Truyền
thuyết
của
Thánh
Ky
Sĩ

Tu
chân
liêu
thiền
quần

Waka

TU CHÂN LIÊU THIÊN QUẦN

Tác giả: Thánh Kỵ Sĩ Truyền Thuyết

Thể loại: Tiêp Hiệp

Nguồn: waka.vn

—★—

DTV-EBOOK.COM

Giới thiệu:

Một ngày nọ, Tống Thư Hàng tình cờ gia nhập một nhóm chat của mấy tên hoang tưởng lâu năm mê tiên hiệp, giới thiệu trên nhóm toàn các loại Phủ Chủ, Động Chủ, Chân Nhân, Thiên Sư.

Ngay cả chó cưng đi lạc nhà chủ nhóm cũng được được gọi là đại yêu khuyển bỏ nhà ra đi.

Suốt ngày chỉ nói về luyện đan, xông vào bí cảnh, kinh nghiệm luyện công các thứ.

Đột nhiên có một ngày, kẻ ngụp lặn đã lâu trong đây là hắn chợt phát hiện...

Mỗi thành viên trong nhóm ấy đều là tu chân giả, là kiểu có thể dời non lấp bể, trường sinh ngàn năm!

A a a a, thế giới quan của hắn vỡ tan tành chỉ trong một đêm!

--------------------------------o0o--------------------------------

Chương 1: Hoàng Sơn Chân Quân và Nhóm Cửu Châu Số 1

Thứ hai, ngày 20 tháng 5, năm 2019

Xuân hết hè về.

Thời tiết tầm này, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm ở Giang Nam luôn khá lớn. Ban ngày mặc quần đùi còn nóng chảy mỡ, nửa đêm quấn trong chăn còn lạnh teo bim.

Khu đại học Giang Nam.

2 giờ 13 phút chiều, đây là thời gian học sinh lên lớp. Tống Thư Hàng lại trốn trong ký túc xá một mình, kéo bàn máy tính đến cạnh giường, tiện cho hắn lăn lê bò lết kiểu gì cũng xem phim được.

Cũng không phải Tống Thư Hàng thích trốn học — chẳng là tối hôm qua trời oi bức quá, lúc hắn đang nằm ngủ mơ màng thì đã vô thức tung một chiêu ‘song long xuất hải’ đạp bay cái chăn. Đến nửa đêm về sáng nhiệt độ hạ vèo vèo. Trên người Tống Thư Hàng số nhọ còn sót lại mỗi một cái quần đùi, đang lúc lơ mơ hắn vẫn cố quơ quơ quào quào, tìm tìm kiếm kiếm, nhưng chẳng mò thấy cái chăn đâu. Cuối cùng chỉ có thể nằm co ro như con tôm, run lẩy bẩy trước dâm uy của gió lạnh lúc nửa đêm.

Tới khi mặt trời ló dạng thì Tống Thư Hàng đã trở thành một thành viên trong đội quân cảm mạo vì thời tiết.

Bạn cùng phòng đã xin nghỉ buổi học hôm nay giúp hắn.

Sau đó, hắn uống thuốc cảm vào, ngủ một giấc thẳng cẳng đến tận bây giờ.

Bớt sốt rồi, nhưng trong người vẫn cảm thấy khó chịu, tình trạng thế này căn bản không thể nào lên lớp được. Cho nên hắn chỉ có thể nằm một mình trong ký túc xá, buồn quá nên mở phim xem tạm.

Trên màn hình, bộ phim vẫn cứ phát đều đều. Nhưng Tống Thư Hàng xem mãi cũng không ngấm được nội dung.

“Thuốc còn chưa hết tác dụng à, buồn ngủ quá.”

Hắn ngáp một cái, cảm giác mí mắt nặng trĩu.

‘Tít tít tít’ đúng lúc này, phần mềm chat ở góc phải màn hình lại nhảy lên.

Đây là có người thêm bạn với hắn, hoặc là nhắc nhở gia nhập group nào đó.

“Ai thêm mình thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hắn kéo chuột bấm một cái, tin thông báo kia lập tức nhảy lên.

[Hoàng Sơn Chân Quân xin thêm bạn làm bạn bè.] Lời nhắn: Không có.

Hoàng Sơn Chân Quân ? Ai mà đặt tên kỳ cục thế?

“Là bạn cùng lớp à?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, không khỏi nhớ đến mấy tên đã to đầu mà vẫn còn mơ mộng trong lớp mình. Dám mà là bọn nó thì đặt tên kiểu này cũng không có gì lạ.

Nghĩ đến đây, hắn bấm ‘Đồng ý’.

Ngay sau đó lại thêm một thông báo nhảy ra.

[Hoàng Sơn Chân Quân mời bạn tham gia nhóm ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’, có đồng ý hay không?]

Tống Thư Hàng lại tiếp tục nhấn nút đồng ý.

‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đồng ý gia nhập ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’

[Bạn đã đồng ý tham gia nhóm, xin hãy chào hỏi với các thành viên trong nhóm!] lại còn kèm theo một cái icon mặt cười nữa.

Mấy phần mềm chat bây giờ càng lúc càng nhân tính hóa rồi.

Tin thông báo vang lên liên tục, Tống Thư Hàng vốn còn định tắt thông báo để còn nói mấy câu với nhóm — Bây giờ hắn đang buồn ngủ chết đi được, làm gì còn hơi sức đâu mà xem xem mình vừa bị thêm vào nhóm nào chứ?

Dù sao thì hắn đã cài thiết lập là ‘Không hiện tin tức chỉ hiện số tin nhắn’, khung chat trong nhóm sẽ không hiện lên quấy rầy hắn mà chỉ hiện số lượng tin nhắn ở bên cạnh tên nhóm mà thôi.

Chờ sau khi hắn đỡ bệnh rồi thì có thể kéo lên xem nhật ký chat, đến lúc đó thì biết ngay là mình gia nhập nhóm gì, dù sao thì nhật ký chat của thành viên trong nhóm cũng không biến mất được.

Mí mắt ngày càng nặng…

Tiến độ phim thì vẫn cứ đều đều như cũ, nhưng ý thức của Tống Thư Hàng thì càng lúc càng mơ hồ.

…

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1, sau khi nhìn thấy có người mới gia nhập thì đám thành viên ngụp lặn hồi lâu lại trồi lên.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hoàng Sơn Chân Quân thêm vị đạo hữu mới nào vào đấy à? Hơn một năm rồi không có người mới gia nhập đúng không?”

Lại có thêm một ID tên gọi ‘Tô Thị A Thất’ nhanh chóng trả lời:

“Có đạo hữu mới à? Đạo hữu ở khu nào của Hoa Hạ? Tu hành ở động phủ nào đấy? Đạo hiệu là gì? Tu vi được mấy phẩm rồi?”

Mấy câu hỏi liền tù tì này hình như có chỗ nào đó sai sai thì phải?

Gần như cùng một lúc, tin nhắn của ID Cuồng Đao Tam Lãng cũng nhảy lên:

“Đạo hữu mới tên là gì? Có phải tiên tử không? Nếu phải thì xin cho biết số đo ba vòng, quăng cái ảnh lên nào!”

Nhìn thấy tin nhắn của Tô Thị A Thất và Cuồng Đao Tam Lãng, khóe miệng của vài người trong nhóm cũng phải giần giật.

“Tam Lãng huynh, ngươi bị não cá vàng à?”

Bắc Hà Tán Nhân thở dài:

“Ngươi đừng có vội vàng tự tìm đường chết như thế, lỡ như Hoàng Sơn Chân Quân lại thêm một vị đại tiền bối nào đó vào thì sao?”

Cái tên Tam Lãng này cái gì cũng tốt, có tình có nghĩa, thích giúp đỡ người khác, cho nên nhân duyên cũng không tệ — Chỉ là bình thường thích bốc phét, chỉ toàn tự chuốc vạ vào thân.

Nhưng tên này xúi quẩy đến mức khiến cho người ta phải cảm thán, mỗi lúc hắn vô tình tự tìm đường chết chỉ toàn đắc tội với các đại tiền bối. Mấy vị đại tiền bối ăn no ở không đến ngứa háng này đang lo không có trò gì giải trí, nên cũng rất thích chí chà đạp trò vui tự đưa lên đến cửa là cái tên Cuồng Đao Tam Lãng này.

“Qùy cầu đừng nhắc đến mấy chữ đại tiền bối nữa, trong lòng bản tọa bị ám ảnh.”

Cuồng Đao Tam Lãng gửi một loại icon khóc lóc lên.

Bốn năm trước, cái mồm thối của hắn đắc tội với một vị đại tiền bối xinh đẹp, bị hành hạ thảm thương… Vị đại tiền bối kia liên tục giày vò hắn suốt một năm lẻ bốn tháng. Bạn không nghe sai đâu, đúng là suốt một năm lẻ bốn tháng đó!!!

Nhớ đến những năm tháng khổ ải thê thảm đó thì hắn đã muốn rơi dòng lệ sầu bi.

Tam Lãng vừa mới nói xong thì trong nhóm đồng loạt gửi lên một loạt icon cười xấu xa — Tỏ vẻ hả hê trên nỗi đau của kẻ khác một cách trắng trợn.

Nhóm hiện có tám người online, trong đó có sáu người đồng loạt gửi lên icon hình mặt cười.

“Cái đám người cười trên nỗi đau của người khác này, bản tọa nhớ kỹ các ngươi rồi, đừng có để bản tọa gặp các ngươi, bằng không ta nhất định sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao của bản tọa!!!”

Cuồng Đao Tam Lãng tức giận gào rú. Hắn cực kỳ có lòng tin đối với khoái đao của mình, sáu tên ban nãy còn cười hắn, nếu như đơn đả độc đấu thì không có kẻ nào là đối thủ của hắn hết.

Cuồng Đao Tam Lãng vừa mới nói xong, trên nhóm lại có thêm một icon cười gian, là Tô Thị A Thất gửi lên.

Tiếp theo Tô Thị A Thất lại nói với vẻ hưng phấn:

“Khi nào thì đấu?”

Rõ ràng Tô Thị A Thất cũng không có ý cười cợt gì hắn — Tên này thật sự muốn tìm người đánh một trận đây mà.

“….”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức câm nín.

Bởi vì hắn đánh không lại A Thất!

Tu vi của hắn đã rất cao thâm, cũng đạt đến cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm hậu kỳ, cách Linh Quân lục phẩm chỉ còn một khoảng nhỏ, nhưng hắn vẫn không đánh lại A Thất.

Một bộ Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao của hắn vừa nhanh lại vừa hiểm, lại thêm thân pháp nhanh như chớp, nhưng vẫn không đủ để đánh bại A Thất.

Hắn tên gọi Cuồng Đao, lúc hắn cuồng lên thì ngay cả bản thân hắn cũng thấy sợ, nhưng vẫn không sao đánh lại A Thất!

Sau khi mọi người nhìn thấy Cuồng Đao Tam Lãng câm nín rồi thì lại không chút kiêng nể, liên tục gửi icon cười to lên nhóm.

"…"

Lần này, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ có thể u buồn nhắn lại một hàng dấu chấm.

Người trong nhóm ồn ào cả buổi trời, nhưng lại không thấy người mới ừ hử gì, nên đều cảm thấy nghi hoặc.

"Sao đạo hữu mới không nói gì thế này?"

Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng hỏi.

Đáng tiếc, bởi vì tác dụng của thuốc cảm, Tống Thư Hàng lúc này đang mơ mơ màng màng thiếp đi mất rồi.

Lúc này, Tô Thị A Thất lại vui vẻ nhắn thêm một tin:

"Ta xem qua rồi, đạo hữu mới tên là 'Thư Sơn Áp Lực Đại'. Đã nghe qua vị cao thủ nào có ngoại hiệu thế này chưa? Tên này nghe giống như hành giả nho môn nhỉ? Thật là khiến cho người ta cảm thấy mong chờ! Mấy năm nay, hành giả nho môn đều ẩn cư rất sâu, tìm khắp nơi đều không thấy đâu. Cũng gần trăm năm rồi ta chưa được đánh nhau với bọn họ! Nhớ lại thì hành giả nho môn còn ngon hơn cả phật môn, không chỉ giỏi mồm mép, ngay cả nắm đấm cũng mạnh. Hơn nữa mỗi khi đánh đến cao trào thi thoảng còn có thể ngâm thơ trợ hứng, càng sướng hơn nữa! Ta thích đánh với bọn họ nhất đấy."

"A Thất này, ta bảo, ngươi suốt ngày chỉ nghĩ xem đạo hữu mới có đánh nhau được hay không, đánh có sướng hay không thôi à?"

Cuồng Đao Tam Lãng gửi một icon lệ rơi đầy mặt lên. Đây thật sự là hành vi của bọn ác bá đấy, ngươi có hiểu hay không hả!

"Ách."

Tô Thị A Thất thoáng ngại ngùng.

Bắc Hà Tán Nhân cười gian, nói:

“Liệu có phải là một vị đại tiền bối nào đấy không biết dùng phần mềm chat không?”

Hắn vừa mới nói xong thì mọi người cảm thấy cũng có lý lắm.

Đúng vậy, chừng bốn năm trước cũng có một vị tiền bối xuất quan sau khi bế quan suốt bốn trăm năm năm dài đằng đẵng, cũng vất vả lắm mới lên được trên phần mềm chat, bị Hoàng Sơn Chân Quân kéo vào trong nhóm. Nhưng vì không biết gõ chữ nên không nói được gì.

Sau đó, một tên gọi là Cuồng Đao Tam Lãng hớn hở bốc phét trước mặt vị tiền bối kia, vừa đòi xem số đo ba vòng của vị tiền bối này, vừa đòi xem ảnh chụp, lại còn muốn chat voice.

Sau đó… Không đến mấy ngày, Cuồng Đao Tam Lãng liền tận mắt gặp được vị tiền bối này. Đó là một vị tiền bối vô cùng xinh đẹp, lung linh sáng ngời như ánh trăng sáng trên bầu trời đêm.

Tiếp theo, vị tiền bối xinh đẹp này hành hạ Cuồng Đao Tam Lãng suốt một năm lẻ bốn tháng mới vừa lòng rời đi.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức sụp đổ.

“Hoàng Sơn?”

Lúc này, một ID tên ‘Dược Sư’ lên tiếng.

Nhắn một tin không đầu không đuôi, chả hiểu gì sất.

Cũng may là người trong nhóm đã sớm quen với kiểu nói chuyện ngắn gọn của Dược Sư — hắn đang hỏi chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân đang ở đâu.

Nói chuyện ngắn gọn cũng không phải do tính tình Dược Sư cao quý lãnh ngạo gì, mà vì hắn ta gõ chữ chỉ dùng nhất dương chỉ, tốc độ đặc biệt chậm. Gõ chữ nhiều quá còn dễ sai, cứ phải xóa xóa gõ gõ mệt mỏi quá. Cho nên Dược Sư quen kiểu gõ chữ ngắn được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Dần dà thì trở thành loại trao đổi kiệm chữ như vàng thế này.

“Hắn thêm người vào xong là offline ngay rồi, nghe nói là con đại yêu khuyển vàng ngọc nhà hắn lại tức giận bỏ nhà ra đi, Hoàng Sơn Chân Quân đang đuổi theo. Ứng phó với con đại yêu khuyển cưng nhà hắn cũng không dễ gì, bây giờ chắc là hắn rất bận, có thể login thêm người đã là tranh thủ lắm rồi."

Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

"…"

Dược Sư.

"Vậy thì chỉ có thể đợi đến lúc đạo hữu mới học được cách dùng phần mềm chat xong lại hàn huyên sau vậy."

Tô Thị A Thất cảm thán. Bọn họ đến trước nên là chủ, cho rằng người mới gia nhập cũng là đồng đạo.

Nhìn thấy đạo hữu mới không có phản ứng gì, mấy vị đang online thấy không có gì vui cho nên đều lặn xuống tiếp.

Khoảng chừng một giờ sau, Tống Thư Hàng chòang tỉnh.

"Hình như lúc nãy có người thêm mình vào nhóm, tên là nhóm Cửu Châu Số 1 thì phải?"

Hắn nhỏ giọng thì thào, tiện tay mở icon chat ở góc phải màn hình lên, kéo khung chat của nhóm Cửu Châu Số 1 ra xem.

Rốt cuộc là nhóm gì thế này?

Rất nhanh, nội dung chat một giờ trước đã hiện ra trước mắt hắn.

Tống Thư Hàng xem lướt qua một lượt.

Đạo hữu? Động phủ? Tu vi mấy phẩm?

Lại còn tiền bối? Chân quân? Bản tọa? Đuổi theo đại yêu khuyển?

Đủ loại từ ngữ chuyên dụng trong tiểu thuyết tiên hiệp.

Kiểu nói chuyện của thành viên trong nhóm cũng khá thú vị — Nửa cổ nửa không, nửa rõ ràng nửa mập mờ. Khiến cho người ta cảm giác giống như người hiện đại đang cố gắng dùng cổ ngữ để trao đổi, nhưng vì khả năng có hạn cho nên khiến phương thức trao đổi khá kỳ cục.

"Xì."

Tống Thư Hàng phì cười.

Xem ra đây là một nhóm yêu thích tiên hiệp nhỉ?

À không, đây tuyệt đối không phải nhóm yêu thích tiên hiệp bình thường!

Thành viên trong nhóm đều tự đặt một đạo hiệu riêng cho mình, chỗ ở thì xưng là động phủ, chó cưng đi lạc của chủ nhóm còn tả thành đại yêu khuyển bỏ nhà ra đi. Còn có người tự xưng là hơn trăm năm rồi chưa từng đánh nhau với hành giả nho môn, chính là nói người nọ tự nhận là đã sống mấy trăm năm rồi?

Chỉ là nhìn thấy nội dung chat xong thì lại có cảm giác sượng mặt.

“Si mê cỡ này thì đã đạt đến trình độ hoang tưởng mất rồi, lại còn là bệnh hoang tưởng tiên hiệp đặc biệt của riêng Hoa Hạ nữa.”

Tống Thư Hàng thầm lắc đầu.

Xem ra, đây là một nhóm tập trung mấy kẻ mắc bệnh hoang tưởng mê tiên hiệp!

Đây cũng là ấn tượng đầu tiên của hắn đối với thành viên trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Nhưng sao lại kéo hắn vào nhóm cơ chứ?

Hắn nhìn qua thông tin của chủ nhóm, cũng không phải bạn học của mình, mình cũng chẳng quen biết gì hắn.

Hay là thêm nhầm nhỉ?

Chương 2: Đợi chút để bản tôn tính một quẻ

Có câu: Người không ảo tưởng sống uổng thiếu thời.

Mỗi người không ít thì nhiều đều phải trải qua thời kỳ này. Chỉ là vài người để lộ ra ngoài, còn vài người thì giấu nhẹm dưới đáy lòng. Cũng còn phân biệt là rối loạn lộ và rối loạn ẩn.

Tính cách Tống Thư Hàng hơi giống ông cụ non, thời kỳ này đến rất nhanh, đi lại càng nhanh hơn.

Bởi vậy đến năm thứ hai thời cấp II, mấy tên nhóc xung quanh hãy còn đắm chìm trong giấc mộng võ hiệp, mộng siêu nhân, mộng tiên nhân, suốt ngày quơ tay múa Giáng Long Thập Bát Chưởng, hay giả làm siêu nhiên biến thân... thì Tống Thư Hàng đã sớm mất hết hy vọng và hứng thú vào mấy trò đó rồi.

Nguyên tắc vật lý của thế giới này chuẩn xác như vậy, nên chuyện loài người muốn một bước nhảy lên ba tầng lầu, hay chuyện hai chưởng vỗ bụp một cái hiện ra hoàng long, rồi chuyện chỉ cần quần sịp áo choàng thì có thể bay lượn là điều không thể!

Nhưng mà, hắn lại rất thích tiểu thuyết tiên hiệp và mấy loại phim siêu nhân, có lẽ tận sâu trong thâm tâm hắn vẫn còn rất nhiều kỳ vọng có một ngày nào đó, mấy nhân vật như siêu nhân, người ngoài hành tinh, hay thần tiên thật sự có thể xuất hiện trước mặt hắn chăng?

Biết rõ là điều không thể, nhưng không hiểu sao vẫn cứ mong chờ, đây là thiên phú đặc biệt chỉ có ở loài người thì phải nhỉ?

Tống Thư Hàng vừa cười vừa đóng khung chat, nhưng hắn không out khỏi nhóm này.

Hắn cảm thấy người trong Nhóm Cửu Châu Số 1 này rất thú vị, nội dung trò chuyện khiến người ta mới nghe qua đã thấy có vẻ khá kỳ cục của mấy người trong nhóm, nhìn từ góc độ của người bên ngoài mà nói, thì cũng rất thú vị — Cho nên trước khi chủ nhóm đá hắn ra, thì hắn muốn im ỉm ở trong nhóm, xem nội dung chat vui vui trong này trong những lúc rãnh rỗi không có gì làm.

Trên màn hình máy tính, bộ phim vẫn còn tiếp tục phát, đây hình như là một bộ kinh dị. Những tình tiết kinh hoàng không ngừng xuất hiện. Bộ phim kinh dị này là tác phẩm kinh điển của một đạo diễn thiên tài trong dòng phim kinh dị, nghe đâu có rất nhiều người lớn tướng đều bị dọa đến phát khóc, cũng có rất nhiều người bị dọa đến mức đi vệ sinh cũng chẳng dám đi một mình.

Đáng tiếc, Tống Thư Hàng vẫn không cảm thấy sợ hãi chút nào, kéo về đoạn đầu xem lại, hắn ngáp một cái, từ từ chuyển tư thế thành nằm xuống, mí mắt lại nặng dần...

Nếu như vị đạo diễn thiên tài kia biết bộ phim của mình chỉ có hiệu quả như vầy, không biết có khóc chăng?

Trong lúc gật gù, Tống Thư Hàng có một giấc mơ đẹp.

Là một giấc mơ rất đẹp và vui sướng, với những mơ mộng nhỏ. Có tiên nhân, có siêu nhân, có các loại bồng lai tiên cảnh.

Trường sinh tiêu dao, dời non lấp biển, vác kiếm đi khắp nhân gian, đây là mộng tưởng của bao nhiêu người từ trước đến nay? Chỉ là theo thời gian, tuổi càng lớn, hiện thực đập tan giấc mơ, con người chỉ có thể cất mộng vào sâu trong tâm, không nghĩ đến nữa.

Mộng, chung quy, vẫn là mộng...

Ngày kế tiếp.

1 giờ sáng thứ ba, ngày 21 tháng 5

Trong nhóm trò chuyện, chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cuối cùng cũng online.

Hắn vừa mới lên, Bắc Hà Tán Nhân liền chặn đầu hỏi:

“Chân Quân, ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ mà ngài thêm vào hôm qua là ai vậy? Tu hành ở nơi nào?”

“Người thêm hôm qua? Các ngươi không giao lưu cùng cô ấy sao? Đó là con gái sinh tại thời đại này của lão hữu của bản tôn, hình như tư chất không tồi, tuổi trẻ đã lên hậu thiên tam phẩm đỉnh phong, sắp vào tứ phẩm, có thiên phú rất tốt đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha trả lời.

Sinh ra trong thời đại này, vậy tuổi ước chừng chưa tới bốn mươi? Tuổi này đã lên hậu thiên tam phẩm đỉnh phong, quả thực là thiên tài. Bắc Hà Tán Nhân thầm gật đầu, nhưng đạo hiệu của đối phương lấy vẫn rất lạ, 'Thư Sơn Áp Lực Đại' tại sao nhìn thế nào cũng chẳng giống đạo hiệu nhỉ.

Bắc Hà Tán Nhân còn đang mải suy nghĩ thì đột nhiên Hoàng Sơn Chân Quân lại nói tiếp:

"Ơ? Đạo hiệu con gái lão hữu của bản tôn không phải 'Thư Sơn Áp Lực Đại' mà. Mẹ nó, 'Thư Sơn Áp Lực Đại' là cái quần què gì."

"...."

Bắc Hà Tán Nhân quýnh quáng hết cả lên rồi.

Không phải là cái quần què gì đâu, đó là người mà Chân Quân ngài thêm vào hôm qua đấy.

Hắn hỏi dò:

"Chân Quân, ngài không phải thêm nhầm người rồi đấy chứ?"

"Đợi bản tôn xem xem."

Ít giây sau.

Hoàng Sơn Chân Quân gửi lên một chuỗi icon mồ hôi lạnh trong nhóm:

"Mẹ nó, thêm nhầm thật rồi. Số ID chỉ khác một số hiệu thôi, bản tôn nhập nhầm số 8 thành số 9 rồi. Không ngờ bản tôn lại có thể phạm phải sai lầm lớn thế này."

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả nói:

"Ta đã nói mà, dù có hòa nhập vào xã hội hiện đại thế nào cũng không thể có người tự lấy cho mình cái đạo hiệu là Thư Sơn Áp Lực Đại được."

Hoàng Sơn Chân Quân tiếp tục gửi lên một chuỗi icon mồ hôi lạnh.

Sau đó hắn vội vàng thao tác, thêm con gái bạn mình vào trong nhóm.

Thông báo nhóm: 'Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' đã gia nhập Nhóm Cửu Châu Số 1.

Cái tên mới hợp với phong cách của Nhóm Cửu Châu Số 1 làm sao, khí tức tiên hiệp cứ tỏa ra nồng nặc làm sao. Chứ nào như cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia tuyệt đối là thứ đồ kỳ quặc từ đâu chui vào.

Người mới vừa gia nhập, Cuồng Đao Tam Lãng liền lập tức lộ diện:

“Ô kìa, đạo hữa mới là tiên tử à, gửi tấm ảnh, báo số đo ba vòng, xem có xinh đẹp không nào?”

Cuồng Đao Tam Lãng sớm lặn từ lâu rồi — tuy hắn não cá vàng, nhưng trí nhớ chung quy so với đồng loại vẫn dài hơn ba giây. Hôm qua đã được người nhắc nhở, cho nên để tránh đắc tội đại bối tiền bối, hôm nay hắn cực cẩn thận dè dặn lặng lẽ quan sát tình huống.

Nghe Hoàng Sơn Chân Quân nói người mới gia nhập là con gái của bạn tốt, mà tu vi còn là tam phẩm hậu thiên, Cuồng Đao Tam Lãng liền an tâm. Không phải nhân vật cấp ‘tiền bối’, hắn có thể trêu ghẹo thỏa thuê một chút, cho đỡ ghiền.

Trong nhóm này rất ít người mới, hắn đã sắp nghẹn chết rồi.

Tam Lãng vừa mở miệng, mặt Hoàng Sơn Chân Quân lập tức đen xì.

“......”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một chuỗi dấu chấm, sau đó lại gửi lên một câu mập mờ:

“Do thời gian không còn sớm, nên con gái lão phu đã đi đả tọa luyện công lâu rồi. Nick của con bé tạm thời nhờ lão phu treo giúp, đợi Hoàng Sơn đạo hữu thêm vào nhóm. À... đã sớm nghe nói trong nhóm Cửu Châu có Tam Lãng phong lưu hào phóng, nhanh mồm nhanh miệng, đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Tam Lãng đạo hữu, lão phu rất thích ngươi, đợi hôm nào sẽ mời ngươi uống rượu.”

Cuồng Đao Tam Lang lập tức cảm thấy xấu hổ, trêu ghẹo em gái lại gặp phải ông già nhà em gái, trên thế giới còn chuyện nào nhục hơn chuyện này nữa. Hắn thật muốn tìm một cái lỗ mà chui vào cho xong.

May mà dường như tính cách của vị tiền bối này cũng hiền hòa, một câu nhẹ nhàng gạt chuyện này qua một bên.

Sau đó, vị tiền bối này lên tiếng chào hỏi những người online trong nhóm, nhờ mọi người chiếu cố chăm sóc nhiều đến con gái mình. Cuối cùng, lại treo máy lặn mất tiêu.

Nhìn thấy tiền bối kia đi rồi, Cuồng Đao Tam Lãng thở phào một cái, hớn hở nói:

“May quá, xem bộ dạng vị tiền bối này không phải là không biết đùa. Nói không chừng sau này còn có cơ hội, có thể trò chuyện cùng với Vũ Nhu Tử cô nương rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Dược Sư vậy mà lại mò lên. Hắn thuộc dạng tiếc chữ như vàng, bình thường rất ít khi ngoi lên nói chuyện, nhưng lần này hắn nhịn không được mà gửi lên bốn chữ:

“Tự cầu nhiều phúc.”

“?”

Tam Lãng huynh vô cùng nghi hoặc.

Nhưng Dược Sư tích chữ như vàng nên cũng không giải thích nhiều.

“Xem phần tên phía trước đạo hiệu của người mới đi.”

Bắc Hà Tán Nhân giải thích, không tự tìm đường chết thì không thể chết, mấy đạo lý này tại sao Tam Lãng huynh lại không thể hiểu thấu nhỉ?

“Tên phía trước? Linh Điệp Đảo?”

Cuồng Đao Tam Lang dường còn chưa kịp phản ứng lại.

“Đúng rồi, Linh Điệp Đảo đấy! Lại thêm là một vị tiền bối, ngươi không nghĩ đến ai sao?”

Bắc Hà Tan Nhân gợi ý.

Một lúc lâu sau, Cuồng Đao Tam Lãng bỗng nhiên tỉnh ngộ, gửi lên một chuỗi icon quỳ lạy trong nhóm:

“Là vị Linh Điệp Tôn Giả tính toán từng ly từng tí kia đấy à?”

Linh Điệp Tôn Giả là một vị tiền bối cường đại, hắn cái gì cũng tốt, nghĩa hiệp chính trực... Chỉ là rất thích so đo mấy chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi với người khác, con đường so đo chi ly ấy đã đạt đến đỉnh của đỉnh. Người khác tính toán chi ly, hắn thì chi ly tính toán.

Miệng của Bắc Hà Tản Nhân co giật:

“Ta đã nhắc ngươi thế nào hả!”

Hoàng Sơn Chân Quân than một tiếng, hắn thực không nhìn nổi nữa rồi:

“Tam Lãng, vị lão hữu kia của ta chỉ treo máy, nhưng chưa offline.”

Cũng là nói… nhật ký trò chuyện có thể bị nhìn thấy.

Không, phải là nhất định đã bị nhìn thấy rồi!

Hoàng Sơn Chân Quân thực không thể nhìn Tam Lãng tiếp tục tự tìm chết, nói sao cũng là hậu bối trong nhóm mình mà.

“Ôi shit thật, chết toi rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng dường như nhìn được tương lai của mình không lâu sau, Linh Điệp Tôn Giả đến cửa thăm hỏi, sau đó là đủ loại hành hạ tiếp đãi. Mắt hắn tự dưng ươn ướt, lần này hình như trêu phải một vị đại tiền bối phiền phức hơn nữa rồi thì phải?

Tam Lãng lập tức rú lên thảm thiết:

“Chân Quân, xin nói đỡ cho ta đi mà!”

Hoàng Sơn Chân Quân gửi cho icon một bóng lưng hững hờ.

Người trong nhóm không thèm quan tâm đến âm thanh thảm thiết như heo bị chọc tiết của Tam Lãng, câu chuyện liền quay lại vấn đề bị bỏ dỡ lúc nãy.

Bắc Hà Tản Nhân hỏi nhóm chủ:

“Chân Quân, vậy cái tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ kia giải quyết thế nào đây?”

Tô Thị A Thất nói:

“Phải đá ra nhỉ? Dù sao cũng chỉ là người bình thường, không hợp để tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng ta.”

“E hèm, đã bị bản tôn lỡ thêm rồi, vậy cũng xem như là một loại duyên phận đi. Để bản tôn bốc một quẻ, xem xem nên giải quyết thế nào đã.”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp lời, chủ yếu là vì hắn đột nhiên thêm đối phương vào nhóm, hiện tại nói đá liền đá, chẳng phải hắn sẽ mất mặt lắm à?

Vậy nên chí ít cũng bốc một quẻ làm dáng một tí, coi như mượn cớ, rồi hẵng đá người kia đi.

Như thế thứ nhất là thể hiện được khí thế cao thượng rộng rãi của mình.

Hai là, không lâu trước đây hắn đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với bói toán, học được gần một tháng, hiện tại đang rất ngứa tay. Bất luận làm chuyện gì, đều thích tính một quẻ trước.

Nói xong hắn lấy một cuốn 'Đường Thi Tống Từ' bên cạnh bốc quẻ, lật qua lật lại, vận chuyển bói toán bí thuật. Vận lực từ trong âm u rút một câu thi từ ra, tạo thành quẻ tượng.

Lần đầu tiên bốc quẻ cực kỳ thuận lợi, từ khi Hoàng Sơn Chân Quân học thuật coi quẻ xong, lần đầu tiên có cảm giác này khi bốc quẻ!

Hắn hởn hở nhìn xem quẻ mà mình bốc ra được.

Sau đó....

Sắc mặt Hoàng Sơn Chân Quân xám xịt.

Mà nhìn vào quẻ tượng: Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.

Theo như hắn nhớ thì thi từ này là của thi nhân Bạch Cư Dịch thời nhà Đường viết nên, rất kinh điển, về sau thường bị người ta dùng để hình dung tình yêu.

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Chim liền cánh em gái ngươi, cây liền cành em gái ngươi! Còn nguyện làm cây liền cành, bản tôn còn không bằng tự mình treo lên cành đông nam cho rồi!

(Tự quải đông nam chi – trích bài Tiêu Trọng Khanh thê - một bài thơ phổ theo dân ca thời Hán)

Có lẽ nào hắn đường đường là Hoàng Sơn Chân Quân lại đi diễn một đoạn tình yêu kinh thiên động địa, người còn kẻ mất với tên đực rựa 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia hay sao? Điều này khiến hắn nhớ đến Long Dương Quân thời chiến quốc Hoa Hạ, lập tức cảm thấy như nuốt phải gián, mắc ói bội phần.

“Đây nhất định là tu vi quẻ thuật của bản tôn chưa đủ, dù sao cũng chỉ học mới một tháng... vậy bản tôn nên tính lại một quẻ! Đúng vậy, nhất định là như vậy!”

Hoàng Quân Chân Quân lại lần nữa xoay chuyển quẻ thuật bí pháp, dùng lực phát động ‘Đường Thi Tống Từ’.

Lại có một câu thi từ bị rút ra.

Quẻ thuật bí pháp lần này vận chuyển siêu cấp trôi chảy, Hoàng Sơn Chân Quân tự cảm thấy hài lòng, tuyệt đối trúng rồi.

Hắn cúi nhìn quẻ tượng.

Sau đó...

Mặt mày Hoàng Sơn Chân Quân tái mét.

Quẻ tượng: lưỡng tình nhược thị cửu trường thời, hữu khởi tại triêu triêu mộ mộ.

(Tình này nếu như đã mãi lâu dài, há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều. – trích thơ ‘Thước Kiều Tiên’ của Tần Quan)

Sớm chiều ông nội ngươi.

“Bản tôn không tin thứ tà ma này!”

Hoàng Sơn Chân Quân lại bốc quẻ lần nữa.

Lần này cảm giác thật tốt, Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy tu vi quẻ tượng của mình đã đạt đến cảnh giới cao nhất rồi.

Lần này nhất định trúng!

Hắn cúi đầu xem quẻ tượng:

“Bỗng nhiên quay đầu lại, người ở ngay đó, nơi ngọn lửa đèn tàn.

(Mạch nhiên hồi thủ, na nhân tức tại, đăng hỏa lan san xứ – trích thơ Thanh Ngọc Án.)

“...”

“.......”

“Hít thở sâu, hít sâu nào.”

Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh đóng Đường Thi Tống Từ lại, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ u sầu nhìn trời cao, cảm giác thật buồn phiền!

Tiếp đó, Chân Quân bình tĩnh lấy bản Đường Thi Tống Từ bìa cứng ra xé nát, vừa xé vừa ra sức gật đầu:

"Bản tôn quả nhiên không có thiên phú về phương diện quẻ thuật, trời sinh không thể làm thầy bói. Cho nên, mấy quẻ tượng bản tôn tính ra nhất định là bậy bạ hết!"

Hắn xé nát Đường Thi Tống Từ rồi ném qua một bên, trong lòng thầm thề tuyệt đối không tiện tay tính quẻ nữa.

Từng mảnh bìa cứng thi từ bị ném qua một bên, Chân Quân nhắn tin lên nhóm:

"Tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia... tạm thời cứ để lại đi. Bản Tôn vừa mới tính một quẻ, phát hiện hắn có duyên với bản tôn, có thể thêm hắn vào nhóm không phải ngẫu nhiên, mà là tất nhiên! Về sau như thế nào thì xem tạo hóa của chính hắn đi."

Chân Quân dùng vài từ nói cho có lệ về mấy quẻ bói kia, còn như kết quả quẻ tượng, đánh chết hắn cũng tuyệt đối không tiết lộ nửa chữ.

Nếu là duyên, thì nhất định cũng là nghiệt duyên!

"Vậy thì để lại đi, dù sao thì đoán chừng không lâu sau hắn cũng sẽ tự rời nhóm thôi, à mà Chân Quân, kết quả quẻ tượng ra sao!"

Bắc Hà Tán Nhân nghe nói Chân Quân đang học quẻ thuật, cho nên rất tò mò muốn biết vị tiền bối này tính ra được cái gì.

"..."

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Này hả, các ngươi tiếp tục nói chuyện, ta có việc gấp, phải offline trước đây."

Nói xong, hắn cấp tốc offline, để lại Bắc Hà Tán Nhân mặt mày ngơ ngác.

Chương 3: Một tờ đan phương

Bạn cùng phòng biết Tống Thư Hàng bị cảm mạo chưa khỏi, nên bảo hắn cứ yên tâm nghỉ ngơi cho khỏe, còn tốt bụng giúp hắn xin nghỉ thêm một ngày nữa.

“Sao cứ có cảm giác bệnh ngày càng nặng thế này? Hay là vì gần đây ít vận động nên thể chất kém hơn nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Bên cạnh hắn có đặt một phần cháo trứng muối, đây là bạn cùng phòng mua giúp hắn lúc trưa.

“Đúng là người tốt mà!”

Tống Thư Hàng không hề do dự dán nhãn người tốt cho đám bạn cùng phòng.

Không biết ngủ bao lâu, hắn đã đói đến mức da bụng dính vào lưng rồi, nhanh chóng xử gọn phần cháo xong hắn lại mở máy tính lên.

Theo thói quen mở phần mềm chat đầu tiên, sau đó hắn lập tức nhìn thấy đống thông báo có tin nhắn trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tống Thư Hàng tò mò mở Nhóm Cửu Châu Số 1 lên, muốn xem thử mấy tên hoang tưởng tiên hiệp thâm niên trong này nói những chuyện gì.

Nhật ký chat lúc sáng xuất hiện trước mặt hắn.

Vấn đề của Bắc Hà Tán Nhân về ‘người mới’, Cuồng Đao Tam Lãng tự tìm đường chết, tiền bối Linh Điệp Đảo khá thú vị. Còn có Hoàng Sơn Chân Quân tự xưng là đã tính một quẻ, tính ra có duyên với mình.

Nhìn vào nội dung chat này, hình tượng của mấy người này ở trong đầu Tống Thư Hàng cũng bắt đầu rõ ràng hơn.

“Hóa ra là thêm nhầm người, mình đã nói rồi mà, mình có quen với tên Hoàng Sơn Chân Quân này đâu.”

Theo như nhật ký chat này thì trong nhóm này hình như không phải ai cũng có thể gia nhập nhỉ? Muốn vào nhóm thì phải có người đề cử mới được.

Còn có, tuổi tác của mấy người mê tiên hiệp trong nhóm hình như cũng không nhỏ, thậm chí còn có cả phụ nữ nữa.

Hơn nữa nghe kiểu nói chuyện thì hình như cô gái kia cũng lớn tuổi rồi thì phải? Xem ra ước chừng cũng phải bốn mươi hay năm mươi tuổi gì đấy, lớn như vậy mà còn mắc bệnh hoang tưởng, con cái của bọn họ cũng vất vả thật đấy.

Lướt xem nhật ký chat trong nhóm, Tống Thư Hàng vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng, tuyệt đối không hó hé một lời.

Xem thành viên trong nhóm hoang tưởng là chuyện khá thú vị, nhưng nếu như mình tham gia buôn chuyện cùng họ thì biết nói cái gì bây giờ? Mình cũng đâu có bị hoang tưởng.

Cho nên hắn chỉ tính toán im ỉm xem nhật ký chat là được, coi như chuyện cười mỗi ngày.

Đợi đến một ngày nào đó hắn thấy chán rồi thì sẽ tự động out khỏi nhóm Nhóm Cửu Châu Số 1 này.

Hắn vẫn nghĩ như thế.

Chẳng mấy chốc đã qua mười ngày…

Thứ bảy, ngày 1 tháng 6, ngày quốc tế thiếu nhi.

Bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng đều ngủ lại ký túc xá từ thứ hai đến thứ sáu hàng tuần, đến cuối tuần lại về nhà. Cho nên vừa đến cuối tuần thì ký túc xá cũng chỉ còn lại mỗi mình hắn nằm chèo queo.

Tống Thư Hàng đã sớm hết bệnh, chỉ là còn hơi nghẹt mũi với ho. Ho khan kiểu này hơi lâu khỏi. Nếu như không nghỉ ngơi tốt thì có khi sẽ ho đến cả tháng.

Thứ bảy được nghỉ, Tống Thư Hàng ngủ thẳng cẳng đến tám giờ mới dậy, lại đi xuống canteen tìm chút điểm tâm ăn lót dạ.

Không có gì làm nên lại lượn về ký túc xá.

Sau khi mở máy tính lên, hắn tiện tay mở nhật ký chat của Nhóm Cửu Châu Số 1 lên theo thói quen, đây cũng trở thành cách giết thời gian của hắn mỗi ngày.

Bất tri bất giác, đã vào nhóm này hơn mười ngày rồi.

Im ỉm cũng hơn mười ngày, nhìn thấy phần lớn người trong nhóm đều đang nói đến chuyện đi thăm dò bí cảnh nào, thu hoạch được bao nhiêu. Hoặc là nơi nào có ác quỷ yêu ma xuất hiện phải đến hàng phục hay giết chết.

Nói cứ như thật. Tống Thư Hàng thầm nghĩ, nếu như mình copy lại nội dung chat trong này xong chém gió thêm một chút, biên thành truyện post lên mấy trang tiểu thuyết kiếm hiệp có lẽ sẽ kiếm được chút tiền nhuận bút.

Trong thời gian mười ngày này, Tống Thư Hàng cũng biết được vài nhân vật trong nhóm.

Ví như chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân chẳng hạn.

Còn có hai vị quản lý là Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân và Thất Tu Tôn Giả chưa từng xuất hiện kể từ khi hắn gia nhập nhóm tới nay.

Thường xuyên online thì có trùm tin tức là Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng tự tìm đường chết, Tô Thị A Thất suốt ngày đòi đánh nhau, cùng với vị Dược Sư tích chữ như vàng.

Còn có Vân Du Tăng Thông Huyền luôn lặn sâu hun hút, dù có ngoi lên thì cũng chỉ gửi icon với dấu chấm. Nghe nói vị cao tăng này đang tu bế khẩu thiện, không chỉ không thể nói chuyện, ngay cả gõ chữ cũng không được, cùng lắm chỉ gửi được cái icon mà thôi.

Cuối cùng là người có vẻ bình thường nhất trong cái nhóm mắc bệnh hoang tưởng này, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử. ID của cô chỉ khác ID của Tống Thư Hàng có một số hiệu, nhờ phúc của cô ấy mà Tống Thư Hàng mới có cơ hội vào Nhóm Cửu Châu Số 1 này đây.

Những tin tức này đều là do Bắc Hà Tán Nhân nói ra lúc giới thiệu các thành viên trong nhóm với Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử.

…

….

Hôm nay vừa mới mở Nhóm Cửu Châu Số 1 lên thì đã thấy Dược Sư lên tiếng đầu tiên.

Hiếm khi thấy được vị Dược Sư tích chữ như vàng kia lại mở kim khẩu:

“Thay đổi một đan phương căn bản.”

Đây chính là một câu nói bảy chữ có đi kèm cả dấu chấm câu, từ khi Tống Thư Hàng vào nhóm đến nay chưa bao giờ nhìn thấy Dược Sư nhắn được cái tin nào dài như thế. Cho nên hắn tò mò xem tiếp.

Dược Sư gửi tin lúc rạng sáng.

“Bản đơn giản hóa của đan phương: ba lượng nhân sâm, bốn lượng ba tiền cẩu kỷ tử, một lượng triêu lộ huyền thảo, ba lượng dương khởi thạch, hai lượng ba tiền nữ nhi hương… Một lượng tiên phách vương chi, bốn lượng cửu dương xích viêm trúc xắt miếng…”

Một loạt bốn mươi lăm loại dược liệu, trong đó có vài loại khá quen thuộc là nhân sâm, cẩu kỷ, cũng có vài loại khá lạ như dương thạch chi lưu gì đó, còn có một đám triêu lộ huyền thảo, tiên phách vương chi, cửu dương xích viêm trúc căn bản hắn chưa từng nghe qua bao giờ.

“Bỏ dược liệu vào dược lô theo thứ tự của phối phương, đun chừng năm phút, lại cho thêm dược liệu mới vào, sau đó lại đun kỹ thêm năm phút. Chú ý hỏa hậu! Cứ làm như thế, mãi cho đến khi nước thuốc keo lại. Thành phẩm biến thành màu hơi đen, trong suốt, mùi nồng.”

Đơn giản dễ hiểu!

Hơn bốn mươi vị thuốc kia Tống Thư Hàng biết không nhiều lắm, nên hắn tò mò đi tra thử.

Trong phương thuốc này, có ba mươi loại là dược liệu trung y bình thường, đều là loại bổ khí huyết…

Còn có mười lăm loại như triêu lộ huyền thảo, bá vương chi, xích viêm trúc gì gì đó thì căn bản chưa từng nghe qua bao giờ, không phải là vị Dược Sư này cùng với người trong nhóm tự tưởng tượng ra đấy chứ?

“Mấy người này bệnh nặng quá rồi, ngay cả phương thuốc mà cũng tự nghĩ ra được, liệu có người thật sự làm theo phương thuốc này rồi uống luôn không nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

Hắn hơi lo lắng, bởi vì cơm có thể ăn bậy, nhưng thuốc lại không thể uống bậy nha!

Thuốc mà uống bậy bạ sẽ chết người đó! Có cần phải khuyên mấy người trong nhóm này một chút không nhỉ? Dù sao thì mình cũng xem bọn họ hơn mười ngày rồi.

Hắn không nỡ nhìn thấy cảnh lỡ như có ai trong nhóm uống bậy uống bạ mà bỏ mạng.

Hắn tiếp tục kéo nhật ký chat xuống thêm chút nữa, quả nhiên đã có người bắt đầu luyện dược theo phương thuốc này rồi!

Người nọ chẳng ngờ lại là Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử trông có vẻ bình thường nhất trong nhóm, thời gian chừng hai giờ sáng.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“So với thối thể dịch nguyên gốc thì bớt được rất nhiều dược liệu hiếm, quá trình luyện dược cũng đơn giản hơn rất nhiều. Dược Sư tiền bối, hỏa hậu phải nắm giữ đến trình độ nào? Ta vừa mới thử một chút nhưng kết quả lại thất bại. Còn có, dược hiệu chênh lệch bao nhiêu so với cái cũ?”

“Hiệu 2:1”

Dược Sư đáp.

Dược hiệu chỉ bằng một nửa so với trước kia, vì dẫu sao cũng đã giảm bớt rất nhiều dược liệu quý hiếm. Nhưng dùng nhiều dược liệu bình thường như thế mà có thể phối xuất ra được thối thể dịch thì kiểu gì cũng xem như lời to.

“Hỏa hậu cụ thể thì lúc nấu phải tự mình tìm hiểu, không giải thích được.”

Dược Sư lại nhủ lòng từ bi gõ thêm một câu nói dài thật dài, cũng chỉ khi nói đến vấn đề luyện đan dược thì hắn mới có thể cắn răng chịu khổ gõ thêm vài chữ như thế:

“Còn nữa, nếu như khống hỏa quyết của cô không tốt thì đề cử cô nên dùng pháp bảo khống hỏa.”

“Cảm ơn tiền bối, để ta thử lại lần nữa xem sao.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một icon mỉm cười xong lại lặn mất tăm.

Lần cuối cùng Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nói chuyện là 2 giờ

30 phút sáng, nếu như tiếp đó cô ấy lại đi luyện đan thì chắc cũng luyện được mấy lò đan dược luôn rồi phải không?

Liệu có chết người không đây? Vốn là một nhóm người mắc bệnh hoang tưởng cần uống thuốc lắm rồi, giờ còn uống lộn thuốc nữa thì có biến thành siêu cấp cần uống thuốc không? Vốn còn có hy vọng chữa khỏi, bây giờ uống thuốc xong nói không chừng là thành con bệnh phê cần hết đường cứu chữa mất thôi!

Hắn rốt cuộc bị cắn rứt lương tâm, nhịn không được gõ một câu:

“Thuốc không thể uống bậy đâu!”

Đáng lúc hắn chuẩn bị ấn gửi câu nói đầu tiên của mình lên nhóm thì khung chat lại run lên một cái.

Trong khung chat của nhóm xuất hiện một cái mặt cười lớn.

Đây cũng là quản lý viên Thất Tu Tôn Giả chưa từng xuất hiện qua từ khi Tống Thư Hàng gia nhập đến nay:

“Phối phương này không tệ đâu, khi nãy ta vừa mới thử bảy lô, làm dễ ợt mà tỷ lệ thành công còn cực cao. Ta cũng đã uống thử một chút, dược hiệu được bằng hơn một nửa so với thối thể dịch cũ. Nhưng phối phương lại dễ hơn kiểu cũ nhiều. Mặc dù chỉ là thối thể dịch cấp thấp nhất, nhưng trong lúc linh khí thiên địa ngày càng mỏng manh, dược liệu quý hiếm ngày càng thưa thớt thế này, đối với chúng ta mà nói thì đây thật sự là đồ tốt rồi. Dược Sư, tiếp tục cố gắng nhé. Nếu như có thể cải thiện được đan phương tam phẩm trở lên thì thật sự là công đức vô lượng đấy.”

“Bổ sung: Quan trọng nhất chính là cách luyện chế dễ hơn rất nhiều, thậm chí có thể giao cho luyện dược học đồ luyện chế.”

Thất Tu Tôn Giả chính là một vị đại tiền bối có tiếng trong nhóm, thực lực còn mạnh hơn cả Hoàng Sơn Chân Quân một chút. Lại thêm chuyện hắn cũng có tạo nghệ cao thâm ở phương diện luyện đan, có thể nói là người có tiếng nói phương diện luyện đan, hắn ngợi khen như thế đương nhiên khiến cho hậu bối như Dược Sư được cổ vũ gấp bội.

“Cảm ơn tiền bối, ta sẽ cố gắng!”

Dược Sư kích động gõ ra một câu dài bảy chữ, tốc độ lại còn cực nhanh.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu co giật, cư nhiên đã có người luyện chế và uống thử thối thể dịch này thật rồi á?

Chương 4: Lôi kiếp hậu thiên tam phẩm tại thành phố H

Ngẫm một lúc, Tống Thư Hàng bèn xóa bỏ dùng chữ mình mới vừa gõ ra trong khung chat khi nãy.

Hắn biết, với tính cách của mấy người trong nhóm thì dù hắn có khuyên cạn nước miếng chắc cũng không ai nghe lọt. Hơn nữa nếu như đã có người dùng rồi, bộ dạng lại còn vui vẻ nhường ấy thì chắc là tạm thời thuốc này không gây chết người nhỉ?

Tuy nghĩ vậy, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy mình không thể mặc kệ bọn họ. Là thuốc thì cũng có ba phần độc, nói không chừng thối thể dịch này là loại độc mãn tính gì đó, tuy uống vào không chết ngay, nhưng lỡ như thời gian dài hơn sẽ chết thì sao?

Cho nên nhất định phải kiểm tra xác nhận dược phương này mới được!

Hắn vẫn đang lo lắng cho mấy vị hoang tưởng tiên hiệp trong nhóm này.

Tóm lại là về bản chất thì Tống Thư Hàng cũng rất thích hợp để dán một cái nhãn người tốt lên.

Hắn kéo cuốn sổ ghi chép bên cạnh qua, ghi lại tên của ba mươi loại dược liệu bình thường có thể tìm thấy trên mạng mà Dược Sư đã liệt kê ra.

Tống Thư Hàng có một người chị họ tên là Triệu Nhã Nhã, đang học y dược.

Bên trường của chị họ có khoa đông y, cho nên Tống Thư Hàng muốn nhờ cô hỏi giúp xem, sau khi ném hết ba mươi loại dược liệu bổ khí huyết này vào trong nồi nấu cùng một lúc, thành phẩm sau cùng uống vào có chết người hay không?

Những dược liệu bổ máu, bổ khí, bổ hư này, theo lý thuyết thì sẽ không gây chết người. Nhưng một mớ tùm lum thứ bỏ vào trong một nồi nấu lên, ai mà biết được cuối cùng sẽ biến thành thứ quỷ gì đây?

Về phần mấy loại tiên bá vương chi, cửu dương xích trúc xắt mỏng gì gì đó vừa nghe là thấy có mùi hư cấu kia, Tống Thư Hàng tự động không ngó ngàng tới. Ai mà biết mấy thứ này là cái quỷ gì? Hắn cũng đâu có bị thần kinh cơ chứ?

Nếu như hắn cầm mớ đó đến hỏi chị họ thì nhất định chị họ sẽ cho là não hắn bị úng nước. Sau đó ngày mai mẹ Tống nhất định sẽ bay thẳng đến Giang Nam, đưa hắn đi khám bác sĩ khoa não và khoa thần kinh mất.

“Hai tuần nữa về nhà thì hỏi thử chị ấy xem thế nào.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, hy vọng từ giờ đến lúc đó mấy vị nghiện tiên hiệp trong nhóm đừng có tèo là được.

Lúc Tống Thư Hàng đang chép đan phương thì Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng tạm thời yên tĩnh lại. Bình thường thành viên online trong nhóm cũng không nhiều lắm, xem ra mặc dù bị bệnh hoang tưởng nhưng bọn họ cũng có cuộc sống bình thường như bao người nhỉ?

Cũng đúng, con người sống trên đời kiểu gì cũng phải có công việc kiếm cơm, nuôi con. Có lẽ trong số này có người còn là học sinh sinh viên như hắn nữa không chừng.

Sau khi ghi lại tên của ba mươi loại dược liệu kia xong thì Tống Thư Hàng mới vươn vai một cái. Hắn nhìn vào phần mềm dự báo thời tiết nằm trong góc phải màn hình trước.

Ngày 1 tháng 6, trời quang.

Ngày 2 tháng 6, trời quang.

“Thời tiết không tồi, lát nữa đi ra ngoài vận động một chốc vậy.”

Tống Thư Hàng cảm giác thể chất của mình ngày càng kém đi, cho nên quyết định phải vận động nhiều hơn một chút.

Chỉ là trong đầu thì nghĩ thế, nhưng tay của hắn lại không tự chủ được mà mở icon game trên máy tính lên — Chơi mấy ván đã rồi tính!

…

Tuy nói là chơi vài ván, nhưng sau khi vào game thì cứ đánh hết ván này đến ván nọ, căn bản không ngừng lại được!

Chẳng mấy chốc đã đến giữa trưa.

“Cuối tuần lúc nào cũng mau hết ngày thật đấy.”

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, tắt game đi, lại tiện tay mở Nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Mở máy ngó một cái, tắt máy nhìn một lượt, tâm tình tốt cả ngày!

Khung chat nhóm vừa mới mở lên thì hắn phát hiện quả nhiên Bắc Hà Tán Nhân đang online.

Nhật ký chat đã có khá nhiều.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Dược Sư huynh, trình độ luyện đan của ngươi quả nhiên là không cần phải nói. Ta thử luyện mười lò thối thể dịch đã sửa đổi kia, cư nhiên có thể luyện thành những tám lò, dược hiệu còn tốt hơn so với ta tưởng tượng. Đáng tiếc là thối thể dịch này chỉ có tác dụng đối với người mới tu hành, không có tác dụng mấy đối với tán nhân như ta, nhưng lại có tác dụng rất lớn đối với đồ tử đồ tôn của các vị khác như Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân. Đợi sau khi Vũ Nguyệt tiền bối và những người khác thu được đan phương này thì xem như đều nợ Dược Sư huynh một nhân tình rồi.”

Vân Du Tăng Thông Huyền cũng ngoi lên gửi một ngón tay cái.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức cười bảo:

“Quên mất, Thông Huyền đại sư cũng nuôi một đám tiểu hòa thượng. Dược Sư huynh, xem ra lại có thêm một người nợ nhân tình của ngươi nữa rồi.”

Vân Du Tăng Thông Huyền nhắn thêm một mặt cười, sau đó lại lặn tiếp.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một icon mặt cười đáp lời, hắn cảm giác tu luyện bế khẩu thiện gì đó quả thật là chuyện rất nhức trứng, nếu như không phải nhờ có nhóm chat để Thông Huyền đại sư có thể gửi chút icon thì lẽ nào hắn không thể trao đổi được với người khác à? Phật môn chính là phiền như thế — cho nên lúc đầu hắn từ chối, không bị đại hòa thượng lừa vào đó làm tiểu sa di là đúng quá mà!

Ước chừng mười phút sau, Cuồng Đao Tam Lãng login:

“Vũ Nhu Tử tiên tử ơi, Vũ Nhu Tử tiên tử à, nếu đang online thì xin trả lời bản tọa một tiếng đi!”

Đồng thời còn gửi một loạt icon quỳ lạy khóc lóc.

“Ô kìa, Tam Lãng đạo hữu mấy hôm rồi không online, chạy đi đâu bế quan à?”

Bắc Hà Tán Nhân cười gian, hắn đây là biết rõ còn cố tình hỏi.

“Bế quan cái quần què!”

Tam Lãng phát một đoạn voice, giọng điệu nức nở:

“Ba ngày trước, đại tiền bối Linh Điệp Tôn giả đến thăm bản tọa, ở lại chỗ này ba bốn ngày. Sau đó, mấy người hiểu mà a a a a a ….”

“Ha ha ha.”

Bắc Hà Tán Nhân tỏ vẻ hắn tuyệt đối sẽ không đồng tình với Tam Lãng, kẻ tự mình tìm chết thì chẳng đáng để đồng tình!

“@ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử tiên tử xinh đẹp, xin ra đây gặp Lãng mỗ một lần! Có chuyện quan trọng cần nhờ!”

Tam Lãng kêu la thảm thiết, họ của hắn là Lãng. Tục danh của hắn vốn gọi là Lãng Tam.

“?”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử login, gửi một dấu chấm hỏi.

“Tiên tử, rốt cuộc cô cũng lên rồi. Bản tọa có một lời thỉnh cầu — Làm ơn đưa người cha cưng con gái hết thuốc chữa nhà cô về đi, Lãng mỗ quỳ xin cô đấy!”

Tam Lãng gửi icon OTZ quỳ lạy.

“Ha ha.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một icon cười to, sau đó lại hỏi lại:

“Lão phu cưng con gái hết thuốc chữa?”

Hể? Đợi chút, hình như có chỗ nào đó sai sai thì phải?

Lão phu? Mẹ ơi, cư nhiên là Linh Điệp Tôn Giả đang onl nick của con gái hắn ta à?

Rắc, dường như có thứ gì đó vừa bị vỡ à? À, đó là con tim yếu đuối của Tam Lãng.

Lão già này đúng là cưng con gái hết thuốc chữa rồi, thường xuyên vào nick của con gái mình, trên đời này có ai như hắn không chứ!

"…"

Bắc Hà Tán Nhân cảm giác khóe miệng của mình cũng đang co giật không ngừng. Cuối cùng, hắn tốt bụng nhắc nhở:

"Đúng rồi, Tam Lãng huynh. Vũ Nhu Tử cô nương chắc là đang luyện chế thối thể dịch mới rồi đấy."

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn chắc là Vũ Nhu Tử cô nương sẽ không online đâu.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Cuồng Đao Tam Lãng rớt mạng… Là rớt mạng, không phải offline.

"Xì!"

Tống Thư Hàng phì cười thành tiếng.

Tâm tình vui vẻ.

Thế nhưng sau mười ngày im ỉm xem nội dung chat xong thì hắn cảm giác người ở trong nhóm này không giống với người mắc bệnh hoang tưởng bình thường chút nào, nội dung lộ ra trong những lời bọn họ nói ra quá chân thật, quả thật không giống như tự mình tưởng tượng ra gì hết.

Suy nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng mà thôi.

"Lẽ nào mình xem bọn họ chat nhiều quá nên cũng bị mấy người họ đồng hóa mất rồi?"

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng giật mình đổ mồ hôi lạnh.

Hắn đã sớm qua độ tuổi hoang tưởng rồi, nhưng ai mà chẳng có một 'năm đó' chứ?

Giấc mộng đại hiệp, siêu nhân năm đó đến bây giờ vẫn là lịch sử đen tối mà cả đời hắn cũng không dám nhớ lại, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy xấu hổ, muốn chết quách đi cho xong, muốn quên đi sạch sẽ, quên hết đi cho rồi!

Cho nên tuyệt đối không thể bị người trong cái nhóm này đồng hóa.

"Đi ăn cơm thôi."

Hắn giơ tay, chuẩn bị tắt khung chat của Nhóm Cửu Châu Số 1 đi.

Ngay tại lúc hắn định tắt đi thì Bắc Hà Tán Nhân lại ném ra một câu trong nhóm:

“A Thất, nhà ngươi có một vị hậu bối đã độ kiếp xong chưa? Sao không nghe phong thanh gì hết thế này?”

Tô Thị A Thất trả lời:

“Đang chuẩn bị độ đây, mấy giờ nữa là bắt đầu rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi:

“Độ kiếp ở đâu? Có cần giúp gì không?”

“Độ kiếp ở một vùng ngoại ô ngay Thành phố H, yên tâm đi, Tiểu Thập Lục nhà ta có thiên phú hơn người, lôi kiếp tấn cấp hậu thiên tam phẩm chẳng là gì hết, chỉ một lát là xong ngay ấy mà. Các ngươi cứ chờ đến lúc Tiểu Thập Lục nhà ta tấn cấp tiên thiên tứ phẩm xong sau đó có cơ hội đi khiêu chiến các ngươi đi, ha ha ha.”

Tô Thị A Thất cười lớn, giọng điệu vô cùng rợn người.

“Ngươi nói vậy thì ta yên tâm rồi, thiên phú của tên nhóc Tiểu Thập Lục này không tệ. Lôi kiếp hậu thiên tam phẩm chắc là không làm khó được nó.”

Bắc Hà Tán Nhân cũng tán thành.

Sau đó, trong nhóm lại im lặng như cũ.

…

Tống Thư Hàng gãi gãi cằm, thành phố H hử?

Khu này không phải ở gần Giang Nam à! Nói ra thì khu đại học của hắn cũng nằm ở khu giao nhau của Giang Nam cùng với Thành phố H và thành phố J.

Thành phố H là một thành phố nho nhỏ của Hoa Hạ, tuy rằng nơi đó nhỏ, nhưng kinh tế lại khá phát triển. Là một trong những nơi được mệnh danh thiên đường mua sắm nổi tiếng của đất Hoa Hạ, được xưng là trên trời dưới đất, thứ gì cũng có đủ. Đương nhiên, ngoại trừ mấy thứ phạm pháp.

Nếu như độ kiếp ở thành phố H thì… khu Giang Nam có nhìn thấy không nhỉ?

“Mình bị lú mất rồi.”

Tống Thư Hàng bật cười, lời mấy người trong nhóm này nói mà hắn lại tưởng thật được sao?

Còn độ lôi kiếp á? Hôm nay trời trong veo không một gợn mây, ánh nắng chói chang. Không thể nào có mưa giông được đúng không?

Dù sao thì bây giờ cũng không giống ngày xưa, dự báo thời tiết bây giờ rất chính xác, ít nhất thì thời tiết ba ngày sắp tới sẽ nắng ráo không thể nào có mưa dông sấm chớp gì được.

“Nhân lúc trời đẹp, ăn cơm xong thì ra tiệm sách thôi!”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chương 5: Phải tin vào khoa học!

Sau khi ăn trưa xong, Tống Thư Hàng đi đến tiệm sách gần đó để đọc ké sách.

Hắn thích đọc ké sách, cũng không phải vì muốn bớt vài đồng tiền thuê sách, chẳng qua đây là sở thích cá nhân của hắn — Tống Thư Hàng cảm giác ngồi xổm ở góc giá sách trong tiệm đọc thế này thì cực kỳ thú vị!

Đương nhiên, vì để tránh cho chủ tiệm ghét mình nên cứ đọc ké khoảng nửa ngày thì hắn sẽ thuê một hai quyển gì đấy về nhà — Sống trên đời này ấy mà, cần có một trái tim, không thể quá đáng quá được! Vậy mới có thể tránh cho chủ tiệm ngứa mắt mà đá đít hắn ra ngoài.

Dù sao thì tiệm sách lớn này có đủ mọi loại sách, không riêng gì tiểu thuyết, những cửa tiệm cho thuê đủ loại sách vở thế này đã không còn nhiều nữa.

Nếu như bị cho vào sổ đen thì sợ là tìm khắp gần khu đại học Giang Nam này cũng không có tiệm nào hơn được tiệm này.

Đều nói tên của một người rất quan trọng, người cũng như tên, Tống Thư Hàng rất thích đọc sách, hơn nữa cũng không kén chọn.

Mặc kệ là tiểu thuyết, sáng tác văn học, văn tập cổ điển, thậm chí ngay cả các loại tri thức lý luận chán phèo người ta nhìn thấy đã đau đầu chóng mặt thì hắn đều thích tất.

Gần đây hắn chủ yếu chỉ đọc ké một ít sách nói về kỹ xảo lái xe, hắn định nhân lúc chương trình học nhàn hơn một chút thì đi thi lấy bằng lái. Đăng ký thi lấy bằng lái ở trong trường rẻ hơn đến bảy tám ngàn tệ so với ra ngoài thi.

…

Thời gian đọc ké sách lúc nào cũng trôi qua cực nhanh.

Nháy mắt đã gần ba giờ chiều mất rồi.

“Nhanh thật... Phải chuẩn bị đi về thôi. Còn phải đến siêu thị ở gần đây mua ít đồ để tối ăn, tối thứ sáu có thể quẩy thâu đêm rồi.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Nói xong thì hắn rút đại một quyển sách, đi về phía quầy, làm thủ tục thuê sách.

Quầy tính tiền của tiệm sách nằm ở lối ra vào, hôm nay mái hiên che nắng bên ngoài đã bị hỏng, cho nên bà chủ của tiệm sách chuyển qua một góc râm ngồi tránh ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào.

“Nắng chói quá đi mất, chưa gì đã có cảm giác như vào giữa mùa hè rồi nhỉ.”

Tống Thư Hàng giơ một tay che mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong veo không một gợn mây kia. Một bên giơ tay phải đưa quyển sách định thuê cho bà chủ.

Bà chủ tiệm là một mỹ nhân Giang Nam điển hình, nhẹ nhàng dịu dàng như làm từ nước vậy.

Cô cũng thích đọc sách, thích nhất là cầm sách đọc cả ngày. Từ cách ăn diện cũng có thể thấy được chất lượng cuộc sống của cô không thấp, mở tiệm sách này chẳng qua là vì sở thích cá nhân mà thôi.

Bà chủ tiệm ngày thường yên lặng ngồi ở đó đọc sách đẹp như một bức tranh, quả thực khiến người ta cảm thấy vui mắt vừa lòng.

Rất nhiều thanh niên cũng vì muốn được ngắm nhìn khung cảnh đẹp đẽ ấy, mà thay đổi sở thích riêng của mình, từ trẻ trâu ngu si biến thành thanh niên văn học, thường xuyên ra đây la liếm.

Bất quá, nghe nói vẻ đẹp như tranh này chỉ là một hình thức hòa bình của bà chủ…

Có hình thức hòa bình thì nhất định sẽ có hình thức PK hay là hình thức cuồng bạo. Bất quá Tống Thư Hàng đến đây hơn nửa năm rồi nhưng chưa thấy qua mấy loại hình đó bao giờ.

“Xong rồi, nhớ phải trả lại trong vòng hai ngày. Trễ một ngày thì tăng 1 đồng tiền thuê.”

Bà chủ làm thủ tục thuê sách xong thì xua tay liên tục ý bảo

Tống Thư Hàng mau cút đi.

Mặc dù chỉ mới mò đến hơn nửa học kỳ, nhưng cái tên nhóc thích đọc ké sách, hơn nữa mỗi lần đến đọc ké là cả buổi trời này vẫn để lại ấn tượng khá sâu sắc đối với bà chủ. Nếu như không phải vì tên nhóc này biết điều, mỗi lần đều thuê một vài quyển sách ủng hộ tiệm thì cô đã sớm cầm chổi đuổi người rồi.

"Hì hì."

Tống Thư Hàng cười tươi nhận lại sách, sau đó vừa mới bước một chân ra cửa.

Đùng!

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc vang lên.

Tất cả mọi người có mặt trong tiệm sách bị giật mình, Tống Thư Hàng vừa mới bước chân ra thiếu chút nữa hụt chân ngã lăn quay!

"Mẹ nó!"

"Ôi, má ơi!"

"Sấm sét giữa trời quang à?"

"Bị dọa chết khiếp rồi."

Trong tiệm thuê sách, đủ loại tiếng kinh hô vang lên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên không trung, lập tức phát hiện bầu trời mới khi nãy hãy còn trong veo không một đụn mây bây giờ đang dần thay đổi, ở phía chân trời có một đám mây đen lặng yên ngưng tụ lại, nháy mắt đã giăng kín một góc trời, trông như sắp có giông bão đến nơi ấy.

"Xem ra sắp mưa rồi nhỉ? Chậc chậc, vừa mới bảo dự báo thời tiết hồi xưa không đáng tin, báo cái gì thì phải làm ngược lại, bảo trời nắng thì ra đường nhất định phải mang cả ô. Mình còn cho rằng bao nhiêu năm rồi, dự báo thời tiết cũng đã tiên tiến hơn, nào ngờ vẫn không đáng tin như thế."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm trong miệng.

Kiểu này còn thua xa ngày xưa nữa, ngày xưa xem dự báo thời tiết chỉ cần xem ngược lại là được, bây giờ xem dự báo thời tiết thì phải đánh cược xem nó có chuẩn hay không nữa à?

Đang lúc miên man suy nghĩ, hắn ôm lấy quyển sách vừa mới thuê, chuẩn bị thừa dịp trời chưa mưa chạy ào về ký túc xá.

Nhưng Tống Thư Hàng còn chưa kịp bước ra bước thứ hai.

Ầm…

Lại thêm một tiếng sầm gầm cực mạnh vang lên, khiến lỗ tai của mọi người đều ù cả đi.

Cái chân vừa mới giơ lên của Tống Thư Hàng lập tức rụt trở về.

Mây đen ở phía chân trời vặn vẹo khác thường. Từng tia sấm chớp vằn vện như bầy rắn chui ra từ trong mây đen, nổ vang ầm ầm, tạo thành một tấm lưới điện.

Tống Thư Hàng đã từng nhìn thấy sét đánh, nhưng cả đời này hắn chưa bao giờ nhìn thấy lưới điện dày đặc đến mức này — giống hệt như tận thế sắp đến vậy, sấm chớp trên trời cao cũng không phải đánh xuống từng tia từng tia, mà là đồng loạt giáng xuống cùng một lúc.

Tiếng sấm vang lên liên tục cũng không giống bình thường cho lắm.

Ở vùng Giang Nam này trước kia đều là tiếng sấm vang lên thật lớn, sau đó là một chuỗi tiếng vọng ầm ầm. Còn bây giờ, tiếng sấm giống như một dây pháo bỏ thêm thuốc nổ vào vậy. Ầm ầm, đùng đùng, ầm ầm, vừa lớn vừa ồn, ngay cả tiếng vọng cũng bị che khuất.

Giả như đây là có kẻ nào làm ác bị trời đánh thì phải là tội nghiệt nặng nề cỡ nào mới có thể dẫn đến cục diện ngàn vạn sấm sét cùng đánh thế này nhỉ?

Hơn nữa, điều khiến Tống Thư Hàng để ý hơn hết chính là vùng mây sấm đen kịt ấy không lan ra ngoài, mà một mực tụ lại ở phía chân trời ấy, sấm cứ đánh liên hồi, nhưng không có tiết tấu lan ra ngoài.

Tiếng sấm ầm ầm kéo dài hơn mười giây mãi không dứt.

Khiến cho người ta có một loại cảm giác như giông bão sắp kéo đến mãnh liệt.

“Xui thật đấy!”

Tống Thư Hàng thở dài, lòng thầm nghĩ:

"Hay là lại đọc ké sách thêm một lúc nữa nhỉ?"

Nếu vậy thì dù có mưa lớn thì chắc cũng là kiểu đến nhanh đi cũng nhanh. Nhưng nếu như mưa lớn kéo dài một chút thì nói không chừng hắn còn có thể đủ thời gian đọc thêm được một quyển sách ấy nhỉ?

Nghĩ tới đây, hắn lại xoay người đi vào tiệm sách lại, chuẩn bị tiếp tục ngồi đọc ké sách tiếp.

Có điều ông trời giống như đang đùa giỡn với Tống Thư Hàng vậy.

Lúc hắn vừa mới xoay người bước vào tiệm sách lại thì tiếng sấm nổ bên tai đột nhiên im bặt!

Mây đen giăng kín chân trời cùng với mớ sấm chớp rợn người kia đồng thời biến mất! Giống như có một bàn tay lớn dùng bầu trời làm bảng vẽ, cảm giác vẽ không vừa ý nên tiện tay xóa đi mây đen và sấm chớp kia rồi vậy.

Bầu trời lại khôi phục trạng thái vặn dặm không mây, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi! Giống như tiếng sấm ban nãy cùng với lôi điện giăng kín trời chỉ là nghe nhầm và ảo giác gì đó mà thôi.

Trong tiệm sách có người lẩm bẩm:

"Thời tiết kiểu gì thế này?"

"Không phải là có kẻ nào tạo nghiệt nên bị trời đánh đấy chứ?"

"Mê tín! Sấm chớp chỉ là một loại hiện tượng tự nhiên…"

Lúc này, bên cạnh giá sách có một tên nhóc con ngẩng đầu lên, tay trái của nó cầm một quyển truyện tranh thiếu nhi, tay phải giơ cao lên trời, lớn giọng dùng ngữ khí phóng khoáng kêu to:

"A, ta muốn trời này không thể che được mắt ta, ta muốn đất này không vùi được lòng ta! Ta muốn mây đen đầy trời này tan biến mất dạng!"

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, hắn dám khẳng định sau này thằng nhóc ấy mà lớn lên, mỗi khi nhớ đến cảnh tượng ngày hôm nay nhất định sẽ xấu hổ muốn cắn lưỡi chết cho rồi. Hơn nữa mấy vụ xấu hổ thế này sẽ theo nó cả đời. Sau đó khó khăn lắm nó mới cảm thấy mình đã quên được đoạn ký ức này thì nói không chừng một ngày nào đó sẽ ngoi lên từ một góc nào đó trong đầu của nó, khiến cho nó hận không thể kêu to: Đi chết đi a a! Khiến cho bản thân nó hận không thể xuyên không quay về quá khứ, tẩn cho chính bản thân ngu si đã làm chuyện điên rồ của năm đó một trận.

Bởi vì hắn cũng là người từng trải, cho nên rất thấu hiểu.

Chỉ là không rõ tại sao, nhìn thấy thằng nhóc khôi hài này, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến mấy người hoang tưởng mê tiên hiệp trong Nhóm Cửu Châu Số 1 kia.

‘Thành phố H, độ lôi kiếp hậu thiên tam phẩm.’

Nội dung cuộc trò chuyện ở trong nhóm lại hiện lên trong đầu hắn.

Hắn lại tính kỹ vị trí đường chân trời khi nãy, khu vực sấm chấp tụ tập ban nãy hình như… chính là vị trí của thành phố H thì phải?

Dù trái tim của Tống Thư Hàng có khỏe mạnh đến đâu đi nữa thì cũng khựng lại nửa nhịp.

Lẽ nào… lại là thật?

Dự báo thời tiết đã nói là trời quang, nhưng khi nãy đột nhiên lại xuất hiện cảnh tượng sấm chớp giăng kín quỷ dị là thế.

“Ha ha ha, sao có thể chứ! Trên thế giới này sao có thể có chuyện như thế. Chắc là trùng hợp thôi nhỉ?!”

Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng cùng lúc đó, trong đầu hắn lại không gạt bỏ được suy nghĩ: trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp như vậy à? Sấm sét khi nãy kỳ lạ đến vậy, trông thì chẳng giống tự nhiên tí nào.

[Thành phố H... độ kiếp], mấy chữ này cứ mãi vang vọng trong đầu của hắn.

Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy, muốn vứt khả năng này ra khỏi đầu.

Thế giới quan được dựng nên suốt mười tám năm nay nói cho hắn biết, phải tin vào khoa học, không được mê tín, cảnh tượng quỷ dị ban nãy chỉ là hiện tượng tự nhiên mà thôi, không phải lôi kiếp gì hết!

Chương 6: Đồng Quái Tiên Sư

“Nhất định là mình đã bị đám người trong nhóm kia lây bệnh mất rồi, tuy rằng xem nội dung chat ở trong đó khá vui, nhưng mình nên out khỏi nhóm cho nhanh thì hơn. Bằng không ở lâu thì mình sẽ bị đồng hóa mất thôi — Đợi tới lúc để chị họ kiểm chứng giúp phương thuốc kia, xác nhận đống thuốc bổ ấy uống vào có chết người hay không rồi thì phải out nhóm ngay lập tức mới được.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Thật ra, rõ ràng đây chỉ là mấy người bạn trên cùng một nhóm chat… Hắn lại bị thêm vào chả hiểu đầu cua tai nheo gì, Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể không màng đến sự sống chết của đối phương.

Nhưng hắn luôn cảm giác nếu mình biết rõ ‘đan dược’ mà đối phương uống có độc thì kiểu gì hắn cũng phải khuyên ngăn một phen. Mặc kệ đối phương có nghe theo lời khuyến cáo của hắn hay không, nhưng ít nhất hắn cũng không thẹn với lương tâm của mình.

Đúng vậy, không thẹn với lương tâm.

Có nghe theo hay không là chuyện của thành viên trong nhóm, nhưng có khuyên giải hay không cũng là chuyện của hắn.

Sau khi trở lại ký túc xá, Tống Thư Hàng mở phần mềm chat lên, gửi bản danh sách dược liệu mà mình đã chép lại cho chị họ.

“Chị Nhã Nhã, ví dụ nhé: Nếu như bỏ hết mớ thuốc này vào trong một nồi nấu lên thành cao, thì thứ nấu ra đó ăn vào có gây chết người hay không? Có rảnh thì chị kiểm tra giùm em một chút với.”

Gửi đi xong rồi thì Tống Thư Hàng dựa lưng lên ghế, đầu óc trống rỗng.

Chị họ chuyên ngành khác với hắn, giờ cô lại đang bận thực tập, nên ít khi lên mạng. Có lúc mấy ngày mới có thể online một chút, nhắn tin qua đó, phải đến cuối tuần mới trả lời được cũng là chuyện rất bình thường.

Nếu như có thể thì Tống Thư Hàng không muốn hỏi thăm chuyện thế này qua mạng làm gì.

Dù sao thì có một số việc nói trực tiếp sẽ không gây hiểu lầm gì, lỡ như chị họ tưởng rằng hắn định uống thuốc này, không nói ngay trước mặt thì sẽ hiểu lầm mất? Hắn sợ mẫu thân đại nhân nhà hắn sẽ bay thẳng đến đây gặp hắn.

Nhưng mà lúc này hắn cảm giác mình càng lúc càng bị người ở trong nhóm này 'đồng hóa' mất rồi — quả nhiên, tuy rằng xem nhật ký chat rất vui vẻ, nhưng nên rời nhóm sớm một chút thì hơn.

Thừa dịp mình chưa ló mặt lên nói câu nào trong nhóm, cũng chưa có giao tình gì với người trong này, out nhóm cũng sẽ không lưu luyến mấy.

Tuy nói vậy, nhưng ngón tay của hắn lại bất giác trỏ chuột về phía góc phải màn hình, mở Nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Nuôi dưỡng thói quen rất dễ dàng, hắn cũng chỉ tốn có mười ngày mà đã tạo thành thói quen mỗi ngày đều phải vào nhóm xem nhật ký chat rồi.

Đúng lúc trong nhóm cũng đang có người nói chuyện.

Bắc Hà Tán Nhân:

"A Thất, độ kiếp xong chưa? Tiểu Thập Lục đã tấn cấp rồi chứ?"

Mấy lời này nói hơn mười phút trước.

Nhưng Tô Thị A Thất vẫn chưa trả lời.

"Không phải là lôi kiếp có vấn đề gì rồi đấy chứ?"

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nói, lần này người online nick là bản thân cô chứ không phải cha cô. Mặc dù cô gái nhỏ này chỉ mới vào nhóm, nhưng miệng ngọt, đã làm quen được với mấy người hay online nói chuyện rồi.

Cô biết rõ lôi kiếp của người tu hành mỗi lần đều không thể xem thường, cho dù là lôi kiếp yếu nhất đi nữa thì chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là cũng có thể gây ra hậu quả khôn lường.

"Chắc là không đâu, có A Thất ở đó, chỉ là một lôi kiếp hậu thiên tam phẩm mà thôi, nếu như có vấn đề gì thì hắn cũng có thể cưỡng chế đánh tan được.”

Bắc Hà Tán Nhân đáp.

Chỉ là Tô Thị A Thất một mực không trả lời, khiến cho lòng hắn khó yên.

Lúc này, có một ID Tống Thư Hàng chưa gặp qua bao giờ ngoi lên. Đó là một ID tên Đồng Quái Tiên Sư, người này nói:

“Các người đừng vội, đợi bản tiên sư đoán một quẻ là biết kết quả ngay thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân im lặng một lúc rồi đáp:

“Cũng được.”

Xem ra cái tên Đồng Quái Tiên Sư này diễn vai tiên sư bói toán rồi nhỉ?

Ước chừng hai ba phút sau, Đồng Quái Tiên Sư liền ngoi lên nói:

“Ha ha, không có việc gì hết. Bản tiên sư tính ra quẻ thượng thượng, đại cát đại lợi. Tô Thị A Thất và hậu bối nhà hắn tuyệt đối không có việc gì, chúng ta cứ đợi đến lúc Tiểu Thập Lục đến khiêu chiến với mọi người đi thôi!”

Quẻ thượng thượng, vậy chắc là có thể yên tâm một chút rồi nhỉ? Tuy rằng việc xem bói này không phải thật, nhưng đôi lúc đúng là có thể khiến cho người ta được an ủi phần nào. Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nghĩ vậy.

Chỉ là Bắc Hà Tán Nhân nghe kết quả xong, chẳng những không mừng rỡ, mà còn im lặng một hồi.

Một lát sau hắn gửi lên một icon cười khổ:

“Xem ra Tiểu Thập Lục thật sự xảy ra chuyện gì đó rồi, cho nên A Thất mới không online. Có người nào ở gần thành phố H không, qua đó gặp A Thất, thử xem hắn có cần giúp gì không đi.”

Cuồng Đao Tam Lãng ngoi lên, thở dài:

“Quái tiên đã tính ra đại cát đại lợi, vậy thì thật sự có chuyện rồi. Nhưng ta ở cách thành phố H rất xa, cho dù muốn qua đấy cũng phải mất đến vài ngày.”

“?”

Vũ Nhu Tử cảm thấy khó hiểu.

“Vũ Nhu Tử cô còn có điều chưa biết, quẻ bói mà tiên sư này tính ra, từ xưa đến giờ chưa trúng lần nào. Nếu như hắn tính ra là đại cát đại lợi thì cô nhất định phải chuẩn bị cho kỹ, bởi vì chắc chắn là cô sắp gặp phải tai vạ đến nơi. Ngược lại, nếu như hắn tính ra cô gặp phải tai kiếp thì phỏng chừng là cô sẽ gặp được vận may lớn. Nếu như ngày nào đó hắn tính ra cô sắp có đại kiếp nạn diệt thế, vạn kiếp bất phục, vậy thì cô có thể yên tâm mở tiệc ăn mừng trước, bởi vì đây chắc chắn là tiết tấu ra cửa vớ phải tiên khí!”

Cuồng Đao Tam Lãng giải thích.

Bắc Hà Tán Nhân chêm thêm một nhát:

“Nhìn từ một góc độ khác mà nói thì bản lĩnh của Quái Tiên khá mạnh đấy. Chỉ cần suy ngược lại với điều hắn tính ra thì cơ bản luôn chuẩn không cần chỉnh.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“…”

Hắn muốn lớn giọng thét gào để phản bác. Nhưng cả đời hắn chỉ toàn vết nhơ không thể xóa nhòa, cho nên chỉ có câm nín nuốt lệ.

“Đúng rồi, Vũ Nhu Tử cô nương, cô có thể hỏi bao giờ cha cô mới về nhà không? Ông ấy làm khách ở nhà bản tọa đã lâu, chẳng lẽ ông ấy không nhớ nhà, không nhớ cô con gái xinh đẹp đáng yêu của mình à?”

Cuồng Đao Tam Lãng lần này đã rút được kinh nghiệm xương máu, không mở miệng tự tìm đường chết nữa.

“Được rồi, tiền bối, ta sẽ thay tiền bối hỏi cha ta thử xem.”

Vũ Nhu Tử trả lời rất lễ phép, nhưng chỉ nói suông cho có. Không nói khi nào thì hỏi, cũng không xác định sẽ gọi cha mình về.

Cuồng Đao Tam Lãng đã sống thành tinh rồi, há có thể không rõ ý tứ qua loa cho có của Vũ Nhu Tử? Cho nên mắt hắn lại đẫm lệ.

“Có ai đang ở thành phố H không?”

Bắc Hà Tán Nhân tag tất cả mọi người trong nhóm vào hỏi.

Mấy thành viên đang lặn sâu trong nhóm đều lần lượt trồi lên, sau đó đều gửi icon lắc đầu. Hoa Hạ lớn như thế, người trong nhóm chỉ có bấy nhiêu. Không thể nào tụ tập hết ở cùng một chỗ được.

Khu Giang Nam của Tống Thư Hàng thì lại khá gần thành phố H, nhưng hắn không quen Tô Thị A Thất — Hơn nữa hắn cảm thấy đầu óc của mình hoàn toàn tỉnh táo, không thể nào tham gia đi tìm một người mất tích vì 'độ lôi kiếp', sau đó bói ra là xảy ra chuyện cùng người trong nhóm được.

Dù sao thì hắn vẫn chưa bị đồng hóa.

Lúc này Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử lại lên tiếng:

"Ta chuẩn bị đến thành phố J xử lý chút chuyện, đến lúc đó sẽ bay tới sân bay Giang Nam trước, rồi lại đến thành phố J. Khu Giang Nam ở gần thành phố H, nếu như cần giúp gì thì có thể liên hệ với ta bất cứ lúc nào... Tuy rằng ở thành phố H ta không rành rẽ gì, nhưng nếu như cần giúp đỡ gì thì ta nhất định sẽ cố hết sức mình."

"Thật tốt quá."

Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Đi qua khu Giang Nam? Cô gái duy nhất trong nhóm sắp đến đây à? Tống Thư Hàng chớp chớp hai mắt.

Bắc Hà Tán Nhân vui vẻ nói:

"Ta nghĩ cách liên hệ với A Thất đã, nếu cần giúp đỡ thì ta sẽ báo với cô ngay."

Quan hệ của hắn và Tô Thị A Thất không tệ, trước khi gia nhập Nhóm Cửu Châu Số 1 thì hai người là tri kỷ sống chết có nhau. Bây giờ quẻ bói của Đồng Quái Tiên Sư khiến Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy vô cùng lo lắng.

Việc không quan tâm thì thôi, quan tâm ắt sẽ loạn.

Lúc này, chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên xuất hiện, mở miệng an ủi:

"Bắc Hà, ngươi đừng lo quá. Có A Thất ở đó, đừng nói là lôi kiếp hậu thiên tam phẩm, cho dù là lôi kiếp tứ phẩm tiên thiên cũng không làm khó được hắn."

"Nói cũng đúng."

Bắc Hà Tán Nhân thở dài:

“Thật ra thì ta vốn cũng không lo lắm, dù sao cũng chỉ là lôi kiếp hậu thiên tam phẩm mà thôi. Nhưng mà một quẻ đại cát đại lợi của Đồng Quái Tiên Sư khiến cho ta trở nên thấp thỏm lo âu hơn mấy phần.”

“…”

Hoàng Sơn Chân Quân.

“…”

Cuồng Đao Tam Lãng.

Bắc Hà Tán Nhân nói rất có lý, hai người bọn họ đều không thể phản bác được gì.

Chương 7: Đám lưu manh bị hội đồng

Đồng Quái Tiên Sư:

“Mẹ kiếp, Bắc Hà ngươi nói vậy là có ý gì hả, đúng là khinh người quá đáng mà! Rằm tháng sau, trên đỉnh Tử Cấm, có dám tới hay không hả?”

“Được lắm, ta sợ tên quái sư dỏm nhà ngươi chắc? Có điều rằm tháng sau ta không rảnh, hay là dời thời gian lại thành ba tháng sau được không?”

Bắc Hà Tán Nhân sảng khoái đáp ứng:

“Còn nữa, đến lúc đó ta phải tìm ngươi kiểu gì đây, dù sao thì ngươi có nhiều thân phận lắm. Nếu ngươi đổi một nick khác, đứng trước mặt ta thì ta cũng khó mà nhận ra ngươi được.”

Đồng Quái Tiên Sư không chỉ ‘tinh thông’ quẻ thuật, ở phương diện dịch dung cũng rất có nghề — người trong nhóm đều đoán, hắn trước kia nhất định là thường xuyên bói sai bị người ta đuổi giết, không thể không thay đổi thân phận để bỏ chạy. Dần dà luyện ra một thân bản lĩnh dịch dung hoán trang không ai bằng.

“Ba tháng thì ba tháng! Tới lúc đó ngươi chỉ cần đến đỉnh Tử Cấm đợi, ta sẽ tự đến tìm ngươi! Cái khuôn mặt đáng chết của ngươi, có hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra!”

Đồng Quái Tiên Sư tức giận đáp trả.

“Cứ quyết định vậy đi!”

Bắc Hà Tán Nhân rất bình tĩnh, bộ dạng như đã ăn chắc Đồng Quái Tiên Sư rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân xem đến đây, đột nhiên gửi một cái mặt cười lên, nói:

“Xem ra Bắc Hà ngươi sắp đột phá rồi, cần một trận chiến đấu dẫn lối để một hơi đột phá ngay đúng không? Ngươi cũng dừng lại ở cảnh giới ngũ phẩm linh hoàng đã lâu rồi, cũng đến lúc phải đột phá rồi. Đêm trăng tròn ba tháng sau, nếu như ta có thể bớt được chút thời gian ra thì nhất định sẽ lên đỉnh Tử Cấm làm trọng tài cho trận quyết đấu của các ngươi. Tới lúc đó thuận tiện lại chuẩn bị chút quà mọn cho hai người.”

“Chân Quân thật là thấu hiểu lòng ta!”

Bắc Hà Tán Nhân lập tức kích động, phải biết Hoàng Sơn Chân Quân chính là lão tiền bối, thứ hắn chuẩn bị nhất định không thể nào đơn giản chỉ là quà mọn được.

Những thứ lộ ra từ trong tay của mấy lão tiền bối thế này, đối với hậu bối bọn họ mà nói thì đều là bảo vật chỉ khi nào có kỳ ngộ mới có được!

“Chân Quân đã nói như vậy thì tới lúc đó ta không thể để cho Bắc Hà leo cây được rồi. Vốn ta còn định tới lúc đó để cho hắn ta lên đỉnh Tử Cấm đứng hứng gió lạnh nửa đêm đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư thản nhiên lên tiếng.

“…”

Bắc Hà Tán Nhân cạn lời rồi.

Tên chết giẫm!

Tên này không hổ là xem bói đùa giỡn lòng người, lòng dạ đen tối thật đấy!

Lúc này trong lòng Bắc Hà Tán Nhân thầm ra quyết định, ba tháng sau nhất định phải nện cho Đồng Quái Tiên Sư đến mức Chân Quân cũng không nhận ra!

Xong việc rồi nên trong nhóm cũng yên tĩnh lại.

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng xem hết nhật ký chat trong nhóm xong thì trong lòng có phần lo lắng, ba tháng sau Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân ở trong nhóm sẽ không thật sự chạy đến đỉnh Tử Cấm ở cố cung quyết đấu đấy chứ? Với tính tình của bọn họ nói không chừng thật sự sẽ làm việc ngu xuẩn này cho xem.

Đến lúc đó, lỡ như bị nhân viên quản lý bắt được thì phải làm sao bây giờ?

Chuyện này cứ nhớ vậy đã, trước lúc out khỏi nhóm thì nhắc nhở bọn họ một chút, đừng có làm hư hại văn vật quốc gia, làm thế là phạm pháp.

Tắt nhóm đi, Tống Thư Hàng lại mở trang web của khu Giang Nam xem xem hôm nay có tin tức gì không.

Mấy chủ đề hot của trường đều nhắc đến cuồng lôi kỳ lạ chiều hôm nay, địa điểm lôi điện kia quả nhiên hệt như Tống Thư Hàng đã đoán, đúng là thành phố H.

Bởi vì trận sấm sét kia xuất hiện mà có một số nơi ở thành phố H và khu vực gần Giang Nam bị cắt điện, khiến cho sự cố xảy ra liên tục, may mà không có thiệt hại về nhân mạng nào.

Phía sau có thêm chút tin tức vụn vặt về khu đại học Giang Nam. Tỷ như bảng trai đẹp ở trường có thay đổi, vị học bá nào đó trong trường hoàn thành sự nghiệp xưng bá toàn quốc, giành được vị trí đứng đầu ở cuộc thi cấp quốc gia nào đó, lại ví như bộ chăn mền mà một chị khóa trên nào đó đã tốt nghiệp ở trường bị đấu giá lên cao bao nhiêu, toàn mấy chuyện linh ta linh tinh như thế.

Tống Thư Hàng không có hứng thú với mấy loại tin tức kiểu này, chỉ nhìn lướt qua cho biết, để đến lúc tán phét với người khác thì cũng có cái mà nói.

Sau đó hắn lại tiếp tục tìm kiếm tin tức đăng ký học lái xe ở trên web của trường, học phí lái xe tự động bình thường tốn hai nghìn năm trăm tệ, đây chính là ưu điểm của học sinh sinh viên. Ở khu Giang Nam này, một khi bước chân ra khỏi trường học thì tiền học lái xe phải hơn một vạn.

Tống Thư Hàng ghi lại số điện thoại liên hệ, chuẩn bị tranh thủ học lý thuyết rồi đi báo danh học lái. Trong trường có thống nhất sắp xếp học lý thuyết, bất quá mình cứ học lý thuyết xong rồi đi ghi danh học lái thì hơn.

Ting ~

Thông báo có tin tức mới hiện lên khiến hắn cảm thấy tò mò.

Khoảng chừng 10 phút trước, ở gần khu đại học, một đám thiếu niên du côn hay lang thang trong các con hẻm bị một vị cao nhân không biết tên đánh ngã lăn quay ngay lập tức.

Đám thiếu niên này thật ra phần lớn đều là học sinh trong các trường học xung quanh, còn một phần nhỏ là đám đã bỏ học. Phần lớn trong số đó chỉ là một đám thanh niên đang trong thời kỳ phản nghịch, cắt một quả đầu có phần lố bịch, nhuộm đủ màu như gà chọi, xén vài cái lỗ trên quần áo cho hầm hố, lén lút trốn giáo viên chui vào hẻm hút thuốc.

Trong đó cũng có một số tên kéo bầy kéo nhóm đi ‘xin đểu’ tiền của các đàn em hoặc đàn anh yếu đuối nhát gan trong trường. Đối với thành phần bất lương kiểu đó, kéo nhóm đi đánh người ta là một kiểu sở thích của chúng, mà bị người ta nện cho nhừ tử cũng là chuyện thường ngày. Bởi vì không có bang phái hay bảo kê, cho nên cũng không thể tính là du côn được.

Tin tức đám bất lương đó bị đánh không phải chuyện mới mẻ gì, nhưng trong vài phút ngắn ngủi, có gần một trăm tên bất lương bị nện cho nhừ tử thì lại là chuyện khác.

Theo như hình ảnh mà mấy học sinh chụp được ở hiện trường thì có thể nhìn thấy thảm trạng của đám đó. Tên nào tên nấy mặt mũi bầm dập sưng phù lên vô cùng khoa trương, bộ dạng xanh xanh đỏ đỏ như hóa trang đi diễn hí kịch vậy. Cực hợp với câu nói — Bị đánh tới mức mẹ ruột cũng nhìn không ra!

Trên website trường ai nấy đều ồn ào bàn tán.

Có người nói với vẻ hả hê:

“Ai làm vậy nhỉ, ra tay chẳng lưu tình chút nào. Là bên tán đả hay võ đạo làm thế nhỉ? Hay là bên quyền anh đang huấn luyện người mới, tổ chức kéo người đi đánh bất lương tập thể nhỉ?”

Lại có người đưa thêm tin tức:

“Tất cả đều bị đánh ngất, đang đưa đến bệnh viện. Vẫn chưa có ai tỉnh lại hết, nên không biết là ai đã làm.”

Có kẻ lại suy luận:

“Theo như mấy người chủ cửa hàng ở trong hẻm nói thì không có phát sinh ẩu đả lớn gì hết. Hơn nữa dù có ẩu đả thì cũng không đến mức nằm thẳng cẳng hết như vậy chứ. Không thể nào là đồng quy vu tận được. Cho nên rất có thể là có vị cao thủ nào đó ra tay, một người hoặc là mấy người gì đó xử lý gọn gẽ cái đám bất lương này.”

“Cao thủ? Kiểu như một người đánh tám mươi người ấy à? Ha ha.”

Có người cười nhạo, phải biết rằng đám bất lương bị đánh không đến một trăm thì cũng phải tám mươi. Số lượng lớn như thế, trong vòng mấy phút đồng hồ bị đánh bất tỉnh nhân sự không sót một tên, đại hiệp trong TV bước ra mới làm được đến cỡ ấy chứ?

“Có lẽ là lính đặc chủng của quân đội ra tay đấy nhỉ? Nghe nói mấy người trong đội đặc chủng đánh ngã người bình thường dễ như bỡn ấy, một phút là có thể đánh ngã mấy chục người rồi.”

“Thằng ở trên đang kể chuyện hài đấy à? Cho dù lính đặc chủng có trâu bò cỡ đó thì bọn họ cũng có nhiệm vụ riêng. Để bọn họ đi đối phó với đám bất lương thì khác nào lây đại pháo đánh muỗi hả!”

“Thôi đừng nói nữa, đợi tới lúc đám bất lương kia tỉnh lại thì biết ngay là ai làm thôi.”

Có người lại bảo.

Tống Thư Hàng F5 lại trang web, tùy tiện đọc lướt qua mấy cái comment xong thì tắt cửa sổ tin tức đi.

Dù sao chuyện của đám bất lương đó cũng không liên quan gì tới hắn.

Tuy rằng Tống Thư Hàng chỉ có 1m75, nhưng cũng rất cường tráng. Không phải đối tượng có thể ‘xin đểu’, cho nên gần như là sống ở hai thế giới khác hẳn với đám bất lương kia… Nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì cả đời này hắn cũng chẳng dính dáng gì tới đám người đó được cả.

Vươn vai một cái, tắt trang web của trường đi, hắn ngồi thừ người trên ghế.

Tấm lưới điện quái dị lúc ban ngày vẫn cứ quanh quẩn trong đầu hắn, rõ ràng muốn để đầu óc thư giãn, nhưng hình ảnh ấy cứ lặp đi lặp lại mãi, khiến cho trong lòng hắn không cách nào bình tĩnh lại nổi.

Ngày hôm sau.

Chủ nhật, ngày 2 tháng 6, trời quang.

Sáng sớm Tống Thư Hàng đã thức dậy, hôm qua hắn vốn còn muốn thức trắng đêm, nhưng hôm qua xảy ra đủ chuyện khiến hắn cảm thấy quái lạ. Chẳng còn lòng dạ nào mà thâu đêm, cho nên tắm rửa sớm rồi đi ngủ luôn.

Đêm hôm nay, mấy tên bạn cùng phòng sẽ trở lại.

Sau khi rời giường rửa ráy xong, Tống Thư Hàng theo thói quen mở cửa sổ chat ở góc phải màn hình lên, chị họ Triệu Nhã Nhã vẫn chưa trả lời, xem ra còn phải đợi thêm vài ngày nữa.

“Nếu như hai ngày nữa mà chị họ vẫn chưa trả lời thì gọi thẳng cho chị ấy luôn vậy. “

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó hắn lại mở nhóm Cửu Châu Số 1 lên — mỗi lần ngó qua một cái thì tâm trạng lập tức tốt lên.

Chỉ là xem nhiều quá thì dễ bị đồng hóa.

Tin tức đầu tiên trong nhóm là đến từ Tô Thị A Thất:

“Để mọi người phải lo lắng rồi, lôi kiếp của Tiểu Thập Lục xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, có điều ta đã xử lý xong. Sau khi Tiểu Thập Lục xảy ra chuyện thì bướng bỉnh một lúc. Bất quá cũng đã bị ta tìm mang về rồi, không có gây ra chuyện lớn gì. Chỉ là.. ừm, có mấy chục tên không biết điều bị Tiểu Thập Lục đánh ngất ở một nơi gần thành phố H, không xảy ra án mạng. Tiếp theo ta phải đưa Tiểu Thập Lục trở lại tông môn ở Tô thị đã, chắc là vài ngày tiếp theo ta không thể online được. Tóm lại là… mong mọi người không cần lo lắng.

Tin này gửi lúc ba giờ sáng hôm nay.

Chương 8: Vũ Nhu Tử và khu La Tín

"Không sao là tốt rồi, ta cũng yên tâm, ta sẽ nhắn lại cho Vũ Nhu Tử, để cô ấy không cần phải lo lắng, đỡ phải chạy đến thành phố H."

Bắc Hà Tán Nhân trả lời ngay sau đó.

Tống Thư Hàng luôn có cảm giác hình như một ngày 24 giờ lúc nào Bắc Hà Tán Nhân cũng online thì phải, cũng không biết sao đối phương lại dư thừa tinh lực như thế. Chẳng lẽ thời gian nghỉ của Bắc Hà Tán Nhân cũng giống với hắn? Cho nên mỗi lần hắn online đều có thể gặp được Bắc Hà Tán Nhân.

Không đúng... Tống Thư Hàng online, hắn cũng online, lúc Tống Thư Hàng offline thì hắn vẫn còn online, bởi vì mỗi lần login lên xem thì phần lớn nhật ký chat đều là Bắc Hà Tán Nhân nói.

Đối phương quả thực giống như không cần ngủ vậy, đúng là thánh đấu sĩ trên mạng mà.

Tống Thư Hàng không khỏi có chút lo lắng, bây giờ có rất nhiều người đột tử vì thức đêm quá nhiều, Bắc Hà Tán Nhân cứ tiếp tục như thế liệu có khi nào đột nhiên bỏ mạng không?

Ghi nhớ điểm này mới được, chờ tới lúc mình sắp out nhóm thì lại khuyên nhủ hắn một phen.

Tống Thư Hàng kéo khung chat xuống xem tiếp.

Sau khi Tô Thị A Thất nói xong thì chào hỏi một tiếng rồi offline ngay.

Tiếp theo, chừng năm giờ sáng, Dược Sư online, gửi một tấm ảnh, sau đó kèm theo một dấu chấm hỏi.

Đó là bức ảnh một loại thực vật, Tống Thư Hàng chưa từng gặp qua bao giờ.

Loại thực vật này mọc ra uốn lượn, giống như một con rồng. Trên phần ngọn của nó có một hàng gai mọc ngược, ở phần rễ có màu tím đen, là một loại thực vật khá kỳ lạ, nhìn trông rất bắt mắt.

“Độc Long thảo à, Dược Sư ngươi lại cần dùng đến nó sao? Trước đây không lâu chẳng phải ngươi có trồng một ít à?”

Bắc Hà Tán Nhân lại là người đầu tiên trả lời.

“Thử nghiệm, chết hết rồi.”

Dược Sư gửi một icon bực mình. Hơn nữa chất lượng của đám Độc Long thảo kia cũng chẳng được tốt lắm.

“Được rồi, nếu như ta tìm thấy thì sẽ liên hệ với ngươi. Người khác nhìn thấy nhất định cũng sẽ thông báo cho ngươi biết.”

Bắc Hà Tán Nhân đáp lại hắn.

“Cần sống.”

Dược Sư chốt thêm một câu nữa.

Độc Long thảo... Nghe tên là đủ biết không phải loại thực vật bổ béo tốt lành gì, sẽ không phải là cũng dùng để luyện đan luôn đấy chứ? Liệu có độc chết người hay không đây? Tống Thư Hàng có chút lo lắng, luôn cảm giác người trong nhóm này rất biết tìm đường chết là sao nhỉ?

Khoan đã, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Ngón tay của Tống Thư Hàng khựng lại, ngón tay kéo trở lên, đọc lại tin nhắn của Tô Thị A Thất.

‘Chỉ là.. ừm, có mấy chục tên không biết điều bị Tiểu Thập Lục đánh ngất ở một nơi gần thành phố H, không xảy ra án mạng.’

Những lời này khiến cho Tống Thư Hàng có cảm giác rất quỷ dị. Bởi vì hắn đột nhiên nhớ đến chuyện đám bất lương bị đánh...

Đây là trùng hợp à? Nếu như nói tất cả những chuyện này đều là trùng hợp thì những chuyện trùng hợp gần đây không khỏi có quá nhiều rồi!

“Có lẽ mình nên thay đổi góc độ để suy nghĩ, có lẽ đây không phải là trùng hợp, là do mình nghĩ nhiều quá thôi.”

“Con người luôn là như thế đấy, mỗi khi trong lòng sinh ra nghi kị với chuyện gì thì sẽ liên tưởng rất nhiều chuyện hoàn toàn không liên quan thành có quan hệ với nhau. Giống như khi nghi ngờ một người nào đó ăn trộm tiền của mình thì sẽ đổ rất nhiều chuyện lên đầu đối phương, càng nhìn đối phương thì càng cảm thấy giống tội phạm hơn.”

Hắn cảm thấy mình bây giờ cũng mắc triệu chứng giống như ‘nghi ngờ người khác là kẻ trộm’ vậy.

Không thể nghĩ lung tung nữa, còn nghĩ nữa thì sẽ tẩu hỏa nhập ma giống mấy người trong nhóm này mất thôi. Tống Thư Hàng vươn vai một cái, chuẩn bị đi chạy bộ.

Hôm nay hắn dậy khá sớm, hơn nữa bởi vì cảm giác thể chất của mình đang giảm nhanh rõ rệt, hơn mười ngày trước bị cảm một trận mà đến giờ vẫn còn ho mãi chưa khỏi hẳn, thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng rất khó chịu!

Cho nên hắn nổi hứng, quyết định chạy bộ một ngàn năm trăm mét buổi sáng để rèn luyện thân thể.

Mục tiêu là phải kiên trì chạy bộ buổi sáng suốt một tháng!

Lúc này, ở sân bay khu Giang Nam.

Một cô gái tóc dài đến eo đang kéo cái vali thật to đi ra khỏi sân bay. Cô có làn da trắng muốt, chân thon dài. Mặc áo thun trắng cùng với quần short jean, đôi chân thon dài mang giày thể thao, nhìn qua có vẻ trẻ trung xinh đẹp.

Bất quá lúc này cô gái tóc dài lại có vẻ buồn rầu nhìn về phía sân bay lớn kia, thấp giọng lầm bầm:

“Mình ghét nhất là những nơi rộng lớn thế này, dễ bị lạc đường muốn chết.”

Tiếp theo, cô lấy điện thoại ra, bấm vài cái.

*

Sau khi chạy bộ đổ mồ hôi nhễ nhại xong, Tống Thư Hàng cảm giác tinh thần sảng khoái cực kỳ.

Trên đường đi, lúc ngang qua canteen mua thêm cái bánh bao với sữa đậu nành xem như đồ ăn sáng, đợi sau khi hô hấp trở lại bình thường mới trở về ký túc xá.

Còn nguyên một ngày chủ nhật thế này, phải làm gì bây giờ nhỉ?

“Hay là đi đọc ké sách?”

Tống Thư Hàng vừa gặm bánh bao vừa nghĩ thầm.

Hắn lại tiện tay mở máy tính lên, lên trang web của trường —

bởi vì hắn vẫn hơi để ý tới chuyện đám bất lương kia bị đánh hôn mê bất tỉnh cho nên luôn liên tục chú ý xem tin tức mới.

Nhưng mà trên web trường vẫn chưa có tin mới gì về chuyện đám bất lương kia bị đánh cả, bởi vì đám bất lương tội nghiệp kia vẫn còn đang nằm bất tỉnh nhân sự trong bệnh viện, chưa có tên nào tỉnh lại hết.

Cho nên cũng không biết được là bọn họ bị người nào đó hoặc cái gì đó đánh thành như thế.

Theo như những bạn học đã đến thăm bệnh cho hay thì dù là đang hôn mê, nhưng đám bất lương kia thi thoảng vẫn đau đớn rên rỉ, bởi vì số người nhiều quá, cho nên bị bệnh viện sắp xếp tống hết vào trong cùng một phòng bệnh lớn. Bảy tám chục người nằm đó liên tục rên rỉ thảm thiết, hình ảnh quả thực vô cùng bi thảm.

“Nếu như chỉ bị đánh hôn mê thôi thì không thể nào cả một ngày một đêm rồi mà vẫn chưa tỉnh như thế chứ? Đám bất lương này sẽ không bị đánh thành người thực vật đấy chứ.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Vừa suy nghĩ, lại vừa đưa tay mở khung chat nhóm ra.

Trong thời gian hắn chạy bộ ăn điểm tâm thì trong nhóm lại có thêm vài tin nhắn mới.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử (online bằng điện thoại): Bắc Hà tiền bối, ta đã đến sân bay khu Giang Nam rồi, bên phía A Thất tiền bối có cần giúp gì không?

Bắc Hà Tán Nhân quả nhiên đang online, hắn nhanh chóng trả lời:

“Vũ Nhu Tử online rồi đấy à, lúc rạng sáng A Thất đã tìm thấy Tiểu Thập Lục, sau đó rời khỏi thành phố H rồi. Cô không cần lo cho bọn họ, cứ yên tâm đến thẳng thành phố J làm việc của mình đi.”

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Vũ Nhu Tử đáp, sau đó lại nói thêm:

“A Thất tiền bối đã rời khỏi thành phố H rồi à?”

“Ừ, lúc sáng đã đi rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi:

“Chẳng lẽ cô còn có chuyện gì cần tìm A Thất à?”

Vũ Nhu Tử thở dài:

“Thật ra… Ta lại hy vọng có thể gặp được A Thất tiền bối, nếu như có thể thì có người đi tới thành phố J với ta một chuyến thì càng tốt. Ta không quen thuộc lắm với khu Giang Nam cũng như thành phố H và thành phố J, sợ không tìm thấy nơi mình muốn đến.”

“Cô muốn đi nơi nào? Bây giờ trên điện thoại đều có chức năng chỉ đường, dùng khá tốt. Không thể không nói, người hiện đại phát minh được khá nhiều thứ rất thực dụng.”

Bắc Hà Tán Nhân nhiệt tình giới thiệu, trong nhóm có rất nhiều người không quen dùng hoặc không quan tâm đến mấy thứ đồ hiện đại, Bắc Hà Tán Nhân có thể xem như là chuyên gia xài đồ hiện đại.

Ê ê, mấy người lái đề tài qua kiểu này không có vấn đề gì chứ? Đây không phải nhóm tập trung mấy người mắc bệnh ảo tưởng tiên hiệp à? Không phải nên nói đến mấy thứ cổ xưa sao? Hay là pháp bảo định vị gì đó chẳng hạn? Cao cấp hơn một chút thì mở điểm truyền tống cũng được mà, chỉ có nói đến chức năng chỉ đường của điện thoại thì không hợp lý tí tẹo nào nha.

“Ta đã dùng thử rồi, nhưng mà lại không tìm thấy nơi ta muốn đến ở trên này.”

Vũ Nhu Tử nói với vẻ buồn bực.

Cô đương nhiên có dùng tới chức năng chỉ đường rồi, thực tế năm nay cô mới chỉ hơn hai mươi lăm, ở các phương diện khác cũng không khác gì so với thanh niên hiện đại hết. Chỉ là hiểu được khá nhiều điều về ‘thế giới thật sự’ hơn so với những người trẻ tuổi bây giờ mà thôi.

“Hơn nữa, cảm giác phương hướng của ta lại khá kém cỏi, cho dù cầm bản đồ thì cũng chưa chắc có thể tìm được nơi cần tìm.”

Vũ Nhu Tử nói thêm.

Bắc Hà Tán Nhân an ủi:

“Không sao hết, vấn đề về cảm giác phương hướng chỉ cần đợi đến lúc cô tấn cấp đến cảnh giới ngũ phẩm là có thể ngự khí hành không rồi thì có thể bay lên cao mà nhìn, tới lúc đó không phải sợ lạc đường nữa. Còn bây giờ thì cô có thể gọi taxi thử xem, bình thường chỉ cần có tên địa điểm là tài xế taxi có thể chở cô đến tận nơi ngay. Nhưng phải cẩn thận đừng có lên nhầm xe của bọn lừa đảo đấy nhé.”

“Cảm ơn tiền bối, để ta thử xem sao.”

Vũ Nhu Tử nói với vẻ cảm kích, nếu như không có người nhắc thì thiếu chút nữa cô đã quên mất còn có loại phương tiện giao thông tiện lợi như taxi.

Bắc Hà Tán Nhân lại nói tiếp:

“Vũ Nhu Tử, cô muốn đi nơi nào đấy? Nếu như thật sự không tìm thấy thì ta có thể hỏi giúp xem ở gần đó có vị đạo hữu nào không, có lẽ có thể giúp được phần nào.”

“Là một nơi gọi là khu La Tín ở thành phố H, nơi đó hẳn là có một chùa miếu cổ tên là Quỷ Đăng Tự. Ta muốn đến nơi đó!”

Vũ Nhu Tử nhanh chóng đáp lại.

“Được, ta biết rồi. Ta đi hỏi giúp cô luôn đây, có tin tức gì thì ta sẽ liên hệ với cô ngay.”

Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“Tiền bối, cảm ơn ngài!”

Vũ Nhu Tử gửi một icon mỉm cười:

“Ta đi gọi taxi đây.”

Khu sân bay Giang Nam.

Cô gái tóc dài đến eo kia kéo theo cái vali to thật to của mình, bước nhanh về phía cửa ra. Bóng lưng xinh đẹp khiến không ít giống đực đứng sững bên đường mở to mắt nhìn theo hồi lâu.

Chương 9: Một khu La Tín khác.

Tống Thư Hàng cũng ở khu Giang Nam, với tính cách tốt bụng của hắn thì chuyện dẫn đường cho người khác cũng là chuyện nhỏ mà thôi, hắn chắc chắn sẽ không từ chối. Chẳng qua lúc này dù hắn có muốn giúp cũng là có lòng mà không có sức. Khu đại học cách sân bay Giang Nam phải hai giờ đi xe, Giang Nam là một thành phố lớn, diện tích không nhỏ chút nào.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng lại không rành đường bên thành phố J, cũng chưa từng nghe đến Quỷ Đăng Tự bao giờ.

Hắn chỉ biết là thành phố J gần sát khu Giang Nam, cũng là một thành phố có tiếng ở Hoa Hạ.

Bởi vì nơi đó là thánh địa tôn giáo, ở đó có đủ loại tôn giáo khiến người ta nhìn mà choáng váng. Hàng năm, vào các ngày lễ của các tôn giáo, các tín đồ đi đến thành phố J hành hương có thể nhét kín cả thành phố.

Nơi đó có khá nhiều chùa miếu, muốn tìm được một ngôi miếu nhỏ ở nơi đó cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

“Mà cái tên khu La Tín này sao nghe quen quen thế nhỉ, hình như mình đã nghe qua ở đâu đó rồi thì phải?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Gặm bánh bao, Tống Thư Hàng dựa trên ghế lắc lư. Trong đầu suy nghĩ về khu La Tín, cố gắng tìm hiểu rõ ràng về cảm giác quen tai kỳ lạ này.

Trí nhớ của con người rất lạ, có nhiều thứ lúc bình thường cứ lảng vảng ở trong đầu, nhưng lúc cần thì có vắt hết óc cũng không nhớ ra nổi.

“Chắc là nghe thấy cái tên này trên tin tức thời sự ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng bỏ cuộc, không lãng phí tế bào não vào vấn đề này nữa.

*

Vũ Nhu Tử kéo theo rương hành lý to thật to đi ra chỗ gọi taxi.

Chỉ nháy mắt lập tức có vài xe đón khách tấp lại chỗ Vũ Nhu Tử — sự thật chứng minh, người đẹp thì đi đến đâu cũng được ưu tiên. Nếu không chỉ riêng cái vali to đùng của cô cũng đủ khiến rất nhiều bác tài nguẩy mông đi mà không thèm chào hỏi.

“Cô gái, đi đâu vậy?”

Một chiếc taxi màu đỏ chạy đến đầu tiên, tài xế là một ông chú có gương mặt vuông vức, nói chuyện mang theo khẩu âm Giang Nam.

“Bác tài… bác có biết Quỷ Đăng Tự ở chỗ nào không?”

Vũ Nhu Tử mở miệng hỏi, giọng cô thỏ thẻ khác hẳn với vẻ ngoài hoạt bát sáng sủa của mình. Nhưng như vậy lại có phần đáng yêu.

Ông chú mặt vuông suy nghĩ hồi lâu mới lắc đầu:

“Chưa nghe qua tên Quỷ Đăng Tự bao giờ.”

Nhìn thấy ông chú mặt vuông kia lắc đầu, trong lòng Vũ Nhu Tử trầm xuống, mặt ửng hồng, có phần thất vọng.

Cũng may ông chú kia lại nói thêm:

“Có biết là ở khu nào không?”

“Biết, là khu La Tín!”

Cô lập tức trả lời.

“Khu La Tín à, tôi biết khu này, tôi cũng ở đấy mà. Có điều, cô gái à, cô không nhớ nhầm tên chùa miếu đó đấy chứ? Tôi ở khu đó bao nhiêu năm nay, chưa từng nghe nói đến Quỷ Đăng Tự bao giờ.”

Ông chú mặt vuông kia lại nói.

Bởi vì nghề nghiệp của mình, có thể nói ông nắm rõ khu vực gần đấy như lòng bàn tay. Đặc biệt là khu La Tín mà ông đang ở, nói quá một chút thì mỗi tấc đất đều có dấu chân của ông, nhưng ông hoàn toàn chưa nghe nói đến cái tên Quỷ Đăng Tự bao giờ cả.

“Hả?”

Gương mặt của Vũ Nhu Tử đỏ lên, bất quá cô lập tức trả lời chắc nịch:

“Bác tài, bác cứ đưa tôi đến khu La Tín đi!”

Cô định đến đó lại hỏi tiếp xem, nếu như thật sự vẫn không tìm thấy thì cô chỉ có thể gọi điện hỏi về cha mình. Nhưng đó là hạ sách trong hạ sách, không đến phút cuối thì không thể dùng tới.

"Cô gái à, cô có gấp không? Nếu như cô không gấp thì có thể ngồi xe bus đến khu La Tín đấy. Nếu đi taxi thì đắt lắm, đi xe những hơn hai giờ cơ."

Ông chú lại nói thêm.

Cũng không phải ông không muốn kiếm tiền, chỉ là hai giờ đi đường như thế cũng tốn một khoản không nhỏ. Đối phương rõ ràng không biết khoảng cách hai nơi, nếu như trước khi lên xe mà không nói rõ khoảng cách và giá tiền thì sau khi đến nơi dễ cãi nhau lắm.

"Không sao hết, bác cứ chở tôi đi là được."

Vũ Nhu Tử mỉm cười ngại ngùng, đối với cô mà nói thì tiền căn bản không thành vấn đề.

Sau khi ông chú kia xác nhận xong thì trong lòng cũng mừng thầm. Chạy chuyến này có thể kiếm được không ít tiền rồi.

"Được rồi, vậy cô lên xe đi, vali cứ để ở sau cốp là được."

Ông chú mặt vuông kia vừa nói vừa mở cốp xe lên, sau đó mở cửa xe ra chuẩn bị bước xuống đỡ lên giúp.

Dù sao thì cái vali ấy to đùng như thế, cô gái này lấy đâu ra sức mà nhấc lên nổi chứ?

Thế nhưng lúc ông chú vừa mới đẩy cửa xe lên xong quay đầu nhìn lại thì há hốc mồm, mãi lâu sau vẫn không khép lại nổi.

Ông nhìn thấy cô gái trông qua có vẻ yếu đuối kia dùng một tay nhấc cái vali to thật to kia bên cạnh… là nhấc lên, chứ không phải ôm lên hay giơ lên hay khuân lên gì hết. Mà chính là nhấc lên một cách nhẹ nhàng như nhấc một cái mâm nhỏ vậy, dễ dàng dùng một tay nâng vali lên rồi bỏ vào trong cốp xe.

Chẳng lẽ cái vali này to thế thôi nhưng rỗng tuếch à?

Vừa mới nghĩ tới đó, ông chợt cảm giác đuôi xe nặng trĩu xuống. Ông chú đã làm tài xế taxi nhiều năm, sớm đã đạt tới cảnh giới người xe hợp nhất. Đuôi xe vừa mới trầm xuống một cái ông đã có thể ước lượng được thứ kia nặng bao nhiêu rồi.

Cái vali này ít nhất cũng phải hơn sáu mươi kg ấy chứ nhỉ? Thậm chí còn nặng hơn không biết chừng, cũng phải xêm xêm cân nặng của một người đàn ông trưởng thành luôn ấy.

Cô gái này luyện cử tạ hay sao ấy nhỉ? Thật là thần lực trời sinh mà, ông chú mặt vuông kia thầm nuốt một ngụm nước miếng. Cũng may ông là tài xế lương thiện, nếu như là đám bất lương gặp sắc nảy lòng tham, gặp phải cô gái này chắc là bị đánh cho mềm xương mất thôi.

Vũ Nhu Tử cũng không biết hành động vô tình của mình kinh người đến nhường nào, sau khi cất vali vào xong rồi, cô lại quay bước về mở cửa sau xe ngồi lên.

“Cô gái, sức cô mạnh thật đấy, ngồi cho vững nhé.”

Ông chú mặt vuông kia cười ha hả, đạp chân ga, chiếc xe taxi màu đỏ nhanh chóng xuất phát chạy về khu La Tín.

…

………

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử (online bằng điện thoại):

“Bắc Hà tiền bối, ta đang đi tới khu La Tín trước, nhưng mà tài xế taxi không biết Quỷ Đăng Tự ở đâu. Ta đang chuẩn bị đến khu La Tín xong lại hỏi thăm người ở khu đó sau, có lẽ sẽ có người biết.”

“Được rồi, ta đã hỏi vài người, thế nhưng tạm thời không có ai biết cả. Tóm lại là có tin tức gì thì ta sẽ liên lạc với cô ngay.”

Bắc Hà Tán Nhân đáp.

“Cảm ơn tiền bối.”

Vũ Nhu Tử đáp lại bằng một icon mỉm cười. Có câu trả lời này của Bắc Hà Tán Nhân, tâm trạng thấp thỏm của cô rốt cuộc cũng bình ổn lại — Lại nói, đây là lần đầu tiên cô ra khỏi nhà một mình. Trước kia đều có cha đi theo cùng, hoặc là chỉ hoạt động ở khu vực gần Linh Điệp Đảo mà thôi.

Cô cứ cảm thấy thế này khá kích thích.

…

……

Đoạn chạt này tạm thời Tống Thư Hàng không nhìn thấy… Bởi vì thật sự không có việc gì làm cho nên hắn lại ra tiệm sách đọc ké rồi.

Ôm quyển sách dày cộp mà lần trước hắn đã thuê, quyển sách này đến bây giờ hắn còn chưa kịp xem xong. Với hắn mà nói, nếu như sách mà không phải đọc ké thì cảm giác không đã ghiền.

Giống như mì gói vậy, mùi vị lúc ăn sống với nấu lên ăn khác nhau hoàn toàn.

Trước khi đi, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại mang theo cả điện thoại — bình thường Tống Thư Hàng không có thói quen cầm điện thoại kè kè theo người.

Chức năng của mấy cái điện thoại đời mới ngày càng nhiều, thể tích cũng càng lúc càng lớn, bây giờ muốn tìm một chiếc điện thoại chỉ có chức năng nghe gọi nhắn tin căn bản là rất khó. Bởi vì điện thoại khá to, Tống Thư Hàng luôn dùng thứ này như điện thoại cố định.

“Pin còn 7%, chắc là cũng đủ dùng.”

Pin còn không nhiều, nhưng chỉ để nghe điện thoại hoặc nhận tin nhắn thì chắc là cũng đủ cả buổi chiều rồi.

Nghĩ như vậy, hắn cầm điện thoại theo, lại cầm theo quyển sách thuê lần trước hớn hở chạy đến tiệm sách đọc ké.

…

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Khoảng chừng nửa giờ sau.

“Lạ ghê, chẳng lẽ hôm nay mình rời giường sai tư thế à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc đặt quyển sách nặng trịch trong tay về lại giá sách — thế mà hắn lại đọc không vào đấy!

Bất kể là tiểu thuyết, lý thuyết lái xe, truyện tranh, tác phẩm cổ điển, tất cả hắn đều đọc không vào. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện thế này.

“Quái thật đấy.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hắn thở dài, tiện tay rút đại một quyển sách đi ra quầy tính tiền.

Đã đọc không vào rồi thì đọc ké cũng không còn ý nghĩa gì.

Nghĩ vậy, hắn quyết định đi ra khu bên cạnh đi dạo giải khuây.

Nói đến chỗ giải khuây thì không thể không nhắc đến thắng địa bên cạnh khu đại học Giang Nam — thiên đường ăn vặt.

Đi kiếm chút đồ ngon ăn thôi nào!

Thiên đường ăn vặt là một khu bán đồ ăn khá sầm uất, cách khu đại học Giang Nam hai khu, đi bộ chừng hai mươi phút. Nhưng chút khoảng cách ấy hoàn toàn không ngăn nổi bước chân của đám thích ăn hàng được.

Ở nơi này, thứ bay trên bầu trời ngoại trừ máy bay, thứ bốn chân ở trên mặt đất trừ ghế ngồi ra thì thứ gì cũng bán hết. Thỏa mãn đủ loại sở thích ăn uống.

Nơi này luôn được gọi là thiên đường ăn vặt hoặc là thiên đường món ngon, tên gọi vốn có của nó đã bị người ta quên béng đi từ lâu rồi.

Nơi này gọi là gì ấy nhỉ?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn về phía tấm bảng tên khu — Tấm bảng to có đề mấy chữ [Chào mừng ngài đến với khu La Tín] màu vàng chóe chói sáng dưới ánh nắng.

À đúng rồi, nơi này gọi là khu La Tín, cái tên hay thật đấy.

Tống Thư Hàng nghĩ như vậy, đi vào bên trong.

Đi được hai bước, hắn đột nhiên khựng lại. Sau đó nhanh chóng lùi lại chỗ tấm biển hiệu, nhìn chằm chằm vào mấy chữ vàng rực chói lóa kia.

Chào mừng ngài đến với khu La Tín!

Không hề nhìn lầm, là khu La Tín.

Tống Thư Hàng chẳng biết nói gì nữa.

Chương 10: Khúc nhạc đệm xảy ra trong lúc dạo phố

Lúc trước Tống Thư Hàng còn ngồi nghĩ cả buổi, cứ cảm thấy hình như đã nghe qua cái tên khu La Tín này ở đâu đó rồi, nhưng lại không thể nào nhớ ra nổi. Hóa ra là ở chỗ này, chính là khu thiên đường ăn vặt nổi tiếng này đây!

Không đúng, không phải khu La Tín mà Vũ Nhu Tử ở trong nhóm đã nói là ở thành phố J à? Nơi này là bên Giang Nam mà.

Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử nhớ sai chỗ sao?

Hay là cả thành phố J lẫn Giang Nam đều có khu La Tín nhỉ?

Chuyện này cũng bình thường, chỉ có tên thành phố với tỉnh là ít khi nào trùng thôi.

Nhưng tên thị trấn, khu vực hay thôn xóm gì đó lại thường xuyên bị trùng. Nơi Vũ Nhu Tử muốn đi nhất định là khu La Tín ở bên thành phố J, chắc là sẽ không đến khu Giang Nam này đâu.

Bởi vì muốn đến đây giải khuây, cho nên Tống Thư Hàng cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hắn vừa đi vừa ăn, vừa ăn vừa đi dạo khắp nơi.

Cũng không biết đi dạo hết bao lâu, đến lúc cảm thấy hơi mệt, hắn lại mua thêm hai phần gà giòn, ngồi xuống nghỉ ngơi ở khu ghế chờ.

…

Đối diện chỗ nghỉ là một nơi khá phồn hoa của khu La Tín, người đến người đi vô cùng tấp nập.

Thời tiết vừa trở nên ấm áp, nhưng cũng không thể nào ngăn cản nổi lòng yêu thích cái đẹp của phái nữ.

Khắp nơi đều là áo váy da bó sát, áo hở rốn, váy ngắn, còn có quần jean cạp trễ, giày cao gót, bốt, dép lê đủ kiểu. Cần cổ trắng trẻo mê người, ngực to, eo thon, tăng thêm đủ loại phong tình xinh đẹp cho khu La Tín.

Chỉ cần ngồi ở khu nghỉ ngơi này là có thể nhìn thấy vô số đôi chân trắng muốt thon dài phát ra hào quang chói lóa.

Tống Thư Hàng tùy ý chọn đại một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, cũng là nơi tốt nhất để ngắm người đẹp — có ba chàng trai ngồi bên cạnh hắn, nghiêm túc chấm điểm cho mấy đôi chân kia.

“Nhìn thấy chưa, cô nàng mặc váy đỏ đứng ở góc dưới màn hình điện tử đó đó, cặp giò kia cũng phải 80 điểm.”

Một tên béo mang cặp kính dày cộp chỉ vào một cô gái mặc váy đỏ rồi nói.

“A Hư à, mày phải luyện kỹ năng quan sát lại thêm chút nữa đi. Không thể nào quá 73 điểm được, chân của cô ấy dài thật đấy, nhưng dáng người gầy quá. Hơn nữa đùi lại khá ngắn, ảnh hưởng đến mỹ quan tổng thể.”

Một cậu chàng mặt mày sáng láng bảnh trai ở bên cạnh giở giọng chuyên gia.

“Vậy sao?”

Tên béo mang kính kia gãi gãi đầu, nhìn về phía chàng trai sáng sủa vừa nói. Nhưng mà nếu như không nhìn thật kỹ thì căn bản khó mà nhận ra được.

“Tao cảm thấy có thể là hơn 77 điểm đấy, dù sao thì đôi chân như thế cũng xem như hiếm có rồi. Không thể mang chân của mấy minh tinh trên mạng ra làm tiêu chuẩn so sánh được.”

Cậu trai tóc ngắn sau cùng ngửa mặt tựa lên ghế, nói giọng miễn cưỡng.

Tống Thư Hàng nghe vậy, bất giác nhìn theo hướng mà tên béo kia đã chỉ. Ở đó có một cô gái mặc một bộ váy bó sát màu đỏ đang bước vội, đôi chân thon dài xỏ một đôi giày xăng đan trong suốt.

Mấy cô gái dám mặc kiểu váy ôm sát kiểu này cơ bản đều khá tự tin vào vóc dáng của mình…

Tống Thư Hàng không có sở thích mê chân, nhưng vẫn phải thừa nhận cô gái mặc váy đỏ này đúng là rất xinh đẹp, đôi chân thon dài trắng nõn, chủ nhân của đôi chân này rõ ràng rất chú ý chăm sóc chúng.

Đều nói đàn ông mà ngắm phụ nữ thì có vài kiểu, tuổi trẻ thích ngắm mặt, lớn hơn thì thích ngắm ngực, chỉ có đàn ông trưởng thành mới ngắm chân.

Tống Thư Hàng cảm giác mình nhất định không thể xem là đàn ông trưởng thành được — bởi vì hắn không có cảm giác gì với việc ngắm chân cả. Cho dù nhìn thấy vô số đôi chân trắng nõn đi qua đi lại trước mặt hắn cũng sẽ không hề có bất kỳ xúc động gì, càng không thể nào sinh ra cảm giác kích động như ba tên kia.

Đối với mấy tên bạn cùng phòng thiếu điều muốn quỳ liếm cặp giò của mấy cô minh tinh nước ngoài của mình, Tống Thư Hàng thật không hiểu gì ráo.

Chân ấy à, đàn ông cũng có đây này. Của phụ nữ chỉ là trắng hơn một tí, mềm hơn một tí, chứ có gì đặc biệt đâu nhỉ?

Đấy là suy nghĩ trong lòng của hắn, nếu như bị ba tên bên cạnh biết được thì nhất định sẽ mắng hắn xối xả cho mà xem.

“Mau nhìn kìa, 100 điểm, 100 điểm kìa!”

Tên béo đeo kính kích động hô lên, thanh âm cũng to hơn.

“Đâu?”

Cậu chàng mặt mày sáng sủa kia hỏi ngay, tuy rằng ánh mắt của tên béo này không cao, nhưng cũng xem như thuộc hàng tinh mắt. 100 điểm này cũng không phải tùy tiện nói ra.

Cậu trai tóc ngắn lười biếng kia cũng tò mò ngồi thẳng dậy, nhìn về phía tên béo kia chỉ.

Vẫn là ở phía dưới chỗ cái màn hình to thật to kia, có một bóng dáng xinh đẹp đang bước ra từ chỗ ngoặt. Cô kéo theo cái vali to đùng, nhưng nhìn qua không thấy chật vật mệt mỏi chút nào.

Mái tóc đen óng ả dài đến eo bay bay sau lưng.

Cô có vóc dáng cao gầy, dù chỉ mang một đôi giày thể thao bình thường, nhưng vẫn có thể thấy rõ đôi chân của cô dài hơn một khúc so với những người ở xung quanh. Mỗi bước cô bước ra đều có khoảng cách gấp đôi gấp ba người thường.

Đây quả thực là phiên bản nữ chính trời sinh như trong mấy bộ phim truyền hình, dù chỉ đứng im không làm gì cũng có cảm giác là hạc giữa bầy gà. Trời sinh đã là tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Cô nàng tóc đen xinh đẹp ấy đi khá nhanh, mấy bước đã đuổi kịp cô nàng mặc váy đỏ mà ban nãy ba tên kia còn đang đánh giá. Tất cả những thứ xinh đẹp khi đứng một mình thì không có gì đặc biệt lắm. Chỉ khi nào có thứ để so sánh thì sẽ lập tức trở nên vô cùng chói mắt.

Lúc này, cô nàng váy đỏ kia đã trở thành phông nền mờ nhạt. Lúc cô gái tóc đen kia đi lướt qua bên cạnh cô ta, đôi chân hai người tạo thành đối lập rõ ràng, cao thấp thấy rõ. Sự đối lập càng tăng thêm vẻ mỹ cảm, đôi chân của cô gái tóc đen lại càng trở nên chói mắt.

“A Hư, không còn gì để bàn nữa. Đây tuyệt đối là 100 điểm tròn.”

Cậu chàng mặt mày sáng sủa kia lập tức đứng phắt dậy, phủi phủi quần áo của mình, lại giơ tay vuốt vuốt tóc.

“Mày làm gì đấy?”

Cậu trai tóc ngắn hỏi.

“Đi làm quen chứ gì! Cô gái hoàn mỹ như thế cả đời cũng khó mà gặp được người thứ hai. Cho nên mặc kệ có thành công hay không, bất kể thế nào tao cũng phải lên làm quen cái đã, bằng không thì sẽ hối hận cả đời mất.”

Cậu chàng mặt mày sáng sủa kia nhe răng cười nói, hàm răng trắng bóc sáng chói dưới ánh mặt trời. Cậu ta thật sự có khả năng hấp dẫn mấy em gái, có trụ cột của kẻ thắng cuộc, ấy chính là — Vẻ ngoài sáng láng đẹp trai.

Không thành công thì cũng chẳng mất mát gì, lỡ như làm quen được thật rồi thì chẳng phải lời to à! Chuyện chỉ có lợi chứ không có hại này cớ sao lại không làm đây?

Người đàn ông thực thụ thì những lúc thế này nhất định cần dũng cảm mà xông lên, phải không biết xấu hổ!

Sau đó, cậu chàng đẹp trai sáng láng ấy đi vào trong đám người, nhắm thẳng đến chỗ cô nàng xinh đẹp kia.

…

…

Sau đó, không tới hai phút. Cậu chàng nọ lại ủ rũ quay về.

“Thất bại rồi hả? Nhanh đến vậy cơ á?”

Tên béo đeo kính hỏi — Mặc dù biết bạn của mình thất bại chắc rồi, nhưng dù sao thì cậu bạn này cũng có vẻ ngoài ra gì phết, lại còn biết ăn nói, nhưng lại thất bại nhanh đến thế á? Với khả năng của cậu ta thì cho dù làm quen thất bại thì tán gẫu mấy câu với người đẹp cũng không thành vấn đề mới đúng chứ?

“Không có cơ hội làm quen hẹn hò gì sất, chân của người đẹp kia dài thật đấy, đi lại nhanh, một bước của cô ấy bằng mấy bước của tao. Tao thiếu điều muốn chạy theo luôn rồi nhưng vẫn không đuổi kịp.”

Cậu chàng sáng sủa kia lệ rơi đầy mặt.

“...”

Cậu trai tóc ngắn chỉ đành câm nín.

“Xì!”

Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh nhịn cười tới đau cả ruột, ba tên này hài thật đấy.

Nhưng mà vẫn phải công nhận người đẹp tóc đen ban nãy thật sự rất bắt mắt.

Ở thời đại internet phát triển thế này. Đủ loại người đẹp, kiểu gì cũng có, mọi người đã sớm chai lỳ với khái niệm người đẹp rồi.

Nhưng vàng thật không sợ lửa, những người đẹp có nét đặc biệt riêng luôn luôn có thể hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Ví như cô nàng tóc đen khi nãy vậy, thuộc kiểu chỉ nhìn một cái là lập tức nhớ kỹ, chỉ sợ một thời gian ngắn cũng khó mà quên được.

…

Ngẫu nhiên gặp được người đẹp chỉ là việc vặt vãnh chêm vào trong lúc dạo phố.

Sau khi nghỉ chân một lát, Tống Thư Hàng lại tiếp tục đứng dậy đi dạo.

“Đợi lát nữa mua thêm chút đồ ăn vặt mang về vậy.”

Hắn thầm nghĩ, trước đó không lâu lúc hắn bị cảm đều nhờ bạn cùng phòng chăm sóc, cho nên đi dạo một vòng ở thiên đường ăn vặt cũng không thể không mua chút điểm tâm về để bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc của mình được.

Cũng không biết mấy tên kia thích ăn gì nữa, vậy nên cứ món nào ngon ngon thì hắn đều mua một phần mang về.

Chương 11: Bỗng nhiên quay đầu, người vẫn ở đó…

Trong mắt những quái thuật sư, tương lai tựa như nhìn hoa trong gương, luôn ngập tràn những điều thần bí và khó lường.

Thế nhưng một vị quái thuật sư ‘rất nổi tiếng’ đã cho rằng: tương lai cũng sẽ thay đổi tùy theo những lựa chọn khác nhau của mỗi người. Nhưng dẫu có lựa chọn thế nào, thì cũng không phải là ngẫu nhiên.

Bởi vì trên đời không có gì là ‘ngẫu nhiên’ hết, nếu có thì đó cũng chỉ là điều tất nhiên.

Kể cả hai người gặp được nhau, nhìn bề ngoài thì có vẻ là trùng hợp nhưng thật ra lại là một chuyện tất nhiên. Những chuyện tất nhiên nối tiếp nhau thúc đẩy bánh xe lịch sử lao về phía trước, phát triển thành những tương lai đã định sẵn.

Nói nhiều như vậy nhưng điều muốn biểu đạt lại chỉ có một, chính là: không có quẻ nào quái thuật sư bói ra là sai cả. Nếu có sai, cũng chỉ vì quẻ mà quái thuật sư bói ra biểu hiện một tương lai chắc chắn sẽ xảy ra ở một thế giới song song. Mà bạn lại dựa theo một chuyện chắc chắn xảy ra, nên sẽ dẫn đến một tương lai khác.

Cho nên, quái thuật sư không sai, thế giới này mới sai!

Câu trên chính là câu cửa miệng của một quái thuật sư đã xem quẻ vô số lần nhưng chưa lần nào xem trúng. Hẳn bạn đã đoán được ra, không sai, quái thuật sư này chính là Đồng Quái Tiên Sư đại nhân trong Nhóm Cửu Châu số 1.

Dù là một quái thuật sư không đáng tin nhưng trong lời nói của hắn vẫn có vài phần chí lý.

Tống Thư Hàng cũng không ngờ sẽ gặp lại được mỹ nhân chân dài tóc đen kia. Dù sao thì thế giới này lớn đến thế, đào đâu ra nhiều chuyện trùng hợp như vậy được?

Thế nên hắn không ngờ rằng mình đi dạo một lúc lại gặp được cô nàng này.

Hắn đi ra từ quán thịt bò Vinh Diệu, tay cầm một túi đồ ăn lớn của thiên đường ăn vặt, chuẩn bị mang về cho bạn cùng phòng, vừa bước ra khỏi quán thì thấy cô cô tóc đen chân dài kia xách theo một vali hành lý cực lớn bước nhanh về phía mình.

Lần này Tống Thư Hàng mới thật sự hiểu thế nào là 'chân dài thì đi nhanh'. Rõ ràng lúc mới nhìn thấy cô ấy thì vẫn còn khoảng cách rất dài, nhưng trong chớp mắt, cái cô chân dài này đã vượt đến trước mặt hắn.

Tống Thư Hàng khẽ nghiêng người nhường đường để cô ấy tiện kéo cái vali lớn kia đi qua.

Người đẹp tóc đen rất ngại ngùng, nhỏ giọng bảo:

"Cảm ơn."

Rồi cô bước vào quán nhỏ phía sau lưng.

Tống Thư Hàng khẽ cúi đầu nhìn giờ, thấy cũng đến lúc rồi, chuẩn bị đi về ký túc xá.

Hắn vừa đi được hai ba bước, cô gái sau lưng đã mua xong đồ, thuận tiện hỏi chuyện chủ quán.

Tống Thư Hàng không cố ý nghe người khác nói chuyện phiếm, chỉ là hắn vừa hay lại nghe được câu hỏi của cô.

Chẳng thể ngờ chuyện cô hỏi thăm, lại khiến bước chân Tống Thư Hàng vừa nâng lên đã cứng đơ giữa không trung…

"Ông chủ, xin hỏi ông có biết gần khu La Tín có chùa miếu nào tên là Quỷ Đăng Tự không?"

Chủ quán suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

"Quỷ Đăng Tự? Chưa bao giờ nghe. Nhưng mà tôi cũng mới đến đây hai năm, có mấy chỗ gần đây cũng không quen lắm. Nếu cô không ngại thì đến mấy nhà nghỉ cũ hỏi xem, họ ở khu La Tín cũng khá lâu rồi, biết cũng nhiều hơn."

Chủ quán quả thật là một người tốt rất nhiệt tình, giải thích cũng nhiệt tình như bản tính mình. Cũng có thể là do ở cái thời đại lướt mặt nhau này, cô gái tóc dài có quầng sáng khiến người khác tăng 100 điểm hảo cảm.

Quỷ Đăng Tự, khu La Tín?

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến cô nàng tên là Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử trong nhóm chat.

Mình có nghe lầm không?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng móc chiếc điện thoại của mình ra, vẽ mở khóa màn hình rồi quen tay mở Nhóm Cửu Châu số 1 trong phần mềm chat lên.

Sau khi hắn offline, quả nhiên lại có thêm vài tin mới.

Đầu tiên là tin nhắn của Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử vào hơn hai tiếng trước.

Cô nói mình không hỏi thăm được tin tức của Quỷ Đăng Tự, nhưng cô đã bắt taxi đến trước khu La Tín, chuẩn bị trực tiếp hỏi dân ở đây.

20 phút trước lại có tin nhắn.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nhắn lại:

“Ta đã thuận lợi đến khu La Tín. Ở đây nhiều người quá, rất náo nhiệt, không giống như ta nghĩ. Nhất là phố đồ ăn, ta vừa đi mà thấy được nhiều món ngon lắm.”

Xem ra tâm trạng cô không tệ, thứ nhất là ‘huận lợi’ tìm được khu La Tín, thứ hai là nơi này có rất nhiều đồ ăn ngon.

Tống Thư Hàng vuốt vuốt mặt:

“Nếu đi từ sân bay khu Giang Nam thì ước chừng mất hai tiếng, thế mà đã đến khu La Tín có nhiều đồ ăn ngon rồi.”

Nhưng nếu đi từ sân bay Giang Nam đến mà mất hai tiếng thì đi xe đua cũng làm gì mà kịp??

Nếu như hình dung theo thời gian lộ trình của xe taxi và mục đích của Vũ Nhu Tử, thì chắc chắn là cô đã chạy đến sai chỗ rồi. Cô không hề đến khu La Tín mà là chạy đến thiên đường ăn vặt ở gần đại học Giang Nam.

Mà nếu như không phải trùng hợp thì… mỹ nhân chân dài tóc đen, có thể chính là Vũ Nhu Tử?

Vừa nghĩ tới người đẹp có khí chất rất hiện đại, thời thượng này lại là người trong nhóm tiên hiệp kia, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng có cảm giác vặn vẹo khó lòng diễn tả.

Thế nhưng, chỉ bằng những điều này vẫn không thể khẳng định mỹ nhân trong quán đúng là Vũ Nhu Tử được.

Bởi vì không loại trừ khả năng Quỷ Đăng Tự ở khu La Tín có hoạt động đặc biệt gì nên có rất nhiều người đến, thế nên cũng có nhiều người giống như Vũ Nhu Tử, đến sai địa điểm.

Điều này cũng rất có thể xảy ra.

Ngón tay Tống Thư Hàng tiếp tục vuốt trên màn hình, nhưng trong lịch sử chat lại không có tin nhắn mới nữa. Bắc Hà Tán Nhân cũng không online, hay đang bận đi hỏi tin tức về Quỷ Đăng Tự nhỉ?

Tống Thư Hàng đang vuốt màn hình, thì lúc này Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử lại gửi một tin nhắn thoại.

Tống Thư Hàng vô tình mở ra tin nhắn ấy ra.

Vũ Nhu Tử mệt mỏi buông lỏng vali hành lý, bước ra từ cửa quán, có chút thất vọng.

Đây đã là quán thứ mười hai rồi. Chủ quán vừa rồi đề nghị rất hay, nhưng không cần biết là quán mới hay quán cũ thì cô cũng đều hỏi thử hết rồi, chẳng nhà nào có tin tức gì về Quỷ Đăng Tự cả.

Cô thở dài, lấy điện thoại di động ra, ngón cái vuốt vuốt mở ra phần mềm chat, nhấn vào nhóm chat Nhóm Cửu Châu số 1.

Đợi mãi mà vẫn chưa thấy Bắc Hà tiền bối trả lời lại.

Vì cầm một tay, không tiện gõ chữ nên cô mở mục tin nhắn thoại ra, nói bằng giọng mềm mại:

“Bắc Hà tiền bối, bên chỗ ngài có tin tức gì về Quỷ Đăng Tự không? Ta hỏi thăm rất nhiều chủ quán ở khu La Tín mà không ai biết thông tin gì về chỗ đấy cả. Nhận được tin nhắn nhớ báo lại cho ta ngay nhé!”

Cô thả ngón cái ra, tin nhắn thoại đã được gửi đi thành công.

Cô cất điện thoại vào túi, trước khi nhận được tin nhắn của Bắc Hà tiền bối, cô vẫn muốn tiếp tục hỏi những chủ quán ở khu La Tín tin tức về Quỷ Đăng Tự, nhất định không từ bỏ!

Bên cạnh cửa ra vào quán, Vũ Nhu Tử thấy chàng trai lúc trước vừa nhường đường cho mình giờ đang ở bên đường, thấy hắn cầm điện thoại bấm bấm, không biết là làm gì.

Vũ Nhu Tử cũng không để ý nữa, tiếp tục đi về phía trước

Đúng lúc này, điện thoại di động của chàng trai này lại phát ra âm thanh khiến Vũ Nhu Tử thấy vô cùng quen tai.

“Bắc Hà tiền bối, bên chỗ ngài có tin tức gì về Quỷ Đăng Tự không? Ta hỏi thăm rất nhiều chủ quán ở khu La Tín mà không ai biết thông tin gì về chỗ đấy cả. Nhận được tin nhắn nhớ báo lại cho ta ngay nhé!”

Đây chẳng phải là giọng nói của mình sao?

Hơn nữa, đây chính là tin nhắn thoại mình vừa gửi mà!

Vũ Nhu Tử đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại có một loại cảm giác vui mừng không thể nào diễn tả bằng lời tuôn ra. Chàng trai trẻ trung trước mắt này thế mà lại là tiền bối trong Nhóm Cửu Châu số 1!!

Vũ Nhu Tử vốn đang uể oải vì lạc đường lại lập tức như chết đuối vớ được cọc.

Cô bước hai bước một, vọt đến cạnh ‘tiền bối’ có bề ngoài thiếu niên kia!

Tống Thư Hàng vừa nhấn vào tin nhắn thoại mà Vũ Nhu Tử gửi vào nhóm, giọng nói thật mềm mại, đúng là rất êm tai. Lúc này, hắn đột nhiên cảm giác thấy có người đi đến đứng sau lưng mình.

Một làn gió cuốn theo mùi thơm bay vào mũi hắn, đó là mùi hoa thơm nhàn nhạt, lại có chút giống như mùi thơm cơ thể trên người thiếu nữ.

Tống Thư Hàng quay đầu lại. liền thấy cô gái chân dài tóc đen kia đang đứng sau lưng mình, nét mặt mừng rỡ, mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của hắn.

Trong tiếng nói mềm mại của cô gái tóc tràn đầy cảm giác vui mừng khi xa quê mà lại gặp được người quen:

“Nhóm Cửu Châu số 1?”

Tống Thư Hàng lúc này đúng là không biết phải dùng biểu cảm gì để đối mặt với cô gái này.

Đến lúc này thì không cần cô giới thiệu nữa rồi. Nếu Tống Thư Hàng mà còn đoán không ra thân phận của cô thì có thể ra chợ mua ít đậu hũ mà đâm đầu vào đấy tự tử cho xong thôi.

Tống Thư Hàng cảm thấy giọng nói của mình rất không tự nhiên, cực kỳ không tự nhiên:

“Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử?”

Vũ Nhu Tử cuối cùng cũng có chút bình tĩnh lại, bắt đầu dò xét vị ‘tiền bối’ này:

“Chính là ta! Xin hỏi đạo hiệu của tiền bối là gì?”

Trong trí nhớ của cô, mấy đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu số 1, trừ Tô Thị A Thập Lục mới độ kiếp hôm qua ra thì ai cũng là tiền bối của mình cả.

Vị tiền bối trước mắt này bề ngoài chỉ mới mười mấy tuổi, đây chắc không phải tuổi thật của ngài ấy đâu nhỉ?? Hắn cao khoảng chừng 1m75, nét mặt hiền lành, nhìn qua có vẻ dễ nói chuyện.

Nét mặt hiền lành, nói trắng ra chính là kiểu mặt của người tốt, đi đến đâu cũng dễ bị người ta gắn cho một cái thẻ người tốt.

Hơn nữa cô không nhận biết được tu vi cảnh giới của tiền bối này. Xem bộ dáng khí tức hoàn toàn nội liễm của hắn khi đứng trước mặt mình, tựa như đã hòa nhập vào thế giới người thường, Vũ Nhu Tử thầm nghĩ đây chẳng phải là đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân như cha mình rồi sao?

Tiền bối?! Kiểu xưng hô này khiến Tống Thư Hàng thấy nhoi nhói trong gan.

Chương 12: Tống tiền bối, điện thoại của ngài cũng hết pin rồi

Cô nàng tóc đen này nhìn qua cũng khoảng hai mươi tuổi, mà mình rõ ràng mới tròn mười tám tuổi tuổi cách đây không lâu mà? Chẳng lẽ mình trông già đến vậy sao, giống một đại thúc lớn tuổi đến thế kia á?

Còn có… đạo hiệu gì nữa? Hắn lập tức nhớ đến đống nick chat trong nhóm, toàn là gì gì mà Hoàng Sơn Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, XX động chủ, YY phủ chủ... càng nhớ lại thấy càng nhói gan.

Tống Thư Hàng không muốn người khác nghĩ mình là tên mắc bệnh ảo tưởng, bèn nói:

“Khụ khụ, cô cứ gọi là Tống Thư Hàng đi. Với cả đừng có nhắc chuyện đạo hiệu nữa nhé.”

Vũ Nhu Tử ngượng ngùng đáp:

“Dạ? Xin lỗi tiền bối. Ta nhất thời quên mất.”

Thân là tu chân giả, điều ai cũng biết là không nhắc đến đạo hiệu trước mặt người khác. Cô vì quá kích động nên mới quên mất chuyện này.

Tống Thư Hàng khụ hai tiếng, cảm giác như bệnh ho của mình sắp khỏi giờ này lại đang tái phát, còn nghiêm trọng hơn trước:

“Khụ khụ, cô cũng đừng gọi ta là tiền bối nữa.”

“Vâng.”

Vũ Nhu Tử đáp nhỏ, nhưng trong lòng lại trầm xuống, vị tiền bối này có vẻ như không phải là kiểu người dễ nói chuyện nhỉ? Cũng đúng thôi, dù sao thì mấy người trong nhóm chat cũng không phải tất cả đều nhiệt tình như Bắc Hà tiền bối.

Hơn nữa vị tiền bối nãy rõ ràng là ở khu La Tín, thế mà lại không lên tiếng trong nhóm chat. Nói không chừng lại thật sự là kiểu người lãnh đạm, không có ý định giúp đỡ mình nhỉ? Nghĩ đến đây, cô không khỏi có chút ủ rũ.

Đang lúc Vũ Nhu Tử suy nghĩ lan man, Tống Thư Hàng lại nói tiếp:

“Cô cứ trực tiếp gọi là Tống Thư Hàng là được.”

Vũ Nhu Tử ngẩn người:

“Ơ? Như thế không được đâu.”

Tống Thư Hàng đáp rất kiên quyết:

“Cô cứ trực tiếp gọi ta là Tống Thư Hàng là được, nếu như cảm thấy không gọi được tên đầy đủ của ta thì cứ gọi Thư Hàng, Tiểu Hàng, Tiểu Tống, tùy cô.”

Nếu Vũ Nhu Tử mở miệng kêu một tiếng ‘tiền bối’ nữa, hắn sẽ rất ngượng, ở đây là thế giới ngoài đời thực cơ mà!

Vũ Nhu Tử mới gọi được một nửa, cảm thấy không được tự nhiên nên vẫn bỏ thêm hai chữ ‘tiền bối’:

“Tống Thư… tiền bối.”

Thế nhưng trong nội tâm cô lại thoáng cái bình tĩnh lại, trên mặt lại càng lộ ra nét tươi cười. Xem ra vị tiền bối này là người tốt, cũng không phải kiểu tiền bối lạnh nhạt. Nếu thế, biết đâu ngài ấy sẽ giúp cô.

Tống Thư Hàng đưa tay xoa mặt thật mạnh, hoàn toàn bị đánh bại:

“Được rồi, cô thích gọi thế nào cũng được.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ hỏi:

“Tống tiền bối, ngài đến giúp ta đấy à?”

Tống Thư Hàng nhấc túi lớn trong tay lên, hai người với cả một cái vali to thế này thì đúng là chắn đường của người khác quá, tốt nhất vẫn nên tìm một chỗ khác nói chuyện:

“Vừa đi vừa nói chuyện đi.”

Vũ Nhu Tử lập tức đuổi theo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nói:

“Ta xem trong lịch sử chat của Nhóm Cửu Châu Số 1 rồi, hình như cô muốn đến khu La Tín của thành phố J à?”

Vũ Nhu Tử rất thông minh, từ ngữ khí và thái độ của Tống Thư Hàng liền đoán được sự thật, cô tỏ vẻ cầu khẩn:

“Vâng, đúng là khu La Tín của thành phố J. Khoan đã, tiền bối, chẳng lẽ… Chẳng lẽ ở đây không phải là khu La Tín sao?”

Tống Thư Hàng thở dài rồi mới nói:

“Đây đúng là khu La Tín, nhưng lại là khu La Tín của Giang Nam chứ không phải của thành phố J.”

“...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử lập tức đỏ bừng lên, lần này đúng là ngượng quá. Rồi một lúc, cô nhỏ giọng hỏi:

“Tống tiền bối, ngài có biết đường đi đến khu La Tín của thành phố J không?”

Tống Thư Hàng cười hiền lành, bảo:

“Ta cũng chưa đi qua chỗ đó bao giờ, nhưng cô có phần mềm chỉ đường mà?”

Vũ Nhu Tử gõ đầu mình, lại lấy điện thoại di động ra bắt đầu ấn. Nhưng mà, cô vừa mới mở máy lên, điện thoại lại vang lên một tiếng chuông dễ nghe, sau đó màn hình tắt ngúm.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, rưng rưng nước mắt:

“Tống tiền bối, máy ta hết pin mất rồi.”

Tống Thư Hàng cảm giác hình như gan mình lại nhói đau, người đẹp tóc đen này hình như hơi ngốc thì phải?

Thế nhưng hắn vẫn đưa ra điện thoại di động của mình cho cô:

“Dùng của ta này.”

Vũ Nhu Tử vui mừng nhận lấy điện thoại, rối rít cảm ơn rồi bắt đầu tìm kiếm.

Đột nhiên, điện thoại di động lại kêu lên leng keng rồi màn hình cũng tối đen.

Vũ Nhu Tử tiếp tục ngửa mặt nhìn về Tống Thư Hàng, nước mắt sắp trào ra:

“Tống tiền bối, điện thoại di động của ngài cũng sập nguồn rồi.”

Đệch, Tống Thư Hàng lúc này mới nhớ ra, lúc mình ra ngoài pin còn có khoảng 7%. Ngồi chờ gần 3 tiếng, lúc nãy lại lên mạng, sập nguồn là đúng lẽ rồi.

Tống Thư Hàng xấu hổ nhận lại điện thoại của mình, rồi dò hỏi:

“Vũ Nhu Tử, cô đi Quỷ Đăng Tự có chuyện gì gấp không?”

Giọng nói của Vũ Nhu Tử vẫn mềm mại như trước:

“Cũng không phải là gấp lắm, nhưng càng nhanh càng tốt, nếu chậm sẽ có biến. “

Nếu mà đi chậm, cha cô từ nhà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối về rồi, sau đó nhất định sẽ đi tìm cô lôi về cho xem.

Đúng thế, đây cũng là lý do mà cô đáp cho có khi Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối hỏi trong nhóm chat.

Nếu cha mà về nhà thì cô không thể lén lút ra ngoài nữa rồi.

Tống Thư Hàng đề nghị:

“Nếu không thì cô về ký túc xá của ta nhé? Ta sẽ dùng máy tính tìm đường cho cô, cũng tiện sạc điện thoại cho cô, nhưng mà từ đây đi đến ký túc xác của ta mất 20 phút cơ, có được không?”

Tống Thư Hàng là chàng trai trước sau như một, nét mặt vẫn luôn thân thiện, là người tốt từ trong xương tốt ra.

Nên hắn thật sự sẽ không làm mấy chuyện như bỏ mặc Vũ Nhu Tử không quan tâm. Trên thế giới này, trừ gay ra, thì còn có mấy người đàn ông sẽ bỏ qua cô gái đẹp như vậy nữa chứ.

Hai mắt Vũ Nhu Tử lóe lên ánh sáng chói lòa:

“Ký túc xá? Là nơi tiền bối ẩn cư à? Đi có 20 phút thôi thì không thành vấn đề!”

Tống Thư Hàng thử hỏi:

“Thế thì đi theo ta nhé?”

Vũ Nhu Tử ra sức gật đầu, kéo theo vali hành lý to tướng, theo sát sau lưng Tống Thư Hàng.

Thật là một cô gái dễ lừa. Trong lòng Tống Thư Hàng có chút phiền muộn, hắn luôn cảm giác chỉ cần hai cái kẹo que là có thể bắt cóc cô gái này thôi.

Có câu nói rằng, nam nữ phối hợp, thì làm việc không biết mệt mỏi.

Theo lý thuyết thì nam nữ cùng làm việc với nhau, thì càng thêm năng suất, thế nhưng… Tống Thư Hàng mới đi với Vũ Nhu

Tử được 5 phút, lại bắt đầu thở dốc, mệt mỏi.

Hắn cười khổ, nhìn Vũ Nhu Tử đang đứng bên cạnh. Lời của cậu trai mặt mày sáng sủa trong nhóm ba chàng trai khi nãy lại vang lên trong đầu Tống Thư Hàng: ‘Người đẹp kia chân dài quá, đi nhanh thật.’ Mình đã cố chạy bước nhỏ rồi mà vẫn không theo kịp được.

Chân dài thật sự là có ưu thế. Một bước của nàng bằng hai bước của hắn cmnr!

Vũ Nhu Tử đã cố gắng đi rất chậm rồi, Tống Thư Hàng lại càng cố sức đi chậm nữa. Chuyện này có thể không mệt mỏi sao?

Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn về phía hắn:

“Tiền bối, hình như ngài đang hết hơi à??”

Chắc không phải đâu nhỉ? Mới đi có hơn 5 phút, sao có thể khiến một vị tiền bối tu vi tinh thâm thở hồng hộc được chứ.

Tống Thư Hàng cố gắng hít thở:

“Phù, đi từ từ thôi, không vội làm gì.”

Vũ Nhu Tử nửa hiểu nửa không, gật nhẹ đầu đồng ý:

“Vâng.”

Cô cảm giác trạng thái của vị tiền bối này tựa hồ có chút không đúng, giống như sức khỏe của hắn rất kém cỏi.

Nhưng cô lại là một cô gái hiểu biết, chú trọng tâm trạng của người khác. Nếu tiền bối đã không nói, cô cũng sẽ không lắm mồm hỏi, tránh cho người khác chán ghét mình.

Vì vậy cô chủ động phối hợp với Tống Thư Hàng, bước ngắn lại, cố duy trì tốc độ bằng với hắn.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người rời khỏi khu La Tín, càng đi càng chậm.

Rất trùng hợp là, ở phía sau lưng bọn họ, ba chàng trai vừa nãy bình luận cho điểm về các loại chân đẹp cũng cầm túi lớn túi nhỏ, ra khỏi khu La Tín.

Chàng mập chỉ vào bóng lưng Vũ Nhu Tử:

“Ớ? Lại thấy cô gái lúc nãy rồi!”

Cậu trai sáng sủa kia lập tức giữ vững tinh thần:

“Đâu? Lần này nhất định phải đuổi theo cô ấy mới được!”

Anh chàng tóc ngắn lười nhác đáp:

“Mày đừng có đùa. Người ta có bạn trai rồi.”

Cậu chàng sáng sủa kia thấy được Tống Thư Hàng đứng bên Vũ Nhu Tử, lập tức thất vọng:

“Hoa đã có chậu rồi, tức thật!”

Tên mập cười nói:

“Hoa đã có chậu thì sao nào? Chỉ cần đập chậu thì không sợ không cướp được hoa. Mày can đảm lên đi!”

Chẳng ngờ cậu chàng sáng sủa lúc này lại bảo:

“Tao không có hứng đập chậu cướp hoa.”

Thế nhưng đột nhiên, Cậu chàng sáng sủa lại nhìn chằm chằm bóng lưng Tống Thư Hàng rồi nói:

“Này, bọn mày có thấy thằng kia hơi quen mắt không?”

Anh chàng tóc ngắn chán nản đáp:

“Ừ, quen mắt là đúng rồi. Vì lúc nãy chúng ta đứng ở khu La Tín bình luận, cho cô em này 100 điểm, thằng đấy cũng đứng cạnh mình mà.”

“…”

Tên mập câm nín.

“…”

Cậu chàng sáng sủa cũng cạn lời.

“Nó đứng cạnh chúng ta, nó đứng cạnh chúng ta.”

Những lời này cứ vang vọng trong tai cậu chàng sáng sủa.

Cậu chàng sáng sủa ngã quỵ:

“Đây chẳng phải là công lược chi thần trong truyền thuyết hay sao?”

Chương 13: Nếu như…

Ký túc xá trường học là một nơi rất kỳ kiệu. Ký túc xá của nữ là cấm địa đối với nam sinh, nam sinh chỉ cần lấn vào một bước là mắc tội tử hình.

Thế nhưng đối với nữ sinh, ký túc xá của nam lại giống như vườn rau nhà mình, muốn vào là vào, muốn ra là ra. Cho nên Tống Thư Hàng mang theo một em gái đến ký túc xá, cũng chẳng thấy ai ra cản trở cả.

Hơn nữa, vì hôm nay là chủ nhật nên đa số sinh viên trong ký túc đều đã đi ra ngoài giải sầu, hoặc là trốn trong phòng cày game nên dù Tống Thư Hàng đem theo Vũ Nhu Tử về cũng không khiến nhiều người chú ý.

Phòng của hắn trên tầng hai ký túc xá. Ở ký túc xá có thang máy nhưng những ai ở tầng hai toàn đi thang bộ, vì nếu đi lên tầng hai thì đi thang bộ còn nhanh hơn đi thang máy nhiều.

Tống Thư Hàng nhìn sang Vũ Nhu Tử đang kéo vali hành lý to tướng, làm đàn ông, kéo vali hành lý và xách balo hộ con gái là chuyện rất đáng làm:

“Cần ta kéo giúp cô không?”

Vũ Nhu Tử cười ngượng ngùng, đẩy chiếc vali to tướng về phía Tống Thư Hàng:

“Phiền tiền bối vậy.”

Trên đường đi Tống Thư Hàng đã chứng kiến Vũ Nhu Tử kéo vali hành lý to tướng này suốt, khi đi qua mấy chỗ gập ghềnh có khi còn xách mà đi, có vẻ rất nhẹ nhàng.

Nên hắn cứ nghĩ rằng vali này lớn nhưng không xếp đấy, chắc cũng không nặng lắm đâu.

Chẳng ngờ tới lúc hắn tận tay cầm lấy tay kéo của vaili hành lý của cô, dùng sức nhấc lên, thì lại đỏ cả mặt mày!

Hắn dùng hết sức mới nhấc được vali lên một chút. Cái vali này ít nhất cũng hơn năm sáu chục cân, gần bằng thể trọng của một người đàn ông trưởng thành.

Hắn mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Vũ Nhu Tử, dán mắt vào cánh tay mềm mại như không xương của cô. Đây là cô gái hay là lực sĩ trong thân hình cô gái? Kéo theo một cái vali năm sáu chục cân cả một quãng đường mà còn bước đi như bay, không cần lấy hơi luôn??

Thế mà mình vẫn dại, nghĩ cô là loại dễ lừa à? Với sức của cô thế này, ai mà muốn lừa đem bán cũng phải chuẩn bị quan tài trước đã.

Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn hắn:

"Tiền bối?"

Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa ra quyết định, trả lời:

"Khụ khụ, chúng ta đi thang máy thôi."

Vũ Nhu Tử nửa hiểu nửa không gật đầu:

"Vâng."

Như đã nói ở trước, cô là một cô gái tốt, hơn nữa phận làm khách, cô cũng sẽ không can thiệp quyết định của chủ nhà, chủ đi thì khách phải theo thôi.

Thang máy từ từ đi lên, lúc này hầu như không có ai sử dụng thang máy, không cần chờ lâu.

Trong phòng ngủ không một bóng người.

Bạn cùng phòng của hắn bình thường ba bốn giờ chiếu, có khi buổi tối mới về ký túc.

Phòng cũng không rộng lắm, là loại phòng 4 người. Tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, có nhà vệ sinh, có sân thượng, chậu giặt quần áo và phòng bếp nhỏ bên trong.

Tống Thư Hàng mở máy tính, mời Vũ Nhu Tử ngồi xuống:

"Cô cứ ngồi xuống đi. Có muốn uống gì không?"

Vũ Nhu Tử nghe lời ngồi xuống rồi mới đáp:

"Linh mạch bích trà."

Tống Thư Hàng mờ mịt:

"Hử?"

Linh mạch bích trà? Đang đùa hả? Hay là đồ uống mới ra? Sao hắn chưa bao giờ nghe thấy nhỉ?

Hắn sửng sốt một lát, rồi rất nhanh sực nhớ ra thân phận của người đẹp chân dài này. Đừng nhìn cô trẻ trung phơi phới mà lầm tưởng, cô gái này thế mà là một người bệnh ảo tưởng đắm chìm trong tiên hiệp đấy.

Cái linh mạch bích trà này, hẳn là thứ đồ uống gì mà mấy người trong nhóm chat nghĩ ra.

Tống Thư Hàng lại thấy tim gan mơ hồ đau nhói.

“Chỗ tôi bây giờ không có mấy đồ kia, nhưng mà có nước chanh, nước khoáng, coca, sữa tươi. Cô chọn một loại đi.”

Tống Thư Hàng trực tiếp đưa ra một loạt lựa chọn, hắn sợ Vũ Nhu Tử tí nữa lại muốn hắn rót cho cô mấy đồ đáng sợ như đại bổ long huyết trà, phượng hoàng dịch…

Vũ Nhu Tử sững sờ, trong nhà tiền bối mà lại không có linh mạch bích trà????

Phải biết rằng linh mạch bích trà là loại trà thường dùng nhất mà các tu chân giả dùng để tiếp khách.

Trà này chứa rất ít linh khí nhưng hương trà tỏa bốn phía, vị trà nồng đậm rất lâu không tan, là linh trà đãi khách giá cao nhất. Hơn nữa, nếu chính mình uống cũng có thể tăng cường một chút thể chất, dù so ra thần kỳ không bằng đan dược nhưng giá của linh mạch bích trà lại rẻ hơn đan dược mấy vạn lần. Chỉ cần là tu tiên giả, sẽ chuẩn bị thứ này mà??

Đợi chút, cô hiểu rồi!

Tiền bối đang ẩn cư nơi thành phố, sống cuộc sống như người thường. Nghe nói có vài vị tiền bối vì để rèn luyện tâm tính của mình, cứ cách 150 năm sẽ ẩn cư giữa cuộc sống của người phàm, sống như một người bình thường thực sự. Dù không tăng cường được thực lực nhưng sẽ rèn được tâm tính kiên định hơn, làm cho linh đài của mình càng thêm thanh minh.

Vũ Nhu Tử cười ngọt ngào:

“Tiền bối, cho ta cốc nước chanh là được, cảm ơn.”

“OK, chờ một lúc.”

Một lát sau, Tống Thư Hàng lấy từ trong tủ lạnh ra một cốc nước chanh lớn.

Vũ Nhu Tử đón lấy cốc nước chanh rồi nói:

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Đừng khách khí.”

Đúng là cô gái tốt, tính tình dễ chịu, lại lễ phép, tiếc là bị ảo tưởng. Hắn ngồi vào trước máy vi tính, lướt web.

Quen tay mở ra Baidu Map, tìm khu La Tín, thành phố J.

Rất nhanh, trên bản đồ hiện ra vị trí của khu La Tín ở thành phố J.

Đáng ra đi từ sân bay Giang Nam đến khu La Tín ở thành phố J thì mất khoảng 5 tiếng. Nhưng Vũ Nhu Tử đến không đúng chỗ cần đến. Cũng may đại học Giang Nam cũng cạnh thành phố J, không ngược hướng, thế nên chỉ cần đi thêm một đoạn đường nữa là được.

Nếu giờ cô đi xe từ đại học Giang Nam đến khu La Tín ở thành phố J thì mất tiếng rưỡi nữa, nhưng đấy là không tính đến chuyện tắc đường. Thật ra thì đoạn đường này giao thông hơi kém nên nếu đi cũng mất khoảng năm tiếng đồng hồ.

Vũ Nhu Tử tiến sát màn hình, thấy quãng đường dài như vậy, không khỏi lè lưỡi:

“Tiền bối, xa như thế taxi có đến được không?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Đến thì đến được, nhưng chắc chỉ được mấy nhà xe đồng ý đi thôi.”

Sau đó hắn giải thích cho Vũ Nhu Tử.

Đi xe mất năm tiếng có chút xa, dù nói là khu vực gần Giang Nam có vài cái taxi có thể nhận đi ra ngoài thành phố, nhưng đa số xe đều có lịch giao tiếp tài xế.

Hơn nữa, đi mất 5 tiếng, về mất 5 tiếng, đường đi dài mất mười mấy tiếng rồi.

Vũ Nhu Tử hỏi:

“Giờ chúng ta làm sao đây?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ngồi tàu điện thôi, vừa hay cách khu La Tín ở thành phố J không xa, chỉ có một trạm, tên là trạm Hắc Gia. Gần trường ta cũng có một trạm. Ngồi tàu điện thì nhanh hơn đi taxi nhiều, không đến hai tiếng là có thể tới nơi rồi.”

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên:

“Khi nào thì chúng ta xuất phát?”

“Không vội, vé tàu điện có thể đặt trên mạng mà. Để ta xem xem có chuyến từ chỗ trường này đến trạm Hắc Gia 4 giờ bắt đầu chạy. Thế thì tầm 3 giờ chiều đến lấy phiếu là được rồi.”

Ơ? Đợi đã!

‘Khi nào thì chúng ta xuất phát?’ Chúng ta á???

Cô nàng này không phải là nghĩ mình sẽ đến khu La Tín ở thành phố J cùng cô ấy chứ?

Mình mai còn có tiết, mình vẫn là sinh viên, đâu có thể nói đi là đi thế được!

Vũ Nhu Tử thấy gặp được người sẵn sàng giúp đỡ người khác như Tống tiền bối là chuyện quá tốt, vui vẻ nói:

“Tiền bối, chúng ta nhanh lên mạng đặt vé thôi. Có cần thẻ căn cước của ta không?”

Cơn ho của Tống Thư Hàng lại tái phát:

“Khụ khụ, chúng ta?? Cô nói là mua hai vé? Ta và cô?”

Vũ Nhu Tử sững sờ, sau đó mặt đỏ bừng:

“Ơ? Tiền bối không đi cùng ta à?”

Cô lúc nãy đúng là quá kích động rồi, tự nhiên cho rằng Tống Thư Hàng sẽ cùng cô đi thành phố J, cũng không hỏi qua ý kiến của vị ‘tiền bối’ này, đúng là quá thất lễ.

Vũ Nhu Tử nài nỉ:

“Tiền bối, vừa rồi ta thất lễ quá, chưa hỏi ý kiến tiền bối mà đã tự tiện lên kế hoạch. Tiền bối, xin hỏi ngài có thể giúp ta cùng ta đi khu La Tín ở thành phố J một chuyến được không? Ta nhận biết phương hướng kém lắm, sợ là sẽ không tìm thấy Quỷ Đăng Tự.”

Tống Thư Hàng thở dài, cự tuyệt:

“Ta đây muốn giúp cô lắm chứ, nhưng e là ta cũng bất lực thôi.”

Bốn giờ bắt đầu đi, đến nơi cũng hơn sáu rưỡi rồi. Vẫn chưa biết Vũ Nhu Tử đi đâu làm gì, khi nào mới xong việc. Nhưng có thể khẳng định, không về kịp trưa mai được.

Mà chiều mai hắn còn có tiết học!

Vũ Nhu Tử lập tức tỏ ra vô cùng thất vọng, cô là cô gái tâm trạng thế nào cũng ghi rõ trên mặt cả:

“Tiền bối, ngài không rảnh sao?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ừ, vì chiều mai còn có tiết học.”

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng đến suýt gục ngã của Vũ Nhu Tử, hắn đột nhiên lại cảm thấy mình vừa cự tuyệt thế có phải là tuyệt tình quá không, không biết có làm cô gái có tâm hồn yếu đuối này tổn thương không.

Nghĩ đến đây, hắn lại nói thêm:

“Nếu như… Ý ta là nếu như cô không vội thì thứ sáu tuần sau ta có thời gian, sẽ đi thành phố J cùng cô. Giờ ta vẫn là sinh viên, chỉ được nghỉ vào thứ bảy với chủ nhật thôi.”

Thứ sáu tuần sau? Vũ Nhu Tử vẫn rất thất vọng. Một hai ngày thì cô không vội, nhưng mà tận năm ngày thì hơi lâu. Tuy cha cô thích trêu đùa người khác nhưng chắc chắn sẽ không ở nhà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối chơi những mười ngày nửa tháng đâu.

Nhưng đột nhiên cô nghĩ tới điều gì đó, mắt sáng lên rồi chăm chú hỏi:

“Tống tiền bối, nếu chiều mai ngài không có tiết… Ta chỉ giả sử thế thôi, thì ngài có thể cùng ta đi thành phố J được không ạ?”

Chương 14: Tiền bối, ta gửi ngài hai rương dược liệu làm tạ lễ nhé

Tống Thư Hàng cười ha ha:

“Khụ khụ, nếu như chuyện Vũ Nhu Tử cô nương muốn xử lý không tốn quá nhiều thời gian thì cũng không phải là không thể. Nhưng buổi học chiều mai đã định ngày từ trước hôm khai giảng rồi, nếu không có nguyên nhân đặc biệt nào thì sẽ không hủy lịch được đâu.”

Tống Thư Hàng không muốn dây dưa đề tài này mãi, lập tức nói sang chuyện khác:

“Vũ Nhu Tử cô nương muốn đi Quỷ Đăng Tự sao? Lúc cô đi ra ngoài không biết vị trí cụ thể của nơi đó à?”

Cô gái đơn thuần rất dễ bị dời đề tài nói chuyện:

“Vâng, ta chỉ biết là nó ở phố La Tín ở thành phố J, nên cho đám sư điệt đặt vé máy bay rồi chạy đi luôn. Không nghĩ tới Quỷ Đăng Tự lại khó tìm như vậy.”

Sư điệt… Thời buổi này mà vẫn còn thứ này cơ à?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ, tay vừa múa trên bàn phím, lại gõ vào ô tìm kiếm

‘Thành phố J, khu phố La Tín, Quỷ Đăng Tự.’

Có thông tin của phố La Tín và thành phố J, nhưng không hề có thông tin gì về Quỷ Đăng Tự cả, trên bản đồ cũng không có dấu hiệu.

Phỏng chừng đây là một cái chùa miếu rất nhỏ, hoặc là đã đóng cửa từ lâu.

Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng:

“Tống tiền bối, có thể cho ta mượn máy tính dùng một lát được không? Để ta tìm ít thông tin tình báo, với cả Bắc Hà Tán Tiên tiền bối trong nhóm có tin tức gì rồi cũng nên.”

Tống Thư Hàng gật đầu, log out tài khoản chat rồi nghiêng người nhường chỗ ngồi cho Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử cười cảm ơn, ngồi vào chỗ rồi thuần thục đăng nhập vào tài khoản chat của mình.

Cô có hơi thất vọng, tắt khung chat rồi lại tìm thông tin về phố La Tín và mấy chùa miếu ở nơi đó. Cô cũng suy đoán rằng Quỷ Đăng Tự kia có lẽ không còn tồn tại, hoặc là đã đổi tên.

Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh nhìn màn hình một lúc rồi chợt nhớ ra, điện thoại của mình với của Vũ Nhu Tử đều sập nguồn rồi.

Hắn nói:

“Vũ Nhu Tử, cho ta mượn điện thoại của cô một chút. Chỗ ta có sạc đa năng, tầm một tiếng là sạc được đầy pin cho cô.”

Vũ Nhu Tử nhanh chóng lấy điện thoại di động ra rồi đưa cho hắn.

Tống Thư Hàng tiếp lấy điện thoại rồi cầm cả máy của mình đem đi sạc pin một thể.

Ngay tích tắc lúc Tống Thư Hàng xoay người, Vũ Nhu Tử hai tay đặt trên bàn phím, cạch cạch cạch cạch, tốc độ gõ tăng lên chóng mặt. Trong nháy mắt, tốc độ gõ của cô tăng lên đến ít nhất hơn 900 apm. Nếu như gamer chuyên nghiệp đi thi đấu có tốc độ tay như vậy, thì có thể chấp hết đối thủ ở tất cả các sever khác ngay.

Trên màn hình máy tính, một loạt cửa sổ mở ra rồi đóng lại, từng trang web mở ra.

Rất nhanh, thông tin của một nam sinh hiện lên.

Có ảnh bán thân của Tống Thư Hàng đang cười tươi, bên cạnh là thông tin cá nhân của hắn.

Lớp 43, khoa 19, thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo của Đại học Giang Nam.

Sau đó lại có một cửa sổ hiện ra, đó là thời khóa biểu của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó lại là chương trình học chiều nay của hắn. Giáo sư Nhân Thủy.

Đó là một giáo viên trẻ tuổi, có tướng mạo anh tuấn, người cao ráo, đeo kính đen, khóe miệng luôn tươi cười hiền lành. Người này thuộc là dạng đàn ông dù đứng ở đâu cũng có thể hấp dẫn một đoàn thiếu nữ đang tuổi xuân.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Nhận được thông tin tình báo rồi, Vũ Nhu Tử đóng lại tất cả cửa sổ trên màn hình.

Lịch học định sẵn từ trước đương nhiên không thể tùy tiện hủy bỏ được.

Ở khu chung cư của giáo sư, cách ký túc hơn 10 km.

Thầy Nhân Thủy đang chơi đùa với con gái, tự nhiên bỗng rùng mình rồi lại hắt xì vài cái. Thầy xoa mũi thầm nghĩ:

“Lại có nữ sinh viên đang nhớ nhung anh giáo đẹp trai này sao?”

Người này cảm thấy đẹp trai quá cũng là một điều phiền não bởi thầy đã thành gia lập nghiệp từ lâu rồi.

Sau khi đóng tất cả trang web, Vũ Nhu Tử lặng lẽ quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, phát hiện hắn vẫn đang sạc pin ở phòng bên. Cô nhẹ nhàng thở phào, có cảm giác như đang giở trò xấu sau lưng trưởng bối.

Đồng thời, sau khi tra xét nhiều tư liệu như thế, cô bỗng có một cảm giác theo bản năng… Tống tiền bối, sao càng đọc lại càng có cảm giác ngài ấy chỉ là người bình thường nhỉ?

Cô lại nghĩ nghĩ tới lời của Tống Thư Hàng khi mới gặp mặt cô:

‘Gọi ta Tiểu Tống hay Thư Hàng cũng được, đừng gọi là tiền bối.’

Tại công phu ‘hồng trần lịch lãm’ của Tống tiền bối rất cao thâm hay là chính cô hiểu nhầm rồi đây?

Sau khi đóng tất cả cửa sổ, Vũ Nhu Tử lại hoạt động ngón tay.

Sau đó, ánh mắt của cô dừng ở trên một tờ note bên cạnh máy tính. Trên tờ note lấp lánh muôn màu những cái tên của các loại dược liệu, chính là đan phương thối thể dịch bản đơn giản hóa của Dược Sư trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Lúc đó, Tống Thư Hàng chép lại để đưa về cho Triệu Nhã Nhã nghiên cứu xem. Thế nhưng trên trong đó lại không có mấy loại dược liệu tràn ngập khí tức ảo tưởng như tiên bá vương chi, cửu dương xích viêm trúc, sương mai huyền thảo đằng.

Vũ Nhu Tử thầm nghĩ trong lòng:

“Chẳng lẽ Tống tiền bối cũng đang nghiên cứu đan phương này?”

Nhưng rất nhanh, cô phát hiện, phương thuốc của Tống Thư Hàng hình như là không đầy đủ. Tại sao tiền bối chỉ ghi lại những dược liệu bình thường dễ tìm nhỉ?

Tại sao lại không thêm thanh lộ, huyền thảo và các loại dược liệu linh tinh khác?

Đợi đã, hay là Tống tiền bối lại muốn cải tiến đan phương dựa trên trụ cột của Dược Sư tiền bối? Cải tiến thêm một bước để giảm phí tổn khi luyện chế thối thể dịch?

Nghĩ đến đây, hai mắt Vũ Nhu Tử sáng rực.

Thật là trùng hợp, lúc này Tống Thư Hàng xoay người lại, liền thấy ngay Vũ Nhu Tử đang nhìn chằm chằm vào tờ note. Không hay rồi, tờ note đó ghi lại cái phương thuốc đầy ảo tưởng kia!

Đúng là màu vàng rơi vào trong đũng quần, không phải bùn thì cũng là phân. Vũ Nhu Tử chắc hẳn sẽ quả quyết mình là đồng đạo của cô, là người ảo tưởng đắm chìm trong tiên hiệp như cô.

Quả nhiên, Vũ Nhu Tử liền mở miệng hỏi Tống Thư Hàng một vấn đề tràn đầy khí tức ảo tưởng:

“Tiền bối, ngài cũng nghiên cứu đan phương của Dược Sư tiền bối sao? Ngài luyện một lần có thể thành công được mấy lô?”

Cô vui vẻ thỉnh giáo vị tiền bối trước mặt này.

Chính cô đã luyện thử theo đan phương của Dược Sư tiền bối vài lần, vì không luyện khống hỏa quyết hẳn hoi nên mười lần mới thành công được ba lần. Cô thật sự thích luyện đan nhưng lại không hề có chút thiên phú nào ở phương diện này.

Lãng phí dược liệu như thế, nếu bị tu chân giả khác nhìn thấy thì chắc chắn sẽ dùng nước bọt dìm cô chết đuối. Thế nhưng cô có một người cha vừa giàu có vừa mạnh mẽ, chút dược liệu lãng phí vì luyện chế thối thể dịch ấy, đối với Linh Điệp đảo mà nói, chỉ là chín trâu mất một sợi lông thôi.

Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt, quả nhiên là bị ngộ nhận thành người cùng đường với cô ấy mất rồi:

“Ta không luyện.”

Vũ Nhu Tử hai mắt tỏa sáng, kích động nói:

“Tại sao ạ? Chẳng lẽ Tống tiền bối thật sự thay đổi đan phương của Dược Sư tiền bối à?”

Tống Thư Hàng im lặng, vốn định trực tiếp trả lời khả năng mình đi luyện cái phương thuốc ngớ ngẩn thế này chỉ bằng không thôi. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt lấp lánh của Vũ Nhu Tử, hắn lại thấy ngại ngùng, không nỡ đả kích cô gái này.

Cho nên rất lâu sau, hắn mới nghĩ đến một đáp án thành thực:

“Thật ra là vì ở chỗ ta có mấy dược liệu không tìm được. Vì mấy nguyên nhân phức tạp khác, trong tay ta không có dược liệu gì cả nên… Ta vốn dĩ là không có cơ hội để luyện.”

Đây thật sự là lời nói thật, số dược liệu mà đan phương ghi lại, trừ đi vài dược liệu ngớ ngẩn kia, những dược liệu khác có giá cũng không rẻ. Phải biết rằng nhâm sâm gì đó luôn là hàng cao cấp đấy.

Thân là một sinh viên bình thường, căn bản là hắn không mua nổi, có bán thận cũng không mua nổi!

Vũ Nhu Tử gật đầu nói, đồng thời trong lòng vui vẻ:

“À? Xin lỗi tiền bối, hóa ra nguyên nhân là như thế.”

Tuy rằng cô không biết tại sao tiền bối này không có mấy dược liệu để luyện thối thể dịch, nhưng những dược liệu này thì trên Linh Điệp đảo chồng chất như núi!

Vũ Nhu Tử nói tiếp:

“Tiền bối, chờ sau khi trở về ta sẽ gửi cho ngài hai rương dược liệu làm tạ lễ nhé.”

Đây là thứ mà cô chuẩn bị dùng để báo đáp Tống Thư Hàng. Dù sao đi nữa, cô cũng quyết định muốn nhờ hắn giúp cô đi tìm Quỷ Đăng Tự rồi.

Hai rương dược liệu, thật khí phách nhường nào mới nói ra được lời này.

Có thể phiên dịch trực quan một chút thành:

“Tiền bối, ta tặng ngài hai rương nhân sâm làm tạ lễ nhé!”

Nếu như sợ phiên dịch còn chưa đủ ý, thì có thể xem bản dịch này:

“Tiền bối, ta gửi ngài hai rương vàng thỏi làm tạ lễ nhé!”

Dược liệu mà Vũ Nhu Tử muốn tặng, giá trị của chúng tuyệt đối cao gấp mấy lần vàng.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng hiện tại không biết giá trị của hai rương dược liệu mà Vũ Nhu Tử nói, nếu không hắn đã sớm quỳ tạ ơn rồi!

Chương 15: Giáo sư Nhân Thủy bị thương

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, hai rương dược liệu này chắc cũng là thứ đồ gì kỳ quái đây. Ít nhất cũng không phải là thứ quý báu, cho nên hắn trêu lại:

“Thế thì ta cảm ơn cô trước. À, cô có tài khoản để đặt vé xe không?”

Vũ Nhu Tử lắc đầu, dù là đặt vé máy bay hay vé xe thì cô cũng chưa bao giờ tự làm cả. Nhà cô có rất nhiều đệ tử và nô bộc sẽ dốc sức cống hiến cho Linh Điệp đảo.

Tống Thư Hàng nói:

“Thế thì cô đưa thẻ căn cước cho ta, tí nữa ta sẽ dùng tài khoản của mình đặt vé cho cô.”

Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn đưa thẻ căn cước cho Tống Thư Hàng rồi nói:

“Vâng! Tống tiền bối, ta lên ban công xem chút nhé?”

Tống Thư Hàng cười đáp, cô gái tốt và lễ phép như vậy, tiếc là lại bị ngớ ngẩn:

“Đừng khép nép như thế, cô cứ thoải mái đi.”

Vũ Nhu Tử ngại ngùng cười, bước nhanh lên ban công rồi đưa mắt nhìn về phía ngoài.

Từ ban công nhìn theo hướng đông, bên ngoài là đường lớn và vườn hoa của trường, không có gì che tầm nhìn. Thế nên dù chỉ là tầng hai thì tầm nhìn cũng rất rộng.

Đầu tiên, Vũ Nhu Tử cẩn thận liếc nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lén lén lút lút làm một phép thuật nho nhỏ, ngăn cách ba động năng lượng, dùng để yểm hộ cho các động tác tiếp theo của cô, sợ bị ‘Tống tiền bối’ cảm ứng được.

Chuẩn bị sẵn sàng xong, cô lặng lẽ lấy từ trong túi ra hai cái kính sát tròng rồi đeo vào.

Đừng xem thường hai mảnh nho nhỏ này, đây chính là pháp bảo mà Linh Điệp Tôn Giả mới chế tạo – Dục Cùng Thiên Lý Mục, Canh Thượng Nhất Tằng Lâu.

Tên hơi dài nhưng thật ra đây là thiên lý nhãn phiên bản nâng cấp.

Khi đeo lens vào xong, giống như trong thơ, có thể chuyển thị giác lên tận không trung, dùng tầm nhìn của thượng đế quan sát mặt đất.

Đây là tác phẩm của một người cha vất vả làm ra cho đứa con gái dễ lạc đường của mình, ngập tràn tình thương của người cha, làm như vậy để lúc con gái không rõ phương hướng có thể dùng góc độ bao quát để tìm đúng đường.

Người ta đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, lời này quả không sai.

Nếu như là con trai, Linh Điệp Tôn Giả tuyệt đối sẽ không khổ tâm như thế. Đường đường là đàn ông con trai mà còn lạc đường, nói ra còn không mất mặt sao? Không tìm được đường, thì không biết dỡ chướng ngại vật phía trước để đi một đường thẳng tắp đến đích à? Người đàn ông biết dũng cảm tiến tới mới là đàn ông đích thực!

Vũ Nhu Tử lợi dụng thị giác thượng đế của pháp bảo, rất nhanh tập trung vào khu nhà ở của giáo viên đại học Giang Nam. Sau khi thẩm tra, đối chiếu tài liệu, thuận lợi tập trung vào giáo sư Nhân Thủy, dáng người cao gầy, đeo kính đen.

Lúc này thầy giáo Nhân Thủy vô tội đang ngủ trưa cùng con gái vừa tròn 6 tháng tuổi.

Bởi vì ‘ngủ trưa cùng con gái’ rất dễ khiến một số người hiểu nhầm, cho nên nhất định phải thêm vào số tuổi của cô con gái! Lần nữa trịnh trọng thanh minh, đó là một ‘cô con gái vừa tròn sáu tháng tuổi’ thôi!

Hết thảy mọi chuyện đều thuận lợi, giống như được trời phật trợ giúp.

“Tìm được rồi!”

Lòng Vũ Nhu Tử mừng rỡ, sau đó chắp hai tay lại vái vái:

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, sau này ta nhất định sẽ đền bù tổn thất cho ngài, nhưng giờ thì ngài phải bị trật chân nằm viện đã!”

Trong bàn tay của cô, có một lá bùa màu vàng rực đang lập lòe. Phù chú... gì đó cơ bản đều chỉ là hàng sử dụng một lần duy nhất, chỉ có một ít hàng cao cấp mới có thể dùng được nhiều lần.

Không nghi ngờ gì, tấm phù trong tay Vũ Nhu Tử là hàng cao cấp.

Cũng chỉ có Vũ Nhu Tử, bởi có một người cha nhà giàu có tiếng trong giới tu chân như thế nên mới dùng lãng phí loại bùa cao cấp như thế này.

Chế tác phù chú cao cấp không dễ, tuy rằng có thể sử dụng được nhiều lần, nhưng cũng có hạn chế, dùng một lần sẽ ít đi một lần. Tu chân giả thông thường nếu không phải lúc nguy cấp sẽ không dùng đến loại này.

Lá phù màu vàng bắt đầu phát động năng lực dưới sự khống chế của Vũ Nhu Tử.

Ở phía xa, trong căn hộ của giáo viên.

Thầy Nhân Thủy vẫn đang ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên bị một lực mạnh kéo ngã từ trên giường xuống.

Rất không may là, chân của thầy lại vừa hay ở một góc độ dễ bị trật khớp.

Vì vậy… Rầm!

Két, có tiếng của cái gì đó bị uốn cong.

“Á!”

Nhân Thủy đau nhức tỉnh lại, kêu rên, ứa mồ hôi lạnh, gót chân bị trật nhanh chóng sưng tấy. Nhưng vì để không đánh thức con gái đáng yêu đang ngủ, ngón tay thầy bấu chặt chăn mền, cắn chặt răng, nuốt tiếng kêu thảm thiết vào trong bụng. Thật đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ.

Thầy cắn chặt răng, nhanh chóng giơ tay nắn bóp gót chân, rõ ràng rất có kinh nghiệm. Bị trật chân kiểu này thì vẫn không cần phải nằm viện.

Sau khi xoa nhẹ một lát, thầy Nhân Thủy đứng một chân lên, chống vách tường nhảy lò cò đến chỗ tủ lạnh, chuẩn bị dùng dầu hoa hồng và đá để chườm lạnh.

Thế nhưng… Phép thuật của Vũ Nhu Tử vẫn chưa kết thúc. Mục tiêu của cô là đánh vị thầy giáo đáng thương này vào viện.

Nhân Thủy nghĩ rằng mình chỉ là ngoài ý muốn ngã xuống giường bị trật chân, cũng không biết có một lực lượng thần bí muốn cho chân mình phải bị trật đến mức nằm viện. Cho nên thầy mới không biết mình vịn tường nhảy lò cò là chuyện nguy hiểm tới nhường nào. Kiểu đi này, không nghi ngờ gì, rất thích hợp để tiếp tục bị trật chân.

Nhân Thủy đang nhảy nhảy, bỗng nhiên hụt chân.

Rắc! Lần này là tiếng gãy xương… Một chân đang nguyên đang lành, giờ lại gãy xương. So với chân kia bị trật chân thì đúng là quá nặng.

“Á!”

Thầy Nhân Thủy ngã rầm xuống đất, trợn mắt, quặn đau đến mức hít vào khí lạnh, lần này đúng là đau đến mức chảy cả nước mắt. Đàn ông không dễ rơi lệ, chỉ vì chưa tới lúc thương tâm mà thôi.

Thầy nhìn một chân bị trật khớp, một chân bị gãy xương, hốc mắt ươn ướt.

Nhưng lại không có cách gì cả, chỉ có thể nói mình không may thôi.

Sau khi hít vào vài hơi khí lạnh, thầy cẩn thận lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho vợ, cầu xin trợ giúp. Vợ của thầy cũng là giảng viên của trường Đại học Giang Nam.

Vì có con gái ở nhà nên thầy không trực tiếp gọi 120 đến bệnh viện được, phải đợi vợ về mới có người chăm con bé, để mình vào viện.

Nghe chồng trình bày việc ‘hai chân cái gãy xương trật khớp’ xong, vợ của Nhân Thủy vừa lo lắng, lại vừa thấy hơi buồn cười.

Sau đó cô vội vàng nhờ một người dạy thay rồi ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Thầy giáo Nhân Thủy nói chuyện với vợ xong, lại gọi điện cho nhân viên nhà trường, báo họ tìm người dạy thay tiết ba chiều mai. Hai chân thầy bị như thế này, trăm phần trăm phải nhập viện điều trị rồi, nên mới phải thông báo với nhân viên nhà trường sắp xếp điều chỉnh lịch dạy.

- Xong!

Vũ Nhu Tử thỏa mãn gật đầu, cất kỹ lá bùa màu vàng.

Thế này là cô đã đạt được mục tiêu rồi.

Thầy Nhân Thủy xin nghỉ, tiết học chiều mai sẽ không có ai dạy hết.

Ngày mai không có tiết, Tống Thư Hàng sẽ rảnh.

Tống Thư Hàng mả rảnh, thì có thể cùng cô đi thành phố J.

Bạn xem, chỉ đơn giản như vậy thôi!

Làm xong việc, tâm trạng Vũ Nhu Tử rất tốt.

Cô vào nhà, liền thấy Tống Thư Hàng đang thay đàng đặt vé xe trên trang web bán vé.

Vũ Nhu Tử nhẹ giọng hỏi:

“Tống tiền bối, hay là ngài cũng đặt một vé đi. Nói không chừng chiều mai ngài lại không có tiết đấy.”

Tống Thư Hàng trêu lại:

“Haha, nếu không có tiết thật thì ta sẽ đặt thêm một vé nữa sau.”

Vừa nói khỏi mồm.

Ting ting!

Lúc này, tài khoản của trang web trường bỗng bắn ra một cái tin nhắn.

[Các sinh viên lớp 43 khóa 19 của khoa Cơ giới công trình học thuộc Học viện Chế tạo và thiết kế cơ giới xin chú ý: Vì thầy Nhân Thủy bị thương nhập viện, nền chiều mai có tiết Công tác thống kê đổi thành tiết tiếng Anh của thầy Smith. Các sinh viên hãy thông báo cho nhau, và chuẩn bị tốt cho tiết học. Cảm ơn!]

Tin nhắn này phát đi phát lại 3 lần.

Hơi nữa lại cách một tiếng lại phát một lần.

Nhân viên đại học Giang Nam đúng là làm việc rất nhanh, hiệu suất cực kỳ cao! Từ lúc thầy Nhân Thủy gọi điện thoại xin nghỉ đến lúc gửi tin nhắn, chỉ mới một hai phút!

Tống Thư Hàng lầm lầm làu bàu:

“Ơ, thầy Nhân Thủy bị thương? Trùng hợp thế cơ à? Nhưng mà mai lại đổi thành tiết tiếng Anh… Phải đi học lớp của ông già Smith đó sao.”

Mà Vũ Nhu Tử đang đứng bên cạnh hắn lại hai mắt rưng rưng.

Đây hẳn là ‘ma cao một thước, đạo cao một trượng’ rồi!

Nhưng là người đi ra từ Linh Điệp đảo, sẽ không dễ dàng từ bỏ vậy đâu, tuyệt đối không!

Chương 16: Vụ này quái thật đấy!

Dù sao thì cũng mới đưa một thầy giáo vào viện rồi, đưa thêm người nữa cũng có sao đâu!

Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, đưa luôn cả cái thầy Smith dạy tiếng Anh này vào viện luôn đi! Ánh mắt Vũ Nhu Tử lộ ra vẻ quyết tâm và… sát ý!

“Tống tiền bối, cái thầy Smith này là người nước ngoài à? Nom thầy ấy như thế sao?

Vũ Nhu Tử ra vẻ tò mò.

“Cái lão đó á, là một lão cổ hủ, nhưng mà dạy được lắm.”

Tống Thư Hàng cười nói, rồi tiện tay search ‘Giáo sư Smith’ trên trang thông tin trường cho cô xem.

Tiếp đó, tấm ảnh của một cụ ông người Anh với vẻ mặt nghiêm túc, bản khắc và mái tóc được chải vuốt cẩn thận hiện ra.

Trang web của đại học Giang Nam là một hệ thống thông tin độc lập, chỉ cần có đủ quyền hạn là có thể tra cứu được thông tin của bất cứ học sinh hay giảng viên nào.

“Nhìn có vẻ nghiêm túc nhỉ, thầy ấy cũng ở ký túc xá của giáo viên sao?”

Vũ Nhu Tử cất tiếng hỏi với điệu bộ căng thẳng.

“Đúng rồi.”

Tống Thư Hàng nào có nghĩ nhiều, cứ thế vô tư gật đầu, rồi lại thêm số chứng minh thư của Vũ Nhu Tử để đăng ký.

Vũ Nhu Tử nở nụ cười xấu xa, cô lặng lẽ đi về phía ban công, đeo pháp khí lên: Dục Cùng Thiên Lý Mục, Canh Thượng Nhất Tầng Lâu.

Chẳng mấy chốc, cô nàng đã tìm được mục tiêu.

Giáo sư Smith đang dắt chó cưng đi dạo cạnh con sông trong học viện.

“Quái thật, nổi gió lạnh à?”

Cụ ông nước Anh bản khắc kéo kéo áo, có chút nghi hoặc khi cơn lạnh bỗng ập tới.

“Xin lỗi, xin lỗi, đợi mọi chuyện xong xuôi, ta sẽ bồi thường cho ông và thầy Nhân Thủy.”

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm, rồi sử dụng lá bùa vàng trong tay.

Bên con đường dọc bờ sông ở học viện...

Cụ ông nước Anh bản khắc cảm thấy sức khỏe mình hôm nay không được ổn lắm nên định về ký túc xá nghỉ ngơi:

“Hán Mỗ, chúng ta về đi. Cũng tiện thể chuẩn bị bài giảng cho ngày mai nữa.”

Nói xong, thầy Smith kéo kéo dây xích của con chó cưng.

“Ẳng... ẳng!”

Con chó mà thường ngày vốn rất ngoan ngoãn bỗng nhiên gầm lên, hai mắt đỏ quạch.

Thầy Smith bỗng cảm nhận được một lực kéo cực mạnh từ phía dây xích, bình thường, chỉ cần kéo nhẹ là Hán Mỗ sẽ ngoan ngoan nghe theo, mà nay, nó lại rướn cổ lên kiên quyết không chịu về.

Thầy Smith nhíu mày, cố gắng kéo mạnh dây xích trên tay hơn.

“Gâu!”

Con chó cưng quay lại thật, nhưng quay lại để vồ lên, hai tròng mắt điên dại! Cái mõm dữ tợn nhắm thẳng bắp chân của cụ ông nước Anh, cắn phập một cái!

“Oh, no! Help! Help me!”

Bên con đường dọc bờ sông vang lên tiếng thầy Smith hét thảm thiết.

...

...

Mười lăm phút sau.

Trong một phòng bệnh ở một bệnh viện gần đại học Giang Nam.

Thầy Nhân Thủy nằm trên giường, hai chân bị treo cao, nom cái dáng rất hài hước. Vợ thầy ôm đứa bé, nhìn qua với vẻ dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, một cụ ông nước Anh bản khắc bị đưa vào.

"A? Thầy Smith? Chẳng phải thầy giúp tôi dạy thay bài ngày mai à? Thầy sao thế?"

Thầy Nhân Thủy hoảng hốt hỏi.

Cụ ông nước Anh dùng tiếng Trung, gằn từng chữ đầy oán hận:

"Bị... Hán Mỗ cắn. A, chính là cái con chó mà tôi nuôi ấy. Bác sĩ bảo cắn mạnh quá, đụng tới cả xương. Hừ, phải nằm viện. Đợi mai ra viện rồi, tôi nhất định sẽ làm thịt nó, nấu thành canh! Hừ..."

Bị con chó mình nuôi cắn cho trọng thương, cụ ông người Anh này không khỏi cảm thấy tổn thương sâu sắc, cảm giác này chẳng khác nào nuôi ong tay áo, cắn mạnh như thế, suýt thì đi tong cái mạng già của ông luôn. Nấu canh! Nhất định phải nấu canh!

"..."

Thầy Nhân Thủy cảm thấy hôm nay đúng là lắm chuyện kỳ quái!

*

Phía bên kia, Tống Thư Hàng đã đặt xong vé tàu cao tốc cho Vũ Nhu Tử.

Đúng lúc này, trang web của trường nảy ra một tin mới.

[Lớp 43, khoa 19, thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo chú ý: do thầy Smith cũng bị thương và phải vào viện, nên giờ tiếng Anh của chiều mai được nghỉ. Chiều mai, lớp 43, khoa 19 của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo nghỉ nửa buổi, mong các bạn thông báo cho nhau, và chuẩn bị những bài có liên quan! Cám ơn.]

Dòng tin này được thông báo đi thông báo lại ba lần.

Hơn nữa còn được cài là cứ nửa tiếng lại báo một lần, che kín những tin khác.

"..."

Tống Thư Hàng nhìn cái dòng tin tức này, chỉ thấy trong đầu mình có cả vạn con thảo nê mã đang lao qua rầm rập rầm rập.

Hắn quay sang nhìn Vũ Nhu Tử đang nở nụ cười tươi như hoa, cảm thấy hôm nay đúng là lắm chuyện kỳ quái!

*

Cuối cùng, Tống Thư Hàng theo chân Vũ Nhu Tử đi tới thành phố J — bởi hắn chẳng còn lý do chính đáng nào để từ chối cô được nữa.

Hắn nào có ngờ, đến hai giảng viên đều bị đưa vào viện cùng một lúc chứ. Cái xác suất khiến chuyện này xảy ra nhỏ chẳng khác xác suất trúng xổ số độc đắc là bao, thế mà lại đến với hắn thật cơ à? Chuyện thảm thiết xảy đến với hai giảng viên khiến ngày mai hắn được rảnh cả ngày. Dưới ánh nhìn hưng phấn của Vũ Nhu Tử, hắn đặt vé tàu siêu tốc đi thành phố J.

Số vé của hắn ngay sau số vé của Vũ Nhu Tử, nên hai người ngồi liền nhau.

“Nói đi, Vũ Nhu Tử, chuyện hai thầy ấy nhập viện cùng lúc là do ngẫu nhiên thật sao?”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào Vũ Nhu Tử, mắt không chớp một chút nào. Đây chính là tuyệt chiêu dùng ánh mắt giết người, dùng khí thế để áp bách kẻ địch. Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, người bị nhìn khi nói dối sẽ cảm thấy vô cùng gượng gạo.

Chuyện xảy ra hôm nay trùng hợp đến kỳ lạ. Một thầy vừa vào viện, thì chưa đầy ba phút sau, thầy nhận dạy thay cũng vào nốt. Cái tình tiết máu chó gì thế không biết?

Tống Thư Hàng đã qua cái tuổi hay mộng mơ rồi, cái gì mà mộng võ hiệp, mộng thần tiên, mấy thứ đó đều đã sớm bay biến khỏi cuộc sống của hắn. Nhưng hiện giờ, hắn thực sự nghi ngờ rằng, liệu có phải Vũ Nhu Tử có khả năng đặc biệt nào khiến hai giảng viên đều phải vào viện hay không?

Thậm chí, khi trí tưởng tượng của hắn bay cao, bay xa, hắn bắt đầu nghĩ theo chiều hướng đen tối rằng — cô gái này là thiên kim tiểu thư của một thế lực hắc ám vô cùng đáng sợ nào đó, giống như trong phim điện ảnh ấy, có một nhóm người bí ẩn lặng lẽ núp sau lưng cô, rồi sẵn sàng chiều theo bất cứ yêu cầu nào của cô chẳng hạn? Tiếp theo, bởi cô đang muốn ngày mai mình đi thành phố J cùng, nên những thuộc hạ kia mới ra tay tàn nhẫn, buộc hai thầy giáo phải nhập viện chăng?

Bị cặp mắt đen láy của Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm như vậy, Vũ Nhu Tử vẫn tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh:

"Làm gì có chuyện đó, người ta cũng đâu phải loại người thích làm mấy chuyện như thế? Tống tiền bối phải tin người ta!"

Ánh mắt cô trong vắt như hồ nước thanh không bị loài người vấy bẩn, nhưng mà... cái cách tự xưng 'người ta' kia là sao?

Cũng may Tống Thư Hàng không luẩn quẩn ở chuyện này lâu, chẳng qua là hắn đột nhiên nghĩ tới nên nhân tiện hỏi thế thôi.

"Chiều nay chúng ta bắt đầu đi từ ba giờ mười, chừng ba rưỡi sẽ đến được nhà ga ở đại học Giang Nam. Tranh thủ lúc còn thời gian, cô lên mạng tìm đọc thông tin về 'Quỷ Đăng Tự' trước đi. Ta đi mua cơm, cô có kiêng ăn món gì không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Không, món gì ta cũng ăn được."

Vũ Nhu Tử đáp, để che giấu cái cảm xúc bất an trong lòng, dù là cái món ớt chuông mà cô ghét nhất, cô cũng sẽ nuốt thẳng!

"Vậy cô tra thêm tin về Quỷ Đăng Tự đi nhé, ta đi đây. Nếu bạn cùng phòng của ta đột nhiên về thì cô cứ bảo mình là bạn ta là được."

Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay.

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, Vũ Nhu Tử tiến về phía máy tính với dáng vẻ của kẻ có tật giật mình, cô tiếp tục tìm thông tin về những ngôi chùa ở quanh quảng trường La Tín ở thành phố J, kiểm tra và đối chiếu từng cái, từng cái một.

*

Ba giờ chiều, ngày 2 tháng 6.

Ba đứa bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng đã đọc được thông báo trên trang web của trường nên không về ký túc xá.

"Vũ Nhu Tử, chúng ta đi thôi."

Tống Thư Hàng gọi lớn.

"Ra ngay đây."

Vũ Nhu Tử rời khỏi máy tính, sắc mặt ủ rũ.

Cô tìm hồi lâu mà chẳng có tin gì về Quỷ Đăng Tự. Còn chẳng biết Bắc Hà Tán Nhân gặp phải chuyện gì mà cả chiều nay không thấy online.

Tống Thư Hàng cất những món mua từ ‘Thiên đường ăn uống’ bỏ vào tủ lạnh, ghi mẩu giấy nhắn cho ba đứa bạn cùng phòng, bảo có đồ ăn trong tủ lạnh đấy, cứ lấy tự nhiên.

Lần đi này, hắn xách theo balo, bên trong là di động, cục sạc và pin sạc dự phòng. Chẳng biết sẽ đi bao lâu, nhỡ di động hết pin thì phiền lắm.

Vũ Nhu Tử kéo cái vali to của mình, đi theo sau Tống Thư Hàng.

Nhìn cái vẻ ủ rũ của cô, Tống Thư Hàng cất giọng hỏi:

“Không tìm được Quỷ Đăng Tự à?”

“Chẳng có tin gì cả, không biết là bị đổi tên hay bị phá đi rồi nữa. Giờ chỉ còn cách là tới thành phố J rồi hỏi mấy người sống ở đó.”

Vũ Nhu Tử đáp lại với giọng buồn bực.

“Thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, cứ đi đi rồi tính sau.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi thang máy xuống lầu.

Ba giờ chiều, lượng người ở ký túc xá dần đông lên, học sinh bán trú cũng dần trở về.

“A Hàng, đi chơi hả ~ ”

Mấy vị bạn học của Tống Thư Hàng đi từ phía đối diện đi tới, cất tiếng chào. Chẳng mấy chốc, ánh mắt của họ đã bị cuốn qua Vũ Nhu Tử đang đứng sau hắn — ôi chu choa, một cô nàng vừa xinh đẹp, lại vừa cao ráo, thanh mảnh nè!

Chương 17: Xa quê gặp người quen

“Ha ha, đưa chị gái về nhà, tiện ở bên đó chơi một tí. Thầy giáo có việc nên được nghỉ thêm một ngày.”

Tống Thư Hàng cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘chị gái’.

Nhất định phải giải thích rõ mối quan hệ giữa mình và Vũ Nhu Tử.

Nếu không, qua miệng của cái đám lắm chuyện này, chắc ngày mai, cả khoa sẽ biết Tống Thư Hàng hắn đây hẹn hò với một cô dáng chuẩn hơn cả người mẫu.

Nếu thế thì sự trong sạch của hắn sẽ tiêu tùng luôn mất, kế hoạch kiếm bạn gái nhân lúc còn học đại học để giã từ tấm thân trinh trắng sẽ càng trở nên gian khổ hơn vạn phần.

Hơn nữa, hắn còn muốn trả thù cái vụ Vũ Nhu Tử gọi mình là ‘tiền bối’. Má nó chứ, hắn chỉ là một thiếu niên mới mười tám tuổi, thế mà cứ bị cái cô này gọi tiền bối cái gì gì, tổn thọ chết mất!

“Ồ ồ, ra là chị của Thư Hàng à.”

Hai tròng mắt của mấy tên đực rựa trong ký túc xá sáng rõ lên, lòng đứa nào đứa đấy đều trồi lên một câu rằng — Thư Hàng, giới thiệu cho anh em làm bạn cái nhể?

Đương nhiên, nếu cái từ ‘bạn’ này có thể phát triển xa hơn, trở thành anh rể của Tống Thư Hàng thì còn tốt nữa!

“Bọn tao đi đã, gặp sau nha!”

Thư Hàng cười ha ha, không để cơ hội cho lũ kia chèo kéo làm quen, vẫy vẫy tay rồi phủi mông đi rất tiêu sái.

Vũ Nhu Tử mỉm cười, vẫy vẫy tay chào mấy cậu chàng, rồi theo chân Tống Thư Hàng bước nhanh khỏi ký túc xá nam.

“Không ngờ tên nhãi Thư Hàng này lại có cô chị xinh như thế. Tao quyết rồi, kể từ mai, Thư Hàng chính là anh em của tao, tao bảo kê cho nó.”

Một tên cười nói.

“Có mà mày muốn làm anh rể nó ấy, đúng không?”

Tên còn lại cười gian trá.

“Cẩn thận không thành anh rể của người ta được, mà lại thành em của người ta đấy. Hình như nhà mày cũng có bà chị xinh lắm mà.”

“Haiz, nếu Thư Hàng đồng ý giới thiệu chị nó cho tao, thì tao bán ngay bà chị ở nhà cho nó. Thậm chí mua một tặng một cũng cho ấy chứ!”

Mấy cậu chàng vừa cười nói vừa đi về ký túc xá.

Dù có mê mẩn thật, nhưng thời đại bây giờ, ai chẳng được sắp đủ các loại gái xinh trên mạng rồi, làm gì có ai ngây thơ đến độ trúng tiếng sét ái tình nữa đâu?

*

Ba rưỡi soát vé, bốn giờ bắt đầu khởi hành.

Vũ Nhu Tử ngồi cạnh cửa sổ, Tống Thư Hàng ngồi bên cô.

Nói thật, lúc vừa lên tàu siêu tốc với Vũ Nhu Tử xong, Tống Thư Hàng mới đột nhiên nhớ tới mấy cuốn tiểu thuyết đô thị mà mình đọc gần đây.

Trong mấy cuốn sách đó đều kể, khi nam chính đi cùng nữ chính xinh đẹp ra ngoài, thì dù ngồi xe sang, tàu hỏa, xe buýt hay thậm chí là cưỡi xe đạp, thì chắc chắn sẽ có một tên phản diện tép riu có quyền có thế, vì mê đắm nhan sắc của nữ chính mà xông lên khiêu khích.

Nam chính có các kỹ năng bá đạo đương nhiên là được dịp thể hiện, tha hồ mà ngược đãi tên phản diện tép riu kia. Thế rồi, do bị ngược đãi nhiều quá, tên phản diện sẽ hận nam chính. Không dám quang minh chính đại tấn công, nhưng lại giở đủ trò bỉ ổi sau lưng.

Kế tiếp thì đủ các dạng ân oán tình cừu.

Tống Thư Hàng tự nhận rằng mình không có cái vận của nam chính, nhưng cô Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh đây thì chẳng kém cạnh nữ chính trong mấy tiểu thuyết đô thị chút nào. Vậy nên Tống Thư Hàng bắt đầu nghĩ rằng, không biết liệu có xuất hiện ông nào có chức có quyền tới làm quen mỹ nhân, rồi khiêu khích mình không nhỉ?

Đến lúc đó... hắn nên đánh chết ông đấy để tránh hậu hoạn về sau? Hay là đánh cho gần chết thôi?

Tiếc là, tiểu thuyết cũng chỉ là tiểu thuyết, trong hiện thực, loại phản diện tép riu không não ấy chắc cũng có, nhưng ít quá, ít như gấu trúc vậy, nên đâu có dễ mà gặp phải.

Suốt hai giờ ngồi tàu, chẳng có ai tới khiêu khích Tống Thư Hàng cả, càng không có người tới làm quen với Vũ Nhu Tử.

Điều này khiến hắn có chút tiếc nuối...

Nửa giờ cuối của chặng đường, Vũ Nhu Tử bắt đầu mơ mơ màng màng, cô dựa đầu vào ghế rồi thiếp đi lúc nào không biết. Rồi một chốc sau, cô nghiêng người, tựa đầu vào vai Tống Thư Hàng.

Hắn cố gắng thả lỏng bả vai để cô nàng có thể ngủ ngon hơn.

Hai tiếng ngồi tàu siêu tốc trôi qua nhanh chóng.

“Đinh đinh đinh ~ Kính chào quý khách, tàu đã vào ga Hắc Gia, xin quý khách lấy đúng hành lý và những vật phẩm có giá trị của mình, xuống bến bằng cửa bên phải, khi xuống tàu, quý khách lưu ý vị trí nằm giữa tàu và ga.”

“Tới nơi rồi.”

Tống Thư Hàng lay nhẹ Vũ Nhu Tử.

Cô mơ màng mở mắt, rồi đưa tay dụi dụi, khóe miệng còn nhễu nước miếng:

“Sáng rồi hả?”

Đáng yêu quá. Không ngờ hắn lại thấy cái cô nàng nom có vẻ lớn hơn mình mấy tuổi này đáng yêu đến vậy.

“Tàu vào ga rồi, chúng ta mau xuống thôi.”

Tống Thư Hàng một tay dắt cô, một tay kéo vali hành lý vừa to vừa nặng, bước nhanh xuống tàu.

...

Mãi cho tới khi tàu phóng đi rồi, Vũ Nhu Tử mới tỉnh táo lại.

“Tiền bối, mấy giờ rồi?”

“Sáu giờ bảy phút, giờ chúng ta đang ở ga Hắc Gia của thành phố J, sau khi rời khỏi đây, chúng ta gọi taxi đi khu La Tín rồi tìm chỗ ở.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Dạ, cứ nghe tiền bối.”

Vũ Nhu Tử gật đầu đồng ý. Cô thích thế này lắm! Dọc đường đi, ăn uống ngủ nghỉ đều có người lo hết rồi, cô chỉ cần theo chân đến đích là được. Không cần động não đúng là hạnh phúc.

Ga Hắc Gia có lối đi riêng tới nơi gọi xe, ở đó có rất nhiều tài xế đang đợi khách.

“Anh ơi, đi đâu thế?”

Một chiếc taxi đỗ cạnh Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

“Khu La Tín.”

Tống Thư Hàng mở cánh cửa bên ở ghế phụ, đáp.

“Khu La Tín của thành phố J!”

Vũ Nhu Tử còn bồi thêm một câu, cô nàng này đúng là vẫn còn ám ảnh vụ ‘khu La Tín ở Giang Nam”.

Bác tài thoáng sửng sốt, rồi cười nói:

“Ha ha, cô bé này thú vị thật!”

Vũ Nhu Tử biết mình vừa làm trò hề nên mặt đỏ gay cả.

…

Khu La Tín ở thành phố J cách ga Hắc Gia rất gần, đi hơn mười phút là tới.

Sau khi xuống xe, hai người theo chỉ dẫn để tìm một khách sạn ở tạm ngay quảng trường La Tín. Bởi cả hai không phải vợ chồng, nên không thể đặt chung phòng được.

Dù Tống Thư Hàng muốn thế, và Vũ Nhu Tử cũng không từ chối, thì chủ khách sạn cũng không đồng ý! Dạo này bên chức năng kiểm tra gắt lắm, lỡ có chuyện gì thì bên khách sạn sẽ phải chịu liên đới.

Ăn tối xong, nhân lúc còn sớm, hai người chuẩn bị đi dạo quanh quảng trường La Tín, tiện thể tìm Quỷ Đăng Tự kia.

Vũ Nhu Tử muốn cất vali vào phòng rồi mới đi. Tống Thư Hàng thì chẳng có đồ gì cần cất nên sau khi cất kỹ thẻ phòng xong, hắn đứng đợi cô dưới quầy lễ tân.

Nay khách sạn không đông khách lắm, cô nàng lễ tân chẳng phải bận rộn gì.

Tống Thư Hàng tranh thủ hỏi thăm:

“Chào cô, xin hỏi, ở khu La Tín này có ngôi chùa nào tên Quỷ Đăng Tự không?”

Cô nàng lễ tân ngẫm nghĩ một chốc rồi lắc đầu:

“Xin lỗi quý khách, dù ở khu La Tín có nhiều chùa miếu, nhưng tôi chưa từng nghe có ngôi chùa nào tên là Quỷ Đăng Tự cả.”

Cái tên chùa lạ như thế, nếu ở đây có thì không lý nào cô lại không biết.

“Vậy có ngôi chùa nào đọc na ná thế không? Không phải Quỷ Đăng Tự với Đăng trong từ ‘đèn’, mà là Quỷ Đăng Tự với Đăng trong từ ‘đi lên’ chẳng hạn, hoặc là Hòe Đăng Tự, Quy Đắng Tự chẳng hạn.”

Thư Hàng hỏi tiếp.

Thời đại internet phát triển thế này mà không tìm được bất cứ thông tin nào, thì rất có thể tên bị đọc chệch đi thôi.

Cô nàng lễ tân rất nghiêm túc mà ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng rồi lại lắc đầu với vẻ xin lỗi:

“Rất xin rồi, sợ rằng tôi không giúp được quý khách rồi. Nhưng có thể là ngôi chùa từ lâu lắm rồi, nếu quý khách muốn tìm thì có thể hỏi những cụ già ở quanh khu La Tín.”

“Cám ơn cô”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trong lúc hai người họ nói chuyện thì Vũ Nhu Tử từ bước ra khỏi phòng.

“Giờ chúng ta đi đâu?”

Cô hỏi.

“Đi dạo loanh quanh thôi, chủ yếu là xem có nhóm các cụ già ngồi nói chuyện nào không, thử coi có hỏi thêm được thông tin gì.”

Hai người vừa đi ra khách sạn vừa nói chuyện.

...

Ngay khi Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử vừa ra khỏi cửa, thì trong đại sảnh của khách sạn, có một cô gái mang vẻ mặt nghiêm trọng, rút điện thoại ra gọi:

“Đàn chủ, ở khách sạn La Tín tôi nghe thấy có người đang dò tin về Quỷ Đăng Tự. Một nam một nữ, khoảng chừng hai mươi tuổi.”

“Chuyện gì phải đến rồi cũng đến sao... Thực lực hai kẻ đó thế nào?”

Phía đầu bên kia điện thoại có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Nhìn nhìn có vẻ rất mạnh, nam thì giống người thường. Nhưng cô nàng kia có vẻ rất tôn kính cậu trai đi cùng, lúc kín người đều gọi là ‘tiền bối’.”

Người phụ nữ kia đáp.

“Mạnh tới nhường nào?”

Giọng nói kia vẫn vô cùng bình tĩnh, và vô cùng lạnh lẽo.

“Thuộc hạ không ước lượng được, chỉ cảm nhận rằng cô ta rất mạnh.”

“Ta hiểu rồi. Tiếp tục theo dõi hai người đó, đừng để họ nhận ra. Ta sẽ tìm cơ hội để thăm dò xem thực lực của chúng thế nào. Bên cạnh đó, các thành viên ở những điểm giám thị khác cần giữ vững tinh thần, biết đâu không chỉ có hai kẻ đi tìm Quỷ Đăng Tự thôi.”

“Vâng.”

Người phụ nữ cất di động đi rồi rời khỏi khách sạn, theo sát gót Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Chương 18: Quỷ đăng tự và thử nghiệm

Ở phía đầu bên kia, một người đàn ông siết chặt chiếc điện thoại trên tay, vẻ mặt lão lạnh lùng, bàn tay cầm điện thoại hơi run rẩy.

Sáu mươi năm, lão biết chủ của Quỷ Đăng Tự mạnh như vậy, chắc chắn sẽ không chết dễ dàng. Nhưng đã sáu mươi năm trôi qua nên lão nghĩ, chắc vị chủ nhân đó không còn để tâm tới nơi này nữa nhỉ?

Vậy nên lão mới bắt đầu lập kế hoạch, tìm cách lặng lẽ phá vỡ phong ấn bên cạnh Quỷ Đăng Tự để lấy đi thứ ở trong đó.

Không ngờ rằng, đến cuối vẫn có người tới.

"Chết tiệt!"

Người đàn ông nghiến răng nghiến lợi gằn lên.

*

Sau khi rời khỏi khách sạn, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử dạo quanh khu La Tín.

Không gặp được nhóm cụ ông cụ bà ngồi tám chuyện, nhưng gặp được thứ thú vị hơn nhiều, ấy là — năm tên háo sắc.

Lúc ngồi tàu siêu tốc, hắn không gặp được tình tiết 'hồng nhan họa thủy', nào ngờ tới được khu La Tín rồi lại gặp phải cảnh mấy con ma men nổi ý tham sắc.

Nơi này là một con đường nhỏ vắng người, năm tên ma men dặt dẹo chặn hai người Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử lại, năm cặp mắt đỏ quạnh, nhìn chằm chằm Vũ Nhu Tử với vẻ thèm khát.

Rượu vào thì máu yêng hùng cũng nổi lên, hoặc là, máu tiểu nhân cũng nổi lên. Dưới sự kích thích của cồn, dù người ta có làm trò kỳ quái gì thì cũng chẳng đáng ngạc nhiên, dầu cho là hôn lợn, cắn chó, hay đánh nhau với chó gà, chuyện gì cũng làm được.

Năm con ma men chưa từng gặp được cô nàng nào ngon nghẻ thế này, vừa trông thấy Vũ Nhu Tử đã dán chặt mắt vào.

“Mẹ nó, cô em này xinh như tiên ấy nhỉ. Nếu được đè cô ta ra làm một lần thì tổn thọ mười năm cũng được!”

Đây chính là ý nghĩ của bọn chúng. Vậy nên, chúng liền nương cơn say để xông lên.

Sợ gì chứ? Cùng lắm thì đi tù mấy năm.

Đúng là sự đáng thương của lũ không hiểu luật pháp, bọn chúng từng nghe tên nào khoác lác rồi bảo rằng, hiếp dâm con nhà người ta cùng lắm chỉ ăn cơm tù mấy năm thôi. Nhưng chúng cho rằng thời đại nào rồi chứ, chẳng nhẽ vẫn là nhiều năm trước à? Hay cứ tưởng đây là Ấn Độ?

Bây giờ, hiếp dâm con nhà người ta thì chỉ có chung thân, nếu nghiêm trọng thì còn xử tử luôn.

Nhìn cái cảnh dở khóc dở cười này, Tống Thư Hàng quyết định dãn gân dãn cốt một chút, chuẩn bị lên sàn thể hiện.

Sức chiến đấu của hắn không tệ... Bình thường còn có thể một đấu ba mà không hề nao núng, chứ năm con ma men gầy nhẳng này thì đáng gì? Chính vì thế mà đám lưu manh quanh trường chẳng đứa nào dám dây vào hắn.

Mấy thằng như que sào này, mình hắn chấp mười cũng được!

Ngay lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị ra tay thì có một luồng gió dữ xẹt qua mang tai hắn.

Tiếp, hắn trông thấy đôi chân thon dài tung cước liên tiếp, tư thế đá trên không của đôi chân ấy, duyên dáng như cánh bướm dạo chơi giữa bụi hoa. Mấy cú đá đó đâu chỉ có đẹp, mà còn mạnh kinh khủng, khi đôi chân di chuyển trên không còn nghe được những tiếng vút vút vút như roi vọt.

Năm con ma men kêu lên thảm thiết, bay bịch bịch ra ngoài, nằm rạp trên đất run lẩy bẩy, ói ra cả đống, được một lúc thì ngất lịm.

Gục hết rồi á? Bao lâu là xong thế? Một giây? Hay còn nhanh hơn nữa!

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy được cảnh Vũ Nhu Tử thu chân về — ngầu chết mất!

So với Vũ Nhu Tử thì mấy chiêu thức của hắn chẳng khác gì mèo quào.

Nhìn mấy thằng say ngất lịm này, Thư Hàng không khỏi nhớ đến đám lưu manh bị đánh bẹp dúm ngoài trường.

Nếu, hắn nói là nếu, bằng cái sức chiến đấu mà Vũ Nhu Tử vừa thể hiện đó, thì hoàn toàn có thể đánh gục bảy, tám mươi thằng lưu manh của cái ngày hôm đó chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ấy nhỉ?

Nhưng mà lúc ấy Vũ Nhu Tử còn ở trên máy bay mà.

Chẳng nhẽ chuyện ấy là do Tiểu Thập Lục của nhà Tô Thị A Thất làm thật? Chẳng nhẽ những người trên diễn đàn, ai ai cũng có sức chiến đấu kinh hoàng thế này?

“Không chết người đấy chứ?”

Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

“Yên tâm, ta có chừng có mực mà. Cùng lắm thì chỉ hôn mê hai ngày thôi, sau đó sẽ tỉnh. Thế là vừa phải, nếu mê man ba ngày, không ăn, không uống thì dễ có vấn đề lắm.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Đáp này này khiến Tống Thư Hàng như ngộ ra thứ gì đó — đám lưu manh kia ngất mãi không tỉnh, có phải là do kỳ hạn ‘hai ngày’ chưa tới không?

“Chúng ta đi thôi, tiền bối.”

Vũ Nhu Tử nở nụ cười tươi rói, gọi Tống Thư Hàng.

Hắn khẽ gật đầu đầy gượng gạo, đầu óc hắn vẫn lung bung hết cả, chỉ biết theo chân cô rời khỏi hiện trường...

*

Sau khi Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã đi xa, một người đàn ông bước từ trong góc tối sau con đường nhỏ, bình tĩnh đi về phía năm con ma men.

“Mấy tên say này yếu quá, chưa đủ để làm hai kẻ kia dốc toàn lực.”

Người đàn ông thở dài.

Phía sau người đàn ông xuất hiện một kẻ mặc đồ đen, kẻ này nửa quỳ trên nền đất, gằn giọng thưa:

“Đàn chủ, cần bọn tôi phái vài người qua thăm dò nữa

không?”

“Không cần, năm tên này là người thường nên chúng mới nương tay. Nếu là người của chúng ta thì... Chúng sẽ không giơ cao đánh khẽ đâu.”

Tên đàn chủ trầm giọng đáp lại, chẳng dễ gì mà bồi dưỡng được những người này, dù là loại huấn luyện tầm thường nhất dành cho người mới thì cũng tiêu tốn những một trăm nghìn đô la Mỹ, đám đó không phải thứ có thể tùy ý dùng như thế.

Ban nãy, cô gái kia chỉ ra tay dạy cho đám lưu manh một bài học, nhưng qua đó cũng mơ hồ thấy được thực lực của cô ta. Những cú đá chân không và sự tinh tế trong kiểm soát lực đó như vậy, không phải một tên võ tu ở cảnh giới nhất phẩm có thể làm được!

Kẻ này là cường giả đã ngưng tụ được chân khí!

Đây không phải người mà thuộc hạ của lão có thể chống lại.

Hơn nữa, bên cạnh cô ta còn có một kẻ mà đến lão cũng không thể nhìn thấu, một vị ‘tiền bối’ với thực lực bí hiểm.

Hai kẻ này có thể dễ dàng tiêu diệt những thuộc hạ tinh anh mà lão đổ cả đống tiền vào để bồi dưỡng ra. Dù thuộc hạ của lão nhiều thế nào thì cũng không thể lãng phí kiểu thế được.

Thực ra mà nói thì, lão cũng có chút sợ.

“Đành xem thời cơ để hành động vậy.”

Đàn chủ lầm bầm.

Trong lòng lão đã có ý buông tay, không thèm khát bảo vật trong Quỷ Đăng Tự nữa, chẳng qua là còn chút đau đáu không cam thôi.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng dạo quanh khu La Tín hồi lâu, họ cũng gặp được những người trên năm mươi tuổi, nhưng chẳng ai biết gì về Quỷ Đăng Tự cả.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau đầu chết mất, không ngờ tìm một ngôi chùa thôi mà lại phiền toái đến vậy:

“Vũ Nhu Tử này, cô có chắc chắn rằng Quỷ Đăng Tự nằm ở khu La Tín của thành phố J không?”

“Chắc chắn là ở đây, hơn nữa ta dám khẳng định là mình không nhớ sai tên, Quỷ trong ‘quỷ quái’, Đăng trong ‘đèn lồng’ mà!”

Vũ Nhu Tử nói rất kiên định.

“Lúc mẹ ta mang thai ta đã từng tới đây rồi, nhưng lúc ấy ta chỉ có thể dựa vào pháp thuật của cha để quan sát thế giới xung quanh bằng ý niệm, vậy nên ta chỉ nhớ rõ được cái biển Quỷ Đăng Tự bằng gỗ thôi.”

Cái câu này, nửa đoạn trước thì Tống Thư Hàng nghe hiểu, nhưng nửa đoạn sau thì chẳng biết cô đang huyên thuyên đến tận đâu rồi. Hắn với cô nàng đúng là không sống ở cùng một thế giới mà.

“Xung quanh chỗ đó có đặc điểm nào nổi bật không? Ví dụ như ở đỉnh núi? Sườn núi? Hay có sông suối gì không?”

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

“Không phải trên núi, ở khu đất bằng. Nhưng những chi tiết khác thì ta không nhớ rõ.”

Vũ Nhu Tử nói với vẻ có lỗi.

“Phía Bắc Hà tiền bối có tin gì không?”

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra nhìn, rồi vui vẻ nói:

“Bắc Hà tiền bối online này.”

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Vũ Nhu Tử, cô tìm được Quỷ Đăng Tự chưa?”

“Vẫn chưa, tiền bối có tin gì không?”

Vũ Nhu Tử vui sướng nhắn lại.

“Xin lỗi, ta có hỏi vài đồng đạo rồi, nhưng những người ta quen đều ở phía Đông của Hoa Hạ, không ai biết tin gì ở thành phố J.”

Bắc Hà Tán Nhân nhắn lại cái icon cười khổ,

“Hơn nữa, có một tên rất khó xử lý còn đang quấn riết lấy ta. Chuyện tiếp theo, e rằng ta không giúp được gì.”

“Không sao, tiền bối cứ bận việc đi.”

Vũ Nhu Tử cười đáp.

Khi đọc được cái tin này, Thư Hàng bỗng thấy, Bắc Hà Tán

Nhân đúng là… một người đàn ông chẳng đáng tin cậy gì cả. Lúc không cần thì online suốt này, lúc cần thì lại đang bận chuyện gì đó!

“Tống tiền bối, chúng ta đành tự lực cánh sinh vậy!”

Vũ Nhu Tử siết chặt nắm tay, làm động tác ‘cố lên’.

Đáng yêu quá! Chẳng hiểu vì sao mà Tống Thư Hàng lại thấy cái cô nhiều hơn mình mấy tuổi này lại đáng yêu một cách kỳ lạ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thì ở đằng trước chợt xuất hiện cả loạt đèn pha. Một dàn xe máy với đủ thứ màu sắc gầm lên ‘Brừm… brừm’ rồi lao về phía này như bay. Nghe mấy tiếng gầm lớn thế là đủ biết đám xe này đều được độ cả rồi.

“Đội đua xe hả? Giờ là thời đại nào rồi chứ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, rồi kéo Vũ Nhu Tử đứng sát lề đường.

Vũ Nhu Tử vừa nghe thấy ba chữ ‘đội đua xe’ là ánh mắt lập tức sáng rỡ lên:

“Cần xử lý họ không?”

“Hả?”

Tống Thư Hàng không hiểu cô đang nói gì.

“Không phải đua xe là vào tù hả? Đánh xỉu bọn họ rồi quăng vô tù!”

Vũ Nhu Tử xoa xoa tay, xem chừng đang muốn xuất chiêu lắm.

“…”

Bà cô à, cô nói đúng lắm, tôi không biết phản bác sao nữa.

Nhưng cuối cùng, Vũ Nhu Tử vẫn không ra tay.

Trong lúc bảy, tám cái xe máy đó phóng qua chỗ Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử thì đột nhiên có một chiếc dừng lại, ngoặt một vòng điêu luyện rồi đỗ ngay trước mặt hắn.

Phần kính chắn của mũ bảo hiểm được hất lên, lộ ra một gương mặt đẹp trai sáng láng:

“Thư Hàng! Cái thằng nhãi này, sao lại đến đây thế hả!”

Chương 19: Quỷ đăng tự 50 năm trước

Ban đầu Tống Thư Hàng còn sửng sốt, nhưng khi nhìn rõ cậu thanh niên trên xe máy rồi, hắn lại vui sướng kêu lên:

“Ba Tử, sao mày cũng ở đây?”

Cậu thanh niên đẹp trai này chính là một trong ba đứa bạn cùng phòng của hắn, Ba Tử. Ba Tử có một cái tên quê mùa chẳng xứng ngoại hình đẹp trai gì cả, cậu ta họ Lâm, tên đầy đủ là Lâm Thổ Ba.

Cái tên này khiến Ba Tử u sầu suốt mười mấy năm, cậu cảm thấy nó quá là quê mùa. Vì cái tên đó mà cậu đấu tranh quyết liệt với bố không biết bao nhiêu năm rồi. Thậm chí có lần, cậu còn mang sổ hộ khẩu và chứng minh thư lên cơ quan phụ trách để đổi tên, nhưng bị bố phát hiện, kéo về nhà quất te tua.

Vậy nên, Ba Tử bảo người khác gọi là A Ba, Tiểu Ba, hoặc là Ba Tử.

Thực ra, Thư Hàng thấy tên Thổ Ba cũng bình thường mà. So với Vương Nhị Đản, Lưu Cẩu Nhi hay gì gì đó thì hay hơn nhiều. Đừng tưởng cái tên Cẩu Đản là tên đùa người ta bịa ra trong phim thôi nhé, ở quê Thư Hàng có người tên như vậy thật — chẳng qua người nọ họ Vương, nên gọi đầy đủ là Vương Cẩu Đản.

Vương Cẩu Đản luôn cho rằng mình không phải con ruột của bố, thậm chí còn cho rằng bố có thù gì với mình, chứ nếu không thì sao lại đặt tên con trai như thế chứ?

Vòng về chuyện chính, Tống Thư Hàng hoàn toàn chẳng ngờ lại là gặp được Ba Tử ở đây.

“Ông ngoại tao ở thành phố J, tuần này cả gia đình về nhà ông chơi. Còn mày đấy, sao lại tới thành phố J vậy?”

Đương nói thì Ba Tử liếc mắt nhìn thấy cô nàng chân dài miên man đứng cạnh thằng bạn nên vỗ bộp hai tay một cái — cậu hiểu rồi, ra thằng Thư Hàng này đi chơi với gái!

“Chậc chậc, Thư Hàng à, không ngờ đấy, cái thằng hũ nút như mày, tán được một cô xinh thế này từ bao giờ đấy, mai nhớ phải mời tao ăn đấy nhé.”

Ba Tử cười he he đầy gian trá.

Trước câu đùa này của Ba Tử, mặt Tống Thư Hàng vẫn bình tĩnh vô cùng:

“Đừng có nói lung tung, là bạn gái tao thật thì đã tốt, nhưng cảm ơn trời đất rồi, đây là chị tao, Vũ Nhu. Chị ấy tới thành phố J để tìm Quỷ Đăng Tự nhưng không biết đường, nên tao đi cùng để tìm giúp.

“Thật à?”

Ba Tử nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Hắn nhún vai, Vũ Nhu Tử đứng bên cười ngọt ngào.

“Ha ha, được rồi, mày nói chị gái thì là chị gái.”

Ba Tử cũng không phải người lắm chuyện,

“Mày bảo đang tìm chùa à, thế đã tìm thấy chưa?”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Tìm trên mạng mãi mà không ra, nên mới tới khu La Tín để hỏi xem có ai biết không. Nhưng người ở khách sạn cũng không biết chỗ đó, không biết là bị đổi tên hay bị phá mất rồi. Vậy nên tao định tìm mấy cụ già là người địa phương để hỏi xem. Biết đâu lại có tin gì mới.”

“Thế hả… Thế hay qua bên tao chơi đi? Tiện hỏi ông ngoại tao xem. Ông ngoại tao là người gốc ở khu La Tín của thành phố J, không chừng lại biết chùa Quỷ gì gì đó. Ha, cái tên xấu thật, có tên như vậy thì chắc chẳng có mấy người tới cúng bái, chắc chắn là đóng cửa rồi!”

Lâm Thổ Ba nói, cậu là người cực kỳ chú ý đến chuyện tên tuổi đó nhé.

Dù Tống Thư Hàng đang vui lắm nhưng vẫn hỏi trước:

“Không làm phiền mọi người nghỉ ngơi chứ?”

“Yên tâm đi, ông ngoại tao hiếu khách lắm. Còn bố thì chỉ mong tao ở bên các bạn cùng trường để chăm chỉ học bài, đừng có suốt ngày làm chuyện linh tinh. Lên đại học rồi mà còn bắt học bài học bài học bài suốt, điên lên mất.”

Lâm Thổ Ba cười he he.

Đừng nhìn cái điệu bực dọc này của cậu ta mà hiểu lầm, mối quan hệ giữa Lâm Thổ Ba và bố mình không tệ, chẳng qua là bố cứ thích đánh cậu ta thôi. Bố của Thổ Ba quan niệm rằng có roi vọt thì con mới ngoan, câu cửa miệng của ông là: ngày mưa dầm phải cầm roi quất con, dù sao thì cũng chẳng có việc gì làm. Điều này làm Thổ Ba có chút thốn thốn.

Cuối cùng, Lâm Thổ Ba hỏi:

“Thư Hàng, mày biết đi xe máy không?”

“Biết, nhưng không có bằng.”

Hắn đáp.

“Không sao, chỗ khỉ ho cò gáy thế này ai rỗi hơi đi kiểm tra bằng lái xe máy của mày chứ?”

Lâm Thổ Ba cười ha ha, rồi quay đầu lại hô:

“A Dũng, mượn xe mày một chút, mày ngồi chung xe với người khác đi!”

“OK!”

Một người thanh niên lưng hùm vai gấu bước xuống, dắt xe tới trước mặt Tống Thư Hàng.

“Cám ơn.”

Tống Thư Hàng cười nói.

A Dũng phất tay đầy tiêu sái rồi lên ngồi chung xe với đứa bạn.

Chỉ một loáng, đám người kia đã rồ ga phóng đi.

Tống Thư Hàng ngồi lên chiếc xe đen bóng, thử thử để làm quen, chân ga vừa đạp khẽ một cái, cả thân xe đã chạy phốc về trước.

“Tuyệt thật, xe này độ lên rồi hả?”

Hắn phanh lại, cười hỏi.

“Xe của cái nhóm đấy đều được tao tự tay sửa lại hết, động lực lớn lắm.”

Lâm Thổ Ba cười hắc hắc.

Quên mất cái thằng này là dân kỹ thuật, lại còn khéo nghĩ khéo làm. Dù đồ cậu ta làm chưa đến mức tuyệt diệu quá, nhưng thi thoảng vẫn chế ra mấy thứ máy móc thú vị.

“Vũ Nhu Tử, lên xe.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, hô với Vũ Nhu Tử.

May mà cô nàng cất vali trong khách sạn rồi, chứ không thì với cái xe máy con con này sao có thể chở được chứ?

Vũ Nhu Tử ngồi sau lưng Thư Hàng, bờ ngực mềm mại bất ngờ đụng tới lưng hắn, khiến bỗng nhiên cô cảm thấy chân mình như nhũn ra.

Ở đằng trước, Ba Tử cười ha ha, gọi:

“Theo tao!”

Trong tiếng động cơ gầm rú, hai chiếc xe nối đuôi nhau đi về phương xa...

*

Ông ngoại của Ba Tử là một cụ ông vô cùng thời thượng, còn thích nghịch máy móc. Cái sở thích của Ba Tử xem chừng được kế thừa từ ông.

Bởi ông thời thượng, nên rất dễ làm thân với đám trẻ tuổi.

“Quỷ Đăng Tự? Giờ mấy đứa thanh niên còn có người biết chỗ đó hả?”

Ông ngoại của Ba Tử cười lên sang sảng.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng liền biết có tin tức rồi!

Hắn vội hỏi:

“A gia, ông có biết Quỷ Đăng Tự ở đâu không ạ?”

‘A gia’ là cách gọi ông ở vùng Giang Nam, hoặc vài vùng lân cận thành phố J.

“Giờ chẳng mấy ai biết chỗ đó nữa, đều là chuyện của sáu mươi năm trước. Người biết phần lớn đã vào quan tài rồi, vậy nên mấy đứa trẻ phần lớn đều chưa được nghe về ngôi chùa ấy.”

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba đưa mọi người ra sân trước, chỉ về phía đông:

“Hai đứa cứ đi về hướng đông, đi chừng hơn bảy trăm mét sẽ thấy một cánh rừng, đi vào trong đó sẽ thấy một ngôi mộ lớn, đấy chính là Quỷ Đăng Tự khi xưa.”

“Mộ ạ? Quỷ Đăng Tự là một ngôi mộ sao ông?”

Theo bản năng, Tống Thư Hàng hỏi ra một câu vô cùng ngốc nghếch.

“Quỷ Đăng Tự bị phá rồi sao?”

Vũ Nhu Tử trợn tròn mắt, cô đã nghe hiểu mọi chuyện.

“Đúng vậy, hơn sáu mươi năm trước nó bị người ta san bằng, bởi người kia muốn xây một ngôi mộ lớn cho mình.”

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba nói.

Ra là chuyện của sáu mươi năm trước, khi ấy đến TV còn chưa được phổ cập, không giống thời đại internet của bây giờ, chuyện bé tin hin thế nào cũng đều có thể loan ra cho bàn dân thiên hạ được biết.

Do đó mà không có chút thông tin nào về Quỷ Đăng Tự, thanh niên ở địa phương không biết, chỉ còn vài cụ ông cụ bà là rõ chuyện năm ấy thôi.

“Nhưng theo cháu được biết thì Quỷ Đăng Tự là tài sản tư nhân mà? Có người mua nó từ lâu lắm rồi.”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Cô bé này biết nhiều thật.”

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba nhớ lại:

“Thực ra, đất của Quỷ Đăng Tự vốn thuộc về một tên bóc lột họ Hoàng, chính là chủ của ngôi mộ lớn kia, Hoàng Đại Căn. Hơn sáu mươi năm trước, lão ta bán lại Quỷ Đăng Tự cho người khác. Nhưng trước khi bán, lão ta vốn đã định ủi sập chùa để tự xây mộ cho mình, đúng lúc lão định làm thế thì lại có người tới mua đất. Hoàng Đại Căn liền tiện thể bán luôn. Mấy năm sau, thấy người kia không quay về, lão lại yên tâm mà phá Quỷ Đăng Tự, xây mộ cho mình như cũ.”

“Vô liêm sỉ thế cơ ạ?”

Tống Thư Hàng nói.

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba thở dài:

“Tên bóc lột đó đúng là vô sỉ, không biết bao nhiêu người giàu có bị hắn lừa rồi. Biết làm sao được chứ, người ở vùng khác tới toàn kẻ vừa ngốc vừa lắm tiền.”

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn Vũ Nhu Tử, hắn đoán, người mua trọn Quỷ Đăng Tự rất có thể là người lớn trong nhà Vũ Nhu Tử.

Nhưng lạ là trên gương mặt cô chẳng hề lộ vẻ giận dữ, ngược lại cô chỉ thở dài:

“Vậy cái tên họ Hoàng đó, chắc là chết rũ xương rồi nhỉ?”

Lời này khiến người khác nổi cả da gà.

Chương 20: Linh quỷ

“Sao cháu biết?”

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba tò mò hỏi:

“Đúng là tên họ Hoàng kia xây mộ xong, vừa mới dựng bia thì bảy ngày sau đã chết thật. Thế rồi, chưa đến một năm, một nhà mười miệng ăn đều lần lượt chết sạch. Quanh đây ai cũng bảo chuyện này đúng là kỳ quái. Cái tên họ Hoàng ấy đúng là xây mộ để chôn cả nhà mà.”

“Bởi vì ở Quỷ Đăng Tự có một linh quỷ sắp trưởng thành, do vậy mà mới có cao nhân mua lại ngôi chùa đó, lập phong ấn, hòng tránh việc linh quỷ hại người. Xây mộ trên đó chẳng khác nào xúc phạm sao Thái Tuế... Linh quỷ dựa vào khí tức trên bia mộ để tìm tới gia chủ và những người trong nhà, nuốt sạch tinh khí của họ. Mới chết cả nhà chứ chưa chết cửu tộc là còn may.”

Vũ Nhu Tử đáp ngọn ngành, đây đều là những thông tin không cần giữ bí mật với người thường nên cô cứ vậy nói thẳng.

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba im lặng hồi lâu, rồi nhìn chằm chằm vào Vũ Nhu Tử, thốt ra hai chữ:

“Mê tín!”

“Cháu à, phải tin vào khoa học, tri thức mới là sức mạnh. Đừng có mê tín dị đoan như thế!”

Ông không hổ là một cụ ông thời thượng.

“Phụt ~~”

Tống Thư Hàng không nhịn được, sặc cười thành tiếng.

Nhưng sau khi cười xong, hắn lại thấy lạnh lẽo.

Chẳng nhẽ đơn giản chỉ là mê tín sao? Có chuyện trùng hợp như vậy thật ư?

Vũ Nhu Tử thì ngượng chín mặt, xấu hổ chết mất; đôi khi, da mặt cô mỏng lắm.

May mà ông ngoại của Lâm Thổ Ba không để ý cái đề tài này lắm, ông là người rất dễ nói chuyện, chuyện trên trời dưới đất, chuyện nào cũng biết rất nhiều.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử chơi ở nhà ông tới tận chín giờ, cả khách cả chủ đều vui vẻ.

Sau đó, Tống Thư Hàng mượn Ba Tử một chiếc xe máy để hắn và Vũ Nhu Tử có thể trở về khách sạn.

“Nghỉ sớm đi.”

Tống Thư Hàng cảm thấy long dong suốt cả ngày nay, hắn mệt lắm rồi, mệt cả về thể xác lẫn tinh thần. Sau khi chào tạm biệt Vũ Nhu Tử, hắn về phòng mình nghỉ ngơi.

Cô khẽ vẫy tay chào hắn, miệng cười ngọt ngào.

*

“Tiền bối, dậy dậy. Dậy dậy.”

Trong cơn mơ màng, Tống Thư Hàng cảm thấy ngực mình bị thứ gì đè nặng, sau đó liền có một bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ mặt hắn mấy cái.

“Hử? Để ta ngủ thêm chút đi, buồn ngủ quá.”

Tống Thư Hàng gắng phất tay, đẩy thứ đang vỗ mặt mình ra.

“Tiền bối, dậy mau, sắp đến giờ rồi.”

Đôi tay nhỏ nhắn ấy tiếp tục day day mặt hắn.

Bàn tay nhỏ nhắn hơi lành lạnh, lúc áp lên mặt dễ chịu vô cùng.

Tống Thư Hàng đang chìm trong giấc ngủ ngon lành đành phải mở mắt, sau đó, hắn nhận ra một cô nàng xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi trên ngực mình với cái dáng vô cùng khiêu gợi.

Ngực nở, eo thon, chân dài, mái tóc đen tới ngang eo, rồi cả cái cảm xúc mềm mại của bờ mông đang in trên ngực hắn... Cô nàng ấy chính là Vũ Nhu Tử.

Có lẽ đây chính là ngày nghĩ gì đêm mơ nấy.

Cả ngày nay hắn ở bên một đại mỹ nhân như Vũ Nhu Tử, nên tối về mơ thấy mấy cảnh ám muội với cô cũng là chuyện bình thường. Vì thế Tống Thư Hàng chỉ cười ngây ngô rồi xoay mặt ngủ tiếp.

“Tiền bối, dậy, dậy.”

Vũ Nhu Tử kẹp chặt hai má của Tống Thư Hàng, cố gắng day day.

Đệch mợ nó, không phải mơ. Đúng là Vũ Nhu Tử mò vào phòng hắn giữa cảnh đêm hôm khuya khoắt.

Mà điều quan trọng hơn là... Chỉ mình hắn có thẻ phòng nha, Vũ Nhu Tử vào bằng cách nào? Đây là tầng hai mươi ba đó!

Hắn liếc mắt nhìn đồng hồ, hiện tại là mười một giờ đêm.

Bà cô à, đêm hôm mò lên giường người ta thế này, dễ gây hiểu lầm lắm đó.

“Gì đấy?”

Tống Thư Hàng gắng tỏ vẻ bình tĩnh rồi cất tiếng hỏi.

“Chúng ta đi Quỷ Đăng Tự đi.”

Vũ Nhu Tử đáp:

“Mười hai giờ khuya là dễ tìm linh quỷ nhất.”

Hả? Linh quỷ?

Ôi bà cô à, cô trèo đèo lội suối tới thành phố J xa xôi tìm Quỷ Đăng Tự là để bắt linh quỷ gì gì đó hay sao?

Đùa nhau đấy à!

Hắn cứ tưởng có việc hệ trọng gì nên Vũ Nhu Tử mới tìm Quỷ Đăng Tự. Hắn chẳng thể ngờ rằng sẽ có người không quản đường xá xa xôi, tới thành phố J chỉ để ‘bắt linh quỷ’ thế này.

“Được rồi, được rồi, ta dậy ngay đây. Cô có thể xuống khỏi người ta được không?”

Tống Thư Hàng cười khổ, dù sao thì hắn cũng là một người đàn ông khỏe mạnh, có đầy đủ chức năng sinh lý.

Được một mỹ nữ siêu hạng như Vũ Nhu Tử ngồi lên người nên hắn đã chào cờ từ lâu. Thật là, cái cô này không sợ hắn nổi cơn cầm thú sao?

Ờ... mà có lẽ Vũ Nhu Tử không sợ thật. Với công lực mà chỉ cần tung cước đã hạ chớp nhoáng năm con ma men, Tống Thư Hàng mà dám nổi cơn cầm thú thì chỉ có rơi vào kết cục bi kịch.

Vũ Nhu Tử chống tay, rồi lộn mèo một đường xinh đẹp; cô nhảy khỏi người Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng đáp xuống bên giường, êm ru, không một tiếng động.

Tống Thư Hàng có chút bất đắc dĩ, hắn vào phòng tắm thay đồ, rửa mặt cho tỉnh táo — dù sao thì cũng đi với người ta tới thành phố J rồi, giờ cứ chiều theo mấy ý tưởng điên rồ của cô ấy thôi, coi như là liều mình bồi quân tử vậy.

“Đi xe máy qua hả?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm.”

Vũ Nhu Tử gật đầu, cô kéo theo cái vali to uỳnh của mình.

Tống Thư Hàng sửng sốt:

“Cô xách theo cái vali to thế, không sao chứ?”

Vũ Nhu Tử nâng tay lên, vụt một cái liền giơ vali lên đầu mình một cách nhẹ bẫng, như thể nó không phải thì gì nặng nề lắm, mà chỉ tựa lông hồng:

“Không thành vấn đề, không tốn chỗ đâu.”

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu gối mình lại nhũn ra.

May mà mình không nổi cơn cầm thú, không thì qua đến ngày mai, thanh niên ‘Tống Thư Hàng’ sẽ hi sinh oanh liệt.

…

Tiếng xe máy gầm rú giữa đêm quầy rầy cơn mộng mị của bao người khác, Tống Thư Hàng quyết đoán rồ ga, phóng vút khỏi khách sạn.

Dựa theo hướng chỉ của ông ngoại Lâm Thổ Ba, chẳng mấy chốc mà cả hai đã đến được khu rừng. Nơi này không khó tìm, chẳng qua, giờ chỉ còn lại những tấm bia mộ, nên chẳng ai biết nơi đây từng là Quỷ Đăng Tự.

“Cần giúp gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tiền bối yên tâm, một con linh quỷ thôi mà, không làm hại ta được đâu. Loáng cái là xử lý xong, tiền bối đứng cạnh trợ trận cho ta là được.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì đáp lại.

Trong lúc nói chuyện, cả hai đã đi tới khu vực chôn cả gia đình người đàn ông họ Hoàng kia.

Một ngôi mộ hình chiếc ghế dựa cực lớn, là cái kiểu mộ rất thịnh hành hồi năm, sáu mươi năm trước. Không biết có phải năm ấy tên họ Hoàng biết cả nhà mình sắp chết không mà xây mộ rất to, vừa đủ cho cả bốn đời, tổng cộng mười bốn người trong nhà chôn cùng một chỗ.

Giờ đang lúc đêm khuya, thành thử bãi tha ma càng có vẻ lạnh lẽo.

Tống Thư Hàng siết chặt áo khác của mình, thầm nghĩ:

“Chẳng nhẽ gặp quỷ thật?”

Phía đầu bên kia, Vũ Nhu Tử đã bắt đầu hành động.

Cô mở cái vali to uỳnh ra, từ đó sáng lên thứ ánh sáng lóng la lóng lánh. Tống Thư Hàng nhìn rõ, trong đó xếp lần lượt từng miếng từng mảnh ngọc, đoán chừng phải hơn trăm miếng!

Còn có một cái chuông màu tử kim, giống đồng mà không phải đồng, giống vàng mà không phải vàng, nhưng khiến người ta cảm thấy — thứ này chắc chắn là đắt lắm!

“Phù!”

Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng thở ra một hơi, dù trời không có gió, nhưng mái tóc đen dài của cô vẫn có thể tung bay, nom oai hùng vô cùng!

Sau đó, cô rút từ vali ra một cây côn màu bạc bằng kim loại, cắm trước ngôi mộ lớn. Cây côn bạc đó trông có vẻ cũng đắt lắm. Cô tiếp tục rút một dây bùa từ vali, quấn quanh cây côn nọ.

Thế mà vẫn chưa xong, cô lại tiếp tục lấy mấy loại bột phấn, rắc quanh ngôi mộ. Những bột phấn này không biết làm từ gì mà rắc xong lại tỏa ánh sáng nhàn nhạt. Nom rất đẹp.

Tống Thư Hàng tìm một tảng đá sạch để ngồi xuống, vừa ngồi vừa nhìn Vũ Nhu Tử làm đủ trò quanh ngôi mộ.

Cứ thế, cơn buồn ngủ trong hắn càng lúc càng dâng lên, hắn cảm thấy mắt mình bắt đầu mơ màng rồi.

Chẳng biết đã qua bao lâu.

Khi Tống Thư Hàng mơ màng mở mắt thì thấy Vũ Nhu Tử đang nhẹ nhàng nhảy múa quanh ngôi mộ... Nửa đêm nửa hôm, đi nhảy ở bên mộ, sở thích của cô nàng này cũng đặc biệt thật đó!

Hử? Quanh cô ấy hình như có hai luồng sáng xanh bay qua bay lại, như là đang phụ họa cho Vũ Nhu Tử vậy, trông rất dễ nhìn. Tiếc rằng cái cảnh này không thể đẹp nổi, bởi cái bối cảnh là bãi tha ma khiến nó bỗng trở nên hết sức quỷ dị.

Cảnh sắc đặc biệt thế này, phải quay lại để giữ kỷ niệm mới được!

Tống Thư Hàng thò tay vào túi áo lấy di động. Hắn đúng là lớn gan, người thường nhìn cảnh này chắc sợ tè ra quần rồi ấy chứ, vậy mà hắn còn muốn quay lại.

Do còn đang ngái ngủ, nên hắn hơi cứng tay, làm di động trượt khỏi túi áo, rơi bộp xuống đất.

Ánh sáng mỏng manh của màn hình di động, mơ hồ chiếu được thứ kỳ quái gì đó ngay dưới chân hắn!

Chương 21: Nguy hiểm quá, là Độc Long thảo!

Vũ Nhu Tử vẫn nhẹ nhàng nhảy múa nhưng trong lòng lại hơi buồn bực, chẳng ngờ cô lại bị một linh quỷ cỏn con ra oai ngay trước mặt thế này.

Cô biết được chuyện Quỷ Đăng Tự và linh quỷ là bởi vì đã đọc được bản ghi chép của cha mình.

Nhiều năm trước, cha của cô khi đi qua nơi này đã nhìn thấy một con linh quỷ bắt đầu trưởng thành.

Thực ra linh quỷ là một thứ hiếm có, mặc dù linh quỷ trưởng thành cũng chỉ là loài hạ đẳng nhưng sau khi lập khế ước với con người thì nó và chủ nhân sẽ tâm linh tương thông và có thể cộng hưởng năng lượng với nhau. Nói cách khác, một con linh quỷ bậc thấp sẽ có nhiều hơn người bình thường một phần năng lượng dự trữ.

Nhưng mà một con linh quỷ hạ cấp chỉ có thể tăng lên được đến tam phẩm là cùng.

Khi cấp bậc của linh quỷ tăng đến trung phẩm thì nó sẽ có được lực công kích đáng kể, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng sẽ không chậm rãi như những tu sĩ tu tiên bình thường, nếu linh quỷ có thể tăng đến lục phẩm, thì các tu sĩ khế ước sẽ có được một trợ thủ đắc lực.

Hơn nữa linh quỷ cấp bậc trung phẩm đều có một hai kỹ năng thiên phú, những kỹ năng này có đủ loại, nếu may mắn không chừng có thể làm cho khả năng chiến đấu của chủ nhân tăng lên nhiều lần.

Về phần linh quỷ cấp bậc thượng phẩm thì đã có được trí tuệ không kém gì người bình thường, tốc độ tu luyện thậm chí còn nhanh hơn cả người tu chân. Thậm chí nó còn có thể tu luyện một số pháp thuật riêng của loài quỷ, tu luyện đến cảnh giới cao nhất có thể độ kiếp thành Quỷ tiên, lúc này có thể sử dụng thuật phân thân giống như bí pháp trong truyền thuyết. Nhưng linh quỷ cấp bậc thượng phẩm cũng chẳng có mấy. Nhìn chung trong những năm gần đây thì số lượng thượng phẩm linh quỷ được ghi chép lại còn chưa đủ năm đầu ngón tay đâu.

Ngoài ra thì linh quỷ ngoài trung phẩm còn có thể tôi luyện năng lượng của chủ nhân. Bất kể là huyết khí, chân khí hay linh khí chỉ cần năng lượng chung của linh quỷ và chủ nhân có cùng thuộc tính thì sẽ được nó tôi luyện trở nên thuần khiết hơn, chất lượng hơn.

Một khi khế ước được thành lập thì cho dù có phải làm việc mệt nhọc đến đâu linh quỷ cũng sẽ không oán hận chủ nhân. Ngoại trừ sẽ không làm ấm giường, không thể sinh con cho chủ nhân thì linh quỷ quả thật là một người bạn đồng hàng tuyệt vời.

Đáng tiếc, số lượng linh quỷ rất ít, ở cổ đại đã rất hiếm khi nhìn thấy, còn ở xã hội hiện đại thì gần như là tuyệt tích mất rồi.

Năm đó, khi Linh Điệp Tôn Giả nhìn thấy linh quỷ đã rất kinh ngạc, thời đại này mà còn có thể nhìn thấy linh quỷ hoang dã thì có thể nói chẳng khác mấy việc phát hiện rồng còn sống ở giữa thành phố lớn cả.

Chỉ tiếc lúc ấy linh quỷ đó vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, cho nên Linh Điệp Tôn Giả đã mua Quỷ Đăng Tự, rồi phong ấn linh quỷ đó để chờ ngày nó trưởng thành.

Với hắn mà nói, trình độ của linh quỷ loại này thực sự vẫn còn quá yếu, cho dù có trưởng thành cũng không chắc sẽ dùng được. Nhưng hắn sắp có con gái, linh quỷ này giữ lại mai sau cho con gái mình dùng cũng được.

Nhiều năm sau, Linh Điệp Tôn Giả hình như cũng đã quên mất chuyện khi đó, không hề nhắc tới linh quỷ với con gái lần nào. Có lẽ đối với hắn mà nói thì sự tồn tại của linh quỷ thật sự quá tầm thường.

Đến tận khi Vũ Nhu Tử bất ngờ tìm được bản ghi chép lúc trước của cha mình.

Cho nên, thừa dịp cha đi trêu đùa Tam Lãng tiền bối, cô mới lặng lẽ chuồn đến thành phố J, chuẩn bị bắt con linh quỷ này.

Từ lúc bắt đầu mọi chuyện luôn rất thuận lợi, nhưng điều Vũ Nhu Tử lại không ngờ tới là trong Quỷ Đăng Tự lại có tới hai con linh quỷ!

Khi cô bắt lấy một con linh quỷ thì con thứ hai núp trong bóng tối bất ngờ đánh lén cô một cái.

Rõ ràng cha chỉ phong ấn có một con linh quỷ, tại sao lại thành hai? Một con khác là do ai bỏ vào?

Hơn nữa, chỉ là một con linh quỷ lại làm cho cô chật vật đến thế, thử hỏi cô có thể không buồn phiền được sao?

Muốn thu phục linh quỷ có hai cách, một là cảm hóa chúng, cùng linh quỷ sớm chiều ở chung, đến một lúc nào đó khi tình cảm đủ nhiều rồi thì có thể thuận lợi thu phục linh quỷ. Loại phương pháp này nhất định cần có khí phách và mị lực vô bờ bến. Đặc biệt nếu mị lực quá thấp, rất có thể không những thất bại trong lúc bồi dưỡng tình cảm với linh quỷ mà ngược lại còn biến chính mình thành thức ăn cho nó.

Một cách khác là dùng bạo lực, ai mạnh hơn thì kẻ đó chính là đạo lý. Thô bạo nhưng đơn giản, gặp phải linh quỷ thì hung hăng đánh một trận nhưng không thể đánh chết nó, sau đó đương nhiên là có thể thu phục rồi.

Cách mà Vũ Nhu Tử dùng chính là phương án hai.

Cô là Chiến Vương hậu thiên tam phẩm, một thân chân khí đã ngưng tụ như sông lớn, cuồn cuộn không ngừng, nắm đấm mạnh muốn chết! Hơn nữa cô còn có một người cha giàu nứt đố đổ vách, trên người còn mặc trang bị cao cấp, gặp thần giết thần, gặp quỷ chém quỷ!

Linh quỷ đánh lén làm cho cô có chút hoảng loạn nhưng đã khôi phục lại rất nhanh chóng

“Phù tới!”

Vũ Nhu Tử khẽ hô, hai tay cùng lúc bắn hai lá bùa vàng rực về phía hai con linh quỷ.

Vốn cô cũng lười dùng phù chú nhưng lại muốn bắt hai con linh quỷ kia bằng tốc độ nhanh nhất.

Khi lá bùa tiếp xúc với hai con linh quỷ, trên người chúng bốc lên khói xanh, tiếng xèo xèo đi cùng với tiếng la thảm thiết của chúng sau đó dần yếu đi. Nhân cơ hội đó Vũ Nhu Tử lập tức hành động, hai tay không ngừng công kích trên người linh quỷ, đánh bại chúng nó.

Cùng với mỗi chưởng đánh ra, trên người linh quỷ truyền đến tiếng thân thể đang vỡ nát, xem ra chúng cũng chẳng dễ dàng gì.

Đây là Vũ Nhu Tử đã rất cố gắng khống chế sức lực của mình bởi vì cô muốn thu phục linh quỷ nên chỉ làm chúng bị thương chứ không định tiêu diệt chúng. Nếu cô dùng toàn lực thì chỉ cần một chưởng cũng đủ làm cho linh quỷ hồn phi phách tán ngay rồi.

Hai con linh quỷ bị dồn ép đến cực hạn phải sử dụng lá bài tẩy của mình.

“Hú…”

Một con linh quỷ bỗng rú lên thật to, cùng lúc đó trước người nó hiện lên một lá chắn màu vàng kim, sau đó nó nhanh chóng vọt tới tấn công Vũ Nhu Tử

Một con khác cũng rống to sau đó có một luồng ánh sáng đỏ chiếu lên cơ thể nó, cả người nó ngay lập tức phồng to lên gấp đôi.

Pháp thuật thiên phú!

Quả nhiên hai con linh quỷ này đều đã ngoài cấp bậc trung phẩm.

“Cái này chính là lá bài tẩy của chúng mày đấy hả?”

Vũ Nhu Tử nheo mắt, hai tay hợp lại, cổ tay chụm thành hình hồ điệp.

“Nếu như chúng mày chỉ có như vậy… thì hãy chịu khuất phục trước ta đi.”

Kỹ năng bí mật của Linh Điệp đảo, trong lòng bàn tay cô chính là Điệp Vũ cấp bậc nhị phẩm chân sư chuyên dùng để phá các loại lá chắn phòng hộ. Chỉ là một con linh quỷ chưa tu luyện bao giờ đang thi triển thiên phú làm lá chắn bảo vệ, cho nên cô phá được dễ như chơi

Sau khi cô đánh ra một chưởng, lá chắn bị nghiền nát, linh quỷ ngưng tụ ra lá chắn cũng bị thương, ngã xuống đất không dậy nổi, bên ngoài thân thể xuất hiện từng vết nứt có thể nhìn bằng mắt thường.

Hiện tại chỉ cần Vũ Nhu Tử thi triển pháp thuật là có thể định ra khế ước.

Đúng lúc này, con linh quỷ toàn thân phát ra ánh sáng đỏ bỗng vọt tới kéo linh quỷ bị ngã dưới đất lên rồi nhanh chóng hướng ra phía ngoài chạy thục mạng.

Vũ Nhu Tử thực lực cao cường nhưng kinh nghiệm đối địch chưa đủ, đã để cho hai con linh quỷ trong tay cô trốn thoát.

Sau khi con linh quỷ kia to lên gấp đôi thì hình như thực lực cũng tăng lên không ít, thế nhưng lại đụng phải khốn linh trận mà cô đã bày ra sẵn.

Trận bị phá, hai con linh quỷ quay qua tấn công Tống Thư Hàng, chúng nó muốn hấp thụ khí huyết của người sống để khôi phục thương thế sau dó sẽ quyết đấu một trận sinh tử cùng cô gái kia.

Về phần chạy trốn, hai con linh quỷ cơ bản là không nghĩ tới, nếu như có thể thoát khỏi nơi này thì chúng nó đã không ở tại chỗ này hơn sáu mươi năm ròng rã như thế.

Linh quỷ trung phẩm có trí tuệ không hề thấp.

Lúc này Tống Thư Hàng vừa lúc bị rớt điện thoại, đang cúi xuống để nhặt

“Tống tiền bối, cẩn thận.”

Trong lòng Vũ Nhu Tử cuống lên, chân phải giẫm mạnh lên mặt đất một cái, như hóa thân thành hồ điệp, đánh về phía hai con linh quỷ nhanh như chớp.

Chỉ là hai con linh quỷ đã đánh thức thiên phú, năng lực và tốc độ bộc phát đến cực hạn, thậm chí chúng còn không để ý tới đòn công kích của Vũ Nhu Tử mà chỉ hung hăng vọt về phía Tống Thư Hàng. Chúng nó đây là chết cũng muốn kéo theo một cái đệm lưng!

Dù có hai con linh quỷ sắp bổ nhào tới trước mặt, nhưng Tống Thư Hàng lại không hề tỏ ra hoang mang, trước tiên hắn nhặt điện thoại di động của mình lên, lại mở đèn điện thoại ra chiếu xuống dưới đất, trong lúc cúi người vừa rồi hình như hắn đã nhìn thấy một loại thực vật rất kỳ quái.

Khi đèn điện thoại rọi xuống, hắn thấy rõ hình dạng của gốc cây bên dưới, giống như một con rồng uốn lượn. Trên ngọn lại có gai nhọn, chỗ rễ cây hiện lên sắc tím.

Đây chẳng phải là Độc Long thảo mà Dược Sư đã nói tới trong nhóm Cửu Châu Số 1 sao?

Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay nắm lấy cái cây, dùng sức kéo cả rễ lên — nếu như để Vũ Nhu Tử nhìn thấy thứ này, thì nhất định cô sẽ nghĩ cách đưa cho Dược Sư ngay.

Đến lúc đó, Dược Sư lại bỏ thứ này đưa vào trong lò luyện chế thành thuốc, mà thuốc ấy uống xong thì sẽ chết người mất nhỉ?

Vậy nên trước khi không biết thứ này có nguy hiểm gì tới tính mạng hay không thì Tống Thư Hàng cho rằng tuyệt đối không được để Vũ Nhu Tử phát hiện ra sự tồn tại của thứ này.

“Rầm!”

Khi nhổ gốc cỏ đó lên xong, Tống Thư Hàng đột nhiên nghe thấy tiếng thứ gì đó bị chặn lại vang lên bên tai, nhưng khi hắn ngẩng đầu lên nhìn thì lại không thấy gì, chỉ có Vũ Nhu Tử đứng cách đó không xa đang nhìn hắn với vẻ kinh ngạc xen lẫn kích động.

Chương 22: Món quà bất ngờ

Theo như những gì Vũ Nhu Tử thấy thì thế này:

Ngay tại lúc hai con linh quỷ hung tợn phóng tới trước mặt Tống Thư Hàng thì vị tiền bối ấy lại không chút hoang mang, bình tĩnh xoay người nhặt điện thoại rồi sau đó nhổ một gốc Độc Long thảo lên.

Loại bình tĩnh thong dong này của Tống tiền bối cứ như là hai con linh quỷ hung tợn đang lao tới trước mặt hắn chỉ là rác rưởi, vốn không hề đáng nhắc tới!

Độc Long thảo cũng không phải loại dược liệu quý hiếm gì cho cam, thế nhưng… gốc cây Độc Long thảo này rõ ràng không phải mọc hoang, mà là khi xưa có người cố ý trồng xuống để làm mắt trận!

Một khi bị nhổ lên thì sẽ triển khai một lá chắn trận pháp vô hình.

Hai con linh quỷ muốn tấn công Tống Thư Hàng bị đập lên trên lá chắn trận pháp, giống như ruồi bọ bay trúng lưới điện, sau khi rung lên bành bạch một cái là ngã lăn quay ra mặt đất, không ngóc lên được nữa. Rõ ràng đã mất đi khả năng chống cự.

“Thật… Thật quá xịn!”

Trong lòng Vũ Nhu Tử thầm than.

Cô đang cảm thán nhãn lực của Tống tiền bối!

Dù cô đã bố trí cả buổi trời mà cũng không thể phát hiện ra chuyện chỗ này còn che giấu một trận pháp! Tống tiền bối phát hiện ra khi nào thế nhỉ?

Gốc Độc Long thảo kia là một mắt trận áp trận của một trận pháp rất mạnh. Khác với những mắt trận dùng để cung cấp năng lượng cho trận pháp bình thường, mắt trận áp trận chính là chốt mở trận pháp, một khi bị nhổ lên thì trận pháp sẽ lập tức khởi động!

Đây là do cha của cô đã bố trí hơn sáu mươi năm trước.

Xem ra, năm đó cha cô đã bố trí một trận pháp phong ấn hai tầng ở Quỷ Đăng Tự. Một tầng là khốn linh trận pháp đơn giản, chỉ hạn chế phạm vi hoạt động của linh quỷ. Pháp trận đó thiết lập ngay bên trong chùa, sau khi Quỷ Đăng Tự bị san bằng thì nó đã mất đi hiệu lực.

Một tầng khác là trận pháp phong ấn cực mạnh, bình thường nằm luôn trong trạng thái ẩn giấu. Nhưng chỉ cần nhổ Độc Long thảo lên thì sẽ kích hoạt, đây là đại trận dùng để hàng phục linh quỷ, một khi mở trận pháp này ra thì linh quỷ bên trong Quỷ Đăng Tự cũng sẽ bị hàng phục và phong ấn ngay!

Tống tiền bối vừa tới đây đã phát hiện ra trận pháp thứ hai này rồi sao? Hắn nhìn như chỉ tùy ý chọn ngồi ngay bên cạnh mắt trận, đề phòng cô gặp phải chuyện gì.

Không hổ là tiền bối, mình vẫn còn rất nhiều điểm cần phải học tập lắm!

Vũ Nhu Tử nghĩ thế, đồng thời nhảy vọt tới, đạp hai con linh quỷ suy yếu ở dưới chân.

Sau đó, cô lấy ra hai hạt châu tỏa ra khí lạnh từ trong cái vali to đùng của mình.

‘Phong hồn băng châu’, đây là bảo vật dùng để phong ấn linh quỷ, phong ấn linh quỷ ở bên trong xong lại chuẩn bị dùng trận pháp khế ước tương quan là có thể thành lập khế ước với linh quỷ rồi!

Vũ Nhu Tử vì đề phòng mình lại phạm phải sai lầm trong lúc phong ấn, cho nên đã mang theo rất nhiều Phong Hồn băng châu tới đây.

Cô kẹp hai hạt băng châu ở giữa ngón tay, hai tay nhanh chóng bắt quyết tạo thành rất nhiều thủ ấn.

“Phong!”

Khẽ hô một tiếng.

Hai con linh quỷ bị trọng thương không còn chút khả năng phản kháng nào, cứ thế bị tách ra nhốt bên trong hai hạt phong hồn băng châu!

Tống Thư Hàng mở to hai mắt ra nhìn, ở phía trước, hai luồng ánh sáng màu xanh vây quanh Vũ Nhu Tử bị hút vào bên trong hai hạt băng châu kia.

Cảnh tượng thế này vô cùng huyền ảo!

Bất kỳ tri thức khoa học nào cũng không thể giải thích những chuyện xảy ra trước mắt hắn.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước miếng, lúc này, thế giới quan được hình thành suốt mười tám năm của hắn đã sụp đổ hơn phân nửa. Lẽ nào, trên thế giới này thật sự có quỷ quái tồn tại ư?

Loại chuyện mà khoa học cũng không thể nào giải thích được rõ ràng thế này, có lẽ chính là một loại tồn tại đặc biệt ở giữa nhân gian giống như trong truyền thuyết vẫn hay nhắc tới ấy nhỉ?

“Tiền bối, lần này thật sự phải cảm ơn ngài rất nhiều. Nếu như không có ngài ra tay giúp đỡ thì vừa rồi sợ là hai con linh quỷ đã chạy thoát mất rồi. Nếu như để cho chúng thoát ra được thì chúng sẽ không quay về nơi này nữa, lần sau muốn tìm được chúng sẽ phiền phức lắm.”

Vũ Nhu Tử vô cùng cảm kích.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cố gắng gượng cười, lúc này ngoài việc cười trừ ra thì hắn còn có thể nói được gì nữa đây?

“Tiền bối, vừa hay ở đây có hai con linh quỷ. Ta chỉ dùng một con là đủ rồi, con còn lại ta sẽ tặng cho ngài! Tuy rằng với tu vi của ngài có thể sẽ không cần đến nó, nhưng ngài có thể tặng nó cho hậu nhân hoặc đệ tử của mình cũng được.”

Vũ Nhu Tử là một người vô cùng hào phóng. Linh quỷ trung phẩm giá trị liên thành cô cũng có thể thoải mái tặng cho Tống Thư Hàng mà chẳng hề băn khoăn tính toán gì hết.

Tôi còn chưa có bạn gái thì đào đâu ra hậu nhân hả?

“Thứ này quý giá quá, ta không thể nhận được đâu!”

Tống Thư Hàng nói với vẻ chân thành. Ôi mẹ ơi, bên trong hạt châu kia là quỷ đó! Tuy rằng hiện tại hắn vẫn đang ở trong giai đoạn bán tin bán nghi, nhưng lỡ như bên trong thật sự có quỷ thì sao đây?

Lỡ như con quỷ đó thoát ra thì sao đây? Hắn phải làm gì bây giờ? Hắn chỉ là một người bình thường, căn bản không có cách nào đối phó với quỷ được, nhất định sẽ bị con quỷ đó giết chết mất thôi!

Thứ này, không thể nhận được đâu nhỉ?

“Xin tiền bối hãy nhận cho, lần này đi tới Quỷ Đăng Tự, tiền bối đã giúp đỡ ta rất nhiều! Nếu như ngài không nhận lấy con linh quỷ này thì trong lòng ta sẽ cảm thấy khó chịu lắm, sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với việc tu hành về sau!”

Vũ Nhu Tử nói rất chân thành, sau đó nhét thẳng hạt Phong Hồn băng châu kia vào trong tay Tống Thư Hàng, không để hắn cự tuyệt thêm lần nữa.

Tống Thư Hàng chỉ thấy lòng bàn tay lạnh buốt, ở giữa khí trời oi bức thế này mà hắn lại có cảm giác toàn thân đột nhiên mát lạnh. Nếu như mùa hè mà mang thứ này bên người thì chẳng khác nào mang theo một cái máy lạnh di động cả.

“Đi thôi, chúng ta trở về đi.”

Vũ Nhu Tử cười nói, cô nhanh chóng thu dọn những thứ đã bày ra ở bãi tha ma bỏ vào trong vali, vui vẻ đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Hắn chỉ có thể nhét Phong Hồn băng châu vào trong túi, món quà này cũng là tấm lòng của Vũ Nhu Tử, thôi thì cứ nhận lấy đi vậy! Huống hồ gì thứ này đã bị phong ấn, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không chui ra được đâu nhỉ?

Hắn nghĩ rất lạc quan.

“Trở về ngủ bù thôi, sau đó sáng mai chúng ta tới nhà ga mua vé xe rồi trở về.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Vâng.”

Đã đạt được mục đích, cho nên tâm trạng của Vũ Nhu Tử rất tốt.

Hai người sóng vai đi bên cạnh nhau, xuyên qua một cánh rừng nhỏ.

“Ối.”

Vũ Nhu Tử đột nhiên kêu lên, sau đó cô cúi đầu nhìn xuống chỗ chân của mình. Chiếc giày trên chân phải không biết đã bị rách từ khi nào, đế giày cũng rơi xuống.

Là do khi nãy cô đuổi nhanh theo hai con linh quỷ, làm cho giày bị rách bung ra.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu nhìn lại:

“Gì thế?”

“Giày bị hỏng mất rồi.”

Vũ Nhu Tử giơ chân phải của mình lên. Đế giày rơi xuống, lộ ra bàn chân nhỏ nhắn của cô, ngón chân trắng muốt khẽ ngọ nguậy.

“Ta đỡ cô đi, xe máy ở ngay phía trước thôi. Với lại ta nhớ là ở gần khách sạn có một khu mua sắm, lát nữa chúng ta tới đó xem thử có bán giày hay không.”

Tống Thư Hàng cười ha hả.

Một lát sau, xe máy lại nổ vang lần nữa, chở hai người bọn họ chạy xa khỏi bãi tha ma Quỷ Đăng Tự.

Vũ Nhu Tử xách chiếc vali to đùng, dựa ở sau lưng Tống Thư Hàng, khóe miệng nhếch lên, tâm trạng rất sung sướng.

Lát sau, trong khu mua sắm, Tống Thư Hàng cảm giác, bác gái bán giày ở chỗ này thật sự là một người phụ nữ lạnh lùng.

Hắn hỏi:

“Bác gái, đôi giày nữ này bao nhiêu tiền thế?”

Bác gái nhíu mày, lạnh giọng đáp:

“Bốn mươi.”

“Đắt thế, hai mươi có bán không?”

Tống Thư Hàng không ngại ngần mặc cả. Ở mấy khu buôn bán thế này, mua đồ trả nửa giá thì nhất định không sai vào đâu được.

“Được.”

Bác gái kia cười lạnh:

“Cậu muốn mua chiếc trái hay chiếc phải nào.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Ha ha ha.”

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh cúi gập người cười lớn.

Cuối cùng Tống Thư Hàng chỉ có thể ngoan ngoãn móc ra bốn mươi tệ để mua đôi giày nữ này cho Vũ Nhu Tử thay.

Hai người lên xe, chạy về phía khách sạn.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Này, vừa rồi ta có làm gì phải tội với bác gái kia sao? Sao cứ có cảm giác bà ấy cười mỉa ta mãi thế? Cười tới mức ta thấy lạnh hết cả người đây này.”

“Ta không biết.”

Vũ Nhu Tử cười nói.

Tiền bối, người lịch lãm ở đời này vẫn còn chưa đủ đâu! Lòng cô thầm nghĩ.

Khu mua sắm, bác gái kia ngạo kiều hừ lạnh:

“Năm nay bà đây mới có hai mươi chín tuổi lẻ 114 tháng, thế mà dám gọi bà là bác gái à? Không bán giá 250 (đồ ngốc) cho chú mày là may lắm rồi. Hừ!”

Bãi tha ma Quỷ Đăng Tự.

Sau khi hai người Tống Thư Hàng đi khỏi thì có một bóng người từ trong rừng bước ra. Bóng người nọ thở dài, lấy một điếu thuốc ra, run rẩy châm lên, cười khổ, nụ cười khổ của lão dù khiến cho người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách, nhưng vẫn có phần chua chát khó nén.

Bóng người đúng là tên đàn chủ kỳ quái nọ, lão vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối chờ thời cơ hành động. Nhưng mãi tới sau cùng, cơ hội mà lão chờ đợi cũng không xuất hiện, có muốn cũng chẳng làm được gì nữa.

Từ đầu tới cuối, lão cẩn thận nấp ở bên cạnh, trở thành kẻ qua đường nhìn xem, trơ mắt nhìn Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng mang linh quỷ rời đi.

Hắn muốn cưỡng chế cướp lấy linh quỷ, nhưng lại không dám ra tay.

Chương 23: Thủ đoạn của Linh Điệp Tôn Giả

Thực lực của đối phương đã vượt qua những gì đàn chủ tưởng tượng, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với lão.

Cô nàng kia tùy tiện đánh ra một chưởng mà đã có uy lực đáng sợ nhường ấy. Lá chắn thiên phú mạnh mẽ của linh quỷ dưới bàn tay của cô nàng chỉ yếu ớt như một tờ giấy mỏng.

Không chỉ như thế, phù chú mà cô lấy ra trong lúc đối phó với hai con linh quỷ cũng là loại cao cấp nhất, lão có lao ra thì cũng phải mất nửa cái mạng.

“Ít nhất cũng phải có thực lực chân sư nhị phẩm đỉnh phong, thậm chí có khả năng đã là Chiến vương hậu thiên tam phẩm trong truyền thuyết rồi. Hơn nữa còn trẻ tuổi như thế.”

Đàn chủ cảm giác mình sống bấy nhiêu tuổi đều uổng phí cả rồi.

Mặc kệ là thực lực hay bảo vật, lão đều thua xa cô gái kia. Nếu như lão ra tay đánh lén thì nói không chừng kết cục của sẽ chẳng tốt đẹp hơn hai con linh quỷ kia là bao nhiêu.

Không, nếu như lão mà dám ra tay thì tuyệt đối sẽ thê thảm hơn hai con linh quỷ kia nhiều lắm. Bởi vì linh quỷ vẫn có giá trị lợi dụng, còn lão lại chẳng có chút giá trị gì đối với Vũ Nhu Tử. Đã là kẻ thù mà lại còn vô dụng nữa thì chôn thẳng xuống mồ luôn cho rồi.

Còn có tên con trai thoạt nhìn có vẻ bình thường kia nữa, lão không thể cảm ứng được một chút khí huyết hay chân khí gì từ trên thân người nọ cả. Thế nhưng chính người con trai thoạt nhìn bình thường không có gì đặc biệt này lại chỉ tùy tiện ngồi xuống một cái thôi đã tìm được mắt trận của phong ấn đại trận kinh khủng kia. Còn chọn đúng lúc mấu chốt nhất để khởi động đại trận, triệt để phong ấn hai con linh quỷ đang cuồng nộ lại.

Chỉ riêng phần nhãn lực và tự tin này, cùng với thân phận ‘tiền bối’ kia đủ khiến cho đàn chủ chỉ ngẫm thôi cũng đã cảm thấy hai chân như nhũn hết ra rồi.

Lão vốn là một kẻ cẩn thận kỹ tính, hoặc phải nói là một kẻ nhát gan.

Chính vì kỹ tính cho nên lão mới có thể tu luyện tà pháp gọi quỷ, chế tạo tà linh, ác quỷ khắp nơi mà vẫn còn an ổn sống hơn một trăm bảy mươi năm.

Thế nhưng lão không cam lòng.

Sáu mươi năm rồi, lão đã tốn hơn sáu mươi năm cho Quỷ Đăng Tự và hai con linh quỷ này! Trong sáu mươi năm qua lão mưu toan đủ loại, chờ đợi đằng đẵng, rốt cuộc chỉ thành công cốc.

Mặc kệ lão nhát gan tới đâu đi nữa thì lúc này cũng không cam lòng.

Đàn chủ cảm giác trong lòng buồn bực muốn chết, lão ngẩng đầu nhìn lên không trung, thốt lên đầy bi ai:

“Các người bắt linh quỷ của mình đi thì cũng được, nhưng phải trả linh quỷ của ta lại đây chứ.”

Hai con linh quỷ bên trong Quỷ Đăng Tự kia, có một con là do Linh Điệp Tôn Giả phong ấn. Một con khác là của vị đàn chủ này!

Về phần vì sao hai con linh quỷ kia đã sớm trưởng thành mà lão vẫn chậm chạp chưa chịu đi bắt chúng về để cuối cùng lại mất cho đám Vũ Nhu Tử ấy à?

Cũng không phải lão không muốn đi bắt linh quỷ, trong quãng thời gian vài năm sau khi linh quỷ trưởng thành, thật sự không lúc nào lão không muốn lôi chúng ra từ trong mộ phần của Hoàng Đại Căn!

Thế nhưng, lão không làm được!

Quỷ Đăng Tự khi xưa, hiện tại chính là bốn phía xung quanh mộ phần của Hoàng Đại Căn, nào ngờ cất giấu một trận pháp cường đại tới mức khiến cho người ta phát điên. Ngoại trừ khốn linh trận pháp vây hãm linh quỷ ở bên trong cùng với trận pháp có mắt trận là gốc Độc Long thảo mà Tống Thư Hàng đã kích hoạt thì ở xung quanh mộ phần của Hoàng Đại Căn còn ẩn giấu năm cái trận pháp khủng bố khác nữa. Là loại trận pháp mà có cho thêm một ngàn năm lão cũng không phá giải nổi.

Một khi những trận pháp này đã kích hoạt thì cần phải có truyền nhân mang huyết mạch của Linh Điệp Tôn Giả tới thì mới có thể tự động mở ra. Chỉ cần loạt trận pháp này không bị phá vỡ thì không ai có thể bắt linh quỷ ở bên trong ra hết!

Linh quỷ ở bên trong trận chỉ có thể vào chứ không thể ra!

Đúng vậy, đây cũng là điểm khiến cho đàn chủ ôm hận bao lâu nay… chỉ có thể bỏ linh quỷ vào thôi chứ không thể lấy ra được.

Năm đó, lão không phát hiện mấy trận pháp ẩn đó, tự cho rằng chỉ cần mượn tay của Hoàng Đại Căn phá bỏ khốn linh trận của Quỷ Đăng Tự là xong. Sau đó có thể thoải mái biến Quỷ Đăng Tự trở thành vật nằm trong lòng bàn tay của mình, ung dung chờ linh quỷ trưởng thành.

Có lẽ khu La Tín này thật sự là phúc địa của lão. Lão ẩn cư ở đây vài năm, tình cờ có được thêm một con linh quỷ còn chưa trưởng thành khác. Sau đó, lão hớn hở đưa con linh quỷ này vào trong phần mộ của Hoàng Đại Căn nuôi dưỡng.

Nhưng tới khi linh quỷ trưởng thành, lão muốn lấy nó ra dùng thì mới phát hiện sáu đại trận ẩn kia.

Đây chắc chắn là bẫy mà!

Thật ra thì chỉ cần dùng não suy nghĩ một chút là biết ngay. Dù sao cũng là nơi nuôi dưỡng linh quỷ cho con gái của mình, Linh Điệp Tôn Giả há có thể qua loa được sao? Lùi vài bước mà nói thì cho dù Linh Điệp Tôn Giả có ghét bỏ linh quỷ tới đâu đi nữa nhưng nếu như hắn đã mua mảnh đất này rồi thì cũng đã xem linh quỷ ở đây như đồ trong tay mình, cho nên tuyệt đối không thể nào chỉ để lại mỗi một cái khốn linh trận pháp đơn giản được!

Đáng tiếc, đạo lý đơn giản như thế mà vị đàn chủ này sáu mươi năm trước bị tham lam che mắt nên mới không hề nghĩ tới.

“Không được, không thể nào bỏ qua dễ dàng như thế được. Ít nhất… ít nhất cũng phải lấy lại con linh quỷ của mình mới được. Cho dù có phải đánh đổi mọi thứ đang có hiện tại cũng không có gì đáng tiếc.”

Đàn chủ lẩm bẩm.

Chỉ cần có một con linh quỷ thôi là lão có thể có cơ hội đột phá cảnh giới Chân Sư nhị phẩm bây giờ, chạm tới cảnh giới Chiến Vương hậu thiên tam phẩm, tuổi thọ sắp tận của lão có thể kéo dài thêm được trăm năm nữa!

Cho dù có phải quỳ xuống dâng lên tất cả những gì mình có cũng được, mặc kệ cái giá phải trả cao tới đâu cũng không có gì hối tiếc.

Cuối cùng quay đầu nhìn lại phần mộ đang bị trận pháp bao vây của Hoàng Đại Căn, đàn chủ đột nhiên cảm thấy tim đau như cắt, lão quay lưng bước từng bước nặng trĩu rời đi.

Sau khi đàn chủ rời khỏi, lại có thêm một chàng thanh niên anh tuấn xuất hiện. Trên mặt người này lộ ra vẻ lười nhác, hắn lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

“Sư phụ, sư muội đã thuận lợi tìm thấy Quỷ Đăng Tự và phong ấn linh quỷ. Bây giờ đã trở về nghỉ ngơi, có lẽ ngày mai hoặc ngày kia sẽ trở về Linh Điệp đảo.”

Người này dù đang báo cáo công việc nhưng giọng nói lại để lộ ra vẻ lười nhác uể oải.

“Vậy cũng tốt, con nhóc đó đúng là khiến cho người ta không khỏi lo lắng, trên đường đi không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói sốt sắng của Linh Điệp Tôn Giả.

“Vâng, không có chuyện gì hết.”

Người bên này trả lời.

“Tốt lắm, tiếp tục chiếu cố sư muội của con đi, đợi tới khi nó thuận lợi trở về Linh Điệp đảo thì báo lại cho ta biết.”

Linh Điệp Tôn Giả lại nói tiếp:

“Thu dọn mấy trận pháp do ta bố trí lại đi, đừng để chúng bị kích hoạt tạo thành thương vong cho người phàm. Vất vả cho con rồi, Kiếm Nhất.”

“Giao cho con đi, con làm việc thì người cứ yên tâm!”

Người thanh niên cười hắc hắc, cúp máy, nhún vai.

Thật ra thì vẫn có chút chuyện ngoài ý muốn, ví như tên đàn chủ kia, lại như chàng trai tên Tống Thư Hàng nọ nữa.

Nhìn bóng dáng đàn chủ đi xa, Lưu Kiếm Nhất ngáp một cái:

“Chà, nói thế nào nhỉ, tên này cũng khá thức thời đấy, không ra tay thì ta cũng đỡ phải động thủ.”

Đàn chủ khá may mắn, lão không có cơ hội hành động. Bằng không, chỉ cần lão dám nảy sinh suy nghĩ muốn tấn công Vũ Nhu Tử thôi thì bây giờ chắc chắn đã bị nhét vào trong mộ phần của Hoàng Đại Căn, làm bạn với họ Hoàng dưới suối vàng rồi.

Về phần người tên Tống Thư Hàng kia thì khá phiền toái! Nếu như để sư tôn biết được cô nàng Vũ Nhu Tử nửa đêm chui vào trong phòng của chàng trai này thì chắc sư tôn sẽ phát điên lên mất!

Tới lúc đó có trời mới biết sư tôn có an bài nhiệm vụ theo dõi tên Tống Thư Hàng kia cho hắn không nữa? Cho nên chuyện liên quan tới Tống Thư Hàng hắn tuyệt đối không thể nói cho sư tôn biết được.

Thế thì phiền quá đi mất, Lưu Nhất Kiếm thầm nghĩ. Dù sao thì Vũ Nhu Tử cũng không mất cọng lông nào, lại còn được Tống Thư Hàng giúp đỡ rất nhiều nữa.

Quan trọng nhất chính là hắn là một người đàn ông tôn sùng tinh thần cần kiệm. Hắn từng vì lười hít thở mà khổ công tu luyện quy tức công, cuối cùng đạt tới cảnh giới mỗi tháng chỉ cần hít thở hai ba lần. Đời này, thứ hắn tôn sùng nhất chính là chuyện có thể dùng một ngón tay là giải quyết được thì tuyệt đối không nhúc nhích tới hai ngón tay.

Chuyện tự tìm việc rầy rà thì hắn tuyệt đối không làm đâu!

Vũ Nhu Tử không thể nào ngờ được chuyện cô phát hiện được bản ghi chép năm xưa và với chuyến đi tới Quỷ Đăng Tự này đều có bóng dáng của cha cô đứng sau lặng lẽ duy trì. Linh Điệp Tôn Giả còn phái cả đệ tử đến bảo vệ con gái trên đường đi, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Thật ra thì cho dù Cuồng Đao Tam Lãng không tự tìm chết thì Linh Điệp Tôn Giả cũng sẽ viện cớ khác để tạm thời rời khỏi Linh Điệp đảo thôi.

Chỉ có thể trách Cuồng Đao Tam Lãng xúi quẩy đúng lúc ngoi lên lĩnh đạn, giúp cho Linh Điệp Tôn Giả đỡ tốn thời gian tìm cớ.

Ngày hôm sau. Thứ hai, ngày 6 tháng 3, trời nắng.

Mãi cho tới tám giờ Tống Thư Hàng mới mò dậy.

Lần này Vũ Nhu Tử không chui vào phòng hắn làm loạn nữa.

Điều này không khỏi khiến hắn cảm thấy an tâm, nhưng không biết sao lại cũng hơi tiếc nuối? Con người quả thật khó hiểu mà!

Sau khi rời giường, hắn ấn điện thoại cho Vũ Nhu Tử:

“Đã dậy chưa?”

“Dậy rồi, vừa mới kết thúc đả tọa buổi sáng, tiền bối, giờ chúng ta quay về à?”

Giọng nói mềm mại của Vũ Nhu Tử vang lên.

“Đi ăn sáng đã rồi trở về.”

Tống Thư Hàng đáp, khách sạn có cung cấp điểm tâm sáng tự phục vụ.

Chương 24: Bạn học Tống Thư Hàng, cậu có bưu kiện chuyển phát nhanh này.

9 giờ sáng.

Hai người Tống Thư Hàng ngồi tàu điện đi về khu đại học Giang Nam. Bọn họ khá may mắn, 8h45 tới trạm xe, vừa hay gặp một chuyến xe khởi hành lúc 9 giờ.

Một đường suôn sẻ.

Lúc về tới khu đại học Giang Nam thì đã là 12 giờ trưa.

“Có muốn tới chỗ ta chơi không?”

Xuất phát từ thói quen lịch sự nên Tống Thư Hàng hỏi một câu. Đợi hỏi xong hắn mới đột nhiên nhớ tới Vũ Nhu Tử cũng không phải bạn bè thân thiết của mình mà là một cô gái chỉ mới quen biết có một ngày thôi, mấy lời này có vẻ hơi đường đột.

“Cảm ơn tiền bối, nếu như sau này có rảnh thì ta nhất định sẽ đi tìm tiền bối sau. Có điều bây giờ ta phải về nhà luôn để còn lập khế ước với con linh quỷ này nữa. Hơn nữa, nếu còn ở lại không chừng cha ta sẽ về mất, như thế thì tiêu đời.”

Vũ Nhu Tử cười đáp.

Tống Thư Hàng thấy thế nên bảo:

“Vậy thì tạm biệt nhé, mà cô có thể trực tiếp gọi taxi ở nhà ga để đi tới sân bay Giang Nam, đi một mình không thành vấn đề gì đấy chứ?”

“Không thành vấn đề, hơn nữa vé máy bay khứ hồi cũng đã đặt sẵn rồi. Ta chỉ cần tới sân bay là có thể thuận lợi về nhà. Đúng rồi, tiền bối, địa chỉ của ngài là gì, ta còn muốn gửi cho ngài hai rương dược liệu nữa!”

Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ tới lời hứa của mình lúc trước.

Cô là một cô gái nói được làm được, chuyện đã hứa thì nhất định phải làm.

“Cái đó thì thôi đi, sau này rảnh rỗi lại nói sau.”

Cầm hạt châu phong ấn linh quỷ này, Tống Thư Hàng mới nghĩ, có lẽ dược liệu mà Vũ Nhu Tử nói sẽ không đơn giản như những gì hắn tưởng đâu.

“Xin tiền bối chớ để ta trở thành kẻ nói không giữ lời, người của Linh Điệp đảo chúng ta luôn nhất ngôn cửu đỉnh!”

Vũ Nhu Tử nói vô cùng chân thành.

“Được rồi…”

Tống Thư Hàng thấy không thể cự tuyệt được nên đành phải lấy sổ ghi chép luôn mang theo bên người ra, viết lại địa chỉ của mình rồi xé đưa cho Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử cẩn thận cất tờ giấy ghi địa chỉ này lại, sau đó vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt hắn.

Tống Thư Hàng dõi mắt nhìn cô rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng xong rồi, chắc là cô nàng này sẽ không xuất hiện nữa đâu nhỉ?”

Hắn gãi gãi đầu, cười khổ:

“Về thôi!”

Ngày sau, Tống Thư Hàng nhất định sẽ phải cảm ơn sự kiên trì của Vũ Nhu Tử hôm nay!

Nếu như không nhờ có cô kiên trì muốn tặng hai rương dược liệu thì sợ là cuộc đời này của Tống Thư Hàng cũng giống như bao nhiêu người bình thường khác, học hết đại học, tìm một công việc bình thường, cưới một cô vợ bình thường, sinh một đứa con đáng yêu bình thường rồi sống hết một cuộc đời bình thường.

Nhờ có sự kiên trì của Vũ Nhu Tử hôm nay mà cuộc đời của Tống Thư Hàng hắn mới có thể có thể thay đổi lớn đến thế.

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Vũ Nhu Tử, cô tìm được Quỷ Đăng Tự chưa?”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử (Online bằng điện thoại):

“Tìm được rồi ạ, đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, giờ ta đang trên đường quay về.”

"Lúc trước ta đi nhầm chỗ, đến khu La Tín ở Giang Nam, nhưng rất may mắn là ở đó ta lại gặp được một vị Tống tiền bối trong nhóm, ngài ấy cực kỳ lợi hại. Sau đó nhờ có tiền bối ấy giúp đỡ nên ta đã đến được khu La Tín ở thành phố J, cũng tìm thấy Quỷ Đăng Tự. Cũng nhờ có ngài ấy hỗ trợ nên mới hoàn thành nhiệm vụ!"

"Tống tiền bối trong nhóm này á? Đạo hiệu của vị tiền bối ấy là gì?"

Bắc Hà Tán Nhân hỏi, Tống là họ phổ thông, trong nhóm cũng có đến mấy vị tiền bối họ Tống cơ.

"Ôi!"

Vũ Nhu Tử gửi một cái icon le lưỡi:

"Ta có hỏi đạo hiệu của tiền bối, nhưng ngài ấy không nói cho ta biết. Về sau ta lại quên mất không hỏi lại, nhưng mà ta nhớ tên của tiền bối là Tống Thư Hàng!"

"Tống Thư Hàng hả, tên này nghe quen ghê."

Bắc Hà Tán Nhân nghĩ một hồi, nhưng lại không nhớ nổi đã nghe qua ở đâu:

"Ha ha, tóm lại là chúc mừng Vũ Nhu Tử cô nương thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ."

Dù sao thì hắn vốn đã hứa sẽ giúp đỡ cô nhưng sau này lại không giúp được gì nên thấy hơi xấu hổ.

"Cảm ơn Bắc Hà tiền bối ạ, ngài cũng đã giúp ta rất nhiều!"

Vũ Nhu Tử cười nói:

"Ta phải lên máy bay rồi, gặp lại sau."

Trên máy bay, Vũ Nhu Tử tắt điện thoại di động, hướng tầm mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Quả nhiên các tiền bối trong nhóm đều rất tốt.

Đặc biệt là Tống tiền bối, thật sự là một người siêu siêu siêu tốt.

Thẻ người tốt sáng lấp lánh, dù cách trăm núi ngàn sông, vẫn gửi thẳng đến trên đầu Tống Thư Hàng.

Ngày hôm sau.

Thứ ba, ngày 4, tháng 6, trời nắng gắt!

Khu đại học Giang Nam, mười bốn cây quạt gió lớn trong phòng học hoạt động cật lực nhưng cũng chỉ thổi ra từng cơn gió nóng, khiến cho mọi người càng cảm thấy đầu óc choáng váng hơn.

Vị giáo viên đứng giảng bài trên bục đã sớm ướt đẫm mồ hôi, ngay cả giọng nói cũng trở nên nhỏ yếu dần.

Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn trong phòng học, ngày mùa hè nóng bức mà hắn lại cảm thấy đầu óc tỉnh táo đến lạ thường.

Từ nhỏ hắn đi học biết bao nhiêu buổi, nhưng đây là lần đầu tiên thoải mái như thế. Nội dung giáo viên giảng trên bảng, hắn chỉ cần nghe sơ qua một lần là có thể nhớ rõ ràng, còn có thể nghe một hiểu ba, nhanh chóng nắm vững điểm quan trọng.

Thậm chí hắn còn có thể rảnh rỗi một lúc làm hai việc, một bên nghe giảng, một bên còn có thể phân tâm suy nghĩ vài chuyện.

Cô bạn học bên cạnh vốn ngồi cách hắn tới ba ghế nhưng bất giác cũng nhích tới gần hắn, lại gần thêm chút nữa. Cuối cùng hận không thể áp luôn thân hình lồi lõm gợi cảm của mình lên người Tống Thư Hàng. Mùi nước hoa thoang thoảng không ngừng quanh quẩn bên chóp mũi của hắn.

Đây cũng không phải điểm mị lực của Tống Thư Hàng tăng vọt trong một đêm, mà là trong thời tiết nóng bức thế này, chút hơi lạnh tỏa ra từ trên người Tống Thư Hàng quả thật chẳng khác gì một cái máy lạnh hình người, khiến cho người ta chỉ hận không thể dán luôn lên người hắn.

Tống Thư Hàng thầm cúi đầu nhìn về phía hạt châu mình đeo trên cổ, chính là hạt Phong Hồn băng châu mà Vũ Nhu Tử tặng cho hắn ngày hôm qua. Đeo hạt châu này lên người xong thì sẽ tự động xua tan hết không khí nóng bức ở xung quanh, tạo thành một lớp chắn mát lạnh trên người hắn.

Hơn nữa, sau khi đeo hạt châu này thì Tống Thư Hàng cảm giác đầu óc trở nên tỉnh táo hơn hẳn, tư duy cũng khá nhanh nhạy. Thậm chí một từ vựng tiếng Anh bình thường phải đọc ba bốn lần mới có thể nhớ kỹ, bây giờ chỉ cần nhìn qua một cái là có thể thuộc làu được ngay.

Đây… quả thực là thần khí của học bá mà! Có được thứ này thì có thể dễ dàng trở thành thần đồng!

Thứ thế này, đã vượt xa phạm vi khoa học có thể giải thích rồi.

Trong đầu hắn nhớ lại cảnh tượng khi Vũ Nhu Tử phong ấn linh quỷ.

“Thật sự tồn tại sao?”

Tống Thư Hàng thì thào tự hỏi. Hạt băng châu thần kỳ này khiến cho hắn bắt đầu tin vào sự tồn tại của thế giới tu chân.

Bên trong hạt băng châu này thật sự có phong ấn một con linh quỷ à?

Tu chân, thật sự không phải chỉ là truyền thuyết ư?

Tiên nhân cưỡi mây xé gió thật sự có tồn tại sao?

Thật sự có thể dời non lấp bể sao?

Cứ hết vấn đề này đến vấn đề khác xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng, chiếm trọn cả đầu óc của hắn.

Nếu như những thứ này thật sự tồn tại… vậy những người trong nhóm Cửu Châu Số 1 thật sự đều là thần tiên cả à?

Hắn chưa bao giờ có mong muốn nhanh chóng xem tin của nhóm Cửu Châu Số 1 như thế, muốn xem nội dung chat của mọi người trong nhóm, muốn tìm thấy chứng cứ nào đó ở trong đó.

Sao mà còn chưa tan học nữa, mau kết thúc đi mà.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Reng reng reng ~

Tiếng chuông nghỉ giữa giờ vang lên.

Đám sinh viên trong lớp hoan hô rồi đứng vụt dậy chạy khỏi cái lớp học nóng như lò lửa này, lao hết ra hành lang hít thở không khí.

Chỉ có cô nàng ngồi cạnh Tống Thư Hàng là có chút bịn rịn không nỡ. Cô ta cứ cảm giác ngồi bên cạnh hắn thấy mát rười rượi, còn sướng hơn cả ngồi máy lạnh. Đáng tiếc cô ta không phải bạn gái của Tống Thư Hàng, tan học không tiện bám lấy hắn.

Không thì thử làm bạn gái của Tống Thư Hàng xem sao? Lặng lẽ liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái. Ở trong lớp Tống Thư Hàng cũng không phải loại người hoạt bát nổi bật, thế nhưng thật ra nhìn qua cũng rất có hương vị đàn ông nhỉ? Muốn thử quá đi mất, trời mùa hè nóng muốn chết thế này, nếu như ôm một chàng trai mát lạnh thế này ngủ… thì nhất định là đã có được cái gối ôm tuyệt nhất còn gì?

“Xin chào, xin hỏi bạn học Tống Thư Hàng có ở đây không?”

Lúc này lại có một giọng nói oang oang vang lên ở cửa.

Giọng nói này ồm ồm chói tai, thoáng cái đã khiến tất cả sinh viên ở đây ngớ người.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn qua thì phát hiện là một người đàn ông mặc đồ vest, bộ dạng hung dữ cao lớn nhưng lại lộ ra một nụ cười ngượng ngập.

Hình như mình không quen anh ta mà?

Hắn đứng dậy giơ tay nói:

“Chính là tôi, xin hỏi anh là ai? Tìm tôi có việc gì hay không?”

“Ha ha, tôi là nhân viên chuyển phát nhanh, có một bưu kiện chuyển phát nhanh gửi máy bay gấp trong đêm tới đây cho bạn học Tống Thư Hàng. Bởi vì là một vị khách rất quan trọng gửi, cho nên nhất định cần được cậu tự mình ký nhận thì mới được.”

Người nọ cười ha hả, hai tay cung kính đưa danh thiếp cho Tống Thư Hàng.

Hắn nhận danh thiếp, cúi đầu nhìn.

Công ty trách nhiệm hữu hạn chuyển phát nhanh Phong Thu, Tư Mã Giang!

Là một tờ danh thiếp cực kỳ đơn giản, không có chức vị hay số điện thoại gì mà chỉ có tên công ty và tên người.

Thời buổi này ngay cả nhân viên chuyển phát nhanh cũng có danh thiếp riêng rồi à?

Tống Thư Hàng cầm lấy tờ danh thiếp này, lòng tràn đầy nghi hoặc. Không biết là thứ gì mà phải gửi máy bay gấp tới nhỉ?

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện hình ảnh Vũ Nhu Tử mỉm cười ngượng ngùng.

Chương 25: Hai rương dược liệu!

Lúc mới gặp Vũ Nhu Tử, thứ khiến người bình thường ấn tượng nhất chắc là đôi chân dài thẳng tắp của cô, nhưng sau khi tiếp xúc một quãng thời gian thì ấn tượng nhất chính là gương mặt mỉm cười đỏ bừng của cô, trông vô cùng đáng yêu.

Lúc này, Lâm Thổ Ba và hai nam sinh khác đứng dậy, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng rồi hỏi:

“Thư Hàng, có chuyện gì không?”

Đúng là ba người bạn cùng phòng của Thư Hàng, thấy có người đến tìm hắn nên vừa có chút lo lắng lại thêm phần tò mò.

“Không có gì, là chuyển phát nhanh thôi, tao có đồ chuyển phát nhanh tới, phải đi ký nhận.”

Tống Thư Hàng cười nói, sau đó lại quay đầu nói với Tư Mã Giang:

“Chào anh Tiểu Giang, xin hỏi đồ ở đâu?”

Tiểu Giang... Khoé miệng của người mặc vest nọ giần giật, đã bao nhiêu năm rồi không có người gọi anh ta bằng cái tên này nhỉ? Không ngờ vẫn còn cơ hội được nghe lại, đã thế còn từ miệng của một người trẻ tuổi nữa chứ.

Dù thế anh ta vẫn sảng khoái toét moệng cười toe:

“Đã đưa tới cửa phòng ký túc xá của cậu rồi, chỉ chờ cậu qua đó kiểm tra xác nhận là xong.”

“Vậy chúng ta đi luôn nhé? Đúng lúc tôi đang được nghỉ giải lao 15 phút.”

Tống Thư Hàng nói.

Tư Mã Giang bật cười:

“Tôi chỉ chờ cậu nói câu này thôi!”

Lầu hai ký túc xá nam, hai người Tống Thư Hàng đi tới cửa phòng.

Bốn người đàn ông mặc vest đen đứng canh chừng hai cái thùng to cỡ 80x80, mặt mày hầm hầm nghiêm trọng.

Tống Thư Hàng líu lưỡi:

"Công ty chuyển phát nhanh của các anh luôn làm việc kiểu này à?"

Các người phục vụ tận răng thế này, công ty khác còn đường sống mà nào nữa.

"Ha ha, chúng tôi luôn phục vụ chu đáo tận tình như thế. Có điều vị khách hàng lần này khá đặc biệt vậy nên lại càng phải chu đáo tận tình hơn nữa."

"Các anh vất vả rồi."

Tống Thư Hàng gật đầu, đi tới chỗ hai cái thùng kia, nhìn vào tờ biên nhận.

Quả nhiên, ký tên chỗ người gửi là Vũ Nhu Tử. Nhưng mà phần ghi địa chỉ gửi đi lại để trống.

Hai rương này hẳn là những dược liệu cần có để luyện chế thối thể dịch bản đơn giản hóa mà Vũ Nhu Tử đã nói sẽ tặng cho hắn.

"Có cần mở ra xem không?"

Tư Mã Giang lễ phép hỏi thăm.

Thực ra thì căn bản chẳng cần mở ra xem làm gì, có cho Tư Mã Giang ăn gan hổ mật rồng hắn cũng không dám tự mình mở hai rương này ra xem.

"À, không cần đâu. Nếu như có vấn đề gì thì tôi có thể trực tiếp liên hệ với anh sau."

Tống Thư Hàng giơ tờ danh thiếp trong tay.

"Đương nhiên rồi, nếu như không có vấn đề gì thì xin bạn học Tống Thư Hàng vui lòng ký tên vào đây."

Điểm thiện cảm của Tư Mã Giang dành cho Tống Thư Hàng lại tăng lên một nấc, anh ta chỉ vào tờ giấy rồi cười nói.

"Ừm."

Tống Thư Hàng cầm lấy bút rồi nhanh chóng ký tên của mình xuống.

"Vậy thì tạm biệt bạn học Tống Thư Hàng nhé, chúc cậu có một ngày vui vẻ."

Tư Mã Giang vẫy tay, dẫn theo bốn người mặc đồ đen kia xoay người đi khỏi.

Tống Thư Hàng cảm giác năm người này căn bản không giống nhân viên chuyển phát nhanh chút nào, người nào người nấy trông cũng đều cực kỳ ngầu.

Hắn mở cửa phòng ra, thốt lên:

“Ối, quên mất nhờ họ chuyển giúp đồ vào phòng, không phải thứ gì nặng lắm đấy chứ?”

Hắn vẫn còn ấn tượng sâu sắc với cái vali to đùng của Vũ Nhu Tử, lo sợ hai cái rương này cũng có sức nặng tương tự.

Thử ôm hai cái rương lên, hắn thở phào, may quá, không nặng.

Sau, hắn ôm từng cái đi vào phòng đặt lên giường của mình.

Đóng cửa phòng, Tống Thư Hàng có chút nóng vội, không kềm được mà mở ngay giấy bao ở bên ngoài ra. Trong thùng là từng cái hộp gỗ nhỏ tinh xảo. Bên trong mỗi cái thùng giấy to đều có bốn tầng, mỗi tầng bốn hộp nhỏ như thế. Hai rương cộng lại thì có chừng ba mươi hai cái hộp gỗ nhỏ.

Hắn cẩn thận mở từng hộp gỗ nhỏ kia ra, lập tức nhìn thấy hơn bốn mươi loại dược liệu được sắp xếp ngay ngắn bên trong.

Những loại hắn biết có nhân sâm, cẩu kỷ tử, dương khởi thạch, nữ nhi hương.

Cũng có những thứ Tống Thư Hàng căn bản chưa hề gặp qua, nhưng chỉ ngửi mùi thôi cũng có cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái, thân thể giống như bị mùi hương của đủ loại dược liệu thấm vào. Ngoài ra còn có mấy loại dược liệu đầy mùi huyền bí như tiên bá vương chi, cửu dương xích viêm trúc đã được xắt miếng.

Nhìn hai rương dược liệu này, Tống Thư Hàng ngẩn ra…

Trong hai rương dược liệu này, không nói những thứ khác, chỉ riêng số nhân sâm thôi cũng đã được một món tiền khá hời rồi. Còn mấy loại dược liệu như triêu lộ huyền thảo, bá vương chi, cửu dương xích viêm trúc gì đó... có thể còn đắt hơn nhân sâm cả trăm lần.

Nhưng giá trị của chúng cũng không phải lý do khiến Tống Thư Hàng ngẩn người.

Trong lòng hắn bây giờ chỉ có duy nhất một suy nghĩ, ấy chính là… mấy thứ này thật sự là dược liệu để luyện chế thối thể dịch bản đơn giản hóa à?

Dùng những dược liệu này, dựa theo phương pháp mà Dược Sư đã nói ở trong nhóm Cửu Châu Số 1, bỏ vào nồi nấu, chú ý độ lửa thì có thể luyện chế ra được thối thể dịch bản đơn giản hóa thật sao?

Rốt cuộc thối thể dịch kia có hiệu quả thế nào đây, thật sự có thể giống như những gì trong các tiểu thuyết tiên hiệp vẫn hay nói, khiến cho con người ta được thay da đổi thịt ư?

“Có lẽ, có thể dựa vào những dược liệu này cùng với đơn thuốc của Dược Sư làm thử xem thế giới tu chân có thật sự tồn tại hay không!”

Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu của Tống Thư Hàng, suy nghĩ này vừa mới xuất hiện thì giống như ngọn lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ, khiến cho hắn rục rịch, không sao gạt bỏ được.

Tống Thư Hàng tự nhận mình không phải loại người cổ hủ cứng đầu gì, nếu như thối thể dịch này thật sự có hiệu quả thần kỳ như trong truyền thuyết thì hắn cảm thấy mình sẽ tin vào sự tồn tại của tu chân.

Nhưng sau khi xác định sự tồn tại của tu chân thì hắn phải làm gì đây?

“Chiều hôm nay không có lớp, tổng cộng có bốn mươi lăm loại dược liệu phải dùng, nếu như mỗi loại cần chừng năm phút thì ước chừng mất từ ba đến bốn giờ. Một buổi chiều là đủ để thử xem sao rồi!”

Tống Thư Hàng là người đã nghĩ là phải làm ngay, nếu như đã hạ quyết tâm thì nhất định phải làm ngay mới được!

“Nếu như muốn luyện chế đan dược thì đầu tiên chắc là phải có… lò luyện đan nhỉ?”

Thứ như lò luyện đan này ở siêu thị chắc chắn không có bán rồi, nếu lên mạng tìm thì có lẽ sẽ có, nhưng thứ có thể mua được trên mạng chắc chắn đều là đồ vàng mã để chơi đùa thôi.

Nếu như chiều nay luyện thối thể dịch thì đi mua một lò luyện đan gấp là chuyện không thực tế, vậy nên phải tìm thứ gì đó thay thế.

Tống Thư Hàng vào phòng bếp tìm kiếm.

Rất nhanh, hắn thấy được một thứ có thể nấu dược liệu… nồi lẩu.

Nhưng suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu một cái thôi thì đã bị hắn gạt bỏ ngay lập tức:

“Không được, thứ này khác xa lò luyện đan.”

Hắn chưa từng thấy lò luyện đan bao giờ, cũng không biết thứ đó có giống với lò luyện đan trong phim hay không. Nhưng dù sao thì chắc cũng là một cái lò gì đó, khác với nồi lẩu mới đúng.

Đặt nồi lẩu xuống, Tống Thư Hàng lại tiếp tục tìm kiếm trong bếp.

Cả buổi sau cũng không thu hoạch được gì khác.

Nồi cơm điện, ấm nước, chảo, nồi áp suất, không có thứ nào có thể dùng để thay thế lò luyện đan hết.

Tuy rằng nồi áp suất nhìn qua khá dày đấy, nhưng thứ này để nấu với áp suất cao, trong lúc nấu lại không thể mở ra xem, mà luyện chế thối thể dịch thì cứ cách năm phút lại phải cho loại dược liệu tiếp theo vào.

Nói cách khác, chọn tới chọn lui, cuối cùng thứ so ra có vẻ phù hợp nhất cũng chỉ có nó mà thôi… Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nhìn về phía nồi lẩu.

“Thôi, dù sao cũng chỉ cần nấu được là được, có lẽ cứ thử xem sao nhỉ?”

Hắn sờ cằm, dù sao thì cũng có tới ba mươi phần tài liệu cơ mà, cho dù có thất bại một lần thì cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được!

Chỉ là cảm giác rất lãng phí mà thôi, dù sao thì có vẻ như đống dược liệu này khá đắt tiền đấy nhỉ?

“Cứ thử xem sao, nếu như không thử thì vĩnh viễn cũng khó mà thành công được. Nếu thử thì dù có thất bại cũng có thể lấy được chút kinh nghiệm.”

Buổi chiều thử xem sao!

Mong là tới lúc đó đám bạn cùng phòng sẽ không để ý đến chuyện hắn chui rúc trong bếp, hay là ra ngoài tìm chỗ nào đó thử nhỉ?

Nhưng bây giờ hắn còn phải quay về học xong tiết cuối của buổi sáng cái đã.

Tống Thư Hàng mở tủ đồ của mình ra, nhét hết từng hộp dược liệu nhỏ vào trong.

May mà tủ đựng đồ của trường học được thiết kế vừa đủ, hắn lấy hết mớ đồ trong đó ra thì đủ chỗ chứa hết mấy hộp dược liệu này.

“May quá, không thì chẳng biết giấu cả đống này đi đâu cho hết.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Chương 26: Tôi và cách luyện đan không giống người thường...

Yên ổn học xong tiết cuối, Tống Thư Hàng cất sách giáo khoa rồi duỗi eo lười biếng.

Bạn nữ dáng người khiêu gợi mông cong ngực nở lưu luyến rời khỏi vị trí bên cạnh hắn. Đồng thời cô nàng cũng nảy ra ý định tỏ tình với hắn luôn, ít nhất thì trong mùa hè khốc liệt này phải làm bạn gái của Tống Thư Hàng để hưởng thụ điều hòa hình người mới được.

Tống Thư Hàng bị cô nàng dùng ánh mắt lưu luyến nóng bỏng nhìn chằm chằm đến vừa phát sợ vừa hơi xấu hổ.

May mà lúc này, Thổ Ba và hai người bạn cùng phòng khác đi tới.

- Má nó chứ nóng, nóng muốn lột da luôn.

Thổ Ba cầm vở quạt phành phạch, từng giọt mồ hôi to như hạt đỗ không ngừng lăn xuống từ trán hắn:

- Đúng rồi, Thư Hàng, chiều nay muốn ra ngoài chơi không?

- Nóng thế này mà bọn mày còn muốn ra ngoài chơi à?

Thư Hàng cười nói. Hôm nay nắng chói chang, tuyệt đối không phải thời tiết tốt để ra ngoài.

- Ha ha, gần đây thằng nhóc Dương Đức viết phần mềm mới bán được một món tiền, nên chuẩn bị thuê một cái nhà một phòng khách hai phòng ngủ gần trường đấy. Bọn tao đang chuẩn bị đưa nó đi mở mang tầm mắt tìm một chỗ tốt, có khi lại thành căn cứ địa thứ hai của anh em mình cũng nên. Tiện thể tối nay bốc lột nó một bữa.- Thổ Ba cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái với người bạn gầy gầy đen đen:

- Nhóc Dương Đức mày có tương lai lắm, cùng là mày mò mà mày hơn đứt Thổ Ba luôn. Mày kiếm ra tiền, nó thì chỉ biết tiêu tiền thôi.

Thổ Ba:

- …

Dương Đức cười hì hì để lộ hai hàm răng trắng bóc. Cậu chàng tuổi còn rất trẻ nhưng đã bộc lộ khí chất của một lập trình viên lành nghề, rất là ít nói, bởi vì thời gian họ dùng bàn phím đã quá nhiều so với dùng miệng rồi.

- Nhưng mà giữa trưa tao còn có việc, phải sắp xếp hai cái rương to mới gửi đến kia kìa. Bao giờ bọn mày tìm được nhà thì bảo tao, tao đi thẳng qua đó là được.

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời. Bạn cùng phòng ra ngoài hết quả là cơ hội tuyệt vời để hắn thử luyện thuốc mà.

- Thằng nhóc này, không muốn làm mà muốn hưởng cơm chùa à? - Thổ Ba vênh mặt làm bộ hừ lạnh.

- Nói cho mày biết, không có cửa đâu. Cơ mà cửa sổ thì có một cánh đó, giới thiệu cô chị xinh đẹp của mày ra đây coi nào.

- Lượn đi. - Tống Thư Hàng nói,

- Không có cửa đâu, cơ mà cửa sổ có một cánh, mời tao ăn đêm đi.

Tống Thư Hàng thiếu gì thì thiếu chứ mấy cô chị xinh đẹp thì đầy. Còn cái cô nàng tên Vũ Nhu Tử mà Thổ Ba muốn thì… xin lỗi, đó không phải chị gái anh đây.

Thổ Ba lập tức làm bộ ôm đùi:

- Ok liền!

- Chẳng phải chúng ta đều quen chị xinh đẹp nhà Thư Hàng sao? - Dương Đức ở một bên nghi hoặc hỏi. Chị ấy tên là Triệu Nhã Nhã, hôm nhập học kì trước chị đưa Thư Hàng đến đại học Giang Nam bọn họ đều gặp rồi, Thổ Ba muốn cưa chị của Thư Hàng thật à?

Ca này khó lắm đó nha, chiêu đoạn tử tuyệt tôn của bà chị họ Triệu kia là hạng nhất đó.

Còn nhớ hôm nhập học, chị Triệu đưa Tống Thư Hàng đến trường thì gặp ngay đám thanh niên bất lương không có mắt.

Theo sau Thổ Ba, đám Dương Đức đã được chiêm ngưỡng sự lợi hại của chị Triệu. Đôi chân thon dài kia tùy tiện đá lên phát nào là trúng đường con cháu ngay phát ấy. Chắc chắn chị Triệu có luyện tập, thậm chí còn thi triển tuyệt kỹ đá đoạn tử tuyệt tôn này không ít lần rồi cũng nên. Mấy thằng bất lương lăn lê bò trườn, kêu gào thảm thiết, làm cho người đứng xem mà cũng thấy hàng của mình đau nhức theo.

Sau giờ cơm trưa, ba người bạn cùng phòng rời kí túc xá đi chơi, chỉ còn lại một mình Tống Thư Hàng.

- Phù!

Hắn hít sâu một hơi, băng châu đeo trên cổ giúp hắn luôn duy trì bình tĩnh, đây chính là một trạng thái tốt.

Mở hộp nhỏ đựng dược liệu, Tống Thư Hàng bắt đầu so với đơn thuốc Thối Thể Dịch của 'Dược Sư'.

Chiếc hộp chia bốn tầng bằng nhau, mỗi tầng có khoảng trên dưới mười loại dược liệu.

- Nhân sâm, cẩu kỷ tử, dương khởi thạch, nữ nhi hương…

Thư Hàng mau chóng đối chiếu xong hơn ba mươi loại dược liệu đầu tiên có thể tìm thấy trên mạng.

Còn mấy thứ như tiên lộ huyền thảo, tiên bá vương chi, cửu dương xích viêm trúc xắt miếng thì trên mạng không có rồi, nếu có tìm ra cũng là mấy thứ trang bị và vật phẩm trong game mà thôi.

May mà Vũ Nhu Tử là một cô gái rất chu đáo. Lúc Thư Hàng kiểm tra dược liệu thì thấy các vị thuốc trong hộp đã xếp theo đúng trình tự trong đơn thuốc, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới.

Ngay cả lượng thuốc cũng đã cân đong xong xuôi luôn.

- Con gái cẩn thận dịu dàng là tuyệt nhất. - Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm - Thế là không cần đám Nhóm Cửu Châu Số 1 cố vấn cho nữa rồi.

Theo đan dược thì khi luyện thối thể dịch phải bỏ dược liệu vào lò lần lượt dựa theo trình tự trên phối đơn. Sai thứ tự là thất bại ngay. Nếu Vũ Nhu Tử gửi tới một đống dược liệu chồng chất lộn xộn thì Tống Thư Hàng phải nhức đầu rồi.

"Bỏ thuốc vào lò luyện đơn theo đơn thuốc, đun khoảng năm phút rồi cho thêm dược liệu mới, sau đó tiếp tục đun năm phút. Chú ý độ lửa! Cứ tuần hoàn như thế cho đến khi nước thuốc cô lại, thối thể dịch thành phẩm có màu đen, trong suốt, mùi nồng.” Đây là nguyên văn những gì Dược Sư nói.

Nghe thì có vẻ đơn giản lắm, cứ như chỉ cần cẩn thận một chút thì cho dù là ai cũng luyện chế ra được cái thuốc này vậy.

Đúng là như thế, thối thể dịch là đan dịch cấp thấp nhất, chưa tính là đan dược hay thuốc gì, lúc luyện chế không cần tiêu hao tinh lực và chân khí, cũng không cần dùng địa hỏa, thiên hỏa, đan hỏa đặc thù.

Cho dù là phàm nhân, chỉ cần chú tâm tập trung một chút cũng luyện được!

Thế nhưng muốn luyện chế thành công thì chẳng dễ chút nào.

Độ lửa phải vừa đủ, cộng thêm khoảng cách “ước chừng 5 phút đồng hồ” có nghĩa là thời gian cũng không phải chính xác 5 phút, mà cần người luyện đơn tự động điều chỉnh căn cứ theo kinh nghiệm và chất lượng dược liệu của mình.

Huống hồ thối thể dịch cần tới 45 loại dược liệu, tổng cộng gần bốn tiếng đồng hồ luyện chế. Trong thời gian này phải tập trung tinh thần, không được thả lỏng chút nào. Một người bình thường muốn luyện được nó cần có rất nhiều nghị lực và kinh nghiệm.

Tống Thư Hàng mở nồi luyện thuốc, bỏ nhân sâm cắt miếng vào trong.

- Ủa? Trong đơn thuốc không ghi có phải thêm nước vào không. - Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Chắc là phải thêm chứ nhỉ? Nếu không thêm mà đun năm phút đồng hồ thì đừng nói nhân sâm, có khi đáy nồi cũng bị cháy thành than luôn ấy chứ.

Cơ mà phải thêm bao nhiêu nước mới được?

- Hay là mình lên nhóm hỏi đi.

Tống Thư Hàng lấy di động ra, nghĩ ngợi một lúc rồi bình tĩnh buông xuống.

Đây là lần đầu tiên hắn luyện chế thối thể dịch, trong quá trình chắc chắn sẽ nảy sinh rất nhiều vấn đề. Đâu thể cứ đun thuốc rồi gặp chuyện gì cũng đi hỏi ngay được đúng không?

Người trong nhóm cũng không online 24/24, nếu cứ bạ đâu hỏi đấy mà quá năm phút không được thì luyện đơn thất bại rồi còn gì. Cứ thế thì ba chục hộp dược liệu này cũng không đủ cho hắn làm ẩu mất.

- Thôi, cứ đổ thêm một ca nước đi. - Hắn đổ thêm một ca nước vào nồi rồi ấn nút bếp từ.

Dùng bếp từ… là bởi vì không còn lựa chọn nào khác.

Vì đề phòng hỏa hoạn nên trong kí túc xá trường không có bếp lửa, vật liệu đánh lửa cũng bị cấm hết, có bếp từ là tốt lắm rồi.

Dù sao đều là đun nóng cả, đun bằng điện với đun bằng lửa chắc là không khác gì nhau đâu ha?

Sau đó hắn chọn chế độ “hầm canh”. Bếp từ trong kí túc xá có bốn chế độ xào, nướng, hầm, chiên, đồng thời còn có thể tự do điều chỉnh độ nóng.

Chương 27: Luyện chế Thối Thể Dịch

Muốn luyện xong thối thể dịch cần phải đun tầm bốn tiếng đồng hồ, bếp từ chắc không hỏng chứ? Tống Thư Hàng hơi lo lo.

Nhìn qua cái vung làm bằng thủy tinh cường lực của nồi lẩu, có thể thấy nhân sâm xắt miếng đang trồi lên lặn xuống trong làn nước, trong lòng hắn nổi lên một cảm giác khó tả... đây là luyện đơn đấy à?

Đúng vậy, chính là luyện đơn.

Cơ mà sao cứ thấy nó chẳng khác gì lúc thường ngày mình nấu mì nhỉ?

Chắc là tại bộ dạng nấu thuốc của hắn có gì đó sai sai rồi.

Di động cài đặt chế độ đồng hồ đếm giờ, Tống Thư Hàng vừa nhìn nhân xâm cắt miếng trong nồi, vừa liên tục để ý thời gian.

5 phút sau…

Hắn lập tức mở vung, cho thêm vị thuốc thứ hai - cẩu kỷ tử.

Hai loại dược liệu trôi nổi trong nước sôi, nhuộm nồi nước thành màu vàng óng.

Độ lửa và thời gian đều phải có thời gian tích lũy kinh nghiệm mới nắm được.

Mà kinh nghiệm của bạn Tống nào đó thì làm gì có miếng nào.

Cho nên hắn chỉ có thể canh chuẩn thời gian, vừa đúng năm phút là cho thêm thuốc mới, còn độ lửa ấy à…cứ giao cho bếp điện từ đun đi.

- Quả nhiên vẫn cứ thấy giống nấu mì.

Nếu ba tiếng nữa mình hầm ra một nồi thuốc Bắc bình thường thì sẽ có tâm trạng thế nào nhỉ?

Tờ đơn thuốc “Thối Thể Dịch bản đơn giản” kia liệu có thể khiến cho thế giới quan mười tám năm nay của hắn sụp đổ hay không? Hay là giấc mộng tu chân mấy ngày nay vừa tiếp xúc sẽ phai nhạt mất?

Nồi lẩu nóng dần, nhiệt độ trong phòng cũng dần dần cao lên.

Lúc này băng châu trên cổ Tống Thư Hàng truyền đến một làn hơi man mát khiến cho hắn sảng khoái cả người. Không chỉ thế, băng châu còn làm cho đầu óc hắn tỉnh táo hơn, không biết từ lúc nào đã tiến vào trạng thái cực kì chú tâm.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vân vê băng châu trên ngực.

Viên băng châu thần kì này làm cho hắn tin tưởng vào thối thể dịch hơn một chút.

- Đừng làm cho ta thất vọng nhé, nếu có thể thì, cho dù luyện thuốc thất bại, ít ra cũng phải cho ta thấy sự tồn tại chân thật của “tu chân” nha.

Tống Thư Hàng cầm vị thuốc thứ ba, trong lòng nổi lên gợn sóng. Vị thuốc thứ ba này Tống Thư Hàng chưa tìm ra trên mạng, tên là triêu lộ huyền thảo.

Nhìn hình dạng thì nó chẳng khác gì cỏ non bình thường, đều là thực vật sợi dài màu lục. Nhưng mà nhìn kĩ thì trên nhánh triêu lộ huyền thảo này có hơi nước ngưng tụ không tan lúc ẩn lúc hiện, như sương mai trên lá cây buổi sớm vậy.

Con số trên điện thoại di động nhanh chóng nhảy lên, thời gian 5 phút tới!

Tống Thư Hàng mở vung nồi, thả triêu lộ huyền thảo vào rồi nhanh chóng đóng lại.

Trong lòng hắn dấy lên chút mong chờ, bởi vì đây là một loại dược liệu đặc thù, không biết chừng có thể khiến cho thuốc trong nồi xảy ra biến hóa gì đó cũng nên.

Triêu lộ huyền thảo trôi nổi trong nước sôi cũng như hai vị thuốc trước đó.

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào nhánh cỏ, băng châu trước ngực truyền tới hơi lạnh man mác khiến cho tinh thần tập trung cực kỳ cảm giác này trước đến nay chưa từng có.

Dần dần, ba loại dược liệu trong nồi phóng đại lên trước mắt hắn!

Giờ phút này trong thế giới của Tống Thư Hàng chỉ có dược liệu, không còn vật gì khác nữa.

Không biết do hắn đang chăm chú tới cực hạn hay do công hiệu đặc thù của băng châu trước ngực, mà dần dần, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được từng chút biến hóa nhỏ nhất của dược liệu trong nồi.

Mỗi một lần dược liệu lăn mình trong nước đều có dược tính vàng nhạt tỏa ra, hòa vào chất dịch. Nhân sâm cắt miếng tỏa ra dược tính, hình thể hơi hơi to ra.

Đây thực sự là một cảm giác kì diệu.

“Hình như độ lửa hơi yếu”, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra cảm giác ấy.

Hắn cảm thấy dược liệu trong nồi cần thêm lửa nữa, đặc biệt là triêu lộ huyền thảo cần nhiệt độ cao hơn.

Vì thế hắn đặt tay lên nút điều khiển nhiệt độ của bếp từ, tăng độ nóng không chút do dự.

Ùng ục ùng ục ~

Nước trong nồi sôi sùng sục, vung nồi cũng bị hơi nước làm cho rung lên.

Ánh mắt Tống Thư Hàng trừng càng lớn... sau khi tăng nhiệt độ thì triêu lộ huyền thảo thực sự xảy ra biến hóa!

Triêu lộ huyền thảo đang chìm nổi trong nước lập tức tan ra!

Tống Thư Hàng không biết muốn nấu nhừ một cây cỏ bình thường thì cần bao nhiêu thời gian và độ lửa thế nào, thế nhưng trong thời gian năm phút, cho dù cái bếp từ này của hắn đun bằng nhiệt độ cao nhất cũng không thể làm tan chảy triêu lộ huyền thảo được.

Đây là thuộc tính đặc biệt của triêu lộ huyền thảo.

Sau khi huyền thảo tan ra, trong nồi bỗng nhuốm một thứ nước thuốc xanh biếc. Nước thuốc xanh biếc ấy như có ý thức, quấn quýt lấy nhân sâm và cẩu kỉ tử.

Sau khi hai loại dược liệu bị quấn lấy thì cũng chậm rãi hòa tan rồi dung hòa vào nước thuốc màu xanh.

Tim Tống Thư Hàng đập nhanh hơn một nhịp.

Biến hóa thần kì quá!

Đồng thời trong lòng hắn mơ hồ đoán ra có lẽ thối thể dịch ban đầu không cần thêm nước, mà phải dùng một cách đặc biệt nào đó để đun nóng nhân sâm và cẩu kỉ tử, rồi cho thêm triêu lộ huyền thảo vào là có thể hòa tan trong nháy mắt.

Chẳng biết cái nồi dược thủy này của hắn có phải đã thất bại rồi hay không.

May mà hắn đã sớm chuẩn bị tốt cho thất bại rồi, lần luyện dược này chủ yếu là để làm quen với quy trình và ghi chép lại những vấn đề khi luyện thôi.

Lại qua 5 phút.

Lần này Tống Thư Hàng bình tĩnh lấy vị thuốc thứ tư cho vào nồi.

Vị thuốc thứ tư cũng bị dược thủy xanh biếc cuốn lấy rồi từ từ hòa tan trong nồi thuốc.

- Với độ lửa thế này thì vị thuốc thứ tư cũng mất chừng năm phút để hoàn toàn hòa tan trong nước thuốc. Đây chắc là nguyên nhân Dược Sư nói “ước chừng năm phút” rồi. Bởi vì hình dạng, kích thước, độ tuổi của dược liệu không giống nhau, độ lửa và chất lượng lò khác biệt đều dẫn đến sai lệch con số 5 phút đó.

Tống Thư Hàng nhìn dược liệu trong nồi không chớp mắt, trong lòng càng thêm hiểu ra.

Hiểu ra cái đơn thuốc của Dược Sư nọ.

Có được tiến bộ ấy đầu tiên phải kể đến công của băng châu trên cổ hắn, băng châu khiến cho lòng hắn bình tĩnh như hồ nước không gợn sống, tinh thần tập trung thì đương nhiên tư duy não bộ sẽ rõ ràng.

Mặt khác, dường như Tống Thư Hàng có trực giác trời sinh đặc biệt nhạy cảm trong việc luyện đơn. Đây là thiên phú từ khi sinh ra, nếu tương lai hắn muốn chuyển chức thành luyện đơn sư thì thiên phú này có thể khiến hắn làm chơi ăn thật.

Sau khi càng ngày càng hiểu rõ đơn thuốc của Dược Sư, Tống Thư Hàng bắt đầu không câu nệ vấn đề “5 phút đồng hồ” nữa.

Hắn bắt đầu dựa vào độ hòa tan của dung dịch trong nồi mà quyết định thời gian cho thêm dược liệu. Đôi khi bốn phút rưỡi, đôi khi hơn năm phút mới bỏ vị thuốc tiếp theo vào.

Thấm thoắt đã qua 46 phút…

Khi cho thêm vị thuốc thứ mười, Tống Thư Hàng đã bắt đầu thử khống chế độ nóng. Ngón tay hắn không ngừng tăng giảm nhiệt độ căn cứ theo mức độ dung hợp của dược thủy trong nồi.

Hắn không còn phải canh chặt thời gian, bỗng chốc cả người đều bận rộn.

Sau khi dung hợp vị dược liệu thứ mười sáu, năng lực hòa tan của triêu lộ huyền thảo trong nồi đã tới cực hạn. Đây cũng là lúc Tống Thư Hàng dựa theo đơn thuốc mà bỏ vào một thứ dược liệu đặc thù tên là “Tam sinh quả hạch”.

Quả nhiên cũng giống triêu lộ huyền thảo, tam sinh quả hạch một lần nữa gánh lấy trọng trách “hòa tan dược liệu”.

Sau ca nước lúc đầu thì Thư Hàng không thêm nước nữa. Nước thuốc trong nồi lẩu qua hơn một tiếng rưỡi đun nấu không những không cạn mà còn hơi nhiều hơn.

Thêm dược liệu, chú ý mức độ hòa tan của nước thuốc, chờ đợi, sau đó tiếp tục cho thêm dược liệu. Một quá trình vô vị nhàm chán cực điểm như thế lại không cho phép có một chút sơ sảy nào.

Chương 28: Coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa, go!

Ba tiếng rưỡi trôi qua…

Hai mắt Tống Thư Hàng vẫn sáng ngời nhưng thân thể đã hơi mệt mỏi.

- Loại dược liệu thứ bốn mươi, cuối cùng cũng sắp xong rồi.- Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Không ngờ lần đầu tiên luyện đơn mà hắn có thể kiên trì được đến lúc này. Thế nhưng hiện tại hắn cũng sắp đến cực hạn. Sau vị thuốc này, chỉ còn bốn loại là tiên bá vương chi, cửu dương xích viêm trúc xắt miếng, thâm hải hàn tinh và tuyết yêu chi hạch nữa thôi, hắn có thể chống đỡ đến khi kết thúc!

Mở nồi, nhanh chóng cho vị thuốc thứ bốn mươi mốt vào.

Tống Thư Hàng chưa kịp đóng nắp nồi thì dị biến đã xảy ra.

Nước thuốc màu xám nhạt dung hợp bốn mươi vị dược liệu tiếp xúc với vị thuốc thứ bốn mốt, bỗng bốc lên mùi tanh tưởi và khét lẹt nồng nặc!

Nửa nồi dược thủy nhanh chóng bốc hơi, trong nháy mắt đã ít đi một phần năm!

- Chậc, thất bại à? - Tống Thư Hàng buồn rầu nói, tuy rằng vì cho thêm nước nên hắn đã từng hoài nghi có khi nào mình thất bại từ đầu rồi không, thế nhưng kiên trì đến vị thuốc thứ bốn mốt mà không có vấn đề gì, nên hắn vẫn ôm một chút chờ mong và hi vọng. Đây có lẽ là tâm lý đặt cược đặc thù của con người nhỉ?

Thế nhưng đến bây giờ rốt cuộc vẫn thất bại triệt để rồi sao?

- Không đúng, còn chưa tiêu hẳn! - Tống Thư Hàng nhìn thấy nước thuốc màu xám dù bốc hơi nhưng vẫn cố gắng hòa tan vị thuốc thứ bốn mươi mốt.

Hắn biết lúc này mình nhất định phải làm gì đó, nếu không làm gì cả thì chắc trăm phần là sẽ đi tong.

Trên thực tế, vị thuốc thứ bốn mươi chính là bước phức tạp nhất trong đơn thuốc thối thể dịch đơn giản.

Từ bước này trở đi, thực ra đã là giai đoạn kết thúc trong quá trình luyện chế thối thể dịch. Bốn vị dược liệu sau vị này không phải là Ta tăng dược tính nữa.

Tiên bá vương chi, cửu dương xích viêm trúc cắt miếng, thâm hải hàn tinh và tuyết yêu chi hạch, hai vị trước chí dương chí cương, hai vị sau chí âm chí nhu, là dùng để tinh luyện thối thể dịch đơn giản.

Tinh luyện mới là giai đoạn quan trọng nhất khi luyện chế thối thể dịch. Nếu không tinh luyện thì nồi thối thể dịch kia cùng lắm chỉ là một nồi canh thập toàn đại bổ, uống vào thì phê phê, nhưng hiệu quả của thối thể dịch lại suy giảm mạnh. Phải trải qua quá tình tinh luyện thì nồi canh thập toàn đại bổ ấy mới hóa thành thối thể dịch, thuốc thường mới hóa thành tiên dịch được.

Mà vị dược liệu thứ bốn mươi mốt là thuốc dẫn cho quá trình tinh luyện.

Bước này cực kì dễ thất bại. Vũ Nhu Tử thất bại mấy chục lần đều ở một bước này.

Thế nhưng phải làm sao mới có thể sửa chữa được đây?

Nếu Dược Sư ở đây, với kinh nghiệm và kĩ thuật luyện đơn cao siêu của hắn thì chắc chắn có thể ngăn cơn sóng dữ, cứu được một lò...không phải, là một nồi thối thể dịch này.

Thế nhưng Tống Thư Hàng không có kinh nghiệm, càng không có kĩ thuật như Dược Sư.

- Bốc hơi nhanh quá, phải trì hoãn quá trình này đã. Thêm nước! - Tống Thư Hàng coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa, đổ thêm một ca nước vào nồi, tuy rằng không biết có tác dụng hay không nhưng ít ra tốc độ bốc hơi giảm đi rõ rệt.

- Còn bốn vị dược liệu.

Tư duy của Tống Thư Hàng vận động điên cuồng.

Thời gian đã không còn đủ cho hắn luyện lại đan dược một lần nữa. Chỉ một hai tiếng nữa thôi là đám bạn cùng phòng của hắn về rồi.

Nói thật, nếu bị bắt gặp đang lăn lóc "luyện đơn" trong phòng bếp nhỏ, Tống Thư Hàng không dám cam đoan đám bạn cùng phòng nhiệt tình có trói gô mình lại rồi nhét thẳng vào viện tâm thần không.

Căn cứ vào độ nhiệt tình đến mức thằng nào thằng nấy đều đáng phát mười cái thẻ người tốt, thì dám có khả năng này lắm!

- Thôi bỏ tất cả đám còn lại vào thử đi, dù sao cũng ăn chắc là bỏ đi rồi, coi như lấy kinh nghiệm vậy.- Tống Thư Hàng quyết định.

Bắc Hà Tán Nhân và Vũ Nhu Tử trong nhóm đều thất bại rất nhiều lần, một tên ngoài nghề như hắn mà thành công ngay lần đầu tiên mới là có vấn đề ấy, nhỉ?

Mở nồi.

Tiên Bá Vương chi, cửu dương Xích Viêm trúc cắt miếng; thâm hải hàn tinh, tuyết yêu chi hạch, bốn loại dược liệu bị Tống Thư Hàng bỏ hết vào một lượt.

Đóng nắp lại.

Sau đó, Tống Thư Hàng được tận mắt chứng kiến một nồi lẩu “hai cực băng hỏa” chân chính.

Tiên bá vương chi và cửu dương xích viêm trúc bị hòa tan trong một phần dược thủy, hai vị dược liệu này vừa gặp nhiệt độ đã biến thành màu đỏ rực như muốn bốc cháy lên, phần dược thủy ấy cũng càng thêm sôi sục, bốc hơi càng nhanh. Khí thể bốc lên ngùn ngụt qua lỗ thông khí trên vung nồi hệt như suối phun vậy.

Mà khi thâm hải hàn tinh và tuyết yêu chi hạch gặp nhiệt độ thì xác ngoài vỡ tan, từ bên trong trào ra chất lỏng màu băng lam. Chất lỏng băng lam tựa hồ rất lạnh, sau khi hòa vào nửa phần dược thủy còn lại thì dược thủy đang sôi trào bỗng yên tĩnh hẳn đi.

Nửa lặng xuống ngày càng nguội dần, nửa sôi trào bốc hơi thêm nhanh, hai nửa dược thủy có dấu hiệu tách ra.

Không thể để chúng nó tách ra, Tống Thư Hàng nghĩ vậy, bèn lập tức tăng nhiệt độ bếp từ, muốn cho phần dược thủy nguội đi kia sôi lên lần nữa.

Nhiệt độ lên cao, tốc độ dược thủy bốc hơi càng nhanh hơn, chưa đến một phút đồng hồ, nồi canh thuốc vốn đầy một nửa chỉ còn chưa tới một phần ba.

Nhiều nhất mười giây nữa là bốc hơi hết.

- Thất bại hoàn toàn rồi.- Tống Thư Hàng cười ha ha, vì đã sớm chuẩn bị tâm lý nên hắn cũng không thèm để ý thất bại.

Hắn thò tay muốn tắt bếp đi, cứ đun thế này thì đến cháy nồi mất thôi.

Thế nhưng tay thò được một nửa thì Tống Thư Hàng khựng lại. Hắn nhìn thấy dược thủy trong nồi tuy bốc hơi rất nhanh nhưng không phân thành hai cực mà lại dung hòa với nhau.

Ma xui quỷ khiến, Tống Thư Hàng không tắt bếp mà ngược lại, hắn điều chỉnh nhiệt độ lên mức cao nhất!

Được ăn cả ngã về không, dồn nhiệt độ lên làm cho dược thủy dung hợp hết một hơi, tinh luyện ép ra toàn bộ dược tính của bốn lăm loại dược liệu! Làm như vậy, nói không chừng trước khi dược thủy bốc hơi hết, hắn vẫn vét voi được tí nào chăng?

Bếp điện chạy công suất lớn nhất phát ra tiếng vang quái lạ.

Trong nồi lẩu, băng và hỏa đan xen biến thành hình dạng đẹp đẽ. Hai phần dược thủy lăn cuồn cuộn chấn động cả chiếc nồi.

Cuối cùng, Thư Hàng đã không nhìn rõ thay đổi trong nồi nữa.

Sau khi dược thủy bốc hơi đã bám lên nắp thủy tinh một tầng tạp chất rất dày.

Tí tách, tí tách… là tiếng dược liệu đang hòa trộn, mỗi một lần đảo lộn đó vừa đúng một giây.

Tống Thư Hàng một lần nữa cầm di động nhìn thời gian.

Không thấy rõ tình hình trong nồi nên hắn chỉ có thể nhìn thời gian, tính đúng năm phút sau rồi tắt nồi.

Bốn phút hai mươi ba giây.

Ầm…

Đúng lúc này, trong nồi bốc lên một luồng áp lực cao, hất bay chiếc vung ra ngoài.

Ngay sau đó, một cột sương khói đen sì bay ra, bao phủ cả phòng bếp nhỏ, mùi nồng nặc phả vào khoang mũi.

Thứ mùi này quá nồng, quả thực giống như dung hòa tất cả các thứ mùi khó ngửi trên thế gian vào với nhau vậy. Chỉ không cẩn thận hít vào một phát thì buồn nôn tận óc ngay.

- Ọe… - Tống Thư Hàng bịt mũi, vội vã tắt bếp đi.

- Thối quá.- Cho dù đã ngừng thở, mùi thối khác thường vẫn chui vào cánh mũi, không sao xua đi được.

Hắn chạy đến bên cửa sổ, mở toang cửa ra. Nếu không hít thở không khí thì chắc là hắn chỉ có thể chờ bạn cùng phòng về nhặt xác cho mình thôi. Nguyên nhân tử vong chắc chắn là bị mùi tanh hôi xông chết.

Cửa vừa mở ra thì luồng sương khói đen bay theo ra ngoài, lúc bấy giờ mùi tanh hôi mới dần dần tan đi.

- Cái mùi này cơ bản không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được, đã vậy còn ám lâu.- Tống Thư Hàng cảm thán, có khi hai ba ngày nữa hắn cũng không quên được cái mùi này mất, không biết tí nữa có ăn nổi cơm hay không đây.

- Mùi thuốc khi luyện thất bại có lực sát thương cao tổ bố thế này, dùng như vũ khí sinh học cũng được ấy chứ. Nếu cái mùi này mà chiết xuất ra được, mình cứ ghét đứa nào thì thả cho thối hết phòng nó, dám cá là nhớ đời luôn.- Tống Thư Hàng tự giễu.

Nắp nồi còn xoay tròn trên đất, may mà nó là thủy tinh công nghiệp nên mới không anh dũng hi sinh, chứ không thì phải xì tiền ra đền cho trường rồi.

Sau khi nhặt cái vung lên, một cơn choáng váng ập tới, cảm giác mệt mỏi bao trùm cả người Tống Thư Hàng, đây là sự mệt mỏi tích tụ suốt gần bốn tiếng đồng hồ cộng lại.

Hắn vội vàng vịn bàn, chậm rãi ngồi xuống.

Nghỉ ngơi một lúc, Tống Thư Hàng bịt mũi nhìn vào đáy nồi, muốn xem rốt cuộc thì dược thủy thất bại của mình thành cái dạng gì mà tanh hôi đến thế.

Trong nồi, nửa nồi dược thủy đã chỉ còn lại một lớp mỏng manh.

Sắc màu đen sì, trong suốt, mùi nồng gay mũi.

- Đen sì, quánh đặc trong suốt, có điều thối hoắc.- Tống Thư Hàng phỉ nhổ.

- Ơ? Ớ…làm sao thế được? - Đột nhiên như nhớ tới cái gì, hắn vội vã lấy cuốn sổ ghi lại đơn thuốc của Dược sư ra xem.

- Nước thuốc quánh lại, màu đen, dạng trong suốt, mùi nồng. Đây là trạng thái mà Dược Sư dùng để hình dung thối thể dịch phiên bản đơn giản.

Chương 29: Chạy băng băng dưới tịch dương, ấy là thanh xuân đã mất của tôi

Thế nhưng lúc cuối khi thất bại mình toàn luyện bằng trực giác, không dựa theo đơn thuốc làm từng bước một mà!

Thế cuối cùng mình thành công hay là thất bại đây?

Tống Thư Hàng xoa cằm nhìn chằm chằm dược thủy một hồi lâu.

Hay là, thử cái xem sao? Nói thế nào cũng là kết quả vất vả suốt hơn ba tiếng rưỡi cơ mà.

Do dự một lát, trong lòng hắn đã hạ quyết định.

Sự chờ mong chứng thực “tu chân” có tồn tại áp đảo nỗi sợ hãi đối với dược thủy không rõ ràng này.

Cùng lắm thì vào bệnh viện rửa ruột thôi.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng không phải là người lỗ mãng.

Hắn lấy điện thoại di động ra, mở giao diện gọi cho bạn cùng phòng Thổ Ba, chỉ cần có gì ngoài ý muốn thì hắn động ngón tay một cái là gọi cho Thổ Ba được ngay.

Vốn định mở sẵn số điện thoại cấp cứu, thế nhưng hắn sợ mình không có sức để mà nói chuyện, gọi cho người ta lại nói không ra lời thì cô nàng trực cấp cứu sẽ tưởng là đùa dai, ấy mới đúng là bi kịch. Cho nên gọi cho bạn cùng phòng thân thiết là tốt nhất, giả sử có gì không ổn, hắn chỉ cần gào lên thảm thiết là họ biết xảy ra chuyện rồi.

“Thử xem, một ngụm thôi…chắc là không chết người đâu ha?” - Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Cuối cùng hắn lấy thìa xúc một miếng lên, thổi nguội. Thảm quá đi, bốn mươi lăm loại dược liệu đó, cuối cùng còn có tầm năm thìa thuốc hồ đặc thôi.

Năm thìa thuốc này có khi giá trị phải trên một vạn ấy chứ?

- Đây là dầu mè, đây là dầu mè.- Thôi miên bản thân xong, hắn nhắm mắt, nín thở, nuốt thuốc xuống bụng.

Bất ngờ làm sao, tuy thứ thuốc hồ này tanh hôi nhưng uống vào miệng lại ngan ngát mùi thuốc khó tả.

Nhưng mà ngay sau đó, yết hầu trào lên hai loại cảm giác… đau, rát!

Đây là cảm giác bỏng cháy không thể hình dung được, rõ ràng hắn uống vào là thuốc hồ thổi nguội, mà sau khi thuốc trôi xuống cổ lại như vừa mới nổ tung, tản ra nhiệt độ lớn vô cùng, như thể muốn xé toạc yết hầu hắn ra vậy!

Teo rồi, phải đi rửa ruột thật rồi!

Một tay Thư Hàng ôm yết hầu, tay còn lại ấn vào phím gọi, chuẩn bị gọi điện cho Thổ Ba.

Nhưng hắn chưa kịp động ngón tay thì cảm giác nổ tung trong yết hầu đã đột ngột biến mất!

Nói đúng ra là nước thuốc đang bùng nổ bỗng chốc hóa thành một luồng nhiệt ấm áp, trượt từ yết hầu vào bụng hắn.hắn chỉ cảm thấy nơi bụng ấm sực lên, thoải mái đến mức muốn bật lên tiếng rên rỉ.

Nhưng mà đàn ôngcon trai, rên rỉ ra tiếng thì buồn nôn đến mức nào? Thế là hắn phải cố kìm lại.

Chưa dừng lại ở đó, lấy bụng của Tống Thư Hàng làm trung tâm, luồng nhiệ kia thông qua kinh mạch toàn thân lan tỏa khắp cả cơ thể hắn. Vốn dĩ ban đầu chỉ có vùng bụng là ấm áp thoải mái, đến giờ thì chỗ nào trên người cũng sảng khoái tới cực điểm.

Rốt cuộc, Tống Thư Hàng không nhịn nữa, há miệng muốn rên lên một tiếng. Sướng quá, không nhịn được mà!

Nhưng khi hắn há miệng ra thì lại thấy như miệng mình bị bịt kín chẳng thể thốt nên lời, một âm thanh cũng không phát ra được!

Ấy thế mà đúng lúc đó hắn lại có cảm giác không xả không xong.

Thế là hắn dồn lực, há mồm, muốn bộc phát âm thanh từ trong khoang bụng bật ra yết hầu!

Nín mãi nín mãi, nín hồi lâu.

Bủm~~~

Tiếng rõ là vang, đáng tiếc không phát ra từ miệng mà là từ cúc hoa. Hắn nín nửa ngày trời, cuối cùng đánh ra một cái rắm.

May mà khí đằng dưới thông thì khí đằng trên cũng thoáng, Thư Hàng há miệng ợ một cái thật to.

Cái ợ này như là phóng thích hết thảy nhiệt lượng trong cơ thể hắn ra ngoài vậy.

Phải biết rằng khi con người ta trưởng thành thì các loại độc tố sẽ tích lũy dần trong cơ thể, bởi thế người ta luôn cảm thấy trong lòng có một luồng hỏa khí tắc nghẽn, mỗi khi hô hấp yết hầu đều khô nóng.

Nhưng giờ khắc này, khi Thư Hàng ợ ra một cái thì cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như được gột rửa, mát lạnh thông thoáng, sảng khoái tột cùng! Mỗi nhịp thở đều như đang đứng trong rừng rậm buổi bình minh, không khí nhẹ nhàng mát lành tiến vào miệng mũi, dễ chịu đến tận tim gan.

Theo cái ợ này, nhiệt lượng mà dược lực mang tới trong cơ thể hắn hoàn toàn bùng nổ, xông đến mọi nơi trên người hắn, không ngừng trào dâng cuồn cuộn.

Dược lực trong cơ thể vẫn cứ bùng nổ, bùng nổ mãi!

Người hắn bắt đầu ngứa, mỏi mệt tích tụ suốt ba tiếng rưỡi luyện dược đã sớm tan thành mây khói.

- Thối thể dịch này, là thật! - Tống Thư Hàng đã có thể khẳng định thứ nước thuốc đen sì mà mình uống vào ban nãy chính là thối thể dịch hàng thật giá thật, không còn nghi ngờ gì nữa

Sức mạnh vẫn tràn ngập toàn thân hắn, nhiệt lượng vẫn bùng nổ không ngừng, tràn lan mà còn chưa dừng lại, sắp khiến cho hắn nổ tung.

Lúc này đột nhiên Tống Thư Hàng nhanh trí hẳn. Hắn nhớ trong tiểu thuyết tiên hiệp, khi nhân vật chính uống thần dược xong sẽ luyện một bộ công pháp hoặc quyền pháp gì đó để hóa giải và tiêu hóa dược lực.

Nhưng mà hắn có biết miếng quyền pháp nào đâu.

Tuy rằng trước kia giáo viên tiểu học của hắn rảnh rỗi có dạy học sinh một tí Thái Cực Quyền, cơ mà hắn chỉ nhớ lơ mơ mỗi mất câu "Một quả dưa hấu to, cắt thành hai nửa, cậu một nửa, tớ một nửa" thôi.

Hơn nữa Thư Hàng rất nghi ngờ phiên bản Thái Cực Quyền của ông thầy dạy thể dục kiêm toán tiểu học đó, nói không chừng nó là Thái Cực Quyền dạng gáy buộc chỉ của nhà xuất bản XX nào đó cũng nên.

- Phải làm luồng dược lực này bốc ra ngoài, nếu không có khi sẽ bị nó ép nổ tan xác như tiểu thuyết tiên hiệp viết cũng nên.- Nhìn thời tiết nắng gắt ngoài phòng, Tống Thư Hàng cảm thấy đây tuyệt đối không phải là ý kiến hay. Thế nhưng sức mạnh và tinh lực không ngừng cuộn trào bừng bừng trong cơ thể lại khiến hắn thấy không phát tiết thì không ổn.

Cắn chặt răng, hắn chạy tới sân vận động trường.

Chạy nhanh, chạy băng băng, trên đường đi, tốc độ của Tống Thư Hàng mỗi lúc một tăng. Càng chạy lại càng thoải mái, thậm chí hai chân dường như bay bổng lên khỏi mặt đất.

Hắn phóng ra sân vận động với tốc độ gần như tên bắn.

Thời tiết lúc này làm người ta nóng phát rồ, cho dù là đám sinh viên thể lực sung mãn cũng đều chọn đi đánh bóng rổ, chứ chẳng ai cắm đầu chạy ở sân vận động dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Trên đường chạy rộng rãi chỉ có một mình Thư Hàng, hắn quên đi hết thảy, tăng tốc chạy điên cuồng như một con ngựa thoát khỏi chuồng. Tăng tốc, tăng tốc nhanh hơn nữa!

Cuối cùng, hắn cảm thấy như đôi chân đã chẳng còn chịu sự khống chế của chính mình.

Mỗi lần đường chạy đến khúc cua, đều cảm thấy như đang bay lên!

Không mất bao nhiêu sức lực, Tống Thư Hàng đã dùng tốc độ tên bay chạy nguyên ba vòng, chín trăm mét, thế mà thân thể không có một chút mệt mỏi. Ngược lại, luồng nhiệt lượng trong bụng thoát dần ra kéo theo thân thể nhẹ nhàng hơn, càng chạy lại càng sảng khoái.

Tống Thư Hàng vận động kịch liệt, đến viên băng châu trên ngực cũng chẳng thể duy trì nhiệt độ cơ thể cho hắn nữa. Mồ hôi túa ra từ từng lỗ chân lông mau chóng làm cho áo quần hắn ướt đẫm.

Thế nhưng, thật thoải mái!

Mỗi giọt mồ hôi chảy ra đều làm cơ thể thêm phần nhẹ nhõm, mỗi hơi khí đục thở ra khỏi miệng trong lúc chạy đều khiến cơ thể thanh sạch hơn.

Thối thể dịch, đây không phải thứ thuốc giúp người ta uống vào rồi ngủ một giấc là tôi luyện được thân thể ngay. Mỗi nhà tu chân sau khi uống xong thối thể dịch đều phải có công pháp hỗ trợ để tiêu hóa nó. Làm vậy mới khiến cho thối thể dịch đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Tống Thư Hàng không có quyền pháp hay công pháp ấy, biện pháp thích hợp nhất với hắn lúc này chỉ có chạy bộ, chạy điên cuồng!

Một vòng rồi lại một vòng, Tống Thư Hàng chạy không biết mệt.

Mới đầu hắn còn đếm xem mình đã chạy mấy vòng, nhưng lúc sau thì đã không còn cần phải đếm nữa.

Bởi vì với trạng thái hiện tại, chỉ cần dược lực bùng nổ trong cơ thể còn đó thì Tống Thư Hàng cảm thấy mình có thể chạy quanh cả Địa Cầu.

Cứ chạy từng vòng từng vòng như thế, chạy đến lúc dược lực tan hết mới thôi.

Nghĩ thế, Tống Thư Hàng cũng không biết mình đã chạy ba mươi, bốn mươi vòng, hay là còn nhiều hơn nữa.

Rốt cuộc, hắn dừng lại.

Cho dù chạy với tốc độ cao lâu như thế, nhưng hơi thở của hắn vẫn ổn định, chẳng hề mỏi mệt chút nào.

May mà cảm giác bùng nổ không ngừng của dược lực trong cơ thể đã bình ổn lại, phần dược lực còn sót lưu lại trong bụng hắn, bắt đầu cường hóa cơ thể hắn bằng một phương thức rất dịu dàng.

Chương 30: Triều Vấn Đạo, Tịch Tử? Khả Hỉ!

Lúc này, ở tòa nhà B6 kí túc xá nữ sinh.

Từ vị trí này vừa hay có thể thấy sân vận động của trường đại học.

- Ha ha ha, chị em qua mà xem, thời tiết thế này mà có thằng hâm tập chạy dưới sân kìa.- Một cô nàng tóc ngắn ngang vai cười ầm lên mà nói.

- Lại là thằng nào làm bộ chơi trội để câu đám con gái ngốc nghếch à? - Một cô nàng khác dáng người quyến rũ nằm sấp trên giường, quạt chiếc quạt nhỏ muốn xua đi cái nóng. Cô nàng thực sự quá nóng, trong đầu không khỏi nhớ tới bóng dáng một người.

Nữ sinh tóc ngang vai cười ha hả:

- Nếu muốn chơi trội thì thằng chả thất bại thảm hại luôn. Trên đời làm gì có đứa con gái nào thấy kiểu con trai ngốc đó ngầu. Nói chứ Lục Phỉ nè, bà qua mà xem, hình như nhìn thằng chả quen quen, phải lớp mình không nhỉ?

- Để tôi xem thử - Cô nàng dáng người quyến rũ bò đến bên cửa sổ, nhìn xuống sân vận động.

Sau đó, cô bắt gặp đúng khoảnh khắc thanh niên kia dừng lại, cởi áo vắt trên tay, lưng rộng eo thon, cơ bắp rõ ràng, ngập tràn sức mạnh đang chờ bộc phát.

Cô nàng tóc ngang vai cười hì hì:

- Ồ, không cởi áo thì không nhìn ra anh chàng này có dáng người đẹp thật. Chỉ với thân thể cơ bắp rắn chắc kia, không biết có thể hấp dẫn bao nhiêu em gái ngây thơ.

- Lớp mình đấy - Nữ sinh quyến rũ mở to hai mắt nhìn mãi, cô nàng còn vừa nhớ nhung người ta cơ mà.

Dáng người đẹp quá đi, đàn ông quá đi.

Hơn nữa trên người cậu ấy còn có cảm giác mát lạnh, hay là thừa dịp những đứa con gái khác còn chưa biết được điểm tốt của cậu ấy, mình ra tay luôn nhỉ?!

Tống Thư Hàng nhìn áo mình thì phát hiện ra trên đó không chỉ có mồ hôi mà còn có rất nhiều tạp chất màu đen, đây là tạp chất thối thể bị bài tiết ra cùng với mồ hôi.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn thân thể mình, quả nhiên trên người cũng dính một chút tạp chất đen sì hoặc tạp chất ở dạng hạt nhỏ li ti.

Thối thể, thối thể, không chỉ tăng cường sức mạnh của cơ thể, quan trọng hơn chính là rèn luyện thân thể và loại trừ tạp chất.

Sau đó, hắn duỗi tay sờ bụng mình.

Không ngờ lại thấy cơ bụng đã lâu không gặp.

Đã chừng một năm rưỡi nay hắn không thấy chúng nó rồi, bởi vì hồi cấp ba ôn thi đại học thiếu rèn luyện nên cơ bụng của hắn biến mất tiêu, thay vào đó là một chút mỡ thừa.

Ấy thế mà bây giờ chỉ chạy có vài vòng, cơ bụng lại mọc ra một lần nữa.

Trừ điểm đó, những bệnh vặt trên cơ thể hắn đều khỏi hẳn, tỉ như bả vai ngâm ngẩm đau vì sử dụng máy tính thường xuyên, tỷ như xương cổ thành bệnh vì ngồi quá nhiều, tất cả đều bay biến sạch sẽ.

Chưa hết, Thư Hàng thấy trước mắt mình rõ nét hẳn lên. Vốn mắt hắn bị cận nhẹ, nguyên nhân cũng là vì mỏi mắt quá độ khi ôn thi đại học, thế mà lúc này bệnh mắt đã không chữa mà tự khỏi rồi. Thậm chí thị lực của hắn còn tăng lên rất nhiều.

Chỉ cần tập trung tinh thần lực, hắn có thể thấy được… cái chân trên thi thể con ruồi ở hàng rào sân vận động cách đó những mười mét!

- Bình tĩnh, bình tĩnh. Xem thử các phương diện khác đã. Cường độ thân thể và sức chịu đựng đều tăng lên rõ rệt, để xem sức lực thế nào.- Tống Thư Hàng cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Trên thực tế thì trong lòng hắn đã sớm không thể bình tĩnh được nữa. Trạng thái của hắn lúc này như thể đang say rượu vậy, não bộ thì liều chết có gắng trấn tĩnh nhưng thân thể lại rất thành thật thể hiện sự phấn khích của mình.

Hắn nắm chặt tay, chỉ cảm thấy trên hai tay có luồng sức mạnh vô cùng không có chỗ phát tiết, khiến cho lòng hắn dấy lên xúc động muốn xé xác cả hùm beo.

Hắn liếc mắt về khu tập tạ, nơi đó đặt hai loại tạ khác nhau.

Tạ dùng trong trường học, loại dành cho nam nặng 5 kg, cho nữ là 4 Kg.

Tống Thư Hàng tiến đến nhặt quả tạ to lên, ước lượng trên tay, muốn thử xem lực cánh tay của mình hiện tại thế nào.

Thế nhưng ngay khi nhặt quả tạ lên thì hắn đã sửng sốt…đây chắc chắn là tạ chứ không phải bóng rổ hay bóng đá đó chứ?

Sức mạnh tăng lên, vô cùng rõ ràng.

Lúc này Tống Thư Hàng thực sự muốn ném quả tạ này đi xem mình ném được bao xa, thế nhưng hắn kìm nén cái ham muốn ấy lại. Trời biết mình ném được bao xa, lỡ may gây họa thì chết bỏ.

- Vì một ngụm thuốc, thậm chí không chừng còn là bán thành phẩm hoặc sản phẩm thất bại mà thân thể đã được cường hóa đến mức này. Nếu mà uống hết thối thể dịch hoàn chỉnh, có khi nào biến thành đại lực sĩ có thể cho ngựa chạy trên tay, dùng răng kéo máy bay luôn không nhỉ?

Mở cửa kí túc xá, hắn đi đến phòng bếp, nhìn thứ nước thuốc trong nồi nấu lẩu.

- Thối thể dịch, thuốc đúng như tên, thực sự là thối thể dịch mà!

Ngày hôm ấy, người đàn ông tên Tống Thư Hàng, thật sự quỳ rạp!

Sau khi vào Nhóm Cửu Châu Số 1, thiên kiếp, linh quỷ, băng châu, sức mạnh kì lạ của Vũ Nhu Tử và dược liệu thần kì mà cô gửi tới, hết thảy đánh ầm ầm vào thế giới quan của Tống Thư Hàng.

Mà thối thể dịch bản đơn giản hóa trong tay đã tung cho thế giới quan của hắn một đòn trí mạng.

Ngày 4 tháng 6 năm 2019.

Hôm ấy, thế giới quan mà Tống Thư Hàng dùng khoảng 18 năm để xây dựng nên ầm ầm sụp đổ, đổ tan tành sạch bách, không để lại cho hắn tí mảnh vụn nào.

Thế giới quan của một con người thành lập nên thật không dễ dàng, vậy mà phá nát lại đơn giản như thế đó.

- Mà thôi, cái thứ như thế giới quan này nát thì cứ nát đi. Nát rồi nhìn thế giới mới càng thêm chân thực.- Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Lúc này đây, thần kinh thép của hắn phát huy tác dụng.

Đầu tiên, hắn thu dọn sạch sẽ “thối thể dịch” còn sót lại trong nồi, không lưu lại chút dấu vết nào. Tạm thời… hắn không dám uống thứ này nữa.

Sau đó, Tống Thư Hàng đi tắm một cái. Lúc tắm hắn còn phát hiện … mình trắng ra kha khá? Làn da này trắng hồng rạng rỡ, mịn màng khỏe mạnh, còn mướt hơn cả da dẻ con gái!

Má ơi, tí nữa đám bạn cùng phòng đi chơi về thấy mình trắng bóc ra chỉ trong có một buổi chiều, phải giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ nói mình bôi kem dưỡng da tắm trắng loại mới à?

Được rồi, vụ này không quan trọng lắm.

Quan trọng là… đám người trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đều là nhà tu chân chân chính a a a a a!

Quả nhiên, mình không tài nào bình tĩnh cho nổi!

Làm sao mà hắn bình tĩnh được? Cho dù là ai gặp tình huống này cũng không hơn gì hắn đâu đúng không!

Một nhóm chat bị mình coi là trại tâm thần tập trung đám trẻ trâu dở hơi nghiện tiên hiệp, đột nhiên vèo một cái, cả nhóm biến thành nhà tu chân thật đến không thể thật hơn, cao xa vời vợi.

Vụ này còn kích thích hơn trúng số năm triệu ấy chứ!

So với “tu chân”, năm triệu còn không bằng một cái lông chân!

Hai rương dược liệu Vũ Nhu Tử cho hắn còn đắt xa so với cái giá đó.

Tiếp theo phải làm thế nào giờ?

Biết rằng trên thế giới thật sự có “tu chân”, có các loại dược liệu thần kì, có linh đan diệu dược, còn biết Nhóm Cửu Châu Số 1 tồn tại!

Tống Thư Hàng tự hỏi, giờ mình phải làm gì đây?

Hắn đến trước máy tính, đăng nhập tài khoản chat.

Hít sâu một hơi, con trỏ lướt qua Nhóm Cửu Châu Số 1 trong cửa sổ chat. Con người không biết sợ hãi, chỉ khi biết nhiều hiểu nhiều mới sinh lòng e sợ. Con trỏ dừng lại trên icon Nhóm Cửu Châu Số 1… lần này click vào đây đã khác hẳn so với lần trước rồi.

Giờ phút này, cánh cửa thoát ly khỏi thế giới con người phàm tục đang ở ngay dưới ngón tay hắn, ngay trên màn hình máy tính này đây!

Hắn có hai lựa chọn.

Làm một người bình thường sống một cuộc đời bình thường?

Hay là dung nhập và tiếp xúc với các tu sĩ trong Nhóm Cửu Châu Số 1, hòa nhập thế giới của họ, trở thành một tu sĩ, bước lên con đường tu chân nguy hiểm ngập tràn?

Tu chân có nguy hiểm. Chưa nói tới cái khác, ít nhất là có ‘thiên kiếp” rồi kia. Lôi kiếp giáng xuống Tô Thị A Thập Lục ở thành phố H khủng khiếp như thế, mà chỉ là lôi kiếp hậu thiên tam phẩm thôi đấy.

Tô Thị A Thập Lục có tiền bối A Thất bảo vệ bên cạnh mà vẫn độ kiếp thất bại, bị thương nặng. Nếu không có tiền bối Tô Thị A Thất ở đó thì không biết sống chết thế nào.

Mà bản thân Tống Thư Hàng không có tiền bối lợi hại như thế, giả như hắn gặp lôi kiếp kinh dị như vậy thì nói không chừng còn bị đánh cho xương cốt cũng thành tro?

Tống Thư Hàng do dự…một giây!

Sau đó hắn ra sức nhấn vào icon của Nhóm Cửu Châu Số 1.

Chương 31: Bắc Hà Tán Nhân đau thấu ruột gan

Cho dù trên đường tu hành gặp phải lôi kiếp khủng bố như Tô Thị A Thập Lục thì đã sao? Dù cho gặp phải kiếp nạn lớn hơn nữa thì thế nào?

Đáp án còn cần phải nói à?

Dù gặp phải vô số hiểm nguy, gánh chịu bao nhiêu kiếp nạn đi nữa, dù có thể gặp phải nguy hiểm thân tử đạo tiêu bất kỳ lúc nào.

Thế nhưng, cuộc sống bình thường của người phàm há có thể sánh được với cuộc đời vĩ đại phóng khoáng kia?

Đã sớm nói rõ sống chết có mệnh, vậy thì đã sao?

Hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này. Trừ khi là những kẻ chỉ biết ăn no chờ chết, hoặc là kẻ gan nhỏ như chuột, bằng không thì ai lại bỏ qua cơ hội tuyệt vời như thế đây?

Đúng lúc trên nhóm Cửu Châu Số 1 có người đang nói chuyện.

Là Vũ Nhu Tử đang kể lại những chuyện gặp phải ở thành phố J cho Bắc Hà Tán Nhân nghe, nói cô ấy gặp gỡ Tống tiền bối thế nào, tìm được Quỷ Đăng Tự ra sao, bắt linh quỷ kiểu gì.

Lúc nhìn thấy Vũ Nhu Tử đang online, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ngón tay của hắn gõ liên tục trên bàn phím, gửi đi dòng chat đầu tiên của mình ở trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Chào các tiền bối.”

Chỉ là một câu chào hỏi bình thường, bất quá thân là một người mới, mở đầu như thế là được rồi nhỉ?

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Là vị tiền bối nào đang online vậy? Xin chào tiền bối.”

Cô nàng Vũ Nhu Tử này đúng lúc cũng đang online, đối với cô mà nói, phàm là người ở trong nhóm thì ngoại trừ Tô Thị A Thập Lục ra, ai cũng là tiền bối hết.

“Hể? Thư Sơn Áp Lực Đại?”

Bắc Hà Tán Nhân có chút ngạc nhiên.

Hắn nhớ rõ mười mấy hôm trước, chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân bất cẩn thêm nhầm một phàm nhân. Nhưng đối phương vẫn luôn không trồi lên nói chuyện, Bắc Hà Tán Nhân thiếu chút nữa đã quên mất trong nhóm vẫn còn một người như thế.

Vốn dĩ còn nghĩ đối phương sẽ out khỏi nhóm này sớm thôi, bởi vì đối với người bình thường không biết người trong nhóm chỉ toàn tu chân giả thế này, chỉ xem nội dung chat thôi nhất định sẽ cho rằng mình vào nhầm một nhóm có bệnh thần kinh, sau đó sẽ quyết đoán out khỏi nhóm ngay.

Không ngờ lâu như thế mà Thư Sơn Áp Lực Đại này vẫn còn ở lại trong nhóm. Hơn nữa vừa mới mở miệng đã gọi người khác là tiền bối, lẽ nào người này đã phát hiện sự đặc biệt của nhóm này rồi sao?

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Xin chào Bắc Hà tiền bối. Vũ Nhu Tử, cảm ơn hai rương dược liệu của cô!”

“Ôi ôi ôi? Là Tống tiền bối ư!!”

Vũ Nhu Tử lập tức phản ứng lại, vui vẻ đáp lời. Cô vẫn không tìm được vị tiền bối nào có tên tục gia là Tống Thư Hàng ở trong nhóm cả, không ngờ hôm nay Tống tiền bối cư nhiên lại online.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Vũ Nhu Tử, cô gọi ta là Thư Hàng là được rồi. Ta chỉ là người thường bị Hoàng Sơn Chân Quân vô tình thêm nhầm vào nhóm thôi. Lại nói lý do ta bị thêm nhầm vào chính là vì tài khoản của ta và cô chỉ khác nhau có một số hiệu. Hoàng Sơn Chân Quân vốn định thêm cô, nhưng nào ngờ lại thêm nhầm ta vào đấy.”

“A? Tống tiền bối nói thế thì ta mới để ý, hóa ra ID của chúng ta chỉ khác nhau có một số thôi. Chúng ta thật sự rất có duyên đó!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ gõ chữ. Xem ra cô nàng này nhất thời không đổi được cái xưng hô Tống tiền bối rồi.

Bắc Hà Tán Nhân xem tới đây là hiểu ra, vị ‘tiền bối Tống Thư Hàng tốt bụng trong nhóm’ mà Vũ Nhu Tử vô tình gặp được lúc ở

Giang Nam chính là Thư Sơn Áp Lực Đại này.

Cũng có thể hiểu được vì sao đối phương vừa nói chuyện lại gọi mọi người là tiền bối.

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu như ngươi bắt đầu trò chuyện ở trong nhóm, chứng tỏ ngươi đã nhìn ra thứ gì từ chỗ Vũ Nhu Tử rồi đúng không?”

Bắc Hà Tán Nhân lại gửi kèm theo một cái icon mỉm cười.

Khả năng gieo quẻ của Hoàng Sơn Chân Quân có vẻ khá lợi hại đấy, giỏi hơn tên tiện nhân Đồng Quái Tiên Sư kia nhiều lắm. Vị tiểu hữu này quả nhiên là có duyên với người trong nhóm. Nhưng mà lúc trước tại sao Hoàng Sơn Chân Quân không chịu nói kết quả quẻ bói ra nhỉ?

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối có thể nhìn ra điều gì từ chỗ ta chứ?”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Nếu nói ra thì quả thật có liên quan khá lớn với Vũ Nhu Tử, trong lúc giúp cô ấy tìm kiếm Qủy Đăng Tự, ta quả thực có cảm giác được cô ấy khác hẳn với người bình thường. Nhưng quan trọng nhất là hai rương dược liệu dùng để luyện chế thối thể dịch phiên bản đơn giản hóa mà cô ấy gửi đến hôm nay, vừa rồi ta đã thử một lần dựa theo đơn thuốc của Dược Sư... Vừa mới uống thử một ngụm nước thuốc.”

“Ồ? Chẳng lẽ ngươi luyện chế thối thể dịch thành công rồi à?”

Bắc Hà Tán Nhân nói với vẻ kinh ngạc. Một phàm nhân bình thường, nhận được dược liệu mà Vũ Nhu Tử đưa cho, sau đó dưới tình huống không có ai hướng dẫn, chỉ dựa theo đơn thuốc của Dược Sư cho thôi mà có thể luyện chế thành công á?

Từ khi nào mà luyện đan trở nên dễ dàng như thế?

Hay là tên Tống Thư Hàng này có loại thể chất may mắn khủng bố nào đó cho nên vận khí nghịch thiên?

Vận may là chuyện huyền ảo khó mà nói rõ, nhưng mọi người không thể phủ nhận sự tồn tại của nó. Bắc Hà Tán Nhân có quen một kẻ có được khí vận nghịch thiên, kẻ kia không cần làm gì cả, mỗi khi hết tiền thì chỉ cần đi ra ngoài dạo một vòng thôi là có thể nhặt tiền đến mỏi tay. Ra ngoài một vòng thôi đã kiếm đủ cho hắn tiêu đến mấy ngày.

Chỉ tiếc rằng rõ ràng có được khí vận mạnh mẽ dường ấy, nhưng lại không có chút thiên phú tu luyện nào. Bằng không kiểu gì Bắc Hà Tán Nhân cũng sẽ thu hắn làm đệ tử.

Vũ Nhu Tử cũng kinh ngạc nói:

“Tống tiền bối, dược liệu của ta hẳn là trưa hôm nay mới chuyển đến nơi thôi mà? Tính ra thì nhiều nhất chỉ đủ thời gian luyện ra được một lò đan dược thôi chứ? Chẳng lẽ tiền bối ngươi làm một lần là thành công luôn à?”

“Ta cũng không biết mình thành công hay thất bại nữa… Tuy rằng tiến hành từng bước dựa trên thứ tự của đơn thuốc, nhưng đến loại dược liệu thứ bốn mươi thì có chút chuyện ngoài ý muốn.”

Tống Thư Hàng lại nói tiếp:

“Cuối cùng ta chỉ có được chừng năm muỗng nhỏ thối thể dịch thôi, ta cũng đã dùng thử một chút, thân thể khỏe mạnh lên rất nhiều. Từ thị lực, sức mạnh thân thể, sức chịu đựng hay khí lực, toàn bộ đều được tăng cường.”

“Có những điểm đó thì quả thật chứng minh ngươi đã luyện chế thành công rồi. Dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn đi chăng nữa thì nhiều nhất cũng chỉ là phẩm chất của thối thể dịch giảm đi một chút mà thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân khẳng định.

Thối Thể Dịch là nước thuốc căn bản nhất, kháng tính rất thấp.

Cho nên nó khác với những đan dược phẩm chất cao khác, yêu cầu đối với phẩm chất của nó không cao lắm. Dù cho thứ luyện chế ra có phẩm chất tương đối thấp đi nữa cũng không sao, dùng nhiều thêm một chút cũng có thể sinh ra hiệu quả y hệt, đây chính là một trong số các lý do dù hiệu quả của Thối Thể Dch bản đơn giản hóa của Dược Sư chỉ bằng một nửa so với bản cũ, nhưng vẫn được mọi người ở trong nhóm tán dương.

Nếu như là đan dược phẩm chất cao, phẩm chất kém một chút thì hiệu quả sẽ khác rõ rệt, hơn nữa cũng không thể dùng số lượng nhiều để tích lũy dược lực được. Đan dược càng phẩm chất cao thì kháng tính lại càng mạnh. Đan dược phẩm chất kém một bậc thì cần dùng hơn cả trăm viên để bù vào. Dùng càng nhiều thì dược kháng tính lại càng mạnh, dần dà sẽ khiến loại đan dược phẩm chất cao này không còn hiệu quả đối với tu luyện giả nữa.

"Nói ra thì thật sự ta càng muốn biết Thư Hàng tiểu hữu ngươi luyện ra được mấy lò thối thể dịch? Thành công mấy lần thế?"

Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi thử.

"Mấy lò ấy à? Hẳn là chỉ có một lò thôi. Bởi vì ta chỉ có một cái bếp điện từ mà thôi."

Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Hắn còn chưa gửi lên thì Vũ Nhu Tử đã nói trước:

"Chắc là Tống tiền bối chỉ mới luyện chế có một lần mà thôi. Bởi vì lúc dược liệu của ta gửi đến đấy tới giờ chỉ mới có năm sáu giờ mà thôi."

"Một lần, ngay lần đầu tiên đã thành công?!"

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên cảm giác đầu gối của mình muốn nhũn ra, thật muốn quỳ xuống khóc to. Hắn là tán nhân, lúc vừa bắt đầu tu luyện toàn bộ chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Năm đó khi hắn luyện chế thối thể dịch thì thất bại bao nhiêu lần nhỉ? Căn bản đã chẳng thể nào nhớ rõ được! Tóm lại là hắn thất bại rất nhiều lần, thất bại tới mức táng gia bại sản mới có thể mò mẫm ra được cách luyện chế thối thể dịch cơ đấy! Tuy rằng lúc ấy thứ hắn luyện chế là thối thể dịch bản cũ, nhưng thật sự là người so với người tức chết người mà!

Lại nói, bếp điện từ kia là cái gì? Lò luyện đan kiểu mới à?

Chẳng lẽ nha đầu Vũ Nhu Tử kia còn tặng một cái lò đan luyện đan cho Tống Thư Hàng tiểu hữu? Lò luyện đan kiểu mới này có thể gia tăng xác xuất thành công?

Nghĩ tới đây, Bắc Hà Tán Nhân thử hỏi:

"Thư Hàng tiểu hữu, lẽ nào bếp điện từ mà ngươi nói khi nãy là lò luyện đan kiểu mới à?"

"Hả? Có loại lò luyện đan như thế à?"

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

Lúc nhìn thấy Vũ Nhu Tử hỏi theo, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy ruột gan mình ẩn ẩn nhói lên… sao hắn lại có dự cảm là câu trả lời tiếp theo của Tống Thư Hàng sẽ khiến giọt nước mắt của hắn chảy ngược thế này!

"..."

Tống Thư Hàng nhìn bếp điện từ nằm trong bếp, ngón tay lướt thoăn thoắt trên bàn phím.

"Không phải, là bếp từ gia dụng do một công ty tên Uy Chấn sản xuất."

Chương 32: Tán tu và môn phái

“Bếp điện từ chứ không phải lò luyện đan á? Là cái bếp điện từ dùng để nấu ăn ấy hả?”

Bắc Hà Tán Nhân cảm giác huyết áp của mình đang tăng cao.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng trả lời:

“Đúng vậy.”

“Ha ha, không hổ là Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Vậy lò đan thì sao? Ngươi dùng lò đan gì?”

Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi tiếp.

“Ách, nếu như nhất định phải nói là lò luyện đan thì chắc là nồi lẩu đấy.”

Tống Thư Hàng cảm giác mặt mình đỏ bừng lên. Chẳng giống phong cách tiên hiệp chút nào, khiến hắn cảm thấy có phần xấu hổ.

“Nồi lầu? Là loại lò luyện đan kiểu gì thế? Không… đợi đã. Ngươi đừng có nói với ta, cái nồi lẩu đấy chính là cái loại nồi dùng để ăn lẩu nhé?”

Bắc Hà Tán Nhân dùng sức gõ mấy chữ.

“Ừ, đúng là cái đó.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“…”

Bắc Hà Tán Nhân chỉ còn một chuỗi câm nín tuyệt đối.

Hắn sâu sắc cảm thấy… kinh nghiệm luyện đan của mình bao năm nay quả nhiên uống phí. Người ta lần đầu tiên luyện đan, dùng bếp điện từ với nồi lẩu thôi cũng có thể luyện ra được thối thể dịch, còn hắn hiện tại luyện mười lò mà vẫn còn thất bại một hai lò đây.

Hồi lâu sau hắn mới lên tiếng hỏi:

“Ta có thể chửi tục một tiếng không?”

“Mẹ kiếp!”

Cuồng Đao Tam Lãng đã mắng trước một bước.

"Mẹ kiếp!"

Đồng Quái Tiên Sư nối gót sát theo sau.

"Mẹ kiếp!"

Túy Nguyệt Cư Sĩ giữ nguyên đội hình. Nói tới Túy Nguyệt Cư Sĩ, dường như cũng là một ID thường xuyên xuất hiện trong nhóm, chắc hẳn là một vị tiền bối thường xuyên hoạt động. Nhưng không hiểu tại sao, mỗi lần Tống Thư Hàng nhìn thấy hắn nói chuyện luôn cảm giác nhìn thật quen mắt, nhưng quay đầu một cái đã quên béng hắn là ai.

"Khốn kiếp, ba người các ngươi đều mắng xong rồi, ta mắng cái quỷ gì nữa đây?"

Bắc Hà Tán Nhân buồn bực nói:

"Xem tuyệt chiêu của ta đây, @Dược Sư, tới lúc ngươi ra trận rồi, Dược Sư huynh!"

"Đây."

Dược Sư trồi lên, hắn vẫn luôn im lặng xem nhật ký chat nãy giờ.

Một hồi sau, hắn cứ viết viết lại xóa xóa một lúc mới gõ ra được một câu:

"Tiểu hữu, có thể tả lại quá trình ngươi luyện dược không? Đặc biệt là lúc ngoài ý muốn khi cho loại dược liệu thứ bốn mươi mà ngươi nói đấy."

Hai mắt của Vũ Nhu Tử sáng lên:

"Ồ, Tống tiền bối, bước này ta cũng rất muốn biết, ta đã thất bại ở bước này mấy lần rồi!"

Có Vũ Nhu Tử ở đây, Tống Thư Hàng dễ dàng gia nhập vào cuộc trò chuyện của Nhóm Cửu Châu Số 1 hơn hẳn. Đương nhiên, đây cũng có một phần là do hắn đã im lặng theo dõi hơn mười ngày nay, thế nên đã biết rõ tính cách của mấy người trong nhóm.

"Không thành vấn đề, ta sẽ tả sơ lại một chút."

Tống Thư Hàng bắt đầu:

"Đầu tiên là ta cho nhân sâm cắt miếng vào, sau đó thêm một ca nước."

"Đợi đã, thêm nước?"

Tốc độ gõ chữ của Dược Sư bạo tăng, vội hỏi:

“Tại sao phải thêm nước?”

“Bởi vì nếu như không thêm nước, nhân sâm cho vào nồi sẽ cháy mất thì sao?”

Tống Thư Hàng đáp, trong lòng hiểu rõ, quả nhiên mấy người trong nhóm này luyện chế thối thể dịch không cần cho thêm nước.

“Ồ, cũng đúng. Ngươi dùng là bếp điện từ với nồi lẩu mà.”

Bắc Hà Tán Nhân cảm thán, vì sao sau khi biết được chân tướng thì ta lại cảm giác ruột gan càng đau đớn hơn thế này?

Dược Sư yên lặng gật đầu:

“Có lý. Ngươi nói tiếp đi, đầu tiên cho thêm nước chắc sẽ không tạo thành ảnh hưởng lớn về sau.”

Theo Tống Thư Hàng bắt đầu miêu tả, trong đầu của mấy vị tiền bối trong nhóm đều xuất hiện hình ảnh thế này.

Một vị nam tử khí chất nho sinh tên Tống Thư Hàng, ngồi ngay ngắn bên cạnh… bếp điện từ, bên trên để một nồi lẩu, sau đó hắn lại nghiêm túc cho dược liệu của thối thể dịch vào, bắt đầu luyện chế nước thuốc.

Tại sao cứ có cảm giác sai trái thế nào ấy nhỉ?

Vì cái quần què gì mà luyện đan lại có thể liên quan đến bếp điện từ và nồi lẩu kia chứ!

Tống Thư Hàng thì không nghĩ nhiều như thế, hắn kể sơ qua quá trình luyện đan của mình, cũng kèm theo kinh nghiệm đối với độ lửa và thời gian của bản thân vào. Đồng thời cũng kể lại một số vấn đề và cơ hội mà mình gặp phải trong lúc luyện chế thối thể dịch.

Nghe những gì Tống Thư Hàng miêu tả, thấy hắn từng chút từng chút phân tích ra đơn thuốc mà mình đã cải biên, Dược Sư cảm giác vui mừng sâu sắc, khiến hắn có một loại cảm giác như cao sơn lưu thủy gặp tri âm.

“Mãi cho đến lúc thêm loại dược liệu thứ bốn mươi thì thối thể dịch trong nồi đột nhiên phát ra mùi tanh và khét, nước thuốc trong nồi bốc hơi rất nhanh. Chớp mắt một cái chỉ còn lại chừng một phần năm mà thôi.”

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Tới lúc này thì ta không hiểu lý do là gì. Chỉ có thể suy đoán đây là một loại thuốc dẫn nào đó chăng?”

“Ta cũng gặp phải tình huống như thế, sau đó nước thuốc sẽ bốc hơi khô cạn rất nhanh.”

Vũ Nhu Tử kêu lên.

“Bản thiên sư cũng như thế.”

Đồng Quái Tiên Sư gật đầu nói. Bọn họ cũng không phải luyện đan sư, thế nhưng thân là tu luyện giả, luyện chế một số đan dược cấp thấp bình thường cũng không thành vấn đề.

“Bởi vì vị dược liệu đó chính là thuốc dẫn, vừa mới cho vào đã đại biểu cho công đoạn chiết xuất cuối cùng đã bắt đầu. Mà khi các ngươi mới bắt đầu luyện dược đã không nắm chuẩn độ lửa và thời gian. Vừa cho loại thuốc dẫn thứ bốn mươi vào thì sẽ dẫn đến tình trạng này. Muốn không bị thì chỉ có thể mày mò lấy kinh nghiệm, không có đường tắt.”

Dược Sư trả lời.

Đồng dạng, nếu như xảy ra tình huống thế này thì chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và nhãn lực để giải quyết.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi làm cách nào để vượt qua cửa này?”

Dược Sư tò mò hỏi.

“Ta thấy nước thuốc bị bốc hơi nhanh quá, nên trước tiên cho thêm một ca nước, hy vọng có thể giảm bớt tốc độ bốc hơi.”

Tống Thư Hàng nhớ lại rồi nói.

“Lại thêm nước à? Ừm... có lẽ đó cũng là một cách giảm bớt không tệ. Sau đó thì sao? Thêm nước cũng chỉ có thể giảm bớt, chỉ trị được ngọn, không trị được gốc.”

Dược Sư hỏi, đồng thời trong lòng hắn lại cân nhắc đến tính thực dụng của việc cho thêm nước, bất quá hắn lại nghĩ nhiều hơn. Nếu như gặp phải tình huống thế này, đổi nước thành một số nước thuốc đặc chế khác thì có thể còn giúp giảm bớt tốc độ bốc hơi của nước thuốc nhiều hơn nữa.

“Sau đó ta dứt khoát bỏ hết bốn loại dược liệu cuối cùng vào một lúc luôn, lại chỉnh nhiệt độ lớn nhất để nấu. Cuối cùng nắp nồi bị bắn văng ra, nửa nồi thối thể dịch sau cùng còn lại chừng năm muỗng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Năm muỗng, nếu như muỗng ngươi dùng không phải loại muỗng cho trẻ em thì năm muỗng đó đã là rất nhiều rồi đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân thở dài… bình thường, mỗi lần luyện chế thối thể dịch thì sau cùng chỉ còn được chừng ba muỗng là nhiều thôi.

“Dược hiệu so với trước kia thì sao? Ồ… ta quên mất đây là lần đầu tiên ngươi luyện thối thể dịch.”

Dược Sư buồn bực nói:

“Để ta luyện chế dựa theo cách ngươi nói một lần cái đã, đợi sau khi có kết quả thì ta sẽ phát biểu ý kiến của mình.”

Nói xong thì Dược Sư lập tức out.

“Ha ha, ở phương diện luyện dược này, Dược Sư huynh vẫn cứ nóng vội như thế. Đợi sau khi hắn luyện chế xong rồi, nếu giống như hắn đã nói, cách luyện chế của ngươi có thể luyện ra được thối thể dịch bản đơn giản hóa thì đám người sau này dùng cách của ngươi để luyện dược sẽ nợ ngươi một phần nhân tình rồi. Phần nhân tình này, đối với ngươi mà nói quả thật là chuyện tốt không thể tả.”

Bắc Hà Tán Nhân gửi lên một icon tươi cười.

Tống Thư Hàng đã chịu nói chuyện trong nhóm, vậy thì có nghĩa là hắn muốn tiếp xúc với tu chân. Thực tế thì từ sau khi hắn luyện chế và dùng thối thể dịch xong thì hắn cũng có thể xem như đã bước một chân vào thế giới tu chân rồi.

“Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu, hoan nghênh ngươi gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1.”

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp:

“Vốn mấy chuyện này nên là chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân giải thích với ngươi mới đúng, dù sao thì cũng là do hắn thêm ngươi vào, cũng vì có duyên với hắn nên mới giữ ngươi lại. Có điều hôm nay con đại yêu khuyển nhà hắn lại giở chứng giận dỗi, cho nên để ta giúp hắn vậy.”

Con đại yêu khuyển nhà Hoàng Sơn Chân Quân có vẻ rất có cá tính nhỉ? Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

“Nếu như ngươi đã lựa chọn bước vào con đường tu hành thì có một số việc ta phải nói rõ cho ngươi biết trước. Con đường tu hành này cũng không dễ dàng như ngươi nghĩ đâu. Trên đường có vô số kiếp nạn, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải tai ương ngập đầu.”

“Ta cũng biết đại khái rồi, trận lôi kiếp ở thành phố H hôm trước ta cũng đã thấy qua.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử lại giải thích thêm:

“Tống tiền bối ở khá gần thành phố H và thành phố J.”

“Ngay cả lôi kiếp của A Thập Lục ngươi cũng biết, xem ra từ khi vào nhóm tới nay ngươi vẫn luôn chú ý dõi theo chúng ta đúng không?”

Bắc Hà Tán Nhân trêu ghẹo.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng xấu hổ cười gượng. Hắn không thể nói mình mới đầu vẫn xem mọi người trong nhóm là một đám mắc bệnh ảo tưởng, mỗi ngày lấy họ mua vui được.

“Nếu như ngươi đã chuẩn bị tâm lý xong rồi thì ta cũng nói thẳng vào chủ đề chính đi vậy.”

Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục nói:

“Nếu như Thư Hàng tiểu hữu ở lại nhóm này, hiển nhiên là muốn tìm hiểu phương pháp tu chân từ chỗ chúng ta rồi. Như vậy, dựa theo truyền thống của nhóm Cửu Châu Số 1 chúng ta, bây giờ ngươi có hai lựa chọn. Tán tu, hoặc là gia nhập môn phái của một vị tiền bối nào đó trong nhóm.”

Nhóm Cửu Châu Số 1 thêm nhiều người như vậy, tự nhiên sẽ có cách xử lý riêng của mình. Bất quá, người mới toanh, không biết chút xíu nào về tu luyện như Tống Thư Hàng thế này thì đúng là đầu tiên.

Chương 33: Tu chân, chính tại dưới đầu ngón tay

Vũ Nhu Tử lập tức kêu to:

“Tống tiền bối gia nhập Linh Điệp Đảo của chúng ta đi, Linh Điệp Đảo chúng ta nhiều tài nguyên, công pháp cường đại, hơn nữa lại có ta ở đây, có thể bảo kê cho tiền bối!”

“Vũ Nhu Tử đừng ngắt lời, để cho ta nói xong đã.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Vũ Nhu Tử ngượng ngùng rụt lại.

“Hai bên có gì khác nhau sao?”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

Bắc Hà Tán Nhân đáp:

“Hai bên đều có chỗ tốt và chỗ xấu. Nhưng tóm lại, ưu thế của môn phái lớn hơn nhiều so với tán tu. Cho nên, trước tiên nói tới việc gia nhập môn phái đi.”

“Nếu như gia nhập môn phái thì sẽ có sư phụ chuyên môn chỉ dạy cho ngươi tu luyện, truyền thụ kinh nghiệm, theo dõi sát sao miễn cho ngươi gặp phải sai lầm khi tu luyện, có thể bớt được rất nhiều thời gian. Hơn nữa, chỉ cần ngươi có thiên phú, đủ chăm chỉ, tài nguyên, công pháp, động thiên tu luyện cũng sẽ không ít. So ra, nếu chọn cái này thì thích hợp với người toàn tâm toàn ý tu luyện.”

“Thế nhưng… Nếu như gia nhập môn phái thì ngươi phải tuân thủ môn quy, đóng góp cho môn phái, chung quy ngươi nhận được nhiều tài nguyên của môn phái như thế, phải đóng góp cho môn phái là đương nhiên. Đặc biệt là giống như môn phái của Thông Huyền đại sư vậy, vào đó thì phải cạo trọc đầu, còn phải tuân thủ đủ loại quy tắc của Phật môn. Phải cắt đứt với người thân ở phàm tục, chăm chỉ tu luyện mãi cho tới khi xuất sư mới thôi. Nếu như xui xẻo thì có khi cả đời cũng không thể gặp lại song thân.”

Trước đây thiếu chút nữa là Bắc Hà Tán Nhân đã bị lừa đi làm tiểu hòa thượng rồi, cho nên oán niệm đối với Phật môn khá sâu đậm.

Vân Du Tăng Thông Huyền trồi lên, gửi một cái icon cười ngây ngô.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức bổ sung:

“Oa ha ha, thật ra không chỉ môn phái của Thông Huyền đại sư thôi đâu, một số môn phái khác cũng cần phải xa rời người thân. Dù sao thì môn phái cần các đệ tử tập trung lại sinh hoạt trong nội môn. Nếu như không xuất sư thì rất ít khi có thể ra ngoài hoạt động.”

Vân Du Tăng Thông Huyền lại gửi thêm một cái icon cười toe toét… hóa ra cái icon cười ngây ngô khi nãy mà vị đại sư này gửi lên là để uy hiếp Bắc Hà Tán Nhân à?

“Không có trả giá sao có thể nhận được hồi báo, đấy là đương nhiên.”

Tống Thư Hàng hiểu điều này, nhưng trong lòng hắn biết, bản thân mình không thích hợp gia nhập môn phái.

Ít nhất là không thích hợp với bản thân của hiện tại. Hắn còn chưa chuẩn bị xa rời người thân, xa quê hương để tu hành. Hắn vẫn còn nhiều điều lưu luyến trên thế giới này.

“Tống tiền bối, Linh Điệp Đảo chúng ta khá tự do ở phương diện này. Chỉ cần ngươi có thể tu luyện đến cảnh giới Chiến vương hậu thiên tam phẩm, thì mỗi năm đều có thể rời khỏi Linh Điệp Đảo một khoảng thời gian, hơn nữa còn có ta ở đây, ta có thể giúp tiền bối người lấy được độ tự do lớn nhất.”

Vũ Nhu Tử hãy còn đang quảng cáo cho đảo Linh Điệp.

“Cảm ơn cô.”

Tống Thư Hàng chân thành nói.

Tuy nhiên Chiến vương hậu thiên tam phẩm không phải xa vời bình thường đâu.

Vũ Nhu Tử bị người ở trong nhóm xem là thiên tài, cô bắt đầu tu luyện từ nhỏ, tới đây giờ đã hơn hai mươi năm rồi ấy chứ? Cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Chiến vương hậu thiên tam phẩm mà thôi.

Tống Thư Hàng cảm thấy chính mình tuyệt đối không phải là thiên tài, nếu như đợi bốn năm chục năm sau mình mới đạt tới cảnh giới này thì cơ bản xem như không thể nhìn mặt cha mẹ cả đời mất rồi còn gì?

“Khụ khụ! Tiếp theo ta lại nói một chút về tán tu cho ngươi vậy, chắc ngươi cũng nhận ra, ta chính là tán tu.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

“So với gia nhập môn phái thì tán tu không có thầy chỉ đạo tu luyện, không có tài nguyên, không có địa điểm tốt để tu luyện, tất cả đều phải dựa vào bản thân mình. Điểm tốt duy nhất có lẽ chính là tự do không có điều gì trói buộc nhỉ?”

Tán tu rất cực khổ, Bắc Hà Tán Nhân ở trong đám tán tu xem như có phần may mắn, khi hắn còn trẻ tuổi đã kết giao làm bạn với Tô Thị A Thất rồi được hắn giúp đỡ rất nhiều. Sau này lại được Tô Thị A Thất đề cử, gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1. Trong nhóm này, hắn như cá gặp nước, thực lực giờ đã đạt tới Linh hoàng ngũ phẩm đỉnh phong, chỉ thiếu một bước nữa thôi là sẽ tiến cấp.

Nếu như là tán tu bình thường, không có thầy dạy, không có tài nguyên, không có tình báo, không có động thiên phúc địa, tu luyện đến cảnh giới nhị phẩm hay tam phẩm thì sẽ khó mà bước thêm được nữa, tuổi thọ vừa hết sẽ hóa thành tro bụi.

“Vậy công pháp và tài nguyên của tán tu là từ đâu mà có?”

Tống Thư Hàng cảm giác tiền đồ của tán tu quả thật quá xa vời.

“Ha ha, nếu như ngươi không gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1 mà nói thì ta sẽ đề cử ngươi đi tìm một môn phái mà gia nhập. Dù sao thì tán tu thật sự rất vất vả, bây giờ không thể so với khi xưa, ở trong phàm tục mà muốn kiếm được linh đan diệu dược thật sự là có muôn ngàn khó khăn. Nhưng nhóm Cửu Châu Số 1 là một nhóm khá đặc biệt, chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân và một số tiền bối có thực lực cao cường và kinh nghiệm dày dặn sẽ hay nhờ vả thành viên trong nhóm giúp đỡ vài việc. Ngươi có thể nhận được một số thù lao mà ngươi muốn từ chỗ bọn họ. Đây cũng là cách mà các vị tiền bối trong nhóm dẫn dắt cho hậu bối. Hoặc khi những thành viên bình thường trong nhóm cần giúp đỡ, nếu như ngươi có thể giúp đỡ được bọn họ cũng có thể nhận được một số hồi báo. Giống như khi ngươi giúp đỡ Vũ Nhu Tử, nhận được hai rương dược liệu chẳng hạn. Đương nhiên, người chịu ra tay hào phóng phá sản như cô nàng Vũ Nhu Tử này cũng không có nhiều. Ngươi đừng tưởng mỗi lần đều có thể dễ dàng nhận được nhiều dược liệu làm thù lao như thế.”

Bắc Hà Tán Nhân lại trêu ghẹo.

“Bắc Hà tiền bối! Ta mới không có phá sản nhé!”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một icon tức giận.

Tống Thư Hàng lại bổ não, tưởng tượng ra bộ dạng đáng yêu phồng má tức giận của cô nàng này, nhất định rất đáng yêu.

Bắc Hà Tán Nhân cười:

“Cho nên, nếu như ngươi lựa chọn làm tán tu thì phải lộ mặt trong nhóm nhiều lên. Chỉ cần ngươi đủ chăm chỉ, bất kể là công pháp, đan dược, tài nguyên, ngươi đều có thể từ từ tìm được. Nói thật thì nhóm Cửu Châu Số 1 cũng xem như một môn phái rồi.”

Tống Thư Hàng nghe tới đây đã cảm thấy động lòng không thôi. Trong khoảng thời gian ngắn, tán tu quả thật là lựa chọn phù hợp với hắn nhất.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Như vậy, giữa môn phái và tán tu, ngươi chọn cái nào?”

Bắc Hà Tán Nhân nói xong thì Đồng Quái Tiên Sư lại nói tiếp, bổ sung thêm:

“Thư Hàng tiểu hữu, chuyện này liên quan tói con đường tu chân ngày sau của ngươi, cho nên ngươi không cần phải vội vàng quyết định. Cứ tỉnh táo suy xét cho thật kỹ đi đã, chọn lựa thật cẩn thận, để tránh sau này hối hận.”

“Cảm ơn tiền bối, ta đã hiểu rõ. Ta chọn tán tu.”

Tống Thư Hàng đã sớm nghĩ kỹ càng.

“Ngươi không muốn suy nghĩ kỹ thêm một chút à? Một khi lựa chọn tán tu thì sau này muốn gia nhập môn phái cũng sẽ rất khó.”

Đồng Quái Tiên Sư nhắc nhở.

Bình thường môn phái đều không nhận tán tu.

Bởi vì vẽ tranh trên một tờ giấy tranh sẽ dễ dàng hơn vẽ trên một tở giấy đã vẽ dở rồi nhiều.

Hơn nữa đối với phương diện trung thành cùng môn phái thì tán tu lại càng không thể so được với những đệ tử được bồi dưỡng từ nhỏ, có quá nhiều yếu tố bất ổn.

Cho nên, trừ khi tán tu đó có thiên phú cực kỳ cao, hoặc tinh thông một phương diện nào đó, bằng không thì rất ít có môn phái nào đồng ý nhận tán tu.

“Đúng vậy, ta đã nghĩ kỹ rồi.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời. Đây là lựa chọn của hắn, dù tốt hay xấu, hắn cũng sẽ không hối hận.

Đồng Quái Tiên Sư gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, Bắc Hà Tán Nhân mới trả lời:

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu như ngươi đã lựa chọn tán tu thì thứ ngươi cần nhất hiện tại chính là tạo nền tảng bằng cách luyện thể chi pháp và minh tưởng pháp môn. Theo thói quen của nhóm Cửu Châu Số 1 chúng ta thì muốn có được thì trước tiên phải trả giá cố gắng trước đã. Nếu như trong nhóm có tiền bối hoặc đạo hữu nào cần giúp đỡ thì ngươi có thể giúp một tay, sau khi hoàn thành yêu cầu của đạo hữu hoặc tiền bối đó xong thì ngươi có thể nhận được một ít công pháp và tài nguyên mà ngươi cần.”

“Chỉ có điều… ngươi hơi đặc biệt một chút, trong nhóm Cửu Châu Số 1 chưa từng có người phàm gia nhập bao giờ. Thực lực của ngươi quá yếu, nếu như không thể tạo nền tảng trước thì có khả năng ngươi khó mà giúp đỡ làm những việc giúp tiền bối hoặc đạo hữu trong nhóm được.”

Dù sao thì người cần chỉ đường giống như Vũ Nhu Tử rất ít. Những việc mà tu sĩ cần giúp đỡ phần lớn đều có liên quan tới tu chân.

Tống Thư Hàng gửi một cái icon cười ngượng.

“Cho nên, nếu như ngươi không ngại thì ta có thể tìm giúp cho ngươi một phần quyền pháp và minh tưởng pháp môn để tạo nền tảng trước, phối hợp với Thối Thể Dịch của ngươi, cũng đủ khiến cho ngươi hoàn thành bước cơ bản trăm ngày, chính thức tiến vào cảnh giới Dược phàm nhất phẩm.

“Sau khi tạo nền tảng thành công thì ngươi có thể hoàn thành một số nhiệm vụ của các tiền bối và đạo hữu trong nhóm. Cũng có cơ hội trả lại phần của ta. Đương nhiên, ta chỉ có thể đưa trước cho ngươi một bộ pháp môn tu luyện căn bản nhất mà thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân lại bổ sung:

“Ngoài ra, nếu như ngươi có thể tìm được khí huyết đan thì có thể giảm bớt thời gian trăm ngày tạo nền tảng này.”

Nhóm Cửu Châu Số 1 vốn là một nhóm nhỏ dùng để giúp đỡ lẫn nhau, các tiền bối sẽ thường xuyên giúp đỡ hậu bối một chút. Đưa trước cho hậu bối một bộ công pháp căn bản bình thường đối với các tu sĩ mà nói thì chỉ là việc tiện tay mà thôi.

Dù sao thì Tống Thư Hàng cũng đã gia nhập nhóm này, trở thành một vị tu sĩ cũng là chuyện như ván đã đóng thuyền.

Hơn nữa, sau khi Bắc Hà Tán Nhân đưa trước một bộ công pháp căn bản xong thì xem như thành một nửa người dẫn đường cho Tống Thư Hàng. Phần ân tình này, đủ để Tống Thư Hàng ghi nhớ một đời. Về phần nửa người còn lại, tự nhiên chính là cô nàng Vũ Nhu Tử giàu có đã tặng hai rương dược liệu cho hắn lúc trước.

Tống Thư Hàng nghe thế thì cảm thấy trong lòng ấm dào dạt. Cho dù chỉ là ứng trước, dù chỉ là một bộ công pháp tu luyện căn bản, nhưng đối với hắn bây giờ mà nói thì thật sự là thứ cần thiết nhất.

Ngón tay hắn ấn lên bàn phím, tiếp theo chỉ cần hắn gõ vài chữ thì cánh cửa tu chân sẽ chân chính mở rộng trước mặt ngay!

Lúc này, trong nhóm đột nhiên nhảy lên một tin.

Chương 34: Thù lao của Dược Sư

Người gửi tin là cô nàng Vũ Nhu Tử, cô xung phong nhận việc:

“Bắc Hà tiền bối, công pháp căn bản ứng trước cho Tống tiền bối cứ giao cho ta đi! Tuy rằng ta chỉ mới có cảnh giới tam phẩm, nhưng truyền thụ công pháp căn bản tuyệt đối không thành vấn đề! Đúng lúc ta cũng muốn đi tới khu Giang Nam thêm một chuyến nữa.”

Cô thật sự muốn nhìn thấy quá trình Tống Thư Hàng dùng bếp điện luyện chế thối thể dịch. Quan trọng hơn chính là, cô muốn thừa dịp cha vẫn chưa về nhà, muốn chuồn ra ngoài chơi thêm vài ngày nữa. Cái này gọi là chơi vui quen thói, cô nàng này đã hoàn toàn bị thế giới phồn hoa bên ngoài hấp dẫn, lúc nào cũng muốn bỏ nhà trốn ra ngoài chơi.

Vũ Nhu Tử vừa mới xong thì Cuồng Đao Tam Lãng lập tức nhắn lên:

“Ngoan ngoãn ở lại Linh Điệp Đảo chờ ta trở về đi, một giờ sau ta sẽ lên đường, chạng vạng sẽ về tới nơi.”

Người dùng ngữ khí thế này để nói chuyện đương nhiên là Linh Điệp Tôn Giả rồi. Xem ra hắn hãy còn đang giày vò Cuồng Đao Tam Lãng, chưa lập tức về ngay.

Vũ Nhu Tử thè lưỡi, lặn xuống không dám nói chuyện nữa.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một icon cười tươi, đây là đang giễu Cuồng Đao Tam Lãng.

Tống Thư Hàng cũng mỉm cười, hắn thở phào một hơi, nhập vài chữ trên khung soạn thảo:

“Làm phiền Bắc Hà tiền bối, ta muốn…”

Hắn còn chưa gõ xong thì ting ting, trong nhóm lại nhảy lên một tin nhắn.

Lần này là Dược Sư, hắn chỉ nhắn gọn lỏn hai chữ:

“Để ta!”

Tin này khá lạ, ngay cả Bắc Hà Tán Nhân cũng không đoán được hắn muốn nói gì.

Sau một lúc, Dược Sư mới nhắn tiếp:

"Bắc Hà huynh, xin cứ giao chuyện truyền thụ công pháp cho Thư Hàng tiểu hữu lại cho ta đi."

Lại thêm cả buổi trời nữa…

Dược Sư:

"Thư Hàng tiểu hữu, vừa rồi ta dùng pháp thuật mô phỏng lại quá trình luyện chế thối thể dịch của ngươi, trong lúc đó nghĩ tới vài khả năng rất có tính thực dụng, giúp ích rất nhiều cho việc hoàn thiện đơn thuốc luyện chế thối thể dịch đơn giản hóa của ta. Có một số việc trên mạng khó mà nói rõ được, ta muốn tự mình nhìn ngươi luyện chế thối thể dịch một lần, sau đó ngươi lại dốc sức giúp ta hoàn thiện đơn thuốc thối thể dịch đơn giản hóa của ta. Ừm, mặc kệ tới lúc đó ta thực nghiệm có thành công hay không, ta cũng sẽ cho ngươi một phần thù lao không tệ để cảm tạ. Chỗ này của ta có một bộ kiếm pháp luyện thể và minh tưởng pháp môn đây."

Dừng một lúc nữa, hắn lại nhắn tiếp:

"Kiếm pháp và minh tưởng pháp môn của ta so với của Bắc Hà tiền bối còn tốt hơn một chút."

Đây là dụ dỗ trắng trợn đây mà.

"Nếu như Dược Sư huynh đã có tính toán muốn chỉ điểm cho Thư Hàng tiểu hữu thì thật không còn gì bằng!"

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

"Thư Hàng tiểu hữu, còn không mau đáp ứng Dược Sư huynh đi? Có sư phụ miễn phí muốn dẫn dắt ngươi tạo nền tảng, cơ hội thế này tuyệt đối không thể bỏ lỡ được!"

Bắc Hà Tán Nhân cảm giác vận may của Tống Thư Hàng quả thật không tầm thường.

Nói ra thì tán nhân muốn trở thành tu sĩ thì có hai bước khó khăn nhất ấy chính là thối thể dịch và tạo nền tảng.

Tạo nền tảng khó là vì tán nhân nhập môn đều nhận được một hai quyển công pháp truyền thừa, sau đó tự học thành tài. Bởi vì không có sư phụ chỉ dạy hoặc công pháp không hoàn chỉnh, dẫn đến trong quá trình tán nhân tạo nền tảng dễ dàng học sai, uổng phí thời gian.

Thối thể dịch thì càng không cần phải nói, tán nhân muốn có được thối thể dịch thì phải tự mình đi tìm kiếm dược liệu. Nói không chừng còn phải tự mình luyện chế. Nỗi vất vả gian truân trong quá trình này, vị Bắc Hà Tán Nhân nào đó từng táng gia bại sản không dám nhớ lại.

Còn Tống Thư Hàng, trước có dược liệu do Vũ Nhu Tử tặng, sau lại có Dược Sư muốn dẫn đường chỉ hắn tạo nền tảng làm thù lao. Hai bước nhập môn khó nhất của tán tu, hắn lại có thể dễ dàng vượt qua như thế.

“Cảm ơn hai vị tiền bối.”

Tống Thư Hàng cảm kích nói, người trong Nhóm Cửu Châu Số 1 quả nhiên đều là người tốt cả!

Thẻ người tốt phát số lượng lớn.

“Thư Hàng, địa chỉ?”

Dược Sư hỏi.

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời:

“Ta ở ký túc xá của khu đại học Giang Nam.”

Đồng thời, ánh mắt của Tống Thư Hàng vô thức nhìn về phía bồn hoa nhỏ bên cạnh máy tính. Bên trong có một cái cây nhỏ uốn éo như một con rồng, trên ngọn có gai ngược, gần rễ cây có màu tím đen.

Đây là Độc Long thảo, là loại thảo dược mà lúc trước Dược Sư từng gửi ảnh lên hỏi trong nhóm.

Không biết bây giờ Dược Sư tiền bối có còn cần Độc Long thảo này nữa không? Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

“Cách liên lạc?”

Dược Sư lại hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức gửi số điện thoại di động của mình lên.

Dược Sư:

“Sáng mai tới tìm ngươi!”

Sau đó, Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói thêm cái gì, Dược Sư đã nhanh chóng offline.

Vốn còn định hỏi Dược Sư chuyện về Độc Long thảo, mà thôi, chờ hắn đến lại nói tiếp.

“Sáng ngày mai à?”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, sáng ngày mai mình có lớp mà nhỉ?

Mà thôi vậy, nếu không lại xin nghỉ một buổi cũng được. Dù sao thì lúc trước hắn cũng xin phép nghỉ không ít, thêm một buổi cũng không sao.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Cô nàng Vũ Nhu Tử lúc nãy bị cha già nhà mình dọa lại lặng lẽ ngoi lên:

“Tống tiền bối, ngươi thật sự quyết định muốn đi con đường tán tu à? Cho dù có mọi người trong nhóm Cửu Châu Số 1 giúp đỡ đi nữa, nhưng tán tu thật sự rất vất vả đấy.”

“Đây là con đường tương đối thích hợp với ta lúc này.”

Tống Thư Hàng cười trả lời:

“Ngoài ra, Vũ Nhu Tử, bây giờ ta chợt nghĩ, hôm trước hai vị giáo sư không phải tự nhiên mà vào viện đúng không?”

“A ha ha ha, Tống tiền bối ngươi đang nói cái gì vậy, nhất định là trùng hợp thôi, trùng hợp đó! Từ nhỏ tới lớn ta chưa từng nói dối bao giờ!”

Vũ Nhu Tử nhanh chóng đáp:

“Đúng rồi, đại sư huynh của ta đang gọi ta, nhất định là có chuyện quan trọng tìm ta rồi. Tiền bối, mọi người từ từ nói chuyện đi, ta offline trước đây nhá ~”

Nói xong, căn bản không cho Tống Thư Hàng cơ hội trả lời, cô nhanh chóng logout.

Tống Thư Hàng sờ cằm:

“Quả nhiên không phải trùng hợp mà, mình đã bảo trên đời này làm gì có chuyện nào trùng hợp đến thế? Hai vị giáo sư đồng thời vì bị thương chân mà nằm viện.”

Cảm giác có chút có lỗi với giáo sư Nhân Thủy và giáo sư

Smith quá, mấy ngày nữa rảnh, có cần phải đi thăm hỏi họ hay không nhỉ?

Dù sao thì cũng vì bọn họ bị thương nên mình mới có thể đi tới khu La Tín với Vũ Nhu Tử, mới có thể nhận được hai rương dược liệu thù lao của cô ấy, mới có thể khiến mình có cơ hội tiếp xúc với thế giới tu chân.

Lại nói, vừa rồi trong quá trình nói chuyện ở trong nhóm, quả thực giống như đang nằm mơ vậy.

Vốn theo như hắn vẫn tưởng tượng thì muốn trở thành tu sĩ nhất định phải trải qua vô số khảo nghiệm của các vị tiền bối ở trong nhóm, sau đó lại trải qua biết bao nhiêu gian khổ như Đường Tăng đi thỉnh kinh mới có thể nhận được một quả trường sinh chi pháp.

Nào ngờ, các vị tiền bối trong nhóm chẳng những không khảo nghiệm khó khăn gì, mà còn giúp đỡ đủ điều.

Nếu như đây thật sự là mơ thì mong rằng đừng tỉnh lại.

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1, Bắc Hà Tán Nhân lại nhắn lên, dặn dò Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu như sau này trên con đường tu luyện có chuyện gì không hiểu thì cứ việc lên nhóm hỏi bọn ta đi.”

“Ngươi đã lựa chọn con đường tán tu thì có nghĩa là sẽ không có sư phụ chỉ điểm cho ngươi tu luyện. Cho nên một khi có chuyện gì không hiểu thì phải hỏi ngay lập tức, đặc biệt là ở phương diện tu luyện, nhất định chớ có xấu hổ. Bằng không đi sai một bước thì sẽ sai hết toàn bộ. Nhẹ thì lãng phí thời gian tu luyện của ngươi, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, dẫn tới đại kiếp nạn quấn thân.”

“Cảm ơn tiền bối đã nhắc nhở.”

Nói tới vấn đề, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới điều mình vẫn thắc mắc:

“Đúng rồi, Bắc Hà tiền bối. Ta muốn hỏi một chút, thối thể dịch kia có thể cho người khác dùng được không? Ví như người thân của ta chẳng hạn? Trong nhóm có nghiêm cấm chuyện này không?”

Tống Thư Hàng cũng không phải người ích kỷ.

Hiệu quả của thối thể dịch tốt như thế, trong quá trình luyện thể thậm chí còn có thể trừ đi rất nhiều bệnh ẩn, cho nên hắn trước tiên liền nghĩ tới cha mẹ của mình, bách đức hiếu vi tiên mà.

“Chúng ta không nghiêm cấm gì chuyện này cả, chỉ cần ngươi có dư đan dược thì cho người thân dùng cũng không sao. Dù sao thì đan dược cũng khác với công pháp, công pháp không thể tùy tiện truyền ra ngoài, nhưng đan dược thì không có hạn chế gì hết.”

Bắc Hà Tán Nhân lại nói:

“Tuy nhiên, ta cần phải nhắc nhở ngươi, dược liệu trên thế giới này không phong phú như ngươi nghĩ đâu. Hơn nữa, người ra tay hào phóng như Vũ Nhu Tử cũng không có nhiều, rất có thể trong một khoảng thời gian ngắn ngươi cũng không thể tìm được nhiều dược liệu hơn. Mà ba mươi hai phần tài liệu luyện đan kia, dù tính ngươi có thể luyện chế thành công toàn bộ thì cũng chỉ có thể luyện chế ra được ba mươi hai phần thối thể dịch mà thôi. Với số lượng này, thậm chí còn không đủ số lượng cần thiết cho ngươi dùng trong trăm ngày tạo nền tảng.”

Bắc Hà Tán Nhân ôn hòa giải thích.

Hắn cũng không ghét bỏ ý tưởng muốn đưa nước thuốc cho người nhà dùng như Tống Thư Hàng, thậm chí còn khá thưởng thức.

Kiểu người trong lúc cảm nhận được công hiệu luyện thể của thối thể dịch mà còn biết nghĩ tới người thân của mình trước tiên thế này thật sự rất hợp ý hắn. Biết nhân nghĩa, hiểu lễ hiếu, người như thế mới có thể an tâm làm đạo hữu.

Dù sao thì chẳng mấy ai thích làm sinh tử chi giao với những kẻ tà ma ngoại đạo thay đổi thất thường hết.

Chương 35: Không cần xấu hổ, cứ mạnh dạn trả lời đi!

Bắc Hà Tán Nhân lại đề nghị:

“Cho nên, ta đề nghị đợi sau khi ngươi có được thực lực nhất định, số lượng thối thể dịch có được đủ cho mình dùng đi đã, tới lúc đó còn dư lại bao nhiêu thì hãy lặng lẽ để cho người nhà dùng. Hơn nữa, trong quá trình này, ngươi cần phải chú ý mấy điểm.”

“Trước khi ngươi có đủ thực lực để tự bảo vệ bản thân thì cố gắng đừng để lộ thân phận tu sĩ, tránh cho mang tới tai họa cho chính bản thân ngươi và người xung quanh. Đây cũng không phải đang nói quá, bởi vì chuyện này đã từng xảy ra, số lượng tu sĩ bị hãm hại từ xưa tới nay đủ để xếp một vòng quanh Trái Đất rồi. Cho nên, trước khi cho người thân của mình dùng thối thể dịch thì ngươi cần phải tìm một cái cớ hợp lý để che giấu công dụng và nguồn gốc của thối thể dịch đã.”

Tống Thư Hàng gật đầu, chuyện này hắn cũng hiểu. Lòng hại người không thể có, nhưng lòng đề phòng thì không thể không có.

“Hơn nữa, không phải bất cứ người nào cũng có thể dùng thối thể dịch được. Trước khi dùng thối thể dịch thì thân thể phải thật khỏe mạnh. Nếu như tuổi quá lớn, khí huyết suy yếu thì tuyệt đối không thể dùng thối thể dịch, bằng không rất có thể sẽ bị mất mạng. Bình thường dù là các môn phái cho đệ tử vừa mới nhập môn dùng thì cũng phải để cho đệ tử kia rèn luyện thân thể mấy tháng, thậm chí là nửa năm, để cho khí huyết thân thể đạt tới mức sung mãn thì mới có thể dùng.”

Bắc Hà Tán Nhân kiên nhẫn giải thích tỉ mỉ.

Tống Thư Hàng nghe thế thì trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối. Cha mẹ của hắn đã sớm qua độ tuổi khỏe mạnh, thân thể cũng yếu dần, nếu như thế thì chẳng phải là bọn họ không thể dùng thối thể dịch được hay sao?

“Lại nói, Thư Hàng tiểu hữu ngươi trực tiếp dùng thối thể dịch mà lại bình an vô sự, hẳn là bình thường cũng hay vận động đúng không?”

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nghĩ tới điều gì, bèn hỏi.

“Ách… trước kia có bảo trì tần suất vận động nhất định. Nhưng mà sau này vì khá nhiều lý do, cho nên đã hơn một năm không thường xuyên vận động.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng trả lời?

“Đã hơn một năm rồi không thường xuyên vận động à? Vậy sau khi ngươi dùng thối thể dịch xong không cảm thấy thân thể có gì khó chịu sao?”

Bắc Hà Tán Nhân có chút kinh ngạc. Nếu như thật sự là như thế thì hoặc là thiên phú thân thể của Tống Thư Hàng cực kỳ mạnh, hoặc là…

Tống Thư Hàng đáp:

“Không cảm thấy có chút khó chịu nào cả, ngoại trừ lúc ban đầu cổ họng thấy nóng rát ra thì sau này chỉ cảm giác vô cùng dễ chịu, tinh lực tràn đầy.”

“Thú vị lắm, Thư Hàng tiểu hữu, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, ngươi đừng xấu hổ, cứ mạnh dạn trả lời ta là được.”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Đã từng quen bạn gái chưa?”

Đề tài nhảy nhanh thật đấy, dùng thối thể dịch thì liên quan gì tới chuyện có bạn gái hay không.

Hơn nữa vấn đề này thì có gì đâu mà phải xấu hổ.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Vừa mới lên đại học không lâu, còn chưa quen ai hết.”

“Nói cách khác là vẫn chưa phá thân? Vẫn còn là trai tân à?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi dồn.

Tống Thư Hàng ngơ ra:

“Tại sao cách ngài hỏi lại khiến ta cảm giác như đang bị trêu đùa thế này?”

“Ái chà, quả nhiên vẫn còn là trai tân. Ha ha ha, ta chỉ hỏi thẳng chút thôi, xem ra ngươi thích cách hỏi uyển chuyển hơn nhỉ? Vậy để ta hỏi lại.”

Bắc Hà Tán Nhân cười hắc hắc:

“Có phải ngươi cũng giống như King Kong, vì cô gái mình thích, leo lên đỉnh building bắn máy bay không?”

“Cái này chả uyển chuyển chút nào hết!! Đây là mấy lời thoại cũ hai chục năm trước rồi, người thường liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đó!”

Tống Thư Hàng khinh bỉ:

“Ngoài ra, tại sao lại là King Kong? Bắc Hà tiền bối người rảnh như vậy sao, còn xem phim nữa?”

“Chà, ta là thành phần tiên tiến nhất ở trong nhóm này đó. Trả lời ta đi, đừng có trốn tránh vấn đề, ngươi có bắn máy bay bao giờ chưa?”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Người trẻ tuổi đừng có xấu hổ, cứ mạnh dạn nói ra đi.”

“Chưa.”

Tống Thư Hàng cắn răng gõ ra một chữ. Bởi vì hắn từng có một số lịch sử đen tối khá mất mặt, khiến cho mãi tới bây giờ hắn vẫn chưa bắt chước King Kong được. Còn mấy chuyện kia là gì thì khỏi cần nói, hắn nhớ tới là chỉ muốn ôm mặt lăn ra đất thét gào mà thôi.

“Ái chà, thiếu niên có tiền đồ.”

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả:

“Vấn đề sau cùng, giấc mộng của ngươi rơi rớt lại nơi thảo nguyên rồi chưa?”

“Gì kia?”

Tống Thư Hàng không đuổi kịp tiết tấu nhảy chủ đề của Bắc Hà Tán Nhân. Vừa rồi vẫn còn hỏi hắn có phải trai tân hay không, nhoáng cái đã nhảy qua cái gì mà giấc mộng với thảo nguyên là sao?

“Chà, ngươi xem, ta mà nói chuyện uyển chuyển một cái là ngươi lại không hiểu được rồi. Thôi thì cứ hỏi thẳng cho rồi, đã từng mộng tinh hay chưa? Tuổi của ngươi cũng không nhỏ, chắc cũng đang trong khoảng thời gian này mới đúng chứ nhỉ?”

Hóa ra khi nãy Bắc Hà Tán Nhân vẫn còn đang chơi uyển chuyển đây mà.

"..."

Tống Thư Hàng thật sự không muốn trả lời vấn đề này chút nào, nhưng vẫn kiên trì đáp:

"Được rồi, theo như trong ấn tượng của ta thì hẳn là vẫn còn chưa bị mộng tinh bao giờ. Nhưng mà cơ thể ta tuyệt đối khỏe mạnh, hơn nữa ta chỉ mới có mười tám tuổi, bình thường thì cái đó sẽ xuất hiện ở khoảng từ mười sáu tới hai mươi. Dù ta bị trễ một chút cũng sẽ không thành vấn đề!"

"Ngươi nói nhiều như thế làm gì? Ta cũng có nói là cơ thể ngươi không khỏe mạnh đâu."

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp:

"Ta chỉ muốn nói, ngươi quả nhiên là nguyên dương chưa tiết, vẫn là thân đồng tử. Cho nên, mặc dù đã hơn một năm ngươi không rèn luyện thân thể, nhưng nhờ có thân đồng tử cho nên mới chống đỡ lại được. Ngươi nên cảm thấy may mắn vì trước kia bản thân chưa học theo King Kong, vẫn chưa tiết nguyên dương đấy. Bằng không ngươi liều lĩnh dùng thối thể dịch như thế, nói không chừng sẽ chết vì bị nổ tan xác. Thật sự nổ tan xác, thân thể nổ tung cái bùm đó!

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thật sự rất muốn bóp chết Bắc Hà Tán Nhân.

"Haizz."

Đồng Quái Tiên Sư ngoi lên, thở dài một hơi:

"Nói này, Thư Hàng tiểu hữu. Tuy rằng nhìn thấy ngươi bị tên Bắc Hà này dụ dỗ, nói ra mấy chuyện xấu hổ ở trong nhóm thế này thật ngại quá, nhưng ta vẫn nhịn không được mà muốn nhắc nhở ngươi một câu."

"Chẳng lẽ ngươi không biết phần mềm chat có một chức năng gọi là chat riêng à?"

"..."

Tống Thư Hàng cảm giác muốn khóc quá.

Sau đó, lại trò chuyện thêm một lát ở trong nhóm rồi hắn mới chào tạm biệt các vị tiền bối trong nhóm mà logout.

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư nhắn riêng cho Bắc Hà Tán Nhân:

“Bắc Hà, sao ngươi lại đề cử hướng tu luyện tán tu với Thư Hàng tiểu hữu thế? Chúng ta đều xuất thân là tán tu, trên con đường tán tu, muốn tu luyện thành công là chuyện khó khăn tới cỡ nào, chắc ngươi cũng là người biết rõ mà!”

Hắn biết rõ những khó khăn mà tán tu gặp phải, cho nên không hiểu vì sao Bắc Hà Tán Nhân lại đề cử con đường tán tu cho Tống Thư Hàng. Trực tiếp đề cử hắn gia nhập một môn phái ở trong nhóm không phải tốt hơn sao?

Bắc Hà Tán Nhân thở dài:

“Ta đương nhiên cũng biết rõ điều đó, tán tu khó khăn không khác gì so với lên trời. Nếu như có thể thì ta cũng không muốn đề cử cho Thư Hàng tiểu hữu đi theo con đường tán tu làm gì.”

Đồng Quái Tiên Sư nhíu mày:

“Vậy tại sao ngươi lại còn đề cử? Trong nhóm của chúng ta có nhiều môn phái, cũng có rất nhiều đạo hữu có được địa vị không thấp trong môn phái, nếu như có bọn họ đề cử, muốn tìm một nơi thích hợp với Thư Hàng tiểu hữu cũng không khó mà.”

“Bởi vì tuổi tác.”

Bắc Hà Tán Nhân giải thích:

“Ngươi đừng quên tuổi tác của Tống Thư Hàng. Hắn đã mười tám tuổi rồi, tuổi này đối với người bình thường mà nói thì vẫn là giai đoạn mới bắt đầu đời người. Nhưng đối với tu sĩ chúng ta mà nói thì đã vượt qua độ tuổi tốt nhất để tạo nền tảng rồi.”

Độ tuổi tốt nhất để tạo nền tảng mà các tu sĩ đương thời công nhận chính là chừng bốn năm tuổi. Lúc này gân cốt của trẻ con vẫn còn mềm, quan trọng nhất chính là một phần chân khí thần tiên từ trong bụng mẹ vẫn còn đó. Một khi tạo nền tảng thành công thì có thể dung hợp cùng phần chân khí thần tiên này, tạo sẵn nền tảng vững chắc cho con đường tu chân. Có phần chân khí thần tiên này, tương lai trước tam phẩm hầu như không có vấn đề!

Nhưng mà trẻ con thời kỳ này thân thể khá yếu ớt, khí huyết không đủ. Cho nên dù là những đệ tử được tuyển chọn kỹ càng trong các môn phái, cũng không phải bất cứ ai cũng có thể hoàn thành tạo nền tảng trước bốn năm tuổi.

Bốn đến năm tuổi là độ tuổi tốt nhất để tạo nền tảng, còn trễ nhất thì không thể vượt quá tám tuổi.

Một khi qua tám tuổi thì chân khí thần tiên mang theo từ trong bụng mẹ ra đã hoàn toàn biến mất. Một khi bỏ qua cơ hội này thì không thể nào có lại được nữa. Thiếu phần chân khí thần tiên kia, sau này dù đã tạo nền tảng được, tu luyện cũng sẽ gặp vô số khó khăn. Mỗi khi tiến cấp một cấp cũng phải tiêu hao gấp mấy lần thời gian và tài nguyên so với những người đã thành công tạo nền tảng trước tám tuổi.

Còn mười tám tuổi thì đã vượt quá con số tám tuổi kia những mười năm rồi!

Chương 36: Thiếu nữ bị đám lưu manh bao vây

Đối với tu sĩ hệ môn phái mà nói, độ tuổi cỡ như Tống Thư Hàng mà gia nhập vào thì khác gì dốt đặc cán mai, giống như một ông cụ đã chín mươi tuổi, bước hẳn một chân vào quan tài luôn rồi, tự dưng lại nổi hứng muốn vào tiểu học vậy. Cho dù ông cụ này nhờ vả đủ loại quan hệ mà vào được trường học thì lại học được bao nhiêu kia chứ? Có thể đạt được bao nhiêu thành tựu? Thậm chí còn không có nổi tương lai. Ai mà biết qua ngày mai ông cụ lụ khụ thế này có thể tạch luôn hay không?

Cho dù Tống Thư Hàng có thành công tạo nền tảng được đi chăng nữa thì sau này mỗi khi hắn tiến cấp đều phải tốn hao rất nhiều tài nguyên và thời gian so với những thiếu niên đã tạo nền tảng ở độ tuổi bốn năm tuổi kia nhiều lắm.

Một bên là đệ tử thiên tài tương lai nhanh chóng tiến cấp, tốn ít tài nguyên, tiền đồ không thể đo lường.

Một bên là Tống Thư Hàng tương lai khó mà tiến cấp, tốn nhiều tài nguyên, tiền đồ xa vời.

Chỉ cần đầu óc của đám cao tầng trong môn phái không có vấn đề thì cũng sẽ không tốn quá nhiều thời gian và tài nguyên tu luyện quý giá cho Tống Thư Hàng.

Còn dẫu cho những đạo hữu bên trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đã giới thiệu cho Tống Thư Hàng gia nhập môn phái kia có thể đỡ đần cho Tống Thư Hàng bên trong môn phái trong nhất thời, thì cũng không thể nào chiếu cố hắn cả đời được!

Đồng Quái Tiên Sư không thể phản bác được gì, hắn không suy tính được nhiều điều như Bắc Hà Tán Nhân, hắn chỉ cảm thấy làm tán tu rất gian khổ, nhưng không biết được gia nhập môn phái cũng chẳng tốt hơn cho Tống Thư Hàng được bao nhiêu.

“Cho nên, môn phái cũng được, tán tu cũng được, đối với Tống Thư Hàng mà nói đều không khác gì nhau. Nếu đã như vậy thì cách tốt nhất chính là để cho hắn tự mình chọn lựa, như thế thì dù có sai lầm hắn cũng không thể trách được ai."

Bắc Hà Tán Nhân thản nhiên nói.

Mà bọn họ thân là tiền bối tán tu, điều họ có thể làm được chính là dốc lòng đỡ đần cho Tống Thư Hàng một chút những khi hắn cần.

Ký túc xá khu đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng tựa mình trên ghế, nhìn về phía một hũ nhỏ đóng kín ở bên cạnh bàn máy tính, thứ bên trong đó chính là Thối Thể Dịch còn sót lại. Số Thối Thể Dịch này, phải dùng cùng lúc với minh tưởng pháp môn và quyền pháp mà Dược Sư dạy cho mình thì mới có thể phát huy ra được toàn bộ dược hiệu của nó.

Đúng lúc này, chợt có tiếng nhạc du dương vang lên, là tiếng chuông điện thoại của hắn.

Tống Thư Hàng bấm nút nghe máy, giọng của Lâm Thổ Ba lập tức vang lên:

"Thư Hàng, hai cái rương kia mày đã sắp xếp lại xong chưa? Nếu xong xuôi rồi thì qua chỗ bọn tao đi. Dương Đức cũng chọn được phòng rồi! Mày cũng tới xem thử đi, sau đó bọn mình lại ra ngoài ăn một bữa."

"Được rồi, tao tới ngay, gửi địa chỉ cho tao đi."

Tống Thư Hàng trả lời.

"Gửi tin nhắn cho mày nhé."

Lâm Thổ Ba nói xong thì cúp máy.

Sau khi nói chuyện xong thì Tống Thư Hàng đặt điện thoại xuống, ánh mắt xuyên qua cửa sổ, nhìn về phía bên ngoài sân thượng.

Có lẽ, hắn cũng phải ra bên ngoài trường thuê một phòng như Dương Đức thôi.

Không cần phải ở bên ngoài, nhưng sau này thi thoảng cần luyện đan hay tu luyện gì đó thì cũng phải có một nơi không sợ bị người khác quấy rầy mới được.

"Nếu như muốn ra ngoài thuê phòng thì chắc phải đi tìm việc làm thêm thôi nhỉ?"

Tống Thư Hàng chỉ là một học sinh bình thường, không có kỹ thuật được như Dương Đức, nên muốn kiếm tiền thì chắc là chỉ có thể đi làm thêm mà thôi.

Lại nói, các tiền bối bên trong Nhóm Cửu Châu Số 1 kiếm tiền kiểu gì nhỉ? Bọn họ cũng không sống tách biệt với bên ngoài, sinh hoạt mỗi ngày cũng cần phải dùng đến tiền mới đúng chứ? Ít nhất cũng phải trả tiền điện, tiền net nữa.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ thì Lâm Thổ Ba đã nhắn địa chỉ qua.

Phòng 602 tòa nhà 221D khu Đại Cát

Khu này ở khá gần khu trường đại học.

“Chỗ này cũng được đấy, ở gần trường học này. Thằng nhóc Dương Đức này tìm được chỗ khá thật.”

Tống Thư Hàng nhìn vào bản đồ trong điện thoại, đi theo hướng dẫn đến địa chỉ mà Lâm Thổ Ba đã gửi.

Khu Đại Cát này là một khu dân cư cũ, bởi vì khi xưa xây lên mà không quy hoạch gì, cho nên nhà cửa ở đây có đủ mọi loại hình dạng và khích thước khác nhau, hẻm hốc cũng thông loạn xạ, nhìn từ xa thì thấy có vẻ khá loạn.

“Nếu như là nơi này thì cũng gần đấy, có thể bớt được khối thời gian.”

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng rẽ vào hẻm nhỏ, thân thể linh hoạt như một con cá chạch không ngừng luồn lách trong các con hẻm.

Những con hẻm vắng hoe này lúc trước đều là nơi mà đám bất lương trong trường hay tụ tập.

Mà nói đến đám bất lương kia thì không thể không nhắc đến cả một đám xui xẻo bị đánh tập thể hai hôm trước.

Đám kia bị đánh tập thể, bị đập tới mức ngay cả mẹ chúng cũng nhận không ra, sau khi hôn mê hai ngày một đêm thì rốt cuộc cũng đã tỉnh lại.

Sau đó, bên trường còn chuyên cho người đến để thăm hỏi những gì mà bọn chúng gặp phải.

Nhưng điều lạ nhất chính là đám bất lương kia có cố gắng cỡ nào đi nữa cũng không thể nào nhớ nổi tình hình khi ấy. Trí nhớ của bọn chúng đều thiếu mất một đoạn này, thậm chí còn không biết vì sao mình lại phải nhập viện. Theo những gì bọn chúng còn nhớ được thì một giây trước đó bọn chúng vẫn còn đang phì phèo hút thuốc ở trong hẻm để làm màu, một giây sau tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện, tên nào tên nấy đều ngơ ngác.

Bên phía bệnh viện kiểm tra rất kỹ cũng không thể tra ra được vì sao, chỉ có thể quy ra là bọn họ bị mất trí nhớ tập thể, việc này đến đây cũng chỉ có thể bỏ qua.

Chuyện này cũng đã trở thành một trong những sự kiện không thể nào lý giải được của khu đại học Giang Nam.

"Rõ ràng là trí nhớ của bọn họ đã bị người ta động tay động chân rồi."

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Nếu như chỉ là trí nhớ của một hai người có vấn đề thì còn có thể nói là do bị đánh trúng đầu, khiến cho trí nhớ bị ảnh hưởng. Nhưng đến mấy chục người đều có vấn đề như thế, ai cũng bị mất hết trí nhớ về lúc bị đập tập thể, trên đời này cũng không có chuyện trùng hợp như thế bao giờ.

Nhờ vào chuyện đám kia bị đánh cho nên đám bất lương ở mấy ngõ hẻm ở gần khu đại học dạo gần đây đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Mấy ngõ hẻm này vốn dĩ chính là nói mà đám kia thích tụ tập, lúc trước trong mấy ngõ hẻm này chỗ nào cũng có lũ bất lương kia, nhưng mấy ngày nay đã giảm đi hẳn.

Nhờ vậy, trị an ở gần đây cũng tốt hơn hẳn.

Có câu nói thế này: Dám nói dám làm!

À, không đúng, là nói được làm được!

Trong đầu Tống Thư Hàng mới vừa nghĩ đến đám bất lương kia thì thoắt một cái, trước mặt hắn lập tức xuất hiện một đám bất lương đang tụ tập hút thuốc.

Tổng cộng có bảy tên, tóc tai dài thườn thượt, lại còn nhuộm đủ màu. Khuyên tai, khuyên miệng, khuyên mũi đều có đủ. Miệng ngậm điếu thuốc cháy dở, chỉ thiếu điều khắc hẳn bốn chữ: Tao là lưu manh lên trán để thể hiện bản thân đang ở trong thời kỳ phản nghịch.

Mục tiêu của đám bất lương đó cũng không phải thằng thanh niên cao to như Tống Thư Hàng. Bởi vì đám bất lương ít khi nào trêu chọc tới đám học sinh nhìn qua có vẻ khó bắt nạt như hắn cả.

Đám bất lương kia lúc này đang cười gian hề hề vây quanh một cô gái. Trong đó có một tên bất lương cao chừng 172cm đang dùng tư thế kabedon ép cô gái kia đứng sát vào tường.

“Người đẹp à, đi một mình buồn lắm đúng không? Có muốn chơi với bọn anh một lúc không?”

“Chơi miễn phí đó, chơi kiểu gì cũng được.”

“Sẽ sướng lắm đó.”

“Đám bọn anh chơi với em nhé.”

“Kế bên có một nhà nghỉ kìa, không xa lắm đâu, bảo đảm em chơi xong sẽ nghiện cho mà xem.”

Đủ loại ngôn từ trêu chọc khiêu khích.

Tống Thư Hàng nhìn về phía cô gái bị ép đứng sát tường kia.

Cô ấy cao chừng 150 cm, tóc ngắn, gương mặt mộc không trang điểm nhưng vẫn cực kỳ xinh xắn. Bởi vì vóc người nhỏ nhắn, cho nên nhìn qua trông như một học sinh cấp ba mà thôi. Có lẽ tuổi thật sẽ lớn hơn một chút.

Một nữ sinh vừa đáng yêu lại xinh đẹp, một thân một mình đi vào trong con hẻm nhỏ này, không kéo đám bất lương kia tới mới lạ. Cho nên con gái đừng có đi một mình đến mấy chỗ vắng vẻ.

Lúc này, cô gái kia khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ ghét bỏ trắng trợn.

Dù gương mặt cô lộ ra vẻ nhăn nhó ghét bỏ, nhưng cũng vẫn đáng yêu như cũ.

“Chộ ôi, tức giận cũng đáng yêu thế này, để cho anh thương em một cái nhé?”

Tên bất lương đang chống tay ép cô gái kia đứng sát vào tường cũng bày đặt nhếch môi cười tà đúng chuẩn tổng tài, một tay chống vào tường, tay còn lại thì giơ lên muốn sờ mặt cô.

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng, bây giờ hắn chả nhìn nổi nữa rồi.

Hắn siết nắm đấm, bước nhanh lên phía trước.

Bởi vì đã được Thối Thể Dịch cường hóa, cho nên Tống Thư Hàng không thể khống chế nổi tốc độ của mình. Chỉ mới bước nhanh một chút thôi, kết quả vèo một cái đã chạy vọt lên.

Đám bất lương đang trêu ghẹo cô gái kia chỉ thấy mắt hoa lên một cái, ngay sau đó Tống Thư Hàng mới ban nãy rõ ràng còn đứng cách bọn chúng một khúc lại đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh của chúng.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng vươn tay ra, năm ngón tay xòe ra, bàn tay to túm lấy sau ót của tên bất lương tóc vàng hoe kia.

Tên bất lương tóc vàng kia cao chừng 172cm, Tống Thư Hàng chỉ cao hơn hắn có một chút.

“Này… Tao bảo này, chẳng lẽ bọn mày không nhìn thấy con gái nhà người ta không thích chơi với bọn mày à?”

Tống Thư Hàng dùng sức kéo tay một cái, cư nhiên có thể nhấc bổng tên bất lương này lên.

Mẹ nó! Chính Tống Thư Hàng cũng hết cả hồn, hắn biết rõ mình đã được thối thể dịch cường hóa, khí lực cũng tăng lên rất nhiều. Nhưng không ngờ xách một thằng thanh niên trưởng thành nặng hơn trăm cân lại nhẹ hều như xách một khúc cây nhỏ như thế.

Chương 37: Gần đây con gái đều như thế...

Tống Thư Hàng vốn chỉ muốn nắm đầu tên bất lương kia, xong tặng thêm cho tên kia mấy cú vào ót mà thôi.

Nhưng lúc này sức nặng truyền tới từ cánh tay khiến cho hắn cảm giác như mình có thể dễ dàng vung tên kia lên như vung một khúc cây ấy, có thể ném tên thanh niên trai tráng trong tay nhẹ bẫng như ném một quả bóng.

Hay là ném thử một cái xem sao nhỉ?

Cũng may là lý trí của hắn vẫn còn đó, nên cố kềm nén suy nghĩ muốn thử ném tên kia một cái xem sao. Nếu mà làm thật thì đáng sợ quá, sẽ dọa mấy tên này vỡ mật mất.

Bây giờ rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng hiểu được cảm giác của Vũ Nhu Tử khi vác theo cái vali to đùng kia. Có với Vũ Nhu Tử thì hơn trăm cân như thế có lẽ chẳng khác gì cầm một tờ giấy chăng?

Thật đáng sợ, lần trước may mà Vũ Nhu Tử giữa đêm lén chui vào phòng mình nhưng mình không nổi cơn thú tính. Bằng không thì... Mọi người cũng hiểu mà nhỉ?

“A a a...”

Tên bất lương tóc vàng hoe kia bị xách lên thì lại càng hoảng sợ hơn nữa, hai chân ra sức giãy đành đạch giữa không trung, hoảng hốt há miệng hét lên thật to. Dù là ai đi nữa, đột nhiên bị xách đầu nhấc lên như thế cũng phải sợ tới mức tè ra quần.

Trong một thoáng, gã thậm chí còn cho rằng mình sắp tèo luôn rồi!

Nhưng mặc kệ tên bất lương tóc vàng hoe kia giãy đạp cỡ nào thì cánh tay đang nhấc bổng hắn lên vẫn cứng như gọng kiềm như cũ, không hề buông lỏng chút nào. Hắn giãy giụa trên không trung như một chú cá mắc vào lưỡi câu, mặc kệ giãy giụa cỡ nào thì cũng vô dụng mà thôi.

Đám bạn của tên bất lương tóc vàng hoe kia thấy thế cũng bị dọa sợ vỡ mật, nên sau cả buổi trời mới phản ứng lại.

"Mẹ kiếp, mày là ai!"

Đám bất lương còn lại la to.

Tuy rằng bọn chúng không chủ động đụng đến mấy học sinh thoạt nhìn không dễ trêu thế này, nhưng nếu như đối phương chủ động đụng tới bọn chúng thì bọn chúng cũng sẽ không bỏ qua.

"Khốn khiếp, bố mẹ mày không có dạy mày à, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì phải coi lại bản thân có khả năng hay không trước đi đã."

Hai tên bất lương trong số đó la to rồi lao về phía Tống Thư Hàng. Một tên thì giơ nắm đấm, một tên thì rút một cây gậy ra.

Hai tên kia không ngừng mở miệng chửi bới để tăng thêm khí thế cho mình. Đây là cách tác chiến thường thấy của bọn bất lương, trước tiên lấy khí thế dữ dằn ra để dọa đối phương trước, sau đó lại ùa lên lấy đông hiếp ít. Gặp phải những kẻ nhát gan, bị dọa sợ thì tiếp theo chắc chắn sẽ bị một đám bất lương lao lên đánh hội đồng.

Nhưng lần này, hai tên bất lương kia mắng nhiều như thế chẳng qua là để tiếp thêm can đảm cho mình mà thôi. Đối phương có thể dùng một tay nhấc bổng tên tóc vàng hoe lên như thế, chỉ riêng điểm này thôi đã khiến cho bọn chúng sợ phát run, nếu như không tiếp thêm khí thế thì bọn chúng sợ là mình sẽ bó tay không dám động thủ.

"..."

Bị đám kia ân cần chửi rủa như thế, Tống Thư Hàng cũng khó chịu nhíu mày. Hắn là một thanh niên cực kỳ yêu quý gia đình, từ nhỏ tới lớn hắn ghét nhất là có kẻ dám mắng người nhà mình.

"Vậy nên tao mới ghét đám như bọn mày nhất, miệng mồm dơ dáy, hở một chút là lại mắng chửi cả họ nhà người ta."

Vừa nói chuyện, Tống Thư Hàng vừa biến tên bất lương tóc vàng hoe trong tay thành vũ khí, ném mạnh về phía tên bất lương đang cầm gậy ở phía bên trái.

Rầm... hai tên đó bị va vào nhau, ngã lăn quay ra đất.

Bởi vì đang bực bội trong lòng, lúc Tống Thư Hàng ném tên bất lương tóc vàng hoe kai ra đã dùng chừng năm phần sức lực. Khí lực chừng này đối với người bình thường mà nói thì vẫn hơi mạnh.

Tên bất lương tóc vàng hoe và tên bất lương cầm gậy kia đập mạnh vào nhau, phát ra tiếng xương gãy răng rắc, ngay sau đó cả hai tên đồng loạt lăn lộn trên đất đau đớn rên rỉ, trong một quãng thời gian ngắn dường như không thể đứng dậy được.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhanh chóng giơ chân lên, đạp một cú đoạn tử tuyệt tôn về phía tên bất lương vung nắm đấm ở bên phải.

Ra tay sau nhưng lại đánh trúng trước, hơn nữa, chân dài hơn so với nắm đấm! Lúc đánh nhau, ra chân có lợi hơn so với ra tay!

Tuyệt hậu rồi...

Tên bất lương bên phải thốt lên một tiếng nghẹn ngào, sau đó ôm lấy chỗ đó của mình ngã lăn ra đất. Nước mắt tuôn trào như lũ vỡ đê, không thể dừng được.

“Chà chà… bây giờ sức mình khỏe như thế, khi nãy đạp không chú ý khống chế sức lực, sẽ không nát thật đấy chứ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong nháy mắt, bảy tên thiếu niên bất lương đã có ba tên nằm ngay đơ.

Bốn tên còn lại không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, sĩ khí lập tức hạ xuống mức âm. Bọn chúng lăn lộn đã lâu, đánh nhau chỉ là chuyện thường như ăn cơm bữa, vậy nên cũng có mắt nhìn lắm.

Cậu trai này tuyệt đối là một cục đá lớn, đừng nói là bốn người bọn chúng, cho dù cộng thêm ba tên ban nãy thì cũng không phải đối thủ của cậu ta. Hơn nữa đối phương ra tay cũng vô cùng âm hiểm, bốn người nhìn về phía tên đồng bọn đang ôm của quý lăn lộn rên rỉ kia, cảm giác chỗ đó của mình cũng nhâm nhẩm đau theo.

Tống Thư Hàng quét mắt nhìn bốn tên bất lương còn lại, nhìn thấy bọn chúng không dám động thủ, mặt mày tái mét, nên cũng chẳng còn hứng thú đánh nhau với bọn chúng nữa. Cuối cùng hắn chỉ trầm giọng quát:

“Cút đi.”

Bốn tên kia cắn răng, đỡ ba tên đồng bọn nằm dưới đất lên vội vàng bỏ chạy.

Đại trượng phu co được giãn được, hôm nay bọn chúng cút là vì giữ lại núi xanh, đợi ngày sau có cơ hội lại quay về báo thù!

“Thằng kia mày nhớ mặt bọn tao đấy, sau này đừng có để bọn tao gặp lại cái mặt mày nữa, không thì bọn tao sẽ cho mày đẹp mặt!”

Chạy được một quãng xa thật xa rồi, bảy tên bất lương kia vẫn không quên ném lại một tràng.

Cái này là gọi là có thua cũng phải giữ mặt mũi.

Tống Thư Hàng cười lạnh, bóp bóp tay kêu răng rắc.

Bảy tên bất lương kia tái mặt, vội vàng chạy như bay.

“Thật là, chuyện đám kia bị đánh tập thể vừa mới xảy ra đây thôi mà vẫn còn không biết điều. Nói không chừng ngày nào đó lại chọc phải ai đó, bị đập thêm một trận cho bây giờ.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau đó, hắn nhìn về phía cô gái đứng dựa sát bức tường.

Cô gái kia đứng dựa vào tường, vẻ mặt hờ hững, ánh mắt lại lạnh lùng. Trên mặt cô không có chút sợ hãi nào, cũng không có ý muốn cảm ơn Tống Thư Hàng đã giúp đỡ.

“Cô không sao chứ?”

Tống Thư Hàng cũng chỉ lịch sự hỏi lại một câu. Vẻ mặt của cô gái vẫn lạnh lùng như cũ, hắn cũng không có hứng thú lấy mặt nóng đi dán mông lạnh, cho nên chỉ định thuận miệng hỏi một câu cho có rồi đi ngay mà thôi.

Cô gái tóc ngắn kia lạnh lùng liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái.

“Hừ, đồ nhiều chuyện.”

Cô hừ lạnh một cái, sau đó xoay người rời đi như một con gà trống ngạo kiều.

Tống Thư Hàng:

“...”

Rốt cuộc là gì thế này?

Con gái bây giờ đều có tính cách như thế à?

Dù sao thì Tống Thư Hàng cũng là người tốt, cho nên chỉ cười trừ mà thôi.

“Ấy chết, quên mất mình sắp muộn rồi. Lỡ đi muộn bọn nó đi ăn mà bỏ mình lại thì lỗ chết.”

Tống Thư Hàng vội vàng chạy về phía địa chỉ khu nhà Dương Đức thuê ở bên ngoài, hắn thích nhất là được hưởng ké. Đọc sách ké hay ăn cơm ké gì cũng thích!

Phòng 602 tòa nhà 221D, khu Đại Cát, phòng này có diện tích chừng bảy mươi mét vuông, đối với một tên lập trình viên trạch nam như Dương Đức mà nói thì đã đủ rồi.

Lâm Thổ Ba bước lên nói:

“Thằng Thư Hàng kia, sao mày đến muộn thế? Đừng có nói với tao là trên đường đi thuận tay anh hùng cứu mỹ nhân gì nhé, kiếm cớ như thế xưa rồi.”

“Mày nói trúng phóc luôn, đúng là cứu được một em gái, lại còn xinh nữa, chỉ là tính tình không được lắm.”

Tống Thư Hàng cười ha hả, dạo quanh một vòng trong phòng:

“ Dương Đức này, tiền thuê ở đây hết bao nhiêu thế?”

Hắn cũng muốn ra ngoài thuê một chỗ, cho nên muốn hỏi giá trước.

“Giá cho học sinh thì năm ngàn một năm, điện nước đóng riêng, cần trả tiền luôn một đợt.”

Dương Đức trả lời, nơi cho thuê giá cả thế này ở gần trường đều là những miếng bánh béo bở.

“Thật không tệ chút nào.”

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Lâm Thổ Ba nói chen vào:

“Tao đã đặt bàn xong rồi, hôm nay Dương Đức nó mời, bọn mình phải ăn cho đã.”

“Nói đến ăn thì hôm nay hình như khẩu vị của tao tốt lắm.”

Tống Thư Hàng gật đầu, có lẽ là vì lúc luyện thể đã tiêu hao khá nhiều năng lượng, bây giờ hắn cảm giác như mình có thể ăn hết cả một con trâu.

Sau đó, Tống Thư Hàng thật sự ăn rất khí thế.

Để lại ba thằng bạn đang trợn mắt há mồm, theo như bọn nó nhớ thì thằng Thư Hàng có ăn mạnh như thế đâu?

Chương 38: Cách tu sĩ mở cửa

Ban đêm ngày 4 tháng 6.

Tống Thư Hàng mất ngủ, không tài nào chợp mắt nổi.

Có lẽ vì ngày mai sẽ gặp được Dược Sư tiền bối trong nhóm, sau đó học được minh tưởng pháp môn căn bản và kiếm pháp luyện thể, tiến hành trăm ngày tạo nền tảng, cho nên trong lòng không nén nổi kích động chăng?

Hoặc có thể là bởi vì thối thể dịch, khiến cho thân thể của hắn được cường hóa, không cần phải ngủ nhiều như trước kia nữa. Cho nên mới không thể nào ngủ được?

Tóm lại là hắn bị mất ngủ.

Ba tên bạn cùng phòng đã sớm ngáy khò khò, hắn lại nằm trằn trọc khó yên.

Dù có nhắm mắt lại thì đầu óc vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Cảm giác giống như mình đã nhắm mắt rất lâu rồi, nhưng mở điện thoại lên thì chỉ thấy chưa tới năm phút đồng hồ.

“Ngày tháng thế này phải sống làm sao đây.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Ngày 5 tháng 6, trời nắng gắt, nhiệt độ vẫn cao như trước.

Thức trắng một đêm khiến Tống Thư Hàng có chút uể oải. Loại mệt mỏi này không phải đến từ thân thể, thực ra thì thức trắng đêm như thế cũng không khiến hắn cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Chỉ là mười tám năm nay đều sinh hoạt như người bình thường, khiến cho hắn cảm giác như mình thức trắng đêm như thế thì sẽ mệt nên tinh thần có chút uể oải.

Buổi sáng có bốn tiết, Tống Thư Hàng cầm theo điện thoại di động. Lần này hắn đã nhớ kỹ sạc đầy pin, tránh cho tới lúc đó Dược Sư không thể liên lạc được với mình.

Trong sự chờ đợi của hắn, hai tiết đầu cứ thế trôi qua cái vèo. Nhưng Dược Sư vẫn chưa gọi cho hắn.

Chờ đợi là sự dày vò đau khổ nhất, ngày dài như năm cũng không thể nào diễn tả được hết tâm trạng của Tống Thư Hàng lúc này.

Tiết thứ ba là tiết tiếng Anh.

Lúc còn đang nghỉ giữa giờ đã thấy giáo sư Smith chống nạng đi tới.

Cụ ông kỹ tính này tuyệt đối không cho phép sinh viên đến muộn, bản thân ông lại càng không cho phép mình đến muộn. Ông là một người khá nghiêm khắc với người khác, cũng càng nghiêm khắc với bản thân mình hơn.

Nghe nói ba ngày trước ông bị chú chó cưng của mình táp cho một phát phải vào viện nằm, đêm qua vừa mới xuất viện đã đưa ngay con chó cưng kia vào trong tiệm thịt cầy làm thành nồi lẩu.

Đây chính là yêu càng sâu thì tổn thương càng nhiều, nên mới không thể nào tha thứ cho sự phản bội của chó cưng à?

Tống Thư Hàng nhìn kỹ cụ ông nước Anh tóc tai chải chuốt gọn ghẽ kia, trong lòng cảm thấy có lỗi với ông vô cùng.

Theo như lời Vũ Nhu Tử đã nói thì sau đó cô đã đền bù tổn thất thỏa đáng cho giáo sư Nhân Thủy và giáo sư Smith rồi, còn cụ thể là đền bù thế nào Tống Thư Hàng không hỏi tới.

“Tiếc thật, giáo sư Smith đã xuất viện mất rồi. Tao còn tưởng ông ấy phải nằm viện thêm mấy hôm nữa ấy chứ.”

Lâm Thổ Ba nhìn thấy giáo sư Smith đi đến thì cảm thấy da đầu run lên.

Thành tích tiếng Anh của cậu ta không được tốt lắm, hơn nữa tính của giáo sư Smith có phần cổ hủ, đúng kiểu người mà cậu ta không giỏi ứng phó nhất.

Lâm Thổ Ba hỏi dò:

“Tao muốn dời địa bàn ra sau một chút, Thư Hàng, bọn mày thì sao?”

“Giống mày, tao cũng chuyển.”

Lý Dương Đức gật đầu đồng tình.

Khác với tên dốt đặc cán mai tiếng anh như Lâm Thổ Ba, thành tích tiếng Anh của Lý Dương Đức rất tốt, mấy kiến thức quan trọng mà giáo sư giảng ở trên lớp cậu đã sớm nhớ kỹ. Cho nên mỗi khi đến tiết tiếng Anh thì cậu sẽ trốn xuống bàn sau để tranh thủ viết code của mình.

“Tao cũng chuyển qua ngồi với Nha Y.”

Tên bạn cùng phòng sau cùng là Cao Mỗ Mỗ đẩy mắt kính, cười nói.

Cao Mỗ Mỗ họ Cao, tên Mỗ Mỗ. Cậu cũng giống như Lâm Thổ Ba, bị cha mẹ cậu đặt cho cái tên nghe qua còn tưởng là cậu được bọn họ nhặt ở ngoài đường về, cậu cũng cực kỳ không thích cái tên của mình.

Lúc còn bé cậu cũng từng trộm sổ hộ khẩu của nhà mình chạy đến đồn công an muốn đổi tên. Đáng tiếc chính là cậu cũng thất bại y như thế. Vậy nên đến giờ tên của cậu vẫn là Cao Mỗ Mỗ.

Năm đó cậu cũng phải trả một cái giá đắt y hệt Lâm Thổ Ba, thậm chí còn thảm hơn cả cậu ta nữa.

Bởi vì hậu quả mà Lâm Thổ Ba gánh chịu khi ấy chỉ là bị một mình ba của cậu ta đánh. Còn Cao Mỗ Mỗ năm đó thì bị cả ba lẫn mẹ cùng đánh, đánh đến mức cậu gào khóc kêu trời trách đất, qua ngày hôm sau không xuống giường nổi.

Nha Y mà cậu nói chính là bạn gái của cậu, là một cô gái cao chỉ 143cm, xinh xắn lanh lợi, vô cùng đáng yêu. Cũng không biết thằng Cao Mỗ Mỗ này ra tay kiểu gì? Cô bạn kia nhìn qua thật chẳng khác gì nữ sinh cấp hai cả, thậm chí còn hơi hơi giống học sinh tiểu học nữa. Ngoại trừ mấy thằng thích loli ra thì con trai bình thường thật sự ít khi nào có hứng thú với mấy cô gái có ngoại hình như thế mới đúng?

Thực ra tên này thích loli, cho nên mới tìm một cô bạn gái hợp pháp có ngoại hình loli.

“Không phải chứ, bọn mày chuyển đi hết à?”

Tống Thư Hàng thở dài, cũng bắt đầu thu dọn sách vở của mình, chuẩn bị dời chỗ cùng với đám bạn cùng phòng.

Lúc này, Lâm Thổ Ba lại toét miệng cười, ấn hắn ngồi xuống:

“Thư Hàng à, mày cứ ngồi lại đây làm học sinh chăm chỉ nghe giảng bài đi.”

“Hử?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc, không rõ ý của thằng bạn là gì.

“Nắm chắc cơ hội nhé, không phải mày vẫn nói muốn tìm một cô bạn gái trong lúc học đại học à?”

Lý Dương Đức nói thầm vào tai Tống Thư Hàng, nói xong lại còn cười gian nháy mắt một cái, bộ dạng như thể đang nói mày hiểu mà.

“Không cần cảm ơn bọn tao đâu, cứ xem bọn tao như người thích giúp đỡ người khác là được rồi.”

Cao Mỗ Mỗ vờ vịt nói.

Nói xong thì ba tên bạn cùng phòng cũng lục tục đi ra.

Chỉ để lại mỗi mình Tống Thư Hàng ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Một lát sau, Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn bên cạnh mình mới dở khóc dở cười.

Có một cô bạn gái dáng người nóng bỏng đang ngồi cách hắn một khoảng. Nhìn thấy Tống Thư Hàng nhìn về phía mình thì cô nàng kia lập tức nở nụ cười thật tươi.

Nhất định là ba tên kia hiểu lầm điều gì rồi thì phải?

Bên kia, ba tên bạn cùng phòng đã chen xuống dãy bàn cuối cùng trong lớp.

Lâm Thổ Ba lau mồ hôi trên trán:

“Ôi mẹ nó sao lại nóng thế này? Rõ ràng ban nãy mát lạnh luôn mà?”

“Không phải đến giờ mày mới phát hiện đấy chứ?”

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ đẩy mắt kính, làm bộ như bị siêu thám tử nhí Conan nhập xác:

“Bởi vì bọn mình đã không ngồi cạnh Thư Hàng nữa rồi.”

“Việc này thì liên quan cái khỉ gì với Thư Hàng? Nó có thể điều khiển nhiệt độ chắc?”

Lâm Thổ Ba cầm vở lên quạt rồi phỉ nhổ.

Cao Mỗ Mỗ ra vẻ bí hiểm:

“Nó đương nhiên không thể điều khiển được nhiệt độ rồi. Thế nhưng dù không biết có chuyện gì, nhưng hình như trên người thằng Thư Hàng phát ra hơi lạnh phà phà như một cái máy lạnh hình người ấy. Thiếu chút nữa tao đã nghi ngờ không biết có phải nó mang đá theo bên người hay không.”

“Mày nói thế tao mới để ý hình như đúng rồi đấy. Ngoài ra, bọn mày có cảm thấy thằng Thư Hàng này trắng ra nhiều lắm hay không? Sáng hôm qua hình như nó đâu có trắng như thế? Ba đứa bọn mình mới đi ra ngoài tìm phòng có một buổi thôi mà nó đã trắng lên thấy rõ rồi?”

Lý Dương Đức xếp máy tính lại, bình tĩnh nói ra phát hiện của mình.

“Dương Đức, không phải mày định làm gay đấy chứ? Ngay cả chuyện da của thằng Thư Hàng trắng ra mà mày cũng để ý tới à?”

Lâm Thổ Ba nói với giọng điệu ẻo lả.

“Thổ Ba.”

Lý Dương Đức nhếch môi cười:

“Mày còn cần cái tập tin Video học tập trong ổ đĩa F, với mớ tài liệu mày up lên mạng nữa hay không?”

“Anh Dương Đức ơi, em sai rồi.”

Lâm Thổ Ba lập tức quỳ khóc, đây đều là bảo bối cậu lưu lại suốt ba năm cấp ba đó. Lại nói… ổ đĩa F trong máy tính thì không nói đến làm gì, tại sao chuyện cậu up đồ lên mạng mà thằng Dương Đức này cũng biết nhỉ? Mẹ nó, không biết có lộ cái gì nữa không đây? Quả nhiên không nên chọc vào đám lập trình mà.

“Tao thấy, không biết có phải thằng nhóc đấy xài kem dưỡng trắng gì hay không? Còn lý do để nó xài kem dưỡng ấy… thì chắc là vì đang yêu đương nhỉ?”

Cao Mỗ Mỗ lại tiếp tục ra vẻ bí hiểm, chỉ vào Tống Thư Hàng và em gái Lục Phỉ kia:

“Tao cá một trăm… xu! Giữa hai người đó nhất định đã có chuyện gì rồi. Tao để ý kỹ rồi, tất cả các tiết học ngày hôm qua, cô nàng Lục Phỉ kia đều tìm cơ hội ngồi cạnh Thư Hàng hết.”

“Quả nhiên lựa chọn để lại không gian riêng tư cho bọn nó là đúng mà.”

“Đợi chuyện này thành công thì Thư Hàng nhất định phải mời bọn mình ăn một bữa.”

Ba tên bạn cùng phòng đồng lòng gật đầu, bộ dạng như thể làm người tốt việc tốt mà không khoe khoang thật có thành tựu quá thể.

Đáng tiếc, lý tưởng thì tốt đẹp đấy, hiện thực lại không được như thế.

Tống Thư Hàng căn bản không có suy nghĩ muốn làm quen với cô nàng kia, hắn thường xuyên ngó vào điện thoại của mình một cái, trong lòng ngóng trông không biết khi nào Dược Sư mới tới.

Trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc tu chân, minh tưởng pháp môn căn bản và trăm ngày tạo nền tảng.

Trên bục giảng, giáo sư Smith liên tục viết vài từ vựng lên bảng đen, có lẽ vì tuổi đã cao, tuy rằng trong phòng học có đủ loại máy móc công nghệ cao để giúp đỡ cho việc giảng dạy, nhưng ông vẫn thích dùng bảng đen hơn.

Trong phòng học yên tĩnh không một tiếng động, vào tiết của giáo sư Smith thì dù ai không thích tiết của ông thì cứ nằm ngủ cũng không sao, ông cũng không bắt buộc tất cả đều phải chăm chú ngồi nghe giảng. Nhưng nếu như ai dám làm ồn quấy rầy việc giảng bài của ông thì khỏi cần mong chờ điểm học phần của học kỳ này làm gì.

Lên đại học rồi mà chịu lên lớp học chứng tỏ vẫn còn muốn lấy được học phần. Không có người nào muốn gây khó dễ cho học phần của mình, cùng lắm thì nằm ngủ một giấc là được.

Cạch cạch! Rầm rầm!

Đột nhiên có tiếng động lớn vang lên cực kỳ rõ ràng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn về nơi phát ra tiếng động, cửa chính của phòng học.

Chỉ thấy cánh cửa chính vốn đang đóng kỹ của lớp học đang phải gánh chịu một lực tác động khá mạnh, đinh ốc trên cửa cũng bị bung ra khỏi khung gỗ.

Cạch một tiếng, cánh cửa bị mở toang ra.

Giống hệt như trong phim khi cổng thành bị xe công thành đẩy ngã vậy, ngay cả khóa cửa cũng bị văng ra, vô cùng khoa trương!

Chương 39: Yên tâm đi, đánh gãy một chân là được.

Trong ánh mắt ngơ ngác ngỡ ngàng của tất cả mọi người, cửa phòng học mở ra, một người đàn ông cao gầy xuất hiện ngay trước cửa, hãy còn giữ nguyên tư thế đẩy cửa ra.

Người nọ cao chừng hơn 180cm, mái tóc dài dựng thẳng lên trời, kiểu tóc thế này dù ở trong đám trẻ trâu thì cũng phải vào hàng cực phẩm.

Hắn có đôi mắt đen thui như gấu trúc, cũng không biết có phải vì makeup mắt khói hay không nữa? Hồi xưa cũng khá thịnh hành phong cách này, năm đó có một cô ca sĩ khá nổi tiếng tại thị trường Âu Mỹ chỉ toàn trang điểm mắt khói như thế.

Tất cả mọi người trong phòng học đều nhìn chằm chằm người nọ, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Người đàn ông kia đột nhiên bị mọi người nhìn chằm chằm như thế thì ngượng ngùng gãi đầu, cười nói:

“Mọi người đang học à, thật ngại quá, quấy rầy mọi người rồi.”

“Who are you?”

Viên phấn trong tay của giáo sư Smith bị bẽ gãy, bây giờ ông đang rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

“Tóc vàng hoe?”

Người đàn ông kia vẫy vẫy tay:

“Tránh qua một bên đi, ta tìm người xong sẽ đi ngay. Không quấy rầy các ngươi lâu đâu.”

Gân xanh trên trán của giáo sư Smith nổi lên, đang chuẩn bị cho người đàn ông cao gầy kia biết mặt.

Nhưng sau khi người nọ phất tay một cái thì giáo sư đột nhiên phát hiện mình không thể nhúc nhích được, toàn thân giống như bị đông cứng lại. Không chỉ không thể nào di chuyển được, ngay cả miệng và lưỡi cũng bị cố định. Thậm chí ngay cả tròng mắt cũng không thể chuyển động được một cái! Sau cùng, ngay cả tư duy cũng bắt đầu bị đóng băng.

Sau đó người đàn ông cao gầy kia quét mắt nhìn quanh phòng học một cái, giống như đang tìm người nào đó.

Tất cả học sinh đều trợn mắt há mồm nhìn hắn ta.

Chỉ có mỗi mình Tống Thư Hàng nhìn thấy màn đẩy cửa bạo lực của người kia thì trong lòng lại sinh ra dự cảm không tốt, đẩy cửa nhẹ một cái cũng có thể đẩy bung cả khóa cửa, đây nhất định không thể nào là người bình thường được đúng không?

Ít nhất thì cũng phải là tu sĩ đã dùng thối thể dịch xong mới có thể làm được như thế.

Người này không phải là Dược Sư đấy chứ?

Thư Hàng lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

Sẽ không đâu, chắc chắn là không rồi! Dù rằng Dược Sư tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 có hơi ít nói, nhưng có thể nhìn ra được ngài ấy là một vị tiền bối đáng tin cậy, sao có thể là cái tên có phong cách quái đản thế này được chứ?

Đáng tiếc chính là trên đời này cứ ghét của nào thì trời lại trao của đó.

“Thư Hàng tiểu hữu, mau ra đây đi, ta chính là Dược Sư!”

Ánh mắt của người đàn ông cao gầy kia nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, cười hắc hắc, ra sức vẫy tay.

Tất cả học sinh trong phòng đều quay phắt sang chỗ Tống Thư Hàng.

Những ánh mắt kia vừa sắc bén lại vừa phức tạp…

Tống Thư Hàng giơ một tay lên che mặt. Ngày tháng thế này biết phải sống làm sao đây.

Còn có, vì cái khỉ gì Dược Sư không thèm gọi điện thoại hỏi cũng biết hắn ở đây? Chẳng lẽ do ngài ấy dùng loại pháp thuật gì đó để định vị vị trí của mình à?

Cuối cùng Tống Thư Hàng chỉ có thể mặt dạn mày dày bước lên.

“Thầy ơi, em xin nghỉ hai tiết ạ.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng quay sang nói với giáo sư.

Giáo sư không chớp mắt lấy một cái, bây giờ ngay cả ý thức của ông cũng đã bị đóng băng. Lát nữa khi ông khôi phục chỉ cho rằng mình mới ngẩn ra có một giây mà thôi… Thậm chí sẽ không biết được có một học sinh bỏ đi ngay trước mặt mình nữa là.

“Không cần nói nhảm nhiều như thế, mau đi theo ta.”

Dược Sư kéo Tống Thư Hàng đi.

“Thổ Ba, lát nữa học xong dọn dẹp giúp tao nhé.”

Sau cùng Tống Thư Hàng chỉ kịp quay sang hét to một tiếng với Lâm Thổ Ba là đã bị Dược Sư kéo đi mất rồi.

Ở cuối phòng học, Lâm Thổ Ba nghi hoặc hỏi:

“Không phải là lại có chuyển phát nhanh gì đấy chứ?”

“Không giống lắm.”

Cao Mỗ Mỗ đẩy mắt kính:

“Lại nói, tên nhân viên chuyển phát nhanh hôm nọ nhìn cũng chẳng giống chuyển phát nhanh chút nào.”

Trên đường đi, Tống Thư Hàng hỏi:

“Dược Sư tiền bối, sao ngài tìm được ta thế?”

“Ta dùng chức năng định vị của điện thoại ấy mà, chỉ cần nhập số điện thoại của ngươi vào là có thể định vị được ngươi đang ở đâu ngay. Sau đó chỉ cần xem qua trong phòng học có người nào đã từng luyện thối thể xong thì biết ngươi là ai rồi. Sau khi dùng thối thể dịch xong thì ngươi sẽ khác hẳn người thường.”

Dược Sư nói với vẻ vô cùng đắc ý.

Những ảo tưởng trong lòng Tống Thư Hàng lập tức tan biến, hóa ra là tìm được hắn nhờ vào chức năng định vị của điện thoại thật chứ không phải dùng pháp thuật truy tung ngàn dặm à?

Nhưng mà nói tới thì không phải cần đợi hắn xác nhận đồng ý trên điện thoại di động xong thì đối phương mới có thể dùng chức năng định vị của điện thoại để định vị vị trí của hắn sao? Chẳng lẽ Dược Sư cũng là hacker cao cấp, có thể phá được tường lửa để tự động định vị à?

Tống Thư Hàng nói:

“Nói ra thì ta thật sự không thể ngờ Dược Sư tiền bối ngài lại ăn mặc phong cách như thế này.”

“Phong cách? Ý ngươi là chỉ mặt nào?”

Dược Sư nghi hoặc hỏi lại.

“Ví như kiểu tóc dựng đứng của ngài chẳng hạn?”

Tống Thư Hàng nói.

“A, ngươi nói cái này ấy à? Cái này thật ra là do hôm qua ta trực tiếp cưỡi kiếm bay từ bên Hải Bắc qua khu Giang Nam, bay qua những hai tỉnh. Lại thêm gió lớn quá, tóc bị thổi thành như thế đấy.”

Dược Sư xấu hổ cười nói.

“...”

Tống Thư Hàng câm nín một hồi, lại ráng hỏi tiếp:

“Vậy kiểu make up mắt khói của tiền bối thì sao?”

“Make up mắt khói á? À à, cái này ta biết, đồ đệ của ta hay nói với ta, là kiểu trang điểm của mấy ngôi sao như Avril gì đấy đúng không? Có điều cái này của ta không phải trang điểm đâu, đây chỉ là quầng thâm mắt bình thường thôi. Thân là một luyện dược sư, ta thường xuyên phải thức đêm để luyện chế đan dược, có khi vài tuần không ăn không uống không ngủ. Lâu ngày biến thành quầng thâm thế này. Bởi vì bây giờ thường thường luyện dược phải luyện hơn mười ngày, cho nên quầng thâm này mãi mà không biến mất. Có lẽ chờ lần này ta đột phá cảnh giới xong thì đám quầng thâm này mới có thể tan hết được.”

Dược Sư thoải mái cười to.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy như có một vạn câu rủa xã chạy rần rần trong lòng.

So với hình tượng tích chữ như vàng ở trong nhóm thì Dược Sư ở ngoài đời rất dễ nói chuyện, còn hay cười to đầy vẻ phóng khoáng. Hình tượng trước kia đã hoàn toàn vỡ nát.

Ký túc xá nam sinh.

“Đây là chỗ ở của ngươi à, phòng luyện đan đâu?”

Dược Sư hỏi thăm.

“Phòng luyện đan… xem như là chỗ này đi.”

Tống Thư Hàng chỉ vào phòng bếp.

“Đấy không phải là phòng bếp à?”

Dược Sư xoa xoa chân mày:

“Cũng đúng, ngươi đã nói chỉ dùng bếp điện từ với nồi lẩu để luyện thối thể dịch, vậy nên chỉ có thể nấu trong bếp mà thôi.”

Phòng bếp à, chà. Dược Sư đột nhiên cảm thấy trong lòng nghèn nghẹn, bất giác thở dài một hơi.

Nhưng hắn nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Thư Hàng tiểu hữu này, ngươi có thể luyện thối thể dịch lại một lần nữa cho ta quan sát một phen hay không?”

Dược Sư hỏi dò.

Ngày hôm qua hắn thông qua cách mô phỏng luyện đan, diễn lại toàn bộ quá trình luyện thối thể dịch mà Tống Thư Hàng đã tả lại, kinh ngạc phát hiện vài điểm khá thú vị.

Tuy nhiên mô phỏng luyện đan cũng chỉ là mô phỏng, vẫn sẽ bỏ sót vài điều, cho nên hắn vẫn muốn tận mắt nhìn thấy Thư Hàng luyện thối thể dịch một lần để xác nhận lại cho chắc.

“Ngay bây giờ ạ?”

Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, tiết thứ ba đã qua được một nửa, lúc này đã hơn 9 giờ rưỡi rồi.

“Có vấn đề gì à?”

Dược Sư nghi hoặc hỏi lại.

“Không đủ thời gian, nửa giờ nữa là xong buổi học sáng, tới giờ ăn cơm trưa rồi.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“À, suýt nữa quên mất, người bình thường cần phải ăn cơm. Thật đúng là phiền toái, nếu như là tu sĩ thì tùy tiện dùng một viên thuốc là có thể giải quyết những vấn đề vặt vãnh này rồi.”

Dược Sư lẩm bẩm, lát sau, hắn lại hỏi:

“Chiều nay Thư Hàng tiểu hữu có rảnh không? Buổi chiều chúng ta thử cùng luyện thối thể dịch nhé?”

“Buổi chiều... Ta có tiết học.”

Tống Thư Hàng nói.

Thật ra thì có thể xin nghỉ, hơn nữa ngay cả lý do để xin nghỉ hắn cũng đã chuẩn bị sẵn rồi.

“Có tiết à? Ta lại quên mất ngươi vẫn còn đi học. Vậy đi, giáo sư lớp buổi chiều của ngươi là ai?”

Dược Sư thuận miệng hỏi luôn.

Vấn đề này không biết sao lại khiến người ta cảm thấy lo lo!

“Tiền bối, xin thứ cho ta nói thẳng. Tuy rằng ta tin tưởng tiền bối ngài là người chính trực, nhưng mà ta vẫn muốn hỏi trước, không phải là tiền bối ngài định đưa giáo viên dạy lớp buổi chiều của ta vào bệnh viện đấy chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng, thảm kịch do Vũ Nhu Tử gây ra dường như mới chỉ xảy ra hôm qua! Không đúng, cản bản mới xảy ra ngày hôm kia thôi.

“A ha ha, ngươi cũng nghĩ đến cách này rồi à? Ý kiến này được lắm, chỉ cần đưa giáo viên của ngươi vào bệnh viện thì không phải chiều nay ngươi sẽ rảnh rồi à? Cứ yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận, chỉ làm gãy chân là được rồi.”

Dược Sư nói với vẻ cực kỳ đương nhiên.

Nhóm Cửu Châu Số 1 có truyền thống tốt đẹp là thản nhiên làm gãy chân xong tống giáo viên của người ta vào bệnh viện à?

Chương 40: Gốc Độc Long thảo thượng phẩm

“Làm ơn tuyệt đối đừng làm thế.”

Tống Thư Hàng lập tức chặn lại:

“Ba ngày trước Vũ Nhu Tử đã đưa hai giáo viên của ta vào bệnh viện rồi. Có một người bây giờ còn đang nằm viện, người còn lại chính là thầy giáo người Anh chống nạng mà tiền bối vừa mới gặp xong đấy. Nếu tiền bối lại tiễn thêm mấy giáo viên nữa vào viện thì ai cũng sẽ thấy quá quái lạ mất thôi.”

“Hả? Vũ Nhu Tử làm rồi à? Chẹp, khó nhỉ, nếu ta lại tiễn thêm một giáo viên nữa vào viện thì lộ liễu quá.”

Dược Sư xoa cằm, ra chiều tiếc nuối:

“Đáng tiếc thật, diệu kế tuyệt vời thế mà lại bị người ta làm trước mất rồi.”

Tống Thư Hàng tiếp tục bổ sung:

“Hơn nữa đây cũng không phải chỗ thích hợp để luyện chế Thối Thể Dịch. Bạn cùng phòng của ta có thể trở lại bất cứ lúc nào, họ mà biết ngài đến lớp học lôi ta tới đây để luyện chế cái gọi là đan dược, thì chắc chắn sẽ tống cả hai người chúng ta vào bệnh viện tâm thần Thạch Sơn đấy.”

Đừng có hoài nghi độ ‘tốt bụng’ của ba thằng bạn cùng phòng kia, chúng nó chắc chắn sẽ làm thế.

Dược Sư thở dài:

“Thế mới nói phàm nhân rõ là phiền toái. Thư Hàng tiểu hữu à, hay là ngươi rời xa hồng trần, gia nhập môn phái trong nhóm chúng ta đi. Mấy môn phái trong nhóm chúng ta không tồi, đứng hàng đầu trong cả Hoa Hạ này đấy. Tỷ như Đại La giáo, Thiên Nhai Vân Du Tự, Linh Điệp Đảo, Huyền Hoàng Kiếm Tông đều có tiếng tăm vang dội trong giới tu sĩ cả.”

“Ta sẽ cân nhắc.”

Tống Thư Hàng đáp, có lẽ tương lai sẽ có ngày hắn lựa chọn gia nhập một môn phái nào đó, thế nhưng không phải bây giờ.

Theo cách nói của tu sĩ thì bây giờ hắn chưa đoạn hồng trần, chưa hiểu thấu suy nghĩ của bản thân, không thích hợp để gia nhập môn phái chuyên tâm tu tiên.

“Cơ mà, chiều nay ngươi không trốn tiết được thật à? Hay là ta gây ra một vụ tai nạn ngoài ý muốn nào đó cho cả trường đều nghỉ luôn nhé? Như vậy sẽ không khiến ai hoài nghi hết.”

Dược Sư bình tĩnh đưa ra đề nghị khiến người ta thót cả tim.

“Dược sư tiền bối, xin ngài đừng có làm mấy việc đáng sợ như thế.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Ta chỉ cần xin nghỉ là được mà, tôi đã viết sẵn đơn xin nghỉ học rồi đây.”

“Ngươi xin nghỉ rồi có sợ học không theo kịp các bạn không?”

Dược Sư lo lắng hỏi lại.

Tiến độ học tập của cá nhân mình so với việc toàn bộ học viện xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cái nào nghiêm trọng hơn hả?

“Xin hãy yên tâm, ta chỉ cần mượn vở ghi của bạn học là đuổi kịp chương trình mấy tiết nghỉ ngay. Gần đây ta học hành ngon nghẻ lắm.”

Tống Thư Hàng cam đoan.

Dược Sư thở phào:

“Thế thì tốt quá rồi, chúng ta đi tìm chỗ luyện chế Thối Thể Dịch thôi!”

“Hay là ra ngoài trường xem có cần thuê nhà không nhỉ.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vốn định thuê một căn nhà ở bên ngoài, nhân cơ hội hôm nay làm luôn một thể đi thôi.

“Ừ, có lý. Đúng là phải thuê nhà thật. Có lẽ ta phải ở chỗ ngươi mấy ngày, không có chỗ ở là không ổn rồi.”

Dược Sư gật đầu nói:

“Bây giờ mình đi luôn chứ?”

Tính tình Dược Sư hấp tấp nóng vội, điểm ấy thật giống những gì hắn biểu hiện ở trong nhóm chat:

“Đi, chúng ta đi thôi.”

Tống Thư Hàng nói xong bèn lấy ví tiền và thẻ ngân hàng.

Khi lấy ví tiền, hắn nhác thấy chậu Độc Long thảo mình để bên máy tính.

Thế nên mới hỏi:

“Dược Sư tiền bối, lúc trước ngài nói trong nhóm là muốn thu thập Độc Long thảo sống, giờ còn cần nữa không?”

“Ta đã thu mua được một ít từ các đạo hữu trong nhóm, nhưng phẩm chất chỉ loanh quanh trung đẳng, không tốt cho lắm, còn kém xa phẩm chất mà thực nghiệm của ta cần. Chỉ dùng tạm được thôi.”

“Nè, ở đây có nè.”

Tống Thư Hàng chỉ vào chậu Độc Long thảo bên máy tính của mình.

Nói thật… may mắn của Tống Thư Hàng không phải dạng vừa đâu. Năm sáu mươi năm trước Linh Điệp Tôn Giả dùng gốc Độc Long thảo này làm vật áp trận, chứ đổi thành dược liệu bình thường khác thì Dược Sư cũng chẳng cần.

Bấy giờ Dược Sư mới phát hiện chậu Độc Long thảo tím đen kia:

“Thú vị đấy, ta vào phòng lâu như thế mà không phát hiện ra gốc Độc Long thảo này!”

Phải biết là Dược Sư tiếp xúc với dược liệu đã trăm năm có lẻ, cho dù là trong rừng gốc rậm rạp, chỉ cần có linh dược tồn tại thì hắn nhắm mắt cũng tìm được ra. Thế mà gốc Độc Long thảo này nằm ngay bên cạnh máy tính của Tống Thư Hàng, hắn vào phòng lâu như thế lại chẳng hề phát giác.

Chả lẽ gốc Độc Long thảo này có điểm nào kỳ lạ?

Nghĩ đến đó, Dược Sư đến bên gốc cây, quan sát nó một cách cẩn thận.

Ngửi ngửi, xoa xoa, hái một mảnh lá đưa lên nếm nếm.

“Không tồi, gốc Độc Long thảo này sinh trưởng ở nơi có linh khí và quỷ khí dồi dào suốt năm sáu mươi năm, lại từng được người ta dùng làm mắt trận để áp trận, phẩm chất còn trên cả thượng phẩm. Vì là vật áp trận nên hình như đã sinh biến dị, có năng lực che giấu nhất định, thế nên suýt nữa thì ta cũng bị qua mắt.”

Dược Sư cười nói, phẩm chất thế này vừa hay đạt yêu cầu của hắn, hơn nữa lại trải qua biến dị, có giá trị lắm.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Độc Long thảo này có phù hợp với yêu cầu của Dược Sư tiền bối không?”

“Yêu cầu của ta… này, ngươi định bán gốc Độc Long thảo này cho ta à?”

Dược Sư nhìn Tống Thư Hàng, cười nói:

“Nhưng mà ta phải nói rõ với ngươi trước, bản thân Độc Long thảo đã là một loại dược liệu khá quý hiếm rồi, giá trị của gốc Độc Long thảo này càng bất phàm hơn nữa. Nói cách khác hai rương dược liệu Thối Thể dịch mà Vũ Nhu Tử cho ngươi cũng không có giá bằng một phần mười gốc Độc Long thảo này đâu. Cho nên là, ngươi có chắc chắn là ngươi muốn bán nó cho ta chứ?”

“Ta giữ nó cũng vô dụng, hơn nữa, nếu không phải tiền bối đăng miễn phí đan phương Thối Thể dịch lên nhóm thì ta đã không có cơ hội tiếp xúc với giới tu chân rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Dược Sư lắc đầu bảo:

“Cứ cho là không có đan phương kia của ta, ngươi còn ở trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thì sớm muộn cũng sẽ tiếp xúc với sự tồn tại của tu chân thôi. Mà giá trị của đan phương kia đối với mỗi người đều khác nhau. Với Thông Huyền đại sư hay Vũ Nguyệt Chân Quân mà nói, vì môn phái họ nuôi rất nhiều đệ tử nên đan phương có giá trị rất cao. Còn với người một thân một mình như ngươi thì giá trị của đan phương tuyệt đối không cao hơn gốc Độc Long thảo này được.”

Dược Sư cẩn thận nâng gốc Độc Long thảo lên, sau đó chập tay lại, Độc Long thảo liền biến mất không thấy đâu nữa.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Ngài dùng nhẫn không gian ạ? Hay túi trữ vật?”

“Không phải mấy cái trang bị không gian quý báu kia đâu, loại trang bị không gian đó gần như đã đạt đến quy tắc không gian, một cái túi trữ vật nhỏ chừng 50m2 thôi là có thể ngốn hết cả gia sản của ta rồi.”

Dược Sư cười ha hả:

“Của ta chỉ là một loại pháp thuật tựa như bán không gian, mỗi luyện đan sư đều có ‘một mảnh dược điền’, chỉ có thể dùng để trồng thuốc trong đó chứ không nhét cái gì khác vào được. Đợi sau này khi tu vi của người đạt trên tứ phẩm thì cũng có thể học chiêu này, dễ học lắm.”

Tống Thư Hàng gật đầu, cái hiểu cái không.

“Nói tiếp, vốn dĩ ta chỉ định tìm linh cảm từ chỗ ngươi để hoàn thiện Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa, nhân tiện chỉ điểm ngươi một chút kiếm pháp và pháp môn minh tưởng căn bản, để ngươi hoàn thành trăm ngày Trúc Cơ thôi. Ai ngờ ngươi lại chuẩn bị cho ta một phần quà lớn thế này. Nếu ta chỉ đưa pháp môn minh tưởng với kiếm pháp căn bản từ đầu chuẩn bị dùng để chỉ bảo ngươi không thì ngại quá.”

Nói đoạn, Dược Sư móc di động, vào Nhóm Cửu Châu Số 1.

Hắn không phải loại người thích chiếm lợi của hậu bối, Tống Thư Hàng cho hắn một gốc Độc Long thảo thượng phẩm, cho nên hắn định kiếm cho Tống Thư Hàng hai môn công pháp cao cấp một chút… chí ít phải tốt hơn hàng bình thường trong tay hắn mới được.

Chương 41: Công Pháp Trúc Cơ

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Dược Sư:

“@Vân Du Tăng Thông Huyền, Thông Huyền đại sư, mười bốn năm trước thám hiểm động phủ, ‘Kim Cương căn bản quyền pháp’, ‘Chân Ngã Minh Tưởng Kinh’, cho ta mượn dùng một chút. Giá cả lần sau gặp bàn.”

Tống Thư Hàng ở bên cạnh nhìn Dược Sư nhập xong chuỗi ký tự này mà cảm thấy lo lắng thay cho hắn. Tính cả dấu câu mới được mấy chục ký tự mà hắn phải cặm cụi xóa xóa sửa sửa những năm phút đồng hồ, viết xong còn toát cả mồ hôi.

Bây giờ thì Tống Thư Hàng rốt cuộc đã hiểu vì sao mà Dược Sư lại cố hết sức rút gọn câu nói của mình trong nhóm. Cơ mà viết mệt như thế, sao hắn không dùng mess thoại nhỉ?

Dược Sư vừa gửi lên một tin là Nhóm Cửu Châu Số 1 nhanh chóng trở nên nhộn nhịp.

Bắc Hà Tán Nhân trêu ghẹo:

“Ồ, Dược Sư huynh muốn có hai môn công pháp căn bản này chẳng lẽ là để Thư Hàng tiểu hữu sử dụng trong trăm ngày Trúc Cơ? Hai môn công pháp này được đấy. Chẳng lẽ Dược Sư huynh cũng bị Thư Hàng tiểu hữu bơm thuốc giống Vũ Nhu Tử rồi à?”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nhanh chóng thả lên icon bánh bao:

“Bắc Hà tiền bối, ta không bị bơm thuốc!”

“Súc ruột?”

Cuồng Đao Tam Lãng rất sôi nổi, bởi vì cha của Vũ Nhu Tử cuối cùng cũng không hành hạ hắn nữa mà hôm qua đã lên đường quay về Linh Điệp Đảo rồi! Hắn nín bao nhiêu ngày, ngay khi nhìn thấy hai chữ ‘bơm thuốc’ thì trong đầu ùa lên vô số đoạn phim con heo kinh điển. Tuyệt quá đi, hắn phải spam lên nhóm vài cái mới được.

“Tam Lãng huynh, đừng tự tìm đường chết.”

Bắc Hà Tán Nhân lại nhắc nhở:

"Bây giờ điện thoại và máy tính có thể đồng thời đăng nhập tài khoản chat đấy."

Vạn nhất tài khoản 'Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' này là cha cô ấy dùng điện thoại đăng nhập thì phải làm sao?

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức biến sắc, nhanh chóng lặn sâu. Móa, quên xử nó mất.Với bản lĩnh của Linh Điệp Tôn Giả, nếu biết Tam Lãng dám đăng mấy vid súc ruột lên trước mặt con gái mình thì hắn tuyệt đối sẽ nhảy khỏi máy bay, quay về làm thịt mình.

Dược Sư cười ha hả, sau đó ngón tay lướt phím di động như bay, thế mà một lúc lâu sau mới phát được vài chữ:

"Thượng phẩm biến dị Độc Long thảo, trị!"

Vân Du Tăng Thông Huyền online, việc đầu tiên là thả một cái icon mặt cười, sau đó thả thêm tấm ảnh một thanh kiếm nhỏ.

"Được."

Dược Sư trả lời.

Cuộc hội thoại giữa hai người đó thực sự là quái dị.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

"Hai vị tiền bối, 'Kim cương căn bản quyền pháp' và 'Chân ngã minh tưởng kinh' tốt lắm ạ?"

"Đây là công pháp của Kim Cương tự tám trăm năm trước, tuy nói là dành cho đệ tử Trúc Cơ sử dụng nhưng uy lực của 'Kim Cương căn bản quyền pháp' có thể so sánh với võ kỹ nhất phẩm. Trong số các võ kỹ Trúc Cơ thì quả là một công pháp không tồi."

Bắc Hà Tán Nhân giải thích:

"Đáng tiếc Kim Cương tự kia bây giờ đã không còn truyền thừa, nó tan biến trong sông dài lịch sử, rất nhiều công pháp tinh thâm đã mất đi."

Dược Sư vừa lòng gật đầu, offline, tắt máy.

Sau đó hắn đi ra ban công ký túc xá, chỉ tay lên trời cao.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ nhìn hành động của hắn, không biết hắn muốn làm gì.

Mười phút nhanh chóng trôi qua…

Dược Sư vẫn duy trì tư thế ấy không hề nhúc nhích, tựa như một pho tượng.

Tống Thư Hàng muốn đi lên hỏi xem tình hình thế nào thì đúng lúc ấy, mắt Dược Sư sáng ngời lên, miệng quát khẽ một tiếng, ngón tay chỉ lên trời nổi lên ánh sáng đỏ thẫm.

Nói thật, tư thế này hẳn là phải ngầu lòi.

Thế nhưng trong mắt Tống Thư Hàng thì ngón tay Dược Sư chẳng khác nào một miếng sắt nung, giống như nhân vật trong phim bất cẩn gõ búa vào ngón tay mình, sau đó được buff hiệu ứng vừa sưng vừa đỏ vậy.

“Tốt lắm, thu được rồi!”

Dược Sư cười đắc ý.

“?”

Tống Thư Hàng chẳng hiểu mô tê gì.

Dược Sư nhìn thấy Tống Thư Hàng mặt ngu ngơ thì giải thích:

“Ta vừa xác định tọa độ với Thông Huyền đại sư, bốn năm tiếng nữa hắn có thể đưa ‘Kim Cương căn bản quyền pháp’ và ‘Chân ngã minh tưởng kinh’ qua đây.”

“Thông Huyền đại sư cũng đến đây à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không cần, hắn đến làm gì? Ta định vị tọa độ cho hắn xong là hắn có thể phi kiếm truyền thư.”

Dược Sư đáp lại một cách đắc ý.

“À, ra thế.”

Tống Thư Hàng gật gật đầu. Trong đầu nảy ra hình ảnh: giữa chốn núi sâu rừng thẳm, một vị cao tăng đắc đạo yên lặng mỉm cười, rút từ trong áo cà sa ra một thanh đoản kiếm, rồi buộc túi đồ lên trên đoản kiếm, trong túi chứa mấy bản bí tịch võ công.

Bí tịch võ công hẳn là sách giấy gáy buộc chỉ, hoặc là quyển trục bằng da thú cổ xưa cũng được.

Sau đó, cao tăng chỉ ngón tay lên trời cao, định vị tọa độ với cố nhân ở xa.

Thế rồi, cao tăng vỗ nhẹ đoản kiếm, đoản kiếm mang theo túi đồ bay vút lên trời, tiêu sái cool ngầu.

Tuyệt quá đi, phi kiếm truyền thư. Phải đạt đến cảnh giới nào mới có thể ngự kiếm phi hành đây? Trong lòng Tống Thư Hàng âm thầm hâm mộ.

Ngự kiếm phi hành đó, so với nó ngồi máy bay chỉ là con tép!

Bầu trời, vĩnh viễn là giấc mơ lãng mạn nhất của đàn ông!

…

“Đi thôi, chúng ta ra bên ngoài tìm nơi ở rồi luyện thêm một mẻ Thối Thể Dịch nữa! Có muốn mang bếp từ với nồi lẩu của ngươi đi luôn không?”

Dược Sư hỏi.

Tống Thư Hàng xoắn xuýt một hồi rồi vẫn lôi chiếc vali đen của mình ra, bỏ hai thứ kia vào. Chung quy bếp từ và nồi lẩu này hắn dùng rất thuận tay, hơn nữa nhỡ chẳng may chỗ thuê nhà không có bếp và nồi, hoặc là chất lượng bếp, nồi khác biệt thì rất có thể dẫn đến việc hắn luyện chế thất bại.

Sau đó hắn mở tủ chứa đồ, muốn lấy một phần dược liệu điều chế Thối Thể Dịch ra luôn.

“Thư Hàng tiểu hữu, không cần mang dược liệu. Nếu đã là ta nhờ ngươi hỗ trợ thì dược liệu đương nhiên là ta bỏ ra.”

Dược Sư vội gọi người quay lại. Đùa à, nói gì thì nói hắn cũng là một luyện đan sư có chút tiếng tăm, mời người khác hỗ trợ thực nghiệm đan phương mà còn bắt người ta đem dược liệu theo, còn không bị người đời cười cho thối mũi ra à?

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, khóa tủ lại. Đây không phải là lúc để thể hiện, chung quy hắn chỉ có ba mươi hai phần dược liệu, theo như Bắc Hà Tán Nhân nói thì ba mươi hai phần dược liệu này có khi còn không đủ cho trăm ngày Trúc Cơ của hắn. Cho nên có thể tiết kiệm được chỗ nào hay chỗ đó đi.

Hắn kéo vali hành lý, vừa đi vừa hỏi:

“Đi thôi, nhà thuê có cần yêu cầu gì không?”

“Yên tĩnh một chút, hiệu quả cách âm tốt chút. Bằng không lại phải bố trí trận pháp cách âm, phiền lắm.”

Tống Thư Hàng nhìn ví tiền của mình rồi tính thử sinh hoạt phí. Mỗi tháng mẹ hắn cho ba ngàn tiền tiêu dùng, chung quy bây giờ không thể so sánh với hai mươi năm về trước được, trước kia sinh viên có một ngàn nhân dân tệ là đã có thể sống dư dả rồi.

Trong điều kiện không đi làm thêm, cứ thuê nhà hạn một tháng trước đã vậy.

“Trong khoảng năm đến sáu trăm, chắc là có thể thuê được một gian chung cư cỡ nhỏ.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Dược Sư lập tức đề nghị:

“Nhà năm trăm có nhỏ quá không? Chí ít chúng ta cũng phải thuê một căn nhà lớn độc lập mới được. Bằng không tới lúc đó lò luyện đan của ta không đặt vào được đâu.”

Đã độc lập lại còn phải to? Tiền bối, cái ngài nói không phải nhà trọ mà là biệt thự đúng không?

Tống Thư Hàng cười khổ đáp:

“Loại nhà đó tiền thuê một tháng lên tới cả chục nghìn, ta không có nhiều tiền như thế đâu.”

“Đương nhiên là ta bỏ tiền rồi, đạo lý ở đâu mà mời ngươi đến giúp còn bắt ngươi trả tiền nữa?”

Dược Sư vội vàng hô ngừng, thân làm tiền bối sao có thể để hậu bối tiêu pha được!

“Vậy được rồi, chúng ta tìm xem. Ở gần trường cũng không có nhiều nhà rộng mà độc lập cho lắm.”

Vừa nghĩ đến việc đi thuê một ngôi nhà vừa to vừa riêng biệt trên cả chục nghìn một tháng, Tống Thư Hàng đã xót hết cả ruột, thế nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng nảy ra nghi hoặc.

“Đúng rồi, tiền bối, bình thường mọi người cũng có công việc và nguồn cung kinh tế giống với người khác à?”

“Đương nhiên là có nguồn kinh tế riêng rồi, bọn ta có cách biệt với trần gian đâu. Những người khác kiếm tiền từ đâu thì ta không rõ lắm, nhưng nghề chính luyện đan sư của ta là đủ để ta tiêu pha trong cuộc sống hàng ngày rồi.”

Dược Sư gật đầu đáp.

Nói tới đây, hắn nhìn Tống Thư Hàng rồi mỉm cười hỏi:

“Sao hả? Nghe giọng ngươi là đang phiền não vì tiền bạc trong thế tục à?”

Tống Thư Hàng thành thật gật đầu:

“Sau khi tiếp xúc với giới tu chân, ta phát hiện ra có lẽ mình cần rất nhiều tiền. Ví như, ngày hôm qua ta đang suy xét, để bảo vệ bí mật mình là tu sĩ và tiện cho luyện đan thì có cần ra ngoài trường thuê nhà không. Thế nhưng muốn thuê nhà thì lại phải cân nhắc tài chính cá nhân.”

Hắn ngượng nghịu giải thích việc mình muốn đi làm thêm.

Chương 42: Đàn chủ bị dọa khiếp vía

“Cũng đúng, ngươi chọn đường tán tu, thời kỳ đầu cần rất nhiều thứ từ thế tục. Về sau dù là dụng cụ tu luyện, nơi tu luyện hay một vài thứ dược liệu người thường có thể mua được, đều cần một khoản tiền không nhỏ. Tài lữ phúc địa, chữ tài đứng hàng thứ nhất cơ đấy.”

Dược Sư cười ha hả. Đương nhiên ‘Tài’ mà hắn nói cũng không phải là tiền bạc thông thường, mà là thiên tài địa bảo, dược liệu quý giá, đan dược phẩm chất cao và thần binh pháp bảo thông dụng giữa các tu sĩ với nhau.

“Ta không biết mấy người trong nhóm kiếm tiền như thế nào, nhưng cách kiếm tiền của ta thì có thể truyền thụ cho ngươi ít nhiều đấy. Dù sao hiện tại đối với ta mà nói, tiền tài thế tục có cũng được mà không cũng chẳng hề gì.”

Dược Sư cười nói:

“Chờ ngươi Trúc Cơ thành công, ta sẽ dạy ngươi một vài phương pháp luyện chế đan dịch không có tác dụng gì với tu sĩ nhưng lại hữu dụng với người phàm. Đến lúc đó ta cho ngươi tha hồ chơi trội, à không phải, là dạy ngươi kiếm tiền, cho ngươi bay cao.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời.

“Tiền bối, ta phải giúp ngài làm gì đây?”

Tống Thư Hàng biết tập quán trong nhóm, đó là phải trả giá mới có hồi báo. Ngay cả hôm qua Bắc Hà Tán Nhân muốn tặng hắn công pháp Trúc Cơ cũng là ‘dự chi’ còn gì.

“Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu làm quen phương thức giao dịch trong Nhóm Cửu Châu Số 1 nhanh thế cơ à?”

Dược Sư cười bảo:

“Nói chứ năm đó ta nghĩ ra cách kiếm tiền này chủ yếu không phải vì tiền tài đâu, mà là để hàng năm có thể lấy được hai mươi loại dược liệu đặc biệt từ trong tay đối phương đấy. Thế này đi, đợi thêm ít lâu nữa ta sẽ dạy cho ngươi phương pháp điều chế một loại đan dịch rất thú vị. Sau đó hàng năm ngươi phụ trách luyện một ít để giao dịch với đối phương. Đến lúc đó, mỗi năm ngươi chỉ cần cho ta hai mươi loại dược liệu và bốn phần tiền tài thế tục từ chỗ đối phương thôi, sáu phần còn lại coi như thù lao ta thuê ngươi đi. Thao tác cụ thể thế nào, chờ ngươi Trúc Cơ thành công rồi nói tiếp.”

Tống Thư Hàng không biết ‘sáu phần tiền’ trong lời nói của Dược Sư là bao nhiêu, nhưng vẫn vui vẻ đồng ý với yêu cầu của hắn.

Hai người vừa đi vừa nói.

Chẳng mấy chốc đã đến con hẻm nhỏ mà ngày hôm qua bạn Tống nào đó làm anh hùng cứu mỹ nhân.

“Hử?”

Dược Sư đột nhiên dừng lại.

Tiếp đó, hắn quay đầu nhìn vào chỗ sâu trong hẻm nhỏ, ánh mắt sắc như đao kiếm, có thể xuyên thấu cả linh hồn con người!

“Tiền bối, có chuyện gì vậy?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Một lát sau, Dược Sư quay đầu lại mỉm cười nói:

“Không có gì, chỉ là một vài tên theo đuôi đáng ghét mà thôi. Mỗi lần ta ra ngoài đều có người thích phái mấy tên theo sau lưng ta. Hoặc muốn tìm cơ hội lôi kéo quan hệ, hoặc muốn nhờ giúp luyện đan dược, hoặc định xem có phải ta đi tìm dược liệu quý hiếm gì, rình coi có ăn mót được chút đỉnh hay không. Chính vì đám ngu xuẩn này quá đáng ghét, nên bây giờ mỗi khi tìm thấy chỗ đào thuốc thì ngay cả triêu lộ huyền thảo bình thường nhất ta cũng đều nhổ sạch, không chừa cho chúng cọng rễ nào!”

Té ra Dược Sư tiền bối chính là cái máy dò bảo bối hình người, rất hay tìm thấy nơi có dược liệu đúng không?

Bằng không sao lại có người chuyên theo hắn để nhặt mót cơ chứ.

Mà hiển nhiên là, Dược Sư có oán niệm cực lớn đối với cái đám theo đóm ăn tàn này.

…

Sâu trong hẻm nhỏ, một bóng người suy yếu dựa vào vách tường, hai tay run rẩy lấy ra một điếu thuốc rồi lặng lẽ châm lên. Sau đó, lão nở một nụ cười khổ rất đặc trưng – nụ cười ấy khiến cho người ta cảm giác dù có cách xa một trăm dặm vẫn chua chát vô cùng.

Đây chính là vị đàn chủ mà cuộc đời có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết bi kịch nọ.

“Khí thế đáng sợ thật, đây hẳn là áp bách đến từ sự chênh lệch về chân khí.”

Trong khoảnh khắc bị Dược Sư trừng mắt lườm, lão cảm thấy mình suýt nữa đã chết đi.

Đàn chủ lần theo tung tích của Tống Thư Hàng nên mới đến khu Giang Nam. Lão muốn có linh quỷ, mà trên người Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đều có linh quỷ.

Có điều, linh quỷ trên người Vũ Nhu Tử thì đừng hòng nghĩ tới.

Cô gái kia đi từ nơi ngàn dặm xa xôi tới đây mang linh quỷ đi, đã thề nhất định phải có linh quỷ cho bằng được. Hơn nữa thực lực cô mạnh mẽ, xuất thân cao quý, đàn chủ cho dù có quỳ xuống hiến hết gia tài ra, phỏng chừng cô cũng chướng mắt. Muốn lấy được linh quỷ từ trong tay cô căn bản là điều bất khả thi.

Ăn cướp trước mặt luôn thì sao? Đàn chủ không hề xét đến ý tưởng này, bởi vì lão cảm thấy cho dù là mười thằng như mình xông lên cũng chẳng đủ cho cô nàng kia nhét kẽ răng.

Ngược lại, vị ‘Tống tiền bối’ bí hiểm kia tựa hồ không thèm để ý đến linh quỷ. Lúc trước Vũ Nhu Tử phải thỉnh cầu năm lần bảy lượt, hắn mới nhận lấy linh quỷ mà. Có lẽ vị ‘Tống tiền bối’ này thực lực cao cường, không thèm linh quỷ, cho nên biết đâu mình có cơ hội đổi linh quỷ về tay thật!

Đàn chủ ôm một tia hi vọng, âm thầm phái người lần theo dấu Tống Thư Hàng.

Lão cũng dặn cấp dưới dốc hết sức thu thập thông tin của

‘Tống tiền bối’, xem xem vị tiền bối này có cần cái gì không, lão sẽ vin vào đó để đổi linh quỷ về.

Một ngày sau, tư liệu của ‘Tống tiền bối’ đã nhanh chóng được cấp dưới đưa đến tay đàn chủ.

Tống Thư Hàng, nam, 18 tuổi, tân sinh viên lớp 43, khóa 19, thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo Đại học Giang Nam, tốt nghiệp trường Trung học Số 1 Lâm La.

Hiện đang ở ký túc xá sinh viên đại học Giang Nam.

Chỉ là một thiếu niên bình thường, trong tư liệu cá nhân còn ghi chú rõ hắn không có tiền án tiền sự, là sinh viên năm tốt thích giúp đỡ người khác.

Khi đọc xong tư liệu về ‘Tống tiền bối’ thần bí, đàn chủ sợ ngu người.

Lão không nhìn lầm đấy chứ? Có phải lão hoa mắt rồi không? Tư liệu này thật sự là tư liệu của một ‘Tu sĩ’ chứ không phải của một nam sinh viên bình thường à?

“Tư liệu này là giả à?”

Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu lão.

Đàn chủ nhìn chằm chằm tập tư liệu nửa ngày trời, thiếu niên tươi cười ôn hòa trong tấm ảnh nhỏ vài phân trong tư liệu, đúng là ‘Tống tiền bối’ kia, không thể nghi ngờ.

Đàn chủ cầm tư liệu, ngây ra.

Hàng trăm ý nghĩ không ngừng hiện lên, sóng cuộn biển gầm trong đầu lão.

Cuối cùng, lão lựa chọn tự mình theo dõi Tống Thư Hàng.

Lão muốn xác nhận xem tin tức tình báo của cấp dưới liệu có nhầm lẫn hay không – Tống Thư Hàng kia rốt cuộc là một tu sĩ cường đại hay chỉ là một người bình thường?

Nếu vị ‘Tống tiền bối’ này thực sự chỉ là một người bình thường thì việc thu hồi linh quỷ sẽ dễ như trở bàn tay!

Giây phút đó, đàn chủ hạ lời thề độc trong lòng, nếu như Tống Thư Hàng thật sự chỉ là một phàm nhân, lão nhất định phải lôi thằng ranh đó ra rút gân lột da, thu hồn luyện thành oán quỷ! Có thế mới có thể giải mối hận bị hoảng sợ mất mấy ngày trời.

Vì thế… lão tự mình mò tới đại học Giang Nam.

Khi đàn chủ tới khu Giang Nam thì vừa hay thấy Tống Thư Hàng đi ra cùng một người đàn ông ăn mặc theo phong cách trẻ trâu quái đản.

Lão cẩn thận theo đuôi, cố gắng giấu kín khí tức, trước khi xác định được Tống Thư Hàng rốt cuộc là tiền bối cường đại hay chỉ là phàm nhân, lão phải thật thận trọng.

Lão cảm thấy mình che giấu không tồi, bởi vì cả Tống Thư Hàng và người đàn ông quái đản kia đều không phát hiện ra mình.

Cứ quan sát Tống Thư Hàng vài ngày, sau đó có thời cơ thích hợp sẽ ra tay thử một phen, xem thằng nhãi là tu sĩ hay là phàm nhân! Trong lòng lão quyết định như thế.

Vậy mà ngay khi lão cảm thấy mình đã che giấu bản thân rất kín kẽ, thì gã đàn ông quái đản đi cùng Tống Thư Hàng lại quay người liếc nhìn lão một cái.

Cặp mắt make up màu khói kia không ngờ sắc bén như đao kiếm! Ánh mắt hắn tựa như hùng ưng trên mây cao đang bễ nghễ nhìn con chim cút phì nộn đáng thương trong bụi cỏ!

Lại tựa như, ma thần viễn cổ đang dữ tợn cười gằn, ngó xuống con kiến chốn trần gian.

Nỗi kinh hoàng ập xuống, rốt cuộc đây là thần thánh phương nào?

Đàn chủ vốn là người nhát gan dè dặt, người như lão sống càng lâu lại càng nhát chết.

Lão bị dọa vãi linh hồn luôn!

Hút xong một điếu thuốc, bàn tay run rẩy của đàn chủ mới chậm rãi bình thường trở lại.

Cho dù có đáng sợ hơn, thứ gì cần đối mặt vẫn phải đối mặt thôi.

Sau khi dụi tắt tàn thuốc, đàn chủ ép mình trấn tĩnh lại.

“Lần này chỉ cần tìm được linh quỷ về, ta sẽ về nhà cũ ở cực Bắc tu luyện đàng hoàng.”

Có điều, trước mắt cứ chờ người đàn ông quái đản đáng sợ kia tách ra khỏi Tống Thư Hàng rồi hẵng xem xét thời cơ mà hành động đi.

Xem xét thời cơ… mà hành động đi…

Chương 43: Tích Cốc hoàn

Tống Thư Hàng đưa Dược Sư đi dạo hết khu phố Đại Cát một vòng, xem hơn mười ngôi nhà cho thuê mà chẳng có cái nào lọt vào pháp nhãn của Dược Sư cả. Tống Thư Hàng cũng không biết rốt cuộc thì hắn muốn kiểu nhà cụ thể thế nào.

“Nếu không được thì đến khu phố khác xem tiếp xem sao.”

Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Đúng lúc ấy thì Dược Sư cuối cùng đã phát hiện ra một ngôi nhà khiến hắn vừa lòng.

Đó là một ngôi nhà mới toanh xây theo kiểu năm tầng ba gian, có cả sân sau và tường bao, bố trí rất khéo léo. Liếc mắt nhìn qua cũng thấy chủ nhà tốn không ít công sức vào căn nhà này.

Là một căn nhà rất tuyệt!

Thế nhưng ngôi nhà này hình như không giống nhà để cho thuê!

“Nhà này đi, chúng ta thuê nó!”

Dược Sư cười ha hả.

“Khoan đã tiền bối, nhà này không cho thuê, đây là nhà riêng của người ta mà.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng Dược Sư căn bản không thèm nghe hắn giải thích, cứ thế cười ha ha kéo hắn tới trước nhà rồi giơ tay ấn vang chuông cửa.

“Ra ngay!”

Một tiếng nói thô trầm vang lên.

Cửa nhà nhanh chóng mở ra, một người đàn ông trung niên hơi mập để tóc húi cua ló đầu ra, nhìn về phía Tống Thư Hàng và Dược Sư.

Anh ta nhìn chằm chằm quả đầu bùng nổ của Dược Sư một lúc lâu mới hồ nghi hỏi:

“Chuyển phát nhanh à?”

“Không phải, chúng tôi muốn thuê nhà.”

Dược Sư mở cửa vào núi, nói thẳng chủ đề chính.

Người đàn ông trung niên khựng lại, nhưng vẫn lịch sự đáp lời:

“Thật ngại quá, nhà của tôi là gia đình tôi ở. Hơn nữa người thân của tôi không muốn ở cùng người lạ, nên không có ý định cho thuê.”

“Không thích ở cùng người xa lạ? Thế thì quá tuyệt vời!”

Dược Sư vui vẻ hô lên:

“Ta cũng thế, không thích ở chung mái hiên với người không quen biết. Cho nên, không bằng các ngươi chuyển ra ngoài ở đi, rồi cho ta thuê hết cả nhà luôn được không? Tiền thuê bao nhiêu ngươi cứ nói, ta tuyệt đối không mặc cả!”

Cứ thấy Dược Sư ăn nói gợi đòn kiểu gì ấy. Tống Thư Hàng che mặt… bắt chủ nhà chuyển ra ngoài ở rồi cho mình thuê nhà á? Thế chủ nhà người ta ngủ ngoài đường à? Cái thể loại xin thuê nhà kiểu muốn ăn đòn thế này làm sao mà thuê nhà ai cho nổi?

Quả nhiên ông chú trung niên chủ nhà trán nổi gân xanh, mặt sa sầm xuống:

“Xin lỗi, tôi không cần chút tiền đó, nhà này không cho thuê. Mời hai người đi tìm nhà khác đi. Tạm biệt.”

Đến lúc này mà còn nhịn được chứng minh chủ nhà đúng là một quý ông có giáo dục đàng hoàng. Đổi thành Tống Thư Hàng, hắn cảm thấy mình hoàn toàn không nhịn nổi, ít nhất cũng phải chửi một câu đồ thần kinh mới được!

“Nè, ngươi suy nghĩ chút đi! Tiền không thành vấn đề thật mà!”

Dược Sư vẫn không muốn buông tay.

Tống Thư Hàng đã bổ não ra tình huống ông chú chủ nhà nổi cơn tam bành lên đuổi người, thế là vội vã kéo tay Dược Sư, định dùng sức mạnh lôi vị tiền bối này đi.

…

Vạn vạn không ngờ tới, cuối cùng Dược Sư và Tống Thư Hàng vẫn vào ở ngôi nhà ba gian năm tầng này.

“Chà chà chà, quả nhiên kiểu nhà độc lập này là thích hợp nhất, rộng hẹp vừa xinh, phòng rộng chỉ cần đôn thêm một tầng tường là có thể trở thành một gian phòng luyện đan!"

Dược Sư tham quan từng tầng nhà một, vừa nhìn vừa gật đầu hài lòng.

"Thế nhưng vốn dĩ chúng ta chỉ cần thuê một phòng là đủ rồi!"

Tống Thư Hàng gào thét.

Trong thế tục này bất cứ cái gì cũng có giá của nó. Có một số thứ anh không mua được, đôi lúc không phải vì nó là hàng không bán, mà là vì anh ra giá không đủ cao.

Ngôi nhà năm tầng ba gian trước mắt này cũng như vậy.

Cho dù đây là ngôi nhà mà chủ nhân tốn nhiều tâm huyết, đặc biệt thiết kế ra cho mình và người nhà ở, nhưng sau khi Dược Sư nện xuống một khoản money khiến cho người ta không thể cự tuyệt… thì ông chú trung niên đang nổi gân xanh muốn bùng nổ đánh người bỗng đổi sắc mặt như trong kinh kịch, chỉ trong nháy mắt âm u mây mưa đã chuyển thành mây tạnh trời quang.

Sau đó ông chú sung sướng giao giấy chứng nhận quyền sử dụng nhà đất, chìa khóa nhà và hẹn hò thời gian đi làm thủ tục chuyển nhượng nhà với Dược Sư luôn.

Sau nữa, cả gia đình ông chú chuyển ra khỏi nhà chỉ trong thời gian hai tiếng đồng hồ. Hiệu suất này, quá chất!

Đúng vậy, mua đứt.

Dược Sư mua đứt cả nhà của người ta luôn.

Ôi, chính là tùy hứng như thế đó!

"Không cần để ý mấy chi tiết đó, quan trọng nhất là có phòng luyện đan thích hợp rồi, chúng ta có thể bắt đầu luyện chế Thối Thể Dịch."

Dược Sư cười ha hả, rút từ trong lòng ra một cái bình sứ rồi lấy một viên đan dược đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận đan dược, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Đây là Tích Cốc hoàn, có thể dùng thay cơm, là một trong số những đan dược thiết yếu nhất hằng ngày của tu sĩ. Sau này tu vi của ngươi tinh thâm rồi, thường xuyên bế quan một cái là mất luôn mấy tháng, thậm chí là mấy năm, mấy chục năm cũng có. Mà tu sĩ cũng cần phải ăn cơm, thế là Tích Cốc hoàn này có chỗ dùng. Ngậm nó trong miệng, dược hiệu sẽ không ngừng hòa tan ra. Viên ta cho ngươi là loại có phẩm chất thấp nhất, nhưng với người mà nói thì nó cũng đủ cho lượng cơm của cả tháng rồi."

Dược Sư cười giải thích.

"Cảm ơn tiền bối."

Tống Thư Hàng ấm lòng quá đỗi, không ngờ Dược Sư lại nhớ là hắn chưa ăn cơm trưa. Dược Sư nhìn thì thần kinh thô thế mà săn sóc cẩn thận ra trò.

Dược Sư:

"Đừng khách khí với ta, ngậm một lúc đi, no rồi chúng ta đi luyện Thối Thể Dịch."

Tống Thư Hàng ngậm Tích Cốc hoàn, mùi hương ngay lập tức tràn đầy khoang miệng, đồng thời cảm giác đói khát trong bụng cũng tan thành mây khói, một lúc sau thì có cảm giác muốn ợ một cái vì no.

"Thấy no rồi thì lấy ra không đầy bụng. Mặt khác, trước khi Tích Cốc hoàn bốc hơi hết thì có thể sử dụng lại, cất đi, không chừng sau này còn dùng đến đấy."

Dược Sư bổ sung thêm. Thứ mà hắn luyện ra đều có hạn sử dụng lên tới trăm năm, không sợ bị mốc.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì lấy Tích Cốc hoàn trong miệng ra, cất đi. May mà không nuốt vào, lúc nãy hắn còn đang nghĩ không biết nuốt viên Tích Cốc hoàn này vào bụng thì có thể nhịn cơm một tháng giống như trên TV nữa không kìa.

Giờ xem ra nếu nuốt vào, có lẽ hắn sẽ chết vì no.

…

Bếp từ, ok.

Nồi lẩu, ok.

Bốn mươi lăm loại dược liệu dùng cho Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa cũng đã được chia đủ liều lượng đặt theo thứ tự bên cạnh Tống Thư Hàng.

"Làm lại theo quá trình luyện chế lần đầu tiên của ngươi, bắt đầu đi."

Dược Sư nói:

“Đừng áp lực, cũng đừng sợ thất bại, dược liệu Thối Thể Dịch ta còn nhiều lắm.”

Tống Thư Hàng cười ngại ngùng rồi nhắm mắt nhớ lại quá trình mình luyện chế Thối Thể Dịch lần đầu tiên. Vì mới là chuyện hôm qua, cộng thêm đó là lần đầu tiên trong đời luyện đan dược nên hắn vẫn còn nhớ rõ như in.

“Thêm nước trước.”

Đổ một ca nước vào nồi.

Sau đó bỏ thêm nhân sâm cắt miếng, đun năm phút.

Tiếp đó đến cẩu kỷ tử, lại đun thêm năm phút.

Đến vị thuốc thứ ba triêu lộ huyền thảo, Tống Thư Hàng không nhìn thời gian nữa. hắn bắt đầu chăm chú nhìn biến hóa của dược liệu trong nồi, một lát sau bèn tăng nhiệt độ của bếp từ.

Dược Sư xoa cằm nhìn theo từng động tác của Tống Thư Hàng không chớp mắt, hắn giữ im lặng tuyệt đối, không hề lên tiếng quấy rầy.

“Cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn chẳng thể liên tưởng hành động của Thư Hàng tiểu hữu với việc ‘luyện đan’ được.”

Trong lòng Dược Sư cảm khái muôn phần.

May mắn thay, hắn là một luyện đan sư tương đối thoáng tính.

Nếu để một luyện đan sư cổ hủ biết Tống Thư Hàng dùng nồi lẩu và bếp từ để luyện đan thì phỏng chừng sẽ tức đến nổ phổi.

“Mặt khác… phải lên kế hoạch hiện đại hóa lò luyện đan thôi. Ít nhất khi luyện chế không có ‘đan hỏa’ hay đan dược hỏa diễm đặc thù thì thiết bị hiện đại hóa càng tiện cho việc khống chế độ nóng hơn.”

Dược Sư thầm nghĩ.

Như Tống Thư Hàng trước mắt hắn đây, chỉ ấn mấy cái nút mà đã có thể khống chế độ lửa rất tốt rồi. Lò luyện đan bản cũ không thể làm được việc này, cho dù có pháp bảo khống chế độ lửa cũng không được thoải mái như thế.

Lúc này, dưới sự giúp đỡ của băng châu, Tống Thư Hàng đã lại tiến vào trạng thái tập trung tinh thần cao độ. Trong mắt hắn ngoại trừ nồi Thối Thể Dịch đang luyện thì không còn bất cứ thứ gì khác nữa.

Ánh mắt của Dược Sư toát lên vẻ tán thưởng.

Tuy rằng tuổi hơi lớn, nhưng nói không chừng Tống Thư Hàng có thiên phú luyện đan rất cao đấy!

Chương 44: Chìa khóa của Dược Sư

Thời gian là một vật phẩm vô giá và dễ tiêu hao, cho dù anh có muốn hay không thì nó vẫn cứ trôi qua.

Luyện đan, luyện mãi luyện mãi, đã gần ba rưỡi chiều.

Thối Thể Dịch mà Tống Thư Hàng luyện chế đã đi tới giai đoạn cuối.

Giống như ngày hôm qua, khi bỏ loại dược liệu thứ bốn mươi mốt vào thì Thối Thể Dịch trong nồi bắt đầu biến đổi.

Vì đã có kinh nghiệm nên lần này Tống Thư Hàng bình tĩnh cho thêm nước, một lát sau, hắn ném tất cả bốn loại dược liệu tiên bá vương chi, cửu viêm xích viêm trúc cắt miếng, thâm hải hàn tinh và tuyết yêu chi hạch vào nồi.

Đến khi nước thuốc trong nồi phân hóa thành hai cực, Tống Thư Hàng lại tăng độ lửa lên mức cao nhất.

Sau khi làm xong hết thảy, rốt cuộc hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mọi việc tiến hành rất thuận lợi, còn có thành công hay không phải xem cuối cùng thế nào.

À đúng rồi, còn phải chuẩn bị trước để nghênh đón mùi vị ‘tổng hợp tất cả các loại hôi thối trên thế gian’ nữa.

Bốn phút sau.

Rầm…

Vung nồi lẩu bị áp suất cực lớn hất tung, sương khói đen xì từ trong nồi phun ra, mùi tanh hôi không thể diễn tả bằng lời tràn ngập căn phòng chỉ trong nháy mắt.

Tống Thư Hàng có chuẩn bị trước đã nín thở từ sớm, tuy không biết thứ mùi tanh hôi kia làm thế nào mà xâm nhập khứu giác của hắn thông qua các bộ phận khác trên cơ thể, nhưng bịt mũi nín thở trước thì vẫn có thể giảm bớt được phần nào.

“Ọe, mùi gì thế này?”

Dược Sư thực lực cao cường, các giác quan đều nhạy bén, đặc biệt là khứu giác của hắn đã nhạy hơn người thường đến xấp xỉ ba trăm lần.

Mùi tanh hôi quái gở thốc vào miệng mũi làm cho Dược Sư cảm thấy cả người không khỏe.

Mẹ nó, thứ này có khi đã đạt tới tầm vũ khí sinh hóa rồi ấy chứ? Người thường ngửi một tí chắc là phải khó chịu đến tái mét mặt mày, buồn nôn choáng váng, lăn lộn sùi bọt mép luôn đúng không?

Nếu không phải hắn có thực lực cao cường, cộng thêm thường xuyên được rèn luyện với các loại mùi khi luyện đan thất bại, thì không chừng đã bị thứ mùi hôi thối này xông cho quỳ sấp rồi.

“Thứ này mà tinh luyện ra, thì đúng là ác mộng đối với đám tu sĩ nhất phẩm vừa mới khai thông lỗ mũi và tu sĩ nhị phẩm chưa khống chế được khứu giác đấy.”

Dược Sư lẩm bẩm nói, sau đó giơ tay lên vỗ một cái, tạo thành chưởng phong đánh tan luồng sương khói màu đen tanh hôi cực điểm.

“Dù đã ngửi một lần rồi nhưng ta vẫn không thể thích ứng được. Cảm giác mấy ngày nữa cũng chẳng muốn ăn cơm.”

Tống Thư Hàng cũng oán giận không kém gì.

“Thành công không?”

Dược Sư hỏi.

“Tỏa ra mùi tanh tưởi thế này, chắc là thành công nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhặt vung nồi lẩu, cái vung này lần nào cũng bị văng ra, cho dù là thủy tinh cường lực thì sớm muộn cũng tan xương nát thịt mất.

Dược Sư bịt mũi đến gần nồi lẩu, nhìn vào trong. Chỉ thấy trong đáy nồi có một lớp nước thuốc mỏng dính, trong suốt, thối hoắc.

Vươn tay kéo một cái, một giọt nước thuốc bị khều lên, rơi vào trong miệng hắn.

Cẩn thận cảm nhận dược tính bùng nổ của Thối Thể Dịch trong miệng mình, Dược Sư nở một nụ cười hài lòng:

“Quả nhiên là thế!”

Tính toán ước lượng một chút, dược hiệu yếu hơn chừng một nửa so với Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa mà hắn luyện ra.

Theo lý thuyết, tu sĩ sử dụng đan dược có hiệu quả càng mạnh càng tốt, nhưng mà khi dược hiệu của Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa giảm đến một mức nhất định, thì lại mang đến một hiệu quả đặc biệt bất ngờ!

Thối Thể Dịch bản cũ có dược hiệu rất mạnh. Cho dù là đệ tử tinh anh mà các môn phái tuyển chọn vào cũng phải tu luyện trước từ vài tháng đến nửa năm, kích phát khí huyết của bản thân lên đến cực hạn, điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất rồi mới dùng được.

Sau khi Thối Thể Dịch được Dược Sư làm đơn giản đi, đệ tử tinh anh của các môn phái muốn dùng cũng phải tu luyện cả một tháng tròn.

Thế nhưng chỉ cần dược hiệu của Thối Thể Dịch giảm đi thêm một mức nữa, thì đệ tử trong các phái chỉ cần điều chỉnh trạng thái sơ qua là dùng được ngay.

Tiếp đó, sau khi trải qua quá trình ‘thối thể’, cường độ thân thể tăng lên, liền có thể dùng tiếp Thối Thể Dịch có phẩm chất cao hơn, tiết kiệm được phần lớn thời gian huấn luyện đệ tử ở thời kỳ đầu.

Phải biết rằng thời gian Trúc Cơ của đệ tử là giành giật từng giây. Thời gian Trúc Cơ tốt nhất là từ sáu tuổi trở lên, chỉ có hai năm ngắn ngủi, thời điểm dùng Thối Thể Dịch càng sớm mới càng tốt.

Quan trọng hơn là phương pháp luyện chế Thối Thể Dịch của Tống Thư Hàng không cần cố ý làm gì cả, chỉ cần khi luyện chế ‘Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa’ đến bước thứ bốn mươi mốt xảy ra sai lầm, lập tức thay đổi trình tự luyện đan là được.

Phương pháp này quả thực là bổ sung cho Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa của Dược Sư, không những tiến thêm một bước hoàn thiện đan phương của hắn, mà còn giúp cho đám ‘học đồ luyện đan sư’ tiết kiệm được không ít dược liệu.

Nhìn thấy vẻ tươi cười đầy hài lòng của Dược Sư, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm:

“Như vậy là có thể hoàn thiện đan phương Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa giúp Dược Sư tiền bối sao?”

“Không dễ dàng như vậy, lần này ngươi luyện chế thành công chỉ chứng minh được ý tưởng hoàn thiện đan phương của ta là khả thi mà thôi. Mấy ngày kế tiếp còn cần ngươi phối hợp, ta phải cải thiện một số chỗ trong cách luyện đan của ngươi. Ha ha, lần này quả nhiên là đến đúng chỗ rồi.”

Dược Sư cười vui vẻ.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Ta sẽ cố gắng phối hợp với tiền bối.”

Dược Sư vừa lòng gật đầu, vươn tay lấy ra một quyển sổ thật dày, ghi chép toàn bộ số liệu và chi tiết của cuộc thực nghiệm vừa rồi.

Hắn được xưng là luyện đan sư thiên tài, có danh tiếng vang dội trong giới tu sĩ. Nhưng không phải hắn cứ ngồi ở nhà là cái danh thiên tài ấy tự rơi xuống đầu. Từ cuốn sổ dày cộp kia, có thể thấy được hắn trả giá bao nhiêu tâm huyết và cố gắng cho nghiệp luyện đan. Chưa kể… trong động phủ của Dược Sư ước chừng phải có đến ba mươi cái giá chứa những cuốn sổ dày như thế.

Đằng sau thành công của mỗi một thiên tài, đều có những giọt mồ hôi mà người thường không đong đếm được.

Tống Thư Hàng nhìn Dược Sư, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, hắn vẫn không nhịn được mà hỏi:

“Dược Sư tiền bối, lúc trước ngài nói phi kiếm truyền thư của Thông Huyền đại sư sẽ tới sau khoảng bốn năm tiếng đồng hồ, tính thời gian chắc là cũng xấp xỉ rồi nhỉ?”

‘Kim cương căn bản quyền pháp’ và ‘Chân ngã minh tưởng kinh’! Đó là hai môn công pháp có thể giúp gắn chân chính tiến vào cánh cửa Trúc Cơ của tu sĩ!

Vừa nghĩ tới hai môn công pháp nhập môn của tu sĩ thì trong lòng Tống Thư Hàng liền rục rịch không yên, không kiềm chế được. Hắn chỉ hận không thể có hai bản bí tịch công pháp ấy trong tay ngay lúc này đây.

“Ha ha, không vội, phi kiếm truyền thư của Thông Huyền đại sư lấy ta làm tọa độ, khi sắp đến chỗ ta sẽ có phản ứng. Ừm, chúng ta về ký túc xá của ngươi đi. Tọa độ truyền tống ban đầu là ở ký túc xá của ngươi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc là phi kiếm sẽ bay đến đó.”

Dược Sư cười nói.

“Bây giờ chúng ta về luôn à?”

Tống Thư Hàng hỏi đầy chờ mong.

“Không vội, khi ta quan sát quá trình ngươi luyện Thối Thể Dịch đã nghiệm chứng ra rất nhiều điểm quan trọng, phải ghi lại trước đã. Ừm, nếu ngươi sốt ruột thì về trước đi, ta đi theo sau cũng kịp.”

Dược Sư nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy ta về ký túc xem thế nào trước nhé, tiền bối.”

“Đi đi, thanh niên các ngươi lúc nào cũng nóng vội.”

Dược Sư vừa nói vừa vung tay ném ra một cái, một chuỗi chìa khóa bay đến chỗ Tống Thư Hàng.

Đây chính là chìa khóa ngôi nhà này.

“Cho ngươi chìa khóa, dù sao có những năm tầng nhà, một mình ta không dùng hết nhiều như thế, cho ngươi mượn tầng cao nhất để ở đó, ngươi cũng đỡ phải đi thuê.”

Dược Sư nói mà không thèm ngẩng đầu lên.

Mua nhà thì đã mua rồi, để không cũng vô dụng, chẳng bằng bán cho Tống Thư Hàng một cái ân tình.

Tống Thư Hàng nhận chìa khóa, cũng chẳng hề khách sáo:

“Cảm ơn tiền bối!”

Hắn thực sự cần một ngôi nhà không ai quấy rầy, hơn nữa… hắn còn không có dư tiền. Dược Sư có thể cho hắn mượn một gian phòng vừa hay giải quyết được việc cần kíp, cho nên hắn chẳng khách khí trước mặt tiền bối làm chi.

“Nhớ phải khóa cửa đấy!”

Dược Sư phẩy tay, rồi lại tiếp tục cắm mặt vào cuốn sổ dày mà múa bút thành văn.

Tống Thư Hàng rón rén rời đi.

Đương nhiên, hắn không quên bếp từ và nồi nấu lẩu của mình, hai món này phải nhớ mang về, nếu không bạn cùng phòng sẽ nghi ngờ mất.

Chương 45: Thiếu nữ lại bị ép tường

Năm phút sau khi rời khỏi chỗ Dược Sư, Tống Thư Hàng lại đi đến con hẻm nhỏ ở khu phố Đại Cát.

Sau đó, hắn chớp mắt, lại thấy một cảnh tượng vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cách chỗ hắn đứng chừng hơn mười mét, có mười một tên côn đồ đang tụ tập. Bọn chúng nhuộm tóc đủ màu, xỏ tai lỗ chỗ, khuyên mũi khuyên môi, trên cánh tay còn xăm những hình thù kỳ quái.

Ví dụ như cái tên có thân hình cao lớn đang chống một tay làm động tác ép tường kia, trên mặt nở nụ cười xấu xa bất lương, cánh tay lại xăm một chú vịt xiêm khả ái.

Mà người đang bị vịt xiêm nhỏ bất lương ép tường là một thiếu nữ xinh xắn như hoa.

Người cao chừng 1m50, tóc ngắn, không cần phấn son cũng vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Vì dáng người nhỏ nhắn nên nhìn cô chỉ như một học sinh trung học.

Vừa xinh xắn vừa đáng yêu.

Lúc này, thiếu nữ tóc ngắn dựa vào tường, vẻ mặt không chút biến hóa, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng.

“Này cô em xinh đẹp, một mình ở đây có thấy cô đơn không?”

“Có muốn chơi đùa vui vẻ với các anh không nào?”

“Chơi miễn phí nha, nhiều trò vui lắm!”

“Sẽ rất là phê đó.”

“Bọn anh sẽ cùng chơi với em nha.”

“Gần đây có một nhà nghỉ không tồi, không xa đâu, bao gái chơi rồi còn muốn chơi nữa đấy.”

Khiêu khích đủ kiểu, giỡn mặt đủ trò.

Không chỉ cảnh tượng quen mà lời thoại cũng quen! Đầu năm nay, trước khi đám côn đồ trêu ghẹo các em xinh gái đều học thuộc lời thoại này à? Y như đám cướp cổ đại trước khi đánh cướp nhất định phải rống lên cái câu: ‘Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua phải để lại tiền mãi lộ!’ vậy.

Tống Thư Hàng thở dài day day huyệt Thái Dương.

Một thanh niên năm tốt nhìn thấy tình huống này, rốt cuộc vẫn không thể coi như không thấy. Tuy rằng sau khi xong việc, thiếu nữ tóc ngắn kia không những không cảm kích hắn, mà nói không chừng còn mắng hắn xen vào việc của người khác nữa kìa.

Nhưng hắn vẫn quyết định giải cứu thiếu nữ ấy một lần nữa, bởi vì chỉ là cái công nhấc tay thôi mà.

Cho nên mới nói, tên nhóc Tống Thư Hàng này đã sớm bị dán đầy thẻ người tốt trên thân.

Tống Thư Hàng vặn vặn nắm tay, nhanh chóng đi vào trong hẻm nhỏ.

Lúc này, thiếu nữ tóc ngắn kia cũng nhìn thấy hắn.

Khi thiếu nữ lạnh lùng nhìn thấy Tống Thư Hàng thì rốt cuộc cũng không duy trì được vẻ mặt như núi băng nữa, khóe miệng cô hơi giận giật. Đầu năm nay nhiều kẻ thích xen vào việc của người khác đến thế cơ à?

“Đáng ghét!”

Thiếu nữ tóc ngắn nhẹ giọng nói.

“Yo? Mỹ nữ, em vừa nói gì đó? Ưng bọn anh rồi sao?”

Tên côn đồ vịt xiêm nhỏ cười bỉ ổi, vươn một tay ra muốn sờ lên mặt thiếu nữ tóc ngắn.

Khẽ hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, cô nàng vươn hai tay đang khoanh trước ngực ra, dùng động tác nhanh như chớp giật túm đầu tên du côn vịt xiêm, kéo mạnh về phía mình.

Động tác này? Muốn kiss sao? Đúng là một em gái nhiệt tình như lửa! Tên nhãi vịt xiêm vui như mở cờ trong bụng, đôi môi dày chu ra toàn nước miếng, chuẩn bị nếm thử đôi môi của mỹ nhân băng giá.

Sau đó… không có sau đó.

Một tiếng CỐP trầm đục vang lên.

Tên du côn vịt xiêm chỉ thấy trán đau nhức nhối như bị chùy sắt đập vào. Sau đó tầm mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự. Trong lúc mơ hồ, hắn còn cảm thấy mũi mình chảy ra chất lỏng, là vì đầu bị nện mạnh nên chảy máu à?

Thiếu nữ tóc ngắn lạnh lùng như trước. Sau khi dùng một động tác đánh ngã tên bất lương vịt xiêm thì ném hắn sang một bên chẳng khác gì vứt rác.

Không động như núi băng, vừa động là lửa đỏ. Kiểu tấn công bằng đầu như thế ngay cả khi con trai đánh nhau cũng ít khi dùng, trừ khi phải tự tin với độ cứng của đầu mình lắm – bằng không tấn công như vậy sẽ dẫn đến hậu quả hai đứa cùng đau.

Thiếu nữ khiêu khích nhìn Tống Thư Hàng, khóe miệng nhếch lên.

“A Hoàng! Đờ phắc, A Hoàng ăn hành rồi! A Hoàng mày đừng chết!”

“Con điếm này, mày phải trả giá!”

“Bọn tao phải cho mày thấy thế nào gọi là sung sướng như tiên mới được!”

Mười thằng du côn phía sau liên túc gào rú, sau đó hung hăng bao vây thiếu nữ tóc ngắn.

Thiếu nữ tóc ngắn hừ một tiếng lạnh lùng, nắm chặt nắm đấm vươn ra trước mặt, hai chân hơi soải đứng thành thế trung bình tấn.

Động tác như nước chảy mây bay, lưu loát, sinh động, vừa đẹp vừa ngầu.

Chất!

Ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo, từ một bước trung bình tấn đơn giản này có thể nhìn ra công phu cơ bản của thiếu nữ nọ rất vững, cô có luyện qua!

Đáng tiếc Tống Thư Hàng và phần lớn đám côn đồ là một lũ ngoài nghề hàng thật giá thật, tất cả chỉ cảm thấy động tác của cô nàng này chất vãi nồi.

“Hây!”

Thiếu nữ tóc ngắn ra tay như chớp giật, thân thể hơi lao về phía trước, nắm đấm nhìn thì mềm mại mà đấm thẳng vào cằm của một tên côn đồ thì chẳng khác nào một phát pháo xung thiên.

Nắm tay bé nhỏ dễ thương như thế có đánh mạnh vào cằm người ta thì cũng chỉ đau một tí mà thôi. Thế mà tên côn đồ bị đánh trúng lại bay bật ngược ra, vẽ một đường cong xinh đẹp trên không trung rồi rơi bịch xuống đất.

Đồng tử của đám côn đồ co rụt lại, cả lũ nhất tề cứng đơ như khúc gỗ, mồm há hốc ra. Không thể nào! Một cô nàng đáng yêu thế này sao lại đánh ra một đấm đáng sợ như thế được?

Cả lũ khựng lại, nhưng thiếu nữ tóc ngắn thì không hề dừng lại. Cô nàng hơi hạ chân trái, nâng chân phải đá một phát trời giáng, đạp ngã tên côn đồ đứng bên phải mình, chân kia thuận thế đạp lên người gã.

Mượn lực một bước này, cô vặn eo, hai chân như hai gọng kìm kẹp cổ một tên khác, thân thể mềm mại xoay tròn như rắn, ném gã bay ra thật xa…

Đây đâu phải là một thiếu nữ xinh xắn bé nhỏ bị ép tường! Đây rõ ràng là một món đại sát khí hình người, mỗi bộ phận trên cơ thể đều là vũ khí, đều có thể bùng nổ ra công kích!

Càng vô nhân tính hơn là món đại sát khí này còn bật hình thức Vô Song!

…

…

Hơn mười giây sau, mười một tên côn đồ ăn hành tập thể, nằm như mười một cái xác trên mặt đất.

Thiếu nữ tóc ngắn vỗ vỗ chiếc quần bảy phân bó sát không một hạt bụi, sau đó ngẩng đầu bốn mươi lăm độ liếc nhìn Tống Thư Hàng, lại hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, cô nàng xoay người, dương dương tự đắc rời đi, hệt như một con gà trống đầy kiêu hãnh.

Tống Thư Hàng xoa cằm, nghiêm túc gật đầu:

“Thì ra đúng là mình xen vào việc của người khác thật à? Bảo sao lại giận dữ thế.”

Sau đó hắn nhỏ giọng nói:

“Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, hai ngày liền đều thấy cô ấy bị đám côn đồ ép tường. Cổ không có thể chất hay thiên phú đặc biệt ‘bị côn đồ sàm sỡ’ đấy chứ?”

Cách đó một đoạn, thiếu nữ tóc ngắn đang kiêu ngạo bước đi bỗng nhiên khựng lại, khóe miệng hơi run lên một chút, sau đó rảo bước đi xa.

Sau khi thiếu nữ đi rồi, Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống bên cạnh đám côn đồ, thò tay chọt tên xăm vịt xiêm.

Thằng nhãi vịt xiêm rên lên vì đau đớn, may quá, còn sống.

“Không chết là được rồi.”

Tống Thư Hàng an tâm gật đầu, thoải mái dông thẳng.

Chung quy hắn không phải là một người tốt mù quáng, nếu đám côn đồ này không chết thì hắn chẳng hơi đâu đi gọi cấp cứu hộ chúng làm gì.

Cứ để bọn chúng ngoan ngoãn nằm trên đất mà kiểm điểm bản thân đi. Dùng thân thể mà ghi nhớ: lần sau đừng có thấy con gái xinh thì sàm sỡ người ta nữa!

Nói không chừng con gái nhà người ta loáng cái lại bật nút Vô Song đấy.

Hơn nữa Tống Thư Hàng cũng chẳng dư thời gian dây dưa với tụi côn đồ, hắn còn phải mau chân về ký túc xá chờ Thông Huyền đại sư ‘phi kiếm truyền thư’ tới cơ mà.

Phi kiếm truyền thư, chính là thần kỹ trước kia chỉ xuất hiện trong mơ thôi đấy. Bây giờ hắn sắp được tận mắt chứng kiến rồi, rốt cuộc nó sẽ như thế nào nhỉ?

Còn nữa, ‘Kim cương căn bản quyền pháp’ và ‘Chân ngã minh tưởng kinh’ mà phi kiếm truyền thư đưa tới sẽ như thế nào? Là hai quyển sách cũ kỹ đóng gáy buộc chỉ? Là tranh vẽ trên tơ lụa? Hay là quyển trục bằng da thú luôn?

Nghĩ thôi đã thấy rất thích rồi.

Điều phiền toái duy nhất chính là có thể đám bạn cùng phòng đã về rồi. Đến khi phi kiếm truyền thư đến có gì không ổn không nhỉ? Bị họ nhìn thấy thì phải giải thích thế nào đây?

Chương 46: Bạn Học Tống Thư Hàng, Gần Đây Cậu Đắc Tội Với Ai À?

Sau khi trở lại ký túc xá, Tống Thư Hàng mở cửa ra gọi khẽ:

“Tao về rồi đây.”

Không có ai trả lời hắn.

Trong phòng không có người à?

Hắn lại cúi đầu nhìn chỗ tủ giày, đơn xin nghỉ của hắn đã mất tăm, chắc là bạn cùng phòng đã chuyển cho giáo viên giúp rồi.

“Còn chưa tan học à? Rõ ràng buổi chiều chỉ học có bốn tiết, nhưng giáo sư Nhân Thủy bị gãy hai chân đến giờ còn chưa xuất viện, cho nên chiều nay đáng lẽ chỉ có hai tiết mới đúng chứ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Chẳng lẽ mấy tên kia lại chạy qua chỗ phòng Lý Dương Đức thuê bên ngoài à?

Vậy cũng được, bọn nó không có ở đây thì Dược Sư tới đây nhận phi kiếm truyền thư cũng tiện hơn, khỏi cần lo mấy tên bạn cùng phòng khác nhìn ra điều gì khác thường.

Nghĩ thế, hắn cởi giày, chuẩn bị bước vào phòng.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng nói chuyện phát ra từ trong phòng.

“Cao Mỗ Mỗ, tôi lạy cậu đó, trong số những người tôi quen thì chỉ có mỗi mình cậu là có kinh nghiệm quen bạn gái thôi!”

Một giọng nói trung tính nhưng khá thanh thúy vang lên.

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì với tôi hả? Đứng xa tôi ra một chút đi, cái bản mặt của cậu bây giờ nhìn tởm quá! Có chuyện gì thì nói huỵch toẹt ra nhanh đi, tôi còn phải ra ngoài có việc đây.”

Cao Mỗ Mỗ trả lời.

Đứng trước mặt cậu ta là một tên con lai tóc vàng, mặc đồng phục đại học Giang Nam!

Người nọ thoạt nhìn trông giống như một cô nàng có vẻ sáng sủa trung tính, nhưng nhìn kỹ lại thì lại cảm giác như người đó giống một thằng đực rựa xinh đẹp õng ẹo nhiều hơn.

Nói chung đây là cái dạng chỉ nhìn bề ngoài thì không thể nào đoán được giới tính.

Bây giờ vị bạn học chưa rõ giới tính kia đang lộ ra vẻ mặt muốn mà không được. Vừa nói vừa bước tới gần Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ giơ tay cản vị bạn học này lại, giữ nguyên khoảng cách của mình và người kia. Nếu như không phải cái đứa này chơi với cậu từ nhỏ tới lớn thì cậu đã sớm đạp nó bay đi rồi.

"Là thế này, hôm nay tôi phải đi hẹn hò với Tiểu Mai."

Vị bạn học chưa rõ giới tính kia cười hì hì.

Tiểu Mai, hình như là tên con gái mà? Vậy vị bạn học kia chắc là giống đực rồi nhỉ?

Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh nói:

"Ồ, thế này không phải rất tốt sao?"

"Sau đó tôi sẽ nắm tay em ấy, thật vui quá đi mất."

Bạn học kia hưng phấn lăn lộn trên giường của Cao Mỗ Mỗ, bộ dạng cực kỳ kích động.

Cao Mỗ Mỗ:

"Được rồi, tôi có thể hiểu được sự kích động của cậu. Nhưng bây giờ tôi thật sự rất gấp, cậu nói thẳng vào chủ đề đi được không?"

"Cao Mỗ Mỗ, cậu thật không có lòng cảm thông gì hết, đồ khúc gỗ! Vậy cho nên dù tôi với cậu là thanh mai trúc mã nhưng cậu chả cua được tôi. Rõ ràng người lớn hai nhà khi xưa còn có ý muốn tác hợp cho tôi với cậu nữa."

Bạn học kia khinh bỉ phỉ nhổ Cao Mỗ Mỗ.

"Gia Cát Nguyệt, cậu nói thẳng điểm chính đi."

Cao Mỗ Mỗ dùng sức day mạnh huyệt Thái Dương của mình.

"Được rồi… thật ra thì vì đây là lần đầu tiên tôi hẹn hò với con gái, nên hồi hộp quá. Lúc đó người tôi cứng đờ ra, tới khi nắm tay Tiểu Mai, dùng sức mạnh quá nên Tiểu Mai bị đau tay, nhục quá đi mất!"

Gia Cát Nguyệt lộ ra vẻ buồn bực.

Cao Mỗ Mỗ đã không biết phải nói gì nữa rồi.

“Tôi đã hẹn lại Tiểu Mai ngày mai rồi. Lần này tôi định hôn ẻm! Nhưng tôi chưa từng hôn hít bao giờ, tôi sợ tới chừng đó có khi nào tôi dùng sức mạnh quá nên cắn trúng Tiểu Mai thì ẻm bị đau thì làm sao.”

Gia Cát Nguyệt nói tới đây, hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Cao Mỗ Mỗ.

Không biết tại sao, tim của Cao Mỗ Mỗ khựng lại nửa nhịp, cảm giác xấu hổ xông thẳng lên đầu:

“Cho nên cậu tới đây học hỏi kinh nghiệm hôn hít của tôi chứ gì?”

“Ừ, nói từ một góc độ khác thì là như thế đó. Dù sao thì trong số bạn bè chí cốt của tôi chỉ có mỗi mình cậu là có bạn gái lâu rồi, chắc là đã hôn nhiều lắm rồi ấy nhỉ.”

Cao Mỗ Mỗ gật đầu, điểm ấy cậu không thể nào chối bỏ được.

“Nên cậu dạy tôi cách hôn đi, chỉ tôi xem phải hôn kiểu gì, để tôi có được kinh nghiệm tốt nhất ấy!”

Gia Cát Nguyệt siết chặt tay.

“Đợi… đợi một lát đã, tôi có nghe lộn không?”

Cao Mỗ Mỗ run lên một cái, cậu nhìn chằm chằm đứa thanh mai trúc mã thần kinh dẫm đinh trước mặt.

“Để tôi hôn cậu một cái đi, hôn đá lưỡi kiểu Pháp ấy.”

Gia Cát Nguyệt gào to.

“Ngại quá, tôi từ chối. Tôi không thích làm gay, hơn nữa tôi có bạn gái rồi, xin cậu tự tiện đi tìm thứ gì đó tiện miệng gặm mà tập đi nha, gối này, cột này, tùy cậu chọn!”

Cao Mỗ Mỗ kiên định chối từ.

“Không được, gối nằm, búp bê bơm hơi gì tôi cũng thử hết rồi, nhưng hoàn toàn không có cảm giác gì hết. Tôi muốn có loại cảm giác ướt át chân thật để tập ấy! Đặc biệt là lúc đá lưỡi nữa, tôi lạy cậu đó, Cao Mỗ Mỗ, trong số bạn bè chí cốt chỉ có mình cậu giúp được tôi thôi!”

Gia Cát Nguyệt chân thành van nài.

“Để tôi chỉ cho cậu một cách này, cái khu cách trường mình hai con đường ấy, mấy em gái bên khu đó có kỹ thuật tốt lắm, một người học, hai người vui luôn đấy.”

Cao Mỗ Mỗ chỉ điểm bến mê.

“Không được, tôi tuyệt đối không bao giờ làm chuyện có lỗi với Tiểu Mai! Hơn nữa tôi có bệnh thích sạch sẽ.”

Gia Cát Nguyệt cự tuyệt thẳng thừng:

“Cho nên, Cao Mỗ Mỗ à, cậu giúp tôi đi mà. Yên tâm đi, tôi với cậu thân nhau như vậy, không thành vấn đề đâu. Hơn nữa, tôi còn mang theo màng bọc nilon này, nếu cậu ngại thì trước tiên bọn mình hôn thử qua cái màng bọc này cũng được!”

“Cho dù có màng bọc nilon thì tôi cũng không giúp cậu được đâu! Đầu óc của cậu có vấn đề nhưng đầu óc tôi còn bình thường lắm. Cậu không thể làm chuyện có lỗi với bạn gái cậu, chẳng lẽ tôi lại có thể khiến bạn gái mình buồn được à? Cho nên tuyệt đối không thể được, cậu đừng có hòng! Ê, đợi đã, cậu làm cái gì đó? Ưm!”

Sau đó là tiếng Cao Mỗ Mỗ hung hăng giãy giụa, còn kèm theo tiếng thứ gì đó rơi xuống.

Tống Thư Hàng nghe tới đây, chân run rẩy. Khốn thật, Cao Mỗ Mỗ sẽ không bị xé tem đấy chứ?

Thân là bạn cùng phòng tốt bụng, lúc này hắn có nên đi vào giúp đỡ hay không? Hay là cứ im lặng đứng ở ngoài chờ Cao Mỗ Mỗ bị chà đạp xong rồi lại đi vào an ủi nó sau nhỉ?

Ngẫm nghĩ một hồi, hắn cảm thấy mình cứ chờ là hơn, đợi thêm mấy phút nữa rồi hẵng vào nhỉ?

Lỡ như Cao Mỗ Mỗ là một đứa ngạo kiều, mồm chối đây đẩy, nhưng thân thể lại thành thật hùa theo thì phải làm sao bây giờ, tới chừng đó chẳng phải là mình phá hỏng chuyện tốt của nó à?

Hơn một phút sau.

Tống Thư Hàng còn đang xoắn xuýt xem có nên vào hay không thì cửa phòng ngủ mở toang ra.

Gia Cát Nguyệt với mái tóc ngắn vàng hoe đẩy cửa đi ra với vẻ mặt hồng hào đầy thỏa mãn.

Bây giờ thị lực của Tống Thư Hàng cực tốt, chỉ liếc sơ qua một cái đã thấy rõ ràng Cao Mỗ Mỗ đang nằm bẹp ở trên giường với vẻ mặt chết lặng, ánh mắt đờ đẫn, tựa như đã bị chà đạp thê thảm.

Gia Cát Nguyệt mở cửa ra, đột nhiên nhìn thấy Tống Thư Hàng đứng ở cửa với vẻ mặt xoắn xúyt. Cậu (cô) ta lập tức ngẩn ra, nụ cười đắc ý trên mặt lập tức biến mất, sau đó là xấu hổ mặt mũi đỏ bừng. Cậu (cô) ta vẫn còn biết xấu hổ cơ à?

"Ha ha, các cậu xong rồi à? Cảm tình của người trẻ tuổi tốt thật đấy."

Tống Thư Hàng bắt chước Dược Sư cười phớ lớ, cố gắng phớt lờ không nói tới chuyện kia, tránh cho đôi bên xấu hổ.

Gia Cát Nguyệt trừng to hai mắt, cũng lập tức cười to đầy phóng khoáng, cậu (cô) ta giơ tay phải ra với Tống Thư Hàng:

"Xin chào, tôi là Gia Cát Nguyệt, là thanh mai trúc mã của Cao Mỗ Mỗ."

"Xin chào, tôi là bạn cùng phòng của Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng."

Tống Thư Hàng giơ tay, dè dặt bắt tay Gia Cát Nguyệt. Bàn tay vừa nhỏ lại còn trơn mịn, đoán chừng khả năng là con gái cao hơn một chút.

Nhưng nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ bị chà đạp ở bên trong, nếu như bị một em gái cưỡng bức thì chắc không thê thảm đến mức đó mới đúng chứ? Cho nên trong lòng Tống Thư Hàng lại cảm thấy khả năng Gia Cát Nguyệt là con trai lại lớn hơn một chút.

"Rất vui được biết cậu. Thằng Cao Mỗ Mỗ này có chút kiêu ngạo, tính tình lại còn hay ngượng ngùng, xin các cậu chiếu cố nhiều hơn."

Gia Cát Nguyệt mỉm cười nói, rất có phong thái của tiểu thư khuê các.

Nếu như chỉ nhìn biểu hiện của bây giờ thì ai mà ngờ được hơn một phút trước người này còn đang cưỡng bức, giày vò Cao Mỗ Mỗ triệt để chứ?

"Khách khí rồi, thật ra là tôi được bọn nó chăm sóc nhiều hơn mới đúng."

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp lại.

“Lại nói, hình như tôi từng nghe tên của bạn học Tống Thư Hàng ở đâu rồi thì phải?”

Gia Cát Nguyệt mở to hai mắt, suy tư một lúc.

Tống Thư Hàng:

“Chắc là không đâu, đây là lần đầu tiên tôi gặp bạn học Gia Cát Nguyệt.”

“Không đúng, tôi không nhớ lầm đâu. Hẳn là tôi đã nghe tên cậu ở đâu rồi đấy.”

Gia Cát Nguyệt nhíu mày suy nghĩ.

Một hồi sau, Gia Cát Nguyệt đột nhiên búng tay cái chóc, hỏi:

“Bạn học Tống Thư Hàng này, gần đây cậu có động chạm với ai hả?”

Chương 47: Đây chỉ là cái USB thôi

“Gì cơ? Sao cậu lại hỏi thế?”

Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu.

“Bởi vì trưa hôm qua tôi thấy có người đi khắp nơi tìm hiểu thông tin về bạn học Tống Thư Hàng ở khu đại học Giang Nam. Cậu học lớp nào, bao nhiêu tuổi, ở đâu, còn có những thông tin về người thân cận với cậu đều bị đều tra kỹ càng. Bởi vì cảm thấy chuyện này có điều quái lạ nên tôi mới nhớ kỹ. Đúng rồi, tôi là thành viên của phòng thông tin trong trường.”

Gia Cát Nguyệt nheo mắt cười nói.

“Có người điều tra thông tin về tôi á?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra, gần đây hắn không đắc tội với ai hết mà?

Dược Sư có nói qua là có người theo dõi hắn, có lẽ vì nhìn thấy mình đi cùng với Dược Sư cho nên mới thuận tiện theo dõi tìm hiểu thông tin của mình. Nhưng Dược Sư mới vừa tới sáng nay thôi!

Ngoài ra, đêm hôm qua, vì làm anh hùng cứu mỹ nhân nên có đánh vài tên bất lương một trận. Nhưng đây đã là chuyện tối hôm qua rồi, có liên quan cái khỉ khô gì tới chuyện buổi trưa đâu?

Tống Thư Hàng thật sự không nghĩ ra chút manh mối nào.

“Tóm lại, tôi cảm thấy gần đây cậu nên cẩn thận một chút. Nói không chừng có người gai mắt cậu, muốn làm gì thì sao. Nói thế thôi, tôi có việc phải đi trước đây, chúc cậu may mắn.”

Gia Cát Nguyệt cười hì hì, vỗ vỗ bả vai của Tống Thư Hàng xem như an ủi, sau đó vừa hát vu vơ vừa thong thả đi khỏi ký túc xá.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng nói vói theo.

Nếu như có người muốn làm gì hắn thì hắn cũng không lo gì hết. Thế nhưng đối phương không chỉ tra thông tin của mình, mà còn điều tra thông tin về bạn bè bên cạnh mình nữa.

Điều này khiến cho hắn cảm thấy lo lắng không yên.

Tóm lại… gần đây vẫn nên cẩn thận là hơn.

Lát nữa Dược Sư tiền bối tới thì hỏi thăm xem có cách gì giúp hắn tìm ra kẻ đang lén lút điều tra mình hay không. Dường như Dược Sư tiền bối rất có kinh nghiệm ở phương diện đề phòng theo dõi.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng liền đi vào trong phòng.

Cao Mỗ Mỗ vẫn nằm ngay đơ như con chó chết trên giường, Tống Thư Hàng lo lắng hỏi thăm:

“Cao Mỗ Mỗ, mày có sao không?”

“Thư Hàng, tao bị vấy bẩn rồi.”

Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

“Cái từ vấy bẩn này mày dùng không đúng lắm, mày cũng có phải hoàng hoa khuê nữ thời cổ đại đâu, đừng có hình dung thấy gớm như vậy.”

Tống Thư Hàng vỗ Cao Mỗ Mỗ một cái, sau đó nhân cơ hội hỏi dò:

“Mà này, cái người tên Gia Cát Nguyệt ban nãy là đực rựa à?”

Mặt mày Cao Mỗ Mỗ lập tức tái mét, sau hồi lâu mới đau đớn lắc đầu:

“Không phải.”

“Vậy là con gái hả? Mày chết phức đi cho rồi! Bị con gái cưỡng hôn còn làm bộ như bị chà đạp dữ dội lắm như vậy? Mày thế này người ta gọi là khoe mẽ đó!”

Tống Thư Hàng đập Cao Mỗ Mỗ một cái thật mạnh:

“Yên tâm đi, tao kín miệng lắm, tuyệt đối sẽ không nói chuyện ngày hôm nay cho bạn gái của mày biết đâu, mày cứ coi như phúc lợi miễn phí là được chứ gì?”

Thế nhưng, sắc mặt của Cao Mỗ Mỗ chẳng những không đỡ hơn chút nào, cậu còn lắc đầu với vẻ đau đớn hơn.

“Mày lắc đầu là có ý gì? Chẳng lẽ… Gia Cát Nguyệt cũng không phải con gái? Vậy thì là gì? Không phải là nhân yêu hay song tính đấy chứ?”

Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu.

“Không phải… nói thế nào nhỉ, chuyện thế này bọn mày không hiểu được đâu.”

Cao Mỗ Mỗ nghiêng đầu qua một bên, bộ dạng như thể chẳng còn gì lưu luyến cõi đời này nữa.

Thằng này hết thuốc chữa rồi.

“Được rồi, mày cứ tiếp tục nằm đó giả chết đi.”

Tống Thư Hàng đập cho Cao Mỗ Mỗ một cái.

Sau đó hắn hát ngân nga đi lên sân thượng, ngẩng mặt nhìn chằm chằm lên trời.

Không biết phi kiếm truyền thư trông sẽ như thế nào nữa?

Cao Mỗ Mỗ giữ nguyên bộ dạng bán sống bán chết kia hơn mười phút, đờ đẫn ngồi dậy, rửa mặt:

“Thư Hàng, Thổ Ba nói đêm nay muốn uống rượu, bảo bọn mình tối nay tới chỗ Dương Đức tụ tập. Sao hả, mày rảnh không?”

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc mới trả lời:

“Không thành vấn đề, nhưng mà lát nữa có một người bạn của tao tới lấy chút đồ, có thể tao sẽ tới trễ một chút, khoảng chừng hơn sáu giờ tao sẽ qua đó!”

“Vậy tao đi trước, hôm nay… tao phải say một bữa mới được.”

Cao Mỗ Mỗ nói với vẻ mặt đưa đám.

“Mượn rượu giải sầu à?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

Cao Mỗ Mỗ gật đầu, đẩy cửa ký túc xá ra:

“Tao đi trước đây, nhớ tới sớm một chút đó!”

“Được rồi, không thành vấn đề.”

Thời gian trôi qua từng phút một.

Tống Thư Hàng cảm giác bây giờ mình giống hệt như hòn vọng phu, ánh mắt nhìn đắm đuối về phía bầu trời, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Chừng hai mươi phút sau, 4 giờ lẻ 7 phút chiều.

Dược Sư cuối cùng cũng gọi điện thoại tới:

“Thư Hàng tiểu hữu, phi kiếm truyền thư của Thông Huyền

Đại Sư sắp tới rồi, bây giờ ta đi qua chỗ ngươi, bên đó có ai không?”

“Không thành vấn đề, bạn cùng phòng của ta định tối nay ra ngoài uống rượu, bây giờ trong ký túc xá chỉ có mỗi mình ta thôi.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Chờ ta, ta tới ngay đây.”

Dược Sư nói xong thì cúp điện thoại cái rụp.

Hai phút sau.

Dược Sư đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Tới rồi!”

Hắn cười ha hả.

“Chúng ta phải làm gì đây?”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Hay là chúng ta chỉ cần ngồi đây đợi là được rồi?”

“Nhìn ta làm đây.”

Dược Sư lại đi tới chỗ ban công lần nữa, sau đó lại giơ tay chỉa thẳng lên trời, hai ngón tay biến thành màu đỏ rực, lập lòe phát sáng.

Hai mắt của Tống Thư Hàng dán chặt lên bầu trời, chỉ thấy ở phía trời xa có một luồng sáng lóe lên, nhanh chóng bay về phía Dược Sư.

Luồng sáng kia ngày càng tới gần, tốc độ cực kỳ nhanh, có thể ẩn ẩn nhìn thấy nó là một vật thể có hình dạng như thanh kiếm.

“Phi kiếm truyền thư trắng trợn thế này, không cần làm chút pháp thuật che mắt gì đó để che giấu à?”

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên cũng hiểu ra, mấy năm gần đây mọi người thường xuyên nhìn thấy UFO, rồi thì vật thể bay không xác định trong không trung, không phải là phi kiếm truyền thư, hay ngự kiếm phi hành gì đó của các tu sĩ đấy chứ?

Các tu sĩ làm như thế rất nguy hiểm, khoa học kỹ thuật ngày nay càng lúc càng phát triển, súng phòng không các loại, quốc gia nào cũng có cả đống. Lỡ như bị súng phòng không bắn rơi thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc Tống Thư Hàng hồn vía lên mây thì phi kiếm kia đã đáp xuống chỗ Dược Sư.

Đây là một thanh kiếm nhỏ làm bằng sắt đen vô cùng sắc bén, lẳng lặng lơ lửng trên đầu ngón tay đỏ bừng của Dược Sư, lơ lửng không nhờ vào bất kỳ lực lượng nào, điều này đã hoàn toàn trái với quy tắc vật lý của thế giới này.

Tống Thư Hàng tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh, bắt đầu từ cái ngày mà thế giới quan của hắn vỡ nát tan tành kia, những kiến thức vật lý hắn học được suốt mười tám năm nay đã sớm bị quăng đi hơn phân nửa. Nếu không phải vì những quy tắc vật lý vẫn khá thông dụng ở trong thế giới người phàm thì hắn đã sớm quăng một nửa còn lại cho chó ăn rồi.

“Hở? Bí tịch?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi, theo như hắn nghĩ thì trên phi kiếm đáng lẽ nên cột thêm một gói đồ to thật to, bên trong để một sách buộc chỉ thật dày hoặc quyển trục bằng da thú gì đó mới đúng.

Nhưng trên thanh kiếm bằng sắt đen này không có bất cứ thứ gì cả, chỉ trống không mà thôi.

“Chẳng lẽ trong quá trình bay đến đây bị rớt mất rồi à?”

Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc.

“Bí tịch ở đây này.”

Dược Sư giơ tay ra, thanh kiếm kia liền rơi thẳng vào tay hắn. Sau đó, hắn lấy một vật xuống từ chỗ chuôi kiếm, có phần giống như ngọc ban chỉ, lớn bằng ngón cái.

Vật gì thế này? Nhìn thấy thứ này, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới tên của một thứ, vậy nên hắn bật thốt:

“Ngọc giản truyền công?”

Cũng có tên gọi là ngọc giản truyền thừa, ngọc giản truyền pháp gì đó nữa.

Đây là một trong những vật nhất định phải có của mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết tu chân, chỉ cần đặt nó lên đầu thì công pháp hay tâm pháp gì đó sẽ lập tức truyền vào trong não ngay! Cho dù là kẻ ngu cũng có thể nhớ toàn bộ công pháp!

“Ngươi nghĩ nhiều rồi…”

Dược Sư nhún vai:

“Mấy thứ như ngọc giản truyền công đó vô cùng quý giá, bản thân nó đã là bảo vật vô giá rồi. Chỉ có thể dùng để ghi lại những công pháp tuyệt thế không thể nào ghi chép lại bằng văn tự mà thôi. Mấy loại công pháp tạo nền tảng bình thường thế này làm gì có cửa dùng ngọc giản truyền công để ghi chép lại?”

Chỉ có những loại công pháp tuyệt thế ẩn chứa quy luật đất trời, đạo lý lớn, không cách nào dùng văn tự ghi chép lại, dù có cố gắng dùng văn tự ghi lại thì cũng sẽ bị đại đạo trong thiên địa xóa đi thì mới phải dùng tới bảo vật quý giá như ngọc giản truyền công để lưu trữ.

“Vậy đây là cái gì?”

“Đây chỉ là một cái usb bình thường thôi. Nói thật nhé, khoa học kỹ thuật của nhân loại ngày nay càng lúc càng tiến bộ, phát minh ra rất nhiều thứ cũng thuận tiện cho tu sĩ chúng ta dùng. Chỉ một cái usb nho nhỏ mà có thể chứa được toàn bộ nội dung của một cái tàng kinh các, còn có thể lưu được hình ảnh, thật là vô cùng tiện lợi.”

Dược Sư lại bình tĩnh đập tan ảo tưởng của Tống Thư Hàng lần nữa.

Gan đau quá, mẹ ơi!

Chương 48: Pháp bất khinh truyền

"Usb..."

Cảm giác của Tống Thư Hàng lúc này chắc cũng không giác gì so với mấy người trong nhóm khi biết hắn dùng bếp điện với nồi lẩu để luyện đan.

Dược Sư gỡ usb ra, lại ném thanh kiếm màu đen kia lại cho Tống Thư Hàng:

"Tới, cầm lấy phi kiếm trước đi. Ngày mai ta sẽ đưa địa chỉ của Thông Huyền Đại Sư cho ngươi, khi nào ngươi rảnh thì gửi chuyển phát nhanh phi kiếm này lại cho hắn."

Tống Thư Hàng:

"...Gửi chuyển phát nhanh á?"

"Đương nhiên rồi, không lẽ còn muốn ta tự mình gửi về hay sao?"

Dược Sư hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng kêu to:

"Không phải, ý của ta là… chẳng lẽ không phải phi kiếm sẽ bay cái vèo về lại chỗ chủ của nó sao?"

"Ha ha, sao mà làm thế được, không bay về được đâu. Khi phi kiếm bay tới đây thì cần có năng lượng! Khi nó bay tới đây truyền thư thì Thông Huyền Đại Sư tự nhiên có thể cung cấp năng lượng cho phi kiếm. Nhưng nếu muốn bay về thì khó lắm, Thông Huyền Đại Sư ở cách chúng ta hơn ngàn vạn dặm đường, hắn cũng không có bản lĩnh xuyên không truyền công xa cỡ đấy. Hơn nữa… Phi kiếm này là phi kiếm đặc biệt của riêng Thông Huyền Đại Sư, người ngoài không thể nào dùng được. Cho nên ta cũng không thể nào quán chú năng lượng vào cho nó."

Dược Sư giải thích.

"Vì cái gì bây giờ lại tuân thủ định luật năng lượng tự nhiên thế này?"

Cái cục nghẹn này mắc ở ngay cổ, Tống Thư Hàng không phun ra hết thì lại khó chịu:

“Còn nữa, thanh phi kiếm màu đen này là kiếm bén đã khai phong đúng không? Mấy thứ vũ khí sắc bén này không thể gửi chuyển phát nhanh được mà? Hơn nữa, dù có gửi được đi nữa thì lỡ như thứ quý giá cỡ này bị mất thì không phải sẽ rất phiền phức à?”

Dược Sư cười với vẻ đắc ý:

“Cứ yên tâm đi, ta đã gửi phi kiếm mấy chục lần rồi, tuyệt đối không thành vấn đề. Bên trên phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư có kèm theo trận pháp che giấu, ngoại trừ những người có được sự đồng ý của đại sư ra thì không ai nhìn thấy được nó cả. Cho nên bây giờ chỉ có bản thân của Thông Huyền Đại Sư, cùng với người đã được đại sư cho phép là ta và ngươi là có thể nhìn thấy và cảm ứng được phi kiếm này mà thôi. Ở trong mắt của người khác thì phi kiếm này giống như tàng hình, không hề tồn tại. Hơn nữa trọng lượng của phi kiếm cũng nhẹ lắm, ngươi cứ kiếm đại một cái hộp lớn là giấu được ngay. Hơn nữa, gửi đồ đi lạc cũng không sao cả, bên trên phi kiếm có lạc ấn của chủ nhân nó, nếu như thật sự bị lạc mất thì cũng có thể tìm về bất cứ lúc nào. Tóm lại là ngươi cứ yên tâm đi.”

“Dù ngài có nói vậy đi nữa, nhưng ta vẫn cảm thấy gửi phi kiếm về bằng đường chuyển phát nhanh nó cứ thế nào ấy.”

Tống Thư Hàng cầm phi kiếm trong tay, trong lòng cứ bồn chồn không yên:

“Đừng để ý nhiều như thế. Được rồi, đã giải phong ấn trên usb rồi. Cầm lấy Kim cương căn bản quyền pháp với Chân ngã minh tưởng kinh đi này.”

Dược Sư ném cái usb kia cho Tống Thư Hàng.

Vì để đề phòng bất trắc, Thông Huyền Đại Sư đã để lại phong ấn trên usb, nhất định phải nắm giữ phương pháp chính xác thì mới có thể mở được. Nếu như muốn cưỡng chế mở thì sẽ khiến cho usb bị hủy cùng phong ấn luôn.

Sau khi Tống Thư Hàng nhận lấy thì nhìn thấy đầu cắm usb, quả nhiên nó thật sự là usb!

“Khụ, trước khi học công pháp thì ta phải nhắc nhở ngươi trước đã. Khác với mấy vật ngoài thân như đan dược, pháp bảo, công pháp không thể dễ dàng truyền thụ!”

Dược Sư nhắc nhở.

Bởi vì Tống Thư Hàng là con gà mờ trăm phần trăm về tu sĩ, cho nên có vài điều cấm kỵ Dược Sư phải giải thích cho hắn biết trước.

“Những công pháp được truyền thụ từ chỗ người khác hoặc tông môn nào đó, trước khi nhận được sự đồng ý thì tuyệt đối không thể tự tiện truyền thụ cho người khác! Điều này chính là cấm kỵ trong giới tu sĩ! Ví như nếu ngươi muốn truyền thụ hai bộ công pháp này cho người khác thì phải có được sự đồng ý của chủ nhân của nó là Thông Huyền Đại Sư, cũng phải trả một cái giá nhất định cho hắn mới được. Còn người mà ngươi đã truyền thụ công pháp cũng phải tuân thủ quy định cấm kỵ này, tuyệt đối không thể tự ý truyền thụ công pháp ra ngoài. Cũng giống như ta, khi muốn truyền thụ bộ công pháp này cho ngươi thì cũng phải có được sự chấp thuận của Thông Huyền Đại Sư mới được làm.”

“Nếu như lén lút truyền thụ công pháp bị người khác phát hiện thì dù là Nhóm Cửu Châu Số 1 hay là toàn bộ giới tu sĩ cũng sẽ không có bất cứ ai muốn truyền thụ công pháp của mình cho ngươi nữa.”

Dược Sư cố ý căn dặn.

Công pháp chính là nền tảng của một môn phái và tu sĩ. Không ai muốn công pháp của môn phái hay bản thân mình bị truyền đi khắp nơi cả, cho nên việc lén lút truyền thụ công pháp là điều tuyệt đối cấm kỵ.

Đương nhiên, công pháp do bản thân mình tự sáng chế thì ngươi thích truyền kiểu gì cũng được, đấy là quyền tự do của ngươi.

Tống Thư Hàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, công pháp do người khác vất vả sáng tạo nên hoặc tìm thấy được đều là tài sản cá nhân của họ, chịu truyền thụ cho ngươi đã là nể mặt ngươi lắm rồi. Nếu như ngươi lại tùy tiện truyền thụ công pháp của người ta cho kẻ khác thì còn ra thể thống gì?

Cầm lấy usb, trong lòng Tống Thư Hàng thoáng chút đã trở nên kích động.

Sau đó, hắn mới dè dặt cắm cái usb kia vào máy tính.

Dược Sư đứng sau lưng hắn im lặng nhìn xem, lúc này mới gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Dù tâm trạng đang rất kích động nhưng Tống Thư Hàng vẫn không mất bình tĩnh. Tính cách cẩn thận thế này sẽ giúp ích rất nhiều trên con đường tu luyện về sau.

Tống Thư Hàng mở usb ra, bên trong có hai tập tin.

Kim cương căn bản quyền pháp.

Chân ngã minh tưởng kinh.

Lại mở cái kim cương căn bản quyền pháp kia ra, có thể nhìn thấy bên trong có tổng cộng mười tám bức ảnh, mỗi bức đều là ảnh chụp một phần họa quyển.

Ngón tay hắn nhấn chuột, mở bức ảnh đầu tiên ra.

Tuy rằng cái tên Kim cương căn bản quyền pháp này có hơi bình thường, bất quá chẳng sao hết, chỉ cần nó lợi hại là đủ rồi. Lại nói, bình thường võ công đều giống như Giáng Long thập bát chưởng vậy, mỗi một chiêu, mỗi một thức đều có một cái tên nghe rất kêu như kiểu Kiến Long Tại Điền này, rồi Thần Long Bái Vĩ chẳng hạn?

Hắn lại càng kích động hơn.

Sau đó hắn nhìn thấy tên của chiêu thức.

Quyền pháp căn bản một.

Dùng chữ phồn thể để viết.

Tèo rồi.

Chẳng kèm theo nổi một cái tên phụ như kiểu kim cương hàng ma khỉ gió gì hết, chỉ có một dòng [quyền pháp căn bản một] vô cùng đơn giản mà thôi.

Tống Thư Hàng lại mở bức ảnh thứ hai lên, quyền pháp căn bản hai.

Vẫn chưa chịu chấp nhận số phận, hắn mở thêm bức ảnh thứ ba, quyền pháp căn bản ba.

“...”

Được rồi, Tống Thư Hàng biết rõ không cần xem tiếp phần sau nữa rồi.

Tiếp theo chính là quyền pháp căn bản bốn đến quyền pháp căn bản mười tám.

Dược Sư thấy Tống Thư Hàng nhanh chóng bấm qua mấy bức hình thì tò mò hỏi:

“Ngươi đang làm gì đấy?”

“Đang xem tên chiêu thức.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Chỉ là không ngờ tên chiêu thức lại đơn giản như thế.”

“Thực dụng là đủ rồi, mấy tên chiêu thức có thể làm dấu hiệu nhận biết của người khác, còn phân chia chiêu thức thì đánh số là được rồi.”

Dược Sư bình tĩnh trả lời.

Cũng đúng, thực dụng là được rồi. Tống Thư Hàng gật đầu, nhưng hà cớ gì mà trong lòng cứ vẫn cảm thấy mất mát thế này?

Tưởng tượng đến cảnh sau này mình hẹn người khác quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm thành xem.

Đối thủ kêu lên một tiếng rồi bay vọt lên trời, trường kiếm bay ra khỏi vỏ, tư thế vô cùng ưu nhã:

“Thiên ngoại phi tiên!”

Sau đó, mình hừ lạnh một tiếng, phóng khoáng tiếp chiêu, đấm ra một quyền:

“Quyền pháp căn bản ba!”

Chỉ riêng phần khí thế thôi thì đã thua xa người ta rồi.

“Thôi đừng lấn cấn chuyện tên chiêu thức nữa. Thứ đó cũng chẳng để làm gì, nếu như ngươi thật sự để tâm như thế thì sau này tự mình đổi tên là được.”

Dược Sư không thèm để ý:

“Ta giải thích cho ngươi biết về mấy cảnh giới của tu sĩ, cùng với ý nghĩa của tạo nền tảng trước đã.”

Tống Thư Hàng vội vàng ngồi ngay ngắn lại, tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

“Một đường tu chân, ba ngàn đại đọa, vô số pháp môn, các môn các phái đều có những phương pháp tu luyện riêng của mình. Bất quá mặc kệ là đạo tu, phật tu, quỷ tu hay ma tu, thì bước đầu tiên khi trở thành tu sĩ đều giống như nhau… thối thể cường thân, ngưng tụ năng lực khí huyết trong cơ thể. Bước này, chính là tạo nền tảng.”

“Bước đầu tiên của tạo nền tảng chính là bên ngoài tu luyện các loại quyền pháp, thối pháp, kiếm pháp căn bản để thối thể cường thân, khiến khí huyết trong cơ thể ở vào trạng thái sung mãn tràn trề. Sau đó bên trong lại tu luyện minh tưởng pháp môn, thu thập những khí huyết tràn trề kia, tích trữ ở trong tâm khiếu. Bình thường mà nói thì không dùng đan dược, khắc khổ tu luyện cần đến trăm ngày, tâm khiếu bị khí huyết nhét đầy, nước chảy thành sông, giải khai khiếu huyệt. Tâm khiếu mà mở thì những khí huyết tích lũy được trước đó sẽ hóa thành một dòng lực huyết khí, chính là tạo nền tảng, cũng gọi là khai khiếu.”

“Tâm khiếu vừa mở thì xem như chân chính bước vào hàng ngũ tu sĩ, vượt xa phàm nhân, gọi là cảnh giới Dược Phàm nhất phẩm.”

Chương 49: Thủ pháp tuyệt diệu không thể tả

“Sau này khắc khổ tu luyện, dùng năng lượng khí huyết đã ngưng tụ ra được kia khai tứ khiếu là mắt, tai, mũi, miệng, đợi khai đủ tứ khiếu, liên kết cùng tâm khiếu rồi thì sẽ như cá chép hóa rồng. Một khi vượt qua được đạo long môn này thì năng lượng khí huyết toàn thân sẽ có thể từ vô hình hóa hữu hình, hóa hư thành thực, đó chính là cảnh giới Chân sư nhị phẩm, năng lượng khí huyết cũng sẽ biến thành chân khí.”

“Trước tiên cứ nói bấy nhiêu cho ngươi hiểu trước đi đã, những thứ còn lại thì đợi khi nào cảnh giới của ngươi tới rồi thì sẽ có rất nhiều người ở trong Nhóm Cửu Châu Số 1 giải thích cho ngươi hiểu, ta cũng không cần tốn nước miếng làm gì, xem qua quyển Kim Cương căn bản quyền pháp mà ta tìm cho ngươi trước đi, tổng cộng có mười tám chiêu, ngươi xem rồi nhớ kỹ từng bức từng bức một đi nhé.”

Dược Sư nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì lại mở bức ảnh đầu tiên của Kim Cương căn bản quyền pháp ra.

“Xem toàn màn hình.”

Dược Sư nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, khẽ ấn ngón tay, mở bức ảnh kia lên toàn màn hình.

Chiêu thứ nhất có ba thức, văn hay tranh đẹp. Bên trái là ba bức vẽ hình người múa quyền, bên phải là một loạt chữ phồn thể viết dọc.

Bởi vì đã quen với kiểu đọc ngang rồi, cho nên hắn đọc mấy dòng chữ kia khá vất vả.

Hơn nữa mấy chữ viết trên này theo dạng chữ Hán cổ, chữ nào hắn cũng biết, nhưng ghép lại thành câu thì nội dung trở nên tối nghĩa, vừa khó hiểu lại vừa lạ lẫm.

Mà điều hắn cần phải làm bây giờ chính là cố gắng ghi tạc mỗi một chữ vào đầu, không được để sót chữ nào.

Kiểu chữ Hán cổ đại thế này có lúc chỉ thiếu một chữ thôi thì ý nghĩa đã hoàn toàn khác hẳn rồi. Lỡ như vì nhớ sót một chữ mà khiến mình luyện công luyện tới tẩu hỏa nhập ma thì oan lắm.

Lúc này, Phong Hồn băng châu mà Tống Thư Hàng đeo trên cổ kia lại phát huy tác dụng, luồng khí mát lạnh truyền tới khiến cho hắn cảm giác đầu óc rõ ràng hơn. Nhờ vào tool hack này, khả năng ghi nhớ của hắn lại tăng cao, dễ dàng nhớ kỹ.

Dược Sư đứng sau khẽ nhếch môi mỉm cười, gật đầu với vẻ thỏa mãn.

Sau khi Tống Thư Hàng nhớ nằm lòng mấy nội dung trên bức thứ nhất xong thì vẫn chưa yên lòng. Cẩn thận đối chiếu lại những gì mình nhớ được cùng với nội dung ghi trên bức ảnh thứ nhất.

Chỉ là không rõ tại sao, trong quá trình đối chiếu kiểm tra, hắn cảm giác hai mắt hoa lên.

Dần dần, toàn bộ cảnh tượng trước mắt giống biến thành từng dãy code, chỉ toàn hột là hột.

“Chuyện gì thế này, mình bị hoa mắt sao?”

Tống Thư Hàng lắc đầu thật mạnh, muốn để cho bản thân mình tỉnh táo một chút.

Sau khi lắc đầu một cái, hắn cảm giác hai mắt sáng lên.

Sau đó… hắn nhìn thấy một thảo nguyên mênh mông bát ngát.

Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng bị dọa nhảy dựng lên.

Mắt mình có vấn đề gì rồi à? Sao lại xuất hiện ảo giác thế này?

Đang lúc hắn tự hỏi đủ kiểu thì trên thảo nguyên trống trải có một đạo thân ảnh nhảy lên.

Đó là một người đàn ông có gương mặt mơ hồ. Cơ bắp trên người vô cùng săn chắc, nhìn qua rất dẻo dai, là loại hình mạnh mẽ nam tính mà vô số tên trạch nam mơ ước.

Tống Thư Hàng lập tức đề cao cảnh giác để phòng ngừa bất trắc.

Chỉ là người đàn ông nọ căn bản không hề để ý tới Tống Thư

Hàng, hắn không màng chung quanh, chỉ đứng trên thảo nguyên diễn luyện một chiêu quyền pháp.

Chiêu quyền pháp kia tổng cộng có ba thức.

Người đàn ông kia đánh ra liên tục không ngừng, phối hợp với bộ pháp, không ngừng di chuyển xê dịch trên thảo nguyên.

Chỉ vẻn vẹn một chiêu ba thức thôi, nhưng do người đàn ông có gương mặt mơ hồ kia thi triển ra thì lại biến ảo khôn cùng. Mỗi cái giơ tay nhấc chân giống như dùng nắm đấm để diễn dịch ý nghĩa ẩn chứa trong đạo lý đất trời.

"Kim Cương căn bản quyền pháp một!"

Tống Thư Hàng đã nhìn ra quyền pháp này là gì.

Đợi đã, tại sao mình lại ở trên thảo nguyên? Còn người đàn ông có gương mặt mơ hồ này từ đâu ra đây?

Chuyện này là sao chứ?

Tỉnh táo lại, tỉnh táo lại đã!

Đây là pháp thuật của Dược Sư tiền bối sao? Dùng cách này để chỉ điểm quyền pháp cho mình?

Hay là điểm thần bí ẩn chứa bên trong đồ án của Kim Cương căn bản quyền pháp?

Hay là bản thân mình vô tình động phải cái gì rồi?

Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, trước mắt cũng là một cơ hội.

Người đàn ông kia rõ ràng chính là một vị tông sư quyền pháp, dù cho bản thân mình dốt đặc cán mai đi nữa cũng có thể cảm giác được quyền pháp của người đó vô cùng lợi hại.

Bây giờ đối phương đang ở ngay trước mặt mình, không hề có góc chết, liên tục diễn luyện quyền pháp căn bản một trong Kim Cương căn bản quyền pháp không ngừng nghỉ.

Phải tận dụng thời cơ, lỡ như để mất thì không biết phải chờ tới khi nào mới có lại được!

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, cố gắng nhớ kỹ quyền pháp do người đàn ông kia thi triển.

Người nọ liên tục di chuyển, thế quyền uốn lượn, trong cong có thẳng, trong công có thủ, trong thủ có công.

Khi thì lao đến vun vút, nắm đấm như đạn pháo, lực mạnh tư thế tầm ổn, có khí thế phá phủ trầm châu.

Hết lần này tới lần khác, lập lại liên tục rất nhiều lần, đủ mọi góc độ, đủ loại biến hóa!

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đến sau cùng, Tống Thư Hàng đã không thể nhớ rõ đây là lần thứ mấy thân ảnh kia thi triển quyền pháp nữa rồi.

Trong sự lặp lại dai dẳng gần như bất tận này, Tống Thư Hàng đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc với một chiêu ba thức của loại quyền pháp căn bản một này. Bây giờ, chỉ cần chờ hắn đi ra khỏi nơi kỳ quái này, sau đó luyện thêm mấy ngày thì chắc là có thể nắm giữ được sơ lược một chiêu ba thức này rồi.

Đúng lúc nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng cảm giác hai mắt của mình lại hoa lên cái nữa.

Sau đó, trước mắt sáng ngời.

Màn hình máy tính quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn, còn có Dược Sư tiền bối đang cười đắc ý ở bên cạnh.

Hắn nhìn vào đồng hồ ở góc máy tính… cư nhiên chỉ mới qua không tới một phút đồng hồ!

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại sau lưng, chợt nhìn thấy nụ cười đắc ý của Dược Sư.

Xem ra, tất cả mọi việc đã xảy ra đều nằm trong dự tính của vị tiền bối này. Cho nên hắn mới hỏi thử:

“Dược Sư tiền bối, vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Là một loại thuật thôi miên đơn giản cấp thấp nhất, cũng chỉ có những tu sĩ còn chưa nhập môn như ngươi mới có thể trúng.”

Dược Sư cười ha hả.

“Là do tiền bối thi triển sao?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

“Không phải, ta chủ yếu chỉ luyện đan thôi, không có nghiên cứu nhiều về thuật thôi miên.”

Dược Sư xua tay cười, lại giải thích thêm:

“Là năng lực kèm theo của riêng họa quyển Kim Cương căn bản quyền pháp mà ngươi đang xem.”

“Năng lực kèm theo của Kim Cương căn bản quyền pháp ạ?

Nhưng không phải nó chỉ là ảnh chụp lưu trong usb thôi à? Vậy mà cũng có thể mang theo thuật thôi miên như cũ sao?”

Tống Thư Hàng có chút kinh hãi.

Nếu như kỹ thuật thôi miên của tu sĩ đều trâu bò như thế thì việc chinh phục thế giới cũng không phải giấc mơ hão huyền rồi!

“Không lợi hại được như ngươi nghĩ đâu, đây chỉ là một loại thủ đoạn nho nhỏ của những tu sĩ ở thời cổ mà thôi. Ngươi đã nhìn vào trên hình vẽ trên Kim Cương căn bản quyền pháp kia, hình vẽ ba người ra chiêu ở góc trái cùng với chữ viết ở bên phải đã được sắp xếp một cách cẩn thận. Mỗi một chữ, mỗi một bút, mỗi một bức họa đều trải qua sự tính toán kỹ càng, sắp xếp lại cùng với nhau sẽ tạo thành một bức họa có khả năng thôi miên đơn giản. Sau đó còn cần ngươi thả lỏng tâm thần, tập trung một lòng một dạ muốn ghi tạc nội dung vào đầu. Sau đó lại so sánh những gì mình nhớ được cùng với những gì ghi lại trên bức họa, sau một lúc thì sẽ bị thôi miên. Như vậy sẽ nhìn thấy được ảo giác mà người sáng tạo ra Kim Cương căn bản quyền pháp đã sắp đặt sẵn trước đó.”

Dược Sư giải thích.

Ngoài miệng thì hắn nói là thủ đoạn nho nhỏ, nhưng nụ cười trên mặt lại đắc ý muốn chết.

“Thật lợi hại.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Vừa rồi hắn đã hoàn toàn rơi vào kỳ cảnh, tận mắt quan sát một vị tông sư quyền pháp đang diễn luyện quyền pháp này.

Nếu như hắn có thể nắm giữ được loại thủ pháp thôi miên này, sau đó hắn lại dùng thủ pháp này để viết lại một bộ tiểu thuyết, chẳng phải có thể khiến cho tất cả độc giả đều rơi vào trong kỳ cảnh kia để thể nghiệm thế giới tiểu thuyết rồi sao? Tới lúc đó được đăng lên mạng xong chẳng phải sẽ một bước lên trời à?

Được rồi, thật ra đây chỉ là suy nghĩ thứ hai của hắn… suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là nếu như dùng loại thủ pháp này, áp dụng lên mấy bộ hàng cấm mười tám cộng thì có thể khiến cho người ta rơi vào trong kỳ cảnh đó hay không? Chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng rơn người. Tới lúc đó làm thử mấy bộ như Nhục Bồ Đoàn 3D gì đó thì sẽ nổi tiếng sắp thế giới luôn ấy chứ?

Suy nghĩ này… hắn chỉ có thể để dành mà tự sướng ở trong đầu thôi. Nếu dám nói ra thì nhất định sẽ bị Dược Sư tiền bối đứng bên cảnh phang cho một chưởng.

“Cách dùng mười bảy thức Kim Cương căn bản quyền pháp và Chân ngã minh tưởng kinh còn lại cũng giống như vậy đấy. Ta cho ngươi thời gian hai giờ đồng hồ, ngươi xem qua hết một lượt. Hôm nay tâm trạng của ta tốt lắm, đợi xem xong thì ngươi diễn luyện một lần cho ta xem, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi xem có sai lầm nào hay không.

Dược Sư cười ha hả.

Chương 50: Cách đánh quyền pháp Trúc Cơ chính xác

Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu, sau đó lại mở bức ảnh thứ hai của Kim Cương căn bản quyền pháp lên, trước tiên nhớ kỹ nội dung của nó vào đầu.

Sau đó lại tiếp tục quan sát, rồi lại dễ dàng đắm mình vào trong thế giới của quyền pháp.

Cũng là một thảo nguyên xanh ngát bao la, cũng là một người đàn ông vạm vỡ, cũng liên tục thi triển quyền pháp không ngừng, điểm khác nhau duy nhất chính là quyền pháp do người nọ thi triển lại thay đổi một chiêu khác.

Tống Thư Hàng xem mà nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức đứng dậy thi triển chiêu thức quyền cước này!

Không gian do thuật thôi miên tạo thành khá đặc biệt, thời gian trong đó nhìn thì tưởng như lâu lắm, nhưng thực ra mỗi lần chỉ chừng một vài phút mà thôi.

Dược Sư cho Tống Thư Hàng thời hạn hai giờ, Tống Thư Hàng chỉ tốn hơn một giờ đã xem qua hết mười bảy thức còn lại của Kim Cương căn bản quyền pháp và Chân ngã minh tưởng kinh kia, cũng đã nhớ kỹ nó ở trong đầu.

Hắn ngồi trên ghế, dùng sức xoa xoa huyệt Thái Dương. Trong một giờ đồng hồ này khiến cho hắn cảm thấy mệt mỏi hơn khi ngồi ròng rã suốt bốn giờ luyện Thối Thể Dịch nữa, đầu óc căng cứng hết cả rồi.

Dược Sư hỏi dò:

“Xem xong chưa?”

“Xem xong cả rồi, bây giờ chúng ta tìm một chỗ thử à?”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, hưng phấn hỏi. Mặc dù tinh thần có phần uể oải, nhưng chỉ cần nhớ lại Kim Cương căn bản quyền pháp trong đầu thì hắn đã hận không thể lập tức thử một lần.

“Đi xuống bãi cỏ bên dưới đi, chỗ đó trống trải, quơ tay múa chân cũng tiện.”

Dược Sư chỉ vào bãi cỏ ở cách ký túc xá nam sinh không xa kia.

“Luyện tập quyền pháp ở nơi công cộng thế này à? Liệu có bị người ta học trộm không?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại. Bởi vì trước đó Dược Sư có nói là cấm tiệt chuyện lén lút truyền thụ công pháp. Lỡ như bị người ta học lỏm thì sẽ xem như hắn đã truyền thụ ra ngoài, vậy chẳn phải hắn sẽ oan uổng lắm à?

Điều quan trọng hơn chính là luyện quyền ở nơi công cộng người người qua lại như thế ngại lắm.

Dù cho thứ hắn luyện là võ học của tu sĩ tạo nền tảng chính hiệu đi nữa, nhưng vấn đề là sinh viên ở đại học Giang Nam không hề biết.

Theo như bọn họ thấy thì nhất định là do Tống Thư Hàng đã xem phim chưởng nhiều quá nên bị tẩu hỏa nhập ma, chạy ra nơi công cộng luyện võ công.

“Ha ha, nếu như người ta chỉ nhìn qua là có thể học lỏm được quyền pháp dùng để tạo nền tảng thì còn cần khẩu quyết công pháp để làm gì? Ngươi cho rằng một đám chữ chi chít ở bên cạnh công pháp kia chỉ dùng để thôi miên ngươi thôi sao? Đó mới thực sự là bí mật không thể truyền đó.”

Dược Sư cười nói.

“Ta thấy hay là mình đi tìm chỗ nào kín đáo một chút thì hơn. Trên sân thượng ký túc xá của bọn ta để trống, bình thường không có ai lên đó hết.”

Tống Thư Hàng cảm thấy cứ tranh thủ đổi chỗ thì hơn.

“Tên nhóc nhà ngươi, lắm yêu cầu thế.”

Dược Sư cũng khá thoải mái:

“Vậy cũng được, lên sân thượng của các ngươi đi vậy.”

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tránh được một kiếp rồi, không cần phải làm mấy trò mất mặt ở giữa bàn dân thiên hạ.

Sân thượng là nơi rất tốt, tán gái, chơi gay, ngắm sao băng các kiểu, đã tác thành cho vô số đôi tình nhân của đại học Giang Nam.

Đáng tiếc là khi đó nhiều người thích leo lên sân thượng quá, trong đó có rất nhiều người thích bắt chước diễn viên trong phim Titanic, đứng bên ngoài lan can dang hai tay đón gió, hưởng thụ cảm giác gió nhẹ mơn trớn thịt da. Không biết có phải là hóng gió sướng quá hay không, sau đó thường xuyên có người sơ sẩy rồi trượt chân té xuống...

Cho nên, vì lý do an toàn, sân thượng của ký túc xá nam sinh bị khóa lại.

Đương nhiên, cái khóa này không làm khó được Tống Thư Hàng.

Hắn ung dung móc ra một chiếc chìa khóa dự bị mà mở ổ khóa kia ra cái rụp. Bởi vì cái ổ khóa này là do giáo viên quản lý ký túc xá sai Lâm Thổ Ba bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng đi mua giúp hồi khai giảng. Với tính tình của Lâm Thổ Ba thì lý nào lại không tiện tay làm thêm vài chìa dự bị? Sau đó còn tiện tay chia cho mỗi thằng trong phòng một chìa.

Bước lên sân thượng, Tống Thư Hàng và Dược Sư tùy ý chọn vị trí bên trái.

Dược Sư bắt đầu giảng giải cho Tống Thư Hàng:

“Kim Cương căn bản quyền pháp tổng cộng có mười tám chiêu, bình thường thì ngươi chỉ cần đánh trọn một bộ quyền pháp từ đầu chí cuối xong thì khí huyết trong cơ thể sẽ tràn đầy. Sau đó, ngươi có thể ngồi thiền minh tưởng, vận dụng Chân ngã minh tưởng kinh để luyện hóa khí huyết, kéo nó vào trong tâm khiếu.”

Tống Thư Hàng gật đầu, nhắm mắt nhớ lại lại mười tám chiêu Kim Cương căn bản quyền pháp từ đầu chí cuối một lần.

Sau đó, hắn triển khai thủ thế mở đầu của bộ quyền pháp này.

Không thể không nói, phương thức dạy dỗ nhồi nhét của không gian kia thật sự rất có hiệu quả. Lúc này, chỉ cần Tống Thư Hàng dùng chiêu thức mở đầu của Kim Cương căn bản quyền pháp xong thì lập tức cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc, giống như mình đã luyện tập bộ quyền pháp này vô số lần rồi, thân thể chuyển động tự nhiên, thi triển ra ba thức của chiêu đầu tiên như mây trôi nước chảy.

Rất dễ dàng, không có gì khó cả. Sau khi được Thối Thể Dịch tôi luyện xong thì sức dẻo dai của cơ thể Tống Thư Hàng có thể so với cả chuyên gia yoga rồi, dù có ngửa đầu ngược ra sau rồi chui lại qua đũng quần cũng không thành vấn đề. Động tác của Kim Cương căn bản quyền pháp căn bản không làm khó được hắn.

Một hơi thi triển hết từ quyền pháp căn bản một cho tới quyền pháp căn bản mười tám, vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác giống như đang tập thể dục theo đài vậy.

Nhưng mà điều kỳ lạ nhất chính là đã đánh xong một bộ quyền pháp rồi, nhưng hắn căn bản không cảm giác được thứ gọi là khí huyết luôn chứ đừng nói là khí huyết tràn đầy.

Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc, nhìn về phía Dược Sư.

Dược Sư thấy Tống Thư Hàng nhìn mình chằm chằm thì hỏi ngay:

“Gì thế?”

“Dược Sư tiền bối, ta đánh xong một bộ quyền pháp, nhưng không cảm giác được tí tẹo khí huyết gì cả!”

Tống Thư Hàng buồn bực nói.

“Ngươi đánh xong một bộ quyền pháp rồi? Khi nào đấy? Sao ta không thấy?”

Dược Sư mở to hai mắt.

“Tiền bối, khi nãy ngài vừa thất thần à?”

Tống Thư Hàng nói:

“Không phải ta vừa mới đánh từ quyền pháp căn bản một tới quyền pháp căn bản mười tám đấy sao?”

“...”

Dược Sư:

“Vừa rồi không phải ngươi đang làm quen với Kim Cương căn bản quyền pháp à? Kiểu như múa may cho quen tay quen chân trước khi thi triển quyền pháp ấy?”

“Không phải, vừa rồi ta đang nghiêm túc thi triển Kim Cương căn bản quyền pháp mà.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ nghiêm túc.

Dược Sư tiền bối sẽ không phải là kiểu phúc hắc ngầm đấy chứ?

Mặt Dược Sư co giật, sau đó phụt một tiếng cười ha hả:

“Thư Hàng tiểu hữu à, tạo nền tảng luyện thể pháp của tu sĩ cũng không chỉ đơn giản là múa may sao cho đẹp thôi đâu. Cho nên khi nãy ta mới nói với ngươi, dù động tác có bị người ta học lỏm đi cũng không sao cả, thứ quan trọng nhất chính là khẩu quyết đấy chứ!”

Cười đủ rồi, Dược Sư lại giải thích:

“Làm lại lần nữa đi, đừng chỉ đánh sao cho đẹp mắt, trong miệng phải đọc nhẩm khẩu quyết nữa, phối hợp với khẩu quyết điều chỉnh hô hấp. Lúc ra quyền phải dùng toàn bộ sức lực! Đừng có õng à õng ẹo như thế, đánh lại một lần nữa đi!”

Hóa ra là do khi nãy mình đánh không đúng à? Chẳng trách mình cứ cảm thấy sao mà bộ Kim Cương căn bản quyền pháp này giống hệt tập thể dục theo đài như thế.

Còn có, chẳng lẽ Dược Sư tiền bối thật sự là phúc hắc à? Đứng nhìn mình luyện quyền như con khỉ múa may như thế mà cũng không nhắc lấy một câu là sao?

Lắc đầu, Tống Thư Hàng lại minh tưởng bộ Kim Cương căn bản quyền pháp trong đầu một lần nữa.

Ngay sau đó, miệng hắn lại bắt đầu lẩm nhẩm mớ khẩu quyết văn ngôn cực kỳ tối nghĩa kia, lúc ra quyền cũng không chỉ chú trọng tư thế động tác nữa, trong đầu nhớ lại lực đạo lúc người đàn ông có gương mặt mơ hồ kia ra quyền.

Ở trong thế giới ảo giác kia, lúc người đàn ông kia thi triển ba thức của quyền pháp căn bản một thì có thể nói là cương mãnh vô song, anh dũng tiến tới, cũng có thể đánh ra cương nhu đầy đủ, ra ba phần lực thì sẽ giữ lại ba phần, quyền đi đường cong, trong cong tìm thẳng.

Tống Thư Hàng bây giờ đang cần thối luyện thân thể, đương nhiên mỗi một quyền, mỗi một thức đều dùng hết toàn lực, vắt cạn tiềm lực của cơ thể mới có thể đạt được hiệu quả thối thể.

Một chiêu ba thức của quyền pháp căn bản lại được hắn thi triển ra lần nữa.

Lấy mắt làm chủ, chuyển động đều dựa vào eo… thân như cung, đủ bạo phát… quyền động như băng sơn.

Mắt nhìn phía trước, chân bước ra, hông dồn sức, vận chuyển quyền pháp căn bản một, nắm đấm đánh ra như đại pháo, lực đại thế trầm.

Xuất quyền!

Ong! một tiếng, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy dường như có tiếng chuông cổ vang vọng bên tai.

Theo khẩu quyết không ngừng phát ra từ trong miệng hắn, trong đất trời giống như có một loại năng lượng nhìn không thấy, chạm không tới, nhưng lại thật sự tồn tại đang dồn về phía hắn, cổ lực lượng kia đè nặng lên người hắn, quấn quanh nắm đấm hắn vừa đánh ra.

Một quyền này đánh ra, Tống Thư Hàng chỉ một loại ảo giác như thể không khí ở trước người bị đánh tới mức nổ tung lên.

Đồng thời, thân thể của hắn nóng rực lên, cơ bắp ở vai, eo và chân ẩn ẩn căng cứng, như thể vừa rồi hắn không chỉ thi triển một mà là cả trăm, cả ngàn lần chiêu quyền pháp căn bản một ấy!

Chương 51: Nhất định phải cầm cự đến cuối!

Dược lực của “thối thể dịch” lưu lại bị kích hoạt một lần nữa, dược lực ấm áp chảy từ dưới bụng tới vai, eo và chân.

- Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng thoáng ngừng lại, rồi nghiền ngẫm cái cảm giác ban nãy, hắn nhận ra rằng cái phản ứng kỳ lạ kia là do … Quyền Kinh Khẩu Quyết!

Khi Thư Hàng đọc Quyền Khinh Khẩu Quyết, cái âm tiết đặc biệt của khẩu quyết ấy dẫn lối cho thứ sức mạnh kỳ quái trong đất trời, khiến chúng đè nặng lên người hắn, quấn quanh nắm tay hắn, rồi khiến cú đấm tầm thường của hắn trở nên xuất sắc.

Đây chính là công pháp thối thể của tu sĩ!

- Ha ha, cảm nhận được thứ năng lượng thần kỳ trong đất trời rồi phải không? - Dược Sư nheo mắt cười rồi giải thích, - Đấy chính là điều khiến tu sĩ khác hẳn võ giả, ngươi có thể gọi nó là linh khí, dù sao cũng chỉ là cái tên mà thôi, dùng tên ấy thì ngươi sẽ thấy quen thuộc hơn.

- Đó chính là linh khí sao? - Tống Thư Hàng chẳng hề lạ lẫm với cái thiết lập ấy nữa, Sự thực chỉ cần là tiểu thuyết tu chân thì không thể thiếu thiết lập này.

- Vậy nên, điều quan trọng nhất đối với một bộ quyền pháp chính là “khẩu quyết”, dù là phương pháp luyện thể cơ bản nhất của luyện nền tảng, khẩu quyết có thể dựa vào âm tiết để kêu gọi luồng linh khí mỏng manh, giúp thối thể, cường hóa cơ thể. Cú đấm ban nãy của ngươi, chúng võ giả phải khổ luyện ba nghìn lần trở lên mới có được uy lực như thế.- Dược Sư giải thích, - Ta phải chúc mừng ngươi rồi, Thư Hàng tiểu hữu. Ngươi có tư chất cơ bản nhất để tu chân – gần với linh khí. Dù ta đã đoán được khi ngươi có thể an lành uống thối dịch, dẫu cho không rèn luyện một thời gian dài. Chẳng qua là, hiện giờ ta có thể khẳng định cái phán đoán ấy là đúng.

- Gần với linh khí, nói cách khác là, dù có được quyền kinh khẩu quyết thì không phải ai cũng có thể dẫn lối cho linh khí trong đất trời đúng không? - Tống Thư Hàng vô cùng nhạy bén, hắn nhận ra được ý tứ ẩn sâu trong lời nói của Dược Sư, bèn dò hỏi.

- Đúng thế, người không thể dẫn lối linh khí trong đất trời, không thể tạo nên nền tảng, cũng không có tu chân tu luyện. Ấy chính là điều cơ bản, là điều quan trọng nhất để tu chân.- Dược Sư mỉm cười nói, - Giờ, đừng ngừng lại, cũng đừng nghĩ nhiều. Luyện được quyền pháp căn bản nhất rồi, mau luyện tới nhị quyền. Đừng khiến cơ thể được rảnh rỗi, càng mỏi mệt, quyền pháp nền tảng mới có được hiệu quả tốt nhất.

- Vâng! - Tống Thư Hàng kiên định đáp lại.

Thực may mắn khi hắn được tiếp xúc với Nhóm Cửu Châu số 1.

Thực may mắn khi hắn được gặp Vũ Nhu Tử, Dược Sư, và các tiền bối trong nhóm.

Thực may mắn khi thể chất của hắn có thể gần gũi với linh khí.

Hắn đã may mắn nhường ấy rồi, nên nhất định không được lãng phí cơ hội và sự may mắn ấy.

Rẽ chân sang bên, Tống Thư Hàng đọc khẩu quyết của quyền pháp căn bản hai, rồi vung tay tung đòn.

Quyền pháp căn bản hai chỉ có một thức, thân dưới bước theo quy luật, tay siết thành quyền, khoái quyền vung ra như vun vút.

Hiệu quả của việc thối thể còn rõ rệt hơn trước. Linh khí trong đất trời quấn quanh nắm tay và bả vai hắn, sau khi vung ra mười quyền liên tiếp, Thư Hàng cảm thấy cú đấm của mình trở nên vô cùng nặng nề, giống như đeo phải thứ nặng trình trịch nào trên tay.

Vút vút vút. Ấy là tiếng hắn vung quyền xé gió.

Mỗi lần vung quyền là mỗi lần phải tiêu hao lượng sức mạnh lớn hơn, mồ hôi tuôn ra như tắm, giống cái lần uống thối dịch rồi chạy như điên trên đường băng, mồ hôi của hắn cũng dính theo thứ chất lỏng màu đen chứa đầy tạp chất.

Thấy vậy, ánh mắt của Thư Hàng vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Không cần Dược Sư nhắc nhở, hắn đã vận dụng luôn quyền pháp căn bản ba.

Bước nhanh tung quyền, trở người thu quyền, hư bộ xuất chưởng. Chiêu thứ ba tuy nói là quyền pháp, nhưng còn kèm theo cả chiêu chưởng và long trảo thủ. Chưởng như đao, trảo như rồng múa lượn.

- Hộc hộc hộc...

Tiếng thở của Tống Thư Hàng trở nên nặng nề, dược lực của thối dịch còn sót lại trong bụng nương theo việc vận dụng quyền pháp căn bản tam, để hoàn toàn tan ra rồi lan tới từng ngóc ngách trong cơ thể.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy từng thớ cơ của mình đều rung động, cơ thể vốn đã hừng hực nay càng trở nên bỏng rát!

Giữa cơn nóng rát khó lòng tả nổi, có một năng lượng ấm áp sinh ra từ trong cơ bắp…là huyết khí sao?

Chỉ cần huyết khí ngập trong cơ thể là có thể thu nó vào “tâm khiếu”, khi tâm khiếu được lấp đầy, rồi có thể hóa ra luồng năng lượng khí huyết đầu tiên, thì đã được tạo nền tảng!

- Một người thường chưa từng tu luyện, sau khi uống thối dịch thể bản đơn giản hóa, liệu có thể thi triển “Kim cương trụ cột quyền pháp” tới mức nào rồi ngừng lại đây. - Dược Sư khoanh tay đứng quan sát Tống Thư Hàng.

Hắn không nói cho Tống Thư Hàng biết trước rằng cái bộ “Kim cương trụ cột quyền pháp” này không phải là thứ kẻ tay mơ vừa bắt đầu tu luyện không thể đánh liền tù tì từ đầu tới cuối.

Dù nó chỉ là quyền pháp nền tảng, nhưng lại có được lực tấn công kỹ năng võ thuật nhất phẩm.

Dù là tinh anh đệ tử mà Thông Huyền đại sư tuyển chọn, lần đầu luyện “Kim cương trụ cột quyền pháp” cũng chỉ luyện đến khoảng chiêu mười ba, mười lăm.

Từ khi đại sư có được “Kim cương trụ cột quyền pháp” cho đến giờ, những đệ tử tinh anh mà hắn tuyển chọn, chưa một đệ tử nào có thể thi triển hết cả bộ trong một lần.

Về phần Tống Thư Hàng, dù hắn đã được dùng thối dịch, nhưng hắn lại bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để tạo nền tảng, hơn nữa với cái cơ thể lâu không rèn luyện ấy, hẳn độ cầm cự của hắn kém hơn đệ tử tinh anh rất nhiều, Thậm chí, Dược Sư còn nghĩ không biết Tống Thư Hàng có gắng được đến chiêu thứ năm không.

Đương nhiên, hắn không nói điều ấy cho Thư Hàng biết, mà còn cố tình dạy rằng phải thi triển hết bộ quyền pháp thì mới có thể dùng khái niệm tích lũy khí huyết trong "Chân ngã minh tưởng kinh".

Vô tình lại lập ra cái tiêu chuẩn ngầm trong lòng Tống Thư Hàng là phải "thi triển toàn bộ quyền pháp trong một lần". Từ đó, dưới sự nỗ lực hết mình, không chừng Tống Thư Hàng có thể bùng nổ và cầm cự tới nhưng chiêu thức cao hơn.

- Bùng nổ đi, tiểu hữu. Cho ta xem tiềm lực của người được dùng thối dịch.- Dược Sư nghĩ thầm.

Trong lúc hắn trầm tư, Tống Thư Hàng đã thi triển xong quyền pháp cơ bản bốn.

Giờ, Tống Thư Hàng thở hồng hộc như trâu, tóc ướt sũng như bị nước mưa xối, bộ quần áo trên người cũng đầm đìa.

Bấy giờ, không chỉ nắm đấm, mà toàn cơ thể hắn, chỗ nào cũng như bị cả ngọn núi đè xuống. Dù thoáng nâng tay, hoặc dịch một bước nhỏ đều cảm thấy khó chịu, từng thớ cơ đều gào xé trong đau đớn.

Mình mới tới chiêu bao nhiêu nhỉ? Quyền pháp căn bản bốn thì phải!

"Kim cương trụ cột quyền pháp" có tổng cộng là mười tám chiêu cơ mà! Mình có thể thi triển hết trong một lần sao?

Mồ hôi trượt xuống, Tống Thư Hàng chớp chớp mắt để giọt mồ hôi đọng trên mi rơi đi.

Mình làm được, mình nhất định sẽ làm được!

Hôm nay, Dược Sư "đang vui" nên mới đồng ý dạy cho mình cả bộ công pháp, rồi còn chỉ mình cách tu luyện "Chân ngã minh tưởng kinh", ai mà biết mấy hôm sau, Dược Sư có đang vui mãi như giờ không chứ?

Nếu hôm nay không thể tu luyện xong “Kim cương trụ cột quyền pháp”, rất có thể sẽ bỏ qua cơ hội được Dược Sư chỉ dạy.

Nhất định phải cầm cự tới cuối!

Từ khi hắn ngồi trước máy tính, gõ xuống câu nói đầu tiên ở Nhóm Cửu Châu số 1, hắn đã hoàn toàn quyết tâm rồi!

Dù có gặp phải “cái chết”, hắn cũng chẳng hề e ngại. Vậy nên, sao hắn có thể cam tâm chịu đựng sự thất bại khi chùn bước trước mỏi mệt chứ? Nếu một chút gian khổ ấy cũng không vượt qua nổi, thì còn tu hành gì được?

Chi bằng rời khỏi Nhóm Cửu Châu số 1, an phận làm một phàm nhân còn hơn!

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi, miệng tiếng tục ngâm nga quyền kinh khẩu quyết, tay trái đỡ chưởng, tay phải dồn hết sức lực để tung ra …quyền pháp căn bản năm!

Quyền này vừa được thi triển, hắn liền thấy xương cốt mình run lên kẽo kẹt. Quyền pháp căn bản ngũ, không chỉ luyện cơ bắp, mà còn tác động tới toàn bộ cơ thể.

- Phù!

Một luồng hồn khí được phun ra.

Dù là ngày nóng bức, hơi thở Tống Thư Hàng thở ra vẫn hóa thành lớp sương mù rõ rệt.

Khí huyết ấm áp trong cơ thể càng lúc càng đậm sệt, nó tích lũy từng chút một, chỉ chờ thời cơ được tràn đầy mà trào ra.

Cùng lúc ấy, năng lượng của “thối thể dịch” còn sót lại trong bụng hắn, cũng hoàn toàn tan biến sau cú tung quyền vừa rồi.

Chương 52: Dùng minh tưởng để phản chiếu “Chân Ngã”

Nghiêng bước nâng quyền, rồi hạ mình quét chân.

Tiếp thì… hai tay siết thành nắm đấm rồi đánh về trước.

Quyền pháp căn bản, sáu!

Tung đến chiêu này, Tống Thư Hàng đã hoàn toàn kiệt sức, mỏi mệt đến tột độ vào cạn kiệt sức lực, cơ thể hắn run lên tưởng chừng như muốn khụy xuống.

Nói thực, đối với một phàm nhân chưa từng tu luyện, mới lần đầu mà đã làm được thế này đã là quá tốt. Theo ước tính của Dược Sư, Tống Thư Hàng khó mà qua nổi chiêu thứ năm.

Vậy mà Tống Thư Hàng của hiện giờ, hiển nhiên là vẫn có thể tiếp tục cầm cự!

- Nhưng là, năng lượng của thối thể dịch trong cơ thể Thư Hàng tiểu hữu hẳn là đã hoàn toàn biến mất… Hơn nữa, từ lúc hắn uống thối thể dịch đến giờ đã được hơn mười hai tiếng, vốn trong cơ thể hắn chỉ còn chút nước thuốc, thứ nước thuốc này cố được đến chiêu thứ năm là đã hết sạch.- Dược Sư lấy một bình sứ nhỏ từ trong ngực, chính là thối thể dịch bản đơn giản hóa mà Tống Thư Hàng giúp hắn luyện ra, - Nếu bổ sung thêm thối thể dịch trong lúc đang luyện quyền, liệu hắn có thể cầm cự được lâu hơn không? Thư Hàng tiểu hữu, cho ta xem ý chí lớn nhất của ngươi đi. Nếu ngươi có thể đánh xong bộ quyền pháp này trong một lần, giá trị của thối thể dịch bản đơn giản hóa sẽ tăng ít nhất là hai lần.

Một lát sau, khi Tống Thư Hàng hoàn thành “Quyền pháp căn bản sáu”, Dược Sư bèn hô lên:

- Thư Hàng tiểu hữu, há miệng ra!

Đầu óc Tống Thư Hàng đã không còn tỉnh táo, nghe Dược Sư hô vậy, hắn há miệng theo bản năng.

Một viên nước thuốc màu đen bị Dược Sư bắn ra, rơi tọt vào miệng hắn.

Bỗng nhiên, cổ họng Tống Thư Hàng bùng lên cơn đau dữ dội!

Tiếp đó, thứ nước thuốc vừa bùng nổ hóa thành luồng khí ấm áp, trôi từ cổ họng hắn trôi xuống bụng. Hắn cảm nhận được hơi ấm quấn quanh ổ bụng, hơi ấm ấy khiến hắn sung sướng tới độ muốn rên lên.

Thối thể dịch? Tống Thư Hàng nhận ra ngay lập tức.

Thứ dược lực mới mẻ trào lên mãnh liệt trong cơ thể hắn, dược lực khổng lồ như muốn khiến cơ thể hắn căng đầy như muốn vỡ tung, cũng cung cấp cho hắn một sức mạnh vô cùng lớn.

Dưới sự hỗ trợ của dược lực, quyền pháp căn bản bảy được thi triển thành công.

Tiếp đó là quyền pháp căn bản tám, rồi chín!

Thế như chẻ tre.

Dược lực cuồn cuộn khiến Tống Thư Hàng không kìm được mà thở ra một tiếng, nếu không làm thế, hắn sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Miệng hắn vẫn đọc quyền kinh khẩu quyết với cái giọng trầm trầm và mạnh mẽ, quyền được tung theo ý, ý thì chuyển theo thân thể.

Từng chiêu quyền pháp đều khiến Tống Thư Hàng càng trở nên mỏi mệt, nhưng chỉ cần cầm cự được thì dược lực của thối thể dịch sẽ bổ sung sức mạnh cho hắn, giúp xóa tan cảm giác mệt mỏi.

- Cố lên, nhất định phải cố mà thi triển trọn bộ “Kim cương trụ cột quyền pháp”!

Trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có một ý nghĩ kiên định như vậy.

Cuối cùng... hắn đã đánh đủ mười tám chiêu của “Kim cương trụ cột quyền pháp”.

Trong cơ thể hắn, khí huyết đã tràn đầy.

Cơ thể hắn ửng lên, khí huyết nóng bỏng như muốn trào ra từ từng lỗ chân lông của hắn.

Xong rồi, khí huyết đã đầy! Tống Thư Hàng siết chặt hai tay, cố dằn lòng để không ngửa cổ lên thét dài một tiếng. Nơi đây là sân thượng của ký túc xá nam, nếu rú lên thì sẽ đưa đến những rắc rối không cần thiết.

Khóe miệng của Dược Sư cong lên, hắn vô cùng hài lòng.

Kẻ này thế mà luyện được “Kim cương trụ cột quyền pháp” từ đầu tới cuối thật, đúng là bất ngờ!

- Được rồi, nhận dịp khí huyết trong cơ thể chưa xói mòn, ngươi mau chóng khoanh chân ngồi tu luyện “Chân ngã minh tưởng kinh”! - Hắn mở miệng nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Ở thế giới tu chân, minh tưởng pháp môn như sao trên trời, nhiều vô số kể.

Nhưng xét đến cùng, tất cả những minh tưởng pháp môn đều hướng đến việc ngưng tụ tinh thần lực, khiến tu sĩ có thể biến ra một luồng tinh thần lực.

Tinh thần lực và năng lượng trong cơ thể, là một trong những điều căn bản mà tu sĩ cần có.

Khí huyết trong cơ thể thường sẽ không chịu sự khống chế của ý niệm, chỉ khi ngưng tụ tinh thần lực thì mới có thể dẫn lối cho khí huyết, khiến nó vận chuyển theo một vài chu trình đơn giản.

Ngoài ra, khi mà sau này, khí huyết có thể tiến hóa thành chân khí, thậm chí là thứ năng lượng cao cấp hơn, thì cũng cần tinh thần lực có cấp bậc tương ứng để dẫn lối và khống chế.

Nếu cấp bậc tinh thần lực không theo kịp tu vi, thì cũng rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, và khó lòng khống chế năng lượng trong cơ thể. Chính vì vậy mà chúng tu sĩ mới thường xuyên bế quan minh tưởng, rồi trải nghiệm hồng trần cái gì gì đó, để có thể nâng cao tinh thần lực của bản thân.

Bên cạnh đó, khi chúng tu sĩ tu luyện các minh tưởng pháp khác nhau, thì tinh thần lực cũng có điểm khác nhau. Có tinh thần lực tĩnh lặng như màn đêm, có tinh thần lực lại hung mãnh như hổ dữ, có tinh thần lực lại an nhiên như cổ thụ, những sự khác biệt ấy chính là do tu luyện minh tưởng pháp khác nhau, có rất nhiều tinh thần lực độc đáo như thế.

“Chân ngã minh tưởng kinh” dùng minh tưởng pháp để minh tưởng “chân ngã” trong tâm trí, từ đó loại bỏ hết những ý nghĩa thừa thãi, khiến tinh thần lực tĩnh như giếng sâu, tập trung cao độ để diễn sinh ra tinh thần lực.

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu để dẹp yên những xáo động trong lòng, đoạn, hắn khoanh chân ngồi xuống để tiến hành bước cuối cùng.

Miệng hắn tụng “Chân ngã minh tưởng kinh”, nương theo minh tưởng pháp để hóa ra “chân ngã” trong tâm trí.

Dù Kim Cương tự là phật môn, nhưng chân ngã trong "Chân ngã minh tưởng kinh" lại có điểm khác biệt so với bát đại tự của phật môn.

Chân ngã ở đây được hiểu theo nghĩa đen, tức là bản thân mình. Minh tưởng pháp ngưng tụ một cái tôi chân chính trong tâm trí.

“Chân ngã” này không bất biến, mà sẽ nương theo sự trưởng thành trong tuổi tác, rồi trải nghiệm cuộc đời, công pháp tu luyện, sự biến đổi trong địa vị của tu sĩ để thay đổi.

Nó có thể là một đứa bé bình thường, hoặc là một kiếm sĩ áo bào trắng, hoặc là đao khách hung mãnh, nó cũng có thể là một tiền bối hiền hòa, có thể là kẻ phàm phu tục tử trong chốn hồng trần, thậm chí còn có thể hóa thành biển máu khi bị ảnh hưởng bởi hận thù và oán niệm. Khi tu sĩ trải qua các thời kỳ khác nhau, thì chân ngã do "Chân ngã minh tưởng kinh" hóa thành cũng sẽ có sự biến đổi khác nhau.

So với các minh tưởng pháp khác, "Chân ngã minh tưởng kinh" không mạnh mẽ vô song như hổ, không an nhiên như cổ mộc, không tĩnh lặng như sao trời, nhưng "Chân ngã minh tưởng kinh" chính là minh tưởng pháp phù hợp nhất với “chính mình”, bởi đó là “chân ngã”.

- Vậy, Tống Thư Hàng ta đây là một kẻ như thế nào? - Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Chân ngã” sẽ hóa thành hiệp khách vô song mà mình từng ao ước sao?

Hoặc nó sẽ hóa thành một tu sĩ quẩn quanh tiên khí, do mình đã tiếp xúc với thế giới tu chân?

Chắc không phải ma đầu gì đó đâu nhỉ? Cuộc đời của mình bình thường thế này, không gây thù chuốc oán với ai cả...

Mà không khéo lại là một mình vô cùng đẹp trai ấy chứ?

Mải miết theo những suy nghĩ miên man như vậy, khi đọc xong "Chân ngã minh tưởng kinh", Tống Thư Hàng chợt thấy tâm trí mình tỉnh táo rất nhiều.

Một bóng dáng được hình thành trong tâm trí, hoặc nói đúng hơn là được hình thành trong thức hải.

Đầu tiên là dáng ngồi khoanh chân, tiếp đến là cánh tay, rồi eo, rồi tiếp tục nhìn lên...

Giống như là máy in 3D in ra một bóng người ở trong tâm trí mình vậy.

Rốt cuộc, nó sẽ là một “mình” như thế nào đây?

Tống Thư Hàng vô cùng chờ mong.

Dựa vào mình tưởng để phản chiếu bản thân, từ đó biết được “cái ta” chân chính!

Trong niềm mong đợi của Tống Thư Hàng, “chân ngã” ở tâm trí đã được thành hình.

Nói như thế nào nhỉ?

Bình thường đến bất ngờ!

“Chân ngã” có vẻ ngoài giống hệt Tống Thư Hàng, chiếc áo ngắn tay bình thường, chiếc quần đen bình thường, nó ngồi khoanh chân và nở nụ cười dịu dàng.

Dùng minh tưởng để phản chiếu “chân ngã”.

Một “chân ngã” bình thường như thế, chắc là của phàm nhân nhỉ? Phải chăng nó đang nói rằng, hiện giờ mình vẫn chỉ là một phàm nhân?

Hắn chẳng kịp nghĩ nhiều, ngay khi “chân ngã” được thành hình, mọi ý nghĩ thừa thãi của Tống Thư Hàng đều bị dẹp sạch, tinh thần lực tập trung cao độ, dưới sự giúp sức của "Chân ngã minh tưởng kinh", nó hóa thành tia tinh thần lực trong trẻo đầu tiên.

Tinh thần lực vừa được hình thành, Tống Thư Hàng liền dựa theo minh tưởng pháp để dẫn lối cho thứ huyết khí đang căng đầy trong cơ thể.

Dẫn lối chúng vào “tâm khiếu”.

Tâm khiếu, có vị trí ở trái tim. Nhưng tâm khiếu lại không phải trái tim, mà là một khiếu huyệt ở tim, không thể chạm đến, dù có giải phẫu cơ thể cũng chẳng thể tìm thấy, chẳng thể nhìn thấy. Nhưng nó vẫn tồn tại ở đấy!

Lượng huyết khí trong cơ thể Tống Thư Hàng không phải là nhỏ, dưới sự dẫn đường của tinh thần lực cho “chân ngã” biến thành, chúng lấy tâm khiếu làm tâm rồi nô nức đổ dồn về đó.

Trong khi quá trình này xảy ra, hơi nóng trên cơ thể dần tan đi. Giống như khi đứng dưới cái nắng chói chang của mùa hè, vừa bị cụ ông mặt giời ôm ấp thân thiết một hồi, bỗng nhiên lại được đứng dưới hơi lạnh của điều hòa, cảm giác ấy thoải mái vô cùng.

Không biết đã trôi qua bao lâu, dưới sự dẫn lối của tinh thần lực “chân ngã”, khí huyết căng tràn đã hoàn toàn đi vào tâm khiếu. Tống Thư Hàng cảm thấy cái vị trí mà trái tim nằm đó chợt ấm lên, trái tim ấy đập lên từng nhịp mạnh mẽ.

Chương 53: Tống Thư Hàng là người tốt

Từ từ mở mắt, Tống Thư Hàng bỗng thấy mình không thể duy trì tư thế ngồi khoanh chân, hắn ngã ngửa ra sau cái “rầm” một cái.

- Hở? Chuyện gì thế này? Dược Sư tiền bối, ta thấy cơ thể mình mềm nhũn, chẳng có chút sức lực nào? - Tống Thư Hàng hỏi với giọng nghi hoặc, bây giờ, đến cả nhấc tay hắn cũng chẳng nhấc nổi.

Dược Sư ngồi xổm bên Tống Thư Hàng, chọt chọt hắn vài cái rồi bảo:

- Đây là hiện tượng bình thường, đây là lần đầu ngươi tu luyện "Chân ngã minh tưởng kinh", khi dẫn lối cho những huyết khí căng tràn trong cơ thể, không kiểm soát đúng “độ”, khó tránh khỏi việc có chút tham lam, khiến lượng khí huyết đi vào tâm khiếu vượt ngưỡng. Điều này sẽ khiến cơ thể thoáng suy yếu trong một khoảng thời gian ngắn. Không sao đâu, chừng mấy phút sau sẽ trở lại bình thường. Lần sau tu luyện "Chân ngã minh tưởng kinh" phải nhớ tới việc để dành một tý khí huyết, để tránh việc cơ thể trở nên suy yếu. Việc này cũng đem lại lợi ích cho cơ thể ngươi.

- Thì ra là thế, ha ha. - Tống Thư Hàng nằm trên nền sân thượng nóng bỏng, trong lòng vui sướng vô cùng.

Cuối cùng thì... đã đạt được bước đầu tiên của một tu sĩ cơ bản.

Trăm ngày là được nền tảng, dưới sự giúp sức của thối thể dịch, dù hắn chỉ có tư chất bình thường, thì hẳn là có thể đạt tới cảnh giới cơ bản trong vòng trăm ngày chứ nhỉ?

Sau khi đạt tới cảnh giới cơ bản, mình sẽ có năng lực gì đây?

Phù chú? Pháp thuật? Thần thông? Độn địa, ẩn thân, thiên lý nhãn?

- Đúng rồi, tiền bối, “chân ngã” của tôi là một “chính mình” rất tầm thường, chân ngã ấy ngồi mỉm cười, điều ấy có nghĩa là, hiện tại tôi vẫn chỉ là một “phàm nhân” tầm thường thôi sao? - Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

- Phản chiếu của chân ngã có liên quan tới địa vị và trải nghiệm của bản thân. Ngươi đã tiếp xúc đến thế giới tu chân, hẳn chân ngã sẽ không hóa thành một phàm nhân chứ nhỉ, trừ phi, trong thâm tâm ngươi vẫn chưa tin vào “tu chân”. Hoặc là... ừm, ngươi nói rằng chân ngã đang mỉm cười hiền hòa, là kiểu cười khiến người ta cảm thấy thư thái sao? - Dược Sư trầm tư hỏi lại.

- Dù có chút ngại, nhưng mà đúng là nó nở một nụ cười khiến ai nhìn vào cũng thấy thư thái.- Tống Thư Hàng đáp, dù sao thì “chân ngã” cũng là bản thân mình, tự mình khen nụ cười của mình nó cứ mất mặt thế nào.

Dược Sư cảm thán:

- Quả nhiên mà, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đúng là người tốt.

- Sao cơ? Tiền bối, ngươi đừng tùy tiện tặng thẻ người tốt như thế chứ! - Tống Thư Hàng nói, hắn không ngại cái thẻ đó, nhưng nếu nhận nhiều quá thì sẽ chẳng kiếm nổi bạn gái.

- Không, ta đang nói cái mà “chân ngã” của ngươi phản ảnh, nó phản ảnh rằng ngươi là người tốt đó, Thư Hàng tiểu hữu.- Dược Sư kiên định nói.

-... - Khóe miệng Tống Thư Hàng thoáng giật giật.

“Chân ngã” có thể phản ảnh thứ đó sao?

- Được rồi, Thư Hàng tiểu hữu, giờ ngươi đã hoàn toàn hiểu rõ "Chân ngã minh tưởng kinh" và "Kim cương trụ cột quyền pháp", đặc biệt, ngươi thi triển "Kim cương căn bản quyền pháp" rất tốt, cái cách xuất quyền ấy khiến ta cũng suýt chút nữa hiểu lầm rằng ngươi đã học bộ quyền đó những mấy năm. Ta không còn gì để chỉ dạy ngươi nữa, chuyện hôm nay ngừng ở đây thôi.- Dược Sư cười nói.

- Cám ơn tiền bối đã chỉ dạy.- Tống Thư Hàng đáp lại với điệu vô cùng cảm kích.

Dược Sư nói:

- Đừng khách sao như thế, nhân lúc ta còn ở khu Giang Nam, trong lúc tu luyện ngươi còn có thắc mắc gì thì cứ qua hỏi. Bắc Hà tiền bối chắc cũng từng nói với ngươi rồi, trên con đường tu luyện đừng để tâm vào mấy chuyện lặt vặt, phải chăm hỏi, chăm nghiền ngẫm.

Nói xong, hắn lại dặn thêm:

- Bên cạnh đó, về việc tu luyện "Kim cương căn bản quyền pháp", ngươi phải kiểm soát được “độ”, khi cảm thấy cơ thể mỏi mệt, không thể gắng thêm được nữa thì đừng cố luyện "Kim cương căn bản quyền pháp". Giống như cái trạng thái hiện giờ của ngươi, dù lát có hồi phục cũng không được luyện quyền. Dù sao thì cơ bản quyền pháp không phải bộ quyền dưỡng sinh, mà là quyền thúc đẩy cơ thể phát triển vô cùng mạnh mẽ. “Khí huyết” của một người có hạn, lượng khí huyết khôi phục trong một ngày cũng có hạn, nếu cố quá sẽ làm hại bản thân.

- Tôi đã hiểu, hơn nữa, với cái trạng thái này, dù tôi có muốn luyện thêm cũng chẳng thể cục cựa nổi.- Tống Thư Hàng cười đáp. Giờ, đến một ngón tay hắn cũng chẳng động đậy được.

- Ha ha, ngươi là người có tự chủ, ta không cần nói gì thêm nữa.- Dược Sư mỉm cười, - Giờ ngươi cứ nằm đây, ngẫm lại bộ quyền pháp vừa thi triển, và cái cảm giác khi minh tưởng, việc này cũng là một khâu vô cùng quan trọng trong tu luyện.

- Vâng, thưa Dược Sư tiền bối.- Tống Thư Hàng đáp.

Dược Sư cảm thấy vô cùng hài lòng, hắn vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng:

- Thế thì ta đi trước đây!

Vừa dứt lời, thân thể hắn hiền hóa thành một luồng kiếm quang, biến mất cái “vèo” trước mặt Tống Thư Hàng. Chẳng nhẽ đây chính là độn quang trong truyền thuyết?

- Đợi chút tiền bối! - Tống Thư Hàng gắng vươn tay ra, nói với giọng chua xót, - Tiền bối, ngươi... đưa tôi về ký túc xá đã chứ.

Hắn còn đang nằm trên cái nền sân thượng nóng hổi đây này!

Bây giờ là khoảng năm rưỡi, cụ mặt giời vẫn còn chăm chỉ tỏa sáng kiêm tỏa nhiệt.

Cụ tròn vo ấy như đang hỏi Tống Thư Hàng: Bạn trẻ Tống Thư

Hàng đang nằm trên vỉ nướng sân thượng hỡi, cháu muốn chín bảy phần? Hay là chín tám phần? Hay là chín toàn phần?

- Chết mất thôi! - Tống Thư Hàng thở dài.

Nằm thế này chắc bị cảm nắng mất? Thậm chí, nếu cứ nằm phơi thây dưới nắng thêm một lát nữa, chắc hắn sẽ thành Thư Hàng chiên giòn, sau đó sẽ được xẻ ra bán theo cân.

Vào giờ phút này, Tống Thư Hàng chỉ mong có ai tốt bụng, đến sân thượng dìu hắn về. Nếu được thế thì hắn cảm kích vô cùng.

- Hơn nữa, còn có một việc quan trọng mà mình chưa kịp hỏi Dược Sư tiền bối, không biết liệu có cách nào để tìm ra người đang điều tra mình không.- Tống Thư Hàng bực dọc nói.

Nhưng giờ, Dược Sư đã đi xa, hắn chỉ đành đợi đến lần gặp mặt tiếp theo. Nếu không thì để lát gọi điện qua hỏi cũng được.

Dù sao thì hiện giờ hắn cũng có điện thoại của Dược Sư rồi, nếu có chuyện cấp bách gì, có thể ngay lập tức cầu cứu tiền bối.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, dường như ông trời đã nghe được lời nguyện cầu của hắn, có tiếng bước chân vang lên ở cửa sân thượng.

- Ủa? Sao nay cửa sân thượng lại mở nhỉ? - Một giọng nam thì thầm cất lên.

Tống Thư Hàng vui lắm, ngay lúc hắn định mở miệng xin giúp đỡ thì...

Một giọng nữ khác vang lên:

- Thế... chẳng phải đúng lúc à? Ha, chúng ta lên sân thượng đi, trước giờ chưa thử làm ở đó đó. Chắc chắn sẽ kích thích lắm.

- Anh cũng nghĩ thế, nhưng phải cẩn thận chút, nếu bị ai khác trông thấy thì không ổn.- Trong lúc nói chuyện, cậu nam kia cũng tiện tay mở cửa sân thượng luôn.

- Bị người khác nhìn thấy thì chẳng phải còn kích thích hơn à? - Nàng kia lại có vẻ thoải mái lắm.

Tống Thư Hàng quyết định nằm im không nói gì, từ bỏ cái ý định cầu cứu, hai kẻ này là một đôi uyên ương lộ thiên, làm người ta không khỏi ghen tị.

Cái cặp chắc chắn sẽ bị hội FFF thiêu chết này, chọn phía bên kia của sân thượng. Họ không hề biết rằng, ở một bên khác, có bạn trẻ Tống Thư Hàng đang nằm chết ngắc.

Sau khi chọn được sàn đấu, cả hai bắt đầu trận tỷ thí giữa các cao thủ võ lâm.

Tống Thư Hàng thở dài, nhắm mắt từ từ hồi phục khí lực. Bên tai còn văng vẳng tiếng quyết đấu của hai vị cao thủ.

Một lúc lâu sau, cảm giác suy yếu giảm đi.

Thư Hàng lồm cồm bò khỏi sàn sân thượng, chân tay hắn như nhũn ra, hắn chậm rãi đi về phía cửa sân thượng.

- Đúng rồi, cái cô nàng không biết là chị hay em kia có nói rằng, nếu bị ai đó nhìn thấy thì sẽ càng kích thích nhỉ? - Tống Thư Hàng vuốt vuốt cằm, rồi tự lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy mình nên chiều theo mong muốn của hai người nọ.

Dù sao thì “chân ngã” cũng nói rằng, cái vị tên Tống Thư Hàng đây, là một kẻ thích giúp đỡ người khác mà!

Dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ, cũng nên giúp cô kia đạt được mong ước chứ nhỉ?

- Biết sao được, ai bảo mình là người tốt chứ.

Chương 54: Triệu Nhã Nhã

Ở đầu bên kia của sân thượng.

Hai vị cao thủ võ lâm đang say sưa giao chiến, cái vầng dương nóng rẩy đang treo lơ lửng trên bầu trời cũng chẳng thể ngăn được quyết tâm ngùn ngụt của hai vị.

Tống Thư Hàng nghĩ một thoáng, rồi quyết định không lộ mặt ngay.

Hắn muốn đợi thêm chốc nữa, đợi đến khi trận đại chiến giữa hai vị này gần kết thúc. Cái vị nam cao thủ kia, rõ ràng là đang dẫn đại chiêu xuống, khẩu đại pháo Neo Armstrong Cyclone Jet Armstrong!

- Ngay lúc này đây! - Tống Thư Hàng chớp lấy thời cơ, lộ ra nửa thân mình rồi dùng cái tiếng Phổ thông rành rọt để chào hai vị cao chủ, - Hi, chào hai bạn!

Soạt...

Giọng nói bất ngờ vang lên, giống như chậu nước đá giữa trời đông giá rét, xối thẳng vào đầu hai vị cao thủ võ lâm.

Đặc biệt là nam cao thủ, hắn cảm thấy tim mình đập rộn gấp mười lần, thiếu chút nữa là vọt khỏi lồng ngực! Hắn gượng gạo quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào chỗ Tống Thư Hàng đứng.

Sau đó, khi hắn nhận ra kẻ quấy rối là một sinh viên có dáng thư sinh chứ chẳng phải giáo viên ở ký túc xá thì liền lộ cái vẻ mặt giận dữ, hắn giơ đấm lên, thằng đàn ông nào chẳng giận điên vào những lúc thế này.

- Tôi biết mà, hai người cảm thấy vô cùng kích thích khi được người khác nhìn thấy giữa lúc đang đại chiến, tôi nghe thấy rồi. Vậy nên, không cần cảm ơn đâu, tôi tên là Lôi Phong.- Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay với cái vẻ mặt vô cùng nhiệt tình, - Đúng rồi, lát nữa nhớ khóa cửa sân thượng lại nha. Bị giáo viên quản lý ký túc nhìn thấy thì không ổn đâu.

Nói rồi, Tống Thư Hàng nghênh ngang rời khỏi sân thượng, quay về phòng ký túc của mình.

Bỏ lại hai vị nam nữ giận dữ, đương không biết là nên khóc hay nên cười.

- Hôm nay lại làm chuyện tốt rồi... Thỏa mãn mong ước của hai người cơ đấy, đúng là một ngày tươi đẹp nha.- Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Vui quá hóa buồn” là câu thành ngữ xuất xứ từ “Hoài Nam Tử - Đạo Ứng Huấn”: phu vật thịnh nhi suy, nhạc cực tắc bi.

Nghĩa là, khi người ta đang vui sướng tột cùng, thì lại có chuyện bất ngờ gì đó xảy ra khiến kẻ ngày phải khóc nức nở + vô cùng đau đớn.

Ví dụ như: một người trúng số một ngàn vạn, đấy là còn nộp thuế rồi, vui chết đi được! Sau đó, một tiếng sau, người nọ nhận được tin mình mắc ung thư giai đoạn cuối, qua đêm nay sẽ chết, liền đau lòng vô cùng. Những giọt nước mắt đau đớn ấy đủ để dâng ngập cả Trái Đất.

Tống Thư Hàng vừa giúp cặp nam nữ trên sân thượng xong, cảm thấy vô cùng vui vẻ, vô cùng sung sướng, vô cùng đắc chí.

Sau rồi, khi hắn mở cánh cửa ký túc xá, thì thấy một cô nàng mặc áo blouse trắng của bác sĩ đang ngồi trên giường của mình. Ấy là một cô nàng xinh đẹp và rất có khí chất, dáng người cũng tuyệt vô cùng, chiếc quần trắng giản đơn chẳng thể che lấp sức hấp dẫn của đôi chân dài miên man.

Cô nàng cầm trên tay cuốn sổ ghi chép ba mươi loại dược liệu phổ thông của “Thối thể dịch bản đơn giản hóa”, hàng mày chau lại.

- Chị Nhã Nhã, sao chị lại đến trường em thế này? - Mồ hôi trên trán Tống Thư Hàng vã ra như tắm, không thể nào kiềm lại nổi.

Cô gái mặc áo blouse trắng này chính là Triệu Nhã Nhã, con gái cưng của cậu của Tống Thư Hàng. Học kỳ trước, khi Tống Thư Hàng vừa lên đại học, cô ấy thay mama Tống, dẫn hắn tới trường đại học Giang Nam. Vậy nên cô mới có chìa khóa vào ký túc xá của Tống Thư Hàng, từ đó có thể nghênh ngang đi vào căn phòng này.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy “Thối dịch thể bản đơn giản hóa”, hắn từng chép ra một bản, sau đó định nhờ Triệu Nhã Nhã giám định giúp. Nhưng Triệu Nhã Nhã không trả lời cậu, mấy ngày nay Tống Thư Hàng cũng dồn hết tâm chí vào “tu chân” với cả “thối thể dịch”, nên cũng quên luôn vụ kia.

Không ngờ Triệu Nhã Nhã không trả lời tin nhắn của hắn, mà tìm đến pk với người thật luôn à?

Đây đúng là sai thời gian, sai địa điểm, gặp phải sai người nha.

Làm người vui thôi chứ đừng quá, bởi khi vui quá thì rất dễ gặp phải chuyện đau lòng.

Triệu Nhã Nhã ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng xinh đẹp liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Là người học y, nên cô rất ít khi trang điểm, bởi mỹ phẩm sẽ ảnh hưởng tới việc phẫu thuật. Nhưng dù không trang điểm, thì cô vẫn xinh đẹp vô cùng.

Trùng hợp thế nào lại vào lúc Tống Thư Hàng đang rơi vào thời kỳ suy yếu do tu luyện "Chân ngã minh tưởng kinh" cơ chứ.

- Mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, bảo sao em lại kiếm cái phương thuốc bổ lung tung bèng này. - Triệu Nhã Nhã nhíu mày, khép cuốn sổ lại, - Thư Hàng, thuốc là thứ không thể uống bừa. Cái đơn này toàn các dược liệu đại bổ, trộn với nhau rồi, dược lực sẽ vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa, thuốc cũng có ba phần là độc, nhiều thứ dược liệu trộn lại thế này, không chừng lại thành liều kịch độc. Uống thứ này chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết! Bị bệnh thì đi khám bác sĩ!

Giờ, lòng Tống Thư Hàng như có trăm nghìn câu rủa xã đang lao ra rầm rập, hiệu ứng suy yếu sau khi luyện "Chân ngã minh tưởng kinh" còn chưa tan đi, thành thử sắc mặt hắn bệch ra. Ai mà ngờ, cái vẻ mặt này đi kèm với “Thối dịch thể bản đơn giản hoá” lại khiến Triệu Nhã Nhã hiểu lầm thế chứ.

Phải giải thích ngay, để lát nữa rơi vào vũng sình thì chẳng còn đường nào mà chối nữa. Và rồi ngay ngày mai, mama Tống sẽ phi máy bay qua, mama Triệu gần hơn, nhất định sẽ lôi hắn tới viện!

Ờ... mà có lẽ không hẳn là hiểu lầm, bởi hắn đã tự đâm đầu vào chỗ chết rồi, đã uống “thối thể dịch” rồi.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, thì hiện tại cũng phải dấu nhẹm chuyện này đi.

- Khụ, chị Nhã Nhã à, không phải như chị nghĩ đâu. Cái phương thuốc đó... thực ra là như này nè! – Đại não của Tống Thư Hàng xoáy điên cuồng, hắn cố gắng sắp xếp lại câu từ.

Nếu như là cái lúc hắn chưa biết đến thế giới tu chân, thì Tống Thư Hàng sẽ giải thích thẳng với Triệu Nhã Nhã rằng: đây là phương thuốc mà cái đám trẻ trâu trong một nhóm chat tiên hiệp bịa ra, hắn lo cho mấy đứa trẻ trâu đáng yêu đó uống thuốc này xong sẽ rơi vào nguy kịch, nên mới nhờ Triệu Nhã Nhã kiểm tra trước.

Nhưng vấn đề bây giờ là, đám trẻ trâu kia nay lại thành các tu sĩ chân chính và đáng ngưỡng mộ, Tống Thư Hàng cũng ngại khi giải thích kiểu kia cho Triệu Nhã Nhã nghe, dù sao thì hắn sắp trở thành một trong những “tu sĩ” ấy rồi. Chẳng nhẽ lại gộp cả mình vào đám trẻ trâu mê tiên hiệp à?

- Nói đi, chị nghe.- Hàng lông mày của Triệu Nhã Nhã chau lại, hai chân vắt chéo, cô đưa mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng. Cô hiểu hắn quá mà, từ bé đến giờ, chỉ cần cô nhìn nó chằm chằm như thế này, là biết hết Tống Thư Hàng đang nói thật hay nói dối.

Nhờ cái “siêu năng lực” này, bao lời nói dối mà Tống Thư Hàng bịa ra khi làm sai chuyện gì đều bị cô vạch mặt hết. Nhưng ra... cô chẳng mấy khi mách mẹ Tống và ba Tống.

Nếu không thì, hồi còn bé chắc Tống Thư Hàng đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh của mẹ, trận đánh của ba và trận đánh kết hợp của ba mẹ rồi!

Ấy cũng là một trong những nguyên nhân khiến hồi còn nhỏ, Tống Thư Hàng thân với Triệu Nhã Nhã lắm. Bởi cô là người chị tốt luôn bao che cho hắn.

- Thực ra, cách đây không lâu, em tình giờ gia nhập một nhóm chat. Em cam đoan là lúc ấy em chẳng quen ai trong cái nhóm chat đó cả. - Tống Thư Hàng biết mình khó mà dối được Triệu Thư

Nhã, nên đành chọn cách chỉ dối một phần, - Sau rồi, em nhận ra các thành viên của cái nhóm đó quái lắm, lúc ấy em còn đoán là chắc đám này lậm tiểu thuyết tiên hiệp rồi.

Đấy là những gì hắn từng đoán, nhưng giờ thì hắn đã biết, những người đó là tu sĩ thật.

- Rồi trong nhóm có người đăng một đơn thuốc lên, chính là cái mà chị đang cầm đó. Ngoại trừ phương thuốc này, còn có những dược liệu mà em chưa từng nghe qua, tên cũng kỳ lạ lắm.

Mãi đến giờ, vẫn có những dược liệu mà hắn chẳng biết nó là cái gì, có hiệu quả như thế nào, hơn nữa mấy cái tên như Triêu Lộ Huyền Thảo gì gì đó đúng là lạ kỳ lắm.

- Lúc đấy em lo lắm, sợ mấy người đấy uống thuốc đó xong lại rơi vào cơn nguy kịch, nên mới chép tên mấy dược liệu có thể tìm được trên mạng ra, rồi nhờ chị xem hộ. Nếu thứ thuốc ấy uống vào sẽ gây chết người, thì trước khi ra khỏi nhóm chat đó, em tiện thể khuyên mấy thành viên khác một chút. Mọi chuyện chính là như vậy. - Tống Thư Hàng nhún vai.

Chương 55: Đoạn tử tuyệt tôn cước của Triệu Nhã Nhã

Khóe miệng Triệu Nhã Nhã nhếch lên, cái kiểu chõ mũi vào việc của người khác này, đúng là kiểu mà thằng nhóc Tống Thư Hàng này hay làm.

- Được rồi, xem ra là em nói thật đấy. Dù còn chuyện gì lừa chị thì chỉ cần em không uống cái thứ thuốc này vào bụng là được.- Đôi chân thon dài của Triệu Nhã Nhã đổi thế, cô thản nhiên bảo.

- Làm gì có chuyện em lừa chị chứ.- Tống Thư Hàng vội vàng nịnh nọt.

- Nghe đã biết là nói dối rồi, giả tạo lắm.- Tống Thư Hàng đứng dậy, Triệu Nhã Nhã vươn tay, chém bạt vào đầu Tống Thư Hàng một cái, - Loáng một cái, em đã thành sinh viên rồi. Mấy đứa tuổi này có bí mật riêng cũng là chuyện thường, chị cũng lười hỏi. Được rồi, chuyện phương thuốc coi như xong, em bảo với mấy đứa trong nhóm chat là đừng có uống bậy thuốc, dù đều là dược liệu đại bổ, nhưng gom cùng một đơn thì chết người đấy.

- Ha ha, em hiểu rồi.- Tống Thư Hàng cười vâng dạ.

Hiểu thì hiểu... Nhưng giờ mình sẽ không khuyên những người trong nhóm chat là đừng uống bậy uống bạ, bởi hắn đã trở thành một trong những người uống thứ thuốc này rồi.

- Mà nữa, nãy sao mặt mũi tái nhợt, hơi thở yếu ớt thế hả? - Triệu Nhã Nhã hỏi ngược lại chuyện ban nãy.

- Đâu có phải mặt tái đâu! Chắc tại gần năm nay em ít rèn luyện nên sức khỏe giảm xuống ấy mà, bị cảm ho khù khụ hơn mười ngày vẫn chưa đỡ ấy chứ. Vậy nên dạo gần đây em đang luyện tập, nãy em vừa đi tập về nên mới thế, chị nhìn xem, giờ chẳng phải em đã bình thường lại rồi sao.- Tống Thư Hàng vội giải thích, sau khi được nghỉ ngơi, trạng thái suy yếu sau khi tu luyện "Chân ngã minh tưởng kinh" đã biến mất. Giờ, mặt mũi hắn lại hồng hào, tim đập rất khỏe! Khỏe đến không thể khỏe hơn ấy chứ.

Vừa nói, hắn vừa giơ tay phải lên, tạo dáng như vận động viên thể hình khoe cơ bắp. Vừa gẳn tay xuống một cái, cơ bắp liền nổi lên, trong vô cùng khỏe khoắn.

Triệu Nhã Nhã chớp chớp mắt, nhìn Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới. Thằng bé không nói thì cô cũng chẳng nhận ra, nãy chỉ chăm chăm vào vẻ nhợt nhạt yếu ớt của Tống Thư Hàng, nên không thấy thằng bé cường tráng lên nhiều!

Không chỉ ở trên cánh tay, mà qua lớp quấn áo dính sát bởi mồ hôi, cô cũng thấp thoáng thấy được những thớ cơ ở ngực vào bụng.

Dáng người hấp dẫn hẳn, Triệu Nhã Nhã nghĩ thầm.

Cô thầm khinh bỉ một tiếng, rồi bịt mũi, xua xua tay bảo:

- Toàn mùi mồ hôi thôi, đi tắm đi.

- He he. - Tống Thư Hàng ra vẻ cười đắc chí, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thế này là tạm như qua cửa với Triệu Nhã Nhã rồi.

Cô ấy là người thân mà hắn vô cùng quý mến, từ bé đến lớn, cô luôn là người quan tâm, chăm sóc hắn rất nhiều. Cô cũng là một trong những người mà Tống Thư Hàng muốn chia sẻ “thối thể dịch”.

Hiện giờ, dù chưa thể đưa thối thể dịch cho cô dùng, nhưng Tống Thư Hàng đang tính là sau này, phải kiếm thứ đan dịch nào mà phàm nhân dùng được để cho cô và bố mẹ mình uống.

Tống Thư Hàng lấy quần áo mới rồi vào đi tắm rửa.

- Chị Nhã Nhã, sao chị lại tới đại học Giang Nam thế? Đừng bảo là do cái phương thuốc này nên mới lật đật chạy qua nhé? - Hắn đứng trong phòng tắm, hỏi với ra.

- Chị mày còn chưa rảnh đến mức đó.- Triệu Nhã Nhã chống tay lên má, đáp, - Chị qua đây để thực tập, ngày mùng 7, mùng 8, mùng 9 tháng sau, chẳng phải ở đại học Giang Nam có đại hội thể dục thể thao à, chị theo giáo viên qua đây để thực hành ngành bác sĩ điều dưỡng, sau đấy thực tập thên nửa năm nữa là tốt nghiệp rồi.

Ngày mùng 7 tháng 6 hàng năm, là ngày tổ chức thi đại học ở

Trung Quốc.

Trong lúc các học sinh cấp ba đang đối đầu với kỳ thi đại học khốc liệt, đại học Giang Nam sẽ dành thời gian để tổ chức đại hội thể dục thể thao thật náo nhiệt để chúc mừng.

Cái hành vi này chẳng khác nào cười trên nỗi đau của người khác, nó thể hiện sâu sắc ác ý của ban giám hiệu đại học Giang Nam đối với các học sinh trung học khốn khổ. Không biết truyền thống này được vị hiệu trưởng đời nào khơi mào. Dù sao thì năm nào cũng vậy, đại hội thể thao vẫn được tổ chức cho tới tận ngày nay.

- Đại hội thể dục thể thao? - Tống Thư Hàng ngẩn ra, sao hắn chẳng nghe được tin gì về vụ này nhỉ?

Chẳng nhẽ là do hai hôm nay mình trốn học nhiều quá?

- Nói coi, em tham gia vào hạng mục gì? Đại hội thể dục thể thao là cơ hội lớn để thể hiện bản thân rồi tán gái đó, nhắc mới nhớ, sắp hết học kỳ hai rồi, em đã có bạn gái chưa? - Triệu Nhã Nhã hỏi dồn dập.

Sao cảm giác như về quê ăn tết rồi bị các bà các chị xúm lại hỏi thế này, chị Nhã Nhã sau này chắc chắn sẽ thành loại siêu cấp trong làn sóng các bà thím trung niên.

- Em còn chưa quyết định xem thi gì đây, nhưng chắc cũng sẽ tham gia một, hai hạng mục nào đó, dạo gần đây em tự tin vào việc chạy bộ lắm.- Tống Thư Hàng thuận miệng đáp, - Còn vụ kia á, mới năm nhất mà, sao mà đã có bạn gái ngay được?

- Vậy lúc tham gia đại hội thể dục thể thao nhớ phải cố lên, biết đâu lại được các chị năm trên các em năm dưới tỏ tình ấy chứ. Em mà có bạn gái, chắc cô vui lắm đấy.- Triệu Nhã Nhã cười gian trá.

Tống Thư Hàng đứng trong phòng tắm, thoáng nhếch môi: xin lỗi chị. Dạo gần đây em phải cố gắng tu hành, bạn gái cái gì gì chỉ là mây bay, giờ không có tâm trạng để ý tới.

Tắm rửa xong, Tống Thư Hàng vừa lau tóc vừa đi ra, hỏi:

- Chị, lát em ăn cơm tối với Thổ Ba và hai đứa bạn khác, chị có muốn đi cùng không?

Triệu Nhã Nhã lắc đầu:

- Thôi, chị không qua đâu, không mấy thằng bạn của em lại mất tự nhiên. Lần này cũng có mấy đứa bạn học của chị qua cùng mà, thăm em xong, chị đi với chúng nó.

- Thế cũng được, vậy để em đưa chị về nhé? - Tống Thư Hàng hỏi, sắp đến giờ hắn phải qua gặp đám Thổ Ba rồi.

- Đi thôi. - Triệu Nhã Nhã xách túi, rồi đi theo sau Thư Hàng, hai người nối đuôi nhau đi khỏi ký túc xá.

Ngoài cửa ký túc xá.

Trùng hợp thế nào mà lại gặp phải hai thằng bạn học từng gặp Tống Thư Hàng đi cùng Vũ Nhu Tử.

Triệu Nhã Nhã đi phía sau, còn khuất ở góc cầu thang nên lần này hai đứa ấy không thấy cô.

Gặp được Thư Hàng rồi, một đứa đi lên bắt tay chào hỏi rồi chòng ghẹo:

- Úi chà, Thư Hàng à, đi đâu chơi thế này? Đúng rồi, lúc nào mày giới thiệu chị mày cho tao nhá! Chị mày xinh thật đấy, nhất là cái cặp chân miên man kia, từ lần gặp được chị ấy, tao đã phong chị ấy là nữ thần số 1 trong lòng tao rồi, chẳng còn thiết tha ăn uống chi nữa, mấy bữa nay, đêm nào cũng mơ thấy nữ thần. Ha ha, cho tao số chị ấy đi. Tao cam đoan rằng tao sẽ là một người anh rể tốt.

Khóe miệng Tống Thư Hàng thoáng giật giật, hắn biết cái người mà thằng này đang nhắc đến là Vũ Nhu Tử, nhưng vấn đề là người đang đi sau hắn là cô chị thật nha.

Thằng này nói thế này, liệu có khiến Triệu Nhã Nhã hiểu lầm không?

Quả nhiên, tên bạn học kia vừa mới nói được một nửa thì liền thấy một đại mỹ nhân mặc áo blouse trắng đi ra từ phía sau lưng Tống Thư Hàng.

Lại là một mỹ nữ chân dài nữa, còn mặc đồ bác sĩ cơ đấy!

Triệu Nhã Nhã liếc nhìn thằng bé kia một cái, rồi giơ chân lên, đạp một cước chẳng nể nang gì. Chân cô không chỉ dài, mà còn tung được cú đá đoạn tử tuyệt tôn cũng tuyệt lắm.

Bên cạnh đó, do học y nên cô rất biết cách kiểm soát lực đá, cú này khiến nạn nhân đau đến chết đi sống lại, nhưng cam đoan sẽ không khiến nạn nhân đoạn tử tuyệt tôn.

Cậu chàng vừa buông lời suồng sã cứ thế mà ngơ ngác trúng một cước, trúng xong thì quỳ gục xuống đất.

- Chị tao, Triệu Nhã Nhã.- Tống Thư Hàng nhếch miệng cười.

Thằng bạn bên cạnh cười sung sướng khi nhìn đứa kia đang đau đớn, đây là ví dụ điển hình cho loại bạn khốn nạn.

Thấy hắn cười, Triệu Nhã Nhã lừ mắt nhìn một cái.

Cậu bạn ấy liền vội vã che miệng, vẫy tay với Tống Thư Hàng:

- Chào bạn Thư Hàng nha, cũng chào luôn của chị của bạn Thư Hàng nha. Em đây chỉ là một người qua đường vô tội thôi.

Tống Thư Hàng cười gian trá:

- Tao với chị tao đi trước đây, tạm biệt nha.

Sau đó, hắn kéo Triệu Nhã Nhã mau chóng rời khỏi hiện trường.

- Tạm biệt. - Cậu bạn che miệng nở nụ cười sung sướng.

Đợi đến khi Thư Hàng và Triệu Nhã Nhã đi rồi, cậu chàng vừa trúng một cước mới vật vã đứng lên từ tư thế quỳ, mặt đầm đìa nước mắt:

- Đau quá, đau như xát muối ấy chứ.

- Ừm.

Cậu bạn bên cạnh cũng thấy thốn thốn, hắn đứng bên nhìn cú đá đó thôi mà cũng thấy đau theo rồi.

- Gien nhà Tống Thư Hàng tốt thật. Cô chị lần trước cũng xinh, cũng chân dài. Cô chị lần này chẳng kém là bao, lại còn được thêm cái đồng phục bác sĩ rất ghi điểm chứ. Tao thích bác sĩ nữ nhất đấy, chỉ mong được cô ấy tiêm mỗi ngày. Rồi mong được... làm anh rể Tống Thư Hàng. Rể cô nào cũng được! - Nói xong, cậu ta còn giơ ngón cái lên.

Chương 56: Nhất định phải có lòng đề phòng người

Trên đường đi, Triệu Nhã Nhã đột nhiên hỏi:

"Thư Hàng, hình như lúc khai giảng, chị đưa em đến trường không gặp hai người khi nãy nhỉ? Sao bọn họ lại biết chị thế?"

Tống Thư Hàng chớp mắt:

"Ha ha ha, em nghĩ chắc là bọn nó nghe đám Thổ Ba nhắc đến chị, sau đó thông qua thủ đoạn nào đó mà tìm thấy ảnh của chị không chừng?"

"Nói dối lộ liễu quá nha."

Triệu Nhã Nhã hừ một tiếng nói:

"Hơn nữa theo như giọng điệu và vẻ mặt của bọn họ khi nãy cũng có thể thấy được, bọn họ vừa mới gặp được 'chị' của em không bao lâu. Lúc em giới thiệu chị, một tên nhóc đứng bên cạnh tỏ ra khá kinh ngạc, rõ ràng đây là lần đầu tiên nhìn thấy chị. Cho nên… mau khai thật ra đi. 'Chị' mà bọn họ nói có phải là bạn gái của em không? Hay là vì lớn tuổi hơn em, nên em ngại không tiện giới thiệu cho chị biết đấy?"

Chị Triệu vẫn cứ thiết diện vô tư như thế, suy luận không thua gì thám tử, vạch trần lời nói dối của Tống Thư Hàng một cách thẳng thừng.

"Không có mà, thật sự không phải bạn gái của em đâu, chị phải tin em chứ."

Tống Thư Hàng lập tức trả lời rất thành khẩn.

"Ừ, cái này thì là thật đây. Nhưng… quả nhiên trước đây không lâu từng có một 'chị gái' cùng em rời khỏi ký túc xá nam à?"

Triệu Nhã Nhã nheo mắt lại:

"Sao hả, đã từng nghĩ tới chuyện phát triển mối quan hệ lên tầm cao khác chưa? Gần đây cũng có mốt tình chị em đấy, nếu như kết hôn ấy thì có lớn hơn vài tuổi cũng được, tiện chăm sóc em, chị tin là cô với dượng cũng sẽ không phản đối đâu."

Chết dở, nhỡ mồm nói ra mất rồi. Tống Thư Hàng ủ rũ —— Còn nữa, bạn là con gái gái thì liên quan gì đến chuyện kết hôn chứ. Chẳng lẽ không có quan hệ bạn bè trong sáng giữ nam và nữ à? Nhất định phải bẻ lái qua chuyện như kết hôn mới được sao?

"Không trêu em nữa, nhưng nếu như em thật sự có bạn gái thì nhất định phải nói cho chị biết đấy. Chị đi trước đây."

Triệu Nhã Nhã vỗ vai Tống Thư Hàng, sau đó bước lên, vẫy một chiếc taxi rồi mỉm cười rời đi.

Tống Thư Hàng vẫy tay, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trước mặt Triệu Nhã Nhã, hắn thật sự không thể nào nói dối được, bởi vì đối phương hiểu hắn quá rõ, nói dối sẽ bị vạch trần ngay.

Cũng may là không bị chị ấy nhìn ra chuyện mình tu chân… cũng đúng, dù sao thì đối với người bình thường mà nói, vụ tu chân này chẳng khác nào chuyện mơ mộng viễn vông. Bình thường thì không ai đánh đồng tu chân và hiện thực hết.

Tóm lại, trước khi mình quyết định nói thẳng chuyện tu sĩ với chị ấy thì nhất định phải bảo vệ bí mật này cho thật tốt, đừng nên để chị ấy đoán ra thì hơn, để không mang đến tai vạ cho mình và người thân.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Bắc Hà Tán Nhân vừa mới cảnh cáo hắn xong, hắn cũng không dám lấy tính mạng người thân ra để cược.

Nghĩ tới đây, hắn lại nghĩ đến kẻ đang âm thầm điều tra sau lưng hắn.

Không thể có lòng hại người, nhưng phải có lòng đề phòng người!

Sáu giờ chiều.

Trong phòng của Lý Dương Đức.

Lúc Tống Thư Hàng tới thì Lâm Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ đã uống khá nhiều. Hai người bọn họ đang ôm chầm lấy nhau, thỉnh thoảng Cao Mỗ Mỗ sẽ la khóc một tiếng, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Lâm Thổ Ba thì ôm cậu ta lớn tiếng an ủi, liên tục dỗ dành.

Hai người này rõ ràng đang nói tiếng Trung, nhưng Tống Thư Hàng nghe chẳng hiểu câu nào, có trời mới biết hai con ma men này đang nói cái quỷ gì.

Lý Dương Đức cười khổ, mở cửa cho Tống Thư Hàng xong thì hỏi ngay:

“Thư Hàng, mày có biết rốt cuộc là Cao Mỗ Mỗ đã gặp phải chuyện gì không? Vừa mới tới đã đòi sống đòi chết, lôi kéo Thổ Ba tu rượu ừng ực. Uống một lúc lại bắt đầu la ó cái gì mà ‘Tao bị vấy bẩn rồi’, ‘Tao không muốn sống nữa’, đủ kiểu chẳng hiểu gì hết. Nói thật, một thằng con trai cao to như nó ngồi đó la khóc ‘Tao bị vấy bẩn rồi’ kiểu đó thực sự làm người ta thấy sợ lắm.”

“Chuyện này tao biết đấy!”

Tống Thư Hàng cười gian.

Tống Thư Hàng lại kể chi tiết chuyện mà hắn đã nhìn thấy ở trong ký túc xá cho Lý Dương Đức nghe, đương nhiên bỏ qua chuyện Gia Cát Nguyệt nói có người theo dõi mình. Tống Thư Hàng cũng không muốn ba người bạn cùng phòng bị tai bay vạ gió vì mình.

Lý Dương Đức nghe xong thì dở khóc dở cười.

“Gia Cát Nguyệt ấy à? Tao cũng có chút ấn tượng. Là thành viên nòng cốt của bộ thông tin trong trường học đó, còn giới tính thì chắc là nữ nhỉ?”

Lý Dương Đức sờ cằm suy nghĩ một lúc rồi nói, bởi vì lúc trước cậu ta có vài việc ‘cần gấp’ cho nên đã xâm nhập vào mạng trường để tra xét chút thông tin. Cho nên cũng biết chút tin tức của thành viên chủ yếu trong đó.

“Nhưng tao đã hỏi Cao Mỗ Mỗ đối phương có phải con trai không. Kết quả thằng này tái mặt trông lạ lắm, lại còn lắc đầu đầy vẻ thất vọng. Sau đó tao lại hỏi đấy là con gái à? Sắc mặt của nó lại càng khó coi hơn, nhưng vẫn lắc đầu kiểu đau đớn dữ dội. Tao lại hỏi chẳng lẽ là song tính à, kết quả nó vừa khóc lóc vừa nói không phải, nói là chuyện này tao không hiểu được đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

“Vậy thì chỉ có một khả năng thôi… Đối phương là người chuyển giới à?’

Lý Dương Đức đoán.

“Nói như mày thì đúng là hình như chỉ còn lại khả năng này thôi nhỉ?”

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Lại nhìn về phía Cao Mỗ Mỗ, ánh mắt cả hai đều mang theo vẻ thương hại.

Lý Dương Đức:

“Hôm nay cứ để cho lão Cao say một trận cho thỏa đi nhỉ?”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Ừ, cứ vậy đi.”

Vốn cả đám còn định tối nay ra ngoài ăn cơm, nhưng bộ dạng say quên đất quên trời của Cao Mỗ Mỗ thế này mà kéo ra ngoài thì mất mặt lắm. Cho nên Lý Dương Đức sáng suốt gọi giao hàng tận nơi, cả rượu cũng gọi ship đến.

Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ chỉ uống mỗi rượu, chẳng ăn bao nhiêu. Bây giờ hai người đó cũng đã say mèm sắp nằm bất tỉnh nhân sự rồi.

Tống Thư Hàng và Lý Dương Đức ngồi vào bàn, vui vẻ hưởng thụ bữa tối thịnh soạn của mình.

“Đúng rồi, Dương Đức này, trường của mình sắp mở đại hội thể dục thể thao à? Sao tao không biết gì thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

“Mày biết thế nào được... Bởi vì trưa hôm nay lớp mình mới thông báo chuyện này. Lúc đó mày đã bị người bạn kỳ lạ kia lôi đi mất rồi còn đâu.”

Lý Dương Đức nói tới đây thì lại cười bí hiểm:

“Đúng rồi, Thư Hàng, buổi chiều lúc mày chưa tới, cô bạn học tên Lục Phỉ kia còn đặc biệt tới tìm bọn tao hỏi thăm tin tức của mày đấy.”

“Hửm?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Hắn chỉ mới ngồi cạnh cô nàng Lục Phỉ kia có vài tiết thôi mà?

Hơn nữa hắn còn chưa nói câu nào với người ta, giờ hắn biết phải nói gì cho đúng đây?

“Hê hê.”

Lý Dương Đức cười gian, lại nói thêm:

“Ngoài ra… Chuyện báo danh tham gia đại hội thể dục thể thao cũng vui lắm. Tao kể rõ cho mày nghe —— Đại loại là đại hội lần này có mục chạy đường trường 5000m của nam, là cái mục chạy gãy cặp giò luôn ấy... Lớp mình không có ai tình nguyện tham gia hết. Cho nên cuối cùng mọi người đẩy qua đẩy lại, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng rơi trên đầu kẻ nào đó xin nghỉ học không đến lớp được. Tao gợi ý một câu, kẻ nào đó họ Tống.”

“Tao có thể mắng một câu không?”

Tống Thư Hàng cảm giác gân xanh trên trán sắp đứt tới nơi. Mẹ nó bị gài hàng rồi, chạy 5000m, chạy chết người luôn đó trời.

Đúng là xúi quẩy mà!

Ể, đợi đã. Vừa rồi đầu óc còn chưa kịp nghĩ thông. Nếu như là hai ngày trước thì có lẽ thực sự có thể chạy gãy chân, nhưng nếu là bây giờ thì…. Chỉ là 5000m thôi, có lẽ… sẽ không sao đâu nhỉ?

“Đừng có mắng vội, mà có mày có mắng cũng thế thôi. Danh sách tham gia đại hội đã nộp lên rồi, ngày 7 tháng 6 mày cứ ngoan ngoãn chạy 5000m đi. Tới lúc đó mày không muốn chạy cũng phải chạy, không lên cũng sẽ có người xách mày lên. Cố gắng lên nhé, nếu như giành được giải quán quân thì sẽ được cộng thêm điểm đó.”

Lý Dương Đức cười gian nói.

“Được rồi, chạy 5000m thôi chứ gì. Điểm cộng này Tống mỗ ăn chắc rồi.”

Tống Thư Hàng ra vẻ phóng khoáng rồi nói.

“Khí phách lắm, cạn!”

Lý Dương Đức cầm ly lên.

“Cạn!”

Lâm Thổ Ba say mèm nằm dưới đất đột nhiên cười gian giơ ly lên. Chỉ thấy hai mắt của cậu ta tỉnh rụi, làm gì giống đang say?

Mẹ nó, hóa ra là tên này đang lừa Cao Mỗ Mỗ à?

Tội nghiệp Cao Mỗ Mỗ, lúc này đã nằm bẹp dí. Cũng không biết lúc cậu bị chuốc rượu thì đã bị tên Thổ Ba xấu xa này dụ khai ra bao nhiêu bí mật không dám để ai biết rồi nữa?

Tống Thư Hàng cầm ly cười gian:

“Cạn.”

Mặc kệ là vì Triệu Nhã Nhã hay vì ba tên bạn thân này, hắn nhất định phải chuẩn bị thật tốt.

Chương 57: Đô con Nam Hạo Mãnh

Sự thật chứng minh, cho dù là tu sĩ trúc cơ vừa mới bắt đầu tu chân, nhưng cũng đã không phải phàm nhân nữa rồi. Sau hai lần dùng thối thể dịch, lại tu luyện thêm ‘Kim cương căn bản quyền pháp’ cùng với ‘chân ngã minh tưởng kinh’ xong thì không chỉ riêng tố chất thân thể của Tống Thư Hàng trở nên mạnh mẽ, mà ngay cả tửu lượng cũng cao hơn.

Trước kia giỏi lắm thì hắn chỉ có thể uống ngang cơ với Cao Mỗ Mỗ, hôm nay có thể chuốc say hai con ma men như Lâm Thổ Ba và Lý Dương Đức.

Sau khi chuốc say hai người kia, Tống Thư Hàng cảm giác đầu óc mình vẫn còn đặc biệt tỉnh táo, tư duy vẫn rõ ràng, giống như chỉ uống có một ly nước thôi chứ không phải uống hết một chai rưỡi rượu mạnh.

Sau khi đỡ ba tên say khướt không biết trời trăng gì kia lên giường. Tống Thư Hàng đánh răng súc miệng rồi đứng dậy trở lại ký túc xá —— Hắn cũng không muốn chen nhau ngủ cùng với ba tên ma men kia.

Một mình đi mãi đi mãi, bất giác hắn lại đi đến ngõ hẻm ở khu Đại Cát.

“Lần này chắc là không gặp lại cô nàng kia nữa nữa đấy chứ? Dù sao chiều hôm nay đã gặp cô ta một lần rồi.”

Hắn thầm nghĩ trong lòng —— trừ phi cả ngày cô nàng kia cứ ở lì ở chỗ này, bằng không thì không thể nào gặp mấy lần trong một ngày được.

Một đường đi tới, vô cùng tĩnh lặng.

“Thế giới kiểu này thật yên bình.”

Hắn thầm gật đầu, nếu như mỗi ngày đều có thể êm đềm thế này thì thật tốt biết mấy.

Lại nói, trước kia lúc đi tìm phòng ở cùng Dược Sư tiền bối cũng không gặp phải tên du côn cắc ké nào, lúc đó cũng rất hòa bình.

A, không đúng! Nghĩ tới Dược Sư, Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến một chuyện.

Lúc đi cùng với Dược Sư tiền bối thì cũng không phải thuận buồm xuôi gió gì, bởi vì lúc ấy có kẻ theo dõi ở phía sau, nhưng bị một ánh mắt của Dược Sư tiền bối dọa cho bỏ chạy.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại sờ sờ cằm.

Một lát sau, hắn đột nhiên xoay người lại, ánh mắt sắc như dao cạo:

“Bước ra đi, lén lén lút lút đi theo sau ta lâu như vậy làm gì! Hay là muốn ta tự tay bắt ngươi ra?”

Tống Thư Hàng chỉ đột nhiên nổi hứng cho nên mới làm thế.

Thực tế thì Tống Thư Hàng mới chỉ tiến hành trúc cơ, tuy rằng thị lực và các giác quan còn lại đều cao hơn hẳn người thường, nhưng hắn chỉ là một con chim non, không có kinh nghiệm đối địch nhiều, cũng không thể nào phát hiện có người theo dõi sau lưng mình hay không.

Hắn chỉ muốn thử một chút mà thôi.

Nếu như không có người thì may quá, cũng sẽ không có ai nhìn thấy hành động đáng xấu hổ này của mình.

Nếu như thật sự có người bị hắn lừa đi ra thì cũng tiện chấm dứt chuyện này luôn.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng lặng lẽ mở danh bạ điện thoại ra, mò số của Dược Sư đã lưu ở trong máy lên.

Nếu thật sự gặp phải chuyện gì thì hắn cũng có thể lập tức gọi điện cho Dược Sư để cầu cứu. Mặc dù hơi ngại nhưng nếu như nguy hiểm đến tính mạng thì thứ như mặt mũi này đương nhiên cứ ném khỏi cần lo.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng vẫn nhìn chằm chằm về phía sau.

Một lát sau, thật sự có bóng người chậm rãi bước ra từ góc khuất kia.

“Lợi hại lắm, tôi đã nấp kỹ như vậy mà cậu vẫn phát hiện ra được.”

Kia là một người thanh niên thân cao hai thước, lưng hùm vai gấu.

Anh ta để quả đầu bóng lưỡng, khiến cho người ta cảm thấy có cảm giác áp lực. Nhưng lạ nhất chính là người này lại cho Tống Thư Hàng một loại cảm giác 'mặt mày dịu dàng'.

Đúng vậy, cho dù đầu bóng lưỡng, lưng hùm vai gấu, chỉ riêng hình thể thôi đã cảm thấy vô cùng áp bách rồi. Nhưng gương mặt của anh ta lại khiến cho người khác có cảm giác 'thật thà tốt bụng đáng yêu'.

Cảm giác tương phản quái quỷ gì thế này!

Hơn nữa, thể hình đô con như vậy lại có thể lặng lẽ bám theo sau lưng Tống Thư Hàng mà không phát ra chút tiếng động nào, kỹ năng ẩn nấp của người này đã max level rồi à?

"Anh là ai, tại sao lại theo dõi tôi?"

Tống Thư Hàng nheo mắt lại hỏi. Hắn có thể nhìn thấy cơ bắp cuồn cuộn nổi lên dưới lớp quần áo của tên này.

"Đừng lo, bạn học Tống Thư Hàng. Tôi cũng là học sinh của khu đại học Giang nam, phó hội trưởng của hội tán đả, tên là Nam Hạo Mãnh."

Tên đô con kia tự giới thiệu, sau đó bóp bóp nắm tay rồi nói:

"Lý do hôm nay tôi đi theo cậu là vì đêm qua trong hội tán đả chúng tôi có hai tên không nên thân, trong lúc trêu ghẹo con gái nhà người ta đã bị bạn học Tống Thư Hàng cậu đánh cho một trận… "

"À, đàn em bị người ta đánh, đi tìm anh khóc lóc kể lể, sau đó anh làm đàn anh nên muốn ra mặt trả thù cho đàn em chứ gì?"

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Nếu như hai ngày trước, Tống Thư Hàng nhìn thấy tên nào có thân hình to như bồ tượng thế này mang theo ý xấu đứng trước mặt siết tay thì nhất định sẽ nhanh chân chạy thục mạng trước.

Nhưng bây giờ, sau khi dùng thối thể dich hai lần, tu luyện 'Kim cương căn bản quyền pháp' với 'Chân ngã minh tưởng pháp' xong, trong lòng Tống Thư Hàng không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại chiến ý còn dâng cao ngùn ngụt.

Ngoài ra, nếu như tên này đã là đại ca của đám lưu manh kia thì hắn cũng không phải người đã điều tra thông tin về mình ở trường học vào trưa hôm qua được, bởi vì tối hôm qua Tống Thư Hàng mới gặp phải đám lưu manh cùng với cô gái tóc ngắn kia.

“Ha ha, làm gì có! Hai thằng kia không dám nói cho tôi biết bọn nó đi trêu ghẹo con gái, nếu không phải tôi tình cờ nghe thấy bọn nó nói chuyện thì cũng không biết bọn nó đã bị cậu đánh cho một trận. Đúng là đám không nên thân, tuy thường hay đi chung với bọn du thủ du thực khác, nhưng tôi cũng không ngờ bọn nó thậm chí còn đi trêu ghẹo mấy cô gái yếu đuối tay trói gà không chặt. Tôi cũng đã tương cho bọn nó thêm một trận ra trò rồi, trong khoảng thời gian ngắn chắc bọn nó không xuống giường nổi đâu.”

Nam Hạo Mãnh cười nói.

Con gái tay trói gà không chặt? Đô con à, đấy là do anh chưa thấy cô nàng ấy vào trạng thái vô song thôi. Nếu như anh nhìn thấy cảnh tượng cô nàng kia đánh mười một thằng lưu manh nằm thẳng cẳng trong vòng mười giây vào chiều nay, bảo đảm anh sẽ không thêm câu tay trói gà không chặt sau chữ con gái kia đâu.

“Vậy anh đi theo tôi làm gì?”

Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

“Ấy, tôi nghe hai thằng nhãi không nên thân ấy nói bạn học Thư Hàng rất lợi hại. Cho nên tôi muốn tự mình đến xem thử.”

Nam Hạo Mãnh vẫn giữ nguyên nụ cười thật thà phúc hậu kia, anh ta bẩm sinh đã có khỏe như vâm, không chỉ đô con thôi, mà khí lực cũng phải gấp đôi so với người cùng kích cỡ. Trở thành cao thủ cô độc ở hội tán đả.

Cho nên khi nghe thấy có một người một tay cầm đầu nhấc bổng thằng đàn em không nên thân của mình, trực giác nói cho Nam Hạo Mãnh biết anh đã gặp được đối thủ xịn rồi. Vậy nên anh mới hớn hở đuổi theo.

Bây giờ, nhìn thấy Tống Thư Hàng thì anh càng thêm vững tin vào suy nghĩ ấy —— cậu đàn em thoạt nhìn vừa lùn vừa gầy hơn mình đây là một cao thủ!

“Đương nhiên, cậu có thể cho là tôi đang ra mặt giùm cho bọn đàn em bị bắt nạt cũng được. Nếu nói thế mà khiến cậu thấy tức giận thì bọn mình đánh nhau mới đã. Dù sao thì tôi cũng có ý ra mặt cho chúng nó đấy.”

Nam Hạo Mãnh thủ thế dùng trong tán đả, hai mắt lóe sáng.

Trong nháy mắt, anh ta đã chuyển từ hình thái thật thà vô hại thành mãnh thú rồi.

“Hóa ra nói nhảm nhiều như thế là vì anh muốn đánh nhau à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, tôi chỉ muốn đánh một trận cho đã mà thôi.”

Nam Hạo Mãnh nói xong thì toét miệng cười toe:

“Với cả mấy lời dài dòng ban nãy đều là cậu bảo tôi nói mà. Thực ra thì tôi cũng không phải người thích nói nhiều đâu, tôi thích dùng nắm đấm để nói chuyện hơn.”

Tống Thư Hàng:

“….”

Không thích nói nhiều mà còn nói lắm như thế? Nếu tên này mà còn gọi là không thích nói nhiều thì phải đạt tới mức độ nào mới có thể gọi là lắm mồm đây?

“Tôi sắp bắt đầu đấy!”

Nam Hạo Mãnh bước tới gần Tống Thư Hàng, tay phải tung một cú đấm thẳng ra, lực mạnh thế trầm.

Tống Thư Hàng không dám khinh thường, hôm nay hắn vừa mới chính thức trúc cơ tu luyện, không thể xem thường tên đô con luyện tán đả lâu năm thế này được.

Thấy đổi phương đánh một quyền trực diện, Tống Thư Hàng lật tay, tiện tay dùng quyền pháp căn bản ba.

Tay tạo thành trảo, trảo như rồng vũ.

Ngón tay khẽ quặp lại, tóm chặt cổ tay của Nam Hạo Mãnh, cản được một quyền, khiến nắm đấm của anh ta không thể tiến thêm được chút nào.

Nam Hạo Mãnh cũng cảm thấy cổ tay đau đớn, ngón tay của Tống Thư Hàng chộp lấy cổ tay anh giống như một gọng kềm cộng lực. Mấy người có vóc người nhỏ con như Tống Thư Hàng bình thường anh có thể hất văng chỉ bằng một tay. Nay anh đã dùng sức vẫy mạnh mấy cái nhưng tay của Tống Thư Hàng vẫn lù lù bất động.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng lại thoáng nhíu mày —— yếu quá!

Yếu muốn chết luôn.

Rõ ràng vóc dáng đô con là thế, lúc đánh quyền ra cũng có khí thế ghê lắm. Nhưng lực lượng trên tay của đối phương khiến hắn cảm giác giống như đang nắm tay một đứa bé vậy.

Chương 58: Bạch Chân Quân

Nhưng Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra —— không phải nắm đấm của đối phương yếu, mà là do hắn đã trở nên mạnh mẽ.

Thối thể dịch khiến cho cường độ thân thể của hắn gần như đã đạt tới cực hạn của thân thể con người. Sau khi tu luyện thêm một bộ quyền pháp trúc cơ thì tố chất thân thể của hắn lại có thêm thay đổi cực lớn.

Lúc này, Nam Hạo Mãnh lại hớn hở cười lớn:

“Quả đúng là cao thủ chân chính, trảo công thật lợi hại.”

Cánh tay bị siết chặt kia tạm thời không rút lại được, anh ta không chút do dự, co chân lên một gối cực mạnh.

Mấy động tác co chân lên gối kiểu này đương nhiên không được phép dùng trong tán đả truyền thống, nhưng bây giờ cũng không phải đang thi đấu tán đả, mặc dù anh ta to con, trông có vẻ khù khờ thật, nhưng anh ta cũng không phải kẻ ngu. Lúc đánh nhau thì đương nhiên cứ chiêu nào mạnh thì tung chiêu ấy thôi!

Tống Thư Hàng thở dài, bàn tay đang tạo thành long trảo của hắn hất mạnh lên —— Trảo như rồng vũ, mỗi trảo đều có long vũ.

Thứ bay múa không chỉ riêng long trảo, mà còn có con mồi đang bị túm nữa.

Nam Hạo Mãnh lập tức cảm giác thân thể hơn cả trăm kilogram của mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất!

Hơn nữa đối phương chỉ dùng có một tay.

Nhịp tim mãnh liệt của Nam Hạo Mãnh lúc này cũng hụt đi một nhịp, sức lực thật khủng khiếp, đối phương dùng một tay, không chỉ có thể nhấc bổng thằng đàn em không nên thân của mình, mà ngay cả người to con như mình cũng dễ dàng bị xách lên!

Thế nhưng tôi không bị đánh bại dễ dàng như thế đâu!

“Hây!”

Nam Hạo Mãnh rống to, dùng sức đè xuống, muốn ép thân thể đáp xuống. Đồng thời tay phải cũng co lại, chỉ chờ người vừa rơi xuống đất thì sẽ phát động thế tấn công như vũ bão.

Nhưng đúng lúc này, Tống Thư Hàng lại ra tay lần nữa.

Quyền pháp căn bản hai! Quyền đánh như sao sa, nháy mắt đã đánh hơn mười quyền, liên tục đánh lên người Nam Hạo Mãnh không ngừng.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, vượt xa phản ứng của Nam Hạo Mãnh. Cho nên anh chàng to con kia ngoan ngoãn trở thành cái bao cát bị nện liên tục giữa không trung.

Trong lúc vung quyền, Tống Thư Hàng cũng không đọc nhẩm quyền kinh khẩu quyết.

Thứ nhất là do thời gian không đủ, thứ hai là nếu như đọc quyền quyết tại nơi này khiến cho linh khí tập trung ở nắm đấm, nói không chừng lúc nện quyền xuống sẽ đập thủng một lỗ trên người đối phương mất.

Đến lúc đó, thứ chờ đợi Tống Thư Hàng là tai ương ngồi tù bóc lịch.

Lỡ như xúi quẩy, không chừng đi vào hãy còn là nụ hoa cúc be bé, đi ra đã thành hướng dương thì tèo.

Hơn nữa, lúc hắn vung quyền còn cố gắng thu lực lại, chỉ dùng có nửa sức thôi.

Dù là như thế, nắm đấm đã trải qua luyện thể của hắn cũng mạnh kinh hồn. Hơn mười quyền kia nện xuống xong thì bao cát Nam Hạo Mãnh đã bị đập cho choáng váng.

Nam Hạo Mãnh…. Ngã dập mặt!

Tống Thư Hàng thu quyền, phun ra một hơi, rất có phong phạm cao thủ.

Nam Hạo Mãnh đau đớn xoa mấy chỗ bị nện trúng rồi hỏi:

“Cậu dùng kiểu đánh gì thế? Võ thuật cổ của Hoa Hạ à?”

“Quyền pháp căn bản hai.”

Ngữ khí của Tống Thư Hàng chợt có phần nặng nề.

“Quyền pháp căn bản hai? Đấy là cái khỉ gì thế?”

Nam Hạo Mãnh phỉ nhổ!

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy phiền muộn quá thể. Nếu như có thể thì đương nhiên hắn cũng muốn báo ra một cái tên oai phong để dọa người lắm chứ. Đáng tiếc hắn không có duyên với mấy cái tên oai phong kia rồi.

Nhìn thấy sắc mặt của Tống Thư Hàng sa sầm xuống, Nam Hạo Mãnh quyết đoán nhận thua:

“Tôi thua rồi!”

Anh ta thở dài, bởi vì hai bên căn bản không cùng một cấp bậc. Anh ta bẩm sinh đã khỏe mạnh, nhưng khí lực của đối phương còn lớn hơn cả bản thân anh ta.

Dù công phu tán đả của anh ta vô cùng vững chắc, nhưng quyền pháp của đối phương thật sự cao minh hơn tán đả của anh ta nhiều lắm.

“Lựa chọn sáng suốt lắm.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Vậy đi, theo lệ cũ thì kẻ khiêu chiến thất bại cần phải trả một cái giá lớn.”

Nam Hạo Mãnh huỵch toẹt:

“Tôi không có tiền.”

Anh ta nghểnh cổ lên, cùng lắm thì lại bị nện thêm một trận thôi, đòi tiền thì không có, nhưng cần mạng thì có một cái đây! Anh tuyệt đối sẽ không cổ súy cho mấy hành vi xấu xa như trấn lột tiền bạc thế này.

“Tôi không cần tiền.”

Tống Thư Hàng nói dối, gần đây hắn rõ thiếu tiền:

“Tôi cần các người điều tra một số việc giúp tôi.”

Sức của một người là có hạn, đám lưu manh kia lại có cách nghe ngóng tin tức riêng của họ.

Có lẽ hắn sẽ tìm được tin tức của kẻ đã điều tra hắn ngày hôm qua từ đám này.

Tuy rằng đã quyết định nhờ vả Dược Sư tiền bối tìm giúp, nhưng chuẩn bị nhiều một chút cũng không lỗ!

Một lát sau.

Nam Hạo Mãnh gãi gãi đầu:

“Cậu muốn tôi tìm ra kẻ đã điều tra cậu trưa hôm qua à?”

Thật ra thì chuyện này cũng không khó lắm, chỉ cần biết được lúc đó người kia đã hỏi thăm bạn học nào về Tống Thư Hàng, sau đó lại thông qua bạn học kia để điều tra ngược lại, sau đó lại từ từ đoán thân phận của người đấy là được. Lỡ như không được nữa thì anh có thể đi xem camera quan sát của trường, ở trong trường anh cũng có tí quan hệ.

Nhưng dù mình có đánh thua đi nữa thì tại sao mình phải giúp Tống Thư Hàng chứ?

Anh chỉ tới tìm người đánh nhau thôi, cũng có đồng ý là thua thì phải giúp đâu —— cùng lắm thì đánh thêm một trận là được!

“Anh sẽ giúp tôi chứ? Anh Nam!”

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống bên cạnh Nam Hạo Mãnh, hai mắt nheo lại, trong mắt toát ra vẻ nguy hiểm.

Nếu như Nam Hạo Mãnh dám phun ra nửa chữ không thì hắn sẽ nện thêm một trận thật đau!

Sắc mặt Nam Hạo Mãnh xám ngoét, bèn cười gượng gãi đầu:

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ sai mấy thằng nhóc không nên thân kia với bạn của nó đi tìm hiểu chuyện này. Nhưng tôi không dám cam đoan là có thể tra được kết quả đâu nhé!”

Anh cứ có cảm giác, trong nháy mắt vừa rồi, nếu như anh không đồng ý thì… nhất định sẽ rất thê thảm!

Tống Thư Hàng mỉm cười hài lòng:

“Nếu đã vậy thì tôi nhờ cả vào anh đấy, anh Nam ạ!”

….

Sau khi đánh xong một trận, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái. Đánh một trận này, không chỉ thư giãn gân cốt, còn khiến cho hắn lĩnh ngộ sâu thêm về ‘Kim cương căn bản quyền pháp’.

Loại lĩnh ngộ này khác với loại lĩnh ngộ theo kiểu nhồi nhét như trong không gian ảo giác kia. Loại lĩnh ngộ có được từ trong chiến đấu thế này càng linh hoạt hơn, khiến cho sau này Tống Thư Hàng thi triển ‘Kim cương căn bản quyền pháp’ sẽ có được hiệu suất cao hơn. Tiết kiệm được nhiều thể lực hơn, lại có thể sinh ra nhiều khí huyết hơn nữa!

Thực chiến vẫn luôn hữu hiệu hơn học vẹt nhiều mà!

“Có lẽ mình nên tìm nhiều đối thủ hơn để rèn luyện quyền pháp nhỉ? Ừm, cứ nhớ đấy, ngày mai lại hỏi thăm Dược Sư tiền bối xem giai đoạn hiện tại mà thực chiến nhiều có tác dụng gì đối với mình hay không.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Thuận lợi trở về kí túc xá.

Tống Thư Hàng lại quen tay mở nhóm Cửu Châu Số 1 lên.

Bên trong nhóm có rất nhiều tin nhắn.

Đầu tiên là tin nhắn buổi trưa, Dược Sư giúp Tống Thư Hàng đổi lấy hai loại công pháp trúc cơ.

Tiếp theo là hai phút trước, Đồng Quái Tiên Sư gửi:

“Bản thiên sư tính toán thời gian rồi, chẳng bao lâu nữa là tới lúc Bạch Chân Quân kết thúc thời gian bế quan một trăm mười năm rồi nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân gửi một icon cứng nhắc lên, sau một hồi lâu mới nói:

“Bạch Chân Quân là người cuồng bế quan, thật là tấm gương mẫu mực của chúng ta. Lần này xuất quan hẳn là cách linh tôn thất phẩm không xa rồi nhỉ? Phỏng chừng không bao lâu nữa chúng ta phải gọi Bạch tiền bối là Bạch Tôn Giả rồi.”

“Vấn đề quan trọng nhất chính là sau khi Bạch Chân Quân kết thúc bế quan thì nhất định sẽ liên lạc với chúng ta đúng không? Tới lúc đó ai đi đón hắn đây?”

Một ID tên Túy Nguyệt Cư Sĩ nói tiếp.

Tống Thư Hàng luôn cảm giác cái tên Túy Nguyệt Cư Sĩ này nhìn quen lắm, hình như thường xuyên trồi lên nói chuyện trong nhóm. Nhưng không hiểu tại sao mà luôn chẳng có cảm giác tồn tại, hắn nhìn xong quay đầu đi một cái là quên mất.

Túy Nguyệt Cư Sĩ vừa nói một câu thì trong nhóm lại im phăng phắc.

Sau một lúc lâu, Bắc Hà Tán Nhân mới nói:

“Ta nói trước, lần trước ta đã đi đón Bạch Chân Quân rồi. Lần này kiểu gì cũng không tới lượt ta đi đâu!”

Nghe giọng điệu của hắn thế này, giống như đi đón Bạch Chân

Quân xuất quan là chuyện gì đáng sợ lắm không bằng?

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên trồi lên:

“Gần đây ta cảm giác cảnh giới của bản thân đang rục rịch, chuẩn bị bế quan vài năm, mọi người từ từ bàn đi nhé.”

“Tam Lãng ngươi lừa ai đấy, ngươi mới lên tới Linh Hoàng hậu kỳ trước đây không lâu, còn lâu lắm mới đột phá mà.”

Bắc Hà Tán Nhân gửi kèm một cái icon cười lạnh.

“Gần đây ta có kỳ ngộ, cho nên cảnh giới sắp đề thăng rồi. Mặc kệ các ngươi có tin hay không, dù sao thì ta tin là được. Sắp tới ta sẽ bế quan, có việc hay không cũng đừng tìm ta.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ kiên định.

“Các ngươi vội cái gì chứ.”

Đồng Quái Tiên Sư bình tĩnh nói tiếp:

“Cũng có phải Bạch Chân Quân sẽ xuất quan ngay bây giờ đâu mà, còn một quãng thời gian nữa. Tới lúc đó tự nhiên sẽ có cách giải quyết, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng ấy mà.”

“Lẽ nào ngươi đã có diệu kế gì rồi à?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Hừ hừ, sơn nhân đương nhiên có diệu kế. Nhưng ta tuyệt đối không nói cho Bắc Hà ngươi biết đâu, ngươi đừng có mơ!”

Đáng chết! Bắc Hà Tán Nhân siết tay, con mẹ nó chứ, cuộc chiến trên đỉnh Tử Cấm ba tháng sau nhất định phải đập chết tên bói bịp này, đánh cho cả mẹ của hắn cũng không nhìn ra hắn.

Tống Thư Hàng kéo nhật ký chat xem, vừa định nói xen vào một câu để thể hiện cảm giác tồn tại của mình. Nhưng không hiểu tại sao, nhìn thấy bộ dạng diệu kế trong tay của Đồng Quái Tiên Sư thì hắn cứ có cảm giác lạnh lẽo chạy dọc từ đầu xuống tận cúc hoa.

Hắn có dự cảm, nếu như hắn lên tiếng ngay bây giờ thì nhất định sẽ tự chuốc vạ vào thân.

Cho nên, Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy, quyết đoán tắt máy tính, bò lên giường đi ngủ.

Chương 59: Kịch độc

Đêm dài tĩnh mịch, tiếng ve cùng tiếng ếch ồm ộp vang lên không ngừng.

Trong màn đêm, có một bóng người mặc bộ đồ màu đen, lẩn khuất giữa bóng tối, lặng lẽ chạytới gần khu ký túc xá nam. Cuối cùng, kẻ nọ dừng lại ở khoảng sân dưới phòng ký túc xá của Tống Thư Hàng.

“Hẳn là ở đây nhỉ?”

Bóng đen thì thào, rồi hắn nhẹ nhàng nhảy “vèo” một cái lên tới ban công ký túc xá.

Tầng hai của ký túc xá nam cách mặt đất chừng ba mét rưỡi, hơn nữa còn có hàng rào chắn, cộng lại phải cao chừng bốn mét. Vậy mà bóng đen này chẳng cần điểm tựa nào, cứ thế nhảy vọt tới ban công.

Với cái sức bật thế này, nếu đi thi đấu vì nước nhà thì giành được huy chương vàng thế giới chỉ là chuyện trong lòng bàn tay —— không cần chạy lấy đà đã nhảy được bốn mét, dù là vận động viên nhảy cao, nhìn thấy thành thích này chắc cũng phải khóc ròng quỳ lạy.

Đương nhiên, khả năng cao là toàn thể nhân loại trên thế giới sẽ nghi ngờ người này uống thuốc kích thích, hoặc ngầm lắp thứ sản phẩm khoa học kỹ thuật gì trong cơ thể luôn ấy chứ.

Cửa sổ ở ký túc xá nam là kiểu sát đất, đơn giản mà vẫn đẹp.

Người áo đen nọ cảnh giác nhìn chung quanh một hồi, xác định rằng không có ai, rồi mới lấy một lưỡi dao mỏng, cắm vào khe cửa sổ.

Chưa kịp nhìn rõ hắn làm gì thì ổ khóa cửa sổ đã bật ra. Kỹ thuật mở khóa này phải đạt max level rồi ấy chứ.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra rồi lẻn vào phòng. Động tác của hắn uyển chuyển như một con mèo, không hề phát ra tiếng động nào.

Trong phòng, Tống Thư Hàng nằm dang tay dang chân thành hình chữ “đại”, ngủ say như chết.

Sáng nay, vừa phải giúp Dược Sư tiền bối tìm nhà, rồi còn luyện thối thể dịch.

Sau đó thì học quyền pháp căn bản và minh tưởng pháp, trước khi về phòng còn đánh một trận. Hôm nay xảy ra quá nhiều việc, khiến hắn mệt lả người.

Bây giờ, dù có người giáng cho Tống Thư Hàng hai bạt tai thì hắn cũng khó mà tỉnh nổi.

Thân là một tu sĩ, kinh nghiệm và tính cảnh giác của hắn còn quá kém, phải gọi là gà nhất trong đám gà, còn phải rèn luyện nhiều lắm.

Vậy nên, làm một con gà vừa mới đặt chân vào giới tu sĩ, đừng mong hắn có thể tinh tường mọi diễn biến xảy ra chung quanh như những tu sĩ cao thủ khác.

Người áo đen nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng hồi lâu, còn lôi bức ảnh tư liệu của “Tống Thư Hàng” trong đầu mình ra so sánh một lúc, sau đó mới gật đầu xác nhận:

“Đúng rồi, chính là hắn.”

Dường như kẻ này không cảm giác được sự xuất hiện của hắn, việc đột nhập vào đây dễ đến bất ngờ.

Nhưng kẻ áo đen không dám lơ là khinh suất, bởi đàn chủ vô cùng kiêng dè cậu thiếu niên tên “Tống Thư Hàng” này. Trước lúc hành sự còn dặn hắn phải tùy cơ ứng biến. Nếu bị phát hiện thì đừng phân vân gì, cứ trốn thẳng!

Vậy nên, từ lúc vào phòng, người áo đen vẫn duy trì trạng thái vô cùng cẩn thận, còn cố tình nhịn thở.

“Tiếp theo thì… Phong hồn băng châu ở đâu nhỉ?”

Người áo đen quét toàn thân Tống Thư Hàng. Đêm nay, hắn đột nhập vào đây chủ yếu là để tìm con linh quỷ trong truyền thuyết kia.

Căn phòng này không lớn, vậy nên chẳng mấy chốc hắn đã tìm được mục tiêu —— Phong hồn băng châu đang phong ấn linh quỷ, được Tống Thư Hàng đeo như dây chuyền trên cổ, chẳng có chút đề phòng nào.

Người áo đen cảm thấy hưng phấn vô cùng.

“Nhiệm vụ này dễ hơn mình nghĩ, tuyệt quá!”

Hắn mừng thầm trong bụng. Mục tiêu ngủ say như chết, nhìn có vẻ như khó mà tỉnh lại, chẳng giống cao thủ gì cả. Hắn thật sự không hiểu nổi, sao đàn chủ với kiêng dè một kẻ bình thường như thế chứ?

Người áo đen duỗi tay trái, vói về phía phong hồn băng châu trên cổ Thư Hàng.

Bấy giờ, nhìn vào Tống Thư Hàng đang ngủ say, lòng hắn chợt nảy ra một ý.

Nếu lấy linh quỷ về thì chỉ được tính là hoàn thành nhiệm vụ đàn chủ giao phó, rồi nhận được vài phần thưởng.

Nhưng nếu đem cả đầu của Tống Thư Hàng về thì sao?

Không biết chừng, hắn sẽ được lòng đàn chủ, sau đó đạt được tầng công pháp cao hơn!

Chẳng bao lâu sau, hắn sẽ được thăng chức, trở thành thành viên nòng cốt, thành thuộc hạ đắc lực của đàn chủ, đi lên đỉnh cao của cuộc đời, thậm chí có thể đạt được cuộc sống vĩnh hằng như đàn chủ, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn run người.

Người áo đen lật tay phải một cái, lưỡi dao không chuôi trượt ra, kẹp giữa ngón tay. Ánh mắt hắn dậy lên sát ý, lưỡi dao trong tay phải chém về phía cổ họng của Thư Hàng, còn tay trái của hắn thì mò về phía dây chuyền trên cổ mục tiêu.

Chỉ cần lấy được linh quỷ, rồi tay phải cắt một đường là có thể đạt được vinh hoa phú quý rồi!

Kẻ áo đen liếm khóe miệng, lòng mừng khấp khởi về tương lai tươi đẹp đang chào đón.

Ngay khi tay của hắn sắp đụng phải dây chuyền thì hắn chợt thấy cơ thể mình nặng trịch, đầu choáng váng như thể có kẻ nào dùng gậy quấy tung não của hắn vậy. Cơn đau như búa bổ khiến hắn thiếu điều hét thảm.

“Chuyện gì thế này?”

Hắn cắn răng, cố dằn tiếng hét thảm sắp trào ra xuống bụng.

Cùng lúc ấy, trong lòng hắn dậy lên một cảm giác khó nói.

Quả nhiên, ngay sau đó, cơn suy kiệt ập tới, tiếp đó còn có những triệu chứng như bứt rứt, nôn mửa, ngón tay không kẹp nổi lưỡi dao nữa, khiến nó rơi tuột xuống đất.

“Cảm giác này... là trúng độc sao? Chết tiệt, độc ở đâu chứ? Ta trúng từ lúc nào?”

Người áo đen hoảng hốt vô cùng.

Bởi đã từng trải qua những cuộc huấn luyện tàn khốc, nên hắn biết rằng mình đã trúng độc, hơn nữa, loại độc này còn vô cùng đáng sợ, vừa bộc phát thì ‘khí huyết chi lực’ trong cơ thể lập tức bị đóng băng, không thể sử dụng, cơ thể chẳng mấy chốc đã kiệt quệ.

Hắn quay phắt sang nhìn Tống Thư Hàng đang nằm trên giường.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy kẻ đang chìm trong giấc mộng như Tống Thư Hàng chợt nhếch lên một nụ cười gian trá (hay là cười sung sướng?)

Chết rồi!

“Trúng kế rồi!”

Người áo đen vội vàng rút lui. Nhân lúc còn chưa gục ngã, hắn ta vội vàng chạy ra ban công.

“Phụt!”

Sau khi rơi xuống đất, miệng hắn phun ra một búng máu, thấm ướt cả tấm vải che mặt.

Hắn vội vàng lấy một viên thuốc giải độc ra cho thẳng vào miệng, chẳng cần biết là viên thuốc này có tác dụng gì hay không.

Thế nhưng, cảm giác choáng váng không hề giảm đi, thậm chí, cảm giác suy kiệt ấy còn tăng lên. Nhảy khỏi ban công rồi, hắn cảm thấy chân mình mềm nhũn như bị nội thương.

Thuốc giải độc không có tác dụng.

Người áo đen chỉ thấy tâm trí mình dần lú lẫn trước cơn đau dồn dập này, như kẻ say rượu, chẳng còn giữ được sự tỉnh táo thường ngày.

Không được, phải nhanh trở về bên đàn chủ, nhân lúc chất độc này chưa kịp lan ra khắp người, phải về cầu xin đàn chủ cứu mạng.

Nghĩ đến đây, hắn gắng lết thân xác trúng độc, chạy về nơi ở của "đàn chủ".

Đây rõ ràng là một quyết định sai lầm —— nếu còn tỉnh táo, chắn chắn hắn sẽ không đi gặp đàn chủ, bởi hành động này sẽ để lộ nơi ẩn thân của ngài.

Nhưng lúc này, tâm chí hắn đã rối tung lên, bản năng mưu cầu mạng sống khiến hắn chạy về cầu cứu đàn chủ.

…

…

Đàn chủ ở trong một khách sạn gần khu đại học.

Hắn ngồi trên ghế, cố để đầu óc trống rỗng, nhưng lại không ngừng nhớ tới cặp mắt thâm quầng, sắc lẻm của Dược Sư. Đôi mắt đáng sợ đó găm chặt trong đầu hắn, không thể xua đi được.

Nghĩ đến ánh mắt đó thôi mà hắn đã thấy tay chân nhũn ra.

Hắn không dám tới gần Dược Sư, cũng không thể tiếp xúc kẻ gần gũi với Dược Sư như Tống Thư Hàng, từ đó, hắn không thể xác định được, Tống Thư Hàng là "cao nhân", hay "phàm nhân".

Mãi đến khi trời vào khuya, biết Tống Thư Hàng và Dược Sư đã tách ra, dưới sự thôi thúc của cơn thèm khát linh quỷ, hắn sai một tên thuộc hạ mới đào tạo được đi thăm dò Tống Thư Hàng.

Không xác định được thực lực của Tống Thư Hàng, nên hắn không nỡ sai những thuộc hạ tài ba đi, tránh cho bị tổn thất nặng. Để huấn luyện được đám thuộc hạ này đâu phải chuyện dễ, vừa tốn tiền bạc, vừa tốn thời gian.

"Tính ra thì, nếu thành công… hẳn là thuộc hạ của mình phải về rồi chứ nhỉ?"

Đàn chủ nghĩ thầm. Còn nếu thất bại… thì chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Thế giới của tu sĩ tàn khốc hơn thế giới của người thường rất nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Thuộc hạ đã về rồi ư?

Chương 60: Nghĩ mà sợ và... vui mừng

“Vào đi.

Đàn chủ trầm giọng quát một tiếng.

Nhưng phía bên ngoài cửa chỉ “bịch” một tiếng rồi lại lặng ngắt như tờ.

Đàn chủ nhíu mày, với tay lấy một con dao găm từ trong áo ra. Sau đó hắn cẩn thận tới gần cửa phòng, nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo trên cửa.

Ngoài cửa phòng, hắn chỉ thấy thuộc hạ của mình vẫn đứng yên canh gác không nhúc nhích. Phía sau bọn họ cũng không có ai khác.

Đắc thủ rồi ư?

Nhưng trong lòng đàn chủ có cảm giác không ổn, hắn nhanh chóng mở cửa phòng, toàn thân căng thẳng, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Cửa phòng mở ra, thuộc hạ vốn dĩ đang đứng canh gác đột nhiên ngã vào người hắn.

Đàn chủ đưa tay đỡ lấy rồi kéo hắn vào trong phòng.

Hắn lại cẩn thận quan sát ngoài cửa một lần nữa, xác định không còn ai khác.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn nhìn thuộc hạ trong tay mình, nghiêm giọng hỏi.

Vừa dứt lời, đàn chủ chỉ thấy thuộc hạ trong tay mình giật một cái, thân thể co quắp rồi ngã nhào ra mặt đất.

Đàn chủ nhanh chóng đưa tay nhấn vào mạch trên cổ tay thuộc hạ một cái, mạch đã ngừng đập, khí huyết tiêu tán. Đã chết rồi ư? Ngay cả một câu cũng không kịp nói!

Hắn cau mày, kiểm tra thi thể của thuộc hạ.

Trên người thuộc hạ không có bất kỳ vết thương nào, cũng không có dấu vết đánh nhau, chỉ có duy nhất một vết máu tươi trên khăn che mặt.

Đàn chủ cẩn thận dùng lưỡi dao găm đẩy khăn che mặt ra, lập tức thấy mặt tên thuộc hạ kia tái xanh, hai mắt trừng to đầy tơ máu, trong miệng còn có máu tanh chảy ra.

Trong máu lại xen lẫn mùi hôi thối, đàn chủ không sơ ý hít phải, đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Là độc!”

Thuộc hạ của hắn là do trúng kịch độc mà chết, hơn nữa kịch độc này bá đạo đến vô cùng! Độc lại hòa vào máu của thuộc hạ, biến toàn bộ máu của hắn thành máu độc. Hiện tại, máu độc của thuộc hạ lại phát ra mùi, mà mùi này cũng có chứa kịch độc.

Đàn chủ vội vàng nuốt giải độc đan, ngưng tụ chân khí trừ bỏ độc tố trong cơ thể.

Chỉ là độc tố lần hai mà đã mạnh như vậy, vậy thì kịch độc nguyên bản của nó còn kinh khủng tới mức nào đây?

“Tống Thư Hàng kia quả nhiên không phải là người phàm.”

Cái gì mà ‘Sinh viên năm thứ nhất của đại học Giang Nam, vừa mới qua tuổi mười tám, cha mẹ khỏe mạnh, đối đãi ôn hòa với mọi người’ chứ, tất cả đều là tin tức giả cả.

Đặc biệt là ‘đối xử ôn hòa với mọi người’, biết sử dụng kịch độc như vậy thì sao có thể là người có tính cách ôn hòa được?

Những tin tình báo này đều là của thân phận ngụy trang của Tống Thư Hàng sử dụng, có thể khẳng định, đối phương… đang lịch lãm hồng trần.

Mẹ nó… lịch lãm hồng trần tại sao phải làm thật như vậy chứ? Đúng là đậu xanh rau má.

“Chết tiệt, độc này không thể trừ bỏ được!”

Đàn chủ cắn răng, độc tố lại cắm rễ trong cơ thể hắn. E là phải bế quan mới có thể triệt để loại trừ độc tố ra khỏi cơ thể được.

Nhưng hiện tại hắn không có thời gian.

Tên thuộc hạ ngu xuẩn này, trúng độc mà vẫn đi tới đây, đúng là ngu như heo, đây chẳng phải đang dẫn đường cho kẻ thù hay sao.

Nói không chừng Tống Thư Hàng đã đuổi theo hắn để tới nơi này rồi.

Nơi này không nên ở lâu!

Đàn chủ dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại đồ đạc.

Trước khi rời đi, hắn ta đổ một ít hóa cốt dịch lên thân thể dưới chân mình để tiêu hủy thi thể, xóa bỏ chứng cứ.

Sau khi làm xong tất cả, đàn chủ che mặt, nhảy ra ngoài qua cửa sổ khách sạn, lẫn mình trong bóng đêm, nhanh chóng nhảy mấy cái rời xa khách sạn

Kế hoạch có biến, đợi sau khi rời xa nơi này, loại bỏ được kịch độc, hắn ta sẽ nghĩ ra biện pháp khác để tiếp xúc với vị “Tống tiền bối” này, đổi cho được linh quỷ trong tay hắn.

Đêm... còn rất dài

Trong bóng đêm, có người sung sướng, có kẻ buồn rầu, có người thì lại ưu sầu,… Nhân sinh thật muôn màu!

5 giờ sáng ngày 6 tháng 6

Tống Thư Hàng mở mắt, tinh thần căng tràn.

Sau khi vừa mở mắt, hắn đột nhiên nhíu mày lại.

Sau khi trải qua quá trình rèn luyện cơ thể, khứu giác của hắn đã nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều lần, mùi máu tươi thoang thoảng đọng lại trong không khí mãi không tan.

Hơn nữa cửa phòng ngủ lại đang mở, thường thì vào tháng 6, Tống Thư Hàng và ba người bạn cùng phòng tuyệt đối sẽ không mở cửa phòng khi đi ngủ. Vì mùa này đang là mùa lắm muỗi nhất, nếu không muốn hiến thân cho muỗi thì tuyệt đối không thể mở cửa khi ngủ.

“Là ba đứa bọn nó trở về à?”

Tống Thư Hàng đoán thầm.

Nhưng nhìn xung quanh thì lại không thấy bóng dáng đám bạn cùng phòng đâu.

“Có trộm đột nhập ư?”

Trong lòng Tống Thư Hàng bỗng thấy căng thẳng, đây không phải là lần đầu tiên ký túc xá gặp trộm, đặc biệt bọn họ còn ở tầng hai, là nơi mà những tên trộm đặc biệt thích ghé thăm.

Chết rồi, Tống Thư Hàng xoay người nhảy lên, mình thiếu cảnh giác quá đi mất! Trong tủ chứa đồ của hắn có hai mươi mốt phần dược liệu để điều chế “thối thể dịch”, những thứ này có tiền cũng chẳng mua được.

Những dược liệu này mà bị trộm chắc hắn sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh luôn.

Đúng lúc này, ánh mắt Thư Hàng chợt dừng lại trên mặt đất, tại đó có một lưỡi dao không chuôi, sắc bén dị thường, lại còn phát ra hàn quang.

Đây là một lưỡi dao mỏng, không có chuôi. Hẳn là được dùng bằng cách kẹp ở giữa hai ngón tay hoặc là dùng cùng với một bộ công cụ khác. Ngoài ra, muốn sử dụng lưỡi dao như vậy thì phải có kỹ xảo và thủ pháp nhất định, không phải cao thủ thì không thể dùng được. Dao này tuyệt đối không phải dùng để cắt hoa quả, đây là lưỡi dao giết người không thấy máu.

Một tên trộm dù bản lĩnh đến mấy cũng không đủ thực lực để sử dụng hung khí bậc này.

Hơn nữa trong không khí còn tràn ngập mùi máu tươi… đối phương không phải là một tên trộm!

Không phải vì tiền thì chính là mạng người rồi!

Vậy người đối phương muốn giết là ai đây?

Còn có thể là ai được… trong ký túc xá chỉ có mỗi mình mình. Hơn nữa, ba đứa bạn cùng phòng cũng chỉ là sinh viên bình thường, khả năng dùng sát thủ để đối phó với họ là không lớn.

Họa sát thân!

Trong nháy mắt, tim Tống Thư Hàng lại đập nhanh vài nhịp.

Hắn nhặt lưỡi dao trên mặt đất lên, trong đầu có hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ nảy ra, tâm không cách nào bình tĩnh được.

Nghĩ tới ngày hôm qua, lúc mình ngủ say như heo thì có người tới muốn đâm mình một dao là hắn lại thấy kinh hồn táng đảm. Tuy rằng hắn không biết tại sao đối phương không giết mình, nhưng hắn cũng coi như là đã đi một vòng qua quỷ môn quan.

Cho dù đã bắt đầu tu luyện trúc cơ, nhưng hai ngày trước hắn vẫn là một sinh viên bình thường. Đột nhiên có người muốn giết mình, nếu có thể bình tĩnh như những tu sĩ từng trải thì mới là lạ!

Nhưng mà, Tống Thư Hàng chỉ rối loạn trong chốc lát thì đã lặng lẽ tu luyện “Chân ngã minh tưởng kinh”, cố ép bản thân bình tĩnh lại.

“Mình là người được chọn để trở thành tu sĩ thì ngay cả chết cũng không đáng sợ.”

Tống Thư Hàng mở to mắt, ý chí kiên định hơn.

Khi hắn nói ra những lời này, chính là tự cổ vũ bản thân, cũng chính là lúc một tu sĩ đã có giác ngộ, lúc này “Chân ngã minh tưởng kinh” cũng xuất hiện biến hóa, đã tiến thêm một tầng. Chân ngã trong thức hải phát ra khí tức siêu phàm thoát tục. Đây là lúc tu chân giả một lần nữa nhận thức được rằng, chính mình không còn là người bình thường nữa mà đã trở thành một tu sĩ!

Khi mở mắt ra, Tống Thư Hàng sờ lên trái tim mình.

Tim đập nhanh hơn trước một chút, nhưng không phải là sợ hãi hay e ngại.

Đây là một loại cảm giác sung sướng phát ra từ nội tâm!

Khi bị đối phương ám sát, gặp phải cảm giác tử vong đã cho hắn cảm giác… rất có ý nghĩa!

Cho dù đúng là hắn bị ám sát. Nhưng chuyện này sẽ không thể nào xảy ra ở sinh viên bình thường được. Chính “kịch bản” trong chuyện này đã làm cho hắn có cảm giác thư giãn, vui sướng.

Trong phút giây đó, Tống Thư Hàng thật sự hoài nghi không biết có phải sợi gân nào trong đầu mình bị mát dây rồi hay không.

“Nếu như là muốn lấy mạng mình... thì chắc hẳn kẻ đã điều tra về mình không thể thoát khỏi liên quan trong vụ này rồi.”

Trong lúc Tống Thư Hàng suy tư, ngón tay giữa lại miết nhẹ lưỡi dao kia. Lưỡi dao chuyển động qua lại giữa những ngón tay hắn trông giống như cánh bướm đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Khi biết được được có người đang thu thập tin tức về mình từ chỗ Gia Cát Nguyệt, hắn đã suy nghĩ về thân phận của đối phương.

“Có thể loại trừ bọn lưu manh ở ngoài trường. Dù sao thì bọn chúng cũng chỉ là học sinh bình thường, hơn nữa lại đang sinh hoạt trong xã hội pháp luật. Không thể nào chỉ vì một xung đột nhỏ mà đi thuê cả sát thủ được. Nếu như đám lưu manh nào cũng làm vậy thì thế giới này loạn từ lâu rồi.

Khả năng kẻ theo đuôi Dược Sư cũng không lớn. Phần lớn người đi theo Dược Sư đều là người có chuyện muốn nhờ hắn giúp đỡ. Trừ khi là người có tính cách cực đoan mới định bắt cóc, uy hiếp Dược Sư. Nhưng loại khả năng này không nhiều lắm.”

“Loại trừ hết... thì cũng chỉ có việc của Vũ Nhu Tử”

Tống Thư Hàng lôi dây chuyền của mình ra, nhìn viên phong hồn băng châu kia.

Từng đợt hàn khí lạnh lẽo phát ra từ băng châu, làm cho đầu hắn càng thêm tỉnh táo, tư duy linh hoạt, đại não mở rộng.

Chương 61. Chào cậu, tôi là Tống Thư Hàng!

Trên đường trở về sau khi bắt linh quỷ, Vũ Nhu Tử từng nói với Tống Thư Hàng rằng năm ấy cha của cô chỉ phong ấn một con linh quỷ trong Quỷ Đăng Tự. Vậy mà khi Vũ Nhu Tử hàng phục linh quỷ thì lại có hẳn hai con.

Linh quỷ không sinh con, vậy con linh quỷ mới kia là từ đâu ra?

Chẳng lẽ hai con linh quỷ này, một giới tính nam, một giới tính nữ, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, thành thử nảy sinh tình yêu câấm kị trong giới ma quỷ ư?

Hoặc là, có kẻ cố tính nhét linh quỷ vào Quỷ Đăng Tự để nuôi dưỡng.

Nếu là trường hợp đầu tiên thì không có gì phải lo.

Nhưng nếu là trường hợp thứ hai thì lớn chuyện rồi!

Theo tình hình hiện giờ, xem chừng trường hợp hai dễ phát sinh hơn.

“Nếu là cái trường hợp sau thì kẻ đó muốn lấy lại linh quỷ từ tay mình sao?”

Tống Thư Hàng chợt ngộ ra

Lấy lại xong thì tiện thể giết hắn luôn?

Thế giới của tu sĩ thực tàn khốc.

Bởi họ có được thứ sức mạnh vượt trội, nên những quy luật phàm tục khó mà trói buộc chúng tu sĩ được.

Thứ có thể trói buộc họ, hẳn là chỉ có đạo đức, luân lý, và điểm giới hạn của mỗi "con người". Khi bản thân tu sĩ không còn quan niệm về đạo đức hay luân lý thì chẳng còn gì trói buộc được họ nữa, khi ấy, tu sĩ có thể làm bất cứ chuyện gi.

Giết chóc, bạo lực, áp bức, coi mạng người như rơm rác, thỏa thuê tàn phá... Tất cả những việc ấy tạo nên một thế giới hiểm ác và tàn khốc của các tu sĩ.

Ngươi lấy bảo vật của ta, ta giết cả nhà ngươi. Những tu sĩ tà phái cực đoan thực sự có thể hành động như thế.

Tống Thư Hàng còn chưa thăng tới trúc cơ mà đã phải tiếp xúc với cái khía cạnh tàn khốc ấy rồi.

"Đương nhiên, còn một trường hợp cuối cùng."

Tống Thư Hàng cầm "Phong hồn băng châu" trên tay, trường hợp cuối cùng chính là, có kẻ nổi lòng tham tài, trước đây hắn không che giấu phong hồn băng châu kỹ, nên rất có thể, trong lúc hắn lơ là, có kẻ gian ác nào từng nhìn thấy Băng Châu. Do đó, kẻ ấy muốn giết người cướp của.

Nếu thật là vậy thì đứng dưới góc độ của người bị hại, kẻ này càng đáng chết.

"Nhưng kẻ nọ đã vào phòng, thậm chí còn mò tới bên giường của mình, vậy tại sao vẫn chưa ra tay chứ?"

Lưỡi dao rơi sát giường, không thể nào có chuyện đã tiếp cận được mục tiêu mà lại trắng tay ra về được.

"Chẳng lẽ có người bảo vệ mình ư?"

Tống Thư Hàng nhớ tới cái mùi máu thoang thoảng kia.

Là Dược Sư tiền bối asao?

Cất kỹ lưỡi dao mỏng này, Tống Thư Hàng định tranh thủ lúc chưa lên lớp thì ghé qua chỗ Dược Sư một chút.

Hắn có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi tiền bối.

Hơn nữa, hắn còn muốn thỉnh giáo cách để "đề cao cảnh giác" và "che giấu bảo vật".

****

Rửa mặt xong, Tống Thư Hàng vội vã mặc quần áo, bỏ cả bữa sáng, hớt hải chạy ra khỏi trường.

Lúc đi khỏi ký túc xá nam, hắn nhìn thấy phía xa xa có một bóng dáng cao to đang vẫy vẫy tay với mình.

“Thư Hàng.”

Bóng dáng kia càng lúc càng gần, người này chính là Nam Hạo Mãnh, thanh niên to con bị Tống Thư Hàng đánh tới tấp tối qua.

Tống Thư Hàng dừng chân lại, nhìn anh ta với vẻ nghi hoặc.

“Tôi tìm được kẻ đang điều tra tin tức về cậu rồi này.”

Sau khi lại gần Thư Hàng, Nam Hạo Mãnh mới nói nhỏ.

Tống Thư Hàng thoáng giật mình:

“Năng suất thật đấy, nhanh hơn cả tôi nghĩ nữa.”

Mới chỉ trong một đêm thôi mà?

“Đúng rồi, sống trong cái thời đại như vũ bão này, nếu cậu không gia tăng năng xuất thì sẽ bị thế giới đào thải đấy.”

Nam Hạo Mãnh phán cho một câu vô cùng triết lý, nhưng nhìn cái ngoại hình đô con này, ghép vào cái sự triết lý ấy lại có gì đó sai sai.

Thực ra, việc điều tra tin tức Thư Hàng muốn cũng thuận lợi ngoài dự kiến của Nam Hạo Mãnh. Anh ta chỉ ra lệnh cho hai tên lưu manh đi tìm người Tống Thư Hàng cần, vậy mà chẳng bao lâu sau, hai tên đó đã báo tin về.

Cũng tại sau cái đêm bị Tống Thư Hàng tẩn cho bầm dập, hai người đó cũng thầm tìm hiểu thông tin về Tống Thư Hàng. Vậy nên, với những lượng tin tức cơ bản đã nắm được, họ dễ dàng khoanh vùng mục tiêu với tốc độ cực nhanh.

“Kẻ đó là ai thế?”

Hiện tại đúng là lúc Tống Thư Hàng cần tin tình báo này.

“Là một sinh viên ở trường chúng ta, năm hai, khoa Tài Vụ, học nội trú. Phòng ký túc của kẻ đó cách đây không xa, muốn qua xem thử không?”

Nam Hạo Mãnh trả lời.

Tống Thư Hàng nhíu mày, không phải người lạ mà là sinh viên trường mình sao?

Nhưng rồi hắn ngộ ra, kẻ muốn có tình báo của mình đương nhiên sẽ không ngu đến độ lộ mặt trực tiếp rồi. Thời đại bây giờ, chỉ cần trả tiền là có thể dễ dàng sai khiến người khác thu thập thông tin hộ mình.

Người sinh viên kia hẳn là một trong những kẻ được thuê rồi.

Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ:

“Vẫn còn sớm, chúng ta qua xem đi.”

Nói đến đây, hắn thầm siết tay thành quả đấm.

****

Tại ký túc xá nam của khoa Tài Vụ.

Được một ngày hiếm hoi Lâm Đào dậy sớm. Hai hôm nay cậu chàng vô cùng vui vẻ, sáng hôm trước có tên nhà giàu rửng mỡ, cho cậu một khoản tiền tương đương với phí sinh hoạt một năm, nhờ cậu điều tra một sinh viên ở đại học Giang Nam có tên Tống Thư Hàng.

Kẻ đó nói, dạo này con gái mình bám rịt lấy cái người tên Tống Thư Hàng đó, hắn có chút lo lắng, nên nhờ Lâm Dào điều tra chút thông tin cá nhân của cậu Tống Thư Hàng nọ.

Lâm Đào vừa nghe là biết thừa người nọ nói dối —— nhưng nể mặt người ta cho mình nhiều tiền thế, cứ coi như là nói thật cũng chẳng sao.

Ai mà chẳng yêu tiền chứ, hơn nữa việc thu thập chút thông tin về một người cùng trường quá là đơn giản. Vậy nên, cậu nhận tiền rồi đi kiếm cả tá tin tức về Tống Thư Hàng.

Đột nhiên được một khoản tiền như thế, hai ngày nay Lâm Đào cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bỗng nhiên, có tiếng ai gõ cửa vang lên.

“Xin hỏi, bạn Lâm Đào có ở phòng này không?”

Có giọng một cậu thanh niên rất dịu vang tới, chỉ nghe thôi đã khiến người ta cảm thấy thân thiết.

“Sớm thế này, ai tìm mình thế nhỉ?”

Lâm Đào có chút nghi hoặc, nhưng vẫn quyết định mở cửa.

Vừa mở cửa ra, Lâm Đào liền thấy tầm mắt bị chặn cứng. Một người đàn ông lực lưỡng, cao chừng hơn hai mét, lạnh mặt đứng chắn trước cửa, tỏa ra khí thế ngùn ngụt khiến cậu ta giật nảy mình.

Cậu chỉ muốn đóng cửa ngay lập tức.

“Cậu là Lâm Đào đúng không?”

Giọng nói thân thiết kia lại vang lên.

Bấy giờ, Lâm Đào mới nhận ra, bên cạnh gã đô con còn một người thanh niên hiền lành khác.

Sau khi thấy người nọ, Lâm Đào thoáng thả lỏng rồi đáp:

“Tôi đây, cậu tìm tôi có việc gì?”

“Chào cậu, tôi là Tống Thư Hàng.”

Vẻ hiền lạnh trên gương mặt Tống Thư Hàng lặn mất tăm.

Tống Thư Hàng, tên này nghe quen thế nhỉ?

Ôi cái đệch, đây chẳng phải là cái tên mà gã nhà giàu rửng mỡ muốn nhờ mình điều tra sao?

Lâm Đào nhận ra điểm bất thường, cậu nhanh chóng rụt về sau, toan đóng cửa.

Nhưng Tống Thư Hàng đã vươn tay, nhẹ nhàng ấn lên cửa một cái:

“Có vẻ như bạn Lâm Đào đây biết tôi rồi nhỉ.”

Sau đó, Lâm Đào nhận ra, mình không tài nào đóng cửa được.

Cậu chàng hoảng hốt không thôi, cái sức khỏe kinh khủng gì thế này. Nhìn đâu có to con, vậy mà người này chỉ đặt nhẹ tay lên cửa thôi cũng khiến cậu không tài nào nhúc nhích được cánh cửa này, dù cho dùng hết sức bình sinh, thậm chí còn đu cả người lên mà vẫn không hề có tác dụng.

“Thấy cậu phản ứng thế này thì tôi biết mình không tìm lầm rồi. Lâm Đào, cậu muốn nói chuyện với tôi hay nói chuyện với quả đấm của tôi đây?”

Tống Thư Hàng gằn từng chữ một cách vô cùng lich sự —— dù là người lành tính như hắn thì cũng sẽ giận điên lên, bởi kẻ làm lộ tình báo này suýt nữa thì đã gián tiếp hại chết hắn.

Chính vì những tin tức bị rò rỉ này, mà hắn, bạn bè và người thân của hắn, đều rất có thể sẽ gặp phải nguy cơ bị giết! Nếu đến thế mà còn không giận thì hắn chính là chúa cứu thế từ bi và bác ái rồi.

Trong một thoáng, Tống Thư Hàng rất muốn đánh cho kẻ này tàn tật suốt đời.

“Cậu đừng có làm bừa, đang ở trường đấy. Nếu cậu làm bừa thì chẳng ai được yên đâu.”

Lâm Đào vội vàng nói

“Cám ơn cậu đã nhắc.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy bạn Lâm Đào à, bạn có chắc chắn là cả đời này bạn không ra khỏi trường hay không?”

Chỉ cần mày vừa bước khỏi trường là sẽ phải nói chuyện với quả đấm của tao ngay.

Lâm Đào không ngốc, cậu đương nhiên hiểu được ẩn ý đó.

“Chúng ta kiếm chỗ nào nói chuyện đi, tôi cam đoan sẽ khai hết những gì tôi biết.”

Lâm Đào cười khổ, tham lam đúng là cái tội mà.

Tống Thư Hàng buông tay ra, rồi đi về phía sân thượng.

Lâm Đào chỉ muốn đóng sầm cửa lại rồi tìm giáo viên cầu cứu. Nhưng khi lặng lẽ nhìn gã đô con trên hai mét kia, cậu chỉ biết âm thầm nuốt nước miếng trong run rẩy.

Chương 62. Đúng rồi, tôi gài hàng anh đấy!

Lâm Đào biết sẽ có lúc mình buộc phải bước chân khỏi trường, khi ấy, cái gã đô con kia sẽ tìm đến mình, rồi sẽ cho mình biết cảm giác nói chuyện với cái nắm đấm to hơn niêu cơm ấy là như thế nào. Còn mình thì chỉ biết đặt trước một cái giường bệnh cạnh cửa sổ, thoáng gió, ở trong bệnh viện quen, trước khi đi nói chuyện với cái nắm đấm ấy.

Thành thử ra, cậu sợ, sợ nên đành cười khổ theo chân Tống Thư Hàng và Nam Hạo Mãnh tới sân thượng.

Mấy đứa bạn cùng phòng đứng sau dù rất tò mò, nhưng nhìn cái thân hình của Nam Hạo Mãnh xong thì chẳng đứa nào dám hỏi nhiều, sợ bị cuốn vào chuyện rắc rối của Lâm Đào.

Dù có lòng, nhưng lại không có sức mà giúp.

…

…

Sân thượng bên này cũng giống bên ký túc xá của Tống Thư Hàng, đều có khóa, và Tống Thư Hàng thì không có chìa khóa...

Nhưng chẳng sao, đây đâu phải ký túc xá của hắn đâu.

Cho nên, dưới hai cặp mắt trợn tròn của Nam Hạo Mãnh và Lâm Đào, Tống Thư Hàng thò tay qua cầm lấy nắm cửa rồi giật ra một cách dễ dàng. Kế đó, cửa sân thượng, kèm cả phần đinh ốc cố định đều bị dỡ khỏi tường.

Nhẹ nhàng như bứt một cái lá cây.

Cái này đâu phải là “khỏe” thôi đâu, mẹ nó, khủng long bạo chúa đội lốt người à.

Lâm Đào không khỏi rùng mình.

Bước tới sân thượng, Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi:

“Nào, giờ thì nói cho tôi biết, ai yêu cầu cậu điều tra tôi hả?”

“Tôi không biết người đó.”

Lâm Đào cười khổ, quả nhiên Tống Thư Hàng tới để hỏi chuyện này mà. Đây là chuyện mà cậu không muốn đụng tới nhất, bởi cậu không biết câu trả lời!

Cậu vừa dứt tiếng thì đã thấy Tống Thư Hàng đanh mặt lại.

Lâm Đào vội vàng cứu chữa, cậu cố vắt óc ra mà nói:

“Đợi chút, tôi nhớ mang máng ngoại hình của người đó. Cao hơn tôi chừng một cái đầu, chắc khoảng 1m83, ừm, khá gầy, cánh tay rất dài, dài hơn người thường rất nhiều, như tay vượn ấy. Đeo kính râm to bản nên tôi không thấy được cả khuôn mặt, môi dày như khúc lạp sườn bị sưng.”

“Còn gì nữa không?”

Vẻ mặt Tống Thư Hàng như núi lửa sắp chực chờ phun trào.

“Có! Dù kẻ nọ cố tình che giấu, nhưng tôi vẫn nhận ra được khẩu âm của người này giống cái vùng ở giữa thành phố J và khu Giang Nam. Hồi bé tôi sống ở đó, nên nhạy với cái giọng đấy lắm.”

Lâm Đào vội vàng nói.

Vùng ở giữa thành phố J và khu Giang Nam, chẳng phải là khu La Tín sao.

Quả nhiên là vì “linh quỷ” à? Tống Thư Hàng đã có thể xác định được.

“Ngoài những chuyện đó thì tôi không biết gì hết. Hơn nữa tôi cũng không để lộ nhiều chuyện của cậu, chỉ báo chỗ ở, rồi mấy người bạn tốt, mấy người thân trực hệ. Mấy tin đấy bạn học của cậu đều biết, còn tìm được trên website của trường nữa. Những tin khác tôi không điều tra được từ website, đúng rồi, đây là thù lao mà người đàn ông đó cho tôi, giờ tôi trả cậu hết này...”

Lâm Đào sốt sắng rút tấm séc từ trong túi áo ra, mong Tống Thư Hàng tha thứ.

Nhìn số tiền trên séc, chút lý trí còn sót lại trong Tống Thư Hàng cũng gãy nốt.

Chỉ vì chút tiền này mà cậu ta báo hết mọi tin tức về hắn cho một người xa lạ, khiến hắn suýt bị giết, thậm chí... Nếu không nhanh chóng giải quyết việc này, bạn bè và người thân của hắn đều sẽ gặp nguy hiểm.

Chết tiệt!

Tống Thư Hàng túm cổ Lâm Đào, kéo sát lại phía mình, tay phải cuộn thành quyền rồi đấm thẳng vào mặt cậu ta một cú.

Đây là chiêu bị cấm trong quyền pháp, có tên Vì Tình Bạn Mà Hủy Dung Nhan!

Lâm Đào bị đánh ngã vật ra, miệng phun máu, kèm theo mấy cái răng gãy.

Bị đánh xong, mặt cậu ta sưng vù lên.

Đấy là Tống Thư Hàng còn rút lại phần lớn lực đánh rồi, không thì một quyền giận dữ của Tống Thư Hàng thừa sức khiến Lâm Đào thành kẻ tàn tật suốt đời.

Giờ chỉ đánh sưng mặt, gãy mấy cái răng đã là Tống Thư Hàng kiềm chế lắm rồi.

Lâm Đào bị đánh cho choáng váng, mãi một lúc sau mới khóc lên đau đớn. Nhưng do mặt sưng vù, lại thêm gẫy răng, nên tiếng khóc này nghe dị dị như đang nỉ non.

“Từ giờ về sau, tốt nhất là cậu hãy quên hết mọi tin tức của tôi đi. Nếu không, lần sau không đơn giản chỉ là một đấm thôi đâu.”

Tống Thư Hàng lau vết máu trên tay.

“Còn cái mặt và đống răng gãy đó thì tự cậu tìm cách giải thích đi. Tự mình đánh mình cũng được, mà do ngã dập mặt cũng được. Tóm lại, đừng có để dính tới tôi nữa. Mong rằng sau này chúng ta sẽ không gặp nhau.”

Không có lần sau đâu. Nếu có, Tống Thư Hàng thật sự không thể bảo đảm rằng mình có làm ra hành vi quá khích nào không. Dù là Phật thì cũng nhịn ba lần thôi chứ nhỉ?

Tống Thư Hàng cùng Nam Hạo Mãnh rời đi.

Bỏ lại Lâm Đào trơ trọi nằm khóc trên sân thượng, tấm séc rơi trên sàn. Không biết số tiền trong séc có đủ để làm lại răng không? Giờ tiền đi nha sĩ đắt lắm đấy.

...

...

“Tôi nói này, Thư Hàng, cậu không sợ Lâm Đào đi báo với ban giám hiệu là cậu đánh nó, sau đó thì trường học sẽ buộc thôi học gì gì đó hay sao?”

Nam Hạo Mãnh đột nhiên nghĩ linh tinh.

“Ừm, không sợ.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đến lạ.

Không hiểu sao, cái vẻ bình tĩnh ấy của hắn khiến Nam Hạo Mãnh có linh cảm xấu.

“Bởi tôi chắc chắn sẽ không thừa nhận rằng mình đánh cậu ta. Hơn nữa...”

Tống Thư Hàng quay sang nhìn Nam Hạo Mãnh.

“Anh cho rằng tôi gọi anh đi cùng để làm gì?”

“Là sao? Chẳng phải là nhờ tôi dẫn cậu đến tìm nó à?”

Nam Hạo Mãnh cảm thấy có gì đó quái quái.

“Anh nói xem, anh với tôi, ai dễ gây chú ý hơn?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nam Hạo Mãnh hét lên:

“Cậu gài hàng tôi?”

“Đúng, tôi gài hàng anh đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi nói tiếp.

“Thấy khó chịu thì đánh tôi nè?”

Đánh cái con mẹ mày, nếu đánh thật thì tao chỉ có nước bị mày đánh thôi chứ làm gì được đánh mày?

Nam Hạo Mãnh nghiến răng nghiến lợi, xoay người chạy về phía sân thượng. Hắn thấy mình cần phải đe dọa cái thằng nhãi Lâm Đào kia thêm, để nó khỏi nóng máu mà làm chuyện điên rồ.

****

Trên bầu trời, ông mặt trời vật vã bò lên cao, rồi vô tư rắc ánh nắng và nhiệt độ nóng bỏng xuống trần gian. Thực ra thì dưới cái nóng như thế này, ai nấy đều chỉ mong ông nghỉ dưỡng một hai ngày cho các cháu được nhờ.

Nhân lúc chưa phải lên lớp, Tống Thư Hàng qua chỗ Dược Sư.

Hắn có nhiều điều cần thỉnh giáo Dược Sư tiền bối.

Hiện giờ, dừng một chiếc Santama cổ lỗ sĩ đậu trước cửa tiểu viện năm tầng độc đáo kia. Chính là cái loại mà mười mấy năm trước hay được dùng để đưa đón học sinh. Chính là cái loại biến mất khỏi thị trường do không còn đảm bảo chất lượng ấy.

Giờ mà còn có người đi xe này à? Tống Thư Hàng còn nghĩ là loại xe này không được phép lưu hành nữa chứ.

“Có khách sao?”

Hắn nghĩ thầm, tay lại lấy chìa khóa để chuẩn bị mở cửa.

Bấy giờ lại có người mở cửa trước.

Một cô gái có mái tóc ngang vai bước ra, dáng người cô nhỏ nhắn, chỉ chừng 1m5, nhưng khí thế rất mạnh, từng bước đi đều oai phong như lão hổ tuần sơn.

Cô đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng, rồi đi tới bên chiếc Santama, mở cốp rồi lấy một lò luyện đan chừng một mét vuông ra.

Sau đó, cô giơ chân, đạp mạnh vào cái lò luyện đan một cái, cái lò đáng thương rên ù ù đầy bi thảm.

Hình như tâm trạng cô nàng không được thoải mái lắm, tính tình cũng có vẻ không được tốt.

“Thanh phẫn nộ đạt ngưỡng tối đa rồi ấy nhỉ.”

Tống Thư Hàng có chút run sợ, cảm thấy mình nên né cái cô này đi.

Đương lúc Tống Thư Hàng định lặng lẽ vào tìm Dược Sư thì phía sau hắn bỗng nhiên vang lên những âm thanh quái dị.

Cái lò luyện đan bỗng phồng lên như được bơm hơi, loáng một cái, nó đã lớn bằng cả cái xe rồi.

Đá một cái đá cho to luôn ấy hả?

Hay là phép nén vật đây?

Sở hữu muôn vàn đạo pháp, hết thảy thần thông, chỉ có thần thông mình không nghĩ ra được, chứ không có thần thông nào là không có. Ấy chính là tu sĩ!

Chương 63. Giang Tử Yên!

“Sẽ có một ngày, mình cũng sẽ thi triển thuật pháp giống các tiền bối nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Bấy giờ, cô nàng tóc ngắn dang tay ra, ôm một phần của lò luyện đan, cô bước thử hai bước rồi nhíu mày.

Rầm!

Cô đặt lò xuống, quay lại nhìn Tống Thư Hàng.

“Tống Thư Hàng hả?”

Cô nhíu mày.

“Giúp ta khiêng với, ra tay giúp mấy cô nàng xinh đẹp là chuyện cánh đàn ông phải làm mà!”

“Cô biết ta à?”

Tống Thư Hàng hỏi, rồi đi lên nâng lò giúp cô nàng.

Lò luyện đan không nặng, nhưng hơi to, nên một người khó mà nâng hết, hai người khiêng thì thoải mái hơn.

“Đừng hỏi mấy câu ngu ngốc thế chứ. Đáng lẽ ngươi phải liếc mắt một cái là lập tức nhận ra mối liên hệ thân mật giữa ta và Dược Sư, sau đó lại nghĩ ngay đến việc ta biết ngươi qua Dược Sư mới đúng chứ.”

Cô nàng bình tĩnh nói.

Ai mà liếc mắt một cái là lập tức nhận ra mối quan hệ thân mật giữa cô và Dược Sư được chứ?!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, rồi nói:

“Mối quan hệ thân mật? Cô là đạo lữ của Dược Sư tiền bối sao?”

“Không, tạm thời thì ta vẫn là đệ tử của hắn. Giang Tử Yên là tên ta đang dùng, chí ít trong ba mươi năm tới, ta sẽ không đổi tên.”

Dường như khi Tống Thư Hàng nhắc đến hai chữ “đạo lữ”, tâm tình của cô nàng vui vẻ hơn một chút.

“Nghe Dược Sư nói, hắn muốn chạy đến khu Giang Nam làm nghiên cứu, ta đành chuyển lò luyện đan qua. Người như hắn ấy, lúc cắm đầu vào nghiên cứu rồi là chẳng để ý gì nữa, cần có người ở bên chăm sóc, sửa sang đầu tóc, sửa sang quần áo, dặn dò nhắc nhở hắn tu luyện, ăn cơm đúng giờ.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thế mà đã đến tầng ba, đây là phòng luyện đan tạm thời của Dược Sư.

Sau khi cửa mở, Tống Thư Hàng nhìn thấy căn phòng được trang hoàng rực rỡ lên hẳn.

Và cả một Dược Sư tiền bối cũng... rực rỡ hẳn lên.

Không còn cái phong cách bù xù như mấy tên dở hơi nữa, Dược Sư tiền bối của hiện tại, nên hình dung thế nào nhỉ?

Trước hết là kiểu tóc, cái bộ tóc như sét đánh đã được tết hết lại, nhưng mà lại là kiểu tết...chổng ngược trên trời!

Hơn nữa còn bị chia ra thành chừng hai mươi cái bím tóc chổng ngược như thế, nom giống hệt bờm sư tử. Mỗi bím tóc lại đeo một thứ trang sức đáng yêu nào đó.

Thú thực, Tống Thư Hàng cảm thấy thà để nguyên kiểu đầu sét đánh còn hơn.

Quầng thâm vẫn còn, nhưng không phải thâm tự nhiên nữa mà là thâm do trang điểm!

Bởi Tống Thư Hàng thấy rõ, khi Dược Sư chớp mắt, cạnh quầng đen sẽ lấp lóe ánh gì đấy, chắc là ánh nhũ của phấn mắt.

Dạ dày Tống Thư Hàng thoáng biểu tình, nó run rẩy đòi nôn.

Hắn cảm thấy cái ngoại hình hiện giờ của dược dư còn không bằng trước kia —— Dược Sư bù xù còn đẹp trai hơn Dược Sư hiện tại, đúng là làm con người ta xấu đi mà.

Chẳng nhẽ Giang Tử Yên sợ Dược Sư đẹp trai quá thì sẽ bị người khác giật mất sao?

Cô nàng hoàn toàn có thể yên tâm, với cái vẻ ngoài bù xù như hồi trước, làm gì có cô gái nào thích hắn chứ.

Thấy Tống Thư Hàng, Dược Sư cười nói:

“Ồ, Thư Hàng tiểu hữu tới rồi. Tính toán thì cũng đến lúc ngươi tới thật.”

“A, tiền bối, ngài biết rằng sáng nay ta sẽ qua sao?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

“Ha ha, đương nhiên. Đêm qua, có chuyện gì xảy ra cạnh ngươi đúng không?”

Dược Sư bày ra vẻ mặt bí hiểm.

Quả nhiên, người bảo vệ mình đêm qua là Dược Sư tiền bối.

Tống Thư Hàng thầm khẳng định như vậy, sau đó đáp:

“Đúng thế, đêm qua có người lẻn vào nơi ở của ta. Sau đó, kẻ nọ để lại một lưỡi dao không chuôi. Ta còn ngửi được thoang thoảng mùi máu, cảm thấy có điều bất thường.”

Nói rồi, hắn lấy lưỡi dao mỏng tang kia cho Dược Sư xem.

Dược như nhận lấy lưỡi đao, nhìn thoáng qua rồi trả lại Thư Hàng. Sau đó, hắn híp mắt hỏi:

“Ngươi cho rằng, kẻ đột nhập đêm qua muốn làm gì?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ta nghĩ tới rất nhiều trường hợp, nhưng trường hợp khả thi nhất chính là... kẻ nọ muốn xử lý ta.”

Giang Tử Yên đứng bên cười nói:

“Còn chưa ngốc đến độ vô phương cứu chữa.”

“Ngươi đoán đúng, trên dưỡi dao này nồng nặc mùi máu tươi, còn có oán niệm của người chết. Kẻ cầm đao là người thường xuyên giết chóc. Thực ra, ta không định khiến ngươi tiếp xúc với sự tàn khốc của thế giới tu sĩ sớm như vậy, nhưng đây chính là bộ mặt thật của thế giới tu sĩ, nguy cơ không chỉ nằm ở thiên kiếp, thiên tai mà còn có cả nhân họa. Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có cảm nhận gì với việc mình bị ám sát?”

Dược Sư mỉm cười hỏi.

Cảm nhận ư?

Cảm nhận nhiều lắm. Lúc ấy, lòng hắn ngổn ngang với hàng tá suy nghĩ, vở nào, sách nào cũng không chứa đủ những ý nghĩ ấy!

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một chốc, rồi đáp:

“Nói thật thì ban đầu ta có hơi sợ. Cảm thấy mình quá thiếu cảnh giác, kẻ địch mò đến tận giường mà chẳng cảm nhận được gì. Ấy là một trong những nguyên nhân ta tới tìm tiền bối, ta muốn mình trở nên cảnh giác hơn.”

Chần chừ một chút, hắn lại ngượng ngùng nói tiếp:

“Nhưng sau đó, lại có phần... hưng phấn.”

“Hứng phấn? Ha ha ha ha.”

Dược Sư cười lớn.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đúng là một kẻ kỳ quái.”

Bị ám sát mà còn thấy hưng phấn, đúng là kỳ quái thật.

“Quái nhân.”

Giang Tử Yên phụ họa.

Dược Sư cười xong lại bắt đầu giải thích:

“Hôm qua, ta đã lặng lẽ lập một trận pháp nhỏ trên người ngươi. Xin lỗi vì chưa có sự đồng ý của ngươi mà ta đã động tay động chân. Trận pháp kia có một vài khả năng phòng ngự, nó sẽ phản ứng khi cảm giác được lực tấn công của tu sĩ. Hơn nữa, trong trận pháp còn có một loại thuốc được ta đặc biệt điều chế. Nhắc nhỏ là, thứ thuốc ấy từng là thứ thuốc mà ta vô cùng đắc ý. Khụ...”

Dược Sư có chút ngượng ngùng, lén lập trận pháp lên người Thư Hàng vốn là chuyện không ổn, dù rằng hắn có ý tốt muốn bảo vệ tiểu hữu này.

“Đêm hôm qua, trận pháp này bị người khác kích hoạt, thuốc cũng tràn ra.”

Kẻ có thể kích hoạt trận pháp, chỉ có thể là tu sĩ, hơn nữa còn có ý đồ công kích.

“Thật ra, ta từng nghĩ rằng chắc trận pháp đó chẳng bao giờ được dùng đến. Ta cho rằng, những kẻ lén lút theo sau ta sẽ có chút lý trí, nhưng có vẻ như ta đã đánh giá cao bọn chúng. Chúng chẳng khác nào chó điên, chỉ thích cắn lung tung. Xin lỗi Thư Hàng tiểu hữu, khiến ngươi gặp chút rắc rối nhỏ.”

Dược Sư cho rằng, kẻ ra tay với Thư Hàng những lũ bám đuôi mình. Ngoài lũ đó ra, Dược Sư không thể nghĩ được có tu sĩ nào sẽ đi tấn công một tên gà con của giới tu chân như Thư Hàng.

Giang Tử Yên mỉm cười, nói tiếp:

“Nhưng không sao, kẻ hôm qua lẻn vào phòng ngươi sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.”

Tức là, tên sát thủ kia đã tèo rồi hả?

“Ngươi có thấy chuyện này quá tàn nhẫn không, Thư Hàng tiểu hữu? Nhưng đó chính là thế giới của tu sĩ. Ta biết ngươi là người lương thiện... là người tốt. Nhưng đừng lương thiện và nhân từ với kẻ thù của mình. Đây là lời khuyên với tư cách một tiền bối.”

Dược Sư nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng là người tốt, điều này có thể thấy rõ qua chân ngã minh tưởng kinh. Vậy nên, Dược Sư có phần lo lắng, hắn sợ Thư Hàng sẽ mềm lòng với kẻ địch, như thế thì dễ sẽ hại mình, hại người.

Làm người tốt là tốt, nhưng tốt một cách ngu ngốc thì sẽ thành nguy hiểm.

“Tiền bối cứ yên tâm đi. Dù ta là người tốt, nhưng ta không phải chúa cứu thế với tấm lòng bác ái muốn cứu rỗi thế giới. Ta nghĩ rằng, đối với kẻ địch thì cái chết là kết cục tốt nhất của chúng.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời rất nghiêm túc.

Giang Tử Yên lại nói:

“Ngươi đúng là quái nhân.”

Dược Sư mỉm cười gật đầu, một người tốt quá đáng sẽ khiến người khác đau đầu, nhưng một người tốt biết biến báo thì đúng là dễ chịu.

“Hơn nữa, hôm qua cũng nhờ Dược Sư tiền bối mà ta mới giữ được mạng.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thực ra, kẻ đột nhập tới ám sát ta, ngoại trừ là một trong những kẻ theo dõi Dược Sư tiền bối ra thì rất có thể còn là kẻ khác, kẻ ấy đến vì thứ này đây.”

Tống Thư Hàng lấy dây chuyền đeo phong hồn băng châu ra.

“Đây chính là linh quỷ mà ta giúp Vũ Nhu Tử bắt vào hôm trước.”

Chương 64. Trong tầm kiểm soát.

Tống Thư Hàng nói phỏng đoán của mình với Dược Sư.

“Tức là, ngươi ngờ rằng kẻ đột nhập vào phòng ngươi hôm qua rất có thể là chủ của con linh quỷ này, hoặc là một tu sĩ nổi máu tham khi tình cờ thấy được nó? Rất có thể là vậy.”

Dược Sư gật đầu.

“Vũ Nhu Tử chính là con gái của Linh Điệp Tôn Giả mà lão sư từng nhắc tới phải không.”

Giang Tử Yên lắc đầu cười, đúng là một cô nàng hào phóng, thứ như linh quỷ sao lại nói tặng là tặng luôn chứ.

Bảo vật như linh quỷ, tu sĩ có cấp bậc như cô còn chẳng có được. Nhưng mà, đối với cô thì loại linh quỷ trung giai thế này không có tác dụng gì mấy.

“Ngươi định làm gì?”

Dược Sư nhìn Tống Thư Hàng rồi hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Thú thực, nếu kẻ nọ chỉ nhằm vào ta thì ta không cần lo quá làm gì.”

Thậm chí còn khiến Tống Thư Hàng càng sung sướng, càng có động lực tu luyện.

“Nhưng trưa hôm trước, ta nghe nói có kẻ dùng tiền để mua chuộc sinh viên trong đại học Giang Nam thu thập tin tức về ta và bạn bè, người thân của ta. Ta sợ rằng bọn chúng sẽ dùng mọi thủ đoạn, thậm chí là làm hại bạn bè và người thân của ta.”

Hiện hắn không có khả năng để che chở bạn bè và người thân. Đây cũng là điều mà Bắc Hà tiền bối từng dặn hắn trên nhóm chat, khi chưa đủ mạnh để che chở người thân và bạn bè thì đừng để lộ thân phận “tu sĩ”.

Nhưng giờ, hắn còn chưa để lộ thân phận “tu sĩ” mà rắc rối đã mò đến rồi đây này!

Bỗng nhiên cảm thấy oan uổng chết mất.

Giang Tử Yên cười gian:

“Thư Hàng, không thì để ta giữ linh quỷ giùm cho? Cho đám người kia tìm đến ta, sau đó ta sẽ xử lý chúng, có được không?”

Cô vừa nói xong, Dược Sư đã búng mạnh vào trán cô một cái:

“Đừng có xui dại, con linh quỷ này có ý nghĩa rất lớn với Thư Hàng tiểu hữu. Đợi khi hắn thăng lên Trúc Cơ, rồi chuẩn bị đầy đủ những nguyên liệu cần thiết là có thể lập trận pháp khế ước với linh quỷ và ký kết với nó.

Có được linh quỷ này rồi, dù bỏ lỡ ‘thời gian vàng để trúc cơ’, không có được tiên thiên chân khí hộ thể thì Thư Hàng vẫn có cơ hội để từ từ vượt qua thiên tài của các tông môn. Còn nếu không, con đường tu luyện của Thư Hàng trong tương lai sẽ gian khổ gấp ba, năm lần.”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng ngời.

Giang Tử Yên vuốt trán, làm mặt quỷ:

“Đùa chút thôi mà, hơn nữa linh quỷ này chẳng có ích với ta nữa.”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói:

“Vậy nên, ta cần tìm được kẻ chủ mưu, rồi dùng bất cứ thủ đoạn nào để xử lý hắn.”

“Nếu kẻ nọ có sức mạnh vượt xa ngươi thì sao? Ngươi định dùng cách nào để giải quyết hắn đây?”

Dược Sư nhắc nhở.

Thực tế thì thực lực của kẻ này chắc chắn cao hơn Thư Hàng rất nhiều.

“Đợi ta tìm được tung tích của kẻ nọ rồi...”

Tống Thư Hàng siết chặt phong hồn băng châu, hỏi dò.

“Dược Sư tiền bối, ta muốn hỏi rằng, nếu lấy linh quỷ này làm thù lao thì ngài có thể giúp ta giải quyết kẻ đó không?”

Vì sự bình an của bạn bè và người thân, từ bỏ vật ngoài thân như linh quỷ có xá gì!

Dược Sư nở nụ cười vui mừng, giữa linh quỷ và sự bình an của người thân, Thư Hàng chọn thứ sau. Đối với một vài tu sĩ, quyết định này có vẻ như là ngu ngốc, nhưng Dược Sư lại vô cùng tán đồng với sự lựa chọn của Thư Hàng.

Nhưng dù thế, hắn vẫn lắc đầu nói:

“Rất tiếc, e rằng lão phu không giúp được ngươi, bởi lão phu không am hiểu chiến đấu. Hơn nữa, kẻ địch của ngươi ẩn trong tối, lão phu không có kinh nghiệm trong chuyện lần theo manh mối và tìm kiếm kẻ khác. Tuy nhiên…”

Hơn nữa, hắn cũng không cần linh quỷ.

“Trong nhóm chat có rất nhiều tiền bối, cũng có rất nhiều hậu bối đáng yêu. Nếu ngươi đồng ý lấy linh quỷ làm thù lao, ta tin rằng sẽ có rất nhiều tiền bối không quản đường xá xa xôi để tới giúp ngươi. Ta có thể cam đoan.”

Dược sư mỉm cười nói.

“Thế thì ta an tâm rồi.”

Tống Thư Hàng cất kỹ phong hồn băng châu.

Chí ít, có linh quỷ ở đây, hắn sẽ không rơi vào bước đường cùng.

Hắn đã có đường lui, trận chiến này, cũng nằm trong tầm kiểm soát.

“Nhưng ta đề nghị không nên đổi linh quỷ đi, trừ phi không còn phương án nào khác.”

Dược Sư nói thêm.

“Sao lại thế chứ, tiền bối?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đối với ngươi, linh quỷ này rất quan trọng. Ta còn chưa giải thích cho ngươi nghe những tri thức căn bản của tu sĩ Trúc Cơ. Đơn giản mà nói thì ngươi đã bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để Trúc Cơ. Nếu có linh quỷ, khi mới đặt chân lên con đường tu chân, ngươi sẽ có xuất phát điểm cao hơn những tu sĩ khác, như thế thì mới có thể đi xa hơn trên con đường tu luyện. Nếu mất linh quỷ, rất có thể ngươi sẽ quẩn quanh ở cảnh giới nhị phẩm. Đối với ngươi, linh quỷ này có thể xem như là thứ giúp ngươi nhập đạo đấy.”

Dược Sư đáp.

“Nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác.”

Tống Thư Hàng nói, hắn chỉ là một sinh viên bình thường, không có thế lực lớn để dựa lưng. Ngoại trừ linh quỷ này, hắn không còn thứ gì đáng giá làm thù lao mời các tiền bối trong nhóm chat giúp sức.

“Rất có thể kẻ địch của ngươi không mạnh đến thế, nếu thực lực của hắn chỉ ở cảnh giới nhất phẩm, thì ngươi có thể đối kháng, thậm chí, đây rất có thể là cơ hội tốt để ngươi trui rèn. Bên cạnh đó, trước khi tìm được kẻ địch, ngươi hãy thử cố hết sức tìm sự trợ giúp từ những người khác xem sao.”

Dược Sư cười nheo mắt.

“Vẫn là câu đó, không đến bước đường cùng thì không cần đưa linh quỷ cho người khác.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu —— Trước mắt phải tìm được kẻ chủ mưu là ai, nếu không thì chỉ là nói suông.

Giờ đây, Giang Tử Yên đột nhiên cười sang sảng:

“Thư Hàng, ngươi đúng là một kẻ thú vị. Đúng rồi, lão sư, ngài có cần ta giúp gì không?”

“A, chuyển lò đan tới cho ta là đủ rồi.”

Dược Sư cười rộ lên, mấy cột tóc trên đầu rung qua rung lại.

“Đang nhàn chết mất, ta làm gì bây giờ? Nếu thế thì ta cũng làm mấy chuyện thú vị vậy.”

Giang Tử Yên cười gian, đầu lưỡi liếm qua môi đầy quyến rũ.

Tống Thư Hàng nhận ra, cái điệu cười gian trá đó rất hợp với Giang Tử Yên. Khi cô cười rộ lên, sẽ tỏa ra sức quyến rũ theo kiểu tà ác. Giống như ngọn lửa cháy hừng hực, làm chúng thiêu thân dù biết có nguy hiểm, nhưng vẫn liều mình lao vào.

Dường như nhận thấy nụ cười của mình hơi quá lố, cô vội vàng che miệng. Sau đó lại cười he he, nhảy vọt khỏi khung cửa sổ rồi nhanh chóng biến mất. Chẳng biết cô định làm gì.

Dược lắc đầu cười, hắn tự mình cầm lò luyện đan, đặt vào vị trí thích hợp.

…

…

“Đúng rồi, Dược Sư tiền bối. Ta muốn thỉnh giáo ngài một chút, làm thế nào để phát hiện rằng có người theo dõi mình không, và làm cách nào để duy trì tính cảnh giác.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ khẩn cầu.

Trải qua chuyện này, hắn biết mình còn nhiều điều thiếu sót. Hắn hưởng thụ cảm giác bị ám sát, nhưng thứ hắn mê mẩn là sự kích thích, chứ không muốn nằm im trên giường cho người ta đâm chết.

“Đều là những bí quyết thường ngày của tu sĩ, học dễ lắm. Đúng rồi, ngươi đợi một chút.”

Dược Sư lấy di động ra, vào app chat, rồi mở phần thư mục của nhóm Cửu Châu số 1 ra.

Trong phần này, thấy đủ các loại tài liệu kỷ quái.

“Tác dụng và minh họa của các đồ điện hiện đại —— Điều hòa, TV, máy tính, di động, tủ lạnh, nồi cơm điện...vân vân...”

“Bí quyết để nhanh chóng học được cách dùng di động.”

“Những đạo hữu đã bế quan trên năm mươi năm, cần làm giấy căn cước hợp pháp sau khi xuất quan thì liên hệ với *****”

“Cần đổi vàng và các đồ bằng vàng thành tiền giấy thì mời liên hệ *****”

“Những điều tu sĩ cần lưu ý trong xã hội hiện đại hóa: khoa học kỹ thuật phát triển như vũ bão, mười cách để nhanh chóng hòa nhập vào xã hội, không khiến người khác nhìn ra điểm kỳ lạ.”

“Luật an toàn giao thông cơ bản, nhớ là không được lao đầu làm hỏng ô tô trên đường quốc lộ. Đính kèm: ảnh chụp các loại ô tô. P/s: Đây là phương tiện giao thông, giống xe ngựa, không phải yêu thú.” —— Là “không được lao đầu làm hỏng ô tô”! Chứ không phải “cẩn thận đừng bị ô tô va phải”. Hơn nữa, từng có tiền bối cho rằng ô tô là yêu thú sao? Tống Thư Hàng tò mò lắm, không biết tiền bối nọ bắt ô tô đi? Hay là “giết” ô tô rồi?”

“Các địa điểm có thể bế quan, và những điều cần lưu ý khi bế quan —— đừng khiến bi kịch của Hiến Công Cư Sĩ xảy ra lần nữa.

Chương 65. Tìm kiếm manh mối của kẻ địch

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy phần thư mục của nhóm chat. Trước đây hắn chỉ xem phần nói chuyện, chứ không ngờ ở phần thư mục này lại có nhiều tài liệu kỳ quái như thế.

Mấy thứ này chắc để giúp các tiền bối vừa bế quan xong, có thể nhanh chóng hòa nhập với những kiến thức hiện đại hóa. Nhưng nhìn ngầu thật đấy, giấy căn cước hợp pháp và thông tin cá nhân có thể làm giả được sao? Thực lực của nhóm Cửu Châu số 1 còn có thể ảnh hưởng đến thế giới của người thường à.

"Tiền bối, Hiến Công Cư Sĩ là ai thế?

Thư Hàng chỉ vào tài liệu cuối cùng. Bi kịch gì thế nhỉ?

Nghe hắn hỏi vậy, Dược Sư liền thổn thức:

"Ấy là một vị tiền bối có thực lực vô cùng cao thâm."

"Khoảng hơn hai trăm năm trước, Hiến Công tiền bối lặng lẽ tìm một nơi hoang vu và yên tĩnh để bế quan tu luyện. Hơn trăm sau, đương lúc tiền bối chìm đắm trong cảm giác sung sướng khi bế quan thì đột nhiên có một thứ tên là bom nguyên tử phát nổ ngay trên nơi hắn bế quan."

"Nói thế nào nhỉ, chuyện khi ấy đúng là nguy hiểm mà! Nếu không phải Hiến Công tiền bối có thực lực cao cường, hơn nữa nơi hắn bế quan còn có hơn trăm tầng trận pháp phòng ngự thì chắc hắn đã chết từ lâu rồi. Nhưng dù tính mạng được đảm bảo, vị tiền bối ấy vẫn phải dưỡng sức mấy chục năm mới dần khôi phục lại. Giờ, "bom nguyên tử" chính là ba chữ cấm kị đối với hắn. Ai dám nhắc tới ba chữ này trước mặt hắn thì đừng trách hắn trở mặt."

Tống Thư Hàng cho rằng, vị Hiến Công tiền bối này đúng là trâu bò khiếp vía, bị thứ vũ khí mạnh nhất của loài người trong giai đoạn hiện tại là bom nguyên tử nổ thẳng trê đầu mà vẫn còn sống nổi. Hắn chỉ đành lặng lẽ dâng đầu gối lên mà quỳ bái.

Nói đến đây, lòng Dược Sư vẫn còn thấy sợ:

"Mấy chục năm nay, loài người phát triển quá nhanh, làm cho chúng tu sĩ thường xuyên bế quan mấy chục năm như chúng ta cảm thấy không theo kịp thời đại. Những tu sĩ vừa xuất quan phải học tập rất nhiều thường thức. Loài người không chỉ phát triển nhanh, mà cái tài năng tự đâm đầu vào chỗ chết cũng càng ngày càng lớn. Nghe nói, lượng vũ khí hạt nhân trên toàn thế giới đủ để đẩy lùi nền văn minh của nhân loại về mấy chục, thậm chí là mấy trăm năm trước? Không biết là thật hay giả. Dù sao thì hiện có rất nhiều tiền bối lo rằng, lỡ có ngày mình xuất quan mà lại thấy thế giới đã bị hủy diệt. Chưa hết —— nhiều người còn lo là, lỡ hôm nào đang bế quan sướng lâng lâng lại có tận mấy trăm đầu đạn hạt nhân bay xuống thì có mà chết thẳng cẳng.”

Mấy trăm đầu đạn hạt nhân, chắc là không đâu? Dù con người có điên thế nào thì cũng không bao giờ ném một lượng đạn hạt nhân lớn như thế vào một chỗ. Tống Thư Hàng đang định nói vậy thì đột nhiên nhớ tới cái trường hợp đặc biệt là “tiêu hủy vũ khí hạt nhân”.

Biết đâu, thật sự có một lượng lớn vũ khí hạt nhân bị tập trung lại một chỗ để tiêu hủy, nổ bùm bùm bùm luôn thì sao?

“...”

Giờ khắc này, hắn thật chẳng biết nên dùng vẻ mặt như thế nào để nhìn Dược Sư nữa.

Cảm giác như từ sau khi gặp các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, hình tượng “tu sĩ” trong lòng mình thường xuyên bị sụp đổ. Cái gì mà thế ngoại cao nhân, cái gì mà tiên khí phiêu dật, chẳng thấy cái cóc khô gì.

“Tìm được rồi, là đây.”

Dược Sư lăn phần thư mục một hồi mới tìm được tài liệu đang cần.

“Nghiên cứu sơ bộ về bước đầu ứng dụng tinh thần lực - Túy Nguyệt Cư Sĩ”

Dược Sư nói:

“Trong đây có thứ ngươi đang cần. Có hướng dẫn dùng tinh thần lực để quan sát xem bên cạnh mình có kẻ nào theo dõi không, cũng có hướng dẫn về việc tu sĩ Trúc Cơ dùng tinh thần lực để khiến giác quan của mình nhạy bén hơn, từ đó mà tăng cường cảnh giác. Đơn giản lại thực dụng, ngươi đọc rồi tập theo xem. Tài liệu này do Túy Nguyệt Cư Sĩ cung cấp miễn phí, ngươi không cần trả giá.”

Những người trong nhóm chat đều là cao nhân, nên tài liệu này quá đơn giản đối với họ. Còn như “Thối thể dịch bản đơn giản hóa” của Dược Sư, ai cần sẽ nợ hắn một ân tình, ai không dùng thì nhìn qua là được.

Dược Sư lại nói:

“Có gì không hiểu cứ tới hỏi ta, sáng nay ta dọn dẹp phòng luyện đan trước, buổi chiều ta rảnh, lúc ấy còn cần ngươi phối hợp, giúp ta thử đan phương thối thể dịch.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói, rồi nhìn vào cái tên Túy Nguyệt Cư Sĩ.

“Nhìn mới thấy, cái tên Túy Nguyệt Cư Sĩ sao mà quen thế nhỉ.”

Hắn nhớ mang máng, đây là một vị tiền bối thường xuyên nói chuyện trong nhóm, nhưng sao mình lại không nhớ được người nọ nhỉ?

“Ha ha, ngươi không cần để ý. Nếu có ngày ngươi nhớ được hắn thì ngươi phải xưng hắn là Túy Nguyệt Thánh Quân.”

Dược Sư cười bảo.

“Thánh quân? Ấy là cảnh giới nào sao?”

Tống Thư Hàng hỏi. Hắn biết, phần đuôi đứng sau đạo hiệu của một vài tiền bối có liên quan đến cấp bậc tu vi của họ. Ví dụ như chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân, phó quản lý Thất Tu Tôn Giả, còn có cha của Vũ Nhu Tử là Linh Điệp Tôn Giả nữa.

“Đó là cảnh giới ta chỉ có thể ngưỡng vọng, không biết có cơ hội thăng lên không. Nhân tiền hiển thánh, huyền thánh bát phẩm. Đấy cũng à cảnh giới mà các bậc tiền bối tôn giả đều theo đuổi.”

Dược Sư cười ha ha.

“Cảnh giới ấy quá xa xôi, giờ ngươi đừng nghĩ nhiều như thế.”

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn nhìn thời gian thì thấy đã là sáu giờ ba mươi bảy phút, phải về trường chuẩn bị cho tiết học buổi sáng.

Trước khi đi, hắn lại hỏi:

“Đúng rồi tiền bối, ta muốn hỏi rằng, giai đoạn này, việc thực chiến có lợi cho ta không? Hôm qua đánh với ngài, dù mới dùng hai chiêu, nhưng ta cảm thấy trong thực chiến, ta càng hiểu sâu hơn một chút về “Kim cương căn bản quyền pháp”.”

“Thực chiến đúng là sẽ giúp ngươi hiểu sâu hơn về quyền pháp, giống như chỉ đọc sách thì chỉ biết lý luận suông, học phải đi đôi phải hành, thực chiến rất có lợi cho ngươi. Nếu ngươi rảnh thì nên thực chiến nhiều hơn.”

Dược Sư đồng ý.

“Cám ơn tiền bối, ta xin phép về trước.”

Tống Thư Hàng vẫy tay từ biệt.

Bước tới cửa rồi, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện nên đành trở về, ngượng ngùng hỏi:

“Ừm, tiền bối, ta muốn hỏi một chuyện cuối cùng. Sau khi trúng thứ độc đó của ngài, liệu có cần phải mua thảo dược từ những cửa hàng thuốc bình thường để trị độc không?”

Được sư hỏi:

“Ngươi định dựa vào manh mối này để tìm thích khách trúng độc sao? Nhưng nếu kẻ đó đã trúng thì hẳn chết lâu rồi.”

“Nhưng thích khách ấy chắc chắn có đồng lõa. Nếu ta là đồng lõa, khi biết thích khách chết vì trúng độc, chắc chắn sẽ muốn đề phòng. Sau đó sẽ tìm mọi cách để chuẩn bị phương án giải độc, đề phòng bất trắc!”

Tống Thư Hàng trầm tư một chốc rồi nói.

“Nếu tìm được kẻ đồng lõa này, rất có thể ta sẽ tìm được chủ mưu. Thậm chí, rất có thể đồng lõa này chính là chủ mưu.”

“Gặp hiểm nguy có thể tỉnh táo để phân tích tình hình, đây là thói quen tốt, cần phải duy trì.”

Dược Sư cười nói, nói xong, hắn lấy giấy bút ở bên rồi nhanh chóng viết ra một loạt tên của các loại thuốc.

“Chỉ cần là tu sĩ có hiểu biết về ‘dược, độc’, thì khi tiếp xúc với ‘kịch độc’, chí ít cũng sẽ tìm cách đi gom bốn vị thuốc này —— đương nhiên, chúng chẳng có lợi ích gì đâu.”

Dược Sư tỏ vẻ đắc chí.

Sản phẩm khiến hắn đắc ý, sao có thể bị giải quyết một cách dễ dàng như vậy chứ. Những vị thuốc kẻ nọ nghĩ ra, chỉ là “cái bẫy” mà hắn cố tình để lộ mà thôi. Hai trong số bốn vị thuốc này còn có thể khiến độc tính nặng hơn.

“Hơn nữa, bốn vị thuốc này không phải loại thường, chỉ vài tiệm ở khu Giang Nam có, như thế cũng thuận tiện hơn cho việc tìm người mua thuốc của ngươi. Nếu kẻ nọ đi mua dược liệu thật thì chắc chắn sẽ để lại manh mối.

Dược Sư nói thêm.

“Caảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng đón lấy tờ giấy.

Khi chưa có đầu mối nào thì ít nhất vẫn còn chút dấu vết này. Tiếp đến, chỉ cần túm chặt manh mối là có thể tìm được kẻ chủ mưu thôi.

Chương 66. Nhật báo Tu sĩ

Vùng biển giao giữa biển Đông và Thái Bình Dương có một hòn đảo bí ẩn chưa từng xuất hiện trên bất kỳ tấm bản đồ thế giới nào. Hòn đảo ấy được một sức mạnh siêu tự nhiên che giấu, khiến người ngoài không thể nhòm ngó, dù có dùng thứ thiết bị tiên tiến nhất cũng không thể lần tìm được chút dấu vết nào của nó.

Nơi ấy là địa bàn của Linh Điệp Tôn Giả, Linh Điệp đảo.

Điểm đặc sắc của hòn đảo này chính là vô số những cánh bướm to bản, rực rỡ thi nhau bay múa.

Có một cách bướm lớn bằng chậu rửa mặt đáp xuống trước mặt một thiếu nữ đang đứng trên đảo, lưng nó cõng theo một tờ... báo.

Đúng vậy, một tờ báo.

“Mày vất vả rồi.

Vũ Nhu Tử đón lấy tờ báo trên lưng bướm, cô ngồi ở chiếc ghế đá trên chòi nghỉ mát, mái tóc dài cột lại gọn gàng.

Tờ báo này nom rất bình thường, chẳng khác những tờ báo được mua ngoài chợ là bao, nhưng những bài đăng của nó thì có chút huyền huyễn.

Trang nhất hôm nay: Tông chủ của Trường Sinh Kiếm Tông ở phương Nam, một trong những danh môn thiên hạ, một trong kiếm môn tứ phái, nảy sinh mâu thuẫn với đạo lữ, trong cơn giận dữ, ông tuyên bố hai người đoạn tuyệt quan hệ. Theo như quý báo tìm hiểu từ một nguồn tin đáng tin cậy, tông chủ đại nhân đã quỳ một ngày trên “Sầu riêng kim cương vô cực”, miệng hô một vạn lần “Ta sai rồi, xin hãy tha thứ cho ta".

Tông chủ của Trường Sinh Kiếm Tông ở phương Nam được biết đến là một người uy phong, hùng dũng, rất có khí khái nam tử, được các nữ tu vô cùng ưu ái, đạo lữ của hắn thì đem đến ấn tượng là một người dịu dàng như nước.

Cho nên, tin này vừa được tiết lộ đã vọt thẳng lên trang nhất.

Ở các trang khác, có nhắc đến chuyện đệ tử của Vô Cực Ma Tông là "Cuồng Ma Bá Quân" xuất hiện ở khu vực nào đó thuộc phía đông Hoa Hạ, mọi người cẩn chú ý an toàn. Đệ tử của Vô Cực Ma Tông ai nấy đều khá khát máu, tính cách vô cùng cực đoan. Nhưng "Cuồng Ma Bá Quân" là lại kẻ hoàn toàn khác biệt, một kẻ vô hại hiếm hoi trong cái Ma Tông ấy —— với điều kiện là không ai chọc hắn. Kế đó mới là vấn đề, không hiểu sao Bá Quân này lại có cái thể chất bẩm sinh khiến người ta chỉ muốn khiêu khích. Dù hắn có lặng lẽ ăn xiên thịt dê nướng ven đường thì cũng bị kẻ ất ơ nào đó xông lên kiếm chuyện. Là người dễ bị bắt nạt thì thôi, đằng này lại là kẻ cực đoan như đệ tử của Vô Cực Ma Tông. Cho nên, chuyện "một xiên thịt dê nướng dẫn đến huyết án" chẳng phải điều lạ lẫm gì...

Ngoài tin đó ra, trên trang báo còn đăng là vị tu sĩ nào đó, trong lúc cá cược bỏ linh thạch, nguyên thạch, đã phất lên trong một đêm như thế nào.

Còn có tu sĩ đại năng nào đó, băng qua biển lớn, xông tới phương Tây để khiêu chiến với thần linh bên đó, giành được bảo vật gì đấy. Mấy năm gần đây, các vị thần bản xứ của phương Tây thường xuyên bị đánh úp bất ngờ, bị đánh đến ngơ ngẩn luôn rồi.

Bên cạnh đó, có một trang riêng chuyên để các tu sĩ đăng bài mua, bán, giao dịch một số thiên tài địa bảo gì gì đấy. Chỉ cần thấy giá cả thích hợp, hoặc là đang cần thứ bảo vật ấy, là có thể liên hệ với chủ sản phẩm, hoặc liên hệ để tòa soạn làm bên trung gian, rồi các bên tiến hành giao dịch.

Đây là tờ báo đặc biệt của riêng các tu sĩ, khác với các tờ báo của con người, báo của tu sĩ tùy tính lắm, có tin gì thì đăng tin ấy. Chuyện giật gân, tin tình báo, giao dịch, cảnh báo nguy hiểm, gỉ gỉ gì gi cái gì cũng có.

“A? Đây chính là ‘hòn đảo lơ lửng bí ẩn’ mà dạo gần đây hay nghe người ta nhắc đến sao!”

Vũ Nhu Tử đọc được một tin khiến mình thấy hứng thú.

Trên báo nói, gần đây có một tu sĩ phát hiện ở biển Đông có hòn đảo “lơ lửng trên không và vô cùng thần bí” trong truyền thuyết, có thể mơ hồ thấy được điểu ngữ hoa hương, linh khí dồi dào, thậm chí còn có rất nhiều sinh vật tưởng chừng đã tuyệt diệt đều sống ở đó.

Không biết đây là động thiên mà vị tiền bối thượng cổ nào để lại, hoặc là thế giới trong thế giới, hay là một mảnh của thế giới gì gì đó nữa?

Những nơi như thế tồn tại song song cả nguy hiểm và kỳ ngộ, là địa điểm lý tưởng để thăm dò và mạo hiểm.

Vị tu sĩ kia mới kịp chụp một tấm, đang định đi vào tìm hiểu thì hòn đảo ấy đã biến mất.

“Biển Đông cách đây không xa.”

Vũ Nhu Tử rục rịch, có nên tìm cơ hội để chuồn đi chơi không đây?

Đôi chân thon dài của cô vắt lên nhau, bàn chân ngọc nhếch lên, nhẹ nhàng đong đưa, đôi dép xăng đan của nữ để lộ những ngón chân trắng ngần, đôi xăng đan này chính là đôi mà Tống Thư Hàng đã mua cho cô.

“Vũ Nhu Tử, đang làm gì thế?”

Giọng nói trầm ấm vang lên, một người đàn ông trung niên tuấn tú xuất hiện phía sau Vũ Nhu Tử. Người này vô cùng tuấn tú, cái vẻ tuấn tú mà không bút mực nào tả xiết, chính là cái kiểu tuấn tú đến độ không ai thèm chơi cùng —— vị này chính là Linh Điệp Tôn Giả, chủ nhân của Linh Điệp đảo.

“Đang đọc nhật báo tu sĩ, đúng rồi, a cha, gia nhìn thấy một nơi thú vị lắm, nhân lúc rảnh rỗi, a cha đi chơi với gia nhé?”

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lập lóe, cô cầm tờ báo trên này, vẻ mặt vô cùng mong đợi.

“Lại muốn đi chơi hả?”

Linh Điệp Tôn Giả nhíu mày, rồi nở nụ cười tử ái.

“Nhưng mấy hôm nay con phải thực hành cho thuần thục “khế ước trận” với linh quỷ đã, đợi đến khi con và linh quỷ hoàn thành xong khế ước thì ta mới dẫn con ra ngoài ngao du được. Đây chính là điều con đã hứa với ta, con không định nuốt lời đấy chứ?”

Lần trốn nhà đi chơi này, phụ thân Linh Điệp Tôn Giả không trách cô, nhưng lại giao ước với cô rằng, đồ mình mang về phải tự mình xử lý. Sau đó, trước khi hoàn thành khế ước với linh quỷ, cô buộc phải ngoan ngoãn ở lại trên Linh Điệp đảo.

“Con đâu phải hạng thích nuốt lời, lời con đã nói thì trăm con ngựa, không cả ngàn con ngựa cũng “nan truy” ấy chứ!”

Vũ Nhu Tử nói rất kiên định, nhưng lại nhăn nhó mặt mày. Cô nào có ngờ, chuyện ký khế ước với linh quỷ lại phiền phức thế chứ. Cô đã thất bại rất nhiều lần rồi.

“Vậy thì cố lên.”

Ánh nhìn của Linh Điệp Tôn Giả rơi xuống đôi xăng đan trên chân con mình.

Kiểu dáng có chút lỗi thời, trông có vẻ là hàng vỉa hè.

Trước giờ chưa từng thấy con mình đi đôi nào thế này, chắc mới mua lúc đi bắt linh quỷ nhỉ?

Dù không đẹp lắm, nhưng dẫu sao cũng là lần đầu tiên con mình mua đồ, chí ít cũng phải khen ngợi một chút chứ, đúng không?

Tôn giả là một người cha tốt.

Nghĩ vậy,Linh Điệp Tôn Giả liền giở cái giọng khen ngợi, gật đầu bảo:

“Vũ Nhu Tử, đôi xăng đan này con mua bao giờ thế? Không hổ là con gái của ta, gu thẩm mỹ rất tốt!”

Vị phụ thân từ ái này đang định dùng những từ ngữ hoa lệ nhất để khen con gái đáng yêu của mình, nhưng khi nhìn vào đôi xăng đan vỉa hè này, thứ cho hắn chứ có vắt hết óc ra cũng chẳng nghĩ ra được từ nào để tán dương nữa.

“Hì hì, a cha cũng thấy nó đẹp đúng không.”

Vũ Nhu Tử nhấc chân lên, cười hì hì đầy vui sướng, cô vui vẻ

nói.

“Hôm đấy bắt linh quỷ xong, Tống tiền bối mua cho gia đấy, đôi dép trước đã đứt trong lúc bắt linh quỷ rồi. Hì hì, quả nhiên Tống tiền bối vừa lợi hại vừa thú vị, đến cả gu thẩm mỹ cũng rất ổn, đôi dép mà tiền bối chọn cũng khiến a cha thấy ổn.”

Nụ cười trên khóe môi của Linh Điệp Tôn Giả đơ ra, dạ dày nao nao như gặm phải tường.

Tống tiền bối, là cái người con gái kể rằng từng giúp nó bắt linh quỷ, là một trong những thành viên trong nhóm chat nhỉ.

Con gái có vẻ rất quan tâm tới vị Tống tiền bối này.

Điều quan trọng nhất là, Tống tiền bối là nam!

Hình như đại đệ tử Lưu Kiếm Nhất của mình, còn chưa kể hết một số việc đâu, cái thứ lười biếng đó, phải đánh!

Nhắc đến cái thứ lười biếng kia, khóe miệng Linh Điệp Tôn Giả không khỏi giật giật. Cái thứ đó lười thở nên đang luyện quy tức công gì đấy, lại còn tôn sùng tinh thần tiết kiệm cái chi chi đó, Linh Điệp Tôn Giả cảm thấy năm ấy chắc mình mù nên mới chọn kẻ này làm đệ tử chân truyền.

Không được, nghĩ đến cái thứ lười biếng đó là lại khó chịu!

Cứ thế này, chắc mình phải nghĩ đến việc mang theo “thuốc trợ tim cấp tốc” bên mình suốt mất thôi.

****

Trên đường quay lại trường, Tống Thư Hàng bắt đầu nghĩ xem cần làm gì để có được cơ hội thực chiến —— chẳng nhẽ đi tìm mấy tên lưu manh à?

Hơn nữa, chừng bốn, năm giờ chiều phải dành thời gian để tu luyện “Kim cương căn bản quyền pháp”.

Với thể chất hiện tại của mình, muốn tinh lực hồi phục tới tiêu chuẩn đủ để tu luyện quyền pháp thì cần phải tốn chừng hai mươi ba giờ.

Nghĩa là, mỗi ngày chỉ có một cơ hội để tu luyện quyền pháp. Muốn thăng tới Trúc Cơ trong vòng trăm ngày, thì cần phải bắt lấy từng cơ hội, không được lãng phí thời gian.

Đương nhiên, tốc độ hồi phục tinh lực sẽ nhanh hơn khi thực lực tăng lên. Ở mấy cái tiểu cảnh giới sau của nhất phẩm, mỗi ngày có thể tu luyện thoải mái hơn mười lần.

Ngoài ra, để đẩy nhanh tốc độ khôi phục tinh lực, cần phải dùng mấy đan dược kiểu “Khí huyết đan” gì gì đó. Bắc Hà Tán Nhân từng giới thiệu khí huyết đan cho Thư Hàng, đó là loại đan dược được luyện thành từ những dược liệu vô cùng trân quý, khác với “Thối thể dịch”, nó là thứ đan dược nhất phẩm chân chính.

Sau một tiếng sử dụng, trong vòng nửa tiếng có thể giúp tu sĩ Trúc Cơ khôi phục tinh lực hoàn toàn.

Loại đan dược ấy không chỉ Trúc Cơ mới có thể sử dụng, mà tất cả những tu sĩ thuộc cảnh giới nhất phẩm cần khôi phục tinh lực đều có thể sử dụng.

Nếu có khí huyết đan thì tốt quá, mình có thể sớm thăng lên Trúc Cơ. Khi ấy, hắn sẽ có cơ hội thắng khi đối mặt với thích khách nhỉ? Giờ, điều cần kíp nhất đối với hắn là sức mạnh.

Nghĩ rồi mới thấy… mình hơi tham lam.

Cứ đi, đi mãi, hắn dừng chân ở khu vực nhiễu nhương của khu Đại Cát từ bao giờ.

Hôm nay không thấy thiếu nữ bị chặn đường nữa. Chắc còn sớm quá nên người ta chưa dậy chăng?

Trong con hẻm chẳng có mấy bóng người.

Vô cùng yên ắng.

Chương 67: Tinh thần lực

Đi trước Tống Thư Hàng chỉ có một ông chú trung niên nom rất giống nhân viên công sở đang bước vội, tay trái cầm cặp táp, tay phải đang mò vào túi rút điện thoại ra.

Trong lúc lấy di động, Tống Thư Hàng thấy một cục tiền giấy rơi khỏi túi của ông chú trung niên, nhưng ông chú ấy không nhận ra mà cứ đi cắm đầu đi thẳng.

“Ôi chú ơi, đợi chút đã.”

Tống Thư Hàng vội chạy tới, nhặt cục tiền ấy lên. Cả thảy chừng hơn một trăm năm mươi tệ, bị vo tròn lại.

Hắn là kẻ thích giúp đỡ người khác, trong cái cuộc đời nhàm chán này, giúp đỡ người khác từng là một trong những thú vui của Tống Thư Hàng.

Vậy nên, dù đã tiếp xúc với thế giới tu sĩ vô cùng hấp dẫn, nhưng hắn vẫn không bỏ được cái thói quen giúp đỡ người khác của mình.

Ông chú trung niên nọ quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ khó hiểu.

“Chú à, chú rơi tiền này!”

Tống Thư Hàng giơ cục tiền lên rồi hô.

Ông chú nọ nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng và cục tiền trong tay hắn với vẻ cảm kích.

Nhưng đột nhiên, như nghĩ tới điều gì, vẻ cảm kích chợt hóa thành hoảng sợ.

“Lừa đảo đúng không?”

Ông chú kia lẩm bẩm.

“Mình mới đọc được trên mạng rằng: đi đường có người rơi tiền, hoặc là bảo nhặt được tiền mình đánh rơi thì đều là âm mưu lừa đảo. Thứ âm mưu này đừng hòng lừa được ông đây.”

Nói rồi, ông chú ấy vội vàng bước đi.

Sau khi luyện thể, thính lực của Tống Thư Hàng nhạy hơn nhiều, nên hắn có thể nghe rõ từng chữ mà ông chú trung niên kia

nói.

“Chú à, cháu không phải lừa đảo đâu, chú đánh rơi tiền thật mà, chú sờ túi áo thử xem!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Ai ngờ, sắc mặt của ông chú trung niên này còn tái hơn, ban đầu còn chạy chậm, giờ thì tăng tốc chạy thục mạng mất tăm mất tích —— thằng nhãi này, định lừa ông đây à, mày còn non lắm!

Tống Thư Hàng vẫy vẫy tiền, đứng sững giữa đường. Hắn cảm thấy chắc giờ trông mình ngốc lắm.

Một lúc lâu sau, hắn bình tĩnh cất tiền đi.

Nếu người ta không cần, mình nhặt lên rồi thì là đồ của mình nhỉ?

Mà cũng không phải... Lỡ như có người giận quá, quăng vợ ở đấy, mấy gã độc thân nhặt được, cũng đâu nói rằng nhặt được rồi thì là đồ của tôi chứ nhỉ?

...

...

Bảy giờ ba mươi phút.

Tiết học đầu tiên của buổi sáng bắt đầu.

Tống Thư Hàng chẳng thể tập trung vào việc học.

Hắn dựng cuốn sách giáo khoa dày cộp lên để che tầm nhìn của giáo viên, rồi dùng di động, vào phần thư mục của nhóm Cửu Châu số 1 tìm cái tài liệu “Nghiên cứu sơ bộ về bước đầu ứng dụng tinh thần lực - Túy Nguyệt Cư Sĩ”.

Lên đại học, các giáo viên sẽ không để ý chuyện sinh viên đang nghiêm túc nghe giảng hay lén nghịch di động.

Nhưng không được học cái thằng ngốc Thổ Ba kia, lên mạng trong giờ học, like ảnh và status của mấy giảng viên. Trong lúc dạy, thi thoảng các giảng viên lại đăng status hay ảnh để giải tỏa áp lực dạy dỗ, sinh viên vào like làm gì hả?

Muốn bảo rằng thầy cô dạy học thì không dạy nghiêm túc đi, đăng status làm gì à?

Làm cái chuyện ngu như thế, dù giảng viên có bác ái thế nào cũng phải nổi trận lôi đình.

"Quả như lời Dược Sư tiền bối nói, đều là mấy bí quyết nhỏ rất dễ học."

Tống Thư Hàng đọc xong bản báo cáo nghiên cứu của Túy Nguyệt Cư Sĩ xong thì nghĩ thầm như vậy.

Hay là, nhân lúc này, thử dùng tinh thần lực để vận dụng mấy bí quyết ấy xem sao nhỉ?

Tống Thư Hàng là người đã nghĩ thì phải làm.

Tinh thần lực của tu sĩ chủ yếu dùng để khống chế, và dẫn dắt linh lực ở ngoài cơ thể và năng lượng ở trong cơ thể cho mình sử dụng. Nhưng tinh thần lực là một bảo tàng lớn, nếu chỉ dùng để dẫn đường và khống chế năng lượng cơ thể thì quá lãng phí.

Các đại môn phái đều có bí pháp riêng trong việc khai phá và ứng dụng tinh thần lực. Có một vài bí pháp, khi sử dụng thì vô cùng quỷ dị, lực sáng thương còn mạnh hơn một số pháp thuật và vũ kỹ. Khi năng lượng trong cơ thể đã cạn kiệt, nhưng tinh thần lực vẫn còn, thì tinh thần bí pháp có thể trở thành đòn quyết định thắng bại.

Bản hướng dẫn cách ứng dụng tinh thần lực của Túy Nguyệt Cư Sĩ chủ yếu là hướng dẫn cách ưu hóa ba bí quyết nhỏ trong việc sử dụng tinh thần lực ở ngưỡng nhập môn.

Trong đó, có cách mở rộng toàn diện tinh thần lực, hoặc mở rộng có định hướng để có được khả năng "trinh sát".

Lại có cách khiến tinh thần lực luôn vờn một lớp quanh người, để duy trì tính "cảnh giác", bên cạnh đó còn có thể che giấu sự tồn tại của bản thân.

Đương nhiên, để duy trì tinh thần lực quanh cơ thể không phải chuyện dễ dàng, đặc biệt là khi ngủ say, vậy nên, để có thể thuần thục bí quyết ấy, cần phải rèn luyện thật nhiều.

Cuối cùng, là cách để tỏa tất cả lượng tinh thần lực mình có để tạp áp lực cho đối phương, hình thành uy áp —— phương pháp này chỉ bắt nạt được kẻ yếu, còn khi gặp phải người có tinh thần lực mạnh hơn mình, thì uy áp ấy chẳng khác gì trò cười. Khi đó, kẻ địch chỉ thấy uy áp kia như luồng gí nhẹ phảng qua, chẳng hề có chút áp lực nào.

Trinh sát, cảnh giác, áp lực, đây là ba tiểu bí quyết ưu hóa được Túy Nguyệt cư sĩ nghiên cứu, dù là những tu sĩ mới tu luyện được tinh thần lực như Trúc Cơ, cũng có thể sử dụng.

Hơn nữa, bước khởi đầu để thực hành ba tiểu bí quyết này cũng vô cùng đơn giản. Giống như một người sau khi học được cách dùng máy tính, thì lại học thêm cách chơi game trên máy tính vậy, thực thoải mái.

“Nhân lúc đang rảnh thì thử xem sao.”

Đọc xong tài liệu, Tống Thư Hàng lại rục rịch.

Dù sao thì ngoại trừ áp lực, trinh sát và cảnh giác đều không gây ảnh hưởng đến người khác. Thi triển lúc đi học cũng không có vấn đề gì.

Đã muốn thì phải làm ngay, Tống Thư Hàng lặng lẽ dùng “Chân ngã minh tưởng kinh”. Chân ngã trong đầu khoanh chân ngồi, ngưng tụ tinh thần của hắn thành một luồng tinh thần lực trong trẻo.

Tiếp đến, Tống Thư Hàng dựa theo tiểu bí quyết mà Túy Nguyệt Cư Sĩ nêu ra để mở rộng tinh thần lực của mình.

Lần đầu tiên dùng “trinh sát”, Tống Thư Hàng không thể tập trung tinh thần lực vào một điểm nào đó, chỉ có thể mặc cho nó tỏa ra bốn phương tám hướng, tỏa đến cực hạn thì thôi.

Khi Tống Thư Hàng dốc hết sức để lan tỏa tinh thần lực, tinh thần lực của hắn có thể lan ra trong phạm vi tỏa tròn bất quy tắc có bán kính năm mét.

Hắn nhắm mắt lại, tất cả những sự vật nằm trong vòng năm mét đều phản ánh rõ ràng trong đầu hắn.

Nhưng chỉ cảm nhận được những đồ vật có thể tích lớn, chí ít cũng phải được như cuốn sách giác khoa. Còn những sinh vật nhỏ như kiến hay gián thì hiện tại, hắn vẫn chưa thể thấy được.

Hơn nữa, những bóng người mà hắn cảm nhận được vô cùng mơ hồ, giống như dùng loại máy ảnh rẻ tiền chỉ có ba trăm tệ để chụp vậy, mặt mũi nhòe nhoẹt, rất khó nhận ra ai với ai.

“Chẳng nhẽ là bởi tinh thần lực của mình còn yếu quá ư?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, có lẽ đợi đến khi tinh thần lực của hắn mạnh hơn giờ gấp trăm, thập chí gấp ngàn lần, thì phương pháp “tinh thần trinh sát” mới có thể hiện rõ gương mặt của từng người.

Thậm chí, khi tinh thần lực trở nên mạnh mẽ, thì khéo còn thấu thị được ấy nhỉ?

Trong lúc hắn đang suy tư, các bạn học nằm trong bán kính năm mét quanh Tống Thư Hàng đột nhiên cùng rùng mình một cái.

“Trời lạnh hả? Sao lại bỗng dưng lại cảm nhận được hơi lạnh và ác ý thế này?”

“Tao thì thấy như có người dùng ánh nhìn tà ác nhìn chằm chằm vào mình ấy?”

“Tao thì thấy như mình bị lột sạch ấy.”

“Tao cũng thấy thế, tởm chết mất.”

một bạn học nữ lặng lẽ siết chặt quần áo của mình, trong lòng vô cùng khó chịu.

Khóe miệng Tống Thư Hàng thoáng giật giật, hắn nhanh chóng rút “tinh thần trinh sát” về.

Biết dùng máy tính rồi thì học chơi game chẳng phải chuyện khó, nhưng để thành cao thủ thì cần rất nhiều thời gian và công sức. Giống như Tống Thư Hàng lúc này vậy, học cách dùng tiểu bí quyết không khó, nhưng muốn thuần thục cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Sau khi rút tinh thần lực về, Tống Thư Hàng cảm thấy mình thoáng uể oải, hôm qua tinh thần lực của hắn mới ngưng tụ được, còn rất yếu, dồn hết sức để dùng “tinh thần trinh sát” thì cũng chẳng dùng được bao lâu.

Sau khi nghỉ ngơi, thấy tinh thần lực đã khôi phục, Tống Thư Hàng lại thử bí quyết “cảnh giác”.

Bí quyết này còn dễ vận dụng hơn cả trinh sát, sau khi tinh thần lực được chuyển hóa thành lớp màng bọc quanh thân thể, Tống Thư Hàng cảm nhận rõ cái trạng thái thần kỳ đang vây lấy mình.

Dù là cơn gió nhẹ trườn từ cửa sổ vào mơn trớn, hay là hơi ấm truyền tới từ người bạn cùng bàn, hoặc luồng khí rung lên theo từng lời nói của người bên cạnh, bất cứ những thứ mà tiếp xúc với hắn, dù là gió, thanh âm, hay nhiệt độ đều có thể bị hắn phát hiện.

Nhưng cái trạng thái “cảnh giác” này chỉ duy trì chưa đến mười giây, Tống Thư Hàng vừa thoáng rung động thì nó đã vụt biến mất.

Chương 68. Nữ giảng viên bị dọa cho phát khóc

“Trạng thái này tuyệt thật đấy.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng rỡ, khi chìm vào trạng thái đó, hắn có thể cảm nhận được bản thân và tất cả mọi thứ chung quanh mình. Nếu dùng trạng thái này lúc luyện “Kim cương căn bản quyền pháp” thì mình sẽ càng hiểu rõ về bộ quyền pháp ấy hơn, hiệu quả tu luyện cũng sẽ tăng lên gấp bội!

“Cần phải cố gắng luyện thêm để duy trì nó mới được.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, hắn nghỉ ngơi một chút để khôi phục lượng tinh thần lực mà mình vừa tiêu hao.

Cứ thế mà nửa tiết học đã trôi qua.

Ba đứa bạn cùng phòng không đến, hôm qua ba đứa bọn nó bị Tống Thư Hàng chuốc say, chẳng lẽ giờ còn đang nằm bẹp dí ư?

Thời gian vẫn còn sớm, sau khi tinh thần lực được khôi phục, Tống Thư Hàng bắt đầu thử vận dụng bí quyết cuối cùng.

“Áp lực tinh thần”

Bí quyết này giúp tạo uy áp lên người có tinh thần lực yếu hơn mình, từ đó khiến kẻ nọ cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi, bí bách rồi đủ loại những cảm xúc tiêu cực gì đó. Nếu tinh thần lực của đôi bên có sự chênh lệch quá lớn, kẻ trúng chiêu còn thoáng bị ảo giác.

Tống Thư Hàng học theo bí quyết, ngưng tụ tinh thần lực của mình rồi tìm đối tượng phù hợp trong lớp. Nếu ba đứa bạn cùng phòng ở đây, chắc chắn hắn sẽ vận dụng “áp lực tinh thần” lên chúng nó để thử nghiệm.

Bạn và bạn thân là để chơi xỏ nhau mà lại!

Tiếc rằng ba đứa ấy không đi học, hay là tìm một người có mối quan hệ tốt, hoặc là từng có mâu thuẫn với mình xem sao?

Tống Thư Hàng nghĩ vậy thì bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Giữa lúc ấy, bỗng nhiên có người gọi tên hắn.

"Bạn Tống Thư Hàng trả lời câu hỏi này đi."

Vị giảng viên nữ với mái tóc tém, nom rất trẻ trung và giỏi giang, dò theo bức ảnh trên danh sách sinh viên để gọi Tống Thư Hàng đứng lên trả lời.

Cô ấy là giảng viên mới tới đại học Giang Nam, do giáo sư Nhân Thủy gãy cả hai chân, nên cô sẽ dạy thay thầy ấy trong vòng một tháng tới.

Từ lúc vào giờ, cô đã thấy Tống Thư Hàng chống sách giáo khoa lên để nghịch di động.

Được rồi, nghịch di động thì thôi không tính, dù sao cũng là đại học, ai cũng lớn cả rồi. Nhưng sau đó, Tống Thư Hàng còn ngẩng đầu lên rồi nhìn tới nhìn lui quanh lớp.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ cho cô biết, cái cậu Tống Thư Hàng này đang có ý đồ xấu xa gì đấy?!

Vậy nên, cô đối chiếu ảnh chụp để tìm tên Tống Thư Hàng, rồi gọi cậu ta lên trả lời câu hỏi.

Tống Thư Hàng nghe giáo viên gọi mình thì lập tức đứng vụt dậy theo bản năng, hai mắt hắn nhìn về phía nữ giảng viên trẻ tuổi. Sau đó... Bi kịch xảy ra!

Ban nãy, Tống Thư Hàng đã ngưng tụ "áp lực tinh thần", hắn đang đảo mắt quanh lớp để tìm chuột bạch. Cái "áp lực tinh thần" ấy đã sẵn sàng, có thể kích hoạt bất cứ lúc nào.

Bị gọi bất ngờ, khi hắn quay đầu lại nhìn nữ giảng viên, "áp lực tinh thần" tìm được mục tiêu thì lập tức bắn thẳng về phía cô giảng viên trên bục giảng.

Tống Thư Hàng thầm than, thôi tiêu rồi.

Cô giáo trẻ tuổi vừa nhìn vào mắt Tống Thư Hàng thì lập tức thấy choáng váng.

Kế đó, cô cảm thấy cặp mắt của Tống Thư Hàng phóng đại lên tới vô cùng, nó choáng hết tầm nhìn của cô. Nó như ánh nhìn của loài dã thú đang muốn xé xác con mồi, găm chặt vào cơ thể mình. Cảm giác áp bách này như bị cả tòa nhà đổ sập xuống người mình.

Thật đáng sợ!

Ánh mắt của cậu Tống Thư Hàng này thật đáng sợ, cậu Tống Thư Hàng này thật đáng sợ! Cậu ta đang giận dữ à? Chẳng nhẽ cậu ta định đánh mình ư?

Không hiểu sao, cô giảng viên trẻ càng nghĩ càng hoảng hốt, nước mắt tuôn đầm đìa, không thể nào kìm lại nổi.

Đôi chân dưới làn váy cũng run lên bần bật, rồi mềm oặt tới độ không đứng được.

“Ôi chao... xin lỗi, thực xin lỗi! Hức.. oa... oa...”

Cô giảng viên trẻ đột nhiên khóc òa lên, cô lau nước mắt rồi nói.

“Tôi không gọi cậu nữa đâu, cậu đừng đánh tôi, hu hu... đáng sợ quá... xin hãy tha cho tôi...”

Vừa khóc vừa la, cô giảng viên trẻ vội vàng lau đi những giọt nước mắt, rồi y chang cảnh nữ chính trong những bộ phim Hàn máu chó, sau khi lau nước mắt, cô xông cửa lao thẳng ra ngoài. Tiếng khóc của cô còn vang vọng văng vẳng bên ngoài hành lang.

Đây chính là “vừa chạy vừa khóc” trong truyền thuyết sao!

Các bạn học ngây ra như phỗng, chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Trong mắt mọi người, cô giáo gọi Tống Thư Hàng đứng dậy trả lời câu hỏi, sau đó Tống Thư Hàng đứng lên, cậu ta còn chưa kịp làm gì cô giáo đã òa khóc rồi chạy đi.

Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng nhẽ ban nãy thời gian ngừng lại aư?

Cô giảng viên, một trong hai nhân vật chính, đã chạy mất, mọi người đương nhiên sẽ dồn sự chú ý vào nhân vật chính còn lại là Tống Thư Hàng.

“Cái đệch!”

Cả vạn con Đà Mã đang lao rầm rập qua tâm trí Tống Thư Hàng.

Sao bỗng nhiên mình trở thành ác nhân tội ác tày trời thế này? Hơn nữa còn là cái hạng một trong tứ đại ác nhân, đáng bị ném vào Ác Nhân Cốc nữa chứ?

Hơn nữa, hắn còn tưởng tượng được rằng, đến đầu giờ chiều, loa thông báo của đại học Giang Nam sẽ truyền ra giọng đọc: Cậu

Tống Thư Hàng của lớp 43, khóa 19, thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí, dám bắt nạt nữ giảng viên mới tới trong giờ học, khiến nữ giảng viên khóc nức nở chạy đi, gì gì đó.

“Thôi chết rồi!”

Tống Thư Hàng bụm mặt, cảm thấy muốn chết quách đi cho rồi.

…

…

Chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng đã bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên văn phòng.

Thầy chủ nhiệm cũng họ Tống, hơi béo, mang cặp kính đen nặng trịch. Người này chẳng mấy khi lộ diện, hôm khai giảng xuất hiện một lần, rồi có sự kiện gì trọng đại mới lại tiếp tục xuất hiện để báo một tiếng, ngày thường thì ẩn dật chẳng thấy ló đầu.

“Tống Thư Hàng, nói cho tôi nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế hả? Giờ tôi cũng đang lơ mơ lắm đây.”

Thầy Tống thực chẳng rõ đầu đuôi câu chuyện thế nào, nghe kể thì rất mơ hồ.

Trước khi gọi Tống Thư Hàng lên, ông đã gọi điện hỏi lớp trưởng để tìm hiểu đầu cua tai nheo. Nhưng nghe lời miêu tả của lớp trưởng xong thì ông còn khó hiểu hơn —— lớp trưởng và các sinh viên khác trong lớp đều nói là nữ giảng viên gọi Tống Thư Hàng đứng lên trả lời câu hỏi, sau đó Tống Thư Hàng đứng lên, còn chưa kịp trả lời thì nữ giảng viên đã khóc lóc chạy đi.

Quá trình đơn giản là thế.

Nhưng vấn đề là, vì sao nữ giảng viên kia lại khóc lóc chạy đi!

Ông đưa mắt nhìn bên cạnh, nữ giảng viên vẫn còn nức nở, tay lau nước mắt không ngừng. Thấy Tống Thư Hàng xuất hiện, cô còn bất giác co rụt lại, cứ như đứa trẻ làm chuyện xấu gặp phải phụ huynh.

Thầy chủ nhiệm có chút ấn tượng về Tống Thư Hàng, trong trí nhớ của ông, Tống Thư Hàng là một học sinh tốt, thích giúp đỡ người khác, hiền lành, thành tích học tập cũng không tệ. Nếu ai cũng giống Tống Thư Hàng thì người làm công tác chủ nhiệm như thầy hạnh phúc lắm.

Nhưng vì sao, một người có thể gọi là học sinh tốt như vậy, lại khiến nữ giảng viên sợ đến thế chứ?

Tống Thư Hàng ráng giữ vững cái vẻ mặt thản nhiên nhất có thể, hắn gắng nói với giọng bình tĩnh:

“Thầy Tống, thực ra em cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra. Em vừa đứng lên để chuẩn bị trả lời câu hỏi, nhưng chưa kịp nói gì thì cô giáo bỗng khóc òa lên rồi chạy mất, giờ em cũng đang bối rối lắm đấy!”

Nói rồi, hắn miêu tả lại sơ lược những chuyện xảy ra trong giờ học.

Câu trả lời của Tống Thư Hàng giống với những gì những sinh viên khác đã kể.

Vậy chẳng nhẽ, vấn đề nằm ở cô giảng viên trẻ tuổi này ư?

Thầy Tống nhìn về phía cô rồi hỏi:

“Cô Miêu Hiểu, rốt cuộc thì mọi chuyện là thế nào hả? Cô đừng khóc mãi thế được không?”

Bấy giờ nữ giảng viên đã bình tĩnh hơn, giờ cô đang xấu hổ muốn chết —— cô cũng không rõ ban nãy mình làm sao nữa, rõ ràng chỉ liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái, cậu học sinh ấy còn chưa làm gì mà cô bỗng nhiên lại khóc òa lên vì sợ?

Đúng là kỳ quái.

“Xin lỗi, em Tống.”

Cô đứng dậy, cúi người xin lỗi Tống Thư Hàng.

“Ban nãy... hức hức... cô cũng không rõ vì sao. Chẳng qua là... hức hức... vừa nhìn thấy em Tống đây thì lập tức cảm thấy thực đáng sợ... hức hức, sau đó bèn... chạy đi.”

Nữ giảng viên nức nở không thôi, dáng điệu giỏi giang giờ được thế bằng vẻ yếu đuối, đáng thương.

“...”

Trong lòng thầy Tống hiện tại đã hoàn toàn sụp đổ. Ông chỉ muốn đứng lên quát nữ giảng viên này một trận, nhưng nhìn đến cái vẻ nức nở này, ông đành cố nhịn xuống.

Đúng là còn trẻ quá mà, dù phương pháp dạy học rất tốt, cách giảng cũng dễ hiểu và được chúng học sinh ưa thích, nhưng tâm lý chưa đủ mạnh mẽ để làm một giảng viên.

“Xin lỗi, rất tin lỗi. Hức, hức, cô sẽ giải thích với các học sinh trong lớp.”

Nữ giảng viên không phải kẻ sĩ diện, mà ngược lại, còn rất thành thực, sau khi nhận ra mình là người sai trong chuyện này, cô lập tức quyết định giải quyết rắc rối mà mình đã gây ra.

Thấy cô thành thực như thế, cảm giác áy náy càng đè nặng lên Tống Thư Hàng.

Chương 69. Sao mấy người không nói sớm, thế thì tốt quá!

“Cô Miêu Hiểu đừng vội, cô đi rửa mặt cho bình tĩnh lại rồi giải thích cũng chưa muộn. Đừng áp lực quá, cô là một giảng viên xuất sắc, các học sinh có đánh giá rất cao về giờ dạy của cô.”

Thầy chủ nhiệm Tống ngồi bên an ủi.

“Cảm ơn.”

Cô Miêu Hiểu lau nước mắt rồi vội vàng rời khỏi văn phòng.

“Em Tống à, thật ngại quá.

Thầy Tống bắt đầu dàn xếp hậu quả.

“Không có gì, chắc là trong lúc lơ đễnh, ánh mắt em có hơi dữ dằn nên cô giáo mới sợ chăng? Cô Miêu Hiểu không sao là tốt rồi, cứ bỏ qua đi ạ.”

Tống Thư Hàng vội nói, mong là chuyện này không khiến nữ giảng viên ấy bị sa thải, nếu thế thì hắn sẽ áy náy cả đời mất.

Thấy Tống Thư Hàng hiểu chuyện như vậy, thầy Tống không khỏi cảm thán: Đúng là học sinh ngoan!

Có lời ấy của Tống Thư Hàng, mọi chuyện cứ thế mà yên ả trôi qua.

Thầy Tống cười lớn rồi lảng sang chuyện khác:

“Thầy nghe nói em đăng ký nội dung chạy năm nghìn mét của nam trong buổi đại hội thể dục thể thao ngày mai à? Cố lên nhé, đem vẻ vang về cho lớp mình!”

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, cái vụ chạy năm nghìn mét ấy có phải hắn chủ động muốn tham gia đâu. Nghĩ thế, nhưng hắn vẫn cố nở nụ cười:

“Đương nhiên ạ, em nhất định sẽ cố hết sức để giành được thành tích tốt.”

“Ha ha, năm nghìn mét không phải chuyện dễ dàng, đừng cố quá. Thầy tin tưởng em lắm. Về lớp học đi, chuyện hiểu lầm với cô Miêu Hiểu, lát cô ấy sẽ tự mình giải thích với cả lớp. Nếu cô ấy không giải thích thì thầy sẽ ra mặt, thầy cam đoan là em sẽ không sao đâu.”

Thầy Tống vỗ ngực nói.

…

…

Sau khi ra khỏi văn phòng, Tống Thư Hàng thở phào một tiếng, lòng đầy áy náy.

Nếu có cơ hội, hắn nhất định phải bồi thường cho cô Miêu Hiểu!

Về lớp rồi, Tống Thư Hàng không dám dùng bí quyết “áp lực tinh thần” và “trinh sát tinh thần” nữa. Chỉ có thể luyện tâm phương pháp biến tinh thần lực thành màng để tăng tính cảnh giác.

Cô Miêu Hiểu là người nói được thì làm được, dù vô cùng xấu hổ, nhưng cô vẫn rất chân thành giải thích vụ mất mặt mình vừa gây ra.

Mọi chuyện thế là cho qua, cô tiếp tục nghiêm túc giảng bài, không mang theo cảm xúc cá nhân vào giờ học. Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ chứng minh cô là một giáo viên chân chính.

Hai tiết học của buổi sáng dù có chút chuyện bất ngờ, nhưng vẫn yên ả trôi qua.

Ba đứa bạn cùng phòng của Thư Hàng trốn cả hai tiết này. Chẳng nhẽ hôm qua chúng nó uống nhiều thế cơ à?

Tống Thư Hàng thở nhẹ. Hắn nhận ra, khi duy trì bí quyết “cảnh giác”, đầu óc của hắn minh mẩn hơn hẳn, dù không tập trung nghe giảng nhưng những gì cô Miêu Hiểu giảng vẫn chảy cuồn cuộn vào tâm trí hắn như nguồn sống vô hạn, sau đó, chúng được phân tích, chuyển hóa và lý giải cặn kẽ.

Hơn nữa… sau khi luyện tập liên tục trong một tiết rưỡi, hắn đã thuần thục bí quyết cảnh giác hơn nhiều, thời gian duy trì màng bọc tinh thần lực cũng nhanh hơn. Chưa kể tổng giá trị tinh thần lực cũng nhiều hơn.

Cái bí quyết cảnh giác này chính là đường tắt để tăng cường tinh thần lực đây mà. Dù không tăng nhiều lắm, nhưng nếu sau này, lúc nào mình cũng sử dụng nó thì hoàn toàn có thể tích tiểu thành đại!

"Chín giờ rưỡi rồi, đi xem ba đứa kia làm sao, mong là không say chết."

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, hắn chuẩn bị qua phòng túc xá của Lý Dương Đức xem ba đứa bạn đã ngỏm chưa.

****

Trên đường tới phòng túc xá của Lý Dương Đức, hắn không ngừng sử dụng luân phiên ba bí quyết nọ, cũng định kết hợp "cảnh giác" và "trinh sát" để có thể sử dụng song song.

Tiếc rằng, số lượng tinh thần lực của hắn quá ít, nên lần nào thử cũng thất bại.

Hắn rèn luyện liên tục, thử đủ mọi cách như không biết mệt, rồi dần dần tích lũy kinh nghiệm từ những lần thất bại.

Sau một lần thất bại khác, hắn day day Thái Dương rồi ngừng rèn luyện, bởi giờ, tinh thần hắn uể oải lắm rồi.

"Số lượng tinh thần lực kém quá. Hôm nay có thể tu luyện được một đến hai lần "Chân ngã minh tưởng kinh" nữa thôi, cần để dành để tối còn luyện quyền pháp căn bản.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Dù "Chân ngã minh tưởng kinh" không có yêu cầu hà khắc với tinh thần lực như "Kim cương căn bản quyền pháp", nhưng bị ảnh hưởng với tổng tố chất của cơ thể, khi tu luyện "Chân ngã minh tưởng kinh" cần cẩn thận, không được vắt kiệt tinh thần lực, nếu không sẽ biến thành thằng ngốc.

Do tinh thần lực rơi vào trạng thái mệt mỏi, nên Tống Thư Hàng không để ý được đằng trước, thế cho nên hắn đập đầu vào lưng người ta.

Đó là một tấm lưng rất rộng, người này phải cao hơn Tống

Thư Hàng một cái đầu là ít.

Sau khi thối thể, Tống Thư Hàng được xếp vào hạng đại lực sĩ ở thế giới người thường, chính là cái loại mà có thể dễ dàng dùng tay để kéo đầu tàu. Vậy nên, cái người bị hắn đập đầu vào ngã dúi về trước, mặt cắm xuống đất, người nọ la lên oai oái.

“Ôi chao? Xin lỗi, xin lỗi, tôi không để ý đằng trước!”

Tống Thư Hàng tỉnh táo lại, luôn miệng xin lỗi.

Hắn nhìn cái người mình vừa đụng vào... ồ, trông cũng ra dáng mấy thằng lưu manh ở khu Giang Nam phết ấy nhỉ.

Người ngã sấp mặt và đang kêu oai oái có thân hình cao lớn, mái tóc dài vuốt gel thành hình mào gà, nhuộm đủ thứ màu sặc sỡ.

Có lẽ do thường xuyên đánh nhau, nên thể lực không tệ, chẳng mấy chốc gã lưu manh đã đứng dậy được.

Bấy giờ, mặt gã xầm xì, máu mũi chảy đầm đìa.

“Thằng chó chết, mày mù à?”

Gã lưu manh đầu mào gà gầm gừ đầu giận dữ, máu mũi phun cùng nước miếng.

Khi gã rống lên, năm thằng lưu manh bên cạnh cũng nhe răng cười rồi quây Tống Thư Hàng lại.

Hình như mình gặp chuyện rắc rối thì phải? Tống Thư Hàng có chút xấu hổ, bèn giải thích rất chân thành:

“Ờ, thì, à, xin lỗi. Nãy tôi đang nghĩ vài chuyện nên không để ý đằng trước, xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

“Xin lỗi? Xin lỗi là được thì cần gì cảnh sát nữa hả?”

Gã lưu manh đầu mào gà lau máu mũi, rồi xách áo Tống Thư Hàng lên, gầm gừ.

Dù sao cũng là mình sai trước, mình đụng vào người ta trước, Tống Thư Hàng có phần áy náy:

“Anh nói đúng, chi bằng, chúng ta bình tĩnh rồi cùng thương lượng để giải quyết được không?”

“Mày biết điều đấy.”

Gã lưu manh nhếch mép đầy đắc ý.

“Mày xem, mày đụng vào ghê như vậy, ít cũng phải cho tao chừng một ngàn tám trăm tệ để làm phí bồi thường chứ nhỉ? Đừng bảo với tao là chừng ấy tiền mày cũng không có nhé, giờ mới đầu tháng, làm gì có chuyện không có tiền dằn túi chứ?"

"Đúng rồi, tiền tiêu của tôi được gửi theo năm, không cần lo vụ đầu tháng hay cuối tháng gì hết."

Tống Thư Hàng đáp rất thành thực.

Gã mào gà vui lắm, chẳng mấy khi gặp được "con mồi" biết điều thế này, sắp phát tài rồi đây!

"Nhưng mấy người bắt bớ quá, tôi không bồi thường nhiều thế đâu. Chi bằng, chúng ta đổi cách giải quyết khác đi nhé?"

Tống Thư Hàng nói với điệu vô cùng nghiêm túc, nhìn ánh mắt chân thành của hắn, chẳng ai nghĩ là hắn đang nói đùa cả.

"Đổi cách giải quyết khác à? Ha ha ha ha."

Gã mào gà tức đến bật cười.

"Được thôi, chúng ta tâm sự với nhau bằng nắm đấm trước đã, rồi bàn đến chuyện tiền nong sau."

Mấy tên lưu manh bên cạnh nghe thế, phối hợp mà nghe răng ra, rồi vặn tay răng rắc.

"Tâm sự bằng nắm đấm sao? Tức là chúng ta có thể đánh nhau để giải quyết vấn đề à?"

Tống Thư Hàng nghe vậy thì nở một nụ cười vô cùng chân thành.

"Sao không nói sớm, thế thì tốt quá!"

Nụ cười của Tống Thư Hàng đúng là chân thành —— bởi hắn đã tìm được đối tượng để thực chiến quyền pháp. Quanh đại học Giang Nam nhiều lưu manh thế này, hẳn là đủ cho hắn thực hành khá lâu luôn ấy nhỉ? Dù mỗi nhóm côn đồ chỉ giúp hắn luyện được một, hai chiêu cũng là tốt lắm rồi.

Thấy Tống Thư Hàng mỉm cười, gã mào gà nhận chợt hiểu —— thì ra đây là một thằng ngu.

"Mẹ nó chứ, ra là đồ điên!"

Xui thật. Phải đánh cho hả giận đã.

...

...

Hai phút sau.

Bốp bốp bốp! Tống Thư Hàng giáng thêm mấy quyền cho tên đầu mào gà đang kêu rên thảm thiết kia.

Dưới ánh nhìn sợ hãi và sửng sốt của đám lưu manh đang ngã dúi dụi, hắn vừa phủi phủi bụi trên người, vừa gật đầu đầy thoải mãn:

“Mọi người vất vả rồi, dù đánh loạn xià ngầu nhưng cái kiểu đánh liều mạng lúc cùng xông lên xáp lá cà cũng ổn lắm. Hi vọng mọi người tiếp tục rèn luyện để càng lúc càng giỏi hơn.”

Ban nãy Tống Thư Hàng chỉ dùng ba phần thực lực, bởi hắn chỉ luyện chiêu là chính. Trong vòng hai phút, hắn đã dùng thử cả mười tám chiêu trong “Kim cương căn bản quyền pháp”, cảm thấy mình đúc kết được rất nhiều thứ. Quả nhiên, thực chiến là cách kiểm nghiệm lý luận tốt nhất.

Tiếc rằng đám lưu manh này yếu quá, đánh không đã gì hết. Nhưng không sao, quanh đại học Giang Nam nhiều lưu manh lắm. Chất lượng không được thì lấy số lượng bù lại vậy!

Chương 70. Viên thuốc tanh tưởi

Sau khi hạ gục đám lưu manh, Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng sung sướng, hắn vừa hát nghêu ngao vừa đi về phía phòng trọ của Lý Dương Đức.

“Tiếp tục rèn luyện? Đùa nhau à, rèn luyện để bị đánh nữa sao?”

“Thằng khốn, thằng ác ma. Thằng đấy chắc chắn cố tình đụng phải tao, chắc chắn thế!”

Gã đầu mào gà khóc òa lên, hai phút trước gã còn tưởng đấy là thằng ngu, giờ mới biết, mấy đứa mình mới ngu.

Rõ rằng thằng đấy chủ động qua bắt nạt họ!

“A Sâm, chúng ta phải nhớ mối thù này. Sau này rủ thêm mấy anh em khác đánh chết nó đi, năm không được thì mười, mười không được thì hai mươi, rồi năm mươi! Tao không tin nó là siêu nhân, không tin một mình nó đấu lại được trăm người!”

Tên lưu manh tóc vàng lên cạnh giận dữ nói.

“Đúng, nhất định phải đánh chết nó.”

Tên đầu mào vào nghiến răng nghiến lợi.

Quyết định của chúng rất hợp ý của Tống Thư Hàng.

Trong lúc nhóm lưu manh đang nói chuyện, có một thiếu nữ tóc ngắn vừa ngáp vừa đi về phía chúng.

Thiếu nữ ấy vô cùng xinh đẹp, dù không trang điểm thì vẫn khiến lòng người xao xuyến. Hơn nữa, còn là dạng lạnh lùng, ít nói, vẻ mặt băng giá kia đúng là quá tuyệt vời.

Nếu như bình thường thì lũ côn đồ chắc chắn sẽ vây quanh thiếu nữ, dồn chân tường, rồi đùa bỡn một phen, tiếp đó là dắt cô vào cái khách sạn gần đó để làm mấy chuyện ấy ấy.

Nhưng giờ chúng đang nằm bẹp dí trên nền đất, chẳng làm được trò trống gì.

Thiếu nữ tóc ngắn bước lại gần, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào đám lưu manh đang sấp mặt. Một lúc lâu sau, cô khẽ thì thào:

"Có kẻ dám giật quái của mình à?"

Gì cơ? Giật quái á? Là sao? Cô bé này đâu có đang chơi game đâu?

Mặt gã đầu mào gà ngơ ra, sau đó, hắn cảm thấy lưng mình đau nhói.

Thiếu nữ tóc ngắn bước qua người bọn chúng, cô đạp lên chúng như đạp lên đống rác, rồi vừa ngáp vừa đi xa.

"Chết tiệt, con điếm chết tiệt. Một thằng chó, một con chó, chúng mày không yên được đâu!"

Lưng gã đầu mào gà đau quá bèn xỉ vả không ngừng. Gã có phải M đâu, bị đạp lên sao mà hưng phấn cho nổi.

Nhưng cái thằng tóc vàng bên cạnh lại nhìn gã với vẻ hâm mộ:

"Ghen tị chết mất, giá như người được giẫm lên là mình thì tốt biết bao a a a a."

Có thằng M ở ngay bên cạnh này.

****

Trên đường đi,Tống Thư Hàng mua ba phần tiểu long bao, ba phần sữa đậu nành, rồi đi về phía phòng của Lý Dương Đức, gõ cửa ầm ầm.

Một lúc lâu sau, Thổ Ba hai mắt đỏ quạch, người nồng nặc mùi rượu gắng gượng lết ra mở cửa.

“Ồ, Thư Hàng đấy hả.”

Mở cửa xong, hắn trừng Tống Thư Hàng một cái rồi quét một lượt từ đầu đến chân —— chết tiệt, cái thằng nhãi này nom sạch sẽ gọn gàng thế này, hiển nhiên là không hề say rượu chút nào.

Tửu lượng của cái thằng này tốt thế từ bao giờ vậy? Rõ ràng là hồi trước chỉ được như Cao Mỗ Mỗ, một mình cậu ta có thể chuốc gục bốn thằng Cao Mỗ Mỗ, ba thằng Tống Thư Hàng ấy chứ.

Nhưng tối qua, Tống Thư Hàng lại chuốc gục mình, Lý Dương Đức rồi cả thằng Cao Mỗ Mỗ vốn cũng sắp quắc cần câu. Đúng là kỳ lạ mà.

Chẳng nhẽ tối qua nó không uống rượu mà uống nước ư?

“Trông mày thế này, mới tỉnh hả? Bọn mày trốn hai tiết học buổi sáng rồi đấy.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, rồi mang tiểu long bao và sữa đậu vào.

“Mang bữa sáng cho chúng mày này, ăn không?”

Thổ Ba giật đồ ăn trên tay Thư Hàng rồi chọc ghẹo:

“Mày cũng có lương tâm đấy.”

Lý Dương Đức ló đầu khỏi phòng, nói:

“Tao ngửi được mùi ăn, đến đúng lúc lắm, đang đói cồn cào đây!”

“Cao Mỗ Mỗ đâu?”

Thư Hàng hỏi.

“Còn nằm bẹp ra ấy, thằng đấy phiền chết mất, đêm qua nói mớ cả đêm. Cái gì mà ‘trinh tiết’, rồi cái gì mà ‘anh xin lỗi em’, sau lại ‘đừng, đừng’ chi đó.”

Lý Dương Đức cười bảo.

Tống Thư Hàng vuốt cằm:

“Tao thấy đấy là cái thóp tốt đấy, sau này hết tiền, có thể dùng cớ đó để bắt Cao Mỗ Mỗ bao cơm.”

“Đúng rồi, phương án này được đấy. Chắc dùng được hai, ba lần gì đó, dùng nhiều quá lại sợ nó lại điên lên.”

Thổ Ba vô cùng đồng ý.

“Tao đề cử thế này, ở khu phía Nam của trường mình có quán “đầu cá mười vị” ngon phải biết, nhớ đến thôi đã thấy chảy nước miếng rồi.”

Lý Dương Đức gật đầu bảo.

“Bọn mày... thích chết đấy hả?”

Cao Mỗ Mỗ mặt mày sa sầm bước ra, vừa đi vừa day day Thái Dương. Cậu ta cảm thấy điều bất hạnh nhất của cuộc đời mình là sống chung phòng túc xá với ba thằng này.

Toàn một lũ thích hãm hại bạn.

Ở lại phòng của Lý Dương Đức một chốc, Tống Thư Hàng bắt đầu hỏi cậu ta:

“Dương Đức, mày giúp tao điều tra xem, ở cái khu Giang Nam này, có tiệm thuốc đông y nào mua được mấy vị này không?”

Tống Thư Hàng đưa tờ giấy mà Dược Sư đưa cho mình, trên đó có ghi tên của bốn vị thuốc đông y cực hiếm.

“Mày ốm à?”

Dương Đức nhận lấy tờ giấy rồi hỏi.

“Tao khỏe lắm, bạn tao cần mấy vị này, nhưng tao chẳng biết ở khu Giang Nam này có chỗ nào bán nên đành nhờ người khác tìm hiểu xem. Rồi tao nghĩ đến mày, ở cái ký túc xá này, mày là đứa giỏi kỹ thuật nhất mà.”

Tống Thư Hàng bắt đầu nịnh nọt.

“Điều tra dễ lắm, giờ các tiệm thuốc Đông y đều sử dụng một hệ thống chung, tao chỉ cần gõ tên dược liệu và biết ngay tiệm nào bán. Hơn nữa, tới khu vực diễn đàn có liên quan, xem các bài đăng trong đó là cũng biết những tiệm nào không tham gia vào hệ thống nhưng có bán vị đó. Muộn nhất là tối mai tao sẽ có tin cho mày.”

Lý Dương Đức nói chắc nịch.

“Thế thì nhờ hết vào mày vậy!”

Nói xong, Tống Thư Hàng hứa thêm.

“Mày điều tra cho tao xong, đợi đại hội thể dục thể thao kết thúc, chẳng cần chờ thằng Cao Mỗ Mỗ, tao mời mày ăn đầu cá mười vị luôn!”

“Hứa rồi đấy nhé.”

Lý Dương Đức liếm môi, thèm nước miếng.

“Chắc luôn.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn xoay người lại, thầm siết chặt tay.

Có Lý Dương Đức giúp điều tra xem tiệm thuốc vào ở khu Giang Nam bán bốn vị thuốc ấy, là có thể khoanh vùng được phạm vi tới cực hạn. Nếu kẻ chủ mưu thực sự mua bốn vị thuốc ấy, thì Tống Thư Hàng sẽ dựa vào đấy để lôi được hắn ra.

****

Mười giờ sáng.

Tống Thư Hàng rời ký túc xá, đi về phía nơi ở của Dược Sư.

Sau khi ăn xong, đám bạn cùng phòng quyết định nghỉ ngơi thêm một chốc để tỉnh rượu.

Tống Thư Hàng thấy còn sớm nên quyết định qua giúp Dược Sư một tay.

Dược Sư giúp hắn rất nhiều, giờ điều duy nhất hắn có thể giúp lại là phối hợp Dược Sư, giúp hắn hoàn thiện cách bào chế “Thối thể dịch bản đơn giản hóa”.

Để tiện cho Thư Hàng điều chế thuốc, Dược Sư còn cố tình mua bộ nồi lẩu và bếp từ y hệt như cái bộ ở ký túc xá của Thư Hàng.

Các bước luyện thối thể dịch và cách bào chế không thay đổi, nhưng hôm nay, Dược Sư bảo Tống Thư Hàng đổi “nước” thành “dược thang” do hắn điều chế.

Dược thang này nấu từ năm loại thảo dược thường dùng trong đông y.

Đây là bước đầu tiên trong việc chuyển phương pháp luyện đan dùng “bếp từ và nồi lẩu” của Tống Thư Hàng, sang dùng lò luyện đan.

Dù phương pháp của Tống Thư Hàng rất tốt, nhưng chẳng nhẽ lại để các vị dược sư của thế giới tu sĩ, vị nào cũng phải học cách dùng bếp từ và nồi lẩu để luyện thối thể dịch sao?

Nghĩ tới cái cảnh các vị dược sư trong giới tu sĩ đều tự trang bị bếp từ và nồi lẩu là lại thấy tê tái con tim.

Vậy nên, nhất định phải thay đổi!

Hơn nữa, theo như Dược Sư dự tính, thì “dược thang” này có thể giảm thời gian luyện thối thể dịch.

Ba tiếng sau, một giờ bảy phút chiều.

Đúng như Dược Sư đã dự tính, thời gian điều chế thuốc giảm đi rất nhiều.

“Thành công rồi.”

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu rồi bịt chặt mũi. Sau đó, nước thuốc hất tung vung nồi, màn khói đen mù mịt và cái mùi tanh tưởi tỏa ra.

“Ha ha, không cần bịt mũi đâu, xem lão phu đây.”

Dược Sư cười ha ha, rồi tung một hạt châu có hình dạng đặc biệt, sau đó thì bắt pháp ấn.

“Thu!”

Bỗng nhiên, một lục hút trào từ trong hạt châu, hút sạch làn khói đen vào trong nó.

Thấy thế, hai mắt Tống Thư Hàng sáng rỡ lên, chỉ mong mình cũng có thể dùng pháp thuật ngay bây giờ.

“Cho ngươi này.”

Dược Sư ném cái thứ có hình hạt châu đó cho Thư Hàng, “Đừng để nso rơi xuống, chỉ cần quăng mạnh là vỡ đấy, lúc đó thì cả khói đen và mùi tanh bên trong sẽ tỏa ra hết.

Tống Thư Hàng vội vàng đón lấy hạt châu:

“Tiền bối, đừng có ghê thế chứ!”

Sau đó, Tống Thư Hàng mới nhận ra rằng hạt châu này nhìn rất giống vỏ của dược liệu.

“Đây là vỏ của quả Hạch Châu, chẳng có ích gì đâu, vứt đi suốt ấy mà. Qua ta nảy ra một ý, thứ này có thể cất chứa khói và mùi tanh tỏa ra khi ngươi luyện thối thể dịch.”

Dược Sư đắc ý vô cùng.

“Hơn nữa, như ta từng nói, mùi tanh sinh ra khi luyện thối thể dịch này đúng là chẳng khác nào ác mộng đối với kẻ mới được tăng khứu giác như tu sĩ nhất phẩm, và kẻ không thể khống chế khứu giác của mình như Chân Sư nhị phẩm,. Nếu có lúc nào đấy, ngươi gặp phải kẻ địch có tu vi Chân Sư nhị phẩm thì thứ này sẽ có tác dụng rất lớn, nếu biết dùng đúng lúc thì hoàn toàn có thể trở thành lợi khí để phân thắng bại.”

Thứ này đến đúng lúc quá!

Chương 71. Tay trần phá cao ốc không phải một giấc mơ

Tống Thư Hàng ngầm hiểu là Dược Sư đang muốn giúp mình. Người muốn đoạt linh quỷ của hắn rất có thể đã đạt thực lực Chân Sư nhị phẩm trở lên.

“Cái này có được coi là pháp bảo gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Pháp bảo gì đâu, chẳng qua là lựu đạn khói có lực tấn công sinh hóa thôi. Ta đặt cho nó cái tên là Ác Xú Hoàn!”

Dược Sư dương dương tự đắc nói.

Cái tên này thật đậm đà phong cách “Kim Cương Căn bản Quyền Pháp” mà.

“…”

Tống Thư Hàng cầm viên ác xú hoàn:

“Tiền bối, ta có thể đổi tên cho nó được không?”

“Đổi gì mà đổi, ghét thì trả lại cho ta!”

Dược Sư bất mãn nói.

Tống Thư Hàng vội cất đi:

“Ha ha, thực ra tên là Ác Xú Hoàn là chuẩn nhất rồi. Hơn nữa thứ mà tiền bối đưa, ta nhất định phải nhận chứ. Đây là phép lịch sự tối thiểu mà, đúng, chính là lịch sự đó!”

“Cho ngươi một phần thối thể dịch nữa này, là tâm ý của ta đấy, không được từ chối đâu nhé. “

Dược Sư dùng một phần nhỏ thối thể dịch luyện thành công lần này để làm thí nghiệm, phần còn lại ném cho Tống Thư Hàng.

Thời gian của Tống Thư Hàng có hạn, mỗi ngày sau khi giúp Dược Sư luyện dược thì chẳng còn thời gian để luyện thối thể dịch cho mình. Mà hắn đang ở thời kì Trúc Cơ quan trọng, nhu cầu với thối thể dịch rất cao.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng không từ chối, hắn thật sự rất cần, nên không phải vờ vịt từ chối làm gì.

Song ân tình của Dược Sư thì phải ghi nhớ thật kĩ trong lòng mới được.

…

Buổi chiều học hai môn, lúc học xong đã là bốn giờ đúng.

Ba đứa bạn cùng phòng cuối cùng cũng không bỏ tiết buổi chiều.

“Ợ!”

Cao Mỗ Mỗ đau khổ ấn dạ dày, ợ một cái rõ khó chịu, ảnh hưởng của cơn say đến tận bây giờ vẫn chưa tan hết.

Cuối cùng cũng tan học, ba tiết này học mà như muốn chết đến nơi rồi ấy chứ.

Bạn gái Nha Y của cậu ta đau lòng ấn huyệt thái dương cho cậu, đồng thời còn dùng đôi mắt to tròn dễ thương rất đỗi “hung dữ” lườm Thổ Ba và Thư Hàng chằm chằm. Cô nàng đã moi ra hai tên bạn cùng phòng bất lương chuốc say Cao Mỗ Mỗ hôm qua từ miệng của Lý Dương Đức rồi.

Cái thằng Dương Đức này là chuyên gia bán đứng đồng đội. Bất luận là ngoài hiện thực hay trong game đều phụ trách bán đứng đồng đội chuyên nghiệp.

“À… tự nhiên tao nhớ ra có cái phải mua, tối nay không cần chờ tao đâu nhé!”

Thổ Ba chào thua, thật sự không chịu nổi ánh mắt u oán của Nha Y, bèn thi triển “Mua đồ độn pháp” bỏ trốn mất dạng.

Tống Thư Hàng nhanh trí nối gót theo sau:

“Đột nhiên tao nhớ ra mai phải tham gia thi chạy đường trường 5000m, tao ra sân vận động tập luyện đây, tối nay chúng mày cũng không phải chờ tao đâu!”

Lời hắn nói nửa thật nửa giả, đi luyện tập là thật, luyện chạy bộ là giả.

Lúc này khí huyết trong cơ thể hắn đã khôi phục như ban đầu, có thể tiếp tục tu luyện “Kim cương căn bản quyền pháp”, cho nên định đến trường tìm một nơi vắng vẻ để tu luyện.

Lần đầu tiên tu luyện khiến cho thân thể hắn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, lần thứ hai tu luyện có thể khiến cho thể chất nâng cao một bậc không đây?

…

…

Lần này Tống Thư Hàng đổi địa điểm tu luyện. Hắn đi tới một tòa nhà bỏ hoang ở khu giảng đường số 3 trong trường.

Tòa nhà này được xây dựng từ 10 năm trước, vốn để làm nhà thực nghiệm cho nghiên cứu sinh. Thế nhưng năm ngoái tòa nhà thực nghiệm xảy ra hỏa hoạn, tuy không xảy ra thương vong nhưng sau khi lửa tắt thì cả tòa nhà không còn an toàn nên bị bỏ hoang. Tới nay kế hoạch xây lại còn chưa được thông qua, tạm thời sẽ không có ai tới nơi này.

Đây là một trong số những nơi thích hợp để tu luyện mà Tống Thư Hàng tra được trên website của trường.

“Vị trí không tồi, cơ hồ không có mùi ẩm mốc, trước khi nó được xây lại chắc có thể dùng làm địa điểm tu luyện cố định ở trường được.”

Tống Thư Hàng rất vừa ý với nơi này.

Nhắm mắt lại, đầu tiên Tống Thư Hàng hồi tưởng mười tám chiêu thức của “Kim cương căn bản quyền pháp” trong đầu một lần, sau đó lấy chai thối thể dịch bản đơn giản hóa trong túi sách ra rồi uống vào.

Sau đó lẳng lặng chờ đợi dược lực phát huy tác dụng, bùng nổ trong cơ thể.

“Được rồi!”

Tống Thư Hàng mở to mắt, bắt đầu luyện thức mở đầu của quyền pháp căn bản.

“Lấy mắt làm chủ, xoay eo… thân như cung, chân phát kình… quyền động như núi lở.”

Miệng thì thào niệm quyền kinh khẩu quyết, từng thức quyền pháp căn bản nhất nhất được thi triển ra.

Bên tai, âm thanh như Hoàng Lã đại chung lại vang lên, linh lực trong trời đất bị quyền kinh khẩu quyết điều động, tụ tập về phía hắn. Linh đè nặng trên người hắn, quấn quanh nắm đấm, rèn luyện cho thân thể hắn.

Dưới tác dụng của linh lực, sau khi đánh ra mỗi một quyền thì thân thể cứ như đã đánh đến hàng ngàn, hàng vạn quyền.

Cơ thể nhanh chóng nóng bừng lên, khí huyết dâng trào, tích tụ lại, so với lần đầu tiên tập luyện thì lần này khí huyết tăng lên nhanh hơn hẳn.

Mồ hôi đổ như mưa, nhưng lại thỏa mãn vô cùng.

Lúc này, khi Tống Thư Hàng thi triển quyền pháp căn bản thì không hề một mực theo đuổi cứng rắn mạnh mẽ nữa. Hắn làm giống vị tông sư quyền pháp mặt mũi mơ hồ trong “không gian ảo giác”, vừa cương vừa nhu, quyền chiêu bách biến.

Linh lực quấn quanh người Thư Hàng, theo từng đường quyền của hắn sẽ có một chút linh lực tản ra xung quanh.

Mùi ẩm mốc trong không khí nhanh chóng rút đi. Dưới sự ảnh hưởng của linh lực, không khí trở nên tươi mát trong lành như khí trời buổi sớm mai.

Núi không bởi cao, có tiên ắt linh. Khi tu sĩ tu luyện khơi gợi lên linh khí thiên địa, ngày này qua ngày khác, nó sẽ dần dần dung nhập vào nơi tu luyện, khiến cho nơi ấy ngập tràn linh khí.

Di chuyển, quay vòng, quyền như lưu tinh, mười tám chiêu quyền pháp nhanh chóng được thi triển xong xuôi.

Ngay sau đó, huyết khí trong cơ thể Tống Thư Hàng tràn ra, toàn thân biến thành màu đỏ sẫm.

“Hoàn thành rồi ư?”

Ngay cả hắn cũng phải lấy làm kinh ngạc.

Rõ ràng hôm qua khi tu luyện "Kim cương căn bản quyền pháp", hắn bị tra tấn đến chết đi sống lại, mấy lần tưởng chừng như không thể cầm cự tiếp được.

Ấy vậy mà hôm nay thi triển quyền pháp này, ngoài chút cảm giác đau mỏi ra, hắn lại có thể thi triển trọn bộ một cách thuận lợi đến không ngờ.

Là vì đã thuận lợi thi triển hết một lần nên thân thể cũng thích ứng với "Kim cương căn bản quyền pháp" ư?

Hay là chỉ qua một đêm mà tố chất thân thể hắn đã tăng cường lên nhiều đến vậy?

Nhưng bây giờ không phải là lúc để suy xét những điều đó.

Nhân cơ hội khí huyết còn đang sôi trào trong cơ thể, Thư Hàng tranh thủ thời gian vận chuyển "Chân ngã minh tưởng kinh", lấy tinh thần lực dẫn đường, đưa khí huyết đang căng tràn trong người đi vào lưu trữ trong tâm khiếu.

Đây đã là tia khí huyết thứ hai trong tâm khiếu của hắn.

Làm xong hết thảy những việc ấy, Tống Thư Hàng đặt mông ngồi phịch xuống đất, thở hồng hộc, hắn vẫn không thể khống chế "Chân ngã minh tưởng kinh" hấp thu khí huyết một cách hoàn hảo, thế nhưng so với tình trạng không nhúc nhích nổi một ngón tay nào như lần trước thì lần này đã tốt hơn nhiều.

Nghỉ ngơi ước chừng một lúc, thể lực của Tống Thư Hàng đã khôi phục như lúc đầu.

Nhẹ nhàng siết chặt nắm tay, cảm giác được sức mạnh cuồn cuộn đang không ngừng tuôn trào, Tống Thư Hàng có ảo giác mình có thể lấp bể dời non.

Thư Hàng đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó hơi dịch bước chân, một bộ "Kim cương căn bản quyền pháp" thi triển rất đỗi nhẹ nhàng tự nhiên, chỉ hai bước đã đến gần bức tường cách gần mình nhất.

Quyền phải đánh thẳng ra, không mang theo linh khí thiên địa, chỉ là một quyền rất đỗi bình thường.

Ầm!

Bức tường rắn chắc đó bị đánh thủng một lỗ to.

Tống Thư Hàng nhìn nắm tay của chính mình, ngoại trừ dính một chút vôi tường thì nó chẳng hề thương tổn mảy may. Quyền pháp Trúc Cơ sẽ giúp tăng cường toàn diện cho cơ thể, không chỉ là sức mạnh mà cường độ toàn thân đều được cải thiện.

Biến hóa này vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng, chỉ hai lần tu luyện thôi mà thân thể của hắn đã được cường hóa đến mức này rồi!

Thư Hàng lại đứng thế ra quyền, lần này hắn vận dụng pháp môn xuất quyền của "Kim cương căn bản quyền pháp", nện một đấm lên vách tường.

ẦM!

Bức tường bị một quyền xuyên thủng, nhưng sức mạnh còn ngưng tụ lại đó không tan, chỉ để lại trên tường một cái lỗ to bằng nắm đấm. Tuy diện tích phá hủy nhỏ đi nhưng mức độ tổn hại lại tăng lên đến mấy chục lần!

Tống Thư Hàng nhất thời mừng rỡ, không ngừng vung quyền phá hoại tòa giảng đường bỏ hoang đáng thương này. Hắn liên tục thử từng phương pháp xuất lực trong quyền pháp căn bản, lúc dùng trọng quyền, lúc dùng nhu chưởng, cách ra chiêu của mười tám thức quyền pháp đều bị hắn lấy ra thử một lượt.

Trong tòa giảng đường bỏ hoang bụi bay mù mịt.

Đây chính là kĩ năng tay trần phá tường trong truyền thuyết, kĩ năng này được up level thì chính là tay trần đánh robot ngoài hành tinh!

Một hồi lâu sau, Tống Thư Hàng mới cảm thấy mỹ mãn, hắn xoa cằm nhìn bức tường gồ ghề lồi lõm của giảng đường:

"Quả nhiên mình rất có thiên phú luyện công phu đập nhà mà."

Bây giờ trong mắt người bình thường, hắn đã có thể xem như là cao thủ võ lâm rồi nhỉ?

Mà hắn mới chỉ luyện quyền pháp Trúc Cơ có hai lần thôi đấy.

Không biết sau khi hoàn thành Trúc Cơ rồi còn mạnh đến đâu nữa đây?

Cũng không biết tâm khiếu cần bao nhiêu khí huyết mới có thể được lấp đầy nữa?

"Nếu có thể tăng cường tố chất thân thể nhanh hơn thì tốt rồi, làm thế thì khí huyết khôi phục càng nhanh hơn, số lần tu luyện hàng ngày cũng sẽ càng nhiều."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Khí huyết đan gì đó, trong thời gian ngắn tạm thời không cần phải đến.

"Ngoại trừ tu luyện 'Kim cương căn bản quyền pháp' ra thì còn phương pháp gì có thể tăng cường tố chất thân thể không ta?"

Tống Thư Hàng khẽ nói.

Hay là vào nhóm hỏi các tiền bối chút nhỉ?

“Nè, ta có thể trả lời câu hỏi của ngươi đó, Tống Thư Hàng tiên sinh chuyên đập nhà ạ.”

Một giọng nói đáng yêu pha lẫn dụ hoặc vang lên bên tai Tống Thư Hàng

Thực ra mấy phương pháp tăng cường tố chất thân thể cũng đơn giản lắm.

Chương 72. Giác ngộ

Thư Hàng quay đầu nhìn ra thì phát hiện Giang Tử Yên đang ngồi trên lan can gần đó. Khóe miệng cô nhếch lên thành một nụ cười gian vô cùng xinh đẹp. Cô cầm một bịch gà chiên rút xương, dùng ngón tay trắng muốt bốc từng miếng đưa vào miệng.

Nghe giọng điệu này thì… cô ấy đã ở bên cạnh xem mình biểu diễn tay không đập tường cả buổi rồi sao?

Ngoài ra, dung mạo cô cũng hơi khác so với lần đầu gặp mặt.

Mái tóc ngắn ngang vai của Giang Tử Yên xoăn lên trông có vẻ càng ngắn hơn, tóc mái buông dài cơ hồ che kín cả hai bên mắt.

Dưới ánh tịch dương, Tống Thư Hàng phát hiện ra tóc cô không phải thuần đen mà là một màu tím sẫm yêu dị, trong ánh mắt cũng thoáng hiện ánh tím âm u, khiến cho Giang Tử Yên càng thêm tà khí, càng thêm “hư hỏng”.

“Chào buổi chiều, Tử Yên cô nương.”

Tống Thư Hàng mệt mỏi nói.

“Ngươi gọi ta Tử Yên là được rồi, cách gọi ‘cô nương’ làm ta cứ cảm thấy mình đang cưa sừng làm nghé ấy.”

Giang Tử Yên nhảy xuống khỏi lan can, bước từng bước duyên dáng về phía Tống Thư Hàng:

“Trừ ‘Kim cương căn bản quyền pháp’, phương pháp rèn luyện của người bình thường cũng có thể gia tăng tố chất thân thể của tu sĩ Trúc Cơ. Dù là chạy bộ hay là chơi các loại bóng, tập máy tập thể hình… đều làm tăng cường thể chất một mức nhất định. Hì, đương nhiên tu sĩ cần có cường độ vận động gấp bội so với người thường thì mới đạt hiệu quả tăng cường thể chất được.”

Tống Thư Hàng nện mạnh gáy vào vách tường đằng sau:

“Thế mà ta không nghĩ ra!”

Chỉ cần lên mạng search “phương pháp tăng cường thể chất” là ra cả đống, nhưng trong mắt hắn chỉ có "Kim cương căn bản quyền pháp", nên đã xem nhẹ những cách rèn luyện cơ thể của người bình thường.

Đây chính là đèn không soi tỏ dưới chân mà.

Giang Tử Yên:

“Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, chính là đạo lý ấy.”

“Quyết định thế đi, sau này mỗi sáng ta sẽ chạy một vòng quanh đại học Giang Nam.”

Tống Thư Hàng nắm chặt nắm tay, sau đó có rảnh phải đi tìm xem xung quanh trường có trung tâm tập thể hình nào không, biết đâu rồi lại có chỗ dùng.

Thư Hàng lại hỏi:

“Đúng rồi, Tử Yên cô nương tìm ta có việc gì không?”

“À, sáng nay ta nhàn rỗi không có gì làm nên đã lần theo mùi kịch độc đặc biệt của lão sư, cuối cùng cũng tìm thấy nơi dừng chân cuối cùng của người trúng độc ở một khách sạn trong khu Giang Nam đấy, hì hì.”

Tử Yên cười lên, hai mắt cong cong như hai vành trăng khuyết. Là đệ tử của Dược Sư, cô có rất nhiều cách để lần theo dấu vết của kịch độc đặc biệt kia.

Tống Thư Hàng vui vẻ nói:

“Cô tìm thấy người lẻn vào phòng ngủ của ta đêm qua rồi à?”

“Tìm được rồi, hì hì. Cơ mà, đáng tiếc tên kia đã chết nhăn răng. Đến thi thể cũng bị người ta biến thành vũng nước đen đặc, chẳng tìm được manh mối gì khác từ hắn nữa. Hơn nữa người đăng kí phòng khách sạn kia dùng thân phận giả, cho nên manh mối lại đứt rồi, hì hì. Song việc này cũng chứng minh suy đoán của ngươi là đúng, đối phương quả thực có đồng bọn.”

Giang Tử Yên ném bịch gà chiên trong tay, rồi vươn đầu lưỡi liếm ngón tay với vẻ đầy tình sắc.

Quyến rũ, diễm lệ, khiêu khích và mập mờ … bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cảnh ấy cũng phải hưng phấn đến điên người.

Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ. Hắn cảm thấy động tác của cô thật mê người, nhưng nghĩ ngợi một lát, hắn vẫn nghĩ mình nên nhắc nhở Giang Tử Yên một chút thì hơn:

“Tử Yên, tuy rằng cô thích ăn gà chiên, nhưng trên ngón tay người có nhiều vi khuẩn lắm đấy, liếm tay thế là mất vệ sinh.”

Động tác mê hoặc của Giang Tử Yên cứng đờ lại.

“Chậc, con người ngươi chẳng hiểu lãng mạn gì cả. Ta dám cam đoan chắc chắn ngươi sẽ ế đến già.”

Giang Tử Yên không có vẻ gì là giận, cô chỉ ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, sau đó chùi bàn tay đầy dầu mỡ lên áo quần hắn.

Tống Thư Hàng muốn tránh, nhưng Giang cô nương có thực lực vượt xa hắn không biết bao nhiêu con phố, thế nên bao nhiêu dầu mỡ trên đôi tay bé nhỏ cuối cùng đều di dời hết sang cho hắn.

“Cho dù là người quen nhưng Tử Yên cô nương trù ta như thế, ta cũng sẽ giận đấy.

Tống Thư Hàng nói:

“Ta đã hạ quyết tâm phải tìm được bạn gái trong ba năm đại học đấy nhé.”

“Cô nào đồng ý làm bạn gái ngươi chắc cũng phải quái đản lắm. Không nói chuyện này nữa, ta có tin tức tốt đây, có muốn nghe không?”

Giang Tử Yên lau sạch ngón tay, rũ mắt xuống, lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên!”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Muốn biết thì chúng ta giao dịch đi.”

Giang Tử Yên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Giao dịch thế nào?”

Trừ linh quỷ ra thì hắn không nghĩ trên người mình còn cái gì lọt được vào mắt xanh của Giang Tử Yên, nhưng cô ấy có cần linh quỷ đâu.

“Ta vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới khu Giang Nam này chỉ để được ở bên Dược Sư một ít thời gian. Cho nên, mấy ngày tới, trừ lúc giúp Dược Sư cải tiến phương thuốc, lúc rảnh rỗi ngươi đừng có đến làm phiền ta với Dược Sư đấy, không thành vấn đề chứ hả?”

Giang Tử Yên vẫn tươi cười như cũ.

Thế mà Tống Thư Hàng nổi hết cả da gà.

“Không thành vấn đề, chắc luôn!”

Hắn vội vàng đáp, bởi vì hắn có linh tính là… nếu không đồng ý thì ngày mai hắn sẽ vào bệnh viện làm bạn với giáo sư Nhân Thủy ngay. Giáo sư Nhân Thủy đáng thương bây giờ vẫn còn chưa được ra viện kia kìa…

“Ngoan lắm nhóc.”

Giang Tử Yên xoa đầu Tống Thư Hàng:

“Vậy ta sẽ nói tin tức cho ngươi. Đồng bọn của tên sát thủ hoặc kẻ đứng sau màn trốn trong khách sạn, trong lúc vô tình không hề hay biết, đã tiếp xúc với tên sát thủ trúng độc khi lẻn vào phòng ngươi. Bất hạnh một điều là, vì kịch độc của Dược Sư rất bá đạo, độc kia tan vào máu, khiến cho kẻ trúng độc trở thành ‘nguồn độc’, nên đồng bọn hoặc chủ nhân sau màn tiếp xúc với hắn cũng trúng độc.”

“Giờ phải xem lượng độc hắn trúng là nhiều hay ít. Nếu hắn trúng độc nặng thì chỉ vài ngày nữa là ngươi thấy ảnh chụp thi thể hắn tràn lan mặt báo. Nếu trúng độc nhẹ chút thì ít nhất cũng phải bế quan tu luyện chừng nửa năm, chuyên tâm bài trừ độc tố mới xong.”

“À, còn một khả năng cuối cùng. Nếu đối phương có cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm thì lại là vấn đề khác. Đương nhiên, khả năng này gần như là số 0, vì nếu người ta có tu vi Linh Hoàng ngũ phẩm thì ngươi đã sớm chết queo rồi, hì hì.”

Nếu đối phương có cảnh giới từ Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên thì đừng nói là Tống Thư Hàng, ngay cả Vũ Nhu Tử trước kia đi bắt linh quỷ với hắn cũng đừng hòng sống sót mà rời khỏi thành phố J.

Giang Tử Yên tính toán, theo khí tức của đối phương còn sót lại trong khách sạn thì kẻ này ước chừng có cảnh giới Chân Sư nhị phẩm. Tống Thư Hàng đối đầu trực diện với đối thủ ở đẳng cấp này thì vẫn không có phần thắng như trước. Thế nhưng bây giờ đối phương đang trúng độc, nếu chịu khó động não và thêm chút may mắn thì hắn vẫn có cơ hội giải quyết kẻ này.

Giang Tử Yên nói:

“Thế nào, tin tốt đúng không?”

“Tin tốt đến mức làm người ta sung sướng ấy chứ.”

Tống Thư Hàng nói.

Đối phương trúng kịch độc, chắc chắn thực lực giảm mạnh. Hơn nữa bởi vậy mà kẻ đó sẽ càng cần “thuốc giải”. Với những điểm này, xác suất hắn lần theo manh mối tìm ra đối phương càng cao hơn.

Giang Tử Yên dò hỏi:

“Nghe Dược Sư nói ngươi có cách tìm ra đồng bọn của sát thủ à?”

“Đúng vậy, ta tìm thấy chút manh mối từ chỗ Dược Sư tiền bối, đã nhờ bạn bè hỗ trợ tìm kiếm dựa vào manh mối đó rồi. Nhưng có tìm được người hay không phải trông vào may mắn nữa.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Giang Tử Yên hỏi:

“Vậy, nếu tìm thấy kẻ đó thì ngươi tính sao?”

“Xem thực lực đối phương ra sao đã, nếu có cơ hội thì nhân lúc hắn trúng độc xử hắn luôn, diệt trừ hậu họa. Nếu hắn là cường địch mà ta không thể đấu lại thì chỉ có thể nhờ các tiền bối trong nhóm ra tay giúp đỡ thôi.”

Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay, đáp.

“Xử hắn? Ha hả.”

Giang Tử Yên làm động tác cắt yết hầu:

“Này… ngươi chưa từng giết người, khi đối mặt với kẻ địch, liệu có giác ngộ về việc giết hắn không?”

“… Ta sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Tống Thư Hàng hạ giọng nói

Bất luận là vì chính mình hay vì an toàn của bạn bè và người thân, ta đều sẽ giác ngộ thật tốt.

Giác ngộ, hắn buộc phải có. Không có cũng phải có!

Đối phương là một kẻ chẳng từ thủ đoạn, nếu chút giác ngộ kia mà hắn còn không có, thì cứ tắm rửa sạch sẽ chờ người ta tới lấy đầu mình đi cho xong!

“Thế là tốt nhất. Ta chỉ có thể nhắc nhở ngươi, tuyệt đối đừng ôm lòng nhân từ với kẻ thù. Còn nữa, phải nhớ xác nhận xem kẻ thù đã chết thật chưa. Công pháp bảo vệ tính mạng của tu sĩ nhiều không kể xiết, lúc tất yếu thì hủy thi diệt tích là cách tốt nhất. Tu sĩ tầm nhị phẩm ít nhất cũng phải đập nát đầu mới được.”

Giang Tử Yên lười biếng duỗi lưng

“Vậy, chúc ngươi thuận lợi.”

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng lặng lẽ đáp lời.

Chương 73. Phiền toái rốt cuộc vẫn đến!

Màn đêm buông xuống, trong kí túc xá.

Tống Thư Hàng lên giường đi ngủ từ sớm.

Thổ Ba, Lý Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ thì đang cày một game trận địa đối chiến cổ lỗ sĩ.

Ba tên này lúc cày game không tích đức chút nào, lúc ba người một đội còn dùng máy tính của Tống Thư Hàng đăng kí acc, treo thành một trận doanh của địch, sau đó sung sướng đi mở hắc điếm bắt nạt người qua đường.

Tống Thư Hàng khinh bỉ lắc đầu, mở điện thoại di động vào nhóm Cửu Châu Số 1 xem có gì mới không. Hiếm thấy là hôm nay trong nhóm yên tĩnh khác thường, đến Bắc Hà Tán Nhân cũng chẳng nói gì cả.

Dù sao các tu sĩ đều bận rộn nhiều việc, chỉ trừ Bắc Hà Tán Nhân.

“Đúng rồi Thư Hàng, tao tra được tư liệu về dược liệu mà mày nhờ tao rồi này. Trong số các tiệm thuốc đăng kí trên tổng hệ thống phân phối thuốc đông y toàn quốc ở khu Giang Nam, chỉ có một tiệm bán thứ thuốc mày cần, hơn nữa nhà người ta chỉ bán có một loại trong số chúng. Tao cũng post bài trên các diễn đàn linh tinh cho mày rồi, cụ thể thế nào chắc mai là có thông tin. Đến lúc đó tao sẽ gửi hết địa chỉ các tiệm đó cho mày luôn.”

Lý Dương Đức vừa nói vừa vô sỉ thu nhỏ cửa sổ game, bật tool hack lên.

Đã mở hắc điếm còn bật hack, chúng mày có thể bỉ ổi hơn nữa không?

Tống Thư Hàng cười phớ lớ:

“Đồng chí Dương Đức, vất vả cho mày rồi.”

“Chí cái đầu mày.”

Dương Đức bực mình chửi.

Một ván mau chóng kết thúc, ba thằng ranh đã mở hắc điếm còn bật thêm tool hack thế mà thua bét nhè.

“Tiên sư cha nhà nó! Chúng nó cũng mở hack!”

Thổ Ba kêu lên.

Game đối chiến này đã lỗi thời lắm rồi, Tống Thư Hàng nhớ từ lúc mình học tiểu học thì nó đã xuất hiện. Những người còn ở lại đều là loại đã thành tinh, ai nấy đều có kĩ thuật thượng thừa, giỏi luồn khéo lách, thằng nào thằng ấy khốn nạn như nhau cả.

“Cuộc sống khó khăn quá, mau đổi khu, sao đầu năm nay lắm thằng mất dạy mở hắc điếm thế không biết.”

Cao Mỗ Mỗ bất mãn.

Mày mà cũng biết mở hắc điếm là mất dạy cơ à?

Thư Hàng nằm sấp trên giường nhìn đám bạn đổi khu tiếp tục bật hack, bèn hỏi:

“À này Thổ Ba, cái dùi cui điện mày cải tạo hồi kì trước còn đó không?”

“Còn đây, sau này tao lại cải tiến mấy lần, uy lực hơi bị khủng đấy.”

Vừa nhắc đến cải tiến một cái là Thổ Ba hưng phấn hẳn lên.

Trời sinh cậu ta đã thích loay hoay cải tiến cái này cái nọ, từ cái lớn như xe máy đến cái nhỏ như bút lazer, cái gì cậu ta cũng từng mó qua rồi.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Mấy hôm nữa cho tao mượn dùng nhé, có thể tăng uy lực lên cao nữa không? Càng lớn càng tốt.”

“Uy lực có cao cũng hữu hạn thôi, dù sao cũng là hàng dân dụng mà. Sao thế mày, có thằng nào chạm nọc mày? Tính dí nó 10 vạn volt à?”

“Ừ, không chỉ thế, nó còn dám trêu gan tao, tao muốn ném xác nó xuống biển Đông.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Mấy ngày nữa chắc tao phải hầu bà chị đi thâm sơn cùng cốc thám hiểm, nghe nói đi vào tận rừng rậm nhiệt đới, có cái gì mang theo phòng thân thì thấy an toàn hơn ấy mà.”

Trừ lúc đối diện với Triệu Nhã Nhã, bình thường Tống Thư Hàng nói dối không bao giờ đỏ mặt.

Nghe hắn nói vậy, hai mắt Lâm Thổ Ba tức khắc sáng ngời lên. Bởi vì cậu ta biết thừa chị Triệu Nhã Nhã chẳng có hứng thú gì với mấy vụ vào rừng thám hiểm cả.

Lẽ nào “bà chị” mà Tống Thư Hàng nói, là chị gái chân rất dài lần trước gặp?

Thổ Ba lập tức liên tưởng tới Vũ Nhu Tử, cô nàng kia vừa nhìn đã biết là dân đam mê mạo hiểm, lần trước còn đưa Tống Thư Hàng đi ngàn dặm xa xôi tới thành phố J tìm cái Quỷ Đăng Tự gì đó cơ mà.

Thế là hắn không thèm chơi game nữa mà quay đầu qua hỏi:

“Là cái chị lần trước đi thành phố J với mày ấy à?”

“Là bả đó.”

Tống Thư Hàng đáp, khi người ta nói dối một câu thì sẽ phải dùng rất nhiều lời nói dối khác để bổ sung hoàn thiện nó.

“Thư Hàng, lần này đi thám hiểm rừng rậm cho tao theo với! Với cả từ hôm nay trở đi nếu mày không ngại thì gọi tao là anh rể luôn đi, tao không ngại đâu!”

Lâm Thổ Ba nghiêm trang nói.

Lúc đang nói chuyện, nhân vật game của cậu ta bị người ta đánh hội đồng, lăn quay ra chết.

Cao Mỗ Mỗ gào thảm thiết:

“Toi! Ba Tử! Mày toi rồi! Mày tèo rồi, mày chết thảm quá con ơi!”

Lý Dương Đức đẩy kính mắt, bổ thêm cho hắn một đao thần sầu:

“Ba Tử này, líc nãy tao ghi âm đó mậy. Tuy nghe giọng điệu mày thì bà chị mày nói chắc không phải chị Nhã Nhã, thế nhưng chỉ cần gửi đoạn ghi âm câu mày nói cho chị ấy thì vẫn đạt được hiệu quả tuyệt sát như thường.”

Cho nên…

“Bao cơm đi, Ba Tử.”

Lý Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ đồng loạt đẩy kính mắt.

Bán đồng đội là sở trường của Lý Dương Đức, bất luận là trong game hay ngoài đời thực.

“Làm người ai làm thế?!!”

Thổ Ba bụm mặt tru lên

Sao tao lại quen biết hai thằng khốn nạn như tụi bây chứ!!!

Đúng lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo vang.

Hắn lấy điện thoại ra nhìn, trùng hợp thay, là Triệu Nhã Nhã gọi tới.

“Điện thoại của Triệu Nhã Nhã.”

Tống Thư Hàng cười hô hố:

“Thổ Ba, bây giờ tao gọi mày một tiếng anh rể, mày có dám đáp không?”

Thổ Ba cảm thấy hàng họ đau nhưng nhức, nước mắt rưng rưng:

“Tao lạy mày, tha cho tao.”

Tống Thư Hàng cười cười nghe máy:

“Chị à? Gọi em muộn thế có việc gì không?”

“Không có việc gì thì không thể gọi cho em chắc?”

giọng nói của Triệu Nhã Nhã còn pha tiếng thở nặng nề:

“Đi ra ngoài giúp chị, giờ chị đang ở phố Lục Mã cũ bên ngoài đại học Giang Nam, bên cạnh là cửa sau của Ảnh cưới Sa Sa, em có biết chỗ đó không?”

Tống Thư Hàng nhíu mày, nhưng khôi phục rất nhanh:

“Em biết, có cần mang cái gì theo không?”

“Không cần, cõng một người giúp chị thôi. Đến nhanh là được.”

Triệu Nhã Nhã đáp.

“Em ra ngay đây.”

Tống Thư Hàng cúp máy, nhanh chóng khoác chiếc áo dài tay màu đen lên người.

Sau đó hắn sờ dưới gầm giường một lát rồi đứng dậy nói:

“Tao ra ngoài một chuyến, chúng mày muốn mua gì không?”

Thổ Ba kêu lên:

“Mang ít đồ ăn khuya về nhé.”

“Một chai coca lạnh”

“Ok!”

Tống Thư Hàng vẫy tay, cầm ví tiền, thân mình nhanh chóng biến mất trong bóng đêm dày đặc.

….

..

Vừa ra khỏi kí túc xá, sắc mặt của Tống Thư Hàng đã sầm xuống.

Cuộc điện thoại ban nãy gọi bằng dãy số của Triệu Nhã Nhã, giọng nói nghe qua cũng rất giống Triệu Nhã Nhã, thế nhưng đó không phải là giọng nói của cô.

Giọng nói của Triệu Nhã Nhã rất quen thuộc với Tống Thư Hàng, hắn nắm rõ những từ cô hay dùng, tốc độ nói, thậm chí là một vài thói quen nói chuyện mà chính cô cũng không để ý tới.

Giọng nói trong điện thoại ban nãy thô hơn Triệu Nhã Nhã một chút, giọng điệu khi chuyển câu nói cũng không giống nhau, nếu cẩn thận nghe ra còn thấy nó khàn khàn và khô khốc.

Không phải Triệu Nhã Nhã mà lại dùng điện thoại của cô để gọi hắn ra ngoài… Đối phương nói chính hắn không có ác ý thì ai sẽ tin đây?

Là đồng bọn của tên sát thủ kia sao? Sau khi ra tay với mình thất bại, hắn lập tức xuống tay với người xung quanh mình ư?

Tên khốn nạn đáng chết… cuối cùng mày đã đến đây!

Thư Hàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến phố cũ Lục Mã.

Hắn không vào thẳng tiệm Ảnh cưới Sa Sa mà chạy đến cao ốc Quốc Tín cách đó 200m, trèo lên cửa sổ một ngôi nhà ở tầng thứ 7.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy được vị trí tiệm ảnh cưới Sa Sa, đồng thời Tống Thư Hàng vận chuyển tinh thần lực, sử dụng pháp môn tinh thần, tăng mạnh cảm quan và che giấu khí tức của mình.

Sau khi tu luyện quyền pháp Trúc Cơ thối thể, tầm nhìn của hắn có thể sánh bằng kính viễn vọng. Cho dù bị đêm tối ảnh hưởng, nhưng những vật trong cự li hai trăm mét vẫn rõ rành rành trước mắt hắn chẳng khác gì xem phim HD.

Phố Lục Mã cũ từng là một con phố náo nhiệt dành cho người đi bộ, nhưng nay có phố Lục Mã mới xây nên, cái phồn vinh của phố cũ mất đi, không còn rộn ràng như xưa nữa. Khi màn đêm buông xuống, trên ngã tư đường chỉ còn vài hàng quán thưa thớt mở cửa đãi khác, người đi đường càng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Tiệm ảnh cưới Sa Sa tọa lạc ở phía đông nam phố Lục Mã cũ, xung quanh đó trừ đèn đường ra cũng chỉ có đèn trong tiệm ảnh vẫn còn sáng, tuyệt chẳng có một bóng người.

Tống Thư Hàng nhanh chóng phát hiện ra Triệu Nhã Nhã, cô đang ở giữa tiệm ảnh cưới và rừng cây xanh hóa.

Dưới tán lá cây xanh dày tươi tốt, cô ngồi trên ghế đá ven khu vực xanh hóa của khu phố, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Mà bên cạnh Triệu Nhã Nhã, có một người đàn ông cao gầy đang đứng.

Gã đàn ông cao khoảng 1m83, rất gầy, cánh tay dài hơn hẳn người bình thường. Gã đeo kính đen, môi rất dày, hệt như hai chiếc xúc xích.

Gã đang cầm và thưởng thức một chiếc điện thoại di động kiểu nữ trên tay.

Chương 74. Giác ngộ của ta, là để mi xem!

Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay, những nét đặc trưng bề ngoài của gã này hoàn toàn ăn khớp với miêu tả của Lâm Đào. Chính gã đã bỏ tiền nhờ anh ta sưu tập tư liệu của Tống Thư Hàng.

Quả nhiên là đám khốn kiếp này. Chiều nay hắn đã nói với Giang Tử Yên là mình sẽ làm tốt giác ngộ. Bây giờ để xem giác ngộ của mình đã tới mức nào!

Đúng lúc này, gã đàn ông tay dài đột nhiên quay đầu nhìn về vị trí Tống Thư Hàng đang đứng.

Sau đó gã cúi đầu mở di động của Triệu Nhã Nhã, bấm số gọi đi.

Điện thoại trong túi Tống Thư Hàng vang lên, là số máy của Triệu Nhã Nhã, hắn bị đối phương phát hiện rồi.

Đây cũng là việc nằm trong dự đoán. Chung quy hắn mới tu luyện công pháp Trúc Cơ được có hai ngày, hôm nay mới bắt đầu tu luyện tinh thần bí pháp. Đối phương nhận ra hắn cũng chẳng bất ngờ gì.

Tống Thư Hàng nghe máy.

Gã đàn ông tay dài nở nụ cười quỷ quyệt, trong miệng phát ra giọng nói của Triệu Nhã Nhã:

“Tìm thấy ngươi rồi, bạn học Tống Thư Hàng.”

Nói xong, gã cúp điện thoại.

Ngay sau đó, gã nâng Triệu Nhã Nhã đang hôn mê lên, sải bước đi nhanh vào ngõ cụt phía sau tiệm ảnh cưới.

Tống Thư Hàng tắt máy, nhắm mắt lại, bình ổn tâm tình của chính mình. Một lát sau, hắn rời cao ốc Quốc Tín, guồng chân đuổi theo tung tích của gã đàn ông tay dài kia.

…

..

Trong một ngõ cụt nọ.

Triệu Nhã Nhã mềm oặt ngồi dựa vào tường, nhìn có vẻ không bị thương gì.

Tống Thư Hàng đứng ở vị trí cách gã đàn ông tay dài hơn 5m.

Gã đàn ông tay dài ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng, đắc ý nở nụ cười rồi nói bằng giọng nói của Triệu Nhã Nhã:

“Ngươi đến rồi à, bạn học Tống Thư Hàng. Ái chà, sao sắc mặt của ngươi lại khó coi thế kia.”

Nhưng trên thực tế là, vẻ mặt của Tống Thư Hàng không hề thay đổi.

“Thú vị lắm, ban nãy ở trên cao ốc, ngươi không hề thấy kinh ngạc với sự tồn tại của ta mà chỉ phẫn nộ. Ngươi sớm đã biết ta rồi sao? Bất ngờ thật đấy, ta vốn đang định cho ngươi một kinh hỉ mà.”

Gã đàn ông tay dài vẫn dùng giọng nói của Triệu Nhã Nhã.

Tống Thư Hàng mặt lạnh như tiền.

“Để tâm đến giọng nói của ta đến thế cơ à? Đừng tức giận thế, thay đổi giọng nói chỉ là một bí quyết biến thanh nho nhỏ mà thôi.”

Gã đàn ông tay dài đắc ý nói. Nói đoạn, hắn khôi phục tiếng nói đàn ông trầm thấp khàn khàn.

Không chỉ giọng nói mà cả hình thể của gã ta đều có thể biến hóa theo như gã muốn.

“Có điều ngươi đến đây làm cho ta rất vui đấy. Bởi vì chuyện này chứng minh ngươi rất để ý đến cô gái bên cạnh ta đây. Thân phận của cô ta là chị họ ngươi đúng không?”

Gã đàn ông tay dài nói với giọng điệu quái đản:

“Thế mà lại đi để tâm đến một người phàm, khôi hài thật! Nào, Tống ~ Thư ~ Hàng ~ Tiền ~ Bối! Trả lời ta, ngươi đang “trải nghiệm hồng trần”, hay ngươi chỉ là một phàm nhân tầm thường đây?”

Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc.

“Ta đã tra xét tất cả những tin tức tình báo có liên quan đến ngươi. Ngươi chỉ là một thằng nhãi phàm nhân, tư liệu từ nhỏ đến lớn đều chứng minh ngươi chỉ là một phàm nhân!”

Gã đàn ông tay dài đột nhiên cuồng loạn gầm lên:

“Ta không thể nào hiểu được, vì sao đàn chủ lại e sợ một phàm nhân như ngươi? Hắn thậm chí còn cho rằng ngươi là tu sĩ tiền bối đi trải nghiệm hồng trần, cho rằng tư liệu về ngươi đều là giả dối. Hắn cứ nghĩ thân bằng hảo hữu trên danh nghĩa của ngươi đối với ngươi chỉ là người xa lạ, không thể dùng để uy hiếp ngươi. Hắn thậm chí còn rút lui khỏi khu vực đại học Giang Nam này!"

Tống Thư Hàng vẫn không đổi sắc mặt, thế mà lại nghe được thông tin có ích!

"Hắn hoàn toàn phủ nhận tin tức tình báo ta mang về, thối thể dịch vốn định thưởng cho ta cũng không có. Tất cả chỉ vì ngươi, Tống Thư Hàng! Rõ ràng ngươi chỉ là phàm nhân, vì sao đàn chủ lại nghi ngại như thế chứ?"

Gã đàn ông tay dài điên cuồng nói:

"Bây giờ, mau nói cho ta biết đi Tống Thư Hàng, ngươi chính là một phàm nhân bình thường! Sau đó để ta giết chết ngươi trong cái ngõ cụt không người chú ý này đi! Ta phải về nói với đàn chủ ngươi chỉ là một phàm nhân! Ta phải lấy được thối thể dịch vốn thuộc về mình!"

"Đừng hòng đào tẩu khỏi tay ta, ta là tu sĩ đã khai thông hai nhãn khiếu và tị khiếu, ngươi không có cơ hội chạy trốn đâu! Trong ngõ cụt này cũng sẽ không có ai đến cứu ngươi! Ta sẽ giết chết ngươi, sau đó dùng hóa thi dịch hòa tan thi thể ngươi, ngươi không có mảy may cơ hội!"

Gã đàn ông tay dài tháo kính mắt, để lộ hai tròng mắt chằng chịt tơ máu.

Gã phát điên rồi. Rõ ràng gã đã trình lên toàn bộ thông tin tư liệu của Tống Thư Hàng, mắt thấy thối thể dịch quý báu sắp tới tay, có thể khiến cho tu vi của mình tiến thêm một bước, mở ra khiếu thứ ba là nhĩ khiếu.

Ấy thế mà đúng lúc ấy đàn chủ lại trách cứ gã, nói tin tức của gã đều là sai lầm. Không chỉ không được thưởng thối thể dịch, mà ngay cả phần thối thể dịch định mức hàng năm của gã cũng bị cắt.

Quan trọng hơn là, gã đã mất đi sự tín nhiệm của đàn chủ, tiền đồ chỉ còn một mảnh mịt mờ.

Đủ thứ chuyện giáng cho gã đả kích quá nặng, vượt qua khả năng tâm lý gã có thể thừa nhận. Cho nên gã mới một mình đi tìm

Tống Thư Hàng, bắt cóc Triệu Nhã Nhã.

Gã muốn giết Tống Thư Hàng để chứng minh bản thân với đàn chủ.

“Thì ra là vậy, ta đã biết hết tiền căn hậu quả rồi.”

Tống Thư Hàng đang im lặng bỗng trầm giọng nói.

Khó trách tên “đàn chủ” trốn sau màn kia không trực tiếp ra tay cướp linh quỷ của hắn, ngược lại còn tốn nhiều công sức âm thầm điều tra tư liệu và phái cấp dưới thăm dò hắn một cách cẩn thận như thế.

Thì ra đối phương cũng giống như Vũ Nhu Tử hồi đầu, đều tưởng hắn là một tiền bối cao nhân thực lực phi phàm.

Tống Thư Hàng suy đoán, khi mình và Vũ Nhu Tử đi tới khu phố La Tín ở thành phố J cũng đã bị người của “đàn chủ” theo dõi. Bị tiếng gọi “tiền bối” của Vũ Nhu Tử tung hỏa mù, cộng thêm thực lực mạnh mẽ mà Vũ Nhu Tử bộc lộ ra, mới khiến cho đối phương hiểu lầm hắn là một tiền bối thực lực siêu quần đang “trải nghiệm hồng trần” ở nhân gian.

Lại trùng hợp trải qua vụ việc kịch độc của Dược Sư, càng khiến chúng khẳng định hắn là cao thủ thực sự.

Càng quan trọng hơn là, “đàn chủ rút lui khỏi khu Giang Nam”, cũng có nghĩa là trước đó hắn đã ở loanh quanh khu đại học Giang nam... Nói như vậy, có lẽ người thứ hai trúng độc chính là đàn chủ.

Đối phương có điều e ngại, chính là tin tức tốt đối với Tống Thư Hàng.

“Vậy thì bây giờ...”

Tống Thư Hàng nhìn thẳng vào gã đàn ông tay dài, hắn muốn dùng đối phương để xác minh giác ngộ của chính mình, giác ngộ về thế giới tu sĩ đầy tàn khốc.

Đây là một ngõ cụt không người để ý mà gã đàn ông tay dài đã chọn lựa cẩn thận, mặt khác trong tay gã có hóa thi dịch, có thể dùng để hủy thi diệt tích.

Chỉ cần che giấu tốt thì trong thời gian ngắn sẽ không một ai phát hiện ra nơi đây đã từng xảy ra một vụ giết người.

Đối phương là tu sĩ đã mở hai khiếu, có lẽ ác xú hoàn mà Dược Sư tặng mình sẽ có đất dụng võ. Trước khi sử dụng ác xú hoàn, hắn phải khiến đối phương để lộ sơ hở, chí ít là phải bắt gã rời xa Triệu Nhã Nhã!

“Trả lời ta đi, Tống Thư Hàng!”

Gã đàn ông tay dài điên loạn, dùng một thanh đao không cán chỉ thẳng vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trầm giọng nói:

“Thối thể dịch.”

“Cái gì cơ?”

“Thứ mà ngươi muốn, là cái này sao?”

Tống Thư Hàng dùng tay trái lấy một bình nhỏ trong túi ra, tay phải mở nắp bình. Chỉ trong phút chốc, mùi hôi tanh đặc biệt của thối thể dịch đã lan tỏa nồng nặc.

“Thối thể dịch!”

Gã đàn ông tay dài khẽ gầm lên.

“Muốn có không?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

“Ném qua đây cho ta!”

Gã đàn ông tay dài kêu lên.

“Ngươi qua đây mà lấy, ta chỉ là một phàm nhân bình thường, ngươi không có gì phải e ngại. Thối thể dịch này cho ngươi cũng được, chỉ cần ngươi bỏ qua cho chị của ta thì ta có thể cho ngươi nhiều hơn nữa.”

Gã đàn ông tay dài trợn to hai mắt:

“Nhiều hơn?”

“Đúng vậy, nhiều hơn. Đủ cho ngươi sử dụng lâu ơi là lâu.”

Trong giọng nói của Tống Thư Hàng mang theo sự dụ hoặc ma quỷ.

Hai mắt của gã đàn ông tay dài bắt đầu mờ mịt, gã nhìn chằm chăm Tống Thư Hàng một lúc lâu rồi dè dặt tiến lên.

Tống Thư Hàng dùng hai tay nâng bình thối thể dịch đưa về phía hắn, phối hợp vô cùng, cực kì vô hại.

Từng bước đến gần bình thối thể dịch, đôi mắt của gã đàn ông tay dài sáng ngời lên. Đột nhiên gã đạp mạnh chân xuống đất lấy đà, thân thể vọt lên như mũi tên rời cung lao thẳng vào Tống Thư Hàng, tay phải vươn ta muốn cướp chai thối thể dịch.

Mặc kệ Tống Thư Hàng có quỷ kế gì hay không, chỉ cần gã dựa vào tốc độ siêu cường đoạt lấy chai thối thể dịch kia thì chẳng sợ Tống Thư Hàng giở trò mèo gì cả.

Nếu thối thể dịch này là thật, mà đối phương lại có thể cung cấp đầy đủ thối thể dịch cho gã, thì có lẽ gã sẽ thật sự nghĩ đến việc thả cho họ một con đường sống, tất nhiên chỉ là tạm thời!

Vàng đỏ nhọ lòng son, tiền tài che kín mắt. Trong đầu gã đàn ông chỉ nghĩ đến thối thể dịch, mà bỏ qua mất lí do vì sao Tống Thư Hàng lại có thối thể dịch, và vì sao hắn lại có thể lấy ra được nhiều thối thể dịch đến thế.

Chương 75. Thẻ khắc vuốt thú.

Phập!

Đột nhiên gã đàn ông tay dài cảm thấy ngực mình đau buốt, như thể vừa bị vật nhọn đâm vào.

Gã đã sớm hoàn thành Trúc Cơ, thân thể cường hãn, da dày cứng như da trâu. Thế mà lúc này thân thể gã bị đâm xuyên một cách dễ dàng chẳng khác nào đậu hũ, một kiếm găm thẳng vào tim.

Gã nhìn chòng chọc vào Tống Thư Hàng trước mặt, thế nhưng trong đôi tay ban nãy còn cầm bình thối thể dịch bây giờ đã trống không.

Sao lại thế này? Sao lại thế này?

Máu tươi tuôn ra từ ngực gã bị hấp thu bởi một thanh kiếm vô hình, nhuộm nửa thanh kiếm thành màu đỏ rực.

“Đây là cái gì?”

Gã đàn ông tay dài phẫn nộ giơ tay, trong ánh mắt ngập đầy ác độc, cho dù chết gã cũng phải kéo theo Tống Thư Hàng cùng xuống suối vàng.

Thế nhưng cánh tay mới nâng lên được một nửa đã yếu ớt thõng xuống. Gã cảm thấy cả người suy yếu, như thể khí huyết và sức lực đều đã bị thanh kiếm vô hình kia rút đi vậy.

Đồng thời trong đầu gã vang lên vô vàn tiếng kinh văn mà ngàn vạn lão hòa thượng trọc đầu tụng niệm. “Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ, buông xuống đồ đao, lập địa thành Phật.”

Phiền quá!

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, rút mạnh thanh kiếm đen kịt, đáp lời:

“Phi kiếm.”

Phi kiếm của Thông Huyền đại sư, may mà hắn chưa gửi trả về.

Chỉ có Tống Thư Hàng và Dược Sư được Thông Huyền đại sư cho phép là có thể nhìn thấy thanh phi kiếm này. Trong mắt những người khác thì nó vô hình, không ai cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Đương nhiên, nếu kẻ địch có thực lực hơn cả Thông Huyền đại sư thì đó lại là chuyện khác.

Từ lúc gặp mặt nhau đến giờ Tống Thư Hàng vẫn luôn cầm thanh phi kiếm này. Vốn định chờ gã đàn ông tay dài đến gần hơn một chút thì tìm cơ hội đâm cho gã một kiếm.

Ai dè ngay cả Tống Thư Hàng cũng không ngờ là đối phương lại lao vọt tới trước mặt mình với tư thái hùng hục như vậy. Việc duy nhất hắn cần làm chỉ là hơi điều chỉnh mũi kiếm cho nó nhắm ngay vào trái tim của kẻ kia mà thôi.

Sau đó, phập một tiếng, trái tim của đối phương đã bị đâm thủng.

Đơn giản vô cùng, dễ như trở bàn tay!

Ngay cả ác xú hoàn cũng đỡ phải dùng!

Phi kiếm?

Gã đàn ông tay dài há miệng thở dốc, gian nan nặn ra hai chữ:

“Đoạt xác ư?”

Rõ ràng Tống Thư Hàng có một cuộc đời phàm nhân hoàn chỉnh, tu vi cũng chỉ ở trình độ của phàm nhân, thế mà lại có thối thể dịch và phi kiếm, cả thân phận “tiền bối” mà đàn chủ cũng phải e dè. Chắc hẳn hắn là tu sĩ đại năng khủng bố trong truyền thuyết, khi hết thọ nguyên thì thi triển thuật pháp đoạt xác để sống tiếp đúng không? Thế nhưng chẳng phải phép đoạt xác chỉ có trong truyền thuyết thôi sao?

Tống Thư Hàng không để ý nghe gã đàn ông tay dài nói gì, hắn giơ mũi kiếm lên, mùi máu tanh nhàn nhạt luồn vào khoang mũi.

Cho dù đã giác ngộ thì mùi máu tươi vẫn khiến cho hắn hơi gờn gợn. Dù sao hắn cũng không phải là một ma đầu giết người như ngóe! Mấy hôm trước hắn vẫn chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi.

Hít sâu một hơi, "Chân ngã minh tưởng kinh" hiện lên trong đầu, trấn áp thân mình, ép bản thân phải bình tĩnh lại.

“Có di ngôn không?

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta...”

Gã đàn ông tay dài há miệng thở dốc.

Nói đoạn, Tống Thư Hàng giơ kiếm lên, một kiếm chặt đầu.

Gã đàn ông tay dài chết không nhắm mắt, đầu thân hai nơi, xác tàn đổ gục. Ở vết thương không chảy ra một giọt máu nào.

Phi kiếm này của Thông Huyền đại sư không phải một thứ vũ khí bình thường, giết người không thấy máu chỉ là thuộc tính vốn có của nó thôi.

“À, nãy ta thuận miệng hỏi thôi, thực ra ta không định nghe di ngôn của ngươi đâu.”

Tay cầm kiếm của Tống Thư Hàng run lên nhè nhẹ. Hắn có chút chùn tay, nhưng khôi phục lại rất nhanh.

Đây là lần đầu tiên hắn sát sinh. Trước giờ khắc này, hắn chưa từng giết ngay đến một con gà.

“Đây chính là giác ngộ của ta.”

Nhất định phải giác ngộ.

Gã đàn ông tay dài là người đầu tiên chết trong tay hắn, thế nhưng không phải là người cuối cùng.

Nếu có thể, thật ra hắn muốn bắt sống gã đàn ông tay dài để moi ra nơi ẩn nấp của “đàn chủ” từ trong miệng gã. Tiếc là thực lực bản thân hắn không đủ, đối phương là tu sĩ đã mở hai khiếu, hắn không đủ tự tin mình có thể chế ngự được đối thủ như thế.

Lúc này, giết chết gã đàn ông tay dài là lựa chọn chính xác nhất.

"Chân ngã minh tưởng kinh" vẫn tuần hoàn trong đầu Tống Thư Hàng, giúp cho hắn đối mặt với một cái xác không đầu mà vẫn có thể duy trì trấn tĩnh.

Một tay cầm phi kiếm màu đen, Tống Thư Hàng cẩn thận bước lên, dò tìm trong người gã.

Trên người đối phương chẳng có gì nhiều.

Một lọ dược thủy gay mũi, chắc là hóa thi dịch.

Ba lưỡi đao sắc không chuôi.

Còn có một tấm thẻ khắc ba vết móng vuốt, hẳn là đại diện cho thân phận hoặc tổ chức của gã.

Cuối cùng là một ngàn tệ tiền giấy và điện thoại di động của Triệu Nhã Nhã.

Là một tu sĩ đã mở hai khiếu, cái tên này đúng là nghèo mạt rệp.

Tống Thư Hàng mở bình dược thủy, đổ một ít lên thi thể của gã đàn ông.

Mùi hôi gay mũi bốc lên, toàn bộ cái xác và một phần quần áo của gã đàn ông tay dài nọ bốc hơi như bị chưng lên rồi biến mất như chưa từng xuất hiện trên đời.

“Là bảo bối?”

Tống Thư Hàng cất hóa thi dịch đi.

Hiệu quả ăn mòn quá ngầu, tu sĩ nhất phẩm cũng bị hòa tan một cách chóng vánh. Tuy là thi thể nên không thể điều động khí huyết trong cơ thể để chống cự… nhưng nếu dùng hợp lý thì đây có thể là một món vũ khí giết người lợi hại đấy nhỉ?

Cuối cùng Tống Thư Hàng đổ hóa thi dịch lên phần quần áo còn sót lại của kẻ địch, xóa sổ dấu vết tồn tại cuối cùng của gã.

Sau khi xác định không còn dấu vết gì nữa, Tống Thư Hàng mới cõng Triệu Nhã Nhã, đi về chỗ của Dược Sư.

Triệu Nhã Nhã vẫn hôn mê bất tỉnh, hắn lo lắng không biết kẻ kia có sử dụng thuốc độc gì không, vẫn nên đưa qua cho Dược Sư kiểm tra một lượt mới yên tâm được.

…

…

Khoảng ba bốn phút sau

Triệu Nhã Nhã cảm thấy gáy đau như bị sái cổ.

Hơn nữa không hiểu sao cái giường cô đang nằm cứ rung rung lắc lắc, cô bất mãn rên lên một tiếng tỏ vẻ phản kháng.

Ấy thế mà giường lại càng rung tợn hơn!

Khốn kiếp, có để bà ngủ ngon một giấc không hả?

Triệu Nhã Nhã phẫn nộ mở bừng mắt, sau đó, cô ngạc nhiên phát hiện ra mình không nằm trên giường, mà đang bị người ta cõng trên lưng chạy như bay.

Ôi trời, má ơi, tình huống gì thế này?

Cô hoảng sợ, cơn buồn ngủ bị cuốn bay đến chín tầng mây.

Chẳng lẽ có người bắt cóc cô ra đây à?

May mà chỉ thoáng chốc cô đã phát hiện ra người đang cõng mình là người quen. Tống Thư Hàng rất thân với cô, cô chỉ tỉnh táo một chút là nhận ra hắn ngay.

“Thư Hàng, đây là đâu thế?”

Cô vỗ nhẹ vai Tống Thư Hàng, dịu dàng hỏi.

“Ủa, chị, chị tỉnh rồi hả?:

Tống Thư Hàng dừng bước, thả cô xuống đất:

“Chị có sao không? Có thấy người không ổn chỗ nào không?”

Triệu Nhã Nhã nhíu mày:

“Người thì không sao, chỉ có cái cổ là hơi đau thôi. Mà sao chị lại ở đây?”

“Chị còn hỏi em sao chị lại ở đây? Chẳng phải chị gọi điện bảo em đến đây à? Sau đó em chạy tới thì thấy chị đang ngủ gục ở ghế dài ven đường. Em đang định cõng chị đi tìm chỗ ngủ một đêm đây.”

Hắn không nói dối, đúng là “Triệu Nhã Nhã” gọi điện cho hắn tới, cũng là Triệu Nhã Nhã “ngủ gục” ven đường thật, và hắn đang cõng cô đi tìm chỗ ngủ đây này.

“…”

Triệu Nhã Nhã nhìn Tống Thư Hàng hồi lâu, phát hiện ra hắn hoàn toàn không có vẻ gì là đang nói dối.

Cô ngẫm lại cẩn thận, trong kí ức lại có một khoảng mơ hồ. Cô nhớ láng máng tối hôm nay đang đi uống mấy chén cùng ba người bạn, sau đó chắc là mình phải về nhà chứ nhỉ?

Chẳng lẽ mình uống say? Nhưng hôm nay mới uống với bạn có bốn chén, làm sao mà say được?

Triệu Nhã Nhã xoa xoa huyệt thái dương, mặt mày ủ dột.

“Chị này, có cần em đưa chị đến bệnh viện xem thế nào không?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

“Không cần, trừ cái cổ hình như bị sái thì chỗ khác không sao. Em về với chị đi, chắc nghỉ ngơi một đêm là ổn thôi.”

Triệu Nhã Nhã xoa xoa gáy, thấy đau nhức như mình bị người ta dùng tay đánh cho một phát, ngoài ra thì thân thể không có chỗ nào khó chịu.

Nói gì thì nói cô cũng học y, cô phỏng đoán ra tình trạng cơ thể mình thế nào ngay.

“Vậy em đi về với chị.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Triệu Nhã Nhã chỉ thấy nụ cười của Tống Thư Hàng ấm áp như ánh nắng, làm cho người ta cảm thấy vô cùng đáng tin:

“Thư Hàng, mới không gặp có một hôm mà sao chị thấy thằng nhóc em trưởng thành lên nhiều thế nhỉ?”

“Thật á? Chắc là chị ảo giác ra đấy.”

Tống Thư Hàng thản nhiên nói

Thay đổi sao? Ngay khi hắn nhấc tay vung kiếm chém đầu gã đàn ông tay dài kia thì tâm linh đã lột xác một lần rồi.

Chương 76: Thất Sinh Phù Phủ Chủ

Đợi sau khi Tống Thư Hàng rời đi thì thân ảnh của Giang Tử Yên mới xuất hiện bên dưới một mái nhà.

Cô gọi điện thoại cho Dược Sư, lười biếng đáp lời:

“Dược Sư, Thư Hàng đã trở về an toàn rồi.”

“Còn nữa, Dược Sư, ta nói cho ngươi biết, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ đâu. Ngươi đừng có hòng nghĩ cách đuổi ta ra ngoài mãi như thế, vô dụng thôi.”

Nói xong thì cô không chờ Dược Sư nói thêm gì nữa, bấm tắt máy luôn.

“Thứ ta muốn thì nhất định phải lấy cho bằng được.”

Giang Tử Yên lẩm bẩm.

Cô nhảy xuống khỏi mái nhà, đi đến chỗ tên đàn ông tay dài bị Tống Thư Hàng hủy thi diệt tích kia, bấm pháp quyết thi triển một pháp thuật nho nhỏ quét sạch dấu vết ở nơi này.

Tống Thư Hàng đã làm rất tốt, bất quá, trong mắt một số tu sĩ biết cách truy tung thì vẫn còn rất nhiều dấu vết còn sót lại. Giang Tử Yên đang loại bỏ hết những dấu vết này.

Những chuyện này, đợi sau khi tu vi thực lực của Tống Thư Hàng được tăng cường thì hắn sẽ dần nắm giữ được, chẳng có gì phải lo cả.

Tống Thư Hàng đưa Triệu Nhã Nhã về đến nơi an toàn, lại tiện đường mua cả thức ăn với đồ uống cho đám bạn cùng phòng.

Trở lại kí túc xá, leo lên giường nằm. Xua tan chân ngã trong não hải, quá trình giết chết tên tay dài kia cứ lặp đi lặp lại trong đầu hắn.

Lúc này nhớ lại mà thấy sợ, có phần không quen, lại có cả kích thích… giống như sự vui sướng hắn có được khi giúp đỡ người khác vậy.

Ba thằng bạn cùng phòng còn đang kêu gào đòi mở hack đi chơi đểu người ta.

Tống Thư Hàng nằm nghỉ một lát, lấy tấm thẻ khắc ba vết móng vuốt trong túi ra, sau đó hắn cầm điện thoại chụp hình tấm thẻ này lại, gửi vào trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Sau đó lại hỏi mấy người trong nhóm:

“Các tiền bối, có ai biết tấm thẻ này là của tổ chức tu sĩ nào không?”

Vừa mới gửi lên không bao lâu thì đã có tiền bối trả lời.

Người đầu tiên trả lời quả nhiên chính là chiến sĩ online mọi lúc mọi nơi Bắc Hà Tán Nhân:

“Chưa thấy bao giờ, cũng chưa nghe nói tới thứ nào như thế. Chắc là của một tổ chức nhỏ không tiếng tăm nào đó rồi.”

Nghe tới đây thì Tống Thư Hàng cảm thấy an tâm phần nào, Bắc Hà Tán Nhân là vạn sự thông của nhóm, tình huống của mỗi thành viên trong nhóm hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay. Nếu như hắn chưa từng nghe nói tới tổ chức nào có dấu hiệu đại diện như tấm thẻ này thì chắc chắn đây cũng không phải là thế lực của vị tiền bối nào trong nhóm.

Trước kia Tống Thư Hàng còn lo rằng đây là thế lực nào đó dưới trướng của tiền bối trong nhóm, nếu vậy thì muốn giải quyết chuyện này sẽ có chút phiền toái.

“Tống tiền bối, tổ chức của tấm thẻ này rất quan trọng à?”

Vũ Nhu Tử lúc này thế mà vẫn còn online.

Kể từ sau khi cô trở về Linh Điệp Đảo tới nay thì mỗi ngày trời vừa chập tối đã đi đả tọa luyện công rồi.

“Đối với cá nhân ta mà nói thì rất quan trọng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy để ta giúp ngươi hỏi cha thử xem.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói, sau đó cô nhanh chóng offline, chạy đi tìm Linh Điệp Tôn Giả.

Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi dò:

“Là địch hay bạn?”

“Là địch.”

Thư Hàng đáp gọn lỏn.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Có thể giải quyết được chứ? Cần giúp gì không?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Đang tìm tung tích của bọn chúng, đã có được chút manh mối. Nếu như thật sự không làm gì được thì ta sẽ nhờ các tiền bối giúp đỡ.”

“Dược Sư còn ở chỗ ngươi không?”

Bắc Hà Tán Nhân có chút lo lắng, dù sao thì Tống Thư Hàng mới nhập môn có hai ngày, thực lực hãy còn yếu kém.

“Dược Sư tiền bối vẫn còn ở đây, có thể hắn sẽ ở lại thêm vài ngày.”

“Vậy thì được rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy an tâm hơn một chút.

Lúc này Vũ Nhu Tử đã trở lại, online nói:

“Tống tiền bối, thứ này chắc là của một tổ chức nhỏ nào đó thôi, đúng rồi, đợi ngày mai ta hoàn thành xong khế ước linh quỷ thì sẽ giúp Tống tiền bối san bằng cái tổ chức cỏn con ấy, đến lúc đó cũng tiện thử xem uy lực của linh quỷ vừa khế ước luôn!”

Có mấy câu nói vui vẻ hớn hở của cô nàng Vũ Nhu Tử khiến cho tâm trạng của Tống Thư Hàng tốt hơn hẳn:

“Cảm ơn cô.”

“Chờ chúng ta san bằng tổ chức cỏn con ấy xong thì chúng ta cùng nhau đến biển Đông tìm kiếm hòn đảo thần bí kia nhé tiền bối. Nghe nói có người phát hiện ra hòn đảo ‘bồng bềnh trên không và vô cùng thần bí’ trong truyền thuyết, có thể mơ hồ thấy được nơi ấy điểu ngữ hoa hương, linh khí dồi dào, thậm chí còn có rất nhiều sinh vật tưởng chừng đã tuyệt diệt đều sống ở đó. Nhất định rất kích thích đấy.”

Vũ Nhu Tử đã bắt đầu để trí óc bay xa đến phương trời vô định rồi.

Tam Lãng online, thấy thế thì theo thói quen đá đểu cho một câu:

“Thế nhưng Vũ Nhu Tử cô nương à, cô phải hoàn thành khế ước với linh quỷ xong đi đã!”

Chiến hạm của Vũ Nhu Tử bị một quả pháo nổ tan tành.

“Đêm nay ta sẽ liều mạng với khế ước linh quỷ!”

Cô nàng chân dài kêu to.

Nói xong thì cô vội vàng offline, có thể là đi vật lộn với khế ước linh quỷ rồi.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một cái icon mỉm cười lên rồi nói:

“Nói ra thì có đạo hữu nào định tổ đội đi đến hòn đảo thần bí xuất hiện ở gần biển Đông mà Vũ Nhu Tử cô nương vừa mới nhắc đến không?”

Bắc Hà Tán Nhân vừa mới nói xong thì rất nhiều tiền bối im ỉm trong nhóm đều trồi lên, bắt đầu thảo luận vấn đề lập đội đi đánh phó bản đảo thần bí.

Trong nhóm thoắt cái đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

Tống Thư Hàng kéo màn hình điện thoại xem tin nhắn, khóe miệng bất giác nhếch lên mỉm cười.

Tít tít tít.

Đúng lúc này, đột nhiên có người gửi tin nhắn riêng cho Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mở ra xem thì chính là cô nàng Vũ Nhu Tử vừa rồi mới offline xong.

“Tống tiền bối, có phải là hôm nay đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cảm giác hôm nay ngươi cứ là lạ thế nào ấy.”

Vũ Nhu Tử quan tâm hỏi han.

Là lạ? Tống Thư Hàng nghi hoặc kéo hết phần chat của mình ra xem lại từ đầu chí cuối, nhưng hoàn toàn không thấy những gì mình nói có điểm nào lạ cả.

Hắn gãi gãi đầu, thế này mà cũng có thể nhìn ra hôm nay mình có điểm khác lạ, đây chính là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết của phụ nữ à?

“Nếu nói có chuyện gì xảy ra thì hôm nay ta đã giết người.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gõ xuống một câu như thế này:

“Ta tự mình chặt đầu của hắn, nhìn thấy đầu của hắn bay lên. Bây giờ nhớ lại.... thật sự cứ hư ảo như đang nằm mơ vậy.”

Chẳng biết vì sao, sau khi gõ hàng chữ này ra thì Tống Thư Hàng cảm thấy lòng mình nhẹ hẳn. Giống như hòn đá lớn đè nặng trên ngực của hắn bị người ta nhấc lên rồi vậy.

"Lần đầu tiên tiền bối sát sinh à? Có hối hận không?"

Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời —— trong đầu cô nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên sau khi cô giết người, khi ấy phụ thân Linh Điệp Tôn Giả cũng phải an ủi cô rất lâu.

Cô không biết phải an ủi người khác ra sao, bất quá cô có thể bắt chước quá trình phụ thân an ủi mình khi đó, cứ làm theo y chang là được!

"Không hối hận."

Tống Thư Hàng kiên định gõ xuống ba chữ này, cho dù có quay ngược thời gian trở lại thì hắn vẫn sẽ lựa chọn chém ra một kiếm kia không chút do dự!

"Ta thấy được giác ngộ và lòng tin của tiền bối khi chém ra một kiếm kia, Tống tiền bối, ngươi đừng suy nghĩ miên man nữa làm gì. Bây giờ ngươi chỉ cần nhớ rõ vì sao mình lại giơ kiếm lên, kiên định với niềm tin khiến mình giơ kiếm. Chỉ cần lòng tin và sự kiên định của ngươi là đúng thì đó là sự lựa chọn không có gì đáng để hối hận. Đừng tự tạo áp lực cho bản thân mình, ta vẫn sẽ đứng sau ủng hộ ngươi.

Vũ Nhu Tử dịu dàng nói. Lúc gõ ra câu này, trên mặt cô ẩn ẩn có vầng sáng thánh mẫu bắn ra bốn phía.

"Cảm ơn."

Tống Thư Hàng mỉm cười. Cách Vũ Nhu Tử an ủi người khác có phần gượng gạo, khiến cho Tống Thư Hàng có cảm giác như đang đối mặt với trưởng bối. Nhưng phần tâm ý này của cô, Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được rõ ràng.

"Đừng khách khí, tiền bối. Bây giờ ta phải đi liều mạng với trận pháp khế ước đây! Chờ khế ước của ta xong rồi thì sẽ tìm tiền bối thám hiểm đảo thần bí!"

Vũ Nhu Tử nói xong thì thỏa mãn offline.

Có thể giúp đỡ được Tống Thư Hàng tiền bối khiến cô rất vui vẻ.

Mà lúc này, ở một góc khác của Linh Điệp Đảo.

Linh Điệp Tôn Giả nhìn vào những lời con gái đã nói với Tống Thư Hàng trong điện thoại, thật lòng muốn khóc ngất trong nhà cầu.

Tôn Giả lại đang login lén vào nick chat của con gái ~

….

Chừng ba giờ sáng.

Tống Thư Hàng đã sớm ngủ say, nhưng tinh thần lực trên người hắn thi thoảng lại quét một vòng, đây là bí quyết duy trì khả năng cảnh giác bảo vệ của tinh thần lực. Bởi vì lúc ban ngày hắn vẫn luôn duy trì pháp môn cảnh giác, thân thể trong khoảng thời gian ngắn vẫn giữ quán tính đấy. Cho nên dù là lúc đi ngủ thì thân thể thi thoảng vẫn kích hoạt tinh thần lực để duy trì trạng thái cảnh giác.

Tất cả những điều này, ngay cả bản thân hắn cũng không để ý đến.

Trong lúc mơ màng, Tống Thư Hàng đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình.

Hắn mở to hai mắt, vội vàng tắt tiếng để khỏi quấy rầy tới đám bạn cùng phòng đang ngủ say. Sau đó hắn cầm điện thoại lên xem.

Là một dãy số lạ gọi đến, mã vùng ở đằng trước biểu thị là khu vực Hoa Tây.

Là điện thoại lừa đảo à? Tống Thư Hàng quen tay bấm nút nghe —— ngồi tán phét với đám lừa đảo là việc mà Tống Thư Hàng và đám bạn cùng phòng rất thích làm.

Đặc biệt là Lý Dương Đức, thằng này giống với hầu hết mấy tên lập trình viên khác là bên ngoài im lặng ít lời, trong bụng lại đen tối, có hàng hà sa số những cách để trêu ghẹo bọn kia. Mỗi khi gặp phải kẻ lừa đảo nào là nữ thì sức chiến đấu lại tăng gấp ba lần so với bình thường, bạn gái lừa đảo kia sẽ khóc đấy biết không hả?

“Là Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu đấy à?”

Trong điện thoại phát ra giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi.

Không phải lừa đảo, Thư Sơn Áp Lực Đại là ID chat của hắn, lại còn xưng hô là đạo hữu, lẽ nào là tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 ư?

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt, lập tức tỉnh táo:

“Xin chào, là ta đây.”

“Tiểu hữu ngươi đang ngủ à? Vậy thì ta sẽ nói ngắn gọn thôi.”

Người nọ cười khẽ rồi nói:

“Ta là Thất Sinh Phù Phủ Chủ trong Nhóm Cửu Châu Số 1, ngoài ra, ta đã hỏi Dược Sư huynh xin số điện thoại của ngươi. Chủ yếu ta muốn hỏi ngươi về tấm thẻ khắc ba vết móng vuốt mà ngươi đã gửi lên nhóm lúc tối.”

“Tiền bối có tin tức gì về tổ chức kia sao?”

Tống Thư Hàng đã hoàn toàn tỉnh táo.

Chương 77: Lại thêm một món đồ chuyển phát nhanh

“Đúng là ta có biết đôi chút, bất quá đây cũng là chuyện hơn bốn mươi năm trước rồi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhẹ giọng giải thích:

“Bốn mươi ba năm trước ta hãy còn đang rong ruổi khắp chốn trên thế giới. Trên đường có đi ngang qua một thôn xóm ở khu vực phía Đông Hoa Hạ, lúc ấy toàn bộ người trong thôn đều bị người ta dùng thủ pháp tàn nhẫn để huyết tế, không một ai sống sót. Vì thế mà tạo thành oán hận, tụ lại thành oán quỷ. Đây là thủ đoạn của những kẻ quỷ tu tà đạo.”

“Năm đó ta tức giận nên đã lập lời thề, nhất định phải diệt trừ tận gốc lũ quỷ tu tà đạo. Sau đó ta tìm kiếm rất lâu, nhưng tiếc là chỉ giết được vài tên quỷ tu thủ hạ tép riu. Bất quá ta cũng tìm được dấu hiệu ba vết móng vuốt trên người của bọn chúng.”

Lúc còn trẻ, Thất Sinh Phù Phủ Chủ là một người đàn ông rất có tinh thần chính nghĩa.

Hơn nữa, lúc còn trẻ hắn cũng khá nóng nảy, gặp phải chuyện bất bình thì thích lập lời thề lắm.

Giống như chuyện đám quỷ tu tà đạo tàn sát thôn nhỏ kia vậy, hắn cũng lập lời thề có đất trời làm chứng, thề phải diệt trừ tận gốc lũ quỷ tu tà đạo chế tạo oán quỷ kia.

Mấy lời thề kiểu đấy khi còn trẻ hắn cũng phải lập hơn ngàn lần.

Bây giờ trong tay hắn đang giữ một quyển sổ, chuyên ghi lại những lời thề mà hắn trót lập ra lúc còn trẻ.

Lời thề của tu sĩ có đất trời chứng giám, không thể xem nhẹ. Nếu như đã lập ra thì phải dốc hết cách để mà hoàn thành, nếu không thì tâm linh sẽ không viên mãn, tương lai khi tấn cấp dễ sinh ra tâm ma.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lúc này đang rơi lệ đầy mặt nai lưng ra mà hoàn thành mấy lời thề của mình khi còn trẻ —— Rõ ràng hắn cảm giác mình đã chăm chỉ hoàn thành mấy lời thề kia lắm rồi, vì cớ gì mà số lượng lời thề trong sổ vẫn còn lắm thế này?

Có một quãng thời gian, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đặc biệt muốn có năng lực xuyên việt quay ngược thời không. Sau đó quay về quá khứ, tẩn cho bản thân hứng chí lập vô số lời thề lúc còn trẻ một trận ra trò, để cho mình thức tỉnh, đừng có gây thêm gánh nặng cho bản thân trong tương lai!!

Quay lại chủ đề chính.

“Nghe Dược Sư nói, bây giờ ngươi đang nắm giữ manh mối về kẻ đứng đầu tổ chức quỷ tu ba vết móng vuốt kia à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi dò.

“Có một chút manh mối, phần nào cũng nhờ Dược Sư tiền bối giúp đỡ. Nếu như thuận lợi thì trong vòng mấy ngày tiếp theo có thể tìm được vị trí đại khái của tên đàn chủ của tổ chức này.”

Tống Thư Hàng đáp, về phần tình báo của đàn chủ thì vẫn là hôm nay hắn biết được từ miệng của gã tay dài kia.

“Thật tốt quá, những kẻ quỷ tu tà đạo này ai cũng đáng chết. Đáng tiếc hiện tại ta đang ở khu vực Hoa Tây, lại đang bận việc gấp, không thể nào đến giúp ngươi một tay được.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ có phần buồn bực, lại nói thêm:

“Cho nên, tiểu hữu ngươi gửi địa chỉ cho ta đi. Ngày mai ta gửi vài tờ phù bảo tặng cho ngươi, hy vọng có thể giúp được ngươi phần nào.”

Phù bảo ư? Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến mấy lá bùa màu vàng mà Vũ Nhu Tử tung ra lúc đại chiến với linh quỷ.

“Cuối cùng, Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu này, đạo hiệu là mặt mũi của một tu sĩ. Đạo hiệu của ngươi nghe cứ kỳ kỳ thế nào ấy, gọi cũng không xuôi chút nào. Tốt nhất là ngươi đổi một cái đạo hiệu khác thì hơn! Nhớ là gửi địa chỉ nhận bưu kiện qua cho ta, để ta gửi đồ qua cho ngươi ngay nhé.”

Nói xong thì Thất Sinh Phù Phủ Chủ cúp máy cái rụp. Hắn đang sợ Tống Thư Hàng sẽ từ chối ý tốt của hắn.

Tống Thư Hàng:

“.....”

Thư Sơn Áp Lực Đại là tên nick chat của hắn thôi chứ có phải đạo hiệu đâu!

Hay là mình đổi nickname khác nhỉ?

Nếu không lỡ như tất cả mọi người đều cho rằng nó là đạo hiệu của mình thì sau này gặp nhau cứ mở miệng lại ‘Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu’, ‘Thư Sơn Áp Lực Đại tiền bối’ gì đó, nghe thôi đã thấy đau thấu ruột gan rồi.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng lại gõ địa chỉ của mình ra, gửi cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thật ra thì Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng không cần phải cúp máy nhanh như thế làm gì.

Tống Thư Hàng không phải kẻ thích ra vẻ mạnh mồm gì, hắn biết thực lực của mình và kẻ thù chênh nhau rất nhiều. Cho nên bây giờ bảo phù giúp đỡ cũng được, tự mình đến giúp cũng không sao, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không từ chối ý tốt giúp đỡ của bất kỳ người nào.

Chuyện liên quan tới mạng sống, sĩ diện làm được đếch gì chứ?

“Không biết bảo phù mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ muốn gửi cho mình là gì nhỉ?”

Phù bảo đó!

Cái lá bùa màu vàng mà Vũ Nhu Tử đã lấy ra, ném một lá thôi đã chèn ép được hai con linh quỷ, uy lực cực kỳ lớn.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, đây không khác gì đưa than giữa ngày tuyết!

Thời tiết ngày càng oi bức chói chang.

Mỗi năm, vào những ngày này, đám học sinh vừa khổ cực lại thấp thỏm lo âu. Mấy kì thi học kỳ của Hoa Hạ đều bắt đầu vào thời gian này.

Mà mỗi năm vào lúc này, khu đại học Giang Nam đều sẽ hớn hở tổ chức đại hội thể dục thể thao, thể hiện ra sự ác ý thâm hiểm nhất của cao tầng khu đại học Giang Nam dành cho đám học sinh.

Trong đó, mục thi chạy đường trường 5000m nam được cử hành vào ngay buổi sáng ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao.

Thân là tuyển thủ dự thi, Tống Thư Hàng đã dậy rất sớm, muốn đi thư giãn gân cốt, sau đó tiện tay giật luôn giải nhất về.

Vừa mới rời giường thì hắn lập tức cầm lấy phi kiếm màu đen ở bên cạnh giường.

Phi kiếm vốn là bảo vật không dính máu, nhưng Tống Thư Hàng lại cảm giác như ngửi thấy mùi máu tươi trên đó.

“Qủa nhiên không phải là mơ.”

Tống Thư Hàng lắc đầu lẩm bẩm.

Ngày hôm qua… lần đầu tiên giết người, lại còn là chém đầu. Hình ảnh cái đầu của gã tay dài kia bay lên không vẫn còn khắc sâu trong đầu của hắn, khiến cho cuộc đời của Tống Thư Hàng lần đầu tiên vấy máu, bộ dạng của gã tay dài kia vẫn sẽ ám ảnh trong đầu của Tống Thư Hàng rất lâu.

“Tiếp theo chính là tên đàn chủ kia.”

Tống Thư Hàng nắm chặt phi kiếm trong tay.

Đối phương hiểu lầm cho rằng mình là cao nhân, bị dọa bỏ chạy khỏi khu Giang Nam. Nhưng Tống Thư Hàng không thể ký thác sự an toàn của bản thân và người nhà vào ‘hiểu lầm’ của đối phương được.

Nếu như không giải quyết mối phiền toái lớn này thì cuộc sống của Tống Thư Hàng sẽ khó mà yên được. Cũng may là trễ nhất thì chiều nay sẽ có manh mối.

….

Sau khi thức dậy rửa mặt xong, Tống Thư Hàng mở cửa kí túc xá ra, muốn đi làm nóng người một chút.

Vừa mới mở cửa ra thì hắn đã nhìn thấy người đàn ông to cao mặc vest đen đang cười tươi roi rói đứng ở trước cửa.

Nhìn quen thế nhỉ, là ai đây?

“Bạn học Thư Hàng, chúng ta lại gặp nhau rồi. Tôi là Tiểu Giang của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu đây, lần này cậu lại có bưu kiện này.”

Anh chàng mặc đồ tây kia cố nặn ra một nụ cười thân thiết.

Nhớ ra rồi, là Tư Mã Giang tiên sinh của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu.

Lần trước Tống Thư Hàng không biết thân phận của anh ta, cho rằng anh ta chỉ là một anh chàng chuyển phát nhanh mà thôi, nên mới gọi anh ta là Tiểu Giang. Lúc ấy khóe miệng của Tư Mã Giang rõ ràng co giật một cái —— Anh ta cũng có thể xem là một nhân vật không tầm thường, cái tên Tiểu Giang kia gọi lên có phần dọa người quá thể.

Nhưng lần này chính anh ta lại đổi giọng tự xưng mình là Tiểu Giang. Chỉ trong vòng ba ngày, hai lần chuyển phát nhanh, địa chỉ người gửi khác nhau, nhưng điểm giống nhau chính là địa vị của cả hai bên kia đều lớn tới mức dọa người.

Cái tên Tiểu Giang này anh ta gánh chắc luôn rồi! Đừng nói là Tiểu Giang, dù có gọi là Tiểu Tiểu Giang hay là Tiểu Tiểu Tiểu Giang cũng không thành vấn đề!

Sau khi nhìn thấy Tư Mã Giang thì Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới chuyện tối hôm qua Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã nói sẽ gửi bưu kiện cho mình.

Lúc rạng sáng mới vừa gửi, sáu giờ sáng đã đến nơi rồi? Nhanh thế này à?

“Chào buổi sáng nhé Tiểu Giang, lại là gửi đường hàng không tới à?”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

“Đúng vậy, chuyển phát nhanh đến từ khu Hoa Tây. Do tôi tự mình lái máy bay nhận hàng ngay trong đêm, lại lấy tốc độ nhanh nhất chuyển đến tận tay bạn học Thư Hàng đấy, không làm trễ giờ của bạn học Thư Hàng chứ?”

Tư Mã Giang lấy một cái hộp nho nhỏ cỡ chừng một chiếc điện thoại di động đưa cho Tống Thư Hàng.

Bọc kín mít biết bao nhiêu lớp giấy.

“Không có, tới rất đúng lúc, anh vất vả rồi, phải ký tên vào đâu đây?”

Tống Thư Hàng rất tin tưởng vị nhân viên chuyển phát nhanh Tiểu Giang này, lần trước hàng do anh ta đưa đến không thiếu một phân nào.

“Ký tên ở đây là được rồi.”

Tư Mã Giang đưa bút qua.

Lúc Thư Hàng kí tên lại nhớ đến thanh phi kiếm màu đen của Thông Huyền đại sư, nên tiện miệng hỏi:

“Đúng rồi, Tiểu Giang này, mấy ngày nữa có thể tôi cũng phải gửi một món đồ đi đấy, đến lúc đó tôi liên lạc với anh nhé.”

Mấy ngày nữa, đợi hắn xử lý chuyện của đàn chủ xong thì phải gửi phi kiếm của Thông Huyền đại sư về. Thái độ phục vụ lẫn tốc độ gửi đồ của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu này cực tốt, Tống Thư Hàng đương nhiên nghĩ đến bọn họ trước tiên.

“Là chuyển đi à? Cần tôi chuyển hàng nhanh cho không?”

Hai mắt Tư Mã Giang lập tức sáng lên, hớn hở hỏi lại.

“Không cần đâu, người nhận bên kia không gấp, cứ gửi như thường là được rồi. Mấy ngày nữa khi nào tôi muốn gửi sẽ liên lạc với anh.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Không thành vấn đề, 24 giờ đồng hồ cậu có thể gọi cho tôi bất kỳ lúc nào!”

Tư Mã Giang mỉm cười, thái độ phục vụ xứng đáng được cho 5 sao.

Tống Thư Hàng cầm lấy chiếc hộp kia, phù bảo mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói có bộ dạng thế nào nhỉ?

Chương 78: Giáp phù, kiếm phù, phá tà phù....

Tống Thư Hàng tìm một chỗ vắng người, mở giấy gói bưu kiện ra.

Bên trong chiếc hộp nho nhỏ đó là một xấp bùa màu vàng, trên mỗi lá bùa đều dùng mực màu đỏ vẽ những phù văn huyền ảo và trận pháp. Ngoài ra còn đi kèm với bản ghi chú của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, giới thiệu công năng của xấp phù bảo này.

Tổng cộng có hai mươi lá phù bảo.

Năm lá trên cùng là giáp phù, công dụng cũng như tên, có thể kích hoạt năng lượng bên trong phù bảo, biến nó thành một hộ giáp phòng ngự trên người, có thể ngăn được đòn tấn công của các tu sĩ dưới tam phẩm.

Cách dùng cũng đơn giản lắm, chỉ cần dùng ngón tay cái đặt lên giữa trận pháp trên lá bùa, dùng tinh thần lực dẫn dắt linh khí ở bên trong lá bùa, quát khẽ một tiếng giáp thì có thể triệu hồi được hộ giáp.

Năm lá phù bảo, mỗi lá chỉ có thể dùng được một lần. Nếu như dùng thỏa đáng thì có thể bảo vệ được Tống Thư Hàng những năm lần.

Năm lá tiếp theo là kiếm phù, loại này nhất định là dùng để tấn công, cách dùng cũng giống như giáp phù, chỉ cần khẽ quát một chữ kiếm là có thể dẫn động phù bảo rồi.

Một khi thi triển thì có thể biến thành một đạo kiếm khi công kích cấp bậc Chiến Vương tam phẩm, phá núi chém đá không phải nói chơi. Bình thường những tu sĩ cấp bậc Chân Sư nhị phẩm, nếu như trên người không có chút thủ đoạn phòng ngự đặc biệt, lĩnh trọn một kiếm này không chết thì cũng phải đi nửa cái mạng.

Số lượng nhiều nhát là mười lá phá tà phù kia.

Theo như Thất Sinh Phù Phủ Chủ giới thiệu thì bởi vì đối phương là quỷ tu tà đạo, có thể thao túng tà vật như quỷ hồn tiến hành tấn công, khiến cho người ta khó lòng đề phòng.

Mấy loại tà vật như quỷ hồn miễn dịch với những đòn tấn công vật lý, lại có năng lực ẩn nấp tàng hình khá đặc biệt, đối với những tu sĩ có thực lực không đủ thì chúng thật sự là một đối thủ rất khó đối phó.

Mười lá phá tà phù này có thể giúp Tống Thư Hàng bài trừ tà vật quỷ hồn của đối phương.

Tống Thư Hàng cầm hộp phù bảo, Thất Sinh Phù Phủ Chủ thế này đâu chỉ là đưa than trong ngày tuyết, đây quả thật là tặng cả quần áo, đồ ăn, chỗ ở trong ngày tuyết luôn mà.

“Đây đúng là niềm vui bất ngờ mà.”

Tống Thư Hàng nắm chặt hộp phù bảo.

Có đống phù bảo này, hắn thậm chí còn niềm tin có thể đối kháng chính diện với đàn chủ kia. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không ngu ngốc tới mức cầm bùa liều mạng xông thẳng vào.

Chỉ cần có thể giải quyết được tên đàn chủ kia thì hắn có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Hắn chỉ cần kết quả mà thôi, mặc kệ quá trình ra sao, chỉ cần giết được đối phương là đủ.

Cẩn thận cất kỹ hộp phù bảo, mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn chờ cơ hội nữa mà thôi.

Bảy giờ rưỡi sáng.

Đại hội thể dục thể thao của khu đại học Giang Nam chính thức bắt đầu.

Trước khi bắt đầu, theo lệ thường vẫn là lãnh đạo nhà trường đứng lên phát biểu dài dòng đủ thứ, mặc kệ khoa học kỹ thuật phát triển đến cỡ nào thì cái lệ thường này mãi vẫn không bỏ được.

Bình thường cứ mở đầu vào đều nói ‘tiếp theo, tôi xin phát biểu ngắn gọn vài câu’, sau đó lại phun ra không biết bao nhiêu câu, tra tấn cho lũ học sinh ngồi dưới nghe đến ngu người, đầu óc lâng lâng xong mới chịu bắt đầu.

Tám giờ bốn mươi, bắt đầu thi chạy đường trường 5000m nam.

Tống Thư Hàng được ba thằng bạn cùng phòng và bảy tám đứa bạn học khá thân khác hộ tống lên đường chạy.

Bạn cùng phòng với đám bạn học cười tươi roi rói, bọn nó đến đây có phải để cổ vũ Tống Thư Hàng đâu mà, chúng nó chỉ đến để xem bộ dạng Tống Thư Hàng thở như chó khi chạy 5000m thôi, tốt nhất là có thể chạy đến mức rã cặp giò luôn ấy, có thế thì bọn nó lại càng sung sướng hơn.

Chạy đường trường 5000m là tiết mục thi đấu đầy đau khổ.

Đường chạy dài 400m, nên phải chạy tổng cộng 12 vòng.

Đây rõ ràng là hạng mục thi đấu vừa mệt như chó lại không được tí gì chấm mút, không kích thích hồi hộp như chạy nước rút 100m, không hay ho như chạy tiếp sức phối hợp nam nữ. Đường chạy thì dài, thời gian thì lâu, người xem thì ít, mấy em gái đến xem lại càng lác đác chẳng có mấy.

Không có em gái đến xem thì đám nam sinh lại càng thiếu động lực thi đấu.

Những tuyển thủ khác đều đã đứng vào vị trí của mình, Tống Thư Hàng cũng ngáp dài đứng vào chỗ của mình.

“Bạn học Thư Hàng, cố lên nhé.”

Đúng lúc này, lại có một thanh âm thanh thúy vang lên:

“Cố gắng giành lấy giải nhất nhé.”

Giọng nói mới ngọt ngào êm tai làm sao.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn qua thì phát hiện bạn gái gần đây thích ngồi học cạnh hắn đang ra sức vẫy tay cổ vũ, trên mặt là nụ cười tươi tắn ngập tràn nhựa sống thanh xuân.

Bên cạnh cô còn có bốn nữ sinh khác nữa, xem ra bọn họ vừa đi xem mấy hạng mục vận động khác, sau đó tiện đường đi ngang qua đây.

Hình như cô ấy tên Lục Phỉ nhỉ.

Tống Thư Hàng mỉm cười, giơ một ngón cái lên với cô ấy.

Đám bạn cùng phòng với mấy tên bạn học khác mượn cơ hội la lên oai oái.

Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ trăm miệng một lời, há miệng hét to lên, nhại theo giọng Lục Phỉ:

“Bạn học Thư Hàng à, cố lên nhé.”

“Cố gắng giành lấy giải nhất nhé.”

Đám bên cạnh cũng bắt chước hét lên.

Tống Thư Hàng quay đầu tặng cho tụi nó một ngón giữa:

“Sao bọn mày không chết đi.”

Lúc này, một bạn học cao to đen nhẻm bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên quay sang cười lạnh với hắn:

“Ha ha, một thằng ẻo lả mà thôi, mày cho là đẹp trai thì thắng được thi chạy đường trường chắc.”

Nói xong cậu ta còn đắc ý khoe cơ bắp tay chân rắn rỏi do tập chạy đường dài bao năm có được ra, thằng ẻo lả này tay chân tong teo, đừng nói là 5000m, có thể chạy nổi 1000m là may rồi.

“Thằng ẻo lả đấy là nói tôi đấy à?”

Tống Thư Hàng hỏi, hắn sờ sờ mặt minh, bởi vì hiệu quả của thối thể dịch nên da của hắn đúng là có trắng hơn thật.

Hóa ra đẹp trai thật sự sẽ rước theo phiền toái.

Tống Thư Hàng thầm gật đầu, lại thuận miệng hỏi lại:

“Cậu đang ganh tị với làn da của tôi chứ gì.”

“Hâm mộ cái quần què nhé, tao mà thèm hâm mộ loại ẻo lả như mày á.”

Bạn học đen thui kia cảm giác gân xanh trên trán của mình như đang nhảy tưng tưng lên.

“Ha ha, cậu đừng có để ý đến nó, thằng da đen đấy ghen tị cậu được mấy bạn gái cổ vũ nên thế đấy. Lại nói, cậu cũng bị đám trong lớp ép tới thi đúng không.”

Một cậu bạn học hơi béo, vừa nhìn đã biết là trạch nam lâu ngày đứng cạnh Tống Thư Hàng cười ha hả hỏi:

“Tôi tên Dương Thượng Phát, học khoa máy tính.”

“Cũng có thể xem là thế, bởi vì không có ai chịu chạy cả, đúng lúc đó tôi lại xin nghỉ cho nên nhiệm vụ chạy đường trường 5000m này mới rơi lên đầu tôi. Tôi tên Tống Thư Hàng.”

Thư Hàng cười trả lời.

“Cùng là người cơ khổ với nhau.”

Dương Thượng Phát lệ nóng doanh tròng.

Đang lúc nói chuyện, giáo viên phụ trách ra hiệu lệnh đã trầm giọng quát to:

“Mọi người vào vị trí xuất phát của mình, chuẩn bị.”

Tất cả tuyển thủ đều vào tư thế chuẩn bị xuất phát.

“Thằng ẻo lả chết tiệt kia, tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là thi chạy 5000m, lần này tao sẽ bỏ xa mày cả con phố.”

Bạn học cao to đen thui kia cắn răng nói.

“Một con phố dài ít nhất cũng 800m, bỏ xa tôi một con phố tức là phải hơn hai vòng.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ xong lại quan tâm khuyên ngăn:

“Ừm, không có cửa đâu, cậu bỏ cuộc đi.”

“Phì.”

Bạn Dương Thượng Phát béo nhịn không được phì cười.

Bạn học cao to đen thui kia thiếu chút nữa đã nghiến nát cả hàm răng của mình.

Bụp!

Tiếng súng lệnh vang lên.

Bạn học cao to đen hôi kia chạy vút lên với tốc độ như chạy nước rút 100m. Sức bền của cậu ta rất tốt, trình độ chạy đường trường cũng tốt hơn hẳn mấy sinh viên bình thường, trình độ của mấy sinh viên thi đấu nghiệp dư ở trường thế này, chỉ riêng sức bền của cậu ta thôi cũng đủ để cậu ta dùng tốc độ chạy nước rút 100m để kéo dài một khoảng cách khiến cho những người khác tuyệt vọng rồi, sau đó cậu chỉ cần giữ vững khoảng cách đó là được.

“Hừ, làm thử đi nào thằng ẻo lả kia. Bỏ xa mày một con phố là nói bớt lắm rồi, nếu như tao mà phát huy hết thực lực thật sự thì ít nhất cũng có thể bỏ xa loại ẻo lả như mày hơn bốn vòng ấy chứ.”

Bạn học cao to đen thui đắc ý nghĩ thầm trong bụng.

Chạy 5000m, tất cả mọi người đều giữ vững tiết tấu, khong ai dám chạy với tốc độ nước rút như thế ngay từ đầu. Cho nên, bạn học cao to đen thui kia nhanh chóng kéo ra khoảng cách khá xa so với những tuyển thủ bình thường.

“Sao hả thằng ẻo lả, đã thấy tuyệt vọng chưa.”

Bạn học cao to đen hôi nọ tự tin quay đầu nhìn lại, muốn xem xem cái đứa ẻo lả trắng bóc kia bị rớt ở chỗ nào, chắc là đang ở sau cuối hít bụi rồi.

Thế nhưng cậu ta vừa mới quay đầu lại nhìn thì đã phát hiện đứa ẻo lả kia đang ở ngay sát phía sau lưng, cách cậu chưa tới 1 mét, bám sát không rời.

Cái thằng ẻo lả này lại chạy nước rút theo cậu.

“Hừ, mày bị ngu à, mới bắt đầu đã dùng tốc độ chạy nước rút dí sát theo tao. Với thể lực cỡ như mày thì chạy xong một vòng sẽ mệt rũ người đấy.”

Bạn học đen thui cắn răng nói.

Bạn học Tống Thư Hàng đang ‘chạy nước rút’ nghe xong thì đần mặt ra, sau đó cười tươi:

“Không có đâu, tôi chỉ đang chạy với tốc độ bình thường mà thôi, cậu không cần lo cho tôi đâu. Cậu trông to con hổ báo thế mà không ngờ quan tâm người khác thật đấy.”

Quan tâm ông nội mày, bạn học đen thui tức giận mắng thầm.

“Hừ, cứ ở đấy mà mạnh miệng đi, để xem mày có thể kiên trì đến bao giờ, mong là đừng có chạy hết một vòng đã lăn quay ra.”

Bạn học đen thui kia cắn răng nói, trong lòng lại tính toán thể lực của mình, sau đó lại chạy nhanh hơn một chút.

Cái thằng ẻo lả này nhất định chưa chạy đường trường bao giờ, nhưng dù như thế thì cậu ta cũng không bao giờ cho phép đối phương vượt qua mình được. Cho nên cậu ta nhất định phải bỏ xa hắn mới được.

Bạn học đen thui lại bắt đầu co giò chạy nhanh hơn.

Một hơi chạy lên hơn trăm mét, cậu ta cảm thấy cũng đủ lắm rồi, lúc này mới chậm dần lại.

Khoảng cách xa như thế, nhất định đã bỏ xa được thằng ẻo lả kia rồi.

Nghĩ thế, cậu ta lại quay đầu nhìn thử xem.

Lần này nhìn lại khiến cho cậu ta hết hồn, cứ ngỡ thằng ẻo lả kia đã bị bỏ xa rồi, nào ngờ vẫn cứ bám sát theo sau lưng cậu ta.

Cảm giác giống như mấy nhân vật phụ đáng lẽ phải chết ở trong phim, nhưng giết bao nhiêu lần cũng không chết được.

“Không thể nào, mình bị ảo giác à?”

Bạn học đen thui kia lẩm bẩm.

Chương 79: Á quân… là của cậu đấy!

Bởi vì cả Tống Thư Hàng lẫn bạn học đen thui kia đều chạy trước với tốc độ chạy nước rút cả rồi, nên lúc này cũng kéo ra một khoảng cách khá xa với những tuyển thủ khác, vượt lên dẫn đầu!

“Là giả đúng không? Thằng Tống Thư Hàng chạy nhanh thế từ lúc nào vậy, còn chạy giỏi thế nữa?”

Lâm Thổ Ba là người đầu tiên không dám tin vào mắt mình, kêu to khá khoa trương.

“Đây… là sức mạnh của tình yêu à!”

Cao Mỗ Mỗ đẩy mắt kính, mắt kính lạnh lẽo phản xạ ánh mặt trời.

Lý Dương Đức bất giác nhìn về phía bạn gái Lục Phỉ kia.

Ánh mắt của một cô nàng tóc ngắn đứng bên cạnh Lục Phỉ đột nhiên sáng bừng lên:

“Mình bảo này Phỉ Phỉ, bạn học Thư Hàng này chính là nam sinh lần trước chạy băng băng xong còn khoe cơ bắp đúng không?”

“Ha ha, chắc là… đúng đấy.”

Trong lòng Lục Phỉ dâng lên cảm giác nguy cơ —— ngày hè oi ả hãy còn dài lắm, nếu như không ra tay nhanh thì sẽ có thêm nhiều người nữa phát hiện ra ưu điểm của Thư Hàng, liệu cậu ấy có bị người ta cướp đi mất không nhỉ?

“Nếu như cậu ta chính là cái tên khoe cơ thể lần trước thì đây vẫn chưa phải tốc độ nhanh nhất của cậu ta đâu nhỉ?”

Cô nàng tóc ngắn kia lại nhỏ giọng nói.

Nhớ lại khi ấy cậu chàng kia chạy không biết bao nhiêu vòng trên sân chạy, hình như đều chạy với tốc độ chạy nước rút kiểu này cả thì phải?

….

Bạn học đen thui kia cảm thấy thế giới quan của mình đang dần tan vỡ. Đã chạy nước rút lâu như thế rồi mà cái đứa ẻo lả này mặt mày không đỏ, hơi thở vẫn cứ đều đều như thế là sao?

Không thể nào, nhất định là thằng này đang giả vờ thôi.

Cứ chạy với tốc độ thế này rất tốn thể lực. Mình cũng đã cảm thấy sắp chịu không nổi đến nơi rồi, thằng ẻo lả này nhất định sẽ ngã lăn ra nhanh thôi, nhất định là thế.

Bạn học đen thui cắn răng, đồng thời dần chậm lại. Dù sao thì cậu ta cũng không thể dùng tốc độ chạy nước rút để chạy hết 5000m được.

“Bạn học gì ơi, tốc độ của cậu chậm lại rồi đấy, nếu như thế thì chắc cậu không bỏ xa tôi được một con phố đâu.”

Phía sau truyền đến thanh âm bình tĩnh của Tống Thư Hàng.

“Hộc hộc… mày có ý gì?”

Bạn học đen thui thở như trâu.

“Nếu như cậu mà chạy chậm lại… thì tôi sẽ vượt qua cậu đấy.”

Tống Thư Hàng tốt bụng nhắc nhở, lúc đang nói chuyện hắn thoáng gia tăng tốc độ, kéo khoảng cách của cả hai xuống còn chừng nửa thước.

“Hộc hộc, tao chỉ chậm lại một chút để điều chỉnh hô hấp mà thôi. Tiếp theo tao mới thể hiện được thực lực thật sự của mình, mày cứ chờ xem, đừng nói là một con phố, ít nhất tao có thể bỏ xa mày được hơn hai con phố.”

Bạn học bạn học đen thui cả giận nói.

Cậu ta cắn chặt hàm răng, lại bắt đầu cắm đầu chạy tiếp.

Với thể lực của cậu ta thì sau khi chạy nước rút chừng hai ba vòng gì đó lại chạy chậm lại để giữ sức là được. Dù lúc cậu chạy chậm bị người khác đuổi kịp cũng không sao, đợi đến ba vòng cuối cậu lại có thể dốc hết sức chạy nước rút thêm lần nữa, giành lại vị trí thứ nhất của mình.

Bây giờ, quan trọng nhất là trong khoảng thời gian chạy nước rút ba vòng này phải bỏ xa được thằng ẻo lả kia, để cho nó nhìn thấy rõ sự chênh lệch giữa mình và nó —— sự chênh lệch giữa kiện tướng chạy đường trường với một thằng ẻo lả!

“Hộc hộc hộc.”

bạn học đen thui lại co giò chạy như điên lần nữa, chạy văng cả mồ hôi lẫn nước bọt.

Khoảng cách giữa cậu ta và Tống Thư Hàng lại bị kéo ra chừng 1 mét.

Trong mắt Tống Thư Hàng mang theo ý cười, lại bám sát theo ngay sau lưng của bạn học đen thui kia chạy từ từ. Giữ nguyên một tốc độ và khoảng cách. Không ít cũng không nhiều thêm một phân nào.

…..

“Ai, sao mà cái thằng đen thui kia với Tống Thư Hàng mới bắt đầu đã cắm đầu cắm cổ chạy nước rút làm gì thế? Nếu cứ như thế thì bọn nó có kiên trì nổi 5000m không?”

Bạn học cùng lớp của Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Bộ dạng thằng đen đen kia khi chạy nhìn gớm quá.”

Lúc bạn học đen thui cắm đầu chạy giống như một con hưu điên, nước bọt văng ra khiến người ta nhìn còn tưởng là cậu ta đang sùi bọt mép.

Ba vòng nhanh chóng kết thúc.

bạn học đen thui cảm thấy giá trị thể lực của mình đã tới mức báo động, nhưng —— mỗi khi cậu quay đầu lại đều có thể nhìn thấy cái thằng ẻo lả kia vẫn cứ theo sát sau lưng cách cậu 1 mét, căn bản không hề bị cắt đuôi.

“Sao có thể như thế được, hộc hộc, sao mày vẫn có thể đuổi kịp tao chứ?”

Bạn học đen thui thất thố:

“Tại sao, hộc hộc, thằng ẻo lả như mày còn chưa quỵ nữa? Mày mau kiệt sức cho tao xem nào!”

Tại sao thằng này chạy tốt như thế? Thể lực lại còn dư thừa như thế nữa?

“Bạn học à, mới hơn ba vòng thôi, còn phải chạy những chín vòng đấy, sao bạn lại chậm lại thế?”

Thanh âm của Tống Thư Hàng lại vang lên lần nữa.

“Mày nói đùa cái gì đấy, mày hẳn là mệt muốn chết rồi hả, hộc hộc, đừng có miễn cưỡng bản thân làm gì, mau ngã đi!”

Bạn học đen thui kia kêu to.

“Không ngã được đâu, tôi cảm thấy mình vẫn có thể chạy được lâu lắm.”

Tống Thư Hàng ôn hòa mỉm cười rồi nói:

“Ngoài ra thì thì chắc cậu vẫn còn sức lắm, cần tôi giúp cậu một chút không?”

“Có ý gì hả? Hộc hộc, thằng chết giẫm này.”

Bạn học đen thui tức giận nói, cậu có cảm giác như mình đang bị chế giễu.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, ngưng tụ tinh thần lực đè về phía bạn học đen thui kia. Đây là bí quyết vận dụng tinh thần chấn nhiếp. Bất quá Tống Thư Hàng khống chế mức độ của tinh thần chấn nhiếp thấp một chút, đủ để khiến cho bạn học đen thui kia cảm thấy sợ hãi là đủ rồi, chứ không bị dọa tới mức nặng như cô giảng viên hôm nọ.

Lúc này bạn học đen thui cảm giác sau lưng như có một con ác thú dữ tợn đang đuổi theo sát sau lưng, muốn nuốt chửng lấy cậu ta.

“A a a a a.”

Cậu ta la làng lên, dùng hết sức bình sinh chạy như điên.

Đáng sợ quá, đáng sợ quá đi mất!

“Qủa nhiên là vẫn có thể chạy tiếp được nữa, lại còn chạy nhanh như thế. Con người ai cũng như thế, thứ khiến người ta dừng bước không phải là sự mệt mỏi của thân thể, mà là do ý thức đã hạn chế bản thân, khiến cho mình chỉ có thể chạy được bấy nhiêu thì phải chậm lại. Nhưng thực tế thì vẫn có thể tiếp tục chạy nhanh như thế.”

Tống Thư Hàng chạy sát sau lưng bạn học đen thui, bình luận vô cùng ‘chuyên nghiệp’.

Lại làm được thêm một chuyện tốt nữa rồi, vui quá đi mất.

“Cố gắng lên nhé, cậu là người đàn ông có thể bỏ xa tôi một con phố đấy.”

Tống Thư Hàng ở sau lưng cổ vũ cho bạn học đen thui kia.

“A a a!”

Bạn học đen thui kêu to, nước mắt, nước mũi, nước bọt, mồ hôi nhễ nhại. Khiến cho cậu ta nhìn qua có vẻ vô cùng thê thảm.

Còn Thư Hàng thì vẫn cứ theo sát ở đằng sau.

Một vòng, lại một vòng. Thêm một vòng rồi lại vòng nữa!

Sự sợ hãi có thể kích thích cực hạn của thân thể con người, bạn học đen thui lúc này đã bị kích phát hết toàn bộ tiềm năng. Khoảng cách 5000m bình thường nghe qua đáng sợ là thế nhưng bây giờ dường như cũng không dài lắm.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn bạn học đen thui đang chạy hồng hộc như phát điên kia.

Nếu như cậu ta cứ chạy như thế thì không biết có phá luôn kỉ lục thế giới không nữa?

Chạy hùng hục, không biết mệt mỏi là gì, bạn học đen thui cảm giác hai chân của mình đã sớm tê rần không còn cảm giác gì nữa. Bụng dạ quặn lên cồn cào khó chịu, thật muốn nôn quá đi mất.

Đây là lần đầu tiên cậu ta chạy nhanh nhất, cũng là lần mệt nhất, đau khổ nhất kể từ khi lọt lòng tới nay.

Nhưng sự vất vả sau cùng cũng được báo đáp —— chỉ còn lại có nửa vòng cuối cùng nữa mà thôi.

Cậu ta là kẻ chiến thắng, cậu ta nhanh hơn thằng ẻo lả đằng sau! Dù rằng chỉ hơn có 1 mét!

bạn học đen thui đã sắp sùi bọt mép tới nơi.

Chỉ còn vài bước nữa thôi là cán đích rồi. Mà bọn họ đã vượt xa tuyển thủ thứ ba những ba vòng, đây thật sự là con số khiến cho người ta kinh ngạc.

“Tôi mới là người chiến thắng cuối cùng!

bạn học đen thui nhảy lên thật cao, lao về phía vạch đích như một con sói đói.

Chỉ còn mấy bước nữa thôi!

Thắng lợi đã nằm trong lòng bàn tay rồi.

Đúng lúc này, khi cậu đã sắp chạm chân vào vạch đích thì một đạo thân ảnh lao vút qua bên cạnh như cuồng phong, vèo một cái đã vượt qua sát bên cạnh cậu ta.

Tốc độ nhanh và mạnh đến bất ngờ!

Tốc độ quá nhanh khiến cậu ta không thể nhìn rõ đối phương là ai.

Đợi cho đến khi đối phương giơ cao hai tay ở vạch đích thì cậu mới có thể nhìn rõ ràng.

Tâm can của bạn học đen thui nháy mắt chợt đau đớn dữ dội.

Là thằng ẻo lả kia!

Trong giây phút sau cùng, đối phương bạo phát, ung dung vượt qua cậu ta, chạm đích trước cậu ta một bước.

“Vốn là tặng vị trí thứ nhất này cho cậu cũng không sao, bất quá tôi đã hứa với bạn mình là sẽ thắng rồi, nên xin lỗi nhé, tôi không thể tặng hạng nhất này cho cậu được.”

Sau khi tới đích xong, tên ẻo lả kia quay đầu lại cười tươi roi rói với cậu, kèm theo một ngón tay cái:

“Nhưng cậu cũng là một đối thủ không tồi, cố gắng lên, á quân là của cậu đấy!”

Á quân, á quân… là của cậu, là của cậu!

Lúc này, bạn học đen thui kia cảm thấy tim như bị nghẽn lại.

“Oẹ!”

Cái bụng vẫn luôn nôn nao của cậu lúc này nín không nổi nữa, thân thể cũng ngã vật ra đất.

Lúc này, bạn học đen thui chỉ còn cách vạch đích có hai bước sau cùng!

Nhưng khoảng cách này đối với cậu bây giờ quả thật không khác gì khoảng cách giữa đất và trời, không cách nào vượt qua được.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, cảm thán nói:

“Đáng tiếc, giống như những chú chim di cư vậy, không rơi xuống trên đường đi mà lại ngã xuống trước bãi cát sau cùng, cậu thật sự là một đối thủ rất tốt đấy.”

Bạn học đen thui hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Chương 80: Tìm thấy manh mối, xuất phát!

Cuộc thi chạy 5000m nam chia ra làm ba bảng. đại học Giang Nam có rất nhiều khoa, mỗi lớp ít nhất phải đưa ra một người đi thi, mỗi bảng lại phải chia ra chạy mười lượt mới có thể hoàn thành.

Dựa theo thành tích của tuyển thủ để tiến hành xếp hạng, không có đấu bán kết gì cả, bởi vì đấu bán kết nữa thì sẽ chết người mất.

Dựa theo kết quả thi đấu mấy năm trước thì mỗi lần thi đấu tốn chừng 20 đến 30 phút, tốn chừng 4 đến 5 giờ là kết thúc cuộc thi chạy 5000m nam.

Nhưng chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay lại có đặc biệt nhiều.

Đầu tiên là chuyện Tống Thư Hàng và bạn học đen thui kia dùng tốc độ chạy nước rút để hoàn thành cuộc thi (Tuy rằng bạn học đen thui kia còn cách hai bước nữa), sau này lại có thêm một chuyện lạ khác nữa —— chính là cái người mập mạp lúc đầu còn bảo ‘Cùng là người cơ khổ với nhau’ cùng Tống Thư Hàng.

Lúc đầu cậu ta còn dùng tốc độ chạy chậm để chạy, đứng vững ở vị trí cuối cùng của đại quân chạy 5000m.

Nhưng sau khi chạy chừng ba vòng thì cậu ta cũng nhịn không được, mặt mày tái mét. Sau đó lại từ chạy chậm biến thành đi nhanh, sau đó lại biến thành tốc độ rùa bò.

Đi một đoạn còn phải dừng lại ôm ngực thở hổn hển.

Thế lực cỡ này, không biết sao bạn học trong lớp của cậu ta để cậu ta đi thi chạy 5000m này làm gì nữa?

25 phút sau, những tuyển thủ khác đều đã chạy xong 5000m. Còn Dương Thượng Phát thì vẫn cứ chạy một hồi rồi lại đi bộ, đi đi ngừng ngừng. Cứ như thế, đợi đến khi cậu ta chạy được 2100 mét thì mặt mày tái mét, môi xanh tím đi, bộ dạng như thể bất kỳ

lúc nào cũng có thể vào bệnh viện.

Giáo viên phụ trách làm trọng tài thấy vậy thì không đành lòng, không nhịn được nữa bèn nói:

“Em học sinh này, em ngừng được rồi đấy, em không cần chạy hết cũng không sao đâu, có thể kiên trì đến lúc này đã đủ chứng minh nghị lực của em thật sự rất cao rồi!”

Nhưng bạn học Dương Thượng Phát trả lời giáo viên thế này đây:

“Thầy ơi, em là một người đàn ông đi đến nơi, làm đến chốn, em nhất định phải chạy cho hết 5000m. Dù có bò thì em cũng phải bò đến đích!”

Cậu ta mà quyết chí rồi thì giống hệt như con lừa vậy, người ta có kéo cỡ nào cũng không được.

Vị giáo viên phụ trách làm trọng tài lập tức rưng rưng —— khốn kiếp, cậu có muốn làm đến chốn thì cũng phải xem tình hình đi chứ. Tiếp theo còn những chín trận chưa thi kia kìa, cậu lết lâu như thế còn phải chờ bao lâu nữa mới xong đây?

Rốt cuộc bạn học Dương Thượng Phát kia kéo dài bao lâu? Đáp án chính là suốt một tiếng đồng hồ! Cộng thêm hai mươi phút lúc đầu nữa thì một mình cậu ta đã tốn hết 1 giờ 20 phút đồng hồ. Trận đấu ở đường chạy khác đã tiến hành đến lượt thứ tư luôn rồi.

Vị giáo viên phụ trách làm trọng tài kia thật sự khóc luôn.

Sau khi Tống Thư Hàng chạy xong thì tiếp nhận mấy lời chúc mừng nhiệt tình lung tung loạn xà ngầu của bạn bè.

“Thư Hàng, nhìn không ra đấy, sao mày đột nhiên lại chạy nhanh được thế? Chức quán quân chạy 5000m này bọn mình lấy chắc rồi!”

Có người dùng sức vỗ mạnh lên lưng Tống Thư Hàng.

“Tao tò mò lắm đấy, lời cổ vũ của mấy em gái xinh đẹp thật sự hữu hiệu đến thế à? Mày với thằng đen thui khi nãy sao mà vắt giò lên chân chạy hùng hục mãi thế.”

“Người đẹp thì nhất định phải hữu hiệu chứ, cho nên mấy trận đấu quốc tế lớn đều có đội cổ vũ toàn người đẹp đấy thôi!”

Tống Thư Hàng cười khổ hứng một đống đánh, đập, vỗ của đám bạn bè.

Một lúc sau Lý Dương Đức mới kéo hắn sang một bên.

“Tiệm thuốc mà mày bảo tao tìm có tin tức rồi đây.”

Lý Dương Đức cười hắc hắc, đưa ra bốn địa chỉ:

“Bốn tiệm thuốc này, hoặc nhiều hoặc ít đều có loại dược liệu mà bạn mày cần đấy. Trong đó có tiệm dược thảo Viên Long này là có đủ hết, mấy loại dược liệu mày cần ở đó đều có cả. Trùng hợp chính là ngày hôm qua chủ tiệm mới vừa bán được một phần bốn loại dược liệu này. Nghe nói người mua dược liệu của ông ta còn đặt thêm một phần dược liệu số lượng lớn nữa, ông chủ tiệm bây giờ đang chuẩn bị nhập thêm hàng. Nếu như bạn mày cần thì nhân cơ hội này tranh thủ đặt trước khi chủ tiệm nhập hàng luôn đi.

“Cảm ơn mày nha Dương Đức.”

Tống Thư Hàng nhận lấy địa chỉ của bốn tiệm thuốc kia, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào địa chỉ của tiệm dược thảo Viên Long kia. Ngày hôm qua đã bán được một ít, bây giờ lại còn đặt trước số lượng lớn nữa.

Bốn loại dược liệu hiếm có này bình thường rất ít ai dùng tới, cho dù có dùng thì cũng chỉ cần hai loại trong số đó mà thôi.

Cần cả bốn loại thế này, lại còn là số lượng lớn, thì hơn 70% chính là tên đàn chủ kia.

Tìm được manh mối rồi!

“Đừng có khách khí, nhớ là sau đại hội thể thao này mời tao đi ăn ở quán đầu cá mười vị nhé!”

Lý Dương Đức nhớ tới tiệm bán cá này thì nước miếng đã chảy ròng.

“Cứ để đó tao lo, cam đoan cho mày ăn tới khi nào đã thì thôi. Dương Đức, tao phải đi liên hệ với chủ tiệm thuốc này đã. Không, tốt nhất là tao đến thẳng tiệm đó tìm ông ta nói chuyện luôn. Nếu như tối nay mà tao chưa về thì bọn mày không cần chờ tao đâu.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Gấp tới vậy à?”

Lý Dương Đức cười vẫy tay:

“Thế đi nhanh về nhanh nhé.:

Tống Thư Hàng lại vẫy tay tạm biệt đám Lâm Thổ Ba, cất kỹ địa chỉ, nhanh chóng rời khỏi sân trường, ngay cả lễ trao giải cũng không để ý tới.

Lý Dương Đức gãi gãi đầu:

“Là bạn thân lắm à? Gấp đến như vậy luôn?”

….

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi không bao lâu thì mấy cô nàng Lục Phỉ cũng đi tới chỗ bọn Lâm Thổ Ba.

Cô dòm hết mấy người nam sinh, nhưng không thấy Tống Thư Hàng đâu nên tò mò hỏi:

“Ể? Bạn học Thư Hàng đâu rồi?”

“Thằng nhóc Thư Hàng kia có việc phải đi trước rồi, bạn học Lục Phỉ có việc gì cần tìm nó à?”

Lâm Thổ Ba bước lên, hỏi với vẻ nghiêm túc.

“Không có gì hết, mình muốn chúc mừng cậu ấy một chút thôi. Tuy là thành tích tổng hợp vẫn chưa công bố, nhưng bạn học Thư Hàng nhất định có thể giành được giải quán quân chạy 5000m.”

Cô nàng Lục Phỉ kia cười nói.

Đang lúc nói chuyện, cô không ngừng phe phẩy tay quạt quạt —— nóng quá đi mất, trời hôm nay nắng chói chang. Điều này khiến cho cô cực kỳ nhớ nhung cảm giác mát mẻ được hưởng ké lúc ở cạnh Tống Thư Hàng, còn mát mẻ thoải mái hơn gấp trăm lần so với ngồi điều hòa nữa!

Cho nên ít nhất thì trong mùa hè oi bức này, cô nhất định phải nghĩ cách ăn ké hơi mát của Tống Thư Hàng cái đã, đợi mùa đông rồi lại chia tay.

“Thằng nhóc Thư Hàng kia có việc gấp phải đi khỏi trường rồi, mình nghĩ có bạn học Lục Phỉ chúc mừng chắc là nó sẽ vui lắm đấy.”

Cao Mỗ Mỗ bước lên nói:

“Ngoài ra Thư Hàng có nói đợi sau khi đại hội thể thao kết thúc thì sẽ mời mọi người cùng nhau đi ăn đấy, bạn học Lục Phỉ có rảnh không?”

Trong lòng Lý Dương Đức thầm giơ ngón tay cái: Cao Mỗ Mỗ, mẹ nó hôm nay mày giỏi lắm!

“Hả? Mình đi cũng được à?”

Lục Phỉ có phần kinh ngạc, cuối cùng sảng khoái đồng ý:

“Được, đến lúc đó nhớ gọi mình, mình nhất định sẽ đến.”

“Quyết định thế nhé.”

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt —— Thư Hàng à, anh chỉ có thể giúp chú được đến đây thôi.

Tống Thư Hàng trở về kí túc xá trước, cẩn thận lấy phi kiếm màu đen của Thông Huyền đại sư ra, kiếm này ở trong mắt người khác thì vô hình vô chất, dùng để đánh lén là thích hợp nhất, lần này không chừng còn có thể dùng đến nó.

Sau đó hắn lại mang theo một bình thối thể dịch và viên tích cốc hoàn lần trước mới ngậm có một lần kia.

Thối thể dịch không chỉ dùng để tu luyện, trong lúc nguy cơ trước mắt thì cũng có thể để bổ sung thể lực. Tích cốc hoàn thì có thể cung cấp dinh dưỡng sống còn bất kỳ lúc nào.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi thì hắn lại cầm theo một thứ nhỏ như cái đèn pin ra. Đây là côn điện mà Lâm Thổ Ba đã cải tạo qua, không biết hiệu quả thế nào, nhưng cứ mang theo bên người sẽ khiến cho Tống Thư Hàng an tâm hơn một chút.

Cuối cùng, hắn cẩn thận cầm theo xấp phù bảo của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã tặng cho hắn, hai mươi lá bùa này giống như định hải thần châm vậy, khiến cho Tống Thư Hàng có thể giữ được bình tĩnh khi đối mặt với tên đàn chủ thần bí kia.

Lần này đi ra, chủ yếu là để tìm kiếm tung tích của tên đàn chủ kia rồi xác định vị trí của hắn.

Nếu như tình trạng của hắn thật sự rất tệ thì có thể nhân cơ hội này, nhổ cỏ tận gốc.

Có phù bảo của Thất Sinh Phù Phủ Chủ ở đây, cho dù có thất bại thì ít nhất cũng có thể giữ được mạng sống.

Nếu như thất bại thì cứ lấy linh quỷ làm thù lao, nhờ tiền bối trong nhóm ra tay tương trợ. Tóm lại, nhất định phải giải quyết tên đàn chủ kia cho xong!

Mặc kệ thế nào, hắn đã đứng ở thế bất bại cả rồi. Vì đã bất bại rồi, nên phải tranh thủ thắng sao cho đẹp mắt mới được!

Chương 81: Loli Và Ngồi Lố Trạm Rồi

Rời khỏi khu đại học, băng qua một cây cầu vượt thật dài thì chính là ga tàu điện ngầm đi xuyên khu Giang Nam. Tiệm thảo dược Viên Long nằm ở lối vào ga tàu điện.

Theo đám người chen chúc ở chỗ kiểm tra vé, rồi lại dọc theo thang cuốn đi thẳng về phía trước, là có thể đến với thế giới nhộn nhịp bên dưới lòng đất, những đường sắt ngầm giao nhau khắp nơi nối liền bốn tỉnh lại với nhau.

Một trăm năm trở lại đây, nhân loại dường như đã đầy đủ kĩ năng, khoa học kỹ thuật bùng nổ phát triển, tiến bộ không ngừng. Đối với người của một trăm năm trước thì đúng là hoàn toàn không thể nào mường tượng ra được thế giới đường sắt ngầm giống như mạng nhện này.

Vì mang theo thứ như phi kiếm bên người, dù người thường nếu chỉ dùng mắt thường sẽ không nhìn ra, nhưng Thư Hàng vẫn cẩn thận tránh khỏi hệ thống kiểm tra an ninh. Hệ thống kiểm tra an ninh ở nơi này vẫn rất lỏng lẻo, có lẽ là do đến giờ vẫn chưa có việc gì nghiệm trọng xảy ra.

Nếu như kiểm tra an ninh mà cứ lỏng lẻo như thế, tương lai kiểu gì cũng xảy ra chuyện thôi.

Bậy bậy bậy, đừng có thối mồm nói gỡ.

Tống Thư Hàng bước lên thang cuốn, nhìn xuyên qua lớp bảo hộ của thang cuốn thì có thể thấy được đám người đông nghẹt bước ra từ tàu điện ngầm.

Phần lớn gương mặt của những người này đều mang theo vẻ mỏi mệt. Nhịp sống hiện đại ngày càng vội vã hơn, khiến con người ta cứ quay liên hồi như những con quay, cuối cùng lại không ai biết vì sao mình phải sống vội vã như thế, vì sao lại phải làm việc cật lực đến thế, bận rộn như vậy. Càng lúc lại càng thấy mệt mỏi, không tìm được niềm vui nào trong cuộc sống nữa.

Nếu như không được tiếp xúc với nhóm Cửu Châu số 1, thì cuộc sống cứng nhắc rập khuôn như thế chính là tương lai của mình mai sau.

Lúc này, trong đám người có một bóng người lọt vào mắt Thư Hàng.

Đó là một ông chú trông như làm văn phòng, đang vội vội vàng vàng, tay trái kẹp một cặp tài liệu.

Chính là ông chú lần trước làm rơi tiền trước mặt Tống Thư Hàng, còn ngộ nhận, tưởng Thư Hàng là lừa đảo.

Tống Thư Hàng sờ lên ví tiền của mình, cọc tiền lần trước của ông chú đó vẫn còn trong tay hắn. Nhưng thật đáng tiếc, lần này lại không có cơ hội trả lại tiền cho người ta. Khoảng cách giữa các thang máy ở trạm tàu điện ngầm rất lớn, để phòng ngừa có người làm chuyện nguy hiểm như nhảy vượt qua thang máy khác.

Nếu như có cơ hội gặp lại, mình nhất định phải trả lại tiền cho người ta.

Mà cũng phải nói, sao mình luôn có cảm giác hành vi của ông chú này lạ lạ thế nào ấy. Hình như ông này luôn cố ý hay vô tình đứng nép ở sau lưng những người cao lớn, lén lén lút lút.

Hai người người lên kẻ xuống, cứ thế đi ngang qua nhau.

Tống Thư Hàng cười khẽ, tìm số tàu rồi đến trước đường ra đứng chờ.

Có lẽ là vì hôm nay thi đại học nên lưu lượng khách ở tàu điện ngầm cực kì lớn, phía trước còn xếp thành hàng dài, vẫn lục tục có thêm người đến xếp hàng khiến hàng càng dài thêm.

Bởi vì có quá nhiều người nên điều hòa ở sân ga hoàn toàn chả có tí công hiệu nào.

Sau lưng Tống Thư Hàng có một bà mẹ trẻ tuổi, nắm tay con gái, dùng tiếng Trung rất gượng gạo để than vãn:

“Nóng quá.”

Sau lưng bà mẹ, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng nới lỏng cổ áo của mình, bất đắc dĩ nói:

“Hôm nay nhiều người quá, máy lạnh chả được tác dụng gì cả.”

Bé gái con của bà mẹ trẻ kia cũng dí dỏm thè lưỡi, dùng tiếng Trung còn cứng nói:

“Không khí bức bối, bực quá.”

Em bé tầm 4 5 tuổi, tóc ngang vai, mắt to đen lúng liếng, mặc váy liền áo, tinh xảo như búp bê.

Ngương đàn ông mặc sơ mi trắng cười khổ:

“Tàu sắp đến rồi, ráng thêm một chút đi.”

Vì hôm nay là kì thi đại học khiến giao thông tắc nghẽn, cho nên họ chọn đi tàu điện ngầm. Nào ngờ số hành khách đi tàu điện ngầm lại còn nhiều hơn, còn không bằng tự lái xe đi, ít nhất ngồi điều hòa trong xe cũng thoái mải hơn bây giờ.

Một nhà ba người u oán, bé gái đột nhiên cảm giác phía trước có một luồng khí mát lạnh, bất giác nhích người muốn tiến về phía trước.

Nhưng bé như đụng phải vách tường, đau quá hét lên “Ai da”.

Nhưng lúc này, “vách tường” lại rất lạnh, chạm vào nó giống như được nằm giường nước dưới mặt trời chói chang khiến cô bé không tự chủ được, cọ cọ vào “bức tường” lạnh buốt nọ.

Thư Hàng quay đầu lại, không nói gì, chỉ nhìn cô bé đang dán lên người hắn, cọ cọ không ngừng như một con mèo nhỏ hạnh phúc.

Từ khi nắm giữ cách vận dụng tinh thần lực đến nay, hắn có thể chủ động khống chế hàn khí của phong hồn băng châu, khống chế hàn khí ở sát phía ngoài thân mình. Nếu không vào những ngày hè chói chang như thế này, hắn lại tỏa ra khí lạnh, sẽ dễ dàng khiến cho người khác hoài nghi.

Rõ ràng đã an phận đã như thế rồi, nhưng tại sao vẫn hấp dẫn người khác đến thế nhỉ?

Bà mẹ trẻ dùng tiếng Trung cứng ngắc rối rít xin lỗi, đồng thời đưa tay kéo con gái của mình về:

“Xin lỗi cậu, thật ngại quá.”

Con gái của mình vì nói tiếng Trung không tốt lắm, nên sau khi đến Hoa Hạ cùng bố thì luôn sợ người lạ. Sao bây giờ tự nhiên ôm lấy người lạ rồi vui vẻ cọ cọ không ngừng như vậy, chẳng lẽ là do thời tiết quá nóng nên não con bé bị ảnh hưởng rồi sao?

Cô bé ôm lấy Tống Thư Hàng cứng ngắc, tỏ vẻ đến chết cũng không buông tay:

“Đừng mẹ ơi, đừng!”

Bà mẹ trẻ và bố cô gái có chút xấu hổ.

Ông bố mặc áo sơ mi khóe miệng co giật, đưa tay muốn kéo con gái mình về:

“Thật sự là ngại quá, con nít đúng là không hiểu chuyện.”

Cô bé lại gào lên, miệng mếu máo, ra vẻ sắp khóc tới nơi:

“Đừng bố ơi, đừng kéo con nữa, bố mà kéo nữa là con tuyệt giao với bố đấy!”

Tay của người bố mới đưa ra một nửa lại cứng ngắc tại chỗ.

Lập tức, ánh mắt của mọi người xung quanh lại tập trung hướng lại phía mấy người Thư Hàng.

Lúc này Tống Thư Hàng vẫn đang duy trì trạng thái cảnh giác, đối với tình huống xung quanh đặc biệt mẫn cảm. Nhiều mắt nhằm vào hắn như vậy, khiến hắn cảm giác như một người bị vạn mũi tên bắn trúng cùng lúc.

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi, vì hắn sợ bị coi là bọn buôn người:

“Nếu không thì để em ôm bé một lúc cũng được.”

Không đợi bố mẹ trả lời, cô bé đã nhanh chóng chui vào trong lòng Thư Hàng, co chân lên bò trên người Thư Hàng như khỉ con.

Bố cô bé ngoài cười khổ ra chỉ biết cười khổ.

Ông bố cười khổ trả lời:

“Vất vả cho cậu rồi, người anh em.”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, để cô bé dựa trên bờ vai mình ở tư thế thoải mái nhất.

Cô bé ôm chặt lấy Thư Hàng, lè lưỡi về phía bố mẹ mình. Sau đó hít hà hưởng thụ, cảm thấy chuyện thoải mái nhất vào những ngày hè chói chang chính là được đu trên người anh trai này, đây đúng là thiên đường mà.

Ông bố mặc áo sơ mi trăng nhìn đến đây, lập tức tim gan co thắt, trong lòng lạc lõng cô đơn: “Đúng là con gái, không phải con gái của mình nữa rồi!”

Bà mẹ trẻ nhìn Tống Thư Hàng với vẻ tò mò, không rõ vì sao người thanh niên nhìn qua thì bình thường này lại có thể hấp dẫn con gái của mình như thế.

Ừ, nhìn kĩ thì cũng là thanh niên mặt mũi hiền lành, vừa nhìn là biết đây là người tốt.

Có lẽ vì là người tốt nên đứa con gái vốn mẫn cảm của mình mới thích dán vào người cậu ta như thế.

Bà mẹ xinh đẹp đang miên man suy nghĩ, bỗng từ xa truyền đến thông báo rằng tàu đã đến trạm.

Người bố mặc áo sơ mi trắng phát huy ưu thế về thể trạng của mình, tiến vào hàng để chiếm vị trí.

Nhưng thật đáng tiếc, chỗ ngồi đã bị chiếm hết, nên anh ta lại ngại ngùng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Con gái mình đã 5 tuổi, bế nhiều cũng không thoải mái. Chàng trai này nhìn qua có vẻ hơi gầy, nên anh lo sẽ không bế con gái mình lâu được.

Tống Thư Hàng nở nụ cười ôn hòa đáp lại. Hắn có sở thích là tiện tay giúp đỡ người khác, đây là một chuyện rất sung sướng nên hắn không có ý định từ bỏ niềm vui này.

Bé gái ghé vào bờ vai Thư Hàng, thỉnh thoải lại vui vẻ cọ vài cái, vẻ mặt thỏa mãn.

Hơn một tiếng sau.

Có thông báo nhắc nhở sắp đến khu Cảnh Lệ.

Người bố mặc áo sơ mi trắng thở phào nhẹ nhõm, một trạm nữa là đến nơi mình muốn đến.

Con gái mình đã ngủ say trên bờ vai của chàng trai kia rồi.

Anh chàng này nhìn ngoài thì gầy yếu nhưng thể lực cũng được đấy. Ôm con gái mình hơn một tiếng đồng hồ mà có vẻ vẫn rất nhẹ nhàng. Hơn nữa ông bố chú ý, mỗi lần tàu điện ngầm phanh lại, chân chàng trai tựa như cắm rễ trên mặt đất, đứng yên không bị lay chút nào.

Người bố mặc áo sơ mi cẩn thận đón lấy đứa bé đang ngủ say từ trong tay Tống Thư Hàng:

“Người anh em, chúng tôi chỉ còn một trạm nữa là xuống rồi. Con gái không hiểu chuyện, lần này thật sự đã làm phiền cậu rồi. Cậu vẫn chưa đến trạm à?”

Tống Thư Hàng cười cười, trả lại đứa bé cho ông bố:

“Không sao đâu, tôi còn vài trạm nữa mới đến nơi. Con bé rất đáng yêu, hahaha.”

Thực ra hắn đã ngồi quá trạm rồi.

Từ ba trạm trước đã là trạm hắn cần đến rồi, chỉ là nhìn thấy bé gái đang ngủ ngon giấc trong ngực mình, tính người tốt của hắn lại phát tác, ôm cô bé lại đứng thêm ba trạm nữa.

Cho nên chút nữa hắn phải ngồi tàu điện quay lại.

Chương 82: Hòa Thượng Tây Và Hiện Trường Tai Nạn Kỳ Dị

Trạm tàu điện ngầm dừng lại ở khu Cảnh Lệ, ông bố mặc áo sơ mi trắng đang gật đầu với Tống Thư Hàng, sau đó cùng vợ chuyển sang đứng ở cửa ra vào, chuẩn bị xuống tàu.

Anh ta định đưa cho Thư Hàng một tấm danh thiếp, nhưng lần này vì mang người nhà đi chơi nên cũng không mang theo danh thiếp trong người, đành thôi. Dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, sau này cũng không có cơ hội gặp lại nhau nữa. Chắc là thế thôi.

Người lên xe ở trạm khu Cảnh Lệ tương đối ít, cửa tàu vừa mở ra, người trên tàu bước xuống, người ở ngoài lại xếp hàng lên tàu.

Người cuối cùng lên tàu là một người đàn ông da trắng trọc đầu cao to, đôi mắt của ông nổi bật đến mức làm người ta sững sờ.

Người da trắng trọc đầu thì không hiếm thấy, nhưng trên đầu trọc còn đốt chỉnh tề sáu vết giới ba (vết sẹo do châm hương trên đầu các vị sư) thì thật sự rất hiếm gặp

Đây là một vị hòa thượng Tây (hòa thượng người nước ngoài) hàng thật giá thật, cao hơn hai thước, đầu trọc bóng loáng. Thời tiết nóng bức như vậy, ông ta vẫn mặc tăng bào dày cui, trên tay còn cầm xuyến phật châu, trong miệng còn lẩm bẩm, có vẻ rất chuyên nghiệp.

Dạo này hình như hòa thượng cũng là một nghề kiếm được kha khá thì phải? Đến cả người ngoại quốc cũng tranh bát cơm này à?

Người ta nói “bụt nhà không thiêng”, người ta đến từ tận nước ngoài, khoảng cách đủ xa, chắc được yêu thích lắm nhỉ?

Mọi người trên tàu điện ngầm nhìn thấy vị hòa thượng Tây này thì đều chủ động giữ khoảng cách với ông ta. Trời nóng như vậy, chỉ cần nhìn đống quần áo của ông ta cũng thấy nóng phát sợ rồi. Nếu mà đứng gần thì giống như có luồng khí nóng của từ người ông ấy đập vào mặt ấy!

Tống Thư Hàng bất giác đưa mắt nhìn vị hòa thượng Tây kia một cái, đối phương không những có thân hình cao to, mà khí huyết còn mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Hơn nữa tinh thần lực của hắn cũng mạnh mẽ đáng sợ. Tống Thư Hàng trong trạng thái “cảnh giác” có thể cảm ứng được chênh lệch giữa mình và hắn. Nếu tinh thần lực của Tống Thư Hàng là đèn dầu thì tinh thần lực của hòa thượng Tây chính là đèn pha!

Nhưng vị hòa thượng này lại không biết khống chế tình thần lực cường đại của mình, mặc kệ chúng tứ tán không theo quy tắc nào cả.

Người này không phải là người bình thường, lẽ nào hắn cũng là tu sĩ ư?

Tống Thư Hàng thầm đoán như vậy.

Hắn nhắm mắt lại một lần nữa, tiến vào trạng thái cảnh giác, lợi dụng loại trạng thái này che giấu khí tức của mình. Trước khi có thực lực mạnh mẽ, hắn không muốn bạo lộ thân phận tu sĩ của bản thân. Hắn giờ đã biết việc bạo lộ thân phận rất phiền phức.

Sau khi bước vào tàu điện ngầm, hòa thượng Tây nhìn quanh, hình như đang tìm kiếm gì đó, sau đó lông mày nhíu chặt lại.

Sau đó hắn không có động tác gì khác, chỉ lặng im đứng tựa trong tàu điện ngầm, miệng tụng kinh văn bằng tiếng Trung nhiều lần, phát âm cực chuẩn, chắc HSK phải đến cấp 8 luôn ấy chứ.

Tàu điện ngầm từ từ chuyển động.

Hành khách không khỏi lắc lư nhẹ, sau đó tàu điện ngầm dần dần tăng tốc.

Từ trạm Cảnh Lệ trở đi, tàu điện đi thẳng ra ngoại thành, tổng độ dài hơn 4440m, khoảng cách tương đối dài, hơn nữa đường đi đều ngầm vào trong lòng đất. Bởi vì nhiều đường rẽ và chuyển hướng nhiều nên đoạn đường này tàu điện không tăng tốc nổi, chạy xong một quãng này cũng cần 13 phút đồng hồ.

Người bố mặc áo sơ mi trắng cẩn thận ôm lấy con gái, nhưng có lẽ vì mất đi cái “điều hòa hình người” mang tên Tống Thư Hàng kia nên cô bé đang ngủ say hơi giãy dụa.

Bà mẹ trẻ tuổi dùng bàn tay nhỏ bé trắng nõn quạt cho đứa bé, cố gắng xua đi cái nóng bên người. Giống như đi tàu hỏa, nếu có quá nhiều người thì ở trong tàu điện ngầm cũng sẽ thấy rất nóng.

Sau khi tàu chạy được 6 phút.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhướng mày, chân đứng vững thế trung bình tấn.

Ngay sau đó, tàu điện ngầm đung đưa mạnh, những cái vòng treo vung vẫy, va vào nhau.

Các hành khách cố sức bắt lấy tay vịn gần nhất, vịn lấy cột, vòng treo nhưng vẫn ngã trái ngã phải. Có ít người đứng không vững té ngã trên sàn:

“A, chuyện gì thế này?”

“Trời ơi! Lúc trước chuyển hướng đâu cua gấp như thế!”

“Á!”

Bà mẹ trẻ kia ngã ngồi xuống bên người Tống Thư Hàng, cảm thấy mông rất đau, nước mắt chực trào ra.

Người bố mặc áo sơ mi trắng cũng lùi hai bước, không ổn định được thân hình, ngã ngửa về phía sau.

Tống Thư Hàng tiến lên hai bước, tay nhẹ đẩy vào lưng người đàn ông áo trắng, sử dụng nhu kình của kim cương căn bản quyền pháp, đúng là hữu ích, thiết thực.

Người bố áo sơ mi trắng ổn định lại thân hình, anh ta xoay đầu lại thì thấy Tống Thư Hàng ôn hòa, cảm kích nói:

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Không có gì. Vẫn chưa hết lắc đâu, anh cứ giữ cho chặt.”

Trong trạng thái “cảnh giác”, ngũ quan của hắn nhạy cảm vô cùng. Tàu điện vì dừng gấp nên khiến cả thân tàu rung lắc dữ dội. Rung lắc kiểu này không chỉ một lượt mà lẽ liên tục xảy ra cho đến khi tàu dừng hẳn.

Chẳng lẽ phía trước gặp phải sự cố gì à?

Đang mãi suy tư, bỗng “Rầm rầm!” Tàu điện lắc lư mạnh hơn, cả thân xe cũng rung lên.

Đồng thời có có tiếng còi cảnh báo gấp của tàu điện ngầm.

Tất cả đèn trong tàu bỗng nhiên vụt tắt, các hành khách bỗng ngã rạp như quân bài domino, rất nhiều người bị va đập, đụng vào thân tàu, kêu đau thảm thiết.

Loại tình huống này, Tống Thư Hàng chỉ có thể miễn cưỡng ổn định được thân hình của mình.

Bà mẹ trẻ bị ngã, kêu lên sợ hãi, bị quán tính ném văng đi. Ông bố dù được Thư Hàng nhắc nhở nắm chặt tay vịn nhưng quán tính quá lớn nên không nắm chặt được, cả người ngã sấp về phía bên cạnh.

Bé gái bị bay ra từ ngực bố, mở to hai mắt, tràn đầy hoảng sợ.

Tống Thư Hàng thấy thế, vội vươn tay thành long trảo dùng nhu kình túm lấy quần áo cô bé, cổ tay lắc nhẹ, dùng xảo kình đánh tan lực quán tính trên người cô bé đang ở giữa không trung, ôm lấy bé gái đang thất kinh.

Trong toa tàu tối đen, tầm nhìn của Tống Thư Hàng cũng bị hạn chế. Bé gái bám chặt vào ngực hắn, không dám cử động gì. Tuy rằng hoảng sợ nhưng bé vẫn biết điều, không khóc lóc.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Có người hoảng sợ kêu lên:

“Trật ray rồi à? Hay là lật tàu? Á, đau quá!”

“Cứu tôi với, tôi bị kẹt rồi… Đau quá, không nhúc nhích được.”

Nhân viên bị thương đau đớn kêu lên:

“Đừng… Khụ khụ, nhất định là tôi đang nằm mơ”

“Đừng đè lên tôi! Xuống khỏi người tôi đi! Xương sườn tôi gãy rồi!”

Xung quanh đó, tiếng khóc thét, tiếng kêu sợ hãi, tiếng kêu đau, tình hình trong toa tàu càng thêm hỗn loạn không kiểm soát nổi.

Có người run rẩy rút điện thoại ra, dùng đèn flash chiếu sáng toa tàu. Vừa chiếu xong, càng nhiều người hoảng sợ hét lên.

Khắp nơi toàn là máu me đầm đìa, đang quay phim kinh dị ở đây sao?

Nơi nào cũng là máu, trên vách tường, vì lúc trước va đập mạnh nên cả vách tường đều bị máu tươi nhuộm đỏ, khiến trong toa tàu như địa ngục. Lại có mấy chỗ cửa sổ bị vỡ, làm mảnh thủy tinh đâm vào hành khách ngồi cạnh cửa sổ, ngồi xụi lơ tựa ở vách tường, không thể động đậy. Thậm chí có người bị mảnh kính lớn đâm xuyên qua, nằm trên sàn không biết sống chết.

Rất nhiều người sứt đầu chảy máu, lấy tay đè lên miệng vết thương của mình. Bởi vì thiếu kiến thức tự sơ cứu ở tình huống nguy hiểm nên mọi người lộ vẻ luống cuống tay chân.

Ọe! Người vừa mở đèn flash vừa rồi tắt điện thoại, phát ra tiếng nôn mửa.

Người đàn ông mặc sơ mi trắng ngã trên sàn, trừ tay bị trật khớp ra thì cũng không có gì đáng lo, còn bà mẹ trẻ kia lưng đập vào ghế nên đau chảy nước mắt, cũng may không có vết thương nào khác. Hai người đồng thời nhìn về phía Tống Thư Hàng đang ôm lấy con gái mình, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng nhìn thấy khung cảnh địa ngục trần gian này, lại nhíu mày.

“Kì quái.”

Trong lòng hắn nghi hoặc, vừa rồi thân tàu làm gì rung lắc mạnh như vậy nhỉ?

Cửa sổ đều bị chấn vỡ? Lại còn có người bị kính đâm thủng? Càng khoa trương hơn nữa là, nửa vách tường trong toa này đều bị nhuốm máu rồi! Thế này thì cần bao nhiêu máu mới làm được chứ?

Trật ray hay lật tàu thì cũng gây ra lực sát thương lớn như thế này được.

Nếu thân tàu bị chấn vài cái mà đã thương vong như thế thì còn gọi là tàu điện ngầm sao? Nên đổi tên thành tàu tốc hành địa ngục luôn cho rồi!

Hòa thượng Tây cao lớn đứng dậy, búng mấy thứ dính trên người xuống, giống như con gấu đứng lên.

Hắn nhìn về cảnh máu nhuộm khắp nơi trong toa tàu rồi cười lạnh.

Tiếp theo, hai tay hắn lần tràng hạt, làm thủ ấn của phật môn, dùng tiếng Trung thuần thục lớn tiếng niệm kinh văn.

Tiếng niệm kinh vang khắp toa xe, thậm chí át cả tiếng mọi người đang kêu thảm thiết.

“Lão này đang niệm cái quỷ thế?”

“Hình như là kinh phật trừ ma thì phải?”

“Đồ thần kinh! Bị thế này rồi mà vẫn ngồi đây trừ ma quỷ à?”

Hòa thượng Tây bỏ ngoài tai những tiếng mắng chửi này, vẫn lần giở kinh văn ra đọc tiếp.

Chương 83: Ảo Ảnh

Tống Thư Hàng ôm cô bé, sắp xếp cho bé với bố mẹ ở một bên rồi tiếp tục dõi mắt nhìn về phía hòa thượng Tây cao lớn nọ.

Hắn có thể cảm ứng được, theo lời tụng niệm kinh văn của hòa thượng Tây, luồng tinh thần lực khổng lồ kia bắt đầu bốc lên, tỏa ra bốn phương tám hướng như sóng biển.

Trong toa tàu có những luồng năng lượng u ám nhỏ trôi nổi giữa không trung mà người thường không thể nhìn thấy, thế nhưng khi gặp phải tinh thần lực đang cuồn cuộn của hòa thượng Tây thì chúng tức khắc tan tác như ong vỡ tổ, bay ra khỏi cửa sổ đã vỡ, tháo chạy về phía toa đằng trước.

Tống Thư Hàng hơi động trong lòng, là “quỷ” ư?

Hắn mới hoàn thành tâm khiếu, nhãn khiếu chưa mở cho nên không thể thấy ma quỷ. Thế nhưng khi ở trong trạng thái “Cảnh giác”, hắn có thể mơ hồ thấy những luồng năng lượng u ám ở trạng thái lờ mờ sương khói.

Những thứ như ma quỷ bình thường sẽ không chui vào những nơi tập trung đông người, tràn đầy nhân khí như tàu điện ngầm hoặc xe khách.

Một lượng nhân khí khổng lồ có sức mạnh dương mạnh mẽ cực kì, có thể khiến cho một vài loại ma quỷ yếu ớt hồn phi phách tán trong chớp mắt. Cho dù là ma quỷ mạnh hơn cũng không thích những chốn đông đúc nhiều nhân khí như thế này.

Thế nhưng khi một đám đông gặp tai nạn thì lại khác. Những cảm xúc tiêu cực như hoảng sợ, chết chóc, tuyệt vọng, oán hận chồng chất sinh ra trong thời gian ngắn đều là thức ăn giàu dinh dưỡng mà ma quỷ yêu thích nhất. Đặc biệt ở nơi xảy ra tai nạn sẽ có linh hồn của những người chết ngoài ý muốn vô cùng đau đớn, chỉ cần ma quỷ nuốt sống chúng nó thì sẽ càng lớn mạnh hơn.

Có một vài loại ma quỷ cường đại thậm chí còn có thể cướp đoạt linh hồn của những người bị thương sắp chết. Những linh hồn cận kề cái chết này sẽ khiến thực lực của chúng tăng lên càng nhanh!

“Yêu ma quỷ quái, phá phá phá!”

Rõ ràng vị hòa thượng Tây kia cũng có chút tài năng. Hắn vừa hô lớn thì tinh thần lực dâng lên mạnh mẽ, sức mạnh tiêu cực trong toa tàu nhất thời bị thanh trừ gần như không còn.

Trong nháy mắt, tiếng mắng nhiếc kêu ca của hành khách trong toa tàu đều ngưng bặt. Bởi vì theo tiếng hô của hòa thượng Tây, không gian đã sáng sủa trở lại. Cửa thủy tinh vỡ nát, máu tươi loang lổ trên vách tàu và những hành khách bị thủy tinh đâm xuyên đều biến mất.

Hành khách trên tàu ngã nghiêng ngã ngửa nhưng không ai đổ máu.

“Vừa rồi là ảo giác à?”

Tất cả hành khách đều ngây ra, chẳng biết phải làm sao.

Đúng vậy, hết thảy những hình ảnh máu me đầm đìa đáng sợ đều là ảo ảnh do ma quỷ tạo ra, để khiến cho hành khách trên tàu hoảng sợ, e ngại, sinh ra càng nhiều năng lượng tiêu cực cho chúng nó.

Ma quỷ chạy trốn tứ tán, nhưng hòa thượng Tây đầy bản lĩnh kia hài lòng với kết quả này.

“Shit!”

Hắn lại chửi bậy một câu rồi cầm niệm châu, nhanh chóng đuổi theo đám ma quỷ tới toa tàu phía trước.

Sau khi tàu phanh gấp và phát chuông cảnh báo thì khóa cửa ở các toa đã được mở ra. Chỉ cần mở chốt bằng tay thì có thể mở được cửa thông các toa tàu.

Hòa thượng Tây thuần thục mở chốt cửa, đuổi theo đám ma quỷ lên toa phía trước.

Vị hòa thượng Tây cường đại này lên tàu không phải do ngẫu nhiên, hắn đang đuổi theo ma quỷ trên tàu điện ngầm với ý định tịnh hóa chúng.

Tống Thư Hàng sờ túi, trong đó có một lá phá tà phù, một lá giáp phù và một lá kiếm phù.

Ba lá phù này hắn luôn để bên người để đề phòng bất trắc.

Hi vọng là không phải dùng đến phù chú, số lượng phù chú trong tay hắn có hạn, trước khi gặp tên đàn chủ kia, hắn dùng mất mỗi lá phù thì phần thắng sẽ ít đi một chút.

Đợi đã!

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một ý nghĩ.

Thứ ma quỷ trong tàu điện ngày sẽ không liên quan đến đàn chủ kia đó chứ?

Bởi vì đàn chủ cũng là quỷ tu tà đạo, hơn nữa, tiệm thuốc Viên Long - chỗ ẩn thân hiện tại của hắn ở ngay gần trạm tàu điện ngầm của ba người! Có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Lúc này, ở toa tàu thứ ba phía sau toa của Tống Thư Hàng, có hai người đàn ông sắc mặt tái mét đang tụm đầu nói nhỏ.

“Mẹ nó, sao tên hòa thượng Tây kia lại đuổi theo chứ? Rõ ràng đã bỏ xa hắn cả một thị trấn rồi cơ mà, đúng là âm hồn không tan!”

Một người đàn ông ăn mặc như viên chức bình thường nghiến răng nói.

Một người khác trẻ hơn mặc áo phông day huyệt thái dương rồi nói đầy chua chát:

“Đã hai ngày liên tiếp không thể cho Khổ U ăn no một bữa rồi. Nếu hôm nay còn không thể cho nó ăn đủ thì tối nay hai chúng ta sẽ bị đàn chủ chế biến thành đồ ăn cho nó đấy.”

Nói tới đây, cả hai run rẩy.

Khổ U chính là oán quỷ len lỏi trong tàu điện ngầm, nghe nói nó là quỷ tướng mà mấy chục năm trước đàn chủ phải phí rất nhiều công sức mới ngưng tụ được từ trên chiến trường, thực lực có thể so được với tu sĩ nhị phẩm. Đàn chủ đã bồi dưỡng nó nhiều năm, để nó trở thành một trong những oán quỷ mạnh nhất trong tay hắn.

Trong tình huống bình thường, oán quỷ bị phong ấn trong giấc ngủ sâu nơi âm địa quỷ khí nồng đậm, vừa lợi dụng âm quỷ bồi dưỡng oán quỷ, vừa hạn chế oán quỷ bị hư hao. Thế nhưng qua thời gian lâu dài thì oán quỷ sẽ bị suy yếu.

Cho nên mỗi lần đàn chủ mang theo oán quỷ ra ngoài thì phải tìm nguồn “thức ăn” cung cấp cho oán quỷ đang hư hao ở vùng lân cận, để nó khôi phục lại từ trạng thái suy yếu trước đã.

Hai người đàn ông này chính là thành viên của căn cứ phụ trách mang oán quỷ ra ngoài kiếm ăn. Họ phải tìm một hiện trường tai nạn, hoặc mộ phần vừa chôn để bổ sung thức ăn cho nó.

Hôm qua họ đang thả oán quỷ Khổ U ở bãi tha ma thì bất ngờ gặp phải hòa thượng Tây nọ. Nếu không phải bọn họ nhanh chân bỏ chạy thì Khổ U đang suy yếu rất có thể đã bị hòa thượng Tây tịnh hóa rồi… ngẫm lại đúng là nghĩ mà sợ.

Nếu Khổ U bị tịnh hóa thì hai người họ tuyệt đối sẽ tự cắt cổ luôn cho xong, chết như vậy ít ra còn dễ chịu hơn một chút.

Vất vả lắm họ mới mang Khổ U chạy được một quãng xa, tìm thấy đoàn tàu điện ngầm này, bèn thao túng quỷ vật huyễn pháp mê hoặc người lái tàu khiến cho tàu phanh gấp, định chế tạo ra một hiện trường tai nạn để Khổ U ăn no một phen.

Ai ngờ hòa thượng Tây lại đuổi theo đến tận đây!

Rốt cuộc là chúng con chọc tới ngài chỗ nào? Ngài có thể đại nhân đại lượng, coi chúng con là một cái rắm rồi phóng sinh cho chúng con không?

“Kế sách bây giờ chỉ có liều mạng.”

Người đàn ông trông có vẻ là tri thức cắn răng nói.

Nếu hôm nay vẫn không thể lấp đầy cái bụng của oán quỷ thì đàn chủ sẽ dùng hình phạt tàn khốc để biến bọn họ thành món ngon cho oán quỷ xơi. Dù sao cũng chết, chỉ có liều mạng thì may ra mới mở được một con đường sống.

“Chỉ cần kéo chân hòa thượng Tây kia để cho Khổ U hút năng lượng, khôi phục lại từ trạng thái suy yếu là được. Đến lúc đó hòa thượng Tây đó nhất định phải chết!”

Người đàn ông còn lại cũng nghiến răng thốt ra.

Nghĩ tới đây, hai người đứng dậy, đi về phía toa tàu đằng trước.

Các toa tàu đều đang chìm trong hỗn loạn, bóng dáng hai người đàn ông ra sức chạy về phía trước rất dễ khiến cho người khác chú ý.

Chỉ một loáng sau họ đã chạy qua toa của Tống Thư Hàng. Đáng tiếc, không ai trong số họ nhận ra Tống Thư Hàng đang được che giấu bởi tinh thần lực trạng thái cảnh giác.

Thực lực của họ còn thấp, mới ở giai đoạn trăm ngày trúc cơ. Hơn nữa vì công pháp trúc cơ thấp kém, không có thối thể dịch tương trợ, lại thêm tuổi tác quá lớn, cho nên bọn họ tu luyện trăm ngày trúc cơ đã nhiều năm mà vẫn chưa thể hoàn thành.

Việc thao túng oán quỷ Khổ U cũng phải dựa vào một pháp khí lâm thời mà đàn chủ cho bọn họ.

Hai người vội vã chạy qua toa tàu của Tống Thư Hàng, đuổi theo bước chân của hòa thượng Tây.

Đợi họ đi xa rồi, Tống Thư Hàng mới mở to mắt:

“Lại là hai tu sĩ.”

Hai người đàn ông vừa chạy qua có khí huyết hơn xa người bình thường, hơn nữa còn có liên quan đến quỷ vật, bởi vì trên người họ nhiễm thứ sức mạnh tiêu cực y hệt như ma quỷ ban nãy vậy.

Không ngờ mình mới ôm một bé con ngồi lố ba trạm tàu điện ngầm mà lại xảy ra chuyện thế này.

Có cần đi xem đằng trước xảy ra chuyện gì không nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

…

Phía trước, hòa thượng Tây cao lớn đã đuổi kịp oán quỷ.

Oán quỷ đã hấp thu không ít năng lượng tiêu cực, khôi phục được một chút thực lực. Lúc này nó lợi dụng huyễn pháp bao phủ toàn bộ ba toa trước của tàu điện ngầm, chế tạo ra rất nhiều ảo ảnh kinh hoàng để khơi gợi nỗi sợ hãi tuyệt vọng của hành khách bên trong.

Chỉ chờ thực lực của nó khôi phục thêm một chút thì có thể lợi dụng ảo ảnh đó để đẩy hành khách vào tuyệt cảnh, ép một số người có ý chí yếu ớt phải tự sát để nuốt sống linh hồn họ!

“Tìm được rồi!”

Lúc này hòa thượng Tây đầu trọc nở một nụ cười sáng rỡ khoe hai hàm răng trắng bóc:

“Đừng trốn nữa, ta đã tu luyện được thiên nhãn thông (nhãn khiếu) rồi, trước đôi mắt này, tất cả quỷ mị đều không có nơi nương náu, hãy để ta tịnh hóa ngươi đi!”

Chương 84: Trận Giáp Lá Cà Trên Tàu Điện Ngầm

Theo tiếng tụng niệm của hòa thượng Tây, kinh phật trong tay hắn tỏa ra một vầng sáng vàng trang nghiêm, thần thánh, đây chính là hình ảnh hiện lên trong mắt người thường.

Nếu có tu sĩ đã mở nhãn khiếu ở đây thì sẽ nhìn thấy luồng tinh thần lực khổng lồ của hòa thượng Tây đang dẫn lên thực thể của kinh phật, từng tiếng kinh văn hóa thành phù văn vàng kim, mỗi chữ nhỏ như móng tay ào ào đổ tới oán quỷ phía trước như thác lũ.

Ảo ảnh của quỷ tưởng Khổ U gặp phù văn kinh phật thì như khói bếp gặp phải gió to, bị thổi tứ tán chỉ trong chớp mắt.

Ảo ảnh dần dần được giải trừ nhưng hành khách trên tàu vẫn chìm trong trạng thái đờ người ngây ngẩn… khác với toa tàu của Tống Thư Hàng, chỗ này chìm trong ảo ảnh quá lâu, nhiều người bị quỷ tướng Khổ U hút đi một phần sức lực nên thần trí vẫn mơ hồ.

“Két…”

Quỷ tướng Khổ U phát ra tiếng kêu chói tai rồi liên tục tháo lui. Vất vả lắm mới khôi phục được một chút năng lượng nay lại bị hòa thượng Tây đánh tan, thân thể nó càng thêm suy yếu hơn so với lúc trước.

Cứ thế này thì chỉ nửa giờ nữa là nó sẽ bị hòa thượng Tây tịnh hóa hoàn toàn, hóa thành tro bụi.

“Này tên ngoại quốc chết tiệt kia!”

Hai gã đàn ông chạy từ phía sau tới nhìn thấy tình cảnh này, suýt nữa thì vỡ cả tim gan.

Người đàn ông có vẻ tri thức ra sức hít sâu, sau đó cơ bắp trên người hắn phồng lên từng khối, làm rách toạc cả bộ đồ trên người. Thế rồi hắn lao vào hòa thượng Tây như một cỗ xe tăng.

Dọc đường lao tới, những hành khách cản đường hắn đều bị đánh văng ra ngoài.

Tên đồng bọn cũng rất phối hợp, ngay khi tên đàn ông trông có vẻ trí thức biến thân thì hắn đã lấy ra tám mảnh châm nhọn, đánh vỡ tất cả máy ghi hình trong toa tàu.

Cho dù là quỷ tu tà môn cũng không muốn mình bại lộ khơi khơi trước mắt bao người… còn hành khách trong khoang tàu… hiện tại họ vẫn còn mê man mơ hồ, không vấn đề gì cả.

Sau khi đánh vỡ camera, tên đàn ông bình thường cầm một pháp khí làm từ xương cốt, bắt đầu khống chế quỷ tướng Khổ U.

Trí lực của bản thân quỷ tướng Khổ U không cao, nếu để nó tự do phát huy thì chỉ thi triển được năm sáu phần thực lực, song nếu có người khống chế thì lực sát thương sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Tên đàn ông dáng vẻ tầm thường dùng pháp khí xương cốt khống chế quỷ tướng Khổ U, khiến cho nó không lãng phí sức lực mà đối mặt trực tiếp với hòa thượng Tây nữa. Quỷ tướng Khổ U chủ động thu hồi năng lượng đã dùng để bày ra ảo ảnh, chờ đợi thời cơ.

Đồng thời, gã đàn ông tầm thường nọ lấy ra một bình nhỏ, trong bình đựng tro cốt của viêm quỷ cấp thấp.

Cái gọi là viêm quỷ chính là oán quỷ chết vì bị hỏa thiêu, đối lập với thủy quỷ. Phải là võ nhân khí huyết sung mãn chịu oan khuất thấu trời, cuối cùng bị thiêu sống đến chết mới có cơ may tạo thành viêm quỷ.

Viêm quỷ cấp thấp trí lực cũng thấp, chỉ biết công kích giống như chó điên. Thế nhưng thông qua tro cốt của nó thì có thể khống chế đối tượng tấn công một chút.

Bình vừa mở, viêm quỷ đã lập tức chui ra. Loại oán quỷ cấp thấp như viêm quỷ không có hình dạng cố định, chỉ là một nhúm ma trơi bốc cháy, thế nhưng lại có tốc độ cực kỳ đáng sợ.

Viêm quỷ rít lên dữ tợn rồi gào thét tấn công về phía mục tiêu. Tốc độ của nó còn nhanh hơn tên đàn ông trí thức sau khi đã biến thân đến mấy lần, đi sau mà đến trước, nhằm thẳng vào lưng của hòa thượng Tây.

Hòa thượng Tây phát hiện ra viêm quỷ tấn công thì khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, tiếng tụng niệm kinh văn vẫn chẳng hề ngừng.

Ầm!

Viêm quỷ đâm sầm vào hòa thượng Tây.

Song hòa thượng Tây chẳng bị tổn hao đến nửa cọng tóc, tuy rằng hắn cũng không có cọng tóc nào.

Lúc này đây, giữa hòa thượng Tây và viêm quỷ bị ngăn cách bởi một lớp màng ánh sáng vàng rất dày. Lớp màng ấy đã ngăn cản toàn bộ đòn tấn công của viêm quỷ!

Khi lớp màng vàng kim ấy sáng lên, dường như cả thiên địa đang kể ra vô số công đức trước nay của hòa thượng Tây cho thế gian vạn vật. Vầng sáng công đức hộ thể, yêu ma quỷ quái bất xâm!

Mẹ nó, rốt cuộc tên hòa thượng Tây này cả đời đã độ hóa bao nhiêu vong linh, oán linh thế hả?

Gã đàn ông bộ dạng bình thường kinh hãi trong lòng.

Phải biết rằng, độ hóa đến hàng trăm vong hồn mới có thể gọi là công đức. Độ hóa ngàn người mới có vầng sáng công đức hộ thể. Mà muốn có vầng sáng công đức dày đặc như trên người hòa thượng Tây này, ít nhất cũng phải độ hóa đến trên vạn người.

Bởi vì biết rõ trên người có công đức hộ thể, yêu ma quỷ quái nhỏ yếu tầm thường chẳng thể làm gì được, cho nên hòa thượng Tây mới thoải mái để mặc cho viêm quỷ đâm thẳng vào người mình.

Khốn nạn, một hòa thượng Tây như ngươi cần gì phải cúc cung với sự nghiệp như thế? Hòa thượng bản địa cũng chưa chắc đã có được công đức như ngươi đâu. Bây giờ tính cả Hoa Hạ này được mấy cao tăng độ hóa đến trên một vạn vong hồn cơ chứ?

Người đàn ông bộ dạng tầm thường vội vàng thao túng viêm quỷ, gọi nó trở lại. Vầng sáng công đức của người ta dày từng kia, tiểu quỷ thông thường tốt nhất đừng có giễu võ giương oai trước mặt người ta làm gì cho xấu hổ.

Thế nhưng… đã muộn rồi.

Muốn đến thì dễ, muốn đi lại khó. Hòa thượng Tây hô lớn kinh văn, bảy mảnh kinh văn biến thành phù chú vàng kim quấn chặt lấy viêm quỷ, xoay tròn quanh thân nó.

Chỉ tầm bảy tám phút, ánh ma trơi của viêm quỷ tắt ngấm, để lộ bóng hình một người đàn ông dáng vẻ cương nghị.

Cái bóng hư ảo ấy ban đầu còn mang vẻ dữ tợn, song theo những phù văn vàng kim xoay tròn, vẻ mặt hắn đã mau chóng trở nên bình thản. Hắn nở một nụ cười khoáng đạt với hòa thượng Tây, thân thể biến thành một luồng sáng rồi tiêu tán trong không trung.

Rắc!

Lọ đựng “tro cốt viêm quỷ” trong tay gã đàn ông mặt mũi bình thường vỡ vụn, tro cốt rơi đầy trên đất…

“Grừ!!!”

Đúng lúc đó, tên trí thức biến thân rốt cuộc cũng áp sát hòa thượng Tây, thi triển một chiêu gấu đen tông cây, hung hăng đánh thẳng vào hắn.

Hòa thượng Tây vẫn không hề nao núng, đứng yên như tượng đón lấy chiêu của kẻ kia.

Ầm!

Cơ bắp của tên trí thức sau khi biến thân xong không phải chỉ để ngắm. Sau cú va chạm, hòa thượng Tây vóc người cao lớn liên tục bị đẩy lùi ra phía sau, ngay cả tiếng kinh văn cũng tạm thời bị cắt đứt.

“AAAA!”

Tên trí thức đắc thủ, lập tức thừa dịp thân hình hòa thượng Tây còn chưa ổn định mà vung hai nắm đấm đánh một chiêu trâu điên húc sừng nhắm thẳng mặt hắn.

Hòa thượng Tây chép miệng, trên khuôn mặt nở một nụ cười khoái trá.

Tên trí thức đang tấn công ngơ ngác, chẳng hiểu mô tê gì cả.

“Ban nãy các ngươi chủ động đánh ta!”

Hòa thượng Tây hả hê sung sướng nói:

“Cho nên, ta được đánh trả. Sư phụ nói việc này gọi là phòng vệ chính đáng!”

Nói đoạn, hòa thượng Tây vỗ hai tay:

“Lăn đi, bé trâu con!”

Sau tiếng hô, tên trí thức bị chụp bay một cách nhẹ nhàng chóng vánh, va đánh rầm vào thành tàu.

Hòa thượng Tây này không chỉ rất giỏi tiếng Trung mà còn tinh thông cả ngôn ngữ mạng… tuy rằng chỉ là mấy từ ngữ cổ lỗ sĩ hay dùng từ mười năm về trước, nhưng không thể phủ nhận là tiếng Trung của người ta chất lừ!

“Ta đã sớm biết sau lưng oán quỷ cường đại kia có người thao túng, phải diệt cỏ tận gốc, nếu không diệt cỏ tận gốc, gió xuân thổi lại sinh sôi! Ta muốn giết chết hai kẻ các ngươi!”

Hòa thượng Tây hào hứng nói, sau đó đứng thế chuẩn bị thi triển quyền pháp, bảo rằng:

“Đến đây đi, hai chú ong mật thẹn thùng!”

Xin kính chào các quý vị khán giả, mời quý vị theo dõi trận chung kết võ thuật tự do ở phân khu số 5 trên tàu điện ngầm khu vực Giang Nam.

Trước hết chúng ta giới thiệu tuyển thủ hai bên một chút.

Tuyển thủ sân nhà là hòa thượng Tây mặc áo cà sa dày, trên đầu có sáu chấm hương.

Tuyển thủ sân khách là hai người đàn ông, một người mặc vest, một mặc áo phông. Đúng vậy, đây là chương trình truyền hình trực tiếp một trận đấu võ tự do 2 VS 1. Rất không công bằng, song đây là thách đấu tự do, quy tắc lớn nhất của thách đấu tự do chính là không có quy tắc!

Bây giờ trận đấu đã bắt đầu!

Tuyển thủ sân khách mặc vest dẫn đầu phát động thế công, một cú va chạm tuyệt đẹp! Cú chạm ít nhất có thể tạo thành 100 điểm tổn thương!

Nhưng, tuyển thủ sân nhà không hề né tránh đòn công của tuyển thủ sân khách! Đúng vậy! Hòa thượng Tây cứng rắn đón đỡ đòn công này! Hơn nữa không bị tổn thương đến một cọng tóc! Tuy rằng mới qua một hiệp nhưng có thể thấy tuyển thủ hai bên đều rất mạnh!

Tuyển thủ mặc vest đen lại tấn công! Lần này là hai quyền oanh kích!

Vé rì gút! Tuyển thủ sân nhà làhòa thượng Tây đã chặn lại đòn công này!

Tuyển thủ hòa thượng Tây phẩn kích, đây là lần đầu tiên tuyển thủ này ra đòn tấn công với đòn đánh tinh tinh bắt chấy chân truyền!

Quá đẹp! Bạo kích 1000 điểm tổn thương, tuyển thủ vest đen bị đánh văng vào vách sàn đấu, không động đậy được!

Anh có mười giây để đứng lên, nếu quá 10 giây không đứng lên được, anh sẽ mất tư cách tiếp tục tham gia trận đấu này.

10, 9, 8, … 4,3!

Ồ! Tuyển thủ sân khách mặc vest đen đã gắng gượng đứng lên, cứng cỏi đứng lên! Lần này anh đứng cùng với đồng đội mặc áo phông!

Chương 85: Rốt Cuộc Lão Phu Cũng Đến Thời Chuyển Vận Rồi Ha Ha Ha!

“Cùng nhau xông lên, hắn chỉ có một người, hai đấm khó địch bốn tay!”

Tên trí thức lấy tay xoa mặt, mặt mũi máu me be bét.

Trong tay gã mặc áo phông cầm hai mảnh đao sắc không chuôi, ánh mắt lạnh băng:

“Giết hắn, ta có thể xử lý dấu vết, sau đó chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi con tàu này!”

Tên trí thức gật đầu, gầm lên một tiếng phẫn nộ rồi phóng thân thể cơ bắp căng phồng về phía hòa thượng Tây.

Tên mặc áo phông thoắt ẩn thoắt hiện sau gã đàn ông trí thức như một âm hồn, song so với kẻ kia thì hắn lại càng thêm nguy hiểm. Đao sắc không chuôi trong tay hắn chẳng khác nào răng nanh rắn độc, một khi đã lộ ra sẽ đẩy người ta vào cõi chết tức thì.

“Đến hay lắm!”

Hòa thượng Tây cười ha hả.

2 phút sau.

Tên đàn ông trí thức liêu xiêu ngã gục trên mặt đất, tứ chi vặn vẹo một cách khác thường, mặt bê bết máu, ánh mắt dại ra.

Tên mặc áo phông thì bị hòa thượng Tây ấn lên tường vung quyền nện hết đấm này đến đấm khác, mặt cũng bê bết máu, ánh mắt cũng dại ra.

“Nói gì thì nói ta cũng ở cảnh giới nhất Dược Long Môn phẩm đệ lục khiếu, hai tên lớp mầm còn chưa xong trúc cơ như các ngươi mà cũng dám đánh giáp lá cà với ta?!”

Hòa thượng Tây ném tên áo phông xuống đất, còn thuận tay lấy luôn pháp khí bằng xương trên người hắn.

Cảnh giới nhất phẩm đệ lục khiếu tên là Dược Long Môn, mang ý nghĩa cá vượt Long Môn. Một khi vượt qua thì có thể biến hóa sức mạnh khí huyết trong cơ thể từ vô hình thành hữu hình, tụ thành chân khí, thoát li cảnh giới phàm nhân! Hòa thượng này đã là cao thủ nhất phẩm đỉnh phong rồi!

Hòa thượng Tây cầm pháp khí bằng xương, nhìn về phía quỷ tướng Khổ U.

“Oán quỷ này ít nhất cũng bằng vài trăm đến cả ngàn quỷ hồn thông thường, tịnh hóa nó xong thì ta cách dị tượng cá vượt long môn không còn xa nữa. Ha ha, đến lúc đó vượt qua long môn rồi, ta lại càng tiến gần thêm một bước.”

Lẩm bẩm nói xong, hòa thượng Tây bóp nát pháp khí bằng xương nọ.

Pháp khí bằng xương có liên hệ với quỷ tướng Khổ U, pháp khí vừa vỡ, quỷ tướng Khổ U tức thì kêu rống lên thảm thiết:

“Grao… grao…”

Thừa dịp nó suy yếu, lấy mạng nó!

Hòa thượng Tây nhân cơ hội cầm kinh văn và phật châu lên.

Kinh văn không có gió mà tự động, lật đến một trang thích hợp.

Hòa thượng Tây lớn tiếng ngâm tụng, tay phải cầm phật châu vung mạnh lên.

Phật châu tản ra như những viên đạn vàng kim bắn về phía quỷ tướng Khổ U.

Tốc độ nhanh đến cực cùng, quỷ tướng Khổ U căn bản không kịp né tránh, bị phật châu liên tục đánh trúng. Cả người nó thủng hơn mười lỗ, quỷ khí dần dần mỏng đi, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hòa thượng Tây lại nhíu mày không hài lòng với kết quả ấy. Hắn ném luôn cả kinh văn đi. Cũng giống như phật châu, kinh văn tự động tản ra giữa không trung, hóa thành từng trang sách thánh ụp lên quỷ tướng Khổ U.

Tiếng kêu gào thảm thiết của quỷ tướng Khổ U càng thêm chói tai.

Hòa thượng Tây kết phá tà hàng ma ấn, mắt lóe lên ánh sáng vàng kim, miệng niệm tiếng Phạn liên hồi.

“Khốn kiếp! Dừng tay…cho ta!”

Gã trí thức vùng vẫy bò về phía hòa thượng Tây, dốc sức toàn thân gào lên một câu. Hắn bò lết để lại một vệt máu dài trên mặt đất.

Nếu quỷ tướng Khổ U này bị tịnh hóa, hắn và gã mặc áo phông chết chắc rồi!

Gã áo phông cũng tỉnh người ta, bèn nối gót lết về phía hòa thượng Tây như một con sâu, vừa lết vừa há mồm định cắn:

“Dừng tay cho ta… đừng tịnh hóa nó… đừng... bọn ta sẽ mất mạng đó! Dừng tay!”|

Đây chính là nỗi bi thương của kẻ nhỏ yếu… nỗi bi thương sống chết chẳng do mình.

Ánh mắt hòa thượng Tây sầm xuống nhưng tiếng tụng kinh vẫn không ngừng. Kẻ đáng thương ắt có phần đáng giận… hắn đã gặp nhiều quỷ tu tà đạo, đã trải qua vô số chuyện thế này. Hắn không thể vì hai gã đàn ông kia mà đình chỉ việc tịnh hóa quỷ tướng! Cho dù hai kẻ kia sẽ vì vậy mà mất mạng cũng thế thôi.

“Hết thảy oán quỷ đều phải bị tịnh hóa. Tất cả oán quỷ, đều phải tịnh hóa, không chừa một kẻ nào!”

Trong mắt hòa thượng Tây ánh lên vẻ nghiêm nghị, còn nhiễm thêm một tia căm hận.

Hòa thượng Tây không hề phát hiện ra có một bóng người lưng gù đang tiếp cận hắn mà không gây ra mảy may tiếng động nào. Hắn đang ở trong trạng thái khai hỏa toàn bộ tinh thần lực, ấy vậy mà vẫn không phát hiện ra đối phương.

Đến gần hòa thượng Tây, bóng người kia chém ra một chưởng không có gì đặc biệt, đánh thẳng xuống lưng hắn.

Ầm!

Một chưởng đánh ra, chân khí sục sôi, chân khí ngưng tụ không tan, cứ thế đặt trên lưng hòa thượng Tây.Rắc rắc rắc, âm thanh xương cốt vỡ vụn khiến người ta ghê răng vang lên như thể có người vừa bị xe tải cán qua. Lưng của hòa thượng bị ép lõm xuống một chưởng ấn to bằng bàn tay.

Hòa thượng Tây không hề phòng bị, miệng phun máu tươi, ánh sáng trong đôi mắt tán đi, Phạn âm cũng ngưng bặt!

Phật châu và sách thánh đang bao phủ quỷ tướng Khổ U mất đi sự duy trì của hòa thượng Tây, biến thành vật phàm rơi rụng tả tơi. Phật châu rơi trên mặt đất phát ra những tiếng vang giòn giã…

Sau đó, hòa thượng Tây ngã gục xuống, ánh mắt nhìn về kẻ ở sau lưng mang đầy vẻ khó mà tin được.

Chân khí, hắn là Chân Sư nhị phẩm!

Đối phương có cao thủ Chân Khí cảnh ở đây, tại sao bây giờ mới ra tay? Rõ ràng hắn có thể ra tay ngay từ đầu để áp chế mình cơ mà!

“Khụ khụ.”

Sau khi đánh lén thành công, kẻ kia không lập tức truy kích. Hắn ho khan hai tiếng, sắc mặt trắng nhợt, dùng vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn hòa thượng Tây rồi lại nhìn sang hai gã đàn ông đang nằm dài trên đất:

“Hai tên phế vật… nếu không phải kế hoạch của ta tạm thời thay đổi, đúng lúc đi lên tàu điện số 5 này, thì đã mất toi một quỷ tướng quý báu rồi!”

Hai gã đàn ông mặt cắt không còn hột máu, cả người run lên lẩy bẩy:

“Đàn… chủ…”

Vì sao đàn chủ lại xuất hiện ở đây?

Tên gù lưng này chính là “đàn chủ” mà Tống Thư Hàng muốn đến tiệm thuốc Viên Long tìm kiếm. Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch, rõ ràng còn chưa giải được kịch độc trên người.

“Đàn chủ, xin hãy tha cho thuộc hạ một mạng! Nhiệm vụ lần này, thuộc hạ… đã cố gắng hết sức! Thế nhưng tên hòa thượng Tây này quá mạnh!”

Gã áo phông thống thiết cầu xin đàn chủ. Thất bại lần này không phải vì quân ta quá yếu mà là vì quân địch quá trâu! Hơn nữa quỷ tướng Khổ U đã bị tịnh hóa đâu, chắc là đàn chủ sẽ tha cho mạng cho họ chứ?

“Tha mạng cho các ngươi?”

Đàn chủ sầm mặt:

“Phế vật vô dụng thì không có giá trị để sống trên đời. Có điều…các ngươi vẫn còn có chút tác dụng.”

Gã trí thức và tên mặc áo phông sáng ngời mắt, trong mắt ánh lên vui sướng.

Nhưng ngay sau đó, họ chỉ thấy đầu đau buốt, mắt tối sầm, cuối cùng không biết gì nữa.

“Khổ U… ăn chúng đi.”

Đàn chủ lau vết máu trên tay, lạnh lùng thốt.

Quỷ tướng Khổ U trên không trung tham lam nhào vào thi thể hai gã đàn ông, lôi hồn phách họ ra, chưa chờ cho hai hồn phách đáng thương kịp phản ứng, nó đã ném họ vào miệng nuốt sống.

Sau khi được bổ sung hồn phách của hai người đàn ông, vết thương của quỷ tướng Khổ U lập tức đã khôi phục rất nhiều.

“May mà kế hoạch có biến, nếu không lần này ta tới khu Giang Nam đúng là mất cả chì lẫn chài, thiệt to rồi.”

Đàn chủ lẩm bẩm.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn đổi được linh quỷ từ trong tay “Tống tiền bối” mà thôi, thế mà lại nảy lòng tham vì một phần “Tin tức” lạ lùng khó hiểu.

Kết quả là vì phần tin tức nực cười đó mà hắn tổn thất một tay thủ hạ đắc lực, bản thân thì trúng độc mà chẳng biết vì sao.

Vất vả lắm mới tháo chạy được tới khu đường Quang Viện yên lặng chữa vết thương. Sau đó thuận lợi tìm được một tiệm thuốc gần đó, định điều phối thuốc giải.

Nhưng hôm nay trong lúc tình cờ, hắn phát hiện ra trên mạng có người đang điều tra trong khu Giang Nam có tiệm thuốc nào bán bốn loại dược liệu giải độc. Việc này khiến hắn sởn cả da gà.

Hắn hiểu ra rồi, bốn loại thuốc giải chính là cạm bẫy do “Tống tiền bối” kia bày ra, để tìm kiếm kẻ sau màn chính là hắn đây!

Khó trách tên cấp dưới trúng độc lại có thể trốn về tận khách sạn mà hắn đang ở, thì ra tất cả đều là cạm bẫy!

Nghĩ đến đây, đàn chủ không chút do dự khăn gói quả mướp định chuồn đi.

Mạng mình chưa đến nỗi tận, may mà phát hiện kịp đầu mối trên mạng internet!

Làm một quỷ tu tà đạo, hắn có thể sống đến bây giờ chính là nhờ tính tình cẩn thận, cho dù chỉ có một phần ngàn khả năng thì hắn cũng phải trốn cho nhanh chứ chẳng suy nghĩ gì thêm.

Sau đó, trùng hợp là hắn lại lên đúng tuyến tàu điện ngầm số 5 này.

Trùng hợp hơn, hắn phát hiện ra hai tên thủ hạ rác rưởi và quỷ tướng quý báu của mình đang bị một hòa thượng Tây đuổi theo đòi tịnh hóa.

Đúng là quá may mắn, nếu mình lên sớm một chuyến hay muộn một chuyến thì đã mất đi một quỷ tướng quý giá rồi!

May quá!

Xem ra sau khi trải qua bao nhiêu thứ nhọ, cuối cùng lão phu cũng đến lúc đổi vận rồi!

Đàn chủ thầm nghĩ trong lòng.

Chương 86: Tất Cả Dạt Ra, Để Cho Anh Ngầu!

Đàn chủ đi tới bên cạnh hòa thượng Tây, vươn tay ra chụp một phát!

“Chỉ cần ăn hồn phách của tên hòa thượng Tây này thì Khổ U có thể khôi phục lại từ trạng thái suy yếu rồi. Nói không chừng nhân họa mà được phúc.”

Đàn chủ thầm nhủ trong lòng.

Thực lực của hòa thượng Tây này đã lên tới cảnh giới nhất phẩm Dược Long Môn, trên người lại có công đức khổng lồ, đối với quỷ vật mà nói thì hắn là vật đại bổ chẳng khác chi thịt Đường Tăng. Chỉ cần nuốt sống hồn phách của hòa thượng Tây này thì Khổ U có thể tăng lên một tiểu cảnh giới!

Tuyệt đối không thể để tên hòa thượng này chạy được!

Cho nên đàn chủ liều mạng mặc kệ kịch độc trong cơ thể ngấm sâu hơn, cũng muốn bắt lấy hòa thượng Tây.

Bàn tay của đàn chủ lại chụp lên người hòa thượng Tây, trong chưởng chân khí sục sôi. Một chưởng này đánh xuống đủ để đào một cái lỗ xuyên qua người của hòa thượng Tây.

Choeng!

Thế mà khi chưởng của hắn chạm tới người hòa thượng Tây thì lại truyền tới tiếng vang như đánh vào kim loại.

Áo cà sa của hòa thượng Tây phồng lên như một quả bóng cao su bảo vệ thân thể hắn. Bên ngoài áo cà sa hiện lên hàng trăm ngàn dòng kinh văn, phủ lên tấm áo bình thường một tầng ánh vàng chói lọi.

Tấm áo cà sa nhìn có vẻ bình thường này thế mà lại là một pháp khí phòng ngự, có thể ngăn cản được một chưởng của đàn chủ kia! Khoảng không gian áo cà sa phồng lên kết hợp với trận pháp phòng ngự khắc trên nó càng khiến sức mạnh trong chưởng của đàn chủ thêm suy yếu.

Hòa thượng Tây không hề tổn thương mảy may!

Tu sĩ cầu đạo trường sinh, ai cũng vô cùng quý trọng tính mạng của bản thân mình.

Với người cầu trường sinh mà nói, phải sống mới có cơ hội trường sinh, chết rồi thì còn làm ăn gì nữa!

Thân là một tu sĩ chính thống, trên người làm sao có thể thiếu pháp bảo phòng ngự cho được?

Cho dù là dân ngoại quốc cũng không ngoại lệ!

Áo cà sa trên người hòa thượng Tây không chỉ phòng ngự được mà còn có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ quanh người, hơn nữa giá lại không cao, vừa đẹp vừa tốt lại vừa rẻ.

Cái duy nhất không được hoàn mỹ là thuộc tính phòng ngự của áo cà sa phải do hòa thượng Tây đích thân chủ động kích hoạt mới được.

Lúc trước khi đàn chủ đánh lén, hòa thượng Tây không kịp chuẩn bị nên thuộc tính phòng ngự của áo cà sa mới không thể khởi động.

Một chưởng ăn chắc mười phần đánh ra lại không thu được hiệu quả như mong muốn, đàn chủ nhướn mày, giọng nói lạnh ngắt:

“Càng chạy càng chết!”

Vừa nói, hắn vừa biến chưởng thành trảo, một phát “oán quỷ trảo” chuyên phá khí công hộ thể và phòng ngự cường hóa chộp thẳng vào chiếc áo cà sa.

Thế nhưng… cú chộp này của hắn lại rơi vào khoảng không!

Hòa thượng Tây không hề nằm im chờ chết, sau khi bị đánh lén ngã xuống, hắn lập tức âm thầm dùng một viên đan dược chữa thương. Tới giờ đã đủ sức để chạy trốn rồi.

Áo cà sa khởi động hình cầu phòng ngự, hòa thượng Tây vỗ hai tay lên mặt đất, thân thể bắn đi như một quả bóng cao su. Tuy rằng tư thế không đẹp nhưng tốc độ thì không thể chê vào đâu được!

Cú chộp của đàn chủ chỉ bắt được tàn ảnh hắn lưu lại mà thôi.

Đồng thời, cả người hòa thượng Tây lao đi chẳng khác nào một viên đạn, chỉ trong nháy mắt đã vọt xa ba toa tàu.

Chỉ cần có toa nào mở cửa được là hắn có thể trốn thoát ra ngoài ngay.

“Ngày đen như chó mực!”

Hòa thượng Tây lẩm bẩm.

Đối phương là Chân Sư nhị phẩm có chân khí, nếu đối mặt giáp lá cà thì hắn ắt là chết chắc mười mươi. Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách, chỉ cần thoát khỏi độc thủ của quỷ tu tà đạo kia thì hắn có thể tìm một đám huynh đệ tới, báo mối thù một chưởng này!

Bay vọt một hồi, hòa thượng Tây mau chóng bay trở lại toa tàu mà Tống Thư Hàng đang ở.

Các hành khách đều kinh ngạc nhìn hòa thượng Tây, không hiểu vì sao vị cao tăng này tự nhiên lại quay về đây.

Đã thế, sao lại còn phồng lên như quả bóng thế này?

Bây giờ hòa thượng Tây làm gì có thời gian để mà lãng phí, hắn lăn một vòng tại chỗ rồi xoay người đứng lên, hai tay áo cà sa toát ra hai luồng sương trắng, tấm áo vốn đang căng phồng trở lại nguyên dạng.

Sau đó hắn chạy tới cửa tàu, đập tay nắm cửa, ra sức xoay tròn mở ra.

“Không muốn chết thì mau chạy khỏi con tàu này đi!”

Cuối cùng, hòa thượng Tây hướng về phía hành khách trên tàu rồi hét to một tiếng.

Hắn không có thời gian để giải thích, cũng không quan tâm việc người trên tàu có nghe lời mình nói hay không. Dù sao thì hắn cũng đã nói rồi, tin hay không tin là do hành khách quyết định.

Tống Thư Hàng và gia đình bé gái đứng ngay chỗ cửa tàu.

Bé gái lùi ra phía sau bố mình, nắm tay người mẹ trẻ tuổi.

Người mẹ trẻ dùng thứ tiếng Trung lơ lớ hỏi:

“Chúng ta phải xuống tàu sao?”

Người đàn ông mặc sơ mi trắng nói:

“Phải xuống, rời tàu đi!”

Lúc trước bọn họ tận mắt nhìn thấy hòa thượng Tây khu trừ ảo giác trên tàu nên đều tin rằng hắn là một cao tăng đắc đạo. Tuy hắn là người ngoại quốc nhưng điểm này không ảnh hưởng gì đến hình tượng ấy cả.

Người đàn ông áo trắng ngẫm ra mình vẫn còn trẻ, chưa muốn chết, thế nên cứ nghe theo cao tăng kia mà xuống tàu thì hơn.

“Anh bạn trẻ này, cùng xuống tàu đi.”

Ông nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại khẽ lắc đầu mà nói:

“Muộn rồi…”

“Hả?

Người đàn ông mặc sơ mi trắng nhìn hắn, lấy làm khó hiểu.

Tống Thư Hàng nheo hai mắt, tay nắm chặt ba lá phù chú. Từ lúc hòa thượng Tây nắm tay nắm cửa tàu thì đã muộn mất rồi.

Tống Thư Hàng trong trạng thái cảnh giác có thể cảm ứng được, chỉ vài giây sau khi hòa thượng Tây vọt vào toa này thì một luồng năng lượng tiêu cực của ma quỷ đã bám sát theo sau.

Khi hòa thượng Tây cởi áo cà sa phòng ngự, chạy tới mở cửa tàu thì năng lượng của quỷ vật đã bao trùm cả toa tàu rồi. Mà ảo thuật của quỷ vật đã phủ kín cả tàu từ lúc nào không biết.

Hòa thượng Tây tự cho là mình đã mở được cửa tàu, thế nhưng thực tế là hắn vẫn nắm vòng treo trên tàu mà giật lắc, cửa chưa hề mở ra.

“Đứng bên cạnh tôi, đừng đi đâu cả.”

Tống Thư Hàng nói với gia đình người đàn ông mặc sơ mi trắng.

Sau đó hắn lặng lẽ rút kiếm phù và giáp phù đang đặt trong túi áo, chuẩn bị rút ra bất cứ lúc nào.

Đang nói chuyện, chợt thấy một người đàn ông sắc mặt tái xanh chậm rãi bước vào toa tàu, cười lạnh mà nói:

“Ngươi trốn không thoát khỏi tay ta đâu, đại hòa thượng ạ.”

Sắc mặt hòa thượng Tây thay đổi kịch liệt, trong lòng hô to không ổn.

Hắn thò tay ra ngoài cửa tàu đang mở, trong mắt hắn cửa đã mở rồi, bên ngoài là đường ray tàu chạy, thế nhưng thứ mà tay chạm đến lại là thành tàu lạnh ngắt.

Tiêu rồi, trúng ảo ảnh!

“Vẫn còn muốn trốn sao? Đằng sau còn nhiều toa tàu lắm, ngươi tha hồ mà trốn, ta không sốt ruột đâu.”

Đàn chủ cười lạnh, búng ngón tay vang tanh tách.

Bốn con oán quỷ chui ra từ tay hắn, phá hủy toàn bộ camera trên tàu.

Sau đó, quỷ tướng Khổ U chui một nửa thân mình vào toa tàu. Tất cả ảo ảnh giăng sẵn trong toa bùng nổ, bao phủ toàn bộ hành khách ở đó.

Trong mắt các hành khách toát ra vẻ kinh hoàng, có một người ngã vật xuống đất ngất lịm.

“Shit!”

hòa thượng Tây chửi thề một tiếng, trốn không thoát rồi.

Áo cà sa của hắn rung lên, một cây kim cang xử trượt xuống, dừng lại trong tay hắn.

Liều mạng!

Cho dù có chết, cũng phải bắt kẻ này ăn quả đắng!

Hành khách ngã xuống hết người này đến người khác, người cha mặc sơ mi trắng, người mẹ trẻ tuổi và bé gái đều kinh hoàng rơi vào choáng mê. Hành khách chịu đựng đủ loại tra tấn khủng khiếp của ảo ảnh, hóa thành những cảm xúc tiêu cực kinh hãi, tuyệt vọng.

Cứ như vậy thì oán quỷ của đối phương có thể hấp thu thêm càng nhiều năng lượng tiêu cực và trở nên cường đại hơn, mà vết thương trên người hòa thượng Tây càng để lâu lại càng bất lợi.

Một bên đang tiêu hao, một bên đang lớn mạnh, nếu không liều một phen thì đến cả cơ hội liều mạng cũng không còn nữa.

Hòa thượng Tây thở sâu một hơi, khí huyết trong bốn khiếu mắt, mũi, tai, miệng sục sôi hô ứng với khí huyết trong tâm khiếu.

Hắn dùng khí huyết trong nội thể tạm thời ngăn chặn vết thương trên lưng, hai tay nắm chặt kim cang xử, bước lên phía trước một bước, mượn bước này tăng cường khí thế bản thân lên tới tột cùng!

Hắn đã tính toán kĩ, sợ là mình chỉ còn sức lực đánh ra một hai đòn mà thôi.

“A!”

hòa thượng Tây nhảy vọt lên, hai tay giơ cao kim cang xử, nhắm thẳng đàn chủ, ra sức nện xuống.

Đây chính là pháp môn nhất lực hàng thập tuệ.

“Ha hả, kẻ sắp chết giãy dụa nhìn thật là ngon mắt, tuyệt lắm!”

Đàn chủ chẳng hề tránh né, quỷ tướng Khổ U sau lưng hắn vươn hai tay thành hai vuốt quỷ khổng lồ, bảo vệ hắn cực kì kín kẽ.

Kim cang xử của hòa thượng Tây nện lên vuốt quỷ, chỉ ma sát ra một tia lửa.

Quỷ tướng Khổ U đang trên đà khôi phục có thực lực nhị phẩm chân chính chứ không đùa.

Đòn công của hòa thượng Tây căn bản chẳng hề gây ra thương tích cho Khổ U, ngược lại hắn còn bị phản lực trên vuốt quỷ đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào vách tàu, khiến cho vết thương trên lưng càng nặng…

“Chỉ cần ăn ngươi, Khổ U nhất định có thể đột phá cảnh giới hiện tại. Lão phu quả nhiên đã đến lúc đổi vận rồi!”

Đàn chủ cười gằn.

“Nhảm nhí!”

hòa thượng Tây cắn răng, trong lòng lại không khỏi trào lên nỗi tuyệt vọng.

Hắn nhìn khắp toa tàu, hành khách gần như đã ngã gục hết, chỉ còn một thiếu niên vẻ ngoài thanh tú vẫn còn đứng đó.

Thiếu niên ấy sắc mặt bình tĩnh, trên người toát lên khí chất siêu phàm thoát tục.

Một lát sau, thiếu niên đột nhiên mỉm cười, sau đó lấy một chiếc dây chuyền trên cổ, tay nhẹ nhàng bắn ra.

Keng!

Tiếng vang trong trẻo phát ra từ mặt dây chuyền.

Âm thanh êm tai thật đấy…

Chương 87: Đường Sống? Bản Tọa Cho Ngươi Một Cái Đây!

Trong toa tàu tĩnh mịch, tiếng vang trong trẻo ấy vang lên đột ngột khiến cho người ta chẳng thể bỏ qua.

Đàn chủ sắc mặt tái xanh liếc thiếu niên bằng nửa con mắt, sau đó, ánh mắt hắn dính chặt lấy chiếc dây chuyền, rồi há hốc miệng ra.

“Xin lỗi vì đã quấy rầy hai vị.”

Thiếu niên nhoẻn miệng, nhìn về phía đàn chủ, như cười như không:

“Ta có cần phải tự giới thiệu không nhỉ?”

Thế rồi, thiếu niên thản nhiên nói tiếp:

“Ta tên là Tống Thư Hàng.”

Chỉ là một cái tên con trai nhã nhặn không có gì đặc biệt.

Hòa thượng Tây không rõ thiếu niên thần bí tự giới thiệu để làm gì. Thế nhưng lúc này, hắn lại thấy sắc mặt của tên đàn chủ cường đại kia thay đổi rõ rệt!

Sắc mặt kia… hoảng sợ như thấy tận thế giáng xuống đầu vậy!

Có hi vọng?! hòa thượng Tây nghĩ thầm trong lòng.

Tống Thư Hàng thấy thế thì hạ mắt xuống, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong càng thêm rõ nét.

Sau đó một lá bùa chú trượt xuống tay hắn. Hắn nắm lấy, miệng khẽ quát:

“Phá!”

Là phá tà phù!

Một luồng linh lực cuồng bạo không gì địch nổi từ trong lá bùa phóng xuất ra!

Đây là thứ linh lực cường đại mà đàn chủ và hòa thượng Tây đều không dám tưởng tượng tới. Nó như một cơn lốc sầm sập quét qua cả toa tàu.

Chỉ trong phút chốc, toàn bộ năng lượng tiêu cực của quỷ vật đều bị quét sạch.

Mấy tiểu quỷ mà đàn chủ thả ra để phá hủy camera lúc trước không kịp rên một tiếng, đã bị linh lực khủng khiếp đánh tan xác pháo, trở thành những hạt không khí tiêu tán trong không trung!

Ngay cả quỷ tướng Khổ U đằng sau đàn chủ cũng không may mắn thoát nạn, nửa thân thể nó chen vào khoang tàu để bảo vệ đàn chủ trực tiếp bị linh lực bùng nổ đánh nát!

“Gràoo!!”

quỷ tướng Khổ U phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi nhanh chóng tháo chạy khỏi toa tàu.

Thế nhưng, chạy trốn cũng vô dụng!

Linh lực của phá tà phù quyết giết không tha, theo sát quỷ tướng, đuổi nó chạy tuốt hai toa tàu mới chịu dừng!

Đến khi sức mạnh của phá tà phù tan hết, quỷ tướng Khổ U chỉ còn lại một phần mười xác quỷ, yếu ớt kiệt quệ, co rúm trên tàu, không nhúc nhích được.

Hết thảy chỉ xảy ra trong chớp mắt!

Ngay sau đó không gian trước mắt hòa thượng Tây sáng ngời lên, năng lượng tiêu cực của ma quỷ bao phủ toa tàu bị khu trừ sạch sẽ, cả tàu sáng sủa trở lại. Sắc mặt của những hành khách rơi vào ảo giác đều trở nên bình tĩnh, không còn run rẩy hoảng sợ như trước, chỉ là vẫn còn chìm trong giấc ngủ say.

Trong ánh mắt của hòa thượng Tây lộ vẻ mừng rỡ như điên, nếu phải minh họa bằng một câu danh ngôn Hoa Hạ thì chính là… sơn cùng thủy tận ngờ không lối, liễu thắm hoa xanh lại có làng!

Đàn chủ sắc mặt như tro tàn liên tiếp thoái lui.

Hắn vốn là quỷ tu tà đạo, chân khí trong cơ thể đều là hàn hệ thiên âm. Tuy không bị phá tà phù coi là quỷ vật mà tịnh hóa. Thế nhưng cũng vẫn bị cơn lốc linh lực nhét đầy hành đầy mồm. Cộng thêm kịch độc còn trong cơ thể quả là khiến hắn khổ không tả xiết.

Điều càng xui xẻo hơn là, sao vị Tống tiền bối này…. lại ở đây chứ?

Đàn chủ cảm thấy hai chân mềm nhũn run rẩy, đứng cũng không đứng vững.

Dựa theo manh mối từ bốn loại dược liệu giải độc, chẳng phải vị tiền bối này nên đến tiệm thuốc Viên Long trước hay sao? Sao hắn lại xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ… đây cũng là một phần trong cạm bẫy của đối phương ư? Tất cả mọi việc đều nhằm mục đích vây chết mình trong toa tàu nhỏ hẹp này ư?

Thì ra mình hoàn toàn không có thời cơ đổi vận gì hết, thì ra vận may lúc nãy chỉ là hồi quang phản chiếu của một kẻ mắc bệnh nan y sắp chết mà thôi!

Đùa nhau à!

Nét cười trên khóe miệng Tống Thư Hàng càng lúc càng sâu. Bây giờ hắn đã có thể xác định được thân phận thực sự của quỷ tu trước mắt này rồi.

Nhìn thấy dây chuyền linh quỷ không kinh hỉ mà lại ngẩn người, nghe tên Tống Thư Hàng mà kinh hoàng thất sắc, sau khi hắn thi triển phá tà phù, đối phương lại tái mét mặt mày, chỉ hận không thể chuồn cho mau, hơn nữa trên người còn có mùi thuốc đặc thù…

Là đàn chủ, không sai đi đâu được!

Không ngờ đối phương lại rời khỏi tiệm thuốc Viên Long để lên chuyến tàu điện ngầm này, hiểm thật, suýt nữa thì đã bỏ lỡ mất rồi.

May mà hôm nay gặp cô bé dễ thương kia, mình bộc phát thuộc tính người tốt, bế cô bé ngồi thêm ba trạm tàu. Bằng không dẫu có tới tiệm thuốc Viên Long cũng chẳng thể tìm được dấu vết gì của đàn chủ.

Đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công!Ai nói ở hiền không gặp lành nào?

Đôi khi người tốt sẽ gặp may đấy!

Tuy rằng việc đụng độ với đàn chủ ở ngay đây không theo kế hoạch của hắn.

Thế nhưng biến hóa kiểu này, hắn thích!

Vậy hiện tại phải làm thế nào đây?

Lợi dụng hết thảy những gì đang có trong tay, ba loại phù bảo, phi kiếm ẩn hình, và… thân phận Tống tiền bối!

Bây giờ việc hắn cần làm chính là giữ vững khí thế, khí thế áp bức!

Hắn phải duy trì hình tượng tiền bối đại cao thủ của mình, khi cần thiết phải lớn giọng, càng lớn càng tốt, tóm lại nhất định phải dọa sợ đối phương. Bằng không nhất định đàn chủ kia sẽ nhìn thấu, chỉ trong nháy mắt là làm gỏi mình rồi.

Nói tóm lại, bây giờ là lúc để giả vờ, tỏ vẻ nguy hiểm!

Hơn nữa còn phải giả vờ cho thông minh, bởi vì một khi giả không giống thật thì hậu quả khôn lường.

Nội tâm suy nghĩ rất nhiều nhưng trên mặt Tống Thư Hàng vẫn duy trì biểu cảm như giếng cổ không gợn sóng, hắn thản nhiên nói:

“Được rồi, không có những vật dơ bẩn kia, chúng ta có thể tán gẫu đàng hoàng rồi.”

Bộ dạng lạnh nhạt này sẽ khiến cho đối phương có cảm giác việc hắn xua tan toàn bộ quỷ vật trong toa tàu chỉ dễ dàng như thở một hơi mà thôi.

Tán gẫu đàng hoàng? Tán chuyện ta phải chết kiểu gì chắc?

Đàn chủ chỉ có một suy nghĩ duy nhất mà thôi, chuồn!

Không thể không nói, đôi khi ấn tượng đầu tiên đối với con người là vô cùng quan trọng. Đàn chủ nhận định Tống Thư Hàng là một cao nhân tiền bối, chẳng chút hoài nghi. Là một quỷ tu cẩn thận nhát gan, hắn nghiên cứu cực sâu các phương pháp thoát mạng. Trên đời này chỉ có cách trốn chạy mà người ta không nghĩ đến, chứ chẳng có cách nào mà hắn không làm được.

Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt!

Nhưng mà ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, hắn đã thấy thiếu niên đối diện rút ra một vật vô hình.

Đó là thứ mà mắt thường của hắn không thể nhìn thấy, thế nhưng… lại khiến hắn cảm nhận được một loại khí tức sắc bén nguy hiểm.

Nhiều năm về trước, một vị tu sĩ cường đại đã bắt hắn phải trải nghiệm cảm giác này, đó là phi kiếm! Câu lấy đầu người ngoài ngàn dặm dễ dàng như lấy đồ trong túi chính là dùng để miêu tả phi kiếm, vũ khí có tốc độ nhanh đến mức không gì có thể sánh bằng!

Còn nhớ năm đó hắn mới có tu vi nhất phẩm, may mắn được đi theo vài tu sĩ tiền bối đi tìm một di tích thần tiên cổ xưa.

Đương khi đó, hắn căng thẳng đến mức mót tiểu, bèn tìm cơ hội chui góc tường xả một hơi. Chính vào lúc này, vị tu sĩ tiền bối có phi kiếm kia đột nhiên rút kiếm, kiếm bay ngàn dặm, chém đầu quân địch quay về đến nơi mà đàn chủ vẫn chưa giải quyết hết nỗi buồn…

Khi đối mặt bảo vật bậc này, hắn căn bản không có chỗ nào để trốn. Bước chân đang âm thầm lui về phía sau của đàn chủ khựng lại. Quả nhiên đúng như suy đoán của mình, tuy là mắt thường không nhìn thấy, thế nhưng khi cầm phi kiếm và có ý định triển lộ phi kiếm, với kẻ địch thì tu sĩ nhị phẩm trở lên sẽ cảm ứng được.

Tống Thư Hàng thở phào trong lòng.

Vừa rồi khi nhìn ra đàn chủ có ý định chạy trốn, Tống Thư Hàng liền nghĩ đến việc dùng phi kiếm dọa đối phương. Tuyệt đối không thể để đàn chủ trốn thoát! Nếu không giữa biển người mênh mông này biết tìm hắn thế nào đây.

Đồng thời trong tay hắn còn âm thầm cầm một lá kiếm phù, một khi đàn chủ liều chết trốn chạy thì kiếm phù sẽ lập tức chém xuống. Nhưng đây chỉ là hạ sách mà thôi, Tống Thư Hàng không thể xác định được một lá kiếm phù có đủ để xử lý đàn chủ hay không.

May mà đàn chủ bị khí tức của phi kiếm dọa sợ.

Tống Thư Hàng nở một nụ cười bí hiểm:

“Ha hả, muốn chạy sao? Ngươi nghĩ mình có thể chạy thoát khỏi bàn tay của bản tọa hay sao?”

Nghe ngượng quá. Khi tự xưng hai chữ bản tọa da gà da vịt của Tống Thư Hàng nổi hết cả lên.

“Tống tiền bối, vãn bối có mắt như mù, quấy rầy đến ngài. Xin tiền bối… cho vãn bối một con đường sống.”

Đàn chủ không còn đường lui, chỉ đành xót xa xin giữ mạng.

Không thể trốn thoát… đàn chủ nghĩ thế.

Con đường sống này chỉ sợ phải đổi bằng một cái giá vô cùng lớn, hơn nữa không biết có còn đường sống để đi không.

“Đường sống? Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười vang, vừa cười vừa điên cuồng suy nghĩ, kế hoạch liên tiếp nảy ra trong đầu.

“Cơ hội mà bản tọa cho ngươi còn ít sao?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Đàn chủ hối hận xanh ruột, đúng là hắn tưởng lầm tiền bối là phàm nhân, tâm linh bị ý niệm tham lam bịt kín nên đã thử tiền bối hết lần này đến lần khác.

“Song, bổn tọa có thể cho ngươi một cơ hội cuối cùng.”

Tống Thư Hàng dựng phi kiếm, phong phạm cao thủ tỏa ra từ trong xương tủy. Hắn nhìn xuống đàn chủ, lạnh lùng nói:

“Miễn cho việc này lan truyền ra ngoài, người đời lại nói bản tọa ức hiếp hậu bối nhỏ yếu thì mặt mũi biết để đằng nào.”

“Trước mắt mình chỉ là một con kiến, chỉ là một con kiến, một con kiến!”

Tống Thư Hàng nhìn xuống đàn chủ, ánh mắt không mang mảy may tình cảm.

Đàn chủ cảm thấy ánh mắt của Tống tiền bối lúc này… quả thực rất giống ma thần viễn cổ đang trêu đùa một con kiến dưới đầu ngón tay. Đúng là…siêu đáng sợ!

Chương 88: Đáng Tiếc, Bản Tọa Căn Bản Không Cần Mặt Mũi

“Kính mong tiền bối chỉ ra một đường sống.”

Đàn chủ kiên trì hỏi.

“Đón được một đòn tấn công của bản tọa, đương nhiên, bản tọa sẽ không dùng hết sức mạnh. Chỉ cần ngươi còn sống trước đòn tấn công của bản tọa, bản tọa sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

Tống Thư Hàng giơ một ngón tay ra rồi nói.

Cảm giác xấu hổ, khi đạt tới điểm giới hạn, sẽ hoàn toàn tan nát cùng với tam quan.

Từ khi mở miệng xưng “bản tọa” một hồi lâu, Tống Thư Hàng chẳng còn thấy ngượng nữa, nói cũng thuận miệng.

Sắc mặt đàn chủ từ tái nhợt chuyển sang sa sầm, một đòn của vị tiền bối bí hiểm này, dù cho không dốc toàn lực, nhưng chỉ cần rút phi kiếm ra là có thể quét bay nửa cái mạng của hắn rồi!

Nhưng hắn không có sự lựa chọn nào khác.

Hứng chịu một đòn tấn công, có thể sẽ chết, nhưng chí ít còn có một tia hi vọng.

Nếu không đồng ý với điều kiện này, thì chỉ cần tiền bối rút phi kiếm, là nhoáng một cái đã chém cho hắn đầu lìa khỏi cổ.

Hơn nữa... hắn còn có con bài chưa lật. Làm một quỷ tu tà đạo, hắn cũng có pháp môn quỷ dị giúp bảo vệ mạng sống, có thể dùng một lần “chết” làm cái giá để hứng chịu một đòn tấn công của đối phương.

Nghĩ đến đây, đàn chủ cắn răng bảo:

“Lời của tiền bối là thật sao?”

“Ở thế giới tu sĩ, bản tọa là người có máu mặt, sao có thể gạt hạng tiểu bối như ngươi.”

Tống Thư Hàng lạnh lùng đáp, hắn tiếp tục dùng ánh nhìn khinh bỉ như nhìn một con kiến để nhìn đàn chủ.

Câu “là người có máu mặt”, Tống Thư Hàng đâu có nói sai. Bởi chỉ cần là người bình thường, không biến dị, thì đều có máu có mặt. Chẳng nhẽ các người không có máu, không có mặt sao?

“Kính mong tiền bối giơ cao đánh khẽ.”

Đàn chủ cười khổ, nụ cười khổ của hắn khiến người ta cảm thấy dù cho chỉ nhìn từ xa thôi, cũng thấy đắng cay vô cùng.

Trong cơ thể của đàn chủ có một quỷ vật tinh thuần ngấm ngầm bò ra, lặng lẽ phủ quanh cơ thể của hắn.

Quỷ vật tinh thần là loại quỷ hồn không có oán khí, nên không sợ những pháp thuật trừ tà bình thường.

Đương nhiên, để tạo ra quỷ vật tinh thuần là một điều rất khó, bởi quỷ vật thường sinh ra từ oán hận. Quỷ vật tinh thuần phải là một kẻ vô cùng tốt, vô cùng thiện lương, tốt đến tận bản chất, kẻ này chết do oan khuất, nhưng vì tốt quá, nên chẳng thèm để ý tới sự oan khuất ấy. Nhưng kẻ như vậy sẽ có xác suất biến thành quỷ hồn tinh thuần.

“Nhận lấy một kiếm của bổn tọa!”

Tống Thư Hàng bày ra vẻ mặt lạnh lùng, ngón tay vung một cái, một lá bùa xuất hiện giữa những ngón tay của hắn.

Ấy chính là “kiếm phù” mà Thất Sinh phù chủ tặng cho hắn.

Loại phù này được dùng khi tấn công, khi dùng, chỉ cần kích hoạt bảo phù, hô một chữ “kiếm” là được. Khi thi triển, nó có thể hóa thành một kiếm khí có sức mạnh của cảnh giới chiến vương tam phẩm hậu thiên. Nếu là tu sĩ Chân Sư nhị phẩm, không có phương pháp phòng ngự đặc biệt nào, thì một kiếm này đủ khiến kẻ đó mất nửa cái mạng.

Thấy phù bảo ấy, đàn chủ không khỏi nghiến răng nghiến lợi. Thân là một tán tu nhỏ nhoi sống khổ sống sở, hắn ghét nhất mấy tên giàu có cầm phù chú để đánh người!

“Đứng vững đi, tiểu bối. Cầu nguyện vận may của mình đi.”

Tống Thư Hàng cầm bảo phù, khí thế cuồn cuộn, lòng không khỏi hưng phấn.

“Kiếm!”

Lúc ấy, tựa như có một bóng dáng mờ ảo xuất hiện sau lưng

Thư Hàng.

Bóng dáng ấy giơ kiếm, chém thẳng về phía đàn chủ.

Luồng kiếm quang sáng chói lao ra từ kiếm phù, luồng sáng ấy vừa xuất hiện, mọi thứ trong xe như tan biến, như thể thế giới này chỉ tồn tại duy nhất luồng kiếm quang ấy!

Luồng kiếm quang ấy, chính là một kiếm pháp tuyệt diệu!

Trong nháy mắt, người bị kiếm quang ghim chặt như đàn chủ chợt thấy cơ thể mình như bị giam cầm, không tài nào nhúc nhích nổi.

Đến việc tránh né cũng chỉ là hi vọng mong manh. Hắn đành ngơ ngác đứng đó, trơ mắt nhìn luồng kiếm quang chém vào người!

Nhục nhã? Hận? Sợ hãi?

Trong lòng đàn chủ dậy lên bao cảm xúc phức tạp, không thể nói rõ thành lời.

Kiếm quang xẹt vào cơ thể, chỉ vang lên một tiếng “xoẹt” rất khẽ.

Cơ thể đàn chủ bị cắt ngọt thành hai nửa như miếng đậu phụ, rồi đổ rầm xuống.

Miệng vết thương không rỉ ra chút máu nào.

Ông sư Tây hít sâu một hơi đầy kinh ngạc, thế là xong rồi sao? Một tu sĩ Chân Sư nhị phẩm mạnh nhường vậy, mà cứ thế là chết sao?

Bầu không khí trong xe chợt trở nên tĩnh mịch.

Tống Thư Hàng không buông lơi lòng cảnh giác, tay trái hắn cầm “giáp phù”, tay phải cầm hai lá “kiếm phù”, nhìn chằm chằm vào thi thể của đàn chủ.

Kẻ này là tu sĩ hoạt động ở Quỷ Đăng Tự từ năm, sáu mươi năm trước, chỉ cần đời sống không quá thê thảm, thì chí ít cũng sẽ có một hai thứ đồ giúp bảo vệ tính mạng.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng sầm mặt, trầm giọng nói:

“Coi như là cũng có chút tài năng, đã đón được một kiếm này của bản tọa, bản tọa cho ngươi một con đường sống, mau cút cho khuất mắt ta! Nhớ kỹ, đừng để bản tọa nhìn thấy ngươi lần nữa!

Vĩnh viễn không được xuất hiện nữa!”

Tống Thư Hàng quá thành tạo cái kỹ năng giả vờ giả vịt này rồi.

Hòa thượng Tây sững sờ… nhát kiếm kia đáng sợ như vậy mà quỷ tu nhị phẩm này còn sống sao?

Sao có thể chứ? Nhát kiếm ấy đáng sợ thế cơ mà!

Nhưng, Tống Thư Hàng vừa nói ra lời ấy, thi thể bị chém thành hai nửa kia liền từ từ biến thánh khói đen rồi bay đi.

Sau đó, đàn chủ mang sắc mặt trắng bệch và nghiêm trọng xuất hiện, trên trán có một vết kiếm rất sâu. Vào thời khắc hiểm nguy, dù hắn đã kịp dùng thủ đoạn giúp giữ lại tính mạng, nhưng nhát kiếm kia quá mạnh, nó vẫn dễ dàng để lại một vết thương sâu hoắm trên người hắn. Kiếm khí còn sót lại ở miệng vết thương, nó khiến hắn vô cùng đau đớn.

“Tạ ơn tiền bối đã không giết.”

Đàn chủ cố nén cơn đau, cất giọng nói.

“Vãn bối xin đi ngay bây giờ.”

Nếu đã bị tiền bối phát hiện chuyện mình không chết thì ở lại cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Nhìn qua thì đối phương đúng là nhất ngôn cửu đỉnh, đồng ý thả cho hắn một con đường sống. Nếu không tránh đi, lỡ đâu lại chọc giận vị tiền bối này, khiến ngài có cớ tung một kiếm nữa thì hắn chỉ có toi đời.

Nói xong, quỷ tướng trọng thương sau lưng đàn chủ nhẹ nhàng bay tới, còn xách theo một cái vali đen.

Trong vali này chứa những tài sản vô cùng quan trọng với đàn chủ. Có nhiều thứ quá quý giá, hắn không dám để ở khu La Tín, vậy nên hắn cất hết vào vali này để có thể xách theo bất cứ lúc nào.

“Thế mà còn sống thật ư?”

Gã hòa thượng Tây thật không tài nào tin nổi.

Nhìn gương mặt trắng bệch của đàn chủ, Tống Thư Hàng thoáng thở dài. Gã này, đúng là còn sống thật.

Để giữ lấy mạng sống, gã cũng liều thật.

Tiếc cho hắn. Nếu mình là một tiền bối nhất ngôn cửu đỉnh và xem trọng mặt mũi, thì chắc cũng chừa cho hắn một con đường sống thật.

Nhưng, bản tọa không cần mặt mũi nhé! Thứ bản tọa muốn, là giết chết ngươi!

Không giết được ngươi, bản tọa ăn không ngon, ngủ không yên, cuộc sống sau này không được yên ổn.

Vậy nên, khi đàn chủ vừa nhấc vali lên, khốn khó xoay người lại định rời đi thì Tống Thư Hàng liền tiếp tục ra tay!

“Kiếm! Kiếm!”

Hắn kích hoạt cả tai lá kiếm phù đang cầm trên tay.

Ai mà biết đàn chủ còn có bí quyết giữ mạng nào không, thế nên tốt nhất là để hai lá kiếm phù cùng xông lên! Nếu không phải một người chỉ có hai tay, chỉ có thể dùng tối đa hai lá kiếm phù thì Tống Thư Hàng hận không thể tung hết số kiếm phù mình đang có ra!

Kiếm quang sáng chói được kích hoạt một lần nữa, hai luồng kiếm qua cùng trảm xuống đàn chủ.

Trước lúc xoay mình rời đi, đàn chủ cũng giữ cảnh giác rồi, nhưng chẳng hề có tác dụng.

Hai luồng kiếm quang quá nhanh, hơn nữa, khi đã bắt được mục tiêu thì còn có khả năng giam cầm hắn.

Sau khi kiếm quang tan mất, cơ thể đàn chủ bị cắt thành bốn miếng, rơi rầm rầm xuống đất. Nhưng lần này, hắn chẳng còn thủ đoạn này để giữ mạng sống nữa, chết chắc rồi.

Cơ thể của tu sĩ nhị phẩm vô cùng mạnh mẽ, dù bị cắt thành miếng, đàn chủ vẫn chưa chết hẳn. Đầu hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, trong lòng muốn tuôn ra cả ngàn câu chửi, nhưng cuối cùng chỉ có thể rặn ra được hai chữ đầu oán hận:

“Vô... sỉ!”

Dù đã biết kẻ này tinh thông độc dược thì hẳn tính cách cũng thất thường lắm, nhưng vô sỉ tới mức này thì không thể tưởng tượng nổi.

“Ha ha, ngươi thích nói thế nào cũng được.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng rút ra một lá phù bảo, ấy chính là “phá tà phù”.

Đàn chủ đã bị hạ gục, nhưng con oán quỷ kia vẫn còn sống.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, để tránh hậu hoạn về sau!

Nếu Tống Thư Hàng chỉ có một thân một mình, thì chẳng cần sợ hậu hoạn nào. Nhưng tiếc rằng, hắn không chỉ có một thân một mình.

“Phá!”

Linh lực của phá tà phù dậy lên cơn lốc, cuốn về hai bên của xe.

“Rít...”

Quỷ tướng Khổ U ré lên một tiếng thảm thiết, Khổ U bị suy kiệt đến tận cùng, chưa kịp chạy trốn đã bị linh lực của phá tà phù tinh lọc.

Rầm! Chiếc vali màu đen rơi xuống sàn.

Mà cơ thể bị cắt bốn của đàn chủ đang hấp hối cũng bị linh lực của phá tà phù tinh lọc, khiến hắn chẳng thể tung đòn phản kích trước khi chết hẳn.

Vừa nghĩ đến cảnh mình sắp chết, tâm trí đàn chủ trống rỗng, miệng thì thào đứt quãng:

“Đồ... vô sỉ! Nhất ngôn... cửu đỉnh gì chứ... Ông khinh!”

Chương 89: Hòa Thượng Tây Đang Phát Sáng!

“Ha ha, ta cần mặt mũi để làm gì? Mặt mũi cũng có ăn được đâu, còn nữa…”

Tống Thư Hàng chỉ vào miệng của mình, ở góc độ vị hòa thượng Tây kia không nhìn thấy, dùng khẩu hình vô thanh nói với đàn chủ:

“Ta không phải tiền bối, ta chỉ là một học sinh bình thường. Những thứ thuộc hạ của ngươi tra được đều đúng cả đấy.”

Tống Thư Hàng vẫn cho rằng lừa dối người khác là hành vi không đúng.

Nhưng con người sống trên đời này, khó tránh khỏi có lúc phải nói dối cho qua, ví như mấy lời nói dối thiện ý ấy, đây cũng là việc không thể nào tránh khỏi.

Bất quá Thư Hàng lại nghĩ, dù là mấy lời nói dối thiện ý đi nữa, đến khi có thể thẳng thắng thì tốt nhất là cứ nói rõ cho người ta biết. Làm người ấy mà, phải đối xử chân thành thẳng thắng với nhau, đây là niềm tin căn bản nhất giữa người với người!

“Phụt!”

Toàn thân của đàn chủ run rẩy, tức tới mức phun ra một búng máu tươi.

“Ta nguyền rủa ngươi… Ta nguyền rủa ngươi! Ta sẽ biến thành lịch quỷ, vĩnh viễn tìm ngươi đòi mạng!”

Đàn chủ hồi quang phản chiếu nên rống lên thật to!

Rống xong thì hắn ta cũng tắt thở.

Đàn chủ… Tèo rồi!

“Lần này chắc là chết thật rồi.”

Tống Thư Hàng đứng ở bên cạnh đợi một lúc, sau khi cảm giác đã không còn nguy hiểm gì nữa thì mới cầm lấy giáp phù đi tới bên cạnh đàn chủ.

Lần này đàn chủ đã chết thật rồi, không còn khả năng sống lại

nữa.

Nhưng vì để cho chắc ăn, nên Tống Thư Hàng vẫn cầm thanh phi kiếm màu đen kia chém bay đầu đàn chủ.

Giang Tử Yên đã từng nhắc nhở hắn, tu sĩ có rất nhiều thủ pháp để bảo toàn tính mạng, cho nên phải xác nhận xem đối phương đã chết hay chưa, sau đó tốt nhất là hủy thi diệt tích luôn. Nếu như đối phương là tu sĩ nhị phẩm thì chém đầu là được rồi.

Kiếm xuất vô ngân, máu rơi không dính.

Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi. Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi thôi mà hắn đã chém đầu hai người rồi. Mà lần này, hắn không dùng tới chân ngã minh tưởng kinh, chỉ dựa vào ý chí của bản thân để giữ được sự trấn định của mình.

Hắn không thể nào cứ mãi ỷ lại vào chân ngã minh tưởng kinh được, con đường tu sĩ ngày sau hãy còn dài, có một số việc hắn nhất định phải khiến bản thân mình tập làm quen. Nếu như cứ mãi ỷ lại vào ngoại vật thì sẽ khiến hắn trở nên hèn yếu.

Mà những kẻ hèn yếu, tâm chí không vững vàng thì không đi được bao xa trên con đường tu sĩ này.

Đàn chủ là tên tu sĩ thứ hai chết trong tay Thư Hàng, giống hệt với gã đàn ông tay dài lúc trước, tuy rằng hắn chết, nhưng tinh thần của hắn vẫn ‘sống’ một thời gian thật lâu trong ký ức của Tống Thư Hàng. Tuy là không thể tồn tại vĩnh viễn….

Chuyện về linh quỷ lẫn đàn chủ tạm thời dừng lại ở đây.

Trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không còn ai nhăm nhe tới linh quỷ của hắn nữa.

Đàn chủ chết rồi thì tổ chức của hắn sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn như rắn mất đầu. Điều này cũng đủ để khiến bọn họ quay cuồng một khoảng thời gian thật lâu, tạm thời không làm nên sóng gió gì.

Ngoài ra, những người biết rõ đàn chủ đến khu đại học Giang Nam, và những chuyện liên quan đến Tống Thư Hàng lẫn linh quỷ thì chỉ có đàn chủ, gã đàn ông tay dài và tên thích khách đã lẻn vào trong gian phòng của Tống Thư Hàng. Ba người bọn họ đều đã chết hết cả rồi, cho nên trong số lũ thuộc hạ của đàn chủ không ai biết rõ mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và đàn chủ.

Cho dù bọn họ có muốn báo thù cho đàn chủ thì trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà làm được.

Mà chỉ cần qua ít lâu nữa thôi, những tên thuộc hạ đó cũng không phải mối uy hiếp gì với Tống Thư Hàng nữa. Đến lúc đó, cho dù những tên thuộc hạ kia không tim tới Tống Thư Hàng thì Thư Hàng cũng sẽ tìm tới tận cửa!

Hắn còn đang thiếu đối tượng thực chiến, những kẻ trong tổ chức này tương lai sẽ trở thành đối tượng thực chiến không tệ của Tống Thư Hàng. Hơn nữa, vừa được luyện tập thực chiến, lại có thể tiêu diệt kẻ thù, nói không chừng còn có thể kiếm được chút chiến lợi phẩm, một công ba việc luôn!

“Thiện ác sau cùng đều có báo.”

Tống Thư Hàng khẽ nói, hắn lấy hóa thi thủy ra rót lên thi thể của đàn chủ.

Cái mùi gay mũi xộc đến… Quần áo trên người đàn chủ bị hòa tan sạch sẽ. Nhưng thân thể của hắn lại không bị hóa thi dịch hòa tan.

“Thứ này chỉ có thể hòa tan thân thể của tu sĩ nhất phẩm thôi à? Uổng công mình còn tưởng nó là bảo bối gì ngon nghẻ lắm.”

Sẽ phiền lắm đây, để lại một cái xác bị chặt đầu thế này. Dù camera đều đã bị phá hủy cả rồi, nhưng cái xác này cũng sẽ khiến cảnh sát vào cuộc.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau đầu.

Lúc này, hòa thượng Tây kia đột nhiên lên tiếng:

“Tiền bối đang đau đầu về vấn đề xử lý thi thể của kẻ này à?”

“Ngươi có thể xử lý được à?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, tiếp tục giữ gìn phong phạm cao nhân của mình.

hòa thượng Tây giơ ngón tay cái lên rồi nói:

“Xin tiền bối cứ yên tâm giao việc này lại cho ta giải quyết, ta có thể làm được!”

“Nếu ngươi đã nói vậy thì làm phiền ngươi rồi, ta sẽ nhớ kỹ phần nhân tình này của ngươi.”

Tống Thư Hàng vô cùng vui mừng nhẹ nhõm.

“Tiền bối chớ có nói vậy, mạng của ta là do tiền bối đã cứu, chút việc nhỏ ấy có đáng gì đâu!”

Trên mặt hòa thượng Tây đầy vẻ tự tin, giống như việc giải quyết thi thể và mấy việc xảy ra trên đường sắt ngầm chỉ là việc cỏn con chẳng đáng kể.

Bộ dạng tự tin lắm lắm của hắn khiến cho Tống Thư Hàng chợt nhớ đến mấy thứ như Long Tổ Hoa Hạ, đội dị năng Hoa Hạ, liên minh tu chân giả Hoa Hạ ngầu lòi thường xuất hiện trong mấy bộ tiểu thuyết trên mạng.

Hay là hòa thượng Tây này cũng là một thành viên trong tổ chức nào hao hao thế nhỉ? Có lẽ trên người hắn sẽ có một quyển sách màu đỏ thần bí nào đó, đến lúc đó dù cho mấy chú cảnh sát có chạy đến, hòa thượng Tây này chỉ cần móc quyển sổ kia ra là có thể dẹp gọn hết thảy phiền toái ở nơi này!

Trong lòng Tống Thư Hàng nghĩ như thế, sau đó liền bước lên mấy bước, nhấc cái rương nhỏ màu đen của đàn chủ lên.

Trực giác nói cho hắn biết, bên trong cái rương này sẽ có bảo bối gì đó.

Nhắc tới cái rương này, hắn bèn trở lại ngồi xuống bên cạnh gia đình của bé gái kia.

Tính toán thời gian thì chắc hàng khách cũng sắp tỉnh lại hết rồi ấy nhỉ?

….

Lúc này, hòa thượng Tây đi tới bên cạnh đàn chủ, khép hai tay lại:

“Độ hết chúng sinh, phương chứng bồ đề, địa ngục chưa trống, thề không thành phật.”

Lời thề lớn này ẩn chứa chí nguyện của phật tông, hòa thượng Tây dường như rất để tâm đến lời thề này.

Sau đó, hắn ngồi xếp bằng bên cạnh thi thể của đàn chủ, trong miệng bắt đầu niệm địa tạng độ hồn kinh. Theo thanh âm tụng niệm của hắn, ánh sáng công đức chói lòa lại bao quanh hắn lần nữa.

Toa tàu phía trước và bên cạnh thi thể của đàn chủ ẩn ẩn có thể nhìn thấy vài linh hồn bị hòa thượng Tây độ hóa.

Sau khi linh hồn bị độ hóa thì trong đất trời có một cổ năng lượng thần bí bị chia ra làm ba, đáp xuống trên người của hòa thượng Tây.

Một lúc sau, ánh sáng công đức của hòa thượng Tây trở nên kiên cố hơn, cỗ tinh thần lực khổng lồ kia được mở rộng hơn, thân thể của hắn cũng được cường hóa!

Tống Thư Hàng mở to hai mắt. Siêu độ linh hồn mà cũng có công hiệu thế này à? Vừa cường hóa được thân thể, tinh thần lực lẫn công đức!

Tuy rằng không bằng dùng thối thể dịch và tu luyện quyền pháp căn bản.

Nhưng tốt hơn gấp trăm lần so với tập chạy bộ, tập thể hình bình thường!

“Nhớ kỹ rồi, đợi lúc quay về lại đi hỏi Dược Sư tiền bối xem sao, thử xem tu sĩ đạo tông có cách nào độ linh hồn, giúp tăng cường tinh thần lực và thân thể hay không.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Đồng thời hắn cũng hiểu phần nào, vì sao ngày xưa lại có nhiều cao tăng như thế. Bọn họ làm pháp sự siêu độ vong linh, không lấy một xu nào, lại còn chủ động đi đến các nơi tìm linh hồn để độ hóa. Ai không cho họ siêu độ linh hồn thì bọn họ còn hung hăng với người ta. Chắc là những vị cao tăng kia cũng giống với hòa thượng Tây này, đều là đệ tử phật tông chân chính cả.

Trong lúc đang suy nghĩ thì hành khách trong xe cũng lục tục tỉnh lại.

Tất cả mọi người đều nhớ rõ mình đã có một cơn ác mộng rất đáng sợ, nhưng nửa sau của cơn ác mộng kia lại biến thành khá êm dịu.

“Xảy ra chuyện gì thế này?”

“Hình như tôi nhớ là có một cao tăng chạy đến toa sau, sau đó trong xe trở nên tối sầm, tôi cũng không biết trời trăng gì nữa rồi.”

“Cao tăng?”

Mấy vị hành khách rôm rả chuyện trò vô cùng xôm tụ, sau đó bọn họ nhanh chóng phát hiện hòa thượng Tây… Cùng với thi thể bị chém ra làm năm khúc của đàn chủ ở bên cạnh hòa thượng Tây.

Ngây ra…. Im phăng phắc.

Sau đó là vô số tiếng la hét hoảng hốt vô cùng chói tai.

“Có người chết, có người chết!”

“A a a!”

Mấy vị khách đứng gần chỗ đó đều vọt tới chỗ cửa toa xe trước, dùng tay kéo mở cánh cửa, cũng không quan tâm tình hình bên ngoài thế nào, tất cả hành khách đều sợ hãi la hét chạy vọt ra ngoài.

Có người nôn ra ngay tại chỗ, có người trợn mắt hôn mê bất tỉnh ngã lăn quay ra đất.

Nếu như là người chết bình thường thì mọi người cũng không sợ đến mức như thế. Nhưng lần này lại khác, là ngũ mã phanh thây đó được không! Người kia bị chém thành năm khúc luôn!

Đồng thời, ở toa xe phía trước cũng phát ra vô số tiếng la hét sợ hãi. Nơi đó có thi thể của hai tên thủ hạ của đàn chủ, bị Qủy U gặm nham nhở. Cũng khiến cho hành khách trong toa chạy trối chết.

Ông bố mặc sơ mi trắng cùng bà mẹ trẻ tuổi kia và cô bé ngồi bên cạnh Thư Hàng đều đã tỉnh lại.

Ông bố mặc áo sơ mi trắng kia không vội xuống xe ngay, mà nhìn về phía Tống Thư Hàng đang ngồi bên cạnh bọn họ, nhỏ giọng hỏi với vẻ tôn kính:

“Người anh em à, bây giờ chúng ta có thể xuống xe được chưa?”

Ông cảm giác cậu trai này cũng là một cao nhân, lúc đó cậu ta nói một tiếng ‘đã muộn rồi’, sau đó lại dặn dò bọn họ ngồi cạnh cậu ta đừng có chạy bậy. Tiếp theo thì bọn họ đã hôn mê bất tỉnh….

“Xuống xe đi, chuyện tiếp theo không liên quan gì đến chúng ta hết.”

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, cầm theo cái vali màu đen rời khỏi xe, cẩn thận né tránh camera giám sát.

Trước khi bước vào phạm vi giám sát lần nữa thì hắn phải ngụy trang cái vali này cho thật tốt cái đã.

Không thể xem thường khả năng điều tra của cảnh sát ngày nay, nói không chừng bởi vì cái vali này mà hắn sẽ bị cảnh sát lần ra manh mối không chừng!

Ông bố mặc áo sơ mi trắng kia ôm con gái rời đi. Lẫn nào trong đám người đang hoảng hốt, đi về phía trạm xe ở đằng xa.

Cuối cùng, ông cẩn thận nhìn chiếc vali màu đen trong tay Thư Hàng.

Ông nhớ mang máng là khi Thư Hàng lên xe với bọn họ thì không cầm theo cái vali này… Đương nhiên, ông là một người thông minh. Tuyệt đối sẽ không nhắc đến chiếc vali này nửa câu.

Bên trong trạm tàu điện ngầm trở nên hỗn loạn.

Nhân viên trong trạm tàu ngầm bắt đầu ra sức trấn an những hành khách bị kích thích, miễn cho xảy ra thêm chuyện gì nữa.

Không bao lâu sau, cảnh sát cũng đã tới nơi.

Sau đó bên cánh truyền thông cũng ùa đến.

Trên màn hình TV trong trạm bắt đầu trực tiếp tin tức quan trọng, đúng là phóng sự về sự cố xảy ra ở trong đường hầm.

Hình ảnh trực tiếp hiện trường cho thấy cảnh sát bắt được một vị hòa thượng Tây đầu bóng lưỡng.

“Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm. Ba người bọn họ đều là do tôi giết, tôi thừa nhận. Đúng vậy, tôi không có đồng lõa nào cả, yên tâm đi, chỉ có mỗi mình tôi thôi! Tôi sẽ không phản kháng! Các người bắt tôi đi! Bất quá… sự cố xảy ra trên tàu không liên quan gì đến tôi cả, thật đấy!”

Hòa thượng Tây dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn nhất nói một tràng, ngoan ngoãn bị còng tay lại, vẻ mặt vô cùng khẳng khái!

Đúng vậy, hắn bị bắt rồi!

Không có sổ đặc biệt, không có Hoa Hạ Long Tổ, không có thế lực đặc biệt gì hết.

Thế mà hắn còn lộ ra cái vẻ mặt tự tin như thế, hóa ra cái gọi là giải quyết của hắn chính là làm người chịu tội thay gánh hết mọi chuyện à?

Cuối cùng, trong màn hình trực tiếp, trước khi hòa thượng Tây bị cảnh sát áp giải vào trong xe, còn ra sức giơ ngón tay cái lên với ống kính. Cười toe toét để lộ nguyên hàm răng trắng bóng.

Tinh! Hàm răng trắng bóng được ánh mặt trời chiếu xuống phát ra ánh sáng chói lóa!

Tiền bối, mặc kệ thế nào ta cũng sẽ không khai ngài ra đâu, cứ để một mình ta gánh chịu đi!

Lúc này, hòa thượng Tây phát ra ánh sáng chói lóa khiến người ta không dám nhìn thẳng, trông hệt như thánh mẫu!

Chương 90: Thư Hàng, Đi Học Lái Xe Đi!

Phải đến gần giữa trưa thì mọi chuyện mới xong xuôi.

Sau khi tạm biệt cả nhà bé gái kia và từ chối lời mời đến nhà họ làm khách xong, Tống Thư Hàng lên xe quay về trạm tàu điện ngầm khu đại học Giang Nam.

Hai bên đều không hỏi xin cách liên lạc, dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau. Nếu có duyên thì gặp lại, không duyên thì thôi vậy.

Thật ra thì ông bố kia cũng muốn trao đổi số liên lạc với Tống Thư Hàng, nhưng lại ngại không tiện mở miệng...

Trên chuyến xe quay về không đông khách lắm, Tống Thư Hàng may mắn giành được một chỗ ngồi. Sau đó hắn đặt một cái túi lớn xuống bên cạnh, bên trong chứa chiếc vali đen của đàn chủ.

Sau khi hắn đi ra khỏi đường hầm thì việc đầu tiên hắn làm chính là mua cái túi này để bỏ cái vali màu đen này vào. Dù sao thi cái vali này có lai lịch bất chính, cứ phải giấu đi thì hơn.

Tàu dần dần chuyển động, trái tim đang căng thẳng của Tống Thư Hàng lúc này mới nhẹ nhõm hơn.

Hắn tựa lưng lên ghế tàu, trong đầu nhớ lại cảnh tượng lúc giết chết đàn chủ hết lần này đến lần khác, muốn nhờ việc này khiến cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại.

Hắn thở hắt ra một hơi, lấy điện thoại ra, mở nhóm nhóm Cửu Châu Số 1 lên.

Trong nhóm tạm thời không có nhật ký chat nào cả.

Tin tức cuối cùng vẫn là của hắn và Bắc Hà tiền bối tối cùng với Vũ Nhu Tử nói về tổ chức của tên đàn chủ vào hôm qua.

Nghĩ ngợi một lúc, Tống Thư Hàng gửi lên trên nhóm:

“@Thất Sinh Phù Phủ Chủ, tiền bối, ta đã thuận lợi tìm thấy tên đàn chủ đứng sau giật dây tổ chức đó, kẻ thù đã đền tội, tổng cộng đã dùng hết hai lá phá tà phù và ba lá kiếm phù. Còn một số thành viên còn sót lại khắp nơi của tổ chức đó thì ta tạm thời không định tiếp tục đuổi theo nữa.”

“Ngoài ra còn việc này nữa, tiền bối, ta sẽ gửi đống phù bảo còn dư lại cho ngươi.”

Hắn vừa mới gửi lên thì trong nhóm Cửu Châu Số 1 đã có người trả lời.

Phủ Chủ Thất Sinh Phù:

“Thư Hàng tiểu hữu làm việc thật nhanh nhẹn, hiệu suất không tệ chút nào. Vất vả rồi!”

“Số bảo phù còn lại cũng không cần phải gửi lại cho ta đâu, cứ xem như đấy là quà ta tặng cho ngươi đi. Hơn nữa… dù bây giờ ngươi có gửi lại thì ta cũng không thể nào nhận được.

“Bây giờ ta đang ở trên một hòn đảo nhỏ nào đó ở Thái Bình Dương để dạy một đám người nguyên thủy học chữ đây. Mẹ nó, năm xưa vì sao ta lại lập lời thề ‘hữu giáo vô loài, phải dạy chữ cho một vạn người’ chứ? Đây là rảnh rỗi đến mức nào mới có thể lập được lời thề thế này đây! Lại thêm mấy năm nay giáo dục bắt buộc mở rộng, muốn tìm thấy một người không biết chữ khó muốn chết. Ta vất vả lắm mới tìm thấy một hòn đảo nhỏ thế này, bên trên có gần một vạn người nguyên thủy, chẳng có ai biết chữ hết.”

“Chỉ cần dạy cho bọn họ biết chữ thì có thể hoàn thành lời thề trước kia rồi. Nhưng việc này nhanh thì mấy tháng, chậm cũng phải mấy năm luôn ấy chứ. Cái lời thề chó má gì đây, nếu như sau này ta có cơ hội trở thành đại năng tuyệt thế, có thể nghịch chuyển được thời gian thì ta nhất định phải trở lại quá khứ, cho bản thân mình ngày xưa một trận no đòn. Để cho cái miệng thúi của mình đừng có thề thốt bậy bạ nữa!”

Thư Hàng chỉ hỏi có một câu thôi mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã tuôn ra cho một tràng, từ khẩu khí của hắn thì có thể nghe ra hắn oán niệm bản thân mình lúc trẻ đến nhường nào.

Xem ra mỗi người đều có một quá khứ mà mình không dám nhìn lại.

Tống Thư Hàng cảm thán.

Còn có… Thất Sinh Phù Phủ Chủ bận bịu thật đấy, ngày hôm qua còn đang bận việc ở khu Hoa Tây, nhoáng một cái đã bay đến một hòn đảo nhỏ nào đó trên Thái Bình Dương rồi à?

“Vậy thì ta xin cảm ơn tiền bối, phù bảo của tiền bối quả thật rất thực dụng, uy lực lại lớn nữa!”

Hắn nịnh nọt thêm mấy câu, hy vọng mấy lời nịnh nọt của mình có thể khiến cho tâm trạng của vị tiền bối này tốt hơn một chút.

“Ha ha ha, đương nhiên rồi, chỉ luận phù bảo thì ta là người giỏi nhất ở trong nhóm đấy. Không nói nữa, ta lại đi dạy người nguyên thủy học chữ đây, đám người này đần quá thể. Mới vừa dạy bọn họ xong một chữ, chớp mắt một cái đã quên tuốt, khiến ta hận không thể nện cho bọn họ một trận… Ồ, đây cũng là cách hay đấy. Ai mà quên từ thì lại lôi ra đánh, xem ai dám quên nữa!”

Xem ra Thất Sinh Phù Phủ Chủ là một vị tiền bối rất dễ tổ lái chuyển đề tài.

Giống như cảm thấy đánh đòn là một cách hay, cho nên Thất Sinh Phù Phủ Chủ lập tức offline.

“…”

Tống Thư Hàng sờ sờ trái tim của mình, không rõ tại sao đột nhiên lại cảm thấy lương tâm bất an. Trong đầu hắn tưởng tượng ra cảnh tượng một đám người nguyên thủy mặc áo da thú ngồi ngay ngắn bên tảng đá, vùi đầu đau khổ học thuộc lòng: Ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần…

Đột nhiên có một người nguyên thủy trong số đó quên chữ, sau đó, hắn lập tức bị Thất Sinh Phù Phủ Chủ ném lên thân cây, ra sức đập bốp bốp bốp.

“Chuyện này không thể trách mình được, mình cũng đâu có bảo tiền bối đánh người ta đâu.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tít tít tít.

Có người nhắn tin ở trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Quả nhiên lại là Bắc Hà Tán Nhân, hắn chậm rãi ngoi lên:

“Thư Hàng à, ngươi luôn làm ra những chuyện khiến ta kinh ngạc đấy, ta nghe nói kẻ bị ngươi giết chết là tu sĩ nhị phẩm mà?”

“Thật ra thì không khoa trương đến mức ấy đâu, mặc dù đối phương là tu sĩ nhị phẩm, nhưng đầu tiên hắn đã bị trúng kịch độc của Dược Sư tiền bối, sau đó lại vì Vũ Nhu Tử cô nương nên hiểu lầm thân phận của ta, cộng thêm có bảo phù Thất Sinh Phù Phủ Chủ cho ta, nên ta mới có cơ hội giết chết hắn.”

Tống Thư Hàng kể sơ lại chuyện đã xảy ra.

“To gan, cẩn trọng. Lần này ngươi thành công giết được kẻ thù cũng không phải chỉ nhờ may mắn. Cứ tiếp tục giữ vững phát huy như thế thì ta tin rằng ngươi có thể đi được rất xa trên con đường tu hành này.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Cuồng Đao Tam Lãng login:

“Tiểu Thư Hàng làm hay lắm, có vài phần phong phạm của ta lúc còn trẻ đấy!”

“Tam Lãng huynh, không phải ngươi nói là bế quan tập trung trùng kích cảnh giới à?”

Bắc Hà Tán Nhân gửi lên một cái icon cười gian.

“Đang bế quan, đang bế quan.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Dù là bế quan thì cũng phải kết hợp nghỉ ngơi cho khuây khỏa, không thể chỉ biết cắm đầu bế quan không thôi. Như thế là không được!”

“Nói bừa.”

Bắc Hà Tán Nhân cười mắng.

Lúc này, Túy Nguyệt Cư Sĩ đột nhiên gửi một câu:

“Tam Lãng, hôm nay biểu hiện của ngươi sao đứng đắn thế. Cũng đâu có đại tiền bối online đâu, sao ngươi lại làm ra vẻ thế? Không giống ngươi ngày thường chút nào.”

“Đừng nói nữa, gần đây trên mạng có thần thú hoành hành, không thể làm bậy được. Hoàng Sơn Chân Quân cũng có nói, nếu như dám nói bậy thì sẽ đá ta ra khỏi nhóm, ta cố nhịn vất vả lắm đấy. Lần sau mà gặp mặt thì ta sẽ tặng cho mọi người vài màn kinh điển ngay tại hiện trường.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười gian.

“Ha ha.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ gửi một cái icon cười bẽn lẽn, sau đó lại lặn tiếp.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu. Đã nói là hắn có cảm giác Túy Nguyệt Cư Sĩ này nhìn quen lắm, nhưng tại sao hắn không bao giờ nhớ được thế nhỉ.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên lại nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, sắp tới có phải là ngươi định đi học lấy bằng lái không?”

“Ừ, đúng vậy. Trước đây không lâu ta vẫn luôn xem lý thuyết lái xe, đang chuẩn bị đi đăng kí học lái đây. Ể? Sao tiền bối ngươi lại biết ta muốn học lái xe thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ha ha, trước đây không lâu ta vào nhà của ngươi trong nông trại vui vẻ ăn trộm đồ, tiện tay xem không gian cá nhân của ngươi. Ngươi từng chia sẻ trên không gian của mình, nói là muốn đi học lái xe ấy mà.”

Bắc Hà Tán Nhân nói với vẻ dương dương đắc ý:

“Còn có, ngươi có rảnh thì nhớ thăng cấp đất trồng trong vườn của mình lên đi, để dành nhiều vàng như thế làm gì, thăng cấp lên thì tốc độ trồng rau mới nhanh, ta mới có thể trộm được nhiều hơn.”

Trộm rau?

Ta bảo này tiền bối, rốt cuộc là ngài ở không đến mức nào thế? Lại còn có thời gian đi ăn trộm đồ à?

Lại còn rảnh rỗi tới mức mở xem cả không gian cá nhân của ta nữa á?

Hình tượng đâu, xin chú ý hình tượng một chút! Từ sau khi gặp được các ngài xong thì hình tượng tu chân giả ở trong lòng ta đã vỡ nát tan tành cả rồi. Nếu như có thể thì xin giữ lại chút hình tượng sau cùng để ta còn an ủi bản thân được không?

Đi xa quá rồi… Bất quá tiền bối hỏi chuyện mình muốn học lái xe hay không để làm gì nhỉ?

Tống Thư Hàng hỏi dò:

“Chẳng lẽ Bắc Hà tiền bối cũng muốn thi lấy bằng lái à?”

“Ta lấy cái đấy làm gì? Ngự kiếm bay lên trời còn nhanh hơn đi xe hơi nhiều, lại không sợ tắc đường… Chỉ cần cẩn thận không để va vào máy bay là được rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

“Bất quá… ta nói cho ngươi biết một tin này. Nếu như sắp tới ngươi có rảnh thì mau thi lấy bằng lái cho xong đi. Ta đảm bảo ngươi sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt đấy.”

Hai mắt của Tống Thư Hàng lập tức sáng lên. Chẳng lẽ trong nhóm có vị tiền bối nào đột nhiên muốn học lái xe chơi cho biết, sau đó đợi mình lấy được bằng xong thì lại quay về dạy vị tiền bối kia lái xe ư?

Mà chỗ tốt này theo như thói quen trao đổi trong nhóm Cửu Châu Số 1 thì chính là có trả giá sẽ nhận được hồi báo.

“Ngươi đoán ra được chưa? Đến lúc đó cho dù ngươi có muốn khí huyết đan cũng không thành vấn đề đâu! Không chỉ đan dược thôi đâu, ngay cả công pháp cũng được hết! Công pháp mà Dược Sư cho ngươi chỉ là công pháp nền tảng căn bản nhất, cùng lắm chỉ có thể khiến cho ngươi tu luyện được đến nhất phẩm đỉnh phong thôi. Cho nên ta khuyến khích ngươi nên nắm lấy cơ hội này, bảo đảm có thể đổi được công pháp không tồi đấy!”

Bắc Hà Tán Nhân gửi kèm một cái icon nhăn răng cười:

“Thấy thích rồi chứ gì!”

Thư Hàng cũng rục rịch thật!

Chương 91: Thư Hàng Được Tiền Bối Yêu Thích

Khí huyết đan! Đó là loại đan dược dùng những dược liệu cực kỳ quý giá luyện thành, không giống với loại dược dịch thối thể dịch kia, nó chính là đan dược nhất phẩm thật sự.

Cho dù là loại có phẩm chất tệ lậu nhất đi chăng nữa, sau khi dùng một viên xong thì có thể hoàn toàn khôi phục giá trị khí huyết của tu sĩ cơ bản kỳ như Thư Hàng. Hắn có thể không bị thời gian hạn chế, trong một ngày có thể tu luyện kim cương căn bản quyền pháp vô số lần!

Đây là loại đan dược có thể giúp cho người ta sớm ngày luyện xong cơ bản, vô cùng quý giá!

Sau khi trải qua chuyện của tên đàn chủ kia xong thì Tống Thư Hàng biết rõ sự quý giá của đan dược trong giới tu sĩ, cái gã đàn ông tay dài kia chỉ vì một chút thối thể dịch mà tên đàn chủ chia cho hắn mà đã nguyện bán mạng! Huống hồ gì là loại đan dược chân chính thế này!

Hơn nữa, ngoại trừ đan dược ra thì còn có công pháp tu chân quý giá hơn nữa!

“Không thể nào không động lòng được.”

Tống Thư Hàng cảm thán. Nhưng vì cái quần gì, hắn cứ cảm giác Bắc Hà Tán Nhân đang lừa hắn thế này?

Loại dự cảm này mãnh liệt đến mức khiến hắn không thể nào gạt bỏ được.

Để mình suy nghĩ thật kỹ đã, rốt cuộc trong nhóm có vị tiền bối nào rảnh rỗi đến mức muốn học lái xe nhỉ?

Chắc không phải là mấy vị thường xuyên xuất hiện rồi, mấy vị hay ngoi lên nói chuyện đã sớm dung nhập vào xã hội hiện đại rồi, có muốn học lái xe cũng không cần Tống Thư Hàng giúp.

Phù hợp với yêu cầu thế này chỉ có mấy vị tiền bối đã bế quan hơn trăm năm sắp đến lúc xuất quan, nhưng hoàn toàn không biết gì về xã hội hiện đại.

Trong nhóm có vị tiền bối nào sắp xuất quan à? Trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên linh quang.

“Bạch Chân Quân?”

Hắn gõ ra mấy chữ này gửi vào nhóm.

Bắc Hà Tán Nhân khựng lại, có chút xấu hổ:

“Oa ha ha, Thư Hàng tiểu hữu cũng biết Bạch Chân Quân à! Là lần trước thấy chúng ta nói chuyện với nhau chứ gì? Chỉ mới nói sơ qua có một chút thôi mà ngươi đã lập tức đoán ra Bạch Chân Quân rồi, Thư Hàng tiểu hữu thật đung là thông minh nhạy bén hơn người!”

Tiếp theo Bắc Hà Tán Nhân lại nói:

“Khụ, đúng vậy! Chính là Bạch Chân Quân sắp xuất quan rồi, Bạch Chân Quân luôn thấy hứng thú với mấy món đồ máy móc này. Trước kia đã từng nghiên cứu qua ngựa gỗ, cơ quan rồng, khôi lỗi thần thú... Đủ loại rồi. Cho nên xe hơi cũng được, máy bay cũng tốt, nếu như hắn mà xuất quan thì nhất định sẽ muốn nghiên cứu mấy thứ này. Cho nên đây là một cơ hội tốt đấy. Bạch Chân Quân ra tay đều rất hậu hĩnh, những bảo vật do hắn đưa ra vô cùng có lợi cho Thư Hàng tiểu hữu ngươi đấy! Ngoài ra ta cũng đề nghị nếu như Thư Hàng tiểu hữu rảnh rỗi thì thuận tiện học luôn cả bằng lái máy bay đi, có lợi lắm đấy. Cứ yên tâm đi… Nếu như ngươi mà muốn học lấy bằng lái máy bay thì ta có thể giúp ngươi một tay, bảo đảm trong khoảng thời gian ngắn nhất là có thể lấy được bằng ngay.”

Bắc Hà Tán Nhân cứ nói mãi không ngừng, chỉ là kỹ thuật tổ lái kém quá nên lái khét lẹt.

Tống Thư Hàng trực tiếp kéo chủ đề quay lại:

“Bằng lái máy bay đó để sau hẵng nói đi đã. Bắc Hà tiền bối, ta chỉ muốn hỏi một chuyện thôi. Tại sao các người nhìn qua có vẻ như rất sợ Bạch Chân Quân vậy? Nếu như ta đồng ý đi đón Bạch Chân Quân thì ít nhiều gì các ngài cũng phải lấy chút thành ý ra cho ta xem chứ nhỉ?”

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi nói thế là sai rồi!”

Bắc Hà Tán Nhân nghĩa chính ngôn từ:

“Tất cả bọn ta không có bất kỳ người nào sợ Bạch Chân Quân cả! Ngược lại là đằng khác, bọn ta luôn cực kỳ yêu kính Bạch Chân Quân. Còn lý do vì sao ta lại trốn tránh thì đấy là chuyện khá riêng tư, khó mà nói rõ được. Nhưng ta dùng cái đạo hiệu Bắc Hà này cam đoan với ngươi, Bạch Chân Quân là một vị tiền bối cực kỳ dễ gần lại tốt bụng nữa, mặc dù thi thoảng sẽ ngẩn người trầm tư, nhưng hắn rất thích dìu dắt hậu bối! Cái biệt danh Bạch Chân Quân ra tay xa xỉ cũng không phải nói suông thôi đâu!”

Thế thì rốt cuộc ngươi sợ cái gì? Câu này nghẹn lại ở cổ họng của Tống Thư Hàng mãi mà không phun ra được.

Thư Hàng lại hỏi:

“Vậy thì Tam Lãng tiền bối cũng có lý do riêng khó mà mở miệng à?”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức trồi lên đáp:

“Đúng vậy, bởi vì đấy cũng là mấy lý do cá nhân không tiện nói với người ngoài. Nhưng Bạch Chân Quân thật sự là một vị tiền bối chuẩn mực, đáng để cánh hậu bối chúng ta kính yêu! Điểm này ta cũng có thể dùng đạo hiệu Cuồng Đao Tam Lãng của mình để cam đoan!”

“... Nói thật nhé, các tiền bối càng như thế thì trong lòng ta càng thấy không dám đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“...”

Bắc Hà Tán Nhân

“....”

Cuồng Đao Tam Lãng

“Bất quá, nếu như Bạch Chân Quân là một vị tiền bối như các ngài đã nói thì ta không có lí do nào lại đi từ chối nhiệm vụ này được.”

Cho dù biết rõ có thể là Bắc Hà Tán Nhân đang lừa hắn, nhưng hắn cũng chỉ có thể nhắm mắt xuôi theo mà thôi.

Khí huyết đan, đây là thứ hắn không cách nào từ chối được. Bỏ lỡ cơ hội này rồi thì không biết hắn phải tốn bao nhiêu năm nữa mới tìm được một viên khí huyết đan.

Hắn cũng đâu có ngu, huyết khí đan đã sắp đến tay rồi mà còn không thèm, lẽ nào còn định vất vả mấy năm nữa họa may mới nhận được.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một ngón tay cái lên:

"Thư Hàng tiểu hữu, ta rất thích dạng người thông minh và lý trí như ngươi!"

Cuồng Đao Tam Lãng theo sát:

"Thư Hàng tiểu hữu à, Lãng mỗ đây cũng rất thích ngươi!"

Đồng Quái Tiên Sư ngoi lên:

"Thư Hàng tiểu hữu, bản thiên sư cũng thích ngươi lắm đấy!"

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

"Thư Hàng tiểu hữu, bản tọa thích ngươi lắm!"

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

"Cùng thích, cùng thích hết!"

Dược Sư:

"Thích!"

Vân Du Tăng Thông Huyền ngoi lên, lặng lẽ gửi cho hắn một cái icon giơ ngón tay cái.

Linh Diệp Đảo Vũ Nhu Tử xuất hiện, gửi một cái icon cười đáng yêu:

"Tuy rằng ta không rõ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, bất quá từ khi gặp đến nay ta vẫn luôn rất thích Tống tiền bối!"

Ôi mẹ ơi! Hóa tất cả mọi người đều đang im ỉm chờ coi trò hay, thấy mình mới vừa vào tròng thì bọn họ lập tức nhào ra bày tỏ.

Tống Thư Hàng cảm giác… có lẽ lần này mình bị lừa thảm rồi!

Ôm mặt, nếu như bây giờ mình đổi ý thì có còn kịp không? Nếu như đổi ý thì có bị mấy vị tiền bối này chém chết không?

Thư Sơn Áp Lực Đại:

"Bắc Hà tiền bối, nếu như bây giờ ta đổi ý thì sao?"

Bắc Hà Tán Nhân gửi một cái icon cười thảo mai, không nói gì hết.

Cuồng Đao Tam Lãng cũng gửi một cái icon cười thảo mai y hệt.

Đồng Quái Tiên Sư gửi thêm một nụ cười bẽn lẽn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi một cái icon cười đểu.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1 giữ nguyên đội hình gửi một loại icon đủ loại cười.

Tống Thư Hàng yên lặng tắt điện thoại, không nhắc đến hai chữ đổi ý nữa.

Thật là bất hạnh mà!

Khi một người cảm thấy bản thân mình bất hạnh thì chuyện bất hạnh thật sự sẽ tìm tới tận cửa.

Tống Thư Hàng vừa mới đặt điện thoại di động xuống thì chuông điện thoại lại reo lên.

“Ai gọi đến thế này?”

Tống Thư Hàng mở điện thoại lên xem thì phát hiện ba chữ Triệu Nhã Nhã thật to trên màn hình.

“Sao chị Nhã Nhã lại gọi cho mình làm gì nhỉ? Không phải là để rủ mình đi ăn cơm chung đấy chứ?”

Ngón tay hắn lướt nhẹ một đường trên màn hình để nghe máy.

“Alo, có chuyện gì thế chị?”

Thư Hàng nói với giọng điệu khá nhẹ nhàng.

“Đang ở đâu đấy?”

Giọng nói ngọt ngào của Triệu Nhã Nhã truyền đến.

Chết, tình hình không ổn! Giọng của Triệu Nhã Nhã có vẻ bén nhọn hơn so với bình thường một chút, điều này chứng tỏ bây giờ chị ấy đang rất tức giận.

Không phải là bị đứa nào trong trường trêu chọc đấy chứ?

“Đang trên tàu trở về trường đây, lúc nãy em có việc phải ra ngoài một lúc, đang đi về. Chừng nửa giờ nữa là về tới rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Về cũng nhanh đấy.”

Triệu Nhã Nhã thản nhiên nói:

“Nghe nói em ngàn dặm xa xôi chạy đến tiệm thảo dược Viên Long để mua mấy loại dược liệu quý hiếm gì đấy à?”

“Ha ha ha, sao chị biết thế.”

Tống Thư Hàng lau mồ hôi trên trán.

“Đánh Dương Đức nghe được đấy.”

Triệu Nhã Nhã trả lời.

Là ‘đánh’ sau đó ‘nghe’ được?!

Dương Đức ơi là Dương Đức, mày không sao chứ, mày đừng có chết nha!

Thanh âm của Triệu Nhã Nhã lại vang lên lần nữa:

“Nói thật cho chị biết đi Thư Hàng, không phải em thật sự có gì đấy chứ?”

“Làm gì có chứ, em khỏe lắm, tuyệt đối không có chuyện gì đâu!”

Thư Hàng vội vàng đáp:

“Em chỉ đi mua vài loại dược liệu giúp bạn thôi, không phải mua cho em đâu. Hơn nữa em còn chưa đi đến tiệm thuốc đó được nữa, trên đường có việc nên em quay về trước.”

“Vậy là được rồi… sau khi về trường học thì gọi điện cho chị, chị có việc cần tìm em.”

Triệu Nhã Nhã nói xong đã cúp máy, không đợi Tống Thư Hàng nói gì.

Cầm điện thoại trên tay, Triệu Nhã Nhã nhíu mày, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lần đầu tiên nhìn thấy cái phương thuốc bổ đông y kỳ lạ trong tay thì cô còn có thể tin là trùng hợp. Nhưng bây giờ Thư Hàng lại tiếp xúc với mấy thứ thuốc kỳ lạ nữa, sao cô có thể không lo cho được?

Cô nhớ lại bộ dạng của Tống Thư Hàng hôm đó, khi đó mặt mày của Thư Hàng tái mét không có một chút máu, căn bản không giống như vì vận động mạnh như hắn đã nói… cho dù có chạy maraton xong thì cũng không tới mức mặt mày tái xanh như thế mới đúng chứ?

Không phải là thằng nhóc này bị bệnh gì đó nhưng lại lén giấu người nhà đấy chứ.

Không được, nhất định phải đưa Thư Hàng đến bệnh viện kiểm tra tổng quát mới được. Lỡ như Thư Hàng có chuyện gì thì cô phải ăn nói thế nào với mẹ của nó đây?

...

Trên tàu.

Tống Thư Hàng siết chặt điện thoại, toàn thân cứng ngắc.

Tiêu rồi, nghe giọng điệu của Triệu Nhã Nhã thì nhất định là chị ấy đã hiểu lầm rồi.

Thư Hàng nhanh chóng mở điện thoại, vào nhóm Cửu Châu Số 1.

“Vô tình bị chị gái viết được ta vừa đi tiệm thuốc về, bị hiểu lầm là ta có bệnh không tiện nói ra, giờ phải làm sao đây? Online chờ gấp!”

Chương 92: Vali Đen, Tiền Và Khí Huyết Đan

Sau khi trở lại đại học Giang Nam thì Tống Thư Hàng không đến tìm Triệu Nhã Nhã ngay, mà đi đến ngôi nhà năm tầng do Dược Sư mua lại trước.

Bây giờ trong tay hắn vẫn còn đang giữ chiếc vali đen của tên đàn chủ kia đây, rất có thể bên trong chứa bốn loại thuốc hiếm kia. Nếu như để cho Triệu Nhã Nhã phát hiện trong vali chứa mấy loại thuốc này thì Tống Thư Hàng có nhảy xuống Hoàng Hà… Không, có nhảy vào Thái Bình Dương cũng không rửa trôi được.

Đến lúc đó khỏi cần nói, Triệu Nhã Nhã nhất định sẽ gọi điện thoại cho mẹ Tống, rồi thì ngày mai mẹ Tống sẽ leo lên máy bay tới thẳng đại học Giang Nam.

Hơn nữa, có quỷ mới biết là trong vali của đàn chủ còn chứa thêm thứ nào khác kinh khủng hơn, dễ khiến người khác hiểu lầm hơn không?

Nếu như không xử lí xong xuôi cái vali này thì sao mà đến gặp Triệu Nhã Nhã được chứ?

Vì đã có sẵn chìa khóa cho nên sau khi mở cửa xong thì Thư Hàng đi thẳng lên tầng ba. Sau đó, hắn phát hiện Dược Sư đang ngồi xổm một mình trong góc chơi điện thoại, không thấy bóng dáng Giang Tử Yên đâu.

“Tiền bối có đang bận gì không?”

Thư Hàng đi đến chỗ Dược Sư, lên tiếng hỏi dò.

Từ khi Dược Sư đến khu đại học Giang Nam này xong thì vẫn cặm cụi tìm cách thay đổi thối thể dịch, chưa từng thấy hắn rảnh rỗi bao giờ. Hôm nay hiếm khi thấy được hắn ngồi không như thế.

“Ô kìa, Thư Hàng về rồi đấy à.”

Dược Sư cũng không thèm ngẩn đầu lên, ngón tay nhanh chóng nhấn nhấn quét quét trên màn hình.

“Chơi gì thế?”

Thư Hàng đi qua nhìn thử.

Sau đó, hắn rùng mình.

Dược Sư thế mà lại đang đi ăn trộm ở nông trại của người ta, lúc hắn kéo bảng danh sách những thứ trộm được ra, Thư Hàng còn có thể thấy một loạt mấy cái tên như Hoàng Sơn Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Vân Du Tăng Thông Huyền… Nói chung đều là những người nhìn khá quen mắt trên nhóm Cửu Châu Số 1, đều là những tiền bối nổi danh.

Ngoài ra còn có mấy nhân vật như Tam Hải Ngũ Đảo Chủ, Dương Long Nhị Động Chủ, Thất Tinh Quyền Tông Phó Tông Chủ…vừa nghe liền biết là nhân vật trong giới tu sĩ rồi.

Ta nói… Gần đây các tiền bối trong giới tu sĩ đều rảnh tới mức này à? Sao ai cũng đi chơi trò ăn trộm trong nông trại để giết thời gian thế này?

Đệ tử của các ngươi không khóc ngất trong toilet đúng là may phước!

Chưởng môn của các ngươi không khóc ngất trong toilet đúng là may phước!

“Xong rồi, cái tên Bắc Hà kia còn xài cả phần mềm tự động thu hoạch, nhưng chả được tích sự gì!! Lão phu đã sớm đặt đồng hồ báo thức rồi, cứ vừa đến giờ là có thể trộm sạch nhà hắn. Hắn đúng là ngây thơ thật đấy, tốc độ của phần mềm tự thu hoạch sao có thể nhanh bằng tốc độ gõ tay của lão phu chứ!”

Dược Sư còn đắc ý khoe khoang với Tống Thư Hàng.

Tiền bối… Ta nói này, hay là ngài dùng tốc độ tay này để luyện gõ chữ đi có được không?

“Đúng rồi, Thư Hàng, không phải ta nói chứ, ngươi đấy đừng có để dành vàng mãi như một tên thần giữ của thế nữa, có tiền thì cứ thăng cấp đất trồng đi, có thế thì rau trồng mới mau thu hoạch được. Mài dao không uổng công đốn củi đâu!”

Dược Sư nói lời thắm thiết khuyên ngăn Tống Thư Hàng.

“…”

Tống Thư Hàng không biết phải dùng vẻ mặt gì để đáp lời tiền bối nữa rồi.

“Đúng rồi, ngươi tìm ta có việc gì à?”

Rốt cuộc Dược Sư cũng quay lại chuyện chính.

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, đặt cái vali đen kia lên bàn trà, nói:

“Ta muốn mời tiền bối giúp ta xem thử trong chiếc vali này có bẫy rập gì hay không. Chiếc vali này là ta lấy được từ tay của tên đàn chủ kia sau khi giết chết hắn. Đối phương là quỷ tu tà đạo, ta không dám mở chiếc vali này ra ngay.”

“Ngươi có thể nghĩ được đến thế quả thật rất tốt.”

Dược Sư gật đầu, to gan lại thận trọng, Tống Thư Hàng có được không ít ưu điểm. Chỉ luận tính cách thôi thì quả thật Thư Hàng rất thích hợp với con đường làm tu sĩ này, điều đáng tiếc duy nhất chính là tuổi tác có hơi lớn một chút, tiên thiên chân khí mang ra từ trong bụng mẹ đã sớm tan hết rồi.

Nếu như hắn có thể tiếp xúc với giới tu sĩ sớm một chút thì… đáng tiếc, trên đời này không có nhiều nếu như thế.

Dược Sư nhận lấy chiếc vali màu đen kia, tay phải dùng sức ấn mạnh xuống.

“Đúng là đã được làm chút thủ đoạn, bất quá chút tài mọn ấy không làm khó được ta.

Hắn cười hắc hắc, tay phải phát ra chân khí.

Tách tách tách!

Bên trong chiếc vali đen truyền đến tiếng thủy tinh vỡ nứt, ẩn ẩn còn có tiếng quỷ kêu la thê lương...

“Được rồi, có thể mở ra rồi đấy.”

Dược Sư đẩy vali lại cho Thư Hàng.

Thư Hàng giơ tay mở chiếc vali đen này ra.

Thứ đập vào mắt trước tiên là một mớ tiền được xếp ngay ngắn thành từng xấp, cứ mỗi xấp là mười vạn, tổng cộng có bảy xấp. Còn có thêm một xấp đã bị rút ra, chắc là đã bị tên đàn chủ kia dùng rồi.

Tổng cộng lại có chừng tám trăm nghìn. Tám trăm nghìn mà gửi vào ngân hàng có lẽ chỉ là một dãy số, nhưng chồng thành tiền đặt ở trước mặt thì lại khá nhiều.

Tống Thư Hàng nhìn thấy một đống tiền thì trong lòng lại cảm thấy mất mát.

Hắn cho rằng với thân phận của tên đàn chủ kia thì thứ mang theo bên người ít nhất cũng có thể chứa được một số đồ tốt của giới tu sĩ. Không ngờ chỉ có một đống tiền…

Hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, được rồi, tiền thì tiền, gần đây hắn cũng đang thiếu tiền. Tiếp theo hắn chuẩn bị đi tìm một phòng tập thể hình ở gần đây, còn muốn đi mua vài loại máy tập thể hình. Ngoài ra vì để cam đoan khí huyết của bản thân đầy đủ, việc ăn uống mỗi ngày cũng phải bảo đảm chất lượng.

Nghĩ thế thì hình như tám trăm nghìn này cũng không tệ lắm. Giống như trong trò chơi vậy, vượt cấp giết quái dù không có trang bị tốt thì nhất định cũng sẽ được đủ vàng.

Dược Sư cười khẽ, nhắc nhở:

“Tiểu hữu, đừng để bị những thứ tiền tài phàm tục này mê hoặc. Chút tiền lẻ như thế, chờ sau này ngươi luyện cơ bản xong, muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Số tiền này chỉ là dùng để che mắt người khác, bảo vật thật sự nằm ở bên dưới, trong ngăn kép của vali ấy.”

“Ngăn kép?”

Tống Thư Hàng đổ hết tiền trong vali ra, quả nhiên phát hiện bên dưới vali có một ngăn kép, nếu như không nhìn kỹ thì rất dễ bỏ qua nó.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy vui vẻ!

Hắn dùng tay kéo ngăn kép đó ra, sau đó lập tức nhìn thấy rất nhiều bình nhỏ, lớn chừng một thỏi kẹo cao su. Tổng cộng có mười bốn bình nhỏ, chia ra làm hai màu xanh đỏ. Còn có một cái hộp bằng kim loại lớn chừng một quyển sách.

Hắn lấy mấy cái bình nhỏ kia ra trước, hỏi:

“Tiền bối, mấy cái bình này có bị động tay động chân không?”

“Yên tâm đi, mấy thứ tạp nham trong vali đều bị ta giải quyết sạch sẽ cả rồi.

Dược Sư lắc đầu vô cùng ngầu, mấy thứ trang sức nho nhỏ gắn lủng lẳng trên mấy bím tóc dựng ngược của hắn va vào nhau kêu leng keng.

Đây là kiểu tóc đáng bị phỉ nhổ cỡ nào!

Tống Thư Hàng căng da mặt để không phì cười trước mặt Dược Sư. Nói không chừng Dược Sư tiền bối rất thích kiểu tóc này, lỡ như mình cười nhạo kiểu tóc này chọc hắn nổi giận thì làm sao bây giờ?

Mấy bình màu lam có khá nhiều, tổng cộng có mười hai bình. Hắn mở một bình ra nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong chứa một chất lỏng đen sì, cũng bốc lên một mùi hôi thối kinh người:

"Thối thể dịch?"

Màu sắc, mùi hôi này chắc chắn chính là thối thể dịch!

Dược Sư hít thử một cái, đáp:

"Đúng vậy, hơn nữa còn là thối thể dịch bản cũ chứ không phải bản đơn giản hóa, phẩm chất cũng được. Chờ ngươi tu luyện tròn một tháng, tố chất thân thể được cường hóa tốt hơn rồi thì có thể dùng loại thối thể dịch này. Dược lực của nó mạnh hơn gấp ba lần so với thối thể dịch bản đơn giản hóa của ngươi bây giờ."

"Lấy được nó đúng lúc lắm! Bắc Hà tiền bối đã từng nhắc nhở ta, dù toàn bộ dược liệu mà Vũ Nhu Tử đã tặng cho ta có luyện hết thành thối thể dịch thì cũng không đủ cho ta dùng để luyện trúc cơ. Bây giờ có thêm số thối thể dịch này, chắc đủ cho ta dùng tới lúc hoàn thành trúc cơ chứ?"

Thư Hàng cười nói.

"Thế là đủ rồi, thậm chí còn có thể dư lại một chút."

Dược Sư trả lời.

Còn có thể dư lại một chút á? Đây đúng là tin tốt mà!

Sau đó Thư Hàng lại mở một bình màu đỏ ra.

Bên trong bình màu đỏ chứa từng viên từng viên dược hoàn nho nhỏ, tổng cộng có mười một viên. Vừa mới mở ra thì lập tức có dược hương xông vào mũi. Trong bình đỏ khác thì có mười lăm viên dược hoàn.

"Tiền bối, đây là đan dược gì thế?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Dược Sư hít thử, sau đó vẻ mặt trở nên kì quái, đáp:

“Khí huyết đan, phẩm chất coi như đạt chuẩn.”

Chương 93: Tài Liệu Ngũ Hành Khế Linh Đàn!

“Khí huyết đan?”

Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng rỡ, đây quả thật là kinh hỉ bất ngờ! Hắn không ngờ mình có thể tìm được khí huyết đan sớm như thế. Trước khi nhận được nhiệm vụ ‘tiếp đãi Bạch Chân Quân’, Tống Thư Hàng thậm chí còn cho rằng với tình hình của mình bây giờ mà muốn có được khí huyết đan thì căn bản là hy vọng xa vời.

“Vận may không tệ.”

Dược Sư nói.

Lại nói, mới khi nãy Bắc Hà Tán Nhân còn dùng khí huyết đan và công pháp để dụ dỗ Tống Thư Hàng nhận nhiệm vụ ‘tiếp đãi Bạch Chân Quân’, nào ngờ chớp mắt một cái thì Tống Thư Hàng đã tự mình tìm được khí huyết đan. Tuy rằng số lượng không nhiều lắm…

Trong truyền thuyết đều nói người tốt đều sẽ được báo đáp... Toàn bộ nhân phẩm mà tên người tốt Tống Thư Hàng này dành dụm được bao năm rốt cuộc cũng bạo phát triệt để rồi à?

Bất quá, thật ra nghĩ kỹ lại thì việc này cũng hợp tình hợp lý cả.

Tên đàn chủ bị giết chết là một vị tu sĩ nhị phẩm.

Thối thể dịch thì tên đàn chủ đó đã không cần đến nữa làm gì, đó là thứ hắn dùng để ban thưởng cho bọn thủ hạ.

Còn khí huyết đan này tuy rằng là đan dược mà tu sĩ nhất phẩm dùng, nhưng cũng có thể khôi phục được phần nào chân khí của tu sĩ nhị phẩm, đoán chừng tên đàn chủ này là loại nghèo mạt rệp trong giới tu sĩ, không thể tìm được hợp khí đan có giá cả đắt đỏ hơn, chỉ có thể dùng khí huyết đan thế vào dùng đỡ.

Hơn nữa tên đàn chủ kia khá kỹ tính, những thứ quý giá đối với mình thì hắn đều mang theo bên người.

Kết quả lại rơi vào trong tay của Tống Thư Hàng.

“Khí huyết đan, một viên có thể khôi phục một thân khí huyết của ta. Hai bình này có thể dùng được một thời gian ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Dược Sư gật đầu nói:

“Chỉ cần ngươi không tu luyện cả ngày lẫn đêm thì có thể dùng được một thời gian ngắn. Hơn nữa chất lượng của số khí huyết đan này cũng được lắm, mỗi viên có thể cho ngươi dùng được mấy lần.”

“Nếu vậy thì trong khoảng thời gian ngắn ta sẽ không thiếu khí huyết đan đúng không?”

Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng ngời:

“Dược Sư tiền bối, ngài cảm thấy bây giờ ta đi nói với Bắc Hà tiền là mình từ chối nhiệm vụ ‘tiếp đãi Bạch Chân Quân’ thì có được không?”

“Ha ha.”

Dược Sư không trả lời, chỉ mỉm cười đầy vẻ hòa ái lẫn quỷ dị.

Có câu nói thế nào nhỉ: Tử đạo hữu bất tử bần đạo?

Ừ, đúng là câu này rồi!

“Được rồi, ta chỉ đùa mà thôi.”

Tống Thư Hàng nhún vai… hai bình khí huyết đan quá ít.

Tổng cộng cũng chỉ có hai mươi sáu viên, có thể chống chọi được đến lúc Bạch Chân Quân xuất quan hay không cũng là vấn đề. Có chút ít như thế, cùng lắm cũng chỉ có thể khiến cho hắn sớm được thử hiệu quả của khí huyết đan mà thôi.

Cuối cùng, hắn mở cái hộp kim loại nhỏ kia ra.

Thứ có thể được tên đàn chủ kia đặt cùng với thối thể dịch và khí huyết đan thì chắc là sẽ không tệ đâu nhỉ?

Cầm cái hộp lên, Thư Hàng cảm giác cái hộp này nặng trịch, giống như thứ hắn cầm trong tay là một cục sắt thật nặng vậy.

“Thứ gì đây?”

Thư Hàng tò mò mở cái hộp kim loại này ra.

Chỉ thấy bên trong có đặt hai khúc gỗ giống như đã bị đốt trọi, còn có mười khối đá thủy tinh màu vàng, xanh, đỏ, lam, nâu, một mảnh vải được xếp gọn, hai lọ chất lỏng kì lạ… Toàn là mấy thứ thượng vàng hạ cám linh tinh. Ngoại trừ mảnh vải kia thì những vật khác đều có hai phần.

“Đây là thứ do tên đàn chủ kia sưu tầm à? Nhìn không ra sở thích của hắn lại nhiều như thế, thứ linh tinh gì cũng có.”

Tống Thư Hàng chớp mắt nhìn bên trong.

“Lôi kích mộc, ngũ hành thạch, pháp bào có khắc trận pháp, quỷ long tiên… Những thứ này không phải đồ bậy bạ gì cả, đều là những thứ được xem là quý giá trong mắt một số tu sĩ đấy.”

Dược Sư mỉm cười giải thích.

“Bảo vật à, có thể đổi thành khí huyết đan được không?”

Tống Thư Hàng vui vẻ.

Khí huyết đan không chỉ có thể dùng để đẩy nhanh quá trình tạo nền tảng, mà khi ở cảnh giới nhất phẩm còn có thể khôi phục khí huyết trong các đại khiếu, có thể trợ giúp đề thăng tốc độ tu luyện ở cảnh giới nhất phẩm, là thứ có rất nhiều công dụng, dự trữ nhiều một chút thì không sai vào đâu được!

“Ừm, nếu như là loại khí huyết đan với phẩm chất trong tay ngươi thì những bảo vật này có thể dùng để đổi được số lượng không nhỏ. Bất quá, nếu như ngươi mà đổi hết những bảo vật này thành khí huyết đan thì ngươi nhất định sẽ hối hận đấy.”

Dược Sư cười ha hả nói.

“Tại sao chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Những bảo vật này không phải tên đàn chủ sưu tầm bậy bạ đâu. Ba thứ quỷ kích mộc, ngũ hành thạch, quỷ long tiên này chính là vật căn bản dùng để bố trí một cái trận pháp. Trận pháp kia tên là ngũ hành khế linh đàn, nói cho dễ hiểu một chút thì nó còn có tên gọi khác là trận pháp khế ước linh quỷ.”

Dược Sư thản nhiên nói:

“Vậy bây giờ ngươi còn định lấy mấy thứ này đi đổi khí huyết đan nữa không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy.

Lôi kích mộc, ngũ hành thạch, quỷ long tiên… cộng thêm một đống thứ linh tinh rải rác khác, ngoại trừ lôi kích mộc ra, những thứ khác hắn chưa bao giờ gặp được ở ngoài đời. Nếu như đổi mấy thứ này lấy khí huyết đan thì có trời mới biết sau này hắn còn có thể tìm lại được thứ tương tự như thế hay không.

Khế ước linh quỷ đó, chỉ cần hắn hoàn thành trăm ngày cơ bản xong thì có thể thử lập khế ước xem sao. Đến lúc đó, dù hắn đã vượt xa độ tuổi tốt nhất để tạo nền tảng đi nữa, có linh quỷ giúp đỡ thì hắn vẫn có hy vọng có thể vượt qua những đệ tử tinh anh trong các môn phái rồi.

Linh quỷ này rất có thể sẽ là vật đưa hắn nhập đạo.

"Vận may của ngươi thật sự là cực kỳ tốt, tên đàn chủ bị ngươi xử lý vốn muốn cướp lấy linh quỷ để khế ước, còn chuẩn bị luôn cả hai phần tài liệu ngũ hành khế linh đàn. Kết quả đều lợi cho ngươi cả."

Cũng đúng, đàn chủ người ta ngấp nghé linh quỷ bao năm, trong số bảo vật mang theo bên người, thiếu cái gì chứ không thể thiếu tài liệu khế ước linh quỷ được.

"Sở dĩ đàn chủ chuẩn bị hai phần là vì lúc trước bên trong Qủy Đăng Tự có đến hai con linh quỷ. Tên đàn chủ đó định bụng một lần khế ước luôn hai con linh quỷ, bất quá cuối cùng một con linh quỷ rơi vào tay Vũ Nhu Tử, một con lại nằm trong tay ta."

Tống Thư Hàng cười lớn.

Sau đó, hắn lại cẩn thận đặt tất cả bình nhỏ và tài liệu ngũ hành khế linh đàn kia vào lại trong vali màu đen. Ngẫm nghĩ một lúc, hắn lại lấy bình khí huyết đan số lượng ít kia giấu trên người.

Còn tám mươi vạn tiền mặt kia cũng bị nhồi lại trong vali, hắn chỉ nhét mấy ngàn lẻ vào trong túi tiền mà thôi.

"Tiền bối, ta có thể gửi cái vali này ở chỗ tiền bối ngài được không?"

Tống Thư Hàng hỏi, thứ này không tiện mang về. Lỡ như Triệu Nhã Nhã đòi kiểm tra vali, sau khi mở ra thấy cả một vali tiền thì hắn phải giải thích thế nào đây?

Càng đừng nói tới bên trong có chứa nhiều đan dược như thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có gửi ở chỗ Dược Sư là an toàn nhất.

“Không sao cả, cứ để ở đấy đi.”

Dược Sư đồng ý:

“Bây giờ ngươi có rảnh không? Giúp ta điều chế thử cách điều chế thối thể dịch mà hôm qua mới sửa lại đi. Ngoài ra, ta phải dạy cách dùng lò luyện đan của tu sĩ cho ngươi sớm mới được. Cứ luyện bằng hai cái lò luyện nồi lẩu với bếp điện của ngươi làm ta mệt quá.”

“Buổi tối được không? Bây giờ thì ta phải về chỗ chị gái của ta một chuyến đã.”

Tống Thư Hàng nhăn nhó, vẻ mặt khẳng khái vô cùng.

Dược Sư cười nói:

“Chị gái à? Chính là người thú vị nghi ngờ thân thể ngươi có bệnh kín không tiện nói ra mà ngươi vừa gửi lên nhóm ấy à? Ha ha ha ha, đi đi, xử lý xong xuôi lại đến đây giúp ta thử cách điều chế mới, ta cũng không vội.”

“Vậy thì ta đi đây, tạm biệt tiền bối!”

Tống Thư Hàng phất tay chào tạm biệt, rời khỏi chỗ của Dược Sư.

....

Trên đường trở lại trường đại học Giang Nam, Tống Thư Hàng nhíu mày:

“Hình như mình quên mất chuyện gì rồi thì phải? Cứ cảm thấy hình như mình còn chuyện gì đó định hỏi Dược Sư tiền bối.”

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ luôn cả buổi.

A! Đúng rồi, là về chuyện của vị hòa thượng Tây đầu bóng lưỡng khi nãy.

Không biết sau khi vị hòa thượng Tây kia bị cảnh sát bắt đi thì có sao không nữa?

Tống Thư Hàng vốn muốn kể chuyện của hòa thượng Tây cho Dược Sư nghe, thuận tiện hỏi xem ý kiến của tiền bối thế nào.

Nhưng vừa rồi hắn lục tục lấy được khi huyết đan và tài liệu của ngũ hành khế linh đàn, bởi vì hưng phấn quá cho nên quên bén mất nói chuyện của hòa thượng Tây kia cho Dược Sư tiền bối nghe.

Thôi vậy, lần sau hỏi tiền bối cũng được. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Chương 94: Ông Chú À, Tôi Thật Sự Không Phải Lừa Đảo

Tống Thư Hàng vừa mới về tới đại học Giang Nam thì đã bị chị gái kéo đi bệnh viện…

“Chị Nhã Nhã à, lần này em đi đến tiệm thuốc Long Viên kia xem thuốc tuyệt đối không phải vì bản thân mình cần dùng đâu mà. Chỉ là em có quen một người cần mua bốn loại dược liệu này, nên em mới đến tiệm thuốc để xác nhận lại thôi! Thật đấy, chị nhìn vào mắt của em này, xem ánh mắt em chân thành thiết tha cỡ nào này! Chẳng lẽ chị không tin em à? Chị ơi… chị quay lại nhìn vào mắt em trước đi mà, xem nó chân thành tha thiết biết bao!”

Tống Thư Hàng bị Triệu Nhã Nhã kéo đi, lại không dám giãy một cái…bởi vì khí lực của hắn lúc này quả thật không khác gì một con trâu, lỡ mà dùng sức một cái thì có khi Triệu Nhã Nhã sẽ bị hắn hất bay đi luôn.

Đến lúc đó Triệu Nhã Nhã sẽ bị dọa chết khiếp mất. Cho nên hắn chỉ có thể nói chuyện, cố gắng thuyết phục cô.

Triệu Nhã Nhã quay đầu lại, nghiêm túc nhìn thẳng vào… mắt của Thư Hàng.

Một lát sau, cô đáp:

“Thư Hàng, trong mắt em có ghèn kìa!”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Được rồi, đừng có lèm bèm nữa. Em cứ xem như đây là phúc lợi mà chị cho em đi, tặng cho em một lần kiểm tra sức khỏe miễn phí được chưa? Bình thường đi khám sức khỏe thường xuyên cũng không ảnh hưởng gì tới thân thể cả!”

Triệu Nhã Nhã bình tĩnh nói.

Chỉ là trong lòng cô tuyệt đối không thể bình tĩnh được như ngoài mặt, Tống Thư Hàng phản đối đủ kiểu khiến cô càng thêm lo lắng.

Không phải là Thư Hàng bị bệnh thật đấy chứ?

Bây giờ trong đầu Triệu Nhã Nhã đã bị 'cảnh tượng sau cùng' của đủ loại bệnh nan y lấp kín, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Hôm nay dù Tống Thư Hàng có nói gì đi nữa cô cũng sẽ không đổi ý. Nếu không để cho Tống Thư Hàng kiểm tra tổng quát toàn thân thì cô không thể nào yên tâm được.

"Được rồi, hôm nay em chìu theo ý chị vậy."

Tống Thư Hàng hiên ngang lẫm liệt, lần này Triệu Nhã Nhã đã quyết tâm phải đưa hắn đến bệnh viện cho bằng được. Hắn chỉ có thể cảm thấy may mắn rằng trước khi mình đến bệnh viện không bị gãy một chân trước như hai vị giáo sư đáng thương kia mà thôi.

Dù sao thì thân thể của hắn lúc này rất khỏe mạnh, dù có kiểm tra thì cũng không có vấn đề gì cả.

Lại nói, từ khi Triệu Nhã Nhã nắm tay hắn kéo đi đến nay thì ánh mắt của mấy người đi đường bên cạnh cứ là lạ thế nào ấy.

Loại ánh mắt sắc bén này hắn đã vô cùng quen thuộc, từ nhỏ đến lớn hắn đã trải qua không ít, đây là rất nhiều giống đực hâm mộ hắn được một đại mỹ nhân nắm tay.

Tuy rằng Triệu Nhã Nhã là chị của hắn, cùng lắm cũng chỉ nắm tay hắn mà thôi... Nhưng lũ phàm tu tục ngữ qua đường như mấy người làm sao mà biết? Hừ hừ, cứ thoải mái mà hâm mộ, ganh tị đi!

Khu đại học Giang Nam có bệnh viện riêng của mình, bất quá bệnh viện này cũng không nằm trong khuôn viên của trường, mà nằm ở cách trường không đến 1000m.

Dù sao thì bệnh viện cũng phải kiếm tiền, nếu như xây trong khuôn viên trường đại học thì những người bệnh lui tới sẽ làm ảnh hưởng tới trường học, không tiện lắm.

Bởi vì cách bệnh viện không xa, cho nên Triệu Nhã Nhã chọn cách đi bộ.

Trên đỉnh đầu, ông mặt trời vô tư phát ra ánh sáng chói lóa lẫn nhiệt độ nóng bỏng, ban phúc cho nhân loại... tiện thể nướng chảy mỡ mấy con người số khổ đang phải đi lại trên đường.

Nhiệt độ rất cao, mặt của Triệu Nhã Nhã bị nắng chiếu đỏ rực, từng giọt mồ hôi trong suốt lăn dài trên gương mặt trắng nõn của cô...

Tống Thư Hàng thầm thở dài, điều động tinh thần lực, lén lút phóng thích hơi lạnh trên phong hồn băng châu ra bao trùm cả Triệu Nhã Nhã.

“Hửm? Trời mát hơn rồi à?”

Triệu Nhã Nhã ngẩng đầu lên nhìn trời, mặt trời vẫn cứ gay gắt như thế, ánh mặt trời vẫn chói lóa như thế.

Vậy cảm giác mát rượi trên người cô lúc này là sao đây? Còn thoải mái hơn cả ngồi điều hòa nữa!

“Chắc là có gió đấy.”

Tống Thư Hàng thuận miệng đáp.

Triệu Nhã Nhã khẽ gật đầu, nhưng nhìn thấy mấy người đi đường mồ hôi nhễ nhại, bị nắng chiếu thành chó chết… Hình như không có gió mà.

“Thôi vậy, nhân lúc đang mát mẻ, mình đi nhanh lên.”

Triệu Nhã Nhã cũng không muốn nghĩ nhiều làm gì.

…

Sau khi đến bệnh viện, Triệu Nhã Nhã trực tiếp kéo Tống Thư Hàng đi đến chỗ kiểm tra, cô đã sớm bốc số sẵn cho Thư Hàng rồi.

“Mau tới đây.”

Cô nắm tay Thư Hàng kéo đi, sợ hắn chạy trốn.

Thư Hàng ngoan ngoãn theo sát sau lưng cô.

Bệnh nhân đến bệnh viện đại học Giang Nam này khám rất đông, dạo này trời nóng cho nên có rất nhiều người bị cảm. Cũng bởi vì cái tiết trời sáng nóng như chó, tối đến lạnh sun vòi của khu Giang Nam này. Cho nên đại quân cảm mạo vì thời tiết lại gia tăng vững vàng qua từng ngày… thật là chuyện đáng mừng.

Bởi vì người bệnh chủ yếu đều là học sinh, trên đường đi Tống Thư Hàng còn thấy rất nhiều người quen, bất quá cũng chỉ là quen sơ thôi, nên chào hỏi xong lại đi qua.

“Chị Nhã Nhã, vẫn chưa tới à?”

Tống Thư Hàng bị kéo đi rất lâu rồi, lòng thầm nghĩ sao hành lang bệnh viện lại dài, rối rắm như thế làm gì? Lỡ như có người cần cấp cứu, sau khi kéo đi qua cả dãy hành lang dài tít tắp này, chịu không nổi ngỏm luôn trên đường thì sao bây giờ?

“Sắp đến rồi.”

Triệu Nhã Nhã cũng không thèm quay đầu lại.

Hai người lại đi rất lâu...

Tống Thư Hàng lại thấy được một bóng người quen thuộc.

Đó là một ông chú trông có vẻ giống dân công sở, ông mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tay trái cầm cặp tài liệu. Cho dù ở trong bệnh viện thì trông ông vẫn vội vội vàng vàng như cũ, như thể bị cuộc sống xô bồ chèn ép.

Đây đúng là ông chú lần trước làm rơi tiền, bị Tống Thư Hàng nhặt đưa lại còn tưởng nhầm Tống Thư Hàng là lừa đảo.

Hắn nhớ rõ hình như đối phương làm rơi hơn một trăm năm mươi thì phải?

Hơn nữa trưa hôm nay hắn cũng gặp thoáng qua ông chú này ở ga tàu.

Lúc ấy Thư Hàng đang đi xuống, ông chú này lại đi lên. Lúc ấy ông chú này còn có vẻ thậm thà thậm thụt như đang theo dõi ai đó.

Xem ra mình và ông chú này đúng là có duyên, xem ra số tiền kia nhất định phải trả lại rồi! Tống Thư Hàng cảm thán, sau đó hắn quay sang ông chú kia gọi to:

“Chú ơi, chú ơi! Xin chào!”

Triệu Nhã Nhã nghi hoặc hỏi:

“Em quen à?”

Ông chú ở đằng trước quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ ngỡ ngàng. Rõ ràng ông chú kia đã quên béng Tống Thư Hàng rồi.

“Chú ơi, là tôi đây! Lần trước chú đi ở trước mặt tôi làm rơi một trăm năm mươi đồng, tôi nhặt lên giúp chú đây! Bây giờ chúng ta lại gặp rồi, lần này tôi nhất định phải trả lại cho chú!”

Tống Thư Hàng thọc tay vào túi, chuẩn bị lấy một trăm năm mươi tệ ra.

Đang lúc nói chuyện, trên mặt ông chú kia lộ ra vẻ giật mình, ông chỉ vào Tống Thư Hàng:

“Lừa đảo à?”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Chú à, tôi không phải lừa đảo đâu. Lần trước chú đánh rơi tiền, tôi thật sự chỉ nhặt lên định trả lại cho chú thôi! Bây giờ tôi trả lại chú ngay đây!”

Tống Thư Hàng kiên nhẫn giải thích, bởi vì hắn cảm giác mình có thể gặp lại ông chú này nhiều như thế, cũng xem như có chút duyên phận, nên hắn mới có thể kiên nhẫn được như thế.

Ông chú kia cũng biến sắc, lẩm bẩm nói:

“Bây giờ lừa đảo đều làm việc rêu rao trắng trợn như thế à? Lại còn theo dõi muốn lừa mình? Lần này còn tìm cả người giúp đỡ? Đây còn là xã hội pháp chế nữa không?! Đáng chết, tưởng mình ngốc chắc! Hừ, vô dụng thôi… Tao biết rõ bộ mặt thật của lũ lừa đảo bọn mày rồi, tao sẽ không bị bọn mày lừa đâu.”

Nói xong thì ông chú kia quay phắt người lại bỏ chạy trối chết.

Tống Thư Hàng mới giơ tay móc một trăm năm mươi đồng ra, giờ đưa ra cũng không được, mà bỏ lại cũng chẳng xong.

Ông chú, tôi chưa bao giờ xem chú là kẻ ngốc cả… Nhưng bây giờ xem ra chú đúng là ngốc thật đấy!

Triệu Nhã Nhã cảm giác ánh mắt của mấy người xung quanh nhìn mình bắt đầu trở nên khác lạ, chỉ đành kéo tay Tống Thư Hàng lại:

“Thằng ngốc này! Mặc kệ ông chú đấy đi, mình đi thôi.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, muốn tìm chút an ủi từ chỗ Triệu Nhã Nhã:

“Chị ơi, chị xem em có chỗ nào giống lừa đảo chứ?”

“Được rồi được rồi, ngoan, em chẳng giống lừa đảo chút cả.”

Triệu Nhã Nhã cười ha hả, kéo Thư Hàng bước đi thật nhanh.

Chương 95: Bệnh Nhân Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Chiều cao, cân nặng, kiểm tra thể trạng, lấy máu, kiểm tra nước tiểu, điện tâm đồ, còn có chức năng gan, thận, máu gì đó đủ loại, Tống Thư Hàng cảm thấy hai mắt choáng váng, bị nhét vào đủ loại máy móc kiểm tra như con rối gỗ.

Vất vả lắm mới kiểm tra xong xuôi, Thư Hàng cảm giác mệt mỏi hơn cả khi luyện kim cương căn bản quyền pháp nữa, không muốn cục cựa chút nào luôn.

Lại thêm khi nãy… lúc hắn cởi quần áo ra để kiểm tra sức khỏe, ánh mắt của vị bác sĩ nữ kia nhìn hắn quả thật giống như muốn nhào lên chén gọn hắn vậy, khiến cho hắn cảm thấy ngượng ngịu vô cùng.

Bây giờ Triệu Nhã Nhã đang ngồi trong phòng chờ kết quả kiểm tra với hắn, chắc cần chừng nửa giờ mới xong.

Đây cũng may nhờ có mấy năm gần đây khoa học kỹ thuật phát triển cực nhanh, nên hiệu xuất làm việc của bệnh viện cũng tăng lên rất nhiều. Chứ như tầm bốn năm năm trước thì phải chờ cả tuần mới nhận được kết quả xét nghiệm tổng quát.

Triệu Nhã Nhã có vẻ âu lo thấp tha thấp thỏm, đứng ngồi không yên, thi thoảng lại đứng dậy đi lòng vòng. Cô sợ lát nữa nhận được tin rằng Tống Thư Hàng bị bệnh nan y. Nếu như thời gian chờ kết quả xét nghiệm lâu cỡ một tuần như hồi xưa thì có trời mới biết Triệu Nhã Nhã phải làm gì để vượt qua quãng thời gian chờ đợi dài đăng đẳng ấy?

Bản thân Thư Hàng thì vẫn cứ không tim không phổi như thế, đầu óc như đi vào cõi tiền, cứ nghĩ đến một loạt những chuyện xảy ra gần đây.

Nhớ đến bệnh viện thì hắn đột nhiên nhớ đến một việc.

“Đúng rồi, hình như giáo sư Nhân Thủy cũng ở trong bệnh viện này thì phải? Hay là lát nữa mình mua chút trái cây đi thăm thầy nhỉ.”

Tống Thư Hàng nhớ đến giáo sư Nhân Thủy, bèn tự nhủ thầm.

Giáo sư Nhân Thủy chính là vì giáo sư bởi vì ‘dạy tiết buổi chiều’ của Tống Thư Hàng mà bị cô nàng Vũ Nhu Tử kia dùng pháp thuật làm gãy hai chân phải vào bệnh viện kia. Cô nàng Vũ Nhu Tử kia vốn chỉ muốn làm ông bị gãy có một chân thôi, nào ngờ tư thế ngã xuống giường của giáo sư Nhân Thủy không đúng, lại thêm một chân bị dính chưởng. Kết quả.... Không có kết quả, ông phải vào bệnh viện luôn!

Ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà lĩnh đạn.

Cô nàng Vũ Nhu Tử kia đã nói sau đó cô đã đền bù tổn thất lại cho giáo sư Nhân Thủy rồi, nhưng Thư Hàng vẫn cảm thấy khá có lỗi.

“Giaó sư Nhân Thủy? giáo viên của em à?”

Triệu Nhã Nhã hỏi.

“Đúng đấy ạ, nghe nói mấy hôm trước thầy ấy bị thương phải nhập viện, Lát nữa em đi hỏi xem thầy ấy nằm ở phòng nào.”

Tống Thư Hàng nói.

Đang lúc nói chuyện thì có một nữ bác sĩ đeo mắt kính đi ngang qua, cười nói:

“Giáo sư Nhân Thủy? Là vị giáo sư bị gãy chân đấy à? Chỉ ngã xuống từ trên giường thôi mà có thể ngã gãy cả hai chân, đúng là rất hiếm gặp. Đúng lúc tôi biết ông ấy nằm ở phòng nào đấy, rất nhiều bác sĩ trong bệnh viện đều biết. Cậu là học trò của vị giáo sư kia à?”

Bác sĩ đẩy mắt kính, cười nói. Đây chính là vị nữ bác sĩ dùng ánh mắt đói khát như muốn ăn tươi nuốt sống Tống Thư Hàng lúc kiểm tra thân thể khi nãy, Tống Thư Hàng cảm thấy ánh mắt của bác sĩ này rất có lực uy hiếp.

“Ha ha, vết thương của giáo sư Nhân Thủy đúng là rất lạ, cảm ơn bác sĩ, lát nữa tôi sẽ đến thăm thầy ấy.”

Trong lòng Tống Thư Hàng càng bứt rứt hơn. Xem ra không chỉ hai chân bị thương, mà tâm hồn của giáo sư Nhân Thủy cũng bị đả thương nặng nề rồi.

Phỏng chừng chuyện giáo sư Nhân Thủy nằm trên giường té gãy hai chân sẽ là đề tài đàm tiếu của mọi người trong lúc rảnh rỗi!

Triệu Nhã Nhã không quan tâm lắm đến giáo sư Nhân Thủy, cô chỉ quan tâm đến kết quả kiểm tra sức khỏe của Tống Thư Hàng mà thôi:

“Bác sĩ Lý, kết quả xét nghiệm kiểm tra của Thư Hàng khi nào thì mới có ạ? Thân thể của em trai tôi không có vấn đề gì đấy chứ?”

“Tôi chỉ có thể nói là…. Cực kỳ khỏe mạnh mà thôi. Nói thật, tôi cũng không biết vì sao cô lại lo lắng kéo em trai đến kiểm tra tổng quát thế này nữa. Cô tự sang đây mà xem kết quả xét nghiệm đi này, em trai của cô khỏe như trâu luôn ấy. Nếu như không phải tôi tự tay kiểm tra sức khỏe cho em trai cô thì tôi cũng phải nghi ngờ không biết kết quả này có phải giả hay không nữa. Kết quả này chả giống của một học sinh tí nào, mà giống hệt với kết quả kiểm tra của vận động viên cấp quốc gia luôn ấy chứ.”

Bác sĩ Lý cười nói:

“Thậm chí còn khỏe khoắn, hoàn mỹ hơn cả vận động viên chuyên nghiệp nữa.”

Lại nói, cậu em trai này của Triệu Nhã Nhã đúng là thuộc loại hình mặc quần áo thì trông không có gì. Nhưng lúc kiểm tra sức khỏe vừa mới cởi đồ ra thì lộ ra cơ thể rắn rỏi, cơ bắp cái nào ra cái đấy, thật đúng là cậu chàng đẹp trai mê người. Nếu như không phải cô đã là phụ nữ đã có chồng thì đúng là cô cũng phải cân nhắc về chuyện tình chị em mới được.

“Thật sự không có bệnh kín gì hết ạ?:

Triệu Nhã Nhã nhìn một dãy kết quả báo cáo xét nghiệm đều để rõ là vô cùng khỏe mạnh, nhưng vẫn lo lắng hỏi lại.

“Tôi bảo này Nhã Nhã, cô thật sự mong em trai của mình có bệnh kín thật đấy à? Cô có sở thích em trai bị bệnh hả?”

Bác sĩ Lý đẩy mắt kính một cái rồi cười nói. Cô vốn có quen biết với Triệu Nhã Nhã, cho nên mới có thể trêu chọc không chút kiêng dè gì như thế.

“Đương nhiên là không phải rồi!”

Triệu Nhã Nhã thẹn quá hóa giận, trừng Tống Thư Hàng một cái.

“Chuyện này không thể trách em được nhé, muốn trách thì chỉ có thể trách do ý trời xuôi khiến mọi chuyện quá mức trùng hợp mà thôi.”

Tống Thư Hàng nhún vai.

Trên mặt Triệu Nhã Nhã lộ ra vẻ hung dữ, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc không cần phải lo Thư Hàng bị bệnh nan y gì nữa rồi, nhìn phần kết quả xét nghiệm với số liệu cực kỳ khỏe mạnh trên tay, cô lại cảm thấy vui vẻ. Xem ra thằng nhóc này thật sự đang rèn luyện, như vậy cũng tốt.

Lúc này, một hộ sĩ gõ cửa đi vào, ngại ngùng gọi:

“Bác sĩ Lý, cô có trong đấy không?”

“Có chuyện gì thế?”

Nữ bác sĩ đeo kính hỏi.

“Vị bệnh nhân kia lại nữa rồi, bác sĩ có cần đến đấy xem không ạ?”

Hộ sĩ kia mỉm cười, để lộ một chiếc má lúm đồng tiền rất đáng yêu.

“Lại nữa rồi à? Được rồi, tôi lập tức qua ngay.”

Bác sĩ Lý khẽ nhíu mày, xoa xoa thái dương.

Triệu Nhã Nhã nhìn thấy bộ dạng của bác sĩ Lý như thế thì hỏi:

“Bệnh nhân này khó giải quyết lắm à?”

“Khó giải quyết lắm, hơn nữa… còn chả hiểu ra làm sao luôn.”

Bác sĩ Lý giải thích:

“Người bệnh là một cô bé, nhỏ tuổi hơn em trai của cô một chút. Nhưng bệnh của cô bé đó lạ lắm… Thân thể của cô bé đó nhìn từ bên ngoài thì không bị gì cả, nhưng cơ quan nội tạng trong cơ thể lại bị than hóa. Đến giờ tôi thậm chí còn không biết tại sao cô bé lại có thể mắc triệu chứng ‘ngoài non trong hỏng’ này nữa? Nếu không phải tôi tự mình kiểm tra cho cô bé mà nghe người khác nói thì tôi còn tưởng là nói đùa đấy. Nói thẳng ra thì với tình trạng như thế dù là ai thì cũng đã mất mạng từ lâu rồi, căn bản không cách nào cứu chữa được. Nhưng cô bé kia lại còn sống!”

“Hơn nữa, hình như cô bé kia cũng biết là mình không sống nổi nữa, cho nên xem nhẹ chuyện sống chết, từ đầu chí cuối cô bé hoàn toàn không yêu cầu chúng tôi phải cứu lấy mạng sống của cô. Chỉ khi nào đau đớn chịu không nổi thì mới bảo chúng tôi tiêm thuốc giảm đau cho cô ấy. Nói khó nghe một chút, bệnh nhân như thế chúng tôi đều nói thẳng với họ là về nhà ăn uống thỏa thích cho rồi, có ở lại bệnh viện cũng thế. Nhưng không biết tại sao sau khi cô bé kia gặp mặt viện trưởng thì viện trưởng lại tự mình sắp xếp một phòng riêng cho cô bé. Sau đó bảo tôi làm kiểm tra định kỳ cho cô bé, cũng chịu trách nhiệm kê toa, tiêm thuốc giảm đau luôn.”

“Hơn nữa, chuyện khiến tôi để ý nhất chính là mỗi khi bảo chúng tôi tiêm thuốc giảm đau thì cô bé ấy còn tự chuẩn bị cả kim tiêm. Cô có nghe nói đến bệnh nhân nào tự mình chuẩn bị kim tiêm chưa?! Lần đầu tiên tôi gặp phải bệnh nhân như thế trong đời đấy.”

“Nghe qua thì có vẻ phiền đấy.”

Triệu Nhã Nhã xoa xoa thái dương.

“Thế giới to lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh bình tĩnh nói… kể từ cái ngày thế giới quan của hắn bị vỡ nát kia thì dù có người đột nhiên nói với hắn là vị superman ở nước ngoài kia ngày mai sẽ tới Hoa Hạ làm khách, hắn cũng có thể giữ được bình tĩnh như thường.

“Bác sĩ Lý vất vả rồi, vậy tôi với em trai không làm phiền cô nữa.”

Triệu Nhã Nhã đứng dậy, cảm ơn bác sĩ Lý, cô còn phải về đại học Giang Nam làm bác sỹ thực tập nữa.

Tống Thư Hàng cũng chào theo:

“Cảm ơn bác sĩ Lý, tạm biệt.”

….

Cùng lúc đó, ở khu nội trú của bệnh viện trực thuộc đại học

Giang Nam.

Một ông chú dân văn phòng dừng bước, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Cảm giác được rồi, rốt cuộc cũng đã cảm ứng được rồi! Đứa nhỏ Tô gia ở nơi này! Tô Thị A Thất… A Thất, A Thất chết tiệt!”

Đuổi theo kẻ hậu bối kia bao lâu nay, rốt cuộc cũng để hắn tìm thấy tung tích rồi! Lần này hắn tuyệt đối sẽ không để mất dấu nữa!

Nhưng sau một khắc thì hắn lại biến sắc, sao khí tức của hậu bối Tô gia lại biến mất thế này?

Chương 96: Ác Duyên

Sau khi chào tạm biệt bác sĩ Lý, Tống Thư Hàng hỏi Triệu Nhã Nhã:

“Chị, lát nữa em định đi thăm giáo sư Nhân Thủy, chị có đi với em không?”

“Chị không phải học sinh của thầy ấy thì qua làm gì? Chị về trường đại học Giang Nam trước đây, bên đấy còn nhiều việc cần có người giúp lắm.”

Đại hội thể dục thể thao của đại học Giang Nam lớn như vậy, số người bị thương trong các trận đấu không phải là ít. Cô làm bác sĩ thực tập, đương nhiên là bận tối mắt tối mũi.

Nhắc tới đại hội thể dục thể thao, Triệu Nhã Nhã bỗng nhớ tới một chuyện.

Cô cuộn tập kết quả kiểm tra sức của của Tống Thư Hàng lại, rồi đập mạnh vào đầu hắn:

“Chị có chuyện hỏi em đây, vụ của cậu cao to thi chạy 5000 mét kia là sao thế hả? Nghe người ta bảo, cậu ta chạy 5000 mét với em, ban đầu còn dẫn trước những người khác cả đoạn dài. Vậy mà đến cuối, chẳng hiểu sao cậu ta lại bỗng nhiên ngất lịm đi? Lúc đưa đến chỗ bọn chị để điều trị, miệng còn lẩm nhẩm: ‘Á quân, là cậu! Quán quân là tôi!’, cứ như trúng tà ấy, rốt cuộc là sao thế?”

Cái cậu bạn đen nhẻm ấy hả?

“Dù được đưa tới phòng y tế rồi mà cậu ấy là đau đáu ngôi quán quân sao? Đúng là quyết tâm chiến thắng ghê thật.”

Tống Thư Hàng cảm khái.

“Cậu đen đen ấy là người có ý chí rất mạnh mẽ, tuy ăn nói hơi thiếu suy nghĩ, nhưng trong quá trình thi đấu, có thể thấy rõ tham vọng chiến thắng của cậu ấy. Bọn em dẫn trước những tuyển thủ khác chừng hơn ba vòng... Lúc thi, em thấy cậu ấy muốn thắng quá nên còn giúp một chút. Thực ra, với thực lực của cậu ấy, nhất định có thể đạt được ngôi quán quân. Tiếc là, giờ em lại nhỉnh hơn người ta một chút. Ừm, người đó là một đối thủ không tồi.

“...”

Triệu Nhã Nhã bảo:

“Dù em kể lể thắm thiết thật đấy, nhưng sao chị cứ cảm giác giọng em có cái điệu trào phúng thế nào ấy nhỉ. Có lẽ chị cũng hiểu vì sao thằng bé đấy lại ngất xỉu rồi.”

“Em đâu có trào phúng đâu.”

Tống Thư Hàng nhún vai.

“Đúng rồi, đúng rồi, em không trào phúng.”

Triệu Nhã Nhã cười bảo.

“Chị về trường đây, có gì cứ gọi. Lúc đi thăm giáo sư Nhân Thủy, chú ý đừng có ăn nói lung tung.”

“Em biết rồi mà, mồm miệng em lúc nào chẳng biết điều.”

Tống Thư Hàng phản bác.

...

...

Sau khi chào tạm biệt Triệu Nhã Nhã, Tống Thư Hàng đi ra ngoài bệnh viện mua một túi táo, một quả dưa hấu.

Giá hoa quả ở đây đắt như cắt cổ, gấp hai lần giá thị trường. Đặc biệt là cái túi táo, chủ quán chỉ hận không thể tính theo lạng mà bán!

Sau đó, Tống Thư Hàng lần tới tòa nhà 8b, đi lên tầng năm, tìm phòng 532 của giáo sư Nhân Thủy rồi gõ cửa.

“Mời vào, cửa không khóa.”

Có tiếng giáo sư Nhân Thủy vang tới từ phía trong, hai chân giáo sư bị gẫy, nên không thể đứng dậy mở cửa của người khác được, vậy nên cửa lúc nào cũng khép hờ.

Tống Thư Hàng đẩy cửa bước vào, liếc mắt một cái là thấy được giáo sư Nhân Thủy.

Bấy giờ, giáo sư đang nằm trên giường bệnh, hai đùi quấn băng, treo lên cao. Tư thế này càng xem càng thấy mất mặt.

“A, chào cậu, cậu là?”

Thày Nhân Thủy thấy Tống Thư Hàng nhìn rất quen mắt, chắc là học sinh của ông. Nhưng ông dạy tận mấy lớp, số học sinh nhiều vô cùng, nên chẳng thể nhớ nổi tên của cậu thanh niên này.

“Em chào giáo sư, em là Tống Thư Hàng, học lớp 43, khóa 19, thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo Giang Nam.”

Thư Hàng tự giới thiệu với vẻ ngượng ngùng.

“Hôm nay em đến viện kiểm tra sức khỏe, biết giáo sư ở đây nên tới thăm.”

Tên khoa dài dằng dặc, nói liền một hơi khiến người ta mệt không thở nổi.

“Ha ha, phiền em phải quan tâm rồi.”

Giáo sư Nhân Thủy cảm thấy vô cùng vui vẻ, có học sinh qua thăm, chứng tỏ rằng mình rất có danh tiếng trong chúng đúng không?

Cái tên Tống Thư Hàng cũng được giáo sư nhớ kỹ. Giáo sư Nhân Thủy quyết định tặng cậu học trò này một niềm vui nho nhỏ trên bảng điểm.

Thư Hàng ngồi xuống rồi nói chuyện với giáo sư.

Hắn kể những chuyện thú vị xảy ra gần đây trong trường, kể chuyện trường đang tổ chức đại hội thể dục thể thao, còn tiện thể than thở cái bài diễn văn năm nào cũng như năm nào của các lãnh đạo.

Giáo sư nhân thủy là một giáo viên rất giỏi ăn nói, dưới sự dẫn dắt của giáo sư, bầu không khí giữa hai người không có chút căng thẳng nào.

Hài hòa kiểu đôi bên cùng vui vẻ.

Bấy giờ, ở hành lang tầng năm của khu phòng bệnh, một ông chú mặc đồ công sở đang lần lượt gõ cửa từng phòng.

“530, phòng này cũng không phải. Chết tiệt, con cháu nhà họ Tô đang ở trong phòng nào chứ!”

Ông chú công sở nghiến răng nghiến lợi nói, rồi hắn đẩy cửa phòng 531 ra.

Phía trong, một cụ ông gầy gỏ ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ nghi hoặc:

“Cậu tìm ai?”

“Xin lỗi ạ, nhầm phòng.”

Ông chú cười khan một tiếng rồi đóng cửa lại.

Trước đó, rõ ràng là hắn đã mơ hồ cảm nhận được khí tức của con cháu Tô thị ở tòa nhà này. Nhưng khi hắn đuổi theo tới tầng năm thì kẻ đó bỗng nhiên che giấu khí tức.

Vậy nên, hắn chỉ biết kẻ nọ ở tầng năm, nhưng không biết ở phòng nào.

Để tìm được mục tiêu, ông chú công sở chỉ đành dùng cách ngu nhất là gõ cửa từng phòng để thăm dò.

Nhưng giờ đã dò ba mươi phòng mà vẫn không thấy bóng dáng của con cháu Tô thị đâu.

Chẳng nhẽ là lại mất dấu à?

Phải đẩy nhanh tốc độ, nếu không, lỡ như vị con cháu Tô thị kia rời khỏi bệnh viện thì hắn lại phí thời giờ. Ông chú công sở nghĩ thầm.

Hắn chỉnh đốn lại tinh thần, rồi đi tới phòng 532 để gõ.

Tiếp đó, hắn nhận ra cửa phòng không khóa, nên để tiết kiệm thời gian, hắn đẩy vừa vào thẳng.

“A? Cậu là ai?”

Giáo sư Nhân Thủy nghe tiếng mở cửa, liền quay sang nhìn ông chú công sở với vẻ nghi hoặc, có phải người quen đâu nhỉ.

Tống Thư Hàng cũng quay đầu lại, vẻ mặt hắn lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Xin lỗi, vào nhầm phòng... Hở? Thằng lừa đảo?”

Ông chú công sở mới nói được một nửa liền thấy Tống Thư Hàng, bèn kêu lên thất thanh.

Tống Thư Hàng cảm thấy gân xanh trên trán mình lại lằn lên!

“Cháu bảo này, chú à, tục ngữ bảo quá tam ba bận, đây đã là lần thứ ba chú nói xấu cháu rồi đấy! Dù cháu tốt tính thế nào thì cũng giận đấy nhé!”

Tống Thư Hàng day day huyệt thái dương, nghiến răng nghiến lợi bảo.

“Xin... xin lỗi. Tôi nhầm phòng, tôi đi đây!”

Ông chú này vội vàng xay người bước đi, vẻ mặt khinh bỉ như thể không muốn dây dưa với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội hô lên:

“Cháu bảo này, chú à, chú đứng lại đấy cho cháu!”

Nhưng ông chú này lại lao vút đi như gặp quỷ, chẳng chừa cơ hội giải thích cho Tống Thư Hàng gì cả.

“...”

Tống Thư Hàng ngửa mặt lên trời, muốn... chửi toáng lên quá. Hôm nay hắn đã vô tình gặp ông chú này những ba lần, cũng coi là có duyên. Nhưng mối duyên này hiển nhiên là ác duyên!

“?”

Giáo sư Nhân Thủy nhìn về Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

“Em cũng đến chịu cái chú này.”

Tống Thư Hàng day day huyệt Thái Dương, rồi kể ngắn gọn chuyện mình nhặt tiền hộ mà bị hiểu lầm là lừa đảo cho giáo sư Nhân Thủy nghe.

Giáo sư Nhân Thủy nghe xong liền cười ha ha đầy sảng khoái, trên đời này còn có người như thế cơ đấy. Sau đó, khi giáo sư nhận ra trên đời này, không chỉ mình mình xui xẻo thì liền thấy vui vẻ hơn nhiều.

“Giáo sư ạ, hôm nay em nhất định phải trả tiền cho chú ấy. Em để hoa quả lại đây, em đi tìm chú kia đây, em chào giáo sư!”

Tống Thư Hàng đứng dậy tạm biệt.

“Đi đi, giải thích cẩn thận cho người ta hiểu, thầy nghĩ, nếu không ngốc quá thì cũng hiểu thôi, nhớ đóng cửa hộ thầy.”

Giáo sư Nhân Thủy phất phất tay đầy vui sướng.

Nhưng vấn đề là... cái chú kia ngốc lắm thầy ạ!

Tống Thư Hàng tạm biệt giáo sư xong thì rời khỏi phòng bệnh, đuổi theo ông chú nọ.

Chương 97: Người Hữu Duyên Chỉ Cách Một Tầng Lầu

Khi Tống Thư Hàng chạy ra khỏi phòng bệnh thì ông chú ban nãy đã chẳng thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất để tìm khắp các hành lang ở tầng năm, nhưng cũng chẳng tìm được gì.

“Chạy nhanh thế sao? Nhoáng một cái mà đã chạy đâu mất rồi?”

Tống Thư Hàng không khỏi buồn bực, từ lúc mình giải thích ngắn gọn mọi chuyện cho thầy Nhân Thủy đến lúc ra ngoài, mới có nói đôi ba câu chứ mấy?

Chẳng nhẽ ông chú này dùng tốc độ của vận động viên thi chạy trăm mét để trốn “kẻ lừa đảo” như mình à?

Khốn thật, hiểu lầm người khác cũng phải có chừng mực chứ?!

Tống Thư Hàng đành thở dài, đi xuống tầng bốn... Hắn cũng đành tiện đường ra viện thì tìm xem ông chú dở người kia ở đâu. Tìm được thì tốt, không tìm được thì thôi.

Giờ hắn chẳng có thời gian để đi tìm ông chú ấy khắp tòa nhà này, chỉ vì một trăm năm mươi tệ. Ông chú ấy dở người, mình cũng đâu có thể dở người cùng, đúng không?

Ngay khi Tống Thư Hàng rời khỏi tầng năm, một bóng người nhảy từ góc khuất trên trần nhà xuống … chính là ông chú nọ! Để né Tống Thư Hàng, hắn bám mình trên trần như Spider Man, khổ lắm ấy chứ.

“Hừ, một thằng lừa đảo mà cũng muốn tìm ông đây à? Ngây thơ quá đấy!”

Ông chú cười lạnh lùng, sau đó tiếp tục dựa theo biển số phòng để lần lượt mở từng cánh cửa một, 533, 534, 545!

Con cháu Tô thị à, ngươi không trốn khỏi lòng bàn tay của ta đâu! Dù có phải tìm khắp cả năm tầng, ta đây cũng phải tìm được ngươi! Ông chú này tự tin vô cùng. Hắn linh cảm rằng, hôm nay mình sẽ gặp may!

Hôm nay, lúc sắp ra đường, hắn còn nhờ một vị cao nhân tính quẻ cho mình. Trên quẻ nói, mình sẽ gặp được người hữu duyên!

Người hữu duyên? Hừ, ở cái chỗ quỷ quái này, trừ con cháu Tô thị ra thì hắn còn có thể gặp ai “hữu duyên” nữa chứ?

Thư Hàng xuống tầng bốn, tiện thể dạo quanh một vòng nhưng vẫn không thấy ông chú kia đâu.

Chẳng nhẽ người ta chạy xuống tầng trệt rồi ư?

Thôi, không tìm thấy thì thôi.

Về sau nếu có gặp lại rồi tính... Mình nhất định sẽ nói được làm được, trước lao đến cho ông chú đấy một quyền, rồi đè ông ta xuống đất, khống chế ông ta! Không cho ông ta nói gì, càng không được để ông ta có cơ hội chạy chốn, rồi sẽ giải thích cặn kẽ!

Dù là cao tăng, thì bị hiểu lầm hết lần này đến lần khác cũng sẽ giận dữ!

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng siết chặt tay lại, tưởng tưởng cái ông chú trung niên kia đang đứng trước mặt mình. Hắn khẽ gầm nhẹ, rồi tung vào khoảng không hai cú đấm, như thể hai cú đấm này đang đánh thẳng vào mặt ông chú nọ!

Sau đó, hắn nhận ra mọi người đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái... Nếu bạn đang đi, rồi đột nhiên thấy cạnh mình có một kẻ phát ra tiếng kêu kỳ quái, rồi không ngừng vung quyền, thì chắc chắn sẽ thấy tò mò, từ đó đổ dồn ánh mắt vào.

Tống Thư Hàng chỉ muốn... che mặt đi thôi.

Thực sự là, bất hạnh quá thể!

“Khụ khụ.”

Hắn ráng là khụ hai tiếng thật to, giả vờ như mình rất bình tĩnh, rồi tiếp tục xuống lầu.

Hôm nay là ngày đụng mặt người quen thì phải.

Khi tới cửa cầu thang tầng ba, Tống Thư Hàng lại gặp được một gương mặt thân quen, ấy là một thiếu nữ nhỏ nhắn, tóc ngắn, mặt mũi xinh xắn. Bấy giờ, cô đang bám tay vào thanh vịn của cầu thang, bước từng bước từng bước xuống dưới.

Đây chẳng phải là cô nàng từng tẩn cho đám lưu manh một trận sau khi bị kabedon sao?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, thiếu nữ quay phắt đầu lại, đôi mắt cô đụng tới tầm nhìn của cậu.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, cười khan:

“Ồ, trùng hợp thật, cô cũng ở bệnh viện à?”

Thực ra hắn không muốn trò chuyện với cô nàng này lắm... Bởi cô ta có chút lạnh lùng, lúc nói chuyện, cứ thấy như thể sự nhiệt tình của mình đụng phải tảng băng vậy. Nhưng giờ gặp cũng gặp nhau rồi, thấy cũng thấy nhau rồi, chẳng còn cách nào nữa, giả đò như không biết thì có vẻ không ổn lắm, đành gắng mà chào.

Cô thiếu nữ chớp chớp đôi mắt như đang nhớ lại điều gì. Một lát sau, cô gật đầu:

“Ồ, là cậu à.”

“Ha ha, đúng thế. Tôi bị chị gái kéo đến kiểm tra sức khỏe. Cô thì sao, bị thương ở chân à?”

Tống Thư Hàng thấy cô thiếu nữ phải vịn vào thanh chống mới đi nổi.

“Ừm, bị thương.”

Ánh mắt của thiếu nữ thoáng sầm xuống, cô đáp.

Không ngờ hôm nay cô nàng này lại trả lời lại!

“Ừm... cần tôi giúp không? Cô có ở gần đại học Giang Nam không?”

Cái thuộc tính tốt bụng của Tống Thư Hàng được dịp trồi lên, người ta bị thương ở chân thế kia, nếu cũng ở quanh đại học Giang Nam, thì mình tiện đường đưa một đoạn cũng được.

“Không cần đâu.”

Thiếu nữ lắc đầu, rồi tiếp tục bám vào thanh vịn, kiên cường bước từng bước chậm rãi xuống lầu.

Thấy cô vất vả như thế, Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một hồi, rồi đi theo sau đề nghị:

“Thực ra trong viện có thang máy. Chân cô bị thương thì đi thang máy là xuống thẳng tầng một được.”

“...”

Cô thiếu nữ sững ra, hiển nhiên là đã quên mất việc có thể đi thang máy. Bị Tống Thư Hàng nhắc như thế khiến cô cảm thấy mất mặt.

Vậy nên, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý tới Tống Thư Hàng, chỉ lặng lẽ tăng tốc để xuống lầu.

Dù hôm nay có trò chuyện đôi ba câu, nhưng cô nàng này vẫn khó giao tiếp thật, Tống Thư Hàng thầm thở dài. Cũng đành chịu, hắn không phải kiểu người tốt quá đáng, người ta đã không muốn mà còn ép người ta nhận sự giúp đỡ của mình.

“Đúng rồi, ban nãy cô đi từ tầng năm xuống đúng không? Cô có gặp một ông chú mặc đồ công sở, vội vàng chạy qua không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu nữ trầm tư một hồi, rồi lắc đầu:

“Không thấy.”

“Vậy chắc ông chú kia chạy lên trên rồi.”

Tống Thư Hàng day day mày, đầu óc của kẻ dở hơi như vậy, người bình thường đúng là không hiểu nổi!

Thôi, đừng nghĩ đến ông chú kia nữa, chỉ nhớ thôi mà lại thấy đau đầu rồi.

Giờ cứ qua bên Dược Sư đi!

Trước đó hắn đã hứa với Dược Sư là sau khi giải quyết chuyện với chị Triệu Nhã Nhã sẽ qua giúp tiền bối làm thí nghiệm, thay đổi phối phương của thối thể dịch.

Ngoài ra còn phải tìm một chỗ để ăn cơm nữa.

Nhờ ơn của đàn chủ, từ trưa đến giờ hắn bận suốt, đến một hạt cơm cũng chưa bỏ được vào bụng.

Vừa nghĩ vừa đi, chẳng mấy chốc mà Thư Hàng đã đến tầng một.

Cô gái kia dù phải vịn vào thanh chắn, nhưng tốc độ đi chẳng kém hắn là bao! Hắn vừa xuống tầng một, thiếu nữ ấy cũng theo chân xuống được cầu thang.

Chẳng nhẽ bởi cái lòng tự trọng kỳ quái mà cô không muốn chậm chân hơn Tống Thư Hàng?

Chẳng qua, vừa rời khỏi thanh vịn, chân cô gái đã mềm nhũn, ngã nghiêng sang một bên.

Tống Thư Hàng trông thấy thì nhanh tay đỡ lấy cô.

“Hay là, tôi dìu cô ra cổng viện, rồi gọi một chiếc xe đưa cô về nhhé?”

Tống Thư Hàng thử hỏi.

Cô thiếu nữ khụt khụt cái mũi, mãi lâu sau mới ậm ừ ra hai tiếng nhỏ xíu:

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng ngừng lại một chút rồi cười bảo:

“Không có gì.”

Tống Thư Hàng vốn định gọi cho cô thiếu nữ tóc ngắn này một chiếc taxi sau khi dìu cô ra khỏi viện, nhưng đến cổng rồi, nhìn tình cảnh trước mắt mà hắn không khỏi trợn tròn mắt.

Xe taxi đúng là nhiều, nhưng không đến lượt họ.

Nay viện lắm bệnh nhân lắm, xe vừa đỗ lại liền có khách lên luôn, vèo một cái đã đi xa.

“Hay là chúng ta đi về trước một chút, cách đây không xa có đoạn đường giao nhau, chắc ở đó dễ gọi xe hơn.”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

“Ừm, được.”

Thiếu nữ tóc ngắn đáp lại yếu ớt.

Vậy nên, Tống Thư Hàng dìu cô đi khỏi viện, đi về phía đoạn đường giao nhau cách đó không xa.

Lúc này, ở tầng năm của tòa nhà 8B.

Người đàn ông trung niên hít sâu một hơi, hai tay run rẩy đẩy ra căn phòng cuối cùng ở cái tầng này… bên trong, chẳng có ai.

Ông chú đang tự tin ngời ngời bỗng... hóa đá.

Lại mất dấu à?

Mấy gã xem bói toàn là lừa đảo! Người hữu duyên đâu? Đâu có thấy bóng dáng của con cháuTô thị chứ.

Còn có cái thằng lừa đảo mà hôm nay gặp phải nữa, lãng phí bao nhiêu thời gian của mình! Nếu cái thằng đó không làm phiền, không biết chừng mình đã tìm được con cháu Tô thị rồi!

Lần sau gặp cái thằng đó, mình nhất định sẽ không cho nó có cơ hội mở miệng, nhất định sẽ xông lên đấm nó một cái, làm nó ngã chỏng vó trên đất!

Ông chú trung niên tưởng tượng thằng lừa đảo đang đứng trước mặt mình, năm tay trung hai cú đấm vào khoảng không trước mặt, như thể hai cú đấm ấy vừa giáng vào mặt Thư Hàng vậy!

Có thể đoán được lần đụng độ tiếp theo của Tống Thư Hàng và ông chú này, cả hai bên sẽ chẳng nói câu nào mà xông thẳng lên, nện vào mặt đối phương hai cú "tình thương mến thương" vì những gì người kia đã làm!

Chương 98: Một Tay Người Tốt Thú Vị

Ở khúc ngoặt cách bệnh viện trực thuộc đại học Giang Nam không xa...

Hôm nay, lão Chu cảm thấy thực bực bội, hôm nay, lúc lái xe tới công ty, vừa đi vừa gọi điện, đi đến khúc ngoặt, bỗng nhiên có một gã đàn ông lao vụt ra, phóng thẳng về phía xe của ông.

Lão Chu hoảng quá, vội vàng quẳng điện thoại xuống, rồi phát huy tay lái lụa đến cùng cực để vội vàng đánh lái sang hướng khác để có thể tránh được gã đàn ông kia. Lão Chu thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ôi mẹ ơi, nguy hiểm quá! May là tay lái của ông đây vô cùng điệu nghệ, nếu không thì mày chết rồi đó con!”

Nhưng chưa đợi lão Chu bình tâm lại, thì gã đàn ông kia đột nhiên ngã ngửa ra sau, bất chấp việc đi ngược với các quy luật vật lý, gã xoay ba vòng rưỡi rồi ôm chân, ra vẻ đau đớn rồi la hét:

“Ối giời ôi! Chân tôi, chân tôi gãy mất rồi!”

Tiếng thét thảm thiết của gã đàn ông khiến những người không biết chuyện xúm lại xem.

Người ta không biết đầu đuôi thế nào, không biết là xe đụng người hay người đụng xe, thế là lại châu đầu bàn tán xôn xao.

Khốn thật! Thằng khốn này, mày đã đụng vào xe của bố mày đâu? Mày đánh vào tường không khí à? Ông đây không phải siêu nhân, không có siêu năng lực dựng tường không khí nhé!

Chẳng nhẽ đây chính là ăn vạ trong truyền thuyết ư?

Nhưng mà, chẳng phải mấy đứa ăn vạ toàn chọn xe đắt tiền để vạ sao? Xe mình nát thế này mà cũng có đứa ra ăn vạ à?

Lão Chu nào có hiểu, thời đại này làm ăn khó khăn, ai thèm quan tâm xe nào với xe nào chứ?

Mặt lão Chu dúm lại vô cùng đau khổ, quanh đây không có camera, cái xe nát của ông cũng chẳng có camera hành trình.

Ông sờ sờ túi áo, chỉ có một đống thẻ, và một tờ tiền hai mươi tệ, hai đồng xu một tệ.

Hai mươi tệ, chắc chẳng đuổi được cái gã đang kêu la thảm thiết này đâu nhỉ? Màn diễn xuất đẳng cấp ảnh đế thế này, sao chỉ có giá bằng hai mươi tệ được!

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng giúp cô thiếu nữ tóc ngắn đi qua đoạn giao nhau, đang định đứng đây vẫy một chiếc xe.

Hai người tình cờ thấy được “quá trình vụ tai nạn xe cộ xảy ra”.

“Có người đụng ô tô hả?”

Thiếu nữ tóc ngắn thản nhiên hỏi, góc nhìn của cô thấy được rằng chiếc xe kia đã né được, nhưng gã đàn ông lại nhanh chóng đụng vào, sau đó ngã xuống kêu rên thảm thiết.

“Không phải người đụng ô tô... Mà vốn đã không đụng vào.”

Giờ thị lực của Tống Thư Hàng tốt lắm, hắn rõ ràng thấy được người đàn ông kia không hề đụng vào xe mà đã ngã xuống rồi kêu la.

“A, tôi biết rồi, cái này người ta gọi là ăn vạ.”

Thiếu nữ tóc ngắn liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái.

“Cậu định qua làm chứng đó hả?

Cậu chàng tốt tính thích chõ mũi vào việc của người khác thế này, chắc sẽ lên giúp chứ nhỉ?

“Khi số người làm chứng không đủ thì lên giúp cũng vô dụng, hơn nữa tôi với cô không quay lại, chung quanh cũng không có camera.”

Tống Thư Hàng lắc đầu, cái gã đàn ông đang kêu la thảm thiết kia rõ ràng là hạng chuyên nghiệp, tìm chỗ rất chuẩn để ăn vạ.

“Thế cứ kệ vậy sao?”

Cô thiếu nữ tóc ngắn ngẫm nghĩ một hồi rồi bỗng nhiên hai mắt sáng rỡ.

“Chi bằng, chúng ta lên đánh cái gã đang kêu la kia cho đến khi gã nín thì thôi?”

“Đừng đừng, bạo lực không giải quyết được vấn đề, làm thế chỉ khiến chú lái xe kia càng rơi vào tình cảnh rắc rối!”

Tống Thư Hàng vội vàng khuyên nhủ.

“Cứ xem tôi đây! Cô đứng đậy đợi, lát tôi tiện đường gọi taxi cho cô... Đúng rồi, cô có tiền lẻ không?”

Cô thiếu nữ ngơ ra rồi lắc đầu.

“Vậy tôi cho cô vay trước, sau này có duyên gặp lại thì nhớ trả.”

Tống Thư Hàng rút từ túi áo ra một tờ năm mươi tệ, đưa cho cô thiếu nữ. Dù sao thì ban nãy hắn cũng được một món hời bất chính, trên người đang khá dư dả.

Chưa đợi cô thiếu nữ đáp lại thế nào, Tống Thư Hàng đã vội vàng chạy tới hiện trường tai nạn, len qua đám đông.

“Cho qua nào, cho qua nào!”

Thân hình hiện tại của hắn khá vạm vỡ, chẳng mấy chốc mà đã đi qua được.

Sau đó, hắn ngồi xổm xuống bên người đàn ông đang kêu la thảm thiết, nhìn chằm chằm vào gã ta một lát rồi bảo:

“Ôi trời, xem ra bị đụng ghê lắm.”

Gã đàn ông trộm liếc mắt nhìn Thư Hàng, rồi lại kêu ghê hơn.

Tống Thư Hàng khụ một tiếng rồi hô:

“Chú lái xe à, chú xem người ta bị thương nát ra thế này, chi bằng xuống xe bồi thường mấy vạn cho xong chuyện đi nhé.”

Gã đàn ông đang kêu la thảm thiết cảm thấy yên tâm hẳn. Vốn gã đang lo cậu thanh niên mặt mày sáng sủa này qua vạch trần mình, nhưng không ngờ là lại giúp sức tích cực như thế. Gã mừng lắm, cũng càng kêu cho to hơn.

Lão Chu ngồi trong xe, sờ hai mươi nhân dân tệ trong túi, thầm thở dài. Ông cầm điện thoại, định gọi cho cảnh sát rồi tính sau.

“Bác lái xe à, còn chờ gì nữa, mau xuống thôi.”

Tống Thư Hàng nói xong câu ấy, rồi mò tay vào trong người của gã đàn ông ăn vạ.

Gã ăn vạ cảm thấy cậu thanh niên này có gì đó quái quái. Cái bàn tay kia cứ mò khắp người mình làm gì, gay à? Định tiện thể quấy rối mình đấy à? Sàm sỡ mình đấy à?

Bỗng nhiên, gã ăn vạ cảm thấy da gà da vịt nổi hết lên.

Nhưng... gã là một người có tố chất làm diễn viên, dù cho chẳng phải diễn viên chuyên nghiệp. Giờ phút này, dù có bị sàm sỡ đi chăng nữa, cũng phải cắn răng mà nhịn.

Không được ngừng rên la!

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc, gã ăn vạ lại nhận ra điểm bất bình thường.

Cậu thanh niên tuấn tú kia, thò tay vào túi áo gã, rồi lôi ví của gã ra.

Trong đó, là cả gia tài của gã đấy chứ, ít thì cũng phải có hai ngàn nhân dân tệ.

Số tiền ấy được chuẩn bị sẵn để phòng trường hợp đi ăn vạ gặp chuyện ngoài ý muốn thì phải vào viện. Ăn vạ là một nghề vô cùng nguy hiểm, lỡ gặp phải hung thần xa lộ hay lái xe là phụ nữ thì nguy cơ cao là phải nằm viện. Rồi thì lỡ trên người nữ lái xe không có tiền mặt, hoặc phải phải hung thần xa lộ tàn độc thì thoát đâu cho nổi?

Bây giờ rất nhiều bệnh viện chỉ nhận tiền chứ không nhận người, lỡ như trên người không có đồng nào thì biết làm sao bây giờ?

Nói dài dòng nãy giờ, cốt để diễn tả cái ý rằng, trong ví của gã có tiền!

Cậu thanh niên tuấn tú nhẹ nhàng rút ví của gã ra, thấy dày cộp liền tỏ ý vừa lòng. Sau đó, cậu thanh niên nở một nụ cười ấm áp với gã. Sau đó nữa... cậu thanh niên nhẹ nhàng đứng dậy, rồi nhanh chân phóng vút đi như điên, loáng cái đã chẳng thấy bóng dáng tăm hơi.

Gã ăn vạ ngộ ra, ôi cái đệch, gặp phải kẻ cháy nhà đi hôi của:

“Đệch mợ cái lò nhà mày!”

Gã ăn vạ xoay người một cái rồi đứng vụt dậy, rồi vội vàng đuổi theo như một tia chớp

“Đừng lại, mày đứng lại cho tao, đừng có chạy! Khốn nạn!”

Vừa nằm ăn vạ trước cái xe nát kia, cùng lắm chắc cũng chỉ được vài trăm tệ. Nhưng trong ví mình ít cũng phải có tận hai ngàn nha. Không thể vì chút lợi nhỏ mà mất cả khoản lớn được!

Đám đông ban nãy còn chưa rõ mọi chuyện thực hư thế nào, giờ thấy gã đàn ông vừa nằm kêu la thảm thiết, nay lại đứng dậy chạy như điên, cuống cuồng đuổi theo cậu thanh niên nọ. Gã này làm quái gì có cái vẻ như bị gãy chân đâu? Rõ ràng là ăn vạ!

Lão Chu ngồi trong xe thầm thở phào nhẹ nhõm, bàn tay đang siết chặt hai mươi tệ cũng buông lỏng. Trong lòng nhớ lại gương mặt của cậu thanh niên sáng sủa kia, ông cảm thán:

"Thời đại này, vẫn còn nhiều người tốt quá."

Cảm thán xong, ông khởi động cái xe nát của mình, nghênh ngang mà đi.

Ở một góc khác, thiếu nữ tóc ngắn quán sát mọi chuyện từ đầu đến cuối, gương mặt vốn căng thẳng bỗng bật ra nụ cười thành tiếng.

Tống Thư Hàng hớn hở dụ gã ăn vạ chạy khắp một ngàn tám trăm mét, đợi đến khi gã thở không ra hơi, mặt mũi trắng bệch, rồi thậm chí phải dựa tường để nôn khan thì mới tăng tốc để cắt đuôi.

Thậm chí, trên đường chạy, hắn còn có thời gian gọi taxi, dặn người ta đến chỗ đường giao nhau ban nãy để đón cô thiếu nữ tóc ngắn kia. Bác tài xế liền vui vẻ đi đón.

Gã ăn vạ tuyệt vọng nhìn theo bóng Tống Thư Hàng càng ngày càng xa, trong lòng vô cùng bức bối: Khốn nạn, mày chạy nhanh như thế, sao phải câu tao suốt cả chặng dài thế hả? Cắt đuôi tao từ sớm chẳng phải tốt hơn à?

Một chiếc taxi đỗ trước mặt cô thiếu nữ tóc ngắn:

"Cô bé à, cái người mà cậu thanh niên ban nãy dặn tôi qua đón là cô phải không?"

"Đúng là cháu ạ."

Cô thiếu nữ tóc ngắn cầm đồng năm mươi tệ trong tay rồi lên taxi.

Ừm, đúng là một người tốt thú vị.

Chương 99: Vì Sao Các Tiền Bối Lại Phải Trao Đổi Qua Phần Mềm Chat?

“Nói chứ, mình chường mặt ra trước mắt gã ăn vạ lâu như vậy… chắc là hắn có thể nhớ mặt mình chứ nhỉ? Chẳng biết lúc nào thì hắn gọi được một đám lâu la đến trường dạy mình một bài học đây?”

Tống Thư Hàng tung hứng ví tiền trong tay, mong chờ người ta kéo đàn kéo lũ đến nện mình để nhân cơ hội luyện quyền một chút.

Thực chiến có thể tăng cường sự lí giải của hắn đối với quyền pháp.

Tuy rằng là một tu sĩ mà lôi người thường ra luyện tập thì có hơi mất mặt… thế nhưng ở giai đoạn này hắn cũng không có đối thủ nào tốt. Phải nhanh chóng mạnh lên để tìm được đối tượng luyện tập thích hợp thôi.

Sau khi ăn tạm vài thứ lót dạ, Tống Thư Hàng bèn đến chỗ Dược Sư, phối hợp với tiền bối hoàn thiện đơn phương thối thể dịch theo thường lệ.

Lần này Dược Sư tăng thêm hai loại dược liệu bình thường, khiến sản phẩm thối thể dịch cuối cùng tăng lên khoảng một thìa.

Khi quá trình luyện dược kết thúc thì đã là bốn giờ chiều.

“Tốt lắm, mấy ngày nay rất chính xác. Hai ngày nữa là ta có thể thay đổi hoàn tất phương thuốc mới rồi.”

Dược Sư vô cùng mĩ mãn, sau đó lại cho Tống Thư Hàng một phần thối thể dịch luyện được và một viên ác xú hoàn.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhận lấy hai bảo vật rồi tựa vào lưng ghế khôi phục lại thể lực hao hụt sau khi luyện thuốc.

“Ngoài ra, ngày mai ta sẽ bảo Tử Yên mang một món pháp khí khống chế độ lửa tới đây, đến lúc đó ngươi tranh thủ thời gian làm quen với pháp khí đó đi. Trước khi ta rời khỏi khu Giang Nam sẽ để ngươi học dùng lò luyện, để thử phương thuốc mới.”

Dược Sư cười ha hả.

Chờ phối phương thối thể dịch được cải thiện xong thì hắn sẽ rời khỏi khu Giang Nam, phải tranh thủ thời gian dạy Tống Thư Hàng làm quen với lò luyện mới được.

“Không thành vấn đề, nhưng mà… tiền bối đi sớm vậy sao?”

Tống Thư Hàng mừng rỡ phối hợp, thực ra ở bên cạnh Dược Sư có thể học được vô số kiến thức về luyện đan trong những lúc vô tình, những tri thức ấy mới là báu vật vô giá!

“Ta đã ở đây khá lâu rồi, nếu còn ở thêm thì sẽ có rất nhiều người muốn cầu đan dược tìm tới, phiền chết đi được.”

Dược Sư vùi đầu ghi chép số liệu thực nghiệm lần này vào sổ, rồi nói tiếp mà chẳng ngẩng lên:

“Đúng rồi, mấy ngày nay tu luyện có vấn đề gì không?”

“Tu luyện thuận lợi lắm.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp, chung quy chỉ là trăm ngày trúc cơ đơn giản nhất thôi mà.

“Thế thì tốt, vẫn là câu nói cũ, nếu có vấn đề gì thì phải lập tức lên nhóm hỏi các tiền bối. Đừng có nhắm mắt làm bừa, vạn nhất có vấn đề gì thì con đường tu sĩ của ngươi sẽ dừng lại ở đây đấy.”

Dược Sư cẩn thận dặn dò.

“Vâng, ta sẽ nhớ kĩ. À đúng rồi, tôi muốn hỏi một chút, khi phật môn độ hóa vong hồn sẽ làm tăng cường thể phách cho bản thân sao?”

Tống Thư Hàng nghĩ tới hòa thượng Tây trên tàu điện ngầm.

Tuy rằng mỗi lần độ hóa chỉ có thể cường hóa thân thể một chút xíu, nhưng có hiệu quả hơn chạy bộ hùng hục nhiều.

“Ngươi nói thế làm ta có chút ấn tượng đấy, mỗi khi phật môn độ hóa một vong hồn thì đều nhận được một tia năng lượng công đức, có thể tăng cường thân thể ở cảnh giới nhất phẩm. Song đối với tu sĩ có tu vi nhị phẩm thì không có hiệu quả gì. Sao nào?

Ngươi muốn cạo đầu làm sư chạy vào phật môn à? Xã hội gần đây ưa đạo hài hòa, xuất gia là lựa chọn tốt đấy."

Dược Sư cười hỏi.

"Tiền bối đừng nói đùa, ta còn đang muốn tìm bạn gái trong thời gian học đại học mà."

Tống Thư Hàng liên tục xua tay, sau đó nói:

"Ta chỉ muốn biết đạo gia có thủ pháp độ hóa vong hồn nào tương tự như thế không? Có phải làm vậy cũng tăng cường được thân thể không?"

"Hẳn là có đấy, nhưng ta chỉ quan tâm tới luyện đan thôi, không biết nhiều pháp môn tu luyện ngũ đức cho lắm. Có rảnh ngươi lên nhóm hỏi xem, có lẽ có vị tiền bối nào đó có pháp thuật độ hóa linh hồn của đạo gia đấy."

Dược Sư cười hì hì, sư môn của hắn chỉ biết luyện đan, từ nhỏ đã có không ít các loại đan dược, đan dược khí huyết trong thời gian trúc cơ được cung ứng vô hạn, căn bản chẳng cần nghĩ cách đi học thuật độ hóa linh hồn để làm gì.

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, việc này không vội.

"Đúng rồi tiền bối, lần này khi giết đàn chủ, ta gặp một hòa thượng Tây của phật môn."

Tống Thư Hàng kể lại chuyện về hòa thượng Tây trên tàu cho Dược Sư nghe một lượt.

"Ta hơi lo cho người đó, vốn tưởng người đó có thủ đoạn gì để xử lý thi thể đàn chủ trên tàu điện cơ, ai ngờ hắn ta lại khẳng khái đi gánh tội thay luôn."

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

"Ha hả, tên đó cũng thú vị đấy chứ."

Dược Sư bật cười thành tiếng, nghĩ nghĩ rồi bảo:

"Ta nghĩ ngươi chẳng cần để ý làm gì, đối phương đã dám gánh tội thì ắt là có cách thoát thân. Mấy năm nay giới tu sĩ thâm nhập vào thế tục ngày càng sâu, nói không chừng hòa thượng Tây kia sẽ được thoát tội nhanh lắm."

Có được sự khẳng định của Dược Sư, Tống Thư Hàng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hi vọng hòa thượng Tây được bình an.

Chắc là có thể bình an nhỉ? Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên hình ảnh khi hòa thượng Tây bị dẫn đi mà vẫn nở nụ cười nhe răng tươi rói.

Dược Sư vẫn cắm đầu vào hí hoáy ghi chép.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội tìm một chỗ gần đó để tu luyện "Kim cương căn bản quyền pháp" và "Chân ngã minh tưởng kinh", bằng không khi về trường lại phải tìm chỗ len lén tu luyện, lúc nào cũng lo có người trông thấy.

Tu luyện ở chỗ Dược Sư vẫn là yên tâm nhất.

Sau khi tu luyện xong xuôi, dẫn khí huyết vào tâm khiếu, Tống Thư Hàng thở ra một hơi, cả thể xác và tâm hồn đều sảng khoái.

Mà lúc này Dược Sư cũng ghi chép xong xuôi. Hắn gật đầu với Thư Hàng:

“Không tồi, đã khống chế được ‘lượng’ khí huyết đưa về tâm khiếu rồi. Trăm ngày trúc cơ của ngươi chỉ còn thiếu chút thời gian thôi.”

“Hì hì.”

Tống Thư Hàng cười ngại ngùng.

Sau đó, nhân lúc nhàn rỗi, Dược Sư bắt đầu giảng giải cho Tống Thư Hàng một chút tri thức căn bản và những điều cần chú ý khi tu luyện.

Trong lúc tán gẫu, Tống Thư Hàng rốt cuộc vãn hỏi ra một câu đã nung nấu từ lâu:

“Tiền bối, có chuyện này ta vẫn luôn thắc mắc.”

“Chuyện gì?”

“Vì sao các tiền bối lại dùng phần mềm chat để trao đổi với nhau thế? Ta nghĩ trong tiên thuật ắt phải có phương thức liên lạc lợi hại kiểu như ‘Thiên lý truyền âm’ chứ? Làm vậy chẳng phải là càng thêm vĩ đại, lại bảo mật an toàn hơn à?”

Tống Thư Hàng hỏi. Nếu làm vậy thì đã chẳng xuất hiện người gia nhập ngoài ý muốn như hắn rồi.

“Thế mà cũng phải nghĩ nữa hả? Bởi vì đơn giản tiện lợi chứ còn sao nữa! Thời buổi nào rồi, có công cụ trao đổi trên internet không dùng, đi dùng cái thứ pháp thuật chỉ có thể truyền âm trong vòng một ngàn cây số làm chi? Ngươi xem, giờ chỉ cần lên nhóm chat là có thể đánh chữ, nói chuyện, chat video, nội dung tán gẫu lưu lại được, tìm kiếm dễ dàng. Chưa kể nó còn tích hợp mấy trò giải trí như nông trường với bắn máy bay… Mấy thứ pháp thuật kiểu thiên lý truyền âm đều có hạn chế về không gian, lúc nhiều người dùng có khi còn bị nhiễu sóng. Nếu ngươi là bọn ta thì ngươi chọn cách nào?”

Dược Sư tiền bối hỏi vặn lại.

“…”

“Đứng ở góc độ của ngươi lấy ví dụ nhé. Cục gạch mấy năm trước và smart phone bây giờ đều là công cụ trao đổi từ xa. Thế nhưng bây giờ cho ngươi lựa chọn, lúc ngươi ra ngoài thích mang cục gạch to uỵch hay là mang smart phone gọn nhẹ nhiều tính năng nào? Nếu nhóc con ngươi chọn cục gạch thì ta chỉ có thể nói ngươi đúng là sướng quá hóa rồ.”

“Tiền bối nói đúng lắm, có lí lắm.”

Tống Thư Hàng thở dài, hắn cứng họng rồi.

“Nhân tiện nói vụ này, mau thăng cấp ruộng trong nông trại của ngươi đi! Chờ hoa quả của ngươi chín mà muốn héo úa luôn, rõ lâu là lâu. Còn nữa, lúc nào có thời gian rảnh thì đi học lái xe đi… trong tay ngươi chỉ có chút xíu khí huyết đan, không đủ dùng đâu. Cho nên đừng từ chối Bắc Hà, tiếp nhận hiện thực phũ phàng ấy đi.”

Dược Sư đóng sổ lại, chỉ bảo Tống Thư Hàng vô cùng thấm thía.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chương 100: Giấc mộng kì lạ

5 giờ chiều, Tống Thư Hàng tạm biệt Dược Sư để quay về trường.

Trên đường hắn nhận được tin nhắn của Dương Đức, nói rằng vừa có kết quả cuộc thi chạy 5000m trong đại hội thể dục thể thao lần này, thành tích của Tống Thư Hàng đương nhiên là đạt quán quân. Vì hắn không ở trường nên Cao Mỗ Mỗ vênh váo lên nhận thưởng thay rồi. Dương Đức còn hỏi hắn đi tiệm thuốc đã về chưa, có ăn cơm chiều với mọi người không.

“Sau khi đại học thể dục thể thao kết thúc, mình còn nợ Dương Đức một bữa đầu cá. Lần này ít nhiều cũng nhờ có tin tức của nó, nếu không đàn chủ đã chạy thoát rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Còn nữa, cũng đến lúc báo danh đi học lái xe rồi. Với lại… hay là mình đăng kí hội viên trên phần mềm chat nhỉ, thế thì nông trại trong game mới thăng cấp nhanh được.”

Cái trò nông trại cổ lỗ sĩ đã lâu lắm rồi hắn không chơi, bây giờ mỗi khi lên nhóm chat có hứng thì vào ngó một cái, không có hứng bèn sống chết mặc bay.

Nhưng bây giờ… rất nhiều đại tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều chơi trò này, Tống Thư Hàng đã không thể không xét đến việc quan tâm nó một chút. Nói không chừng đến một ngày có vị tiền bối nào đó trộm cây trong nhà mình rồi nổi hứng cho mình đồ tốt bất ngờ thì sao?

Tuy vụ này khả năng không cao nhưng không phải là không có. Dù sao chỉ là trò chơi nông trại thôi mà, có tốn mấy thời gian đâu, lỡ như nhặt được hàng ngon thì lời lớn rồi!

“Nhiều việc phải làm quá đi.”

Tống Thư Hàng mở giao diện trả lời tin nhắn, hồi đáp cho Dương Đức:

“Về rồi đây, chúng mày ở đâu, tao tới liền.”

Sau đó hắn chạy chậm về trường đại học.

Sau khi cả đám bạn cùng phòng cơm nước xong thì không còn việc gì khác, chỉ về phòng ru rú cày game.

Hôm nay xảy ra quá nhiều việc, vừa thi chạy trong đại hội thể dục thể thao, vừa ngàn dặm xa xôi tìm kiếm đàn chủ, tiện tay xin luôn cái đầu của hắn, rồi bị Triệu Nhã Nhã kéo đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, sau đó còn bao nhiêu là chuyện thượng vàng hạ cám.

Cho nên cho dù có khí huyết đan thì Tống Thư Hàng cũng chẳng có hơi sức đâu mà đi nếm thử. Sau khi chơi mấy trò chơi với bạn cùng phòng, hắn bèn leo lên giường ngủ sớm.

Hắn thực sự mệt mỏi.

Trước khi đi ngủ, Thư Hàng tụ tập chút tinh thần cuối cùng khởi động pháp môn cảnh giác, đưa bản thân vào một trạng thái cực kì nhạy bén.

Chỉ một lát sau, hắn đã tiến vào mộng đẹp

Nửa đêm đầu, Tống Thư Hàng ngủ rất ngon.

Nửa đêm sau, hắn mơ một giấc mơ thú vị.

Trong mộng, Tống Thư Hàng trở về Hoa Hạ thời kì cổ đại… không biết cụ thể là niên đại nào. Hắn chỉ có thể nhìn từ cách ăn mặc và kiến trúc xung quanh để nhìn ra đây là cổ đại mà thôi.

Thân phận của hắn là con trai của một ông chủ tiệm quan tài, có lẽ vì từ nhỏ đã tối ngày ở gần quan tài, nên tuy còn nhỏ tuổi nhưng sắc mặt của hắn ở trong giấc mộng đã đầy tử khí.

Giấc mộng quái gở gì đây? Tống Thư Hàng âm thầm giễu cợt trong lòng. Người ta nói ngày nghĩ sao thì đêm mơ vậy, nhưng ban này hắn có nghĩ ngợi gì đến mấy thứ này đâu?

Trong mộng, thời gian thấm thoắt trôi đi, một ngày nọ, khi hắn được khoảng năm sáu tuổi, có một vị đạo sĩ tiên phong đạo cốt đi ngang qua thôn nhỏ, đánh giá cao tư chất của hắn nên muốn thu hắn làm đồ đệ.

Mà hắn thì không phụ sự chờ đợi của mọi người, bị lão đạo sĩ kia lừa ôm đi làm đồ đệ thật. Chẳng biết người cha bán quan tài của hắn sẽ đau lòng đến mức nào?

Sau khi tu luyện với lão đạo sĩ già được vài năm thì hắn mới biết thầy mình là một vị tán tu, lão tình cờ có được một bộ phận đạo thống tên là “Quỷ môn khu quỷ giả” và tu luyện khắc khổ tới nay. Thế nhưng đạo thống cũng không hoàn chỉnh mà nát băm nát vằm, cùng lắm chỉ giúp lão lên được đến cảnh giới nhị phẩm.

Vài năm sau… đạo sĩ già bị người ta chém chết.

Bởi vì bọn họ là “Quỷ tu tà môn” thường xuyên chơi đùa với oán quỷ nên mới bị người ta chém chết, đến thi thể cũng chẳng tìm được.

Trong mộng, từ đó hắn đành phải tự lực cánh sinh.

Cái chết của lão đạo sĩ cho hắn một bài học đắt giá, hắn bắt đầu ngày càng cẩn thận dè dặt, thực lực càng cao lên, gan lại càng nhỏ đi.

Cuộc sống của hắn sau đó y hệt như nhân vật chính trong một cuốn tiểu thuyết tà ác. Để có thể tiến thêm một bước cảnh giới, hắn dùng mọi biện pháp, nuôi đủ thứ ác quỷ, tà quỷ, tìm kiếm đủ kiểu động thiên phúc địa để bồi dưỡng quỷ vật.

Mục tiêu lớn nhất của hắn là tìm được một linh quỷ, mượn công hiệu đặc thù của linh quỷ giúp mình tăng cao cảnh giới!

Trong thời gian đó, để cung ứng cho việc nuôi dưỡng ma quỷ, hắn không từ bất cứ chuyện gì. Tỷ như lúc này đây, hắn vừa làm thầy trừ quỷ, vừa kiêm luôn lão đại của một tổ chức sát thủ.

Sau đó, vào một ngày nọ khi đang tìm kiếm bảo vật, hắn vô tình phát hiện ra một phúc địa cực kì thích hợp để nuôi dưỡng quỷ vật… đó là một ngôi chùa tên Quỷ Đăng. Quan trọng hơn là trong Quỷ Đăng Tự có một linh quỷ, khiến cho hắn mừng rơi nước mắt!

“Đây không phải là mơ?”

Tống Thư Hàng lập tức tỉnh táo lại, trong chớp mắt khi Quỷ Đăng Tự xuất hiện, hắn đã hiểu ra. Chẳng lẽ đây là kí ức của đàn chủ ư?

Quỷ Đăng Tự, khu La Tín! “Hắn”“ trong giấc mộng là đàn chủ sao? Vì sao mình lại mơ thấy đàn chủ chứ? Nỗi nghĩ hoặc dâng lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Giấc mộng còn đang tiếp diễn. Sau khi “hắn” ở trong mộng thăm dò Quỷ Đăng Tự một lần thì vô cùng thất vọng.

Bởi vì “hắn” đến chậm một bước, Quỷ Đăng Tự đã bị người ta mua đứt và thiết kế trận pháp từ lâu. Phong ấn kia vừa nhìn đã biết là cao nhân lập ra, “hắn” không dám ra tay phá bỏ, chỉ sợ không cẩn thận đánh động cao nhân, sẽ bị người ta giết chết để trả thù.

Nhưng trước mặt một phúc địa nuôi quỷ và một linh quỷ, hỏi hắn làm sao có thể không động lòng?

Linh quỷ, là linh quỷ đó!

Mình không thể tự thân phá trận nhưng có thể mượn tay kẻ khác, tìm kẻ chết thay để phá trận cơ mà. Tuy rằng trận pháp vây khốn linh quỷ rất tinh diệu, nhưng chỉ cần mình tìm ra mắt trận là có thể phá rồi!

Mà nếu mượn tay kẻ khác để phá trận, thì dù sau khi xong chuyện cao nhân kia có xuất hiện, cũng chỉ trút giận lên kẻ chết thay mà thôi!

Vì thế, hắn hóa thân thành một thầy phong thủy, trăm phương ngàn kế lừa gạt chủ nhân của Quỷ Đăng Tự là Hoàng Đại Căn, cổ động hắn phá dỡ chùa, biến thành một bãi tha ma.

Quỷ Đăng Tự bị dỡ, bãi tha ma hình thành.

Được “thầy phong thủy” do “hắn” giả trang chỉ điểm, Hoàng Đại Căn tự tay ôm bia mộ của mình ra mộ địa, đứng ở một “bảo địa phong thủy”“cũng chính là mắt trận mà “hắn” ở trong mộng đã vất vả tìm ra.

Mộ bia vừa dựng, tầng trận pháp phong ấn đầu tiên mà cao nhân lập nên cũng bị phá hủy. Linh quỷ trong Quỷ Đăng Tự gào thét lao ra, hút khô toàn bộ huyết khí của Hoàng Đại Căn.

Hoàng Đại Căn bị hút cạn huyết khí thì không chết ngay, mà chỉ cảm thấy thân thể yếu đi. Hắn về nhà ốm nặng một trận, bảy ngày sau mới chết.

Linh quỷ hút khô huyết khí của Hoàng Đại Căn lại không rời đi mà ở nguyên vị trí ban đầu.

Điều này làm cho “hắn” vô cùng vui sướng. Tuy rằng “hắn” đã bố trí một trận pháp kết giới phong ấn bên ngoài Quỷ Đăng Tự, thế nhưng vật liệu bố trí trận pháp rất quý hiếm, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm vẫn hơn. Trận pháp kết giới bị tấn công thì tài liệu sẽ hao tổn, linh quỷ không tấn công kết giới giúp hắn tiết kiệm được không ít tài liệu.

Sau khi trận pháp mà cao nhân lập ra bị phá, "hắn" không vội vã thu phục linh quỷ ngay.

Thứ nhất là hắn lo sợ vị cao nhân kia sẽ nhanh chóng tìm đến.

Thứ hai, linh quỷ kia còn chưa nuôi đủ, cần phải ở lại phúc địa này để bồi dưỡng thêm một thời gian.

Tiếp theo thì người trong cả khu La Tín đều biết, người nhà Hoàng Đại Căn gào khóc mang thi thể ông ta chôn vào mộ địa.

Hành động này lại chọc giận linh quỷ!

Linh quỷ nhân lúc người nhà Hoàng Đại Căn khóc tang bèn chạy ra đi quanh một vòng, hút gần hết khí huyết của tất cả bọn họ. Người nhà họ Hoàng quay về thì bắt đầu nối nhau đổ bệnh.

Một năm sau, cả nhà họ trước sau bị chôn vào mộ phần này.

Có lẽ sau khi hấp thu nhiều khí huyết như thế, linh quỷ đã tạm no rồi. Cho nên những người đưa ma cho người nhà của Hoàng Đại Căn tránh được kiếp nạn.

Vài năm sau đó, "hắn" trong giấc mộng ở lại khu phố La Tín, trông giữ mộ địa của Hoàng Đại Căn, ngày ngày quan sát linh quỷ trưởng thành.

Giấc mộng tiếp nối tới đây, Tống Thư Hàng lại nghi hoặc. Nếu đã phá trận, thì vì sao khi linh quỷ trưởng thảnh rồi, đàn chủ lại không mang nó đi chứ?

Sau này đã xảy ra chuyện gì ư?

Chương 101. Nguyền rủa

Ở trong mộng, "hắn", cũng có thể nói là đàn chủ, sống bên mộ của tên họ Hoàng chừng mười năm. Vị tiền bối cao nhân trong tâm tưởng không hề xuất hiện, "linh quỷ" thì sắp trưởng thành. "Hắn" vui mừng quá đỗi. Xem ra, vị cao nhân ấy không thèm để ý tới linh quỷ và khu dưỡng linh bảo địa này!

Đợi thêm chút nữa, đợi đến khi linh quỷ trưởng thành, hắn có thể lấy nó ra!

Có lẽ, khu La Tín chính là phúc địa của hắn.

Năm thứ hai mươi sống ở đây, "hắn" lại có được một linh quỷ chưa trưởng thành khác, đúng là vận may từ trên trời rơi xuống!

Điều này khiến hắn mừng rỡ như điên!

Nếu có thời gian, đợi đến khi hai con linh quỷ này trưởng thành, dù cho đạo thống “Quỷ môn khu quỷ giả” của hắn chưa hoàn thiện, thì với năng lực đặc biệt của linh quỷ, là có thể nâng cảnh giới của hắn lên một đại cảnh giới nữa, có thể kéo dài tuổi thọ!

Sau đó, hắn liền làm một chuyện khiến mình hối hận cả đời!

“Hắn” vui sướng cất con linh quỷ mới kia vào mộ của Hoàng Đại Căn, muốn nương chốn phúc địa này để nó trưởng thành nhanh hơn.

Nào ngờ, việc này lại dẫn tới bi kịch... Con linh quỷ thứ hai vừa được đưa vào mộ, liền không thể lấy ra nổi! Hơn nữa, còn kích hoạt đại trận phong ấn mà Linh Điệp Tôn Giả đã bố trí.

Sáu tầng phong ấn mạnh mẽ mở ra, chồng đè lên nhau!

Nếu không phải hắn nhanh chân chạy được, thì đã bị trận pháp đánh chết rồi.

Trước kia, khi phong ấn chưa bị kích hoạt, đàn chủ còn vào nghĩa trang để quan sát linh quỷ được. Mà giờ… hắn thậm chí không thể tiếp cận mộ của Hoàng Đại Căn.

Hơn nữa, sáu trận pháp phong ấn này có sức tấn công rất lớn, khác hẳn với trận pháp phong ấn linh quỷ. Trong đó còn có một trận pháp huyết mạch, nếu không có hậu bối sở hữu huyết mạch của cao nhân lập trận xuất hiện thì sáu trận pháp này luôn ở trạng thái kích hoạt.

Bảo sao, khi mình phá hủy trận pháp phong ấn linh quỷ rồi, mà con linh quỷ nọ vẫn ở trong Quỷ Đăng tự, ra là nó không trốn được!

Tiền bối thật đáng sợ, nháy mắt một cái đã cho hắn sấp mặt.

Sáu trận pháp này có kết cấu phức tạp nhường ấy, bằng trình độ và thực lực của hắn thì không thể gỡ bỏ được.

Hắn chỉ đành trơ mắt bảo vệ ngôi mộ này.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Tuyệt vọng, hắn hoàn toàn tuyệt vọng rồi!

Ngay lúc hắn định bỏ cuộc, hoặc là liều mình lao vào trong sáu trận pháp ấy... Thì bỗng có một đôi nam nữ trẻ tuổi tới khu La Tín, tới bên mộ của Hoàng Đại Căn.

Mọi chuyện, có cơ hội rồi!

“Mình đang xem tiểu thuyết bi kịch ấy hả?” Nhìn đến đây, Tống Thư Hàng đã rõ những chuyện xảy ra tiếp theo.

Vị đàn chủ này cũng tài, làm tu sĩ mà lại thảm hại như hắn, đúng là hiếm có khó tìm.

Quả nhiên, diễn biến tiếp theo là cặp thanh niên kia lấy mất linh quỷ, đàn chủ bị thực lực của Vũ Nhu Tử dọa cho run rẩy.

Tiếp đó, khung cảnh bỗng nhiên biến đổi, nó nhảy vọt qua rất nhiều diễn biến và nội dung.

“Đường sống sao? Ha ha ha ha! Nhưng là, nhưng là bản tọa có thể cho ngươi một cơ hội cuối cùng!” Một bóng hình khí phách, nhìn xuống đàn chủ trong giấc mộng.

Cái bóng hình ấy ngùn ngùn khí thế, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy… mất mặt chết đi được... chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ nào mà chui vào! Cái cảnh nghĩ lại thôi cũng thấy mất mặt này, đừng có tua lại chứ?

Lúc này, cảnh tượng trong giấc mộng lại biến đổi!

“Kiếm! Kiếm!” Bóng dáng khí phách nó vung liền hai nhát kiếm, khiến “hắn” trong giấc mộng bị chém tan tành!

“Ta nguyền rủa ngươi... Ta nguyền rủa ngươi! Ta hóa thành lịch quỷ, mãi mãi kiếm tìm, bắt ngươi đền mạng!” - “Hắn” trong mơ rống lên như vậy!

Hận! Hận! Hận!

Hận số mệnh mình trắc trở, hận đạo thống chưa hoàn thiện, hận thiên địa bất công, hận cái tên lừa gạt nuốt lời ấy!

Hóa thành lịch quỷ, đời đời kiếp kiếp cuốn lấy tên kia, bắt phải đền mạng!

Nỗi hận lớn lao, và lời nguyền rủa của “hắn” trước khi chết, khiến Tống Thư Hàng choàng tỉnh khỏi giấc mộng.

Hắn nhìn sang chung quanh thì thấy ba tên bạn cùng phòng đương chìm trong giấc ngủ, Thổ Ba còn ngáy khò khò.

Tống Thư Hàng lặng lẽ sử dụng “tinh thần trinh thám pháp” để quan sát tứ phía, ký túc xá vô cùng yên ắng, không có điều gì bất thường.

“Sao mình lại có giấc mơ kỳ quặc thế nhỉ? Chẳng lẽ vì ban ngày chém đàn chủ, rồi ngày nghĩ sao, đêm mơ vậy?”Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Không đúng... nếu là ngày nghĩ sao, đêm mơ vậy, thì giấc mộng này không nên thật đến thế.

Đây không phải mộng, mà là ký ức của đàn chủ! Trong đó hiện hữu rất nhiều chuyện mà Tống Thư Hàng không bết, hắn tự nhận thế là trí tưởng tượng của mình không có phong phú đến thế, không thể tưởng tượng cả một cuộc đời của đàn chủ.

“Là nguyền rủa? Hay là bị quỷ nhập vào người?” Điều mà Tống Thư Hàng nghĩ đến, chỉ có thể là lời nguyền mà đàn chủ để lại trước khi chết.

Chỉ có lời nguyền tràn ngập hận thù ấy, mới tạo nên giấc mơ kỳ quái này.

“Không được, mai phải qua bên Dược Sư tiền bối hỏi xem giấc mơ này là sao. Không biết rõ ngọn ngành là lại thấy canh cánh trong lòng.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hôm sau, mùng 8 tháng 6, trời nhiều mây.

Thời tiết vẫn vô cùng nóng nực, nhưng việc cụ thái dương vắng bóng khiến số người đến xem đại hội thể dục thể thao tăng lên nhiều.

Sau khi tỉnh lại từ giấc mộng kỳ quái, Tống Thư Hàng không ngủ nổi nữa.

Sáng sớm, hắn đang định qua tìm Dược Sư, thì lại nhận được tin nhắn từ Dược Sư tiền bối.

Tin nhắn gửi đến một địa chỉ bưu điện, là địa chỉ ngôi chùa của Thông Huyền đại sư, hắn nhờ Thư Hàng lựa lúc rồi gửi “Phi Kiếm” về đó qua đường bưu điện.

Bên cạnh đó, Dược Sư còn bảo thêm rằng, hôm nay hắn ra ngoài bàn công chuyện, chưa chắc đã về.

Thư Hàng nhắn lại hai chữ:

“Đã đọc.”

Hắn ngẫm nghĩ một hồi, nhận thấy dạo gần đây chẳng có cơ hội dùng “Phi Kiếm”, thì gửi nó về luôn đi.

Vậy nên, Thư Hàng liền tìm tấm danh thiếp của Tư Mã Giang thuộc công ty chuyển phát nhanh Phong Thu, rồi gọi điện cho anh ta:

“Alô, là Tiểu Giang của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu đấy à?”

Đầu dây bên kia sững ra một hồi, rồi như nhớ ra điều gì, mới đáp lại:

“Là cậu Thư Hàng đó hả? Đúng, tôi đây, tôi đây. Hôm nay có đồ gì muốn chuyển phát hả?”

“Ừm, có kiện đồ muốn gửi đi, anh có thời gian qua lấy không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không thành vấn đề, tôi qua luôn đây!” Tư Mã Giang vội vàng đáp.

Tống Thư Hàng nói thêm:

“Không cần gấp đâu, là đồ bình thường thôi, anh qua từ từ cũng được.”

“Không sao đâu, tôi rảnh lắm, đến luôn đây.” Tư Mã Giang cười ha ha đáp.

Dạo gần đây, Tống Thư Hàng chỉ hận không thể dành mọi thời gian rảnh cho việc tu luyện, chiếm được khí huyết đan mà không dùng, chẳng phải quá lãng phí thời gian sao?

Nhưng hôm nay có hạng mục thi đấu của Thổ Ba và hai người khác, thân là bạn cùng phòng, hắn nhất định phải đi cổ vũ.

“Còn nửa tiếng nữa là tới trận của Dương Đức, thằng đấy đăng ký nội dung chạy 100m của nam.” Thổ Ba hâm mộ vô cùng, hắn cũng muốn đăng ký mấy trận ít tốn sức như chạy 100m.

Tiếc rằng lại chậm chân hơn Dương Đức, bị chiếm mất suất đó rồi. Thổ Ba đành phải đi đăng ký chạy 800m tiếp sức.

Lúc này, Dương Đức đã thay đồ xong, đang khởi động trước khi chạy.

Tống Thư Hàng và hai người bạn cùng phòng khác tới đường chạy trước, chuẩn bị tinh thần để cổ vũ cho cậu ta.

Đang đi, di động của Cao Mỗ Mỗ đột nhiên vang lên một đoạn thở gấp của một ca khúc rất nổi tiếng của chừng mấy năm trước... "Uy phong đường đường". Để lấy bài hát này làm nhạc chuông, phải mặt dày mới làm nổi.

Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh rút di động ra xem, thì thấy số lạ rất kỳ quái … vậy nên, cậu ta vui vẻ vô cùng, nhanh chóng bấm nhận cuộc gọi.

Cái thời này, dãy số lạ thì đa phần toàn là lừa đảo.

Nếu là lửa đảo thì nhân lúc đang chán, kéo qua tám chuyện cũng được, dù sao cũng không tốn tiền. Nếu là nữ lừa đảo thì càng tuyệt, Cao Mỗ Mỗ có thể phát huy sức chiến đấu gấp ba! Nếu là cái cái kẻ chỉ định nháy máy cho vui, thì càng tốt, có thể khiến hắn tốn tiền gọi!

"A lô, xin chào, xin chào!" Vừa bắt máy xong, Cao Mỗ Mỗ đã lên tiếng ngay, sợ đầu dây bên kia cúp mất.

"..."

Phía đầu bên kia im lặng một hồi lâu, rồi hỏi dò:

"Cao Mỗ Mỗ hả?"

"Ơ? Đúng thế, là tôi đây."

Cao Mỗ Mỗ thấy thất vọng quá đỗi, không phải lừa đảo à? Trong thời tiết mùa hè chán muốn chết thế này, đám lừa đảo kia không thể chuyên nghiệp một chút, gọi vài cuộc đến cho cậu ta giải khuây được à?

Chương 102. Gia Cát Trung Dương

"Ha, tao còn tưởng gọi nhầm số chứ." Đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm, rồi bảo, "Tao sắp đến đại học Giang Nam rồi, qua đón tao đi."

"Hả? Đón á? Xin hỏi, ai đấy ạ?" Cao Mỗ Mỗ cảm thấy mông lung quá, lại còn chạy đến đại học Giang Nam cơ đấy, ai thế?

"Đau lòng chết mất! Chẳng nhẽ mày không nhận ra giọng nói của tao à?" Kẻ nọ nói với điệu vô cùng khoa trương, "Là tao đây, là đứa bạn tốt nhất của mày đây…Kiều Trì đây!"

"Kiều Trì?" Cao Mỗ Mỗ cố gắng nhớ lại, nhưng chẳng thể gán cái tên này cho bất cứ người quen nào, “Chưa nghe bao giờ!”

“...” Người nọ im lặng hồi lâu.

“Đừng có kéo dài thời gian nữa, mau nói đi, ai đấy, không nói là tôi cúp đó.” Cao Mỗ Mỗ bảo.

“Tao đây, Gia Cát Trung Dương đây!” Người nọ bất đắc dĩ lắm, đành nói lại tên.

Vừa nghe tên này, mặt Cao Mỗ Mỗ liền cắt không còn giọt máu... cậu ta nhớ lại cái ngày môi mình bị ốp màng bọc thực phẩm, cái ngày trinh tiết của mình bị vấy bẩn.

Gia Cát Trung Dương, anh của Gia Cát Nguyệt, cũng là thằng bạn nối khố của Cao Mỗ Mỗ.

Cũng giống như Gia Cát Nguyệt, Gia Cát Trung Dương là con lai.

Cũng giống như Gia Cát Nguyệt, thằng này cũng là cục nợ to đùng!

Cao Mỗ Mỗ hít một hơi thật sâu, rồi đột nhiên giơ điện thoại ra xa mình, tiếp, hô lên:

“A lô, a lô!! mày vừa nói gì thế!! A, bên này tín hiệu kém quá, tao không nghe được!!! Tao đang bận lắm, muộn muộn tí mày gọi qua nhá! A, điện thoại tao hết pin rồi, thế nha, cúp máy đây!"

Nói xong, cậu ta dập máy chẳng chút do dự.

Trong lúc tham gia đại hội thể dục thể thao, nhất định không được dây dưa với hai kẻ họ Gia Cát này!

Nhưng cậu ta vừa cúp máy xong thì Gia Cát Trung Dương liền gọi lại ngay tắp lự.

Lại gọi hả? Mặt Cao Mỗ Mỗ tái mét, sau đó hắn lại nhanh chóng bắt máy, rồi nói:

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Sorry the number you dial is out of service!"

Lặp lại câu đó hai lần xong, Cao Mỗ Mỗ định tắt nguồn luôn cho tiện.

“Thằng chó, Cao Mỗ Mỗ, mày dám cúp máy của tao xem! Tiếng thông báo của di động rõ ràng là nam nữ luân phiên! Tao ít học, mày đừng có lừa tao chứ!” Đầu dây bên kia vang lên tiếng gầm gừ giận dữ, “Mày không muốn đón tao thì nói luôn đi, kiếm cớ này cớ nọ làm gì!”

“Thì tao sợ làm tổn thương trái tim yếu đuối của mày chứ sao, thế giờ tao nói rõ luôn nhé! Tao, không, muốn, đón, mày!” Cao Mỗ Mỗ nhếch mép cười gian trá.

“Thằng chó, mày chờ xem!” Gia Cát Trung Dương cúp máy cái rụp.

Cao Mỗ Mỗ bày ra cái vẻ mặt đắc ý.

“Ai đấy?” Tống Thư Hàng hỏi dò, người có thể khiến mặt Cao Mỗ Mỗ tái mét làm gì có mấy ai.

“Một đứa phiền phức lắm!” Cao Mỗ Mỗ làm cái vẻ mặt rất thốn, “Tự luyến phát rồ, còn tự cho rằng mình đẹp đẽ lắm. Hơn nữa, còn soi mói điên lên được, dù thấy bất cứ thứ gì, cũng phải xét nét khinh bỉ một hồi. Ăn bát phở ở ven đường thôi mà phải chỉ ra mười mấy thứ để phàn nàn. Điều quan trọng hơn là, thằng đấy còn không biết giữ mồm giữ miệng, mở miệng ra là gợi đòn! Tóm lại, tao chẳng biết đối phó sao nữa!"

Cao Mỗ Mỗ dùng nào thì “phát rồ” , nào thì “điên lên được” để miêu tả tâm trạng của mình.

“Nghe đã thấy sợ rồi.” Lâm Thổ Ba thở dài.

Tống Thư Hàng nắn cằm:

“Nếu phiền phức thế thì thằng đấy bị mày đuổi đi dễ thế sao?”

“...” Cao Mỗ Mỗ sững ra, “Hay là, tao xin nghỉ, rồi bọn mình tìm chỗ nào quẩy cả ngày đi? Tao mời, được không?”

Thế rồi, mười lăm phút sau, một thanh niên con lai, đẹp trai, tóc vàng, xuất hiện ở đại học Giang Nam. Hơn nữa, cậu ta còn dễ dàng tìm thấy Cao Mỗ Mỗ.

“Cao Mỗ Mỗ, mày ngây thơ quá đấy. Mày tưởng một cú điện thoại là đuổi được tao à?" Anh chàng tóc vàng tuấn tú hất hất mái tóc dài, nở nụ cười gian tà.

Tống Thư Hàng nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ run lẩy bẩy.

Cậu thanh niên tóc vàng đẹp trai, Gia Cát Trung Dương, lấy di động ra rồi lướt lướt vài đường để tìm một ứng dụng kỳ quái, đắc ý khoe với Cao Mỗ Mỗ:

“Thấy chưa, chỉ cần điền số điện thoại của mày vào ứng dụng này, tao có thể tìm được vị trí của mày với độ chính xác trong tầm bán kính năm mét, tao tiêu tiền cho người ta làm riêng cho mình đấy! Vậy nên, gọi mày tới đón chẳng qua là cho mày một cơ hội thôi, mày không đến tao cũng tìm qua được!"

Thời đại này, dùng số điện thoại di động là kiếm được vị trí của người khác rồi sao? Tống Thư Hàng cảm thấy sự riêng tư của mình gặp nguy rồi.

Sau khi huênh hoang xong, Gia Cát Trung Dương sung sướng nhìn cái mặt xoắn như bị bón của Cao Mỗ Mỗ, rồi vui vẻ chạy tới cạnh Thổ Ba, bắt tay rất nhiệt tình:

“Ha ha, mấy cậu là bạn của Cao Mỗ Mỗ hả? Chào nha, tôi là bạn từ thuở nhỏ của nó, tôi là Gia Cát Trung Dương!”

Cái vẻ nhiệt tình của cậu ta thật khiến người ta hoang mang.

“Nhìn đâu có đáng ghét như lời Cao Mỗ Mỗ nói nhỉ” , Thổ Ba nghĩ thầm. Sau khi bắt tay với Gia Cát Trung Dương, cậu ta tự giới thiệu:

“Tôi là Lâm Thổ Ba, cậu gọi tôi là Ba Tử, hoặc Tiểu Ba đều được.”

“Thổ Ba? Ha ha ha, tên này hài thật đấy, sánh ngang với cái tên của Cao Mỗ Mỗ được rồi! Trước giờ tôi vẫn nghi ngờ, không biết Cao Mỗ Mỗ có phải con ruột của bố mẹ nó không, hồi nhỏ, tôi còn tưởng Cao Mỗ Mỗ là quà tặng kèm lúc bố mẹ nó đi mua sữa chua ấy. Cậu thì sao, hồi bé cậu cũng được tặng kèm lúc nạp tiền điện thoại à?” Gia Cát Trung Dương cười ha hả.

Gân xanh trên trán Thổ Ba hằn lên! Tao rút lại lời ban này, thằng này đáng ghét quá đi mất, vừa gặp đã khiến người ta tăng huyết áp rồi! Miệng nói bậy nói bạ thế này, sống đến giờ mà chưa bị đánh chết thì đúng là kỳ tích!

Sau đó, Gia Cát Trung Dương lại nhiệt tình bắt tay với Tống Thư Hàng:

“Còn bạn này tên gì nhỉ?"

“Tống Thư Hàng.” Thư Hàng vẫn nói tên mình, tên hắn chắc chẳng có chỗ nào để cười đâu nhỉ?

“Tên hay lắm. Đây mới là tên của con ruột chứ. Bạn này trắng nhỉ, nhìn như mấy thanh niên mặt búng ra sữa ấy, chắc được nhiều bạn nữ thích lắm ha? Dạo gần đây, gái ở Hoa Hạ thích kiểu búng ra sữa này lắm.” Gia Cát Trung Dương lại tiếp tục cười ha hả.

"...” Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng, “Tạm thời vẫn chưa có bạn gái."

“Hả? Giờ tiêu chuẩn của tụi con gái cao thế à?" Gia Cát Trung Dương thoáng nghi hoặc, sau đó liền vỗ mạnh vào vai Tống Thư Hàng, “Cần người anh em này giúp không? Không phải khoe chứ, chỉ cần một cuộc gọi của tôi thì gái xinh trong sáng, hoặc đẹp lung linh, nàng loli nhiệt tình hay nàng lạnh lùng như trong anime, đều không từ chối, đều sẽ hớn hở chạy đến tìm tôi!"

Gã này tỉnh như ruồi ấy!

“Giỏi thế cơ à?" Tống Thư Hàng không nhịn được mà trêu, “Gia Cát, chẳng nhẽ cậu làm nghề chuyển phát nhanh à?"

Câu miêu tả kia của Gia Cát Trung Dương có khác gì anh chuyển phát nhanh đâu, gọi một cú là khiến các cô nàng thuộc đủ loại tính cách, đủ loại ngoại hình đều vui vẻ chạy xuống nhận đồ.

Gia Cát Trung Dương ngẩn ra, một lúc sau mới lắc đầu, nói rất tự tin:

“Thư Hàng à, cậu gặp thanh niên chuyển phát nhanh nào như tôi chưa? Trên đời này làm gì có thanh niên chuyển phát nhanh nào đẹp trai, giàu có như tôi chứ?

Đúng lúc này lại có một chiếc xe chuyển phát nhanh chạy đến, một ông chú vô cùng hấp dẫn bước xuống...

Chương 103: Gia Đình Kì Quái

Anh chàng chuyển phán nhanh vừa xuống xe thì lập tức lấy điện thoại ra bấm số rồi cất giọng sang sảng:

“A lô, cậu Thư Hàng đấy à? Tôi đây, Tiểu Giang của công ty chuyển phát nhanh Thu Phong. Tôi đến đại học Giang Nam rồi, cậu đang ở đâu đấy? Để tôi qua tìm!”

Sau khi Tống Thư Hàng bắt máy, chẳng mấy chốc mà đã thấy được vị trí của Tư Mã Giang:

“Tiểu Giang, tôi đứng đối diện anh chừng một trăm mét, chỗ đường chạy ấy.”

Sau đó, hắn vẫy vẫy tay với Tư Mã Giang rồi chạy qua đón.

Thấy bóng Thư Hàng đi xa, Cao Mỗ Mỗ cười ha ha. Cậu ta tiến lên vỗ vỗ Gia Cát Trung Dương, với vẻ mặt rất quái lạ, chỉ chỉ về phía Tư Mã Giang:

“Thấy chưa, thanh niên chuyển phát nhanh đấy! Ngoại hình chẳng kém mày đúng không? Hơn nữa, với cái tuổi ấy, anh ta có sức hấp dẫn hơn mày nhiều, đứa chỉ được cái mả ngoài như mày đứng trước mặt người đó thì chẳng là gì cả!”

Câu này của Cao Mỗ Mỗ đang nhắm vào cái lời “trên đời này làm gì có thanh niên chuyển phát vào vừa đẹp trai vừa giàu có như tôi” của Gia Cát Trung Dương ban nãy.

Mày thấy chưa, tự luyến quá, nháy mắt một cái đã bị phản đòn rồi đấy thôi? Vừa nói xong thì xuất hiện ngay một ông chú chuyển phát nhanh quyến rũ thế kia!

Cao Mỗ Mỗ thầm bấm like cho Tống Thư Hàng.

“Được rồi, đẹp trai xêm xêm tôi thì sao chứ?” Gia Cát Trung Dương cười gian, còn đắc ý bảo, “Tao trẻ hơn ông đấy, hơn nữa, chắc chắn là tao giàu hơn một đứa chuyển phát nhanh rồi.”

Tự luyến đến cái trình độ như hắn đây, sao có thể dễ dàng bị phản đòn thế được?

Trong lúc hai bên đối đáp, Tống Thư Hàng đã dẫn Tư Mã Giang về cạnh bọn họ:

“Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, tao dẫn Tiểu Giang về phòng ký túc để lấy đồ trước. Nếu không về kịp, thì hai đứa nhớ cổ vũ Dương Đức luôn cả phần của tao đấy!”

“Cứ giao cho bọn tao, chú chuyển phát à, chú đến đúng lúc quá.” Thổ Ba giơ ngón cái tạo dấu like, like cho chú chuyển phát ba mươi hai cái luôn.

Tư Mã Giang nghe vậy chẳng hiểu sao với sao, cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nhưng người ta là bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng, lại còn nhiệt tình như vậy, nghĩ nghĩ một chút, anh ta bèn cười ha ha:

“Tôi là nhân viên chuyển phát chuyên nghiệp mà, đương nhiên phải đến đúng thời điểm như con mưa chứ.”

Trong lúc nói, anh ta còn rút một tấm danh thiếp ra đưa cho Thổ Ba, rồi tự giới thiệu:

“Tôi họ Tư Mã, tên một chữ Giang, có gì cần cứ gọi điện cho tôi.”

“Chú à, chú khách sáo quá, cháu là Thổ Ba. Nhưng cháu không có danh thiếp để đưa lại rồi.” Thổ Ba đón lấy tấm danh thiếp, cười hì hì bảo.

Tư Mã Giang cười sang sảng rồi cũng đưa danh thiếp cho Cao Mỗ Mỗ và Gia Cát Trung Dương.

Sau đó, anh ta cùng Tống Thư Hàng đi về phía ký túc xá.

Đợi đến khi hai người nọ đã đi xa, Cao Mỗ Mỗ mới cầm danh thiếp lên nhìn, hỏi:

“Sao danh thiếp của chú chuyển phát này chỉ có mỗi tên và số điện thoại thôi nhỉ?”

“Làm chuyển phát mà, có tên với số điện thoại là đủ rồi.” Gia Cát Trung Dương cất bừa tấm danh thiếp. Người ta đưa, dù dùng hay không thì cũng phải nhận cho phải phép thôi.

“Tên này nghe quen quen.” Thổ Ba cười bảo, rồi cất danh thiếp đi.

“Mà này, Trung Dương, mày tới đại học Giang Nam làm gì đấy? Nói thật đi, không thì đừng trách tao mặc kệ mày!” Cao Mỗ Mỗ tranh thủ hỏi lại đề tài ban nãy.

Gia Cát Trung Dương nghe vậy, mặt méo xệch, bực bội bảo:

"Tao lén qua đấy, bởi tao muốn nhìn vợ tương lai của mình một chút.

"Gì cơ?" Cao Mỗ Mỗ bàng hoàng, "Mày có vợ từ hồi nào thế? Hay là mày muốn cưới vợ đến điên rồi?"

"Mày chết đi." Gia Cát Trung Dương nói với điệu bực dọc, "Chuyện là thế này, hôm trước, đương lúc ăn cơm trưa, ông già nhà tao bảo với tao rằng, lão chuẩn bị kiếm cho tao một tấm vợ, sau đó cuối năm cưới. Muộn nhất là hai năm sau, lão ấy muốn có cháu. Giọng lão lúc đó kiên định lắm, tao nghe mà sợ tè ra quần! Nếu không phải đang ăn cơm, chắc tao khụy xuống cho lão ấy coi rồi!"

"Vậy nên, mày định làm như mấy bộ ngôn tình máu chó, không muốn kết hôn, lại thêm cái tuổi phản nghịch, vì muốn chống lại đám cưới này nên mới trốn khỏi nhà ấy hả?" Cao Mỗ Mỗ nói, "Cũng không đúng, sao mày biết vợ tương lai của mày là ai chứ? Hơn nữa còn chạy đến đại học Giang Nam của bọn tao làm gì?"

"Mày nghĩ linh tinh cái gì đấy. Tao nói cho mày nghe, đêm đó, tao lén trộn thêm một xíu rượu Thiêu Đao Tử với rượu Lộc Đảo Đại Bổ của lão đấy. Ông nhà nhà tao cũng kỳ thật, không nhấm được cái món tuyệt diệu đó, mới hai chén đã say quắc cần câu. Sau đó, tao dùng mọi thủ đoạn để moi sạch tình báo từ lão ấy."

"Ông già nhà tao tìm được năm cô con dâu dự bị, ở Hoa Hạ hết. Trong số đó có một cô họ Lục, tốt nghiệp từ đại học Giang Nam."

Gia Cát Trung Dương lau mặt rồi nói tiếp:

"Tao định tự mình qua xem, năm cô vợ dự bị ấy như thế nào, rồi tiếp xúc với từng người coi sao. Nếu trong số họ có cô nào không tệ, đôi bên vừa ý nhau thì tiến tới kết hôn, sinh con cũng được. Còn nếu cả năm cô đều không vừa mắt, tính cách không hợp... thì tao sẽ về nhà, rồi nhanh chóng kiếm một cô mình thích trước dịp cuối năm, hai đứa nắm nắm tay, rồi chửa một đứa cho thỏa mãn cái ý muốn ôm cháu của ông già! Vậy nên, tao vội vàng bay cả đêm tới Hoa Hạ đấy!"

“Mày cũng liều thật đấy.” Cao Mỗ Mỗ cảm thán, “Lỡ đâu ông già nhà mày chỉ hứng lên thì sao?”

“Làm gì có chuyện đấy, chắc chắn là lão tính toán lâu rồi. Nếu chỉ hứng lên, thì sao đã kiếm được cho tao năm cô vợ dự bị chứ?” Gia Cát Trung Dương hừ lạnh, “Từ lúc tao mới lên mười, lão đã bắt đầu nhắc đến chuyện tìm vợ cho tao. Lão âm mưu suốt bao năm như vậy, nhất định là quyết tâm muốn bế cháu.”

Con mới lên mười mà đã muốn kiếm vợ cho nó sao?

Hơn nữa lại thêm thằng con trộn rượu có độ cồn cao như Thiêu Đao Tử cho bố uống.

Cao Mỗ Mỗ trợn trắng mắt khinh bỉ!! Quả nhiên, cả cái gia đình Gia Cát ấy đều là lũ kỳ quái!

Hồi bé mình mù dở thế nào mà lại đi chơi với cái nhà này chứ?

Ở phía bên kia, Tư Mã Giang đã nhận kiện hàng của Tống Thư Hàng, đang nhìn thông tin của người nhận.

“Người nhận: Thông Huyền đại sư.”

Lại là một người tai to mặt lớn! Lần chuyển phát này, nhất định phải đưa tận tay, tranh thủ để Thông Huyền đại sư quen cái mặt mình! Dù không được quen mặt thì cũng phải khiến đại sư nghe quen tai cái tên của mình!

“Cậu Thư Hàng, thế tôi nhận chuyến này nhé. Tôi cam đoan sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tự mình đưa tận tay người nhận!” Tư Mã Giang cất kỹ kiện hàng, bảo.

“Không cần vội thế đâu, chuyển bằng tốc độ bình thường là được. Phí bao nhiêu nhỉ?” Thư Hàng hỏi.

“Chuyển phát với tốc độ thường, mười tệ là được!” Tư Mã Giang đáp.

Tống Thư Hàng liền nhanh chóng thanh toán:

“Vất vả anh rồi.”

“Không sao, sau này cậu muốn chuyển phát cái gì thì cứ gọi tôi một tiếng, một ngày hai mươi bốn tiếng, thích gọi lúc nào cũng được!” Sau đó, Tư Mã Giang cầm kiện hàng, vỗ ngực cam đoan.

Tạm biệt Thư Hàng rồi, hắn vui vẻ lên xe, đi về trụ sở của Công ty chuyển phát nhanh Thu Phong ở khu Giang Nam. Ở đó đã đậu sẵn một chuyên cơ đang chờ, thủ tục xin cất cánh đã làm xong hết rồi, lúc nào cũng có thể bay được.

Xe chuyển phát phóng như bay trên đường quốc lộ, y như cái sự sung sướng trong lòng Tư Mã Giang bấy giờ.

Khi xe của Tư Mã Giang lái qua con đường quốc lộ liền với khu Đại Cát, có một người đàn ông ở bên đường bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chiếc xe chuyển phát với vẻ nghi hoặc.

“Cái cảm ứng vừa nãy, là từ chiếc xe chuyển phát này sao?” Hắn sờ vào ngực mình, nơi đó có một lá bùa đỏ thẫm hơi nóng lên.

“Hậu nhân của Tô thị định ra ngoài sao? Sao hôm nay lại chọn một chiếc xe chuyển phát để xuất hành nhỉ?”

Chẳng kịp nghĩ nhiều, người đàn ông liền cưỡi xe máy, rồ ga, phóng theo chiếc xe chuyển phát nọ...

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Chỉ trong một buổi sáng, hạng mục thi đấu của ba đứa bạn cùng phòng đã xong cả.

Chiều đến, Cao Mỗ Mỗ bị Gia Cát Trung Dương rủ vào cái kế hoạch “làm thế nào để hẹn gặp cháu dâu tương lai của nhà Gia Cát” , chắc một lúc lâu cũng không về được.

Calo tích trữ bao nhiêu năm của Dương Đức đã hao sạch trong cuộc thi chạy trăm mét sáng nay, chiều nay cậu ta muốn nằm bẹp ở trong phòng thuê.

Thổ Ba vác máy tính đi theo Dương Đức... Mạng bên Dương Đức nhanh hơn ở trường.

Thư Hàng thấy hôm nay được một hôm âm u hiếm hoi, thời tiết không tệ.

Tu luyện thôi.

Hôm qua lấy được một chút khí huyết đan, giờ phải thử một chút mới được.

Chương 104: Công Phu Của Trung Hoa

Đầu giờ chiều, ở khu thứ ba của trường đại học, tại một tòa nhà hoang.

Khi nơi này còn chưa bị nhà trường dỡ bỏ, hoặc bị ai khác phát hiện thì đúng là một nơi luyện công thích hợp.

Như mọi lần, Tống Thư Hàng luyện “Kim cương căn bản quyền pháp” trước, để huyết khí toàn thân sôi trào, rồi mới dùng “Chân ngã minh tưởng kinh” để dẫn một luồng khí huyết về tâm khiếu.

Nhất phẩm tu sĩ được chia thành sáu cảnh giới nhỏ: khai tâm khiếu, nhãn khiếu, tị khiếu, nhĩ khiếu, khẩu khiếu và cuối cùng là dược long môn.

Trong đó, khai tâm khiếu còn thường được gọi là 100 ngày cơ bản.

Còn dược long môn thì lại là lằn ranh giữa nhất phẩm và nhị phẩm. Vượt được thì như cá chép hóa rồng, thăng lên cảnh giới nhị phẩm; vượt không nổi liền cạn sạch khí huyết, cảnh giới rơi xuống khẩu khiếu. Chỉ có thể tích lũy khí huyết một lần nữa, để tiếp tục xông qua long môn thần bí kia.

Hiện Tống Thư Hàng đang ở giai đoạn khai tâm khiếu.

Theo tốc độ trung bình, nếu không còn thứ gì bổ trợ, thì để mở được khai tâm khiếu cần khoảng thời gian chừng trăm ngày.

Ba mươi ngày đầu, mỗi ngày chỉ có thể tích lũy một luồng khí huyết, sau đó, khi thể chất của tu sĩ không ngừng tăng lên, ngày ngày đều có thể tu luyện, số lượng khí huyết được tích lũy cũng từ từ tăng lên, số khí huyết tích lũy được mỗi ngày sẽ dao động từ ba cho đến mười luồng.

Để vươn đến ngưỡng cao nhất của khai tấm khiếu, cần khoảng ba trăm luồng khí huyết.

Số ít những tu sĩ có thiên phú xuất sắc, luồng khí huyết tu luyện được mỗi lần đầy đặn hơn luồng khí huyết của tu sĩ bình thường rất nhiều, có những thiên tài được môn phái chọn lọc kỹ càng, thậm chí chỉ cần khoảng một trăm bảy mươi luồng khí huyết là có thể mở khai tâm khiếu.

Cũng có một vài tu sĩ có thiên phú xuất sắc khác, mỗi ngày luyện được số khí huyết nhiều hơn người khác, những người này cũng có thể mở khai tâm khiếu sớm hơn.

Hai loại thiên phú này chỉ khác nhau là thiên phú về chất lượng, hay thiên phú về số lượng, dù là loại thiên phú nào thì cũng là hạng thiên tài mà các môn phái khát khao.

Giờ Tống Thư Hàng mới tích lũy được bốn luồng khí huyết, cách tiêu chuẩn mở khai tâm khiếu còn có một chặng dường dài.

Sau khi nghỉ ngơi, hắn lấy từ túi áo một cái bình nhỏ, rồi đổ ra một viên khí huyết đan.

Mùi thuốc thoang thoảng xộc vào cánh mũi.

Những khí huyết đan lấy được từ đàn chủ, là loại khí huyết đan mà Dược Sư cũng phải xếp vào hàng đạt chuẩn, chất lượng tốt hơn loại kém nhất rất nhiều, mỗi viên có thể sử dụng vài lần.

Lấy khí huyết đan rồi, hắn ngậm nó vào miệng, nhưng không nuốt vào, chỉ dùng nước miếng để hòa tan khí huyết đan, khiến nước thuốc chảy vào bụng.

Với chất lượng của những khiên khí huyết đan này, nếu Tống Thư Hàng nuốt thẳng thì có chút lãng phí. Bởi nếu đã nuốt vào rồi, thì dù viên khí huyết đan đó có chất lượng tốt thế nào, cũng chỉ hồi phục trạng thái thân thể được một lần, những khí huyết thừa ra đều bay đi mất, quá lãng phí.

Còn nếu ngậm khí huyết đan vào miệng, thì khi trạng thái thân thể đã hồi phục rồi, có thể nhả nó ra.

Đan dược không được dùng hết trong một lần, chỉ cần được sử dụng xong trong vòng ba ngày thì dược hiệu không hề bị ảnh hưởng. Đây cũng là một phương pháp cùng dạng với “Tích cốc hoàn”.

Chừng mười bảy phút sau.

Tống Thư Hàng nhả ra viên khí huyết đan còn chưa hòa tan một nửa, tinh khí trên cơ thể đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất!

“Mười bảy phút hồi phục một lần tinh khí, trung bình cứ hai mươi bốn phút là có thể tu luyện lại "Kim cương căn bản quyền pháp" và "Chân ngã minh tưởng kinh" một lần. Bỏ đi thời gian ăn uống, ngủ nghỉ, vệ sinh, thì nếu một ngày mình tu luyện chừng mười hai, mười ba tiếng là có thể tu luyện được khoảng mười tám luồng khí huyết!”

Nếu có đủ khí huyết đan, và tu luyện ngày đêm, thì chỉ cần nửa tháng, hắn có thể hoàn thành 100 ngày cơ bản!

So nửa tháng với trăm ngày, thì rõ ràng là thời gian đã được rút ngắn tới sáu lần!

“Tài lữ phúc địa, bảo sao chữ tài lại được đặt trước tiên.

Nếu mình không tính thời gian đi học và giao lưu với bạn bè, thì mỗi ngày ít nhất cũng chừa ra được trên sáu tiếng để tu luyện. Nếu có đủ khí huyết đan để dùng, thì chừng một tháng, hơn một tháng là có thể hoàn thành cơ bản!”

Nghĩ đến đó, Thư Hàng lại thấy hưng phấn.

Nhưng rồi, hắn lại thở dài…trong tay hắn chỉ có hai bình khí huyết đan, tổng cộng là hai mươi sáu viên. Dù chất lượng tốt, nhưng mỗi viên chỉ dùng được khoảng ba lần, dù mỗi ngày hắn chỉ tu luyện năm, sáu tiếng, thì lượng thuốc này chỉ duy trì được khoảng tám, chín ngày là cùng.

Ít quá.

Khi chưa có được khí huyết đan, lòng hắn như hồ nước lặng, không có một tia hi vọng nào cho thứ thuốc này.

Nhưng giờ đã có khí huyết đan rồi, nếm được ngon ngọt từ lợi ích của nó rồi…thì lòng khao khát mà hắn dành cho nó không tài nào ngừng nổi.

Chỉ còn mỗi nhiệm vụ về Bạch Chân Quân.

Phải mau chóng chuẩn bị xe cộ, sau đó tiếp đãi Bạch Chân Quân vừa xuất quan. Khi ấy, không chừng có thể lấy được thêm ít khí huyết đan từ vị tiền bối ấy. Hơn nữa… trong tuần này, mình có thể thường xuyên ló đầu trong nhóm chat, không biết chừng còn có thể nhận được nhiệm vụ từ vị tiền bối nào.

Biết đâu, mình có thể hoàn thành 100 ngày cơ bản trong vòng một tháng thật?

Nghĩ thế thôi mà đã đầy hừng hực khí thế rồi!

“Quyền pháp căn bản một!”

“Quyền pháp căn bản hai!”

Dưới cái suy nghĩ vui vẻ và lạc quan này, lúc luyện "Kim cương căn bản quyền pháp", quyền nào quyền nấy đều khí thế ngút trời, khí phách ngùn ngụt.

Khi đánh đến quyền pháp căn bản thất... Toàn thân Thư Hàng đều hòa vào thế giới quyền pháp, tâm tùy quyền động, quyền tùy ý động!

Hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài, trong mắt chỉ có mình và "Kim cương căn bản quyền pháp"!

Rầm! Từng quyền phóng ra, không khí đều như bùng nổ!

Quyền phong gào thét, quyền chưa đến mà quyền áp đã tới!

Tu luyện xong "Kim cương căn bản quyền pháp" liền đến "Chân ngã minh tưởng kinh", khiến khí huyết lưu trữ trong tâm khiếu. Luồng khí huyết thứ năm, đã xong!

Nghỉ ngơi một chóc, rồi lại nhét miếng “khí huyết đan” ban nãy vào miệng, để hồi phục tinh khí.

Sau đó là có thể tiếp tục vòng tu luyện mới.

Quá tuyệt vời!

Cảm giác này giống như là lúc đi làm một phó bản vô cùng quan trọng trong game thu phí, người chơi thường mỗi ngày chỉ vào được một lần, mà người chơi dùng đô la thần chưởng thì có thể dùng cách trả tiền, để liên lục vào lại phí bản, để điên cuồng kiếm vật phẩm trong đó, kiếm đến khi tay mềm oặt mới thôi!

Đối tu sĩ ở cảnh giới khai tâm khiếu thì…khí huyết đan chính là giấy thông hành được được đưa đi đưa lại để vào phó bản!

Thời gian loáng một cái mà đã trôi qua.

Chớp mắt đã tới năm giờ chiều.

Ngày thứ hai của đại hội thể dục thể thao sắp kết thúc.

Phụ huynh đến xem đại hội thể dục thể thao dần tản ra, có người cùng con đi ăn tối, có người lại một mình dạo quanh trường đại học Giang Nam.

Joseph thuộc nhóm người sau, từ hồi trưa, hắn đã bị cô con gái bé bỏng bỏ rơi đầy vô tình, nên đành một thân một mình dạo quanh đại học Giang Nam. Mình vất vả lắm mới xin nghỉ phép được để mà bay từ nước ngoài về Hoa Hạ để thăm con yêu mà...

Cứ dạo quanh dạo quanh như thế, không biết từ lúc nào, hắn đã đặt chân tới cạnh một tòa nhà bị bỏ hoang. Joseph đi cũng mệt, thấy nơi này yên tĩnh bèn định nghỉ chân một lát.

Lúc ấy, hắn bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động kỳ quái vang lên từ trong tòa nhà.

Joseph là người có tính tò mò rất cao, từ bé đã thích những bộ phim võ hiệp của Hoa Hạ, thích võ công cao cường của nhân vật chính và những cuộc mạo hiểm của họ, còn vô cùng thích cái cảnh nhân vật chính rơi xuống vực rồi nhận được kỳ ngộ.

Sau khi lặng lẽ bò lên tòa nhà bị bỏ hoang, hắn được thấy khung cảnh mà mình mơ ước đã lâu!

Một thiếu niên trẻ tuổi đang đứng luyện quyền trong tòa nhà rộng lớn. Mồ hôi trên người cậu tuôn ra như mưa, cậu ấy không hề nhận thấy được sự có mặt của mình. Dường như, trong thế giới của cậu, chỉ có bản thân cậu và bộ quyền pháp thần kỳ đó!

Đúng vậy, bộ quyền pháp thần kỳ!

Khi nắm đấm không quá cuồn cuộn ấy đánh ra, từ không khí rõ ràng vang lên tiếng vỡ tung. Bùm bùm bùm!

Từng quyền đều mang theo sức mạnh thừa sức đập tan bi đá!

Bước chân của thiếu niên cũng vô cùng tinh diệu. Từ trên người thiếu niên, có thể cảm nhận được hai thuộc tính trái ngược là nhẹ nhàng và nặng nề, thế nhưng hai thuộc tính ấy là hòa vào nhau đến hoàn hảo.

Khi nhảy lên thì nhẹ như chim yến, khi tấn công thì nặng như hòn núi!

“Ôi chao, Chinese kungfu!” – Joseph thầm cảm thán.

Là kungfu Hoa Hạ hàng xịn chứ không phải thứ múa may trên phim.

Chương 105: Tuyệt Học Võ Lâm

Joseph chắp tay lại tạo dáng cầu nguyện: cám ơn Thượng Đế, con đã được thỏa ước mong rồi.

Hơn ba mươi năm trước, hồi còn trẻ, hắn rất mê xem phim võ hiệp. Sau đó, hắn không ngừng nguyện cầu, chỉ mong Thượng Đế cho mình một cơ hội, để mình có thể biết được công phu chân chính của Trung Quốc là thế nào, đạp tuyết vô ngân, rồi thì tung chưởng ra là có rồng và bay lượn gì đó, để có thể mở mang tầm mắt!

Ước nguyện ấy, hắn đã cầu nguyện hơn mười năm!

Hơn mười năm, ngày nào cũng cầu xin như vậy, đêm ngủ còn mơ mình rơi xuống vách núi, kiếm được thần công, hoặc là vào núi thám hiểu thì gặp được một ông lão đầu tóc bạc phơ, truyền cho trăm năm công lực, rồi đủ các kiểu mơ mộng kỳ quái.

Tiếc rằng Thượng Đế bận quá, nên không thèm để ý đến mong muốn nhỏ nhoi của hắn.

Giờ, khi hai mươi năm đã trôi qua, con gái hắn đã trở thành một cô nàng xinh đẹp, hắn từng suýt quên mất ước mơ năm ấy, chính lúc này, Thượng Đế lại nhớ ra cái ước mơ mà hắn từng cầu nguyện suốt mười năm ấy!

Joseph không cắt ngang Tống Thư Hàng, bởi trong mấy bộ phim võ hiệp từng nhắc rằng, quấy rầy người khác luyện công là chuyện rất không lễ phép.

Vậy nên, hắn chỉ yên lặng ngồi bên, nhìn Tống Thư Hàng đánh xong cả bộ quyền pháp.

Thực ra, khi kẻ ngoại đạo kia vừa đi vào trong tòa nhà, Tống Thư Hàng đã phát hiện hắn.

Nhưng giờ, "Kim cương căn bản quyền pháp" của hắn đã đánh đánh đến đoạn kết, nếu dừng tay thì lần tu luyện này coi như công cốc, dược hiệu của khí huyết đan sẽ bị lãng phí.

Dù sao thì cũng không lo bộ quyền này bị trộm mất, chỉ cần kẻ nọ không lấy điện thoại ra quay chụp thì cứ nhịn chút đi.

Từ trưa cho đến giờ, hắn đã dùng miếng khí huyết đan thứ hai, đây là lần tu luyện "Kim cương căn bản quyền pháp" thứ bảy, hiệu quả rất rõ rệt.

Ừm, quãng thời gian giãn cách giữa các lần dùng khí huyết đan để tu luyện dài hơn hắn ước tính một chút...

Sau khi đánh xong hai chiêu cuối cùng, hắn ngồi xuống để luyện "Chân ngã minh tưởng kinh".

Không ngờ là mình trốn vào cái tòa nhà bỏ hoang heo hút này rồi mà vẫn bị phát hiện. Xem chừng, sau này phải đổi địa điểm tu luyện thôi.

Sau khi cất khí huyết vào tâm khiếu, hoàn thành chu trình tu luyện, Thư Hàng từ từ mở ra mắt.

Vừa mở mắt, hắn liền thấy kẻ ngoại đạo cao to kia đang vác theo vẻ mặt nịnh nọt, ngồi xổm cách mình không xa. Thư Hàng cảm thấy ngứa tay ngứa chân quá, chỉ muốn... tung một cú đấm qua!

“Đại sư, ngài luyện công xong rồi sao?"

Kẻ ngoại đạo mang dáng xun xoe, dùng cái tiếng Trung sượng sượng để chào hỏi.

Khóe miệng Tống Thư Hàng run lên, phất tay:

“Chào anh".

“Đại sư, tôi có thể theo ngài học Chinese kungfu! Công phu của Trung Quốc không?"

Nét mặt kẻ ngoại đạo ngập tràn mong đợi, còn tạo dáng cái dáng kinh điển của Hoàng Phi Hồng trong phim võ hiệp. Công phi Trung Quốc, ấy chính là ước mơ từ bé đến lớn của hắn, múa song thiết côn vun vút... lại còn vượt nóc băng tường!

"...”

Tống Thư Hàng day day huyệt Thái Dương, hắn cũng chỉ là kẻ gà mờ thôi, làm gì có tài đức mà dạy người khác? Hơn nữa, hắn không có bản quyền của bộ "Kim cương căn bản quyền pháp" mà mình đang luyện, đến bố mình mà cũng không được phép truyền dạy cho, thì sao có thể dạy một kẻ ngoại đạo được?

Hắn tiện mồm nói một cái cớ:

“Xin lỗi… công phu của gia tộc ta, không được truyền ra ngoài.”

“Tôi, có thể, bái sư! Nếu không được, thì, nhập gia phả, cũng không sao! Quy củ bên Trung, tôi hiểu, một, chút!”

Kẻ ngoại đạo cố gắng lấy lòng, để có thể học công phu, hắn sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Chú muốn vào gia phả nhà tôi, nhưng mà tôi lại không muốn này! Tống Thư Hàng thở dài:

“Xin lỗi, tôi không có tư cách nhận đồ đệ."

“Ngài có thể nhận tôi làm “đệ tử ký danh”. Sau đó, dạy tôi một chút, một chút chút chi đó! Thế nào?"

Kẻ ngoại đạo vẫn bám rịt không chịu bỏ cuộc.

“Xin lỗi, dù là đệ tử ký danh, thì tôi cũng không có tư cách để nhận!"

Tống Thư Hàng từ chối dứt khoát.

Nhưng kẻ ngoại đạo vẫn nhất quyết đeo đẳng.

Công phu của Trung Quốc nha, công phu chân chính của Trung Quốc đá nha, đấm vào không khí, không khí sẽ nổ bùm bùm bùm đó nha!

Sao có thể bỏ qua chứ, ấy là giấc mộng võ hiệp Trung Hoa từ nhỏ đến lớn của mình!

Đây là một trung niên ngoại quốc bị võ hiệp Trung Hoa tiêm nhiễm nặng.

Hắn vận dụng đến tột cùng cái khả năng quấn rịt lấy người khác, hôm nay, nhất định phải học được thứ gì đó từ vị đại sư này, dù là thứ vụn vặt nhỏ nhặt gì cũng được! Nhất định phải học được gì đấy, nếu không hắn sẽ nuối tiếc cả đời!

Thư Hàng thực không ngờ rằng, đến cuối, mình vẫn phải nhận cái vị tên là Joseph Guey Maupassant này làm “đệ tử danh nghĩa”.

Hôm nay, Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng được trải nghiệm sự đáng sợ của “bám riết không thôi”. Nếu kẻ nọ là một cô nàng xinh đẹp thì cũng được thôi, nhưng đây lại là một ông chú trung niên nha, hơn nữa còn chẳng đẹp gì.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng liền nghiêm túc dạy cho Joseph một bộ tuyệt học võ lâm “Thời đại vẫy gọi”.

Tên này, chắc nhiều người không thấy quen tai, nhưng nó còn có một cách gọi khác.

Rất nhiều, rất nhiều năm về trước, các học sinh trung học của Hoa Hạ vẫn thường gọi nó là “Bài tập thể dục theo đài số 2”.

Mỗi sớm đến trường, khi tiếng radio vang lên, các bé học sinh tiểu học dù là trời đông giá hét hay trời hè nóng nực, đều phải đi khỏi phòng học, tới sân thể dục xếp hàng, sau đó nghe hiệu lệnh của radio để tập.

Nói ra thì, cái bài tập thể dục theo đài này cũng có tí hơi hướm võ thuật thật.

“Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám... bốn hai ba bốn năm sáu bảy tám! Được rồi, lại nào! Nghe theo nhịp, phải đúng tiết tấu, tư thế phải chuẩn! Một hai ba bốn năm sáu bảy tám...”

Tống Thư Hàng miệng hô nhịp, sau đó làm mẫu cái bài tập “Thời đại vẫy gọi” một cách vô cùng chuẩn chỉ!

Joseph như nhặt được chí bảo... Bắt chước theo Tống Thư Hàng, tập thật chuẩn từ đầu đến cuối.

Tư duy nhận thức của hắn không tệ, học hai lượt là cũng đã ra dáng rồi!

“Bộ tuyệt học này chính là trụ cột pháp môn, ngươi về phải tu luyện ngày đêm, luyện đến khi nào cảm nhận được trong cơ thể mình có một luồng khí ấm áp thì tức là đã nhập môn rồi!"

Tống Thư Hàng bày ra cái vẻ mặt nghiêm túc, dặn dò “đệ tử” như vậy.

Bài tập thể dục theo này đài này khá là hữu ích, dù tập theo không khiến người ta thành cao thủ võ lâm, nhưng để giúp cơ thể khỏe mạnh thì thừa sức.

“Vâng, thưa sư phụ! Con nhất định sẽ dành thời gian để luyện ba mơi lần mỗi ngày!"

Hai mắt Joseph sáng ngời, hắn lớn giọng bảo.

Ba... ba mươi lần? Đúng là một kẻ có nghị lực.

“Khụ khụ!"

Tống Thư Hàng nhịn không được, hắng giọng một cái rồi vỗ vỗ vai của “đệ tử”.

“Cố gắng tu luyện, vi sư đặt niềm tin ở con!"

Sau đó, hắn chắp tay sau lưng, nghênh ngang rời khỏi tòa nhà bị bỏ hoang…rất có khí thế của bậc tông sư!

Joseph đứng sau gật đầu lia lịa, ánh mắt ngập tràn sự hưng phấn.

Liệu có ngày, mình sẽ được như sư phụ sao, khi tung đấm, không khí sẽ nổ vang trời sao?

Mong đến ngày đó quá!

“A, gào gào gào, cảm thấy nhiệt huyết đang dâng lên cuồn cuộn! Lại tập nữa thôi! Một hai ba bốn năm sáu bảy tám... Hai hai ba bốn năm saú bảy tám!"

Joseph nghiêm túc tu luyện bộ “tuyệt học võ lâm” này lần nữa, lòng mơ đến ngày trở thành tuyệt thế cao thủ!

Tương lai thật xán lạn!

Tiếc rằng... hắn như người ốp mình vào thủy tinh, nhìn thấy tương lai xán lạn, nhưng không thể đi ra chạm vào nó.

Sau khi rời khỏi tòa nhà bỏ hoang, Tống Thư Hàng lặng lẽ lau mồ hôi:

“Cũng từng gặp mấy người hay đeo đẵng rồi, mà chưa gặp ai đeo đẵng đến chừng thế. May mà hồi nhỏ mình chăm chỉ tập theo bài thể dục theo đài, nếu không thì đúng là chẳng có gì mà dạy."

“Ha... Tiểu Thư Hàng, không ngờ cũng có lúc ngươi xấu bụng thật đấy.”

Bấy giờ, Giang Tử Yên bỗng nhiên lặng lẽ xuất hiện bên Tống Thư Hàng, cô nở nụ cười gian trá.

“Tử Yên cô nương, sao cô lại ở đây?"

Tống Thư Hàng nhận ra, dù tinh thần lực của mình luôn duy trì trạng thái “cảnh giác” thì vẫn không thể phát hiện sự tiếp cận của Giang Tử Yên.

Tiền bối nào cũng là người sâu không lường được.

“Hì hì, ta giúp Dược Sư đưa thứ này cho ngươi. Dược Sư có việc đột xuất, rất quan trọng phải đi ra ngoài, chắc mấy ngày sau mới về, nên ngươi có thể nghỉ ngơi vài ngày.”

Giang Tử Yên lấy ra một cây quạt sắt, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Đây là thứ gì thế?"

Tống Thư Hàng đón lấy cây quạt, ghê thật, nặng trịch!

“Pháp khí khống hỏa, chẳng phải Dược Sư đã nói muốn tặng một món cho ngươi, để ngươi làm quen với nó à?

Giang Tử Yên cười nói.

Chương 106: Pháp Khí Khống Hỏa, Tân Tiến Nha!

“Pháp khí?”

Hai tay Tống Thư Hàng dâng cây quạt sắt, hỏi:

“Cho ta sao?”

“Đừng có tưởng bở, cây quạt ngự hỏa ba sao này là sản phẩm thí nghiệm được Dược Sư và một luyện khí đại sư cùng hoàn thành cách đây không lâu. Giờ chỉ cho ngươi mượn một hồi được thôi, sau này phải trả cho vị luyện khí đại sư kia.”

Giang Tử Yên cười hì hì bảo.

Trên đời này không có thứ gì được cho không cả, đặc biệt ở là trong nhóm Cửu Châu số 1, phải trả giá thì mới được đền đáp.

“He he.”

Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng, giờ nghe được hai chữ “pháp khí” là hắn lại không nỡ buông tay, dù sao đây cũng là trang bị mà tu sĩ nào cũng cần có mà. Thân là một tu sĩ, sao có thể không có pháp khí và pháp bảo chứ!

“Tử Yên cô nương, cây quạt ngự hỏa ba sao này dùng thế nào?”

Tống Thư Hàng ôm cây quạt sắt, hỏi. Lòng hắn còn nghĩ, có nên tìm một địa điểm thích hợp để Tử Yên dạy mình không?

“Hướng dẫn sử dụng đây!”

Giang Tử Yên lấy một tờ giấy a4 ra, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Tự tìm một chỗ mà nhóm lửa, rồi dựa vào hướng dẫn sử dụng để thử. Đơn giản lắm, học một tí là biết luôn.”

Hướng dẫn sử... sử dụng... dụng...

Lúc nhận lấy bản hướng dẫn tử dụng, không hiểu sao Tống Thư Hàng lại có cái suy nghĩ rằng… thứ mình nhận từ tay Giang Tử Yên không phải pháp khí, mà là đồ mua trên mạng được chuyển tới.

Đương lúc lòng Tống Thư Hàng ngổn ngang bao cảm xúc, thì

Giang Tử Yên lại nhắc nhở:

“Đúng rồi, mỗi lần dùng xong nhớ sạc pin cho nó. Sạc pin ba tiếng có thể dùng liên tục trong hai mươi bốn tiếng. Thời gian sử dụng hơi ít, nhưng với hạng gà mờ trong lĩnh vực luyện đan như ngươi thì cũng đủ rồi.”

“Được rồi, ta rõ rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu theo thói quen.

Hở? Đợi chút, nãy mình có nghe lầm không?

“Sạc pin?! Cái pháp khí này mà còn cần sạc pin á?”

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Hắn nâng cái “quạt ngự hỏa ba sao” này lên nhìn, quả nhiên thấy được dưới cán quạt có một cái lỗ sạc.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy choáng váng.

“Ngươi hỏi gì lạ thế, không sạc pin thì lấy đâu ra năng lượng mà dùng? Chẳng nhẽ ngươi chưa học định luật bảo toàn năng lượng à?”

Giang Tử Yên hỏi ngược lại.

“Không... ý ta là, chẳng nhẽ không phải pháp khí cần “thiên địa linh lực”, “tiên năng” hay “linh thạch” gì đó để nạp năng lượng sao? Cái loại linh thạch mà nạp một viên có thể dùng được mấy trăm năm chi chi đó.”

Tống Thư Hàng xả hết nỗi lòng.

“Linh thạch?”

Giang Tử Yên hì hì rồi bảo.

“Linh thạch là năng lượng không thể tái sinh, số lượng càng ít thì giá trị càng cao, hiện một viên hạ linh thạch có thể mua được mười bình khí huyết đan. Loại pháp khí ngự hỏa hạ đẳng này, nếu dùng linh thạch thì không thể chỉ đơn giản là “lãng phí” đâu. Hơn nữa, có sẵn loại năng lượng “điện năng” mà không dùng, còn lãng phí linh thạch để làm gì?”

Tống Thư Hàng cầm cây quạt ngự hỏa ba sao, vẻ mặt vô cùng đặc sắc:

“Ta biết rồi, ta sẽ nhớ sạc pin cho nó.”

Nhà ngươi đã từng thấy pháp khí nào cần sạc pin chưa? Nếu chưa thấy thì hôm nay để ta giúp ngươi mở mang tầm mắt!

“Nhân lúc đang rảnh thì ngươi hãy nghiên cứu cây quạt ngự hỏa này đi, ta về bên Dược Sư phục mệnh. Có vấn đề gì thì vào nhóm chat rồi liên lạc với Dược Sư hoặc các tiền bối khác.”

Giang Tử Yên cười bảo.

Tống Thư Hàng cầm cây pháp khí trên tay, bỗng nhiên hỏi dò:

“Đúng rồi, Tử Yên cô nương, sau này cái vị luyện khí đại sư kia có bán cây “quạt ngự hỏa ba sao” này không?”

“Đương nhiên có bán chứ, giá chắc không đắt lắm đâu, chừng ba viên linh thạch là mua được rồi. Nếu sau này ngươi không học được bí quyết ngự hỏa thì có thể tính đến chuyện mua một cây.”

Giang Tử Yên vẫy vẫy tay.

“Còn muốn hỏi gì không? Không thì ta đi nhé?”

Gần đây, Dược Sư hay kiếm cớ để đuổi cô đi xa xa. Nhưng cô không phải người dễ bỏ cuộc, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ biến cái danh phận sư phụ của Dược Sư được đổi thành đạo lữ!

Tống Thư Hàng lại hỏi thêm:

“Dược Sư tiền bối đang bận gì vậy?”

“Qua điện thoại, ta nghe được là Dược Sư định đi khám mấy cái bệnh vặt cho vài đạo hữu. Hình như bọn họ mới tìm được một bí cảnh để thám hiểm, lúc đi ra gặp vài chuyện rắc rối gì đấy. Cụ thể thế nào ta cũng không rõ. Hôm qua, vì ngươi mà ta cố tình đến chỗ luyện khí đại sư để lấy cây quạt ngự hỏa này đấy. Nếu ngươi muốn biết tỉ mỉ mọi chuyện thì có thể hỏi thẳng Dược Sư.”

Giang Tử Yên đáp.

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu.

Sau khi Giang Tử Yên đi rồi, Tống Thư Hàng cất cây quạt ngự hỏa ba sao và bản hướng dẫn sử dụng đi, trong lòng vô cùng buồn bực.

Một lúc lâu sau, khi đã bình tâm lại, hắn mới gọi điện cho ba thằng bạn cùng phòng để hô bọn nó đi ăn cơm.

Tòa nhà hoang bị một gã ngoại đạo phát hiện, thành thử, trong trường tạm thời chẳng còn địa điểm nào thích hợp để tu luyện. Việc tu luyện phải tạm ngừng. Tối đến qua bên Dược Sư để luyện vài lần nữa vậy.

Bấy giờ, cách nơi này cả vạn dặm, mở một đạo quan tại thị trấn nhỏ ở thành phố J.

Dược Sư chau mày kiểm tra cơ thể của bốn vị đạo hữu.

Bốn tu sĩ kia gồm có một đạo trưởng, một nữ quan, cùng với nam nữ đạo đồng mà từng người mang theo.

Sau khi kiểm tra xong, Dược Sư nói với vẻ nghi hoặc:

"Cơ thể của các ngươi không có dấu hiệu bất thường nào, cái vụ mất trí nhớ mà các ngươi nói với ta đã xảy ra vào lúc nào?"

"Điều cuối cùng mà bần đạo nhớ được trước khi bị mất trí nhớ, là khi mình và Huyền Huyền đạo cô cùng đi vào hòn đảo thần bí kia."

Vị đạo trưởng nọ chau mày nói.

"Tiếp đến, chuyện bần đạo nhớ được sau đó là mình, và Huyền Huyền đạo cô cùng hai đồng tử, cũng mất trí nhớ, cùng ở trên một hòn đảo nhỏ. Còn chuyện vào đảo thần bí bằng cách nào, hoặc có chuyện gì xảy ra trên đảo, thì hoàn toàn không nhớ được."

Nữ quan kia, chính là Huyền Huyền đạo cô, tiếp lời:

"Ký ức cuối cùng của bần đạo thì lùi về trước một chút, ta chỉ nhớ rằng mình và Côn Di đạo trưởng hẹn nhau đi tới hòn đảo thần bí nọ, nhưng vừa ra khỏi cửa liền mất đoạn trí nhớ tiếp theo... Khi tỉnh dậy, ta cũng thấy mình ở hòn đảo nhỏ ở Đông Hải ấy. Còn chuyện đi tới đảo thần bí, rồi cả những chuyện xảy ra trên đảo thần bí thì đều quên sạch."

Hòn đảo thần bí mà họ đang nhắc tới, chính là "đảo thần bí bồng bềnh trên biển Đông" mà Nhật Báo Tu Sĩ từng đăng tải không lâu, rằng thì "mơ hồ thấy được nơi ấy hoa thơm chim chóc bay lượn, linh khí dồi dào, thậm chí còn có rất nhiều sinh vật tưởng chừng đã tuyệt diệt đều sống ở đó."

Chính bởi bài đăng ấy, mà lượng tu sĩ đi tới biển Đông để thám hiểm chẳng phải là ít. Bấy giờ, nhóm Cửu Châu số 1 còn bàn nhau là khi nào thì tổ chức một nhóm đi biển Đông thăm dò xem.

Nhưng chẳng mấy người tìm được hòn đảo thần bí ấy.

Hai vị đạo trưởng này khá may mắn, được trở thành những tu sĩ hiếm hoi được đi vào hòn đảo đó. Nhưng mà... mọi ký ức về hòn đảo thần bí ấy đều biến mất!

“Hai vị đạo đồng cũng thế sao?”

Dược Sư hỏi dò.

Nam đạo đồng lắc lắc đầu, bảo:

“Tiền bối, ta nhớ được nhiều hơn một chút. Từ lúc cùng sư phụ, và Huyền Huyền sư thúc vào trong đảo thần bí, chúng ta liền gặp phải trận pháp cấm bay. Vậy nên, chúng ta đành rơi xuống rừng cây trên đảo, nơi ấy có rất nhiều dược liệu quý báu. Bốn người chúng ta ngắt một ít dược liệu, rồi tiếp tục đi sâu vào trong đảo thần bí. Sau đó, ký ức của ta bị mất một khoảng lớn, ta chỉ mơ hồ nhớ được rằng hình như chúng ta gặp rất nhiều yêu thú đáng sợ, bị đuổi theo rất lâu, mất rất nhiều đồ. Tiếp theo lại là khoảng trống ký ức. Điều cuối cùng ta nhớ được, là bốn chúng ta vất vả lắm mới tìm được thang trời để rời khỏi đó, rồi chúng ta bước lên thang trời để thoát khỏi đảo thần bí. Đoạn sau thì cũng giống như sư phụ, chúng ta xuất hiện ở một hòn đảo nhỏ trên biển Đông, mà những đồ lấy được từ đảo thần bí chỉ sót lại vài cọng thảo dược.”

“Ký ức của đạo đồng còn nhiều hơn các ngươi một chút? Chẳng nhẽ trên hòn đảo thần bí ấy, sức mạnh càng yếu thì ký ức càng nhiều?”

Dược Sư hỏi.

“Nói vậy... ký ức mà Côn Di Đạo Trưởng đã mất hẳn là phải nhiều hơn cả ta. Nhưng ký ức mà đạo đồng của ta mất còn nhiều hơn cả ta, cô ấy đã mất hết phần ký ức cả tháng trời.”

Huyền Huyền Đạo Cô lắc đầu nói.

Chương 107: Tiếng Kêu Thê Lương Của Lịch Quỷ

Nữ đệ tử của Huyền Huyền đạo cô do mất đi lượng ký ức quá lớn, nên cứ ngốc ngốc đáng yêu... Dù rằng ban đầu cô bé này cũng đã ngốc ngốc đáng yêu rồi.

“Hòn đảo thần bí kia đúng là quỷ dị khó lường. Hai vị đạo hữu cứ an tâm, không cần phải lo lắng, đợi đệ tử của ta mang một ít pháp bảo và dụng cụ qua đây, ta lại kiểm tra tỉ mỉ cho hai vị lần nữa.”

Dược Sư chỉ có thể trấn an đối phương.

Giờ, chỉ mong việc mất trí nhớ ở đảo thần bí sĩ không đem tới ảnh hưởng xấu nào cho các tu sĩ.

Trước mắt, thì Huyền Huyền đạo cô và Côn Di đạo trưởng đều là tu sĩ ở linh hoàng ngũ phẩm, đã ngưng tụ được kim đan. Nhưng môn phái cổ thì gọi cảnh giới này là “kim đan chân nhân”, kim đan chân nhân đều là người nắm giữ chức trưởng lão thực quyền ở các môn phái!

Việc lặng lẽ xóa sạch ký ức của hai vị linh hoàng ngũ phẩm tới mức thần không biết, quỷ không hay, chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Là do những trận pháp ảo thuật chằng chịt ở trên đảo thần bí đã gây ảnh hưởng đến trí nhớ của hai vị đạo hữu? Hay bởi bị những con yêu thú trên đảo thần bí làm hỏng bộ phận lưu trữ ký ức trong não rồi?

Cái chứng mất trí nhớ này rất khó điều trị, nhất là khi tu sĩ bị mất trí nhớ, đến Dược Sư cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng có thể giúp mấy vị đạo hữu này hồi phục ký ức.

Hơn nữa... nếu chỉ mất trí nhớ vì sự cố ngoài ý muốn thì còn may, sợ là sợ hai vị đạo hữu này đã nhìn thấy thứ gì không nên thấy ở trên đảo thần bí, rồi bị sinh vật cường đại nào trên hòn đảo đó phong ấn ký ức. Nếu thế thì, việc khôi phục ký ức là việc cực kỳ khó khăn.

Giờ, Dược Sư cũng chỉ biết cố gắng hết sức.

Tại quán cơm ở đại học Giang Nam.

Lý Dương Đức uể oải và cơm vào miệng, trận thi đấu chạy trăm mét sáng nay đã rút sạch năng lượng của cậu ta, năng lượng tinh thần cũng cạn kiệt, hiện chưa phục hồi. Đặc biệt, năng lượng tinh thần là cái thứ bị xài hao nhất!

Thổ Ba vừa ăn cơm, vừa điên cuồng dùng điện thoại, chẳng biết là đang chơi trò gì.

Còn Cao Mỗ Mỗ, sau khi bị Gia Cát Trung Dương lôi đi, đến giờ vẫn chưa thấy về. Nghe nói cậu ta đang phải giúp Gia Cát Trung Dương tìm chỗ ở, sau đó lên kế hoạch để tìm cách để hẹn được mấy cô “vợ dự bị” của Gia Cát Trung Dương ra gặp. Đây là một kế hoạch lâu dài, chắc mấy ngày tới, Cao Mỗ Mỗ đều bị Gia Cát Trung Dương quấn chặt không cho rời đi.

“Đúng rồi, Thổ Ba, Dương Đức, hai đứa có muốn học lái xe với tao không?”

Tống Thư Hàng tiện thể hỏi.

Một mình học lái xe sẽ rất chán... Đặc biệt là khi, lúc lên xe thực hành, một giáo viên không chỉ có một học sinh.

Khi bốn, năm người thay phiên nhau tập lái, mỗi người chỉ học được chừng một tiếng cho một buổi chiều, còn ba, bốn tiếng còn lại, nếu không kiếm được ai để nói chuyện thì cũng đành ngồi ngơ ngẩn.

“Tao rút, đợi khi nào sắp tốt nghiệp thì đi học. Gần đây bận lắm.”

Lý Dương Đức đẩy kính mắt, cái phần mềm mà dạo trước cậu ta cùng lập trình với người khác nhận được rất nhiều lời khen ở trọng giới, cho nên dạo gần đây cậu ta nhận được rất nhiều việc.

“Thư Hàng, mày chuẩn bị học lái à?”

Thổ Ba hỏi.

“Ừm, lý thuyết cũng biết sơ sơ rồi, tao định trong dịp mấy ngày nay thì đăng ký.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Được! Lúc nào đi học thì gọi tao, tao đi với mày. Dù sao thì dạo gần đây cũng rảnh lắm.”

Thổ Ba cười ha ha… chuyện học lái đối với cậu ta chỉ dễ như trở bàn tay.

Bởi từ hai năm trước, cậu ta đã biết lái ô tô rồi. Nếu không phải do chưa đủ tuổi thì cậu ta đã có bằng từ lâu.

“Thế thì mai đi, mai là ngày cuối cùng của đại hội thể dục thể thao, chúng ta đều không có hạng mục thi đấu nào, cùng đi đăng ký, rồi tranh thủ thi đỗ phần lý thuyết.”

Tống Thư Hàng quyết định.

Không biết Bạch Chân Quân xuất quan lúc nào, tốt nhất là hắn cứ thi lấy bằng trước để đề phòng. Khí huyết đan chỉ còn hai mươi bốn viên. Nếu mỗi ngày dùng hết ba viên, thì có thể dùng được trong tám ngày nữa.

“Được, không thành vấn đề.”

Thổ Ba gật đầu.

Bảy giờ tối, ngày 8 tháng 6.

Tống Thư Hàng một mình đi vào căn nhà của Dược Sư.

Dược Sư và Giang Tử Yên đều không ở đây, hắn có thể nhân lúc này để thử tính năng của cây quạt ngự hỏa ba sao.

Trong lòng có chút hưng phấn.

Dù thứ này phải sạc pin, nhưng nó là pháp khí thật đó! Lát nữa, mình phải tự thử pháp khí, không có người đứng bên chỉ dạy, không biết có nguy hiểm gì không đây?

Sau đó, hắn lấy tờ giấy a4, cũng chính là bản hướng dẫn sử dụng kia ra, đọc từ đầu đến cuối một lần, chút hưng phấn liền bị quẳng đi bay biến!

“Trời, đúng là cách dùng dành cho đồ ngốc! Bảo sao Tử Yên cô nương lại yên tâm để cho mình tự học!”

Đống nội dung dày kịt trên tờ a4 được tựu chung lại thành ba điểm như sau!

Ở một bên của cây quạt ngự hỏa ba sao, có ba nút hình ngôi sao, ba nút này được dùng để điều khiển pháp khí.

Bấm vào nút ngôi sao màu đỏ, giúp tăng mức độ của ngọn lửa... Tổng cộng có thể tăng mức độ được sáu lần.

Bấm vào nút ngôi sao màu lam, giúp hạ mức độ của ngọn lửa...

Cuối cùng, cái nút màu xanh biếc là hiển thị mức năng lực, qua độ đậm nhạt của màu sắc để biết được năng lượng còn lại bao nhiêu. Tiện thể, nếu bấm vào nút này, còn có thể coi như là nút "bắt đầu sử dụng" của cây quạt ngự hỏa ba sao, hai tính năng trong một, đúng là vô cùng tiên tiến.

Nhìn chung thì, nội dung của bản hướng dẫn sử dụng nói như thế.

Có phải nhìn quen mắt, nghe quen tai lắm không?

Đấy là vì đa phần những đồ điện gia dụng đều có những tính năng ấy! Tăng giảm nhiệt độ, hiển thị năng lượng, và nút "bắt đầu". Đến thằng ngu cũng chỉ cần vài lần thực hành là biết cách dùng!

"Chẳng lẽ đây là công nghệ đen của giới tu chân sao?"

Tống Thư Hàng chẳng còn sức để cảm thán nữa.

"Không cần biết là mèo đen hay mèo trắng, bắt được chuột thì là mèo tốt rồi!"

"Không cần biết là công nghệ đen hay không nghệ trắng, hữu dụng thì đều là thứ công nghệ tốt!"

"Mạnh mẽ lên nào, Tống Thư Hàng! Dù cách sử dụng vô cùng đơn giản, còn là cây quạt ngự hỏa cần sạc pin, thì nó vẫn là pháp bảo! Đừng ủ dột!"

Tống Thư Hàng tự cổ vũ mình.

Sau đó, hắn lên lầu hai, chọn một căn phòng chưa trang trí, rồi đổ một đống than không khói từ trong ba lô ra.

Đây là nhiên liệu được hắn kiếm về để dành riêng cho việc thí nghiệm quạt ngự hỏa ba sao.

Sau khi dùng giấy để nhóm than, Thư Hàng mở cây quạt ngự hỏa ba sao, rồi bấm nhẹ vào nút màu đỏ một cái.

Bùng! Vốn là chỉ ngọn lửa liu diu, bỗng nhiên bùng lên mạnh mẽ rồi bọc quanh đống than, cháy hừng hực.

Ngạc nhiên thật, sức mạnh hồng hoang đấy à!

Tống Thư Hàng lại bấm cái nút đỏ ấy thêm lần nữa.

Lúc này, ngọn lửa phóng vút lên, cao đến chừng hơn một mét, còn vươn tới tận nóc nhà.

Tống Thư Hàng há hốc mồm, hắn vội vàng bấm nút ngôi sao màu lam để giảm cường độ lửa xuống.

Sau khi bấm nút ấy, ngọn lửa vốn đang bùng lên bất thường chợt thu nhỏ lại, quay về trạng thái bọc quanh đống than.

“Pháp khí ngự hỏa, không hổ với cái tên ngự hỏa, lợi hại thật!”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng rỡ. Dù cho nó cần phải sạc pin, dù cho tính năng của nó đơn giản đến phát ngốc, nhưng thân là pháp khí, nó hoàn toàn đủ tư cách!

Ngọn lửa liu riu được châm qua loa, trải qua hai lần tăng cường độ mà đã vụt lên tới mức gần chạm tới nóc nhà. Nếu tăng cường đến lần thứ sáu, thì chẳng nhẽ sẽ đốt sạch tòa nhà này?

Thậm chí, có thứ này rồi, nếu sau gặp phải hiện trường hỏa hoạn, thì chỉ cần bấm nhẹ nút màu lam một cái là có thể nén trận đại hỏa vào phạm vi nhỏ nhất đúng không?

Mới chỉ là pháp khí căn bản nhất mà đã có cái sức mạnh ấy rồi.

Vậy nếu là pháp khí cao cấp, hoặc là pháp bảo được các bậc đại năng sử dụng, thì sẽ có uy năng đến chừng nào?

Nhân lúc than củi chưa cháy sạch, Tống Thư Hàng tiếp tục thí nghiệm cây quạt ngự hỏa ba sao vài lần nữa.

Nhưng hắn chỉ giới hạn trong hai lần tăng cường đầu tiên, nếu muốn biết rõ uy lực của lần tăng cường thứ sáu của cây quạt ngự hỏa ba sao này, cần phải lựa chỗ khác để thử. Nếu thử ở đây, thì khi Dược Sư về, sẽ phải chứng kiến hiện trường vụ hỏa hoạn.

Thí nghiệm xong xuôi, thấy còn sớm, Thư Hàng bèn dùng một viên khí huyết đan để luyện ba lần "Kim cương căn bản quyền pháp".

Mãi cho đến chín giờ tối, hắn mới rời khỏi tòa nhà của Dược Sư để về ký túc xá ở trường đại học Giang Nam.

Cứ đi rồi đi như vậy, cho tới lúc Thư Hàng bước vào một ngõ tắt rất ít người qua lại, thì bỗng nhiên... tầm mắt hắn đen đặc!

Ngay sau đó, có tiếng lịch quỷ thê thiết vang vọng quanh tai Thư Hàng.

“Ta nguyền rủa ngươi… ta nguyền rủa ngươi…”

Chương 108: Oán Hồn Của Đàn Chủ?

Tống Thư Hàng không hoảng sợ, hắn sử dụng "Chân ngã minh tưởng kinh" để lan tỏa tinh thần lực, sử dụng bí quyết “trinh sát”. Trong trường hợp mắt không nhìn thấy, hắn còn có pháp môn tinh thần lực của tay mơ là “trinh sát” để nương tựa, nhờ vào nó để mình không hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Bên cạnh đó, tay hắn mau chóng mò vào túi áo, tay trái cầm một lá kiếm phù, tay phải cầm một lá phá tà phù. Kể từ hôm qua, khi mơ thấy cái giấc mơ kỳ quái nọ, hắn liền mang theo mấy lá bảo phù để đề phòng vạn nhất.

“Dẫu cho không thể vào luân hồi, vĩnh viễn thành quỷ vật... cũng phải đời đời kiếp kiếp quấn lấy ngươi!”

Nỗi hận ngập trời xộc thẳng về phía Tống Thư Hàng, khiến da gà da vịt của hắn nổi hết lên.

Là giọng của đàn chủ!

Chẳng nhẽ là do nỗi hận trước khi chết, cùng với câu nguyền rủa khi ấy, mà đàn chủ hóa thành lịch quỷ, tìm mình đòi mạng thật?

Nực cười, đàn chủ khi còn sống hắn còn không sợ, huống chi là một đàn chủ đã chết?

“Nếu là lịch quỷ oán hồn thì... Phá!”

Tống Thư Hàng cầm phá tà phù, gầm nhẹ. Luồng linh lực cuồng bạo hóa thành cơn lốc, quét sạch khoảng không mấy chục mét quanh hắn!

Trong cơn lốc linh lực này, bất cứ quỷ vật bẩn thỉu, hoặc tà năng đều bị sức mạnh của cơn lốc xé nát, không giữ lại được gì!

Màn đêm vừa che khuất đôi mắt của Tống Thư Hàng tan thành mây khói, tiếng la hét đầy oán hận của đàn chủ cũng biến mất.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng trở lại bình thường, sau đó, hắn thấy trước mình khoảng năm mét, có một bóng người lơ lửng như quỷ hồn, người nọ mang vẻ ngoài của đàn chủ. Cơn lốc linh lực cuốn qua cái cơ thể của quỷ hồn ấy, nhưng... con quỷ đó không hề bị thương!

Sức manh của phá tà phù có thể xé nát một quỷ tướng có sức mạnh tương đương với tu sĩ nhị phẩm cơ mà!

“Có thể hứng thẳng sức mạnh của phá tà phù sao?”Tống Thư Hàng vội vàng siết lấy kiếm phù, ngầm chọn mục tiêu là quỷ hồn của đàn chủ.

Bấy giờ, quỷ hồn của đàn chủ mở to mắt, cặp mắt trống rỗng, mặt không biểu tình, nó vốn đã không có linh trí.

Sau khi cơn lốc linh lực tan mất, quỷ hồn của đàn chủ không bị trói vào một chỗ nữa, nó hét lên một tiếng rồi vươn tay chồm về phía Tống Thư Hàng. Cách tấn công của nó như loài dã thú, không hề có chiêu thức gì mà chỉ là đánh loạn theo bản năng.

“Quyền pháp căn bản tam!" Một tay Tống Thư Hàng cầm kiếm phù, duy trì trạng thái sẵn sàng kích hoạt bất cứ lúc nào. Tay kia quặp thành long trảo, rồi lấy trảo chống lại trảo của đàn chủ quỷ hồn.

Hắn không dùng kiếm phù luôn, bởi ở trạng thái trinh sát, hắn nhìn thấy trạng thái của quỷ hồn này có chút kỳ quái.

Uỳnh uỳnh!

Trảo thủ của một người một quỷ đụng vào nhau, vang lên tiếng đánh trầm trầm chắc nịch, Tống Thư Hàng bất giác lùi về sau bai bước.

Về phần quỷ hồn của đàn chủ, nó cũng phải xoay ba vòng trên không rồi mới đứng vững được.

“Quá yếu!"

Tống Thư Hàng nhận ra, quỷ hồn của đàn chủ mới sinh ra, nó yếu vô cùng! Nếu so ra thì cũng chỉ ngang bằng kẻ mới có cảnh giới khai tâm khiếu, còn đang 100 ngày cơ bản như hắn. Thậm chí... còn yếu hơn một chút!

Một điểm đáng lưu ý nữa là, quỷ hồn của đàn chủ dường như không có thần chí, chỉ tấn công theo bản năng như loài dã thú.

“Gào!”

Quỷ hồn của đàn chủ thét lên một tiếng, rồi lại lao về phí Tống Thư Hàng, cách tấn công của nó y hệt lần trước, cũng vươn quỷ trảo ra.

“Quyền pháp căn bản, một!”

Lần này, Tống Thư Hàng chọn cách lấy quyền để đối trảo, quyền phải lao ra như đại bác, miệng hắn lẩm nhẩm quyền kinh khẩu quyết.

Tu luyện nhiều lần như vậy, hắn đã có thể tùy ý phối hợp quyền kinh khẩu quyết và quyền pháp.

Quyền này vừa tung ra, linh lực trong thiên địa như được dẫn đường, chúng bám vào nắm đấm của Tống Thư Hàng.

Hắn vừa tu luyện ba lần ở tòa nhà của Dược Sư, tinh, khí, thần của cơ thể không được nhiều. Nhưng dưới trạng thái dẫn lối cho linh lực trong thiên địa, thì hoàn toàn có thể thi triển đôi ba chiêu thức.

Rầm!

Trảo và quyền đụng nhau, bấy giờ, cả cánh tay của quỷ hồn đều bị đòn đánh kia của Tống Thư Hàng nổ nát, để rồi hóa thành vụn vỡ, tan biến giữa không trung.

Nhưng... quỷ hồn của đàn chủ chẳng cảm nhận được điều gì, việc quỷ trảo bị đánh nát không ảnh hưởng gì đến nó. Hơn nữa, cánh tay vừa nát bươm đó còn khiến sức mạnh từ cú đấm của Tống Thư Hàng bị tản đi!

Quỷ hồn của đàn chủ rít lên, nó nhân cơ hội này để chồm lên Tống Thư Hàng, rồi há miệng, lộ ra hàm răng sắc lẻm, nó cúi xuống cắn về phía cổ của Thư Hàng. Phát cắn này mà thành công, cổ của Tống Thư Hàng thế nào cũng bị xé thủng.

Đến khi ấy, báo ngày mai sẽ đưa mấy cái tin đại loại như “Kinh hoàng khi một thanh niên đụng phải xác sống!”

“Kinh nghiệm chiến đấu non yếu quá... Dùng đám lưu manh tầm thường để luyện quyền, dẫu sao cũng không sánh bằng chiến đấu với tu sĩ.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Quỷ hồn của đàn chủ vừa sinh ra, yếu hơn mình rất nhiều, thế nhưng nó dựa vào phong cách tấn công điên cuồng mà có thể dễ dàng đẩy mình vào tình cảnh nguy hiểm!

“Giáp!”

Hắn gầm khẽ một tiếng, một lá bảo phù trong tay sáng lên.

Choang!

Miệng của quỷ hồn cắn phải một lớp chắn mỏng mang, nếu nó không cắn nữa, thì hàm răng sắc bén của nó cũng đỡ bị rụng.

Tiếc rằng... quỷ hồn của đàn chủ không có thần trí, nó cứ ôm rịt lấy Tống Thư Hàng, rồi há mồm cắn vào lớp chắn trên cổ hắn, nom chẳng khác gì chó điên.

“Kết thúc rồi.”

Tống Thư Hàng hô khẽ.

“Quyền pháp căn bản, hai!”

Quyền như sao rơi, mỗi quyền đều có linh lực của thiên địa, chỉ trog nháy mắt, hơn hai mươi quyền đã đập vào quỷ hồn của đàn chủ.

Quỷ hồn của đàn chủ không biết né, nó yên lặng hứng trọn hai mươi quyền này như cái bao tải cát. Cơ thể nó nát thành mảnh, rồi từ từ tan đi.

Ngay cả cái thời khắc khi cơ thể sắp tan biến, nó vẫn vô cùng hung dữ và cố chấp, nhất quyết phải lao mồm vào cắn lá chắn xung quanh Tống Thư Hàng...

Lá chắn ấy tỏa sáng dìu dịu, nhưng không hề tan vỡ.

Dù là đòn mạnh nhất của đàn chủ khi còn sống, thì cũng chẳng thể phá nổi sức phòng ngự của giáp phù. Huống chi là quỷ hồn hình thành từ câu nguyền đầy oán hận được sinh ra sau khi hắn chết.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi hồn khí, rồi đứng lặng hồi lâu.

Sau đó, hắn thở dài, rồi đi thẳng về đại học Giang Nam, chẳng thèm quay đầu lại.

Lần này... chắc đàn chủ chết thật rồi nhỉ? Đến cả quỷ hồn cũng tan biến rồi, chắc là không tìm đến hắn nữa nhỉ?

Đám bạn cùng phòng trong ký túc xá vẫn chưa về, xem chừng hôm nay chúng nó không định về rồi.

Tống Thư Hàng mở mắt tính, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1 theo thói quen.

Hôm nay trong nhóm rộn ràng lắm.

Thư Hàng kéo lên trên để xem lịch sử nói chuyện.

Đầu tiên là Dược Sư online, rồi mở màn:

“Gần đây trong nhóm có ai đi biển Đông để tìm cái hòn đảo thần bí bồng bềnh đó không?”

“Ta đang chuẩn bị qua đó, có chuyện gì xảy ra hả?”

Bắc Hà Tán Nhân trả lời, dạo trước, chính hắn là người định lập nhóm để qua khám phá cái hòn đảo thần bí kia.

“Đang trên đường qua biển Đông đây.”

Một tiền bối có ID là Cổ Hồ Quan Chân Quân mỉm cười đáp.

Được dùng tên đuôi là chân quân, thì ắt vị này cũng là linh quân lục phẩm như Bạch Chân Quân! Nhưng bối phận của hắn ngang với Bắc Hà Tán Nhân, đều là vừa đột phá cảnh giới ngũ phẩm, thăng lên lục phẩm được hơn mười năm.

“Cổ Hồ, ngươi cũng đi qua góp vui hả? Ta đã đến quanh khu biển Đông rồi, nhưng vẫn chưa thấy hòn đảo thần bí kia. Lúc nào ngươi tới thì chúng ta gặp nhau đi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng xuất hiện, mỉm cười:

“Tam Lãng huynh, chẳng phải ngươi đang bế quan sao?”

“Ha ha ha, thì ta lại xuất quan chứ sao.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười sang sảng đáp lại nhiệm vụ tiếp đãi Bạch Chân Quân đã giao cho Tống Thư Hàng tiểu hữu, hắn còn bế quan cái bíp gì nữa?

Túy Nguyệt Cư Sĩ gửi một cái icon mặt cười, sau đó lại lặn xuống.

Cái đặc điểm gõ chữ chậm của Dược Sư lại được dịp thể hiện, các tiền bối đã nói cả tràng rồi, hắn mới nhắn ra dòng thông tin số hai.

“Hòn đảo thần bí đó có điều gì đó rất lạ... Chỗ ta có hai vị đạo hữu và đạo đồng vừa đi ra từ nơi ấy. Nhưng bọn họ đều bị mất hết phần lớn ký ức có liên quan đến nó, chỉ có một vị đạo đồng nhớ được vài chuyện lặt vặt trên đó, nhưng ký ức cũng không hoàn chỉnh. Nên trước khi định lên đó thì mọi người nhớ chuẩn bị thật kỹ đã nhé.”

Chương 109: Thần Khí Của Chủ Nhóm “Đại Đạo Cấm Ngôn Thuật!”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Nguyên nhân do đâu mà mất trí nhớ?”

“Còn đang kiểm tra, vẫn chưa xác định được nguyên nhân. Có lẽ là do trận pháp đặc biệt trên đảo, hoặc là loài yêu thú đáng sợ nào đấy... Khi nào có kết quả, ta sẽ báo cho mọi người.”

Dược Sư trả lời.

“Đa tạ Dược Sư huynh đã nhắc nhở.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chỉ cần chuẩn bị trước, thì dù hòn đảo thần bí này có điều gì kì lạ, cũng sẽ không đến nỗi không kịp trở tay.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, Bắc Hà Tán Nhân lại nhắc nhở Tam Lãng:

“Tam Lãng huynh, ngươi đã ở biển Đông, cẩn thận một chút.”

“Yên tâm đi, Lãng mỗ không phải hạng lỗ mãng!”

Tam Lãng cười ha ha đáp lại.

“Tam Lãng, cứ yên tâm đi! Nãy ta vừa tính cho ngươi một quẻ, vận may dạo gần đây của ngươi không tệ, chuyến đi này chắc chắn sẽ gặt hái được thứ tốt.”

Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên xuất hiện, thả cho một câu.

Vừa nghe hắn nói vậy, sắc mặt của Cuồng Đao Tam Lãng liền tái lại.

“Đợi, đợi chút! Bói bịp, ngươi vừa nói gì? Vận may của ta dạo gần đây không tệ?”

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng gửi tin, “Ngươi chắc chắn là mình không nhìn nhầm quẻ chứ hả? Hay là ngươi tính lại thử xem, chắc chắn là hạ hạ phải không, ngươi đừng có lừa ta! Nhất định là đại hung đúng không? Hoặc ít nhất họa cũng lớn cỡ cup G đúng

không?”

Đồng Quái Tiên Sư nổi gân xanh:

“Cút!”

“Ha ha ha.”

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả, sau đó copy lại đoạn nhắn của Cuồng Đao Tam Lãng, rồi paste lại vào nhóm chat tận năm, sáu lần. Sau đó, hắn đắc ý bảo, “Bói bịp, ngươi chấp nhận đi. Cả đời này ngươi đều tính ngược!”

“Khốn kiếp!”

Đồng Quái Tiên Sư bị chọt trúng chỗ đau, “Lão già Bắc Hà này, khinh người quá rồi!”

Bắc Hà Tán Nhân gửi cho một cái icon cười nhếch mép:

“Không phục hả? Hẹn hai tháng sau ở trên đỉnh Tử Cấm, chúng ta so đấu một hồi!”

“Hừ! Hai tháng sau, ta đương nhiên sẽ lĩnh giáo thủ đoạn của ngươi. Nhưng quân tử báo thù, một giây đều thấy muộn!”

Đồng Quái Tiên Sư mở cái “album tự làm” của mình ra, rồi lôi cái mục Bắc Hà ra, cười lạnh lùng.

Sau đó, hắn nhanh chóng đăng liền mấy tấm ảnh chụp những đoạn nói chuyện lên nhóm chat.

… … …

[Tháng nào đó của năm nào đó

Bắc Hà Tán Nhân: Tuần trước may quá, được tham gia đại yến của Huyền Nữ Môn, được tận mắt trông thấy Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn. Phong thái của tiền bối, khiến người ta khó lòng quên được. (Ps: Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn, là một trong những quản lý của nhóm Cửu Châu số 1)

Cuồng Đao Tam Lãng: Ngươi phải lòng Vân Tước Tử hả?

Bắc Hà Tán Nhân: Đương nhiên.

Bắc Hà Tán Nhân: Thằng khốn... Tam Lãng, ngươi đừng có nói xen vào!]

…………

[Lại là tháng nào đó của năm nào đó.

Tô Thị A Thất: Bắc Hà, cái cây “Vân la tam hiện nguyệt” mà ngươi trồng đẹp thật đấy, không chỉ mình ta thấy thế đâu, đừng khiêm tốn!

Bắc Hà Tán Nhân: Được rồi, ta thừa nhận rằng mình rất đẹp!]

…………

Năm sáu tấm liền nhau, đều là những quãng lịch sử đen tối được dựng thành từ vài tấm ảnh chắp vá câu chữ.

Bắc Hà Tán Nhân nhìn đống ảnh chụp đoạn nói chuyện đó, rốt cuộc không bình tĩnh nổi nữa:

“Lão bói bịp kia, lão được đấy! Chụp một đống ảnh từ lúc nào thế hả?”

“Hừ hừ.” Đồng Quái Tiên Sư đắc ý, “Còn có những tấm ác hơn cơ.”

“Đừng tưởng chỉ mình ngươi mới có!”

Bắc Hà Tán Nhân nổi giận, cũng lôi album của mình ra, rồi chọn mục Đồng Quái, cũng đăng liên tục năm, sáu tấm ảnh lên.

Đôi bên đều không kìm lại được nữa.

Hai người luân phiên đăng ảnh, ngươi đăng bốn thì ta đăng năm. Bỗng nhiên lại thành trận đấu thi xem ai nói xấu ai nhiều ai, xem lại tích được nhiều, thì càng giỏi!

Mà khi cả hai lôi nhau ra bêu xấu, thì khó tránh khỏi việc sẽ liên lụy đến những người khác, thành thử, số người tham ra trận bêu xấu này càng lúc càng nhiều.

Nhóm Cửu Châu số 1 thành nhóm cùng nhau bêu xấu.

Dần dần, Bắc Hà Tán Nhân có chút không đỡ nổi nữa.

Đồng Quái Tiên Sư tồn trữ nhiều hàng lắm, trận nói xấu nhau này, Bắc Hà Tán Nhân có ý bại.

Làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ phải dùng thần khí photoshop để làm giả lịch sử đen tối?

“Ha ha ha, Bắc Hà, ngươi hết hàng tồn rồi cơ à?”

Đồng Quái Tiên Sư cảm thấy vô cùng sung sướng.

“Ta còn có tuyệt chiêu chưa dùng tới đây, đỡ đại chiêu của ta này! Đây chính là tấm ảnh mà mấy trăm năm trước ta dùng pháp thuật để lưu lại mọi người xóa sạch màn hình chat đi nào, đồ ngon đến đây!! Đinh đinh đinh!!! Đây là ảnh của Bắc Hà sau khi tiếp đãi

Bạch Chân Quân!”

Thác ảnh thuật, có công dụng tương đương với máy ảnh, máy quay ở thời hiện đại. Vào thời cổ đại, khi chưa có thứ máy móc nào có khả năng ghi lại hình ảnh, thác ảnh thuật được chúng tu sĩ vô cùng ưa thích.

“Cái đệch, đừng bảo là cái đó chứ!”

Bắc Hà Tán Nhân nghe vậy, tim đập thình thịch. Tên chuyên tính ngược vô đạo đức này, năm ấy trộm dùng thác ảnh thuật để giữ lại hình ảnh của mình sau khi tiếp đãi Bạch Chân Quân sao?

Không được, nhất định không được để lão này tuồn những tấm hình mất mặt đó ra!

Ngay sau đó, Bắc Hà Tán Nhân liền vô cùng quyết đoán, cúi mình trước thế lực tà ác:

“Tiên sư xin giơ cao đánh khẽ, ta xin lỗi có được không?”

Mấy hôm nữa, phải tìm người hack vào máy tính của lão kia, xóa sạch mọi hình ảnh. Còn phải tìm cách hủy diệt đống ảnh được chụp bằng thác ảnh thuật của hắn! Bắc Hà Tán Nhân nghĩ bụng.

“Quá muộn rồi!”

Đồng Quái Tiên Sư cười gian trá, sau đó thì đăng một đoạn video với vẻ vô cùng đắc ý.

Video hơi mờ, là do dùng điện thoại để gửi đoạn video được quay bằng thác ảnh thuật, nên chất lượng không rõ.

Trong video, có bóng một người đàn ông ngồi rung đùi đắc ý, vẻ mặt thổn thức, sau đó nói với điệu vô cùng rối rắm:

“Ta thấy ấy, nếu người này có vẻ ngoài được như Bạch Chân Quân, hơn nữa còn có sức cuốn hút vô cùng, thì dù là nam.... Khốn khiếp, mấy kẻ các ngươi quay lại làm gì!”

“Ha ha ha, Bắc Hà, ngươi nhìn cái vẻ ngu xuẩn của ngươi năm đó đi.”

Đồng Quái Tiên Sư cười điên cuồng, tựa như đã nhìn thấy vẻ ủ rũ, thua cuộc của Bắc Hà.

“...”

Bắc Hà Tán Nhân lặng một lát, rồi nhìn đi nhìn lại người đàn ông mang vẻ mặt huênh hoang trong video.

Người đàn ông nọ trông rất huênh hoang, nhưng vẫn vô cùng tuấn tú.

Sau đó... Bắc Hà Tán Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Ừm, tốt quá, gã đàn ông trong video không phải hắn!

Sau này, lão Đồng Quái nhất định sẽ gặp xui xẻo! Hắn dùng đạo hiệu của mình để thề!

Quả nhiên, chừng năm giây sau.

[Hệ thống thông báo: (******) Đồng Quái Tiên Sư đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói 30 ngày.]

Ôi chao, cấm nói ba mươi ngày cơ đấy!

Bắc Hà Tán Nhân mừng rỡ vô cùng.

Nếu không phải cái phần mềm nói chuyện này chỉ cấm được nhiều nhất ba mươi ngày, thì Đồng Quái còn bị cấm lâu hơn nữa!

—— Bởi ban nãy, Đồng Quái đăng nhầm lịch sử đen tối!

Người đàn ông trong video, không phải Bắc Hà, mà là chủ nhóm của vài trăm năm trước Hoàng Sơn Chân Quân. Hắn đụng trúng nghịch lân của rồng, tự lao đầu vào chỗ chết đây mà!

Cuồng Đao Tam Lãng nhảy ra, bấm like cho Hoàng Sơn Chân Quân:

“Chân quân cấm rất đúng, cái thứ như tên Đồng Quái này, phải cấm mười năm, hai mươi năm mới chuẩn!”

Hoàng Sơn Chân Quân đang thẹn quá thành giận, hắn cười lạnh, chẳng chút cho dự mà cũng tiễn Cuồng Đao Tam Lãng đi luôn.

[Hệ thống thông báo: (******) Cuồng Đao Tam Lãng đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói 1 ngày.]

Ai, không tự tìm đường chết thì đã không phải chết, Lãng huynh, sao ngươi lại không rõ cái đạo lý ấy chứ?

Bắc Hà Tán Nhân cảm khái trong lòng “Nói như vậy, có khác nào đang nói cho Hoàng Sơn Chân Quân biết: “Chân quân ơi, nãy ta cũng xem cái video kia rồi!”

Chân quân không cấm ngươi thì cấm ai?

Làm người phải như ta đây này, chắc chắn sẽ không tự tìm đường chết, khi cần lặng lẽ thì nhất quyết không cố tình nổi bật!

Dù ta mới là người sung sướng nhất khi tên Đồng Quái bị cấm nói, nhưng ta nhất quyết không lên tiếng!

Bắc Hà Tán Nhân thiếu điều còn tự like cho mình!

[Hệ thống thông báo: (******) Bắc Hà Tán Nhân đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói 30 ngày.]

Làm một trong những hung thủ khơi mào trận chiến này, Bắc Hà Tán Nhân dù có lặng lẽ thế nào thì vẫn không thoát khỏi cái định mệnh bị cấm nói...

Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy có đau đớn...

Tống Thư Hàng nhìn đến đoạn này thì đã cười suýt nội thương.

Vốn hắn định nói gì đấy, nhưng đọc đến đây thì liền buông ngay cái tay đang đặt trên bàn phím xuống. Giờ chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân đang thẹn quá thành giận, dù ai lên tiếng thì cũng có khả năng bị cấm nói.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... rốt cuộc vị Bạch Chân Quân kia có gì mà khiến các tiền bối trong nhóm sợ đến thế nhỉ? Hình như năm xưa Hoàng Sơn Chân Quân cũng bị dính chưởng thì phải?

Chương 110: Đừng Nói, Phía Trước Có Một Ông Chú Hoang Dại!

Qua câu nói của Hoàng Sơn Chân Quân trong đoạn video ấy thì có thể kết luận: Bạch Chân Quân là người có sức cuốn hút cao, giới tính là nam, còn những thứ khác thì chân quân chưa nói tới.

Rốt cuộc vì đâu mà một Bạch Chân Quân “hào phóng, được mọi người trong nhóm chat kính nể, gần gũi hậu bối” lại khiến chúng tiền bối sợ như vậy?

Không chết người đấy chứ? Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

“Thôi, nghĩ nhiều cũng vô dụng. Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng!”

Hắn tắt máy tính, bò lên giường đi ngủ.

Một đêm không mộng mị, ngủ thẳng đến hừng đông.

Không có giấc mơ kỳ quái nào… xem chừng đàn chủ đã chết hẳn rồi.

Hôm sau, mùng 9 tháng 6, trời quang mây tạnh.

Ngày cuối cùng của đại hội thể dục thể thao, cùng là ngày cuối cùng của kỳ thi đại học.

Qua hôm nay, các thí sinh khốn khổ sẽ được giải thoát khỏi địa ngục thi đại học, sau đó… họ sẽ bước chân vào một cái địa ngục khác có tên là “đợi kết quả”, tiếp tục phải chịu đựng những cách tra tấn khác.

“Thư Hàng, đi, đi đăng ký thôi!”

Sáng sớm, Thổ Ba về ký túc xá, rồi hô lên với Thư Hàng như vậy.

Đúng rồi, hôm qua đã hẹn Thổ Ba cùng đi đăng ký học lái xe thi lấy bằng ô tô.

Trong khu vực của đại học Giang Nam có một chi nhánh của phòng quản lí xe, nơi này là nơi cấp bằng lái cho sinh viên.

Mới sáng sớm, lượng người đăng ký học xe không nhiều, Thư Hàng cùng Thổ Ba tới quầy lễ tân để xếp hàng, sau đó cả hai cùng điền thông tin vào phiếu đăng ký của phòng quản lí.

Tiếp đó là kiểm tra thị lực, thính lực, kiểm tra sức khỏe, rồi đi chụp hình thẻ, sau đó quay về quầy tiếp tân để nộp phí, nhận tài liệu.

Cô gái ở quầy tiếp tân rất nhiệt tình giải thích cho họ:

“Tám giờ sáng và một giờ chiều mai - thứ hai, có hai tiết học lý thuyết lái xe, sau khi tham dự hai tiết học đó, hai cậu có thể đăng ký thi lý thuyết lúc nào cũng được. Nhưng mỗi đăng ký chỉ có hai cơ hội thi lý thuyết, nếu không đỗ thì phải nộp phí đăng ký tiếp. Vậy nên, tốt nhất là hai cậu đừng lãng phí cơ hội.”

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng.

Hai năm gần đây, việc làm thủ tục ở Hoa Hạ được giản lược đi rất nhiều.

Nghe nói, chừng năm, sáu năm trước, muốn học lái xe thì phải đợi chừng mười ngày nửa tháng mới đi học lý thuyết được, học xong lại đợi thêm chừng mười ngày nửa tháng để thi lý thuyết. Nghĩ lại những tiền bối phải học lái xe thời đó, mà lại thấy đau xót. Bao thanh xuân đều lãng phí bởi những quãng thời gian chờ đợi.

Giờ thì đơn giản hơn nhiều. Chỉ cần tự thấy bản thân đã nắm được lý thuyết, học xong lớp dạy lý thuyết xong, thi ngay cũng được. Không đỗ thì đăng ký thi tiếp, thi đến khi đỗ mới thôi.

Đã đỗ lý thuyết rồi, thì bất cứ lúc nào cũng có thể học thực hành.

Nếu may mắn, thì chỉ cần một tháng là có thể nhận được bằng.

“Thi lý thuyết không thành vấn đề đấy chứ? Thư Hàng?”

Thổ Ba hỏi, vốn cậu ta đã nhớ sạch những quy tắc giao thông và những kiến thức quan trọng rồi.

“Không thành vấn đề, chỉ cần học xong hai tiết lý thuyết là có thể đăng ký thi ngay!”

Tống Thư Hàng đáp.

Dạo trước, hắn vào tiệm sách coi cọp cũng đâu phải coi không. Những kiến thức quan trọng và những kiến thức lý thuyết hắn đều nhớ cả rồi.

“Được, đợi thi lý thuyết xong, chúng ta đăng ký học thực hành luôn, tranh thủ lấy được bằng trong khoảng thời gian sớm nhất.”

Thổ Ba chà chà tay, “Mấy hôm nay tao đi hỏi dò xem giáo viên nào dạy tốt, đến lúc đấy thì đăng ký học giáo viên đó.”

“Không phải giáo viên là được phân ngẫu nhiên à?”

Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên là “ngẫu nhiên” chứ, yên tâm đi, cứ để tao lo.”

Thổ Ba cười gian.

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng cười bảo.

Ừm... Đợi đến khi có bằng lái ô tô rồi, mình có nên đi học cả bằng lái máy bay không nhỉ? Còn lâu lắm mới có thể dùng kiếm để bay lên trời, chui xuống đất. Giờ muốn bay giữa trời cũng chỉ còn cách là lái máy bay!

Ừm, không việc gì phải vội, cứ từng bước mà đi, trước tiên cứ có bằng ô tô cái đã.

Bấy giờ, Thổ Ba thuận miệng hỏi:

“Thư Hàng, tao định đi chơi ở khu La Tín một chút, mua mấy món đồ ăn vặt. Mày muốn đi cùng không?”

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, ngoại trừ việc tu luyện thì hôm nay cũng chẳng còn việc gì khác, đi dạo phố cũng chẳng tốn mấy thời gian.

“Được cùng đi, tao cũng muốn mua ít đồ.”

Thư Hàng cười nói.

Khu La Tín đấy, con đường ẩm thực, cũng là một trong những địa điểm làm thay đổi cuộc đời hắn!

Nếu không có khu La Tín, hắn sẽ không gặp Vũ Nhu Tử, cũng không nhận được hai chai thuốc thối dịch, cũng không có cơ hội tiếp xúc với thế giới tu sĩ!

Thư Hàng cảm thấy khu La Tín chính là địa điểm may mắn của

mình.

Con đường ẩm thực.

Sau khi Thư Hàng và Thổ Ba đi dạo một chốc, Thổ Ba đã mua cả đống đồ, xách theo đủ thứ túi lớn túi nhỏ, xem chừng, mấy ngày sau cậu ta định ngồi rịt trong nhà à? Chẳng nhẽ lại thấy game nào hay, định cày suốt đêm ư?

Thư Hàng chỉ tùy tiện mua một ít, vừa đi vừa ăn.

Ngay khi đang dạo, bỗng nhiên, khóe miệng hắn giật giật, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một bóng dáng cách đó không xa.

Xin chào ác duyên, sao ngày nào cũng gặp ác duyên!

Cách ngã tư không xa, có một người đàn ông vận đồ công sở đang bước vội vàng. Đi được một quãng, hắn lại lén lút núp trong góc, không biết đang làm gì.

Nói thế nào nhỉ, thế giới này lớn như thế…dựa theo thống kê, thì trước năm 2018, toàn thế giới đã có chừng tám tỷ người. Một khán phòng năm nghìn người đã đủ khiến người ta thấy đông đúc, nếu tám tỷ người đứng cùng một chỗ thì chẳng các nào biển người!

Nhưng thế giới cũng rất nhỏ. Dưới sự dẫn lối của một sợi dây có tên là “duyên”, nó khiến hai con người khác biệt, nằm lọt thỏm giữa con số tám tỷ, nhưng lại không ngừng gặp nhau.

Mấy hôm nay, Tống Thư Hàng gần như ngày nào cũng trông thấy ông chú này.

Dù là trong ngõ hẻm, tàu điện ngầm, bệnh viện, hay thậm chí là con đường ẩm thực này, đi đâu cũng có thể trông thấy người kia.

Trong một thoáng, Tống Thư Hàng thậm chí còn nghi ngờ là, liệu có phải trên thế giới này có rất nhiều clone của “ông chú” này, phân bố quanh khu vực đại học Giang Nam, nên mình mới dễ gặp người ta thế không?

Được rồi, dù là thế nào chăng nữa, thì ác duyên vẫn cứ là ác duyên!

Hôm nay đã gặp nhau, thì nhất quyết không được cho qua dễ dàng được!

Tống Thư Hàng bắt đầu đứng xoay vai, hoạt động gân cốt!

Thổ Ba nhìn hắn với vẻ nghi hoặc:

“Thư Hàng, mày làm gì thế?”

“Ha ha, đừng để ý. Tao gặp người quen, nên định qua “chào hỏi” chút thôi!”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi bảo.

“Ha? Vậy tao vào cửa hàng này mua ít đồ, mày chào hỏi xong thì qua tìm tao.”

Thổ Ba gật đầu, rồi xoay người đi vào trong cửa tiệm bên cạnh.

Tống Thư Hàng nghe răng cười, ngồi xổm xuống, tạo dáng chuẩn của vận động viên thi chạy một trăm mét… ông chú à, tôi tới đây!

“Con cháu Tô Thị, lần này phải xem ngươi chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta như thế nào!”

Ông chú lạnh giọng nói.

Lần trước, đi theo dõi mà lại bị sổng mất “con cháu Tô Thị”, hắn vốn đã bực bội hồi lâu, nay vất vả lắm mới lại tìm được người đó! Ông chú này chuẩn bị lặng lẽ theo dõi, rồi tìm chỗ không người để tóm đối phương!

Bấy giờ, hắn đột nhiên cảm thấy có gì bứt rứt. Giác quan thứ sáu sắc bén của một tu sĩ cho hắn biết, có rắc rối ở chung quanh mình.

Ánh mắt của ông chú sắc lẻm như chim ưng, hắn quanh đầu nhìn chung quanh, chẳng mấy chốc đã thấy được cái nguyên nhân khiến mình bứt rứt… cách đó không xa, một cậu thanh niên tuấn tú đang vọt tới cạnh hắn bằng tốc độ của người thi chạy một trăm mét!

Là thằng đó!

Tên lừa đảo vô cùng phiền toái!

Không ngờ tên này lại quấn hắn lâu như thế, còn không chịu buông tha! Lần trước cũng tại thằng lừa đảo này mà khiến con cháu Tô Thị chạy mất, lần này hắn lại định quấy rối sao?!

Nhưng lần này, tao không né nữa đâu!

Ánh mắt của ông chú trở nên kiên định, đến lúc cần phải làm rõ vấn đề!

Ánh mắt của đôi bên đụng vào nhau, Tống Thư Hàng biết đối phương đã thấy mình.

Vậy thì cứ đường hoàng mà xông lên.

Tống Thư Hàng thầm siết chặt tay lại, điều chỉnh sức mạnh phù hợp, chuẩn bị tặng cho ông chú này một quyền, đánh cho ông ta ngã xuống, sau đó khống chế, rồi "tâm sự mỏng" về niềm tin cơ bản giữa người với người!

Tống Thư Hàng chạy cực nhanh, chẳng mấy chốc đã vọt tới trước mặt ông chú kia.

"Ông chú à!"

Hắn nhe răng, tay phải siết thành quyền, chuẩn bị tung cú đấm!

Đúng lúc này...

Rầm một tiếng.

Tống Thư Hàng cảm thấy mắt trái của mình chợt thấy hù, một nắm đấm thụi thẳng vào mắt hắn... Theo sát sau đó là cảm giác choáng váng, cảnh vật quay cuồng!

Chương 111: Bị Cướp

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác thế giới trở nên tối đen, ngay cả ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Bị ông chú kia đánh? Không ngờ ông chú kia cũng có suy nghĩ giống mình thế chứ lại.

Không đúng… sao tốc độ ra quyền của một người phàm, chưa từng tu luyện bao giờ có thể nhanh tới mức ngay cả hắn cũng không thể nhìn kịp được? Lại thêm sức mạnh của nắm đấm kia đánh hắn đau đến thế nữa

Là cao thủ à?

Không được, sắp ngất rồi! Ngất thật rồi…

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Tống Thư Hàng trước khi hôn mê.

Ông chú kia đứng bên cạnh cười lạnh. Nhanh chóng chạy đi trong ánh nhìn trợn mắt kinh ngạc rớt cả cằm của quần chúng xung quanh. Chỉ để lại mỗi mình Thư Hàng đang hôn mê bất tỉnh nhân sự trên đất.

Đám quần chúng xung quanh còn tưởng là ông chú kia là người quen của chàng trai này, hai người lâu ngày gặp lại, cho nên chàng trai này chạy vội đến muốn ôm một cái nồng thắm…nào ngờ chàng trai này còn chưa chạy đến thì ông chú kia đã lạnh lùng đấm cho một cú, đánh cậu ta ngất xỉu.

Chuyện này hot thật đấy.

Mọi người vội móc điện thoại ra chụp lấy chụp để tách tách, đăng lên mạng cho bạn bè xem.

Chuyện ‘Một ông chú nào đó một quyền đánh ngất chàng trai trẻ ở khu La Tín’ nhanh chóng lan tỏa. Phỏng chừng sẽ có rất nhiều người khen ngợi bản lĩnh của ông chú uy mãnh kia đấy nhỉ?

Về phần chàng trai trẻ Tống Thư Hàng thì đương nhiên trở thành một miếng giẻ rách, làm nổi bật sự uy vũ khí phách của ông chú nọ.

…

Hồi lâu sau, Thổ Ba dạo xong một vòng trong tiệm, tìm khắp nơi cũng không thấy Tống Thư Hàng đâu.

Vất vả lắm cậu ta mới tìm thấy Tống Thư Hàng đang nằm sõng soài trên đất bị mọi người bu xem đông nghẹt.

Thổ Ba lại càng hoảng sợ hơn.

Cậu ta vội vàng ném hết đồ đạc trên tay xuống, xách Tống Thư Hàng lên lắc mạnh. Khụ... Xin mọi người đừng nên học theo hành vi của bạn học Thổ Ba, bởi vì nhìn thấy có người đang bị ngất mà nhào lên lắc người ta như thế thì dễ gây ra án mạng lắm. Nếu như là bạn bè thì thôi, lỡ như không quen biết thì có khi phải đền tiền cho người ta đấy!

Tống Thư Hàng mơ màng mở to hai mắt, sau đó nhìn thấy quần chúng đi đường chỉ trỏ xung quanh và Thổ Ba đang vô cùng lo lắng.

Lại cố nhớ đến tiền căn hậu quả… Không được, muốn chết quá đi mất!

Bất hạnh quá mà, nhìn nhầm mẹ nó mất rồi. Hóa ra ông chú ngu ngốc kia là một cao thủ. Một quyền của ổng mà đánh trúng người thường chắc người ta phải choáng váng hôn mê cả ngày trời luôn ấy chứ. Cũng may mà thân thể của mình cường tráng nên mới có thể tỉnh lại nhanh thế.

Thổ Ba nhìn thấy Thư Hàng tỉnh lại rồi thì mới thở phào một hơi:

“Mày làm tao sợ muốn chết, không phải mày nói gặp được một người quen cũ a? Sao lại nằm ngất ở đây thế?”

“Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.”

Tống Thư Hàng lúng túng bò dậy, vỗ vỗ mông.

Trong mắt đám người vây xem đều tràn ngập vẻ tò mò, giống như đang chờ Tống Thư Hàng nói ra nguyên nhân sự việc.

Lúc này Thư Hàng rất muốn nói với đám đông đang vây xem chụp ảnh kia rằng: Ngại quá, chúng tôi đang quay phim!

Đáng tiếc da mặt hắn mỏng, không nói dối được như thế.

“Vừa đi vừa nói đi.”

Hắn kéo Thổ Ba nhanh chóng chui ra khỏi đám người, nhặt đống đồ mà Thổ Ba mua lên, vội vã rời đi.

Trên đường đi, Thổ Ba lo lắng hỏi:

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế? Có cần đến chỗ chị Nhã Nhã của mày để xem không?”

“Không cần, tuyệt đối không cần đâu.”

Tống Thư Hàng vội vàng ngăn cản.

Cũng không phải hắn sợ Triệu Nhã Nhã càm ràm hắn, mà là lỡ như cô biết rõ mình bị ông chú hôm nọ hiểu lầm mình là lừa đảo một quyển đánh nốc ao, thì hắn nhất định sẽ bị Triệu Nhã Nhã cười nhạo hơn một tháng mất. Nếu thế thì hắn thật sự không còn mặt mũi nào để sống trên đời này nữa rồi!

“Vậy mày cũng phải nói cho tao biết chứ, ban nãy sao mày lại ngất?”

Trong lòng Thổ Ba vẫn có chút lo lắng.

“Trước đó không phải gặp được người quen đấy à? Sau đó tao với người kia có chút hiểu lầm.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tao còn chưa kịp giải thích thì đã bị nện cho một phát. Chưa kịp hiểu mô tê gì đã gục rồi.”

Thổ Ba bán tín bán nghi gật đầu một cái. Hơn nữa bị người ta nện cho một quyền đã nằm ngay đơ thế? Không phải là cái thằng Thư Hàng này đang nói dối đấy chứ? Mày tưởng đây là phim võ hiệp à?

Thổ Ba từ nhỏ đến lớn đánh nhau biết bao nhiêu lần, bị người ta đục vào mặt cũng có luôn, nhưng chưa từng bị ai đấm một phát bất tỉnh cả.

Đang nghĩ như thế thì điện thoại của cậu đột nhiên vang lên.

Thổ Ba mở máy ra xem thì phát hiện Cao Mỗ Mỗ gửi một tin nhắn tới:

“Ba Tử, mày đang ở đâu đấy? Không phải mày đi đăng kí học lái xe với Thư Hàng à? Sao thằng Thư Hàng lại bị một ông chú nào đó đập ngất xỉu thế?”

Bên dưới còn gửi kèm một đường link.

Đấy là một bức ảnh chụp Tống Thư Hàng nằm vật ra đất, cộng thêm một ông chú rời đi như một vị vua cao ngạo, còn kèm theo một đoạn văn dài thật dài tả lại cảnh chàng trai kia bị ông chú dùng một đấm đánh bại.

“Mẹ ơi, mày thật sự bị người ta dùng một đấm đánh bại á!”

Thổ Ba kêu to.

Tống Thư Hàng vội quay sang nhìn vào điện thoại của cậu ta, mới liếc mắt một cái đã thấy bức ảnh chụp mình nằm trên đất.

Teo rồi, lần này nổi tiếng luôn rồi.

Thư Hàng che mặt không dám nhìn thẳng, bởi vì che mặt không thôi đã không đủ để biểu tả nỗi đau thương trong lòng cậu nữa.

Bất hạnh quá!

…

Bên kia.

Bệnh viện nhân dân số bốn của khu Giang Nam, trong một phòng bệnh đơn yên tĩnh.

Tư Mã Giang mặt mày âm trầm, ngồi trên giường bệnh, đầu quấn băng vải kín mít.

Có mấy người đàn ông mặc vest mặt mày sa sầm y hệt anh ta, không nói lời nào.

“Đã tìm được thằng ăn cướp kia chưa?”

Tư Mã Giang lạnh lùng hỏi, trong thanh âm kèm theo cơn tức giận như núi lửa bị đè nén.

Đúng vậy, anh ta bị cướp….

Bị một tên khốn kiếp ăn gan hùm mật gấu cản đường cướp!

Chuyện này xảy ra vào giữa trưa ngày hôm qua, sau khi anh ta hớn hở nhận đơn hàng chuyển phát nhanh của Tống Thư Hàng.

Lúc ấy, anh ta lái xe chạy về tổng bộ của công ty chuyển phát nhanh Thu Phong. Trên đường đi, có một gã đàn ông chạy xe máy đuổi theo xe của anh ta, vọt lên chạy ngay trước mũi xe của anh ta.

Sau đó, gã kia chạy ở trước mũi xe anh ta một đoạn đường, sau đó đột nhiên dừng lại.

Gã đàn ông kia nhảy xuống khỏi xe máy.

Xe của Tư Mã Giang không né kịp, đâm trúng chiếc xe máy kia, bị ép phải phanh lại.

Mà trong nháy mắt khi anh ta phanh lại thì không biết gã đàn ông kia đã dùng thủ đoạn gì đó để mở cửa xe của anh ta ra. Tay còn vác theo một cây gậy, nện vào đầu anh ta một cú, đánh anh ta ngất xỉu.

Cuối cùng, gã kia cướp mất gói đồ chuyển phát nhanh duy nhất trên xe của anh ta đi.

Chuyện này, đến giờ Tư Mã Giang vẫn không dám gọi nói cho Thư Hàng biết.

Vừa mới thề thốt bảo sẽ chuyển hàng đến tận tay người nhận xong, nào ngờ mới đi được nửa đường đã bị cướp mất! Mặt mũi của anh ta còn đâu nữa!

Nếu như không thể bắt được thằng ăn cướp khốn kiếp kia về thì anh ta còn mặt mũi nào mà ăn nói với Tống Thư Hàng nữa?

Mặc kệ bên trong gói đồ kia là gì, cũng mặc kệ gã đàn ông kia đã có âm mưu cướp lấy món hàng này cũng được, hay là đột nhiên nổi lòng tham đi cướp xe chuyển phát nhanh cũng được!

Tóm lại, món hàng này đều bị cướp từ trong tay anh ta, anh ta nhất định phải tìm lại cho bằng được!

“Vâng, đã tìm được kẻ kia rồi.”

Một người đàn ông đứng bên cạnh trầm giọng nói, ở trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển thế này, muốn tìm một người nào đó cũng không khó lắm.

Tên ăn cướp này thật sự cho rằng nơi không có camera giám sát thì không có cách nào nhìn thấy hắn ta cướp bóc à? Thế thì ngây thơ quá rồi!

Chỉ cần có tiền, có thể tra ra được cả số phòng toilet mà hắn ta vào luôn ấy chứ!

“Phối hợp hành động với cảnh sát, phải mau bắt cho được tên khốn kiếp đó, đưa đến trước mặt tôi.”

Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại nói thêm một câu:

“Lúc đi bắt người nhớ bảo mọi người chú ý an toàn, tên kia không phải dạng vừa đâu.”

Anh ta cũng có thân thể cường tráng, cũng biết chút võ nghệ, nhưng khi thằng ăn cướp kia vung một gậy đánh xuống, anh ta thậm chí không kịp ngăn lại đã bị đập hôn mê.

Lại thêm lúc kẻ kia nhảy xuống khỏi xe máy, bộ dạng vững vàng, có thể thấy bản thân kẻ đó cũng có chút bản lĩnh.

“Sau khi bắt được thằng khốn đó thì nhớ báo cho tôi biết.”

Sau khi nói xong, Tư Mã Giang tựa lưng vào giường, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Bao giờ bắt được thằng ăn cướp kia thì gọi cho bạn Thư Hàng sau vậy.

Chương 112: Bắt Được Tội Phạm

Tội phạm đi cướp hàng chuyển phát nhanh kia… đúng là bị bắt trong lúc đang ngồi trong nhà vệ sinh!

Lúc ấy tên cướp kia đang nghêu ngao ca hát, ngồi xổm trong nhà vệ sinh công cộng. Đột nhiên có một đội cảnh sát cầm theo súng ống đầy đủ phá cửa xông vào, nhanh chóng bao vây kín mít cái nhà vệ sinh công cộng nhỏ xíu kia.

Đội hình và trang bị tầm cỡ thế này, ai mà không biết còn cho rằng phía cảnh sát đang tổ chức truy nã vây bắt tội phảm cấp quốc tế luôn ấy chứ, căn bản không ai ngờ được… Họ đang đi bắt một tên tội phạm cướp xe chuyển phát nhanh!

Có một nhóm đàn ông cao to lực lưỡng mặc vest đen, đeo kính đen đứng cạnh ô cửa sổ nhỏ xíu của nhà vệ sinh nọ. Bọn họ mặt mày lạnh tanh, ngầu không thể tả.

Ngay lúc cửa nhà vệ sinh bị tông vào, tên cướp kia còn đang ra sức chùi mông.

“Tôi nói… các sếp đang làm gì thế?”

Tên cướp kia có vẻ khá bình tĩnh, nhìn thôi cũng biết thuộc hàng khó chơi.

“Anh đã bị bắt, xin đi theo chúng tôi, đây là giấy bắt giam.”

Một vị cảnh sát lạnh lùng nói, đồng thời móc còng ra, sau đó… nhìn vào bàn tay mới nãy vừa chùi mông xong của tên cướp.

“Bị bắt? Tại sao chứ, tôi có làm chuyện gì phạm pháp đâu?”

Tên cướp vẫn còn chối.

“Trưa ngày hôm qua anh đã chặn đường một chiếc xe chuyển phát nhanh, sau khi đả thương nhân viên chuyển phát nhanh đó, cướp đi một món hàng. Anh cho rằng nơi đó không có camera giám sát thì thật sự không có ai nhìn thấy sao?”

Cảnh sát cười lạnh.

Nếu như chỉ là một chiếc xe chuyển phát nhanh bình thường, hay là một món hàng bình thường thì bên phía cảnh sát cũng không điều động đội hình lớn như thế. Vấn đề là người bị thương khi ấy là một nhân vật có uy tín và tiếng tăm rất lớn ở nơi này. Người ta có tiền, lại có thế. Anh cướp của người ta, nện cho người ta một gậy, còn ngây thơ cho rằng mình có thể trốn thoát được à?

“Ngoan ngoãn đi theo chúng tôi một chuyến, giao ra thứ mà anh đã cướp đi, nếu vậy thì có lẽ thời gian anh ở trong tù sau này sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Cảnh sát bước lên, ra dấu ý bảo đối phương giơ tay ra.

Tên cướp kia lập tức biến sắc… nhớ tới món hàng kia thì hắn ta lập tức cảm thấy đau lòng.

Hắn ta vốn nghe theo mệnh lệnh của cấp cao Nguyệt Đao Tông, đến gần khu đại học Giang Nam này theo dõi một đứa con cháu Tô Thị. Mấy đệ tử ngoại môn của bọn họ toàn được giao cho các nhiệm vụ làm chân sai vặt đi theo dõi người ta thế này.

Thân là một đệ tử ngoại môn, thực lực của hắn ta cũng chẳng mạnh, miễn cưỡng cũng chỉ mới tới nhãn khiếu nhất phẩm mà thôi.

Vì để hắn không bị mất dấu của con cháu Tô Thị, tông môn đã cho hắn một tờ phù bảo hàng xài một lần.

Đó là một tờ phù bảo màu đỏ sậm, dán lên người thì có thể cảm ứng được khí tức của pháp khí tam phẩm đổ lên trong phạm vi tám trăm mét, kéo dài liên tục trong vòng một tuần.

Ở khu đại học Giang Nam này cũng chi có mỗi mình con cháu Tô Thị là mang theo pháp khí tam phẩm trở lên bên người. Cho nên hắn có thể dựa vào tờ bảo phù này để xác định vị trí của con cháu Tô gia.

Nhưng ngày hôm qua, hắn đang theo dõi con cháu Tô Thị theo lệ thường thì đột nhiên cảm ứng được khí tức của pháp khí tam phẩm đổ lên trên một chiếc xe chuyển phát nhanh chạy ngang qua!

Lúc ấy suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn chính là cho rằng con cháu Tô Thị mang theo một món pháp khí khác, leo lên xe chuyển phát nhanh để đi cho dễ.

Cho nên hắn mới vội vàng đuổi theo.

Nhưng sau khi đuổi theo được một đoạn đường rồi hắn mới phát hiện bên trong chiếc xe chuyển phát nhanh kia chỉ có một người đàn ông, không thấy bóng dáng con cháu Tô Thị đâu.

Chỉ là một nhân viên chuyển phát nhanh bình thường thôi à? Lại còn đang chở một món pháp khí cấp cao nữa!

Thế là bụng dạ hắn lại rục rà rục rịch.

Đây không phải cơ hội tốt trời cho thì là gì nữa?

Thế là hắn lập tức nổi lên ý xấu, tìm cơ hội đánh ngất tên chuyển phát nhanh kia, sau dó cướp pháp khí trong gói hàng đi.

Sau khi trở về hắn mở gói hàng ra xem thì phát hiện bên trong cư nhiên là một thanh thần kiếm vô hình!

Mắt thường không nhìn thấy được, ngay cả người đã khai nhãn khiếu như hắn cũng không thể nhìn thấy, nếu như không phải nhờ có phù bảo thì hắn thậm chí còn không cảm ứng được khí tức của pháp khí này nữa là!

Nhưng thật sự có thể chạm vào, lại còn chém sắt như chém bùn nữa!

Lúc ấy hắn vô cùng hưng phấn.

Nhưng đúng lúc này, vị đại sư huynh cùng chấp hành nhiệm vụ theo dõi con cháu Tô Thị cùng hắn lại tới.

Vị đại sư huynh này là đệ tử nội môn của Nguyệt Đao Tông thuộc vào hàng tinh anh. Lần này tới đây chấp hành nhiệm vụ, thực ra là tới để cướp công. Mấy việc vất vả đều ném cho một mình hắn làm, tới khi nhận thành quả thì lại là đại sư huynh lĩnh trọn.

Đại sư huynh mắng mỏ hắn thất trách, không giám sát con cháu Tô Thị trong thời gian quy định.

Sau đó… trong lúc mắng mỏ, đại sư huynh đã nhận ra thứ hắn cầm trong tay.

Tiếp theo… Thanh bảo kiếm vô hình kia hắn cầm chưa nóng tay thì đã bị đại sư huynh cướp mất. Còn luôn miệng nói là muốn dâng lên cho tông chủ.

Nếu không phải đại sư huynh có thực lực nhị phẩm thì hắn thật sự muốn liều mạng với đối phương!

Vốn tưởng rằng bị cướp thanh bảo kiếm vô hình kia đã đủ xui xẻo rồi, nào ngờ chuyện này còn chưa hết. Bảo bối bị người ta cướp mất, cái tội cướp của này lại ập lên đầu hắn!

“Không thể để cảnh sát đưa mình đi được, nếu như thật sự bị bắt giam, không thể hoàn thành nhiệm vụ mà tông chủ giao phó thì mình sẽ phải ngồi tù mọt gông mất.”

Hắn thầm cắn răng.

Hơn nữa tang vật cũng đã bị người ta cướp đi mất rồi, hắn không giao được đồ ra, không biết sẽ bị giam đến khi nào nữa.

Nghĩ tới đây, hắn kéo quần, xoay người bay lên đạp một cước về phía vị cảnh sát ở trước mặt… chỉ cần đá bay vị cảnh sát này, thừa dịp cánh cảnh sát bên ngoài không kịp phản ứng, bằng vào tố chất thân thể của hắn thì vẫn còn hy vọng chạy thoát được!

Dù gì thì hắn cũng là tu sĩ nhất phẩm, cho nên vị cảnh sát đứng trước mặt không ngăn nổi hắn, bị đá trúng một cú người văng lên vách tường.

“Đánh lén cảnh sát!”

Trước khi ngã xuống, vị cảnh sát kia ôm ngực kêu to.

Cái tội đánh cảnh sát, chống người thi hành công vụ này ở Hoa Hạ không phải chuyện đùa đâu… Lỡ mà tình hình nghiêm trọng một chút thì có thể móc súng bắn chết phạm nhân ấy chứ!

Vị cảnh sát kia vừa mới ngã xuống thì những cảnh sát còn lại đều đồng loạt rút súng ra, chỉa ngay tên cướp kia. Rõ ràng bọn họ đã chuẩn bị trước, không hề rối loạn hốt hoảng chút nào, thậm chí có thể bọn họ chỉ đang đợi tên cướp này ra tay mà thôi!

Tên cướp nọ cứng người đứng ngay đơ, hắn chỉ là một tên tu sĩ chỉ mới mở được nhãn khiếu, chỉ nhỉnh hơn được chú chim non Tống Thư Hàng một chút mà thôi. Chẳng có bản lĩnh đao thương bất nhập gì, súng đạn mà bắn trúng thì thật sự có thể xuyên qua người hắn!

Bấy nhiêu cây súng có thể bắn cho người của hắn biến thành cái rổ luôn!

Cho nên, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn giơ hai tay lên.

Tiếp theo, hắn bị còng lại giải về cục cảnh sát, trải qua quá trình hỏi cung tên tuổi, thân phận, địa chỉ các loại.

Hắn khai chi tiết thân phận hợp pháp của mình ra.

Sau khi tất cả mọi việc giải quyết xong xuôi, hắn lại bị nhét lên một chiếc xe khác, không biết chạy đến nơi nào.

Ngồi trên xe, hắn vẫn nín khe không dám cục cựa.

Toàn thân hắn bị trói cứng ngắc như một con nhộng. Bốn tên to con mặc đồ đen ngồi bên cạnh mặt mày hầm hầm nhìn hắn chằm chằm.

…

Trong một căn phòng viện của bệnh viện nhân dân số 4 Giang Nam.

Một người đàn ông đeo kính nghe điện thoại xong thì quay qua nói với Tư Mã Giang đang nằm trên giường bệnh:

“Tư Mã tiên sinh, đã bắt được tên cướp kia, đã làm xong trình tự, đang giải qua đây.”

Tư Mã Giang đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, gật đầu:

“Trên đường đi nhớ theo dõi kĩ một chút, tuyệt đối không được để hắn chạy thoát!”

“Chúng tôi đã âm thầm động tay động chân trên người hắn rồi, nếu như dám chạy sẽ phế hai chân của hắn.”

Người đàn ông mặc vest đeo kính kia đẩy mắt kính lên, thản nhiên nói.

“Vậy là được rồi, để tôi gọi điện cho… Các người ra ngoài chờ trước đi, đợi đưa tên kia đến đây thì lại vào thông báo cho tôi.”

Tư Mã Giang trầm giọng nói.

“Vâng.”

Mấy người trong phòng đứng dậy dọn đồ, lục tục đi ra ngoài.

Tư Mã Giang lấy điện thoại của mình ra, trong lòng thì nhẩm lại những gì phải nói, sau đó gọi cho Tống Thư Hàng.

…

Trong căn nhà năm tầng của Dược Sư.

“Ể? Là Tiểu Giang à? Tìm mình có việc gì thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói với giọng ỉu xìu. Lúc này hắn đang nhăn nhó ngồi nạp điện cho pháp khí quạt ngự hỏa ba sao.

“Ha ha, bạn học Thư Hàng à, nói đến thì ngại quá, nhưng tôi có chuyện này phải báo cho cậu biết.”

Tư Mã Giang nói tiếp:

“Hôm qua tôi bị người ta đánh ngất, hàng bị cướp rồi.”

Chương 113: Ngự Kiếm Thuật Bản Tạm Thời

Tống Thư Hàng mới trở về từ khu La Tín, sau khi tạm biệt Lâm Thổ Ba thì lập tức tới chỗ này của Dược Sư để chuẩn bị tu luyện trong lúc rảnh rỗi.

Sau đó lại nhận được điện thoại của Tư Mã Giang.

“Hả? Bị thương ở chỗ nào thế?”

Tống Thư Hàng bất giác hỏi.

“Không bao lâu sau khi nhận đơn hàng của cậu, trên đường quay về tổng bộ của công ty chuyển phát nhanh Thu Phong thì tôi bị người ta chặn đầu xe, sau đó bị đánh ngất, món hàng của cậu… cũng bị người ta cướp đi rồi.”

Tư Mã Giang dừng lại một lúc.

Tống Thư Hàng:

“…”

Tống Thư Hàng thật sự không biết phải nói gì để an ủi anh chàng Tiểu Giang đáng thương này nữa.

Lúc này, Tiểu Giang mới nói tiếp:

“Có điều bạn học Thư Hàng cứ yên tâm đi, vừa nãy chúng tôi đã bắt được tên cướp kia rồi. Bây giờ đang trên đường giải hắn về, tôi nhất định sẽ đòi lại món hàng của cậu! Nếu như cậu vẫn tin tưởng chúng tôi thì chúng tôi nhất định sẽ chuyển món hàng này đến được nơi cần đến!”

Bắt được tên cướp kia rồi?

Tuy rằng đã sớm biết Tiểu Giang này không phải là một nhân viên chuyển phát nhanh bình thường, nhưng không ngờ anh ta lại có bản lĩnh lớn như thế.

“Được, vậy thì nhờ anh đấy, Tiểu Giang.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tư Mã Giang tạm thời thở phào một hơi:

“Chờ sau khi tôi lấy lại được thì sẽ gọi lại cho cậu sau.”

“Được, không thành vấn đề.”

Sau khi cúp máy, Tống Thư Hàng cầm điện thoại nghĩ ngợi một lúc, vẫn gửi tin nhắn báo cho Dược Sư tiền bối biết thì hơn. Không phải hắn không tin tưởng Tư Mã Giang mà vì phi kiếm này là thứ Dược Sư tiền bối ‘mượn’ từ chỗ Thông Huyền Đại Sư, chuyện thế này phải báo cho Dược Sư tiền bối mới phải đạo.

Hơn nữa, nghe Dược Sư tiền bối từng nói là Thông Huyền Đại Sư có để lại một chút thủ đoạn bảo đảm bên trên phi kiếm kia. Dù trong lúc gửi bị lạc mất thì cũng có thể thông qua lạc ấn mà Thông Huyền Đại Sư để lại trên phi kiếm để tìm nó về.

Thuận tiện móc mỉa cái suy nghĩ gửi phi kiếm bằng chuyển phát nhanh của Dược Sư tiền bối một phen!

Tống Thư Hàng gửi tin cả buổi trời mới nhận được tin trả lời Dược Sư vất vả lắm mới gõ xong:

“Thư Hàng tiểu hữu, ta gửi phi kiếm bằng chuyển phát nhanh mấy chục lần cũng không bị gì hết… Ngươi đúng là nhọ thật đấy!”

Dược Sư tiền bối, thật ra ngài có thể gửi ghi âm mà. Nghĩ đến cảnh tượng ngài gõ chữ thôi thì ta đã thấy mệt rồi.

“Cơ mà hôm nay đúng là nhọ thật.”

Tống Thư Hàng cười khổ, nghĩ tới chủ đề ‘ông chú PK chàng trai trẻ’ đang lan rộng trên mạng… Thôi không nói đến nữa!

Tim đau quá.

Lại qua cả buổi trời, Dược Sư chậm chạp gửi thêm tin nữa:

“Ta gọi điện thoại báo chuyện này cho Thông Huyền Đại Sư nghe, nhưng đại hòa thượng đang tu luyện bế khẩu thiện, mỗi lần gọi điện qua không nghe thấy tiếng ừ hử nào hết, ta còn cho rằng mình đang nói chuyện với không khí nữa.”

Tống Thư Hàng:

“….”

Thật ra thì Tống Thư Hàng cảm thấy Thông Huyền Đại Sư và Dược Sư tiền bối là kẻ tám lạng người nửa cân. Cách nói chuyện của họ trên nhóm toàn khiến mọi người phải căng não ra đoán.

Quỷ dị nhất chính là đôi lúc Dược Sư tiền bối và Thông Huyền Đại Sư còn có thể chuyện trò với nhau theo kiểu người phun một chữ, kẻ gửi cái icon, người khác thì hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Lẽ nào bọn họ không cùng tần sóng với người khác à?

“Thư Hàng, lát nữa bên Thông Huyền Đại Sư sẽ có người liên lạc với ngươi.”

Hồi lâu sau Dược Sư lại gửi thêm một tin ngắn.

Nhưng tin nhắn này của hắn vừa mới gửi tới thì lập tức có một ID tên ‘Tam Nhật tiểu hòa thượng’ gửi yêu cầu kết bạn với Tống Thư Hàng.

Chỉ bấy nhiêu đã đủ để thể hiện tốc độ gõ chữ cùi bắp của Dược Sư.

Tống Thư Hàng đồng ý với yêu cầu thêm bạn kia.

“Là Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu đấy à? Đạo hiệu của ngươi lạ thật đấy.”

Tam Nhật tiểu hòa thượng nói.

“Đây chỉ là nickname thôi… cứ gọi thẳng ta là Thư Hàng là được!”

Tống Thư Hàng cảm giác mình thật sự phải nghĩ ra một cái đạo hiệu nào ngay mới được, bằng không để lâu, người khác đều cho rằng Thư Sơn Áp Lực Đại là đạo hiệu của hắn thì tèo.

“Nghe nói ngươi vẫn còn là học sinh à? Vậy thì ta xin mạo muội gọi ngươi một tiếng Thư Hàng sư đệ vậy. Ta là đệ tử thứ sáu của Thông Huyền Đại Sư… Ừm, bất quá ta là đệ tử tục gia. Sư phụ nói ta vẫn chưa đoạn tuyệt duyên trần, vốn chờ sau này ta đủ lớn thì sẽ để ta hoàn tục. Ngươi cũng biết sư phụ ta như cái hũ nút rồi ấy, không biết bao nhiêu năm rồi chẳng hé miệng nói câu nào. Cho nên, chuyện liên hệ với người khác đều do đám đệ tử bọn ta gánh cả.”

Tam Nhật tiểu hòa thượng cười nói:

“Đúng rồi, ta đã gửi một tập tin cho ngươi, ngươi tải xuống đi.”

“Là thứ gì thế?”

Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

“Là pháp môn để cảm ứng được phi kiếm thông qua lạc ấn trên phi kiếm của sư phụ, loại pháp môn này phải dùng tinh thần lực để vận dụng. Tinh thần lực của ngươi chắc là có thể cảm ứng được lạc ấn ở khoảng cách hơn mười mét đấy. Ngươi tải xuống rồi tranh thủ học trước đi. Nói không chừng sẽ giúp ích được chút gì đấy."

Tam Nhật tiểu hòa thượng giải thích.

"Nếu như công ty chuyển phát nhanh kia mãi mà vẫn không thể tìm lại được phi kiếm thì có lẽ pháp môn này sẽ phát huy được chút công dụng. Ừm, nếu như trong vòng một tháng mà vẫn không thể tìm được thanh phi kiếm này thì sư đệ ngươi nhớ báo lại cho ta biết, ta sẽ tranh thủ đến chỗ ngươi một chuyến để tìm. Dù sao thì nó cũng chỉ là một thanh kiếm nho nhỏ chỉ dùng để truyền thư thôi, bị mất thì cùng lắm sư phụ chỉ xót một chút thôi, đừng lo lắng."

Vn nói, sau đó gửi một tập tin qua cho Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ấn nhận.

Một số pháp môn nho nhỏ mà tu sĩ không sợ lộ ra đều trực tiếp gửi qua mạng. Còn mấy thứ như bí tịch võ học các kiểu thì mới có thể gửi bằng phi kiếm truyền thư để tiện giữ kín.

Tập tin kia không nặng lắm, nên Thư Hàng dùng điện thoại nhận luôn, không đến mười giây đã tải xong.

Sau khi giải nén xong, trong điện thoại của Tống Thư Hàng lại có thêm ba tập tin.

"Tinh thần lực lạc ấn thuật."

"Lạc ấn cảm ứng pháp."

"Lâm thời ngự kiếm thuật."

"Sao có nhiều thứ thế này?"

Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc, bất quá vẫn nhắn lại cho Tam Nhật tiểu hòa thượng một câu:

"Nhận được rồi."

"Xác nhận lại một cái đã, đúng là lạc ấn cảm ứng pháp đúng không? Mấy file nén trong máy tính của ta hơi nhiều."

Tam Nhật tiểu hòa thượng nói.

"Ừ, có lạc ấn cảm ứng pháp."

Tống Thư Hàng xác nhận, sau đó lại gõ thêm:

“Bất quá còn có tinh thần lực lạc ấn thuật với….”

Hắn còn chưa gõ xong thì Tam Nhật tiểu hòa thượng đã nhắn lại cực nhanh:

“Được rồi, vậy thì không có vấn đề gì hết. Có rảnh thì luyện qua một chút đi, nói không chừng có thể phát huy công dụng đấy. Nếu như có tin tức của phi kiếm thì nhớ báo lại cho ta biết, mấy ngày nữa ta sẽ online xem thử.”

Nói xong thì Tam Nhật tiểu hòa thượng đã offline rồi.

“Và lâm thời ngự kiếm thuật.”

Tống Thư Hàng vừa mới gõ xong thì Tam Nhật tiểu hòa thượng đã offline. Hắn chỉ có thể cười khổ một tiếng, sao vị Tam Nhật tiểu hòa thượng sư huynh này cứ hấp ta hấp tấp thế nhỉ?

Hắn chỉ có thể gửi câu cuối cùng lên cho Tam Nhật tiểu hòa thượng đã offline.

Sau đó, hắn mở ba tập tin kia lên xem.

Tinh thần lực lạc ấn thuật… Theo như trong tập tin này giới thiệu thì đây là do một vị tiền bối hay bị đãng trí nghiên cứu ra.

Mấy người đãng trí trong phàm nhân thì ở đâu cũng có, nhưng trong giới tu sĩ thì tuyệt đối là chuyện lạ. Bởi vì đầu óc và khả năng ghi nhớ của tu sĩ đều đã trải qua cường hóa, cơ bản mỗi người đều có trí nhớ vượt trội.

Mà vị tiền bối kia thì mắc chứng quên trước quên sau, mới để đồ ở đó xong thì quay đầu đi đã quên béng mất không ngớ nổi để ở chỗ nào, phải tốn thời gian rất lâu mới tìm ra.

Cho nên sau này hắn mới nghiên cứu ra loại tinh thần lực lạc ấn thuật này, sau đó để lại lạc ấn tinh thần lực lên toàn bộ những thứ quan trọng của mình. Mà lạc ấn cảm ứng pháp này là một phần pháp môn ở trong số đó.

Bởi vậy nên dù hắn có ném ở đâu đi nữa thì chỉ cần cảm ứng một cái là có thể tìm lại được ngay. Cực kỳ thuận tiện!

Đến sau này, tinh thần lực lạc ấn pháp môn kia cũng được vị tiền bối nọ chia sẻ rộng rãi cho bạn bè trong giới tu sĩ, phát dương quang đại. Dần dần tạo thành một hệ tinh thần lực lạc ấn.

Cũng như thanh phi kiếm này của Thông Huyền Đại Sư vậy, cũng là một món pháp khí được trang bị cách cảm ứng đặc biệt, dù phi kiếm bị giấu ở nơi nào trên trái đất thì đều có thể tìm được dễ dàng.

Hai phần tinh thần pháp môn này là một bộ, cho nên Tam Nhật tiểu hòa thượng gửi cùng qua cho hắn thì cũng dễ hiểu rồi. Nhưng cái lâm thời ngự kiếm thuật kia là cái gì?

Hắn có biết ngự kiếm thuật, chắc là một loại kỹ năng giống với phi kiếm truyền thư hay ngự kiếm phi hành gì đó.

Nhưng vấn đề chính là lẽ nào ngự kiếm thuật này còn phân ra cả loại trọn đời và tạm thời à?

Vì khá tò mò, cho nên Tống Thư Hàng cũng mở tập tin này lên.

Tạm thời thì nó cũng vẫn là ngự kiếm thuật mà nhỉ.

Chương 114: Hóa Ra Là Bản Trải Nghiệm!

Tống Thư Hàng hớn hở mở tập tin cuối cùng lên, sau đó lại tắt nó với vẻ thất vọng.

Hóa ra bộ này là sản phẩm thí nghiệm thất bại khi Thông Huyền Đại Sư thử giảm đẳng cấp sử dụng của ngự kiếm thuật xuống.

Sau này đại sư lại sửa nó lại một chút, dùng như bản trải nghiệm ngự kiếm thuật cho các đệ tử dùng trước cho biết.

Đầu tiên, Thông Huyền Đại Sư sẽ chôn một trận pháp đặc thù vào bên trong một thanh phi kiếm, cũng cho vào bên trong phi kiếm một phần linh lực của bản thân. Sau đó, đệ tử cấp thấp chỉ cần thông qua một bộ khẩu lệnh, chú văn và thủ ấn khởi động là có thể tạm thời trải nghiệm sự thần kỳ của ngự kiếm thuật.

Nhưng linh lực do Thông Huyền Đại Sư để lại chỉ có hạn, cho nên thời gian mà ngự kiếm thuật này duy trì được cũng không lâu lắm, Nên mới gọi nó là trải nghiệm ngự kiếm thuật lâm thời.

Bộ ngự kiếm thuật lâm thời này cùi quá, Tống Thư Hàng có học cũng dùng được cái gì đâu. Nên từ đầu chí cuối hắn chỉ nhìn qua có một cái đã tắt tập tin này đi.

“Hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Tối nay còn phải mời bọn Lý Dương Đức, Lâm Thổ Ba đi ăn đầu cá nữa. Còn sáu bảy tiếng nữa, đúng lúc có thể tu luyện được mấy lần, thời gian là vàng bạc, trẻ không cố gắng, đến già mới biết khổ!”

Lần này vừa mới bắt đầu tu luyện “Kim cương căn bản quyền pháp” xong, chẳng biết tại sao, trước mắt Tống Thư Hàng luôn xuất hiện cái bản mặt của ông chú ngốc kia.

Vậy nên hắn lại càng ra sức vung quyền mạnh hơn!

Sau cùng đánh xong một bộ quyền thì ngay cả khí huyết được sinh ra cũng nhiều hơn một chút luôn thì phải?

Trong phòng bệnh ở bệnh viện nhân dân số 4 của Giang Nam.

Tư Mã Giang ngồi dậy từ trên giường, đốt một điếu thuốc im lặng nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Tư Mã tiên sinh, đã đưa người đến rồi.”

Người đàn ông mặc vest đeo kính đứng ngoài cửa nói.

Tư Mã Giang nghiến răng nói:

“Đưa vào đây.”

Cửa lớn bị mở ra, một nhóm đàn ông cao to đẩy tên cướp bị trói kín mít vào trong phòng.

Tư Mã Giang quay lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm tên cướp kia:

“Đồ ngu, còn nhận ra tao không?”

Tên cướp kia ngẩng đầu lên nhìn Tư Mã Giang một cái, đột nhiên cười khùng khục:

“Nhận ra.”

Trước kia, bởi vì đối mặt với bao nhiêu cây súng, thực lực của hắn lại không đủ, nên chỉ có thể tạm thời nhịn xuống. Nhưng bây giờ… Cái phòng bệnh nho nhỏ và đám bảo tiêu bên ngoài căn bản không ngăn nổi hắn!

Bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần bắt được gã đẹp trai trước mặt thì hắn ta có thể an toàn chạy thoát.

Còn cái sợi dây trên người sao có thể trói được hắn chứ?

Chỉ thấy tên cướp kia giãy mạnh một cái, sợi dây trói hắn đã bị đứt văng, thân hình bổ nhào tới chỗ Tư Mã Giang với tốc độ nhanh tới mức chóng mặt.

Tay phải của hắn giơ lên thành trảo, chộp về phía cổ của Tư Mã Giang, muốn bắt lấy Tư Mã Giang làm con tin!

Nhưng khi thấy tên cướp kia giãy đứt sợi dây trên người, Tư Mã Giang lại không có chút kinh ngạc hay sợ hãi nào.

ở chỗ cửa phòng bệnh, người đàn ông mặc vest kia đẩy mắt kính, tay phải ấn nhẹ lên một cái nút điều khiển.

“Ầm! Ầm!”

Hai tiếng nổ nho nhỏ vang lên.

Tên cướp mới nhảy vọt lên trừng to hai mắt, từ đầu gối của hắn trở lên trực tiếp bị nổ đứt, máu chảy róc rách.

Đây là do người của Tư Mã Giang đã sớm động tay động chân, vừa đề phòng ngừa tên cướp này bỏ trốn, lại có thể đề phòng có chuyện gì bất ngờ xảy ra.

“A…”

Tiếng kêu la thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên, tên cướp kia ngã xuống từ trên không, đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Tư Mã Giang gật đầu ra hiệu, lập tức có hai người đàn ông có bộ dạng giống bác sĩ bước lên, bình tĩnh tiêm thuốc cho tên cướp kia rồi băng bó miệng vết thương bị đứt lìa kia.

Một lúc sau.

Tên cướp im lặng ngồi bệch ở góc tường, ánh mắt dại ra. Hai chân của hắn bị đứt rồi?

Tiêu rồi, tiêu cả rồi!

Không còn chân thì hắn còn tu hành gì nữa?

Cuộc đời của hắn, tất cả của hắn đều tiêu cả rồi.

Tư Mã Giang vùi đầu lọc vào gạt tàn, nhìn xuống tên cướp kia:

“Đồ ngu, không nhảy nhót nữa à?”

Tên cướp kia mặt mày đờ đẫn như không thiết sống nữa, chẳng nói lời nào.

“Tao cũng lười chẳng muốn hỏi tên tuổi với lai lịch của mày làm gì, tao chỉ muốn hỏi một câu thôi, bây giờ gói hàng mà mày cướp từ chỗ tao đang ở đâu?”

Tư Mã Giang trầm giọng hỏi.

“Ha ha.”

Tên cướp kia trợn mắt nhìn.

“Không nói chứ gì? Tao thích bọn cứng đầu như mày lắm.”

Tư Mã Giang giơ ngón cái lên, sau đó không biết lấy đâu ra một cây gậy sắt, nện một cú thật mạnh lên đầu tên cướp kia, đánh cho trán hắn toét máu:

“Tao trả lại một gậy này cho mày!”

“Tao cam đoan, lát nữa mày sẽ khai hết ra thôi!”

“Dẫn hắn đi, cho hắn nếm thử thủ đoạn của chúng ta.”

Không tới mười phút sau thì tên cướp kia đã khai ra hết.

Hắn khai ra khá kĩ lưỡng và dễ dàng, cũng không phải vì thủ đoạn của mấy người Tư Mã Giang lợi hại ra sao, mà vì hắn chỉ muốn trả thù mà thôi!

Hắn kể lại vị trí hiện tại lẫn bộ dạng của đại sư huynh ra. Chỉ chờ đám người Tư Mã Giang đi tìm đại sư huynh của hắn!

Đại sư huynh chính là đệ tử nội môn của Nguyệt Đao Tông, tu vi nhị phẩm, đối phó với đám người thường này có khó khăn gì đâu cơ chứ?

Cho dù lỡ như đại sư huynh có gặp chuyện không may, bị đám người thường này ám toán! Thì đó cũng là chuyện vui bằng trời!

Tên khốn kiếp đó cướp thần kiếm vô hình của hắn, còn vờ vịt bảo là muốn dâng lên cho tông chủ, nếu không phải vì thực lực của mình yếu kém thì đã sớm liều mạng với hắn rồi!

Hắn chán ghét đám người Tư Mã Giang và sư huynh như nhau, nên hắn sẽ vui mừng chờ xem hai bên cắn xé lẫn nhau! Nếu như có thể lưỡng bại câu thương thì càng tốt.

Đương nhiên, hắn sẽ không ngu ngốc tới mức khai ra thân phận sư huynh và thực lực cao cường của đối phương cho đám người Tư Mã Giang nghe rồi. Chỉ nói đó là tên đồng phạm với mình, đây giờ gói hàng chuyển phát nhanh và món đồ kia đang ở trong tay hắn mà thôi.

Tư Mã Giang lại đốt thêm một điếu thuốc, rít một hơi thật mạnh.

“Tốt nhất là những gì mày nói đều là thật đi, nếu như dám lừa tao thì tao sẽ để mày sống không bằng chết.”

Tư Mã Giang gằn giọng đe dọa, xã hội pháp chế, giết người là không được, dù sao thì bọn họ vẫn là người dân lương thiện hợp pháp.

Nhưng có rất nhiều cách khiến cho một người sống không bằng chết.

Ví như ném hắn vào trong nhà tù đặc biệt một thời gian, cho hắn xem mấy loại phim ấy ấy... sau đó cho người xếp hàng mỗi ngày ‘nhờ’ hắn nhặt xà phòng cũng được.

“Dựa vào những gì hắn miêu tả, tra cho ra tên đồng bọn của hắn!”

Tư Mã Giang trầm giọng nói.

“Có mấy lời miêu tả cụ thể như thế, trễ nhất là ngày mai có thể tìm ra tên đồng bọn kia, cứ giao cho chúng tôi đi.”

Người đàn ông kia đẩy mắt kính một cái, nói với vẻ mặt vô cùng tự tin.

“Càng nhanh càng tốt nhé!”

Tư Mã Giang gật đầu nói.

Hy vọng đừng xảy ra thêm chuyện gì nữa...

...

Bốn giờ rưỡi chiều.

Tống Thư Hàng tu luyện quyền pháp bảy lần, lại dùng hai viên khí huyết đan.

Số lượng của khí huyết đan ngày càng ít, bất quá số khí huyết trong tâm khiếu cũng ngày càng nhiều, đã có chừng hai mươi đạo rồi.

Bây giờ chỉ cần nhắm mắt ngưng thần thì có thể cảm ứng được có một dòng nước ấm đang chạy dọc trong tâm khiếu! Chỉ cần chờ trong cơ thể ngưng tụ ra được ba mươi đạo khí huyết thì thể chất có thể được tiến hành lột xác một lần, đến lúc đó, điểm khí huyết mà hắn tu luyện được mỗi ngày cũng sẽ nhiều hơn.

Thấy cũng tới giờ rồi, nên Thư Hàng kết thúc tu luyện.

Tắm rửa một chặp ở bên chỗ Dược Sư, rửa sạch hết tạp chất và mồ hôi tuôn ra trong lúc tu luyện, thay một bộ đồ đã chuẩn bị sẵn vào.

Sau đó, hắn chạy thẳng đến quán đầu cá đặt phòng.

“Dương Đức à, lát nữa mày gọi cả bọn Thổ Ba với Cao Mỗ Mỗ đến quán đầu cá nhé. Tao đặt phòng rồi, phòng 303 đấy!”

Thư Hàng gọi điện thoại cho Lý Dương Đức.

“Không thành vấn đề, tới ngay đây!”

Lý Dương Đức cười hắc hắc, quay lại cười nói với đám bạn cùng phòng:

“Chuẩn bị đi ăn thôi, A Hàng nó mời.”

Lâm Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và Gia Cát Trưng Dương đứng bên cạnh cậu ta.

“A Hàng mời đi ăn đầu cá à?”

Cao Mỗ Mỗ chớp mắt, vội móc điện thoại ra bấm số.

“Alo? Là bạn học Lục Phỉ đấy à? Tôi là Cao Mỗ Mỗ đây, còn nhớ Thư Hàng bảo muốn mời mọi người ăn đầu cá mười vị không? Đúng rồi đúng rồi, mời cả cậu nữa đấy. Cậu có qua được không? Phòng nào à? Là phòng 303 đấy!”

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt, mắt kính lóe lên tia sáng đầy trí tuệ.

Chương 115: Chúng Ta Có Thể Nắm Tay Được Không?

Tống Thư Hàng gọi đầu cá và canh thịt bò nổi tiếng của quán trước, sau đó lại gọi thêm hơn mười món ăn nữa. Còn lại thì đợi khi nào đám bạn cùng phòng tới bọn nó sẽ tự gọi.

Thật ra giá cả ở tiệm này cũng khá rẻ, hơn nữa lúc trước hắn mới kiếm được chút tiền, dư sức mời một bữa cơm.

Chỉ là trong phòng hơi oi bức, điều hòa cũ quá rồi cho nên không mát chút nào.

Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý, điều động tinh thần lực phóng thích chút hàn khí bên trong phong hồn băng châu ra, nhiệt độ trong phòng lập tức trở nên dễ chịu hơn.

Mười lăm phút sau, ba thằng bạn cùng phòng dẫn theo cô bạn gái loli của Cao Mỗ Mỗ và cái đuôi Gia Cát Trung Dương đi tới.

“Thư Hàng, rủ thêm vài người tới có sao không.”

Cao Mỗ Mỗ đẩy mắt kính:

“Dù mày mà bảo có sao thì cũng thế thôi.”

“Mày đã nói đến vậy rồi tao còn nói được gì nữa?”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Không… thật ra tao muốn nhắc mày chú ý một chút. Có vậy thì tao mới tiện kiếm cớ đuổi thằng cục nợ này đi.”

Cao Mỗ Mỗ chỉ thẳng vào Gia Cát Trung Dương không chút lưu tình.

Cái cục nợ này đúng là phiền chết đi được, hiếm hoi lắm cậu mới có thời gian ở riêng với bạn gái, mà thằng này cứ bám theo làm bóng đèn mãi.

Gia Cát Trung Dương lắc đầu:

“Cao Mỗ Mỗ à, mày lại ngạo kiều nữa rồi, người đẹp trai ngời ngời như tao sao có thể là cục nợ được?”

Cao Mỗ Mỗ nhăn mặt, không thèm để ý tới thằng tự kỷ cuồng này nữa, đổi sang chủ đề khác:

“À đúng rồi, Thư Hàng à, bọn anh đã giúp mày hẹn cô nàng Lục Phỉ rồi đấy.”

“Hả?”

Tống Thư Hàng ngây ra.

Lâm Thổ Ba vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Không cần cảm ơn bọn tao đâu, bọn tao cũng chỉ giúp mày được đến đây thôi. Cố gắng lên nhé!”

“...”

Tống Thư Hàng cười khan:

“Tao phải cảm ơn bọn mày á?”

Lý Dương Đức cũng vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Đừng khách khí làm gì, đợi mày thành công thì lại mời bọn tao ăn thêm một bữa là được.”

Đang lúc nói chuyện thì có người gõ cửa phòng.

“Mời vào.”

Cao Mỗ Mỗ lập tức lên tiếng, lại quay sang nháy mắt ra dấu với Tống Thư Hàng.

Cửa phòng mở ra, một cô nàng có gương mặt ửng hồng, dáng người nóng bỏng đi vào, xấu hổ mỉm cười chào hỏi mọi người, đây đung là cô nàng Lục Phỉ kia.

Cô mặc một chiếc áo phông màu trắng sọc, quần jean ngắn để lộ đôi chân thon dài, mái tóc dài óng ả được cột lên thành đuôi ngựa lắc lư sau lưng, trông có vẻ tràn ngập sức sống.

“Chào mọi người, hình như mình đến muộn nhất rồi.”

Cô mỉm cười chào hỏi mọi người.

Thổ Ba nhìn ra ngoài cửa, phát hiện cô nàng này cư nhiên đến một mình. Lá gan đúng là lớn thật, hay là chứng tỏ cô nàng này rất tin tưởng Tống Thư Hàng nhỉ?

“Mọi người cũng vừa mới đến thôi. Tới đây, cậu ngồi xuống đi, chờ người ta mang thức ăn lên.”

Cao Mỗ Mỗ nhiệt tình bước đến mời chào Lục Phỉ, ấn cô nàng ngồi vào bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Bạn học Thư Hàng, chào buổi tối.”

Lục Phỉ cố gắng giữ nguyên nụ cười, sau khi tới gần Tống Thư

Hàng thì quả nhiên lập tức cảm thấy mát lạnh.

"Chào buổi tối."

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp lại.

Trong lòng lại thầm thở dài, hắn cũng hiểu ý tốt của đám bạn cùng phòng. Đáng tiếc chính là gần đây hắn không có thời gian quen bạn gái. Tu luyện xếp hàng đầu, bạn gái gì đó tạm thời không đáng nhắc đến.

"Cạn ly, chúc mừng Thư Hàng giành được giải quán quân cuộc thi chạy 5000m."

Lâm Thổ Ba giơ ly rượu lên, nháy mắt ra dấu với đám Cao Mỗ Mỗ và Lý Dương Đức.

Lần trước ba người chuốc một, thế mà cũng bị Tống Thư Hàng đánh gục. Hôm nay bọn họ muốn chuẩn bị đánh luân phiên, lấy lại sĩ diện.

Tiếng cười nói vang lên không ngừng.

Ba thằng bạn cùng phòng cố ý dẫn lời, cho nên Lục Phỉ nhanh chóng hòa nhập với bạn bè của Tống Thư Hàng.

Qua ba tuần rượu, Lục Phỉ lặng lẽ siết chặt bàn tay, trong lòng nảy ra một kế hoạch.

Sau khi cơm no rượu say, Tống Thư Hàng gọi nhân viên đến tính tiền.

"A Hàng, tối nay tao còn việc, nên về bên nhà trọ trước đây. Sẽ không về ký túc xá đâu."

Lý Dương Đức đứng lên, sau đó nháy mắt ra hiệu với đám còn lại.

Lâm Thổ Ba cũng lập tức đứng dậy:

"Tao cũng đi cùng nữa, hôm nay tao cũng có việc, nên sẽ ngủ lại bên chỗ Dương Đức đây!"

"Tao đi với bạn gái đây, sẵn tiện xách theo cả cái thằng Gia Cát Trung Dương này luôn."

Cao Mỗ Mỗ đẩy mắt kính:

"A Hàng, chỉ có một mình mày về ký túc xá thôi, nên tiện đường đưa bạn Lục Phỉ về luôn đi nhé. Con gái đi đường buổi tối một mình nguy hiểm lắm."

Không đợi Tống Thư Hàng kịp nói gì, đám kia đã kéo nhau lũ lượt rời đi.

Tống Thư Hàng lắc đầu cười, nói với Lục Phỉ:

“Bạn học Lục Phỉ, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Có lẽ vì uống chút rượu, nên mặt mày của Lục Phỉ đỏ bừng lên.

Rời khỏi tiệm đầu cá thập hương đông đúc, hai người sóng vai đi trên con đường.

“Bạn học Thư Hàng, cậu đã có bạn gái chưa?”

Lục Phỉ đột nhiên hỏi, giọng lí nhí như muỗi kêu, nếu như không phải nhờ thính lực của Tống Thư Hàng trở nên tốt hơn thì đúng là không thể nào nghe thấy được.

“Tạm thời vẫn chưa có.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Lục Phỉ mỉm cười để lộ ra hai lúm đồng tiền, thầm thở phào một hơi.

Hai người lại đi thêm một đoạn, lúc này Lục Phỉ mới lấy hết can đảm hỏi:

“Bạn học Thư Hàng này, hay là… chúng mình thử quen nhau được không?”

Tống Thư Hàng chợt dừng bước, nhìn Lục Phỉ với vẻ kinh ngạc.

Lần đầu tiên trong đời được con gái tỏ tình chứ không phải phát cho cái thẻ người tốt à? Nếu như mẹ Tống mà biết thì chắc là phải ăn mừng lớn luôn ấy nhỉ?

Sau khi ngây ra một lát, Tống Thư Hàng mới hỏi một câu khá ngu ngốc:

“Cậu thích tôi à?”

“Ừ!”

Lục Phỉ gật đầu thật mạnh cực kỳ thích luôn ấy, đặc biệt là vào mùa hè, có cái máy lạnh hình người như Tống Thư Hàng ở bên cạnh thì sướng phải biết!

Tống Thư Hàng lại ngây ra một lúc lâu.

Sau đó hắn gãi đầu:

“Cảm ơn cậu... Nhưng gần đây có vài chuyện, nên tôi không định yêu đương. Không phải vì cậu đâu, thật sự chỉ là vài lý do cá nhân của tôi thôi!”

Dù sao thì sắp tới hắn đều phải dồn hết thời gian vào việc tu luyện rồi, mỗi ngày phải tu luyện hơn sáu giờ đồng hồ… Mấy chuyện lãng phí thời gian như quen bạn gái này, hắn thật sự không rảnh để làm.

Mặc dù hắn cũng mù tịt về mấy chuyện tình cảm này, nhưng hắn biết rõ chuyện này không nên dây dưa, nên dứt khoát thì cứ phải dứt khoát thôi.

“A?”

Lục Phỉ có vẻ khá kinh ngạc, bộ dạng như thể không biết phải nói tiếp thế nào.

Bởi vì tình cảnh này hoàn toàn không giống với kịch bản mà đám bạn cùng phòng của cô hay nói, cái gì mà con gái theo đuổi con trai như cách một lớp sa thôi, chẳng đáng tin chút nào cả!

Sau đó, cô rụt vai lại, hỏi:

“Không yêu đương cũng được, vậy bình thường chúng ta có thể nắm tay được không?”

“A?”

Lần này đến phiên Tống Thư Hàng ngu người, không biết phải trả lời thế nào.

Hồi lâu sau, hắn mới dè dặt đáp lời:

“Nếu như là nắm tay thì chắc là được.”

“Vậy thì được rồi!”

Vẻ mặt của Lục Phỉ lại hớn hở hẳn lên, không giống như bị thất tình chút nào, dù sao thì cô cũng đã đạt được mục đích, thật ra thì cô chỉ muốn nắm tay Tống Thư Hàng mỗi ngày mà thôi.

Hai người bọn họ có thể cùng đi học, cùng tan học, cùng về ký túc xá, thế là đủ lắm rồi. Những lúc không có Tống Thư Hàng thì cô vẫn có thể ngồi điều hòa, tuy rằng không thoải mái như Tống Thư Hàng, nhưng có còn hơn không. Dù sao thì phần lớn thời gian cô đều rúc ở trong phòng hết.

“Chúng ta về thôi!”

Lục Phỉ vui vẻ nắm tay Tống Thư Hàng, như một cô bé thỏa mãn vì có được món đồ chơi yêu thích, bước chân cũng tung ta tung tăng.

…

Sau khi tiễn Lục Phỉ về ký túc xá thì Tống Thư Hàng cũng quay lại ký túc xá của mình.

Quen tay mở máy tính lên, xem tin nhắn trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Nội dung bên trên phần lớn đều là một vài số liệu và phân tích của Dược Sư sau khi kiểm tra thân thể cho hai vị đạo hữu và đạo đồng trở về từ hòn đảo thần bí kia, nhưng vẫn không thể nào đoán ra được nguyên nhân gây nên mất trí nhớ.

Lúc này, có một vị đã rất lâu không online chợt ngoi lên.

Là Tô Thị A Thất, chiến đấu cuồng nhân có tiếng trong nhóm.

“A Thất, sao hai ngày nay không online thế? Thương thế của A Thập Lục thế nào rồi?”

Bắc Hà Tán Nhân lập tức hỏi thăm.

Bắc Hà Tán Nhân hôm qua bị cấm nói xong, không ngờ hôm nay đã được thả ra rồi à?

Tô Thị A Thất thở dài thườn thượt:

“A Thập Lục bỏ nhà đi rồi.”

Chương 116. Cơ ngực đẹp đấy.

“Không phải A Thập Lục bị thương à?”

Bắc Hà Tán Nhân không dám tin.

Tô Thị A Thất thở dài:

“Mấy ngày nay ta phải đi xa một chuyến tìm cách chữa trị vết thương cho A Thập Lục. Kết quả hôm nay ta về tộc chính Tô Thị mới biết A Thập Lục mất tích rồi. Có người trong tộc nói hôm đó ta vừa đi ra khỏi cửa thì A Thập Lục cũng chạy luôn.”

Bắc Hà Tán Nhân nhíu mày:

“Tô Thị các ngươi nhiều người như thế mà không trông nom được một A Thập Lục đang bị thương hả?”

Tô Thị A Thất ngượng ngùng nói:

“A Thập Lục chạy trốn bằng con đường bí mật ta dùng để bỏ nhà đi bụi ngày trước. Hơn nữa… lúc người nhà phát hiện ra không thấy nó thì chẳng biết nó đã chạy đi đằng nào rồi. Cả nhà đi tìm mấy ngày nay vẫn không thấy.”

“Bao nhiêu người như thế mà còn không tìm được một A Thập Lục đang bị thương ư?”

Bắc Hà Tán Nhân không tin.

Tô Thị A Thất thở dài, chính vì thế mà khi về Tô Thị hắn đã lôi cổ bốn tên tộc nhân ăn hại ra đập cho một trận. Nhưng mà tốt khoe xấu che, hắn có nỗi khổ mà đâu dám nói.

Bắc Hà Tán Nhân không dồn hỏi việc trong nhà của Tô thị nữa:

“Bây giờ có tin tức gì của Thập Lục không?”

“Ừm, ta có để lại ấn kí trên một pháp bảo tùy thân của Thập Lục, tuy không chính xác bằng lạc ấn tinh thần nhưng cũng có thể cảm ứng ra vị trí đại khái của Thập Lục là ở khu Giang Nam.”

Tô Thị A Thất nói. Vì đó là pháp bảo của A Thập Lục, để lại lạc ấn tinh thần sẽ ảnh hưởng đến việc sử dụng pháp bảo của chủ nhân, thế nên hắn chỉ hạ một ấn kí nhất phẩm mà thôi. Loại ấn kí nhất phẩm đó chỉ có thể định vị được phạm vi đại khái.

Còn những thứ pháp khí A Thập Lục tự mình để lại lạc ấn tinh thần thì đã vứt lại Tô thị hết rồi. Chung quy A Thập Lục lặng lẽ đào tẩu, sao có thể mang theo những thứ làm bại lộ vị trí của mình được.

Tô Thị A Thất lại nói tiếp:

“Đêm nay ta sẽ khởi hành qua đó để đưa A Thập Lục về. Mặt khác ta muốn hỏi, các đạo hữu trong nhóm có ai đang ở gần khu Giang Nam không? Xin hãy giúp ta tìm A Thập Lục, ta cảm kích vô cùng.”

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để hắn online.

Tống Thư Hàng đọc tới đây thì hơi sửng sốt, Tô Thị A Thập Lục cũng đến đây à?

Nghe A Thất nói có cách tìm được A Thập Lục về, Bắc Hà Tán Nhân thở phào nhẹ nhõm:

“Sao ai cũng chạy tới Giang Nam thế nhỉ? Nói tới nơi đó, ta lại đột nhiên nhớ tới một vị tiểu hữu đây.”

“Tiểu hữu? Hoàng Sơn Chân Quân lại thêm đạo hữu mới vào à?”

Tô Thị A Thất hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân thả một cái icon lắc đầu, sau đó cười nói:

“Có còn nhớ “Thư Sơn Áp Lực Đại” không?”

“À à, cái người mà Hoàng Sơn Chân Quân thêm nhầm ấy hả?”

Tô Thị A Thất lập tức hỏi, bởi vì muốn quên cái “đạo hiệu” kì lạ như vậy cũng khó lắm.

“Bây giờ đã thành tiểu đạo hữu rồi, quá trình thú vị lắm, bao giờ rảnh sẽ nói với ngươi sau. Ta nhớ hình như cậu ta ở đại học Giang Nam đấy, nếu có duyên thì không chừng các ngươi sẽ hội ngộ cũng nên.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói tiếp.

Tống Thư Hàng đọc tới đây thì lập tức thò mặt lên. Trong nhóm đều là đại tiền bối, quen mặt mới nhận nhiệm vụ ngon nghẻ được nha!

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Chào buổi tối, A Thất tiền bối.”

“Nói Tào Tháo là Tào Tháo tới, đúng thời gian tan học của sinh viên các ngươi nhỉ.”

Bắc Hà Tán Nhân cười bảo.

Tống Thư Hàng đáp:

“Hôm nay ta được nghỉ, vừa tu luyện rồi đi ăn uống với bạn bè về.”

“Tiểu hữu ở khu Giang Nam hả? Ha ha, nếu lần này có duyên gặp mặt thì ta sẽ tặng quà gặp mặt cho ngươi. Không nói nhiều nữa, ta chuẩn bị lên đường đây, phải nhanh chóng đến khu Giang Nam tìm A Thập Lục mới được. Mọi người cứ từ từ nói chuyện đi.”

Tô Thị A Thất nói xong bèn off.

Hắn không có thời gian tán nhảm, leo lên cũng chỉ để nhờ các đạo hữu trong nhóm để ý tin tức của A Thập Lục một chút hộ mà thôi.

Sau một tiếng thở dài, A Thất hô một tiếng nhỏ, pháp đao tùy thân phóng lên cao, biến thành một luồng ánh sáng, A Thất đạp lên luồng sáng ấy, biến mất trong bầu trời đêm.

…

…

Tống Thư Hàng nói chuyện trong nhóm thêm chốc lát, đồng thời add friend thêm mấy vị tiền bối mới. Sau khi hắn nhận nhiệm vụ “Tiếp đón Bạch Chân Quân” thì các tiền bối trong nhóm bắt đầu lục tục add friend với hắn.

Tống Thư Hàng đoán là mấy vị tiền bối lòng dạ đen tối này hóng hớt muốn biết tình hình sau khi mình tiếp đón Bạch Chân Quân thôi, nói không chừng còn muốn nhờ hắn quay phim chụp ảnh gì đó như Hoàng Sơn Chân Quân lúc trước chẳng hạn.

Còn một vài vị khác thêm bạn tốt với Tống Thư Hàng chỉ vì nông trại và bãi cỏ chăn nuôi của hắn trong game.

Không ngờ trò chơi nông trại lại có thể giúp mình nhanh chóng làm quen với các vị tiền bối… trước khi đi ngủ, Tống Thư Hàng tiện tay mở không gian của mình, chuẩn bị vào nông trại.

Vừa mở không gian, hắn đã thấy tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng hiện đã là bạn tốt thả vào một tấm ảnh.

Khung cảnh là đại dương mênh mông vô bờ, còn có một con cá voi khổng lồ ngoi lên mặt nước. Giữa khung cảnh ấy là một mỹ nam nở nụ cười hư hỏng lơ lửng trên không, thanh đao cong biến thành luồng sáng vững vàng nâng đỡ thân thể hắn.

Phong cảnh Đông Hải rất đẹp, ngắm nhìn biển rộng sẽ khiến cho người ta cảm thấy lòng dạ khoáng đạt hơn

Bắc Hà Tán Nhân, Hoàng Sơn Chân Quân, Đồng Quái Tiên Sư và Vân Du Tăng Thông Huyền và một đám tiền bối khác thả like.

Bắc Hà Tán Nhân: Ta cứ nghĩ ngươi sẽ up một bức ảnh phong cảnh Đông Hải, không ngờ trên không còn có một thằng ngốc, phá hết cả cảnh đẹp.

Thông Huyền đại sư: icon ngón cái.

Diệp Tiên Cô: Yo, cơ ngực của Tiểu Lãng xịn ghê, thảo nào dám tự nói là lồng ngực đầy căng (Nguyên văn: 心胸广阔 – lòng dạ khoáng đạt, thảnh thơi, nghĩa đen là lồng ngực căng rộng)

Thất Thất Tử: Cơ ngực xịn ghê +1

Đồng Quái Tiên Sư: Đến dòm ngực.

Đồng Quái Tiên Sư: @ Hoàng Sơn Chân Quân, chân quân ta sai rồi, tha bổng ta đi mà! 30 ngày lâu quá!

Hoàng Sơn Chân Quân: Ha ha!

Đồng Quái Tiên Sư: @ Hoàng Sơn Chân Quân, bất công quá, tên Bắc Hà kia cũng được tha rồi, sao ta vẫn bị?

Hoàng Sơn Chân Quân: Ha Ha!!

Cuồng Đao Tam Lãng: @ Hoàng Sơn Chân Quân, chân quân, đám bói bịp này phải giam thêm dăm bữa nửa tháng mới được. Thế ta có được tha không? Mặt khác tên khốn Bắc Hà kia ngươi nói ai ngốc cơ? Solo đi!

Hoàng Sơn Chân Quân: Ha ha!!!

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ một lúc rồi yên lặng nhấn like cho ảnh, không dám phát ngôn bừa. Sau đó hắn vào nông trại thu hoạch một chút rồi trồng thêm những loại cây đáng tiền khác.

Sau nữa, hắn tắt máy đi ngủ.

Đến khi Tống Thư Hàng ngủ say, cách giường hắn không xa chợt hiện một điểm đen như ẩn như hiện, dần dần to lên. Tống Thư Hàng vẫn luôn duy trì trạng thái tinh thần lực cảnh giác mà không hề phát hiện ra điểm đen nhỏ bé ấy!

…

Ngày 10/6

Tống Thư Hàng lại xin nghỉ thêm một ngày, sau đó đi cùng Thổ Ba đến trường học lái xe để học lý thuyết.

Đương nhiên cái lớp học lý thuyết này không bắt buộc phải tham gia, chỉ cần sáng đến quẹt thẻ báo danh rồi hai giờ chiều lại đến quẹt thêm lần nữa là được.

Thi lý thuyết, anh học hay không là việc của anh, bởi vì khi thi rớt thì người nộp tiền thi lại cũng là anh mà.

“Xin nghỉ thì tao qua chỗ Dương Đức chơi, Thư Hàng, mày đi đâu?”

Thổ Ba hỏi.

“Tao muốn tới bệnh viện đưa chị Nhã Nhã đến ga tàu nhanh.”

Tống Thư Hàng cười đáp. Sau khi đại hội thể dục thể thao kết thúc thì kì thực tập của Triệu Nhã Nhã cũng kết thúc rồi.

Bây giờ cô đang chào tạm biệt mấy người bạn ở bệnh viện trực thuộc đại học Giang Nam, chờ sau bữa trưa sẽ lên tàu cao tốc rời khỏi đây, hắn muốn tiễn Triệu Nhã Nhã một đoạn đường.

“Ok, thế thì tao không đi với mày đâu, chiều gặp nhé!”

Thổ Ba vừa nghĩ đến Triệu Nhã Nhã thì lại có cảm giác sợ hãi mãi không vơi.

…

..

10 phút sau, Tống Thư Hàng chạy tới bệnh viện rồi vào thẳng phòng nghỉ tìm Triệu Nhã Nhã.

15 phút sau ở cửa bệnh viện, một ông chú tộc đi làm vội vã bước vào. Sau khi hơi dừng một chút, ông bước nhanh tới tòa nhà 8B.

Chương 117: Thất Hoàng Diệu Quả và Tiên Nông Tông

Tống Thư Hàng đi vào phòng nghỉ tìm Triệu Nhã Nhã.

Đến cửa thì gặp một bác sĩ nữ đeo kính, cô vừa làm việc xong về đây nghỉ ngơi, nhìn thấy Tống Thư Hàng thì cười tươi chào hỏi:

“Ồ, Thư Hàng à.”

“Chào chị, bác sĩ Lý.”

Tống Thư Hàng cười ngại ngùng, hắn không thể không ngại ngùng, vì ánh mắt của chị bác sĩ này mang theo áp lực lớn quá.

Trong phòng nghỉ, Triệu Nhã Nhã đã thu dọn xong đồ đạc, nhìn thấy Thư Hàng vào, cô cười xấu xa hệt như một con hồ ly:

“Thư Hàng, em tới rồi.”

Nhìn vẻ mặt của cô thì Tống Thư Hàng biết ngay bà chị mình đã nhìn thấy một màn “ông chú 1 đấm pk thanh niên trẻ trâu” hôm qua rồi.

Bất hạnh quá mà!

“Vé tàu mấy giờ?”

Tống Thư Hàng quyết đoán tảng lờ lảng sang việc khác, không cho Triệu Nhã Nhã cơ hội đâm chọc mình nữa.

Triệu Nhã Nhã lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn đặt vé của mình rồi đáp:

“Chuyến ba giờ chiều.”

“Vậy thì chiều nay em quatrường học lái xe rồi về đưa chị ra ga nhé! Giờ em đi trước đây!”

Tống Thư Hàng lựa chọn chạy lấy người trước đã.

Chưa đợi Triệu Nhã Nhã trả lời đã đánh bài chuồn…

“Em trai em diễn tuồng gì vậy?”

Bác sĩ Lý nhìn về phía Triệu Nhã Nhã với ánh mắt đầy khó hiểu, Tống Thư Hàng vội vã chạy tới rồi hấp tấp chạy đi là cớ làm sao?

“Chắc là sợ em cười nó?”

Triệu Nhã Nhã cười váng lên, sau đó lại hỏi:

“Chị thì sao? Xong việc bên bệnh nhân ở phòng 570 nhà 8B chưa?”

“Vừa tiêm cho cô ấy hai mũi giảm đau. Gần đây cô ấy đến ngày càng nhiều, hiệu quả của thuốc giảm đau cũng ngày một kém.”

Mỗi lần nhìn thấy vẻ kiên cường trên khuôn mặt cô gái trẻ kia, rồi nghĩ đến việc cô ấy đang từng ngày tiến gần đến cái chết, thì cô lại không đành lòng.

Rốt cuộc là vì sao cô ấy lại chịu vết thương nghiêm trọng như thế? Hơn nữa vì sao đã lâu như vậy mà người nhà cô ấy lại chẳng hề đến thăm lấy một lần?

…

…

Tống Thư Hàng đi dạo trong bệnh viện một lát rồi đột nhiên dừng bước.

Hắn thấy ở phía xa xa có một ông chú ăn mặc kiểu tộc đi làm đang rảo bước đi vào sâu trong bệnh viện, thần sắc rất vội vã. Ông chú nhìn có vẻ bị áo cơm đè nặng này trông mới quen mắt làm sao.

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, không thể không phục sát đất tài đùa dai của ông trời__nghiệt duyên chính là tùy hứng như vậy đấy!

Mỗi ngày gặp ông chú này một lần, có lộn không vậy?

Bây giờ hắn rất khao khát được xông lên táng cho ông chú đó một đấm, thế nhưng lại lo lắng màn kịch “ông chú một đấm PK thanh niên trẻ trâu” tái diễn ngay trong bệnh viện. Nếu thế thật thì… hắn còn biết sống thế nào!

“Hình như lần trước gặp ông chú này trong bệnh viện thì ổng đang tìm người trong các phòng bệnh. Chẳng lẽ ổng có người thân đang nằm viện à?”

Tống Thư Hàng nghĩ, có lẽ đây cũng là một cơ hội đấy nhỉ?

Nếu ông chú này thực sự có người nhà đang nằm viện, thì có lẽ trước mặt người nhà ổng, mình có thể “giải thích” đàng hoàng với ổng cũng nên. Ông chú này ngốc thật, người nhà ông ta chắc là không đến nỗi … ngốc hơn đâu ha?

Sau đó… mình phải nghĩ sẵn trong đầu mười vạn chữ sướt mướt để phun ra như pháo liên thanh cho ông chú kia đớ ra luôn, cho ổng biết thế nào là tầm quan trọng của “sự tin cậy giữa con người với con người.”

Ông chú ngồi ngoan ngoãn trên ghế, mặt ngây ra đầy hối hận, còn mình thao thao bất tuyệt liến thoắng một hồi, nước miếng tung tóe, cái cảnh ấy nghĩ đến mới thấy thật là tươi đẹp làm sao!

Vì thế, Tống Thư Hàng cẩn thận theo đuôi ông chú nọ.

Cảm quan của hắn vô cùng nhạy bén, theo đuôi quá sát rất có thể sẽ bị phát hiện, cho nên khi theo dõi nhất định phải cẩn thận, thậm chí không thể nhìn hắn quá lâu.

…

Ông chú nhanh chóng bám theo hơi thở của “tiểu bối Tô Thị” mà đi. Lần trước vì bị tên lừa đảo quấy nhiễu ở khu phố La Tín mà hắn đã bỏ lỡ mất tung tích của tiểu bối Tô Thị rồi.

Lần này sẽ không còn ai quấy rầy hắn nữa!

Hôm nay nhất định phải tóm gọn tiểu bối của Tô Thị! Ông chú gào thét trong lòng.

Hôm nay hắn rất may mắn. Lần này tiểu bối Tô Thị không kịp che giấu khí tức của bản thân, hắn lần theo suốt đường, cuối cùng dừng lại ở phòng 570 nhà 8B.

Chính là nơi này!

Lần này ngươi không còn chỗ trốn nữa rồi, tiểu bối Tô Thị!

Ông chú cảm thấy hốc mắt nóng cả lên, sau đó hắn vươn tay chuẩn bị mở cánh cửa phòng bệnh.

Ngay khoảnh khắc hắn duỗi tay, cửa phòng đột nhiên bật mở.

Bị phát hiện sao?

Ông chú giật mình, nhảy vọt về phía sau.

Trong phòng bệnh, một y tá nữ mở cửa bước ra, bị ông chú trung niên nhảy bật lùi dọa hoảng cả hồn.

“Làm cái gì đấy? Đừng có nhảy ầm ầm trong bệnh viện thế, nguy hiểm lắm.” – Y tá nhíu mày trách cứ.

“Xin lỗi.”

Ông chú làm trò khôi hài lập tức nhận sai.

“Chú ý một chút, đây là bệnh viện. Lỡ may đụng phải nhân viên cấp cứu khẩn cấp thì làm sao?” Y tá lại trách móc thêm một câu, thấy ông chú nọ ăn năn hối lỗi mới bỏ qua mà xoay người rời đi.

Ông chú khôi hài thở phào nhẹ nhõm, đợi y tá rời đi bèn lén lút mò đến phòng 570, đẩy cửa bước vào. Ban nãy y tá đi ra chỉ thuận tay khép cửa, cửa không có khóa.

Trong phòng 570, một thiếu nữ trẻ tuổi đang nằm trên giường bệnh. Vì vừa được tiêm giảm đau nên cả người cô đều bải hoải.

“Tìm được rồi!”

Trên mặt ông chú lộ vẻ dữ tợn, chẳng khác gì một con sói nhìn thấy cừu non.

“Ngươi là ai?” Thiếu nữ nhìn ông chú đẩy cửa bước vào, lạnh lùng nói.

“Tìm thấy ngươi rồi, hậu bối của Tô Thị A Thất!” Ông chú nọ gầm lên, vẻ mặt vặn vẹo đến méo mó.

…

“Người nhà ông chú kia ở đây à?”

Tống Thư Hàng nhìn thấy ông chú khôi hài kia đẩy cửa bước vào một phòng bệnh thì suy nghĩ như thế.

Tống Thư Hàng lặng lẽ đến gần phòng bệnh nhưng không vào trong. Hắn muốn xác nhận quan hệ giữa ông chú nọ với người trong phòng rồi mới quyết định.

Đúng lúc ấy thì trong phòng truyền ra tiếng nói lãnh đạm của một cô gái:

“Ngươi có thù oán gì với A Thất?”

“Tô Thị A Thất, hắn khinh người quá đáng!”

Ông chú nghiến răng nghiến lợi:

“Sáu ngày trước hắn đã xông vào Tiên Nông Tông của ta, cướp đi chí bảo tộc môn ta là “Thất Hoàng Diệu Quả”, còn đánh trọng thương mười tám đệ tử Tiên Nông Tông!”

“Tiên Nông Tông của quả thực chỉ là một môn phải nhỏ, chẳng thể sánh với Tô Thị thế gia nhà các ngươi. Thế nhưng bọn ta cũng không phải cục bột mềm mặc ai đến xâm phạm cũng được! Cho dù phải liều hết thảy, bọn ta cũng phải bắt Tô Thị các ngươi trả giá đắt!”

“Sáu ngày trước? A Thất cướp chí bảo của các ngươi? Còn đánh người của các ngươi bị thương?”

Cô gái có giọng nói lãnh đạm cau mày, cô biết nguyên nhân A Thất muốn tìm Thất Hoàng Diệu Quả, hẳn là vì muốn chữa trị vết thương mà Thiên kiếp gây ra trên người cô đúng không?

Thế nhưng nói A Thất cướp đoạt chí bảo nhà người khác, còn đánh người của tông môn họ bị thương thì cô không tin!

Cô gái thở dài, sau đó đáp:

“Tuy rằng ta cho rằng A Thất sẽ không làm những việc như cướp bóc chí bảo của tông môn các ngươi. Nhưng nếu việc này đúng là A Thất làm thì ta sẽ bảo A Thất trả lại chí bảo cho Tiên Nông Tông! Tất cả tổn thất của Tiên Nông Tông, Tô Thị chúng ta sẽ bồi thường đúng giá. Thế nào?”

……

“Tô Thị A Thất?” Tống Thư Hàng trốn ở ngoài phòng khẽ động trong lòng.

Tô Thị A Thất trong lời ông chú kia nói, chẳng lẽ chính là cái vị trong nhóm Cửu Châu Số 1 đó hả?

Nếu hai Tô Thị A Thất đúng là một người, thế thì cô gái ở trong phòng bệnh là ai? Nghe giọng điệu cô ấy, hình như cô ấy có thể can dự vào hành động của Tô Thị A Thất thì phải?

Mình đúng là thằng ngốc! Là Tô Thị A Thập Lục! Tống Thư Hàng day huyệt thái dương.

Chương 118: Nè Ông Chú, Niềm Tin Giữa Người Với Người Đâu?

Tống Thư Hàng lui ra phía sau một bước, ngẩng đầu lên nhìn số phòng, là phòng 570!

Trong đầu hắn lập tức nhớ tới bệnh nhân làm bác sĩ Lý phải bối rối… rõ ràng ngoài cơ thể không có chút vết thương nào, thế mà các cơ quan trong cơ thể và nội tạng lại có dấu hiệu bị cacbon hóa. Bệnh nhân đặc biệt ấy chính là người trong phòng 570!

Vết thương kì lạ khó tin, cộng thêm thân phận có liên quan tới Tô Thị A Thất.

Chỉ có thể là Tô Thị A Thập Lục độ kiếp ở thành phố H, sau đó bỏ nhà trốn đi kia thôi. Vết thương kì lạ “ngoài tươi trong héo” của cô chắc hẳn là tạo thành từ lôi kiếp ngày 1 tháng 6 ấy.

Thứ lỗi cho Tống Thư Hàng không nghĩ ra điểm ấy ngay từ đầu, bởi vì hắn không ngờ Tô Thị A Thập Lục lại là một cô gái!

Lúc trước nghe các tiền bối nói chuyện trong nhóm, hắn cứ tưởng Tô Thị A Thập Lục là một thằng con trai kia.

Từ cái tên A Thập Lục đến tính cách hiếu chiến y hệt Tô Thị A Thất, làm sao mà khiến người ta liên tưởng đến một cô gái cho được?

Đợi đã, bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy cái này.

Điều quan trọng nhất bây giờ là, ông chú tự xưng là thành viên của Tiên Nông Tông kia muốn gây bất lợi cho A Thập Lục.

Mình phải làm gì đây?

Thực lực của ông chú cao hơn mình nhiều, cho dù có dùng phù bảo cũng chưa chắc đã là đối thủ của ông ta.

Hay là thông báo cho tiền bối Tô Thị A Thất trong nhóm?

Không được, nước xa không cứu được lửa gần.

…

..

Trong phòng.

“Hừ, không cần phiền toái như thế!”

Ông chú nghiến răng ken két, vung tay phải cào lên vách tường. Một cào này khiến cho ngón tay hắn cắm thẳng vào tường, để lại năm vết ngón tay sâu hoắm.

Tường ải của bệnh viện trực thuộc đại học Giang Nam được xây dựng rất có lương tâm, vô cùng chắc chắn. Thế mà ông chú cắm tay vào như cắm vào đậu hũ, còn để lại năm cái dấu tay.

Tuy hơi ngốc hơi hài chút, nhưng mà thực lực đáng sợ quá đi!

“Chỉ cần bắt được tiểu bối Tô Thị như ngươi thì có thể ép Tô Thị A Thất ra mặt. Đến lúc đó Tiên Nông Tông bọn ta sẽ thanh toán tất cả ân oán với hắn.”

Ông chú tới gần cô gái trên giường, giơ cao tay trảo. Đầu ngón tay vẫn còn sót lại vôi tường… không được sạch sẽ cho lắm thì phải?

“Yên tâm đi, ta không giết ngươi đâu. Ta chỉ bẻ gãy tay chân ngươi để tên khốn Tô Thị A Thất kia tự động tìm tới chỗ bọn ta thôi.”

Ông chú giơ cao tay, ác độc nói.

Móng vuốt kia mà hạ xuống thì có thể tặng miễn phí cho Tô Thị A Thập Lục một tấm giấy chứng nhận tàn phế.

Ầm!

Đúng lúc này, cửa phòng 570 mở toang!

Ông chú thu tay theo bản năng, vẻ dữ tợn trên mặt mau chóng được thu lại. Tu sĩ luôn cố gắng tránh việc thể hiện sức mạnh trước mặt người phàm. Cho dù là ông chú thì lúc này cũng phải tém tém lại theo bản năng.

Sau đó, hắn nhìn thấy một thiếu niên vẻ ngoài thanh tú đi vào trong phòng.

Thiếu niên kia ngẩng đầu nhìn hắn, tuy thở hồng hộc nhưng lại nở nụ cười ôn hòa tươi rói:

“Ôi chú, tìm thấy chú rồi!”

Ông chú đơ cả người, vẻ mặt cũng đơ luôn__ sao lại gặp thằng lừa đảo này nữa? Hôm qua nó ăn một đấm của mình mà vẫn chưa biết sợ à? Còn có gan đến tìm mình nữa cơ đấy?

Mà cô gái trên giường lặng lẽ lật mình, kéo chăn phủ lên người mình.

“Đừng ra tay vội, nghe tôi nói xong đã nào! Nếu không đừng có trách tôi trở mặt!”

Thanh niên trẻ tuổi thấy vẻ mặt nhức nhối của ông chú thì thở dài, sau đó lấy từ trong túi ra một trăm năm mươi tệ đỏ tươi:

“Chú à, không phải nói chú đâu, cơ mà con người chú tuyệt đối là thiếu đứt niềm tin giữa người với người rồi! Này, cất tiền đi chú. Nếu không yên tâm thì chú kiểm tra xem tiền có phải là tiền thật không. Ôi nhận tiền rồi, không lo tôi lừa chú nữa chứ?”

“Giờ thì chú ngồi đàng hoàng xuống đây ăn miếng bánh uống miếng nước, nghe tôi nói cho xong nhé! Chú nhìn tôi đây này, mặt mũi ngay ngắn, nét mặt chính nghĩa, giống lừa đảo chỗ nào hả? Còn nữa, tôi đã giải thích với chú bao nhiêu lần là tự chú làm rơi tiền rồi mà sao chú cứ không tin? Bây giờ chú ngồi đây nghĩ lại tình hình lúc ấy cho kĩ đi. Cho dù chú quên lúc đó mình có đánh rơi tiền hay không, thì chắc phải nhớ điểm này chứ__ trước khi tôi gọi chú ấy, chú có sờ túi lấy điện thoại ra không? Chính lúc đó chú làm rơi một trăm năm mươi tệ này, tôi chỉ nhặt lên đưa trả chú thôi!”

“Thật chẳng hiểu nổi, sao chú lại nghĩ tôi là đồ lửa đảo thế hả? Còn hiểu lầm tôi nhiều lần như thế nữa chứ! Nhặt được tiền mà hết lần này đến lần khác trả người đánh mất. Có thằng lừa đảo nào tốt bụng như tôi không?”

Bla bla bla… Tống Thư Hàng mở miệng như nã pháo, từ lúc bước vào tới giờ nói không ngừng nghỉ.

Ông chú nhận 150 tệ, nhìn nhìn, đúng là tiền thật.

Lại nhìn Tống Thư Hàng đang răn dạy mình với khí thế ngút trời, hắn biết có lẽ mình đã hiểu lầm thanh niên trẻ này thật rồi.

Vì đúng là mình làm sai, lại bị đối phương giảng đạo rõ là hùng hổ, khí thế của ông chú đã yếu đi mấy bậc từ lúc nào.

Ngẫm lại cũng phải, mình hiểu lầm người ta mấy lần liền, chắc là người ta phải uất ức lắm nhỉ?

Huống hồ hôm qua mình còn tương nó một đấm nữa.

Ông chú ngốc áy náy quá đi mà.

“Còn hôm qua nữa, tôi vốn muốn đuổi theo trả tiền cho chú, thế mà chú lại đấm tôi một phát. Đau lắm ấy chú biết không? Hơn nữa vì một quả đấm của chú mà sự kiện “ông chú một đấm đo ván thanh niên trẻ trâu” đã bị phát tán khắp nhóm bạn của tôi rồi. Mặt mũi tôi ném hết xuống Thái Bình Dương rồi chú biết không? Ít nhất cả tháng tới tôi không còn mặt mũi nào mà gặp ai nữa!”

Tiếng nã pháo vẫn còn tiếp tục! Cái miệng của Tống Thư Hàng vẫn mấp máy liên hồi. Hắn giảng từ “niềm tin cơ bản giữa người với người” tới “xã hội gần đây quá thiếu thốn yêu thương”, lại giảng từ “Làm việc tốt là truyền thống tốt đẹp xưa nay của Hoa Hạ” đến “Dạo này làm việc tốt xong phải để lại chứng cứ, tránh cho làm xong bị tưởng là lừa đảo”.

Sau khi vắt óc nghĩ ra hết thảy những gì có thể giảng đạo được, Tống Thư Hàng khô hết cả cổ.

Ông chú tự biết mình đuối lý chỉ có thể gật đầu đầy bị động. Sau mỗi lời giảng của Tống Thư Hàng, hắn lại gật một lần, bây giờ đã gật gù buồn ngủ luôn rồi.

“Nói cách khác, chú ạ, nếu không phải là tôi nhặt được 150 tệ của chú mà là người khác thì người ta không đời nào trả cho chú đâu!” Tống Thư Hàng đằng hắng cổ họng.

Nhưng trong lòng hắn đã nôn nóng vạn phần.

Teo rồi, sắp không bịa nổi nữa rồi. Ngũ mĩ tứ đức nói xong hết rồi, rốt cuộc thì còn gì để nói về “lòng tin cơ bản giữa người với người” nữa đây?

Chẳng lẽ phải chém về tam tòng tứ đức của phụ nữ cổ đại à?

Sao bác sĩ Lý hay y tá còn chưa tới vậy? Cho dù mình đọc nhiều sách đến mấy cũng sắp nói cạn rồi…

Tính toán của Tống Thư Hàng là cố hết sức kéo dài thời gian đến khi bác sĩ hoặc y tá tới thay thuốc, bởi vì chỉ cần bác sĩ hay y tá tới thì có lẽ ông chú kia sẽ tạm lánh đi.

Đáng tiếc bác sĩ Lý chẳng hiểu ý hắn gì cả, mãi mà không chịu

tới.

Hơn nữa nút gọi y tá còn bị đại thúc che ở đằng sau, Tống Thư Hàng không tìm được cơ hội để ấn nó. Bằng không chỉ cần ấn nhẹ một cái là có thể gọi được một bác sĩ nữ xinh đẹp, đưa theo một y tá dễ thương rồi.

Hết cách rồi, thực lòng không bịa nổi nữa rồi.

Bây giờ mà hắn chém đến tam tòng tứ đức của phụ nữ ngày xưa, thì cho dù ông chú có ngu cũng nghe ra không đúng.

Cho nên chỉ có thể chuẩn bị dùng đến phương án B thôi.

Trong tay Tống Thư Hàng cầm một vật thể giống như dược hoàn – ác xú hoàn!

Cái tên đặc biệt cừ khôi này chính là do Dược Sư đặt cho. Chỉ cần va chạm mạnh khiến vỏ ngoài vỡ ra thì sương khói mang theo mùi thối nồng nặc bị phong tỏa trong đó sẽ phát tán ra ngoài.

Theo lời tiếp thị của Dược Sư, thì đối với tu sĩ đã khai mở tị khiếu mà thực lực chưa tới tam phẩm, chưa khống chế được khứu giác của mình, viên ác xú hoàn này chính là ác mộng.

Chương 119: Là Cô?

Trong tay Tống Thư Hàng đang có hai viên ác xú hoàn, vốn định dùng khi đối phó với đàn chủ, thế nhưng khi giết đàn chủ thì ác xú hoàn lại không có đất dụng võ.

Hi vọng cảnh giới của ông chú này chưa lên tới tam phẩm, bằng không ác xú hoàn sẽ chẳng có tác dụng gì.

Đồng thời, một tay hắn lặng lẽ cầm một lá "Giáp phù".

Sau đó bấm tay, dùng lực bắn ra!

Ác xú hoàn vừa nện lên mặt đất thì vỏ ngoài lập tức vỡ ra, trong phút chốc, một luồng sương khói đen sì bao phủ toàn bộ căn phòng, theo sát sau đó là mùi hôi thối như thể tập trung tất cả các thứ mùi khó ngửi trên đời ập tới.

Người thường hít một hơi thôi đã nhộn nhạo cả dạ dày, mà tu sĩ khai mở tị khứu có cái mũi nhạy gấp mấy chục, thậm chí mấy trăm lần người thường, chỉ cần ngửi một cái thì mùi vị kia quả thực không cách nào tả xiết.

"Ôi, thứ gì… ọe!"

Ông chú trúng chiêu đơn giản dứt khoát. Hắn đè chặt yết hầu như một con vịt cạn sảy chân rơi xuống nước, chỉ hận không thể lọc hết mùi tanh hôi từ mũi xộc vào khí quản ra ngoài.

Lợi dụng cơ hội này, Tống Thư Hàng xông lên, nhảy vọt tới bên giường như gắn lò xo dưới lòng bàn chân, sau đó ôm cả "Tô Thị A Thập Lục" và chăn đệm lên.

Trải qua quá trình thối thể và tu luyện Trúc Cơ, trọng lượng của một người bình thường trong tay Tống Thư Hàng chẳng hơn gì một cây gậy gỗ, không hề làm ảnh hưởng tới hành động của hắn chút nào.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phóng thẳng ra cửa không quay đầu lại. Hắn vốn định chạy trốn từ đường cửa sổ, làm vậy sẽ không phải chạy qua trước mặt ông chú nọ

Song đây là tầng 5. Tống Thư Hàng lượng rõ sức mình, hắn mà nhảy từ tầng 5 xuống thì game over luôn khỏi bàn cãi nữa. Cho nên hắn chỉ có thể kiên trì vòng qua trước mặt ông chú kia mà thoát thân từ cửa chính mà thôi.

"Ọe… ọe… thằng lừa đảo!"

Ông chú ngốc cũng không phải ngốc thật, hắn chỉ thiếu thốn chút thường thức xã hội.

Khi nhìn xuyên qua màn sương mờ mịt thấy Tống Thư Hàng ôm tiểu bối Tô Thị chạy trốn thì hắn đã hiểu rõ mục tiêu của Tống Thư Hàng. Thằng lừa đảo này luôn miệng nói mình không phải lừa đảo, thế mà mình còn tin nó, đáng giận!

Ông chú nổi trận lôi đình!

Khi Tống Thư Hàng ôm tiểu bối Tô Thị chạy qua trước mặt hắn, hắn đã vung trảo chộp về hướng thanh niên:

"Đứng lại cho ta!"

Cánh tay này có thể in năm dấu ngón tay rõ ràng trên bức tường dày dặn của bệnh viện, nếu nó chộp trúng người Tống Thư Hàng thì kiểu gì cũng phải để lại cho hắn năm cái lỗ làm kỉ niệm.

"Giáp!"

Trong lúc sống còn, Tống Thư Hàng không chút do dự kích lên lực lượng của Giáp phù. Linh lực trong phù tràn ra thành một tầng giáp phòng hộ quanh người Tống Thư Hàng. Tầng giáp ánh sáng mỏng manh ấy có thể ngăn cản một đòn tấn công toàn lực của tu sĩ từ tam phẩm trở xuống!

Keng! Móng tay có thể đục đá phá núi của ông chú toàn lực vồ vào tầng phòng ngự của giáp phù, lại chỉ làm tóe ra một quầng hoa lửa.

Ngược lại, phản lực từ tầng phòng ngự của Giáp phù quăng cả người hắn ra xa, nện ầm ầm lên tường phòng bệnh.

Tống Thư Hàng mượn uy lực một trảo của ông chú nọ, cả người lao ra khỏi phòng như một mũi tên rời cung. Khi vào phòng hắn đã cố tình không đóng cửa để tiện cho mình chạy trốn.

Ông chú lắc đầu, sau một lúc lâu mới đỡ tường bò dậy. Phản lực bất thình lình kia không chỉ chấn cho cánh tay hắn run lên mà còn làm cho hắn bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để chặn đứng Tống Thư Hàng.

Khi hắn đứng lên được thì Tống Thư Hàng đã chạy xa rồi.

“Đáng giận!”

Ông chú phẫn nộ gầm nhẹ, thân hình vọt lên, nhanh chóng đuổi theo tung tích của Tống Thư Hàng.

Lần này tuyệt đối không thể để cho hậu bối Tô Thị chạy thoát! Bởi vì đây rất có thể là cơ hội cuối cùng của hắn, Tô Thị sẽ không mặc cho hậu bối này của họ ở bên ngoài lâu như vậy!

“Nè, tôi đã nói rồi mà, không được chạy trong hành lang bệnh viện!”

Y tá lững thững đến muộn, hét về phía bóng lưng của ông chú xa dần.

Lần này ông chú kia không còn thời gian mà để ý đến y tá nữa, tăng tốc một cái đã biến mất trong tầm mắt cô.

…

Tống Thư Hàng vừa liều mạng phóng xuống tầng, vừa suy nghĩ thật nhanh: “Phải chạy đến nơi nào mới được đây?”

Địa điểm đầu tiên hắn nhớ tới là chỗ của Dược Sư tiền bối, đó là chỗ lánh nạn tốt nhất không thể nghi ngờ. Đáng tiếc… Dược Sư tiền bối đi xa rồi, còn đóng gói mang theo cả Giang Tử Yên.

Ngoại trừ tìm Dược Sư cứu mạng thì trong tay Tống Thư Hàng vẫn còn hai lá kiếm phù, một khi thi triển ra có thể đối phó với tu sĩ nhị phẩm. Song ông chú ngốc kia không phải là đàn chủ, Tống Thư Hàng không muốn giết ông ta.

Hay là… tìm một gian phòng bệnh nào đó trốn tạm trước đã?

Không được, vạn nhất ông chú kia chặn cửa dưới lầu thì sao, hắn không thể cứ ở bệnh viện mãi được! Hơn nữa không biết ông chú đó có đồng bọn hay không, trốn trong phòng bệnh rất dễ bị người ta tóm như ba ba trong rọ.

“Thôi, cứ ra khỏi bệnh viện trước rồi tìm chỗ nào trốn đã. Nếu có thể thì phải mau chóng tìm cách liên hệ với Tô Thị A Thất tiền bối, chắc hắn đang ở gần khu Giang Nam thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, cô gái có thể là “Tô Thị A Thập Lục” trong lòng hắn bỗng lên tiếng:

“Không ngờ trên đời lại thật sự có loại người tốt ngu ngốc thích xen vào việc của người khác như ngươi.”

Lúc trước cách một bức tường nghe không rõ lắm, bây giờ người ta ở ngay trong lòng, giọng nói…sao mà quen tai thế?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn người con gái trong tay mình, tóc ngắn, không trang điểm mà vẫn xinh xắn, vì dáng người nhỏ bé mà nhìn qua như còn nhỏ tuổi; đó là một cô gái xinh đẹp đáng yêu!

“Ơ ơ ơ?”

Tống Thư Hàng vừa chạy vừa không nhịn được phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Cô gái này chính là cái cô gặp hắn hai lần thì hai lần đều bị côn đồ ép tường, sau đó bùng nổ giá trị vũ lực đây mà!

“Là cô à?”

Tống Thư Hàng nhận ra thiếu nữ, hắn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “lần này tôi lại xen vào việc của người khác, làm việc không cần thiết rồi hả?

Cô gái này có sức chiến đấu cực cao, nói không chừng người ta cố ý tỏ ra yếu thế để đợi ông chú kia tiếp cận, sau đó nện hắn một trận cũng nên.

“Hừ.”

Thiếu nữ tóc ngắn quay đầu đi, kiêu ngạo như một con gà trống.

Nhưng ngay sau đó, cô nàng lại dùng giọng nói yếu ớt khó mà nghe thấy nói ra mấy chữ:

“Lần này… cảm ơn ngươi.”

Lần này cô vừa mới tiêm thuốc giảm đau, cả người không còn sức lực. Nếu ông chú kia muốn ra tay độc ác thì căn bản cô không có sức chống trả. Đúng là Tống Thư Hàng đã cứu cô.

“Cô vừa nói cái gì?”

Tống Thư Hàng vẫn đang nghĩ tới đường chạy trốn, không nghe rõ.

Hắn không đi xuống bằng thang máy, tốc độ của ông chú kia chắc chắn phải nhanh hơn thang máy, chỉ trong phút chốc là người ta có thể canh ở cửa thang máy chờ hắn đi ra!

“Cảm… cảm ơn ngươi.”

Thiếu nữ tóc ngắn nói nhỏ như muỗi kêu.

Lần này cuối cùng Thư Hàng cũng nghe rõ.

“Cô mà cũng biết cảm ơn người khác cơ à?”

Tống Thư Hàng cười nói.

Thiếu nữ thật mệt tim, nói chuyện cùng Tống Thư Hàng cứ bực bội làm sao ấy, cứ như cô nói cảm ơn là nói sai vậy. Cô chỉ không thích nói chuyện chứ không phải người không biết lịch sự đâu:

“Ngươi định chạy đi đâu?”

“Nơi có thể chạy được cách đây xa quá, bây giờ đi bước nào thì tính bước ấy đi.” Tống Thư Hàng đáp, tầng phòng ngự từ giáp phù trên người ngày càng mỏng đi, có thể tắt bất cứ lúc nào.

“… Ta có thể nghe thấy tiếng bước chân của ông chú Tiên Nông Tông kia, tối đa 50 giây nữa hắn sẽ đuổi kịp chúng ta” Thiếu nữ tóc ngắn lạnh nhạt nói.

Nói cách khác, 50 giây nữa mình có thể phải ăn hành?

Tuyệt đối không thể bị đuổi kịp!

Tống Thư Hàng guồng chân chạy như điên, mỗi đoạn cầu thang đều phóng xuống chỉ bằng một bước.

Chưa đến 10 giây, hắn đã chạy xuống đến tầng 1.

Vừa khéo có một chiếc taxi không có khách đang đứng ở điểm chờ xe đợi người lên, tài xế còn chưa tắt máy.

“Taxi!” Tống Thư Hàng vui vẻ ôm Tô Thị A Thập Lục phóng về phía taxi.

Mở cửa, lên xe, chỉ mất 3 giây.

“Hai người… đi đâu?” Tài xế dùng ánh mắt quái dị nhìn Tống Thư Hàng và cô gái bé nhỏ bao trong chăn trên tay hắn, đây là tiết tấu bỏ nhà trốn đi à?

Tống Thư Hàng nhất thời không nghĩ ra phải trốn đến đâu mới tốt.

Ngay lúc ấy thì Tô Thị A Thập Lục lên tiếng:

“Đến khu Đại Cát!”

Chương 120: Có gì ăn không?

“Bác tài ơi, đi nhanh một chút được không?”

Tống Thư Hàng lo lắng nhìn về phía bệnh viện, chỉ sợ ông chú Tiên Nông Tông kia xông ra đây.

Trong phút chốc, trong đầu bác tài đã tưởng tượng ra đủ kiểu kịch bản cẩu huyết kiểu “đôi thanh niên nam nữ yêu nhau nhưng không được gia đình hai bên đồng ý, bèn hẹn nhau ở bệnh viện để bỏ trốn cùng nhau.”

“Ngồi vững nhé!” Bác tài đạp nghiến chân ga, xe taxi mau chóng phóng ra ngoài…

Trong bệnh viện, bác sĩ Lý vừa làm xong việc về nghỉ ngơi thì vừa hay thấy cảnh Tống Thư Hàng ôm Tô Thị A Thập Lục chui vào xe taxi.

“Ủa? Người vừa chạy ra có phải là em trai Nhã Nhã không ta? Trong lòng cậu ta ôm người nào thì phải? Ga giường kia là của bệnh viện mình phải không? Chuyện gì xảy ra vậy?” Bác sĩ Lý chẳng hiểu mô tê gì cả.

Cô đang suy nghĩ thì một ông chú tộc đi làm đột nhiên nhảy xuống cầu thang, đoạn cầu thang hơn mười bậc mà hắn nhảy phốc xuống chỉ bằng một bước?

“Này, đừng nhảy trong bệnh viện thế, nguy hiểm lắm!” Bác sĩ Lý lên tiếng ngăn cản.

Nhưng bây giờ ông chú làm sao còn quan tâm nhiều chuyện như vậy, hắn hận đến nghiến răng, cắm đầu đuổi theo chiếc xe kia.

Dọc theo đường đi có rất nhiều chướng ngại vật ngăn trở như bồn hoa, lan can, bãi đỗ ô tô, song chẳng gì có thể ngăn được ông chú nọ. Hắn như một cao thủ Parkour, di chuyển tung hoành, chạy nhanh băng băng.

“Uầy, ngầu!” Rất nhiều người phải lấy điện thoại ra quay lại màn Parkour phấn khích của vị cao thủ nọ

…

..

Chưa đến ba phút, taxi đã dừng lại ở khu phố Đại Cát.

Tống Thư Hàng ôm Tô Thị A Thập Lục xuống xe, rút một tờ tiền mệnh giá 50 tệ đưa cho tài xế:

“Cảm ơn bác tài, không cần trả lại.”

Hắn không dám lãng phí thời gian, trời biết ông chú Tiên Nông Tông kia sẽ đuổi kịp lúc nào? Không chờ tài xế đáp lời, hắn đã ôm Tô Thị A Thập Lục vọt thẳng vào chỗ sâu trong khu phố Đại Cát.

“Rẽ trái, tầng mười chín tòa nhà A cao ốc An Đức là chỗ ở của ta. Trong đó có chỗ để chúng ta ẩn thân tạm thời.” Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng nói.

Đi đến nửa đường cô đã phong tỏa khí tức của bản thân, lúc trước vì đau đớn nên cô không thể giấu đi khí tức, mới để cho ông chú Tiên Nông Tông kia tìm được vị trí của mình.

Nhưng tiếc một điều là, Tống Thư Hàng không biết che giấu khí tức của hắn.

Tống Thư Hàng ôm cô đi vào cao ốc An Đức. Bọn họ gặp may, cửa thang máy mở. Cả tòa nhà này chỉ có hai thang máy, số nhọ một tí là phải chờ một thời gian dài.

Đi thẳng lên tầng 19, A Thập Lục mở cửa phòng, yếu ớt nói:

“Thả ta xuống, ngươi đứng yên đây đừng nhúc nhích.”

Tiếp đó, cô vào phòng, mở tủ rượu lấy một lọ dược thủy rồi quay lại hắt hết lên người Tống Thư Hàng.

“Đây là dược thủy có mùi, có tác dụng tạm thời che giấu khí tức của bản thân. Sau khi vẩy lên, khí tức và mùi trên người Tống Thư Hàng đều bị cắt đứt ngay ngoài cửa. Song thời gian của nó rất ngắn, chỉ được vài phút mà thôi.”

“Đi theo ta.” Tô Thị A Thập Lục kéo Thư Hàng vào phòng ngủ, tiếp đó mở tủ quần áo, dẹp hết đồ trong đó sang một bên. Cô lục lọi trong tủ một hồi, cuối cùng mở ra một cánh cửa ngầm.

Đây là gian ngầm nằm giữa phòng ngủ và nhà tắm, thiết kế cực kì khéo léo, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không thể nhận ra nơi này có một phòng nhỏ bí mật.

“Vào đi.” A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng cùng cô chui vào phòng nhỏ.

A Thập Lục bày biện lại quần áo trong tủ, ấn chốt khóa, đóng lại cửa ngầm giữa tủ và gian phòng bí mật này.

Thế vẫn chưa xong, cô còn lấy một quyển trục nhỏ trong mật thất, mở ra, dán lên trên cửa. Trên quyển trục khắc một trận pháp có thể che giấu khí tức và âm thanh, chế tạo nên một chốn náu mình hoàn mỹ.

Tống Thư Hàng nhìn bộ dạng sớm có chuẩn bị của A Thập Lục thì hồ nghi hỏi:

"Cô đã sớm biết ông chú kia đang tìm mình rồi à?"

A Thập Lục lắc đầu nói:

"Tô Thị bọn ta là gia tộc lớn, sản nghiệp lớn, kẻ thù cũng không ít. Gian phòng bí mật này là lo trước cho khỏi họa. Đây vốn là kho chứa đồ của chủ cũ, ta chỉ sửa lại một chút thôi."

Tống Thư Hàng gật đầu, gia tộc tu tiên lớn sống chẳng dễ dàng gì.

Mật thất không lớn, hai người mặt đối mặt ngồi trong đó, có thể nghe được cả tiếng hít thở của đối phương.

"Ông chú kia có thể tìm được nơi này không?" Tống Thư Hàng hạ giọng hỏi.

"Đến nửa đường ta đã che giấu khí tức của bản thân, có điều… chỉ cần hắn không phải đồ ngốc thì vẫn sẽ tìm thấy căn nhà này." Tô Thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng.

Bởi vì trên đường đi Tống Thư Hàng không che giấu khí tức của bản thân, nên cho dù có mất đi khí tức của Tô Thị A Thập Lục thì ông chú vẫn có thể lần theo khí tức của Tống Thư Hàng để tới đây được.

"Như vậy vấn đề là… liệu ông chú kia có phải là đồ ngốc thật hay không."

…

..

Tuy ông chú có hơi khờ nhưng không phải ngốc thật.

Lần theo khí tức của Tống Thư Hàng, hắn thuận lợi tìm được tòa nhà A cao ốc An Đức.

“Chính là nơi này, trong đó còn lưu lại mùi của tên lừa đảo kia!” Ông chú cười lạnh, khứu giác của tu sĩ còn nhạy hơn cả chó, mùi trên người thằng lừa đảo kia hắn vẫn chưa quên.

Hắn dùng sức đẩy cửa ngôi nhà, cửa phòng trộm chắc chắn tới đâu đi nữa thì cũng chỉ là da mỏng dưới tay tu sĩ mà thôi.

“Các ngươi trốn không thoát, đồ lừa đảo đáng ghét, còn cả con nhỏ tiểu bối Tô Thị kia nữa!” Ông chú vọt vào phòng, tiếng rống phẫn nộ đinh tai nhức óc.

Nhưng mà căn nhà trống rỗng, không một bóng người.

Mùi và khí tức của kẻ lừa đảo bị cắt đứt ngay trước cửa, trong không khí còn mùi dược thủy thoang thoảng.

“Lại bị chơi xỏ?” Ông chú nổi trận lôi đình.

Hắn bắt đầu điên cuồng tìm kiếm trong nhà, đập phá đồ đạc, bám lên trần nhà, lật tung tất cả những nơi có thể ẩn náu, thế nhưng trước sau vẫn không tìm thấy hai người kia đâu cả.

“Đáng giận! trốn đâu mất rồi!” Ông chú gầm lên, sau đó lao ra khỏi nhà, điên tiết chạy đi.

Tống Thư Hàng nghe thấy bên ngoài yên tĩnh lại thì hỏi:

“Ông chú đó đi rồi à?”

“Đâu có dễ vậy, giờ chỉ hi vọng hắn sẽ không đập cả nhà thôi.” A Thập Lục lắc đầu.

Lần này cô trốn đi mang theo quá ít đồ đạc.

Nếu trên người có vài món phù bảo, pháp khí mạnh mẽ hoặc đan dược có thể tạm thời áp chế vết thương thì ông chú Tiên Nông Tông kia chẳng thể tạo thành uy hiếp gì với cô cả.

Đúng như cô dự đoán, không bao lâu sau, bên ngoài lại truyền ra tiếng động.

Ông chú Tiên Nông Tông kia đã đi mà quay lại.

Tuy hắn hơi khờ nhưng vẫn hiểu thế nào là kế hồi mã thương.

“Đáng giận, chẳng lẽ trốn mất thật rồi?” Hắn thì thào tự nói.

…

..

Mãi một hồi lâu sau, bên ngoài lại yên tĩnh, không còn tiếng động gì nữa.

“Ông chú đó đi chưa?” Tống Thư Hàng hỏi, vì sợ đối phương phát hiện nên hắn không dám thi triển tinh thần lực để thăm dò.

A Thập Lục lắc đầu, cô có thủ đoạn có thể theo dõi nhất cử nhất động bên ngoài mật thất.

Tên Tiên Nông Tông kia vẫn ở phòng khách, nhìn có vẻ muốn ôm cây đợi thỏ.

“Vậy bây giờ chúng ta tính sao?” Tống Thư Hàng cười khổ.

“Hắn đi là tốt nhất, nếu hắn vẫn ở đây thì chờ đến tối, vết thương của ta không phát tác nữa, một chưởng của ta là có thể làm gỏi hắn ngay.” A Thập Lục thản nhiên đáp.

Đờ mờ, quên mất cô gái này có thân phận thiên tài chẳng kém gì Vũ Nhu Tử, tuổi còn trẻ mà đã độ lôi kiếp hậu thiên tam phẩm rồi.

Theo cách chia của các môn phái tu sĩ cổ xưa thì nhất phẩm gọi là Luyện Thể, từ nhị đến tứ phẩm là Luyện Khí, ngũ phẩm là Kim Đan đại đạo. Cô gái này đã là đại cao thủ bước vào Luyện Khí cao tầng, chỉ kém một bước là lên tới Luyện Khí đỉnh phong, chuẩn bị ngưng tụ kim đan rồi.

Chỉ cần tạm thời áp chế được vết thương do thiên kiếp, thì làm gỏi ông chú ngoài kia chẳng phải là dễ như bỡn hay sao?

Tóm lại, tạm thời… hai bên cứ thế mà giết thời gian của nhau đi.

Trong lúc nhàn rỗi nhàm chán, Tống Thư Hàng bắt đầu tu luyện "Chân ngã minh tưởng kinh", rèn tinh thần lực.

…

..

Thời gian thấm thoắt, thoáng cái đã tới giữa trưa.

Bụng của Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu rồn rột, hắn mới vào giới tu chân, lúc tu luyện cần một lượng khí huyết rất lớn, cho nên ăn nhiều mà đói cũng nhanh.

“Có gì ăn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu là trong mật thất, ắt phải chuẩn bị đồ ăn chứ nhỉ?

“Ta có thể tích cốc.” A Thập Lục nhướn mắt, nói tỉnh bơ.

Nè cô, thế giờ ta làm sao? Ta còn chưa biết tích cốc đâu đó!

Chương 121: Ta Còn Nửa Viên Tích Cốc Đan, Cô Có Muốn Dùng Không?

Tô Thị A Thập Lục nghiêng đầu sang chỗ khác, ngượng ngùng không biết nhìn Tống Thư Hàng thế nào.

Xem ra, cô ấy không chuẩn bị đồ ăn nước uống.

Cầu người không bằng cầu mình, Tống Thư Hàng bắt đầu tìm kiếm. Một bình dược còn sáu viên khí huyết đan, một viên Ác Xú hoàn, vài lá bảo phù, vé mời, di động.

Nhưng mấy thứ này không thể lấy ra để ăn trừ bữa, khí huyết đan không giúp lấp đầy cảm giác đói khát.

“A? Đây là…” Tống Thư Hàng lấy ra viên đan dược cuối cùng.

Là viên tích cốc đan từng được dùng! Mấy hôm trước, Dược Sư tiền bối tiện tay đưa hắn, coi như là bữa trưa, nhưng hắn mới dùng một lần, vẫn còn giữ đến giờ.

May mà mấy hôm nay mình không thuận miệng ăn mất nó.

Tống Thư Hàng nhét viên tích cốc hoàn vào miệng với vẻ mặt thỏa mãn, miệng dậy lên từng vị đồ ăn ngon lành, cảm giác đói khát trong bụng cũng tan thành mây khói. Khi đã cảm nhận được bụng mình no rồi, Tống Thư Hàng lấy tích cốc hoàn ra, cẩn thận lau sạch phần nước miếng bám trên đó.

Giữ thứ này lại, không biết chừng sau này lại cứu cả mạng sống ấy chứ, Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Ọt ọt… Tiếng bụng kêu phải không nhỉ?

“Ơ? Bụng mình no rồi mà, sao vẫn kêu ọt ọt thế này? Chẳng nhẽ viên tích cốc hoàn này quá đát rồi?” Tống Thư Hàng sờ bụng mình với vẻ nghi hoặc, đúng là ăn no rồi này, đâu có vấn đề gì đâu!

Ọt ọt… Lại là tiếng ọt ọt không ngừng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía cái cô A Thập Lục của

Tô Thị, cái người mang danh là “tích cốc rồi”. Cô nương A Thập Lục lại quay ngoắt đầu sang chỗ khác, mặt đỏ bừng.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một hồi, rồi thử chìa viên tích cốc đan trong tay ra, hỏi:

“Nếu cô không chê, thì có muốn ngậm thử không?”

“Không cần, ta tích...” Tiếng ọt ọt cắt ngang câu nói của A Thập Lục.

Một lúc sau, A Thập Lục mới nghiến răng nghiến lợi nói:

“Cảnh giới của ngươi và ta khác nhau, nửa viên tích cốc hoàn này chỉ giúp ta giảm bớt cảm giác đói đi thôi.”

“Thế thì cô nuốt đi.” Tống Thư Hàng nói, chứ nếu bụng cô ấy cứ rền rĩ không ngừng, hắn sẽ thấy bứt rứt không yên.

A Thập Lục đón lấy viên tích cốc đan, ngẫm nghĩ một chút rồi bảo:

“Đợi đến khi qua được tình cảnh nguy hiểm này, ta sẽ đền đáp ngươi cả trăm viên tích cốc hoàn.”

“Được rồi, được rồi.” Tống Thư Hàng đáp lại tùy tiện như trả lời đối phó với một đứa trẻ.

A Thập Lục hít một hơi thật sâu, rồi nuốt thẳng viên tích cốc hoàn vào miệng như nuốt thuốc. Có nửa viên tích cốc hoàn lót dạ, bụng cô không còn hát thần khúc ọt ọt nữa.

Phía bên kia, Tống Thư Hàng lấy di động ra, mở phần mềm nói chuyện, định lên nhóm Cửu Châu số 1 xem sao nếu tính thời gian, thì chắc tiền bối A Thất của Tô Thị cũng đã tới đây rồi, cũng tiện để gửi cầu cứu qua cho tiền bối.

Nhưng vừa mở ra, hắn mới thấy di động không có chút tín hiệu nào.

“Hở? Sao lại không có tín hiệu thế này?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

“Đương nhiên là không tín hiệu, nếu không chắn mọi đường tin tức thì nơi này rất dễ bị phát hiện, thế thì còn gì là mật thất nữa?” A Thập Lục đáp.

Vừa nói, cô vừa liếc nhìn màn hình điện thoại của Tống Thư Hàng, sau đó, trong đống danh sách, cô nhìn thấy cái nhóm chat quen thuộc liền không khỏi ngạc nhiên:

“Nhóm Cửu Châu số 1?”

“Hở? Cô không biết sao? Mấy bữa nay cô không để ý tới nhóm chat à?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Ta vừa bỏ nhà đi... Nếu online phần mềm nói chuyện thì sẽ để lộ vị trí của mình, đến di động ta cũng không mang theo, nếu để A Thất tìm được thì rắc rối lắm.”A Thập Lục đáp lại với vẻ rất đương nhiên.

Không, dù cô không online thì A Thất vẫn tìm được cô. Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng, giờ chắc A Thất tiền bối đã trên đường tới khu Giang Nam rồi.

Do điện thoại không có tín hiệu, nên Tống Thư Hàng đành lặng lẽ tắt di động. Hắn không định nói cho A Thập Lục biết rằng A Thất tiền bối đã chạy qua Giang Nam tìm cô, A Thập Lục nên mau chóng được đưa về nhà cho an toàn.

“Ngươi đoán được thân phận của ta rồi đúng không? Có phải A Thất báo tin này trong nhóm, rồi nhờ mọi người giúp tìm ta đúng không?” A Thập Lục đột nhiên cất tiếng hỏi, nếu cậu thanh nên này là thành viên mới của nhóm Cửu Châu số 1, thì rất có thể cậu ta đã đoán được thân phận của mình.

“...” Mặt Tống Thư Hàng đơ ra, đang phân vân là không biết có nên nói dối một câu thiện chí để che giấu chuyện này không.

“Đừng có phủ nhận. Ngươi chẳng hợp với việc nói dối đâu, vẻ mặt của ngươi đã nói hết đáp án cho ta rồi.” A Thập Lục thở dài.

“...” Cô nương à, cô có phải Triệu Nhã Nhã đâu, đừng có tùy tiện nhận đáp án từ vẻ mặt của người khác chứ! Chuyện đấy thất lễ lắm ấy, làm cho tôi cảm thấy mình chẳng là cái đinh gì hết!

“Ngươi sẽ nói tin ta ở đây cho A Thất biết sao?” A Thập Lục vòng tay ôm đầu gối, hỏi nhỏ.

“...” Chắc là sẽ nói!

“Cái thứ người tốt quá thể đáng như ngươi, chắc chắn sẽ nói cho A Thất.” A Thập Lục tự hỏi tự trả lời.

Cô nói hết những lời tôi muốn nói rồi, giờ tôi nói gì được chứ?

Đôi bên bỗng nhiên rơi vào yên lặng.

Mãi lâu sau chẳng nói gì...

Cuối cùng, Tống Thư Hàng là người chủ động phá vỡ bầu không khí ấy:

“Cô trốn từ Tô Thị bản tộc đúng không? Chẳng phải cái vết thương ấy của cô sẽ được điều trị chu đáo ở Tô Thị bản tộc sao?”

Hắn nhớ rõ, lúc độ thiên kiếp thất bại, Tô Thị A Thất từng nói trong nhóm là, A Thập Lục chỉ bị thương nhẹ thôi, về Tô Thị bản tộc là được chữa khỏi. Nếu đã vậy, thì A Thập Lục còn trốn đi làm gì? Hơn nữa, lại còn phải thường xuyên đến viện để tiêm thuốc giảm đau?

“Bởi vì, ta sắp chết... Chắc tầm hơn hai mươi ngày nữa thôi, ta sẽ chết.” A Thập Lục bình tĩnh đáp, cô ôm chặt đầu gối, “Các phương pháp mà Tô Thị bản tộc đã ghi chép không chữa được vết thương của ta, A Thất cũng không chữa được. Vết thương trên người ta không chỉ do thiên kiếp, mà còn bởi công pháp tự thân ta tu luyện có chút sai lầm, lần thiên kiếp ấy chỉ khơi dậy những vết thương từng chôn sâu trong người thôi.”

“Đừng nói cái chuyện này nữa, ta ghét đề tài này lắm.” A Thập Lục đột nhiên ngừng kể, cô nhìn về phía Tống Thư Hàng, “Tên của ta chắc ngươi cũng biết rồi nhỉ, ta là Tô Thị A Thập Lục, vừa là tên cũng vừa là đạo hiệu. Ngươi thì sao? Ngươi chưa tự giới thiệu với ta đâu.”

“Tống Thư Hàng.”

“Đạo hiệu thì sao?” A Thập Lục hỏi dò.

“Đạo hiệu... Tạm thời chưa có. Để mấy ngày nữa rồi nghĩ sau.” Tống Thư Hàng thở dài, đây cũng là việc cần mau chóng đăng lên nhật báo, nếu không đợi đến khi các tiền bối đều đinh ninh rằng đạo hiệu của hắn là “Thư sơn áp lực đại” thì muốn cho họ sửa miệng cũng khó.

“Tự nghĩ sao? Ngươi là đệ tử của vị tiền bối này trong nhóm, sư phụ của ngươi không ban thưởng đạo hiệu cho ngươi sao?” A Thập Lục thắc mắc, nếu nhận đệ tử trong môn hạ, thì đều thưởng đạo hiệu chứ nhỉ.

Hơn nữa, còn giới thiệu và nhóm Cửu Châu số 1, thì hiển nhiên vị tiền bối ấy rất xem trọng cậu đệ tử này, thế thì làm sao có thể không ban đạo hiệu được?

“Chuyện đó, quá trình tham gia nhóm Cửu Châu số 1 của ta có chút... trùng hợp.” Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, sau đó bắt đầu kể lại cho A Thập Lục nghe quá trình mình vào nhóm chat.

Tống Thư Hàng lẳng lặng kể, A Thập Lục ôm đầu gối yên lặng nghe.

“Đại khái là thế.” Tống Thư Hàng nhún vai bảo.

“Ngươi... tự lựa chọn con đường làm tu sĩ sao?” A Thập Lục thoáng ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, “Chẳng nhẽ ngươi không biết rằng, trở thành tu sĩ là việc vô cùng nguy hiểm sao? Giống như ta gặp phải thiên kiên, còn có rất nhiều rất nhiều, vô số những nguy hiểm khác mà chẳng thể liệt kê nổi!”

“Biết chứ, trước lúc quyết định trở thành tu sĩ, ta có biết chuyện ngươi độ thiên kiếp. Thậm chí, ta còn tận mắt chứng kiến từng trận từng trận sét của thiên kiếp.” Tống Thư Hàng thản nhiên đáp lại.

“Vậy sao ngươi còn chọn con đường tu sĩ?” A Thập Lục trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

“Vì sao hả?” Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một hồi, đáp “Chắc tại ta không chấp nhận được việc trải qua một cuộc đời tầm thường.”

“Trước khi trở thành tu sĩ, việc duy nhất khiến ta cảm thấy vui chính là giúp đỡ người khác trong tầm khả năng của mình. Nếu không vào nhóm Cửu Châu số 1, chắc ta sẽ trải qua một cuộc sống bình thường như bao người khác. Nhưng đấy không phải là cuộc đời mà ta muốn... Ta không có dã tâm gì, nhưng ta thích một cuộc đời khoáng đạt, nhiệt huyết, ầm ầm như sóng vỗ. Dù có phải đối mặt với từng trận lôi kiếp khủng khiếp, dù có phải đối mặt với những gian nguy từ tà tu, ta sẽ không bao giờ cảm thấy hối hận với sự lựa chọn của mình.”:

Tống Thư Hàng cảm thấy mình không thể kiếm được ngôn từ nào thích hợp để miêu tả tâm tình của mình lúc này, điều hắn muốn nói chỉ có một, chọn con đường tu sĩ, là sự lựa chọn hắn không hề thấy hối hận!

A Thập Lục chớp chớp mắt:

“Bỗng nhiên thấy ngươi chuyển qua phong cách hào hùng nó cứ quái quái thế nào, nhưng mà... rất thú vị. Chuẩn bị chút đi, chúng ta cần ra ngoài.”

Đau đớn vì vết thương trong cơ thể đã giảm bớt, bây giờ trong cơ thể cô đã tích lũy được chút chân khí, đủ để ứng phó với ông chú Tiên Nông Tông ngoài cửa kia rồi.

Chương 122: Dấu Vết Từ Phi Kiếm

Tống Thư Hàng và A Thập Lục cùng rời khỏi mật thất.

Tô Thị A Thập Lục đi trước, Tống Thư Hàng theo sau, cả hai tiến vào phòng khách.

Trên ghế sa lông, ông chú của Tiên Nông tông mở mắt, nhìn cả hai rồi lạnh lùng bảo:

“Rốt cục các ngươi cũng chịu đi ra, lão phu biết mà, các ngươi chưa từng khỏi khỏi căn phòng này.”

Hắn đoán cả hai trốn ở một chỗ nào đó, nếu không phải việc đập phá tòa nhà dễ khiến người thường chú ý đến, thì hắn đã đập nơi này từ lâu rồi.

“Ngươi không nên ở đây.” Tô Thị A Thập Lục cất giọng lành lạnh, thản nhiên bảo.

“Đừng nói bừa nữa, sao ta lại không nên ở đây?” Ông chú của Tiên Nông Tông đứng dậy, rống lên một cách đầy giận dữ.

Cùng lúc đó, xương cốt của hắn kêu lên răng rắc, hai tay siết thành quyền, từng ngón tay đều cuồn cuộn chân khí, sắc bén như đao.

Tô Thị A Thập Lục tỏ vẻ bình tĩnh, cô chậm rãi nâng tay phải lên, dùng chưởng thay đao:

“Ra tay đi.”

So với ông chú của Tiên Nông tông thì vóc dáng cô quá nhỏ nhắn, thoạt trông yếu đuối hơn hẳn. Nhưng khi cô giơ cao tay phải lên, một luồng bá khí tỏa ra từ cơ thể cô.

Bàn tay trắng noãn ấy như hóa thành thần binh, luồng ánh đao rực rỡ khiến người ta chói mắt chợt sáng lên.

Ông chú của Tiên Nông Tông bị khí thế của cô áp đảo, hắn giận dữ gầm lên một tiếng rồi nhảy vút lên như chim ưng oai hùng soải cánh, định ra chiêu trước để xóa tan cảm giác áp bách từ A Thập Lục.

Trong trận chiến của những võ giả tầm thường, điều kiêng kị nhất là đặt mình ở nơi không có gì bấu víu như trên không. Nhưng đòn tấn công của ông chú này lại đi ngược lại với nguyên lý đó, thân hình lơ lửng trên không, thủ trảo không ngừng được tung ra, hóa thành tầng tầng lớp lớp trảo ảnh, quặp xuống đầu A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục không bày ra chiêu thức gì hoa mỹ, cô dùng tay làm đao, chém thẳng về phía tầng tầng lớp lớp trảo ảnh.

Trong một thoáng, ánh đao lóe lên, đao thế cuồn cuộn như nước sông Hoàng Hà gầm rú!

Dù trảo công của ông chú này sắc bén bất phàm, nhưng trong trường hợp ấy, lực trảo của một người khó mà đối phó được với nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn.

Choang!

Trảo ảnh trùng trùng bị đao chém nát, hai tay của ông chú nọ nát bươm, bê bết máu, thân hình hắn bị hất văng, đánh rạp mọi đồ gia dụng trên đường đi, rồi rơi bịch xuống đất.

Tam phẩm hậu thiên, không phải cái cấp bậc chân khí nhị phẩm có thể sánh nổi. Dù là một hậu thiên bị trọng thương, thì chỉ cần vẫn có thể tấn công được, thì có thể dùng một chưởng để đánh bại chân sư nhị phẩm.

Sau khi chém ra một đao kia, sắc mặt của Tô Thị A Thập Lục bỗng tái mét, hơi thở dồn dập.

Ông chú của Tiên Nông Tông bò lồm cồm dậy, hai tay run rẩy, máu chảy cuồn cuộn.

“Đao vừa rồi ta đã giơ cao đánh khẽ... Ba ngày sau, ta sẽ bảo Tô Thị A Thất qua đây, để làm rõ mọi chuyện với Tiên Nông Tông của các ngươi, chấm dứt nhân quả với các ngươi. Trước đó, ngươi phải tự mình lo liệu. Ngươi đi đi, tạm thời, ta không lấy mạng của ngươi.” Tô Thị A Thập Lục trầm giọng nói.

“Không đời nào, chỉ cần ta không chết, thì nhất quyết sẽ không rời đi.” Ánh mắt của ông chú trung niên trở nên dữ tợn, “Dù có phải hi sinh cả mạng sống, thì ta nhất định phải bắt được ngươi về. Hơn nữa... sau khi chém một đao kia, ngươi còn bao nhiêu chân khí chứ?”

Tô Thị A Thập Lục chau mày, nói với điệu không còn kiên nhẫn:

"Vậy thì ngươi chết đi."

Cô rất phiền cái hạng bảo thủ lúc nào cũng nghĩ mình là đúng này, đôi bàn tay trắng ngần lại nâng lên, ánh đao lóe ra.

Cho rằng cô cũng tốt đến ngu xuẩn như cái cậu Tống Thư Hàng phía sau đây hả? Nếu muốn tự tìm đến cái chết, thì cô sẽ chiều!

"Gầm!" Ông chú của Tiên Nông Tông lao đến, hai chân quấn chặt chân khí, cơ thể xoay tròn như mũi dùi, vọt thẳng về phía Tô Thị A Thập Lục.

Rầm!

Đôi bên lại đụng độ, không khí nổ tung tạo ra một tiếng động kinh thiên động địa.

"A a a a a!" Bấy giờ, ông chú trung niên bỗng kêu lên thảm thiết, sau đó, cơ thể hắn vẽ ra một đường pa-ra-bôn quỷ dị, rơi xuống ban công ở phía ngoài.

Rầm! Một vài vật trang trí ngoài ban công bị đè nát.

Ngay sau đó, ông chí lết cơ thể trọng thương, nhảy khỏi ban công, còn quăng lại một câu:

"Ngươi chờ đó, con cháu Tô Thị. Ta còn sẽ trở về!"

Nói rồi, hắn không thèm quay đầu lại, cứ thế trốn biệt.

Chạy rồi, chạy như vậy ư?

Rõ ràng ban nãy còn hào hùng lắm, thà chết chứ không lui. Vậy mà giờ, chỉ bỏ lại một câu như thế rồi chạy mất.

"Giỏi quá!" Tống Thư Hàng thầm than trận chiến ban nãy của ông chú và A Thập Lục, hắn không tài nào thấy rõ động tác của đôi bên. Tốc độ ấy, về mặt lý thuyết, đã vượt cả giới hạn của cơ thể.

Đao quang trên tay A Thập Lục vẫn còn lập lòe, lúc này đây, vẻ mặt cô cũng tràn sự nghi hoặc.

Lần tấn công này, ánh đao của cô chỉ sượt qua hai chân của ông chú nọ, mà ông chú ấy đã tự kích nổ chân khí của mình để tạo ra tiếng vang cực lớn... Sau đó liền la lên thảm thiết như một diễn viên chuyên nghiệp và rút lui, rồi biến mất dạng từ bên ban công.

Chẳng nhẽ hắn ta cố tình bày trò, cố tình gồng lên cho có rồi nhân cơ hội để chạy trốn?

Hay là, còn có bẫy ngầm gì đây?

“Ngươi biết phương pháp trinh sát bằng tinh thần lực không?” A Thập Lục ghé lại gần Tống Thư Hàng, dùng âm vực rất nhỏ, nhỏ tới độ chỉ hai người mới nghe được để hỏi.

Nếu có thể thì mấy cái í pháp kiểu truyền âm nhập mật sẽ phù hợp hơn.

Nhưng trạng thái hiện tại của cô không ổn lắm, chỉ ráng đứng vững thôi mà cũng mệt lắm rồi. Hiện tại, đến việc dùng tinh thần lực để trinh sát mà cô cũng không làm nổi, nói chi đến truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, rồi lan tỏa tinh thần lực, dùng pháp môn trinh sát để phóng tinh thần lực ra bốn phía.

Sau khi trinh sát, không thấy chung quanh có điểm gì bất thường.

Nhưng... trong lòng Tống Thư Hàng lại dậy lên cảm giác bất an, cảm giác này vô cùng mãnh liệt, hắn không thể dễ dàng cho qua.

Tống Thư Hàng chau mày, lại luân phiên dùng pháp môn trinh sát và cảnh giác một lần nữa.

Nhưng lần này vẫn chẳng phát hiện được bất cứ điều gì... tinh thần lực của hắn còn yếu, phạm vi trinh sát cũng hữu hạn.

Chính vì thế, mà hắn lại càng thấy bất an.

“Có gì bất thường không?” A Thập Lục hỏi nhỏ.

“Ta không nhận thấy điều gì, nhưng...” Tống Thư Hàng đang nói đến một nửa, thì chợt lóe ra một ý.

Hắn thay đổi cách lưu chuyển tinh thần lực, dùng một loại tinh thần bí pháp khác.

“Lạc ấn cảm ứng pháp”.

Đây là tinh thần bí pháp mà đệ tử của Thông Huyền Đại Sư, Tam Nhật sư huynh gửi cho hắn qua mạng, có thể dùng nó để cảm ứng cây phi kiếm bị cướp mất của Thông Huyền Đại Sư.

Lạc ấn cảm ứng pháp vừa được sử dụng, Tống Thư Hàng liền thấy dấu vết của mục tiêu.

Ở tầng ba của tòa nhà này, có một bóng dáng nom giống dân thường đang đi lên. Bóng dáng ấy khiêng trên lưng một cái hộp đựng ghita, bên trong chính là cây phi kiếm bị cướp mất của Thông Huyền đại sư!

Bóng dáng đó lần lượt đi lên từng tầng, từng tầng một, không nhanh cũng không chậm, không để lộ chút sơ hở nào.

Trên người kẻ này hiển nhiên là có dùng pháp thuật hoặc vật phẩm nào giúp che giấu khí tức. Nếu không có phi kiếm, chắc Tống Thư Hàng không thể phát hiện được người này.

Là đồng lõa của ông chú thuộc Tiên Nông Tông sao?

Hay là se sẻ sau lưng bọ ngựa?

“Phát hiện ra điều gì?” A Thập Lục ngồi trên ghế sa lông, cố gắng khôi phục lượng chân khí mình vừa sử dụng.

“Có người tới.” Tống Thư Hàng nói nhỏ, “Đang tiến lại gần chúng ta, cô còn ra tay được nữa không?”

Vừa nói, hắn vừa lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng mở khóa. Hiện cả hai không ở trông mật thất, sóng di động không bị chắn, nếu giờ không mau chóng xin viện binh thì còn đợi đến khi nào?

Hắn vội vàng nhắn cho Bắc Hà tiền bối, miêu tả ngắn ngọn tình huống hiện tại của mình và nơi mình đang ở, nhà Bắc Hà tiền bối mau liên hệ với Tô Thị A Thất để đề phòng bất trắc.

“Do vết thương trong cơ thể, nên chân khí của ta không thể hồi phục nhanh chóng.” A Thập Lục cười khổ.

“Vậy... cần ta vào trong nhóm chat hỏi các tiền bối cách viết di thư không?” Tống Thư Hàng tắt di động, cười ha hả bảo.

Trong lúc nói chuyện, tâm trí của Tống Thư Hàng hiện lên biết bao dòng suy nghĩ.

Người đàn ông khiêng phi kiếm đang lặng lẽ tiếp cận họ, chính là đại sư huynh của Nguyệt Đao Tông! Vị này chính là tên đệ tử nội môn của Nguyệt Đao Tông từng cướp “thần kiếm vô hình” của cậu sư đệ khốn khổ.

Cậu sư đệ khốn khổ ấy, đang bị nổ mất hai chân, hiện vẫn bị

Tư Mã Giang giam giữ.

“Cái gã ở Tiên Nông Tông và con cháu Tô Thị đã đối đầu và đánh nhau rồi. Cơ hội đến rồi.” Đại sư huynh của Nguyệt Đao Tông nở nụ cười đắc chí như thể mọi chuyện đã trong tầm hay, hắn chậm rãi tiến về nơi Tống Thư Hàng và A Thập Lục đang đứng.

Hắn chỉ nhận được một mệnh lệnh từ cấp cao của Nguyệt Đao tông: Sau khi con cháu Tô Thị tiếp xúc với người của Tiên Nông tông thì phải giết nó!

Chương 123: Khẩu Lệnh: Thông Huyền Phương Trượng Đẹp Trai Nhất!

Vị đại sư huynh của Nguyệt Đao Tông này nhận được tư liệu về “con cháu Tô Thị” từ tay cao tầng trong tông môn. Tô Thị A Thập Lục, tu sĩ tam phẩm, độ thiên kiếp thất bại, hiện đang trọng thương.

“Đợi lâu thế rồi, cái gã bên Tiên Nông Tông rốt cục cũng tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục.”

Đã đến lúc để hắn hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông sờ sờ hộp đàn ghita, có cây “thần kiếm vô hình” mới cướp được, lại thêm phù bảo tông môn cho, nhiệm vụ ám sát Tô Thị A Thập Lục dễ như trở bàn tay, kết cục đã định rồi.

Chẳng mấy chốc, hắn đã tới tầng mười chín của tòa nhà Ân Đức.

Không hề tỏ ra lén lút hay né tránh, hắn cứ y như một người qua đường rất đỗi bình thường, bình tĩnh mà đi về phía gian phòng nơi Tô Thị A Thập Lục đang ở.

Dọc theo hành lang dài dằng dặc, đại sư huynh Nguyệt Đao Tông vừa đi vừa gỡ hộp đựng ghita trên lưng xuống. Chiếc hộp được mở ra, để lộ một chiếc ghita cũ mèm và một cây thần kiếm vô hình!

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy thần kiếm vô hình, đóng chặt hộp đựng ghita lại rồi khiêng nó lên lưng.

Hắn ngẩng đầu lên, điều chỉnh hô hấp. Chân khí trong đan điền bắt đầu trào lên, từ từ ngưng tụ ở phần chân. Vậy là khi đã tiếp cận mục tiêu, hắn chỉ cần đâm ra một kiếm cực mạnh.

Cộp cộp cộp... Bấy giờ, từ đằng trước vang lên tiếng bước chân dồn dập. Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông ngẩng đầu lên nhìn thì thấy phía đối diện có một người thanh niên đang ôm trong lòng một thùng bìa rất lớn, đi về phía hắn.

Thùng bìa nọ quá lớn, thành thử đã chặn nửa khuôn mặt của người thanh niên.

Là người thường, từ người này không có khí tức của tu sĩ, là thanh viên nào sống ở tòa nhà này à?

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông giữ vững tinh thần cảnh giác, hắn đứng dịch sang một bên. Mục tiêu của hắn chỉ có một. Tô Thị A Thập Lục. Giờ không phải lúc làm loạn!

Cậu thanh niên bê thùng bìa đia sượt qua người hắn...

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông tiếp tục giữ vững tinh thần cảnh giác, hắn từ từ đi tới gần căn phòng có Tô Thị A Thập Lục.

Khi mới đi được chừng năm, sáu mét, thì cậu thanh niên sau lưng bỗng thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, cậu đặt thùng các tông trên tay xuống sàn.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông chỉ thoáng ngừng một chút, rồi chẳng thèm để ý đến cậu thanh niên kia nữa, bởi hắn đã tìm được mục tiêu, Tô Thị A Thập Lục mặt mày tái nhợt, đang ngồi trên sa lông để hồi phục chân khí.

A Thập Lục không hề cảnh giác!

Đúng là cơ hội trời ban!

Hai mắt của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông sáng rực lên, hắn siết chặt cây thần kiếm vô hình, quẳng hộp đựng ghita sang một bên!

Tỏa ra sát khí!

Chân khí vốn vẫn ngưng tụ dưới chân chợt bùng nổ, cơ thể hắn lao thẳng về trước, đâm một nhát kiếm kinh thiên động địa, cướp lấy tính mạng của Tô Thị A Thập Lục!

Nhưng, hắn không thấy rằng, cậu thanh niên dọn thùng phía sau, đang bắt một bộ thủ ấn vô cùng phức tạp, đồng thời, miệng hắn còn niệm khẩu quyết.

Ngay thời khắc đại sư huynh Nguyệt Đao Tông chuẩn bị lao lên, cậu thanh niên kia bỗng hét lớn một tiếng:

“Thông Huyền phương trượng đẹp trai nhất!”

Giọng hô đinh tai nhức óc...

Cái quỷ gì thế?

Nỗi thắc mắc dậy lên trong tâm trí đại sư huynh Nguyệt Đao Tông theo bản năng.

Ngay lúc này, cây thần kiếm vô hình đột nhiên nổ ra kiếm quang màu vàng kim. Rồi sau đó, thân kiếm rung lên điên cuồng!

Một luồng sức mạnh mãnh liệt truyền đến từ thân kiếm, thần kiếm "sống" lại, muốn thoát khỏi tay hắn!

Bị thứ sức mạnh đột ngột xuất hiện này kéo một nhịp, đại sư huynh Nguyệt Đao Tông suýt chút nữa thì ngã dúi xuống đất. Hắn vội vàng sử dụng chân khí ngưng tụ dưới chân để đứng vững lại.

Nhận thấy có điều khác thường, hắn liền buông tay, mặc kệ cây thần kiếm trong tay bay mất.

Đồng thời, hắn nhanh chóng quay lại nhìn phía sau, nhìn cậu thanh niên vừa đi sượt qua người mình ban nãy... Ban nãy, chính vì cái tiếng hô của cậu thanh niên này mà thần kiếm vô hình mới trở nên bất thường như thế!

Ngoái đầu nhìn lại, thứ trông thấy khiến hắn sợ đến hồn vía lên mây.

Bấy giờ, một bàn tay của cậu thanh niên kia đè chặt trước ngực, bắt thủ ấn ngự kiếm, tay kia chỉ thành dáng kiếm, khẽ vẽ vòng chung quanh hắn một cái:

"Trảm!"

Trên không trung, vẫn không thể nhìn thấy thực thể của thần kiếm vô hình, chỉ thấy được kiếm quang vàng kim quấn quanh thân kiếm.

Kiếm quang lóng lánh, lại nhanh như chớp, nó chém một đòn mạnh mẽ về phía đại sư huynh Nguyệt Đao Tông.

"Ngự kiếm thuật!"

"Tu sĩ tứ phẩm!"

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông bỗng hô lớn!

Chỉ có tu sĩ tứ phẩm mới có thể ngưng tụ chân khí thành chân nguyên, rồi ngự sử phi kiếm, ngự kiếm hành không! Cậu thanh niên nom có vẻ tầm thường này lại là tiền bối tu sĩ tứ phẩm ư?

Điều quan trọng hơn là... cây phi kiếm trong tay mình, vốn thuộc về vị tiền bối này sao?

Tên sư đệ ngu xuẩn kia hại ta rồi!

Bao ý nghĩ phức tạp như thế, hưng chỉ lóe lên trong đầu đại sư huynh Nguyệt Đao Tông trong một khoảnh khắc rất ngắn.

Ngay sau đó, cây kiếm sắt bị nhận lầm thành vô hình tiểu kiếm đâm mạnh vào ngực hắn.

Không thể né, cũng không thể đỡ.

Bởi tốc độ của phi kiếm này quá nhanh! Tiếng “trảm” vừa buông khỏi miệng Tống Thư Hàng, cây phi kiếm đã đâm được mục tiêu!

Máu tươi bắn ra, vẩy tung tóe.

Cây kiếm màu đen đâm một nửa vào cơ thể hắn, mới một kiếm đã đâm gãy toàn bộ xương sườn của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, khiến nội tạng bị thương. Cơ thể của tu sĩ chính nhị phẩm, không đỡ nổi sự sắc bén của phi kiếm.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông ngã ầm ầm xuống đất, hắn kêu lên thê thiết:

“Tiền bối... tha mạng! Ta sai, tiền bối... xin tha cho ta một mạng!”

Sắc mặt Tống Thư Hàng vô cùng bình tĩnh, hắn chẳng thèm để tâm đến tiếng kêu rên của đối phương. Thực lực của kẻ này hơn hắn quá nhiều, chẳng hề kém đàn chủ, Tống Thư Hàng không thể không cẩn thận. Ngự kiếm ấn ở tay trái của hắn vẫn duy trì mối liên hệ với “hắc thiết phi kiếm”, tay phải chỉ dáng kiếm, vung lên bốn lần.

Cây phi kiếm hắc thiết bay từ miệng vết thương của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông ra, máu vẩy tung lên. Sau đó, phi kiếm chém liên tục bốn nhát, chém đứt tứ chi của mục tiêu.

“A a a a.” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông không ngừng thét lên thảm thiết, hắn bất lực để cơ thể bị gọt thành hình trụ, chẳng thể chống lại.

“Hồi.” Từ phía xa xa, Tống Thư Hàng khẽ gọi một tiếng, cây kiếm sắt nhẹ nhàng bay lên một cái rồi lùi về trước mặt hắn, bay vững vàng trên không trung.

Tống Thư Hàng vươn tay, cây kiếm sắt liền rơi nhẹ vào tay hắn.

Ngự kiếm thuật bản tạm thời, sản phẩm cải tiến của Thông Huyền đại sư sau một lần thí nghiệm thất bại.

Tống Thư Hàng đi sượt qua đại sư huynh Nguyệt Đao Tông là để kiểm chứng xem, trên hắc thiết phi kiếm có trận pháp "ngự kiếm thuật bản tạm thời" mà Thông Huyền đại sư để lại không. Nếu không có, hắn sẽ dùng hai lá kiếm phù cuối cùng. Với hai lá kiếm phù, hắn không chắc chắn liệu mình có hạ gục được đối phương hay không. Khi ấy, một đàn chủ đang trúng độc mà cần tới ba lá kiếm phù cơ mà.

May rằng, trên cây kiếm sắt này có cái công năng "ngự kiếm tạm thời" ấy!

Còn cái câu "Thông Huyền phương trượng đẹp trai nhất!" kia chính là khẩu lệnh để mở ngự kiếm thuật tạm thời.

Cái khẩu lệnh mất mặt như thế, không ngờ lại được đẻ ra từ một người tự tu luyện bế khẩu thiện như Thông Huyền Đại Sư. Có lẽ... do bế khẩu lâu quá, nên đại sư mới lầy lội như thế chăng?

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve cây kiếm, linh lực Thông Huyền Đại Sư để lại trên cây kiếm đã hoàn toàn cạn kiệt, không thể sử dụng "ngự kiếm thuật" nữa.

Tống Thư Hàng nhớ lại cái cảm giác tuyệt vời khi được ngự kiếm ban nãy. Cách xa ngàn dặp mà vẫn lấy được thủ cấp của đối thủ, cái sự ấy quá đỗi tuyệt vời, không lời nào có thể diễn tả nổi!

Lòng hắn chợt dậy lên nỗi khát vọng vô cùng.

Tu sĩ tứ phẩm, ngự kiếm thuật!

Được trải nghiệm "ngự kiếm thuật bản tạm thời" chẳng khác nào được xem trailer một bộ phim bom tấn vậy, xem xong rồi thì lòng tò mò vô cùng, chỉ hận không thể xem trọn bộ ngay tức khắc.

Giờ, Tống Thư Hàng chỉ hận không thể biến thành tu sĩ tứ phẩm ngay lập tức, để có thể ngự phi kiếm, giẫm lên kiếm quang để phi hành!

Trong phòng, Tô Thị A Thập Lục đứng dậy, gương mặt tái nhợt đã có chút hồng hào trở lại.

Cô đi tới trước đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, hỏi:

“Nói đi, ngươi là ai? Sao lại muốn giết ta?”

Luồng sát ý ban nãy, cô cảm nhận được rất rõ.

Vốn tưởng rằng kẻ này cùng một giuộc với ông chú ở Tiên Nông Tông, nhưng giờ xem ra, có vẻ không phải vậy. Người bên Tiên Nông Tông muốn bắt sống cô, để đòi lại phải trái.

Còn tên này đến là để giết cô!

Chương 124: Manh Mối Có Giá Trị

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông cười thê thảm, hắn lắc đầu không trả lời.

“Nếu ngươi tới giết ta, thì hẳn đã biết thân phận của ta.” Tô Thị A Thập Lục thản nhiên nói, “Dù ngươi không khai, ta chỉ cần đưa ngươi về Tô Thị bản tộc... là sẽ có cách khiến ngươi phải nôn mọi thông tin. Dù có chết, thì ta cũng có cách để rút hồn phách của ngươi, tra hỏi được cái đáp án ta muốn biết!”

Lời này của nàng không phải đe dọa, là một gia tộc tu chân từ cổ xưa, Tô Thị có rất nhiều thủ đoạn mà hiếm ai lường được.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông bắt đầu bất an, hắn biết rõ sự mạnh mẽ và thủ đoạn của Tô Thị.

Nhưng hắn vẫn còn do dự, hiện tại, tay chân hắn đã bị chặt đứt, nếu để lộ tin về Nguyệt Đao Tông... dù Tô Thị A Thập Lục có tha cho hắn một mạng, thì Nguyệt Đao Tông cũng không bỏ qua cho hắn.

Thế nào thì cũng chỉ có đường chết!

Tô Thị A Thập Lục như có thuật đọc tâm, cô tiếp tục lên tiếng:

“Nói hết những điều ngươi biết ra... Ta sẽ có ngươi được chết thoải mái.”

Chết cũng chia thành “thoải mái” và “đau đớn”.

Điều quan trọng không phải kết quả, mà là quá trình.

Tống Thư Hàng cất cây phi kiếm màu đen, nói với A Thập Lục:

“Kẻ này hẳn là định vu oan giá họa đây? Ông chú của Tiên Nông Tông vừa tiếp xúc với ngươi, hắn liền lò dò theo sau để giết người. Nếu hắn đắc thủ, rồi thoáng che giấu một chút thì sau này mọi người sẽ cho rằng người bên Tiên Nông Tông giết ngươi.”

“Nếu chuyện này giấu được, A Thất tiền bối chắc chắn sẽ đi trả thù Tiên Nông Tông. Khi ấy, trai cò đánh nhau, như ông đắc lợi. Ta nghĩ, hắn, hoặc là cái thế lực đứng sau lưng hắn, một là kẻ thù truyền kiếp của Tiên Nông Tông, hai là muốn có được thứ gì đó từ Tiên Nông Tông rồi.”

Sao Tống Thư Hàng lại biết để mà nói nhiều như thế ấy à, thì chẳng phải trong TV hay diễn thế hay sao? Chiêu trò này chỉ cần gắn vào với nội dung mấy bộ phim trên TV là có thể dễ dàng đoán được.

Sắc mặt của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông trở nên xám xịt.

“Xem ra ngươi đoán đúng rồi.” Bàn tay của Tô Thị A Thập Lục trượt ra một cây đao, đao chỉ lớn hơn tay cô một chút, trải qua quá trình nghỉ ngơi ban nãy, chân khí của cô đã hồi phục một chút.

Cô tiến lại gần đại sư huynh Nguyệt Đao Tông:

“Ta hỏi lại lần cuối, tên của ngươi là gì, có lai lịch thế nào, vì sao lại tới ám sát ta?”

Ngay khi Tô Thị A Thập Lục vừa lại gần đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, hắn bỗng nhiên cười ha hả:

“Ha ha ha ha!”

Sau đó, miệng hắn phun ra một lá bùa.

Lá bùa bay giữa không trung, rồi loáng một cái, biến thành một cây trường đao huyết sắc!

Mùi máu tanh hôi tỏa ra, thanh tà đao bổ thẳng xuống đầu Tô Thị A Thập Lục.

Đây là phù bảo mà tông môn đưa cho hắn, dùng để ám sát A Thập Lục, hắn nhịn từ nãy đến giờ, chỉ chờ đến lúc A Thập Lục tiến vào phạm vi tấn công của bảo phù!

A Thập Lục đã cảnh giác từ trước, thanh đao nhỏ trong tay nhẹ nhàng giương lên, cản thanh huyết sắc trường đao. Ánh đao bùng lên, dễ dàng đánh nát thanh huyết đao hóa từ lá bùa.

A Thập Lục nói:

“Ta biết trước là người còn có thủ đoạn chưa để lộ mà.”

Thanh huyết đao đã nát, đại sư huynh Nguyệt Đao Tông nằm trên đất như cảm nhận được, hắn tru lên thảm thiết:

“A a a a!”

A Thập Lục nhíu mày, cô cảm thấy có gì đó bất thường. Cô di chuyển, cắm phập thanh đoản đao trong tay vào đầu của đối phương!

Nhưng thanh đao chưa kịp hạ xuống thì chuyện bất thường đã xảy đến.

“A a a a!” Tiếng thét của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông càng thảm thiết. Cùng lúc ấy, phù chú của thanh huyết sắc trường đao vỡ nát kéo một sợi dây máu nối liền tới thân thể của vị đại sư huynh.

Tinh khí trong người đại sư huynh truyền ra theo sợi dây máu, cuồn cuộn chảy về thanh huyết sắc trường đao.

Thanh đao vỡ nát dựa vào nguồn sức mạnh này để hồi phục lành lặn, thân đao run lên, chém về phía A Thập Lục!

Thế cục chuyển biến quá nhanh, A Thập Lục chỉ đành rút đao về để cản đòn tấn công!

Keng!

Thanh huyết đao này còn nhanh và ác liệt hơn thanh trước.

A Thập Lục tuy đỡ được, nhưng đã bị đánh lùi mấy bước.

“Bí pháp huyết thần đao của Huyết Đao Tà Tông?” Cô nhận ra lai lịch phù chú của thanh trường đao huyết sắc này.

Huyết Đao Tà Tông, ấy là một tông môn tà đọa từng bị tiêu diệt từ lâu lắm rồi.

Đệ tử nội môn dùng máu làm sức mạnh, dùng máu cùng hồn phách hóa thành cây tà đao bản mạng. Để có thể hiến tế được một thanh tà đao bản mạng, cần tế sống sinh mạng của mấy trăm người.

Để có thể thăng cấp, đệ tử của Huyết Đao Tà Tông cần liên tục sát sinh để có thể tăng cường phẩm chất của thanh tà đao bản mạng.

Cuối cùng, môn phái tà đạo này khiến người người giận dữ, tông môn bị hủy, truyền thừa bị mất, mọi bí pháp tà ác đều bị xóa sổ.

Không ngờ, vẫn còn dư nghiệt của Huyết Đao Tà Tông sống đến giờ!

Lá bùa của đại sư huynh bao gồm một phần bí pháp của huyết thần đao, chỉ cần có nguồn máu dồi dào, cùng với tinh khí thì huyết thần đao sẽ không bị phá hủy.

“A a a a a... Chết đi... Mau chết đi!” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông kêu la điên cuồng, cơ thể hắn gầy sọp đi, chỉ còn da bọc xương.

Khi huyết thần đao và A Thập Lục đụng độ, thanh đao này sẽ không ngừng hút máu và sức mạnh linh hồn của hắn, để chữa trị những vết thương trên thân đao.

Mỗi lần hút, nó đem đến nỗi đau và niềm tuyệt vọng vô hạn. Nhưng khi huyết đao hút được nguồn sinh lực đầy đủ, nó sẽ càng lúc càng mạnh.

Nếu cứ thế, người đang trọng thương như A Thập Lục e rằng không thể địch nổi!

“Giết ngươi... giết ngươi...” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông hô lên đầy điên cuồng.

Đây là lấy mạng đổi mạng đúng nghĩa đen.

Chẳng qua là xem máu và hồn phách của hắn bị hút cạn trước, hay Tô Thị A Thập Lục bị thanh huyết thần đao này giết trước!

“Keng! Keng! Keng! Keng!” Tô Thị A Thập Lục đỡ liên tục bảy nhát chém, cô không ngừng rụt về sau.

Trận chiến dữ dội khiến cô không dằn được nội thương trong cơ thể, sắc mặt A Thập Lục đã trở nên trắng bệch.

Rốt cục, khi đỡ đến nhát chém thứ tám của huyết thần đao, thanh đao nhỏ trong tay cô văng ra!

“Ta thắng! Tô Thị A Thập Lục!” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông cười điên dại, hắn chủ động dâng hiến máu của mình cho huyết thần đao, thanh đao nhận được nguồn sinh lực liền trở nên lớn gấp đôi!

Chỉ cần chém chết A Thập Lục, hắn sẽ có hi vọng sống. Bị chặt mất tứ chi cũng không sao, bị rút mòn máu huyết cũng không sao, tất cả đều có thể hồi phục khi nhận được phần thưởng của tông môn!

Chỉ cần giết chết Tô Thị A Thập Lục!

Vẻ mặt của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông vô cùng dữ tợn, thoáng chút hưng phấn vằ đắc ý.

Sắc mặt Tô Thị A Thập Lục trắng bệch, cô đang phải đối đầu trực diện với thanh huyết thần đao.

Vụt!

Đúng lúc này, một thanh phi kiếm màu đen quét ra một đường hình cung, đầu của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông... lìa khỏi cổ.

Hắn bị phù chú của huyết thần đao hút đi phần lớn máu huyết và hồn lực, sau khi đầu lìa khỏi cổ, chẳng ấy chốc liền mất mạng.

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, vậy nên, khi hoàn toàn tử vọng, nụ cười nhe răng và vẻ mặt đắc thắng trên gương mặt của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông còn chưa biến mất...

Kẻ ra tay chính là Tống Thư Hàng. Chẳng biết hắn lặng lẽ chuồn ra phía sau của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông từ lúc nào, nhát kiếm vung xuống, đầu rời khỏi thân.

Thủ đoạn để giữ mạng sống và liều mạng của tu sĩ nhiều vô cùng, lời này của Giang Tử Yên, Tống Thư Hàng vẫn luôn ghi nhớ.

Dù đã chặt đứt hai tay ha chân của đối phương, hắn vẫn không hề thả lỏng cảnh giác.

Không còn chủ nhân, thanh huyết đao biến từ phù chú mà thanh vỡ nát, lá bùa kia cũng thành tro tàn.

“Cám ơn.” Mặt mũi A Thập Lục cắt không còn hột máu, cô nhẹ giọng nói... Lại nợ hắn một lần nữa.

“Đừng khách sáo.” Tống Thư Hàng quen miệng đáp lại. Vừa nói, hắn vừa hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, chỉnh đốn lại tinh thần.

A Thập Lục nhặt cây đoản đao của mình lên, rồi kiểm tra thi thể của tên thích khách.

“Trên người hắn không có thứ gì giúp xác minh thân phận, hồn phách cũng tan mất. Xem chừng, để điều tra được lai lịch của kẻ này không phải chuyện đơn giản.” A Thập Lục buồn bực nói.

“Muốn biết thân phận của hắn thì không phải không có cách.” Tống Thư Hàng biết rõ, thanh phi kiếm này còn giữ một manh mối rất có giá trị.

Nhưng trước đó thì hắn còn một phiền toái nhỏ.

Chương 125: Công Tử Hải Phong Độ

Làm thế nào để xử lý vết máu trên sàn và thi thể của thích khách, ấy là một vấn đề lớn... Hóa thi dịch không thể khiến cơ thể của tu sĩ từ bậc nhị phẩm trở lên tan chảy.

Hơn nữa, tiếng động tạo ra khi chiến đấu, cùng tiếng thét thảm thiết của thích khách trước khi chết, rất có thể sẽ khiến các hộ gia đình cùng tầng chú ý tới, chẳng mấy chốc mà sẽ có người qua hỏi chuyện.

Nếu như những người sống trên này phát hiện có điều bất thường rồi gọi cảnh sát, thì rắc rối to. Lần này chẳng có tên hòa thượng nào để mà gánh tội thay nữa.

Nhắc đến hòa thượng, không biết cái tên kia ở trong tù có yên ổn không? Hay là được cứu rồi?

Khụ, lan man quá.

“Trước hết, chúng ta cứ xử lý vết máu và thi thể đi đã?” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu bảo:

“Thi thể có thể tạm cất vào mật thất. Đợi sau này, ta sẽ liên hệ Tô Thị bản tộc, sẽ có người qua xử lý, không để lại bất cứ dấu vết và hệ quả nào. Còn vết máu thì ta có thể xử lý ngay bây giờ.”

Cả hai chuyển thi thể tên thích khách vào mật thất.

Sau đó, A Thập Lục lấy một bình thuốc nước, phun quanh chỗ chiến đấu một chút.

Nước thuốc ấy vừa đụng đến vết máu ở hiện trường thì nhanh chóng trung hòa với máu. Chỉ trong nháy mắt, mọi vết máu đều biến mất, thậm chí, mùi tanh nồng trong không khí cũng chẳng còn, chỉ để lại mùi dược thoang thoảng.

Ngoại trừ vài vết đao ngoài hành lang và trên tường phòng khách, hiện trường này chẳng còn điểm bất thường nào nữa.

Về phần camera của tầng này, thì từ khi Tô Thị A Thập Lục dọn vào, cô đã chỉnh nó rồi.

“Tạm thời cứ thế trước đã, nhưng cái khác thì đợi người có chuyên môn qua xử lý vậy.” A Thập Lục ngồi tựa mình vào sa lông, chẳng thèm nhúc nhích.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, hắn lấy điện thoại ra nhìn giờ, hiện đã là một giờ ba phút chiều.

Hai giờ chiều tay hắn phải tới trường dạy lái xe, để qua chỗ học lý thuyết điểm danh, tiếp đấy còn phải tiễn Triệu Nhã Nhã ra ga.

Cách giờ điểm danh còn một tiếng, thế cũng vừa tầm.

Sau đó, Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu số 1 ra.

Trong nhóm, Bắc Hà Tán Nhân để lại một lời nhắn với vẻ lo lắng:

“Thư Hàng tiểu hữu, mọi chuyện thế nào rồi? Các ngươi không sao chứ? Ta báo A Thất rồi, hắn đang đi qua chỗ các ngươi đó.”

“Cám ơn tiền bối đã quan tâm, cũng nhờ phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư giúp sức, giờ chúng ta đã tạm qua được kiếp nạn này, bình an vô sự rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân vẫn trực chiến này giờ, thấy Tống Thư Hàng báo lại như vậy, cuối cùng hắn cũng được thở phào nhẹ nhõm:

“Hai ngươi ở yên đó, đừng chạy lung tung. A Thất sẽ tới trong vòng mười phút nữa!”

“Được.” Tống Thư Hàng trả lời.

Vừa nhắn xong, hắn liền nhận ra, không biết từ bao giờ, Tô Thị A Thập Lục đã dịch ra sau mình, đang nghểnh đầu nhìn lén màn hình nói chuyện của hắn.

“Ta không muốn gặp A Thất.” A Thập Lục trừng mắt, nói với điệu nghiêm túc.

Tống Thư Hàng bèn khuyên nhủ:

“Ngoan, đừng làm mình làm mẩy nữa. Giờ cô bị thương nặng như vậy, còn có cái ông chú dở người bên Tiên Nông Tông muốn bắt sống, bao nhiêu rắc rối cứ lao đến, gặp được A Thất rồi thì sẽ an toàn hơn. Hơn nữa, A Thất tiền bối lo cho cô lắm.”

A Thập Lục nhíu mày, nếu cô không muốn gặp A Thất, thì nhất định sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng... hôm nay Tống Thư Hàng đã cứu cô vài lần rồi, đã nợ biết bao ân tình của người ta, nên cô cũng ngại phản bác Tống Thư Hàng.

Cô chỉ đành chau mày giận dỗi.

“Đợi A Thất tiền bối đến rồi, ta phải về đại học Giang Nam một chuyến. Cô đừng ủ rũ nữa, biết đâu A Thất tiền bối đã tìm được cách để điều trị cho cô thì sao?” Tống Thư Hàng an ủi.

“Làm gì dễ thế được.” A Thập Lục lẩm bẩm, vết thương của cô thế nào cô biết chứ. Cô… chẳng sống được bao lâu nữa.

Tống Thư Hàng đang định an ủi thêm vài câu nữa thì chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Mở ra thì thấy, ra là Triệu Nhã Nhã gọi đến.

Tống Thư Hàng hắng giọng một cái, rồi bắt máy:

“Chị à, có chuyện gì thế?”

“A lô, Thư Hàng. Điện thoại em sao thế, sao gọi mãi không được?” Triệu Nhã Nhã hỏi.

Tống Thư Hàng đáp rất thành thật:

“Ờ, tại trước đó em vừa ở một chỗ không có sóng, vừa mới ra khỏi này.”

“Giờ em ở đâu?” Triệu Nhã Nhã hỏi, “Lại nữa, sáng nay em chạy đi đâu? Chị nghe bác sĩ Lý bảo, em ôm bệnh nhân từ phòng 570 ra ngoài hả? Còn tiện thể cầm cả chăn của bệnh viện theo nữa? Báo hại chị phải đền tiền chăn giúp em!”

“...” Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn cái chăn bị quẳng trên ghế sa lông, chẳng biết nói gì.

“Em ôm con gái nhà người ta đi làm gì? Cô bé đấy còn đang bị thương kìa.” Tống Thư Hàng hỏi một tràng như pháo liên thanh.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, đang nghĩ xem phải giải thích thế nào với Triệu Nhã Nhã.

Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa từ phía ngoài.

Tống Thư Hàng nhìn qua thì thấy một người đàn ông trung niên đứng cạnh cửa. Cửa phòng đã bị ông chú dở hơi kia làm hỏng nên không đóng được, dù vậy, người đàn ông trung niên kia vẫn gõ cho phải phép.

“Xin lỗi, xin hỏi, ban nãy có chuyện gì xảy ra sao?” Người đàn ông trung niên hỏi với giọng lịch sự.

Hắn nhìn rõ cái cảnh lộn xộn trong phòng, trông chẳng khác gì vừa bị kẻ cướp xông vào, đến cả khóa cửa cũng hỏng. Hơn nữa, còn có tiếng thét thảm thiết đến rợn da gà ban nãy, dưới sự thúc đẩy của trí tò mò, hắn bèn qua thám thính thử xem.

“Xin lỗi, nãy cháu với bạn cãi nhau một trận, giận quá nên đập đồ, làm phiền chú rồi.” Tô Thị A Thập Lục đứng dậy, đáp lại với vẻ bình tĩnh.

Người đàn ông trung niên thầm thở dài, cái thời này, mấy đứa thanh niên toàn hạng nóng tính, cãi nhau thôi mà đập phá nhà thế đấy! Hắn cười cười, an ủi vài câu rồi về phòng mình, không quấy rầy hai cô cậu này nữa.

Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục truyền tới tai Triệu Nhã Nhã ở đầu bên kia của di động.

Triệu Nhã Nhã chợt nghĩ tới điều gì, bèn hỏi:

“Thư Hàng, giờ em vẫn đang ở bên cái cô gái đó hả? Hai đứa đang ở đâu? Suốt từ bấy đến giờ, làm gì thế hả?”

“Chị, chuyện này không thể giải thích rõ trong một chốc được... Lát nữa chị em mình gặp nhau thì em sẽ kể. Cứ thế nhé, em cúp máy đấy.” Tống Thư Hàng vội vàng chấm dứt cuộc gọi.

Hắn phải sắp xếp lại mọi chuyện, để chút nữa còn ứng phó được mười vạn câu hỏi vì sao của Triệu Nhã Nhã.

A Thập Lục ngồi lại trên ghế, bắt đầu nghĩ về lai lịch của thích khách.

Đúng rồi, hình như ban nãy Tống Thư Hàng nói rằng có cách để điều tra được thân phận của thích khách? A Thập Lục bắt đầu tò mò...

Bấy giờ, ở trong khu rừng già trên một ngọn núi ở Hoa Nam, nơi mà chưa bị con người phát hiện ra.

Tông môn của Nguyệt Đao Tông ngụ tại đó.

Tông chủ của Nguyệt Đao Tông, Bá Thiên Quân chau mày ngồi trên một chiếc ghế băng, trong tay cầm chiếc điện thoại Apple đời mới nhất mà gọi điện.

“Sao cơ? Ám sát thất bại rồi? Không giết được Tô Thị A Thập Lục? Ăn hại!” Bá Thiên Quân cau mày, thở dài.

Hơi thở của hắn mang theo mùi hôi thối cháy xém.

Không chỉ thế, mà cơ thể hắn cũng tỏa ra mùi thịt cháy.

Nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra, toàn bộ phía lưng của Bá Thiên Quân đều cháy đen, tay phải thì chẳng khác gì than cốc. Hơn nữa, những nơi cháy đen ấy phảng phất còn có ngọn lửa màu vàng kim thiêu đốt. Ngọn lửa màu vàng kim ấy chính là kiếp hỏa sau khi độ thiên kiếp thất bại, vết thương của người này nặng hơn Tô Thị A Thập Lục nhiều!

Vậy nên, Bá Thiên Quân mới phải ngồi trên chiếc ghế băng, nương hàn tính của hàn băng thiết để tạm thời đè nén thiên kiếp chi hỏa.

“Trưởng lão Công Tử Hải, cuộc ám sát đã thất bại, tiếp theo chúng ta cần làm gì?” Ánh mắt hắn đưa sang nhìn bóng người bên cạnh.

Ấy là một vị công tử trong bộ bạch y, thắt lưng đeo một thanh trường kiếm, khí chất như ngọc, tựa như tiên nhân bước ra từ cổ họa.

Thủ tịch trưởng lão của Nguyệt Đao Tông, Công Tử Hải, thực lực rất mạnh, hơn nữa vẫn là người lắm mưu nhiều trí.

“Tông chủ xin cứ yên tâm.” Công Tử Hải đã định liệu trước mọi chuyện, hắn bình tĩnh cười nói, “Dù cuộc ám sát này thất bại cũng không sao... Ta sớm đa chuẩn bị phương án khác, chỉ cần dựa theo kế hoạch, vết thương do thiên kiếp của tông chủ chắc chắn có thể khép lại.”

Công Tử Hải cười nhẹ nhàng, tựa như cả thiên hạ này đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Bá Thiên Quân cười theo, bên cạnh chiếc ghế bằng băng của hắn, một tiên quả bảy sắc tỏa ra thứ ánh sáng dìu dịu. Ánh mắt của Bá Thiên Quân ngập tràn hy vọng.

Công Tử Hải xoay người sang hướng khác, trong mắt lóe lên ý cười kì quái.

Chương 126: Thời Gian Của Tiểu Cô Nương Không Nhiều Lắm

“Vậy tông chủ, ta đi an bài một chút. Sau khi thực hiện phương án thứ hai, Nguyệt Đao Tông của chúng ta cần tạm thời né tránh. Dù sao Thiên Hà Tô Thị cũng không phải thế lực mà chúng ta có thể chống chọi... Cơ nghiệp mấy trăm năm của Nguyệt Đao Tông chúng ta cần tạm buông bỏ.” Công Tử Hải nói nhẹ.

“Cơ nghiệp trăm năm chỉ là vật ngoài thân, tạm buông bỏ thì có sao?” Bá Thiên Quân cười ha hả, “Hơn nữa, đợi mọi chuyện lắng xuống, chúng ta còn có thể trở về. Hiện tại, mọi việc trong Nguyệt Đao Tông đều từ trưởng lão ngươi điều hành.”

Cơ nghiệp của tông môn chỉ là vật ngoài thân, sao có thể quan trọng bằng việc chữa khỏi vết thương từ thiên kiếp của mình?

Công Tử Hải khẽ gật đầu, rồi rời khỏi tổng điện của Nguyệt Đao Tông.

Ý cười cổ quái nơi đáy mắt của hắn đã được giấu nhẹm, thứ hắn thể hiện trước mặt các đệ tử của tông môn là cái hình tượng vị Công Tử thanh thoát và phong độ.

Từ phía xa xa, một vị nữ tu nhanh chóng chạy tới trước mặt Công Tử Hải, cô đứng cạnh hắn, đôi gò má đỏ lựng:

“Hải trưởng lão, mọi đệ tử của Nguyệt Đao Tông đã chuẩn bị xong xuôi. Tất cả những vật có thể mang khỏi tông môn cũng để sắp xếp ổn. Những đồ không mang đi được đã được giấu ở bí tàng sâu thẳm.”

“Tốt lắm, Diêu Nhan trưởng lão, ngươi truyền lệnh cho các đệ tử của Nguyệt Đao Tông tập hợp lại sau một giờ nữa. Chúng ta phải rời đi trước tối nay, tới Lam Nguyệt Cốc ở tạm.” Công Tử Hải đặt tay lên thanh trường kiếm bên hông, nói với giọng dịu dàng.

“Được, ta đi an bài đây.” Diêu Nhan khẽ gật đầu.

Cô rời đi trong vẻ lưu luyến, đi an bài chuyện tập hợp của đệ tử Nguyệt Đao Tông.

Công Tử Hải đứng trên cao, nhìn xuống các đệ tử Nguyệt Đao Tông đang bận rộn phía dưới, ý cười cổ quái nơi đáy mắt lại hiện lên.

Bấy giờ, ống tay áo của hắn bỗng nhiên tỏa ra một luồng khói màu đen. Luồng khói ấy phát ra tiếng cười quái dị:

“Khặc khặc khặc, Hải trưởng lão đúng là được phụ nữ ưu ái. Ta thấy, Diêu trưởng lão của Nguyệt Đao Tông đã thương ngươi từ lâu, chỉ cần một câu của ngươi thôi, thì dù có luyện thải bổ, cô ả cũng sẽ cam tâm tình nguyện, thậm chí còn chủ động sà vào lòng chứ nhỉ?”

“An Tri Ma Quân cho rằng mong muốn của ta là điều đó sao?” Công Tử Hải mỉm cười hỏi.

“Khặc khặc.” Luồng khói đen nở một nụ cười giả tạo với cái âm lượng chỉ mình Công Tử Hải nghe thấy.

“Ma quân, ta có một chuyện cần ngươi giúp.”Công Tử Hải nói khẽ, “Bản thể của ngươi đã đến gần khu Giang Nam đúng không, ngươi có thể bắt cô nương Tô Thị giùm ta được không?”

“Giao cho ta đi, chuyện này dễ như trở bàn tay.” Làn khói trong tay áo cười bảo.

“Vậy thì kính nhờ Ma Quân.” Công Tử Hải đáp.

“Đôi bên cùng có lợi.” Luồng khói trong tay áo trở nên yên tĩnh.

Công Tử Hải vươn tay lên trời, rồi nhẹ nhàng siết lại, như thể có thể vũ hóa đăng tiên bất cứ lúc nào. Điệu bộ ấy khiến một vài nữ tu của Nguyệt Đao Tông không khỏi mê mẩn.

Bấy giờ, bài hát “Tri âm tri kỷ” vang lên rất đúng lúc, bài hát này như BGM, làm nổi bật cái phong thái như tiên nhân của Công Tử Hải.

Công Tử Hải bình tĩnh rụt tay về, mò vào trong áo bào trắng rồi lôi ra chiếc đện thoại Apple đời mới nhất, y hệt cái của tông chủ Bá Thiên Quân, rồi nhẹ nhàng lướt màn hình một cái.

Một giọng nữ lạnh lẽo và vô cảm vang lên:

“Hải trưởng lão, ta đã tìm được Tô Thị A Thất.”

“Tốt lắm, dùng mọi thủ đoạn để bám chân hắn càng lâu càng tốt.” Giọng của Công Tử Hải mềm nhẹ vô cùng.

“Vâng, thưa trưởng lão. Dù có phải hi sinh tính mạng, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Giọng cô ta vẫn vẹn nguyên sự lạnh lẽo, nhưng lại ngập tràn kiên định.

“Không... Ta muốn ngươi phải lành lặn thoát ra. Đối với ta, tính mạng của ngươi quý giá hơn nhiệm vụ rất nhiều. Nhất định phải sống sót.” Công Tử Hải dịu dàng nói.

“Vâng, Hải trưởng lão.” Điệu lạnh lùng của cô nàng thoáng run rẩy, rồi cô cúp máy.

“Ha ha.”Công Tử Hải cất di động.

Mọi chuyện đã được chuẩn bị xong xuôi.

Chỉ đợi thời điểm thu lưới!

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Nhoáng cái mà đã tới một giờ rưỡi.

Tống Thư Hàng nhíu mày, Bắc Hà tiền bối nói rằng, Tô Thị A Thất sẽ tới trong vòng mười phút, vậy sao giờ vẫn chưa thấy bóng dáng tăm hơi?

So với vẻ cau có của cậu, thì A Thập Lục tỏ ra vui sướng hơn nhiều, cô chỉ ước A Thất không tới.

Nằm ườn trên sa lông đã hơn nửa canh giờ, vết thương của cô đã tạm ổn hơn, gương mặt không còn trắng bệch nữa mà hồng hào hẳn lên.

“Đúng rồi, Thư Hàng, nãy ngươi bảo có cách để điều tra ra thân phận của thích khách đúng không?” A Thập Lục dùng đôi mắt trông mong nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Trong tay ta có một manh mối, hẳn sẽ giúp tìm ra thân phận thật sự của thích khách. Nhưng... chút nữa ta có việc, đợi đến khi chạng vạng, chúng ta tiếp tục hành động được không?” Tống Thư Hàng đáp.

A Thất chưa xuất hiện, hắn không thể đợi thêm nữa. Hai giờ chiều là hắn phải tới trường dạy lái xe để điểm danh rồi, sau đó còn phải đưa Triệu Nhã Nhã ra ga.

Hắn mở điện thoại, vào nhóm Cửu Chấu số 1 để hỏi Bắc Hà tán nhân.

Nhưng Bắc Hà tán nhân không phản hồi lại.

“Ngươi có việc gì?” Tô Thị A Thập Lục ngồi dậy, nói, “Dù sao thì A Thất vẫn chưa tới, chi bằng chúng ta đi làm cái việc của ngươi trước đi. Ngươi có thể liên lạc với A Thất bất cứ lúc nào qua nhóm Cửu Châu số 1 mà!”

“Không được, ngươi phải ở đây đợi A Thất tiền bối, việc của ta, ta tự lo là được!” Tống Thư Hàng từ chối vô cùng dứt khoát.

Đùa nhau à, nếu A Thập Lục đi tiễn Triệu Nhã Nhã với mình, thì không biết kịch bản cuộc đời mình sẽ biến thành cái gì nữa?

Hai giờ chiều.

Tống Thư Hàng đứng điểm danh ở trường dạy lái xe với cái vẻ mặt đau khổ.

Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn phía sau.

Cách đó chừng hơn mười mét, ánh mắt của Tô Thị A Thập Lục chạm phải tầm nhìn của hắn, cô hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

Tống Thư Hàng cười khổ.

Biết sao được, chân mọc trên thân của người ta, cô ta tự mình lần theo, Tống Thư Hàng chẳng biết đối phó thế nào.

Hai giờ mười bảy phút.

Tống Thư Hàng lại quay về bệnh viện một lần nữa, để tiễn Triệu Nhã Nhã ra ga.

Vừa quay đầu lại, thì đúng là cách chừng mười mét phía sau, Tô Thị A Thập Lục vẫn cứ bám theo hắn.

Đôi bên vừa đụng mắt, cô lại hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

Chuyện này là sao vậy?!

Điều khiến hắn không ngờ là, hôm nay Triệu Nhã Nhã chẳng hỏi nhiều, cô chỉ bảo hắn cầm giúp hai cái túi nhỏ, rồi cả hai cùng đi bộ tới ga tàu điện ngầm.

Triệu Nhã Nhã ngồi tàu điện ngầm tới bến xe, rồi đổi sang chuyến tàu cao tốc lúc ba giờ chiều để về.

Triệu Nhã Nhã vừa đi vừa đè giọng xuống hỏi nhỏ:

“Cô bé đằng sau kia có phải bạn gái em không?”

“Không, cô ấy là cháu của bạn em. Nay em cũng vừa mới biết.” Tống Thư Hàng cũng đáp lại thật nhỏ.

“Ừm.” Triệu Nhã Nhã gật đầu, rồi im lặng không nói.

Sau khi Tống Thư Hàng tiễn cô tới ga tàu điện ngầm, cô vỗ nhẹ vai Tống Thư Hàng rồi bảo:

“Chị sẽ không hỏi vì sao em lại bế cô bé đi khỏi bệnh viện. Nhưng là... thời gian của cô ấy chẳng còn nhiều, em rảnh thì chơi cùng với người ta, đừng để người ta còn điều gì luyến tiếc. Dù sao thì đấy cũng là nghề của em mà.”

“Hở?” Tống Thư Hàng không biết trả lời thế nào cho phải.

“Chị thấy giờ con bé đang làm mình làm mẩy với em, đừng có chấp, dù sao thì người ta cũng còn bé, chưa biết gì.”

Rồi cô vẫy vẫy tay, đi về phía ga tàu điện ngầm.

Còn bé? Chưa biết gì? Tống Thư Hàng quay lại nhìn A Thập Lục phía sau.

Được rồi... Vóc người của A Thập Lục nhỏ nhắn nên nhìn cũng khá trẻ. Nhưng Tống Thư Hàng dám chắc rằng tuổi của cô ấy lớn hơn mình, nhỉ?

Nhưng Triệu Nhã Nhã có một câu rất đúng... A Thập Lục chẳng còn nhiều thời gian trên cõi đời này nữa.

Thầm thở dài một tiếng, Tống Thư Hàng mua hai ly kem ở ga tàu.

Sau đó, hắn đi về phía A Thập Lục rồi đưa một ly cho cô.

“Ăn cái này được không? Không ảnh hưởng đến vết thương của cô chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

A Thập Lục chỉ lặng yên nhận lấy ly kem rồi từ tốn nhâm nhi.

“Chúng ta quay về trường dạy lái xe ban nãy đi, ta thi lý thuyết lái xe đã. Chừng mười mấy phút thôi, rồi... chúng ta đi điều tra thân phận của thích khách.”Tống Thư Hàng bảo.

“Ừm.” A Thập Lục gật đầu, rồi lặng lẽ đi sau Tống Thư Hàng.

Chương 127: Thả Con Cháu Tô Thị Ra!

Bốn giờ chiều.

Đợi đến khi học lý thuyết ở trường dạy lái xe xong, Tống Thư Hàng và Thổ Ba đi đăng ký tham gia cuộc khi thấy bằng.

Đối với hắn và Thổ Ba thì phần thi lý thuyết không có gì là khó khăn.

Chưa đến năm phút, cả hai đã đạt được kết quả tối đa.

Sau đó hai người nhận bảng điểm của phần thi lý thuyết từ chỗ giám khảo, rồi rời phòng thi.

“Thư Hàng, tao tìm được giáo viên rồi. Tao với mày đi nộp tiền học thực hành, rồi người ta cho tập, cùng lắm thì nửa tháng là đi thi được.” Thổ Ba cười gian, vị giáo viên mà cậu ta tìm được là người giúp tiết kiệm thời gian nhất, người ta có thể nhanh chóng sắp xếp thời điểm thi thực hành được.

“Được rồi, lúc nào nộp học phí thì bảo tao.” Tống Thư Hàng nói tiếp, “Đúng rồi, Thổ Ba, tối tao có việc phải ra ngoài, bữa tối nay đừng đợi tao.”

“Được, biết rồi.” Thổ Ba đáp.

Cả hai tạm biệt nhau ở trường dạy lái xe.

Tống Thư Hàng vừa rời trường dạy lái xe, A Thập Lục đứng đợi nãy giờ bèn tiến lên đón.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu? Cái manh mối mà ngươi nói là gì?” Cô hỏi với điệu tò mò.

Tống Thư Hàng vỗ cây hắc thiết phi kiếm bên eo, bảo:

“Manh mối chính là cây phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư này đây.”

Do có trận pháp che mất, nên A Thập Lục không nhìn thấy cây kiếm này. Cô nhớ rằng Tống Thư Hàng dựa vào nó để chém thích khách.

Cây phi kiếm này chính là manh mối sao?

A, đợi chút! Ban đầu, thích Khách mới là kẻ cầm kiếm tới đúng không?

“Cây phi kiếm này được Thông Huyền Đại Sư “Phi kiếm truyền thư” mà lưu lại, sau Dược Sư tiền bối bảo ta gửi nó về cho Thông Huyền Đại Sư theo đường bưu điện.” Tống Thư Hàng giải thích, “Nhưng hôm qua, Tiểu Giang, người nhận việc chuyển phát thanh kiếm này, gọi điện bảo ta rằng, hắn bị người ta đánh xỉu, đồ chuyển đi cũng bị cướp.”

Việc này... trùng hợp thật đấy.

Ai mà ngờ, tên thích khách kia lại cầm hắc thiết phi kiếm theo để ám sát A Thập Lục. Cuối cùng lại bị Tống Thư Hàng dùng chính thanh kiếm đó để giết ngược lại.

A Thập Lục hỏi:

“Thanh kiếm này bị tên thích khách đó cướp sao?”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Không, người kiếm kiếm không phải tên thích khách đó. Lúc gọi điện, Tiểu Giang bảo ta rằng tên cướp kiếm đã bị bắt vào hôm qua rồi, còn bị nhốt trong tay hắn. Theo ta thấy, tên cướp và thích khách rất có thể là đồng lõa.”

“Vậy nên, giờ chúng ta phải đi gặp tên cướp đó, sau đó moi những thông tin chúng ta muốn từ miệng hắn. Chỉ cần biết thân phận hắn, là có thể điều tra được manh mối.”

Tống Thư Hàng nghi rằng, chuyện của Tiên Nông Tông có liên quan đến thế lực đứng sau tên thích khách. Rõ ràng là chúng muốn tạo mâu thuẫn giữa Tô Thị A Thập Lục và Tiên Nông Tông để đắc lợi.

“Giờ chúng ta đi tìm Tiểu Giang sao?” Hai mắt A Thập Lục sáng rực lên.

“Ta gọi điện cho Tiểu Giang để hỏi xem hắn đang ở đâu đã.” Tống Thư Hàng mở di động, bấm số của Tư Mã Giang.

Tư Mã Giang chuyển máy rất nhanh.

Không đợi Tống Thư Hàng mở miệng, Tư Mã Giang đã nói ngay:

“Cậu Thư Hàng. Cậu định hỏi chuyện về vụ chuyển phát sao?

Xin cứ yên tâm, bọn tôi đã moi được vị trí của tên đồng lõa rồi. Tối nay, tôi nhất định sẽ lấy lại cái kiện đồ ấy về!”

Tống Thư Hàng nhìn thanh kiếm bên hông, cười bảo:

“Ha ha, không cần tìm kiện đồ ấy nữa. Do một số việc trùng hợp nên hiện món đó vừa quay về với tôi rồi. Quá trình cụ thể thế nào thì nói sau. Hiện tôi có việc cần nhờ Tiểu Giang, tôi muốn gặp tên cướp đó để hỏi vài chuyện.”

Ở đầu bên kia, Tư Mã Giang có chút sửng sốt, nhưng vẫn đáp lời ngay tắp lự:

“Không thành vấn đề, giờ tôi đang ở trụ sở của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu ở Giang Nam. Giờ cậu ở đâu? Tôi lái xe qua đón!”

“Cũng được, vậy qua cửa đông của đại học Giang Nam đón chúng tôi đi. Bọn tôi đứng đó đợi anh.” Tống Thư Hàng đáp.

“Qua luôn đây.”Tư Mã Giang bảo.

Tống Thư Hàng cúp máy rồi quay sang bảo:

“Đi thôi, chúng ta qua cửa đông đợi Tiểu Giang.”

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục cất tiếng.

Hai người đi dọc theo hồ nhân tạo trong trường để qua cửa đông.

“A Thập Lục, A Thất tiền bối sao vẫn chưa qua nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vốn nói là mười phút sau là đến, thế mà giờ đã qua mấy tiếng rồi ấy chứ?

“Ai mà biết?”A Thập Lục bảo.

“Ta vào nhóm chat hỏi chút.” Tống Thư Hàng mở nhóm chat Cửu Châu số 1 ra, rồi nhắn một tin lên.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“A Thất tiền bối, ngươi chưa qua à?”

Bắc Hà Tán Nhân trả lời:

“Bên ta cũng không nhận được tin hồi đáp của A Thất, giữ liên lạc đi, nếu có tin gì về A Thất, ta sẽ báo ngươi.”

“Được, giữ liên lạc. Giờ bọn ta chuẩn bị qua trụ ở của Thu Phong Express ở Giang Nam, nếu A Thất tiền bối có nhắn lại thì bảo hắn tới thẳng trụ sở tìm bọn tôi là được.”Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Được, nhớ giữ an toàn.”

A Thập Lục thở dài, bảo:

“Thôi, để ta hỏi đi. Thư Hàng, cho ta mượn di động một chút, ta gọi điện cho A Thất xem hắn đang ở đâu.”

“Thế thì tốt quá.” Tống Thư Hàng quay người lại đưa di động cho cô.

A Thập Lục cúi đầu bấm số.

Một lúc sau, cô nhíu mày bảo:

“Điện thoại của A Thất hết pin à? Sao cứ tắt máy vậy?”

“Vậy đành đợi đến khi hắn chủ động liên lạc vậy... A, cái gì kia?” Tống Thư Hàng chỉ về phía xa xa, hỏi.

Từ hướng ngón tay hắn chỉ, có thể nhìn thấy ở khoảng trời cách đó không xa, có một luồng khói đen tụ lại thành hình cầu, đang lao rất nhanh.

Mà phía sau quả cầu khói đó, có một con chó Kinh Ba, dài chừng năm mét, đang le lưỡi đuổi theo nó.

Một quả cầu, một con chó, chơi đuổi bắt trên không.

Nhưng điều đáng lưu ý là, không một học sinh nào nhìn thấy quả cầu và con chó ấy, họ xem chúng như không tồn tại.

“Yêu thú sao?” Tô Thị A Thập Lục nói.

Thể chất của yêu thú rất đặc biệt, người phàm không thể phát hiện chúng nó.

Trong lúc hai người nói chuyện, quả cầu đen kia bỗng nhiên đổi hướng, lao về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Tống Thư Hàng đặt một tay lên phi kiếm, tay kia luồn vào áo, túm một lá phá tà phù, sẵn sàng kích hoạt bất cứ lúc nào.

Quả cầu đen áp sát rồi bỗng nhiên nổ tung, bọc Tống Thư Hàng và A Thập Lục vào trong nó.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên giữa màn khói:

“Khặc khặc, con cháu nhà Tô Thị, tìm được ngươi rồi!”

“Kẻ nào?” Tống Thư Hàng quát.

Vừa dứt lời, hắn bỗng cảm nhận được một bàn tay khổng lồ túm mình lên. Hắn cảm thấy mình bỗng chốc bay lên như diều gặp phải gió!

Mà Tô Thị A Thập Lục ở phía sau, thì bị một nguồn sức mạnh vô hình hất tung.

“Khặc khặc. Tên ta sao, ngươi có thể gọi ta là An Tri Ma Quân!” Quả cầu khói đen nở nụ cười quái dị, “Con cháu Tô Thị, đi với ta một chuyến được không? Yên tâm, ta không định lấy mạng ngươi.”

“Đồng lõa của tên thích khách nọ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mà nữa, ta không phải con cháu Tô Thị.

An Tri Ma Quân, bắt nhầm à?

Ma Quân không trả lời Tống Thư Hàng, bởi con chó phía sau đã gầm lên giận dữ, phóng nhanh tới rồi cắn vào màn sương.

“Con chó chết tiệt!” An Tri Ma Quân tóm chặt Tống Thư Hàng, rồi tăng tốc, bay về phía không trung.

“Gâu gâu!” Con chó Bắc Kinh khổng lồ bám riết không thôi.

Ngay khi An Tri Ma Quân túm Tống “con cháu Tô Thị”, bay lên cao, từ một góc khác của sân trường, bỗng xuất hiện một bóng người, người này đuổi theo quả cầu khói đen:

“Bỏ con cháu Tô Thị ra, tên khốn! Cô ta là mục tiêu của bọn ta!”

Chính là ông chú của Tiên Nông Tông nọ, hai tay hắn còn quấn băng vải.

Quả cầu An Tri Ma Quân, con chó, và ông chú đuổi theo nhau, loáng một cái đã biến mất.

Nhân vật chính của sự kiện này, Tô Thị A Thập Lục ôm bụng, đầu đau đớn, cô bò dậy từ nền đất…ơ kìa, cô mới là con cháu Tô Thị chứ nhỉ?

Mấy kẻ này bắt Tống Thư Hàng làm trò gì đây?

Chương 128: Nguyệt Đao Tông Ở Đâu?

Tô Thị A Thập Lục còn đang bị thương nên không đuổi kịp được quả bóng khói, con chó, và ông chú kia. Cô cắn chặt răng, dùng điện thoại của Tống Thư Hàng để gọi cho A Thất một lần nữa, mau bắt máy đi nào, A Thất!

Trên bầu trời, An Tri Ma Quân, nay đang biến thành quả cầu khói, bị con yêu khuyển bám riết không buông. Không biết con yêu khuyển này có lai lịch thế nào mà thực lực lại cao cường như thế.

An Tri Ma Quân bực lắm, mình không trêu nó, vậy mà con yêu khuyển Kinh Ba này vừa nhìn thấy liền xông lên tấn công mình.

An Tri Ma Quân từng đấu với nó, nhưng đôi bên chẳng phân cao thấp.

Hắn ước chừng, dù mình có trổ mọi thủ đoạn, thì cũng phải trải qua một trận chiến dài suốt mấy ngày mấy đêm mới có thể xử lý được con yêu khuyển này. Hơn nữa, hắn còn chưa biết nó có thủ đoạn nào che giấu không.

Giờ hắn đang có nhiệm vụ quan trọng, làm gì có thời gian quấn quyết với nó?

Không chọc được, chẳng nhẽ ta không trốn được à? Vậy nên, An Tri Ma Quân đẩy nhanh tốc độ bay để trốn đi, hòng bỏ xa con yêu khuyển.

Tống Thư Hàng bị bàn tay khổng lồ mà vô hình túm chặt, trong lúc diều gặp gió, hắn cảm thấy nội tạng của mình sắp bị nôn ra đến nơi đúng là tai bay vạ gió!

Xui chết mất!

Ở đằng sau, ông chú dở người cũng liều mạng truy kích.

Lúc trước, hắn nấp mình trong tối, rồi tiếp tục theo dõi Tô Thị A Thập Lục, định đợi chi viện của Tiên Nông Tông đến để có thể bắt sống Tô Thị A Thập Lục một lần nữa. Không ngờ, An Tri Ma Quân đột nhiên giáng xuống, rồi dùng khói đen để bọc lấy A Thập

Lục và Tống Thư Hàng. Sau đó, hắn túm một bóng người bay lên.

Ông chú của Tiên Nông Tông nghe loáng thoáng được mấy tiếng “con cháu Tô Thị” rồi “đi cùng ta”.

Tô Thị A Thập Lục bị bắt đi rồi? Không được! Nếu không có Tô Thị A Thập Lục, Tiên Nông Tông bọn họ sao có thể đối phó Tô Thị A Thất?

Vậy nên, ông chú của Tiên Nông Tông chẳng thèm do dự liền đuổi theo quả cầu khói và con yêu khuyển Kinh Ba kia. Ông chú này là người ít nghĩ. Thậm chí còn chưa nhìn kĩ kẻ bị bắt là ai mà đã phi thân đuổi theo An Tri Ma Quân rồi.

Trong lúc truy đuổi, hắn lấy một bảo phù có khả năng thiên lý truyền âm ra để liên hệ với phía chi viện của Tiên Nông Tông, khiến chi viện dàn trận mai phục đằng trước.

“Phục kích luồng khói đen này, nhất định phải cướp Tô Thị A Thập Lục về tay.” Ông chú Tiên Nông Tông nghiến răng nghiến lợi nói.

Lần này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại! Bắt Tô Thị A Thập Lục!

Bấy giờ, ở một khu nhà cách đại học Giang Nam không xa, nơi này ngập tràn quỷ khí, quỷ khí lạnh lẽo hình thành một không gian kín tạm thời.

Trong không gian kín đó, Tô Thị A Thất đứng khoanh tay, cây pháp đao tùy thân huyễn hóa ra một biển đao chi chít như thiên hà.

Bên cạnh hắn, là tầng tầng lớp lớp những mảnh vỡ của oán quỷ, ngàn vạn oán quỷ ấy đều đã chết dưới lưỡi đao của A Thất.

“Vạn quỷ phệ thân đại trận, đúng là đầu tư thật.” A Thất trầm giọng nói.

Cái đại trận nổi tiếng trong giới tu chân ở khoản “lấy số lượng để đè chết người” này, bám chân hắn những ba tiếng!

Kẻ này đã có chuẩn bị từ trước, mục đích là níu chân hắn, mục tiêu của chúng là A Thập Lục sao? Nghĩ đến đây, A Thất càng giận dữ hơn.

Đứng phía đối diện A Thất, người bày tra vạn quỷ phệ thân đại trận, chính là một cô gái mặc đồ trắng.

Người cô quấn băng vải kín mít từ đầu đến chân, nom y như xác ướp Ai Cập, chỉ để lộ đôi mắt đỏ quạch. Không chỉ thế, từ người cô còn tỏa ra mùi thi thể mục rữa.

Đây là thứ thể chất đặc biệt, từ khi sinh ra đã có thể thu hút quỷ vật tới chiếm lấy cơ thể mình.

Vào thời xa xưa, thứ thể chất này là hạt giống mà đám quỷ tu tà đạo thích nhất. Nếu có được thể chất ấy, chẳng cần khổ sở đi tìm oán quỷ nữa, chúng quỷ vật sẽ tự mình tới gõ cửa. Thực lực của quỷ tu cứ thế mà tăng vùn vụt, chẳng khác nào ngồi tên lửa.

Cũng chính vì lẽ ấy, mà cô gái này không cần dùng vạn quỷ phiên để giúp sức, chỉ cần dựa vào chính bản thân mình để thả ra hơn vạn con oán quỷ, tạo thành vạn quỷ phệ thân đại trận.

“Tiếc rằng, đối với những người có sức mạnh như ngài, vạn quỷ phệ thân đại trận cũng chỉ có thể bám chân được một chốc mà thôi.” Giọng của cô nàng lạnh lẽo, chẳng có chút cảm xúc.

“Hừ.” Tô Thị A Thất hừ lạnh, pháp đao tùy thân chém một nhát, đao khí lao ra, tựa như có một lá chắn vô hình bị đao khí đánh nát.

Không còn được vạn quỷ chống trụ, vạn quỷ phệ thân đại trận hoàn toàn tan vỡ. Quỷ khí lạnh lẽo cũng tan mất, mảnh cơ thể của chúng oán quỷ cũng biến thành đốm rồi tan biến trong đất trời.

Cô nàng kêu lên một tiếng đau đớn, cô cùng cơ thể thay cho vạn quỷ phiên để thi triển đại trận, nay trận bị phá, đương nhiên cô sẽ phải hứng chịu phản phệ.

Ngay giây phút đại trận bị phá, Tô Thị A Thất liền biến mất khỏi nơi vừa đứng, rồi xuất hiện ngay sau cô gái nọ.

Cây pháp đao trong tay đặt lên cổ cô.

A Thất không giết cô ta, bởi hắn muốn moi tin từ người này.

Cô nàng biết mình không thể chạy trốn, nên cũng không tỏ ý muốn rời đi.

Hơn nữa, chưa đợi Tô Thị A Thất mở miệng hỏi, cô đã bình tĩnh nói rằng:

“Trưởng lão bảo, nếu ngươi muốn tìm A Thập Lục thì hãy đến

Nguyệt Đao Tông tìm hắn. Nhiệm vụ của ta là bám chân ngài. Sau đó, trong khoảng thời gian này, A Thập Lục sẽ bị người của trưởng lão bắt mất."

Tô Thị A Thất giận dữ vô cùng, Nguyệt Đao Tông là cái thứ quỷ gì? Sao lại kiếm chuyện với hắn? Cái thứ tông phải nhỏ bé ấy, đến tên hắn cũng chưa từng nghe qua:

"Nguyệt Đao Tông ở đâu?"

Cô nàng xác ướp lắc đầu:

"Ta không biết, ta chưa từng tới Nguyệt Đao Tông. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, muốn giết muốn chém gì, tùy ngài."

"Điên à!" A Thất chẳng chút do dự, chém thẳng một đao vào đầu cô nàng, máu tươi vẩy ra.

Cô nàng ngã gục xuống đất, hiển nhiên là mất mạng.

Đến Nguyệt Đao Tông ở chỗ nào cũng không biết, thế mà còn bảo hắn qua đó, thế chẳng phải điên thì là gì?

Nhưng chúng đã bắt Tô Thị A Thập Lục...

A Thất dậm mạnh một bước xuống đất, mặt đất liền sụp xuống một cái hố.

Bấy giờ, tiếng nhạc êm ái vang lên... Không phải tiếng A Thất thăng cấp sau khi nhận được điểm kinh nghiệm từ việc giết quái, mà là tiếng điện thoại di động của hắn vang lên.

A Thất lấy điện thoại ra mới thấy số lạ gọi tới.

Là cái tên ở Nguyệt Đao Tông ấy hả?

Hắn nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói dễ nghe của A Thập Lục:

"A lô? A Thất, cuối cùng cũng gọi được cho ngươi rồi!"

Trong phút chốc, vẻ sa sầm trên mặt A Thất liền tan biến, cảm xúc từ âm u chuyển sang trời quang mây tạnh:

"A Thập Lục? Ngươi không sao chứ? Ta vừa bị người bám chân, giờ ngươi ở đâu? Có bị tấn công không?"

"Đại học Giang Nam, cửa đông. Đúng là có bị tấn công." Tô Thị A Thập Lục ngừng một chút, rồi nói tiếp, "Nhưng chúng bắt nhầm người, bắt phải Thư Hàng rồi. Tóm lại, ngươi mau qua đây đi."

Đám người của Nguyệt Đao Tông, bị điên thật à?

“Ta tới ngay đây, ngươi nhớ chú ý an toàn. Lần này cam đoan là sẽ tới nơi trong vòng năm phút.” Tô Thị A Thất nghiến răng nghiến lợi, pháp đao ngự không hóa thành một luồng sáng, nâng A Thất bay vào thiên không, rồi phóng đi nhanh như chớp.

Chưa đến năm phút đồng hồ, Tô Thị A Thất đã đến được cửa đông của đại học Giang Nam.

Hắn tản luồng sáng đi, gỡ thuật ẩn hình từ người mình, rồi rơi xuống ở một khoảng không người, rồi mới nhanh chóng chạy tới bên A Thập Lục.

“Thập Lục!”

A Thất ôm chầm lấy A Thập Lục, xem xét từ đầu đến chân cô một vòng rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 129: Tấn Công Đi, Lũ Yếu Nhớt!

Tô Thị A Thất bảo:

“Mọi chuyện cụ thể thế nào, ngươi nói cho ta nghe.”

A Thập Lục bắt đầu kể lại, từ chuyện bị ông chú ở Tiên Nông Tông tập kích ở bệnh viện, đến việc Tống Thư Hàng ra tay giúp đỡ, rồi đến chuyện thích khách tấn công, cuối cùng là việc Tống Thư Hàng và cô đang chuẩn bị đi tới trụ sở của công ty chuyển phát nhanh Thu Phong ở Giang Nam để tìm manh mối về tên thích khách. Sau đó, một màn khói hình cầu kỳ quái cướp Tống Thư Hàng đi mất... Đúng rồi, phía sau quả cầu khói kia còn có con yêu khuyển Kinh Ba.

Sau khi nói rõ từ đầu đến đuôi, A Thập Lục hỏi dò:

“A Thất, ngươi cướp chí bảo của Tiên Nông Tông, rồi đánh cho môn nhân của họ bị thương sao?”

“Ta không phải loại người làm chuyện đó.”Tô Thị A Thất lắc đầu.

“Nhưng mấy hôm trước, đúng là ta từng tới Tiên Nông Tông.” Nói tới đây, hắn thoáng nhíu mày: “Lúc ấy, ta gặp một người bạn nói chuyện rất hợp, khi hắn biết ta đang tìm dược vật để chữa vết thương của thiên kiếp, hắn liền đề cử “Thất Hoàng Diệu Quả” của Tiên Nông Tông với ta. Tiên Nông Tông là một môn phái nhỏ, họ am hiểu việc gieo trồng linh dược, cũng có chút danh tiếng trong giới tu sĩ. Lúc ấy, người bạn kia cũng cùng ta tới Tiên Nông Tông để hỏi xem liệu họ có thể bán Thất Hoàng Diệu Quả không, nhưng Tiên Nông Tông từ chối. Thất Hoàng Diệu Quả là thứ chí bảo của tông môn, Tiên Nông Tông đương nhiên sẽ không bán. Khi ấy, ta liền từ bỏ ý định, quyết định đi tìm những dược vật khác.”

Xem chừng... từ lúc hắn cùng người bạn nọ đi Tiên Nông Tông thì đã bị Nguyệt Đao Tông nhòm ngó rồi chăng. Hơn nữa, sau khi Nguyệt Đao Tông cướp Thất Hoàng Diệu Quả, còn định vu oan giá họa cho hắn! Định khơi mào mâu thuẫn giữa mình và Tiên Nông Tông để trục lợi chăng?

Không tự đâm đầu vào chỗ chết thì sẽ không chết, sao lúc nào cũng có những kẻ không nhận ra đạo lý ấy chứ?

“A Thất, giờ chúng ta làm gì bây giờ? Tống Thư Hàng bị bắt mất rồi.” A Thập Lục nói, hơn nữa, là do nàng nên cậu ta mới bị bắt đi.

“Ngươi có biết họ định dẫn Tống Thư Hàng đi đâu không?” Tô Thị A Thất hỏi.

A Thập Lục lắc đầu, cô nhìn thấy hướng chạy của quả cầu khói đó, nhưng trong lúc chạy, kẻ nọ đổi hướng, còn ngắt hẳn khí tức để đề phòng việc bị lần theo. Mọi chuyện xảy ra đã khá lâu, giờ muốn đuổi theo cũng không được.

Cô có chút lo lắng an nguy của Tống Thư Hàng, lỡ như đang đi được nửa đường, kẻ nọ nhận ra người mình bắt không phải con cháu Tô Thị, thì không chừng sẽ giết thẳng Tống Thư Hàng. Thời gian trôi qua càng nhiều, thì tình cảnh của hắn lại càng nguy hiểm!

“Đừng lo... Trong tay chúng ta còn có manh mối mà.” Tô Thị A Thất trầm tư một lát rồi giải thích, “Tống Thư Hàng nói thích khách kia có đồng lõa, ấy chính là manh mối, giờ, chúng ta đi tìm tên đồng lõa đó ngay thôi.”

Trong lúc họ nói chuyện, chiếc điện thoại trong tay A Thập Lục vang lên.

Cô mở ra thì thấy, đúng là trùng hợp thật, ra là cuộc gọi của Tiểu Giang ở công ty chuyển phát nhanh Thu Phong.

A Thập Lục nhận cuộc gọi.

“A lô, cậu Thư Hàng, tôi đến cửa đông của đại học Giang Nam rồi! Cậu ở đâu thế?” Giọng của Tư Mã Giang truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

A Thập Lục đảo mắt nhìn quanh, thì trông thấy ngoài cổng trường đậu một chiếc xe chuyển phát bảy chỗ của chuyển phát nhanh Thu Phong:

“Giang tiên sinh, chúng tôi thấy anh rồi, giờ sẽ qua luôn đây.”

Tư Mã Giang nghe thấy giọng nữ thì khá ngạc nhiên, bèn hỏi với điệu nghi hoặc:

“Cô là?”

“Tôi là bạn của Tống Thư Hàng, người cần gặp tên cướp ấy chính là tôi.” A Thập Lục đáp, đồng thời, cô cùng Tô Thị A Thất đi về phía chiếc xe chuyển phát kia.

“Cậu Tống Thư Hàng đâu?” Tư Mã Giang thấy A Thất và A Thập Lục, nhưng không thấy Tống Thư Hàng liền bắt đầu sinh nghi.

Bấy giờ, A Thất mở miệng, nói với giọng dịu dàng:

“Cậu ấy có việc gấp nên đã đi rồi, nên mới không đi gặp tên cướp kia với chúng tôi. Yên tâm đi, anh chỉ cần đưa chúng tôi đi gặp tên cướp kia là được rồi.”

Giọng nói của A Thất như chứa đựng thứ sức mạnh thần kỳ nảo, nó khiến cho lòng người dịu xuống.

Tư Mã Giang nghe hắn nói vậy liền gật đầu, chẳng hề hoài nghi, hắn khởi động xe, đi về phía trụ ở của chuyển phát nhanh Thu Phong ở Giang Nam.

Tên cướp nọ bị trông giữ vô cùng nghiêm ngặt, bất giờ hắn đang ngồi chán chường ở trong tầng hầm, người ngẩn ra.

Không biết đám người của Tư Mã Giang có đụng độ với sư huynh không, nếu đụng độ rồi thì kết cục thế nào? Đại sư huynh chịu thiệt, hay là đám người của Tư Mã Giang chết hết?

Nói đến đây mới nhớ, không biết Nguyệt Đao Tông có sai người đến cứu hắn không?

Trong lúc kẻ nọ đang ngẩn ngơ, cửa tầng hầm bỗng bị ai đó đẩy ra.

Tư Mã Giang dẫn theo một nam, một nữ đi vào mật thất.

“Kẻ cướp kiện đồ chuyển phát chính là người này.” Tư Mã Giang giới thiệu.

“Cám ơn, những chuyện sau này cứ giao cho chúng tôi.” Giọng của Tô Thị A Thất vô cùng êm ái, vẫn chứa đựng cái sức mạnh kỳ diệu khiến lòng người yên ả như ban nãy.

Tư Mã Giang gật đầu, rồi rời khỏi mật thất, còn tiện tay đóng cửa hộ.

Đợi hắn đi rồi, ngón tay của Tô Thị A Thất mới búng ra một cái, thanh đao tùy thân bay lên. Trên thây đao có đường hoa văn tỏa sáng, chỉ trong nháy mắt, nó đã dựng lên một trận pháp cách âm khiến người ngoài không thể nhòm ngó.

Tên cướp thấy cảnh này liền biết mọi chuyện không ổn.

“Nói đi, tên ngươi là gì, có lai lịch thế nào, ở đây làm gì?” Tô Thị A Thất thản nhiên nói, dù hắn không làm gì, nhưng cái khí thế khủng bố tỏa ra từ hắn đè nặng lên người tên cướp bóc, khiến hắn không thở nổi.

“Ta là Triệu Bất Luật, là đệ tử ngoại môn của Nguyệt Đao Tông.” Triệu Không Luật chẳng chút kháng cực, cứ thế mà khai sạch mọi thông tin về bản thân theo bản năng, “Ta chỉ nghe lệnh của cao tầng trong tông môn, từ mấy ngày trước đã ở đây, theo dõi vị trí của con cháu Tô Thị từ phía xa xa. Ta chỉ là đệ tử ngoại môn, cao tầng bảo gì ta làm đó, nhưng chuyện khác ta không hề hay biết.”

Quả nhiên là thành viên của Nguyệt Đao Tông, còn theo dõi vị trí của A Thập Lục từ nhiều ngày trước... Thậm chí còn trước khi hắn tiếp xúc với Tiên Nông Tông.

Nếu thế thì... cái “người bạn” dẫn hắn tới Tiên Nông Tông đáng để suy ngẫm đây!

Tô Thị A Thất tự nhận mình là người đơn giản, hắn không am hiểu mấy thứ âm mưu quỷ kế, không giỏi đấu khẩu. Từ khi xuất đạo cho đến nay, hắn từng trải qua không ít những mưu ma chước quỷ, nhưng điều duy nhất hắn có thể dựa vào chỉ có cây pháp đao này!

“Câu hỏi cuối cùng, Nguyệt Đao Tông nằm ở đâu?” Tô Thị A Thất trầm giọng hỏi.

“Ở Hoa Nam, nơi đó có một khu rừng rậm trên núi. Vị trí cụ thể ở xxxx” Triệu Bất Luật kể sạch tất cả những gì mình biết.

“Xem ra cũng biết điều đấy.” Tô Thị A Thất quay đầu lại nói với A Thập Lục, “Đi thôi, chúng ta đi Nguyệt Đao Tông một chuyến.”

A Thập Lục lặng lẽ gật đầu.

Sau khi họ rời khỏi tầng hầm, mồ hôi của Triệu Bất Luật vã ra như tắm, hắn thở hổn hển đầy điên cuồng. Khi đối diện với Tô Thị A Thất, hắn cảm thấy mình như có thể chết bất cứ lúc nào.

Ở ngoài cửa ra của tầng hầm, Tư Mã Giang đang đứng đó đợi A Thất và A Thập Lục.

“Hai vị đã hỏi xong rồi sao?” Tư Mã Giang cất tiếng.

“Đúng thế, đã hỏi được đáp án rồi. Cám ơn Tư Mã tiên sinh.” A Thập Lục mỉm cười, “Chuyện này cũng nhờ có anh, đợi mọi chuyện xong xuôi, tôi sẽ gửi cho anh một món quà.”

“Không cần khách sáo.” Tư Mã Giang vội nói.

“Chúng tôi còn việc, phải đi luôn, anh cứ bận việc của mình đi, tạm biệt.” Tô Thị A Thất vẫy vẫy tay.

Tư Mã Giang gật đầu với vẻ đờ đẫn, rồi nhìn theo bóng họ rời đi.

Mãi tới khi Tô Thị A Thất đi xa, Tư Mã Giang đột nhiên gãi đầu:

“Hôm nay mình trúng tà à?”

Hắn cảm thấy, hôm nay mình dường như nghe lời cái người đàn ông kia quá, đến một đứa con cũng chẳng nghe lời bố nó như thế.

Ở đầu bên kia.

An Tri Ma Quân dắt Tống Thư Hàng bay một đoạn đường, rồi bỗng nhiên dừng lại.

Phía trước của hắn xuất hiện một đống tu sĩ Tiên Nông Tông đang đứng chờ, ánh mắt ứa ra lửa giận.

Phía sau hắn, là cái con cho Kinh Ba cứ bám riết không thôi!

“Đưa Tô Thị A Thập Lục ra đây!” Đám tu sĩ của Tiên Nông Tông nói với giọng hung tợn, những đệ tử vốn không rành chiến đấu của Tiên Nông Tông, nay lại hừng hực khí thế.

“Khặc khặc, một lũ yếu nhớt mà cũng muốn cản ta sao?” An Tri Ma Quân bị con yêu khuyển kia truy đuổi, sớm đã nổi giận từ lâu.

Bây giờ năm tên tu sĩ Tiên Nông Tông này cũng dám coi thường hắn à?

Chương 130: Trời Xanh Sơ Thể Nghiệm, Dislike!

Số tu sĩ Tiên Nông Tông mai phục có mười bảy người, khí thế vô cùng mạnh mẽ, ai nấy đều ngùn ngụt ý chí chiến đấu. Tiếc là... họ chỉ có mỗi cái ưu điểm đó. Thực lực của họ quá yếu, mười bảy tu sĩ chi viện, chỉ có hai vị thuộc hàng tam phẩm, còn lại thì đều chỉ là nhị phẩm.

Hơn nữa, trong giới tu sĩ lân cận, Tiên Nông Tông vốn nổi tiếng với việc sức chiến đấu cực yếu, mười bảy người này có thể làm được bao nhiêu trò trống thì còn là một việc cần ngẫm lại.

Bấy giờ... ông chú của Tiên Nông Tông đã bay tới từ sau. Chân hắn đi một chiếc giày xanh, hiển nhiên, đôi giày này là pháp khí. Dựa vào pháp khí này, hắn có thể đuổi sát nút An Tri Ma Quân, thậm chí còn đuổi theo nhanh hơn cả con yêu khuyển kia một chút!

Đương nhiên, ấy cũng là do con yêu khuyển kia không dốc toàn lực để đuổi theo, bậc đại yêu như thế, linh trí chẳng kém nhân loại là sao. Nó nhận ra ông chú Tiên Nông Tông này và An Tri Ma Quân có mâu thuẫn, nên quyết định đi sau trục lợi, mặc cho ông chú này đánh trận đầu.

Chưa thấy hình của ông chú Tiên Nông Tông mà đã nghe tiếng của hắn:

“Xông lên, chính cái luồng khói đen này cướp mất con cháu Tô Thị! Đánh hắn đi!”

Tiếp sau, ông chú nọ gầm lên một tiếng giận dữ, rồi nhảy vút lên, cơ thể xoáy tròn thành dạng mũi khoan, đâm thẳng về hướng An Tri Ma Quân. Vừa ra tay đã tung ngay đại chiêu rồi.

Mười bảy tu sĩ khác của Tiên Nông Tông cũng dùng mọi thủ đoạn mình có để tấn công theo.

Chỉ tu sĩ tứ phẩm mới có khả năng ngự kiếm, nên ngoại trừ ba vị dùng pháp khí dạng cung, thì đa số những tu sĩ của Tiên Nông

Tông đều dựa vào pháp khí để nhảy lên cao như ông chú kia, cùng nhau chiến đấu!

Tính cả ông chú kia thì hiện có mười tám vị tu sĩ Tiên Nông Tông, mỗi người đều nhảy cao tới chừng năm tầng lầu, rồi lao vào tấn công ầm ầm. Khi họ nhấc tay tung quyền, chân khí bắt đầu xáo động, các loại tia sáng màu mè tung ra vùn vụt, còn hoành tráng hơn cả mấy bộ phim võ hiệp.

Sau đó, tổng sát thương họ gây lên An Tri Ma Quân là.... 0.

An Tri Ma Quân đứng giữa không trung, hắn cười lạnh một tiếng, làn khói đang thực thể hóa, tạo thành một quả cầu phòng ngự toàn diện khắp 360 độ.

Choang choang choang! Mọi đòn tấn công của các tu sĩ Tiên Nông Tông đều phí hoài, chúng chỉ bắn được vài tia lửa ở phía ngoài lớp phòng ngự kia.

Sau đó, dưới tác dụng của lực hút của Trái Đất, chúng tu sĩ lại rơi xuống đất.

An Tri Ma Quân chẳng thèm để ý đến đám yếu nhớt đó, ánh mắt của hắn đưa về phía xa, con chó Kinh Ba kia le lưỡi, lao nhanh về phía hắn.

Chỉ cần mười nhịp thở nữa thôi, con chó ấy sẽ cắn được hắn.

“Trong vòng năm hơi thở, phải xử lý sạch đám yếu nhớt này!” An Tri Ma Quân nghĩ thầm.

“Gào.” Hắn hô lên một tiếng, lớp phòng ngự hình cầu nổ bung, hóa thành trăm thanh đoản kiếm màu đen.

“Đi!” An Tri Ma Quân lại hô thêm tiếng nữa, trăm cây đoản kiếm kia liền sống động như đàn cá ăn thịt, chúng phân công nhau, tản ra rồi tấn công thẳng về phía mười tám vị tu sĩ của Tiên Nông Tông.

Phập phập phập phập... Tiếng lưỡi kiếm sắc bén găm vào xác thịt vang lên không ngừng, máu tươi phun ra, tiếng la hét rền rĩ không nguôi.

Chỉ trong một hơi thở...

Ngoại trừ ông chú nọ, và hai vị tu sĩ Tiên Nông Tông tam phẩm, thì những thành viên khác của Tiên Nông Tông đều đã gục xuống đất, trên người ai nấy đều có hơn mười vết đâm.

Vừa đối đầu đã bị giết hơn nửa chỉ trong chớp nhoáng, chỉ có thể nói rằng… không hổ là người của Tiên Nông Tông!

“Tu sĩ hạng tứ phẩm trở nên, đúng là khó đối phó.” Ông chú của Tiên Nông Tông nghiến răng nghiến lợi.

Ngự kiếm pháp môn, tu sĩ tứ phẩm. Ở thời cổ đại, tu sĩ tứ phẩm được xưng là hư đan tu sĩ, chỉ cần một bước nữa thôi là có thể ngưng tụ kim đan, trở thành linh hoàng ngũ phẩm kim đan.

Bên họ có nhiều người như thế, nhưng cũng chẳng thể chống lại đối phương.

Chết tiệt, viện quân cực mạnh của Tiên Nông Tông bọn họ còn đang trên đường tới, còn cần chút thời gian nữa mới tới nơi!

Nhất định phải chống cự được, ít nhất cũng phải chống cự được đến khi Chính Năng sư huynh tới.

Còn đang nghĩ như vậy, thì ông chú nọ bỗng nhiên trợn tròn mắt nhìn về khu vực trong tâm của làn khói:

“Hở?”

Làn khói đen hộ thể đã hóa thành đoản kiếm để tấn công, thành thử, màn khói đã tan đi, để lộ gương mặt thật của An Tri Ma Quân. Ấy là một người đàn ông cao lớn, tóc ngắn, khoác trên mình bộ giáp màu đỏ. Gương mặt của hắn bị che một làn sương đen, khiến người ta không nhìn rõ ngũ quan.

Nhưng đấy không phải là điều đáng lưu ý, điều đáng lưu ý chính là kẻ đứng sau lưng An Tri Ma Quân, sau lưu An Tri Ma Quân có một cái đuôi rất lớn, cái đuôi này hóa thành một bàn tay khổng lồ, bàn tay đó đương túm lấy một người.

Theo lý thuyết thì, cái người đang bị túm phải là cô nàng Tô Thị A Thập Lục mới đúng.

Nhưng giờ, người ông chú của ttn trợn tròn mắt để nhìn lại là một thanh niên tuấn tú.

“Thằng lừa đảo!” Ông chú nọ chỉ vào Tống Thư Hàng, gào lên giận dữ, “Thằng khốn, sao lại là mày, Tô Thị A Thập Lục đâu?”

“Hả?” An Tri Ma Quân cũng sửng sốt, hắn quay đầu lại nhìn cái sinh vật hình người ở trên đuôi mình.

“Ha ha… Ọe.” Tống Thư Hàng cười thảm một tiếng.

Hắn từng mơ rất nhiều lần cái cảnh được bay giữa mây xanh.

Trong tưởng tượng của hắn, hắn sẽ là người lái máy bay, như cánh chim ưng giữa trời cao, được tung hoành khắp thiên địa.

Hoặc đợi đến khi học được ngự kiếm phi hành, mình sẽ đứng trên kiếm quang mà đi, ngạo tiếu khắp năm châu bốn bể!

Hình ảnh ấy oai phong và khoáng đạt đến nhường nào chứ?

Nhưng hắn không ngờ rằng, lần mình được bay thật trên không trung đầu tiên, lại là lần mình bị người ta chộp lấy rồi bắt bay lượn trong gió. Hơn nữa, đuôi của An Tri Ma Quân hóa thành bàn tay khổng lồ, túm chặt lấy hắn, trên đường đi nó còn quẫy điên cuồng, thiếu điều khiến nội tạng hắn trào hết ra.

Cái lần bay đầu này, phải bấm cho ba mươi hai cái dislike! Nó đập tan nát cái giấc mơ “làm thằng đàn ông phải chinh phục được bầu trời”!

Lý tưởng thì đẹp đẽ, nhưng hiện thực thì vô cùng tàn khốc.

“Không phải Tô Thị A Thập Lục sao?” An Tri Ma Quân nghi hoặc hỏi.

“Ha ha.”Tống Thư Hàng dùng nụ gượng gạo đầy trào phúng để diễn tả cảm xúc của mình hiện giờ.

“Nếu đã không phải là A Thập Lục, thì lúc ta hô “con cháu Tô Thị”, ngươi trả lời lại làm gì?” An Tri Ma Quân giận dữ nói.

“Ha ha.” Sau khi yên lặng một hồi, Tống Thư Hàng quyết định đáp lại bằng nụ cười gượng đầy trào phúng khác. Cái con khỉ mốc chứ, lúc đấy ta chỉ hỏi lại “Kẻ nào” thôi mà? Chỉ vì cái câu đó mà ngươi cho rằng ta là Tô Thị A Thập Lục rồi túm lấy ta sao?

“Mục tiêu có vấn đề, rút lui!” Ông chú dở hơi của Tiên Nông Tông quyết định vô cùng nhanh chóng, hắn hô lên như vậy.

Về phần cái thằng lừa đảo chết tiệt này sống hay chết thì liên quan gì đến hắn? Hắn chỉ để ý tới Tô Thị A Thập Lục!

An Tri Ma Quân ngừng thở hai nhịp…

“Khặc khặc khặc, thú vị thật, thú vị thật!” Bỗng nhiên, Ma Quân cười sang sảng, không ai hiểu hắn nghĩ gì, có gì mà buồn cười chứ?

“Ha ha! Kiếm!” Bấy giờ, Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới túm được bảo phù trong túi áo rồi kích hoạt nó.

Ban nãy bị Ma Quân siết chặt, vật vã lắm hắn mới dùng ngón tay để cầm kiếm phù được. Nhân lúc Ma Quân vừa thoáng ngạc nhiên, cuối cùng thì hắn cũng tìm được cơ hội để dùng kiếm phù.

Kiếm phù được kích hoạt, phía sau Tống Thư Hàng hiện lên một bóng dáng mờ ảo, bóng dáng ấy đứng ngại nghễ nhìn về phía An Tri Ma Quân.

Sau đó, bóng dáng nọ rút cây đại kiếm, dựa theo ý nghĩa của Tống Thư Hàng để chém một nhát vào đuôi của An Tri Ma Quân.

Luồng kiếm quang rực rỡ lao ra, ghim chặt An Tri Ma Quân. Trong mắt An Tri Ma Quân, khắp thiên địa chỉ còn lại nhát kiếm này, không tồn tại bất cứ sự vật nào khác.

Đây chính là phù bảo được một vị phù đạo đại sư chế tạo, kiếm quang này chính là một bộ kiếm pháp vô cùng tinh diệu!

Nhưng tu vi của vị phù đạo đại sư kia không cao, ít nhất là khi chế tạo lá bùa này, thì hắn chưa ngưng tụ được kim đan để tấn chức linh hoàng. Vậy nên, uy lực của nhát kiếm này cũng chỉ có uy lực của một tu sĩ tam phẩm.

Nhưng An Tri Ma Quân cũng không dám xem thường đạo kiếm quang này, uy lực của nó chỉ có tam phẩm song kiếm pháp lại vô cùng tinh diệu, hắn mà không cẩn thận là lật thuyền trong mương ngay.

Chương 131: Gặp Yêu Thú Ăn Thịt Cỡ Lớn Thì Phải Làm Thế Nào?

Đối mặt với kiếm quang chém xuống đuôi mình, An Tri Ma Quân đột nhiên cười lên một tiếng quái dị. Hắn buông lỏng đuôi, vứt Tống Thư Hàng xuống từ trên cao.

Không ai biết được tư duy logic của đám ma tu chạy theo đường nào…Tống Thư Hàng chém ra một kiếm vốn là muốn ép ma quân phải vứt mình ra để thoát thân.

Ai ngờ chưa chém tới, An Tri Ma Quân đã chủ động ném hắn xuống rồi.

Có lẽ đối với ma quân mà nói, nếu Tống Thư Hàng không phải Tô Thị A Thập Lục thì chẳng có giá trị gì cả đúng không? Hay là hắn đã có tính toán khác rồi?

Không ai đoán được hắn nghĩ cái gì trong đầu.

Ngay sau đó, An Tri Ma Quân vỗ mạnh hai tay, tiểu kiếm màu đen đầy trời bay vùn vụt về, hình thành một kiếm cầu ngay trước người ma quân.

Kiếm cầu đón đánh phù bảo kiếm quang ngay chính diện.

Ầm!

Kiếm cầu màu đen và kiếm quang rực rỡ hòa vào làm một, chân khí nổ vang, sóng khí hóa thành thực thể cuồn cuộn nổi lên bốn phương tám hướng.

Tống Thư Hàng đang rơi xuống giữa không trung bị sóng khí ấy quét trúng, cả người tăng tốc cắm xuống đất như một quả tên lửa…

Lúc này Tống Thư Hàng đang lao xuống như tên lửa chỉ có một ý nghĩ duy nhất: đừng có rơi vào cái gì cứng đó nha!

Rầm rầm rầm..

Trên bầu trời, luồng sóng khí cuộn lên bởi đao quang kiếm ảnh tan đi, An Tri Ma Quân vẫn đứng ngạo nghễ giữa hư không như cũ, cả thân thể được nâng đỡ bởi một luồng độn quang màu đen.

Không tổn thương lấy một cọng tóc, tư thái cao thủ phô bày chẳng chút kiêng dè!

“Gâu gâu!” Đúng lúc này, chó Kinh Ba từ đằng xa sủa vang hai tiếng, bốn chân đột nhiên mọc ra bốn bánh xe cực kì giống Phong Hỏa Luân!

Có Phong Hỏa Luân tương trợ, tốc độ chạy của yêu khuyển Chó Kinh Ba nhanh hơn gấp mấy lần, đến gần, nó dùng thế chó đói vồ mồi há miệng lao thẳng vào ma quân.

“Ôi mẹ ơi! Sao con chó này cứ đuổi theo ta mãi không buông thế?” Phong phạm cao thủ của ma quân duy trì không đến hai giây đã bị phá vỡ.

Hắn vội vàng thu hết tiểu kiếm đen sì đầy trời, một lần nữa hóa thành sương khói di chuyển giữa không trung, chật vật tránh né yêu khuyển Chó Kinh Ba.

…

…

Ầm!

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng rơi xuống đất, tuy may mắn không rơi vào vật cứng gì nhưng hắn vẫn thấy lục phủ ngũ tạng của mình như đã vỡ nát ra. Đau đớn kịch liệt tràn lên không ngừng kích thích thần kinh của hắn.

Lúc này hắn mới cảm thấy mấy hôm trước mình chăm chỉ tu luyện là một quyết định quá sáng suốt. May mà tố chất thân thể tăng lên như bây giờ, hắn mới không bị ngã chết luôn..

Bên kia, ông chú Tiên Nông Tông và hai tu sĩ tam phẩm khác đang chăm sóc cho các đồng bạn của mình.

Tu sĩ Tiên Nông Tông cũng khá là may mắn, tuy rằng nhiều người bị thương nặng ngã xuống đất nhưng ít ra không ai chết cả.

“Con chó kia, mày chờ đó cho bản quân! Bản quân mà ra tay, chắc chắn sẽ làm thịt mày bày thành một mâm!” An Tri Ma Quân trên bầu trời gào thét phẫn nộ.

Xem ra hắn đã thất thế trong miệng chó Kinh Ba rồi.

Ngay sau đó, thân thể hắn hạ xuống như chim cắt bắt gà con, túm lấy… ông chú Tiên Nông Tông!

Ma quân không bắt Tống Thư Hàng mà bắt ông chú kia, sau đó bỏ chạy xa tít.

Chẳng lẽ ma quân bị cận thị nên bắt nhầm người à?

Trong hư không, chó Kinh Ba phun ra một đống đặc chất đen sì, trong mắt chó tràn đầy sự khinh miệt:

“Gâu gâu!”

“Chính Đức sư huynh!” Một nữ tu sĩ trong hai vị tu sĩ tam phẩm của Tiên Nông Tông thấy ông chú bị bắt đi thì kêu lên sợ hãi. Sau đó cô lập tức thả người nhảy lên, đuổi theo hướng An Tri Ma Quân.

Thì ra… ông chú Tiên Nông Tông khờ khờ kia có đạo hào là “Chính Đức”.

Tu sĩ tam phẩm còn lại cũng muốn đuổi theo, nhưng nhìn các sư đệ bị thương nằm đầy đất thì chỉ có thể âm thầm cắn răng, cố nén ý muốn truy đuổi mà ở lại trị liệu cho đồng đội.

Các đệ tử Tiên Nông Tông bị thương được hắn giúp đỡ ngồi dậy, khoanh chân điều tức, chữa trị vết thương.

Tu sĩ tam phẩm khẽ thở dài, sau đó đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng đang nằm phía xa.

Suy nghĩ một hồi lâu, hắn quyết định bước qua nâng Tống Thư Hàng nửa ngồi dậy, cho hắn uống một viên đan dược trị thương.

Tiên Nông Tông am hiểu việc gieo trồng các loại linh thảo và tiên dược, trong tông có vô số đan dược các loại. Cho nên mới nỡ cho một người xa lạ viên đan dược trị thương này.

Mặt khác, đây cũng là phong cách của Tiên Nông Tông. Phong cách của môn phái họ rất thuần phác, đa phần các đệ tử đều rất lương thiện. Nếu không phải lần này chí bảo tông môn Thất Hoàng Diệu Quả bị người ta cướp đi thì họ đã không giận dữ đến vậy.

Âu cũng là do giới tu tiên mấy trăm năm nay tương đối bình yên. Nếu không cái môn phái đã hiền lành mà sức chiến đấu còn không cao này khó mà có thể duy trì được đạo thống của mình.

Tống Thư Hàng uống viên đan dược kia xong thì cảm nhận được một luồng khí tức mát lành từ miệng chảy vào lục phủ ngũ tạng, cực kì rõ ràng. Nội phủ đau nhức nhờ có luồng khí tức mát lành này mà nhanh chóng trở nên thoải mái.

Chỉ sau vài nhịp thở, vết thương trong cơ thể đã khỏi hẳn.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, bò dậy khỏi mặt đất.

Tu sĩ tam phẩm nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, cuối cùng thở dài nói:

“Không cần khách khí.”

Khi bọn họ nói chuyện, các đệ tử Tiên Nông Tông cũng đã điều tức xong xuôi và tụ tập lại đây.

Ông chú tên Chính Đức kia bị bắt đi, mọt vị tu sĩ nữ cảnh giới tam phẩm đuổi theo hướng hắn. Bây giờ người có thân phận cao nhất, thực lực cao nhất trong đám tu sĩ Tiên Nông Tông ở đây chính là tu sĩ tam phẩm bên cạnh Tống Thư Hàng.

Một đệ tử gương mặt còn non nớt lên tiếng hỏi:

“Chính Ngôn sư huynh, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Tô Thị A Thập Lục không bị bắt, ngược lại sư huynh Chính Đức của họ lại bị quái nhân tóm đi, đến cả sư tỷ Chính Duyệt cũng đuổi theo luôn, đúng là tiền mất tật mang, chì chài chìm hết mà.

Nghĩ đến đây, đệ tử trẻ tuổi hung tợn lườm Tống Thư Hàng chằm chằm. Hắn cảm thấy tất cả những việc này đều là từ Tống Thư Hàng mà ra.

“Chúng ta… chờ Chính Năng sư huynh đến rồi nói sau. Chính Đức sư huynh có Chính Duyệt sư muội đuổi theo, nhớ duy trì liên lạc với muội ấy.” Chính Ngôn thở dài. “Chính Năng sư huynh” chính là tu sĩ tứ phẩm trong tiểu đội viện quân của họ lần này, cũng là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong Tiên Nông Tông hiện tại.

Nhất thời, các thành viên Tiên Nông Tông đều rầu rĩ.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nhấc tay nhẹ giọng hói:

“Này… tuy vấn đề này nói ra thì rất ngại, nhưng ta có thể hỏi một câu không?”

"Hừ!" Đệ tử mặt trẻ con hừ lạnh một tiếng.

"Mời đạo hữu nói đi." Chính Ngôn sư huynh đáp.

"Ta muốn biết, nếu có một yêu thú cường đại đang lao về phía chúng ta, thì chúng ta phải ứng phó thế nào đây?" Tống Thư Hàng ngước mắt hướng thiên không.

Yêu khuyển Kinh Ba đã chán ngấy trò chơi truy đuổi An Tri Ma Quân, sau khi nó đạp phong hỏa luân lượn một vòng thì lè lưỡi xoay người phi về phía đám người Tiên Nông Tông.

Các đệ tử Tiên Nông Tông nhìn con yêu khuyển Kinh Ba đang phóng tới mà ngu người, chẳng ai trả lời được câu hỏi của Tống Thư Hàng cả.

"Nó có ăn thịt không?" Có người nhẹ giọng hỏi.

"Chắc cú luôn."Tống Thư Hàng đáp, ngươi thấy con chó nào chê thịt rồi à?

"Chúng ta phải trốn sao?" Lại có người hỏi ngu.

Ai mà chạy trốn nổi con chó Kinh Ba này chứ? Huống hồ nó còn biết bay đấy!

Chẳng lẽ đành nghe theo số trời à? Hoặc là ngồi đó mà hy vọng con chó Kinh Ba này không đói bụng ư?

"Đúng rồi, trước khi ta rời khỏi tông môn, Chính Hoành sư huynh có cho ta một quyển sổ tay ứng phó với các loại nguy cơ, có lẽ có thể dùng được đấy!" Lúc này, đệ tử mặt mũi trẻ con đột nhiên nghĩ ra gì đó, bèn lục tung trong người tìm ra một quyển sổ cứng bìa da.

Chính Hoàng sư huynh là nhân viên chuyên nghiệp chuyên nuôi dưỡng yêu thú trong Tiên Nông Tông, hơn nữa thường xuyên du lịch bên ngoài, có kinh nghiệm mạo hiểm vô cùng phong phú. Nói không chừng hắn có ghi lại cách đối phó với yêu thú cỡ lớn cũng nên!

Đệ tử mặt trẻ con ngây thơ vội vàng lật tới chương về yêu thú.

Chương 132: Ta Họ Tống, Đây Là Chứng Minh Thư Của Ta Này!

Tống Thư Hàng nhìn cuốn sổ bìa da cứng với ánh mắt đầy nghi ngờ, thứ này chẳng phải là cẩm nang diệu kế, liệu có dùng được thật không đây?

“Tìm được rồi, đoạn này: thân là một nhân viên nuôi dưỡng yêu thú chuyên nghiệp, ta giới thiệu cho mọi người một số kinh nghiệm của bản thân cùng với kinh nghiệm được truyền miệng của các vị tiền bối nuôi dưỡng yêu thú khác. Giả thiết bây giờ các ngươi gặp phải yêu thú dạng chó, mèo cỡ lớn thì phải làm sao?” Đệ tử mặt trẻ con hưng phấn đọc.

Chính Hoàng sư huynh thực sự là quá tuyệt vời, đây chính là thứ mà chúng ta cần nhất đấy!

Đọc tiếp xuống dưới.

“Lúc này, ngươi căn bản không được sợ hãi, phải duy trì bình tĩnh. Đầu tiên, hãy chú ý đến ánh mắt của yêu thú cỡ lớn, nếu thấy nó cúi đầu nhìn chằm chằm ngươi không rời mắt thì phải coi chừng. Bởi vì ta có thể khẳng định trăm phần trăm với ngươi, điều này chứng minh nó đã xếp ngươi vào menu của nó rồi đấy!”

Đệ tử Tiên Nông Tông lập tức ngẩng đầu lên nhìn yêu khuyển Chó Kinh Ba, quả nhiên đúng như sổ tay của sư huynh ghi lại, nó đang “lom lom mắt chó” nhìn từng người rồi dần dần đến gần.

Đây là tiết tấu gom cả lũ vào menu chứ còn gì nữa!

“Mau đọc tiếp đi, Chính Hoàng sư huynh có ghi lại cách ứng phó với yêu khuyển cỡ lớn không?” Những người khác kêu lên.

Đệ tử mặt trẻ con đọc tiếp:

“Lúc này, sư đệ ngươi đừng sợ hãi, phải duy trì bình tĩnh. Nhớ không được cúi đầu khom lưng để lộ điểm yếu hại của mình, làm vậy sẽ khiến yêu thú nghĩ rằng ngươi là thức ăn chỉ cần muốn là xực; cũng phải nhớ không được quay người chạy, vì sư đệ chạy nhanh cách mấy cũng không bì được với yêu thú, ngược lại còn gợi ra bản năng săn mồi của nó. Đặc biệt đối với yêu thú họ mèo, chúng nó rất thích trêu đùa con mồi đang trốn chạy, dù không đói cũng thích vờn con mồi đến chết mới thôi."

"Trong trường hợp này, ngươi phải cố gắng đứng thẳng người, ánh mắt phải nghiêm nghị, mặt mũi phải tràn ngập sự giận dữ. Sau đó ngươi dang hai tay ra, hướng về yêu thú, miệng hô to tiếng. Ví dụ: "Khốn khiếp, có giỏi đến đớp bố đi!" "Không đớp thì mày là con chó!" kiểu như vậy, để phát ra khí thế!"

Khi đệ tử mặt trẻ con đọc tới đây, lập tức có đệ tử Tiên Nông Tông đứng ra thực hành.

Hắn dang hai tay đứng trước mặt chó Kinh Ba, ánh mắt đong đầy nghiêm nghị, dùng giọng điệu phẫn nộ hét lớn:

"Khốn khiếp, có giỏi đến đớp ông đây đi!"

"Không đớp thì mày là con chó!"

Gầm thét vang vọng, thế tựa cầu vồng!

"..." Tống Thư Hàng hoài nghi không biết làm thế có tác dụng thật không, có khi lại còn chọc giận yêu khuyển Kinh Ba kia ấy chứ.

Hắn nhớ trong Nhóm Cửu Châu Số 1 có tiền bối từng nhắc khi đang nói chuyện phiếm, rằng yêu thú phẩm chất cao đều có trí tuệ không kém con người, thậm chí còn có thể nói được cả tiếng người.

Ấy thế mà, cái phương pháp làm cho người ta sa mạc lời này lại hữu hiệu!

Yêu khuyển Kinh Ba trên bầu trời thực sự dừng lại, ngồi xuống giữa hư không, thè lưỡi nhìn đệ tử Tiên Nông Tông nọ.

"Có hiệu quả, có hiệu quả thật đó! Mau lật tiếp xem giờ làm thế nào nữa? Làm sao mới đuổi được con yêu khuyển này đi?" Vị đệ tử ánh mắt nghiêm nghị, mặt đầy nộ khí kia thấy thế thì trong lòng tràn ngập niềm tin.

Đệ tử mặt mũi trẻ con gật đầu, lòng mang chờ mong, mở ra trang kế.

Chỉ thấy trang tiếp theo có vỏn vẹn một câu.

“Làm như vậy, ngươi có thể chết trong tư thế hiên ngang…”

“…”

Đùa nhau à?!

Đệ tử mặt trẻ con đóng ụp sổ lại.

Chính Hoàng sư huynh, tiên sư bố huynh! Sao huynh có thể hại sư đệ như thế hả?

“Mau nói bước tiếp theo đi, ta đã chấn nhiếp được con yêu khuyển này rồi! Nói mau bước kế phải làm sao? Bằng không cứ thế này chẳng chấn được bao lâu đâu!” Đệ tử đang hiến thân kích động nói.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đệ tử mặt trẻ con nước mắt vòng quanh, muốn khóc quá!

Yêu khuyển Kinh Ba ngồi giữa không trung, nhìn đệ tử Tiên Nông Tông đang gào thét với ánh mắt mang ý cười trêu tức. Đúng vậy, Tống Thư Hàng dám cam đoan mình tuyệt đối không nhìn nhầm, thần thái trong ánh mắt con yêu khuyển kia sinh động vô cùng.

Nhìn thấy biểu cảm ấy của nó, trong lòng Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở phào mọt tiếng. Ít nhất thì con chó Kinh Ba này không có ác ý với đám người mình đây.

Sau khi cười xong, nó đứng dậy rũ lông trên người rồi đạp gió mà đi. Trước khi đi, nó còn liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái thâm sâu cực kì.

Sau khi yêu khuyển rời đi, các đệ tử Tiên Nông Tông đều thở phào nhẹ nhõm, bạn trẻ đứng ra gào thét với yêu khuyển Chó Kinh Ba ngồi bệt mông xuống đất, không nhấc nổi người lên.

“Biện pháp mà Chính Hoàng sư huynh ghi lại đúng là hữu hiệu thật, con đại yêu khuyển đó đi thật kìa!” Đệ tử nọ không biết mình vừa đi dạo Quỷ Môn quan một lần, còn tấm tắc tán thưởng phương pháp lừa người của Chính Hoàng sư huynh: “Lần sau mà gặp miêu yêu yêu khuyển gì đó thì không cần phải sợ nữa rồi!”

Đệ tử mặt trẻ con âm thầm cầm chặt quyển sổ, hắn đang suy nghĩ xem có nên mang câu cuối cùng ghi trong sổ ra cho sư huynh kia xem không. Nếu không cho xem, lần sau sư huynh gặp yêu thú cỡ lớn mà lại coi trời bằng vung đứng ra mắng nó, sau đó bị nó ngoạm luôn thì làm sao bây giờ?

Nghỉ ngơi tại chỗ hồi lâu, vết thương của các đệ tử Tiên Nông Tông cuối cùng cũng khôi phục.

Bọn họ tụ tập thành vòng, chờ Chính Năng sư huynh “đáng tin cậy” tới đây.

Tống Thư Hàng dựa lưng vào thân cây ngồi một mình một xó.

Tiếp theo… phải nghĩ cách về đại học Giang Nam mới được. Hắn bị ném ở cái vùng dã ngoại hoang vu này, phải đi bộ tìm xem xung quanh có đường cái hay không.

Mặt khác, tốt nhất là có thể gọi điện liên hệ với Tô Thị A Thập Lục, thuận tiện báo bình an cho cô ấy.

Thêm cả… chuyện của Tiên Nông Tông.

Tống Thư Hàng nhìn các đệ tử Tiên Nông Tông ngồi cùng nhau, hắn nợ họ hai nhân tình.

Nếu không có họ tấn công An Tri Ma Quân, hắn thậm chí còn không có cơ hội thoát thân.

Sau đó, vị Chính Ngôn sư huynh kia còn cho mình một viên đan dược trị thương nữa.

Nghĩ đến đây, hắn day day huyệt thái dương.

Tiên Nông Tông và Tô Thị A Thất còn có ân oán chưa giải quyết đấy, tuy rằng trong ân oán này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng hình như người của Tiên Nông Tông đã nhận định người phạm tội là A Thất rồi.

Tống Thư Hàng còn đang suy tư thì đệ tử Tiên Nông Tông mặt trẻ con đã đi đến trước mặt hắn, cố gắng làm vẻ hung tợn mà hỏi:

“Ngươi có phải là hậu bối của Tô Thị không?”

Câu hỏi của hắn khơi gợi hứng thú của rất nhiều đồng bạn, bởi vì bọn họ cũng đang hoài nghi thân phận của Tống Thư Hàng.

“Ta không phải hậu bối của Tô Thị… hẳn là các ngươi đã nghe ông chú lúc trước gọi rồi đúng không? Ta chỉ là người bị hại vô tội bị An Tri Ma Quân bắt nhầm thôi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

“Ngươi có chứng cứ gì không?” Đệ tử mặt trẻ con hỏi tiếp.

“Chứng cứ?” Tống Thư Hàng không ngờ có một ngày lại phải chứng minh với người khác mình chính là mình.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn lấy ví ra:

“Nếu cứ nhất định cần có một thứ thì… cái này được không?”

Hắn lấy chứng minh thư ra khỏi ví.

Tên: Tống Thư Hàng.

Ngày, tháng, năm sinh…

Chính Ngôn sư huynh, tu sĩ tam phẩm của Tiên Nông Tông nhẹ nhàng đi qua, nhận lấy chứng minh thư của Tống Thư Hàng, xem xét.

“Ừ, hắn họ Tống, đúng là không phải hậu bối Tô Thị.” Chính Ngôn sư huynh thật thà nói, sau đó trả lại chứng minh thư cho Tống Thư Hàng.

Các đệ tử Tiên Nông Tông vừa vui mừng vừa thất vọng cúi đầu xuống.

“Nhỡ hắn theo họ mẹ thì sao?” Đệ tử mặt trẻ con dường như không muốn cứ thế bỏ qua cho Tống Thư Hàng, cứ nhất quyết không tha mà hỏi: “Có khi họ nội của hắn là Tô đấy.”

Tống Thư Hàng bất đắc dĩ:

“Ta nói này, đừng có tùy tiện thay đổi tổ tông của người khác được không?”

“Thật ngại quá, vì nhiệm vụ có chút vướng mắc nên các sư đệ của ta hơi nóng ruột.” Chính Ngôn sư huynh trách cứ đệ tử mặt trẻ con, đuổi hắn về bên cạnh đồng đội của mình.

Sau đó, Chính Ngôn ngồi xuống bên người Tống Thư Hàng.

“Sáu ngày trước, Tô Thị A Thất và một tu sĩ lạ mặt tới Tiên Nông Tông của bọn ta làm khách...”

Hắn bắt đầu kể.

Chương 133: Âm Mưu Từ Các Phía

“Hôm đó, Tô Thị A Thất hẹn gặp tông chủ của chúng ta. Hắn là tu sĩ ngũ phẩm thành danh đã lâu, Tiên Nông Tông chúng ta đương nhiên dùng lễ đối đãi với hắn. A Thất trao đổi với tông chủ của chúng ta hồi lâu, từ đầu đến cuối khách chủ cùng vui.”

“Sau đó Tô Thị A Thất hỏi xin Thất Hoàng Diệu Quả của chúng ta, vì hắn có một hậu bối độ kiếp thất bại, bị thương bởi thiên kiếp, hắn đang tìm thuốc có thể chữa trị vết thương cho hậu bối ấy. Vì được người giới thiệu nên mới tới Tiên Nông Tông. Thất Hoàng Diệu quả là chí bảo tương truyền đời này qua đời khác của Tiên Nông Tông bọn ta, về sau không hiểu sao một vài đạo hữu biết được chuyện này, còn lan truyền thông tin nó là thần dược. Cuối cùng, dược hiệu của nó càng truyền rộng thì càng cao siêu, lên tới mức có thể chữa khỏi được cả vết thương thiên kiếp gây ra. Thú vị một điều là đến chính bọn ta còn không biết Thất Hoàng Diệu Quả có công hiệu này nữa đấy.” Nói tới đây, Chính Ngôn sư huynh cười tự giễu.

Lời đồn gặp trí giả ắt tiêu tan, thế nhưng trên đời lắm kẻ ngu hoành hành, đặc biệt là một vài người đang rơi vào tuyệt vọng lại càng cực đoan “tin nhầm còn hơn bỏ sót”.

Tống Thư Hàng không hiểu vì sao Chính Ngôn lại nói những chuyện này với mình, thế nhưng chuyện có liên quan đến A Thất tiền bối, hắn cứ lẳng lặng nghe là được.

“Cuối cùng, Tô Thị A Thất hỏi chúng ta có thể từ bỏ Thất Hoàng Diệu Quả hay không? Hắn sẽ lấy bảo vật giá trị lớn hơn để trao đổi nó. Tông chủ của bọn ta cự tuyệt hắn, bởi vì Thất Hoàng Diệu Quả là chí bảo tông môn, hơn nữa không có hiệu quả chữa thương thiên kiếp, chẳng có gì để mà giao dịch cả. Tô Thị A Thất không hề cưỡng ép, sau khi cáo biệt tông chủ thì cùng đồng bạn rời khỏi tông môn.”

Nói tới đây, Chính Ngôn dừng lại một chút rồi nhíu mày kể tiếp:

“Nhưng chúng ta không ngờ là, ngay đêm đó Tô Thị A Thất lại xâm nhập Tiên Nông Tông, đánh bị thương mười tám đệ tử trong tông và cướp Thất Hoàng Diệu Quả đi.”

Đây chính là đầu đuôi ân oán giữa Tô Thị A Thất và Tiên Nông Tông.

Cho nên mới có chuyện ông chú kia theo dõi A Thập Lục muốn bắt giữ cô ấy, ép Tô Thị A Thất phải ra mặt.

Tống Thư Hàng nghe đến đó thì hơi cau mày.

Hắn nhớ đến tên sát thủ muốn ám sát A Thập Lục, đằng sau ân oán giữa Tiên Nông Tông và A Thất chắc chắn là có kẻ châm ngòi.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng cố gắng hết sức khiến cho giọng điệu của mình thật ôn hòa:

“Xin hỏi, mọi người có thể khẳng định người xâm nhập Tiên Nông Tông hôm đó đúng là A Thất sao?”

“Đương nhiên là có thể khẳng định. Đêm đó Chính Năng sư huynh thực lực mạnh nhất tông môn chúng ta cùng với ba mươi sư huynh đệ phụ trách thay phiên nhau trông coi bí địa của tông môn. Tô Thị A Thất đột nhiên xuất hiện, chỉ một đao đã đánh bại Chính Năng sư huynh của ta và làm trọng thương mười tám đệ tử. Đệ tử tông môn ta tận mắt nhìn thấy vẻ ngoài của hắn, còn thấy cả đao pháp “Thiên đao táng tịnh hải” độc nhất vô nhị của hắn nữa.”

“…”

Tống Thư Hàng run cả khóe miệng. Quá nhiều điểm đáng ngờ, hắn không biết phải bới móc từ chỗ nào mới được!

Tô Thị A Thất xông vào nhà người ta ăn cướp mà còn để người ta thấy mặt thật của hắn á?

Hơn nữa, hắn lén lút làm chuyện xấu vào giữa đêm hôm khuya khoắt, mà còn phô trương đi dùng độc môn bí kĩ của bản thân, sợ người ta không nhận ra hắn hả?

Mấy người nói coi Tô Thị A Thất ngu ngốc đến mức nào, hay là cuồng vọng đến mức nào thì mới làm ăn kiểu đó đây?

“Ta đoán ngươi có chút giao tình với hậu bối của Tô Thị, cho nên mới kể chuyện này với ngươi. Hi vọng ngươi đừng nhúng tay vào ân oán giữa Tiên Nông Tông bọn ta và Tô Thị A Thất nữa.”Chính Ngôn sư huynh nói.

Hắn muốn khuyên Tống Thư Hàng đừng tự cuốn vào chuyện thị phi này.

Suy tư một lát, Tống Thư Hàng đáp:

“Ta không biết rõ về ân oán giữa A Thất tiền bối với các người nên không có quyền lên tiếng. Tuy nhiên có việc này ta nghĩ nên cho các người biết thì tốt hơn, chuyện cũng mới xảy ra cách đây không lâu thôi. Lúc đó ông chú kia của Tiên Nông Tông mọi người muốn bắt sống Tô Thị A Thập Lục nhưng thất bại, tiếp đó, hắn… lui binh. Thế nhưng sau khi hắn đi không lâu thì có một tên sát thủ đột nhiên ra tay muốn giết Tô Thị A Thập Lục. Nếu không phải trùng hợp có ta đang ở đó thì có lẽ A Thập Lục đã bị giết rồi.”

Nói xong việc đó, Tống Thư Hàng không giải thích gì thêm.

Nếu đối phương tin tưởng hắn thì sẽ suy nghĩ đến ý tứ trong lời hắn nói, nếu người ta không tin hắn thì hắn giải thích chỉ càng làm giảm hiệu quả mà thôi.

Chính Ngôn nhíu mày, rơi vào trầm tư.

…

Hoa Nam, Lam Nguyên Cốc.

Nguyệt Đao Tông đã di chuyển cả tông khỏi chốn cũ, đi tới Lam Nguyên Cốc.

Lam Nguyên cốc vốn là nơi tị nạn mà Nguyệt Đao Tông âm thầm xây dựng từ nhiều năm về trước, trong cốc đầy đủ tất cả mọi thứ, chẳng khác nào tông môn thứ hai của Nguyệt Đao Tông.

Vì đã có chuẩn bị từ sớm nên tốc độ di chuyển của đệ tử Nguyệt Đao Tông cực nhanh, chưa đến ba tiếng đồng hồ đã di dời xong xuôi.

Dưới sự sắp xếp của các trưởng lão trong tông, đệ tử Nguyệt Đao Tông dựa theo thân phận và địa vị của mình để lựa chọn chỗ ở trong cốc và sắp xếp các loại vật phẩm.

Cuối cùng, họ bố trí một đại trận bảo vệ tông môn trong Lam Nguyên Cốc.

Trận pháp hộ tông này đã được Công Tử Hải trưởng lão nghiên cứu thay đổi, một khi phát động thì có thể khiến cho các đệ tử Nguyệt Đao Tông trong trận tăng lên hai lần lực chiến ở thời gian ngắn.

Đệ tử Nguyệt Đao Tông tin rằng chỉ cần có trận pháp này thì cho dù là tu sĩ ngũ phẩm Linh Hoàng đã ngưng tụ kim đan đến đột kích, bọn họ cũng có thể ngăn cản được.

Sau khi dàn xếp thỏa đáng hết thảy, Công Tử Hải trưởng lão báo cáo hiện trạng với tông chủ Bá Thiên Quân, sau đó rời khỏi chỗ tông chủ, về chỗ ở riêng của hắn ở Lam Nguyên Cốc.

Chỗ hắn ở sạch sẽ gọn gàng, chỉ có một cây trúc tím lẻ loi mọc giữa chậu cây.

Công Tử Hải trưởng lão vào phòng bèn khởi động trận pháp phòng ngự, có thể tạm thời che chắn được sự dò xét của người ngoài.

Tiếp đó, tay áo bên phải của hắn khẽ động, một luồng sương đen hệt như phân thân của An Tri Ma Quân chui ra, phát ra tiếng cười khèn khẹt quái dị.

Đồng thời, cây trúc tím lay động khe khẽ.

“Nhiệm vụ ám sát A Thập Lục thất bại rồi à?” Cây trúc tím lắc lư, phát ra giọng nói máy móc.

“Thất bại, tiếc quá. Đến cả phù bảo huyết thần đao mà còn không giết được hậu bối Tô Thị, đám tu sĩ hậu bối xuất thân từ danh môn đại gia tộc đúng là không dễ đối phó.” Công Tử Hải trưởng lão đặt tay lên trường kiếm bên hông, cười nhạt nói.

“Phiền thật, thế này thì không thể dẫn dắt Tô Thị A Thất đi đối phó với Tiên Nông Tông được.” Cây trúc bất mãn nói.

“Khặc khặc, ban đầu chúng ta đã sớm đoán được khả năng này rồi mà.” Luồng khói đen phân thân của An Tri Ma Quân cười quái dị: “Dù sao chỉ cần dẫn Tiên Nông Tông đến tấn công Nguyệt Đao Tông thì chúng ta vẫn có thể đạt được mục đích thôi.”

“Hừ, đương nhiên đối với các ngươi thì đơn giản rồi, ta chẳng được gì mà còn phải vất vả một phen đây. Thôi thì lui một bước tiến ba bước, kế hoạch thứ hai…đã bắt được hậu bối Tô Thị về đây chưa? Không có nó thì chúng ta không thể dẫn dắt Tô Thị A Thất đến được đâu.”Cây trúc tím lại nói.

Công Tử Hải trưởng lão hạ mắt hỏi:

“Bản thể của An Tri Ma Quân tự mình đi bắt hậu bối Tô Thị, ta còn cho một công cụ đáng yêu tạm thời bám trụ Tô Thị A Thất rồi, Ma Quân, chắc là ngươi phải thành công chứ?”

“Ầy.” Phân thân An Tri Ma Quân hơi khựng lại: “Nói thế nào đây nhỉ, vì bị một con chó lớn quấy rầy, nên trong tình thế cấp bách, bản ma quân đã bắt nhầm người… Các ngươi cũng biết đấy, trong mắt bản ma quân người với khỉ chẳng khác gì nhau, căn bản không thể phân biệt được.”

Cây trúc tím trào phúng:

“Nói cách khác, kế hoạch 2 cũng thất bại rồi?”

“Cũng không tính là thất bại, thực ra chỉ cần chúng ta ra tay với hậu bối Tô Thị, thì không cần biết có thành công hay không. Với tính cách của Tô Thị A Thất, chỉ cần bắt được một chút manh mối hắn cũng sẽ đến Nguyệt Đao Tông báo thù cho hậu bối. Nếu như Tô Thị A Thất không đến, bản ma quân sẽ tự thân xuất mã kéo hắn đến đây.”An Tri Ma Quân cắn răng nói.

“Đây là ngươi nói chứ không phải bọn ta ép ngươi đâu nhé.” Cây trúc tím cười lạnh, “Đến lúc đó đừng để bị Tô Thị A Thất một đao bổ chết.”

“Hừ, ngươi yên tâm đi, bản ma quân tự có cách của mình.”An Tri Ma Quân cười lạnh.

Công Tử Hải trưởng lão ngồi trên ghế, một tay chống cằm, khóe miệng nở một nụ cười thản nhiên:

“Như vậy đi, chúng ta sẽ tiếp tục hành động theo kế hoạch hai. Bây giờ phải dẫn Tiên Nông Tông đến đây trước, để bọn chúng thử uy lực của đại trận sau khi được ta “vất vả cải tạo”, cũng là để cho các đệ tử Nguyệt Đao Tông tăng chút lòng tin. Chung quy bọn chúng cũng phải đối mặt với vị cường giả cường đại như Tô Thị A Thất cơ mà.”

Cây trúc tím hơi chấn động:

“Được, ta sẽ nghĩ cách dẫn hết cao thủ của Tiên Nông Tông đến đây. Đến khi đó phải giết sạch đám nhân vật quan trọng của Tiên Nông Tông, còn tông chủ của chúng thì để sống vài ngày, cho hắn về an bài hậu sự. Có thế chúng ta mới nhân cơ hội đoạt được bí mật của Tiên Nông Tông.”

Công Tử Hải trưởng lão gật đầu:

“Mau chóng hành động đi, phải dẫn Tiên Nông Tông đến Lam Nguyên Cốc trước khi Tô Thị A Thất tới.”

“Yên tâm đi, bây giờ ta sẽ đi chuẩn bị ngay.” Cây trúc tím đáp lời.

An Tri Ma Quân lại cất tiếng cười quái gở:

“Khèn khẹt, đúng rồi, tuy ta không bắt được A Thập Lục, thế nhưng trên đường lại gặp người của Tiên Nông Tông, trong đó có một người tên là Chính Đức, hình như có chút lai lịch trong tông môn của chúng. Ta nghĩ hắn có chút tác dụng nên đã bắt hắn về rồi.”

“Chính Đức Tiên Nông Tông? Nếu là hắn thì đúng là có tác dụng. Tạm thời giữ mạng hắn lại để ngừa vạn nhất.” Cây trúc tím đáp.

“Được, chúng ta cùng hành động đi, chúc cho mọi việc đều thuận lợi.”Công Tử Hải trưởng lão đứng dậy nói.

“Chắc chắn sẽ thuận lợi.” An Tri Ma Quân cười gằn.

“Chắc chắn chúng ta có thể thành công.” Cây trúc tím run lên, sau đó trở nên yên lặng.

Phân thân của An Tri Ma Quân lại trở về trong tay áo của Công Tử Hải trưởng lão.

Công Tử Hải trưởng lão thu lại đại trận phòng ngự quanh phòng, nghỉ ngơi một lát rồi lại đi tới chỗ tông chủ Bá Thiên Quân.

Bá Thiên Quân vẫn dựa vào chiếc ghế tạo nên từ hàn băng, nhìn Thất hoàng diệu quả mà ngẩn người ra đó. Đây chính là bảo vật có thể trị liệu vết thương do thiên kiếp tạo thành trên người hắn, nhưng tiếc một điều là bảo vật này không phải cứ thế nuốt vào là được mà còn phải có “phương pháp sử dụng” nữa.

Thấy Công Tử Hải trưởng lão tiến vào, Bá Thiên Quân hai mắt sáng ngời:

“Công Tử Hải trưởng lão, kế hoạch hai đã bắt đầu chưa?”

Công Tử Hải khẽ gật đầu:

“Bắt đầu rồi thưa tông chủ. Ta vừa liên hệ với nội ứng của chúng ta trong Tiên Nông Tông, hắn đã bắt đầu hành động. Hắn sẽ mang tin tức Tô Thị A Thất và Thất hoàng diệu quả đang ở Nguyệt Đao Tông truyền tới Tiên Nông Tông. Tiếp theo chúng ta phải tìm một nơi để phục kích Tiên Nông Tông, giết sạch những nhân vật quan trọng của chúng. Như vậy nội ứng của chúng ta sẽ có thể kế thừa tất cả của Tiên Nông Tông, có được phối phương của Thất hoàng diệu quả. Đến khi đó vết thương thiên kiếp chi hỏa dằn vặt tông chủ nhiều năm có thể khỏi hẳn rồi.”

“Thế thì tốt!” Bá Thiên Quân cảm thán. Hắn ngày đêm bị thiên kiếp chi hỏa tra tấn, bây giờ chỉ cần có một cơ hội mảy may có thể chữa khỏi thì hắn nhất định sẽ không bỏ qua!

“Đáng tiếc, nếu kế hoạch 1 thuận lợi thì chúng ta thậm chí không cần phải ra tay, chỉ cần mượn lực của Tô Thị A Thất là có thể đánh tàn cả Tiên Nông Tông, để nội ứng chúng ta cài trong Tiên Nông Tông đoạt được những bí mật của tông môn đó rồi.”Bá Thiên Quân lại cảm thán.

“Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.”Công Tử Hải trưởng lão mỉm cười.

“Trưởng lão nói đúng lắm.”Bá Thiên Quân gượng nhấc người lên: “Nhưng chúng ta tính kế nhiều như vậy, ta không tin ông trời không cho chúng ta thành công lấy một lần!”

Công Tử Hải trưởng lão mỉm cười gật đầu.

Thành sự tại thiên? Ha hả!

Tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay ta, thành sự cần gì đến ông trời!

Bên kia, nơi đệ tử Tiên Nông Tông đang tụ tập.

“Chính Năng sư huynh đến rồi!” Có đệ tử kinh hỉ kêu lên.

Từ phía xa, có một tu sĩ mặc trang phục của Tiên Nông Tông đạp độn quang phi nhanh về hướng này.

Chương 134: Tại Sao Tô Thị A Thất Lại Ở Đây?

Người tới chính là kẻ có chiến lực mạnh nhất của Tiên Nông Tông hiện tại, tu sĩ cường đại nhất trong hàng đạo hào chữ "Chính" - Chính Năng. Hắn là tu sĩ có thiên tư hơn người, thân ở một môn phái nhỏ như Tiên Nông Tông, dựa vào công pháp tu luyện bình thường, thế mà chỉ trong một trăm tám mươi năm đã phá tan tầng tầng khó khăn, thăng lên cảnh giới tứ phẩm.

Nếu hắn có thể bước vào những môn phái cường đại hơn thì..

Sau khi bay tới khoảng không phía trên các đệ tử Tiên Nông Tông, độn quang dưới chân Chính Năng sư huynh thu lại, biến thành một thanh mộc kiếm nhỏ gọn, bị hắn thu vào tay áo. Sau đó, hắn nhẹ nhàng đáp đất.

Chính Năng có dáng người cao thon nhìn chẳng giống tu sĩ mà có chút giống với thư sinh bước ra từ trong bức họa, khiến cho người khác vừa nhìn thấy hắn đã có cảm giác thân thiết được ngay.

- Chính Năng sư huynh, không ổn rồi, Chính Đức sư huynh bị người ta bắt đi, Chính Duyệt sư tỷ đuổi theo họ, bây giờ bọn đệ còn chưa liên hệ với được tỷ ấy. Vốn dĩ muốn bắt Tô thị A Thập Lục nhưng bây giờ cũng không có tin tức gì. Chúng ta phải làm sao đây? - Đệ tử mặt trẻ con chạy ào lên, nhào vào lòng sư huynh Chính Năng rồi òa khóc.

- Chính Ly đừng sợ, chẳng phải ta đã đến đây rồi sao? - Chính Năng sư huynh khẽ thở dài, sau đó nói tiếp: - Ta vừa nhận được tin tức của tông chủ, tông chủ đã phát hiện ra tung tích của Tô thị A Thất rồi. Hiện nay có thể xác định hắn vừa tiến vào một sơn cốc rộng lớn! Chỗ đó hình như thuộc thế lực của một môn phái tên là Nguyệt Đao Tông. Hiện tại tông chủ đang thỉnh pháp khí trấn môn của Tiên Nông Tông, lực lượng mạnh nhất của tông môn chúng ta đã tới sơn cốc đó, lần này nhất định phải bắt Tô thị A Thất giải thích đàng hoàng! Ta nghĩ rất có thể Chính Đức cũng bị bắt tới sơn cốc này, nói không chừng đến lúc đó có thể cứu cả hắn ra.

Tô thị A Thất đến một sơn cốc rộng lớn á? Tống Thư Hàng nghi hoặc.

- Đệ chỉ không rõ vì sao bọn họ lại muốn bắt Chính Đức sư huynh? - Đệ tử mặt trẻ con rõ ràng có tình cảm rất tốt với Chính Đức, vừa nức nở vừa hỏi.

- Mục tiêu chính của Tô thị A Thất là Thất hoàng diệu quả, thế nhưng Thất hoàng diệu quả không phải thứ cứ lấy ra ăn là có hiệu quả. Chắc chắn hắn muốn lấy được phương pháp sử dụng Thất hoàng diệu quả từ tông môn của chúng ta nên mới bắt Chính Đức sư đệ đi.- Chính Năng sư huynh trầm giọng nói.

Vỗ nhẹ tiểu sư đệ Chính Ly trong lòng, Chính Năng đại sư huynh hạ giọng:

- Bây giờ những ai có thể đứng lên hành động thì đi theo ta, đến sơn cốc kia hội họp cùng tông chủ! Nguyệt Đao Tông cũng thế, Tô thị A Thất cũng vậy, chúng ta đều không e ngại!

Phần lớn các đệ tử nhảy dựng lên khỏi mặt đất, kích động bừng bừng.

Chỉ có một vị xui xẻo lúc trước bị kiếm khí của An Tri Ma Quân đâm vào bụng, trúng thương rất nặng, chưa hồi phục lại. Sau khi nhảy bật lên, vết thương mới liền lại một chút nứt toác ra, máu tươi thấm đỏ cả bụng, nhìn còn thảm hơn cả bà dì tới thăm.

Chính Ngôn sư huynh nhìn thấy thế thì nhẹ giọng bảo:

- Chính Phong, vết thương của đệ quá nặng, ở lại chờ vết thương khỏi hẳn trước đã, tránh để lại bệnh căn. Chính Ly, đệ ở lại chăm sóc cho Chính Phong đi.

Chính Phong bị thương nặng cực kì sầu não.

Chính Ly bị điểm danh ở lại chăm sóc người bị thương thì bĩu môi một cái, thế nhưng không dám cãi lời Chính Năng sư huynh, chỉ có thể ủ rũ nghe lời.

- Chúng ta đi! - Đại sư huynh vung tay lên, sau đó đi trước dẫn đường.

Vì các sư đệ đằng sau không ai biết đạp không cưỡi gió, nên hắn cũng không tiện một mình bay trên không trung.

Đồng thời, đại sư huynh lại nói:

- Đi thêm chút nữa lên phía trước sẽ thấy đường cái lớn. Khi ta tới đây đã thuận tay thuê một chiếc xe khách, bây giờ xe khách đang đứng ven đường chờ chúng ta, chúng ta đi xe đi, khi đến gần Lam Nguyên cốc thì xuống để tiết kiệm thể lực!

Hình ảnh này… chuyển đổi từ phong cách tiên hiệp cổ trang sang phong cách hiện đại một cái rụp.

Chính Phong và Chính Ly ở lại.

Cùng ở lại còn có Tống Thư Hàng bị coi như không khí.

Từ đầu đến cuối Chính Ly vẫn không hề hòa nhã với Tống Thư Hàng. Hắn như một đứa trẻ cáu kỉnh, bướng bỉnh như lửa, còn không chịu nghe người ta khuyên nhủ.

Chính Phong bị thương nặng lại có tính tình ôn hòa hàm hậu đặc trưng của Tiên Nông Tông.

Thật ra Tống Thư Hàng vốn định đi cùng với đệ tử Tiên Nông Tông để rời khỏi cái nơi hoang vu này, tìm một con đường về Đại học Giang Nam.

Thế nhưng người của Tiên Nông Tông đợt này ra ngoài toàn là tu sĩ trên nhị phẩm, họ phi vèo vèo mấy bước đã chẳng thấy bóng dáng đâu rồi.

Cho nên hắn đành bỏ cuộc, tiếp tục tĩnh dưỡng một lát, đợi tích góp đủ thể lực rồi mới hành động tiếp.

Dù sao chỉ cần có phương hướng đại khái thì sẽ không sợ lạc đường.

Sau khi nghỉ ngơi chốc lát, Tống Thư Hàng đứng dậy, nhìn về phía hai vị đệ tử Tiên Nông Tông. Nếu bây giờ…mình mượn điện thoại của họ để gọi điện báo tin bình an cho Tô thị A Thập Lục, thì hai vị đệ tử Tiên Nông Tông này có đập chết mình luôn không nhỉ?

Ơm, hẳn là không chết đâu, tối đa là đánh gần chết thôi ha?

Nên là, thôi miễn đi.

- Hai vị đạo hữu này, hai người cứ tiếp tục dưỡng thương nhé, ta có việc đi trước một bước đây.- Tống Thư Hàng tạm biệt hai đệ tử Tiên Nông Tông, chuẩn bị đi loanh quanh gần đó xem có buồng điện thoại công cộng hay cái gì đó tương tự hay không.

- Hừ, ai là đạo hữu của ngươi? - Chính Ly hừ lạnh.

- Chính Ly đừng vô lễ, Tống tiên sinh cũng chỉ là nạn nhân bị cuốn vào tai họa này thôi, bản thân hắn đâu có ân oán gì với Tiên Nông Tông chúng ta.- Chính Phong xoa đầu Chính Ly, sau đó ôm quyền nói với Tống Thư Hàng: - Đạo hữu cứ tự nhiên, cuối cùng, xin ngươi đừng nhúng tay vào ân oán giữa Tiên Nông Tông bọn ta với Tô thị A Thất nữa.

Tống Thư Hàng học theo ôm quyền hành lễ, trong lòng u ám thở dài.

Mà thôi, cứ về đại học Giang Nam trước đi, có gì chờ gặp A Thất tiền bối rồi nói sau.

Đang lúc Tống Thư Hàng đứng lên chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nghe thấy trên trời vọng xuống một tiếng gọi trong trẻo:

- Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng!

-? - Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Sau đó hắn nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, chân đạp độn quang bay đến. Bên cạnh người đàn ông còn có một thiếu nữ tóc ngắn dung mạo xinh xắn.

- Ủa? A Thập Lục? - Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Sao cô ấy lại tìm tới tận đây?

Với lại… bên cạnh cô ấy là tiền bối Tô thị A Thất à?

Thế nhưng ban nãy, chẳng phải đại sư huynh Tiên Nông Tông vừa nói phát hiện ra tung tích của Tô thị A Thất ở sơn cốc gì đó hay sao? Cả Tiên Nông Tông người ta đều chạy tới đó, sao bây giờ Tô thị A Thất tiền bối lại ở chỗ này?

Tô thị A Thất mang theo A Thập Lục từ trên trời hạ xuống.

A Thập Lục hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói:

- Ngươi trốn thoát khỏi quả cầu khói đen kia rồi đó hả?

- Có thể hôm nay ta khá may mắn, đi đến nửa đường thì gặp các đệ tử Tiên Nông Tông chặn lại An Tri Ma Quân kia. Bọn họ còn tưởng người bị bắt trong quả cầu là A Thập Lục đấy. Sau đó ta nhân cơ hội dùng kiếm phù, trốn thoát khỏi tay ma quân luôn.- Tống Thư Hàng nói đoạn, bèn chỉ tay về phía hai đệ tử Tiên Nông

Tông.

Mà lúc này, hai đệ tử Tiên Nông Tông như gặp phải kẻ địch cực mạnh, cả hai trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Tô thị A Thất.

A Thập Lục nhìn thấy hai vị đệ tử Tiên Nông Tông này thì nhíu mày, cánh mũi xinh xắn nhăn lại. Cô cũng không có thiện cảm gì với Tiên Nông Tông cả.

- Đừng như vậy, có lẽ đệ tử Tiên Nông Tông bị người ta lừa rồi.- Tống Thư Hàng giải thích qua, sau đó thuật lại một lần tất cả những gì Chính Ngôn sư huynh nói với hắn.

Tô thị A Thất trầm giọng nói:

- Nói cách khác, đêm đó có người giả mạo ta đi cướp Thất hoàng diệu quả của Tiên Nông Tông, cuối cùng còn sử dụng cả Thiên đao táng tinh hải?

Nghe đến đó, đệ tử mặt mũi trẻ con nhất thời phẫn nộ quát lên:

- Giả gì mà giả! Rõ ràng chính là ngươi làm! Ngươi cướp Thất hoàng diệu quả của tông môn ta, vì sao dám làm mà không dám nhận?

Chính Phong bên cạnh vội vàng che miệng hắn lại, vẻ mặt cảnh giác cao độ.

- Ha ha ha, dám làm không dám nhận? A Thất ta từ khi xuất đạo tới nay, bất luận làm cái gì, đã dám làm thì dám nhận! Thế nhưng nếu không phải việc ta làm mà dám đổ lên đầu ta, thì phải hỏi xem thanh đao trên tay ta đây có đồng ý hay không! - A Thất cao giọng nói.

Không hiểu tại sao, Chính Ly và Chính Phong không thể phản bác lại hắn nửa câu.

- Mặt khác, tặc nhân kia còn sử dụng “thiên đao táng tinh hải” làm bị thương mười tám đệ tử Tiên Nông Tông các ngươi? Ha ha, chớ đùa, thiên đao táng tinh hải là đao pháp mà ngay cả ta cũng chưa nắm được thuần thục, một khi ra chiêu này thì căn bản chẳng thể khống chế uy lực của nó được. Dưới đao pháp như thế, các ngươi tự thấy đệ tử Tiên Nông Tông có đường sống hay sao? - Tô thị A Thất hỏi vặn.

Chính Ly Chính Phong bị hắn hỏi cho ngậm miệng cạn lời, trước kia họ chưa thấy bản lĩnh của tu sĩ cảnh giới cao nên chẳng có khái niệm gì với thiên đao táng tinh hải.

Thế nhưng hôm nay, khi thấy bản lĩnh hạ mười lăm người ngự kiếm chỉ trong một giây của An Tri Ma Quân, trong lòng họ đã có chút lí giải về tu sĩ cảnh giới cao rồi.

Ngay cả An Tri Ma Quân cảnh giới tứ phẩm mà còn có thể một chiêu hạ nhiều người của họ như thế! So ra Tô thị A Thất càng mạnh hơn, nếu hắn sử dụng tuyệt chiêu mà chính hắn cũng không khống chế được, thì làm sao đệ tử Tiên Nông Tông còn sống cho nổi?

Lớp cao tầng của Tiên Nông Tông vốn phải nghĩ ra điểm này mới đúng.... Chẳng qua trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường rồi.

Tống Thư Hàng u ám thở dài, sau đó mới tò mò hỏi:

- Đúng rồi, A Thập Lục, sao hai người lại tìm được ta?

- Ha ha, đương nhiên là nhờ Lạc ấn cảm ứng pháp của Thông Huyền đại sư rồi. Ta đột nhiên nhớ ra trên người ngươi có phi kiếm của Thông Huyền đại sư, trên kiếm còn có lạc ấn tinh thần của đại sư, thông qua lạc ấn này là có thể tìm thấy ngươi rồi. Cho nên ta lội lịch sử trò chuyện của ngươi trong nhóm thấy pháp môn tinh thần này, rồi nhờ A Thất dùng tinh thần lực cường đại của hắn thi triển pháp môn, thế là xác định được vị trí của ngươi ngay! - Nói tới đây, A Thập Lục ngượng ngùng: - Nhưng ta chưa có sự cho phép của ngươi đã lội lịch sử trò chuyện, ngươi sẽ không trách ta đấy chứ?

Tống Thư Hàng lắc đầu cười, hắn cảm ơn còn không kịp nữa là.

- Đúng rồi, A Thất tiền bối, ban nãy đại sư huynh của Tiên Nông Tông chạy tới đây, bảo là tông chủ Tiên Nông Tông nhìn thấy “Tô Thị A Thất” ở trong một sơn cốc. Hắn đem theo rất nhiều đệ tử đuổi theo qua đó hội hợp với tông chủ rồi.- Tống Thư Hàng nói.

Chính Phong và Chính Ly như nghĩ ra cái gì, cả hai nhìn nhau trân trối: đúng rồi, bây giờ Tô thị A Thất ở ngay đây, chẳng lẽ kẻ ở trong sơn cốc kia thật sự là hàng giả hay sao?

- Hết lần này đến lần khác giả mạo ta, xem ra là nghiện bắt chước rồi! Ha ha.- Tô thị A Thất giận dữ hiểu ra mọi chuyện, chỉ sau một tiếng kêu nhỏ, pháp đao lại hóa thành độn quang.

- Lên đi, chúng ta đi qua đó, tìm tới chỗ của Nguyệt Đao Tông. Ta muốn xem xem Nguyệt Đao Tông rốt cuộc đang diễn trò xiếc khỉ gì!

Khi nói chuyện, Tô thị A Thất đưa tay khẽ nhấc,, Tống Thư Hàng và A Thập Lục bị một luồng lực vô hình xốc lên, vững vàng đứng trên độn quang.

Ngự kiếm phi hành đó!

Lần này là ngự kiếm phi hành thật luôn này!

Chương 135: Lam Nguyên Cốc Đẫm Máu

Nhiều năm về sau, trong nhóm Cửu Châu số 1 có vị hậu bối hỏi Tống Thư Hàng rằng, cảm nhận về lần đầu ngự kiếm phi hành của hắn như thế nào?

Tống Thư Hàng chỉ đáp lại hai chữ: nhũn chân.

Cứ thế mà “vèo” một cái, Tô thị A Thất độn quang, kéo theo hắn và A Thập Lục bay lên trời, tốc độ bay ấy nhanh đến nỗi không ngôn từ nào tả nổi.

Chỉ trong nháy mắt, họ đã vụt lên trời cao.

Trong khi ngự kiếm phi hành, Tống Thư Hàng cảm thấy chung quanh trống rỗng, chỉ có một luồng độn quang dưới chân tỏa ra ánh sáng mỏng manh, không hề có chút cảm giác an toàn nào.

Thực ra, chung quanh có một thứ sức mạnh vô hình, chắn mọi luồng gió lớn khi ngự kiếm phi hành. Đây là tấm chắn mà A Thất tiền bối cố tình dựng lên cho Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Nếu không thì, một tu sĩ có thực lực cao cường, đâu thèm để tâm chút gió nhẹ đó chứ? Điều ấy có thể thấy được từ kiểu đầu dựng ngược của Dược Sư tiền bối sau khi ngự kiếm phi hành.

Tuy nhiên, tấm chắn kia vô hình vô dạng, nhìn không thấy, sờ không được. Nó không thể đem lại cảm giác an toàn cho Tống Thư Hàng, nếu như nó biến ảo thành lan can, thì Tống Thư Hàng sẽ thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Sau đó... nhìn xuống phía dưới thì thấy nào nhà, nào núi, nào quốc lộ, nào sông, đều bé tin hin như hộp diêm.

Cao, rất cao, cao vô cùng!

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc choáng váng, hai chân nhũn ra. Hắn vươn tay về trước theo bản năng để túm chặt lấy Tô thị A Thập Lục... Nếu không bám vào thứ gì, chắc hắn sẽ quỳ luôn quá.

- Lần đầu ngự kiếm phi hành hả? - Đôi mắt đen huyền của Tô thị A Thập Lục nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

- Ha ha ha.- Tống Thư Hàng cảm thấy nói ra thì cũng không ổn.

Mọi người đều có chứng sợ độ cao, chẳng qua là sợ nhiều hay sợ ít, một vài người không nhận ra điều ấy bởi họ chưa bay đến tầm cao đủ để sợ, hoặc là do chứng sợ độ cao của họ quá ít, nên có thể dễ dàng dùng ý chí để vượt qua.

- Thế từ từ vượt qua, nếu không thể thì sau này không ngự kiếm phi hành được đâu.- Tô thị A Thập Lục an ủi.

Giấc mộng cao xanh của nam nhi, để có thể vươn đến đều phải trải qua một quá trình đầy đau thương vừa nước mắt.

Vù vù vù, tốc độ ngự kiếm phi hành nhanh đến đáng sợ.

Dựa theo lời miêu tả của vị đệ tử Nguyệt Đao Tông bị đánh gẫy chân, Triệu Bất Luật kia, thì chẳng mấy chốc, Tô thị A Thất đã lần tới được tông môn Nguyệt Đao Tông.

Nguyệt Đao Tông khổng lồ náu mình giữa núi cao, rừng thẳm, còn có trận pháp che giấu, nên mới không bị phàm nhân phát hiện.

Đương nhiên, thứ trận pháp này không thoát được khỏi tầm nhìn của Tô thị A Thất. Hắn điều khiển cho độn quang đáp xuống trước cửa của Nguyệt Đao Tông, ánh mắt nhìn xuyên qua hộ tông đại trận.

A Thập Lục nhẹ nhàng nhảy lên rồi đáp xuống đấy.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, rồi quỳ xuống đấy. Chân hắn đúng là nhũn hết cả rồi...

Tô thị A Thất lại gần cạnh trận pháp che giấu của Nguyệt Đao Tông, quát khẽ một tiếng:

- Mở!

Hắn thậm chí còn chưa lấy đao ra, linh lực trong thiên địa nương theo tiếng quát vừa nãy của hắn, hóa thành một thanh đao khai thiên lập địa, chém mạnh vào hộ tông đại trận.

Hộ tông đại trận của Nguyệt Đao Tông yếu ớt như thủy tinh, chẳng mấy chốc mà đã bị chém nát.

- A? - Tống Thư Hàng và A Thập Lục đưa mắt nhìn nhau mới thấy bên trong Nguyệt Đao Tông trống rỗng, không có bóng dáng của bất cứ kẻ nào.

Do không có người điều khiển, nên đại trận che giấu tông môn mới yếu ớt như vậy.

- Đến một bóng người cũng không có. Chẳng nhẽ tên Triệu Bất Luật kia lừa chúng ta? - Hàng mày thanh tú của A Thập Lục chau lại, - Đi về thịt hắn!

Tống Thư Hàng hỏi:

- Triệu Bất Luật là ai?

- Chính là cái tên đã cướp kiện hàng chuyển phát nhanh. Sau khi ngươi bị bắt, ta và A Thất đi tới trụ sở của Thu Phong Express, tìm cái tên Triệu Bất Luân kia, rồi moi được vị trí của Nguyệt Đao Tông từ miệng hắn.- A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bấy giờ, A Thất liền lên tiếng:

- Không phải tin tức giả, mà là mọi thành viên của Nguyệt Đao Tông đều chuyển đi rồi, hơn nữa... mới vừa đi thôi.

Trong lúc nói chuyện, hắn đi vào trong Nguyệt Đao Tông, đi học theo một cầu thang thẳng tắp rồi cứ thế đi lên.

Lúc này, Tống Thư Hàng và A Thập Lục mới thấy, phía trên đoạn cầu thang thẳng tắp đó có một bóng người vận bộ y phục màu trắng.

Thắt lưng giắt theo trường kiếm, khí chất như ngọc, lại mờ ảo như tiên nhân bước ra từ cổ họa.

- Quả nhiên là ngươi... công tử Hải.- Hai tay của Tô thị A Thất bắt chéo sau lưng, hắn đưa mắt nhìn về phía bóng người trong bộ đồ trắng kia.

Công tử Hải, là người Tô thị A Thất gặp khi tham gia một cuộc thám hiểm cổ tiên di tích. Dù lúc ấy hắn chỉ có tu vi ở bậc tứ phẩm, nhưng kiếm thuật đã vô cùng tinh diệu. Kẻ này từng tỷ thí với người cuồng chiến đấu như A Thất một lần, dù thua, nhưng được A Thất coi trọng.

Mấy ngày trước, công tử Hải nghe tin Tô thị A Thất đang tìm dược vật giúp chữa khỏi vết thương từ thiên kiếp, liền đề cử thất hoàng diệu quả của Tiên Nông Tông, cũng cùng hắn tới Tiên Nông Tông luôn.

Nếu kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện là công tử Hải, thì mọi thứ đều có thể được giải thích. Trong cuộc thám hiểm nọ, mình từng bầu bạn với hắn suốt gần một năm, trong lúc thám hiểm, hắn cũng từng thấy mình sử dụng thiên đao táng tinh hải một lần.

Dựa vào những điều ấy, công tử Hải dịch dung thành Tô thị A Thất là có thể lừa các đệ tử của Tiên Nông Tông.

Dù công tử Hải không thể học được chiêu thiên đao táng tinh hải, nhưng tạo dáng như sử dụng thiên đao táng tinh hải thì lại có thể. Do đó, hắn dễ dàng lừa được chúng đệ tử của Tiên Nông Tông.

- Ngươi đến rồi sao, A Thất huynh.- Người thanh niên trong bộ bạch y xoay người lại, tướng mạo anh tuấn, nụ cười ấm lòng người.

Tô thị A Thất tiến lại gần công tử Hải:

- Ngươi bắt đầu dựng âm mưu hãm hại ta từ bao giờ?

- Đâu có đâu, thực ra ban đầu, ta không định hãm hại ngươi. Chẳng qua là cái tình cảnh của ngươi, trùng hợp thế nào lại hợp với cái kế hoạch trong đầu ta thôi.- Công tử Hải mỉm cười đáp lại.

Không có Tô thị A Thất thì hắn có thể tìm Vương thị A Bát, Triệu thị A Cửu, ấy chẳng phải là vấn đề. Chỉ cần hội tụ đủ những điều kiện như: thực lực rất mạnh, có người thân đang chịu vết thương từ thiên kiếp, là được.

- Ha ha ha ha, đúng là phù hợp với cái tính cách và kiếm pháp của ngươi.- Tô thị A Thất cười lớn, sau đó liền trầm giọng nói, - Vậy ngươi có nghĩ đến, hậu quả của việc hãm hại ta sao?

- Đương nhiên chứ, mọi chuyện đều nằm trong tính toán của ta mà.- Công tử Hải giơ ngón cái với Tô thị A Thất, - Không cần lo cho ta đâu, A Thất huynh, ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi! Tu sĩ thì phải tự tại, tiêu dao chứ, phải sống cho tiêu sái, phải làm chuyện mình muốn làm, uống thứ rượu mình muốn uống, chơi con đàn bà mình muốn chơi. Đây chẳng phải là điều A Thất huynh đã dạy ta sao?

- Ha ha ha ha, ngươi nói đúng lắm! - A Thất đột nhiên rút đao rồi chém về phía công tử Hải.

Ánh đao chói lòa, rực rỡ như mặt trời mọc, khiến người ta không thể mở mắt nổi!

Đao vụt qua...

Công tử Hải bị chém thành hai nửa, đổ ầm xuống đất.

- Thế là chết rồi sao? - Tống Thư Hàng cảm thấy, vị công tử này lên sàn hoành tráng thế mà lại chết dễ vậy à?

- Chưa chết. Đi, chúng ta lôi bản thể của kẻ này ra, để tế đao! - Tô thị A Thất không thèm quay đầu lại mà tiếp tục đi về phía ngoài của Nguyệt Đao Tông.

Đằng sau... thi thể vốn bị chém thành đôi của công tử Hải bông nhiên hóa thành một con người giấy bị cắt thành hai nửa, bay đi theo gió.

Không phải phân thân, mà chỉ là một loại pháp thuật cùng kiểu với "hình chiếu 3D" thôi. Người giấy kia chính là vật dẫn, ngay từ đầu, bản thể của công tử Hải đã không ở đây.

A Thập Lục buồn bực nói:

- Rốt cục công tử Hải định làm gì chứ?

- Khơi dậy mẫu thuẫn, khiến ta và Tiên Nông Tông có oán hận, sau đó mượn tay ta để diệt trừ Tiên Nông Tông. Đây chắc chắn là một trong những mục đích của hắn. Nhưng dựa theo những gì ta biết về hắn, thì đây hẳn chỉ là mặt nổi của âm mưu mà thôi. Là cái bẫy cho người khác nhìn vào. Dù ta có diệt Tiên Nông Tông không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Điều hắn thực sự muốn... Ta không đoán được. Tô thị A Thất cảm thấy khó chịu.

Hắn thích ân oán rõ ràng, một đao chém sạch ân oán, không thích mấy kẻ hay dùng âm mưu quỷ kế thế này. Quá nhiều đau thương!

Vậy nên, cái âm mưu gì gì đó, không nghĩ ra thì thôi, hắn chẳng thèm đoán nữa.

Bắt được công tử Hải, rồi dùng một nhát đao để đưa hắn đi Tây Thiên là đáp án tốt nhất.

Nếu lòng còn giận dữ, thì băm vằm hắn thành chín, mười miếng là đủ hả giận.

- Giờ chúng ta đi đâu? - Tống Thư Hàng hỏi.

- Đi tìm người kia.- Tô thị A Thất nghiến răng nghiến lợi đáp.

Công tử Hải để lại pháp thuật hình chiếu, hắn có thể nương theo pháp thuật này để lần ra hắn!

Nhưng, cứ nghĩ đến chuyện rất có thể đây là dấu vết công tử Hải cố tình để lại, hắn tiếp tục thấy ê răng.

Bên ngoài Lam Nguyên Cốc.

Tiếng chém giết rung trời, tiếng chân khí nổ tung cũng vang lên không ngừng. Nơi này đã thấm đẫm máu tươi.

Các thành viên tinh nhuệ của Tiên Nông Tông đều đã ra trận, họ điên cuồng tấn công vào Nguyệt Đao Tông ở Lam Nguyên Cốc. Đám tu sĩ vốn chẳng thiện chiến của Tiên Nông Tông, nay lại lộ ra sức chiến đấu vô cùng khủng bố.

Đệ tử của Nguyệt Đao Tông đã chết rất nhiều, nhưng số thương vong của Tiên Nông Tông còn ghê gớm nữa!

Không ổn, trong lòng tông chủ của Tiên Nông Tông cảm thấy có điều bất thường. Bọn họ có quyết tâm liều chết với Tô thị A Thất, có quyết tâm rằng phải dùng mọi giá để khiến Tô thị A Thất phải trả giá.

Nhưng hiện tại, đến bóng dáng của Tô thị A Thất cũng chẳng thấy đâu, mà lại bị Nguyệt Đao Tông ở Lam Nguyên Cốc quấn lấy, sau đó liền bỗng nhiên lao vào đánh nhau sống chết. Sau khi chiến đấu được một lúc, các thành viên của Tiên Nông Tông như phát rồ, không biết rút lui, chỉ biết lao lên nạp mạng.

Tông chủ của Tiên Nông Tông mơ hồ cảm nhận được, ở Lam Nguyên Cốc có một trận pháp bí mật nào, khiến tu sĩ trở nên điên cuồng và thèm chém giết, không thể điều khiển cảm xúc của mình.

Chết càng nhiều, máu chảy càng nhiều, trận pháp ấy càng mạnh!

Nhưng khi tôn chủ nhận thấy điểm bất thường thì mọi chuyện đã muộn. Đến chính hắn cũng chẳng thể điều khiển cơ thể mình, hai mắt đỏ quach, lý trí mờ đi từng chút một.

Đệ tử tinh anh của Tiên Nông Tông lần lượt ngã xuống, không biết sống chết thế nào. Chẳng mấy chốc, nơi này chỉ còn tông chủ của Tiên Nông Tông và năm, sáu tên đệ tử có cảnh giới tinh thần lực cao nên không chịu ảnh hưởng quá lớn của trận pháp.

- Thôi xong rồi, xong thật rồi.- Tông chủ của Tiên Nông Tông thở dài, mấy trăm năm truyền thừa của Tiên Nông Tông, xem chừng đã hủy dưới tay hắn.

Mọi chuyện đầu quá đỗi quái lạ.

- Sư phụ! Mau cứu tôn chủ! - Bất giờ, hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía xa xa.

Mở mắt ra thì thấy, đại đệ tử của mình, Chính Năng, đang dẫn theo một đội đệ tử của Tiên Nông Tông lao tới.

Là Chính Năng sao.

Ánh mắt của tông chủ Tiên Nông Tông ánh lên vẻ mừng rỡ...

Phập!

Đúng lúc này, Bá Thiên Quân của Nguyệt Đao Tông bỗng nhiên xuất hiện ở bên tông chủ của Tiên Nông Tông, dùng một nhát đao để phá vỡ phòng ngự của hắn, đâm phập vào hắn.

- Ha ha.- Bá Thiên Quân nhe răng cười, hơi thở mang theo vị mục ruỗng.

Chương 136: Nhìn A Thất Tiền Bối Đại Phá Nguyệt Đao Tông!

- Ngự kiếm thuật? - Bá Thiên Quân không thể không hồi đao để chắn thanh mộc kiếm đang lao tới như vũ bão.

Choang!

Trường đao và mộc kiếm đụng độ, tóe ra âm thanh chát chúa, đốm lửa bay tứ tung, không khí cuộn trào.

Bá Thiên Quân nhướn mày, trải qua cú đánh này, vết bỏng từ ngọn lửa của thiên kiếp trên có thể hắn càng nặng hơn, khiến hắn buộc phải lùi về sau vài bước, thoáng đã thất thế.

Nhân cơ hội này, Chính Năng nhảy vọt lên, túm lấy tông chủ đang trọng thương, vọt khỏi vòng chiến đấu. Thanh mộc kiếm như có linh tính, nó bay vụt về để bảo vệ chủ, rồi bay chung quanh Chính Năng để giết địch, đánh lui hết thảy nhưng đệ tử Nguyệt Đao Tông ở quanh hắn.

- Rút lui! - Hắn hô lớn một tiếng.

Một tu sĩ tam phẩm khác là Chính Ngôn rất ăn ý, nghe vậy liền dẫn các đệ tử của Tiên Nông Tông chạy đi.

Nhưng, những đệ tử tinh anh của Tiên Nông Tông từng chiến đấu cùng tông chủ khi nãy lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm, không thể thoát thân. Họ cùng nhau gầm lên một tiếng, rồi quấn chặt lấy đám đệ tử Nguyệt Đao Tông chung quanh, để tạo cơ hội cho tông chủ và Chính Năng chạy trốn.

Phịch phịch phịch!

Các đệ tử tinh anh của Tiên Nông Tông bị trận pháp quỷ dị của Nguyệt Đao Tông ám toán, đã rơi vào tình trạng cạn kiệt tinh lực từ lâu. Hiện song quyền không đấu nổi tứ thủ, chẳng mấy chốc, họ đã bị chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông chém chết.

- Gào gào gào, giết giết giết! - Sát tính của đệ tử Nguyệt Đao Tông trào dâng, tiếng gầm rú vang lên không ngớt, chúng định đuổi theo để giết sạch Chính Năng, tông chủ Tiên Nông Tông và đám tàn binh.

- Không cần đuổi theo.- Bấy giờ, Bá Thiên Quân trầm giọng quát một tiếng.

Dựa theo kế hoạch, hắn phải để tông chủ của Tiên Nông Tông chạy thoát.

Sau đó, sẽ đợi tên gian tế đang ngụ trong Tiên Nông Tông lấy được đơn thuốc để dùng Thất hoàng diệu quả.

Vết thương của thiên kiếp tra tấn hắn bao năm nay, cuối cùng cũng có hi vọng được chữa khỏi!

Chỉ cần vết thương của thiên kiếp lành lại, hắn chắc chắn có thể ngưng tụ được kim đan, thăng lên cảnh giới linh hoàng ngũ phẩm!

Phía bên kia, Tô thị A Thất lại cưỡi độn quang.

Lần này, Tống Thư Hàng cảm thấy đỡ hơn lần trước, chí ít thì không nhũn chân nữa.

- Đúng rồi, Thư Hàng, trả điện thoại lại cho ngươi.- A Thập Lục lấy điện thoại ra rồi bảo, - Đúng rồi, trên đường đi ta có nhận một cuộc gọi của Bắc Hà tán nhân, hắn hỏi số ngươi từ bên Dược Sư rồi liên hệ qua. Hắn bảo, gần đây có thể dàn xếp một kỳ học lái máy bay, hỏi rằng ngươi có định nhân cơ hội này để học không? Có hắn ở đó, chẳng mấy chốc là nhận được bằng máy bay.

Tống Thư Hàng đón lấy di động rồi cười khan:

- Chuyện này, đợi ta học lái xe rồi tính sau.

Tô thị A Thất nghe vậy liền quay lại hỏi với giọng nghi hoặc:

- Thư Hàng tiểu hữu, sao ngươi lại muốn học lái máy bay? Tu luyện đến tứ phẩm là có thể ngự kiếm phi hành, thế chẳng phải tốt hơn à?

Ngự kiếm phi hành tự do tự tại như thế, không giống lái máy bay, mỗi lần muốn bay đều phải xin phép quốc gia.

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, rồi viết ra câu trả lời:

- Bạch chân quân.

-...- Mặt A Thất giật giật

Một lát sau, A Thất mới bật ra một câu với điệu vô cùng nghiêm trọng:

- Cố lên!

Tống Thư Hàng:

-...

Tiền bối, cái vẻ âm trầm, nghiêm trọng như chuẩn bị đưa tôi đi vào lò hỏa táng này là sao! Bạch chân quân tiền bối rốt cuộc đáng sợ đến nhường nào mà khiến mọi người né như né tà thế?

Đang lúc Tống Thư Hàng định hỏi thêm mấy sự tích về Bạch chân quân, thì A Thất đột nhiên quát khẽ:

- Tìm được rồi!

Chính ở ngay dưới, từ đây có thể thấy được một thâm uyên bị bọc trong màng huyết vụ.

- Chuẩn bị xuống thôi.- A Thất cười ha ha, cưỡi độn quang lao xuống thâm uyên đó.

- A Thất tiền bối, không cần tìm ai giúp sức rồi mới xông lên sao? - Tống Thư Hàng hỏi, dẫu sao thì bên kia cũng là cả một môn phái đó!

- Sợ gì chứ? - Tô thị A Thất nở nụ cười tự tin, - Nếu đánh không nổi thật thì chúng ta có thể trốn, đến lúc đó lại tìm người giúp sức cũng không muộn!

Khi rơi đến một độ cao nhất định, mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào cánh mũi của Tống Thư Hàng.

Phía dưới, đại đệ tử của Tiên Nông Tông, Chính Năng, vừa cứu tông chủ, đan cùng đồng bạn liều mình rút lui...

Phía sau họ là những thi thể ngổn ngang, có của Tiên Nông Tông, cũng có cửa Nguyệt Đao Tông.

Đây chính là trận chiến giữa các tông môn...

Phía sau, tông chủa của Nguyệt Đao Tông giơ cao tay phải, chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông hô mừng chiến thắng không nguôi.

...

...

- Hừ! - Tô thị A Thất hừ lạnh một tiếng!

Vụt! Độn quang lao tới, dừng ngay trước mặt Bá Thiên Quân.

Sau đó, A Thất liền quăng ra một tấm thiết lệnh bài điêu khắc hình phượng hoàng, nó treo lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục, tạo thành một lớp phòng ngự màu đỏ rực như lửa:

- Các ngươi đứng trong này nhìn, đừng đi ra phạm phi phòng ngự của Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh.

Nói rồi, hắn lao nhanh về phía các đệ tử của Nguyệt Đao Tông.

- A Thất tiền bối định một thân một mình đấu với cả cái tông môn Nguyệt Đao Tông sao? - Tống Thư Hàng có chút hưng phấn, dùng sức của một người để đấu cả một tông môn, chuyện thế này, nghĩ thôi đã thấy kích thích và nhiệt huyết rồi.

- Ừm.- A Thập Lục khẽ gật đầu, - Chuyện kiểu này A Thất hay làm lắm, yên tâm đi, không sao đâu.

Chỉ trong nháy mắt, A Thất đã đi vào trong đám đệ tử của Nguyệt Đao Tông.

Đao khí bùng nổ, mũi đao như mưa!

Mỗi một bước A Thất đi, liền có đệ tử của Nguyệt Đao Tông ngã xuống, hoặc chết, hoặc tàn tật, hoặc không còn sức chiến đấu.

Mới chỉ là bùng nổ đao khí, A Thất thậm chí còn chưa chính thức ra tay mà chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông đã thảm bại!

- Công tử Hải, còn không ra đây? - Tô thị A Thất cười sang sang, khí thế của linh hoàng ngũ phẩm đè nặng lên chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông.

Những đệ tử còn lại run sợ không thôi, chúng vội vàng rụt về sau, khí thế giảm hẳn. Sắc mặt của Bá Thiên Quân sầm xuống, hắn là tông chủ của Nguyệt Đao Tông, ấy vậy mà hình như lại chẳng được người ta ghé mắt?

Đừng có coi thường người khác thế chứ!

- Lập trận! - Bá Thiên Quân quát.

Hộ tông đại trận đã được cải tiến lại mở ra, mà các đệ tử của Nguyệt Đao Tông cũng phối hợp thuần thục, cùng nhau lập trận để chống lại uy áp của Tô thị A Thất.

Phía trong của Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh, Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động của mình ra, quay camera về phía Tô thị A Thất và chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông để chụp một tấm ảnh.

Sau đó, hắn gửi tấm ảnh này lên kho thư mục của nhóm Cửu

Châu số 1.

Đây là hậu quả của cái thói quen đăng ảnh lên kho thư mục của mình, tiếc rằng tấm ảnh này không hợp để đăng lên kho của hắn, nên chỉ đành đăng lên kho của cả nhóm.

Trong ảnh, Tô thị A Thất chắp tay sau lưng, pháp đao tùy thân bay theo hắn để trảm địch. Chung quanh hắn, chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông không ngừng ngã xuống, dưới sự chỉ huy của tông chủ Bá Thiên Quân, chúng vừa nơm nớp lo sợ, vừa dàn thành một đại trận kỳ quái.

Tống Thư Hàng còn ghi thêm dòng tiêu đề cho tấm ảnh: ngồi xem Tô thị A Thất tiền bối đại phá Nguyệt Đao Tông.

Có một sự thật hiển nhiên lại được chứng minh, rằng trong nhóm Cửu Châu số 1 có rất nhiều tiền bối rất rỗi hơi, họ thường xuyên lưu ý tới mọi động thái trong nhóm. Chẳng qua, họ không thường xuyên ló đầu ra nói chuyện như Bắc Hà tán nhân mà thôi.

Bức ảnh này của Tống Thư Hàng vừa đăng lên, tiếng thông báo từ di động không ngừng vang lên. Mới có vài giây liền thấy một loạt các tiền bối bấm like, bình luận nói chuyện với nhau còn nối thành chuỗi dài.

Bắc Hà tán nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Hoàng Sơn chân quân, Thất Tu tôn giả, Vũ Nguyệt chân quân của Đại La Giáo, Cổ Hồ Quan chân quân, vân du tăng Thông Huyền, Đồng Quái tiên sư, Túy Nguyệt cư sĩ, Dược Sư, phủ chủ của Thất Sinh Phù, Vũ Như Tử của Linh Điệp Đảo,... vân vân...

Cơ hồ mọi tiền bối và thành viên từng lộ diện trong nhóm đều bấm like cho bức ảnh này.

Dưới đó là một chuỗi các bình luận.

Bắc Hà tán nhân gửi cái mặt cười ngây ngô:

- A Thất lại đi đạp tông môn nhà người ta à?

Cả việc bấm like hay bình luận, Bắc Hà tán nhân đều chiếm suất đầu tiên, không hổ là thánh đấu sĩ số một, và luôn luôn online của nhóm.

Vũ Nguyệt chân quân của Đại La Giáo:

- Ngày nào không được đánh nhau là hắn lại thấy không thoải mái.

Phủ chủ của Thất Sinh Phù:

- Mà Nguyệt Đao Tông là cái thứ gì thế? Đáng để A Thất của chúng ta đi đạp hả?

Cuồng Đao Tam Lãng:

- Chắc là cái môn phái tép riu mắt mù nào đắc tội A Thất rồi, gần đây tính tình hắn nóng nảy lắm.

Chẳng phải Tam Lãng tiền bối đang tìm đảo thần bí sao? Vậy mà còn rảnh để lên mạng à?

Đồng Quái tiên sư:

- Nóng nảy+ 1, không liên quan mà @Hoàng Sơn chân quân, chân quân, đến lúc cho ta ló đầu rồi chứ? Cấm nói chuyện bao ngày nay, khó chịu chết mất!

Hoàng Sơn chân quân:

- Nóng nảy + 1, không liên quan mà @Đồng Quái tiên sư: ha ha!

Vũ Nhu Tử ở Linh Điệp Đảo:

- [icon nước mắt đầm đìa] Dạo này Tống tiền bối dính phải lắm chuyện thật, tuyệt ghê cơ, có thể đi chơi hết chỗ này đến chỗ khác. Ta cũng muốn xem cảnh A Thất tiền bối đại phá tông môn nhà người khác với Tống tiền bối.

Cô nàng Vũ Nhu Tử này... Dạo gần đây bị ép phải ở rịt trong Linh Điệp Đảo, đang nhàm chán chết mất, giờ nhìn dạo gần đây Tống Thư Hàng hết đối đầu với “đàn chủ” nào đó, rồi lại cùng A Thất tiền bối đi Nguyệt Đao Tông thì hâm mộ lắm.

Một lát sau, Dược Sư mới lên tiếng:

- @Thư Sơn Áp Lực Đại, chụp thêm mấy tấm nữa, nhắm thẳng vào cái gã cao to đang cầm đao. Cái gã mà vừa nhìn đã biết là tên cầm đầu của Nguyệt Đao Tông ấy, hình như thân thể hắn có vấn đề.

Đến cả Dược Sư tiền bối cũng bình luận nhanh chẳng kém ai.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

A Thập Lục thấy điện thoại của Tống Thư Hàng cứ nháy nháy không ngừng liền ló đầu qua với vẻ tò mò:

- Ngươi đang làm gì thế?

- Vừa đăng một bức ảnh vào kho thư mục của nhóm.- Tống Thư Hàng thở dài, ảo, - Các tiền bối trong nhóm chat đúng là rãnh rỗi thật.

- Ừm, ngoại trừ lúc bế quan, thì đúng là họ rỗi thật.- A Thập Lục gật đầu rất nghiêm túc.

Nếu Dược Sư tiền bối đã yêu cầu, thì Tống Thư Hàng đành chiều theo, hắn chỉnh camera rồi nhắm thẳng vào Bá Thiên Quân, chụp tách tách tách và tấm liền.

Ôi đệch, bất cẩn quá, bật đèn flash rồi.

Bá Thiên Quân đang định xông lên, mượn sức tông môn đại trận để đối đầu trực diện với Tô thị A Thất. Chỉ cần níu chân A Thất một chút, đợi cho công tử Hải chuẩn bị xong xuôi, khởi động một trận pháp khác là có thể đánh lùi kẻ này!

Đúng lúc này, hắn thấy có thứ gì sáng loáng lên trước mặt mình. Giây phút ấy, hắn sợ lắm, cứ tưởng Tô thị A Thất dùng tuyệt kỹ nào.

Nhưng khi đưa mắt nhìn quanh thì lại thấy ở phía sau của Tô thị A Thất có một cậu thanh niên đang cầm di động, vừa cười ngây ngô vừa điên cuồng chụp ảnh hắn.

Mẹ nó, thằng này nghĩ mình đang xem phim điện ảnh đấy hả?

Bá Thiên Quân trào lên giận dữ, ý niệm trong lòng thoáng đổi, thầm điều động hộ tông đại trận biến đổi theo, khiến các đệ tử tạm thời cuốn lấy Tô thị A Thất.

Còn hắn thì lặng lẽ chuồn qua nơi Tống Thư Hàng và A Thập Lục đang đứng —— hắn muốn bắt hai đứa nhãi ranh này trước.

Tống Thư Hàng chọn một tấm ảnh mà nom Bá Thiên Quân rõ nhất, rồi đăng vào kho thư mục.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

- @Dược Sư, tiền bối, tấm ảnh này thế nào?

Dược Sư đáp lại;

- Dược Sư gõ chữ chậm quá, ta không chịu nổi nữa, để ta gõ hộ cho!

Cái giọng điệu này hiển nhiên là của Giang Tử Yên:

- Thư Hàng, Dược Sư Bảo: Cái gã cầm đầu Nguyệt Đao Tông này đang bị thương, là vết thương từ lửa thiên kiếp, nhưng vết thương này bị hắn đè xuống rồi. Giờ ngươi có mang theo Quạt ngự hỏa ba sao không? Pin sạc đầy chưa? Nếu có mang thì thử phẩy vài cái về phía hắn, thể nào cũng có một bất ngờ thú vị.

Quạt ngự hỏa tam sao ấy hả?

Chương 137: Thư Hàng Tieur Hữu, Lợi Ích Có Muốn Kiếm Lời Không?

Sẽ có bất ngờ thú vị? Chẳng nhẽ quạt ngự hỏa ba sao có thể điều khiển lửa thiên kiếp trên người gã cầm đầu của Nguyệt Đao Tông?

Cái thứ vĩ mô như lửa thiên kiếp mà cũng bị quạt ngự hỏa điều khiển sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Bá Thiên Quân chỉ huy hộ tông đại trận, khiến nó biến ảo không ngừng, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội. Hắn cười sang sảng, rồi ngự đao bay lên, nhoáng một cái liền xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng và Tô thị A Thất.

Sau đó, bảo đao dưới chân hắn chuyển động, một mũi đao bán nguyệt bay ra, chém về phía Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục. Bá Thiên Quân không nhìn thấy Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh!

Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh cũng giống như thanh phi kiếm của Thong Huyền đại sư, đều sở hữu trận pháp ẩn thân. Kẻ nào có thực lực thấp hơn Tô thị A Thất đều không thể nhìn thấy nó.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục được Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh bảo vệ, nên có thể nhìn thấy lớp phòng ngự màu đỏ nhạt xung quanh mình.

Nhưng trong mắt Bá Thiên Quân, Tống Thư Hàng cùng A Thập Lục đúng là hai đứa vừa ngu vừa to gan lớn mật, cứ thế đứng tầng hẫng ngay sau chiến trường.

Phải mau chóng tận dụng cơ hội nghìn năm có một này!

Đao này mà chém xuống, nhất định phải tặng miễn phí hai hậu bối này một tờ giấy chứng nhân tàn tật!

Choang!

Lưỡi đao hắn chém ra, chạm vào lá chắn phòng ngự của Thiên

Cương Linh Hoàng Lệnh, và bị cản xuống ngon ơ.

Lực phòng ngự của Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh rất cao, nếu tính phòng ngự không cao, sao Tô thị A Thất có thể yên tâm để Tống Thư Hàng và A Thập Lục ở phía sau chứ?

Bá Thiên Quân thoáng sửng sốt, nhưng rồi hắn hiểu ngay rằng bên người hai tên tiểu bối này có pháp khí phòng ngự cao giai.

- Hừ, pháp khí phòng ngự chỉ là vật ngoài thân, chỉ đỡ đòn được đến một mức nào đó thôi, nhìn ta phá nát nó này! - Bá Thiên Quân nghĩ thầm. Sau đó, hẳn nhảy lên, hai tay siết chặt thanh trường đao.

Thanh đao này tên là Bá Toái. Đao dài ba tấc, được rèn từ lôi trì trọng kim, chí dương chí cương, độ cứng vượt hơn hẳn nhưng thanh pháp đao cùng cấp. Lưỡi dao sắc bén, có thể chém đứt thân thể của tu sĩ tứ phẩm!

Đây chính là thanh bảo binh là Nguyệt Đao Tông truyền từ đời này sang đợi khác, được xếp hàng cực phẩm trong những bảo binh cùng cấp.

- Nguyệt luân trảm! - Bá Thiên Quân giơ cao thanh đao Bá Toái, vẽ nên một quỹ đạo hình trăng rằm rồi chém xuống!

Bấy giờ, người thanh niên bên dưới bỗng lôi một chiếc quạt sắt ra, sau đó bấm bấm sáu lần ở thân quạt. Rồi, người thanh niên nọ bước ra một bước, nhắm thẳng cây quạt vào hắn và phẩy một cái!

Là loại pháp bảo dạng tấn công nào sao?

Bá Thiên Quân thầm chuẩn bị tinh thần.

Nhưng là, sau cú phẩy ấy, chẳng có đòn tấn công nào được kích hoạt cả.

Với pháp bảo hình quạt, cách tấn công thường thấy là cuồng phong, hay hỏa diễm cái gì gì đó. Nhưng sau khi cậu thanh niên phẩy một cái, thì chẳng có đòn tấn công nào xuất hiện cả.

Còn đương cảm thấy nghi hoặc, thì bỗng nhiên, hắn cảm thấy trên lưng, trên cánh tay chợt đau đến cháy bỏng.

Chưa đợi hắn kịp phản ứng lại, thì lửa thiên kiếp bỗng cháy lên hừng hực, khiến hắn biến thành một quả cầu lửa rực cháy!

Chỉ trong nhát mắt, Bá Thiên Quân đã hóa thành tro tàn.

Pháp bảo, hộ giáp, lệnh bài, đan dược trên người hắn đều đốt thành tro bụi và cả một thứ quả tỏa ra ánh sáng như cầu vồng cũng bị kiếp hỏa đốt cháy.

Đến cả thanh đao Bá Toái cũng nhiễm lên ngọn lửa kim sắc.

Choang... Sau khi chủ nhân bị thiêu thành tro, bảo đao Bá Toái rơi xuống nền đất.

Nơi nó rơi, vừa lúc lại là trước mặt Tống Thư Hàng. Sau khi đáp xuống, kiếp hỏa trên thân đao dần tan biến. Nó không phải mục tiêu mà kiếp hỏa tấn công, nếu không thì sớm bị nung thành thép nóng chảy từ lâu rồi.

Tống Thư Hàng cầm cây quạt ngự hỏa ba sao, nuốt nước miếng ực một cái.

Thế là tiêu đời ấy hả? Một tu sĩ nhìn mạnh như vậy, mà phẩy nhẹ một cái liền hóa thành tro bụi luôn ấy hả?

Ngẫm lại thì... mấy ngày nay mình sát sinh hơi nhiều, hơn nữa càng về sau, địch thủ càng mạnh.

- Quạt ngự hỏa? - A Thập Lục nhìn cây quạt trong tay Tống Thư Hàng... Quả nhiên, không có pháp khí vô dụng, chỉ có tu sĩ không biết dùng pháp khí!

Tống Thư Hàng cất cây quạt ngự hỏa, thì lại thấy cây đao bên chân mình. Hắn ngồi xổm xuống, cẩn thận chạm vào thanh đao Bá Toái ấy.

Thanh đao này có thể tồn tại qua cơn kiếp hỏa, chắc chắn có điểm gì đó đặc biệt.

Sau khi chạm nhẹ vào nó, Tống Thư Hàng nhận ra, sau khi hứng chịu kiếp quả, thanh đao Bá Toái này vẫn cứ lạnh lạnh, nếu không phải thân đao còn có một lớp cháy đen thì Tống Thư Hàng còn tưởng rằng thứ kiếp hỏa bám vào thân đao ban nãy chỉ là ảo giác của mình.

Bá Thiên Quân chết, chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông không thể hiểu nổi vì sao!

Bọn họ nhìn thấy tông chủ uy vũ nhảy lên, chém xuống một lưỡi đao.

Sau đó, hắn dùng tuyệt học của Nguyệt Đao Tông là nguyệt luân trảm.

Sau đó nữa, tông chủ đột nhiên hóa thành một quả cầu lửa, bị thiêu rụi đến chút tro tàn cũng không thấy!

Rắn mất đầu, chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông bắt đầu rối lên. Hơn nữa, không có sự chỉ huy của tông chủ, hộ tông đại trận không thể duy trì, nó trở nên lộn xộn, mất hẳn hiệu quả.

- Ha ha ha ha.- Tô thị A Thất cười lớn một tiếng, đao phong khẽ biến, hắn đánh bật mọi đệ tử của Nguyệt Đao Tông trước mắt.

Chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông ngã rạp xuống từng mảng!

Trong Lam Nguyên Cốc, công tử Hải đứng trên cao, quan sát trận chiến từ nãy đến giờ.

- Khặc khặc, Bá tông chủ cuối cùng cũng “hy sinh” rồi, còn chết nhanh hơn so với kế hoạch của chúng ta, hơn nữa cách chết cũng ngoài sức tưởng tượng.- Dưới lớp áo choàng của hắn, phân thân của An Tri Ma Quân nở nụ cười quái dị, - Ta nhớ rõ, hình như thất hoàng diệu quả được hắn mang sát theo bên mình đúng không? Đấy chính là niềm hi vọng để hắn chữa được kiếp hả, nhất quyết không chịu rời khỏi nó, giờ, thứ đấy cũng bị thiêu cháy rồi sao?

- Ha ha.- Công tử Hải lật bàn tay lên, một thứ quả tỏa ra ánh sáng rực rỡ như cầu vồng hiện lên trong tay hắn, - Thất hoàng diệu quả, từ đầu đến cuối đều nằm trong tay ta.

-...- An Tri Ma Quân thoáng rùng mình, phân thân của hắn lúc nào cũng ám trong tay áo của công tử Hải, ấy vậy mà chẳng biết công tử Hải giữ Thất hoàng diệu quả thật từ bao giờ!

- Cũng đến lúc rồi, nếu đám kia cứ bị A Thất huynh chặt tiếp thì số lượng đệ tử của Nguyệt Đao Tông sẽ không đủ để mở “Tân hộ tông trận pháp”.- Thanh trường kiếm giắt bên hông của công tử Hải rời khỏi vỏ, lẳng lặng nổi dưới chân hắn.

Công tử Hải tiến lên trước một bước, đặt vững bàn chân trên kiếm quang. Kiếm quang phóng đi, đưa hắn bay lên trên phía ngoài của Lam Nguyên Cốc.

- Các đệ tử xin hãy bình tĩnh, hiện nghe ta chỉ huy.- Sau đó, giọng nói ôn hòa của công tử Hải vang khắp Lam Nguyên Cốc.

Chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông nghe được giọng của công tử Hải trưởng lão, liền cảm thấy bình tâm hơn hẳn.

Chẳng mấy chốc, dưới sự chỉ huy của công tử Hải, các đệ tử dựng lại hộ tông đại trận, sĩ khí cũng dần dâng lên. Dần dần, chúng lại dùng trận pháp ban nãy để quây chặt Tô thị A Thất.

- Cuối cùng ngươi cũng chịu ló mặt, công tử Hải.- Tô thị A Thất cười nói.

Công tử Hải mỉm cười, chẳng hề lộ vẻ yếu thế:

- Ta vẫn luôn đợi ngươi, A Thất huynh.

Trong lúc nói chuyện, tay của hắn vươn về trước, trận pháp khổng lồ bao lấy cả Lam Nguyên Cốc được khởi động, màn huyết vụ trên đầu cũng càng lúc càng đậm sệt.

Tình hình chiến đấu đang vô cùng căng thẳng!

Tống Thư Hàng lại mở kho thư mục của nhóm ra, rồi để lại lời bình dưới tấm ảnh của kẻ cầm đầu Nguyệt Đao Tông.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

- @Dược Sư, tiền bối, ta phẩy vài nhát vào người trong ảnh, sau đó người ta... bị đốt thành tro.

Dược Sư đáp lại rất nhanh:

- Ha ha ha ha, quả nhiên như lời lão phu đoán, lửa thiên kiếp tồn tại trong kẻ này đã quá lâu rồi, hơn nữa, khi được điều trị bằng quá nhiều phương pháp, ngọn lửa ấy không còn tinh thuần nữa. Vậy nên, mới bị quạt ngự hỏa ba sao thoáng điều khiển một chút. Không cần nhiều, chỉ cần thoáng một chút thôi là ngọn lửa có thể bùng lên, thiêu hắn thành tro.- Dược Sư nói thế đó.

Tống Thư Hàng cầm cây quạt ngự hỏa ba sao trong tay... Dựa vào một tấm ảnh mà có thể nhìn rõ được nhiều điều như thế, các tiền bối trong nhóm, ai nấy đều sâu không lường được.

Đương lúc Tống Thư Hàng đang cảm khái, thì dưới tấm ảnh “Ngồi xem Tô thị A Thất tiền bối đại phá Nguyệt Đao Tông” lại có thêm một bình luận khác.

Phủ chủ của Thất Sinh Phù:

- @ Thư Sơn Áp Lực Đại. Ta vừa nhìn kỹ bức ảnh, cảm thấy trận pháp của đám đệ tử Nguyệt Đao Tông có chút vấn đề. Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có cách nào chụp rõ chút không, cố gắng chụp được cái hình dáng đại khái của trận pháp ấy!

Phủ chủ Thất Sinh Phù không chỉ tinh thông phù đạo, mà cũng rất tài giỏi trong lĩnh vực trận pháp. Bởi phù đạo và trận pháp có khả năng hỗ trợ nhau.

Tống Thư Hàng nhìn bình luận ấy liền đáp lại rất nhanh:

- Đã hiểu, ta sẽ chụp tấm khác rõ ràng hơn. Đúng rồi, nếu trận pháp này có vấn đề, liệu A Thất tiền bối có sao không?

Phủ chủ Thất Sinh Phù:

- Không đến nỗi thế, nếu A Thất dốc toàn lực thì có thể đấu vượt cấp... Hơn nữa, việc trận pháp này có điểm gì bất thường hay không thì ta mới chỉ đoán vậy, đợi ngươi chụp được ảnh toàn cảnh đã.

- Ta chụp rồi gửi qua ngay đây.- Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hắn cầm di động, hướng camera về phía các đệ tử của Nguyệt Đao Tông, cố gắng chụp toàn cảnh đại trận mà họ đang dựng, chụp tách tách vài tấm rồi gửi chúng vào kho thư mục trong nhóm.

A Thập Lục ghé lại gần Tống Thư Hàng, lẳng lặng nhìn nội dung trên điện thoại.

Phủ chủ Thất Sinh Phù:

- Quả nhiên là có chút cổ quái. Đại trận mà các đệ tử kia dựng lên, thoạt trông thì đúng là kiểu trận có khả năng giúp bùng nổ sức chiến đấu trong khoảng thời gian ngắn. Nhưng thực chất... nếu ta đoán không lầm, trận pháp này có tác dụng phụ rất nguy hiểm, nhỉ? @Thất Tu tôn giả, tôn giả, ngươi xem xem, địa thế của sơn cốc này, ta cứ cảm giác như có gì không bình thường.

Thất Tu tôn giả:

- Đúng thế, dựa vào địa hình của sơn cốc này để che giấu trận pháp thứ hai. Người sử dụng trận pháp này, ngoan độc thật!

Phù chủ Thất Sinh Phù:

- Có lời xác nhận này của tôn gia, ta lại càng tin tưởng. Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có muốn kiếm lời không?

Thư Sơn Áp Lực Đại:

- Lời gì?

Phủ chủ Thất Sinh Phù:

- Nếu may mắn, chắc ngươi sẽ có được một nguyên liệu luyện khí vô cùng quý giá. Sau đó, thân thể sẽ được cường hóa, không biết chừng lại giúp ngươi sớm mở tâm khiếu, hoàn thành trăm ngày cơ bản. Đương nhiên, vẫn sẽ có nguy hiểm, nhưng có Tô thị A Thất ở đó, chắc chắn ngươi sẽ không chết!

- Ta cần làm gì? - Tống Thư Hàng hỏi ngay tắp lực.

Có thể sớm hoàn thành trăm ngày cơ bản, còn khiến cơ thể được cường hóa, Tống Thư Hàng cũng nôn nao lắm rồi.

Phủ chủ Thất Sinh Phù:

- Nào, ta khoanh một vòng tròn đỏ vào ảnh rồi đấy, gửi ngươi đây. Ngươi tìm cái vị trí được ta khoanh tròn đã!

Chẳng mấy chốc, phủ chủ liền gửi một bức ảnh khác, Tống Thư Hàng đối chiếu thì thấy chỗ được khoanh tròn cách mình chừng bốn trăm mét, ở cạnh bên của một cây đại thụ không rõ tên.

Phủ chủ Thất Sinh Phù:

- @Thất Tu tôn giả, tôn giả, ngươi xem, vị trí đó có đúng không?

Thất Tu tôn giả:

- Tiến bộ đấy, tọa độ đó không có vấn đề gì.

Phủ chủ Thất Sinh Phù:

- Thư Hàng tiểu hữu, tìm được tọa độ chưa? Tìm được rồi thì gọi cho ta, chúng ta giữ liên lạc, để ta có thể hiểu rõ tình cảnh lúc này, từ đó mới có thể chỉ dẫn bước tiếp theo cho ngươi được!

Chương 138: Chỉ Cần Ngươi Đứng Yên, Đừng Nhúc Nhích Là Được Rồi!

“Ta không biết ngươi đang mưu tính chuyện gì.” Tô Thị A Thất nói, “Nhưng không sao cả, dù ngươi muốn làm gì, thì ta chỉ cần chém đôi ngươi ra là được!”

“A Thất huynh, ngươi vẫn cứ quyết đoán như trước.”Công Tử Hải mỉm cười hói, “Xin cứ việc ra tay! Đừng khách khí, có hộ tông đại trận của Nguyệt Đao Tông giúp sức, ta có thể vượt khỏi cảnh giới của bản thân để cùng ngươi đấu một trận. Chúng ta lại tỷ thí đao kiếm, chẳng sung sướng à?”

“Tỷ thí đao kiếm?” Tô Thị A Thất cất giọng lạnh lùng, “Ngươi cho rằng, bây giờ còn tỷ thí được sao? Hôm nay ta không có hứng tỷ thí với ngươi.”

Cả đời này, điều hắn thích nhất là luận võ, khiến chiến! Cho nên mới bị mọi người trong nhóm Cửu Châu số 1 cho rằng hắn là kẻ cuồng chiến đấu. Nhưng hôm nay, hắn chỉ muốn chém người khác thôi.

Tô Thị A Thất lại nói:

“Tu sĩ nhất phẩm và tu sĩ nhị phẩm là một đại cảnh giới. Tứ phẩm cũng cách ngũ phẩm một đại cảnh giới.”

“Đúng vậy, ta biết chứ.” Công Tử Hải gật đầu.

“Không, ngươi không biết.” Tô Thị A Thất nở nụ cười, sau đó, cơ thể hắn trở nên trong suốt, trong cơ thể ấy tồn tại một viên kim đan rực rỡ như mặt trời mới mọc.

Ngũ phẩm kim đan, khi kim đan hình thành, chân khí trong cơ thể tu sĩ sẽ hoàn toàn lột xác, hóa thành linh lực.

Linh lực và chân khí có cùng nguồn gốc, nhưng linh lực có khả năng áp đảo hoàn toàn chân khí. Sự khác biệt giữa hai thứ này, giống y sự khác biệt giữa kiếm gỗ và kiếm sắt.

Từ khi A Thất ngưng tụ được kim đan và tấn chức Linh Hoàng, đối thủ để hắn khiêu chiến càng ngày càng ít, ngay cả một tên võ si điên cuồng khác trong nhóm Cửu Châu số 1 là Cuồng Đao Tam Lãng, cũng bị hắn đánh cho sợ. Vậy nên bình thường, khi luận võ, khiêu chiến với người khác, rất ít khi hắn dùng toàn bộ sức mạnh!

Ngón tay của A Thất chỉ về phía Công Tử Hải.

Một giọt linh lực tràn ra từ kim đan, tụ vào ngón trỏ.

Khi giọt linh lực ấy vừa thoát khỏi cơ thể, nó liền hóa thành kim châu, bắn về phía Công Tử Hải. Tốc độ bay của kim châu quá nhanh, những tu sĩ khác chỉ thấy được một vệt sáng màu kim vọt qua!

Hơn nữa, nằm trong viên kim châu linh lực bé xíu này, tồn tại tám mươi mũi đao!

“Trận khởi!” Sắc mặt Công Tử Hải sầm xuống, hắn quát nhẹ, “Biến trận, trận thứ năm!”

Các đệ tử của Nguyệt Đao Tông hùng dũng dàn trận, dưới sự hướng dẫn của các vị trưởng lão, họ chuyển sang “Tân hộ tông đại trận “trận thứ năm”.

Trong đại trận, mỗi đệ tử của Nguyệt Đao Tông đều tỏa ra tiếng gầm rú chất chứa bao ý chí chiến đấu sục sôi, khiến chân khí, khí huyết của bản thân hòa vào hộ tông đại trận, khiến sức mạnh của hộ tông đại trận truyền tới Công Tử Hải.

Cùng lúc ấy, đám huyết vụ phía trên Lam Nguyên Cốc bỗng tụ lại, hóa thành từng lớp, từng lớp phòng ngự trước mặt Công Tử Hải.

Kim châu mang theo lưỡi đao vọt tới.

Vụt!

Viên kim châu linh lực chứa tám mươi lưỡi đao đánh thẳng vào huyết vụ. Lớp phòng ngự của huyết vụ mềm oặt như đậu phụ, cứ thế mà bị viên kim châu xuyên qua một cách dễ dàng, khiến lòng người không khỏi đau đớn.

Ngay sau đó, viên kim châu sắp đụng tới mặt của Công Tử Hải.

Công Tử Hải vội vàng sử dụng lá chắn bằng ngọc.

Lá chắn ngọc này không phải pháp bảo, mà là phù khí. Hơn nữa, còn là loại phù khí quý báu có thể ngăn được một đòn tấn công của Linh Hoàng ngũ phẩm.

Viên kim châu đánh vào lá chắn ngọc.

Búng một cái, lá chắn ngọc bắt đầu vỡ vụn.

Nó đúng là thứ phù khí có thể ngăn được một đòn đánh của Linh Hoàng ngũ phẩm, nhưng đấy chỉ là những vị Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường, không bao gồm Tô Thị A Thất.

Công Tử Hải mở tay áo phải ra, hô lên:

"An Tri Ma Quân, đến lượt ngươi."

Phân hồn của An Tri Ma Quân nở nụ cười quái dị, ngay khi lá chắn ngọc vỡ nát, lắn liền bay lên chắn trước mặt viên kim châu nọ, há mồm nuốt giọt linh lực này vào.

Sau đó, phân hồn của An Tri Ma Quân liền vội vàng bay về trước để trốn.

Mới bay chừng chưa đến năm mươi mét, giọt linh lực trong cơ thể nó liền nổ tung.

Bùng!

Lưỡi đao nổ tung, khiến phân hồn của An Tri Ma Quân vỡ ra thành mảnh nỏ, uy áp khổng lồ từ vụ nổ khiến Công Tử Hải đang ngự kiếm trên trời không khỏi chao đảo đến suýt ngã.

Công Tử Hải rút tiếp một lá chắn ngọc ra mới ngăn được luồng khí nén này.

Công Tử Hải khó khăn lắm mới đứng vững được, hắn thầm thở dài:

"Thế nên, ta vốn đã biết cảnh giới kim đan đáng sợ đến nhường nào mà."

Chính vì biết Linh Hoàng ngũ phẩm đáng sợ nhường nào, nên hắn mới nhất định phải trở thành Linh Hoàng ngũ phẩm!

Đòn tấn công của Tô Thị A Thất bị đỡ được.

Nhưng chúng đệ tử Nguyệt Đao Tông đứng dưới cảm nhận sâu sắc sức mạnh của Tô Thị A Thất, uy áp vô hình đè nặng khiến họ không thở nổi.

Khi đối đầu với một Tô Thị A Thất đáng sợ như vậy, họ chỉ biết liều mạng duy trì tân hộ tông đại trận, bởi đây chính là phương pháp duy nhất mà họ có.

Các đệ tử chạy không ngừng, vận chuyển chân khí trong cơ thể không ngừng, rồi rót sức mạnh của mình vào trong hộ tông đại trận!

Bấy giờ, trong lòng họ chỉ có một ý nghĩ, ấy là phải duy trì hộ tông đại trận.

Ngăn đòn tấn công của Tô Thị A Thất.

Sau đó là đánh lui hắn!

Không biết từ lúc nào, hai mắt của chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông đã đỏ quạch, hô hấp dồn dập.

“Công Tử Hải trưởng lão!” Đến cuối cùng, các đệ tử của Nguyệt Đao Tông như đã điên cuồng, miệng họ hô tên của Công Tử Hải.

“Được rồi.”Giữa đám người, một đệ tử có gương mặt bị bọc trong màn sương đen lặng lẽ rời khỏi tân hộ tông đại trận, loáng cái đã đi mất dạng.

Kẻ này là An Tri Ma Quân, bản thể của hắn lặng lẽ trốn vào đám đệ tử của Nguyệt Đao Tông, sau đó âm thầm dùng ma công, mê hoặc thần trí của đệ tử Nguyệt Đao Tông, thúc đẩy tốc độ điên cuồng của họ.

Công Tử Hải vất vả lắm mới giữ vững được thân hình, hắn nhìn về phía Tô Thị A Thất.

Dù có chút khổ sở, nhưng hắn vẫn giữ vững trạng thái phong độ.

“Tiếp theo thì thế nào? Ngươi định dựa vào bảo phù, pháp bảo để chống cự sao?” Tô Thị A Thất thản nhiên nói, “Đao tới!”

Pháp đao rơi vào tay hắn.

Không ngự kiếm phi hành, nhưng Tô Thị A Thất vẫn có thể đứng vững giữa không trung như đang đặt chân lên mặt đất.

Trong phút chốc, đao thế như thiên uy. Một Tô Thị A Thất cầm đao, và một Tô Thị A Thất không cầm đao, cứ như hai người hoàn toàn khác biệt!

Cơ thể của Công Tử Hải bị đao thế ảnh hưởng, hắn thoáng run lên, nhưng rất nhanh chóng đã lấy lại bình tĩnh:

“Ta chưa từng nghĩ như vậy, dù ta có dùng mọi phù bảo, pháp khí thì cũng chẳng thể sống nổi qua đao thứ ba của ngươi.”

Tô Thị A Thất chau mày.

“Thực ra, khi một “Tô Thị A Thất” xuất hiện ở Lam Nguyên Cốc này, thì kế hoạch của ta đã hoàn thành.” Công Tử Hải dang hai tay ra, cười nói.

Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Giờ đã đến lúc thu lưới rồi!

“Có thấy không? A Thất huynh. Tiếng hò hét tuyệt diệu của chúng đệ tử Nguyệt Đao Tông phía dưới, họ điên cuồng rót hết sức mạnh vào hộ tông đại trận. Trong lòng họ chỉ có một niềm tin duy nhất đánh lùi Tô Thị A Thất!”

“Đây chính là tác dụng của A Thất huynh trong kế hoạch của ta thậm chí ngươi còn chẳng cần da tay, chỉ cần đứng đó, tạo áp lực cho đám đệ tử Nguyệt Đao Tông này. Để chống lại ngươi, các đệ tử của Nguyệt Đao Tông sẽ ép bật mọi tiềm lực của mình, rót hết chân khí, khí huyết vào “hộ tông đại trận”.”

“Nhưng chỉ thế thì chưa đủ, hộ tông đại trận được ta cải tiến là thứ vô cùng tham lam. Không chỉ chân khí của các đệ tử Nguyệt Đao Tông, mà cả sinh mệnh lực, và những linh hồn rực cháy của họ, đều sẽ bị hộ tông đại trận hút vào.”

“Trong lòng có tín niệm, nên họ giống như kẻ cuồng tín điên rồ nhất của các tôn giáo như thời viễn cổ. So với những tế phẩm tuyệt vọng do bị giết hại, thì những đệ của Nguyệt Đao Tông đang rơi vào trạng thái cuồng nhiệt này, sẽ cống hiến nhiều sinh mệnh lực và sức mạnh linh hồn hơn, thật tuyệt vời! Chúng là những tế phẩm hoàn mỹ nhất!”

“Điên cuồng đi, hát lên đi, nhảy lên đi!”

“Những tế phẩm... của ta!”

Phía dưới, chúng đệ tử của Nguyệt Đao Tông như đã điên rồi, họ điên cuồng nhảy múa, gào thét tên của Công Tử Hải trưởng lão, cặp mắt đỏ quạch, lý trí đã mất.

Cùng cùng, từng đệ tử của Nguyệt Đao Tông lần lượt ngã xuống!

“Trận khởi! Huyết thần tà đao trận!”

Hai tay của Công Tử Hải giơ lên cao, huyết vụ trong Lam Nguyên Cốc bay lên.

Bản thể của An Tri Ma Quân nở nụ cười quái dị, hắn lặng lẽ chuồn ra sau Công Tử Hải. Ma khí dày đặc quấn quanh người hắn. Việc những đệ tử Nguyệt Đao Tông dưới kia nhanh chóng rời vào trạng thái điên cuồng, là nhờ công lao của hắn hết.

An Tri Ma Quân và Công Tử Hai đứng đối lưng vào nhau, hai tay cùng giơ lên cao, cùng chủ trì Huyết thần tà đao trận!

“Dư nghiệt của Huyết Đao Tông sao?” Tô Thị A Thất bày ra một dáng xuất đao rất kỳ quái.

"Thiên! Đao! Táng! Tinh! Hải!”

Sau bao nhiêu năm, Tô Thị A Thất thi triển Thiên Đao Táng Tinh Hải một lần nữa, không biết uy lực của nó sẽ tới nhường nào?

Đầu bên kia, Thất Sinh Phù Phủ Chủ tranh thủ giải thích cho Tống Thư Hàng nghe điều bất thường ở hộ tông đại trận.

“Địa thế của Lam Nguyên Cốc, phối hợp với trận pháp của đệ tử Nguyệt Đao Tông, tạo thành Huyết thần tà đao trận mà năm đó Huyết Đao Tông từng dùng để hiến tế sinh linh, hòng ngưng tụ huyết thần đao bản mạng. Nhưng trận pháp của Nguyệt Đao Tông hiển nhiên đã có một sự thay đổi căn bản.”

“Nhưng, dù trận pháp này có sửa thế nào, thì bản chất vẫn không thay đổi, sao có thể lừa được con mắt của chúng ta!”

Giọng điệu của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đắc ý vô cùng:

“Giờ, tình hình ở Lam Nguyên Cốc diễn biến thế nào rồi?”

“Có một luồng huyết vụ khổng lồ dâng lên, phủ kín toàn bộ Lam Nguyên Cốc. A Thất tiền bối hình như định ra tay!” Tống Thư Hàng vội đáp.

“Chính là lúc này! Đi thôi, Thư Hàng tiểu hữu, chạy tới tọa độ mà chúng ta đã đánh dấu! Đợi đến khi trận pháp chấm dứt, ngươi sẽ được một món hời lớn!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha ha.

Nghe vậy, cơ thể vốn đã căng cứng của Tống Thư Hàng liền xông thẳng về phía cây đại thụ vô danh như một con báo xanh, hắn hỏi dò:

“Chẳng nhẽ A Thất tiền bối không phá được trận pháp này ư?”

“Không phá nổi, dù có giết chết kẻ chủ trì trận pháp thì đại trận vẫn tiết tục hoạt động! Nếu giết sạch đệ tử của Nguyệt Đao Tông thì càng đẩy nhanh tốc độ hoạt động của trận pháp. Vậy nên, từ khi trận pháp này được khởi đông thì mọi đệ tử của Nguyệt Đao Tông đều trở thành tế phẩm, trở thành nguyên liệu của huyết thần đao bản mạng! Họ chết sớm hay chết muộn cũng chẳng khác là bao, cùng lắm thì ảnh hưởng tới sản phẩm sau khi trận pháp hoàn thành mà thôi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Trừ phi, dùng một đao duy nhất để san phẳng Lam Nguyên Cốc! A Thất làm được điều này, nhưng cần dồn lực rất lâu. Giờ không có nhiều thời gian để A Thất dồn lực, chỉ mong hắn có thể chém chết kẻ chủ trì trận pháp.”

Bấy giờ, Tống Thư Hàng đã tới được địa điểm trên tọa độ:

“Ta tới rồi! Tiếp theo cần làm gì?”

“Không cần làm gì cả, ngươi chỉ cần đứng yên không nhúc nhích, an tĩnh đợi món hời rơi từ trên trời rơi xuống là được.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ đắc ý bảo, “Điều duy nhất ngươi cần chú ý là, đừng bị người ta giết trong lúc đang đợi. Ta cúp máy trước đây, lát nữa nếu ngươi còn sống thì gọi điện nói cho ta nghe thứ ngươi nhận được nhé.”

Tống Thư Hàng cúp điện thoại rồi ngồi cẩn thận ở nơi mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã chỉ, thu nhỏ mục tiêu lại làm cho mình trở nên mờ nhạt đi.

Chương 139. Cứ gọi ta là Thư Sơn Áp Lực Đại là được!

Tống Thư Hàng ăn may, các đệ tử Nguyệt Đao Tông ở gần hắn đều phát cuồng, nhảy nhót một hồi rồi ngã lăn ra đất, chẳng ai để ý đến hắn cả.

Trong Lam Nguyên cốc, huyết vụ mỗi lúc một nồng đậm.

Chỉ trong hai hơi thở, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy tâm khiếu nóng sực lên như bị bỏng.

Hắn rất quen thuộc với cảm giác này, mỗi lần tu luyện "Kim cương căn bản quyền pháp" rồi dùng "Chân ngã minh tưởng kinh" để dẫn khí huyết vào tâm hồn, hắn đều cảm thấy như vậy.

Thế nhưng khi hắn tu luyện thì tâm khiếu chỉ hơi nóng lên đã kết thúc rồi, còn hiện tại, tâm khiếu của hắn lại tăng nhiệt không ngừng được.

Nói cách khác, lúc này đây khí huyết trong tâm khiếu hắn đang nhanh chóng tăng lên! Tăng lên càng nhiều thì thời gian hắn hoàn thành trăm ngày Trúc Cơ sẽ càng ngắn lại!

Nếu cứ tăng lên mãi thế này, nói không chừng chỉ trong hôm nay là hắn sẽ mở tâm khiếu, hoàn thành trăm ngày Trúc Cơ!

Đây chính là một trong những “chỗ lợi” mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói tới.

…

Ầm!

Đao của Tô Thị A Thất chém vào Lam Nguyên Cốc, nhập vào trong huyết vụ ngập trời.

Ầm ầm ầm… tiếng lực đao nổ vang không ngừng quanh quẩn.

Uy lực của Thiên Đao Táng Tinh Hải mạnh đến mức nào?

Là thứ đao thuật mà ngay cả Tô Thị A Thất cũng không khống chế được, một đao này chém xuống, khi đao khí khuếch tán, lực thương tổn có thể khuếch tán đến vài trăm mét mà chẳng hề yếu đi!

Keng keng keng ~~

Trong huyết vụ truyền ra tiếng vang kì quái, huyết vụ mỗi lúc một đậm dần.

Năm giây sau.

Tô Thị A Thất tra đao vào vỏ, mày nhíu càng sâu.

Công Tử Hải hình như vẫn chưa chết.

Trong Lam Nguyên cốc, huyết vụ đầy trời dần dần tan đi.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Tô Thị A Thất chính là Công Tử Hải áo quần rách nát, tóc tai bù xù, toàn thân thương tích. Thế nhưng hắn còn sống, trên mặt vẫn treo nụ cười khiến cho người ta chán ghét.

Trong tay Công Tử Hải cầm một thanh huyết đao đỏ đến hóa đen tỏa ra nhiệt khí hừng hực, bản mệnh của Huyết Thần Đao đã thành hình. Có thanh đao này, Công Tử Hải chắc chắn có thể xông phá cảnh giới ngũ phẩm, ngưng tụ ra kim đan!

Đằng sau lưng hắn, An Tri Ma Quân há mồm hút một cái, từ dưới đáy Lam Nguyên cốc ma bốc lên một luồng ma khí.

'Huyết thần tà đao trận' lần này là do hắn và Công Tử Hải cùng nhau cải tiến, cùng nhau hoàn thành.

Bọn họ dùng toàn bộ Nguyệt Đao Tông làm tế phẩm.

Công Tử Hải có được bản mạng huyết thần đao.

Mà hắn thì có được luồng 'Tam tà ma khí' này, đây chính là một trong những thứ thu hoạch được khi hai bên hợp tác.

Bên cạnh họ lúc này có một người đàn ông tóc dài bay loạn, mặt mày dữ tợn. Trên người hắn cũng chồng chất vết thương máu chảy đầm đìa, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Kẻ nhận lấy một đao 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' của Tô Thị A Thất chính là hắn!

Khi Tô Thị A Thất nhìn thấy người đàn ông dữ tợn kia thì ánh mắt nhất thời bốc lửa, tay phải hắn chậm rãi đặt lên chuôi đao:

“Cuồng Bá Ma Quân!”

Vô Cực Ma Tông —— Cuồng Bá Ma Quân.

Tu sĩ kim đan ngũ phẩm, thực lực cao cường.

Đệ tử của Vô Cực Ma Tông tính cách cực đoan, điên cuồng cực điểm. Cuồng Ná Ma Quân lại là một cực phẩm vô hại bậc nhất trong Vô Cực Ma Tông trong trường hợp không có ai chọc tới hắn ta!

Thế nhưng cố tình Cuồng Bá Ma Quân lại được trời phú cho cái thể chất gợi đòn, tùy tiện đi ngoài đường cũng có người nhìn hắn ngứa mắt, rất muốn xông lên táng hắn một bạt tay hay chửi cho hắn một trận.

Sau đó… không có sau đó.

Bởi vì thể chất đặc biệt này mà mấy hôm trước khi hắn hiện thân, “Nhật báo tu sĩ” đã dành một mục riêng để đưa tin về hắn, khuyến cáo các tu sĩ ra đường phải cẩn thận một chút, đừng có đang yên đang lành đi gây sự với Cuồng Bá Ma Quân để mà ăn hành.

“Có thể tiếp được một đao Thiên Đao Táng Tinh Hải chính diện của ta, Cuồng Bá Ma Quân quả nhiên danh bất hư truyền.” Tô Thị A Thất nắm chặt chuôi đao, chiến ý hừng hực: “Nếu ngươi đã ra mặt vì Công Tử Hải rồi thì chiến đi!”

Chiến đi, để cho ta chiến một trận thống khoái đi!

Cả người A Thất đều bốc cháy!

“Ta chỉ nợ Công Tử Hải một cái nhân tình, cho nên đến đây bảo vệ hắn một lần mà thôi.” Cuồng Bá Ma Quân cắn răng. Một đao Thiên Đao Táng Tinh Hải ban nãy hắn phải liều mạng mới đỡ được đấy.

“Đừng nói nhiều làm gì, chiến đi!” Tô Thị A Thất nói.

--- Công Tử Hải sư đệ? Công Tử Hải đã sớm là đệ tử của Vô Cực Ma Tông rồi sao?

“Hôm nay không phải lúc quyết chiến, vì cả ta và ngươi đều có điều vướng bận. Ngươi muốn bảo vệ thằng nhóc sau lưng, ta muốn bảo vệ Công Tử Hải sư đệ và một tiểu hậu bối đằng sau này.” Cuồng Bá Ma Quân nói: “Qua một thời gian nữa, ta và ngươi sẽ hẹn nhau đấu một trận.”

Tô Thị A Thất nhíu mày.

…

..

Khi hai đấng Kim Đan còn đang nói chuyện, Công Tử Hải lại mỉm cười vươn tay ra.

Bản mệnh Huyết Thần đao chỉ là một trong những thu hoạch từ đại trận, bây giờ khoản lợi lớn thứ hai rốt cuộc cũng tới rồi!

Bốn mảnh kết tinh đỏ như máu xuất hiện từ hư không, chậm rãi rơi xuống chỗ Công Tử Hải.

Huyết vụ đầy trời trong Lam Nguyên Cốc thực ra không tan đi… mà kết thành bốn mảnh kết tinh đỏ như máu.

Giờ đây chúng đã ngưng tụ thành hình.

Nếu không phải vì bốn mảnh “huyết thần toản” quý báu này thì Công Tử Hải đã kéo Cuồng Bá Ma Quân chạy theo mình từ lâu, chứ còn đứng ở chỗ này đấu võ mồm với Tô Thị A Thất làm gì?

Bốn mảnh Huyết thần toản từ từ hạ xuống, Công Tử Hải đang định vươn tay thu hồi chúng lại.

Thế nhưng đúng lúc này, một mảnh Huyết thần toản đột nhiên tạm dừng giữa không trung, sau đó chủ động thay đổi phương hướng, bay về một hướng khác trong Lam Nguyên Cốc như bị nam châm hút.

Ở đó có một thanh niên trẻ bộ dạng đáng khinh ngồi xổm trên mặt đất. Trước con mắt hồ nghi của Công Tử Hải, huyết thần toản cứ thế rơi xuống tay thanh niên nọ.

Nét cười trên mặt Công Tử Hải tức khắc cứng đơ lại, hắn mở to hai mắt nhìn thanh niên, không hiểu vì sao huyết thần toản lại chạy vào tay đối phương.

Một lát sau, hắn chợt hiểu ra.

Căn cứ vào vị trí đứng của thanh niên kia, Công Tử Hải lập tức tính ra một lỗ hổng trong 'Huyết thần tà đao trận' của mình!

Giống như khi đã biết đáp án của một đề toán số thì người ta có thể dễ dàng suy ra được cả quá trình giải toán vậy!

Thì ra là vậy, đối phương đứng ngay vị trí lỗ hổng trong 'Huyết thần tà đao trận' của mình, nên mới có thể cướp được một miếng thịt lớn đã bay tới tận miệng mình đây!

Lợi hại, thật là lợi hại!

“Núi cao còn có núi cao hơn, Công Tử Hải tâm phục khẩu phục !” Mới nhìn thấy 'Huyết thần tà đao trận' mình vừa cải tiến lần đầu tiên, mà đã lập tức phát giác ra vị trí lỗ hổng này rồi ngồi đó chờ món hời trên trời rơi xuống. Công Tử Hải tự nhận bản lĩnh của mình thật chẳng sánh bằng.

Cho nên, hắn tâm phục khẩu phục.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng cười ngại ngùng. Hắn đâu có lợi hại gì, người lợi hại là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đằng sau hắn kia kìa!

Tô Thị A Thất ở trên trời nhìn thấy cảnh tượng này thì tâm tình tốt lắm, tuy hắn không rõ vì sao lại thế, nhưng lại biết rõ Tống Thư Hàng đã cướp được một bảo bối từ tay Công Tử Hải rồi.

"Ha ha ha ha." A Thất cười, khí thế trên người càng thêm trầm trọng, âm thầm mang ý bảo vệ Tống Thư Hàng.

Công Tử Hải thu hồi ba mảnh huyết thần toản còn lại, đoạn nhanh nhẹn chắp tay với Tống Thư Hàng:

“Dám hỏi đạo hào của đạo hữu là gì?”

Có Tô Thị A Thất ở đây, đừng hòng đòi lại được mảnh huyết thần toản đó.

“Ngươi cứ gọi ta là Thư Sơn Áp Lực Đại là được!” Tống Thư Hàng nhe hàm răng trắng tinh.

“Thư Sơn Áp Lực Đại? Nho môn hành giả? Khó trách lại có nhãn lực bậc này!” Công Tử Hải mỉm cười: “Vậy đi, mảnh huyết thần toản này gửi tạm ở chỗ Thư Sơn đạo hữu. Hẹn ngày khác ta sẽ tự mình đến cửa đổi về.”

Chính vào lúc đó, Cuồng Bá Ma Quân vươn tay tóm lấy Công Tử Hải và An Tri Ma Quân như diều hâu bắt gà, định bụng nhanh chân chạy trốn.

“Định cứ thế mà đi sao?” Pháp đao của Tô Thị A Thất rục rịch ra khỏi vỏ, hắn lạnh lùng nói với Cuồng Bá Ma Quân: "Người khác còn e ngại Vô Cực Ma Tông của các ngươi một phần chứ Tô Thị A Thất ta thì không sợ đâu. Hôm nay nếu ngươi không cho ta một lời giải thích vừa lòng mà đã muốn mang theo Công Tử Hải rời đi, ngày sau ta sẽ chém sạch mười phân bộ của Vô Cực Ma Tông nhà ngươi đó."

Cuồng Bá Ma Quân nhún vai.

Công Tử Hải ôn hòa nói: "Phải lắm, A Thất huynh ngươi giận ta cũng là bình thường. Thôi thì thế này, mười phân bộ ấy ta tặng cho A Thất huynh xả giận, chúng ta hẹn ngày sau gặp lại."

"Sau này còn gặp lại." Cuồng bá Ma Quân túm bọn họ rồi nhanh chóng bay đi.

A Thất tra đao vào vỏ, không đuổi theo nữa.

Nhìn từ thái độ của Cuồng Bá Ma Quân với Công Tử Hải thì chẳng hề đơn giản chỉ là “nợ một nhân tình”, rốt cuộc Công Tử Hải có thân phận gì trong Vô Cực Ma Tông?

Song dù có thế nào thì món nợ này cũng không thể cho qua như vậy được!

…

Một lúc lâu sau, Tô Thị A Thất đạp trên không khí như đạp cầu thang, đi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bên hông Tống Thư Hàng đeo một thanh trường đao đen tuyền, tay phải cầm một mảnh huyết thần toản, thế nhưng bây giờ lực chú ý của hắn không đặt trên hai món bảo vật ấy, mà là vào tâm khiếu của chính mình.

Tâm khiếu đã có cảm giác căng đầy, phỏng chừng chỉ cần tầm mười lũ khí huyết trị nữa là có thể khai mở tâm khiếu rồi!

Trăm ngày Trúc Cơ, sắp sửa hoàn thành !

A Thất ra sức vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu làm tốt lắm. Là một tu sĩ, không có cái gì cũng được nhưng không thể không có lá gan!”

Tống Thư Hàng hồi thần, cắn răng một cái, một chưởng của A Thất vỗ xuống đau quá đi mà.

"A Thập Lục, sự tình xong xuôi rồi, bây giờ ngươi lập tức về Tô Thị bản tộc với ta !" A Thất gọi A Thập Lục.

A Thập Lục lắc đầu, đứng dậy đi vào sâu trong Lam Nguyên Cốc.

Trong ấy đã trở thành một đống phế tích.

Các đệ tử Nguyệt Đao Tông bị hút hết sinh mệnh năng và lực lượng linh hồn, tất cả đều biến thành thây khô nằm la liệt trên mặt đất.

Binh khí, đan dược và đồ dùng của tu sĩ trong cốc bị đại trận quỷ dị hút sạch linh khí, chỉ chạm nhẹ một cái đã trở thành sắt vụn rác rưởi như thể bị tháng năm ăn mòn.

A Thập Lục tới một căn phòng trong Lam Nguyên Cốc rồi nhấc chân đá mạnh một cái.

Cửa phòng bị sức mạnh của 'Huyết thần tà đao trận' ăn mòn đã sớm rách nát tả tơi, bị nàng đá một cái liền văng ra.

Trong phòng, ông chú Chính Đức của Tiên Nông Tông chết lặng ngồi đó, hắn như già đi rất nhiều, mái tóc bị 'Huyết thần tà đao trận' ảnh hưởng biến thành màu bạc trắng.

May mà thời gian đại trận tà ác kia duy trì không dài, nếu không hắn cũng đã bị hút thành thây khô như những đệ tử Nguyệt Đao Tông kia rồi.

Khi nhìn thấy A Thập Lục, hắn nở một nụ cười chua chát.

“Biết mình sai chưa?” Tô Thị A Thập Lục từ trên cao nhìn xuống mà hỏi.

Chính Đức khóc òa.

Dù thân ở trong cốc, nhưng tiếng động ở ngoài hắn đều nghe thấy.

Hắn biết tất cả chính là âm mưu của Công Tử Hải.

Hắn biết Nguyệt Đao Tông đã trở thành lịch sử rồi.

Hắn còn biết, Tiên Nông Tông tổn thương nặng nề, tiếng kêu gào thảm thiết của các sư huynh đệ lúc sắp chết còn vang vọng bên tai hắn.

Tô Thị A Thất đi theo phía sau A Thập Lục.

Hắn nặng nề thở dài: "Dẫn hắn đi trước đi."

Hắn cũng có trách nhiệm trong chuyện của Tiên Nông Tông. Bây giờ sự việc chấm dứt rồi, hắn không thể ngồi yên không màng đến Tiên Nông Tông được.

Chương 140: Bạch Chân Quân

Chính Đức khóc ngất lên ngất xuống, Tô Thị A Thất hít một hơi thật sâu rồi, dùng cán dao đập vào gáy Chính Đức, đánh ngất hắn.

“Chúng ta tới Tiên Nông Tông trước đi.” Tô Thị A Thất nói.

Mọi chuyện đều bắt đầu từ khi hắn bị Công Tử Hải dẫn tới Tiên Nông Tông. Tiên Nông Tông giờ thiệt hại nghiêm trọng, việc này hắn cũng có một phần trách nhiệm. Giờ, giúp được chừng nào thì cứ giúp, không thể khiến đạo thống của Tiên Nông Tông bị đứt đoạn được.

Tiếp, A Thập Lục và Tống Thư Hàng lại bò lên độn quang của Tô Thị A Thất lần nữa, phía sau kéo theo Chính Đức, nhóm người bay về phía Tiên Nông Tông.

Trong lúc phi hành, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ, báo cho hắn biết mình nhận được thứ gì.

Huyết thần toản, hình như là nguyên liệu luyện khí gì quý giá lắm, ngay cả các tiền bối trong nhóm đều cho rằng nó là món lời to, không biết nó có thể luyện thành loại pháp bảo gì đây?

Tống Thư Hàng lặng lẽ ngắm nghía huyết thần toản trong tay mình. Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến việc huyết thần toản là thứ được hình thành sau khi tế sống rất nhiều người liền thấy có chút nghèn nghẹn.

Việc này âu cũng là thói thường của con người, nếu bạn biết có một viên ngọc rất quý giá, nhưng viên ngọc ấy được ngưng tụ từ nước rữa của ngàn vạn thi thể con người, bạn biết nó là vật báu vô giá, nhưng trong lòng vẫn thấy nghẹn nghẹn.

Nếu có thể, Tống Thư Hàng chỉ muốn đổi nó thành thứ bảo vật có cùng giá trị, nhưng hợp với mình hơn.

Nhưng, khi Tống Thư Hàng gọi điện cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ thì.

“Xin lỗi, tài khoản điện thoại của quý khách đã hết, mong quý khách nạp thêm phí điện thoại, cám ơn! Sorry, your telephone CHARGE is overdue, please renewit, thank you!”

“Đùa nhau à, mình nhớ mình còn nhiều tiền điện thoại lắm là, sao lại hết tiền rồi?” Tống Thư Hàng lộ vẻ nghi hoặc.

Đột nhiên hắn nhớ tới một việc.

Hình như Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang dạy chữ Hán cho đám thổ dân trên cái đảo nhỏ khỉ ho cò gáy nào ngoài biển thì phải? Chỗ hắn nối thông được điện thoại đã là tốt lắm rồi, tiền điện thoại gì đó chỉ là mây bay thôi.

Hơn nữa Tống Thư Hàng không mở gói gọi quốc tế, đương nhiên là chi phí càng đội lên rồi.

Trong Tiên Nông Tông.

Trên mặt những đệ tử còn sống sót phủ đầy sầu khổ, lần này các tinh anh rời khỏi tông môn cơ hồ tử thương gần hết!

Ngay cả tông chủ cũng phải nhờ Chính Năng sư huynh và mười mấy đệ tử liều mạng mới đưa được về.

Tiên Nông Tông hiện tại yếu ớt cực điểm, nếu có thế lực đối địch nào gần đó muốn hôi của lúc cháy nhà thì hậu quả thật không lường được.

Vết thương của tông chủ rất nặng, hắn đã bắt đầu dặn dò hậu sự..

“Chính Năng, bản Tiên Nông Kinh này ghi lại hết thảy bí mật của Tiên Nông Tông chúng ta, giờ ta giao nó cho ngươi.” Tông chủ run rẩy lấy ra một quyển kinh văn, dốc hết sức tàn nói với Chính Năng: “Mặt khác, ngươi nghĩ cách đưa Chính Đức về để hắn kế thừa ngôi vị tông chủ đi. Tiên Nông Tông quá nhỏ, ta bắt ngươi ở lại Tiên Nông Tông nhiều năm như vậy, đã nợ ngươi quá nhiều rồi. Tư chất của ngươi đủ để tiến vào danh môn đại phái tốt hơn Tiên Nông Tông gấp trăm lần, theo đuổi cảnh giới cao hơn đi, đừng để Tiên Nông Tông trói buộc nữa…”

Tông chủ cảm khái ngàn vạn.

Đôi mắt của Chính Năng đỏ hoe, hắn đón lấy Tiên Nông Kinh, lật xem với thái độ vô cùng cẩn thận. Bằng trí nhớ của tu sĩ tứ phẩm như hắn, chỉ cần đảo mắt qua nhìn là có thể nhớ kỹ bản

Tiên Nông Kinh này.

Trong cuốn sách này, có ghi chép về cách chế thuốc từ Thất Hoàng Diệu Quả. Tác dụng thật sự của Thất Hoàng Diệu Quả là chữa trị vết thương từ thiên kiếp!

Công dụng ấy, đến cả các đệ tử của Tiên Nông Tông cũng không biết.

Lời đồn vô căn cứ đúng là đây. Ngoài kia người ta đồn ầm lên đủ thứ công dụng thần kỳ của Thất Hoàng Diệu Quả. Các đệ tử của Tiên Nông Tông lại cười nhạo người đời ngu xuẩn.

Chính Ngôn, người luôn xử sự ôn hòa, lúc kể về “ân oán của Tô Thị A Thất và Tiên Nông Tông” với Tống Thư Hàng cũng từng cười nhạo lời đồn của người ngoài.

Nhưng thực ra, công dụng thật sự của Thất Hoàng Diệu Quả chính là điều trị vết thương của thiên kiếp!

Chỉ có một vài cao tầng của Tiên Nông Tông biết điều ấy.

Chính Năng nhẹ nhàng kép Tiên Nông Kinh lại rồi nhìn về phía tông chủ:

“Yên tâm, tông chủ, Chính Đức nhất định sẽ không sao.”

Tông chủ mỉm cười gật đầy, hé hé miệng định nói thêm vài câu.

Nhưng đúng lúc này, mộc kiếm bên người Chính Năng bỗng chém ra, kiếm quang lóe lên, chặt đứt đầu của tông chủ.

Máu của tông chủ vẩy tung tóe, trước khi chết, ánh mắt hắn còn trừng lên đầy ngạc nhiên nhìn đại đệ tử đắc ý của mình.

“Không ngờ, cuối cùng thì ngươi vẫn cứ nhớ đến Chính Đức!” Chính Năng hất vệt máu trên thân kiếm, nói với giọng thản nhiên, “Ngay lúc nãy thôi, ta từng tự nói với mình rằng nếu đến nước này, sư phụ nói rằng muốn ta kế thừa Tiên Nông Tông thì mọi chuyện trước đây sẽ lùi vào dĩ vãng. Ta thậm chí còn có thể bồi dưỡng Chính Đức sư đệ, đợi đến khi hắn có thể tự mình lèo lái thì sẽ cho hắn kế thừa ngôi vị tông chủ của Tiên Nông Tông. Sau đó, ta có thể an tâm theo đuổi những cảnh giới cao hơn.”

“Ta không thèm cái ngôi vị tông chủ của Tiên Nông Tông, nhưng bao năm nay, ngươi nói ngươi nợ ta, vậy mà khi lựa chọn người thừa kế, ngươi lại chưa từng nghĩ đến ta sao?”

Chính Năng châm chọc, hắn là thiên tài mạnh nhất ở Tiên Nông Tông, trong mắt đa số các sư đệ, hắn là người có chiến lực đứng đầu Tiên Nông Tông, là đại sư huynh dịu dàng. Các đệ tử đều cho rằng, người được kế thừa ngôi vị tông chủ chỉ có thể là hắn!

Nhưng điều nực cười là, khi suy tính xem ai sẽ là người kế thừa ngôi vị ấy, tông chủ không hề nghĩ tới hắn. Lý do là vì hắn thấy Tiên Nông Tông bạc đãi Chính Năng, cảm thấy Chính Năng không đáng bị kìm kẹp trong Tiên Nông Tông, nên cái ngôi vị tông chủ không có phần của hắn.

Cái lý do quỷ gì chứ?

Mộc kiếm chui lại vào bao, tông chủ đã hoàn toàn tan biến.

Những đệ tử còn sót lại của Tiên Nông Tông há hốc mồm nhìn cái tình cảnh bất ngờ này, họ cơ hồ không thể tin nổi vào hai mắt mình, cứ ngỡ như đang mơ.

Sao lại thế, sao vị sư huynh mạnh nhất của Tiên Nông Tông là Chính Năng sư huynh, lại giết tông chủ! Rõ ràng là Chính Năng sư huynh vất vả lắm mới cứu được tông chủ từ tay của Nguyệt Đao Tông, vì cớ gì mà lại làm chuyện tày đình này?

“Vì sao!!!” Chính Ngôn, người trước giờ vẫn xử sự vô cùng ôn hòa, gào lên, hắn điên cuồng đánh Chính Năng, vung quyền lộn xộn.

“Vì sao à? Nếu ngươi nhất quyết phải đòi một lý do thì đơn giản lắm, ta chỉ nghe theo nguyện vọng cuối cùng của sư phụ, rời khỏi sự trói buộc của Tiên Nông Tông, theo đuổi những cảnh giới cao hơn mà thôi.” Chính Năng sư huynh dễ dàng né được những đòn tấn công của Chính Ngôn, cuối cùng, hắn rút kiếm ra.

Mũi kiếm nhẹ nhàng đặt lên trán của Chính Ngôn, kiếm quang ẩn hiện.

Trán của Chính Ngôn bị chém một vết máu, nhưng Chính Năng lại không lấy đi mạng sống của hắn, một luồng sức mạnh trào ra từ thân kiếm, đánh bật Chính Ngôn.

“Vậy nên, ta chỉ là đang hoàn thành di nguyện của sư phụ mà thôi.” Chính Năng thản nhiên đáp.

Bấy giờ... từ trên trời có ba bóng người đáp xuống.

Cuồng Bá Ma Quân mặt dày dữ tợn điều khiển một pháp khí phi hành hình thoi, bên người hắn là Công Tử Hải, dù y phục rách nát nhưng vẫn vô cùng phong độ, và An Tri Ma Quân, người có gương mặt luôn phủ trong màn sương đen.

“Xem chừng bên ngươi cũng kết thúc rất thuận lợi.” Công Tử Hải cười khẽ, rồi vươn tay về phía Chính Năng, “Thời gian đến rồi, chúng ta phải đi thôi, Chính Năng huynh.”

“Ừm.” Chính Năng gật đầu, cầm lấy tay của Công Tử Hải rồi đặt chân lên pháp khí phi hành hình thoi kia.

“Chính Năng!” Chính Ngôn đứng sau rống lên đầu giận dữ, “Ngươi sẽ không được chết yên đâu!”

“Không được chết yên sao? Đúng là một lời đe dọa thú vị. Tuy nhiên, từ khi trở thành tu sĩ, ta chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình được chết yên.” Chính Năng quay đầu lại, vẫn là cái dáng điệu thư sinh như trước, nhưng khí chất lại sắc bén hơn nhiều, “Cả cuộc đời này của ta, hoặc là có thể chứng đại đạo, trở nên bất diệt! Hoặc là chết oanh oanh liệt liệt! Nếu chuyện ấy mà cũng không hiểu thì không thể trở thành tu sĩ.”

Công Tử Hải lộ ra ánh nhìn đầy khen ngợi.

“Đón lấy.” Chính Năng đột nhiên ném cái bản Tiên Nông Kinh kia qua Chính Ngôn, ánh mắt lộ vẻ châm chọc, “Trên đây khi lại truyền thừa và bí truyền của Tiên Nông Tông. Các ngươi mang sư đệ Chính Đức về đi! Nguyện vọng thứ hai của sư phụ chẳng phải là để hắn làm tông chủ sao?”

Chính Ngôn đón lấy Tiên Nông Kinh, ánh mắt ngập tràn hận ý.

“Các ngươi cứ giữ gìn cái đại thống bé nhỏ của Tiên Nông Tông, rồi chết trong “yên lành” đó. Nếu như, trong số các ngươi có kẻ nào có khí phách một chút, dùng mối hận với ta để trở nên mạnh mẽ, rồi tìm ta để báo thù thì sao nhỉ? Đương nhiên, cơ hội gặp nhau của chúng ta xa vời lắm. Từ giờ trở đi, khoảng cách giữa chúng ta sẽ càng lúc càng lớn. Khi gặp lại, đối với ta, các ngươi chỉ là một lũ kiến bé nhỏ.”

Công Tử Hải cười khẽ:

“Chúng ta đi thôi, nếu không Tô Thị A Thất sẽ tới.”

Cuồng Bá Ma Quân điều khiển pháp khí phi hành dưới chân, bay lên trời.

Dưới đất, Chính Ngôn ôm lấy Tiên Nông Kinh, ngửa mặt lên trời rống giận, nước mắt đầm đìa. Quanh hắn, là những đệ tử Tiên Nông Tông còn đang sững sờ.

“Chính Năng huynh đúng là một người dịu dàng.” Công Tử Hải cười khẽ, hắn đang ám chỉ việc Chính Năng ném Tiên Nông Kinh về cho Tiên Nông Tông.

“Dù sao ấy cũng là nơi sinh ra và nuôi dưỡng ta.” Chính Năng cười nhẹ, khí thế quanh thân tan mất, hắn lại hóa thành vẻ thư sinh yếu đuối.

“Giả vờ từ bi.” An Tri Ma Quân hừ lạnh.

“Ngươi không hiểu rồi, An Tri Ma Quân.” Công Tử Hải cười nói.

“Đúng thế, An Tri huynh không hiểu rồi.” Chính Năng hỏi dò, “Lấy được Thất Hoàng Diệu Quả chưa?”

“Đương nhiên.”Công Tử Hải trở tay, để lộ Thất Hoàng Diệu Quả, sau đó lại lấy ba mảnh huyết thần toản,

“Hở? Sao huyết thần toản chỉ có ba thế này? Chẳng phải là bốn sao?” Chính Năng nhíu mày.

“Trên đường tới đây gặp chút chuyện, nhưng không sao. Ba mảnh là vừa đủ cho chúng ta dùng rồi. Còn cái mảnh cuối cùng, khi nào có cơ hội là sẽ lấy về được thôi.” Công Tử Hải cười nói.

“Cũng phải.” Chính Năng gật đầu.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng của bốn người đã biến mất trên bầu trời... Họ đi về phía Vô Cực Ma Tông đầy thần bí.

Tống Thư Hàng không hề biết rằng, trong khi tài khoản di động của mình hết tiền nên không lên mạng được, thì trong nhóm Cửu Châu số 1 đang vô cùng rộn ràng.

“@Tất cả mọi người, Bạch Chân Quân vừa liên hệ với ta, nói rằng chừng hai mươi ngày sau hắn sẽ xuất quan. Đã quyết xem ai là người đi đón hắn chưa?” Hoàng Sơn Chân Quân hỏi cả nhóm.

Dạo trước, lúc Bắc Hà Tán Nhân lừa Tống Thư Hàng nhận nhiệm vụ “tiếp đãi Bạch Chân Quân”, Hoàng Sơn Chân Quân không online, nên mới hỏi thế.

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Ha ha, Bạch Chân Quân cuối cùng cũng xuất quan à? @ Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống Thư Hàng tiểu hữu, đã chuẩn bị ổn thỏa chưa? Mau thi lấy bằng lái ô tô đi. Nhân lúc rảnh rỗi thì ta xếp cho khóa học lái máy bay nữa.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Chắc không kịp học bằng lái máy bay đâu. Để Bạch Chân Quân và Thư Hàng cùng nhau học không phải ổn hơn à? Nếu có vấn đề gì, Bạch Chân Quân có thể dùng phương pháp ngự kiếm phi hành để đem Thư Hàng trốn cùng. Ừm... đúng rồi, nếu Bạch Chân Quân mà học lái máy bay, thì chắc chắn sẽ có vấn đề nhỉ?”

“Có khi còn rơi máy bay ấy chứ nhỉ?”

"..."

Chương 141: Mười Triệu Tiền Điện Thoại, Hỏi Ngươi Có Sợ Hay Không?

“Các người đừng có nói như vậy, nói không chừng sau khi Bạch Chân Quân bế quan nhiều năm, đột nhiên trở thành khéo tay, sau đó cái tính tò mò cực mạnh kia cũng giảm bớt thì sao? Hơn nữa, máy bay cũng không dễ hỏng thế đâu!”

Hoàng Sơn Chân Quân nói lời ngay lẽ phải.

Lúc này, Cổ Hồ Quan Chân Quân mới thản nhiên nói vào: “Ha ha, Hoàng Sơn tiền bối tự hỏi lại lương tâm của mình xem, mấy lời ngươi vừa nói ra ấy… tự ngươi có tin không?”

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức nghẹn họng không trả lời được “Xin lỗi, vừa rồi ta chỉ nói bừa mà thôi!”

“Hơn nữa máy bay yếu ớt hơn máy móc pháp khí nhiều, ta cá mười tờ phù bảo định chế, Bạch Chân Quân mà muốn lên máy bay thì bảo đảm rớt luôn!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói với vẻ kiên định. Phù bảo định chế mà hắn nói chính là loại phù bảo nào cũng được, chỉ cần hắn làm được thì nhất định có thể đáp ứng nhu cầu!

“Bốn cơ hội luyện đan miễn phí!”

Dược Sư phụ họa, hôm nay hắn có thể gõ chữ nhanh thế nhỉ, hay là lại nhờ cô nàng Giang Tử Yên gửi tin hộ đấy?

“Mười cơ hội xem bói miễn phí!”

Lúc này, một người tên Thiết Quái Toán Tiên đắc ý lên tiếng.

Đợi đã, Thiết Quái Toán Tiên là ai đấy?

Ôi mẹ nó, hóa ra đây là nick của Đồng Quái Tiên Sư. Cái nick này trà trộn trong nhóm bấy nhiêu lâu rồi mà không ai phát hiện ra.

Bây giờ nick chính của Đồng Quái Tiên Sư đã bị cấm nói, cho nên mới dùng nick phụ lên nói chuyện.

Bắc Hà Tán Nhân:...

Cuồng Đao Tam Lãng:...

“Ta cảm giác mình không cần ngươi xem giúp đâu, phá hỏng tâm tình của ta!” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Ta cũng thế.” Cuồng Đao Tam Lãng giữ nguyên đội hình.

“Như trên.”Dược Sư.

Đồng Quái Tiên Sư tức giận: “Các người vừa vừa phải phải thôi!”

[Thông báo hệ thống: Thiết Quái Toán Tiên đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói 30 ngày]

Rốt cuộc ai mới là người nên một vừa hai phải hả? Ngươi thật sự cho rằng cái chức chủ nhóm này của lão phu là để trưng cho đẹp à! Hoàng Sơn Chân Quân hừ lạnh nói.

Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân cũng không đá nick này ra khỏi nhóm, bởi vì đây cũng không phải nick nhỏ của Đồng Quái Tiên Sư, đây là nick của đệ tử hắn, chỉ là vị đệ tử kia mãi không ngoi lên nói chuyện bao giờ, nên bây giờ mới bị Đồng Quái Tiên Sư mượn lên nói chuyện.

“Bất quá các ngươi thật sự đừng có bôi nhọ Bạch Chân Quân tiền bối nữa. Nếu mà còn nói nữa thì sẽ dọa Thư Hàng tiểu hữu đấy. Đến lúc đó, lỡ như Thư Hàng tiểu hữu không chịu đi tiếp đón Bạch Chân Quân thì mấy người các ngươi cứ rút thăm cho ta, ai rút trúng thì đi đón Bạch Chân Quân!” Hoàng Sơn Chân Quân đe dọa.

Tất cả mọi người trong nhóm lập tức im thin thít, không dám nói thêm gì nữa.

Một lát sau, Bắc Hà Tán Nhân thấy cả buổi trời mà Tống Thư Hàng không trả lời bèn hỏi: “Sao Thư Hàng tiểu hữu không nói gì thế? Hắn không online à? Mới nãy còn thấy hắn gửi ảnh chụp lên không gian trong nhóm mà, không phải là giả vờ không thấy đấy chứ?”

“Mới lúc nãy còn nói chuyện điện thoại với ta, ta còn bảo hắn lát nữa gọi cho ta, để xem xem hắn có huyết thần toản hay không mà? Để đấy, ta gọi lại cho hắn xem sao.” Phủ Chủ Thất Sinh Phù gửi kèm một cái icon cười.

Rất nhanh, hắn lại ngoi lên nói: “Ha ha, điện thoại của Thư Hàng tiểu hữu bị thiếu tiền rồi... Chắc là lúc nãy nói chuyện với ta nên bị trừ hết tiền. Chịu thôi, ta không ở Hoa Hạ, nên cước phí hơi cao. Ừm, sau này phải bảo hắn nạp tiền nhiều một chút, đỡ mắc công đến lúc cần tìm lại không tìm được hắn. Đúng rồi, ai rảnh thì nạp thêm chút tiền điện thoại cho Tống Thư Hàng được không? Để tiện liên lạc với hắn.”

“Nạp tiền online mỗi lần tối đa chỉ nạp được có một ngàn thôi, phiền lắm. Cũng không biết Thư Hàng tiểu hữu nợ bao nhiêu nữa?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lúc này, Túy Nguyệt Cư Sĩ có cảm giác tồn tại cực kỳ mờ nhạt mới ngoi lên nói: “Đúng lúc ta đang nghỉ ngơi ở khu du lịch, kế bên có tiệm bán di động đây. Tranh thủ lúc nó chưa đóng cửa, các ngươi đưa số điện thoại của Tống Thư Hàng tiểu hữu cho ta đi, ta đi nạp tiền cho hắn, để sau này hắn không phải lăn tăn về vấn đề tiền điện thoại nữa.”

Lúc hắn nói chuyện, như thể có hào khí vạn trượng đập thẳng vào mặt!

“Ta đưa số của hắn cho ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng gửi số điện thoại của Tống Thư Hàng cho Túy Nguyệt Cư Sĩ.

“Vậy các ngươi chờ một chút, ta đi nạp tiền cho hắn.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ nói xong thì lặn xuống.

Lúc này Bắc Hà Tán Nhân lại nói tiếp: “Nhân lúc này, chúng ta mau spam cho trôi đoạn thảo luận về Bạch Chân Quân trôi đi đi, miễn cho lát nữa Thư Hàng tiểu hữu mở ra thấy được mấy lời chúng ta nói về Bạch Chân Quân tiền bối, lỡ như hắn thật sự ngoảnh mông bỏ đi không thèm nhận việc này nữa thì phiền lắm.”

“Bắc Hà đạo hữu nói có lý, mau spam lên đi. Giờ phải nói cái gì đây nhỉ?”

“Hay nói chuyện Tam Lãng có phát hiện gì ở hòn đảo thần bí kia không nhé?”

Các tiền bối trong nhóm bắt đầu spam không tiết tháo, nháy mắt đã spam được tận mấy ngàn trang, không biết đã đá cái đoạn nói về Bạch Chân Quân đến góc xó nào rồi...

Một bên khác.

Tô Thị A Thất mang theo Tống Thư Hàng, A Thập Lục và Chính Đức bay đến trên không Tiên Nông Tông.

Nhìn từ trên cao xuống, hắn thấy cảnh tượng đám đệ tử của Tiên Nông Tông đang gào khóc thảm thiết.

Sau khi Tiên Nông Tông quay về tông môn đã xảy ra chuyện gì thế này? A Thất xem xét thật kỹ, liền nhìn thấy thi thể của tông chủ Tiên Nông Tông đã bị người ta chém bay đầu!

Quả thật là đã xảy ra chuyện.

Tô Thị A Thất túm lấy Chính Đức vỗ nhẹ một cái, để hắn tỉnh lại.

Chính Đức mở to hai mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn về phía Tiên Nông Tông đang bị mây mù che phủ ở bên dưới. Hắn cũng nhanh chóng nhìn thấy thi thể của tông chủ Tiên Nông Tông, sau đó lập tức ngây ra.

Bên dưới, đệ tử Tiên Nông Tông không ngừng la khóc, có người vừa khóc lóc vừa nói chuyện với nhau.

Các đệ tử đã hoàn toàn mất đi chỗ dựa tinh thần, thật ra bình thường dù tông chủ có qua đời thì bọn họ còn có thể đi theo đại sư huynh Chính Năng. Nhưng bây giờ lại là đại sư huynh Chính Năng giết chết tông chủ, rời khỏi Tiên Nông Tông. Tiếp theo bọn họ phải làm gì bây giờ.

Chính Đức đứng trên độn quang của Tô Thị A Thất, mặt mày ngơ ngác nghe những lời kể của các đệ tử bên dưới. Sau đó lập tức hiểu rõ những chuyện đã xảy ra sau trận chiến Nguyệt Đao Tông kia.

Đại sư huynh giết sư phụ, sau đó phản bội sư môn, đi cùng với Công Tử Hải?

Tại sao, tại sao lại như thế?

Một lúc lâu sau…

Chính Đức cắn răng, trên mặt hiện lên vẻ kiên định: “A Thất tiền bối, kính xin ngươi cho ta xuống dưới.”

A Thất kinh ngạc nhìn hắn một cái: “Đã quyết định được phải làm sao rồi à?”

“Ta không biết, nhưng dù sao bây giờ ta cũng phải trở lại Tiên Nông Tông, bây giờ Tiên Nông Tông cần phải có người đứng ra dẫn dắt, bằng không Tiên Nông Tông sẽ thật sự sụp đổ.”

Chính Đức cười khổ nói.

A Thất ngẫm nghĩ một lát, ném một lệnh bài cho Chính Đức: “Cầm theo nó đi, đặt ở bên trong Tiên Nông Tông. Có nó thì đại biểu cho Tô Thị A Thất ta bảo kê Tiên Nông Tông. Như vậy thì ít nhất có thể giúp Tiên Nông Tông ngăn cản một số kẻ muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Đợi đến một ngày nào đó, ngươi cảm giác Tiên Nông Tông đã vượt qua được kiếp nạn này thì lại đưa lệnh bài về bản tộc Tô Thị.”

“Cảm ơn.” Chính Đức nhận lấy lệnh bài kia, lúc này hắn thậm chí không thể nào lên tiếng từ chối được. Hắn cần lệnh bài này, Tiên Nông Tông cần lệnh bài này. Nên hắn không thể từ chối!

Tô Thị A Thất nhẹ nhàng khoát tay một cái, nâng hắn bay lơ lửng, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Đám đệ tử Tiên Nông Tông vừa nhìn thấy Chính Đức đáp xuống từ trên trời thì lập tức mừng rỡ. Tuy rằng thực lực của Chính Đức không cao, nhưng ở trong Tiên Nông Tông này hắn vẫn có uy tín cực cao.

Nhìn thấy các sư huynh đệ lao đến, Tiên Nông Tông nắm chặt lệnh bài, thở dài, vội bước lên nghênh đón các đệ tử của Tiên Nông Tông!

…

Tô Thị A Thất chắp tay sau lưng, đứng trên không nhìn một lúc, cuối cùng mới thấp giọng nói: “Đi thôi.”

A Thất cảm giác hắn cũng có phần trách nhiệm với kiếp nạn mà Tiên Nông Tông gặp phải, cho nên hắn mới đưa lệnh bài kia ra, giúp cho Tiên Nông Tông có thể vượt qua được kiếp nạn này, thế nhưng, trong sự kiện của Tiên Nông Tông lần này, tên Chính Đức kia từng muốn hạ độc thủ với A Thập Lục, cho nên ngoại trừ một cái lệnh bài ra thì A Thất không giúp thêm gì nữa.

Độn quang bay lên, hắn mang theo Tống Thư Hàng và A Thập

Lục bay về phía đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng quay lại nhìn vị trí của Tiên Nông Tông một cái, trong lòng có phần cảm khái, nhưng lại không biết diễn tả cảm giác này thế nào, chỉ đành nghẹn lại trong lòng.

Sau này, sự kiện Tiên Nông Tông lần này sẽ trở thành kinh nghiệm nhân sinh của hắn, làm đạo tâm của hắn phong phú hơn.

Trên đường quay về, Tô Thị A Thất im lặng thật lâu mới đột nhiên cất lời: “Thập Lục, hôm nay theo ta quay về bản tộc Tô thị đi. Không phải là hết cách chữa khỏi thương thế của ngươi đâu.”

“Ừ.” A Thập lục hờ hững đáp lời.

“Ngươi chớ có nghĩ lung tung, mọi chuyện cứ giao cho ta, tin tưởng ta, Thập Lục, ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Tô Thị A Thất nói.

“Ừm... ta vẫn luôn tin tưởng ngươi. Chỉ là ta… ra ngoài thư giãn mà thôi.”

A Thập Lục nhoẻn miệng cười, dung mạo của cô vốn đã xinh xắn, kèm theo nụ cười này đúng là vô cùng ngọt ngào, tựa như trăm hoa đua nở.

Tô Thị A Thất nhanh chóng khống chế độn quang bay về tới đại học Giang Nam.

“Thư Hàng tiểu hữu, lần này thật sự rất cảm ơn ngươi.”

A Thất dùng sức vỗ vai Tống Thư Hàng.

Nếu như không có Tống Thư Hàng thì rất có thể Tô Thị A Thập Lục đã bị lũ khốn kiếp của Nguyệt Đao Tông giết chết rồi. Tô Thị A Thất chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hoảng sợ. Bởi vì tâm tình kích động quá nên lúc vỗ có hơi mạnh tay một chút, thiếu chút nữa đánh cho Tống Thư Hàng phun cả phổi ra.

Tống Thư Hàng bị vỗ tới mức phải ho khan liên tục, chỉ đành cười khổ.

A Thập Lục thở dài, giơ tay vuốt lưng giúp Tống Thư Hàng, khiến cho hắn đỡ hơn một chút.

“Khụ, vốn ta có chuẩn bị chút quà gặp mặt cho ngươi. Bất quá lúc này ta không thể đưa phần quà đó ra được.” Tô Thị A Thất cười nói.

Lần này hắn đang có sẵn một cổ quyền pháp cấp bậc nhất phẩm, muốn tiện tay cho vị đạo hữu mới như Tống Thư Hàng làm quà gặp mặt. Nhưng bây giờ con nhà người ta đã cứu A Thập Lục tới mấy lần, nếu hắn mà lấy bộ quyền pháp nhất phẩm kia ra tặng thì không phải sẽ bị mấy đạo hữu trong nhóm cười thối đầu à?

"Cho nên, quà gặp mặt lần này ta sẽ bù cho ngươi sau. Đợi qua một khoảng thời gian nữa, Biệt Tuyết Tiên Cơ mở 'thực tiên yến' thì ta sẽ mang ngươi đi theo, cho ngươi nếm thử 'tiên trân' và 'mỹ vị' thật sự trên đời này. Phần quà gặp mặt này đã đủ để bày tỏ thành ý của ta chưa?" Tô Thị A Thất cười nói.

"Biệt Tuyết Tiên Cơ?"

Tống Thư Hàng nghe mà không hiểu gì hết, là đi ăn một bữa ngon à?

Lúc này A Thập Lục mới khẽ chọt Tống Thư Hàng một cái, nháy mắt ra hiệu với hắn.

"Đựoc! Vậy thì ta xin cảm ơn A Thất tiền bối!" Tống Thư Hàng lập tức cảm ơn, thực tiên yến này có điểm gì tốt ghê thế cơ à?

"Vậy thì chúng ta tạm biệt ở đây."A Thất thỏa mãn gật đầu, tay phải nhấc lên, đỡ Tống Thư Hàng lơ lửng, sau đó hạ hắn xuống một khu rừng nhỏ vắng người.

"Hôm nay mình lại sống sót an toàn rồi." Tống Thư Hàng cảm thán một tiếng, sau đó hắn lấy điện thoại ra xem thử.

Lại nói, vì thiếu tiền điện thoại nên lát nữa mình còn phải đi nạp tiền mới được, không biết khi nãy mình bị âm bao nhiêu nữa?

Đúng lúc này, điện thoại của hắn đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Là do tổng đài gửi tới: Kính chào quý khách, quý khách đã nạp 10.000.000 tệ vào ngày 10 tháng 6, hiện tại tài khoản của quý khách còn 9999784 đồng. Trả lời tin nhắn để xem số dư...... [Hệ thống chăm sóc khách hàng di động Hoa Hạ]

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt, một, hai, ba... Bảy, bảy con số không?

Mười triệu! Tiền điện thoại??

Hệ thống mạng điện thoại của Hoa Hạ sập rồi hả?!

Chương 142: Tiên Quân Vô Danh Trong Vô Danh Quan

Có cần phải gọi điện thoại lên tổng đài chăm sóc khách hàng của họ hỏi thử xem rốt cuộc đây là sao không nhỉ? Dù sao thì cũng là con số 10 triệu đấy!

Đang lúc suy nghĩ thì phần mềm chat trên điện thoại nhảy ra một lời nhắc nhở, trong nhóm Cửu Châu Số 1 có người tag hắn.

Bởi vì không còn nợ tiền nữa nên mạng cũng thông lại rồi.

Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu Số 1 ra xem.

Túy Nguyệt Cư Sĩ: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, Thư Hàng tiểu hữu, đã có mạng lại chưa? Vừa rồi ta nạp ít tiền cho ngươi, sau này ngươi không cần sợ bị cắt thuê bao nữa rồi nhé!”

Là tiền bối trong nhóm nạp tiền điện thoại cho mình?

“Đợi đã tiền bối, cái ‘nạp ít tiền’ mà ngài nói không phải là 10 triệu đấy chứ?” Tống Thư Hàng vội hỏi lại.

“Ừ, đúng rồi đấy, nhận được rồi à?” Túy Nguyệt Cư Sĩ nói ra câu này lập tức có khí thế nhà giàu ập thẳng vào mặt mọi người.

“Tiền bối, có cần khoa trương đến thế không? Nhiêu đấy nhiều lắm!” Cảm giác của Tống Thư Hàng bây giờ y hệt như phần sau cái nickname của hắn —— Áp Lực Đại.

Chỉ vì để mình không sợ bị cắt mạng, nên nạp luôn 10 triệu cho mình á? Chỉ riêng tiền trong tài khoản của mình bây giờ thôi đã nhiều hơn toàn bộ tài sản của người bình thường rồi.

“Nhiều lắm à? Không phải chứ, mấy người trong nhóm chúng ta thường gọi điện nói chuyện với nhau cách hơn nửa vòng trái đất, mỗi năm tốn biết bao nhiêu tiền điện thoại đấy. Hơn nữa dùng điện thoại còn có đủ loại phí khác nữa, nạp 10 triệu chỉ dùng được chừng một hai trăm năm chứ mấy, hết nhanh lắm!” Túy Nguyệt Cư Sĩ trả lời.

Dùng được một hai trăm năm chứ mấy?! Còn hết nhanh lắm?

Tống Thư Hàng dùng sức đập đầu vào gốc đại thụ kế bên, để cho mình bình tĩnh lại. Mấy vị tiền bối trong nhóm tính thời gian toàn tính theo đơn vị ‘trăm năm’ à?

Không theo kịp tí nào hết, một đứa mới tháng trước còn là phàm nhân như mình hoàn toàn không đuổi kịp kiểu tư duy của mấy tiền bối trong nhóm tẹo nào!

“Chút tiền lẻ ở phàm giới thôi ấy à, đừng có kinh ngạc thế.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ chen vào một câu, lại hỏi: “À đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu, ngươi lấy được bao nhiêu chỗ tốt từ cái ‘huyết thần tà đao trận’ kia?”

Với ta mà nói thì đây không phải chút tiền nho nhỏ!

Mặc dù đối với các tiền bối nó chỉ là chút tiền lẻ không đáng nhắc tới, nhưng lâu lâu mấy người cũng phải thông cảm cho đứa mới tháng trước còn là dân đen như ta chứ.

Được rồi, muốn xin mấy tiền bối cảm thông cho mình là chuyện hơi xa vời. Thôi thì mình cứ cố gắng thích nghi, đuổi kịp cách tư duy của mấy tiền bối trong nhóm đi vậy!

Tống Thư Hàng cố gắng dằn tâm tình của mình xuống.

Trả lời câu hỏi của Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Đúng là có thu hoạch. Lúc ở bên trong trận đó, giá trị khí huyết trong tâm khiếu của ta gia tăng rất nhiều, đến bây giờ mới ngừng lại, ta đoán nhiều nhất có thêm mười phần điểm khí huyết là có thể hoàn thành trăm ngày cơ bản được rồi! Thân thể cũng được cường hóa thêm. Sau cùng còn có một mảnh huyết thần toản nữa.”

Dừng lại một lúc, Tống Thư Hàng lại gửi thêm: “Cơ mà tiền bối à, ta có thể dùng mảnh huyết thần toản này để đổi lấy thứ khác hợp với ta hơn được không? Ví như đan dược hay công pháp, hoặc là pháp khí, phù bảo gì cũng được.”

Hắn giữ mảnh huyết thần toản này trong tay cứ có cảm giác cưng cứng thế nào ấy.

Mặt khác không phải tên Công Tử Hải kia đã nói với bộ dạng cực kỳ tự tin là: Đợi thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ đến tận cửa thăm hỏi, đổi lại huyết thần toản.

Đến lúc đó, để hắn đến đăng môn thăm hỏi một vị tiền bối nào trong nhóm, đổi lấy huyết thần toản đi vậy!

“Ha ha, ta chỉ chờ có mấy câu này của ngươi thôi!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi một cái icon nhe răng cười: “Qua một đoạn thời gian nữa, đợi ta dạy cho thổ dân trên hòn đảo này biết chữ Hán xong thì ta sẽ đi tìm người. Tới lúc đó ta sẽ đưa ngươi đi xem bảo khố của ta, cho ngươi chọn một món đồng giá, để đổi lấy huyết thần toản này của ngươi.”

Huyết thần toản không chỉ là tài liệu luyện khí, mà còn là tài liệu tốt để tạo thành mực nước dùng luyện chế phù bảo cao cấp nữa.

Phù bảo cao cấp, mỗi một bút, một loại đều cần mực nước đặc biệt.

Ví như mấy lá bùa màu vàng xài được nhiều lần mà Vũ Nhu Tử tiện tay lôi ra xài, chính là dùng một loại mực nước đặc biệt dùng máu của độc giác đại giao chế tạo thành.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang cần mảnh huyết thần toản này.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân mới cười nói: “Xem ra phù đạo của Thất Sinh đạo hữu sắp sửa có đột phá rồi à?”

“Hắc hắc, cũng vì gần đây đột nhiên có được linh cảm, nên đang định nhân cơ hội này chế tạo ra phù bảo cao cấp để đột phá bình cảnh phù đạo ấy mà. Tiện thể ta cũng muốn nhân cơ hội này để tấn cấp cảnh giới lên Linh Hoàng ngũ phẩm luôn, nếu như cứ mãi dây dưa không tấn cấp thì sẽ bị bọn tiểu bối vượt qua mất.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười trả lời.

Thật ra hắn đã có thể ngưng tụ kim đan, tấn chức Linh Hoàng ngũ phẩm từ lâu rồi.

Nhưng vì để ngưng tụ ra được kim đan hoàn mỹ nhất, hắn mới áp chế cảnh giới của mình, kéo dài mãi đến tận bây giờ.

Cảnh giới kim đan cũng chia ra làm năm bảy loại. Dùng số lượng long văn trên kim đan để phân chia phẩm cấp, tổng cộng có chín cấp. Số lượng long văn càng nhiều thì phẩm cấp của kim đan càng cao. Phẩm cấp của kim đan càng cao thì có thể đi được xa hơn trên con đường tu sĩ ngày sau.

Nói trắng ra cho dễ hiểu thì kim đan từ một văn đến ba văn, nếu như không có kỳ ngộ gì, cả đời này cao nhất chỉ có thể đến được cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm mà thôi.

Còn tu sĩ có kim đan từ bốn văn đến sáu văn, chỉ cần không gặp bất trắc giữa chừng thì trên cơ bản đều có thể tấn chức cảnh giới Chân Quân lục phẩm, thậm chí cũng có hy vọng lên được Linh Tôn thất phẩm!

Còn nếu như muốn bước được xa hơn nữa, muốn tấn thăng lên làm Huyền Thánh bát phẩm thì ít nhất cũng phải có kim đan được hơn bảy văn đổ lên mới có hy vọng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ chính là đang cố chờ kim đan bảy văn này.

Ngoài ra, bên trong nhóm Cửu Châu Số 1 này không có bất kỳ người nào có kim đan ít hơn bảy văn cả, mỗi người bọn họ đều là người nổi bật trong cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm này.

“Được, vậy ta sẽ chờ tiền bối liên lạc.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: “Các vị tiền bối, ta về nhà nghỉ ngơi trước đây.”

“Đợi đã! Thư Hàng tiểu hữu đợi lát đã!” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nói.

“?” Tống Thư Hàng gửi một dấu chấm hỏi lên.

“Có chuyện này định nói cho ngươi biết, Hoàng Sơn Chân Quân vừa được Bạch Chân Quân liên hệ, khoảng chừng hai mươi ngày nữa Bạch Chân Quân sẽ xuất quan! Đến lúc đó Hoàng Sơn Chân Quân sẽ báo địa điểm xuất quan của Bạch Chân Quân cho ngươi biết. Đến lúc đó Thư Hàng tiểu hữu ngươi nhớ phải đi đón Bạch Chân Quân nhé!” Bắc Hà Tán Nhân vội nói.

Các tiền bối trong nhóm lập tức nín thinh ... sợ Tống Thư Hàng từ chối. Tới lúc đó lỡ như Hoàng Sơn Chân Quân giận quá, bắt mọi người rút thăm thì thảm.

“Ồ, okay, không thành vấn đề! Đến lúc đó chỉ cần nói địa điểm đón Bạch Chân Quân cho ta biết là được rồi.” Tống Thư Hàng đáp: “Tiền bối, nếu như không còn chuyện gì nữa thì ta về nghỉ ngơi trước đây!”

Bây giờ hắn chỉ muốn đi tắm sạch sẽ thơm tho, sau đó leo lên giường ngủ một giấc ngon lành. Ngày hôm nay, cả thể xác lẫn tinh thần của hắn đều mệt mỏi muốn chết.

“Đi đi, nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta đều rất xem trọng ngươi đấy.”Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, cẩn thận nhét điện thoại vào túi đừng thấy chiếc điện thoại di động này chỉ hơn một ngàn tệ mà nhầm, bên trong nó có 10 triệu tiền điện thoại đấy!

….

Thứ ba.

Buổi sáng, Tống Thư Hàng và Lâm Thổ Ba cùng đi đóng tiền học lái xe.

Tiếp theo thì đợi giáo viên đến dạy bọn họ học.

Lâm Thổ Ba đã nhờ vả biết bao mối quan hệ, cho nên hôm nay mới đóng tiền thì hôm sau giáo viên đã gọi bọn họ đến tập lái. Trong vòng một tuần là có thể thi lý thuyết. Nếu như thi đậu thì trong vòng hai mươi ngày sẽ tham gia thi lái. May mắn thì có thể lấy được bằng lái trong vòng hai mươi ngày!

Đây là một ngày êm đềm, không xảy ra bất kỳ chuyện lộn xộn nào cả. Ừm, chỉ là lúc đi học, em gái Lục Phỉ kia đã bắt đầu đến bên cạnh Tống Thư Hàng hưởng ké điều hòa mà thôi.

Sau bữa cơm chiều, ba tên cùng phòng đều có việc bận cả.

Cao Mỗ Mỗ thì bị Gia Cát Trung Dương lôi đi, nghe nói hai người này chuẩn bị bắt đầu đi thăm dò ‘vị hôn thê’ của Gia Cát Trung Dương.

Lý Dương Đức thì tiếp tục làm phần mềm mới.

Lâm Thổ Ba mấy hôm nay thì cắm đầu chơi game.

Vậy nên Tống Thư Hàng có thêm thời gian rảnh rỗi để tu luyện.

Hắn đi vào ngôi nhà mà Dược Sư đã mua, bắt đầu tu luyện.

Đầu tiên là tu luyện Kim cương căn bản quyền pháp, tiếp theo thì dùng chân ngã minh tưởng kinh để dẫn dắt khí huyết.

Hôm nay tu luyện cực kỳ thoải mái, dù không dùng khí huyết đan, nhưng hắn lại có thể một hơi tu luyện Kim cương căn bản quyền pháp được những chín lần!

ở thời kì cơ bản số khí huyết ở tâm khiếu càng nhiều thì càng có thể khiến cho thân thể tu sĩ được cường hóa nhiều hơn.

Còn thân thể của Tống Thư Hàng đã được cường hóa thêm lúc ở trong huyết thần tà đao trận của Nguyệt Đao Tông.

Với cường độ thân thể của hắn bây giờ, một hơi tu luyện mười bốn mươi lăm lần cũng không cần dùng khí huyết đan nữa!

Sau khi chấm dứt chín lần Kim cương căn bản quyền pháp, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy tâm khiếu trở nên nóng ran lạ kỳ.

“Khí huyết tràn đầy rồi!” Tống Thư Hàng giật mình, vội vàng vận chuyển chân ngã minh tưởng kinh, dẫn dắt khí huyết vào bên trong tâm khiếu.

Tia huyết khí này vừa mới bị dẫn vào bên trong tâm khiếu thì lập tức biến thành cọng rơm sau cùng đè chết lạc đà!

Khí huyết bên trong tâm khiếu phá mở tâm khiếu, ồ ạt ùa ra!

Khiếu tự lai!

Chính thức hoàn thành trăm ngày trúc cơ!

Lúc này, hắn xem như đã chính thức bước chân vào hàng ngũ tu sĩ rồi!

Tống Thư Hàng mở hai mắt ra, tinh, khí, thần toàn thân đều bắt đầu lột xác!

….

Một thành phố tên Nam Hoa Hồ cách khu Giang Nam chừng năm trăm cây số.

Trong thôn Lâm Diêu thuộc thành phố Nam Hoa Hồ.

Trong thôn có một đạo quan vô danh khá có tiếng tăm.

Bởi vì đạo quan này rất có tiếng tăm, cho nên mỗi năm có không ít tín đồ từ khắp nơi đến hành hương, nhưng đạo quan này vẫn không hề có tên. Dần dà, mọi người cũng gọi nó là đạo quán vô danh.

Đạo quán cũng không lớn, nó không thờ cúng Tam Thanh đạo tôn, mà thờ một bức tượng tiên quân vô danh vô cùng tinh xảo.

Bức tượng tiên quân khoanh chân mà ngồi kia là một người đàn ông tuấn mỹ vô cùng, hắn ngồi lặng yên trên bệ đá, trông rất sống động.

Nghe nói…. Bức tượng tiên quân này dường như được phát hiện trong năm khô hạn kỷ lục của mấy trăm năm trước.

Trong truyền thuyết nói, đó là đợt hạn hán hiếm có nhất mà mấy chục năm cũng khó mà gặp được, hơn nửa năm mà không có nổi một giọt mưa. Nước sông khô cạn, người dân không có nổi một hạt thóc, đói khát gần chết.

Bọn họ ra sức đào giếng ở khắp mọi ngươi, mong muốn có thể đào được một nguồn nước. Nhưng người dân đã liên tục đào hơn bốn mươi cái giếng sâu, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Cũng chính trong lúc bọn họ gần như tuyệt vọng ấy, khi đang đào một cái giếng thì bọn họ lại đào được một pho tượng vô cùng sống động, đây chính là lai lịch của bức tượng tiên quân vô danh này.

Đây không phải do con người chế tác, là tự nhiên hình thành!

Đương nhiên, cũng có người nghi ngờ rằng bức tượng tiên quân này đã được cổ nhân chôn ở dưới lòng đất từ rất lâu rồi.

Nói tóm lại, người dân cùng đường bèn thờ cúng bức tượng tiên quân này.

Nói cũng lạ.

Ngày thứ hai sau khi thờ cúng tượng tiên quân này thì đột nhiên trời đổ một cơn mưa to tầm tã xuống, nắng hạn gặp mưa rào, người dân ai nấy đều hân hoan.

Vậy nên bức tượng tiên quân vô danh kia cũng nổi tiếng từ đấy.

Dù đến ngày nay, thi thoảng vẫn luôn có tin đồn rằng người nào đó được ban phước, nguyện vọng thành hiện thực. Cho nên tiếng tăm của bức tượng tiên quân này cũng càng lúc càng lớn.

Lúc này, đang có vài vị khách hành hương nhỏ giọng trao đổi với nhau bên trong đạo quan.

“Các người có cảm thấy tượng tiên quân vô danh gần đây càng lúc càng sống động hay không?”

“Ôi bà cũng cảm thấy thế à? Tôi cứ cảm thấy giống như tiên quân vô danh có thể sống lại bất kỳ lúc nào, sau đó mọc cánh thành tiên ấy!”

“Hơn nữa… tôi cũng cảm thấy tiên quân vô danh càng lúc càng đẹp nữa.”

Dù là nam hay nữ đều có chung cảm nhận như nhau, bức tượng càng ngày càng đẹp ra, càng ngày càng tỏa ra mị lực vô tận.

Chương 143: Vị Khách Bất Ngờ Ở Ký Túc Xá

Tâm khiếu được khí huyết nhồi đầy, nước chảy thành sông, khiếu huyệt tự mở!

Sau khi khiếu huyệt mở ra thì tu sĩ mới có thể chính thức khống chế khí huyết chi lực trong thân thể của mình, nhờ đó phát huy ra được sức mạnh vượt xa cực hạn của con người! Chỉ cần khí huyết chi lực đủ mạnh thì chuyện dùng tay không bẻ cong thanh thép cũng là chuyện vặt!

Trong đầu, chân ngã biến thành chân thật hơn nữa, để lộ ra khí chất tu sĩ.

Tống Thư Hàng đứng lên, hít thở nhẹ nhàng.

Trong đầu bắt đầu nhớ lại, cảnh tượng vị tông sư ở trần kia thi triển quyền pháp mà hắn nhìn thấy trong ảo cảnh của Kim cương căn bản quyền pháp.

Một bộ quyền pháp căn bản cực kỳ đơn giản, nhưng do vị tông sư kia thi triển thì uyển chuyển, trong nhu có cương trong cương có nhu, lực mạnh thế trầm, quyền như pháo nổ, lại có thể êm dịu như gió, cương nhu có đủ.

Trước khi tâm khiếu mở ra thì Tống Thư Hàng không thể làm được nhẹ nhàng thoải mái như thế.

Còn bây giờ, sau khi mở được tâm huyết, có lẽ hắn có thể thử lại lần nữa!

Hắn có thể cảm ứng được khí huyết chi lực tuôn ra mỗi giây từ trong tâm khiếu, theo nhịp đập của trái tim, vận chuyển khí huyết chi lực đến mọi ngóc ngách trong cơ thể, sau khi tuần hoàn một vòng trong cơ thể thì khí huyết chi lực sẽ biến thành mạnh mẽ hơn, quay về bên trong tâm khiếu. Cứ tuần hoàn như thế, chỉ cần Tống Thư Hàng còn sống khỏe mạnh thì khí huyết chi lực trong cơ thể của hắn cũng sẽ được tăng cường dần.

Mà quá trình khí huyết chi lực vận chuyển bên trong cơ thể, Tống Thư Hàng có thể cảm giác được tình trạng và lực bạo phát của mỗi bộ phận trong cơ thể mình.

Đây là một loại cảnh giới có thể khống chế được trạng thái của bản thân.

Tống Thư Hàng lại giơ tay bắt đầu luyện Kim cương căn bản quyền pháp lần nữa, tứ chi nửa thả lỏng, trong lúc mơ hồ dường như dung hợp cùng hoàn cảnh xung quanh, trên dưới toàn thân có một loại cảm giác trơn tru khó nói nên lời.

Nín thở, ngưng thần, đánh ra một quyền!

Tốc độ không nhanh, nhưng trong không khí lại truyền đến tiếng nổ vang, tiếng nổ này còn to và trầm hơn nhiều so với một quyền toàn lực do hắn đánh ra lúc trước. Tùy ý đánh ra một quyền, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng đã có được uy lực như lúc hắn hắn đọc nhẩm khẩu quyết quyền pháp dẫn động linh lực thiên địa rồi.

Sau khi đánh xong xuôi một bộ Kim cương căn bản quyền pháp xong, Tống Thư Hàng mới thở hắt ra một hơi.

Đây mới thật sự là một hơi đánh trọn bộ quyền pháp căn bản.

Sau khi thở hắt ra khẩu trọc khí nặng nề kia, mỗi khối cơ thịt trên người hắn đều run nhẹ lên, được điều chỉnh tới trạng thái hoàn mỹ cực kỳ khỏe mạnh.

Tống Thư Hàng lúc này mới hài lòng mỉm cười.

Tu luyện hôm nay kết thúc ở đây.

Tuy rằng có thể dựa vào khí huyêt đan để tu luyện thêm mấy lần nữa, nhưng Tống Thư Hàng không định tiếp tục tu luyện.

Dục tốc bất đạt, vừa mới hoàn thành cơ bản xong, hắn cần phải có một khoảng thời gian để làm quen với trạng thái thân thể bây giờ, để còn nắm giữ hoàn toàn thân thể hiện tại!

Mài đao không uổng công đốn củi mà.

Sau khi tắm rửa xong, Tống Thư Hàng lấy cái vali màu đen mà hắn lấy được từ chỗ đàn chủ ra.

Sau đó, hắn đặt huyết thần toản mình đã lấy được hôm qua vào trong đó, lại đặt thanh bảo đao của tông chủ Nguyệt Đao Tông vào cùng chỗ với cái vali.

Trên thân đao có khắc rõ tên của thanh đao này - "Bá Toái".

Đao dài ba thuốc ba tấc, thân đao bị kiếp hỏa thiêu đốt, đã biến thành màu đen hoàn toàn. Vốn là một thanh bảo đao rất đẹp, bây giờ lại biến thành một thanh đao đen sì.

Bất quá, sau khi được kiếp hỏa thiêu đốt xong thì cấm chế, lẫn lạc ấn tinh thần do tông chủ Bá Thiên Quân của Nguyệt Đao Tông lưu lại bên trong thanh đao cũng đã bị thiêu rụi sạch sẽ. Bây giờ nó là một thanh đao sạch sẽ vô chủ.

"Nếu như có thể dùng trận pháp ẩn thân với thanh đao này được như phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư thì tốt biết mấy. Như vậy thì có thể mang theo bên mình bất kỳ lúc nào." Tống Thư Hàng thở dài một tiếng.

Hắn rất thích thanh đao này, hận không thể mang nó theo sát bên mình.

Đáng tiếc thanh đao này lại là lợi khí đã khai phong, nếu như không thể tàng hình thì xách ra ngoài đường sẽ bị cảnh sát tịch thu ngay. Nói không chừng hắn còn phải gánh luôn tội danh 'mang theo vũ khí' nữa.

Bỏ hết mấy bảo bối này vào trong két sắt, trong căn nhà này Dược Sư đã bố trí trận pháp bảo vệ, không cần phải sợ sẽ có trộm cướp xông vào, bỏ đồ ở trong này là an toàn nhất.

Sau đó Tống Thư Hàng mang theo phi kiếm của Thông Huyền đại sư, đi về phía khu đại học Giang Nam.

Phải gửi phi kiếm này lại cho Thông Huyền Đại Sư mới được.

Hắn đã nhắn tin cho sư huynh 'Tam Nhật tiểu hòa thượng' biết là đã tìm lại được phi kiếm rồi.

…

Trên đường về, Tống Thư Hàng gọi điện thoại cho Tư Mã Giang: "Alo, Tiểu Giang đấy à? Ha ha, trễ thế này còn gọi cho anh. Vết thương của anh đã đỡ chưa? Ừm, bây giờ anh có thể đến đây một chuyến được không? Tôi muốn gửi lại món hàng hôm nọ thêm lần nữa."

Tư Mã Giang ở đầu dây bên kia vội vàng trả lời: "Không thành vấn đề, vẫn là đến đại học Giang Nam đúng không? Được, tôi biết rồi. Tôi lập tức tới ngay!”

Tư Mã Giang vốn còn lo lắng không biết Tống Thư Hàng có còn định làm ăn với mình nữa không, bây giờ nhận được cú điện thoại này, anh ta rốt cuộc cũng yên tâm rồi.

“Gọi thêm bốn người nữa đi cùng với tôi!” Tư Mã Giang lên tiếng, lần này mà lại bị cướp hàng chuyển phát nhanh nữa thì anh ta thật sự chẳng còn mặt mũi nào để gặp ai nữa.

“Tư Mã tiên sinh, xử lý thằng ăn cướp kia thế nào đây?” Người đàn ông mặc vest đeo mắt kính kia đẩy kính một cái, hỏi Tư Mã Giang.

“Cứ giam lại ở đấy đi đã, chờ tôi đến hỏi Tống Thư Hàng xem cậu ta muốn thế nào.”Tư Mã Giang dẫn theo bốn đại hán mặc đồ vest, vừa đi vừa nói chuyện.

….

Trên đường quay lại trường, Tống Thư Hàng bất ngờ gặp được hai ‘người quen’.

Chính là Nam Hạo Mãnh cao 2m và Lâm Đào gầy tong teo.

Lâm Đào chính là đàn anh đã bán tin tức của Tống Thư Hàng trong ‘sự kiện đàn chủ’ lúc trước, sau đó bị ăn một đấm tình bạn đập vỡ mặt của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gặp phải bọn họ lúc đang quẹo cua, bởi vì góc độ khá khuất, nên hai người kia không nhìn thấy hắn.

Hai người kia cũng tình cờ gặp nhau.

Nam Hạo Mãnh cười tươi roi rói, đi về phía Lâm Đào: “Bạn học Lâm Đào, đã trồng lại mấy cái răng bị đánh gãy kia chưa?”

Mặt Lâm Đào vẫn còn phù lên, anh ta nhăn mặt, rồi lại nói với vẻ nịnh nọt: “Trồng lại rồi, trồng lại rồi.”

Chỉ là số răng cần trồng lại hơi nhiều, nên đã tiêu gần hết số tiền kiếm được từ chuyện lần trước rồi. Chẳng khác gì công cốc, còn bị người ta đánh gãy hơn nửa hàm răng. Trong lòng Lâm Đào khổ không nói hết….

“Trồng lại là được rồi, bây giờ kỹ thuật phát triển lắm, nhìn không biết là răng giả đâu. Đúng rồi, cậu không có báo cáo với nhà trường đấy chứ? Tôi và cậu cũng không phải trẻ con nữa, chúng ta đều là người trưởng thành cả, làm sai thì phải chịu trách nhiệm, đúng không?” Nam Hạo Mãnh lộ ra nụ cười hiền lành, vỗ vai Lâm Đào.

“Không có, đương nhiên là không có rồi.”

Lâm Đào lắc đầu nguầy nguậy.

“Không có là được rồi, tôi với cậu xem như không đánh thì không quen biết nhau. Sau khi đánh một trận xong thì xem như chúng mình có duyên gặp mặt rồi ấy nhỉ.” Nam Hạo Mãnh là kẻ thích nói nhiều, lúc Tống Thư Hàng gặp anh ta thì đã biết ngay.

Hơn nữa cái tên này thật không tự hiểu lấy mình gì cả, rõ là nói nhiều rồi mà hắn cứ cãi không chịu nhận.

“Từ nay về sau chúng ta là bạn tốt rồi, đương nhiên, cậu cũng không muốn lại trải qua thêm một lần ‘không đánh không quen biết’ ấy nữa đúng không. Cho nên ấy, chuyện đã qua thì cứ để cho nó theo gió bay đi. Để chuyện dĩ vãng biến thành mây khói đi nhé?” Nam Hạo Mãnh lại vỗ mạnh lên vai Lâm Đào lần nữa.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lâm Đào thật sự rất muốn khóc T^T Mẹ nó, ai thèm làm bạn với bọn mày?

“Mấy ngày nữa bọn mình gặp lại sau, chúc cậu học hành thật tốt nhé.” Nam Hạo Mãnh cười ha hả, phất tay rời đi vô cùng tiêu sái. Xem ra anh ta rất sợ Lâm Đào sẽ báo với nhà trường, cho nên cách vài ngày còn cố ý đến uy hiếp Lâm Đào một lần.

Tên to con này lại kỹ tính thế cơ á?

Lâm Đào cắn răng, sờ sờ bên mặt sưng phù của mình, lẩm bẩm: “Nếu tao mà có bản lĩnh thì nhất định xử đẹp lũ khốn bọn mày!”

Anh ta vừa nói xong thì đột nhiên nghe thấy ở sau lưng có người lên tiếng, giọng âm u như ma quỷ: “Ừ, khá lắm, xem như có chí khí.”

Lâm Đào giật bắn người, hoảng sợ hơn nữa, ai mà đi đến sau lưng hắn không vang lênh chút tiếng động nào thế này?

Hắn vừa quay đầu lại thì phát hiện gương mặt trắng nõn của Tống Thư Hàng.

Mặt của Lâm Đào lập tức co giật, chỗ bị đánh mấy người trước lại đau âm ĩ.

“Nhưng anh phải rèn luyện nhiều hơn nữa mới được, bây giờ anh yếu như con gà đấy, tôi dùng một ngón tay thôi cũng đủ xử đẹp anh. Chờ sau khi anh rèn luyện xong thì có thể đến tìm tôi bất kỳ lúc nào.”

Tống Thư Hàng nói xong thì quay đầu nhìn xung quanh, đúng lúc bên cạnh có một tòa nhà cũ đang phá dở chờ xây lại.

Hắn đi đến trước vách tường xây kín trước tòa nhà, siết nắm đấm, khống chế lực độ, đập nhẹ một quyền lên vách tường.

Rầm! một tiếng thật lớn.

Vách tường nứt ra từng mảng từng mảng, giống như bị búa lớn đập trúng.

Tống Thư Hàng thỏa mãn gật đầu, quay lại nói với Lâm Đào: “Ừm, thấy rồi chứ? Khi nào anh luyện được đến trình độ này thì có thể đến tìm tôi trả thù rồi đấy.”

Lâm Đào trố mắt ra nhìn vào vết rạn trên vách tường, hồi lâu không nói gì.

Mãi cho tới lúc Tống Thư Hàng đã đi xa rồi, Lâm Đào mới bước tới sờ nhẹ lên vách tường, sau đó lại đẩy nhẹ một cái.

Vách tường này không phải loại hàng vớ vẩn, mà được xây rất có lương tâm, chất lượng gạch và vữa đều vào hàng cực tốt!

Hai chân Lâm Đào mềm nhũn ra.

…

Hơn mười phút sau, ký túc xá nam sinh của đại học Giang Nam.

Tư Mã Giang lại nhận món hàng chuyển phát nhanh kia từ tay Tống Thư Hàng lần nữa, lần này anh ta cẩn thận đặt món hàng vào trong một chiếc vali đen vừa nhìn đã biết là hàng công nghệ cao.

“Món hàng này lại nhờ anh nhé, Tiểu Giang.” Tống Thư Hàng nói.

Tư Mã Giang mỉm cười, về phần món hàng này quay về tay Tống Thư Hàng bằng cách nào, anh ta khá thông minh chẳng hỏi làm gì.

Trước khi đi, Tư Mã Giang hỏi: “Đúng rồi, bạn học Thư Hàng. Cái tên cướp mà tôi bắt được lần trước giờ nên xử lý thế nào đây?”

“A, cái tên bị anh cho nổ gãy chân ấy à? Anh xem thế nào hợp lý thì làm thôi, nếu thật sự cảm thấy phiền phức quá thì ném hắn vào tù cũng được.” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc rồi đáp.

Nói đến trong tù… không biết vị hòa thượng Tây kia thế nào rồi nhỉ? Không biết phải dò hỏi tin tức của ông ta kiểu gì đây?

“Tôi biết rồi. Lần này, tôi nhất định sẽ chuyển hàng đến đó, xin cậu cứ yên tâm!” Tư Mã Giang nói chắc nịch.

“Tôi tin tưởng anh.” Tống Thư Hàng vẫy tay, hắn cảm thấy có phần ray rứt, Tư Mã Giang cũng vì hắn nên mới bị cuốn vào tai bay vạ gió, nếu như sau này có cơ hội thì nhất định phải nghĩ cách đền bù tổn thất cho anh ta mới được.

Sau khi tiễn bước Tư Mã Giang xong, Tống Thư Hàng trở lại ký túc xá của mình.

Ba đứa bạn cùng phòng vẫn còn chưa quay về, kể từ khi Lý Dương Đức ra ngoài thuê phòng xong thì cứ luôn cảm thấy ký túc xá không còn náo nhiệt như trước nữa.

Hay là nuôi con thú cưng nhỉ?

Không được không được, trong ký túc xá không được nuôi động vật.

Trong lúc đang suy tư thì Tống Thư Hàng mở cửa ký túc xá ra.

Sau đó…. Hắn nhìn thấy một cái đuôi bông xù phe phẩy. Rất lớn, nó vẩy một cái lập tức có gió thổi lồng lộng như quạt công nghiệp!

Tống Thư Hàng quyết đoán đóng cửa phòng lại, ra sức dụi mắt của mình.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên dự cảm không lành.

Hít sâu một hơi, sau đó, hắn mở cửa ký túc xá ra lần nữa.

Lần này hắn nhìn thấy một con chó Kinh Ba đang lè lưỡi giả ngây thơ với mình.

Chương 144: Chó Xù Said: Mượn Nick Chat Của Ngươi Nói Chuyện Một Lát

Tống Thư Hàng vẫn bước vào ký túc xá, thuận tay đóng cửa ký túc xá lại.

Con chó lớn thế này, có lẽ trên đời này chỉ có một con thôi… không cần phải nói, con chó này chính là con đại yêu khuyển ngày hôm qua đuổi An Tri Ma Quân chạy khắp thế giới, cuối cùng còn cắn cho An Tri Ma Quân một cú thật mạnh.

Sự thật chứng minh, loài chó này phải bé bé mới đáng yêu. Cún con vừa sinh ra đời, cho dù là chó cỏ lai tạp thì cũng béo nung núc, rất đáng yêu.

Nhưng sau khi cún con lớn lên, phần lớn đều chả còn đáng yêu chút nào nữa, cho dù là giống chó Kinh ba đáng yêu này cũng thế, khi nó cao hơn 5m, thì hoàn toàn chả liên quan gì đến hai từ đáng yêu nữa.

Kinh ba đại yêu khuyển ngồi xổm dưới đất, lè lưỡi thở hồng hộc, trông giống hệt với một chú chó nhỏ bình thường. Thật ra thì đại yêu khuyển cỡ như nó thì căn bản không sợ nóng, thế nó còn thè lưỡi làm gì nhỉ?

Trong một thoáng như thế, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến cái cách mà bên Tiên Nông Tông “Khốn khiếp, có giỏi đến đớp bố đi!” “Không đớp thì mày là con chó!”.

Ừ, hắn không phải kẻ ngu, không cần phải làm thế.

“Xin chào.”Tống Thư Hàng kiên trì vẫy tay chào hỏi đại Kinh ba yêu khuyển.

“Ứ ứ ứ.” Đại Kinh ba nghiêng đầu, lộ ra bộ dạng sẽ rất đáng yêu nếu thu nhỏ lại mười lần.

“Ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói không, ta biết rõ yêu thú đẳng cấp cao đều có trí tuệ cả.” Tống Thư Hàng thấy đại yêu khuyển này không có ý muốn tấn công hắn, nên mới tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Đại kinh ba yêu khuyển lập tức đổi góc độ khác, tiếp tục nghiêng đầu ra vẻ đáng yêu.

“Không hiểu tiếng phổ thông à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Con đại yêu khuyển này nhất định là có trí tuệ, hơn nữa không thể nào kém hơn nhân loại. Điểm này có thể nhìn thấy được từ trong ánh mắt ‘chế giễu’ mà nó nhìn thành viên của Tiên Nông Tông là biết.

Bất quá, dù sao thì yêu khuyển cũng không phải con người, không có chín năm giáo dục bắt buộc. Nói không chừng nó sẽ nói giọng địa phương có khẩu âm kỳ quái nào đó chăng? Cho nên nghe không hiểu tiếng phổ thông?

Cho nên, lúc tên đệ tử Tiên Nông Tông kia tự tìm đường chết trước mặt đại yêu khuyển, miệng liên tục la to ‘Khốn khiếp, có ngon thì đến đây ăn tao đi! ’ nó căn bản không hiểu gì hết? Cho nên mới bỏ qua cho hai tên đệ tử Tiên Nông Tông kia?

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Như vậy, chắc là nó phán đoán lời nói và ý tứ của nhân loại thông qua biểu tình và ngữ khí nhỉ?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng chợt nhớ đến một câu chuyện cười mà hắn nghe được cách đây không lâu.

Vậy nên, hắn mỉm cười, dùng ngữ khí ôn hòa nói: “Xin chào, mẹ ngươi là con khỉ à?”

Sau khi Kinh ba đại yêu khuyển nghe xong thì không thèm bán manh nữa, thẳng đầu lại, thụt lưỡi về. Trong mắt của nó lại lộ ra vẻ chế giễu lần nữa.

Sau đó, nó dùng khẩu âm cực chuẩn trả lời: “Mẹ ngươi mới là tinh tinh! Gâu!”

“….” Tống Thư Hàng câm nín.

Con Kinh ba đại yêu khuyển này đúng là không thể xem thường!

Sau khi Kinh ba đại yêu khuyển nói xong thì lại thè lưỡi ra ô ô, thấy Tống Thư Hàng nín thin không nói gì thì nó còn trừng to hai mắt nữa.

Tống Thư Hàng thở dài, bỏ giày ra đi về phía phòng ngủ trong ký túc xá, đồng thời trong lòng cũng yên tâm hơn, con yêu khuyển này còn có thể nói đùa với hắn như thế, ít nhất sẽ không ăn hắn nhỉ?

Hắn đi vào phòng ngủ, Kinh ba đại yêu khuyển cũng đi theo.

“Ngươi tìm ta có việc gì không?” Tống Thư Hàng nghĩ cả buổi trời, cũng không biết phải xưng hô với con Kinh ba đại yêu khuyển này thế nào.

“Ừ, ta tới đây để hỏi mấy chuyện thôi.”Kinh ba đại yêu khuyển lại mở miệng nói tiếng người thêm lần nữa: “Gần đây ngươi có tiếp xúc với Dược Sư à?”

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức trở nên cảnh giác, trong đầu cân nhắc xem phải trả lời thế nào mới phải.

“Đừng có chối, thực tế mấy ngày trước ta ngửi thấy được mùi của Dược Sư trên người ngươi. À, ngày hôm qua còn ngửi được mùi của tiểu nha đầu Tô Thị trên người ngươi, về sau còn thêm mùi của tên Tô Thị A Thất nữa.” Kinh ba đại yêu khuyển nắm rõ như chuyện trong lòng bàn tay, kể vanh vách tên của mấy vị tu sĩ mà gần đây Tống Thư Hàng đã tiếp xúc ra.

Tống Thư Hàng nghe thấy vậy thì trong óc lập tức lóe lên linh quang.

“Ngươi là đại yêu khuyển bảo bối bỏ nhà ra đi của Hoàng Sơn Chân Quân à?” Hắn vẫn còn nhớ rõ lúc mình vừa mới vào nhóm, các thành viên trong nhóm còn nói mấy ngày nay Hoàng Sơn Chân Quân bận lắm, đại yêu khuyển bảo bối nhà hắn lại bỏ đi đâu mất tiêu rồi.

Lúc ấy Tống Thư Hàng còn tưởng rằng tất cả tiền bối trong nhóm đều là một đám mắc bệnh ảo tưởng, cho rằng chó cưng nhà Hoàng Sơn Chân Quân bị lạc.

Ừ… bây giờ xem ra thật đúng là một con chó cưng, Chó Kinh ba đúng là giống chó cưng mà, chỉ là con của nhà Hoàng Sơn Chân Quân hơi to một chút.

“Gâu.” Kinh ba đại yêu khuyển ngoảnh đầu ra chỗ khác, bộ dạng vô cùng tức giận, đừng hỏi vì sao Tống Thư Hàng có thể nhìn ra vẻ giận dỗi trên mặt một con chó, dù sao thì hắn cũng nhìn ra là được.

“Lần trước Hoàng Sơn Chân Quân không mang ngươi về à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, gần đây Hoàng Sơn Chân Quân một mực online nói chuyện, hắn còn tưởng rằng ông đã tìm được đại yêu khuyển về rồi ấy chứ.

“Gâu.” Kinh ba đại yêu khuyển lại quay đầu qua chỗ khác, tiếp tục tức giận hừ lạnh.

Tống Thư Hàng thở dài… hầy, có một con chó cưng kiểu này, Hoàng Sơn Chân Quân cũng vất vả lắm đây.

“Cho nên, ngươi tìm ta có việc gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

“Ta muốn tìm Dược Sư, tìm hắn kiếm chút đan dược ăn vặt.” Kinh ba đại yêu khuyển tiếp tục bán manh: “Cho nên ngày hôm qua ta mới đi theo ngươi, muốn tìm Dược Sư, theo mãi theo mãi, theo luôn tới bệnh viện. Sau đó, không biết thằng khốn trời đánh nào bắn khí độc ra. Ta nhất thời sơ ý nên trúng chiêu, khiến ta buồn nôn cả ngày không ăn nổi thứ gì. Gâu gâu!”

“……” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, không phải là ác xú hoàn do mình ném ra đấy chứ?

“Cho nên ta muốn hỏi ngươi, bây giờ Dược Sư đang ở đâu?” Kinh ba đại yêu khuyển hỏi dò.

“Hình như Dược Sư tiền bối tạm thời đang có việc, phải đi chữa bệnh giúp vài người bằng hữu rồi. Lúc mấy vị bằng hữu của hắn đi mạo hiểm thì gặp chuyện, hình như là bị mất trí nhớ. Cho nên mấy ngày nữa Dược Sư mới có thể quay về được, nếu như ngươi không vội thì mấy ngày sau có thể quay lại tìm hắn.”Tống Thư Hàng trả lời.

Kinh ba đại yêu khuyển ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy cũng được, cuối cùng còn một việc nữa, ngươi là thành viên mới của nhóm Cửu Châu Số 1 à? Vừa có liên hệ với Dược Sư, lại còn tiếp xúc với cái tên Tô Thị A Thất kia nữa. Nhưng trước kia ta chưa từng thấy ngươi ở trong nhóm mà.”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ừ, ta thật sự vừa mới vào Nhóm Cửu Châu Số 1.”

“Vậy là được rồi, có thể cho ta mượn tài khoản của ngươi để nói mấy câu được không? Gâu gâu!” Kinh ba đại yêu khuyển lập tức trở nên hưng phấn, đuôi phe phẩy liên tục.

“Nói mấy câu?” Tống Thư Hàng nhìn nhìn cái máy tính bé tẹo của mình, lại nhìn đại Kinh ba khổng lồ to hơn 5m kia, nó giơ móng vỗ nhẹ một cái thôi thì màn hình máy tính của mình nhất định sẽ vỡ nát, sau đó ném vô tiệm phế liệu luôn ấy?

“Ta có thể thu nhỏ lại!” Vừa thấy ánh mắt của Tống Thư Hàng thì Kinh ba đại yêu khuyển lập tức hiểu ra. Thân hình của nó lắc nhẹ một cái, lập tức có bạch quang bao phủ toàn thân, sau đó nó nhanh chóng biến thành kích cỡ như một con chó Kinh ba bình thường.

Nó ở kích thước này thật đúng là đáng yêu!

“Sao hả? Ta biến thân như thế ngầu lắm chứ gì. Tới, mau mở tài khoản trên máy tính lên đi.” Kinh ba đại yêu khuyển hớn hở tung tăng.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng mở máy tính, nhưng cũng không dùng cái nick chat có sẵn trên app, mà mở một thư mục khác ra, tìm phần mềm chat độc lập khác để đăng nhập.

Kể từ sau sự kiện của đàn chủ xảy ra, hắn càng che giấu thân phận tu sĩ của mình kỹ hơn, cũng cài đủ loại mật mã trên máy tính. Thậm chí còn không dám lưu sẵn tài khoản trong máy, mỗi lần dùng net xong đăng xuất thì hắn còn phải dùng phần mềm xóa hết nhật ký chat nữa.

Sau khi nhập mật khẩu tài khoản vào phần mềm chat xong, hắn mới xoay người lại nhường máy tính cho đại yêu khuyển, hắn vẫn phải đề phòng một chút. Dù sao thì không biết con Kinh ba này là chó của Hoàng Sơn Chân Quân hay không, kia chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Kinh ba đại yêu khuyển hớn hở leo lên bàn máy tính, dường như sau khi thu nhỏ thì thể trọng của nó cũng giảm theo. Nếu không thì bàn máy tính này đã sớm bị đè gãy rồi.

Sau đó, nó thuần thục dùng chân mở khung chat của Nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Tiếp theo, nó còn dùng cách gõ chữ năm nét luôn!

Mẹ ơi, nó cư nhiên có thể dùng cách gõ chữ năm nét á? Mình chỉ dùng phiên âm thôi! Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang cảm thán thì Kinh ba đại yêu khuyển đã gõ lóc cóc được một hàng dài thật dài trên khung, tốc độ gõ chữ cũng rất nhanh.

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “@Hoàng Sơn Chân Quân, cái tên Hoàng Sơn ngu ngốc nhà ngươi! Mau ra đây, có ngon thì ra đây!”

Tống Thư Hàng thoáng cái đổ mồ hôi đầm đìa, có muốn ngăn lại cũng không được.

“?” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời, hắn gửi một dấu chấm hỏi lên rồi nghi hoặc hỏi lại: “Thư Hàng tiểu hữu?”

Hoàng Sơn Chân Quân: “....”

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Oa ha ha, ta lại trốn ra được rồi, sao hả! Hoàng Sơn ngu ... ngốc! Đến cắn ta đi!”

Tống Thư Hàng câm nín nhìn Kinh ba đại yêu khuyển gõ phím liên thanh trên bàn phím. Nếu như Dược Sư tiền bối mà nhìn thấy cảnh này thì nhất định sẽ khóc ngất trong toilet!

Bắc Hà Tán Nhân: “...”

Vân Du Tăng Thông Huyền: “...”

Dược Sư: “...”

Sau đó là một loạt các vị tiền bối đều ba chấm giữ nguyên đội hình.

Không cần phải nói, bọn họ đã đoán được nguyên nhân, đại yêu khuyển bảo bối nhà Hoàng Sơn Chân Quân lại bỏ nhà đi bụi. Hơn nữa không biết có chuyện gì xảy ra, nó lại chạy đến chỗ của Tống Thư Hàng tiểu hữu, dùng tài khoản chat của Tống Thư Hàng tiểu hữu để online nói chuyện.

“Tiểu Đậu Đậu, đừng quậy nữa.” Hoàng Sơn Chân Quân trả lời.

“Xế, ta cứ quậy đấy, ngươi làm gì được ta? Có ngon thì ngươi tới đây cắn ta đi, cắn ta đi!” Kinh ba đại yêu khuyển hớn hở dùng sức gõ chữ.

Nó vừa nói xong.

[Hệ thống thông báo: Thư Sơn Áp Lực Đại đã bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói 1 ngày.]

Bị cấm nói rồi.

Mấy ngày nay, số lần Hoàng Sơn Chân Quân sử dụng đại cấm ngôn thuật còn nhiều hơn mấy tháng trước cộng lại nữa, nghĩ đến thôi cũng cảm thấy mệt mỏi giùm hắn.

“Mẹ, Hoàng Sơn ngu ngốc, dám cấm nói ta! Gâu gâu gâu!” Kinh ba đại yêu khuyển tức giận nói.

Nếu như ta mà là Hoàng Sơn Chân Quân thì ta nhất định cũng sẽ cấm ngươi, không, ta nhất định sẽ nghĩ xem tối nay có nên ăn lẩu thịt cầy không, Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

…Không đúng, đợi đã, tài khoản này là của ta mà!

Lúc này, trong Nhóm Cửu Châu Số 1, Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng: “Thư Hàng tiểu hữu, nhờ ngươi chăm sóc Tiểu Đậu Đậu một thời gian ngắn. Chờ ta xong việc bên này, tối đa chỉ hai tháng thôi, sẽ qua đó đón nó về. Trước đó… ngươi đừng để Tiểu Đậu Đậu chạy mất nhé!”

Tống Thư Hàng nhìn Kinh ba đại yêu khuyển, lại nhìn tay chân tong teo của mình. Coi chừng ‘Tiểu Đậu Đậu’? Hắn cảm giác mình hoàn toàn không có chút hy vọng nào với nhiệm vụ này.

Kinh ba đại yêu khuyển quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng: “Gâu gâu, Hoàng Sơn ngu ngốc, chỉ bằng tên ẻo lả này thì sao có thể quản được ta?”

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy gân xanh trên trán mình nổi lên giần giật.

Chương 145: Lại Là Chuyển Phát Nhanh Hỏa Tốc

Bởi vì tài khoản của Tống Thư Hàng đã bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói, không thể nói cho thỏa được nữa, nên Đậu Đậu Kinh ba buồn chán nhảy xuống khỏi bàn máy tính.

Sau đó nó lại bò lên giường của Tống Thư Hàng, lăn qua lăn lại, lăn tới lăn lui ở trên đó. Từ khi gặp mặt đến nay, nó chưa ở yên một phút nào.

Tống Thư Hàng nhìn nó cả buổi trời, đại yêu khuyển Đậu Đậu này thật sự là giống chó Kinh ba chứ không phải Husky à? Trình độ tăng động của nó đúng là không phải dạng vừa đâu!

Kinh ba Đậu Đậu lăn lộn cả buổi trời, đột nhiên đứng phắt dậy, nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng: “Khụ khụ, Thư Hàng tiểu hữu, từ hôm nay trở đi ta sẽ bảo kê ngươi!”

Tống Thư Hàng cười gượng, nói: “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí làm gì, ngươi có thể gọi ta là Đậu Đậu. Đừng gọi ta là Tiểu Đậu Đậu nhé. Đấy là tên chuyên dụng của tên Hoàng Sơn ngốc. Ừ… Nếu như ngươi cho rằng bản thân mình cũng là đồ ngốc thì cứ gọi ta là Tiểu Đậu Đậu cũng được.” Chó Kinh ba Đậu Đậu nói xong lại lăn lộn trên giường tiếp.

Lăn từ đầu giường xuống tới cuối giường, lăn nằm, lăn đứng, lăn ngang, lăn dọc... kỹ năng lăn giường của nó đã max cấp, lăn đủ kiểu, đủ loại, từ đầu chí cuối chưa hề lặp lại!

“Được rồi, Đậu Đậu.”Tống Thư Hàng nói.

Hắn ngồi trước máy tính, tiện tay mở nhật ký chat của Nhóm Cửu Châu Số 1 ra, muốn xem nhật ký chat của hôm nay.

Ngày hôm qua hắn ngừng một khoảng thời gian, nên không để ý xem mấy tiền bối trong nhóm bàn về chuyện gì.

Sau đó... Tống Thư Hàng kéo lên mấy chục trang, toàn là các tiền bối đang nói mấy chuyện kiểu như ‘khung cảnh ở biển Đông thế nào’, ’Tam Lãng ngươi ăn chưa? Ăn cái gì đấy? ’ lại có cả ‘khu du dịch chỗ này chơi vui nhất’…

“Lạ thật, sao hôm qua các tiền bối nói nhiều thế nhỉ?” Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu.

Trước kia các tiền bối trong nhóm đều bàn về mấy vấn đề tu hành, hay mấy chuyện có liên quan đến thăm dò di tích cổ, nhưng nhật ký chat hôm qua toàn mấy chủ đề hỡi ôi, thứ gì cũng có, hơn nữa nói loạn xà ngầu chả hiểu ra làm sao.

Lại kéo lên thêm mấy trang nữa, tất cả nội dung chỉ toàn mấy thứ linh tinh, Tống Thư Hàng rốt cuộc không kéo lên nữa.

[Kế hoạch spam của Bắc Hà Tán Nhân đại thành công, Tống Thư Hàng không kiên trì kéo nhật ký chat lên đến đoạn mọi người bàn về Bạch Chân Quân.]

Tống Thư Hàng lại tiện tay mở không gian trong nhóm ra, sẵn thu hoạch trong game nông trại, lại xem danh sách, có khá nhiều tiền bối mỗi ngày canh giờ vào nhà hắn trộm đồ.

Các tiền bối này đều rảnh lắm à?

Kinh ba Đậu Đậu nhàm chán chẳng có gì làm, đứng lên hỏi: “Thư Hàng, gâu gâu, trên máy tính của ngươi có game gì không?”

“À, có một game, nhưng là game cũ lâu lắm rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Chính là cái game mà ba đứa bạn cùng phòng thích xài phần mềm do Lý Dương Đức viết ra để hack, cái game này đã gần mười năm rồi.

“Để ta chơi đi, gâu gâu!” Đậu Đậu Kinh ba nhảy dựng lên, kêu to.

“Được rồi.”Tống Thư Hàng tắt phần mềm chat trên máy tính đi, mở game lên.

Đậu Đậu Kinh ba nhảy lên bàn máy tính, biến thân thể của mình to hơn một chút, sau đó móng trái của nó đặt lên bàn phím, móng phải cầm chuột: “Gâu gâu, quẩy thôi, quẩy thôi!”

Tống Thư Hàng không đành lòng nhìn cảnh này, trong truyền thuyết, nếu như có một đứa đồng đội là học sinh tiểu học là đủ thảm lắm rồi, nhưng không ngờ lại còn có thứ thảm hơn. Cứ thử tưởng tượng xem đồng đội của mình là một chú chó thì sẽ có cảm giác thế nào?

Chắc là cảm giác như kiểu ‘đúng là khốn thật’ ấy nhỉ?

Nhìn Kinh ba yêu khuyển đang hớn hở nhảy tung tăng, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến một vấn đề, hỏi: “Đậu Đậu, sau khi ngươi thu nhỏ lại thì người thường có thể nhìn thấy ngươi không?”

Hắn sợ nhất là lỡ như bọn bạn cùng phòng đột nhiên quay về, sau đó nhìn thấy một chú chó con đang ngồi trên máy tính chơi game, đến lúc đó không biết giải thích, giới thiệu với bọn nó rằng con chó này đã được huấn luyện đặc biệt thì bọn nó có tin hay không?

“Yên tâm đi, chỉ cần yêu thú bọn ta không muốn bị người thường nhìn thấy thì sẽ không ai thấy được bọn ta đâu.” Đậu Đậu không thèm quay đầu lại, móng vuốt gõ lóc cóc trên bàn phím, vuốt phải đang cầm chuột cũng ấn liên hồi, chơi cũng có bài lắm.

Tống Thư Hàng yên tâm gật đầu một cái…

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Bảy ngày sau, ngày 18 tháng 6.

Dược Sư mà Kinh ba Đậu Đậu nhớ mãi không quên vẫn chưa quay về!

Dược Sư điều trị chứng mất trí nhớ cho bốn đạo hữu kia không được suôn sẻ lắm, mãi đến bây giờ vẫn không tìm ra căn nguyên khiến bọn họ mất trí nhớ.

Não bộ của mấy vị đạo hữu cũng không hề bị thương, trí năng ghi nhớ của đại não không hề bị tổn hại gì, cũng không tìm được thủ đoạn phong ấn trí nhớ nào cả. Nhưng bọn họ lại không thể nào nhớ thêm được chút ký ức nào lúc ở trên hòn đảo thần bí kia cả.

Theo như Dược Sư và các vị tiền bối trong nhóm đoán thì có thể trí nhớ của các vị đạo hữu này đã bị tu sĩ cường đại nào đó phong ấn lại.

Nếu thật sự là như thế thì cần phải chú ý một chút, hai vị đạo hữu này đều là linh hoàng ngũ phẩm, cao thủ kim đan kỳ. Cường giả có thể phong ấn được trí nhớ của bọn họ phải mạnh đến mức nào mới được?

Bây giờ, Dược Sư đã mời mấy vị cao thủ, am hiểu về lĩnh vực ký ức, tinh thần lực, phong ấn trong giới tu sĩ cùng nhau nghiên cứu chứng mất trí nhớ này.

Dược Sư thảo luận trong nhóm, lần này muốn chữa chứng mất trí nhớ cho bốn vị đạo hữu kia, ít nhất cũng phải tốn hơn nửa năm đổ lên.

Giang Tử Yên nhíu mày hỏi dò: "Dược Sư, ký ức đã mất của bọn họ thật sự khó khôi phục như thế sao?"

"Ừ, đúng là rất khó chữa. Hơn nữa, nói thật là ta cũng không chắc là có thể khiến họ khôi phục ký ức được."Dược Sư thở dài.

Giang Tử Yên hỏi: "Vậy chúng ta phải ở lại đây đến khi nào chữa khỏi chứng mất trí nhớ của họ à?"

"Cũng không cần phải thế, chắc chừng mười ngày nữa, ít nhất chúng ta có thể xác định được nguyên nhân gây mất trí nhớ. Sau đó nghiên cứu xem phải khôi phục kiểu gì, tiếp theo thì lại bàn bạc kỹ hơn, không cần phải ở lại đây mãi."Dược Sư nhíu mày, kiểm tra lại mấy số liệu ghi trên sổ.

"Đợi đến khi xác định được nguyên nhân bệnh xong thì chúng ta sẽ quay về đại học Giang Nam?" Giang Tử Yên hỏi dò, cô vẫn thích được ở riêng với Dược Sư ở trong tòa nhà kia. Thư Hàng tiểu hữu cũng rất hiểu chuyện, không thường xuyên đến quấy rầy thế giới hai người của cô và Dược Sư.

"Không thể về đó được." Dược Sư thả quyển sổ ghi chép trong tay xuống: "Không tới hai mươi ngày nữa thì Bạch Chân Quân sẽ xuất quan. Đến lúc đó Tống Thư Hàng sẽ đi đón Bạch Chân Quân! Nếu như mười ngày nữa mà ta quay về đó thì chẳng phải tự chui đầu vào rọ à?"

Cho nên ấy, kiểu gì cũng phải kéo dài cho đến khi Tống Thư Hàng hoàn thành nhiệm vụ tiếp đãi Bạch Chân Quân xong rồi hãy cân nhắc xem có nên quay lại đại học Giang Nam không.

Giang Tử Yên: "..."

Bên trong tòa nhà mà Dược Sư đã mua.

Nhân lúc nghỉ trưa, Tống Thư Hàng bớt thời gian để tiến hành tu luyện.

Hắn đã mở được tâm khiếu, hoàn thành trăm ngày cơ bản, bây giờ phải cố gắng mở nhất phẩm đệ nhị khiếu là nhãn khiếu.

Nếu như mở được nhãn khiếu thì thị lực của hắn sẽ được nâng cao một bước. Hơn nữa, nếu như may mắn thì lúc mở được nhãn khiếu còn có cơ hội nhận được năng lực nhỏ như thiên nhãn thông nữa.

Sau khi hoàn tất việc tu luyện hai mươi lần Kim cương căn bản quyền pháp và chân ngã minh tưởng kinh xong thì Tống Thư Hàng dùng một viên khí huyết đan.

Sau khi mở ra tâm khiếu, thời gian tu luyện một lần Kim cương căn bản quyền pháp giảm bớt rất nhiều. Bây giờ một tiếng đồng hồ hắn có thể tu luyện hai mươi lượt quyền pháp căn bản, đúng lúc có thể tiêu hao sạch sẽ năng lượng.

Thân thể trở nên cường tráng thì nhu cầu đối với khí huyết đan cũng lớn hơn.

Bây giờ sau khi thể năng tiêu hao sạch sẽ thì một viên khí huyết đan chỉ có thể khôi phục trạng thái thân thể được có một lần thôi.

Hắn giữ thời gian tu luyện mỗi ngày chừng bốn, năm giờ. Trong vòng năm ngày ngắn ngủi mà hắn đã dùng hết hai mươi viên khí huyết đan.

Hắn với tay lấy chiếc bình nhỏ đựng khí huyết đan ra, khí huyết đan hắn lấy được từ chỗ đàn chủ chỉ còn lại có mỗi một viên.

Nếu như không có khí huyết đan... Tính luôn cả thời gian chờ khôi phục thể năng mỗi ngày thì hắn chỉ có thể tu luyện được chừng ba mươi lần. Nếu chỉ dựa vào sự cố gắng của bản thân thì chắc ít nhất cũng phải hơn một năm mới có thể mở được nhãn khiếu.

“Khí huyết đan ơi là khí huyết đan.” Tống Thư Hàng thở dài, sau khi hưởng thụ hiệu quả tu luyện do khí huyết đan mang đến, một khi không có khí huyết đan thì sẽ cảm thấy ngày tháng đặc biệt vất vả.

Cũng may, chừng mười lăm ngày nữa Bạch Chân Quân sẽ xuất quan rồi!

Tuy rằng không biết vì sao các tiền bối lại tránh né Bạch Chân Quân như thế nhưng Tống Thư Hàng bây giờ thật sự rất mong được gặp Bạch Chân Quân thật sớm.

Trong mắt hắn, Bạch Chân Quân đại diện cho khí huyết đan và công pháp tiếp theo!

Ngoài ra, mình đã mở được tâm khiếu, có thể khế ước với linh quỷ rồi, đúng lúc có thể nhờ Bạch Chân Quân chỉ đạo cho mình một phen. Nếu như có tiền bối chỉ đạo thì xác xuất thành công khi khế ước linh quỷ có thể tăng lên rất nhiều.

Dù sao thì hắn chỉ có hai cơ hội mà thôi.

Sau khi dược hiệu của khí huyết đan được phát huy xong thì Tống Thư Hàng lại bắt đầu tu luyện một lần nữa, không nỡ để lãng phí chút dược lực nào.

Hôm nay Đậu Đậu Kinh ba không biết lại chạy đi đâu rồi, Tống Thư Hàng không quản nổi nó.

Có đôi lúc cả ngày chẳng thấy nó đâu, thi thoảng lại chạy đến chỗ Tống Thư Hàng chơi. Sau đó mượn tài khoản của Tống Thư Hàng lên Nhóm Cửu Châu Số 1 chọc ghẹo Hoàng Sơn Chân Quân, sau đó lại bị cấm nói.

Mỗi lần như thế nó lại chạy ra ngoài chơi.

Cuộc sống hằng ngày của nó cứ trôi qua như thế.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục bị A Thất đưa về bản tộc thì mãi đến giờ cũng chưa hề online. Có lẽ đang tiến hành phương pháp trị liệu bí mật gì đó chăng?

Tống Thư Hàng hơi lo cho A Thập Lục, cô từng nói với Tống Thư Hàng là cô chỉ có thể sống được hơn hai mươi ngày mà thôi. Mà giờ đã hơn năm ngày rồi, không biết bây giờ cô có sao không nữa?

Bản tộc Tô thị thật sự có cách chữa được cho cô ấy sao?

Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi.

Trong đầu lại nhớ đến tình cảnh khi A Thập Lục nói với A Thất lúc đó. Khi ấy cô chỉ nhoẻn môi cười nói: “Ta chỉ ra ngoài thư giãn mà thôi.”

Nụ cười khi ấy thực sự vô cùng ngọt ngào, tựa như trăm hoa đua nở. Nhưng lại cảm giác như bên trong nụ cười ấy ẩn chứa sự đè nén không nói nên lời. Dường như cô cũng không ôm bao nhiêu hy vọng rằng mình có sống được hay không.

Rốt cuộc phi kiếm vô hình của Thông Huyền đại sư cũng được gửi về đến nơi, chuyến này Tư Mã Giang không bị ai cướp đi nữa, đúng là đáng mừng nhỉ?

Sau khi nhận được phi kiếm thì ‘Tam Nhật tiểu hòa thượng’ lập tức báo cho Tống Thư Hàng biết qua phần mềm chat, thay Thông Huyền Đại Sư nói tiếng cảm ơn với Tống Thư Hàng.

Tiểu Giang đúng là vất vả.

Tống Thư Hàng vừa mới nghĩ đến Tiểu Giang xong thì điện thoại của hắn lập tức vang lên.

Hắn mở ra xem thì phát hiện là của Tiểu Giang bên công ty chuyển phát nhanh Phong Thu.

“Alo? Tiểu Giang, có chuyện gì không?” Tống Thư Hàng ấn nghe.

“Bạn học Thư Hàng đấy à? Bây giờ cậu đang ở đâu? Lại có một món chuyển phát nhanh hỏa tốc gửi cho cậu đây.”

Tiếng cười sởi lởi của Tư Mã Giang vang lên từ đầu dây bên kia: “Món hàng lần này to lắm, dựng đứng lên phải cao bằng một người đấy.”

Giống hệt với hai món hàng trước, địa vị của người gửi lần này cũng lớn đến mức dọa người!

“Lại có hàng chuyển phát nhanh à?” Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc.

Hình như gần đây không có ai bảo là gửi đồ gì cho mình cả mà? Mình cũng có mua gì trên mạng đâu.

Lại còn là món hàng cao bằng người thật luôn?

“Bây giờ tôi về đại học Giang Nam ngay đây. Tiểu Giang, anh đợi tôi ở cửa kí túc nhé.”

Chương 146. Đi Dạo Phố Với Ta Đi

Đi nửa đường, Tống Thư Hàng lấy di động mở Nhóm Cửu

Châu Số 1 lên xem, làm gì có vị tiền bối nào nói muốn gửi gì cho mình đâu ta?

Không phải là Vũ Nhu Tử lại gửi gì đến đấy chứ?

Hắn còn nhớ ba hôm trước, khi gặp trong nhóm, Vũ Nhu Tử đột nhiên hỏi hắn có cần Linh Mạch Bích Trà hay không. Bởi vì Linh Điệp Đảo vừa thu hoạch một mẻ linh mạch bích trà tươi, cô còn tự tay hái một ít, cho nên sau đó cô nàng vui vẻ online bảo rằng bao giờ chế biến xong sẽ tặng cho Tống Thư Hàng một ít.

Lúc đó Tống Thư Hàng hớn hở đáp ứng, nếu chỉ là quà nhỏ như "một ít lá trà" thì nhận vô tư.

Thế nhưng bây giờ nghe thấy nói đến "cái thùng cao bằng một người" thì Tống Thư Hàng lại hơi hơi lo lắng. Vũ Nhu Tử rất hào phóng, điểm này ngay cả các tiền bối trong nhóm còn phải thừa nhận. Nếu "một ít lá trà" của cô nàng mà là cả cái thùng to bằng người thật thì Tống Thư Hàng nợ cô nàng nhiều quá rồi.

Nói tới cô nàng Vũ Nhu Tử, dạo gần đây cô đang chết đi sống lại với trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn

Cô có thiên phú tu luyện cực cao, tuổi còn trẻ đã lên đến cảnh giới tam phẩm hậu thiên, thế nhưng toàn bộ thiên phú của cô nàng hình như đều dồn vào tu luyện hết cả rồi, các lĩnh vực khác như luyện đan, trận pháp, chế phù… đều không ổn lắm.

Vũ Nhu Tử đã nghiên cứu trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn suốt nửa tháng trời, thử đến bốn lần mà vẫn thất bại, đến nay chưa từng thành công.

Dạo này mỗi lần gặp cô trên nhóm thì đều thấy cô khó chịu vì chuyện này.

Cũng bởi vì Vũ Nhu Tử thất bại liền bốn lần nên Tống Thư Hàng mới không dám một mình lập khế ước với linh quỷ trong tay.

Hắn chỉ có hai lần cơ hội thôi đó, nếu thất bại là phải tự đi thu thập tài liệu của trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn, một đống tài liệu như thế biết phải thu thập tới chừng nào mới đủ?

…

..

Trong lúc miên man suy nghĩ, Tống Thư Hàng đã chạy về tới kí túc xá nam sinh.

Tư Mã Giang đã chờ ở đây từ lâu, trên thực tế khi hắn gọi cho Tống Thư Hàng thì đã chờ ở cửa kí túc của hắn rồi. Bên cạnh hắn, bốn tay đàn ông cao lớn mặt Âu phục đứng xếp hàng canh một cái thùng tầm trên dưới 1m8.

“Tiểu Giang, đợi lâu rồi, mọi người vất vả quá.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

“Không sao, chúng tôi cũng vừa mới tới thôi.”Tư Mã Giang cười sang sảng nói: “Đây, kí vào đây này.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi kí tên, sau đó mở cửa phòng kí túc xá.

“Có cần chúng tôi mang vào cho cậu không?” Tư Mã Giang hỏi, cái thùng này to như vậy, một mình kéo vào trong cũng rất khó khăn.

Nhưng mới nói được một nửa, hắn đã thấy Tống Thư Hàng cúi người, dùng hai tay ôm cái thùng nọ, sau đó thoải mái vác ngang lên nhẹ nhàng chẳng khác gì ôm một cái bàn học.

Tư Mã Giang há hốc miệng thở dốc tạm biệt Tống Thư Hàng rồi mang theo người của mình chạy vào thang máy.

“Cái thùng kia nhẹ thế thôi hả?” Tư Mã Giang thì thào tự hỏi.

“Tuy không nặng lắm… nhưng mà nó dài. Nếu ôm thẳng thì một mình bọn tôi cũng làm được, nhưng ôm một mặt rồi nâng lên như vậy thì không làm được đâu.” Một người mặc đồ đen đằng sau hắn nghĩ ngợi rồi đáp.

Hơn nữa chàng sinh viên kia nhìn tay chân lỏng ngỏng, dáng người cũng không cường tráng, ai ngờ sức lại chẳng nhỏ chút nào!

…

Bất cẩn cái quên giấu sức lực của mình rồi.

Tống Thư Hàng thở dài não ruột rồi đem thùng vào phòng.

Sau khi xé mở lớp bọc bên ngoài thì thấy bên trong là một thùng gỗ, trông giông giống cái quan tài.

Quan tài? Ai gửi quan tài cho hắn?

Gần đây hắn lại đắc tội ai à?

Trong phút chốc, Tống Thư Hàng căng thẳng hẳn.

Hắn lập tức nghĩ tới Công Tử Hải trưởng lão của Nguyệt Đao Tông!

Lúc ấy trước khi đi, đối phương có nói: “Huyết thần toản tạm thời gửi ở chỗ ngươi, lúc khác ta sẽ đích thân tới đổi nó về.”

Chẳng lẽ là người này gửi quan tài đến?

Tên đó muốn tới sớm như vậy luôn hả?

“Đậu Đậu, ngươi có đây không?”Tống Thư Hàng gọi.

“Gâu, gì thế?” tiếng của Kinh Ba Đậu Đậu vọng ra từ máy tính trong phòng ngủ, nó đang mở game của Tống Thư Hàng ra chơi miệt mài. Gần đây nó thích cày game này, đã hại đồng đội không biết bao nhiêu mà kể.

“Lại đây một chút, ta muốn mở cái thùng, cơ mà cứ thấy sai sai thế nào ấy. Không chừng có bẫy! Mấy ngày trước ta đắc tội một người, có khi bây giờ người ta gửi cạm bẫy chuyển phát nhanh đến báo thù ta cũng nên.”Tống Thư Hàng cẩn thận nói.

Đậu Đậu quay ra hít một cái, sau đó miễn cưỡng nói:

“Mở đi, có ta ở đây, ít nhất không để ngươi teo đâu.”

Có những lời này, Tống Thư Hàng mới hơi yên tâm.

Hắn cẩn thận cầm nắp thùng gỗ, nhẹ tay mở ra.

Không bị đóng đinh, chỉ cần nhấc nhẹ lên là mở.

Không có cái gì kiểu phi tiêu phóng ra, Tống Thư Hàng âm thầm thở phào một cái, sau đó ngó vào nhìn…

Trong thùng là một cô nàng xinh xắn đang ngủ say sưa. Dáng người cô nhỏ xinh, tóc ngắn sóng vai, khuôn mặt dễ thương như búp bê nhỏ.

“A Thập Lục?”

Tống Thư Hàng gọi lên thành tiếng.

Cả gói hàng dài 1m8, trừ đi thùng gỗ, giấy gói và một lớp lót bọt biển thật dày, vừa hay có thể đựng vừa một A Thập Lục cao tầm mét rưỡi, để cho cô nàng thoải mái nằm trong đó.

Nghe Tống Thư Hàng gọi, A Thập Lục mơ màng mở mắt ra.

Đậu Đậu bên máy tính khinh thường hừ một tiếng, nó đã sớm ngửi ra mùi của Tô Thị A Thập Lục rồi.

A Thập Lục chớp mắt đứng lên khỏi thùng:

“Ồ, Thư Hàng, chào ngươi.”

Sau khi đứng dậy, Tống Thư Hàng nhìn thấy trong thùng trừ cô ra còn có một bình nhỏ và một chiếc hộp tinh xảo.

“Chẳng phải cô theo A Thất tiền bối về tộc trị thương rồi à? Sao lại trốn ra đây nữa vậy?” Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Theo lời cô nói, nếu vết thương cứ để thế không trị liệu thì cô chỉ còn sống được có mười lăm ngày nữa thôi! Vì sao không ngoan ngoãn ở lại Tô Thị chữa trị mà chạy tới đây?

Vạn nhất đang đi đường mà thương thế phát tác thì phải làm thế nào?

“Ha ha, ta giỏi không? Ta nghĩ ra cách gửi mình qua chuyển phát nhanh, thế là thoải mái trốn khỏi tộc đấy! Cơ mà ngươi yên tâm, lần này ta mang theo cả bùa hộ mệnh, không sợ người ta tập kích, còn mang theo cả đan dược áp chế thương thế nữa đây này.” A Thập Lục vừa nói vừa nhìn bộ dạng nôn nóng lo âu của Tống Thư Hàng, thấy ngạc nhiên lắm lắm.

Sau đó cô nàng vươn bàn tay nhỏ ra vỗ vai hắn, an ủi nói:

“Yên tâm đi, có bùa hộ mệnh này thì A Thất sẽ tìm thấy vị trí của ta nhanh thôi, muộn nhất là chiều nay đã tới đón ta rồi, ta chỉ đi được có nửa ngày.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, không khỏi đưa mắt nhìn Kinh Ba yêu khuyển đang chơi game rồi lại nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Hoàng Sơn Chân Quân, A Thất tiền bối, hai người thật vất vả !

“Lần này trốn ra có chuyện gì?” Tống Thư Hàng thở dài, chỉ có thể chờ A Thất tiền bối tới đón cô nàng thôi.

“Ừa, có chuyện.”A Thập Lục gật đầu, đưa bình nhỏ cho Tống Thư Hàng: “Một trăm viên tích cốc đan, ta nói được thì làm được, tặng ngươi đây.”

“Chỉ vì chuyện này? Cho dù cô muốn thực hiện lời hứa tặng ta một trăm viên tích cốc đan thì cũng không cần cố ý trốn ra đưa cho ta chứ.” Tống Thư Hàng dở cười dở mếu.

A Thập Lục không đáp lại, chỉ rũ mắt xuống, chẳng nói chẳng rằng.

Sau đó cô lại đưa chiếc hộp còn lại cho Tống Thư Hàng:

“Còn đây là linh mạch bích trà, cho ngươi làm quà đấy! Bây giờ nói gì thì nói ngươi cũng là tu sĩ, về sau có tu sĩ đạo hữu tới chơi thì ít nhiều gì cũng phải có linh mạch bích trà chiêu đãi khách khứa chứ. Trà này cho người thường dùng một ít cũng khỏe người, cho người nhà ngươi uống cũng được, nhưng phải ít ít thôi.”

Tống Thư Hàng nhìn chiếc hộp trong tay A Thập Lục. Cô đột nhiên đến tặng linh mạch bích trà không phải vì Vũ Nhu Tử nhắc tới nó trong nhóm đó chứ?

A Thập Lục ngước đôi mắt đen tuyền nhìn Tống Thư Hàng, vẫn duy trì tư thế vươn tay.

“Cảm ơn, thế thì ta không khách khí nữa.” Tống Thư Hàng không tiện cự tuyệt ý tốt của A Thập Lục, đành nhận lấy hộp trà trong tay cô.

“Còn nữa… từ giờ đến lúc A Thất tới còn chút thời gian, ngươi đi dạo với ta được không?” A Thập Lục cười tươi roi rói.

“Được rồi, cô muốn đi đâu nào?”Tống Thư Hàng đáp, chiều thứ ba hắn không có tiết.

Hơn nữa việc học lái xe cũng đã hoàn thành, hắn và Thổ Ba đều thi qua lí thuyết, giờ chỉ chờ thầy dạy thông báo, ra đường đi vài vòng rồi thi thực hành nữa thôi.

Cho nên vừa hay hôm nay hắn rảnh.

“Nhiều chỗ lắm, ta muốn đi dạo shop thời trang, sau đó đi dạo khu ẩm thực La Tín, rồi đi xem phim, rồi vào khu vui chơi, đi được chỗ nào hay chỗ đó. Cái gì ăn ngon, xem thích, chơi hay ta đều muốn đi thử hết.” A Thập Lục cười cong khóe mắt.

Dừng một lát, cô lại nói:

“Có một vấn đề lớn ở đây là ta không có mang tiền. Không có một xu nào. Cho nên tiền taxi lần trước nợ ngươi ta không trả đâu!”

“Được được, nợ năm mươi là nợ, nợ năm ngàn cũng là nợ. Ta trả là được chứ gì?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Được!” A Thập Lục lười biếng vươn vai.” Vậy chúng ta đi thôi!

"Đậu Đậu, đi cùng nhau không?" Tống Thư Hàng gọi Kinh Ba đang cắm đầu vào máy tính.

Bởi vì đi dạo khu phố La Tín thì vừa hay có thể mua cho Đậu Đậu cái gì đó để ăn.

Kinh Ba Đậu Đậu quay đầu ra, dùng ánh mắt nhìn thằng ngố để nhìn Tống Thư Hàng, hồi lâu sau nó mới nói:

“Trẫm đang high, không hơi đâu đi ra ngoài với ngươi. Lúc nào về nhớ mang thức ăn cho chó vị thịt bò về cho ta đấy, ta đã muốn nếm thử vị thức ăn cho chó từ lâu rồi. Hoàng Sơn ngu ngốc xưa nay không mua cho ta, đúng là đại ngốc, làm gì có con chó nào không ăn thức ăn cho chó cơ chứ?”

“...Được.” Tống Thư Hàng gian nan đáp.

…

Tâm tình A Thập Lục cực tốt. Cô nắm tay Tống Thư Hàng, chạy tới shop thời trang nữ đầu tiên.

“Cái này thế nào?”Cô thay chiếc váy hoa nhỏ, dạo qua một vòng trước mắt Tống Thư Hàng.

Váy hoa nhỏ rất hợp với A Thập Lục, cô nàng chọn lựa quần áo thật là tinh.

“Xinh lắm.”Tống Thư Hàng giơ ngón cái.

“Ha ha, vậy mua nó. Chúng ta đi tiếp!” A Thập Lục cười rõ tươi, sau đó xoay người đi vào trong biển quần áo giữa shop đồ nữ.

Phục vụ trong shop không nhịn được phải cất lời khen:

“Anh à, em gái anh xinh thật đấy, đã thế chọn quần áo lại còn chuẩn nữa, chiếc váy ban nãy hợp với cô ấy lắm đó.”

“Ha ha, cảm ơn, cảm ơn.” Tống Thư Hàng cười tươi trả tiền.

A Thập Lục giữa biển đồ lại hơi cứng người, đoạn ngẩng đầu lên ngắm nhìn chính mình trong gương…

Chương 147. “Có Cả” Là Có Ý Gì?

A Thập Lục chơi rất vui vẻ. Cô nàng chơi hết những thứ nghĩ ra được và chơi được, bấy giờ mới thấy thỏa lòng.

Màn đêm buông xuống, Tống Thư Hàng đi cùng cô tới tầng cao nhất trong cao ốc Quốc Tín.

A Thập Lục dựa trên lan can bảo vệ nhìn xuống bóng đêm mênh mang phủ trùm khu vực đại học Giang Nam, bên cạnh còn có một bọc to, là chiến lợi phẩm mà hôm nay thu được.

“Mệt không?”A Thập Lục quay đầu sang, hỏi.

“Còn ổn.”Tống Thư Hàng đáp lời.

Dù sao hắn cũng là một tu sĩ đã mở tâm khiếu, thể lực dư thừa, không giống mấy thằng nam chính trong phim truyền hình, mới đi cùng bạn gái dạo phố có nửa ngày đã sống dở chết dở.

“Ha ha, đáng tiếc thật đấy.”A Thập Lục lười biếng duỗi eo: “Hôm nay đến đây thôi. A Thất sắp tới đón ta rồi.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Đón luôn ở đây hả?”

“Ngự kiếm phi hành mà, dù sao người khác cũng có thấy đâu.”A Thập Lục ngẩng đầu, cười nói: “Tiền nợ ngươi, lần sau gặp ta sẽ trả nhé.”

“Ừ.”Tống Thư Hàng gật đầu.

“Quyết định thế đi. Lần sau gặp sẽ trả tiền ngươi.”A Thập Lục lại duỗi eo: “Ta phải đi đây, A Thất đến rồi.”

Cô đang nói chuyện, một đạo độn quang đã lóe lên.

A Thất xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng như vừa dùng phép dịch chuyển tức thời.

A Thập Lục cười hì hì, vẫy tay nói:

“Yo ~A Thất, đến muộn thế?”

A Thất không chút khách khí búng trán A Thập Lục một cái, cô nàng đau đến mức ôm trán ngồi thụp xuống.

A Thất ngượng ngùng bảo:

“Thư Hàng tiểu hữu, lại mang phiền phức đến cho ngươi rồi.”

“Không đâu, dù sao chiều nay ta cũng rảnh mà.”Tống Thư Hàng trả lời.

A Thất cười sang sảng, sau đó túm A Thập Lục, pháp đao bay lên hóa thành độn quang:

“Ta đưa A Thập Lục về trước, lần sau gặp lại.”

Tống Thư Hàng vẫy tay:

“Tạm biệt tiền bối.”

“Chờ đã, đồ của ta!”A Thập Lục quơ quào loạn xạ.

Tô Thị A Thất giơ tay bắt một cái giữa không trung, cả túi đồ lớn bị hút lên tay hắn rồi rơi xuống trên độn quang.

“Tạm biệt, Thư Hàng!”A Thập Lục cười hì hì.

“Ừa, tạm biệt.”Tống Thư Hàng vẫy tay.

A Thất nhẹ nhàng nhảy lên độn quang, độn quang bay lên trời, càng bay càng cao mãi.

"Tạm biệt." Giọng nói của A Thập Lục nhẹ bẫng.

Ngay sau đó, cô dường như bị rút cạn tất cả sức lực, mềm nhũn ngã xuống trong tay Tô Thị A Thất.

Tô Thị A Thất khẽ nói:

“A Thập Lục, vẫn còn hi vọng.”

“Ừ, ta biết.”A Thập Lục yếu ớt đáp: “Ta sẽ liều một phen! Cho dù xác suất có thấp chừng nào, nhưng vẫn còn hi vọng sống sót!”

Tô Thị A Thất cắn chặt răng, tốc độ của độn quang càng lúc càng nhanh.

…

…

Nét cười trên mặt Tống Thư Hàng nhạt đi, hắn nhìn độn quang bay xa, bất an dấy lên trong lòng. Hắn cứ thấy lần này A Thập Lục tới đây như thể để thực hiện tâm nguyện vậy.

Chẳng lẽ vết thương của A Thập Lục không thể chữa được hay sao?

Vừa nghĩ đến khả năng này, hắn đã thấy trong lòng nghẹn lại.

Sống chết, ai có thể định đoạt được đây?

"Phi phi phi, đại cát đại lợi. Chắc là còn gặp lại chứ, còn nợ mình tiền cơ mà." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Mãi một hồi lâu sau, hắn mới xách một túi thức ăn cho chó vị thịt bò, đi về kí túc xá nam sinh.

...

Về đến kí túc xá, Tống Thư Hàng thấy cái thùng A Thập Lục mang tới bị xê dịch vào một góc. Cái thùng này chẳng biết phải xử lý thế nào đây.

Nếu là cái thùng bình thường thì cứ ném đi cũng không sao, nhưng nó lại xuất phát từ tay A Thập Lục, được làm từ gỗ quý gì cũng không chừng? Lúc nào rảnh đến phải mang tới chỗ Dược Sư tiền bối thôi.

Hôm nay ba người bạn cùng phòng đều ở đây, cả Gia Cát Trung Dương cũng có mặt .

Thổ Ba nhìn thấy Tống Thư Hàng xách túi thức ăn cho chó thì nghi hoặc hỏi:

“Thư Hàng, mày nuôi chó à?”

“Không phải, cái này mua cho một người bạn nuôi chó thôi.” Tống Thư Hàng cười đáp, đồng thời liếc mắt nhìn khắp nơi trong phòng kí túc.

Yêu khuyển Đậu Đậu đang nhàm chán lăn lóc trên giường. Bởi vì bạn cùng phòng đã về nên nó không thể quang minh chính đại chơi trò chơi được. Để đám bạn cùng phòng kia thấy máy tính không có ai thao tác mà lại đang bắn game ầm ầm, lại chả bị dọa cho vỡ mật ư?

Thấy Tống Thư Hàng về, Đậu Đậu chán ngán lăn mình, nhìn chòng chọc vào thức ăn cho chó trong tay hắn.

Tống Thư Hàng tiện tay ném thức ăn cho chó lên giường, làm dấu ngón tay một cái rồi cắt miệng túi ra. Chỉ cần yêu khuyển Đậu Đậu cắn cẩn thận một chút thì đám bạn cùng phòng sẽ không phát hiện ra điều gì lạ cả.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại đưa một túi đồ ăn vặt to đùng cho bạn cùng phòng. Sau khi đi dạo với A Thập Lục nửa ngày trời, đương nhiên hắn không quên mang một ít đồ ăn về cho bạn bè rồi.

“Chỉ có A Hàng là tốt nhất.” Cao Mỗ Mỗ nhận túi đồ ăn, cười nham nhở.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Chúng mày đang nói chuyện gì đấy?”

“Đang tán gẫu xem làm thế nào giúp Gia Cát Trung Dương hẹn gái đi chơi tiếp. Hôm nay nó đi gặp ứng cử viên vị hôn thê số 1, vừa gặp nhau được 10 phút đã ngứa mắt cãi nhau rồi.” Cao Mỗ Mỗ cười nhạt thếch: “Thực ra tao siêu thông cảm cho cô nàng kia luôn, đối mặt với cái thằng khó ưa như Gia Cát Trung Dương này mà nhịn được 10 phút mới cãi nhau, người ta cũng chẳng dễ dàng gì!”

Gia Cát Trung Dương:

“Mày đang GATO với tao thôi.”

“GATO cái đầu ông nội mày á.”Cao Mỗ Mỗ hung hăng đáp trả.

Tống Thư Hàng lắc đầu cười, vừa cười vừa cất dọn tích cốc đan và linh mạch bích trà mà A Thập Lục đưa cho.

Linh mạch bích trà có thể cho đám bạn cùng phòng uống một chút, có điều hắn phải hỏi các tiền bối xem nên bỏ bao nhiêu lá trà trước đã, miễn cho quá liều.

Cao Mỗ Mỗ đột nhiên hỏi:

“Phải rồi Thư Hàng, mày có biết cô nàng Lục Phỉ có chị gái không?”

“Tao chưa hỏi cô ấy.”Tống Thư Hàng lắc đầu, chẳng qua cô gái này lên lớp ngồi cùng với hắn, tan học đi cùng hắn về kí túc thôi, bình thường hai người chẳng hay gặp nhau, đến tay còn chưa nắm được mấy bận nữa là.

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy… đừng nói là cô nàng này chỉ thích cọ nhờ hơi lạnh thôi nhé?

“Hề hề, trong số các ứng viên vị hôn thê của Gia Cát Trung Dương có một cô là chị gái của Lục Phi, chị ruột luôn! Bọn tao quyết định bao giờ nghỉ hè sẽ sắp xếp cho nó với chị Lục kia gặp nhau, tốt nhất là gặp ở chỗ nào cảnh đẹp đẹp ở nước ngoài ấy! Làm vậy dù Gia Cát Trung Dương với chị kia không thành chuyện thì cô nàng cũng được đi chơi nước ngoài một chuyến, coi như không lãng phí thanh xuân tươi đẹp rồi.”Cao Mỗ Mỗ cười bảo.

“Ờ, ý tưởng không tồi. Ý mày là cần tao đi chuyển lời với bạn Lục Phi một câu chứ gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chưa vội lắm, bọn tao còn đang chọn chỗ. Tạm thời định kiếm chỗ nào khu Đông Hải, càng xa càng tốt, xuất ngoại du lịch cũng được. Để chọn chỗ xong lại nói tiếp đi.” Cao Mỗ Mỗ cười nham nhở.

“Cố lên, có cần gì thì tao giúp.” Tống Thư Hàng cười bảo.

Đám bạn học tiếp tục cắm đầu vào bản đồ chọn địa điểm, thảo luận xem nên hẹn hò ở đâu.

Tống Thư Hàng ngồi dựa vào giường, yêu khuyển Đậu Đậu núp sau người hắn nhấm nháp thức ăn cho chó.

Tống Thư Hàng lấy di động ra, đi lục lịch sử trò chuyện của Nhóm Cửu Châu Số 1.

Trong lịch sử ghi lại, chiều này Vũ Nhu Tử có online.

Trải qua nửa tháng lăn qua lộn lại, cuối cùng cô nàng cũng hoàn thành được 'Ngũ Hành khế linh đàn', kí kết thành công khế ước với linh quỷ. Cô nàng mừng quá bèn lên ngay nhóm Cửu Châu Số 1, nói cho mọi người biết quá trình vất vả ấy, nước mắt nước mũi tèm lem.

Các tiền bối trong nhóm thả like không hề keo kiệtthưởng an ủi.

Lúc đó Vũ Nhu Tử còn @ Tống Thư Hàng, có điều hắn đang dạo phố với A Thập Lục nên không thể đáp lại ngay được.

Vì thế, Tống Thư Hàng trả lời trong nhóm một câu:

@ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: [icon like], chúc mừng, giỏi lắm, Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử vẫn đang online, thấy thế thì lập tức vui vẻ đáp lại:

“Hì hì hì, cảm ơn Tống tiền bối. Hôm nay sao tiền bối onl muộn thế?”

“Trưa nay đi giải sầu với bạn, vừa mới về.” Tống Thư Hàng đáp.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “A a a a ta cũng muốn ra ngoài giải sầu!”

“Gì? Không phải cô khế ước linh quỷ rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn nhớ rõ Vũ Nhu Tử từng nói, nàng có ước định với Linh Điệp Tôn Giả, chỉ cần khế ước được linh quỷ là có thể ra ngoài chơi rồi mà.

Vũ Nhu Tử thả một icon khóc lóc:

“Gừng càng già càng cay!”

“Hả?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Tống tiền bối ta kể ngươi nghe, vốn ta cho rằng chỉ cần kí xong khế ước với linh quỷ là có thể “tâm linh tương thông” với nó ngay, sau đó năng lượng hai bên sẽ cộng hưởng, tiếp đó linh quỷ sẽ giúp ta thối luyện năng lượng… Nhưng không ngờ sau khi kí kết khế ước với linh quỷ mà muốn “tâm linh tương thông”, “cộng hưởng năng lượng” với nó thì mất tới nửa tháng đồng bộ cơ! Cha ta chưa hề nói với ta chuyện này… nói cách khác, ta còn phải bế quan ít nhất nửa tháng nữa lận!” Vũ Nhu Tử tố khổ.

Cho nên hiện tại Vũ Nhu Tử cô nương lại ngậm ngùi nuốt nước mắt, quyết chí tự cường, dốc cạn khả năng cố gắng đồng bộ cùng linh quỷ. Để có thể ra ngoài giải sầu, cô nàng liều mạng luôn rồi.

“Ha ha, cố lên.” Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, bổ sung tri thức.

Linh quỷ trên trung phẩm có thể giúp chủ nhân thối luyện năng lượng, dù là khí huyết trị, chân khí hay linh lực, chúng đều có thể biến chúng trở nên tinh thuần và có chất lượng hơn.

Hơn nữa, thuộc tính cộng hưởng năng lượng khiến cho khi có một linh quỷ thì chẳng khác nào có một phân thân không biết mệt mỏi và trung thành không hề phản bội, chẳng lúc nào ngừng giúp ngươi tu luyện.

Linh quỷ là tool hack! 1 kiểu hack mà bất cứ tu sĩ dưới ngũ phẩm nào cũng đều muốn có!

“Ta nhất định sẽ cố gắng! Nghe nói hòn đảo thần bí kia vẫn đang trôi nổi đâu đó ngoài biển Đông, Tống tiền bối, chờ ta và linh quỷ đồng bộ xong, chúng ta đi tìm hòn đảo thần bí đó chơi đi.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Được rồi, đến lúc đó có cơ hội thì đi.” Tống Thư Hàng cười nói, tâm trạng nặng nề chẳng biết đã tốt lên từ bao giờ.

“Quyết định thế đi. Ta đi đồng bộ với linh quỷ đây!” Vũ Nhu Tử nói xong bèn offline.

Cả nhóm tức thì im lặng hẳn.

Hơn mười phút sau, Hoàng Sơn Chân Quân ngoi lên:

“@ Thư Sơn Áp Lực Đại, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thi được giấy phép lái xe chưa?”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Chưa đâu, mới thi xong lí thuyết, còn phải đi đường thực nữa. Nhanh nhất trong mười ngày ta mới lấy được bằng.”

“Cố lên, Bạch Chân Quân sắp xuất quan rồi. sau khi ngươi thi lấy bằng lái xong muốn lấy xe hiệu gì đã nghĩ chưa?” Trong giọng nói của chân quân để lộ vạn trượng hào khí, khiến cho Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới một ngàn vạn tiền điện thoại ngày nào.

“Chưa nghĩ tới, ta còn là sinh viên ở trọ tại trường, không dùng xe được đâu.” Tống Thư Hàng vội vàng đáp.

“Cần lắm đấy!” Hoàng Sơn Chân Quân khẳng định một câu chắc nịch. “Hơn nữa còn phải chuẩn bị cho ngươi vài chiếc. Mỗi kiểu dáng một chiếc, phải hai mươi chiếc là ít nhất, thế mới tạm đủ cho Bạch Chân Quân nghịch!”

“nghịch? Bạch Chân Quân làm nghiên cứu phá hoại hả?”Tống Thư Hàng nghe nói Bạch Chân Quân rất thích nghiên cứu “Cơ quan máy móc”, cho nên xe các kiểu dáng là dùng cho Bạch Chân Quân nghiên cứu phải không?

“Ừa!” Hoàng Sơn Chân Quân đáp xong, một lúc lâu sau lại thả thêm hai chữ: “Có cả.”

“Có cả” là ý gì?

Chân quân nói rõ chút coi, “có cả” là ý làm sao?

Tống Thư Hàng tự nhiên thấy bàng quang tưng tức…

Chương 148: Chờ Mong

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Chân quân, cái “có cả” ấy nghĩa là sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân ngừng một lúc lâu rồi mới nhắn cho hai chữ:

“Cố lên!”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“...”

Một chốc sau, Cuồng Đao Tam Lãng mới trồi lên rồi lảng sang chuyện khác:

“Bắc Hà, ngươi đã tới chưa? Ta có linh cảm rằng, trong vòng mấy ngày nay, chúng ta sẽ tìm được đảo thần bí.”

“Sắp đến rồi, để đối phó với cái chứng mất trí nhớ kia, ta chuẩn bị thêm vài món pháp khí và vài sản phẩm hiện đại, thế nên mới kéo dài thêm chút thời gian.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Dược Sư:

“Kỳ thực, ta cho rằng các ngươi nên đợi thêm vài ngày, đợi ta tìm được nguyên nhân khiến bốn đạo hữu này mất trí nhớ rồi hẵng vào đảo thần bí thì tốt hơn.”

Đánh chữ nhanh thế này, chắc chắn là Giang Tử Yên đang gõ hộ.

Bắc Hà Tán Nhân đáp:

“Dược Sư, ngươi mau tìm nguyên nhân khiến mấy đạo hữu đó mất trí nhớ đi, dù sao thì việc đảo thần bí xuất hiện và biến mất chẳng tuân theo quy luật nào cả. Nếu chúng ta gặp được thì chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội đó.”

Dược Sư:

“Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Chủ đề trong nhóm chat bắt đầu triển khai theo hướng “đảo thần bí”, rồi thì “chứng mất trí nhớ”.

Đàn trong đề tài quay chung quanh 'Thần bí đảo' 'Mất trí nhớ chứng' tiếp tục triển khai.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng nhìn đống tin nhảy cứ nhảy liên tục, rồi chìm vào mộng đẹp lúc nào không biết.

Trời về khuya.

Ba đứa bạn cùng phòng cũng lần lượt đi vào giấc ngủ.

Bấy giờ, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng xuất hiện một linh thể đen như mặc.

“Ta hận, ta hận!” Linh thể ấy gầm gừ rồi dần dần phình to ra.

Trong lúc ngủ mơ, Tống Thư Hàng không khỏi rụt rụt người lại.

“Hừ, lại đến à?” Kinh ba Đậu Đậu mở mắt, sau đó há mồm, nuốt cái linh thể đen sì ấy một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Xem cái dáng vẻ và giọng điệu thuần thục thế hẳn, hẳn đây chẳng phải lần đầu nó nuốt linh thể này nhỉ?

Ngày hôm sau, 19 tháng 6, dự báo thời tiết nói: trời âm u, có lúc có mưa.

Hôm nay, giáo viên sắp xếp lịch học lái cho Tống Thư Hàng và Thổ Ba, tiếp đấy là phải đi vòng vòng quanh sân mấy bận cho quen địa điểm, tập trước để sau này khỏi có vấn đề.

Sớm hôm đó, Tống Thư Hàng luyện tập quyền pháp căn bản mấy lần, đợi đến khi tới giờ hẹn mới chậm rãi đi ra cửa đông của trường.

Lâm Thổ Ba đã đứng đợi ở cửa đông từ lâu.

“Giáo viên vẫn chưa tới à?” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay, hỏi.

“Nghe giáo viên bảo, có một cô nàng cũng tập cho quen sân với chúng ta, vậy nên cho người ta đi trước một vòng rồi mới lại đây.”Thổ Ba đáp.

Trong lúc cả hai đang trò chuyện, một chiếc xe tập từ từ lái tới.

Giáo viên là một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi, cắt đầu đinh. Bên cạnh hắn là một cô nàng cột tóc đuôi ngựa, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Tống Thư Hàng thính tai, nên từ xa xa đã nghe thấy cuộc trò chuyện của thầy giáo và cô gái này.

Thầy giáo đầu đinh chỉ vào một người qua đường ở phía xa xa rồi nói:

“Thấy cái người ở đằng trước không? Xông lên đi, nghiến chết người ta đi!”

“A a a? Sao lại phải nghiến chết người ta?” Cô nàng cột tóc đuôi ngựa ngạc nhiên vô cùng, khẽ thì thào, “Tôi không dám giết người.”

“Không dám hả? Vậy sao cô còn không mau nhả ga đi?” Thầy giáo đầu đinh gầm nhẹ.

Cô nàng cột tóc đuôi ngựa liền cuống hết cả lên.

“Được rồi, dừng xe đi. Nhớ kỹ thao tác dùng xe chưa? Xi nhan, sau đó thì quan sát người đi đường, tiếp đến là chậm rãi ngoặt sang, rồi dừng lại ở bên cạnh hai nam sinh kia.”Thầy giáo hướng dẫn cho từng bước, từng bước.

Gần đây, có hai đứa học sinh vừa dạy đã biết như Tống Thư Hàng và Thổ Ba làm chuẩn, thành thử, khi hắn đi dạy những học sinh khác thì lúc nào cũng chỉ muốn gầm rú.

Sau khi xe tập dừng lại, Thổ Ba mở cửa đi vào.

“Nào, Thư Hàng, đổi người lái sang em, đi một đoạn đi.” Thầy giáo đầu đinh hô.

Cô nàng cột tóc đuôi ngựa như được giải thoát, cô vội vàng chuồn xuống ghế sau.

“Được.” Tống Thư Hàng bình tĩnh cột dây an toàn, chỉnh ghế cho phù hợp, chỉnh kính chiếu hậu cho cân đối.

Xe tiến lên vững vàng, vào số một cách thuần thục, rồi nâng tốc độ rất ổn định.

Nếu không biết đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng lái xe, ông thầy đầu đinh này chắc còn tưởng cậu chàng này là một tay lái nhà nghề.

Đây mới là một người học sinh lý tưởng chứ. Vẻ mặt của thầy vô cùng thỏa mãn, nếu học sinh nào cũng giỏi thế này thì cái thân người người dạy lái ô tô như hắn chẳng cần phải gầm gào suốt ngày.

“Tốt lắm, Thư Hàng, đổi số đi, rồi lái về để Thổ Ba tập một đoạn. Với trình độ của em thì một tuần sau là có thể đăng ký thi được rồi!” Thầy đầu đinh cười bảo.

“Còn em thì sao?” Cô nàng cột tóc đuôi ngựa ghé qua hỏi.

“Ừm, em thì... đợi đến cái ngày khi em lên xe mà không muốn kéo thầy chết cùng thì thầy sẽ cho em đăng ký thi!” Thầy đầu đinh nói với điệu nghiêm túc.

“...” Cô nàng cột tóc đuôi ngựa cười gượng hai tiếng rồi rụt về.

Sau khi đổi người lái sang Thổ Ba, Tống Thư Hàng ngồi ra sau, tựa vào cửa xe rồi mới mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, để tránh việc cô nàng ngồi bên ghé qua nhìn màn hình điện thoại của hắn.

Lúc này, trong nhóm đang nhộn nhịp lắm.

“Phát hiện cái đảo thần bí đó rồi, chỗ này thú vị lắm. Giống y như tình báo của Dược Sư, sau khi tiếp cận, có thể cảm nhận được sức mạnh của trận pháp cấm không. Nhưng cách màn sương mù dày đặc quanh đảo thôi mà ta đã ngửi được hương thơm của dược thảo rồi.”Cuồng Đao Tam Lãng nhắn một tin qua.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói:

“Tam Lãng gửi tọa độ qua mau, ta và Bắc Hà qua liền đây.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đến lúc ấy, các ngươi nhớ cầm theo mấy món pháp khí mà ta đã chuẩn bị, cài cả mấy cái camera lỗ kim nữa, mỗi người một cái. Đề phòng trường hợp chúng ta mất trí nhớ, thì chỉ cần pháp bảo và camera không hỏng thì chúng ta vẫn có cơ hội để thoát khỏi trạng thái đó.”

Dược Sư:

“Làm việc phải cẩn thận, trên đảo có yêu thú hung dữ, đến cả hai vị kim đan linh hoàng cũng không ngăn nổi. Đừng tham lam, phải đặt sự cẩn thận lên đầu.”

Hoàng Sơn Chân Quân cũng nhắc nhớ:

“Nhớ dùng pháp thuật bảo vệ tinh thần lực, đừng bị quấy nhiễu.”

Chừng năm phút sau, Cuồng Đao Tam Lãng, Bắc Hà Tán Nhân cùng với Cổ Hồ Quan Chân Quân hội hợp, ba người cùng nhau đi vào đảo thần bí.

Thực lực của Cổ Hồ Quan Chân Quân vô cùng cao cường, Tam

Lãng và Bắc Hà Tán Nhân đều là những cường giả mà nhóm Cửu Châu số 1 đều biết.

Cuồng Đao Tam Lãng sở hữu đao pháp vô song, Bắc Hà Tán Nhân thì lại là vị cường giả có thực lực gần sát với cảnh giới Chân Quân lục phẩm. Nếu ba người này đều thất bại, thì đảo thần bí phải được ghi vào danh sách những bí cảnh có độ nguy hiểm cao.

Hôm nay, Tô Thị A Thất và A Thập Lục vẫn không xuất hiện.

Cô nàng Vũ Nhu Tử thì vẫn đang trong quá trình vật vã để dung hợp với linh quỷ.

“Mong rằng các tiến bối đi vào bí cảnh sẽ bình an vô sự, cũng mong rằng A Thập Lục có thể vượt qua kiếp nạn này.” Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện.

****

Tám ngày sau, 27 tháng 6, thứ năm.

Tống Thư Hàng và Lâm Thổ Ba vượt qua phần thi thực hành và kiểm tra thị lực, lấy được bằng lái, cả hai mời bạn cùng phòng một bữa no nê.

Đã tám ngày trôi qua kể từ khi Tam Lãng, Bắc Hà Tán Nhân và Cổ Hồ Quan Chân Quân đi vào đảo thần bí. Ba vị tiền bối vẫn chưa rời khỏi đó, không biết họ đã gặt hái được những gì rồi.

29 tháng 6, thứ bảy, mưa to.

Tại tòa nhà năm tầng của Dược Sư.

Tống Thư Hàng đang điều chế thối thể dịch.

Hắn nhấc vung nồi lẩu lên, mở máy hút mùi, bật nút tối da. Mùi tanh hôi nồng nặc được hút đi gần hết, nhưng trong phòng vẫn còn vương lại cái vị thối kinh hoàng đó.

Dược liệu thối thể dịch mà Vũ Nhu Tử cho, Tống Thư Hàng đã dọn dần hết qua bên Dược Sư.

Khí huyết đan đã dùng hết từ lâu, thối thể dịch bản đơn giản vẫn có thể sử dụng liên tục.

Khi thể chất của Tống Thư Hàng ngày càng tăng lên, lượng thối thể dịch cần dùng cũng tăng lên. Giờ, lượng thối thế dịch điều chế trong một lần, cũng chỉ đủ cho hắn dùng trong một lần.

Hơn nữa, khả năng cường hóa thân thể của thối thể dịch cũng càng lúc càng giảm. Đợi đến khi nó không còn hiệu quả nữa là có thể dừng sử dụng.

Bên cạnh hắn, đại yêu khuyển Đậu Đậu đang lăn lộn khắp sàn với vẻ nhàm chán:

“Chẳng phải nói Dược Sư sẽ về sớm lắm à, sao mãi mà chưa thấy về thế?”

“Bên Dược Sư tiền bối có vụ mất trí nhớ rất khó giải quyết, nên thời gian về đây cũng bị kéo dài.” Tống Thư Hàng bịt mũi, đợi để khi thối thể dịch nguội rồi mới uống cạn một hơi.

“Mỗi lần thấy ngươi uống thối thể dịch, ta lại thương cho cái dạ dày của nhà ngươi, thứ thối như vậy mà cũng uống cho nổi.” Yêu khuyển Đậu Đậu bò dậy từ sàn.

“Thực ra, ngoại trừ việc hơi thối một chút thì vị cũng không tệ, ngươi muốn dùng chút không?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Cho không ta cũng chẳng thèm, ta vẫn thích mấy viên thuốc con con của Dược Sư hơn, thức ăn cho chó vị thịt bò còn ngon hơn thứ này. Chán chết mất, thế này thì sống sao cho nổi, tìm việc gì vui vui tí mà chơi đi.” Nó lại nằm xuống đất mà lăn lộn.

“Ngươi không về chỗ Hoàng Sơn Chân Quân được à?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Ta đợi hắn qua tìm. Gâu! Chứ tự mình về thì chẳng phải mất mặt lắm à?” Đậu Đậu Bắc Kinh nói với vẻ vô cùng lạnh lùng, sau đó, như nhớ ra điều gì, nó chạy sang bên để mở máy tính của Tống Thư Hàng. Để tiện cho việc yêu khuyển Đậu Đậu có thể chơi game, Tống Thư Hàng đành dọn máy tính của mình qua nhà của Dược Sư.

“Thư Hàng, mau qua đây, đăng nhập vào tài khoản nói chuyện đi!” Đậu Đậu nhảy nhót.

Hôm nay còn chưa trêu Hoàng Sơn Chân Quân mà, việc mỗi ngày trêu hắn vào câu, rồi lại bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn. Ấy đã là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng tùy tay đăng nhập.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“@ Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn, ta lại tới nè! Bao giờ mới đến bắt ta về chứ? Ta chán quá!”

“Không rảnh, tự đi mà về.” Hoàng Sơn Chân Quân trả lời.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Lão Hoàng Sơn ngu ngốc, tự về thì mất mặt đến độ nào chứ? Ngươi phải tới bắt ta về, mau tới bắt ta về!”

“Không rảnh.” Hoàng Sơn Chân Quân vẫn cứ đáp lại bằng hai chữ ngắn gọn, sau đó còn tiện tay cấm nói tài khoản của Tống Thư Hàng.

“A a a, nói chuyện với ta thêm vài câu thì chết chắc!” Đậu Đậu lại lăn lộn trên sàn.

Chừng ba phút sau, Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng:

“Tiểu Đậu Đậu, gọi Thư Hàng tiểu hữu qua, ta có việc tìm hắn!”

“Thư Hàng, lão Hoàng Sơn ngốc gọi ngươi qua có việc.” Đậu Đậu hô lên.

“Bạch Chân Quân sắp xuất quan à?” Tống Thư Hàng vội vàng đi tới bên máy tính, mở phần chat mật của Hoàng Sơn Chân Quân, rồi gửi qua một dấu chấm hỏi.

Tính ra thì cũng đến sắp đến ngày Bạch Chân Quân xuất quan rồi.

Đậu Đậu đứng bên nhìn, hai mắt sáng rỡ:

“Sao ta lại quên mất cái chức năng nói chuyện riêng nhỉ! Gâu gâu, để xem, lúc này Hoàng Sơn có cấm ngôn ta được không?”

“Thư Hàng tiểu hữu, ta vừa nhận dược lời thiên lý truyền âm của Bạch Chân Quân. Đêm mai hắn sẽ xuất quan, lát ta sẽ gửi địa chỉ cho ngươi, ngươi qua đón hắn.” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Quả nhiên là Bạch Chân Quân, Tống Thư Hàng cười bảo:

“Được, mong chân quân gửi địa chỉ cho ta, đêm mai ta sẽ qua đón hắn.”

“Địa chỉ tầm ở thôn Lâm Diêu ở thị trấn Nam Hoa Hồ. Hôm tay ta sẽ chuyển phát nhanh cho ngươi một pháp khí thiên lý truyền âm, đêm mai ngươi tới chỗ đó, có thể dùng pháp khí này để liên lạc với Bạch Chân Quân, tìm được địa điểm bế quan của hắn.

“Được!” Tống Thư Hàng đáp.

Lòng hắn có chút hồi hộp, mai là có thể thấy chỗ bế quan của Bạch Chân Quân rồi.

Không biết chỗ bế quan của Bạch Chân Quân sẽ thế nào nhỉ? Chắc là một chỗ bí ẩn lắm, xong bên trên chắc phải có những mấy trăm trận pháp phòng ngự ấy chứ?

Bởi cái vị Hiến Công Cư Sĩ trong nhóm, cái vị mà đến vũ khí hạt nhân cũng không nổ chết được ấy, từng dựng hơn trăm trận pháp phòng ngự ở chỗ mình bế quan mà.

Thật mong chờ quá đi thôi.

Chương 149: Hệ Liệt Chói Mù Mắt!

Ngày hôm sau, chủ nhật ngày 30 tháng 6.

5 giờ 30 phút, Tống Thư Hàng đã thức dậy tu luyện hai mươi lần Kim Cương Trụ Cột quyền pháp, sau đó lại ngưng tụ hết từng tia khí huyết chi lực mà hắn gom góp được vào bên trong nhãn khiếu.

Không có khí huyết đan, hắn càng không thể lãng phí cơ hội tu luyện được!

6 giờ bốn mươi phút, sau khi ăn sáng xong thì Tống Thư Hàng nhận được một cú điện thoại chuyển phát nhanh.

“Xin chào quý khách, quý khách có phải bạn học Tống Thư Hàng lớp 43, khóa 19, thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo không ạ? Cậu có một món hàng chuyển phát nhanh đã được đưa đến, mời cậu xuống ký nhận.”

Hiếm khi không phải là công ty chuyển phát nhanh của Tư Mã Giang.

Dù sao thì công ty chuyển phát nhanh Phong Thu cũng không lớn đến mức có thể bao thầu toàn quốc.

“Tôi lập tức xuống ký nhận ngay.”Tống Thư Hàng trả lời.

Chắc là pháp khí 'có thể thiên lý truyền âm với Bạch Chân Quân' mà Hoàng Sơn Chân Quân đã nói hôm qua nhỉ?

Nói thẳng thì.... các vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 gửi đồ đều không lo gì hết à? Từ phi kiếm, đến tài liệu luyện khí, pháp khí, thậm chí cả 'người' nữa, ai cũng yên tâm gửi chuyển phát nhanh hết là sao.

Bất quá nghĩ kỹ lại thì họ có sợ mất đâu, nên đương nhiên là yên tâm rồi.

Tống Thư Hàng gửi cái gói nhỏ ra, bên trong là một cây tiêu bằng trúc màu xanh biếc, chỉ lớn chừng lòng bàn tay. Phát ra cảm giác lạnh buốt, rõ ràng là làm bằng trúc, nhưng lại giống hệt như ngọc thạch.

Bên trong gói hàng còn gửi kèm một bản hướng dẫn sử dụng cách dùng rất đơn giản, chỉ cần thổi cây tiêu này lên ở trong khoảng cách nhất định thì có thể liên hệ với Bạch Chân Quân, giao tiếp với hắn.

Tinh thần lực của người thổi tiêu càng mạnh thì phạm vi có thể liên lạc với Bạch Chân Quân lại càng lớn. Bạch Chân Quân và Hoàng Sơn Chân Quân cách nhau hai đầu Hoa Hạ cũng có thể câu thông được với nhau. Nhưng nếu như là Tống Thư Hàng thì có thể tiến hành câu thông với Bạch Chân Quân ở trong phạm vi một thôn nhỏ đã là tốt lắm rồi.

Cho nên Hoàng Sơn Chân Quân mới bảo Tống Thư Hàng phải đi đến Lâm Diêu Thôn ở thành phố Nam Hoa Hồ trước đã, rồi lại dùng pháp khí thiên lý truyền âm để xác định vị trí của chân quân, đón hắn xuất quan.

Bên dưới bản hướng dẫn sử dụng còn có thêm một dòng chữ: “Thư Hàng tiểu hữu, ta đã chuẩn bị đủ loại kiểu dáng xe cho ngươi, tổng cộng có ba mươi sáu chiếc xe mới, đang chờ hoàn tất thủ tục đăng ký và lấy biển số xe. Sau khi làm xong sẽ đưa đến một bãi đổ xe ngầm ở đại học Giang Nam, đến lúc đó ta sẽ thông báo cho ngươi đi nhận số xe mới này.

Tái bút: Lần này đi đến thành phố Nam Hoa Hồ tổng cộng hơn năm trăm cây số, nếu như không ngại thì cứ dùng Tiểu Đậu Đậu thoải mái đi, đừng để nó ở không. Cuối cùng, chúc…võ vận hưng thịnh.

Ba mươi sáu chiếc xe mới đủ kiểu dáng? Cần nhiều xe như thế cho Bạch Chân Quân chơi à?

Chân Quân à, ngài đã mua bảo hiểm cho ta chưa?

Sau khi thở dài một hơi, Tống Thư Hàng trở lại ký túc xá.

Bọn bạn cùng phòng đều là học sinh bán ngoại trú, chủ nhật thì mạnh ai về nhà nấy.

Cho nên, Đậu Đậu không phải ngại gì nữa.

Nó nhai thức ăn cho chó vị thịt bò, đang chơi một game mới mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy qua, chắc là nó mới tải xuống mấy ngày nay.

Trò chơi bị nó thu lại thành cửa sổ nhỏ, trên màn hình máy tính còn có thêm một khung chat. Bên trong có một cô bé xinh đẹp tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi đang chat camera nói chuyện phiếm với Đậu Đậu!

“Ông xã à, anh giỏi quá đi à! Con boss phó bản này công hội bọn em phải lập nhóm bảy người, chọn toàn tinh anh mới có thể qua nổi, mà cũng chỉ qua nổi độ khó 'bình thường' thôi! Bây giờ chỉ hai đứa bọn mình thôi mà lại có thể dễ dàng qua được độ khó 'tinh anh' như thế!”

Cô nàng xinh đẹp kia nói với vẻ hưng phấn, giọng nói êm ái rất bắt tai.

Đậu Đậu nhai thức ăn cho chó, lộ ra vẻ mặt cao thủ đều cô đơn, sau đó nhập chữ vào khung chat: “Việc nhỏ thôi, chút khó khăn ấy sao có thể làm khó được ông xã của em. Ông xã của em đây là đại cao thủ mà lị!”

“Là đại cao thủ siêu cấp chắc luôn nà! Em thích “ông “xã “nhất, moah moah!”

Cô nàng xinh xắn kia nói ngọt hết sức, lại còn kèm theo cái icon hôn môi nữa.

Đậu Đậu cười đắc ý lắm lắm, gõ lóc cóc: “Miệng ngọt quá đi hà, mở rương báu của con Boss này thử đi, xem có rớt được món gì không. Chờ ông xã của em lên tới cấp tám mươi, góp đủ bộ chiến thần năm sao xong thì chúng mình sẽ ra đập chết bọn khốn kia, dám canh xác vợ anh, xem anh đập cho bọn nó quay về thôn tân thủ luôn!”

“Ông “xã “à, anh khí phách quá!” Trong mắt cô nàng kia chỉ toàn sao lấp lánh, cô ta lại hỏi thêm: “Ông xã à, camera bên anh khi nào mới lắp được hả! Em rất muốn xem mặt anh, cũng muốn nghe cả giọng của anh nữa!”

“Đừng vội, đợi ngày mai anh sẽ đi mua camera ngay. Anh đã bảo với em rồi, ông xã của em đẹp trai lắm.” Đậu Đậu Bắc Kinh gõ chữ nói. Đồng thời, nó còn mở máy tính của Tống Thư Hàng lên lục lọi, tìm được một bức ảnh cũ của Tống Thư Hàng.

Đó là bức ảnh Tống Thư Hàng chụp lúc học cao trung, khi đó cậu ta thường xuyên rèn luyện. Thanh xuân dào dạt, cũng có thể xem như một tiểu thịt tươi, tươi non mọng nước.

“Cho em xem ảnh của ông xã trước này! Bất quá cái này là ảnh cũ rồi, bây giờ anh đã trưởng thành hơn, đẹp trai hơn rồi!” Sau đó, nó gửi ảnh của Tống Thư Hàng cho cô nàng kia.

Sau khi cô nàng nhận được ảnh thì thấy anh chàng trên ảnh đúng là cũng bảnh trai thật.

Thực ra thì trong lòng cô chỉ cầu cho 'ông xã' trong game này đừng có xấu trai quá là được, bây giờ thấy bộ dạng trên bức ảnh này còn ngon lành hơn cô tưởng tượng nhiều nên cô vui lắm, nói ngọt lịm: “Ông xã oách quá! Thích anh nhất đó!”

“Ha ha ha, anh cũng thích cái miệng ngọt của em lắm, lại dùng giọng làm nũng gọi một tiếng cưng ơi đi, anh sẽ tiếp tục mang em đánh cấp độ ác mộng luôn!” Đậu Đậu thè lưỡi thở, trêu chọc mấy cô bé con người hình như khiến nó vui lắm.

“Cưng ơi! Ôi, mắc cỡ quá đi hà!” Cô nàng kia ngượng ngùng le lưỡi.

“Ngao ngao ngao, xương cốt đều rã rời cả rồi, được rồi, bắt đầu đi phó bản ác mộng thôi! Xem ông xã của em phát uy này, dẫn em đánh qua phó bản!” Đậu Đậu hưng phấn nhảy tưng tưng trên bàn máy tính.

Con yêu khuyển này hết thuốc chữa rồi!

Tống Thư Hàng đứng ở sau lưng Đậu Đậu, trơ mắt nhìn một màn chói mù mắt chó này xảy ra. Cảm giác của hắn lúc này thật sự chỉ có thể dùng một câu ‘Khốn Nạn” để hình dung mà thôi.

Đậu Đậu chơi game, tán phét thì thôi đi, lại còn tán gái trên mạng nữa!

Càng chọt mù mắt người ta hơn nữa chính là nó lại cua được một em gái rất xinh đẹp!

Chú mày bảo biết bao nhiêu người đàn ông độc thân của Hoa Hạ làm sao chịu nổi chuyện này đây?

Lại thêm cái cô ở bên kia, nếu ngày nào đó cô ta mà biết được 'ông xã' với 'cưng à' mà mình gọi là một con chó... Không được, hình ảnh khẩu vị nặng quá mình căn bản không dám nghĩ đến!

Tống Thư Hàng chịu không nổi.

“Ồ, Thư Hàng tiểu hữu về rồi đấy à!” Đậu Đậu bình tĩnh hỏi thăm rất đỗi ân cần, giống như kẻ ban nãy mới lén lấy ảnh của Tống Thư Hàng đi cua gái không phải nó vậy.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: “Gửi hình của ta cho con gái nhà người ta như thế có được không đấy?”

“Đương nhiên là không thành vấn đề rồi, ta còn định đợi trưa mai để ngươi chat cam với cô ấy nữa mà. Không cần lâu lắm làm gì. Bộ dạng tiểu sinh ngon trai của ngươi bây giờ, cười lên một cái thì đẹp trai hết nấc! Cam đoan có thể khiến cô bé kia chết mê chết mệt luôn!” Đậu Đậu nói.

“Ta từ chối, lừa gạt là không đúng.”Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha, vậy ta sẽ gửi lớp với mã số sinh viên của ngươi cho cô bé này, để cô bé này đến thẳng đại học Giang Nam tìm ngươi.”Đậu Đậu cười đắc ý.

“....” Trong đầu Tống Thư Hàng lúc này xuất hiện một loạt thực đơn, lẩu thịt cầy, thịt chó kho tàu các kiểu.

“Yên tâm đi, ta sẽ không để ngươi giúp không công đâu. Ta hứa sẽ giúp ngươi một chuyện xem như báo đáp. Đậu Đậu ta cũng không thích mắc nợ người khác.” Đậu Đậu nói: “Hơn nữa, ngươi không cảm thấy nếu để cô bé này biết người mà em ấy ngưỡng mộ lại là một con chó là chuyện rất tàn nhẫn à? Lúc thế này, đưa ra một lời nói dối tốt đẹp chính là khiến cho cô bé có thể tiếp tục đắm chìm trong mộng đẹp, trở thành một đôi vợ chồng ân ái ở trong game với ta, đây chính là đang tích công tức đấy.”

Hóa ra ngươi còn biết bản thân mình là một con chó đấy hả. Tống Thư Hàng khinh bỉ!

“Hắc hắc, không nói chuyện với ngươi nữa, xem ta phá cái phó bản ác mộng này thế nào này!” Móng vuốt của Đậu Đậu lướt thoăn thoắt trên bàn phím, mang theo cô nàng kia chém tướng qua ải ở trong game, thế không gì cản nổi!

Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi: “Đúng rồi, Đậu Đậu, chiều nay ngươi đi cùng ta đến Lâm Diêu thôn ở thành phố Nam

Hoa Hồ đi.”

“Hả? Ngươi định đi đón Bạch Chân Quân đấy à? Bất quá ta không rảnh đâu, ta phải đi cày phó bản với bà xã nữa.” Đậu Đậu từ chối không chút do dự.

“Ừ, ta thấy ngươi đừng nên từ chối. Bằng không thì... Ha ha.” Tống Thư Hàng bình tĩnh cười nói.

“Gâu, ngươi uy hiếp ta à?” Đậu Đậu quay đầu lại, bất mãn hỏi.

“Đúng đấy. Ta đang uy hiếp ngươi đấy.” Tống Thư Hàng gật đầu, trả lời vô cùng thành thật.

“Đáng chết, chờ ta đánh xong phó bản này, nói câu tạm biệt với bà xã lại đến thành phố Nam Hoa Hồ với ngươi.” Đậu Đậu thở dài: “Ta đưa ngươi đến Lâm Diêu Thôn ở thành phố Nam Hoa Hồ, ngày mai ngươi phải giúp ta chat camera, tâm sự với cô bé này đấy.”

“Được.” Tống Thư Hàng đồng ý cái rụp.

Hai giờ sau, Đậu Đậu rốt cuộc cũng nói chuyện với bà xã trong game xong, sau đó nó đi lên sân thượng, nhanh chóng biến hình, biến lại thành hình thái con chó khổng lồ cao hơn 5m.

“Tới đây, leo lên để ta chở ngươi qua đó, đi như thế cho nhanh.” Đậu Đậu nói với giọng điệu khá bất mãn.

“Ừ.”Tống Thư Hàng leo lên lưng Đậu Đậu: “Ngươi có biết chỗ không?”

“Gần như ta đã đi dạo khắp Hoa Hạ rồi, không có chỗ nào là ta không biết hết.” Đậu Đậu nói xong thì kêu lên một tiếng, trên người có khói tỏa ra, bao phủ Tống Thư Hàng vào trong nó là yêu thú, chắc chắn sẽ không bị người thường nhìn thấy. Nhưng Tống Thư Hàng lại là thân thể con người, nếu không che giấu thân thể của hắn thì chắc là ngày mai Tống Thư Hàng có thể xuất hiện khắp các mặt báo luôn.

Hơn nữa, đám khói này cũng có thể bảo vệ Tống Thư Hàng không bị gió thổi hay khí lạnh trên trời ảnh hưởng.

“Ngồi chắc vào.”Đậu Đậu nhảy phốc lên, bay thẳng lên trời. Nó chạy phăm phăm trên bầu trời, tốc độ không chậm hơn lúc Tô Thị A Thất ngự kiếm phi hành chút nào.

Sau khi chạy được một đoạn, dưới chân Đậu Đậu xuất hiện bốn phong hỏa luân, tốc độ phi hành cũng tăng lên gấp đôi.

Không đến nửa giờ sau, Đậu Đậu đã chạy hết quãng đường năm trăm cây số, đáp xuống Lâm Diêu Thôn ở thành phố Nam Hoa Hồ.

“Ngươi có biết Bạch Chân Quân bế quan ở đâu không?” Đậu Đậu thu nhỏ người lại rồi hỏi.

Tống Thư Hàng móc cây tiêu nhỏ màu xanh ra: “Hoàng Sơn Chân Quân có đưa cho ta cái này, chỉ cần thổi nó thì có thể liên hệ với Bạch Chân Quân.”

Hắn ngậm lấy cây tiêu màu xanh biếc kia, thổi mạnh một hơi.

'Toe~~' Có thanh âm phát ra từ bên trong cây tiêu màu xanh, nhưng loại thanh âm này là dạng sóng âm mà lỗ tai của người bình thường không thể nghe thấy được.

Sóng âm lan ra rất xa, nhanh chóng lan đến một nơi ở Lâm Diêu thôn.

Một lát sau, có một sóng âm từ thôn Lâm Diêu khuếch tán ra, kết nối với cây tiêu trong tay Tống Thư Hàng.

Chương 150: Tượng tiên quân vô danh khiến người ta rung động con tim

Sóng âm truyền đến từ chỗ sâu trong Đậu Đậu nối tiếp với cây tiêu nhỏ màu xanh trong tay Tống Thư Hàng.

“Xẹt xẹt….”Một đoạn tạp âm truyền ra từ bên trong cây tiêu nhỏ màu xanh, ngay sau đó là một giọng nói êm tai vang lên: “Xin chào!”

Đây là giọng của Bạch Chân Quân à? Nghe rõ thật đấy, chức năng trò chuyện của pháp khí thiên lý truyền âm đúng là không thua gì di động.

“Xin chào Bạch Chân Quân tiền bối, ta là Tống Thư Hàng. Được Hoàng Sơn Chân Quân nhờ vả, đến đây đón tiền bối xuất quan. Bây giờ tiền bối ngài đang ở đâu thế?” Tống Thư Hàng nói với cây tiêu nhỏ màu xanh.

Nôn quá đi mất, sắp sửa nhìn thấy nơi mà vị Chân Quân tiền bối ấy bế quan hơn trăm năm rồi!

Đến lúc đó, có thể xem xem nơi các tiền bối bế quan có bộ dạng thé nào, thêm cả trận pháp phòng ngự một trăm tầng có thể chống đỡ cả vũ khí hạt nhân ấy sẽ rung động lòng người đến cỡ nào!

Trong đầu hắn đang tưởng tượng đến hình ảnh trông như tiên cảnh, vô số tầng trận pháp phòng ngự sẽ phát sáng lấp lánh ở trên đỉnh đầu ở trong phim.

Nhất định rất hoành tráng!

“Xẹt xẹt… xin chào, đây là nơi A Bạch bế quan, cách khi bế quan kết thúc còn 0 ngày giờ 5 canh 6 khắc. Xin vui lòng chờ!” Bên trong cây tiêu nhỏ màu xanh lại vang lên giọng nói êm tai kia, sau đó, lúc nó báo thời gian cụ thể ra thì giọng nói có phần cứng ngắc.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến mấy tin thông báo hệ thống của di động Hoa Hạ mỗi lần mình tra tiền điện thoại.

"….”Tống Thư Hàng dừng lại một chút, nhìn Kinh ba Đậu Đậu ở sau lưng: “Không phải Bạch Chân Quân à?”

Giọng nói bên trong cây tiêu màu xanh kia cũng là thứ tương tự như ghi âm ấy à?

“Đương nhiên không phải là Bạch Chân Quân rồi, hắn vẫn còn đang bế quan mà, ngươi có thấy tu sĩ nào bế tử quan mà còn có thể ra tán phét được không? Thế thì không phải bế tử quan nữa, mà là bế quan bình thường thôi.” Kinh ba Đậu Đậu nói với vẻ khinh bỉ.

Lại bị con chó này khinh bỉ rồi.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, giải thích: “Ta chưa từng bế tử quan bao giờ, cũng chưa từng nghe tiền bối trong nhóm nhắc tới tử quan là gì. Hơn nữa, không phải Hoàng Sơn Chân Quân vẫn luôn nói là Bạch Chân Quân đã liên hệ với hắn à, ta còn tưởng rằng Bạch Chân Quân bế quan thi thoảng vẫn có thể đi ra ngoài hoạt động, sẵn tiện liên hệ với Hoàng Sơn Chân Quân ấy chứ.”

Giờ xem ra cũng là cái ‘ghi âm nhắc nhở’ của Bạch Chân Quân đặt ra từ trước, lúc sắp kết thúc bế quan sẽ tự động thông qua cây tiêu nhỏ màu xanh kia liên hệ với Hoàng Sơn Chân Quân.

Hóa ra mấy cái chức năng như ghi âm nhắc nhở của điện thoại, hẹn giờ báo thức của đồng hồ báo thức gì đó đã bị các tiền bối tu sĩ chơi chán chê từ mấy trăm năm trước rồi.

“Còn chừng 5 canh 6 khắc nữa, chúng ta không thể cứ đứng chờ ở đây được, hay là tìm chỗ nào ngồi lại trước đã nhé?” Tống Thư Hàng thở dài, nói.

“Được đấy! Đi tìm một tiệm net nào đó đi! Bấy nhiêu thời gian cũng đủ để ta và bà xã đánh mấy phó bản rồi.”Đậu Đậu nhất thời hưng phấn hẳn lên.

“Đừng có phá nữa, nếu như ngươi vào tiệm net chơi game thì lộ hết.” Tống Thư Hàng phủ quyết lập tức.

Đậu Đậu nói với vẻ khinh bỉ: “Ngu quá, ngươi không biết đi thuê phòng nhỏ riêng à?”

Lại bị con chó Bắc Kinh này khinh bỉ nữa rồi!

“Được rồi, ngươi nói đúng lắm. Ta đi thuê một phòng riêng cho ngươi!” Tống Thư Hàng sờ túi áo của mình, may mà có mang theo ví với thẻ căn cước.

Kinh ba Đậu Đậu nghe xong thì lập tức nịnh nọt: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tuyệt quá, đúng là người tốt mà!”

Bị người ta phát thẻ người tốt thì thôi đi, giờ lại bị cả chó phát thẻ người tốt thì là sao đây?

…….

Lâm Diêu thôn là một thôn nhỏ khá phồn vinh, bởi vì nó ở khá gần trung tâm thành phố, cho nên lưu lượng người cũng khá đông.

Tống Thư Hàng thuận lợi tìm được một quán net khá lớn.

Từ khi máy tính cá nhân dần trở nên phổ biến thì mấy quán net cũng ít dần đi. Nhưng dân cư ở Lâm Diêu thôn này rất đông, nên số người đến quán net chơi vẫn khá nhiều.

“Xin hỏi, còn phòng đơn nào không?” Tống Thư Hàng hỏi dò.

Em gái thu nhân của quán net kiểm tra máy tính một lúc xong thì nói: “Chào anh, vẫn còn phòng riêng!”

“Vậy cho tôi thuê một phòng đi, hết bao nhiêu thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hai mươi tệ 1 giờ.”

Tống Thư Hàng đưa thẻ căn cước với hai trăm tệ qua: “Vậy thuê 10 giờ trước đi.”

Sau khi đăng kí xong xuôi thì Tống Thư Hàng dẫn theo Kinh ba Đậu Đậu, được quản lý hướng dẫn đi đến căn phòng riêng.

Lúc này, Tống Thư Hàng chợt nghe thấy em gái thu ngân nói chuyện với đồng nghiệp: “Tiểu Ly, cậu có nghe nói chưa? Bức tượng tiên quân vô danh trong đạo quán vô danh kia gần đây càng lúc càng trở nên sống động đấy. Nghe người ta nói bây giờ nhìn bức tượng vô danh tiên quân ấy đều có cảm giác như thể nó sắp sống lại luôn.”

“Cậu cũng nghe nói vụ đấy à? Bên tớ còn có tin này hot hơn nữa cơ, nghe mẹ tớ bảo bên cạnh nhà tớ có một con bé, mấy ngày trước đến đạo quán vô danh xem xong thì mắc bệnh tương tư luôn, nói là yêu bức tượng tiên quân vô danh đấy rồi. Chậc, đó là một bức tượng đấy! Con bé kia bệnh nặng lắm rồi mới đi thích một bức tượng.”

Lúc này, lại có một nhân viên quán net khác ngắt lời: “Ha ha, bệnh tương tư của con gái thì còn chữa được. Chỗ tôi có tin này ghê hơn nữa cơ. Các cô có biết cậu chàng nhân viên quán mình mấy hôm trước xin tạm nghỉ không? Nghe nói trước khi cậu ta xin tạm nghỉ cũng có đến đạo quán vô danh kia tham quan, bái tế tiên quân vô danh. Sau khi quay về thì đần người ra ngu ngu ngơ ngơ mấy hôm liền, hồn vía lên mây. Mấy ngày hôm trước còn xin tạm nghỉ không thèm làm, sau này tôi nghe thấy hình như cậu ta muốn đến đạo quán vô danh làm đạo sĩ đấy. Chậc chậc, đây mới gọi là bệnh này, còn vào hàng bất trị nữa! Hình như bức tượng tiên quân vô danh kia là nam nữa chứ lị!”

Lỗ tai của Tống Thư Hàng giật giật, lặng lẽ đi vào trong phòng.

“Chào anh, đây là thẻ hội viên của anh, phàm là người tiêu hơn hai tram trở lên ở quán net chúng tôi thì đều được tặng một thẻ hội viên miễn phí cả, xin giữ kỹ.”Trước khi rời đi, nhân viên còn đưa một tấm thẻ hội viên cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng mỉm cười nhận lấy tấm thẻ.

“Chúc anh chơi vui vẻ.”Nhân viên cười tươi rời đi.

Kinh ba Đậu Đậu hớn hở nhảy phốc lên trước bàn máy tính, kêu to: “Thư Hàng tiểu hữu à, mau mở máy tính lên, ta muốn đi đánh phó bản với bà xã ngay!”

Không biết lúc nó offline, bà xã của nó có bị người ta bắt nạt không, sáng hôm nay còn bị người ta canh xác nữa mà.

“Từ từ đã, để ta kiểm tra vài thứ cái đã.”Tống Thư Hàng xách Kinh ba Đậu Đậu qua một bên, mở trang web lên tìm kiếm ‘tượng tiên quân vô danh, đạo quán vô danh, Lâm Diêu thôn’.

Trang tìm kiếm nhanh chóng nhảy lên một chuỗi thông tin cụ thể.

Truyền thuyết đồn rằng, mấy trăm năm trước, trong một trận hạn hán, mọi người đào giếng vô tình tìm được tiên quân vô danh, sau đó bắt đầu thờ cúng nó. Mấy tin này đều là chuyện cổ tích mà người dân ở Lâm Diêu thôn này đều nghe đến thuộc nằm lòng.

Phía sau còn đưa cả địa chỉ cụ thể của đạo quán vô danh.

“Ngươi cảm thấy có hứng thú với thứ này à?” Kinh ba Đậu Đậu nghi hoặc nói.

“Ừ, ta luôn cảm thấy có hứng thú với tất cả những chuyện thần bí!” Tống Thư Hàng nói chắc nịch, chỉ cần là mấy thứ không hợp lẽ thường thì hắn đều cảm thấy hứng thú.

“Ngươi ở trong này chơi đi, ta đến đạo quán vô danh kia xem qua đã. Sau khi ta đi rồi ngươi nhớ phải khóa trái cửa lại đó.”Tống Thư Hàng cười nói.

“Không thành vấn đề, ngươi lượn cho sớm đi. Đừng có quấy rầy ta là được, tốt nhất là đợi sau khi ngươi đón Bạch Chân Quân xong rồi hãy tới tìm ta!” Kinh ba Đậu Đậu huơ móng vuốt, hưng phấn mở game lên, gõ bàn phím lóc cóc.

….

Dựa theo địa chỉ tìm thấy trên mạng Tống Thư Hàng thuận lợi tìm thấy đạo quán vô danh trong Lâm Diêu thôn: “Đúng là nơi này rồi.”

Liếc mắt nhìn qua thì thấy có rất nhiều người đến cúng bái tiên quân vô danh, xếp thành một hàng dài thườn thượt.

Bên trong hương khói mịt mù, ai cũng đều quỳ xuống cầu nguyện trước tượng tiên quân vô danh….

Nhưng vẫn có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi với ánh mắt mê đắm.

Bọn họ hoặc là sau khi vào đốt nhang xong thì đứng ngây ra nhìn tượng tiên quân vô danh, hồi lâu sau mới bịn rịn rời đi. Những người này đều là thành viên của nhóm bệnh nặng với bệnh hết thuốc chữa.

Vất vả lắm mới đến phiên Tống Thư Hàng, hắn mua hai cây nhang đèn của tiểu đạo sĩ ở cửa. Ở nơi này buôn bán cũng có lương tâm lắm, chỉ lấy của Tống Thư Hàng có hai mươi tệ thôi.

Hắn bước vào đạo quán vô danh cùng lúc với ba bác gái, ba bác gái kia thuần thục thắp nhang, bắt đầu cầu nguyện.

Bọn họ đều lầm bầm trong miếng, nhưng đều bị Tống Thư Hàng nghe rõ mồn một, cũng chỉ có thể trách nhĩ lực của hắn bây giờ quá tốt.

“Tiên quân à, sang năm con gái của con phải thi đại học rồi, cầu xin tiên quân khiến nó thông minh hơn, để nó thi tốt một chút! Có thể thi đậu đại học ở thủ đô!”

“Tiên quân à, con trai của con đã sắp 38 đến nơi rồi, mà vẫn chưa tìm được vợ, xin ngài ban cho nó một người vợ, con chẳng mong gì hơn, chỉ cần một cô con dâu có thể sinh con là được rồi.”

Sau đó là bác gái cuối cùng, chỉ thấy bà có vẻ mặt khá bình tĩnh, nhỏ giọng lầm bầm: “Tiên quân à… con yêu ngài quá!”

“Phì…” Thiếu chút nữa Tống Thư Hàng đã phì cười, may mà kịp nhịn lại!

Hóa ra không chỉ có mấy thanh niên nam nữ mới mắc bệnh, ngay cả mấy bác gái cũng mắc bệnh luôn. Nói không chừng còn là con bệnh hết đường cứu chữa ấy chứ?

Tống Thư Hàng chưa từng đi cúng bao giờ, trước kia hắn vẫn luôn tin vào khoa học, từ chối mê tín, không ngờ vẫn có ngày bước vào đạo quan.

Bắt chước ba bác gái kia thắp nhang, nhưng hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên cầu xin điều gì.

Dù sao thì mục đích chủ yếu của hắn chỉ là đến đây để xem tượng tiên quân vô danh mà thôi.

Nhân lúc không ai để ý, Tống Thư Hàng lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía tượng tiên quân vô danh.

Chỉ nhìn thoáng qua một cái thôi, mà trong một thoáng, hắn ngỡ như tim mình hình như loạn nhịp.

Rõ ràng chỉ là một pho tượng chết, nhưng lúc nhìn vào pho tượng này, trong mắt Tống Thư Hàng vẫn bất giác xuất hiện một bóng dáng.

Đó là một bóng dáng ôn nhuận như ngọc, thiên tư bất phàm.

Mái tóc dài đen như thác nước, đôi mắt sáng ngời như sao trời lấp lánh, bạch y bay bay, giống như có thể vũ hóa thành tiên bay đi theo gió. Ngay cả vị công tử Hải mà hắn gặp được ở Nguyệt Đao tông cũng không có phong tư tuyệt thế như bóng dáng trước mắt.

Quả là tinh xảo tuyệt vời!

Tống Thư Hàng chỉ có thể dùng từ này để hình dung về pho tượng!

Hơn nữa, càng nhìn lâu vào pho tượng kia thì lại càng cảm giác như toàn thân đều bị hấp dẫn, không thể nào khống chế được.

A? Không đúng, sao mà mình cũng bị pho tượng này mê hoặc thế?

Tống Thư Hàng thầm giật mình, hắn lập tức nhắm mắt, thầm vận chuyển chân ngã minh tưởng kinh.

Trái tim đập rộn ràng nãy giờ mới dần bình tĩnh lại.

Lúc này, ba bác gái đã đứng dậy, quay người đi ra khỏi đạo quán vô danh.

Tống Thư Hàng vội vàng đuổi theo….

Vừa rồi mình bị trúng pháp thuật tinh thần gì thế này? Lẽ nào là ‘mị hoặc’ gì đó mà trên phim hay nói tới à?

Hắn lập tức dùng tinh thần lực dò xét toàn thân một lần nữa, không phát hiện bất kỳ dấu vết gì như bị pháp thuật ảnh hưởng cả.

Chẳng lẽ, là do pho tượng kia quá mức tuyệt vời, đã đạt tới mức xinh đẹp cùng cực rồi à?

Khiến cho người nào nhìn vào nó cũng phải kinh thán, đắm chìm vào trong vẻ hoàn mỹ của nó?

Trên đời này, thật sự có thứ hoàn mỹ đến thế sao?

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, không thể nào!

Phải về tìm khuyển yêu Đậu Đậu để nó khám thử trạng thái của mình thôi!

Chương 151: Bạch Chân Quân bị nẫng đi mất rồi!

Sau khi Tống Thư Hàng rời khỏi đạo quan vô danh thì con tim đang đập dồn dập của hắn mới bình tĩnh lại.

Lúc này, bên ngoài đạo quan vô danh, khách hành hương đến đây dâng hương cầu nguyện vẫn còn nườm nượp không ngớt. Mấy ngày trước, số lượng khách hành hương đến đây cúng bái phần lớn đều là các bác gái với các cụ bà. Bây giờ lại có thêm rất nhiều thanh niên nam nữ trẻ tuổi.

Lúc Tống Thư Hàng rời khỏi đạo quan vô danh thì đang có ba thanh niên trẻ tuổi cùng nhau đi vào bên trong đạo quan.

Trong đó có một cô gái trẻ nhỏ giọng nói với bạn mình:

“Lâm Duyệt, mày nói xem tượng tiên quân vô danh trong đạo quan này thật sự lợi hại đến thế à? Khiến người ta nhìn qua một lần là không quên được ấy?”

Cô gái bên cạnh cô hơi tròn tròn, nom vẫn còn trẻ con, cũng nhỏ giọng đáp:

“Tao cũng tò mò lắm, mày có nhớ cậu thiếu gia họ Dư mở chuỗi cửa hàng thực phẩm ở trong ban bọn mình không? Vừa trẻ vừa giàu, bạn gái đổi xoành xoạch ấy. Nhưng hôm trước cậu ta tò mò nên đến đạo quan vô danh xem thử, sau khi nhìn tượng của tiên quân vô danh ở trong này xong thì như biến thành một người khác luôn. Không thèm bạn gái nữa, ngày nào cũng chạy đến lượn lờ ở đạo quan này.”

Cậu trai bên cạnh cũng gật đầu phụ họa:

“Tôi cũng vì tò mò chuyện của cậu ta nên mới đến đây, không biết tượng tiên quân vô danh khiến người ta điên đảo thần hồn ấy rốt cuộc có bộ dạng thế nào nhỉ?”

Ba người nọ đều là sinh viên, bởi vì tò mò nên mới đến đây dâng hương thử. Số người vì tò mò bộ dạng của tượng tiên quân vô danh nên đến đây giống họ có rất nhiều. Chẳng trách nhang khói của tiên quân vô danh mấy ngày nay càng lúc càng thịnh.

Bên cạnh ba sinh viên kia là một người đàn ông còn trẻ, tuổi chừng hai bảy hai tám.

Khác với ba cô cậu sinh viên kia, anh ta là vì nghe nói tượng tiên quân vô danh rất linh thiêng, nên mới ngàn dặm xa xôi đi đến đây.

Sau khi anh chàng trẻ tuổi kia bước vào trong đạo quan thì đốt nhang, thấp giọng cầu nguyện:

"Tiên quân phù hộ cho bệnh của em gái con có thể khỏi hẳn, để con bé không cần phải chịu cơn bệnh suy nhược kỳ lạ kia tra tấn nữa. Cầu xin tiên quân chứng cho tâm nguyện của con, nếu như em gái con có thể khỏi bệnh thì con nhất định sẽ xây cho tiên quân một đạo quan thật to để tạ ơn!"

Sau khi cầu nguyện xong thì chàng trai trẻ kia ngẩng đầu lên nhìn tượng tiên quân.

Gần như chỉ nhìn thoáng qua thôi, mà anh ta cảm thấy tim mình đập rộn ràng, hơi thở nặng nề, pho tượng tiên quân trước mắt thật sự vô cùng hoàn mỹ, khiến người ta không nỡ dời mắt!

Cho dù phải dùng tất cả những gì mình có để đổi lấy nó thì cũng không hề hối tiếc!

Cái suy nghĩ này cứ lẩn quẩn trong đầu anh ta mãi không xua tan đi được.

Hai mắt của anh chàng nọ dần trở nên mơ màng, sau cùng thậm chí còn không biết mình đã rời khỏi đạo quan vô danh này như thế nào nữa.

Thẫn thờ quay lại xe của mình như người mộng du.

Sau đó, lái xe gọi anh ta mấy tiếng anh ta mới giật mình tỉnh táo lại.

"Cố thiếu gia, chúng ta trở về à?"

Tài xế nhíu mày hỏi. Sao ông cảm giác như Cố thiếu gia ban nãy cứ như trúng tà thế nhỉ.

"À ừ, về trước đi, đúng, về rồi tính sau."

Cố thiếu gia gật đầu đáp.

Tượng tiên quân vô danh… Chuyện này, phải tính toán cho kỹ cái đã.

…

Tống Thư Hàng quay lại tiệm net, gõ cửa phòng.

Hồi lâu sau Kinh ba Đậu Đậu mới đi ra mở cửa, sau đó vội vàng phóng lên bàn máy tính lại.

“Đậu Đậu, đừng chơi game nữa, xem giùm ta một cái đi!”

Tống Thư Hàng kêu.

Đậu Đậu không thèm quay đầu lại:

“Cái quần gì đấy?”

“Xem giùm ta một cái đi, giúp ta kiểm tra toàn thân ấy!”

Tống Thư Hàng nói.

“Mi có phải con gái đâu, ông đây kiểm tra làm gì?”

Đậu Đậu liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái, tiếp tục tán tỉnh ỡm ờ với bà xã của nó.

“Không phải, ban nãy ta đến cái đạo quan vô danh kia, nhìn thấy bức tượng tiên quân vô danh ở trong đấy, sau đó xảy ra vài chuyện lạ lắm.”

Tống Thư Hàng kể lại cảm giác tim đập rộn ràng kỳ lạ khi nhìn thấy tượng tiên quân vô danh kia cho Đậu Đậu nghe:

“Cho nên ngươi mau xem giúp ta đi, xem có phải là trên bức tượng tiên quân vô danh có pháp thuật quỷ dị gì không. Có phải ta trúng pháp thuật mị hoặc gì hay không?”

Đậu Đậu dừng lại một lúc, sau đó trong đôi mắt cún con phát ra ánh sáng màu vàng, quét từ đầu tới chân của Tống Thư Hàng một lượt, đáp:

“Không có gì hết, người khỏe như con trâu ấy. Trên người ngươi cũng chẳng có pháp thuật tàn lưu gì hết.”

Nói xong, Đậu Đậu quay đầu lại, tiếp tục quẩy.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Lẽ nào thật sự là vì bức tượng tiên quân vô danh kia quá mức tuyệt vời, đã đạt tới cảnh giới chí cao của nghệ thuật điêu khắc, cho nên khiến người ta nhìn một cái thôi đã rơi vào trong đó?

Nhưng cứ thấy sai sai thế nào ấy

Sau đó, Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ngồi trong phòng net chờ.

Vì chán chả có gì làm nên hắn mở Nhóm Cửu Châu Số 1 lên, muốn xem thử xem bên trong có gì để hóng không, nhưng hôm nay trong nhóm chẳng có ai nói chuyện cả.

Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng và Cổ Hồ Quân Chân Quân đều lên hòn đảo thần bí kia rồi. Những tiền bối khác thì đang chờ xem kịch vui, ai cũng ngóng xem Tống Thư Hàng đón Bạch Chân Quân xuất quan kiểu gì.

Thời gian chờ đợi bao giờ cũng lâu hơn hẳn, Tống Thư Hàng nghỉ ngơi, tu luyện, ăn ích cốc hoàn, lại tu luyện…

Vất vả lắm mới chờ qua hơn 8 giờ.

Bạch Chân Quân sắp xuất quan rồi!

“Sắp đến giờ rồi.”

Tống Thư Hàng lấy cây tiêu nhỏ kia ra, đang định liên hệ với Bạch Chân Quân thử xem sao.

Đúng lúc này, cây tiêu nhỏ màu xanh kia lại rung lên trước. Sau đó có một giọng nói êm tai phát ra từ bên trong cây tiêu:

“A lô, xin chào! Là Tống Thư Hàng đạo hữu đấy à?”

Là tin tức do Bạch Chân Quân gửi tới, thông qua chức năng giữ lời nhắn của pháp khí thiên lý truyền âm, nên hắn đã biết Tống Thư Hàng là đạo hữu đến đón hắn xuất quan.

Tống Thư Hàng hỏi lại:

“Xin chào, Bạch Chân Quân tiền bối, ngài đã kết thúc bế quan rồi sao?”

“Ừm, ta đã kết thúc bế quan… Ngươi có thể đến đây đón ta được rồi.”

Bạch Chân Quân trả lời.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Nơi ngài bế quan nằm ở chỗ nào trong Lâm Diêu thôn? Ta đến tìm ngài.”

“Địa điểm ấy à, để ta xem lại đã, hình như ta đang ở trong một căn phòng nhỏ. Ha ha, bên cạnh ta hình như có gì đó là lạ. Vầy đi… Ngươi trực tiếp theo liên hệ của thiên lý truyền âm tiêu tìm ta đi. Chỉ cần cầm chặt thiên lý truyền âm tiêu, sau đó vận chuyển pháp môn tinh thần lực, thì có thể cảm giác được một loại sóng âm đặc biệt giữa ta và pháp khí. Ngươi cứ đi theo sóng âm đó là sẽ tìm được ta thôi.”

Bạch Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng thử vận chuyển Chân ngã minh tưởng kinh, quả nhiên có thể cảm ứng được bên trên pháp lý thiên lý truyền âm này có một loại sóng âm đặc biệt. Nối liền với một nơi khác, không xa lắm.

“Đã cảm ứng được rồi, Bạch Chân Quân tiền bối. Ta lập tức đến tìm ngài đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hắn quay sang hỏi Kinh ba Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, có đi đón Bạch Chân Quân với ta không?”

“Miễn đi, ngươi cứ đưa Bạch Chân Quân tới đây là được rồi. Đúng rồi… Lúc ra ngoài sẵn tiện nạp thêm tiền net cho ta đi. Ban nãy quản lý vừa mới nhắc là quá 10 giờ rồi, còn đang nợ tiền hơn 1 giờ đấy.”

Đậu Đậu nói, đến đầu cũng chẳng thèm quay lại.

“Vậy ngươi ngồi yên ở đây đừng có đi lung tung, chờ ta đón Bạch Chân Quân đến đây rồi chúng ta quay về.”

Tống Thư Hàng đi đến trước quầy net, lại nạp thêm 100 tệ.

Sau đó, hắn men theo sóng âm đặc biệt của thiên lý truyền âm tiêu để tìm qua.

Đi hoài đi mãi, càng đến gần Bạch Chân Quân thì Tống Thư Hàng lại càng cảm thấy trông khu này quen quen.

Cuối cùng… Hắn đi đến đạo quan vô danh kia.

“Chỗ này á?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía đạo quan vô danh.

Lúc này, bên ngoài đạo quan vẫn còn rất nhiều khách hành hương, bên trong thì đèn đuốc sáng trưng.

Tống Thư Hàng cầm thiên lý truyền âm tiêu lên hỏi dò:

“Bạch Chân Quân tiền bối, nơi ngài đang bế quan là đạo quan vô danh à?”

“Đạo quan vô danh? Ngươi nói thế thì ta mới để ý, hình như ta đang ở bên trong một đạo quan thì phải.”

Bạch Chân Quân trả lời:

“Tống Thư Hàng đạo hữu, ta có thể cảm ứng được vị trí của ngươi. Ngươi cứ vào bên trong đạo quan là có thể nhìn thấy một pho tượng được thờ cúng, ấy chính là ta đấy!”

Ấy chính là ta đấy… Chính là ta…

Tống Thư Hàng ngu người, tượng tiên quân vô danh ở trong đạo quan kia chính là Bạch Chân Quân á?

Điều này đúng là ngoài dự kiến của hắn.

Trước đó, hắn căn bản không hề nghĩ tới Bạch Chân Quân lại có liên quan gì với bức tượng tiên quân vô danh ở trong đạo quan này cả!

Một bên là vị tiền bối bế quan đã lâu, một bên là bức tượng được thờ cúng ở đạo quan như thần thánh.

Một bên là địa điểm bế quan như tiên cảnh trong trí tưởng tượng của hắn, một bên là đạo quan vô danh lâu đời.

Quan trọng hơn hết chính là rõ ràng Bạch Chân Quân bế quan tầm 150 năm trước, nhưng tư liệu mà hắn tra được trên mạng thì bức tượng tiên quân vô danh này đã được thờ cúng từ mấy trăm năm trước rồi. Qủa nhiên mấy câu chuyện truyền miệng trong nhân gian lúc nào cũng được dặm mắm thêm muối vào, ăn gian thêm hơn trăm năm luôn.

Cho nên dù Tống Thư Hàng có thông minh cỡ nào đi nữa cũng không thể nào liên hệ cả hai lại được.

…

Không có địa điểm bế quan hoành tráng, không có trận pháp phòng ngự trăm tầng, chỉ có một cái đạo quan lâu năm cũ xì!

Tống Thư Hàng nhịn không được bèn hỏi:

“Bạch Chân Quân tiền bối, không phải ngài đang bế quan sao? Tại sao lại biến thành tượng thần, bị người ta đưa vào đạo quan thờ thế này?”

“Ha ha, việc này kể ra thì dài dòng lắm, đợi sau khi ta rời khỏi đây thì sẽ từ từ giải thích cho ngươi.”

Bạch Chân Quân cảm thán:

“Tống Thư Hàng đạo hữu, ngươi có cách nào dẫn cho khách hành hương bên dưới rời đi một chút được không, để ta có thể đi ra khỏi bức tượng ấy? Chủ yếu là lúc ta đi ra thì phải làm vỡ phần xác ngoài bằng đá, tiếng động sẽ hơi lớn. Lỡ như bị người ta nhìn thấy thì có thể sẽ tạo nên một số phiền toái không cần thiết.”

Nếu như Bạch Chân Quân thật sự cho nổ tung bức tượng rồi đi ra ở ngay trước mặt khách hành hương thì nhất định sẽ gây nên rất nhiều phiền toái!

Tống Thư Hàng nhìn số khách hành hương bên ngoài, vẫn còn đông nghẹt đây này.

Nhiều khách hành hương như thế, trừ phi phóng hỏa đốt nhà, chứ hắn thật sự không có cách nào dụ nhiều người thế này rời đi được!

“Bạch Chân Quân tiền bối, hay là chúng ta đợi thêm một lát được không? Chờ tới khuya thì khách hành hương sẽ giải tán thôi.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

“Cũng được, chỉ cần ngươi không vội là được rồi.”

Bạch Chân Quân thì không có vấn đề gì hết, bế tử quan hơn một trăm năm hắn còn chờ được, lẽ nào lại sợ đợi thêm vài giờ hay sao?

Nhưng trên đời này, hễ mười việc thì có đến tám chín việc trời không chiều ý người rồi.

Thời gian dần dần trôi qua, mãi cho đến chừng 10 giờ tối, số lượng khách hành hương bên ngoài đạo quan vô danh chẳng những không giảm bớt mà ngày càng nhiều hơn!

Cứ theo cái đà này thì dù đợi tới khuya vẫn sẽ có rất nhiều khách hành hương ở lại.

Nói không chừng mấy khách hành hương ấy sẽ ngồi chờ luôn đến sáng mai ấy chứ!

Nếu như thế thì Bạch Chân Quân phải đi ra khỏi bức tượng kiểu gì đây?

“Chân quân, ta đi nhờ giúp đỡ, nghĩ cách xua đám người đi đã. Sau đó ngài hãy nhân cơ hội đi ra nhé.”

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới Đậu Đậu.

Chắc là nó sẽ có cách xua đám người này đi nhỉ?

“Không thành vấn đề.”

Bạch Chân Quân đáp.

Tống Thư Hàng vội vàng chạy về quán net.

Ngay sau khi Tống Thư Hàng vừa đi không bao lâu, chợt có bốn chiếc xe vận tải nhỏ chạy đến bên ngoài đạo quan vô danh.

Trên bốn chiếc xe vận tải kia có hơn sáu mươi gã đàn ông cao to vạm vỡ nhảy xuống.

Sau đó, anh chàng Cố thiếu gia tuổi chừng hai bảy hai tám ban sáng bước xuống xe.

Anh chàng kia nhìn đạo quan vô danh, hít sâu một hơi, nói:

“Lên, cướp bức tượng tiên quân vô danh bên trong ra đây cho tôi!”

“Vâng!”

Sáu mươi tên đàn ông chạy ào vào bên trong đạo quan vô danh hệt như bầy ong vỡ tổ, xô đẩy khách hành hương tránh đường xong có mười gã cầm dụng cụ đi đến dưới chân tượng tiên quân vô danh, chuẩn bị khuân bức tượng đi.

Chương 152: Bạch Chân Quân cuồng tu luyện!

Sáu mươi gã đàn ông lực lưỡng mà Cố thiếu gia mang theo phân công hợp tác vô cùng gọn gàng, nhanh chóng.

Mười gã cầm dụng cụ, đi tới dưới chân bước tượng, chuẩn bị đào ‘tượng của tiên quân vô danh’ lên.

Sau đó, bốn người khác thì cầm một tấm bạt lớn, quẳng về trước để phủ bức tượng của tiên quân vô danh này!

Đây là để phòng khi lúc nâng tượng, mấy gã đàn ông trông thấy thì lại bị sức cuốn hút mãnh liệt của nó ảnh hưởng.

Sau đó, lại có sáu gã khác chuẩn bị dây thừng đầy đủ, chỉ đợi khi tượng tiên quân được đào ra thì nâng nó lên.

Cuối cùng, còn có một gã lái xe nâng hàng, đi tới trước cửa đạo quán.

Những gã khác thì đứng chắn trước cửa, tản ra rồi đuổi thẳng những khách hành hương khác, không cho họ tiếp cận bức tượng vô danh!

Mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi.

“Lưu ý, mắt của mấy người không được nhìn vào tượng. Nhanh lên cho tôi, trong vòng mười phút phải nâng được tượng lên!”

Cố thiếu gia đứng sau chỉ huy.

Bốn người đàn ông có nhiệm vụ ném bạt, sau khi hoàn thành nhiệm vụ rồi mà hai mắt vẫn mê mẩn, dù trước lúc làm việc, họ đã được Cố thiếu gia nhắc nhở, nhưng khi ngẩng đầu lên để ném bạt, họ vẫn bị bức tượng hoàn hảo của tiên quân vô danh cuốn hút.

Giây phút ấy, trong lòng họ dậy lên khao khát chiếm đoạt bức tượng này làm của riêng.

Cố thiếu gia bước lên, đạp mạnh vào bốn gã đang mê mẩn một cái:

“Đi ra ngoài, cản khách hành hương cho tôi!”

Bốn gã đàn ông liền giữ nguyên ánh nhìn mê mẩn, thẫn thờ bước ra ngoài để chặn khách hành hương.

Ở phía ngoài, các khách hành hương đã làm ầm lên.

“Lũ khốn nạn các ngươi đang làm gì thế hả!”

“Lũ cướp giật, bọn chúng định cướp tượng tiên quân!”

“Lũ chúng mày đang phạm pháp đấy, cút khỏi đây ngay! Ngăn chúng lại, không được để chúng cướp tượng tiên quân được!”

“Xử lý chúng đi!”

Những khách hành hương gầm lên đầy giận dữ, có người cầm gạch, có người cầm chai, ai nấy đều đồng lòng ném thẳng về mấy gã to cao đang đứng chắn.

Mấy gã to cao này chẳng phải hạng hiền lành lương thiện, chúng nghe răng cười rồi giơ đấm, đấm thẳng vào những vị khách hành hương này.

“Báo cảnh sát, báo cảnh sát ngay!”

Có vị bị đánh cho ngã dúi xuống đất, bèn rút điện thoại ra la to.

Trong nháy mắt, số khẩn cấp của công an bị những người này gọi tới tấp.

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Cố thiếu ra nhìn tình cảnh bên cười, hừ lạnh:

“Không cần để ý đến đám người kia, nhanh tay lên.”

Chẳng mấy chốc, bức tượng tiên quân mà Bạch Chân Quân biến thành đã bị mười gã lực lưỡng đào tới gốc.

Sáu gã bên cạnh thì dùng dây thừng được chuẩn bị từ trước để trói chặt tượng, bọn họ kéo tượng lên rồi chuyển tới xe nâng hàng.

Xe nâng hàng rồ ga, rồi chuyển tượng tiên quân đi về phía chiếc xe vận chuyển dang tiến vào.

Khách hành hương không phá nổi lớp phòng ngự của đám lực lưỡng, chỉ đành trơ mắt nhìn tượng tiên quân bị họ cướp mất, bấy giờ, tiếng mắng giận dữ, tiếng nguyền rủa vang vọng khắp đạo quán vô danh!

Phía bên kia.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới kéo được Đậu Đậu rời khỏi máy tính để dẫn nó đi tới chỗ đạo quán vô danh.

Bấy giờ, từ thiên lý truyền âm tiêu vang lên tiếng của Bạch Chân Quân:

“Thư Hàng đạo hữu, người mà ngươi phái tới năng suất thật đó, thế mà đã đưa ta đi khỏi đạo quán vô danh rồi… Nhưng là, người tu đạo chúng ta cần tích đức, làm việc đừng cực đoan quá. Những khách hành hương bên ngoài đều là người vô tội, Thư Hàng đạo hữu, ngươi bảo cấp dưới hạ thủ lưu tình, đừng khiến các khách hành hương bị thương!”

“Sao cơ?”

Tống Thư Hàng nghe mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn còn đang trên đường tới đạo quán đây, có ai mà giúp chứ.

“Bạch Chân Quân tiền bối, có người mang tượng ngài ra khỏi đạo quán vô danh sao?”

“Đúng rồi, giờ họ đã đưa ta tới một phương tiện giao thông cùng dạng với xe ngựa. A? Chẳng nhẽ… đây không phải người ngươi sai tới giúp sao?”

Bạch Chân Quân hỏi.

“Ta đâu có tìm ai giúp, còn đang trên đường tới đạo quán vô danh đây. Hiện giờ, đến bóng dáng của đạo quán nọ mà ta cũng chưa được thấy mà.”

Tống Thư Hàng có chút dở khóc dở cười, ai là người muốn mang Bạch Chân Quân đi chứ?

“A a, ta đã bảo mà, đạo hữu lọt được vào mắt xanh của Hoàng Sơn Chân Quân sao có thể là người tàn bạo như vậy. Mấy gã này không phải người của ngươi thì ta yên tâm rồi.”

Bạch Chân Quân cười ha hả nói.

“Ta đi đón ngài ngay đây.”

Tống Thư Hàng hô lên. Nếu Bạch Chân Quân bị người khác chở đi thì hắn chẳng còn mặt mũi nào để gặp các tiền bối trong nhóm nữa.

“Không sao, không sao, thế cũng tốt mà, đỡ được việc đuổi khách hành hương cho chúng ta. Đợi mấy người này chở ta đến nơi an tĩnh, thì ta sẽ đi ra từ trong tượng.”

Bạch Chân Quân cười ha ha, nói với giọng điệu rất lạc quan.

“Được rồi... vậy ta đi theo ngài. Đợi đến khi ngài bước ra từ tượng thì ta sẽ qua giúp sức.”

Tống Thư Hàng đáp.

Dựa vào thiên lý truyền âm tiêu, có thể dò được tọa độ của Bạch Chân Quân, từ đó có thể đi theo hắn từ phía xa xa.

“Cứ thế đi, tiếp tục giữ liên lạc.”

Bạch Chân Quân cười bảo.

“Vừa nói chuyện với Bạch Chân Quân đấy à?”

Đậu Đậu hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

“Bạch Chân Quân bị người khác lấy đi mất rồi.”

Tống Thư Hàng day day huyệt Thái Dương.

“Sao cơ?”

Mặt Đậu Đậu lộ vẻ sửng sốt, nó chưa từng nghe chuyện tu sĩ bế quan mà lại bị người khác lấy mất bao giờ.

“Thực ra ta nên nghĩ tới ngay từ đầu. Bức tượng Bạch Chân Quân hóa thành có sức hấp dẫn rất lớn đối với phàm nhân. Dưới sức cuốn hút ấy, chắc chắn sẽ có những kẻ muốn liều mình cướp lấy bức tượng.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Nhưng thế cũng tốt, hắn đỡ phải nhúng tay vào cái việc rắc rối như ‘đuổi khách hành hương ở đạo quán vô danh’. Giờ, chỉ cần tìm tới tên cướp tượng, rồi đưa Bạch Chân Quân về là được.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đi qua một cửa hàng bán mặt nạ:

“Mặt nạ này bám bao nhiêu? Ông chủ!”

“Năm đồng một cái, nhựa cường lực đó, không hỏng đâu.”

Chủ tiệm cười bảo.

“Cho cháu một cái mặt nạ siêu nhân điện quang.”

Tống Thư Hàng lấy tiền lẻ đưa cho người ta.

Lát đi đón Bạch Chân Quân, không biết chừng lại phải dùng đến thứ này.

Thuộc hạ của Cố thiếu gia có năng suất rất lớn, chỉ trong vòng mười phút mà đã đưa được tượng tiên quân vô danh lên xe tải.

“Go! Mau rời đi thôi!”

Cố thiếu gia hô lên.

Hơn sáu mươi tên thuộc hạ vội vàng rút lui, bò lên xe vận tải, loáng một cái đã đi mất dạng.

Để lại nhóm khách hành hương giận dữ đứng dận chân dậm tay ở quảng trường phía ngoài đạo quán vô danh!

“Cảnh sát đâu? Sao còn chưa tới?”

Có một vị khách hành hương mặt mũi bầm dập hét lên như vậy.

“Ra quân sao nhanh như thế được, duyệt từng bước từng bước, nếu gần đây có xe tuần tra thì nhanh nhất cũng phải mười mấy phút mới chạy tới nơi.”

Có người bực dọc bảo.

“Quay được chưa? Chúng ta phải đăng rõ mặt cái đám vô sỉ đó lên mạng, để chúng phải hứng chịu lời phỉ nhổ của nhân dân cả nước!”

“Trời tối quá, quay mờ lắm!”

Trong lúc các vị khách hành hương đang bàn luận sôi nổi... thì lại có hai chiếc xe vận tải dừng trước cửa đạo quán vô danh.

Sau đó, một thiếu niên trẻ tuổi bước xuống.

Từ trên xe đi xuống chừng hơn bốn mươi gã đàn ông lực lưỡng:

“Dư thiếu gia, ở đây sao?”

“Đúng là ở đây, mau lên, lấy tượng tiên quân vô danh trong đó cho tôi. Chú ý, đừng nhìn chằm chằm vào bức tượng!”

Dư thiếu làm cái vẻ mặt chắc ăn như thể mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay.

Bốn mươi gã đàn ông lực lưỡng hùng hổ đi về phía đạo quán vô danh.

Đi được nửa đường, họ liền thấy kỳ quái, bởi những khách hành hường khác đang nhìn họ với vẻ cười cợt, phần lớn những người này còn lấy di động ra để quay.

Dù cảm thấy kỳ quái, nhưng đối với những gã lực điền này, nhiệm vụ quan trọng hơn. Dư thiếu gia đã trả cả đống tiền, ai có tiền người ấy làm chủ! Đám khách hành hương này không cản họ lại thì càng đỡ tốn sức!

Trong lúc đám người này đi vào trong đạo quán vô danh, lại có ba gã cầm tấm bạt lớn để chuẩn bị bọc tượng lại.

Nhưng khi bọn họ vào trong rồi, thì ai ấy đều ngạc hiên đến sững sờ.

Hở? Tượng đâu rồi?

Tượng thiên quân vô danh đâu, sao giờ chỉ còn mỗi cái hố thế này?

“Mẹ nó!”

Dư thiếu giận dữ gầm lên:

“Có kẻ đi trước một bước rồi, thằng khốn nào dám nẫng tay trên của ông đây không biết!”

Trong lúc Dư thiếu giận đến dậm tay dậm chân, thì phía ngoài đạo quán vô danh lại tiếp tục truyền tới những tiếng rầm rầm.

Lại là hai xe tải khác.

Từ trên xe, năm mươi gã đàn ông trong bộ vest đen bước xuống rầm rập, ai nấy cũng đều lực lưỡng to don, khí thế ngùn ngụt.

Sau đó, một cô nàng trẻ tuổi bước xuống, giở giọng điệu đàng:

“Chính là cái đạo quán này, tất cả xông lên cho tôi! Lấy tượng của tiên quân đại nhân cho tôi! Chú ý, không được nhìn chằm chằm vào tượng! Hơn nữa, phải cẩn thận vào, nếu làm tượng thần bị gì thì tôi sẽ kẹp nát đầu các ngươi!”

Cái lời thoại gần như cả y đúc, đến giọng điệu cũng chẳng khác Dư thiếu vừa tới trước là bao.

“Vâng!”

Năm mươi gã đàn ông trong bộ vest đen đồng thanh hô một tiếng, rồi chạy về phía đạo quán vô danh.

Đương lúc bọn họ chạy được đến nửa đường thì phía sau lại vang lên tiếng phanh gấp.

Một chiếc xe Maserati! Chiếc xe bọc kín mít, cùng ba chiếc xe tải khác dừng lại.

Ngồi trên đó là hơn bốn mươi ông chú trung niên cơ bắp cuồn cuộn, và một phu nhân xinh đẹp.

“Chết tiệt, có kẻ tới trước rồi! Mau lên, bất cứ giá nào cũng không được để tượng tiên quân rơi vào tay kẻ khác. Nhất định phải cướp được tượng tiên quân về đây!”

Phu nhân xinh đẹp giận dữ nói.

Trận chiến hỗn loạn giữa ba thế lực, là điều hiển nhiên không né được nữa rồi!

Tống Thư Hàng dựa vào thiên lý truyền âm tiêu để theo sau Bạch Chân Quân, cuối cùng, hắn đi tới một biệt thự xa hoa ở ngoại ô Nam Hoa Hồ.

Bốn chiếc xe tải chở bức tượng cho Bạch Chân Quân biến thành đã đi vào trong dó từ lâu.

Bức tường cao vút và cửa thép chặn đường Tống Thư Hàng ở ngoài.

“Chính ở đây.”

Tống Thư Hàng cầm thiên lý truyền âm tiêu, rồi thổi mạnh để liên lạc với Bạch Chân Quân.

Giờ, cho dù Bạch Chân Quân bước ra từ tượng như anh em hồ lô đi ra từ quả hồ lô, thì cũng sẽ chẳng gây ảnh hưởng gì. Cùng lắm là khiến mấy tên cướp tượng sợ hãi thôi.

“Tít tít... xin chào.”

Từ thiên lý truyền âm tiêu vang lên giọng nói êm tai của Bạch Chân Quân.

“Tiền bối, thời cơ đến rồi, ngài có thể đi ra khỏi tượng rồi. Ta sẽ đón ngài đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tít tít... Xin chào, đây là nơi A Bạch bế quan, còn 1 canh 2 khắc nữa mới đến thời gian lần bế quan này chấm dứt, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

Giọng nói êm tai kia lại vang lên.

Tống Thư Hàng:

“...”

Gì cơ, bế quan á?

Vào lúc này rồi mà Bạch Chân Quân còn bế quan tu luyện, dù lần này chỉ bế quan tầm một, hai canh giờ.

Nhưng ngài có thể không chăm chỉ như thế không hả Bạch tiền bối! Có xíu thời gian mà cũng không nỡ lãng phí, còn phải bế quan nữa à?

Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng chợt hiện lên một câu mà Bắc Hà Tán Nhân từng gửi vào trong nhóm… Bạch Chân Quân là một người cuồng tu luyện, đúng là tấm gương đáng noi theo.

Cuồng tu luyện, là ám chỉ việc này sao, rảnh lúc nào liền bế quan lúc ấy, không lãng phí một giây một phút nào!

Tống Thư Hàng cảm thấy cái chứng ám ảnh cưỡng chế bế quan này, phải chữa ngay!

“Thôi.”

Hắn thầm thở dài.

Cùng lắm thì mình đưa tượng của Bạch Chân Quân đi luôn.

Tay trái hắn cầm một lá giáp phù để đề phòng bất trắc.

Sau đó, Tống Thư Hàng đeo cái mặt nạ siêu nhân điện quang lên, chậm rãi đi vào cánh cửa sắt nặng trịch.

“Lên!”

Hắn hít sâu một hơi.

Khí huyết trong tâm khiếu được vận chuyển, rời tới cánh tay.

Miệng hắn niệm khẩu quyết của Kim cương quyền pháp căn bản.

Quyền pháp căn bản – một!

Quyền như pháo rền, quét sạch ngàn quân!

Chương 153: Tầm quan trọng của một người đồng đội tốt

Đùng…. Đùng…

Tiếng vang nặng nề đinh tai nhức óc vang lên, tựa như tiếng chuông lớn trong chùa miếu vong vọng khắp nơi.

Đám người bên trong khu biệt thự cao cấp kia bị dọa sợ, mười mấy nhân viên phụ trách bảo vệ vội vàng chạy đến cửa lớn để đề phòng.

Bảo vệ nhìn qua màn hình camera quan sát bên ngoài, chỉ thấy có một tên đeo mặt nạ đứng ở ngoài cửa. Ban ngày ban mặt mà còn ngu người đi đeo mặt nạ siêu nhân, đã thế còn đập cửa nhà người ta nữa… thằng này bị bệnh thần kinh à?

“Lão Vương, ai ở bên ngoài đấy?”

Đội trưởng đội bảo vệ hỏi.

“Chỉ là một thằng khùng thôi, ai đi ra đuổi nó đi đi?”

Lão Vương canh cửa trả lời.

“Để tôi ra, hai người đi chung đi. Cẩn thận một chút nhé, nếu như là đứa điên thật thì đuổi nó đi. Mà nhớ đuổi xa chút, mắc công nó lại quay về phá đấy.”

Đội trưởng đội bảo vệ dẫn đầu đi ra từ cửa bên hông.

Nếu như cái đứa đứng bên ngoài đúng là bị khùng thì phải cẩn thận một chút. Lỡ mà bị nó đâm cho một nhát thì xem như tèo, nên hai người cùng ra đuổi nó đi là được.

Nếu như là tới quậy thì sẽ cho nó biết sự lợi hại của mình.

…

Lúc này, Tống Thư Hàng lắc lắc nắm đấm.

Cửa lớn đau đớn!

À nhầm rồi, cái tay của hắn đau đớn!

Cái cửa thép này vừa dày, vừa cứng lại vừa nặng, không phải hàng rởm bọc thép cho ngầu. Đương nhiên, Tống Thư Hàng cũng không tự tin đến mức cho rằng một quyền của mình có thể đánh xuyên qua cửa thép được.

Hắn vẫn biết tự hiểu lấy mình.

Một quyền kia cũng chỉ muốn đập cho cửa mở ra mà thôi.

Nhưng mà ai ngờ cái khóa này cũng chắc không kém gì cánh cửa, hắn vận chuyển khí huyết chi lực kèm theo linh khí luôn thì có thể dùng tay không bẻ cong cả thanh thép. Nhưng trong trạng thái như thế tung ra một quyền toàn bằng tất cả sức lực mà cánh cửa lại chẳng sứt mẻ chút nào.

Tống Thư Hàng thở dài, quay đầu lại nhìn về phía Kinh ba Đậu Đậu.

"Ô ô ô."

Kinh ba Đậu Đậu vừa thè lưỡi, vừa mở to hai mắt nhìn Tống Thư Hàng, vô cùng đáng yêu.

Tống Thư Hàng thở dài nói:

"Đậu Đậu, chúng ta vào đi thôi."

Nếu như không mở được cửa chính thì cùng lắm mình lại bay vào!

Có Đậu Đậu ở đây, cánh cửa cao cỡ năm sáu mét này chẳng là gì cả, nhảy nhẹ một phát là qua ngay!

"Gâu! Được!"

Đậu Đậu phối hợp gật đầu một cái, sau đó thân thể của nó biến thành to hơn, biến thành hình thái đại yêu khuyển cao năm mét.

Tiếp theo, nó giơ móng vuốt lên vỗ một cái thật mạnh lên cửa thép.

Ầm…

Cánh cửa thép cao năm mét cứ thế mà ngã cái đùng.

Cánh cửa chính nặng nề ngã xuống đất làm cát bụi bốc lên khắp nơi, che khuất tầm mắt của mọi người.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn về phía Đậu Đậu - Ngươi cố ý đấy hả?

Kinh ba Đậu Đậu le lưỡi, lại đáng yêu như cũ.

Tống Thư Hàng ấn ấn huyệt Thái Dương của mình, quyết định mang theo cẩu đồng đội như Đậu Đậu này liệu có đúng không đây?

…

Lúc này, đội trưởng đội bảo vệ vừa đi tới chỗ cửa hông, nào ngờ lại thấy cảnh cánh cửa chính khổng lồ bên cạnh hắn đổ cái ầm xuống ngay trước mắt!

Đội trưởng đội bảo vệ bị dọa thiếu chút nữa suy tim, cũng may là lúc này hắn đi cửa hông, nếu như đi cửa chính thì cánh cửa kia đã đè hắn dẹp lép rồi. Với sức nặng của cửa chính thì thật sự có thể lấy mạng hắn luôn ấy chứ.

“Khốn nạn, sao cửa chính lại đổ thế? Thằng khùng bên ngoài xài thuốc nổ à?”

“Không nghe thấy tiếng nổ nào cả, là bom mini đời mới hả? Hay là tiếng vang lúc này chính là tiếng bom nổ thế?”

Đội trưởng đội bảo vệ mở to hai mắt, nhìn chằm chằm về phía cảnh cửa chính đã ngã xuống.

Chỉ thấy có một người đàn ông đứng chắp tay ở đó, trên mặt vẫn đeo cái mặt nạ siêu nhân xấu hoắc kia.

Mấy nhân viên bảo vệ không thể nhìn thấy yêu khuyển Đậu Đậu, đương nhiên sẽ cho rằng Tống Thư Hàng là thủ phạm gây nên vụ này.

“Không phải bom nổ.”

Đội trưởng đội bảo vệ nhìn cánh cửa ngã dưới đất, không thấy có dấu vết bị nổ.

Chỉ là trên cánh cửa có một dấu tay mờ mờ mà thôi.

Đội trưởng đội bảo vệ nuốt nước miếng cái ực, nhìn về phía cái tên đeo mặt nạ siêu nhân kia, rốt cuộc cánh cửa này bị đánh sập kiểu gì đây? Đừng có nói với hắn là bị tên kia khùng dùng nắm đấm đánh sập nhé, đây căn bản không phải chuyện mà con người có thể làm được.

“Bình tĩnh lại đã, nói không chừng tên này chỉ dùng thủ đoạn công nghệ cao nào đó thôi!”

Đội trưởng đội bảo vệ thầm nhủ, ép bản thân mình phải bình tĩnh lại.

Sau đó, hắn ta phất tay ra hiệu cho cấp dưới vây quanh Tống Thư Hàng, trầm giọng hỏi:

“Anh là ai!”

Tống Thư Hàng cười ha hả, nói với giọng khàn khàn:

“Yên tâm đi, tôi không có ác ý.”

Khóe miệng của đội trưởng co giật… vừa đến đã đánh sập cửa chính nhà người ta, sau đó lại nói là ‘tôi không có ác ý’, mày cho bố là thằng ngu à?

“Ha ha, tôi chỉ tới để đưa một người bạn đi mà thôi.”

Tống Thư Hàng nói tiếp, đồng thời, hắn cũng âm thầm vận chuyển Chân ngã minh tưởng kinh, bắt đầu tích lũy tinh thần lực.

“Bạn của anh? Xin hỏi bạn của anh là ai?”

Đội trưởng đội bảo vệ nghi hoặc hỏi lại.

“Bạn của tôi vừa bị các người đưa vào bên trong tòa nhà này.”

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Tôi chỉ tới để đưa người nọ về thôi, cho nên, nếu như các người chịu trả người nọ về cho tôi thì không còn gì bằng.”

Đội trưởng đội bảo vệ nghe chẳng hiểu gì, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh:

“Chẳng lẽ Cố thiếu gia sa đọa, đi cướp bóc con gái nhà lành à?”

“Không có mà, hôm nay đúng là Cố thiếu gia có cướp một thứ, nhưng đấy chỉ là bức tượng thần bên trong đạo quan vô danh mà thôi. Tuy không biết Cố thiếu gia lên cơn điên gì. Nhưng chỉ cướp một bức tượng thần thôi, cướp thì cướp, cùng lắm đền ít tiền là được.”

Tên thuộc hạ ở sau lưng nhỏ giọng đáp.

Lúc này Tống Thư Hàng mới nói:

“Ừ, bức tượng đó chính là bạn tôi. Cho nên, xin vị Cố thiếu gia gì đó của các ngươi trả bạn tôi lại đây.”

Nghe tới đó, Đội trưởng đội bảo vệ dùng ánh mắt ‘cảm thương’ nhìn Tống Thư Hàng, hóa ra thằng này bị điên thật!

Đậu Đậu đứng bên cạnh đột nhiên đá Tống Thư Hàng một cái:

“Nói nhảm nhiều thế làm gì, trực tiếp xông lên cho rồi. Bọn họ vất vả lắm mới cướp tượng thần đi được, làm gì có chuyện nghe ngươi nói vài câu thì sẽ trả lại hả?”

Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyện Chân ngã minh tưởng kinh, xém chút nữa bị Đậu Đậu cắt đứt, hắn buồn bực nhìn Đậu Đậu một cái:

“Ta đang kéo dài thời gian để nén tinh thần lực chuẩn bị phóng tuyệt chiêu mà!”

Đồng đội là một con chó, biết phải sống thế nào đây?

Tống Thư Hàng muốn thi triển tinh thần gây áp lực.

Tâm khiếu đã mở, sau khi hoàn thành trụ cột thì tinh thần lực của hắn cũng được tăng lên một lượng lớn. Bây giờ mà hắn thi triển tinh thần gây áp lực toàn lực thì nhất định sẽ không đơn giản như ngày xưa nữa!

Nhưng tinh thần lực mà hắn vất vả tích cóp được cả buổi trời thiếu chút nữa đã bị Đậu Đậu đạp bay mất.

“Vậy ngươi phóng đi chứ?”

Đậu Đậu kêu to.

“Phóng đây!”

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, vận chuyển Chân ngã minh tưởng kinh, chân ngã trong thức hải đột nhiên mở to hai mắt.

Sau một khắc, tinh thần uy áp mà hắn vất vả dồn tinh thần lực lại rốt cuộc cũng được phóng về phía tên đội trưởng đội bảo vệ và cấp dưới của hắn.

Đội trưởng đội bảo vệ và đội viên của hắn thấy Tống Thư Hàng nói chuyện với ‘không khí’ như thể đang nói chuyện với ai đó thì đều nghĩ, quả nhiên là một thằng khùng mà!

Hơn nữa, còn là một thằng khùng có khả năng đập sập luôn cửa thép.

Đúng là một đối thủ đáng sợ! Có cần gọi điện cho bệnh viện tâm thần gần đây không nhỉ?

Đúng lúc này, bọn họ đột nhiên cảm giác như có một cỗ lực lượng vô hình tác động lên người mình, khiến cho bọn họ nổi da gà khắp người.

Trong lúc mơ hồ, bọn họ như nhìn thấy có mãnh thú khổng lồ đang vật bọn họ ngã ra mặt đất, há cái miệng to đùng đỏ lòm ra định ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Có mấy đội viên ý chí yếu chỉ cảm thấy đầu đau đớn, ôm đầu ngồi thụp xuống. Người nào có ý chí mạnh hơn một chút thì cảm thấy hai chân như nhũn ra, thậm chí còn run lẩy bẩy.

“Không có ai gục hết á?”

Tống Thư Hàng bật thốt, hắn còn tưởng là cơ bản thành công, mở được tâm khiếu rồi, mình mà thả gây áp lực tạo ra một cái là có thể khiến cho người ta đổ rầm rầm không ngồi dậy nổi.

“Chút tinh thần lực muỗi ấy của ngươi, cùng lắm chỉ có thể khiến cho người ta cảm thấy run chân thôi. Nếu như muốn dùng tinh thần gây áp lực khiến cho người thường ngã rầm rầm thì phải đợi đến lúc ngươi ngưng tụ được kim đan bản mệnh, tấn cấp Linh Hoàng ngũ phẩm cái đã.”

Kinh ba Đậu Đậu nói.

Có điều, đợi đến cảnh giới kim đan ngũ phẩm thì còn dùng tới tinh thần uy áp này làm gì nữa?

Nhìn qua một cái, phóng khí thế ra một tẹo thôi thì có thể khiến người thường không chịu nổi, ngã lăn ra ngất xỉu rồi.

Lúc này, đội trưởng đội bảo vệ là người đầu tiên tỉnh táo lại.

“Trên người tên này có gì lạ lắm, mọi người xông lên!”

Đội trưởng đội bảo vệ gào to, tiếng rống xua tan sợ hãi trong lòng, hắn và đám cấp dưới gầm lên nhào rồi về phía Tống Thư Hàng…

Hơn ba mươi giây sau.

Tống Thư Hàng lắc lắc nắm đấm, đội trưởng đội bảo vệ và đám đội viên đau đớn lăn lộn trên đất, không ngồi dậy nổi.

“Tốn nhiều thời gian để ép tinh thần lực như thế, còn không hữu dụng bằng nắm đấm của mình nữa.”

Tống Thư Hàng xoa tay, nói với vẻ buồn bực.

“Ta đã nói rồi, tốn thời gian thế làm gì chứ? Gâu, đừng có chơi nữa, mau đưa Bạch Chân Quân đi, ta còn chờ đi chơi game với bà xã nữa đây. Gâu gâu!”

Kinh ba Đậu Đậu nói.

…

Sâu bên trong dinh thự, ở trong một tòa nhà độc lập khác.

Đây là chỗ ở của Nhất Cố.

Nhất Cố thiếu gia chỉ huy hai mươi gã to con cẩn thận đưa tượng tiên quân vô danh vào bên trong. Dù đã bị vải bạt che đi, nhưng khi đến gần tượng tiên quân, hắn vẫn không thể nào khống chế được trái tim dần loạn nhịp của mình.

Loại cảm giác này, ngay cả mối tình đầu trong sáng năm đó cũng chưa từng có!

Cố thiếu gia thuận miệng hỏi:

“Khi nãy bên ngoài xảy ra chuyện gì thế?”

“Hình như là có người tới gây chuyện, đội trưởng Lưu đã dẫn người qua đó xử lý rồi, sẽ xong nhanh thôi.”

Một gã to con trả lời.

“Được rồi, bảo bọn họ ném đứa gây chuyện kia xa một chút, đừng quấy rầy đến tôi.”

Cố thiếu gia xua tay, để tất cả mọi người rời khỏi nơi này.

Sau đó, hắn xoa xoa hai tay, mặt mày kích động túm lấy góc tấm vải bạt, cẩn thận xốc lên.

Bức tượng thần hoàn mỹ lại xuất hiện trước mặt hắn lần nữa.

“Thật hoàn mỹ, dù có cho mình ngắm cả đời mình cũng bằng lòng.”

Cố thiếu gia lẩm bẩm, có được bức tượng thần rồi thì ngay cả đàn bà hắn cũng bỏ được.

Chỉ mong quãng đời còn lại có thể kề cận bên cạnh tượng thần, nếu được thì hắn nguyện ý ăn chay trường, làm đạo sĩ kể từ ngày hôm nay, ngày đêm cung phụng tiên quân. A không đúng… hình như ăn chay là hòa thượng mà.

Đúng lúc Cố thiếu gia đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh hắn:

“Tìm thấy rồi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy có một bóng người đang ngồi xổm trên đầu tường, trên mặt còn đeo một cái mặt nạ siêu nhân.

“Hello, xin chào.”

Tống Thư Hàng vẫy tay chào Cố thiếu gia:

“Pho tượng bên cạnh anh là bạn của tôi đấy, tôi muốn đưa bức tượng ấy đi.”

“Đưa đi? Không được, mày đừng có nằm mơ, tượng tiên quân là của tao, vĩnh viễn thuộc về tao!”

Cố thiếu gia tức giận quát ầm lên.

“Đúng là phiền quá đi.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Lúc này nếu như tiên quân không bế quan, trực tiếp cho nổ tung pho tượng xong đi ra là được rồi, cần gì phiền phức như thế chứ?

Tống Thư Hàng nhảy xuống:

“Tiếc quá, bức tượng thần này không thuộc về bất cứ kẻ nào hết. Anh chỉ bị lực lượng tràn ra từ bức tượng ảnh hưởng mà thôi. Ngủ một giấc đi, chờ anh tỉnh lại thì tất cả sẽ trở lại như cũ.”

Tống Thư Hàng chuẩn bị cho Cố thiếu gia một cú để hắn ngủ một giấc.

Lúc này, lầu nhỏ bên ngoài truyền đến thanh âm suy yếu của một cô gái, giọng điệu rất tức giận:

“Anh hai, em nghe nói anh vì cầu phúc cho em mà cướp cả tượng thần trong đạo quan của người khác về đấy à? Trong đầu anh rốt cuộc chứa cái gì thế hả?”

Chương 154: Đậu Đậu + Bạch Chân Quân

Giọng nói của ngập tràn sự giận dữ.

Sau đó, một người đàn ông cao to trong bộ vest giữ bộ mặt lạnh te, đôi mắt đăm đăm, giúp đẩy xe lăn đi vào trong khu phòng riêng của Cố thiếu gia.

Người ngồi trên xe lăn là một thiếu nữ tuổi chừng mười bảy, mười tám, mái tóc dài của cô xõa tung, đôi mắt đen láy trong veo và sáng ngời.

Làn da của cô trắng muốt... Nhưng lại là sắc trắng nhợt nhạt của người bị bệnh đã lâu.

Hai chân của cô không có vấn đề gì, nhưng cô vẫn phải ngồi xe lăn, bởi cô mang trong mình một thứ bệnh kỳ quái. Cứ đến một thời gian cố định nào trong ngày, cô sẽ vô cùng yếu ớt, lúc nghiêm trọng, cô thậm chí còn chẳng nhúc nhích nổi một đầu ngón tay, y hệt như người thực vật.

Người nhà từng đưa cô đi gặp không biết bao nhiêu bác sĩ, kiếm đủ mọi danh y trên thế giới, nhưng dẫu vậy thì vẫn chẳng biết được bệnh của cô là bệnh gì, chứ đừng nói đến việc điều trị.

Cố thiếu gia đến đạo quan vô danh là để cầu phúc cho em gái mình. Sau đó... lòng hắn rung động trước bức tượng của tiên quân vô danh, nên thành thử, mục đích lệch khỏi dự tính ban đầu.

Vừa thấy em gái mình giận dữ như thế là Cố đã thấy tỉnh táo hơn nhiều.

“Đưa tượng trả lại đạo quan, rồi xin lỗi người ta mau.”

Cô thiếu nữ dù yếu ớt, nhưng khí thế lại mạnh mẽ như vua của muôn thú.

Ngược lại, hiện giờ Nhất Cố chẳng khác nào một con ong mật ngượng ngùng, chỉ biết cúi đầu, chẳng nói được gì. Một lúc lâu sau, hắn mới thốt ra:

“Không trả có được không? Cùng lắm thì... anh đền cho người ta mười bức tượng!”

“Anh... anh định làm em tức chết đó hả!”

Cô thiếu nữ vỗ mạnh vào tay vịn của xe lăn, giận dữ bảo:

“Hoặc là trả tượng về, hoặc là làm anh thành tượng rồi chuyển qua đó, anh chọn đi!”

Dù đang giận dữ, nhưng giọng cô vẫn mang theo cái điệu mềm mềm ngọt ngào như kẹo đường, khiến người ta mới nghe giọng thôi mà lòng đã rung động.

...Bấy giờ, Tống Thư Hàng bị hai anh em nhà này hoàn toàn ngó lơ.

Đậu Đậu xoay đầu lại nhìn thiếu nữ nọ, rồi tiếp tục le lưỡi thở hềnh hệch.

Tống Thư Hàng tò mò quan sát cái cặp anh em kỳ quái này.

Hắn cứ thấy vai vế của anh em nhà này như hoán đổi cho nhau, em gái thì có khí thế mạnh mẽ như đàn chị, còn anh thì rụt đầu chẳng khác nào thằng em mắc lỗi.

Đúng là một cặp anh em thú vị.

“Mấy... mấy bữa nữa, anh trả tượng về có được không?”

Nhất Cố cắn răng nói, cùng lắm thì tiêu tiền cho người ta tạc một bức tượng khác giống vậy, rồi trả lại!

“Trả ngay bây giờ, ngay lập tức, trả về chỗ cũ!”

Cô em vừa nói xong, cơ thể liền mềm oặt, chỉ biết lả mình vào xe lăn.

Đậu Đậu phe phẩy đuôi, đột nhiên nói:

“Thư Hàng, vác tượng của Bạch Chân Quân đi, chúng ta rời khỏi đây thôi. Gâu!”

“Ừm, được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đúng rồi... Thư Hàng, trước khi đi, ngươi có muốn kết thiện duyên không?”

Đậu Đậu bỗng nhiên hỏi vậy, đuôi nó quẹt qua quẹt lại trên nền đất.

“Thiện duyên? Gì cơ?”

Tống Thư Hàng hỏi với giọng nghi hoặc.

Đậu Đậu đáp lại với vẻ nghiêm túc:

“Ngươi có cầm Thối Thể Dịch theo đúng không, cái mà có dược liệu thấp ngươi tự luyện chế ấy.”

“Có.”

“Lát nữa, trước lúc rời đi, ngươi nhỏ ra một giọt, chừng bằng đầu ngón út là được. Sau đó, bảo cô gái kia há miệng, rồi bắn vào miệng cô ấy.”

Đậu Đậu bảo.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì thiện duyên với người ta được kết rồi. Tin ta đi, có là một thiện duyên vô cùng lớn!”

Kinh ba Đậu Đậu nghiêm túc nói.

“Làm vậy, không khiến cô ấy chết sao? Lúc dùng Thối Thể Dịch thì yêu cầu khí huyết của cơ thể phải dồi dào mà? Cô gái này nhìn yếu như thế, chịu nổi dược lực không?”

Tống Thư Hàng hỏi với giọng nghi hoặc.

“Vậy nên ta mới bảo đấy là thiện duyên. Tin ta đi.”

Kinh ba Đậu Đậu nói tiếp.

Tống Thư Hàng nhìn chăm chăm vào nó, rồi bật cười ha hả:

“Được rồi, nghe lời ngươi. Coi như là tích nhân phẩm.”

Tống Thư Hàng vỗ tay nhè nhẹ, rồi cắt ngang cuộc nói chuyện của đôi anh em kia:

“Xin lỗi, thời giờ của tôi không nhiều, tôi cần đưa bạn tôi đi.”

“Đừng có mơ, tao sẽ không cho phép mày mang bức tượng này đi!”

Cố thiếu gia xông lên ôm ghì lấy tượng:

“Người đâu, lăn ra đây cho tôi, đuổi cái thằng điên này ra ngoài!”

Hắn mới rống được một nửa, thì cơ thể bỗng dưng mềm oặt, bên cạnh hắn, Đậu Đậu rụt móng vuốt về với vẻ khinh người. Nó chính là người búng nhẹ một cái, chỉ thế đã khiến Cố thiếu gia ngất xỉu.

“Anh là ai?”

Cô em gái nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, sau lưng cô, người đàn ông mặc vest đen mò tay vào ngực, tư thế ấy giống hệt động tác chuẩn bị rút súng.

Sau đó... người đàn ông nọ cũng ngã vật xuống.

Đậu Đậu lại rụt vuốt về với vẻ khinh người, người thường không nhìn thấy nó, nó có thể thỏa thuê làm người ta chết ngất.

Bấy giờ, khắp khu nhà này chỉ còn Tống Thư Hàng, cô thiếu nữ và Kinh ba Đậu Đậu là tỉnh táo.

“Đừng căng thẳng, tôi cho anh cô ngủ một giấc thôi. Ngủ dậy rồi thì không sao cả.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói, tiếc rằng, do bị mặt nạ chắn nên nụ cười thân thiện của hắn chẳng được ai thấy cả.

“Tôi mang tượng về trước, người này không thuộc về mấy người. Đúng rồi, trước khi đi, tôi sẽ tặng cô một món quà.”

Tống Thư Hàng đi lại bên bức tượng, rồi nhẹ nhàng nhấc nó lên.

Bức tượng nặng nề ấy được hắn khiên lên vai vô cùng dễ dàng!

Cô thiếu nữ trợn tròn mắt, người thanh niên đeo mặt nạ này trông đâu có cường tráng, ấy vậy mà lại có thể dễ dàng nâng bức tượng đó lên. Ánh mắt cô tràn ra vẻ hâm mộ. Đừng nói đến việc sở hữu cái sức mạnh siêu phàm này, dù chỉ là sống như những cô bé bình thường khác thôi cũng đã là điều cô mong mỏi mà chẳng thể làm được.

Đương lúc cô trầm tư, Tống Thư Hàng đột nhiên quay đầu lại và hô lên:

“Há miệng!”

Cô nàng há miệng ra theo bản năng.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội búng nhẹ một cái, một giọt Thối Thể Dịch rơi vào miệng cô. Cô thiếu nữ chẳng cần nuốt, Thối Thể Dịch đã tự trượt xuống họng.

“Kết một thiện duyên với cô đi, cũng nhân tiện giúp tâm nguyện của anh cô trở thành hiện thực.”

Tống Thư Hàng nói xong liền nhảy lên cao một cách vô cùng tiêu sái:

“Đậu Đậu, đi!”

Vốn, Tống Thư Hàng muốn Đậu Đậu phối hợp với mình một chút, khi hắn nhảy lên cao, Đậu Đậu sẽ đón được hắn, sau đó hai người đằng vân giá vũ mà đi.

Nhưng Đậu Đậu hiển nhiên chẳng phải một đồng đội ăn ý. Nó tò mò nhìn Tống Thư Hàng nhảy lên cao với vẻ mê mang, chẳng hiểu cái cậu này làm thế là có ý gì.

Vậy nên, Tống Thư Hàng lại rơi xuống đất với vẻ ngượng nghịu.

“Đi!”

Hắn nghiến răng nghiến lợi gắt, rồi khiêng tượng, nhảy khỏi tường vây, chạy một mạch không quay đầu lại.

Kinh ba Đậu Đậu chớp chớp mắt, thấy Tống Thư Hàng chạy xa rồi, nó lặng lẽ vỗ một vuốt lên cô thiếu nữ.

Cuối cùng, nó đuổi theo bóng dáng của Tống Thư Hàng.

Ở đằng sau, sau khi cô thiếu nữ thoát khỏi trạng thái ngơ ngác, cô vội vàng mò tay vào miệng để móc họng, định bụng nôn cái thứ mà người thanh niên đeo mặt nạ vừa đút.

Ai mà biết cái thứ người kia bắn vào miệng mình là gì chứ? Hơn nữa, cứ thấy cái thứ vừa nuốt kia có vị gì ngon lắm.

Nhưng giờ, cô đang thấy cổ họng mình bỏng rát như đang bùng cháy, chẳng kia thứ kia là thuốc độc sao?

Tuy nhiên, cảm giác ấy chỉ duy trì chừng hai giây. Sau đó, cảm giác nóng bỏng ấy hóa thành dòng khí ấm, trôi vào bụng cô. Rồi, dòng khí ấy lấy ổ bụng cô làm trạm trung chuyển để đi tới khắp ngõ ngách trên cơ thể, khiến cô sảng khoái đến mức bật ra tiếng rên rỉ.

Dòng khí ấm ấy duy trì rất lâu.

Cuối cùng, cô còn ợ lên hai tiếng no nê. Theo hai tiếng ợ này, cô thấy lục phủ ngũ tạng của mình như được gột rửa, sạch sẽ và thoải mái vô cùng. Mỗi tiếng thở đều thanh khiết như luồng khí ở rừng rậm.

Nhưng đó không phải điều quan trọng, điều quan trọng nhất là, khi cô chống xe lăn, cô có thể dễ dàng đứng lên.

Thứ bệnh kỳ quái trên người cô hoàn toàn biết mất, cô cảm thấy mình như đang sở hữu người sức mạnh vô hạn.

“Thiện duyên.”

Cô siết nhẹ bàn tay.

Duyên ư?

Lúc này, biệt thự xa hoa của Nhất Cố thiếu gia đang loạn hết lên.

Đội vệ sĩ lùng khắp trang viên để tìm cái tên thần kinh đeo mặt nạ kia, nhưng chẳng tìm được gì. Tên đó như biến mất vào hư vô, chẳng để lại chút bóng dáng.

Đậu Đậu mang Tống Thư Hàng và pho tượng cho Bạch Chân Quân biến thành, bay đến một ngọn núi không người ở thị trấn Nam Hoa Hồ.

Không về thẳng đại học Giang Nam là do còn phải đợi quá trình bế quan của Bạch Chân Quân kết thúc, mở ra cái lớp tượng bọc ngoài cơ thể hắn, Bạch Chân Quân từng nói rằng, khi mở tượng sẽ có hiện tượng vô cùng nổi bật, bên nếu làm thế ở đại học Giang Nam thì sẽ khiến mọi người hỗn loạn mất.

Tống Thư Hàng đặt Bạch Chân Quân xuống, hỏi:

“Đậu Đậu, đã dọn sạch mọi dấu vết ở biệt thự kia chưa?”

Giờ khoa học kỹ thuật phát triển thế này, chỉ cần có đủ tiền thì dù sót lại một dấu vân tay thôi thì vẫn có thể bị tóm được.

“Yên tâm đi, ta dùng pháp thuật để lau sạch rồi. Nhưng mà... nếu họ muốn tìm tới ngươi thì vẫn có thể tìm được. Lúc ngươi vào thôn Lâm Viễn đâu có che giấu gì đâu, nếu bên họ dùng tiền thì để tìm được ngươi chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Đậu Đậu cười gian trá.

“Không sao... Ta tin Đậu Đậu sẽ giải quyết được, dù sao chúng ta cũng kết thiện duyên với cô gái nọ cơ mà.”

Tống Thư Hàng cười ha ha.

Cái mặt chó của Đậu Đậu có chút giật giật.

Tống Thư Hàng dựng vững tượng của Bạch Chân Quân, rồi rút điện thoại ra, vẫy vẫy tay gọi Đậu Đậu:

“Qua đây, qua đây, chụp ảnh với ta nào.”

Trải qua bao thăng trầm mới đón được Bạch Chân Quân, phải chụp một tấm để đăng vào nhóm cho các tiền bối xem, tiện thể cũng để Hoàng Sơn Chân Quân biết mình vất vả thế nào, đợi đến khi hoàn thành nhiệm vụ, nói không chừng Hoàng Sơn Chân Quân sẽ tăng thêm phần thưởng cho mình ấy chứ.

Đậu Đậu ngoan ngoãn hiện hình, rồi cùng Tống Thư Hàng và bức tượng của Bạch Chân Quân chụp ảnh.

Tống Thư Hàng gửi ảnh vào kho thư mực của nhóm Cửu Châu số 1 - tiêu đề là: Trải qua bao thăng trầm, cuối cùng cũng đón được Bạch Chân Quân.

Kẹp thêm ảnh chụp chung của mình, Đậu Đậu và Bạch Chân Quân đang trong trạng thái tượng.

Tấm ảnh ấy vừa được đăng lên, thì các tiền bối đã bấm like chớp nhoáng. Chẳng nhẽ mấy người này chú ý tới nhóm Cửu Châu số 1 từ nãy đến giờ à?

Sau đó, số bình luận cũng tăng vèo vèo.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Thư Hàng tiểu hữu vất vả rồi, nhưng là... chỉ thấy mỗi ngươi và Đậu Đậu mà, Bạch Chân Quân đâu?”

Dược Sư:

“Bạch Chân Quân đâu?”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Cùng câu hỏi, Bạch Chân Quân đâu?”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“?”

Bấy giờ, Tạo Hóa Pháp Vương mới nhanh chóng bình luận thêm:

“Đợi chút, chẳng nhẽ pho tượng kia là Bạch Chân Quân à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Đúng là Bạch Chân Quân rồi! Sao Bạch Chân Quân lại hóa thành tượng thế này?”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Cái cách biến hóa không ngừng của Bạch Chân Quân khiến chúng ta ngạc nhiên vô cùng... Thư Hàng tiểu hữu vất vả rồi, Đậu

Đậu + Bạch Chân Quân nha!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Đúng vậy, là Đậu Đậu + Bạch Chân Quân cơ đấy!”

Dược Sư:

“Đậu Đậu + Bạch Chân Quân cơ đấy!”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Thư Hàng tiểu hữu, cố lên!”

Tấm ảnh này, khiến rất nhiều các tiền bối thích im lìm cũng phải trồi lên.

Tống Thư Hàng lặng lẽ tắt di động, nhìn về phía Kinh ba Đậu Đậu.

Thấy cái vẻ mặt ấy của Tống Thư Hàng, Đậu Đậu liền hiểu ra:

“Cái đám dở người đó đang nói xấu ta phải không?”

“Không.”

Tống Thư Hàng đáp lại rất thản nhiên:

“Họ chỉ đặt ngươi tương đương với Bạch Chân Quân thôi.”

Đậu Đậu:

“...”

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng cũng đến lúc Bạch Chân Quân chấm dứt quá trình tu luyện rồi!

Chương 155: Một vị tiền bối đi trên đất bằng mà cũng ngã thì đáng sợ nhường nào?

Bấy giờ, thiên lý truyền âm tiêu trong tay Tống Thư Hàng vang lên giọng nói của Bạch Chân Quân:

“Thư Hàng đạo hữu có đó không? Lúc nãy, đợi chờ nhàm chán quá nên ta đi tu luyện một chút... Giờ, ta không biết họ đưa ta đi đâu rồi. Ngươi vẫn tìm được ta chứ? Ta đang chuẩn bị đi ra từ lớp xác tượng.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Bạch Chân Quân tiền bối, ta đang ở ngay bên cạnh ngài đây.”

“...”

Bạch Chân Quân cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Tiền bối, ngài cứ xuất hiện đi. Đúng rồi, lúc ngài đi ra từ tượng, ta có cần né đi không?”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

“Ừm, lùi xa ra chừng mười mét là được rồi, ta có thể kiểm soát uy lực của cú nổ.”

Bạch Chân Quân đáp lại với giọng vô cùng tự tin.

Mười mét à? Tống Thư Hàng lùi về sau chừng hai mươi mét.

Thế này tầm hơn mười mét rồi ấy nhỉ? Lúc này, hắn quay đầu lại thì thấy yêu khuyển Đậu Đậu đã bình tĩnh rụt về tới hơn trăm mét, đuôi còn phe phẩy không ngừng.

Tống Thư Hàng nhớ lại cái câu trả lời ‘vô cùng tự tin’ của Bạch Chân Quân, rồi lại nhìn cái mặt bình tĩnh của Đậu Đậu. Hắn chẳng hề do dự, liền nhanh chóng đứng cùng chiến tuyến với Đậu Đậu, chạy ra xa hơn trăm mét mới ngừng.

“Xem ra cũng có đầu óc đấy, gâu!”

Đậu Đậu cười gian trá.

“Chỉ là ta cho rằng, ngươi né ra xa như này chắc chắn là có nguyên do, nhưng rõ ràng là Bạch Chân Quân tự tin như vậy, hơn nữa, một cao thủ như tiền bối, hẳn là có thể kiểm soát uy lực của cú nổ chứ? Sao ngươi còn lùi xa cả trăm mét làm gì?"

Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

"Ha ha, ta có nói rằng hắn không kiểm soát được uy lực của cú nổ sao?"

Đậu Đậu vẫy cái đuôi lớn, bảo:

"Ta né thứ khác kìa, để khỏi bị Bạch Chân Quân hại!"

Trong lúc bọn họ nói chuyện, bức tượng mà Bạch Chân Quân biến thành đã nổ cái bùm!

Đúng là tạo hiệu ứng lớn thật, y như nổ phá núi, mặt đất rung lên bần bật.

Nhưng khả năng kiểm soát của Bạch Chân Quân cực chuẩn, những mảnh vỡ bắn ra từ pho tượng có bay đi, nhưng đều rơi xuống đất trong bán kính mười mét.

Xác tượng nổ tung, để lộ bản thể của Bạch Chân Quân.

Đó là một bóng dáng như tiên nhân giữa cõi trần, mái tóc đen tuyền buông lơi, ánh mắt sáng như sao rực lên, bộ bạch y nhẹ nhàng bay múa do ảnh hưởng từ vụ nổ, trên bộ đồ ấy có khắc trận pháp, dòng năng lượng ngưng lại như chất lỏng lưu chuyển trên đó không ngừng, càng tăng thêm vẻ phiêu dật xuất trần.

Tống Thư Hàng không thể không cảm thán, so với cái 'ảo ảnh' hắn từng thấy ở đạo quan vô danh, thì Bạch Chân Quân trong hiện thực càng ra dáng tiên nhân hơn.

Ờ, còn có một điểm không thể không nói dù đã bế quan hơn một trăm năm mươi năm, không gội đầu mà mái tóc dài của hắn vẫn chứ mềm mượt óng ả. Cái bộ áo bào trắng cũng thế, trải qua hơn một trăm năm mươi năm mà vẫn sạch sẽ thơm tho.

Tóc vẫn mềm mượt óng ả thì còn giải thích rằng khi thực lực của tu sĩ đạt tới cảnh giới nhất định, thì cơ thể sẽ không còn nhiễm bụi trần. Còn quần áo thì... chẳng nhẽ là dùng cái tịnh thân chú trong truyền thuyết? A chết, hay là tịnh y chú? Hay là pháp thuật sạch người cái quỷ gì gì đó?

Nếu có loại pháp thuật đó thật thì tuyệt quá, không cần giặt quần áo, niệm pháp thuật một cái là quần áo roạt roạt vài phát liền sạch ngay, quá tốt ấy chứ?

Nhất là vào mùa đông, cái pháp thuật đó lại càng quan trọng. Tống Thư Hàng nhớ tới ngày đông giá rét của tháng mười hai năm ngoái, cái cảm giác run rẩy khi giặt đồ vẫn còn, tay đông cứng đến vô cảm luôn.

Lạc đề xa quá rồi.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Bạch Chân Quân tiền bối, nếu hắn có thể kiểm soát phạm vi nổ chỉ trong vòng mười mét, thì sao Đậu Đậu còn phải né xa hơn trăm mét làm gì?

Bấy giờ, Bạch Chân Quân giơ ngón tay lên, đứng từ xa làm dấu thủ ấn của đạo gia với Thư Hàng:

“Chào Thư Hàng đạo hữu!”

Tống Thư Hàng không biết loại lễ nghi này lắm, chỉ đành bắt chước Bạch Chân Quân để chào lại:

“Chào Bạch Chân Quân tiền bối!”

“Giờ chúng ta đi đâu đây? Bế quan hơn một trăm năm mươi năm, cảm thấy thế giới bên ngoài đã thay đổi qúa nhiều. Dù là cái phương tiện giao thông kéo xác tượng của ta, hay là những thứ trong phòng, còn cả cách ăn mặc nữa; mới hơn trăm năm ngắn ngủi, mà sự biến đổi còn lớn hơn so với hơn ngàn năm trước!”

Bạch Chân Quân cười nhạt.

Nụ cười ấy quả là nghiêng nước nghiêng thành, làm người ta mê mẩn!

“Chúng ta tới đại học Giang Nam trước. Nếu Bạch Chân Quân không chê, thì ở tạm trong căn nhà Dược Sư tiền bối đã mua một thời gian, trong lúc ấy, ta sẽ dẫn ngài đi làm quen với những đồ hiện đại hóa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Được, mọi chuyện nghe theo sắp xếp của Thư Hàng đạo hữu.”

Bạch Chân Quân lại cười, cười sao mà mê mẩn, sao là tỏa sáng.

Sau đó, ánh nhìn của Bạch Chân Quân dừng lại bên Đậu Đậu

Bắc Kinh:

“Tiểu Đậu Đậu, lâu rồi không gặp.”

“Gâu gâu, lâu rồi không gặp, Bạch tiền bối.”

Đậu Đậu hô lên hai tiếng.

Bạch Chân Quân hỏi:

“Hoàng Sơn Chân Quân vẫn khỏe chứ?”

“Hoàng Sơn Chân Quân vẫn khỏe lắm, đang chuẩn bị để đột phá cảnh giới Tôn giả thất phẩm.”

Đậu Đậu đáp lại, nhắc tới Hoàng Sơn Chân Quân, nó liền nghiến răng đầy oán hận.

“Tốt quá, tu sĩ vừa có thiên phú lại chăm chỉ như Hoàng Sơn Chân Quân, nhất định sẽ thăng lên cảnh giới tôn giả được thôi.”

Bạch Chân Quân đáp, sau đó liền đi về phía Tống Thư Hàng.

Trong lúc đi tới, đôi mắt của Bạch Chân Quân bỗng mơ màng như đang suy tư điều gì.

“Cái đệch, Bạch Chân Quân thất thần!”

Lông đuôi của Đậu Đậu dựng thẳng lên.

“?”

Tống Thư Hàng không hiểu ý nó là sao.

Đậu Đậu vừa dứt lời, Bạch Chân Quân bỗng nhiên như vấp phải thứ gì, liền ngã sấp xuống đất!

Tống Thư Hàng cam đoan, trước khi Bạch Chân Quân trượt chân, trên đất không có bất cứ thứ gì ngáng đường hắn cả!

Thế tức là, đây là thần kỹ ‘ngã sấp mặt trên đất bằng’ sao!

Nếu là người thường, trượt chân ngã cũng chẳng sao, đứng dậy phủi phủi vết bẩn trên người đi là được, cùng lắm là xây xát một chút.

Nhưng nếu cái người ngã xuống nền đất là một người có thực lực mạnh như Bạch Chân Quân thì...

Rầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, còn nổ lớn hơn cả khi Bạch Chân Quân phá xác tượng.

Nơi Bạch Chân Quân ngã trào lên khói bụi.

Một lúc lâu sau, Tống Thư Hàng mở mắt nhìn qua thì thấy được, chỗ Bạch Chân Quân ngã sấp xuống lộ ra một cái hố khổng lồ! To như cái hố của thiên thạch rơi xuống Trái Đất!

Đậu Đậu lặng lẽ nuốt nước miếng:

“Một trăm năm mươi năm bế quan đúng là không phải chuyện đùa, diện tích của cái hố này lớn quá đi mất. May mà đã cách xa hơn trăm mét nên mới không rơi vào đó. Nhìn cái kích cỡ này, không biết chừng... Bạch Chân Quân không còn là Bạch Chân Quân nữa, mà phải là Bạch Tôn Giả ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng cũng nuốt nước miếng:

“Đậu Đậu, ngươi nói thật cho ta nghe, có phải Bạch Chân Quân tiền bối rất hay trượt chân thế này không?”

“Ờ, yên tâm đi!”

Đậu Đậu an ủi:

“Bạch Chân Quân chỉ dễ trượt chân lúc đang thất thần khi nghĩ lẩn thẩn thôi.”

Đậu Đậu chắc chắn sẽ không nói cho Tống Thư Hàng biết rằng, Bạch Chân Quân có thể thất thần bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, thậm chí, mỗi ngày có thể thất thần hơn trăm lần!

“Lúc thất thần, đến đứng ở đất bằng mà cũng ngã sao?”

Tống Thư Hàng chợt tưởng tượng ra cái cảnh, ngày nào đó, khi hắn và Bạch Chân Quân tiền bối đang dạo phố, tiện thể giới thiệu cho Chân Quân những tri thức về thời hiện đại, Bạch Chân Quân suy tư, rồi trượt ngã...

Sau đó, ầm!

Bạch Chân Quân tiền bối cao chừng một mét tám hai, nếu không tính đến những nhân tố khác, từ lúc Bạch Chân Quân trượt chân, cho tới lúc nhanh chóng rơi xuống đất, thì xin hỏi, diện tích của nỗi ám ảnh trong lòng Tống Thư Hàng sẽ lớn đến chừng nào?

Đến lúc ấy, có lẽ chỉ có thể dùng cái lý do ‘đất lún’ để giải thích.

Nhất định phải nhớ, lúc nào cũng phải chú ý đến trạng thái của Bạch Chân Quân, tuyệt đối phải cản lại việc hắn trượt chân vấp ngã.

Một tiền bối đang ngẩn người không đáng sợ.

Một tiền bối có thực lực cao cường cũng không đáng sợ.

Một người có kỹ năng ngã sấp mặt trên đất bằng cũng không đáng sợ.

Nhưng một tiền bối thực lực cao cường, khi ngẩn người có kỹ năng ngã sấp mặt trên đất bằng thì vô cùng đáng sợ. Đấy chính là quả pháo hình người có thể cướp cò bất cứ lúc nào!

Mức phá hoại khổng lồ!

"A?"

Lúc này, Bạch Chân Quân đứng lên từ trong hố, hắn phủi phủi quần áo như chẳng có chuyện gì xảy ra. Bộ đồ ấy vẫn trắng phau như tuyết, xem chừng, bộ bạch bào này đúng là có mấy cái tính năng như 'vệ sinh, chống bụi' thật rồi.

"Khi nãy ta đột nhiên nhớ tới một chuyện khi bế quan, nên thất thần. Ha ha."

Bạch Chân Quân nhìn Tống Thư Hàng và Đậu Đậu, cười với vẻ xấu hổ.

Sau đó, Bạch Chân Quân giơ ngón tay đặt lên trán, rồi quát khẽ:

"Bình thổ chú!"

Nghe theo tiếng quát khẽ này của hắn, đất chung quanh hố tự dịch chuyển, chẳng mấy chốc đã lấp bằng cái hố nọ. Nhìn cái tư thế thuần thục này, Tống Thư Hàng biết chắc rằng trước đây, Bạch Chân Quân nhất định là đã dùng 'bình thổ chú' rất nhiều lần rồi!

Đợi đến khi lấp xong hố, Bạch Chân Quân nói:

"Được, ổn thỏa rồi. Chúng ta đi thôi nhỉ?"

"Vâng, tiền bối, ta và Đậu Đậu đi trước dẫn đường, tiền bối đi theo chúng ta là được rồi!"

Tống Thư Hàng đáp.

Đậu Đậu lặng lẽ phóng to cơ thể dài đến năm mét, Tống Thư Hàng trèo lên lưng nó.

"Haizz, đợi chút! Ta cũng cưỡi Đậu Đậu."

Bạch Chân Quân đột nhiên bảo:

"Bản mạng phi kiếm của ta bị người khác trộm mất lúc bế quan rồi, không ngự kiếm phi hành được. Đợi mấy ngày nữa, Tống

Thư Hàng đạo giúp giúp ta làm quen với những đồ hiện đại hóa, ta sẽ đi tìm phi kiếm!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bản mạng phi kiếm bị người khác trộm mất? Tiền bối, trong lúc ngài bế quan rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cái mặt chó của Đậu Đậu cũng rúm lại, cuối cùng, nó thoáng thở dài rồi phóng to cơ thể mình lên chút nữa.

Bạch Chân Quân cười ha ha, rồi nhẹ nhàng nhảy lên lưng của Đậu Đậu:

“Vất vả cho ngươi rồi, Tiểu Đậu Đậu! Đợi đến khi ta mở lại bảo tàng, sẽ mang đồ ngon cho ngươi ăn.”

Đậu Đậu nói ngay:

“Ta muốn chu quả ngàn năm.”

“Không thành vấn đề, ta phải xem trong một trăm năm mươi năm qua, cây chu quả đã có bao nhiêu quả rồi.”

Bạch Chân Quân nói rất sảng khoái.

Đậu Đậu cảm thấy vô cùng mỹ mãn, nó mang Tống Thư Hàng và Bạch Chân Quân bay lên trời, phóng thẳng về phía đại học Giang Nam.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Đúng rồi, tiền bối, sao ngài lại nằm trong pho tượng đó, chỗ bế quan của ngài đâu?”

“Nói ra thì dài lắm, do một chuyện ngoài ý muốn mà chỗ bế quan của ta không còn nữa.”

Bạch Chân Quân cảm thán.

Yêu khuyển Đậu Đậu hỏi với giọng nghi hoặc:

“Chỗ ngài bế quan ít nhất cũng phải có ba trăm trận pháp phòng ngự chứ? Chuyện ngoài ý muốn nào sẽ khiến nơi ấy biến mất được?”

“Thiên kiếp.”

Bạch Chân Quân nhún vai:

“Ta vừa mới bế quan hơn năm mươi năm thì đột nhiên thăng cấp, sau đó thành thiên kiếp giáng xuống! Uy lực của thiên kiếp hôm đó rất mạnh, mới mất vài phút đã đánh vỡ hơn ba trăm trận pháp phòng ngự của ta, sau đó, nơi ta bế quan cũng chẳng còn.”

Bế quan rồi đột nhiên thăng cấp á? Đây rốt cuộc là loại phương pháp thăng cắp hạnh phúc cỡ nào chứ?!

Chương 156: Mỗi lần xuất quan đều có cảm giác như bị thế giới ruồng bỏ

Chỉ có thể nói, không hổ là bế quan cuồng nhân Bạch Chân Quân! Trong lòng Kinh ba Đậu Đậu thầm cảm thán!

Trong lúc bế tử quan đột nhiên tấn cấp, thế rồi chỗ bế quan bị thiên kiếp đánh tan tành, tuy rằng việc này khá hiếm có, nhưng trước kia cũng từng xảy ra trong giới tu chân rồi.

Nhưng người sau khi vượt qua đại kiếp nạn trong lúc bế quan, tấn cấp thành công xong lại không lập tức xuất quan, mà vẫn tiếp tục bế tử quan một cách bình tĩnh như Bạch Chân Quân đây thì đúng là trước nay chưa từng có!

Phần lớn các tu sĩ bế tử quan là vì để tấn cấp, sau khi tấn cấp rồi thì xem như đã đạt được mục đích, đương nhiên phải xuất quan trước để mời mấy vị đạo hữu hãy còn sống đến chung vui chúc mừng.

Chỉ có mỗi mình Bạch Chân Quân là thuần túy vì bế quan nên mới đóng cửa… để hưởng thụ quá trình bế quan!

“Nói cách khác, bây giờ Bạch tiền bối ngài đã là Tôn Giả rồi à?”

Đậu Đậu hỏi.

“Ừ.”

Bạch Chân Quân bình tĩnh gật đầu.

Bây giờ hắn đã là Bạch Tôn Giả chứ không phải Bạch Chân Quân nữa rồi.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi thăm:

“Bạch Chân Quân, sao sau này ngài lại biến thành một pho tượng thế? Lại còn bị đưa vào thờ trong đạo quán vô danh kia nữa?”

Hơn nữa, thời gian cũng không khớp lắm.

Bạch Chân Quân bế quan vào 150 năm trước, trong lúc bế quan lại gặp phải thiên kiếp, đánh vỡ mất cấm chế của nơi bế quan, cùng lắm cũng chỉ mới hơn trăm năm chứ mấy?

Nhưng theo những gì ghi chép lại từ đạo quán vô danh ở thôn Lâm Diêu thì bức tượng kia đã được thờ từ mấy trăm năm trước rồi.

“Nói ra thì dài dòng lắm.”

Bạch Chân Quân cười ha hả, chậm rãi giải thích:

“Trận thiên kiếp kia phá hủy nơi bế quan của ta, rốt cuộc ta dựa vào bí pháp, thành công vượt qua thiên kiếp, năng lượng còn sót lại của bí pháp đã tạo thành lớp vỏ tượng bên ngoài mà các ngươi đã nhìn thấy, để bao bọc ta vào trong.”

“Sau đó, bởi vì ta vừa mới tấn cấp xong, vẫn còn đang làm quen với hình thái linh lực mới, không thể lập tức bế tử quan, chỉ tiến vào trạng thái bán tu luyện mà thôi.”

“Có lẽ là âm thanh của trận thiên kiếp khi đó khá lớn, nên cũng hấp dẫn sự chú ý của một vị tu sĩ lúc ấy đang ở gần đó. Vị tu sĩ ấy là người của Không Không Dạo Môn, hắn hiểu lầm nơi ta bế quan là linh địa. Thế nên mới miệt mài tìm kiếm, đào thẳng xuống nơi ta bế quan.”

Bạch Chân Quân vuốt cằm, nhớ lại tình hình khi đó:

“Sau khi hắn đến được nơi ta bế quan thì tất nhiên vô cùng hưng phấn, chỉ là tiếc thay, nơi bế quan của ta, ngoại trừ bản mệnh phi kiếm ‘Lưu Tinh Kiếm’ của ta ra thì không còn bảo vật gì nữa.”

“Vị tu sĩ của Không Không Đạo Môn kia có tu vi không cao lắm, nên ánh mắt cũng không được tốt, hắn cho rằng phi kiếm bản mệnh của ta là vật vô chủ. Cho nên lấy phi kiếm của ta đi… Ta cảm thấy khá thú vị, nên cũng để mặc cho hắn mang phi kiếm đi luôn.”

“Cho nên chắc là phi kiếm bản mệnh của ta bây giờ vẫn còn nằm trong tay hắn thì phải? Sắp tới ta sẽ lấy nó về, không có phi kiếm bất tiện lắm. Cho hắn mượn chơi một trăm năm chắc là hắn cũng thỏa mãn rồi ấy nhỉ?”

“…”

Đậu Đậu nghệt mặt ra, phi kiếm của Bạch tiền bối thật sự bị người ta đánh cắp á?

“Lưu Tinh Kiếm, đúng là cái tên hay.”

Ngược lại thì thứ mà Tống Thư Hàng để ý lại là phi kiếm. Sau khi trải nghiệm hiệu quả của việc ngự kiếm phi hành vài lần thì sự khao khát của hắn đối với phi kiếm đã đến mức độ đói khát luôn rồi.

Kinh ba Đậu Đậu lại hỏi:

“Sau đó thì Bạch tiền bối ngài bị mấy thôn dân đào bới đưa lên à?”

“Không phải, vẫn là do tu sĩ của Không Không Đạo Môn kia làm. Hắn ta lạ lắm, ngày đầu tiên thì lấy phi kiếm của ta đi. Ngày hôm sau hắn lại quay lại nơi ta bế quan, chuyển pho tượng là ta ra ngoài. Lúc ấy ta còn tưởng là hắn đã phát hiện ra được chân thân của ta. Nhưng hình như hắn chỉ muốn mang pho tượng của ta ra mà thôi, sau đó lại ngày đêm ngây người ra nhìn. Nhìn suốt mấy ngày liền.”

Bạch Chân Quân suy nghĩ một lúc rồi kể.

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu đưa mắt nhìn nhau một cái. Khỏi nói cũng biết, nhất định là hắn bị sức quyến rũ đặc biệt phát ra từ trên người của Bạch tiền bối ảnh hưởng rồi nhỉ?

Nói tới sức quyến rũ đặc biệt thì Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn Bạch Chân Quân một cái.

Đột nhiên hắn cảm giác Bạch Chân Quân bây giờ thật sự là càng lúc càng thêm phần phong tư vô hạn! Giống như một cái hố đen sâu hoắm, có khả năng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, khiến cho người ta không cách nào rời mắt ra khỏi hắn được.

Thậm chí ngay cả nhịp tim cũng bất giác đập nhanh hơn.

Tống Thư Hàng từng có kinh nghiệm nên vội vàng quay đầu đi, sau đó, hắn nhìn thấy Đậu Đậu cũng đang nhìn chằm chằm vào Bạch Chân Quân, đôi mắt cún con tỏa sáng lấp lánh, bộ dạng như chẳng nỡ rời.

Tống Thư Hàng vội vàng vỗ Đậu Đậu thật mạnh, Đậu Đậu bây giờ đang bay trên không, lỡ như nó không nhìn kỹ đằng trước rồi đâm đầu vào máy bay thì sao?

Đậu Đậu xấu hổ thè lưỡi, làm hộ thở hồng hộc.

Bạch Chân Quân lại kể tiếp:

“Sau đó… chừng ba bốn ngày gì đó, vị tu sĩ Không Không Đạo Môn kia đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, đào hố chôn ta xuống đất lại. Đúng là một người khó hiểu mà!”

“Tiếp theo, ta cảm giác dù bị chôn dưới đất cũng không sao hết, nên cứ tiếp tục bế tử quan. Chuyện về sau ta cũng không rõ lắm, ta bị người dân đào lên khi nào, bị đưa vào đạo quan thờ ra sao, ta đều không có cảm giác gì cả, chuyện sau này thì các ngươi cũng biết cả rồi đấy, lúc ta bế quan xong mới phát hiện, hóa ra mình được người ta thờ như tượng thần.”

Bạch Chân Quân cười ha hả.

Lúc vừa tỉnh lại, phát hiện mình biến thành tượng thần bị thờ trong đạo quán, hắn cũng thấy giật mình lắm.

Tống Thư Hàng thở dài, quả nhiên mấy thứ truyền thuyết đều không đáng tin. Xem ra là do người dân truyền miệng với nhau, đồn tới đồn lui, sau cùng khoác lác thêm về thời gian đào được tượng thần cả.

…

Một nơi khác.

Đài truyền hình của thị trấn Nam Hoa Hồ đang đưa tin. Bên ngoài đạo quán vô danh của Lâm Diêu thôn, hơn trăm người ẩu đả tập thể, hiện trường rất thảm thiết.

Cảnh sát đã nhanh chóng có mặt tại hiện trường, bắt được hơn bảy mươi người đánh nhau tại chỗ…

Ngoài ra, trong lúc hỗn loạn, bức tượng thần trong đạo quan vô danh cũng đã bị người ta cướp đi mất.

Theo như những gì khách hành hương có mặt tại hiện trường kể lại, trước khi ba nhóm người này kéo đến thì đã có một nhóm người khác xông vào đạo quan vô danh cướp tượng thần đi trước.

Cảnh sát cho hay, sự kiện ẩu đả lần này có tính chất rất nghiêm trọng, bọn họ nhất định sẽ nghiêm trị đích đáng những kẻ tham gia, cũng sẽ tìm bức tượng thần kia về cho bằng được!

…

Tốc độ phi hành của Đậu Đậu thì khỏi phải nói, chẳng mấy chốc sau bọn họ đã đáp xuống mái căn nhà của Dược Sư.

Bạch Chân Quân đứng trên sân thượng, nhìn về phía xa.

Đưa mắt nhìn quanh, vô số tòa nhà cao tầng mọc lên san sát nhau, toàn bộ khu đại học Giang Nam giống hệt như một khu rừng được tạo nên từ xi măng cốt thép.

“Ta vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng hơn một trăm năm năm trước, nơi này vẫn còn là một khu rừng rậm, bên kia còn có một hồ nước rất đẹp.”

Bạch Chân Quân so sánh cảnh tượng trước mắt và những ký ức trong đầu của mình, thầm thở dài.

Mỗi lần bế tử quan đi ra, hắn đều có cảm giác giống như mình đã bị thế giới này bỏ rơi!

Bạch Chân Quân thở dài cảm thán thế này cũng tuấn mỹ không sao tả siết!

Hắn nhanh chóng điều chỉnh trạng thái tâm lý của mình:

“Thư Hàng đạo hữu, chúng ta phải bắt đầu làm quen với thế giới bây giờ từ phương diện nào đây?”

Tống Thư Hàng đắc ý cười nói:

“Ta đã chuẩn bị xong hết rồi, xin mời Bạch tiền bối theo ta.”

Sau đó, Tống Thư Hàng dẫn Bạch Chân Quân đi vào lầu ba, cũng là nơi có gian phòng mà hắn đang ở tạm.

Bạch Chân Quân tò mò quan sát tất cả mọi thứ, nhất là mấy sản phẩm đồ điện mà một trăm năm mươi năm trước không có như tivi, điều hòa, tủ lạnh, bếp điện từ.

Những thứ này đều là đồ do chủ cũ của ngôi nhà để lại, Dược Sư tiền bối ra tay hào phóng như thế, chủ nhà đương nhiên cũng sẽ không so đo chút đồ lặt vặt này làm gì.

Tống Thư Hàng mở máy tính vào mạng, rồi lập tức mở group chat của nhóm Nhóm Cửu Châu Số 1 lên.

Sau đó hắn lại tải vài tập tin xuống.

Tác dụng và hướng dẫn dùng các món đồ điện hiện đại, điều hòa, tivi, máy tính, điện thoại, tủ lạnh, nồi cơm điện…

Những thứ tu sĩ cần chú ý trong xã hội hiện đại hóa: Khoa học kỹ thuật phát triển rất nhanh, mười cách nhanh chóng hòa nhập vào xã hội.

Quy tắc an toàn giao thông cơ bản, nhớ kỹ đừng đụng hỏng xe hơi chạy trên đường. Kèm theo ảnh của các loại xe hơi.

Vì để tiện cho Bạch Chân Quân, Tống Thư Hàng còn cố ý chuyển chữ giản thể thành phồn thể nữa.

“Tiền bối, trước tiên ngài qua đây xem mấy tập tin này đi, ở trong này có giải thích về tác dụng và cách dùng các loại đồ điện gia dụng. Đợi sau khi ngài hiểu sơ sơ về những thứ này xong thì ta sẽ tạo thêm một tài khoản chat cho ngài, rồi báo Hoàng Sơn Chân Quân thêm ngài vào trong Nhóm Cửu Châu Số 1. Đúng rồi, trước tiên phải làm thẻ căn cước cho ngài đã, sau đó còn phải mua cho ngài một chiếc điện thoại và máy tính nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Để ta xem xem!”

Bạch Chân Quân hào hứng ngồi vào trước máy tính, học theo Tống Thư Hàng, cầm lấy chuột, kéo chuột, cũng bài bản lắm.

“Ồ, mấy cái này thú vị thật đấy. Thứ ở trước mặt ta bây giờ chính là máy vi tính à, đúng là tiện lợi thật, có nhiều chức năng quá. Lại còn tủ lạnh nữa, trước kia ta muốn ướp lạnh một số thứ đều dựa vào hầm băng lớn hoặc trận pháp băng hệ thôi. Còn có điện thoại này, nó có chức năng giống với thiên lý truyền âm thật đấy.”

Hai mắt Bạch Chân Quân bắt đầu tỏa sáng.

Bản thân hắn vốn đã luôn hứng thú với mấy pháp khí dạng cơ quan rồi, hiện tại có nhiều thứ đồ hiện đại hóa như thế, khiến hắn cảm thấy ngập tràn hạnh phúc.

“Tiền bối ngài cứ xem trước đi nhé, ta liên hệ với Nhóm Cửu Châu Số 1 đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn dùng điện thoại lên nhóm, tìm vào phần ‘Đạo hữu bế quan hơn 50 năm, sau khi xuất quan muốn làm các loại giấy tờ, thông tin hợp pháp xin liên hệ với Tuyết Lang Động Chủ! ’

Tuyết Lang Động Chủ hình như cũng là một vị tiền bối ít khi trồi lên nói chuyện.

Nhưng khi nãy lúc mình gửi tấm ảnh đón Bạch Chân Quân xuất quan thì vị Tuyết Lang Động Chủ này từng ra mặt rồi.

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tống Thư Hàng:

“@Tuyết Lang Động Chủ, tiền bối có đó không?”

Tuyết Lang Động Chủ nhanh chóng đáp:

“Ha ha, là cần làm giấy tờ với thông tin hợp pháp cho Bạch Chân Quân đúng không? Cứ yên tâm đi, mấy thứ này Hoàng Sơn Chân Quân đã sớm nhờ lão phu làm rồi, ngày mai sẽ có người gửi đến tận tay ngươi.”

“Hoàng Sơn Chân Quân đúng là suy nghĩ chu đáo.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ Bạch Chân Quân tiền bối đã ra khỏi pho tượng kia rồi à? Ngươi có cảm giác gì không?”

Tuyết Lang Động Chủ lập tức dò hỏi.

“Cảm giác gì cơ?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc mới nói:

“Không có cảm giác gì hết, chỉ là ta cảm thấy, so với pho tượng kia thì Bạch tiền bối thật sự tuấn mỹ hơn nhiều.”

Về phần kỹ năng ngã động đất của Bạch Chân Quân thì Tống Thư Hàng cảm giác cứ phải nể mặt của tiền bối đi đã, nên che giấu được thì cứ giấu, dù sao thì hắn không làm được mấy chuyện nói xấu sau lưng người ta.

“Ồ ồ, cố gắng lên, Thư Hàng tiểu hữu.”

Dường như Tuyết Lang Động Chủ rất hài lòng trước đáp án của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không hiểu gì hết.

Sau đó, hắn cẩn thận nhìn Bạch tiền bối thật kỹ. Lại nói, rốt cuộc là Bạch tiền bối có điểm nào khiến cho các tiền bối trong nhóm lo lắng sợ hãi như thế nhỉ?

Hắn đã từng nghĩ rất nhiều, liệu có phải vì sức quyến rũ đặc biệt trên người Bạch Chân Quân gây nên hay không, nếu là như thế thì đúng là sẽ khiến các nam tiền bối trong nhóm thấy xấu hổ. Nhưng không phải trong nhóm vẫn còn nữ tu đấy à?

Tống Thư Hàng cảm thấy nghĩ kiểu gì cũng không thông nổi.

Chương 157: Thật ra, toàn bộ nhóm này đều là clone của ta

Ở trong Nhóm Cửu Châu Số 1, sau khi Tuyết Lang Động Chủ nói xong thì các tiền bối còn lại không ai nói thêm gì cả. Theo như tính cách của mấy vị tiền bối trong nhóm thì lẽ ra mỗi khi có người gợi chuyện thì sẽ luôn có mấy người ngoi lên tám với nhau. Quả nhiên đây là vì thiếu Bắc Hà Tán Nhân tiền bối và người luôn tự tìm đường chết là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối à?

Sau khi thiếu mấy vị tiền bối buôn dưa chuyên nghiệp này, trong nhóm thật sự trở nên im lặng hơn hẳn.

Không khí ảm đạm thế này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy không quen lắm, hắn nhìn danh sách thành viên online ở bên phải, chỉ có mỗi mình chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân là giữ trạng thái online, những người còn lại phần lớn đều hiện trạng thái offline hoặc ẩn thân gì đó.

Tống Thư Hàng chán quá nên gửi một câu:

“Hoàng Sơn tiền bối, gần đây ngài đang bận chuyện gì thế?”

Còn nhớ lúc trước Hoàng Sơn Chân Quân đã nói bận việc gì đó, phải hai tháng nữa mới có thể tới đón Đậu Đậu về. Cho nên giờ không có chuyện gì để nói nên Tống Thư Hàng mới thuận miệng hỏi luôn.

“Ha ha, đang đợi một kẻ thú vị phá phong ấn thoát ra.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười đáp.

Nói xong, hắn lại gửi một bức ảnh lên.

Đó là ảnh cap màn hình một bài viết, tài khoản cap màn hình cũng không phải Hoàng Sơn Chân Quân mà là một tài khoản tên ‘Màu Của Quả Cam Nhỏ’.

Người đăng bài hôm ấy là ‘Vân Vụ Đạo Trưởng’

Tiêu đề: Oa ha ha, Hoàng Sơn ngươi là tên ngu đần, trấn áp lão phu suốt hai trăm năm!

Nội dung: Nhìn xem, lão phu rốt cuộc cũng phá giải dược nguyên lý phong ấn chi pháp của ngươi, bây giờ đã bắt đầu tính toán cách phá phong rồi! Lão phu sẽ phá vỡ được cái phong ấn cùi bắp của ngươi ngay thôi, sau đó lại tiêu dao khắp thế gian lần nữa! Để xem tới lúc đó lão phu trả thù ngươi thế nào! Ha ha ha, lần này lão phu tuyệt đối sẽ không nương tay nữa!

Cái bài viết này được một đống người ấn like.

Comment 1: Sau hai trăm năm đạo trưởng rốt cuộc cũng sắp phá phong ra rồi, thật lợi hại. Chờ mong sau khi đạo trưởng phá phong thì có thể kể thêm về sự tích uy mãnh của ngài năm đó cho chúng ta nghe.

Comment 2: Đạo trưởng lại lên cơn ảo tưởng à?

Comment 3: Mấy chuyện mà đạo trưởng kể là hay nhất luôn đó, ta thật muốn viết nó thành tiểu thuyết rồi post lên mạng quá đi à.

Comment 4: Đạo trưởng ơi, đừng có ngưng uống thuốc mà!

Comment 5: Thuốc cũng không thể uống bậy nhé. Nhưng nếu như là uống thuốc của đạo trưởng thì nhất định sẽ không sao hết, sau khi uống xong lại đáng yêu hơn. (chửi đểu, manh manh đát là đáng yêu, cũng là bệnh nặng cần uống thuốc)

Comment 6: Đạo trưởng, mấy chuyện riêng tư như phá giải phong ấn này ngài đăng lên quang minh chính đại như thế có sao không?

Comment 7: Nơi này xứng đáng cho chúng ta vỗ tay…

Phía dưới còn hơn trăm người Comment.

…

Tống Thư Hàng xem nội dung thì hình như cái người tên Vân Vụ Đạo Trưởng này đã bị Hoàng Sơn Chân Quân phong ấn gần hai trăm năm, bây giờ rốt cuộc sắp phá được phong ấn, vậy nên mới lên mạng huênh hoang khoe khoang? Nhưng xui thay lại bị Hoàng Sơn Chân Quân phát hiện?

“Nhưng đã phong ấn suốt hai trăm năm rồi, vẫn còn ở trạng thái phong ấn thì hắn lên mạng kiểu gì?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Chẳng lẽ Hoàng Sơn Chân Quân đề cao ưu đãi cho tù binh, nên tự mình giúp tù binh lên mạng à?

“Ha ha, để ta giải thích cho ngươi hiểu.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười to rồi nói.

“Tên Vân Vụ Đạo Trưởng là trưởng lão của Không Không Đạo Môn đời trước, rất buồn cười. Hai trăm năm trước hắn đã có cảnh giới Tiên thiên tứ phẩm rồi, trấn áp đến bây giờ chắc trình độ cũng tăng lên kha khá rồi đấy.”

“Hai trăm năm trước, hắn tiến vào trong một động phủ của ta, trộm sạch sẽ bảo vật bên trong còn chưa đủ, Không Không Đạo Môn vốn chuyên làm nghề này mà, cùng lắm thì sau khi ta bắt được sẽ tẩn cho hắn một trận nên thân là cùng.”

“Nhưng nào ngờ, sau khi hắn trộm đồ của ta xong còn đắc ý rêu rao khắp nơi, nói thuật phong ấn và trận pháp của ta cùi bắp muốn chết, phá mở động phủ của ta dễ như bỡn ấy. Lại còn dám bốc phét, nói với trình độ của ta thì hắn chỉ cần tốn vài phút là đủ để phá vỡ phong ấn thuật mà ta dốc toàn lực tạo nên.”

“Sau đó… Ta cũng đáp ứng nguyện vọng của hắn. Dốc hết sức bắt được hắn, lại lấy một khối thiên ngoại bảo thạch khổng lồ làm ấn, dùng ngũ chỉ sơn phong ấn pháp để phong ấn đè hắn lại mà thôi. Trấn áp cũng hơn hai trăm năm rồi, bây giờ hắn vẫn chưa ra được.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Hóa ra bốc phét không dùng não lại có hậu quả nghiêm trọng như thế.

Hoàng Sơn Chân Quân lại nói tiếp:

“Một tháng trước, ta tính toán thời gian, cảm thấy cũng nên thả hắn ra rồi, nên mới lặng lẽ đến chỗ phong ấn thăm hắn. Nhưng lúc ta lén qua đó xem thì lại phát hiện hắn đang phá giải ngũ chỉ sơn phong ấn pháp của ta, khá là thú vị. Ta rất muốn biết phải tốn bao lâu hắn mới có thể phá giải được phong ấn do ta lập nên. Cho nên ta không nhúng tay vào, chỉ muốn im lặng chờ xem thôi.”

“Thật đáng tiếc, ta không thể xác định được hắn phải mất bao lâu mới có thể phá giải được phong ấn, mà ta thì lại không thể cứ ở mãi đó theo dõi hắn được. Thứ nhất là vì ta không rảnh như thế, thứ hai là nếu như ta cứ theo dõi hắn chằm chằm thì hắn nhất định sẽ cảm ứng được. Cho nên ta nhờ một người bình thường giả bộ như tình cờ đi lạc vào nơi phong ấn đó."

"Vân Vụ Đạo Trưởng bị giam hai trăm năm cũng nghẹn sắp bùng nổ rồi, sau khi nhìn thấy có người thì hớn hở lắm, hắn dùng pháp thuật mê hoặc người kia, khiến cho người kia mỗi ngày đều chạy đến nơi phong ấn đó, rồi thông qua người này để tìm hiểu về sự thay đổi ở thế giới bên ngoài."

"Ta thấy hắn cảm thấy hứng thú với thế giới bên ngoài như thế, nên ngày hôm sau mới để cho người kia mang theo một cái máy tính bảng có gắn thẻ điện thoại lên mạng được qua cho Vân Vụ Đạo Trưởng. Đương nhiên, trên cái máy tính bảng đó ta đã nhờ người ta động tay động chân rồi, không có chức năng tải phần mềm, cũng không có trang web gì. Bên trong chỉ có mấy trò chơi giải sầu, thứ duy nhất có thể nối mạng là một 'phần mềm chat' riêng mà ta đã sai người ta nghiên cứu ra, ta vốn định chờ phần mềm này được hoàn thiện xong lại chuyển Nhóm Cửu Châu Số 1 của chúng ta qua đó. Không ngờ lúc này nó lại phát huy được công dụng sớm như thế."

"Phần mềm kia cũng hao hao như cái chúng ta đang xài bây giờ, nhưng máy chủ nằm trong tay ta. Cho nên, Vân Vụ Đạo Trưởng là người duy nhất đang dùng phần mềm này của ta."

"Sau đó ta lập hơn ba trăm cái clone, lần lượt thêm bạn với Vân Vụ Đạo Trưởng. Lại tạo thêm một nhóm chat, thêm Vân Vụ Đạo Trưởng vào, mỗi ngày ta lại 'phân thân' buôn chuyện với Vân Vụ Đạo Trưởng. Còn người thường kia thì mỗi ngày phụ trách vào nơi phong ấn, kể mấy chuyện linh tinh cho Vân Vụ Đạo Trưởng nghe. Thuận tiện mang theo cục sạc dự phòng để nạp điện cho máy tính bảng."

Xem tới đây, Tống Thư Hàng không khỏi phì cười.

"Sau đó chừng một tháng, Vân Vụ Đạo Trưởng bắt đầu học được cách buôn dưa. Bởi vì trên cái máy tính bảng kia chỉ có mỗi phần mềm chat của ta là có thể nối mạng, cho nên sau khi hắn chơi game chán xong sẽ bắt đầu lên nhóm bốc phét ra vẻ làm màu, kể lại mấy sự tích vinh quang của mình.”

“Ta để đám phân thân phối hợp với Vân Vụ Đạo Trưởng, có tài khoản thì mỉa mai hắn ảo tưởng, có tài khoản lại khen ngợi hắn, có tài khoản tán thưởng hắn kể chuyện hay quá, để cho hắn không thấy chán. Đồng thời khiến cho Vân Vụ Đạo Trưởng cho rằng mấy ‘người bạn’ buôn chuyện với hắn mỗi ngày đều là người bình thường mà thôi.”

“Sau đó… cũng mới hôm nay thôi, Vân Vụ Đạo Trưởng viết bài này ở mục viết bài của phần mềm chat. Ta vừa dùng hơn một trăm clone khác nhau đi like, khen ngợi đủ kiểu rồi còn đăng hơn trăm cái comment nữa.”

“…”

Tống Thư Hàng câm nín, Hoàng Sơn Chân Quân đây là phải rảnh háng đến mức nào mới làm được như thế?

Đồng thời, hắn không khỏi nhớ đến một câu chuyện cười cũ, anh cho rằng trong nhóm này thật sự đông vui như thế à? Thật ra tất cả mọi người trong nhóm đều là clone của tôi cả đấy, không tin thì để tôi đổi nick khác post lại mấy câu này nhé?

Vân Vụ Đạo Trưởng hiện tại chính là minh họa sống động nhất cho câu chuyện cười này.

Hơn ba trăm người bạn, tất cả đều là clone của Hoàng Sơn Chân Quân, Chân Quân cũng đùa nhây quá đi!

Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ lại nói:

“Hoàng Sơn tiền bối, lỡ như tên Vân Vụ Đạo Trưởng kia không ngu ngốc như thế, mà thật ra đã sớm đoán được chân tướng sự việc, sau đó cả tháng nay hắn chỉ đang trêu chọc ngài để mua vui thì sao?”

Dù sao thì những người có thể tu luyện được đến cảnh giới Tiên thiên tứ phẩm như thế, trừ phi thật sự quá ngây thơ, không thì có mấy ai lại ngu ngốc đến vậy đâu?

Nói không chừng mỗi ngày Vân Vụ Đạo Trưởng đều dùng phần mềm chat này để đá đểu cười nhạo Hoàng Sơn Chân Quân ngu ngốc thì sao?

“Không sao cả, chẳng phải ta cũng đang đùa hắn như thế à? Dù sao thì cả quá trình ta đều chơi rất vui.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả:

“Dù sao thì ta cũng định thả hắn ra ngoài trước khi hắn chạy thoát, chơi cùng ta lâu như thế không phải cũng thú vị lắm à?”

Tuyết Lang Động Chủ gửi một icon quỳ lạy:

“Cảnh giới của Hoàng Sơn tiền bối đúng là rất cao, tại hạ bội phục!”

Tống Thư Hàng cũng gửi một cái icon quỳ lạy, nghe Đậu Đậu nói, Hoàng Sơn Chân Quân đang chuẩn bị đột phá cảnh giới Tôn giả thất phẩm, ấy vậy mà vẫn còn rảnh rỗi đi trêu chọc Vân Vụ Đạo Trưởng như thế, thật sự không thành vấn đề đấy chứ?

Đúng lúc này, Thư Sơn Áp Lực Đại trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đột nhiên lên tiếng:

“Ha ha, Tiểu Tuyết Lang ngươi vẫn còn sống đấy à?”

Ô kìa cái tên này không phải của mình à? Nhưng mình có nói gì đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nhìn lại chỗ máy tính.

Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy Bạch Chân Quân đang mỉm cười với mình, ngài ấy dùng tài khoản mà hắn đã login vào để tải tài liệu xong nhưng chưa logout. Tin nhắn ban nãy là do Bạch Chân Quân gửi đi!

Không phải chứ, Tống Thư Hàng há hốc mồm. Từ khi Bạch Chân Quân tiếp xúc với máy tính tới giờ mới được bao lâu đâu? Thậm chí ngài ấy đã biết dùng máy tính lẫn gõ chữ luôn rồi á?

Còn nữa, không phải một trăm năm mươi năm trước còn dùng chữ phồn thể à? Sao tiền bối có thể học được cách xài chữ giản thể nhanh như thế?

Bạch tiền bối, hiệu suất học tập của ngài thần tốc như thế, khiến cho đám thổ dân đang vẫn còn bị Thất Sinh Phù Phủ Chủ treo lên đánh đập ép học chữ Hán biết sống thế nào cho phải đây?

“Bạch tiền bối, chào ngài.”

Tuyết Lang Động Chủ lập tức hiểu ra là Bạch Chân Quân đang nói chuyện, vội vàng trả lời.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Chờ ta rảnh rỗi sẽ đến thăm ngươi, phu nhân của ngươi chắc là đã sinh sói con ra rồi đúng không?”

“Hoan nghênh tiền bối quang lâm bất kỳ lúc nào, phu nhân của ta đã sinh được một ổ sói con rồi.”

Tuyết Lang Động Chủ trả lời, về phần là thật lòng hay khách sáo thì chỉ có hắn mới biết.

Bạch Chân Quân kéo một loạt tên trong Nhóm Cửu Châu Số 1 ra xem, xong lại hỏi:

“Sao ta không thấy Lục Nhĩ Kiếm Quân đâu thế?”

Hoàng Sơn Chân Quân gửi một cái icon cười khổ:

“Ba mươi năm trước Lục Nhĩ Kiếm Quân trùng kích cảnh giới tôn giả thất phẩm không thành, bị tâm ma quấn thân nên đã tan thành tro bụi trong kiếp hỏa rồi.”

“Ngay cả Lục Nhĩ Kiếm Quân cũng không thể vượt qua được kiếp nạn này.”

Bạch Chân Quân thở dài, hắn khẽ chống cằm, hai mắt đờ đẫn, bất tri bất giác lại thất thần, rơi vào trạng thái trầm tư.

Tống Thư Hàng vẫn luôn giữ vững cảnh giác lập tức trở nên cảnh giác cao độ trăm phần trăm!

Cam đoan bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào tới ‘đỡ lấy’ nếu như Bạch Chân Quân thi triển một chiêu ngã động đất kia, không thì cả tòa nhà này sẽ sập luôn mất!

…

Bên trong một nhà tù u ám của của vùng Giang Nam.

Tên đệ tử Nguyệt Đao Tông bị chặt đứt hai chân tên Triệu Bất Luật bị tống vào nơi này.

Hắn mang theo vẻ mặt u ám sầu khổ, nhìn về phía bạn tù của chung phòng, đó là một người đàn ông phương Tây với cái đầu cạo trọc lốc. Trên đầu người nọ còn in sáu vết chân nhang...

Chương 158: Hàn khí tiên tương?

Hòa thượng Tây đang ngồi xếp bằng trên giường ở trong tù, ngưng khí ngồi thiền tu luyện.

Người bình thường nhìn vào thì cùng lắm chỉ thấy vị hòa thượng Tây này có thân hình to lớn hơn người bình thường thôi.

Nhưng Triệu Bất Luật dẫu gì cũng là tu sĩ đã mở được nhãn khiếu, theo như hắn thấy, giá trị khí huyết trong thân thể của hòa thượng Tây này đã nồng đậm đến mức độ đông đặc lại rồi. Đối phương ngồi thiền, trong lúc hít thở một cái thôi mà khí huyết toàn thân đều sôi trào. Rõ ràng đã đạt đến cảnh giới tu sĩ nhất phẩm đỉnh phong, chỉ cần chờ có cơ hội thì có thể vượt qua long môn, biến khí huyết trong người trở thành chân khí, tiến vào cảnh giới tu sĩ nhị phẩm!

Nhưng đây không phải điều quan trọng nhất! Quan trọng nhất chính là trên người vị hòa thượng Tây này có hào quang công đức sáng ngời.

Ở trong mắt của Triệu Bất Luật thì vị hòa thượng Tây quả thật sáng chói mắt y hệt một vầng thái dương thu nhỏ.

Thân mang hào quang công đức sáng ngời như thế, chứng tỏ vị hòa thượng Tây này là một cao tăng có đức độ đàng hoàng! Nhưng hà cớ làm sao mà một vị cao tăng thế này lại bị giam vào tù chứ?

Hòa thượng Tây cảm giác được có người bị đưa vào trong phòng giam nên chậm rãi mở to hai mắt nhìn Triệu Bất Luật.

“Lại có người mới vào đây à? Lần này là phạm tội gì thế?”

Hòa thượng Tây lên tiếng hỏi.

Sau đó, Triệu Bất Luật thấy cai ngục nói với vẻ mặt nịnh nọt:

“Đại sư, người lần này phạm tội cướp bóc, vì cướp một món hàng chuyển phát nhanh mà phá hỏng xe người ta, còn đánh nhân viên chuyển phát nhanh bị thương nặng. Thật sự là tội ác tày trời!”

Nhìn thấy vẻ nịnh nọt trên mặt tên cai ngục, trong lòng Triệu

Bất Luật cứ cảm thấy có gì đó sai sai ở đây.

“Thiện tai thiện tai, cứ giao phạm nhân này cho bần tăng độ hóa đi.”

Hòa thượng Tây chắp hai tay, miệng niệm phật hiệu. Trong lúc hắn nói chuyện thì ánh sáng công đức trên người giống như có sinh mệnh vậy. Tựa như phật đà tại thế, khiến cho người ta không thể nào nhìn trực diện.

“Vậy thì nhờ vào đại sư.”

Cai ngục cung kính đóng cửa phòng giam lại.

Lúc ấy hòa thượng Tây bị coi như phạm nhân vụ án giết người trên tàu điện ngầm, bị giam vào tù. Lúc đầu mấy người cai ngục cũng không để ý tới một phạm nhân như thế, vì dẫu gì bọn họ cũng đã từng gặp nhiều tội phạm giết người rồi nhưng không bao lâu sau, cấp trên đột nhiên nói với vẻ thần bí, bảo mọi người phải đối xử tử tế với vị hòa thượng Tây này một chút, cho hắn ăn uống đủ đầy, đãi ngộ thật tốt vào.

Nhưng lại không nói gì tới chuyện thả vị hòa thượng Tây này ra, chỉ bảo cứ để vị đại sư này thích làm gì thì làm là được.

Để làm gì cũng được? Ở tù mà muốn làm gì cũng được á?

Sau đó… vị đại sư này thật sự vẫn ở lại trong tù. Nhưng hắn lại giảng giải kinh phật, độ hóa tội phạm ở trong này, còn thường xuyên chủ động đến một số nơi âm u trong tù để độ hóa oan hồn.

Sau một tháng, các cai ngục trong này đều cảm giác được cái không khí u ám vốn có trong nhà tù đã giảm đi rất nhiều. Ngoài ra, khí chất cao tăng trên người vị hòa thượng Tây này cũng càng lúc càng tỏa sáng, mọi lời nói và hành động đều toát ra khí độ phi phàm.

Tuy rằng không biết vị hòa thượng Tây này nghĩ gì, nhưng đám cai ngục ở đây đều cảm thấy, có lẽ vị đại sư này đã có điều đột phá trên phương diện Phật học rồi chăng?

…

Sau khi cai ngục đã đi xa rồi, hòa thượng Tây chắp hai tay, quay sang chào hỏi Triệu Bất Luật:

“Chào đạo hữu.”

Triệu Bất Luật có thể cảm ứng được khí huyết chi lực trên người hắn thì đương nhiên hòa thượng Tây cũng có thể nhìn ra được điểm khác biệt của Triệu Bất Luật.

“Chào đại sư.”

Triệu Bất Luật ủ rũ đáp lời, cảm giác nhân sinh của mình gần đây quả thật rất bi kịch.

“Đạo hữu chớ nên hoảng sợ, bần tăng có duyên với ngươi.”

Hòa thượng Tây mỉm cười:

“Chỉ cần độ hóa ngươi xong thì bần tăng có thể tích góp đủ công đức chi lực, thử trùng kích vào long môn kia, để cá chép hóa rồng! Ngươi chính là phạm nhân sau cùng mà bần tăng độ hóa trong nhà tù này!”

Một tháng nay hắn không rời khỏi nhà tù chính là vì độ hóa oan hồn, vong linh ở trong này, thuận tiện dẫn độ một số phạm nhân có tội nghiệt quá nặng. Trong thời gian một tháng qua hắn đã để dành được rất nhiều công đức chi lực.

Chỉ cần có đủ công đức chi lực, lại cộng thêm khí huyết đã sớm nồng đậm tới mức bay lên của chính bản thân hòa thượng Tây thì chuyện hắn tấn chức lên cảnh giới nhị phẩm chỉ là điều hiển nhiên.

Triệu Bất Luật cười khổ nói:

“Đại sư, ta có tông môn rồi.”

“Không sao cả, bần tăng cũng không có ý bắt ngươi phải phản bội tông môn của mình.”

Hòa thượng Tây cười vô cùng tiêu sái, lên tiếng trấn an hắn.

Sau khi Triệu Bất Luật nghe thấy thế thì lập tức an tâm hơn.

“Bần tăng chỉ muốn ngươi làm hòa thượng mà thôi, yên tâm đi, xuất gia không liên quan gì tới tông môn của ngươi hết.”

Hòa thượng Tây chắp tay nói:

“Tới đây, chọn ngày chi bằng gặp ngày. Đợi sau khi bần tăng giảng xong quyển kinh văn nhập môn phật môn này cho ngươi xong thì sẽ giúp ngươi quy y có được không? Đúng rồi, ngươi có muốn chấm luôn giới ba không? Dù sao thì ngươi cũng xem như có duyên với bần tăng, xem như mua một tặng một đi, tặng thêm sáu vết chân nhang cho ngươi có được không? Trước kia bần tăng phải năn nỉ sư phụ lâu lắm mà ông ấy còn không nỡ chấm cho bần tăng đấy. Mãi sau này bần tăng Trúc Cơ thành công rồi, ông ấy mới keo kiệt chấm cho bần tăng có bốn vết, hai vết còn lại là bần tăng tự mình chấm lấy đấy. Ngầu không?"

Triệu Bất Luật vừa nghĩ tới bộ dạng của mình lúc đầu trọc lốc, trên đầu lại còn chấm thêm sáu vết chân nhang thì chỉ muốn cắn lưỡi cho rồi.

Hắn thật sự muốn thoát khỏi chỗ này, nhưng nhìn hai chân đã đứt lìa của mình, đôi mắt hắn lập tức trở nên trống rỗng.

Trái tim hoang vu tựa như đã chết…

…

Thứ hai, ngày 1 tháng 7.

Sáng sớm Tống Thư Hàng đã thức dậy, tu luyện Kim cương căn bản quyền pháp như thường lệ, biến thể lực tích góp được suốt đêm thành khí huyết chi lực, sau đó bắt đầu dồn hết về phía nhãn khiếu.

Rồi hắn đi rửa mặt, thay đồ.

Hôm nay hắn định đưa Bạch tiền bối đi mua điện thoại, máy tính và một số đồ dùng hằng ngày, thuận tiện làm quen với hoàn cảnh xung quanh luôn.

"Lại xin nghỉ thêm một ngày vậy."

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, dù sao thì tri thức học được trên lớp hắn cũng đã biết cả rồi, cũng không cần quan trọng hóa làm gì.

Lúc này, dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng chuông.

"Ai đấy?"

Tống Thư Hàng ngó đầu ra ngoài xem thử, sau đó, hắn nhìn thấy một con sói lớn trắng muốt đứng thẳng người, một cái móng vuốt đang đặt lên chuông cửa.

Hắn lập tức nghĩ ngay đến vị Tuyết Lang Động Chủ trong Nhóm Cửu Châu Số 1 ngày hôm qua.

Là tới đây đưa giấy tờ hợp pháp cho Bạch tiền bối đấy à?

Tống Thư Hàng xuống lầu, đón con sói lớn trắng muốt kia.

"Xin chào, ngươi là Tống Thư Hàng à?"

Con sói lớn phát ra giọng trẻ con trong veo.

“Xin chào, chính là ta.”

Tống Thư Hàng mở cửa ra.

“Ta tuân theo lệnh của chủ nhân đưa một thứ đồ tới cho ngươi, chủ nhân của ta chính là Tuyết Lang Động Chủ.”

Con sói lớn chỉ vào cái bọc nhỏ cột trên cổ của mình, gỡ nó xuống, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn, hôm qua Tuyết Lang tiền bối đã nói với ta rồi.”

Tống Thư Hàng giơ tay nhận lấy cái bọc kia, bên trong đúng là thẻ căn cước, hộ khẩu, hộ chiếu, bằng lái các loại của Bạch Chân Quân tiền bối.

Khoan đã, bằng lái á?

Tống Thư Hàng cầm ra xem kỹ, đúng là bằng lái thật.

Bạch Chân Quân tiền bối còn chưa sờ vào bất cứ chiếc xe nào mà ngay cả bằng lái cũng đã chuẩn bị sẵn cho hắn rồi á, thật sự không có vấn đề gì đấy chứ?

“Vậy ta đi trước đây, nếu như có rảnh thì Thư Hàng tiên sinh nhớ đến Tuyết Lang động chúng ta làm khách, chủ nhân ta nói như vậy đấy.”

Sau khi nói xong thì con sói lớn màu trắng kia nhảy lên một cái, cưỡi một đụn mây trắng chạy trối chết.

Tống Thư Hàng cảm giác giống như con sói này đang trốn tránh thứ gì đó thì phải?

Là tránh né Bạch Chân Quân à?

Chắc là không phải đâu, hình như yêu thú sẽ không tránh né Bạch Chân Quân, điểm ấy có thể thấy được từ bản thân Đậu Đậu.

Chẳng lẽ là nó tránh Đậu Đậu?

Tống Thư Hàng suy nghĩ miên man, sau đó lên lầu tìm Bạch Chân Quân. A, bây giờ người ta là Bạch Tôn Giả rồi, phải sửa miệng thôi!

Nhưng mà Tống Thư Hàng cứ luôn quen miệng gọi Bạch tiền bối là Bạch Chân Quân mãi thôi, giống như coi người ta họ Bạch tên Chân Quân luôn ấy.

Lên lầu, Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch tiền bối đang… tháo dỡ tủ lạnh. Màn hình máy tính đặt bên cạnh hắn đúng là tài liệu có liên quan đến cấu tạo của tủ lạnh.

“Ồ, hóa ra cấu tạo của tủ lạnh là như thế. Đúng là thú vị thật, những thứ linh kiện này gắn lại với nhau thế mà có thể tạo ra khí lạnh, có được hiệu quả giống hệt như trận pháp. Nhân loại sáng tạo ra nhiều thứ tuyệt thật đấy.”

Bạch tiền bối thì thào, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Tủ lạnh nhanh chóng bị hắn tháo dỡ ra thành từng linh kiện riêng biệt…

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Bạch tiền bối, đồ trong tủ lạnh đâu cả rồi?”

“À, ta để mấy thứ kia lên bàn rồi. Yên tâm đi, lát nữa ta sẽ lắp ráp tủ lạnh lại như cũ rồi bỏ chúng vào lại!”

Bạch tiền bối nói với bộ dạng vô cùng tự tin.

Tống Thư Hàng nhìn về phía cái bàn, bên trên đặt một đống kem que mà mình mới mua cách đây không lâu, há hốc mồm đầy vẻ xoắn xít.

Thôi vậy, không phải là kem que thôi à, cùng lắm thì tới lúc đó tan thành nước thôi chứ gì?

Thế rồi… Nửa giờ sau đó.

“Ráp lại xong rồi!”

Bạch tiền bối cười ha hả, sau đó cầm lấy dây cắm nguồn của tủ lạnh, định cắm vào ổ điện.

Lúc này, Tống Thư Hàng tinh mắt phát hiện bên cạnh tủ lạnh vẫn còn thừa vài linh kiện!

Hắn không biết mấy thứ này có tác dụng gì, nhưng dù là một linh kiện nom có vẻ tầm thường đi nữa, nhưng nếu thiếu một món thì tủ lạnh hoạt động kiểu gì đây?

Vì thế Tống Thư Hàng lập tức kêu to:

“Bạch tiền bối đợi một chút đã, vẫn còn vài linh kiện ngài chưa ráp vào kìa!”

“Không sao đâu, mấy linh kiện đó không quan trọng lắm. Với lại… Ta cũng không biết nó nằm ở chỗ nào nữa. Nhưng ngươi cứ yên tâm đi, tủ lạnh nhất định không sao đâu. Cứ tin ta đi!”

Bạch tiền bối cắm dây vào ổ điện.

Sau một khắc, tách tách tách ~ xoẹt xoẹt ~

Một mùi khét lẹt bay ra, có khói đen bốc lên từ bên trong tủ lạnh.

Tống Thư Hàng:

"…"

Bạch tiền bối vội kéo phích cắm ra, nhìn tủ lạnh với vẻ mặt khó hiểu:

"Lạ thật, sao lại cháy nhỉ, theo lý thuyết thì không có vấn đề gì cả mà! Thư Hàng, thế này là sao vậy?"

"Ha ha."

Tống Thư Hàng cười gượng.

Xem ra hôm nay phải ra ngoài mua cái tủ lạnh khác về rồi. Mùa hè mà không có tủ lạnh thì không được, không có kem que với nước đá thì còn gì là mùi vị mùa hè nữa chứ!

"Mặc dù là một thứ tinh diệu, nhưng thật sự quá yếu ớt. Xem ra còn phải nghiên cứu thêm nữa mới được, ở đây có nhiều thứ để nghiên cứu thật, đúng là tốt quá."

Bạch tiền bối lẩm bẩm, hắn phất tay, một cơn gió nhẹ đột nhiên nổi lên, thổi tan mùi khét bốc ra từ tủ lạnh.

Tống Thư Hàng không nghe thấy mấy lời mà Bạch tiền bối nói, còn tưởng rằng hắn đang buồn vậy nên mới vội lên tiếng an ủi:

"Không sao đâu tiền bối, chúng ta mua lại cái khác là được mà."

"Không cần không cần, ta làm hư thì phải sửa lại mới được. Không phải chỉ là một cái tủ lạnh thôi à!"

Bạch tiền bối nói với vẻ vô cùng tự tin.

…

Lần này thì chỉ tốn có ba phút thôi là Bạch tiền bối lại đắc ý nói:

"Xong rồi!"

Tống Thư Hàng mở tủ lạnh ra, lập tức có một luồng hơi lạnh sảng khoái phả vào mặt! Đúng là được rồi này!

Hắn lại nhìn bên cạnh tủ lạnh, chỉ thấy hai bên trái phải của tủ lạnh đều được Bạch tiền bối vẽ lên một trận pháp.

Một cái là một loại trận pháp tên là tụ linh trận pháp, có thể chậm rãi hấp thu linh khí trong thiên địa, sau đó giữ lại bên trong trận pháp.

Một cái khác là hàn băng trận pháp, có thể chuyển hóa linh khí mà tụ linh trận pháp hấp thu được trở thành hàn khí, tạo thành hiệu quả giữ lạnh.

“Sao hả?”

Bạch tiền bối đắc ý hỏi lại.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, lộ ra một nụ cười cực kỳ nhẹ nhàng vui sướng:

“Tuyệt quá đi Bạch tiền bối à!”

Từ hôm nay trở đi, cái tủ lạnh này không còn là một cái tủ lạnh tầm thường nữa.

Nó xem như đã biến thành một pháp khí giữ lạnh rồi! Xin gọi nó là… băng khí? Hoặc tủ thần băng khí? Hàn khí tiên tương?

Ừ, hàn khí tiên tương nghe hay đấy!

Chương 159: Không thể nào từ chối

Thôi được rồi, tên gì cũng được cả, ít nhất thì giờ có nó rồi, mình không cần đi mua tủ lạnh mới làm gì nữa. Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, miễn cho nụ cười tươi roi rói của mình biến thành héo úa.

Lúc này, Bạch tiền bối lại dời mục tiêu sang cái điều hòa gắn trên tường, giờ hắn đang ngẩng đầu nhìn lên điều hòa, vẻ mặt như thể nóng lòng muốn thử.

Tống Thư Hàng vội vàng dời hướng sự chú ý của hắn:

"Tiền bối, bây giờ ngài đi thay bộ quần áo khác đi, ta dẫn ngài ra ngoài mua máy tính với điện thoại nhé? Như thế thì ngài có thể liên hệ với các thành viên trong Nhóm Cửu Châu Số 1 bất cứ lúc nào rồi."

"Quần áo à? Cũng đúng nhỉ, bộ đồ này của ta dễ bị dòm ngó quá."

Bạch Chân Quân gật đầu, sau đó gõ vài chữ trên máy tính vô cùng điêu luyện, tìm một số kiểu ăn mặc đang thịnh hành của nam giới. Chỉ mới một đêm thôi mà Bạch Chân Quân tiền bối đã biết dùng máy tính khá bài bản rồi. Vô sự tự thông luôn.

Lát sau, Bạch Chân Quân chỉ vào một bộ đồ nam bình thường rồi hỏi:

"Bộ này thế nào?"

"Trông được lắm."

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Vậy chọn bộ này đi."

Bạch Chân Quân đưa tay vỗ nhẹ một cái lên bộ áo trắng của mình, lập tức có từng đợt sóng trận pháp xuất hiện.

Một giây sau, bộ đồ trên người Bạch Chân Quân lập tức biến thành bộ y hệt bức ảnh trên mạng.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt lên mà nhìn, pháp thuật này đúng thật là pháp thuật biến quần áo trong truyền thuyết đây mà, lại còn không xuất hiện cảnh tượng thay đồ khiến cho người ta xấu hổ như trên phim hay có nữa chứ! Đây đúng là loại pháp thuật là phụ nữ trên toàn thế giới đều tha thiết ước mơ.

Có cái này rồi bạn cần gì phải đau đầu vì sắp xếp nguyên tủ quần áo nữa?

Bạn còn phải cân nhắc đắn đo xem nên chọn bộ nào tốt hơn à?

Bạn còn phải mệt mỏi vì phải chọn quần áo để thay mỗi khi có việc cần ra ngoài à?

Pháp thuật biến đổi quần áo, một bộ đồ giải quyết tất cả mọi vấn đề của bạn. Bạn xứng đáng có được nó!

“Chúng ta đi đâu trước đây?”

Bạch Chân Quân vén mái tóc dài lên, dùng mũ che lại.

Tống Thư Hàng giật mình phục hồi lại tinh thần, trả lời:

“Cách đây ba trạm xe bus có một khu bán đồ điện tử, có thể mua được tất cả những thứ chúng ta cần ở đó.”

Đồng thời, hắn lại quay sang gọi Đậu Đậu Bắc Kinh:

“Đậu Đậu, ngươi có muốn ra ngoài chơi không?”

“Lát nữa ta phải chơi game rồi, ngươi muốn dắt chó đi dạo thì đợi hôm nào ta có hứng đi đã.”

Đậu Đậu đáp, đầu cũng chẳng thèm quay lại. Bạch Chân Quân ra ngoài rồi thì mới tới lượt nó chơi máy tính của Tống Thư Hàng, bà xã còn đang chờ nó online đấy!

Ta cũng có bảo là muốn dắt chó đi dạo đâu mà.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Vậy chúng ta đi thôi, Bạch tiền bối.”

Nếu như chỉ có mỗi mình hắn đi với Bạch Chân Quân thì phải cẩn thận hơn mới được. Nhất định không thể để Bạch tiền bối có cơ hội biểu diễn tuyệt chiêu ngã động đất!

…

Vô Cực Ma tông là một tông môn ma đạo có tiếng trong giới tu sĩ.

Đệ tử trong môn phái này đều có tính tình khá cực đoan. Làm việc ngang ngược.

Vị trí tông môn của Vô Cực Ma tông cũng thần bí khó lường, ngoại trừ người của ma tông ra thì mãi đến bây giờ vẫn không có ai trong giới tu sĩ biết rõ vị trí cụ thể của nó.

Lúc này, ở bên trên Ma Hầu phong trong sáu mươi chín đỉnh núi của ma tông.

Công Tử Hải lặng lẽ đứng ở mép sườn núi. Dưới chân là biển mây cuồn cuộn, sau lưng chính là động phủ tu luyện của hắn trong Vô Cực Ma tông.

Từ xa, có một bóng dáng thư sinh dần đến gần Công Tử Hải, thản nhiên nói:

“Xem bộ dạng ngươi thế này, dường như rất rảnh rỗi nhỉ?”

“Bản mệnh tà đao đã hoàn thành, ngưng tụ kim đan tấn chức Linh hoàng không phải chuyện khó khăn gì, thế nên mới có chút thời gian rảnh rỗi được như thế.”

Công Tử Hải quay đầu lại, quay sang cười nói với Chính Năng:

“Không phải ngươi cũng rất nhàn rỗi đấy à, ta và ngươi đều là những kẻ có tư chất vượt trội. Mục tiêu của chúng ta đâu chỉ đơn giản là ngưng tụ bản mệnh kim đan không thôi.”

Kim đan có long vân, chia ra làm cửu cấp.

Với tính cách của Công Tử Hải và Chính Năng thì đương nhiên sẽ không đặt mục tiêu ở kim đan có một hai long vân bình thường rồi. Kim đan bảy vân mới chính là mục tiêu mà bọn họ muốn. Ít nhất thì cũng phải là kim đan có năm vân đổ lên!

Cho nên, Công Tử Hải mới dùng đến Huyết Thần tà đao trận của Huyết Đao tông đã diệt vong để lấy được Huyết Thần toản.

Cho nên, Chính Năng mới có thể cướp lấy Thất Hoàng Diệu quả của Tiên Nông tông cùng với cách dùng nó.

Cho nên, An Tri Ma Quân mới trăm phương nghìn kế khiến cho lũ đệ tử Nguyệt Đao Tông phát cuồng, để rút tam tà ma khí kia ra.

Huyết Thần toản cũng được, Thất Hoàng Diệu quả hay tam tà ma khí cũng thế. Đó đều là cách để ba kẻ Công Tử Hải dùng để đề cao long vân trên kim đan của mình!

“Mấy ngày nay ta đang cân nhắc cách biến Thất Hoàng Diệu quả thành thuốc. Cùng lắm chỉ một tháng thôi là ta có thể luyện chế nó thành hình rồi.”

Chính Năng đứng bên cạnh Công Tử Hải, cũng đưa mắt dõi về phía biển mây xa xăm.

“Ta cũng đã xử lý Huyết Thần toản xong cả rồi, cũng chừng một tháng thôi thì có thể giao cho các ngươi dùng.”

Công Tử Hải cười nói.

Đang lúc nói chuyện, chợt có một luồng khói đặc tỏa ra, thân hình của An Tri Ma Quân xuất hiện một cách quỷ dị:

“Tam tà ma khí của bản quân cũng đã chiết xuất sơ sơ rồi, cao lắm chỉ chừng nửa tháng nữa là xong xuôi, có thể chia ra dùng chung với các ngươi.”

“Vậy thì chúng ta phải cố gắng lên. Đề cao thực lực của bản thân, có thực lực thì mới có quyền nói chuyện.”

Trong mắt của Công Tử Hải xuất hiện ánh sáng điên cuồng:

“Có quyền lên tiếng thì mới có thể tiếp tục giành được đủ lợi ích bên trong ma tông.”

Nói đến kế hoạch ma tông, Chính Năng và An Tri Ma Quân đều trở nên im lặng.

Một lúc sau, Chính Năng mới thở dài, khẽ nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ điều gì.

Sắc mặt của An Tri Ma Quân cũng trở nên khá nặng nề.

…

Đột nhiên, Chính Năng mở miệng nói:

“Kẻ kia lại đến nữa rồi.”

“Là Cảnh Mạch đà chủ à? Cứ cách vài ngày hắn lại đến đây, không thấy mệt à?”

An Tri Ma Quân cười khùng khục:

“Bản quân không rảnh chơi với hắn, đi trước đây.”

Hắn nói xong thì biến thành một luồng khói đen, nhanh chóng rời đi.

Chính Năng thì im lặng không nói gì, bước về phía trước, kiếm gỗ bay ra từ trong ống tay áo của hắn, biến thành độn quang đáp xuống dưới chân, đỡ Chính Năng bay về phía biển mây, biến mất tăm.

Công Tử Hải há hốc mồm… hai cái tên này bỏ rơi hắn lại một mình như thế là sao?

Cảnh Mạch đà chủ là một đà chủ của một nhánh nhỏ ở thế giới bên ngoài của Vô Cực ma tông, đồng thời cũng là đệ tử của Ma Hầu phong trong sáu mươi chính đỉnh.

Kẻ này không chỉ tự cao tự đại, lại còn nóng tính dễ nổi giận, là một quả bom hẹn giờ không biết sẽ phát nổ bất cứ lúc nào.

Lỡ mà không hợp thì sẽ rút đao nói chuyện ngay!

Một giây trước còn có thể tươi cười chén thù chén tạc, cơm no rượu say với ngươi. Một giây sau có khi lại phát khùng chỉ vì một câu nói nhỡ miệng của ngươi, hùng hổ nhào lên tẩn cho ngươi một trận!

Nếu như thực lực của ngươi xêm xêm với hắn thì còn có thể đại chiến ba trăm hiệp. Còn chẳng may thực lực của ngươi mà kém hắn thì nhất định sẽ bị dần nhừ tử.

Toàn bộ người trên Ma Hầu phong này đều đã đánh nhau với hắn rồi. Cuối cùng, ngay cả chủ nhân của Ma Hầu phong cũng chịu không nổi cái tính của hắn, nên mới đuổi hắn ra ngoài làm đà chủ của một nhánh nhỏ.

Cũng vì thế cho nên người được phong chủ yêu thích như Công Tử Hải bây giờ cũng trở thành đối tượng bị tên Cảnh Mạch đà chủ kia đến hoạch họe.

“Mấy kẻ không nói đạo lý thế này đúng là phiền phức.”

Công Tử Hải xụ mặt. Thở dài một hơi, sau đó hắn cố gắng làm cho vẻ mặt của mình bình tĩnh lại.

Đối phó với loại người như Cảnh Mạch đà chủ này, ngươi càng tức giận thì hắn lại càng đắc ý.

“Ha ha, Công Tử Hải sư đệ rảnh rỗi thật đấy, còn có thời gian đứng đây ngắm mây bay à? Đúng rồi. Hôm nay ta lại nghe thấy một tin. Thấy bảo sau khi ngươi khiến cho Nguyệt Đao tông nháo nhào lên rồi huyết tế toàn bộ tông môn, tạo ra được bốn mảnh Huyết Thần toản. Nhưng sau cùng lại bị một tên vô danh tiểu tốt cướp đi một mảnh à? Đúng là một tin tức vô cùng thú vị! Ha ha ha.”

Cảnh Mạch đà chủ còn chưa tới thì cái giọng oang oang đã vang lên trước.

Tiếp theo, có một thân ảnh cao to xuất hiện ngay trước mặt Công Tử Hải.

Mái tóc màu bạc dựng đứng lên như con nhím. Hai mắt bị biến thành màu vàng kim vì luyện công pháp, trong mắt thi thoảng còn có tia sét màu vàng lóe lên.

Công Tử Hải quay lại, mỉm cười đáp:

"Tin tức này người của Ma Hầu phong đã biết từ lâu rồi. Sao bây giờ Cảnh Mạch sư huynh mới biết thế?"

Đây rõ ràng là đang mỉa mai nhân duyên của hắn, bởi vì tính tình của hắn bộp chộp nóng nảy quá nên toàn bộ Ma Hầu phong này gần như không có ai chịu chơi chung với Cảnh Mạch hết.

Ai lại thích một kẻ hở tí là giở thói đánh người chứ?

Cảnh Mạch đà chủ cứng họng, sau đó hừ lạnh nói:

"Ta nghe nói kẻ cướp Huyết Thần toản đi chỉ là một tên tu sĩ nhất phẩm vừa mới tu hành không được bao lâu thôi đúng không? Thậm chí còn chưa hoàn thành cả cơ bản Trúc Cơ nữa à?"

"Đúng vậy. Đó là một tu sĩ bình thường vẫn còn rất trẻ, hình như có quen biết với Tô Thị A Thất. Bây giờ chắc là hắn đã mở được tâm khiếu, hoàn thành Trúc Cơ rồi nhỉ?"

Công Tử Hải cười nói, để lộ ra một số thông tin về Thư Sơn Áp Lực Đại.

"Chà chà, chỉ vì có quen biết với Tô Thị A Thất nên ngươi bị dọa cho sợ khiếp vía, đến giờ vẫn không dám đi lấy mảnh Huyết Thần toản kia về à?"

Cảnh Mạch Đà chủ vừa cười khùng khục vừa hỏi lại.

"Sư huynh quá lời, tính trước rồi làm sau, ta không làm những việc mà mình không nắm chắc bao giờ."

Công Tử Hải vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa trên mặt.

"Ta thấy rõ ràng là ngươi đã bị Tô Thị A Thất dọa cho sợ mất mật thì có!"

Cảnh Mạch đà chủ cười ha hả. Lộ ra hàm răng nhọn hoắt như cá mập:

“Nếu như ngươi đã không dám đi lấy mảnh Huyết Thần toản đó về thì để ta đi lấy lại giúp ngươi vậy. Sư đệ ngươi sẽ không thấy phiền nếu ta ra tay đấy chứ? Mà dù ngươi có ý kiến cũng vô dụng thôi.”

“Ha ha.”

Công Tử Hải bật cười khe khẽ:

“Đương nhiên là không phiền gì rồi. Cảnh Mạch sư huynh cứ tự nhiên đi thôi.”

Vốn định tới đây chế giễu, nào ngờ Công Tử Hải lại không thèm đếm xỉa gì.

Không so đo mồm mép với Công Tử Hải được. Cảnh Mạch Đà chủ tức giận mắng thầm: Vậy thì dùng sự thật để vả vào mặt hắn vậy!

Nghĩ tới đây, hắn dùng sức giẫm mạnh một cái, xoay người rời đi.

Cảnh Mạch đà chủ vừa mới rời khỏi xong thì An Tri Ma Quân lại quay về:

“Ngươi thật sự để tên này đi đối phó với Thư Sơn Áp Lực Đại kia đấy à?”

Thân ảnh của Chính Năng cũng bay cái vèo ra từ trong biển mây:

“Lỡ như hắn thật sự cướp được Huyết Thần toản trong tay Thư Sơn Áp Lực Đại kia thì sao đây?”

“Thì có sao đâu, chỉ là một mảnh Huyết Thần toản thôi mà.”

Công Tử Hải dõi mắt nhìn về phía xa, khẽ siết chặt bàn tay:

“Điều kiện tiên quyết là khẩu vị của hắn phải tốt, sau khi tìm được Huyết Thần toản xong, nếu như hắn có thể ăn được nó thì thôi. Còn bằng không, ha ha…”

“Ngoài ra, tuy rằng thực lực của Thư Sơn Áp Lực Đại kia có hơi kém thật. Nhưng một kẻ có thể tìm ra được lỗ thủng trên Huyết Thần tà đao trận mà chúng ta đã cải biên, dễ dàng cướp được một miếng thịt béo bở từ trên tay chúng ta, sao có thể là một tu sĩ tầm thường chứ?”

Công Tử Hải nhếch môi cười khểnh:

“Hắn tìm được lỗ thủng của chúng ta nhất định không phải do tình cờ. Cho nên… hoặc là tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia đang giả vờ che giấu thực lực, hoặc là có một vị cao nhân ở bên cạnh chỉ điểm cho hắn.”

“Mà rốt cuộc là khả năng nào đi nữa, chúng ta đều phải thử một lần thì mới biết được. Bây giờ, Cảnh Mạch đà chủ đã chủ động dâng lên tới cửa đi thử nghiệm giùm chúng ta, thì ta có lý nào lại từ chối ý tốt của hắn. Các ngươi thấy sao?”

Công Tử Hải mỉm cười hỏi lại.

“Không thể từ chối.”

Chính Năng thản nhiên nói.

“Ta sẽ để ý hành động của Cảnh Mạch.”

An Tri Ma Quân cũng nói.

Chương 160: Nom mặt mày thanh tú mà lại lưng hùm vai gấu

Cảnh Mạch đà chủ quay lại động phủ của mình, mở trận pháp dùng để liên lạc với phân bộ Vô Cực Ma Tông ra, bởi vì hộ tông đại trận của Vô Cực Ma Tông luôn ở trạng thái sẵn sàng kích hoạt, cho nên ở trong tông môn không thể nào dùng điện thoại để liên lạc với bên ngoài được.

Trần chấp sự ở phân bộ cẩn thận hỏi lại:

“Xin hỏi đà chủ có gì cần phân phó?”

Thành viên trong phân bộ này xem như đủ xúi quẩy, gặp phải một vị đà chủ điên cuồng như tên Cảnh Mạch này. Toàn bộ thành viên trong phân bộ đều bị hắn đánh cả rồi, cho nên tất cả thành viên đều vô cùng e sợ Cảnh Mạch đà chủ, sợ lỡ mà chọc giận hắn thì sẽ bị đánh cho bầm dập mất.

“Ngươi mau điều tra cho ta, thử xem có tìm được cái tên tu sĩ cấp thấp đã cướp được một mảnh Huyết Thần toản của Công Tử Hải ở Nguyệt Đao tông vào nửa tháng trước bây giờ đang ở đâu hay không?”

Cảnh Mạch đà chủ trầm giọng sai khiến.

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi điều tra ngay.”

Trần chấp sự nhanh chóng trả lời.

“Nếu như tìm được thì báo lại cho ta biết.”

Tuy rằng tính tình của Cảnh Mạch đà chủ có phần cực đoan xốc nổi, nhưng lúc hắn không nổi điên lên thì vẫn có thể giữ được lý trí bình thường.

Ở trong phân bộ, Trần chấp sự lập tức sắp xếp bọn thuộc hạ bắt đầu điều tra tin tức về sự kiện kia của Công Tử Hải.

Vô Cực Ma Tông có mạng lưới tình báo vô cùng khổng lồ, các phân bộ trải rộng khắp thế giới, đều góp phần tạo thành một phần của mạng lưới tình báo này. Mà mỗi phân bộ đều có quyền thông qua mạng lưới tình báo khổng lồ này để điều tra một số tin tức mà mình cần.

Bọn họ nhanh chóng lấy được tin tức hữu dụng từ mạng lưới tình báo của Vô Cực Ma Tông.

Sau khi Công Tử Hải bị cướp Huyết Thần toản xong thì từng nhờ hệ thống tình báo của phân bộ Vô Cực Ma Tông ở Giang Nam thăm dò tin tức về vị tu sĩ cấp thấp tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia.

Năm ngày trước, phân bộ phụ trách bên khu Giang Nam đã đưa một phần tài liệu của Thư Sơn Áp Lực Đại lên cho Công Tử Hải.

Nhưng phần tình báo này có nhiều chỗ đã bị người ta đánh dấu là có vấn đề khá lớn, chứng tỏ phần tài liệu này vẫn còn rất nhiều chỗ đáng nghi.

Ví như, đầu năm nay vị Thư Sơn Áp Lực Đại này vẫn dùng thân phận học sinh bình thường mà xuất hiện trước mắt người đời.

Nhưng không biết từ khi nào, hắn lại có quan hệ thân thiết với luyện đan sư Dược Sư – người có chút tiếng tăm trong giới tu sĩ. Quan hệ của hắn và Tô Thị A Thất cũng đột nhiên lộ ra.

Ngoài ra, dường như sau lưng của vị Thư Sơn Áp Lực Đại này vẫn còn bóng dáng của vài vị tu sĩ tiền bối rất cường đại khác.

Nhưng lúc phân bộ Vô Cực Ma Tông phụ trách khu Giang Nam muốn tiếp tục tìm hiểu sâu hơn thì lại xảy ra vài chuyện.

Ba ngày trước, phân bộ Ma Tông ở khu Giang Nam bất ngờ bị người ta nhổ tận gốc.

Là do Tô Thị A Thất ra tay, một người một đao đã chém nát cả phân bộ của Ma Tông.

Sau đó A Thất tiêu sái rời đi. Tiếp theo, nhân viên hậu cần của Tô thị nhanh chóng chạy tới phân bộ Ma Tông, khoắng sạch bảo vật và tài nguyên bên trong phân bộ. Ngay cả một số tin tình báo chưa kịp thiêu hủy còn sót lại cũng bị người của Tô thị dọn đi sạch sẽ.

Cũng may là tài liệu tình báo ở trong phân bộ đều không phải tin quan trọng gì, bằng không sẽ ảnh hưởng đến căn cơ của toàn bộ Vô Cực Ma Tông.

"Cái tên điên Tô Thị A Thất này."

Trần chấp sự xem đến đây thì cảm thấy ruột gan phèo phổi đều run lên. Một người một đao mà tiêu diệt luôn cả một phân bộ của Vô Cực Ma Tông!

Một phân bộ của Ma Tông thì ít nhất cũng phải có chừng tám trăm đệ tử, lại thêm hộ tông trận pháp, thậm chí đủ để ngăn cản một số người vừa tiến giai thành Chân Quân lục phẩm nữa kìa! Thế mà lại bị một tên Linh hoàng ngũ phẩm như Tô Thị A Thất lật tung.

"Nói ra thì… hình như phân bộ chỗ chúng ta khá gần với phân bộ Giang Nam đấy."

Trần chấp sự hoảng hồn, lập tức liên lạc với đà chủ.

Thanh âm của Cảnh Mạch đà chủ phát ra từ trong trận pháp liên lạc:

"Đã tìm được tin tức của tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia rồi à?"

"Vâng, đà chủ. Bây giờ ta sẽ lập tức gửi tin tức của Thư Sơn Áp Lực Đại cho ngài, ngoài ra, người của phân bộ Vô Cực Ma Tông ở Giang Nam đều bị giết cả rồi, là do Tô Thị A Thất làm. Mà vị trí của chúng ta thì lại tương đối gần phân bộ Giang Nam. Liệu chúng ta có cần phải đề phòng một chút không ạ?"

Trần chấp sự cẩn thận lựa lời mà nói, cố gắng để cho lời ăn tiếng nói của mình không chọc giận Cảnh Mạch đà chủ.

"Chậc lại là phiền phức do cái tên Công Tử Hải kia mang tới, chọc phải kẻ điên như Tô Thị A Thất! Đừng có nhúng tay vào chuyện của Tô Thị A Thất làm gì, trong tông môn sẽ phái người đi xử lý hắn ngay thôi! Ta chỉ cần tìm được tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia là đủ rồi, chờ ta xem tư liệu của hắn xong rồi lại tính tiếp."

Cảnh Mạch đà chủ trầm giọng hạ lệnh.

Trần chấp sự nghe nói tông môn sẽ xử lý Tô Thị A Thất thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Mạch đà chủ tắt liên lạc, khóe miệng nhếch lên, tông môn sẽ giải quyết Tô Thị A Thất ấy à? Phái ai đi giải quyết đây chứ?

Ngay cả Cuồng Bá Ma Quân cũng phải chịu thiệt thòi trong tay của Tô Thị A Thất, vội vàng dẫn ba tên tiểu bối như Công Tử Hải bỏ chạy về đây này.

Cái phân bộ kia của mình, nếu bị Tô Thị A Thất hủy diệt thì tốt quá. Sau khi nơi đó bị hủy, mình mới có cơ hội trở về tổng tông của Vô Cực Ma Tông!

Hắn ước gì cái phân bộ nho nhỏ ấy tự chui đầu vào chỗ chết luôn cho rồi.

Sau đó, Cảnh Mạch đà chủ lấy tình báo về Thư Sơn Áp Lực Đại mà Trần chấp sự gửi đến.

“Ha ha, nhiều điểm đáng ngờ? Buồn cười chết mất, ta liếc mắt cái là hiểu ngay rồi, cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại chỉ là một thằng nhãi may mắn, quen được với Dược Sư rồi từ đó trở thành tu sĩ. Mà Tô Thị A Thất quen thân với Dược Sư, hắn biết Tô Thị A Thất cũng là chuyện bình thường thôi.”

Cảnh Mạch đà chủ cho rằng mình là một người tinh mắt, nhìn sơ qua đã khám phá ra sự thật đích thực.

Sau đó, hắn lại liên lạc với Trần chấp sự.

“Trần chấp sự, phải một kẻ khôn khéo qua tìm cái gã Thư Sơn Áp Lực Đại đó, tìm cơ hội bắt sống hắn về phân bộ. Yên tâm, Dược Sư và Tô Thị A Thất không ở bên cạnh hắn thì hắn chỉ là một tu sĩ vừa mới xong cơ bản bình thường, bắt dễ lắm. Sau đó, đợi ta về sẽ moi tin về Huyết Thần toản từ hắn ra.”

Cảnh Mạch đà chủ cười đắc ý.

Trần chấp sự gật đầu:

“Vâng, đà chủ, ta sai người qua ngay đây.”

Sau khi ngắt liên lạc với Cảnh Mạch đà chủ, Trần chấp sự thoáng thở dài rồi nói với cấp dưới:

“Dạo gần đây, người của chúng ta có hay hoạt động quanh đại học Giang Nam không?”

“Thưa chấp sự, ta nhớ là Tiểu Quỳ Quỳ hôm qua vừa mới chủ động xin qua chỗ đại học Giang Nam đó, hắn nói muốn điều tra chút chuyện.”

Gã thuộc hạ này nhắc đến cái tên Tiểu Quỳ Quỳ liền bất giác rợn da gà.

Tiểu Quỳ Quỳ là một tu sĩ nhất phẩm đang dừng trước ngưỡng quan trọng là vượt long môn. Kẻ này khéo làm người, am hiểu việc che giấu khí tức của bản thân, là một đệ tử rất khá trong việc thu thập tình báo.

Có điều, tên thì đáng yêu kiểu Tiểu Quỳ Quỳ thôi, nhưng thực chất hắn là một gã đô con cao tận 2m, cơ thể cứ gồ lên từng khúc từng khúc. Điều khiến người khác tuyệt vọng hơn là, hắn còn có một gương mặt vô cùng thanh tú.

Ai nói người có mặt mũi thanh tú thì không được lưng hùm vai gấu chứ? Tiểu Quỳ Quỳ chính là kẻ phá vỡ cái nhận thức kia của mọi người.

“Tiểu Quỳ Quỳ... Thôi, ta thấy ngươi cứ gọi đạo hiệu của hắn là Quỳ Hoa Tu Sĩ thì ổn hơn.”

Trần chấp sự nói rất nghiêm túc.

“Vâng, Quỳ Hoa Tu Sĩ.”

Tên cấp dưới tự thấy rằng cái đạo hiệu này cũng chẳng tốt hơn tẹo nào, vẫn cứ rờn rợn thế nào ấy.

“Để Tiểu Quỳ Quỳ... À! Bảo Quỳ Hoa Tu Sĩ điều tra tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia, xem có cơ hội bắt sống hắn về hay không. Kẻ nọ chỉ là tu sĩ vừa mới xong cơ bản, Tiểu… Quỳ Hoa Tu Sĩ đủ sức bắt được hắn!”

Trần chấp sự nói.

“Vâng, thuộc hạ đi liên lạc với hắn ngay đây.”

Tên cấp dưới lấy di động ra, gọi vào số điện thoại của Quỳ Hoa Tu Sĩ.

Tiếng chuông dễ nghe qua đi, đường dây được nối.

“Quỳ Hoa Tu Sĩ, có nhiệm vụ đây.”

Tên cấp dưới nói thẳng.

“Ghét quá à, gọi ta là Tiểu Quỳ Quỳ đi.”

Phía đầu bên kia vang lên một giọng nói thô lỗ.

Tên cấp dưới đảo mắt nhìn trời, mặt thì nhăn như táo bón, sau đó thì nghiến răng nghiến lợi nói:

“Khụ, Trần chấp sự bảo ngươi đi thăm dò một tên tu sĩ Trúc Cơ tên là Thư Sơn Áp Lực Đại, nếu có thể bắt được thì mang về tông môn ngay. Lát ta sẽ gửi tài liệu cho ngươi.”

“Thư Sơn Áp Lực Đại hả? À, tài liệu về hắn ta xem rồi, không cần gửi đâu. Nhiệm vụ này cứ giao cho ta!”

Quỳ Hoa Tu Sĩ cúp máy.

“Ha ha ha ha, quả nhiên như những gì ta nghĩ. Cái kẻ tên Thư Sơn Áp Lực Đại chắc chắn sẽ khiến cao tầng của Vô Cực Ma Tông chú ý tới mà, chỉ cần bắt được hắn, cơ hội thăng chức của ta tới rồi!”

Quỳ Hoa Tu Sĩ cười ha hả, ngực cũng dập dềnh lên xuống theo cái điệu cười đó.

Sau khi cười xong, hắn lại gọi một cú điện thoại khác.

“A lô, Đường thiếu chủ phải không? Ha ha, đúng là ta đây, Tiểu Quỳ Quỳ! Có việc này cần ngươi giúp, ta cần ngươi trộm hộ ta một thứ.”

Quỳ Hoa Tu Sĩ nói.

Đường thiếu chủ là ngoại hiệu, cô nàng là thành viên của Không Không Đạo Môn, rất có tài trong lĩnh vực giải cấm chế, rồi trận pháp. Từ khi xuất đạo đến giờ, chiến tích nhiều không đếm xuể.

Làm người không thể đi một đường, làm việc cần chuẩn bị cả đôi bên.

Quỳ Hoa Tu Sĩ dự định tự mình đi bắt Thư Sơn Áp Lực Đại.

Đồng thời để Đường thiếu chủ lẻn vào nhà của tên Thư Sơn Áp Lực Đại để tìm Huyết Thần toản! Đường thiếu chủ từng nợ hắn một ân tình, đúng lúc này có thể dùng tới.

Bấy giờ, Tống Thư Hàng đang dẫn Bạch tiền bối đi xe buýt.

“Quái, sao hôm nay ta cứ thấy xe buýt chật hơn mọi khi nhiều nhỉ?”

Tống Thư Hàng cảm thấy, lượng người trên xe tăng đột biến, xe kín mít cả rồi.

Hơn nữa, đám người này hình như cứ cố tình chen về phía mình và Bạch tiền bối thì phải?

Đợi đã! Chen về phía mình?

Tống Thư Hàng vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên, trong số những người chen tới, đa phần họ đều chằn chăm chăm vào Bạch tiền bối, có người còn đỏ mặt, thở dốc.

Là do bị ảnh hưởng bởi cái sức cuốn hút quái lạ từ Bạch tiền bối sao?

Không phải, sức cuốn hút ấy của Bạch tiền bối đã được giấu đi kể từ lúc hắn xuất quan rồi cơ mà?

Sau khi hắn xuất quan, Tống Thư Hàng không còn cảm thấy cái cảm giác tim đập thình thịch bất thường nữa. Vì sao hiện tại, cái sức hút quái lạ ấy lại xuất hiện?

Tống Thư Hàng vội vàng quay sang nhìn Bạch tiền bối.

Sau đó, hắn thấy hai mắt của Bạch tiền bối nhìn xa xăm như đang chìm vào thế giới thần thiền.

Sau khi nhìn hắn một chốc, tim của Tống Thư Hàng không nhịn được mà bắt đầu đập dồn.

Sau này chắc chắn không dẫn Bạch tiền bối đi xe buýt. Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

May mà chẳng mấy chốc hai người họ đã tới bến

“Tiền bối, chúng ta đến bến rồi!”

Tống Thư Hàng vỗ vỗ Bạch tiền bối, gọi hắn khỏi trạng thái thất thần.

Bạch tiền bối tỉnh lại, cười ha hả:

“A? Nhanh thế sao?”

Cả hai vất vả lắm mới len xuống bến được.

“Đi thôi, chúng ta đi mua điện thoại với sim.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Đợi đến khi quay về đại học Giang Nam, mình nhất định phải tìm đường vắng người mà đi.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Đúng là có vài con đường vắng người, nhưng sẽ phải đi vòng rất xa…

Chương 161: Xin lỗi, tôi nhận nhầm người

Sau khi vào trung tâm điện máy, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đi mua điện thoại di động, lắp sim rồi mua thêm một cái máy tính.

Quá trình từ đầu đến cuối vô cùng thuận lợi... Giá của di động và máy tính hợp lý đến độ Tống Thư Hàng cũng cảm thấy ngạc nhiên!

Thậm chí hắn còn chẳng cần cò kè mặc cả mà chủ tiệm đã tự đưa ra cái giá sát với giá nhập hàng nhất, bán di động và máy tính cho hắn rồi còn nhiệt tình tặng thêm thẻ hội viên, thẻ ưu đãi!

Có được những ưu đãi ấy, là bởi từ đầu tới cuối Bạch tiền bối luôn theo sau hắn, nở một nụ cười thân thiện.

Bạch tiền bối không cần nói gì, cũng chẳng cần làm gì. Hắn chỉ cần đứng đó cười, chủ tiệm liền bán phá giá, chỉ hận không thể cho không.

Đúng là cái thời đại đến chó cũng phải dựa vào mặt mà sống.

Tống Thư Hàng nghĩ một hồi... Quyết định dẫn Bạch tiền bối dạo quanh trung tâm điện máy một vòng. Sau đó, hắn lại mua thêm hai cái máy tính bảng, rồi cả cái máy ảnh mà hắn nhắm từ lâu lắm rồi, còn cả máy chiếu mini!

Có Bạch tiền bối đi sau, món nào cũng mua được với giá hời.

Tuyệt vời quá!

Đây chẳng phải chính là level max của dạng kỹ năng ‘Sức cuốn hút + 10, khi giao dịch với NPC sẽ được hưởng ưu đãi’ trong game đấy sao.

“Quý khách, sau khi mua đồ xong, xin quý khách giữ lại hóa đơn và phiếu thu. Ở cửa ra của trung tâm điện máy có một quầy rút thăm trúng thưởng, cứ mỗi mười nghìn là được rút thưởng một lần. Phần thưởng rất tuyệt đó.”

Chủ cửa hàng máy ảnh nhắc nhở đầy thiện chí.

Cứ cách mấy tháng, trung tâm điện máy lại có hoạt động rút thăm trúng thưởng để tăng lợi nhuận. Nhưng đương nhiên, đa số các phần thưởng đều là quà an ủi thôi.

"Cám ơn."

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp lại, rồi nhìn xuống những món đồ trong tay.

Một máy tính, hai máy tính bảng, máy ảnh, ổ ứng di động, máy chiếu mini... nhiều thật đấy.

Không được... Lỡ mua nhiều đồ quá rồi, hai tay mình cầm kín đồ thế này, lỡ Bạch tiền bối ngã xuống thì sao duỗi tay ra đỡ kịp!

Nghĩ đến đây, hắn lặng lẽ nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối có vẻ như đang vô cùng vui vẻ, tay cầm cái di động Tống Thư Hàng mua cho mình, mân mê không ngừng, trong khoảng thời gian này, hắn sẽ không đột nhiên trầm tư rồi đầu óc treo ngược cành cây.

Như cảm nhận được tầm mắt của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối ngẩng đầu hỏi:

"Xong chưa? Giờ ngồi xe buýt về à? Yên tâm, lần này ta sẽ nhớ việc thu liễm khí tức."

"Không, không sao. Ta bỗng nhiên muốn đi bộ, chúng ta đi đường khác đi!"

Tống Thư Hàng quyết đoán nói. Hắn không hề muốn chen xe buýt với Bạch tiền bối nữa.

"Ừm, được."

Bạch tiền bối là người rất hiền hòa dễ tính, lại rất quan tâm đến hậu bối. Lời Bắc Hà Tán Nhân miêu tả đúng thật.

Đi tới địa điểm rút thăm trúng thưởng của trung tâm điện máy, Tống Thư Hàng đưa phiếu thu cho họ, cái đống đồ linh tinh này tổng giá trị hơn hai mươi nghìn, tổng cộng, hắn có hai lần rút thăm.

"Mời rút thăm ở đây."

Một cậu thanh niên cười nói với Tống Thư Hàng. Phương pháp rút thăm trúng thưởng là cách cào thẻ vô cùng truyền thống.

Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng với vẻ ngạc nhiên.

“Xem ta đây, xem bàn tay thần thánh của ta, từ nhỏ, ta đã được khen là chuyên gia rút thăm rồi!”

Tống Thư Hàng hà hơi vào tay, rồi mò tay vào thùng, rút ra một tấm thẻ, sau đó là cào nó.

Cậu thanh niên ghé qua nhìn, cười bảo:

“Chúc mừng, giải an ủi!”

Sau đó, cậu chàng liền đưa qua một con gấu bông.

Giải an ủi…

Tống Thư Hàng cầm lấy con gấu, cười gượng:

“Ha ha, hôm nay hơi xui tí. Bạch tiền bối, hay ngài thử xem?”

“Được nha!”

Bạch tiền bối vui vẻ cười, hắn học theo Tống Thư Hàng, cùng hà hơi vào tay rồi đưa vào thùng rút thưởng, sau đó là cào thẻ.

Cậu nhân viên ghé qua nhìn, rồi hô lên:

“Chúc mừng! Giải nhất! Phần thưởng là một chiếc laptop đời mới nhất có giá trị một mười nghìn tệ! Quý khách thật là may mắn!”

“Cám ơn.”

Bạch tiền bối nhận lấy chiếc máy tính, nở nụ cười tươi tắn với cậu nhân viên.

Nụ cười này, đúng là ‘đưa mắt khẻ cười vạn người mê’, cậu nhân viên không khỏi ngây ngẩn.

“Không có gì, không có gì ạ.”

Cậu chàng đứng sững ra đó, đợi đến khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã đi xa mà vẫn còn vẫy vẫy tay tạm biệt.

Một lúc lâu sau.

“Ôi trời, người ban nãy là đực rựa mà?”

Cậu nhân viên choàng tỉnh ngộ, lo lắng sờ sờ vào ngực mình.

Tim đập nhanh quá.

Ôi mẹ ơi, chẳng nhẽ con là gay à?

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Chân Quân bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu có đó không?”

Tống Thư Hàng còn offline, đương nhiên không thể trả lời hắn.

Mãi một lúc lâu sau.

Tuyết Lang Động Chủ đáp:

“Chắc là đưa Bạch tiền bối ra ngoài dạo rồi. Bạch tiền bối xuất quan lâu thế rồi, chắc đã đến lúc bùng nổ cái vận may quỷ dị ấy rồi nhỉ?”

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu:

“Tính ngày thì chắc đã bắt đầu rồi.”

“Tuyệt thật đấy.”

Tuyết Lang Động Chủ bỗng nhiên phán ra một câu như vậy.

“Đúng thế, tuyệt thật đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân cũng cảm thán:

“Đúng rồi, các ngươi nhắc nhở Thư Hàng tiểu hữu về việc phải chú ý đến cái vận may kỳ quái đó của Bạch tiền bối chưa?”

Tuyết Lang Động Chủ ngạc nhiên:

“Hả? Chân Quân chưa nói cho Thư Hàng tiểu hữu sao?”

“Chẳng phải các ngươi lừa Thư Hàng tiểu hữu nhận nhiệm vụ này à? Sao ta lại là người nhắc?”

Hoàng Sơn Chân Quân lộ vẻ kinh ngạc.

“Nhưng chẳng phải nhiệm vụ này là do cái vị chủ nhóm là ngài đưa ra à?”

Tuyết Lang Động Chủ đáp.

“...”

Hoàng Sơn Chân Quân.

Lại một lúc lâu sau.

“Để ta gọi điện cho hắn vậy.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói:

“Ai có số điện thoại của hắn không? Lần trước có liên lạc nhưng ta không lưu.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Ta có, vừa nạp tiền điện thoại cho hắn, gửi ngài này.”

Phía bên kia, lúc đi về, Tống Thư Hàng cố tình lựa đường vắng mà đi.

Hắn đi trước dẫn đường, Bạch Chân Quân đi theo sau ở mép phải, vừa đi vừa nghịch điện thoại di động.

Hai tay của Tống Thư Hàng xách theo cả đống đồ, may rằng sức lực của hắn hiện tại vô cùng lớn, nên chút đồ ấy không đáng là bao.

Dọc đường đi, hắn đều nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối, chỉ sợ người này lại đột nhiên thất thần.

“Ha ha, ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì? Ta kiểm soát khí tức của mình rồi mà.”

Bị Tống Thư Hàng nhìn hoài như vậy, Bạch tiền bối cảm thấy có chút ngượng ngùng, thế nên cười hỏi.

“Không có gì, chỉ sợ tiền bối đột nhiên thất thần.”

Tống Thư Hàng đáp lại rất thành thực.

“Không đâu, giờ ta đang nghiên cứu mấy thứ trên điện thoại, không thất thần đâu, yên tâm đi!”

Bạch tiền bối nói với giọng đầy tự tin.

“Thế là tốt rồi, đợi lúc về, ta sẽ đăng ký một tài khoản chat mới cho tiền bối.”

Tống Thư Hàng vừa đi vừa nói chuyện.

“Được.”

Bạch tiền bối cười ha ha.

“Tìm được rồi, Thư Sơn Áp Lực Đại!”

Quỳ Hoa Tu Sĩ cuối cùng cũng tìm được mục tiêu, giống hệt như những gì tư liệu đã miêu tả, một thanh niên có dáng vẻ của học sinh, bề ngoài thì thiện lương, vô hại.

Bên cạnh hắn có một người đàn ông tuấn mỹ, hai người vừa đi vừa cười nói với nhau.

Quỳ Hoa Tu Sĩ thầm cảm ứng một chút, thấy được Thư Sơn Áp Lực Đại chỉ có tu vi chừng khai khiếu, khí huyết trong cơ thể rất mỏng manh.

Mà người đàn ông tuấn mỹ bên cạnh hắn chỉ là một phàm nhân!

Hắn nhìn chung quanh, may thế, nơi này là một đoạn đường rất thưa thớt, đứng lâu thế rồi mà vẫn chưa thấy bóng ai!

Đúng là cơ hội trời ban!

Quỳ Hoa Tu Sĩ nghĩ vậy, liền nhanh chóng lao về trước, quát lớn một tiếng:

“Thằng nhãi đằng trước, đứng lại cho ta!”

Xem ta bắt cái tên Tống Thư Hàng này thế nào đây!

Tống Thư Hàng nghe thấy có người hô tên mình nên quay đầu lại với vẻ tò mò.

Sau đó, hắn nhìn thấy một gã mặt mày thanh tú nhưng cơ thể lại như hùm như gấu đang chạy rầm rập tới.

Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc, hắn đâu biết người này nhỉ?

“Đang gọi chúng ta à?”

Bạch tiền bối cũng tò mò quay lại nhìn rồi hỏi.

“Chắc không phải, ta không quen.”

Tống Thư Hàng đáp.

“A.”

Bạch tiền bối đáp lại rất thản nhiên.

Giữa lúc nói chuyện, Bạch tiền bối bỗng nhiên như vấp phải thứ gì, liền trượt chân ngã sấp về trước!

Chẳng nhẽ do hắn quay lại nên mới thất thần?

Con ngươi của Tống Thư Hàng trợn to!

Con mẹ nó chứ, đã đề phòng hết mọi chuyện rồi mà không phòng nổi chuyện này. Chủ yếu là do hắn thật sự không ngờ nổi, chỉ quay đầu lại thôi mà Bạch tiền bối cũng trượt chân được hả?

Nói thì chậm, mọi chuyện xảy ra thì rất nhanh.

Tống Thư Hàng mới chỉ nghĩ như thế, mà Bạch tiền bối đã ngã sầm xuống đất.

Rầm...

Tiếng vang đinh tai nhức óc, cứ như sét đánh giữa trời quang.

“Rớt hố rồi!”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Bụi đất tứ tung.

Ngay sau đó, lấy nơi Bạch Chân Quân ngã làm tâm, một hố đất có đường kính chừng ba mươi mét xuất hiện!

Tống Thư Hàng ngã tại ngay giữa cái tâm hố ấy.

Hắn vội vàng phủi phủi toàn thân, không bị thương gì à?

Chẳng nhẽ là lúc nãy Bạch tiền bối bảo vệ mình sao?

Sau khi bụi đất bay hết.

Bạch tiền bối lại bĩnh tình bò lên, phủi phủi đám bụi đất chẳng hề tồn tại trên người:

“A, sao lúc nãy lại té nhỉ? Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không sao chứ?”

“May mà không có việc gì. Đồ cầm trong tay cũng không sao.”

Tống Thư Hàng đáp.

À, đợt chút!

Cái người vừa gọi họ lại đâu?

Tống Thư Hàng dõi mắt ra xa.

Quỳ Hoa Tu Sĩ đang lao như điên, không hãm lại được, cũng ngã vào hố. Nhưng may mà hắn chỉ ngã ở mép, nên ngoại trừ việc cái dáng có chút vật vã thì cũng không bị thương gì.

Hắn nuốt nước miếng, trợn tròn mắt nhìn hai kẻ đang đứng ở tâm hố là Bạch Chân Quân và Tống Thư Hàng.

Lúc này, đầu hắn y như cái hố này, trống trơn và tắc cứng.

Một lúc lâu sau, hắn mới giật mình đứng lên rồi bò khỏi hố.

“Xin hỏi, nãy cậu gọi tôi phải không?”

Tống Thư Hàng cười gượng:

“Kỳ quái thật đấy, sao chỗ này tự nhiên lại sụt hố nhỉ? May mà chúng ta đều bình an vô sự!”

Sụt cái đầu mày ấy, cái thằng khốn nói dối không chớp mắt này! Nãy ta rõ ràng nhìn thấy rằng người đàn ông tuấn mỹ bên cạnh ngươi ngã xuống, đập ra cái hố này!

Quỳ Hoa Tu Sĩ gầm gừ trong lòng như vậy, nhưng lại tỏ ra hoảng sợ:

“Đúng rồi, thực xin lỗi, tôi nhìn nhầm người! Nãy tôi nhìn cái dáng sau lưng của cậu, thấy giống giống một đứa bạn của mình. Nhưng cậu vừa quay lại thì tôi mới nhận ra là mình nhầm, nhớ cái thằng bạn thân đó thế!”

“Vậy tôi đi trước đây, chỗ này bị lún đất, đáng sợ quá.”

Quỳ Hoa Tu Sĩ xoay người, rồi dùng hết sức bình sinh để chạy như điên.

“Nhận nhầm à?”

Tống Thư Hàng xoa cằm, cảm thấy người này có gì là lạ.

Bấy giờ, Bạch tiền bối nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta ra đi, ta muốn dùng bình thổ chú.”

“Không cần, không cần, chúng ta đi thôi, nơi này bị lún đất thôi mà!”

Tống Thư Hàng nuốt nước miếng, dù nơi này ít người, nhưng cái tiếng rầm ban nãy chắc chắn sẽ gây sự chú ý, giờ chẳng biết có bao nhiêu ánh mắt đang đổ chằm chằm về đây nữa.

Mặt đất tự nhiên có hố thì còn bảo là lún được.

Nếu Bạch tiền bối dùng bình thổ chú, khiến mặt đất lại bằng phẳng thì sẽ thành hiện tượng siêu nhiên, thế lại càng rắc rối.

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!

Chương 162: Video của Gia Cát Nguyệt

Trên đường trở về, Tống Thư Hàng thoáng cau mày, hắn luôn thấy cái tên kỳ quái kia có gì là lạ, không phải lạ ở ngoại hình, mà từ đầu đến chân, kẻ đó đem đến cái cảm giác ‘không phải người thường’. Chẳng nhẽ là tu sĩ?

Quay trở lại căn phòng của Dược Sư.

Kinh ba Đậu Đậu vẫn đang chơi game với bà xã trong game của nó, nhưng hôm nay chưa mở camera, nó đợi Tống Thư Hàng về, để Tống Thư Hàng gọi video với cô nàng kia.

Tống Thư Hàng lắp máy tính cho Bạch tiền bối, rồi cài một số phần mềm cơ bản.

Xong lại đăng ký một tài khoản chat cho hắn.

“Tiền bối, ngài muốn lấy tên gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bạch, đấy là đạo hiệu của ta.”

Bạch tiền bối đáp.

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng điền hết nhưng thông tin cơ bản, đăng ký tài khoản rồi yêu cầu gia nhập Nhóm Cửu Châu số 1.

“Xong rồi, đợi Hoàng Sơn Chân Quân đồng ý là được.”

Vừa nói vậy thì điện thoại của hắn đã vang lên.

“A lô, xin hỏi ai thế?”

Tống Thư Hàng nhận cuộc gọi rồi hỏi.

“Thư Hàng tiểu hữu, là ta đây, Hoàng Sơn Chân Quân, có tiện nói chuyện không?”

Tiếng cười sang sảng của Hoàng Sơn Chân Quân vang tới.

“Có ạ. Đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối, ta còn đang định tìm ngài đây. Ta vừa đăng ký tài khoản cho Bạch tiền bối, đã gửi yêu cầu gia nhập Nhóm Cửu Châu số 1 rồi, lúc nào online, ngài nhớ đồng ý.”

Tống Thư Hàng cười bảo.

“Được, ta làm ngay đây, Bạch Chân Quân đang ở bên cạnh ngươi à?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi dò.

Tống Thư Hàng đáp:

“Đúng vậy, ta đang cài phần mềm cho máy tính của ngài ấy.”

“Cố lên! Ta cúp máy để đi thêm tài khoản của Bạch Chân Quân đã.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói xong lập tức cắt đứt cuộc gọi.

“Hả? Tiền bối, ngài còn chưa nói gọi điện cho ta làm gì mà!”

Tống Thư Hàng hô lên, nhưng phía Chân Quân đã ngừng cuộc gọi.

Chân Quân làm sao thế nhỉ?

Tít tít ~~ Phần mềm chat trên máy tính vang lên tiếng gợi ý, tài khoản của Bạch tiền bối đã gia nhập nhóm.

“Vào nhóm rồi, tiền bối muốn đổi tên trong nhóm không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, để ta xem.”

Bạch tiền bối kéo danh sách trong nhóm, rồi đổi tên mình thành ‘Bạch Tôn Giả’.

Ngay khi hắn vừa đổi tên xong, Nhóm Cửu Châu số 1 lập tức xôn xao.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Bạch đạo hữu đột phá rồi à?”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:

“Ai da, Bạch tiền bối! Chúc mừng ngài thăng lên Tôn Giả thất phẩm!”

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Chúc mừng tiền bối tấn chức!”

...

Các thành viên trong nhóm dậy lên làn sóng chúc mừng, họ thi nhau nhắn lại những câu chúc tốt đẹp.

“Phải, một trăm năm trước đã tấn chức rồi.”

Bạch tiền bối cười ha hả, đáp lại.

“Một trăm năm trước đã tấn chức rồi? Tức là sau khi tấn chức, ngươi còn bế quan hơn trăm năm á?”

Hoàng Sơn Chân Quân thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, không hổ là một Bạch Chân Quân cuồng bế quan nha, à không, giờ đã là Bạch Tôn Giả rồi.

Tuyết Lang Động Chủ:

“Quỳ gối trước tiền bối!”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Tiền bối, đây chính là số đầu gối trong vòng mười năm của ta, mong tiền bối nhận lấy!”

Thất Tu Tôn Giả:

“Chúc mừng Bạch đạo hữu đã đạt được ngôi vị Tôn Giả. Hoàng Sơn, ngươi phải cố lên. Một trăm năm trước, Bạch đạo hữu đã tấn chức rồi, ngươi không được thua kém hắn nhiều quá.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả, sao hắn có thể so với Bạch Tôn Giả chứ, sở thích của người ta là bế quan tu luyện đó!

Nhóm chat bắt đầu náo nhiệt, Bạch tiền bối một tay chống má, một tay vẽ vẽ lên màn hình, thi thoảng lại đáp một đôi lời.

Mỗi lần bế quan xong, ra thế giới bên ngoài, lại có cảm giác vật đổi sao dời, mọi thứ biến đổi không ngừng, nơi này đã trở nên hoàn toàn lạ lẫm. Nhưng chỉ cần các đạo hữu vẫn còn, thì hắn sẽ lại dần quen với cái thế giới lạ lẫm này thôi.

Lo xong chuyện bên Bạch tiền bối rồi, Tống Thư Hàng đi tới bên Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, tặng ngươi món quà này, có muốn không?”

“Quà gì?”

Đậu Đậu nhìn Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

“Ta đa!”

Tống Thư Hàng lấy cái máy tính mà Bạch tiền bối rút thăm trúng ra, tiền bối đã có một cái rồi thế nên cái này mới bị thừa:

“Tặng ngươi, nhận không?”

Đậu Đậu nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng rồi le lưỡi:

“Gâu, nói đi, muốn giúp gì?”

“He he, Đậu Đậu quả là hiểu chuyện. Đúng là có chút chuyện nhỏ, đối với ngươi thì chẳng đáng gì!”

Tống Thư Hàng nói:

“Ban nãy, lúc ta và Bạch tiền bối về nhà, có gặp một người, ta cảm thấy kẻ này vô cùng quái dị!”

Hắn kể lại chuyện giữa đường gặp phải người đàn ông mặt thanh tú, cơ thể thì cường tráng cho Đậu Đậu nghe.

Từng trải qua vụ của đàn chủ cách đây không lâu, nên hắn vô cùng cảnh giác mấy ‘nhân vật khả nghi’ đó, lỡ người này cũng giống như cấp dưới của đàn chủ ngày trước, định làm hại bạn bè mình thì sao?

“Vậy giờ ngươi muốn ta làm gì?”

Đậu Đậu hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Đậu Đậu, ngươi có thể chạy đến chỗ cái hố Bạch tiền bối ngã sấp mà thành, rồi dựa vào mùi để tìm cái gã qua đường đó không. Xem thân phận hắn rốt cuộc là gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Được, cam đoan hoàn thành!”

Đậu Đậu vươn móng vuốt ra đập tay với Tống Thư Hàng:

“Mà này, ta chỉ phụ trách việc điều tra thân phận của hắn, không phụ trách việc ra tay nha.”

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Được rồi, nhiệm vụ này ta nhận. Giờ đến lượt ngươi hoàn thành nhiệm vụ của ta.”

Đậu Đậu chỉ vào máy tính:

“Nào, chuẩn bị bật camera lên để video call với bà xã ta đi.”

“Ta cần làm gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi cứ ngồi im, ta sẽ điều khiển nhân vật, sau đó khi ta cần ngươi cười thì ngươi nở cái nụ cười đẹp trai nhất là được.”

Đậu Đậu bảo.

Được rồi, nếu chỉ cần cười thì chắc là hắn làm được.

Tống Thư Hàng ngồi trước máy tính rồi bật camera.

Đậu Đậu mở phần mềm chat, đăng nhập tài khoản của nó.

“Bà xã ơi, bật camera rồi! Cho bà xã ngắm vẻ đẹp trai của ông xã này!”

Kinh ba Đậu Đậu gõ phím nhanh như chớp.

Thấy Đậu Đậu không ngừng khoe cái vẻ đẹp trai của mình, Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng, bởi cái người được khen chính là hắn mà.

“Á á? Ông xã lắp camera rồi à?”

Cô thiếu nữ vội vàng trả lời rồi chọn mở camera.

Chẳng mấy chốc, phía màn hình bên kia đã hiện ra hình ảnh của một thiếu nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi. So với hôm qua thì sắc mặt cô hồng hào hơn hẳn, trông càng ra vẻ phơi phới.

Mà ngoại hình của Tống Thư Hàng cũng xuất hiện ở phía bên kia màn hình của cô gái, so với cái ảnh của mấy năm trước, Tống Thư Hàng của hiện tại càng trưởng thành, ánh mắt còn ẩn chứa khí thế.

“Có camera, nhưng mic còn chưa chỉnh xong, dùng tạm vậy.”

Đậu Đậu đáp lại rất nhanh, sau đó nó nói với Tống Thư Hàng:

“Đừng có ngây ra nữa, cười lên xem nào, cười cái điệu dịu dàng nhất ấy.”

Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay cái camera, rồi nở một nụ cười rất tự nhiên.

“Đẹp trai quá! Ông xã ơi! Em yêu ông xã nhất!”

Cô thiếu nữ làm dáng hôn gió.

Tống Thư Hàng cảm thấy mặt mình nóng lên, ngượng chết mất.

“Đi nào, chúng ta lên game thôi. Nay không làm phó bản, đi chém người đi! Hôm qua ông xã cày cả đêm để kiếm được bộ chiến thần ngũ, cái gã canh xác bà xã hôm qua ấy à, hôm nay trả lại gấp trăm lần, nợ máu phải trả bằng máu!”

Đậu Đậu lộ vẻ hưng phấn, sau đó nói với Tống Thư Hàng:

“Ra cái dáng vừa tự tin vừa đẹp trai đi, phối hợp chút!”

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, hai mắt sáng rực lên, làm dáng điệu tự tin.

“Ông xã ơi! Ông xã tuyệt nhất! Yêu ông xã chết mất.”

Cô thiếu nữ cười rộ lên.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái, vẫn là cái câu nói ấy, cái cảm giác xấu hổ chỉ cần chạm ngưỡng cực hạn, thì mọi ngượng ngùng đều tự tan biến!

Đậu Đậu và cô nàng kia nhanh chóng vào game, rồi nhanh chóng đi chém người.

Tống Thư Hàng phụ trách phối hợp Đậu Đậu, tạo dáng một đống vẻ mặt, nào đẹp trai, nào hưng phấn, nào cười điên cuồng...

Hắn cảm thấy mình giờ này, như đang chạy ầm ầm trên con đường Ảnh đế!

Trong lúc rảnh rỗi, Tống Thư Hàng rút điện thoại ra, mở web của trường lên để đọc tin tức.

Chẳng mấy chốc, một bài đăng khiến hắn phải chú ý.

[Quá đáng sợ, sáng nay, ở cạnh trung tâm điện máy gần đại học Giang Nam xảy ra một vụ lún đất! Đất lún tạo thành hố có đường kính đến hơn ba mươi mét! Theo tin tức từ những người xung quanh, trước khi xuất hiện hố rộng đó, họ nghe được một tiếng nổ đinh tai nhức óc. Nguyên nhân vẫn còn đang được điều tra, mong các bạn sinh viên ở gần đó cần chú ý an toàn.]

Bị người ta đăng lên web trường nhanh thế cơ à?

Mong là cơ quan chức năng có thể nhanh chóng đưa ra nguyên nhân của vụ sụt hố này.

Hắn tiếp tục lượn quanh web trường.

Lật rồi lật, hắn bỗng nhiên thấy được cái tên quen thuộc, Gia Cát Nguyệt.

[Ha ha ha ha, cười chết mất thôi! Mời các bạn xem công phu chân chính của Hoa Hạ trong mắt người nước ngoài. Cảnh sau này dễ gây sốc, đừng uống nước khi xem video]

Sau đó, là một đoạn video quay bằng di động, cùng với vài dòng giới thiệu.

[Đêm qua, tôi với mẹ đi tham gia một bữa tiệc chiêu đãi ở công ty, chào mừng một nhân vật nước ngoài ở phía đối tác sang thị sát. Tối đó đãi tiệc, người này uống nhiều rượu nên hơi say. Sau đó, ông ta liền biểu diễn công phu Trung Quốc cho mọi người trong công ty xem. Kể rằng, gần đây đi xem dự đại hội thể dục thể thao ở trường của con gái, được một cao nhân dạy cho. Không nói nhiều nữa, xem video đi!]

Tống Thư Hàng đờ người… công phu Trung Quốc, người nước ngoài, đại hội thể dục thể thao, cao nhân?

Mấy chữ này tách ra thì không có gì, nhưng khi ghép lại thì lại khiến hắn có linh tính chẳng lành.

Hắn nhẹ nhàng bấm vào đoạn video đó.

Đầu tiên, là hình ảnh của một người nước ngoài cao to xuất hiện.

[Ợ… Hôm nay uống rất vui, để tôi biểu diễn một bộ Chinese Kungfu cho mọi người xem! Công - phu - Trung - Quốc! Gần đây, lúc đi xem đại hội thể dục thể thao ở trường con gái, ta phải xin mãi, cao nhân mới dạy ta một bộ tuyệt học!]

Người nước ngoài đó dùng thứ tiếng Trung sường sượng để nói.

Nói xong, hắn ôm quyền với mọi người.

Rồi bắt đầu biểu diễn công phu của Hoa Hạ.

[Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám… bốn hai ba bốn năm sáu bảy tám!]

Người đàn ông đó miệng thì đếm nhịp, bài tập hoàn chỉnh của ‘Thời Đại Đang Vẫy Gọi’ được người đó đánh ra, khiến mọi người đều sửng sốt.

Họ bị cái bộ tuyệt học này làm cho cứng họng.

Mấy cổ đông Trung Quốc còn nhịn cười đến đỏ mặt, ai nấy đều đứng dậy vỗ tay!

Mẹ nó, không đứng lên vỗ không được ấy chứ! Nếu không, tiếng cười trong cổ sẽ phụt ra mà không nhịn nổi, dựa vào vỗ tay còn giúp mình không bật cười thành tiếng!

Cùng lắm thì, có thể dựa vào tiếng vỗ tay để che lấp tiếng cười của mình!

Trong video, Gia Cát Nguyệt cười đến run người.

Cái hành động che mặt của Tống Thư Hàng lúc này chẳng thể nói lên điều gì, là do che mặt đã không đủ để thể hiện cái nỗi lòng trào dâng của hắn, bởi hắn biết gã nước ngoài này.

Chẳng ai khác mà chính là Joseph, là ‘đệ tử ký danh’ trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng đây mà.

Chương 163: Khế ước linh quỷ

Bên dưới video có vô số comment và like, lượt view tăng vùn vụt, phải tới một phần ba số người đang lướt web trường, hơn nữa số người xem còn đang không ngừng gia tăng.

Tống Thư Hàng âm thầm lau mồ hôi. Hình như con gái của Joseph Joe Mobosan là sinh viên của đại học Giang Nam thì phải? Nếu cô ấy mà cũng xem cái video này thì sẽ có phản ứng gì đây?

Phản ứng đầu tiên chắc chắn là làm gỏi đứa khốn phát video Gia Cát Nguyệt!

Phản ứng thứ hai khẳng định là làm gỏi cả thằng cao thủ vô danh dạy bố cô học 'võ công Hoa Hạ'.

May mà lúc trước khi dạy võ công cho Joseph hắn không khai tên tuổi thật ra, nếu không con gái ổng chẳng phải sẽ tìm tới liều mạng với mình hay sao?

…

Buổi chiều, Tống Thư Hàng ngoan ngoãn đi học, gần đây hắn đã trốn tiết nhiều đến mức tự thấy ngại ngùng rồi.

Lâm Thổ Ba sáp lại, nhỏ giọng hỏi:

"Thư Hàng, mấy hôm nay mày làm cái gì thần bí mà không cả về ký túc xá thế?"

Em gái Lục Phỉ cũng dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, lúc hắn vừa vào đến lớp thì cô em này đã đến gần hưởng sái khí lạnh ngay.

"Chẳng phải trước đó không lâu có một người bạn đến tìm tao à? Tao thu xếp nhà ở cho người ta, mấy hôm nay hay qua bên đó giúp ổng một chút ấy mà."

Tống Thư Hàng cười nói. Hắn nói thật đấy chứ, chẳng qua 'người bạn' này hơi bị siêu phàm thôi.

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt nói:

"Thư Hàng, hai ngày tới mày đừng nghỉ nữa, mai với ngày kia toàn ôn trọng điểm để thi học kỳ thôi đấy. Mùng ba, bốn, năm thi, mùng sáu mồng bảy nghỉ, thi không đạt phải thi lại thì phiền."

Thi cuối kỳ á? Bỏ mẹ, suýt thì quên.

Tống Thư Hàng ra sức day Thái Dương. Từ sau khi tiếp xúc với các tu sĩ trong Nhóm Cửu Châu Số 1, nhân sinh quan của hắn thay đổi nghiêng trời lệch đất. Luyện chế Thối Thể Dịch, việc của đàn chủ, vụ Tiên Nông tông, vụ Nguyệt Đao tông rồi tiếp đón Bạch Chân Quân xuất quan nối tiếp nhau. Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, hắn đã trải qua những chuyện phấn khích mà cả đời người chưa chắc đã được gặp một lần, chuyện khác không nói, riêng đầu hắn đã vỡ mấy lần rồi đây.

Nghĩ lại một chút, cứ thấy những việc ấy như là nằm mơ vậy.

Rồi thì… suýt nữa hắn đã quên việc chính của mình vẫn là sinh viên. Một học kỳ nữa sắp trôi qua, nghỉ hè đang dần đến, thế nhưng trước khi nghênh đón kỳ nghỉ hè tươi đẹp, hắn còn phải đối mặt với cuộc thi cuối học kỳ nữa!

Sắp tới phải ôn tập cho hẳn hoi mới được!

“Có chắc thi qua không?”

Lâm Thổ Ba sáp lại hỏi.

“Yên tâm đi, thi cuối kỳ không làm khó được tao đâu.”

Tống Thư Hàng tự tin đáp.

Lý Dương Đức cười hì hì:

“Năm ngoái Thổ Ba cũng nói thế, sau đó nó phải thi lại, tao dạy bù cho nó đây này.”

“Cuộc sống gian nan thế, mày nhắc đến làm chi hả Dương Đức?”

Lâm Thổ Ba ra sức thụi Dương Đức một đấm.

Cao Mỗ Mỗ quay sang hỏi:

“Thế nào? Nghỉ hè chúng mày có dự định gì chưa?”

Lâm Thổ Ba đáp ngay:

“Còn thế nào nữa? Lại về xưởng sửa chữa máy móc của bố tao lăn lộn thôi, năm nay có nhiều loại máy móc mới lắm, đủ tao mày mò cho hết cái hè.”

Nói chứ Tống Thư Hàng vừa đến thì cái nóng xung quanh đã trở thành mát mẻ ngay, đúng là lạ thật.

Lý Dương Đức thì bảo:

“Tao phải đi một buổi họp báo, phần mềm mới tao hợp tác chế tạo cùng người khác đã sắp thành công rồi, một hai tháng tới phải quay cuồng với nó thôi.”

Cao Mỗ Mỗ làm bộ mặt khổ qua:

“Tao nói chứ hai đứa mày không hiểu thế nào là hưởng thụ nhân sinh à? Trừ máy móc với phần mềm ra, thời gian nghỉ hè tươi đẹp thế chẳng phải là để tìm một chỗ đi chơi cho sướng hay sao? Bờ biển, cao nguyên, núi tuyết, biển sâu, đảo nhỏ! Đời người mấy tí, chẳng phải tuổi trẻ nên dành để đi chơi mới đúng à?”

Lý Dương Đức dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Cao Mỗ Mỗ:

“Cái việc lãng phí thời gian cuộc đời như đi chơi thì có nghĩa lý gì?”

“Mày hết cứu rồi, vô vàn ý nghĩa!”

Cao Mỗ Mỗ cảm thán.

Lâm Thổ Ba nghiêng đầu sang:

“Ờ, mày bao hả?”

“Không phải tao bao, mà là thằng cha Gia Cát Trung Dương bao.”

Cao Mỗ Mỗ cười phớ lớ, sau đó nháy mắt với Tống Thư Hàng, dẩu miệng trỏ về Lục Phỉ.

Tống Thư Hàng nhất thời hiểu ra, hóa ra Gia Cát Trung Dương đã tìm thấy chỗ du lịch, bây giờ muốn hẹn chị của Lục Phỉ đi chơi chứ gì?

“Có địa chỉ rồi à? Cần tao giúp gì hả?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Giữa biển Đông có một hòn đảo nhân tạo mới tu kiến xong, nghe nói OK lắm. Chơi chán rồi cạnh đó còn có vài nước để lựa chọn, đi đâu cũng được. Còn cụ thể để thi xong rồi bàn.”

Cao Mỗ Mỗ cười sang sảng.

“Ừ, cần gì thì bảo tao.”

Tống Thư Hàng nói.

…

Trong tiết học buổi chiều, mọi người đều chăm chỉ ghi lại tất cả những lưu ý trọng tâm mà thầy cô giảng, những nội dung này căn bản đều là bài trong phạm vi đề cương.

Tống Thư Hàng chống cằm, phân thần hai mục đích.

Hắn vừa âm thầm vận chuyển Chân ngã minh tưởng kinh để tinh lọc và tăng cường tinh thần lực, vừa thoải mái ghi nhớ những gì thầy giảng vào đầu.

Lục Phỉ lặng lẽ liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng, vốn cô tưởng rằng hắn đang nghiêm túc nghe giảng, song nhìn kỹ thì dường như hắn đang thất thần. Cô nàng nhất thời dở khóc dở cười.

Sau giờ tan học.

Ba bạn cùng phòng thu thập đồ đạc, Tống Thư Hàng đứng lên lười biếng duỗi eo.

“Bạn Tống Thư Hàng, có cần mượn vở của tôi về không?”

Lục Phỉ hỏi.

“À không cần đâu, tôi nhớ hết rồi.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Được rồi, nếu muốn dùng thì nói với tôi nhé.”

Lục Phỉ săn sóc lấy vở về, nghĩ ngợi một hồi, cô nàng nắm tay Tống Thư Hàng đi về phía ký túc xá.

Cao Mỗ Mỗ đi đằng sau đẩy kính mắt:

“Chúng nó dính rồi đó à?”

“Tao nhớ là từ lần thập hương ngư đầu đợt trước, thằng ranh Tống Thư Hàng này đúng là trong ngoài bất nhất. Mồm leo lẻo bảo không muốn mà tay thì cứ nắm rịt thế kia kìa.”

Lâm Thổ Ba nhỏ giọng.

Tống Thư Hàng thở dài u ám, giữ nguyên im lặng, rất là lý trí.

…

Sau khi tạm biệt các bạn cùng phòng, Tống Thư Hàng về nhà của Dược Sư.

Đậu Đậu không có nhà, chắc là nó đã đuổi theo ông anh mặt mũi thanh tú mà lưng hùm vai gấu kia rồi. Rốt cuộc đối phương là tu sĩ hay người thường, sẽ nhanh chóng biết được thôi.

Bạch tiền bối ngồi trước máy tính, ngón tay lướt bàn phím như bay.

“Tiền bối, đang xem gì thế?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Đủ thứ, phim, tiểu thuyết, các tác phẩm nổi tiếng, lịch sử Hoa Hạ, lịch sử thế giới vân vân. Ta bế quan hơn trăm năm, phải nhanh chóng làm quen thường thức ở thế giới này mới được. Không thể không nói sau khi có máy tính và internet thì việc tìm hiểu các kiến thức này đơn giản hơn nhiều.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói. Bởi vì hắn thường xuyên bế quan nên phải nói là đã lành nghề trong việc bổ sung thường thức về thế giới bên ngoài rồi.

“Ngài thấy thế giới hiện tại thế nào? So với một trăm năm trước ấy?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Ừm, khoa học kỹ thuật tiến bộ rất nhanh nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn. Rồi thì… tiểu thuyết, văn học và các sáng tác khác thú vị hơn trăm năm trước nhiều. Thời đại này cách tư duy và tư tưởng cải cách của mọi người đúng là tăng nhanh thật.”

Bạch Tôn Giả gật gù nói.

Vì thời cổ chỉ có tiểu thuyết và diễn nghĩa, cho nên so với TV và phim ảnh thì Bạch Tiền Bối ưa thích các loại tiểu thuyết viết dưới dạng văn tự này hơn.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý. Tiểu thuyết mạng ngày càng thông dụng, trí tưởng tượng của đám tác giả cũng ngày một bay cao, bay vèo một cái chẳng biết tới tận phương nào.

“Có điều, có một vài thứ khiến ta khá quan tâm.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, hai mắt híp lại thành một cái khe hẹp.

“Ví dụ?”

“Thái giám này, đầu voi đuôi chuột này.”

Bạch Tôn Giả cười phá lên.

“…”

“Thôi, không nói cái này nữa, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi qua đây chút.”

Bạch Tôn Giả khép máy tính lại, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc đi tới bên cạnh hắn.

Bạch Tôn Giả vươn ngón tay thon dài, móc Phong Hồn băng châu mà Tống Thư Hàng đeo trên cổ ra ngoài:

“Linh quỷ trên trung phẩm, phẩm chất không tồi, không khế ước à?”

“Ta đang đợi tiền bối chỉ điểm cách khế ước linh quỷ đây.”

Tống Thư Hàng thành thật đáp:

“Lúc có được linh quỷ, ta còn đang hoài nghi không biết tu sĩ có thật hay không. Sau này may mắn có được tài liệu của Ngũ Hành Khế Linh Đàn thì lại chưa hoàn thiện Trúc Cơ. Cuối cùng khi ta đã mở tâm khiếu Trúc Cơ xong thì Dược Sư tiền bối lại có việc phải đi nơi khác. Cho nên chưa có ai chỉ cách cho ta làm thế nào để khế ước linh quỷ cả.”

“Thế thì đúng lúc, để ta dạy ngươi đi. Ngươi đã chiếu cố ta nhiều rồi.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Giờ Tý đêm nay khi âm khí nặng nhất, ta sẽ giúp ngươi bày trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn. Trước đó ta sẽ giảng giải cho ngươi một chút về nguyên lý của Ngũ Hành Khế Linh Đàn, rồi dạy ngươi phải làm thế nào, trong quá trình khế ước lại phải ứng phó ra sao với linh quỷ phản phệ.”

“Tốt quá.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói, nắm chặt hạt Phong Hồn băng châu trên ngực mình.

Rốt cuộc cũng tới lúc khế ước linh quỷ rồi!

“Nhưng mà tiền bối này, trong tay ta chỉ có hai phần tài liệu cho trận pháp khế ước linh quỷ thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hai phần? Ừ, nếu thuận lợi thì chắc là đủ. Không sao đâu, đều là mấy thứ dễ kiếm ấy mà. Nếu ngươi thất bại cả hai lần thì ta nhân cơ hội đưa ngươi đi dạo vòng quanh thế giới, thu thập lại tài liệu của trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn là được.”

Bạch Tôn Giả cười sảng khoái.

Có lời này của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng vững tâm hơn nhiều.

Đã vững lòng thì niềm tin cũng lớn hơn!

Chỉ trong thoáng chốc, cơ hội thành công đã tăng lên nhiều lắm.

…

Giờ Tý dần đến, cũng là khoảng thời gian từ 11h đêm đến 1h sáng mỗi ngày.

Tống Thư Hàng mở to mắt, kết thúc một vòng vận chuyển Chân ngã minh tưởng kinh. Trạng thái của hắn đã được điều chỉnh đến tốt nhất, cả người sung mãn khí huyết, tinh thần hăng hái tràn đầy.

Bạch Tôn Giả lấy chiếc áo vải khắc trận pháp, vươn ngón tay sửa chữa mấy chỗ khiến cho trận pháp càng thêm hoàn mỹ.

Sau đó, hắn đặt ngũ hành thạch vào năm góc trận pháp, đặt lôi kích mộc vào trung tâm, cùng với rất nhiều tài liệu đại diện cho thuộc tính ngũ hành cũng được sắp xếp theo thứ tự.

“Mang Phong Hồn băng châu ra đây, đặt lên lôi kích mộc. Sau đó đọc chú văn kích hoạt trận pháp theo hướng dẫn của ta.”

Bạch Tôn Giả cầm Quỷ Long Tiên trong tay, nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cẩn thận đặt Phong Hồn băng châu lên lôi kích mộc.

Miệng lẩm bẩm niệm chú văn.

Bạch Tôn Giả nắm bắt thời cơ, mở Quỷ Long Tiên ra tưới lên tấm áo vải vẽ trận pháp,

Ngay sau đó, một cụm khói trắng bay ra khỏi băng châu, hóa thành linh quỷ từng ngưng tụ ‘kim sắc tiểu thuẫn’ lúc trước!

Chương 164: Phi xác ngàn dặm đưa lễ vật, quà to tình càng nặng

Phong ấn trên Phong Hồn băng châu chưa được gỡ bỏ.

Sở dĩ linh quỷ có thể hiện thân là nhờ mượn lực của Quỷ Long Tiên, tạm thời ra khỏi Phong Hồn băng Cchâu mà thôi.

Khi Quỷ Long Tiên không còn, linh quỷ sẽ một lần nữa bị phong ấn vào Phong Hồn băng châu, cho nên phải hoàn thành khế ước trước khi Quỷ Long Tiên tiêu hao hết.

Sau khi hiện thân, linh quỷ mơ hồ nhìn quanh bốn phía, ngay sau đó nó thấy trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn trên mặt đất. Tuy rằng không biết trận pháp này là gì, thế nhưng trực giác nói cho nó biết thứ này chẳng hề tốt lành.

Linh quỷ trung phẩm đã có trí lực nhất định, khi biết tình cảnh của mình không ổn thì nó bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

“Oa oa…”

Linh quỷ phát ra tiếng kêu như trẻ con khóc, đoạn hung tợn nhào về phía Tống Thư Hàng. Hắn chính là người giữ trận, chỉ cần xử lý Tống Thư Hàng thì trận pháp sẽ dừng lại!

“Khởi!”

Tống Thư Hàng không chút hoang mang, quát lên một tiếng, sau đó hai tay kết ấn, vỗ nhẹ lên trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn.

Sau khi hai tay vỗ xuống, ngũ hành thạch và các loại tài liệu đại diện cho các thuộc tính ngũ hành trong trận sáng ngời lên, hóa thành một vòm sáng, trói buộc linh quỷ bên trong trận pháp.

Linh quỷ hung hăng lao vào trận pháp làm phát ra những âm thanh loảng xoảng, thế nhưng vòm sáng tưởng chừng mỏng manh kia lại vững chãi vô cùng, không gì phá nổi, mặc cho linh quỷ va chạm, cào cấu, nó vẫn chẳng hề tổn hao mảy may.

Linh quỷ nổi điên chỉ có thể phí công đâm đầu vào trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn hết lần này đến lần khác.

“Bắt đầu đi, tranh thủ hàng phục linh quỷ trước khi Quỷ Long Tiên và ngũ hành thạch hao hết năng lượng! Ngươi có khoảng một tiếng đồng hồ!”

Bạch tiền bối nhắc nhở.

“Vâng!”

Tống Thư Hàng tiếp tục niệm chú văn trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn.

Bộ dạng hắn hiện tại trông ngốc nghếch chẳng khác gì Vu sư bộ lạc nguyên thủy nhảy đại thần trong TV.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, phương pháp của Ngũ Hành Khế Linh Đàn chính là như vậy. Trừ khi ngươi có thể tự mình sáng tạo ra một trận pháp khế ước linh quỷ mới, nếu không thì cứ ngoan ngoãn mà nhảy đại thần đi.

Sau khi nhảy quanh trận pháp một vòng, Tống Thư Hàng hai tay kết ấn, quát khẽ một tiếng:

“Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, kim kiếp!”

Vừa dứt lời, ngũ hành thạch đại diện cho thuộc tính Kim trong trận phát sáng!

Ngay sau đó, ở khoảng không trên đầu linh quỷ xuất hiện một thanh kiếm vàng kim cực lớn đang quả quyết hạ xuống!

“Oa oa!”

Linh quỷ kêu lên sợ hãi, đoạn vội vã thi triển kỹ năng thiên phú của nó. Một tiểu thuẫn sắc vàng mau chóng phóng ra che trên đầu nó, ngăn cản thanh kiếm nọ.

Thuẫn cùng kiếm giằng co phát ra âm thanh ma sát chói tai, trong thời gian ngắn không phân cao thấp.

“Tiếp tục!”

Tống Thư Hàng tiếp tục nhảy đại thần xung quanh trận.

Nhảy xong một vòng, hắn lại kết ấn:

“Mộc kiếp tới đây!”

Trong trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn, viên ngũ hành thạch đại diện thuộc tính mộc sáng lên.

Trong trận, hơn mười nhánh dây gai phá đất mà lên, quấn quanh người linh quỷ. Gai sắc trên nhánh cây cứa vào thân thể nó, bắt đầu rút linh lực của nó.

“Chi chi chi…”

Linh quỷ đau đớn kêu to, thân thể dần dần trở nên trong suốt.

“Chưa xong đâu!”

Tống Thư Hàng nhảy tiếp một vòng, đoạn kết ấn quát lớn:

“Thủy kiếp, động!”

Ngũ hành thạch đại diện cho Thủy phát ra ánh sáng, bên cạnh thanh kiếm vàng kim, những giọt mưa bàng bạc rơi xuống. Những giọt mưa ấy có sức ăn mòn đáng sợ, khi chúng rơi xuống tiểu thuẫn của linh quỷ đã khiến cho nó thủng lỗ chỗ.

Linh quỷ kêu lên những tiếng oa oa quái dị, song lại chẳng thể làm gì. Không gian của trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn chỉ có nhiêu đó, nó thậm chí còn không có nơi nào để trốn, lại chỉ có thể ngưng tụ ra một tiểu thuẫn nhỏ bé, cho nên đành phải nhận lấy tất cả những đòn tấn công tiếp theo.

“Hỏa kiếp, khởi!”

Tống Thư Hàng lại quát khẽ.

Hỏa diễm vàng cam bùng lên giữa không trung, lan dọc theo dây gai, thậm chí còn đi theo dây gai ấy mà thiêu đốt vào trong thân thể linh quỷ.

Linh quỷ lăn lộn đau đớn, song vẫn không chịu từ bỏ chống cự, liều mạng giãy giụa. Nó chỉ biết nếu như mình không tiếp tục chống cự thì mới là thật sự xong rồi!

“Kiếp cuối cùng, Thổ kiếp! Ngũ kiếp gia thân! Hàng phục trước ta, có thể miễn chịu nỗi khổ ngũ kiếp!”

Tống Thư Hàng hét to, tiếng như sấm rền truyền vào tai linh quỷ.

Linh quỷ bắt đầu hóa đá từ dưới lên, những phần hóa đá bị hỏa thiêu, mưa xối, gai đâm… bong ra từng miếng.

Hình thể nó càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu. Thế nhưng nó nhất quyết không chịu thần phục, vẫn ương ngạnh giãy giụa.

Tống Thư Hàng cũng không nóng nảy. Theo kinh nghiệm được Bạch tiền bối truyền thụ, linh quỷ ở trong trận Ngũ Hành Khế Linh Đàn chưa đến lúc sắp chết thì chưa từ bỏ đấu tranh.

Toàn bộ ngũ kiếp thi triển xong xuôi, thời gian mới qua nửa tiếng đồng hồ.

Cái hắn cần chính là kiên nhẫn, trong nửa tiếng tiếp theo phải liên tục niệm chú văn và nhảy những bước quái dị để tăng mạnh uy lực của trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn, đồng thời phải khống chế tốt cường độ để tránh bất cẩn giết chết linh quỷ…

Linh quỷ phản kháng càng ngày càng yếu.

Tiếp theo, phải xem nó kiên trì không nổi trước, hay là Quỷ Long Tiên trong trận Ngũ Hành Khế Linh Đàn tiêu hao hết trước!

“Hàng phục trước ta, có thể miễn chịu nỗi khổ ngũ kiếp!”

Mỗi khi nhảy xong một vòng, Tống Thư Hàng đều quát một câu, vừa đả kích tâm linh linh quỷ, vừa làm suy yếu ý chí của nó.

Mắt hắn theo dõi sát sao linh quỷ trong trận, chỉ chờ đến khoảnh khắc nó hấp hối để đưa khế ước ra.

Bước cuối cùng là sự tổng hòa của vận may và năng lực thao túng trận pháp.

Lực thao túng càng tinh diệu thì có thể đưa ra khế ước ở thời điểm linh quỷ suy yếu nhất.

Sau đó nếu may mắn thì có thể hoàn thành khế ước linh quỷ một cách trơn tru.

Nếu hơi nhọ thì còn phải giao chiến tinh thần với linh quỷ đang yếu ớt một hồi lâu, áp chế cả thân thể và tinh thần nó suy sụp mới hoàn thành khế ước được.

Nếu nhọ hơn nữa, đến khi linh quỷ mất đi ý thức mà vẫn chưa khế ước xong, thế thì nó sẽ lùi vào Phong Hồn băng châu, khế ước thất bại hoàn toàn!

Bạch Tôn Giả cũng chuẩn bị tinh thần, hắn sợ mình thất thần một cái, không kịp thu lại khí tức, sẽ làm ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng. Hơn nữa hắn còn đang giúp Tống Thư Hàng chủ trì trận pháp, lỡ có xuất hiện sai lầm gì phải kịp thời bổ cứu mới tốt.

Tiếng kêu của linh quỷ trong trận Ngũ Hành Khế Linh Đàn mềm nhũn đi, không còn chói tai như tiếng trẻ khóc mà giống như tiếng phụ nữ rên rỉ đầy bất lực.

“Cố lên, kiên trì chốc lát nữa thôi.”

Tống Thư Hàng thở nhẹ, tim đập nhanh hơn.

Tuy rằng cơ hội thử một lần đã thành công ngay là rất nhỏ, thế nhưng ôm ấp hi vọng vốn là thiên tính của con người.

Nếu có thể khế ước thành công linh quỷ thì khi Tống Thư Hàng tu luyện sẽ như được mở hack gấp đôi, tu luyện một lần bằng hai lần người khác vậy!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút…

Đột nhiên, Bạch tiền bối đứng bật dậy, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Vẻ nghi hoặc ấy vừa hay rơi vào mắt Tống Thư Hàng, không phải trận pháp xảy ra chuyện gì đó chứ?

“Đừng phân tâm, chuyên tâm vào trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn đi, ngươi làm tốt lắm, chuyện khác cứ để ta lo.”

Bạch Tôn Giả lên tiếng trấn an.

Tiếp đó, chỉ thấy Bạch Tôn Giả há miệng thổi một hơi, một đạo kiếm quang do linh khí tạo thành xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, bảo vệ hắn một cách nghiêm cẩn.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Bạch Tôn Giả tới bên cửa sổ, mở cửa ra.

30 giây sau…

Vèo một tiếng, có một bóng người màu xanh từ xa tới gần, bắn mạnh đến chỗ Bạch Tôn Giả.

Có thể mơ hồ thấy được đó là một người đàn ông mặc đạo bào màu xanh, luồng sáng xanh nhạt tạo hình như một thanh kiếm lớn bao bọc cả người của hắn.

Ầm! Kiếm khí quanh thân người đàn ông mặc đạo bào xanh phá tan kết giới phòng hộ mà Dược Sư bố trí bên ngoài ngôi nhà, đâm thẳng qua cửa sổ, rơi xuống bên chân Bạch Tôn Giả.

Thân thể của hắn giật giật mấy cái, sau một lúc lâu, hắn mới hét thảm thành tiếng:

“Á…”

Đồng thời, kiếm khí quanh người hắn vỡ vụn như tủy tinh, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng.

Kiếm quang tan hết, chỉ để lại một thanh kiếm nhỏ màu lam xoay giữa không trung rồi cắm phập xuống sàn.

Người đàn ông mặc đạo bào xanh nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không cam lòng. Bàn tay hắn với lên không trung, bắt vào trống rỗng, như thể đang muốn cầm một thứ gì nơi đó.

Dần dần, mắt hắn mất đi tiêu cự, tầm mắt ngày một mơ hồ.

Bạch Tôn Giả ngồi xổm xuống, ấn nhẹ một cái lên người để kiểm tra thân thể hắn, sau đó thở dài:

“Ngươi tên là gì? Có di ngôn không?”

“Tán tu, Lý Thiên Tố.”

Người đàn ông mặc đạo bào xanh cố sức nói ra một câu.

Nói xong, thân thể hắn đứt ra từng khúc, hóa thành vô số điểm sáng, tiêu tán trong thế gian này, một giọt máu cũng không còn lưu lại.

“Keng…”

Sau khi người đàn ông nọ biến mất, một chiếc nhẫn đồng cổ cũ nát rơi xuống trên mặt đất.

Chỉ còn nó và thanh kiếm nhỏ màu lam đang lẻ loi ghim dưới sàn nhà, chứng minh người đàn ông mặc đạo bào xanh kia từng tồn tại trên đời.

Bạch Tôn Giả thở dài.

Vị tán tu này có cảnh giới ngũ phẩm Linh Hoàng, là cao thủ cấp bậc Kim Đan. Cho dù ở trong một môn phái lớn cũng phải ở hàng quyền lực số một số hai như trưởng lão, phong chủ.

Không biết gặp phải kiếp nạn gì, khiến cho hắn phải dốc hết sức lực sử dụng độn pháp để tháo chạy thoát thân thế này.

Vậy mà độn pháp thoát thân cũng vẫn không giữ được tính mạng cho hắn, ngay khi đang thi triển độn pháp, hắn đã chịu thêm một đòn chí mạng. Độn pháp mang hắn vô tình đến được nơi này, tán tu áo xanh đã chẳng còn sinh cơ.

Chỉ còn lại một chiếc nhẫn đồng cổ và một thanh đoản kiếm màu lam biếc.

Trên chiếc nhẫn đồng cổ gia cố ba trận pháp pháp thuật, một hẳn là pháp thuật công kích hỏa hệ, một là pháp thuật chữa trị nhị phẩm, cuối cùng là một trận pháp tụ linh hiệu quả không tồi, có thể ngưng tụ linh khí xung quanh tu sĩ.

Tán tu gian nan vất vả, vị tu sĩ ngũ phẩm Kim Đan này còn mang trang bị nhị, tam phẩm trên tay, chính là vì trận pháp tụ linh này đây.

Bạch Tôn Giả kiểm tra thanh kiếm kia, thấy tính chất của nó không tồi, có thể miễn cưỡng dùng để ngự kiếm phi hành được.

Trước khi tìm lại được Lưu Tinh Kiếm của mình, có thể dùng tạm thay đi bộ, Bạch Tôn Giả khổ tâm nghĩ.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên hét lớn:

“Tiền bối giúp ta!”

Vừa rồi sau khi vị tán tu kia biến thành điểm sáng tiêu tán đi, linh quỷ trong Ngũ Hành Khế Linh Đàn đột nhiên như ăn được một viên đại hoàn đan, giây trước còn yếu ớt tưởng sắp tiêu tùng đến nơi, giây sau đã hăng hái bừng bừng, sức sống sung mãn, sắp sửa phá tan trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn để thoát ra ngoài…

Chương 165: Linh Quỷ Biến Dị!

Trong lúc Tống Thư Hàng muốn tìm Bạch tiền bối giúp đỡ thì năng lượng của Ngũ Hành Trúc Linh Đàn đã hết sạch!

Không còn trận pháp trói buộc nên linh quỷ thoát lập tức ra ngoài!

Lẽ ra một khi Quỷ Long Tiên trên trận pháp khô cạn, linh quỷ cũng sẽ bị kéo về lại trong Phong Hồn băng châu mới phải. Nhưng bây giờ, không biết linh quỷ bị biến dị kiểu gì, không có Quỷ Long Tiên hỗ trợ mà nó vẫn có thể duy trì được hình thái của mình!

Sau khi phá trận xông ra, linh quỷ gầm lên, hung hăng nhào về phía Tống Thư Hàng! Nó vẫn còn nhớ rõ, chính là tên nhân loại này đã dùng trận pháp tra tấn nó tàn nhẫn, nó phải băm xác kẻ này ra thành trăm ngàn mảnh.

Đối mặt với linh quỷ hung hăng xông tới, Tống Thư Hàng không chút sợ hãi, hắn siết chặt nắm đấm, nện một quyền thật mạnh về phía linh quỷ:

“Quyền pháp căn bản một!”

Linh quỷ gầm to, cũng đánh một quyền tới.

Ầm! hai bên đánh một quyền trực diện!

Tống Thư Hàng phải liên tục lùi lại bảy tám bước mới có thể đứng vững, còn linh quỷ thì chỉ hơi nghiêng về sau một chút.

Thực lực cách nhau quá xa.

Tống Thư Hàng xoa xoa nắm đấm, nhìn chằm chằm vào linh quỷ.

“Grào!”

Linh quỷ lại gào vang lần nữa, thân thể xông lên như tên rời dây, quỷ trảo có hàn quang lóe lên, chộp về phía Tống Thư Hàng.

Lúc này, Bạch Tôn Giả ra tay, hắn điểm nhẹ ngón tay một cái:

“Đi.”

Thanh kiếm linh lực nho nhỏ bay lơ lửng trước ngực của Tống Thư Hàng lay nhẹ, một đạo kiếm khí chính diện chém về phía linh quỷ.

Linh quỷ đang nhào tới chợt hoảng hốt, lập tức khởi động lá chắn màu vàng đỡ lấy kiếm khí.

Xoẹt! Kiếm khí chém lên lá chắn màu vàng kia.

Lá chắn kiên cố lại bị xé rách dễ dàng như một tờ giấy. Sau đó, kiếm khí còn sót lại chém lên người linh quỷ với khí thế không giảm, khiến nó văng ngược ra ngoài.

Trong lúc lơ lửng trên không, linh quỷ gào lên thảm thiết, trên người xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Vết thương cực nặng!

Đây là kết quả sau khi Bạch Tôn Giả đã cố gắng áp chế uy lực của kiếm khí xuống mức thấp nhất rồi, nếu không thì hắn chỉ cần tiện tay đánh ra một kiếm thôi cũng đủ để làm con linh quỷ này vỡ tan thành khói bụi!

Sau khi linh quỷ rơi xuống đất thì hoảng sợ rên rỉ, kêu la thảm thiết.

Nó nhìn về phía Bạch Tôn Giả với vẻ hoảng hốt cực độ.

Một kiếm vừa rồi khiến nó hiểu rõ sự đáng sợ của đối phương, cho nên quyết đoán chọn cách đánh bài chuồn, nó lăn một vòng tại chỗ, giãy giụa bò dậy rồi nhào về phía cửa sổ.

Thú vị lắm, Bạch Tôn Giả cười khẽ.

Sau đó, thanh kiếm khí chém vào bên trong cơ thể linh quỷ chợt nổ tung.

Linh quỷ mới chạy ra được hai bước lại ngã quỵ xuống. Lần này nó chẳng còn sức lực đâu để mà bò dậy nữa.

Linh quỷ hoảng sợ, liều mạng chữa trị những vết thương trên người mình, áp chế tổn thương do kiếm khí để lại.

Trong quá trình chữa trị vết thương, linh thể của nó càng lúc càng nhỏ lại, đây là do năng lượng của nó không đủ, chỉ có thể hòa tan linh thể của bản thân để khôi phục những vết thương trên cơ thể.

Sau khi chữa lành vết thương trên người xong… linh quỷ chỉ còn lại được chừng một nắm tay.

…

“Ồ?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc kêu lên một tiếng. Linh quỷ trung giai dù có bị thương nặng hơn nữa thì cũng không thể nào biến thành to chừng một nắm tay như thế được.

Con linh quỷ này đã hấp thu năng lượng còn sót lại sau khi tán tu áo xanh kia hóa đạo biến mất nên sinh ra biến dị à?

Không đúng! Linh quỷ không biến dị dễ như thế.

Trong chuyện này, ắt hẳn vẫn còn nguyên do gì đó mà hắn chưa rõ…

Bạch Tôn Giả bước lên một bước, giơ tay về phía con linh quỷ bị thu nhỏ lại chỉ còn cỡ bàn tay kia.

Linh quỷ muốn trốn tránh, nhưng những ngón tay thon dài của Bạch Tôn Giả tựa như biến thành một không gian, bao vây lấy nó.

Đồng thời, tinh thần lực của Bạch Tôn Giả chuyển hóa thành pháp thuật giám định, quét qua toàn thân của linh quỷ.

Sau khi quét một lượt từ đầu tới đuôi của linh quỷ, Bạch tiền bối mở mắt ra, lộ ra vẻ lạ kỳ.

Con linh quỷ này vốn là linh quỷ trung cấp, nhưng bây giờ lại bị hạ xuống một cấp, biến thành linh quỷ hạ cấp rồi!

Phẩm chất của linh quỷ chính là đã được chú định sẵn kể từ khi ra đời, trừ phi có được kỳ ngộ, bằng không cả đời cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng tại sao phẩm cấp của con linh quỷ này lại bị hạ thấp đi như thế?

Tống Thư Hàng hỏi:

“Bạch tiền bối, có vấn đề gì à?”

“Con linh quỷ này của ngươi biến thành linh quỷ hạ cấp rồi!”

Bạch Tôn Giả nhấc con linh quỷ lên để quan sát thật kỹ, đồng thời cố gắng nhớ lại những chuyện tương tự như thế trong trí nhớ hơn ngàn năm của mình.

“Linh quỷ hạ cấp?”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt.

Tuy rằng hạ giai và trung giai chỉ kém nhau có một giai, nhưng hai bên cách biệt cả khe trời. Linh quỷ hạ giai không có trí lực, chỉ có thể cung cấp thêm một phần năng lượng dự trữ cho chủ nhân, hơn nữa cùng lắm cũng chỉ có thể tấn cấp lên được tới cảnh giới hậu thiên tam phẩm.

Còn linh quỷ trung giai thì lại có được trí tuệ không thấp, có thể cộng hưởng tâm linh và năng lượng với chủ nhân. Giúp đỡ chủ nhân chải vuốt năng lượng trong cơ thể, lại có thể giúp chủ nhân tu luyện, tăng cường năng lượng. Cao nhất còn có thể tấn thăng lên tới cảnh giới tương đương với lục phẩm!

Linh quỷ hạ giai chỉ có thể như trang bị cộng thêm.

Còn linh quỷ trung giai thì có thể xem như ‘tool hack’ chính hiệu.

Lẽ nào nhân phẩm của mình kém tới mức đó à? Sau khi thất bại một lần thì lại khiến linh quỷ bị rớt cấp? Cô nàng Vũ Nhu Tử nhà người ta thất bại biết bao nhiêu lần mà có nghe nói bị như thế bao giờ đâu?

Chẳng lẽ lúc trước mình đã xài hết vận may rồi ư? Tống Thư Hàng nhủ thầm.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang cảm thấy ủ rũ thì Bạch Tôn Giả đã phát hiện ra điểm khác thường của con linh quỷ này.

“Không đúng… Không phải nó biến thành linh quỷ hạ giai!”

Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm vào con linh quỷ này, hắn kiểm tra nó cả buổi trời, sau đó lại cười nói:

“Hóa ra là như thế, Thư Hàng tiểu hữu, vận khí của ngươi không tệ chút nào!”

Tống Thư Hàng hỏi ngay:

“Xin tiền bối chỉ giáo cho?”

Bạch Tôn Giả giơ con linh quỷ trong tay lên, chỉ vào một một mảnh phù văn hóa thành hạch tâm đang chậm rãi chuyển động của linh quỷ.

“Đã thấy rồi chứ, đây chính là hạch tâm! Linh quỷ trung cấp và hạ cấp không có hạch tâm, chỉ có linh quỷ cao cấp mới có loại hạch tâm này.”

“Bởi vì đủ loại nguyên nhân nên linh quỷ của ngươi mới sinh ra biến dị, nhưng nó không thể tiến hóa thành linh quỷ cao cấp ngay lập tức, mà dùng năng lượng toàn thân để ngưng tụ ra cái hạch tâm này. Sau đó, bởi vì bản thân tiêu hao quá nhiều sức lực, cho nên mới tạm thời thoái hóa thành linh quỷ hạ cấp. Nhưng đây chỉ là tạm thời mà thôi, đợi đến khi nó tích lũy đủ năng lượng thì có thể khôi phục lại thành linh quỷ trung cấp. Đến lúc đó nó sẽ có cơ hội trùng kích thành linh quỷ cao cấp. Bồi dưỡng nó cho tốt vào, nói không chừng ngươi có thể thu hoạch được một con linh quỷ cao cấp đấy!"

Bạch Tôn Giả cười nói.

"Tiến hóa thành linh quỷ cao giai?"

Tống Thư Hàng cảm thấy rung động, linh quỷ trung giai chỉ tương đương với một tu sĩ bình thường giúp ngươi tu luyện. Nhưng linh quỷ cao cấp thì giống như có thêm một tu sĩ đẳng cấp thiên tài giúp ngươi khổ tu ngày đêm! Chênh lệch giữa hai bên giống như trời với đất vậy.

"Như vậy, bây giờ Thư Hàng tiểu hữu ngươi còn tinh thần lực nữa không? Nếu như còn thì mau nhân dịp nó suy yếu cực độ mà bày trận lần nữa, thi triển Ngũ Hành Khế Linh Đàn này thành lập khế ước với nó đi."

Bạch Tôn Giả trêu chọc Tống Thư Hàng. Linh quỷ bây giờ đang lúc suy yếu nhất, bây giờ không khế ước thì còn đợi tới lúc nào nữa?

"Đương nhiên là còn dư sức rồi!"

Tống Thư Hàng toét miệng cười, dù có vắt khô thì hắn cũng sẽ vắt ra cho đủ tinh thần lực!

…

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1, các tiền bối khác vẫn còn đang nói chuyện.

Dược Sư:

"Đã kiểm tra ra được nguyên nhân gây nên chứng mất trí nhớ của bốn vị đạo hữu sau khi tiến vào hòn đảo thần bí kia rồi, thật ra thì không phải do tế bào ký ức của não bộ bị thương, cũng không phải bị người ta xóa ký ức, càng không bị ảnh hưởng của ảo thuật."

"Thế thì tại vì sao?"

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Tuy là rất quỷ dị, nhưng mấy người chúng ta có được kết luận chung là hai vị đạo hữu kia và đạo đồng của họ đã chủ động ký kết một loại ‘khế ước’ với một nhân vật vào hàng đại năng nào đó, sau đó, chính bản thân họ tự phong ấn trí nhớ của mình lại!”

Dược Sư cười khổ.

Lúc có được kết luận này, nói thật, ngay cả bản thân Dược Sư cũng không thể nào tin nổi sự thật lại là như thế, hai vị đạo hữu đã mất trí nhớ kia đều dùng một loại pháp môn đặc biệt để phong ấn trí nhớ của mình lại. Trên pháp thuật phong ấn trí nhớ còn lưu lại một đạo ấn ký khế ước… Chắc là đầu mối để lại, một khi bọn họ có thể ‘thỏa mãn được điều kiện nào đó’ thì mới cởi bỏ trí nhớ đã bị phong ấn.

Nhưng bây giờ, cả Côn Di đạo trưởng lẫn Huyền Huyền đạo cô đều không nhớ nổi chuyện trong phần trí nhớ bị phong ấn lúc ở trên hòn đảo thần bí nọ, mọi người hoàn toàn không có chút manh mối nào về cái ‘điều kiện’ kia.

Bây giờ có muốn cởi bỏ phong ấn này cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Có thể khiến cho hai vị Linh hoàng kim đan ngũ phẩm cam tâm tình nguyện phong ấn trí nhớ của mình xong mới rời khỏi hòn đảo đó. Rốt cuộc trên đảo có thứ gì cần phải bảo mật đến thế? Hoặc là vị đại năng ở trên đó mạnh tới mức nào nhỉ?”

Túy Nguyệt Cư Sĩ cảm thán.

Dược Sư trả lời:

“Mặc kệ thế nào đi nữa, ít nhất thì người trên hòn đảo thần bí đó cũng không có suy nghĩ muốn đuổi tận giết tận, đây cũng xem như may mắn trong xui rủi. Mấy người Tam Lãng đã lên đó biết bao ngày rồi, không biết bây giờ bọn họ ra sao nữa?”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài:

“Hy vọng bọn họ có thể bình an vô sự, thắng lợi quay về.”

Trong nhóm tạm thời trở nên an tĩnh lạ kỳ.

Dược Sư lên tiếng hỏi:

“À đúng rồi, giờ Bạch tiền bối đã thích ứng được với thời hiện đại hóa chưa? Tống Thư Hàng không online à, hắn chấp hành nhiệm vụ thế nào rồi?”

Chứng bệnh mất trí nhớ bên này tạm thời gác lại, hắn lập tức muốn xác định xem khi nào thì nhiệm vụ tiếp đãi Bạch Chân Quân của Tống Thư Hàng mới kết thúc, để hắn còn biết đường mà quay về, hoàn tất cải biến phối phương Thối Thể Dịch bản đơn giản hóa của mình nữa.

Nói đến Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân gãi cằm, nghĩ thầm: Mình còn chưa kịp nhắc cho Thư Hàng tiểu hữu biết là phải để ý cái vận may kỳ lạ đột nhiên xuất hiện của Bạch Tôn Giả nữa!

Lúc trước gọi điện định bụng tâm sự chuyện này với Tống Thư Hàng, nhưng khi ấy Bạch Chân Quân đang ở kế bên, hắn không tiện nói ra.

Nói đến Bạch tiền bối, hắn không chỉ có sức cuốn hút kỳ lạ, dễ thất thần ngã làm sập đất, mà hắn còn sở hữu vận khí cực kỳ nghịch thiên!

Nhưng phải miêu tả vận khí này của hắn thế nào đây nhỉ? Đối với những người ở bên cạnh hắn thì vận may luôn đi kèm với tỷ lệ nguy hiểm nhất định, ví như năm đó Hoàng Sơn Chân Quân tiếp đãi hắn xuất quan, vừa đi vừa giới thiệu về sự thay đổi của thế giới cho Bạch Chân Quân nghe.

Sau đó đi mãi đi mãi… Đột nhiên có một khối thiên thạch khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đúng lúc rớt ngay bên cạnh hắn và Bạch Chân Quân! Cái hố kia chỉ cách Hoàng Sơn Chân Quân không tới 20m!

Nếu như không phải hắn may mắn thì thiếu chút nữa đã bị thiên thạch nện vỡ đầu tèo luôn tại chỗ rồi!

Lúc ấy, Bạch Chân Quân còn bình tĩnh phân giải thiên thạch ra, chia ra làm một đống lớn tài liệu mà tu sĩ có thể sử dụng, như gì mà thiên thần cực tinh cương, tinh tinh thiết, xích kim thạch các loại.

Sau khi làm xong, hắn còn chia cho mình một nửa tài liệu, nói là ai gặp cũng có phần!

Còn tưởng là chuyện như thế chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Nhưng về sau, trong những ngày hắn đi theo bên cạnh Bạch Chân Quân thì đã trải qua đủ loại trải nghiệm trời ơi đất hỡi.

Có khi đang đi đường khơi khơi ra đó, tự nhiên trên mặt đất lại có thứ kỳ lạ gì đó nhô lên, có lúc đột nhiên lại bị một tia chớp bổ xuống, đánh cho gốc cổ thụ bên cạnh biến thành Lôi Kích mộc quý giá. Có lúc đang đi ngang một ngọn núi, thì núi đột nhiên bị sạt lở, lộ ra đủ loại dược liệu.

Nguy hiểm bủa vây, có thể gặp nguy hiểm đe dọa tính mạng bất cứ lúc nào, nhưng Bạch Chân Quân luôn thu hoạch đầy túi.

Bây giờ nhớ lại thì ngoại trừ vụ nguy hiểm đe dọa tính mạng ra thì thu hoạch cũng khấm khá lắm nhỉ?

Ừm, tóm lại là cứ phải nhắc Tống Thư Hàng tiểu hữu chú ý an toàn cho bản thân mới được!

Nghĩ tới đây Hoàng Sơn Chân Quân lại vội vã gọi điện thoại cho Tống Thư Hàng...

Chương 166: Ngươi có giữ được không?

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức gọi điện thoại cho Tống Thư Hàng, sau đó, Chân Quân nghe thấy một giọng nói dễ nghe lần lượt đọc ba lần:

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

Hoàng Sơn Chân Quân bất đắc dĩ cúp máy:

“Thư Hàng tiểu hữu đang làm gì vậy? Sao lại không nghe máy cơ chứ?”

Lúc này Tống Thư Hàng còn đang bận khế ước linh quỷ, di động để im lặng, đương nhiên là không nghe máy được rồi.

“Xài chiêu cũ, thiên lý truyền âm cho hắn thử xem?”

Hoàng Sơn Chân Quân thầm nghĩ trong lòng.

Thế nhưng hắn lại lắc đầu ngay. Tuy rằng trong tay Tống Thư Hàng có thiên lý truyền âm địch, xong thực lực của hắn lại không đủ. Nếu hai người trao đổi thì chỉ có thể trò chuyện một phía thôi, cậu ta nghe được mà không nói được.

Đến lúc đó, vạn nhất Bạch Tôn Giả đang ở bên cạnh Tống Thư Hàng, nghe thấy nội dung trò chuyện của họ thì ngại lắm.

Thôi thì để sau thử lại đi, vừa hay đợt xe đầu tiên mai sẽ đưa vào bãi đỗ ở Giang Nam, tới lúc đó lại nói chuyện của Bạch Tôn Giả với Thư Hàng tiểu hữu vậy.

Hoàng Sơn Chân Quân nghĩ thầm.

…

Bên kia, nhân lúc còn chưa qua giờ Tý, Bạch Tôn Giả lại bố trí trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn một lần nữa.

Lần này không dùng Quỷ Long Tiên, bởi vì linh quỷ đã thoát ra ngoài Phong Hồn băng châu rồi, Quỷ Long Tiên chẳng còn tác dụng gì nữa.

Sau khi bày xong Ngũ Hành Khế Linh Đàn, Bạch Tôn Giả ấn thẳng linh quỷ chỉ còn to bằng nắm tay vào giữa trận, đến trận pháp phong ấn cũng chẳng buồn dùng.

Linh quỷ bất an vặn vẹo người, sau đó ngoan ngoãn nằm im tại chỗ. Nó đã yếu ớt đến không còn cử động nổi nữa, cho dù có thể cử động nó cũng không dám động!

“Thư Hàng, tí nữa bỏ qua giai đoạn Ngũ Kiếp, trực tiếp kích hoạt trận pháp khế ước nó đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Bây giờ linh quỷ đã suy yếu cùng cực, lại thêm phẩm giai tạm thời bị rớt xuống khiến cho tiểu thuẫn vàng kim cũng không ngưng tụ được. Giờ này đừng nói ngũ kiếp, chỉ cần Kim kiếp đầu tiên thôi nói không chừng đã có thể lấy cái mạng nhỏ của nó rồi.

Tống Thư Hàng gật đầu, miệng niệm chú văn, nhảy đại thần quanh trận một vòng, sau đó hai tay kết ấn, vỗ lên trận pháp, kích hoạt Ngũ Hành Khế Linh Đàn.

Sau khi kích hoạt, hắn bỏ qua trình tự lúc trước, trực tiếp khởi động lực lượng của trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn, hóa thành một ‘khế ước’ đưa về phía linh quỷ.

Linh quỷ hơi hơi chấn động, song không hề phản kháng mà ngoan ngoãn nhận lấy khế ước linh quỷ. Nó quá yếu ớt, nếu không được ăn lót dạ gì đó để bổ sung sức lực thì có nguy cơ tiêu tán bất cứ lúc nào.

Hơn nữa sau khi ngưng tụ ra hạch tâm thì trí lực của nó càng tăng lên không ít, nó hiểu rõ cái gì là hảo hán không chịu cái thiệt trước mắt.

Để sống sót, cũng là để nhanh chóng khôi phục lại thân thể mình, sau khi nó ký kết khế ước với Tống Thư Hàng còn chủ động mở ra ý thức và thông đạo năng lượng của mình, nối thông liên kết với hắn.

Bởi vậy, quá trình Tống Thư Hàng đồng bộ với nó, tiến hành ‘Tâm linh tương thông, năng lượng cộng hưởng’ có thể giảm đi rất nhiều thời gian.

Tối đa là một tuần, hắn sẽ có thể hoàn thành việc đồng bộ cùng linh quỷ.

Hết thảy chuẩn bị xong xuôi, Tống Thư Hàng quát khẽ một câu:

“Khế ước, thành lập!”

Ngũ hành thạch và các loại tài liệu trong trận pháp Ngũ Hành Khế Linh Đàn đồng loạt sáng lên, cuối cùng lực lượng của trận pháp biến thành hai phù văn khế ước, một mảnh dung nhập thân thể linh quỷ, mảnh còn lại chui vào vị trí trái tim của Tống Thư Hàng.

“Thành công!”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói. Chỉ hai lần mà khế ước đã thành công, kết quả tốt hơn quá nhiều so với dự tính của hắn.

Phải nhớ là Vũ Nhu Tử cũng đã thất bại mấy lần rồi đấy nhé.

“Làm tốt lắm.”

Bạch Tôn Giả tiếp tục chỉ điểm:

“Nhân lúc khế ước vừa thành lập, hiệu quả của Ngũ Hành Khế Linh Đàn còn chưa tan đi, ngươi hãy mau chóng vận chuyển minh tưởng pháp, thể ngộ một chút liên hệ giữa mình và linh quỷ, rèn sắt khi còn nóng đi.”

“Vâng.”

Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Chân ngã minh tưởng kinh.

Tinh thần lực tản ra từ ‘chân ngã’, theo khế ước phù văn thử tạo thành liên kết với linh quỷ.

Thân thể linh quỷ trong trận pháp bay lên, chui vào trong cơ thể Tống Thư Hàng theo phù văn nơi trái tim.

Sau đó, Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm giác mất trọng lượng như khi thang máy vừa chuyển động, thế rồi cảm quan của hắn và linh quỷ nối tiếp cùng nhau.

Hắn có thể cảm ứng thế giới bên ngoài thông qua linh quỷ.

Linh quỷ có cảm quan giống với con người, thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác không khác gì với nhân loại.

Thế nhưng thị giác của nó lại có thể chuyển hoán, ngoài trạng thái thị giác giống như con người, nó còn có ‘thượng đế thị giác’ nhìn xuống mặt đất từ trên không.

Hiện tại, thông qua linh quỷ, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được nó đang ở một nơi ấm áp, từ bốn phương tám hướng đều có linh lực ấm nóng tràn về linh quỷ, khiến cho nó mau chóng khôi phục lại.

“Đây là… tâm khiếu sao?”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra nơi linh quỷ đang ở là tâm khiếu mà hắn mở ra đầu tiên, luồng linh lực không ngừng chảy về phía linh quỷ chính là khí huyết chi lực của hắn.

Khi linh quỷ bị thương tiêu hao rất lớn, phẩm giai còn rớt xuống hạ giai, hiện tại nó cần một lượng cực lớn khí huyết chi lực để một lần nữa thăng lên phẩm chất linh quỷ trung giai.

Đáng tiếc mình mới mở một khiếu, khí huyết chi lực có thể cung cấp cho linh quỷ còn ít quá. Nếu mình có thể mở thêm một khiếu nữa, cung cấp cho nó lượng khí huyết chi lực gấp đôi thì chắc là nó sẽ khôi phục nhanh hơn nhiều nhỉ?

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Cố gắng thôi, phải cố gắng gấp bội thôi. Trước khi linh quỷ khôi phục hoàn toàn sẽ tiêu hao liên tục khí huyết chi lực trong khiếu huyệt của hắn, vô tình khiến cho quá trình tiếp tục khai khiếu của hắn khó khăn hơn nhiều.

Thế nhưng mài đao không lỡ công đốn củi, một chút tiêu hao ấy coi như là chi phí mình dùng để bật hack linh quỷ đi.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ như thế, đột nhiên linh quỷ trong tâm khiếu chấn động.

Sau đó, thân thể linh quỷ tan ra, ngoại trừ hạch tâm và một chút năng lượng để duy trì trạng thái tồn tại của cơ thể thì toàn bộ thân thể nó đều hóa thành năng lượng, đưa vào tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, luồng năng lượng tinh thuần này cuồn cuộn tỏa ra từ tâm khiếu, lan dọc theo thông đạo giữa tâm khiếu và nhãn khiếu đổ vào trong nhãn khiếu!

Vụ này là ý gì? Tống Thư Hàng mau chóng hiểu ra. Linh quỷ muốn trợ giúp hắn trùng kích nhãn khiếu!

Ngay sau đó Tống Thư Hàng lại thể nghiệm cảm giác khí huyết trị tăng cao, lâng lâng sảng khoái, y hệt khi đứng ở vị trí được các tiền bối trong nhóm chỉ điểm, lúc ở ngoài Nguyệt Đao tông hôm ấy.

Mà lúc này đây, giá trị khí huyết ở nhãn khiếu tăng lên càng nhanh và dũng mãnh hơn!

Bạch Tôn Giả ở một bên nhanh chóng phát hiện ra dị trạng của Tống Thư Hàng.

Hắn vội vàng kiểm tra cho Tống Thư Hàng một lượt rồi bật cười ha hả.

“Quả nhiên là một tiểu đạo hữu may mắn.”

Bạch Tôn Giả nhẹ giọng thì thầm, sau đó lấy ra chiếc nhẫn đồng cổ mà tán tu áo xanh ngàn dặm phi xác tới tặng cho.

Đối với một cường giả ở đẳng cấp như Bạch Tôn Giả mà nói thì chiếc nhẫn pháp khí vỏn vẹn tam phẩm này có phẩm chất quá thấp. Cho dù là tụ linh trận pháp hữu dụng nhất cũng chỉ là tôm tép mà thôi. Cái tụ linh trận Bạch Tôn Giả vẽ bậy trong tủ lạnh cũng có tác dụng chẳng kém gì nó cả.

Đương nhiên đối với Tống Thư Hàng mới có nhất phẩm thì tụ linh trận này đã có hiệu quả tốt lắm rồi!

Bạch Tôn Giả miết một cái lên nhẫn đồng cổ, xóa bỏ lạc ấn của chủ nhân cũ Lý Thiên Tố, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, đeo chiếc nhẫn lên tay hắn.

Bạch Tôn Giả cười vang, đoạn nhẹ giọng nói:

“Vừa hay có thể trừ tiền ngươi mua máy tính và điện thoại cho ta.”

Bạch Tôn Giả đưa chiếc nhẫn này cho Tống Thư Hàng, hiệu quả hệt như vẽ mắt cho rồng!

Vừa được đeo lên tay Tống Thư Hàng, chiếc nhẫn đã được chủ động kích hoạt. Chỉ trong nháy mắt, linh khí xung quanh hắn đậm hẳn lên, mỗi một nhịp thở đều có thẻ hít vào không ít linh khí tinh thuần.

Trong nhãn khiếu, giá trị khí huyết cứ không ngừng tăng lên, tăng mãi.

Cuối cùng, giống như tâm khiếu lúc trước, nước chảy thành sông, nhãn khiếu mở ra!

Tống Thư Hàng mở to mắt, trong ánh mắt tỏa hào quang sáng ngời, nước mắt đen chảy xuôi theo khóe mắt. Ấy là những tạp chất tích tụ trong mắt bị loại trừ ra khi nhãn khiếu mở.

Khiếu thứ hai, nhãn khiếu, khai mở!

Tu luyện một tháng đã mở liền hai khiếu huyệt nhất phẩm, đây chuyện hiếm thấy kể cả đối với đệ tử trong danh môn đại phái. Tuy rằng quá trình khai khiếu của Tống Thư Hàng phần lớn nhờ có trợ giúp bên ngoài, thế nhưng đối với tu sĩ mà nói thì may mắn cũng là một loại thực lực.

Số mệnh huyền diệu khó lòng giải thích, nhưng không một tu sĩ nào dám xem nhẹ số mệnh. Chỉ cần may mắn của ngươi đủ để lật trời, thì cho dù là cặn bã cũng có khả năng trở thành đại năng!

Tu sĩ, là cái nghề ỷ lại rất nhiều vào số mệnh!

Tống Thư Hàng lau sạch nước mắt đen bên khóe mắt, rồi nhẹ nhàng chớp một cái.

Giờ đây thế giới trong mắt hắn như vừa chuyển từ định dạng SD sang HD, cảm giác này ngầu chết bà nè!

…

Một nơi khác, trong nhà tù Giang Nam.

Triệu Bất Luật ngồi dựa vào tường.

Hòa thượng Tây ngồi ngay trước mặt hắn, nghiêm túc tụng niệm:

“Tẫn hình thọ, không sát sinh, ngươi có giữ được hay không?”

Triệu Bất Luật hai mắt rưng rưng:

“Có thể giữ.”

Hòa thượng Tây tiếp tục hỏi:

“Tẫn hình thọ, không trộm cắp, ngươi có giữ được hay không? “

Triệu Bất Luật nghẹn ngào đáp:

“Có thể giữ.”

Hòa thượng Tây hỏi câu thứ ba:

“Tẫn hình thọ, không nói dối, ngươi có giữ được hay không?”

Triệu Bất Luật run rẩy đáp:

“Có thể giữ.”

Hòa thượng Tây vừa lòng gật đầu, tay hóa thành đao, lướt nhẹ qua đầu Triệu Bất Luật.

Mái tóc đen của Triệu Bất Luật nhanh chóng trút xuống.

Hòa thượng Tây lại hỏi:

“Tẫn hình thọ, không uống rượu, ngươi có giữ được hay không?’

Triệu Bất Luật ngây ngốc đáp:

“Có thể giữ.”

Hòa thượng Tây vừa lòng, cạo đầu Triệu Bất Luật thành một mảng trọc lốc phản quang. Cuối cùng, hắn hỏi:

“Tẫn hình thọ, không ham tiền tài dâm dục, ngươi có giữ được hay không?”

Triệu Bất Luật hai mắt đờ đẫn, vẻ mặt như không còn gì lưu luyến trên đời:

“Có thể giữ.”

“Thiện tai, thiện tai!”

Hòa thượng Tây lấy nén hương đặc chế đã chuẩn bị từ trước, liên tục ấn sáu dấu hương lên đầu Triệu Bất Luật, ấn thành sáu vết giới ba.

Hòa thượng Tây lại thổi một hơi lên đầu Triệu Bất Luật, sau đó tâm đắc đánh giá kiệt tác của mình:

“Bần tăng tốt với ngươi không? Chấm cho ngươi sáu cái một lúc luôn nhé. Không giống sư tổ ngươi chỉ chấm cho ta có bốn, còn lại ta phải tự chấm lên.”

Trong ánh mắt chết chóc nguội tanh của Triệu Bất Luật cuối cùng cũng trào lên một tia cảm xúc gọi là bi thống không thốt lên lời. Ta lại chỉ mong ngài có thể keo kiệt như sư phụ của ngài vậy, thậm chí đừng có chấm cho ta cái nào hết thì tốt hơn nhiều!

Chương 167: Nhãn khiếu thiên phú

Sau khi khiếu thứ hai của nhất phẩm là nhãn khiếu mở ra, tu sĩ sẽ có một năng lực thiên phú.

Nếu may mắn có thể có được thần kỹ như Thiên Nhãn Thông, may mắn kém một chút cũng có thể có Siêu Viễn Cự Ly thị giác, Động Sát Nhãn hoặc Hiển Vi Phóng Đại thị giác… các loại năng lực, còn nếu thực sự nhọ thì khả năng cao là không thu hoạch được gì.

Song cho dù không thu hoạch được gì thì cũng không cần ủ rũ, năm khiếu nhất phẩm tâm khiếu, nhãn khiếu, tị khiếu, nhĩ khiếu, khẩu khiếu, trừ tâm khiếu ra thì khi mở mỗi khiếu còn lại đều có khả năng thức tỉnh một năng lực thiên phú.

Cho đến hiện tại, mỗi một tu sĩ sẽ mở ra được ít nhất một thiên phú của khiếu huyệt, nếu may mắn thậm chí còn có được hai thiên phú khác nhau.

Thế nhưng hai cũng đã là cực hạn, chưa từng nghe qua ai có từ ba thiên phú trở lên cả.

Tống Thư Hàng có thể coi là khá may mắn, sau khi mở Nhãn khiếu, hắn có được một năng lực thiên phú.

Vì tò mò nên hắn đã sử dụng thiên phú này ngay.

Không phải Thiên Nhãn Thông trong truyền thuyết, cũng không phải mấy cái Cự Ly, Hiển Vi hay Động Sát mà mọi người quen thuộc…

Trong khoảnh khắc hắn mở thiên phú, toàn bộ thế giới dường như bị nhấn nút Pause, sau đó đổi thành từng pha slow motion.

Bức rèm đung đưa khe khẽ, bụi đất bị gió thổi tung, côn trùng mùa hè bay qua bay lại bên ngoài cửa sổ, hết thảy đều chuyển động thật chậm trong tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Khoảng thời gian đó chỉ có một giây, mà Tống Thư Hàng cảm thấy như mười giây đã trôi qua.

Sau đó hắn đột nhiên cảm thấy trống rỗng, đầu dấy lên đau nhức, và bản thân hắn bị đá ra khỏi hình thức quay chậm nọ…

Loại thiên phú nhãn khiếu này có lẽ được xem như thị giác cao thủ, hoặc là thị giác siêu nhân… trong mắt của cao thủ, động tác của kẻ địch giống như bị pause lại còn gì?

Hiệu quả không tồi, trong lúc then chốt nói không chừng sẽ có tác dụng đảo ngược tình thế. Chỉ có điều thiên phú này tiêu hao tinh thần lực và khí huyết quá nhiều.

Thời kỳ đầu mới dùng một lần mà tinh thần lực đã trống rỗng, về lâu dài khi mình đã là cao thủ rồi thì xác suất sử dụng thiên phú này sẽ ít đi, tổng thể mà nói… có chút vô dụng.

Không phải quá tốt, nhưng cũng không hẳn là quá xấu.

Có điều, thức tỉnh được năng lực thiên phú đã coi là may mắn rồi, nhiều tu sĩ lúc mở nhãn khiếu không thức tỉnh được năng lực thiên phú đâu.

“Khi mở nhãn khiếu thức tỉnh được thiên phú hả?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Đúng vậy, có điều năng lực thiên phú này tiêu hao tinh thần lực kinh quá.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Mở ra được là việc vui rồi, mới khiếu huyệt đầu tiên mà đã mở ra thiên phú, trong ba khiếu huyệt tiếp theo còn có cơ hội kích hoạt thêm một thiên phú nữa. Tinh thần lực không đủ thì nghĩ cách tăng tinh thần lực của mình lên đi.”

“Nhưng hôm nay tới đây thôi, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, đừng tu luyện nữa.”

Bạch Tôn Giả bổ sung.

Tống Thư Hàng lúc này đã tiêu hao cạn kiệt tinh thần lực, nếu còn tu luyện tiếp sẽ chỉ tạo ra vết thương ngầm trong cơ thể mà thôi.

“Vâng, tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trên thực tế, bây giờ mà hắn muốn tu luyện thì cũng là lòng có thừa mà sức không đủ. Vừa rồi khi mở ra cao thủ thị giác, tinh thần lực của hắn đã tiêu hao quá nhiều, lúc này từng cơn mệt mỏi không ngừng dội lên. Hắn chỉ muốn kiếm một cái giường mà nằm dài ra ngủ thôi.

"Tiền bối, ta đi nghỉ ngơi đây!"

Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn mệt mỏi đi về phòng mình. Bởi vì quá mệt, cho nên hắn không hề phát hiện ra chiếc nhẫn đồng cổ đeo trên ngón tay.

…

Sau khi Tống Thư Hàng đi rồi, Bạch Tôn Giả mới ra đóng cửa sổ phòng lại.

Sau đó ngón tay hắn nhẹ nhàng bắn ra một cái vào thanh đoản kiếm màu lam. Đoản kiếm như có linh tính, tự động bay lên không trung, đi theo sau lưng hắn.

"Tán tu, Lý Thiên Tố."

Bạch Tôn Giả nhẹ giọng thì thào. Nếu hắn đã hỏi tên người ta thì cũng chính là đã lựa chọn nhận lấy đoạn nhân quả này. Nếu một ngày kia gặp được hậu bối hay thân nhân của Lý Thiên Tố đang cần giúp đỡ, thì hắn sẽ vì đoạn nhân quả này mà ra tay trợ giúp họ một phen.

Sau đó, Bạch Tôn Giả xuống tầng, khắc họa lại mấy phù văn ở xung quanh ngôi nhà, bổ khuyết hoàn chỉnh trận pháp của Dược Sư vừa bị đâm vỡ.

"Thu phục."

Bạch Tôn Giả lười biếng vươn vai, sau đó nói nhỏ:

"Bây giờ làm gì tiếp nhỉ?"

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lướt lên chiếc điều hòa nhiệt độ trên tầng hai.

Ờ, vất vả lắm mới dụ được Thư Hàng đạo hữu đi ngủ, nhân lúc này gỡ điều hòa xuống nghiên cứu một chút thôi ~

Thế là, Bạch Tôn Giả sung sướng đi tháo điều hòa.

…

Ở một nơi khác.

Quỳ Hoa Tu Sĩ đang đứng trong một nhà nghỉ gần Đại học Giang Nam.

Bây giờ đã là một giờ sáng, hắn mới vất vả bò ra được khỏi bóng ma tâm lý của ‘Sự kiện sụp hố giữa đất bằng’ lúc ban ngày.

Trong thời gian đó, vì lo Tống Thư Hàng sẽ đột nhiên đưa tiền bối tới tận cửa báo thù nên trên đường đi hắn đã phải cải trang mấy lần, thậm chí còn tìm chỗ tắm mấy bận, loại hết mùi trên người, xịt thêm dược thủy tẩy mùi nữa, mãi tới bây giờ mới xong.

“Đến bây giờ mà tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia vẫn chưa tới tìm mình, có lẽ hắn coi mình là một người qua đường bình thường thật rồi.”

Quỳ Hoa Tu Sĩ thầm nghĩ.

Hắn đả tọa tu luyện một chút cho tinh thần mình trấn định lại, sau đó bắt đầu hồi tưởng lại chuyện hôm nay.

Có thể khẳng định vị Thư Sơn Áp Lực Đại kia chỉ là một con chim non mới ra ràng trong giới tu sĩ, nếu tên đó chỉ có một mình thì việc bắt hắn rồi cướp Huyết Thần toản chẳng khó khăn gì.

Song không biết tu sĩ tiền bối đáng sợ bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại có thân phận gì, lại có quan hệ gì với hắn? Vị tiền bối ấy sẽ ở luôn bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại hay là chỉ ở mấy ngày rồi sẽ đi?

Xoa xoa huyệt Thái Dương, hắn đã phái thành viên tình báo của Vô Cực Ma tông đi điều tra tình hình gần đây của Thư Sơn Áp Lực Đại xem có phát hiện ra chút manh mối gì không.

Đúng lúc này, di động của hắn vang lên.

“Alo, Quỳ Hoa Tu Sĩ đấy à? Tình báo về Thư Sơn Áp Lực Đại mà ngươi cần đã được sắp xếp xong xuôi, ngươi đến quán rượu Bartemy một chuyến, chúng ta sẽ giao tin tình báo cho ngươi.”

Giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông vang lên trong điện thoại.

“Biết rồi.”

Quỳ Hoa Tu Sĩ đứng dậy, đi ra ngoài gọi taxi.

…

“Hi, anh bạn đi đâu?”

Tài xế là một ông chú mặt đầy râu ria, trong ánh mắt tựa hồ chất chứa tang thương vô tận.

“Quán rượu Bartermy.”

Quỳ Hoa Tu Sĩ thản nhiên nói.

“Chỗ đấy hơi bị xa đấy.”

Tài xế nói.

“Không sao, không nợ tiền ông đâu mà sợ.”

Quỳ Hoa Tu Sĩ đáp.

“Được rồi, ngồi cho vững nhé.”

Nói đoạn, tài xế đạp chân ga, taxi lao như bay.

Trên ghế phó lái, Quỳ Hoa Tu Sĩ cứ nghĩ mãi chuyện về Thư Sơn Áp Lực Đại, cả người tỏa ra áp suất thấp.

Tài xế tưởng rằng tâm trạng hắn không tốt, bèn hỏi:

“Này anh bạn, không vui à? Có cần bật nhạc nghe cho thoải mái tí không?”

Quỳ Hoa Tu Sĩ ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

“Cũng được, bật nhạc lên nghe thả lỏng chút đi.”

Hắn đang rất căng thẳng, nghe nhạc nhẹ có thể giải tỏa cảm xúc một chút cũng tốt.

Thế nhưng… Quỳ Hoa Tu Sĩ đã lập tức phải hối hận vì quyết định ngu xuẩn này của mình.

Tiên sư… ông chú tài xế taxi này không mở nhạc trong xe, mà tự mình sung sướng bật loa miệng rống lên!

Rống thì rống đi, với vẻ ngoài bụi bặm của ông chú này, chắc là hát mấy bài tang thương buồn thảm trầm thấp sẽ không tồi.

Cơ mà ổng lại cố tình đi hát một bài tình ca nhẹ nhàng thiếu nữ, hình như là của một ngôi sao nữ đã hát từ cái thời nào xa lắm.

“Hú ~ em muốn dựa vào lồng ngực anh như thế ~”

“Hú ~ em muốn khi thức dậy thấy có anh cạnh bên ~”

“Hú ~ em muốn ~ anh đặt tay lên vai em rất nhẹ ~”

Bạn cứ tưởng tượng cái cảnh một ông chú mặt mày đầy râu mà eo éo hát tình ca dịu dàng như nước đi, thật là đẹp lắm thay…

Đã thế ổng còn không hề ý thức được vụ đó, ổng còn tưởng là mình gào nghe hay lắm.

Hát một hồi, tài xế hưng trí bừng bừng, hết bài này lại tua sang bài khác, thế nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều là tình ca thiếu nữ õng ẹo nhẹ nhàng.

Chuyện này thực ra không thể trách tài xế được, bởi vì bình thường ổng toàn nghe loại nhạc này thôi. Dù sao người ta là đàn ông thì phải nghe các em gái hát chứ còn gì nữa? Nghe lâu thì thuộc, quanh quẩn cũng chỉ có mấy bài này.

Quỳ Hoa Tu Sĩ buông mình dựa vào ghế phó lái, cảm thấy áp lực tinh thần của mình càng nặng nề hơn.

"Đừng hát nữa."

Hắn trầm giọng:

"Ta muốn yên tĩnh."

Tài xế tặc lưỡi, tiếc hùi hụi.

…

Lúc này, ở khoảng không trên đầu chiếc taxi, một con yêu khuyển đang thảnh thơi theo đuôi Quỳ Hoa Tu Sĩ.

Trên cổ yêu khuyển còn đeo một chiếc camera, bên trong ghi lại cảnh tượng Quỳ Hoa Tu Sĩ gọi điện lúc nãy. Đậu Đậu nhìn video trong máy, cảm thấy kỹ thuật của mình đúng là quá cao siêu.

Thân là một con đại yêu khuyển thực lực cao thâm, nó có cả trăm ngàn biện pháp theo đuôi Quỳ Hoa Tu Sĩ mà không bị đối phương phát hiện. Đối với Đậu Đậu mà nói, theo dõi đối phương một chút chẳng qua là việc dễ như bỡn mà thôi.

Tiếp theo phải xem tên Quỳ Hoa Tu Sĩ này có được tình báo gì về Tống Thư Hàng, rồi hắn quyết định ra sao.

Sau khi quay xong, Đậu Đậu chuẩn bị về nhà.

…

Tài xế mau chóng dừng xe trước cửa quán rượu Bartemy.

Quỳ Hoa Tu Sĩ trả tiền xong thì chạy khỏi xe y như chạy trốn.

Sau đó hắn tới một quán net bên cạnh quán rượu, gặp nhân viên tình báo của Vô Cực Ma tông.

Bởi vì mấy ngày nay Tô Thị A Thất đang tìm Vô Cực Ma tông để nhét hành, cho nên đệ tử tình báo các nơi của Vô Cực Ma tông đều phải vô cùng cẩn thận, chỉ sợ A Thất tìm thấy thì cả phân đà sẽ bị diệt như chơi.

Quỳ Hoa Tu Sĩ giả bộ tùy ý tìm một máy tính, bật máy rồi ngồi xuống.

Sau đó lấy thuốc lá ra, online.

Nửa tiếng sau, một người đàn ông ngồi cạnh hắn đột nhiên cất giọng nói nhỏ:

"Đây chính là toàn bộ thông tin tình báo về Thư Sơn Áp Lực Đại, sắp tới cẩn thận một chút, đừng để người của Tô Thị phát hiện ra. Tô Thị A Thất đúng là điên rồi, rất nhiều đệ tử tình báo ở các chi nhánh của Vô Cực Ma tông bị người của Thiên Hà Tô thị bắt đi rồi đấy."

Vừa nói chuyện, người đàn ông vừa bắn ngón tay, lặng lẽ giao cho Quỳ Hoa Tu Sĩ một chiếc USB.

Quỳ Hoa Tu Sĩ yên lặng nhận USB, lên mạng thêm nửa tiếng rồi đứng dậy rời quán net, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn người đàn ông kia một cái nào.

"Nếu không phải bị Thiên Hà Tô Thị quấy rối thì mấy thứ tình báo linh tinh này chỉ cần gửi qua mạng là được rồi…"

Quỳ Hoa Tu Sĩ u ám thở dài.

Chương 168: Chuyến du hành vũ trụ của điều hòa

Quỳ Hoa Tu Sĩ tìm một khách sạn, rồi dùng máy tính ở khách sạn để xem những tình báo về Thư Sơn Áp Lực Đại trong gần một năm nay từ USB.

Hắn xem từ đầu, quan sát tỉ mỉ, chỉ sợ mình bỏ sót bất cứ manh mối nào.

Nhưng sau khi nhìn xong tài liệu của hơn nửa năm nay… chỉ là cuộc sống thường ngày của một sinh viên bình thường, đọc sách, đi học, đi gặp bạn, thành tích học tập không tệ. Thi thoảng chơi game, việc thích nhất là ngày ngày đi tới hiệu sách để coi cọp...

Đây là một thanh niên thích thể thao, đa tài và độc thân.

Nhưng chẳng có chút thông tin có giá trị nào cả!

“Bộ phận tình báo lòe mình à?”

Điều đầu tiên Quỳ Hoa Tu Sĩ nghĩ đến là có kẻ hãm hại mình. Cũng may, sau khi kiên nhẫn xem tiếp, xem đến tình báo trong vòng một tháng trở lại đây, hắn mới nhận ra vài điểm.

Dựa theo quan sát của ‘bộ phận tình báo của Vô Cực Ma tông’, một tháng trước, ở thành phố bên cạnh hình như từng có một tổ chức tu sĩ nhỏ từng điều tra Thư Sơn Áp Lực Đại. Nhưng sau đó... thủ lĩnh của tổ chức này là ‘đàn chủ’ lại chết một cách đáng ngờ, sau đó thì chuyện này cứ thế mà đột nhiên chấm dứt.

Theo tình báo của Vô Cực Ma tông thì thi thể của đàn chủ nọ được tìm thấy trên một chiếc tàu điện ngầm, kẻ nọ bị phân thây bằng kiếm pháp vô cùng tinh diệu. Hung thủ hình như là một hòa thượng Tây, một tu sĩ nhất phẩm có thực lực không tệ, hiện vẫn bị giam trong ngục.

Mạng lưới tình báo của Vô Cực Ma tông chỉ điều tra được vậy, dù sao thì khi ấy hành vi của tổ chức tu sĩ đó vô cùng bí ẩn, mọi chuyện lại trôi qua cả tháng rồi, không thấy được manh mối nào có giá trị nữa.

Sau đó là chuyện Thư Sơn Áp Lực Đại, Tô Thị A Thất, và con cháu Tô thị cùng xuất hiện trong cái âm mưu Công Tử Hải bày ra với Nguyệt Đao tông. Rồi chuyện bọn họ cướp được Huyết Thần toản từ tay Công Tử Hải.

Chỉ có hai việc này, Thư Sơn Áp Lực Đại mới lộ ra cái bộ mặt khác với người thường.

Quỳ Hoa Tu Sĩ xoa cằm, bắt đầu trầm tư.

“Trong đống tình báo này, chỉ có cái tổ chức tu sĩ kia là có tí giá trị. Tổ chức ấy chỉ còn lại mấy tu sĩ có tu vi chừng nhất phẩm hai, ba khiếu, công pháp tu luyện cũng bình thường. Có lẽ mình có thể lợi dụng chúng, chỉ cần cho chúng công pháp tốt rồi thêm cả vật tư, không chừng có thể thu phục tổ chức này!”

Nhưng dù cái tổ chức đó có chút tác dụng, thì hắn biết làm gì để đối phó vị tiền bối đáng sợ bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại đây?

A, đợi chút... hình như hắn quên mất việc gì rồi?

Khốn thật!

Đường thiếu chủ!

Hồi trước, mình có nhờ Đường thiếu chủ tới nhà Thư Sơn Áp Lực Đại để trộm Huyết Thần toản.

Nhưng hiện tại, bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại có một tiền bối vô cùng đáng sợ, mà mình lại quên nhắc Đường thiếu chủ. Nếu giờ Đường thiếu chủ lẻn vào nhà Thư Sơn Áp Lực Đại để trộm Huyết Thần toản, thì chắc chắn sẽ bị tiền bối kia đánh cho tan tác. Không biết chừng còn bị nhốt trong tầng hầm, rồi bị tra tấn.

Quỳ Hoa Tu Sĩ vội vàng cầm điện thoại, bấm nhanh số của Đường thiếu chủ:

“Đường Đường, hi vọng ngươi đừng hành động nhanh quá! Mau nghe máy, mau nghe máy!”

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Sorry, the number you dialed is power off.”

Giọng nói trong điện thoại khiến hắn cảm nhận được cái hiện thực tàn khốc.

Đừng vậy chứ, chẳng nhẽ đã hành động rồi?

Quỳ Hoa Tu Sĩ siết chặt di động… chẳng nhẽ giờ đi tìm Đường Đường, rồi đưa cô ấy về sao?

Nhưng nghĩ đến cái cái vị tiền bối đáng sợ đứng giữa đất bằng mà cũng ngã sấp ra một cái hố bẫy kia, Quỳ Hoa Tu Sĩ lại thấy trong lòng ám ảnh nặng nề.

Nếu gặp phải tiền bối nọ, thì người ta chẳng cần ra tay, chỉ cần đợi mình tiếp cận rồi ngã sấp xuống là mình chết chắc rồi!

Làm sao bây giờ?

Chẳng nhẽ thấy chết mà không cứu?

Quỳ Hoa Tu Sĩ lộ ra vẻ tuyệt vọng, bất lực và rối rắm.

Bấy giờ, hắn không nhận ra rằng, phía sau mình, Bắc Kinh yêu khuyển đang bình tình dùng móng vuốt để đóng camera lại, nó cùng thuật ẩn thân để che khuất cơ thể mình, cứ thế mà thoải mái đi theo sau Quỳ Hoa Tu Sĩ để quay phim, đợi đến khi quay đủ rồi mới thảnh thơi rời đi.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, máy tính phiên bản mới nhất tới tay. Có máy tính rồi, không cần lo chuyện bị Bạch tiền bối hay Tống Thư Hàng giật máy nữa. Có thể chơi game với bà xã bất cứ lúc nào!

Ai da!

Để ăn mừng, mình nên làm gì đây?

Đi về mắng tên Hoàng Sơn ngu ngốc đi, thế mà dám không qua đón nó thật.

Nhổ nước miếng vào mặt hắn, chẳng nhẽ tên Vân Vụ đạo trưởng đang bị trấn áp kia lại quan trọng hơn kẻ trốn nhà như nó sao?

Sau đó thì làm gì nhỉ?

Ừm, về nhà ngẫm xem có việc gì vui vui mà làm, lão bà trong game chẳng thể bên nó cả ngày được, dù sao người ta cũng là người, cũng cần ngủ.

Mà lão ngốc Hoàng Sơn còn chưa qua đấy đón nó, không kiếm việc vui vui mà làm thì chán chết mất...

Bấy giờ, ở nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, máy tính đặt cạnh hắn, trên màn ảnh hiện lên bản vẽ cấu tạo của điều hòa.

Sau đó, tiền bối liền dỡ hết những linh kiện bên trong, bên ngoài của điều hòa ra.

“Ý tưởng của phàm nhân càng lúc càng thú vị, dù cái thứ điều hòa này tu sĩ không cần dùng, nhưng đối với người thường thì đúng là thứ thiết yếu trong những ngày hè nóng nực chói chang. Thú vị thật, thời đại này đúng là thú vị, những thứ cần dỡ ra có nhiều lắm!”

“Ừm, phải nhân tiện lắp lại hết trước khi Thư Hàng tiểu hữu tỉnh dậy.”

Nói xong rồi, Bạch Tôn Giả bắt đầu lắp ráp điều hòa. Rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này, từ lúc dỡ ra, hắn đã nhớ kỹ mọi thao tác rồi.

Chẳng mấy chốc, điều hòa đã được lắp xong.

“Lần này không sót linh kiện nào, quả nhiên mà, chỉ cần mình muốn làm thì chẳng có vấn đề gì cả!”

Bạch Tôn Giả mang vẻ mặt vô cùng tự tin, rồi khiêng cái điều hòa vừa lắp xong lên lầu hai, lắp đặt xong rồi cắm điện.

Trong lúc dùng điều khiển để mở, Bạch tiền bối làm ra cái vẻ mặt vô cùng tự tin!

Chừng năm, sáu giây sau.

Bụp bụp... Lại là tiếng nổ điện quen thuộc, sau đó là một luồng khói đen dậy lên.

Điều hòa, cũng cháy nốt.

Bạch Tôn Giả đờ người, hắn vội vàng rút điện ra ngay lập tức.

“Sao lại thế nhỉ, rõ ràng là mình lắp lại đúng các bước rồi mà, không có vấn đề gì mà! Sao lại cháy!”

Tiền bối buồn rầu vô cùng.

Cùng lúc ấy, hắn lặng lẽ liếc về phòng của Tống Thư Hàng, giờ người kia vẫn đương ngủ ngon lành.

“Chẳng còn cách nào nữa, đành phải dùng trận pháp để thay thế cho công năng của điều hòa vậy.”

Bạch tiền bối xoa xoa tay, rồi lại dỡ điều hòa ra, chuẩn bị khắc một cái tụ linh trận pháp, và một trận pháp khác giúp tự động điều tiết nhiệt độ chung quanh.

Nhưng... đương lúc hắn định khắc họa trận pháp thì đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“A, đợi chút… hình như mình đâu có học trận pháp giúp điều tiết nhiệt độ nhỉ!”

Bạch tiền bối ngẩn người.

Bởi sau khi tu sĩ khai khiếu, họ liền có thể tự động điều tiết nhiệt độ của cơ thể, nên chẳng cần cái trận pháp tự động điều tiết độ ấm nữa!

“Làm sao bây giờ?”

Bạch tiền bối nhìn cái điều hòa với vẻ chột dạ.

Ngẫm nghĩ một hồi, lẳng lặng lẽ dỡ điều hòa ra lần nữa, rồi cho nó vào thùng, dọn xuống cái sân dưới.

Rồi, hắn bẻ bừa một nhánh cây trong sân, tước nó thành hình kiếm, rồi khắc mấy cái trận pháp phức tạp khác.

Cuối cùng, hắn truyền một luồng linh khí vào cây kiếm gỗ.

Sau khi hoàn thành hết mọi chuyện, cây kiếm gỗ tầm thường biến thành một cây kiếm gỗ… bảy sắc cầu vồng!

Bạch tiền bối lẩm bẩm:

“Ha ha, lâu rồi không làm, gượng tay quá.”

Phi kiếm dùng một lần bản 004!

Danh đúng như công dụng, đây là cây phi kiếm chỉ có thể dùng một lần, là sáng tạo riêng của Bạch tiền bối.

Sau đó, Bạch tiền bối đặt cái thùng điều hòa đã gói xong xuôi lên cái cây phi kiếm bằng gỗ này.

Hắn bắt kiếm quyết, thi triển ngự kiếm thuật:

“Đi thôi!”

Phi kiếm dùng một lần bản 004 bay lên trời, chở theo thùng điều hòa, càng bay càng cao.

Bay rồi lại bay, bay đến một độ cao nhất định thì đóng băng, nhưng tốc độ bay của phi kiếm chẳng bị chút ảnh hưởng nào, duy trì cái tốc độ ‘không gây ma sát tới độ bốc lửa’, thảnh thơi mà xuyên qua tầng khí quyển.

Cuối cùng, cứ thế mà bay vào vũ trụ, bắt đầu cuộc hành trình lưu lạc giữa vũ trụ dài đằng đẵng...

Chỉ cần linh lực trong phi kiếm dùng một lần bản 004 không bị dùng hết, không va đập với hằng tinh, không bị hút vào hố đen, không cuốn vào đám thiên thạch... thì cái điều hòa kia sẽ trở thành cái điều hòa đầu tiên trên Trái Đất được đi du lịch vũ trụ.

Ừm, thực ra thì trước nó, trong lịch sử còn có một chiếc xe ngựa ngự dụng xa hoa, ba con rồng cưỡi, hai con voi cưỡi, một con đại xà yêu từng đắc tội Bạch tiền bối, một cái máy dò địa chấn vô cùng tinh vi... vân vân... cưỡi phi kiếm dùng một lần bản 001, phi kiếm dùng một lần bản 002 và phi kiếm dùng một lần bản 003, dưới sự trợ giúp của Bạch tiền bối, đi lên con đường du lịch vũ trụ đầy bi tráng.

Đối với việc đưa mấy thứ này vào vũ trụ, Bạch tiền bối tỏ ra vô cùng có kinh nghiệm. Giờ hắn có thể điều khiển hoàn hảo tốc độ của phi kiếm, đảm bảo rằng chúng sẽ không bị đốt cháy do ma sát khi đang bay qua tầng khí quyển, cũng sẽ không thiếu nhiên liệu mà rơi về Trái Đất lần nữa.

Chỉ cần dùng ngự kiếm quyết, là đã dễ dàng thực hiện cuộc du hành vũ trụ rồi.

Làm xong hết những chuyện này, Bạch tiền bối thầm lau mồ hôi.

Sau đó, hắn về tầng hai, khắc một trận pháp ảo thuật vào cái vị trí cũ của điều hòa.

Chỉ chốc sau, một dàn lạnh điều hòa trông cực kỳ giống thật liền xuất hiện ở cái vị trí đó.

Sau đó, Bạch tiền bối lại khắc thêm một cái trận pháp ảo thuật ở bên ngoài, một cục nóng điều hòa trông thật giống lại xuất hiện ngay ở đó.

“Ha ha, xong rồi.”

“Mấy ngày nữa, mình đi đổi tiền với mấy đạo hữu khác trong nhóm, rồi lặng lẽ đi mua điều hòa về lắp sau. Tạm thời cứ dùng tạm thế đã.”

Bạch tiền bối cười gượng, hi vọng trong mấy bữa nay, chắc Tống Thư Hàng đạo hữu sẽ không phát hiện ra chuyện này đâu nhỉ?

Chắc không bị phát hiện đâu, trình độ ảo thuật của mình không đến nỗi nào mà.

Ha ha!

Sau khi khắc xong trận pháp, Bạch tiền bối có chút chột dạ, hắn ôm cái laptop của mình, định lên tầng ba để về gian phòng Tống Thư Hàng xếp cho mình.

Nhưng mà, sau khi về tầng ba, hắn liền thấy cái TV ở trong phòng.

Không được rồi, tay hắn lại bắt đầu ngứa ngáy.

Ba phút sau, Bạch tiền bối nghiến răng nghiến lợi, kiên định bảo:

“Không sao, dỡ một cái cũng là dỡ, dỡ hai cái cũng là dỡ! Cùng lắm thì mình mua lại hết!”

Sau đó, hắn tiếp tục hạnh phúc dỡ cái TV màu ra...

Bấy giờ, Tống Thư Hàng đã ngủ ngon lành.

Do dùng tinh thần lực quá nhiều, nên giấc ngủ của hắn ngon hơn bình thường.

Mà trên đầu của Tống Thư Hàng, bỗng xuất hiện một đốm đen.

Đốm đen ấy nhanh chóng ngưng tụ thành linh thể màu đen, tỏa ra thứ oán khí nồng nặc...

Chương 169: Phần thiên nhất đao

"Hận hận hận!! Dù không vào luân hồi, vĩnh viễn biến thành quỷ vật, cũng phải trả thù!"

Bên trong linh thể màu đen phát ra tiếng gầm hung tợn, đồng thời, hình thể của nó phình to ra như một quả bóng bơm căng, từ thể tích chừng quả bóng bàn ban đầu đã nhanh chóng biến thành cao hơn nửa người.

Nhìn kỹ vào mặt mũi của nó thì có thể thấy được có vài phần bộ dạng của vị đàn chủ đã chết trong tay Tống Thư Hàng. Có điều nó chỉ giống lão chừng năm phần mà thôi.

Đây rõ ràng là oán linh được hình thành từ lời nguyền rủa của đàn chủ dành cho Tống Thư Hàng trước khi chết. Nhưng oán linh này đã bị Tống Thư Hàng tự tay đánh vỡ qua một lần, sau đó lại bị Kinh ba Đậu Đậu nuốt mất mấy lần, thế mà vì sao lời nguyền này vẫn không biến mất?

Lúc này Kinh ba Đậu Đậu không ở bên cạnh Tống Thư Hàng. Còn bản thân Tống Thư Hàng thì bởi vì tinh thần lực tiêu hao nhiều quá, nên không thể nào bảo trì kỹ xảo 'cảnh giác' được nữa.

Bởi thế oán quỷ nguyền rủa mới có thể dần dần thành hình, nó nhe răng cười, vươn quỷ trảo bén ngót của mình lên rồi cắm thẳng về phía yết hầu của Tống Thư Hàng. Một trảo này cắm xuống thì yết hầu của hắn nhất định sẽ xuất hiện năm lỗ máu ngay.

Ngay đúng lúc đầu móng bén nhọn kia sắp đâm vào Tống Thư Hàng thì trong tâm khiếu của hắn đột nhiên có một luồng linh thể trắng noãn thoát ra chính là kim thuẫn linh quỷ đã khế ước cùng Tống Thư Hàng.

Linh quỷ trắng noãn chỉ to cỡ chừng nắm tay, nhưng con oán quỷ màu đen thì lúc này đã to được nửa người rồi.

Tuy nhiên linh quỷ lại không hề sợ hãi. Chỉ thấy nó há miệng ra, hút con oán quỷ kia thật mạnh.

Cảnh tượng quỷ dị lại xảy ra một lần nữa, linh quỷ giống như một cái máy hút nước, miệng của nó y hệt cái tử kim hồ lô có thể hút người vào trong, trực tiếp nuốt chửng lấy con oán quỷ màu đen nọ!

“Hức!”

Linh quỷ thỏa mãn nấc lên một cái no nê, ngay cả hình thể cũng to hơn một chút. Sau đó, nó ngáp dài, chui vào lại bên trong tâm khiếu của chủ nhân.

Tống Thư Hàng ngủ mơ chẹp chẹp miệng, cảm giác như có một giấc mộng đẹp… Hắn lật người sang một bên, tiếp tục ngủ ngon lành.

Đó đúng là một giấc mơ rất đẹp.

Trong mộng lúc này, Tống Thư Hàng lại biến thành một người cổ đại.

Hắn có một tuổi thơ hồn nhiên trong sáng, có cha mẹ hiền lành yêu thương. Thế nhưng, lúc hắn sáu tuổi, hắn lại mắc phải một căn bệnh lạ, thuốc thang đều không làm được gì. Phụ thân đưa hắn đi khắp nơi cầu y, nhưng căn bệnh lạ của hắn mãi mà vẫn không thể chữa khỏi.

Cuối cùng, cha mẹ của hắn đành phải đưa hắn vào bên trong một đạo quán cũ nát cách nhà hơn mười dặm, để một vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ thu nhận hắn.

Vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ này cũng không phải người bình thường, y là một vị thần tiên. Tống Thư Hàng ở trong mộng bắt đầu sống cùng với y, mỗi ngày phải uống thứ thuốc đắng nghét, học đánh mấy lượt một bộ quyền pháp kỳ lạ cùng vị đạo trưởng kia.

Hai năm sau, bệnh tình của hắn đã sắp khỏi hẳn, cũng sở hữu sức mạnh vượt xa người thường.

Sau đó, vào cái ngày sau hai năm lẻ ba tháng ấy, vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ kia dẫn theo Tống Thư Hàng đi đến bên dưới một gốc đại thụ cao chọc trời.

“Bần đạo tên là Xích Tiêu Tử, giữa ta và con đã định sẵn sẽ có một đoạn duyên phận. Xem cho kỹ đây!”

Đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ cười nói, sau đó y đứng dưới đại thụ, giơ tay bẻ một nhánh cây, bắt đầu biểu diễn ngay tại chỗ.

Trong miệng cũng đọc to khẩu quyết của một công pháp nào đó.

Đó hẳn là một bộ kiếm pháp tuyệt thế, chỉ là Tống Thư Hàng xem không hiểu lắm.

Bởi vì từ khi đạo trưởng bắt đầu thi triển kiếm pháp thì thân ảnh của y cũng ngày càng mờ dần, hơn nữa thi thoảng lại nhảy qua một đoạn… Còn công pháp với khẩu quyết mà y truyền thụ thì lại giống như được nói bằng một loại ngôn ngữ khác, Tống Thư Hàng nghe vào tai chẳng khác gì ông nói gà bà nói vịt.

Nhưng ‘hắn’ ở trong mộng hình như lại xem rất rõ ràng, chăm chú lắng nghe.

Sau khi vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ kia biểu diễn xong thì cười khẽ, hỏi:

“Nhớ được bao nhiêu rồi?”

“Chín phần.”

‘Hắn’ ở trong mộng cũng thành thật trả lời.

“Khá lắm, chín phần này cũng đủ cho con bước lên con đường ngưng tụ được một viên Kim Đan rồi, còn ngày sau thế nào thì phải xem sự cố gắng của chính bản thân con nữa.”

Xích Tiêu Tử mỉm cười, sờ nhẹ lên đầu của ‘hắn’ ở trong mộng.

‘Hắn’ ở trong mộng chỉ mỉm cười chua chát, loáng thoáng cảm giác ra được… dường như đạo trưởng đang nói lời từ biệt với mình?

Xích Tiêu Tử từ ái xoa đầu của hắn, lại ngồi xuống trước mặt hắn, còn muốn nói thêm điều gì đó.

Nhưng đạo trưởng đột nhiên nhìn ‘hắn’ trong mộng với vẻ ngạc nhiên.

Tống Thư Hàng có thể cảm giác được, ánh mắt của Xích Tiêu Tử thâm thúy hệt như vũ trụ sâu xa, dường như có thể xuyên qua ‘hắn’ ở trong mộng, trực tiếp xuyên qua vô số thời không lẫn năm tháng, để nhìn thẳng vào chính Tống Thư Hàng vẫn luôn đứng sau ‘hắn’ ở trong giấc mơ kia!

Tống Thư Hàng cảm giác toàn thân lạnh lẽo, giống như mình đã bị người ta nhìn thấu toàn bộ vậy!

“Hóa ra là thế, thú vị lắm! Thú vị lắm!”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng cười ha hả.

Sau đó, đạo trưởng lại đứng lên lần nữa, nhặt nhánh cây khi nãy lên.

Tiếp theo, Xích Tiêu Tử dùng một loại ngôn ngữ khác, bắt đầu giảng giải về một loại công pháp khác.

Lần này ‘hắn’ ở trong mộng nghe mà không hiểu gì hết, bởi vì đây không phải ngôn ngữ quen thuộc của ‘hắn’, ‘hắn’ chưa từng nghe qua bao giờ.

Thế nhưng… Tống Thư Hàng lại hiểu được!

“Năm đó, khi Xích Tiêu Tử ta nhập đạo, bằng vào một bộ Hỏa Diễm đao bình thường có thể gặp được ở bất cứ nơi nào trong giới tu sĩ để tu luyện, nó cũng xem như căn cơ tu chân của bần đạo. Nhưng hôm nay, tiện đường tham đạo, nên ta sẽ truyền thụ bộ Hỏa Diễm đao này lại cho con. Tuy rằng nó chỉ là một bộ đao pháp bình thường không hiếm có gì, nhưng mong rằng con chớ trách bần đạo keo kiệt.”

Tống Thư Hàng có một loại ảo giác, Xích Tiêu Tử đạo trưởng lúc này không phải đang nói với ‘hắn’ ở trong mộng, mà là xuyên qua ‘hắn’ ở trong mộng để nói chuyện trực tiếp với mình!

“Thời gian có hạn, ta chỉ có thể biểu diễn một lần cho con xem.”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng tiếp tục múa nhánh cây trong tay, lấy nhánh cây làm đao, lật tay chém ra một đao.

Trong một thoáng, Tống Thư Hàng cảm giác toàn bộ đất trời đều bốc cháy.

Nhánh cây trong tay của đạo trưởng tựa như có một ngọn lửa vô cùng mãnh liệt, ngọn lửa kia không có gì là không thiêu rụi được, vĩnh viễn cũng không tắt!

Đao hạ, ngọn lửa lập tức bao phủ thế giới, vạn vật trong nhân thế phồn hoa, tất cả đều bị thiêu rụi trong ngọn lửa! Ngay cả ‘Trời’ cao cao tại thượng kia cũng bị ánh lửa nhuộm đỏ.

Đao pháp không có khẩu quyết, không có chiêu số, gần như chỉ có duy nhất một đao ý chém ra! Một đao kia chính là toàn bộ đao pháp!

Lúc Tống Thư Hàng đối mặt với một đao kia thì cảm giác toàn thân nóng bừng lên, miệng lưỡi khô khốc, máu cũng sắp khô cạn!

Nhưng lại có được rất nhiều cảm ngộ.

Tuy rằng Xích Tiêu Tử đạo trưởng không nhìn thấy Tống Thư Hàng, nhưng hình như đã biết rằng Tống Thư Hàng cũng lĩnh ngộ được không ít, y cười lớn, sau đó chỉ vung tay một cái, nhánh cây trong tay đã hóa thành tro tàn.

Hơn nữa, cây đại thụ che trời ở sau lưng cũng hóa thành tàn tro bay theo gió.

'Hắn' ở trong mộng trợn mắt há mồm nhìn cảnh này.

Đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ kêu khẽ một tiếng, bước chân đạp vững vàng lên không trung, không cần dùng đến chút ngoại lực nào, lăng không bay lên, cuối cùng thân ảnh hoàn toàn biến mất.

'Hắn' ở trong mộng cung kính quỳ xuống, dập đầu lạy ba lạy.

Sau đó… cảnh tượng trong mộng thay đổi, không biết đã qua bao nhiêu năm.

'Hắn' ở trong mộng lúc này đã trưởng thành, lưng đeo một thanh đoản kiếm màu lam, mặc một bộ đạo bào giống hệt với đạo bào của Xích Tiêu Tử đạo trưởng năm xưa, chỉ là bộ áo ấy nay đã đổi thành màu xanh mà thôi.

Tu sĩ tán tu Lý Thiên Tố mặc đạo bào màu xanh!

Giấc mơ tới đây là ngừng, Tống Thư Hàng mở mắt ra… trời sáng rồi.

…

Bây giờ là 6 giờ 3 phút, thứ ba, ngày 2 tháng 7, trời trong veo.

Tống Thư Hàng ngồi dậy.

"Là mơ à?"

Lúc nói chuyện, hắn phát hiện toàn thân mình đẫm nước, mồ hôi ướt người!

Không phải là mơ… Vậy đây là 'ký ức' của vị tán tu Lý Thiên Tố kia sao? Bởi vì đã từng gặp cảnh tình cảnh tương tự, nên Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Vị 'Lý Thiên Tố' kia hẳn là vị tán tu tiền bối bay đến làm rớt lại hai món trang bị lúc mình đang khế ước linh quỷ nhỉ?

Bởi vì lúc Bạch tiền bối hỏi tên vị tán tu kia thì Tống Thư Hàng nghe thấy hắn trả lời 'tán tu Lý Thiên Tố'.

Nhưng tại sao ký ức của vị tán tu Lý Thiên Tố kia lại xuất hiện trong đầu hắn?

Là linh quỷ gây nên ư? Dường như linh quỷ đã hấp thu một số năng lượng lúc vị Lý Thiên Tố kia hóa đạo mà sinh ra biến dị, sau đó lúc linh quỷ đồng bộ với hắn thì khiến hắn có thể 'nhìn' thấy được đoạn ký ức kia sao?

Đang lúc suy nghĩ thì Tống Thư Hàng cúi đầu, lại nhìn thấy được chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay cái của mình.

Đây là một trong số hai món đồ mà Lý Thiên Tố để lại sau khi hóa đạo.

"Chiếc nhẫn này, lẽ nào không phải vì linh quỷ, mà là vì trong chiếc nhẫn này có giữ lại tư niệm của chủ nhân trước kia? Nên mới khiến mình mơ thấy giấc mộng ấy?"

Tống Thư Hàng lại nói.

Nhớ tới giấc mộng kia, thứ để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng Tống Thư Hàng chính là Hỏa Diễm đao mà vị Xích Tiêu Tử vừa rồi truyền thụ lại.

Xích Tiêu Tử nói đây chẳng qua là Hỏa Diễm đao pháp bình thường có thể tìm thấy được ở khắp nơi trong giới tu sĩ.

Nhưng lúc Xích Tiêu Tử chém ra một đao kia, loại cảm giác như có một ngọn lửa bất diệt thiêu cháy vạn vật, ngay cả bầu trời cũng bị thiêu đốt kia, lẽ nào nó chỉ là một bộ đao pháp bình thường thật ư?

Đây rõ ràng là một đao đốt trời luôn mà!

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy tay chân ngứa ngáy. Xích Tiêu Tử đã truyền thụ một chiêu Hỏa Diễm đao này rồi, mình có nên đi thử xem rốt cuộc nó là chỉ là mơ hay thật sự là ký ức của Lý

Thiên Tố không nhỉ?

Tống Thư Hàng lập tức chạy đến mở két sắt ra, lấy cây thần đao do tông chủ Bá Thiên Quân của Nguyệt Đao tông để lại ra.

Đao này tên là Bá Toái, đao dài ba thước ba, vô cùng cứng rắn, lại trải qua ngọn lửa thiên kiếp trui rèn, dường như lại có thêm vài thay đổi rất thần kỳ.

Tống Thư Hàng cầm theo cây đao chạy lên sân thượng.

Bởi vì có vết xe đổ của quạt ngự hỏa ba sao, hắn không dám thử nghiệm bậy bạ trong phòng nữa.

"Cứ thử xem vậy, dù sao thì cũng không ai nhìn thấy. Coi như mình đang nằm mơ giữa ban ngày cũng được."

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, trong đầu nhớ lại lúc Xích Tiêu Tử thi triển Hỏa Diễm đao.

Hắn cũng xoay tròn thân đao, khí huyết trong tâm khiếu và nhãn khiếu bốc lên, sau đó chém ra một đao…

Khí thế hùng hồn, tư thế ngầu lòi!

Nhưng chẳng có ngọn lửa nào bắn ra cả.

Đừng nói là lửa, một tia lửa cũng không có.

"Ha ha."

Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng.

Lẽ nào… mình thật sự nằm mơ chưa tỉnh à?

Hay là chiêu Hỏa Diễm đao này cần phải chăm chỉ khổ luyện mới có thể lĩnh ngộ được?

"Dù sao thì ngày nào mình cũng rảnh, chi bằng mỗi ngày bớt chút thời gian ra để luyện Hỏa Diễm đao này cũng được."

Tống Thư Hàng tự nhủ thầm.

Nếu như có thể làm được như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, chém một đao ra là có lửa bốc lên cuồn cuộn thì ngầu phải biết.

"Không nghĩ nhiều nữa, tu luyện trước đi đã. Mấy hôm nay còn phải lên lớp nữa."

Tống Thư Hàng bắt đầu khởi động tay chân.

Sau đó, hắn đặt thanh đao Bá Toái qua một bên, bắt đầu tu luyện Kim cương căn bản quyền pháp, lại dùng Chân ngã minh tưởng kinh dẫn dắt đưa khí huyết về trong tị khiếu.

Tị khiếu là khiếu thứ ba, mở ra khó hơn so với mở nhãn khiếu nhiều. Nếu như không nhờ vào ngoại lực thì ít nhất cũng phải tốn tới hai năm.

Chương 170: Dắt Đậu Đậu đi dạo

Một giờ sau, Tống Thư Hàng ngừng tu luyện.

Hắn cảm thấy hôm nay tu luyện hiệu quả hơn trước kia rất nhiều, bởi vì đã khai nhãn khiếu nên thân thể trở nên mạnh mẽ hơn à?

Nhưng lúc trước khai tâm khiếu, hình như hiệu quả tu luyện không tăng lên rõ rệt như vậy mà.

Bấy giờ Tống Thư Hàng vẫn không hề biết, đây là do hiệu quả ngưng tụ linh khí của chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay mình. Nó có thể không ngừng tẩm bổ cho thân thể của hắn, cũng làm cho hắn có được hiệu quả tu luyện tốt hơn.

“Được rồi, đi học thôi.”

Tống Thư Hàng nhặt bảo đao Bá Toái lên, chuẩn bị đi xuống lầu để tắm rửa.

Khi hắn đến tầng ba, thấy Đậu Đậu Bắc Kinh đã trở về, bây giờ nó đang ngồi trước máy tính quẩy game rất khí thế.

Bạch tiền bối ngồi song song với Đậu Đậu, vẻ mặt nghiêm túc giống như đang tìm tài liệu gì đó trên mạng.

Tống Thư Hàng chào hai người bọn họ:

“Chào buổi sáng Bạch tiền bối. Đậu Đậu, về rồi đấy à!”

“Chào buổi sáng, Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch tiền bối ngẩng lên, mỉm cười gật đầu với hắn, hôm nay Bạch tiền bối vẫn cứ tuấn mỹ vô song như thế. Chỉ là khi nhìn Tống Thư Hàng thì hình như trong ánh mắt của Bạch tiền bối lại có chút né tránh thì phải?

“Về từ sớm rồi, cho ngươi này.”

Đậu Đậu không thèm ngẩng đầu lên, nó cuộn đuôi lại, ném một món đồ về phía Tống Thư Hàng.

Nhìn thấy vật đen thùi lùi đang bay về phía mình, không biết tại sao Tống Thư Hàng đột nhiên ngu người, theo bản năng quơ đao, tiêu sái chém một nhát!

Xoẹt! Món đồ màu đen bị chém thành hai nửa trong nháy mắt, hoàn toàn chứng minh trình độ sắc bén của bảo đao Bá Toái.

Một giây sau.

Tống Thư Hàng nhìn cái thứ đen thui bị chém ra làm đôi kia, khóc không ra nước mắt:

“Máy ảnh SLR của ta...”

Cái máy ảnh SLR mới mua, nhờ sức quyến rũ của Bạch Tôn Giả nên mới mua được từ chủ tiệm kia với giá gốc, hắn còn chưa dùng bao giờ, đã bị chính mình chém thành hai nửa mất rồi.

Đậu Đậu ngẩng đầu lên liếc Tống Thư Hàng một cái:

“Gâu, cái này là ngươi tự chém, đừng có mà trách ta.”

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, đau lòng ôm lấy hai nửa máy chụp ảnh SLR đã bị cắt làm đôi, không thể nào sửa lại được nữa rồi.

“Đúng rồi, gâu, nhắc nhở ngươi một chút, ở trong đó còn có video ta đi theo dõi cái tên mặt mũi thanh tú, lưng hùm vai gấu đó. Tốt nhất là ngươi nên xem thử thẻ nhớ trong máy có bị sao không. Nếu bị hư thật, ta cũng không đi quay lại đâu nhé.”

Đậu Đậu tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng chỉ có thể yên lặng rút thẻ nhớ ra từ trong máy chụp hình.

May thay thẻ nhớ không bị hỏng.

Hắn thở phào một hơi, muốn trách thì chỉ có thể trách hôm nay đầu mình bị cửa kẹp mất rồi.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Cái tên đó thật sự có vấn đề à?”

“Gâu, là người của Vô Cực Ma tông, đang muốn cướp Huyết Thần toản trên tay ngươi. Nhưng đây chỉ là một tên lâu la nhãi nhép mà thôi. Cụ thể cứ tự xem video thì biết.”

Đậu Đậu trả lời.

Đúng thật là Vô Cực Ma tông!

“Thực lực thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Cảnh giới nhất phẩm ngũ khiếu, sắp đến được long môn rồi.”

Đậu Đậu thuận miệng đáp.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát lại lên tiếng hỏi:

“Ta có thể đánh thắng được không?”

“Được... Nếu như là đấu chính diện, có phù hộ mệnh, cộng thêm chiếc nhẫn đồng cổ trên tay của ngươi thì ngươi có cơ hội xử lý hắn. Nhưng, nếu như hắn đánh lén, ngươi đương nhiên sẽ không có cơ hội phản kháng.”

Đậu Đậu trả lời.

Nói thế thì chẳng phải mình đang ở trong tình cảnh rất nguy hiểm hay sao?

Hơn nữa đối phương còn có thể đến bắt hắn bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng cười khan:

“Đậu Đậu này, hôm nay ngươi có muốn ra ngoài đi dạo một lát không?”

“Thế nào, hôm nay lại muốn dắt ta đi dạo à?”

Đậu Đậu ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng:

“Được thôi, hiếm khi ta lại có hứng thú thế này, để cho ngươi dắt đi dạo vậy.”

Đang nói chuyện, nó gõ lên bàn phím một cái, giải quyết một con Boss nhỏ rồi chào tạm biệt ‘bà xã’ trên mạng.

“Chờ một chút, ta đi đổi trang bị, cho ngươi dễ dắt đi dạo hơn.”

Đậu Đậu tắt máy tính, chạy nhanh vào trong phòng.

Tống Thư Hàng quay sang hỏi Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, chút nữa ta đi học, ngài có dự tính gì không?”

Bạch Tôn Giả cười ha ha một tiếng:

“Buổi sáng ta có chút việc, lúc trước có điện thoại gọi tới, nói là nhân viên hành chính ở khu này, hỏi chúng ta có thay đổi nhân khẩu hay không. Bởi vì bây giờ đang làm đăng ký, nếu như có thay đổi thì cần làm giấy phép tạm trú, ta cũng muốn làm, nên phải chờ nhân viên hành chính đó đến chụp hình đăng ký cho ta đã.”

“Ừm, lại đến thời gian làm giấy tạm trú rồi à.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái:

“Vậy ta và Đậu Đậu đi đây! Bạch tiền bối, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho ta nhé.”

Bạch tiền bối yên lặng gật đầu một cái, ánh mắt lặng lẽ liếc nhìn cái rương lớn phía sau.

Đó là ‘chiến lợi phẩm’ hắn phấn đấu cả đêm qua mới có được: một cái TV màn hình lớn, một cái máy lọc nước, hai cái loa, một cái nồi cơm điện, một cái bếp điện từ...

May quá, không bị Thư Hàng tiểu hữu phát hiện ra.

Chờ Thư Hàng tiểu hữu rời đi rồi sẽ dùng 'phi kiếm xài một lần’ bắn thẳng vào vũ trụ luôn.

…

Bảy giờ rưỡi, Tống Thư Hàng và Đậu Đậu ra ngoài.

Đậu Đậu đeo lên mình một chiếc vòng cổ đơn giản, biến thành hình dáng của một con chó Bắc Kinh nhỏ, đưa dây dắt cho Tống Thư Hàng với vẻ mặt ‘Trẫm ban thưởng ngươi đấy’.

Đúng là dắt chó đi dạo thật à?

Tống Thư Hàng vốn nghĩ rằng Đậu Đậu cùng lắm cũng chỉ đi với hắn ra ngoài mà thôi, không ngờ nó lại đeo vòng cổ vào, còn hiện hình ra để con người cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng như thế lại khó chơi rồi, mặc dù khu đại học Giang Nam khá cởi mở, ở trong trường thầy cô có thể thoải mái nuôi thú cưng như chó mèo, nhưng sinh viên thì tuyệt đối không thể được.

Thôi, cứ đi bước nào hay bước đó vậy.

Cùng lắm thì nói là thú cưng của giáo viên nào đó, mình chỉ phụ trách dẫn nó đi dạo hộ thôi. Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp, sau đó hắn dắt Đậu Đậu ra cửa.

Nửa đoạn đường đầu tiên Đậu Đậu rất nghe lời, quả thật là để cho Tống Thư Hàng dắt nó chứ không phải là nó dắt Tống Thư Hàng.

Chỉ là lúc gần đến khu đại học Giang Nam, ánh mắt Đậu Đậu đột nhiên sáng lên, guồng chân chạy như điên!

Đậu Đậu là một đại yêu khuyển, thực lực cao cường. Khi nó bắt đầu chạy thì Tống Thư Hàng làm gì có bản lĩnh phản kháng? Chỉ có thể ngậm ngùi bị nó kéo theo chạy như điên, đúng là có khổ khó nói nên lời mà.

“Đậu Đậu, ngươi muốn chạy đi đâu đấy?”

Tống Thư Hàng hốt hoảng hỏi nó.

“Gâu gâu, tìm được một trò vui, ta dẫn ngươi đi chơi một chút!”

Đậu Đậu dùng âm thanh chỉ có Tống Thư Hàng nghe được để trả lời, cũng chính là công phu truyền âm nhập mật.

Cứ như vậy, một con chó Bắc Kinh đáng yêu chạy như điên phía trước, phía sau một là cậu sinh viên trẻ tuổi bị kéo theo.

Rất nhanh, Đậu Đậu đã đến chỗ cái ‘trò vui’ mà nó nói.

Ở bên ngoài khu đại học Giang Nam có một con sông rất dài, con sông này chảy xuyên qua khu đại học. Qua nhiều thế hệ người dân chăm sóc, hiện tại hai bên bờ sông trong vắt này đều là cỏ xanh tỏa hương thơm ngát.

Lúc này, có một ông già người Anh mặt mũi nghiêm túc, tóc tai chải gọn gàng, tay thì đang dắt một con chó berger Đức có vóc dáng to lớn, nhàn nhã đi dạo trên bãi cỏ.

Chính là thầy giáo Tiếng Anh của Tống Thư Hàng, giáo sư Smith. Trước kia ông cũng có một con chó khá đáng yêu, chỉ là... Bởi vì Vũ Nhu Tử cô nương thi triển pháp thuật, làm cho nó cắn vị giáo sư này một miếng.

Thế rồi việc đầu tiên ông làm sau khi xuất viện đó là bán con chó kia vào quán cầy tơ bảy món, làm thành một nồi lẩu thịt chó.

Đây là con chó berger mà giáo sư Smith mới nuôi.

Đậu Đậu kéo Tống Thư Hàng chạy thẳng đến trước mặt giáo sư Smith.

Tống Thư Hàng không tránh được, chẳng biết làm gì hơn ngoài cách lên tiếng chào giáo sư:

“Chào buổi sáng, thầy Smith.”

Giáo sư xoay lại gật đầu với Tống Thư Hàng.

Ông không nhận ra hắn, trong mắt ông thì phần lớn sinh viên phương Đông đều có khuôn mặt từa tựa nhau, ông cũng không nhớ được bao nhiêu người.

Tống Thư Hàng đang muốn kéo Đậu Đậu đi, nhưng Đậu Đậu lại kéo ngược lại hắn chạy đến trước mặt của con berger kia.

“Gâu gâu!”

Đậu Đậu ngoắc đuôi, nhìn con chó kia sủa điên cuồng.

Con chó berger nghi ngờ cúi đầu nhìn Đậu Đậu, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Gâu gâu!”

Đậu Đậu tiếp tục sủa ầm ĩ, nó xoay người lại, lắc lắc cái mông với con chó đó, cắn ta đi, cắn ta đi, cái đồ cẩu tạp chủng này!

Đây chính là lời của Đậu Đậu mà Tống Thư Hàng nghe được.

Nhưng hình như con berger này lại không hiểu mấy. Dù sao, mặt nó cứ ngây ra.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng cười khan với giáo sư Smith, sau đó dùng sức kéo dây:

“Đậu Đậu đừng nghịch nữa, chúng ta đi thôi.”

Giáo sư Smith mỉm cười, cũng kéo con berger của mình chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc này, bỗng dưng Đậu Đậu lại nhảy lên, đưa chân vả cái bụp vào mặt của con chó berger to lớn.

Bốp!

Con berger không kịp né tránh, cứ thế ăn trọn một cú vả của Đậu Đậu.

“Gâu, gâu!”

Chó berger cũng không phải loại hiền lành gì, con chó nhỏ xíu trước mắt dám động vào nó à? Nó sủa ầm lên một tiếng, nhào tới chỗ Đậu Đậu.

Khóe miệng giáo sư Smith giần giật, nhìn về phía bạn học trẻ tuổi bên cạnh, chó nhà cậu nhỏ thế mà lá gan cũng hơi bị to đấy nhỉ?

Tống Thư Hàng hận không thể che mặt mình lại rồi kiếm cái lỗ nào chui quách vào cho rồi... Mình dắt Đậu Đậu đi dạo có phải lựa chọn đúng đắn không đây?

Lúc này, Đậu Đậu và con berger kia đã thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân, nhào vào cắn xé nhau.

Tống Thư Hàng căn bản không thể kéo Đậu Đậu rời đi.

Mà giáo sư Smith cũng không biết phải làm thế nào với con chó berger của mình cả.

Cùng lắm chút nữa bồi thường cho bạn học này một ít tiền vậy, một con chó Bắc Kinh nho nhỏ thế này cũng chỉ mấy ngàn tệ thôi.

Giáo sư Smith thầm nghĩ.

Tiếng chó sủa không ngừng, lông bay tán loạn.

Một phút sau.

Lông của con berger đã rơi rất nhiều, cặp mắt mờ mịt nằm trên đất, đờ đẫn nhìn con chó Bắc Kinh nho nhỏ đang giẫm lên người mình.

Con chó Bắc Kinh vô cùng đắc ý, xoay đầu nhìn Tống Thư Hàng:

"Gâu, gâu, gâu!"

Tống Thư Hàng lại hận không thể che mặt lại, một đại yêu khuyển như ngươi, ngay cả An Tri Ma Quân tứ phẩm có ngự kiếm phi hành cũng bị ngươi đuổi phải trốn khắp trời, nay chỉ đánh thắng một con berger bình thường, thì có gì mà đáng để kiêu ngạo như thế chứ?

Giáo sư Smith dụi mắt liên tục, là mình già rồi nên bị hoa mắt à?

Té xuống đất nằm thở hổn hển kia là con berger của mình thật đấy à?

Đánh thắng lại là con chó Bắc Kinh nhỏ xíu kia à?

Điều này không khoa học!

Đậu Đậu thấy Tống Thư Hàng không khen ngợi nó thì bực dọc lắm. Nó ngoắc ngoắc đuôi, xoay người chạy đến khu đại học Giang Nam.

"Đậu Đậu chờ ta đã."

Tống Thư Hàng kêu lên, hắn vội vàng nói với giáo sư Smith:

"Giáo sư, xin lỗi, em đuổi theo Đậu Đậu trước đã."

"Đi đi, đi đi."

Giáo sư Smith cười khan.

Chờ Tống Thư Hàng và Đậu Đậu bé nhỏ chạy đi xa, giáo sư đứng cạnh con chó của mình quan sát.

Lông ở trên đất đều là của con berger, con chó Bắc Kinh kia thậm chí không hề rơi một cọng lông nào hết.

Khóe miệng con berger của ông vẫn còn rỉ máu, trên thân nó có vết thương nhưng không có vết nào do bị cắn, mà tất cả đều do móng vuốt gây nên.

“Chó Bắc Kinh lợi hại đến vậy sao?”

Giáo sư Smith xoa cằm nghĩ ngợi, hay ông cũng thử nuôi một con xem sao nhỉ?

Chương 171: Xem Anh 1 Mình Xử 6 Thằng Đây!

Tiết học buổi sáng, Tống Thư Hàng vẫn luôn chăm chú nghe giảng.

Đậu Đậu thì biến thành hình thái yêu thú mà người thường không thể nhìn thấy, phần lớn thời gian đều trốn trong ngăn bàn của hắn nghịch điện thoại.

Tống Thư Hàng cúi đầu xuống nhìn, đúng lúc nhìn thấy Đậu Đậu đang gửi nhận xét trên một trang bán hàng online, lại còn là complain: Chủ shop làm ăn gian dối, dislike! Không phải đã bảo là vị thịt gà à? Bố mày ăn hơn nửa túi rồi mà có thấy vị thịt gà đâu! Lừa đảo! Lương tâm cho heo ăn rồi à?

Tống Thư Hàng lập tức đổ mồ hôi lạnh ào ào.

Ngươi nói lát nữa mà chủ shop đọc được cái bình luận này xong, liệu có vuột miệng bật thốt khốn nạn hay không? Hay lại chửi thêm tiếng nữa đây?

Chắc tâm trạng của chủ shop sẽ là thế này đây: Tên điên này lại đi đớp thức ăn cho chó à! Thế chả nhẽ mày lại là chó hả.

Nói đi phải nói lại, chẳng trách mấy hôm nay Đậu Đậu không sai hắn mua đồ nữa, hóa ra là vì nó đã học được cách mua hàng online rồi à?

Thế người đi nhận hàng là ai thế? Đừng có nói là Đậu Đậu tự mình xuống nhận đấy nhé?

...

Nói thật thì Tống Thư Hàng cảm giác Đậu Đậu không phiền toái như các vị tiền bối trong nhóm vẫn hay nói. Ngoại trừ nó hơi quậy một chút ra thì chỉ cần thứ gì khiến nó hứng thú là nó có thể tự ôm lấy mà chơi rất lâu.

À đúng rồi... Ngoại trừ việc mỗi ngày nó đều online mắng Hoàng Sơn Chân Quân ra thì những lúc còn lại nó vẫn đáng yêu lắm.

Lại nói, kể từ sau khi Đậu Đậu tới nhà nó đến nay, hình tượng chủ nhóm cao lớn uy vũ của Hoàng Sơn Chân Quân trong đầu hắn đã tựa như một dòng sông lớn, nước trôi đi mãi chẳng thấy ngày về.

Suốt ngày nghe Đậu Đậu luôn mồm mắng 'Hoàng Sơn ngu ngốc', dần dà, Tống Thư Hàng đã sắp nhớ lộn tên của Hoàng Sơn Chân Quân thành Hoàng Sơn ngu ngốc mất rồi.

Hơn 10 giờ sáng, hai tiết học sáng cứ trôi qua êm đềm như thế.

Buổi chiều không có lớp, Lâm Thổ Ba chán chường hỏi:

“Bọn mày có định về ký túc xá ôn tập không, ngày mai là thi rồi đấy.”

Đã sắp đến kì thi cuối kì rồi, vì để không phải học lại, cậu cũng phải cố gắng lên mới được. Lâm trận mài gươm, không sáng thì cũng chói mà lị.

Bình thường trước mỗi kỳ thi đều được nghỉ một hai ngày, để học sinh ôn bài lại cho tốt. Nhưng năm nay bởi vì thông báo thi ra sớm quá, nên chương trình học có chút gấp.

“Tao hẹn đi ôn bài chung với Nha Y rồi, không đi cùng với bọn mày được.”

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính, vô tình bỏ rơi đám chiến hữu ế chổng mông cùng phòng.

Lâm Thổ Ba rưng rưng nhìn về phía Lý Dương Đức.

“Mày đừng có nhìn tao như thế, trông tởm lắm. Cùng lắm thì hôm nay đến chỗ tao đi, chỗ nào không hiểu thì tao giảng cho.”

Lý Dương Đức nói với vẻ mặt buồn nôn, cũng có phải con gái quái đâu, trưng mắt cún con ra cho ai xem?

“Thư Hàng thì sao? Có đi chung không?”

Lâm Thổ Ba cười ha hả, hỏi tiếp.

“Để tao xem đã, nếu như buổi tối mà rảnh thì tao sẽ qua chỗ Dương Đức.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp.

Hắn nghĩ, trước khi đi thì ít nhất cũng phải sắp xếp thỏa đáng cho Bạch Tiền Bối với Đậu Đậu cái đã. Không thì chờ tới chừng hắn về nhà, chắc phải đi mua mấy món đồ điện mới để thay mất.

Cô nàng Lục Phi ngồi kế bên thầm siết tay, cô còn định mời Tống Thư Hàng đến ký túc xá của cô học, bởi vì điều hòa ở ký túc xá bị hỏng rồi, không biết khi nào mới có người đến sửa.

Lâm Thổ Ba hỏi xong một câu, cô cũng xấu hổ không tiện mở miệng.

Tuy rằng Tống Thư Hàng đã khế ước với linh quỷ rồi, nhưng hắn vẫn luôn đeo phong hồn băng châu theo bên người, nên hiệu quả làm lạnh vẫn còn nguyên. Đừng nói là con linh quỷ ở bên trong, thậm chí bản thân phong hồn băng châu này đã là một món bảo bối rồi. Nghĩ kỹ lại mới thấy cô nàng Vũ Nhu Tử kia ra tay đúng là hào phóng quá chừng.

“Cùng về ký túc xá không?”

Tống Thư Hàng quay sang hỏi cô nàng Lục Phỉ kia, hắn phải về ký túc xá cầm sách vở sang biệt thự mới được, sắp thi đến nơi rồi, kiểu gì cũng phải ôn tập lại một chút mới được.

“Ừ!”

Lục Phỉ vui vẻ trả lời.

....

Một bên khác.

Qùy Hoa Tu Sĩ căng thẳng hỏi:

“Thư Sơn Áp Lực Đại đã tan học rồi, các vị đã chuẩn bị xong cả chưa?”

Đứng bên cạnh hắn là sáu kẻ có vẻ mặt hầm hầm, trên người tỏa ra sát khí nồng nặc. Những kẻ này đều là thuộc hạ của tên đàn chủ ở khu La Tín ở thành phố bên cạnh, bị Qùy Hoa tu sĩ dùng đủ cách lôi kéo dụ dỗ tới đây.

“Được rồi, vậy thì chuẩn bị hành động!”

Qùy Hoa Tu Sĩ trầm giọng nói:

“Thông báo cho thành viên cho thành viên bên hành chính, bảo cô ta lúc đến làm giấy tạm trú cho vị tu sĩ họ Bạch kia thì cố gắng kéo dài thời gian nhé.”

Ở trong xã hội hiện đại hóa thế này, có rất nhiều cách để lôi kéo người khác.

“Chúng ta đi mai phục cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia, nhớ kỹ, phải làm nhanh gọn vào. Bằng không chờ vị ‘Bạch’ tu sĩ kia đuổi đến thì chúng ta sẽ toi đời đấy.”

“Cơ hội chỉ có một thôi, lên!”

….

Tống Thư Hàng tiễn Lục Phỉ về ký túc xá, lại về ký túc xá của mình lấy sách vở ôn tập, sau đó chuẩn bị đi qua nhà của Dược Sư.

Đậu Đậu nằm trên vai của hắn, đang chơi game trên điện thoại.

Lúc đi ngang qua một con hẻm nhỏ, Tống Thư Hàng đột nhiên dừng bước.

Tuy là con đường này khá nhỏ, nhưng bình thường cũng có khá đông người qua lại.

Nhưng lúc này lại chẳng có lấy một bóng người nào….

“Cảnh giác khá lắm.”

Đậu Đậu lên tiếng ngợi khen.

“Đối phương có bao nhiêu người?”

Tống Thư Hàng hỏi lại, hắn biết nhất định là có người muốn ra tay với hắn.

“Tổng cộng có bảy người, trong đó có năm người có thực lực tương đương với ngươi, đều là nhất phẩm, một hai khiếu gì đó, một người là nhất phẩm tam khiếu, cuối cùng là cái tên mặt mày thanh tú nhưng lưng hùm vai gấu hôm trước theo dõi ngươi, cảnh giời chừng nhất phẩm ngũ khiếu, đã sắp đến cảnh giới Dược Long Môn rồi. Chỉ là tên kia thậm thò thậm thụt nấp ở đằng sau, còn tưởng là ta không nhìn thấy hắn, gâu gâu.”

Đậu Đậu biết rõ mồn một, kể vanh vách thực lực lẫn vị trí của mấy kẻ mai phục kia cho Tống Thư Hàng nghe.

Mặc dù những kẻ đang mai phục này đều đã che giấu khí tức cả rồi, nhưng trong mắt Đậu Đậu thì chúng vẫn cứ rõ mồn một như ánh trăng trên trời cao.

Tống Thư Hàng sờ sờ mấy thứ mình mang theo trên người.

Một viên ác xú hoàn.

Một lá kiếm phù.

Ba lá giáp phù.

Ba lá phá tà phù.

Cuối cùng là một chiếc nhẫn đồng cổ không rõ công dụng.

“Đậu Đậu, ngươi có giúp ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu nói với vẻ hào sảng:

“Đương nhiên rồi, khi nào ngươi bị nện sắp chết thì ta sẽ tha ngươi chạy. Cứ yên tâm đi!”

“Được rồi, cũng đúng ý ta lắm.”

Tống Thư Hàng cười ha hả, hắn ném balo của mình qua một bên, chủ động tiến vào vòng mai phục của tên Qùy Hoa Tu Sĩ kia.

Đậu Đậu nhảy qua một bên tránh.

“Bước ra đi.”

Tống Thư Hàng lắc lắc tay chân:

“Tổng cộng có sáu tên, ta đã thấy rồi. Không cần trốn nữa đâu.”

Hắn cố ý nói sót một người, để cho Qùy Hoa tu sĩ tưởng là hắn chưa phát hiện ra.

Tống Thư Hàng vừa mới nói xong thì từ bốn phương tám hướng lập tức có sáu bóng người nhảy ra. Bọn họ đều cầm một cây đao không chuôi được đặc chế, lao tới chém Tống Thư Hàng với góc độ rất hiểm hóc.

Đao không chuôi? Là thuộc hạ của đàn chủ à? Tống Thư Hàng nhủ thầm trong lòng?

Lúc này, nếu như hắn có đủ tinh thần lực để kích hoạt nhãn khiếu thiên phú là cao thủ thị giác thì nhất định sẽ rất sướng! Đáng tiếc, nếu mà dùng tới cái đó thì khí huyết và tinh thần lực của hắn sẽ cạn sạch không còn tí nào. Ít nhất cũng phải chờ hắn mở thêm được hai khiếu nữa thì cái nhãn khiếu thiên phú này mới có thể phát huy tác dụng được.

Cho nên, Tống Thư Hàng chọn cách dùng một lá giáp phù.

Lá bùa này có thể ngăn cản được tất cả các đòn tấn công của tu sĩ tam phẩm đổ xuống, ngảy cả đàn chủ cũng không thể nào phá vỡ được. Đám tu sĩ chỉ mới có từ một đến ba khiếu này, dù có dốc hết sức lực thì cũng không làm gì được Tống Thư Hàng.

‘Keng keng keng keng keng keng’ sáu cây đao không chuôi chém lên người Tống Thư Hàng, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Đám thuộc hạ của đàn chủ đều lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, bọn họ liên tục cầm cây đao sắc lẻm của mình đâm, chém, cưa, chặt đủ kiểu, nhưng vẫn không thể phá vỡ được phòng ngự của Tống Thư Hàng.

“Tốc độ cũng chậm quá.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ, sau khi mở được nhãn khiếu xong thì hắn chỉ cần tập trung tinh thần là có thể nhìn rõ ràng tất cả động tác của đám thuộc hạ một hai khiếu của đàn chủ kia.

Đây chính là do phẩm cấp cao thấp của công pháp cơ bản gây nên.

Bản thân đàn chủ chỉ là một tên tán tu của quỷ môn, tất cả công pháp cơ bản mà hắn có thể tìm được cho bọn thuộc hạ của mình đều là loại hàng dạt của hàng dạt trong giới tu sĩ.

Còn kim cương căn bản quyền pháp và chân ngã minh tưởng kinh của Tống Thư Hàng, ở trong mắt của mấy vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng là công pháp cơ bản khá tốt rồi.

So sánh một cái là đủ hiểu.

“Quyền pháp căn bản hai!”

Trong lòng Tống Thư Hàng nhẩm thầm khẩu quyết quyền pháp, khí huyết chi lực trong tâm khiếu và nhãn khiếu sục sôi, có thêm linh lực đất trời giúp đỡ.

Quyền đánh ra ào ạt như sao băng!

Chỉ chớp mắt, đã đánh ra gần bốn mươi quyền, mỗi tên thuộc hạ của đàn chủ đều bị trúng mấy quyền.

Trên người của bọn họ cũng không có bảo vật gì hộ thân, cho nên sau khi ăn đủ mấy quyền của Tống Thư Hàng thì sáu tên thuộc hạ văng ra, đập lên vách tường, hộc cả máu mồm.

Ngoại trừ một tên nhất phẩm ba khiếu trong lúc nguy cấp nhanh chân tránh được chỗ yếu hại ra thì năm tên thủ hạ khác đã nằm ngay đơ, sống chết không rõ.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, hắn phát hiện mình rất thích cảm giác người khác dùng nắm đấm với vũ khí chém cỡ nào cũng không phá nổi phòng ngự của hắn, còn hắn chỉ cần nện một quyền là có thể lấy được nửa cái mạng của đối phương!

Hay là sau này hắn cứ giữ nguyên phong cách chiến đấu này đi nhỉ?

Suy nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng một cái mà thôi, hắn dẫm mạnh hai chân, lao về phía tên tu sĩ ba khiếu kia, nhân lúc hắn đang lơ là thì phải đánh phủ đầu!

“Quyền pháp căn bản một!”

Quyền như trọng pháo, đây là quyền mạnh nhất của Tống Thư Hàng.

Vị tu sĩ nhất phẩm ba khiếu kia có kinh nghiệm chiến đấu khá phong phú, lúc trước chỉ là phòng ngự của Tống Thư Hàng đáng sợ quá thể, nên hắn mới bị dọa cho ngu người ra, sau đó trúng một quyền của Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy thân thể của hắn vặn vẹo kỳ lạ, tránh được một quyền của Tống Thư Hàng. Đồng thời trong mười kẽ ngón tay của hắn đột nhiên xuất hiện tám lưỡi dao sắc bén, ném về phía Tống Thư Hàng.

Keng keng keng keng! một loạt tiếng vang giòn giã, mấy lưỡi dao sắc bén kia bắn trúng người Tống Thư Hàng, phát ra vô số tia lửa, đều bị sức mạnh của giáp phù bắn bay ra.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng cười gian, quyền đầu tựa như trọng pháo kia tự nhiên lại chuyển hướng rất quỷ dị, tựa như một con linh xà, đánh trúng lồng ngực của tên tu sĩ nhất phẩm ba khiếu kia.

Tên tu sĩ nhất phẩm nọ phun máu, một khối hộ tâm kính ở trước ngực bị Tống Thư Hàng đánh vỡ. Nhưng lực lượng nặng nề trên đầu quyền của Tống Thư Hàng vẫn ập lên người tên kia, khiến hắn bay ra.

Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của ta còn ít, nhưng từ nhỏ tới lớn ít nhiều gì cũng xem biết bao nhiêu bộ phim chưởng đấy nhé. Tống Thư Hàng đắc ý nghĩ thầm.

Thật ra thì… đây hoàn toàn không phải vì mấy bộ phim chưởng mà Tống Thư Hàng xem hay ho cỡ nào.

Mà bởi vì đối phương thiếu sót ở khâu tình báo cộng thêm ‘khinh địch’ mà thôi.

Trong tin tức mà bọn họ thu được, Tống Thư Hàng chỉ là một thằng nhãi con ăn may gặp được cao nhân, nên nhận được đan dược và công pháp, vừa mới mở được tâm khiếu không bao lâu. Lại là tay gà mờ không có kinh nghiệm chiến đấu, khác nào vật trong tay bọn họ đâu?

Nhưng bọn họ có ngờ đâu, Tống Thư Hàng đã mở được hai khiếu, lại có thêm phù bảo phòng ngự cực mạnh hộ thân.

Chương 172. Thanh đao rực cháy

Hơn nữa, lực tấn công từ "Kim cương căn bản quyền pháp”của Tống Thư Hàng cũng chẳng kém, cấp dưới của đàn chủ bị hạ gục là điều đương nhiên,

“Phào ~”

Tống Thư Hàng thở nhẹ, rồi lặng lẽ lộ ra sơ hở để cố tình dụ cái kẻ đang ẩn nấp cuối cùng kia.

Trong góc tối, Quỳ Hoa Tu Sĩ cường lạnh. Thân hình hắn bỗng nhiên gồng lên, cơ thể khôi ngô lại sắc bén như cơ thể của động vật họ mèo, nhoáng cái đã xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, hai tay hắn cầm một lưỡi dao găm, đâm thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Keng!

Lớp phòng ngự của giáp phù tiếp tục sáng lên, đỡ đòn công kích của Quỳ Hoa Tu Sĩ.

Đi ra rồi! Tống Thư Hàng chẳng hề do dự, hắn tung cước đạp ra sau ngay tắp lự.

Quỳ Hoa Tu Sĩ không thể một chiêu đắc thủ nên lộ ra vẻ tiếc nuối, hắn nhẹ nhàng nhảy lên một cái. Sau đó, hắn sử dụng uy áp với Tống Thư Hàng, trầm giọng bảo:

“Mau ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, Thư Sơn Áp Lực Đại! Đối mặt với ta, ngươi không có cửa thắng đâu.”

“Công tử Hải sai ngươi tới sao?”

Tống Thư Hàng hỏi lại rất thản nhiên, đồng thời, hắn cũng nhìn lớp phòng ngự của giáp phù trên người mình. Lực phòng ngự đã quá mỏng, cùng lắm chỉ đỡ được một đòn của Quỳ Hoa Tu Sĩ. Không hổ là đệ tử của một đại tông môn như Vô Cực Ma Tông, nhát đâm kia có lực công kích chẳng kém những tu sĩ nhị phẩm bình thường là bao.

“Ha ha, tùy ngươi thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Đừng kéo dài thời gian nữa, cái vị tiền bối đi với ngươi lần trước đã bị ta cho người níu chân rồi, ngươi cứ ngoan ngoãn nằm xuống đi!”

Cơ thể của Quỳ Hoa Tu Sĩ hơi chùng xuống, rồi hắn kích hoạt một pháp khí cấp thấp trên cơ thể.

“Thanh Phong Gia Tốc!”

Bên ngoài cơ thể hắn có một luồng gió nhẹ màu xanh quẩn quanh, khiến tốc độ của hắn tăng lên gấp bội.

Ngay sau đó, Quỳ Hoa Tu Sĩ vụt biến mất, rồi nhảy vọt tới bên Tống Thư Hàng, mũi dao trong tay đâm về bụng hắn:

“Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi đâu, ta còn phải giữ lại tính mạng của ngươi mà.”

Tốc độ của hắn quá nhanh, Tống Thư Hàng chẳng thể tránh né được.

Keng!

Sức mạnh của giáp phù lại sáng lên, đỡ lấy đòn tấn công nọ của Quỳ Hoa Tu Sĩ.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội cuộn người rồi lăn đi né ra một khoảng. Cùng lúc ấy, năng lượng của giáp phù trên người hắn cũng đã chẳng còn là bao.

Tốc độ của kẻ địch quá nhanh, trừ phi kích hoạt kiếm phù, nếu không thì chẳng thể địch nổi.

“Đậu Đậu!”

Tống Thư Hàng hô lên, giờ đã đến lúc để Đậu Đậu lộ vẻ uy phong rồi.

“Ha ha ha ha, hồi sáng ngươi đột nhiên giữ ta lại thì ta đã biết là ngươi muốn ta giúp một tay mà. Yên tâm đi, ta chuẩn bị tinh thần hết rồi! Đến đao cũng cầm theo cho ngươi này, đón lấy đi, không cần cảm ơn!”

Đậu Đậu truyền âm nhập mật, đồng thời cũng giơ móng vuốt, một thanh trường đao đen tuyền bay về phía Tống Thư Hàng, rơi xuống tay hắn một cách vững vàng.

Đúng là bảo đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng cầm chặt đao, ngường thì sững ra...

Đưa đao cho mình thì có ích gì chứ!

Hắn mới học "Kim cương căn bản quyền pháp” thôi, đã từng học đao pháp đâu! Chẳng lẽ do hồi sáng Đậu Đậu đánh thắng con chó nọ mà mình không cổ vũ nên nó nhân cơ hội này để trả thù ư?

Nhưng giờ chẳng còn thời gian để hắn nghĩ nhiều nữa.

Quỳ Hoa Tu Sĩ tiếp tục nhoáng lên đầy quỷ dị, lưỡi dao găm của hắn đâm thẳng về Tống Thư Hàng, chẳng khác nào máy khoan điện. Nếu cú đâm này đánh trúng hắn thì chắc chắn người hắn sẽ được một hố xuyên thẳng từ trước ra sau.

Giờ hiệu quả của giáp phù trên cơ thể vừa tan biến, hắn còn chưa kích hoạt lá thứ hai, nhất định không thể để bị đâm trúng!

Tống Thư Hàng vội vàng nâng thanh đao lên để đỡ lấy đòn tấn công của Quỳ Hoa Tu Sĩ.

Keng!

Lưỡi dao trong tay Quỳ Hoa Tu Sĩ bị Bá Toái chém làm đôi, hơn nữa, đao thế không hề giảm sút, nó còn tiếp tục lao về phía cánh tay của Quỳ Hoa Tu Sĩ.

Bảo đao Bá Toái là thanh đao trấn tông của cả một môn phái, có thể chém cơ thể của tu sĩ tứ phẩm. Lưỡi dao trong tay Quỳ Hoa Tu Sĩ chỉ được tạo từ tinh cương tầm thường, đương nhiên không thể chống lại nó.

Quỳ Hoa Tu Sĩ vội vàng lùi về sau, tránh né lưỡi đao suýt thì chặt đứt tay hắn kia.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào cây bảo đao trong tay Tống Thư Hàng, hai mắt sáng rực, lộ vẻ tham lam —— nếu mình có được thanh đao này, thì sức chiến đấu sẽ tăng lên đến nhường nào chứ.

Không đúng, đợi chút!!

Thanh đao này đến từ chỗ nào?

Hình như, ngay trước lần tấn công cuối cùng, thanh đao này đột nhiên xuất hiện rồi rơi vào tay của Thư Sơn Áp Lực Đại?

Quỳ Hoa Tu Sĩ không nhìn thấy Đậu Đậu.

Nhưng trong lòng hắn lại đang nghĩ đến một khả năng —— chẳng nhẽ vị Bạch tu sĩ nọ đang núp ở gần đây ư? Chẳng nhẽ người mình sắp đặt ở bên làm tạm trú trên cơ quan không kéo dài được thời gian à?

Nếu vị Bạch tu sĩ đó ở gần đây thì đến trốn hắn cũng chẳng có cơ hội.

"Chẳng còn cách nào khác."

Quỳ Hoa nghĩ thầm, mặc kệ Bạch tu sĩ có đang núp ở trong tối không, chỉ có bắt được Thư Sơn Áp Lực Đại thì hắn mới có cơ hội sống!

Nghĩ thì nhiều, nhưng thực chất mọi chuyện chỉ trải qua trong nháy mắt.

Quỳ Hoa Tu Sĩ quyết định ném nửa lưỡi dao trong tay mình xuống, hai tay tung đòn khống chế, một tay thì kềm Tống Thư Hàng, một tay vươn ra định cướp lấy thanh bảo đao trong tay hắn.

Tống Thư Hàng không chịu yếu thế, hắn cầm Bá Toái, chém điên cuồng về phía Quỳ Hoa Tu Sĩ. Hắn chưa từng tu luyện đao pháp, nên nhát nào nhát đấy đều lộn xộn, nhát trước còn đang chém dọc trên mặt, nhát dưới đã chém về phía đùi.

Quỳ Hoa Tu Sĩ e sợ độ sắc bén của thanh đao, không dám chủ động giật lại, cho nên trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể cướp được thanh đao của Tống Thư Hàng.

Bấy giờ, Đậu Đậu đứng cạnh liền truyền âm nhập mật:

"Thư Hàng, đừng chém lung tung nữa, dùng đao pháp đi!"

"Ta chưa từng học đao pháp mà!"

Tống Thư Hàng thầm kêu khổ, nếu từng học thì hắn đã dùng từ lâu rồi ấy chứ.

Dùng dằng mãi chẳng bắt nổi Tống Thư Hàng, Quỳ Hoa Tu Sĩ cảm thấy lo lắng vô cùng: không được, không thể thế này mãi được!

Ánh mắt hắn chau lại, rồi tiếp tục kích hoạt pháp bảo cấp thấp nọ:

“Thanh Phong Gia Tốc!”

Tốc độ giữa ngũ khiếu và nhị khiếu vốn đã chênh rất nhiều, dưới sự hỗ trợ của “gia tốc”, Quỳ Hoa Tu Sĩ có thể nhanh tới mức Tống Thư Hàng không phản ứng nổi!

Nhưng pháp thuật này tạo sức ép rất lớn lên cơ thể. Dù thể chất của Quỳ Hoa Tu Sĩ vượt hẳn những tu sĩ cùng cấp, nhưng một ngày chỉ có thể dùng tối đa hai lần.

Chỉ còn một cơ hội duy nhất!

Quỳ Hoa Tu Sĩ đạp một cước, thân hình biến mất.

Khi hắn xuất hiện thì đã ở ngay sau Tống Thư Hàng!

“Bắt được rồi!”

Quỳ Hoa Tu Sĩ khấp khởi mừng thầm, hắn chộp được cánh tay cầm đao của Tống Thư Hàng, tay kia thì móc về phía yếu hầu của hắn.

“Nhãn khiếu thiên phú, cao thủ thị giác!”

Khi Quỳ Hoa Tu Sĩ thi triển gia tốc thì Tống Thư Hàng chẳng hề do dự, lập tức dùng đến nhãn khiếu thiên phú.

Hắn nhìn rõ Quỳ Hoa Tu Sĩ chạy tới sau mình, mắt thì thấy vậy, nhưng cơ thể lại không phản ứng kịp.

“Làm thế nào bây giờ?”

Não Tống Thư Hàng quay cuồng đủ thứ ý nghĩ.

Thấy tay của Quỳ Hoa Tu Sĩ sắp đụng tới mình... Bỗng nhiên, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một cảnh tượng quen thuộc.

Lửa rực cháy... Đao rực cháy.

Hắn xoay cổ tay, xoay tròn thân đao.

Khí huyết còn sót lại trong tâm khiếu, nhãn khiếu phun trào.

Trên ngón tay, chiếc nhẫn đồng cổ xưa chợt lóe sáng, một trận pháp bí ẩn được kích hoạt.

Phụt ~ Từ thân đao, tỏa ra ngọn lửa ngùn ngụt...

Chương 173. Đậu Đậu không quá hai giây.

Ngọn lửa trên thân đao rực cháy hừng hực, vô cùng mãnh liệt.

Nhưng, ngọn lửa ấy không phải Tống Thư Hàng do kích phát.

Hỏa Diễm Đao Pháp được vị Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng dạy trong mơ nhìn thì đơn giản, nhưng thực tế thì đã là đại đạo chí giản, mọi thứ đều quy về một mối. Nhát đao được chém ra tuy đơn giản, lại có thể thiêu cháy vạn vật trong thế gian, không có gì là không thiêu đốt được!

Dù thiên phú của Tống Thư Hàng được nhân lên gấp trăm lần thì cũng chẳng thể học được đao pháp ấy khi mới nhìn một lần, luyện một lần.

Hơn nữa, trước đó hắn chưa từng tiếp xúc với đao pháp, cầm bảo đao Bá Toái trong tay thì cũng chỉ chém lung tung mà thôi. Hơn nữa, để kích phát ngọn lửa trên thân đao thì chí ít cũng phải đợi đến cảnh giới nhị phẩm, để khí huyết trong cơ thể hóa thành chân khí mới được.

Bấy giờ, nhát đao của hắn có thể phun lửa là nhờ chiếc nhẫn đồng cổ xưa trên tay hắn.

Trên nhẫn có khắc đòn tấn công hỏa hệ nhị phẩm Hỏa Diễm Đao. Đây là đòn tấn công mà chủ nhân của chiếc nhẫn, Lý Thiên Tố, cố tình thêm vào.

Thực ra, Hỏa Diễm Đao Pháp tầm thường này không giúp người đã ngưng tụ kim đan như Lý Thiên Tố gia tăng sức chiến đấu. Hắn giữ đao pháp này lại là vì nỗi hoài niệm của hắn dành cho ân sư Xích Tiêu Tử —— Ngoài ra, nó còn phản ánh khát vọng của Lý Thiên Tố.

Ngày ấy, trước khi Xích Tiêu Tử và Lý Thiên Tố ly biệt, hắn đột nhiên lấy nhành cây làm đao, chém ra Hỏa Diễm Đao Pháp. Hình ảnh ngọn lửa rợp trời, rồi cây đại thụ cháy thành than trong nháy mắt đã khắc sâu vào tâm trí Lý Thiên Tố.

Đương nhiên, khi thực lực của Lý Thiên Tố dần tăng lên, hắn tìm cách chuyển hóa Hỏa Diễm Đao Pháp thành pháp thuật tấn công, khắc vào chiếc nhẫn đồng cổ xưa của mình. Chỉ cần chủ của chiếc nhẫn mô phỏng theo chiêu thức của Hỏa Diễm Đao Pháp thì pháp thuật trên nhẫn sẽ được kích hoạt, từ đó, người sử dụng có thể thi triển một chiêu Hỏa Diễm Đao Pháp.

Bay nãy... Khi Tống Thư Hàng xoay người đỡ đòn, hắn đã mô phỏng theo chiêu thức của Hỏa Diễm Đao Pháp, cùng lúc ấy, khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu cũng sôi trào nên đã kích hoạt pháp thuật trên chiếc nhẫn đồng!

Dù không mang khí thế ngùn ngụt như Xích Tiêu Tử ở trong mơ, ngọn lửa trên thân đao cũng không phải là thứ có thể thiêu rụi mọi thứ, nhưng chiêu Hỏa Diễm Đao Pháp này vẫn có sức mạnh ngang ngửa với đòn tấn công toàn lực của tu sĩ nhị phẩm.

Ngọn lửa hừng hực trên thân đao hóa thành sóng nhiệt, chém về phía kẻ địch!

Quỳ Hòa Tu Sĩ chỉ thấy sóng nhiệt ập tới trước mặt, nhưng hắn không thể tránh né —— Thanh Phong Gia Tốc trên người khiến hắn lao nhanh quá, muốn phanh cũng không phanh nổi!

Thế nên mới bảo, chạy quá tốc độ là một việc vô cùng nguy hiểm.

Cứ thế, một kẻ không thể kiểm soát tốc độ như hắn, đã lao thẳng về phía sóng nhiệt đang ập tới.

Giữa ngọn lửa, hiện lên ánh đao sắc bén.

Cơ thể đô con của Quỳ Hoa Tu Sĩ thiếu chút nữa thì bị chém làm đôi, ngọn lửa vô tình nuốt chửng lấy hắn...

Kết thúc rồi!

Tinh thần của Tống Thư Hàng bị sử dụng quá độ, hắn chỉ thấy đầu váng mắt hoa.

Bấy giờ, Đậu Đậu bỗng nhiên nhảy tới bên Quỳ Hoa Tu Sĩ, nó vươn móng vuốt mò mò cơ thể kẻ này.

Hai bình sứ nhỏ, một bùa hộ mệnh hình dây chuyền được Đậu Đậu đào ra.

Sau đó, cơ thể của Quỳ Hoa Tu Sĩ liền bị Hỏa Diễm Đao Pháp thiêu rụi, chẳng còn sót lại bộ phận nào.

Đậu Đậu cười toe, nó vứt ba thứ vừa mò được cho Tống Thư Hàng:

“Cho ngươi đấy, xem như chiến lợi phẩm. Bị đốt cháy thì tiếc lắm.”

Chiếc bình sứ mang phong cách Trung Quốc đựng khí huyết đan, chất lượng không tệ.

Còn cái bùa hộ mệnh kia chính là pháp khí cấp thấp Thanh

Phong Gia Tốc, mà Quỳ Hoa Tu Sĩ vừa sử dụng. Nếu dùng đúng cách thì sẽ có được hiệu quả thần kỳ.

Tống Thư Hàng ngồi phệt xuống đất, đón lấy ba món đồ nọ rồi thở hổn hển.

“Nhãn khiếu thiên phú” đã tiêu hao hết tinh thần lực của hắn, chưa kể phút cuối hắn còn kích hoạt hỏa diễm đao pháp trong nhẫn, cho nên tinh lực của hắn đã bị vét cạn.

“Hộc... Đậu Đậu, chúng ta về nhé?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Đậu Đậu, cười nói.

Bấy giờ, từ trong góc bỗng nhiên có một bóng người thong thả bước tới:

“Ha ha ha ha, quả là một trận chiến hấp dẫn.”

Đó là một trong những cấp dưới của đàn chủ, nhất phẩm nhị khiếu, từng trúng "Kim cương căn bản quyền pháp nhị" của Tống Thư Hàng rồi ngã sấp xuống đất. Hẳn là kẻ này có phương pháp gì giúp phòng ngự, nên không bị thương nhiều lắm.

Nhưng nãy giờ, hắn vẫn nằm giả chết trên nền, đợi đến khi Quỳ Hoa Tu Sĩ bị đánh bại, Tống Thư Hàng kiệt sức thì mới đứng dậy.

Hai tay hắn, mỗi bên cầm một thanh đao không chuôi, hắn nhe răng cười với Tống Thư Hàng, kỳ ngộ ngay trước mắt đây rồi —— chỉ cần hủy tứ chi của Thư Sơn Áp Lực Đại, rồi đem hắn về Vô Cực Ma Tông là mình sẽ có cơ hội gia nhập vào Vô Cực Ma Tông. Đến lúc ấy, con đường tu hành của mình có thể đẩy nhanh, mình sẽ tiến thêm được một bước nữa!

Không chừng mình có thể trở thành cường giả mạnh hơn cả đàn chủ ngày xưa ấy chứ.

Thấy cấp dưới của đàn chủ xuất hiện, Tống Thư Hàng thoáng thở dài:

“Mình đúng là còn non nớt quá, lần sau nhất định phải xem xét những kẻ địch đã ngã xuống thật cẩn thận mới được.”

Cấp dưới của đàn chủ cười ha hả:

“Tiếc rằng ngươi chẳng còn lần sau nào đâu.”

Trong lúc nói vậy, hắn đã cầm đao phi về phía Tống Thư Hàng, hòng hủy hoại tứ chi hắn.

“Kinh nghiệm cần tích lũy từ từ, lần sau cẩn thận là được.”

Bỗng có một giọng nói đáp lại từ trong hư vô.

Chính là tiếng của Đậu Đậu.

Sau đó, Đậu Đậu tao nhã tiến lên, chắn trước mặt Tống Thư Hàng rồi hiện yêu thân, nó hóa thành một con đại yêu khuyển cao chừng năm mét.

Keng keng keng keng.

Lưỡi dao sắc bén đâm vào người nó, đến một sợi lông cũng chẳng cắt nổi. Giống như vài hạt bụi từ không khí rơi vào, chẳng đem lại chút cảm giác nào.

Gió nhẹ phe phất, Đậu Đậu cỡ lớn bây giờ nom vô cùng bảnh chọe.

Cấp dưới của đàn chủ trợn tròn mắt, hoảng sợ nhìn con chó cao hơn năm mét trước mắt!

Yêu thú!

Sao yêu thú lại xuất hiện ở nơi này chứ?

Hắn chưa kịp nghĩ nhiều hơn, Đậu Đậu đã há mồm, một ngọn yêu hỏa màu xanh phun ra từ miệng nó, trùm lên người tên kia, thiêu cấp dưới của đàn chủ thành tro.

Năm tên cấp dưới đang nằm trên nền đất còn lại cũng không may mắn tránh khỏi. Đậu Đậu quẳng cho mỗi kẻ một luồng yêu hỏa màu xanh, quét sạch thi thể.

Không ngờ, đến cuối vẫn phải nhờ Đậu Đậu giúp sức, may mà mình dắt Đậu Đậu theo. Tống Thư Hàng nghĩ thầm

“Đi thôi, về nhà được rồi.”

Đậu Đậu kéo Tống Thư Hàng và túi sách của hắn lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống lưng mình.

Nó nhảy vút rồi bay lên trời. Sương mù che phủ nó và Tống Thư Hàng, khiến họ hoàn toàn biến mất.

Đậu Đậu bắt đầu tung bước trên không, bộ lông mềm mại khiến cơ thể Tống Thư Hàng chìm xuống.

Hắn yếu ớt ghé vào lưng của Đậu Đậu.

“Ha, nằm lên lưng Đậu Đậu rồi mới biết, người Đậu Đậu mềm quá, thích thật đấy.”

Tống Thư Hàng cười gian, hắn cọ cọ lưng Đậu Đậu.

Dù là chiếc giường mêm mại, thoải mái thế nào thì cũng chẳng bằng lưng của Đậu Đậu.

“...”

Đậu Đậu ngừng một chút rồi bảo.

“Nói trước cho ngươi biết, ta là giống đực đấy. Nếu ngươi muốn được như mấy nam chính trên phim hay trên truyền hình, khao khát một chuyện tình giữa người và thú thì ta không phải đối tượng phù hợp đâu. Hay là ta giới thiệu cho ngươi mấy nàng mèo nhé? Nàng chó thì còn lâu, ta không thể khiến ngươi nhúng chàm giống loài của mình được.”

Tống thư hàng:

“...”

Chương 174. Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn.

Ô! Gần đây chắc chắn Đậu Đậu đã xem quá nhiều phim đen rồi!

Tống Thư Hàng đang định viết một bài luận tám trăm chữ để khiển trách Đậu Đậu trong tâm tưởng thì điện thoại trong túi lại vang lên.

Mở máy ra xem, thì ra là chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân gọi tới.

Tống Thư Hàng nghe máy:

“Hoàng Sơn tiền bối, có chuyện gì vậy?”

“Ha ha, lúc trước ta nói sẽ đặt cho ngươi với Bạch Tôn Giả mấy cái ô tô đúng không? Hôm nay, mười ba chiếc xe ấy đã được vận chuyển tới một bãi đỗ xe gần Đại học Giang Nam rồi, mấy chiếc còn lại sẽ được chuyển tới trong vòng một tháng nữa. Tí nữa sẽ có người gọi điện cho ngươi, ngươi đi nhận xe nhé. Ta đã bao cả bãi đỗ xe luôn rồi, xe nào không dùng đến thì cứ đỗ ở đó là được.”

Tiếng cười sang sảng của Hoàng Sơn Chân Quân truyền tới.

Tống Thư Hàng nghe xong thì trong lòng khẽ động, sau khi thi bằng lái xong, đương nhiên là hắn muốn có một con xe ngon, giấc mộng đàn ông trừ bay lên trời thì còn có xe ngon nữa mà.

“Không thành vấn đề, lúc nào ta cũng qua được.”

Hoàng Sơn Chân Quân lại hạ giọng hỏi:

“Còn có chuyện khác nữa, bây giờ Bạch Tôn Giả có ở gần ngươi không?”

“Không, ta vừa tan học, đang trên đường về.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thế thì ta nói luôn. Ta hỏi ngươi này, gần đây có phải Bạch Tôn Giả rất may mắn không?”

Hoàng Sơn Chân Quân khẽ hỏi.

“May mắn á? Hình như đúng là Bạch tiền bối may thật đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ví dụ như rút thưởng ngoài cửa hàng điện tử, rút cái là được giải nhất ngay này, hoặc như hôm mình đang khế ước linh quỷ thì tự dưng có thi thể của tán tu bay tới rớt phi kiếm và nhẫn đồng cổ nữa này.

Bây giờ thanh kiếm kia còn đang được Bạch Tôn Giả dùng thay đi bộ đấy.

“Ừm, quả nhiên là bắt đầu rồi. Chú ý an toàn nha Thư Hàng tiểu hữu! Bạch tiền bối càng may thì ngươi càng cần phải chú ý hơn đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Sao lại phải chú ý an toàn thế?”

Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

“Để ta nói kiểu dễ hiểu đi. Nếu có thiên thạch từ trên trời rơi xuống bên cạnh Bạch tiền bối, sau đó ngài ấy phá thiên thạch ra được một đống tài liệu luyện khí mà tu sĩ dùng được, thì đây là may mắn đúng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Thế nếu cái tảng thiên thạch đó mém chút nện chết hoặc nện trọng thương người đang đứng bên cạnh Bạch Tôn Giả là ngươi thì sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân nói khe khẽ.

Tống Thư Hàng lập tức ngộ ra chân lý:

“Chân quân, ý ngài là may mắn của Bạch tiền bối thường đi kèm với vận rủi à?”

“Cũng không phải thế, nói đúng ra hẳn phải là ‘ cầu phú quý trong nguy hiểm’ ấy. Chỉ cần cẩn thận một chút thì ngươi sẽ thu lợi không ít đâu.”

Hoàng Sơn Chân Quân cảm thán.

“Được rồi, ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, đây chính là nguyên nhân mà các tiền bối trong nhóm đều tránh Bạch tiền bối sao?

“Còn việc cuối cùng nữa. Coi như là kinh nghiệm tiền bối truyền thụ cho ngươi đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói với vẻ ý tứ sâu xa: “Sắp tới ngươi tán gẫu với mấy cô nương xinh đẹp trong nhóm nhiều chút đi. Như cô nàng Vũ Nhu Tử trong nhóm Cửu Châu Số 1 chúng ta ấy. Nói chuyện với cô ấy nhiều vào, vừa nói vừa nghĩ đến những điểm xinh đẹp của cô nương ấy nhé. Trong nhóm còn có Lệ Chi Tiên Tử, cô nương này thì vừa mới ra nước ngoài dạy dỗ một tên thần linh bản xứ dám đắc tội cô ấy về, chắc là cũng sẽ online thường xuyên. Lúc nào rảnh ngươi tiếp xúc với cô ấy nhiều chút. Cô nàng còn thích chụp ảnh tự sướng nữa, ngươi sẽ thường xuyên thấy cô ấy up mấy bức ảnh xinh đẹp của mình lên, lúc xem thì nhớ nghĩ đến những điểm thu hút của người ta.”

“Gì cơ?”

Tống Thư Hàng nghe xong chẳng hiểu ra sao.

“Không có gì đâu, tiếp xúc với mấy cô nàng xinh đẹp nhiều vào, nghe tiền bối thì chỉ có đúng thôi chứ không lệch đi đâu được!”

Hoàng Sơn Chân Quân nói đầy thâm sâu:

“Thế nhé, ta cúp trước.”

Tút tút…

Hoàng Sơn Chân Quân cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng cầm máy di động, buồn bực lẩm bẩm:

“Mấy vị tiền bối trong nhóm toàn thích nói một nửa giữ một nửa, sao không chịu nói rõ ra nhỉ?”

Đậu Đậu dưới đất ngẩng lên nhìn Tống Thư Hàng một cái rõ sâu sắc, sau đó im lặng gật đầu:

“Không có gì đâu, đừng có nghe Hoàng Sơn đại ngốc, tên đó đen tối lắm!”

Tống Thư Hàng:

“…”

…

Phía khác, tại nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả dựa vào tường, tư thế cực ngầu:

“Thế này được chưa? “

“Được rồi được rồi, giữ tư thế này đi.”

Trước mặt hắn là một cô nàng mặc đồng phục cảnh sát, tầm hơn hai mươi tuổi. Cô nàng cầm máy ảnh trong tay, miệng thầm nuốt nước miếng ừng ực.

Cô nàng này chính là nhân viên phụ trách cấp giấy tờ tạm trú cho Bạch Tôn Giả.

Tách tách tách, sau khi chụp mấy chục tấm ảnh của Bạch Tôn Giả, cô nàng liếm môi:

“Một tư thế cuối cùng, sau khi chụp xong tôi sẽ chọn một tấm để làm giấy tờ tạm trú cho ngài.”

“Ừm, được. Nhưng mà làm giấy tạm trú cần nhiều ảnh như vậy sao?”

Bạch Tôn Giả nghi ngờ nhưng vẫn rất phối hợp, đưa một tay lên đỡ trán làm một động tác cực cool.

“Cần chứ cần chứ! Nhất định tôi phải làm ra một tờ giấy tạm trú hoàn hảo mới được.”

Nữ cảnh sát nghiêm túc nói, đoạn vuốt vuốt album trong máy ảnh, trong đó đã có tới hơn hai mươi tấm rồi.

Tiếc quá đi, muốn chụp thêm nữa quá đi! Cô thậm chí còn muốn nhét cái người tên là Tống Bạch ở trước mặt này vào máy tính mà mang về nhà luôn ấy chứ! Mang về có thể khoe với các đồng nghiệp nữ dài dài.

Tống Bạch chính là tên của Bạch Tôn Giả hiện tại.

Bởi vì tên của Bạch Tôn Giả chỉ có mỗi một chữ Bạch, không tiện làm chứng minh thư. Cho nên khi Tuyết Lang Động Chủ làm chứng minh thư cho hắn thì thuận tay thêm luôn họ Tống vào.

Sau khi lưu luyến không rời chụp nốt tấm ảnh cuối cùng, nữ cảnh sát để lại số liên lạc của mình rồi nói:

“Ngài Tống Bạch, tối đa hai ngày nữa tôi sẽ gửi giấy tạm trú của ngài tới đây! Nếu ngài có nhu cầu gì cần gấp cũng có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ ưu tiên làm trước cho ngài.”

“Cảm ơn.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười với nữ cảnh sát.

Mặt của nữ cảnh sát đỏ bừng, đeo máy ảnh, tim đập rộn rã không ngừng. Cuối cùng cô tiếc nuối ngắm Bạch Tôn Giả thêm một lúc nữa rồi mới ôm một bụng không cam lòng đi khỏi nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong cả quá trình chụp ảnh, hắn đều phải cẩn thận khống chế khí tức của mình, tránh cho “mị lực” đặc biệt trời sinh phóng ra ngoài. Mệt ơi là mệt.

Sau khi nữ cảnh sát rời đi, Bạch Tôn Giả đi ra sân, lấy một cái thùng to đùng ra.

Trong này chính là… chiến lợi phẩm mà hắn tích cóp được trong ngày hôm qua và buổi sáng hôm nay. Ngoại trừ TV màn hình lớn, máy lọc nước, loa thùng, lò vi sóng… sáng nay, còn có cả máy hút mùi, lò vi sóng, máy làm sữa đậu nành…

Nếu không phải sáng nay nữ cảnh sát kia đến sớm quá thì hắn còn muốn tháo nhiều thứ hơn cơ.

Đương nhiên sau khi làm mấy thứ này hỏng tan tành thì hắn đều cẩn thận vẽ một trận pháp ảo ảnh ở vị trí cũ của chúng. Trong thời gian ngắn sẽ không bị ai nhìn ra điểm gì khác thường. Hi vọng là Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ không nhìn thấy điểm khác thường ~

Nhân lúc Tống Thư Hàng chưa về, mang đám này đi xử lý trước cái đã!

Lúc này, có một thiếu nữ mũm mĩm còn nét trẻ con lén lút tới gần nhà của Dược Sư. Cô nàng cẩn thận phá giải đại trận phòng ngự này… Cô chính là Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn.

Chương 175. Manh mối về Lưu Tinh kiếm.

Là người xuất sắc trong lứa đệ tử này của Không Không Đạo Môn, từ khi hành nghề đến giờ, Đường thiếu chủ rất ít khi thất bại. Lần này, cô muốn trả món nợ ân tình của Quỳ Hoa Tu Sĩ nên mới qua đây trộm huyết thần toản.

Hai hôm nay, cô thường xuyên quan sát đại trận phòng ngự của tòa nhà này, trận pháp của tòa nhà vô cùng rắc rối, cô không thể phá giải được nó trong khoảng thời gian ngắn được.

Đương lúc cô đang đau đầu về vấn đề ấy thì bỗng nhiên, hôm nay cô phát hiện ra đại trận rắc rối này có vấn đề —— chẳng biết từ bao giờ, trận pháp đã bị ai đó xẻ ra một lổ hổng lớn. Dù sau đó, đã có cao nhân trùng tu, nhưng chỉ cần trận pháp bị trùng tu thì tức là đã có cơ hội để lẻn vào!

Phải tranh thủ thời cơ, không được bỏ lỡ!

Đường thiếu chủ lập tức đi tới nơi trận pháp từng bị xẻ ra, bắt đầu dò xét lỗ hổng hòng phá trận.

Bấy giờ, cánh cửa nhà mở ra, một người đàn ông tuấn mỹ đi tới sân.

Đường thiếu chủ vội nằm úp sấp xuống sàn, rồi lấy pháp bảo choàng lên người mình, khiến mình rơi vào trạng thái ẩn thân. Sau đó, lén lút nhòm ngó người đàn ông trong sân qua lớp màng bảo vệ.

Trong sân, Bạch Tôn Giả đặt chiến lợi phẩm xuống, sau đó tiện tay bẻ một nhánh cây, khắc vài trận pháp, chẳng mấy chốc đã chế ra phi kiếm dùng một lần bản 004.

Đường thiếu chủ ở phía ngoài nhìn mà ngây người —— phi kiếm, cứ thế mà luyện thành sao? Đùa nhau à? Hơn nữa cái nguyên liệu gỗ được sử dụng lại là một nhánh cây tầm thường có thể bẻ được ở bất kỳ nơi nào?

Đến trưởng lão linh hoàng kim đan ở Không Không Đạo Môn cũng chẳng làm được thế. Cô lặng lẽ nuốt nước miếng.

Bấy giờ, Bạch Tôn Giả lại đặt một thùng đồ gì đó lên trên phi kiếm.

Sau đấy, hắn bắt kiếm quyết, rồi quát khẽ:

“Đi thôi!”

Phi kiếm dùng một lần bản 004 mang theo một thùng đồ to đùng từ từ bay lên, chẳng mấy chốc đã mất bóng.

“Ừm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu với vẻ vừa lòng.

Ở phía ngoài, Đường thiếu chủ sợ đến độ chân mềm nhũn ra. Cô chưa từng nghe nói về chuyện người nào đó có thể điều khiển phi kiếm bay vèo một phát cao như thế. Chuyện lấy thủ cấp của địch từ nơi cách xa ngàn dặm vốn đã phóng đại lắm rồi, nhưng phi kiếm của người đàn ông tuấn mỹ này đâu chỉ bay có ngàn dặm! Nếu không thấy bóng dáng đâu nữa thì chắc hẳn nó bay vào vũ trụ rồi ấy chứ?

Còn để cho nhau sống nữa không đây?

Không được, không thể nhận nhiệm vụ này. Cùng lắm thì trả cái món nợ ân tình kia sau vậy, không nên vì một nhiệm vụ như thế mà bỏ mạng.

Đường thiếu chủ nghĩ vậy thì lập tức chuẩn bị rút lui.

“Đạo hữu phía ngoài, đến từ Không Không Đạo Môn sao?”

Lúc này, Bạch Tôn Giả xoay đầu lại, nhìn về phía Đường thiếu chủ rồi cười khẽ.

“Bị phát hiện rồi sao? Không thể nào, pháp khí của ta được sư phụ tất từ di tích cổ, ngay cả Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm cũng khó mà nhìn thấu!”

Đường thiếu chủ vô cùng sửng sốt.

Trừ phi người đàn ông tuấn mỹ này có thực lực từ Chân Quân lục phẩm trở nên?

Đừng bảo là mình xui xẻo thế chứ? Đường thiếu chủ rúc đầu vào cái ý nghĩ chắc mừng chẳng xui xẻo đến vậy, cô quyết định chậm rãi rụt người rồi lặng lẽ bò đi.

“Đừng đi, pháp bảo kia của ngươi không qua nổi mắt ta đâu.”

Giọng nói thản nhiên của Bạch Tôn Giả vang lên.

Đường thiếu chủ cứng họng, cô đứng lên, lật pháp bảo ra, mặt mày nhăn nhó.

Cái này đúng là chưa kịp báo tin thắng trận thì đã chết mà!

Bạch Tôn Giả tươi cười, chỉ chỉ tay:

"Đi vào từ phía cửa chính, lối đi vào trận pháp ở đó."

Sau khi xuất quan, hắn đang muốn đi tìm người của Không Không Đạo Môn đây.

Bởi vì Lưu Tinh kiếm, phi kiếm bản mệnh của hắn bị người của Không Không Đạo Môn trộm mất lúc hắn đang bế quan rồi. Tuy rằng có thể lần theo dấu vết trên phi kiếm để đi tìm, thế nhưng gặp được người của Không Không Đạo Môn thì vấn đề dễ giải quyết hơn nhiều lắm.

Đường thiếu chủ sợ hãi đi tới trước mặt Bạch Tôn Giả, thỏ thẻ nói:

"Chào tiền bối, thực ra ta chỉ đi ngang qua đây thôi, ngài có tin không?"

"Ha ha."

Bạch Tôn Giả cười ha hả.

Người của Không Không Đạo Môn ngồi trước cửa nhà ngươi, ngươi có tin họ chỉ đi ngang qua thôi không?

Nói đến Không Không Đạo Môn, Bạch Tôn Giả liền nghĩ tới những việc khi mình bế quan, ngẫm lại thì cũng thú vị lắm. Ngẫm nghĩ một lát, hắn lại thất thần.

Đường thiếu chủ nghe thấy vị cao nhân này cười ha ha thì khổ não lắm, phen này không chết cũng bị lột một tầng da rồi. Cơ mà sao mãi hồi lâu mà vị tiền bối cao nhân này vẫn chưa có động tĩnh gì nhỉ?

Cô nàng lặng lẽ ngẩng đầu lên dòm thì thấy hai mắt của Bạch Tôn Giả mơ mơ màng màng, hình như là thất thần rồi?

Cơ hội tốt nha, hay là chuồn nhỉ?

Đường thiếu chủ cắn chặt răng, thế nhưng sau đó cô vẫn không dám trốn. Cho dù ngài ấy thất thần thật, nhưng mà với bản lĩnh tống cả rương đồ theo phi kiếm lên trời mất tích kia… thì cô chạy đi đâu mà người ta chẳng phi kiếm đuổi theo được ngay chứ?

Nói không chừng vị tiền bối này đang muốn thả cho mình chạy trốn, để lấy cớ thọt mình một kiếm ấy chứ.

Nghĩ thế, cô nàng chỉ có thể ngồi ngây ra đó, im lặng đợi chờ.

Nếu Tống Thư Hàng đang ở đây thì nhất định sẽ cao giọng khuyên cô:

“Nè cô bé, mau chuồn đi, bằng không sẽ nguy hiểm tính mạng đó!”

May mà sau khi xoa cằm suy nghĩ cả nửa ngày trời, cuối cùng Bạch Tôn Giả đột nhiên nghĩ ra hình như mình vừa mới tóm được một đệ tử của Không Không Đạo Môn, thế là ngài hơi hồi phục tinh thần trở lại.

Đường thiếu chủ may mắn lượm về được một cái mạng.

Bạch Tôn Giả nhìn đệ tử Không Không Đạo Môn đang rụt rè đứng trước mặt mình rồi cất tiếng hỏi:

“Ngươi tới đây để trộm thứ gì?”

Đường thiếu chủ thở dài đáp cụ thể:

“Một thứ bảo vật tên là huyết thần toản.”

“Huyết thần toản à?”

Bạch Tôn Giả có ấn tượng với thứ này, vì mấy ngày nay đã từng nghe mấy đạo hữu trong nhóm nhắc qua.

Hình như Thư Hàng tiểu hữu định đổi huyết thần toản lấy cái gì của Thất Sinh Phù đạo hữu trong nhóm thì phải?

“Nếu mục tiêu của ngươi là huyết thần toản thì ta khuyên cô nên bỏ ý định với thứ đó đi.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Có đạo hữu đã chấm nó sẵn rồi, nếu chọc giận vị đạo hữu kia thì không biết chừng Không Không Đạo Môn của các ngươi sẽ diệt môn đấy.”

Trong lúc vô tình, Bạch Tôn Giả đã để lộ thế lực khổng lồ sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Diệt môn? Đường thiếu chủ không tin. Không Không Đạo Môn là một môn phái bị rất nhiều người ghét nhưng vẫn tồn tại trên thế gian lâu như vậy, nó trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, đâu dễ dàng mà diệt môn thế chứ?

“Ta đã nói hết lời, tin hay không tùy ngươi. Nhưng dù sao ngươi cũng không thể trộm được huyết thần toản đâu.”

Bạch Tôn Giả cười lớn.

Lòng Đường thiếu chủ lập tức trầm xuống, đúng vậy, mình làm gì có cơ hội ra tay.

“Theo ta vào nhà đi. Ta muốn hỏi vài việc có liên quan đến Không Không Đạo Môn của các ngươi đấy.”

Bạch Tôn Giả vẫy tay với cô rồi đi vào trong nhà.

Đường thiếu chủ ngoan ngoãn đi theo.

Sau khi ngồi xuống phòng khách trên tầng ba, Bạch Tôn Giả mới hỏi:

“Khoảng 100 năm trước, có đệ tử nào của các ngươi đi đào một cái bảo tàng rồi lấy trộm một thanh phi kiếm không?”

“Bảo tàng? Phi kiếm?”

Đường thiếu chủ cười đắng ngắt:

“Tiền bối có thể nói cụ thể hơn một chút được không?”

Không Không Đạo Môn đào vô số bảo tàng, mà phi kiếm lại là thứ thông thường nhất trong các bảo tàng ấy. 100 năm trước, đào bảo tàng, được phi kiếm… trong Không Không Đạo Môn, số trường đáp ứng đủ cả ba điều kiện này dễ phải lên đến hai con số chứ không đùa.

Chương 176: Lệ Chi Tiên Tử.

“Trên thanh phi kiếm kia có dòng chữ: Lưu Tinh.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Lưu Tinh Kiếm?”

Đường thiếu chủ lập tức nghĩ đến một chuyện:

“Chẳng lẽ là ‘Lãnh Diễm Kiếm’ Lưu Thiên Túng tiền bối?”

Đây chính là một vị tiền bối nổi danh quái đản trong Không Không Đạo Môn!

“Có nhân vật phù hợp à? Nói thử xem nào.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói, nụ cười của hắn như có một ma lực thần kỳ làm cho Đường thiếu chủ bất tri bất giác, kể hết những chuyện mình biết ra.

“Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Túng tiền bối, nhưng trăm năm trước đây, hắn đã đổi ngoại hiệu thành ‘Diệu Thủ Thiên Thành’ Lưu Thiên Túng. Là một đệ rất xuất sắc của Không Không đạo môn chúng ta, thường xuyên đi vào được một vài phong ấn mà trưởng bối ở đạo môn cũng không giải được, để đi tìm bảo tàng.”

Đường thiếu chủ nhớ lại nói, tuổi của cô ả cũng không lớn, phần lớn những việc liên quan đến Liêu Thiên Túng tiền bối đều là nghe được từ sư tôn của mình.

“Nhưng hơn một trăm năm trước, Liêu Thiên Túng tiền bối tìm được một cổ tu di phủ, hắn mất rất nhiều thời gian đả thông tầng tầng cơ quan, đào mãi vào bên trong cổ tu di phủ kia. Theo lời hắn nói, cuối cùng hắn cũng chỉ lấy được có mỗi một thanh phi kiếm và một pho tượng.”

“Hắn từng nghĩ đến việc mang pho tượng kia về Không Không đạo môn luôn, nhưng sau này không biết tại sao, nửa đường thì lại chôn pho tượng xuống lòng đất lại. Chỉ mang thanh ‘Lưu Tinh Kiếm’ này về đạo môn mà thôi.”

“Sau khi trở lại, hắn liền bắt đầu bế quan, điên cuồng tu luyện, ngay cả việc đi tìm bảo tàng cũng ít dần... Các trưởng bối trong môn phái đều nói một thân bản lĩnh Không Không Diệu Thủ của hắn coi như phế bỏ.”

“Về sau nữa, cũng chính là mười năm trước, hắn đột nhiên phá quan mà ra, đi ra ngoài xông xáo. Chỉ mấy năm thôi đã tạo nên thanh danh Lãnh Diễm Kiếm hiển hách.”

“Đại khái là như vậy đó.”

Đường thiếu chủ nói.

Còn có một vài chuyện riêng khá tế nhị liên quan đến ‘Lãnh Diễm Kiếm’ tiền bối, cô không nói nhiều, ví như năm đó Lãnh Diễm Kiếm Liêu Thiên Túng tiền bối mang Lưu Tinh Kiếm trở về môn phái thì mặt mày đờ đẫn.

Đến ngày thứ hai hắn bắt đầu điên cuồng tìm đàn bà. Một ngày ít thì cũng ba người, nhiều thì năm sáu người, cứ như vậy suốt một năm trời. Lúc tất cả tiền bối trong môn phái còn cho là hắn sắp phế tới nơi rồi. Nhưng một năm sau, hắn lại bắt đầu bế quan, không màng thế sự bên ngoài, cứ thế mãi đến tám mươi tám năm. Lúc xuất quan thì đã trở thành một kiếm tu cường đại.

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu, cái tên ‘Lãnh Diễm Kiếm’ Liêu Thiên Túng này chính là kẻ mang Lưu Tinh Kiếm của hắn đi.

“Vậy ngươi có biết bây giờ Lãnh Diễm Kiếm ở đâu không?”

Bạch Tôn Giả dò hỏi.

Lúc nghe vấn đề này, Đường thiếu chủ bỗng nhiên tỉnh táo lại. Cô kinh hoàng nhìn Bạch Tôn Giả, không chịu trả lời, cô lo lắng Bạch Tôn Giả sẽ hại đến tiền bối trong môn phái.

“Yên tâm đi. Ta không có ý làm hại các ngươi đâu.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta chỉ muốn lấy Lưu Tinh Kiếm của ta về thôi.”

Đường thiếu chủ nhất quyết không chịu lên tiếng.

Bởi vì hình như Lãnh Diễm Kiếm Liêu Thiên Túng tiền bối, phải đi cứu tiền bối ‘Vân Vụ Đạo Trưởng’ trong Không Không Đạo Môn, vị tiền bối kia bị kẻ khác dùng thiên thạch trấn áp đã hơn hai trăm năm.

Chuyện liên quan đến an nguy của hai vị tiền bối, cô không dám nói nhiều!

“Tiểu nha đầu ngươi cũng cảnh giác lắm, thôi được rồi, ngươi cứ ở lại nơi này của ta mấy ngày. Qua một thời gian nữa, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm ‘Lưu Tinh Kiếm’.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Một bên khác, sau khi Tống Thư Hàng nghe xong điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân. Đầu óc mơ hồ cả đi.

Hắn bèn cầm điện thoại lên, mở nhóm Cửu Châu số 1 lên xem, định tìm ít manh mối từ đó.

Lúc này nhóm Cửu Châu số 1 đang rất náo nhiệt, bởi vì có một vị tiền bối hình như mới từ nước ngoài về còn mang theo ‘Thần linh bản địa.’

Khoảng vài phút trước, Lệ Chi Tiên Tử gửi một cái icon mặt cười rạng rỡ.

Cái đạo hiệu ‘Lệ Chi’ này hơi cổ quái. Chủ yếu cũng bởi vì lúc đặt đạo hiệu, sư tôn của cô nhất thời hứng chí, đặt cho đệ tử môn hạ một đống đạo hiệu kỳ quái.

Có Mật Đào Tiên Tử, Hạ Lê đạo trường, Ba La đạo trường, Anh Đào Tiên Tử... Tất cả đều là tên của mấy loại trái cây. So với mấy loại đạo hiệu như Mật Đào Tiên Tử, thì cái đạo hiệu Lệ Chi vẫn xem như tốt chán.

Sau này gọi mãi, cô cũng quen luôn.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Lệ Chi, hoan nghênh trở lại.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối, cuối cùng ta cũng trở lại rồi. Chuyến này ra ngoài mất một ít thời gian, bản thể của thần linh bản địa kia lại được giấu trong một dị không gian, trốn cũng khá kỹ, nhưng vẫn bị ta tìm ra được, cho nó nếm qua mùi vị của một ngàn viên oanh thiên lôi, sau đó tiêu diệt.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Hoan nghêng trở lại.”

“Chuyến này Lệ Chi Tiên Tử thu hoạch thế nào? Lần sau ngươi đi thu phục thần linh bản địa ở nước ngoài thì nhớ gọi ta với nha.”

Đồng Quái Tiên Sư cuối cùng cũng được hủy bỏ cấm ngôn thở dài nói.

“Hoàn thành không tồi, chỉ là gần đây thần linh bản địa càng ngày càng nghèo. Đề nghị đạo hữu lần sau mà có đi thu phục, hãy tìm loại mà rất lâu chưa bị ai đánh mà thu phục.”

Lệ Chi Tiên Tử nói xong, liền gửi lên mấy tấm hình.

Trong hình là một cô gái phương Đông với đôi mắt to tròn, trên mặt mang theo một nụ cười thoải mái, lúc cười lên còn có hai má lúm đồng tiền. Dưới chân cô là một hợp thể giữa rắn và con trùn đang nằm sấp, đây chính là một loại thần linh bản địa.

Thần linh bản địa phân ra rất nhiều loại, có loại là yêu thú dị biến, có loại là do hương khói thì trở thành hương hỏa thần linh, còn có loại là người tu luyện một vài công pháp đặc thù rồi chuyển hóa mà thành.

Tấm hình phía dưới chính là những thu hoạch của cô, một ít nguyên liệu luyện khí loại tốt. Sau đó còn có thi thể của thần linh bản địa. Thường ở tình huống này, tu sĩ sẽ rất ít khi giết thần linh bản địa, vì phải gánh một ít nhân quả không cần thiết, rất phiền toái.

Chỉ là thần linh bản địa này đắc tội rất nặng với Lệ Chi Tiên Tử, cho nên mới bị cô trực tiếp làm thịt.

Dược Sư:

“Thì ra Lệ Chi Tiên Tử đẹp như vậy, %*—#)! ¥#

Dòng chữ phía sau trở thành một đàn loạn mã, suy nghĩ một chút, bên cạnh Dược Sư còn có vị Giang Tử Yên cô nương kia là hiểu ngay đang xảy ra chuyện gì. Trước mặt Tử Yên cô nương mà dám khen người phụ nữ khác đẹp, Dược Sư chết không oan.

Hoàng Sơn Chân Quân bĩnh tĩnh không nhìn Dược Sư, nói trong nhóm chat:

“Lệ Chi à, sau này có rảnh rỗi thì gửi thêm ít hình lên nhóm đi.”

“?”

Lệ Chi Tiên Tử thắc mắc hỏi lại.

Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng đổi sang chế độ nói chuyện riêng với Lệ Chi Tiên Tử:

“Hừm, Bạch Chân Quân bây giờ đã là Bạch Tôn Giả đã xuất quan, bây giờ trong nhóm có một vị đạo hữu mới đang tiếp đãi hắn.”

“Ừ ừ.”

Lệ Chi Tiên Tử tỏ vẻ đã hiểu, hiểu hiểu cái rắm a! Chẳng lẽ vị đạo hữu mới kia tiếp đãi Bạch Tôn Giả thì phải đưa hình cô ra để ‘bổ não’ à.”

Lúc này Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên ngóc đầu lên nói:

“Haha, nói đến hình của Lệ Chi Tiên Tử, ta có một tấm lệ chi ‘nude’ đây này! Trắng bóc, rất chói mắt nha!”

“Gì?!”

Lệ Chi Tiên Tử trừng hai mắt lên, cô chụp hình ‘nude’ lúc nào? Lại còn trắng bóc?

Tuyết Lang Động Chủ:

“Mặc dù gu thẩm mỹ của lão phu không giống loài người các ngươi, nhưng gửi lên nhìn thử xem sao?”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Có hứng thú nhìn một chút.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ngươi đã muốn gửi lên thì ta nhìn qua một chút cũng chẳng có vấn đề gì.”

Dược Sư:

“… —%#w “

Đồng Quái Tiên Sư cười đắc ý, sau đó gửi lên tấm hình đúng là lệ chi ‘nude’ thật!

Một chùm vải tươi non, đã bóc vỏ, lộ ra thịt quả trắng bóc bên trong, tươi non mọng nước.

Chương 177: Cả nhà đổi mới?

Tuyết Lang động chủ:

“….”

Tạo Hóa pháp vương:

“…..”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“…..”

Dược Sư:

“…..”

“Đây thật sự là Đồng Quái Tiên Sư? Thật sự không phải Cuồng Đao Tam Lãng đang online nick của hắn đấy chứ?”

Túy Nguyệt Cư Sĩ nói với vẻ nghi hoặc, mặc dù Đồng Quái Tiên Sư lúc trước luôn bói sai, nhưng cũng không ngu ngốc tự tìm đường chết như thế.

“Ha ha.”

Hoàng Sơn Chân Quân.

[Hệ thống thông báo: Đồng Quái Tiên Sư bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói 1 ngày.]

Từ lần Đồng Quái Tiên Sư gửi video Hoàng Sơn Chân Quân tiếp đãi Bạch Chân Quân xong thì càng lúc, hắn càng tiến xa hơn trên con đường tự tìm chết, không cách nào quay đầu lại được nữa rồi.

“Nếu như không phải từng luyện chế thối thể dịch, chỉ xem đống nhật ký chat này thì ai mà tin được đây là một nhóm tu sĩ hàng thật giá thật đang nói chuyện chứ.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Bất quá, Hoàng Sơn Chân Quân còn nhờ vả ‘Lệ Chi Tiên Tử’ gửi nhiều ảnh mỹ nữ lên nhóm, lại đặc biệt dặn dò Tống Thư Hàng phải ngắm mỹ nữ nhiều vào, còn phải thường xuyên nghĩ về mấy cô nàng xinh đẹp nữa.

Không phải là chân quân sợ mình bị Bạch Chân Quân tiền bối ảnh hưởng đấy chứ? Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nếu như loại mị lực đặc biệt trên người Bạch tiền bối mà phát ra thì đúng là không ai chống cự lại được. Dù chỉ là chút mị lực hắn vô tình phát ra trong lúc bế quan ở bên trong pho tượng, cũng khiến cho vô số nam nữ trẻ tuổi, thậm chí là mấy bác gái và ông chú phát cuồng. Còn tạo nên trận ẩu đả, đánh cướp quy mô lớn ở đạo quán vô danh trong thôn Lâm Diêu nữa.

Chỉ là bây giờ Bạch tiền bối đã có thể khống chế được mị lực trên người của hắn rồi, chỉ cần hắn không ngẩn người thì cũng chỉ là một người đàn ông có bộ dạng tuấn mỹ hơn người bình thường một chút thôi, làm gì đến mức có chuyện chứ?

Có lẽ là mấy người Hoàng Sơn Chân Quân còn chưa biết Bạch tiền bối đã có thể khống chế được mị lực bản thân rồi ư?

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu có online không?”

Đúng lúc này, Tuyết Lang Động Chủ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng vội trả lời:

“Có đây tiền bối, ta vừa mới online.”

“Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, khi nào thì ngươi mới đưa Bạch tiền bối đi làm thẻ ngân hàng thế? Mấy hôm trước Bạch tiền bối liên lạc với ta. Nói là muốn dùng chút vàng bạc đổi thành tiền lưu thông bây giờ. Chờ sau khi ngươi đưa hắn đi làm thẻ ngân hàng xong thì ta sẽ chuyển mấy chục triệu qua cho Bạch tiền bối dùng tạm trước.”

Tuyết Lang Động Chủ cười nói.

Mấy chục triệu dùng đỡ. Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến 10 triệu tiền điện thoại trong máy mình….

Nhưng hắn vẫn đáp ngay:

“Được, ta sẽ tranh thủ đưa Bạch tiền bối đi đăng ký tài khoản ngay.”

Mà sao tự dưng Bạch tiền bối lại nghĩ tới chuyện đổi tiền thế nhỉ? Hắn cần mua thứ gì à?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Đậu Đậu nhẹ nhàng bay vào, đáp xuống mặt đất.

“Về tới nhà rồi.”

Đậu Đậu kêu to.

Tống Thư Hàng bịn rịn không nỡ leo xuống khỏi lưng Đậu Đậu. Móc chìa khóa ra mở cửa.

“Hửm? Sao lại không mở được cửa thế này?”

Tống Thư Hàng nghi ngoặc xoay xoay chìa khóa, nhưng cửa vẫn trơ trơ.

Hắn kéo chìa khóa ra nhìn, đâu có sai đâu, cái này đúng là chìa khóa cửa chính mà.

“Chẳng lẽ ổ khóa bị gì rồi à?”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào ổ khóa trên cửa —— hình như ổ khóa này có dấu vết bị người ta cạy rồi thì phải?

Là ảo giác ư?

“Nhưng không sao hết, chắc là Bạch tiền bối đang ở trong nhà.”

Tống Thư Hàng giơ tay nhấn chuông cửa.

Reng reng reng ~ reng reng reng ~

Tiếng chuông cửa êm tai vang lên.

“….”

Nhưng Tống Thư Hàng lại ngẩn ra, hắn nhìn Đậu Đậu hỏi:

“Đậu Đậu, nếu như ta nhớ không lầm thì chuông cửa của chỗ này không phải tiếng reng reng reng ~ reng reng reng ~ nhỉ?”

Đậu Đậu liếc mắt:

“Từ khi ta tới đây đã ấn chuông bao giờ đâu mà biết.”

“Cũng đúng, ngươi chưa ấn chuông bao giờ. Hay là do ta nhớ nhầm?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Rất nhanh, Bạch tiền bối mỉm cười mở cửa ra:

“Thư Hàng tiểu hữu về rồi đấy à.”

“Ừ, tiền bối, hình như ổ khóa ngoài cửa bị hỏng rồi, chìa khóa không mở được. Lát nữa ta sẽ gọi người đến sửa.”

Tống Thư Hàng thuận miệng nói.

“Hỏng rồi à? Ha ha ha ~ được đấy.”

Bạch tiền bối tiếp tục giữ nguyên nụ cười gần như hoàn mỹ kia.

“À còn nữa, khi nãy Hoàng Sơn tiền bối gọi đến, nói là xe mà hắn đặt mua đã chuyển đến một bãi đỗ xe ngầm ở gần đại học Giang Nam rồi, lát nữa sẽ có người liên lạc với ta, để chúng ta qua đó kiểm tra nhận xe.”

Tống Thư Hàng đi lên lầu, vừa đi vừa nói với Bạch Chân Quân.

“Xe hơi, phương tiện giao thông ấy à? Tốt quá!”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ hân hoan.

Đang lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đi qua lầu ba mà Bạch tiền bối đang ở, sau đó nhìn thấy có một vị khách ngồi trong phòng. Đó là một cô gái đáng yêu hơi mũm mĩm, bất quá lúc này cô ta ngồi ngây đơ ra, trông bộ dạng có vẻ rất gượng gạo.

“Khách của Bạch tiền bối à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải.”

Bạch Tôn Giả lắc đầu cười nói:

“Là người của Không Không Đạo Môn, muốn tới đây trộm huyết thần toản của ngươi, nhưng bị ta bắt lại. Đúng lúc ta định mấy ngày nữa sẽ đưa cô ta đi tìm lại Lưu Tinh kiếm của ta.

“A, Lưu Tinh kiếm!”

Tống Thư Hàng nhớ Bạch tiền bối từng nói, thanh kiếm kia đã bị một đệ tử của Không Không Đạo Môn trộm đi mất.

Nhìn cô gái có vẻ đáng yêu kia, Tống Thư Hàng sờ cằm hỏi:

“Liệu cô ta có trốn không?”

Hơn nữa, cứ để cô ta ở lại trong nhà như thế, liệu cô ta có nhân cơ hội lẻn vào phòng hắn trộm huyết thần toản không?

“Hay là trói cô ta lại nhé?”

Hắn đề nghị.

Đường thiếu chủ gượng cười một cái với Tống Thư Hàng —— Khỉ gió, cô ta còn định lén lút bỏ chạy, giờ lại bị Tống Thư Hàng chặn mất cả đường lui rồi.

Gặp được một cô gái đáng yêu như bà đây, lẽ nào chú mày không thể thương hoa tiếc ngọc được một chút à?

Chú mày ế chỏng gọng chắc rồi! Thằng chết giẫm!

“Ừ, ngươi nói cũng có lý lắm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Sau đó, Đường thiếu chủ bị trói gô cổ, khuyến mãi thêm một lá bùa giam cầm của Bạch Tôn Giả, cam đoan cô ta không thể chạy được.

Đường thiếu chủ oán hận liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái, cứ nhớ cái bản mặt của thằng này đi đã.

“Đừng có nhìn ta như thế, phải có lòng đề phòng trộm cắp chứ.”

Tống Thư Hàng cười nói, sau đó hắn lấy điều khiển tivi ra:

“Hay là ta mở tivi cho ngươi xem đỡ chán nhé.”

Xem tivi? Nghe câu này, Bạch Tôn Giả lại thấy giật thót tim.

Tống Thư Hàng ấn điều khiển, lại bật nút nguồn trên tivi.

Bạch Tôn Giả lập tức thầm bấm pháp quyết, ‘máy phát hình’ lập tức sáng ngời, nhưng chỉ có một màu trắng toát, không có tin tức gì hết.

“Hửm? Hay là bị nhiễu sóng nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc gãi đầu, thử bấm thêm mấy nút nữa.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại lặng lẽ cầm điện thoại lên mạng, tìm mấy kênh truyền hình trực tiếp, tìm tiết mục của kênh số 6 —— sau đó, hắn lại âm thầm bấm pháp quyết tiếp.

Màn hình của ‘máy phát hình’ sáng lên, sau đó xuất hiện tiết mục của kênh số 6, đang chiếu một bộ phim điện ảnh.

“A, có tín hiệu rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Bạch Tôn Giả thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Cô xem phim đi nhé.”

Tống Thư Hàng nói với Đường thiếu chủ.

Sau đó, hắn đứng dậy đi về phía tủ lạnh:

“Bạch tiền bối có muốn ăn gì không? Mấy ngày trước ta mua được nhiều món ngon ở khu La Tín lắm. Chỉ cần bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lại là có thể ăn được ngay.”

Tủ lạnh đã được Bạch tiền bối sửa lại đôi chút, hiệu quả làm lạnh cũng không đến nỗi nào.

Lúc nghe thấy tên lò vi sóng thì Bạch Tôn Giả giơ hai tay ôm mặt, thở dài.

Phải mà biết trước thì hắn đã tháo mấy món ở tầng khác trước rồi….

Chương 178: Ông ngoại của Thổ Ba mời.

“Không biết có phải mình cảm giác sai hay không, sao cứ thấy hình như linh khí trong nhà như sung túc hơn thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng đi về phía tủ lạnh, lòng lại nghĩ thầm.

Lúc hắn lấy một vài món ăn ra, định cho vào lò vi sóng hâm nóng lại thì Đậu Đậu yên tĩnh ngồi bên cạnh hắn, nhìn hắn với ánh mắt chế nhạo thấy rõ.

Tống Thư Hàng đã thấy Đậu Đậu dùng ánh mắt này rất nhiều lần rồi, cho nên hắn đặc biệt nhạy với nó.

Chẳng lẽ chuyện mình sắp làm có vấn đề gì à?

Hắn nhìn kỹ lại mấy món ăn trên tay mình, lại nhìn quần áo trên người, đâu có gì đâu?

“Đậu Đậu, có gì thì nói thẳng ra đi có được không?”

Tống Thư Hàng bất đắc dĩ hỏi.

“Không có gì hết, ta chỉ muốn xem ngươi dùng ‘lò vi sóng’ hâm nóng đồ ăn kiểu gì thôi.”

Đậu Đậu nhếch môi cười đểu, có thể dùng hình dạng Kinh Ba để cười nhếch mép này thật đúng là không dễ dàng gì.

“Lò vi sóng có vấn đề à?”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra. Hắn giơ tay sờ thử —— Kết quả phát hiện bàn tay của hắn xuyên thấu qua cái lò vi sóng ở trước mắt như xuyên qua không khí, giống như thứ ở trước mặt chỉ là linh hồn của lò vi sóng mà thôi.

“Ha ha.”

Đậu Đậu cười gian.

“Là Bạch tiền bối à?”

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi, ngoại trừ Bạch tiền bối ra thì trong nhà chẳng còn ai làm mấy chuyện này cả.

Đồng thời, hắn lập tức hiểu ra:

“Có phải tivi ban nãy cũng có vấn đề hay không?”

“Ha ha, ta thấy ngươi nhìn chằm chằm vách tường, tay bấm điều khiển khí thế, còn ra vẻ thỏa mãn như thế, trông tếu lắm.”

Đậu Đậu nói, thực lực của nó có thể nhìn thấu ảo thuật mà Bạch Tôn Giả lập ra, bởi vì trình độ của mấy cái ảo thuật mà Bạch Tôn Giả tạo ra khi nãy cũng không cao lắm.

“Ngoại trừ lò vi sóng ra thì còn thứ gì có vấn đề nữa không?”

Tống Thư Hàng thở dài hỏi.

“Ngoại trừ cái tủ lạnh đã bị cải tiến kia ra thì… gần như tất cả mọi thứ trên lầu ba đều bị thay đổi rồi.”

Đậu Đậu cười hắc hắc:

“Lúc nãy ta mới vừa xem xong, có nhiều thứ ở dưới lầu hai cũng bị dỡ ra. Nhưng vì có kinh nghiệm dỡ đồ ở lầu ba rồi, nên phần lớn mấy thứ ở dưới đều được lắp lại nguyên vẹn.”

Đậu Đậu cười gian nói.

“….”

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng hiểu vì sao Bạch tiền bối lại muốn đổi tiền mặt. Chắc là hắn muốn mua lại mấy món đồ đã bị hắn tháo bung ra rồi.

“Thôi vậy.”

Tống Thư Hàng bỏ đồ ăn lại trong tủ lạnh, làm bộ như mình không biết để tránh việc khiến Bạch tiền bối xấu hổ.

Sau đó, hắn mỉm cười đi ra nói với Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, ta đột nhiên nổi hứng, hay là mình đi mua mấy món mới ăn đi. Lát nữa chúng ta đi kiểm tra xe xong thì đến khu La Tín dạo cũng được. Thời đại bây giờ có nhiều đồ ăn ngon lắm, cũng đáng để tiền bối đi ăn thử một lần.”

Bạch Tôn Giả gật đầu mỉm cười —— mấy lời mà Đậu Đậu và Tống Thư Hàng nói ở trong bếp hắn đều nghe thấy cả rồi.

Ây ~ xấu hổ quá.

…

Trong phòng của Lý Dương Đức.

Lâm Thổ Ba nhăn nhó ôn tập.

“Bực quá. Tại sao người khác miêu tả cuộc sống đại học chỉ toàn cua gái ăn chơi! Mà mình thì lại phải vùi đầu ôn bài khổ như chó thế? Học kỳ nào cũng phải nai lưng ra học để thi là sao?”

Lâm Thổ Ba thở dài nói.

“Bởi vì mày tự mình chọn đại học Giang Nam chứ sao.”

Lý Dương Đức đẩy mắt kính nói.

Nếu như muốn tốt nghiệp đại học Giang Nam được thì trong bốn năm học, tuyệt đối không thể nợ quá ba môn. Nợ môn thì phải thi lại, chỉ có hai cơ hội thi lại mà thôi, nếu như không qua được thì xem như ở lại.

Nếu như ở lại ba lần thì... Xin lỗi, bằng tốt nghiệp không có phần của anh.

Đại học Giang Nam xem như đỡ lắm rồi, cái trường đại học ở thành phố bên cạnh mới là không có nhân tính, không có cửa mà thi lại đâu. Ở lại đủ ba năm sẽ phát cho anh một vé về thành miễn phí, tiễn anh về với ông bà bô ở nhà.

“Tao mà biết trước như thế thì đã đếch chọn đại học Giang Nam rồi.”

Lâm Thổ Ba nhăn nhó:

“Còn nữa, tại sao thằng Cao Mỗ Mỗ kia có thể ôn bài với bạn gái xinh đẹp. Thằng Tống Thư Hàng có thể sẽ có vé được học cùng với bạn Lục Phỉ, còn tao thì chỉ có thể học với mày chứ?”

Trên trán Lý Dương Đức lập tức nổi gân xanh:

“Học cùng với tao thì thiệt thòi cho mày lắm à! Có muốn học nữa không? Không muốn thì cút về ký túc xá đi. Đến đây làm phiền bố làm gì?”

“Tao chỉ muốn than thở tí cho đỡ buồn ấy à, mày không phối hợp với tao được một chút à.”

Lâm Thổ Ba cười ha hả, tiếp tục vùi đầu học bài.

Lúc này, điện thoại của Lâm Thổ Ba lại vang lên.

Cậu ta mở điện thoại lên, là ông ngoại của cậu ta gọi tới.

Lâm Thổ Ba lập tức nghe máy:

“Alo, ông ngoại có chuyện gì thế ạ?”

“Thổ Ba... Cháu nói xem, liệu trên đời này có ma quỷ thật không nhỉ?”

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba nói với giọng điệu vô cùng nặng nề.

“Hả? Ông ngoại, không phải ông vẫn luôn cho là phải tin vào khoa học, không nên mê tín à? Sao đột nhiên ông lại nói đến quỷ thần thế này?”

Lâm Thổ Ba nghi hoặc hỏi lại.

“Gần đây ông cứ cảm thấy sao sao ấy, trong thôn xảy ra chuyện lạ liên tục, ông có cảm giác như gặp quỷ thật đây.”

Ông ngoại của Thổ Ba nói với giọng ỉu xìu.

“...”

“Thổ Ba không biết phải nói gì:

“Ông ơi, phải tin vào khoa học chứ! Khoa học chính là sức mạnh, đừng tin vào mấy điều ma quỷ mê tín!”

Sao câu này cứ quen quen thế nhỉ?

Đây chính là câu cửa miệng của ông ngoại Lâm Thổ Ba, một tháng trước, ông ngoại của Thổ Ba còn nói mấy lời này với Vũ Nhu Tử.

“Thằng nhãi này, ngứa da đấy hả?”

Ông ngoại của Thổ Ba tức giận quát lên.

“Hê hê.”

Lâm Thổ Ba cười khan.

“Gần đây ông cũng rối trí lắm... Cứ luôn cảm giác chắc bạn học lần trước cháu đưa về biết được gì đấy. Không phải cháu sắp được nghỉ phép rồi à? Sau khi nghỉ phép thì đưa cậu ta đến đây chơi có được không?”

Ông ngoại của Lâm Thổ Ba hỏi quanh co.

Lại nói, sau khi trong thôn liên tục xảy ra những điều kỳ lạ, không biết tại sao ông đột nhiên lại nghĩ đến đôi trai gái từng đến thôn La Tín của mình.

Đặc biệt là cô bé kia, những khi ông nghĩ đến cô thì lại không thể nào nhớ nổi bộ dạng của cô trông ra sao hết, chỉ nhớ hình như đó là một cô bé rất xinh đẹp, lại còn vô cùng thần bí.

Nên ông mới nảy ra ý gọi cho Thổ Ba.

“Ha ha, không thành vấn đề ạ. Đợi đến lúc được nghỉ thì cháu sẽ đưa Thư Hàng đến chỗ ông chơi. Dạ, nếu như thi trót lọt không bị rớt thì ba ngày sau cháu sẽ đến chỗ ông.”

Thổ Ba nói

“Được đấy, càng nhanh càng tốt nhé.”

Ông ngoại của Thổ Ba nói với vẻ thỏa mãn, sau đó lại nói thêm:

“Cố gắng thi cho tốt vào, đừng có mà nợ môn đấy nhé!”

Nửa câu sau có ý uy hiếp vô cùng lớn.

Cách hai chiếc điện thoại mà Lâm Thổ Ba vẫn cảm giác được sự uy hiếp dữ dội của ông ngoại. Cậu chàng lập tức sợ run người.

Sau khi cúp máy, cậu ta nhíu mày. Lẽ nào bên chỗ ông ngoại thật sự có chuyện gì à?

“Dương Đức, mày có tin chuyện ma quỷ không?”

Cậu ngẩng đầu lên hỏi Lý Dương Đức.

“Không tin.”

Lý Dương Đức trả lời không chút do dự.

Sau khi dừng một lúc thì Lý Dương Đức lại nói thêm:

“Nhưng có lẽ trên đời này vẫn còn một số lực lượng mà khoa học không thể nào giải thích được. Dù sao thì trên đời này còn nhiều bí ẩn không có lời giải đáp lắm.

“Còn nữa…. tốt nhất mày đừng có nghĩ vẩn vơ nữa, không thì cánh cửa thi lại sẽ chào đón mày đấy.”

“Mày đừng có rủa tao thi lại mãi như thế được không, nói chuyện tí cũng không được à.”

Thổ Ba buồn bực cầm sách lên…

…

Trước giờ ăn cơm vẫn còn dư lại chút thời gian.

Lúc này Tống Thư Hàng đang dùng máy tính xem lại đoạn ghi hình của Qùy Hoa Tu Sĩ, do Đậu Đậu quay được.

“Qùy Hoa Tu Sĩ này là một đệ tử của phân bộ Vô Cực Ma Tông, đám thủ hạ của đàn chủ là do hắn kéo đến để đối phó với ta?”

Tống Thư Hàng tắt máy:

“Hơn nữa, tên trộm mà Bạch tiền bối bắt được cũng là do hắn sai đến đây đánh cắp huyết thần toản?”

“Theo như phong cách làm việc của hắn thì hình như tên Qùy Hoa Tu Sĩ này không phải thuộc hạ của Công Tử Hải.”

Trong đầu Tống Thư Hàng nhớ lại hình tượng của Công Tử Hải, nếu như là thủ hạ của tên kia thì nhất định sẽ cực đoan hơn, cũng sẽ kín đáo và tàn nhẫn hơn nhiều. Không thể nào giống như Qùy Hoa Tu Sĩ, chưa lập kế hoạch đâu ra đó cho đàng hoàng, giống như hứng lên là làm vậy.

Nếu như không phải thủ hạ của công tử hải thì tên Qùy Hoa Tu Sĩ này lại là thủ hạ của ai đây? Hay là thấy lợi nên nảy lòng tham?

Đi hỏi tù binh dưới lầu cái đã.

Tống Thư Hàng đi xuống lầu, đến trước mặt của ả đệ tử Không Không Đạo Môn đang bị trói gô cổ ngồi trên ghế.

Sau khi Đường thiếu chủ nhìn thấy là Tống Thư Hàng thì trợn mắt phồng má. Hừ lạnh quay đầu qua chỗ khác.

“Qùy Hoa Tu Sĩ có quan hệ gì với ngươi?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng vào vấn đề.

“Qùy Hoa Tu Sĩ gì chứ, ta không biết gì hết.”

Đường thiếu chủ vẫn rất có nghĩa khí. Nhưng trong lòng thì thầm than không xong —— đối phương biết cả thân phận của Qùy Hoa Tu Sĩ rồi sao?

“Là tên đệ tử của Vô Cực Ma Tông đã sai ngươi tới đây trộm huyết thần toản.”

Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

Đồng tử của Đồng thiếu chủ co rụt lại, cố nói:

“Chỉ là một người ủy thác nhiệm vụ bình thường mà thôi, ta và hắn không có quan hệ gì đặc biệt hết.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra, trong lòng bàn tay có một sợi dây hộ phù.

“Nếu như chỉ là quan hệ người ủy thác và được ủy thác bình thường thì ngươi cần gì phải giúp hắn dấu thứ này? Mau khai thân phận của hắn ở trong Vô Cực Ma Tông ra, hắn nghe theo lệnh của kẻ nào?”

Tống Thư Hàng nheo mắt lại hỏi.

Sợi dây này chính là bảo bối của Qùy Hoa tu sĩ, một món pháp khí cấp thấp có thể gia tăng tốc độ cho bản thân. Bây giờ món pháp khí này đang nằm trong tay của Tống Thư Hàng, chứng tỏ Qùy Hoa Tu Sĩ đã lành ít dữ nhiều.

“Ta thật sự không biết gì cả.”

Đường thiếu chủ cười khổ lắc đầu, cô chỉ nợ một nhân tình của Qùy Hoa Tu Sĩ, chỉ biết hắn là đệ tử phân bộ của Vô Cực Ma Tông, ngoài ra cô không biết gì nữa.

Tống Thư Hàng nhíu mày, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này.

“Những kẻ mạnh miệng đúng là phiền thật.”

Hắn không có kỹ thuật bức cung, hay là lần sau mình đi học cách bức cung thử xem nhỉ?

“Ê ê, ta thật sự không có mạnh miệng mà!”

Đường thiếu chủ nổi nóng.

Tống Thư Hàng nhìn Đường thiếu chủ chằm chằm:

“Cô cho là ta sẽ tin lời cô nói à?”

Lúc này, Đậu Đậu mới hớn hở nhảy ra nói:

“Để ta để ta, ta rành vụ bức cung lắm!”

Nó đang chán muốn chết đây, nên chạy khắp nơi tìm chuyện để chơi.

“Được rồi, đừng có chơi chết đó, hình như Bạch tiền bối còn cần dùng tới ả ta. Đợi sau khi Bạch tiền bối dùng xong, nếu ả ta vẫn không chịu mở miệng thì ngươi có ăn tươi nuốt sống cô ta cũng không sao hết.”

Tống Thư Hàng nghiêm trang nói thêm —— Hắn cố ý hình dung Đậu Đậu đáng sợ một chút, muốn dọa cô ả đệ tử Không Không Đạo Môn này.

Đậu Đậu phối hợp nhe răng hung tợn… đáng tiếc là bây giờ nó vẫn giữ hình dạng của một chú chó nhỏ, bộ dạng này làm gì cũng chỉ khiến người ta thấy đáng yêu mà thôi.

Tống Thư Hàng thở dài, phải nghĩ cách để moi ra xem Qùy Hoa Tu Sĩ kia thuộc về phân bộ nào mới được.

Hình như bây giờ Tô Thị A Thất tiền bối đang đi hủy mấy phân bộ của Vô Cực Ma Tông thì phải.

Nếu như có thể tìm ra Qùy Hoa Tu Sĩ này thuộc về phân bộ nào thì cứ đưa tin cho A Thất tiền bối, hẳn là A Thất tiền bối sẽ vui lắm.

Chương 179: Hôm nay lại kiên cường sống sót!

Chừng 12 giờ trưa, Tống Thư Hàng nhận được một cú điện thoại, là người bên đại lý mà Hoàng Sơn Chân Quân đã sắp xếp, phụ trách đưa mấy chiếc ô tô mà Hoàng Sơn Chân Quân đã mua đến bãi đỗ xe ngầm ở gần trường đại học Giang Nam.

Sau khi người kia hỏi thăm xem Tống Thư Hàng có ở nhà hay không thì lập tức chạy đến chỗ hắn đang ở hiện nay, thái độ cực kỳ khách sáo. Có tiền không chỉ sai khiến được ma quỷ, còn có thể sai khiến quỷ thần!

Sau đó, người kia nọ xe chở Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đến bãi đỗ xe kia.

Lần này Đậu Đậu không có hứng đi ra ngoài cùng Tống Thư Hàng, nó chỉ ở lại giữ nhà. Dù sao thì trong nhà vẫn còn đệ tử của Không Không đạo môn như Đường thiếu chủ, nó có thể dùng đủ cách để tra kháo Đường thiếu chủ cho đỡ buồn.

Tống Thư Hàng dè dặt leo lên xe với Bạch tiền bối, sợ hắn nửa đường nổi hứng lên sẽ tháo banh chiếc xe này ra mất.

Bạch tiền bối bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào mãi cũng thấy ngượng lắm:

“Đừng nhìn ta như thế đâu, ta sẽ không tháo xe này ra đâu, tin ta đi!”

Tống Thư Hàng xấu hổ gãi đầu.

….

Một đường suôn sẻ.

Sau khi đến bãi đỗ xe kia, người nọ giao chìa khóa của bãi đỗ xe cho Tống Thư Hàng.

Toàn bộ bãi đỗ xe này đều bị Hoàng Sơn Chân Quân bao trọn rồi, đây là một bãi đỗ xe nhỏ, có thể chứa được chừng năm mươi chiếc xe ô tô, Hoàng Sơn Chân Quân đang chuẩn bị nhét hết xe vào nơi này.

“Xin chào anh Tống Thư Hàng, xin anh ký vào đây, đây là 13 chiếc xe đầu tiên, mỗi chiếc đều được đổ đầy xăng rồi. Cũng đã kiểm tra kỹ lưỡng hết cả, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới được đưa đến đây. Đây là danh sách và hợp đồng các loại xe mà ngài Hoàng Văn Trung đã mua, xin anh so sánh lại cho kỹ, nếu như không có vấn đề gì thì xin ký tên xác nhận, tôi cũng tiện báo lại với ngài Hoàng Văn Trung.”

Người kia mỉm cười nói.

Hoàng Văn Trung kia đương nhiên chính là tên của Hoàng Sơn Chân Quân ở hiện đại, cũng không phải tên thật của hắn.

13 chiếc xe, đủ kiểu dáng mẫu mã.

Có chiếc hơn mười triệu, cũng có chiếc chừng vài trăm ngàn. Dù sao thì ngay cả người kia cũng không rõ cậu chàng trẻ tuổi này cần nhiều xe như thế làm gì.... Anh ta thật sự không hiểu nổi tư duy của mấy kẻ có tiền.

Nhưng không sao cả, có tiền là được rồi. Dù cho người ta muốn mua một chiếc xe mấy trăm triệu với một chiếc xe ba bánh thì cũng là chuyện của họ, anh ta có thể nói được gì đây? Chỉ cần anh ta có đủ tiền hoa hồng thì dù khách hàng có muốn xe ba bánh thật đi nữa, anh ta cũng có thể đưa chiếc đẹp nhất về.

“Nếu như anh phát hiện xe có vấn đề gì thì có thể liên lạc với tôi bất kỳ lúc nào. Tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa cho anh.”

Người kia vỗ ngực nói rất đĩnh đạc.

Tống Thư Hàng cầm lấy hợp đồng mua xe, sau đó đối chiếu với 13 chiếc xe trong bãi.

Sau khi xác định không có vấn đề gì thì hắn gật đầu, ký lên từng tờ hợp đồng.

Sau khi ký xong thì hắn độ nhiên giật mình —— ôi mẹ ơi, chủ sở hữu của mấy chiếc xe này toàn là Tống Thư Hàng thôi! Hoàng Sơn Chân Quân trực tiếp quăng hết bấy nhiêu xe lên danh nghĩa của hắn.

Liệu mình có bị người ta báo lên viện kiệm sát về tội sở hữu tài sản không rõ lai lịch hay không đây? Tống Thư Hàng thầm phỉ nhổ, đương nhiên, Hoàng Sơn Chân Quân đã làm việc thì chắc chắn sẽ không để xảy ra chuyện như thế rồi.

Sau khi Tống Thư Hàng xác nhận và ký tên xong thì người kia đưa tất cả chìa khóa lên, cònnhắc nhở thêm:

“Đây là chìa khóa của 13 chiếc xe kia, theo những gì Ngài Hoàng Văn Trung đã dặn dò, sau khi đưa đủ hết xe đến đây thì vấn đề bảo an sẽ do anh Tống đây tự mình phụ trách đúng không? Không có vấn đề gì chứ?”

“Vấn đề bảo an chúng tôi sẽ tự mình xử lý.”

Bạch tiền bối đang hớn hở, mặt mày nôn nao muốn thử, nên vội nói ngay.

“Được rồi, đợi khi nhóm xe còn lại đưa tới thì tôi sẽ liên lạc với anh Tống sau.”

Thái độ phục vụ của anh chàng này xứng đáng nhận 5 sao với 32 cái like!

Sau khi làm xong các thủ tục thì anh ta tạm biệt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, lái xe của mình rời đi —— lát nữa anh ta còn phải gửi tin thông báo cho ngài Hoàng Văn Trung cho xong việc nữa.

….

“Bạch tiền bối, ta đưa ngươi chạy một vòng trước đã, để ngươi xem sơ qua cách lái trước nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, không thành vấn đề. Lúc trước ta đã xem sơ qua quy tắc tham gia giao thông với hướng dẫn lái xe căn bản rồi. Dù gì ta cũng là người có bằng lái, không sao đâu!”

Bạch tiền bối cười nói.

“…..”

Tống Thư Hàng.

Tiền bối, cái bằng lái của ngài là do Tuyết Lang Động Chủ đi cửa sau lấy được đấy!

Sau khi lên xe, hắn bắt đầu giới thiệu với Bạch tiền bối:

“Cắm chìa khóa vào, xoay tròn. Chiếc xe này là mẫu truyền thống, bây giờ có một số xe đời mới không cần cắm chìa khóa, cái đấy thì sau này hẵng nói.”

Tống Thư Hàng đặc biệt chọn chiếc xe này là vì nó khá giống với chiếc xe mà hắn lái lúc học, dù sao thì hắn cũng chỉ là người mới học. Sau đó lại giới thiệu cách cầm bánh lái, phanh, chân ga, bộ ly hợp các loại….

Bạch tiền bối chăm chú lắng nghe.

Sau khi lái xe ra khỏi kho hàng thì Tống Thư Hàng nhấn chìa khóa đóng cửa bãi đỗ xe lại.

Sau đó, hắn chở Bạch tiền bối ra ngoài đi dạo một vòng, chạy đến một con đường mới làm.

Bởi vì góc đường bên này hơi vắng, cả xe lẫn người đi lại đều ít. Đúng là nơi thích hợp nhất để người mới học lái chạy thử.

"Sao hả, Bạch tiền bối?"

Tống Thư Hàng đỗ xe lại, hỏi Bạch tiền bối.

"Ừ, thật đúng là một phương tiện giao thông đơn giản, tiện lợi, ta cảm giác mình đã học được rồi."

Bạch tiền bối gật đầu nói:

"Ngoài ra tốc độ ngươi chạy chậm quá, chỉ chạy với vận tốc ba mươi bốn mươi km là sao."

"Ta cũng chỉ là ma mới thôi mà."

Tống Thư Hàng cười gượng, đây là lần đầu tiên hắn lái xe ra ngoài mà không có huấn luyện viên đi theo.

Bạch tiền bối nôn nao muốn thử:

"Đến lượt ta!"

Sau đó, Tống Thư Hàng đổi chỗ với hắn.

Bạch tiền bối bắt chước động tác của Tống Thư Hàng, gạt côn, nhấn ga, mấy thứ này không làm khó dễ gì được hắn.

Dù sao thì thực lực của hắn cũng ở đó, với tốc độ phản ứng của hắn thì dù có làm gì sai cũng có thể phản ứng, sửa chữa lại ngay lập tức.

Khởi đầu rất ổn, tăng tốc cũng rất ổn.

Chuyển hướng thuần thục.

Chỉ mới nhìn qua một lần thôi mà Bạch Tôn Giả đã hoàn toàn điều khiển được xe.

"Đơn giản quá, tiếp theo chúng ta lái đi đâu chơi đây?"

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Tùy ý tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Được rồi, ngồi vững nhé.”

Bạch Tôn Giả nhấn đạp chân ga, xe lao vun vút.

Tống Thư Hàng vội kêu to:

“Bạch tiền bối, chú ý tốc độ.”

“Đang chú ý đây mà, cứ yên tâm đi. Ta đã nhớ rõ luật giao thông rồi… hơn nữa dù có bị tịch thu bằng lái thì cũng không sao hết, cùng lắm thì lại bảo Tuyết Lang làm thêm một cái bằng lái là được.”

Bạch tiền bối nói với vẻ vô cùng tự tin.

Nửa câu đầu còn khiến Tống Thư Hàng an tâm một chút, nửa câu sau khiến trái tim của Tống Thư Hàng leo tọt lên tới cuống họng.

Cũng may, trên đường đi, Bạch tiền bối cũng xem như giữ luật, không vi phạm gì.

Lại chạy thêm một đoạn nữa.

Bạch Tôn Giả đột nhiên tìm một chỗ đỗ xe lại. Sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh xe không biết vẽ vời cái gì.

“Tiền bối đang làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ta khắc ba cái trận pháp —— trận pháp ẩn hình, trận pháp cách âm, thêm một trận pháp che giấu năng lượng dùng để bắn ngược trinh sát. Sau khi vẽ xong thì xe của chúng ta có thể tàng hình, sẽ không bị ai hay thiết bị nào nhìn thấy được.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Cho xe tàng hình để làm gì?”

Tống Thư Hàng buột miệng hỏi luôn, sau khi hỏi xong hắn lập tức hiểu ra ngay:

“Lẽ nào tiền bối ngài muốn đua xe à?”

“Ha ha, tốc độ chậm quá, nên không quen lắm.”

Bạch Tôn Giả phủi tay:

“Xong rồi.”

Sau đó, hắn lên xe, nổ máy.

Tiếp theo đạp lên chân ga.

Ầm…. chiếc xe phát ra tiếng nổ vang trời, bắn cái vèo về phía trước, thoáng cái đã lao đi với tốc độ 100km/1 giờ.

Tốc độ vẫn còn đang tăng lên vùn vụt, chẳng mấy chốc mà kim chỉ km đã vỡ ra.

Mặt mày Tống Thư Hàng tái mét.

“Không được, vẫn chậm quá.”

Bạch Tôn Giả thì vẫn tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Sau đó, hắn nhìn về phía sợi dây đeo trên cổ tay của Tống Thư Hàng —— đúng là pháp khí mà Quỳ Hoa Tu Sĩ làm rớt lại sau khi chết. Tống Thư Hàng đeo phong hồn băng châu trên cổ rồi, nên hắn đeo sợi dây này lên cổ tay.

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả giơ tay điểm nhẹ một cái lên vòng đeo tay của Tống Thư Hàng.

Thanh Phong Gia Tốc!

Trang sức bị kích hoạt, Bạch Tôn Giả áp dụng pháp thuật của nó lên xe.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác chiếc xe nháy mắt đã đột phá giới hạn nào đó rồi.

Phong cảnh hai bên trôi qua vùn vụt.

Còn Bạch Tôn Giả thì đánh tay lái vô cùng ngầu lòi. Chiếc xe lao phăm phăm trên đường…

…

“Thứ gì đứng ở phía trước thế kia?”

Chạy mãi chạy mãi, Bạch Tôn Giả đột nhiên nhìn thấy phía trước có một cái trạm dừng, có vô số xe đang dừng xếp hàng chờ ở trước trạm.

“Cửa vào…. Cao tốc, chúng ta phải dừng lại đóng tiền.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha, không thể đóng tiền được rồi. Bây giờ chúng ta đang tàng hình mà!”

Bạch Tôn Giả nói xong thì tay phải vỗ nhẹ lên chiếc xe:

“Khiên dẫn thuật!”

Ngay sau đó, chiếc xe bay lên không, phóng qua trạm thu phí, đi vào cao tốc.

“Oa ha ha, chạy ở trong này sướng hơn nhiều.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả.

Tống Thư Hàng dựa sát ghế, dường như hắn nghe thấy tiếng lục cục loáng thoáng phát ra từ trong xe thì phải?

Bạch Tôn Giả vẫn tiếp tục phóng xe đi như bay.

….

Nưm phút đồng hồ sau.

“Ha ha ha, nhanh nữa, nhanh nữa nào! Ể… sao thế này?”

Tiếng cười sung sướng của Bạch Tôn Giả đột nhiên dừng lại.

“Có chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng quay sang nhìn hắn.

Sau đó, hắn nhìn thấy Bạch tiền bối cầm vô lăng trong tay, đang lái xe mà cầm vô lăng như thế thì cũng bình thường thôi. Nhưng vấn đề là lúc này nửa thân trên của Bạch Tôn Giả đều đang quay sang chỗ Tống Thư Hàng, vô lăng nằm trong tay hắn đã bung ra khỏi thân xe…

Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng với vẻ vô tội:

“Lúc nãy hăng quá, nên dùng sức hơi mạnh, vặn gãy vô lăng rồi…”

“Phanh lại, mau phanh lại!”

Tống Thư Hàng kêu to.

“Ha ha ha, lúc phi lên cao tốc thì hình như phanh đã đứt rồi, ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười gượng hai tiếng, nói với vẻ khá là xấu hổ.

“Sắp đụng rồi, sắp đụng rồi!”

Tống Thư Hàng chỉ vào rào chắn ở phía trước.

“Không sao đâu, xem ta này, khiên dẫn thuật!”

Bạch Tôn Giả khẽ quát lên một tiếng nữa.

“Đừng nhảy mà tiền bối, phía trước là vách núi đó!”

Tống Thư Hàng gào to.

Nhưng đã muộn rồi, chiếc xe đã nhảy lên cao ơi là cao… Sau đó... Lao thẳng xuống vách núi. Cảnh tượng này nom mới oai làm sao.

….

Năm phút sau.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng chui ra từ trong đống tàn tích của chiếc xe, dùng sức sờ nắn mặt mình, rơi xuống từ vách núi cao như thế mà mình không bị thương gì cả, là do Bạch tiền bối đã bảo vệ mình ư?

Mà Bạch tiền bối đâu rồi nhỉ?

Hắn quay đầu nhìn xem xung quanh, sau đó phát hiện Bạch tiền bối đang ngồi chỗ một rừng trúc dưới vách núi đào cái gì đó.

“Ha ha, hay lắm, hay lắm. Hai mụt măng trúc, ai gặp cũng có phần, Thư Hàng tiểu hữu, cho ngươi một cái này. Thứ nay có thể thông mũi, tăng cao năng lực của khứu giác. Ngươi đang trùng kích cảnh giới tị khiếu, sau khi ăn nó vào sẽ có được lợi ích rất lớn đó.”

Bạch Tôn Giả ném một mụt măng màu tím cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đần mặt nhận lấy món bảo bối đó —— cái vận may quỷ dị kia của Bạch tiền bối lại xuất hiện nữa rồi à?

…

Đồng thời, trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Thư Hàng tiểu hữu, nghe nói ngươi muốn đi học lái máy bay à? Bắc Hà không có ở đây, ta đi sắp xếp giúp ngươi!”

Chương 180: Lá bài tẩy của Cảnh Mạch đà chủ.

Lúc Hoàng Sơn Chân Quân vừa mới gửi tin này lên thì Tống Thư Hàng đang ngồi trên phi kiếm của Bạch tiền bối, chuẩn bị bay về nhà.

Xe đã rơi tan tành rồi, Bạch tiền bối đào một cái hố sâu chôn chiếc xe ngay tại chỗ. Sau đó lại dùng bình thổ chủ để lấp đấp lại y như cũ, hoàn toàn không nhìn ra chút dấu vết đào bới nào. Bình thổ chú này hắn đã dùng nhiều quá rồi nên rất quen tay!

Sau đó, Bạch tiền bối thôi động phi kiếm màu lam, chở Tống Thư Hàng bay về nhà.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem tin nhắn trong nhóm Cửu Châu Số 1, lập tức thấy được tin nhắn của Hoàng Sơn Chân Quân bảo hắn đi học lái máy bay.

Lông tơ toàn thân Tống Thư Hàng lập tức dựng đứng lên, hắn lặng lẽ quay người lại, dùng tấm lưng che điện thoại, sợ bị Bạch tiền bối nhìn thấy.

Nói giỡn cái gì thế? Bạch tiền bối học lái xe thôi mà có thể dùng pháp thuật để ‘độ xe’ tăng tốc độ lên kiểu này, cuối cùng rước lấy cảnh lao đầu rơi xuống vực, xe thì tan nát. Nếu như để cho Bạch tiền bối lái máy bay thì... chắc là phải bay vào trong vũ trụ luôn ấy chứ?

Tới lúc đó chắc ‘máy bay’ sẽ thành ‘máy hư’ mất thôi!

Không được, tuyệt đối không thể để cho Bạch tiền bối có cơ hội tiếp xúc với máy bay được. Trước tiên cứ từ chối Hoàng Sơn tiền bối trước đi đã, dù sao thì bây giờ học máy bay vẫn nguy hiểm quá!

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, đang chuẩn bị pm riêng để từ chối lời đề nghị của Hoàng Sơn Chân Quân.

Nhưng đúng lúc này, có một ID tên Bạch Tôn Giả gửi tin lên Nhóm Cửu Châu Số 1:

“Ể? Hoàng Sơn ngươi có thể trực tiếp sắp xếp cho người khác đi học lái máy bay à? Khi nào thì được? Đến lúc đó để ta và Thư Hàng tiểu hữu đi học cùng nhau đi. Hôm nay ta mới học lái xe xong, quả thật rất thú vị! Ta nghĩ, học lái máy bay nhất định sẽ còn thú vị hơn nhiều!”

Nhìn thấy tin nhắn này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình sắp thòng tim tới nơi, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Bạch tiền bối vừa ngự kiếm phi hành vừa cầm điện thoại nhắn tin.

Lái xe không được xài điện thoại đâu nhé, tiền bối ngài vừa ngự kiếm vừa cầm điện thoại như thế thật sự không có vấn đề gì đấy chứ?

Hình như Bạch tiền bối cũng cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, nên ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, sau đó dường như cũng hiểu ra trong lòng hắn đang nghĩ gì, nên nói:

“Ha ha, không sao đâu. Ta đã xác định tọa độ ở trong nhà của Dược Sư rồi, phi kiếm sẽ tự động đưa chúng ta về bên đó, không khác gì lái xe tự động cả. Chỉ cần chú ý một chút, đừng để đụng phải vật thể bay nào đó trên đường là được rồi.”

Lời Bạch tiền bối nói ra khiến cho Tống Thư Hàng an tâm hơn một chút.

Hóa ra ngự kiếm phi hành cũng có chức năng lái tự động cơ đấy, quả nhiên mấy phát minh mà người hiện đại tự cho là phát kiến mới này đã sớm bị các tiền bối trong giới tu sĩ chơi banh chành cả rồi.

Nhưng đột nhiên, Tống Thư Hàng lại thấy lo lắng —— ‘Chỉ cần chú ý một chút, đừng để đụng phải vật thể bay nào đó trên đường là được rồi.’ ??

Với tính cách của Bạch tiền bối thì lỡ như hắn đột nhiên ngẩn người ra, đụng phải máy bay hay cột điện cũng chỉ là chuyện thường thôi.

Chỉ có thể cầu nguyện, mong rằng đừng xảy ra tai nạn như thế.

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, bãy nãy ở trong nhóm, Hoàng Sơn có nói tới chuyện muốn sắp xếp cho người đi học lái máy bay đấy, khi nào thì ngươi rảnh? Chúng ta cùng nhau đi học lái máy bay đi!”

Bạch tiền bối nói với vẻ chờ mong.

“Ha ha, thật ra ta cũng vừa mới đọc được tin nhắn của Hoàng Sơn tiền bối xong. Nhưng mấy ngày sắp tới ta phải tham gia thi cuối kỳ, sau khi kỳ thi kết thúc ta còn phải chuẩn bị đến khu La Tín ở thành phố kế bên một chuyến nữa.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Nếu như đã không thể tránh khỏi thì phải cố gắng kéo dài thời gian mới được, chờ đến khi nào hắn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng xong thì lại đi học lái máy bay với Bạch tiền bối sau vậy.

“Thành phố kế bên có chuyện gì à?”

Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nói:

“Ta muốn đi tìm một đám người, là thuộc hạ của tên đàn chủ trước kia từng muốn cướp đồ của ta. Lần này Quỳ Hoa Tu Sĩ của Vô Cực Ma Tông âm mưu muốn cướp huyết thần toản nên đã liên hệ với bọn họ. Bởi vì bọn họ từng hợp tác với Quỳ Hoa Tu Sĩ, nên có thể bọn họ sẽ biết được đôi điều liên quan đến Quỳ Hoa Tu Sĩ, nếu như có thể biết được hắn là người của phân bộ nào trong Vô Cực Ma Tông thì càng tốt.

Nếu như có thể biết được vị trí phân bộ của Quỳ Hoa Tu Sĩ thì mình có thể đưa tin này cho Tô Thị A Thất tiền bối, để tiền bối đến làm cỏ phân bộ này!

“Ừ, được thôi, vậy chúng ta học lái máy bay sau cũng được. Không sao hết, cũng không gấp.”

Bạch tiền bối cười nói:

“Dù sao thì trong bãi đỗ xe vẫn còn nhiều xe ô tô lắm, ta có thể chơi được một thời gian nữa.”

“Ha ha, tiền bối vui vẻ là được rồi.”

Trán Tống Thư Hàng đổ mồ hôi lạnh ào ạt, Bạch tiền bối muốn chà đạp hết đám xe trong bãi đỗ xe à?

….

Chừng ba phút sau, Hoàng Sơn Chân Quân lặng lẽ gửi riêng một tin nhắn cho Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu à, hôm nay ngươi đưa Bạch Tôn Giả đi học lái xe à?”

“Đúng thế.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Có bình an không?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi, vấn đề ngắn gọn thẳng thắn, chỉ thẳng vào điểm chính!

“Hoàng Sơn tiền bối, ta chỉ có thể nói —— ta vẫn còn sống!”

Tống Thư Hàng nói với vẻ cảm khái:

“Ngài biết không, Bạch tiền bối vẽ thêm ba cái trận pháp lên thân xe. Một trận pháp ẩn hình, một trận pháp cách âm, còn dùng cả trận pháp che giấu năng lượng phản trinh sát! Sau cùng hắn lại cho thêm một cái Thanh Phong Gia Tốc lên xe nữa!”

Khóe miệng của Hoàng Sơn Chân Quân co giật.

“Cuối cùng ấy à, vô lăng bị vặn gãy, phanh xe cũng hỏng mất. Chúng ta rơi xuống vách núi —— Nhưng may là ta tìm được một mụt măng thúy trúc, có thể thanh tị, tăng cường khứu giác, giúp ích rất nhiều cho việc mở tị khiếu của ta. Ha ha ha ha.”

Dãy cười ha ha ha ở phía sau kia —— Tống Thư Hàng cũng không biết mình ghi ra thế để làm gì nữa. Nhưng nếu như không thêm vài chữ ha ha thì hắn lại thấy kỳ kỳ.

“….”

Hoàng Sơn Chân Quân.

“Cố gắng lên!”

Hồi lâu sau Chân Quân mới trả lời lại:

“Sau khi nhiệm vụ tiếp đón lần này kết thúc thì Bạch Tôn Giả sẽ cho ngươi một phần thù lao. Mấy người trong nhóm bọn ta cũng sẽ thương lượng với nhau, đợi sau khi nhiệm vụ kết thúc thì chúng ta cũng sẽ hùn nhau cho ngươi một phần quà, bảo đảm sẽ khiến ngươi thỏa mãn!”

Thực lực của Bạch Tôn Giả mà tăng lên thì bản lĩnh phá hoại của hắn cũng tăng theo, khiến cho độ khó của nhiệm vụ cũng tăng lên, nên phải đền bù thêm chút đỉnh.

Tống Thư Hàng vội trả lời:

“Ta chỉ chờ có những lời này của Hoàng Sơn tiền bối ngài mà thôi!”

“Còn nữa, có rảnh thì nhớ đưa Bạch Tôn Giả đi học lái máy bay nhé.”

Hoàng Sơn Chân Quân khuyên nhủ:

“Mấy thứ khác không nói làm gì, nếu như là học lái máy bay, có Bạch Tôn Giả học cùng ngươi thì chắc là sẽ an toàn hơn một chút. Ngươi cứ nghĩ thử xem, lỡ như máy bay mà rơi thật, ngươi đi học một mình bảo đảm chết là cái chắc. Nhưng nếu như ngươi học chung với Bạch Tôn Giả thì ít nhất hắn cũng có thể ngự kiếm phi hành đưa ngươi rời khỏi bình an! Đúng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân nói cũng đúng lắm, Tống Thư Hàng cảm giác mình hoàn toàn không thể nào phản bác được!

Đúng vậy, ít nhất thì lỡ như máy bay có sự cố thì Bạch tiền bối có thể ngự kiếm đưa mình chạy trốn.

Nghĩ thế thì hình như không cần phải từ chối việc học lái máy bay chung với Bạch tiền bối rồi.

“Chờ sau khi ta thi cuối kỳ với giải quyết xong một việc riêng nho nhỏ thì sẽ đi học lái máy bay chung với Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Nói xong, hắn lại nhìn phi kiếm dưới chân với vẻ ngưỡng mộ.

Ngự kiếm phi hành tốt thật đấy, đáng tiếc là muốn ngự kiếm phi hành được thì phải có cảnh giới tứ phẩm đổ lên.

Tạm thời đây chính là giấc mộng lớn nhất của Tống Thư Hàng bây giờ —— chân đạp phi kiếm, bay một cái vèo lên không, ngầu phải biết!

A đúng rồi, đợi sau này mình có phi kiếm riêng rồi, thì nhất định phải chế tạo phi kiếm to to một chút, sau đó lại tạo thêm một hàng rào bảo vệ xung quanh phi kiếm của mình, như thế mới có cảm giác an toàn!

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

….

Cùng lúc đó, bên trong tổng tông môn của Vô Cực Ma Tông.

Cảnh Mạch đà chủ dã xử lý xong một số việc lặt vặt ở Ma Hầu phong, đang ngự đao phi hành, bay vội tới Giang Nam.

Trên đường đi, hắn liên hệ với Trần chấp sự ở phân bộ của mình.

“Trần chấp sự, chuyện điều tra Thư Sơn Áp Lực Đại làm thế nào rồi?”

Cảnh Mạch đà chủ trầm giọng hỏi, mái tóc màu bạc dựng thẳng lên như con nhím của hắn bay phất phới trong gió.

“Đà chủ, mấy ngày trước ta đã phái Quỳ Hoa Tu Sĩ đến đó điều tra Thư Sơn Áp Lực Đại. Nhưng hôm nay Quỳ Hoa Tu Sĩ đột nhiên mất liên lạc với chúng ta, e là đã lành ít dữ nhiều, nhóm nhân viên thứ hai của chúng ta hiện tại đang đến gần khu đại học Giang Nam. Ít nhất cũng phải tìm ra nơi Quỳ Hoa Tu Sĩ đã bỏ mạng thì mới có thể quyết định tiếp.”

Trần chấp sự cẩn thận đáp lời, miễn cho lời ăn tiếng nói của mình có sai lầm gì, chọc giận Cảnh Mạch đà chủ.

Nghe Trần chấp sự nói thế, trong mắt Cảnh Mạch đà chủ có lôi quang chớp lóe. Hắn im lặng một lát rồi nói:

“Ta cũng có chút ấn tượng với Quỳ Hoa Tu Sĩ, nếu như là hắn thì đáng lẽ ra sẽ làm việc rất cẩn thận. Thư Sơn Áp Lực Đại cùng lắm chỉ là một thằng nhãi con vừa mới mở tâm khiếu, chắc chắn không phải là đối thủ của hắn được. Nếu như Quỳ Hoa Tu Sĩ mà bị giết chết thì chứng tỏ bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại có một vị cao thủ nào đó.”

Đang lúc nói chuyện thì có một tên thuộc hạ đến bên cạnh Trần chấp sự đưa một bức thư. Đây là phần tin tức sau cùng của Quỳ Hoa Tu Sĩ đưa về phân bộ trước khi chết.

Trần chấp sự mở ra xem, bên trên có ghi lại một số tin tức gần đây nhất của Thư Sơn Áp Lực Đại, cùng với có một vị cao thủ cực kỳ đáng sợ đang ở bên cạnh hắn.

“Đà chủ, vừa nhận được tin tình báo sau cùng của Quỳ Hoa Tu Sĩ gửi về. Đúng là có một vị cao thủ đang ở bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại, đó là một vị tu sĩ cực kỳ cường đại, chỉ lỡ sẩy chân ngã một cái thôi cũng có thể đập cho mặt đất sập thành một cái hố lớn hơn 30m."

Trần chấp sự vội vàng kể lại.

"Một cái hố có đường kính hơn 30m, chẳng lẽ là một Linh Hoàng ngũ phẩm giống như Tô Thị A Thất ư?"

Sau khi Cảnh Mạch đà chủ suy nghĩ một lát thì nói:

"Trước tiên các ngươi cứ nghĩ cách tập trung vị trí của vị tu sĩ cao nhân ở bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại trước đi đã, chờ sau khi ta trở về sẽ đến thăm hỏi hắn và vị tiền bối kia."

Trong giọng nói của Cảnh Mạch đà chủ tràn ngập vẻ tự tin, hắn thầm sờ vào một tờ phù bảo trong lồng ngực của mình.

Bởi vì gần đây Tô Thị A Thất đang điên cuồng tấn công các phân bộ của Vô Cực Ma Tông, cho nên lần này trước khi trở lại phân đà, hắn đã xin sư phụ cho hắn một tờ phù bảo.

Đây là một tờ phù bảo có phong ấn huyết độn đại trận pháp, đừng nói là Linh Hoàng Kim Đan ngũ phẩm, cho dù là Chân Quân lục phẩm cũng không thể làm gì được hắn! Dù có gặp phải Tô Thị A Thất thì hắn cũng có thể giữ được mạng sống.

Có lá bảo phù này ở đây, hắn có thể lặng lẽ đến gần quan sát Thư Sơn Áp Lực Đại và vị cao thủ ở bên cạnh hắn.

Néu như vị cao thủ ở bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại chỉ là tu sĩ tứ phẩm, thì hắn tự tin là mình sẽ không thua đối phương. Có cướp huyết thần toản đi cũng không thành vấn đề gì.

Nếu như vị cao nhân kia là cường giả kim đan ngũ phẩm đỏ lên, thì hắn sẽ chuồn gấp. Nếu như đối phương phát hiện và ra tay với hắn. Có bảo phù ở đây, ít nhất cũng không phải lo sợ mất mạng.

Dù sao thì vị tiền bối bên Thư Sơn Áp Lực Đại cũng không thể nào là Tôn Giả thất phẩm được đúng không?

Đương nhiên... Nếu như có thể gặp được Tống Thư Hàng đi riêng thì càng tốt. Có thể tránh đối kháng chính diện với vị tu sĩ cao thủ kia, đỡ tốn sức hơn.

Chương 181. Thù mới hận cũ

Động phủ của Công Tử Hải trên Ma Hầu phong, trực thuộc Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải lại đứng bên vách núi, khi chất lại càng mờ ảo hơn.

Một chốc sau, An Tri Ma Quân lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn.

Không lâu sau, Chính Năng ngồi trên kiếm trúc bay tới.

Khí chất của cả ba đều có sự thay đổi rất lớn, ai nấy đều đang đứng trên lằn ranh đột phá.

An Tri Ma Quân nở nụ cười quái dị.

“Cảnh Mạch đà chủ gặp vất vả với Thư Sơn Áp Lực Đại, một cấp dưới của hắn đã bị Thư Sơn Áp Lực Đại chém chết. Khặc khặc ～～”

“Có gì mà lạ, nếu Thư Sơn Áp Lực Đại dễ đối phó vậy thì ta đã ra tay từ lâu rồi.”

Công Tử Hải cười khẽ một tiếng, hỏi,

“Bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại có cao nhân sao?”

“Đúng thế, phân thân của ta chỉ dám đứng nhìn từ xa, nhưng có thể xác định rằng có một đại tu sĩ thực mạnh rất mạnh đang sống cùng Thư Sơn Áp Lực Đại. Xem chừng, khó mà lấy lại huyết thần toản sớm được.”

An Tri Ma Quân đáp.

Công Tử Hải thoáng thở dài.

Bấy giờ, Chính Năng cười khẽ:

“Ta lại thấy Công Tử Hải nên lo lắng chuyện khác thì hơn —— không biết liệu tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia có đưa huyết thần toản cho vị tiền bối bên cạnh mình không?”

“Khặc khặc, nếu thế thì thú vị thật. Ngươi khổ rồi, Công Tử Hải.”

An Tri Ma Quân cười gian.

“Đây đúng là điều ta đang lo lắng.”

Công Tử Hải cười khẽ.

“May thay, mảnh huyết thần toản kia là thứ thừa ra sau khi chúng ta thay đổi trận pháp. Trong tay chúng ta đã có ba mảnh huyết thần toản, tạm thời thì đủ dùng cho cả ba.”

Nhưng sau đó, Công Tử Hải liền đổi sang chủ đề khác:

“Nhưng miếng huyết thần toản thừa ấy lại có tỷ lệ rất nhỏ khiến số long văn trên kim đan của chúng ta càng tăng lên, vậy nên vẫn phải tìm cách để lấy nó về!”

Nhắc tới long văn kim đan, vẻ mặt của Chính Năng và An Tri Ma Quân đều trở nên nghiêm túc hẳn.

“Nếu không thì lại huyết tế lần nữa xem sao?”

An Tri Ma Quân đề nghị.

“Không có thời gian... Trong khoảng thời gian ngắn thế này, chúng ta kiếm đâu ra một Nguyệt Đao Tông khác để mà hiến tế chứ?”

Công Tử Hải nói.

“Vậy nên, An Tri này, đành phải để phân thân của ngươi vất vả một rồi, cố gắng theo dõi sát Thư Sơn Áp Lực Đại. Chỉ cần có cơ hội thì chúng ta nhất định sẽ cướp huyết thần toản.”

“Hiểu rồi, chúng ta không có nhiều thời gian nữa.”

An Tri Ma Quân đáp.

“Cố lên.”

Chính Năng nói.

Ba người liếc nhìn nhau, rồi cùng tản ra.

Trước khi đi, An Tri Ma Quân đột nhiên nói với Chính Năng:

“Đúng rồi, Chính Năng này, có một tình báo miễn phí cho ngươi đây. Tiên Nông Tông đều an ổn cả rồi, có Tô thị A Thất làm chỗ dựa, đám lưu manh chung quanh không dám dòm ngó nữa. Khặc khặc ~ Xem chừng, chỉ cần vượt qua kiếp nạn này thì bọn họ sẽ từ từ hồi phục ấy nhỉ?

“Bây giờ ta và Tiên Nông Tông có quan hệ gì với nhau à?”

Chính Năng hỏi ngược lại, vẻ mặt hắn bình thản như thể Tiên Nông Tông chẳng còn can hệ vì với mình.

Nói xong, Chính Năng ngồi lên phi kiếm, đi vào biển mây rồi khuất bóng.

“Chậc chậc.”

An Tri Ma Quân tự thấy mất mặt, bèn hóa thành khói bay đi.

****

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh chóng, mới đó mà đã đến sáu giờ tối.

“Bạch tiền bối, ta ra ngoài một chút nhé!”

Tống Thư Hàng vẫy tay chào Bạch Tôn Giả.

Sau khi an toàn trở về vào trưa hôm nay, Thổ Ba gọi điện sang hỏi tối nay hắn có qua phòng thuê của Dương Đức để ôn bài không, Tống Thư Hàng thấy tối nay cũng chẳng có việc gì làm nên lập tức đồng ý.

Bên cạnh đó, hắn còn mang theo một gói linh mạch bích trà nhỏ. Hắn hỏi Bạch tiền bối rồi, người thường cũng có thể uống loại trà này, nó giúp dưỡng thần, thay đổi thể chất.

Nhưng lượng trà phải ít, nếu người trẻ tuổi uống, dùng nước trà đầu làm ước lệ, thì chỉ cần bỏ hai lá trà là đủ.

Tống Thư Hàng định mang một ít qua cho mấy đứa bạn cùng phòng nếm thử. Giúp bọn nó thư giãn đầu óc một chút vào đêm trước ngày thi. Đợi đến khi nghỉ hè thì cũng mang một ít về cho người nhà dùng. Nhưng phải lưu ý, không được để nhiều người biết chuyện linh mạch bích trà, tránh xảy ra rắc rối.

Lúc lấy linh mạch bích trà, Tống Thư Hàng bất giác nhớ tới Tô Thị A Thập Lục... Không biết cô nàng ấy thế nào rồi? Vết thương đã khỏi chưa đây?

Lâu lắm rồi không thấy cô xuất hiện trên nhóm Cửu Châu số 1. A Thất tiền bối cũng đang bận chém người của Vô Cực Ma Tông, chưa thấy nói về tình hình của A Thập Lục.

Mong rằng cô ấy sẽ bình an vô sự, vượt qua kiếp nạn thành công. Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Bấy giờ, Đậu Đậu lại hỏi:

“Cần ta đi cùng không?”

“Không cần đâu, phòng bạn ta thuê gần đây lắm, đi một đoạn là tới.”

Tống Thư Hàng cười bảo.

Gần thế này, dù có chuyện gi xảy ra thì Bạch tiền bối và Đậu Đậu đều có thể giúp đỡ kịp thời.

“Đi đường cẩn thận, nhớ chú ý an toàn đấy ~”

Bạch tiền bối tươi cười tiễn Tống Thư Hàng —— Tống Thư Hàng đi rồi, hắn có thể tiếp tục theo đuổi còn đường dỡ đồ đạc trong nhà.

Dù sao thì dỡ một cái cũng là dỡ, dỡ hai cái cũng là dỡ, dỡ cả cả nhà này thì có sao?

Trưa nay hắn đã làm thẻ ngân hàng rồi. Chỉ cần chờ Tuyết Lang Động Chủ gửi tiền qua là hắn có thể đi mua đồ gia dụng mới.

…

…

Nơi ở của Lý Dương Đức.

Sau khi vào cửa, Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn một cái đã thấy chỉ có Dương Đức và Thổ Ba:

“Cao Mỗ Mỗ không qua hả?”

“Thằng đấy đang ở bên bạn gái rồi, đêm nay không qua đâu. Cái thứ gặp gái quên bạn, đúng là chỉ có mày tốt, gọi một cú là qua liền.”

Thổ Ba phàn nàn.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng đặt túi trà mình mang theo xuống,

“Dương Đức, có tách trà không?”

“Trong phòng bếp có, mày mang đồ uống à?”

Lý Dương Đức đi ra khỏi phòng, vẻ mặt vô cùng mỏi mệt, hình như cậu ta đã thức cả đêm qua.

“Bạn tao mang qua mấy lá trà ngon lắm, cho bọn mày nếm thử.”

Tống Thư Hàng cười bảo, sau đó hắn vào bếp lấy ba tách trà có tay cầm, rồi pha ba tách trà nóng, mỗi tách thả vào hai lá linh mạch bích trà.

“Trà gì thế, cho tao xem nào.”

Thổ Ba xáp lại, thấy trong chén chỉ thả hai lá trà, lẻ loi giữa dòng nước sôi.

Thổ Ba dở khóc dở cười:

“Tao bảo này Thư Hàng, mày có cần phải keo kiệt thế không? Thả mỗi hai lá trà là sao? Dù trà này là Đại Hồng Bào hàng xịn thì cũng không cần pha theo lá chứ?

“Ha ha, đừng nói nhiều, cứ uống đi rồi biết.”

Tống Thư Hàng cười khẽ, nếu mày chê thì đừng có uống, tao cũng không muốn cho mày bỏ phí đâu.

Thổ Ba biết tính của Tống Thư Hàng, nếu không phải thằng bạn đang keo kiệt, thì tức là là trà này có hiệu quả đặc biệt nào đấy.

Cậu ta bán tín bán nghi, thổi hơi cho nguội bớt rồi nhấp một ngụm.

Rõ ràng là trà nóng, nhưng vừa vào miệng rồi lại có cảm giác mát mẻ quẩn quanh nơi yếu hầu rồi trôi vào bụng, khiến cậu có cảm giác như cơ thể mình được gột rửa, thoải mái vô cùng. Không chỉ thế, hương trà cứ đọng lại mãi trong miệng mà không tan.

Thổ Ba nhắm mắt lại, ra chiều hưởng thụ, sau đó mới nhả ra một chữ

“Tuyệt!”

“Ghê thế cơ á?”

Dương Đức thấy bộ dạng như sắp lên đỉnh đến nơi của Thổ Ba, bèn cầm tách trà lên rồi nhấp một ngụm.

Cậu ta không làm lố như Thổ Ba, chỉ cảm thấy sau khi uống xong thì cơ thể vô cùng sảng khoái, bao mệt mỏi do thức đêm đều tan biến!

“Trà này là trà gì thế?”

Lý Dương Đức cảm thấy trà này đúng là tuyệt thật. Cậu ta chưa từng nghe nói có loại trà nào hiệu quả thế này!

“Bạn tao mang qua, tên hơi đần đần nên không nói thì hơn. Nhưng đây là thứ cực kỳ tốt đấy, người thường không uống nổi đâu.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, bưng tách của mình rồi nhẹ nhàng uống một hơi.

Hiệu quả không diệu kỳ như thối thể dịch hay khí huyết đan.

Linh khí trong linh mạch bích trà vô cùng ít, nhưng hương trà ngây ngất, nồng nàn. Hơn nữa, giá cả cũng phải chăng, không hổ là một trong những linh trà được chúng tu sĩ yêu thích nhất... Dù mãi cho đến giờ, hắn cũng chẳng biết linh mạch bích trà này bao nhiêu tiền.

“Thằng Cao Mỗ Mỗ không tới đúng là lỗ to.”

Thổ Ba cười bảo, giờ cậu cảm thấy tinh thần của mình sung mãn vô cùng, việc ôn tập trở nên nhẹ nhàng gấp đối. Đợt này chắc chắn sẽ không rớt được!

“Tao để lại ít là trà cho bọn mày. Nhưng phải chú ý, một tách chỉ bỏ vào tối đa hai lá thôi, nhiều hơn không có lợi cho sức khỏe. Mỗi ngày chỉ uống một tách, đừng uống nhiều. Tao không muốn hại bọn mày đâu!”

Tống Thư Hàng mỉm cười rồi ngồi xuống ôn bài với Thổ Ba và Dương Đức.

“Phải chú ý nhiều thế cơ à?”

Thổ Ba cầm tách trà trong tay mà không nỡ uống, mỗi ngày chỉ được uống một tách thôi đấy.

Lý Dương Đức cầm tách đăm chiêu.

Tống Thư Hàng cầm sách mở ra xem. Thật ra, mọi kiến thứ trong này hắn đã rõ như lòng bản tay. Những điều giáo viên giảng trên lớp hắn cũng nhớ hết. Nói là qua đây để ôn tập... nhưng chẳng có cái gì để mà ôn cả.

Làm tu sĩ tốt thật đấy! Tống Thư Hàng cảm thán, chí ít thì trí nhớ cũng tốt lên nhiều, đầu óc cũng minh mẫn, học rất vào.

“Đúng rồi Thư Hàng này, sau khi thi xong thì mày có rảnh không?”

Thổ Ba ngẩng đầu lên hỏi.

“Có.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Là vụ giúp Gia Cát Trung Dương tán chị Lục Phỉ ấy hả?

“Không phải, vụ đấy tầm giữa hè cơ. Tao đang bảo là thi xong, mày đừng có vội mà về được không? Ông ngoại tao mời mày qua chơi.”

Thổ Ba cười gian.

“Ông mày? Ở khu La Tín tại thành phố bên cạnh ấy à?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại —— trùng hợp thế nhỉ, hắn cũng đang định qua đó một chuyến. Nhưng sao ông ngoại của Thổ Ba lại muốn mời mình qua làm khách chứ.

“Đúng thế. Bữa trước ông ngoại tao gọi qua, bảo dạo gần đây trong thôn hay có việc lạ, ông cảm thấy lo lắng không yên. Bỗng dưng lại nhớ tới mày, nên mới nhờ tao mời mày qua chơi. Nhưng ông tao chưa bảo tao nghe là có chuyện gì. Người già lạ lắm, suốt ngày tìm cách hành xác cháu ngoại thôi... Nhưng tầm này lại đúng vào đợt dương mai chín, bên ông tao trồng nhiều lắm, lúc nào qua tao dắt mày đi hái.”

Thổ Ba bảo.

“Được, lúc nào mày định về thì gọi tao là được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thôn mà ông ngoại Thổ Ba sống có việc lạ, điều đầu tiên mà Tống Thư Hàng liên tưởng đến chính là do đám thủ hạ của đàn chủ gây nên. Tổ chức của đàn chủ nằm cạnh khu La Tín ở thành phố đó.

Nếu có chuyện kỳ quái gì thì tám thì chín phần là do chúng làm rồi.

Đúng lúc mình đang định qua đấy tìm hiểu, nếu đúng là việc này có liên quan đến chúng thì thù mới hận cũ cứ tính hết vào một lượt!

Chương 182. Đây là bệnh, không chữa được đâu!

Cửa nhà của Dược Sư đã sửa xong.

Tống Thư Hàng về rồi thì lập tức đi tìm hết các tầng, nhưng không thấy Đậu Đậu và Bạch tiền bối đâu.

“Chẳng lẽ Đậu Đậu và Bạch tiền bối ra ngoài chơi rồi à?”

Tống Thư Hàng thầm nói. Cuối cùng, lúc lên tầng năm thì hắn thấy Đậu Đậu, Bạch tiền bối và Đường thiếu chủ đệ tử của Không Không Đạo Môn đều ở đây.

Thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là cái lò luyện đan của Dược Sư tiền bối, lò bị chia làm hai nửa, nửa trên quẳng sang một bên, nửa dưới thì đang hừng hực lửa, đặt trên đó là một chảo lớn.

Đường thiếu chủ đeo tạp dề, đang xào rau rất điệu nghệ.

Cạnh đó đặt một cái bàn dài, mặt bàn xếp đầy những món chiên xào đủ loại, nhìn thôi đã chảy nước miếng.

“Mọi người đang làm gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Gâu, ta định dạy dỗ, à nhầm, thẩm vấn cái vị Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn này. Sau đó cô ta khai sạch sành sanh. Từ việc mình bắt đầu tu luyện từ bao giờ, rồi thì mình giỏi ngón nghề nào, gần đây từng tới bao nhiêu bảo tàng... Nhưng cô ta không biết Quỳ Hoa Tu Sĩ có địa vị thế nào trong Vô Cực Ma Tông.”

Đậu Đậu vừa nói vừa há mồm nuốt một miếng thịt bò to đùng.

“Sau đó, trong quá trình thẩm vấn, cô nàng này lại bảo mình rất giỏi nấu ăn. Vì vậy, ta và Bạch tiền bối bèn sai cô ta nấu vài món để thử.”

“Ăn cũng được.”

Bạch tiền bối gật đầu bảo.

Tống Thư Hàng ném cho Đường thiếu chủ một ánh mắt đầy thương hại —— rốt cục cô ta đã trải qua quá trình thẩm vấn như thế nào mà đến chuyện mình giỏi nấu ăn cũng tuồn ra hết thế hả?

Chắc bao chuyện riêng tư cũng đều kể sạch rồi ấy nhỉ? Sau này, cô nàng tên Đường Đường này còn mặt mũi nào mà nhìn Đậu Đậu nữa chứ?

Như cảm nhận được ánh nhìn của Tống Thư Hàng, Đường thiếu chủ quay sang liếc hắn một cái rồi lộ ra một nụ cười —— ngớ ngẩn.

Tống Thư Hàng đờ người, đừng bảo là cô này thành người thiểu năng rồi nhé?

Bấy giờ, Bạch tiền bối chỉ vào một đĩa măng tím rồi bảo:

“Thư Hàng tiểu hữu, số măng này ta đã cho Đường Đường làm rồi, ăn vào có lợi cho việc mở tị khiếu của ngươi lắm, đừng lãng phí.”

“Ăn luôn là được, không cần luyện chế thành đan dược sao?”

Tống Thư Hàng tìm một chỗ để ngồi xuống rồi hỏi.

“Không cần, dù luyện thành đan dược thì sẽ có hiệu quả tốt hơn, nhưng nếu dùng nhiều thuốc quá sẽ dễ bị nhờn. Nên những thiên tài địa bảo như thế thì ăn luôn là tốt nhất.”

Bạch tiền bối cười ha hả đáp lại.

Tống Thư Hàng nếm thử một miếng măng, mùi vị đúng là không tồi. Hắn không khỏi đưa mắt nhìn Đường thiếu chủ —— tay nghề nấu nướng khá đấy. Nếu bỏ qua cái thân phận đệ tử của Không Không Đạo Môn thì sau này, ai cưới được cô nàng này đúng là có phúc ăn.

"Ha ha."

Đường thiếu chủ lại tiếp tục đáp lại bằng một nụ cười sang sảng —— đầy ngớ ngẩn.

...

...

Tối đó, sau khi tu luyện như thường lệ, Tống Thư Hàng lại quay về nghỉ sớm.

Dù sao thì mai cũng thi rồi, hắn cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

Dược hiệu của măng đã bắt đầu có tác dụng, từ sau bữa tối đến giờ, Tống Thư Hàng cảm thấy việc hít thở của mình càng lúc càng thoải mái, cứ như đang nghẹt mũi thì được thông nghẹt vậy.

Nhưng cũng có chút vấn đề nhỏ —— khứu giác của hắn nhạy hơn trước rất nhiều, nên nếu lỡ như đánh rắm thì mức độ hôi thối mà hắn ngửi được được sẽ tăng lên gấp sáu, bảy lần.

Tắm rửa xong, hắn duỗi lưng rồi đi ngủ.

Đợi đến khi Tống Thư Hàng ngủ say, Bạch Tôn Giả lặng lẽ chuồn vào, rồi đi tới cạnh hắn.

Sau đó, Bạch Tôn Giả điểm chỉ trên không ở vị trí cơ thể của Tống Thư Hàng.

Tiếp theo đó, trên người Tống Thư Hàng chợt hiện lên một dấu ấn năng lượng hình tam giác, trong dấu ấn ấy có một mặt quỷ dữ tợn.

"Quả nhiên là một sinh mệnh nguyền rủa."

Bạch Tôn Giả cười ha hả, hắn cẩn thận rót chút linh lực vào trong dấu ấn nguyền rủa này.

Chẳng mấy chốc, một luồng sương mù đen cỡ bằng nắm tay xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, tỏa ra thứ oán khí nồng nặc.

"Hận, ta hận ~~ dù không vào luân hồi, vĩnh viễn làm quỷ vật cũng phải báo thù!"

Linh thể màu đen gầm rú.

Cùng lúc ấy, hình thể của nó phóng to, nhoáng một cái mà đã cao hơn nửa người. Qua đám sương mù đen này có thể mơ hồ thấy được dung mạo của đàn chủ, so với lần trước thì dung mạo của oán quỷ chỉ hao hao đàn chủ được chừng bốn phần.

“Xuất hiện đi, ăn nó rồi sẽ giúp ngươi khôi phục phẩm cấp.”

Bạch Tôn Giả nhẹ giọng bảo.

Lời này vừa dứt thì linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng lập tức chui ra, tiếp tục nuốt trọn oán linh kia.

Hình thể của linh quỷ lại lớn thêm nhiều, ngoài ra nó còn bắt đầu biến dị.

Chừng năm phút sau, từ miệng linh quỷ vang lên một tiếng kêu nhỏ, cơ thể nó tỏa ra ánh sáng nhạt màu vàng.

Choang một cái, tấm khiên màu vàng kim lại được nó ngưng tụ ra, hơn nữa lần này bên cạnh nó còn có thêm một thanh kiếm nho nhỏ.

Trước kia linh quỷ quá yếu nên phẩm cấp bị tụt xuống, giờ đã nó trở về như cũ, lại hóa thành linh quỷ trung giai.

Hơn nữa, sau khi có được hạch tâm, chỉ cần có đủ thời gian thì rất có thể nó sẽ trở thành linh quỷ thượng giai.

Sau khi linh quỷ về tới trung giai, nó cung kính cúi đầu bái lạy Bạch tiền bối, rồi chui lại vào tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

“Tiếc rằng tên quỷ tu dùng sinh mệnh nguyền rủa lên Tống Thư Hàng tiểu hữu có thực lực yếu quá, oán quỷ này cùng lắm chỉ xuất hiện thêm bốn, năm lần nữa. Nếu không, có khi nó sẽ giúp con linh quỷ này thăng lên linh quỷ thượng giai luôn ấy chứ.”

Bạch Tôn Giả cười lớn.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng rời khỏi phòng của Tống Thư Hàng với vẻ thỏa mãn.

Đột nhiên qua giúp Tống Thư Hàng thế này là bởi mấy ngày nay, hắn dỡ nhiều đồ quá nên cảm thấy tội lỗi.

Hơn nữa, khi Tống Thư Hàng biết hắn làm hỏng gần hết đồ trong nhà thì cũng chẳng trách mắng gì, điều này càng làm hắn thấy xấu hổ hơn.

Nhưng nếu không dỡ đồ thì tay hắn ngứa ngáy lắm, thế nên sau khi suy đi tính lại, hắn quyết định sẽ bồi thường cho Tống Thư Hàng.

“Đợi đến mai thì dạy Tống Thư Hàng tiểu hữu cách tu luyện. Mấy hôm nay đã làm phiền hắn nhiều rồi.”

Bạch tiền bối vừa đi vừa nghĩ thầm.

Không cần nói nhiều nữa, Dược Sư đã khóc ngất trong WC rồi... Bởi vì cái nhà bị dỡ tung lên là của hắn, chứ có phải nhà Tống Thư Hàng đâu.

****

Đêm nay, Tống Thư Hàng lại mơ thấy một giấc mộng kỳ quái.

Đấy là giấc mộng kéo dài về cuộc đời của tu sĩ áo xanh, tán thu Lý Thiên Tố.

Chẳng lẽ cuộc đời của Lý Thiên Tố dài quá, nên phải chia ra làm hai đêm mới hết à? Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Trong mộng... Lý Thiên Tố tu luyện thành công, hắn mặc đạo bào màu xanh xuống núi.

Cuộc đời hắn, coi như là thuận buồm xuôi gió.

Giống như rất nhiều tán tu khác, hắn bắt đầu đi tìm một động phủ thích hợp cho việc tu luyện của mình, rồi tìm thiên tài địa bảo, thám hiểm những di tích và động phủ tiên nhân mà các vị tiền bối đi trước để lại, tìm kỳ ngộ, tích lũy tài sản.

Những ký ức ấy đều là những đoạn ký ức vụn vặt, chỉ lóe qua trong mơ.

Tóm lại, Tống Thư Hàng biết rằng cuộc đời Lý Thiên Tố đã phải trải qua rất nhiều chuyện, cuộc đời của hắn cũng xem như lắm chuyện kích thích và nhiều màu sắc.

Đều quan trọng là vận số của hắn không tệ, trước khi tu luyện tới ngưỡng kim đan ngũ phẩm, tài sản của hắn khá dồi dào.

Nhưng vì cớ gì mà sau này hắn lại trở nên thê thảm như vậy? Ngoại trừ thanh phi kiếm, cũng chỉ có mỗi mình chiếc nhẫn đồng cổ mang trên người? Tống Thư Hàng không khỏi nghi hoặc.

Đang nghĩ vậy thì bỗng nhiên, giấc mộng của Lý Thiên Tố rẽ sang bước ngoặt lớn. Hắn gặp gỡ một nữ tu, chẳng mấy chốc, cả hai đã rơi vào bể tình, rồi trở thành đạo lữ.

Nữ tu là truyền nhân của một môn phái tầm trung. Cái tình tiết trưởng bối của nữ tu xuất hiện để chia uyên rẽ thúy như mấy bộ phim điện ảnh không hề xảy ra.

Bởi Lý Thiên Tố đã là Linh Hoàng Kim Đan ngũ phẩm, hơn nữa kim đan của hắn còn là kim đan có bảy long văn! Dù là tán tu, nhưng hắn vẫn có tiềm lực rất lớn. Quẳng vào đại môn phái cũng có thể thành trưởng lão đứng đầu một phương. Môn phái tầm trung nọ cảm thấy vô cùng mừng rỡ khi có thêm một cánh tay phải tốt như thế.

Môn phái của nữ tu đương nhiên là chúc phúc cho cuộc tình này, cho phép hai người trở thành đạo lữ.

Không lâu sau, cả hai có một cô con gái.

Đó chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Lý Thiên Tố.

Nhưng mười năm sau, khi đạo lữ của Lý Thiên Tố đột phá cảnh giới kim đan ngũ phẩm thì dính phải hỏa kiếp, hóa thành tro bụi. Điều này đã mang đến cơn sốc cực kỳ lớn cho hắn.

Mười năm sau, cô con gái vốn duyên dáng yêu kiều, bỗng nhiên mắc một chứng bệnh quái lạ. Cơ thể cô bé không ngừng sinh ra khí hàn băng, nếu không kiểm soát, thân thể cô bé sẽ kết sương, thậm chí còn thành người băng.

Lý Thiên Tố chỉ biết dùng đan dược và linh khí của bản thân để hóa giải hàn khí trong cơ thể con gái.

Để chữa bệnh cho con, Lý Thiên Tố đã táng gia bại sản, còn nợ nần chồng chất.

Rồi dạo trước, căn bệnh kỳ quái này của con gái lại phát tác, lần này, tình hình vô cùng nghiêm trọng, hàn khí trong cơ thể cô tỏa ra, tạo thành một chiếc quan tài băng, nhốt chặt cô ở trong.

Lý Thiên Tố đành phong ấn con gái trong động phủ, rồi khép cấm chế của động phủ lại. Sau đó, hắn đi tới một cấm địa, hòng tìm ra cách trị tận gốc căn bệnh của con gái.

Sau đó... Chính là cái cảnh ngàn dặm phi xác tặng trang bị.

...

…

Hôm sau.

Tống Thư Hàng tỉnh dậy thì lập tức day day huyệt Thái Dương. Giấc mơ hôm qua vô cùng rõ ràng, như thể hắn đã tự mình trải qua cuộc đời của Lý Thiên Tố vậy.

Thế này nghĩa là sao đây?

Tống Thư Hàng im lặng một hồi, chẳng lẽ hắn phải nhận cái nhân quả này của Lý Thiên Tố à?

Lý Thiên Tố là một linh hoàng kim đan, tài sản dồi dào, nhưng vẫn phải táng gia bại sản để chữa bệnh cho con, cuối cùng còn bỏ mạng. Tống Thư Hàng chỉ là một tu sĩ nhị khiếu nhỏ nhoi thì làm được gì kia chứ?

Chẳng lẽ hắn phải bê con gái của Lý Thiên Tố đến bệnh viện để phẫu thuật ư?

Tống Thư Hàng vào phòng vệ sinh rửa mặt, vừa rửa vừa nghĩ miên man:

“Hay là vào nhóm hỏi các tiền bối xem. Biết đâu con gái của Lý Thiên Tố lại có thể chất tu luyện nghịch thiên gì, sau đó lại có vị tiền bối nào đấy cần đệ tử như thế để truyền dạy, tiếp theo vị đại năng ấy sẽ dẫn con gái của Lý Thiên Tố đi để bồi dưỡng đệ tử thân truyền thì sao? Trong phim hay có tình tiết này lắm mà?”

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng liền mở nhóm Cửu Châu số 1 ra.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Các tiền bối, ta biết một hạt mầm tiềm năng. Cơ thể của cô gái này có luồng hàn khí bẩm sinh, vô cùng mạnh mẽ. Nếu để mặc thì nó sẽ kết sương bên ngoài cơ thể cô ấy, thậm chí còn biến cô ấy thành người băng. Lúc nghiêm trọng nhất, còn hóa thành quan tài băng bọc lấy toàn thân. Ta tự hỏi liệu có phải cô gái này là một kỳ tài trong việc tu luyện băng hệ hay không? Liệu có tiền bối tu luyện công pháp băng hệ nào xem trọng cô ấy rồi dẫn cô ấy đi không?”

Một lúc sau, có một tiền bối nhắn lại.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Thư Hàng tiểu hữu, nghe miêu tả của ngươi thì cô gái này không phải kỳ tài gì đâu. Đó là bệnh, phải chữa.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Ta đồng ý, đây là bệnh, trong cơ thể có hàn lực bẩm sinh, tức là khi cô gái này còn trong bụng mẹ thì đã bị băng lực làm bị thương. Hơn nữa, nó sẽ bị kích hoạt khi cô gái này chừng mười tuổi. Nếu bệnh đã nặng như Thư Hàng tiểu hữu nói thì không thể chữa được nữa.”

“Chẳng lẽ không cứu được thật sao?”

Tống Thư Hàng nhớ tới cuộc sống khổ sở của Lý Thiên Tố, buột miệng hỏi một câu với tâm lý cầu may.

Chương 183: Ta Xuyên Việt Rồi À?

“Nếu như cô gái ấy chỉ mới bắt đầu xuất hiện hàn sương bên ngoài cơ thể thôi thì ta còn có thể ra tay cứu được. Nhưng bây giờ, trừ khi ta tu luyện đến nhân tiền hiển thánh, hoặc Thánh Quân bát phẩm, bằng không thì căn bản chẳng có cách nào cứu được.”

Tuyết Lang Động Chủ nói thẳng.

Trừ Tuyết Lang Động Chủ ra, trong nhóm còn có mấy người khác cũng tu luyện pháp thuật băng hệ, nhưng đều không phải là tu luyện chính. Người tu luyện công pháp băng hệ chỉ có một mình Tuyết Lang Động Chủ, là băng hệ uy tín nhất trong nhóm này.

“Vậy căn nguyên của cổ hàn khí kia là gì, là do khí quan nào đó trong cơ thể có vấn đề à?”

Tống Thư Hàng dò hỏi, nếu pháp thuật không thể giải quyết vấn đề, vậy kết hợp pháp thuật với khoa học kỹ thuật một chút thử xem sao? Quạt ngự hỏa ba sao không phải chính là minh chứng cho sự kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và tu chân sao.

“Thư Hàng tiểu hữu muốn nói đến phẫu thuật thay khí quan chứ gì? Vô dụng cả thôi, bên ngoài cơ thể cũng đã kết ra băng quan luôn rồi, chứng tỏ hàn khí đã ăn sâu vào các ngóc ngách trong cơ thể, thậm chí có thể đã ảnh hưởng đến cả hồn phách của cô ấy. Chẳng lẽ ngươi có thể đổi toàn bộ thân thể và linh hồn của cô ấy được hay sao?”

Tuyết Lang Động Chủ vô tình đập tan ảo tưởng của Tống Thư Hàng.

“Ai, đúng là một câu chuyện đáng thương.”

Tống Thư Hàng thở dài, Lý Thiên Tố tiền bối à, xin ngài chớ trách ta, ta chẳng thể làm được gì hơn! Ngài ở trên trời có linh thiêng cũng đừng biến thành oán quỷ đến tìm ta nhé?

Là một người tốt, hắn có lòng nhưng lại không có sức.

Bữa ăn sáng được Đường thiếu chủ của Không Không Đạo

Môn chuẩn bị rất chu đáo.

Hôm nay cô vẫn cứ cười ngây ngốc như thế, nhưng so với hôm qua thì trông đã có thần thái hơn một chút rồi.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nếu như cô nàng này mà biến thành kẻ khờ thật thì hắn cũng không biết nên giải quyết thế nào cho phải, cũng đâu thể để cô ta làm đầu bếp cả đời được.

Trước khi đi, Tống Thư Hàng vẫy tay tạm biệt Đậu Đậu và Bạch tiền bối:

“Ta đi đây, Đậu Đậu đừng có gây chuyện nhé!”

Đậu Đậu liếc hắn một cái, sau đó quay sang nói với Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, rõ ràng Tống Thư Hàng đang chỉ cây dâu mắng cây hòe đấy. Dù rằng hắn chỉ đích danh, bảo ta đừng có gây chuyện, nhưng thật ra thì lời này của hắn muốn ám chỉ ngươi đấy.”

Bạch Tôn Giả cười gượng.

Bàn tay đang vẫy khí thế của Tống Thư Hàng cũng cứng đờ, Đậu Đậu ngươi nói huỵch toẹt như thế ra làm gì! Không biết là có những lời hiểu thầm trong lòng là được rồi, nói ra sẽ có chuyện à!

Đại học Giang Nam bắt đầu bước vào kỳ thi cuối kỳ.

Chuyện này liên quan đến cái bằng tốt nghiệp, mà bằng tốt nghiệp của đại học Giang Nam thì rất có giá trị. Cho nên mỗi học sinh đều phải cố gắng hết mình.

Lúc sắp thi, Tống Thư Hàng cũng hơi hồi hộp.

Bởi vì trước kia, đêm trước mỗi kì thi, hắn đều phải cắm đầu học bài. Nhưng tối hôm qua hắn lại leo lên giường đi ngủ sớm. Nên bây giờ lòng dạ có phần nao nao.

Sau khi bài thi được phát ra thì Tống Thư Hàng vung bút viết soàn soạt…

Bất tri bất giác đã làm xong toàn bộ đề thi.

“Sao tự nhiên thấy nó đơn giản thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, hắn ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, tất cả mọi người vẫn còn đang vùi đầu vắt óc làm bài.

Trong phòng thi chỉ có tiếng giấy bút vang lên sột soạt. Hắn ngẩng đầu lên nhìn cái đồng hồ trên tường, ôi mẹ ơi, chỉ mới có ba phút mà thôi.

Tốc độ tay của mình phải nhanh tới cỡ nào thì mới có thể làm xong nguyên tờ đề thi dài lê thê trong vòng ba phút thế này?

Bây giờ mình làm gì đây nhỉ? Hình như phải chờ ít nhất nửa tiếng mới có thể nộp bài thi thì phải?

Chỉ lát sau, Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi. Hắn cầm bút vờ như đang viết, sau đó bắt đầu nhắm mắt tu luyện chân ngã minh tưởng kinh. Đời người ngắn ngủi, lúc có thể tu luyện được thì chớ nên lãng phí thời gian.

Nói tới chân ngã minh tưởng kinh, kể từ khi tâm khiếu và nhãn khiếu của hắn mở ra, lại thêm khế ước với linh quỷ xong, chân ngã trong đầu hắn lại có biến hóa.

Nhưng chân ngã không biến thành bộ dạng tiên khí huyền ảo gì hơn, mà lại tiến hóa theo kiểu khá là kỳ lạ.

Chỉ thấy ở bên trong không gian ý thức, chân ngã mặt mày nghiêm túc, trên người không mặc quần áo, lộ ra cơ bắp trong veo như cẩm thạch. Sau đó… Hình như mái tóc ngắn hơn một chút thì phải?

Không đúng nha, ta là một người thích đọc sách, vẫn luôn hâm mộ dạng tu sĩ tiêu sái, chân đạp phi kiếm độn quang tung hoành khắp đất trời. Nhưng sao hình tượng của chân ngã càng lúc càng trái với suy nghĩ thế này?

Hay vì gần đây đi học nhiều quá, nên bị mất chút khí chất thư sinh nho nhã rồi ư? Quyết định rồi, hôm nay thi xong thì phải đến tiệm sách coi cọp một tí mới được, đã lâu lắm không đến chỗ đó mượn sách rồi…

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi tu luyện chân ngã minh tưởng kinh xong một lượt thì cũng vừa đúng nửa giờ.

Tống Thư Hàng đứng dậy, nộp bài thi, rời khỏi phòng thi không chút bận tâm.

Ở sau lưng hắn, nữ giáo viên canh thi nhíu mày nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lại nhìn đáp án trên tờ bài thi viết kín giấy của Tống

Thư Hàng mà trầm tư.

Cô có chút ấn tượng với bạn thí sinh này, bởi vì từ sau khi phát đề ra xong thì bạn thí sinh này lại giữ nguyên một tư thế, không cục cựa gì.

Lúc cô đi vòng quanh phòng thi còn thấy bạn thí sinh này nhắm mắt ngủ gật nữa.

Vậy thì cậu ta viết đáp án này khi nào đây?

…

Buổi chiều là thi tiếng anh, Tống Thư Hàng đã có kinh nghiệm, nên cứ thủng thẳng làm bài, nhây ra tận nửa giờ mới làm xong rồi nộp bài, lần này không khiến cho giáo viên để ý nữa.

Hắn lại đi lòng vòng quanh các phòng học khác, ba thằng Lý Dương Đức, Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba còn đang cắm đầu làm bài, nhìn giống như vẫn chưa định đi ra.

“Thôi vậy, đi đến tiệm sách xem cọp một lúc thôi.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Quen đường tìm đến tiệm sách quen thuộc kia.

Vẫn là con đường này, cũng là tiệm sách này, vẫn là bà chủ xinh đẹp quen thuộc với vẻ ngoài dịu dàng của con gái Giang Nam. Rõ ràng chỉ mới một tháng không đến đây thôi, mà Tống Thư Hàng cảm giác giống như đã qua một thế kỷ rồi. Là do cả tháng nay mình đã trải qua quá nhiều chuyện hay sao?

Sau khi bước vào tiệm sách, Tống Thư Hàng như cá gặp nước, vội vàng tìm mấy quyển sách tài liệu có liên quan đến máy bay, sau đó đứng vào một góc bắt đầu coi cọp.

Sắp tới phải đi học lái máy bay với Bạch tiền bối rồi, mặc dù đã có tuyệt chiêu ngự kiếm phi hành Bạch tiền bối làm nền tảng trước rồi, nhưng tìm hiểu thêm chút kiến thức với thông tin cũng chẳng thiệt thòi đi đường nào.

Ở chỗ quầy hàng gần cửa, bà chủ xinh đẹp kia thi thoảng lại nhìn Tống Thư Hàng một cái, sao cái thằng nhóc coi cọp sách kia lại đến thế này? Hôm nay không phải ngày thi học kỳ của đại học Giang Nam à? Cậu ta không quan tâm thành tích thi hay sao?

Cô biết đại học Giang Nam sẽ cho thi lại hai lần, thi lại ba môn thì sẽ được tặng một phiếu về thành miễn phí. Hay là vì cậu trai này đã nắm chắc phần thắng rồi nên thế?

À mà có phải là cậu ta cao thêm không nhỉ? Nhìn thì có vẻ như dáng người cao ráo thêm một chút, một tháng trước hãy còn có da có thịt thêm miếng mỡ mà. Bây giờ thì nom rắn rỏi ngon lành hơn hẳn, trông không khác gì người mẫu cả.

"Hình như cậu ta đẹp trai hơn nhiều thì phải?"

Bà chủ xinh đẹp nghĩ thầm trong bụng, sau đó cô lại cúi đầu đọc sách của mình…

Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt một cái đã tới chạng vạng.

"Nhanh như thế à?"

Tống Thư Hàng tiện tay rút hai quyển sách trên giá ra, làm thủ tục thuê sách, sau đó thoải mái đi về nhà.

Quay lại căn nhà của Dược Sư, Tống Thư Hàng đút chìa khóa mở cửa ra, sau khi bước vào thì cũng thuận tay đóng cửa lại.

Sau đó, hắn quay đầu lại… mẹ ơi, đây là cái quỷ gì đây?

Xuất hiện trước mặt hắn là một sa mạc mênh mông vô tận, trên đất không có lấy một ngọn cỏ nào, chỉ độc mỗi cát vàng.

Mình bị hoa mắt à? Hay là ảo ảnh đây?

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, thứ ở trên đất quả thật là cát vàng, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được cảm giác từng hạt cát chảy qua kẽ tay mình! Không phải ảo ảnh, nó thật sự là sa mạc!

Là do Bạch tiền bối đang làm gì à? Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng, nếu như thật sự là vậy thì cũng không có gì lạ.

"Bạch tiền bối, Đậu Đậu! Hai người có ở nhà không?"

Tống Thư Hàng kêu to lên.

Nhưng ngoại trừ tiếng vọng ra thì căn bản không hề có động tĩnh gì.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng nhíu mày, chẳng lẽ không phải do Bạch tiền bối và Đậu Đậu gây ra ư?

Vậy thì chuyện này là thế nào đây, là do mình đi qua không gian truyền tống đến sa mạc à?

Hay là mình đã… Xuyên việt rồi?

Tống Thư Hàng bây giờ đã thay đổi rồi, nên có thể dễ dàng chấp nhận mấy hiện tượng siêu tự nhiên thế này. Ngay cả tu chân giả mà còn xuất hiện trong đời hắn được thì mấy chuyện như xuyên việt cũng không phải là không thể xảy ra.

Nhưng trong mấy quyển tiểu thuyết nổi tiếng, trước khi các nhân vật chính xuyên việt toàn gặp phải chuyển buồn rầu mất hết ý chí, sau đó đột nhiên bị sét đánh, bị giật điện, bị thiên thạch rơi trúng, nói chung là đủ kiểu tai nạn khiến cho họ bỏ mạng, sau đó mới xuyên việt.

Nhưng Tống Thư Hàng ta đây là một sinh viên tài giỏi của một trường đại học danh tiếng như đại học Giang Nam. Thậm chí còn vừa mới tiếp xúc với thế giới tu chân thật sự, sắp sửa bắt đầu cuộc đời sóng gió huy hoàng cơ mà, sao lại xuyên việt ngay lúc này chứ?

Hơn nữa, hắn chỉ mở cửa nhà Dược Sư rồi bước vào thôi mà? Có bị sét đánh hay thiên thạch nện trúng đầu đâu cơ chứ.

Sao lại có cả chuyện mở cửa thôi cũng xuyên việt thế này?

Nhưng mình vẫn chưa chuẩn bị gì để xuyên việt cả mà… không được, mình phải quay về thôi!

Tống Thư Hàng quay người lại, muốn xem thử xem cánh cửa còn ở đó không. Nhưng lúc quay đầu lại thì vẫn chỉ nhìn thấy sa mạc vô biên vô tận, căn bản không thấy bóng dáng cánh cửa đâu.

Thế này là định chơi chết hắn đây à?

Bây giờ phải làm sao đây?

Tống Thư Hàng cảm giác trái tim của mình bây giờ thật khỏe mạnh, vì đến giờ mà vẫn có thể đập đều đều không hề loạn nhịp.

“Đầu tiên là phải xác định thử xem là có phải mình bị không gian truyền tống đến sa mạc, hay đây là xuyên việt đến dị thứ nguyên, hoặc mấy thế giới ma huyễn gì đó mới được. Nếu như đây chẳng qua chỉ là không gian truyền tống thì cũng không sao cả. Nếu như là xuyên việt đến dị thứ nguyên thì nguy to.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau đó, hắn lấy điện thoại của mình ra.

Nếu như vẫn còn sống thì chứng tỏ mình vẫn còn ở trên trái đất! Nếu như không có tín hiệu….

Hắn lấy điện thoại ra xem, không có chút xíu tín hiệu nào.

“Đừng sợ đừng sợ, phải bình tĩnh. Có lẽ vì đây là sa mạc, cho nên tín hiệu không được tốt. Theo như kinh nghiệm xem tiểu thuyết của mình thì nếu như đây là dị thứ nguyên thì trên bầu trời nhất định sẽ có hai ba cái mặt trăng. Bây giờ trời còn sớm, đợi tới lúc trời tối thì… mà ủa, bầu trời đâu?”

Lúc Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên thì phát hiện trên trời trống không, không có trời xanh hay mây trắng gì hết. Chỉ có một thứ gì đó trông như hố đen đang xoay tròn.

Lẽ nào mình thật sự xuyên việt đến một dị thế giới mà ngay cả quy luật vật lý cũng bị thay đổi rồi sao?

Vậy thì sau khi xuyên việt, mình phải làm gì đây?

Tống Thư Hàng mở điện thoại di động ra kéo vài cái để kiểm tra, lúc này hắn thật sự rất hối hận, vì sao mình lại xóa mấy bộ truyện xuyên việt dị giới đi hết làm gì.

Nếu như còn để lại thì có thể xem lại, để xem có nhân vật nào bị xuyên việt đến sa mạc như hắn không, rồi phải làm sao mới có thể trở nên mạnh mẽ, rồi quật khởi, từng bước xưng bá dị giới?

“Phải bình tĩnh lại, không thể rối trí được. Trước tiên phải nghĩ cách khiến mình sống sót được giữa sa mạc mới được.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng mà…. Bình tĩnh cái quần!

Xuyên việt rồi!

Không phải đang nằm mơ đâu, hắn đã xuyên việt thật rồi, lại còn bị ném đến một cái sa mạc khỉ ho cò gáy nào đó nữa!

Chương 184: Thiếu Niên Áo Xanh Cưỡi Bạch Mã

Khắp nơi đều là cát vàng, ngay cả một ngọn cỏ dại cũng không có, không gian vô cùng im lặng.

Tống Thư Hàng cười khổ, từ trước đến giờ hắn chưa bao từng học cách sinh tồn trong sa mạc. Hơn nữa, tu vi của hắn bây giờ vẫn không thể tích cốc, hôm nay ra ngoài cũng không mang theo tích cốc đan.

Chẳng lẽ, cuộc đời hắn cuối cùng cũng phải đặt một cột mốc xuyên việt vào ngày 3 tháng 7 năm 2019 thế này hay sao.

Sau đó thì tèo luôn?

“Mình cũng không muốn chết như thế đâu, không thể bỏ cuộc được... Lúc mình mở cửa nhà ra mới bị đẩy đến sa mạc này. Nếu như Bạch tiền bối và Đậu Đậu ở nhà thì chắc hẳn sẽ nhận ra có điều gì đó không đúng chứ nhỉ?”

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt Thái Dương, tỉnh táo phân tích.

Với tu vi Linh Tôn thất phẩm như Bạch tiền bối, nếu như hắn nhận ra được dị trạng thì chắc là có thể cứu mình ra được đúng không?

Bây giờ, mình phải cố gắng chịu đựng. Nếu như được thì tốt nhất là có thể thoát khỏi sa mạc này. Hoặc ít nhất là cũng phải tìm được nguồn nước trước cái đã.

Cất điện thoại di động, Tống Thư Hàng cố gắng đi một đường thẳng trong phiến sa mạc này.

Sa mạc này trống trơn, ngay cả một vật để làm mốc cũng không có. Hơn nữa trên trời cũng không có trăng sao để xác định vị trí, dù cho Tống Thư Hàng đã khai nhãn khiếu, có được thị lực hơn người, muốn đi thẳng một đường cũng rất khó, hắn chỉ có thể cố gắng mà thôi.

Nói ra thì sa mạc này có rất nhiều thứ quỷ dị. Trên trời không có mặt trời, nhưng trong sa mạc vẫn sáng rõ như ban ngày, còn nóng hôi hổi. Có trời mới biết thứ ánh sáng và nhiệt lượng này phát ra từ đâu. Chẳng lẽ cái thế giới này thật sự không tuân thủ định luật bảo tồn năng lượng hay sao?

Đi mãi đi mãi, ước chừng khoảng mười phút.

Trước mắt Tống Thư Hàng vẫn là một phiến cát vàng như cũ, không có thực vật, không có cả động vật, ngoại trừ cát vàng ra thì không có gì cả, rất tĩnh mịch.

Một thế giới đơn điệu thế này, nếu ở lại lâu dài, rất dễ khiến cho người ta phát điên.

“Dù có một con ruồi bay ngang cũng được mà.”

Tống Thư Hàng thở dài nói. Lúc này nếu như có con ruồi nào bay đến thì hắn cũng sẽ không chê nó vo ve phiền hết cả người nữa.

Đang lúc hắn xúc động, bỗng đâu lại nghe thấy một tiếng chuông dễ nghe truyền đến từ xa.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy ở phía xa xa trên sa mạc, có một con ngựa đang thả bước đi về hướng của mình.

Đó là một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng. Ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, môi hồng răng trắng, da như ngọc thạch, là một thiếu niên rất tuấn tú.

Rốt cuộc cũng gặp được người sống rồi! Trong lòng Tống Thư Hàng xúc động.

Lúc này, thiếu niên áo xanh kia cũng đã nhìn thấy Tống Thư Hàng, hắn đột nhiên reo lên vui sướng:

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch! Rốt cuộc cũng tìm được ngươi rồi!”

Tống Thư Hàng nghi hoặc: chẳng lẽ ‘Tiểu Bạch’ mà thiếu niên này đang nói chính là mình à?

Chẳng lẽ lần này mình xuyên không, nhưng chỉ có linh hồn xuyên thôi chứ không mang thân thể theo ư?

Không đúng! Điện thoại của mình hãy còn ở trên người đây mà! Hơn nữa, quần áo đang mặc, tâm khiếu, nhãn khiếu và linh quỷ đang nằm co ro trong tâm khiếu đều có thể chứng minh đây chính là thân thể của mình chứ không phải linh hồn xuyên việt!

“Tiểu Bạch, lúc nãy ngươi chạy đi đâu thế, ta còn cho rằng ngươi đã bị lạc rồi.”

Thiếu niên áo xanh kia đi tới trước mặt Tống Thư Hàng, toét miệng cười lớn, vô cùng rạng rỡ.

“Xin chào tiểu huynh đệ, ngươi nhận nhầm người rồi à?”

Tống Thư Hàng thấy đối phương ăn mặc theo kiểu cổ nhân nên ôm quyền hành lễ với hắn rồi hỏi.

Nhưng vị thiếu niên áo xanh kia rất lạ, như thể không nghe thấy lời Tống Thư Hàng nói, chỉ kéo ngựa qua một bên trước, sau đó mới quay sang nói với Tống Thư Hàng:

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện quyền có được hay không?”

Tống Thư Hàng nhíu mày:

“Tiểu huynh đệ, ngươi là ai thế. Còn nữa… Nhất định là ngươi nhận lầm người rồi, ta không phải Tiểu Bạch mà ngươi nói.”

Nhưng thiếu niên áo xanh kia vẫn mỉm cười rất khẽ, thân hình động một cái đột nhiên nhào về phía Tống Thư Hàng giống như mãnh hổ.

Trong lúc mơ hồ, Tống Thư Hàng thậm chí nhìn thấy hư ảnh một con mãnh hổ sau lưng của thiếu niên áo xanh kia. Hổ gầm vang vọng, đánh một chưởng về phía đầu của hắn. Lỡ như bị một chưởng này của hắn đánh trúng thì không biết đầu của mình có nổ tung luôn hay không?

“Chết tiệt, không thể nói chuyện đàng hoàng được hay sao?”

Tống Thư Hàng vội giơ tay thành trảo. Chụp về phía cổ tay của thiếu niên kia, quyền pháp căn bản ba! Đồng thời, trong một trảo này mang theo chút biến hóa, bất kỳ lúc nào cũng có thể biến trảo thành chưởng đao, chém chết kẻ thù như một tay đao phủ!

“Hì hì.”

Thiếu niên áo xanh kia cười hì hì một tiếng, tựa như đã nhìn thấu biến hóa trong quyền của Tống Thư Hàng. Hắn đột nhiên biến chiêu. Hóa chưởng thành chỉ, điểm ra một chỉ.

Một chỉ này của hắn đúng lúc điểm trúng điểm sơ hở trên quyền của Tống Thư Hàng, khiến cho Tống Thư Hàng cực kỳ khó chịu, ép hắn không thể không đổi chiêu.

Tống Thư Hàng chuyển trảo thành quyền: Quyền pháp căn bản một!

Quyền như trọng pháo, thế đến thẳng tắp, không bàn kỹ xảo, chỉ lấy lực phục người.

“Ha!”

thiếu niên áo xanh kia lại cười tiếp, ngón tay chuyển một cái, điểm lên cổ tay Tống Thư Hàng nhanh như chớp.

Tống Thư Hàng chợt thấy tay phải tê rần lên, một chiêu thế mạnh tràn đầy lực dễ dàng bị phá giải. Hắn xoa cổ tay, vội vàng lùi lại hai bước.

Thiếu niên áo xanh kia không thừa cơ tấn công tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn Tống Thư Hàng, cười ngây thơ:

“Tiếp đi, Tiểu Bạch!”

“Quyền pháp căn bản ba!”

Tống Thư Hàng quyết đoán đổi chiêu, quyền như lưu tinh, nắm đấm như vũ bão, đánh về phía thiếu niên áo xanh kia điên cuồng. Nếu như không thể dùng lực thì lấy số lượng với tốc độ để thủ thắng vậy!

Nhưng, thân thể của thiếu niên áo xanh kia tựa như cành liễu trong gió, nhẹ nhàng lay chuyển.

Nắm đấm nhanh như chớp của Tống Thư Hàng chỉ toàn lướt qua người của hắn mà thôi! Không thể khiến hắn bị thương chút nào!

Là đấm chậm quá ư?

“Hây!”

Tống Thư Hàng dùng hết khí huyết chi lực trong tâm khiếu, tiếp tục dùng quyền pháp căn bản ba, nhờ có tác dụng của khí huyết chi lực, tốc độ của nắm đấm biến thành nhanh hơn, lực sát thương cũng lớn hơn, bắn ra liên tục.

Thiếu niên kia vẫn cười khẽ như cũ, chợt nhảy lên một cái, tạm thời rời khỏi phạm vi tấn công của Tống Thư Hàng. Sau đó, hắn lại điểm ra một chỉ.

Ánh mắt của hắn sắc bén như chim ưng, một chỉ kia có thể xuyên qua nắm đấm như vũ bão của Tống Thư Hàng, điểm lên vai phải của hắn.

Bả vai của Tống Thư Hàng tê rần lên, nắm đấm mất đi lực lượng, quyền pháp căn bản ba bị phá giải.

Mà mượn vào lực của một điểm kia, thân thể của thiếu niên kia xoay một vòng trên không trung, sau đó đá một chân về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị phá chiêu, lực cũ đã dùng hết, lực mới còn chưa có. Cho nên lĩnh trọn một cú kia, bị đá bay ra ngoài, lăn mấy vòng trên sa mạc mới dừng lại được.

Thiếu niên áo xanh kia cười hì hì nói:

“Tiểu Bạch, tiếp nào!”

Là tên điên à?

Tống Thư Hàng rầu thối ruột… nhưng hắn không thể không tiếp tục ra tay. Hắn mà không đánh thì thiếu niên áo xanh kia cũng sẽ đánh hắn! Hắn không có sở thích nằm ềnh ra chờ người ta đánh, không muốn bị đánh thì chỉ có thể phản kháng mà thôi!

…

Mười lăm phút sau, Tống Thư Hàng đã dùng hết toàn bộ kim cương căn bản quyền pháp luôn rồi, nhưng vẫn không thể chạm tới được vạt áo của thiếu niên kia.

Sau khi Tống Thư Hàng dùng một chiêu quyền pháp ra thì thiếu niên áo xanh kia sau cùng chỉ điểm ra có một chỉ. Ngón tay của hắn giống hệt như độc cô cửu kiếm vậy, mỗi một chỉ hắn điểm ra thì sẽ đánh trúng sơ hở trong quyền pháp của Tống Thư Hàng, phá giải quyền pháp của hắn.

Nhờ ơn của hắn mà Tống Thư Hàng nhận ra quyền pháp của mình có rất nhiều chỗ sai, lần sau thi triển ra thì những sơ hở này đều được chính hắn sửa đổi.

Lại thêm mười lăm phút nữa.

Sau khi thi triển xong một lần kim cương căn bản quyền pháp thì kết quả vẫn như cũ, vẫn không thể chạm đến góc áo của thiếu niên áo xanh kia. Cuối cùng vẫn bị hắn dùng một chỉ phá giải, Tống Thư Hàng không biết mình đã bị điểm trúng bao nhiêu lần, rất nhiều chỗ trên người đều đã mất tri giác.

“Hì hì.”

Thiếu niên áo xanh kia cười hì hì, lại nói câu cũ:

“Tiếp nào, Tiểu Bạch!”

“Quyền pháp căn bản ba!”

Tống Thư Hàng cắn răng, hắn phát hiện muốn đối phó với một chỉ độc cô cửu kiếm của thiếu niên áo xanh kia thì cũng chỉ có dùng quyền pháp căn bản ba là hiệu quả nhất.

Sở dĩ vẫn bị thiếu niên áo xanh kia phá giải là bởi vì tốc độ của hắn không đủ nhanh, nắm đấm đánh ra không đủ nhiều!

Mặc kệ là nhất lực hàng thập tuệ cũng được, hay là duy khoái bất phá cũng thế, lấy xảo phá hư cũng được, một khi sức mạnh ấy đã đạt đến mức tận cùng thì tất sẽ sinh ra hiệu quả kỳ diệu!

Tống Thư Hàng dứt khoác không dùng những quyển pháp khác nữa, điên cuồng bạo phát khí huyết trong tâm pháp, chỉ dùng mỗi mình quyền pháp căn bản ba cắm đầu đánh điên cuồng. Cứ đánh thôi chứ không nghĩ ngợi gì hết.

Chừng nửa giờ sau….

Tống Thư Hàng ngã nhào ra đất, không nhúc nhích được nữa.

Toàn thân của hắn đều bị thiếu niên kia điểm trúng, như bị điện giật, thi thoảng lại co giật một lúc.

“Này này, Tiểu Bạch, hôm nay chỉ luyện tới đây thôi. Ngày mai ta lại tới tìm người chơi nhé!”

Thiếu niên áo xanh kia cười hì hì, phóng người leo lên ngựa.

Tiếng chuông ngựa kêu leng keng, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Tống Thư Hàng.

“Đừng đi, nếu ngươi muốn đi thì ít nhất cũng phải đưa ta theo chứ!”

Tống Thư Hàng nằm đó kêu to, nhưng thân thể của hắn tê rần, căn bản không thể nào đứng dậy được.

Hắn chỉ có thể nằm co ro trên đất. Sau đó, trơ mắt nhìn thiếu niên áo xanh kia biến mất tiêu.

Thế rốt cuộc là chuyện quái gì đây?

…

Tống Thư Hàng nằm trên mặt cát nóng rẫy nghỉ ngơi một lúc, mấy đốm đỏ đỏ do ngón tay của thiếu niên kia điểm trúng rốt cuộc cũng lặn mất, vất vả lắm hắn mới lại chút sức để đứng dậy.

“Khốn kiếp.”

Tống Thư Hàng thầm mắng, có ai lại đi đánh cho con người ta một trận rồi lại ném ở giữa sa mạc chẳng thèm ngó tới thế này không?

Đừng có để ta gặp lại ngươi lần nữa, bằng không… bằng không… Mèn ơi, dù có gặp lại thằng nhãi kia thì mình cũng có đánh lại hắn được đâu?

Có gặp lại thì cũng không làm gì được hắn.

Leng keng leng keng! một tiếng chuông ngựa vui tai vang lên.

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn lại thì thấy là thiếu niên áo xanh kia dắt con ngựa trắng đi về phía Tống Thư Hàng.

Ồ, là lương tâm trỗi dậy cho nên quay về tìm mình à? Tống Thư Hàng thầm nhủ.

“Tiểu Bạch, lúc nãy ngươi chạy đi đâu thế, ta còn cho rằng ngươi đã đi lạc rồi chứ.”

Thiếu niên áo xanh hớn hở chạy đến trước mặt Tống Thư Hàng, cười tươi rạng rỡ.

Đợi đã, sao mấy câu này nghe quen thế nhỉ?

“Lúc nãy chúng ta vừa mới gặp thôi được không hả!”

Tống Thư Hàng tức giận nói.

Nhưng thiếu niên áo xanh kia căn bản không để ý tới tiếng gào to của Tống Thư Hàng. Hắn cứ kéo ngựa qua một bên trước, sau đó nói với Tống Thư Hàng:

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện đao nhé?”

“Nữa hả? Ta vừa mới luyện với ngươi xong, toàn thân rã rời rồi đây này! Hơn nữa, ta không có học đao pháp, sao mà luyện đao với ngươi được chứ?”

Tống Thư Hàng gào lên. Vả lại, không phải ban nãy ngươi vừa mới nói là ngày mai mới tới tìm ta à? Sao mới chớp mắt lại chạy tới thế này?

Nhưng thiếu niên áo xanh kia giống như không nghe thấy những lời Tống Thư Hàng nói, hắn tháo hai thanh trường đao giống hệt nhau từ trên lưng ngựa xuống, ném một thanh về phía

Tống Thư Hàng.

Ánh đao lạnh lẽo, lưỡi đao sáng ngời, nhìn qua là biết ngay nó là đao tốt rồi!

Tống Thư Hàng hừ lạnh một tiếng, nếu như đối phương không nghe mình nói thì mình cần gì phải chơi với hắn để hắn giày vò? Hắn lùi lại một bước, thanh đao rớt xuống dưới chân hắn.

Tống Thư Hàng giơ hai tay ôm ngực, lộ rõ thái độ không muốn phối hợp!

Một bàn tay không thể vỗ thành tiếng mà lại!

Chương 185: Đủ kiểu chiến đấu!

Một bàn tay quả thật không làm nên tiếng vỗ, nhưng lúc đánh người thì chỉ cần một quyền là đủ rồi!

“Tiểu Bạch, xem đao đây!”

Thiếu niên áo xanh kia cười xán lạn như ánh dương quang, căn bản chẳng thèm quan tâm trong tay của Tống Thư Hàng có đao hay là không. Tự hắn cầm đao, thân hình thoắt cái đã bay lên trời, lực bạt sơn hà, chém một đao về phía đầu của Tống Thư Hàng.

Một đao kia rõ ràng là có xu hướng muốn chém Tống Thư Hàng ra làm đôi.

“Con mẹ ngươi!”

Tống Thư Hàng lăn một vòng, tránh thoát một đao kia.

Ta và ngươi có thù hằn gì hả? Hay là có khúc mắc gì? Sao vừa mới nhìn thấy mặt ta thì đã ra tay hung ác như thế chứ?

Quân tử động khẩu không động thủ, không thể ngồi lại tâm tình trước hả?

Hơn nữa, nếu như là dùng quyền pháp thì tốt xấu gì Tống Thư Hàng cũng còn một bộ kim cương căn bản quyền pháp để chống đỡ. Nhưng nếu như là đao pháp thì hắn chỉ có mỗi mình hỏa diễm đao mà Xích Tiêu Tử truyền thụ cho, lúc ở trong giấc mộng cuộc đời của Lý Thiên Tố mà thôi. Hơn nữa hắn cũng không hoàn toàn nắm chắc một chiêu hỏa diễm đao này… Cần phải dựa vào nhẫn đồng cổ trên tay mới có thể thi triển ra được.

Hắn chẳng có tí căn bản gì về đao pháp, cho dù có cầm đao thì hắn cũng chỉ có thể chém bậy mà thôi.

Mà chém bậy thì có thể xài với người không rành thôi, đối phó với đại sư đao pháp thì trời mới biết có hiệu quả gì không?

“Tiểu Bạch, cầm đao đi!”

Thiếu niên áo xanh kia cười một tiếng, chân hất thanh bảo đao trên mặt đất về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ có thể nhận lấy thanh đao.

Hắn thầm cắn răng, đây là ngươi tự tìm lấy đấy, ta sẽ để cho ngươi nếm thử uy lực của hỏa diễm đao!

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng đã cầm lấy đao thì thiếu niên áo xanh kia cười hì hì, thân hình chợt động, lại chém một đao về phía Tống Thư Hàng. Một đao kia chém ra những ba đạo tàn ảnh, nhìn như cực kỳ chậm chạp, nhưng thật ra lại nhanh đến cùng cực!

Đối mặt với một đao của kẻ thù, trong lòng lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tống Thư Hàng nheo mắt, mặc kệ một đao kia của đối phương kỳ lạ cỡ nào —— trong đầu hắn nhớ lại phần thiên nhất đao mà Xích Tiêu Tử đã đánh ra, cổ tay khẽ lật, chém ra một đao! Đồng thời cũng kích hoạt trận pháp tấn công hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn đồng cổ kia.

Phụt ~ thanh bảo đao trong tay hắn đột nhiên bốc lên một ngọn lửa hừng hực, mặc kệ một đao do thiếu niên kia chém ra, hỏa diễm đao trong tay chém một cái về phía thiếu niên áo xanh nọ —— một đao đổi một đao, trên đao của ta còn mang theo lửa bỏng đây này, để xem ai thảm hơn!

“Hì hì, tới hay lắm!”

Thiếu niên áo xanh cười hì hì, cũng không dùng tới hư chiêu một đao ba bóng kia nữa. Chỉ thấy mũi đao của hắn nhẹ nhàng nhảy lên, tốc độ cực nhanh, mũi đao đâm vào vị trí nằm trên chuôi đao của Tống Thư Hàng.

Keng….

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy bàn tay tê rần.

Không thể nào cầm đao được nữa. Bảo đao lập tức rơi xuống đất, ngọn lửa hừng hực trên đao lập tức tắt ngấm.

“Không được rồi, Tiểu Bạch!”

“Ngươi cầm đao như thế là không được!”

Thiếu niên áo xanh không thừa thắng đánh tiếp, mà bắt đầu biểu diễn cho Tống Thư Hàng xem.

Giảng giải đủ loại như phải cầm đao kiểu gì mới có thể cầm chắc, mới không bị người ta đánh rơi khỏi tay. Phải khống chế lực chém thế nào mới có thể phát huy được lực sát thương của đao cao nhất, chém ở góc độ nào thì thuận tay nhất, trí mạng nhất…

Nếu như bây giờ mà là đang chơi trò chơi thì trong đầu Tống Thư Hàng nhất định sẽ phát ra một tiếng ‘Ting.’

Sau đó là tiếng thông báo của hệ thống: Chúc mừng người chơi Thư Sơn Áp Lực Đại đã được đại sư đao pháp truyền thụ đao pháp căn bản, học được đao pháp căn bản.

Đinh! Được đại sư đao pháp tự mình chỉ dạy, người chơi Thư Sơn Áp Lực Đại nhận được xx điểm kinh nghiệm đao pháp căn bản, cùng với xxx….

Chắc là sẽ như vậy ấy nhỉ?

“Được rồi, tới đi Tiểu Bạch, thử lại xem sao!”

Thiếu niên áo xanh cười nói, lại hất bảo đao trên đất ném lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thiếu niên áo xanh kia, hai mắt cũng sáng rỡ lên.

Hắn đã nghĩ tới rất nhiều chuyện, trong đầu cũng có rất nhiều lời suy đoán… có lẽ, hắn không phải bị xuyên việt đến thế giới khác!

Bất quá, mấy chuyện này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nhờ sự chỉ điểm của thiếu niên áo xanh kia, ít nhất thì bây giờ hắn đã biết phải dùng đao pháp căn bản ra sao. Nhận lấy bảo đao, Tống Thư Hàng tràn đầy tin tưởng, nghênh đón thiếu niên áo xanh kia!

Hai người cứ qua qua lại lại, đánh thành một đoàn.

Hiểu biết của Tống Thư Hàng về đao pháp càng lúc càng tốt, Tống Thư Hàng đã nhanh chóng hấp thu hết những gì mà thiếu niên áo xanh mới nói ban nãy, chuyển nó thành kinh nghiệm của bản thân.

Thậm chí hắn còn ứng dụng một số điều mình lĩnh ngộ được ở quyền pháp lên đao pháp, ví như dùng quyền pháp căn bản ba để thi triển đao chiêu thì trong nháy mắt có thể chém ra mấy chục đao. Bất quá đánh kiểu này chẳng khác gì liều mạng cả.

Chừng nửa canh giờ sau….

Tống Thư Hàng lại ngã lăn quay ra đất lần nữa, không đứng dậy nổi.

Dù đã học được cách dùng đao, nhưng hắn chỉ là một kẻ mới học nghề, bị thiếu niên áo xanh đánh cho nằm lăn quay ra thì cũng là chuyện thường tình…

Hơn nữa, lần này còn thua thảm hơn, nhanh hơn lần trước, quần áo trên người hắn đã bị đao khí cắt rách te tua, trên người cũng toàn vết đao. Bây giờ hắn mà đi ra ngoài, ngồi dưới gầm cầu chừng một lúc, khỏi cần nói gì hết, bảo đảm trong vòng nửa tiếng đồng hồ sẽ kiếm được đầy tiền —— bởi vì hắn thảm không còn đường nào để tả, khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Chà chà, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi. Ngày mai ta lại tới tìm ngươi chơi nhé!”

Thiếu niên áo xanh cười hì hì, lại nói câu này.

Sau đó hắn xoay người nhảy lên lưng ngựa. tiếp theo là tiếng chuông ngựa leng keng vang lên, thiếu niên lại nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Lần này, Tống Thư Hàng chẳng còn hơi sức để gọi nữa, chỉ có thể nằm trên cát thở hồng hộc chờ hồi sức.

Đợi sau khi thiếu niên áo xanh đi xa rồi, Tống Thư Hàng mới tức giận nói:

“Chết tiệt, đừng có để cho ta gặp lại ngươi lần nữa, bằng không thì ta sẽ không để ngươi yên đâu.”

Ngay tại lúc hắn vừa mới nói xong thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng leng keng giòn giã vang lên từ phía xa —— một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng từ xa bước tới.

Nhanh tới vậy sao? Lần này ta còn đang nằm bẹp đây, ít nhất thì cũng phải chờ ta đầy máu hồi sinh cái đã chứ!

Ta hối hận rồi được chưa? Ta không muốn gặp lại ngươi đâu!

Đậu Đậu? Đậu Đậu ngươi ở đâu? Mau cứu ta ~

…

Đậu Đậu ấy à? Bây giờ Đậu Đậu đang làm gì?

Bây giờ nó đang nằm trong sa mạc với vẻ bất đắc dĩ.

Nơi này cũng giống y chang sa mạc chỗ Tống Thư Hàng, dõi mắt nhìn quanh chỉ có mỗi cồn cát mà thôi, không có lấy một cọng cỏ hay một con gián nào.

Sau đó, ở cách nó không xa, có một vị thiếu niên áo xanh dắt ngựa đang bước tới gần.

“Tiểu Bạch, khi nãy ngươi chạy đi đâu thế, ta còn tưởng là ngươi đi lạc rồi đấy.”

Thiếu niên áo xanh hớn hở chạy tới chỗ Đậu Đậu, cười tươi tỏa nắng.

“Còn chưa xong nữa à?”

Đậu Đậu thầm phỉ nhổ.

Thiếu niên áo xanh trước tiên dắt ngựa cột qua một bên, sau đó kêu to với Đậu Đậu:

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện đao nhé?”

Đang lúc nói chuyện thì hắn rút hai thanh trường đao giống hệt nhau ở trên lưng ngựa xuống, ném một thanh cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu liếc mắt, mặt kệ nó rơi xuống bên cạnh mình.

Đậu Đậu không nhận đao, thiếu niên áo xanh cũng không quan tâm, hai tay cầm đao lao về phía Đậu Đậu.

Sau đó, chém một nhát thật mạnh lên người Đậu Đậu.

Keng! Bảo đao chém xuống người Đậu Đậu, bắn ra tia lửa chói mắt, thiếu niên áo xanh kia có đao pháp xuất chúng, nhưng thực lực lại không cao, nên không thể phá vỡ được phòng ngự của Đậu Đậu.

Đậu Đậu thở dài, nhắm mắt lại, lỗ tai cụp xuống.

Thiếu niên áo xanh không hề tức giận, cầm đao chém lên người Đậu Đậu liên hồi, tiếng keng keng keng vang lên không ngớt.

Sau khi chém đủ nửa canh giờ, thiếu niên áo xanh cười to:

“Chà chà, Tiểu Bạch, hôm nay chỉ luyện đến đây thôi. Ngày mai ta lại tới tìm ngươi chơi nhé!”

Sau đó hắn quay người nhảy lên lưng ngựa. Tiếng chuông ngựa leng keng đi xa dần, thiếu niên áo xanh cũng dần biến mất khỏi tầm mắt của Đậu Đậu.

Đậu Đậu lại thầm thở dài lần nữa, mò lấy cái máy tính ở dưới người lên.

Thời gian bên trên chỉ rõ đã 8 giờ rồi.

Trên màn hình còn lưu lại khung cảnh trò chơi mà Đậu Đậu đang chơi dở, bên cạnh còn mở cửa sổ video call của bà xã trong game của nó.

"Lần này nhân vật trong game chết chắc rồi, ta mới vừa mới gom đủ bộ bá vương xong đó, đừng có chết rớt mất mà."

Hai mắt Đậu Đậu rưng rưng. Nó phải đánh cả đêm mới kiếm đủ đó, hôm nay vừa mới mặt vào để làm dáng cho bà xã xem…

…

Cũng ở trong sa mạc mênh mông.

"A a a a a a!"

Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn dốc hết toàn lực, tay cầm bảo đao chiến đấu với thiếu niên áo xanh kia.

Hai người bọn họ có thực lực ngang nhau, cứ đánh qua đánh lại mãi.

Đường thiếu chủ dùng đao ra kiếm chiêu, tấn công điên cuồng. Đao pháp của thiếu niên áo xanh thì vô cùng xuất chúng, không hề thua kém.

Nửa canh giờ sau, Đường thiếu chủ đuối sức, ngã ra sa mạc.

Thiếu niên áo xanh cười lớn, nói:

"Chà chà, Tiểu Bạch, hôm nay chỉ luyện tới đây thôi. Ngày mai ta lại tới tìm ngươi chơi nhé!"

Sau đó hắn quay người nhảy lên lưng ngựa. Tiếng chuông ngựa leng keng đi xa dần, thiếu niên áo xanh cũng dần biến mất khỏi tầm mắt của Đường thiếu chủ.

"Tiểu Bạch em gái ngươi, Tiểu Bạch em gái ngươi!!!"

Đường thiếu chủ gào to với bóng lưng của thiếu niên:

"Có đủ chưa vậy!"

Đây đã là lần thứ mấy rồi?

Mỗi lần thiếu niên áo xanh này đều xuất hiện cùng một kiểu, sau đó là quyền, kiếm, đao, côn, thương… Đổi đủ loại kỹ năng để ra trận.

Đường thiếu chủ đã bị hành hạ thảm rồi, mới đầu cô còn không hiểu mô tê gì, sau này tức giận không muốn phối hợp, cuối cùng chỉ có thể đờ đẫn ứng chiến, rồi lại bị giày vò tới mức nổi điên lên như thế này….

“Thả ta về đi, cho ta ra ngoài đi. Ta không muốn chơi nữa, ta sẽ ngoan ngoãn nhận sai được không? Không thì các ngươi phạt ta nấu cơm mấy năm để chuộc tội cũng được, làm ơn thả ta ra đi mà.”

Đường thiếu chủ khóc lóc kêu gào.

Ta không muốn gặp lại tên thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng kia nữa!

Leng keng leng keng ~ đúng lúc này, phía xa lại vang lên tiếng chuông ngựa quen tai.

Đường thiếu chủ vừa quay đầu lại thì phát hiện có một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng xuất hiện, sau khi hắn nhìn thấy Đường thiếu chủ thì chạy tới với vẻ hưng phấn.

Lại tới nữa rồi… nữa rồi… lại nữa rồi…

Lần này lại tới nhanh như thế nữa.

Bắt nạt bà ngươi chứ gì? Giỡn mặt với bà ngươi à!

“Ha ha ha ha.”

Đường thiếu chủ cười như điên như dại:

“Tới đây đi! Bà đây sẽ đập chết ngươi!”

Lần này, không đợi thiếu niên áo xanh kia kịp tới gần, Đường thiếu chủ đã nổi điên xông lên.

Cô giơ hai tay lên, kéo thành một chuỗi tàn ảnh! Xuất ra tuyệt học vô ảnh thủ của Không Không Đạo Môn, điên cuồng đánh về phía thiếu niên áo xanh…

Bà đây bóp chết ngươi! Ha ha ha!

…..

Vẫn là sa mạc cát vàng kia, bên trong sa mạc tĩnh mịch vô tận.

Bạch Tôn Giả đang yên tĩnh… Nhắm mắt đả tọa.

Hắn đang tiến hành tu luyện mỗi ngày.

Người trong nhóm đều gọi hắn là tu luyện cuồng nhân Bạch Chân Quân, tu luyện chính là sở thích lớn nhất của hắn. Mặc kệ là lúc nào, chỉ cần có thời gian thì hắn sẽ cố gắng tu luyện…

Chương 186: Đợi Tóc Ngươi Dài Đến Eo, Gả Cho Ta Có Được Không?

Bạch Tôn Giả đang minh tưởng thì hai tai không hề nghe thấy chuyện ở bên ngoài, nên căn bản không biết những chuyện đang xảy ra ở bên cạnh mình!

Bạch Tôn Giả lúc này, thân đang ở giữa sa mạc mênh mông, còn ở bên cạnh hắn là từng ảnh chiếu của đủ mọi thứ.

Có hình ảnh của thánh địa tu luyện vô cùng xinh đẹp, có yêu thú quái vật với hình thú kỳ lạ, có tu sĩ cường đại đang chiến đấu với nhau, cộng thêm đủ loại pháp bảo thần kỳ.

Những cảnh tượng này thoáng hiện lên bên người Bạch Tôn Giả, sau đó nhanh chóng biến mất.

Ở bên ngoài khu vực hình ảnh này, chính là sa mạc mênh mông. Mà theo tâm niệm của Bạch Tôn Giả phập phồng, mảnh sa mạc này cũng dần mở rộng không ngừng...

Nhất niệm vạn giới sinh, nhất niệm vạn giới diệt!

Sau khi thực lực đạt tới Linh Tôn thất phẩm thì trong lúc tu sĩ trầm tư, một suy nghĩ kéo theo linh lực trong cơ thể, sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với thế giới thật, tạo thành 'thực tại ảo' —— Nó phụ thuộc vào thế giới thật, nhưng lại là thế giới hư ảo vượt ra khỏi thế giới thật!

Thực tại ảo, cũng giống với hư ảo, nhưng lại là thứ cao hơn ảo ảnh nhiều.

Nó là giả, bởi vì bản chất thì nó không tồn tại trên thế giới này.

Nhưng nó lại tồn tại hết sức chân thật... Bởi vì ngươi có thể tự mình chạm vào tất cả mọi thứ ở trong 'thực tại ảo' kia, không khác gì so với những thứ ở thế giới thật.

Tại thời cổ, có khi một vị Linh Tôn thất phẩm nào đó ngồi suy tư về điều gì đó sẽ tạo thành ảo cảnh khổng lồ ở bên cạnh, biến thành một tòa thành trấn phồn hoa, bên trong có vô số người sinh sống, mua bán chuyện trò. Bất quá, khi Linh Tôn thất phẩm ngừng suy tư thì ảo cảnh khổng lồ kia sẽ biến mất dạng. Điều này cũng tạo thành vô số truyền thuyết về quỷ thành ở thời cổ đại...

Tin đồn nổi tiếng nhất về thực tại ảo đó chính là ở thời viễn cổ.

Thời viễn cổ, có một môn phái cỡ trung tên là Bích Thủy Các, các chủ Sở Tiên Tử của nó là một vị Chân Quân lục phẩm, dịu dàng tốt bụng. Dưới sự lãnh đạo của cô, toàn bộ Bích Thủy Các gần như sống trong cảnh thanh bình không tranh quyền thế.

Nhưng một ngày nọ, Bích Thủy Các bị cuốn vào trong một trận tranh đấu lớn của các môn phái tu sĩ. Chỉ trong một đêm, toàn bộ Bích Thủy Các đều bị diệt sạch, ngoại trừ các chủ Sở Tiên Tử ra thì không một ai may mắn sống sót.

Trong lúc tuyệt vọng, Sở Tiên Tử lại tấn chức Linh Tôn thất phẩm.

Sau đó, nỗi nhung nhớ mạnh mẽ gần như tuyệt vọng của cô kéo theo linh lực trong người, lại dựng nên một Bích Thủy Các trọn vẹn như xưa, các đệ tử trong môn vẫn chuyện trò vui vẻ, vất vả tu luyện như khi còn sống, tiếp tục cuộc sống không tranh quyền đoạt thế...

Mấy trăm năm sau, có vài vị tu sĩ trong giới tu sĩ đi lạc vào trong Bích Thủy Các kia, nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình của các đệ tử Bích Thủy Các. Những vị tu sĩ kia thậm chí hoàn toàn không thể nhìn ra đây chỉ là một thực tại ảo. Mãi cho tới khi bọn họ quay về tông môn của mình, nhắc tới Bích Thủy Các với người khác, mới biết được sự thật về Bích Thủy Các được ghi lại trong tông môn.

Sở Tiên Tử vẫn luôn sống trong mộng cảnh do chính cô dệt nên.

Nhất niệm vạn giới sinh, chỉ cần Linh Tôn thất phẩm nguyện ý thì 'người, vật, việc' mà họ tạo ra thậm chí có thể tồn tại rất lâu.

Chẳng qua, dù cho thực tại ảo có chân thật tới mức nào đi nữa, thì nó vẫn chỉ là hư ảo. Dù ngươi có thể chạm đến, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, máu thịt của họ, thì đó cũng chỉ là giả mà thôi...

Trạng thái của Bạch Tôn Giả lúc này chính là như thế.

Hắn ở trong trạng thái tu luyện, vô tình nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những chuyện cũ này bị linh lực cường đại của hắn huyễn hóa ra, tạo thành vô số thực tại ảo đè lên nhau ở bên cạnh hắn.

Còn đoạn ký ức quý báu nhất tận sâu trong đáy lòng hắn thì biến thành sa mạc vô biên bên ngoài, đan xen vào thế giới thật.

Sa mạc, con ngựa trắng, thiếu niên áo xanh, đó là ký ức khi Bạch Tôn Giả còn nhỏ...

Chỉ cần Bạch Tôn Giả vẫn bế quan như thế, hoặc là không thu hồi ý niệm trong đầu thì sa mạc và hình chiếu bên cạnh hắn cũng sẽ không biến mất.

Đậu Đậu biết rõ điểm này, nên mới có thể nằm nhoài ở đây, chờ cho tới khi Bạch Tôn Giả chấm dứt lần bế quan này mà thôi.

...

Tống Thư Hàng cũng đã chết lặng, nằm trên cát thở hồng hộc.

Thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng kia đã tìm hắn bảy lần rồi, từ lần đầu tiên dùng quyền pháp thì sau này lại dùng đến đao pháp, kiếm pháp, côn pháp, thương pháp, thoái pháp, tiên pháp.

Mỗi lần đều đổi trò để giày vò chà đạp hắn, tuy rằng hắn cũng nhận được rất nhiều chỗ tốt.

“Bảy lần rồi đấy, đã đủ hay chưa?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc này, tiếng chuông leng keng kia lại vang lên! Một Thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng đi đến gần...

Vẫn còn nữa à? Lần này lại chơi cái gì nữa đây?

“Tiểu Bạch, lúc nãy ngươi chạy đi đâu thế, ta còn tưởng rằng ngươi đã đi lạc rồi chứ.”

Thiếu niên áo xanh vui mừng chạy về phía Tống Thư Hàng, vẫn nói mấy lời này.

Sau đó, Thiếu niên áo xanh bước tới kéo ngựa qua một bên, nói với Tống Thư Hàng:

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện chùy nhé?”

Trong lúc nói chuyện, hắn lấy hai thanh chùy lớn xuống từ trên lưng ngựa.

Đao thương côn bổng thì thôi đi... Vì cái khỉ gió gì mà tu sĩ phải luyện chùy chứ?

Cái này là binh khí của môn phái nào? Phong cách này thô bỉ quá đi mất.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, Tống Thư Hàng giơ tay lên kêu:

“Không được đâu, ta mệt lắm. Chúng ta nghỉ một lúc được không?”

Hắn chỉ thuận miệng nói thế thôi, còn tưởng là Thiếu niên áo xanh này vẫn sẽ ném chùy tới bên cạnh hắn, sau đó vác chùy lao tới nện hắn, ép cho hắn phải chiến đấu.

Nhưng nào ngờ, lần này Thiếu niên áo xanh đột nhiên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc:

“Nghỉ à?”

Sau đó, hắn lại ném hai cây chùy lớn qua một bên, chạy tới chỗ Tống Thư Hàng:

“Hóa ra Tiểu Bạch ngươi cũng muốn nghỉ mệt cơ đấy. Vậy chúng ta sẽ nghỉ một lúc nhé?”

Khốn thật... Hóa ra chữ nghỉ này là chữ mấu chốt à?

Thiếu niên áo xanh ngồi song song với Tống Thư Hàng, cười tít mắt, nhưng không nói lời nào, giống như rất hưởng thụ khoảng thời gian thảnh thơi ngắn ngủi này.

Cứ ngồi im như thế chừng mười phút, Thiếu niên áo xanh đột nhiên quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng. Tiếp theo, hai mắt của hắn lập tức sáng rỡ lên!

Tống Thư Hàng bị hắn nhìn chằm chằm bằng ánh mắt sáng quắc như thế thì cảm thấy rén hết cả người.

“Tiểu Bạch, ngươi đẹp thật đấy!”

Thiếu niên áo xanh cười nói.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy sởn tóc gáy! Cho dù biết rõ

Tiểu Bạch mà thiếu niên áo xanh kia nói không phải mình, nhưng bị người ta nhìn bằng ánh mắt nóng rực xong nói 'ngươi đẹp thật đấy' như thế, Tống Thư Hàng vẫn thấy gai óc nổi đầy mình.

“Tiểu Bạch, đợi sau này tóc ngươi dài đến eo thì gả cho ta có được không?”

Thiếu niên áo xanh đột nhiên hỏi.

“Không được!”

Tống Thư Hàng quyết đoán từ chối.

“Qủa nhiên không được à? Tiểu Bạch ngươi để tóc dài có được không? Ta cảm thấy ngươi mà để tóc dài thì sẽ đẹp lắm!”

Thiếu niên áo xanh không hề tức giận, nói tiếp.

“Không muốn, tuyệt đối không muốn!”

Tống Thư Hàng bắt chéo hai tay, lớn tiếng cự tuyệt lần nữa.

“Được á? Tốt quá, ta muốn sớm ngày được nhìn thấy bộ dạng tóc dài của Tiểu Bạch quá.”

Thiếu niên áo xanh cười tươi hớn hở nói.

... Hóa ra Thiếu niên áo xanh nọ căn bản không phải đang nói chuyện với Tống Thư Hàng.

Từ đầu chí cuối, hắn chỉ luôn nói chuyện với người tên Tiểu Bạch kia.

Tống Thư Hàng cảm thấy tâm trạng của mình thật đúng là muốn văng tục.

Mà nói ra thì sao nhìn kỹ hắn lại thấy thiếu niên áo xanh này trông hơi giống Bạch Tôn Giả nhỉ?

“Ắt xì, ai đang rủa ta đó?”

Đậu Đậu sờ mũi, rướn người một cái. Thiếu niên áo xanh kia vẫn còn đang đánh lên người hắn khí thế, ra sức cầm chùy nện kêu leng keng leng keng như đang đập thép vậy.

Đậu Đậu sung sướng rên rỉ:

“Nhích qua trái một chút, nhích qua trái... A! Đúng là chỗ đó đó! Mạnh thêm chút nữa! A! Sướng quá!”

....

Một bên khác, Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn vẫn đang lên cơn điên:

“Tới đi, tới nữa đi, bà đây liều mạng với mi!”

Phát huy tuyệt học vô ảnh thủ vượt xa bình thường, ẩn ẩn chiếm được thế thượng phong.

“Hì hì, Tiểu Bạch ngươi thật lợi hại.”

Mặc dù thiếu niên áo xanh đang ở thế hạ phong, nhưng hắn không hề hoảng loạn, vẫn đánh rất ổn.

“Tiểu Bạch tên khốn nhà ngươi, Tiểu Bạch tên khốn nhà ngươi!”

Đường thiếu chủ tức giận nói.

“Hì hì, Tiểu Bạch, ta sắp phản công rồi đấy!”

Thiếu niên áo xanh đột nhiên chuyển thủ thành công, đột nhiên ra sức, biến thành đánh ngang tay với Đường thiếu chủ.

Đường thiếu chủ lệ rơi đầy mặt.

Cùng lúc đó.

Có hai đạo thân ảnh đứng ở nóc tòa cao ốc đối diện với nhà của Dược Sư.

Một người là Cảnh Mạch đà chủ với mái tóc màu bạc chỉa thẳng lên trời như lông nhím, người còn lại bên cạnh hắn là Trần chấp sự của phân bộ Vô Cực Ma Tông.

Cảnh Mạch đà chủ nhìn về phía căn nhà của Dược Sư, trầm giọng hỏi:

“Chính là nơi đó à?”

“Vâng thưa đà chủ. Đó chính là địa điểm mà Thư Sơn Áp Lực Đại và vị tiền bối kia đang ở tạm, ở bên ngoài ngôi nhà có trận pháp phòng ngự, xem bộ dạng thì đó rõ là cứ điểm tạm thời của bọn họ.”

Trần chấp sự dè dặt đáp lời.

Ngày hôm qua Cảnh Mạch đà chủ đã ngự kiếm bay suốt đêm đến khu Giang Nam, trực tiếp đưa hắn ngự kiếm bay đến đây.

“Ngoài ra, nhân viên của chúng ta đã xác định được Qùy Hoa Tu Sĩ đã bỏ mình rồi. Dấu vết cuối cùng của Qùy Hoa Tu Sĩ nằm trong một hẻm nhỏ. Nơi đó có dấu vết đánh nhau còn sót lại, Qùy Hoa Tu Sĩ biến mất ở nơi đó, về sau không còn tung tích nào nữa.”

Trần chấp sự kể rõ tin tức gần đây nhất cho Cảnh Mạch đà chủ nghe.

Cuối cùng, hắn lấy ra một chiếc chìa khóa, đưa cho Cảnh Mạch đà chủ:

“Đà chủ, đây là chìa khóa của căn nhà đó.”

Đây là chìa khóa cửa chính của nhà Dược Sư, bởi vì ổ khóa cũ đã bị Bạch Tôn Giả chơi hư rồi, nên Tống Thư Hàng gọi người tới thay ổ khóa mới.

Tên đệ tử Vô Cực Ma Tông thuộc bộ phận tình báo âm thầm theo dõi nơi này mới âm thầm động tay động chân trên người thợ sửa khóa kia, lấy được một chiếc chìa khóa riêng.

Cảnh Mạch đà chủ nhận lấy chìa khóa, khẽ gật đầu:

“Ngươi làm tốt lắm, chúng ta cứ chờ trước đã. Đợi chân nguyên trong người bản tọa khôi phục một chút đã, rồi ta sẽ đi thử bọn họ xem sao.”

Trần chấp sự lập tức thở phào. Không bị đà chủ nổi cơn đánh cho một trận rồi.

“Chúng ta đi thôi.”

Cảnh Mạch đà chủ mang theo Trần chấp sự ngự kiếm bay đi, biến mất khỏi khu Giang Nam.

…

Nhưng Trần chấp sự không biết rằng, lúc Cảnh Mạch đà chủ rời đi đã âm thầm ném một cái con rối kèm theo chiếc chìa khoá kia lại.

Đợi sau khi Cảnh Mạch đà chủ mang Trần chấp sự bay đi xa rồi, tượng gỗ này mới biến thành hình dạng của Cảnh Mạch đà chủ.

Đây cũng không phải chân thân của hắn, chỉ là một loại đạo cụ nối liền với năm giác quan của bản thể, cùng loại với mấy sản phẩm kiểu máy bay trinh sát không người lái hiện nay, chỉ là nhiều công năng hơn một chút mà thôi.

Bức con rối này biến thành hình dạng của Cảnh Mạch đà chủ xong thì đi xuống khỏi tòa cao ốc kia, bước về phía nhà của Dược Sư.

Sau khi bước đến cửa, hắn dừng lại một lúc, đầu tiên là nhìn kỹ xung quanh. Sau đó, hắn lấy chìa khoá mở vội cánh cửa ra, lại nhanh chóng lách mình vào nhà.

Ngay sau khi vừa quay đầu lại thì Cảnh Mạch đà chủ lập tức ngu người.

Chương 187. Đây là đang quất xác à?

Cảnh Mạch đà chủ ngu người, còn là hai chữ NGU NGƯỜI viết hoa.

“Cách mở cửa của ta không đúng sao?”

Hắn thì thào tự nói, tại sao ta mở một cánh cửa nhà, bước vào lại là sa mạc mênh mông chứ?

Chẳng lẽ ta đã khởi động đại trận phòng hộ rồi à?

Hắn nhanh chóng quay đầu nhìn về phía cửa vào, quả nhiên… cánh cửa đã biến mất tăm.

Chậc chậc, đại trận phòng hộ làm tới mức này, cẩn thận thật đấy. May mà ta dùng con rối tới dò đường trước, bản thể không bị sao cả. Cảnh Mạch đà chủ thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, Cảnh Mạch đà chủ đang ngự kiếm phi hành lại cứng đơ người. Liên kết năm giác quan giữa hắn với con rối huyễn hình đã bị cắt đứt!

Sa mạc kia… không ngờ còn có thể ngăn cách hết thảy liên hệ với thế giới bên ngoài.

Chết tiệt! Nhiều thủ đoạn quá.

May mà con rối huyễn hình không chỉ dựa vào thao túng từ xa, trong quá trình sử dụng con rối, tu sĩ phải rót cả chân khí và tinh thần lực của mình vào trong nó.

Cho dù liên kết giác quan với bản thể có bị cắt đứt thì con rối huyễn hình vẫn có thể tiếp tục hành động, ghi nhớ hết thảy những gì nhìn thấy và nghe thấy. Đến khi được liên kết với bản thể lần nữa, nó có thể truyền lại những thông tin lưu trữ được cho bản thể.

Thế nhưng cách thức này rất nguy hiểm. Tự mình thao túng con rối từ xa thì sẽ tránh được một số tai nạn, còn con rối tự mình hành động thì chỉ có thể làm việc theo bản năng mà thôi.

Hơn nữa nó sẽ ghi lại trung thực toàn bộ những thông tin bất lợi như đau đớn hoặc công kích tinh thần, và truyền cho chủ nhân khi liên kết được khôi phục.

Lỡ như con rối huyễn hình bị người ta đâm một kiếm thì khi nối lại liên kết, chủ nhân cũng phải nếm thử mùi vị bị thọt một nhát.

Nói thế nào nhỉ? Trên thế gian có quá ít việc được vẹn cả đôi đường.

Con rối huyễn hình là một pháp khí phân thân cấp thấp, nó liên kết được ngũ quan đã là tốt lắm rồi.

Trên thực tế, chính vì khuyết điểm không thể sửa chữa khi cắt đứt liên hệ này, nên giá cả của con rối huyễn hình mới thông dụng như thế. Đến tu sĩ tứ phẩm cũng có cơ hội sở hữu một con.

…

…

Cảnh Mạch đà chủ do con rối huyễn hình hóa thành đi dạo trong sa mạc một lát, phía trước đột nhiên có một thiến niên cưỡi ngựa trắng mặc áo xanh đi tới.

“Tiểu Bạch, ban nãy ngươi chạy đi đâu đấy, ta cứ tưởng ngươi lạc đường rồi cơ.”

Thiếu niên áo xanh vui vẻ đi tới, lời thoại chẳng thay đổi chút nào.

Sau đó hắn vui vẻ ném chùy tới:

“Nào tới đây, chúng ta luyện chùy pháp đi!”

Con rối huyễn hình còn chưa hành động, thiếu niên áo xanh đã cầm chùy nện xuống. Sau đó… con rối huyễn hình quý giá nọ bị đập dẹp lép luôn.

Thế mà thiếu niên áo xanh còn không chịu dừng lại, cứ hứng chí vung chùy nện con rối mãi không ngừng.

Sau nửa canh giờ miệt mài đập, đập nữa, đập mãi…

Thiếu niên áo xanh cười sang sảng:

“Chà chà, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi. Ngày mai ta lại tới tìm ngươi chơi nhé!”

Sau đó hắn xoay người lên ngựa, biến mất dần trong tiếng nhạc ngựa leng keng vui tai.

Chỉ để lại con rối huyễn hình nát bét co giật trên nền cát, giật một hồi rồi chết cứng.

Gần vị trí trái tim có công dụng bảo tồn tin tức, có một linh kiện nhỏ tỏa ra ánh sáng lập lòe.

Nó lẳng lặng nằm đó, chờ đến khi nối lại liên kết cùng bản thể, sẽ mang toàn bộ trải nghiệm nãy giờ truyền lại hết, hoàn thành nốt sứ mệnh cuối cùng…

…

11 giờ đêm.

Hình chiếu bên cạnh Bạch Tôn Giả từ từ biến mất, sau đó không xuất hiện lại nữa.

Sa mạc mênh mông vô bờ bến bên ngoài cũng bắt đầu lùi về dần.

Lần bế quan này của Bạch Tôn Giả rốt cuộc cũng sắp kết thúc.

Trong sa mạc, Đậu Đậu vẫn luôn nằm sấp không nhúc nhích cuối cùng cũng hơi nhúc nhích mí mắt:

“Rốt cuộc cũng sắp xong rồi.”

May mà xung quanh nhà Dược Sư có kết giới phòng ngự vững chãi, chặn lại thực tại ảo mà Bạch Tôn Giả tạo ra khi bế quan. Nếu không chỉ sợ cả khu Giang Nam sẽ chìm trong sa mạc, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói không chừng cả thành phố máu chảy thành sông, toàn bộ người sống đều chết sạch không rõ nguyên nhân ấy chứ.

Nghĩ thôi cũng đủ sợ rồi!

Đậu Đậu âm thầm hạ quyết định ngày mai phải củng cố thêm kết giới bên ngoài nhà của Dược Sư mới được. Tốt nhất là phải thêm vào mười tầng phòng ngự, chứ trời mới biết Bạch Tôn Giả còn định dằn vặt kiểu gì nữa.

…

…

11 giờ 23 phút.

Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng mở mắt ra, vươn vai duỗi eo, tinh thần sảng khoái:

“Thoải mái quá!”

Ngay khi hắn mở mắt ra, tất cả sa mạc, ngựa trắng, thiếu niên áo xanh… đều biến mất không còn tăm tích.

…

…

Cùng lúc đó, hai mắt Tống Thư Hàng tối sầm lại, hắn phát hiện ra mình đã trở về hiện thực.

Trăng sáng sao thưa, đêm đã khuya rồi.

Mà hắn vẫn đang đứng ở cửa vào nhà, gió đêm phất mặt mang tới cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

"Trở lại rồi à?"

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hắn kéo lê thân thể mỏi mệt, định lên tầng ba tìm Đậu Đậu để hỏi han xem vừa rồi có chuyện gì, đúng lúc nhìn thấy con rối nát bét dưới chân mình, thế là tiện tay nhặt nó mang lên theo.

…

..

Tầng ba.

Đường thiếu chủ mềm nhũn nằm sấp trên mặt sàn, lệ rơi lặng lẽ, bi thương trong lòng không bút nào tả được. Từ nhỏ tới lớn cô nàng chưa từng tủi thân như hôm nay bao giờ.

Cách cô không xa, Đậu Đậu cấp tốc phóng lên máy tính cắm nguồn, nối dây mạng.

Ngay sau đó, khóe mắt Đậu Đậu cũng đỏ hồng:

"Trang bị bá vương của ta!"

…

…

Trong một khách sạn ở địa khu Giang Nam.

Cảnh Mạch đà chủ đang khoanh chân đả tọa, khôi phục chân nguyên bỗng dưng trừng mắt, hai con mắt mắt lồi ra như cá vàng, chằng chịt tơ máu. Hắn nắm chặt ga giường, miệng tràn ra tiếng rên rỉ đầy đau đớn.

Ngay vừa nãy liên kết giữa hắn và con rối huyễn hình đột nhiên được nối lại, sau đó chính là cảm giác đau đớn ập đến khi bị một chùy nện thẳng vào đầu.

Thế còn chưa hết, quả chùy kia còn đập chan chát lên các bộ phận khác trên người hắn, chẳng có chút nhân tính nào, nện đến cả tiếng đồng hồ mới thôi!

Đau đến điên mất thôi!

Súc vật à, đập một chùy đã đủ nát con rối của người ta rồi, thế mà còn nện con rối nát bấy thêm những một tiếng?

Đây là quất xác hả? Rốt cuộc phải là người nhàm chán và S nặng tới mức nào mới có thể cầm chùy đập một con con rối đến cả tiếng đồng hồ cơ chứ?

Đã đập thì đập bẹp tan xác hết cả đi, đằng này còn cố tình giữ lại linh kiện lưu trữ thông tin nữa!

“Hừ hừ hừ.”

Cảnh Mạch đà chủ thở gấp.

“Thư Sơn Áp Lực Đại, thù này, hừ hừ, lão phu sẽ nhớ kĩ! Hừ hừ, nhớ kĩ!”

Cảnh Mạch đà chủ thì thào lẩm bẩm, oán khí ngút trời.

…

Mấy phút sau.

Khi Tống Thư Hàng biết sa mạc rộng lớn ban nãy là do Bạch Tôn Giả vô tình tạo ra lúc bế quan, thì không còn biết dùng icon gì để thể hiện nội tâm của mình nữa.

Nội tâm của hắn lúc này vụn vỡ hết cả rồi!

Đậu Đậu vỗ vỗ Tống Thư Hàng mấy cái an ủi, sau đó chỉ vào Đường thiếu chủ đang nằm khóc trong nhà bếp:

“Ngươi còn đỡ đấy, nhìn cô ta kia kìa, chẳng còn ra hình người nữa luôn rồi.”

Tống Thư Hàng liếc nhìn Đường thiếu chủ, cô nàng này vất vả lắm mới hồi phục được một tí khỏi trạng thái “bị tra khảo” hôm qua thì đã gặp ngay vụ hôm nay, thảm quá đi!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Đường thiếu chủ tủi thân ngẩng đầu lên như đóa hoa lê đẫm nước, sau đó nở một nụ cười ngây ngô tiêu chuẩn.

Tiêu rồi, ngu thật rồi. Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Đang nghĩ dở thì Bạch Tôn Giả vừa vươn vai vừa đi ra, thấy

Tống Thư Hàng, hắn cười bảo:

“Về rồi à Thư Hàng, thi tốt chứ?”

“Nhờ phúc của tiền bối nên thi tốt lắm.”

Tống Thư Hàng dè dặt trả lời.

Toàn thân Bạch tiền bối toàn thứ giết người, khi hóa thành pho tượng hắn toát ra mị lực mê hoặc, khi thất thần thì ngã lún cả đất, khi tỉnh táo thì suốt ngày dẫn đến các sự kiện cầu phú quý trong nguy hiểm, ngay cả lúc bế quan cũng có thể vô thức tạo ra cả một sa mạc mênh mông…

“Gì thế? Sao ngươi nhìn ta với ánh mắt kì dị thế?”

Bạch Tôn Giả đánh giá chính mình từ trên xuống dưới, thấy bản thân chẳng có chỗ nào kì quái cả.

Ngài không có chút tự giác nào về lực sát thương của chính mình hết! Đây mới là điểm đáng sợ nhất đó!

“Không sao đâu, Bạch tiền bối, ta chỉ cảm thấy hôm nay sau khi ngài bế quan xong thì cả người đều tỏa sáng thôi.”

Tống Thư Hàng cẩn thận trả lời, chỉ sợ kích thích Bạch tiền bối một cái thì lại có thêm một sa mạc.

Ờ, sa mạc là còn may đấy, nếu không phải sa mạc mà là đại dương thì trăm phần trăm là hắn tiêu đời, chết đuối luôn.

“Ha ha, ta cũng thấy thế. Hình như trong lúc bế quan ta nhớ ra rất nhiều chuyện thú vị, trạng thái tinh thần tương đối tốt. Tu luyện đúng là hay nhất.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả, sau đó đi vào phòng bếp:

“Sao rồi Đường Đường, cơm tối xong chưa?”

“Huhuhu… xong ngay đây ạ.”

Đường thiếu chủ tủi thân nói.

“Sao lại khóc thế này?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi.

“Không có gì không có gì, chỉ là đột nhiên bụi bay vào mắt nên ta khó chịu thôi.”

Đường thiếu chủ sáng suốt chọn cách y hệt Tống Thư Hàng, tuyệt đối không dám kích thích Bạch Tôn Giả.

…

…

Hôm ấy, Tống Thư Hàng không tu luyện mà nằm úp mặt lên giường ngủ luôn. Thể xác và tinh thần hắn đều mệt mỏi, căn bản không có sức lực để mà tu luyện.

Sáng hôm sau, Tống Thư Hàng dậy sớm.

Sau khi tu luyện mấy vòng quyền pháp, hắn rảo bước tới trường. Hắn sợ Bạch tiền bối đột nhiên muốn tu luyện, lại lôi sa mạc ra kéo mình vào thì còn thi thố nỗi gì nữa.

Khi đến trường, Tống Thư Hàng thấy Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và Lý Dương Đức đã sớm tụm đầu trò chuyện ở điểm thi rồi.

“Ồ, sao hôm nay bọn mày đến sớm thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt:

“Vì Thổ Ba không ngủ được nên kéo bọn tao dậy, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng, đúng là tác phong của Thổ Ba mà. Đoạn, hắn quyết đoán nói lảng sang chuyện khác:

“Đang nói vụ gì đấy?”

“Bọn tao đang nói đến mua bán và tổn thương.”

Thổ Ba nói đầy nghiêm túc:

“Thư Hàng, Hoa Hạ chúng ta bây giờ có ít nhất khoảng ba trăm triệu học sinh sinh viên đúng không?”

“Tao không để ý, nhưng Hoa Hạ có hơn 1 tỷ người, chắc cũng phải chừng đó học sinh sinh viên đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Giả thiết là ba trăm triệu nhé, giờ bọn mình tính coi, giả sử mỗi học sinh phải thi 5 môn 1 kì, mỗi môn hai trang giấy thi, mỗi năm thi hai lần. Như vậy 1 năm phải tiêu hao tới sáu tỷ tờ giấy thi!”

“Giả sử tiếp, một cái cây có thể tạo ra 1500 tờ giấy thi, 6 tỷ tờ thì là 400 vạn cây rồi còn gì! Che kín hết thủ đô Hoa Hạ luôn ấy chứ! Cho nên để bảo vệ môi trường, có phải chúng ta nên từ chối dự thi không? Phải biết là khi không có mua bán thì sẽ không có tổn thương nha!”

“…”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Yên tâm đi Thổ Ba, tương lai thi cử người ta chuyển thành thi trên máy tính hết, không tốn lắm cây cối thế đâu.”

“Đậu xanh!”

Thổ Ba oán giận nói.

Chương 188. Đệ tử của đạo trưởng là đại sư.

Sáng hôm sau, Tống Thư Hàng vẫn thoải mái hoàn thành bài thi.

Nhân lúc rảnh rỗi, hắn mở nhóm Cửu Châu Số 1 ra xem một lượt.

Trong lịch sử trò chuyện nhóm có một tấm ảnh tự sướng của Lệ Chi Tiên Tử, xinh đẹp miễn bàn. Hình như hôm nay cô nàng mới chuyển tới động phủ mới nên chụp rất nhiều, tấm nào nhìn cũng thích mắt.

Bên dưới là cả một loạt tiền bối trong nhóm xếp hàng thả like.

Thế nhưng, do thiếu mất hai vị spam like chủ lực là Bắc Hà Tán Nhân và Cuồng Đao Tam Lãng, nên xét tổng thể thì nhóm Cửu Châu Số 1 mấy ngày này yên tĩnh đi nhiều.

Tống Thư Hàng vừa online thì Hoàng Sơn Chân Quân đã ngó thấy hắn.

Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, gần đây Bạch Tôn Giả có mạnh khỏe không?”

“Khỏe lắm, tất cả đều ổn.”

Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời trong đầu nhớ lại trải nghiệm sa mạc kinh hoàng hôm qua:

“Cơ mà sau khi Bạch tiền bối tấn chức thất phẩm Lệnh Tôn thì có thêm một kĩ năng ‘thực tại ảo’, skill này hack lắm.”

Hoàng Sơn Chân Quân thả icon toát mồ hôi hột.

Gần đây Hoàng Sơn Chân Quân nói chuyện với Tống Thư Hàng với cảm giác đặc biệt xót xa, cứ như thể cuộc sống của Thư Hàng tiểu hữu diễn ra trong cảnh dầu sôi lửa bỏng vậy.

…

…

Trong lúc ấy, Dược Sư tiền bối ở cách đó ngàn dặm xa xôi bình tĩnh đóng điện thoại.

Ban nãy khi Tống Thư Hàng vừa online thì hắn đã muốn hỏi thử xem tình hình thế nào, nhân tiện báo luôn có lẽ mấy ngày nữa mình sẽ về một chuyến. Nhưng mà hắn đánh chữ hơi chậm…

Mới viết được một nửa thì Tống Thư Hàng nói trong nhóm là Bạch tiền bối vừa lĩnh ngộ kĩ năng "thực tại ảo", Dược Sư lập tức xóa sạch tin nhắn mà khó khăn lắm mình mới gõ xong đi.

Sau đó hắn im ỉm lặn thật sâu, giả vờ như mình không hề ngoi lên nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Tắt máy xong, Dược Sư gọi một tiếng:

"Tử Yên có đây không?"

"Vẫn đây này."

Giọng nói âm u của Giang Tử Yên từ dưới lầu truyền lên.

Cô đang ngẩn người nhìn màn hình máy tính, trên màn hình là hình ảnh Dược Sư vừa cẩn thận tắt máy di động. Giang Tử Yên lắp camera trong phòng Dược Sư, hơn nữa còn là loại cực kì hiện đại. Cô nàng còn xử lý đủ kiểu trên chiếc camera khiến cho nó tạm thời không bị Dược Sư phát hiện ra.

Có đệ tử như cô nàng, Dược Sư cũng rất vất vả, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

"Chốc nữa sẽ có khách tới, là một người bạn cũ của ta. Ngươi mua cái gì ăn đi, sau đó mang bình Tiên Y Nhưỡng thượng hạng của chúng ta ra đây."

Dược Sư nói.

"Tiên Y Nhưỡng?"

Giang Tử Yên hơi gật đầu. Đây là thứ rượu thuốc quý giá mà bình thường đến chính Dược Sư cũng không nỡ uống nhiều, thế mà lần này lại lấy ra chiêu đãi hảo hữu. Xem ra trong lòng Dược Sư, người này có địa vị không thấp.

"Là nam hay nữ?"

Giang Tử Yên hỏi, đây mới là trọng điểm!

“Nam!”

Dược Sư bình tĩnh trả lời. Hắn đã sớm quen rồi, trả lời đến là lưu loát.

“Ừm, ta đi làm ngay đây.”

Giang Tử Yên tắt máy, trả lời.

…

..

Không lâu sau, bạn của Dược Sư đã tới.

Đó là một vị đạo nhân tiên phong đạo cốt, tóc trắng như tuyết, da đỏ hồng hào, tay cầm phất trần, thân mặc đạo trang. Thân phận hiện tại của hắn là đạo sĩ có đăng kí ở Hoa Hạ, cho nên ngày thường cũng đường đường chính chính mặc đạo trang ra đường.

Đạo nhân vào nhà, cười lên sang sang:

“Dược Sư, lão đạo tới đây.”

Dược Sư nghênh đón đạo nhân bằng một cái ôm nhiệt tình.

Hai người ngồi xuống, Giang Tử Yên ngoan ngoãn bước lên rót rượu. Trước mặt người ngoài cô nàng rất nể mặt Dược Sư, diễn vai “đệ tử ngoan hiền nghe lời” của mình cực kì tốt.

“Tiên Y Nhưỡng, thứ rượu mà Vô Âm Tử ngươi thích nhất đây.”

Dược Sư nâng chén, nhẹ nhàng chạm cốc với Vô Âm Tử Đạo Trưởng.

“Ha ha, chỉ có ở chỗ ngươi lão đạo mới được uống thứ Tiên Y Nhưỡng này thôi.”

Vô Âm Tử cảm thán.

Rượu qua ba tuần, Vô Âm Tử đã hơi ngà ngà say:

“Dược Sư, ngươi vẫn còn trẻ như thế, mà lão đạo ta đây thì đã già rồi.”

Tay Dược Sư hơi khựng lại, hắn thở dài khe khẽ.

Vô Âm Tử cùng thế hệ với Dược Sư, thiên phú tu luyện còn hơn cả Dược Sư. Chỉ tiếc năm đó hắn bị một vết thương chí mệnh khiến cho đạo căn bị tổn hại, thọ nguyên cũng tổn hao nhiều.

Thực lực của hắn cũng dừng lại ở cảnh giới tứ phẩm, mấy trăm năm qua không tiến thêm được nữa. Nếu Vô Âm Tử không tìm ra cách tiến thêm một bậc, chỉ sợ chẳng còn lại bao nhiêu thời gian.

“Ngươi không cần thương cảm gì lão đạo ta đâu, nhiều năm như vậy, lão đạo sớm đã quen rồi.”

Vô Âm Tử cười ha hả, sau đó khẽ gật đầu với Giang Tử Yên đứng một bên rót rượu, đoạn chuyển đề tài:

“Tử Yên cô nương đệ tử của ngươi hiền lành thật đấy.”

Giang Tử Yên cười đắc ý.

Dược Sư phụ họa cười theo.

“Lão đạo vừa nhận một đệ tử, nó chỉ biết làm lão đạo hận không thể một chưởng đập chết luôn thôi.”

Vừa nhắc đến đệ tử nhà mình, vẻ mặt Vô Âm Tử nhìn như bị táo bón.

“Vô Âm Tử ngươi nhận đệ tử khi nào vậy?”

Dược Sư ngạc nhiên hỏi.

“Khoảng mười mấy năm trước, ta gặp một truyền nhân cực kì thích hợp để kế thừa y bát của ta.”

Vô Âm Tử nhớ lại:

“Ngươi cũng biết tình hình của ta rồi đấy, ta tìm một truyền nhân có thể kế thừa y bát của mình đã lâu mà không tìm được đệ tử nào thích hợp. Thời gian của ta không còn nhiều, vất vả lắm mới gặp được một đứa, nên ta bất chấp tất cả, nhận nó làm đệ tử luôn.”

Bất chấp tất cả? Dược Sư nghi hoặc hỏi:

“Đệ tử của ngươi có điểm gì cổ quái à?”

“Đúng vậy, nó là người Tây. Nhưng sau khi trở thành đệ tử của ta thì đã định cư sinh sống ở Hoa Hạ rồi.”

Vô Âm Tử cảm thán.

“Đúng là có chút không thích hợp, dù sao thì xưa nay có ai trong chúng ta nhận đệ tử người Tây đâu. Nhưng tình hình của ngươi đặc biệt, mọi người ít nhiều gì cũng có thể hiểu được.”

Dược Sư gật đầu nói.

Có điều, một đệ tử người Tây thôi mà, đâu đến mức làm Vô Âm Tử phiền não đến thế nhỉ?

“Ta thu thằng khờ kia làm đệ tử trước, sau đó chuẩn bị truyền thụ công pháp cho nó Trúc Cơ, ngươi biết nó nói gì không?”

Vô Âm Tử uống cạn rượu trong chén, nói tiếp:

“Thằng khờ kia bảo: Võ công Hoa Hạ không phải là Thiếu Lâm sao? Nó nói muốn tu luyện võ công Thiếu Lâm! Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam! Còn có bảy mươi hai tuyệt kĩ Thiếu Lâm nữa!”

Nét mặt Dược Sư giật một cái.

“Ta điên tiết nện cho thằng ngốc đó một trận, ta là đạo sĩ cơ mà!”

Vô Âm Tử nghiến răng nghiến lợi.

“Nhưng mà ngươi biết không? Ta nện thằng ngốc đó xong, ngay đêm đó nó đi cạo đầu rồi dương dương tự đắc về trước mặt ta! Ngươi ngẫm mà xem, giữa môn phái đạo sĩ như tông môn của ta mà lại có một tên hòa thượng chen chân vào, nếu không phải ta có chút mặt mũi trong phái thì thằng ngốc đó đã bị người trong tông phái tống cổ đi rồi!”

“Để y bát của mình được kế thừa, ta nhịn! Ta mang theo nó tu luyện vất vả, mãi mới hoàn thành Trúc Cơ, sau đó cho nó làm lễ bái sư chính thức, nhận nó làm đệ tử thân truyền. Ngươi có biết thằng ngốc đó lại đưa ra điều kiện gì không? Nó bắt ta chấm dấu hương cho nó! Nó bảo, chẳng phải người xuất gia đều phải có dấu hương sao?”

“Dấu hương đấy, ngươi đã thấy người nào trong đạo môn mà có dấu chấm hương chưa?”

“Cuối cùng, thằng ngốc đó bám ta cả năm trời, ta không làm thế nào được, đành phải chấm cho nó bốn cái.”

Nói tới đây, Vô Âm Tử làm vẻ mặt không muốn sống nữa:

“Thế mà nó còn bảo: Trong phim hòa thượng có sáu dấu cơ mà? Nhất định nó đòi ta chấm thêm cho hai cái nữa!”

“Ta điên tiết lên, lại nện cho nó một trận.”

“Sau đó… ngày hôm sau, thằng ngốc kia lại tự đốt cho mình thêm hai dấu hương! Ta lại nện nó thêm một trận.”

“Thế còn chưa hết… Vất vả lắm nó mới tu luyện tới cảnh giới tam khiếu, ta thật sự chịu hết nổi nên đành tiến hành nghi thức xuất sư rồi đuổi nó xuống núi. Vốn dĩ trong tông phái ta phải qua cảnh giới tam phẩm mới được xuống núi, nhưng mà đến chưởng môn sư đệ cũng bị nó hành thảm quá, nên nhắm mắt làm ngơ cùng ta tiến hành nghi thức xuất sư cho nó luôn. Hôm nó xuất sư, ta cho nó một bộ đạo bào pháp khí hộ thân và một thanh pháp kiếm.”

“Song … ngay ngày hôm ấy thằng ngốc đó đã kiếm một cái áo cà sa khoác bên ngoài đạo bào! Rồi lại còn lặng lẽ đi tìm chưởng môn sư đệ, đổi phi kiếm thành một cây kim cương xử rách, làm ta tức điên lên! Ta lại xắn tay nện nó một trận nữa.”

“Vài năm sau ta gặp nó một lần. Thằng ngốc này thế mà lại đi học không ít kinh văn phật môn, đã thế còn không biết lấy đâu ra một bộ địa tạng độ hồn kinh, độ rất nhiều vong hồn, tích góp một đống ánh sáng công đức.”

“Nếu không nhìn công pháp căn bản của nó thì ai cũng tưởng nó là đệ tử phật môn! Bây giờ ta không còn mặt mũi nào mà dẫn nó về tông môn của mình nữa rồi!”

Nói đoạn, Vô Âm Tử lại rót cho mình thêm một chén rượu.

Vị đệ tử này đạo phật song tu, nội tu đạo môn, ngoại tu phật môn?

Dược Sư nghe câu cuối xong, khóe miệng run rẩy.

Trên thế gian này có việc trùng hợp như thế sao? Dược Sư nghĩ tới hòa thượng Tây gánh tội giết người giúp trên xe, sau đó vinh quang bị tóm mà Tống Thư Hàng từng kể…

Hòa thượng Tây kia sẽ không phải là đệ tử của lão hữu nhà mình đấy chứ?

Nghĩ đến đây, Dược Sư len lén hỏi:

“Vô Âm Tử này, đệ tử khờ kia của ngươi đâu rồi?”

“Cách đây ít lâu đã chạy vào tù chơi rồi.”

Vô Âm Tử nghiến răng:

“Mấy hôm trước, chẳng biết thế nào mà nó tự nộp mình vào tù. Ta vừa biết tin thì lập tức lợi dụng quan hệ muốn cứu nó ra. Ai ngờ thằng ngốc kia nghiện ở tù, không chịu ra, bảo là phải chờ hoàn thành Đăng Long Đài, tấn chức nhị phẩm xong mới ra cơ! Tức chết ta rồi! Lần này mà nó ra, ta không đánh nó mười ngày mười đêm thì không xong!”

Không cần phải nói, đệ tử của ông bạn cũ này đúng là hòa thượng Tây mà Tống Thư Hàng kể rồi,

Trái Đất tròn thật!

…

Thời gian thấm thoắt, lại một ngày thi nữa trôi qua.

Tống Thư Hàng về nhà, mở cửa một cách cực kì dè dặt.

Hắn không vào ngay, mà thò cổ vào ngó một cái trước, sau khi thấy bên trong là sân nhà bình thường mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn thò nửa người vào trong, tay vẫn bám chặt lấy cửa.

Sau khi xác định mình bình an vô sự, hắn mới yên tâm bước vào nhà.

“Thư Hàng tiểu hữu về rồi đấy à?”

Bạch Tôn Giả đang ở trong sân, dường như đang đợi hắn.

Tống Thư Hàng cứng đờ người, đoạn cười nói:

“Tiền bối, hôm nay không tu luyện sao?”

“Tu luyện xong rồi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi học công pháp gì rồi? Mấy ngày nay làm phiền ngươi, hôm nay để ta chỉ điểm ngươi tu luyện đi.”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì mừng lắm.

Chương 189. Đạo thuật, đạo thuật

“Ta học kim cương căn bản quyền pháp, pháp minh tưởng thì học chân ngã minh tưởng kinh.”

Tống Thư Hàng đáp chi tiết, nghĩ một lúc lại nói thêm:

“Có lẽ còn học thêm một chút hỏa diễm đao nữa.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, Tống Thư Hàng chỉ học những công pháp cơ bản.

Vậy chi bằng mình bổ sung căn bản ổn thỏa cho hắn đi vậy.

Ngoại trừ công pháp luyện thể căn bản và pháp môn minh tưởng, một vị tu sĩ còn nên biết thêm một pháp môn khinh thân để dịch chuyển và né tránh nữa.

Tống Thư Hàng đã khai mở thành công khiếu thứ hai là nhãn khiếu, khí huyết chi lực trong cơ thể đang có đủ, hơn nữa hắn có linh quỷ trung giai trong người, hẳn là có thể học thêm một đạo pháp căn bản vận dụng khí huyết chi lực. Ví dụ như môn đạo thuật căn bản như “Chưởng tâm lôi”, thi triển dựa vào khí huyết chi lực, rất thích hợp với Tống Thư Hàng.

Ngoài ra, "Kim cương căn bản quyền pháp" hẳn là có một bộ công pháp thăng cấp đúng không? Bạch Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng. Có điều công pháp trọn bộ chắc phải lên nhóm hỏi hoặc vào mục giao dịch trong nhật báo tu sĩ để tìm thử rồi.

Thế thì cứ dạy cho Tống Thư Hàng một loại pháp môn khinh thân và chưởng tâm lôi trước đã vậy.

Khinh thân pháp môn của tu sĩ không chỉ đơn thuần là để di chuyển, né tránh hay làm cho người nhẹ như chim.

Khi tu sĩ tu luyện pháp môn khinh thân có thể mang lại hiệu quả thối thể, đạo lý cũng giống như chạy bộ có thể rèn luyện thân thể vậy. Sau khi tu luyện công pháp khinh thân, nó sẽ dung nhập vào cuộc sống hằng ngày của tu sĩ, mỗi bước đi đều là tu luyện. Tuy rằng hiệu quả kém một chút so với công pháp chuyên dùng để luyện thể, thế nhưng lại thắng ở góp ít thành nhiều.

“Đi theo ta.”

Bạch Tôn Giả túm lấy Tống Thư Hàng, phi kiếm trong tay áo bay ra biến thành độn quang, nâng hắn và Tống Thư Hàng phóng lên cao.

Đậu Đậu ở trong phòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nó tạm thời thoát khỏi trò chơi để ra ngoài bổ sung trận pháp phòng ngự xung quanh khu nhà. Trước khi Bạch Tôn Giả trở về, nó phải bổ sung mười, hai mươi trận pháp mới yên tâm được.

Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn chắp tay cầu nguyện, thì thà thì thào, chẳng biết là đang cầu khấn cái gì.

…

…

Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng bay đến một khu rừng đằng sau đại học Giang Nam, sau đó hạ xuống một chỗ vắng vẻ không

người.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Tiền bối, ngài đưa ta tới đây làm gì vậy?”

“Chỗ này trống trải, để ta cho ngươi xem mấy pháp môn khinh thân của tu sĩ, rồi ngươi chọn lấy một cái mà học.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha.

Pháp môn khinh thân? Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời:

“Đạp tuyết vô ngân? Chuồn chuồn lướt nước ư?”

“Ừm, đúng là có công pháp có thể làm được như ngươi nói, thế nhưng trên đời có rất nhiều chủng loại công pháp khinh thân khác nhau, đừng chỉ chú trọng vào một thứ. Có thứ trọng tránh né, có loại trọng tốc độ đi lại, có loại thiên về độ nặng nhẹ khi di chuyển, có loại thiên về che giấu khí tức không để người khác phát hiện ra, cũng có cái như quỷ mị khó lường, ngươi hãy xem cho kĩ.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Dứt lời, Bạch Tôn Giả nhấc chân bước theo một tiết tấu kì lạ. Sau năm bước, đột nhiên bên cạnh hắn xuất hiện vô số ảo ảnh, quỷ dị khó lường, ngầu không tả được. Đã thế… tư thế của Bạch Tôn Giả còn đẹp tuyệt, nhìn như khiêu vũ, ngắm sướng mắt cực kì.

“Đây là thân pháp huyễn hình, thuộc về loại huyền ảo khó lường.”

Bạch Tôn Giả giảng giải.

Tiếp đó, thân hình hắn lại biến đổi, chân hơi giẫm xuống, một bước vọt lên. Vèo một cái Bạch Tôn Giả đã xuất hiện ngay sau lưng Tống Thư Hàng làm cho hắn giật nảy cả mình.

“Đây là thuấn hình, ta làm cho ngươi xem nên mới cố ý chậm lại, chứ nếu thực sự thi triển thì ngươi chỉ có thể nhìn thấy ta tự nhiên biến mất rồi lại đột ngột hiện ra thôi. Thân pháp này thiên về tốc độ.”

Bạch Tôn Giả tiếp tục.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lại thi triển thêm một loại bộ pháp cương mãnh mạnh mẽ, từng bước ép người, đoạn nói:

“Đây là một công pháp của phật môn có tên là phục hổ bộ pháp. Nhìn thì mạnh mẽ cứng rắn nhưng trên thực tế lại chứa đựng thiên biến vạn hóa. Cương ở bên ngoài, nhu ở bên trong. Bộ pháp này thuộc loại xê dịch trong phạm vi nhỏ, công được thủ được, là công pháp khá tốt với người mới như ngươi đấy.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy bộ pháp này thì đã cảm thấy nó rất khí phách, rất hoành tráng.

Thế nhưng vừa nghe thấy Bạch Tôn Giả nói đây là công pháp nhà Phật thì hắn đột nhiên nghĩ tới chân ngã trong thức hải. Gần đây chân ngã càng ngày càng vai u thịt bắp, tóc cũng càng ngày càng ngắn đi rồi. Nếu hắn học thêm cái phục hổ bộ pháp này thì chân ngã trong thức hải có biến thành đầu trọc luôn không?

“Tiếp theo đây là một thân pháp che giấu thuộc tính ta học được từ rất lâu về trước, tên là Âm Ảnh Tiềm Hành.”

Bạch Tôn Giả vừa nói vừa đứng vào trong bóng râm của một thân cây, sau đó không thấy hắn có thêm động tác gì, thế mà cả người biến mất không thấy đâu nữa.

Tiếp đó hắn bước ra khỏi bóng cây:

“Có điều cần có bóng râm mới thi triển được, hạn chế khá lớn.”

“Trừ mấy cái đó, ta còn một môn thân pháp nữa ngươi học được đấy… ừm, trước đây ta trao đổi được nó với một vị Nho môn hành giả. Tên nó là “Quân Tử Vạn Lý Hành”, ý nói đọc vạn quyển sách không bằng đi một dặm đường ấy mà.”

“Ừm, công pháp của Nho môn xưa nay lằng nhằng thế đấy, cứ phải giải thích đủ kiểu lâu la. Thế nhưng thân pháp này đúng là không tồi, học nó thích hợp cho chạy đường dài, đi ngàn dặm đường cũng chẳng phải thở gấp một hơi.”

“Hơn nữa công pháp cũng như tên, chờ sau khi ngươi đi vạn dặm đường học thuần thục nó rồi, thì Quân Tử Vạn Dặm Hành dùng trong xê dịch phạm vi nhỏ cũng mang lại hiệu quả rất tốt. Đến khi ngươi đi mấy vạn dặm đường thì thân nhẹ như yến, chuồn chuồn lướt nước cũng có thể làm được.”

“Tóm lại, công pháp này chính là ‘đi vạn dặm đường’, thời gian ngươi đi càng lâu, đường đi được càng xa, thì lại càng lợi hại.”

Vừa nói chuyện, Bạch Tôn Giả vừa biểu diễn công pháp cho Tống Thư Hàng xem.

Bạch Tôn Giả từ từ đi về phía trước như người thường đi bộ, bước chân không hề nhanh. Thế nhưng Tống Thư Hàng nhìn kĩ lại phát hiện tốc độ di chuyển của hắn cực kì nhanh, còn nhanh hơn gấp mấy lần so với mình dốc hết sức mà chạy.

Hơn nữa khi Bạch Tôn Giả bước đi, trên thân mình hàm ẩn vô số biến hóa.

Sau khi làm xong, Bạch Tôn Giả quay vòng về, đoạn hỏi Tống Thư Hàng:

“Thế nào, ngươi quyết định học công pháp nào chưa?”

“Tiền bối, ta có thể học mấy môn cùng một lúc không?”

Tống Thư Hàng thấy mỗi thân pháp có một ưu điểm riêng, khó mà chọn lấy cái nào bỏ cái nào cho được.

“Tham lắm thì hỏng nhiều.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Với tu vi hiện tại của ngươi, học nhiều thân pháp sẽ tốn rất nhiều thời gian, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến tốc độ thăng cấp của ngươi. Tốt nhất là ngươi chọn học lấy một cái thôi để gia tăng tu luyện. Chờ bao giờ ngươi tấn chức nhị phẩm, khí huyết hóa thành chân khí rồi thì suy nghĩ học thêm mấy thân pháp phụ trợ để gia tăng sự linh hoạt của mình cũng được.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi chìm vào suy tư.

Phục hổ bộ pháp của Phật môn tạm thời không xét tới, trừ khi không còn lựa chọn nào khác.

Âm Ảnh Tiềm Hành có hạn chế quá lớn, không thích hợp làm thân pháp chính, có thể suy xét đưa vào làm thân pháp phụ trợ sau này.

Huyễn hình thân pháp nhìn thì huyền ảo thật, nhưng so với hai loại thân pháp còn lại thì cứ thấy kém sang làm sao ấy.

Cuối cùng hắn phân vân giữa thuấn hình và quân tử vạn lý hành.

Thuấn hình là một loại thân pháp rất mạnh, điểm này không thể nghi ngờ. Trên trời dưới đất chỉ có tốc độ là không thể phá nổi, chỉ trong nháy mắt luồn ra sau lưng địch, đâm thẳng một đao, thân pháp này mới thực dụng làm sao! Thế nhưng ở thời kì đầu nó tiêu hao rất lớn, lại có yêu cầu rất cao đối với thân thể, không thể sử dụng thời gian dài được.

Quân tử vạn lý hành không có ưu điểm lớn như Thuấn hình, nhưng lại có điểm mạnh là bao quát nhiều phương diện, hơn nữa còn có không gian phát triển rất lớn.

Nghĩ ngợi một hồi, Tống Thư Hàng hỏi ý của Bạch tiền bối trước:

“Bạch Tôn Giả, ngài đề cử ta học thân pháp nào?”

“Ừm, nếu để ta đề cử thì chắc là phục hổ bộ pháp hợp đấy. Ngươi đã học ‘Kim cương căn bản quyền pháp’ và ‘Chân ngã minh tưởng kinh’ rồi, phối hợp với phục hổ bộ pháp cũng khá hay.”

Bạch Tôn Giả suy nghĩ rồi bảo.

“Ta hiểu rồi! Tiền bối, ta chọn quân tử vạn lý hành!”

Tống Thư Hàng quyết đoán nói.

“Hả? Ta đề cử phục hổ bộ pháp cơ mà.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Không sao đâu tiền bối. Quân tử vạn lý hành rất tốt! Ta tin tưởng ánh mắt của ngài!”

Tống Thư Hàng nắm chặt tay quyết tâm.

“Ha, được rồi, vậy ta sẽ truyền thụ quân tử vạn lý hành cho ngươi. Khẩu quyết trước nhé.”

Bạch Tôn Giả phì cười thành tiếng.

Bạch Tôn Giả chỉ dạy Tống Thư Hàng tất cả phương pháp tu hành và khẩu quyết của quân tử vạn lý hành, sau đó còn đích thân cầm tay dạy hắn thử một lần.

Sau khi luyện hết một vòng, Bạch Tôn Giả cười hỏi:

“Nhớ chưa?”

“Nhớ rồi ạ.”

Tống Thư Hàng gật đầu, chỉ cần phối hợp với khẩu quyết của thân pháp, sau khi thử mấy lần thì hắn đã có thể nắm giữ được thân pháp này rồi.

“Vậy ngươi tu luyện mấy vòng trước đi. Quân tử vạn lý hành là một thân pháp thích hợp để dung nhập vào cuộc sống thường ngày, mỗi khi ngươi đi lại đều có thể tu luyện nó, độ thuần thục sẽ liên tục tăng lên.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, sau đó ngồi sang một bên nhìn Tống Thư Hàng tu luyện thân pháp, thi thoảng chỉ bảo cho hắn những chỗ thiếu sót, giúp cho hắn làm hoàn hảo hơn.

…

…

Khi Tống Thư Hàng học sơ sơ được quân tử vạn lý hành thì đã là khoảng năm giờ. Hắn thở ra một hơi, đồng thời cảm thấy khí huyết trong khiếu huyệt tăng lên một ít thì vô cùng vui vẻ.

Bạch Tôn Giả vỗ nhẹ tay, nói:

“Tốt lắm, tiếp theo phải dựa vào chính ngươi luyện tập thân pháp cho thuần thục. Cuối cùng, ta còn có một môn đạo thuật muốn dạy ngươi.”

“Đạo thuật?!”

Tống Thư Hàng nghe thấy hai chữ này thì mắt sáng rực lên.

Đạo thuật đấy nhé! Vốn dĩ hắn tưởng là ít nhất phải đợi đến khi lên nhị phẩm, khí huyết chi lực hóa thành chân khí rồi mới có thể tiếp xúc với đạo thuật. Không ngờ ở cảnh giới nhất phẩm mà đã có thể sử dụng đạo thuật rồi!

“Chỉ là một đạo thuật nhỏ sơ giai không có lực sát thương gì, dùng để đối phó quỷ vật linh tinh thì có hiệu quả khá tốt. Ngươi chỉ cần dựa vào khí huyết chi lực và phù văn là thi triển được.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Đạo thuật gì vậy ạ?”

Tống Thư Hàng chờ mong hỏi. Từ sau khi tiếp xúc với thế giới tu sĩ, hắn học được rất nhiều, cũng nhìn thấy rất nhiều, thế nhưng bản thân hắn lại chỉ tu luyện mấy thứ cùng loại với “vũ kỹ” mà thôi.

“Chưởng tâm lôi, pháp thuật ngự lôi cấp thấp. Đến khi nào thực lực của ngươi cường đại rồi thì có thể tiến tu bản nâng cấp của nó là “Thủ trung thiên lôi”. Bản nâng cấp ấy có uy lực mạnh lắm đấy.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Sở dĩ hắn lựa chọn dạy chưởng tâm lôi cho Tống Thư Hàng, là bởi vì hắn định ngày mai sẽ đưa cô bé Không Không Đạo Môn kia đi một chuyến, để lấy phi kiếm Lưu Tinh của mình trở về.

Mà Tống Thư Hàng thì lại định đi sang thành phố bên cạnh để tìm kiếm cấp dưới của quỷ tu Đàn chủ.

Thời gian trùng nhau, Bạch Tôn Giả không thể đi cùng Tống Thư Hàng, cho nên hắn mới chỉ dạy môn đạo thuật chuyên dùng để đối phó với quỷ vật này cho Tống Thư Hàng hộ thân.

Chương 190: Tu sĩ nhảy Bungee và Bạch Tôn Giả selfie

Chỉ cần vận chuyển khí huyết chi lực tới ngón trỏ, vẽ lôi phù vào lòng bàn tay, lấy tinh thần lực kích hoạt khí huyết chi lực trong lôi phù rồi hét lớn một tiếng “Chưởng tâm lôi”, là có thể hóa thành chưởng tâm lôi!

Vẽ lôi phù cũng rất dễ, chỉ có mỗi bảy đường cơ bản.

Có phải nghe thì dễ ăn lắm không?

Nhưng nếu ngươi muốn thi triển chưởng tâm lôi thì trước hết, trong cơ thể ngươi phải có khí huyết chi lực, sau đó ngươi phải biết vẽ lôi phù, còn phải biết khống chế tinh thần lực của mình nữa mới được.

Bằng không thì miễn bàn đi!

Song nếu đã thỏa mãn những điều kiện khác, thì sau khi mở nhãn khiếu là tu sĩ đã có đủ khí huyết chi lực để vẩy hai phát chưởng tâm lôi rồi.

Tu sĩ có công pháp luyện thể căn bản tốt như Tống Thư Hàng, chỉ dùng khí huyết tự thân là có thể kích phát bốn đến năm phát chưởng tâm lôi. Hắn còn có thêm linh lực dự trữ ở chỗ linh quỷ, muốn đánh ra mười phát cũng không thành vấn đề.

Được Bạch tiền bối chỉ điểm, sau khi học được cách vẽ lôi phù, Tống Thư Hàng dùng khí huyết chi lực vẽ một lôi phù lên lòng bàn tay trái, sau đó dùng "Chân ngã minh tưởng kinh" kích hoạt lực lượng khí huyết trong lôi phù.

“Chưởng tâm lôi!”

Hắn quát khẽ một tiếng.

Lôi phù trong lòng bàn tay nóng lên, ngay sau đó, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một chùm lôi quang vàng kim nổ lách tách.

Lôi quang không lớn, chỉ bằng một chén trà mà thôi, nhưng mà nhìn thì rất là ngầu!

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi:

“Bạch tiền bối, cái này không giật chính ta đấy chứ?”

“Yên tâm đi, chỉ cần ngươi không lấy tay còn lại chạm vào chùm chưởng tâm lôi này thì sẽ không sao đâu”

Bạch Tôn Giả cười bảo.

“Uy lực của nó thế nào?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bạch Tôn Giả chỉ tảng đá gần đó:

“Tự ngươi thử một cái thì biết ngay.”

Tống Thư Hàng đi về phía tảng đá rồi vung tay phải ấn lên một chưởng.

Ầm!

Tảng đá bị nổ vỡ một hố sâu to bằng quả bóng rổ, mà Tống Thư Hàng vừa đánh ra một chưởng thì không hề cảm giác được một chút lực phản chấn nào! Đây chính là đạo pháp mà Bạch tiền bối nói là “uy lực rất nhỏ” sao? Uy lực thế này đã đáng sợ lắm rồi.

Dù là mãnh thú mà bị ấn cho một phát thế này cũng đủ tiêu cái mạng còm rồi ấy chứ!

“Lôi pháp rất khắc quỷ vật, cho dù là quỷ tướng hơn ngươi hai cấp mà chịu một đòn chưởng tâm lôi này thì cũng phải hóa thành tro bụi.”

Bạch Tôn Giả giải thích thêm.

Rất khắc quỷ vật? Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến việc mình định ngày mai, sau khi thi xong sẽ đến khu phố La Tín một chuyến. Chuyến này không thể tránh khỏi phải xung đột với thế lực tàn dư của Đàn Chủ, mà Đàn Chủ là quỷ tu, khi mình đụng độ thế lực sót lại của hắn kiểu gì cũng gặp phải quỷ vật.

Có chưởng tâm lôi hộ thân, lại thêm phá tà phù còn lại từ đợt trước, trận này hắn cũng nắm chắc hơn nhiều.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng hiểu đây là ý tốt của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu:

“Thử một lần nữa, nắm giữ thuần thục chưởng tâm lôi đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi vẽ lại lôi phù vào lòng bàn tay, dùng tinh thần lực kích hoạt, sau đó hét lớn một tiếng:

“Chưởng tâm lôi!

Chùm lôi quang lại hiện lên trong tay hắn, phát ra những tiếng nổ lách tách.

Lần này Tống Thư Hàng không lập tức đánh ra mà nhìn nó cho thật kĩ. Trong tay hắn thật sự mọc ra một chùm lôi điện đấy, đúng là huyền ảo quá đi mà!

Khi lôi điện vang lên những tiếng rèn rẹt, trái tim hắn cũng kích động đến mức đập nhanh hơn nhiều.

Bất giác, hắn nhớ lại rất nhiều hình ảnh từ rất lâu về trước… Đó vốn là những kí ức bị hắn cố ý phủ bụi, không muốn nhớ đến, thế mà chưởng tâm lôi hôm nay lại dẫn chúng nó ùa về.

“Xem thiên điểu của ta đây!”

“Ta không sợ, ta có lôi thiết!”

“Hừ hừ, các ngươi là một lũ ngốc, lôi thần chưởng của ta lợi hại hơn nhiều! Lôi thần chưởng! Bùm bùm chíu!”

“A, đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!”

“A, đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ ngốc!”

Xấu hổ quá đi, xấu hổ quá! Muốn chết, muốn chết quá! Muốn quên đi, muốn quên hết! Mau cút khỏi trí nhớ của ta đi! Tại sao mình không thể quên hết những kí ức chỉ cần nhớ lại là đã thấy xấu hổ này cơ chứ?

Tống Thư Hàng lắc đầu thật mạnh, muốn ném hết những tạp niệm trong đầu óc mình đi.

Sau đó hắn lại nhìn vào cụm sét trong lòng bàn tay.

Thật là ngầu quá!

Rèn rẹt, rèn rẹt, cứ như là mơ vậy. Không ngờ thực sự có một ngày mình có thể phóng lôi điện ra từ lòng bàn tay, đây là chuyện mà trước đây phải nằm mơ mới thấy… Không được, lại nghĩ đến những điều không tốt rồi!

Tống Thư Hàng giơ tay lên đánh một chưởng thật mạnh vào tảng đá! Như thể muốn xóa sổ hết những ký ức xấu hổ của bản thân theo một chưởng này!

Ầm!

Trên tảng đá lại xuất hiện một cái hố to như trái bóng rổ.

“Phù!”

Hắn thở ra một hơi thật dài.

Bạch Tôn Giả đứng một bên tò mò hỏi:

“Vừa nãy ngươi gặp tâm ma hả?”

“Không phải, ta chỉ nghĩ đến một vài chuyện mà cứ tưởng là đã quên rồi.”

Tống Thư Hàng xoa mặt:

“Mấy cái chuyện cũ ấy vừa nghĩ đã thấy kinh.”

“À à, kí ức đó thì ai chẳng có. Đôi lúc có những việc ngươi cứ tưởng là nghĩ đã thấy kinh, thế nhưng thời gian dần trôi, chúng nó sẽ biến thành những hồi ức tốt đẹp đấy.”

Bạch Tôn Giả dùng tư thái của người từng trải mà an ủi hắn.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, hắn bị rút não, bèn bật thốt ra:

“Ví dụ như… Tiểu Bạch, chờ ngươi tóc dài đến eo thì gả cho ta có được không?”

“Ha ha?”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại, một cơn gió nhẹ thoáng qua, mái tóc dài đen mướt theo gió tung bay.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không ổn, chờ đã, mình vừa mới nói cái gì thế?

Đúng thời khắc ấy, Bạch Tôn Giả nở một nụ cười rạng rỡ như một tinh linh trong làn gió nhẹ. Chỉ trong nháy mắt, vạn vật trong thiên địa dường như đều ảm đạm thất thần.

Trong tầm mắt của Tống Thư Hàng, toàn bộ thế giới thoáng chốc đều biến thành hai màu đen trắng. Bạch Tôn Giả tóc dài bay múa, tươi cười xán lạn, trở thành sắc màu rực rỡ duy nhất nổi bật giữa không gian. Hắn như trở thành trung tâm của thế gian, mà vạn vật đều biến thành thứ làm nền tôn lên mị lực vô hạn ấy…

Cảm giác này… kéo dài ước chừng hai hơi thở.

Bạch tiền bối thu lại nụ cười, khe khẽ chớp mắt.

“Chúng ta về thôi.”

Bạch tiền bối nói, sau đó phất tay áo một cái, phi kiếm trượt ra hóa thành độn quang dưới chân hắn.

“Vâng.”

Tống Thư Hàng ngây ngẩn theo hắn bước lên độn quang.

…

…

Dọc đường đi, Bạch tiền bối chẳng nói chẳng rằng, mang theo Tống Thư Hàng đi thẳng về nhà của Dược Sư.

Phì phì phì… Tống Thư Hàng cứ cảm thấy hình như mình đã gây ra họa lớn rồi thì phải?

Mà nói chứ, chỉ đi về thôi, sao Bạch tiền bối càng bay càng cao mãi lên vậy? Bây giờ vẫn tiếp tục bay lên cao nữa, nhà cửa ở dưới đã chỉ nhỏ bằng cái móng tay rồi.

“Thư Hàng à, mấy hôm trước ta xem chương trình ‘chuyện lạ cuộc sống’ trên CCTV9 thấy gần đây mọi người thích nhảy Bungee lắm, trò đó thú vị thật đấy chứ!”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng lập tức nói lời gan ruột:

“Không đâu Bạch tiền bối! Chẳng hay ho gì đâu! Bungee là trò của đám nhàn rỗi chán sống muốn đi tìm cảm giác ‘cận kề cái chết’ thôi! Trò đó chỉ có đám ăn no rửng mỡ mới làm!”

Tam quan của tiền bối vặn vẹo rồi, để ta tới xoay cho nó thẳng đường ngay lối lại đi!

“Ta muốn thử!”

Bạch Tôn Giả nói nghiêm túc:

“Chúng ta đi thửu nhé?”

“Không được! Thật sự không được đâu!”

Tống Thư Hàng hét toáng lên.

“Ừa.”

Bạch Tôn Giả gật đầu.

Thế rồi hắn đột ngột thu hồi độn quang dưới chân.

Sau đó, hắn túm lấy Tống Thư Hàng, cả hai lao xuống!

“Á Á Á!!!”

Tống Thư Hàng kêu gào thảm thiết. Đúng vậy, bạn Tống mắc bệnh sợ cao tiềm ẩn, cực kì sợ độ cao. Hắn là cái đứa định lắp lan can lên kiếm lúc ngự kiếm phi hành đấy!

“Hì hì hì ~”

Bạch Tôn Giả cười sung sướng.

Vừa cười vừa chơi thiên cân trụy.

Tống Thư Hàng cảm thấy tốc độ rơi của mình càng lúc càng nhanh, thân thể đang rơi ma sát với không khí tạo thành tiếng gió… còn cảm giác không trọng lượng đáng sợ đang bủa vây hắn nữa!

“Á Á Á Á !”

Tống Thư Hàng kêu gào càng thảm.

“Nhanh thêm tí nữa không?”

Bạch Tôn Giả vui vẻ hỏi.

“Ứ ứ ~~”

Tống Thư Hàng điên cuồng lắc đầu, vì chịu ảnh hưởng của áp suất khi lao xuống mà méo miệng, không thể nào phát ra được một âm tiết bình thường.

“Ừa, thế thì nhanh hơn nữa ~”

Bạch Tôn Giả thôi động linh lực trong người, kéo theo Tống Thư Hàng phóng xuống với tốc độ nhanh hơn.

Đồng thời, vì ngại không đủ kích thích, hắn còn túm Tống Thư Hàng đổi thành tư thế chân chổng lên trời, đầu cắm xuống đất.

“Á a a… a a á ~~”

Tống Thư Hàng cảm thấy mình gào sắp câm luôn rồi…

…

…

“À đúng rồi, chụp ảnh đi.”

Trong quá trình rơi xuống, Bạch Tôn Giả đột nhiên nói. Sau đó không biết hắn móc di động ở đâu ra, dùng linh lực bảo vệ nó khỏi áp suất khi rơi.

Sau đó, Bạch Tôn Giả giơ điện thoại nhắm thẳng vào mình và Tống Thư Hàng, mở hình thức selfie:

“Nào Thư Hàng, cười lên!”

Tống Thư Hàng nhìn thấy chính mình trong màn hình điện thoại: mặt mũi méo mó, khóe mắt rưng rưng đỏ hoe, chẳng khác gì cái xác bị chơi tàn.

Đừng mà huhu. Tống Thư Hàng sống chết lắc đầu.

"Tách!"

Bạch Tôn Giả chụp liên tục mấy tấm liền.

Sau đó, hắn nói:

"Không được rồi Thư Hàng, ngươi chẳng phối hợp gì cả!"

"Á á á ~"

Tống Thư Hàng vẫn đang gào rách cổ.

"Chụp lại lần nữa nào, lần này phải phối hợp vào đấy. Nếu không chụp được thì chúng ta nhảy lại lần nữa, bao giờ chụp ra ảnh đẹp mới thôi."

Bạch Tôn Giả nghiêm túc hẳn.

Gì cơ? Nhảy lại á? Không bằng người giết ta luôn đi!

"Phối hợp chút! Nào cười nào, một, hai, ba, tách!"

Bạch Tôn Giả lại chỉnh chế độ selfie.

Trong màn hình điện thoại, hắn và Tống Thư Hàng vẫn duy trì tư thế trồng cây chuối đầu dưới chân trên, sau lưng họ là trời sao mênh mông vô hạn, khung cảnh thể hiện một cách hoàn mỹ cảm giác đang nhảy Bungee của họ.

Tống Thư Hàng cố gắng nặn mặt mình ra biểu cảm đang "cười", thế nhưng vì bị khí áp ảnh hưởng nên nụ cười này xấu đến ma chê quỷ hờn.

Tách tách tách! Bạch Tôn Giả chụp liền mấy tấm, đoạn nói:

"Ừm, được rồi, tuy không đẹp lắm nhưng mà cứ tạm thế trước đã."

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hắn há mỏ tiếp tục gào lên:

"Á á á ~~~"

"Đừng hét nữa, hai chúng ta sắp về đến nhà rồi."

Bạch Tôn Giả nói. Lúc này họ đã có thể nhìn thấy nhà của Dược Sư, cả hai chỉ cách mặt đất khoảng hơn 100m nữa thôi.

"Á á á ~~"

Tống Thư Hàng rớt nước mắt! Bạch tiền bối, sắp xuống đất rồi nên ta mới gào to hơn đấy!

Sắp đâm rồi, sắp đâm xuống rồi kìa!

“Còn một tí cuối cùng, chúng ta tăng tốc đi!”

Hình như hôm nay Bạch Tôn Giả nổi hứng muốn chơi tới bến. Nói xong, hắn thúc giục linh lực sôi sục, kéo Tống Thư Hàng lao xuống mặt đất như một chiếc máy bay phản lực.

Tống Thư Hàng cảm thấy hai mắt mình đều tối sầm lại.

50m!

30m!

10m!

8m!

3m! Bạch Tôn Giả vẫn còn chưa muốn dừng!

Bạch tiền bối, ngài không định cắm đầu lao thẳng xuống đất đấy chứ? Thực lực ngài cao cường, rơi từ chút độ cao ấy xuống chắc chắn là không sao cả đâu, cơ mà ta thì khác đấy, ta chỉ là một tu sĩ nhất phẩm nhị khiếu bé tí mà thôi! Cứ thế này đâm sầm xuống đất là ta sẽ nát bét đấy!

“Á á á á ~~~”

Tống Thư Hàng càng kêu gào thê thảm kinh thiên động địa.

Đậu Đậu và Đường thiếu chủ của Không Không đạo môn đã sớm đứng bên cửa sổ trong phòng dòm ra. Khi Tống Thư Hàng còn cách nóc nhà hơn 500m thì họ đã bắt đầu xem kich vui rồi.

2m!

1m!

0.5m!

0.4m!

0.3m! Không được, Tống Thư Hàng ta sắp chết nhầm ngày 4/7/2019 rồi!

Kít kít kíttttt!!!!!

Đúng lúc ấy, tiếng động như phanh xe dồn dập vang lên.

Sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy mình được nhẹ nhàng thả xuống mặt đất, chẳng hề có chút xóc nảy nào.

“Ha ha ha!”

Bạch Tôn Giả cười phá lên

“Kích thích không?”

“A a a a ~~”

Tống Thư Hàng kêu la đứt quãng chẳng khác gì vừa bị chơi nát.

“Xem ra ngươi cũng thấy vui ha! Ha ha, để ta gửi mấy tấm ảnh lúc nãy lên nhóm cái đã.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, sau đó bắt đầu nghịch di động.

Tống Thư Hàng yếu ớt vươn tay, trong lòng gào thảm:

“Đừng mà!!!!!!”

Thế nhưng ban nãy hắn đã kêu gào suốt đường nên cổ họng tắt tiếng rồi, chẳng thể phát ra nổi tiếng động nào.

“Ta da ~”

Bạch Tôn Giả ấn xác nhận gửi ảnh.

…

…

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Một series ảnh được tải lên album của nhóm.

Tất cả đều là ảnh chụp Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả nhảy Bungee, trong ảnh là Tống Thư Hàng biểu cảm phong phú, từ hoảng sợ vặn vẹo ban đầu tới miễn cưỡng cười vui lúc sau. Mà Bạch Tôn Giả bên cạnh hắn vẫn tuấn mỹ vô song, khí chất xuất thần, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.

Tiêu đề ảnh chụp: “Vừa trải nghiệm một lần nhảy Bungee với Thư Hàng tiểu hữu, rất vui. Thư Hàng tiểu hữu tỏ vẻ chơi thích lắm, mấy ngày nữa ta sẽ chơi cùng hắn thêm một lần nữa.”

Một lát sau, trong nhóm rầm rộ thả like

Lệ Chi Tiên Tử: Bạch tiền bối vẫn xinh đẹp như ngày nào ~ thật là làm cho người ta ghen tị quá đi mà.

Dược Sư: Bạch tiền bối chịu chơi thiệt! ps: Ta là Giang Tử Yên.

Tuyết Lang Động Chủ: Bạch tiền bối chịu chơi thiệt!

Tạo Hóa Pháp Vương: Bạch tiền bối chịu chơi thiệt! Giữ vững đội hình.

Hoàng Sơn Chân Quân: Thư Hàng tiểu hữu cố lên! Đằng sau còn cài vào một icon rưng rưng muốn khóc.

Hoàng Sơn Chân Quân càng ngày càng thấy Thư Hàng tiểu hữu chuyên nghiệp thật, ngày nào cũng sống trong nước sôi lửa bỏng luôn! Lì xì, nhất định phải thưởng lì xì thật to mới được!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: Bạch tiền bối chịu chơi thiệt, Thư Hàng tiểu hữu đáng yêu quá, muah muah nè ~

Đúng vậy, Tống Thư Hàng tiểu hữu liều mình bồi quân tử thực sự rất là đáng yêu ~ nếu lần sau Bạch tiền bối xuất quan mà Tống Thư Hàng tiểu hữu còn sống thì nhiệm vụ này vẫn cứ để Tống Thư Hàng tiểu hữu độc quyền đi.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: Ủa ủa? Nhảy Bungee à? Tống tiền bối thích chơi hả? Vậy lần sau Vũ Nhu Tử sẽ đến chơi với ngươi nha ~ hẹn rồi đó @ Thư Sơn Áp Lực Đại!

Tống Thư Hàng run rẩy móc điện thoại của mình ra, cố gắng leo lên nhóm Cửu Châu Số 1 xem Bạch tiền bối gửi cái gì.

Sau đó hắn nhanh chóng nhìn thấy tin nhắn của Vũ Nhu Tử.

Hai mắt Tống Thư Hàng tối ngầm lại.

Ngày 4 tháng 7 năm 2019, Tống Thư Hàng… anh dũng hy sinh!

Chương 191. Chúc phúc của Bạch tiền bối.

Sáng hôm sau, Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng tỉnh lại —— đêm qua, hắn đã có rất nhiều giấc mơ kỳ quái.

Mơ thang máy đột nhiên trục trặc, đang ở tầng mấy chục đột nhiên rơi xuống.

Mơ mình bỗng nhiên là nhân viên vệ sinh, đang cheo leo lau kính ngoài tòa nhà cao chừng trăm tầng thì dây thừng bị đứt.

Mơ mình đang đứng ngắm cảnh trên vách núi thì có người đẩy nhẹ mình một cái từ phía sau.

Còn mơ mình đang đi trên đường thì bất ngờ rơi xuống một cái giếng, hơn nữa cái giếng đó còn không đáy, rơi hoài rơi mãi mà vẫn chưa tới nơi.

Tóm lại là đủ các tình huống rơi từ trên cao rơi xuống. Mơ tới độ chân của Tống Thư Hàng cũng nhũn cả ra...

Chuyện này khiến hắn tỉnh dậy rồi những vẫn vô cùng hoang mang, sợ hãi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mấy giấc mơ này chắc chắn là hậu quả của việc chơi nhảy bungee với Bạch tiền bối hôm qua.

“Nhắc tới hôm qua, chẳng nhẽ mình bị Tam Lãng tiền bối nhập xác à?”

Nhớ đến những gì xảy ra vào ngày hôm qua, Tống Thư Hàng hối hận vô cùng, sao lại không giữ mồm giữ miệng thế cơ chứ?

Mong rằng hôm nay Bạch tiền bối đã hết giận, không kéo mình đi chơi nhảy bungee nữa!

Nếu không, lỡ phải chơi thêm mấy bận nữa thì e là chứng sợ độ cao của hắn sẽ trở nên đặc biệt nghiêm trọng, nghiêm trọng tới độ sau này không dám ngự kiếm phi hành thì tiêu...

Như thường lệ, sau khi tập luyện buổi sáng xong, Tống Thư Hàng chuẩn bị đồ đạc —— Hôm nay là ngày sau cùng của kỳ thi cuối kỳ, qua hôm nay, các sinh viên sẽ trải qua hai tháng nghỉ hè!

Tống Thư Hàng xuống lầu, định bụng lặng lẽ dò xét xem tâm trạng Bạch tiền bối hôm nay thế nào.

Nhưng điều kỳ quái là, mới sáng sớm mà chẳng thấy bóng dáng của Bạch tiền bối đâu. Ngay cả Đường Đường của Không Không Đạo Môn cũng không thấy, chỉ có mình Đậu Đậu trông nhà.

“Đậu Đậu, Bạch tiền bối đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bạch Tôn Giả đi tìm phi kiếm rồi! Đêm qua, sau khi ngươi ngủ xong thì Bạch tiền bối đã dẫn theo đệ tử của Không Không Đạo Môn đi luôn rồi.”

Hình như Đậu Đậu đang đọc tin tức trên máy tính, nó thuận mồm đáp lại như thế.

Tống Thư Hàng thầm gật đầu, chuyện này Bạch tiền bối từng nói với hắn rồi.

“Đậu Đậu, ngươi đang xem gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò tiến lại gần, rồi nhìn vào màn hình máy tính —— a, là tin tức sáng nay về khu Giang Nam à?

Đậu Đậu đang đọc cả tin tức cơ à?

Tống Thư Hàng tò mò nhìn vào nội dung.

Theo như đưa tin, dạo gần đây, ở khu Giang Nam thường xuyên xảy ra chuyện chó cưng bị mất tích, cảnh sát khi ngờ có nhóm trộm chó nào đang gây án, thủ đoạn của chúng vô cùng xảo quyệt, lần gây án nào cũng né camera, hơn nữa, còn không để lại nhiều manh mối. Cảnh sát cảnh báo các cư dân, hi vọng mọi người chú ý đến sự an toàn của chó nhà mình, đừng để nhóm trộm chó có dịp gây án...

Nhóm trộm chó sao?

Khu Giang Nam có kha khá người nuôi chó, vậy nên năm nào cũng có những nhóm trộm ghé thăm. Có những con chó cưng đáng giá vài vạn tệ, nhưng sau khi bị trộm chó bắt đi thì bán sang tay cho quán giả cầy chỉ được tầm trăm tệ. Cảnh sát khu Giang Nam năm nào cũng bắt được vài nhóm trộm, nhưng chẳng thể chặn dứt hẳn.

Tống Thư Hàng đọc tin này, rồi quay sang nhìn Đậu Đậu đang chăm chú đọc, lòng hắn chợt dậy lên niềm bi ai khôn xiết cho đội trộm chó —— đi đâu gây án thì đi, sao lại chạy qua khu Giang Nam làm gì thế không biết?

Hơn nữa, trộm mèo, trộm gà cũng không sao, sao cứ phải trộm chó. Không tự tìm đường chết thì đã không phải chết, cái đạo lý bình thường ấy, sao lúc nào cũng có người không hiểu thế nhỉ?

Bao gồm cả mình của ngày hôm qua!

“Đúng rồi, trước lúc đi, Bạch Tôn Giả có để lại cho ngươi mấy thứ, mấy hôm nữa ngươi đến chỗ cấp dưới của Đàn Chủ ở thành phố bên cạnh thì cũng có cái mà phòng thân.”

Đậu Đậu vừa dùng vuốt di chuột, vừa lui về sau, khều chân tạo dáng như dáng chó đi tiểu, rồi lôi ra một bao đồ ném về phía Tống Thư Hàng.

“Cái gì thế?”

Tống Thư Hàng nhận lấy bao đồ.

“Ngươi mở ra trước đi rồi ta sẽ giải thích.”

Đậu Đậu chẳng thèm quay đầu lại, cứ thế mà nói.

Tống Thư Hàng mở bao ra.

Đầu tiên là một cây kiếm gỗ, trên thân kiếm có khắc hoa văn trận pháp vô cùng phức tạp, đây hiển nhiên là thứ được Bạch Tôn Giả luyện chế. Chuôi kiếm còn có một cái hộp nhỏ, trên hộp có nút, hình như cùng bộ với kiếm.

Nhìn cái nút đó, Tống Thư Hàng thực sự rất muốn... ấn xuống. Ấy là bản năng của con người, khi thấy cái nút kỳ quái, tay thường ngứa ngáy và muốn bấm xuống.

Nhưng những người có tính cảnh giác cao sẽ dằn cái khao khát đó xuống, còn kẻ giỏi đâm đầu vào chỗ chết thì sẽ bấm ngay lập tức, chẳng hề do dự.

Bên cạnh mộc kiếm là một tờ —— hình xăm dán. Nhìn giống cái loại hình xăm dán giá vài ba xu mà Tống Thư Hàng hay chơi lúcnhỏ.

Ngoài ra, còn có một bản danh sách viết tay.

"Mộc kiếm có tên là phi kiếm dùng một lần bản 004, vật này đúng y như tên, là loại phi kiếm có thể dùng một lần. Dù chỉ dùng được một lần, nhưng dù sao cũng là bảo vật cho Bạch Tôn Giả chế tạo ra, chém tu sĩ tứ phẩm là chuyện dễ dàng.

Còn cái hộp đi kèm kia tên là công tắc phóng phi kiếm bản 013. Ngươi chỉ cần truyền khí huyết vào trong công tắc là có thể cộng minh với phi kiếm, phi kiếm sẽ dựa vào ý nghĩ của ngươi để ghim chặt một kẻ địch. Sau đó, ngươi chỉ cần bấm nhẹ cái nút là 'vèo' một phát, phi kiếm dùng một lần bản 004 sẽ bắn ra, chém vào kẻ địch ngươi đã ghim. Tiện dùng lại thực dụng, là đồ phòng thân đầu tiên là Bạch Tôn Giả đưa cho ngươi đấy."

Đậu Đậu giải thích.

Công tắc phóng phi kiếm? Tống Thư Hàng cứ tưởng ngự kiếm thuật bản thử nghiệm của Thông Huyền Đại Sư đã là bá lắm rồi, nhưng không ngờ Bạch tiền bối còn tài giỏi hơn, đến công tắc phóng phi kiếm cũng làm được.

Bấm nhẹ một cái là phi kiếm bay ra chém, nghĩ thôi đã thấy kích thích.

"Còn lá bùa kia là vạn lý phi độn thuật, có khắc tọa độ của Bạch Tôn Giả. Nếu ngươi gặp phải kẻ địch không thể đánh nổi thì cứ dùng tinh thần lực kích hoạt lá bùa ấy là có thể bay nhanh tới bên Bạch Tôn Giả ngay."

Đậu Đậu nói.

"Lá bùa, là cái này sao?"

Tống Thư Hàng giơ lên cái hình xăm dán năm xu kia lên rồi hỏi.

“Chính là nó, Bạch Tôn Giả bảo, để tiện mang nó theo, hắn đã biến đổi hình dáng của lá bùa. Ngươi chỉ cần dán nó lên cánh tay là nó sẽ khắc lên da thịt ngươi như một hình xăm, vừa tiện lại vừa không sợ mất.”

Đậu Đậu đáp.

“Thì ra phù chú còn có cách dùng như vậy à?”

Tống Thư Hàng cầm miếng dán rồi dán vào cổ tay mình, hoa văn phù chú liền khắc lên đó.

Cách này rất tốt, đỡ được cái bước rút bùa kích hoạt khi đang chạy trối chết.

“Mà này, Đậu Đậu, ngươi có thấy cái hình này rất quen không?”

Tống Thư Hàng chỉ vào hoa văn của lá bùa, hỏi.

“Đương nhiên là quen rồi, tối qua, lúc Bạch tiền bối làm lá bùa này, hắn bảo muốn phủ thêm một lớp hoa văn có khả năng ẩn giấu, để kẻ địch không nhìn một cái đã nhận ra đây là phù chú vạn lý phi độn thuật, từ đó mà đề phòng. Vì vậy, ta lên mạng tìm hình anh em hồ lô, đương nhiên là phiên bản trừu tượng. Ngươi dựng thẳng tay lên rồi nhìn chếch xem, có thấy hình anh em hồ lô 3D hiện ra không? Tuyệt không?”

Anh em hồ lô 3D?

“...”

Tống Thư Hàng chỉ muốn đập chết Đậu Đậu đi thôi.

Hắn chỉ thấy hối hận, sao mình nhanh tay thế làm gì? Biết vậy đã dán cái hình xăm này vào chỗ nào kín kín một chút để khỏi bị người ta nhìn thấy.

“Đúng rồi, nếu ngươi rơi vào tình cảnh quá nguy hiểm, đến cả tinh thần lực cũng không dùng nổi thì có thể dùng giọng nói để kích hoạt vạn lý phi độn thuật. Ta nói khẩu quyết cho ngươi, nghe cho kỹ nhé, khẩu quyết là ‘Năng lượng mặt trăng, biến hình’, đã nhớ chưa?”

Đậu Đậu lại hỏi.

“Đợi chút… Cái khẩu quyết đấy là sao? Đừng bảo là ngươi cũng tìm bừa trên mạng đấy nhé?”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi.

“Ừ, đúng rồi. Ta vừa search thì ra luôn câu đấy.”

Đậu Đậu đáp.

Đậu Đậu, ngươi ra đây, ta bảo đảm sẽ không đánh ngươi đâu !!!

…

…

“Cuối cùng là cái tờ danh sách này. Nó là danh sách những dược liệu để luyện chế khí huyết đan. Bạch Tôn Giả thấy lượng khí huyết đan ngươi có không nhiều, nên liệt kê ra danh sách này, để ngươi lưu ý xem có tìm được những dược liệu đó không. Nếu ngươi kiếm đủ số dược liệu này thì hắn sẽ dạy ngươi cách luyện chế khí huyết đan. Tuy Bạch Tôn Giả không phải luyện đan sư, nhưng hắn vẫn có thể luyện chế được những đan dược cấp thấp như thế.”

Đậu Đậu giải thích tiếp.

Tống Thư Hàng mở bản danh sách ra thì thấy đủ thứ tên dược liệu. Trong đó có vài dược liệu đông y quen thuộc, còn có những tên mà chỉ có tu sĩ mới dùng.

May mà Bạch Tôn Giả rất chu đáo, còn vẽ thêm hình dáng của những dược liệu ấy và giới thiệu đặc điểm của chúng dể Tống Thư Hàng không bị rối.

“Dược liệu của khí huyết đan chẳng dễ thu thập đủ đâu nhỉ?”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ thế. Nhưng trong mắt Bạch Tôn Giả, dược liệu của khí huyết đan chắc chỉ cần ra đường dạo quanh một vòng là có.”

Đậu Đậu bồi vào.

Dựa vào cái chỉ số may mắn của Bạch Tôn Giả, nếu hôm nay hắn muốn có dược liệu của khí huyết đan, thì khéo chỉ cần ra đường là sẽ có một thùng từ trên trời rơi xuống, trong thùng có đủ dược liệu của khí huyết đan.

Hoặc là đột nhiên có một kẻ địch nhảy sổ ra, sau khi bị đánh bại thì hắn sẽ để lại cả chồng dược liệu khí huyết đan.

Thậm chí, nếu vào rừng để dạo thì chắc sẽ tìm được rất nhiều dược liệu của khí huyết đan luôn ấy chứ?

Tống Thư Hàng hiểu rõ vận may của Bạch Tôn Giả rồi, hắn thầm gật đầu. Nhưng hắn thì còn lâu mới có chuyện đó, hắn không có được vận may đáng sợ như Bạch Tôn Giả, nên đám dược liệu của khí huyết đan này thì khoan vội mơ đến.

Nhưng hắn vẫn đọc thật kỹ bản danh sách mà Bạch Tôn Giả để lại, để nhớ hết những nội dung trong đó vào đầu.

Cuối cùng, hắn thấy lời nhắn của Bạch Tôn Giả ở cuối bản danh sách.

“Thư Hàng tiểu hữu, chúc chuyến hành trình tới thành phố J của ngươi được thuận lợi. Cũng chúc ngươi có thể tìm được dược liệu của khí huyết đan trong bản danh sách này!”

Đây là, lời chúc phúc của Bạch tiền bối sao?

Lời chúc của Bạch tiền bối đó! Tống Thư Hàng cảm thấy tim mình đập thình thịch, đây là cảm giác sung sướng quá đỗi ư? Hay là đang lo lắng điều gì theo bản năng đây?

****

Rốt cục thì môn thi cuối cùng cũng đã xong xuôi.

Các sinh viên của đại học Giang Nam đều thở phào một hơi. Những học sinh tự thấy mình thi không tệ thì mặt mày hơn hở, chào đón họ là một kỳ nghỉ hè vui vẻ.

Còn những học sinh cảm thấy thi cử bết bát thì... Có lẽ sau khi nghỉ hè, họ sẽ nhận phiếu điểm. Sau đó là... chờ trường xếp lịch thi lại.

Thời gian thi lại của đại học Giang Nam khá tùy tiện, toàn dựa vào cảm xúc của bên trường. Có khi, đang nghỉ được một nửa thì đột nhiên gọi mấy đứa sinh viên rớt môn tới thi lại, có khi thì đợi đến lúc học kỳ mới bắt đầu, trường sẽ quẳng các em thi lại vào khóa bổ túc địa ngục, sau đó mới đi thi, có khi vừa kết thúc thi chính được hai, ba ngày đã tổ chức luôn kỳ thi lại —— tốc độ chấm bài nhanh như thế khiến các sinh viên của đại học Giang

Nam vừa yêu vừa hận.

Bởi đây là buổi thi cuối cùng, nên sau khi thi xong, Tống Thư Hàng không đi ngay mà nán lại đợi mấy đứa bạn cùng phòng. Học kỳ này chấm dứt rồi, mọi người phải hẹn nhau ăn một bữa cơm, sau đó mới bắt đầu kỳ nghỉ chứ.

“Thi thế nào?”

Cao Mỗ Mỗ hớn hở hỏi mấy đứa bạn cùng phòng, nhìn cái mặt này là đủ biết cậu chàng thi khá thuận lợi rồi.

“Không thành vấn đề.”

Kính mắt của Lý Dương Đức sáng loáng lên, một kẻ học giỏi như cậu ta thì mục tiêu không bao giờ là qua môn, mà phải lọt được vào top 10 mới đúng.

“Dễ cực luôn, không có vấn đề gì.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Ha ha ha, lần này tao cũng thế, cảm thấy nhất định có thể qua môn!”

Thổ Ba giơ ngón cái lên, lần này may nhờ cái lá trà thần kỳ của Tống Thư Hàng, lúc ôn tập, tinh thần cậu ta vô cùng sảng khoái, chẳng chút mỏi mệt. Trước lúc lâm trận đã mài xong giáo, buổi thi vô cùng thuận lợi.

Đêm đó, mấy đứa trong ký túc xá rủ thêm năm thằng bạn thân thân nữa đi uống một bữa.

Cuối cùng... Tống Thư Hàng gọi ba chiếc xe taxi, nhét đám ma men này lên rồi đưa chúng nó về ký túc xá.

“Thư Hàng, sáng mai dậy thì gọi tao, tao với mày... về chỗ ông ngoại!”

Hai mắt Thổ Ba đã mơ màng, nhưng vẫn không quên việc này.

“Được rồi. Mai tao qua đón mày.”

Tống Thư Hàng cười bảo.

****

Sau khi về nhà của Dược Sư, Tống Thư Hàng gặp Đậu Đậu để tìm bản đồ của khu Giang Nam.

“Đậu Đậu, mai ta sang thành phố J ở bên cạnh một chuyến, ngươi muốn đi cùng không?”

Tống Thư Hàng hỏi dò, Đậu Đậu có sức chiến đấu khá mạnh, dẫn nó đi thành phố J thì Tống Thư Hàng chẳng cần lo gì nữa.

“Gâu gâu ~ Ta không đi lung tung với ngươi đâu, mấy hôm nay ta bận chút việc.”

Đậu Đậu nói xong liền quẫy mình, quẫy rụng một sợi lông chó. Sau nó, nó lấy vuốt hút sợi lông đó lên, đưa cho Tống Thư Hàng,

“Nếu gặp phải nguy hiểm thì giơ cái sợi lông này của ta lên, hô to ‘Đậu Đậu cứu ta’. Sau đó, lông của ta sẽ giúp ngươi một tay. Gâu ~ Yên tâm đi, ta luôn ở bên cạnh ngươi.”

Đậu Đậu nói với giọng nghiêm túc.

Tống Thư Hàng nhận lấy sợ lông chó, nhìn ngang nhìn dọc rồi hỏi:

“Có hiệu nghiệm không?”

“Gâu, ngươi không cần hả? Không cần thì trả lại cho ta, ta cũng chẳng muốn cho ngươi đâu!”

Đậu Đậu kêu lên.

Tống Thư Hàng vội vàng cất sợi lông ấy đi, đùa nhau à, đồ đã cho rồi làm gì có chuyện đòi lại được? Dù sợi lông này không có ích gì thì hắn cũng phải cất cẩn thận. Lông của đại yêu khuyển đó, biết đâu lại là nguyên liệu luyện khí thì sao?

...

...

Hôm sau.

Tống Thư Hàng khoác ba lô, chuẩn bị xuông xuôi rồi tới hầm đỗ xe, mở một chiếc xe Nhị Sương hàng quốc nội giá vừa tiền để đi đón Thổ Ba tới thành phố J.

Hôm qua mới thi học kỳ xong, nên chắc chắn hôm nay số sinh viên từ Giang Nam về quê sẽ rất đông, tàu hỏa, tàu siêu tốc chắc hẳn đã đông nghẹt.

Lúc Tống Thư Hàng vào ký túc xá, ba thằng bạn cùng phòng đang vật vã tỉnh lại, mắt chúng nó đầy tơ máu, hậu quả của việc uống say quắc cần câu còn chưa lui đi.

Chương 192. Tao đi rèn luyện chút!

“Thư Hàng, mày tới rồi đấy à.”

Thổ Ba ngồi trên giường, day day đôi mắt đỏ quạch —— quá không cam lòng luôn, trước đây, người uống rượu tốt nhất trong cái ký túc xá này là cậu ta, mình cậu ta cũng đủ khiến cả ba thằng Tống Thư Hàng, Cao Mỗ Mỗ và Dương Đức đều phải quắc cần câu.

Nhưng không biết từ lúc nào, tửu lượng của Tống Thư Hàng đột nhiên tăng vọt. Từ đó về sau, cậu ta chưa từng thấy Tống Thư Hàng gục bao giờ. Lần nào cậu ta cũng là người say mèm, còn Tống Thư Hàng thì vẫn trưng cái bộ mặt kiểu bọn mày đều say mình tao tỉnh.

Tống Thư Hàng cầm theo ba phần ăn sáng, cười bảo:

“Ờ, dậy sớm chút, tranh thủ lúc đa phần mọi người còn đang ngủ nướng thì mình đi cho đỡ kẹt.”

Dương Đức đón lấy bữa sáng và nói:

“Tao chưa về nhà ngay, còn chút việc phải làm ở đây.”

Cậu ta từng kể về chuyện đó rồi, cái phần mềm cùng lập trình với người khác sắp thành công, trong kỳ nghỉ hè sẽ có buổi công bố, cậu ta cần ở lại đại học Giang Nam một chút.

“Hè này tao với Nha Y đi mấy chỗ chơi, lát ra sân bay luôn, không chen tàu điện ngầm với bọn mày.”

Cao Mỗ Mỗ ngáp một cái.

Dạo gần đây, Gia Cát Trung Dương hay bám đuôi, khiến cậu ta và Nha Y chẳng có chút không gian riêng gì cả. Giờ, nhân lúc kỳ nghỉ hè vừa bắt đầu, cậu ta và Nha Y bèn lén đặt vé, chuẩn bị bay đi luôn, né cái thằng bám đuôi Gia Cát Trung Dương chết tiệt kia.

“Dương Đức, mày ở lại đại học Giang Nam, chi bằng đi qua nhà ông ngoại với tao và Thư Hàng đi, dù sao cũng chỉ cần một, hai ngày gì đó thôi, đi hái quả dương mai.”

Thổ Ba bảo Dương Đức.

Qua nhà ông chơi, dẫn càng nhiều bạn càng tốt. Lỡ như chọc ông giận thì nể mặt mấy thằng bạn này, ông cũng sẽ cho qua. Nếu chỉ dẫn Thư Hàng qua, khéo ông còn đánh mình tuốt xác trước mặt nó ấy chứ.

Dương Đức nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu:

“Cũng được.”

“Vậy Thư Hàng, Dương Đức với tao qua nhà ông ngoại tao chơi, Cao Mỗ Mỗ, mày cứ đi với em nhà mày đi.”

Thổ Ba cười ha hả, rồi nhảy từ giường xuống.

Ngay sau đó, cậu ta bỗng nhiên hét thảm một tiếng, nước mắt chảy ra. Vội giơ cái chân trần của mình lên thổi thổi.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Sao thế?”

“Bàn chân tao bị thương lúc nào ấy nhỉ?”

Lâm Thổ Ba nhìn chân mình, nơi đó có một vết phỏng rất mới.

“A, cái vết này tao nhớ.”

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt.

“Đêm qua, Thổ Ba đột nhiên đứng lên khỏi giường, đi chân trần tới cửa sổ, sau đó thì hút thuốc. Tao cứ tưởng nó tỉnh, nhưng nhìn nó lại giống như đang say. Hút thuốc xong, nó ném tàn thuốc xuống sàn, xong tao thấy nó dí chân lên dập thuốc theo thói quen. Thế nên sau đó, nó hét thảm một tiếng, đến tao cũng sợ. Hét xong, nó lại bò lên giường ngủ tiếp. Tao cứ tưởng vết thương đấy không nặng lắm.

“Cao Mỗ Mỗ, mày đúng là thằng vô lương tâm, sao mày không xem vết thương hộ tao?”

Thổ Ba muốn khóc quá trời.

“Ha ha.”

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt.

“Mày nghĩ nửa đêm nửa hôm, tao sẽ chạy đến xem bàn chân của một thằng đực rựa à? Tao không có cái sở thích đó!”

Dương Đức gật đầu, nói với giọng thấm thía:

“Thổ Ba, hút thuốc lá ảnh hưởng đến sức khỏe. Giờ mày đã hiểu cái câu đó chưa?”

“Hiểu cái đầu mày ấy.”

Thổ Ba khóc một dòng sông, cuộc đời cậu đúng là bất hạnh mà, gặp phải mấy thằng bạn đểu thế này.

“Cứ thế đi, bọn mình qua bên nhà ông ngoại mày, không cần đi tàu điện ngầm. Có ba đứa thế này, thuê cái xe rồi lái qua là được.”

Dương Đức đề xuất.

“Đành thế thôi.”

Thổ Ba cười khổ —— nhưng thuê xe đắt lắm, một chuyến này phải đi chừng năm tiếng cơ mà.

“Không cần thuê, tao mượn bạn tao cái xe, bọn mình tự lái đi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, phất tay áo.

“Bạn á? A, là cái đứa qua khu Giang Nam xong gọi mày đi chơi ấy à?”

Mắt Thổ Ba sáng rỡ.

. . .

. . .

Mười phút sau, ba người chuẩn bị xong xuôi.

Thư Hàng và Dương Đức đỡ Thổ Ba, cho cậu ta nhảy lò cò xuống, rồi đi qua bãi đỗ xe.

“Đi đường cẩn thận ~~”

Cao Mỗ Mỗ đứng ở cửa ký túc xá, cười vẫy tay với ba người bọn họ.

Ba ngươi đi tới chiếc xe kia, Tống Thư Hàng mở khóa, dìu Thổ Ba lên xe trước rồi cất hành lý vào cốp.

Lên xe rồi, Thổ Ba nhìn Tống Thư Hàng với vẻ cổ quái.

Sau đó, Dương Đức và Thổ Ba cùng ngồi ở ghế sau.

Tống Thư Hàng mở bản đồ, đặt điểm đến là quảng trường La Tín ở thành phố J, rồi đạp ga, xuất phát.

Trên đường đi, Thổ Ba ghé lại bên tai Dương Đức, hỏi:

“Dương Đức, chẳng lẽ cái đứa bạn của Thư Hàng là con gái à?”

“?”

Mặt Dương Đức lấy làm khó hiểu.

“Cái xe nó mượn tên đầy đủ là “Chiếc xe khiến các bạn gái yêu mến”, là loại ô tô được một nhà sản xuất ở quốc nội thiết kế riêng cho phụ nữ. Loại xe này chẳng thằng đàn ông nào mua cả. Nghĩa là, mấy hôm nay, Tống Thư Hàng thường xuyên ngủ hoang là bởi đang ở bên cô nàng nào rồi.”

Thổ Ba cười trộm.

Dương Đức hiểu ra bèn gật gù!

Tống Thư Hàng ngồi trước mà đổ mồ hôi ròng ròng... Dù Thổ Ba nói rất nhỏ, nhưng với độ thính tai hiện tại của hắn thì vẫn có thể nghe rõ từng câu từng chữ của cậu ta.

Oan quá trời ơi!

Những gì hắn biết về xe chỉ giới hạn trong mấy cái hãng mà mọi người thường biết thôi, ai mà ngờ nổi cái xe mình lấy bừa lại là loại dành riêng cho con gái chứ?

****

Đại học Giang Nam cách nhà ông ngoại Thổ Ba chừng năm giờ xe. May mà hôm nay thời tiết không tệ, trời nhiều mây, u ám, không có mặt trời nên không nóng quá. Nếu không thì đi suốt năm tiếng thế này, sợ rằng ông mặt trời sẽ cho chúng nó thành người khô.

Vốn Tống Thư Hàng còn định lái thay phiên với Thổ Ba, nhưng thấy chân cậu ta bị thương như vậy, hắn đành tự lại cả chặng.

Ở phía sau, Thổ Ba và Dương Đức chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt, cả hai vừa nói vừa cười.

Thời gian cứ thế trôi qua... Trên đường đi có dừng lại nghỉ một lần.

Chừng hơn bốn tiếng rưỡi, xe rốt cục cũng tới gần khu La Tín.

Thổ Ba và Dương Đức đã bắt đầu gà gật.

Bất giờ, Tống Thư Hàng đột nhiên dừng xe rồi đỗ lại bên đường.

Thổ Ba xoa xoa mắt, hỏi:

“Tới chưa?”

Nhưng khi quay đầu lại nhìn thì hắn thấy họ còn ở đường quốc lộ dưới chân núi. Đây là con đường đi thông tới khu La Tín, cách nơi đó chừng hơn mười phút.

Chưa tới à?

Cậu ta quay sang nhìn Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

“Ừ, sắp đến rồi. Bọn mày cứ ngủ đi, tao lái mệt nên xuống xe hoạt động gân cốt một chút.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, cười gian với Thổ Ba.

“Cũng phải, mày tự lái suốt bốn, năm tiếng rồi. Xin lỗi nha, nếu chân tao không bị thương thì đã có thể lái thay cho mày rồi, thế thì đỡ mệt hơn.”

Thổ Ba cười he he.

“Không có gì.”

Tống Thư Hàng lắc lắc tay, vặn vặn cổ.

Ánh mắt hắn dừng ở nơi cách quốc lộ chừng hai mươi mét.

Nơi ấy, có một bóng dáng mờ ảo đứng ở giữa đường, bóng dáng ấy lộ ra quỷ khí nồng nặc.

Đó là một người đàn ông cao to trong bộ giáp của binh lính thời cổ đại. Mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ khủng bố, mái tóc dài màu bạc. Tay cầm sợi xích to, ở đầu xích là hai thanh đao dính máu.

Chung quanh người đàn ông này, có thể mơ hồ thấy được kính xe vỡ, cùng với một vài bộ phận trên xe. Đó là dấu vết để lại từ những vụ tai nạn xe cộ, chưa được gột sạch.

“Quỷ vật à?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Do hôm nay trời nhiều mây không nắng, nên dù đang giữa ban này ban mặt mà quỷ vật vẫn dám xuất hiện trên đường quốc lộ sao?

Trong lúc hắn đang trầm từ, ánh mắt của con quỷ khôi ngô kia liếc về phía Tống Thư Hàng. Nhưng nó không để ý tới hắn, mà chỉ chăm chú vào chiếc xe ven đường. Dường như, nhiệm vụ của nó chính là gây ra những vụ tai nạn xe cộ ở đoạn đường này.

Đây chẳng qua chỉ là một con quỷ binh cấp thấp. Dựa vào việc cảm ứng khí tức, Tống Thư Hàng xác định được điều đó. Nhưng, không thể loại trừ khả năng nó cố tình lấp liếm khí tức của mình.

Tống Thư Hàng tiến về lên, đi tới trước mặt con quỷ bình này. Quỷ binh cao chừng hai mét, Tống Thư Hàng thấp hơn nó một cái đầu.

Nó cúi xuống nhìn Tống Thư Hàng, chẳng hề nhúc nhích.

Quỷ binh đê giai không có nhiều thần trí, sau khi bị huấn luyện, chúng chỉ biết chấp hành nhiệm vụ của chủ nhân một cách máy móc, ít khi có hành vi tự chủ.

"Kim cương căn bản quyền pháp một!”

Tống Thư Hàng vung quyền, khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu ngưng tụ đến tay phải, một cú đấm như pháo nổ đâm thẳng vào cằm của nó.

“A ~”

Quỷ binh bị đánh cho bay vút lên trời, sau đó lại rơi sầm xuống đất. Nó kêu lên thê thiết.

Loại quỷ binh này chỉ có thực lực gần tương đương với tu sĩ nhất phẩm vừa mới khai khiếu.

Tống Thư Hàng bước lên từng bước, nhìn như thong thả, nhưng thực chất tốc độ lại như chạy gấp —— đây chính là thân pháp quân tử vạn lý hành!

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã bước đến trước mặt con quỷ binh cao to nọ.

Quỷ binh thậm chí còn chưa kịp đứng dậy, Tống Thư Hàng tiếp tục siết quyền đấm xuống đầu của quỷ binh. Quyền nào quyền nấy găm vào da thịt, đầu gối gắn đè siết ngực của quỷ binh khiến nó không thể đứng dậy.

Sau ba hơi thở, đầu của quỷ binh bị Tống Thư Hàng đánh vỡ, thân thể nó hóa thành luồng khói đen.

Bấy giờ, linh quỷ trong tâm khiến của Tống Thư Hàng chui ra, nó lộ nửa người, giơ một tay túm lấy luồng khói nọ, rồi há mồm nuốt vào bụng. Nuốt xong rồi còn chép miệng ra chiều hài lòng lắm lắm.

“Hở?”

Tống Thư Hàng nhìn linh quỷ của mình với vẻ nghi hoặc, nó có thể dựa vào việc nuốt những quỷ vật khác để hồi phục năng lượng sao?

Hiện tại, hắn chưa hoàn thành giai đoạn “đồng điệu” với quỷ linh, nên cái “ý thức tương thông” của cả hai vẫn đứt quãng. Do đó, hắn không biết được suy nghĩ của linh quỷ lúc này.

Nhưng nếu đã biết linh quỷ có thể dựa vào việc nuốt quỷ vật để hồi phục, thì hành trình tới khu La Tín lần này nhất định sẽ giúp nó được ăn no nê.

Tống Thư Hàng thu quyền về rồi thở nhẹ ra một hơi.

Khu La Tín đúng là có vấn đề. Có quỷ vật dám đứng ở quốc lộ để gây tai nạn, chẳng lẽ là cấp dưới của Đàn Chủ đang giở trò ư? Hay là quỷ vật đi lạc tới, hoặc là quỷ môn tán tu đi cùng với nó?

Dù là thế lực nào đi chăng nữa, chỉ cần mình xử lý con quỷ binh này, chắc chắn chúng sẽ sớm nhận ra.

Khi ấy, chắc chắn sẽ có cấp dưới của đàn chủ âm thầm dò xét. Bấy giờ, mình có thể thuận thế để lần ra, rồi bắt được chúng!

. . .

. . .

Trong xe, Thổ Ba thẳng bạn mình với vẻ nghi hoặc, Tống Thư Hàng vung quyền vào không khí, sau đó tiến lên vài bước rồi điên cuồng đấm xuống đất, cứ như đang đánh ai, nom như trúng tà.

“Lái xe chừng bốn, năm tiếng thôi mà, áp lực lớn thế cơ à?”

Thổ Ba xoa xoa trán, chẳng lẽ Thư Hàng muốn đánh mình?

Bấy giờ, Tống Thư Hàng hát nghêu ngao quay về xe:

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Thổ Ba nở nụ cười lấy lòng:

“Thư Hàng, mày vất vả rồi, để tao gọi điện cho ông bảo mình sắp đến rồi.”

Ô tô lại lên đường tới khu La Tín.

Thổ Ba gọi điện cho ông:

“A lô, ông à, cháu, Thư Hàng với một đứa bạn nữa là Dương Đức cùng qua, chừng hơn mười phút nữa là tới nhà rồi.”

“Mấy đứa thuê xe à?”

Giọng của ông ngoại Thổ Ba vang đến, nó không còn rắn rổi như hai ngày trước, mà có phần yếu ớt.

“Bọn cháu tự lái tới.”

Thổ Ba đáp.

“Vậy mấy đứa cẩn thận một chút, đặc biệt là cái chỗ quốc lộ dưới chân núi, mấy hôm nay ở đó đã có ba vụ tai nạn giao thông rồi đấy.”

Ông ngoại của Thổ Ba nói.

“Yên tâm đi, bọn cháu đã đi qua đoạn đó rồi.”

Thổ Ba cười ha hả, đồng thời, cậu ta còn đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Trùng hợp thế nhỉ, hình như ban nãy Tống Thư Hàng dừng lại rồi lay hoay quanh đó một hồi thì phải?

****

Mười phút sau, Tống Thư Hàng dừng xe ở khoảng sân trong nhà của ông ngoại Thổ Ba.

Ông ngoại Thổ Ba đã đứng đợi khách ở cửa nhà từ sớm.

Sau khi mở cửa xe, Thổ Ba xuống trước tiên, cậu ta lao đến ôm ông ngoại. Sau đó, Dương Đức vừa dụi mắt vừa đi xuống, Tống Thư Hàng đỗ xe rồi cùng xuống theo.

“Ông, cháu giới thiệu với ông. Đây là bạn cùng phòng của cháu, Lý Dương Đức, và cả Tống Thư Hàng nữa, ông từng gặp nó rồi.”

Thổ Ba nói.

“Mừng mấy đứa tới chơi!”

Ông ngoại của Thổ Ba đón tiếp Tống Thư Hàng vừa Lý Dương Đức rất nhiệt tình.

Khi Tống Thư Hàng dừng xe rồi khóa kỹ cửa xong, ông của Thổ Ba nhìn vào trong mới thấy —— có chút thất vọng. Cô gái thần bí hôm nọ không qua đây sao?

Sau khi trong thôn xảy ra những chuyện quỷ quái, ông lập tức nghĩ tới cậu bạn của Thổ Ba là vì ông bỗng nhiên nhớ tới cô gái thần bí đi cùng Tống Thư Hàng lần trước.

Nhưng vất vả lắm mới đợi được đến khi Tống Thư Hàng đến, lại không thấy cô bé kia đâu. Lòng ông có chút thất vọng. Đương nhiên, ông ngoại Thổ Ba cũng nhanh chóng loại bỏ những cảm xúc ấy.

Tự ông mời bạn của Thổ Ba đến chơi, không nên mất lịch sự.

Tống Thư Hàng cũng ôm ông ngoại của Thổ Ba một cách rất nhiệt tình:

“A công, bọn cháu qua làm khách đây!”

Ông ngoại của Thổ Ba cười ha ha, ông rất thích cậu bé Tống

Thư Hàng ngoan ngoãn, lễ phép này.

Trong lúc ôm, Tống Thư Hàng thoáng nhíu mày.

Trên người ông ngoại của Thổ Ba có một sợi quỷ khí, thứ này vương lại khi vừa mới tiếp xúc với quỷ vật.

Nhìn thêm cái vẻ mệt mỏi của ông ngoại Thổ Ba lúc này, chẳng lẽ ông ấy từng bị quỷ vật hút mất một phần khí huyết ư?

Sau khi buông ông ngoại của Thổ Ba ra, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn chung quanh... Dù mắt thường không thấy, nhưng dựa vào tinh thần lực thì vẫn có thể cảm ứng được, chung quanh có luồng quỷ khí âm u.

Khắp bầu trời của khu La Tín đều có dấu vết quỷ vật đi qua. Những dấu vết này sẽ tan thành mây khói khi có ánh mặt trời. Nhưng hôm nay, thời tiết âm u, nên chút quỷ khí ấy vẫn còn đọng lại...

Chương 193. Đe dọa ta sao?

Nếu diễn biến theo chiều hướng bình thường, thì sắp đến lượt cho mình ra tay, tìm cách đánh tan quỷ khí trên khu La Tín, hạ gục cấp dưới của đàn chủ, trả lại sự bình yên cho nơi này ấy nhỉ?

Tống Thư Hàng nhìn đống quỷ khí trên đỉnh đầu, thoáng thở dài.

Nhưng chung, hắn chỉ là một tu sĩ nhỏ mới đạt cảnh giới nhất phẩm nhị khiếu, hắn cũng chưa từng tu luyện kinh văn nào của phật môn hay đạo môn để xua đuổi tà khí.

Dù hắn có tám lá phá tà phù rất mạnh, nhưng nó chỉ có thể bao phủ ở phạm vi hữu hạn, dù có dùng hết thì cũng chẳng thể xua hết quỷ khí.

Vậy nên, đành phải giải quyết bằng chuyện đao kiếm thôi. Để thôn xóm quanh khu La Tín được an bình, tốt nhất là phá hủy ngọn nguồn của quỷ khí, tìm được cấp dưới của đàn chủ để tiêu diệt. Tám lá phá tà phù này phải dùng để đối phó với những kẻ đó.

Chỉ cần kẻ đứng sau thao túng quỷ vật bị đánh bại, chờ đến thái dương ló rạng là đám quỷ khí này sẽ tự tan biến.

Được rồi, nghĩ nhiều vậy cũng chẳng ích gì —— một người mà đến cả kẻ địch ở đâu cũng không biết như Tống Thư Hàng, đành phải đợi đến khi chúng xuất hiện, rồi tùy vào thực lực của chúng để tính tiếp.

Nếu chúng yếu —— thì xử lý ngay!

Còn nếu mạnh —— thì vẫn xử lý ngay! Trong người hắn đang giữ chưởng tâm lôi, kiếm phù, giáp phù, nhẫn đồng cổ, phi kiếm dùng một lần, rồi cả sợi lông chó của Đậu Đậu, nếu dùng hết thì đến cả những kẻ mạnh hơn hắn cũng chẳng phải vấn đề cần lo lắng!

Nếu thế mà vẫn không được thì... chí ít hắn có vạn lý phi độn thuật, có thể dùng nó để trốn tới bên cạnh Bạch tiền bối. Khi ấy, dù có xảy ra chuyện gì thì đã có Bạch tiền bối làm chỗ dựa.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, ông ngoại của Thổ Ba đã đón cả ba đứa vào nhà.

“Mấy cháu vào nhà đi, mấy bữa nay ở lại mà hái dương mai, ngọt lắm.”

Bà ngoại của Thổ Ba đã làm sẵn một bữa cơm phong phú, coi như là chào mừng ba đứa, trên đường lái xe qua, ba cậu chàng chưa được hạt cơm nào bỏ bụng mà.

...

...

“Ông, hôm trước ông ngoại điện bảo là trong thôn có mấy chuyện kỳ quái, là chuyện gì thế ạ?”

Trong lúc ăn cơm, Thổ Ba lên tiếng hói, cậu ta vẫn có chút lo lắng.

Ông ngoại Thổ Ba thầm thở dài, dù cô bé thần bí kia không có mặt, nhưng nếu Thổ Ba đã nhắc tới chuyện này thì iibf cũng chẳng muốn giấu làm gì:

“Dạo gần đây, trong thôn hay có chuyện lạ, đầu tiên là cái đoạn đường dưới núi để vào thôn ấy, chắc các cháu còn nhớ nhỉ?”

Thổ Ba gật đầu, cậu ta từng nghe ông ngoại nhắc tới trong điện thoại.

“Trong vòng năm ngày, ở đoạn đường đó đã xảy ra ba vụ tai nạn.”

Ông ngoại Thổ Ba trầm giọng xuống.

“Không phải do hai xe đụng nhau, cũng không phải do người điều khiển uống rượu say hay lái lúc đang mệt, họ cứ đi rất bình thường, rồi không hiểu sao, kính chắn gió đằng trước như bị thứ sắc bén nào đập vỡ, rồi lật xe. Ba vụ tai nạn, vụ nào cũng giống y hệt thế.”

Nếu một vụ thì còn bảo là chuyện ngoài ý muốn. Nhưng nếu có tận ba vụ giống nhau như đúc thì ắt có chuyện bất thường.

“Ngoài ra, chừng mười ngày trước, trong thôn bỗng xuất hiện một căn bệnh lạ.”

Ông ngoại của Thổ Ba nhíu mày.

“Người già trong thôn cảm thấy mệt mỏi, uể oải, lúc nào cũng muốn ngủ. Ban đầu chỉ có một, hai người thôi, nhưng càng về sau người mắc càng nhiều, giờ, một phần ba các cụ ông, cụ bà đều đã có cái cảm giác mệt mỏi ấy.”

“Đi viện khám chứa ạ? Chẳng nhẽ là bệnh truyền nhiễm ư?”

Thổ Ba lo lắng.

“Đấy mới là điểm kỳ lạ nhất, tất cả những người dính bệnh đều đã tới viện để kiểm tra tổng thể, nhưng chỉ rút ra được một nguyên nhân duy nhất là —— do dạo gần đây làm việc mệt quá, bác sĩ cam đoan rằng chỉ cần nghỉ ngơi, bồi bổ là được. Hơn nữa, chỉ có người già mới bị thế, còn người trẻ lại không sao.”

Ông ngoại Thổ Ba đáp, đến cả ông mà cũng có chút mỏi mệt.

Tống Thư Hàng nhét quả dương mai vào miệng, thầm gật đầu. Người trẻ không sao, bởi thân thể của họ khỏe manh. Khi cấp dưới của đàn chủ sai quỷ vật tới hút khí huyết của người phàm, chúng chỉ hút một lượng rất ít. Vậy nên, người trẻ có thể cầm cự, nhưng người già sẽ thấy mệt mỏi, uể oải và buồn ngủ.

“Sau đó, mọi người ra ngôi mồ sau núi.”

Ông ngoại Thổ Ba cười khổ.

“Cái tên Hoàng răng cửa canh mộ bảo, hắn ta từng tận mấy thấy được mấy kẻ như u linh đêm hôm quẩn quanh ở đó. Hơn nữa, thường bay vèo một cái chừng mười mét, rồi biến mất.

Sau đỉnh núi ở khu La Tín có một khu nghĩa trang cỡ vừa, Hoàng răng cửa là người trông coi ở đấy.

“Cái ông Hoàng răng cửa đó chắc là mờ mắt ấy chứ?”

Thổ Ba hừng lạnh, rõ rằng là cậu ta chẳng có tí thiện cảm nào về nhân vật này.

“Ban đầu mọi người cũng nghĩ thế, nhưng sau đó có mấy người thay phiên gác đêm với Hoàng răng cửa thì đúng là thấy được mấy bóng dáng bay vèo vèo vài cái rồi mất dạng.”

Ông ngoại Thổ Ba thở dài, nếu không phải đã cao tuổi thì ông cũng muốn qua chỗ lão Hoàng kia canh mộ hai đêm thử xem.

Khu mộ sau núi? Tống Thư Hàng chợt lóe ra một ý, chẳng nhẽ đó là nơi cấp dưới của đàn chủ hoạt động?

Ngoài mấy chuyện trên, ông ngoại của Thổ Ba còn kể mấy vụ quái lạ khác.

Chính vì cả đống chuyện cổ quái bùng nổ cùng một lúc, nên mới khiến một người có niềm tin mãnh liệt rằng “khoa học là sức mạnh, phải tin tưởng khoa học, bài trừ mê tín” như ông phải rùng mình, cảm thấy có điều bất thường.

Lý Dương Đức lẳng lặng nghe, cuối cùng, cậu ta thoáng thở dài. Nếu những chuyện này mà xảy ra chung quanh cậu ta, thì chắc cậu ta cũng ngờ rằng quanh mình có quỷ ấy chứ.

“Ông, chúng ta có cần tìm máu chó mực không?”

Thổ Ba trêu.

Ông ngoại Thổ Ba lấy đũa gõ nhẹ vào cậu ta:

“Đừng có nói lung tung, ông thấy bồn chồn nên muốn có người tới chơi thôi.”

Thổ Ba cười gián.

Ăn uống no nê rồi, mọi người bắt đầu uống trà, nói chuyện.

Ông ngoại Thổ Ba là người giỏi nói chuyện, có ông ở thì chẳng lo việc bầu không khí sẽ trở nên nhàm chán.

Sau khi nói chuyện một hồi, Tống Thư Hàng duỗi lưng rồi cười nói:

“A công, cháu ra ngoài đi dạo, hoạt động gân cốt một chút. Nãy lái xe suốt năm tiếng, người cứng hết cả rồi.”

“Muốn tao đi cùng không?”

Thổ Ba hỏi.

Tống Thư Hàng chỉ vào chân cậu ta, rồi chỉ cười mà chẳng nói gì.

Dương Đức thì cười phá lên

…

…

Sau khi rời khỏi nhà của ông ngoại Thổ Ba, Tống Thư Hàng về xe, lấy ra một cái túi thuôn dài, đeo lên lưng.

Trong đây đựng bảo đao Bá Toái.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại ở một quỷ hồn trên nóc nhà của Thổ Ba. Quỷ hồn đó mới sinh ra không lâu, còn đang trong suốt, đến cả cấp bậc thấp nhất là quỷ binh nhất giai còn chưa đạt tới được, cùng lắm cũng chỉ được coi là du hồn mà thôi.

Nó không ngừng di chuyển quanh cửa nhà của ông ngoại Thổ Ba, không phá cửa, mà như đang hấp dẫn Tống Thư Hàng đi ra.

Đợi đến khi Tống Thư Hàng ra rồi, du hồn nọ bắt đầu chạy, chạy được chừng trăm mét thì lại đứng đợi Tống Thư Hàng.

Định dụ mình qua sao? Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Hai tay hắn cắm vào túi áo, tay trái cầm một lá phá tà phù, tay trái cầm một lá giáp phù, cứ thế mà đi theo sau du hồn.

Cứ đi rồi lại đi, cuối cùng nó cũng dừng lại trên nóc một căn nhà ba tầng, cửa khép hờ, hiển nhiên là đang đợi Tống Thư Hàng đi vào.

Tống Thư Hàng tiến lên, nhẹ nhàng đẩy vửa rồi vào trong.

Trong nhà không có ai, chỉ có một chiếc điện thoại bàn đang ở mở.

“Ha ha, ngươi đến rồi sao. Ngươi chính là kẻ đã động tới con quỷ binh ở cửa thôn đúng không?”

Phía đầu dây bên kia của chiếc điện thoại vang lên tiếng một người đàn ông bị biến thanh.

Tống Thư Hàng nhíu mày, kẻ này đúng là cẩn thận thật đấy.

“Ngươi chính là kẻ điều khiển quỷ binh kia sao?”

Tống Thư Hàng đè giọng xuống, định bụng moi chút tin từ kẻ này.

“Ha ha, quỷ binh ấy đúng là chịu sự điều khiển của bọn ta.

Không ngờ, chẳng mấy chốc đã có một tu sĩ chính đạo như ngươi tới. Nhưng cũng may, thực lực của ngươi không mạnh như bọn ta nghĩ.”

Giọng điệu của người đàn ông trong điện thoại vô cùng quỷ dị.

Tống Thư Hàng cười lạnh, ta mới chỉ là tu sĩ nhất phẩm nhị khiếu đấy thì đã sao.

“Quay về chuyện chính đi, tên quỷ binh ngu xuẩn bị ngươi xử lý kia cứ coi như cho qua. Nhưng bọn ta khuyên ngươi một câu, mấy ngày sau cứ ngoan ngoãn một chút, đôi bên nước sông không phạm nước giếng! Nếu chọc giận bọn ta, thì bọn ta sẽ điều động mọi quỷ hồn, khiến người trong thôn chết vì cạn kiệt khí huyết. Đến lúc đó, chung quanh chỉ có mình ngươi thì ngăn nổi mấy con quỷ vật chứ?”

Giọng người đàn ông phía đầu dây bên kia trầm xuống.

“Ngươi đang uy hiếp ta sao?”

Tống Thư Hàng hỏi lại rất bình tĩnh.

“Ha ha, sao ngươi lại nghĩ thế chứ —— vốn bọn ta không có ý định giết ngươi mà, dù sao thì thời đại này khác xưa rồi, bọn ta cũng chẳng muốn giết cả thôn làm gì. Bọn ta chỉ muốn lặng lẽ hấp thu khí huyết thêm đôi ba ngày rồi sẽ rời khỏi đây. Ngươi và bọn ta cùng nhau trải qua hai ngày yên bình, thế chẳng tốt à?”

Giọng điệu của người đàn ông trong điện thoại trở nên lạnh lùng.

“Đừng ép bọn ta giết ngươi, bọn ta không muốn giết người, nhưng không đồng nghĩa với việc bọn ta không giết người!

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng bật cười.

Đột nhiên, hắn tiến về trước rồi đấm mạnh vào chiếc điện thoại bàn.

Rầm…

Chiếc điện thoại nát bấy, từ trong đó chuồn ra một luồng khói đen.

Thứ đó cũng là quỷ vật.

Ngay từ đầu, vốn đã chẳng có người đàn ông nào gọi điện ——

chỉ có con quỷ vật này nấp trong điện thoại, nói chuyện với Tống Thư Hàng.

Không phải cấp dưới của đàn chủ.

“Lần sau đóng vai điện thoại thì nhớ cắm dây vào? Ngươi ngốc thì đừng cho rằng ai cũng ngốc như ngươi thế chứ.”

Tống Thư Hàng xoay người, lại đấm thêm cú nữa vào làn khói đen.

“Chết tiệt, không ngờ lại bị ngươi phát hiện.”

Luồng khói đen kia biến ảo, hóa thành một người đàn ông mặc khôi giáp. Giống bộ khôi giáp mà con quỷ binh ở cửa thôn mặc, nhưng thứ làn khói này biến thành lại là quỷ tướng.

Quỷ tướng, có thực lực tương đương với tu sĩ nhị phẩm. Hơn nữa, khác với quỷ binh, quỷ tướng đã nhớ lại đa số những ký ức khi còn sống, cũng có thần trí nhất định.

Quỷ tướng giơ tay lên, cánh tay nó hiện lên một tấm khiên lớn, đỡ lấy cú đấm của Tống Thư Hàng.

Rầm...

Tống Thư Hàng rụt lui, quỷ tướng cũng bị đánh bật.

Không phải bởi cú đấm này của Tống Thư Hàng mạnh nhường nào, mà bởi con quỷ tướng này đang ở trong trạng thái suy yếu. Giống như quỷ tướng Khổ U mà cấp dưới của đàn chủ từng lặng lẽ đưa lên tàu.

Chương 194. Chẳng lẽ lần này mình gây họa rồi?

“Chết tiệt, nếu không phải ta bị cái tên kia giam trong âm địa quá lâu thì đã không yếu thế này.”

Quỷ tướng nghĩ thầm —— bị một tên nhóc nhất phẩm dùng một quyền đánh văng đi, đúng là sỉ nhục mà!

Tống Thư Hàng lặng lẽ lắc lắc tay, cứng thật! Dù quỷ tướng này đã suy yếu, nhưng quỷ thể của nó vẫn tương đương với thân thể của tu sĩ nhị phẩm. Đặc biệt là cái tấm khiến mà nó huyễn hóa ra, cứng ngang với cánh cửa thép mà hắn đập lúc đi lấy lại pho tượng do Bạch Chân Quân biến thành.

Quỷ tướng đứng vững lại, rồi nói với Tống Thư Hàng bằng giọng điệu giận dữ:

“Tiểu tử, ngươi muốn thành kẻ địch của bọn ta sao?”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng nở nụ cười, tay tạo hình long trảo, hắn tung quyền pháp căn bản ba về phía quỷ tướng.

“Tên tiểu quỷ chết tiệt, ngươi không sợ bọn ta sẽ diệt sạch cả thôn sao?”

Kinh nghiệm chiến đấu của quỷ tướng vô cùng phong phú, nó né sang một bên, rồi không biết vặn vẹo thế nào mà đã né được cú vồ của Tống Thư Hàng. Cùng lúc ấy, cơ thể nó bay lên, lùi lại một khoảng cách xa Tống Thư Hàng,

Tống Thư Hàng cười lạnh, vào lúc này... chỉ có đứa ngu mới nhận rằng mình đang lo lắng cho sự an nguy của mọi người. Làm thế có khác nào tự dâng điểm yếu vào tay đối phương, để mặc đối phương giày xéo chứ?

“Mạnh miệng cái gì?”

Vậy nên, Tống Thư Hàng đành trợn mắt khinh bỉ, rồi bày ra cái vẻ chẳng thèm để tâm.

“Bọn ngươi muốn giết thì cứ giết, mục tiêu của ta chỉ là các ngươi thôi.”

Cái vẻ mặt tỉnh bơ của hắn chẳng lộ chút sơ hở nào.

Quỷ tướng ngơ ra một thoáng.

Chính trong một thoáng này, Tống Thư Hàng đã tranh thủ lao lên, chândùng thân pháp quân tử vạn lý hành, nhìn thì tưởng chậm, nhưng lại nhanh đến cực điểm, hắn tiếp tục tung quyền về phía quỷ tướng.

Đối đầu với cú đấm bất ngờ ấy của Tống Thư Hàng, quỷ tướng bỗng nhiên nhe răng ra cười.

Tưởng nó ngơ ra thật ư?

Chẳng qua chỉ là một tên tu sĩ nhất phẩm, quả nhiên kinh nghiệm chiến đấu còn non lắm, dễ dàng bị nó dắt mũi.

“Một tu sĩ nhất phẩm mà thôi, ngươi tưởng mình mạnh lắm sao? Ngươi chỉ đang đâm đầu vào chỗ chết mà thôi!”

Khôi giáp trên người quỷ tướng bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một tấm áo choàng lớn, chụp về phía Tống Thư Hàng.

Tấm áo choàng này là một pháp thuật thiên phú của nó, kẻ nào bị quấn lấy sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, rồi không ngừng bị nó hút sạch khí huyết.

"Chỉ cần rút cạn khí huyết của ngươi, thực lực của ta sẽ hồi phục chừng bốn phần, ha ha ha. Ta vốn không định dây vào chuyện rắc rối, không muốn kết thù kết oán với đám tu sĩ các ngươi. Không ngờ ngươi lại nhất quyết đeo bám, thế thì đừng trách ta!"

Quỷ tướng cười ha hả.

Tấm áo choàng đen quấn chặt lấy Tống Thư Hàng, quỷ tướng hít sâu một hơi rồi dùng pháp môn, định hút hết khí huyết trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Bỗng nhiên... quỷ tướng biến sắc.

Trong tấm áo choàng đen kia lại có lôi quang lóe lên.

Rầm rầm rầm rầm!

"Chưởng tâm lôi!"

Tiếng hô của Tống Thư Hàng vang lên từ phía trong áo choàng.

Lôi pháp cấp thấp, Chưởng tâm lôi —— từ lúc đập nát điện thoại, nhân lúc nói chuyện với quỷ tướng, Tống Thư Hàng đã âm thầm khắc lôi phù vào lòng bàn tay của mình, nhưng hắn chỉ ngưng tụ mà không sử dụng.

Nhân lúc quỷ tướng tưởng rằng đã thành công, Tống Thư Hàng mới kích hoạt chưởng tâm lôi.

Chưởng tâm lôi tàn nhẫn giáng xuống thân thể của quỷ tướng .

Bao thủ đoạn phòng ngự của quỷ tướng đã hóa thành tấm áo choàng đen đó, đưa áo choàng đi, tức là khả năng phòng ngự của nó đã giảm mạnh.

Rầm!

Một nửa cơ thể của nó bị lôi pháp đánh nát... Cái áo choàng đen mà nó lấy kiêu ngạo cũng rách từng mảnh.

"Chưởng tâm lôi, không ngờ ngươi lại biết dùng lôi pháp."

Nửa phần cơ thể còn lại của quỷ tướng ngã dựa vào vách tường, nó trừng mắt, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

"Đúng thế, kỳ lạ lắm hả?"

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại với vẻ nghi hoặc.

"Chẳng phải chưởng tâm lôi là pháp thuật mà mọi tu sĩ nhất phẩm đều biết sao? Ta cũng cảm thấy quái lắm, tại sao một quỷ vật như ngươi lại không đề phòng chưởng tâm lôi cjiws?"

Hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu, sao quỷ tướng lại dùng áo choàng để bọc hắn lại, khiến hắn có thời gian để sử dụng chưởng tâm lôi.

Pháp thuật mọi tu sĩ đều biết ấy hả? Biết cái con mẹ mày!

Quỷ tướng muốn... gầm gừ trong lòng quá —— nếu chưởng tâm lôi là thứ dễ học như vậy thì trên thế gian này làm gì còn đường sống cho đám quỷ tu chứ?

Tu sĩ nhất phẩm nào cũng biết chưởng tâm lôi, cứ giáng một chưởng xuống là có thể khiến quỷ tướng, thứ có thực lực tương đương với tu sĩ nhị phẩm bị trọng thương, thậm chí là tiêu đời, thế thì quỷ tu biết sống sao?

Tống Thư Hàng chợt lóe lên một ý nghĩ, hắn nhìn chưởng tâm lôi trong tay mình... Chẳng lẽ, đây là chưởng tâm lôi độc môn mà Bạch tiền bối đã cải tiến?

Được rồi, dù là thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần hắn có thể dùng chưởng tâm lôi là được! Sau này cảm ơn Bạch tiền bối là được.

Trước mắt, việc cần làm là xử lý con quỷ tướng này!

Tống Thư Hàng đưa tay rút một cái, móc ra một lá phá tà phù.

"Nói đi, kẻ điều khiển ngươi đang ở đâu? Hoặc có thể nói... cấp dưới của đàn chủ đang trốn ở đâu? Ta biết, đây chính là nơi chúng náu mình."

Tống Thư Hàng cầm phá từ phù, chỉ vào quỷ tướng rồi cười hỏi.

Quỷ tướng nhìn lá phù bảo trong tay Tống Thư Hàng với vẻ hoảng sợ —— nó cảm nhận được khí tức khủng khiếp từ đó. Nếu bảo phù này được sử dụng thì nó chắc chắn không có cơ may sống sót.

"Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ tha cho ngươi một đường sống.”

Lần này, Tống Thư Hàng nói thật chứ không lừa người ta, cũng chẳng lừa quỷ ta nữa. Một con quỷ tướng là thứ khá đáng giá, hắn muốn gói ghém con quỷ này lại để mang đi.

“Mục tiêu của ngươi là cấp dưới của đàn chủ sao?”

Phần cơ thể còn lại của quỷ tướng rụt rụt ra sau, né xa lá phù bảo nọ. Sau đó, nó nói tiếp.

“Nếu mục tiêu của ngươi là chúng thì chúng ta càng không cần phải đánh nhau. Bởivì tất cả những cấp dưới của đàn chủ đều đã chết rồi.”

“Chết?”

Tống Thư Hàng thoáng khựng lại.

Sau đó, hắn nghĩ đến một trường hợp có thể xảy ra —— từ khi thành lập tổ chức, ngoài việc tìm linh quỷ ra, đàn chủ còn cóp nhặt được kha khá những quỷ vật mạnh như óan quỷ, rồi tà quỷ gì gì đó. Những ký ức ấy đã từng xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Khi đàn chủ còn sống, hắn có cách để phong ấn những quỷ vật ấy, hoặc là mỗi nhiệm vụ khác nhau, lại dẫn theo một quỷ vật khác nhau đi mà dùng. Sau khi đàn chủ chết, nếu cấp dưới của hắn mở phong ấn thả....

“Tất cả đám cấp dưới đó đều bị các ngươi giết rồi sao?”

Tống Thư Hàng cười ôn hòa.

“Đúng thế.”

Quỷ tướng nuốt một ngụm nước miếng, đáp.

Tống Thư Hàng thở dài —— hắn muốn tìm cấp dưới của đàn chủ là muốn hỏi xem Quỳ Hoa Tu Sĩ thuộc phân bộ nào của Vô Cực Ma Tông.

Tống Thư Hàng đương nhiên không thể đối đầu với một đại môn phái như Vô Cực Ma Tông, nhưng vụ này có thể chuyển cho Tô thị A Thất tiền bối. Nào ngờ, cấp dưới của đàn chủ đều chết sạch cả rồi.

Cái này người ta gọi là người tính không bằng trời tính đây mà.

Bên cạnh đó, hắn cũng đoán được lý do khiến quỷ vật hút khí huyết của những người trong thôn. Sau khi bị phong ấn, đa số quỷ vật đều rơi vào trạn thái suy yếu, nên chúng chỉ còn cách lặng lẽ hút khí huyết của người khác. Hơn nữa, chúng còn định hút thêm một ít khí huyết, rồi chuẩn bị dắt díu nhau rời khỏi đây thì phải?

“Câu hỏi cuối cùng, cấp dưới của đàn chủ có từng hợp tác với Quỳ Hoa Tu Sĩ không, các ngươi có biết bối cảnh của tên tu sĩ đó không?”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Quỷ tướng lắc đầu, từ khi phá được phong ấn để thoát ra, chúng nó đã giết sạch những cấp dưới của đàn chủ. Đến cả những kẻ ra ngoài làm nhiệm vụ cũng bị chúng lừa về rồi giết nốt.

Quỷ tướng thực sự không biết dạo gần đây cấp dưới của đàn chủ hợp tác với ai.

Tống Thư Hàng nhíu mày, hắn trầm tư một lát rồi lấy di động, gõ một hàng chữ.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Có tiền bối nào đang online không, ta bắt được một con quỷ tướng, định hỏi các tiền bối một chút, có cách nào để phong ấn hay trói nó lại không?”

“Dùng pháp khí bắt quỷ là được, bách quỷ phiên, quỷ hồn giới, thu quỷ bình gì gì đó đều được.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp, gần đây hắn đang đau đầu về việc làm thế nào để dạy đám thổ dân biết cách tổ hợp từ ngữ sau khi đã dạy được phần từ mới rồi.

Ví dụ như việc đám thổ dân này thường xuyên dùng sai ba chữ “de”“

đích, đắc địa —— thực sự mà nói thì không chỉ thổ dân, mà Tống Thư Hàng cũng hay dùng sai ba từ đó lắm.

Vậy nên, dạo gần đây phủ chủ rất hay online để nhờ mọi người gợi ý cho vài chiêu.

“Phong hồn băng châu dùng được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Cái đó dùng để phong ấn linh quỷ, linh quỷ khác với những quỷ tướng bình thường."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười bảo.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

"Trừ cách đó ra, còn cách nào khác không?"

"Có pháp thuật phong ấn, nhưng giờ ngươi chưa dùng được."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp lại.

"Vậy chẳng lẽ ta không còn cách nào à?"

Tống Thư Hàng bực dọc, tuy cũng nghĩ đến khả năng này rồi, nhưng hắn vẫn muốn thử xem các tiền bối trong nhóm có chỉ cho chiêu nào được không.

Nếu không thể thu phục con quỷ tướng này... Thì hay là giết chết nhỉ? Nhưng trước khi giết phải làm công tác đề phòng mới được. Ít nhất phải tìm được cách nào khiến những quỷ vật khác không điên lên rồi tấn công người trong thôn.

Phải làm thế nào đây? Tống Thư Hàng chau mày suy nghĩ.

Nhưng, ngay lúc Tống Thư Hàng đang tìm cách giết quỷ tướng thì linh quỷ trong tâm khiếu của hắn như nhận được mệnh lệnh gì đấy nên lao vút ra!

Đúng là linh quỷ nhận được mệnh lệnh, quá trình kết hợp của nó và Tống Thư Hàng chưa xong hẳn nên sợi liên kết với Tống Thư Hàng lúc có lúc không.

Vậy nên, khi Tống Thư Hàng nghĩ "giết chết quỷ tướng", linh quỷ đã nhận được mệnh lệnh, nhưng đoạn nghĩ sau của hắn thì nó không biết.

"Gào!" Sau khi linh quỷ xuất hiện, tay nó hiện ra một đoản kiếm màu vàng. Đây là thiên phú mới có được sau khi nó hồi phục cấp bậc linh quỷ trung giai. Một khiên một kiếm, một thủ một công.

Cây đoản kiếm màu vàng nọ vung lên, kiếm này chém xuống, khiến quỷ tướng đang trọng thương nát thành từng mảnh.

"Không... Nếu ngươi giết ta thì hãy chờ sự trả thù từ đồng bọn của ta đi! Không chỉ ngươi, mà cả cái thôn này đều sẽ hóa thành địa ngục!"

Quỷ tướng giận dữ rống lên.

Vốn tưởng rằng mình là quỷ tưởng, dù có đang suy yếu nhưng khi đối đầu với một tu sĩ nhất phẩm, không đánh thắng thì cũng trốn được. Nào ngờ, tên tiểu tu sĩ này lại lắm thủ đoạn như thế, không chỉ có phù bảo mạnh mẽ mà còn có cả linh quỷ đáng sợ. Chẳng lẽ tiểu tu sĩ này là con riêng của vị chưởng môn nào đó thuộc danh môn đại phái ư?

“Sụt!”

Linh quỷ há miệng hút một cái, liền nuốt trọn quỷ tướng đang nát tươm vào bụng. Sau đó, nó ợ một tiếng no nê rồi chui vào tâm khiến của Tống Thư Hàng.

Bàn tay cầm phá tà phù của Tống Thư Hàng đơ ra...

Đạo diễn, kịch bản này sai rồi!

Làm sao bây giờ? Nếu thật là có hơn trăm hơn ngàn con quỷ tới tấn công thôn thì làm sao đây?

Hắn có thể bảo vệ một chỗ, nhưng không thể bảo vệ cả thôn đâu!

Chẳng lẽ lần này mình gây họa rồi ư?

Chương 195. Hôm nay mình cũng may phết nhỉ?

Làm sao bây giờ?

Tống Thư Hàng vô cùng buồn rầu...? Xem ra phải nhờ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tư vấn vậy.

Hắn lấy điện thoại ra rồi mở tới nhóm Cửu Châu số 1, sau đó bắt đầu sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, nghĩ xem phải miêu tả chuyện vừa xảy ra thế nào, rồi xin các tiền bối chỉ cách giải quyết.

Đương lúc Tống Thư Hàng gõ chữ vào khung trò chuyện thì trong danh sách bạn tốt lại có người liên lạc với hắn.

ID là Tam Nhật Tiểu Hòa Thượng, đây là đệ tử tục gia của Thông Huyền Đại Sư.

Lần trước, người này gửi cho Tống Thư Hàng cách dùng ba loại pháp thuật “Tinh thần lạc ấn thuật”, “Lạc ấn cảm ứng pháp”, “Lâm thời ngự kiếm thuật”

Dù rất có thể Tam Nhật sư huynh gửi nhầm, nhưng cũng nhờ vào lâm thời ngự kiếm thuật mà Tống Thư Hàng có thể xử lý tên thích khách tấn công Tô Thị A Thập Lục vào mấy ngày sau.

“Thư Hàng, có đang online không?”

Tam Nhật Tiểu Hòa Thượng hỏi.

“Có đây, Tam Nhật sư huynh có việc gì thế?”

Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi lại.

“Ta nghe nói vừa nãy ngươi vào nhóm Cửu Châu số 1 hỏi cách phong ấn quỷ tướng à?”

Tam Nhật Tiểu Hòa Thượng hỏi, hắn không gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, nhưng qua Thông Huyền Đại Sư, trong nhóm có chuyện gì hắn cũng biết.

“Tam Nhật sư huynh có cách phong ấn quỷ tướng sao?”

Tống Thư Hàng cười khổ, rồi nói tiếp.

“Tiếc là muộn rồi, con quỷ kia đã bị ta giết chết.”

“Tiếc thật đấy...”

Tam Nhật Tiểu Hòa Thượng đau lòng, rồi lại hỏi.

“Thư Hàng, ta muốn hỏi xem ngươi gặp con quỷ tướng này ở đâu thế? Nơi có quỷ tướng, ắt sẽ có rất nhiều oán quỷ hay quỷ binh gì đó nhỉ? Chắc chắn là không chỉ có mình con quỷ tướng đó thôi đúng không?”

Dạo gần đây, Tam Nhật Tiểu Hòa Thượng đang tu luyện một thần thông của phật môn, thần thông này cần thu thập rất nhiều quỷ hồn, rồi phong ấn vào phật tháp. Sau đó, dựa vào việc tụng kinh để độ hóa quỷ hồn, khiến chúng trở thành linh hồn tinh thuần. Cuối cùng, dựa vào linh hồn tinh thuần để dựng phật tháp.

Phật tháp hoàn thành, đi kèm với thần thông phật độ bảo tháp, vừa vung tay lên là có thể trấn áp kẻ địch. Uy thế của nó có thể sánh với pháp thuật tụ lý càn khôn của đạo gia.

Nhưng thời nay, một con quỷ thì dễ kiếm, chứ muốn tìm nơi nào có nhiều oán quỷ thì lại khó khăn lắm lắm. Hoa Hạ đã hòa bình từ rất lâu rồi, không còn chiến tranh nữa.

Mà những nơi từng xảy ra các trận chiến lớn, thì cũng bị tiền bối lặng lẽ độ hóa từ lâu, đa phần các oán quỷ trong đó đều đã bị bắt sạch.

Vậy nên, khi nghe Tống Thư Hàng bắt được một quỷ tướng, hắn bèn mừng rỡ chạy qua hỏi.

“Dù ta không dám khẳng định... Nhưng hẳn là nơi ta đang ở sẽ xuất hiện rất nhiều quỷ hồn. Có quỷ tướng hay không thì ta không rõ, nhưng quỷ binh chắc sẽ có rất nhiều, oan hồn lại càng nhiều.”

Tống Thư Hàng trả lời rất nhanh.

“Thật sao? Giờ ngươi đang ở đâu?”

Tam Nhật sư huynh hưng phấn hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Khu La Tín ở thành phố J.

“Ha ha, cách chỗ ta ở không xa lắm. Đợi một chút, nếu ta ngự kiếm phi hành thì cùng lắm là một tiếng sau sẽ tới!”

Tam Nhật sư huynh nói xong liền offline.

Tống Thư Hàng siết chặt di động... hình như đã có phương án giải quyết cho mối họa do mình gây ra rồi thì phải?

Sao cứ thấy mình may mắn thế nào ấy nhỉ?

. . .

. . .

Sau đó, Tống Thư Hàng lại vội vàng gọi điện cho Thổ Ba, bảo mình muốn đi chơi quanh thôn một chút, chắc sẽ về muộn, để bên ấy khỏi lo rồi đi tìm, không khéo lại cuốn vào chuyện không hay.

Giờ chỉ mong Tam Nhật sư huynh có thể đến trước khi đại quân oán quỷ ập tới.

Mong rằng hôm nay mình sẽ may mắn! Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện.

Nói thật thì... vận may của Tống Thư Hàng hôm nay khá tốt.

Chừng bốn mươi lăm phút sau, trên bầu trời xuất hiện một luồng kiếm quang, vèo một cái rồi đáp xuống trước mặt hắn. Phía trên kiếm quang là một người đàn ông da ngăm, hắn nhẹ nhàng nhảy xuống.

Người đàn ông này rất tuấn tú, tuấn tú theo kiểu khỏe khoắn. Vậy nên, cái đầu láng o kia chẳng thể làm mờ đi vẻ tuấn tú của hắn.

“Thư Hàng!”

Người đàn ông nọ cười với Tống Thư Hàng, không cần giới thiệu thêm, đây ắt hẳn chính là đệ tử tục gia của Thông Huyền Đại

Sư, Tam Nhật sư huynh.

“Chào Tam Nhật sư huynh!”

Tảng đáng nặng trịch đè trong lòng Tống Thư Hàng nãy giờ rốt cuộc cũng rơi xuống, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Có Tam Nhật sư huynh, dù đại quân của đám quỷ vật có tấn công thì cũng không sợ! Tam Nhật huynh là phật môn cao đồ, sở trường là đấu với quỷ vật.

Nhưng chẳng phải Tam Nhật sư huynh là đệ tử tục gia à? Sao cũng cạo trọc đầu nhỉ?

“Quỷ khí ở nơi này nồng nặc quá.”

Tam Nhật sư huynh nhìn quanh rồi nheo mắt, gật đầu đầy thỏa mãn.

Hắn cứ tưởng rằng lúc Tống Thư Hàng bảo “sẽ xuất hiện rất nhiều quỷ hồn” thì cùng lắm là trăm con thôi. Nhưng giờ, khi nhìn lượng âm khí phủ trên thôn này, thì oán quỷ cấp thấp chắc cũng phải có hơn ngàn con! Với lượng oán quỷ khổng lồ như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều quỷ binh, thậm chí còn có cả quỷ tướng!

“Hay, hay, hay lắm!”

Tam Nhật sư huynh nói liên tục ba chữ hay.

“Thư Hàng, sư huynh cũng không biết nên cảm ơn ngươi thế nào, ngươi giúp ta một việc lớn rồi!”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Ha ha, sư huynh cũng giúp ta một việc lớn ấy chứ.”

“Không cần nói thêm nữa, lượng oán quỷ ở đây còn vượt mức mong đợi của ta. Đợi ta bắt được hết đống quỷ vật này thì chắc chắn sẽ tặng ngươi thứ gì tốt tốt một chút!”

Tam Nhận sư huynh vỗ vai Tống Thư Hàng đầy hào sảng.

Nếu có thể bắt trọm số quỷ vậy này, hắn có thể tu luyện thần thông phật độ bảo tháp ngay lập tức. Quả thực chuyến đi này đã giúp hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Đây là ân tình lớn, nếu không tặng gì cho Tống Thư Hàng, sau này bị đồng đạo cười cho thối mũi thì sao? Khi đối xử với hậu bối, đặc biệt là với một hậu bối hữu duyên thì những tu sĩ trong nhóm Cửu Châu số 1 không keo kiệt bao giờ.

Nghĩ tới đây, Tam Nhật sư huynh liền lấy điện thoại ra gọi.

“Sư phụ, con muốn truyền “Bất động kim cương thân” cho Thư Hàng tiểu hữu, để trả một món nợ ân tình, thế có được không?”

Tam Nhật sư huynh hỏi.

Phía đầu dây bên kia im lặng một chút, rồi vang lên ba tiếng gõ mõ đều đều.

“Được rồi, cảm ơn sư phụ.”

Tam Nhật sư huynh cười nói.

Sau đó, hắn lại vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối vẫn đang ở cùng ngươi phải không?”

Tống Thư Hàng gật đầu, dù hiện tại Bạch tiền bối đang đi tìm phi kiếm, nhưng sau này hắn vẫn sẽ quay về.

“Mấy hôm sau, đợi đến khi ngươi về nhà rồi thì nhờ Bạch tiền bối gửi tọa độ cho ta, ta dùng phi kiếm gửi công pháp “Bất động kim cương thân” cho ngươi. Đừng từ chối, đây là thứ ngươi nên có.”

Tam Nhật sư huynh bảo.

“Bất động kim cương thân? Đó là công pháp gì thế?”

Nghĩ tới công pháp của phật môn, Tống Thư Hàng bất giác sờ tóc mình. Mình khó khăn lắm mới dùng quân tử vạn lýhành để thay đổi ngoại hình của chân ngã, đừng có bảo là học xong cái này lại biến về như lúc trước đấy nhé.

“Chẳng phải ngươi đang luyện ‘Kim cương căn bản quyền pháp’ sao? ‘Bất động kim cương thân’ là công pháp phụ trợ cho ‘Kim cương căn bản quyền pháp’, nó không phải quyền pháp, mà là công pháp luyện thể nhất phẩm, gia tăng tính phòng ngự cho cơ thể. Cùng một bộ với quyền pháp căn bản, nó sẽ giúp ngươi dễ vượt qua nhất phẩm dược long môn!”

Tam Nhật sư huynh cười ha hả.

“Cảm ơn sư huynh!”

Vừa nghe thấy đây là công pháp phụ trợ của ‘Kim cương căn bản quyền pháp’ Tống Thư Hàng liền biết mình sẽ muốn học ‘Bất động kim cương thân' rồi.

Dù chân ngã trong cơ thể lại trọc lóc cũng không sao... Thực lực quan trọng hơn ngoại hình. Cùng lắm thì sau khi thăng lên cảnh giới nhị phẩm, lại sửa thành tu theo công pháp nho môn, thay đổi ngoại hình của chân ngã!

Nhưng hôm nay đúng là suôn sẻ thật đấy, không chỉ dễ dàng giải quyết vụ oán quỷ báo thù, mà còn có được công pháp luyện thể nhất phẩm từ tay Tam Nhật sư huynh.

Đúng là may mắn mà!

****

Nửa giờ sau...

Trên bầu trời của khu La Tín, mây đen cuồn cuộn kéo tới, đè thấp xuống thôn xóm dưới chân.

Mắt thường không thể nhìn thấy luồng mây mù này, nhưng những ai có linh nhãn bẩm sinh, hoặc tu sĩ sau khi đã mở nhãn khiếu đều có thể thấy được, hơn nữa còn thấy giữa mây mù cuồn cuộn là hơn cả trăm, cả ngàn con oán quỷ đang gầm gừ.

Tiếng quỷ la hét rền rĩ không ngừng lan ra. Người thường đứng dưới đám mây quỷ này thì sẽ thấy lạnh run.

Mà phía trên đám oán quỷ đó, đứng gần hai mươi con quỷ binh. Chúng mặc chiến giáp cổ đại, tay cầm binh khí cổ đại, mặt đeo cùng một chiếc mặt nạ có ngoại hình đáng sợ, nhìn vừa tàn khốc vừa tà ác.

Đứng trên hai mươi con quỷ binh ấy, là một con quỷ tướng mặc bộ áo giáo tím đẹp đẽ, tay cầm một thanh đao quan vũ! Mặc hắn cũng đeo mặt nạ quỷ... Hơn nữa, khác với con quỷ tướng bị Tống Thư Hàng giết chết, con quỷ này có quỷ khí dồi dào, không hề rơi vào trạng thái suy yếu! Thực lực của nó có thể sánh với tu sĩ nhị phẩm đỉnh phong.

"Chậc chậc, phát tài rồi, những oán quỷ này quá đủ cho mình tu luyện! Hơn nữa, nhìn trận thế này thì chắc là vẫn còn rất nhiều quỷ hồn nữa. Tiếc cho chúng quá, càng nhiều oán quỷ, thần thông của ta càng chóng luyện thành."

Tam Nhật sư huynh xoa xoa tay, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ ngực, lòng thầm thấy may mắn —— may mà Tam Nhật sư huynh liên lạc với mình đúng lúc! May mà Tam Nhật sư huynh ở gần thành phố J! May mà Tam Nhật sư huynh đến ngay!

Nếu Tam Nhật sư huynh chỉ muộn nửa tiếng thôi, thì đối diện với cả ngàn oán quỷ thế này, Tống Thư Hàng thực sự không thể kiểm soát được.

May quá đi mất, Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

“Giết giết giết, giết sạch mọi sinh linh ở chốn này!”

Trên bầu trời, con quỷ tướng vung đại đao lên, hô to với giọng giận dữ. Chúng đã biết đồng bọn của mình bị giết, chúng đến đây để báo thù.

Dù phải diệt sạch những sinh linh trong thôn thì cũng phải báo thù cho tứ đệ. Con quỷ tướng cầm đao quan vũ lạnh lùng nói.

Đám quỷ binh hô lên một tiếng, rồi tách ra, mỗi con dẫn một đội oán quỷ vây quanh, bao phủ lấy thôn xóm.

Sau đó, lũ oán quỷ do đám quỷ binh lãnh đạo chồm về phía những sinh linh trong thôn. Dù là người hay súc vật, chỉ cần có khí huyết thì đều là đối tượng cho chúng tấn công.

“Ha ha, tới đúng lúc lắm!”

Tam Nhật sư huynh cười ha hả, hắn đưa tay ra sau lưng rồi rút ra một cây gậy bị quấn trong vải.

Khi cây gậy này được mở ra, mới thấy rõ nó là một lá cờ đen. Không biết lá cờ này được làm từ gì mà vừa mềm như vải, lại bóng loáng như kim loại.

Sau khi lá cờ được mở ra, nó hóa thành một hố đen rất lớn. Sau đó... đám oán quỷ rợp trời, rồi hai mươi quỷ binh đều rít lên đầy sợ hãi, tiếp theo là bị hút vào trong cái hố đen đó.

Chương 196: May Mắn Như Vậy Cứ Cảm Thấy Sai Sai Thế Nào Ấy!

Quỷ tướng trên trời vẫn giữ nguyên tư thế giơ đao chỉ xuống thôn, thân thể run lên, bộ dạng kia nom vô cùng uy mãnh khí phách, nhưng mà chớp mắt một cái, thuộc hạ và đàn em của hắn đã bị hút hết vào hố đen kia là sao?

Quỷ tướng ngây ra một lúc, sau đó hắn cưỡi trên mây đen, vội vàng bỏ chạy thục mạng. Gặp phải cao nhân mất rồi! Có thể thu phục toàn bộ quỷ binh của hắn trong chớp mắt thế này, phải chạy gấp thôi!

“Ha ha ha!”

Tam Nhật sư huynh cười ha hả, thu cây cờ màu đen trong tay lại.

Còn những người dân ở khu La Tín bên dưới chỉ cảm thấy trong một thoáng, dường như toàn thân lạnh run lên, sau đó lại lập tức ấm áp trở lại. Thôn dân đều không hiểu đầu cua tai nheo gì, cũng không biết có chuyện gì vừa xảy ra.

“Thư Hàng, đi thôi!”

Sau khi Tam Nhật sư huynh thu hồi lá cờ màu đen kia lại thì thuận tay xách Tống Thư Hàng theo, phi kiếm đáp xuống hóa thành độn quang, hai người cưỡi trên phi kiếm, nhanh chóng đuổi theo quỷ tướng.

Đương nhiên là Tam Nhật sư huynh cố ý tha con quỷ tướng kia... Nhưng nếu như để nó chạy mất thì biết đi đâu mà tìm ổ của nó chứ? Làm sao một lưới hốt trọn ổ toàn bộ oán quỷ, quỷ binh và quỷ tướng đây?

Chỉ số thông minh của con quỷ tướng đang bay ở phía trước cũng thấp thấy thương luôn!!! Đành chịu vậy, mặc dù quỷ tướng đã có lại một phần ký ức của lúc còn sống, cũng có được thần trí nhất định. Nhưng chỉ số thông minh của chúng thì vẫn còn thấp lắm.

Chỉ khi nào nó có thể thăng lên một cấp biến thành quỷ soái thì mới có thể đỡ hơn.

Cho nên, con quỷ tướng kia thậm chí không hề nghĩ tới chuyện người ta cố ý thả cho nó bỏ chạy.

Bây giờ trong đầu của nó chỉ có duy nhất một suy nghĩ thôi, đấy chính là trốn! Trốn về ổ của mình, hai đại ca của nó đang ở đó. Lại có thêm rất nhiều quỷ binh và oán quỷ, nói không chừng có thể bảo vệ được mạng sống.

Nó vội vàng chạy trối chết, Tam Nhật sư huynh thì che giấu thân thể, cưỡi phi kiếm thoải mái đuổi theo phía sau.

....

Con quỷ tướng kia nhanh chóng bay tới khu nghĩa địa công cộng ở sau núi khu La Tín.

Qủa nhiên là nơi này sao? Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng lên, đây chính là nghĩ địa công cộng mà ông ngoại của Thổ Ba kể là đã từng có người nhìn thấy quỷ ảnh đây mà. Có lẽ nơi này chính là ổ của đám quỷ tướng kia!

“Thuận lợi thật đấy.”

Tam Nhật sư huynh mỉm cười, mở miệng nói.

Đúng đấy, thật sự vô cùng thuận lợi. Mà sao mấy câu này nghe quen quen thế nhỉ?

Trong lúc nói chuyện, con quỷ tướng phía trước đã nhào vào trong lòng đất.

Giống hệt như khi người bình thường nhảy vào trong hồ nước vậy, thân thể của nó xuyên qua phần mộ, trực tiếp tiến vào sâu bên dưới lòng đất. Qủy vật không bị giới hạn bởi vật chất, có thể trực tiếp đi xuyên qua tường như chơi....

“Tam Nhật sư huynh, chúng ta vào kiểu gì đây?”

Tống Thư Hàng ngây ra rồi hỏi.

“Ha ha, vào làm gì?”

Trong mắt của Tam Nhật sư huynh phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, có thể thấy loáng thoáng bóng dáng một ấn ký thần bí xuất hiện trong mắt của hắn.

Nhãn khiếu thiên phú, thiên nhãn thông! Đây là loại nhãn khiếu thiên phú tốt hơn hẳn so với loại cao thủ thị giác của Tống Thư Hàng, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ thật đấy.

Có thiên nhãn thông ở đây, mộ phần cũng được, lòng đất cũng thế, không thể nào che được ánh mắt của Tam Nhật sư huynh.

“Thấy rồi, kẻ xây dựng nên nơi này đúng là cực kỳ xảo trá.”

Tam Nhật sư huynh cười to, dẫn theo Tống Thư Hàng ngự kiếm bay tiếp về phía trước, cuối cùng đáp xuống trước một vách núi.

Sau khi con quỷ tướng kia trốn vào bên trong mộ xong thì men theo một lối đi thật dài, chạy thẳng đến bên trong vách núi này. Trong lòng núi đã sớm bị người ta âm thầm khoét rỗng.

Trên vách núi đá có một cánh cửa ngầm... Bất quá, Tam Nhật sư huynh không rảnh để nghiên cứu cách mở cửa. Hắn chỉ giơ tay đánh một chưởng về chỗ cánh cửa kia. Chỉ là một chưởng bình thường, nhưng chân nguyên bên trong cơ thể lại tuôn ra ào ạt.

Ầm! Một chưởng đánh xuống, cánh cửa kia sụp đổ ầm ầm!

Bên trong vách núi có một khoảng không rất lớn, cùng với quỷ vật chất chồng kín cả không gian.

Lúc này, con quỷ tướng vừa mới trốn về tới nơi, mặt mày hãy còn hoảng hốt khôn cùng, đang kể cho hai con quỷ tướng khác cường đại hơn nghe chuyện nó gặp phải cao nhân tu sĩ ở trong thôn.

Đột nhiên, cánh cửa đá bị đánh vỡ!

Con quỷ tướng vừa mới trốn về kia giật mình quay đầu lại thì nhìn thấy Tam Nhật sư huynh, lập tức sợ hết hồn.

“Là hắn, đại ca, chính là tên tu sĩ nhân loại này!”

Con quỷ tướng kia lập tức kêu to.

“Đừng sợ, cùng nhau xông lên!”

Con quỷ tướng cầm đầu đứng dậy, tức giận gầm to. Con quỷ tướng này đã gần bước vào cảnh giới quỷ soái, vô cùng xảo trá.

Nó đứng một bên chỉ huy đám quỷ binh lao về phía Tam Nhật sư huynh và Tống Thư Hàng, còn nó thì lại lén lút lùi lại, chuẩn bị bỏ chạy.

“Ha ha ha, trốn đằng nào?”

Tam Nhật sư huynh lại rút lá cờ màu đen kia ra, phất cờ một cái, biến thành hố đen.

Bên trong hố đen kia sinh ra sức hút cực lớn, toàn bộ quỷ vật trong nơi này đều bị nó hút bay lên, con quỷ tướng cũng kêu thảm bị hút vào bên trong hố đen.

Đợi tới lúc Tam Nhật sư huynh đã thu hồi lá cờ đen lại thì trong nơi này đã sạch bóng quỷ hồn, không còn lấy một con.

“Bắt được một mẻ lớn rồi!”

Tam Nhật sư huynh cảm thấy vô cùng hài lòng, tâm trạng cực tốt.

Tống Thư Hàng chớp mắt nhìn quanh, nơi này là tổng bộ của tổ chức của tên đàn chủ kia. Nhưng bây giờ tổ chức này rốt cuộc đã hoàn toàn sụp đổ, chìm sâu vào dòng lịch sử mênh mông.

“Thiện ác sau cùng đều có báo, không phải không báo, chỉ là chưa tới lúc mà thôi.”

Tống Thư Hàng lên tiếng… lát nữa phải lên nhóm nói cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ biết chuyện tổ chức này đã hoàn toàn sụp đổ mới được.

Xem như đã hoàn thành được một lời thề của phủ chủ khi còn trẻ rồi.

“Ồ, Thư Hàng ngươi biết đây là đâu à?”

Tam Nhật sư huynh nghi hoặc hỏi lại.

“Đúng vậy, trước kia tổ chức này có chút ân oán với ta, bất quá bây giờ tất cả đã kết thúc rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói, tâm trạng vô cùng tốt.

“Ngươi đến đây là vì để đối phó với tổ chức này à?”

Tam Nhật sư huynh hỏi.

“Đúng vậy… bất quá… tất cả thành viên trong tổ chức này đều bị lũ quỷ tướng và oán quỷ kia giết sạch rồi. Ta vốn còn vài chuyện muốn hỏi bọn chúng.”

Tống Thư Hàng thở dài, lại nói tiếp:

“Tổ chức này từng đi khắp nơi hủy diệt vô số thôn làng, dùng người sống tế ra oán quỷ. Nhưng bây giờ bọn chúng lại bỏ mạng trong tay oán quỷ. Xem như gieo gió gặt bão.”

Tam Nhật sư huynh gật đầu, rồi nói:

“Nếu như nơi này từng là căn cứ của một thế lực nhỏ thì Thư Hàng ngươi cứ tìm thử xem. Nói không chừng sẽ có được thu hoạch bất ngờ đấy.”

Chỉ cần là một tổ chức tu sĩ thì dù nhỏ đến đâu đi nữa, kiểu gì cũng sẽ cất giữ chút bảo vật chứ.

Tống Thư Hàng giật mình ngộ ra, lúc hắn giết chết đàn chủ từng lấy được một vali bảo vật. Còn nơi này lại là tổng bộ của đàn chủ, chắc là sẽ có nhiều bảo vật hơn mới đúng chứ?

“Ta sẽ giúp ngươi một tay.”

Tam Nhật sư huynh lại mở thiên phú thiên nhãn thông của mình ra, ánh mắt quét ngang, tìm tòi khắp nơi này.

.....

Nhờ có Tam Nhật sư huynh giúp đỡ, Tống Thư Hàng nhanh chóng moi sạch toàn bộ đồ trong này ra.

Đầu tiên là một chiếc vali lớn chứa đầy tiền, bên trong có chừng ba triệu tiền mặt.

Với tính chất tổ chức của đàn chủ thì hắn nhất định sẽ không thể gửi quá nhiều tiền vào trong ngân hàng, cơ bản đều dùng tiền mặt mà thôi. Đàn chủ vốn có những mấy tỉ tiền mặt, còn có vô số đá quý, vàng bạc... Nhưng sau khi hắn chết thì đám thuộc hạ trong tổ chức đều chia chác hết cả rồi. Ba triệu này là số dư do bọn họ để lại để còn lo liệu chi tiêu bình thường trong tổng bộ.

Tiếp theo là một chiếc hộp chứa đầy hạt châu nhỏ màu đen, bên trên đầy quỷ khí nồng đậm.

“Đây là cái gì đây?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, đây nhất định không phải là trân châu đen rồi.

Tam Nhật sư huynh nhìn một cái rồi cười nói:

“Thứ này là hồn châu do quỷ hồn để lại sau khi chết. Ngoại trừ quỷ tu ra thì không có ai đi thu thập thứ này cả, không xài được.”

Tống Thư Hàng gật đầu, thế nó là thứ vô dụng chứ gì?

Hắn mới nghĩ thế thì linh quỷ trong tâm khiếu lại truyền tới một tin nhắn mơ hồ: Đồ ăn.

Đồ ăn?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới cảnh tượng khi linh quỷ nuốt chửng mảnh vỡ của quỷ tướng, chẳng lẽ hồn châu này cũng có thể cho linh quỷ dùng được à? Thế thì xem ra hộp hồn châu này cũng không thể xem như đồ bỏ được.

Cuối cùng... là một đống dược liệu.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy đống dược liệu này thì cứ thấy quen quen thế nào ấy.

“Ồ, đây là dược liệu dùng để luyện chế khí huyết đan sao?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc bật thốt, tất cả dược tài mà Bạch tiền bối viết ra cho hắn đều ở đây cả!

“Xem ra Dược Sư tiền bối đã dạy cho ngươi khá nhiều thứ đấy! Mấy thứ này đúng là dược liệu dùng để luyện chế khí huyết đan.”

Tam Nhật sư huynh cười ha hả nói.

“Sư huynh, ta đang cần số dược liệu này, ta có thể lấy nhiều một chút được không?”

Tống Thư Hàng mặt dày hỏi thẳng, chuẩn bị chia chác số chiến lợi phẩm này với Tam Nhật sư huynh.

“Ha ha ha, không cần đâu. Số này ngươi cứ lấy hết đi.”

Tam Nhật sư huynh vỗ mạnh lên vai của Tống Thư Hàng, nói:

“Ta căn bản không cần tiền. Hồn châu cũng không thể dùng được. Khí huyết đan thì ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu rồi. Nếu như ngươi đã cần mấy thứ này thì cứ lấy đi, đừng khách khí với ta. Ngoài ra... Lần này ta có thể bắt được nhiều oán quỷ, quỷ binh và quỷ tướng như thế, đã hơn hẳn so với dự liệu của ta, bây giờ ta đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.”

Tống Thư Hàng mặt dày gật đầu:

“Nếu thế thì ta sẽ không khách khí với sư huynh làm gì!”

Bây giờ hắn thật sự rất cần những thứ này, cho nên không thể ngại được.

Lỡ như hắn mà còn bày đặt ngại ngùng đẩy đưa nữa, Tam Nhật sư huynh không tiện từ chối, đành phải nhận một phần dược liệu thì Tống Thư Hàng sẽ khóc hết nước mắt mất thôi.

Nhờ có sư huynh trợ giúp, hắn gói hết đống dược liệu này lại, lại xách hộp hồn châu và chiếc vali tiền mặt kia lên.

Tam Nhật sư huynh cười nói:

“Chúng ta đi khỏi nơi này thôi. Mặc dù quỷ vật đã bị tiêu diệt hết rồi, nhưng nơi này vẫn cứ khiến người ta cảm thấy lạnh người, khó chịu quá đi mất.”

Nói xong, hắn nhảy lên độn quang, lại mang theo Tống Thư Hàng bay khỏi nơi này, quay lại khu La Tín.

Tống Thư Hàng nhìn vali và gói đồ to thật to trong tay.

Hôm nay mình đúng là số đỏ. Không chỉ thuận lợi giải quyết mối họa thuộc hạ của đàn chủ, lại còn lấy được một mớ dược liệu cần thiết để luyện khí huyết đan mà Bạch tiền bối cần nữa!

May mắn cỡ này đúng là nghịch thiên mà!

Nhưng... Vì sao hôm nay mình may mắn như thế nhưng cứ thấy sai sai thế nào ấy nhỉ?

Là mình quên mất chuyện gì sao?

Lúc này, trên không trung, Cảnh Mạch đà chủ cắn răng đi về phía khu La Tín ở thành phố J.

Ở bên cạnh hắn còn có một người đàn ông mặt mày hống hách cưỡi một cái hồ lô, đây là trợ thủ mà Cảnh Mạch đà chủ tìm tới giúp đỡ mình! Là một vị tán tu có tu vi tứ phẩm.

Vất vả lắm mới có dịp Thư Sơn Áp Lực Đại rời khỏi vị tiền bối ở cạnh hắn, lần này, Cảnh Mạch đà chủ thề, nhất định phải bắt cho bằng được tên Thư Sơn Áp Lực Đại này, cướp lấy huyết thần toản!

Vị tán tu bên cạnh hắn là một người bạn hiếm hoi của Cảnh Mạch đà chủ, lần này cũng vừa mới xuất quan xong, rảnh rỗi không có gì làm nên mới đi theo Cảnh Mạch đà chủ chơi.

Khi nghe Cảnh Mạch đà chủ nói muốn đối phó với một người thì nổi hứng theo sau.

Chương 197: Là thiên tai hay là nhân họa?

Cái tên trông có vẻ kiêu ngạo cưỡi hồ lô này có đạo hiệu là Bán Hồ Đạo Nhân, là một tán tu, có thể leo lên được đến tu vi tứ phẩm thế này cũng rất hiếm có.

Bán Hồ Đạo Nhân biết rõ sự khó khăn khi làm tán tu, không có môn phái chống lưng, càng về sau này thì tài nguyên cần thiết cho việc tu luyện lại càng nhiều, một mình hắn cảm giác như gánh nặng càng lúc càng lớn.

Nên hắn mới nghĩ hết cách để kết giao với Cảnh Mạch đà chủ.

Quá trình trở thành bạn tốt của Cảnh Mạch đà chủ thật sự là đầy những ký ức đau thương.

Với cái tính cách như ôm một trăm thùng thuốc nổ như Cảnh Mạch đà chủ, không ai biết hắn sẽ nổi điên, ra tay đánh người vào lúc nào.

Vì có thể bồi đắp tình bạn với Cảnh Mạch đà chủ, Bán Hồ Đạo Nhân đã nghiên cứu ra được phải làm thế nào là đủ. Vừa phải để cho Cảnh Mạch đà chủ đánh sướng tay, vừa phải phản kháng lại, thể hiện ra được giá trị vũ lực của mình, chứng tỏ mình không phải là kẻ yếu.

Cho nên, mỗi lần Cảnh Mạch đà chủ lên cơn điên, hắn phải đại chiến với Cảnh Mạch đà chủ mấy trăm hiệp, sau đó dần dần thể hiện ra cảnh tượng thực lực của bản thân chống đỡ không nổi nên bị đánh ngã. Cảnh này hắn phải diễn những mấy chục lần, thật tình hắn cũng vất vả lắm đấy chứ.

Cũng may, sự cố gắng của hắn rốt cuộc cũng được hồi báo, cuối cùng hắn cũng trở thành bạn tốt của Cảnh Mạch đà chủ.

Cũng vì tính cách như thùng thuốc nổ của mình mà trước nay Cảnh Mạch đà chủ rất khó có bạn bè, cho nên cực kỳ quý trọng 'người bạn' này —— Tuy rằng những lúc nổi điên hắn vẫn đè đầu Bán Hồ Đạo Nhân ra đánh như thường.

Nhưng may mắn là Cảnh Mạch đà chủ vẫn luôn nhớ tới người bạn ‘duy nhất’ này của mình.

Nhờ ăn theo quan hệ với Cảnh Mạch đà chủ, cho nên Bán Hồ Đạo Nhân cũng nhận được không ít chỗ tốt từ Vô Cực Ma Tông. Bây giờ, chỉ chờ sau khi hắn tấn thăng lên thành Linh Hoàng ngũ phẩm thì sẽ có cơ hội gia nhập Vô Cực Ma Tông, thậm chí còn có thể trở thành đà chủ một phân bộ!

Mà lần này, Bán Hồ Đạo Nhân quyết định đi theo cũng là vì muốn giúp đỡ Cảnh Mạch đà chủ, thắt chặt tình hữu nghị của hai người bọn họ.

….

Tam Nhật sư huynh đưa Tống Thư Hàng về một góc vắng người trong thôn, sau đó thả hắn xuống.

“Thư Hàng, ta phải đi trước đây. Thu hoạch được nhiều linh quỷ như thế, ta đang nôn nao muốn chơi lớn một trận đây.”

Tam Nhật sư huynh cười nói với Tống Thư Hàng.

“Chúc sư huynh sớm ngày thành công.”

Tống Thư Hàng mỉm cười vẫy tay.

Tam Nhật sư huynh chắp hai tay thi lễ với Tống Thư Hàng.

Sau đó cưỡi độn quang bay lên không cái vèo rồi biến mất.

Tống Thư Hàng xách vali với cái bao lớn đi lững thững về nhà của ông ngoại của Thổ Ba.

“Những lúc như thế này, nếu như có một chiếc không gian giới chỉ hay túi trữ vật gì đó thì tốt quá.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng hắn cũng chỉ nghĩ mà thôi, phải biết là Dược Sư từng nói dù moi hết tài sản của hắn cộng lại cũng không đổi nổi một chiếc không gian giới chỉ. Trừ phi mình ăn may dữ lắm, không thì đừng có mơ tới loại trang bị cao cấp như thế.

Dù sao thì mình cũng không phải Bạch tiền bối, muốn cái gì là có cái đó.

….

Sau khi quay lại nhà của ông nội Thổ Ba xong, Tống Thư Hàng đặt cái vali tiền và bọc dược liệu ở trong cốp xe trước.

Chỉ là cốp xe rất nhỏ, bỏ mấy thứ kia vào không tiện chút nào.

Aiz, biết trước thì mình nên nhờ Tam Nhật sư huynh dùng ảo thuật che dấu mấy thứ này trước mới đúng. Hay là lái chiếc xe to hơn tới cũng được nữa. Hy vọng bỏ mấy thứ này trong cốp xe đừng có xảy ra vấn đề gì…

Sau khi khóa kỹ lại, Tống Thư Hàng chuẩn bị vào nhà.

Lúc này, Thổ Ba, ông ngoại cậu ta và Lý Dương Đức cầm theo mấy cái giỏ đi ra từ trong nhà.

“Ồ, Thư Hàng mày về rồi đấy à.”

Lâm Thổ Ba nhìn thấy Tống Thư Hàng thì cười toe toét:

“Tao còn đang định gọi điện cho mày đây, mọi người đang bàn nhau lên núi hái dương mai đấy, mày đi cùng không.”

“Được, đi thôi!”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Có cần thay đồ không? Trên núi nhiều côn trùng lắm đấy.”

Lâm Thổ Ba hỏi.

“Không cần đâu, tao cũng không èo uột như thế.”

Tống Thư Hàng cười phớ lớ —— hắn còn đang đeo phong hồn băng châu trên người đây. Côn trùng bình thường căn bản không dám tới gần hắn, nếu có con nào chán sống nhào lên thì sẽ bị hàn ý trên phong hồn băng châu giết chết ngay.

“Thế chúng ta đi thôi!”

Lâm Thổ Ba và Lý Dương Đức hớn hở lên trước mở đường, Tống Thư Hàng thì đi theo sau lưng bọn họ.

Còn ông ngoại của Thổ Ba thì đi được một lúc mới cố ý đi chậm lại để đi song song với Tống Thư Hàng.

Vẻ mặt của ông như thể muốn nói gì đó.

“A công có chuyện gì muốn nói với cháu sao?”

Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi ông.

“Thư Hàng, ông chỉ muốn hỏi thử, cháu có thân với cô bé đi cùng lần trước không? Lúc nào thì dắt cô bé ấy đến chơi nữa nhé?”

ông ngoại của Thổ Ba cố gắng khiến cho giọng nói của mình tự nhiên một chút.

Tống Thư Hàng chớp mắt:

“Dạ, gần đây cô ấy có việc bận ạ, thậm chí còn không có thời gian ra ngoài luôn.”

Nếu như mời cô nàng Vũ Nhu Tử kia ra ngoài chơi thì cô ấy nhất định sẽ giơ hai tay hân hoan đồng ý. Nhưng bây giờ cô ấy vẫn đang cố gắng đồng bộ với linh quỷ, nên vẫn còn bế quan.

Ông ngoại của Thổ Ba xìu xuống, thất vọng thở dài.

Một lát sau, ông lại hỏi:

“Thư Hàng này, cháu có cách gì liên lạc với cô bé ấy không, kể lại chuyện trong thôn cho cô bé ấy nghe rồi nhờ cô bé ấy chỉ cách cho chúng ta từ xa thử xem?”

Chủ yếu là người trong thôn thật sự hết cách mất rồi, điều tra kiểu gì cũng không ra nguyên nhân gây bệnh, thêm mấy chuyện quỷ dị xảy ra trong thôn nữa, khiến cho lòng người hoang mang. Mấy người vốn chẳng tin chuyện ma quỷ mà giờ ai cũng thấy sợ run người.

Thư Hàng lắc đầu —— Bởi vì chuyện này không quan trọng nữa, đám quỷ quái trong thôn đã bị giải quyết xong cả rồi.

Ông ngoại Thổ Ba thất vọng thở dài, cuối cùng, ông nhìn Tống Thư Hàng nói:

“Thư Hàng à, cháu có cách gì giải quyết chuyện trong thôn này không?”

“A công à, cháu không rành cái này.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thổ Ba đã thất vọng hoàn toàn.

Tống Thư Hàng cảm thấy không nỡ, nên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Nhưng biết đâu căn bệnh kia chỉ là tạm thời thì sao ạ? Có khi mấy ngày nữa thì sẽ khỏi ngay ấy mà?”

“Mấy ngày nữa sẽ khỏi ư?”

Ông ngoại của Thổ Ba ngẩn ra.

Ông ngoại của Thổ Ba đột nhiên nhớ đến mới khi nãy, trong người đột nhiên phát lạnh, nhưng lại khỏi ngay, nên lòng ông lập tức ôm chút hy vọng.

Ông khẽ gật đầu:

“Mong là thế.”

Một lúc sau, ông lại nhỏ giọng hỏi:

“Thư Hàng này, liệu trên đời này có quỷ thật không hả cháu?”

“Tin thì có, không tin thì không ạ.”

Tống Thư Hàng trả lời, hắn không muốn khiến ông ngoại của Thổ Ba nghĩ đến hướng ‘giới tu sĩ’, nên đương nhiên không thể để lộ ra quá nhiều chuyện về giới tu sĩ, tránh kéo ông vào rắc rối.

“Mặc kệ có hay không, nhưng sau khi nghe thấy cháu nói thế, ông đã thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.”

Ông ngoại của Thổ Ba cười lớn nói.

Sau đó, ông ngoại Thổ Ba dắt ba tên đi vào trong vườn dương mai của ông.

Có lẽ nhờ mấy câu an ủi của Tống Thư Hàng phát huy tác dụng, nên ông ngoại Thổ Ba cảm thấy tình trạng suy yếu trong người đã đỡ hơn rất nhiều, cả người cũng trở nên hăng hái hơn hẳn.

Cuối cùng, bốn người thu hoạch đầy ắp quay về.

….

Lúc đêm khuya.

Sau khi Tống Thư Hàng minh tưởng xong thì đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn về bầu trời đầy sao bên ngoài.

Bên ngoài rất yên tĩnh, chỉ có vài căn nhà hãy còn sáng đèn. Nơi này cách nội thành rất xa, nên không ồn ào, đèn đuốc sáng trưng như nơi thành phố, yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu.

“Không ngủ được rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, cầm một bản danh sách ra.

Bên dưới danh sách, Bạch tiền bối có nhắn với hắn: Thư Hàng tiểu hữu, chúc chuyến đi này của ngươi có thể thuận lợi. Đồng thời cũng chúc ngươi có thể tìm được dược liệu luyện chế khí huyết đan!

Trong lúc hắn đang minh tưởng, nghĩ tới thu hoạch hôm nay của mình, đột nhiên nhớ đến lời chúc này của Bạch tiền bối.

Giống như những gì Bạch tiền bối đã chúc, chuyến đi lần này thuận lợi tới mức khiến người ta không dám tin.

Đúng thật là cần gì thì có đó! Lúc hắn cần giúp đỡ thì Tam Nhật sư huynh lại đến nơi, giúp hắn bắt hết oán quỷ, lúc cần công pháp thì Tam Nhật sư huynh lại tặng hắn công pháp giúp luyện thể.

Đồng thời, cũng giống hệt như lời nhắn của Bạch tiền bối, hắn thuận lợi tìm được số dược liệu luyện chế khí huyết đan, số lượng cũng khá nhiều.

Ngẫm lại thì có khi nào hôm nay mình may mắn như thế là nhờ vào lời chúc của Bạch tiền bối không nhỉ?

Lẽ nào vận khí của Bạch tiền bối không chỉ hạn chế ở bản thân của hắn thôi? Còn có thể ảnh hưởng đến người khác nữa à?

Nếu như thật sự là nhờ lời chúc của Bạch tiền bối… Thì hắn phải cẩn thận mới được. Vận may của Bạch tiền bối là điển hình của kiểu ‘tìm phú quý trong nguy hiểm’.

Bây giờ, phú quý đã tới tay rồi —— thế nguy hiểm đang ở đâu đây?

Là thiên tai à? Kiểu như đột nhiên có thiên thạch lao xuống từ trên trời, nện hắn nằm thẳng cẳng trong lúc đang ngủ ấy?

Hay là nhân họa đây? Ví như bỗng đâu có tu sĩ cường đại đánh nhau xong tự nhiên kéo theo hắn vào, làm hắn ăn đạn lạc nằm ngay đơ?

Càng nghĩ thì hắn càng thấy không đúng.

Cứ cảm giác như có một cổ nguy cơ đang đến gần hắn vậy!

Thời gian trôi qua, cảm giác này càng lúc càng mạnh mẽ, khiến hắn không cách nào bình tĩnh lại được.

Nếu như thật sự có nguy hiểm thì mình không thể làm liên lụy đến gia đình ông ngoại của Thổ Ba được!

Mỗi vị tu sĩ đều phải tin vào trực giác nguy cơ của mình —— thà tin là có, chứ không thể tin là không!

Tống Thư Hàng nghĩ tới nghĩ lui, nên đặt chìa khóa lên bàn trước.

Sau đó hắn thu hồi danh sách kia.

Rồi hắn lại nhét hết mấy thứ như phù bảo, phi kiếm phiên bản dùng một lần, bảo đao Bá Toái, lông chó của Đậu Đậu… lên người.

Hắn đẩy nhẹ cửa sổ ra, vận chuyển thân pháp quân tử vạn lý hành, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, biến mất trong bóng đêm.

Sau khi đáp xuống, hắn đi thẳng một đường đến gần căn cứ cũ của đàn chủ.

Ở nơi đó khá rộng rãi, lại dựa lưng vào bãi tha ma, nên buổi tối cũng không có ai đến.

Nếu như thật sự có thiên thạch giáng xuống từ trên trời thì cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng nhỏ nhất cho thôn bên kia. Còn nếu như là tu sĩ chiến đấu thì đây cũng là một nơi tốt.

Trong lúc suy nghĩ, cảm giác nguy cơ trong lòng Tống Thư Hàng lại càng nặng nề hơn.

Một tay Tống Thư Hàng cầm lông chó của Đậu Đậu và giáp phù, một tay thì cầm kiếm phù. Cảnh giác nhìn quanh khắp nơi và cả bầu trời.

Trên bầu trời… quả thật có thứ gì đó đang lao nhanh về phía hắn!

Bất quá đây không phải thiên thạch.

Đó là một cái hồ lô màu đỏ khổng lồ, phát ra ánh sáng của pháp khí.

Xem ra là nhân họa rồi nhỉ?

“Giáp!”

Tống Thư Hàng lập tức kích hoạt giáp phù, một tầng kim quang nhàn nhạt bao phủ toàn thân hắn.

Đồng thời, không cần hắn kích hoạt, lông của Đậu Đậu giống như có linh tính, bay ra khỏi bàn tay hắn, phình to ra. Nháy mắt, cọng lông đã biến thành một con đại kinh ba uy vũ.

Đúng là bộ dạng của Đậu Đậu, chỉ là con đại kinh ba này yếu hơn một chút, chắc là một dạng phân thân của Đậu Đậu.

“Gâu!”

Đại kinh ba kia nhảy lên, vỗ một cú về phía cái hồ lô nọ…

Chương 198: Phi Kiếm Xài Một Lần, Phóng Ra!

Xem ra đúng là lời chúc của Bạch tiền bối sẽ có di chứng về sau!

Keng!

Trên không trung, hóa thân của Đậu Đậu bay lên trời, đánh một cú về phía cái hồ lô màu đỏ kia.

Hồ lô khổng lồ lập tức bị đánh bay ra ngoài, xoay tròn mấy cái bay lên trời lại.

- Gâu! - Hóa thân của Đậu Đậu vô cùng uy vũ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về không trung.

Ở nơi đó, có hai đạo thân ảnh đang ẩn mình trong bóng tối.

Sau khi cái hồ lô màu đỏ bị đánh bay ra thì nó quay về dưới chân của gã nam tử mặt mày kiêu ngạo kia.

Một đạo thân ảnh khác thì là một gã nam tử có mái tóc màu bạc chỉa thẳng lên như con nhím, trong mắt thì có lôi mang lóe lên.

Đây đúng là Cảnh Mạch đà chủ và bạn tốt Bán Hồ đạo nhân của hắn, hai tên lạnh lùng nhìn về phía Tống Thư Hàng và hóa thân của Đậu Đậu.

- Ồ, cư nhiên vẫn còn yêu thú hộ thân à? - Bán Hồ đạo nhân nói với vẻ hơi kinh ngạc, hơn nữa từ khí thế mà xem thì con yêu thú này ít nhất cũng phải có tu vi tứ phẩm.

Bên cạnh của tên nhóc chỉ có tu vi nhất phẩm bên dưới thế mà lại có yêu thú cường đại cỡ này à? Không phải tên nhóc này là con riêng của vị chưởng môn của môn phái lớn nào đó đấy chứ?

- Hừ, nếu như thật sự là một con yêu thú thì có lẽ sẽ bảo vệ được hắn. Nhưng con yêu thú bên dưới không phải bản thể, mà chỉ là phân thân mà thôi, căn bản không thể duy trì được bao lâu.- Cảnh Mạch đà chủ lạnh lùng nói, hắn đứng im trong hư không, dưới chân có một luồng khói, có vẻ như là một loại pháp khí phi hành.

Nhưng lúc hắn bay đến đây rõ ràng là ngự kiếm phi hành.

Phi kiếm vốn ở dưới chân hắn lúc này lại phát động đánh lén!

Keng!

Trên người Tống Thư Hàng phát ra tia lửa dữ dội, một thanh phi kiếm màu đen âm hiểm hiện thân giữa không trung, chém lên trên hộ thuẫn giáp phù của hắn.

Chỉ một chiêu thôi đã đánh vỡ hộ thuẫn của giáp phù!

Hộ thuẫn của giáp phù này là bùa hộ mệnh có thể ngăn được một chiêu toàn lực của tu sĩ tam phẩm, thế mà lại bị một kiếm chém tan. Tống Thư Hàng chợt hiểu ra, đối phương là tu sĩ tứ phẩm!

Có cần phải tới vậy không trời, ta chỉ là một tu sĩ nho nhỏ non choẹt nhất phẩm mà thôi. Không thể sắp xếp một kẻ thù có cảnh giới tương đương để ta còn được dịp luận bàn cho đàng hoàng được à?

- Chà, trên người tên này đúng là có không ít bảo vật đây mà. Nhưng cũng vô dụng mà thôi.

Cho dù ngươi có bao nhiêu bảo vật đi nữa thì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu! - Cảnh Mạch đà chủ lạnh lùng nói, hắn siết chặt lòng bàn tay.

Phi kiếm màu đen kia lại chém về phía sau lưng của Tống Thư Hàng, tốc độ cực kỳ nhanh.

Phi kiếm chính là thuật lấy thủ cấp kẻ thù ngoài ngàn dặm!

Giáp phù trên người Tống Thư Hàng đã bị phá, tờ giáp phù thứ hai còn chưa kịp kích hoạt thì kiếm này đã sắp chém đến nơi rồi!

Vèo! Phân thân của Đậu Đậu trên không lóe lên một cái, nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hơn hai mươi mét. Sau đó nó giơ vuốt lên vỗ mạnh, đánh trúng thanh phi kiếm màu đen này.

Cũng giống hệt như cái hồ lô màu đỏ kia, thanh phi kiếm màu đen cũng bị đánh văng ra, quay lại dưới chân của Cảnh Mạch đà chủ.

- Con yêu thú này không phải loại tầm thường.- Bán Hồ đạo nhân trầm giọng nói, khi nãy chỉ nháy mắt mà nó đã vượt qua khoảng cách hơn hai mươi mét, tốc độ còn nhanh hơn cả phi kiếm!

- Không sao cả, thực lực của nó chỉ chừng tứ phẩm. Để ta cản nó, ngươi mau bắt tên tiểu quỷ kia đi! - Cảnh Mạch đà chủ cười lạnh, lôi quang trong mắt lóe lên. Hắn lại vận chuyển thanh phi kiếm màu đen kia lần nữa, lần này mục tiêu của nó đã đổi hướng sang hóa thân của Đậu Đậu, không cho nó có cơ hội quay lại cứu viện cho Tống Thư Hàng.

Bán Hồ đạo nhân khẽ gật đầu, vận chuyển hồ lô bay lên.

Lần này hắn không định dùng hồ lô để đè Tống Thư Hàng nữa, mà mở nút hồ lô ra: - Thu!

Hắn vừa dứt lời thì trong hồ lô đột nhiên sinh ra một lực hút cực mạnh, kéo thân thể của Tống Thư Hàng lên. Một thân bản lĩnh của Bán Hồ đạo nhân phần lớn đều nằm trên cái hồ lô màu đỏ này, cái hồ lô này có được rất nhiều chức năng thần kỳ.

- Gâu! - Hóa thân của Đậu Đậu ở trên không kêu to một tiếng, nhảy xuống định quay lại cứu giúp Tống Thư Hàng.

- Đừng hòng! - Cảnh Mạch đà chủ cười lớn, rút kiếm chặn ở trước mặt hóa thân của Đậu Đậu, một chuỗi kiếm quang hạ xuống. Tuy rằng hắn có phần xấu tính, nhưng thực lực thì không tồi chút nào.

Một chuỗi kiếm quang này bao vây lấy hóa thân của Đậu Đậu, bám riết lấy nó, không cho nó có cơ hội thể hiện tốc độ kinh người của mình.

Hóa thân của Đậu Đậu không thể nào quay về cứu viện Tống Thư Hàng, tức giận quay đầu lại chiến đấu với Cảnh Mạch đà chủ.

Lúc này, thân thể của Tống Thư Hàng đã bị cái hồ lô kia hút bay lên.

Kẻ dùng hồ lô này cũng là tu sĩ tứ phẩm sao?

Nếu đã như thế thì đến lúc phải dùng bảo vật này rồi!

Tống Thư Hàng với tay về phía eo, rút cây phi kiếm hàng xài một lần ra nắm chặt trong tay.

Cơ hội chỉ có một, phải xem hiệu quả của thứ mà Bạch tiền bối cho hắn để phòng thân như thế nào đã. Nếu như cũng vô dụng thì hắn chỉ có thể kích hoạt vạn lý phi độn thuật ở trên người mà thôi.

Thân thể của hắn bị hút bay lên giữa không trung, Tống Thư Hàng cầm công tắc phóng phi kiếm bản 013 ra, dốc toàn lực thôi động khí huyết trong tâm khiếu và nhãn khiếu của mình, rót vào bên trong công tắc phóng phi kiếm.

Nháy mắt, công tắc phóng phi kiếm dường như đã cộng minh với Tống Thư Hàng... sau đó, trong hốc mắt của Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện một ống kính nhắm.

Sao cái ống kính này nhìn quen quen thế nhỉ.

Bạch tiền bối... Từ khi người xuất quan đến nay, bắt đầu mày mò máy tính thì đã tìm hiểu mấy thứ gì không thế này?

Mà lúc này, Bán Hồ đạo nhân đột nhiên cảm giác được một loại cảm giác tim đập dồn dập, mà loại cảm giác này, lại đến từ trên người tên nhóc con nhất phẩm sắp sửa bị mình hút vào bên trong hồ lô!

- Thu thu thu! - Bán Hồ đạo nhân lập tức phát chân nguyên nhiều hơn, điên cuồng thôi động cái hồ lô đỏ của mình!

Thân là tán tu, giác quan thứ sáu của hắn cực nhạy. Tuy rằng không rõ vì sao tên nhóc kia lại có thể khiến tim của hắn đập nhanh như thế, nhưng hắn phải nhanh chóng thu tên nhóc này vào trong hồ lô mới được!

- Bắn! - Tống Thư Hàng dùng sức ấn mạnh lên cái nút của công tắc phóng phi kiếm.

Đồng thời, hắn ngưng tụ tinh thần lực đến hình xăm trên cổ tay, lỡ như có chuyện gì thì phải chuẩn bị bỏ chạy!

Vèo! Phi kiếm bản dùng một lần bay ra ngoài.

Nếu như tốc độ của cái cây phi kiếm màu đen mà Cảnh Mạch đà chủ dùng khi nãy ngang với tốc độ của siêu xe, thì tốc độ của thanh phi kiếm dùng một lần mà Tống Thư Hàng bắn ra này phải có tốc độ của máy bay siêu âm!

Kiếm quang lóe lên!

Bán Hồ đạo nhân mở to hai mắt, hắn nhìn thấy có một vệt sáng mỏng bắn tới.

Hắn muốn trốn tránh, nhưng mặc kệ hắn lách mình né tránh kiểu gì, đều không thể tránh thoát được vệt sáng này khóa chặt vị trí của hắn.

Trong lúc cấp bách, hắn đành phải dừng động tác hút Tống Thư Hàng vao trong hồ lô, hắn điều khiển hồ lô bay lên, định dùng nó chắn trước mặt mình.

Nhưng hồ lô trong tay hắn còn chưa kịp di chuyển thì vệt sáng mỏng kia đã cắm vào trong cơ thể của hắn, tốc độ này cực kỳ nhanh! Nhanh tới mức không ai kịp né tránh!

Một kiếm xuyên tim!

Đồng thời, kiếm ý trên thân kiếm bắn ra, trực tiếp cắt đứt sinh cơ của Bán Hồ đạo nhân.

Trong mắt của Bán Hồ đạo nhân chỉ còn vẻ không dám tin, đầu rũ xuống, tắt thở ngay lập tức.

Sau khi phi kiếm dùng một lần đâm xuyên qua người của Bán Hồ đạo nhân xong thì vẫn không hề ngừng lại, nó cứ mang theo thi thể của Bán Hồ đạo nhân bay thẳng lên trời.

Bay hoài bay mãi, cuối cùng biến mất tăm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì thi thể của Bán Hồ đạo nhân sẽ bị đưa vào nơi sâu trong vũ trụ. Dù sao thì mục đích của Bạch tiền bối khi tạo ra phi kiếm dùng một lần này chính là để hủy thi diệt tích mà.

Chỉ tiếc một điều là cái hồ lô của hắn cũng là một bảo bối không tệ. Cái hồ lô này rõ ràng không phải do Bán Hồ đạo nhân luyện chế, chắc là bảo vật hắn tìm được trong di tích thượng cổ nào đó chăng?

Cũng không biết sau khi cái hồ lô này bay vào vũ trụ thì sẽ có kỳ ngộ gì đây nữa? Là bị mưa thiên thạch đâm vỡ nát? Hay là bị hằng tinh nào đó hòa tan? Hay là tiếp tục nằm trong vũ trụ đợi người có duyên tiếp theo của nó?

Sau khi mất đi lực hút của hồ lô, Tống Thư Hàng mới rơi xuống từ trên không.

Hắn bị rơi dập mặt xuống đất, đau tới mức nhe răng trợn mắt.

- Bán Hồ! - Cảnh Mạch đà chủ kêu to, hắn thật sự không dám tin, chỉ nhoáng một cái như thế, người bạn tốt duy nhất của mình là Bán Hồ đạo nhân đã bỏ mạng!

Lại còn chết ở trong tay thằng nhóc nhất phẩm này nữa!

- Gâu. - Hóa thân của Đậu Đậu thoát ra khỏi kiếm quang của hắn, miệng nhếch lên lộ ra vẻ cười nhạo.

Tống Thư Hàng cũng không dễ đối phó như thế đâu!

- Đáng chết, đáng chết! Các ngươi dám giết chết Bán Hồ, dám giết chết người bạn duy nhất của ta! - Cảnh Mạch đà chủ gầm lên giận dữ đau đớn.

Tống Thư Hàng giơ ngón giữa lên chỉa về phía Cảnh Mạch đà chủ, mở miệng nói: - Người bạn duy nhất à, ngươi làm người kém cỏi quá.

- A a a a a! - Cảnh Mạch đà chủ phát cuồng, bổ nhào về phía Tống Thư Hàng: - Tiểu tử, lão tử không thèm lấy huyết thần toản nữa, ta muốn giết chết ngươi!

Huyết thần toản? Hóa ra là người của Vô Cực ma tông sao?

- Đậu Đậu, cản hắn lại! - Tống Thư Hàng kêu lên.

- Gâu! - Hóa thân của Đậu Đậu sủa một tiếng, lại thi triển tốc độ cực nhanh của mình, chặn lại trước mặt Cảnh Mạch đà chủ, tiếp tục dây dưa với hắn.

Tống Thư Hàng một tay giơ bảo đao bá toái lên, tay còn lại thì cầm một tờ giáp phù.

Trong những lúc nguy cấp thế này, Đậu Đậu vẫn đáng tin lắm!

Các tiền bối trong nhóm đều xem Đậu Đậu như phiền phức, nhưng Tống Thư Hàng lại cảm thấy, tuy rằng có đôi lúc Đậu Đậu rất nghịch ngợm phiền phức, nhưng phần lớn thời gian nó đều giúp đỡ mình rất nhiều!

- Đậu Đậu, cố gắng lên! - Tống Thư Hàng lặng lẽ nắm chặt tờ kiếm phù sau cùng, chuẩn bị canh lúc mấu chốt bồi thêm cho Cảnh Mạch đà chủ một kiếm!

- Gâu! - Sau khi hóa thân của Đậu Đậu kêu to một tiếng thì ý chí chiến đấu lại dâng trào!

Nó với Cảnh Mạch đà chủ càng đánh càng nhanh, hai người bọn họ nhoáng cái đã đánh với nhau gần trăm chiêu. Sau đó, hai người tách ra, tạm thời chuyển qua đấu mắt.

Đúng lúc này, hóa thân của Đậu Đậu đột nhiên quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng cười gượng một cái.

Cái nụ cười này mới khó coi làm sao.

- Gì đấy? - Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc.

- Hình như ta hết năng lượng rồi.- Hóa thân của Đậu Đậu cười ngượng ngùng.

Ầm! Thân thể của nó biến thành một luồng sương khói, biến lại thành một sợi lông chó, bay phấp phới xuống.

Tống Thư Hàng: ….

Ta sai rồi, những lúc nguy cấp thế này Đậu Đậu nó cũng không đáng tin tí nào!

- Khà khà khà, lần này để xem ai cứu được ngươi! - Cảnh Mạch đà chủ ở trên trời nhe răng cười, lôi mang trong mắt nổ xoèn xoẹt, rõ ràng hắn đã bước vào trạng thái tức giận sắp cuồng hóa rồi.

Hắn giơ thanh kiếm trong tay chém xoẹt xoẹt vài nhát, chém nát cọng lông cạn năng lượng của Đậu Đậu.

Đồng thời, phi kiếm màu đen của hắn cũng bay về phía Tống Thư Hàng, sát khí rợp trời!

Nháy mắt, phi kiếm đã chém tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Chương 199: Tuyệt Chiêu Đáng Xấu Hổ

Một kiếm này tới quá nhanh, Tống Thư Hàng chỉ có duy nhất một lựa chọn mà thôi! Nhãn khiếu thiên phú, cao thủ thị giác.

Nháy mắt, hắn đã mở nhãn khiếu thiên phú của mình ra.

Trong chớp mắt, toàn bộ thế giới giống như trở nên chậm chạp hơn, hắn có thể nhìn thấy rõ đường bay của thanh phi kiếm màu đen nhanh như chớp kia!

Chỉ là khí huyết ở trong tâm khiếu và nhãn khiếu của Tống Thư Hàng và tinh thần lực của hăn đang tụt dốc không phanh. Cao thủ thị giác này cần tiêu hao quá nhiều khí huyết và tinh thần lực, với cảnh giới của hắn bây giờ, dù ở trạng thái toàn thịnh thì cũng chỉ có thể duy trì cao thủ thị giác được có mấy giây mà thôi.

Nhân lúc này, Tống Thư Hàng liều mạng thôi động cánh tay của mình, vung tay dùng sức kích hoạt hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn đồng cổ.

Ở trong trạng thái cao thủ thị giác, Tống Thư Hàng nhìn thấy cánh tay của mình giơ lên chậm như rùa bò... Cũng may là dựa theo quỹ tích kia thì chắc là đao của mình có thể đánh ra kịp!

Ầm... Ngọn lửa hừng hực bốc lên trên bảo đao Bá Toái, chém về phía thanh phi kiếm màu đen kia.

Nhờ ơn của Bạch tiền bối, lúc ở trong thế giới sa mạc do Bạch tiền bối tạo ra kia, Tống Thư Hàng đã được thiếu niên áo xanh kia dạy dỗ rất nhiều, đã nắm giữ được đao pháp căn bản.

Cho nên uy lực của một chiêu hỏa diễm đao này đã được hắn phóng thích ra hoàn toàn.

Đao và kiếm va nhau.

Sau đó, ngọn lửa tản ra. Hỏa diễm đao bị thanh phi kiếm đen kịt kia chém tan.

Tống Thư Hàng cảm giác gang bàn tay run lên, lồng ngực bị đè nặng, thân thể bị đánh bay ngược về sau.

Dù đã thôi động hỏa diễm đao, nhưng nó cũng chỉ là thủ đoạn tấn công nhị phẩm mà thôi.

Còn phi kiếm kia là một kích toàn lực chứa đầy cơn giận của Cảnh Mạch đà chủ, vào hàng một kích toàn lực của tu sĩ tứ phẩm.

Một kích toàn lực của bá đao cũng chỉ cản được thế công của thanh phi kiếm màu đen kia có một chút, sau khi khựng lại thì phi kiếm màu đen vẫn bám sát Tống Thư Hàng dưới sự điều khiển của Cảnh Mạch đà chủ.

Thực ra, nếu như thứ trong tay của Tống Thư Hàng lúc này không phải là bảo đao Bá Toái thì nói không chừng đã rơi vào cảnh đao gãy người chết rồi.

Sau khi bị phá giải, nhãn khiếu thiên phú cao thủ thị giác của Tống Thư Hàng biến mất, đồng thời khí huyết trong tâm khiếu và nhãn khiếu đã hao hết, tinh thần lực cũng đã khô cạn.

Mắt thấy phi kiếm sắp chém lên người hắn lần nữa thì trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một tấm chắn màu vàng.

Đây là do linh quỷ trong tâm khiếu của hắn cảm ứng được chủ nhân gặp nạn, nên tập trung toàn bộ khí huyết, ngưng tụ ra năng lực thiên phú của mình, biến thành lá chắn phòng ngự bảo vệ Tống Thư Hàng.

Keng!

Kiếm chạm vào lá chắn.

Ngay sau đó, lá chắn vỡ tan...

Nhưng thanh phi kiếm màu đen kia rốt cuộc cũng bị ngăn lại!

Bất quá, kiếm khí còn sót lại trên phi kiếm ập tới trên người Tống Thư Hàng, lại đẩy hắn bay ra ngoài lần nữa, đâm sầm vào trên vách đá.

Tống Thư Hàng trượt dài xuống từ trên vách đá, ngã phịch xuống đất, thở hồng hộc, không thể cục cựa nổi.

Khí huyết trong người đã cạn sạch, ngay cả chút khí huyết do linh quỷ tích cóp được cũng đã biến thành lá chắn phòng ngự khi nãy. Lại thêm khi nãy vừa bị kiếm khí đả thương, lúc này hắn không nhấc nổi một ngón tay lên...

Trên bầu trời, Cảnh Mạch đà chủ không thèm huy kiếm thêm nữa. Lôi mang trong mắt của hắn dần thu liễm lại, lửa giận đau đớn vì bị mất bạn tốt đã bị hắn dằn xuống.

Hắn đáp xuống đất, nhìn xuống phía Tống Thư Hàng:

“Tiểu tử, ta vốn định một kiếm chém chết ngươi. Nhưng ta sẽ cho ngươi một cơ hội sau cùng, mau giao huyết thần toản ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!”

Giết chết tên tiểu tử này như thế thì nhẹ nhàng cho hắn quá. Dám giết chết người bạn duy nhất của mình, hắn nhất định phải bắt tên tiểu tử này về Vô Cực Ma Tông, cho hắn nếm thử mùi vị sống không bằng chết!

Vô Cực Ma Tông rất rành vụ tra tấn thế này.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khẩy, cũng không hề sợ hãi.

Bởi vì hắn vẫn còn một tuyệt chiêu sau cùng.

Không ngờ, cuối cùng mình cũng phải dùng tới chiêu này. Nói thật, nếu như trong cơ thể vẫn còn khí huyết hay tinh thần lực, dù chỉ là một chút thôi cũng được, hắn cũng không muốn dùng tới chiêu này làm gì.

Bởi vì nó thật sự xấu hổ chết đi đuochư, chỉ nghĩ tới cách dùng tuyệt chiêu này thôi thì hắn đã thấy thẹn vô cùng.

Thế nhưng, trong lúc rơi vào hiểm cảnh thế này... hắn cảm thấy, dù tuyệt chiêu này có đáng xấu hổ cỡ nào đi nữa thì cũng phải dùng.

“Uy lực của lăng kính mặt trăng... biến thân!”

Tống Thư Hàng nghiến răng hô to.

Lúc hắn đọc câu này lên thì trong đầu đã rủa Đậu mẹ Đậu con mấy chục lần!

“?”

Cảnh Mạch đà chủ lập tức cảm thấy căng thẳng. Thật ra thì chuyện biến thân này, cũng không hiếm gì trong giới tu sĩ.

Rất nhiều tu sĩ thân mang huyết mạch thượng cổ, huyết mạch yêu thú, trong lúc nguy cấp thì có thể kích hoạt huyết mạch của mình, thông qua biến thân để bộc phát sức chiến đấu vượt trội.

Nhưng... Uy lực của lăng kính mặt trăng là loại huyết mạch thượng cổ gì đây? Sao hắn chưa nghe qua bao giờ thế nhỉ?

Trong lúc Cảnh Mạch đà chủ đờ người ra thì chợt thấy trên cổ tay của Tống Thư Hàng có một hình chiếu anh em hồ lô 3D bắn ra. Hình chiếu này bao trùm lấy Tống Thư Hàng, sau đó bùm một tiếng, đột nhiên biến thành một chuỗi ánh sáng, bao quanh Tống Thư Hàng phóng thẳng lên trời, nhanh chóng bỏ chạy...

Tuy tả ra thì lâu lắm, nhưng thật ra từ khi Tống Thư Hàng đọc lời thoại tới lúc hắn bỏ chạy thì chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi!

Khốn nạn, biến thân cái quần què, là pháp thuật bỏ chạy thì có!

Tống Thư Hàng được vòng sáng vây quanh chạy trốn, lòng thầm nghĩ: “Đây chính là vạn lý phi độn thuật sao? Tốc độ nhanh quá đi mất.”

Lúc này hắn đang bay về phía Đông Nam. Nếu như thuận lợi thì hắn có thể bay tới bên cạnh Bạch tiền bối.

Cảnh Mạch đà chủ đứng ngu người một lúc mới tức giận gầm to:

“Đáng chết, muốn chạy thoát khỏi tay ta à? Đừng có mơ!”

Hắn nhảy lên phi kiếm, lao theo với tốc độ nhanh nhất.

Trong lúc ngự kiếm phi hành, hắn như biến thành một đạo lôi quang, đuổi theo sát phía sau Tống Thư Hàng.

Cảnh Mạch đà chủ tu luyện công pháp hệ lôi điện, tốc độ phi độn vốn vào hàng đứng đầu trong giới tu sĩ cùng cảnh giới. Lúc này, hắn lại thôi động thêm bí pháp tăng tốc, trong thời gian ngắn, tốc độ ngự kiếm của hắn thậm chí ẩn ẩn đạt tới trình độ của tu sĩ ngũ phẩm!

Hắn nhất định có thể đuổi kịp tên tiểu tử kia.

Khoảng cách mà độn pháp dùng để chạy trốn nhất định chỉ có hạn, nếu như mình có thể tìm thấy hắn lần nữa thì sẽ trực tiếp chém chết hắn ngay tại chỗ. Cùng lắm thì tốn thêm chút công phu, rút hồn phách của hắn ra, tìm ký ức về huyết thần toản trong linh hồn của hắn là được.

Tuy rằng muốn rút ký ức từ linh hồn ra cần tốn một số linh thạch, nhưng nếu như có thể lấy được một mảnh huyết thần toản thì chẳng lỗ lã gì.

Chết tiệt, biết trước thì đã không nói nhảm nhiều như thế làm gì, cứ trực tiếp giết chết tên tiểu tử này là được rồi.

Trong lòng Cảnh Mạch đà chủ hối hận không thôi.

Nghĩ thế, hắn lại càng ra sức bộc phát, thề phải chém đầu của Tống Thư Hàng... để bù đắp sự hối hận của mình.

...

Cùng lúc đó.

Ở gần khu đại học Giang Nam.

Đậu Đậu nằm úp sấp trong một chiếc xe bảy chỗ ngồi, nó nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, thầm thở dài.

Không ngờ cọng lông mà mình tặng cho Tống Thư Hàng lại bị kích hoạt... Xem ra Thư Hàng đã gặp phải kẻ thù rất mạnh rồi.

Nhưng nó cũng không lo cho tính mạng của Tống Thư Hàng lắm, bởi vì nếu như Tống Thư Hàng thật sự gặp phải nguy hiểm cận kề sống chết thì ấn ký vạn lý phi độn thuật trên tay của hắn sẽ tự động được kích hoạt, đưa Tống Thư Hàng bình an quay về bên cạnh Bạch tiền bối.

Đúng vậy, thứ này ngoại trừ cái màn hét to 'Uy lực của lăng kính mặt trăng, biến thân!' ra thì còn một chức năng 'cạn máu tự động về thành'. Dù sao thì cũng là thứ Bạch tiền bối dùng để bảo vệ tính mạng của Tống Thư Hàng, hắn đã nghĩ đến đủ mọi tình huống cả rồi.

Ờ mà hình như mình quên nói vụ này cho Tống Thư Hàng biết thì phải?

À thôi kệ đi, nói hay không cũng thế, dù sao hắn không chết là được. Đậu Đậu thầm nghĩ như thế.

Nếu như để Tống Thư Hàng biết Đậu Đậu đã giấu đi chức năng quan trọng như thế của vạn lý phi độn thuật thì hắn nhất định sẽ biến thân thành chó điên, để cho Đậu Đậu nếm mùi 'hàm răng bị bệnh của chó điên'!

“Thôi kệ xác hắn đi, bây giờ ta cứ lo cho bản thân mình thì hơn.”

Đậu Đậu quay đầu nhìn xung quanh, khắp nơi đều là lồng sắt nhốt chó, bên trong mỗi chiếc lồng sắt dều nhốt một chú chó nhỏ run lẩy bẩy.

Có chó cưng, có chó hoang, có chó cỏ, cũng có mấy con chó quý hiếm, đủ loại. Những con chó này nằm phịch trong lồng, miệng ư ử, không thể kêu to được, rõ ràng đều bị tẩm thuốc cả rồi.

Bây giờ Đậu Đậu đã bị lũ bắt trộm chó bắt được! Sau đó nhét nó lên xe, chuẩn bị tập trung lại một chỗ, làm thịt bán cho mấy tiệm thịt chó.

Tài xế là một tên béo, hắn vừa lái xe vừa đắc ý cười ha hả:

"Chà chà chà, khu Giang Nam này tốt thật, nhiều người nuôi chó, cũng chẳng biết cảnh giác đề phòng gì. Đi có một vòng đã bắt được nhiều chó như thế. Mỗi con hai trăm, một xe thế này phải được tới mấy ngàn ấy chứ."

"Nhưng sau này mình phải đổi qua chỗ khác bắt đi, cảnh sát ở khu này đã bắt đầu hành động rồi đó."

Một gã to cao đen thui ngồi bên cạnh nói vào.

"Sợ gì chứ, có phải mình mới tới khu Giang Nam lần đầu đâu, có khi nào bị tóm đâu chứ?"

Gã béo kia đắc ý cười nói.

"Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, cứ cẩn thận thì hơn, đỡ có chuyện."

Gã ca to kia trầm giọng nói.

Không thể xem thường cảnh sát ở khu Giang Nam, tuy bọn họ chưa bị bắt bao giờ, nhưng đấy là vì bọn họ nhiều kinh nghiệm, hay đổi kiểu bắt chó. Mấy nhóm bắt trộm khác bị cảnh sát khu Giang Nam tóm một đống.

Trong lúc nói chuyện, gã béo kia lái xe đến bên cạnh một khu nhà xưởng bỏ hoang.

Nơi này lúc trước là một nhà máy thép lớn, sau này không biết tại sao lại đóng cửa. Cuối cùng lại thành trạm trung chuyển của nhóm trộm chó này.

"Được rồi, tới rồi đây."

Gã béo kia dừng xe, mở cửa ra.

Mấy chú chó nhỏ trong lồng cụp đuôi run rẩy, lo lắng nhìn những kẻ xa lạ này.

Gã to cao kia cũng nhảy xuống xe, sau đó nói to:

“Thất Tử, Điền Kê, qua đây giúp một tay, chuyển hết lứa chó này vào đi. Hôm nay chúng ta xử lý xong lứa chó này, ngày mai sẽ rời khỏi khu Giang Nam.”

Bên trong nhà xưởng bỏ hoang kia có hai gã đàn ông khác chạy vội ra, chuẩn bị xe đẩy muốn chuyển đám chó trong xe ra.

Đúng lúc này, trong xe đột nhiên có một giọng nói vang lên:

“Ồ, rốt cuộc cũng tới hang ổ của các ngươi rồi đấy à? Thiệt cái tình, ta ngồi chờ lâu tới mức ê hết cả mông rồi đây!”

“Ai đó?”

Gã cao to kia bị dọa cho sợ hết hồn, tóc gáy dựng đứng. Dù sao thì bọn họ cũng làm chuyện phạm pháp, nếu như bị người ta phát hiện ra thì chắc phải đi bóc lịch mất, chuyện này không đùa được đâu.

Rầm!

Lúc này, trong xe phát ra tiếng lồng sắt bị đánh bung.

Sau đó, một con chó kinh ba nhỏ khoan thai đi ra từ bên trong.

Nó đi tới chỗ cửa xe, ưỡn người đứng dậy, dựa lên cửa xe, dùng ánh mắt chế nhạo nhìn đám người ở đây:

“Ở ngoài có bốn tên, trong phòng có bảy tên, đây là toàn bộ thành viên của nhóm các ngươi đấy à?”

Miệng của con chó kinh ba nhỏ mấp máy, miệng phun ra tiếng người.

Gã to con dụi mắt, gã cảm thấy chắc là mình điên mất rồi, sao lại thấy một con chó biết nói tiếng người thế này?

Chương 200: Cùng gặp phải tai nạn bi thảm trên không!

Là mình uống say quá? Hay là đang nằm mơ thế nhỉ? Hay là... thằng nào đang giỡn mặt mình chăng?

Trong lúc gã đàn ông kia hãy còn đang suy nghĩ thì chỉ thấy con chó bắc kinh nhỏ kia móc ra một cái…điện thoại! Sau đó, cái móng nho nhỏ của nó bấm ba số trên màn hình.

110!

Tiếp theo, con chó kinh ba nho nhỏ kia nói với cái giọng điệu vô cùng bình tĩnh:

“Alo, cho hỏi đây có phải là cảnh sát của khu Giang Nam không? Tôi là một nhân dân tốt bụng bình thường, tôi phát hiện tung tích của bọn trộm chó đang hoành hành trong thời gian gần đây ở khu nhà xưởng bỏ hoang trên đường Phượng Hoàng ở ngoại thành. Ở đây có rất nhiều chó bị bắt, xin các vị mau tới đây giải cứu các chú chó đáng thương này đi!”

Gã to con đần mặt ra cả buổi trời, mình đang nằm mơ, mình nhất định là đang nằm mơ chứ nhỉ? Nhất định là thế rồi… không thì sao mình lại có thể thấy một con chó gọi điện thoại báo cảnh sát thế này?

Đây là ngoài đời chứ có phải trên phim đâu!

“Đại Tráng, con chó này đang báo cảnh sát đấy, mày mau cản nó lại!”

Gã béo đứng bên cạnh giật mình kêu to, mặc kệ con chó này là cái gì, nhưng nó đang báo cảnh sát đấy!

“Để ta đính chính một chút, tuy rằng người sinh ra ta đúng là một kinh ba vô cùng xinh đẹp, nhưng ta là do Hoàng Sơn ngu ngốc nuôi lớn.”

Đậu Đậu cúp điện thoại, hếch mặt lên nói.

Gã béo bất chấp, nhào về phía Đậu Đậu.

Gã to con đứng bên cạnh lúc này cũng làm theo bản năng, rút một cái dây bắt chó ở sau lưng ra, muốn túm lấy Đậu Đậu.

Đậu Đậu cười lạnh khinh khỉnh, móng vuốt vỗ về phía gã béo, đánh hắn bay ra. Gã béo bay ngược ra rồi ngã xuống đấy, kêu la thảm thiết, cả buổi cũng không bò dậy nổi. Đừng nói là nửa ngày, phỏng chừng nửa tháng sau hắn cũng không đứng dậy nổi.

Sau khi đánh bay gã béo xong thì Đậu Đậu xoay người nhảy lên thật cao, giống hệt như cao thủ võ lâm trong phim chưởng, nhảy đến trước mặt gã to con kia, hai bàn chân trước co lại tát khí thế lên mặt hắn.

Bốp bốp bốp bốp bốp.....

Gã to con bị tát liên hồi xong gục luôn tại chỗ.

Sau khi xử lý hai thành viên trong nhóm trộm chó một cách chớp nhoáng xong, Đậu Đậu lại càng khí phách hiên ngang, ngửa mặt lên trời tru lên:

"Gâu gâu!"

"Yêu quái!"

Đám thành viên còn lại của nhóm trộm chó sợ đến muốn mót ra quần, vội vàng chạy trối chết.

Một phút sau, toàn bộ thành viên của nhóm trộm chó này đều bị đánh lăn quay ra ngất xỉu, Đậu Đậu vứt chúng vào trong nhà xưởng thành một đống. Con người có chạy nhanh đến mấy cũng không thể nào bằng đại yêu khuyển bốn chân được.

Mười lăm phút sau, mấy chiếc xe cảnh sát hụ còi chạy đến nhà xưởng bỏ hoang.

Sau khi mấy chú cảnh sát chạy vào trong nhà xưởng thì phát hiện đám thành viên trộm chó nằm một đống, bên cạnh còn cả trăm lồng đựng chó đủ loại, thì ai nấy đều nghi hoặc đưa mặt nhìn nhau.

"Đây là do người báo cảnh sát làm à? Một người đánh mười người, chắc phải thuộc hàng cao thủ như quyền vương mới làm nổi ấy nhỉ?"

Một vị cảnh sát trẻ tuổi nói.

Có hai vị cảnh sát lớn tuổi hơn thì ngồi xổm xuống bên cạnh đám trộm chó, nhìn thấy vết móng chó trên người bọn chúng xong thì ai cũng ngây ra.

Nhưng dù sao thì lần này bắt được đám trộm chó gian manh này, lại cứu được hơn trăm chú chó cưng quay về, đúng là nên chúc mừng chứ nhỉ?

Nhưng vì cái quần gì mà mấy vị cảnh sát lớn tuổi cứ cảm thấy tim đập thình thịch thế này?

Trên mái nhà, Đậu Đậu nhìn thấy đám trộm chó kia đều bị bắt đi hết, bầy chó cũng được giải thoát thì mới nhẹ nhàng nhảy lên, lặng lẽ rời đi.

Việc thành phất áo rời đi, tuổi tên chẳng để lại gì! Đậu Đậu cảm giác lúc này mình nhất định ngầu muốn chết luôn.

Phía Đông Nam của Hoa Hạ, có một khu vực thần bí mà người thường không thể nào bước chân vào. Nơi đó quanh năm bị mây mù giăng kín, hấp dẫn vô số người vào đó mạo hiểm, nhưng mặc kệ là người có kinh nghiệm mạo hiểm phong phú ra sao đi nữa, lúc quay ra luôn cùng một chỗ lúc họ đi vào, chẳng ai hiểu ra làm sao.

Nhung thực tế.... Nơi này là một vùng đất phong ấn.

Vị trí trung tâm của khu vực thần bí này là thiên ngoại vẫn thạch do một vị Chân Quân lục phẩm kéo xuống biến thành 'ngũ chỉ sơn phong ấn pháp', để phong ấn một vị tu sĩ cường đại ở trong đó!

Kẻ bị phong ấn tên là Vân Vụ Đạo Trưởng, hắn ta cũng có thân phận và lai lịch khá lớn.

Hai trăm năm trước, hắn chính là một vị trưởng lão nổi tiếng của Không Không Đạo Môn, đã từng xông vào rất nhiều động phủ của cường giả kim đan ngũ phẩm, chiến tích phi phàm.

Đúng vậy... Vân Vụ Đạo Trưởng này chính là cái vị giỏi tìm đường chết đã khiêu khích Hoàng Sơn Chân Quân, về sau bị Hoàng Sơn Chân Quân phong ấn lại.

Lúc bị trấn áp còn bị Hoàng Sơn Chân Quân đùa bỡn đủ kiểu.

Hoàng Sơn Chân Quân còn cố ý thành lập một server riêng, viết ra một phần mềm chat, cũng tạo hơn ba trăm acc nhỏ vào một nhóm chat để cho Vân Vụ Đạo Trưởng buôn dưa, tán phét mỗi ngày.

Để khoảng thời gian bị trấn áp của hắn sẽ không nhàm chán quá mức.

Bây giờ, vị Vân Vụ Đạo Trưởng này tràn ngập tự tin, chuẩn bị phá vỡ ngũ chỉ sơn phong ấn pháp này, để tái xuất giang hồ.

Hoàng Sơn Chân Quân có vẻ khá ngạc nhiên, hai hôm nay hắn còn cố ý bớt thời gian ra, chạy đến nấp ở hiện trưởng, chờ xem Vân Vụ Đạo Trưởng định phá phong kiểu gì.

Vốn cái màn thưởng thức Vân Vụ Đạo Trưởng thoát khốn này là tiết mục giải trí mà Hoàng Sơn Chân Quân đã tạo ra cho một mình mình thưởng thức.

Nhưng lúc này, ở bên cạnh Hoàng Sơn Chân Quân còn có một cô nàng xinh đẹp nom phúng phính như trẻ con, lúc này cô nàng có vẻ khá hồi hộp, hai tay xoắn xít lại, vẻ mặt cũng rối rắm lắm lắm.

Mà bên cạnh cô ta là một vị tu sĩ tuấn mỹ, à không! Thậm chí có thể nói là hoàn mỹ vô cùng, im lặng đứng sau lưng cô. Tu sĩ nọ mỉm cười nhẹ nhàng, như gió xuân ập vào mặt.

Hoàng Sơn Chân Quân lặng lẽ ngắm nhìn vị tu sĩ tuấn mỹ bên cạnh với vẻ đau khổ… không ngờ hắn trốn đủ kiểu, cuối cùng cũng không thể trốn thoát Bạch tiền bối được.

“Bạch Tôn Giả, sao hôm nay ngươi đột nhiên rảnh rỗi mà chạy đến đây thế này?”

Hoàng Sơn Chân Quân dè dặt hỏi thử, đồng thời cố gắng giữ vững tâm thần, thậm chí không dám nhìn Bạch Tôn Giả lâu.

“À, nói tới cũng trùng hợp. Ta cũng không ngờ lại gặp Hoàng Sơn đạo hữu ở đây... thật ra là ta tới đây để tìm Lưu Tinh kiếm của mình về.”

Bạch Tôn Giả sờ cái cằm trơn bóng của mình, gật đầu giải thích:

“Lần trước ta bế quan, Lưu Tinh kiếm của ta bị một đệ tử của Không Không Đạo Môn cuỗm đi. Vị đệ tử Không Không Đạo Môn kia tên là Lưu Thiên Túng, bây giờ là Lãnh Diễm Kiếm khá có tiếng tăm. Theo như ta được biết thì gần đây Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Túng kia đang chuẩn bị tới nơi này, giúp đỡ Vân Vụ đạo trưởng phá giải phong ấn. Ta đành phải tới nơi này đợi hắn để lấy

Lưu Tinh kiếm của mình về.”

Lúc này Hoàng Sơn Chân Quân thật sự hối hận muốn chết.

Chỉ vì muốn trêu đùa Vân Vụ Đạo Trưởng một chút, không thả hắn ra kịp thời, kết quả đưa Bạch Tôn Giả tới.

Biết sớm như thế thì hắn tuyệt đối sẽ thả Vân Vụ Đạo Trưởng ra ngoài sớm, thậm chí còn mở tiệc chiêu đãi hắn cút sớm một chút.

Đáng tiếc, bây giờ có hối hận cũng đã không kịp nữa rồi.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại... lần này hình như Bạch Tôn Giả hơi khác thì phải? Mị lực quỷ dị trên người hắn hình như đã thu liễm lại rồi? Chẳng lẽ... lần này hắn tấn cấp xong thì đã có thể khống chế được mị lực của mình rồi sao?

“Ừ, ngươi đoán đúng rồi, lần này ta rốt cuộc cũng có thể khống chế được khí tức của mình rồi.”

Bạch Tôn Giả đột nhiên quay đầu lại, cười nói với Hoàng Sơn Chân Quân.

Uả ủa? Khi nãy ta mới nghĩ thầm trong lòng thôi chứ đã nói ra đâu? Hoàng Sơn Chân Quân ngu người.

“Ừm, nói thế nào nhỉ, Hoàng Sơn đạo hữu ngươi vẫn giống hệt năm đó, trong lòng nghĩ gì cũng hiện hết ra trên mặt, ta xem bộ dạng của ngươi là có thể đoán ra được ngươi đang nghĩ gì ngay.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Chết mợ rồi! Đây không phải là thuật đọc tâm à! Hoàng Sơn Chân Quân vội vàng nghiêm mặt lại, không để lộ ra chút nào trên mặt nữa.

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười khẽ một tiếng.

Sau đó hắn giơ tay hất mái tóc dài của mình, suối tóc đen óng ả tung bay theo động tác của hắn ~

Tiếp theo, Bạch Tôn Giả mỉm cười, mị lực vốn được thu liễm nay được phóng ra một chút.

Trong nháy mắt, đất trời đột nhiên ảm đạm thất sắc.

Cũng giống hệt như hình ảnh mà Tống Thư Hàng nhìn thấy trong lúc tự tìm đường chết lần trước vậy, lúc này ở trong mắt

Hoàng Sơn Chân Quân thì Bạch Tôn Giả đã trở thành trung tâm của toàn bộ thế giới.

Cả thế giới đều biến thành đen trắng, còn Bạch Tôn Giả thì lại trở thành sắc màu rực rỡ duy nhất trong khung cảnh đen trắng ấy... Chói mắt, vô cùng chói mắt!

Trái tim của Hoàng Sơn Chân Quân bất giác đập nhanh hơn.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả chủ động thu liễm mị lực của mình. Cái cảm giác trung tâm thế giới kia mới biến mất.

Hoàng Sơn Chân Quân im lặng một hồi mới méo miệng cười khổ.

|Sao hả, có lợi hại không, bây giờ ta có thể tự do thu phóng gì cũng được rồi!”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ tự hào:

“Cho nên sau này các ngươi không cần phải trốn tránh ta đâu! Thật ra ta biết thừa là có rất nhiều người trong nhóm đều âm thầm trốn tránh ta, chỉ là ta không vạch trần các ngươi mà thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân yên lặng gật đầu.

Sau đó, đợi khi Bạch Tôn Giả quay đầu sang nơi khác... Hoàng Sơn Chân Quân vội vàng móc điện thoại, mở nhóm Cửu Châu Số 1 ra, nhấn vào avatar của Lệ Chi tiên Tử, tiến vào tường nhà của cô ấy.

Sau khi nhìn qua rất nhiều bức ảnh tự sướng xinh đẹp của Lệ Chi Tiên Tử xong, Hoàng Sơn Chân Quân mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn dè dặt liếc nhìn Bạch Tôn Giả, so với Bạch Tôn Giả không thể tự do khống chế mị lực bản thân trước kia thì hắn cứ cảm thấy Bạch Tôn Giả bây giờ còn nguy hiểm hơn nhiều!

...

“A, vẫn chưa tới à?”

Lúc này, Tống Thư Hàng còn đang bay trên không. Bởi vì thời gian bay lâu quá nên Tống Thư Hàng đã cảm giác như mắc chứng say 'độn' mất rồi?

Quan trọng hơn chính là đằng sau hãy còn một tên Cảnh Mạch đà chủ mặt mày hung tợn đuổi theo không buông nữa!

Rốt cuộc Bạch tiền bối đang ở đâu thế này? Không phải tiền bối đang ngự kiếm phi hành, nên mình mới theo độn thuật đuổi theo hắn mãi đấy chứ?

Đang lúc miên man suy nghĩ thì trước mặt Tống Thư Hàng xuất hiện một thân ảnh đang đạp không mà tới.

Đó là một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm nghị, lạnh lùng, hắn một tay cầm theo một thanh trường kiếm, chân đạp trên hư không như giẫm trên đất bằng, chậm rãi đi về phía trước.

Không ngự kiếm phi hành, cũng không thi triển bất kỳ thân pháp nào. Hình như người nọ đang suy ngẫm về một vấn đề thâm ảo nào đo, nên vừa đạp không mà đi, lại vừa thất thần ngây người.

Đây không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là đối phương lại đang ở trong quỹ tích phi hành của Tống Thư Hàng!

“Đừng mà, sắp đụng trúng rồi!”

Tống Thư Hàng giật mình kêu to... Hắn rất muốn điều khiển bản thân né người trước mặt. Nhưng đáng tiếc, hắn căn bản không thể khống chế vạn lý phi độn thuật được.

Hơn nữa, có vẻ như đã ở khá gần Bạch tiền bối rồi, nên tốc độ của vạn lý phi độn thuật cũng càng lúc càng nhanh, thậm chí còn có cảm giác như sắp đâm sầm tới.

Có vẻ như người kia trầm tư sâu quá, nên Tống Thư Hàng thét to như thế vẫn không thể gọi được hắn tỉnh lại.

Sau đó, Tống Thư Hàng đâm sầm vào lưng của người nọ, đẩy hắn ta bay thẳng về phía trước như một quả đạn pháo...

Chương 201: Không sợ, ta có huyết độn thuật thoát thân!

Nếu một người đang lái xe trên đường bỗng mất lái, đúng lúc phía trước lại đúng lúc có một người qua đường đang thất thần thì sẽ tạo thành một bi kịch thảm thiết.

Người đàn ông cầm kiếm lạnh lùng nọ bỗng thấy có cái gì đâm sầm vào lưng mình, sau đó cả người hắn bị đẩy trượt vèo vèo về phía trước.

“Ơ hay? Chuyện gì thế nhỉ?”

Mãi đến lúc này người đàn ông lạnh lùng mới hồi thần mà bình tĩnh quay đầu lại. Sau đó hắn nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi, cả người quấn trong vòng sáng”

phi độn thuật”, mặt cười đắng ngắt, đầu cắm vào lưng hắn. Thằng tiểu tử vừa bay, cái đầu vừa xoay tròn trên lưng hắn không ngừng…

Người đàn ông lạnh lùng nọ hiện đã ở cảnh giới Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm, sức lực thân thể mạnh đừng hỏi. Thằng nhóc trẻ tuổi cắm đầu vào lưng hắn xoay tròn mãi cũng chỉ có thể mang tới cho hắn một chút cảm giác tê tê mà thôi.

Tuy rằng không đau, thế nhưng bị một tên đực rựa dúi đầu vào lưng thì hắn thấy chẳng ổn chút nào. Chuyện này khơi lại một đoạn lịch sử đen không thể quên được trong đầu hắn từ hơn trăm năm trước.

Cho nên, người đàn ông lạnh lùng run run khóe miệng, hỏi thẳng:

“Tiểu bối, ngươi đang làm trò gì vậy?”

“Huhu ~

Tống Thư Hàng kêu thảm hai tiếng, muốn đáp lắm mà đáp chẳng nên lời.

Có phải tại hắn muốn quay tròn mãi thế này đâu!”

Vạn lý phi độn thuật” giúp hắn ra vẻ nguy hiểm xong, dẫn hắn bay xong, chẳng biết nửa chừng đụng vào cái gì mà tự nhiên toàn thân hắn bị ép quay điên cuồng như mũi khoan, như thể muốn khoan thủng tất cả những chướng ngại vật trên đường vậy.

Hắn bị quay đến chóng mặt hoa mắt, không thể nói năng lưu loát nữa rồi.

Đúng lúc này, Cảnh Mạch đà chủ đuổi theo sát nút đã mở miệng hét to:

“Tiểu quỷ trốn đi đâu! Mau nhận một kiếm của lão phu đây!”

Độn quang dưới chân Cảnh Mạch đà chủ lóe lên, phi kiếm tối màu hóa thành quang mang như sấm chém về phía Tống Thư Hàng… nhân tiện còn bao phủ luôn cả người đàn ông lạnh lùng kia ở bên trong.

Người đàn ông lạnh lùng nọ:

“…”

Do hôm nay hắn ra ngoài không tự tính một quẻ đúng không? Thế quái nào lại gặp đủ thứ chuyện xui xẻo thế này?

Đoạn, hắn hơi nâng kiếm trong tay rồi vẩy xuống như xua ruồi, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ.

Keng!

Luồng sáng như sấm sét bị đập vỡ tan tành, biến lại thành thanh kiếm tối màu quay lại dưới chân Cảnh Mạch đà chủ.

“Tiểu bối, khi xuất kiếm phải ngắm mục tiêu cho chuẩn, trưởng bối nhà ngươi không dạy ngươi chuyện này à? Lần sau ngắm chuẩn một chút, còn dám kéo ta vào chuyện của các ngươi nữa thì đừng có trách ta không khách khí với ngươi!”

Người đàn ông lạnh lùng nhìn Cảnh Mạch đà chủ rồi nói với giọng điệu lạnh ngắt.

Trong câu nói tự toát ra khí phách và phong phạm cao thủ, ừm, nếu như xem nhẹ Tống Thư Hàng đang cắm đầu vào lưng hắn xoay tròn, không ngừng đẩy hắn bay về phía trước thì đúng như thế thật.

Cảnh Mạch đà chủ hừ lạnh một tiếng, lẳng lặng tích tụ chân nguyên.

Từ lời nói của người đàn ông lạnh lùng kia thì biết hắn và Thư

Sơn Áp Lực Đại không cùng một bọn. Chỉ có điều không hiểu sao hắn lại dính cùng một chỗ với Thư Sơn Áp Lực Đại mà thôi.

Nhưng cũng chẳng hề gì, chỉ cần người đàn ông lạnh lùng kia không phải là viện binh của Thư Sơn Áp Lực Đại, chờ độn pháp của thằng ranh con kia biến mất, tách khỏi hắn ta, là mình có thể một kiếm chọc chết nó rồi.

Trong lúc Cảnh Mạch đà chủ còn đang suy tư thì vòng sáng độn pháp trên người Tống Thư Hàng càng ngày càng yếu đi, tốc độ cũng chậm dần.

“Cuối cùng độn pháp cũng kết thúc rồi sao?”

Cảnh Mạch đà chủ cười gằn.

“Cuối cùng cũng đến chỗ Bạch tiền bối rồi sao?”

Tống Thư Hàng choáng váng đầu óc nói thầm trong lòng. Thế nhưng tầm mắt bị người đàn ông lạnh lùng che hết nên hắn không thấy Bạch tiền bối đâu cả.

“…”

Còn trên mặt người đàn ông lạnh lùng lại giăng đầy hoảng sợ. Hắn thấy được một người lẽ ra không thể nào xuất hiện trên thế gian này, đáng lẽ ra… chỉ có thể gặp trong ảo giác của chính hắn mà thôi.

…

Trong cấm địa của ngũ chỉ sơn phong ấn pháp.

Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả và Đường Đường của Không Không Đạo Môn đứng ở một góc cấm địa.

Ở vị trí này không bị Vân Vụ đạo trưởng nhìn thấy, ba người lẳng lặng đứng chờ xem bao giờ Vân Vụ đạo trưởng có thể phá phong ấn mà ra.

Hoàng Sơn Chân Quân tò mò muốn biết sau khi Vân Vụ đạo trưởng đi ra thì sẽ”

trả thù” hắn như thế nào.

Vân Vụ đạo trưởng rất cố gắng phá giải ngũ chỉ sơn phong ấn pháp của Hoàng Sơn Chân Quân, thế nhưng tạo nghệ về mặt phong ấn của hắn trong hai trăm năm nay cũng tăng tiến không ngừng, ngũ chỉ sơn phong ấn pháp đã tăng lên đến level 17 rồi.

Nếu Vân Vụ đạo trưởng vẫn muốn trộm gì đó của Hoàng Sơn Chân Quân thì hắn không ngại phong ấn tên kia thêm vài thập kỉ nữa đâu.

Mà Bạch tiền bối thì đang nhắm mắt dưỡng thần, chờ vị Lãnh Diễm Kiếm của Không Không Đạo Môn đã trộm Lưu Tinh kiếm đến đây để lấy kiếm về.

Đường Đường nhà Không Không Đạo Môn bên cạnh Bạch Tôn Giả lại có vẻ kì lạ. Cô nàng nắm chặt lấy góc áo, thi thoảng lại len lén nhìn hắn.

Ngay vừa rồi thôi, khi Bạch tiền bối tỏ vẻ với Hoàng Sơn Chân Quân là hắn có thể tự do khống chế được khí tức mị lực tự thân của mình thì ánh mắt của Đường Đường đã bị hắn hút chặt lấy rồi.

“Chói… chói sáng quá.”

Đường Đường lẩm bẩm. Cô nàng cảm thấy, hình như là… mình… yêu rồi?

“Một nữ đệ tử của Không Không Đạo Môn đang ăn trộm thì bị một vị tiền bối tuấn mĩ bắt giữ, trở thành tù binh. Nhưng theo thời gian dần trôi, tình yêu giữa nữ đệ tử Không Không Đạo Môn với vị tiền bối tuấn mỹ mà bá đạo ấy đã sinh sôi nảy nở…”

Câu chuyện ấy đã lưu hành trong đám đệ tử nữ của Không Không Đạo Môn từ mấy trăm năm trước, mãi đến bây giờ vẫn còn rôm rả không thôi.

Đường Đường cảm thấy mình đã sắp tự thân đi diễn một vở”

Nữ đệ tử Không Không Đạo Môn và tiền bối bá đạo” đến nơi rồi.

…

…

Đột nhiên, Bạch Tôn Giả mở mắt nhìn lên trời.

Ngay sau đó Hoàng Sơn Chân Quân như cảm nhận được điều gì, cũng ngó lên theo.

Mây mù bao phủ khoảng trời phía trên cấm địa ngũ chỉ sơn phong ấn pháp nhưng không thể nào ngăn cản được ánh mắt của Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả, trên thực tế mây mù này chỉ có thể ngăn cản được tu sĩ từ tứ phẩm trở xuống mà thôi, không có tác dụng gì với tu sĩ đã ngưng tụ được kim đan.

“Có ba người đang tiếp cận nơi này.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói, đồng thời âm thầm nhíu mày. Lúc này chính là thời điểm quan trọng Vân Vụ đạo trưởng sắp phá phong ấn mà ra, hắn không muốn có người đến quấy rầy lạc thú của mình đâu.

“Là Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười lên thành tiếng. Nói đoạn, hắn trỏ một ngón tay chỉ vào đằng sau người đàn ông lạnh lùng, có một bóng dáng đang dúi đầu vào lưng người đó mà bay.

“Ồ, thì ra đó chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân cũng nhìn về phía thanh niên đang xoay tròn nọ.

Hoàng Sơn Chân Quân và Tống Thư Hàng thật ra đã là tri âm từ lâu. Hắn cứ luôn cảm thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu ngày nào cũng phải sống trong nước sôi lửa bỏng, vừa phải chăm sóc cho Bạch Tôn Giả, lại còn phải chăm Đậu Đậu thay mình nữa chứ.

Cái lì xì chuẩn bị cho Tống Thư Hàng trong lòng hắn cũng càng lúc càng to.

“Hình như trạng thái của hắn bây giờ hơi sai sai thì phải.”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. Hay là hắn nhìn nhầm nhỉ? Sao Tống Thư Hàng tiểu hữu lại sùi bọt mép, mặt méo xẹo thế kia?

“Ừm, lúc trước ta cho hắn một đạo”

Thiên Lý Phi Độn Thuật” để khi gặp nguy hiểm thì có thể qua đó chạy tới bên cạnh ta. Xem ra là hắn đã gặp nguy hiểm rồi.”

Ánh mắt Bạch Tôn Giả rơi xuống bóng người sau cùng trên nền trời.

Người đó mặt mày dữ tợn, tóc tai bạc trắng, mắt lóe lôi quang nhìn chòng chọc vào Tống Thư Hàng, sát khí tỏa ra ngùn ngụt.

“Nhưng hình như Tống Thư Hàng tiểu hữu đâm vào người ta trong lúc đang dùng thiên lý phi độn rồi. Mà thôi, cứu hắn trước cái đã.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, bình thản nói.

Người đàn ông lạnh lùng bị Tống Thư Hàng dính vào trên trời chẳng qua chỉ có cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, kẻ đuổi theo phía sau lại càng nát, mới chỉ có cảnh giới tứ phẩm mà thôi.

Bạch Tôn Giả trở bàn tay một cái là làm gỏi hết.

Bạch Tôn Giả vươn tay ra một chiêu, thiên lý phi độn thuật trên người Tống Thư Hàng được giải trừ.

Tống Thư Hàng quay tròn quá lâu mà váng đầu chóng mặt, xây xẩm muốn nôn, cuối cùng cũng được dừng lại. Nương theo lực lượng của Bạch Tôn Giả, hắn từ từ hạ xuống.

Người đàn ông lạnh lùng bị Tống Thư Hàng đẩy lưng suốt dọc đường cũng bị lực lượng của Bạch Tôn Giả tóm lấy lôi theo cùng xuống. Bạch Tôn Giả cười nhìn Tống Thư Hàng và người đàn ông lạnh lùng nọ, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở bảo kiếm trong tay người đó.

Chính là Lưu Tinh kiếm của hắn.

Nói cách khác, người đàn ông lạnh lùng này chính là”

Lãnh Diễm Kiếm” Lưu Thiên Túng của Không Không Đạo Môn đúng không? Thế mà lại bị Tống Thư Hàng tiểu hữu dẫn đến trước mặt hắn luôn này.

“Ừm, may mắn thật.”

Bạch Tôn Giả âm thầm gật gù.

Tóc gáy của Hoàng Sơn Chân Quân dựng đứng cả lên. Hắn dè chừng nhìn quanh tứ phía, bình thường mỗi khi Bạch Tôn Giả may mắn cũng là lúc người xung quanh hắn gặp xui xẻo.

Nhưng mà hình như tạm thời chưa có chuyện gì xui xẻo xảy ra cả thì phải?

Đang lúc Hoàng Sơn Chân Quân chìm vào cơn suy ngẫm thì Cảnh Mạch đà chủ đã tới gần cấm địa ngũ chỉ sơn phong ấn pháp, với tu vi của kẻ đó thì chẳng thể nhìn thấu những gì bên dưới màn sương mù.

Cho nên đương nhiên hắn không thể nhìn thấy Bạch Tôn Giả và Hoàng Sơn Chân Quân phía dưới màn sương được.

“Tiểu quỷ! Ngươi tưởng rằng trốn vào sương mù thì có thể trốn thoát khỏi tay ta hay sao?”

Cảnh Mạch đà chủ nổi giận gầm lên, thế nhưng bản thân thì không chui vào màn sương dày đặc.

Có trời mới biết trong màn sương ấy có gì, cứ nên cẩn thận thì hơn.

Thế là hắn nhấc kiếm hướng lên trời, miệng niệm chú văn, sau đó dùng lực vung kiếm lên:

“Cửu tiêu dẫn lôi thần pháp!”

Oành oành oành…

Một con lôi long bị phi kiếm dẫn lối lao thẳng xuống từ thiên không.

Lôi long giương nanh múa vuốt trông cực kì sống động, lao xuống sương mù như muốn hủy diệt hết thảy dưới này.

“Chậc, dẫn lôi pháp của Vô Cực Ma Tông à?”

Hoàng Sơn Chân Quân hừ một tiếng, sau đó không thấy hắn làm động tác gì mà thân hình lại đột nhiên xuất hiện ngay bên dưới lôi long.

“Phù!”

Hoàng Sơn Chân Quân thổi một hơi về phía lôi long.

Lôi long bá đạo nhe răng giơ vuốt cứ thế bị một hơi thở thổi tan thành mây khói.

Cảnh Mạch đà chủ thấy cảnh ấy thì khiếp sợ vô cùng.

Không dùng pháp bảo mà đạp không đi tới là việc cần tu sĩ Linh Hoàng ngũ phẩm mới làm nổi.

Mà dùng một hơi thở thổi tắt được cửu tiêu lôi dẫn thần pháp của hắn… thì chỉ có cấp bậc Chân Quân mới làm được.

Chân Quân lục phẩm!

“Vãn bối Cảnh Mạch, đà chủ của phân bộ Vô Cực Ma Tông, xin hỏi tiền bối có quan hệ gì với Thư Sơn Áp Lực Đại không?”

Cảnh Mạch đà chủ lặng lẽ siết chặt lá phù huyết độn đại pháp trong tay, hơi vững lòng một chút.

Có bảo bối này ở đây, cho dù là Chân Quân lục phẩm cũng chẳng giữ nổi hắn!

“Có, quan hệ bằng hữu.”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

Đậu má! Cảnh Mạch đà chủ lập tức mở huyết độn đại pháp ra không chút do dự, toàn thân biến thành một vũng sương đỏ máu tản ra bốn phương tám hướng.

Huyết độn đại pháp này rất hay, huyết vụ tản ra chạy trốn tứ phía ấy sẽ hội hợp thành một Cảnh Mạch sống sờ sờ ở một nơi nào đó.

Nếu trên đường có một phần bị hủy thì cùng lắm chỉ là một vài vết thương nhỏ mà thôi, bồi bổ mấy ngày lại khỏe mạnh như thường.

Chương 202: Bạch Tôn Giả có đẹp không?

Nếu may mắn thì một số vật phẩm quý báu cũng có thể được giấu trong huyết vụ, rồi được huyết độn đại pháp mang đi.

Thậm chí khi tu luyện huyết độn đại pháp đến cảnh giới cao nhất thì chỉ cần một mảnh huyết vụ nhỏ trốn thoát thôi, cũng có thể khôi phục được một cơ thể nguyên trạng. Vết thương nặng mấy cũng chỉ cần tĩnh dưỡng vài năm là khỏe mạnh bình thường. Chính vì lẽ đó mà huyết độn đại pháp mới được gọi là độn thuật ngũ phẩm có thể thoát thân trong tay Chân Quân.

Trên thực tế, khi thi triển huyết độn thuật mà huyết vụ bị hủy một phần thì chủ nhân cũng sẽ vĩnh viễn mất đi vài thứ. Hoặc là thọ nguyên, hoặc là giới hạn tiềm lực trong cơ thể, hoặc là cường độ thân thể… vân vân. Thế nhưng chỉ cần giữ được sinh mạng thì những hy sinh đó đều có thể chấp nhận được cả.

Cảnh Mạch đà chủ thi triển độn thuật dựa vào phù bảo, đương nhiên không thể thần kì được như trong truyền thuyết. Hơn nữa huyết độn đại pháp bị phong tồn trong phù bảo, khi thi triển ra cũng không được linh hoạt như tự thân luyện thành.

“Ồ? Pháp thuật hệ huyết độn à? Thú vị đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả. Dựa vào thực lực Chân Quân đỉnh phong của hắn, muốn phá giải thứ huyết độn đại pháp phải nhờ phù bảo này cũng chẳng khó khăn gì.

Thế nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì hắn không cần phải làm thay việc của người khác.

Bạch Tôn Giả đã ra tay rồi.

Chỉ thấy Bạch Tôn Giả vừa đưa tay lên trời vung một cái thì thiên địa đã lập tức biến sắc. Nơi vốn là bầu trời đột nhiên hoàn toàn thay đổi, biến thành một mảnh sa mạc mênh mông.

Mảnh sa mạc ấy không có sinh linh, không có cỏ cây, không có bất cứ thứ gì trừ cát vàng vô tận.

Nhờ vào huyết độn đại pháp, Cảnh Mạch đà chủ biến thành vô số mảnh huyết vụ phát tán khắp nơi. Thế nhưng cho dù nó có bay đến đâu cũng không thoát khỏi sa mạc bao la đó. Sau đó không lâu, huyết độn đại pháp chỉ có tác dụng trong thời gian nhất định đã biến mất.

Cảnh Mạch đà chủ khôi phục nguyên hình.

Sắc mặt hắn tái mét, dù chỉ dùng huyết độn đại pháp phong ấn trong phù chú nhưng cũng đã làm hắn hao tổn mất một nửa chân nguyên.

Lại thêm lúc trước bùng nổ lượng tiêu hao chân nguyên liên tục để truy đuổi Tống Thư Hàng, lúc này năng lượng trong cơ thể hắn chẳng còn nổi một phần mười.

Sau đó hắn vội vàng kiểm tra lại thân thể mình. Đối mặt với một vị Chân Quân lục phẩm chân chính, không biết huyết độn đại pháp đã bị tiêu diệt mất bao nhiêu huyết vụ rồi.

Gay to rồi! Sớm biết thế này thì lúc trước đừng nghĩ cách tra tấn Thư Sơn Áp Lực Đại làm gì, cứ giết thẳng tay có phải hơn không?

Chẳng ngờ bên cạnh tiểu quỷ kia thế mà lại có một Chân Quân lục phẩm thật, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ run người!

Sau khi kiểm tra cẩn thận một hồi thì vẻ mặt của Cảnh Mạch đà chủ trở nên hoan hỉ. Không ngờ huyết vụ không bị hủy chút nào! Trừ số chân nguyên đã tiêu hao, hắn không hề bị tổn hại gì cả!

Tất cả đan dược, phi kiếm và các loại bảo vật mang theo trên người cũng không hề thất thoát, chẳng lẽ vị Chân Quân kia biết mình bó tay với huyết độn đại pháp nên lười không ra tay luôn ư?

Mình đúng là may mắn quá đi mà!

“Chân Quân chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Cảnh Mạch đà chủ thầm nghĩ. Thậm chí hắn còn âm thầm hạ quyết định, chờ khi nào tấn chức Linh Hoàng ngũ phẩm, ngưng tụ được kim đan thì nhất định phải học được tuyệt chiêu giữ mạng huyết độn đại pháp trong tay sư tôn mới được.

Sau khi xác định mình không bị thương tổn gì, Cảnh Mạch đà chủ mới quay đầu nhìn quanh xem mình đã bay tới nơi đâu.

“Đến tận sa mạc cơ à? Xa thế?”

Cảnh Mạch đà chủ nhủ thầm, xem ra phải xác định vị trí của mình rồi về phân bộ gần nhất của Vô Cực Ma Tông mới được.

Nhưng đột nhiên, hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Sao cái sa mạc này… quen mắt thế nhỉ? Hình như mình nhìn thấy ở đâu rồi thì phải?

Sa mạc mênh mông vô bờ, không có một gốc cây ngọn cỏ, không có lấy một sinh linh, chỉ có cát vàng tĩnh mịch.

Từ từ!

Đúng là mình đã thấy khung cảnh này rồi!

Ngay mấy hôm trước đây thôi, con rối huyễn hình do mình khống chế vừa đẩy cửa nhà Thư Sơn Áp Lực Đại thì đã lọt vào một sa mạc y như vậy!

Sau đó còn gặp một thiếu niên áo xanh cuồng ngược đãi. Thiếu niên đó vung chùy điên cuồng đập con rối nát be nát bét, còn hại hắn phải chịu đựng hết thảy đau đớn thấu trời kia.

Chính là sa mạc này đây!

Tại sao mình lại ở trong sa mạc này chứ?

Chẳng lẽ mình chưa trốn thoát hay sao? Làm sao có thể như thế được? Chẳng phải huyết độn đại pháp có thể đào thoát từ tay của Chân Quân à?

Lòng Cảnh Mạch đà chủ thắt lại.

Chính vào lúc đó, sa mạc trước mắt hắn đột nhiên vỡ tan, chẳng bao lâu sau đã biến mất không còn sót lại gì.

Chuyện gì thế này?

Lúc hai mắt của Cảnh Mạch đà chủ lấy lại được ánh sáng, hắn phát hiện ra mình vẫn đứng nguyên tại chỗ khi thi triển huyết độn đại pháp.

Ừm, nếu muốn nói chi li ra thì huyết độn đại pháp được mệnh danh”

một giây ngàn dặm” đã đưa hắn đi xa tận … 2m liền?

Sắc mặt Cảnh Mạch đà chủ tức khắc trắng bệch.

“Không để cho ngươi chạy được đâu.”

Lúc này, một giọng nói dễ nghe từ bên dưới truyền lên.

Sau đó, một người đàn ông tuấn mỹ mặc trang phục hiện đại bước ra khỏi màn sương, mặt mang nét cười, tóc dài đen tuyền tung bay trong gió. Tống Thư Hàng đang được người ấy kéo theo cũng bay lên.

Nói sao thì Cảnh Mạch đà chủ cũng là đệ tử đi ra từ môn phái như Vô Cực Ma Tông. Hắn lập tức đoán được chuyện gì đang diễn ra, là thực tế ảo.

“Linh Tôn thất phẩm.”

Cảnh Mạch đà chủ muốn khóc rồi.

“Cũng tinh mắt đấy.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Sau khi nghe được câu trả lời xác nhận của đối phương, cõi lòng Cảnh Mạch đà chủ lặng ngắt.

“Thư Hàng, xử lý hắn thế nào đây?”

Bạch Tôn Giả hỏi Tống Thư Hàng.

Lúc này Tống Thư Hàng vất vả lắm mới đỡ cơn buồn nôn, nhìn Cảnh Mạch đà chủ trước mặt, hắn hỏi:

“Công Tử Hải phái ngươi tới à?”

“Hứ, Công Tử Hải có tư cách gì mà sai phái ta?”

Cảnh Mạch đà chủ cả giận nói theo bản năng, cho dù trước mặt có một vị Chân Quân lục phẩm, một vị Tôn Giả thất phẩm thì tính tình này của hắn vẫn chẳng thu bớt lại được.

“Ồ, quả nhiên không phải phong cách của Công Tử Hải, xem ra là ngươi tự đến cướp huyết thần toản của ta rồi.”

Tống Thư Hàng hơi gật đầu, sau đó nói với Bạch Tôn Giả:

“Xin tiền bối giúp ta trói hắn lại được không?”

Bạch tiền bối mỉm cười gẩy một ngón tay với Cảnh Mạch đà chủ. Cảnh Mạch đà chủ nhũn người ngã gục xuống, mất đi ý thức, không nhúc nhích nữa. Hoàng Sơn Chân Quân đón lấy hắn ta, cổ tay áo khẽ động biến ra một cái dây thừng rồi trói chặt lại.

“Ngươi muốn xử lý hắn ra sao?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“À, ta nghĩ có một vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 sẽ cảm thấy hứng thú với hắn lắm.”

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, bấm số gọi đi.

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền tới một giọng nam hùng hậu:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tìm ta có chuyện gì thế?”

“A Thất tiền bối, ta bắt được một đệ tử của Vô Cực Ma Tông, ngươi có hứng thú tới đây một chuyến không?”

Tống Thư Hàng nở nụ cười mỏi mệt.

“Ha ha ha, đệ tử của Vô Cực Ma Tông à? Có hứng lắm! Ngươi giữ máy ở chế độ liên lạc được, ta lập tức qua đó tìm ngươi ngay đây!”

Tô Thị A Thất cười sang sảng.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội thấp giọng hỏi:

“A Thất tiền bối, ta có thể hỏi thăm A Thập Lục bây giờ… Ơ!”

Hắn chưa nói dứt câu thì Tô Thị A Thất đã ngắt máy.

Tính tình A Thất tiền bối nóng vội thật đấy. Mà thôi, chờ hắn tới đây rồi hỏi tình hình của A Thập Lục vậy.

…

…

Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, hỏi trêu hắn:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thích hậu bối của Tô Thị A Thất rồi à? Tô Thị A Thập Lục là một cô bé không tồi, nếu thực lực ngươi mà mạnh một chút thì nói không chừng sẽ có cơ hội kết thành đạo lữ với cô ấy thật đấy.”

“Không có, ta mới gặp A Thập Lục có vài lần thôi mà.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Bọn ta chỉ xem nhau như bạn bè, biết cô ấy bị thương rất nặng nên ta muốn hỏi thăm xem tình hình cô ấy bây giờ thế nào, đã đỡ chút nào chưa thôi.”

“Yên tâm đi, nhà A Thất chính là Thiên Hà Tô Thị, vết thương của A Thập Lục hẳn là không có vấn đề gì đâu.”

Hoàng Sơn Chân Quân an ủi.

Sau khi xuống khỏi màn sương, Hoàng Sơn Chân Quân tiện tay ném Cảnh Mạch đà chủ sang một bên, rồi hỏi tiếp:

“Thư Hàng tiểu hữu này, mấy ngày nay Đậu Đậu có ổn không?”

“Chắc là ổn đấy, gần đây tinh thần nó hăng hái lắm.”

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ rồi nói. Suýt nữa hắn còn phun ra là”

thậm chí nó còn có bạn gái là con người nữa kìa”, thế nhưng cảm thấy nói vụ này với Hoàng Sơn Chân Quân không được hay cho lắm nên lại thôi.

“Chắc nó mang đến nhiều phiền toái cho ngươi lắm nhỉ?”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài. Hắn thật sự không hiểu nổi, mình đây thả về cổ đại cũng là một soái ca kiểu tài tử xuất chúng đầy mùi giấy mực, sao lại nuôi ra cái con chó ngố Đậu Đậu kia cơ chứ? Chẳng lẽ lúc trước mình đặt cho nó tên là Đậu Đậu, có hai chữ”

đậu” liền, cho nên nó mới ngố gấp đôi à?

“Không đâu, Đậu Đậu còn giúp ta không ít việc ấy chứ.”

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay, hắn nói thật đấy.

Hoàng Sơn Chân Quân vỗ vai Tống Thư Hàng một cái rõ vang:

“Đừng khách khí với ta, ta còn không biết Đậu Đậu là cái thể loại gì hay sao?”

Yên tâm đi, sau khi xong việc ta sẽ gấp đôi lì xì cho ngươi! Mấy ngày này ngươi về nghĩ thử xem có thích cái gì không đi.

“Cảm ơn tiền bối!”

Ngoại trừ cảm ơn ra, Tống Thư Hàng còn có thể nói được gì đây?

“Đúng rồi, gần đây ta bảo ngươi ngắm ảnh của mấy vị tiên tử trong nhóm, ngươi có ngắm không đấy?”

Hoàng Sơn Chân Quân hạ giọng hỏi, đồng thời còn âm thầm bày một cái kết giới cách âm mini quanh mình và Tống Thư Hàng.

“À, có xem mấy tấm selfie của Lệ Chi Tiên Tử một lần.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi đáp.

“Xem có một lần thôi ư?”

Hoàng Sơn Chân Quân giật nảy mình.

Sau đó hắn hỏi nhỏ:

“Ngươi cảm thấy Bạch Tôn Giả thế nào?”

“Bạch Tôn Giả tốt lắm, ngài ấy là một đại tiền bối rất ưa chiếu cố hậu bối, giống như các tiền bối trong nhóm vậy.”

Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi đáp lời.

Hoàng Sơn Chân Quân khựng lại, ta có hỏi về mặt đó đâu!

Sau đó hắn cắn răng hỏi toạc ra:

“Ngươi thấy Bạch Tôn Giả có đẹp không?

“Đẹp lắm.”

Tống Thư Hàng nói không chút do dự.

Đồng thời hắn không khỏi nhớ tới cái lần mình chơi ngu nọ. Khi mị lực của Bạch Tôn Giả đại khai, cả thế giới biến thành hai màu đen trắng, chỉ có Bạch Tôn Giả là màu sắc rực rỡ duy nhất trong tầm mắt hắn. Đoạn, hắn bổ sung thêm:

“Có một lần ta cảm thấy Bạch Tôn Giả chính là người đẹp nhất trong trời đất này luôn.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, sau đó thu kết giới cách âm lại.

Thế rồi hắn lẳng lặng né ra, cẩn thận duy trì khoảng cách 3m với Tống Thư Hàng.

Hoàng Sơn Chân Quân nhớ lại khi hắn thêm nhầm ID Thư Sơn Áp Lực Đại vào nhóm Cửu Châu Số 1 thì đã tính cho mình và Tống Thư Hàng ba quẻ.

Lúc ấy hắn cảm thấy 3 quẻ kia chỉ là đồ cớt chó bỏ đi.

Mà nay, hắn lại thấy tư tưởng của vị Thư Hàng tiểu hữu này có phần nguy hiểm. Không biết trong thời gian sắp tới đây mình có nên giữ khoảng cách với hắn một tí không nhỉ?

Chương 203: Ha ha ha, ta rốt cục cũng phá được phong ấn để ra ngoài rồi

Tống Thư Hàng yên lặng nhìn Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên chạy cách xa mình 3m, lòng hắn như có hàng vạn con đà mã đang lao qua:

“Hoàng Sơn tiền bối, sao tự dưng ngài lại chạy ra xa thế?”

“…” Hoàng Sơn Chân Quân.

Tống Thư Hàng:

“Hoàng Sơn tiền bối, có phải ngươi đang nghĩ tới chuyện gì không phải phép lắm đúng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân cười khan:

“Đâu có, nãy ta lỡ đánh rắm nên mới nghĩ là né ra xa chút thì tốt hơn.”

Tiền bối lừa ai thế hả? Đến cái cảnh giới như ngài rồi, sao có thể đánh rắm chứ?

Hơn nữa, dù ta chưa mở tị khiếu, nhưng khứu giác cũng đã nhạy hơn người thường mấy lần, nếu ngươi đánh rắm thật thì ta đã ngửi thấy từ lâu rồi.

Nhất định phải nắn lại cái suy nghĩ sai lầm của tiền bối về mình! Tống Thư Hàng quyết định chuẩn bị tâm sự mỏng với Hoàng Sơn Chân Quân một phen!

Đúng lúc này… Bạch Tôn Giả đi tới trước mặt Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Túng.

Bấy giờ, Lưu Thiên Túng còn chưa bình tâm trở lại, ánh mắt ngây ngốc như đang chìm vào ngõ kịp, khiến tâm trí hắn vô cùng mờ mịt.

Đột nhiên, hắc lắc đầu nguầy nguậy:

“Không thể nào, rõ ràng điều mình thấy năm ấy chỉ là ảo giác mà thôi.”

Năm đó, lúc tìm được động phủ của vị tu sĩ nọ, hắn cho rằng pho tượng kia cũng là một bảo vật nên mới vác ra.

Nhưng trên đường đi, pho tượng ấy tỏa ra sức hút khôn cùng, thậm chí, trong lúc vác nó, dù là nhắm mắt hay mở mắt thì trong tâm trí hắn cũng hiện lên bóng hình của một người đàn ông tuấn mỹ... Điều này khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Vậy nên, hắn mới quyết định là phải chôn lại pho tượng ấy xuống đất.

Nhưng dù thế, hình bóng của người đàn ông tuấn mỹ nọ vẫn không thể xóa nhòa, nó ám ảnh gã suốt một năm ròng mới chịu giải thoát cho hắn. Ấy quả là một trải nghiệm ác mộng.

Hắn cứ tưởng trên pho tượng ấy có lời nguyền áo, dù sao thì hắn từng đi trộm ở rất nhiều động phủ của cổ tiên, thậm chí còn trộm cả mộ của người ta, nên từng gặp ra rất nhiều loại nguyền rủa.

Nhưng chuyện bây giờ là sao —— cái ảo giác ám ảnh hắn suốt một năm ấy, giờ lại đang đứng sờ sờ trước mặt?

“Xin chào.”

Bạch tiền bối vẫy vẫy tay với Lãnh Diễm Kiếm.

“Chào tiền bối.”

Lãnh Diễm Kiếm tập trung toàn bộ tinh thần, từng chân tơ kẽ tóc đều sẵn sàng đón địch.

“Ngươi không cần phải căng thẳng thế đâu, ta không định làm hại ngươi. Ta chỉ định nói là cây Lưu Tinh kiếm ngươi đang cầm kia là của ta, năm đó, nhân lúc ta bế quan ngươi đã lấy nó đi. Giờ ta vất vả lắm mới xuất quan được, cũng đến lúc lấy Lưu Tinh kiếm về rồi.”

Bạch Tôn Giả nói nhẹ nhàng.

“Lúc bế quan?”

Lãnh Diễm Kiếm đờ người, sau đó, hắn như chợt hiểu ra điều gì!

“Ngươi đoán đúng rồi. Lúc ấy, bởi một chiêu bí pháp nên ta mới hóa thành pho tượng. Sau đó, ta nhớ rõ là ngươi mang ta ra khỏi động phủ, sau đó lại chôn ta xuống đất.”

Bạch Tôn Giả nói rất điềm nhiên.

Lãnh Diễm Kiếm thì vã mồ hôi lạnh, mồ hôi tuôn ra như thác đổ, không tài nào ngừng lại nổi.

Một lúc sau, Lãnh Diễm Kiếm nghiến răng nghiến lợi, nâng cây Lưu Tinh kiếm trong tay, chậm rãi đưa về phìa Bạch Tôn Giả —— không cần biết Lưu Tinh kiếm có phải là của vị tiền bối này không, chỉ dựa vào thực lực Tôn Giả thất phẩm của ngài ấy, dù ngài ấy có muốn cướp Lưu Tinh kiếm, Lãnh Diễm Kiếm cũng chỉ có thể ngoan ngoãn dâng lên.

Huống hồ gì cây Lưu Tinh kiếm này còn thuộc về người ta.

Không đợi Lưu Thiên Túng đưa Lưu Tinh kiếm cho Bạch Tôn Giả, chính cây kiếm ấy đã tự kêu lên vui sướng rồi phóng tới bên Bạch tiền bối, sau đó vì bay múa vòng vòng quanh hắn như một con cá đang bơi lội.

Thần kiếm có linh, hiển nhiên là cây Lưu Tinh kiếm này đã là một thần kiếm có được”

kiếm linh” của mình.

Bạch Tôn Giả mỉm cười, nhẹ nhàng võ võ Lưu Tinh kiếm một cái. Lưu Tinh kiếm run lên với vẻ sung sướng rồi rơi xuống bên hông của Bạch Tôn Giả.

Bấy giờ, Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi:

“A, Bạch tiền bối, là Lưu Tinh kiếm chứ không phải Lưu Tiên kiếm sao?”

Nãy hắn vừa liếc nhìn thấy trên kiếm có khắc chữ Lưu Tinh kiếm.

“Trước giờ nó vẫn là Lưu Tinh kiếm mà.”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại cười, rồi bảo.

“Thư Hàng, kiếm lấy về rồi. Ngươi có bận gì không? Nếu không thì chúng ta về đi!”

Tống Thư Hàng đáp:

“Nếu không vội, chúng ta đợi Tô Thị A Thất tiền bối một chút được không?”

“Được.”

Bạch Tôn Giả gật đầu.

Bấy giờ... Lãnh Diễm Kiếm vác theo cái vẻ mặt rối rắm bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

“Tiền bối, vãn bối có thể hỏi một chuyện không?”

Dù vẻ mặt vô cùng rối rắm, nhưng ánh mắt hắn lại kiên định vô cùng.

“Hỏi ta sao?”

Bạch tiền bối quay lại nhìn với vẻ nghi hoặc, rồi gật đầu bảo.

“Hỏi đi.”

“Tiền bối, ngài có phải là nữ giả nam không?”

Ánh mắt của Lãnh Diễm Kiếm mang theo chút hy vọng.

Hoàng Sơn Chân Quân đứng cạnh lén ôm mặt —— bởi Lưu Thiên Túng không phải người đầu tiên hỏi điều ấy, mà khéo cũng chẳng phải người cuối cùng.

“Ừm, nếu ngươi thấy điều ấy giúp ngươi cảm thấy thoải mái hơn, thì ta trả lời rằng mình là nữ giả nam cũng được. Nhưng ngươi có tin không?”

Bạch Tôn Giả gãi gãi tóc, đáp lại.

“...Vãn bối, thất lễ rồi.”

Lãnh Diễm Kiếm cung kính hành lễ với Bạch Tôn Giả, rồi bay lên trời, vừa cười sang sảng vừa bay xa.

Còn vị hậu bối Đường Đường thuộc Không Không Đạo Môn đứng cạnh thì đã bị Lãnh Diễm Kiếm bơ đi, bỏ lại chẳng thèm để ý.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, hắn thấy mình như vừa được chứng kiến một cảnh máu chó trong bộ phim não tàn.

Bấy giờ,Hoàng Sơn Chân Quân lặng lẽ kéo Tống Thư Hàng sang bên rồi truyền âm nhập mật:

“Thấy chưa? Nếu không muốn gặp phải trường hợp như hắn thì phải chăm nhớ tới Tô Thị A Thập Lục, hoặc Vũ Nhu Tử cũng được, hoặc là xem nhiều ảnh của Lệ Chi Tiên Tử cũng được. Rồi đừng có mơ mộng hão huyền, Bạch tiền bối không phải nữ giả nam đâu, phải cắt đứt ngay cái tâm tư đó đi!”

“Tiền bối.”

Tống Thư Hàng cười khổ, hắn không thể truyền âm nhập mật nên cũng chẳng thể giải thích rằng, lúc trước hắn bảo Bạch Tôn Giả”

đẹp” là chỉ đứng ở góc độ thưởng thức mà thôi! Hắn cũng chưa từng tơ tưởng đến việc Bạch tiền bối có phải là nữ phẫn nam trang hay không nha.

“Cố lên!”

Hoàng Sơn Chân Quân giơ ngón cái với Tống Thư Hàng, rồi lại lui sang một góc, nhìn Vân Vụ đạo trưởng đang bị phong ấn trong ngũ chỉ sơn phong ấn pháp.

Để Vân Vụ đạo trưởng không bị ảnh hưởng bởi những yếu tố bên ngoài, Hoàng Sơn Chân Quân đã thần gia tăng lượng sương mù quanh hắn, tạo thành một lớp cách âm, cách tầm nhìn, cách cả cảm ứng.

Vậy nên, vân Vụ đạo trưởng cứ như đang chơi game offline vậy, còn đương mải mê tìm các phá giải phóng ấn của Hoàng Sơn, không biết chút gì về những chuyện vừa xảy ra ở ngoài kia.

Để xem hắn phá lớp phong ấn này kiểu nào! Hoàng Sơn Chân Quân cũng đang ngóng được xem cái trò này lắm.

…

…

Lúc này, Bạch tiền bối quay sang vẫy tay với Tống Thư Hàng, hỏi:

“Thư Hàng, chuyến đi tới thành phố J lần này có suôn sẻ không? Sao lúc sau lại gặp đệ tử của Vô Cực Ma Tông thế?”

“Nếu nói suôn sẻ thì đúng là vô cùng suôn sẻ.”

Tống Thư Hàng cười nhẹ, sau đó hắn bắt đầu kể lại những chuyện mình vừa trải qua trong sáng nay.

Từ việc gặp phải oán quỷ, cho đến chuyện bất cẩn giết chết con quỷ đó, rồi cả chuyện Tam Nhật sư huynh không quản cách xa ngàn dặm chạy tới giúp hắn một tay... Sau đó là chuyện phát hiện một đống dược liệu để luyện chế khí huyết đan ở chỗ các thuộc hạ cũ của đàn chủ. Cuối cùng là chuyện bị Cảnh Mạch đà chủ và Bán Hồ Đạo Nhân đuổi giết.

Nói đến đây, Tống Thư Hàng không khỏi đưa mắt nhìn qua

Cảnh Mạch đà chủ —— lần tới thành phố J, điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối là không moi được tin về cái phân bộ của Vô Cực Ma Tông nơi Quỳ Hoa Tu Sĩ hoạt động.

Nhưng xem ra, hiện đã có Cảnh Mạch ở đây, chẳng lẽ còn sợ không moi được tin về cái phân bộ đó sao?

Tức là, cái câu chúc phúc mà Bạch tiền bối để lại cho mình trên tập danh sách dược liệu, đã hoàn thành một cách mỹ mãn!

Ngẫm lại mà thấy lợi hại thật đấy.

“Ha ha ha, may mắn đấy, đến cả dược liệu của khí huyết đan cũng có hết rồi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười.

Hoàng Sơn Chân Quân đứng bên không khỏi liếc Tống Thư Hàng một cái —— chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu đi theo Bạch tiền bối nên mót được vận số thật à? Chuyến hành trình tới thành phố J này của hắn may mắn đến độ quái lạ, có phong phạm của Bạch Tôn Giả thật ấy chứ.

“Thư Hàng, giờ ngươi đã mở tị khiếu rồi, tuy nói rằng chỉ cần có khí huyết đan là có thể gia tăng tốc độ tu luyện tị khiếu của ngươi, nhưng nhanh lắm cũng phải mất chừng một năm.”

Bạch Tôn Giả nhéo nhéo cằm rồi nói.

“Thực ra, nếu ngươi đủ may mắn thì...”

Nghe tới cái cậu đó, Tống Thư Hàng giật thót lại, định bụng ngăn lại ngay nửa câu sau của Bạch tiền bối.

Hắn đã được trải nghiệm sâu sắc”

chúc phúc của Bạch tiền bối” là thứ có uy lực mạnh mẽ thế nào. Câu chúc viết trên giấy thôi mà đã khiến hắn suôn sẻ thế rồi, nhưng sau suôn sẻ là bị hai vị tu sĩ tứ phẩm đuổi giết, suýt chút nữa là mất mạng.

Nếu giờ Bạch tiền bối trực tiếp nhả ra lời vàng ý ngọc, nói thẳng lời chúc thì chuyện gì sẽ xảy ra chứ?

Tiếc rằng hắn vừa đứng lên, thì nửa câu sau của Bạch tiền bối đã trôi ra:

“Ừm, ta nhớ chừng mấy trăm năm trước, có một tu sĩ sở hữu một viên kỳ thạch thì phải? Hình như là vật đến từ vũ trụ, rất thần kỳ. Viên đá ấy có một luồng năng lượng đặc biệt, không phải linh lực, không phải thứ năng lượng tu sĩ có thể chuyển hóa. Nhưng thứ năng lượng từ viên kỳ thạch ấy lại gia tăng tốc độ"

khai khiếu" của tu sĩ nhất phẩm. Ta nhớ rõ, viên kỳ thạch ấy từng khiến giới tu sĩ dậy lên hỗn loạn hay sao ấy?"

"Đúng rồi, ta cũng nhớ vậy."

Hoàng Sơn Chân Quân tiếp lời.

"Viên kỳ thạch ấy được giới tu sĩ gọi là Ngộ Đạo thạch. Chỉ cần ngồi bên viên đá ấy là có thể linh ngộ được sự kỳ diệu của đại đạo. Khi tu sĩ nhất phẩm đứng gần kỳ thạch, quá trình đột phá khiếu huyệt trong cơ thể sẽ vô cùng suôn sẻ, gần như là chẳng thất bại bao giờ. Nhưng tiếc rằng, không biết viên đá đó đã rơi vào tay thế lực, hay vị đại năng nào."

"Nếu Thư Hàng có được viên kỳ thạch ấy, không chừng chỉ cần bốn năm, ngươi có thể đột phá tam khiếu"

nhãn, nhĩn, khẩu", rồi vượt long môn, tấn chức lên nhị phẩm."

Bạch Tôn Giả cảm thán.

"Sao có thể chứ. Ta đâu có may mắn như vậy."

Tống Thư Hàng vội vàng phất tay chối —— nãy Bạch tiền bối có nói, viên kỳ thạch ấy dường như không phải đồ cho mẹ trái đất sinh ra mà đến từ vũ trụ thần bí.

Vậy tức là, rất có thể, viên đá đó sẽ rơi từ trên trời rơi xuống như thiên thạch chăng?

Mong rằng lời chúc phúc của Bạch tiền bối không có tác dụng.

Nếu không, sau này, hắn lúc nào cũng nơm nớp lo xem có thiên thạch hay gì đó rơi xuống đầu, khiến mình bị đập nát tươm nhỉ?

Giữa lúc cả ba đang chuyện trò, phong ấn của Vân Vụ đạo trưởng cuối cùng cũng xuất hiện biến đổi.

Ngũ chỉ sơn phong ấn pháp của Hoàng Sơn Chân Quân run lên.

Rồi, một bóng dáng xé toạc phong ấn để lao ra.

"Ha ha, rốt cục ta cũng thoát được rồi!"

Bóng dáng ấy giơ hai tay lên trời, bật cười sang sảng.

Sau đó còn ca lên:

"Một sớm phá phong được tự do, cuỗm sạch nhà Hoàng Sơn ngốc. Haiz, không được, không vần gì cả.”

Mặt Hoàng Sơn Chân Quân sầm lại, hắn cười gượng vài tiếng.

Chương 204: Tốc độ này, nhanh đến không gì diễn tả nổi

Dựa vào hình ảnh giám thị, nhìn Vân Vụ đạo trưởng nổi hứng làm thơ như vậy, Tống Thư Hàng lặng lẽ đưa mắt nhìn Hoàng Sơn Chân Quân.

Cái danh xưng”

Hoàng Sơn ngu ngốc” đó, dù ngày nào Đậu Đậu cũng gọi, nhưng nó là thú cưng của Hoàng Sơn Chân Quân, dù nó gọi Hoàng Sơn ngu ngốc thì Chân Quân cũng chỉ thấy nó bướng bỉnh đáng yêu.

Còn cái vị Vân Vụ đạo trưởng này, vẻ ngoài như ông chú trung niên thế kia, chẳng đáng yêu gì cả. Hắn ngâm nga”

Hoàng Sơn ngu ngốc” như thế, chẳng biết đoạn sau có bị Hoàng Sơn Chân Quân dùng chưởng đập chết không nhỉ?

“Ha ha, chắc phải cho hắn nếm thử sức mạnh của ngũ chỉ sơn phong ấn pháp phiên bản mới nhất mà ta vừa cải tiến mới được. Lần này, lão phu nhất định phải phong ấn hắn đến chết!”

Hoàng Sơn Chân Quân giận dữ, nở nụ cười lạnh.

Tống Thư Hàng lặng lẽ bi ai cho vị Vân Vụ đạo trưởng này trong ba giây...

Bấy giờ, trong hình ảnh, Vân Vụ đạo trưởng bỗng nhiên đờ người rồi ngẩng dầu quan sát chung quanh. Cơ thế hắn cũng ngắc, thi thoảng còn ngước nhìn không trung.

Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân đã tăng độ dày của sương mù trong cấp địa, nên Vân Vụ đạo trưởng không thể nhìn thấu màn sương dày đặc này. Vậy nên, dù có nhìn quanh thì hắn cũng chẳng thấy được gì.

“Sao lão phu vừa xuất quan mà đã cảm thấy tim đập dồn thế nhỉ? Chẳng lẽ tên khốn Hoàng Sơn kia còn đặt cái bẫy nào ở quanh mình ư?”

Vân Vụ đạo trưởng lẩm bẩm.

Nhưng không sao, bản đạo đã phá được phong ấn để thoát ra rồi, từ nay về sau, biển rộng mặc cá nhảy, trời cao tùy chim bay!

“Kiếm tới!”

Vân Vụ đạo trưởng quát khẽ một tiếng, một thanh kiếm bay ra từ trong cổ tay áo rách nát của hắn, hóa thành kiếm quang. Hắn nhẹ nhàng bước lên độn quang rồi xông tới không trung.

“Dục Thuận Phong ta đã trở lại ~ Một đạo kiếm quang năm ngàn thước! Trảm đâi kẻ địch như cắt gà!”

Từ mấy câu thơ lung tung beng đó có thể nhận ra rằng, Vân Vụ đạo trưởng là người mê thơ ca, nhưng lại chẳng có chút năng khiếu nào. Hơn nữa, do bị phong ấn quá lâu, nên quần áo của hắn rách tung tóe hết cả, không có chút hình tượng văn nhân nào.

Nhìn Vân Vụ đạo trưởng càng bay càng xa, Tống Thư Hàng vội hỏi:

“Chân Quân, không bắt hắn lại rồi phong ấn lần nữa sao?”

“Không vội.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười gian.

“Giờ xông lên rồi bắt hắn về phong ấn thì chẳng phải dễ dàng cho hắn quá à? Để hắn được tiêu dao vài ngày, cho hắn được nếm trải cảnh thế gian phồn hoa này. Đợi đến khi hắn đắm chìm trong đó rồi, ta mới bắt về rồi trấn áp. Khi đó, với một kẻ từng được hưởng thụ bao điều tốt đẹp trên thế giới này như hắn, nay lại bị bắt về thì mới là đau đớn nhất.”

Chuyện này giống như, một người chưa từng tiếp xúc với internet thì chỉ cần đọc tiểu thuyết giấy và xem tivi cũng đủ hạnh phúc rồi.

Sau đó, có một ngày, hắn được tiếp xúc với internet, ngày nào không có internet sẽ thấy bứt rứt không yên. Rồi đột nhiên, cắt mạng, cắt điện của hắn đi. Một ngày hai ngày thì không sao, nhưng để lâu, người nọ nhất định sẽ phát điên.

“Hơn nữa, ta đã ngầm ra tay với Vân Vụ rồi, hắn không thoát khỏi sự theo dõi của ta được đâu.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói với điệu vô cùng tự tin.

Tống Thư Hàng thầm nuốt nước miếng —— Như thể nhất định không được đắc tội Hoàng Sơn Chân Quân, nếu không chắc sẽ thê thảm lắm ấy.

Cứ thế, Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng nhìn về phía Vân Vụ đạo trưởng, nhìn hắn bay lên, càng bay càng cao.

Về phần Đường Đường của Không Không Đạo Môn, cô đang nhìn chằm chằm vào Bạch Tôn Giả, đầu thì không ngừng tưởng tượng câu chuyện về”

Yêu hận tình cừu giữa nữ đệ của của Không Không Đạo Môn và tu sĩ tiền bối tuấn mỹ, bá đạo.”

Chuyện của Vân Vụ Đạo Trưởng thuộc Không Không Đạo Môn tạm chấm dứt như thế.

Hy vọng Vân Vụ Đạo Trưởng có thể hạnh phúc, nhỉ?

…

…

Không lâu sau khi Vân Vụ Đạo Trưởng phá được phong ấn để rời đi, trên bầu trời bỗng nhiên xuất thiện một luồng độn quang đột nhiên bay tới.

Sau đó, thân hình cao lớn của Tô Thị A Thất đáp xuống.

“Thư Hàng tiểu hữu!”

Hắn quay sang cười sang sảng với Tống Thư Hàng, rồi khi thấy Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả đứng cạnh, nụ cười ấy thoáng đơ ra.

Nhưng hắn về gắng mà quay sang cười sang sảng rồi chào Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả.

“A Thất tiền bối, ngươi tới nhanh quá. Đây là đệ tử của Vô Cực Ma Tông, đã bị Bạch tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối bắt được.”

Tống Thư Hàng chỉ vào Cảnh Mạch đà chủ ở bên cạnh.

“Lần này cám ơn Thư Hàng tiểu hữu!”

A Thất tiền bối nhanh chóng đi tới bên cạnh Cảnh Mạch đà chủ, rồi lục soát người hắn, lôi ra được một vài bình, có lớn có nhỏ, một thanh phi kiếm đen như mực, và một luồng mây mù.

A Thất đánh chưởng vào mấy thứ này, tạm phong ấn chúng rồi quẳng cho Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, mấy cái này ngươi cầm đi. Đợi chừng một, hai tháng sau, ta xử lý kẻ này và phân bộ của Vô Cực Ma Tông xong thì ngươi hãy cởi phong ấn. Khi đó, chúng sẽ thành vật vô chủ, ngươi có thể yên tâm mà dùng.”

Phi kiếm và pháp khí còn dấu tích của chủ cũ, nếu chủ cũ chưa chết thì chưa thể sử dụng.

Để xua đi những dấu tích này vô cùng rắc rối, nên A Thất chọn cách đơn giản nhất là phong ấn. Đợi mấy ngày nữa, hắn xử lý Cảnh Mạch đà chủ xong là Tống Thư Hàng có thể dùng được ngay.

“Thư Hàng tiểu hữu, hẹn gặp lại sau! Đợi đến khi thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại mở, ta sẽ qua tìm ngươi!”

Nói xong, Tô Thị A Thất nhấc Cảnh Mạch đà chủ lên.

Sau đó, hắn quay sang chào tạm biệt Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả, rồi vèo một tiếng liền cưỡi đao bay lên không, bay đi mất dạng.

Sau khi bay xa rồi.

A Thất nói thầm:

“Quên béng mất chuyện Tống Thư Hàng tiểu hữu đang ở chùng Bạch tiền bối, làm mình giật thót cả tim. May mà phản ứng nhanh, chạy sớm.”

“Hoàng Sơn tiền bối, chúng ta chào tạm biệt thôi!”

Tống Thư Hàng quay sang nói lời từ biệt với Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân cười đáp:

“Phiền tiểu hữu chăm sóc Đậu Đậu thêm vài ngày, đợi ta bắt được Vân Vụ Đạo Trưởng về phong ấn tiếp rồi mới qua đón nó về!”

“Được, ta sẽ nói lại với Đậu Đậu.”

Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lấy kiếm, đưa hắn về căn nhà của Dược Sư.

Chỉ chốc sau, Hoàng Sơn Chân Quân cũng ngự kiếm, rời khỏi khu vực phong ấn.

“A? Sao lại đi hết rồi?”

Lúc cô nàng của Không Không Đạo Môn định thần lại thì mọi người chung quanh đã đi sạch, chỉ còn mình cô đứng đó trơ trọi.

“…”

Mình tự do rồi hả? Nhưng sao lại thấy không cam lòng thế này?

Phải trải nghiệm cái cảm giác bị người ta coi như không khí, lòng Đường Đường vô cùng khó chụ.

Cô nghiến răng nghiến lợi, rồi siết quyền, nhìn về phía Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả bay đi:

“Ta sẽ trở về!”

…

…

Tống Thư Hàng ngồi trên kiếm quang của Bạch Tôn Giả, không hiểu sao cứ thấy hai chân nhũn hết cả ra, chẳng lẽ đây là di chứng của lần nhảy bungee hồi trước Ư?

Chuyện lần đó đúng là một bài học sâu sắc, vậy nên hiện tại, mình nhất định phải làm chủ cái miệng, tuyệt đối không được nói mấy lời mất não nữa.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, di động của hắn bỗng nhiên vang lên.

Tống Thư Hàng lấy ra thì thấy Thổ Ba gọi điện tới. Đêm hôm khuya khắt, Thổ Ba không ngủ mà gọi điện qua làm gì THẾ NÀY?

Tống Thư Hàng quyết định nhận cuộc gọi.

“Thư Hàng, mày ở đâu thế? Tao vừa qua phòng mày thì chẳng thấy đâu?”

Giọng nói đầy lo lắng của Thổ Ba vang lên… Đêm nay cậu ta mất ngủ, định qua tìm Tống Thư Hàng xe nó ngủ chưa, chưa thì tâm sự với nhau chút đỉnh.

Nhưng đến phòng nó rồi lại thấy trong phòng chẳng có ai, có mỗi cái chùm chìa khóa xe trên bàn, cậu ta lo lắng nên gọi ngay cho Tống Thư Hàng.

“Khụ, tao ra ngoài tìm chỗ bán thuốc, về luôn đây. Đừng lo.”

Tống Thư Hàng vội vàng đáp lại.

“Mày học hút thuốc từ bao giờ vậy? Đợi chút đã...”

Thổ Ba đột nhiên nói thật khẽ.

“Có phải mày bị bắt cóc không, cần tao gọi công an không?”

“Trí tưởng tượng của mày phong phú quá đấy, vượt tầm vũ trụ rồi. Đừng nghĩ nhiều, tao về luôn đây.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp lại.

“Ờ, ờ, vậy mày về nhanh lên, tao đợi đấy.”

Thổ Ba đáp.

Tống Thư Hàng cười ha ha rồi cúp máy.

“Bạch tiền bối, ngươi có thể đưa ta qua thành phố J được không?

“Được thôi.”

Bạch tiền bối gật đầu.

“Ta dùng một thanh phi kiếm khác đưa ngươi qua, rồi về nhà của Dược Sư đợi ngươi.”

“Dùng một thanh phi kiếm khác đưa ta qua ư?”

Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ Bạch tiền bối không cần ngự kiếm phi hành cũng đưa mình qua được sao?

Bạch Tôn Giả nói:

“Đúng thế, đơn giản lắm, giống như phi kiếm truyền thư vậy.”

“Phi kiếm truyền thư? Bạch tiền bối không cần tu sĩ khác gửi tọa độ cho sao?”

Tống Thư Hàng hỏi, trước đây,khi Dược Sư và Thông Huyền Đại Sư phi kiếm truyền thư, hai người phải dùng phương pháp cộng minh đặt biệt để xác định vị trí, rồi mới truyền thư.

“Không cần, ngươi chỉ cần nói địa chỉ, ta dùng điện thoại để tìm tọa độ là có thể đưa ngươi qua. Cách này ta cũng mới nghĩ ra thôi, tu vi của ta những thất phẩm cơ mà, ngươi phải tin ta chứ.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

“Khụ, Bạch tiền bối, ngươi không cùng ta tới thành phố J chơi à?”

Tống Thư Hàng hỏi với giọng điệu dè dặt.

Hắn cứ thấy cái cách dùng bản đồ trên di động của Bạch tiền bối có gì đó không ổn. Nếu được, tốt nhất là nhờ Bạch tiền bối tự mình đưa qua thì an toàn hơn.

“Đúng thế, bỗng nhiên ta cảm thấy không được vui lắm.”

Bạch tiền bối thở dài.

“Rõ ràng ban nãy ta đã thu khí tức của mình vào rồi, nhưng khi Tô Thị A Thất nhìn thấy ta thì hắn vẫn muốn trốn tránh. Nói chưa được mấy câu đã chạy mất rồi. Vậy nên ta thấy không vui, không đi thành phố J với ngươi. Qua đây đi, ta dùng phi kiếm để đưa ngươi qua, đừng lề mề nữa!”

A Thất tiền bối? Tống Thư Hàng đột nhiên muốn khóc quá, lỗi của A Thất Tiền bối gây ra mà sao hắn phải gánh hậu quả thế này?

Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối lấy cây đoản kiếm mày lam của tán tu Lý Thiên Tố ra, đưa ngón tay đặt lên trên nó một chút. Đoản kiếm hóa thành kiếm quang, bay lơ lửng giữa không trung. Sau đó, Tống Thư Hàng bị Bạch Tôn Giả chuyển qua cái đọn quang của thanh đoản kiếm màu lam ấy.

“Địa chỉ ở đâu?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Số 54, khu La Tín, thành Phố J. Bạch tiền bối, ta sẽ không chết chứ?”

Tống Thư Hàng bày ra cái vẻ mặt van xin.

“Yên tâm đi, không sao đâu.”

Bạch tiền bối vuốt vuốt di động vài cái rồi bảo.

“Được rồi, có tọa độ rồi.”

Sau đó, hắn bắt quyết kiếm, rồi chạm nhẹ vào thanh phi kiếm dưới người Tống Thư Hàng:

“Đi thôi!”

Cây đoản kiếm màu lam bay vèo đi một, nó bay vút đi với tốc độ vô cùng nhanh chóng, nhanh tới chừng nào nhỉ —— nhanh tới độ không gì có thể diễn tả nổi.

Ví dụ như, khi phi kiếm mới vừa lao đi, Tống Thư Hàng liền hét lên thảm thiết:

“A a a a ~”

Khi hắn”

a” đến tiếng thứ bốn thì đứng ở chỗ của Bạch tiền bối, với tầm nhìn của người thường chỉ thấy được một đốm đen nhỏ đang bay thật xa, thật xa...

Chương 205: nhóm người của Bắc Hà Tán Nhân mất trí nhớ?

Hiện giờ, Tống Thư Hàng dán sát người trên thanh phi kiếm, chẳng có chút gì là đẹp đẽ cả.

Tưởng tượng thì tuyệt diệu lắm, nhưng sự thực tàn khốc cứ dạy dỗ Tống Thư Hàng hết lần này đến lần khác, không ngừng đập tan giấc mộng ngự kiếm phi hành của hắn.

Nếu thanh phi kiếm không có lực hút vô cùng lớn, khiến Tống Thư Hàng gắn chặt lấy nó, thì lúc này, hắn sớm đã rơi xuống do độn quang lao đi với tốc độ quá nhanh.

“Bạch tiền bối, dù dùng cách phi kiếm truyền thư thì ngài cũng nên phủ thêm cho ta cái trận pháp chống gió chứ. Ta là người chứ có phải hàng hóa đâu.”

Tống Thư Hàng khóc ròng.

Bởi phi kiếm lao đi với tốc độ nhanh vượt sức tưởng tượng, nên hắn chỉ đành dùng cơ thể của mình để chống lại luồng áp lực dữ dội trong không khí.

Nếu không phải hắn đã là tu sĩ nhất phẩm nhị khiếu, thì dưới sức ép của cái tốc độ bay này, riêng chuyện ngạt thở cũng đủ khiến hắn thê thảm lắm rồi.

Ngoài cái ưu điểm”

nhanh” ra thì Tống Thư Hàng chẳng tìm nổi một ưu điểm nào khác từ cách vận chuyển này của Bạch tiền bối.

Hơn nữa... Tống Thư Hàng cảm thấy, ngoài chứng sợ độ cao ra, khéo mình sẽ có thêm chứng sợ tốc độ ấy chứ?

Không biết thời gian đã qua bao lâu, chỉ biết là rất nhanh,Tống Thư Hàng đã tới nơi.

Bấy giờ, tóc hắn đã rối bù hết lên, may mà tóc hắn không dài như Dược Sư, nếu không thì thể nào cũng biến sang cái kiểu chổng ngược như của tiền bối ấy.

Tốc độ của phi kiếm từ từ chậm lại rồi chuẩn bị đáp xuống.

May mà lần rơi này không theo kiểu bungee, nếu không, chắc chân của Tống Thư Hàng sẽ mềm oặt.

…

…

Trong nhà ông ngoại của Thổ Ba.

Thổ Ba cầm di động của mình, lôi game ra chơi với vẻ nhàm chán:

"Rốt cuộc cái thằng Thư Hàng đi đâu thế nhỉ? Chẳng lẽ bị người ta bắt đi thật à?"

Vì Tống Thư Hàng làm gì có hút thuốc đâu, đang đêm hôm lại ra ngoài, còn nói là đi mua thuốc, nghĩ thế nào cũng thấy quái quái.

Đợi thêm mười phút nữa, nếu Thư Hàng không xuất hiện, chắc mình phải báo công an thôi?

Thổ Ba nghĩ miên man như vậy.

Trong sân nhà ông ngoại Thổ Ba.

Bên cạnh cái xe"

dành cho nữ" của Tống Thư Hàng, có hai tên trộm vặt đang dần tiếp cận. Chúng dùng đèn pin chiếu vào trong xe, rồi lại nhanh chóng tắt đi.

"Có hai thùng lớn, một ba lô lớn. Xe này là xe cho nữ, không chừng trong đó có nhiều thứ đáng giá đấy."

Tên trộm A nói thì thầm.

Tỷ lệ đặt đồ quý giá trong xa của nữ giới cao hơn nam giới.

Tên trộm B nhẹ nhàng vẫy tay, rồi giơ viên gạch trong tay lên:

"Tao đập vỡ cửa kính, rồi mày nhanh chóng lôi ba lô và thùng ra."

"Được, tao lên mạng để xem tin về cái dòng xe cho nữ này rồi, hệ thống báo động hơi lạc hậu, đôi khi cửa kính bị đập mà còi cũng không vang."

Tên trộm A cười gian.

Sau đó, tên trộm B giơ gạch lên, chuẩn bị ném về phía cửa kính! Đúng lúc này, từ trên trời bỗng nhiên có thứ rơi xuống, đập về phía hắn.

Sau đó... tên trộm B bị đánh bay ra ngoài.

Cơ thể gầy yếu của hắn bay ra chừng năm mét, đập vào tường nhà của ông ngoại Thổ Ba.

Tên trộm A đứng sau ngây ra như phỗng, hắn há hốc miệng, mãi chẳng nói được gì.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

“A, rốt cục cũng an toàn đáp đất rồi sao?”

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên, mũi chân hắn thoáng đẩy một cái, đẩy thanh phi kiếm dã dùng hết năng lượng lên rồi dùng tay đón lấy.

“A a a ~”

Bấy giờ, tiếng kêu thảm thiết của tên trộm B mới vang lên.

Hắn cảm thấy cơ thể mình như bị bò điên đâm phải, xương cốt rời thành từng mảnh.

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn chúng một cái:

“Ồ, trộm à?”

Tên trộm A trợn trừng mắt ra vẻ mặt dữ tợn, rồi lấy một cây đao nhỏ từ trong túi áo ra:

“Nếu không muốn chết thì cút...”

Chưa nói hết câu, hắn đã thấy tầm mắt của mình tối sầm.

Một cú đấm mạnh mẽ nện thẳng vào hốc mắt hắn, hắn tru lên thảm thiết rồi đập vào tường nhà ông ngoại của Thổ Ba, bước lên con đường y hệt thằng bạn mình.

Hai tên trộm nằm chồng lên nhau mà rên la thảm thiết.

“Chúng mày tới đúng lúc lắm!”

Tống Thư Hàng thoáng gật đầu —— có hai tên trộm ở đây, đợi lát nữa Thổ Ba hỏi mình đêm hôm khuya khoắt chạy đi đâu thì có thể lấy cớ rằng nhìn thấy hai kẻ lén lút này nên mới lẻn ra ngoài để phòng trừ!

Tuyệt nhỉ?

“Có chuyện gì thế?”

Từ căn phòng trên lầu, Thổ Ba ló đầu ra, hỏi.

“Thổ Ba, tao đây. Tao gặp phải hai thằng trộm.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, vẫy vẫy tay.

“Sao cơ? Trộm á? A ha ha ha, khu La Tín nhà chúng ta lâu lắm rồi không gặp trộm.”

Giọng nói của Thổ Ba ngập tràn vẻ hưng phấn, sau đó cậu ta hô lớn.

“Ông ơi, ra bắt trộm.”

“Cái gì? Trộm à? To gan lớn mật thật, bắt trộm!!”

Chưa thấy người mà đã thấy tiếng rống như sư tử gầm của ông ngoại Thổ Ba.

Chẳng mấy chốc, ông ngoại, bà ngoại, Lý Dương Đức, và cả mấy hộ hàng xóm chung quanh đã hùng hổ chạy lại.

“Trộm đâu, ở đâu?”

Ông ngoại của Thổ Ba hỏi lớn.

Khu La Tín này, nhà nào cũng có chút quan hệ thân thích với nhau, đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh. Mỗi khi có trộm, chỉ cần hò lên một tiếng là cả thôn đều xông ra.

Rất ít tên trộm nào bị phát hiện rồi mà còn có thể chạy thoát.

Vậy nên, đã lâu lắm rồi không có tên trộm nào dám tơi đây —— không chỉ chẳng trộm được mấy đồng, mà bị tóm rồi thì sẽ cực kỳ thê thảm.

Mấy tên trộm từng bị bắt trước đây, lúc thấy chú công an còn khóc trong sung sướng.

“Ở kia kìa, dưới góc tường.”

Tống Thư Hàng cười ha hả.

Sau đó... hàng xóm láng giềng liền xông lên thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Tiếp, liền có người hô lên:

“Ai có dây thừng không, trói lại đã rồi giao cho đồn công an!”

“Tôi, tôi có dây thừng.”

Một người đàn ông nhanh chóng chạy tới, rồi lôi ra một sợi dây thừng rất thô.

Hắn nhanh nhẹn trói gô tay của hai tên trộm lại với vẻ vô cùng điêu luyện. Sao đó, kéo dây thừng, tiện tay trói luôn chân của chúng, rồi nghĩ nghĩ thế nào mà lại trói thêm vài vòng quanh người chúng.

Sao cứ thấy như người đàn ông này không phải đang trói người, mà là đang buộc cua mới đúng?

“Không cần trói chân đâu, lát còn dẫn chúng nó lên đồn cơ mà. Người cũng đừng buộc nhiều thế chứ, ông tưởng mấy thằng này là con cua mà ông bán đó hả?”

Người bên cạnh nói.

Đúng là nghề bán cua thật à?

“...”

Người đàn ông trói dây cười khan.

“Mẹ nó, quen tay!”

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, ông ngoại Thổ Ba và những hàng xóm khác kéo hai tên trộm mặt mũi bầm dập lên đồn.

Nhờ có hai tên trộm này, mà việc Tống Thư Hàng rời nhà lúc nửa đêm không bị ngó ngàng tới nữa.

...

...

Sau khi chơi ở nhà ông ngoại Thổ Ba hai ngày.

Tống Thư Hàng và Dương Đức chào tạm biệt ông bà, rồi bước lên hành trình quay về đại học Giang Nam, Thổ Ba thì ở lại chơi thêm và bữa nữa.

Chiếc ô tô dàng cho nữ từ từ lăn bánh, sau cốp là hai thùng dương mai đầy ụ, xem như là chiến lợi phẩm của Tống Thư Hàng trong hai ngày này.

Ông ngoại của Thổ Ba vẫy tay chào rất nhiệt tình, còn đứng nhìn theo bóng Tống Thư Hàng và Dương Đức rời đi.

Từ sau khi Tống Thư Hàng qua đây, những chuyện quái lạ trong thôn không còn xảy ra, ngay cả những cụ già đương suy yếu cũng từ từ hồi phục.

Thật là đáng mừng.

Đại học Giang Nam, sau khi Tống Thư Hàng đưa Dương Đức trở về thì lại lái về phía căn nhà của Dược Sư.

“Bạch tiền bối, Đậu Đậu, ta đã về rồi đây.”

Tống Thư Hàng lôi ra hai cái thùng, vác theo một chiếc ba lô lớn rồi đi lên lầu.

Vừa vào nhà, hắn không khỏi đực mặt ra.

Nhìn căn phòng vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, hắn lặng lẽ lùi ra phía người cửa để nhìn, đúng là căn này không sai, hắn không nhìn lầm, đây đúng là căn nhà năm tầng mà Dược Sư mua.

Nhưng trang hoàng bên trong... đều đã thay mới.

Từ vách tường, trần nhà, đèn điện, tới các loại đồ dùng gia dụng, sản phẩm điện tử, đều được đổi hết.

Khóe miệng Tống Thư Hàng run rẩy, mình mới ra ngoài có hai ngày đúng không nhỉ?

Bấy giờ, bóng dáng của Bạch tiền bối liền xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

"Ha ha ha, Tống Thư Hàng, ngươi cảm thấy cách trang hoàng mới này như thế nào?"

Ánh mắt của Bạch tiền bối mang theo vẻ áy náy và có chút lấy lòng.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, mãi lâu sau mới gật đầu, rặn ra một chữ:

"Tốt!"

Đúng vậy, nếu chỉ nhìn ở góc độ trang trí —— giả thiết rằng, căn nhà ban đầu Dược Sư mua, có bày trí chỉ tầm một triệu, giờ thì những bày trí đó trị giá tới tận mười triệu, xa hoa vô cùng...

Vậy nên, Tống Thư Hàng chỉ biết rặn ra một chữ"

tốt".

Còn lý do vì sao Bạch tiền bối lại trang hoàng lại... Tống Thư Hàng cảm thấy mình không cần hỏi, từ cái vẻ mặt áy náy và lấy lòng kia là đoán được đáp án rồi.

Bạch tiền bối thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng hé miệng thở dồn, định nhắc Bạch tiền bối rằng căn nhà này thuộc về Dược Sư tiền bối, hắn vừa lòng thì cũng chẳng ích gì. Nhưng nhìn cái vẻ thở phào nhẹ nhõ của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng cảm thấy không nỡ nhắc tới sự thật đó.

"Đúng rồi, tiền bối. Ta đi chơi nhà bạn về, có mang quà về đấy, ngươi nếm thử chút nhé?"

Tống Thư Hàng mở thùng dương mai ra, lộ ra những quả dương mai căng mọng, nhìn vô cùng ngon miệng.

Bạch tiền bối nếm một quả rồi nheo nheo mắt:

“Ừm, không tệ.”

“Đúng thế, bọn ta tự tay hái đó, rất thú vị. Lần sau nếu có rảnh, ta sẽ dẫn tiền bối đi chơi một chút. Nhân dịp còn nghỉ hè, ta có thể dẫn tiền bối đi ngao du ở khắp mọi miền tổ quốc, nếu chỉ ở mãi trong khu Giang Nam thì không thể trải nghiệm những địa điểm thú vị của thời đại này.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Được!”

Hai mắt của Bạch tiền bối sáng rực lên.

“Còn vụ máy bay nữa, mấy ngày nữa chúng ta đi học đi!”

“Không thành vấn đề!”

Tống Thư Hàng cười sang sảng, nhưng thực chất thì trong lòng đang thầm nghĩ —— trước khi học láy máy bay, mình có nên mượn Hoàng Sơn tiền bối bộ đồ du hành vũ trụ không nhỉ?

Hắn sợ Bạch tiền bối lái máy bay rồi lại nổi hứng, dùng phi cơ lao ra ngoài vũ trụ, bay thẳng lên mặt trăng!

Vậy nên cứ phải đề phòng trước.

Trong lúc hai người nói chuyện, Kinh Ba Đậu Đậu bay vọt từ trong phòng ra, lao về phía Tống Thư Hàng rồi kêu lên:

“Thư Hàng, nghe nói hôm trước ngươi gặp lão Hoàng Sơn ngu ngốc đó hả?”

Tống Thư Hàng đón lấy Đậu Đậu đang lao tới, đáp:

“Đúng thế, ta có gặp Hoàng Sơn Chân Quân.”

“Tên Hoàng Sơn ngu ngốc có nói rằng khi nào sẽ tới đón ta không?”

Đậu Đậu hỏi với giọng chờ mong.

Những lần trốn nhà trước, Hoàng Sơn Chân Quân sẽ luôn vội vàng đi tìm nó. Nhưng lần này, đã hơn một tháng rồi mà Hoàng Sơn chưa qua đón, nó cảm thấy có chút không quen.

“Khụ, Chân Quân nói đợi thêm mấy ngày nữa, khi nào hắn bắt được Vân Vụ Đạo Trưởng của Không Không Đạo Môn để phong ấn lại thì sẽ qua đón ngươi.”

Tống Thư Hàng trả lời cặn kẽ.

“Lại bắt cái lão Vân Vụ dở người đó à?”

Đậu Đậu nhe răng.

“Được lắm Hoàng Sơn ngu ngốc, dám không để ý tới ta à?”

Tống Thư Hàng cười gượng.

“Được rồi, đừng nhắc tới chuyện của Hoàng Sơn ngu ngốc nữa. Hôm qua ngươi có online không? Trong nhóm chat có chút chuyện.”

Đậu Đậu nhảy khỏi người Tống Thư Hàng, dò hỏi.

“Hôm qua điện thoại trùng hợp thế nào lại hết pin, lần này ra ngoài ta không cầm sạc.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Các tiền bối không tìm ta chứ?”

Nhắc tới lại thấy ngại, có vị tiền bối trong nhóm từng nạp cả mười triệu tiền điện thoại cho hắn, để đề phòng chuyện không liên lạc được với Tống Thư Hàng. Nhưng không ngờ lần này hắn lại quên sạc pin.

“Đúng là, đợi mấy bữa nữa Dược Sư về, ngươi học ngay cái nạp điện thuật từ hắn đi. Đến chưởng tâm lôi mà cũng học được, chắc nạp điện thuật chẳng thành vấn đề đâu.”

Đậu Đậu nhảy khỏi người Tống Thư Hàng rồi nói.

Nạp điện thuật? Có loại pháp thuật thần kỳ thế cơ à?

Xem chừng, để phòng ngừa việc ra ngoài mà di động, máy tính lại đột nhiên hết pin, các tiền bối trong nhóm cũng cố gắng thật.

Một người một chó vừa đi vừa nói chuyện, Bạch tiền bối một tay xách thùng, miệng thì nhấm nháp dương mai, vui vẻ đi sau hai kẻ đó.

Tống Thư Hàng đi vào phòng khách trên tầng, đầu tiên là để dược liệu, ba triệu và những chiến lợi phẩm lấy được từ Cảnh Mạch đà chủ sang một bên.

Sau đó, hắn mới lấy máy tính, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1, rồi đọc nhật ký chat.

Cái tin được lưu trữ đầu tiên xuất hiện ở chiều qua.

Đầu tiên là tin nhắn của Vũ Nhu Tử, lúc ấy chừng mười bốn giờ.

Vũ Nhu Tử của Linh Điệp Đảo:

“@ Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống tiền bối ~ Có nhà không, cuối cùng thì ta cũng hoàn thành việc kết hợp với linh quỷ rồi. Bên ngươi đã nghỉ chưa? Chúng ta hẹn hôm nào đi đảo thần bí chơi đi!”

Cô nương này bế quan chừng hơn nữa tháng, cuối cùng cũng đã hoàn thành việc đồng bộ với linh quỷ của mình.

Từ nay về sau, tool hack linh quỷ được khởi động, từng giây từng phút, linh quỷ sẽ chiết xuất chân khí trong cơ thể cho nàng, tốc độ tu luyện tăng lên gấp bội, còn khiến lượng chân khí lưu trữ tăng lên hai lần.

Hơn nữa, cuối cùng cô cũng hoàn thành cái giao ước với cha của mình, từ giờ có thể ra khỏi đảo để du ngoan. Vậy nên, điều đầu tiên cô nhớ đến là đảo thần bí và Tống Thư Hàng.

Tiếc rằng, lúc ấy điện thoại của Tống Thư Hàng hết pin.

Nhưng… trong nhóm có một ID nhanh chóng đáp lại Vũ Nhu Tử.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ồ, Vũ Nhu Tử giỏi lắm, không gặp từ đợt có được linh quỷ, mới thế mà đã hoàn thành kế ước với nó rồi à?”

Chính là Bắc Hà tiền bối lâu rồi không xuất hiện, cuối cùng thì hắn cũng trở về từ đảo thần bí rồi sao?

Vị này chính là chiến sĩ online của nhóm Cửu Châu số 1, luôn giành suất đầu tiên trong việc trả lời mọi vấn đề của các thanh viên trong nhóm. Nếu đổi thành cái hình thức diễn đàn như ngày trước, thì hắn chính là nhân viên chiếm sô fa chuyên nghiệp.

Thấy tiền bối còn có thể trò chuyện vui vẻ trong nhóm, xem ra họ không gặp phải chuyện gì ở đảo thần bí, không biết chiến lợi phẩm thế nào? Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Hắn kéo xuống, lịch sử nói chuyện trong nhóm chuyển sang trang khác.

Đoạn dưới ấy, vẫn là câu nhắn của Bắc Hà Tán Nhân:

“Vũ Nhu Tử cũng muốn đi đảo thần bí sao? Ta, Tam Lãng và

Cổ Hồ hẹn nhau rồi, đang định cùng đi khám phá hòn đảo thần bí ấy, ngươi có muốn đi cùng không?”

Tay Tống Thư Hàng cứng đờ —— Không phải như thế chứ! Tiền bối, chẳng phải ngươi và hai người kia đã lên đảo thần bí từ chín ngày trước sao?

Sao giờ lại thành hẹn nhau chuẩn bị đi đảo thần bí?

Chẳng lẽ đều bị mất trí nhớ rồi ư?

Chương 206: Thu hoạch của tiền bối và nỗi lo âu của Thư Hàng!

“?????”

Linh Diệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một hàng dấu chấm hỏi. Không phải ba vị tiền bối đã quay về từ hòn đảo thần bí kia à?

Tiếp theo, Cuồng Đao Tam Lãng nhảy ra, hớn hở nói:

“Vũ Nhu Tử có muốn đi với bọn ta không? Hoan nghênh vô cùng luôn! Cô cũng có thể nói với Linh Diệp Tôn Giả, có ba người bọn ta ở đây, nhất định sẽ bảo vệ cô an toàn, bảo tôn giả cứ yên tâm đi!”

Tin nhắn sau đó là của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Nếu như Vũ Nhu Tử mà muốn đi thì hẹn gặp ở chỗ nào đó đi. Vì chuyến đi đến hòn đảo thần bí lần này, ba người bọn ta đã chuẩn bị nhiều thứ lắm. Dù là pháp thuật, pháp khí hay là mấy món thiết bị hiện đại hóa đều có đủ cả. Cô hẹn chỗ nào để gặp đi, bọn ta cũng sẽ chuẩn bị một phần cho cô, như vậy thì sau khi lên hòn đảo thần bí kai cũng không cần lo mất ký ức. Dù thật sự có quên đi thì chỉ cần pháp thuật trên người có hiệu quả, mấy món thiết bị hiện đại hóa không bị hủy thì cũng có thể mò ra được chút manh mối.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa mới nói xong thì các tiền bối trong nhóm đều trồi lên.

Hoàng Sơn Chân Quân vội nói:

“Tam Lãng, đừng xem lịch, nói cho ta nghe xem hôm nay là ngày mấy tháng mấy thế?”

“Ngày 17 tháng 6, mấy người bọn ta đã hẹn ngày xuất phát xong rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng đáp cái roẹt.

Nghe thấy thế, Cổ Hồ Quan Chân Quân vội mở lịch ở máy tính lên:

“Mẹ, ngày 8 tháng 7 rồi á?”

Bắc Hà Tán Nhân cũng giật mình hiểu ra:

“Ngày 8 tháng 7 năm ——019? Trí nhớ của ba người chúng ta có vấn đề rồi?”

“Có vấn đề +1.” Tạo Hóa Pháp Vương.

“Có vấn đề +2.” Tuyết Lang Động Chủ.

“+3.” Đồng Quái Tiên Sư còn gửi thêm một cái icon cười đểu.

“Lại còn là vấn đề lớn nữa kia.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngoi lên nói:

“Ba người các ngươi bị mất trí nhớ còn nặng hơn cả hai vị đạo hữu của Dược Sư nữa —— người ta dẫu gì cũng nhớ rõ là mình từng lên hòn đảo thần bí kia, sau đó mất trí nhớ trên đảo. Sau khi tỉnh lại thì phát hiện mình tự nhiên nằm trên một bờ cát không người. Còn ba người các ngươi thì trực tiếp bị mất trí nhớ ở trước khi lên đường luôn.”

Dược Sư nói thêm:

“Hơn nữa, sau khi ba người các ngươi rời khỏi hòn đảo kia, cũng không xuất hiện ở bờ cát nào hết. Mà là quay về nhà của chính mình đúng không? Ta muốn biết lẽ nào sau khi ba người các ngươi mất trí nhớ thì quay về động phủ của mình như kiểu mộng du à?”

Có thể hiểu là sau khi bọn họ đi ra khỏi hòn đảo thần bí đó thì đã mất hết toàn bộ ký ức.

Sau đó quay lại động phủ của mình, mở máy tính lên, ba tên ngu ngu còn tưởng là mình chưa lên đường, sau đó lại bắt đầu hẹn ngày, chuẩn bị đến hòn đảo thần bí kia lần nữa.

Ví như —— Lỡ mà lần ba người Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng và Cổ Hồ Quan Chân Quân quay về, không ai nhắc đến đoạn trí nhớ bị mất của họ thì chắc là sẽ xảy ra cảnh tượng thế này này.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tam Lãng, Cổ Hồ Quan Chân Quân, ba người chúng ta đi thám hiểm hòn đảo thần bí nhé?”

Tam Lãng:

“Đi liền đi liền!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Đi luôn, để ta chuẩn bị chút đồ cái đã.”

Sau đó, ba người bọn họ lại đến hòn đảo thần bí kia lần nữa... Để rồi mất trí nhớ lần nữa...

...

Mười mấy ngày sau.

Ba người bọn họ quay về từ hòn đảo thần bí lần nữa, mơ mơ màng màng liên hệ với nhau chuyến nữa.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ba người chúng ta đi thám hiểm hòn đảo thần bí kia nhé?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đi liền đi liền!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Đi chung đi, để ta chuẩn bị chút trang bị. À mà sao mấy lời này nghe quen thế nhỉ?”

Sau đó ba người bọn họ lại đến hòn đảo thần bí lần nữa, rồi lại bị mất trí nhớ tiếp.

Câu chuyện cứ lặp đi lặp lại như thế?

Đương nhiên, khả năng xảy ra chuyện này cũng ít lắm, trừ phi ba người bọn họ không ai xem lịch.

“...”

Linh Diệp Đảo Vũ Nhu Tử thầm đưa tay ôm ngực, cô bị dọa sợ mất rồi. Ngay cả ba vị tiền bối có thực lực cao cường trong nhóm đến hòn đảo thần bí đó mà còn bị mất trí nhớ như thế. Nếu như cô mà đi đến —— thì liệu có bị mất trí nhớ nặng tới mức quay lại trạng thái lúc mới sinh ra đời không? A cha, thôi con cứ ở lại trong nhà thì hơn nhỉ?

Lúc này, Túy Nguyệt Cư Sĩ tiền bối bình tĩnh nói:

“Không phải ba người các ngươi đã chuẩn bị mấy cách để ứng phó với vụ mất trí nhớ à? Pháp thuật, pháp khí này, cả mấy thiết bị hiện đại hóa nữa, lấy ra xem thử xem rốt cuộc các ngươi đã gặp phải chuyện gì trên hòn đảo thần bí đó.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta đang xem đây, nhưng tất cả các loại pháp thuật trên người bọn ta đều mất đi hiệu quả cả rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói tiếp:

“Mấy loại pháp khí trinh sát mang theo cũng mất hiệu lực rồi, tất cả hình ảnh ở bên trong đều đen thui.

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Ở trong camera mini vẫn có vài bức ảnh này.”

Sau đó, Cổ Hồ Quan Chân Quân gửi mấy bức ảnh trong camera lên nhóm.

Đầu tiên là ảnh chụp bản mặt của hai người Bắc Hà và Tam Lãng. Đây là chụp vào ngày 19 tháng 6, ba người bọn họ phát hiện hòn đảo thần bí, đang tập hợp chuẩn bị tiến vào đảo.

Sau đó là một bức ảnh khá mờ, là hình ảnh trong đảo. Có hồ nước, có rừng rậm, nhưng cũng chỉ là một bức ảnh bình thường, không thể nào tìm được chút tin tức hữu dụng nào cả.

Cuối cùng, là Bắc Hà Tán Nhân đần mặt ra, Cuồng Đao Tam Lãng thì mơ mơ màng màng như chưa tỉnh ngủ.

Đây là hình ảnh lúc bọn họ đi ra khỏi hòn đảo thần bí, sau đó chia nhau quay về nhà của mình. Nhưng mấy hình này này hoàn toàn không nằm trong trí nhớ của bọn họ.

Lúc mấy bức ảnh này được gửi lên, Bạch Tôn Giả ngoi lên:

“Thú vị lắm.”

“Ồ, Bạch tiền bối cũng có hứng thú với hòn đảo thần bí này à?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Sau đó, hắn nhìn thấy một cảnh tượng rất thú vị. Bạch tiền bối lúc này —— đang nhét bảy tám quả dương mai vào miệng. phồng má lên nhai.

“Phụt phụt phụt phụt.”

Hạt dương mai bị Bạch tiền bối phun vào trong thùng rác như bắn đạn.

“Ta khá hứng thú với hòn đảo thần bí này, bất quá... ta không tìm thấy nó.”

Bạch tiền bối trả lời:

“Ta đã nghe tin về hòn đảo thần bí này từ lâu lắm rồi, cũng từng đi tìm nó rất nhiều lần. Nhưng mỗi lần ta đi đều bị lạc cả, tìm kiểu gì cũng không thấy nó đâu. Sau khi tìm ba bốn lần thì ta lười không thèm tìm nữa.”

Bạch tiền bối không tìm thấy hòn đảo này? Lẽ nào là do vận may của hắn gây nên?

Bởi vì nếu như Bạch tiền bối mà tìm thấy hòn đảo này thì sẽ bị mất trí nhớ, cho nên vận may nghịch thiên của hắn mới ngăn không cho hắn tìm thấy hòn đảo thần bí kia ư?

Vậy thì xem ra hòn đảo thần bí này quả thật chẳng phải nơi tốt lành gì. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng, lát nữa phải khuyên cô nàng Vũ Nhu Tử kia một chút, để cô ấy bỏ cái suy nghĩ đi tìm hòn đảo thần bí kia đi!

Nghĩ thế, hắn lại xem tiếp nội dung chat trong nhóm.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Không còn manh mối gì nữa ư?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Chỗ ta cũng có mấy đoạn ghi hình mờ mờ đây, căn bản cũng giống hệt của Cổ Hồ Quan Chân Quân thôi, chẳng qua đổi góc độ từ Cổ Hồ Quan Chân Quân thành ta thôi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đúng là gặp quỷ rồi, ta thậm chí không nhớ được chút gì hết. Hơn nữa, bản thân ta cũng không nhận ra luôn.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“@Dược Sư, Dược Sư huynh, ngươi đã nghiên cứu ra nguyên nhân mất trí nhớ của hai vị đạo hữu kia và đạo đồng của bọn họ chưa?”

Dược Sư:

“Đã nghiên cứu ra được mọt chút, hai vị đạo hữu kia và đạo đồng của bọn họ đã chủ động ký kết một loại khế ước gì đó với một nhân vật vào hàng đại năng, sau đó, tự bọn họ phong ấn trí nhớ của mình lại! Nếu như không có gì bất ngờ thì chắc là tình huống của các ngươi cũng không khác gì họ. Lúc nào ba người các ngươi rảnh thì tới đây đi, ta sẽ kiểm tra cho các ngươi.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Dược Sư huynh, vậy bây giờ có cách gì để mở phong ấn trí nhớ này ra được không?”

“Không có cách nào cả, nếu như muốn giải khai khế ước kia thì phải thỏa mãn một đầu mối nào đó. Nhưng không ai biết rõ ràng các ngươi đã ký kết khế ước gì với vị đại năng trên hòn đảo đó, ngoại trừ chính bản thân các ngươi ra thì không ai biết rõ đầu mối kia là gì. Nếu như muốn cưỡng chế rút bỏ phong ấn này thì có thể sẽ hủy đi ký ức của các ngươi, khiến các ngươi mất trí nhớ vĩnh viễn.”

Lần này Dược Sư trả lời rất nhanh, xem ra là do Giang Tử Yên gõ chữ giúp hắn.

Hoàng Sơn Chân Quân im lặng một lúc mới lên tiếng hỏi:

“Chuyện mất trí nhớ đó Dược Sư sẽ cố gắng nghĩ cách giải quyết giúp các ngươi. Dù sao thì khế ước này chỉ phong ấn trí nhớ, không tạo thành ảnh hưởng gì với tu vi của các ngươi. Bây giờ các ngươi tìm kỹ thử xem, lần đi đến hòn đảo thần bí này các ngươi có thu hoạch được gì không?”

Đúng đó, đã lên được hòn đảo thần bí kia rồi, dù có mất trí nhớ thì cũng không tới mức không thu hoạch được gì chứ?

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta đã kiểm tra bản thân mình rồi, trong túi áo chỉ có hai gốc linh thảo. Đúng là lỗ vốn to rồi.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Đỡ hơn ta rồi, trên người ta chỉ có một cục hàn thiết... là loại bình thường có thể gặp được ở khắp mọi nơi ấy. Vừa mất trí nhớ còn tốn thời gian mà chỉ lấy được có một khối hàn thiết. Tim ta đau quá! Tam Lãng huynh, ngươi thì sao?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

“Tam Lãng, không phải là ngươi không có thu hoạch gì luôn đấy chứ?”

Đồng Quái Tiên Sư tò mò hỏi:

“Trước khi ngươi lên hòn đảo thần bí kia, bản thiên sư đã tính một quẻ cho ngươi, lúc đó bản thiên sư tính ra ngươi sẽ gặp may đấy, lần này đáng lẽ phải có thu hoạch ngon lành mới đúng chứ?”

“...”

Cuồng Đao Tam Lãng im lặng một lúc, đột nhiên hỏi:

“Tiên sư, bây giờ ngài đang ở đâu đấy?”

“Ta đang bày sạp xem bói ở Hoa Tây.”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

“Ta biết rồi... ta đến tìm ngươi ngay đây!”

Cuồng Đao Tam Lãng gửi một cái icon nghiến răng nghiến lợi.

Rõ ràng, nghe quẻ bói của Đồng Quái Tiên Sư là biết ngay lần này Cuồng Đao Tam Lãng không tìm được một cọng lông nào luôn. Dù chỉ được một cục hàn thiết thì hắn cũng không tức tới mức này.

“...”

Đồng Quái Tiên Sư.

“Ha ha ha, ngươi tính sai rồi, ngồi đấy chờ chết đi”

Bắc Hà Tán Nhân cười hả hê.

Đồng Quái Tiên Sư lạnh lùng nói:

“Hừ hừ, nửa tháng sau, trận chiến trên đỉnh Tử Cấm, hy vọng tới lúc đó ngươi vẫn có thể cười nổi.”

“Lời này phải là ta nói với ngươi mới đúng, Bắc Hà ta nhất định sẽ là người cười đến cuối cùng.”

Bắc Hà Tán Nhân đắc ý nói, bộ dạng như thể cầm chắc thắng lợi trong tay.

Tiếp theo là các vị tiền bối trong nhóm bắt đầu phổ cập mấy chuyện lớn với tin tức diễn ra trong hơn một tháng này cho ba vị Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng và Cổ Hồ Quan Chân Quân biết.

Xem tới đây, Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, nhỏ giọng nói:

“Quyết định rồi, ta tuyệt đối sẽ không đến hòn đảo thần bí này?”

“Sao thế? Ta lại mong ngươi có thể đi tìm hòn đảo này thử xem sao, nói không chừng ngươi có thể mang theo chút trí nhớ rời khỏi đó, để ta biết được rốt cuộc trên hòn đảo thần bí kia có thứ gì. Ta tò mò lắm!”

Bạch Tôn Giả thuận miệng nói.

Tống Thư Hàng cứng người —— Bạch tiền bối chỉ thuận miệng nói một câu thôi, chắc không thể xem là 'lời chúc của Bạch Tôn Giả' đâu nhỉ?

Tuy nói thế, nhưng hắn vẫn không yên tâm lắm. Tay kéo ngược lại xem thật kỹ mấy bức ảnh chụp được trên hòn đảo thần bí kia mà Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối đã gửi lên.

Chương 207: Dùng pháp thuật để chơi bóng rổ là hành vi đáng xấu hổ!

Hai đại lý buôn dưa là Bắc Hà Tán Nhân và Cuồng Đao Tam Lãng vừa mới quay về thì nhóm Cửu Châu Số 1 thoắt cái đã trở nên vô cùng rộn ràng.

Sáng sớm hôm nay, Cuồng Đao Tam Lãng và Bắc Hà Tán Nhân chỉ toàn bàn về hòn đảo thần bí kia.

Trí nhớ trước đó đã bị phong ấn, tạm thời không cách nào mở được, nhưng ba người Bắc Hà Tán Nhân cũng không định bỏ ý đồ.

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi trong nhóm:

“Bắc Hà, hình như trên danh nghĩa ngươi có một công ty đang giúp đỡ Hoa Hạ nghiên cứu máy thăm dò sao Hỏa đúng không? Có thể kiếm được một cái tới đây được không? Chúng ta nghĩ cách khác để cải trang nó xem, để nó không bị lực lượng trên hòn đảo thần bí kia ngắt tín hiệu! Sau đó lại tìm hòn đảo thần bí nọ rồi đưa máy thăm dò lên xem?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân tán thành:

“Được lắm, bản thể của chúng ta đi lên thì có thể sẽ bị phong ấn trí nhớ. Nếu như trực tiếp dùng máy thăm dò đến đó điều tra từ xa thì nói không chừng có thể tìm được chút manh mối về hòn đảo thần bí kia. Ta không tin vị đại năng kia có thể cách không ra tay, phong ấn trí nhớ của chúng ta lần nữa.”

“Ta cũng có ý này.”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Lúc trước ta đầu tư thứ này là vì muốn lấy được vài máy thăm dò ra xài, chờ sau khi ta tấn cấp thành Chân Quân lục phẩm xong thì sẽ dùng phi kiếm đưa chúng đến tinh cầu gần đây, tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Nhưng máy thăm dò này ráp cũng không dễ gì, nên phải chờ từ từ.”

“Không sao cả! Thời gian không thành vấn đề, đợi chút cũng được.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói ngay.

Tống Thư Hàng đọc tới đoạn này thì trong lòng cảm thấy có vô số con Đà Mã chạy ngang. Các tiền bối trong nhóm đang đầu tư bên hàng không vũ trụ, chuẩn bị chinh phục cả dãy ngân hà luôn rồi à?

Tiếp theo, ba vị tiền bối lại bàn bạc về vấn đề cấu tạo của máy thăm dò sao Hỏa, ai nấy đều hớn hở không thôi.

Sau đó Bắc Hà Tán Nhân lại bắt đầu nói tới vấn đề khác:

“Hôm nay ta đọc nhật báo tu sĩ, trên đó có nói thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ đã bước vào giai đoạn chuẩn bị rồi, ai có dư nhiều thiếp mời không? Ta nghĩ tới thực tiên yến thì đã thèm rỏ dãi rồi.”

“Nếu là chỗ thì chắc là Thiên Hà Tô Thị của A Thất là được vài cái luôn ấy nhỉ? Sau đó là Hoàng Sơn Chân Quân nhất định có phần. Những người khác thì không biết sao.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân thản thiên nói:

“Năm nay ta chỉ được có một chỗ thôi, không có dư.”

Bắc Hà Tán Nhân hưng phấn nói:

“@ Tô Thị A Thất, A Thất này, ngươi có dư chỗ nào không?”

“Không có dư, cho người ta rồi.”

A Thất lập tức xuất hiện trả lời Bắc Hà Tán Nhân.

Bây giờ hắn đang bận đánh đập tra tấn Cảnh Mạch đà chủ ở bản bộ của Tô Thị, muốn moi được tin tức về phân bộ của Vô Cực Ma Tông từ miệng hắn.

“…”

Bắc Hà Tán Nhân buồn bực, sau đó lại hỏi sang Hoàng Sơn Chân Quân:

“Chân Quân à, ngươi có dư chỗ nào không?”

“Không có, năm nay ta chỉ có một cái rưỡi thôi, ngoại trừ ta ra thì chỉ có thể mang theo mỗi Đậu Đậu.”

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời:

“À mà chắc mấy người còn lại trong nhóm cũng chẳng còn dư chỗ đâu. Năm nay không biết tại sao mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên lại giảm bớt số khách của thực tiên yến, lúc trước phải có đến hai ba chỗ ấy chứ, nhưng năm nay mỗi người chỉ được có một cái mà thôi.”

“Không muốn đâu, ta muốn đi gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ xinh đẹp mà. Thực đơn của năm nay thì sao, có thiếu món nguyên liệu nào không? Nếu không đủ thì ta sẽ góp nguyên liệu nấu ăn để xin phần tham gia thực tiên yến.”

Bắc Hà Tán Nhân buồn bực nói.

Thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ mỗi năm chỉ phân chỗ cho một số thế gia và môn phái cường đại.

Những môn phái và thế gia cường đại này bình thường đều phụ trách cung cấp rất nhiều tài nguyên tu luyện và nguyên liệu nấu ăn kỳ dị cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Những môn phái, thế gia cung cấp nhiều tài nguyên tu luyện và nguyên liệu nấu ăn thì có thể nhận được nhiều chỗ trong thực tiên yến. Hơn nữa, ngoại trừ thực tiên yến ra, bình thường tiên cơ cũng sẽ tổ chức một vài yến hội cố định cho những môn phái và thế gia này.

Nhưng thực tiên yến hằng năm luôn thiếu một số nguyên liệu nấu ăn, ngay cả các môn phái và thế gia kia cũng không thể cung cấp được. Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ liệt kê một danh sách ra.

Phàm là bất kỳ người nào có thể cung cấp được chừng hai mươi loại nguyên liệu trong danh sách này thì đều có thể nhận được một chỗ trong thực tiên yến.

“Thực đơn chắc chưa có đâu, gần đây tất cả thế gia và môn phái mới chỉ bắt đầu cung cấp nguyên liệu cho Biệt Tuyết Tiên Cơ mà thôi. Chờ sau khi bọn họ cung cấp xong thì Biệt Tuyết Tiên Cơ mới có thể liệt danh sách ra được. Ngươi cứ chuẩn bị nhiều nhiều trước đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả nói.

Cuồng Đao Tam Lãng cũng gửi một cái icon cười toe toét lên:

“Chuẩn bị nhiều một chút đi Bắc Hà, tới lúc đó mà Biệt Tuyết Tiên Cơ không cần nữa thì ngươi có thể cân nhắc bán giá rẻ lại cho ta.”

“Lượn đi!”

Bắc Hà Tán Nhân tức giận nói, thứ có thể thành nguyên liệu nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ thì sao có thể là đồ thường được? Bán giá rẻ cái con khỉ ấy.

Tống Thư Hàng xem tới đây thì sờ cằm:

“Xem ra thực tiên yến này có vẻ đặc biệt lắm nhỉ?”

Ngay cả tiền bối như Bắc Hà Tán Nhân mà cũng muốn tham gia yến hội này. Không biết Biệt Tuyết Tiên Cơ có mị lực cỡ nào, chỉ một bữa thực tiên yến đã có thể khiến cho tu chân giới đều phải chấn động như thế.

“Ừ, thực tiên yến quả thật không tệ. Sau khi ăn xong thì không chỉ được tăng tu vi, tăng tuổi thọ, mà còn có thể tăng cường thể chất và tiềm lực lên rất nhiều nữa. Đủ thứ chỗ tốt. Hơn nữa ăn cũng ngon luôn.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

“Bạch tiền bối cũng sẽ tham gia à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả lắc đầu:

“Trước kia ta từng tham gia, bất quá bốn trăm năm trước, sau khi ta từ chối lời mời trở thành đạo lữ song tu với Biệt Tuyết Tiên Cơ xong thì không thấy cô ta gửi thư mời thực tiên yến cho ta nữa.”

“...”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, đột nhiên có cảm giác như lần tham gia thực tiên yến của mình chắc sẽ không được thuận lợi lắm.

...

Sau khi Tống Thư Hàng đọc xong nhật ký chat thì mới gửi tin lên nhóm Cửu Châu Số 1.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “@ Linh Diệp Đảo Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử, hôm qua ta không online. Nếu như cô vẫn muốn tìm một nơi để mạo hiểm thì chúng ta đổi nơi khác được không? Ngoại trừ hòn đảo thần bí kia ra thì nơi nào cũng được. Ta được nghỉ hè hai tháng lận.”

Nhưng bây giờ Vũ Nhu Tử không online, nên không trả lời Tống Thư Hàng được.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nói:

“@ Tô Thị A Thất, A Thất tiền bối, thương thế của A Thập Lục đã đỡ hơn chưa? Lần trước ngươi đi nhanh quá, ta không kịp hỏi.”

Nói tới lần trước thì A Thất tiền bối đã hại hắn thảm muốn chết. Phi kiếm truyền nhân thuật của bt khiến cho hắn hiểu ra cái gọi là tốc độ và kích thích, sau khi kích thích xong thì hắn thật không dám nhớ lại lần thứ hai.

Người đầu tiên trả lời Tống Thư Hàng là Bắc Hà Tán Nhân:

“Thư Hàng tiểu hữu, A Thập Lục có chuyện gì rồi à?”

Bắc Hà Tán Nhân rất quan tâm Tô Thị A Thập Lục, nhưng hai mươi ngày trước, bọn họ đi lên hòn đảo thần bí. Nên vẫn không biết chuyện xảy ra giữa Tô Thị A Thất, Tiên Nông Tông, Nguyệt Đao Tông và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời thì Tô Thị A Thất đã lên tiếng:

“Ha ha, đã khiến Thư Hàng tiểu hữu và Bắc Hà huynh lo lắng rồi. A Thập Lục chỉ bị thương vì thiên kiếp thôi, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.”

“Có cần giúp gì không?”

Bắc Hà hỏi.

“Có.”

Tô Thị A Thất nói:

“Nếu như người nào có long cốt khô đằng thì có thể liên hệ với ta. Nếu như có được loại dược liệu này thì việc khôi phục thương thế của A Thập Lục sẽ thuận lợi hơn một chút.”

“Long cốt khô đằng, thứ này bây giờ khó gặp lắm.”

Bắc Hà Tán Nhân thở dài.

Long cốt khô đằng này chỉ mọc ở trong xương đầu của xác rồng, là một loại linh tài đặc biệt, xác rồng này cũng không phải khủng long, mà là rồng thật sự.

Nhưng rồng cũng có mộ rồng của mình, số lượng rồng chết ở bên ngoài phải nói là đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa xác rồng cả ngàn năm cũng không hư thối, muốn đợi nó biến thành bộ xương cũng chẳng dễ dàng gì.

“Ha ha, không cần phiền toái như thế đâu, chỉ cần là long cốt khô đằng trên xác giao long cũng được.”

Tô Thị A Thất gửi một cái mặt cười lên.

“Nếu như chỉ là long cốt khô đằng của giao long thì đúng là có khả năng tìm thấy, để ta đi hỏi vài người bạn thử xem, có lẽ họ sẽ có.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tay của Tống Thư Hàng đặt trên bàn phím gõ nhẹ, nhưng không chen vào được lấy một câu.

Hắn chỉ là một tu sĩ nhất phẩm, ngay cả long cốt khô đằng trông ra làm sao hắn cũng không biết chứ đừng nói đến việc phải đi đâu mà tìm.

Lúc này, trong lòng hắn dâng lên cảm giác bất lực nặng nề.

Nếu như thực lực của hắn có thể mạnh hơn một chút, nếu hắn có tu vi cỡ như Bắc Hà tiền bối thì biết đâu có thể giúp đỡ được phần nào?

“Đừng nghĩ linh tinh nữa, thực lực của mỗi người đều là tu luyện từng chút một mới có được. Chớ có đi vào nẻo cụt, như thế sẽ tạo thành tâm ma.”

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, vỗ nhẹ lên vai hắn một cái.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

“Thỉnh thoảng ngươi cũng nên xem kinh thư đạo gia một chút đi, phật gia cũng được. Nếu không thì mấy loại kinh văn của phương Tây cũng được. Dù sao thì kinh văn tôn giáo đều có tác dụng chống lại tâm ma, dưỡng tâm tĩnh khí.”

bg cười lớn rồi nói.

“Ta biết rồi, nếu như là đọc sách thì ta rất sẵn lòng.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc, mặc kệ là sách gì, chỉ cần hắn chưa từng xem thì hắn có thể ôm nó ngồi xem cả ngày cũng không chán.

Xem ra sắp tới lại phải đến chỗ bà chủ xinh đẹp kia coi cọp tiếp rồi.

…

Ha Họa có một ngôi chùa miếu nhỏ tên là Vân Du Tự.

Ngôi chùa miếu này rất nhỏ, nhưng khách hành hương lại có không ít. Người đến dâng hương nhiều quá, khiến cho ngôi chùa quanh năm bị khói mờ bao phủ, khiến cho người ta không thể nhìn rõ bộ dạng của nó.

Dưới màn khói nghi ngút này, có một tòa phật tháp cao cao.

Sau khi thông qua cánh cửa phật tháp thì có thể nhìn thấy động thiên thật sự ở trong chùa.

Có núi cao, nước chảy, vô số tháp xá lợi, phật tự tạo thành 'Thiên Nhai Vân Du tự' thật sự.

Thiên Nhai Vân Du Tự là một không gian riêng biệt ở giữa dị thứ nguyên và thế giới thật, nửa ẩn nửa hiện nơi trần thế.

Trên một mảnh đất trống trải trong chùa... Có một sân bóng rổ, được xây dựng với diện tích lớn gấp 10 lần so với sân bóng rổ bình thường.

Mà ở bên cạnh sân bóng rổ có mấy tấm bảng đẫm máu.

"Dùng chân khí và linh lực để chơi bóng rổ là hành vi đáng xấu hổ, chúng ta chỉ dùng thân thể để chơi bóng rổ mà thôi" —— phương trượng Thông Huyền nói.

"Trên sân bóng rổ của Thiên Nhai Vân Du tự, kẻ nào dùng pháp thuật để chơi bóng rổ, giết không tha!" —— Thông Diệu của giới luật viện nói.

"Người nào dùng khí công để gian lận sẽ bị phạt cọ nồi mười năm." —— Thông Hải của tạp dịch viện nói.

Còn có vài người bị gắn cho chữ loại, tất cả đều là mấy chữ đỏ loét như màu máu.

Nhưng dù cho không dùng tới khí huyết chi lực, chân khí, linh lực, cũng không dùng pháp thuật thì trên sân bóng rổ vẫn giữ nguyên cảnh tượng tựa như quỷ thần loạn vũ.

Chỉ thấy, trên sân bóng lúc này có một vị cao tăng nhảy lên một phát, khoảng cách chắc cũng phải hơn 30 mét để làm một pha úp rổ cực đẹp, đón nhận tiếng ủng hộ hoan hô dữ dội trên sân!

Lại có một vị cao tăng, dựa vào thân thể cường đại cùng với tốc độ lẫn bộ pháp tinh diệu, tạo ra một chuỗi tàn ảnh vượt qua ba người ngăn cản, chạy lên ba bước ném bóng vào rổ —— chỉ là bước chân có hơi dài, một bước phải được hơn những hai mét.

Lúc này, một vị đệ tử đang xem bóng quay sang hét lên với Tam Nhật hòa thượng:

“Tam Nhật sư huynh, vị Thư Sơn Áp Lực Đại mà ngươi bảo ta để ý đã online rồi đây.”

Chương 208: Linh Điệp Tôn Gỉa với tấm lòng bao la của người cha!

“Ồ, rốt cuộc tiểu tử đó cũng online rồi à?”

Tam Nhật sư huynh cười khì, nhảy lên thật cao, xoay tròn một vòng trên không trung thật hoành tráng, sau đó trở tay úp bóng vào rổ.

Một cú úp rổ cực đẹp khiến cho các sư huynh đệ xung quanh hò reo ủng hộ.

“Thay người, thay người ~ Mẹ ơi, ban nãy thiếu chút nữa là trật eo rồi, cái giá của làm màu đau đớn quá. Nếu như không dùng chân khí thì xoay 180 độ là đủ rồi. Xong đợt này về nhất định phải bảo sư phụ xây một cái sân bóng chắc chắn hơn một chút, có thể dùng chân nguyên, linh khí để bọn mình chơi cho đã!”

Tam Nhật sư huynh xoay eo, cười ha hả thay người cho một vị sư đệ khác đi vào.

Sau đó, hắn nhận điện thoại di động của mình, nhắn tin cho Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng sư đệ online rồi đấy hả! Hôm qua ta có gọi điện thoại cho ngươi mà không được, bây giờ ngươi có đang ở cạnh Bạch tiền bối không đấy?”

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhận được tin nhắn, sau đó trả lời:

“Ha ha, Tam Nhật sư huynh, ngại quá, hôm qua điện thoại bị hết pin. Hôm nay mới vừa về đến nhà xong, Bạch tiền bối đang ở bên cạnh ta đây.”

“Ha ha, ngươi nhờ Bạch tiền bối xác định tọa độ với ta cái đi, ta sẽ dùng phi kiếm truyền thư gửi công pháp phụ trợ 'bất động kim cương thân' cho ngươi.”

Tam Nhật sư huynh cười nói.

Sở dĩ hắn chọn dùng phi kiếm truyền thư, mà không trực tiếp dùng máy tính để gửi công pháp là vì loại công pháp này phải giữ bí mật trăm phần trăm, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài!

Tuy rằng gửi qua mạng thì nhanh gọn lẹ, nhưng sẽ có nguy cơ để lộ bí mật. Cho nên, chỉ có thể gửi mấy thứ vớ vẩn như dạy dùng tinh thần lực mà thôi. Kiểu như mấy cái lạc ấn cảm ứng thuật, tinh thần lạc ấn thuật, lâm thời ngự kiếm thuật mà lúc trước Tam Nhật sư huynh mới gửi cho Tống Thư Hàng vậy.

Còn mấy công pháp tu chân thật sự thì nhất định phải thông qua thực thể để truyền. Hơn nữa cả cái USB dùng để truyền thư cho Tống Thư Hàng cũng phải cho thêm vài lớp phong ấn, để bảo đảm không bị người ta trộm đi.

“Được rồi, ta đã nói với Bạch tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời, hắn lại tiện miệng hỏi thăm:

“Tam Nhật sư huynh, chỗ ngươi có cách hướng dẫn dùng nạp điện thuật không?”

Tam Nhật tiểu hòa thượng:

“Nạp điện thuật á? À à, hình như là có một pháp thuật nhỏ như thế. Nhưng trước khi muốn học pháp thuật này thì ngươi cần phải chuyển hóa năng lượng trong cơ thể thành lực lượng lôi hệ trước đã. Chờ sau khi ngươi tấn chức Chân Sư nhị phẩm rồi học cũng không muộn. Còn nữa, không phải ngươi đang ở trong nhóm Cửu Châu số 1 à? Ta nhớ pháp thuật đó là do một vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 phát minh ra, có lẽ trong thư mục của nhóm sẽ có cách tu luyện đấy.”

“Cảm ơn sư huynh!”

Tống Thư Hàng đáp, sau đó, hắn lại quay sang nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối:

“Phụt phụt phụt phụt...”

Xem ra Bạch tiền bối rất thích ăn quả dương mai.

“Tiền bối, có một vị Tam Nhật sư huynh muốn phi kiếm truyền thư cho ta, nhờ ngài xác định tọa độ với hắn, có được không ạ?”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

“Tam Nhật? Là đệ tử của Thông Huyền đấy à? Nhanh thật đấy, tên tiểu tử này đã tới cảnh giới tứ phẩm rồi, lại còn biết cả ngự kiếm nữa, đúng là hậu sinh khả úy. Mấy trăm năm trước ta gặp hắn thì hắn chỉ mới vào dưới trướng Thông Huyền mà thôi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, bộ dạng than thở thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Nhưng mỗi khi Bạch Tôn Giả lộ ra bộ dạng 'tiền bối' thế này thì Tống Thư Hàng cứ cảm giác là lạ thế nào ấy. Hay là vì vẻ ngoài của tiền bối trông trẻ quá nên mới khiến hắn thấy thế nhỉ?

Đầu tiên, Bạch tiền bối đi tới bên cạnh ban công, đưa ngón tay chỉ lên trời, đứng im hồi lâu.

...

Bên kia, ở trong Thiên Nhai Vân Du Tự.

Tam Nhật sư huynh cũng giữ tư thế chỉ tay lên trời để xác định tọa độ với Bạch tiền bối.

“Sư huynh, mượn được phi kiếm truyền thư rồi này.”

Một tiểu sa di nhễ nhại mồ hôi, hai tay nang một thanh kiếm đen nhỏ chạy tới.

Đúng là thanh phi kiếm mà lần trước Thông Huyền đại sư dùng để truyền thư cho Dược Sư, xem ra Tống Thư Hàng rất có duyên với thanh phi kiếm này.

“Không hổ là phi kiếm mà phương trượng dùng để truyền thư, nặng quá đi mất!”

Tiểu sa di hai tay ôm kiếm, cảm giác còn mệt hơn bế người khác nữa.

“Phi kiếm vốn đã cứng rắn, nặng một chút cũng là chuyện thường.”

Tam Nhật sư huynh mỉm cười, tiếp theo hắn thiết lập vài tầng cấm chế lên một cái USB, nếu như có người cưỡng chế giải trừ cấm chế trên USB thì sẽ khiến cho nó tự động phát nổ.

Sau đó, hắn đặt cái USB này lên phi kiếm, bấm thủ ấn:

“Ngự kiếm thuật, đi!”

Vèo!

Cây phi kiếm màu đen trong tay tiểu sa di mang theo cái USB bay thẳng lên không trung, xuyên qua tầng may, nhanh chóng biến mất.

Rất nhiều đệ tử bên cạnh đều nhìn Tam Nhật sư huynh với vẻ hâm mộ, ngự kiếm thuật, ngự kiếm phi hành. Tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tứ phẩm rồi, Tam Nhật sư huynh vẫn luôn là mục tiêu phấn đấu của rất nhiều đệ tử trong Thiên Nhai Vân Du tự.

“Tiếp tục đi! Lát nữa ai mệt thì đổi người ra sân chơi tiếp nhé ~”

Tam Nhật sư huynh cười ha hả, chen người đi về phía sân bóng rổ, đợi mấy vị sư đệ mệt thì lại thay người.

Hắn là đệ tử chân truyền của Thông Huyền đại sư, nhưng lại không hề huênh hoang ra vẻ, quan hệ khá tốt với các sư huynh đệ trong chùa.

...

Ở nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả thu tay lại:

“Xong rồi, tối đa là 4 hay 5 giờ nữa là phi kiếm truyền thư sẽ bay đến chỗ chúng ta.”

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tiếp theo, Tống Thư Hàng lại mở máy tính lên, mở thư mục của nhóm Cửu Châu số 1 lên, mò mẫm trong số dữ liệu dài thật dài của nhóm.

Tìm thấy rồi!

[Tiêu đề: Ngươi hãy còn đang lo lắng về vấn đề điện thoại hết pin lúc ở ngoài? Ngươi hãy còn đang cảm thấy bất lực vì thiết bị điện tử hết điện trong lúc nguy cấp ư, có nạp điện thuật đây, có thể giải quyết nỗi lo âu của ngươi! Các đạo hữu, có muốn đến thử không? —— Cuồng Đao Tam Lãng!]

Ờ, nhìn phong cách miêu tả này cũng biết ngay là của Tam Lãng tiền bối rồi.

Bởi vì cái tiêu đề này viết lắm quá, nên mỗi lần Tống Thư Hàng xem tài liệu chia sẻ trên nhóm đều tự động bỏ qua không nhìn tới nó. Nhưng không ngờ bên trong nó lại chứa đựng một tiểu pháp thuật thực dụng thế này.

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, không ngờ Tam Lãng tiền bối lại nghiên cứu ra loại pháp thuật kiểu này. Hoàn toàn không phù hợp với phong cách bốc phét làm màu của hắn chút nào. Bởi vì Tống Thư Hàng cứ cảm thấy bản lĩnh chân chính của Tam Lãng tiền bối chính là tự tìm đường chết, hoàn toàn không liên quan gì tới việc nghiên cứu phát triển pháp thuật tí tẹo nào.

Tống Thư Hàng mở tập tin này ra, đọc kỹ nguyên lý của nạp điện thuật này.

Hồi lâu sau... hắn ngẩng đầu lên, trong mắt sao bay vòng vòng.

Dù rằng nạp điện thuật này chỉ là một pháp thuật nhỏ, nhưng lúc Cuồng Đao Tam Lãng miêu tả pháp thuật này thì lại dùng rất nhiều nguyên lý pháp thuật của tu sĩ, sau đó ngay cả cách thi triển pháp cũng toàn là mấy thuật ngữ chuyên dụng của giới tu chân, Tống Thư Hàng đọc không hiểu mô tê gì.

Cái cách vận dụng tinh thần lực của Túy Nguyệt Cư Sĩ hôm nọ thông tục dễ hiểu, Tống Thư Hàng đọc qua một lượt là hiểu ngay.

Còn tiểu pháp thuật này của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thì hoàn toàn không phải dành cho mấy người mới học xem.

Cũng may, mình hãy còn Bạch tiền bối!

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn nhau, sau đó:

“Phụt phụt phụt phụt phụt...”

Ừ, Bạch tiền bối đúng là thích ăn dương mai thật đấy, một hộp to thế mà đã sắp hết tới nơi rồi.

“Tiền bối, chỗ này có một tiểu pháp thuật nạp điện thuật, nhưng ta xem không hiểu chút nào.”

Tống Thư Hàng chỉ vào nội dung của nạp điện thuật trên màn hình rồi nói.

“Để ta xem.”

Bạch tiền bối đi tới, ngón tay nhẹ nhàng quẹt quẹt vài cái trên màn hình.

Vài giây sau.

“Ừm, cách dùng thì ta cũng hiểu so rồi. Lát nữa ta sẽ thử xem sao, chờ ta học xong sẽ dạy lại cho ngươi sau.”

Bạch tiền bối trả lời.

“Cảm ơn tiền bối!”

Tống Thư Hàng siết chặt tay, nói với giọng kích động:

“May mà có ngài ở bên cạnh chỉ dạy cho ta!”

“Ha ha, không cần khách khí.”

Bạch tiền bối bình tĩnh trả lời:

“À, ta nhớ ra một chuyện. Ngày hôm qua người mà Hoàng Sơn Chân Quân ủy thác có gọi điện thoại tới. Nói là nội trong ngày mốt thì tất cả xe mà Hoàng Sơn Chân Quân đã mua sẽ được chuyển tới đủ, chờ chúng ta rảnh thì đến nhận hàng để hoàn thành hợp đồng.”

“Được, không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đồng thời, hắn thầm tính, đợi nhận xong lượt xe này thì hắn cũng phải về nhà một chuyến.

Nghỉ hè thì đương nhiên là phải về nhà. Nếu không thì chẳng biết mẹ Tống ở nhà sẽ lo lắng cỡ nào nữa.

Hơn nữa, hắn cũng nóng lòng muốn cho người thân trong nhà nếm thử bích mạch linh trà để cải thiện thể chất của họ.

Hai giờ sau.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Linh Diệp Đảo Vũ Nhu Tử online, cô gửi một cái icon cười tủm tỉm trước, sau đó trả lời:

“@Thư Sơn Áp Lực Đại Tống tiền bối, ta cũng nghĩ thế đấy. Hòn đảo thần bí này nguy hiểm quá, không thích hợp với chúng ta. Hơn nữa, ta đã tìm được nơi để đi rồi! Hì hì, sáng hôm nay ta đã tìm được một tờ tàng bảo đồ trong bút ký của cha ta, trông có vẻ thú vị lắm. Tống tiền bối, tới lúc đó chúng ta đi tìm bảo vật đi!”

“Tàng bảo đồ ấy à, tốt lắm. Người trẻ tuổi nên ra ngoài rèn luyện nhiều vào, cố gắng lên nhé Vũ Nhu Tử!”

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời.

Nhưng trong lòng hắn thì nghĩ thế này đây: Quả nhiên làm cha chẳng dễ dàng gì, Linh Điệp Tôn Giả đúng là dụng tâm lương khổ.

Bởi vì sợ con gái hăng hái muốn đi tìm hòn đảo thần bí kia, nên Linh Điệp Tôn Giả lập tức giả bộ tuồn ra một tờ tảng bảo đồ để chuyển mục tiêu của con gái. Không chỉ phải thỏa mãn ý thích muốn 'mạo hiểm' của con gái, mà còn phải cẩn thận để con gái không phát hiện ra được.

Nói không chừng ngay cả địa điểm của bảo tàng này cũng là do Linh Điệp Tôn Giả vất vả sắp xếp nữa ấy chứ...

Thương thay cho tấm lòng của bậc cha mẹ trong thiên hạ.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Được! Hai tháng nghỉ hè này ta rảnh lắm, khi nào Vũ Nhu Tử cô định xuất phát thì cứ báo một tiếng cho ta biết là được rồi.”

“Ừ, gần đây ta có chút việc vặt phải xử lý cái đã. Đợi ta làm xong mấy việc này thì sẽ chuẩn bị đồ xuất phát ngay.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói, sau đó cô lại nói thêm:

“Đúng rồi, Tống tiền bối, trước đây không lâu ta có tự tay hái một chút linh mạch bích trà, bây giờ đã tiến vào giai đoạn ướp trà sau cùng, đợi xong xuôi thì có thể gửi cho ngươi được rồi. Tới lúc đó ngươi cho ta địa chỉ nhận hàng là được rồi.”

“Được, cảm ơn Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Lại nói, mình cứ được Vũ Nhu Tử chiếu cố mãi, nếu có cơ hội nhất định phải báo đáp mới được.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì có một ID nhảy lên trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đậu Đậu Đại Vương:

“Hoàng Sơn, Hoàng Sơn! Khi nào thì ngươi tới đón ta về?”

Mấy hôm nay Tống Thư Hàng không có ở nhà, Đậu Đậu cũng đã lập một tài khoản vào nhóm Cửu Châu số 1 rồi.

Lát sau Hoàng Sơn Chân Quân mới trả lời:

“Sắp rồi.”

“Ta cho ngươi thêm nửa tháng, nếu như ngươi mà không tới thì ta sẽ cắn nát cái chiến thuyền Ngọc Cung Xuyên Thiên Toa của ngươi đấy.”

Đậu Đậu uy hiếp.

“...”

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức mướt hồ môi —— Ngọc Cung Xuyên Thiên Toa kia là bảo bối của hắn! Đó là thuyền tiên, giá trị chắc cũng vào hàng siêu xe của tu sĩ. Mỗi lúc dùng nó thì đều có cảm giác rất có mặt mũi ấy...

Đậu Đậu xưa nay nói một không hai, nó bảo cắn thì nhất định sẽ cắn!

"Còn nữa, ta muốn học lái xe!"

Đậu Đậu bổ sung.

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Đừng có rộn chuyện, ngươi học lái xe làm gì?"

Chương 209: A~ tiếng kêu thảm mới quen tai làm sao!

Đậu Đậu Đại Vương:

“Ta mặc kệ, bây giờ cả Bạch Tôn Giả lẫn Tống Thư Hàng đều biết lái xe và có bằng lái cả rồi, mỗi mình ta không có, không phải chứng tỏ ta rất kém cỏi à? Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ngươi nhất định phải lấy cho ta một cái bằng lái. Ta cũng muốn học lái xe, ta muốn lái được xe! Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi có nghe chưa hả?”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

[Hệ thống thông báo: Đậu Đậu Đại Vương đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói một ngày.]

Đậu Đậu hừ lạnh một tiếng:

“Ngươi cho rằng cấm nói ta là được à?

Nó gõ móng vuốt rất chi là điêu luyện, mở phần pm riêng ra:

“Hoàng Sơn ngu ngốc, Hoàng Sơn ngu ngốc…”

Không nói chuyện được trong nhóm thì ta có thể nói chuyện riêng đây!

Sau đó, Đậu Đậu lại nói tiếp:

“Ta muốn lái xe mà, ngươi đồng ý nhé? Năn nỉ mà!”

“Đừng rộn nữa, ngươi là một con kinh ba thôi, học lái xe kiểu gì?”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Đáng chết, Hoàng Sơn ngu ngốc ngươi bắt nạt chó!”

Đậu Đậu tức giận:

“Kinh ba thì sao hả? Ta có móng vuốt có thể cầm vô lăng, ta biến lớn hơn một chút thì cũng có thể đạp phanh, đạp chân ga được! Mấy hôm nay ta xem lý thuyết lái xe kỹ lắm rồi, luật giao thông ta cũng nhớ cả rồi, ta có thể làm được!”

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn màn hình máy tính của Đậu Đậu, bây giờ hắn đã mở nhãn khiếu xong, nên nhãn lực rất tốt.

Những gì Đậu Đậu nói với Hoàng Sơn Chân Quân hắn đều nhìn thấy cả.

Lúc đọc được xong thì trong đầu hắn lập tức hiện ra cảnh tượng một con kinh ba ngồi trong xe hệt như con người, hai chân trước cầm tay lái, hai chân sau đạp lên chân ga và phanh...

Hình ảnh này quả thực không hay ho tẹo nào…

Mấy chuyện khác thì không nói làm gì, nếu như nó mà lái xe ra ngoài thì có thể dọa một đám người tè ra quần.

Công an giao thông căn bản không dám chặn nó lại —— ai mà dám lấy mạng ra ngăn cản một con chó lái xe chứ? Chán sống rồi à? Lỡ bị đụng chết thì sao? Ai đền?

“Tóm lại là không được, đợi khi nào ngươi có thể ngưng tụ được yêu đan, biến được thành hình người xong thì lại nói tới chuyện học lái xe này sau. Không thì khỏi bàn cãi gì nữa!”

Hoàng Sơn Chân Quân nói chắc nịch.

“Hoàng Sơn ngu ngốc! Hoàng Sơn ngu ngốc! Hoàng Sơn ngu ngốc!. x 23 lần.”

Đậu Đậu bất mãn spam liên hồi.

Hoàng Sơn Chân Quân gửi một cái icon cười lạnh:

“Còn quậy nữa thì ta sẽ đạp nick của ngươi ra khỏi nhóm Cửu Châu Số 1 đấy. Cũng chặn luôn không cho ngươi vào nhóm nữa!”

“...”

Móng vuốt đang spam của Đậu Đậu dừng lại.

Sau một lúc, nó ngửa đầu một góc 45 độ lên trời, trên gương mặt chó tràn ngập nỗi muộn phiền xen lẫn cô đơn…

Tống Thư Hàng cho rằng Đậu Đậu đã chịu thua rồi.

Chợt thấy Đậu Đậu thở dài:

“Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi đây là ép Đậu Đậu ta phải dùng tới tuyệt chiêu mà!”

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy nó cap màn hình đoạn chat của nó với Hoàng Sơn Chân Quân lại, sau đó kéo danh sách bạn ra, ấn vào tên của một người.

Lệ Chi Tiên Tử là một vị tiên tử rất xinh đẹp, thích chụp ảnh selfie.

Sau đó, Đậu Đậu nhắn tin cho Lệ Chi Tiên Tử:

"Lệ Chi tỷ tỷ!"

Còn kèm theo một cái icon cười toe.

"Ồ, là tiểu Đậu Đậu đấy à, sao hôm nay lại gửi tin riêng cho ta thế này?"

Lệ Chi Tiên Tử gửi một cái icon cười ngọt ngào, rõ ràng cô cũng rất thích Đậu Đậu.

"Ừ... Ta tới để cáo trạng đấy, Hoàng Sơn Chân Quân bắt nạt ta, ta tủi thân quá!"

Đậu Đậu gửi một cái icon khóc ròng, sau đó, nó đưa cái ảnh chụp màn hình đoạn chat của nó với Hoàng Sơn Chân Quân cho Lệ Chi Tiên Tử xem.

Đậu Đậu nó cắt ngay đoạn này đây.

[Đậu Đậu Đại Vương:

"Ta muốn lái xe mà, ngươi đồng ý nhé? Năn nỉ mà! (Ồ, ngữ khí dịu ngoan thế?)

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Đừng rộn nữa, ngươi là một con kinh ba thôi, học lái xe kiểu gì?"

Đậu Đậu Đại Vương:

"Kinh ba thì sao hả? Ta có móng vuốt có thể cầm vô lăng, ta biến lớn hơn một chút thì cũng có thể đạp phanh, đạp chân ga được! Mấy hôm nay ta xem lý thuyết lái xe kỹ lắm rồi, luật giao thông ta cũng nhớ cả rồi, ta có thể làm được!"

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Miễn đi!"

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Còn quậy nữa thì ta sẽ đạp nick của ngươi ra khỏi nhóm Cửu Châu Số 1 đấy. Cũng chặn luôn không cho ngươi vào nhóm nữa!"

Kèm theo một cái icon cười lạnh.]

Đúng vậy... Đậu Đậu nó đã xóa hết mấy dòng nó mắng Hoàng Sơn Chân Quân xối xả đi, chỉ để lại mấy đoạn Hoàng Sơn Chân Quân phũ phàng với nó thôi.

Lệ Chi Tiên Tử lập tức gửi một cái icon tức giận.

Sau đó, cô nhắn cho Đậu Đậu:

“Hoàng Sơn Chân Quân giỏi lắm, dám đối xử với ngươi như thế, Đậu Đậu ngươi chờ đó, ta sẽ làm chủ cho ngươi!”

Nói xong, Lệ Chi Tiên Tử lập tức offline!

Đậu Đậu lại ngửa mặt lên nhìn trời 45 độ, vẻ mặt muộn phiền lại đắc ý:

“Aiz, oan oan tương báo khi nào mới dứt, cần gì phải làm thế chứ?

Tống Thư Hàng xem tới đây thì cảm giác hai mắt của mình sắp lọt tròng luôn!

Đậu Đậu lại phá vỡ giới hạn về định nghĩa ‘thú cưng’ của Tống Thư Hàng thêm một lần.

Sau này mình tuyệt đối sẽ không nuôi yêu sủng gì hết! Tống Thư Hàng thề.

…

Lúc này, trên đỉnh Ma Hầu Phong của Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải đang tĩnh tọa ở bên cạnh biển mây, một tay chống cằm.

Ở trong mây, Chính Năng đang múa kiếm, mồ hôi tuôn như suối, luyện tập kiếm pháp căn bản hết lần này tới lần khác, để tôi luyện thân thể của mình.

Biển mây chợt quay cuồng, bản thể của An Tri Ma Quân bước ra từ bên trong biển mây.

“Tên Cảnh Mạch kia bị nhốt rồi.”

Sau khi An Tri Ma Quân hiện thân xong thì nói thẳng.

Nghe thấy thế, vẻ mặt của Công Tử Hải cũng cứng đờ:

“Ta nhớ là lần này Cảnh Mạch đi ra ngoài, sư phụ đã cho hắn một tờ phù bảo huyết độn đại pháp rồi mà?

Đây chính là cực phẩm độn pháp có tiếng là có thể chạy thoát từ trong tay của Chân Quân lục phẩm mà, thế mà Cảnh Mạch vẫn không thể nào toàn thân chạy trốn sao?

Hắn gặp phải kẻ thù cỡ nào thế này?

Là Chân Quân lục phẩm đỉnh phong à? Hay là Linh Tôn thất phẩm?

Chính Năng ngừng luyện kiếm, lau khổ mồ hôi trên mặt, ngự kiếm bay tới gần An Tri Ma Quân:

“Là do Cảnh Mạch khinh địch, không có cơ hội dùng tới phù bảo huyết độn đại pháp trong tay? Hay là bị bắt lại?”

“Lần này Cảnh Mạch không hề chủ quan, lần này để ứng phó với tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia, hắn còn gọi thêm cả bạn của hắn là Bán Hồ Đạo Nhân theo cùng. Lúc đó, Thư Sơn Áp Lực Đại đang ở một mình, bên cạnh không có vị tu sĩ tiền bối nào cả, cũng là cơ hội tốt cho hắn đối phó với Thư Sơn Áp Lực Đại.”

An Tri Ma Quân cảm thán.

“Bán Hồ Đạo Nhân? Là tên tán tu nổi tiếng kia à? Cái hồ lô trong tay hắn cũng phiền toái lắm đấy.”

Chính Năng nhíu mày nói, lúc còn ở Tiên Nông Tông, hắn từng nghe qua danh tiếng của Bán Hồ đạo trưởng này. Thực lực của Bán Hồ đạo trưởng này cũng thường thôi, nhưng nhờ vào cái hồ lô kia mà có thể khiến cho hắn vào hàng đứng đầu trong số tu sĩ tứ phẩm.

“Tên Bán Bán Hồ Đạo Nhân mà ngay cả chúng ta cũng cảm thấy phiền toái này lại bị Thư Sơn Áp Lực Đại dùng một món pháp bảo trực tiếp chém chết, thi thể cũng không biết bị kéo bay tới phương trời nào.”

An Tri Ma Quân nhớ tới cảnh tượng mà phân thân của mình nhìn thấy xong mà hãy còn sợ hãi.

Phân thân của hắn thậm chí không thấy rõ Thư Sơn Áp Lực Đại đã dùng pháp bảo gì, chỉ thấy có một luồng sáng lóe lên, tốc độ cực nhanh! Sau đó, Bán Hồ Đạo Nhân đã ngủm củ tỏi.

An Tri Ma Quân thử tưởng tượng, nếu mình mà thành Bán Hồ Đạo Nhân thì hắn cũng không dám nắm chắc là mình có thể toàn mạng dưới pháp khí nọ.

Công Tử Hải nheo mắt lại, đoán:

“Ta nghĩ pháp khí kia chắc là không thể dùng nhiều lần đâu? Bằng không thì Cảnh Mạch nhất định sẽ dùng huyết độn đại pháp bỏ chạy trước tiên. Mà Thư Sơn Áp Lực Đại chỉ là một tu sĩ nhất phẩm, phản ứng không nhanh, nhất định không bắt được hắn!”

"Đúng vậy, sau khi Thư Sơn Áp Lực Đại dùng pháp bảo xong thì không còn sức cản được hắn nữa. Lĩnh hai kiếm của Cảnh Mạch, thiếu chút nữa đã bỏ mạng dưới một kiếm của Cảnh Mạch. Bất quá Cảnh Mạch lại không ngờ trên người Thư Sơn Áp Lực Đại vẫn còn một độn pháp thần kỳ, lúc thi triển ra thì có tốc độ cực nhanh. Ngay cả Cảnh Mạch cũng phải dốc hết sức mới có thể đuổi kịp độn quang kia. Tốc độ phân thân của ta không đuổi kịp, chỉ có thể nhìn bọn họ rời khỏi."

An Tri Ma Quân cảm thán.

Chính Năng gật đầu nói thêm:

"Thư Sơn Áp Lực Đại làm bạn với rất nhiều tu sĩ tiền bối, trên người có vài loại độn pháp cũng chẳng lạ gì. Đầu óc của Cảnh Mạch này không được nhanh nhạy cho nên mới không phòng trước."

"Chuyện về sau ta cũng không rõ lắm. Nhưng sau đó không lâu... Ta nhận được một tin xác thật là Tô Thị A Thất đã bắt sống được Cảnh Mạch, đưa trở về bản bộ của Thiên Hà Tô Thị."

Khóe miệng của An Tri Ma Quân co giật.

Thiên Hà Tô Thị là một thế gia khổng lồ không hề thua kém Vô Cực Ma Tông, hơn nữa bọn họ có rất nhiều thủ đoạn. Sau khi Cảnh Mạch bị bắt về đó e là sẽ phải phun ra rất nhiều tin tức về Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải vỗ nhẹ lên đùi mình, đáp:

"Không sao cả, chuyện mà Cảnh Mạch biết cũng chẳng bao nhiêu. Thiên Hà Tô Thị cũng không lấy được bao nhiêu tin tức đâu… Ngoài ra, ta đã đi liên hệ với thành viên phận bộ thuộc về Cảnh Mạch rồi, báo cho bọn họ biết mà mau rút lui, tránh cho bị Thiên Hà Tô Thị trả thù. Thực lực của A Thất huynh có thể nói là đứng đầu trong ngũ phẩm, không phân bộ nào có thể gánh nổi lửa giận của hắn."

"Sớm biết như thế thì ngươi không nên chọn Tô Thị A Thất mới đúng."

An Tri Ma Quân cười nói.

"Không… Ta lại cảm thấy may mắn vì mình đã chọn A Thất huynh làm mục tiêu. Hắn sẽ trở thành nguồn động lực thôi thúc lớn nhất trên con đường tu đạo của ta, giữa ta và hắn, cuối cùng chỉ có một người có thể sống sót. Có áp lực nhường ấy, ta mới có thể phát triển nhanh hơn!”

Công Tử Hải cười nói, hắn đứng dậy, nhảy vào trong biển mây, đi đến trận pháp liên lạc với thế giới bên ngoài của Vô Cực Ma Tông.

“Kẻ điên.”

An Tri Ma Quân lẩm bẩm.

…

Hai giờ sau.

Bạch tiền bối:

“Phụt phụt phụt phụt...”

Ở bên cạnh hắn là ba hộp dương mai, hộp mà Tống Thư Hàng mang về đã bị hắn ăn hết sạch từ lâu. Sau đó, hắn còn ngự kiếm phi hành bay đến khu La Tín ở Giang Nam để mua bốn hộp dương mai to thật to mang về.

Bạch Tôn Giả đứng dậy, nói với Tống Thư Hàng:

“Phi kiếm sắp tới rồi, đi theo ta nhận phi kiếm thôi.”

“Được!”

Tống Thư Hàng đứng phắt dậy.

Công pháp phụ trợ của kim cương căn bản quyền pháp —— Bất động kim cương thân.

Nghe tên thôi cũng biết là công pháp vào hàng trâu bò rồi. Bất quá, đây là công pháp phụ trợ có thể giúp hắn cường hóa thân thể mạnh hơn, đẩy nhanh tốc độ đả thông khiếu huyệt nhất phẩm, là công pháp mà hắn cần có nhất hiện nay.

Bạch Tôn Giả giơ một ngón tay lên trời, trên ngón tay có ánh sáng trắng lóe lên.

Rất nhanh, trên bầu trời xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đen, lao vút về phía Bạch Tôn Giả.

Dường như Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết loáng thoáng đâu đó.

Tần suất của tiếng kêu thảm này mới quen tai làm sao.

Loại kêu la a a ~ a a ~ này, cứ hai tiếng lại dừng một kịp —— cực kỳ giống với tiếng kêu la thảm thiết mà hắn phát ra lúc bị Bạch Tôn Giả dùng ‘phi kiếm truyền người’ gửi bay về nhà ông ngoại Thổ Ba ở thành phố J lúc tâm trạng của ngài ấy không tốt.

Chương 210: Bế quan lâu quá bị trĩ thì làm sao?

Tam Nhật sư huynh chỉ nói muốn gửi một cái USB chứa công pháp phụ trợ là bất động kim cương thân tới đây thôi, chẳng lẽ còn gửi cả người đến luôn à?

Chắc là không đâu nhỉ? Khi Tống Thư Hàng nghĩ thế thì tiểu phi kiếm màu đen đã tới càng lúc càng gần.

Và… trên kiếm đúng là có người thật.

Đó là một tiểu hòa thượng khoảng tám tuổi, đang kêu gào thảm thiết với tiết tấu y hệt Tống Thư Hàng hôm nào.

Tiểu hòa thượng mẫm mùm mụp, mặt tròn xoe, mắt to long lanh nhìn rất đáng yêu, dễ thương đến mức khiến cho người ta nhìn thấy đều chỉ hận không thể cắn cho một cái vào má nó.

Thế nhưng lúc này, tiểu hòa thượng lại đang nước mắt nước mũi ròng ròng… bởi vì tốc độ của phi kiếm nhanh quá nên nước mũi và nước miếng của nó đều bay ngược về phía sau, gương mặt nhỏ xinh sợ hãi đến mức trắng nhợt hết cả.

Lần trước khi Bạch tiền bối đưa Tống Thư Hàng đi thì dùng phi kiếm tạo ra độn quang, khiến cho Tống Thư Hàng có thể dính chặt vào phi kiếm.

Còn thanh kiếm dưới chân tiểu hòa thượng này thì không có độn quang, chỉ đơn giản là pháp thuật phi kiếm truyền thư mà thôi.

Tiểu hòa thượng dùng cả người bấu chặt lấy phi kiếm mới không ngã xuống. May mà chiếc áo cà sa trên người nó không rõ làm bằng vật liệu gì, giúp cho nó bám chặt thanh kiếm mà vẫn không bị phi kiếm sắc ngọt gây thương tích, mới bảo vệ được nó khỏi cảnh bị cắt thành hai nửa.

Điểm duy nhất hơn hẳn Tống Thư Hàng chính là kiểu tóc của tiểu hòa thượng sẽ không bị biến thành đầu chổi xể hoặc đầu nổ bom, bởi vì nó làm gì có tóc!

"Bạch tiền bối, có phải mắt ta gần đây không tốt lắm không nhỉ? Sao ta lại thấy trên phi kiếm có một tiểu hòa thượng nhỉ?"

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi Bạch tiền bối.

"Ừm, có tiểu hòa thượng thật đấy."

Bạch tiền bối bình thản đáp.

"Quắt? Đúng là có tiểu hòa thượng thật à? Sao Tam Nhật sư huynh bảo chỉ gửi USB đến thôi? Đưa cả tiểu hòa thượng kia đến theo là thế nào?"

Tống Thư Hàng xoa xoa cằm rồi đột nhiên sáng mắt lên, hỏi tiếp:

"Bạch tiền bối, chẳng lẽ tiểu hòa thượng kia là kiếm linh à?"

"Không, ngươi nghĩ nhiều rồi."

Bạch tiền bối tiếp tục bình thản đáp:

"Kia chỉ là một tiểu hòa thượng nhất phẩm bình thường, vừa mới hoàn thành Trúc Cơ khai khiếu mà thôi."

"..."

Da đầu Tống Thư Hàng tê rần lên, tiềm thức nói cho hắn biết thứ đang tới có khả năn là một mối nguy tiềm ẩn to oành.

Vèo!

Phi kiếm dừng lại trước mặt Bạch Tôn Giả, vững vàng dừng lại giữa không trung.

Rốt cuộc tiểu hòa thượng cũng dừng kêu thảm thiết.

Một lát sau, nó lau sạch nước mắt nước mủi, nhấc hai cái chân run rẩy muốn đứng lên khỏi phi kiếm, thế nhưng chân mềm nhũn cả ra, nó thử mấy lần vẫn không nổi.

"Chào hai vị thí chủ."

Tiểu hòa thượng nằm sấp trên kiếm, hai tay chắp lại, vẻ mặt nghiêm túc, hành lễ đâu ra đó. Sau đó nó máy móc quay đầu sang nhìn Tống Thư Hàng:

"Thí chủ có thể giúp tiểu hòa thượng một chút không? Chân tê quá, ta không xuống được."

Tống Thư Hàng gượng cười. Hắn đang định đi đón tiểu hòa thượng thì Bạch Tôn Giả lại đột nhiên suy tư gì nghiêm túc lắm. Sau đó Bạch Tôn Giả bắt quyết, nói rằng:

“Thư Hàng, rất có thể là tiểu tử Tam Nhật kia gửi nhầm đồ rồi, ta thấy chúng ta nên gửi phi kiếm và tiểu hòa thượng này về thì hơn.”

“À vâng, thế cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Nhưng mà tiền bối có thể thôi động được thanh phi kiếm này sao?”

Lúc trước Dược Sư không thể thôi động được phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư, phải nhờ Tống Thư Hàng giúp chuyển phát nhanh về cho đại sư đấy.

Bạch Tôn Giả nói:

“Yên tâm, lần này Thông Huyền hòa thượng mở cấm chế trên phi kiếm rồi. Tam Nhật là đệ tử hắn mà còn có thể sử dụng, ta có thể phát xạ phi kiếm này, chỉ cần rót linh lực vào là phóng nó đi được thôi.”

“Đừng mà! Đừng mà… tiểu hòa thượng chết mất!”

Không thể duy trì được dáng vẻ nghiêm túc nữa, tiểu hòa thượng hét ầm lên.

Đồng thời nó nhanh chóng tháo một chiếc USB xuống từ chuôi kiếm?

“Chắc chắn ngươi là Tống Thư Hàng sư huynh phải không? Đây là đồ Tam Nhật sư huynh gửi cho ngươi, bên trong có công pháp phụ trợ bất động kim cương thân đấy. tiểu hòa thượng không nói dối đâu, ngươi mở ra xem thì biết ngay.”

Tống Thư Hàng nhận lấy USB đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vươn tay nhận lấy, nhìn một lát rồi bảo:

“Ừm, USB không có vấn đề gì, chính là nó, Chút nữa ta sẽ liên hệ với Tam Nhật, bảo hắn gửi cách giải cấm chế trên USB qua đây.”

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu.

“Thư Hàng sư huynh, bây giờ huynh đỡ ta xuống được chưa?”

Tiểu hòa thượng dùng ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Tống Thư Hàng rồi chắp tay cầu khẩn.

“Ờ… ngươi là?”

Tống Thư Hàng hỏi nó.

“Ta tên là Tiểu Quả Quả, năm nay sáu tuổi, là đệ tử chân truyền thứ bảy mươi tám của Thông Huyền phương trượng!”

Tiểu hòa thượng làm vẻ nghiêm trang, thế nhưng ánh mắt vẫn không nén nổi sự đắc ý:

“Trước đây không lâu ta mới hoàn thành Trúc Cơ, chờ sau khi tấn chức nhị phẩm là ta có thể có được pháp danh của chính mình rồi! Ta lợi hại lắm đó!”

Nhóc mập này thế mà mới có sau tuổi, thế mà nhìn thì giống như là đã tám tuổi rồi.

“Ngươi lén chạy ra ngoài hả?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu hòa thượng nhất thời biến sắc mặt, một lát sau, nó cắn răng, mặt xoắn tít:

“Không phải! Ta… đúng rồi, ta nhờ Tam Nhật sư huynh đưa tới đây đấy!”

Nói xong, nó chắp tay niệm Phật không ngừng.

“À.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra gọi cho Tam Nhật sư huynh.

Tiểu Quả Quả tinh mắt liếc ngay thấy người được gọi trong màn hình, sắc mặt tức thì trắng bệch:

“Xin lỗi! Tống Thư Hàng sư huynh, tiểu hòa thượng lén chạy ra ngoài đấy, xin huynh tuyệt đối đừng gọi cho Tam Nhật sư huynh của ta mà!”

Bạch tiền bối đứng bên cạnh lạnh nhạt nói:

“Người xuất gia không được nói dối. Ngươi phạm giới rồi.”

Tiểu Quả Quả lại xanh mét mặt.

“Quả nhiên vẫn nên đưa về thôi.”

Bạch tiền bối lại bắt kiếm quyết.

Tiểu Quả Quả sốt ruột hô lên:

“Đừng mà, chết người đó. tiểu hòa thượng chạy tới đây đã mềm nhũn cả tay chân rồi, nếu lại trèo lên phi kiếm truyền thư đi nữa thì chắc chắn sẽ ngã xuống nửa đường đấy. Ta không muốn đi sang Tây Thiên cực lạc sớm như thế đâu!”

“Yên tâm đi!”

Bạch tiền bối nghe nói thế thì lập tức tràn ngập tự tin:

“Ta có thể đưa ngươi về bằng phương pháp phi kiếm truyền nhân. Độn quang sẽ dán chặt ngươi trên phi kiếm, không ngã đâu. Phương pháp này hay lắm, Thư Hàng cũng thử rồi mà. Nhỉ, Thư Hàng?”

Tống Thư Hàng cười gượng gật đầu:

“Ha ha, đúng vậy, cam đoan an toàn, hơn nữa tốc độ cũng nhanh lắm!”

Tốc độ nhanh lắm á? tiểu hòa thượng nghe thấy câu này thì sắc mặt xám ngoét.

“Ha ha, đùa nhóc thôi.”

Tống Thư Hàng cười nói rồi vươn tay ôm tiểu hòa thượng, bế nó xuống khỏi phi kiếm.

Đúng lúc này, di động của hắn đổ chuông.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra nhìn thì thấy chính là Tam Nhật sư huynh gọi tới. Hắn nhấc máy:

“Thư Hàng sư đệ đấy à? Nhận được phi kiếm truyền thư chưa?”

giọng nói của Tam Nhật sư huynh vang lên.

Tống Thư Hàng nhìn tiểu hòa thượng đang đứng thẳng chắp tay bên cạnh mình, cười nói:

“Vừa nhận được ạ, sư huynh.”

“Ngươi có thấy một nhóc hòa thượng mập ú trên phi kiếm không? Một thằng nhóc nghịch như quỷ ấy?”

Trong giọng nói của Tam Nhật sư huynh đầy vẻ lo lắng.

“Có đấy, tên là Tiểu Quả Quả đúng không?”

Tống Thư Hàng đáp.

Tam Nhật sư huynh ở đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm:

“Thằng ranh con chết tiệt, dám chạy ra ngoài theo phi kiếm truyền thư của ta thật. Thế mà nó cũng nghĩ ra được!”

Sau đó Tam Nhật sư huynh nói sơ những chuyện đã xảy ra với

Tống Thư Hàng.

Ba năm trước, tiểu hòa thượng Tiểu Quả Quả được Thông Huyền đại sư đưa về chùa nhận làm đệ tử, nghe nói nó là hậu nhân của một người bạn cũ của đại sư.

Theo quy tắc của Thiên Nhai Vân Du Tự, thì đệ tử chưa tấn chức tới Hậu Thiên tam phẩm sẽ không được ra khỏi chùa. Thế mà thằng ranh con này gan to hơn trời, dám đeo phù bảo ẩn thân treo mình lên hắc thiết phi kiếm.

Chẳng trách tiểu sa di lấy kiếm lúc đó lại thắc mắc sao phi kiếm lại nặng như thế. Hóa ra là lúc đó tiểu hòa thượng kia đã ẩn thân trên phi kiếm rồi.

Sau đó Tam Nhật sư huynh phi kiếm truyền thư đi, tiểu hòa thượng này trốn theo phi kiếm bay thẳng tới chỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không khỏi ngó tiểu hòa thượng kĩ thêm một tí. Thằng nhóc cứ thế chắp tay đứng nghiêm chỉnh bên cạnh hắn, nhìn kiểu gì cũng là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, người lớn nói một thì sẽ không làm hai.

Chẳng ai ngờ nó lại dám làm cái việc như treo mình lên phi kiếm để quá giang trốn ra khỏi Thiên Nhai Vân Du Tự.

“Xin nhờ Thư Hàng tiểu hữu trông nom nó giúp ta mấy hôm. Tối đa một tuần nữa sẽ có sư đệ tới khu Giang Nam đón tiểu sư đệ của ta về.”

Tam Nhật sư huynh cảm thán.

Thực ra chính Tam Nhật sư huynh cũng có thể ngự kiếm phi hành tới đón tiểu hòa thượng này về.

Thế nhưng nhìn thấy nó vất vả mãi mới trốn được ra ngoài thì hắn mềm lòng lắm. Thôi thì cứ để nó chơi ở bên ngoài mấy hôm đi, dù sao thì bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu có Bạch tiền bối, cũng rất an toàn mà.

“Trông nom mấy ngày thì không vấn đề gì, thế nhưng mấy ngày nữa ta sẽ về nhà một chuyến. Giờ đang trong kì nghỉ hè, nếu trong hai ba hôm tới mà chưa tới dẫn nó về được thì phiền vị sư huynh kia tới nhà ta đón nó nhé.”

Tống Thư Hàng bổ sung.

“Được, không thành vấn đề.”

Tam Nhật sư huynh nói.

“Ừm, cứ quyết định thế đi.”

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị gác máy thì Bạch Tôn Giả lại bảo hắn đưa điện thoại cho mình.

Nhận điện thoại, Bạch tiền bối hỏi ngay:

“Tam Nhật, nói cho ta cách giải cấm chế của USB đã.”

“Dạ, tiền bối.”

Tam Nhật sư huynh bắt đầu nói cách giải phong ấn cho Bạch Tôn Giả.

…

…

Tống Thư Hàng quay sang tiểu hòa thượng Tiểu Quả Quả.

“Thư Hàng sư huynh, ta đã gây phiền toái cho huynh rồi.”

Tiểu Quả Quả chắp tay khom lưng hành lễ.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng đột nhiên ra tay như chớp, túm lấy hai má phúng phính của tiểu hòa thượng mà kéo ra hai bên. Từ giây đầu tiên khi nhìn thấy nhóc thì hắn đã muốn làm như thế rồi.

Vẻ mặt nghiêm trang lại không dám phản kháng của nhóc đáng yêu đáo để.

“Này nhóc, ngươi trốn từ Thiên Nhai Vân Du Tự ra đây chỉ là để đi chơi thôi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tiểu hòa thượng không phải là người ham chơi.”

Quả Quả nghiêm túc đáp.

“Thế vì sao ngươi lại phải vất vả trốn ra đây?”

Tống Thư Hàng hiếu kì.

Tiểu hòa thượng xoắn xuýt một hồi mới cắn răng nói:

“Nếu Thư Hàng sư huynh thề không nói cho người khác biết thì ta sẽ nói nguyên nhân cho.”

“Được thôi, ta kín miệng lắm.”

Tống Thư Hàng nói đầy đứng đắn.

Thậm chí hắn còn phối hợp thề độc với tiểu hòa thượng.

Bấy giờ, nhóc ta mới nói nhỏ:

“Thực ra hai năm nay ta phải đả tọa luyện công lâu lắm, có lúc còn phải bế quan tu luyện trên khối băng hay nham thạch nóng bỏng nữa cơ, chẳng biết bị trĩ từ bao giờ ấy. Ta nghe nói bên ngoài có phẫu thuật trĩ, nên muốn lén chạy ra để đi phẫu thuật ấy mà.”

Tống Thư Hàng ra sức xoa mặt mình thật mạnh. Hắn thấy hình như gần đây mình bị liệt mất cơ mặt rồi, chẳng biết phải dùng cái biểu cảm gì để thể hiện nội tâm như có cả vạn con ngựa đang chạy lồng lên này nữa…

Chương 211: Mục tiêu là bầu trời? Quá ngây thơ rồi, là vũ trụ!

Tuy rằng ngồi lâu là một trong những nguyên nhân lớn dẫn đến bệnh trĩ, nhưng bế quan tu luyện ngồi lâu cũng dẫn đến bị trĩ sao…?

Tống Thư Hàng là con chim non mới ra làng, từ lúc bắt đầu tu luyện tới nay mới có hơn một tháng mà thôi. Hắn có thể mở được hai khiếu tâm, nhãn là nhờ vào cả may mắn và kì ngộ.

Cho nên hắn không thể biết được tình cảnh ngày nào cũng phải ngồi xếp bằng tu luyện mấy năm liền của tu sĩ cấp thấp là như thế nào, càng miễn bàn đến mấy cái "khối băng" và "nham thạch" mà tiểu hòa thượng kia nói. Chắc "nham thạch" và "khối băng" mà nhóc nói là bảo vật để nâng cao hiệu quả tu luyện của đệ tử rồi. Hẳn là cũng giống cái giường Hàn Ngọc của phái Cổ Mộ trong truyền thuyết nhỉ?

Tóm lại, Tống Thư Hàng cảm thấy hôm nay mình vừa được mở rộng tầm mắt.

Thế nhưng tu sĩ cấp thấp hẳn là phải có cách đối phó với bệnh trĩ chứ nhỉ? Bằng không chẳng lẽ tu sĩ cấp thấp nào cũng bị trĩ hết à?

Hơn nữa…

Tống Thư Hàng hỏi:

"Quả Quả này, chẳng lẽ ngươi không dùng thối thể dịch sao?"

Hắn nhớ lần đầu tiên mình dùng thối thể dịch thì những bệnh ngầm trong cơ thể đều bị loại bỏ hết. Sau đó tuy mỗi lần dùng hiệu quả đều giảm đi nhưng vẫn có tác dụng thối thể như cũ.

Chỉ là trĩ thôi thì tính là gì? Thối thể dịch trị một cái là hết liền mà?

Chắc là… có lẽ là… được nhỉ? Trừ phi trước kia thằng nhóc này dùng nhiều thối thể dịch quá, cho nên bây giờ thối thể dịch mới không có tác dụng thối thể với nó nữa thôi.

“Ta đã nghĩ tới thối thể dịch rồi, nhưng mà vô dụng.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả thở dài não ruột, trên khuôn mặt nhỏ bé tràn ngập vẻ bi ai thê thiết.

Sau đó nó lại hạ giọng nói:

“Lần đầu tiên ta dùng thối thể dịch thì còn chưa bị trĩ. Thế nhưng hiệu quả của thối thể dịch đúng là rất tốt, bệnh tật trong cơ thể ta được chữa khỏi hết rồi. Sau đó ta tu luyện trên nham thạch và băng tảng hai năm mới bị trĩ, ta lập tức nghĩ tới thối thể dịch, bèn lập tức đi dùng nó ngay. Thế nhưng không hiểu sao thối thể dịch lại chẳng có hiệu quả gì với bệnh trĩ hết.”

Thực ra tiểu hòa thượng này có hạ giọng hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì. Bạch Tôn Giả có tu vi tầm nào cơ chứ? Những gì Tống Thư Hàng nghe thấy thì Bạch Tôn Giả ở cách cả cây số cũng nghe được rõ ràng. Còn Kinh Ba Đậu Đậu… nó là chó đó, tai thính lắm.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng sẽ không vô tình đi vạch trần sự thật này.

Nghe đến đây, hắn lặng lẽ quay sang nhìn Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả mấp máy khóe miệng, truyền âm nhập mật:

“Nhóc này dùng nhiều thối thể dịch phẩm chất bình thường quá, thối thể dịch bình thường đã không còn nhiều tác dụng với nó nữa rồi. Trừ khi là thối thể dịch có phẩm chất thượng đẳng thì mới hữu hiệu.”

Quả thế, Tống Thư Hàng thở dài u ám.

Khi đám tán tu táng gia bại sản, lệ chảy thành sông vì một nồi thối thể dịch, thì các đệ tử tinh anh của những môn phái đều uống thối thể dịch tới mức muốn nôn ra. Đây chính là ưu điểm tích lũy lâu dài của các môn phái vậy.

Tiểu hòa thượng không thấy được sự kì lạ của Tống Thư Hàng, nó hạ giọng nói tiếp:

“Hơn nữa gần đây sư phụ muốn tống ta vào huyệt động Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên trong động phủ Thiên Tầng Ngục bế quan, để đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Ta cảm thấy nếu ta vào động phủ Thiên Tầng Ngục thì bệnh trĩ sẽ càng ngày càng nặng mất thôi, cho nên phải đi ra ngoài làm tiểu phẫu để diệt trừ hậu họa!”

“Ta tìm được bệnh viện luôn rồi, chuyên trị trĩ sang, không gây đau đớn, không tái phát trở lại!”

Nói tới đây, tiểu hòa thượng lộ rõ vẻ mong chờ.

Tống Thư Hàng thở dài, không đau thì có thể có đấy, thế nhưng không tái phát thì là quảng cáo láo thôi. Đầu năm nay hiệu quả của quảng cáo cao như vậy, chỉ dùng để lừa mấy vị khách trong sáng dễ tin như nhóc này thôi.

Sau khi cảm thán xong, Tống Thư Hàng hỏi:

“Nhóc à, ngươi không nói với sư phụ và sư huynh người về việc này sao? Chắc là Thông Huyền đại sư phải có cách trị căn bệnh vặt này chứ?”

“Sư phụ ta đang tu luyện bế khẩu thiện, bây giờ mọi việc trong chùa đều do Thông Diệu sư thúc của Giới Luật Viện quản lý. Nếu ta đi hỏi Thông Diệu sư thúc thì chăc chắn ông sẽ nói là: Căn bệnh vặt đó chỉ cần dùng ý chí là chịu đựng được thôi! Đây… cũng là một phần của tu hành!”

Tiểu hòa thượng học giọng điệu của Thông Diệu sư thúc nói tiếp:

“Bởi vì Thông Diệu sư thúc tu luyện theo con đường khổ hạnh tăng.”

Khổ hạnh tăng: Đau khổ của chúng ta chính là khoái lạc, càng đau khổ, chúng ta càng cảm nhận được sự ngọt ngào. Cho nên trĩ sang hãy mãnh liệt lên đi!

Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng:

“Sao ngươi không hỏi Tam Nhật sư huynh? Hắn là người từng trải, hẳn là có cách chứ?”

“Không được, ngượng lắm, tuyệt đối không thể để cho sư huynh biết chuyện này được!”

Tiểu hòa thượng Quả Quả kiên định nói:

“Cho nên ta thấy đi làm phẫu thuật là đúng đắn nhất. Sau khi phẫu thuật xong không lo tái phát, đến lúc đó có vào động phủ

Thiên Tầng Ngục ta cũng không sợ!”

Tống Thư Hàng véo véo khuôn mặt mũm mĩm của nó:

“Được rồi, cố lên. Nếu muốn trị trĩ sang thì chúng ta đi tới bệnh viện trực thuộc đại học Giang Nam là được. Trong đó có mổ trĩ đấy, ta đưa ngươi vào chữa trị nhé?”

Tiểu hòa thượng nghĩ ngợi một lát rồi đáp:

“Được thôi, ta sẽ thử xem!”

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Tới đây, ta sẽ xếp phòng cho ngươi. Ngoài ra, trong thời gian mấy ngày ở đây ngươi tuyệt đối không được chạy lung tung đấy, có biết không? Nếu không ta không biết phải ăn nói sao với Tam Nhật sư huynh nữa.”

“Tiểu hòa thượng biết rồi, ta tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho huynh đâu.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả ngoan ngoan nói.

Tống Thư Hàng gật đầu. hy vọng thằng nhóc này có thể thật sự ngoan ngoãn một chút.

Dù sao hắn cũng là người tốt, không thể nào mà cự tuyệt lời nhờ giúp đỡ “chăm sóc tiểu hòa thượng” này được.

…

…

Sau khi được xếp phòng cho, tiểu hòa thượng đứng trong phòng nhắm mắt dưỡng thần. Nó cần phải khôi phục lại từ nỗi mỏi mệt sau khi bay tốc độ cao trên phi kiếm suốt bốn tiếng liền.

Tống Thư Hàng trở lại dưới lầu thì thấy Bạch Tôn Giả đang cắm USB chứa bất động kim cương thân vào máy tính tải về.

Vì là pháp môn tu luyện nhất mạch tương truyền với kim cương căn bản quyền pháp, nên công pháp bất động kim cương thân cũng là mấy hình ảnh cộng thêm khẩu quyết công pháp, không khác lúc trước là bao.

Song nó là công pháp phụ trợ nên chỉ có hai tấm ảnh và một loạt khẩu quyết thôi.

Tống Thư Hàng sử dụng phương pháp lần trước Dược Sư chỉ đạo hắn kim cương căn bản quyền pháp, nhìn kĩ một lát để ghi nhớ rất cả nội dung vào lòng, rồi xem lại một lượt với trạng thái thoải mái. Sau đó hắn sẽ tiến vào một không gian huyễn thuật để nhận truyền thừa tu luyện bất động kim cương thân.

Sau khi Tống Thư Hàng nắm giữ được pháp môn tu luyện bất động kim cương thân thì Bạch Tôn Giả tiếp tục chỉ dẫn hắn một pháp môn nhỏ gọi là “nạp điện thuật”.

"Nạp điện thuật" cũng cần dùng khí huyết chi lực vẽ một đạo lôi phù ở lòng bàn tay như Chưởng Tâm Lôi, thế nhưng đơn giản hơn nhiều. Sau đó chỉ cần chạm vào điện thoại hay notebook cần sạc điện một cái là xong.

Đến khi sạc đầy, năng lượng thừa ra sẽ tự động tan biến.

Tống Thư Hàng nắm giữ “nạp điện thuật" rất nhanh.

Chỉ là… hắn cứ thấy phương pháp mà Bạch Tôn Giả dạy mình khang khác với nội dung mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối gửi lên nhóm làm sao ấy…

Bạch Tôn Giả đã tự thay đổi “nạp điện thuật" ư?

…

Ngày hôm sau, 9/7

Tống Thư Hàng dậy rất sớm rồi mở cửa phòng ra.

Sau đó, hắn thấy Bạch tiền bối đang đi qua đi lại ở hành lang ngoài cửa phòng mình.

“Bạch tiền bối, chào buổi sáng.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chào buổi sáng, Thư Hàng.”

Bạch tiền bối mỉm cười, sau đó vui vẻ giơ máy tính bảng trong tay ra, vuốt một mẩu tin đưa cho Tống Thư Hàng xem.

Đó là một tin nhắn của Hoàng Sơn Chân Quân.

“Bạch Tôn Giả, ta đã sắp xếp lớp huấn luyện bay cho ngài và Thư Hàng tiểu hữu rồi. Ngày 9 tháng 7 sẽ có người đại diện chuyên môn đến giao chứng nhận kiểm tra sức khỏe đủ tiêu chuẩn loại II và giấy phép lái máy bay (PPL). Sau đó người đại diện sẽ hộ tống hai người tới sân bay chuyên dụng để bay thử. Chúc hai người bay vui vẻ!

Hoàng Sơn Chân Quân, kính gửi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười hạnh phúc biểu lộ tâm trạng vui vẻ vô cùng.

“Giao giấy chứng nhận sức khỏe đủ tiêu chuẩn và giấy phép lái máy bay á?”

Tống Thư Hàng dụi mắt. Ta còn chưa sờ vào cái máy bay bao giờ mà Hoàng Sơn tiền bối đã đưa cả giấy phép lái máy bay? Thế mà cũng được thật à?

“Ầy, để ý mấy cái vặt vãnh đó làm gì? Đi chuẩn bị nhanh lên đi!”

Bạch tiền bối vui vẻ thúc giục:

“Tí nữa có người tới đón chúng ta tới sân bay chuyên dụng bay thử bây giờ đó. Đừng để bị muộn!”

“Vâng vâng tiền bối, không thành vấn đề, ta sửa soạn một chút rồi đi ngay được đây!”

Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả, cười toe toét.

“Ừ, nhanh lên một chút!”

Bạch tiền bối khẽ hát một tiếng rồi đi xuống lầu.

Đợi Bạch tiền bối đi khuất, Đậu Đậu lặng lẽ đi ra, chẳng nói chẳng rằng lắc người một cái, sau đó thả xuống một cọng lông chó.

Nó lặng lẽ đưa cái lông cho Tống Thư Hàng:

“Cầm lấy, để bên người để đề phòng vạn nhất!”

“Đậu Đậu!”

Tống Thư Hàng xúc động hô lên. Trong lúc quan trọng Đậu Đậu vẫn rất có nghĩa khí đó!

Đậu Đậu dùng móng chó vỗ Tống Thư Hàng mấy cái nặng trịch, rồi lẳng lặng đi vào phòng nó.

Vào đến phòng rồi, khóe miệng Đậu Đậu nở một nụ cười chẳng khác gì con người:

“Há há, Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi không cho ta học ô tô, ta sẽ đi học thẳng máy bay luôn!”

Thì ra… cái lông chó kia của nó không phải để cho Tống Thư Hàng đề phòng vạn nhất rồi…

…

…

Bạn trẻ Tống Thư Hàng đáng thương chẳng hề hay biết gì cả, sau khi cất cẩn thận cọng lông bèn mở phần mềm chat ra xem.

Vừa mở ra, quả nhiên nhìn thấy tin nhắn riêng của Hoàng Sơn Chân Quân cho hắn.

“Thư Hàng tiểu hữu, ta đã sắp xếp cho ngươi cùng tham gia huấn luyện bay với Bạch Tôn Giả rồi. Ngày 9 tháng 7 sẽ có người tới đưa giấy phép bay và chứng nhận sức khỏe rồi đưa hai người đi học cách lái máy bay. Chúc hai người bay vui vẻ.

Hoàng Sơn Chân Quân.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Hoàng Sơn tiền bối, ngài không thể nói vụ này cho ta biết trước mấy hôm để ta chuẩn bị tâm lý đã à?”

Đúng lúc Hoàng Sơn Chân Quân đang online:

“Ha ha, không phải ta đã nói từ lâu là sẽ đưa ngươi đi học lái máy bay hay sao? Hơn nữa lợi dụng quan hệ để cài hai người vào học lái máy bay cũng chẳng dễ gì. Được học thì nắm bắt cơ hội đi, đừng oán giận nữa.”

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt:

“Vậy thì ta chỉ có một yêu cầu bổ sung thôi. Hoàng Sơn tiền bối, xin hãy chuẩn bị cho ta một bộ trang phục du hành vũ trụ và một bộ bình dưỡng khí đi!”

“Cần cái đó làm gì? Chỉ bay lên trời một tí thôi mà.”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Hoàng Sơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói cực kì nghiêm túc:

“Khi ở bên cạnh Bạch tiền bối thì mục tiêu của ta không chỉ đơn giản là bầu trời thôi đâu. Hành trình của ta, là vũ trụ kia!”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

Chương 212: Không thể để ta ăn cơm tử tế được à?

Không hiểu vì sao sau khi Hoàng Sơn Chân Quân nghe thấy câu nói ấy của Tống Thư Hàng thì trong lòng lại dâng lên một nỗi cảm động khó tả. Hồi tưởng một chút… với tính cách của Bạch tiền bối thì bay vào vũ trụ không hẳn là không có khả năng đâu.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ chuẩn bị hết những thứ ngươi cần.”

Hoàng Sơn Chân Quân cam đoan chắc nịch.

Cuối cùng, hắn còn nhắc nhở thêm một câu:

“Đúng rồi, tuyệt đối không được để Đậu Đậu lên máy bay cùng hai người đấy nhé. Lúc trước nó vẫn kêu muốn học lái xe, nếu để nó lên máy bay thì trời biết sẽ xảy ra chuyện gì! Nhất định không được để nó có cơ hội tiếp xúc với máy bay đâu đấy!”

“Hoàng Sơn tiền bối lo lắng quá rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Đến Đậu Đậu cũng không muốn cùng ta đi học máy bay với Bạch tiền bối đâu, tiền bối yên tâm 100 lần luôn đi.”

Trước đó Đậu Đậu còn cho hắn một cái lông để bảo mệnh cơ mà. Chắc là Đậu Đậu cũng biết nếu đi học máy bay với Bạch tiền bối thì có thể sẽ có chuyện xảy ra nhỉ?

“Thế à? Nếu thế thật thì tốt đến không thể tốt hơn rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời. Chẳng lẽ Đậu Đậu đổi tính thật?

Trong ấn tượng của Hoàng Sơn Chân Quân, Đậu Đậu là con chó chỉ e thiên hạ không loạn. Nó mà không chen một chân vào vụ học lái máy bay này thì nhất định là không chịu cam lòng.

Chẳng lẽ ở bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu lâu nên Đậu Đậu cũng bị cảm hóa, không gây chuyện thị phi nữa rồi sao? Nếu mà như thế thì đúng là tốt quá xá luôn rồi!

Lúc trước hắn nuôi Đậu Đậu là vì thích loại kinh ba dễ thương dịu ngoan, không như lũ husky tăng động. Ai ngờ chẳng biết từ lúc nào Đậu Đậu lại biến thành con chó thần kinh. Mãi đến tận bây giờ Hoàng Sơn Chân Quân vẫn không nghĩ ra trong quá trình mình nuôi chó đã xảy ra chuyện gì nữa.

…

…

Khi Hoàng Sơn Chân Quân đang suy tư thì bên ngoài động phủ của hắn truyền tới một tiếng động rất dễ nghe. Đó là tiếng vang của cấm chế động phù có cùng công dụng với chuông cửa, được dẫn phát khi có người tới thăm nhà.

Hoàng Sơn Chân Quân mở ra một mặt gương, nó sáng lên như màn hình điện tử. Trên gương hiện rõ hình ảnh truyền vào từ ngoài cửa động phủ.

ở nơi đó có một vị tiên tử xinh đẹp đang mỉm cười. Dường như cảm ứng được Hoàng Sơn Chân Quân đang nhìn mình, cô nàng cười cười vẫy tay:

"Hoàng Sơn tiền bối, ta đến chơi đây!"

"Ô, Lệ Chi à? Sao hôm nay rảnh thế?"

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả, mở cửa động phủ ra.

Lệ Chi Tiên Tử cười ngọt ngào, vẻ mặt cực kì vô hại…

…

Ở phía bên kia, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Hoàng Sơn Chân Quân thì Tống Thư Hàng lại lên mạng tìm kiếm một vài tài liệu về việc "Tự bảo vệ thân mình như thế nào khi xảy ra tai nạn trên không?", "Cách sử dụng dù nhảy" và những thứ mẹo nhỏ lái máy bay khác.

Tuy có phi kiếm của Bạch tiền bối cùng với lông chó của Đậu Đậu rồi, nhưng hắn lo trước thì khỏi mang họa. Cơ hội chỉ đến với người có chuẩn bị mà thôi!

Sau đó hắn thở thật sâu, cố gắng bắt mình duy trì nụ cười tươi roi rói rồi xuống lầu ăn cơm.

Vì lần trước đi từ cấm địa ngũ chỉ sơn phong ấn pháp về bọn họ không dẫn theo Đường Đường của Không Không Đạo Môn, cho nên chất lượng ba bữa cơm sáng trưa tối ở nhà Tống Thư Hàng cứ rớt mãi xuống.

Bữa sáng thì Bạch tiền bối mua ở bên ngoài về, sữa đậu nành, bánh bao, bánh quẩy, cháo, dưa muối… khá là đa dạng.

Còn vì sao Bạch tiền bối lại ghĩ đến việc đi mua bữa sáng ấy à?

Tống Thư Hàng quay sang nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối đang vuốt máy tính bảng như cảm nhận được, bỗng ngẩng đầu lên, hai gò má phồng phồng phát ra tiếng chóp cha chóp chép.

Bên cạnh Bạch Tôn Giả có mấy hộp dương mai, xem ra là lúc đi mua bữa sáng tiện tay mang về.

Nhưng mà… tiền bối ăn dương mai còn chưa chán sao? Không thể không nói thân thể tu sĩ đúng là tốt thật, người thường ăn nhiều dương mai như thế thì chắc đã bị chua đến ê hết răng rồi, thế mà Bạch tiền bối vẫn ăn ngon lành.

Tống Thư Hàng ngồi tử tế, lấy bánh bao, thuận miệng hỏi:

“Tiền bối, Quả Quả đã ra ăn bữa sáng chưa?”

“Ở trong nhà vệ sinh ấy, cả buổi rồi.”

Bạch tiền bối trả lời.

Cả buổi? Xem ra bệnh trĩ của nó nghiệm trọng lắm rồi. Bảo sao lại muốn chạy ra ngoài đi mổ.

“Quả Quả, ta nhắc ngươi một chút này, lúc nào đi xong chùi đít thì phải chùi cho sạch nha, nếu không bệnh trĩ sẽ nặng hơn đấy.”

Tống Thư Hàng tiện mồm nhắc một câu.

Ngồi lâu quá sẽ bị trĩ, chùi không sạch cũng bị luôn, đây là thường thức cơ bản hằng ngày.

“Ủa? Thế mà cũng làm bệnh trĩ nặng hơn à?”

Trong phòng vệ sinh truyền tới tiếng tiểu hòa thượng kêu lên sợ hãi.

“Có đó, cho nên vệ sinh rất là quan trọng.”

Tống Thư Hàng cầm một miếng bánh quẩy, dùng bánh quẩy quấn lấy bánh bao rồi há mồm ngoạm một miếng to. Hắn thích ăn kiểu này nhất đấy.

Sau đó hắn mở tivi trong phòng ra, ấn bừa vài kênh xem có tin tức gì không.

Đổi mấy kênh liền, khi hắn chuyển tới kênh của địa khu Giang

Nam thì thấy mấy tin tức khiến cho mình chú ý.

Trong tivi đang phát một tiết mục phỏng vấn.

Bên trái là người đàn ông trung niên đeo kính mắt, mặt mũi tỏ rõ ta đây là chuyên gia.

Bên phải là MC xinh đẹp mặc váy ren đen quyến rũ, đang thực hiện phỏng vấn hỏi đáp với người đàn ông nọ.

“Giáo sư Lưu, ngài là một học giả nổi tiếng trong lĩnh vực địa chất học, chúng tôi có một số việc muốn xin ý kiến của ngài. Vấn đề này đã làm khó rất nhiều người dân ở địa khu Giang Nam chúng ta đây.”

MC cười nói:

“Vào ngày 1/7 vừa rồi bên cạnh khu thương mại điện tử của địa khu Giang Nam đột nhiên xuất hiện một hố đất lún cực lớn, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tống Thư Hàng đang gặm bánh bao cứng đờ cả miệng, cái hố mà MC nói tới chính là kiệt tác của Bạch tiền bối rồi, là cái hố mà ngài ấy trượt chân ngã tạo ra ấy.

Trên mạng cũng bàn tán xôn xao về cái hố đó.

Ví như có người gào khản cổ: đây tuyệt đối không phải đất lún bình thường, bởi vì làm gì có cái hố đất lún nào nhìn tròn thành sắc cạnh thế? Tổng thể của nó hình trụ, khuếch tán từ chính giữa ra xung quanh, so với hố đất lún thì nó giống một cái hố thiên thạch hơn.

Nhưng mà nói nó là hố thiên thạch thì cũng không thể. Bởi vì giữa ban ngày ban mặt, có ai nhìn thấy dấu hiệu thiên thạch rơi từ trên trời xuống đâu? Hơn nữa trong cái hố kia cũng chẳng có dấu vết cháy đen nào do thiên thạch rơi xuống gây ra cả.

Tóm lại, mọi người ở địa khu Giang Nam bàn tán rầm trời, mỗi người một cách nói xôn xao cả lên.

“Đây chắc hẳn là đất lún.”

Giáo sư Lưu nói như đinh đóng cột.

Sau đó ông lại nghiêm túc giảng giải từ nguyên nhân của đất lún trở đi. Nào là do khai thác quá nhiều khoáng sản ngầm dưới lòng đất, nào là lấy quá nhiều nước ngầm, giảng liên miên bất tận.

Đề tài bị kéo đi đi mãi, cuối cùng biến thành một cuộc tọa đàm khoa học về hiện tượng đất lún, sau đó chuyển sang phê phán đám tư bản độc ác khai thác tài nguyên ngầm quá độ, cuối cùng chẳng hiểu vì sao lại biến thành phổ cập mỗi người cần làm gì để bảo vệ môi trường…

Giáo sư giảng nước bọt văng tứ tung, người xem nghe mà ù ù cạc cạc.

Trong lòng MC gào thét: CLGT? Đề tài đi đâu mất rồi? Kéo về trọng điểm cho bà đây ngay! Tổng kết trong vòng 20 chữ thôi xem nào!

Thế nhưng cô không thể gào đống lời lẽ trong lòng ra được, đã thế còn phải tỏ vẻ "Giáo sư Lưu nói đúng lắm", thi thoảng còn phụ họa đôi câu. Làm MC nhiều khi vất vả thật.

"Được rồi, cứ coi như là đất lún đi."

Tống Thư Hàng thở dài não ruột, không chỉ có hắn mà rất nhiều người dân khác trong địa khu Giang nam cũng phải cất tiếng thở dài.

Giáo sư Lưu thắng rồi!

Lúc này thì Bạch tiền bối ngẩng đầu lên nhìn tivi rồi cười bảo:

"Ơ, đó không phải là cái hố mà ta bất cẩn ngã đập ra à?"

"Không đâu Bạch tiền bối, đây là đất lún đấy!"

Tống Thư Hàng quay đầu sang, nói đến là nghiêm túc:

"Nguyên nhân vì đám tư bản ác độc không ngừng khai thác tài nguyên ngầm nên mới dẫn đến mặt đất sụp xuống. Còn vì sao hố đất lún lại giống hố thiên thạch thì chắc chắn giáo sư Lưu sẽ giải thích sau!"

"Ồ, thì ra là thế."

Bạch Tôn Giả gật đầu:

"Nói cách khác sau này nếu ta lại không cẩn thận đạp ra cái hố như vậy thì không cần dùng bình thổ chú nữa đúng không?"

"Bạch tiền bối!"

Tống Thư Hàng giơ ngón cái:

"Đúng rồi, chính thế đấy ạ!"

Sau đó hắn lại ôm bánh quẩy quấn bánh bao gặm say sưa.

Chuyên gia nhiều khi cũng hay đó…

Hắn lại ngoạm một miếng bánh quẩy quấn bánh bao nữa.

Đúng lúc ấy thì cửa WC mở ra.

Tiểu hòa thượng Quả Quả mặt mày căng thẳng… cởi truồng tồng ngồng phóng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngơ ra, nhóc này làm trò gì vậy?

Quả Quả chạy tới bên cạnh Tống Thư Hàng rồi quay người lại, nhổng mông lên hỏi:

“Thư Hàng sư huynh, huynh mau xem cho ta, ta chùi đã sạch chưa?”

Tống Thư Hàng vừa quay đầu ra thì thấy ngay cái mông xinh xẻo của Quả Quả, còn có… búi trĩ nọ:

“…”

Tống Thư Hàng ngu người!

Còn để người ta ăn cơm cho ngon lành nữa thôi?!

Sau đó hắn cúi đầu ngó thấy cái bánh quẩy vàng ươm trong tay mình, càng dòm càng thấy giống cục vàng nổi, thôi, hết muốn ăn luôn rồi.

“Thư Hàng sư huynh?”

Tiểu Quả Quả nghi hoặc quay đầu lại.

“Sạch lắm rồi.”

Tống Thư Hàng gượng cười.

“Nào nào, đi rửa tay ăn cơm đi.”

“Vâng!”

Tiểu hòa thượng kéo quần lên rồi nhanh chóng chạy vào WC lần nữa.

Tống Thư Hàng lẳng lặng vứt bánh quẩy sang một bên rồi cô liêu gặm bánh bao không. Không có bánh quẩy, bánh bao chỉ hơi ngòn ngọt, chẳng có cái vị gì.

Tiểu hòa thượng Quả Quả mau chóng vọt ra:

“Thư Hàng sư huynh, sáng nay ăn gì thế?”

“Sữa đậu nành, bánh mì, bánh quẩy, cháo, dưa muối, có hết.”

Tống Thư Hàng chỉ lên bàn.

“Ủa? Chỉ có mấy món này sao? Chúng ta không ăn cơm nắm linh mễ với cam lộ dịch à?”

Tiểu hòa thượng nghi ngờ ngẩng lên nhìn Tống Thư Hàng.

Cơm nắm linh mễ? Cam lộ dịch?

Mấy thứ này vừa nghe biết ngay là đồ của đệ tử tinh anh trong các môn phái mới được dùng. Tán tu bé nhỏ như hắn thì kiếm đâu ra? Tống Thư Hàng thở dài sườn sượt:

“Ở chỗ ta không có mấy cái đó.”

Vừa nói chuyện, hắn vừa quay sang nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối: chóp cha chóp chép.

Sau đó, Bạch tiền bối mới giải thích:

“Ừm, linh mễ là gạo được trồng phối hợp với pháp thuật, bên trong có linh khí. Cam lộ dịch cũng là một loại chất lỏng thực vật mang linh khí, tu sĩ thời kì thối thể ăn mấy thứ đồ ăn có linh khí như thế sẽ làm gia tăng khí huyết trong cơ thể, đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Lúc nào ngươi rảnh, ta đưa ngươi đi trồng mấy mẫu. Lúc trước ta cũng từng trồng, nhớ ghê ấy.”

“Đa tạ tiền bối!”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tiểu hòa thượng dường như hiểu được sự xấu hổ của Tống Thư Hàng, nó chắp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

“Không sao đâu Thư Hàng sư huynh, cho dù là bữa sáng bình thường ta cũng không chê đâu.”

Dừng lại một tí, nó lại hỏi:

“Thư Hàng sư huynh, bánh quẩy này chiên bằng dầu thực vật hay mỡ động vật đấy?”

Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt:

“Ta không biết đâu.”

“Ồ, thế thì không ăn được rồi, không được phạm giới.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả cầm bánh bao, lặng lẽ cắn y như Tống Thư Hàng.

Trong lòng Tống Thư Hàng chẳng hiểu tại sao lại muộn phiền khó tả…

Chương 213: Bộ đồ phi hành gia và sự hiểu lầm của Bạch tiền bối.

“Quả Quả, lát ta và Bạch tiền bối ra ngoài một chuyến. Ngươi ngoan ngoãn trông nhà, đợi ta và Bạch tiền bối về rồi sẽ đưa ngươi đi viện, được không?”

Tống Thư Hàng nhét hết bánh mì vào miệng rồi hỏi.

Nếu như là buổi học lái máy bay bình thường thì mang Quả Quả đi cũng không sao. Nhưng học lái máy bay cùng Bạch tiền bối thì Tống Thư Hàng không muốn người không liên quan bị vạ lây.

Tiểu hòa thượng vỗ ngực, nói với giọng tự tin:

“Được thôi, việc trông nhà đối với ta quá đơn giản.”

Tống Thư Hàng gật đầu, đưa mắt nhìn qua Đậu Đậu đang ngồi trước máy tính đọc tin tức, lòng cũng an tâm hơn.

…

…

Sau khi dùng xong bữa sáng, Tống Thư Hàng rèn luyện như mọi ngày, sau khi luyện xong mấy lần kim cương căn bản quyền pháp thì nửa tiếng đã qua.

Bấy giờ, tiếng chuông cửa vang lên.

“Thuộc hạ của Hoàng Sơn tiền bối đến hả?”

Tống Thư Hàng mở cửa, thì thấy một cô nàng nước ngoài tóc vàng, mắt xanh đang dứng phía ngoài.

Cô nàng tóc vàng nhìn Tống Thư Hàng, rồi lại nhìn tập tài liệu trong tay mình để đối chiếu, rồi mới ngẩng đầu lên, nở nụ cười chuyên nghiệp:

“Chào cậu, có phải là cậu Tống Thư Hàng không?”

Từ nào từ nấy đều trôi chảy, rõ ràng, dạo này, trình độ tiếng Trung của người nước ngoài đều tốt thế này sao? Thế những những con dân Trung Quốc không biết khi nào thì thả lưỡi, khi nào thì uốn lưỡi phải làm sao cho phải?

“Tôi đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chào cậu, tôi là Caselli của trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy. Tôi nhận được lời nhờ vả của ông Hoàng Văn Trung, đưa hai vị tới trung tâm huấn luyện hàng không để học lý thuyết phi công và trải qua cuộc huấn luyện lái máy bay.”

Caselli mỉm cười, rồi búng tay một cái.

Hai người đàn ông mặc vest đứng sau lưng cô giơ một chiếc thùng lớn.

“Đây là bộ đồ của phi hành gia mà cậu Thư Hàng đã yêu cầu, đi kèm với bộ thiết bị cung cấp oxy, xin hãy kiểm tra và nhận lấy.”

Ánh mắt của Caselli ngập tràn vẻ tò mò —— cô thực chẳng hiểu nổi, học lái máy bay thì cần đồ phi hành làm gì? Đâu có phải lái tàu vũ trụ đâu, mặc cái bộ đồ lùng bùng ấy lên người rồi, có thể lái thoải mái được sao?

Nhưng khách hàng là thượng đế, nhất là những khách hàng có quyền thế, cô không ngốc tới độ phản bác lại ý kiến của khách hàng —— cái vị đại gia Hoàng Văn Trung kia, đã mua gọn cả cái trung tâm huấn luyện phi hành của các cô. Mục đích chỉ là để phục vụ cho người thanh niên thoạt trông như là một sinh viên bình thường, và một vị khác tên Tống Bạch.

“Còn nữa, ngài Tống Bạch có đang ở cùng cậu không?”

Caselli hỏi.

“Hắn ở đằng sau, cô muốn vào ngồi chút không?”

Tống Thư Hàng vừa nói, vừa mở cái thùng lớn kia để nhìn bộ đồ phi hành gia cồng kềnh ở bên trong.

Thoạt trông đã thấy rối rắm rối —— cái bộ đồ phi hành trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng, cái kiểu mà bấm nút một cái là thành đồ nịt bó quanh người, bao giờ mới sản xuất được đây?

Caselli vẫn nở nụ cười:

“Trung tâm huấn luyện của chúng tôi cách đây khá xa, thời gian của chúng ta có chút eo hẹp. Vậy nên, tôi đề nghị rằng sẽ dẫn hai vị tới trung tâm ngay bây giờ, được không? Sau đó, chúng ta sẽ dùng một tiếng để điểm qua một vài lý thuyết cơ bản, rồi sẽ đưa hai vị lên máy bay để làm quen với một vài thao tác. Trung tâm huấn luyện của chúng tôi có đủ dạng máy bay, hai vị có thể chọn loại mình thích để học.”

“Rất nhiều loại máy bay sao? Tuyệt lắm.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng rỡ, lúc đến đó, có lẽ cậu nên chọn một chiếc trực thẳng loại nhỏ để học nhỉ? Như thế sẽ không lo chuyện Bạch tiền bối lái thẳng máy bay vào vũ trụ nữa.

“Nếu cậu cảm thấy hài lòng thì không thể tuyệt hơn được nữa. Tiếp theo, đây là giấy khám sức khỏe và bằng lái máy bay của hai người, mong cậu cất kỹ.”

Caselli đưa giấy khá sức khỏe và bằng lái qua.

Tống Thư Hàng đón lấy bốn tờ giấy chứng nhận, cảm thấy trong lòng rối bời.

Máy bay còn chưa đụng tới mà đã lấy được bằng rồi... Cái cảm giác này, đúng là sung sướng, lại vừa có chút ngại ngùng, lại có phần mừng rỡ, mà lại có chút áy náy.

Caselli bình tĩnh hỏi:

“Tống Bạch tiên sinh đâu? Chúng ta có thể lên đường bất cứ lúc nào.”

“Để tôi gọi hắn xuống.”

Tống Thư Hàng cầm bốn tờ giấy chứng nhận, rồi xoay người, vẫy vẫy tay về phía tầng ba.

Một lát sau, Bạch tiền bối bình tĩnh bước xuống từ trên lầu.

Dù vẻ mặt của tiền bối vô cùng bình tĩnh, nhưng nét vui vẻ nơi đáy mắt lại chẳng thể giấu nổi.

So với ô tô, có vẻ như tiền bối còn có hứng thú với máy bay hơn; lúc học lái ô tô, hắn không hề hưng phấn như thế.

...

...

“Mời hai vị lên xe.”

Caselli lái một chiếc xe bán tải qua.

Hai người đàn ông mặc vest khiêng bộ đồ phí hành gia của Tống Thư Hàng đặt ra sau xe.

Tống Thư Hàng ra ghế sau của xe ngồi, rồi duỗi lưng thư giãn.

Bạch tiền bối lên sau, nhưng trước lúc lên, hắn nhìn liếc qua bộ đồ phi hành gia, sau đó vẻ mặt như sực tỉnh.

Bạch tiền bối nghĩ thầm:

“Đây chẳng phải là đồ phi hành gia sao, chẳng lẽ Tống Thư Hàng tiểu hữu muốn vào vũ trụ chơi à?”

Nói thế nào nhỉ...

Từ cái lần lái xe vượt tốc độ lần trước, khiến cho phanh bị đứt, vô lăng bị bẻ gãy, giờ Bạch tiền bối đang cố gắng sửa chữa những sai lầm trước đây.

Vậy nên, khi lần này có cơ hội học lái máy bay, lòng hắn liền hạ quyết tâm —— nhất định phải ngoan ngoãn học lý thuyết lái máy bay, sau đó thì học được cách lái máy bay.

Lần này, hắn nhất định sẽ không khắc trận pháp gì lên máy bay nữa. Trong lúc bay, hắn sẽ cố kìm cái khao khát dỡ từng bộ phận của máy bay xuống.

Tóm lại, hắn nhất định sẽ không làm Tống Thư Hàng vướng vào rắc rối!

Cùng lắm thì, đợi đến khi học lái xong, hắn tự mua một chiếc máy bay, sau đó khắc đủ có thứ trận pháp, phù văn để có thể bay lượn tự do trên không.

Ấy chính là cái quyết tâm mà Bạch tiền bối đã tự nói với mình suốt mấy ngày nay.

Dựa vào tu vi của Bạch tiền bối, chỉ cần quyết tâm làm gì, thì vẫn có thể kiểm soát và kìm nén những thú vui của bản thân.

Nhưng khi hắn nhìn thấy bộ đồ phi hành gia kia, Bạch tiền bối lại chớp chớp mắt —— Thư Hàng muốn bay vào vũ trụ để chơi hả?

...

...

Sau khi Bạch tiền bối lên xe, Caselli khởi động chiếc bán tải, lái về trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn trong xe, thầm sử dụng chân ngã minh tưởng kinh để khiến bản thân đạt tới trạng thái tốt nhất. Bên cạnh đó, hắn cũng đeo phong hồn băng châu để tâm trí luôn tỉnh táo.

Hắn muốn điều chỉnh sẵn mọi thứ, để sẵn sàng cho bất kỳ tình huống nào —— để lỡ có gì thì đừng nói là việc lao khỏi trái đất, dù Bạch tiền bối có lái máy bay đáp thẳng xuống mặt trăng thì hắn cũng sẽ không ngạc nhiên.

Bấy giờ, Bạch tiền bối thử hỏi:

"Thư Hàng, phía sau xe là đồ phi hành gia đúng không? Ngươi muốn dùng à?"

"Ha ha ha, đúng thế."

Tống Thư Hàng gắng giữ nụ cười.

"Bộ đồ đó ta nhờ Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị giúp —— bởi hồi bé, ta rất hâm mộ những phi hành gia. Lần này đi học lái máy bay, không hiểu sao ta lại nhớ đến chuyện này. Vậy nên mới nhờ Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị một bộ cho thỏa ước nguyện!"

Tống Thư Hàng đành phải nói dối như vậy —— dù sao thì với cái tính cách hiền lành của hắn, chẳng thể nói thẳng cái lý do khiến người ta đau đớn rằng"

Bạch tiền bối, ta sợ ngươi lái máy bay thẳng vào vũ trụ, nên ta mới chuẩn bị bộ đồ phi hành ấy để phòng trừ!"

"Ồ."

Bạch tiền bối thầm gật đầu... Ra từ hồi bé, Thư Hàng tiểu hữu đã thích du hành vũ trụ. Cũng phải, trái đất rộng lớn đã đủ thần bí, huống chi là nơi mênh mang vô hạn như vũ trụ, thứ ấy càng khiến con người tò mò và dậy lên khao khát tìm hiểu.

"Thư Hàng tiểu hữu thích vũ trụ không?"

Bạch tiền bối hỏi.

"Chuyện này, nếu phải nói thì đương nhiên là thích rồi."

Tống Thư Hàng nghĩ một chốc rồi đáp. Hắn luôn thấy hứng thú trước vũ trụ thần bí, hố đen, thiên thạch, sao chổi rồi mặt trăng.

"Nếu có cơ hội, ngươi có muốn đi vào vũ trụ để chơi không?"

Bạch tiền bối hỏi dò, trong lòng hắn cũng có chút rục rịch!

Tống Thư Hàng sửng sốt —— chết rồi, lời này có gì đó không ổn!

Sao lại hỏi như thể ta muốn vào vũ trụ chơi lắm? Không được, phải khéo léo nói cho Bạch tiền bối biết rằng”

hiện tại ta chưa muốn vào vũ trụ chơi”.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

“Để sau đi, nếu có cơ hội, và vũ trụ xem cũng tuyệt. Nhưng giờ ta không đi được. Cho dù có đồ phi hành gia, thì ta cũng chẳng tồn tại trong vũ trụ được bao lâu.”

“Cũng có lý.”

Bạch tiền bối gật đầu.

Thấy phản ứng ấy của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Xem chừng, Bạch tiền bối đã bỏ cái suy nghĩ đi vào vũ trụ rồi nhỉ?

Có vẻ như mình né được chuyện đó rồi?

…

…

Bấy giờ, Caselli ngồi ở ghế trước thoáng thở dài.

Mấy kẻ giàu có đúng là khác thường, trong lúc người thường nghĩ đến việc lái máy bay chơi chơi chút, thì họ đã nghĩ tới chuyện vào vũ trụ chơi rồi.

Đúng là khiến người ta hâm mộ!

Trong lúc suy tư, cô thầm đưa mắt nhìn Bạch tiền bối một cái, nhìn coi mới thấy, cái người đàn ông tên Tống Bạch này đúng là tuấn tú.

Dù gu thẩm mỹ của người phương Đông và phương Tây có những điểm khác nhau, nhưng độ tuấn tú của Tống Bạch đã vượt qua hết thảy những khác biệt ấy.

Nếu được làm bạn gái của hắn thì tuyệt lắm nhỉ? Caselli thầm nuốt nước miếng —— a, không được, mình mê trai như thế từ bao giờ vậy? Chỉ vừa mới gặp, còn chưa nói với nhau câu nào mà đã khiến cô có cải cảm giác quái lạ như đụng tiếng sét ái tình là sao?

Không đúng, nhất định là cách rời giường của mình sáng nay không đúng.

Caselli đè cái dòng suy nghĩ quái lạ đó của mình, nhưng thi thoảng vẫn đưa mắt nhìn kính chiếu hậu để ngắm Bạch Tôn Giả.

Thực ra thì Caselli đã khá may mắn rồi, bởi dạo gần đây, Bạch tiền bối đã có thể kiểm soát khí tức và sức cuốn hút của bản thân.

Nếu như là Bạch Chân Quân hồi mới xuất quan, thì chỉ cần dạo một vòng là sẽ lôi được hàng tá cô nương “vì người mà để tóc dài, đợi người tới buộc tóc xõa, không gả cho người thì chẳng gả cho ai nữa!”

Một số nữ tu có ý chí yếu ớt cũng không thể cưỡng lại nổi sức cuốn hút đó.

Trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy nằm ở ngoại thành, có diện tích rất lớn.

Caselii dẫn Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vào trung tâm huấn luyện. Điều đầu tiên họ nhìn thấy là một sân bay cực lớn. Đây chính là một trong những sân bay của trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy, có sáu chiếc máy bay trực thăng tư nhân loại nhỏ đang đậu ở đó.

“Trước tiên, tôi sẽ dẫn hai vị đi học lý thuyết, rồi hai vị có thể sử dụng khoang mô phỏng để thực tiện việc huấn luyện lái máy bay. Đợi đến khi đã quen với các thao tác rồi, hai vị có thể chọn loại máy bay ưa thích, chúng ta sẽ dọn sạch đường băng để hai người sử dụng. Caselli mỉm cười giải thích.

Để chọn được một vị huấn luyện viên không sợ chết, dám huấn luyện hai tay mơ này, Caselli cũng phải nhọc lòng lắm!

Chương 214: Quán quân thích đua phi kiếm của cuộc thi ngự kiếm!

Máy bay và phi kiếm có sự khác biệt.

Phi kiếm gọn gàng và mau lẹ hơn nhiều, chỉ cần chuẩn bị một cây phi kiếm, rồi bắt bí quyết ngự kiếm để phi kiếm hóa thành độn quang, sau đó, đặt chân lên là muốn bay thế nào cũng được.

Bay ngang, bay dọc, bay lộn ngược, bay lùi đều được. Hơn nữa, dù ngoài trời có mưa gió, sấm sét rồi tuyết rơi thế nào thì cũng chẳng khiến việc phi kiếm gặp phải ảnh hưởng gì.

Nhưng máy bay thì khác...

Máy bay chịu ảnh hưởng từ rất nhiều những nhân tố bên ngoài, bên cạnh đó, những quy tắc của con người cũng giới hạn sự tự do của bay lượn.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối ngồi trong phòng học, nghe giáo viên giảng về những tri thức căn bản của việc lái máy bay.

Ví dụ như dữ liệu cất cánh và hạ cánh, trọng lượng và cân bằng, nhận biết thời tiết và phân tích, rồi còn cả luật hàng không, phân tích không vực ở khu huấn luyện và sân bay, rồi các loại đèn chỉ thị ở sân bay,...

Rồi vân vân, có rất nhiều tri thức căn bản cần phải học.

Nội dung kiến thức mà người thường phải học dàn trải trong mấy ngày, được các giáo viên nén lại, dạy cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối với tốc độ nhanh nhất.

Hơn một tiếng sau.

Giáo viên dạy xong, uống một ngụm nước rồi bảo:

“Những kiến thức lý thuyết đại khái là thế.”

Thú thực, chỉ trong hơn một giờ mà dạy từng ấy nội dung, đến chính anh ta cũng thấy choáng váng. Anh ta không cho rằng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối có thể nắm được những lý thuyết ấy.

Thôi... dù sao cũng chỉ là dạy cho có, hai vị này đã nhận được bằng lái máy bay rồi cơ mà.

“Ừm, nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng lắm quy tắc ràng buộc quá.”

Bạch tiền bối gấp mấy cuốn sách lý thuyết lại, gật đầu bảo.

“Ràng buộc là điều cần phải làm, trên bầu trời có nhiều máy bay như thế, nếu không quản lý rạch ròi thì rất dễ xảy ra sự có. Mà khi có sự cố thì ăn chắc cửu tử nhất sinh. Nhưng lý thuyết đúng là đơn giản, mấy thứ như điều luật phi hành cứ nhớ kỹ là được.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Cũng phải.”

Bạch tiền bối gật đầu.

Giáo viên nghe Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nói chuyện với nhau như vậy, lặng lẽ nhấp một ngụm nước trà, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh: mẹ nó chứ, hai thằng còn cố tỏ ra nguy hiểm!

Hơn một tiếng học lý thuyết này, đến người giảng như anh ta còn thấy choáng váng nữa là, hai kẻ này nghe hiểu được thì đúng là lạ!

...

...

Những thủ tục sau đó đều được giản lược hết sức có thể, dù sao thì Tống Thư Hàng với Bạch tiền bối qua đây đâu phải để thi bằng, mà là để học cách bay một vòng trên không. Vậy nên, hết thảy những thủ tục rườm rà đều được bỏ qua.

Dưới sự sắp xếp của Caselli, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối sẽ được giáo viên dạy một đối một, ban đầu sẽ ở khoang mô phỏng để học một vài thao tác cơ bản của lái máy bay, nhận biết cách dùng của bản đồ bay và rađa.

Sau đó, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối sẽ cùng một vị huấn luyện viên “không sợ chết”, “dám liều chết vì được trọng thưởng” leo lên máy bay trực thẳng.

Tống Thư Hàng sẽ bay trước, Bạch tiền bối ngồi sau quan sát, học tập.

Lúc cất cánh, Tống Thư Hàng căng thẳng vô cùng, máy bay đâu giống ô tô, lỡ có trục trặc gì là tiêu đời luôn ấy chứ!

Huấn luyện viên ngồi bên chỉ dạy, mới bắt đầu thì cũng khá dễ, chỉ cần không vượt qua cái giới hạn một nghìn mét thì những thao tác khác đều tùy ý —— thực ra, không chỉ có mình Tống Thư Hàng căng thẳng, mà đến cả huấn luyện viên cũng căng thẳng. Bởi anh ta biết, hai người này là hai tên nhà giàu thích đùa với lửa, mới học lái máy bay hôm nay mà đã muốn lái luôn rồi. Nếu không phải vì anh ta đang cần tiền thì ai mà muốn chơi mạo hiểm với hai kẻ này chứ?

Nhưng, khi máy bay cất cánh, huấn luyện viên có phần ngạc nhiên —— dù thoạt nhìn Tống Thư Hàng có vẻ vô cùng cứng ngắc, nom là biết đây là lần đầu hắn đụng tới máy bay trực thăng. Nhưng lúc thao tác, chẳng hề có chút sai lầm nào, dù có bối rối và lo sợ, nhưng mọi chuyện đều rất suôn sẻ.

Sau khi điều khiển máy bay, bay một vòng trên không, huấn luyện viên chẳng thể tìm được bất cứ thao tác sai nào của Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ cái cậu này từng học lái rồi, giờ qua đùa mình đó hả? Huấn luyện viên lặng lẽ liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái... Giống như là tuyển thủ đua xe lại đi học bằng lái phổ thông ấy?

Cũng phải, dù giàu đến mấy, thích mạo hiểm đến mấy thì ai mà dám lôi mạng sống của mình ra đùa chứ.

Có lẽ cậu thanh niên Tống Thư Hàng này, và người đàn ông tên Tống Bạch kia đều từng lái loại máy bay khác rồi, lần này qua đây chỉ là muốn... học cách lái của nhiều loại máy bay khác nhau thôi ấy nhỉ?

Nghĩ đến thế, huấn luyện viên cảm thấy yên lòng hơn rất nhiều. Nếu thế thực thì mình và lão Lưu đúng là vớ bở rồi còn gì?

Lão Lưu chính là một vị huấn luyện viên “dám liều chết vì được trọng thưởng” khác.

Sau khi lượn trên không thêm vòng nữa, huấn luyện viên ra chỉ lệnh cho Tống Thư Hàng hạ cánh.

Tống Thư Hàng điều khiển chiếc máy bay một cách vô cùng cẩn thận, rồi hạ cánh —— Dù máy bay trực thăng bất tiện hơn nhiều so với phi kiếm, nhưng lại khá hơn ở khoản đem đến cảm giác an toàn!

Tống Thư Hàng nhận ra mình rất thích cảm giác này... Tuyệt chết mất!

Sau khi máy bay trực thăng hạ cánh vững vàng, huấn luyện viên nhảy xuống, chạy chậm tới bên một vị huấn luyện viên “không sợ chết” khác:

“Lão Lưu, bên tôi lái xong rồi. Lát tôi dẫn một học sinh khác lái thêm lần nữa. Hai học sinh này cho qua chỗ ông để thử loại máy bay công vụ, chuẩn bị tinh thần xong chưa?”

Trong lúc nói chuyện, anh ta lặng lẽ đi tới bên lão Lưu:

“Lão Lưu, tôi bảo này, khéo hai học sinh này từng lái những loại máy bay khác rồi, không phải gà thật đâu, lúc thao tác thuần thục lắm. Lần này tôi với ông vỡ bẫm rồi!”

“Ờ ờ...”

Lão Lưu chỉ đáp lại hai tiếng đầy gượng gạo, như thể tâm trí đã đi về phương xa.

“Lão Lưu, ông sao thế?”

Huấn luyện viên dạy lái máy bay trực thăng hỏi.

“À? Tiểu Lý à, không sao, tôi không sao.”

Lão Lưu trở về trạng thái tỉnh táo, nói với điệu khổ sở.

Ban nãy, ông một mình dạy Bạch Tôn Giả trong khoang mô phỏng, đứng một mình cạnh Bạch Tôn Giả lâu quá, nên bị ảnh hưởng, thế cho nên đang tự thấy nghi ngờ nhân sinh quan của bản thân.

“Lão Lưu, đừng ngơ ra đó nữa, nguy hiểm lắm! Tôi dẫn một học sinh khác đi đây, ông phải điều chỉnh trạng thái lại đi.”

Tiểu Lý khuyên lão Lưu vài câu rồi quay đầu, chuẩn bị dẫn Bạch tiền bối bay một vòng trên không.

...

...

Sau đó, khi huấn luyện viên Tiểu Lý trở lại bên chiếc máy bay trực thăng, anh ta bỗng nhiên thấy cậu học sinh tên Tống Thư Hàng đang mặc bộ đồ phi hành gia cồng kềnh lên người!

Mẹ nó chứ, sao thế này?

Tôi dạy lái máy bay trực thăng, chứ có phải lái tàu con thoi đâu, làm quái gì mà lái vào vũ trụ được, cậu mặc đồ phi hành gia là có ý gì?

Hơn nữa, trời nóng thế này... Cái cậu thanh niên này ẩm IC à? Hay là ẩm IC? Hay là ẩm IC?

Tống Thư Hàng cảm nhận được ánh nhìn của huấn luyện viên bèn cười gượng:

“Ừm, ha ha ha, huấn luyện viên đừng để ý đến tôi. Tôi chỉ định trải nghiệm cảm giác mặc đồ phi hành gia thôi, muốn nhịn cũng không nhịn nổi, mọi người đừng để ý tới tôi là được.”

Tuy nhiên, khi huấn luyện viên Tiểu Lý nhìn cái bộ đồ ấy của Tống Thư Hàng, anh ta cứ thấy bồn chồn bất an.

Phía đằng kia, Bạch tiền bối nhìn chằm chằm bộ đồ phi hành gia của Tống Thư Hàng với vẻ ngạc nhiên, mặt lộ rõ ý nghĩ “ta cũng muốn mặc thử”.

“Máy bay kiểm tra xong rồi, không có vấn đề gì, có thể bay.”

Bấy giờ, nhân viên kiểm tra máy bay trước khi cất cánh hô lên.

Bạch tiền bối vội vàng chui vào trong.

Dù Tống Thư Hàng mặc bộ đồ khá cồng kềnh, nhưng vẫn nhanh chóng chui vào ghế sau của máy bay được. Cái khổ người hiện tại của hắn đã choáng hết vị trí này.

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng, may mà có phong hồn băng châu, không thì nóng chết mất.

“...”

Huấn luyện viên Tiểu Lý lại nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng hồi lâu, sau khi lên máy bay, nỗi bất an trong lòng anh ta lại dậy lên.

“Cất cánh đi, bay như Tống Thư Hàng ban nãy ấy, lưu ý là không được bay lên trên một ngàn mét.”

“Được.”

Bạch tiền bối nói.

So với Tống Thư Hàng, tay nghề của Bạch tiền bối còn ổn định hơn nhiều —— dù chưa từng lái máy bay, nhưng Bạch tiền bối đã tung hoành trên trời bao năm này, cho nên hắn vô cùng quen thuộc với nơi này.

Do đó, khi Bạch tiền bối lái, hắn chẳng giống như kẻ mới lái lần đầu, mà lại như những tay lái già dặn từng lái máy bay chừng mấy chục năm.

Huấn luyện viên Tiểu Lý liếc nhìn Bạch tiền bối một cái, an tâm hẳn —— ha ha ha, lần này đúng là vỡ bẫm rồi. Anh ta cược mười tệ, cái người tên Tống Bạch này trăm phần trăm là tay chuyên trong việc lái máy bay, chứ chẳng phải người mới!

Bên trung tâm ra giá cao để anh ta và lão Lý chiếu cố hai người mới này, còn mua cho họ một món bảo kiểm kếch xù. Vốn tưởng phải liều cả mạng sống để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không ngờ, còn nhẹ nhàng hơn việc chỉ dạy những học viên bình thường gấp trăm lần.

Nếu nhiệm vụ kiểu này mà cũng được xếp vào mức nguy hiểm, thì hãy khiến độ nguy hiểm nhiều hơn nữa đi, anh ta đồng ý trải nghiệm “nguy hiểm đến cực điểm”.

Ừm... Đương nhiên, cũng có một điều khiến huấn luyện viên Tiểu Lý cảm thấy không ổn, chính là cái đống to uỳnh đằng sau —— cậu chàng Tống Thư Hàng trong bộ đồ phi hành gia nọ.

Nghĩ thế nào cũng thấy có vấn đề.

Tại sao cái cậu Tống Thư Hàng này phải mặc đồ phi hành gia chứ?

Dù thế giới của tu sĩ ẩn giấu với thế giới thực, nhưng giữa những tu sĩ với nhau, không hề có sự ngăn cách, họ vẫn thường xuyên giao lưu, trao đổi.

Người thường có thế vận hội Olympic, rồi thì lại á vận hội gì gì đó, đủ các trận thi đấu thể dục thể thao. Giới tu sĩ cũng có những hạng mục thi đấu của mình.

Ví dụ như cuộc thi ngự kiếm phi hành được tổ chức mười năm một lần tại một địa điểm bất kỳ nào đó. Nó vô cùng nổi tiếng trong giới tu sĩ.

Thi đấu phi kiếm, đúng như cái tên của mình, cuộc thi này là sự so tài giữa tốc độ và kỹ xảo! Trên đường đua sẽ có những cạm bẫy, chướng ngại vật rồi trận pháp ngáng đường, ai tới đích nhanh nhất sẽ là người thắng.

Dựa theo cấp bậc tu sĩ, mà cuộc thi này được chia làm ba cấp —— Tứ phẩm có "cuộc thi ngự kiếm", ngũ phẩm có "cuộc thi phi kiếm", lục phẩm có "cuộc thi độn kiếm".

Còn những tu sĩ thuộc hàng Linh Tôn thất phẩm trở lên... Ấy đều là những bậc đại năng của cả một phương, số lượng thưa thớt, hơn nữa, mỗi lần bế quan đều ngồi tận mấy năm năm, nên chẳng thể tham gia cuộc thi này được.

"Cuồng Phong Kiếm" Dương Vũ Tường của Lạc Nguyệt Kiếm Phái cũng có chút danh tiếng trong giới tu sĩ.

Hắn đã giành ngôi vô địch trong suốt ba lần liền của cuộc thi ngự kiếm bậc tứ phẩm. Riêng về việc so bì tốc độ thì tốc độ của hắn thậm chí còn vượt xa những Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường!

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đã liên tục giành quán quân của ba mùa thi ngự kiếm, mục tiêu của hắn là trước khi thăng lên Linh Hoàng ngũ phẩm, sẽ giật thêm một lần quán quân nữa, để có được thành tựu hoành tráng "bốn lần liên tiếp làm quán quân"!

Vì cái mục tiêu ấy mà hiện tại, hắn đang khổ luyện phi kiếm độn pháp.

Ba ngày trước, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường từ phía Đông Hoa Hạ bay liền tù tì tới phía Tây Hoa Hạ, sau đó lại bay ngược lại theo đường cũ. Trên đường đi, hắn không ngừng tìm những sân bay, hoặc căn cứ không quân.

Lý do vì sao hắn tìm mấy địa điểm ấy thì là bởi Cuồng Phương Kiếm Dương Vũ Tường có một sở thích lớn là —— đua phi kiếm.

Hơn nữa, hắn thích đua với đủ các loại hình máy bay.

Lần nào cũng thế, hắn sẽ bay cùng máy bay, rồi dồn lực để vượt mặt nó. Cái cảm giác thỏa mãn khi ấy là điều khiến hắn thích thú nhất.

Dù sao thì phàm nhân cũng không nhìn thấy hắn, nên hắn đua vui lắm.

Hôm nay, hắn lại tìm được một trung tâm bay.

“Trung tâm huấn lueyện hàng không dân dụng Giang Thủy? Ồ, ra không phải căn cứ không quân à? Nếu là bọn học sinh thì lái châm lắm... Mà thôi, muỗi cũng là thịt, đoạn ban nãy đến một cái máy bay cũng không thấy đó chứ.”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường thở dài.

Hắn đứng trên phi trường đợi hồi lâu, cuối cùng... cũng có một chiếc trực thăng từ từ bay lên.

“Cuối cùng cũng đến rồi hả?”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường cười ha ha, tiếc rằng chỉ là loại máy bay trực thăng tư nhân loại nhỏ, tốc độ chẳng được là bao, chỉ có thể tráng miệng cho đỡ thèm vậy.

Đợi đến khi máy bay đã lên không, hoàn thành bước tăng tốc ban đầu, Cuồng Phong Kiếm Dưỡng Vũ Liệu liền ngự kiếm, vèo một cái đã bay tới bên cạnh máy bay, rồi duy trì tốc độ để bay song song với nó.

Đây là thói quen của hắn, ban đầu sẽ bay song song với máy bay, rồi mới dồn sức để tăng tốc, vượt mặt nó một quãng xa, xa đến độ chẳng thấy được bóng dáng.

Cảm giác sung sướng khi ấy chẳng thể diễn tả thành lời.

“Hở?”

Tống Thư Hàng ngồi ở ghế sau, quay sang nhìn cửa sổ thì bỗng nhiên thấy một bóng người.

Bóng người trên không sao?

Ơ, đừng bảo là đụng phải tu sĩ ngự kiếm phi hành nhé?

Tống Thư Hàng đã mở nhãn khiếu, nên có thể thấy những điều người thường không thấy được —— ví dụ như quỷ hồn, yêu quái, hay tu sĩ ngự kiếm phi hành.

Nhưng những thứ đó rất hiếm gặp ở vùng đô thị, ngoại trừ Đậu Đậu, Tống Thư Hàng chưa từng thấy con yêu thú nào khác.

Tu sĩ ngự kiếm phi hành cũng rất ít gặp... Thường thì chúng tu sĩ hay bay rất cao, mắt thường không thể thấy được.

Hôm nay lại gặp được cái tình cảnh hiếm hoi này, được chứng kiến một vị tiền bối bay cùng máy bay.

Tống Thư Hàng đang suy tư, bỗng nhiên, hắn thấy vị tu sĩ đang bay song song kia làm mặt hề với đám người trong này.

Sau đó, hắn thấy vị tu sĩ này tạo dáng “chuẩn bị xuất phát” của vận động viên chạy bộ, gập người, mông uốn éo. Miệng còn hô theo nhịp:

“Sẵn sàng ~~ Một, hai...ba!

Tiếng “ba” vừa thốt khỏi miệng, kiếm quang liền bay vèo về trước, nhanh như điện xẹt!

Cái tiếng đếm “ba” ấy như còn vang vọng bên tai Tống Thư Hàng, nhưng tu sĩ ngự kiếm phi hành giờ nọ chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu.

“Thế này là sao?”

Tống Thư Hàng ngơ ra.

“Ha ha, đang khiêu khích đây mà!”

Bạch tiền bối cười ha hả, ánh mắt hắn trở nên sắc bén.

“Khiêu khích? Đợi chút đã!”

Lòng Tống Thư Hàng chợt dậy lên cảm giác bất an, hắn vội nói.

“Tiền bối, hay là ngươi hiểu lầm rồi, có khi người ta chỉ đi ngang qua thôi?

Huấn luyện viên Tiểu Lý ngồi cạnh nghe mà chẳng hiểu sao, hai người này đang nói chuyện gì thế? Sao chữ nào anh ta cũng nghe hiểu, nhưng ghép lại với nhau thì chẳng hiểu thế nào?

Chương 215: Máy bay trực thăng tốc độ siêu âm nha!

Bấy giờ, huấn luyện viên Tiểu Lý mới cảm thấy có gì đó là lạ —— như thể mình và hai học sinh này sống ở hai thế giới khác biệt vậy. Lối suy nghĩ của đôi bên không nằm trên một quỹ đạo?!

“Thư Hàng!”

Ánh mắt Bạch Tôn Giả trở nên sắc bén, hắn đáp lại vô cùng nghiêm túc.

“Có khiêu khích hay không, không quan trọng! Đường tu hành muôn trùng gian khó, như lội ngược dòng, không tiến ắt sẽ lùi! Vậy nên, đi trên đường này, chúng ta không thể tụt hậu so với người khác! Bất cứ giá nào cũng không được tụt lại phía sau!”

Tiền bối, ngài nói rất đúng, rất có lý... Nhưng đấy chẳng phải là đạo lý khi tu hành sao? Liên quan gì tới chuyện người kia đua kiếm,vượt mặt chúng ta chứ? Hơn nữa, huấn luyện viên còn đang ngồi bên cạnh kìa, chúng ta nhắc tới những chuyện về tu sĩ thì không sao thật chứ?

Đang nghĩ thế, Tống Thư Hàng đã thấy huấn luyện viên Tiểu Lý đưa mắt nhìn Bạch tiền bối với vẻ mê mang. Thi thoảng còn ngoáy ngoáy lỗ tai, mặt tái bệch đi.

“À.”

Tống Thư Hàng bỗng hiểu ra, huấn luyện viên Tiểu Lý bị Bạch tiền bối cách âm rồi!

Lúc này, dẫu huấn luyện viên Tiểu Lý thấy miệng Bạch tiền bối đang mấp máy, nhưng tai lại chẳng nghe được gì.

Không, không chỉ không nghe được tiếng học viên nói chuyện, mà cả tiếng cánh quạt của máy bay anh ta cũng chẳng nghe được.

Có chuyện gì xảy ra thế? Sao thế này?

Huấn luyện viên Tiểu Lý luống cuống, anh ta cố gắng ngoáy lỗ tai, nhưng vẫn chẳng nghe thấy gì.

Anh ta đưa tay vỗ mặt mình, nhưng ngay cả tiếng vỗ mặt cũng chẳng nghe được.

Mình điếc rồi sao?

Sao lại thế? Rõ ràng một phút trước còn bình thường, sao tự dưng lại điếc được?

Tiểu Lý cố gắng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, nhưng... chẳng nghĩ được nguyên do gì.

Đừng hoảng, phải bình tĩnh.

Thân là một huấn luyện viên ưu tú, Tiểu Lý là người vô cùng to gan. Hay là mình đang mơ nhỉ?

Hắn véo mạnh vào đùi một cái... Đau quá, không phải đang mơ!

Mặt Tiểu Lý tái đi đi.

Một lúc lâu sau, anh ta mới thở dài —— tạ ơn trời phật, từ nay về sau mình sẽ không bao giờ phải nghe tiếng cánh quạt quay nữa... Bởi mình điếc đặc nó rồi!

—— Điếc rồi, không làm huấn luyện viên lái máy bay nữa. anh ta đành phải giã từ cái công việc lương cao là "huấn luyện viên lái máy bay" để tìm đường sống khác.

Điều đáng mừng duy nhất có lẽ là trước chuyến bay này, mình có nhận được khoản thù lao hậu hĩnh nhỉ? Nhưng giờ thì chẳng thể nào vui nổi.

Đương lúc huấn luyện viên Tiểu Lý nghĩ miên man, Bạch tiền bối đã bắt đầu ra tay.

Lúc này, hắn vừa dùng một tay để điều khiển máy bay, tay kia lại cầm bút, bắt đầu khắc một trận pháp vô cùng phức tạp lên chiếc máy bay này, còn cao cấp hơn cả cái trận pháp được khắc trên ô tô mấy bữa trước.

Càng là thế, Tống Thư Hàng càng thấy bất an.

Hắn biết, giờ chẳng còn cách nào mà khuyên nhủ Bạch tiền bối nữa.

"Bạch tiền bối, khi đua máy bay, mong ngài nhẹ tay một chút. Hơn nữa, đừng quên rằng bên cạnh này còn có một người thường."

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn huấn luyện viên Tiểu Lý một cái

—— huấn luyện viên, tôi chỉ giúp anh được đến đây thôi.

“Yên tâm, dù máy bay có nát thì vị huấn luyện viên này cũng không sao đâu! Ta đảm bảo rằng hắn sẽ không có việc gì, ta là Linh Tôn thất phẩm cơ mà.”

Bạch tiền bối cười sang sảng, hắn giơ ngón cái lên.

“Sau khi chuyện này xong xuôi, ta sẽ dọn sách ký ức của hắn, hắn sẽ không nhớ được bất cứ chuyện gì! Đến tâm lý cũng không bị ảnh hưởng, chắc chắn là không sao đâu!”

Tống Thư Hàng lặng lẽ sờ tim mình —— tuyệt nhỉ, đập thình thịch thế này cơ mà.

Nhưng lần này, tim hắn không đập thình thịch do bị ảnh hưởng bởi sức cuốn hút của Bạch tiền bối, mà bởi vì cái câu “máy bay có nát” của Bạch tiền bối khiến hắn liên tưởng tới đủ các cảnh tượng tai nạn máy bay.

Đừng bảo là, cái máy bay này sẽ nát thật đấy nhé?

“Ha ha, xong rồi! Đây chính là trận pháp mà ta mới nghiên cứu được, là loại trận pháp mà tổng hợp hết thảy những trận pháp như “ẩn hình, cách âm, chống rò rỉ năng lượng, phản trinh sát”. Có nó, chiếc máy bay này sẽ không bị phàm nhân trông thấy, cũng không bị rađa dò ra. Ha ha ha.”

Bạch tiền bối cười đắc ý.

Đáng sợ thật, Bạch tiền bối lặng lẽ nghiên cứu loại trận pháp này từ bao giờ vậy?

Sau đó, Bạch tiền bối lại tiếp tục khắc một trận pháp khác lên máy bay.

Vừa khắc, hắn vừa giải thích:

“Cái trận pháp tiếp theo này, là trận pháp tăng tốc siêu cấp. Nó là phiên bản cao cấp của sợi dây chuyền thanh phong gia tốc của ngươi. Sau khi cải tiến, trận pháp này có thể khiến tốc độ tăng lên gấp mười lần, tuyệt không?”

Gấp mười lần?

Bạch tiền bối, ngài nghiên cứu mấy thứ nguy hiểm gì thế!

Tống Thư Hàng tính nhẩm trong lòng —— tốc độ của chiếc máy bay là huấn luyện viên dùng không nhanh, chừng 150 -

170km/h. Nếu nhân mười lên thì là chừng 1500 - 1700 km/h.

Vận tốc của âm thanh là khoảng 1224km/h.

Tức là... nếu Bạch tiền bối đẩy hiệu quả của trận pháp lên tới cực hạn, khiếp vận tốc tăng lên gấp mười lần, thì chiếc máy bay mình thường này, sẽ vượt qua giới hạn âm thanh, đi tới ngưỡng “tốc độ siêu âm” —— Đấy là với trường hợp vỏ của chiếc máy bay đáng thương này đủ cứng, đủ sức chống chịu nhỉ?

Hình như kết cục cuối cùng của nó, chỉ có thể là nát tan tành.

Trừ phi Bạch tiền bối khắc thêm một cái trận pháp khiến cơ thể nó cứng hơn.

Tuy nhiên, dường như Bạch tiền bối chẳng có ý gia cố chiếc máy bay này chút nào. Sau khi vẽ xong trận pháp cải tiến của thanh phong gia tốc, hắn liền buông tay, chấm dứt việc khắc họa.

“Chuẩn bị tăng tốc!”

Sau đó, Bạch tiền bối khởi động, đẩy tốc độ của máy bay lên ngưỡng cao nhất một cách vô cùng thuần thục.

Huấn luyện viên Tiểu Lý bên cạnh vô cùng luống cuống, dù tai không nghe được, nhưng mắt anh ta đâu có mù.

Dựa vào mặt đồng hồ, anh ta thấy được tốc độ của máy bay đang tăng lên nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã dạt tới 170km/h.

Cánh quạt vù vù, thân máy bay như chẳng thể chịu nổi sức éo, kêu lên kẽo kẹt.

“Không được, anh Tống Bạch, lúc bay thử không được chỉnh tốc độ lên cao như vậy, mau dừng lại ngay! Hơn nữa, chúng ta không được bay tiếp, mau quay về đi. Nếu bây lung tung, lỡ như chúng ta xông vào khu vực cấm thì sẽ tiêu đời!”

Huấn luyện viên Tiểu Lý hét lớn.

Ai mà biết vào khu vực cấm rồi sẽ gặp phải chuyện gì? Khéo lại bị ăn đạn đạo phòng không miễn phí, tiễn mình đi đầu thai chuyển thế ấy.

“An tâm đi, không sao đâu!”

Bạch tiền bối quay lại, giơ ngón cái với huấn luyện viên Tiểu Lý! Có hắn ở đây, không ai có thể phát hiện chiếc máy bay này.

Trong lúc nói chuyện,Bạch tiền bối bắt đầu rót linh lực vào trận pháp trên máy bay.

Sau khi trận pháp ba trong một được kích hoạt, chiếc máy bay trực thăng bình thường bỗng trở thành loại "máy bay tàng hình" vô cùng cao cấp.

Ẩn hình đích thực là khi mắt thường không nhìn thấy nó, cũng không nghe được tiếng động nó phát ra, dù là ra đa hay những thiết bị dò xét công nghệ cao đều chẳng thể phát hiện được nó.

Sau đó, Bạch tiền bối liền rót linh lực vào trận pháp thanh phong gia tốc bản nâng cấp.

"Tăng tốc gấp đôi!"

Vốn tốc độc của chiếc máy bay này đã dâng tới cực hạn, ấy vậy mà tốc độ lại tăng thêm nữa. Tiếng kẽo kẹt càng lúc càng rõ.

Huấn luyện viên Tiểu Lý không nghe được tiếng gì, nhưng nhìn cái dáng máy bay thế này là đủ để biết rằng tốc độ đã đi quá giới hạn. Hơn nữa, anh ta còn cảm nhận được rằng tốc độ của máy bay càng lúc càng tăng lên.

Sao thế này, chuyện gì đang xảy ra?

Anh ta nhìn đăm đăm vào Bạch Tôn Giả với vẻ nghi hoặc, nhưng vẻ mặt của hắn vô cùng bình tĩnh, ngoài việc trong đáy mắt ẩn chứa vẻ hưng phấn ra thì chẳng thấy được gì nữa.

Sau đó, anh ta quay lại nhìn Tống Thư Hàng trong bộ đồ phi hành gia.

Qua lớp kính chắn trước mặt, anh ta thấy được nụ cười khổ của Tống Thư Hàng, sau đó, cậu ta nhún vai với mình.

Quả nhiên là có chuyện gì xảy ra thật à? Cậu Tống Thư Hàng này mặc sẵn bộ đồ phi hành gia là để chuẩn bị cho tình huống này sao?

"Anh Tống Bạch, chúng ta phải quay về!"

Huấn luyện viên Tiểu Lý xoay đầu lại, hô to với Bạch Tôn Giả.

Dù chuyện gì đang xảy ra, thì giờ quay về vẫn kịp —— tóm lại là, cứ hạ cánh xuống sân bay của trung tâm rồi tính sau.

Bạch tiền bối lắc đầu, từ chối yêu cầu đó.

Mẹ nó chứ! Huấn luyện viên Tiểu Lý nghiến răng nghiến lợi, chuẩn bị đoạt lại quyền điều khiển máy bay để tự mình lái xuống.

Nhưng lúc này, Bạch tiền bối nhẹ nhàng búng về phía anh ta một cái.

Sau đó, huấn luyện viên Tiểu Lý liền ngã oặt xuống ghế, giống như bị điểm huyệt vậy, những bộ phận dưới gối không nhúc nhích nổi, chỉ đành ngơ ngác nhìn chiếc máy bay và khung cảnh ngoài cửa sổ.

À, có thể xoay đầu lại để ngắm nhìn vẻ đẹp của Bạch tiền bối nữa nhỉ?

Thế này là sao? Chuyện gì đang xảy ra đây?

Đầu óc của huấn luyện viên Tiểu Lý bắt đầu lơ mơ, dù anh ta có to gan thế nào, thì khi gặp phải cái cảnh siêu nhiên chỉ xuất hiện trong phim võ hiệp thế này, cũng chỉ biết ngơ ra.

...

...

“Chậm quá, chậm quá!”

Bạch tiền bối lẩm bẩm, cứ thế này thì sao có thể đuổi kịp tên nhãi đang phi kiếm kia chứ, nếu như bị cắt đuôi thì đúng là mất mặt mà.

“Thư Hàng, chuẩn bị tinh thần đi, sẽ thăng lên gấp mười ngay đây!”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng vội vàng túm chặt lấy máy bay, người cứng ngắc. Cùng lúc ấy, hắn cũng quay sang nhìn huấn luyện viên Tiểu Lý để lỡ có chuyện gì thì mình có thể ra tay giúp đỡ.

Bấy giờ, Bạch tiền bối truyền thẳng lượng linh lực lớn vào trong trận pháp, khiến tốc độ tăng lên gấp mười lần.

Chỉ trong một thoáng, tốc độ của máy bay giật lên tới 1500km/h, vượt qua cả tốc độ của âm thanh.

Sau đó, một đám mây trắng khổng lồ hình thành từ cú nổ siêu thanh hình thanh chung quanh máy bay.

Đám mây to thật đó, huấn luyện viên Tiểu Lý thầm cảm thán.

Đợi chút! Mây nổ siêu thanh?

Cái đệch, mình hoa mắt à?

Huấn luyện viên ngơ ngác ngắm nhìn cái cảnh chỉ được thấy trong cách video.

Vượt qua giới hạn âm thanh, tiến hành chuyến bay siêu thanh, đây chính là giấc mộng của bất cứ vị phi công đam mê tốc độ nào.

Tiểu Lý còn trẻ, nên hiển nhiên anh ta cũng từng mơ tới ngày chiếc máy bay mình lái vượt qua giới hạn âm thanh, để bay với vận tốc siêu thanh.

Nay, ước mơ của anh ta đã trở thành hiện thực.

Nhưng sao chuyện này có thể xảy ra chứ? Bay với tốc độ siêu thanh đó!

Một chiếc máy bay trực thăng sao có thể bay với tốc độ siêu thanh? Chuyện này không khoa học... Nhất định là mình nhìn thấy ảo giác đúng không?

Hơn nữa, nếu một chiếc trực thăng bình thường, vượt qua giới hạn âm thanh thì sẽ gặp phải chuyện vô cùng đáng sợ.

Uỳnh ~ Lúc này, chiếc máy bay vang lên tiếng vỡ nát, thứ đầu tiên bị tách ra chính là cánh quạt, nơi ấy bị bẻ gẫy hoàn toàn... Nhưng đó mới chỉ là phần mở đầu của chuỗi tai nạn.

Chương 216: Cho rằng ngồi máy bay là có thể lên được vũ trụ à? Ha ha

Nếu như có một ngày, mình có thể lái được máy bay siêu âm lên không trung một chuyến thì dù mình có chết cũng không còn gì hối tiếc.

Đây đã từng là nguyện vọng của Tiểu Lý.

Hôm nay hình như tâm trạng của ông trời rất tốt, nên chuẩn bị thỏa mãn hai nguyện vọng của anh ta một lần luôn —— nguyện vọng đầu tiên là ngồi ghế phụ lái của máy bay trực thăng một lần, nguyện vọng thứ hai là có chết cũng không hối tiếc, anh ta đã sắp ngỏm tới nơi rồi!

Hai mắt Tiểu Lý rưng rưng.

Trong tầm mắt của anh ta, ngay khi cánh trực thăng bị gãy, kính của máy bay không chịu nổi áp lực của tốc độ siêu âm, bắt đầu vỡ nát. Trên thân máy bay cũng bắt đầu lục tục bung ra, bay khắp nơi.

Đó là những gì Tiểu Lý nhìn thấy ở góc độ của anh ta, lúc anh ta không thể nào quay đầu lại nhìn về phía đuôi máy bay thì ở đó đã trình diễn một màn sự cố trực thăng hệt như trong phim, toàn bộ đuôi máy bay đều rã ra, lửa văng khắp nơi, khói bốc mịt mù.

Bây giờ, máy bay trực thăng chỉ còn lại có một nửa... Hơn nữa, trên thân máy bay đã bắt đầu bong ra rất nhiều rồi.

Vì thân máy bay bị tổn hại quá nặng, máy bay mất đi động lực, đang rời khỏi trạng thái tốc độ siêu âm.

Mà trước đó, tốc độ của máy bay quá nhanh, chỉ nháy mắt thôi, mấy thứ mới bung ra đã rơi mất tự lúc nào chẳng thấy bóng dáng nữa.

Tiểu Lý đau đớn nhắm tịt mắt lại. Tuy rằng trước khi lên máy bay anh ta đã ký một tờ bảo hiểm rồi, một khi gặp phải chuyện gì thì người nhà của anh ta sẽ nhận được một khoản bồi thưởng lớn.

Thậm chí, trước khi lên máy bay, trong lòng anh ta đã chuẩn bị sẵn tư tưởng để hy sinh bất kỳ lúc nào.

Nhưng lúc cái chết thật sự sắp giáng xuống thì trong lòng của Tiểu Lý chỉ có mỗi sợ hãi mà thôi!

Anh ta phát hiện mình hoàn toàn không kiên cường như mình vẫn nghĩ. 'Can đảm đối mặt với cái chết' kia chỉ được thành lập ở điều kiện tiên quyết là 'vẫn còn cơ hội sống sót'.

Khi anh ta thật sự đối mặt với tình huống chết chắc thế này, thì sự can đảm của anh ta cũng biến mất tăm.

Tiểu Lý gào lên khóc:

“Mẹ ơi, con không muốn chết! Hu hu... Con còn trẻ, con không muốn chết sớm như thế.”

Đàn ông không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc rơi mà thôi.

Còn bây giờ thì đã sắp rơi máy bay chết tới nơi rồi, sợ gì mất mặt nữa, cứ khóc cho đã đi.

Cho nên, Tiểu Lý cũng khóc hụ hụ rất đỗi thương tâm.

“Chậc... máy bay này còn yếu hơn mình tưởng nhiều quá.”

Bạch tiền bối lẩm bẩm, sau đó cũng chẳng thấy hắn có động tác gì, nhưng lại có mấy đạo kiếm khí vô ảnh bắn ra từ trên người hắn.

Kiếm khí trực tiếp hòa tan thủy tinh đã bị nứt kia, đúng vậy, là hòa tan chứ không phải đánh nát! Ngay cả một mảnh vụn nhỏ cũng không sót lại!

Sau đó, kiếm khí lan ra bốn phương tám hướng.

Ở một góc mà Tống Thư Hàng và Tiểu Lý không nhìn tới, như cánh quạt, đuôi máy bay,... tất cả đều bị kiếm khí kia đánh trúng, vỡ nát tan tành ở giữa không trung.

Làm thế sẽ tránh cho những thứ này rơi xuống đất, tạo thành tổn hại cho người hoặc vật ở bên dưới.

Cùng lúc đó, trên người Bạch tiền bối có một tầng hộ thuẫn được kích hoạt, bao bọc bảo vệ phần còn sót lại của máy bay. Có tác dụng như vỏ ngoài của máy bay.

...

Cũng cùng lúc đó, Tống Thư Hàng kịp thời tháo cái mũ của bộ đồ phi hành gia của mình ra chụp lên đầu của Tiểu Lý đáng thương, cũng mở thiết bị cung cấp ôxy lên, tránh cho Tiểu Lý chết vì thiếu dưỡng khí.

Tiểu Lý cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ cảm kích —— đồng thời lại thầm thở dài, đội cái mũ phi hành gia này cho anh ta thì có được tích sự gì đâu? Máy bay đã vỡ thành như thế, sắp rơi xuống rồi đấy thôi.

“Bà nội ơi, con sẽ gặp bà ở thiên đường!”

Sau cùng, Tiểu Lý kêu to một tiếng, đầu lệch qua một bên... ngất xỉu.

Tống Thư Hàng bị Tiểu Lý làm cho dở khóc dở cười.

“Thôi thì ngất đi cũng được, tỉnh lại thì cứ xem như vừa trải qua một cơn ác mộng đi.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Sau đó, hắn nhìn chiếc máy bay đã bị nát bét dưới chân, trong lòng lặng lẽ thở dài —— máy bay đã hỏng thành như thế rồi, căn bản không thể nào bay được nữa. Nên chắc là kế hoạch đua máy bay của Bạch tiền bối cũng phải tạm dừng ấy nhỉ?

Tống Thư Hàng lên tiếng khuyên nhủ:

“Tiền bối à, cánh quạt bị hỏng rồi, chúng ta bỏ đi nhé?”

“...”

Bạch tiền bối im lặng không nói gì, trên mặt lộ rõ vẻ không cam lòng.

Tống Thư Hàng phát huy bản lĩnh mồm mép của mình, khuyên tiếp:

“Chất lượng của chiếc máy bay lần này kém quá, cho dù chúng ta không đuổi kịp tên tu sĩ đua phi kiếm ban nãy thì cũng không sao cả. Nếu như chất lượng máy bay của chúng ta mà tốt hơn thì nhất định có thể vượt mặt tên kia ngay ấy mà!”

“Ừ, chất lượng của chiếc máy bay này thật sự quá kém, sớm biết như thế thì chúng ta phải lái máy bay chiến đấu tới mới đúng.”

Bạch tiền bối cảm thán.

“Không sao cả, lần sau chúng ta có thể học lái máy bay chiến đấu. Lần này bỏ đi nhé, chúng ta bỏ chiếc máy bay này đi được không?”

Tống Thư Hàng thầm siết chặt bàn tay, thành công đã ở ngay trước mắt rồi!

“Ừ... Nhưng không tới giây phút sau cùng thì chúng ta không nên từ bỏ!”

Bạch tiền bối đột nhiên hừng hực chiến ý.

Tống Thư Hàng vội vàng khuyên nhủ:

“Không nên, tiền bối, đôi lúc từ bỏ cũng là một loại can đảm đấy!

“Không sao đâu, chúng ta còn chưa tới mức phải bỏ cuộc mà.”

Bạch tiền bối đứng dậy từ trên ghế lái, ngồi xổm xuống, giơ tay vẽ trận pháp trên thân máy bay.

Tống Thư Hàng cảm giác nhìn cái trận pháp này quen quen.

Sau khi trận pháp hoàn thiênj thi Tống Thư Hàng lập tức nhận ra —— đây không phải phù văn trận pháp trên phi kiếm dùng một lần bản 004 mà Bạch tiền bối vẫn luôn lấy làm tự hào đây sao? Trước kia, Bạch tiền bối tiện tay bẻ hai nhánh cây xuống khắc lên, rót linh lực vào là có thể biến vật thường thành thần vật, biến nhánh cây thành phi kiếm.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối chuẩn bị biến khung máy bay này thành phi kiếm dùng một lần bản 004 ư?

Có phải là hơi khoa trương rồi không?

Có thể làm được như thế á?

Dùng kiếm gỗ biến thành phi kiếm dùng một lần 004 cũng đã quá sức tưởng tượng rồi, nếu như cái xác máy bay to uỳnh này mà cũng có thể biến thành phi kiếm dùng 1 lần được thì... mẹ nó, đúng là không tưởng mà!

Nói biến là biến, chỉ dựa vào tâm tình của Bạch tiền bối.

Chỉ thấy Bạch tiền bối khắc nốt phù văn sau cùng, thỏa mãn phủi tay, lại rót linh lực vào trong trận pháp, hoàn thành phi kiếm dùng một lần bản 004.

Toàn bộ xác máy bay phát ra tiếng u u, tựa như tiếng kiếm ngâm.

“Giống hệt như ta vẫn nghĩ, dễ quá.”

Bạch tiền bối thỏa mãn phủi tay:

“Thư Hàng, ngồi cho vững, chúng ta sắp xuất phát rồi!”

Tống Thư Hàng vội vàng túm lấy ghế ngồi.

Bạch tiền bối bấm kiếm quyết, khẽ quát một tiếng:

“Đi thôi!”

Vèo!

Máy bay trực thăng lao ra cái vèo.

Cho dù đã mất cánh quạt, thiếu đủ thứ phụ tùng cần thiết. Nhưng khung máy bay đã bị Bạch tiền bối cải tiến này lại lên đường lần nữa.

Còn tốc độ thì nhanh hết đường nói.

“Ha ha ha ha, đã quá!”

Bạch tiền bối dương dương đắc ý, sau đó lại cho thêm một cái trận pháp thanh phong gia tốc bản cải tiến, rồi rót linh lực vào:

“Nhanh gấp 10!”

Phi kiếm dùng một lần bản máy bay lại tăng tốc thêm lần nữa... nhanh chóng đột phá vận tốc âm thanh.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, thôi để cho Bạch tiền bối chơi cho đã đi cũng được.

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đang dần giảm tốc độ ngự kiếm phi hành của mình lại, tuy rằng khi nãy đã vượt qua chiếc máy bay kia rồi, nhưng tốc độ của máy bay kia giảm nhanh quá, khiến hắn không có chút cảm giác vui sướng khi thắng lợi gì cả.

Thất vọng quá đi mất, cho dù là máy bay trực thăng thì ít nhất cũng phải bay được tới tốc độ 150 km/giờ chứ!

Mà cái người ở trong chiếc máy bay kia cũng thú vị lắm, đặc biệt là cái người ngồi ở đằng sau, còn mặc nguyên bộ đồ du hành vũ trụ, trông ngố chết đi được.

Chẳng lẽ hắn cho rằng ngồi máy bay trực thăng cũng có thể bay lên vũ trụ chắc? Ha ha ha ha, buồn cười quá.

“Thôi vậy, lát nữa đi tìm một sân bay nào thử. Lần trước đua với máy bay chiến đấu xong, cảm giác đã không tả nổi!"

Dương Vũ Tường đang chuẩn bị tăng tốc đi tìm mục tiêu tiếp theo để đua.

Đột nhiên... Dương Vũ Tường cảm giác sau lưng có dị động.

Hắn quay phắt lại, sau đó, hắn nhìn thấy một hình ảnh mà cả đời này hắn cũng khó mà quên được.

Một cái phi hành khí... à mà không, chắc là máy bay trực thăng mới đúng? Đang lao tới gần chỗ hắn!

Tạm thời không bàn tới tốc độ, trọng điểm là tạo hình của cái máy bay này!

Cánh quạt, đuôi máy bay, khung bên ngoài đều bị bung mất cả rồi, chỉ còn độc mỗi một cái thân, hơn nữa ngay cả kính chắn cũng không có! Ở sau đuôi thậm chí còn bốc khói nữa.

Thứ này mà vẫn có thể bay được à? Hơn nữa, tốc độ vẫn cực nhanh, tốc độ kia đã xêm xêm hai mã lực tới nơi rồi!

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường há hốc mồm, thật muốn hỏi chiếc máy bay này một câu: Xin hỏi rốt cuộc là ngài dựa vào vật lý học hay là động lực học để có thể bay trên không rất đỗi tiêu sái như thế đấy?

Nói thì chậm, nhưng diễn ra thì nhanh! Máy bay càng lúc càng gần, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường há hốc mồm nhìn vào người trong máy bay.

Đó là một nam tử tuấn mỹ, đang giữ tư thế lái máy bay —— Nhưng làm thế được cái quần gì, mấy công tắc dụng cụ trên máy bay đều hỏng cả rồi, căn bản chả làm được gì.

Gã trai trên ghế phụ lái thì không biết tại sao đã nằm ngất xỉu rồi.

Còn ở sau cùng, cũng là người để lại ấn tượng sâu sắc nhất —— là cái tên mặc đồ du hành vũ trụ kia.

Nam nhân tuấn mỹ đưa mắt nhìn Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường, sau đó cười hắc hắc, hai tay gao nhau, tạo thành thủ ấn của một tu sĩ..

Tư thế này Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường rất quen thuộc, bởi vì hắn thường thích xài động tác này với người ta.

Giải thích: động tác này là động tác dùng khi hai vị tu sĩ đua xe... à không... đua phi kiếm với nhau. Không có tác dụng đặc biệt gì, chỉ nói cho đối phương biết —— chú mày gà quá, có ngon thì đua với anh này!

Là động tác dùng để khiêu khích.

Người mặc áo phi hành gia ở phía sau thì quay sang nhún vai với Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường hãy còn đang há hốc mồm, sau đó cười gượng.

“Xế! Muốn đua với ta à? Đúng ý ta lắm!”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường cười lạnh:

“Ta là quán quân cuộc thi ngự kiếm ba năm liên tiếp —— Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đây!”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường chuẩn bị tư thế xuất phát trên phi kiếm, sau đó chờ máy bay kia tới gần.

Đợi khi chiếc máy bay kia tới sát bên cạnh, đứng song song với hắn thì Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường hét to một tiếng, toàn lực thôi động phi kiếm!

Để cho ngươi biết bản lĩnh của ngự kiếm đại hàn tam quan vương ta, tới lúc đó ngươi sẽ biết được tốc độ giữa ta và ngươi chênh lệch cỡ nào!

Uả mà khoan?

Chương 217: Thư Hàng, dạy cho ngươi một quy tức thuật này, muốn học không?

Mà khoan? Chuyện gì thế này?

Đường đường là quán quân cuộc thi ngự kiếm ba lần, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đang đợi chiếc trực thăng kia song song với hắn, sau đó hắn sẽ thôi động phi kiếm toàn lực, muốn tranh hơn thua với chiếc trực thăng kỳ lạ này!

Nhưng trong nháy mắt khi hai bên song song với nhau, chiếc trực thăng kia lại tăng tốc cái vèo, xoẹt một cái đã bỏ xa Dương Vũ Tường một đoạn mấy trăm mét! Nháy mắt cái nữa, thì nó đã lao xa hơn vài cây số!

Cảnh tượng này xem xong cứ thấy quen quen, hệt như chuyện xảy ra lúc Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường ngự kiếm bỏ xa máy bay trực thăng của Bạch Tôn Giả.

Dương Vũ Tường còn thấy loáng thoáng nam tử tuấn mỹ trên chiếc trực thăng kỳ lạ kia đắc ý ngoắc tay với hắn!

“Thú vị lắm, thú vị lắm!”

Dương Vũ Tường không tức giận, mà còn cười ha hả:

“Như vậy mới thú vị chứ, nếu như ngươi chỉ có tốc độ giống như khi nãy thì cùng lắm chỉ có thể để cho ta làm nóng người tí thôi. Tốc độ thế này mới có thể khiến ta nghiêm túc một chút.”

Đang lúc nói chuyện, hắn bấm kiếm quyết, phi kiếm độn quang dưới chân xoáy lên tạo thành một vòi rồng nhỏ. Hắn được gọi là Cuồng Phong Kiếm, rành các loại pháp thuật phong hệ.

Thuộc tính phong hệ và lôi hệ là loại dùng để tăng tốc độ trong độn thuật.

Bất quá lôi hệ thiên về bộc phát, còn phong hệ thì dùng cho tăng trưởng đường dài.

Trên phi kiếm có gió lốc xoáy lên, đồng thời, Cuồng Phong

Kiếm Dương Vũ Tường đạp phi kiếm với tư thế hệt như đang lướt sóng, kiếm quang lóe lên, hắn dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo Bạch Tôn Giả.

Trên không gió táp rát mặt, thổi tóc của Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường bay phấp phới, càng khiến hắn thêm oách hơn.

Chỉ chừng năm giây sau, hắn đã đuổi kịp chiếc máy bay trực thăng kỳ lạ kia.

Trong máy bay, Tống Thư Hàng nhìn Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường ở phía xa, trong lòng hâm mộ vô cùng —— đây mới là cách ngự kiếm phi hành đúng chuẩn chứ!

Tu sĩ cưỡi phi kiếm, hoặc khoanh tay ôm ngực ra vẻ cao nhân, hoặc là làm tư thế lướt sóng tinh thần hừng hực thế này, sau đó để cho gió thổi qua mặt, mái tóc tung bay theo gió, quần áo bay bay.

Trông mới ngầu làm sao!

Đây là hình tượng ngự kiếm phi hành mà Tống Thư Hàng vẫn hằng mơ tới, nhưng đáng tiếc chính là, mỗi lần hắn có cơ hội tiếp xúc với ngự kiếm phi hành thì toàn bằng mấy kiểu trời ơi đất hỡi mà thôi.

Đặc biệt là lần mà Bạch tiền bối dùng phi kiếm truyền nhân kia, Tống Thư Hàng nằm sát rạp trên thân kiếm, cho dù là tu sĩ đẹp trai tới đâu đi chăng nữa, mà nằm úp sấp trên thân kiếm như thế thì chẳng đẹp đẽ chút nào, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy nó như một vết nhơ trong đời rồi.

Tống Thư Hàng đang hâm mộ đủ kiểu, thì Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đã đuổi kịp máy bay trực thăng rồi.

“Ha ha, cũng có bản lĩnh đấy.”

Bạch tiền bối gật đầu tán dương—— thế nhưng hãy còn non lắm!

Bạch tiền bối giơ tay kết ấn, tùy ý thi triển một chiêu kiếm độn:

“Thiên bằng độn pháp!”

Thiên bằng độn pháp là cách dùng kiếm độn rất phổ biến trong giới tu sĩ, cơ hồ mỗi tu sĩ biết kiếm độn thì ai cũng phải có một bản.

Nhưng cũng đừng vì nó được lưu truyền rộng rãi mà khinh thường hiệu quả của nó.

Thiên bằng độn pháp là một loại độn pháp trong thần thú cửu độn diệu pháp nổi tiếng của thời cổ đấy, cho dù bản thiên bằng độn pháp lưu truyền bên ngoài cũng không phải bản đầy đủ, nhưng ở trong các loại độn pháp tứ phẩm thì gần như không có mấy loại độn pháp có thể so được với nó.

Khuyết điểm duy nhất của nó chính là khó tu luyện quá… tuy rằng người trong giới tu sĩ gần như ai cũng giữ một bản kiếm độn, nhưng người luyện thành thì lại không quá ba người.

Hắn vừa dùng thới thiên bằng độn pháp này thì hai bên vỏ ngoài của máy bay trực thẳng xuất hiện một đôi cánh thiên bằng khổng lồ màu vàng, thiên bằng giương cánh, vỗ nhẹ một cái...

Tốc độ của máy bay trực thăng lập tức tăng lên lần nữa, vèo vèo vèo mấy cái, đã cho Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường hít bụi lần nữa.

“Mẹ nó, đây là thiên bằng độn pháp á?”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đầu tiên là bị độn pháp này dọa cho sợ hết hồn, sau đó hắn lại nghĩ tới một việc khác:

“Thiên bằng độn pháp này là kiếm độn, nói vậy, chiếc máy bay trực thăng đó chính là phi kiếm sao?

Tam quan vỡ nát cả rồi, làm gì có thanh phi kiếm nào trông như thế này chứ?

“Nhưng... Mặc kệ nó có phải phi kiếm hay không. Đã dùng cả thiên bằng độn pháp thế này thì xứng đáng để mình dốc hết toàn lực!”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường cảm giác như toàn thân mình đều hừng hực chiến ý.

Nếu như mình có thể thắng được thiên bằng độn pháp thì quán quân của lần thi ngự kiếm tiếp theo chắc chắn sẽ là mình rồi.

“Nhiệt huyết của ta đã sôi sục lên rồi ~ ha ha ha ~”

Dương Vũ Tường giơ hai tay lên cao, bộc phát toàn bộ chân nguyên:

“Hãy xem nguyệt diệu độn pháp của ta đây!”

Nguyệt diệu độn pháp này chính là kiếm độn chi pháp đỉnh cao của Lạc Nguyệt Kiếm Phái.

Phàm là nơi nào ánh trăng có thể chiếu rọi tới thì đều là nơi kiếm độn của bọn ta tới được —— đây chính là tuy túy của nguyệt diệu độn pháp. Đáng tiếc, bây giờ là ban ngày, nếu như là lúc trời đêm trăng sáng thì nguyệt diệu độn pháp của hắn có thể phát huy được tốc độ nhanh hơn nữa.

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đắc ý cười lớn, thi triển nguyệt diệu độn thuật ra thì phi kiếm dưới chân hắn, vốn có một vòi rồng, nay lại biến thành một vầng trăng cong, giống như một đôi cánh nhỏ.

Ngay sau đó, thân thể của Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường bắn cái vèo về phía trước như một tia chớp.

Lần này thời gian hơi lâu một chút, chừng mười lăm giây sau Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường mới dần dần đuổi kịp chiếc máy bay trực thăng của Bạch Tôn Giả!

“Tiền bối, cái tên ở đằng sau lại đuổi kịp rồi kìa.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, thấy tốc độ của tên tu sĩ ngự kiếm kia ngày càng nhanh hơn, đã từ một đốm đen biến thành to cỡ bàn tay rồi.

“Ha ha, đúng là một tiểu tử lợi hại.”

Bạch tiền bối cũng nhịn không được mà buông lời khen ngợi, mặc dù để tăng thêm tính kích thích của cuộc đua phi kiếm này, hắn đã áp chế tốc độ của thiên bằng độn pháp xuống chỉ còn chừng cảnh giới tứ phẩm mà thôi.

Nhưng đối phương có thể đuổi kịp nhanh như thế, tốc độ này đã nhanh hơn phần lớn Linh Hoàng ngũ phẩm rồi.

Vèo vèo vèo!

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường nhanh chóng đuổi kịp, song song với Bạch Tôn Giả lần nữa.

Sau đó, hắn dương dương đắc ý nói với Bạch Tôn Giả:

“Đạo hữu, ta vẫn có thể đi nhanh hơn nữa đấy, ngươi thì sao, không phải là hết nấc rồi đấy chứ?”

Bạch Tôn Giả lắc đầu, đáp:

“Không phải, ta đang chờ ngươi đuổi kịp.”

“Ha ha ha, thú vị lắm, ý của ngươi là ngươi vẫn có thể nhanh hơn được nữa chứ gì? Vậy thì làm thử đi, xem hai chúng ta ai nhanh hơn!”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường nói với vẻ vô cùng tự tin.

Ngay cả thiên bằng độn pháp mà cũng bị hắn đuổi kịp, bây giờ hắn đang tự tin dâng trào đây.

“Ừ, ngươi là hậu bối có tốc độ nhanh nhất mà ta gặp gần đây, cho nên, ta chuẩn bị thưởng cho ngươi một thứ, cho ngươi biết tốc độ chân chính mà đua phi kiếm nên có.”

Bạch Tôn Giả nhoẻn miệng cười!

Nụ cười kia tựa như tập trung hết toàn bộ vẻ đẹp trên thế giới này vậy, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường không khỏi ngây người một lúc.

Sau đó...

Hắn nhìn thấy khung máy bay trực thăng kia lại động lần nữa!

Tốc độ nhanh cực kỳ!

Đã tới mức cực hạn! Nhanh tới mức không thể nào tả nổi!

Nếu như nói tốc độ mà hắn dốc toàn lực để thể hiện là nhanh như chớp thì tốc độ của chiếc máy bay trực thăng kỳ lạ này đã đột phá giới hạn của không gian, tựa như nhảy vọt trong không gian vậy!

Trong nháy mắt đã xuất hiện ở khoảng cách cực hạn của tầm nhìn mà hắn đạt được hiện tại.

Sau khi lóe lên cái nữa thì nó đã biến mất không còn tăm hơi... Đã đi xa tới mức hắn không thể nào đuổi theo kịp rồi.

Điều này khiến hắn hiểu được tốc độ tuyệt vọng là thế nào. Sự chênh lệch giữa mình và đối phương quả thật là một trời một vực.

“Tốc độ chân chính mà đua phi kiếm nên có?”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đứng ngây ra trên phi kiếm của mình, hồi lâu sau vẫn không nhúc nhích...

Khoảng chừng mười phút sau, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường thở dài:

“Đúng là một vị tiền bối lợi hại.”

So với tốc độ của đối phương thì cái tốc độ mà mình vẫn hằng kiêu ngạo kia chẳng khác nào ốc sên.

Nhưng Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường cũng không hề tức giận.

Mà sâu trong đáy lòng của hắn còn dấy lên một ngọn lửa chiến ý hừng hực.

“Tiền bối, nhất định sẽ có một ngày, ta cũng đạt tới tốc độ của ngươi!”

Hắn nhìn về phía chân trời xa xăm, dùng toàn bộ khí lực toàn thân hét lên thật to.

Tiếp theo... Phải về thôi, sau đó chuẩn bị bế quan để còn đột phá tới cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm!

Mình đã dừng lại ở cảnh giới tứ phẩm này lâu quá rồi, thậm chí vì để hoàn thành nguyện vọng vô địch 4 lần mà mấy năm nay hắn vẫn cố gắng khắc chế tốc độ tấn cấp của mình.

Nhưng hôm nay không cần phải khắc chế nữa rồi.

Vô địch 4 lần đã chẳng còn nghĩa lý gì với hắn nữa rồi, hắn có một mục tiêu lớn hơn rồi!

Đó chính là đạt tới tốc độ đáng sợ mà ban nãy vị tiền bối kia đã thể hiện ra, sau đó, nếu như có hy vọng thì hy vọng mình có thể đua phi kiếm với vị tiền bối kia thêm lần nữa.

Ờ... cuối cùng...

Vị tiền bối kia cười lên trông đẹp quá đi mất... Hắn cảm giác tất cả sư tỷ sư muội xinh đẹp mà hắn từng gặp cộng lại cũng không bằng một ngón út của vị tiền bối khi nãy.

Mẹ nó, mình mới nghĩ cái khỉ gì thế này? Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường lắc đầu nguầy nguậy, vội vàng vứt hết mấy suy nghĩ hoang đường khi nãy ra khỏi đầu.

“Về nhà tấn cấp thôi, sau đó… tu luyện độn pháp mạnh hơn. Đuổi kịp tốc độ khi nãy, ta muốn hoàn thành giấc mộng xưng phá cuộc thi phi kiếm của ngũ phẩm!”

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường lập mục tiêu mới cho mình.

…

Mà lúc này.

Bên trong phi kiếm dùng một lần phiên bản máy bay trực thăng.

“A a a a a ~”

Một tiếng kêu la thảm thiết đinh tai nhức óc vang lên.

Không phải của Tống Thư Hàng đâu.

Mặc dù Tống Thư Hàng có hơi sợ độ cao cộng với chứng sợ tốc độ ban nãy mới bị một chút, nhưng ở điều kiện tiên quyết là thân máy bay vẫn được bảo vệ an toàn thì hắn sẽ không sợ nữa.

Người đang hét chính là huấn luyện viên Tiểu Lý đáng thương kia.

Lúc nãy Tiểu Lý còn đang hôn mê, nhưng cứ có cảm giác không trọng lực kỳ kỳ, nên hắn tỉnh lại. Tiếp theo, anh ta nhìn thấy phong cảnh hai bên đang trôi cái vèo với tộc độ vô cùng đáng sợ.

Cảm giác lơ lửng kỳ lạ kia thật ra là vì máy bay đang lao đi quá nhanh mà thôi.

Đương nhiên, bay quá nhanh chỉ là một trong số các nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác thì chính là máy bay trực thăng bây giờ đang dựng đứng rồi bay thẳng lên trời, đây mới chính là nguyên nhân chủ yếu tạo nên cảm giác không trọng lực cho Tiểu Lý.

Bạch tiền bối bất mãn nhíu mày, sau đó đánh cho Tiểu Lý một chưởng hôn mê bất tỉnh.

“Tiền bối, chúng ta quay về được rồi ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng vội hỏi, giờ cũng đã bỏ xa tên tu sĩ phi kiếm kia rồi, chắc đối phương cũng không đuổi kịp đâu.

“Ừ.”

Bạch tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng vui mừng nói:

“Thế chúng ta tìm chỗ nào đó đáp xuống nhé?”

Bạch tiền bối không trả lời Tống Thư Hàng ngay, sau một lúc, hắn mới hỏi ngược lại:

“Thư Hàng này, ta đột nhiên muốn dạy một pháp thuật nhỏ cho ngươi này, ngươi có muốn học không?”

“Pháp thuật gì thế?”

Tuy rằng Tống Thư Hàng cũng không hiểu vì cái khỉ gì mà tự nhiên tiền bối lại muốn dạy pháp thuật cho hắn, nhưng nếu như là pháp thuật thì đương nhiên là càng nhiều càng tốt, mấy thứ có thể học thì hắn sẽ không từ chối đâu.

“Ừ, là quy tức thuật đấy mà.”

Bạch tiền bối nói với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc nghe thấy tên loại pháp thuật này xong thì dự cảm xấu trong lòng hắn phun trào như núi lửa!

Chương 218: Sắp đụng nữa rồi, ôi mẹ ơi, tiền bối thất thần rôi!

Quy tức thuật, là một pháp thuật rất dễ hiểu, nghe tên là đoán ra được công dụng của nó rồi —— đây là loại pháp thuật có thể khiến cho tu sĩ giảm bớt số lần hít thở.

Ở trong giới tu sĩ này, có rất nhiều loại công pháp để giảm bớt số lần hít thở, số lần tim đập. Ngay cả quy tức thuật cũng chia ra làm hai loại quy tức thuật thời gian ngắn và quy tức công thời gian dài.

Đại sư huynh Lưu Nhất Kiếm kia của Vũ Nhu Tử, bởi vì máu lười ăn sâu vào xương, cũng vì lười hít thở quá, cho nên mới vất vả tu luyện quy tức công, bây giờ đã đạt tới cảnh giới một tháng chỉ cần hít thở hai ba lần.

Còn quy tức thuật thì dùng trong thời gian ngắn, dùng năng lực của pháp thuật để thay thế chức năng hít thở, thực lực của tu sĩ càng mạnh thì hiệu quả của pháp thuật này cũng càng mạnh.

Pháp thuật này có tính thích ứng khá rộng, sau khi tu sĩ cấp thấp nắm giữ thì cũng có thể đi xuống mấy ơi thiếu dưỡng khí như dưới nước hay sâu trong lòng đất để thám hiểm.

Điều duy nhất khiến nó không hoàn mỹ chính là pháp thuật này tu sĩ chỉ có thể tự mình dùng, không thể dùng trên người khác!

Được rồi, mấy thứ này không quan trọng. Vấn đề quan trọng chính là —— vì sao Bạch Tôn Giả đột nhiên chọn dạy quy tức thuật cho hắn đúng lúc này? Tống Thư Hàng nghĩ mà sợ hết cả hồn!

Bạch tiền bối thì vẫn cứ bình tĩnh như cũ, thản nhiên nói:

“Sao hả, có muốn học không?”

“Tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhăn nhó:

“có gì thì ngài cứ nói thẳng ra đi, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?”

Bạch Tôn Giả quay đầu qua chỗ khác, mỉm cười:

"Ừ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chúng ta sẽ bay mãi bay mãi như thế, bay ra khỏi tầng khí quyển, bay vô vũ trụ luôn!"

Sẽ bay ra khỏi tầng khí quyển... sau đó bay vô vũ trụ luôn…

Đúng là sợ cái gì thì có cái đó mà.

"Bạch tiền bối, không thể dừng phi kiếm lại được à? Với thực lực của ngài thì khiến phi kiếm dừng lại chắc không thành vấn đề gì chứ?"

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

Thật ra thì nếu như chỉ có mỗi mình Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thôi thì có ra ngoài vũ trụ luôn hắn cũng chấp nhận. Dù sao thì hắn cũng đã chuẩn bị xong đồ du hành vũ trụ rồi, cùng lắm thì coi như tham gia hoạt động cảm giác mạnh 'Bạch tiền bối mang ngươi đi du lịch vòng quanh vũ trụ một ngày' thôi.

Nhưng lúc này, ở cạnh họ vẫn còn Tiểu Lý nữa. Đồ du hành vũ trụ chỉ có mỗi một bộ mà thôi, đợi đã... Mẹ nó, vì thế nên Bạch tiền bối mới bảo mình học quy tức thuật à?

Chẳng lẽ muốn ta cởi bộ đồ du hành vũ trụ đưa cho Tiểu Lý, sau đó để ta dùng quy tức thuật ư? Tống Thư Hàng rưng rưng nước mắt!

"Ngươi đoán đúng rồi, cứ đưa đồ du hành cho Tiểu Lý đi."

Bạch Tôn Giả biết thuật đọc tâm nên gương mặt vẫn giữ nụ cười tươi roi rói như cũ, sau đó gió ngón cái lên, giải thích:

"Nói thế nào nhỉ, lúc trước đua phi kiếm với tên tiểu tử kia, bay nhanh quá nên bây giờ không dừng lại được nữa rồi. Đương nhiên, với thực lực của ta thì cưỡng chế nó dừng lại cũng được thôi... Nhưng khung máy bay trực thăng này không chịu nổi áp lực mạnh như thế, có nguy cơ phát nổ đấy. Ta thì không sao hết, nhưng ngươi và Tiểu Lý thì khó mà nói trước."

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, ta và Tiểu Lý thì khó nói… khó nói, tức là có nguy cơ ngủm củ tỏi chứ gì?

"Ta hiểu rồi, tiền bối."

Tống Thư Hàng nói:

“Xin ngài dạy quy tức thuật cho ta!”

Đồng thời, hắn cởi đồ du hành trên người mình ra, mặc vào cho Tiểu Lý đáng thương. Lần này gặp tai bay vạ gió, lại liên lụy cả Tiểu Lý vào, khiến hắn cảm thấy khá cắn rứt.

Hy vọng sau khi chuyện này kết thúc, Bạch tiền bối dùng pháp thuật tẩy não xong thì có thể khiến hắn quên được đoạn ký ức đáng sợ này, sau đó có thể tiếp tục sống vui vẻ hạnh phúc như cũ.

“Không có chuyện gì đâu, có ta ở đây, có đi ra vũ trụ cũng không có nguy hiểm gì đâu! Ta là Linh Tôn thất phẩm đấy nhé!”

Bạch tiền bối cam đoan.

Thật ra thì... Bạch tiền bối đang nói dối thôi, ừ, đây là lời nói dối thiện ý.

Lấy thực lực của hắn, cho dù tốc độ của ‘phi kiếm dùng một lần bản máy bay trực thăng’ này có nhanh hơn nữa thì hắn chỉ cần dùng một ý niệm thôi là có thể dừng nó lại ngay.

Hơn nữa, nhất định có thể dừng lại đến là nhẹ nhàng ổn định.

Chỉ là, Bạch Tôn Giả nhớ tới bộ đồ du hành vũ trụ trên người Tống Thư Hàng, cùng với đoạn đối thoại của mình với Tống Thư Hàng trước khi lên máy bay.

Tống Thư Hàng thật sự rất mong muốn được ra ngoài vũ trụ một lần đúng không?

Hơn nữa, vì vô cùng ngưỡng mộ các phi hành gia, lúc lên máy bay hắn cũng nhịn không được mà mặc luôn bộ đồ du hành vũ trụ thế này, chắc là muốn thử cảm giác của phi hành gia đây mà.

Tuy rằng không biết rốt cuộc Tống Thư Hàng đang sợ hãi điều gì, nhưng Bạch tiền bối tự thấy mình đã được Tống Thư Hàng chăm sóc bấy lâu nay, bây giờ đã có cơ hội thì phải thỏa mãn nguyện vọng này của hắn mới phải chứ?

Tuy rằng không thể đi được xa quá, nhưng đi dạo một vòng quanh trái đất, tìm viên thiên thạch to to một chút hoặc thứ gì đó làm nơi đặt chân, chụp tấm hình kỷ niệm cũng được.

Bạch tiền bối là một người rất quan tâm hậu bối.

Có đôi khi cũng rất ân cần săn sóc!

…

Có lẽ là vì cảm giác nguy cơ vì ‘sắp phải đối mặt với vũ trụ’ kích thích Tống Thư Hàng, cho nên hắn học quy tức thuật rất nhanh.

Quy tức thuật chỉ phức tạp hơn chưởng tâm lôi một chút thôi, nó cũng cần dùng khí huyết chi lực, tạo thành một cái quy tức phù văn ở giữ lòng bàn tay.

Sau đó lại dùng tinh thần lực để kích hoạt sức mạnh ở bên trong quy tức phù văn, hai tay có thể kết pháp ấn huyền quy, thế là đã kích hoạt được pháp thuật, khiến mình tiến vào trạng thái quy tức.

Ngoài ra, quy tức phù văn chỉ dùng có sáu nét bút đơn giản mà thôi.

Nói như thế nào nhỉ... Cứ cảm giác như cách dùng của mấy loại pháp thuật mà Bạch Tôn Giả dạy cho hắn cứ hao hao như nhau. Đều là tạo thành phù văn ở lòng bàn tay, lại dùng tinh thần lực để kích hoạt, hoặc là quát khẽ tên của pháp thuật một tiếng, hoặc là kết thủ ấn pháp thuật là có thể thi triển ngay.

Mấy thứ này không phải là pháp thuật độc môn của ‘Bạch’ hệ do Bạch Tôn Giả cải tiến lại đấy chứ?

Có Bạch tiền bối tự mình chỉ đạo, Tống Thư Hàng thử kích hoạt quy tức thuật để mình tiến vào trạng thái quy tức.

Hai tay kết huyền quy ấn, kích hoạt pháp thuật!

Sau một khắc, hắn cảm giác như nhịp tim đập của mình trở nên chậm hơn, hô hấp... đã ngừng!

Hô hấp vốn là bản năng của con người, con người căn bản không cần phải cố gắng khống chế làm gì, hô hấp cũng sẽ tiến hành như một bản năng. Nhưng bây giờ hắn lại ngừng thở, thân thể lại không cảm thấy khó chịu hay khác lạ gì, quả thực cứ như bản thân mình trời sinh không cần phải hít thở vậy.

Loại cảm giác này thật sự rất quỷ dị.

—— Cứ cảm thấy đây không phải quy tức thuật mà là quy thiên thuật ấy.

“Khá lắm, với thực lực của ngươi bây giờ thì dùng quy tức thuật có thể kéo dài được chừng một canh giờ, cũng chính là hai tiếng đồng hồ. Chờ sau khi pháp thuật của ngươi sắp mất hiệu quả thì ta sẽ nhắc ngươi bổ sung thêm một quy tức thuật, như vậy thì vấn đề hít thở của ngươi ở ngoài vũ trụ sẽ được giải quyết ngay.”

Bạch tiền bối cười nói.

Nhưng chỉ giải quyết vấn đề hít thở thôi thì vẫn không đủ để sống sót trong vũ trụ.

Nếu như không có quần áo du hành vũ trụ thì ở trong hoàn cảnh chân không ngoài vũ trụ, nhiệt độ tăng cao, phóng xạ từ mặt trời lẫn sao băng đều có thể gây hại cho cơ thể con người.

Ví như ở trong hoàn cảnh chân không thì máu toàn thân sẽ biến thành thể khí, khiến cơ thể phình to ra. Nếu như không mặc đồ du hành vũ trụ thì sẽ có nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng.

Đối với Bạch Tôn Giả mà nói, mấy vấn đề này chẳng là gì hết. Đối với tu sĩ mà nói, chỉ cần là Linh Hoàng ngũ phẩm đã ngưng tụ được kim đan, cường độ thân thể đều đủ để sống sót trong vũ trụ. Nếu như có thể giải quyết vấn đề hít thở một cách triệt để thì... Linh Hoàng ngũ phẩm cũng có thể an cư lạc nghiệp ở ngoài vũ trụ luôn cũng được.

Nhưng Tống Thư Hàng mới chỉ là một tu sĩ nhất phẩm, cường độ thân thể chỉ mạnh hơn người thường có một chút thôi, không đủ để ngăn chặn mấy nhân tố nguy hiểm ở trong vũ trụ.

“Ừ, nếu như không có đồ du hành vũ trụ thì tiếp theo chúng ta phải làm chút phòng hộ cho ngươi mới được.”

Bạch Tôn Giả nói, sau đó lấy một quyển sổ tay nhỏ từ trong túi ra.

Nó là một quyển sổ nhỏ lớn cỡ lòng bàn tay. Sau đó, Bạch Tôn Giả mở cuốn sổ ra, vươn tay vẽ vẽ gì đó trên quyển sổ.

“Bạch tiền bối, ngươi đang làm gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả trả lời:

“Vẽ một lá bùa cho ngươi phòng ngự, không để ngươi ngỏm khi bay vào trong vũ trụ ấy mà. Đáng tiếc, nếu như lần này mà ngươi chuẩn bị đủ hai bộ đồ du hành vũ trụ thì ngươi có thể trải nghiệm ‘cuộc sống của phi hành gia’ một cách trọn vẹn và chân thực nhất rồi.”

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng —— thật ra ta không muốn trải nghiệm cuộc sống của phi hành gia chút nào.

Mà còn nữa, hóa ra có thể dùng sổ tay để vẽ phù bảo à?

Kể từ sau khi thấy Bạch tiền bối biến nhánh cây thành phi kiếm, bây giờ ngài ấy lại thay đổi nhận thức của Tống Thư Hàng đối với phù bảo.

“Xong rồi đây!”

Bạch Tôn Giả xé một tờ, gấp lại đưa cho Tống Thư Hàng:

“Đặt ở trong túi đi, lát nữa lao ra khỏi tầng khí quyển của trái đất xong thì nó có thể bảo vệ ngươi như khi mặc đồ du hành vũ trụ đấy.”

Tuy rằng rất muốn khinh bỉ chuyện Bạch tiền bối dùng sổ tay vẽ bảo phù, nhưng thứ này lại liên quan tới an toàn mạng sống của mình, Tống Thư Hàng vẫn nhận lấy nó, sau đó nhét nó vào trong túi.

Trong lúc nói chuyện, hình như ‘phi kiếm dùng một lần bản máy bay’ đã vượt qua hạn chế nào đó, trước mắt Tống Thư Hàng đột nhiên tối sầm lại.

Sau đó, một bầu trời sao sáng ngời xuất hiện trước mặt hắn.

Đã bay ra khỏi tầng khí quyển, tiến vào vũ trụ rồi à?

Mình còn chưa cảm nhận kỹ càng quá trình này nữa mà.

Nhưng...

“Đúng là đẹp thật đấy!”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt nhìn, cảm giác không biết phải ngắm nơi nào mới đúng, nơi nơi đều vô cùng xinh đẹp, khiến người ta hận không thể khắc sâu hình ảnh của nó vào trong đầu có của mình.

Bây giờ hắn vẫn còn ở trong vỏ của máy bay trực thăng, bên ngoài có một tầng phòng ngự mà Bạch Tôn Giả đã dựng nên, nhân dịp bây giờ vẫn còn có thể cảm thán thì phải nói cho đủ, đợi lát nữa rời khỏi vỏ ngoài của máy bay này, tiến vào trong vũ trụ rồi thì không thể nào phát ra âm thanh được.

"Đẹp lắm đúng không? Trước kia ta cũng rất thích bay ra ngoài này ngắm cảnh... Thật ra ta từng rất muốn tìm một hành tinh nào đó trong vũ trụ làm chỗ bế quan tu luyện. Nhưng vì có rất nhiều vấn đề không thể giải quyết được, nên chỉ có thể từ bỏ."

Bạch tiền bối cười nói.

Cười rồi lại cười, sau đó... Bạch tiền bối đột nhiên ngẩn người.

Vũ trụ có vô số tinh không bao la, dẫn tới một khoảng kí ức xưa cũ trong đầu hắn, khiến hắn lâm vào hồi ức.

Bạch tiền bối… thất thần.

Dù Bạch tiền bối thất thần thì 'phi kiếm dùng một lần bản máy bay trực thăng' vẫn không ngừng, vẫn bay mãi không ngừng, bay như nhảy vọt xuyên qua không gian vậy.

Lúc này… Tống Thư Hàng tinh mắt đột nhiên phát hiện, ở phía trước ngay hướng mà họ đang đi tới có một thứ gì đó cực to đang từ từ bay tới.

"A, Bạch tiền bối, hình như phía trước có cái gì đó! A, Bạch tiền bối mau quay đầu lại đi, sắp đụng rồi kìa!"

Tống Thư Hàng hét lớn.

Nhưng Bạch Tôn Giả vẫn không trả lời hắn.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Tôn Giả —— mẹ nó, Bạch tiền bối lại thất thần rồi!

Chương 219: Bạch tiền bối: để ta sửa cái lỗ thủng này!

Bạch tiền bối thất thần là một chuyện cực kỳ kinh khủng, bởi vì mỗi khi Bạch tiền bối thất thần thì sẽ có tám trên mười phần dùng tới kỹ năng ‘ngã lún đất’.

Kỹ năng này thì khủng bố quá rồi, dù đưa vào thế giới ma pháp thì cũng phải vào hàng cấm chú luôn ấy chứ!

Đáng sợ hơn chính là, Bạch tiền bối thất thần chẳng có quy luật nào cả, nói không chừng một giây trước hắn còn đang nói chuyện cười đùa với ngươi, nhưng một giây hắn sẽ đột nhiên thất thần ngay.

Giống như khi nãy vậy, vừa mới cười cười nói nói xong, đột nhiên lại ngẩn người.

“Sắp đụng rồi kìa, Bạch tiền bối ơi, sắp đụng tới nơi rồi, mau tỉnh lại, quay đầu lại đi… a a a a, không tránh kịp nữa rồi!”

Tống Thư Hàng muốn khóc quá đi mất.

Đồng thời, hắn cũng đã thấy rõ thứ sắp đâm vào bọn họ là gì rồi.

Đó là một vật thể bằng kim loại hình trụ, ở bốn phía có thứ gì đó trông như cánh quạt, nhìn rất hoành tráng.

Là vệ tinh nhân tạo à?

Không, vệ tinh nhân tạo không thể nào to như thế được. Thứ ở trước mặt dài chắc khoảng hơn 50m, rộng chừng 100m! Tràn ngập phong cách khoa học viễn tưởng, đây là kiệt tác của con người thời này!

“Chẳng lẽ nó là trạm không gian vũ trụ ư?”

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một suy nghĩ.

Toi rồi!

Nếu như nó là vệ tinh nhân tạo, dù có bị đụng hỏng thì cùng lắm để Bạch tiền bối hủy thi diệt tích, đưa nó đi xa xa một chút là được.

Có lẽ mất đi một cái vệ tinh nhân tạo thì sẽ ảnh hưởng đến việc dự báo thời tiết hay là liên lạc điện thoại gì đó ở trái đất thôi, nhưng không có nguy cơ chết người.

Nhưng trạm không gian thì lại khác, trên trạm không gian này vẫn luôn có người ở lại, nghiên cứu khoa học, phụ trách cập nhật thông tin mỗi ngày. Nếu như đụng hỏng rồi… lỡ có phi hành gia nghiên cứu khoa học nào ở trong đó thì phải làm sao bây giờ?

Bạch tiền bối vẫn còn đang thất thần.

Rầm ~ ~

Phi kiếm đâm sầm vào trên trạm không gian, đập ra một lỗ thủng cực to ở bên phải của trạm không gian —— cái tiếng nổ đó là do Tống Thư Hàng tự tưởng tượng ra, trong môi trường chân không thì âm thanh không thể nào phát ra được.

Ở ngoài không gian, mấy loại va chạm đều có hậu quả rất nặng nề. Dù chỉ là một mảnh rác vũ trụ nhỏ như viên thuốc mà đập lên vệ tinh thì cũng đủ để một cái vệ tinh bị hỏng ngay,

Bây giờ, cái xác máy bay ở dưới chân mình còn đang lao đi với tốc độ cực nhanh, đụng thật mạnh lên trên trạm không gian, tuyệt đối sẽ giống như viên đạn bắn xuyên qua bình nước có gas vậy, bắn nổ toàn bộ trạm không gian này!

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang lo lắng thì tầng hộ thuẫn bao bọc bên ngoài của ‘phi kiếm dùng một lần bản máy bay trực thăng’do Bạch Tôn Giả lập ra trước đó lại chủ động bắn ra!

Tầng hộ thuẫn này đã trở thành tầng giảm xóc cú đụng mạnh giữa trạm không gian và ‘phi kiếm dùng một lần bản máy bay trực thăng’. Sau khi khung máy bay này đâm sầm vào, tạo thành một lỗ thủng lớn trên trạm không gian xong thì cũng ngừng lại, không đụng tiếp vào trạm không gian nữa.

Sau đó, có vẻ như phi kiếm đã tiêu hết động lực, nên dần ngừng lại...

Xong rồi à?!

Trạm không gian không bị hủy hoàn toàn!

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía cái lỗ hổng to tướng trên thân của trạm không gian, hắn ôm mặt —— bây giờ phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ?

Nếu như vì lỗ thủng này mà trạm không gian bị hỏng thì đây nhất định sẽ là cái giá lớn nhất do sự cố giao thông gây ra trong lịch sử.

…

ở bên kia, hai mươi phút trước.

Bên trong trạm không gian đó.

Một người đàn ông đầu trọc, mặc bộ đồ du hành vũ trụ dày cui, cảm thán nói:

“Anthony này, chúng ta đã ở trong trạm không gian này bao lâu rồi nhỉ?”

“À, Acuero, hai người chúng ta đã ở cái nơi chết tiệt này năm tháng rồi! Nhưng may là hôm nay rốt cuộc cũng được đi về.”

Một ngươi đàn ông đầu tóc hoa râm mặc dù tuổi tác không lớn lắm mỉm cười trả lời:

“Chúng ta đã hoàn thành gần sáu mươi thí nghiệm khác nhau ở đây rồi, xem như hoàn thành nghĩ vụ. Cuối cùng tôi cũng có thể không cần phải đối mặt với tên đầu trọc như ông mỗi ngày rồi!”

“Tôi cũng thế, cứ phải ngồi đối mặt với kẻ tóc bạc như ông suốt năm tháng trời, tôi cũng chán muốn chết đây.”

Acuero cười ha hả nói.

Hai người bọn họ vừa trêu chọc nhau, vừa mặc đồ du hành vũ trụ vào..

Tiếp theo là chờ chiếc tàu con thoi kia quay lại đón bọn họ quay về trái đất là được.

Ngây người ở cái nơi chết tiệt này suốt năm tháng. Ngay cả kẻ cuồng nghiên cứu khoa học như Anthony mà cũng cảm thấy không chịu nổi. Cũng may là sắp kết thúc chuỗi ngày cực khổ ấy rồi.

Hai người bọn họ ngồi trong trạm không gian chờ mãi, mà chẳng thấy tàu con thoi tới.

Đột nhiên… trạm không gian tự nhiên rung chuyển thật mạnh. Giống như bị thứ gì đó va vào.

"Ôi chúa ơi, chết tiệt, xảy ra chuyện gì thế này?"

Anthony kêu to.

"Là phi thuyền đưa người tới à? Nhưng sao không có tín hiệu thông báo gì cả thế này?"

Người hói đầu tên Acuero lớn giọng nói.

"Hay là bị thứ gì va phải rồi? Mau đi xem thử ."

Anthony gào to, đây là đang ở ngoài vũ trụ đấy, lỡ có chuyện gì thì hai người bọn họ sẽ chết ở đây mất.

...

Cú va chạm cực mạnh khiến cho Bạch tiền bối khôi phục lại từ trong trạng thái thất thần.

"Ồ, sao lại thất thần thế này?"

Bạch tiền bối ngượng ngừng vỗ vỗ mặt mình, nói:

"Ừ, khi nãy nói đến đâu ấy nhỉ? À, đã vào vũ trụ rồi đấy à, thế thì chúng ta phải tìm thử xem nơi này có tiểu thiên thạch hoặc vật thể bay nào đó để chúng ta làm chỗ dừng chân hay không?

"Không cần đâu, tiền bối."

Tống Thư Hàng cười gượng, nói:

"Chúng ta va phải một thứ, nếu như ta đoán không lầm thì chắc là chúng ta đã đâm vào trạm không gian rồi."

"A, đụng phải thứ gì đó à? Có đụng vỡ không?"

Bạch tiền bối mơ hồ hỏi lại.

Tống Thư Hàng đáp:

"Không đụng vỡ, chắc là vì thể tích của mục tiêu to quá. Hơn nữa lúc chúng ta va phải thì hộ thuẫn cũng đã kích hoạt, hơn nữa cũng chẳng còn bao nhiêu động lực nữa, nên chỉ đụng vỡ một vết nhỏ thôi."

"À, may quá, không đụng vỡ là được rồi."

Bạch tiền bối thở phào nhẹ nhõm.

Đúng đó, may mà không vỡ. Tống Thư Hàng thở dài trong lòng.

Lúc này… Tiểu Lý ngồi trên ghế phụ lái lại mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh dậy thì anh ta lập tức phát hiện mình bị trùm một bộ đồ du hành vũ trụ. Sau đó —— hình như thính lực của anh ta cũng đã khôi phục! Có thể nghe thấy được hô hấp của bản thân mình.

Bất quá, nửa người dưới thì vẫn không thể nào cục cựa được.

“Đây là đâu thế?”

Giọng của Tiểu Lý nghẹn ngào, nhưng hình như lời anh nói ra không thể nào phát ra từ trong bộ đồ du hành vũ trụ này được, chỉ có mỗi mình anh ta là nghe thấy giọng của mình.

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói xuất hiện trong đầu của anh ta, không thông qua lỗ tai, mà trực tiếp vang lên trong đầu của anh ta luôn:

“Là ngoài vũ trụ đấy.”

Tiếng nói trong đầu? Tiểu Lý lại càng hoảng sợ hơn, anh vội vàng nhìn khắp bốn phía. Sau đó, anh nhìn thấy vũ trụ tối đen và vô số ánh sao lấp lánh chung quanh...

Thật sự đang ở trong vũ trụ sao?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế này?

Không được, để mình bình tĩnh lại cái đã.

Tiểu Lý nhớ lại —— hôm nay mình dạy cho hai học viên dặc biệt, dẫn bọn họ lái máy bay trực thăng. Đây là chuyện rất bình thường.

Sau đó, vị học viên đầu tiên, tên là Tống Thư Hàng lái máy bay rất ngon lành, bay một vòng trên trời mà không xảy ra bất kỳ chuyện gì cả, đây là chuyện đáng mừng.

Tiếp theo, vị học viên thứ hai tên Tống Bạch cũng lái máy bay.

Sau đó… không biết tại sao, chiếc máy bay trực thăng thân yêu của mình hình như đột phá vận tốc âm thanh thì phải? Cảnh tượng kinh hoàng khi ấy hãy còn rành rành trước mắt. Sau đó, mình đã làm gì ấy nhỉ?

Mình choáng váng, sau đó ngất xỉu luôn.

Tới khi mình tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong vũ trụ là sao?

Phát triển kiểu khỉ gió gì đây! Cho dù là biên kịch hạng bét viết kịch bản chương trình hạng ba thì cũng đâu tới mức viết ra cái nội dung ba chấm như thế chứ?

Sau một hồi, Tiểu Lý quay đầu lại, nhìn Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh, khóc lóc năn nỉ:

“Tống Bạch tiên sinh, anh thả cho tôi về nhà đi được không?”

Tuy rằng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng tất cả mọi chuyện nhất định có dính dáng tới vị Tống Bạch này!

“Ừ, ta sẽ đưa ngươi về mà, ngươi cứ yên tâm đi!”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Hu hu hu...”

Không biết tại sao, trong lòng Tiểu Lý lại cảm thấy tủi thân, khóc rống lên.

...

Tống Thư Hàng hỏi:

“Bạch tiền bối, tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Ừ, trước tiên để ta xử lý trí nhớ của Tiểu Lý trước đó, sau đó để hắn ở lại trên máy bay. Tiếp theo... Ta sẽ nghĩ cách sửa lại cái lỗ mà chúng ta đã tạo nên trên trạm không gian!”

Bạch Tôn Giả trả lời, không biết có phải Tống Thư Hàng bị ảo giác hay không, nhưng sao trong giọng nói của Bạch tiền bối lại mang theo vẻ hưng phấn dữ dội thế kia?

Đợi đã, khi nãy Bạch tiền bối mới nói cái gì, hắn định sửa trạm không gian á?

Không được, tuyệt đối không được!

Bạch tiền bối dỡ một cái điều hòa thôi mà cũng hỏng, không… không chỉ riêng gì điều hòa, tất cả đồ điện trong nhà đều bị Bạch tiền bối dỡ sạch một lần rồi, nhưng không có cái nào, không có bất kỳ món đồ điện nào có thể bình an sống sót. Điểm ấy, dựa vào việc toàn bộ đồ trong nhà của Dược Sư đã bị đổi mới hết là có thể thấy được ngay.

Bạch tiền bối là chuyên gia tháo máy, nhưng ráp máy thì lại không có chút năng khiếu nào.

Vậy nên, Tống Thư Hàng đề nghị vô cùng thành khẩn:

“Bạch tiền bối à, chuyện sửa chữa này, cứ để đấy cho các thành viên trên trạm không gian tự làm là được rồi, ta cảm thấy hay là chúng ta cứ lặng lẽ chuồn trước đi thì hơn?”

“Không được, là do chúng ta đụng phải, thì chúng ta phải xử lý mới đúng chứ.”

Bạch Tôn Giả giữ nguyên ý kiến của mình, lại nói:

“Ta biết rõ ngươi đang lo cái gì, nhưng ngươi không cần lo lắng nhiều như thế đâu.”

“Ta bây giờ đã không còn là ta của một tuần trước nữa rồi, sau khi hủy đi vô số món đồ điện và máy móc khác thì ta đã hiểu rất rõ về các loại đồ điện tử và sản phẩm hiện đại hóa rồi! Chỉ là một cái lỗ trên trạm không gian thì ta thừa sức sửa nó mà!”

“Cho dù không thể nào sửa được cũng không sao, ta vẫn còn pháp thuật đây thôi! Cùng lắm thì dùng chút pháp thuật lấp lại lỗ thủng mà chúng ta tạo ra lại là được!”

Bạch Tôn Giả ra chiều rất tự tin.

—— cũng đúng, dù không sửa được thì Bạch tiền bối vẫn có thể dùng pháp thuật để chặn lỗ thủng đó lại trước. Sau đó, đợi nhân viên trên trạm không gian này tự mình sửa lại cũng được.

Tống Thư Hàng thầm gật đầu, nghĩ vậy, hắn cũng thấy an tâm hơn phần nào.

…

Tiếp theo, Bạch tiền bối lại bắt đầu dùng pháp thuật với Tiểu Lý, xóa đi đoạn trí nhớ gần đây nhất của hắn.

“Đừng giết tôi, xin đừng giết tôi mà.”

Tiểu Lý kêu la thảm thiết.

“Đừng có làm ồn, còn la bậy la bạ nữa, trí nhớ bị xóa bỏ nhiều quá thì cũng đừng có mà trách ta!”

Bạch Tôn Giả đe dọa.

Mặt mày Tiểu Lý tái mét —— xóa trí nhớ?

Thế là anh ta lập tức tưởng tượng ra đủ loại: Ví như nhân vật chính bị người ngoài hành tinh bắt cóc, phải chịu đủ loại thí nghiệm đáng sợ. Sau khi thí nghiệm xong, nhân vật chính bị tẩy não xóa trí nhớ, trả cho về lại trái đất sống tiếp —— Thế nhưng, bởi vì đã phải chịu vô số loại thí nghiệm đáng sợ, nên nhân vật chính thường xuyên nổi điên hóa thân thành quái vật, ăn thịt con người…

Còn vị nhân vật chính đáng thương kia lại từng là một giáo viên dạy lái máy bay, các đồng nghiệp đều gọi anh ta là Tiểu Lý.

Chương 220: Ơ kìa, huấn luyện viên Tiểu Lý bay đi đâu rồi?

“Tôi không muốn bị tẩy não.”

Tiểu Lý rớt hai hàng lệ nóng.

Bộp! Bạch tiền bối vỗ nhẹ một cái lên mũ bảo hiểm của Tiểu Lý, Tiểu Lý lại nhắm tịt mắt ngất lịm đi.

“Xong rồi! Pháp thuật xóa bỏ kí ức đúng là phiền thật. Ta cắt kí ức của hắn tới lúc hắn gặp chúng ta hồi sáng rồi. Nếu không phải hắn cứ giãy loạn lên thì ta còn có thể để hắn giữ nhiều kí ức hơn một chút.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nhìn huấn luyện viên Tiểu Lý, trong lòng rất băn khoăn.

Sau đó, Bạch Tôn Giả cởi dây an toàn ở chỗ ngồi, hào hứng nói:

“Giờ chúng ta đi vá lỗ thủng của trạm không gian đi!”

“Chúng ta? Cùng đi á?”

Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình, ta cũng phải đi à?

“Đương nhiên, cái lỗ này lớn như thế, có ngươi bên cạnh có thể giúp ta được ít nhiều.”

Bạch tiền bối đáp.

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng nghe theo.

Hắn chẳng biết tí gì về việc sửa chữa trạm không gian cả, thế nhưng ít ra hắn có thể trông chừng Bạch tiền bối, không để cho ngài ấy làm ẩu làm càn.

“Đi này ~”

Bạch tiền bối túm lất Tống Thư Hàng, mở vòng bảo hộ bên ngoài phi kiếm bản máy bay rồi nhảy nhẹ một cái, thả người xuống trạm không gian.

Sau khi vòng bảo hộ biến mất, Tiểu Lý đang ngồi trong máy bay trực thăng bay thẳng lên, may mà trên người hắn có dây an toàn của máy bay nên mới đảm bảo không trôi ra ngoài được.

Một vài linh kiện trong máy bay cũng bay ra, nếu không xử lý tử tế thì chắc chắn những linh kiện nhỏ ấy sẽ biến thành rác vũ trụ.

Lúc này, Bạch tiền bối túm Tống Thư Hàng nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh lỗ thủng của trạm không gian. Trên người cả hai đều có pháp thuật bảo hộ, duy trì trạng thái tàng hình.

Sau đó Bạch tiền bối vươn tay ra vẫy một cái, toàn bộ những linh kiện hỏng hóc bay ra khỏi xác máy bay đều bị một sức mạnh vô hình kéo tới bên cạnh Bạch tiền bối. Bạch tiền bối nghĩ rằng những linh kiện đó có thể vá được lỗ thủng ư?

Tiếp đó, Bạch tiền bối làm kiếm quyết, xác máy bay chậm rãi lùi ra khỏi lỗ hổng của trạm không gian.

Tống Thư Hàng nhìn vào chỗ bị đâm thủng cả buổi trời mà vẫn không biết phần đó là bộ phận nào của trạm không gian này.

Dù sao thì vỏ tàu rất dày cũng đã bị đâm thủng một lỗ to, để lộ ra một loạt dây nhợ và một số thiết bị ống dẫn.

Tuy Tống Thư Hàng học thiết kế và chế tạo máy móc nhưng làm sao mà xem hiểu được thiết kế của trạm không gian này cơ chứ? Hắn nhìn mãi vẫn chẳng thấy được gì.

“Phải sửa thế nào đây nhỉ?”

Bạch Tôn Giả ngồi xổm xuống cạnh lỗ thủng, thả trước một pháp thuật hộ thuẫn ra bên ngoài nó để tránh cho các linh kiện bị đâm vỡ bay ra.

“Tiền bối có pháp thuật khôi phục không? Cái pháp thuật mà chỉ cần thi triển một cái là có thể quay ngược thời gian, làm cho mấy thứ bị phá hỏng này trở lại nguyên dạng ấy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả trợn mắt:

“Ngươi nghĩ trên thế gian có thể xuất hiện loại pháp thuật kiểu đó à?”

Cũng đúng, nếu có cái pháp thuật đó thì chắc Bạch Tôn Giả đã học đầu tiên rồi.

“Cơ mà, theo kinh nghiệm phá hủy một đống đồ điện, đồ điện tử và ô tô của ta thì... Phàm là cái gì hỏng ấy, cứ đứt dây thì nối lại dây, đứt ống thì gắn lại ống, không sai được đâu! Sau đó vỏ tàu hỏng thì vá vỏ tàu, thế là được!”

Bạch tiền bối tự tin nói.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Vậy tiền bối thử xem đi.”

Cứ xem ngựa chết thành ngựa sống mà chữa. Chữa được là tốt nhất, nếu mà không chữa được thì nhờ tiền bối thi triển pháp thuật hộ thuẫn bịt lỗ thủng lại. Rồi để cho nhân viên trong trạm không gian này tự nghĩ cách sửa đi.

“Cứ giao cho ta!”

Bạch tiền bối bắt đầu mân mê trong lỗ thủng, thi thoảng lại nhờ Tống Thư Hàng tìm trong đống linh kiện trôi nổi bồng bềnh một vài thứ này kia.

Dần dần, những dây dẫn phức tạp bị đứt được Bạch tiền bối nối lại từng cái một, những đường ống bị gãy cũng được gắn lại đàng hoàng. Tuy không biết là sửa có đúng hay không, thế nhưng đứng ngoài nhìn vào thì ngon lành lắm.

Hơn 30 phút sau.

“Ha ha ha, biết ngay là ta chỉ cần nghiêm túc lên thì sẽ không thành vấn đề mà! Sửa xong rồi!”

Bạch tiền bối duỗi lưng, sau đó nói với Tống Thư Hàng:

“Nào, qua chụp cho ta cái ảnh, bao giờ về trái đất thì thả vào nhóm, lấy tiêu đề là ‘Sửa lỗ hổng trạm không gian trong vũ trụ’!”

“...”

Tống Thư Hàng.

Thế nhưng hắn vẫn lấy di động ra, chỉnh góc thật đẹp, chụp cho Bạch tiền bối mấy tấm ảnh liền.

“Rồi, xong rồi! Chỉ còn vỏ tàu nữa thôi. Hay là chúng ta cắt vỏ máy bay trực thăng ra vá vào trước nhỉ?”

Bạch tiền bối đề nghị.

“Không được đâu. Chưa nói tới độ chịu lực của vỏ tàu, riêng cái xác máy bay kia đã có dấu hiệu rõ ràng lắm rồi. Nếu sau này người ta tìm hiểu ra mà thấy vỏ máy bay trực thăng bay vào vũ trụ vá vỏ trạm không gian thì phải giải thích thế nào đây?”

Tống Thư Hàng lập tức bác bỏ.

“Cũng phải. Thế thì ta vẽ một trận pháp, bố trí hộ thuẫn cho họ chống đỡ một thời gian trước vậy. Nếu một tuần sau mà họ còn chưa sửa được cái lỗ thủng này thì ta sẽ tìm một tấm thép ở trái đất, rồi lên vá cho bọn họ.”

Bạch tiền bối gật đầu, đoạn dùng linh lực vẽ một trận pháp nhỏ cạnh lỗ thủng rồi rót linh lực vào trong nó.

Như vậy có thể tạo ra một hộ thuẫn phòng ngự bên ngoài lỗ thủng, hộ thuẫn ấy có thể chống đỡ được tầm trên dưới một tuần.

“Xong, chúng ta đi thôi.”

Bạch tiền bối mĩ mãn nói.

Sau đó hắn kéo theo Tống Thư Hàng, nhảy nhẹ một cái, lại về trong cái xác máy bay của họ.

…

…

Bạch tiền bối đề nghị:

“Giờ chúng ta đi tìm một thiên thạch đi chơi, sau đó về trái đất nhé!”

“Được.”

Tống Thư Hàng vỗ về trái tim bé bỏng của mình, trải nghiệm hôm nay quá kích thích rồi, giờ hắn chỉ muốn về nhà cho nhanh thôi.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ hào hứng của Bạch tiền bối thì Tống Thư Hàng không thể làm ngài mất hứng được. Thôi được rồi, nếu đã tới tận đây thì đi chơi vòng quanh vũ trụ với Bạch tiền bối thôi.

Sau khi ngồi xuống trong xác trực thăng, Tống Thư Hàng đột nhiên sửng sốt. Hắn ngẩng phắt đầu nhìn sang ghế phó lái:

“Bạch tiền bối… huấn luyện viên Tiểu Lý đi đâu mất rồi?”

Ghế phó lái trống không một vật, huấn luyện viên Tiểu Lý không rõ tung tích!

Bạch tiền bối cũng ngẩn ra:

“Ủa, đi đâu rồi nhỉ?”

“Tiền bối, có khi nào anh ta đột nhiên tỉnh dậy chạy mất rồi không?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Bạch Tôn Giả lắc đầu:

“Không thể nào, pháp thuật ta dùng trên người hắn đủ để hắn hôn mê một ngày một đêm cơ mà.”

“Vậy sao lại không thấy nhỉ? Chẳng lẽ là trôi ra ngoài mất rồi?”

Tống Thư Hàng cẩn thận tìm kiếm quanh ghế phó lái, mồ hôi lạnh tức khắc đổ ròng ròng. Khi hắn đi sửa lỗ thủng trạm không gian với Bạch tiền bối còn thắt chặt lại dây an toàn của huấn luyện viên Tiểu Lý, thế nhưng bây giờ… dây an toàn trên ghế phó lái đã bị cắt đứt!

Đứt rồi!

“Không xong rồi, tiền bối. huấn luyện viên Tiểu Lý bay vào vũ trụ thật rồi!”

Tống Thư Hàng vội la lên.

“Đừng nóng vội. Thời gian chúng ta đi sửa lỗ hổng không dài, hắn trôi chưa được bao xa. Ta dùng tinh thần lực tìm là thấy ngay.”

nói đoạn, Bạch Tôn Giả thi triển tinh thần lực quét khắp bốn phương tám hướng.

…

Thời gian lùi về khoảng mười phút trước.

Trong trạm không gian.

“Acuero, hệ thống quan sát quỷ tha ma bắt kia có phát hiện ra cái gì không?”

Anthony tóc trắng hỏi.

“Trạm không gian Fakor xuất hiện một lỗ thủng lớn, không biết là đâm phải thứ gì. Đờ mờ không hề có báo động, cái lỗ thủng này rốt cuộc ở đâu ra?”

Acuero đầu trọc chửi ầm lên.

“Đừng chửi nữa, cái lỗ kia có ảnh hưởng đến việc vận hành của cả trạm không gian không?”

Anthony lại chú ý đến phương diện khác, vụ này liên quan đến việc sống còn của bọn họ đó.

“Cái đó thì không. Chỗ bị hỏng không gây ảnh hưởng gì với hệ thống vận hành của cả trạm cả.”

Acuero đáp.

Khi họ đang nói chuyện thì trên màn hình theo dõi có một vật thể màu trắng bay xẹt qua.

“Cái gì thế kia?”

Anthony bị vật thể màu trắng dọa tái mặt. Giữa vũ trụ mà có cái gì đó bay qua là đáng sợ lắm biết không hả?

Thấy thế, Acuero lập tức điều chỉnh màn ảnh phóng đại lên, và rồi bọn họ mau chóng nhìn rõ vật thể màu trắng ấy. Đó là một bóng người mặc trang phục du hành vũ trụ.

“Là nhân viên trên tàu vũ trụ!”

Acuero thốt lên với vẻ khó tin.

“Chẳng lẽ vụ va chạm vừa rồi có liên quan tới người này ư? Mau mau kéo vào đây.”

Anthony kêu lên.

“Xem tôi đây, hy vọng là anh chàng này còn chưa chết.”

Acuero nói.

5 phút trước.

Cuối cùng thì hai nhân viên trong trạm không gian cũng kéo được vị đồng nghiệp bay lơ lửng giữa vũ trụ vào trong trạm, sau đó đưa vào trong khoang phục vụ.

“Là người phương Đông, còn sống! Chậc chậc, đúng là mạng lớn đấy.”

Acuero nói:

“Cứu tỉnh anh ta đi, hỏi xem xảy ra chuyện gì rồi.”

4 phút trước.

Hai nhân viên trạm không gian làm đủ mọi cách mà vẫn không thể lay tỉnh được bạn đồng nghiệp phương Đông.

Đúng lúc này, đột nhiên hai mắt Anthony sáng lên.

“Cởi đồ du hành vũ trụ của anh ta ra. Tôi biết loại trang phục phi hành gia này, trên mũ của nó có chức năng quay phim, lưu trữ và truyền phát video. Tôi phải chui vào xem xem trước khi người này hôn mê đã xảy ra chuyện gì.”

2 phút trước.

Hai nhân viên trạm không gian ba chân bốn cẳng cởi đồ du hành vũ trụ của đồng nghiệp phương Đông ra, sau đó thay cho anh ta một bộ đồ phi hành gia dự bị trong trạm.

Tiếp đó, Anthony có vóc dáng thân thể khá tương tự với người phương Đông bèn chui vào trong bộ trang phục của người kia, bắt đầu tiến hành thao tác bên trong nó.

Mũ bảo hiểm trong suốt của bộ đồ bỗng phủ một lớp phủ màu đen, che kín mặt Anthony, đồng thời giúp cho chiếc mũ có chức năng truyền phát video và các chức năng khác.

Đây là công năng mới được nghiên cứu phát triển trên trang phục phi hành gia vào năm 2019. Thế nhưng nó vừa không mấhộ sĩc dụng lại còn tiềm ẩn nhiều tai họa ngầm, cho nên không có mấy người dùng loại này.

“Quái lạ, người này không bật chức năng ghi hình à? Sao tất cả đều là màn đen vậy?”

Anthony bất mãn nói. Ông ta loay hoay hồi lâu mà chẳng tìm được tư liệu gì có tác dụng.

Đúng lúc ấy.

Cửa khoang phục vụ mở toang!

Anthony và Acuero nhất tề quay lại nhìn về phía cửa khoang, thế nhưng nơi đó chẳng có gì cả.

Khi cả hai còn đang lấy làm khó hiểu thì cảm giác choáng váng mơ hồ tràn lên.

Không chống cự lại được cảm giác mê man ấy, cả hai cùng ngất lịm.

Ba người mặc đồ du hành vũ trụ cứ thể trôi lơ lửng trong khoang phục vụ.

“Được rồi. Không ngờ huấn luyện viên Tiểu Lý lại bị lôi vào trong trạm không gian.”

Tống Thư Hàng xuất hiện trong khoang phục vụ, miệng cười hì hì.

Sau đó hắn bước lên một bước, túm lấy người đang mặc bộ đồ phi hành vũ trụ quen thuộc, rút lui ra khỏi khoang tàu.

Chương 221: Có con Kinh Ba đang lái máy bay!

Tống Thư Hàng kéo huấn luyện viên Tiểu Lý rời khỏi trạm không gian một cách thuận lợi.

Bên ngoài trạm không gian, Bạch Tôn Giả xách trong tay một bộ đồ phi hành gia ngoắc tay với hắn.

Vừa rồi Bạch tiền bối cách không thi triển pháp thuật đánh ngất mấy người trong trạm không gian, để Tống Thư Hàng có thể thuận lợi đi vào đem huấn luyện viên Tiểu Lý ra.

Còn bản thân ngài thì chia binh hai đường với hắn, bảo là phải đi xử lý vài chuyện trước đã.

Tống Thư Hàng nhìn bộ đồ phi hành gia trong tay Bạch Tôn Giả. Chuyện mà Bạch tiền bối đi xử lý không phải là thuận tay nhặt một bộ đồ phi hành gia đấy chứ?

“Đưa được người về rồi thì chúng ta đi thôi, ở đây không tiện.”

Bạch Tôn Giả truyền âm nhập mật. Dù sao cũng là họ đâm vào người ta, còn đâm thủng một lỗ trên trạm không gian của người ta nữa chứ.

Nói đoạn, Bạch tiền bối thôi động kiếm quyết, chiếc “phi kiếm dùng một lần bản máy bay trực thăng” kia bay vèo tới, dừng lại vững vàng trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng kéo huấn luyện viên Tiểu Lý vào trong xác máy bay, sau đó dùng một sợi thừng buộc chặt anh ta lại. Không thể để anh ta lại bay ra ngoài lần nữa được.

Tiếp đó, hắn chui vào ghế sau của máy bay trực thăng rồi hỏi:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối à, có cần cắt bỏ nội dung trong camera của trạm không gian này không?”

m thanh không thể truyền trong vũ trụ.

Song, khi Tống Thư Hàng nói chuyện, Bạch tiền bối có thể cảm ứng được nội dung câu nói của hắn qua tinh thần. Mà giọng nói của Bạch tiền bối thì có thể truyền thẳng vào đầu óc của Tống Thư Hàng qua "truyền âm nhập mật".

Cho nên hai người trao đổi trong vũ trụ vẫn tự nhiên như thường.

Trên người Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả có pháp thuật bảo vệ nên sẽ không bị bất cứ cái camera nào quay được. Thế nhưng huấn luyện viên Tiểu Lý thì không giống họ, hắn không được bảo vệ bởi trận pháp, cho nên toàn bộ quá trình bay đến bên cạnh trạm không gian rồi bị hai nhân viên của trạm kéo vào bên trong đều bị ghi lại.

"Ha ha, ta đã cắt bỏ đoạn camera dõi của trạm không gian từ một tiếng trước trở đi rồi. Có điều không biết chu kì liên lạc của trạm này với mặt đất là bao lâu. Nếu họ vẫn luôn duy trì liên hệ thì có khả năng là những gì xảy ra trong một tiếng đó đã bị gửi xuống mặt đất rồi. Ầy, thực ra cho dù có bị camera quay lại cũng không sao đâu."

Bạch tiền bối cười nói:

"Vừa rồi khi thôi miên người bên trong khoang tàu, ta đã thuận tay thả thêm pháp thuật xóa trí nhớ rồi. Kí ức trong hai tiếng đồng hồ gần nhất sẽ bị xóa sạch, khi họ tỉnh lại cũng sẽ không nhớ được việc mình từng tiếp xúc với huấn luyện viên Tiểu Lý. Đến lúc đó cho dù ở mặt đất có đoạn camera theo dõi nhưng hai nhân viên lại không nhớ gì, thì việc này chỉ có thể trở thành một 'chuyện lạ trong vũ trụ' mà thôi. Sau đó cứ để bọn họ tha hồ mà tưởng tượng những chuyện đã xảy ra đi."

Chuyện lạ trong vũ trụ nhiều vô số kể cơ mà.

Ví dụ như mấy năm trước có vụ chụp được bóng người trên sao hỏa; nhân viên trên tàu vũ trụ nhìn thấy thứ gì đó như phi thuyền của người ngoài hành tinh xẹt qua trước mắt; rồi thì nghi ngờ có kiến trúc nhân tạo ở trên mặt trăng, xôn xao dư luận cả một thời.

Bao nhiêu chuyện quái lạ ấy đều có ảnh chụp và video làm chứng cả, cơ mà thế thì đã sao? Ở trái đất ai sẽ tin đây?

Những câu chuyện ấy lưu truyền một thời gian sẽ bị thế nhân coi là trò cười. Có lẽ sẽ có một vài quốc gia hoặc một vài người không cam lòng, đổ tiền đổ của đi điều tra ra lẽ, thế nhưng bọn họ đã định trước là chẳng thể tìm ra bất cứ thông tin gì có giá trị.

"Thôi, chúng ta đi tìm chỗ nào chơi đi. À, cho ngươi quần áo này, mặc nó vào thì giấc mộng phi hành gia của ngươi sẽ thực sự trở thành sự thật rồi."

Dứt lời, Bạch tiền bối cầm bộ đồ phi hành gia tiện tay nhặt được kia cho Tống Thư Hàng.

Giấc mộng phi hành gia của ta ư?

Tống Thư Hàng nhận lấy bộ đồ phi hành gia, trong lòng vừa cảm kích lại vừa áy náy.

Cảm kích là bởi Bạch tiền bối vẫn còn nhớ giấc mộng phi hành gia của hắn.

Còn áy náy là vì… "giấc mộng phi hành gia" ấy chỉ là một lời nói dối mà thôi.

Được rồi! cũng không thể coi là nói dối được. Bởi vì ở sâu thẳm trong nội tâm hắn vẫn luôn mong muốn được mặc đồ phi hành gia rồi đi vào vũ trụ một lần. Đã thế thì cứ chơi đùa cho thỏa thích đi!

"Cảm ơn tiền bối!"

Tống Thư Hàng cảm động nói.

"Không cần cảm ơn ta đâu."

Bạch tiền bối nheo nheo mắt, có vẻ tâm trạng tốt vô cùng.

…

…

Tống Thư Hàng mặc đồ phi hành gia lên người, tuy rằng béo ú nhưng rất thoải mái.

Bạch tiền bối ngự kiếm lao đi trong vũ trụ.

Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng họ cũng tìm thấy một mảnh thiên thạch có diện tích thích hợp.

Xác máy bay đậu xuống thiên thạch, Tống Thư Hàng mặc đồ phi hành gia cồng kềnh, một tay bám chặt thiên thạch, tạo đủ các loại dáng, Bạch tiền bối chụp cho hắn rất nhiều ảnh chụp.

Sau đó Bạch tiền bối lên trên thiên thạch khoanh chân ngồi xuống, chống cằm tạo vẻ suy tư.

Tống Thư Hàng cũng chụp cho Bạch tiền bối một đống ảnh.

Loáng một cái, họ đã chơi trên khối thiên thạch này cả tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, Bạch tiền bối cười híp mắt hỏi:

“Chơi có vui không?

“Đương nhiên là vui rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Thế thì tốt, chúng ta về thôi.”

Bạch tiền bối mỉm cười, nhưng ánh mắt lại hơi ủ rũ.

Thấm thoắt, hắn đã ở bên cạnh Tống Thư Hàng được một thời gian kha khá, cũng đã nắm giữ được cơ bản tri thức của thế giới hiện đại này. Tiếp theo, sau khi chỉ dạy Tống Thư Hàng thêm một số vấn đề về tu luyện thì hắn phải chuẩn bị tạm biệt Tống Thư Hàng thôi.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, lần du hành vũ trụ này coi như là món quà để cảm ơn Tống Thư Hàng đã chiếu cố hắn mấy ngày vừa qua đi.

“Được. Chúng ta về thôi!”

Tống Thư Hàng vươn vai một cái.

Thực ra du hành vũ trụ thế này chỉ cần hòa mình vào mà thôi, không phải lo lắng bất cứ điều gì, đúng là một trải nghiệm siêu siêu tuyệt.

Khi họ chui vào xác máy bay trực thăng một lần nữa, Bạch Tôn Giả khởi động một vòng bảo hộ xung quanh nó.

Sau đó, hắn khởi động phi kiếm dùng một lần bản máy bay trực thăng, kiếm khí tung hoành, phóng về phía trái đất xanh biếc…

Giữa kiếm khí dọc ngang trời đất ấy, khối thiên thạch ban nãy bọn họ dạo chơi bị bổ thành hai nửa.

Một nửa tiếp tục lang thang giữa vũ trụ bao la, một nửa lại bay ra khỏi quỹ đạo ban đầu, thảnh thơi trôi về hướng trái đất. Nói không chừng một ngày nào đó nó sẽ bị lực hút trái đất bắt được, hóa thành một ngôi sao băng…

…

Hoa Hạ, động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Lệ Chi Tiên Tử vẫn tươi cười như hoa:

“Tiền bối, tạm biệt nhé!”

Hoàng Sơn Chân Quân ở phía sau cười to sang sảng, tay áo phất khẽ:

“Đi đường cẩn thận, ha ha ha.”

Lệ Chi Tiên Tử cười ngượng ngùng, sau đó ngự kiếm đằng không, chỉ một loáng sau đã biến mất trong tầm mắt của Hoàng Sơn Chân Quân.

Sau khi Lệ Chi Tiên Tử đã đi xa, nụ cười tươi rói trên mặt Hoàng Sơn Chân Quân méo xẹo đi:

“Đậu Đậu!! Ngươi chết chắc rồi! Chờ ta bắt được ngươi về thì không ai cứu được ngươi đâu!”

Hoàng Sơn Chân Quân đang nghiến răng nghiến lợi thì điện thoại di động của hắn kêu vang.

Hoàng Sơn Chân Quân mở máy ra xem thì thấy là Caselli ở trung tâm huấn luyện máy bay dân dụng Giang Thủy gọi tới.

Caselli gọi cho mình làm gì nhỉ?

Đừng nói là Tống Thư Hàng tiểu hữu và Bạch tiền bối xảy ra chuyện gì rồi nhé?

Hoàng Sơn Chân Quân nghe máy:

“Alo, chào cô Caselli, cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“Chào ngài Hoàng Văn Trung.”

Trong giọng nói của Caselli còn pha chút nức nở:

“Có một vài chuyện về Tống Thư Hàng tiên sinh và Tống Bạch tiên sinh, tôi nghĩ phải báo cáo cho ngài một chút.”

“Hai người họ không gây ra chuyện gì đấy chứ? Có phải đã phá hỏng chiếc máy bay nào rồi không? Không sao đâu, bọn họ phá bao nhiêu cái máy bay thì sau khi xong việc tôi sẽ bổ sung cho trung tâm của các cô bấy nhiêu cái mới.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói với khí thế hào hùng vạn trượng.

“Không, không phải chuyện này.”

Caselli sốt ruột nói:

“Là thế này, ba tiếng trước huấn luyện viên Tiểu Lý của trung tâm chúng tôi đưa Tống Bạch tiên sinh và Tống Thư Hàng tiên sinh lái máy bay ra ngoài bay thử. Thế nhưng khi họ đi đến nửa đường thì máy bay đột nhiên mất tín hiệu… đến tận bây giờ vẫn không thấy có chút hồi âm nào cả. Tôi hơi lo lắng không biết có phải họ đã gặp sự cố ngoài ý muốn gì rồi không. Mặt khác, có cần phải mở rộng phạm vi tìm kiếm cứu hộ không?”

“…”

Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân giật giật, ba tiếng chưa về? Mất luôn tín hiệu?

Không phải là ứng đúng lời của Tống Thư Hàng tiểu hữu, Bạch Tôn Giả lái máy bay lao vào vũ trụ luôn rồi đó chứ?

Chắc là không đến mức ấy đầu, chung quy chỉ là máy bay trực thăng thôi mà, làm sao mà bay vào vũ trụ được? Trừ khi Bạch Tôn Giả sửa lại máy bay…

“Khụ khụ, không cần phải lo cho bọn họ đâu. Chốc nữa tôi sẽ liên hệ với họ, yên tâm đi, dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không bắt bên cô chịu trách nhiệm. Cứ giao hết cho tôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cam đoan chắc nịch.

Có được câu cam đoan như đinh đóng cột của Chân Quân, Caselli mới yên tâm được phần nào.

“Ngoài ra, Hoàng Văn Trung tiên sinh à, tôi nghĩ còn một chuyện nữa có lẽ nên báo với ngài một tiếng.”

Caselli lại lắp bắp nói.

Còn việc gì nữa? Trừ Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả ra, trên sân bay còn có thể có chuyện gì nữa đây?

“Là thế này, mười phút trước vừa có một chiếc máy bay bay lên khỏi sân bay của chúng tôi. Nhưng trong máy bay không có bất kỳ huấn luyện viên nào cả.”

Khi nói tới đây, Caselli hơi khựng lại.

Nghe đến đó, Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên có dự cảm không lành.

“Có lẽ ngài sẽ không tin nội dung mà tôi sắp nói, thực ra nếu không phải nhìn thấy tận mắt thì tôi cũng không tin đâu. Thế nhưng tôi vẫn muốn nói với ngài một tiếng. Trong máy bay không có ai cả, chỉ có một con Kinh Ba! Hoàng Văn Trung tiên sinh, xin ngài nhất định phải tin tưởng chúng tôi, không phải chúng tôi cố ý phá hỏng máy bay để bắt ngài đền tiền đâu. Thực tế là bây giờ con Kinh Ba đó vẫn đang lái máy bay bay trên trời ấy, tôi có thể quay video chứng minh mình không nói dối nửa lời."

Caselli sắp khóc tới nơi.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thì đậu má, ai mà tin một con kinh ba biết lái máy bay trực thăng phi lên trời, lại còn lượn vòng trên không cơ chứ!

"..."

Hoàng Sơn Chân Quân nghiến răng ken két. Đậu Đậu! Ông phải lột da màyyyyy!

...

Trên không trung, Đậu Đậu đắc ý dùng hai móng vuốt điều khiển máy bay lượn vòng trên trời, hết vòng này qua vòng khác, mỗi lúc một thuần thục hơn.

"Há há há, Hoàng Sơn bây giờ chắc chắn là ngu ra luôn rồi. Ai bảo ngươi không cho ta lái ô tô, ta lái máy bay luôn cho ngươi xem, há há há."

Đậu Đậu dương dương tự đắc nói.

Sợi lông chó nó đưa cho Tống Thư Hàng mới là bản chính, còn "Đậu Đậu" đưa lông chỉ là phân thân mà thôi.

Đậu Đậu biến thành cọng lông chó nằm trong túi Tống Thư Hàng nghe đủ các loại kiến thức lý luận, sau đó lại vào phòng mô phỏng xem Tống Thư Hàng điều khiển máy bay.

Khi huấn luyện viên Tiểu Lý giảng dạy Tống Thư Hàng, nó cũng lặng lẽ học hỏi rất nhiều.

Đợi đến khi Tống Thư Hàng mặc trang phục du hành vũ trụ vào, Đậu Đậu lẳng lặng rời khỏi hắn, sau đó chớp thời cơ leo lên một chiếc máy bay trực thăng.

Sau nữa... chính là cảnh tượng này.

Chương 222: Hoàng Sơn Chân Quân vô cùng phiền não.

Sau khi nghiến răng ken két, Hoàng Sơn Chân Quân mới trầm giọng nói:

“Mọi người trông chừng con kinh ba trong máy bay kia cho tôi…đừng cho nó cơ hội tiếp xúc với bất cứ cái máy bay nào khác! Chờ nó bay xong chuyến này thì canh thật chặt, bắt nó ở yên một chỗ không được di chuyển. Tôi sẽ cho người tới xử lý vụ này.”

Hi vọng lần này Đậu Đậu sẽ không gây ra hỗn loạn gì quá lớn.

Hoàng Sơn Chân Quân không lo lắng việc giáo viên trong trung tâm sẽ quay video phát lên mạng. Bởi vì có quay video chó kinh ba lái máy bay tung lên mạng, thì người ta cũng chỉ nghĩ là kĩ xảo điện tử hoặc là quảng cáo cho bộ phim nào đó sắp quay mà thôi.

Hơn nữa dù nó có gây ra náo loạn thì Hoàng Sơn Chân Quân cũng có cách để thu xếp. Các người nghĩ đây là lần đầu tiên Đậu Đậu gây sự à? Ngây thơ quá rồi! Trước nay Đậu Đậu đã gây ra không biết bao nhiêu là họa, lần nào mà Hoàng Sơn Chân Quân chẳng phải theo sau chùi đít cho nó. Hoàng Sơn Chân Quân đã có kinh nghiệm phong phú lắm rồi.

Caselli ở trung tâm nghe thấy câu nói của Hoàng Sơn Chân Quân thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó ắt đầu hành động y theo mệnh lệnh của hắn.

Sau khi gác máy, Hoàng Sơn Chân Quân lập tức gọi điện cho Tống Thư Hàng.

Trong điện thoại nhanh chóng truyền tới giọng nói máy móc:

“Xin lỗi, số máy quý khác vừa gọi nằm ngoài vùng phủ sóng. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry_the_number_you_dialed_is_not_reachable. Plese_redial_later.

Nằm ngoài vùng phủ sóng? Vào vũ trụ thật à?

Thư Hàng tiểu hữu và Bạch tiền bối đều không có ở đó, phải làm thế nào mới lôi cổ được Đậu Đậu xuống khỏi máy bay trực thăng đây?

Trong tay hắn có một tiểu đội chuyên đi xử lý những vụ lộn xộn mà Đậu Đậu gây ra, thế nhưng bây giờ vị trí của Đậu Đậu lại ở xa hắn quá.

Hoàng Sơn Chân Quân rầu nẫu cả lòng.

…

…

20 phút sau, Bạch tiền bối điều khiển thanh phi kiếm tạo thành từ xác máy bay, xuyên qua tầng khí quyển, về lại tới trái đất.

Tuy rằng vũ trụ bao la vô cùng đẹp đẽ, khiến cho người ta thoải mái vui vẻ, thế nhưng quả nhiên trái đất vẫn làm cho người ta yên tâm hơn. Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

“Tiền bối, chúng ta tới đâu rồi?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi. Với thị lực của hắn hiện tại thì chỉ có thể nhìn thấy bóng mờ của những tòa nhà cao tầng và ánh đèn trải dài một dải mà thôi.

Với lại, dưới kia đã là ban đêm rồi à?

Hắn nhớ lúc mình và Bạch tiền bối đi học lái máy bay mới là sáng sớm cơ mà nhỉ?

“Không biết. Ta nhìn thấy trái đất thì tìm bừa một chỗ để chui vào trước. Chờ chúng ta xuống thêm chút nữa thì biết là chỗ nào ngay thôi.”

Bạch tiền bối cũng thuận miệng đáp.

Một lúc sau, hai người đã xuống đến một độ cao tương đối, Tống Thư Hàng mau chóng thấy được một tòa kiến trúc rất dễ khiến người ta chú ý.

Đó là một bức tượng nữ thần, trên người khoác trang phục hy Lạp cổ xưa.

Trên đầu bức tượng nữ thần đội chiếc mũ miện bảy mũi gai nhọn, tay phải giơ cao bó đuốc, tay trái cầm một quyển pháp điển, dưới chân bà là còng tay và xiềng xích vỡ vụn.

“Tượng Nữ thần Tự Do?”

Tống Thư Hàng toát mồ hôi lạnh. Sao lại bay sang tận Mỹ rồi?

Bạch tiền bối ổn định phi kiếm bản xác máy bay, đánh giá bức tượng Nữ thần này một chút rồi nói:

“Ồ, đây chính là tượng Nữ thần Tự Do nổi tiếng trên mạng đấy à? Xấu thế!”

“Xấu á? Đâu có, ta thấy bức tượng nữ thần này đẹp mà.”

Tống Thư Hàng xoa cằm. Hắn hoàn toàn là người ngoài nghề trong lĩnh vực thưởng thức tác phẩm điêu khắc, thế nhưng trong mắt hắn thì quả thực không thể nói bức tượng này xấu được.

Vừa nói chuyện, Tống Thư Hàng vừa quay sang nhìn Bạch Tôn Giả. Đờ mờ, chờ tí! Đừng nói Bạch Tôn Giả lấy bản thân làm tiêu chuẩn để phân chia Xấu - Đẹp đó nhé! Nếu thế thật thì bức tượng Nữ thần Tự Do này đúng là xấu thậm tệ rồi.

Nghĩ thế, Tống Thư Hàng đột nhiên thò mặt qua hỏi:

“Bạch tiền bối này, ngài thấy ta có đẹp trai không?”

Bạch tiền bối ngẩn ra, sau đó bật cười ha hả:

“Thư Hàng, ngươi tưởng mắt thẩm mỹ của ta cao lắm à? Không đâu, mắt thẩm mỹ của ta cũng tương đương với người bình thường… có cao cũng chỉ cao hơn một chút thôi. Ừm, nhìn từ góc độ của ta thì Thư Hàng ngươi coi như nhìn được, không xấu.”

“Thế à? Chỉ không xấu thôi hả, thực ra gần đây ta thấy mình hơi hơi đẹp trai đấy chứ.”

Tống Thư Hàng xoa cằm.

Bạch Tôn Giả:

“…”

“Ha ha ha, nhưng khi biết đây là nước Mỹ thì mình về nhà dễ hơn rồi. Chúng ta đi thẳng theo hướng kia là về đến Hoa Hạ đó.”

Tống Thư Hàng chỉ về hướng Trung Quốc rồi cười sang sảng mà nói.

“Hiểu rồi, thế thì chúng ta xuất phát thôi.”

Bạch tiền bối lại bắt kiếm quyết, xác máy bay khởi động, lao thẳng về phía trước.

…

…

Trên đường bay về, Tống Thư Hàng không có việc gì làm bèn lấy điện thoại ra lên mạng. Có cả mười triệu tiền điện thoại trong tay thì dung lượng 3G quốc tế chỉ là tôm tép mà thôi.

Tiếp đó, hắn gửi mấy tấm ảnh vào nhóm Cửu Châu Số 1.

Đầu tiên là ảnh chụp Bạch tiền bối sửa chữa lỗ thủng trạm không gian, Bạch Tôn Giả trong ảnh cực kì nghiêm túc, vừa nối dây vừa gắn ống, bận rộn đến mức chẳng quản thứ gì.

Tiêu đề: Bạch tiền bối vất vả sửa chữa lỗ thủng trạm không gian.

Mấy tấm ảnh này vừa được phát lên, Tống Thư Hàng còn chưa kịp đi load tin tức mới trong nhóm thì các tiền bối đã spam bình luận ầm ầm.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Thư Hàng tiểu hữu, hai người vào vũ trụ thật đấy à? Bảo sao ban nãy ta gọi cho ngươi không liên lạc được.”

Bình luận của Bắc Hà Tán Nhân nối ngay sau đó:

“Việc mà ta muốn biết hơn là, sao Tống Thư Hàng tiểu hữu và Bạch tiền bối tự nhiên lại chạy đi sửa trạm không gian vậy? Xảy ra chuyện gì thế?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ giải thích:

“A a, ta nhớ ra rồi, hôm nay là ngày Thư Hàng tiểu hữu và Bạch tiền bối đi học lái máy bay.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Dám đi học lái máy bay với Bạch tiền bối cơ á? Chậc chậc chậc, đúng là tự tìm đường chết mà. Lái máy bay trực thăng bình thường vào trong vũ trụ, cả thế giới này còn ai ngoài Bạch tiền bối nữa? Thư Hàng tiểu hữu, đề nghị ngươi đi mua bảo hiểm đi, sẽ có lúc dùng đến đấy.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Thì ra là thế, ngươi đi học lái máy bay với Bạch tiền bối rồi bay vào vũ trụ luôn à. Mặt khác, Tam Lãng huynh, ta cảm thấy người tự tìm đường chết không phải Tống Thư Hàng tiểu hữu mà chính là ngươi đấy. Chẳng lẽ ngươi không biết Bạch tiền bối cũng gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1 rồi sao? A a a.”

Dược Sư: A a a

Đồng Quái Tiên Sư: A a a!

Tô Thị A Thất: A a a!

“A cái đầu ngươi ấy!”

Cuồng Đao Tam Lãng phát rồ:

“Bạch tiền bối vào nhóm rồi? Bạch tiền bối sẽ nhìn thấy câu bình luận của ta? Đờ mờ, giờ làm thế nào để xóa bình luận? Đừng mà, mau dạy ta xóa bình luận đi!”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“A a a, tuy rằng ta không biết xóa thế nào nhưng ta có thể dạy ngươi: ngươi lên mạng tìm cách xóa thử xem.

Tuyết Lang Động Chủ:

“A a a, tuy rằng biết phải xóa thế nào nhưng ta không muốn nói cho ngươi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đám khốn kiếp các ngươi, đừng có để cho ta gặp được, nếu không ta nhất định sẽ cho các ngươi nếm mùi lợi hại của Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta nói này, hình như trọng điểm của đám mình sai rồi thì phải. Xem ảnh chụp kia, ta phát hiện ra một vấn đề lớn lắm. Cái lỗ thủng trên trạm không gian kia làm sao mà có nhỉ?”

“Trời đậu! Đúng vậy, rốt cuộc cái lỗ kia ở đâu ra?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thả một icon há hốc miệng.

Dược Sư:

“@ Thư Sơn Áp Lực Đại: thắc mắc +1”

Lúc này, có một ID đột nhiên sáng lên.

Bạch Tôn Giả:

“Là ta bất cẩn lái máy bay đâm vào nó, ha ha, nhưng mà ta sửa xong rồi.”

“Bạch tiền bối uy vũ!”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức lao vào nịnh nọt, hắn khó khăn lắm mới có thể xóa sạch bình luận ban nãy, bây giờ thấy bản tôn của Bạch tiền bối ở đây thì bèn tuôn lời ngon tiếng ngọt ngay.”

“Ừm, Tam Lãng này, ta nhìn thấy bình luận của ngươi rồi.”

Bạch tiền bối thả icon cười e thẹn:

“Thấy ngay trước khi ngươi xóa mất ấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Hoàng Sơn Chân Quân thò mặt lên đổi hướng đề tài:

“Khụ, Bạch Tôn Giả, bây giờ ngài và Tống Thư Hàng tiểu hữu đang ở đâu? Ta tìm hắn có việc một chút.”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Chắc là đang ở Mỹ. Chúng ta đang về Hoa Hạ đây, Hoàng Sơn tiền bối tìm ta có việc gì sao?

“Ừm.”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài:

“Nếu có thể thì ta muốn nhờ ngươi và Bạch tiền bối mau mau về trung tâm hàng không một chuyến.”

Bạch Tôn Giả:

“Có chuyện gì rồi?”

“Đậu Đậu! Nó đang lái máy bay!”

Tuy chỉ là một câu bảy chữ nhẹ tênh, thế nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được muộn phiền nặng trĩu.

“Không thể nào, rõ ràng Đậu Đậu đang ở nhà mà.”

Tống Thư Hàng đáp theo phản xạ.

Thế nhưng vừa nói xong thì hắn lập tức nghĩ tới một việc.

Hắn sờ sờ túi mình, trong ấy vốn có một cọng lông chó của Đậu Đậu, thế nhưng bây giờ nó đã biến mất.

Đậu Đậu!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Chắc chắn Đậu Đậu đã dùng pháp thuật nào đó để lén đi theo cạnh ngươi rồi. Aiiiz, nói tóm lại là Đậu Đậu lại gây thêm phiền toái cho hai người. Tí nữa bắt được nó về thì đánh mắng gì tùy ngươi, phải dạy cho nó một bài học!”

Hoàng Sơn Chân Quân căm hờn nói.

Muốn đánh muốn mắng tùy ngươi? Nhưng vấn đề ở đây là… ta đánh lại Đậu Đậu sao?

“Ta hiểu rồi, ta và Bạch tiền bối sẽ trở về nhanh nhất có thể.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tắt trang chat nhóm, Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả cười sang sảng:

“Đã thế thì, ngồi cho vững đi!

“Thiên bằng độn pháp!”

Vỏ trực thăng vươn ra một đôi cánh thiên bằng. Đôi cánh ấy vỗ nhẹ, cả chiếc máy bay tiến vào vận tốc siêu âm, lao vọt về phía Hoa Hạ.

…

Ở một phía khác, trong trạm không gian.

Phi thuyền thuận lợi nối tiếp với trạm không gian, chuẩn bị đón hai nhân viên Acuero và Anthony trở về trái đất.

“Anthony và Acuero đâu? Vì sao họ không đáp lại chúng ta nhỉ?”

“Vào xem đi, không phải hai ông này vẫn đang làm thí nghiệm đấy chứ? Lần trước khi tôi đón Anthony thì ông ta cũng đột nhiên nhớ ra có thí nghiệm chưa làm, thế là cứ ở mãi trong phòng thí nghiệm không chịu ra.”

Một lát sau.

“Tìm được rồi! Trời ơi, Acuero và Anthony ngất rồi!”

“Sao lại thế này? Quỷ tha ma bắt! Trong trạm không gian xảy ra chuyện gì? Mau xem camera!”

“Băng giám sát bị người ta cắt mất rồi, không có ghi hình mấy tiếng gần đây, sao lại thế này?”

“Ôi, trời ơi, trạm không gian bị thủng một lỗ lớn. Ơ, hình như cái lỗ đã được ai đó sửa rồi.”

“Đừng nói nữa, đưa Anthony và Acuero về trái đất đã,chờ họ tỉnh lại là biết đã xảy ra chuyện gì thôi.”

Trong trạm không gian loạn cào cào một đống.

Chương 223: Anthony, nhì nhằng mãi chẳng chịu cởi mũ ra!

Bạch Tôn Giả triển khai thiên bằng độn pháp, đã gần với tốc độ của thuấn di luôn rồi. Ước chừng chỉ cần hơn một giờ là có thể quay về Hoa Hạ. Đây cũng là do chất liệu của cái 'phi kiếm xác máy bay trực thăng' gây hạn chế tốc độ, nếu như Bạch tiền bối mà dùng Lưu Tinh kiếm của hắn thì tốc độ tuyệt đối sẽ thể nhanh hơn gấp mấy chục lần.

Trên đường quay về, Tống Thư Hàng dùng điện thoại di động lên mạng, kiểm tra các tin tức về trạm không gian... Dù sao thì cũng vừa mới đụng thủng đồ của nhà người ta xong.

Khi hắn nhập ba chữ trạm không gian vào thì lập tức cho ra mấy tin tức mới nhất.

[Tin mới nhất: Phi thuyền liên minh số xx đã thành công tiến vào quỹ đạo của trạm không gian quốc tế, chuẩn bị kết nối với trạm không gian, đón hai vị phi hành gia quay về!]”

Tin này đăng tầm 6 giờ trước.

[Tin mới nhất: Phi thuyền liên minh số xx đã phóng ra thành công, lần này có đưa theo nam vị phi hành gia chuẩn bị lên trạm không gian quốc tế, bọn họ sẽ thay thế hai vị phi hành gia trong trạm không gian một thời gian ngắn, cũng sẽ tiến hành bảy mươi loại thí nghiệm vũ trụ ở trạm không gian này.]”

Tin này đưa lên ngày hôm qua.

Lên trạm không gian, nghênh đón hai vị phi hành gia quay về... Không sai đi đằng nào được, đây đúng là cái trạm không gian mà mình và Bạch tiền bối đã đâm thủng một lỗ to đây mà.

Hơn nữa, 6 giờ trước, phi thuyền liên minh số xx đã tiến vào quỹ đạo bay của trạm không gian, bây giờ... Không phải là đã lên đó chuẩn bị đón người rồi đấy chứ?

Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi, may mà mình và Bạch tiền bối nhanh chân, không thì nhất định sẽ đụng mặt với người trên phi thuyền kia mất rồi.

...

Nửa giờ sau, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thuận lợi quay về Hoa Hạ, gần khu Giang Nam.

“Chúng ta đến trung tâm hàng không luôn à?”

Bạch Tôn Giả hỏi dò.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Bạch tiền bối này, hay là chúng ta thương lượng sẵn câu trả lời đi đã, sau đó lại sắp xếp đâu vào đấy, làm cái hiện trường giả, coi như máy bay gặp sự cố rơi xuống, sau đó lại xử lý huấn luyện viên Tiểu Lý ổn thỏa.”

Dù sao thì cái máy bay trực thăng cũng hỏng thành thế này rồi, nếu như còn bay thẳng về trung tâm dạy bay thì người bên đó sẽ sợ tè ra quần luôn mất.

Đừng nên gây thêm phiền toái, bắt Hoàng Sơn Chân Quân đi giải quyết cho bọn họ thì hơn.

“Nói đúng lắm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Sau đó, Bạch tiền bối tìm một khu ngoại ô có vẻ vắng, ném xác máy bay ở đó.

Tống Thư Hàng thì đỡ huấn luyện viên Tiểu Lý ra.

Bạch Tôn Giả lại xóa đi trận pháp đã khắc trên thân máy bay, sau đó nhấc chân giẫm mạnh xuống đất, tạo thành một cái hố sâu ở bên cạnh xác máy bay, rồi lại đạp xác máy bay rơi xuống đó.

Địa điểm xảy ra sự cố làm đại cho có là được rồi, vì kiểu gì Hoàng Sơn Chân Quân cũng sẽ phái người tới dọn dẹp chỗ này mà thôi.

Tống Thư Hàng đặt huấn luyện viên Tiểu Lý nằm xuống đất, sau đó vói tay cởi quần áo du hành và mũ trên người anh ta ra, vừa cởi vừa nói:

“Bạch tiền bối, có thể để cho huấn luyện viên Tiểu Lý tỉnh lại được chưa?”

“Ừ.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp, đang chuẩn bị hóa giải pháp thuật thôi miên.

Lúc này, Tống Thư Hàng đẩy cái mũ du hành vũ trụ lên —— mà lạ thật, hắn nhớ rõ mặt kính của mũ du hành này trong suốt cơ mà, sao bây giờ lại có một lớp màu đen rũ xuống, che mặt của huấn luyện viên Tiểu Lý lại thế này?

Hắn chậm rãi cởi mũ ra.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng mở to hai mắt ra nhìn, toàn thân cứng đờ.

“Tiền bối, đợi một lát đã!”

Tống Thư Hàng vội kêu to, ngăn động tác hóa giải thuật thôi miên của Bạch tiền bối lại.

“Sao thế?”

Bạch tiền bối tò mò hỏi lại.

Tống Thư Hàng dụi mắt thật mạnh:

“Đợi lát đã, để ta dụi mắt lại cho rõ, ta nghi ngờ ta nhìn lâu quá nên mỏi mắt, nên bị hoa mắt mất rồi.

Bạch tiền bối chẳng hiểu mô tê gì...

Tống Thư Hàng lại giơ tay, dùng sức đẩy mạnh cái mũ du hành vũ trụ ra!

Mũ bị xốc lên, để lộ ra gương mặt thật của người đàn ông bên trong.

Đó là một người đàn ông tuổi chừng bốn mươi, bảo dưỡng khá tốt, nhưng có lẽ vì dùng đầu óc suy nghĩ nhiều quá, nên tóc đã bạc nhiều, thoạt nhìn có cảm giác như chưa già mà đã yếu.

“Thôi chết dở rồi, đây là ai!”

Tống Thư Hàng thật sự muốn lật bàn!

Huấn luyện viên Tiểu Lý đâu?

Bộ đồ này rõ ràng đúng là bộ mà hắn đã mặc cho huấn luyện viên Tiểu Lý, bên trên còn in hình quốc kỳ Hoa Hạ cơ mà!

Ai nói cho hắn biết, vì sao người bên trong lại biến thành một ông Tây thế này?

“Huấn luyện viên Tiểu Lý đâu?”

Bạch Tôn Giả cũng tò mò hỏi thêm.

“Ta cũng muốn biết lắm chứ.”

Tâm trạng của Tống Thư Hàng lúc này rất phức tạp, khóc không ra nước mắt:

“Tuy rằng ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể là ta đã túm nhầm người rồi. Chắc là huấn luyện viên Tiểu Lý vẫn còn ở trong trạm không gian kia đấy?”

Bạch Tôn Giả:

“...”

“Bộ đồ du hành này vốn là bộ ta tự mình mặc cho huấn luyện viên Tiểu Lý, nhưng ai mà biết xảy ra chuyện gì, sao tự dưng ông Tây này lại chui vào trong bộ đồ du hành vũ trụ của huấn luyện viên Tiểu Lý! Hơn nữa, ông ta còn thả cái lớp màu đen gì đó ở trong mũ xuống, che mặt đi mất rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần này nhầm nhọt to rồi.

“Đừng lo!”

Bạch Tôn Giả nói, ngẫm nghĩ một lúc, Bạch Tôn Giả lại nói:

“Để ta tạo thêm một thanh phi kiếm dùng một lần bản 004, đưa ông ta về lại trạm không gian nhé?”

Bạch tiền bối vừa mới nói xong thì trong đầu Tống Thư Hàng lập tức xuất hiện cảnh tượng thế này —— Bạch tiền bối chế tạo ra một thanh phi kiếm dùng một lần bản 004, vừa mới bấm kiếm quyết xong thì thanh phi kiếm dùng một lần kia sẽ mang theo ông Tây không biết tên này bay cái vèo lên trời.

Sau đó, trạm không gian vốn đã bị đâm thủng một lỗ trong vũ trụ đột nhiên sẽ nổ tung thành một đám lửa hình nấm —— nguyên nhân phát nổ chính là do bị phi kiếm dùng một lần bắn trúng!

Nghĩ tới hình ảnh đáng sợ đó, Tống Thư Hàng vội lắc đầu nguầy nguậy.

“Tiền bối, hay là chúng ta nghĩ cách khác, tự mình đưa ông ta về trạm không gian đi... Lại nói, huấn luyện viên Tiểu Lý còn đang ở trong trạm không gian đó. Chúng ta chẳng những phải đưa ông Tây này về, mà còn phải đón cả huấn luyện viên Tiểu Lý về nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Nói cũng đúng.”

Bạch Tôn Giả gật đầu.

“Bây giờ chúng ta đi đón Đậu Đậu về trước, sau đó lại ra vũ trụ thêm lần nữa!”

Tống Thư Hàng thở dài, bây giờ hắn chỉ mong tốc độ của phi hành gia trên con phi thuyền kia chậm một chút, để cho hắn và Bạch tiền bối còn kịp đổi ông Tây này với huấn luyện viên Tiểu Lý lại.

Bởi vì huấn luyện viên Tiểu Lý vẫn còn đang ở trong trạm không gian, cho nên Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối không quay về trung tâm dạy bay, mà ngự kiếm phi hành đi tìm Đậu Đậu trước.

Lúc này, Đậu Đậu nó đang lái máy bay chạy đi chơi vòng vòng.

“Oa ha ha, chỉ là lái một chiếc máy bay trực thăng mà thôi, sao mà làm khó được ta chứ? Đừng nói là máy bay trực thăng nhé, sau này ta còn muốn lái cả tàu con thoi nữa, Hoàng Sơn ngươi làm gì được ta?”

Đậu Đậu hớn hở cười nói, đôi chân trước thi thoảng lại điều chỉnh cái bảng điều khiển của máy bay trực thăng, động tác vô cùng điêu luyện.

Bay hoài bay mãi, đột nhiên, nụ cười trên mặt của Đậu Đậu cứng đờ.

Bởi vì Bạch tiền bối đang mỉm cười điềm tĩnh, ngự kiếm phi hành chặn trước đầu máy bay trực thăng của nó.

Ở sau lưng Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng vác một người mặc đồ du hành vũ rụ, nhe răng cười nói:

“Đậu Đậu!”

Đậu Đậu cười gượng:

“A ha ha, Thư Hàng, các người về rồi đấy à. Hoan nghênh đã quay lại nhé!”

“Theo ta về nhà!”

Tống Thư Hàng nói.

“Không, ta khống muốn về. Ta muốn lái máy bay tiếp, ta muốn lái chiếc máy bay kiểu khác nữa!”

Đậu Đậu phản đối, khó khăn lắm nó mới tranh thủ được một lần lái máy bay đấy!

“Tiền bối, chúng ta chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa đâu, cứ trực tiếp túm Đậu Đậu về thôi!”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch tiền bối mỉm cười với Đậu Đậu:

“Đậu Đậu à, ngoan nào. Lái máy bay về, rồi chúng ta cùng về nhà.”

“Ta không... xin lỗi, ta lập tức lái về!”

Đậu Đậu còn định từ chối, nhưng nó nhìn thấy nụ cười trên mặt của Bạch tiền bối càng lúc càng rực rỡ thì lập tức đồng ý.

—— thân là yêu thú, trực giác nói cho nó biết, nếu như dám cãi lời Bạch tiền bối nữa thì nó sẽ có hậu quả rất thê thảm. Nói không chừng sẽ bị phi kiếm dùng một lần bản 004 của Bạch tiền bối đưa lên mặt trăng luôn.

Cuối cùng, Đậu Đậu khóc ròng lái máy bay trực thăng quay về trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy.

...

Lúc này, ở bên trong trung tâm huấn luyện hành không dân dụng Giang Thủy, Caselli đang thông qua radar định vị chiếc máy bay trực thăng mà Đậu Đậu lái, trong lòng nhấp nhỏm không yên như bị mèo cào.

Lúc này, trong tai nghe của Caselli truyền tới một giọng đàn ông:

“Caselli này, có tin tốt, chiếc máy bay mà con kinh ba kia lái ra đã quay lại rồi.”

Người đàn ông này là do Caselli phái chạy xe ra đuổi theo giám thị chiếc máy bay trực thăng của Đậu Đậu.

“Ôi may quá, tiếp tục đuổi theo nó, nhất định đừng để xảy ra chuyện gì.”

Caselli thở phào nhẹ nhõm.

Mấy giáo viên ngồi cạnh cũng thầm thở phào.

Có người bật tivi lên, tùy ý mở đại một kênh truyền hình để thư giãn.

Trong trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy này có rất nhiều kênh truyền hình, không chỉ riêng các kênh truyền hình của Trung Quốc, mà còn thông qua internet, kết nối với rất nhiều kênh truyền kình của các hãng hàng không ở nước ngoài, để lúc các giáo viên nghỉ ngơi có thể cập nhật tin tức hàng không khắp thế giới.

Vị giáo viên này tiện tay mở một kênh hàng không nước ngoài lên.

Lúc này, một vị MC xinh đẹp, mắt xanh tóc vàng đang thông báo một tin tức mới:

“Theo tin tức mới nhất được đưa về, phi thuyền liên minh số xx đã thành công đón hai vị phi hành gia ở trên trạm không gian quốc tế quay về, cũng đã quay lại quỹ đạo của trái đất. Mười phút trước, đã bung dù chính, phi thuyền sắp đáp xuống. Để cho chúng ta đón chào hai vị phi hành gia vừa quay về từ vũ trụ —— Anthony và Acuero!”

Vừa dứt lời thì màn hình tivi đã nhảy đến hiện trường hai phi hành gia đáp xuống mặt đất.

Ba năm gần đây, kỹ thuật hàng không vũ trụ phát triển và hoàn thiện cực nhanh.

Phi hành đoàn đáp xuống cũng nhanh và an toàn hơn.

Trước kia, mỗi khi phi hành gia đáp xuống trái đất thì phải mất chừng một ngày mới được. Còn bây giờ, quá trình này đã bị rút ngắn lại còn chừng hai giờ. Hơn nữa, gần như không hề có nguy cơ thất bại.

Hiện trường hạ cánh.

“Xin chào mọi người, tôi là phóng viên Barbara có mặt trực tiếp tại hiện trường, phi thuyền liên minh số xx đã tiếp đất thành công, hai vị phi hành gia đã ngồi lên ghế, thể trạng của hai vị phi hành gia đều rất khỏe. Để chúng ta phỏng vấn hai vị anh hùng vừa mới quay về từ vũ trụ nhé, đầu tiên là —— ngài Acuero!”

Acuero phối hợp tháo mũ du hành vũ trụ của mình ra, vẫy tay chào mọi người.

Không bao lâu sau khi lên phi thuyền quay về thì thuật thôi miên của Bạch Tôn Giả đã được giải trừ.

Tuy là mất đi một phần trí nhớ, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì tới việc Acuero tiếp nhận sự hoan nghênh nồng nhiệt của mọi người dành cho ông, tiếp nhận niềm vinh dự thuộc về mình.

“Cùng với một vị anh hùng khác —— Anthony!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên lần nữa, có vô số bạn bè và fan của Anthony trong đám người lớn tiếng hô vang tên của ông ta.

Nhưng... Ngài Anthony mãi mà không chịu cởi mũ của mình ra!

Chương 224: Ai cũng có bản lĩnh gây họa hơn người!

Nhìn kỹ còn có thể phát hiện toàn thân của ngài Anthony đang run rẩy nữa.

Là do ngài Anthony kích động quá đây à?

...

Tôi tên Lý Tây Hoa, là một giáo viên dạy bay trẻ tuổi của trung tâm, còn chưa lập gia đình.

Nhân duyên của tôi rất tốt, ở trong trung tâm, tất cả mọi người đều gọi tôi là Tiểu Lý rất đỗi thân thiết.

Từ nhỏ tôi đã thích bầu trời cao vời vợi, khi còn bé, tôi còn muốn được biến thành một chú chim trời, bởi vì như thế thì tôi có thể bay lượn tự do trên bầu trời.

Tôi yêu bầu trời như thế… còn có cả vũ trụ bao la, thần bí ở ngoài vòm trời kia nữa!

Sau đó, tôi bắt đầu cố gắng phấn đấu vì mục tiêu của mình.

Sau khi lớn lên, tôi đã trở thành một giáo viên hàng không, tôi biết lái máy bay, thường bay lượn trên bầu trời xanh. Tôi đã thực hiện được nguyện vọng khi còn bé của mình.

Sau dó, tôi lại có một ước mơ mới, đó chính là —— Nếu như có cơ hội, tôi muốn được lái máy bay với tốc độ siêu âm, tung hoành ngang dọc trong trời xanh!

Bởi vì khi làm giáo viên thế này, tôi không thể bay nhanh được, tuy rằng đã thực hiện được giấc mộng được bay trên trời xanh của mình, nhưng căn bản không có cơ hội để tôi được tự do bay lượn trên bầu trời.

Hơn nữa, nói cho cùng, tốc độ mới là thứ khiến cho một người đàn ông nhiệt huyết sôi trào! Cứ nghĩ thử mà xem, máy bay đột phá tốc độ âm thanh, ầm một tiếng, bay với tốc độ siêu âm như thế, tốc độ nhanh hơn cả âm thanh, chỉ nghĩ thôi cũng thấy ngầu hết chỗ nói!

Đương nhiên, nguyện vọng này căn bản không thể nào thực hiện được, dù sao thì tôi cũng chỉ là một giáo viên dạy bay bình thường mà thôi, nào có cơ hội được lái máy bay siêu âm chứ.

Thật ra thì... Tận sâu trong lòng tôi, vẫn luôn ôm một giấc mộng hoang đường hơn nữa —— Tôi muốn được bước ra vũ trụ, tự tay sờ vào thiên thạch.

Tôi muốn đi xem thử trạm không gian có bộ dạng như thế nào, tôi muốn đứng ở bên ngoài tầng khí quyển dùng mắt thường nhìn xem mặt trời trông ra sao, những vì sao như thế nào, mặt trăng có hình dạng gì, và cả trái đất trông ra sao nữa.

Giấc mộng này còn hoang đường hơn nữa.

Nhưng, đột nhiên có một ngày nọ, tôi ngủ một giấc tỉnh dậy, tự nhiên phát hiện mình đang ở bên trong một khung kim loại, trên người còn đang mặc một bộ đồ du dành vũ trụ, đang đáp xuống mặt đất.

Chuyện gì thế này? Sao tự nhiên tôi lại mặc đồ du hành vũ trụ thế?

Tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng gì về việc này!

Khung kim loại kia đáp xuống thành công, toàn thân tôi rã rời. Sau đó, có hai người đi tới mở cửa khung kim loại này, kéo tôi và một phi hành gia khác dậy, sau đó dìu chúng tôi ngồi trên hai chiếc ghế.

Trước mặt là một nhóm người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, bọn họ cứ nói tiếng anh, reo hò tung hô liên tục, sau đó quay sang tôi gọi một cái tên —— Anthony, Anthony!

“Như vậy, xin chào mừng vị anh hùng đầu tiên quay về từ vũ trụ —— ngài Acuero!”

Một cô nàng xinh đẹp lên tiếng.

Quần chúng vây xem hoan hô rần rần.

Người mặc đồ du hành vũ trụ ngồi kế bên tôi cởi mũ ra, đó là một người bị hói trọc đầu, ông ta mỉm cười giơ tay lên, hưởng thụ tiếng hoan hô của mọi người.

Ai làm ơn nói cho tôi biết đây chuyện gì được không?

Để tôi nhớ lại đã —— tôi nhớ, gần đây bởi vì tôi hơi kẹt tiền, nên nhận một nhiệm vụ khá nguy hiểm của trung tâm, đó là dạy hai tên gà mờ học lái máy bay.

Đó là hai tên gà mờ rất có tiền, nghe nói còn chưa sờ vào máy bay lần nào thì đã muốn lái máy bay luôn rồi. Nhận nhiệm vụ này thì sẽ kèm theo nguy cơ mất mạng như chơi.

Sau đó, tôi nhớ là mình đã gặp hai tên gà mờ đó rồi. Một người là một cậu sinh viên cười đến là đần, một người là một anh chàng đẹp trai.

Sau đó nữa... trí nhớ của tôi trống rỗng. Cứ cảm giác như đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng tôi không tài nào nhớ được, giống như chỉ ngủ một giấc dậy đã thành ra như thế.

Khi tôi mở mắt ra thì cảnh tượng trước mắt đã biến thành thế này rồi.

Lúc này, cô nàng xinh đẹp kia lại nói tiếp:

"Cùng với một vị anh hùng khác —— Ngài Anthony!"

"Anthony! Anthony!"

Tiếng hô hào ủng hộ của quần chúng xung quanh còn vang dội hơn… Bọn họ đang gọi tôi à?

Tôi là Anthony sao?

Không đúng, tôi là Lý Tây Hoa mà, là giáo viên dạy bay Lý Tây Hoa!

To chuyện rồi, toàn thân tôi run lẩy bẩy —— Nếu như tôi là Lý Tây Hoa… vậy thì Anthony đang ở đâu?

Nếu như tôi là Anthony thì tại sao tôi chỉ có trí nhớ của Lý Tây Hoa thế này?

"Mọi người đừng vội, có lẽ là ngài Anthony vẫn chưa quen được với môi trường trọng lực ở trái đất. Không sao cả, mời nhân viên lên giúp ngài ấy mở mũ ra ạ!"

Vị đầu trọc Acuero bên cạnh dùng tiếng Anh nói.

Đừng mà, đừng mở mũ của tôi ra!"

Tôi gào thét ở trong lòng.

Nhưng thân thể của tôi bủn rủn, căn bản không thể nào cục cựa được.

Có hai nhân viên mỉm cười bước tới, giúp tôi tháo chỗ nối giữa đồ du hành và mũ, sau đó kéo mũ của tôi lên.

Một khắc sau... toàn trường đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi xuống đất!

...

Người đàn ông trọc đầu tên Acuero kia há hốc mồm, chuyện gì thế này? Người bên dưới chiếc mũ du hành không phải Anthony mà là một người đàn ông phương Đông trẻ tuổi!

Thế này là sao đây? Ông bạn già Anthony của ông đâu mất rồi, Anthony đâu?

Rốt cuộc ở lúc ở bên trong trạm không gian đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ông chẳng nhớ nổi gì hết thế này?

Quần chúng xung quanh cũng dụi mắt của mình thật mạnh —— Ôi chúa ơi, ai có thể nói cho bọn họ biết chàng trai phương Đông trẻ tuổi này ở đâu ra được không?

Ngài Anthony đâu rồi?

Trạng thái im phăng phắc này kéo dài lâu ơi là lâu.

Cả buổi trời luôn mà mọi người vẫn còn đơ ra.

...

Bên trong trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy.

“Phụt!!”

Một giáo viên dạy bay đang uống nước thì phun ra phèo phèo, sau đó bị sặc nước, ho sù sụ hẳn một chặp.

Vị giáo viên nọ chỉ tay vào gương mặt của chàng trai phương Đông chình ình trên tivi.

“Tiểu Lý! Đây là Tiểu Lý đúng không? Không lẫn đi đằng nào được, đây nhất định là Tiểu Lý. Kiểu tóc này của cậu ta là hôm nọ mới đi cắt tóc chung với tôi đây mà!”

Vị giáo viên nọ la toáng lên.

Thực ra thì chẳng cần anh ta gào lên thì những giáo viên quen biết với Tiểu Lý ngồi kế bên cũng đã sớm hết hồn ngây ra rồi, bọn họ há hốc mồm, to tới mức đủ để nhét cả nắm tay vào.

“Có chuyện gì thế này, tại sao Tiểu Lý lại xuất hiện trong khoang phi thuyền quay về từ trạm không gian thế?”

“Quay về từ vũ trụ á? Mấy giờ trước Tiểu Lý vừa mới lái máy bay trực thăng đi ra ngoài với hai tên nhà giàu kia mà, có chuyện gì thế này?”

“Có phải là bà con xa gì của Tiểu Lý không nhỉ? Khi nãy giới thiệu còn gọi tên là Anthony mà?”

“Không thể nào, nếu như Tiểu Lý mà có họ hàng tầm cỡ ấy thì sao mà tôi không biết được? Tôi sắp trở thành anh rể của cậu ta đây, nhà Tiểu Lý có bao nhiêu người họ hàng tôi đều biết rõ đây này!”

“Đúng là Tiểu Lý đấy, nhìn kìa, ở dưới tai trái của cậu ta có nốt ruồi đen kìa, dù là sinh đôi thì cũng không thể nào có chuyện mọc nốt ruồi ở nơi giống hệt nhau được đúng không?”

Trung tâm huấn luyện hàng không Giang Thủy thoáng cái đã trở nên ồn ào, tất cả mọi người bắt đầu nhao nhao lên bàn tán.

Caselli cũng nhìn chằm chằm vào tivi, cô thì nghĩ sâu xa hơn mấy giáo viên này nhiều —— cô nghĩ tới cậu trai trẻ tên Tống Thư Hàng kia.

Trước khi lên máy bay, cậu ta cứ nhất định phải mặc đồ du hành vũ trụ vào cho bằng được.

Hành động quái lạ như thế khiến cho Caselli không thể không nghĩ nhiều!

...

Trên bầu trời, chiếc máy bay trực thăng mà Đậu Đậu lái dần dần đáp xuống, lập tức có nhân viên chạy đến đón.

Đậu Đậu khoan thai nhảy xuống khỏi khoang máy bay, nhân viên ở bên cạnh không dám ngăn nó. Bởi vì cô Caselli đã đặc biệt dặn dò, không được làm con kinh ba này bị thương, chỉ cần cẩn thận, đừng cho nó nhảy lên mấy chiếc máy bay khác là được rồi.

Tống Thư Hàng đứng ở trên phi kiếm của Bạch tiền bối, hai người giữ nguyên trạng thái ẩn thân. Tống Thư Hàng nhìn về phía màn hình tivi đang phát hình của trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy.

Nhìn thấy gương mặt cứng ngắc của huấn luyện viên Tiểu Lý chình ình trên tivi.

Tống Thư Hàng lập tức dở khóc dở cười, rốt cuộc mình và Bạch tiền bối vẫn chậm một bước, huấn luyện viên Tiểu Lý đã bị đưa về trái đất mất rồi.

Bạch Tôn Giả chỉ vào huấn luyện viên Tiểu Lý trên tivi, hỏi:

"Bây giờ phải làm sao đây? Đi cứu hắn à?"

"Còn làm gì được nữa bây giờ, lần này rắc rối to rồi!"

Tống Thư Hàng thầm thở dài, lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng nghe máy.

Tống Thư Hàng mở miệng nói:

"Chân Quân à, đã đón Đậu Đậu về rồi."

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài thườn thượt:

"Vậy thì tốt quá, xem chừng nó kỹ vào, đừng có để nó gây họa thêm nữa! Chuyện còn lại ta sẽ phái người qua đó xử lý, sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đâu, ngươi cứ yên tâm đi."

"Còn nữa, chiếc máy bay trực thăng mà ta và Bạch tiền bối lái trước đó đã hỏng rồi, vừa mới ném ở một khu ngoại ô gần khu Giang Nam đấy… ta gửi địa chỉ cho ngươi nhé?"

Tống Thư Hàng nói.

"Không thành vấn đề, tới lúc đó người đi giải quyết vấn đề của Đậu Đậu cũng sẽ giải quyết nốt chuyện máy bay trực thăng luôn."

Hoàng Sơn Chân Quân nói rất đỗi sảng khoái, mấy việc này chỉ là muỗi thôi.

Dựa vào bản lĩnh của Hoàng Sơn Chân Quân thì giơ tay một cái là xong ngay.

"Còn một chuyện cuối cùng."

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói:

"Hôm nay là ngày chiếc phi thuyền ở nước Mỹ đi đón hai vị phi hành gia về từ trạm không gian ấy ~"

"Chính là cái trạm không gian bị các người đâm thủng ấy à? Đụng rồi thì thôi, không sao đâu. Trong nhóm chẳng có ai đổ tiền đầu tư cái trạm không gian đó, ngươi cứ yên tâm."

Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

"Khụ, ý ta muốn nói không phải chuyện đó. Thật ra thì vì vài lý do… ta và Bạch tiền bối bất cẩn bỏ quên vị huấn luyện viên Tiểu Lý phụ trách dạy bọn ta lái máy bay ở lại trên trạm không gian, sau đó khuân nhầm một vị phi hành gia tên Anthony về đây. Bây giờ tivi đang trực tiếp, huấn luyện viên Tiểu Lý bị hiểu nhầm là phi hành gia nên bị đưa đến nước Mỹ, đang truyền hình trực tiếp kìa.”

Tống Thư Hàng cười khan rồi nói.

Đầu dây bên kia, Hoàng Sơn Chân Quân dùng sức xoa mặt mình.

Sao toàn là mấy kẻ giỏi gây họa không thế này?

Không chỉ gây họa lên tận trạm không gian vũ trụ, còn kéo thẳng về đến nước Mỹ luôn mới chịu.

Hắn cứ cảm giác bản lĩnh gây họa của các đạo hữu gần đây càng lúc càng cao ấy.

Đầu ta đau quá, ruột gan cũng đau quá!

“Bây giờ huấn luyện viên Tiểu Lý thế nào rồi?”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài, hỏi.

“Đang ngồi trên ghế ở tại hiện trường trực tiếp, sắp khóc đến nơi rồi. Ồ… hình như có người tới giải hắn đi kìa, không biết là FBI hay là CIA nữa, không thấy rõ lắm.”

Tống Thư Hàng lí nhí nói.

“Các ngươi cứ chờ đấy, ta sẽ sai người qua đón các ngươi. Bây giờ cái người tên Anthony kia đang ở chỗ các ngươi đúng không? Ta sẽ đi liên hệ với người quen, đổi huấn luyện viên Tiểu Lý kia về. Nhưng chắc là phải tốn vài ngày.”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

“Làm phiền ngài quá.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

“Ngươi cũng vất vả rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cũng khích lệ.

Tống Thư Hàng nhìn về phía màn hình tivi… Hy vọng sau khi huấn luyện viên Tiểu Lý bị mang đi thì vẫn có thể an toàn quay về. Nghe nói sở thích của mấy người bên Mỹ hơi bị mặn, huấn luyện viên Tiểu Lý nom cũng đẹp trai, kiểu này có khi trinh tiết khó mà bảo toàn.

Chương 225: tiểu hòa thượng: ta kiếm tiền trị trĩ sang!

Anthony với mái tóc hoa râm tỉnh lại từ trong cơn mê... Ông cảm giác mình đang ở một nơi khá xóc nảy, cảm giác y hệt lúc ngồi máy kéo hồi ông còn nhỏ vậy, cứ run run run, khó chịu muốn chết đi được.

“Chết tiệt, không thể để yên cho người ta ngủ được à?”

Anthony lẩm bẩm, sau đó ông từ từ mở mắt ra.

Sáng! Sáng quá! Sáng chói cả mắt!

Khi ông mở mắt ra thì phát hiện trước mắt sáng ngời, chỉ toàn một màu trắng. Hơn nữa, ánh sáng này lại không có góc khuất bóng nào, giống như được dùng đèn lân chiếu thẳng vào ấy!

Ông có thể thấy loáng thoáng là mình đang ở trên một con thuyền lớn. Nhưng nếu như là thuyền ... Thì sao mình lại nhìn thấy mây trắng bay bay ở bên cạnh thuyền thế này?

Lúc này, một giống nói ôn hòa vang lên bên tai ông:

“Con trai, con tỉnh rồi à.”

Con trai? Mẹ nó, ông đây đã bốn mươi mấy gần năm mươi tuổi đời rồi, còn gọi ông đây là con trai? Khóe miệng của Anthony co giật, sau đó, ông quay đầu lại nhìn chủ nhân của giọng nói ôn hòa kia.

Chỉ nhìn thoáng qua một cái thôi, ông thiếu chút nữa tè ra quần.

Đó là một vật thể hình người hoàn mỹ không chút tỳ vết, toàn thân trắng noãn như ngọc, trên người còn phát ra ánh sáng trắng chói lòa. Ở sau lưng của hắn tổng cộng có ba cặp cánh đang vỗ nhẹ, càng tôn lên vẻ thần thánh bất khả xâm phạm của hắn.

Thiên… thiên sứ đây sao? Anthony há hốc mồm.

Tại sao mình lại gặp được thiên sứ thế này?

Chẳng lẽ… mình đã chết rồi sao? Không phải chứ, không thể nào như thế được, sao mà mình chết được chứ.

“Xin hỏi, đây là nơi nào?”

Anthony mếu máo hỏi, ông còn trẻ lắm, ông vẫn muốn thí nghiệm rất nhiều thứ nữa, ông vẫn còn rất nhiều ước mơ chưa được thực hiện, ông cảm giác bản thân mình vẫn còn đường cứu!

“Đừng sợ, đừng lo gì cả. Con trai à, nơi này là thiên đường.”

Thiên sứ với sáu chiếc cánh trắng nhoẻn môi mỉm cười rất đỗi từ ái, giọng nói dịu dàng, khiến cho người ta cảm thấy yên tâm thoải mái.

Nhưng nụ cười có dịu dàng cỡ nào đi nữa cũng không thể hóa giải được nỗi tuyệt vọng của Anthony lúc này!

Thiên đường, mình thật sự đã chết rồi sao? Ông chớp chớp mắt, sau đó xỉu luôn...

“Bạch Hạc tiền bối, ngươi đừng dọa hắn như thế, lỡ như dọa hắn sợ vỡ tim mà chết thì làm sao bây giờ? Chúng ta còn phải dùng hắn đổi huấn luyện viên Tiểu Lý về đấy.”

Lúc này, có một bóng người mặc nguyên bộ đồ đen xuất hiện ở bên cạnh thiên sứ nọ, cười hì hì nói.

“Nói bậy nói bạ gì đó, ta có dọa hắn đâu cơ chứ, hơn nữa con thuyền này của ta tên là Thiên Đường thật mà, ta nói thật chứ có lừa ai đâu.”

Thiên sứ có cánh vẫn dùng ngữ khí dịu dàng như cũ, sau đó chỉ thấy hắn vẫy nhẹ một cái, ánh sáng thánh khiết bao phủ khắp nơi bị thu hồi, hiện ra chân thân.

Đó là một con bạch hạc khổng lồ, toàn thân trắng muốt, hai bên mình có những ba cặp cánh, về phần thiên sứ khi nãy là hình thái con người do hắn huyễn hóa mà thành.

Trùng hợp thay, trông lại khá giống với thiên sứ trong truyền thuyết của phương Tây. Không biết có phải vì hình thái con người của mình hay không, mà hắn cũng lăn lộn kiếm được địa vị không tệ ở thế giới phương Tây.

Vị Bạch Hạc Chân Quân này, là bạn tốt của Hoàng Sơn Chân Quân.

Có lẽ huấn luyện viên Tiểu Lý đã bị mấy tổ chức kiểu FBI của Mỹ đưa đi, có vị Bạch Hạc Chân Quân này ra tay giúp đỡ thì có thể dễ dàng đổi Anthony đưa huấn luyện viên Tiểu Lý về.

Thật ra thì Hoàng Sơn Chân Quân trực tiếp phái người ra tay cứu huấn luyện viên Tiểu Lý về cũng không thành vấn đề —— nhưng nếu làm thế thì sẽ gây nên một số rắc rối không cần thiết.

Thôi được rồi... thật ra mấy lý do ở trển chỉ là kiếm cớ mà thôi!

Thực ra thì vị Bạch Hạc Chân Quân đã từng nhận được ân tình rất lớn của Bạch tiền bối, là cái loại to bằng ân tái tạo luôn... Nên phàm là những chuyện Bạch tiền bối cần giúp đỡ thì hắn luôn là người đầu tiên muốn giúp đỡ.

Nhưng trong chuyện này lại có một vấn đề lớn. Bây giờ Bạch Hạc Chân Quân không chịu, hoặc nên nói là không dám gặp thẳng mặt của Bạch tiền bối —— Nghe nói năm đó, sau khi hắn nhận được ân lớn của Bạch Tôn Giả xong thì đã đi theo làm tùy tùng bên cạnh Bạch Tôn Giả, chắc cũng được chừng hai tháng.

Sau đó, có một ngày nọ, hắn làm một chuyện cực kỳ ngu ngốc, ấy chính là hắn cầu hôn Bạch tiền bối.

Cầu hôn rồi thì sao... chuyện sau đó, không cần nói nhiều làm gì.

Đó là ký ức đau đớn mà lại ngọt ngào nhất trong cuộc đời của Bạch Hạc Chân Quân, mãi cho tới bây giờ, hán vẫn không dám gặp lại Bạch Tôn Giả.

Nhưng hắn rất muốn giúp đỡ Bạch Tôn Giả, dù chỉ là một việc nhỏ nhặt thôi, chỉ cần hắn có thể làm được gì, thì hắn vẫn luôn mong được góp sức.

Cho nên, Hoàng Sơn Chân Quân mới yên tâm giao luôn cái nhiệm vụ cứu vớt huấn luyện viên Tiểu Lý này lại cho hắn.

Huấn luyện viên Tiểu Lý vì Bạch Tôn Giả nên mới bị cơ quan chức năng bên Mỹ bắt đi. Cứu Tiểu Lý ra, chẳng khác nào giúp đỡ Bạch Tôn Giả cả.

Hơn nữa, sau khi Hoàng Sơn Chân Quân giao nhiệm vụ này cho Bạch Hạc Chân Quân thì Bạch Hạc Chân Quân không chỉ có hớn hở chạy đến giúp đỡ, mà còn nợ Hoàng Sơn Chân Quân một cái nhân tình nữa!

Vừa có thể khiến người ta làm việc cho mình, lại có thể khiến người ta nợ mình, chuyện ngon lành như thế, có kẻ ngu mới không làm!

...

“Lại nói, Bạch tiền bối lại xuất quan nữa rồi à? Lần này là ai chịu trách nhiệm giúp Bạch tiền bối làm quen với thời đại mới thế?”

Bạch Hạc Chân Quân quay sang hỏi người đàn ông mặc đồ đen ở bên cạnh.

Người đàn ông mặc nguyên cây đen thui này là thủ hạ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Có danh xưng Tàng Thiên Câu Chu Ly trong giới tu sĩ —— chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả cho Đậu Đậu. Thủ hạ kiểu như hắn, Hoàng Sơn Chân Quân có cả một đại đội luôn.

“Ừ, Bạch Tôn Giả đã xuất quan rất lâu rồi. Nhưng lần này lại do một người mới phụ trách chăm sóc Bạch Tôn Giả.”

Tàng Thiên Câu Chu Ly trả lời.

“Người mới à? Chà chà, đám người trong nhóm của Hoàng Sơn Chân Quân càng già càng không nên nết, không tên nào chịu đi đón Bạch tiền bối à? Đúng là một đám không có định lực!”

Bạch Hạc Chân Quân cười khẩy nói.

Chu Ly: ...

Ngài là người không có tư cách chê trách mấy đạo hữu trong nhóm của Hoàng Sơn Chân Quân không có ý chí nhất đó, ít nhất thì mấy vị đạo hữu trong nhóm không giống ngài, làm ra cái chuyện cầu hôn không có chút tiết tháo nào như thế!

“Như vậy ta dám cược, bây giờ người mới kia chắc đã cúi đầu thần phục trước mị lực của Bạch tiền bối rồi chứ gì?”

Bạch Hạc Chân Quân hỏi, hắn tin rằng, với mị lực của Bạch tiền bối thì mặc kệ người mới kia là nam hay nữ, là người hay yêu, đều sẽ thần phục trước mị lực của Bạch tiền bối, không thể nào dứt ra được!

Chu Ly ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời:

“Phải nói thế nào đây nhỉ… Ta từng nghe Chân Quân nói, tuy rằng người mới này cũng bị mị lực của Bạch tiền bối ảnh hưởng tới, nhưng hắn vẫn giữ được quan hệ bạn bè bình thường.”

“Cái gì? Vẫn có thể giữ được quan hệ bạn bè bình thường? Người mới này là nam hay nữ thế? Là người hay là yêu?”

Bạch Hạc Chân Quân vội hỏi lại.

“Là con người, nam đấy.”

Chu Ly đáp.

“Nam? Hắn là gay đấy à? Thế mà lại có thể thừa nhận mị lực của Bạch tiền bối á!”

Bạch Hạc Chân Quân kinh ngạc bật thốt.

Chu Ly: ...

Bạch Hạc tiền bối ơi, ngài nói ngược mất rồi, phải ngược lại mới đúng chứ! Chính bởi vì vị tiểu hữu tên Thư Hàng kia là trai thẳng, tính hướng bình thường, nên mới có thể chống lại mị lực của Bạch tiền bối ấy chứ!

Mà tiện thể phải nói luôn, Bạch Hạc Chân Quân cũng không thể xem là gay được.

Chủng tộc của hắn rất đặc biệt, chính là huyết mạch thần thú còn sót lại từ thời thượng cổ. Tộc của bọn họ từ khi chui ra khỏi trứng thì không có giới tính, cũng không phân âm dương.

Chỉ khi nào người trong tộc của họ tìm được chân ái của đời mình, lập thành một loại khế ước đặc biệt tương đương với hôn ước xong thì bọn họ mới có thể căn cứ vào giới tính của người yêu để biến hóa ra giới tính tương ứng.

Nói tóm lại, đấy là một loại chủng tộc vừa cao quý lại chẳng có tí tiết tháo nào. Trước khi kết hôn, tộc bọn họ thích cua gái thì cua gái, thích tán trai thì tán trai, tự do yêu đương, không có rào cản chi hết.

“Chà chà, xem ra chờ sau khi ta đổi tên Tiểu Lý kia về thì nhất định phải đi gặp người này một lần mới được.”

Bạch Hạc Chân Quân dùng cánh che trán, ra vẻ trầm tư.

Nhất định phải dạy dỗ người mới lần này mới được, để hắn có thể nhận ra điều tốt đẹp lẫn mị lực của Bạch tiền bối.

Không thể cho phép bất kỳ sinh vật nào không yêu Bạch tiền bối tồn tại trên đời này! Tất cả những sinh vật không yêu Bạch tiền bối thì đều là sai lầm của tạo hóa.

Bạch Hạc Chân Quân hắn sẽ tự mình uốn nắn lại tam quan sai trái của người mới lần này!

Trong mắt của Bạch Hạc Chân Quân lóe lên hai đốm lửa hừng hực ý chí chiến đấu.

…

Khu Giang Nam bên kia.

Hơn một giờ trước, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả mang theo Đậu Đậu, đứng trên không trung ở trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy chờ cả buổi trời, nhân sĩ chuyên nghiệp có trách nhiệm giải quyết sự cố (chùi đít) do Hoàng Sơn Chân Quân phái đến rốt cuộc cũng chạy tới.

Tống Thư Hàng giao ông Anthony kia lại cho vị nhân sĩ chuyên nghiệp này, lại báo cho hắn biết địa điểm ‘rơi máy bay’.

Sau đó, mấy sự kiện ‘chó kinh ba lái máy bay’ đến sự kiện ‘rơi máy bay’, lại thêm vụ ‘huấn luyện viên Tiểu Lý biến thành phi hành gia’, chỉ có thể giao lại cho vị nhân sĩ chuyên nghiệp nọ xử lý.

Sau khi nói xong hết, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối mang theo Đậu Đậu quay về nhà của Dược Sư.

Tống Thư Hàng vừa mới về tới nơi đã kêu to:

“Quả Quả!”

—— Nói tới thì cũng hơi ngượng, mình dặn dò tiểu hòa thượng này ở yên trong nhà, không được chạy rong, sẵn tiện trông nhà. Nhưng mình và Bạch tiền bối lại một hơi đi lên tận ngoài vũ trụ, qua qua lại lại đủ kiểu, nhưng lại quên không để sẵn cơm trưa cho tên nhóc này.

Cũng không biết tiểu hòa thượng Quả Quả có bị đói không nữa?

Tống Thư Hàng kêu hai lần, nhưng lại không có ai trả lời.

“Lạ thật, sao không có ai trả lời thế này, hay là nó đang ngủ nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc tự nói.

Sau đó, hắn tìm hết trong nhà, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của tiểu hòa thượng Quả Quả đâu.

“Thằng nhóc này chạy đi đâu mất rồi?”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Thư Hàng, ngươi tới xem cái này này.”

Lúc này, Bạch tiền bối chỉ về phía bàn ăn trên lầu ba, bên trên có một quyển tiểu thuyết mà Tống Thư Hàng thuê nhưng chưa kịp trả.

Tống Thư Hàng đi đến sát bên thì mới phát hiện ngoài bìa của quyển tiểu thuyết bị viết đè lên hai dòng chữ to thật to.

Dòng thứ nhất:

“Thư Hàng ca ca, ta đi kiếm tiền, đừng chờ.”

Dòng thứ hai:

“Tái bút: sáng nay ta dùng máy tính tìm thông tin, phát hiện phẫu thuật trĩ sang phải tốn từ ba ngàn đến năm ngàn tệ, nếu như nằm viện thì còn đắt hơn! Nhưng lúc đi ta chỉ mang theo có một ngàn lẻ ba mươi hai tệ lẻ sáu đồng, còn thiếu nhiều lắm mới đủ tiền phẫu thuật. Cho nên, Thư Hàng ca ca, ta phải đi kiếm tiền, sẽ về nhanh thôi!”

“A a a!”

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm:

“Chết tiệt, ngươi thật lòng muốn khiến ta tức chết đấy à? Bảo ngươi ngoan ngoãn ở lại trông nhà rồi, ngươi còn dám chạy ra ngoài, coi lời ta nói không ra kí lô nào chứ gì? Còn tái bút, tái bút em gái ngươi! Chờ ta bắt được ngươi về thì mặc kệ ngươi có bị trĩ hay không, ta nhất định phải đánh cho ngươi són cớt ra quần luôn!

Đậu Đậu lặng lẽ rụt cổ lại, sao hôm nay cơn giận của Tống Thư Hàng lại to thế này?

Chương 226: Thí chủ, chỗ các ngươi mua bán trẻ con à?

Mặt trời ngã về tây, sắc trời cũng tối dần.

Một thôn nhỏ ở ngoại ô khu Giang Nam.

Tào Đức Liên đang ngồi ở trước cửa nhà cũ nát của mình, im lặng hút thuốc. Cứ rít hết điếu này đến điếu khác, cuối cùng, dường như hắn đã hạ quyết tâm gì đó.

Hắn quay lại phòng, mở cánh cửa tủ âm tường ra, để lộ ra các loại tượng thần tượng phật đủ màu.

“Con làm xong phi vụ này thì sẽ rửa tay gác kiếm, không làm thêm nữa, nên xin các ngài nhất định phải phù hộ con, để lần sau chót này được thuận lợi. Nếu mà sau này con đổi đời thì nhất định sẽ đi đặt bọc vàng cho các ngài hết.”

Tào Đức Liên thắp nhang, còn đặt mấy quả trái cây lên xem như đồ cúng.

Sau đó, hắn cẩn thận đóng cửa tủ lại, sau đó thở một hơi thật dài.

Lần cuối cùng, hôm nay nhất định là lần cuối cùng! Làm xong vụ này thì sẽ rửa tay, không làm nữa, đi đến một nơi khác, thay tên đổi họ sống cho đàng hoàng, Tào Đức Liên thầm nghĩ như thế.

Sau đó hắn chỉnh lại quần áo một cái, xoay người chuẩn bị ra khỏi căn phòng cũ kỹ này để đi tìm mục tiêu của vụ cuối cùng này.

Lúc hắn quay người lại thì đột nhiên nhìn thấy, không biết từ khi nào, đã có một tiểu hòa thượng đứng trước cửa nhà mình.

Tiểu hòa thượng kia nhìn qua cỡ chừng tám tuổi, gương mặt bầu bĩnh tròn ủm, cực kỳ đáng yêu, khiến người ta nhìn thấy đã muốn véo má nó mấy cái cho đã ghiền.

Hơn nữa, tiểu hòa thượng còn cố đanh mặt ra vẻ nghiêm trang, bộ dạng thế này lại khiến nó trông đáng yêu hơn gấp bội.

Nếu mà bán thằng nhóc này đi thì nhất định sẽ có rất nhiều người đổ tiền ra muốn mua nó nhỉ? Tào Đức Liên lại lên cơn bệnh nghề nghiệp, nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc tên Tào Đức Liên này đang nghĩ ngợi thì chợt thấy tiểu hòa thượng kia chắp tay, cúi chào hắn:

“Xin chào thí chủ, xin hỏi Tào Đức Liên thí chủ có ở nhà không?”

Ủa, tiểu hòa thượng này biết tên mình à?

Trong lòng Tào Đức Liên cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn làm bộ trả lời:

“Xin chào tiểu sư phụ, chú chính là Tào Đức Liên đây.”

“Vậy thì đúng rồi.”

Trên mặt của tiểu hòa thượng lộ ra vẻ thở phào nhẹ nhõm:

“Tiểu hòa thượng có việc muốn tìm Tào thí chủ, đúng rồi, có thể cho tiểu hòa thượng vào nhà nói chuyện được không?”

Tào Đức Liên ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, mời tiểu hòa thượng vào trong nhà.

Sau đó, Tào Đức Liên lại dè dặt hỏi:

“Không biết tiểu sư phụ tìm chú có chuyện gì hay không? Là có ai nhờ cháu nhắn gì cho chú à?”

“Không phải thế.”

Tiểu hòa thượng lại thi lễ một cái, nói:

“Tiểu hòa thượng tìm Tào thí chủ là vì có việc riêng. Hôm nay tiểu hòa thượng cũng nghe ngóng khắp nơi, mới tìm được chỗ ở của Tào thí chủ ngài đây.”

Nghe ngóng khắp nơi để tìm mình à? Tào Đức Liên không hiểu gì hết, nên hỏi tiếp:

“Không biết tiểu sư phụ tìm chú có việc gì?”

“Là thế này! tiểu hòa thượng nghe nói chỗ Tào thí chủ ngươi chuyên môn mua bán trẻ con đúng không?”

Tiểu hòa thượng cười đến là ngây thơ lẫn vô hại:

“Tiểu hòa thượng muốn hỏi Tào thí chủ ngài có thu mua trẻ con hay không ấy mà?

Nói tới đây, mặt của tiểu hòa thượng thoáng đỏ lên:

“Nếu như ngài mua trẻ con thì ngài xem thử xem tiểu hòa thượng ta có được không? Tuy là ta đã sáu tuổi rồi, nhưng ta cảm giác mình vẫn còn đáng yêu lắm. Nếu như ngài mà chịu mua thì ta sẽ bán cho ngài với giá năm ngàn tệ có được không?”

Vẻ mặt của Tào Đức Liên lúc này phải nói là triệt để ngu người.

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Là gài hàng mình à? Hay là chơi đểu mình đây?

Tiểu hòa thượng thấy hắn ngây ra thì cho rằng giá tiền này không được, nên mới ỉu xìu nói tiếp:

“Không được à? Thế thôi bốn ngàn tệ cũng được nữa. Không ít hơn được nữa đâu, tiểu hòa thượng phải làm phẫu thuật cắt bỏ trĩ sang, ít nhất cũng phải tốn năm ngàn tệ đấy. Trong tay của tiểu hòa thượng bây giờ chỉ có mỗi một ngàn tệ thôi.”

Tào Đức Liên lại ngu người tiếp...

“Chẳng lẽ bốn ngàn cũng không được à? Nhưng không thể bớt được nữa đâu, nếu còn bớt nữa… thì tiểu hòa thượng căn bản không đủ tiền đi phẫu thuật cắt bỏ trĩ sang đâu.”

Tiểu hòa thượng nhíu mày nói.

Phẫu thuật trĩ sang? Thiếu bốn ngàn nữa? cho nên mới tự đi bán mình?

Tư duy kiểu gì thế này?

Hồi lâu sau, Tào Đức Liên mới nói:

“Tiểu sư phụ đừng có nói đùa nữa, người nhà của cháu đâu?”

Tiểu hòa thượng suy nghĩ một lát rồi nói:

“Ở xa lắm, bay trên trời cũng phải bốn năm giờ mới tới nơi được.

Ý là đi máy bay cũng phải mất bốn năm giờ đường à? Xa thật đấy.

Tào Đức Liên cảm giác bụng dạ mình nôn nao đau đáu:

“Vậy sao cháu lại chạy tới đây?”

“Tiểu hòa thượng lén trốn sư phụ chạy ra khỏi chùa, bay bốn năm giờ mới tới khu Giang Nam. Sau đó gặp được một người quen, ngủ nhờ một đêm ở nhà người nọ. Nhưng ... Hôm nay tiểu hòa thượng muốn tự kiếm tiền, nên mới chạy ra ngoài.”

Tiểu hòa thượng thành thực trả lời —— bởi vì người xuất gia không được nói dối.

Tào Đức Liên nghe thấy thế thì hai mắt sáng rỡ lên.

Cơn đau ở bụng không cần thuốc cũng tự khỏi, hơn nữa, tim hắn dường như đập nhanh hơn —— Chẳng lẽ, là do mấy tượng thần kia phù hộ hắn nên đưa tiểu hòa thượng này tới đây để hắn hốt được cú chót? Sau đó kiếm một mớ đổi đời?

Tiểu hòa thượng này trông qua kháu khỉnh đáng yêu, da láng thịt mềm. Hơn nữa nó mới có sáu tuổi thôi. Tuy rằng suy nghĩ của nó có hơi lạ, nhưng mấy thứ này có thể dạy dỗ uốn nắn lại được.

Vậy nên, hắn ngẫm nghĩ kĩ rồi hỏi dò:

“Vậy người quen kia của cháu đâu?”

Tiểu hòa thượng đáp:

“Không biết nữa, hắn đã ra ngoài với một vị tiền bối khác rồi, cả ngày rồi chưa về. Cho nên ta mới lén chạy ra một mình. Tào thí chủ ngài hỏi mấy chuyện này làm gì thế? Ngài cứ trả lời tiểu hòa thượng đi đã, ngài có chịu mua tiểu hòa thượng với giá bốn ngàn tệ không? Nếu như ngài không mua thì tiểu hòa thượng sẽ đi tìm người khác hỏi thử!”

Đúng là trời cũng giúp mình! Tào Đức Liên kích động siết tay ——thậm chí hắn đã nghĩ ra vô số cách để kiếm tiền.

Chỉ cần thuận lợi bán được tiểu hòa thượng này rồi thì nói không chừng quãng đời còn lại hắn không cần phải lo lắng tiền bạc nữa. Đây nhất định là nhờ ơn mình bao ngày nhang khói cúng kiến tượng thần nên mới có thu hoạch thế này.

Lúc này, hắn đã nảy sinh tâm tư muốn lừa bán tiểu hòa thượng này.

...

Nhưng dẫu gì Tào Đức Liên cũng là kẻ cẩn thận, trước tiên, hắn cẩn thận ra ngoài nhìn quanh quất khắp nơi một lượt. Bên ngoài xem chừng chẳng có ai mai phục, xem ra không phải lừa hắn.

Tiểu hòa thượng này đầu óc không được bình thường lắm, nên mới tới nay bán mình.

Tuyệt quá đi mất, tiếp theo chỉ cần mình đưa tiểu hòa thượng này rời khỏi khu Giang Nam, lừa nó đến thành phố khác, thì có thể tìm người bán nó với giá hời rồi! Tới lúc đó, dù người quen của tiểu hòa thượng này phát hiện điều gì thì mình cũng đã sớm chạy mất bóng rồi còn đâu.

Nghĩ thế, Tào Đức Liên vào lại trong phòng, nói:

"Cháu thật sự muốn bán mình à?"

"Đương nhiên rồi, tiểu hòa thượng đang gấp kiếm tiền chữa bệnh trĩ mà."

Tiểu hòa thượng nói.

Được rồi, trị bệnh trĩ thì trị bệnh trĩ!

"Được rồi, cháu đi theo ta!"

Tào Đức Liên nói với tiểu hòa thượng.

Nói xong, Tào Đức Liên vơ đại chút đồ, đi tới chỗ chiếc xe cũ kỹ ở ngoài cửa.

Ánh mắt của Tào Đức Liên vô cùng nhu hòa, nói với tiểu hòa thượng:

"Lên không? Chú dắt cháu đến thành phố gần đây chơi!"

"Tào thí chủ ngài thế này là quyết định sẽ mua ta đúng không?"

Trên mặt của tiểu hòa thượng lộ ra vẻ vui mừng.

"Đúng vậy, cháu lên xe với chú đi!"

Tào Đức Liên nói, đồng thời mở cửa chiếc xe ghẻ của mình ra, ý bảo tiểu hòa thượng lên xe.

Nhưng tiểu hòa thượng không lên xe ngay, mà xòe tay ra:

"Tiền trao cháo múc đi đã, nếu như ngài đã mua tiểu hòa thượng thì phải đưa tiền cho tiểu hòa thượng trước, sau đó tiểu hòa thượng mới giao hàng cho ngài được."

Đầu óc của tiểu hòa thượng này đúng là có vấn đề!

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt chắc nịch của tiểu hòa thượng, Tào Đức Liên cũng cắn răng, móc túi tiền ra, đếm đủ bốn ngàn tệ đưa cho tiểu hòa thượng:

"Đây, bốn ngàn tệ đấy!"

Dù sao thì đợi qua thành phố khác hắn cũng có thể chuốc thuốc mê tiểu hòa thượng, chừng đấy thì chẳng phải bốn ngàn tệ kia vẫn quay về túi của mình à?

Tiểu hòa thượng đếm thật kỹ, sau đó thỏa mãn cất kỹ tiền:

“Được rồi, Tào thí chủ. tiểu hòa thượng sẽ bán mình cho ngài! Sau đó, chúng ta đi phẫu thuật cắt trĩ sang có được không?

Mẹ nó, thằng nhãi này chập mạch không phải vừa đâu. Tào Đức Liên mắng thầm, nhưng vẫn nói:

“Chúng ta đi nơi khác phẫu thuật! Bệnh viện ở chỗ đó tốt hơn, cắt trĩ đau thấy mụ nội… A không! Cắt trĩ không đau chút nào! Cắt xong cũng sẽ không bị tái phát!”

Tiểu hòa thượng gật đầu:

“Được, nếu như Tào thí chủ đã nói vậy thì đến chỗ ngài nói để phẫu thuật cũng được.

Sau đó, tiểu hòa thượng ngoan ngoãn chui lên xe ngồi.

Tào Đức Liên khấp khởi mừng thầm, nổ máy xe, đạp chân ga, phóng đi cái vèo.

Làm người đúng là phải nên tin vào thần thánh, mặc kệ là tượng thần gì, cũng phải nhang khói thờ phụng thì mới được phù hộ. Ha ha ha.

…

Trong nhà của Dược Sư.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Đậu Đậu, có thể tìm được tiểu hòa thượng hay không?”

Đậu Đậu đang ngồi xổm, lè lưỡi bán manh, sau đó nó nghiêng đầu nói:

“Đương nhiên là được rồi, gâu! Dựa vào khứu giác của ta thì tìm ra tiểu hòa thượng chỉ là chuyện vặt.”

Tống Thư Hàng lập tức ân cần mở một bịch thức ăn cho chó vị thịt gà, dâng lên trước mặt Đậu Đậu:

“Vậy Đậu Đậu ngươi giúp ta tìm tiểu hòa thượng về được không?”

Đậu Đậu giơ chân trước nhận lấy bịch thức ăn cho chó, trút vào trong miệng, nhai nhai, nuốt vào. Sau đó nó lại nghiêng đầu nói:

“Được cái gì đây? Gâu!”

Muốn nhờ Đậu Đậu giúp đỡ, thì hoặc là cho nó thứ gì đó, hoặc là tự nhiên nó nổi hứng muốn làm việc tốt.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ rồi nói:

“Ta có thể dạy ngươi lái xe! Sau này mà có cơ hội thì ta sẽ tìm một khu vắng người, cho ngươi lái vài vòng chơi có được không?”

Đậu Đậu liếc mắt nhìn hắn, nó le lưỡi ra, sau đó lăn lộn trên đất. Rõ ràng, điều kiện mà Tống Thư Hàng đưa ra không đủ để lay động nó.

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Chờ tới lúc ngươi lái rành rồi thì chúng ta có thể chọn một chiếc xe, khắc trận pháp ẩn hình, trận pháp phản trinh sát lên, sau đó cho ngươi chạy ra ngoài đua cho đủ! Muốn chạy đi đâu thì chạy!”

Hắn vừa mới nói xong thì Đậu Đậu lập tức bò dậy:

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta đi! Gâu, ta sẽ tìm được tiểu hòa thượng ngay, sau đó báo cho ngươi biết để đưa hắn về. Gâu!”

Dứt lời. Đậu Đậu nhảy vọt lên, đắc ý phóng qua cửa sổ, bay ra ngoài.

Đợi Đậu Đậu đi xa rồi, Tống Thư Hàng lại hận không thể tự tát cho mình một cái, ban nãy nhanh mồm nhanh miệng, hứa đi đua xe với Đậu Đậu làm gì chứ? Mình chán sống rồi chắc!

Mấy ngày nữa phải đến bệnh viện xem thử, mua vài hủ thuốc trợ tim gấp về mới được, hắn cứ cảm thấy trái tim của mình có nguy cơ không chịu nổi áp lực mất,

“Thư Hàng, có rảnh không?”

Lúc này, Bạch tiền bối vốn đang ngồi tra tư liệu trên máy tính đột nhiên quay đầu lại hỏi.

“Có.”

Tống Thư Hàng trả lời, buổi tối tu luyện xong thì hắn chỉ ngồi không mà thôi.

“Vậy tối nay ta sẽ dạy ngươi luyện khí huyết đan nhé, lần trước ta nói rồi, đợi ngươi mang dược liệu về thì sẽ dạy ngươi luyện mà.”

Bạch tiền bối nói.

Chương 227: Thuốc gây mê hết tác dụng rồi à?

Sau khi nghe Bạch tiền bối nói vậy thì hai mắt của Tống Thư Hàng sáng bừng:

“Tiền bối chờ lát đã, để ta đi lấy dược liệu luyện chế khí huyết đan!”

Chờ sau khi hắn lấy dược liệu tới thì Bạch Tôn Giả lại đi vào trong phòng luyện đan của Dược Sư với hắn.

Trong phòng có một số dược liệu mà Dược Sư chưa dùng hết, mấy loại nhiên liệu cần thiết khi luyện đan, và một lò luyện đan.

Lò luyện đan chia làm hai nữa nằm trên đất —— theo như hắn nhớ thì lần trước, lúc ăn cơm trên mái nhà, Bạch Tôn Giả đã tháo lò luyện đan ra, đưa nửa dưới cho Đường Đường của Không Không Đạo Môn dùng để xào rau. Sau này mãi vẫn chưa có dịp gắn lại, nên cứ ném nguyên trong phòng luyện đan.

“Ha ha, ta lập tức ráp nó lại ngay.”

Bạch Tôn Giả cười ngượng ngùng, vội bước lên ráp lò luyện đan lại.

Lò luyện đan vốn có thể tháo ra, nên không cần sợ Bạch tiền bối sẽ ráp hỏng lò luyện đan.

“Đúng rồi, Thư Hàng này, ngươi có biết khống hỏa quyết không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không biết.”

Tống Thư Hàng lắc đầu —— lúc trước Dược Sư tiền bối cũng có nói, đợi hắn trúc cơ thành công rồi thì sẽ dạy khống hỏa quyết và cách dùng lò luyện đan cho hắn, cũng sẽ dạy cho hắn cách luyện chế vài loại dược dịch.

Đợi khi nào Tống Thư Hàng học được cách luyện chế mấy loại dược dịch kia thì Dược Sư có thể chỉ cho hắn đường kiếm tài vật ở thế tục.

Nhưng sau khi Dược Sư đi xem bệnh giúp cho bạn của hắn xong thì một đi không trở về… cũng chẳng có thời gian đâu mà dạy khống hỏa quyết cho Tống Thư Hàng.

“Ồ, không phải trước đây ta từng nghe có người trong nhóm nói là ngươi đang giúp Dược Sư hoàn thiện thối thể dịch bản mới à? Sao lại không biết khống hỏa thuật được?”

Bạch tiền bối có chút nghi hoặc.

Tống Thư Hàng cười gượng:

“Bạch tiền bối ngươi không biết à? Ta không phải dùng lò luyện đan để luyện thối thể dịch.”

Nói ra thì, từ khi hắn nghênh đón Bạch Tôn Giả tới nay, hắn chưa luyện thối thể dịch ở trước mặt Bạch tiền bối bao giờ!

Bạch tiền bối tò mò hỏi:

“Vậy ngươi luyện chế thối thể dịch kiểu gì thế?”

Tống Thư Hàng chỉ vào cái nồi lẩu với bếp điện ở trong góc phòng luyện đan:

“Dùng mấy thứ đó để luyện đấy, hắc hắc.”

“Đấy không phải cái nồi dùng để ăn lẩu à?”

Trong mắt của Bạch tiền bối ánh lên vẻ tò mò:

“Thú vị lắm, đợi chúng ta luyện khí huyết đan xong, nếu như vẫn còn thời gian thì ngươi dùng bếp điện luyện thối thể dịch cho ta xem thử một lần đi.”

“Được thôi.”

“Bất quá… nếu như ngươi không biết khống hỏa quyết thì sẽ hơi phiền. khống hỏa thuật khác với chưởng tâm lôi, không phải là loại pháp thuật dễ dàng nắm giữ đâu.”

Bạch Tôn Giả nhíu mày nói.

“Tiền bối, chỗ ta có một món pháp khí khống hỏa đây.”

Tống Thư Hàng lấy cái quạt ngự hỏa ba sao sạc điện ra.

“Pháp khí khống hỏa à? Ồ, loại pháp khí này của ngươi có hình dạng lạ thật đấy.”

Bạch tiền bối đưa tay nhận lấy pháp khí khống hỏa của Tống Thư Hàng, bắt đầu nghiên cứu nó:

“Dùng như thế nào?”

Tống Thư Hàng chỉ vào cây quạt, nói với Bạch Tôn Giả:

“Tiện lắm, ấn cái nút màu đỏ đó là có thể khống chế tăng cường cường độ của ngọn lửa, có thể tăng cường tổng cộng sáu lần, còn cái nút màu xanh lam kia là giảm nhiệt độ. Cái ở giữa là nút tắt mở, đồng thời có thể dựa vào màu sắc đậm hay nhạt mà xem mức năng lượng dự trữ ở trong quạt ngự hỏa ba sao.

“Năng lượng dự trữ à, thứ này không dùng linh thạch làm nguồn năng lượng sao?”

Bạch tiền bối tò mò hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng nói:

“Không cần linh thạch, dùng điện đó, nó có thể sạc điện. Nghe nói là do Dược Sư tiền bối và người khác cùng nghiên cứu chế tạo ra, bởi vì linh thạch là nguồn năng lượng không thể tái sinh, cho nên bọn họ mới nghiên cứu ra cách dùng điện để thay thế linh thạch.”

“Hóa ra là vậy... để ta thử xem.”

Bạch tiền bối cười ha hả, sau đó hắn phẩy tay điểm một cái về phía lò luyện đan.

Bên dưới lò luyện đan có một số vật thể màu đen, không phải là than, cũng không rõ là thứ gì, dù sao thì nó là nhiên liệu mà Dược Sư dùng để luyện đan.

Trên ngón tay của hắn lăng không xuất hiện một đốm lửa, thắp cái nhiên liệu màu đen kia lên.

Sau đó, hắn mở cái quạt ngự hỏa ba sao lên, ấn nút màu đỏ quạt nhẹ một cái.

Ngọn lửa lập tức bùng lớn lên.

Lại quạt thêm một cái, ngọn lửa lại mãnh liệt hơn.

Sau khi quạt liên tục sáu lần, màu sắc của ngọn lửa bên dưới lò luyện đan đã gần biến thành màu trắng, sắp đạt tới 1400 độ rồi.

Tiếp theo, Bạch tiền bối lại ấn cái nút màu xanh, lại quạt sáu cái. Màu của ngọn lửa giảm nhanh xuống, biến lại thành đỏ sậm như bình thường.

“Tiện thật đấy, Dược Sư đã thành công kết hợp vật phẩm của tu sĩ với khoa học kỹ thuật hiện đại ngày nay lại với nhau rồi.”

Bạch tiền bối cảm thán.

Đúng vậy, Dược Sư tiền bối rất tài giỏi.

Nhưng đã là pháp khí mà còn phải sạc điện, nghe cứ thấy sao sao ấy. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

“Bạch tiền bối, chúng ta đi luyện chế khí huyết đan đi nhé… Á?”

khi Tống Thư Hàng quay sang nhìn Bạch tiền bối thì hắn lập túc cứng đờ.

Chỉ thấy, không biết từ khi nào, Bạch tiền bối đã tháo banh cái quạt ngự hỏa ba sao kia ra.

Chỉ mới có một thoáng thôi mà cây quạt ngự hỏa ba sao đã bị Bạch tiền bối tháo ra thành mấy phần rồi.

“Hóa ra là vậy, đúng là thiên tài. Kết hợp pháp khí và khoa học kỹ thuật một cách hoàn mỹ, phải khen tiểu Dược Sư một phen mới được.”

Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Sau đó, hình như hắn nghe được tiếng Tống Thư Hàng gọi nên ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

“Ái chà, ha ha ha, ta quen tay nên tháo nó ra mất rồi…”

Bạch Tôn Giả làm ra vẻ vô tội.

Tống Thư Hàng lặng yên nhìn quạt ngự hỏa ba sao đã bị tháo bung ra.

“Đừng lo, ta sẽ ráp nó lại ngay ấy mà. Thứ này không giống với mấy món đồ điện bình thường, nó có chứa kết cấu của pháp khí, bỏ ra vài giây là ráp lại được ngay ấy mà! Chắc chắn không thành vấn đề đâu.”

Bạch tiền bối nói với vẻ mặt tự tin lắm lắm.

…

Một phút sau.

Bạch tiền bối đắc ý đưa quạt ngự hỏa ba sao đã được ráp lại nguyên vẹn cho Tống Thư Hàng xem:

“Sao hả, đâu lại vào đấy rồi nhé! Ta đã nói là tuyệt đối không có vấn đề gì đâu mà!”

“Tiền bối lợi hại thật đấy!”

Tống Thư Hàng tranh thủ nịnh nọt một câu:

“Thế chúng ta thử xem công năng của nó có ổn hay không nhé?”

“Đương nhiên!”

Bạch tiền bối ấn cái nút màu đỏ, phẩy nhẹ một cái về phía lò luyện đan! Màu sắc của ngọn lửa tăng thêm một chút, biến thành màu đỏ thẫm.

Quạt thêm cái nữa, màu của ngọn lửa lại tăng thêm, biến thành màu đỏ cam.

Sau khi quạt đủ sáu cái thì ngọn lửa đã biến thành màu trắng.

Hiếm khi đồ mà Bạch tiền bối sửa lại vẫn có thể dùng được, lại còn không xảy ra vấn đề gì nữa!

“Tiền bối lợi hại quá!”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên. Xem ra, nếu như món đồ điện đó có liên quan tới pháp khí thì Bạch tiền bối có thể sửa nó một cách hoàn mỹ!

“Ha ha ha. Đương nhiên rồi.”

Bạch tiền bối lại nhấn cái nút màu xanh, phẩy nhẹ một cái về phía lò luyện đan, muốn hạ nhiệt độ của ngọn lửa xuống.

Một cái!

Ngọn lửa... vẫn hừng hực như cũ.

Ngọn lửa màu trắng kia vô cùng chói mắt.

“Ủa?”

Bạch tiền bối lại ấn cái nút màu xanh lần nữa, quạt mạnh một cái…

Ngọn lửa lay lắt mấy cái.

Ngọn lửa màu trắng thật sự rất đẹp.

Bạch tiền bối quạt cật lực —— ngọn lửa vẫn cứ trơ trơ ra đó.

“Ha ha, ha ha.”

Bạch Tôn Giả xấu hổ gãi đầu:

“Hình như ta lắp hỏng chức năng giảm nhiệt độ rồi.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Không sao, ta nhất định sẽ sửa cây quạt này lại như cũ.

Không sửa được thì chờ Tiểu Dược Sư về lại bảo hắn sửa cũng được! Giờ để ta dạy khống hỏa quyết cho người đi vậy, so với pháp khí khống hỏa thì khống hỏa huyết hữu dụng hơn nhiều. Nó theo suy nghĩ của ngươi, chỉ cần ngươi hạ một ý niệm trong đầu, muốn lửa lớn thì sẽ lớn, muốn nhỏ thì sẽ nhỏ, tiện hơn mấy cái pháp khí khống hỏa nhiều!”

Bạch tiền bối nói xong, dùng hai tay ấn pháp quyết.

Ngọn lửa bên dưới lò luyện đan lập tức nhỏ xuống, cuối cùng biến thành màu đỏ bình thường.

Bạch tiền bối đắc ý hỏi:

“Sao hả, vẫn là khống hỏa quyết tốt hơn đúng không? Pháp bảo dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân thôi!”

“Tiền bối nói đúng lắm.”

Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù pháp khí khống khỏa rất tốt, nhưng khống hỏa quyết lại càng có sức hấp dẫn hơn, khống hỏa quyết và pháp khí khống hỏa so ra thì cũng giống như pháp thuật bắn cầu lửa với súng ngắn.

“Để ta dạy ngươi khống hỏa quyết!”

Hai mắt của Bạch tiền bối sáng ngời, vui vẻ nói.

…

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Nháy mắt đã đến nửa đêm về sáng rồi.

Quý ngài buôn người Tào Đức Liên đã tới được địa điểm sau cùng mà hắn định sẵn, là thành phố Văn Châu, cách khu Giang Nam những bốn trăm cây số.

“Hắc hắc, tới đây rồi thì dù người quen của tiểu hòa thượng ngươi có giỏi bằng trời đi nữa thì cũng đừng hòng tìm được ngươi về.”

Tào Đức Liên đắc ý nghĩ thầm.

Mặc kệ lý do tiểu hòa thượng này muốn bán mình cho hắn là gì, chẳng sao hết. Tiếp theo, chỉ cần bán được tên nhãi này, kiếm được một mớ tiền thì hắn đã có thể rửa tay, không làm nữa rồi.

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh, thông qua kính chiếu hậu, Tào Đức

Liên phát hiện tiểu hòa thượng kia đang chắp hai tay, vừa giống đang tụng kinh, lại giống như đang nằm ngủ.

"Hửm, Tào thí chủ, chúng ta đến rồi đấy à?"

Tiểu hòa thượng Quả Quả mở to hai mắt, nhìn Tào Đức Liên.

"Chúng ta sắp tới rồi, ha ha ha."

Tào Đức Liên cười gian.

Tiếp theo, hắn tự tay đóng hết cửa sổ trên xe lại.

Cuối cùng, hắn mở chốt điều hòa ra.

Bên trong điều hòa có gió nóng phả ra… nhưng thứ nó phả ra không chỉ là gió nóng, mà còn có một số khí thể đặc chế, chỉ phát ra mùi thoang thoảng cực nhạt.

Đó là kết quả sau khi Tào Đức Liên sửa lại điều hòa, thứ phả ra là một loại hơi gây mê. Hơi gây mê này là hắn đặc biệt nhờ người quen tìm mua giúp, hiệu quả cực tốt.

Trong nháy mắt khi khí thể này được phóng ra thì Tào Đức Liên đã lén dùng ống tay áo che miệng và mũi của mình lại. Hắn đã sớm thử qua rồi, cho dù là đàn ông trưởng thành cũng sẽ gục ngay trong vòng mười giây.

"Một, hai, ba...năm, sáu… chín, mười!"

Tào Đức Liên đếm thầm trong lòng, đồng thời cũng quay đầu lại nhìn tiểu hòa thượng.

Chỉ thấy tiểu hòa thượng lại gục đầu xuống, hai tay chắp lại, xem ra đã ngủ thiếp di rồi.

"Xong rồi."

Tào Đức Liên nghĩ thầm trong bụng.

Hắn vẫn dùng ống tay áo để che miệng và mũi lại, ở trên ống tay áo của hắn có cơ quan, bên trong có chứa thuốc giải để giải trì hơi gây mê.

Chừng năm phút sau, Tào Đức Liên lái xe đến một bãi đổ xe không người, dừng xe lại.

Sau đó, hắn tắt điều hòa, hạ cửa kính xe xuống.

"Suông sẻ quá."

Tào Đức Liên lẩm bẩm.

Những năm phút thế này, chắc tiểu hòa thượng kia đã sớm ngủ rồi.

Đúng rồi, phải lấy bốn ngàn trên người tiểu hòa thượng này lại cái đã, bốn ngàn đồng chứ ít ỏi gì!

Hắn đi tới bên cạnh tiểu hòa thượng, gió tay mò túi tiền trên người của tiểu hòa thượng.

Lúc trước hắn thấy tiểu hòa thượng nhét tiền vào cái túi này.

Bốp!

Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ xíu mềm mềm đột nhiên giơ ra, đập tay của Tào Đức Liên một cái.

“Tào thí chủ, ngài đang làm gì thế?”

Tiểu hòa thượng mở mắt ra, đôi mắt trong veo, sáng ngời.

Tào Đức Liên sợ hết hồn —— ôi mẹ ơi, chuyện gì thế này. Sao tiểu hòa thượng này còn tỉnh nữa?

Chẳng lẽ cái hơi gây mê của mình có vấn đề gì rồi à?

Lúc này, suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu của Tào Đức Liên chính là muốn mở điều hòa lên lần nữa, rồi ngửi thử xem có phải là hơi gây mê này bị quá hạn sử dụng hay không…

Chương 228: Tào thí chủ, lừa gạt thì sẽ bị đánh đòn đó. A ~

Cũng may là chút lý trí còn sót lại của Tào Đức Liên đã ngăn cản con đường tự đi tìm chết của hắn, hắn không mở điều hòa lên để ngửi thử hơi gây mê.

Sau đó, hắn thấy tiểu hòa thượng có vẻ khá nghi ngờ, nên mới cười khan nói:

“Ha ha, chú tưởng là con ngủ gục, nên định bế con xuống xe ấy mà.”

Mà phải nói, lực tay của tiểu hòa thượng này ghê gớm thật, lúc này nó vỗ lên tay của hắn một cái thôi mà bây giờ hãy còn nóng rát, đau muốn chết đây.

“Hóa ra là vậy.”

Tiểu hòa thượng gật đầu, cười tươi rói:

“Cảm ơn Tào thí chủ nhé, nhưng khi nãy tiểu hòa thượng chỉ đang đọc thầm kinh văn mà thôi, chứ không có ngủ gật. Tầm giờ này là giờ tụng kinh văn sau khi ăn cơm tối ở trong chùa, mặc dù không ở trong chùa, nhưng tiểu hòa thượng không thể bỏ lỡ giờ tụng kinh được.”

“Ha ha, ha ha.”

Tào Đức Liên cười khan mấy tiếng liền, nhìn thấy tiểu hòa thượng tỉnh queo như thế, hắn lại bực bội trong lòng —— Tức chết đi được, sao hơi gây mê lại không xi nhê gì thế này?

Thôi, không hiệu quả cũng không sao cả.

Tiểu hòa thượng này cũng chỉ là một đứa nhóc mới sáu bảy tuổi mà thôi, con nít tầm tuổi này ham ngủ. Chờ lát tối nó ngủ rồi thì mình lại lén lấy lại bốn ngàn tệ của nó là được! Tào Đức Liên nghĩ thầm trong lòng.

“Tào thí chủ, chúng ta đã đến nơi rồi à?”

Tiểu hòa thượng quay đầu nhìn xung quanh, sau đó đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, nó sờ mông của mình, hớn hở hỏi:

"Tào thí chủ à, bây giờ chúng ta đến bệnh viện à? Ngài nói rồi đấy thôi, chỉ cần tới nơi thì sẽ đi tìm một bệnh viện kha khá để tiểu hòa thượng phẫu thuật cắt bỏ trĩ sang, phẫu thuật không đau, không tái phát mà?"

"Đừng gấp, đừng gấp, phẫu thuật trị trĩ đi lúc nào cũng được, trước tiên cháu cứ đi tới chỗ này với chú cái đã, trời cũng tối rồi, chúng ta ngủ lại một đêm nhé."

Tào Đức Liên cười đến là vô hại.

Nụ cười của hắn có thể khiến người ta cảm thấy sáng láng, đáng tin.

Vì luyện cho ra được cái nụ cười này mà Tào Đức Liên đã phải chịu không biết bao nhiêu vất vả!

"Nhưng chính Tào thí chủ ngài đã nói, sau khi đến nơi thì sẽ kập tức đi tìm một bệnh viện tốt, để ta phẫu thuật chữa trĩ sang mà!"

Tiểu hòa thượng nhíu mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Mẹ nó, thằng nhãi này lại đang lên cơn thần kinh dẫm đinh đấy à?

Ha ha, dù sao thì cũng đã đến thành phố Văn Châu rồi, mình cũng chẳng cần chiều theo ý nó làm gì nữa.

Lừa bán trẻ con ấy à. Không chỉ phải sở hữu nụ cười hoàn mỹ, mà đôi lúc cũng phải có thủ đoạn hung ác nữa, có một câu thành ngữ 'vừa đánh vừa xoa' để hình dung ý này đây.

Vậy nên, Tào Đức Liên lập tức đanh mặt lại, làm ra vẻ hung ác:

"Trĩ sang, trĩ sang, trị trĩ cái con khỉ gì! Mày ngoan ngoãn ngồi im ở đấy cho tao, bây giờ tối rồi, tìm chỗ nghỉ lại cái đã. Nếu mày mà không ngoan ngoãn nghe lời thì tao sẽ ném mày xuống sông nuôi cá bây giờ!"

Tiểu hòa thượng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc như cũ, hơn nữa còn nhíu mày chặt hơn.

Một lát sau, tiểu hòa thượng mới gằn giọng hỏi:

"Tào thí chủ, rõ ràng đã nói đến nơi sẽ tìm bệnh viện cho ta trị trĩ rồi mà, lẽ nào lúc trước ngươi chỉ lừa ta thôi à?"

“Đó không gọi là lừa, đấy gọi là dỗ mày!”

Tào Đức Liên cười lạnh, đồng thời xắn tay áo lên, nếu như tiểu hòa thượng này mà vẫn còn cứng đầu, không chịu nghe lời nữa thì hắn sẽ đập cho tiểu hòa thượng này một trận nên thân.

Bọn nhóc con lì lợm ấy mà, đánh cho một trận là sẽ ngoan ngay, trò này hắn rành lắm.

“Nối dối là hành vi không tốt, sư phụ từng nói, kẻ nói dối phải bị - đánh - nát - mông!”

Tiểu hòa thượng nghiến răng nói mấy chữ sau cùng ra, nhấn giọng từng chữ một.

Lúc nói mấy chữ này ra, trong ánh mắt của no thoáng hiện lên vẻ hoảng sợ, đó là vì hai năm nay nó thường xuyên bị đánh mông nên để lại ám ảnh tâm lý.

“Con mẹ nó, mày lại lên cơn đấy à? Đánh đòn á? Xem tao có đánh chết mày trước không?”

Tào Đức Liên thẹn quá hóa giận, vói tay chộp lấy tiểu hòa thượng, xem ông đây có đánh mày tét mông không!

Vẻ mặt của tiểu hòa thượng lại nghiêm túc hơn nữa. Nó vẫn đứng im không động đậy, để mặc cho Tào Đức Liên túm lấy vạt áo của nó.

Sau khi túm được tiểu hòa thượng thì Tào Đức Liên lại thuận tay kéo mạnh một cái, muốn kéo thằng nhóc này ra để đánh cho một trận.

Nhưng... hắn dùng lực kéo một cái, lại cảm giác như mình đang kéo một cục sắt cả ngàn cân chứ không phải đang túm một đứa nhóc. tiểu hòa thượng giống như mọc rễ tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

Chuyện quái gì thế này? Tào Đức Liên không tin, lại kéo mạnh thêm cái nữa!

Tiểu hòa thượng vẫn ngồi lù lù như một ngọn núi.

“Tào thí chủ, nói dối thì phải bị - đánh - nát - mông!”

Tiểu hòa thượng trầm giọng nó, tựa như một vị kim cang la hán nổi giận.

Sau đó, nó giơ tay ra, chộp lấy bàn tay Tào Đức Liên đang túm lấy vạt áo của nó. Cũng không thấy nó dùng sức bao nhiêu, nhưng toàn thân của Tào Đức Liên lại bị nhấc lên quay vèo vèo như cái chong chóng.

Sau đó hắn ngã đúi đụi xuống đất với tư thế chó ăn phân, mông nhổng lên trời.

Chuyện gì thế này? Khi nãy rốt cuộc vừa mới xảy ra chuyện gì thế? Tào Đức Liên sợ hãi, đầu của hắn đơ ra như động cơ bị kẹt máy.

Nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vì hắn đột nhiên cảm thấy cánh tay của mình đau đớn dữ dội!

Bốp!

Tiểu hòa thượng xòe bàn tay ra, ngồi xổm bên cạnh hắn, quất một cái thật mạnh vào mông hắn.

—— Mẹ nó, một bạt tai kia của tiểu hòa thượng quả thật không giống tay con người, chẳng khác chi roi sắt quất một cú, đau rát. Mông con người là nơi tập trung tương đối nhiều mỡ và cơ thịt, nhưng tiểu hòa thượng quất một cú lên mông thôi mà lại khiến hắn cảm giác đau đớn đến tận xương tủy.

“A...”

Tào Đức Liên kêu la thảm thiết, cơn đau đớn dữ dội khiến hắn hét toáng lên theo bản năng.

“Cho ngươi nói đối! Cho ngươi gạt người!”

Tiểu hòa thượng xòe bàn tay, quất tới tấp vào mông của Tào Đức Liên, bốp bốp bốp ...

“A a a a...”

Tào Đức Liên kêu thảm liên hồi, nước mắt, nước mũi, nước dãi chảy ràng rụa.

Hắn loi ngoi quẫy mạnh trên mặt đất, muốn thoát khỏi ma trảo của tiểu hòa thượng.

Nhưng hắn mới lết được có một đoạn thì tiểu hòa thượng đã túm lấy chân của hắn, kéo nhẹ một cái là đâu lại về đấy. Tào Đức Liên thậm chí cắm móng tay cào thành năm đường trên mặt đất luôn...

Bốp bốp bốp!

“Còn dám nói dối nữa hay không?”

Tiểu hòa thượng tức giận bừng bừng, vừa đánh vừa hỏi.

“Không dám nữa, ta không dám nữa.”

Tào Đức Liên khóc la, cơn đau đớn dữ dội khiến cho đầu óc của hắn trống rỗng. Giờ mà tiểu hòa thượng nói một thì hắn cũng không dám nói hai.

Nếu như đổi thành lúc chiến tranh loạn lạc thời cổ đại thì loại người như cái tên Tào Đức Liên, một khi bị kẻ thù bắt được, chỉ cần tra khảo bức cung một tí thôi thì hắn nhất định sẽ nôn hết toàn bộ những bí mật mà mình biết ra...

Bốp bốp bốp!

Tiểu hòa thượng vẫn đánh tiếp, tức giận quát to:

“Vậy bây giờ ngươi có đưa ta đến bệnh viện để phẫu thuật cắt bỏ trĩ sang hay không?”

“Đi ngay, đi ngay đây!”

Tào Đức Liên kêu la oai oái cầu xin tha thứ:

“Đừng có đánh nữa mà, còn đánh nữa thì chú sẽ chết mất! Chú lập tức đưa cháu đi bệnh viện đây!”

Tiểu hòa thượng dừng tay lại, chắp tay trước ngực, đứng lên, dần nguôi cơn giận, sau đó lại mỉm cười rất đỗi ôn hòa:

“Thiện tai, thiện tai. Tào thí chủ biết sai mà sửa đổi, đúng việc đáng mừng. Hy vọng Tào thí chủ có thể nhớ kỹ bài học lần này, sau này, xin chớ có nói dối thêm nữa.”

“Vâng, tiểu sư phụ, chú nhất định sẽ sửa đổi, nhất định sửa. Cả đời này sẽ không bao giờ nói dối nữa.”

Tào Đức Liên vừa khóc vừa nói.

“Thế bây giờ chúng ta đi bệnh viện nhé? Ta cảm giác búi trĩ của mình đang ẩn ẩn đau đây.”

Tiểu hòa thượng nói với giọng điệu nghiêm túc.

“Đi ngay, đi ngay đây. Chú biết ở gần đây có một bệnh viện, trị trĩ tốt lắm.”

Tào Đức Liên đáp liền tù tì —— đồng thời, đầu óc của hắn cũng dần tỉnh táo lại.

Mẹ nó, chuyện gì vừa mới xảy ra thế này?

Một tiểu hòa thượng mới 6 - 7 tuổi lấy đâu ra lực tay lớn như thế chứ? Mạnh tới mức mà một gã đàn ông trưởng thành như hắn cũng không làm được gì luôn?

Đây không phải là công phu Thiếu Lâm trong truyền thuyết đấy chứ?

Nếu thế thì lại có chuyện rồi —— Nếu như tiểu hòa thượng này đã trâu bò như thế rồi, tại sao nó lại tìm mình đòi bán thân?

Không phải là thằng nhãi này chuyên môn chạy đến lừa mình đấy chứ, thế bây giờ mình phải làm gì đây? Chạy trốn khỏi tên tiểu hòa thượng này kiểu gì bây giờ?

Nhưng như thế thì ức lắm, rõ ràng đã mang nó chạy từ khu Giang Nam đến tận thành phố Văn Châu này rồi, chỉ cần tìm được người mua nó để bán đi là kiếm được một món hời ngay.

Hơn nữa mình cũng đã quyết định sẽ làm một cú chót rồi, làm xong phi vụ này thì sẽ rửa tay bỏ nghề ngay.

Tào Đức Liên xoa xoa cái mông, từ từ bò dậy.

Đồng thời, hắn nhanh chóng nghĩ kế.

Đúng rồi, dù tiểu hòa thượng này mạnh như trâu thì đã sao, có gì mà phải sợ? Chỉ cần mình không xung đột với nó, rồi lại tìm vài chỗ mua người đến xem nó, ai mua thì cứ giao phức lại cho kẻ đó.

Mình không làm gì được tiểu hòa thượng, vậy thì cứ để cho đám người mua kia xử lý nó là được chứ gì?

Không thể không nói, lòng người đôi lúc lại như thế, dễ mất hết lý trí ở trước lợi ích. Giống như những người chơi cổ phiếu vậy, lý trí nói cho họ biết rằng đến đây là đủ rồi, phải dừng lại, nhưng nhìn giá cổ phiếu hãy còn tăng cao thì lại nghĩ: nốt hôm nay thôi, kiếm nốt ngày hôm nay nữa là được! Sau đó sẽ thua sạch sành sanh.

...

Cuối cùng, Tào Đức Liên vẫn đưa tiểu hòa thượng đến bệnh viện.

Bởi vì là ban đêm, nên chỉ có thể khám dịch vụ.

Bệnh viện này cũng có khá đông người, dù là buổi tối, nhưng người đến đăng ký khám vẫn xếp một hàng dài.

Lúc này, tiểu hòa thượng và Tào Đức Liên đang đứng ở cuối hàng, nhích tới từ từ.

Mấy người xếp hàng ở đằng trước đăng ký, trả tiền xong xuôi thì đi tìm bác sĩ.

Tiểu hòa thượng thấy mấy người kia đăng kí khám xong còn phải nộp tiền rồi mới đi, mặt mày thoắt cái đã tái mét:

“Đăng ký... mà cũng cần tiền à?”

Lúc nó lên mạng thì chỉ tìm 'phẫu thuật trĩ sang cần bao nhiêu tiền?', sau đó tra được phẫu thuật cần chừng 3000 đến 5000, nhưng nó cũng không hề tính thêm cả phí đăng ký khám chữa bệnh.

“Tào thí chủ, ngài có thể cho ta mượn thêm ít tiền được không?”

Tiểu hòa thượng quay đầu lại, mặt mày bí xị nhìn Tào Đức Liên.

Tào Đức Liên nhìn vẻ mặt bí xị tội nghiệp của nó, thầm xoa cái mông xưng vù của mình, sau đó mỉm cười:

“Không sao cả, tiền đăng ký thôi chứ gì, chú thanh toán giúp cháu.”

“Tào thí chủ, ngươi đúng là người tốt, tiểu hòa thượng vô cùng cảm kích.”

Trong mắt của tiểu hòa thượng chứa đầy vẻ cảm động thiết tha.

Tào Đức Liên thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Hàng người vơi đi dần, cuối cùng cũng đến phiên tiểu hòa thượng lên đăng ký.

“Người đến khám bệnh là ai, bị cái gì?”

Vị hộ sĩ ở quầy ngẩng đầu lên hỏi.

“Người bị bệnh là ta, ta bị trĩ, muốn phẫu thuật cắt trĩ!”

Tiểu hòa thượng giơ tay lên trả lời.

“A, cậu bé đáng yêu quá.”

Hộ sĩ cười nói, sau đó nhìn sang Tào Đức Liên:

“Xin hỏi anh là cha của cậu bé này à.”

“Không phải, Tào thí chủ là người mua tiểu hòa thượng.”

Tiểu hòa thượng nhanh nhẩu đáp giùm Tào Đức Liên.

Chương 229: Cảm giác nguy cơ của Vân Vụ đạo trưởng!

Tiểu hòa thượng nói thêm:

“Lúc nãy hắn vừa mới mua tiểu hòa thượng với giá bốn ngàn tệ!”

Cạch!

Cây bút trong tay của hộ sĩ khựng lại, sau đó, cô dùng ánh mắt khiến người ta run rẩy nhìn thẳng vào Tào Đức Liên:

“Là kẻ mua trẻ con à? Hay là kẻ buôn người?”

Làm hộ sĩ trong bệnh viện, cô rất ghét lũ buôn người, bởi vì rất nhiều kẻ buôn người chuyên chọn ra tay với trẻ sơ sinh mới chào đời.

Hộ sĩ này vừa mới nói xong thì người ở xung quanh lập tức quay đầu lại nhìn Tào Đức Liên lăm lăm, thậm chí có vài người trẻ tuổi còn nghiến răng, xoa xoa nắm đấm trước.

Mặt mày của Tào Đức Liên lập tức trắng bệch không có lấy một giọt máu.

“Hiểu lầm thôi, mọi người đừng hiểu lầm nhé!”

Tào Đức Liên lập tức xua tay nói —— Hắn bất giác muốn bịa chuyện lấp liếm cho qua, muốn bảo mình là cha của tiểu hòa thượng.

Nhưng vừa mới định mở miệng thì dưới mông lại truyền tới cơn đau đớn dữ dội! Hắn lập tức rùng mình, chỉ đành nuốt hết mấy lời nói dối định nói xuống.

Í mà không được —— lỡ như mình nói dối, sau đó bị thằng nhóc này lôi ra quất vào mông trước mặt mọi người thì mình chẳng còn mặt mũi nào để mà sống trên cõi đời này nữa!

“Trẻ con không hiểu chuyện ấy mà, cứ hay nói linh tinh. Mọi người cứ nghĩ thử đi, nếu tôi mà là kẻ buôn người thì sao có thể đưa đứa nhỏ đến bệnh viện làm phẫu thuật cắt trĩ sang chứ! Đúng không nào?”

Tào Đức Liên xua tay nói.

Vị hộ sĩ kia ngẩn ra:

“Cũng đúng nhỉ, bọn buôn người làm gì đưa trẻ con đến bệnh viện khám chữa bệnh. Lại còn là cái bệnh trĩ này nữa.”

Trên mặt Tào Đức Liên lộ ra vẻ nhăn nhó, đau đớn như bị hàm oan…

Mẹ, Tào Đức Liên hắn đúng là kẻ buôn người đáng thương, phải mang một thằng nhóc đi bệnh viện chữa bệnh trĩ ...

Sau khi nộp tiền đăng ký khám bệnh xong thì Tào Đức Liên lập tức xách tiểu hòa thượng chạy như bay tới chỗ bác sĩ để khám. Hắn thật sự không muốn đứng lại chỗ đấy thêm một chút nào nữa…

...

Đợi sau khi Tào Đức Liên đi khỏi.

Hộ sĩ thu hồi vẻ ngây thơ trên mặt, cô cười lạnh, lấy điện thoại ra gọi báo cho công an.

“Khi nãy tiểu hòa thượng kia có nói, gã đàn ông đó mua nó với giá bốn ngàn tệ. Dù cho hắn không phải kẻ buôn người thì cũng có thể là tên khốn bỏ tiền mua trẻ em. Mặc kệ có phải thằng bé nói bừa hay không, cứ gọi báo công an đã rồi tính.”

Quần chúng xung quanh lập tức giơ ngón tay khen ngợi cô hộ sĩ.

...

Bên kia, Tào Đức Liên đã dắt tiểu hòa thượng đi gặp bác sĩ khám trĩ rồi.

Đi được nửa đường, Tào Đức Liên ngừng lại, nói:

“Tiểu sư phụ à, đi thêm một đoạn nữa là tới phòng khám trĩ rồi đấy. Tự nhiên chú thấy thèm thuốc lá quá, chú ra ngoài hút một điếu đã nhé. Cháu đi vào cho bác sĩ khám búi trĩ của cháu đi, bác sĩ khám xong sẽ sắp xếp cho cháu lên bàn mổ thôi, nhanh lắm!

Tiểu hòa thượng nghi hoặc nói:

“Tào thí chủ, ngài không vào cùng ta à?”

“Chú đứng ở ngoài chờ cháu, chú đi hút điếu thuốc thôi. Khi nào cháu phẫu thuật thì chú sẽ đi tìm cháu.”

Tào Đức Liên cười khan nói.

"Được, Tào thí chủ cứ yên tâm đi, bây giờ ta đã sáu tuổi rồi, có thể tự chăm sóc bản thân. Lát nữa phẫu thuật xong rồi thì ta sẽ đi tìm ngài."

Tiểu hòa thượng chắp hai tay hành lễ, sau đó cầm đơn đăng ký khám chữa bệnh trên tay hắn, hớn hở chạy đi tìm bác sĩ.

Đợi tiểu hòa thượng đi xa rồi, Tào Đức Liên lập tức quay người, chạy ra khỏi bệnh viện từ cửa bên hông.

Vừa rồi hắn cứ cảm giác ánh mắt của vị hộ sĩ ban nãy lạ lắm, nói không chừng bây giờ cô ta đã báo công an mất rồi.

Cứ chạy trước đã, hắn lái chiếc xe cà tàng của mình tới cổng bệnh viện, âm thầm quan sát một lúc. Nếu như công an mà chạy tới thì hắn sẽ chuồn ngay lập tức.

Nếu như công an mà không tới thì chờ tiểu hòa thượng phẫu thuật xong, mình có thể đi đón nó!

Lại nói, mấy năm nay kỹ thuật khám chữa bệnh phát triển dữ lắm. Chỉ là một búi trĩ nho nhỏ, không nghiêm trọng lắm thì chỉ cần chích hai mũi vào chỗ bị trĩ là khỏi ngay. Nếu như nghiêm trọng thì làm tiểu phẫu chừng hai ba chục phút là xong xuôi, hơn nữa có thể lên lịch mổ ngay trong vòng một giờ đồng hồ, nhanh chóng lại gọn lẹ.

Chút thời gian như thế, hắn vẫn chờ được.

Đúng đúng là thông minh quá xá! Tào Đức Liên tự khen chính mình.

Lúc này Tào Đức Liên không phát hiện, có một con chó kinh ba đang phát ra tiếng hừ lạnh phì phì ở trên đầu của hắn.

"Thằng ranh này, dám lừa đưa tiểu hòa thượng đến tận thành phố Văn Châu, làm hại bản cẩu cẩu phải đi xa tới vậy."

Tâm trạng của Đậu Đậu lúc này cực kỳ xấu, trong đầu đăng nghĩ xem nên xử lý Tào Đức Liên thế nào.

Bất quá, trước tiên phải gọi điện thoại báo bình an cho Tống Thư Hàng cái đã, nói cho hắn biết là mình đã tìm được tiểu hòa thượng Quả Quả rồi.

Nghĩ tới đây, tiểu hòa thượng móc móc trong mớ lông của mình, móc ra một chiếc điện thoại.

Ừ, đây là của Đậu Đậu tự mình mua online. Tiền ấy à… đương nhiên là dùng tài khoản tiết kiệm của Hoàng Sơn Chân Quân.

Về phần một con kinh ba như Đậu Đậu nhận hàng chuyển phát nhanh kiểu gì thì đương nhiên là nó tự có chiêu của mình rồi.

…

Lúc này… trong biệt thự của Dược Sư. Bạch tiền bối còn đang dạy khống hỏa quyết cho Tống Thư Hàng.

Hai tay của Tống Thư Hàng nhanh chóng tạo thành thủ ấn, dùng ting thần lực và khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu, hóa thành một cổ sức mạnh để khống chế hỏa diễm.

“Tăng!”

Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng!

Ngọn lửa bên dưới lò luyện đan lay lay, hình như sáng hơn một chút…

Tống Thư Hàng hỏi lại:

“Tiền bối à, ngọn lửa có mạnh hơn không?”

“Ừ, mạnh lên được cỡ chừng đầu móng tay đấy.”

Bạch Tôn Giả cười khan, dối lòng mà nói.

Tống Thư Hàng cúi đầu thở dài, khống hỏa quyết này còn khó luyện hơn chưởng tâm lôi gấp trăm lần ấy chứ.

“Tiền bối, ngươi nói xem liệu có phải ta không có tư chất luyện đan không? Nên học khống hỏa quyết mãi mà không được?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải đâu, ngươi đừng có nản chí. Khống hỏa quyết vốn là một loại pháp thuật rất khó tu luyện! Đặc biệt là với người mới nhất phẩm đã tu luyện như ngươi thì lại càng khó hơn. Thậm chí có rất nhiều tu sĩ đã đạt tới cảnh giới chiến vương hậu thiên tam phẩm rồi mà vẫn không thể dùng khống hỏa quyết được đấy.”

Bạch tiền bối an ủi, ngẫm nghĩ một lúc, hắn lại nói thêm:

“Lúc đầu ta học khống hỏa quyết này cũng tốn thời gian gấp mấy lần so với chưởng tâm lôi đấy!”

“Thật à?”

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì lòng tin lại đong đầy trở lại.

Bạch tiền bối thỏa mãn gật đầu —— năm đó khi hắn học chưởng tâm lôi thì nhìn một cái đã học xong. Khống hỏa quyết này hắn phải nhìn thật kỹ từ đầu chí cuối, sau đó mô phỏng thử một lần trong đầu thì mới học được. Đúng là phải tốn thời gian lâu hơn.

Tống Thư Hàng lại tiếp tục khống hỏa quyết hai lượt, có lẽ nhờ lời cổ vũ của Bạch tiền bối đã phát huhộ sĩc dụng, cho nên lần này hắn thử thì ngọn lửa đã tăng lên được một phần hai!

“Thành công rồi!”

Tống Thư Hàng vui mừng reo lên, sau đó đặt mông ngồi phịch xuống đất.

Tinh thần lực và khí huyết trong tâm khiếu với nhãn khiếu đã cạn đi rất nhiều, ngay cả khí huyết mà linh quỷ gom góp được cũng đã hết sạch.

“Nghỉ ngơi một chút, dùng một viên khí huyết đan đi, lát nữa lại tu luyện tiếp. Chờ sau khi ngươi nắm vững khống hỏa quyêt xong thì ta sẽ dạy ngươi cách luyện khí huyết đan.”

Bạch tiền bối cười nói.

“Không sao hết, ta cảm giác cao lắm là chừng hai ba ngày thì ta sẽ có thể nắm vững khống hỏa quyết này!”

Tống Thư Hàng nói vô cùng tự tin.

Bạch tiền bối gật đầu, cất cái cây quạt ngự hỏa ba sao đi, nói:

“Để lát nữa ta sẽ sửa cái cây quạt này sau.”

“Được.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi hắn lại đổ chuông.

Lấy điện thoại ra xem thì phát hiện số gọi tới có mã vùng của khu Giang Nam.

Trễ thế này rồi mà ai gọi điện cho mình nữa? Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Hắn bấm nghe máy.

“Gâu gâu, Thư Hàng, ta đã tìm được tiểu hòa thượng Quả Quả rồi.”

Tiếng của Đậu Đậu vang lên ở đầu dây bên kia.

Hóa ra là Đậu Đậu gọi à, nhưng... Đậu Đậu nó mua điện thoại khi nào thế?

Đúng rồi, điện thoại thì có thể mua online, nhưng sim điện thoại ở đâu ra? Bây giờ muốn đăng ký số điện thoại thì phải có thẻ căn cước mà?

À lạc đề rồi, khi nãy Đậu Đậu vừa mới nói là đã tìm được tiểu hòa thượng rồi đúng không?

“Thằng nhóc đó bây giờ đang làm gì thế?”

Tống Thư Hàng cười gian, chờ bắt được thằng nhóc này về thì hắn phải đánh cho nó bĩnh ra quần luôn mới được!

“Đi xa lắm, bây giờ nó đang ở trong một bệnh viện ở thành phố Văn Châu để cắt trĩ.”

Đậu Đậu cười ha hả nói.

“Thành phố Văn Châu á? Sao lại đi xa như thế?”

Tống Thư Hàng há hốc mồm.

“Sao hả, có muốn ta giúp ngươi bắt nó về hay không? Bây giờ tâm trạng của ta tốt lắm, chỉ cần ngươi đồng ý lái máy bay đi chơi với ta thì ta sẽ giúp ngươi bắt nó về, thế nào?”

Đậu Đậu bắt đầu ra điều kiện.

“Không cần không cần, Đậu Đậu ngươi cứ theo sát tiểu hòa thượng kia là được. Ta sẽ chạy đến thành phố Văn Châu một chuyến.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngươi muốn tới thành phố Văn Châu á?”

Đậu Đậu nghi hoặc hỏi lại.

“Đương nhiên, nghỉ hè mấy ngày rồi, ta cũng phải về nhà chứ.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Quê của hắn chính là thành phố Văn Châu.

Nghỉ hè cũng được mấy ngày rồi, phải về nhà một chuyến mới được, cả một học kỳ không được gặp ba Tống và mẹ Tống rồi.

Ngoài ra, hắn cũng đã chuẩn bị đủ linh mạch bích trà, có thể chia cho ba và mẹ uống một ít để cường thân kiện thể nữa.

Đúng rồi, phải chuẩn bị cho chị Triệu Nhã Nhã một ít nữa…

Sau đó là ông bà nội, ông ngoại thì ở cách nhà Tống Thư Hàng khá xa, để xem có cơ hội không, sẽ đến gặp họ sau.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại quay sang nói với Bạch tiền bối:

“Đúng rồi, tiền bối à, ngươi có muốn đi đến thành phố Văn Châu chơi với ta không, chỗ chúng ta nổi tiếng với đồ ăn ngon đó. Còn nhiều món ăn ngon hơn khu La Tín của khu đại học Giang Nam nữa.”

“Có dương mai không?”

Bạch tiền bối đột nhiên hỏi.

“A… có chứ, tuy rằng không phải đặc sản, nhưng chỗ chúng ta cũng có khá nhiều dương mai.”

Tống Thư Hàng đáp —— mà này tiền bối, mấy hôm nay ngài đã ăn quá trời dương mai rồi, vẫn chưa ngán à?

“Được, vậy chúng ta đợi đón huấn luyện viên Tiểu Lý về rồi lại đi.”

Bạch tiền bối mừng rơn.

…

Ở chỗ nào đó của Hoa Hạ.

Có một đạo thân ảnh đang ngự kiếm bay trên không.

Gần đây Vân Vụ đạo trưởng sống rất tiêu sái.

Từ sau khi thoát ra khỏi ngũ chỉ sơn phong ấn pháp của Hoàng Sơn Chân Quân đến nay đã đươc ba ngày rồi, nhưng Hoàng Sơn Chân Quân vẫn không đến bắt hắn lại!

“Ha ha ha, không phải là đến giờ mà tên Hoàng Sơn ngu ngốc kia vẫn không biết là ta đã phá phong ấn thoát ra rồi đấy chứ?”

Vân Vụ đạo trưởng đắc ý nói.

Mấy ngày nay, hắn sống rất thoải mái.

Bị nhốt suốt hai trăm năm, thế giới bên ngoài lại trở nên phồn vinh như thế!

Trong thời gian ba ngày nay, Vân Vụ đạo trưởng đã nếm thử hơn một trăm loại đồ ăn ngon khác nhau, còn chơi vô số các loại game nữa.

Hơn nữa, hắn đã chụp rất nhiều ảnh tự sướng đăng lên trên nick chat của mình.

Giống hệt trước kia, hình của hắn được mấy trăm người trong nhóm ngợi khen liên tục.

Loại cảm giác này thật sự rất sướng, Vân Vụ đạo trưởng cảm thán liên hồi.

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là gần đây hắn cứ cảm giác được một loại nguy cơ đang bủa vây lấy hắn, nhưng hắn lại không biết cảm giác này từ đâu ra...

Chương 230: Tào thí chủ, có người tìm ngươi này.

Ca tiểu phẫu của tiểu hòa thượng được tiến hành rất thuận lợi, bệnh trĩ của nó thực ra không nặng như nó tưởng.

Bác sĩ chỉ tiêm vào hoa cúc nhỏ của nó hai mũi, sau đó nhét một thiết bị trị liệu vào trong, bật lên, thế là thiết bị bắt đầu làm việc.

Chưa đến 20 phút đã xong.

Thậm chí còn không cần phải dùng đến phương pháp trị liệu vi sang.

Không động dao, không chảy máu, 20 phút sau búi trĩ của tiểu hòa thượng đã teo lại kha khá. Có điều bấy giờ nó vẫn duy trì tư thế tách hai chân ra chờ dược hiệu tan đi.

“Được rồi, mai nhóc lại đến để bác tiêm trị liệu thêm lần nữa nhé. Ba ngày sau là bệnh trĩ của nhóc khỏi hẳn rồi.”

Bác sĩ là một dì hiền lành, khi nhìn thấy tiểu hòa thượng ú na ú nần thì trào dâng tình yêu của mẹ.

“Ơ, ba lần cơ à?”

Tiểu hòa thượng giật mình ngây ra, một lúc lâu sau mới cẩn thận hỏi:

“Ta hỏi một chút được không? Chữa bệnh tốn bao nhiêu tiền thế?”

Dì bác sĩ nheo mắt cười nói:

“Một lần 400, ba lần là 1200 thôi.”

“Ủa?”

Tiểu hòa thượng thở phào nhẹ nhõm, trong ánh mắt toát lên vẻ vui mừng. Giá này còn rẻ hơn nó dự tính nhiều.

Dì bác sĩ cởi găng tay y tế ra, véo nhẹ lên mặt tiểu hòa thượng:

“Con cứ giữ tư thế này, đừng động đậy, năm phút nữa là con xuống được rồi nhé.”

“Cảm ơn nữ thí chủ!”

Tiểu hòa thượng chắp tay, nghiêm túc nói.

“Hì!”

Dì bác sĩ bị chọc cười, búng chym nhỏ của tiểu hòa thượng một cái rồi vui vẻ đi chữa bệnh cho một bệnh nhân khác.

5 phút sau, tiểu hòa thượng đi ra khỏi phòng trị trĩ, thò tay sờ sờ bé hoa cúc cách một lớp quần. Ồ ~ thật sự là tốt hơn nhiều đó, không còn đau nữa rồi.

Chỉ cần không còn phiền não bởi vụ trĩ sang này, thì cho dù sư phụ có nhét nó vào chỗ bế quan thế nào nó cũng không sợ!

…

…

Chưa đi được mấy bước thì tiểu hòa thượng đã thấy hộ sĩ dẫn ba chú công an tiến về phía mình.

“Thằng bé vẫn còn đây.”

Hộ sĩ chỉ vào tiểu hòa thượng:

“Chính là bé này đây, rất có thể nó là trẻ con bị lừa bán đấy.”

Ba chú công an dừng chân, cúi đầu nhìn xuống nhóc.

Tiểu hòa thượng chớp mắt, chắp tay làm lễ với hộ sĩ và ba chú công an nọ:

“Chào các vị thí chủ, các vị đang tìm tiểu hòa thượng sao?”

“Chào tiểu sư phụ.”

Một công an lớn tuổi bước tới bên cạnh Quả Quả rồi ngồi xổm xuống. Ông cố gắng hết sức làm cho giọng nói của mình trở nên hiền hòa để không làm cho cậu bé sợ:

“Tiểu sư phụ từng nói mình bị một chú mua với giá 4000 tệ à?”

“Vâng, đúng thế.”

Tiểu hòa thượng gật đầu khẳng định.

Công an lớn tuổi hỏi tiếp:

“Vậy cháu có biết chú kia tên là gì, bây giờ đang ở đâu không?”

“Vị thí chủ kia họ Tào, tên là Đức Liên. Trước khi ta vào trong phòng phẫu thuật thì hắn nói hắn thèm thuốc lá, nên đã đi ra ngoài hút mấy điếu rồi.”

Tiểu hòa thượng đáp rõ ràng mạch lạc.

“Tào Đức Liên? Các cậu có ấn tượng gì với cái tên này không?”

Công an lớn tuổi hỏi hai người còn lại.

Người bên trái lắc đầu.

Công an bên phải thì lấy ra một thứ giống như điện thoại di động rồi tìm tòi một hồi. Trong thiết bị ấy lưu trữ hồ sơ tội phạm của cục công an, đặc biệt là những tội phạm đang lẩn trốn bị truy nã thì hồ sơ lại càng chi tiết hơn.

Thế nhưng cái tên Tào Đức Liên này không có trong danh sách hồ sơ điện tử đó.

“Đội trưởng, không tìm thấy tin tức gì liên quan tới Tào Đức Liên.”

Công an bên phải cuối cùng cũng lắc đầu.

“Tiểu sư phụ à, cháu có biết người tên Tào Đức Liên kia đang làm gì không? Bây giờ cháu có thể tìm hắn ta được không?”

Công an lớn tuổi lại nhìn sang tiểu hòa thượng rồi hỏi.

“Biết chứ, hắn là kẻ buôn người.”

Tiểu hòa thượng thật thà đáp.

“Cháu chắc chứ? Tiểu sư phụ à, việc này không đùa được đâu nhé.”

Công an lớn tuổi hỏi xác nhận.

“Đương nhiên là chắc rồi. Ta phải tìm qua rất nhiều con đường mới ra hắn. Ở khu Giang Nam hắn là kẻ buôn người có tiếng đấy.”

Tiểu hòa thượng cảm thán:

“Sau đó hắn bỏ ra 4000 tệ để mua ta!”

“Tiểu sư phụ à, bây giờ cháu có tìm được Tào Đức Liên không?”

Công an lớn tuổi trầm giọng hỏi. Đứa bé này còn quá nhỏ, phải gặp trực tiếp mới có thể xác định được đối phương có phải là kẻ buôn người thật hay không.

“Ừm, nếu không có vấn đề gì thì hẳn là hắn vẫn đang ở cửa chính của bệnh viện ấy.”

Tiểu hòa thượng gật đầu:

“Các người đi theo ta, mà đúng rồi, các vị thí chủ tìm Tào thí chủ có việc gì à?”

“Tìm hắn để hỏi mấy vấn đề nhỏ thôi.”

Công an lớn tuổi giật giật khóe miệng, rồi đáp.

Các chú công an cứ cảm thấy bạn hòa thượng nhỏ tuổi này sai sai làm sao ấy. Chỗ nào cũng sai sai!

…

…

Lúc này, trên đỉnh đầu bọn họ, Đậu Đậu thu nhỏ chỉ bằng nắm đấm đang dùng phép ẩn thân để không ai thấy được mình.

Chỉ cần Đậu Đậu cố ý che giấu thì với thực lực của Quả Quả bây giờ, nhóc không thể nào phát hiện ra nó được.

“Chuyện ngày càng thú vị rồi đây, đưa công an đi gặp tên Tào Đức Liên kia à? Sao ta thấy vụ gặp gỡ này vui thế nhỉ?”

Đậu Đậu lẩm bẩm.

Vừa hay nó đang suy nghĩ phải làm thế nào để tên Tào Đức Liên kia gặp xui xẻo một phen, đây đúng là một cơ hội tốt mà.

Thế là, Đậu Đậu ra tay.

Nó lặng lẽ bay đến bên cạnh ba chú công an rồi quét đuôi qua người họ, làm một thủ thuật che mắt.

Sau đó, ba công an đều biến mất.

Ba người họ có thể nhìn thấy nhau, tiểu hòa thượng cũng có thể nhìn thấy họ, thế nhưng trong mắt người qua đường thì chỉ có mỗi tiểu hòa thượng Quả Quả mà thôi.

…

Tào Đức Liên ngồi trên con xe cà tàng của mình chờ tiểu hòa thượng đi ra khỏi bệnh viện.

Vừa rồi hắn theo dõi cửa bệnh viện, không thấy có công an vào. Đương nhiên bệnh viện có nhiều cửa ra vào, cho nên cũng có thể công an đã đi vào từ một con đường khác.

Cho nên hắn nhất định phải cẩn thận, nếu thấy tiểu hòa thượng kia đi ra cùng những người khác hoặc có ai lén lút đi theo sau nó, thì hắn sẽ lái xe chuồn ngay!

“Tính giờ ra thì chắc một ca tiểu phẫu trĩ sang hẳn là phải kết thúc rồi nhỉ.”

Tào Đức Liên nhìn đồng hồ rồi thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc đó thì hắn trông thấy tiểu hòa thượng đi ra.

Cái đầu trọc của nhóc rất nổi bật trong bóng đêm, chỉ cần đèn đường chiếu vào là sẽ phản xạ ra ánh sáng lấp lóe.

Tào Đức Liên không lên tiếng ngay mà vẫn trốn ở trong xe, dùng đôi mắt lươn tí hí nhìn phía sau và xung quanh tiểu hòa thượng.

Tốt lắm, chẳng có ai cả.

Xem ra cô hộ sĩ kia không báo công an, mình lo lắng quá thừa rồi. Thế nhưng cẩn thận sống lâu, hắn cứ nên cẩn thận thì hơn.

Sau khi xác định tiểu hòa thượng chỉ có một mình, Tào Đức Liên bèn bóp còi xe, ý bảo mình đang ở ngay đây.

“Tìm được rồi!”

Tiểu hòa thượng quả nhiên đã chú ý đến hắn. Nó vừa cười vừa vẫy tay, vừa chạy lon ton về phía hắn.

Sau đó, nhóc mở cửa xe ra.

“Tào thí chủ, quả nhiên ngươi vẫn chờ ở cửa bệnh viện.”

Tiểu hòa thượng cười nói.

“Haha, chờ cháu cả buổi trời rồi đấy.”

Tào Đức Liên dụi tắt tàn thuốc:

“Phẫu thuật xong rồi chứ? Xong rồi thì mình về thôi.”

“Ừm, xong rồi. Nhưng mà ngày mai và ngày mốt còn phải đến nữa, trị liệu liên tục ba ngày mới dứt được trĩ sang.”

Tiểu hòa thượng cười nói.

Tào Đức Liên cứng đờ cả người. Má nó, thế này là đang ép hắn phải bán nhóc con này ngay trong đêm đấy à?

“À đúng rồi, Tào thí chủ, ba vị thí chủ đằng sau ta nói muốn tìm ngươi.”

Tiểu hòa thượng nói đoạn bèn chỉ chỉ ra ba chú công an sau lưng mình.

“Ai cơ?”

Tào Đức Liên nảy lòng cảnh giác. Hắn nhìn chằm chằm sau lưng tiểu hòa thượng, làm gì có ai?

“Ba vị thí chủ này này, họ đứng ngay sau lưng ta đó.”

Tiểu hòa thượng chỉ vào vị trí ba công an đang đứng.

Tào Đức Liên sợ run người, gặp ma à? Hắn có thấy bóng người nào ở đó đâu cơ chứ!

Đậu Đậu đang đậu trên nóc xe cười đau cả bụng.

Nó vươn móng vuốt chụp khẽ một cái, một chùm chìa khóa đã bị nó nắm trong vuốt từ lúc nào. Đó chính là chìa khóa xe của Tào Đức Liên.

Tiếp đó, Đậu Đậu khẽ đảo cái đuôi, thủ thuật che mắt trên người mấy cánh sát bị xóa bỏ.

Trong mắt Tào Đức Liên, ba vị công an lù lù xuất hiện chẳng khác nào từ trên trời rơi xuống.

Đái ra quần!

Đái ra quần thật mà!

“Công an!”

Tào Đức Liên hét lên một tiếng rồi lập tức quay người vồ lấy chìa khóa xe, chuẩn bị nổ máy chạy trốn.

Ai ngờ khi hắn sờ đến thì chẳng biết chìa khóa xe mình đã biến mất tiêu từ bao giờ…

Ba chú công an cũng chẳng hiểu ra làm sao.

Rõ ràng cả ba người đã đứng trước mặt Tào Đức Liên cả buổi trời, thế mà đối phương hoàn toàn không nhìn thấy cứ như bị cận nặng, thế rồi đột nhiên lại hét toáng lên như gặp ma.

Có điều, nhìn phản ứng của Tào Đức Liên khi thấy ba người bọn họ thì chắc chắn là tay chân hắn chẳng sạch sẽ gì.

Ban ngày không làm chuyện đuối lý, đêm nghe gõ cửa lòng không kinh! Nếu đã sợ thế này thì chắc chắn là có tật giật mình,

Công an lớn tuổi quát lên:

“Tên buôn người Tào Đức Liên, anh đã bị bắt! Mau đi theo chúng tôi một chuyến!”

Tào Đức Liên qua cơn kinh hãi ban đầu thì trấn tĩnh lại rất nhanh. Vò mẻ không sợ nứt, hắn đánh liều nói:

“Đồng chí công an ơi, có phải anh nhìn nhầm người rồi không? Tào Đức Liên tôi là người lương thiện, làm sao mà thành buôn người được chứ? Không có chứng cứ thì không được tùy tiện nói xấu người tốt được đâu!”

Khi nói tới câu này, Tào Đức Liên không thể không thả cho sự nhanh trí của mình 32 cái like!

Hắn không có tiền án tiền sự, khi vào cục công an, chỉ cần hắn thà chết không nhận tội thì công an làm gì được hắn nào?

Đúng lúc ấy thì tiểu hòa thượng đứng một bên lại nghi hoặc nói:

“Ơ kìa, Tào thí chủ chẳng phải là buôn người sao? Không đúng mà, rõ ràng là ngươi mua ta mà?”

“Nói đùa thôi, đó là chú nói đùa với cháu thôi!”

Tào Đức Liên nói đến là nghiêm túc.

“Nhưng mà ngươi đưa ta từ khu Giang Nam tới tận thành phố Văn Châu lận.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả lại chêm vào.

“…”

Tào Đức Liên cứng lưỡi.

Đồng thời, đại não của hắn hoạt động hết công suất, hòng mau chóng nghĩ ra một lời giải thích đích đáng. Không nghĩ ra là ăn cớt bây giờ!

“Còn nữa, trước khi ngươi mua ta thì ta đã tìm được rất nhiều tư liệu của ngươi rồi nhé. Ví dụ như, từ trong tay của một người tên là ‘Tam Đao Lưu’, ta có được rất nhiều tư liệu của những đứa bé đã bị ngươi bán đi đấy.”

Tiểu hòa thượng nói xong thì lấy trong áo ra một chồng vật chứng dày cộp.

“Đừng có coi thường tiểu hòa thượng ta đây. Nếu không xác định được ngươi là kẻ buôn người thì sao ta lại chạy tới cho ngươi mua được chứ!”

Tiểu hòa thượng kiêu ngạo nói…

Biểu cảm của của cả Tào Đức Liên và ba vị công an đều biến thành icon NGU NGƯỜI to đùng!

Chương 231: Nện cho són cớt!

Chú công an lớn tuổi nhận lấy chồng vật chứng trong tay tiểu hòa thượng rồi rút mấy tấm ra nhìn, càng nhìn thì mắt càng sáng lên!

Sau đó, ông lập tức chỉ tay vào Tào Đức Liên rồi quát lớn:

“Bắt lấy hắn, mang hắn về đồn!”

Mớ vật chứng này không những có thể chứng minh Tào Đức Liên là một tên buôn người mà còn giúp họ lần theo dấu vết để tìm ra cả một đường dây. Nếu may mắn thì họ có thể phá được cả ổ buôn người.

Tào Đức Liên ở trước mặt này chính là nhân vật mấu chốt để họ phá án lập công, tuyệt đối không thể để cho hắn thoát!

Hai công an đằng sau xông lên như lang như hổ.

“Chết tiệt!”

Tào Đức Liên nhanh chóng mở cửa xe rồi guồng chân chạy trốn.

Từ lúc tiểu hòa thượng lấy “chứng cứ” ra thì hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy thoát thân. Hắn thật chẳng ngờ đời này trải qua bao nhiêu sóng gió đều bình an vô sự mà đến chuyến cuối cùng lại lật thuyền trong mương nhỏ.

Thế nhưng muốn bắt hắn cũng chẳng dễ dàng gì. Tào Đức Liên thân thể gầy gò, song là một tên buôn người lõi đời, hắn đã sớm liệu trước một ngày mình bị công an đuổi theo.

Để thuận lợi chạy trốn khi bị công an bao vây truy bắt, Tào Đức Liên đã học Parkour một thời gian rất dài.

Đúng vậy, Tào Đức Liên là một cao thủ Parkour. Hắn còn dùng thân phận “người giấu mặt” để công bố rất nhiều video Parkour kích thích lên mạng đó.

Cho nên khi Tào Đức Liên chạy đi thì mấy vị công an đều trợn tròn mắt.

Họ chỉ có thể trợn mắt nhìn Tào Đức Liên tăng tốc, chống tay lên nóc một chiếc xe hơi rồi lướt qua nó với một động tác tuyệt đẹp, sau đó lại mau chóng phóng vọt về phía trước.

Trước mặt hắn là một đài cao hơn ba mét, Tào Đức Liên lại tăng tốc thêm lần nữa, nương theo lực quán tính mạnh mẽ, đạp lên vách tường rồi bò lên đài cao, chẳng khác nào một con khỉ nhanh nhẹn.

Mà bấy giờ mấy chú công an mới kịp vòng qua cái ô tô.

“Đậu má!”

Hai công an giận dữ quát lên. Tuy rằng họ được huấn luyện thường xuyên nhưng dù sao cũng không phải là đặc nhiệm, cường độ huấn luyện không lớn lắm. Nếu chạy thẳng đường bằng thì họ chẳng thua kém gì Tào Đức Liên, thế nhưng kiểu lẩn như khỉ thế này thì họ hoàn toàn không theo kịp.

Bấy giờ, tiểu hòa thượng mới chớp mắt, quay đầu, hỏi công an lớn tuổi rằng:

“Ủa? Các vị thí chủ, mọi người muốn bắt Tào thí chủ à?”

“Không bắt được.”

Công an lớn tuổi thở dài, nhìn thân thủ nhanh nhẹn của Tào Đức Liên thì hắn đã biết không thể nào mà bắt được kẻ kia rồi.

Tiếp theo chắc chỉ có thể dùng phương pháp hạ lệnh phối hợp bắt người thôi.

“Ồ, có cần tiểu hòa thượng hỗ trợ không?”

Tiểu hòa thượng Quả Quả chắp tay hỏi.

“Hả?”

Công an lớn tuổi nhìn tiểu hòa thượng với ánh mắt nghi ngờ.

“Vốn dĩ tiểu hòa thượng định cắt trĩ xong sẽ tìm cơ hội bắt Tào thí chủ vào chùa, cho hắn quy y, để kiếp sau của hắn không rời chùa nửa bước, thanh đăng cổ phật, đền bù tội nghiệt kiếp này. Thế nhưng bây giờ ngẫm ra thì giao hắn cho các vị cũng được đấy.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả nghiêm túc nói.

Sau đó, công an lớn tuổi nhìn thấy tiểu hòa thượng nhảy vọt lên, hai cái chân ngắn ngủn đạp khẽ trên mặt đất lại mang đến cho người ta cảm giác thân nhẹ như yến… Chỉ mất thời gian một hơi thở, tiểu hòa thượng đã bỏ xa hai công an trẻ.

Đến đài cao nọ, tiểu hòa thượng cũng đạp lên vách tường, lựa góc thoải mái đi lên.

“Ôi đờ mờ!”

Hai công an trẻ hô lên thành tiếng.

Lúc trước Tào Đức Liên là cao thủ Parkour thực ra đã là việc nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Tiểu hòa thượng bây giờ lại càng làm cho bọn họ phải trợn mắt há mồm. Phải biết nhìn bề ngoài thì tiểu hòa thượng chỉ là một thằng nhóc bảy tuổi, mà cái đài kia cao đến hơn ba mét đó nha!

… Đây không còn thuộc về phạm trù Parkour nữa, đây là võ công Hoa Hạ phải không?

“Đội trưởng?”

Một công an trẻ quay đầu lại nhìn về phía công an lớn tuổi:

“Bây giờ chúng ta làm gì?

Công an lớn tuổi gãi đầu đáp:

“Chờ đi!”

…

…

Trên nóc xe, Đậu Đậu thu cái đuôi của mình lại:

“Phải rồi, ban nãy tiểu hòa thượng kia nói gì ấy nhỉ? Nó định mang thằng buôn người kia về rừng sâu núi thẳm làm sư cả đời à? Nhóc con này học ai mà tâm đắc thế, mới sáu tuổi thôi mà.”

Nghĩ tới nghĩ lui, trong giới tu sĩ quả nhiên chỉ có lão Hoàng Sơn ngu ngốc kia là tốt nhất.

Người ta nói con mắt của nhân loại là tội phạm bao che lớn nhất, lúc nào nó cũng chỉ nhìn thấy sai lầm của người khác mà thôi.

Thì ra con mắt của chó cũng chẳng khác gì. Hoàng Sơn Chân Quân tạo mấy trăm acc clone đi lừa tình người ta, thế mà Đậu Đậu quên có chọn lọc hết.

Khoảng hai phút sau.

Trên đài cao 3m, tiểu hòa thượng kéo theo một người nữa nhảy thẳng xuống.

Công an lớn tuổi làm rơi cả điếu thuốc đang ngậm trong mồm.

Kẻ bị tiểu hòa thượng túm trong tay chính là tên buôn người Tào Đức Liên.

Cao thủ võ lâm!

Bốn chữ lớn ánh vàng sáng chói xuất hiện trong đầu công an lớn tuổi, không làm sao mà gạt đi được.

“Nè, giao hắn cho các chú nè.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả tiện tay ném một cái, vứt Tào Đức Liên xuống trước mặt mấy vị công an.

Ba chú công an nhìn Tào Đức Liên đã ngất lịm đi mà trên mặt vẫn không giấu được nét kinh hoàng, thì đều âm thầm nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Cuối cùng vẫn là công an lớn tuổi hồi thần trước.

“Bắt người này lại, mang về cục đi.”

Hai công an trẻ tiến lên phía trước, còng tay Tào Đức Liên lại.

“Tiểu sư phụ, quý tính của ngài là?”

Công an lớn tuổi nhân cơ hội chạy tới bên cạnh tiểu hòa thượng Quả Quả rồi hỏi một câu đầy lấy lòng.

“Tiểu hòa thượng tên là Quả Quả, còn chưa có pháp danh, vì tuổi nhỏ quá nên phương trượng chưa đặt cho.”

Tiểu hòa thượng chắp tay, nghiêm túc thật thà đáp.

Công an lớn tuổi chờ mong hỏi:

“Tiểu sư phụ tu hành ở ngôi chùa nào vậy?

Vấn đề này lại khiến tiểu hòa thượng hơi nhíu mày, mặt mũi đầy vẻ khó xử.

Bởi vì phương trượng nói tên của Thiên Nhai Vân Du tự không thể tùy tiện nói cho người ngoài biết được.

Thế nhưng người tu hành lại không được nói dối.

Nó phải trả lời thế nào mới được đây?

Đúng lúc ấy thì Đậu Đậu trên nóc xe hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, một giọng nói trầm thấp trực tiếp vang lên ngay bên tai công an lớn tuổi.

“Việc không nên hỏi thì đừng có hỏi nhiều. G U!”

Công an lớn tuổi sửng sốt quay đầu nhìn quanh bốn phía nhưng chẳng thấy ai cả.

Thế nhưng hắn lập tức hiểu ra, bèn ngại ngùng xin lỗi tiểu hòa thượng:

“Xin lỗi tiểu sư phụ, tôi đường đột quá rồi.”

Vừa rồi, chắc là trưởng bối của nhóc sư nhỏ này ở bên cạnh cảnh cáo mình đây.

Thế nhưng cuối câu cảnh cáo kia có một chữ “âu” là ý gì nhỉ? Hay không phải chữ “âu” mà là chữ “đầu”?

Công an lớn tuổi tạm biệt tiểu hòa thượng, sau đó đưa theo Tào Đức Liên đi trước cùng với hai đồng nghiệp của mình.

Thực ra ông còn muốn bám tiểu hòa thượng thêm một tí, cho dù chỉ học được một chiêu hay nửa thức võ công trong truyền thuyết cũng tốt.

Võ công Hoa Hạ! Võ công chân chính đó nha!

Tiếc là bên cạnh tiểu hòa thượng còn có người lớn trông coi, ông chẳng thể nào thực hiện được nguyện vọng này rồi.

Ngẫm lại cũng đúng, một bé sư nhỏ tuổi rời khỏi chùa thì chắc chắn phải có người lớn đi theo bảo vệ nhỉ?

…

…

Tiểu hòa thượng nhìn theo công an lớn tuổi rời đi với ánh mắt hồ nghi, sau đó sờ sờ cái đầu bóng loáng của mình.

“Tuy chẳng hiểu sao hắn lại xin lỗi mình, nhưng mình vừa vất vả lắm mới nghĩ ra đáp án mà.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả nuối tiếc sâu sắc.

Nó nghĩ mãi nửa buổi mới ra được một đáp án vừa lòng: Xin lỗi, phương trượng nhà ta không cho ta nói tên chùa với người khác.

Nó cảm thấy đáp án này tuyệt lắm luôn.

Đáng tiếc là công an lớn tuổi kia tự dưng lại xin lỗi xong đi mất, làm cho nó chẳng có cơ hội mà nói đáp án ra nữa.

“Khụ khụ, gâu!”

Lúc này thì Đậu Đậu kêu khẽ một tiếng để khẳng định cảm giác tồn tại của chính mình.

“Ủa?”

Tiểu hòa thượng quay đầu nhìn lên nóc xe.

Sau đó nó nhìn thấy một con kinh ba đang dùng chân trước chống đầu, chân còn lại cầm chơi một chuỗi chìa khóa, thân mình nằm nghiêng khêu gợi chẳng khác gì người.

“Đậu Đậu!”

Tiểu hòa thượng nhìn thấy kinh ba thì vui vẻ gọi ra thành tiếng.

Song, nó lại lập tức ngượng ngùng cúi đầu rồi dè dặt hỏi:

“Đậu Đậu, sao ngươi lại đi cùng ta vậy?”

“Chậc chậc, ta mà không đi cùng ngươi thì Thư Hàng ở nhà có yên tâm được không?”

Đậu Đậu huýt sáo.

Tiểu hòa thượng chắp tay xin lỗi:

“Xin lỗi, ta lại mang phiền toái đến cho các ngươi rồi.”

“Không cần xin lỗi ta, lúc nào gặp thì xin lỗi Tống Thư Hàng ấy. Gâu!”

Đậu Đậu nghĩ ngợi một lát lại móc điện thoại của mình ra:

“Qua đây ta cho ngươi xem cái này hay lắm.”

“?”

Tiểu hòa thượng nghi hoặc ngó đầu qua.

Đậu Đậu cho nhóc xem một đoạn video mà nó quay lén được.

Trong video là Tống Thư Hàng đang tức sùi bọt mép, nắm chặt tay mà gầm lên:

“AAAAA! Thật sự muốn làm ông đây tức chết đúng không? Bảo ngươi ngoan ngoãn ở nhà trông nhà mà còn dám ra ngoài chạy loạn lên, bỏ ngoài tai lời ta nói hả? Còn PS, PS cái đầu ngươi! Chờ ta bắt được ngươi về coi, kệ ngươi có bị trĩ hay không, ta phải nện cho ngươi són cứt ra quần!

Nện cho són cứt á?

Nện són!

Són!

Tiểu hòa thượng Quả Quả ngu người đưa tay sờ sờ hoa cúc nhỏ của mình. Sau đó cái mặt nhỏ đang nghiêm túc lập tức biến thành quả mướp đắng.

"Chậc chậc, sao nào? Có muốn xem lại không?"

Đậu Đậu vuốt móng lên màn hình, video lại phát lại lần nữa.

Đánh cho són cớt á!

Đánh cho són cớt á!!!!

Tiểu hòa thượng muốn khóc rồi!

"Chậc chậc, nói cho ngươi tin này nè, thành phố Văn Châu ngươi đang ở chính là quê của Tống Thư Hàng đấy. Mấy hôm nữa là hắn về tới nơi thôi."

Đậu Đậu sung sướng ngắm vẻ mặt khổ sở của tiểu hòa thượng.

Cả người nhóc cứng đờ.

"Đậu Đậu, ta phải làm thế nào bây giờ?"

Nó vừa nói vừa nức nở.

"Sớm biết như thế, trước sao còn làm? Bỏ nhà đi bụi là việc làm độc ác lắm biết không? Có biết làm thế thì người nhà lo lắng lắm không?"

Đậu Đậu giáo huấn đầy thấm thía, mà lại quên khuấy đi rằng mình là con yêu khuyển quanh năm suốt tháng bỏ nhà đi bụi.

"Xin lỗi mà."

Tiểu hòa thượng nước mắt vòng quanh.

Đậu Đậu vỗ vai tiểu hòa thượng:

"Cố lên, từ giờ đến lúc Tống Thư Hàng đến Văn Châu còn vài ngày, nghĩ xem nên giải thích thế nào để hắn bớt giận đi."

Tiểu hòa thượng ra sức gật đầu.

"Rồi, mình tìm cái khách sạn nào gần đây ở đi."

Đậu Đậu nhảy từ trên nóc xe xuống."

Đi, lên xe!

"Lên xe? Cơ mà ta không biết lái."

Quả Quả ngẩn ra.

"Ta lái!"

Đậu Đậu hào khí vạn trượng.

Nó muốn lái thử từ lâu rồi, hôm nay mới có cơ hội, chìa khóa đang cầm trong tay, không lái một chuyện thì làm sao có thể nhìn mặt chính mình đây?

Chương 232: Phần tử đua xe đeo mặt nạ kinh ba.

“Đậu Đậu, ngươi mà cũng biết lái xe cơ á?”

Tiểu hòa thượng trợn mắt, vừa kinh ngạc vừa tán thán.

“Hừ hừ, máy bay ta còn biết lái nữa là ô tô? Hôm nay ta vừa lái máy bay bay trên trời cả ngày đấy.”

Đậu Đậu đắc ý khoe.

Nhất thời, tiểu hòa thượng nhìn Đậu Đậu với ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa sùng bái, lòng tin với Đậu Đậu lại càng tăng cao. Nó không nói hai lời lập tức chui vào trong xe, ngồi sau ghế lái.

Đậu Đậu cười hì hì, biến mình lớn thêm một chút để khi duy trì tư thế ngồi thì vuốt sau có thể đạp được đến phanh và chân ga.

Sau đó nó nhìn bảng điều khiển của chiếc xe.

Tuy là xe cũ nhưng lại là số tự động.

“Xì, thế mà lại là số tự động, chẳng có hàm lượng kĩ thuật gì cả.”

Đậu Đậu khinh rẻ nói.

Cao thủ phải lái xe số sàn mới đúng, như cái cảnh lái xe đua trong phim hành động ấy, tăng tốc, sang số, lướt đi, rồi lại sang số, tăng tốc! Nhìn bao ngầu!

Cơ mà… thôi thì số tự động cũng được, đã ghiền là được rồi.

Cảm thán xong, Đậu Đậu cắm chìa khóa vào ổ, xoay tròn, nổ máy.

Chẹp, dùng thân chó lái xe đúng là không thoải mái, chỗ ngồi này chẳng hợp gì cả.

Khi chân trước của Đậu Đậu nắm vào tay lái thì hai chân sau của nó sẽ tự động cong lên theo cấu tạo thân thể, thật khó mà đạp phanh hay đạp ga được.

Còn một chuyện khá xấu hổ nữa là khi ngồi ở góc độ này, qua khe hở tay lái, nó có thể nhìn thấy được “bé Đậu Đậu” của mình, thật sự là làm đỏ mặt chó mà…

Đương nhiên chuyện này vẫn còn trong tầm chịu đựng, nó là đại yêu khuyển Đậu Đậu đó! Chút khó khăn này chỉ cần ý chí vững vàng là vượt qua được thôi!

Sau đó… Đậu Đậu đạp nghiến chân ga.

Ô tô gầm rú lao về phía trước… nhưng không chạy.

Sao thế này?

“À à, quên lên số.”

Đậu Đậu thò vuốt phải sờ soạng bên cạnh, cố hết sức mới vào được số giữa.

Sau đó Đậu Đậu lại đạp ga.

Ô tô lại gầm rú lao về phía trước… nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Lại làm sao thế này?

Đậu Đậu nhìn sang bên cạnh rồi cười chữa ngượng:

“À à, phanh tay chưa thả.”

Sau đó Đậu Đậu lại cố hết sức vươn móng vuốt ra thả phanh tay.

Trên ghế sau, tiểu hòa thượng toát mồ hôi hột đầy trán… tất cả đều là mồ hôi lạnh!

Cho dù mới có sáu tuổi, cho dù có tí ngốc nghếch, thế nhưng giờ khắc này chính nó cũng nhận ra Đậu Đậu hoàn toàn chưa lái xe bao giờ hết!

Đúng rồi, Đậu Đậu mới nói nó biết lái máy bay chứ có nói nó biết lái xe đâu. Mình quá ngây thơ nên đã trúng bẫy ngôn từ của Đậu Đậu rồi!

Làm sao bây giờ? Nếu xảy ra tai nạn giao thông thì làm sao bây giờ? tiểu hòa thượng vô cùng lo lắng, bởi vì trên người nó chỉ có 5000 đồng mà thôi, nếu xảy ra tai nạn thì có đủ đền không?

Không đủ tiền đền thì làm thế nào? Lại bán thân thêm lần nữa sao?

Khi tiểu hòa thượng còn đang miên man suy nghĩ thì Đậu Đậu đã thả phanh tay rồi đạp chân ga một lần nữa.

Cuối cùng ô tô cũng khởi động thuận lợi, thẳng tiến lên đường.

“Hú hú hú ~ Đơn giản, đơn giản quá! Đúng là chỉ cần ta nghiêm túc thì không gì không làm được mà! Quả Quả, ngồi cho vững! Ta tăng tốc đây!”

Đậu Đậu đắc ý nói.

Tiểu hòa thượng ngồi trên ghế sau, tim đập ầm ầm…

…

Lúc này, ở đất Mỹ xa xôi cách đó nửa vòng trái đất.

Trong phòng thẩm vấn được trông coi nghiêm ngặt, Huấn luyện viên Tiểu Lý đang bị treo lên đánh.

“Nói! Mày giấu giáo sư Anthony ở đâu?”

Một người đàn ông da đen dữ tợn hung ác gầm lên.

“Tôi không biết, tôi thật sự không biết!”

Huấn luyện viên Tiểu Lý khóc thảm thiết trả lời bằng tiếng Anh lắp bắp:

“Đừng đánh nữa, tôi mà biết thì tôi đã nói từ lâu rồi! Tôi thật sự không biết gì hết mà…

“Chết tiệt, đúng là cứng miệng!”

Gã da đen nghiến răng nghiến lợi, dùng đủ kiểu hình phạt mà vẫn chẳng thể moi ra được chút gì từ miệng của tên phương Đông này là sao?

Cả thể xác và tinh thần của huấn luyện viên Tiểu Lý đều bị tổn thương nặng nề. Miệng cứng cái đầu mày, ông đây thực sự cóc biết gì hết!

Bên cạnh gã da đen, một cánh sát da trắng cười nham hiểm:

“Không nói cũng không sao, giao hắn cho tôi đi. Tôi dẫn hắn tới chỗ tôi quản lý giam lại vài ngày, cam đoan hắn sẽ nói tuốt tuồn tuột. Người này da non thịt mềm, mấy tên trong gian nhà tù tôi quản sẽ thích hắn lắm. Ha ha ha.”

Huấn luyện viên Tiểu Lý nghe đến đó thì ra sức giãy dụa, sau đó cố hết hơi tàn gào lên:

“Đừng mà, đừng mà! Tôi thực sự không biết gì hết! Tôi thậm chí còn không biết giáo sư Anthony là ai! Tôi chỉ là một giáo viên dạy lái máy bay bình thường thôi!”

Nghe ý từ lời nói của tên cánh sát da trắng kia… thì nếu mình bị ném tới nhà tù của hắn dám chắc sẽ không bảo toàn được trinh tiết á! Tuyệt đối, tuyệt đối không được!

Gã da đen mặt mũi hung dữ quất mạnh một roi rồi nói bằng tiếng Trung:

“Không biết? Không biết cái tiên sư mày! Nếu không phải mày bắt giáo sư Anthony đi, thì làm sao mày xuất hiện trong khoang phục hồi của phi thuyền được?”

“Tôi không biết! Tôi không nhớ gì hết! Rõ ràng hôm trước tôi còn đang dạy học sinh của mình, chuẩn bị lên máy bay bay một vòng mà! Các anh có thể tới Hoa Hạ mà điều tra, tôi căn bản chưa lên vũ trụ bao giờ cả!”

Huấn luyện viên Tiểu Lý gào ầm lên.

“Xem ra mày ‘chưa chết chưa thôi’, thôi, anh đem hắn giam vào nhà tù kia đi.”

Gã da đen vẫn nói tiếng Trung leo lẻo, đoạn, gã nghiến răng cười lạnh:

“Tôi muốn xem xem hoa cúc của hắn có cứng như cái miệng hắn không.”

Tên da trắng cười tà mị:

“yên tâm đi, tôi cam đoan cả hoa cúc và cái miệng của hắn đều sẽ lỏng ra, chắc chắn đấy!”

Mặt huấn luyện viên Tiểu Lý tức thì biến thành màu vàng đất.

Mình có nên cắn lưỡi tự sát để bảo toàn trinh tiết không đây?

Cắn lưỡi tự sát thì phải cắn mấy phần? Có cần cắn đến cuống lưỡi luôn không? Có khi nào cắn đứt lưỡi rồi mà không chết được không?

Làm sao bây giờ? Tôi phải làm gì bây giờ?

Ai tới cứu tôi với?

Chính vào lúc này, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị mở ra.

Một người đàn ông vẻ mặt ôn hòa, mặc áo choàng rộng đẩy cửa bước vào. Trên mặt hắn tựa hồ tự mang theo hào quang thiên sứ, khiến cho ai nhìn thấy đều cảm thấy những suy nghĩ tà ác trong lòng mình được thanh lọc sạch tinh.

Đằng sau con người có gương mặt chói sáng ấy lại là một người đàn ông phương Tây tóc trắng.

“Giáo sư Anthony!”

Gã da đen nhìn thấy người đàn ông phương Tây nọ thì nhất thời kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

“Ừ, tôi đây.”

Giáo sư Anthony lắc đầu. Hình như trong lúc mơ hồ mình đã gặp một cơn ác mộng đáng sợ, thế nhưng khi tỉnh lại thì lại không nhớ mình nằm mơ thấy gì nữa. Đồng thời, cũng trong cơn mơ màng, ông cũng bị đưa đến nhà tù này đây.

Lúc này thì người đàn ông có khuôn mặt thiên sứ đưa cho hai giám ngục một tờ giấy chứng nhận gì đó, hình như là chứng minh thân phận.

Sau khi gã da đen hung dữ nhìn thấy giấy chứng nhận ấy thì vẻ mặt trở nên tôn kính, phải dùng đến hai tay để nâng niu tờ giấy nọ.

“Thả người đàn ông phương Đông này đi. Hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện này cả.”

Người đàn ông có gương mặt chói sáng mỉm cười nói.

Gã da đen lập tức thả huấn luyện viên Tiểu Lý xuống mà không do dự chút nào.

Huấn luyện viên Tiểu Lý mềm nhũn người ngã xuống đất, hình như mình được cứu rồi?

“Đứa nhỏ này, đã khiến ngươi phải chịu khổ rồi.”

Người đàn ông có gương mặt sáng chói tiến lên, cho huấn luyện viên Tiểu Lý một cái ôm thật nhẹ nhàng.

“Hu hu hu.”

Huấn luyện viên Tiểu Lý nhất thời cảm thấy nỗi tủi thân dâng tràn trong lòng, muốn ngừng cũng không ngừng được. Cứ thế, hắn nằm gọn trong lòng người đàn ông ấy mà khóc òa lên.

Khóc đến là đau lòng…

Người đàn ông nhẹ nhàng vỗ về huấn luyện viên Tiểu Lý, và giáo viên nhỏ bé rơi vào hôn mê.

Sau đó, người ấy bế bổng huấn luyện viên Tiểu Lý lên, gật đầu ý chào hai vị giám ngục rồi đi khỏi phòng thẩm vấn.

…

Hôm sau, sáng sớm ngày 10 tháng7

Tống Thư Hàng ngủ dậy, việc đầu tiên là đút cho linh quỷ trong tâm khiếu một viên hồn châu. Hồn châu chính là bảo vật mà lần trước Tống Thư Hàng và Tam Nhật sư huynh lấy được ở căn cứ của đàn chủ, tại thôn nhà ông ngoại Thổ Ba.

Trong giới tu sĩ, ngoại trừ quỷ tu thì chẳng còn tu sĩ nào dùng được hồn châu này. Thế nhưng với linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng thì hồn châu lại là thuốc bổ hiếm có.

Sau đó Tống Thư Hàng tu luyện một vòng theo lệ thường. gần đây hắn cảm thấy dường như khiếu thứ ba của mình là tị khiếu đã có cảm giác khí huyết căng tràn.

Lúc này cách lần trước khế ước linh quỷ mở ra nhãn khiếu mới có một tháng.

Một tu sĩ bình thường trông vào tự thân khổ tu, muốn mở được khiếu thứ ba ít nhất phải tốn ba năm mới đủ.

Thế nhưng Tống Thư Hàng gần đây liên tục gặp được kì ngộ, không chỉ thu hoạch được một đống khí huyết đan mà còn khế ước được linh quỷ, còn lụm được một gốc Thúy Trúc Duẩn thanh mũi tăng cường khứu giác khi đi đua xe với Bạch tiền bối; còn có chiếc nhẫn cổ đồng trên ngón tay không ngừng ngưng tụ linh khí thiên địa cường hóa thân thể mình…

Lại thêm chính hắn chăm chỉ kiên trì tu luyện, ngày nào cũng cần mẫn khổ tu.

Tự hắn cần cù cộng thêm một đống buff lên buff xuống, bất tri bất giác đã sắp trùng kích tị khiếu rồi.

Vươn vai xuống lầu, không ngờ hôm nay Bạch tiền bối vẫn chưa ngủ dậy.

Tống Thư Hàng gõ cửa phòng Bạch tiền bối, không ai đáp lời.

Cửa phòng chỉ khép hờ, Tống Thư Hàng bèn đẩy mở nhìn thử vào bên trong.

Bạch tiền bối đang ngồi xếp bằng trên giường tu luyện, đỉnh đầu lơ lửng một đám mây thượng đẳng do linh lực hóa thành, có thể dùng mắt thường thấy được.

Bạch tiền bối được mệnh danh là “kẻ cuồng tu luyện”, gần đây vì bị hấp dẫn bởi quá nhiều thứ của thời đại mới nên thời gian tu luyện của hắn mới hơi giảm đi.

Tống Thư Hàng không dám quấy rầy Bạch tiền bối, bèn cẩn thận đóng cửa lại.

Sau khi xuống lầu, hắn nấu một bát mì rồi mở tivi xem có tin tức gì không.

Tiện tay ấn mấy kênh, vừa hay đến kênh Văn Châu thì dừng lại.

Trên đó đang phát bản tin sáng của thành phố Văn Châu.

Biên tập viên tin tức là một người đàn ông mặt mày đoan chính, đang dùng tiếng phổ thông rất chuẩn để đọc bản tin buổi sáng:

“11 giờ đêm qua, ở đường Phượng Hoàng trong thành phố ta xảy ra một vụ tai nạn giao thông.

Một chiếc xe con hiệu Đông Phong đi bão trên đường Phượng Hoàng với tốc độ trên 100km/h, cuối cùng đâm vào một dãy biệt thự trên đường, còn đâm nổ một chiếc Ferrari trong sân biệt thự.

Theo miêu tả của chủ nhân biệt thự, người lái xe trong sự cố kể trên là một con chó kinh ba rất lớn? Theo suy đoán của công an, tất có khả năng là phần tử đua xe đeo mặt nạ động vật. Đây là hành vi vi phạm cực kì nghiêm trọng, công an đang ra quân điều tra, nhất định sẽ tìm ra phần tử đua xe đó trong thời gian ngắn nhất!”

“Phụt!”

Tống Thư Hàng sặc phun mì, một sợi trong đó còn thò ra từ mũi hắn.

Chương 233: Thiếu niên áo xanh dắt ngựa trăng lại đến nữa rồi?

Sự phỏng đoán của công an cũng có lý do cả.

Nếu như anh nói là husky lái xe thì tôi cũng chấp nhận được. Dù sao thì với tính tình lẫn thể hình của husky thì nói không chừng thật sự có thể lao lên lái xe hơi được. Dù sao thì husky nhà người ta cũng là chó kéo —— nhiệm vụ của nó khi sinh ra chính là để kéo xe trượt tuyết, ít nhất cũng có chút liên quan tới việc lái xe.

Nhưng nếu như là kinh ba thì... Trên đời này lấy đâu ra con kinh ba lớn như thế? Cho nên, chắc hẳn là có kẻ nào đó đeo mặt nạ kinh ba để đua xe! Bằng không thì căn bản không hợp logic tí nào!

...

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới ngừng ho khan lại được.

Phần tử đua xe mang mặt nạ kinh ba con khỉ gì, chỉ cần nghe mấy chữ như kinh ba, đua xe, gây tai nạn, thì hắn dùng mông để nghĩ cũng biết là chuyện này chắc chắn có liên quan tới Đậu Đậu.

Hắn dám cá, việc này trăm phần trăm là do Đậu Đậu gây ra.

“Chiếc xe đỗ ở trong biệt thự bị nó đâm phải là Ferrari à?”

Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi, sau đó lấy điện thoại ra, lên mạng xem thử giá của một chiếc xe Ferrari.

Vừa mới tra xong thì phát hiện chiếc rẻ nhất cũng phải hơn 3.000.000 tệ, đấy là còn chưa tính luôn các khoản thuế má nữa.

Bên trên còn một loạt xe giá năm triệu, mười triệu, hai mươi triệu, mấy loại nhập khẩu hơn cả trăm triệu cũng có không ít, giá cả thì đắt phát hờn. Không sợ không có siêu xe, chỉ sợ nhà chú mày không có tiền!

Tống Thư Hàng sờ sờ cái túi của mình, hắn vốn còn nghĩ số tiền gần bốn triệu mà mình lấy được của tên đàn chủ hai lần kia đã là một món không nhỏ rồi. Bây giờ xem ra, toàn bộ tiền mặt trong tay hắn gom lại cũng chỉ vừa đủ để mua một chiếc Ferrari bèo nhất mà thôi.

À lạc đề xa quá rồi… vấn đề hiện tại không phải cái này, trước tiên phải nghĩ cách liên hệ với Đậu Đậu để xác nhận lại vụ này mới được.

Nếu như thật sự là do Đậu Đậu làm thì mình phải liên lạc với chủ nhân của căn biệt thự, thương lượng vấn đề bồi thường cái đã. Một chiếc Ferrari đấy chứ đùa đâu, cũng không biết chiếc của người ta là mẫu nào nữa, sợ là bốn triệu của mình không đủ để đền.

Mà ủa! Không đúng, Đậu Đậu gây họa mà, mình cần gì phải đi gánh trách nhiệm chứ!

Không phải Hoàng Sơn Chân Quân có một tiểu đội đặc biệt, chuyên môn chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả cho Đậu Đậu à, nếu như xác nhận chuyện này thật sự do Đậu Đậu gây ra thì cứ thông báo thẳng cho Hoàng Sơn Chân Quân, để Chân Quân ra mặt giải quyết là xong.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng thấy yên tâm hẳn.

Sau đó, hắn mở danh bạ điện thoại ra, tìm số của Đậu Đậu. Ngày hôm qua Đậu Đậu đã gọi điện thoại cho hắn, nên Tống Thư Hàng cũng lưu số của nó lại.

Điện thoại vang lên chừng mười tiếng, rốt cuộc cũng gọi thông.

“Gâu, Thư Hàng đấy à, mới sáng sớm đã gọi tới, quấy rầy mộng đẹp của ta làm gì thế! Gâu, coi chừng sau này ta cắn ngươi đấy!”

Thanh âm bực bội của Đậu Đậu phát ra từ trong điện thoại, nó nói xong còn ngáp lớn một cái, làm như đang buồn ngủ lắm.

“Đậu Đậu, mau nói thật cho ta biết, có phải ngày hôm qua ngươi đi đua xe không? Còn đâm vào biệt thự nhà người ta, tông nổ một chiếc Ferrari đúng không?”

Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi nó.

“Gâu, sao ngươi lại biết? Ngươi gắn camera theo dõi trên người ta à? Tống Thư Hàng ngươi hay lắm, ngươi rình mò như thế là xâm phạm đời tư cá nhân của ta đó!”

Đậu Đậu tức giận kêu to.

“Rình mò cái con khỉ! Ngươi cho là ai cũng không có tiết tháo như ngươi à?”

Tống Thư Hàng tức giận nói:

“Chuyện ngươi làm đã lên tivi rồi có được không hả?!

“A, ha ha ha, lên tivi luôn rồi đấy hả? Ngại quá đi mất.”

Đậu Đậu cười khan hai tiếng.

“Bây giờ ngươi đang ở đâu?”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đang ở trong một khách sạn ở thành phố Văn Châu, tìm cả buổi trời mới có đó, ở chung với tiểu hòa thượng. Đầu năm nay, muốn tìm được một cái khách sạn không đòi thẻ căn cước chẳng dễ chút nào.”

Đậu Đậu càm ràm.

Đang ở cùng với tiểu hòa thượng à?

“Vậy thì được rồi, nhớ cho kỹ này, đừng có mà gây thêm phiền phức gì nữa đấy! Chờ ta qua đó tìm ngươi, nếu như ngươi mà còn gây ra phiền phức gì nữa thì đừng có hòng gặp lại ta!”

Tống Thư Hàng tức giận nói.

“...”

Hiếm khi Đậu Đậu im thin thít không dám nói gì.

Sau đó, nó lại dè dặt hỏi lại:

“Thư Hàng này, cái câu ‘đừng hòng gặp lại ta’ của ngươi khiến ta thấy lo quá… không phải là ngươi đã yêu ta rồi đấy chứ? Lần trước ta đã dặn ngươi rồi, ta là kinh ba đực đó, ngươi muốn làm một đoạn tình yêu giữ người và yêu thì cũng đừng tìm ta, ta không phải đối tượng thích hợp đâu. Nếu như ngươi cứ nhất định muốn làm một đoạn tình yêu giữa người với yêu thì ta có thể giới thiệu em gái mèo cho ngươi, đáng yêu lắm đấy.”

“Phụt”

Tống Thư Hàng hộc máu, cúp máy cái rụp.

Sau đó, hắn lại cầm điện thoại, chuẩn bị gọi cho Hoàng Sơn

Chân Quân.

Lúc này, dưới lầu lại có tiếng chuông cửa vang lên.

…

Lúc Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa thì phát hiện —— là người quen!

Người đến mặc nguyên bộ đồ đen thui, mặt mày nghiêm túc. Đây chẳng phải Tàng Thiên Câu Chu Ly mà lần trước Hoàng Sơn Chân Quân phái tới để xử lý phiền toái do Đậu Đậu gây ra à?

Lúc này, hình như hắn đang khiêng một người trên vai.

“Tới đúng lúc lắm, vậy thì đỡ phải gọi điện thoại cho Hoàng Sơn Chân Quân.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Vậy nên hắn nhiệt tình chạy xuống lầu mở cửa.

Vừa mới mở cửa ra, Tống Thư Hàng đã nhiệt tình nhào lên:

“Chu sư huynh, huynh tới đúng lúc lắm!”

“Hả?”

Chu Ly ngu người không hiểu gì.

Bất quá, không hổ là người chuyên giải quyết phiền toái, giác quan của hắn rất nhạy bén.

Nhìn thấy Tống Thư Hàng nhiệt tình khác thường như thế, hắn lập tức nghĩ tới một khả năng, nên Chu Ly cười như mếu, hỏi:

“Đậu Đậu lại gây họa gì rồi à?”

“Ừ, vừa mới gây ra xong, nhưng vấn đề không nghiêm trọng như lần trước.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

“Thư Hàng huynh đệ!”

Chu Ly thở dài, vỗ vai Tống Thư Hàng một cái:

“Chu huynh ta lâu lâu cũng muốn được nghỉ xả hơi một lần đấy…”

“A ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng.

“Cho nên, nếu như có thể, thì xin nhờ ngươi giám sát Đậu Đậu kỹ một chút. Dù chỉ cho ta được nghỉ phép một tuần thôi cũng được, lâu lâu ta cũng muốn ra ngoài hẹn hò một lần.”

Chu Ly cảm thán nói, trong giọng nói mang theo vẻ chua xót ngập tràn.

Đang trong giai đoạn hẹn hò tìm hiểu với nữ tiên tử nào à? Chu Ly cũng vất vả thật đấy.

“Ta sẽ cố gắng, sẽ cố gắng!”

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy cắn rứt.

“Thư Hàng huynh đệ, cố gắng lên, ta tin tưởng ngươi, ngươi nhất định có thể làm được!”

Chu Ly thở dài một hơi, sau đó nói:

“Đúng rồi, lần này Đậu Đậu nó lại gây ra chuyện gì nữa thế?

“Khụ, ban nãy Đậu Đậu nó mới gây ra chút chuyện ở thành phố Văn Châu. Nó đua xe, đâm vào trong biệt thự nhà người ta, còn tông hư một chiếc xe Ferrari nữa thì phải?”

Tống Thư Hàng ho khan nói.

Chu Ly không nói gì, hồi lâu sau hắn mới tò mò hỏi lại:

“Hết rồi à?

“Hết rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chu Ly lập tức thở phào nhẹ nhỏm:

“May quá, chuyện này dễ thôi, có thể dùng tiền giải quyết, xử lý không tốn nhiều thời gian, không thành vấn đề!”

Nói xong, hắn thả cái người đang khiêng trên vai xuống, giao cho Tống Thư Hàng:

“Đây, Thư Hàng tiểu hữu. Đây là huấn luyện viên Tiểu Lý mà các ngươi để quên trên vũ trụ, ta đã đưa hắn về rồi đấy.”

Huấn luyện viên Tiểu Lý?

Tống Thư Hàng vội vàng đỡ lấy hắn, trong lòng lại thấy cắn rứt lương tâm hơn —— nếu như không phải lúc trước hắn túm nhầm người, thì huấn luyện viên Tiểu Lý cũng không bị đưa nhầm về Mỹ, về sau cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế.

Hy vọng huấn luyện viên Tiểu Lý không bị ủy khuất gì nhiều.

Tống Thư Hàng kiểm tra huấn luyện viên Tiểu Lý một lượt, phát hiện toàn thân hắn rất sạch sẽ, ngoại trừ mặt màhộ sĩi nhợt ra thì không có chuyện gì cả, trông cũng không giống đã bị tra tấn gì.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn hỏi:

“Ở bên đó huấn luyện viên Tiểu Lý có chịu khổ gì không?”

“May mà bọn ta tới kịp, nên không chịu khổ gì nhiều. Nếu như chậm một bước thì khó mà nói, vì tới lúc đó thì cả thể xác lẫn tinh thần đều sẽ bị kích thích nặng.”

Chu Ly cười hắc hắc, lại nói thêm:

“Ngoài ra, bọn ta cũng đã xử lý mấy vết thương trên người hắn rồi. Cũng cho hắn dùng một vài linh dược, để thân thể của hắn trở nên cường tráng khỏe mạnh hơn trước kia, xem như vì họa được phúc.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhỏm:

“Vậy thì tốt quá.”

“Chỉ là vẫn có một vấn đề nhỏ.”

Chu Ly ngượng ngùng nói tiếp.

“Hả? vấn đề gì?”

“Trí nhớ ấy mà, chúng ta vốn định xóa bỏ phần trí nhớ của hắn lúc ở bên Mỹ, bởi vì đối với huấn luyện viên Tiểu Lý mà nói, giữ lại đoạn trí nhớ đó chỉ đau khổ hơn thôi. Còn không bằng quên hết đi, vui vẻ sống tiếp.”

Nhưng… không biết có phải vì số lần bị xóa trí nhớ của huấn luyện viên Tiểu Lý gần đây bị nhiều quá hay không, đoạn trí nhớ mà bọn họ muốn xóa kia hình như không thể nào xóa bỏ sạch sẽ được.

“Nhưng chúng ta lại không dám xóa bừa nữa, nếu không thì dễ khiến hắn biến thành kẻ ngốc lắm. Cho nên, ta trực tiếp đưa hắn đến cho ngươi, vụ trí nhớ kia thì cứ để cho Bạch tiền bối ra tay đi.”

Chu Ly cười hắc hắc nói.

“Được, ta hiểu rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Tới lúc đó, ta sẽ nhờ Bạch tiền bối xử lý trí nhớ của hắn, đúng rồi, huynh có muốn vào trong ngồi một chút không?

“Không cần, không cần. Ta phải lập tức đến thành phố Văn

Châu xử lý chuyện của Đậu Đậu gây ra cái đã. Lần tới mà có rảnh thì ta sẽ ngồi lại một chút. Ta đi trước đây!”

Chu Ly cười ha hả, sau đó xoay người vội chạy lấy người.

Chạy xa rồi, hắn mới quay lại truyền âm nhập mật:

“Đúng rồi, Thư Hàng này, pháp thuật thôi miên mà ta dùng trên người của huấn luyện viên Tiểu Lý chừng hai mươi phút nữa sẽ khôi phục, tới lúc đó ngươi chú ý một chút nhé.”

Nói xong, hắn lại chạy đi như bay tiếp…

“Lạ thật đấy, hắn sợ cái gì không biết?”

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, khiêng huấn luyện viên Tiểu Lý đi lên lầu lại.

Đợi Bạch tiền bối tu luyện xong, lại xử lý trí nhớ của huấn luyện viên Tiểu Lý thì có thể đưa hắn về lại trung tâm hàng không rồi.

Hy vọng người thân của huấn luyện viên Tiểu Lý đừng lo lắng quá mức.

…

Tống Thư Hàng đặt huấn luyện viên Tiểu Lý nằm lên ghế, còn chừng hai mươi phút nữa huấn luyện viên Tiểu Lý sẽ tỉnh lại, mong là tới chừng đó Bạch tiền bối đã tu luyện xong rồi.

Sau đó, Tống Thư Hàng thì ngồi vào một chiếc ghế khác, bắt đầu nhắm mắt tu luyện chân ngã minh tưởng kinh, rèn luyện tinh thần lực của mình.

Gần đây hắn cảm giác tị khiếu ẩn ẩn sắp mở tới nơi, nên không thể để tinh thần lực bị rớt lại mới đúng!

Sau đó… Ước chừng minh tưởng được bảy tám phút thì Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác xung quanh là lạ, dường như có tiếng người đi đi lại lại ở bên cạnh.

Lẽ nào huấn luyện viên Tiểu Lý tỉnh lại sớm hơn dự kiến ư?

Tống Thư Hàng mở to mắt ra.

Sau đó, hắn ngu người.

Sa mạc… sa mạc mênh mông, chỉ có mỗi cát là cát, không có chút sức sống nào.

Hắn vội ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời có một lốc xoáy màu đen như cái hắc động, đang từ từ chuyển động.

“Mẹ ơi!”

Tống Thư Hàng bật thốt, sao lại chạy đến đây nữa rồi?

Vậy chẳng lẽ tiếng người đi đi lại lại ban nãy là…

Hắn quay phắt lại nhìn về phía vang lên tiếng động kia.

Chỉ thấy ở phía sa, có một người một ngựa đang đi đến chỗ hắn.

Con ngựa kia màu trắng, là một con tuấn mã toàn thân trắng muốt không chút tạp sắc!

Người kia thì là một thiếu niên, mặc áo màu xanh, môi hồng răng trắng!

Chương 234: Sinh mạng chưa dứt thì vẫn cứ tìm chết.

Lần trước cũng như thế này, sau khi thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã nhìn thấy Tống Thư Hàng từ xa thì vui vẻ gọi to:

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, rốt cuộc cũng tìm thấy ngươi rồi!"

Có kinh nghiệm lần trước, Tống Thư Hàng nắm chặt nắm tay, đi lên tiếp đón:

"Đúng vậy đúng vậy, đã mấy ngày không gặp rồi!"

Dĩ nhiên, lời nói của hắn cũng không thể khiến cho thiếu niên áo xanh phản ứng, trừ khi nói ra từ mấu chốt là 'nghỉ ngơi'. Nếu không, thiếu niên áo xanh sẽ y theo kịch bản cố định mà làm tới..

Nhưng, Tống Thư Hàng cũng không định nói hai chữ 'nghỉ ngơi' sớm như vậy, hắn còn chuẩn bị làm một trận với thiếu niên áo xanh này, xem thử gần đây võ công của bản thân có tiến bộ không

Lần trước khi đi vào cái tực tại ảo này, bản thân chỉ học được 'quyền pháp căn bản'. Lần này Tống Thư Hàng còn nắm rõ thân pháp 'quân tử vạn lý hành'và công pháp phụ trợ rèn luyện thân thể 'bất động kim cương thân'. Về đạo thuật đã nắm chắc 'chưởng tâm lôi', mặc dù cảnh giới chưa thăng cấp được bao nhiêu, nhưng sức chiến đấu đã ăn đứt trước đây.

"Tiểu Bạch, vừa rồi ngươi chạy đi đâu thế, ta còn tưởng ngươi đã đi lạc mất rồi."

Thiếu niên áo xanh đi đến trước mặt Tống Thư Hàng, nhe răng cười, sáng lạn như ánh mặt trời. Hắn ta giống như NPC của trò chơi. Hành động như theo khuôn mẫu nhất định, lời thoại cũng không đổi, giống hệt như lần trước.

"Không cần nói nhiều làm gì, lần này muốn luyện cái gì!"

Tống Thư Hàng nói thẳng ra chiều sảng khoái lắm —— nhưng dưới lòng bàn tay của hắn lại lặng lẽ dùng khí huyết chi lực vẽ ra một lôi phù ở trong lòng bàn tay, một viên chưởng tâm lôi bắt đầu tụ lại ở trong lòng bàn tay!

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện quyền nhé?”

Thiếu niên áo xanh không ném vũ khí qua mà bày ra dáng vẻ quyền pháp.

Tống Thư Hàng cười ha ha.

“Đúng ý ta lắm, hãy xem sự lợi hại của ta đây, quyền pháp căn bản ba!”

Không đợi thiếu niên áo xanh ra chiêu, hắn đã ra tay trước, giẫm chân sử dụng thân pháp ‘quân tử vạn lý hành’ , tăng tốc độ lên nhanh nhất.

Sau khi tiếp cận thiếu niên áo xanh, thì lập tức dùng quyền pháp căn bản ba ngay, nắm đấm rơi xuống người thiếu niên áo xanh như phong ba bão táp.

Đây là bài học kinh nghiệm hắn rút ra được từ lần bị ngược đãi nửa tiếng trước kia.

Thiếu niên áo xanh thông thạo tất cả các kỹ năng võ nghệ, chiêu thức quyền pháp lại hết sức tinh xảo, lại còn một chiêu chỉ pháp lợi hại chẳng khác nào ‘độc cô cửu kiếm’. Ở dưới một chỉ kia, nguyên bộ kim cương căn bản quyền pháp của Tống Thư Hàng đều bị đối phương dễ dàng hóa giải.

Nếu đã như thế, thì chỉ có thể dùng tốc độ phá khéo léo, dùng chiêu ‘thiên phá vạn phá, duy khoái bất phá’ mà thôi.

Lần này, cảnh giới của Tống Thư Hàng đã được nâng cao phần nào, trong cơ thể có linh quỷ giúp đỡ, lại thêm dưới chân có thân pháp 'quân tử vạn lý hành', nắm đấm như mưa rơi càng nhanh hơn, góc độ cũng xảo quyệt hơn!

“Hì hì, Tiểu Bạch đánh hay lắm.”

Thiếu niên áo xanh cười hì hì.

Sau đó, giống hệt như lần trước, thân thể của thiếu niên áo xanh nọ trơn tuột như một con cá chạch, dễ dàng tránh né cơn mưa nắm đấm cuồng phong bão táp của Tống Thư Hàng. Nắm đấm dù nhanh, nhưng không thể đánh trúng vào người của hắn ta!

Đánh liền tù tì bảy mươi chiêu, Tống Thư Hàng đã dùng hết quyền chiêu!

Lúc này, thiếu niên áo xanh đột nhiên giơ một ngón tay ra:

“Hì hì, Tiểu Bạch, tiếp một chiêu của ta!”

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, một ngón tay này giống như ‘Độc cô cửu kiếm’, ngón tay điểm thẳng đến chỗ sơ hở trong quyền pháp của hắn. Lúc lực quyền của hắn suy yếu, lực cũ đã dùng hết, lực mới chưa kịp thêm, chắc chắn không thể ngăn được!

Lần trước, chỉ pháp này tựa như thần lai chi bút, đánh cho Tống Thư Hàng dục tiên, dục tử. Toàn thân đau nhức.

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị từ trước... ‘chưởng tâm lôi’ trong lòng bàn tay của hắn đã đói khát từ lâu, chỉ chờ một khắc này thôi!

Ngón tay của thiếu niên áo xanh điểm vào vai của Tống Thư Hàng.

Bả vai Tống Thư Hàng ngay lập tức tê rần, như bị điện giật. Nhưng lần này có ‘bất động kim cương thân’ hộ thể, hắn vẫn chịu được loại cảm giác tê dại này.

Nhân lúc thiếu niên áo xanh kia điểm một chỉ ra, Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng ‘Chương tâm lôi’!

Lôi phù ở lòng bàn tay hắn bắn ra, biến thành một đoàn quang lôi, bả vai của Tống Thư Hàng run lên, nó cũng bắn về phía thiếu niên áo xanh.

Dường như thiếu niên áo xanh căn bản không ngờ Tống Thư Hàng biết sử dụng đạo thuật, trong lúc nhất thời lại không tránh kịp.

Chương tâm lôi nổ đùng đùng, thuận lợi đánh trúng vào người thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh lĩnh trọn một cú chưởng tâm lôi này.

Uy lực của chưởng tâm lôi lớn tới mức đủ để tạo thành một cái hố hình cầu lớn trên tảng đá rắn chắc, thực lực của thiếu niên áo xanh này thì chưa rõ được bao nhiêu, không biết sau khi lĩnh một chưởng này thì sẽ như thế nào nữa?

Tống Thư Hàng hoàn toàn không lo lắng liệu thiếu niên áo xanh chết hay không... Ở đây chỉ là thực tại ảo tự nhiên hình thành trong Bạch tiền bối lúc tu luyện, cho dù thiếu niên áo xanh kia có ngủm thật đi nữa, thì một lúc sau cũng sẽ có thiếu niên áo xanh mới xuất hiện thôi, không có gì phải lo!

“Oành!”

Thiếu niên áo xanh bị chưởng tâm lôi đánh trúng, thân thể ngã bay sang một bên, lăn vài vòng trên sa mạc, trên người loáng thoáng vẫn còn lôi quang nổ xoèn xoẹt. Thân thể của hắn bị lôi điện giật cho tê liệt quỳ trên mặt đất run rẩy.

“Ha ha ha ha! Thấy ngu chưa, ta biết chưởng tâm lôi đấy!”

Tống Thư Hàng cười đắc ý nói —— Rốt cuộc cũng xả được cục tức này rồi.

Lần trước ở trong sa mạc này, hắn bị thiếu niên áo xanh hành hạ tàn bạo đủ kiểu, giày vò tới mức hắn chịu không nổi luôn, lần này nhờ có chưởng tâm lôi khiến hắn vừa trả được thù lại thấy sướng rơn người, đầu óc cũng sảng khoái hơn hẳn!

Lúc Tống Thư Hàng đang cười ha hả, thì thiếu niên áo xanh lăn hai vòng trên đất, rồi đứng lên.

Hắn ta vỗ quần áo trên người, nói to với Tống Thư Hàng.

“Tiểu Bạch chơi xấu, dùng đạo thuật!

Mắt Tống Thư Hàng trừng to.

“Má, một chiêu chưởng tâm lôi đánh thẳng lên người thế mà không thể đả thương hắn được?

“Vậy ta đây cũng không khách khí nữa!”

Thiếu niên áo xanh nói một lời thoại hoàn toàn mới.

—— Hình như, chưởng chưởng tâm lôi lần này của Tống Thư Hàng lại tạo ra thay đổi mới trong nội dung vở kịch, giống như hai từ then chốt là ‘Nghỉ ngơi’ ấy.

Nhưng nội dung thay đổi mới lần này hình như không được tốt cho lắm!

Tống Thư Hàng thầm nuốt nước bọt:

“Đợi chút đã, ta thấy chúng ta nên khách khí chút thì hơn nhỉ? Ta cảm thấy mình hơi mệt, hay là chúng ta nghỉ ngơi chút nhé?”

Nhưng lần này hai chữ ‘nghỉ ngơi’ cũng không làm cho lời thoại của thiếu niên áo xanh thay đổi nữa.

“Hì hì hì, xem đạo pháp của ta! Siêu cấp vô địch, thần long cửu hiện, cuồng bạo lôi điện đại pháp!”

Thiếu niên áo xanh vỗ hai tay, miệng đọc lên một cái tên cực dài.

Dọa ta sao?

Trong lòng Tống Thư Hàng vừa nảy ra suy nghĩ này thì đột nhiên nghe thấy tiếng sấm rền vang liên tục trên bầu trên, sau đó… một cơn mưa lôi điện đổ ập xuống chỗ hắn.

Đúng vậy, là mưa lôi điện!

Sấm sét đánh xuống dày đặc như cơn mưa, còn đáng sợ hơn so với lôi kiếp lúc Tô Thị A Thập Lục độ kiếp hậu thiên tam phẩm nữa.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn bầu trời, lôi điện giăng thành cả một vùng thế này, hắn không có chỗ nào tránh thoát, nếu như hắn bộc phát thân pháp 'quân tử vạn lý hành' tới cực hạn, thì có khả năng lao ra chỗ hơn trăm mét trong nháy mắt. Nhưng diện tích của cơn mưa sấm trên bầu trời rộng khoảng năm sáu trăm mét!

Hình như hắn… lại lỡ tự tìm đường chết nữa rồi?

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Một lúc sau, trong sa mạc truyền đến tiếng kêu thảm thiết như giết heo của Tống Thư Hàng…

Đau quá.

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân đều bị sấm sét nướng cháy rồi… Ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Mau dừng tay đi mà, còn đánh xuống nữa thì hắn sẽ chết mất!

Lại nói… Có phải hắn đã quên điều gì không nhỉ.

Ban nãy khi nhìn thấy sa mạc kỳ lạ này, phản ứng đầu tiên của hắn chính là cơ hội ‘trả thù thiếu niên áo xanh’đến rồi, nên lập tức hưng phấn không thôi. Nhưng hắn cứ cảm thấy bản thân đã bỏ sót điều gì đó.

Đúng rồi, huấn luyện viên Tiểu Lý!

Huấn luyện viên Tiểu Lý vẫn còn nằm ngủ trên ghế!

Không phải anh ta cũng gặp phải thiếu niên áo xanh này đấy chứ. Huấn luyện viên Tiểu Lý chỉ là người thường, có khi nào sẽ chết người luôn không?

Huấn luyện viên Tiểu Lý đừng chết mà!

Sau đó, trước mắt Tống Thư Hàng tối sầm, bị sét đánh ngất đi…

…

Huấn luyện viên Tiểu Lý chậm rãi mở mắt ra.

“Ơ, đây là đâu thế này?”

Anh ta hoang mang nhìn sa mạc.

Hả? Sa mạc?

Chuyện gì thế này, tại sao mình lại ở trong sa mạc chứ?

Để mình định hình lại trí nhớ gần đây cái đã —— hình như mình vì cần dùng tiền gấp, nên đã đồng ý dạy hai tên gà mờ nhà giàu lái máy bay. Sau đó sáng nay, sau khi mình và đồng nghiệp cùng ký hợp đồng xong, thì ở trường đợi hai tên nhà giàu kia tới học lái máy bay.

Sau đó, mình gặp hai người nhà giàu nọ. Một người là một anh chàng tuấn mỹ, một người khác là sinh viên đại học có nụ cười khá thân thiện.

Tiếp đó, mình chẳng còn nhớ gì nữa… À, hình như nhớ loáng thoáng còn mấy gương mặt mơ hồ của người phương tây, nhưng cụ thể là xảy ra chuyện gì lại không nhớ được một chút nào cả.

“Xảy ra chuyện gì thế này? Sao mình lại ở sa mạc? Chẳng lẽ mình đang nằm mơ sao?”

Huấn luyện viên Tiểu Lý day huyệt thái dương của mình, sau đó duỗi tay sờ lớp cát bên dưới.

Cảm giác những hạt cát chảy qua khẽ tay truyền thẳng vào trong não, chân thật nhường ấy. Huấn luyện viên Tiểu Lý lại véo bắp đùi mình một cái, đau quá! Không phải là mơ, mình thật sự bị vứt vào sa mạc.

Chẳng lẽ lúc mình mang hai học viên lái máy bay lên không trung đã xảy ra sự cố gì đó, nên máy bay rơi xuống sa mạc?

Không đúng, gần khu Giang Nam này hoàn toàn không có sa mạc!

“Tiểu Bạch, ngươi tỉnh lại rồi!”

Lúc này, bên cạnh huấn luyện viên Tiểu Lý truyền đến giọng nam giòn giã.

Huấn luyện viên Tiểu Lý quay đầu lại nhìn, cách không xa có một thiếu niên mặc quần áo cổ trang màu xanh, bên cạnh còn có một con ngựa thuần một màu trắng!

Thiếu niên này đẹp trai thật, nói như vậy đây là đang quay phim cổ trang à?

Còn Tiểu Bạch là ai? Lẽ nào là đang gọi mình ư?

“Tiểu Bạch, vừa rồi ngươi chạy đi đâu thế, ta còn tưởng ngươi đã đi lạc mất rồi.”

Thiếu niên áo xanh nheo mắt lại, mỉm cười nói.

“Đợi đã, chú em, Tiểu Bạch là đang gọi tôi à?”

Huấn luyện viên Tiểu Lý chỉ tay về phía mình, nghi hoặc hỏi lại:

“Cậu nhận nhầm người đấy hả?”

Tôi tên là Lý Tây Hoa mà, là giáo viên dạy lái máy bay của trường hàng không, còn chưa kết hôn

Nhân duyên của tôi ở trường hàng không rất tốt, mọi người đều thân thiết gọi tôi là Tiểu Lý.

Nhưng mấy ngày nay xảy ra một ít chuyện lạ, tôi bị người ta nhận nhầm là Anthony, hôm nay lại bị nhận nhầm là Tiểu Bạch, rốt cuộc Tiểu Bạch là cái quỷ gì?

Ơ, đợi chút!

Anthony lại là cái quỷ gì nữa??

Hôm nay, huấn luyện viên Tiểu Lý đã phát hiện ra một việc rất kinh khủng —— hình như trong đầu của anh ta có thêm một đoạn trí nhớ rất kỳ quái. Hoặc có khi nào là anh ta đã thiếu đi một đoạn trí nhớ không?

Nhưng, thiếu niên áo xanh dường như không nghe thấy tiếng gào của huấn luyện viên Tiểu Lý, hắn ta xoay người nhảy xuống ngựa, tháo một thanh trường kiếm bằng tinh cương xuống, ném cho huấn luyện viên Tiểu Lý!

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện kiếm được không?”

Thiếu niên áo xanh vừa nói xong lại lấy thêm một thanh kiếm khác trên ngựa xuống!

Chương 235: Hình như có thứ kỳ quái gì đó lẫn vào!

Huấn luyện viên Tiểu Lý trừng mắt nhìn thanh kiếm ngay cạnh chân, thanh kiếm tốt thật đấy, lại còn rút sẵn bao!

Nhưng mà, ánh sáng chiếu xuống, thanh kiếm phản xạ lại ánh sáng vô cùng chói mắt! Chỉ riêng điều này cũng biết thừa nó là bảo kiếm tuyệt thế sắc bén vô cùng.

Kiếm này đâm vào liệu có chết người không? Huấn luyện viên Tiểu Lý cực kì lo lắng.

Nếu như là đóng phim thì có nhất thiết phải dùng vũ khí thật không đây? Mặc dù cũng nghe nói có những đoàn làm phim biến thái để tạo ra cảm giác chân thật, mà họ đã dùng một số binh khí thật, nhưng ít ra người ta không có khai phong thế này!

Lúc này, Huấn luyện viên Tiểu Lý vội kêu lên:

“Khoan đã! Chú em này! Có phải là cậu đang có hiểu lầm gì ở đây không? Tôi không phải là Tiểu Bạch, hơn nữa tôi cũng không phải là diễn viên đâu. Mà nếu như đây là phim trường thì tôi chỉ là không cẩn thận nên bước nhầm vào mà thôi, không phải diễn viên quần chúng hay đóng thế gì đâu!”

Nhưng mà, giống như thiếu niên áo xanh không bị chọt đúng chỗ sướng... à không! Là chưa bị nói đến chỗ then chốt hắn ta sẽ không dừng lại.

“Tiểu Bạch! Xem kiếm đây!”

Thiếu niên áo xanh kia giơ thanh kiếm lên, trong chớp mắt đã tiến đến trước mặt huấn luyện viên Tiểu Lý. Sau đó chỉ thấy hắn ta vung tay một cái, ánh kiếm chia làm ba. Ba nhát kiếm đâm về phía vai, bụng và đùi của huấn luyện viên Tiểu Lý.

Huấn luyện viên Tiểu Lý căn bản chỉ là một người bình thường, làm sao có thể tránh được đường kiếm nhanh như vậy của Thiếu niên áo xanh. Anh như một người gỗ, hứng trọng nhát kiếm của Thiếu niên áo xanh.

Tiếp đó, vai, bụng và đùi của anh ta phun máu.

Đau quá!

Sau đó, huấn luyện viên Tiểu Lý ngã lăn quay ra đất, kêu lên thảm thiết vì đau đớn —— Đây là cái quái gì thế này, tôi với cậu có thù có oán gì chứ hả? Vừa mới ra đã lấy kiếm đâm tôi là sao?

Cũng may là thiếu niên áo xanh kia chỉ đang bảo Tiểu Bạch luyện kiếm cùng, chứ không ra tay lấy mạng. Chỉ dùng mũi kiếm đâm vào cơ thể thoáng một cái, nên bị rách chút da thịt.

Thiếu niên áo xanh thu kiếm, nghi hoặc nhìn huấn luyện viên Tiểu Lý đang nằm giãy chết ở trên đất:

“Hửm? Tiểu Bạch, sao ngươi không tránh đi?”

Tránh cái con khỉ! Đến kiếm tôi còn chả thấy rõ nữa là!

“Hu! Hu! Hu!”

Huấn luyện viên Tiểu Lý ấm ức khóc lóc. Vẫn biết là đàn ông không dễ rơi lệ, nhưng hôm nay huấn luyện viên Tiểu Lý cũng không biết mình làm sao nữa. Đột nhiên cảm thấy đau lòng, cảm thấy ấm ức vô cùng, nên lớn tiếng khóc lên.

Hay đây là ảnh hưởng từ việc bản thân bị mất đi một phần kí ức gây nên nhỉ? Cảm giác như trong khoảng thời gian bản thân bị mất trí nhớ hình như đã phải chịu nỗi ấm ức gì to lắm ấy? Lại thêm bị một kẻ xa lạ đâm cho một nhát kiếm chẳng hiểu cóc khô gì, làm cho anh ta không cách nào khống chế tâm trạng đau khổ lại được.

Huấn luyện viên Tiểu Lý rất muốn nín khóc lại, bởi dù sao anh ta cũng là một đấng nam nhi, khóc thảm thiết như thế, hơn nữa còn khóc to như thế trước mặt một cậu nhóc như thế thì mất mặt lắm!

Nhưng càng muốn nín lại thì lại càng khóc to hơn, chẳng mấy chốc mà nước mắt cũng đã làm nhòe hết cả hai mắt, mắt cũng không mở ra nổi nữa.

Nhìn Tiểu Lý khóc lóc thảm thiết quá, thiếu niên áo xanh kia cũng đứng ngây người ra. Sau đó hắn ta vội chạy đến bên cạnh Tiểu Lý lo lắng hỏi:

“Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! Ngươi làm sao thế?”

Trong lúc hỏi Thiếu niên áo xanh kia liền lấy ngón trỏ điểm nhẹ lên ba vết thương trên người huấn luyện viên Tiểu Lý.

Máu ngừng chảy ngay.

“Tôi không phải là Tiểu Bạch! Tôi không phải!”

Huấn luyện viên Tiểu Lý khóc nấc lên.

“Tôi là Lý Tây Hoa mà! Giáo viên dạy lái máy bay Lý Tây Hoa.”

“Tiểu Bạch! Có phải là ngươi không muốn luyện kiếm không?”

Thiếu niên áo xanh lại bị lậm vào kịch bản quá, nên lại hỏi tiếp.

“Thế hôm nay ta sẽ dạy ngươi cái khác nhé. Rồi ngày mai chúng ta sẽ cùng tỉ thí nội dung mới này nhá. Chẳng phải lần trước ngươi đã từng nói với ta muốn học quyền pháp sao? Ta sẽ dạy ngươi quyền pháp được không?”

Thiếu niên áo xanh hỏi dò.

Tình cảnh lúc này cũng giống như lúc thiếu niên dạy kiếm pháp căn bản cho Tống Thư Hàng trong thực tại ảo vậy.

“Tôi không muốn! Tôi muốn về nhà.”

Huấn luyện viên Tiểu Lý trả lời.

Nhưng Thiếu niên áo xanh dường như không những không để ý đến Tiểu Lý, mà còn giơ tay nhè nhẹ kéo huấn luyện viên Tiểu Lý đứng dậy.

“Nhìn cho kỹ nhé, Tiểu Bạch! Đây là bài quyền pháp căn bản!”

Nói rồi Thiếu niên áo xanh đứng ngay trước mặt huấn luyện viên Tiểu Lý đánh một bài quyền pháp.

Đối với tu sĩ mà nói, đây là bài quyền pháp trúc cơ vào hàng bình thường nhất. Cũng giống như loại quyền pháp luyện thể mà lúc đầu Dược Sư định bụng dạy cho Tống Thư Hàng. Bất quá về sau Dược Sư nhận gốc độc long thảo kia nên mới đổi sang dạy kim cương căn bản quyền pháp cho Tống Thư Hàng.

Sau khi thi triển xong tất cả, Thiếu niên áo xanh kia lại ngoảnh đầu về phía huấn luyện viên Tiểu Lý hỏi:

“Đã nhớ kĩ chưa?”

Huấn luyện viên Tiểu Lý còn đang ngu người, hả, nhớ cái gì?

Đây có phải là tập thể dục theo đài đâu mà nhìn một lần là nhớ ngay được chứ?

Coi như là tập thể dục theo đài thì cũng phải xem mấy lần, lại tập theo mấy bận mới học được chứ!

“Nhớ được rồi thì chúng ta cùng nhau luyện quyền pháp được không?”

Thiếu niên áo xanh lộ ra nụ cười rạng ngời.

Huấn luyện viên Tiểu Lý gầm lên:

“Cái gì! Tôi chả nhớ được tí gì cả!”

Nhưng khi lời của Tiểu Lý vừa mới dứt thì thiếu niên áo xanh kia đã nhào tới trước mặt hắn tựa như mãnh hổ xuống núi, đấm thẳng một quyền vào đầu hắn.

Huấn luyện viên Tiểu Lý chỉ cảm thấy trước mắt là một màu đen... rồi nằm ngay đơ thẳng cẳng, bất tỉnh nhân sự luôn.

Nhưng dù khi huấn luyện viên Tiểu Lý đã lăn ra đất hôn mê rồi, nhưng thiếu niên áo xanh kia cũng không có ý tha cho Tiểu Lý.

Quyền đầu như mưa rơi xuống, đánh một cách vô tình. Giống như cảnh ngộ mà con rối của Cảnh Mạch đà chủ gặp phải lúc trước.

Mà cũng may là lần này thiếu niên áo xanh đã đổi thành luyện quyền rồi, chứ nếu là kiếm thì huấn luyện viên Tiểu Lý giờ này đã bị đâm lỗ chỗ như tổ ong rồi.

Huấn luyện viên Tiểu Lý trong cơn hôn mê vẫn không ngừng phát ra tiếng kêu rên rỉ đau đớn, cơ thể cuộn tròn lại giống như con tôm.

“Đau quá! Đau quá! Đây có phải là địa ngục không?”

Cũng không biết là đã bao lâu, Tống Thư Hàng mới tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Hừ hừ hừ...”

Vừa tỉnh lại hắn đã thấy toàn thân mình đau đớn khôn cùng.

“Thư Hàng! Ngươi tỉnh rồi sao.”

Lúc này Bạch tiền bối đang ngồi bên cạnh hắn, dùng tay đặt lên người hắn. Một luồng linh lực tinh khiết truyền vào trong cơ thể của Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy những vết thương và đau đớn trên người nhanh chóng biến mất dưới tác dụng của linh lực.

Bạch tiền bối rốt cuộc cũng kết thúc bế quan rồi! Hắn đang rưng rưng trong lòng.

“Thư Hàng! Rốt cuộc trong lúc ta bế quan đã xảy ra chuyện gì thế? Nhìn bộ dạng của ngươi giống như bị sét đánh thế này? Lúc ta phát hiện ra ngươi, toàn thân ngươi xém đen cả rồi.”

Bạch tiền bối chau mày hỏi.

“Không có gì! Không có chuyện gì hết! Chỉ là ta lên cơn thần kinh dẫm đinh nên đã cho tay vào ổ điện rồi bị điện giật.”

Tống Thư Hàng bịa ra một lời nói dối thiện ý...

“Là như thế sao?”

Bạch tiền bối bán tín bán nghi hỏi.

“Thế còn những vết thương trên người huấn luyện viên Tiểu Lý thì sao? Lúc ta phát hiện ra hắn, trên người của hắn cũng bị thương rất nặng, dường như đã bị người ta đánh rất thảm, bộ dạng trông như thế có thể chết bất kỳ lúc nào. Cũng may là ta phát hiện ra kịp thời, trị thương cho hắn trước.”

Tống Thư Hàng thở dài, rốt cuộc huấn luyện viên Tiểu Lý cũng không thoát nổi kiếp này à? Sau đó Thư Hàng nói với vẻ thổn thức:

“Ai, đây là vì thủ hạ của Hoàng Sơn Chân Quân vừa mới cứu huấn luyện viên Tiểu Lý về từ bên Mỹ đấy. Nói ra cũng tội lắm, chắc hẳn là lúc ở bên Mỹ anh ta phải bị ngược đãi dữ dội lắm? Đây đều là lôi của ta, vì ta kéo nhầm người, nên mới khiến huấn luyện viên Tiểu Lý chịu khổ như thế.”

Bạch tiền bối lại bán tín bán nghi gật đầu.

“À đúng rồi Bạch tiền bối! Lúc thủ hạ của Hoàng Sơn Trân Quân đưa huấn luyện viên Tiểu Lý về có nói, lúc xóa kí ức của huấn luyện viên Tiểu Lý có xảy ra chút vấn đề, bọn họ không thể xóa sạch trí nhớ ở Mỹ của huấn luyện viên Tiểu Lý được. Cho nên hắn nhờ Bạch tiền bối người ra tay xóa bỏ kí ức của huấn luyện viên Tiểu Lý một lần nữa, tránh để lại dấu vết gì.”

Tống Thư Hàng nhớ tới những gì sư huynh Chu Ly đã nói, nên nói thêm.

Bạch tiền bối gật gật đầu:

“Để ta thử xem, thật ra ta cũng không rành khoản xóa bỏ trí nhớ này đâu.”

Hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà xóa bỏ kí ức của một người nhiều lần, sẽ gây ra những tổn thương khó tránh khỏi đối với não của hắn.

Vừa nói, Bạch Tôn Giả cũng đi tới bên cạnh huấn luyện viên Tiểu Lý, giơ tay đặt lên đầu của hắn.

Thi triển pháp thuật xóa bỏ trí nhớ lần nữa, xóa hết trí nhớ của huấn luyện viên Tiểu Lý đến ngay một khắc hắn 'gặp hai học viên nhà giàu vào ngày 9 tháng 7'.

“Đã xong rồi, chỉ có điều những kí ức trước bị xóa không sạch sẽ nên sẽ bị sót lại một vài đoạn kí ức ngắn, nhưng sẽ không có vấn đề gì cả.”

Bạch tiền bối vỗ vỗ tay nói.

“Liệu có một ngày nào đó anh ta đột nhiên nhớ lại những phần kí ức này không?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi. Hắn sợ huấn luyện viên Tiểu Lý đột nhiên nhớ lại những ngày chịu ấm ức bên Mỹ, rồi sẽ đau đớn.

“Chỉ cần không gặp phải chuyện gì kích thích thì chắc là sẽ không nhớ lại đâu.”

Bạch tiền bối cũng không dám chắc, bởi xóa bỏ kí ức không phải là pháp thuật sở trường hắn.

“Thôi vậy, hy vọng về sau anh tacó thể sống một cuộc sống hạnh phúc.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Những gì trải qua trong mấy ngày nay, nhất định sẽ gây nên ám ảnh lớn cho huấn luyện viên Tiểu Lý.

…

9 giờ 23 phút sáng.

Bạch tiền bối điều khiến phi kiếm, mang theo Tống Thư Hàng và huấn luyện viên Tiểu Lý cùng với một số túi hành lý, bay đến bãi đỗ xe ở khu Giang Nam.

Mấy hôm trước người bên đại lý của Hoàng Sơn Chân Quân có gọi điện đến báo hầu hết các xe đã có hàng, chỉ đợi Tống Thư

Hàng bớt chút thời gian đến kiểm tra.

Hôm nay, Tống Thư Hàng chuẩn bị cùng Bạch tiền bối về thành phố Văn Châu, nên gọi điện thoại bảo người bên đại lý sang bên này để hoàn tất kiểm tra và kí tên luôn.

Chuyến hàng lần này tất cả gồm 31 chiếc xe. Chủng loại, giá cả và mẫu mã đều giống lần trước.

Và cũng giống như lần trước tất cả các xe đều đăng kí dưới tên của Tống Thư Hàng, giấy phép lái xe cũng đăng kí trên tên của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn bãi đỗ xe, chuyến này phần lớn đều là mấy xe hạng sang, có những mấy chiếc xe thể thao.

Chờ chút đã! Hình như trong chuyến xe lần này có thứ là lạ lẫn vào!

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào ba chiếc xe đặc biệt bắt mắt trong số xe sang trọng kia, bởi vì bọn nó có rất to, tạo hình lại cuồng dã —— một chiếc xe máy kéo, một chiếc xe xúc đất loại nhỏ và một chiếc xe ủi đất...

“Ba chiếc xe này cũng là ông Hoàng Văn Trung bảo anh đưa đến cho chúng tôi à?”

Tống Thư Hàng đổ mồ hôi, hỏi lại.

“Vâng, tất cả đều là do ông Hoàng Văn Trung đặt hàng.”

Người kia cũng xoa mồ hôi nói —— nói thật, lúc đầu anh ta nhìn thấy đống máy kéo, máy xúc đất này trên hợp đồng thì cũng ngu người luôn.

“Được rồi, anh vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, cuối cùng ký tên lên hợp đồng.

Người kia hớn hở ra mặt —— xong một chuyến này phải kiếm được mấy triệu ấy chứ.

...

Sau khi người đó rời đi, Tống Thư Hàng ưỡn eo một cái:

“Bạch tiền bối, chúng ta chọn một chiếc lái về thành phố Văn Châu đi. Đúng rồi, còn phải đưa huấn luyện viên Tiểu Lý về lại nữa!

Chương 236: Hỏi: Lái xe máy kéo ngầu lòi tới mức nào?

“Chúng ta tự lái xe về à? Được thôi.”

Bạch tiền bối mặt mày hớn hở.

“Vậy để ta chọn xe!”

“Ừ, nghe nói Thành phố Văn Châu cách đây không xa, chỉ vài trăm cây số thôi, tự mình lái xe trở về cũng tiện.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Chọn chiếc xe nào lớn một chút, tiện cho chúng ta để hành lý.”

Tống Thư Hàng ôm cái rương lớn trong tay, bên trong có một triệu tiền mặt, còn có đan dược, bảo đao Bá Toái, hồn châu, linh mạch bích trà và vài thứ linh tinh khác nữa.

“Ừ, thực ra ta nhìn qua đã chọn trúng một chiếc xe rồi, chúng ta lái chiếc xe đó đi, ta cảm thấy nó rất vừa mắt ta!”

Bạch Tôn Giả vui vẻ chỉ vào chiếc xe to uỳnh cực kỳ khí phách nói.

Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn lên, sau đó há hốc miệng không nói nên lời.

Máy xúc đất nhà ai mạnh? Đến Sơn Đông Trung Quốc… à không đúng!

“Bạch tiền bối, đó là máy xúc đất, không phải xe dùng để tham gia giao thông trên đường, là xe chuyên dụng để đào đất cho công trình. Nếu ngài thực sự cảm thấy hứng thú, chờ chúng ta đi Thành phố Văn Châu trở về rồi thì sẽ lái chiếc xe này, ra sau núi chạy vài vòng.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Dù sao thì Bạch tiền bối mới xuất quan ra ngoài không lâu, tuy rằng đã nắm được rất nhiều tri thức từ trên mạng, nhưng mấy thông tin trên mạng rất hỗn tạp. Có rất nhiều kiến thức, Bạch Tiền Tôn vẫn chưa kịp hiểu rõ.

“A a, vậy thì bên cạnh nó là cái gì? Cũng là xe công trình à?”

Bạch tiền bối lại chỉ sang một chiếc xe khác, cũng trông rất oai phong, khí phách.

“Đúng thế, cũng là xe công trình đấy. Đây là máy ủi đất, dùng để san phẳng đất đai, hoặc mấy thứ linh tinh khác trên công trình. Nếu như tiền bối thích, thì đợi đến khi trở về chúng ta lại lái nó ra ngoài chơi nhé.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Sau đó không đợi cho Bạch tiền bối chỉ tiếp, hắn chủ động giới thiệu luôn chiếc xe thứ ba:

“Máy kéo, Mẹ ơi….còn là dạng tay vịn. Khụ, đây là loại dùng để vận chuyển, trước đây thường dành cho việc vận chuyển hàng hóa nông nghiệp ở nông thôn thì phải?”

Tống Thư Hàng không chắc chắn lắm —— bởi vì mặc dù nói nông dân dùng máy kéo, nhưng lúc còn nhỏ hắn đã nhìn thấy loại xe máy kéo tay vịn này đều dùng để vận chuyển cát, xi măng, tiếng máy nổ vang đến tận cửa nhà hắn, gió thổi bốc lên một cột khói đen luôn.

Lại nói, Hoàng Sơn Chân Quân lấy loại xe cổ lỗ xỉ này ở đâu ra thế này? Lại còn là xe mới tinh nữa? Không phải là bắt nhà xưởng tăng ca chế tạo ra đấy chứ?

Thứ này, chính là loại cần cắm trục quay máy kéo vào, đung đưa qua lại thật mạnh xong thì mới có thể khởi động được. Nếu hắn nhớ không lầm, hiện tại phần lớn các con đường đều cấm không cho xe này chạy trên đường thì phải?

Chỉ có ở những khu xa xôi hẻo lánh, thính thoảng mới có thể nhìn thấy có người sử dụng loại xe này.

Tống Thư Hàng nhìn từ trên xuống dưới xong, phát hiện phía sau xe máy kéo có một thùng dầu nhớt… là dầu dự phòng sao? Chỉ có thể nói, Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị thật chu đáo thật đấy?

“Là loại dùng dể vận chuyển à? Phía trước có hai cái ghế lái. Hai người chúng ta có thế lái! Cứ thế đi!”

Bạch tiền bối hưng phấn nói, hắn nhìn một cái là thấy ba chiếc này trông ngầu hơn nhiều, hai chiếc trước đều là xe dùng cho công trình, chiếc xe này vừa có thể vận chuyển đồ vừa có thể chở người, lái nó cũng không thành vấn đề gì!

“Không được đâu, tiền bối. Xe này hiện nay không được phép chạy trên đường!”

Tống Thư Hàng kêu lên:

“Hay là chúng ta đổi một chiếc khác đi!”

“Không được, ta chọn trúng nó rồi. Không được phép lưu thông cũng chẳng sao, ta có thể thi triển ẩn hình trận pháp lên chiếc xe, đợi đến khi tới nhà ngươi rồi lại gỡ bỏ trận pháp là được ấy mà!”

Bạch tiền bối vừa nói, vừa nhanh chân leo lên xe máy kéo ngồi.

Hắn tò mò vịn vào tay vịn của máy kéo —— so với loại tay lái, loại tay vịn này cũng thú vị lắm.

Khơi dậy lòng tò mò của hắn, hắn nhất định chọn chiếc này!

“Tiền bối, đừng mà. Chúng ta nên đổi một chiếc xe khác đi, chiếc này lái không nhanh, tốc độ tối đa cũng chỉ chừng 30km thôi!”

Tống Thư Hàng vội nói.

Cho dù lái chiếc xe dành cho con gái về cũng được, ít nhất cũng có thể che gió che mưa. Loại xe kéo cổ lỗ sỉ này, đến cái chắn gió phía trước lẫn thùng xe cũng không có, cứ trụi lủi bên ngoài như thế.

“Không sao, tốc độ chậm thì ta có thể tăng tốc. Lần này ta có kinh nghiệm rồi, tuyệt đối sẽ không phá hư xe nữa, cùng lắm thì có thể dùng trận pháp làm giảm bớt lực cản không khí, giảm bớt trọng lực của chiếc xe. Không hề gì, cứ lấy chiếc này đi!”

Bạch Tôn Giả chọn chiếc này chắc rồi.

Tống Thư Hàng vắt hết óc nghẫm nghĩ, mắt sáng lên nói:

“Bạch tiền bối, giấy phép lái xe của chúng ta không thể lái loại xe này được, chỉ có thể lái xe ô tô thôi.”

Bạch tiền bối lật giấy phép lái xe của mình ra rồi nói:

“Không đúng, giấy phép của ta có thể lái tất cả các loại xe mà?”

Tống Thư Hàng rướn đầu qua xem, chỉ thấy trên giấy phép có A1, A2. Chiếc xe kéo là loại A2, giấy phép thuộc loại thi A1 xong thi thêm A2 ấy mà.

Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị có tâm thật đấy!

“Hơn nữa, chúng ta định ẩn hình mà, không có giấy phép cũng có sao đâu.”

Bạch Tôn Giả đắc ý cười ‘Ha ha ha’ nói.

Tống Thư Hàng không phản bác được gì nữa.

...

Cuối cùng, Tống Thư Hàng vẫn không lay chuyển được lựa chọn của Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả đặc biệt yêu thích chiếc xe tay vịn này. Ngươi xem đi, bây giờ còn chưa nổ máy nữa mà Bạch Tôn Giả đã ngồi an vi trên ghế lái, hai tay cầm lấy tay vịn của máy kéo, lắc lư qua lại, cả người đung đưa theo nhịp...

Hết thuốc chữa rồi.

Lại nói, lẽ nào mình thực sự phải lái thứ này về Thành phố Văn Châu sao? Chỉ tưởng tượng thôi, cũng thấy muốn khóc rồi.

—— Sớm biết như vậy thì không để cho Bạch tiền bối có cơ hội lựa chọn rồi, tự mình tìm đại một chiếc xe lái trở về là được.

Thôi, việc cũng đã đến nước này, nếu đã không cách nào phản kháng thì chỉ đành chấp nhận vậy.

Tống Thư Hàng đặt hành lý ở đằng sau xe kéo, huấn luyện viên Tiểu Lý cũng bị cho ra đằng sau.

Hắn và Bạch Tôn Giả cùng ngồi ở ghế lái xe phía trước, tiện tay vứt ‘giấy phép lái xe’ của hơn ba mươi chiếc xe mà người đại lý của Hoàng Sơn Chân Quân giao cho hắn lần nàu vào trong ngăn nhỏ ở gần chỗ ngồi.

“Chúng ta xuất phát thôi!”

Bạch tiền bối rất hăng hái!

Nhưng mà.

Một lát sau, Bạch tiền bối đè cái tay vịn ở trên ghế lái một hồi, bèn hỏi:

“Thư Hàng, cái này khởi động kiểu gì đây?”

“...”

Tống Thư Hàng thở dài, móc trục quay của máy kéo ra, sau đó đi tới chỗ đầu xe, ấn cán giảm áp xuống, cắm trục vào.

Sau đó, Tống Thư Hàng cúi eo nhổng mông lên, nắm chặt trục rồi quay cật lực.

Khi còn bé hắn từng thấy người khác khởi động máy kéo, nên cũng có chút ấn tượng.

Ai, khỏi phải nói nữa, chỉ tưởng tượng đến tư thế của mình bây giờ thôi thì biết ngay là đẹp tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng rồi…

“Brừm brừm brừm...”

Máy kéo nhanh chóng được khởi động, bốc lên một cột khói đen.

Ể... chờ đã!

Khi nãy không phải mình mới làm chuyện ngu ngốc rồi sao —— nếu như không khởi động được máy kéo thì không phải mình có thể chọn chiếc xe khác rồi sao? Sao mình lại phải lao lực đi khởi động máy kéo làm gì chứ?

Tống Thư Hàng lập tức khóc không ra nước mắt.

“Ối chà, còn phải làm như vậy à? Thú vị lắm! Lần sau ta sẽ đích thân khởi động.”

Bạch tiền bối cười ha ha.

“Ha ha ha”

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, lôi trục quay ra.

“Đi thôi, chúng ta xuất phát!”

Bạch tiến bối kêu lên.

Khi nãy lúc hắn nghịch tay vịn của máy kéo thì cũng đã nghiên cứu sơ sơ cách lái rồi. Chờ sau khi Tống Thư Hàng lên xe, Bạch Tôn Giả khởi động máy kéo chạy bon bon, để lại một cột khói đen, lao ra khỏi gara ngầm này.

“Thú vị lắm, tuy tốc độ có hơi chậm một chút, nhưng lúc chạy có cảm giác hơn nhiều lắm!”

Bạch Tôn Giả bình luận.

Cảm giác thì đương nhiên là phải có rồi, tay vịn này, đầu xe nặng như vậy.

—— ừ, máy kéo thì máy kéo, Bạch tiền bối chơi vui vẻ là được rồi.

…

Sau khi chạy ra khỏi gara, Tống Thư Hàng bấm điều khiển cửa, cánh cửa gara dần dần hạ xuống.

Bạch tiền bối thì búng tay một cái, kích hoạt mấy cái trận pháp phòng ngự đã được bố trí bên cạnh gara từ sớm. Sau khi nhận đủ số xe thì công tác an ninh sẽ do Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối tự mình phụ trách, chuyện này người đại diện của Hoàng Sơn Chân Quân đã nói trước rồi.

Cứ như thế, Bach Tôn Giả lái xe máy kéo, chở Tống Thư Hàng và huấn luyện viên Tiểu Lý, chạy thẳng đến trường bay…

Sau khi chạy ra khỏi gara thì chính là vào đường lớn.

Từ 9 giờ đến 10 giờ, là khoảng thời gian người trên đường đông nhất.

Không biết có phải là mình bị ảo giác hay không, Tống Thư Hàng cảm giác, mình với Bạch Tôn Giả đã trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn rồi… có vô số đôi mắt cứ quét qua người hắn, thật chướng mắt!

…

Đường Bạch Kình ở thành phố Văn Châu.

Nhà của Tống Thư hàng chính là ở chỗ này.

Hôm nay là thứ tư, ba Tống lại đặc biệt xin nghỉ làm, ngồi chờ ở trong nhà.

Chú yếu vì hôm nay trong nhà có khách, lại là vị khách khá quan trọng, nên ba Tống xin nghỉ phép để chờ vị khách đến thăm nhà.

“Lão Lữ còn chưa đến à?”

Mẹ Tống bưng đĩa gà xé cay ra từ trong bếp, đặt lên bàn.

Trên bàn đã bày những bảy món ăn, nhưng mẹ Tống vẫn còn đang cố gắng làm thêm nữa.

“Cái ông ấy, cả năm cũng không dám qua đây, bây giờ đột nhiên lại nói muốn mang con trai hắn sang đây. Hừ hừ, khẳng định không có chuyện gì tốt.”

Ba Tống đẩy kính mắt, bộ dạng trông có vẻ không vui vẻ gì cho cam.

Sau đó ông lại trưng bộ mặt ghét bỏ nói:

“Tôi dùng ngón chân cũng đoán được mục đích ông ta tới đây là gì —— nghe nói trước đây con ông ta bỏ học, sau này đi làm ăn buốn bán kiếm được nhiều tiền. Bây giờ nhất định là ông ta muốn đến đây thăm để còn khoe khoang thành tựu của con trai với tôi đây mà. Bà xem nhé, tôi dám cược với bà, ông ta vừa vào cửa nhất định phải tâng bốc con trai mình. Chắc lại không ngoài mấy thứ như sự nghiệp, xe đẹp, nhà sang ấy mà!”

“Phì...”

Mẹ Tống nhịn không được bèn cười ra tiếng:

“Chuyện này còn không phải do ông mở màn trước à?”

Mẹ Tống nhớ rất rõ năm ngoái, Tống Thư Hàng cố gắng thi đỗ đại học, thi đậu vào đại học Giang Nam.

Sau đó, ba Tống suốt ngày mang Tống Thư Hàng sang nhà lão Lữ chơi.

Mỗi lần vào đến nhà lão Lữ thì lại nói con mình có thành tích thế này thế kia, có tiền đồ cỡ nào, thi đậu đại học Giang Nam ra sao. Sau đó so sánh với đứa con bỏ học của nhà lão Lữ, ba Tống đắc ý làm lố gợi đòn khỏi phải nói.

Về sau rốt cuộc mẹ Tống không nhìn được nữa, kiên quyết không cho ba Tống tiếp tục lôi kéo Tống Thư Hàng sang nhà lão Lữ, ba Tống mới ngưng cái trò khoe mẽ đi.

Mà từ sau chuyện này, nhà lão Lữ ở luôn trong nhà ấm ức cả năm trời, không hề có cơ hội qua khoe khoang trước mặt Ba Tống, hẳn là nghẹn dữ lắm rồi.

Lại nói, lão Lữ và Ba Tống là bạn xấu của nhau vài chục năm rồi, từ nhỏ đến lớn hai người bọn họ đều ganh đua so sánh với nhau.

Từ chiều cao, đến học tập, đến sự nghiệp, vợ con, mỗi khi so ra được mặt nào ăn được đối phương thì phải hớn hở chạy đến trước mặt đối phương khoe khoang cho ra trò, cười trên nỗi đau của đối phương.

“Ai, chỉ cần nghĩ một lát nữa, con trai lão Lữ kia lái chiếc xe sang trọng tới, tôi đã thấy đau quặng thắt hết cả ruột gan!”

Ba Tống buồn bực nói…

Chương 237: Chuẩn mực đại diện cho dân chơi thành thị

Tống Thư Hàng cảm giác ánh mắt lăm lăm của mấy người đi đường rất chướng mắt —— mà đấy cũng là đương nhiên thôi!

Dù là ai đi nữa, nhìn thấy chiếc xe máy kéo và tài xế đang lái nó thì cũng phải ngoái lại nhìn thôi.

Đầu tiên, người đang lái chiếc xe kéo này là Bạch Tôn Giả —— đây là một vị tiên nhân tuấn mỹ vô song tựa như bước ra từ trong tranh. Lúc những người này nhìn thấy Bạch Tôn Giả thì đều hận không thể dồn hết tất cả những từ ngữ mô tả cái đẹp như 'đẹp trai, tuấn mỹ, xinh đẹp' lên người của Bạch Tôn Giả! Không thì căn bản không đủ để diễn tả nét đẹp của Bạch Tôn Giả.

Nhưng một người tuấn mỹ vô song như thế, lại hưng phấn hớn hở cầm lấy tay lái của xe kéo, lại còn lắc lư theo nhịp của máy kéo, phải dùng 'quẩy hết mình' để hình dung luôn mới đủ.

Ở bên cạnh Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng cũng có thể xem như một chàng xinh viên mặt mày sáng sủa đẹp trai, trên mặt còn mang theo vẻ trẻ con của học sinh. Lúc này hắn đang co ro ngồi bên cạnh Bạch Tôn Giả —— bởi vì phía trước máy kéo chỉ có một chỗ ngồi mà thôi, Tống Thư Hàng phải co ro tay chân lại thành một cục, trông đến tội.

Xe kéo thì cứ kêu 'brừm brừm... xịch xịch xịch...', khói đen bốc lên nghi ngút.

Hình ảnh này, hoàn toàn không biết phải dùng từ ngữ gì để miêu tả cho phải!

“Bạch tiền bối à, dùng pháp thuật ẩn hình có được không?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói với Bạch Tôn Giả đang chơi rất khí thế.

Hắn thật sự không chịu nổi ánh mắt của quần chúng nữa rồi, mấy ánh mắt kia nhìn tới mức hắn thấy toàn thân khó chịu luôn rồi.

“A? A! Ta không dùng pháp thuật ẩn thân à, ban nãy quên mất.”

Bạch Tôn Giả cười ngượng, sau đó, hắn lái xe kéo vào trong một con hẻm không người.

Đợi sau khi xác nhận không ai nhìn thấy chiếc máy kéo này nữa, Bạch Tôn Giả mới lấy một tờ giấy A4 ra, dán lên chỗ ngồi trên máy kéo.

Chỉ cần kích hoạt trận pháp trên tờ giấy thì chiếc xe máy kéo này sẽ tiến vào trạng thái ẩn hình.

Mặt Tống Thư Hàng co giật, xem bộ dạng này thì hóa ra Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị từ trước rồi à?

Đúng vậy, Bạch Tôn Giả đã có chuẩn bị từ trước rồi. Trong tay hắn bây giờ có sẵn vài tờ giấy A4 có phù văn trận pháp, đều là sản phẩm dùng một lần —— trong bãi đỗ xe kia còn nhiều xe lắm, hắn đương nhiên phải chuẩn bị sẵn nhiều một chút. Bằng không mỗi lần lái xe ra ngoài đều phải khắc trận pháp thì phiền muốn chết.

“Tờ này là trận pháp ẩn hình, đợi khi sắp đến nhà ngươi thì ngươi tháo nó xuống, chiếc xe của chúng ta sẽ hiện ra.”

Bạch Tôn Giả giới thiệu.

Ta tình nguyện tàng hình về đến tận cửa nhà!

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Tiếp theo, Bạch Tôn Giả lại lấy ra bốn tờ A4 có khắc trận pháp:

“Đây là phù văn để làm giảm trọng lượng thân xe, đây là phù văn dùng để giảm bớt lực cản của xe, tờ này là phù văn tăng tốc gấp ba, tờ cuối cùng này là khiến thân xe trở nên chắc chắn hơn. Có bốn loại này rồi, cho dù là lái xe máy kéo cũng có thể chạy được với vận tốc 150 km, hơn nữa còn không tạo thành hư hại quá lớn cho thân xe nữa.”

Tống Thư Hàng im lặng dán bốn tờ giấy A4 này lên xe kéo.

Bạch Tôn Giả búng tay một cái, kích hoạt tất cả trận pháp. Sau đó lại khởi động máy, vui vẻ chạy về phía trung tâm hàng không dân dụng Giang Thủy.

Brừm brừm brừm... xịch xịch xịch...

Chiếc xe kéo chạy vèo vèo trên đường, không bao lâu sau, tốc độ đã vượt qua hơn 100km.

Trên đường đi, Bạch tiền bối dựa vào kỹ thuật lái xe điêu luyện, không ngừng lạng lách, tốc độ cũng ngày một nhanh hơn —— có đôi lúc gặp phải xe lớn chắn đường, Bạch Tôn Giả còn có thể vỗ vào thân xe một cái:

“Khiên dẫn thuật!”

Sau đó, máy kéo sẽ bay lên trời, phóng qua đầu xe trước mắt như nhảy vượt chướng ngại vật. Rồi lại chạy bon bon.

Đây căn bản không làm theo kiểu ra bài bình thường!

Ở sau đuôi xe máy kéo, bên trong một chiếc ô tô màu bạc.

“Ể? Ông xã, hình như em nghe thấy có tiếng xe máy kéo chạy ngang qua bên cạnh thì phải?”

Cô gái trẻ tuổi đang lái xe nghi hoặc nói.

Ông chồng ngồi kế bên chỉ vào phía trước, giật mình kêu to:

“Ôi mẹ ơi, gặp quỷ rồi. Đó là cái gì thế?”

Chỉ thấy ở phía trước đầu xe của bọn họ, có một cột khói đen lăng không bốc lên ngùn ngụt, hơn nữa, ở dưới cột khói đen kia còn phát ra tiếng động cơ ầm ầm brừm brừm nữa.

Tốc độ của cột khói kia cực nhanh, dù ở trên con đường đông đúc thì vẫn có thể chạy vèo vèo với vận tốc cả trăm km.

“Chẳng lẽ là xe ma à?”

Cô gái trẻ kia run lẩy bẩy:

“Kiểu như, trước đây có một tài xế xe kéo chết trên con đường này. Oán niệm không tiêu tan, nên thường xuyên lái xe máy kéo vất vưởng trên con đường này ấy?”

“...”

Ông chồng thầm thở dài. Thầm hạ quyết định —— sau này nhất định không cho bà xã xem mấy bộ phim với tiểu thuyết trời thần này nữa.

Cảnh này cũng xảy ra ở trong rất nhiều chiếc xe khác đang lưu thông trên con đường này.

Gần như tất cả các tài xế đang lái xe trên cung đường này đều nghe thấy tiếng xe máy kéo ầm ầm bên tai, cũng như cột khói đen đặc trưng chỉ có ở máy kéo.

Thậm chí còn có người ngửi được mùi dầu máy của xe máy kéo nữa.

—— Hôm nay Bạch Tôn Giả chỉ nhớ ẩn hình cho xe máy kéo thôi, nhưng lại quên che đi mùi vị và âm thanh của nó.

Bởi vì Bạch Tôn Giả cảm giác... đua xe mà ẩn hình thì chán lắm, chạy nhanh cỡ nào thì cũng như mặc đồ đẹp đi giữa đêm!

Phải có người nhìn thấy, khiến người ta ngưỡng mộ, thì mới có động lực để mà đua xe chứ.

Nhưng chuyện này Tống Thư Hàng lại không biết gì hết.

Hắn còn tưởng lần này cũng như mấy lần trước, máy kéo đã được ẩn hình, ẩn tiếng, phản trinh sát các kiểu rồi.

Brừm brừm brừm... xịch xịch xịch...

Chiếc xe máy kéo nhanh chóng chạy tới trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy.

Lúc sắp tới nơi, Tống Thư Hàng đã gọi điện thoại cho Caselli, nói hôm nay sẽ đưa huấn luyện viên Tiểu Lý quay về. Nhưng hôm nay cũng không định học lái máy bay gì, hắn phải về nhà một chuyến, sau đó quay lại đại học Giang Nam, đợi xong xuôi mới học lái máy bay được.

Caselli đương nhiên là đồng ý ngay lập tức.

Chuyện mấy hôm trước Tiểu Lý quay về từ ngoài vũ trụ đã khiến rất nhiều huấn luyện viên ở đây tò mò mãi. Các huấn luyện viên tò mò không biết sau khi Tiểu Lý mang theo hai học viên đi học bay thì đã xảy ra những chuyện gì nữa.

Lúc sắp đến nơi, Tống Thư Hàng kéo máy tờ giấy A4 khắc trận pháp kia xuống.

Chiếc máy kéo lại hiện hình lại, sau đó chạy vào bên trong trung tâm.

“Alo, cô Caselli, chúng tôi tới rồi.”

Tống Thư Hàng gọi điện thoại cho Caselli nói.

Caselli vội chạy ra đón...

Sau đó, Caselli đứng hình...

Cô ngơ ngác nhìn chiếc xe máy kéo ở trước mặt, cùng Bạch

Tôn Giả đang lái máy kéo với vẻ mặt 'anh đang high' của ngài ấy, kèm theo Tống Thư Hàng đang ngồi co ro gọi điện thoại cho cô.

Caselli chớp mắt mấy cái, sau đó hít sâu một hơi.

—— Phải nói sao bây giờ nhỉ, ngay lúc này, suy nghĩ trong đầu cô chính là... Mẹ nó, thế giới của kẻ có tiền đúng là không phải người bình thường có thể hiểu được. Cô lại có thêm khái niệm mới về 'dân chơi thành phố' rồi.

Khi người bình thường còn đang đi bộ thì mấy kẻ dân chơi kia đã lái xe tự động, khi người bình thường lái xe ô tô thì mấy kẻ dân chơi kia đã lái siêu xe, lúc người bình thường lái siêu xe thì đám dân chơi đã chuyển qua lái máy bay, lúc người thường lái được máy bay thì đám dân chơi lại chuyển qua lái xe máy kéo...

Thứ họ muốn chính là sự khác biệt với người thường, không đi con đường bình thường —— đại diện cho bản thân mình, nói lên bản thân chính là dân chơi.

“Tống Thư Hàng tiên sinh vất vả rồi, huấn luyện viên Tiểu Lý đâu?”

Caselli dùng nụ cười chuyên nghiệp hoàn mỹ nhất.

“Ở đằng sau đấy, Tiểu Lý mới vừa thiếp đi không lâu.”

Tống Thư Hàng nhảy xuống khỏi máy kéo, đi tới sau xe, khiêng Tiểu Lý xuống.

Lập tức có hai người đàn ông chạy tới từ sau lưng Caselli, đón lấy Tiểu Lý từ trong tay Tống Thư Hàng.

“Huấn luyện viên Tiểu Lý không sao chứ?”

Caselli tò mò hỏi —— cô muốn biết vì sao huấn luyện viên Tiểu Lý lại xuất hiện trong khoang thuyền quay về từ vũ trụ của nước Mỹ, không biết mấy hôm nay huấn luyện viên Tiểu Lý đã phải trải qua những việc gì nữa?

“Không sao cả, anh ta vẫn ổn.”

Tống Thư Hàng cười nói. Lúc Chu Ly sư huynh đón huấn luyện viên Tiểu Lý quay về từ Mỹ thì đã trị liệu cho anh ta rồi, không chỉ lành lặn vẹn nguyên, mà thân thể cũng khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Hôm nay lại có Bạch Tôn Giả dùng linh lực chữa trị cho anh ta một phen, nhất định là thu hoạch tràn đầy. Bởi vì bản thân Tống

Thư Hàng cũng vì nhờ được Bạch Tôn Giả trị liệu cho, nên cường độ thân thể mới tăng cường lên gấp mấy lần.

“Chúng tôi phải về rồi, nếu như có vấn đề gì khác thì cô cứ đợi huấn luyện viên Tiểu Lý tỉnh lại rồi tự mình hỏi anh ta cũng được. Chúng tôi phải đi trước đây, chờ sau khi tôi quay lại khu Giang Nam thì sẽ liên hệ với cô Caselli để học lái mấy loại máy bay khác.”

Tống Thư Hàng cười, vẫy tay nói.

“Được, không thành vấn đề.”

Caselli đáp —— dù sao thì chờ huấn luyện viên Tiểu Lý tỉnh lại là biết ngay.

Tống Thư Hàng lại leo lên xe máy kéo lần nữa.

Bạch Tôn Giả quay đầu vô cùng điệu nghệ.

Xe máy kéo nổ máy ầm ầm, chạy về phía thành phố Văn Châu.

Lúc này, trên đường Bạch Kình ở thành phố Văn Châu.

Ở cửa nhà của Tống Thư Hàng, có một chiếc xe BMW mới toanh đỗ lại trước cửa nhà của Tống Thư Hàng.

Sau đó, có một người đàn ông tuổi chừng năm mươi cao to như con gấu đi ra từ ghế sau, nhưng vì cao to quá nên nhìn có vẻ trẻ hơn tuổi thật.

Đó là bạn thân trời đánh mấy chục năm của ba Tống, lão Lữ.

“Thiên Hữu này, lấy quà mà ba chuẩn bị cho lão Tống ra đây đi, ha ha ha.”

Sau khi lão Lữ xuống xe xong thì đứng làm giãn gân cốt một lúc, rồi cười sang sảng.

Lúc này, lão Lữ vô cùng vui sướng, chỉ thiếu điều nhảy chân sáo hân hoan mà thôi.

Lại thêm một người đàn ông cao to bước xuống xe, nhìn qua chẳng khác nào phiên bản trẻ tuổi của lão Lữ.

Đây là con trai của lão Lữ, tên Lữ Thiên Hữu. Nhìn thì có vẻ như đã hơn ba mươi —— nhưng thật ra anh ta chỉ lớn hơn Tống Thư Hàng có hai tuổi.

Lúc này Lữ Thiên Hữu cười khổ, bản thân anh ta tuyệt đối không muốn đến nhà Thư Hàng khoe khoang với cha mình làm gì, nhưng lại không khuyên cha của mình được.

Lữ Thiên Hữu mở cốp xe, ôm một bức tượng ra, bức tượng này được bọc lại bằng vải đỏ, không nhìn ra được hình dạng thế nào.

“Tới đây tới đây, mau tới đây. Ba đang nóng lòng muốn xem bộ dạng tịt ngòi của lão Tống lắm đây. Vì xả cơn tức này, ba đã phải nhịn cả năm rồi.”

Lão Lữ cười lớn, vẻ mặt hớn hở đi về phía cửa nhà của Tống Thư Hàng.

Lữ Thiên Hữu thở dài, lấy tay ôm mặt.

Anh ta cứ cảm thấy cha của mình làm thế này thì mất mặt chết đi được.

Sau khi thở dài xong, anh ta lại quay sang soi kính xe để chỉnh lại nụ cười của mình, vất vả lắm mới chỉnh ra được nụ cười ưng ý, sau đó cố giữ nguyên bộ mặt này đi theo cha mình.

Chương 238: Học cho lắm, tắm cũng phơi chim

Sau khi thở dài xong, anh ta lại quay sang soi kính xe để chỉnh lại nụ cười của mình, vất vả lắm mới chỉnh ra được nụ cười ưng ý, sau đó cố giữ nguyên bộ mặt này đi theo cha mình.

Có câu ‘giơ tay không đánh mặt cười’, hy vọng lát nữa lúc mình đưa bức tượng này lên, chú Tống sẽ thương tình mình mỉm cười mà không cầm chổi đuổi mình ra.

Lão Lữ vừa mới lên lầu, người còn chưa tới thì giọng đã oang oang vọng vào:

“Lão Tống, tôi tới rồi này, ha ha ha ha.”

“...”

Ba Tống đẩy mắt kính, nghe thấy cái tiếng cười này, ông chỉ cảm thấy ruột gan quặn lên từng cơn.

Lão Lữ nhanh chóng mở cửa bước vào, theo sau là Lữ Thiên Hữu.

“Ông đấy, cả năm trời rồi mới nhớ ra đến nhà tôi chơi đấy à?”

Ba Tống quát to, nhắc tới cái từ ‘một năm’ nhạy cảm kia.

“Ha ha ha, cũng vì bận suốt đấy mà.”

Lão Lữ cười ha hả.

Ba Tống nhíu mày, ông biết thừa là tiếp theo lão Lữ sẽ bắt đầu bốc phét, khoe khoang con trai ông ta.

Không hổ là bạn già lâu năm, hành động tiếp theo của lão Lữ giống hệt với những gì ba Tống đã đoán.

Chỉ thấy lão Lữ cười phá lên, quay lại kêu to:

“Ha ha, Thiên Hữu à, mau vào đây chào chú Tống đi!”

Đằng sau, Lữ Thiên Hữu ôm bức tượng lớn, nụ cười cương cứng trên môi:

“Chào chú Tống ạ.”

“Lão Tống à, ông có cảm thấy là Thiên Hữu lại cao hơn rồi không? Đã cao hơn tôi nửa cái đầu rồi đấy.”

Lão Lữ đắc ý nói —— từ nhỏ tới lớn, ông chưa bao giờ thua khi so chiều cao với lão Tống.

Ba Tống nghĩ đến Thư Hàng nhà mình, cao 175cm, tuy không tính là thấp, nhưng so với Lữ Thiên Hữu cao gần 190cm thì hãy còn thua xa.

Thở dài một hơi, ba Tống biết thừa, sau khi khen con mình thì lão Lữ sẽ bắt đầu khoe khoang công việc của nó.

Lão Lữ kéo ghế ngồi cạnh ba Tống tự nhiên như ở nhà:

“Lão Tống này, ông còn nhớ chuyện năm kia Thiên Hữu nó nghỉ học không? Mấy năm nay nó ở bên ngoài phấn đấu gầy dựng sự nghiệp, rốt cuộc cũng coi như có chút thành tựu rồi! Ông có biết nghề buôn gỗ không? Mấy năm trước Thiên Hữu nó đầu tư tiền vào buôn bán đồ gỗ, người ta còn coi khinh nó. Nhưng bây giờ buôn bán đồ gỗ ngày càng tốt. Thiên Hữu nó tinh mắt quá ông ạ! Chỉ năm ngoái thôi mà nó đã kiếm được hơn mười triệu rồi.”

“Đúng là tuổi trẻ tài cao, giỏi hơn lão Lữ ông rồi!”

Ba Tống chêm một câu vào đá đểu lão Lữ.

Tiếp theo, lão Lữ hết khen sự nghiệp của con trai xong chắc sẽ chuyển qua khoe xe cộ của nó ấy nhỉ?

Giống hệt như những gì ba Tống nghĩ, quả thật lão Lữ lại vỗ vai ba Tống rồi nói:

“Con giỏi hơn cha là chuyện thường tình mà. Mà nhé, lão Tống, ông có thấy chiếc xe đậu dưới lầu ban nãy không? Là BMW 7 đấy, tuy rằng không thể xem như siêu xe gì, tính tổng giá chỉ hơn hai triệu thôi. Thiên Hữu nhà tôi còn ngại nó thường quá, định chừng một hai năm nữa sẽ đổi một chiếc tốt hơn. Ferrari hay gì cũng được.”

Lữ Thiên Hữu lúc này hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào cho rồi, mất mặt chết đi được. Nhưng chỉ có thể gượng cười gật đầu trước lời khen của ba Tống.

Xe ngon ấy à!

Mẹ nó, đợi thằng nhóc Thư Hàng kia tốt nghiệp thì nhất định phải bảo nó đi kiếm tiền cho nhanh vào, chừng đấy đừng nói là BMW, ông đây mua hẳn một con Ferrari luôn, bao nhiêu tiền cũng kệ, để xem ông còn huênh hoang được nữa không... Hừ, thôi bỏ đi, kiếm tiền nào dễ như thế!

“Đây, lão Tống à, lần này tôi đến thăm ông, không tặng thứ gì khác. Tôi tặng ông một bức tượng đây, nghe bảo ông thích sưu tầm thứ này, tôi phải tốn công tìm người làm ra bức tượng này đấy. Năm đó bức tượng gốc kia gây nên sóng gió lớn trên mạng luôn. Tiếc là tôi không lấy được bức tượng gốc, chỉ có thể làm một bản sao thôi.”

Lão Lữ lộ ra vẻ tiếc nuối, vẫy tay gọi con trai mình, ý bảo đưa quà lên.

Mặt của Lữ Thiên Hữu co giật, cố gắng giữ nguyên nụ cười sáng láng, dè dặt đưa bức tượng tới.

Ba Tống đẩy mắt kính một cái, nhận lấy bức tượng —— mẹ nó, thứ mà lão Lữ này tặng nhất định không phải thứ gì tốt lành cho cam.

Mà nặng thật đấy, có dát đồng à?

Sau đó, ba Tống xốc mảnh vải bọc của bức tượng lên, để lộ ra bức tượng tinh xảo bên trong.

Đó là một thiếu nữ có dáng người uyển chuyển, trong tư thế tĩnh tọa, chỗ đầu gối của cô có đặt một quyển sách đang mở. Thiếu nữ nọ hơi ngẩng đầu lên, có một chú chim bồ câu đang giương cánh muốn bay lên trong bàn tay cô…

Bức tượng này trông cũng không tệ, cảnh ý cũng tốt, thiếu nữ nọ trông cũng rất sống động. Đầu tiên ba Tống hơi ngẩn ra, lấy làm khó hiểu, lẽ nào lão Lữ đổi tính rồi ư, nên mới tặng một món quà hợp mắt tới cho ông thế này?

“Ha ha ha, không tệ đúng không? Bức tượng này tuyệt lắm đấy!”

Lão Lữ cười ha hả:

“Xem kỹ chưa, thiếu nữ vừa đọc sách, vừa chơi chim —— đây là pho tượng ‘học cho lắm, tắm cũng phơi chim’ vô cùng nổi tiếng năm đó đấy. Tôi đã chuẩn bị cả năm trời rồi, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội tặng nó cho ông!”

Trả thù, trả thù trắng trợn luôn!

Lão Lữ đây là đang trả thù vụ năm ngoái, ba Tống dắt Tống Thư Hàng đến nhà ông ấy khoe khoang.

—— Dù Thư Hàng nhà ông học giỏi thì làm được cái quần gì, con tôi nghỉ học mà vẫn kiếm được nhiều tiền đây này! Học cho lắm cũng đi tắm cởi truồng, tưởng ngon lắm à? Đây là tiếng lòng của lão Lữ lúc này.

“Ha ha ha ha, được, được, được lắm!”

Ba Tống nghiến răng ngiến lợ, kêu liền ba chữ được:

“Tôi sẽ nhận món quà này! Tôi sẽ ‘giữ gìn’ nó thật kỹ!

Ba Tống quyết định phải giữ gìn bức tượng kia thật tốt.

Đợi sau này Tống Thư Hàng có tiền đồ rồi, ông có thể lấy bức tượng này đi đánh thẳng vào mặt của lão Lữ. Nếu như ngày sau Tống Thư Hàng không làm nên cơm cháo gì, ông sẽ dùng bức tượng này để đánh mặt Tống Thư Hàng cũng được!

Lúc này mẹ Tống đang ở dưới bếp thầm lắc đầu, bà cảm giác hai người này đúng là hết thuốc chữa rồi! Hai người này mà không đâm chọt đối phương thì sẽ thấy khó chịu đây mà.

“Ha ha ha, giữ kỹ nhé, đây là tấm lòng của tôi đấy.”

Lão Lữ thỏa mãn vô cùng —— ông đã nhịn cả năm rồi, rốt cuộc cũng xả được cục tức này, chẳng dễ dàng gì. Thấy lão Tống nghiến răng nghiến lợi nhận lấy món quà này xong, lão Lữ cảm giác như có một dòng nước ấm chảy xuôi trong lòng, toàn thân vô cùng thoải mái, sướng nói không nên lời.

“Hai ông đấy, không sợ bọn nhỏ nó cười cho. Đừng nói nữa, Tiểu Hữu, mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

Mẹ Tống bước ra, bưng món ăn cuối cùng lên, sau đó lại xới cho mỗi người một bát cơm.

“Em dâu này, nhà có rượu không, lấy ra một chút được không?”

Lão Lữ nhìn mâm cơm trước mặt, hít một hơi rồi hỏi —— bây giờ trong lòng ông vô cùng thoải mái, hận không thể nốc luôn một chai rượu mạnh.

Mẹ Tống liếc mắt nhìn ông:

“Bụng rỗng không được uống rượu, ăn xong đi rồi hãy uống!”

“Đúng, nhà tôi dạo gần đây toàn là ăn cơm xong mới uống. Thể trạng của lão Lữ ông bây giờ, một bát thì không đủ đâu, ít nhất cũng phải ăn ba bát thì mới đủ!”

Ba Tống nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Ông thôi đi, ăn cơm thì ăn cơm! Ăn no rồi thì tôi sẽ chuốc ông gục luôn!”

Lão Lữ bưng chén cơm lên, lùa cơm lia lịa.

Lữ Thiên Hữu cười khổ, ngồi xuống bên cạnh cha mình, cảm ơn mẹ Tống xong thì bắt đầu ăn cơm.

“Đúng rồi, lão Tống này, Thư Hàng nhà ông đâu rồi, sao còn chưa về nữa? Đã nghỉ hè chưa?”

Lão Lữ ăn vài đũa xong thì lên tiếng hỏi thăm.

“Lần trước nó gọi về, bảo là bạn nó mời về nhà chơi, mà chắc là cũng sắp về rồi đấy.”

Ba Tống thuận miệng đáp.

Bây giờ ông chẳng mong Tống Thư Hàng về chịu tội chút nào —— với cái mồm thối của lão Lữ, nếu như Tống Thư Hàng mà ở nhà thì chắc chắn sẽ bị ông ta nói đểu đủ đường, chậc chậc! May mà bạn của Thư Hàng mời nó đến nhà, may quá.

“Ha ha, thế à, tiếc thật đấy.”

Lão Lữ lại lùa hai đũa cơm:

“Mà phải nói, Thư Hàng nhà ông cũng tới tuổi học lái xe rồi nhỉ? Thế nó đã học chưa?”

“Nó từng bảo với tôi rồi, mà không biết đã học chưa.”

Ba Tống thuận miệng đáp.

“Nếu như nó vẫn chưa học thì đợi khi nào nó về tôi dạy nó lái bằng chiếc BMW này cũng được! Dù sao thì tôi cũng từng làm giáo viên dạy lái xe mà!”

Lão Lữ vỗ ngực nói.

Khóe miệng của ba Tống giật giật… kỹ thuật tổ lái của lão Lữ khét quá, không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng con mẹ nó, đợi sau này Thư Hàng nhà tôi lái siêu xe về đi, xem tôi có khoe khoang gấp đôi luôn hay không!

…

Thời gian thấm thoắt trôi qua, nháy mắt đã hơn hai giờ.

Trên đường, Tống Thư Hàng lại bỏ thêm dầu vào cho xe máy kéo —— lẽ nào Hoàng Sơn Chân Quân đã sớm đoán được Bạch Tôn Giả sẽ chọn dùng máy kéo đưa mình về nhà, nên mới chuẩn bị sẵn cả dầu đấy?

Lúc đầu Bạch Tôn Giả chơi máy kéo rất phấn khích, quẩy rất nhiệt tình.

Nhưng lái hơn hai giờ thì hình như hắn cũng hơi chán rồi.

“Thư Hàng, còn chưa tới nhà ngươi nữa à?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Sắp đến rồi, với tốc độ của chúng ta bây giờ thì chừng một giờ nữa là tới.”

Tống Thư Hàng cảm thán, cũng chỉ có Bạch Tôn Giả mới có thể lái được máy kéo với tốc độ của ô tô mà thôi.

“Còn những một giờ à.”

Bạch tiền bối thầm thở dài, nhưng hai mắt đột nhiên sáng lên, nói:

“Thư Hàng này, đổi người, ngươi lái nhé?”

“Ta lái á? Nhưng ta không biết lái máy kéo!”

khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật.

“Không có gì, dễ lắm, ta dạy ngươi.”

Bạch Tôn Giả tìm một đoạn đường không có người, từ từ dừng xe kéo lại. Ngừng lại xong rồi thì hắn nhảy xuống khỏi máy kéo, ưỡn eo một cái.

Tống Thư Hàng đành phải tiếp nhận tay lái của máy kéo.

Bạch Tôn Giả đổi sang ngồi ở chỗ của Tống Thư Hàng, co ro lại một cục, ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng dạy hắn lái máy kéo.

Tống Thư Hàng cũng nhanh chóng học được cách lái.

“Brừm brừm brừm ...”

Máy kéo lại phà khói đen, chạy bon bon trên đường.

...

Chỗ khác của Hoa Hạ.

Vân Vụ đạo trưởng ngồi xếp bằng trên độn quang do kiếm hoàn biến thành, nhàn nhã bay lượn trên không trung.

“Cũng tới lúc nên về Không Không Đạo Môn rồi, tên Hoàng Sơn kia gà muốn chết, tới giờ vẫn không tới bắt ta. Uổng công mấy hôm nay ta còn cẩn thận sợ hắn đột kích, đúng là chẳng để làm gì.”

Vân Vụ đạo trưởng đứng dậy, vươn vai một cái.

Bởi vì đề phòng Hoàng Sơn Chân Quân, nên sau khi thoát ra từ ngũ chỉ sơn phong ấn pháp tới nay, hắn vẫn không dám liên lạc với đệ tử của Không Không Đạo Môn, sợ bị Hoàng Sơn Chân Quân túm được.

Vân Vụ đạo trưởng móc ra một tấm bản đồ, cẩn thận đối chiếu với vị trí của mình bây giờ:

“Đi về phía trước một chút nữa chắc là tới thành phố Văn Châu rồi.

Chương 239: Mau cầu nguyện với sao băng thôi!

“Nghe nói ở thành phố Văn Châu có rất nhiều đồ ăn ngon. Phải đến đó xem thử mới được, ăn xong rồi lại về Không Không Đạo Môn sau.”

Vân Vụ đạo trưởng nghĩ thầm trong lòng.

Bị phong ấn hai trăm năm, sau khi toát ra, hắn cảm giác thời đại này đúng là thiên đường hưởng thụ!

Có internet, có rạp chiếu phim, nhà hát, có đủ loại đồ chơi mới lạ. Ngay cả hoàng đế cổ đại cũng không hưởng thụ bằng bây giờ —— đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có tiền!

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là khoa học kỹ thuật phát triển khiến cho môi trường bị ô nhiễm nặng hơn. Nhưng không sao cả, chút việc nhỏ ấy không đáng kể chút nào đối với tu chân giả.

Vân Vụ đạo trưởng là cường giả đã ngưng tụ được kim đan, dù cho hoàn cảnh trên trái đất có ác liệt hơn gấp trăm lần nữa thì cũng không thể ảnh hưởng gì tới hắn.

Cho nên, mặc kệ là mấy món quà ăn vặt ở vệ đường, đồ chiên xào, hay là mấy loại thức ăn có hại cho sức khỏe, chỉ cần ăn ngon thì Vân Vụ đạo trưởng đều ăn thả cửa.

Vi trùng vi khuẩn gì đó... không ảnh hưởng gì tới hắn hết.

Ví như lần trước, sau khi ăn hết năm mươi xiên thịt dê nướng xong, Vân Vụ đạo trưởng cảm giác bụng mình hơi khó chịu, nhưng thân thể của hắn lại tự động sinh ra phản ứng, dễ dàng hóa giải mấy con vi khuẩn và chất độc đã xâm nhập vào cơ thể.

Lại nói, rốt cuộc thịt dê nướng kia là thứ gì mà có thể khiến cho thể chất cực mạnh của hắn ăn vào lại cảm thấy khó chịu chứ?

Nhưng mùi vị thì đúng là rất tuyệt, nhớ lại thôi đã thấy thèm. Lần sau có cơ hội thì nhất định phải ăn thêm lần nữa!

“Đi thôi, để xem thành phố Văn Châu có món gì ngon, trò gì vui!”

Vân Vụ đạo trưởng vui vẻ đứng lên kiếm quang, vèo một cái, bay về phía thành phố Văn Châu.

…

Bay được một lúc, Vân Vụ đạo trưởng đột nhiên nhíu mày.

“Kỳ lạ, sao mình cứ cảm giác như có nguy cơ sắp ập tới thế này? Lại còn càng lúc càng nặng nữa chứ.”

Vân Vụ đạo trưởng thì thào.

“Có phải lúc sáng mình rời giường với tư thế không đúng không nhỉ, hay là tư thế đi tắm hôm qua không đúng?”

Cảm giác nguy cơ này Vân Vụ đạo trưởng cũng chẳng lạ gì, từ khi hắn thoát ra khỏi ngũ chỉ sơn phong ấn pháp thì hắn đã cảm giác loáng thoáng sắp có nguy hiểm giáng xuống rồi.

Hắn còn tưởng là Hoàng Sơn Chân Quân để lại bẫy rập hay để lại hậu chiêu gì đó, hắn đã nghĩ rất nhiều cách giải rồi, nhưng vẫn không thành công.

Nhưng hôm qua, cảm giác nguy hiểm này đột nhiên biến mất.

Nhưng sao bây giờ cảm giác này lại xuất hiện thế này?

“Rốt cuộc là thứ gì đây, dù có chết thì cũng phải cho ta thống khoái đi chứ.”

Vân Vụ đạo trưởng nghĩ thầm trong lòng.

Im lặng một lúc, Vân Vụ đạo trưởng cắn răng.

An toàn tính mạng quan trọng hơn, hủy bỏ kế hoạch đi thăm thú thành phố Văn Châu, trực tiếp đi ngang qua thành phố Văn Châu để về Không Không Đạo Môn vậy.

Đợi quay về tông môn rồi, có đại trận thủ hộ của tông môn, không cần phải sợ bất kỳ thứ gì nữa.

…

Trên một con đường lớn đi về phía thành phố Văn Châu.

Brừm brừm brừm… xịch xịch xịch…

Tiếng máy kéo kêu đều đều bên tai, hai tay của Tống Thư Hàng vịn tay lái, toàn thân run lên theo nhịp của máy kéo. Hắn… lái rất hăng say!

Thật ra ấy mà, nếu như người khác không nhìn thấy bộ dạng của ngươi lúc lái xe máy kéo thì lái nó cũng tuyệt lắm.

Đầu xe nặng thật nặng, lúc chạy thì có cảm giác run run, giống như lời Bạch Tôn Giả đã nói —— cảm giác rất tuyệt.

Đặc biệt là cỗ xe máy kéo này lại có thể chạy với tốc độ như bay 100km thậm chí là 150km/1 giờ, cảm giác này quả thực vô cùng tuyệt vời, chạy lâu sẽ gây ghiện, cứ muốn chạy mãi thôi!

“Aha, Bạch tiền bối, chừng nửa giờ nữa là chúng ta có thể tới thành phố Văn Châu rồi, sau đó sẽ tới nhà của ta ở đường Bạch Kình ngay thôi.”

Tống Thư Hàng nói với Bạch Tôn Giả.

Hắn sợ Bạch tiền bối đột nhiên nhàm chán mà thất thần thì sẽ phiền to, cho nên trên đường đi, hắn luôn tìm cớ nói chuyện với Bạch Tôn Giả.

Nhưng lần này hỏi xong, chờ mãi không nghe thấy Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện Bạch tiền bối đang nhắm mắt, người thì co ro lại thành một cục.

Ngủ rồi à?

Chẳng lẽ vì sáng nay giúp mình và huấn luyện viên Tiểu Lý điều trị thương thế, tiêu hao quá nhiều linh lực, cho nên ngài ấy mệt rồi?

Hay là...

Tống Thư Hàng từ từ giảm vận tốc của máy kéo xuống, dừng lại ở ven đường.

Sau đó, hắn giơ tay huơ huơ trước mặt Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vẫn không hề có phản ứng gì —— hô hấp của hắn, ừ, không có hô hấp. Bởi vì tới được cảnh giới của Bạch tiền bối thì đã không cần phải hít thở làm gì nữa rồi.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc, lấy một thứ ra từ trong túi. Đó là một cây tiêu nhỏ, tên là thiên lý truyền âm tiêu, do Hoàng Sơn Chân Quân đưa cho hắn lúc đi đón Bạch Tôn Giả xuất quan.

Dùng thứ này thì có thể liên lạc với Bạch Tôn Giả.

Hắn thử thổi thiên lý truyền âm tiêu lên.

Rất nhanh, bên trong cây tiêu phát ra giọng nói nhu hòa của

Bạch tiền bối.

“Xẹt xẹt... Xin chào.”

Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả, thấy hắn vẫn không động đậy chút nào. Trong lòng đã đoán được lý do.

“Xẹt xẹt... Xin chào, đây là nơi A Bạch bế quan, cách lúc bế quan chấm dứt còn hai ngày ba giờ lẻ hai phút, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

Bên trong thiên lý truyền âm tiêu, giọng nói của Bạch Tôn Giả vẫn ôn tồn như thế.

Đúng vậy, Bạch tiền bối bế quan rồi.

Bế quan cuồng nhân Bạch Tôn Giả, bởi vì ngồi trên xe cảm thấy chán quá. Mà chán không có gì làm thì cứ bế quan thôi. Bế bao lâu đây nhỉ? Dù sao cũng phải bế quan, vậy thì bế ít ít hai ngày trước đi.

Vậy nên Bạch Tôn Giả liền bế quan hai ngày luôn.

...

Tống Thư Hàng ôm trán.

Tiền bối, ngài có thể bế quan ít hơn được nữa không!

Ngài thế này bảo ta đưa ngài về nhà rồi phải sắp xếp kiểu gì bây giờ?

Nếu như Bạch tiền bối chỉ bế quan có nửa ngày thôi thì Tống Thư Hàng còn có thể bịa chuyện:

“À đây là bạn của con, đi đường mệt quá nên buồn ngủ, cứ để cho hắn ngủ cho đẫy giấc đi đã.”

Nhưng bây giờ bế quan những hai ngày, hắn phải giải thích với ba Tống và mẹ Tống kiểu gì đây?

Bạn con từ bé đã thích ngủ rồi, ngủ một giấc phải một hai ngày, ba mẹ cứ yên tâm đi?

Yên tâm cái con khỉ, có ai mà ngủ một giấc những hai ngày chứ? Người thực vật chắc? !

Tới lúc đó, ba Tống nhất định sẽ lo lắng sốt vó, lập tức đưa Bạch Tôn Giả đến bệnh viện ngay.

“Làm sao bây giờ, hay là mình tìm khách sạn nào gần đây rồi để Bạch tiền bối ở trong đó nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng vừa mới nghĩ ra thì hắn đã lập tức gạt phức suy nghĩ này đi rồi.

Nói đùa gì thế? Bỏ Bạch tiền bối ở lại trong khách sạn một mình à?

Lỡ như trong lúc Bạch tiền bối bế quan mà mở ra cái sa mạc thực tại ảo kia, khiến cho tất cả mọi người ở trong khách sạn bị thiếu niên áo xanh nọ ngược đãi chết đi sống lại, ngỏm củ tỏi luôn thì sao bây giờ!

Dù không xuất hiện thực tại ảo đi nữa, nhưng dựa vào bộ dạng tuấn mỹ và giá trị mị lực của Tống Thư Hàng, nói không chừng sau khi hắn bỏ Bạch Tôn Giả lại trong khách sạn thì một phút sau sẽ có rất nhiều đại gia dẫn đàn em tới cướp Bạch tiền bối đi mất.

Việc này chưa chắc là không thể xảy ra, bởi vì đã có tiền lệ rồi!

Lúc trước khi hắn đi đón Bạch Tôn Giả xuất quan, đã có mấy tên đại gia vì muốn cướp pho tượng của tôn giả mà đánh nhau to luôn.

“Thôi vậy, cứ về nhà mình trước đi. Sau đó lại tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng kia về, lại bảo Đậu Đậu bố trí một cái kết giới ở trong phòng của mình cũng được.”

Tống Thư Hàng xoa trán.

Về phần phải giải thích với ba Tống và mẹ Tống thế này thì cứ đi được bước nào hay bước ấy. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!

Nếu không được thì cứ bảo Bạch Tôn Giả là người thực vật cũng được.

Tống Thư Hàng thở dài nặng nề, ngồi lại trên ghế lái, chuẩn bị khởi động máy kéo.

Tiếng máy kéo nổ ầm ầm vang lên, khói đen bốc lên...

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị khởi động máy kéo thì bất chợt có một ngôi sao băng xinh đẹp lướt ngang qua bầu trời.

Dù là ban ngày, nhưng ánh sao băng kia vẫn sáng ngời chói mắt.

“Sao băng à?”

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, chắp hai tay trước ngực, miệng mấp máy cực nhanh?:

“Hy vọng Tô Thị A Thập Lục có thể nhanh chóng khỏe lại, hy vọng vấn đề trí nhớ của Bắc Hà tiền bối, Tam Lãng tiền bối và Cổ Hồ Quan tiền bối cũng có thể được giải quyết!”

Nói tới đây, hắn lặng lẽ hí mắt nhìn sao băng kia, sao băng vẫn còn lướt ngang trên bầu trời, còn đủ thời gian để cầu nguyện tiếp.

“Hy vọng lần này mang Bạch tiền bối về nhà có thể thuận lợi, đừng xảy ra việc gì. Hy vọng Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đừng có chạy loạn nữa mà sẽ ngoan ngoãn nghe lời!”

Nói xong, hắn lại hí mắt ra dòm tiếp, sao băng hãy còn đó, lại còn sáng chói hơn.

“Nguyện vọng cuối cùng, hy vọng con đường tu hành của ta có thể thuận lợi hơn nữa, hy vọng ta cũng sẽ may mắn hơn!”

Việc ngu ngốc như kiểu cầu nguyện với sao băng này, trước kia chắc chắn Tống Thư Hàng sẽ không làm —— khi đó hắn không tin vào mấy việc này.

Tuy rằng bây giờ hắn vẫn không tin, nhưng kể từ sau khi biết rõ giới tu sĩ thật sự tồn tại, thì hắn cảm giác như 'số mệnh' thật sự vô cùng huyền diệu. Bởi vì bên cạnh hắn có một Bạch tiền bối may mắn tới mức tà môn luôn!

Tuy rằng cầu nguyện với sao băng có vẻ hơi ngu ngốc, nhưng cũng có thể cầu an tâm.

Nói không chừng tâm trạng tốt hơn thì vận khí cũng sẽ tốt theo.

Sau khi cầu nguyện xong, Tống Thư Hàng lại mở to mắt nhìn ngôi sao băng kia.

Ủa, có phải mình bị ảo giác không nhỉ, sao mà ngôi sao băng này càng lúc càng sáng, càng lúc càng... lớn thế này?

Mẹ ơi, ngôi sao băng này đang lao tới chỗ mình!

Tống Thư Hàng cảm giác bàng quang của mình ẩn ẩn căng cứng —— hắn lập tức nhớ tới một cảnh tượng mà thiếu chút nữa đã bị hắn quên béng đi.

Khi đó, hắn bị Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông đuổi giết, nên thi triển vạn lý phi độn thuật, đâm sầm vào lưng của Lãnh Diễm Kiếm bay tới chỗ Bạch Tôn Giả.

Sau đó hắn tận mắt nhìn thấy Vân Vụ đạo trưởng thoát ra từ trong ngũ chỉ sơn phong ấn pháp.

Lúc ấy, Bạch Tôn Giả đột nhiên nhắc tới một khối thiên ngoại kỳ thạch với Hoàng Sơn Chân Quân, nghe nói khối kỳ thạch kia có thể khiến cho tu sĩ nhất phẩm đứng cạnh nó đả thông lục thiếu dễ dàng hơn.

Sau cùng, Bạch tiền bối còn thuận miệng nói một câu:

“Nếu như Thư Hàng ngươi có thể tìm được một khối kỳ thạch như thế...”

Lúc ấy, Tống Thư Hàng bị dọa sợ hết hồn.

Hắn sợ một ngày nào đó sẽ đột nhiên có một khối thiên thạch giáng xuống từ trên trời, nện trúng người hắn.

Nên mấy ngày sau hắn vẫn luôn giữ nguyên cảnh giác.

Cũng may, có vẻ như lời Bạch tiền bối thuận miệng nói ra lúc ấy cũng không biến thành 'lời chúc của Bạch Tôn Giả'. Nên hắn cũng bình an vượt qua mấy ngày.

Vậy nên, dần dà hắn cũng không để chuyện này ở trong lòng nữa.

Nhưng không ngờ, thứ nên tới rốt cuộc vẫn tới.

Khối thiên thạch này rốt cuộc vẫn giáng xuống chỗ hắn.

Tống Thư Hàng thở dài, nhìn chằm chằm vào khối thiên thạch này, trong lòng bắt đầu tính toán địa điểm mà khối thiên thạch này có thể rơi xuống... Nếu như phát hiện ra thì hắn vẫn có thể tránh được.

Còn lỡ như không được thật thì có thể trốn ở bên cạnh Bạch tiền bối cũng được, dù Bạch Tôn Giả đang bế quan, nhưng dựa vào linh khí hộ thể của ngài ấy chắc là cũng có thể cản được khối thiên thạch này ấy nhỉ?

Chương 240: Vân Vụ đạo trưởng định làm gì thế nhờ?

Thiên thạch trên trời dường như đã nhắm trúng Tống Thư Hàng rồi khởi động hình thức định vị mục tiêu… Nó lao xuống càng lúc càng gần.

Tống Thư Hàng nhìn chầm chầm vào thiên thạch, trong đầu nhanh chóng tính toán địa điểm nó sẽ rơi xuống.

Đột nhiên, hắn trừng to mắt.

“Mình nhìn nhầm à?”

Tống Thư Hàng day day mắt, trong lúc mơ hồ, dường như hắn nhìn thấy dưới tảng thiên thạch kia có… một bóng người?

Hắn trợn mắt, kích hoạt khí huyết chi lực trong nhãn khiếu để thị lực của mình nâng cao một bậc

Không, hắn không nhìn lầm! Bên dưới thiên thạch quả thực có người.

Hơn nữa, đó còn là người quen. Tống Thư Hàng vừa mới nghĩ tới hắn xong. Người này chính là Vân Vụ Đạo Trưởng đã bị Hoàng Sơn Chân Quân nhốt trong cấm địa ngũ chỉ sơn phong ấn pháp.

Lúc này Vân Vụ Đạo trưởng đang ở trong tư thế nằm nghiêng, nửa người bị thiên thạch đè nặng làm cho nửa bên mặt sưng lên. Toàn thân hắn đầy những vết thương, bị bao phủ trong ngọn lửa thiêu đốt trên thiên thạch làm cho quần áo sắp cháy sạch sành sanh.

“Lạ thật, theo miêu tả của Hoàng Sơn Chân Quân thì Vân Vụ Đạo trưởng đã là cường giả cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm đã ngưng tụ kim đan, sao hắn không bay ra tránh khỏi thiên thạch mà lại đi khiêng nó thế kia nhỉ? Hắn đang định làm gì đây?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng.

Chẳng lẽ tảng thiên thạch đó là một bảo bối hay sao?

…

…

Tống Thư Hàng lại hiểu lầm rồi. Không phải Vân Vụ Đạo trưởng không muốn bay ra khỏi đáy thiên thạch mà là hắn không bay được. Hắn đã ngất đi rồi.

Đường đường là cường giả Linh Hoàng ngũ phẩm đã ngưng tụ kim đan, thế mà Vân Vụ Đạo trưởng lại bị một tảng thiên thạch đập vào mặt đến ngất lịm đi.

Chuyện này cũng nực cười y như việc một ông chú to cao đi qua đi lại, rồi đột nhiên bị một con kiến trên cây rơi xuống nện ngất vậy!

Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì đây?

Muốn biết thì phải quay lại thời điểm hơn 10 phút trước.

Lúc đó, vì áp lực của nguy hiểm đè xuống đầu càng lúc càng lớn, nên Vân Vụ Đạo trưởng đành phải từ bỏ kế hoạch tới thành phố Văn Châu ăn uống vui chơi, định bay thẳng qua bầu trời Văn Châu để tới tổng bộ Không Không Đạo Môn.

Ai ngờ đúng lúc hắn đến gần thành phố Văn Châu thì tự nhiên thấy trên đầu mình xuất hiện một cái bóng khổng lồ, một luồng nhiệt nóng rực đang bay vọt về phía hắn.

Khi hắn ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức ngu người.

Cách đỉnh đầu hắn hơn 10m là một tảng thiên thạch dài 5m, rộng 7 thước. Tảng thiên thạch ấy bốc lửa ngùn ngụt, tốc độ thì nhanh đến mức chẳng gì sánh bằng.

Điều kì lạ hơn là hắn không hề phát hiện ra tảng thiên thạch này đang rơi xuống. Cứ như nó đã đột phá hạn chế không gian mà xuất hiện từ hư không vậy.

Theo lý thuyết, với cảnh giới Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm của mình, Vân Vụ Đạo trưởng phải lập tức ra tảng thiên thạch này ngay từ khi nó xuất hiện cách hắn cả chục cây số mới đúng.

Thế mà tảng thiên thạch chết tiệt này im lặng ập tới, thậm chí còn hoàn toàn chặn đứng cả cảm ứng và trực giác của hắn.

Mãi đến khi nó chỉ còn cách hơn 10m thì hắn mới phát hiện ra.

“Chết tiệt! Chẳng lẽ là tên Hoàng Sơn Chân Quân ngu ngốc kia dùng pháp thuật ám hại ta sao?”

Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Hoàng Sơn Chân Quân.

Một tảng thiên thạch to tổ chảng tiếp cận gần sát mà mình không hề có cảm ứng gì, chắc chắn là có người thi triển pháp thuật làm ảnh hưởng tới cảm ứng của mình rồi!

“Thế nhưng tên Hoàng Sơn Chân Quân ngu ngốc kia quá coi thường ta rồi! Chỉ một tảng thiên thạch thôi mà, hãy xem lão phu dùng một kiếm đâm vụn nó đây!”

Mấy năm bị phong ấn hắn đều vất vả tu luyện, cho dù không có tài nguyên đan dược nhưng vẫn dựa vào chính mình mà ngưng tụ ra kim đan, trở thành Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm. Tuy rằng tốn thời gian vô cùng lâu nhưng thắng ở chỗ căn cơ vững chắc, hắn còn cường đại hơn đám tu sĩ dùng đan dược thăng lên Linh Hoàng ngũ phẩm nhiều lắm.

Hắn chỉ cần vung một kiếm là dễ dàng phá tan thứ thiên thạch tầm thường này ngay!

“Kiếm khởi!”

Vân Vụ Đạo trưởng quát lớn một tiếng, chân đạp hư không, kiếm dưới chân hắn bay lên ngưng tụ thành một luồng kiếm khí khổng lồ dài hơn 10m. Kiếm khí hung hãn chém thẳng về hướng thiên thạch.

Ầm!

Kiếm khí đâm vào thiên thạch.

Tảng thiên thạch khổng lồ tức thì bị chém cho chia năm xẻ bảy.

Vân Vụ Đạo trưởng nở nụ cười đắc ý.

Thế nhưng nụ cười chưa kịp nở tươi, thì có một đạo kiếm khí mai phục trong mảnh thiên thạch nhỏ cuối cùng bị kích phát ra, chém thẳng tới Vân Vụ Đạo trưởng.

Đạo kiếm khí kia đáng sợ tới cực điểm!

Vân Vụ Đạo trưởng chỉ có thể nhìn thấy một đạo kiếm quang lóe lên rồi hơi né người đi.

Sau đó… không còn sau đó nữa. Bởi vì hắn đã ngất lịm đi rồi.

Trước khi rơi vào hôn mê, trong lòng Vân Vụ Đạo trưởng chỉ còn một ý nghĩ duy nhất: “Tiên sư cái tên Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi dám giở trò hại ta!”

Vân Vụ Đạo trưởng ngất xỉu, kiếm hoàn có linh tính tự bay về hộ thể bên cạnh hắn.

Sau đó… thiên thạch vô tình nện lên người hắn, đập cho hắn rớt xuống từ không trung.

…

…

Hoàng Sơn Chân Quân bị Vân Vụ Đạo trưởng hiểu lầm giờ đang trợn mắt há mồm nhìn một tấm gương trước mắt mình.

Tấm gương này nối tiếp với ấn kí ẩn trên người Vân Vụ Đạo trưởng, có thể thể hiện tất cả từng nhất cử nhất động của hắn.

Nhìn thấy Vân Vụ Đạo trưởng bị một tảng thiên thạch bất ngờ trên trời rơi xuống nện ngất rồi đâm rụng, Hoàng Sơn Chân Quân không khỏi thầm nuốt ực một ngụm nước miếng.

…Hắn có ấn tượng cực mạnh với thứ thiên thạch đột nhiên rớt xuống, im lặng vô thanh, tốc độ vèo vèo, lực sát thương cao, đủ kiểu quái dị thế này!

Đó là chuyện từ mấy trăm năm trước khi hắn vẫn chỉ là một tiểu tử trẻ người non dại, nhận được nhiệm vụ đi đón Bạch tiền bối khi đó mới là Chân Quân xuất quan.

Sau đó hắn vừa đi cùng Bạch tiền bối trên đường vừa giới thiệu về những thay đổi của thời đại với ngài, đang đi thì có một tảng thiên thạch nện xuống ngay sát bên người hắn, suýt chút nữa đã đập hắn chết tươi luôn.

Tảng thiên thạch mém nện chết hắn cũng hệt như tảng thiên thạch này đây… Nó lặng lẽ tiến đến như một tên thích khách. Ngươi chưa kịp phản ứng thì đã tiến vào phạm vi công kích của nó rồi.

Tút tút tút…

Sau đó màn hình tối sầm lại.

Ấn kí ẩn mà Hoàng Sơn Chân Quân để lại trên người Vân Vụ Đạo trưởng bị tảng thiên thạch và đạo kiếm khí quái dị kia hủy mất.

Hắn mất dấu Vân Vụ Đạo trưởng.

“Vân Vụ Đạo trưởng sẽ không chết đấy chứ?”

Hoàng Sơn Chân Quân nhủ thầm.

Hắn bỏ chơi cùng người này lâu như vậy, lập nhiều clone cho người này lội group lâu như vậy, nếu cứ thế mà chết mất luôn thì trong lòng hắn ít nhiều cũng sẽ tiếc nuối lắm đấy.

…

Ầm!

Cuối cùng tảng thiên thạch đậu xuống ở vị trí cách Tống Thư Hàng hơn 1m, tạo thành một cái hố thật to trên mặt đất.

"Phụt!"

Vân Vụ Đạo trưởng đang cơn hôn mê há mồm phun ra một ngụm máu rồi lại ngất lịm.

"…"

Tống Thư Hàng nhìn vị đệ tử Không Không Đạo Môn đáng thương nọ… ngất rồi à?

Hình như mấy đệ tử của Không Không Đạo Môn mà hắn gặp đều rất bi đát thì phải.

Vị Vân Vụ Đạo trưởng trước mắt hắn đây ngày xưa trộm đồ xong còn khoe khoang chế giễu Hoàng Sơn Chân Quân, cuối cùng bị Hoàng Sơn Chân Quân bắt được, giam lại 200 năm trời. Bây giờ vất vả lắm mới trốn thoát ra được thì lại bị thiên thạch nện ngất.

"Số mệnh là một thứ huyền diệu khó mà giải thích được. Thế nhưng việc nó tồn tại là không thể nghi ngờ."

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

Nếu nói Bạch Tôn Giả là đại diện của may mắn EX, thì vị Vân Vụ Đạo trưởng này chắc chắn là may mắn loại E.

Tống Thư Hàng nhìn quanh bốn phía, đây là một con đường khá neo người, xuyên qua một vùng hoang sơ đất vàng mênh mông chưa ai khai phá, trên đường chẳng có một ai.

Vì thế, Tống Thư Hàng đi tới bên cạnh tảng thiên thạch nọ.

Thiên thạch bị Vân Vụ Đạo trưởng đánh vỡ giờ chỉ còn một mảnh cỡ chiếc bàn bát tiên.

Vân Vụ Đạo trưởng bị đè dưới mảnh thiên thạch này.

Tống Thư Hàng vươn tay nắm lấy mảnh thiên thạch, sau đó toàn lực phát động khí huyết chi lực trong tâm khiếu và nhãn khiếu để nâng nó lên.

“Ồ, nhẹ hơn mình tưởng tượng nhiều.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, rồi dời mảnh thiên thạch lên máy kéo của mình trước đã.

Đây là thiên thạch từ vũ trụ rơi xuống đấy, mặc kệ có phải là bảo bối hay không thì cứ mang về ắt là đúng chứ không sai đi đâu được.

Lại nói, may mà Bạch tiền bối nổi hứng lái cái máy kéo ra đây, chứ hôm nay mà lái xe khác đến thì đã không lôi được mảnh thiên thạch này đi rồi. Tuy chiều rộng và chiều dài của nó chỉ bằng cái bàn bát tiên nhưng mà lại cao tới gần 1m cơ đấy.

Sau khi ném thiên thạch lên máy kéo, Tống Thư Hàng phủi phủi tay.

Hình như vừa rồi hắn cảm nhận được một luồng khí tức của Bạch Tôn Giả trên tảng thiên thạch này thì phải.

“Mình vừa bốc tảng thiên thạch lên rồi để lại khí tức đó à?”

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Sau đó hắn lại xoay người khiêng cả Vân Vụ Đạo trưởng chuyển lên máy kéo.

Tuy rằng Vân Vụ Đạo trưởng này có hơi khờ khờ, thế nhưng cũng coi như có duyên gặp mặt một lần, mình cứu được thì cứu vậy. Nếu không xong thì để Hoàng Sơn Chân Quân mang hắn đi cũng được.

Thanh kiếm trong lòng Vân Vụ Đạo trưởng khẽ động, thế nhưng dường như nó cũng cảm giác được Tống Thư Hàng không có ác ý nên lại bình ổn lại ngay.

Sau khi thu thập xong hết thảy,

Tống Thư Hàng ngồi vào ghế điều khiển máy kéo.

Rầm rầm rầm … xịch xịch xịch…

Máy kéo bốc khói đen, tiếp tục bon bon đi trên đường rộng thênh thang.

…

Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, nhà Tống Thư Hàng.

Ba Tống và lão Lữ đã ngà ngà say, bắt đầu chém gió bay nóc, chém từ việc ngày xưa mình giỏi giang ra sao đến đánh nhau một chọi ba ngầu thế nào, từ con trai mình thế này rồi bà xã mình thế khác, khí thế vô cùng.

Chém đến mức Lữ Thiên Hữu ngồi bên cạnh cũng không đỡ nổi nữa.

Mẹ Tống ở trong bếp lại làm thêm một vài món nhắm cho hai người. Bà nói vọng về phía Lữ Thiên Hữu:

“Thiên Hữu à, con đừng để ý đến hai người kia. Con cứ vào phòng nghỉ cho khách nghỉ một lát đi, giao hai người này cho cô là được.”

“Vâng ạ.”

Lữ Thiên Hữu nở nụ cười cứng còng, sửa sang lại bát đũa của mình trên bàn rồi đi vào phòng cho khách.

Sau đó thở phào một cái thả mình xuống sofa.

Đi với ông già mình sang nhà Tống Thư Hàng đúng là một sai lầm nghiêm trọng mà!

…

…

Ba Tống và lão Lữ chẳng hề tự hiểu lấy, hai người uống đến mức đỏ gay mặt mày, líu cả lưỡi lại.

Đúng lúc đó thì điện thoại của ba Tống reo vang.

Ông lục tìm trong túi mãi hồi lâu mới lấy được di động ra.

Không nhìn xem ai gọi tới, ông vừa nhấc máy đã quát lên:

“Alo, ai đấy?”

“Ba à, là con đây.”

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên trong điện thoại:

“Ba uống rượu đấy à?”

“Hả? À, lão Lữ mất nết chạy đến nhà mình làm khách, ba uống với ông ta mấy chén thôi. Con có chuyện gì thế hả?”

Ba Tống nói oang oang.

“Con đang trên đường về. 10 phút nữa là con đến nhà rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Gì cơ? Con sắp về ấy hả?”

Ba Tống ra sức day huyệt thái dương.

Sao sớm không về, muộn không về, lại nhằm đúng lúc này mà về thế?

Gan đau quá!

Chương 241: Ba Tống: Gan của ông sắp vỡ mất rồi!

Đợi sau khi Tống Thư Hàng về nhà thì chẳng phải sẽ đụng mặt à? Lão Lữ uống rượu xong thì sức chiến đấu phải tăng lên gấp ba lần bình thường. Ba Tống vuốt vuốt ruột gan của mình.

Cái thằng nhóc Thư Hàng này cũng thật là, muốn về nhà thì cũng phải gọi điện báo sớm một chút chứ, có thế thì ông mới có thể chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Bây giờ còn 10 phút nữa là chạy tới nhà mới chịu gọi điện về báo cho ông biết, ba Tống thật sự không biết phải làm sao mới phải!

“Con đi đường cẩn thận nhé, sau khi về nhà thì chào hỏi bác Lữ của con... à mà sao bên chỗ con ồn thế, cứ ầm ầm là sao?”

Ba Tống dùng đầu kẹp lấy điện thoại, lớn tiếng hỏi —— ông cố ý nói mấy chữ 'bác Lữ', để cho lúc Tống Thư Hàng về thì phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

“Ha ha, không có gì đâu ạ, lần này con ngồi phương tiện giao thông hơi đặc biệt để về nên thế.”

Tống Thư Hàng cười ha hả:

“Con cúp máy trước đây ạ, sắp đến nhà rồi.”

Nói xong thì Tống Thư Hàng cúp điện thoại ngay.

Ba Tống nghi hoặc cầm điện thoại của mình —— phương tiện giao thông hơi đặc biệt? Loại phương tiện giao thông gì mà phát ra tiếng máy ầm ầm như thế nhỉ?

Xe thể thao à? Không, tiếng xe thể thao không phải như thế? Tiếng này nghe giống giống tiếng động cơ thuyền máy hay tiếng máy kéo hồi trước nghe được ở trong thôn thế nhỉ?

Máy kéo à? Mẹ ơi, không phải chứ? Ba Tống cảm giác có một cơn lạnh lẽo bốc lên, khiến ông phải rùng mình một cái.

Không đâu, chắc là không thể nào. Bình thường mình cũng không cắt xén tiền tiêu của Tống Thư Hàng, chắc chắn con nó sẽ không túng thiếu tới mức phải ngồi xe kéo về nhà đâu.

Nhất định là mình nghe lầm thôi —— có lẽ đây là một chiếc xe vượt địa hình có tiếng động cơ như xe kéo thì sao.

Con ơi là con, con đừng có mà ngồi xe kéo về nhé —— nếu không thì cha chẳng còn mặt mũi nào nữa đâu.

...

“Lão Tống này, là Thư Hàng nó gọi về đấy à?”

Lúc này, lão Lữ ở bên cạnh gõ ly rượu, cười to hỏi:

“Có phải nó đang về nhà không?

“Ừ, thằng nhóc Thư Hàng này lại chơi bất ngờ, nói là mình sắp về đến nhà rồi. Mẹ nó à, Thư Hàng nói mười phút nữa nó về đến nhà đấy, bà lại nấu thêm vài món ăn nữa đi!”

Ba Tống quay sang nói với mẹ Tống.

“Hả, sắp về rồi à? Thằng nhỏ này thật là, không nói sớm gì cả.”

Mẹ Tống cười nói, may mà hôm nay bà đã mua rất nhiều đồ nấu ăn để đón tiếp lão Lữ.

“Lão Tống, Thư Hàng nhà ông bây giờ đang ở đâu? Cần tôi bảo Thiên Hữu lái xe đi đón nó không? Ha ha!”

Lão Lữ cười ha hả nói:

“Mà cũng hơn một năm không gặp Thư Hàng rồi, không biết bây giờ nó sao rồi nhỉ?

“Ấy, không cần làm phiền Thiên Hữu đâu. Thằng nhóc này bảo nó đang ngồi xe, sắp về đến nhà rồi.”

Ba Tống cười gượng hai tiếng.

Sau đó, ba Tống bắt đầu liều mạng chuốc rượu lão Lữ.

Mười phút... Nếu như có thể, ba Tống thật sự muốn chuốc say lão Lữ, như vậy tới chừng đó, dù Thư Hàng có ngồi xe nào về thì cũng không sao hết.

Bởi vì ông nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy cái tiếng ầm ầm kia cực kỳ giống máy kéo, nên ông sợ muốn chết!

Đáng tiếc chính là lão Lữ lại không phải người dễ say như thế.

Thời gian mười phút nhanh chóng trôi qua...

Dưới lầu đột nhiên có tiếng động cơ brùm brừm brừm xịch xịch xịch kỳ lạ vang lên.

Tống Thư Hàng về tới nhà!

…

Lúc Tống Thư Hàng sắp về đến nhà thì đã tìm một chỗ không người, xé cái tờ giấy có phù văn ẩn hình ở trên xe đi, máy kéo bắt đầu hiện hình.

Những tờ khác Tống Thư Hàng không xé xuống, nếu không thì cái tốc vốn có của máy kéo chẳng khác nào sên bò. Dù sao thì chỉ cần máy kéo hiện hình, không dọa ai là được rồi. Vấn đề tốc độ thì đợi sắp lái về tới nhà thì hãy giảm tốc độ xuống cũng được!

Thật ra thì ban đầu Tống Thư Hàng muốn lặng lẽ đỗ máy kéo lại ở khu đất trống nào gần nhà thôi, chứ không lái về nhà —— bởi vì lái thứ này về nhà thì cũng hơi xấu hổ. Quan trọng hơn nữa là bác Lữ cũng đang ở nhà. Chính bản thân hắn cũng biết rõ quan hệ của ba mình và bác Lữ, hai người bọn họ cái gì cũng ganh đua so sánh với nhau, cái gì cũng xỉa sói nói cho bằng được. Mình mà lái máy kéo về thì… không dám nghĩ đến cảnh tượng đó nữa.

Nhưng trên đường đi lại nhặt được thiên thạch và Vân Vụ đạo trưởng, khiến cho Tống Thư Hàng chỉ có thể bất đắc dĩ hủy bỏ kế hoạch này. Hắn không thể nào khiêng Bạch tiền bối và Vân Vụ đạo trưởng, rồi lại khiêng một khối thiên thạch về nhà được, đúng không?

Nên cuối cùng, Tống Thư Hàng đành cắn răng, vứt bỏ sự xấu hổ lẫn tiết tháo của mình, lái máy kéo về thẳng nhà.

Thật ra ngẫm kỹ lại thì lái xe kéo cũng ngầu lắm chứ bộ.

…

“Là Thư Hàng về đấy à?”

Sau khi nghe thấy tiếng máy nổ ầm ầm thì lão Lữ đứng lên, cười vang đi đến chỗ cửa sổ. Ông muốn xem thử, con trai của lão Tống bây giờ trông như thế nào sau một năm không gặp.

Ba Tống nghe thấy tiếng máy nổ kỳ lạ vang lên bên dưới thì dự cảm không ổn trong lòng càng rõ ràng hơn. Ông cương cứng đi theo lão Lữ đến bên cửa sổ.

Hai người bọn họ cùng nhìn xuống lầu.

Vừa nhìn xong thì cả lão Lữ lẫn ba Tống đều biến sắc.

Chỉ thấy dưới lầu, Tống Thư Hàng giơ hai tay cầm tay vịn của xe kéo, cả người rung rung rung theo xe, nhìn có vẻ như rất sướng.

Đằng sau máy kéo còn chở theo một tảng đá to uỳnh...

Thế mà là máy kéo, lại còn là loại tay vịn nữa!

Chơi trò gì thế này?

Một lát sau... Tống Thư Hàng tiêu sái đỗ máy kéo lại!

“Phì ha ha ha, lão Tống, con của ông lái chiếc máy kéo này trông ngon nghẻ lắm đấy, ngầu kinh dị. Tôi nhớ hai mươi năm trước tôi cũng chạy cái thứ này, chậc chậc! Nó đào đâu ra cái thứ lỗi thời này thế nhỉ? Bây giờ không thấy thứ này chạy trên đường nữa rồi ấy nhỉ?”

Lão Lữ chỉ xuống dưới lầu, cười ha hả.

Chỉ cần nghĩ tới con trai mình lái BMW seri 7, còn con trai lão Tống lại lái máy kéo về —— trong lòng lão Lữ đã sướng muốn chết, ông có thể vui vẻ cả năm luôn ấy chứ!

Bên cạnh, mặt mày ba Tống tái mét, cắn chặt răng. Hận không thể chạy xuống đập cho Tống Thư Hàng một trận ngay lập tức.

Thằng nhóc này thật sự ngồi xe kéo về nhà, nhưng không phải đi quá giang, mà là Tống Thư Hàng tự mình lái về!

Hơn nữa, còn là loại tay vịn nữa chứ!

Không được, ba Tống cảm giác ruột gan của mình đau tới mức sắp nát luôn rồi!

...

Dưới lầu, Tống Thư Hàng ngừng xe xong thì lại đỡ một người ở bên cạnh.

“Có khách à?”

Sắc mặt của ba Tống lúc này mới đỡ hơn một chút.

Nhưng thằng nhóc Thư Hàng này khiêng khách làm gì thế này?

Trong lúc ông đang suy nghĩ thì Tống Thư Hàng lại đi đến đằng sau xe kéo, kéo thêm một người ở bên cạnh tảng đá to kia —— Bóng người này thì hơi có vấn đề một chút!

Ba Tống có thể nhìn thấy, cái người ở phía sau này không có bao nhiêu quần áo. giữa ban ngày ban mặt, lại tồng ngồng như thế thì còn ra thể thống gì nữa?

Chỉ thấy Tống Thư Hàng tiện tay nhấc lên một cái, vai phải khiêng một người, vai trái khiêng một người, đi lên lầu.

“Đây là gì thế này?”

Lão Lữ hỏi với vẻ mặt nghi hoặc.

Ba Tống lắc đầu, làm sao mà ông biết được chứ?

...

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã đi lên lầu, giơ tay gõ cửa.

Mẹ Tống chạy ra mở cửa cho hắn.

Vừa thấy mặt thì mẹ Tống đã lo lắng hỏi ngay:

“Thư Hàng, hai người con đang khiêng là sao thế?”

“Ha ha ha, mọi người không cần phải để ý đâu ạ.”

Tống Thư Hàng hẩy hẩy vai trái, đây là Bạch tiền bối vẫn đang bế quan:

“Bên trái là bạn của con, con mời cậu ta đến nhà làm khách. Kết quả đi nửa đường thì cậu ta mệt quá nên ngủ luôn, cậu ta ấy à, một khi ngủ thì sẽ ngủ như chết luôn, gọi kiểu gì cũng không tỉnh.

“...”

Mẹ Tống nhìn Bạch tiền bối, ngủ gì mà say như bất tỉnh luôn thế?

Bạch tiền bối lúc này nằm trên vai của Tống Thư Hàng, mái tóc dài bị gió thổi bay bay... hai tay buông thỏng xuống, hai chân thì lại lay lay theo cử động của Tống Thư Hàng.

Như thế mà vẫn ngủ ngon lành được, thằng bé này ngủ say thật đấy.

Mẹ Tống thở dài nói:

“Ai, mau giao cô bé này cho mẹ đi. Con cũng thật là, người ta là con gái, con lại đi khiêng người ta như thế à?”

Mẹ Tống nhìn thấy Bạch Tôn Giả có mái tóc dài đen nháng, lại thêm vóc người của Bạch Tôn Giả có phần thon gầy, nên nhận nhầm Bạch Tôn Giả là con gái.

“Con gái á? Khụ khụ, mẹ à, Bạch... Tống Bạch cậu ta là con trai. Chỉ là để tóc dài mà thôi, cậu ta học nghệ thuật, để tóc dài là chuyện bình thường.”

Tống Thư Hàng mở miệng nói bừa.

May mà lúc này Triệu Nhã Nhã không có ở nhà hắn, nếu không thì cô có thể nhìn ra là Tống Thư Hàng đang nói dối ngay.

“Gì cơ, là con trai à.”

Mẹ Tống lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Bà còn tưởng là rốt cuộc Tống Thư Hàng đã nghĩ thông suốt, biết đưa bạn gái về nhà! Nào ngờ vào đại học cả năm rồi mà thằng nhóc đầu gỗ này lại đưa một cậu trai về nhà làm khách, đúng thật là!

“Còn người bên phải thì sao?”

Mẹ Tống lại nhìn sang Vân Vụ đạo trưởng, vừa nhìn kỹ xong thì bà lại hoảng sợ hơn —— sao mặt mũi toàn máu là máu thế này? Trên người trông như bị lửa đốt, có mùi khét thoang thoảng, quần áo bị đốt cháy te tua. Bất quá làn da lộ ra ngoài lại chẳng sao hết, trông hình như không bị phỏng.

“Người này là con nhặt được ở ven đường đấy, con xem qua rồi, ông ta chỉ bị thương ngoài da chút thôi, nhưng lại bị ngất xỉu. Con thấy để ông ta nằm ngoài đường không tốt lắm, nên thuận tay đưa về luôn.”

Tống Thư Hàng mỉm cười.

“Con đấy...”

Mẹ Tống bất đắc dĩ ôm trán, thật sự hết cách với cái thuộc tính người tốt của con trai mình luôn:

“Lúc này không phải con nên gọi điện thoại cho bệnh viện trước hay sao? Lỡ như con xốc bậy xốc bạ, khiến tình trạng của người ta tăng lên thì biết phải làm sao?”

Còn có chuyện mẹ Tống không nói thẳng ra —— lỡ như gặp phải kẻ lừa đảo định tống tiền thì phải làm sao bây giờ? Tới lúc đó có trăm cái miệng cũng không nói được.

“Mẹ yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Người này con cũng biết ạ, lát nữa con sẽ gọi điện thoại cho người tới đón ông ta là được. Sẽ không có phiền toái gì đâu!”

“Có biết à? Thế thì may quá.”

Mẹ Tống thở dài:

“Được rồi, đừng có đứng mãi ở cửa nữa. Con đưa người bị thương vào phòng khách trước đi, còn bạn con thì cứ đưa vào phòng con.”

“Được rồi, không thành vấn đề ạ.”

Tống Thư Hàng khiêng Bạch Tôn Giả và Vân Vụ đạo trưởng, lúc đi qua đại sảnh còn lên tiếng chào hỏi với ba Tống và bác Lữ.

Sau đó, hắn mặt không đỏ, hơi thở không loạn khiêng Bạch Tôn Giả và Vân Vụ đạo trưởng vào phòng ngủ.

…

“Thư Hàng nhà ông cũng khỏe thật đấy nhỉ?”

Lão Lữ đứng dựa bên cửa sổ, mặt mày đỏ ửng nói với ba Tống.

Khiêng hai người như thế leo lên lầu mà không thở dốc cái nào.

“Thằng nhóc này chỉ được cái khỏe như trâu.”

Ba Tống mỉm cười nói —— mà phải nói, có phải là gần đây Tống Thư Hàng lại cao hơn rồi không nhỉ? Nhìn qua có vẻ như cao hơn trước nhiều lắm.

“Đi, xuống dưới xem thử máy kéo của con trai ông.”

Lão Lữ đây là chuyên môn đâm vào chỗ đau của ba Tống:

“Lâu lắm rồi tôi không đụng vào máy kéo đấy!”

Muốn lái máy kéo là lấy cớ, lão Lữ thế này rõ ràng là muốn kích thích ba Tống.

“Cái lão này, đừng có làm rộn chuyện. Uống nhiều rượu như thế rồi, không sợ gây tai nạn à.”

Ba Tống hừ lạnh nói.

“Sợ con mẹ gì, hơn hai mươi năm trước, tôi tay trái xách bình rượu, tay phải lái xe kéo mà có xảy ra việc gì đâu? Tôi biết rõ tửu lượng của mình mà. Hơn nữa, tôi chỉ lái lên đường Bạch Kình chút thôi, sợ cái gì?”

Lão Lữ đắc ý nói, sau đó vẫy tay với Lữ Thiên Hữu đang ngồi trên ghế:

“Thiên Hữu, tới đây khởi động máy kéo cho ba, chúng ta lái đi chơi!

Khởi động máy kéo? Lúc này Lữ Thiên Hữu thật sự muốn khóc.

Ba Tống thở dài, nhưng cũng chỉ có thể đi xuống với lão Lữ —— ông mà không đi theo, lỡ mà lão Lữ nổi điên chạy máy kéo đi xa thật xa thì làm sao bây giờ?

Ba người đi xuống lầu, lão Lữ hưng phấn leo lên ghế vái, hai tay vuốt ve tay vịn có phần lạ lẫm xen lẫn quen thuộc kia.

Năm tháng không tha cho con người, nháy mắt đã qua hơn hai mươi năm, con trai cũng to đầu rồi.

Ông nhất định phải lái thử xe kéo, tuy nói là mang suy nghĩ muốn đâm vào chỗ đau của ba Tống. Nhưng thật ra ông thật sự nhớ cảm giác lái xe kéo này lắm.

“Thiên Hữu, đừng có lo, lên phía trước khởi động xe kéo đi!”

Lão Lữ kêu to với con trai.

Lữ Thiên Hữu cười khổ, nhổng mông lên trời bắt đầu ra sức khởi động. Lúc anh còn bé cũng thường thấy lão Lữ khởi động máy kéo cho nên cũng khá quen thuộc với việc này.

Brừm brừm brừm... xịch xịch xịch.

“Lên xe đi, lên xe đi. Hai người ra đằng sau ngồi, để tôi chở hai người đi dạo một vòng!”

Lão Lữ hưng phấn kêu to.

Ba Tống vẻ mặt bất đắc dĩ, leo lên phía sau máy kéo.

Lữ Thiên Hữu xị mặt:

“Con không lên có được không?”

“Hứ, mày mà không lên... lỡ như trên đường tắt máy thì lấy ai khởi động?”

Lão Lữ tức giận nói.

Lữ Thiên Hữu cười khổ, leo lên ngồi bên cạnh ba Tống.

“Mà Thư Hàng mang tảng đá lớn này về làm gì thế nhỉ?”

Lý Thiên Hữu nhìn tảng đá lớn kia rồi nói.

Ba Tống cũng lắc đầu.

...

Trên lầu, Tống Thư Hàng mới đặt Vân Vụ đạo trưởng nằm xuống, lại để Bạch Tôn Giả nằm trên giường mình xong, đột nhiên nghe thấy tiếng máy kéo nổ ở dưới lầu.

Tống Thư Hàng vội vàng chạy tới chỗ cửa sổ, nhìn xuống bên dưới.

Sau đó lập tức thấy bác Lữ mặt mày hưng phấn ngồi trên ghế lái, ba Tống và Lữ Thiên Hữu thì ngồi ở trong thùng xe của máy kéo, còn máy kéo thì đang từ từ khởi động.

Chết dở rồi! Tống Thư Hàng thoắt cái đã mướt mồ hôi lạnh.

Mấy trận pháp mà Bạch Tôn Giả dán lên trên xe máy, hắn chỉ mới tháo đi có mỗi mình trận pháp ẩn hình. Trận pháp tăng tốc, giảm ma sát và lực cản còn chưa gỡ đâu. Chiếc máy kéo này có thể chạy với tốc độ 150km đấy!

Chương 242: Tốc độ này không đúng nha!

“Chuyện gì thế?”

Mẹ Tống thấy sắc mặt Tống Thư Hàng là lạ nên cũng đi qua bên cửa sổ nhìn xem. Sau đó, bà lập tức thấy một màn lão Lữ và ba Tống leo lên trên máy kéo, còn có Lữ Thiên Hữu mặt mày nhăn nhó bò lên xe kéo...

“Hai cái ông này, uống rượu xong thì lên cơn à? Đúng là chán sống mà!”

Mẹ Tống tức giận quát to, lập tức móc điện thoại ra gọi cho ba Tống.

Nhưng tiếng chuông điện thoại của Ba Tống lại truyền tới từ trên bàn cơm… lúc trước Ba Tống nghe điện thoại của Tống Thư Hàng xong thì cũng tiện tay ném điện thoại lên bàn mất rồi.

“…”

Mức độ tức giận của mẹ Tống lập tức tăng cao, bà quát thật lớn xuống chỗ ba người ở bên dưới:

“Lão Tống, ông dừng xe kéo lại ngay cho tôi!”

Nhưng tiếng động cơ máy kéo ở dưới lầu hơi lớn, nên Ba Tống, lão Lữ và cả Lữ Thiên Hữu đều không nghe thấy tiếng quát của mẹ Tống.

Máy kéo chuyển động, từ từ tăng tốc.

Brừm brừm brừm... xịch xịch xịch...

Một cột khói đen bốc lên, máy kéo nhanh chóng chạy khỏi trước cửa nhà Tống Thư Hàng.

Mẹ Tống:

“...”

Tống Thư Hàng:

“...”

Mẹ Tống ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Thư Hàng này, con chạy ra xem chìa khóa chiếc xe của anh

Thiên Hữu con có ở đó hay không, chiếc BMW ở dưới lầu là của nó đấy, nếu như có chìa khóa thì con mau lái xe đuổi theo ba người bọn họ đi!”

“Không đuổi kịp đâu.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Hả?”

Mẹ Tống không hiểu.

“Chiếc máy kéo của con… tốc độ của nó hơi khác một chút ạ.”

Tống Thư Hàng ngửa đầu lên nhìn trời —— tăng tốc một chút thôi là có thể chạy với vận tốc 100km, lại nhanh thêm tí nữa là chạy được với tốc độ 150km như chơi luôn, nếu tăng tốc tối đa thì còn nhanh hơn nữa, đuổi theo kiểu gì đây?

…

“Ơ, cảm giác lái chiếc xe kéo này tuyệt thật đấy.”

Lão Lữ vừa lái xe vừa cười lớn, toàn thân lắc lư theo nhịp rung của máy kéo, quẩy hết mình luôn.

Đã lâu lắm rồi mới có lại cảm giác lái xe kéo thế này! Khiến cho lão Lữ như quay về thời còn trẻ.

Nhớ năm đó, ông cũng lái máy kéo thế này đây.

Đặc biệt là lúc vào mùa đông ấy, uống chút rượu cho ấm người, sau đó lái chiếc xe kéo cục cưng của mình, chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành phố Văn Châu. Khi đó ông vừa mới kết hôn, bôn ba vì cuộc sống, tuy là vất vả, nhưng lại vô cùng hạnh phúc —— nếu như không có ba Tống thường xuyên tới đâm vào chỗ đau của ông thì chắc là lúc đó ông sẽ hạnh phúc hơn nữa.

Ông đạp chân ga, đồng thời bẻ lái xe kéo vô cùng điêu luyện.

Tốc độ của máy kéo càng lúc càng nhanh, cột khói đen bốc lên cũng nhiều hơn.

“Lão Tống này, bây giờ lái đi đâu đây nhỉ? Tôi nhớ từ đường Bạch Kình có một con đường mòn cũ chạy lên núi đúng không, cũng chẳng có ai. Nếu như lái lên đó thì cũng không sợ gặp phải công an đâu.”

Lão Lữ lên tiếng hỏi Ba Tống.

Dù sao thì bây giờ đã khác xưa, năm đó dù uống rượu lái máy kéo cũng chẳng ai thèm để ý.

Nhưng bây giờ uống rượu mà lái xe, lỡ bị bắt lại thì sẽ to chuyện lắm.

“Cũng được, ông cứ đi về phía lên núi là được. Mà nhớ là đừng có đi đường lớn, đi đường nhỏ ấy. Ở sau núi có một đoạn đường mới sửa xong, cũng không biết là để làm gì. Ông lái lên đó chơi cũng được.”

Ba Tống ngồi ở đằng sau xe, cứ cảm giác là lạ nói không nên lời.

Bởi vì không biết vì sao tốc độ của chiếc máy kéo này đang tăng lên không ngừng, cảnh vật hai bên đường đang trôi qua vèo vèo với tốc độ cực nhanh.

“Lão Lữ này, ông chạy tốc độ bao nhiêu thế?”

Ba Tống lớn tiếng hỏi, bởi vì tiếng động cơ máy kéo ồn quá, nên lúc nói chuyện bất giác phải lớn giọng hơn.

“Không chạy nhanh đâu, còn một khoảng nữa mới tới tốc độ nhanh nhất, ông cứ yên tâm đi, ha ha ha.”

Lão Lữ ngồi phía trước cười to.

Lữ Thiên Hữu cũng cảm thấy không đúng —— chưa chạy tới tốc độ nhanh nhất là sao?

Không đúng nha!

Lữ Thiên Hữu thử so với tốc độ mình bình thường khi lái xe, tốc độ của chiếc máy kéo này bây giờ chắc phải hơn 60km luôn rồi ấy chứ? Hơn nữa, nó còn đang tăng lên nữa kìa.

Nói giỡn chắc, máy kéo chạy với tốc độ 60km rồi mà còn chưa tới mức nhanh nhất?

Chẳng lẽ chiếc máy kéo này được độ lại rồi à?

…

Ở thành phố Văn Châu này, cách đường Bạch Kình không xa có một ngọn núi tên Ngưu Đỉnh Sơn, nơi đó có một con đường uốn quanh.

Ngưu Đỉnh Sơn này thật ra là mấy ngọn núi liền nhau tạo thành, không thể tìm thấy tên của nó trên bản đồ được, bởi vì đây là tên của người dân địa phương gọi mà thôi.

Rất lâu trước đây, nơi này có một con đường núi uốn lượn, nối liền một số người sống bên trong Ngưu Đỉnh Sơn với thế giới bên ngoài.

Nhưng sau này người dân bên trong Ngưu Đỉnh Sơn đều chuyển đến dưới chân núi sống cả rồi, trên núi chẳng còn mấy ai ở. Nên con đường này dần dần cũng bị bỏ phế.

Nhưng hai năm trước, có một vị thổ hào không rõ tên tuổi đã xin được giấy phép, sau đó tự mình bỏ tiền ra sửa lại con đường đó, bây giờ con đường đó đã trở nên thoáng hơn rất nhiều.

…

Lúc này, có ba chiếc xe thể thao màu đỏ, xanh, trắng đang đỗ ở trên đường vào sơn đạo lên Ngưu Đỉnh Sơn.

“Sao hả, con đường này tuyệt chứ.”

Một cô gái cột tóc đuôi ngựa cao thật cao, tràn ngập khí chất thanh xuân phơi phới đi ra từ chiếc xe màu trắng. Cô giơ tay ra, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Ở bên trong chiếc xe mày lam, có một cô gái mặc đồ trắng, đôi chân thon dài, mắt xếch chui ra, cô đưa mắt nhìn con đường kia, khẽ cười nói:

“Chỗ mà Tiểu Mạch Tuệ chọn đúng là không tệ!”

Cuối cùng là một cô gái đeo kính râm chui ra từ trong chiếc xe màu đỏ, cô tựa lên xe:

“Đừng có nói nhiều nữa, xe của mình đã đói khát khó nhịn rồi, chúng ta đua một trận đi!”

“Ha ha ha, mình chỉ chờ có mỗi câu này của cậu thôi.”

Tiểu Mạch Tuệ cười:

“Nhìn nhé, lần này mình nhất định sẽ chạy với tốc độ hơn 120km cho các cậu xem! Trên đoạn đường này, lúc mình chạy nhanh nhất còn có thể lên tới 130km ấy chứ.”

Chạy 120km?

Đợi đã, có phải mấy con số này hơi sai sai rồi không? Tốc độ 120km thì ghê lắm à? Lên mấy đoạn cao tốc mà chạy nhanh một chút, đạp chân ga mạnh một chút là đã tới tốc độ này rồi còn đâu?

“Ha ha, người âm thầm luyện tập không chỉ có mỗi mình cậu thôi đâu! Mình cũng đã luyện lâu lắm rồi, dù là đường núi thì mình cũng có thể giữ nguyên tốc độ 100km đấy, hai người các cậu chắc chắn không phải đối thủ của mình đâu.”

Cô gái đeo mắt kính tên Arthur đắc ý nói.

Tốc độ 100km mà đã đắc ý được rồi.

Không sai... Ba cô nàng này thích đua xe, nhưng thực lực lại chẳng tới đâu...

Các cô thích đua xe, nhưng bình thường người ta đua xe thì tốc độ nhanh quá, các cô chỉ có thể đi theo hít bụi mà thôi.

Cho dù các cô thích đua xe đến đâu đi chăng nữa, mà cứ bị hít bụi, bị cười nhạo mãi thì cũng chẳng vui vẻ gì.

Vậy nên cô nàng tên Tiểu Mạch Tuệ này mới nghĩ cách xin được giấy phép, bỏ tiền ra sửa mấy con đường bị bỏ hoang, hoặc ít người để dành đua xe.

Tiếp theo, mấy cô nàng thích đua xe, nhưng thực lực lại chẳng tới đâu lại hẹn nhau tới đây đua chơi cho vui.

Không cần nhanh bao nhiêu, chỉ cần hưởng thụ cảm giác được đua xe là được.

“Triệu Nhã Nhã, lên xe đi, mình đua nào!”

Tiểu Mạch Tuệ chui lại vào trong chiếc xe màu trắng của mình xong lại quay sang gọi cô gái chân dài đứng cạnh chiếc xe màu xanh kia.

... Cô gái đang mỉm cười nhìn con đường kia không phải ai khác, mà là con gái của cậu ruột Tống Thư Hàng, Triệu Nhã Nhã.

“Không ngờ nơi Tiểu Mạch Tuệ chọn lần này lại là đường Bạch Kình ở thành phố Văn Châu, nơi này ở khá gần nhà Thư Hàng. Đua xong thì đến nhà Thư Hàng xem thử, không biết nó đã về chưa.”

Triệu Nhã Nhã nghĩ thầm trong lòng.

Ừ, đúng vậy, Triệu Nhã Nhã thích đua xe... Cô che giấu sở thích này khá tốt nên người trong nhà không ai biết cả!

Sau đó, ba cô gái leo lên xe của mình.

“Mình đếm đến ba xong thì chúng ta sẽ xuất phát nhé!”

Tiểu Mạch Tuệ nói to.

Dù sao thì cũng không phải đua xe chính thức, ba chị em chơi với nhau thôi nên không để ý mấy quy tắc cũng không sao cả.

“Ba, hai, một!”

Tiểu Mạch Tuệ quát to một tiếng, ấn mạnh còi xe, ba chiếc xe thể thao lao cái vèo về phía trước.

Lao vun vút trên con đường.

Lúc đầu, ba cô nàng này chạy cũng có bài bản lắm, tốc độ chạy băng băng không chậm chút nào.

Nhưng mỗi khi tới đoạn rẽ cua thì ba cô nàng lại nhấn phanh lại, chạy chậm rì...

Giáo viên đã nhắc nhở mãi là lúc rẽ cua phải chạy chậm lại mà!

Đúng rồi, lái xe thì phải như thế chứ, an toàn là trên hết nhé!

…

“Yo yo check it out!”

Lão Lữ lái máy kéo, bung lụa quẩy khí thế, miệng thì hát hò, chạy dọc theo đường Bạch Kình ra phía sau ngọn núi…

Ba Tống ngồi đằng sau khẽ nhíu mày:

“Sao cứ thấy tốc độ kỳ kỳ thế nhỉ? Ban nãy chạy trên đường hình như cũng vượt qua mấy chiếc xe rồi thì phải?”

“Đừng có nghĩ nhiều thế, nói không chừng là người ta chạy chậm nên mới bị chúng ta vượt qua mà thôi. Tuy nói thế, nhưng cảm giác lái xe kéo mà chạy vượt mặt xe ô tô thế này đã thật đấy.”

Lão Lữ cười ha hả nói.

‘Không đúng đâu ba ơi, tốc độ này có vấn đề thật mà’ Lữ Thiên Hữu nghĩ thầm trong bụng. Đồng thời, anh ta lại giơ tay sờ sờ tóc mình —— trong lòng lại nghi hoặc thêm, sao không có gió thổi thế này?

Máy kéo này không có kính chắn gió, theo lý thuyết thì dù chạy chậm đi nữa thì trong quá trình chạy cũng phải có gió thổi mới đúng chứ?

Nhưng anh ta ngồi đây cả buổi trời rồi mà không có cơn gió nào thổi trúng người của anh ta hết là sao?

“Ha ha ha, lão Tống, chạy đến chỗ ông nói rồi này. Chà chà, chỗ này tốt thật, con đường rộng thế này, lại còn không có bóng ai.

Néu như lái xe xịn tới đây mà đua thì sướng phải biết. Bất quá bây giờ để tôi chạy chơi cho đã một lát, để hai người xem phong thái lái xe kéo của tôi 20 năm trước!”

Lão Lữ dương dương đắc ý.

Ông dùng sức đạp mạnh chân ga, đẩy lên tốc độ cao nhất!

Brừm brừm brừm… xịch xịch xịch... Máy kéo kêu ầm ầm lao lên đường.

Đồng thời, tốc độ của máy kéo lại tăng lên rất nhiều.

Ba Tống lo lắng nói:

“Cẩn thận một chút, đây là đường núi, nhiều chỗ cua gấp lắm!”

Lão Lữ cười ha hả:

“Sợ cái gì chứ, năm đó tôi cũng lái máy kéo, dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua mười tám khúc ngoặt trên núi luôn đây. Nhìn này, tôi rẽ cua thật oách cho ông xem.”

Lão Lữ cong eo, vịn tay cầm của máy kéo, từ từ nghiêng qua…

Chương 243: Triệu Nhã Nhã: Ủa, dượng?

Brừm brừm brừm...

Xe kéo phả ra khói đen, sau đó ngoặt một cái điêu luyện, thậm chí không cần giảm tốc độ cũng đã thuận lợi vượt qua được ngã rẽ!

"Thấy rồi chứ, tôi chưa ngon lành chưa? Trong phim cũng không làm được như tôi đâu, đây là vấn đề kỹ thuật đấy!"

Lão Lữ khoe khoang không biết xấu hổ —— tuy rằng lúc này bàn tay ông còn đang mướt mồ hôi.

Lúc đang nói chuyện thì có vẻ như tốc độ của máy kéo... Càng lúc càng nhanh hơn thì phải?

Sau lưng, Lữ Thiên Hữu thầm lau mồ hôi. Từ góc độ rẽ cua ban nãy thì tốc độ này ít nhất cũng phải bảy tám chục km ấy chứ? Mà có khi còn nhanh hơn nữa kia.

Chiếc xe kéo này nhất định là đã được độ qua rồi.

Nhưng… sao Thư Hàng lại thần kinh dẫm đinh đi độ một chiếc xe kéo làm gì nhỉ?

Hay là nói, gần đây không thịnh hành vụ độ xe sang nữa, mà bắt đầu thịnh mốt độ xe máy kéo rồi?

Mà dám lắm, nghe nói ở chỗ nào đó của Hoa hạ, có đám nhà giàu đã bắt đầu chán chơi siêu xe, mà chuyển sang chơi xe ngựa luôn rồi!

"Ồ? lão Lữ ông cẩn thận một chút, hình như phía trước có xe kìa!"

Ba Tống tinh mắt, phát hiện ở sau khúc rẽ có bóng mấy chiếc xe!

Tới gần hơn chút nữa thì ba Tống thấy rõ đó là ba chiếc xe thể thao.

Có ba màu là trắng, xanh, đỏ.

Đều là xe thể thao!

Tốc độ của ba chiếc xe thể thao này cũng không chậm, có thể nghe được tiếng động cơ đặc thù của xe thể thao vang lên khi chúng nó chạy.

Phía trước là một đoạn đường thẳng tăm tắp trải dài, tốc độ của ba chiếc xe thể thao này chắc đều phải hơn 100km ấy chứ?

Nhưng tà môn nhất chính là chiếc xe kéo mà họ lái lại đang dùng tốc độ đều đều từ từ đuổi kịp ba chiếc xe thể thao kia, kéo gần khoảng cách giữa hai bên!

Lý Thiên Hữu rốt cuộc không nhịn được nữa:

“Tốc độ của chúng ta hơn 100km rồi à?”

“Đừng có nói bừa, con có thấy chiếc xe kéo nào hơn 100km chưa?”

Lão Lữ mắng con của mình không chút lưu tình, máy kéo thì sao mà chạy với tốc độ hơn 100km được?

Nhưng nói được một lúc thì lão Lữ dần nhỏ giọng lại.

Bởi vì trong lúc họ nói chuyện, xe kéo đã đuổi kịp chiếc xe thể thao màu trắng chạy ở sau cùng kia!

Sau đó...

Brừm brừm brừm… xịch xịch xịch...

Máy kéo phả ra một cột khói đen, theo gió bay bay, bánh xe cực lớn lăn cực nhanh, dễ dàng vượt qua chiếc xe thể thao màu trắng.

Lão Lữ há hốc mồm.

…

Bên trong chiếc xe thể thao màu trắng.

Cô gái để tóc đuôi ngựa tên Tiểu Mạch Tuệ cũng há hốc mồm theo, cô mở to hai mắt nhìn đồng hồ trên xe thể thao của mình —— tốc độ 120km!

Cô lại mở to mắt nhìn về phía người đã vượt qua mặt mình.

Bốn chiếc bánh xe cực to, lúc chạy còn phát ra tiếng brừm brừm brừm. Đây không phải là xe kéo à?

Hơn nữa, cô tinh mắt, còn có thể nhìn thấy ở thùng xe phía sau đang chở một tảng đá cực lớn. Bên cạnh tảng đá là một người đàn ông cao to như một con gấu, và một người đàn ông trung niên mang mắt kính trông có vẻ trí thức.

“Ôi trời?”

Cô nàng Tiểu Mạch Tuệ ngây người.

Chuyện điên rồ gì thế này?

Một chiếc máy kéo chở đá vượt mặt cô... Mà tốc độ của cô bây giờ là 120km! Mình bị ảo giác à?

“Arthur ~ Nhã Nhã, có phải mình sắp chết rồi không? Mình xuất hiện ảo giác rồi, mình thấy một chiếc xe kéo phả khói đen đã chạy vượt mặt xe của mình!”

Tiểu Mạch Tuệ nói vào trong tai nghe.

Ba cô đang đua xe, nên mới nối tai nghe với nhau cho tiện nói chuyện, tránh cho gặp phải sự cố gì.

Trong tai nghe, hai người bạn thân không trả lời, chỉ có tiếng xoẹt xoẹt.

Thật lâu sau, cô gái tên Arthur mang kính mát ở trong chiếc xe màu đỏ mới nói với ngữ khí khá nghiêm trọng:

“Mình còn tưởng là chỉ có mỗi mình mình gặp ảo giác, hóa ra Tiểu Mạch Tuệ cậu cũng thấy à. Khi nãy mình đã thấy từ trong kính chiếu hậu rồi, người lái chiếc xe kéo này là một ông chú to con. Ai da… mình cũng bị vượt mặt rồi!”

Lúc cô nàng Arthur kia đang nói chuyện thì chiếc xe kéo kia đã brừm brừm vượt qua xe của cô.

Mà lúc này, cô nàng Arthur đang chạy với tốc độ chừng 125km.

…

“Đã vượt qua hai chiếc xe thể thao rồi.”

Ba Tống nuốt một ngụm nước bọt —— lúc này ai còn tin rằng chiếc xe máy kéo này chỉ có thể chạy với tốc độ 3-40 km thì đúng là kẻ ngu!

“Nếu như cháu đoán không sai thì chiếc máy kéo này của Thư Hàng đã được độ lên rồi thì phải?”

Lý Thiên Hữu trầm giọng nói.

“Không thể nào!”

Lão Lữ ở đằng trước cao giọng quát lại:

“Đâu phải con không hiểu nguyên lý của động cơ xe đâu, kết cấu của loại xe kéo thế này tối đa chỉ có thể chạy với vận tốc 60km mà thôi. Trừ phi con đổi động cơ của Ferrari cho nó! Nhưng con cũng thấy đó, động cơ của chiếc máy kéo này chưa hề bị đổi, nó vẫn là loại tay vịn mà!”

Ba nói cũng đúng lắm, dù có độ chiếc máy kéo này cỡ nào đi nữa thì động cơ cũng sẽ khiến tốc độ bị hạn chế! Lý Thiên Hữu im lặng.

Nhưng nếu vậy thì tại sao chiếc xe kéo này lại có thể chạy lên tới tốc độ 150km thế này? Dễ dàng vượt qua hai chiếc xe thể thao trắng, đỏ ở đằng sau như thế?

Lúc này, chiếc xe đẩy đang từ từ đuổi kịp chiếc xe thể thao màu xanh dẫn đầu. Với tốc độ của máy kéo bây giờ thì việc vượt qua chiếc xe màu xanh kia dường như chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Không phải là chiếc xe này cùng loại với trong phim Transformers, có thể biến hình lẫn chiến đấu luôn đấy chứ?

…

Lúc này, Triệu Nhã Nhã nhìn chiếc xe kỳ lạ kia thông qua gương chiếu hậu.

Khoảng cách của hai bên ngày càng gần, cô cũng mở to hai mắt.

Sau đó, cô giật mình bật thốt:

“Ôi trời!”

“Cậu cũng bị vượt qua rồi à? Nhã Nhã?”

Tiểu Mạch Tuệ lên tiếng hỏi.

“Không, vẫn còn một chút nữa mới bi vượt.”

Triệu Nhã Nhã đáp —— vấn đề không phải chuyện này, vấn đề là ông chú lái xe đó kìa!

Triệu Nhã Nhã cũng biết người này.

Đây không phải bác Lữ xưa nay hay đến nhà Tống Thư Hàng chơi à!

Lúc còn bé cô từng gặp qua rất nhièu lần, dù sau này cô lớn rồi, ít đến nhà Tống Thư Hàng chơi nhưng vẫn thường xuyên gặp được bác Lữ này.

Cô nhớ rõ bác Lữ này là bạn ‘trời đánh’ với dượng Tống nhà mình, hai người họ dìm hàng đối phương không có điểm dừng luôn.

Nếu đổi lại là mấy cặp bạn bè khác mà cứ dìm hàng đối phương quá đáng kiểu đó thì chắc là đã tuyệt giao từ đời nào rồi.

Nhưng dượng tống và bác Lữ này lại là ngoại lệ, hai người bọn họ dìm hàng thì dìm hàng, nhưng quan hệ vẫn bền chặt không gì phá nổi.

Bác Lữ này đúng là xe thần mà, tốc độ thế này...

Triệu Nhã Nhã liếc mắt nhìn thoáng qua tốc độ của mình —— 140km, đây đã là tốc độ nhanh nhất mà tâm lý của cô có thể thừa nhận rồi, cao hơn nữa thì cô không dám chạy.

Nhưng chiếc xe kéo của bác Lữ thì vẫn lao thẳng tới, dùng tốc độ ổn định đuổi theo cô. Tốc độ cỡ này ít nhất cũng phải 150km ấy chứ?

Brừm brừm brừm…

Bị vượt qua rồi... bị xe kéo của bác Lữ vượt qua rồi.

Thế giới này bị gì thế này?

Ngay sau đó, Triệu Nhã Nhã lại thấy được một người ngồi đằng sau xe kéo.

Người đàn ông có vẻ nhã nhặn, đeo kính, mặt mày thanh tú, nhìn qua có vẻ trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

“Ể... Dượng Tống!”

Triệu Nhã Nhã giật mình kêu to.

“Hả, gì đấy?”

Trong tai nghe lập tức truyền tới tiếng kêu to kinh ngạc của hai người bạn.

“Mình biết người đeo mắt kính ngồi đằng sau chiếc xe đẩy đó.”

Khóe miệng của Triệu Nhã Nhã co giật, dở khóc dở cười:

“Đó là dượng của mình, là ba của em trai Tống Thư Hàng mà mình từng nhắc với hai cậu đấy. Ông chú lái xe đó mình cũng biết, là bác Lữ, bạn tốt của dượng mình.”

“À à, Tống Thư Hàng chính là đứa em trai mà cậu nhờ định giới thiệu cho Tiểu Mạch Tuệ đấy à?”

Arthur cười gian hỏi.

Tiểu Mạch Tuệ cười hắc hắc:

“Thôi đi, người mà mình thích vẫn luôn là chị Arthur mà, chúng ta làm bách hợp nhé.”

“Xế, con nhỏ này đi chết đi, chị đây muốn mở nam hậu cung ba ngàn trai đẹp, không rảnh mà chơi bách hợp với cưng đâu.”

Cô nàng Arthur nói.

“Hắc hắc hắc, được rồi, chúng ta tăng tốc thêm chút nữa đi, đuổi theo chiếc xe kéo kia xem sao. Bây giờ người ta cảm thấy cực kỳ có hứng thú với chiếc máy kéo kia.”

Tiểu Mạch Tuệ lại cười hắc hắc:

“Mà ở đằng trước còn một khúc cua hình chữ U nữa, lúc tới khúc cua đó, chiếc xe kéo này chắc chắn phải giảm tốc độ lại! Sau đó, Nhã Nhã cậu nhất định phải giới thiệu dượng và bác kia cho bọn mình biết với.”

Cô nàng Arthur kia cũng nói hùa theo:

“Lần đầu tiên trong đời mình gặp phải 1 chiếc xe kéo chạy với tốc độ 150km đấy.”

Triệu Nhã Nhã yên lặng gật đầu —— mặc kệ thế nào, cứ đuổi kịp xe của dượng đi đã rồi lại nói sau.

...

Lúc này, trên một con đường nhỏ từ đường Bạch Kình thông đến Ngưu Đính Sơn, có một bóng người đang lao đi vun vút.

Đây là Tống Thư Hàng.

Tốc độ của xe kéo nhanh nhất là 150km, vì ba và bác Lữ đều đã say rượu nên hắn không yên lòng, sợ bác Lữ làm bậy —— mặc dù Bạch tiền bối đã dán trận pháp phòng ngự giúp gia cố thân xe. Nhưng Tống Thư Hàng vẫn không dám xác định liệu trận pháp xác định có thể bảo vệ được cả người lẫn xe hay hông.

Cho nên hắn mới chạy đuổi theo sau.

Đáng tiếc, Lý Thiên Hữu không để chìa khóa xe của anh ta lại, bằng không thì lái xe đuổi theo, chạy nhanh thì vẫn có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Hơn nữa, quái lạ nhất chính là trên đường đi hoàn toàn không có bất kỳ chiếc taxi nào. Chuyện quái quỷ gì thế này?

Cho nên cuối cùng, Tống Thư Hàng chỉ có thể đuổi theo bằng hai chân của mình —— lúc này, hắn thật hy vọng mình có thể ngự kiếm phi hành. Với tốc độ ngự kiếm phi hành thì đuổi kịp chỉ là chuyện vài phút mà thôi.

Thân pháp 'quân tử vạn lý hành' dưới chân cũng bị hắn phát huy tới tận cùng, càng chạy thì càng nhanh.

Thân pháp 'quân tử vạn lý hành' chính là như vậy, ngươi chạy càng nhiều, đoạn đường càng dài thì những gì ngươi hiểu về môn công pháp này lại càng sâu hơn, tốc độ di chuyển cũng sẽ nhanh hơn nữa.

Đến cuối cùng, thân thể của hắn lướt nhanh để lại một đạo tàn ảnh. Từ lúc vừa mới bắt đầu thì cứ năm giây lại tăng lên 100m, tăng lên thẳng một đường. Thân hình của hắn lướt thành một đạo bóng dáng, không hề chậm hơn xe hơi là bao.

Đồng thời, ngón tay của hắn bấm pháp ấn, thi triển lạc ấn cảm ứng thuật!

Ở bên trong máy kéo, có một chiếc vali đen chứa tiền, đan dược và cả bảo đao Bá Toái nữa.

Tống Thư Hàng từng dùng tinh thần lạc ấn thuật của Tam Nhật sư huynh gửi tới để lại lạc ấn ở trên bảo đao Bá Toái. Bây giờ, hắn có thể dùng lạc ấn cảm ứng thuật để xác định vị trí của bảo đao Bá Toái, chỉ cần tập trung tọa độ của mấy người ba Tống lại là được.

“Chạy đến đường trên Ngưu Đính Sơn rồi à? Mình nhớ con đường đó chưa cho xe chạy mà?”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Con đường này, chính là con đường có nhiều khúc quanh và cua gắt hình chữ U nổi tiếng.

Điều duy nhất khiến cho người ta yên tâm hơn chính là sau khi con đường này được làm xong thì đã làm rất nhiều cách bảo vệ, đặc biệt là mấy đoạn đường cua gắt nguy hiểm thì đều làm rất rộng.

Chương 244: Xe thần lão Lữ: Gãy eo mất rồi!

Con đường trên Ngưu Đỉnh Sơn đã bị sửa lại cực kỳ rộng rãi, quả thực chẳng khác nào làm ra với mục tiêu để đua xe cả… cho nên, dù là xe máy kéo chạy với vận tốc 150km đi nữa, thì chi cần cẩn thận một chút thôi, không tự tìm đường chết trên đường thì dù có đua một đoạn trên con đường này cũng sẽ không gặp phải chuyện gì cả.

Bây giờ, chỉ mong bác Lữ đừng có tự tìm đường chết trong lúc lái xe thôi! Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Trong lòng của hắn lo lắng không thôi, bởi vì bác Lữ còn uống rượu nữa.

Để cho người uống rượu lái chiếc xe máy kéo 150km như thế, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

…

Trên con đường ở trên Ngưu Đỉnh Sơn, chiếc máy kéo vẫn đang dùng tốc độ như bay lao vun vút, bỏ xa ba chiếc xe thể thao còn lại.

Lúc này, thanh âm sang sảng của lão Lữ lại truyền tới từ phía trước đầu xe máy:

“Lão Tống, khi nãy chúng ta mới vượt mặt ba chiếc xe thể thao à?”

Trong giọng nói của ông đầy vẻ không dám tin.

“À ờ.”

Ba Tống đáp lại cứng ngắc, bây giờ trong đầu ông chỉ có duy nhất một vấn đề, ấy chính là Tống Thư Hàng đào đâu ra chiếc xe máy kéo này đây? Chạy được hơn những 150km/1giờ đấy, đùa gì chứ hả? Đây là xe máy kéo chứ có phải xe thể thao đâu chứ?

“Vượt mặt ba chiếc xe thể thao, còn đi với tốc độ hơn 150km đây này. Ha ha ha ha.”

Lão Lữ cười như lên cơn.

Nghe thấy cái giọng cười này, Lữ Thiên Hữu ngồi ở phía sau lập tức có dự cảm chẳng lành, lúc trước cha của anh ta cũng thường xuyên cười điên dại như vậy, bình thường chia ra làm hai tình huống.

Một là khi bị chú Tống đâm trúng chỗ đau, đợi sau khi chú Tống đi rồi thì cha của anh ta sẽ cười như điên dại như vậy cả buổi trời. Đây thuộc vào hàng giận quá hóa cười.

Loại thứ hai là khi cha của anh ta đâm ngược lại chỗ đau của chú Tống. Mỗi khi thành công thì về nhà cũng sẽ cười điên dại như thế cả buổi trời, đây là cười hả hê vì vui mừng.

Nhưng mặc kệ nguyên nhân là gì, mỗi khi cha của anh ta cười kiểu này xong thì đầu óc sẽ mít đặc.

Quả nhiên, sau khi cười xong, lão Lữ lại thở dài cảm thán:

“Hóa ra là mình đã uống say!”

Đời nào có chuyện máy kéo lại chạy được với vận tốc 150km đâu cơ chứ?

Đời nào có chuyện một chiếc máy kéo lại có thể vượt mặt được ba chiếc xe thể thao chứ?

Chỉ có ở trong mơ mới thôi!

Hoặc là uống rượu nhiều quá, nên sinh ra ảo giác!

Lúc này, lão Lữ đang hoài nghi, có phải là mình uống nhiều quá nên quáng gà rồi không?

Nghe thấy cha mình nói thế, Lữ Thiên Hữu lập tức lo lắng:

“Ba à, tỉnh táo lại đi! Lái x echo vững, con và chú Tông còn ngồi ở sau ba đấy.”

“Yên tâm đi, dù ba mày có say thì cũng là chuyên gia lái máy kéo ấy chứ!”

Lão Lữ cười ha hả, bắt đầu lắc lư theo nhịp rung của máy kéo:

“Lão Tống à, chúng ta quẩy hết mình đi!”

Tiếp theo, lão Lữ lại bắt đầu hát rống lên:

“Sông lớn… chảy về đông! Ánh sao trên trời… xen vào Bắc Đẩu! Lão Tống à, hát tiếp đi! Quẩy đi!”

“Quẩy em gái ông!”

Ba Tống gầm lên:

"Lái xe cho đàng hoàng vào, nhìn trước mặt đi kìa, đừng có mà chạy lung tung!"

"Lão Tống ông thật là, chẳng biết phối hợp chút nào. Thân là anh em chí cốt thì lúc này phải hát tiếp chứ, ông một câu, tôi một câu, thế mới hứng!"

Lão Lữ lắc đầu khí thế…

Lắc rồi lại lắc, ông cảm giác hình như mình say thật rồi, tuy rằng tư duy vẫn rõ ràng, nhưng tay chân lại không linh hoạt được như trước, động tác hình như cũng chậm một nhịp so với tư duy đầu óc.

Bất quá, lão Lữ vẫn lắc đầu thật mạnh, cố gắng nói:

"Lão Tống ông làm mất hứng quá, ông không hát thì tôi tự hát, giữa đường thấy chuyện bất bình kêu to một tiếng, oa a a a a a..."

Cũng không phải lão Lữ hát sai nhịp… bài này ông hát cũng phải nửa đời rồi, thuộc nằm lòng luôn, hát vu vơ không cần nghĩ cũng được.

Vấn đề là phía trước xuất hiện một khúc cua gắt hình chữ U, cực kỳ gắt!

Khiến cho lão Lữ hát được một nửa lại đổi thành thất thanh hét to.

Ba Tống cũng thấy được khúc cua này:

"Bình tĩnh, lão Lữ ông bình tĩnh lại nào, giảm tốc độ máy kéo xuống đi! Mau lên!"

"Đã phanh lại từ lâu rồi, nhưng tốc độ không giảm nhanh như thế được. Tốc độ của chúng ta khi nãy nhanh quá!"

Lão Lữ hét to, ông liều mạng kéo đầu xe, cố gắng cua sang phải, khiến cho đầu xe rẽ men theo khúc cua.

Bởi vì đang lo lắng quá độ, nên ông bất giác vặn eo theo hướng ôm cua.

Mắt thấy đầu xe đã hơi tiến vào trong phạm vi khúc cua rồi, nếu như lại giữ vững được thêm chút nữa thì có thể thuận lợi bẻ cua ngay.

Ba Tống ở đằng sau rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhỏm.

Nhưng đúng lúc này, lão Lữ đột nhiên kêu thảm một tiếng đầy đau đớn:

“Ôi ôi mẹ ôi lưng của tôi, eo của tôi bị trật mất rồi!”

Tuy rằng thể trạng của lão Lữ bây giờ vẫn to như con gấu, nhưng dẫu sao cũng không dẻo dai bằng khi còn trẻ. Lúc bẻ cua, vì kích động quá nên ông vặn eo theo bản thân năng về phía bên trái, kết quả vặn quá đà, nên trật eo luôn!

Cơn đau đớn kịch liệt truyền đến từ eo khiến cho lão Lữ thiếu chút nữa không cầm đầu máy kéo nổi.

Thế nên góc ôm cua của đầu xe hơi lệch một chút… dù chỉ là lệch một chút thôi, nhưng chiếc máy kéo mà bọn họ ngồi bây giờ đang chạy với tốc độ 150km!

Dưới tác dụng của tốc độ như bay này, dù chỉ lệch đi một chút thôi, cũng sẽ thành sai một ly đi ngàn dặm ngay!

Ba Tống ngồi ở thùng xe phía sau gào lên:

“Cẩn thận, giữ vững vào, sắp đâm vào rào chắn rồi kìa!”

“Đáng chết, nếu như không phải bị trật eo thì tôi có thể dễ dàng vượt qua khúc cua cỡ này!”

Lão Lữ tức giận gầm lên, sau một khắc, ông cố nén cơn đau đớn kịch liệt ở eo, chân đạp phanh, ổn định đầu xe lần nữa!

Không hổ là tài xế chuyên nghiệp với kinh nghiệm hai mươi năm!

Chiếc xe máy kéo lao vèo vèo rốt cuộc cũng bị ông bẻ lái chạy ngay vào đường lớn!

Lúc đầu xe ổn định lại, hai bánh xe ở thùng xe phía sau cơ hồ là bay lên trời, vì có lực quán tính cực mạnh, nên bị hất vào bên trong con đường!

Nếu như không phải nhờ có Bạch Tôn Giả dán cái trận pháp cường hóa thân xe lên thì một cú hất cực mạnh này cũng đủ để vặn gãy phần thân sau xe máy kéo, khiến nó bay thẳng ra ngoài!

Mà bây giờ, dưới tác dụng của trận pháp và thân xe đã được cường hóa, phần phía sau của máy kéo chỉ phát ra tiếng rắc rắc khá chói tai mà thôi, nhưng không bị hư hao gì. Thậm chí, nhờ vào sự bảo vệ của trận pháp nên khối thiên thạch khổng lồ, mấy cái vali, ba Tống và Lữ Thiên Hữu ở trên xe chỉ xốc lên một cái, cơ bản vẫn ổn định như cũ.

Thuận lợi thông qua khúc cua thứ nhất!

Mọi người ngồi trên xe máy kéo không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

…

Phía sau, ba cô nàng chạy xe thể thao kia vẫn đuổi theo sát đít chiếc xe máy kéo.

Ba người đã thấy rõ toàn bộ cảnh tượng đặc sắc khi chiếc xe máy kéo kia ‘hất đuôi’ chạy qua khúc cua.

Oách tới mức phải nói thế nào bây giờ đây nhỉ? Đúng là kỹ thuật lái xe như thần mà!

“Nhã Nhã này, kỹ thuật lái xe của bác Lữ mà cậu nói đúng là đỉnh thật đấy! Khi nãy bác ấy rẽ cua tuy rằng có hơi chậm lại rồi, nhưng tốc độ ít nhất cũng phải hơn 120km luôn ấy nhỉ? Pha ôm cua lúc này ngầu quá đi mất! Đúng là xe thần mà!”

Tiểu Mạch Tuệ nói với Triệu Nhã Nhã thông qua tai nghe.

“Khi nãy mình thấy phần xe phía sau gần như bay luôn lên trời, thật sự bị ‘hất bay’ lên rồi đáp vào khúc cua ấy. Các cậu có mở camera hành trình lên không thế, có ai quay được đoạn ôm cua đặc sắc khi nãy không?”

Cô nàng Arthur hưng phấn hỏi thêm.

“Mình có mở, nhưng cách hơi xa, nên quay không được rõ.”

Triệu Nhã Nhã tặc lưỡi nói.

Cao thủ lánh đời à?

Bác Lữ lái chiếc xe máy kéo đã độ máy lên những 150km, mà vẫn có thể ôm cua được đẹp như thế, đây mới đúng là cao thủ thực sự. Lát nữa về phải nghĩ xem có nên đi thỉnh giáo kỹ thuật lái xe của bác Lữ hay không.

Bởi vì cô hãy còn nhớ, trước kia bác Lữ từng làm giáo viên dạy lái xe.

…

Mà lúc này, vị ‘xe thần’ trong mắt của ba cô là lão Lữ lại tái mét cả mặt mày, eo đau đớn tựa như sắp gãy lìa tới nơi.

Ba Tống thấy mặt mày lão Lữ trắng bệch thì vội hỏi:

“Lão Lữ đừng có cố nữa, mau dừng xe lại đi, thay người khác lên lái!”

Lữ Thiên Hữu ngồi bên cạnh cười khổ nói:

“Chú Tống ơi, cháu không biết lái máy kéo!”

Hắn còn tưởng là chú Tống muốn bảo hắn lên lái.

“Không sao cả, chú biết lái. lão Lữ, mau dừng xe lại đi!”

Ba Tống kêu to.

Đừng thấy bộ dạng của ba Tống trông có vẻ thư sinh như thế, khi còn trẻ ông cũng chịu khổ đủ loại, kỹ thuật lái máy kéo chẳng thua kém gì lão Lữ!

“Vẫn đang phanh đấy thôi, nhưng khi nãy lái với tốc độ nhanh quá, bây giờ nó giảm tốc độ chậm. Shhh… đau chết mất. Đợi từ từ tôi dừng xe lại… Mẹ nó a a a a!”

Lão Lữ nói được một nửa thì đột nhiên lại hét to lên!

Chỉ thấy ở phía trước lại đột nhiên xuất hiện một khúc cua gắt khác.

Hơn nữa khúc cua này còn gắt hơn cả khúc ban nãy!

Mà ở khúc cua này, một bên này là vách núi nham thạch cứng rắn, một bên là con dốc đứng sâu chừng hơn năm thước.

Con dốc này không chỉ suôn đuột xuống, mà có hình dạng từng tầng từng tầng như ruộng bậc thang, mỗi tầng đều sâu chừng bốn năm mét, cứ thế xuống tận chân núi.

Hai bên đều là hiểm địa, mặc kệ là đụng vào vách núi đá hay là rơi xuống kia thì đều có thể chết người cả.

Mà ngay lúc này tốc độ của xe vẫn không giảm được chút nào! lão Lữ ẩn ẩn thấy thấy ruột gan đau thắt lại.

Lúc này, ba Tống nói với vẻ tỉnh táo:

“Lão Lữ cố gắng lên, qua khúc cua này xong thì dừng xe lại thay người!”

“Đau quá đi mất, liều vậy, là một khúc cua thôi chứ gì, ông đây chạy qua được một cái thì sẽ qua được cái thứ hai! Xem sự lợi hại của ông đây này!”

Lão Lữ tức giận gầm lên.

Ông cố gắng nén cơn đau đớn ở eo, bắt đầu cố gắng điều khiển đầu xe máy kéo chuyển hướng, cố gắng vượt qua khúc cua này!

Chỉ cần qua được khúc cua này là an toàn rồi!

Cố chịu cho qua khúc cua này thôi, ông chịu nổi!

Aiz, năm tháng tựa như một con dao, từng nhát từng nhát khiến con người già đi. Không phục cũng không được, cái eo già của ông đang kháng nghị đây này.

...

Lúc này… ba cô nàng lái xe thể thao ở phía sau vẫn đang cố gắng sức đuổi theo cho kịp chiếc máy kéo.

“Ối chà, phía trước chính là khúc cua lớn nối liền nhau đấy. Cả hai khúc đều có độ cong cực gắt! Mau chạy lên xem xem xe thần vượt qua khúc cua đấy thế nào. Muốn xem bác ấy trổ tài quá đi mất!”

Tiểu Mạch Tuệ nhìn camera hành trình trên xe mình, hưng phấn kêu to.

“Tiểu Mạch Tuệ cậu cũng đừng có chạy lên nhanh quá, cậu không phải là xe thần đâu, mau giảm tốc độ lại đi, chúng ta vào khúc cua từ từ thôi!”

Cô nàng Arthur vội nói.

“Yên tâm đi, mình sẽ không chủ quan đâu.”

Tiểu Mạch Tuệ cười hắc hắc nói.

...

Còn cái khúc cua này ấy à, nó là khúc cua cực kỳ gắt, do hai khúc cua nối liền với nhau.

Cũng không biết cái eo của lão Lữ có chống đỡ nổi hay không?

Chương 245: Thiên thạch và vết nứt.

Trong mấy phim điện ảnh bi kịch thì hay dùng một loại thủ pháp thế này để nhấn mạnh vào sắc thái bi kịch của nhân vật trong phim —— ví như, khi các nhân vật trong phim vượt qua muôn vàn khó khăn, giải quyết vô số chướng ngại, rốt cuộc tìm được đường sống trong chỗ chết, bò ra từ mấy nơi như lòng đất, bẫy rập, hiện trường tai nạn.

Thì thứ nghênh đón bọn họ cũng là thiên đàng thật sự —— đột nhiên xuất hiện một màn đạn bắn tới như mưa, hoặc là một cây búa, một ánh dao thần bí lóe lên, thậm chí là một khối thiên thạch rơi thẳng xuống tiêu diệt thế giới, tiễn gót mấy nhân vật đáng thương này lên thiên đường miễn phí…

Sau đó người xem chỉ cảm thấy hụt hẫng đủ kiểu, cảm giác mấy nhân vật này thảm quá là thảm...

Lão Lữ lúc này cũng bị dán cái mác bi thảm y hệt mấy nhân vật đó.

Ông cắn răng, gắng gượng dùng nghị lực và tôn nghiêm của một người đàn ông, dùng chiêu hất đuôi lần nữa, bẻ tay lái chạy xe qua một khúc cua hình chữ U.

Lúc này, toàn thân lão Lữ rệu rã, nhưng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tiếp theo... Thứ xuất hiện trước mắt ông bây giờ không phải con đường cái rộng thênh thang, mà là một khúc cua hình chữ U ở hướng ngược lại, còn đáng sợ hơn nữa.

“Mẹ nó! Chết rồi!”

Lão Lữ kêu thảm một tiếng.

Bởi vì lần này ông chẳng còn hơi sức nào mà làm cho xe đẩy bẻ cua được nữa —— Dù cho eo của ông ông không bị đau thì cũng không thể làm được.

Tưởng xe đẩy là xe thể thao thật đấy à? Dù có độ lên cho nó chạy được với vận tốc 150 km thì nó vẫn chỉ là xe kéo mà thôi. Đủ loại tính năng như lái xe, bẻ lái, phanh các kiểu, đều không thể so được với xe thể thao mà.

“Lão Lữ, đừng bỏ cuộc!”

Ba Tống hét lên, ông hận không thể leo lên phía trước để thay cho lão Lữ —— nhưng thực tế, dù ba Tống có lên thay thì cũng chả được tích sự gì, dù kỹ thuật của ông có tốt đến đâu đi nữa thì cũng không thể thay đổi được sự thật là xe đẩy sắp rơi xuống núi.

Lão Lữ chỉ miễn cưỡng làm động tác bẻ tay, nhưng chẳng có chút hiệu quả nào.

…

Sau lưng, xe thể thao do ba cô nàng kia lái đang giảm tốc độ để vượt qua khúc cua thứ nhất một cách êm đẹp.

Tiểu Mạch Tuệ nhìn chiếc xe máy kéo ở khúc cua thứ hai, nói với giọng điệu tiếc nuối:

“Ai, tiếc quá, chiếc xe máy kéo kia đã qua được khúc cua thứ nhất rồi.”

“Không sao cả. Có thể quay được ảnh của nó ở khúc cua thứ hai là đủ rồi.”

Cô nàng thời thượng Arthur kia nói.

Sau đó, ba chiếc xe thể thao tiếp tục giảm tốc độ, chuẩn bị vượt qua khúc cua thứ hai.

Đồng thời, các cô cũng mở camera hành trình lên. Chuẩn bị quay lại cảnh tượng mang tính lịch sử khi chiếc xe thần kia chạy với tốc độ hơn 100km để vượt qua khúc cua hình chữ S nổi tiếng này từ ba gốc độ khác nhau.

Nhưng đúng lúc này, chiếc xe kéo thần trước mắt các cô chỉ hơi ngoảnh một cái cho có ở khúc cua thứ hai… sau đó, chiếc xe kéo thần kia lao thẳng tắp vào rào chắn bảo hộ trên đường!

Rầm!

Rào chắn vốn cứng rắn, nay bị chiếc máy kéo với tốc độ hơn 100km đâm sầm vào thì lại yếu xìu chẳng khác nào đồ nhựa, bị đâm gãy ra.

Máy kéo phóng cái vèo, lao xuống triền núi, sau đó lăn bình bịch xuống phía dưới!

Ba cô nàng kia thấy màn này thì vội vàng phanh lại.

Lốp xe thể thao cà trên mặt đường tạo thành thanh âm vô cùng chói tai, sau đó cả ba chiếc xe thể thao đều ngừng lại ở bên đường.

"..."

Tiểu Mạch Tuệ ngây người.

"..."

Cô nàng thời thượng Arthur kia cũng đờ ra.

"..."

Triệu Nhã Nhã cũng ngây người cả buổi trời, sau đó cô vội vàng chui ra khỏi xe, hoảng hốt chạy về phía máy kéo lăn xuống.

Phải biết là ba Tống còn đang ở trên đó đấy!

Tiểu Mạch Tuệ và Arthur cũng chạy ra khỏi xe, chạy theo ngay sau lưng Triệu Nhã Nhã.

Ba cô gái chạy đến chỗ rào chắn bị vỡ, nhìn xuống phía dưới.

Lúc này, máy kéo giống như một con rùa đen, nằm chỏng chơ ở bậc ruộng thứ ba trên vách núi. Bốn bánh vẫn còn quay đều quay đều.

Ba người trên xe máy kéo đều bị đè ở dưới xe. Sống chết không rõ.

"Dượng ơi, dượng ơi!"

Triệu Nhã Nhã kêu to, đồng thời vội vàng móc điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho mẹ Tống.

Đúng lúc này, giọng của ba Tống vang lên ở phía sau đầu máy kéo:

"Khụ khụ khụ! lão Lữ ông là cái đồ chết giẫm, tôi không để yên cho ông đâu, nói một câu nghe xem nào, ông còn sống không đấy?"

Sau đó, chỉ thấy có hai bóng người leo ra từ trong thùng xe lật ngược kia.

Một người đeo kính mắt, chính là ba Tống với khí chất văn nhân.

Một người là Lữ Thiên Hữu lưng hùm vai gấu.

Trên người bọn họ chỉ bị dính bẩn một chút, nhìn qua không thấy bị thương gì!

“Ba, ba không sao chứ?”

Lữ Thiên Hữu quát lớn.

“Không sao làm sao được, ôi mẹ ơi, mau đỡ ba ra đi, eo của ba đau chết đi được.”

Ở vị trí đầu xe kéo vang lên tiếng kêu la thảm thiết của lão Lữ.

Ba Tống và Lữ Thiên Hữu vội vàng chạy tới chỗ đó.

Lúc này đầu xe máy kéo cũng bị cong lên, hở ra một đoạn với thân xe.

Mà lão Lữ lúc này đang nằm lọt thỏm ở trong cái khe đó.

Ngoại trừ khi nãy bị trật eo ra thì lão Lữ cũng không bị xây xát gì.

Bất quá mấy thứ nằm trong ngăn kéo ở bên cạnh lão Lữ đều bị đổ hết ra ngoài.

Hơn nữa, mấy thùng dầu mà Tống Thư Hàng bỏ lên đều lăn lông lốc khắp nơi. Còn khối thiên thạch lớn thật lớn kia thì bị chiếc xe kia đè mạnh lên, đã bắt đầu xuất hiện kẽ nứt...

Ba Tống và Lữ Thiên Hữu cùng phối hợp, kéo lão Lữ ra từ dưới chiếc xe trước.

May mà không có ai bị thương.

...

“May quá, ba người chúng ta đều bình an vô sự cả.”

Lão Lữ thấy ba người đều bình an thì ngượng ngùng cười nói.

“Không chết xem như ông mạng lớn, nếu như không phải ông nhất quyết lái xe kéo thì cũng không gây ra nhiều chuyện như thế.”

ba Tống hung hăng trừng mắt nhìn lão Lữ một cái.

Lúc bọn họ nói chuyện, ba Tống nhớ lại một đoạn ký ức mơ hồ lúc xe máy kéo lao ra khỏi đường.

Ông hãy còn nhớ loáng thoáng lúc máy kéo lao ra thì hình như có thứ gì đó trên thân xe lóe lên sáng chói!

Sau đó, ba Tống cảm giác mình rơi xuống mặt đất. Nhưng lạ thay, ông lại không thấy chấn động mạnh gì cả!

—— Tõ ràng bọn họ đã rơi từ trên đường xuống tầng thứ ba trên triền núi, mỗi tầng cao chừng năm mét, ba tầng tức là phải mười lăm mét.

Rơi xuống tù nơi cao như thế, lại thêm chiếc xe máy kéo này đè lên. Nếu là bình thường thì ba người chết chắc rồi! Nhưng bây giờ, ngoại trừ trên người hơi bẩn một chút ra thì bọn họ không hề bị xây xát gì cả!

"Dượng, dượng ơi! Dượng có sao không?"

Đúng lúc này, một giọng nữ truyền tới từ con đường bên trên.

Ba Tống ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Triệu Nhã Nhã đang đứng gọi ông.

Lúc nãy Triệu Nhã Nhã cũng bị dọa sợ hết hồn, nếu như không phải mấy tầng ruộng bậc thang này hơi cao thì cô đã sớm nhảy xuống bên dưới kiểm tra toàn thân cho bọn họ rồi, dù sao cô cũng học y mà.

"Hả? Nhã Nhã, sao cháu lại ở đây?"

Ba Tống hỏi ngược lại, nói xong, ánh mắt của ông liếc tới ba chiếc xe thể thao đỗ ở ven đường, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra mấy chiếc xe thể thao khi nãy chạy theo máy kéo của lão Lữ là mấy đứa Nhã Nhã à?

Vậy nên ông mỉm cười vẫy tay với Triệu Nhã Nhã, nói:

"Mọi người không ai bị gì hết, Nhã Nhã cháu đừng có lo!"

Triệu Nhã Nhã lại hỏi:

"Dượng à, cần cháu gọi điện thoại cho cô không ạ?"

"Đừng vội, đừng gọi vội thế. Cứ gọi cho thằng nhóc Thư Hàng trước, bảo nó mang một sợi dây thừng dài dài tới đây trước, để kéo dượng với bác Lữ lên cái đã."

Ba Tống cười rồi lớn tiếng trả lời.

Sau đó, ba Tống nhìn chiếc máy kéo đang nằm chỏng vó như một con rùa bị lật... Đoán chắc phải cần tới xe cần cẩu to thật to mới có thể kéo được chiếc máy kéo này lên ấy chứ.

Nói ra thì chiếc xe này nhất định là đã được độ lên rồi, không biết thằng nhóc Thư Hàng kia lấy được từ chỗ nào nữa?

Nếu như nó mượn từ chỗ nào đó, lỡ như hư thì phải làm sao bây giờ?

Ông biết kiếm đâu ra một chiếc máy kéo chạy được với vận tốc 150km trả cho người ta đây. Ba Tống rầu thúi ruột.

...

“Thư Hàng về nhà rồi ạ?”

Triệu Nhã Nhã mở điện thoại lên, lập tức gọi ngay cho Tống Thư Hàng.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Uả? chị Nhã Nhã, chị tìm em có việc gì thế?”

Tiếng của Tống Thư Hàng vang lên.

“Thư Hàng, em mau kiếm một sợi dây thừng đài một chút đi, tốt nhất chọn sợi nào dài chừng ba mươi thước gì đó, sau đó đem tới trên Ngưu Đỉnh Sơn ở sau nhà em. Cứ đi men theo đường là gặp được chị thôi, có việc cần dùng gấp đây.”

Triệu Nhã Nhã nói liên thanh.

“Đường trên Ngưu Đỉnh sơn á? Chị Nhã Nhã cũng ở đây à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Xảy ra chuyện gì mà cần sợi dây thừng dài như thế hả chị?”

“Bác Lữ lái xe kéo chở dượng lao xuống triền núi, bây giờ đang mắc kẹt ở đoạn bậc thang trên triền núi, chỗ này hơi cao, bọn họ không bỏ lên được.”

Triệu Nhã Nhã trả lời.

“Gặp tai nạn rồi à? Có ai bị làm sao không?”

Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Nhìn có vẻ như mọi người vẫn ổn, nhưng chưa kiểm tra kỹ càng, đợi kéo bọn họ lên rồi xem lại sau.”

Triệu Nhã Nhã nói.

“Em tới ngay đây.”

Tống Thư Hàng đáp, sau đó cúp điện thoại.

…

“Đúng là sợ cái gì thì cái đó tới mà!”

Tống Thư Hàng thở dài, sau đó thân thể lướt lên. Bởi vì lo cho an uy của cha, nên tốc độ của thân pháp 'quân tử vạn lý hành' của hắn bất giác lại nhanh hơn một bậc.

Hai mươi phút sau, hắn đã đi tới hiện trường xảy ra vụ việc.

Từ xa, hắn đã thấy ba chiếc xe thể thao đỏ, xanh, trắng dừng lại ở ven đường.

Còn Triệu Nhã Nhã thì đứng sát rào chắn, nhìn về phía bác Lữ và ba Tống đang sửa sang lại đồ đạc chỗ chiếc xe bên dưới.

Hai người khác thì vào trong xe tránh nóng rồi.

Tống Thư Hàng bước chậm lại, dùng tốc độ chạy của người bình thường chạy về phía Triệu Nhã Nhã, gọi cô thật lớn:

"Chị Nhã Nhã, ba em và bác Lữ đâu?"

"Thư Hàng, rốt cuộc em cũng tới rồi."

Triệu Nhã Nhã chỉ vào phần rào chắn bị đụng gãy, nói:

"Dượng và mọi người ở bên dưới đấy... ủa, Thư Hàng, dây thừng đâu? Sao em lại đi tay không tới đây thế này?"

"Lúc chị gọi điện thì em đang ở gần đây rồi, nên chạy thẳng tới luôn. Hôm nay ba em với bác Lữ có uống chút rượu, sau đó lái xe kéo ra, em lo lắng nên chạy theo phía sau."

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Ở trước mặt Triệu Nhã Nhã, hắn chỉ đành phải nói thật, chẳng qua là giấu chuyện thật ra mình dùng thân pháp 'quân tử vạn lý hành' để chạy đến đây mà thôi.

"Thôi vậy, giờ chỉ còn nước gọi điện thoại cho cứu hộ, để bọn họ giúp cứu người, tiện đường kéo cả máy kéo lên mà thôi."

Triệu Nhã Nhã nói.

Tống Thư Hàng vội nói:

"Không cần đâu, chị Nhã Nhã, máy kéo thì em có thể tìm được đến kéo lên giúp được. Em có một người bạn chuyên xử lý mấy chuyện thế này. Còn ba và mọi người thì... Em xuống đó đưa họ lên trước cũng được.

Chương 246: Thư Hàng, làm giấy tờ giả làm hành vi phạm pháp đấy!

Người chuyên môn xử lý mấy vấn đề kiểu này mà Tống Thư Hàng đã nói chính là Tàng Thiên Câu Chu Ly, thuộc hạ của Hoàng Sơn Chân Quân. Chu Ly cũng đang đến thành phố Văn Châu để xử lý tai nạn xe mà Đậu Đậu gây ra. Cho nên, Thư Hàng có thể thuận tiện nhờ hắn xử lý chiếc xe máy kéo của mình luôn...

Tiếp theo, Thư Hàng đi tới chỗ máy kéo rơi xuống.

Bên dưới, ba Tống, bác Lữ và Lữ Thiên Hữu đang sắp xếp lại mấy thùng dầu và vali đồ đạc của Tống Thư Hàng. Ba người ngồi tụm lại với nhau, không biết đang nói gì nữa.

Chiếc máy kéo ở sau lưng bọn họ vẫn còn nguyên xi, đây cũng là nhờ vào trận pháp gia cố thân xe của bg...

“Không mang theo dây thừng à? Thế em định xuống dưới đấy kiểu gì?”

Triệu Nhã Nhã nhìn vào bậc ruộng cao hơn những năm mét kia, cao thế này, có muốn xuống dưới cũng khó. Hơn nữa, dù có đi xuống được thì phải đưa ba người ba Tống lên kiểu gì đây?

Lúc này, ba Tống ở bên dưới cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Ba Tống gọi vọng lên:

“Thư Hàng à, tới nhanh thế con? Có mang dây thừng tới không, thả xuống đi!”

“Không có mang, lúc chị Nhã Nhã gọi đến thì con đang đi được nửa đường rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“...”

Ba Tống cũng câm nín luôn.

—— Thế mày còn đến đây làm gì hả con? Để xem nơi ba mày lọt xe xuống núi, xong đắm đuối nhìn nhau với ba mày à?

“Không sao cả, con xuống dưới đưa mọi người lên.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, ánh mắt đảo qua triền núi.

“Đừng có làm bậy!”

Ba Tống quát to.

Nhưng ông vừa mới nói xong thì Thư Hàng đã nhảy xuống.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng nhảy xuống, đưa chân giẫm lên một chỗ đất hơi đưa ra trên triền núi, mượn lực đó giãm bớt tốc độ rơi xuống. Sau đó, hắn nhảy xuống bậc ruộng đầu tiên nhanh nhẹn như một chú khỉ.

Ba Tống ôm trán —— cái bậc này cao hơn năm mét, mày nhảy xuống thì làm ăn được gì hả con, lẽ nào mày cõng ba và mọi người lên được à?

Không phải là con mình học nhiều quá nên ngu người rồi đấy chứ? Ôi ruột gan lại đau nữa rồi!

…

Lúc này, trong tai nghe của Triệu Nhã Nhã truyền tới giọng của Tiểu Mạch Tuệ:

“Triệu Nhã Nhã này, em trai của cậu nhảy xuống rồi à?”

“Đúng vậy.”

Triệu Nhã Nhã trả lời.

Cô nhìn xuống phía dưới, Tống Thư Hàng đã nhảy xuống thêm lần nữa, vèo một cái, đã đáp xuống bậc thứ hai.

Thư Hàng nó trở nên nhanh nhẹn linh hoạt như thế từ khi nào thế nhỉ? Triệu Nhã Nhã cảm thấy nghi hoặc đầy đầu.

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa xe.

Tiểu Mạch Tuệ leo ra khỏi xe, đi tới bên cạnh Triệu Nhã Nhã cùng Arthur.

“Nhã Nhã, em trai của cậu trông cũng đẹp trai đấy.”

Arthur tựa mình trên rào chắn, nhìn Tống Thư Hàng tay chân nhanh nhẹn, cười hì hì nói.

Triệu Nhã Nhã mỉm cười:

“Hợp mắt cậu không?”

“Chỉ cần đẹp trai thì đều hợp mắt mình hết, mình thuộc loại thích ngoại hình mà.”

Arthur nheo mắt, lại nói thêm:

“Tiếc là em trai cậu non quá, mình không thích hẹn hò với rau non.”

“Mình cũng thấy em trai của cậu hợp mắt mình lắm!”

Tiểu Mạch Tuệ đứng bên cạnh nói theo:

“Tiếc rằng lại là con trai, nếu như là con gái thì mình sẽ làm quen ngay.”

“Hai người các cậu... đúng là hết thuốc chữa.”

Triệu Nhã Nhã liếc mắt.

“Hì hì.”

Tiểu Mạch Tuệ cười gian.

...

Lúc mấy người Triệu Nhã Nhã nói chuyện, Tống Thư Hàng đã nhảy xuống tới chỗ máy kéo rơi.

Ba người nhìn hắn, dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng nhìn ba người bọn họ, cười nói:

“Mọi người chuẩn bị đi, con sẽ đưa mọi người lên.”

“Đưa kiểu gì?”

Lữ Thiên Hữu nghi hoặc hỏi.

“Vậy em đưa anh Thiên Hữu lên trước đã, anh đừng giãy mạnh nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

“Được.”

Lữ Thiên Hữu đáp.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng giơ tay chộp lấy Lữ Thiên Hữu, Lữ Thiên Hữu còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị hắn khiêng lên vai.

“Cái gì đây?”

Lữ Thiên Hữu cảm thấy toàn thân không được tự nhiên —— một gã to tướng như anh, lại bị Tống Thư Hàng tiện tay nhấc một phát khiêng lên vai luôn?

Tống Thư Hàng thuộc họ nhà kiến hay sao mà khí lực lại lớn thế này?

Còn nữa... Tống Thư Hàng chuẩn bị làm gì đây? Định khiêng anh leo lên đấy à?

Mẹ ơi, quả nhiên là thật!

Chỉ thấy Tống Thư Hàng khiêng anh ta trên vai, nhảy lên một cách nhẹ nhàng —— nhảy lên một cách nhẹ nhàng cái quỷ gì!

Anh đã gặp ai khiêng một gã như con gấu cao những 190cm mà còn có thể nhảy lên một cách nhẹ nhàng không? Anh cho rằng người trên thế giới này ai cũng là Shaquille Rashaun O'Neal, có thể úp bóng vào rổ khi bị một đống người đu lên người à?

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn cứ khiêng anh, nhanh chóng nhảy lên các triền núi.

Lữ Thiên Hữu cảm giác tầm mắt của mình không ngừng bay lên, rồi lại bay lên.

Chẳng bao lâu sau... hắn đã lên được trên con đường núi.

Tống Thư Hàng đặt hắn đứng xuống đất.

“Lên, lên rồi à?”

Lữ Thiên Hữu cảm giác cứng họng, không nói xong được một câu trọn vẹn nào.

Không riêng gì hắn, Triệu Nhã Nhã và hai người bạn của cô đứng bên cạnh cũng kinh ngạc mở to mắt.

Các cô ấy đứng ở góc độ của người xem, nên nhìn được rõ ràng hơn —— Tống Thư Hàng cứ khiêng Lữ Thiên Hữu rồi nhảy vèo vèo lên tận đây.

Quả thật chẳng khác nào cao thủ trong mấy bộ phim võ hiệp ngày xưa, khiêng một người mà vẫn có thể bay nhảy trên vách núi.

“Thư Hàng này, có phải là em đã tham gia câu lạc bộ leo núi hay không?”

Lữ Thiên Hữu đờ người hỏi.

“Câu lạc bộ leo núi à? Không có. Mọi người chờ nhé, em xuống dưới đó đưa bác Lữ với ba lên.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc, nói xong thì lại nhảy xuống lần nữa!

Arthur mở to hai mắt, nói với Triệu Nhã Nhã:

“Nhã Nhã này, mau cho mình số điện thoại của em trai cậu đi!”

Triệu Nhã Nhã:

“...”

Lúc Tống Thư Hàng nhảy xuống lần nữa thì lão Lữ và ba Tống đang ngồi xổm ở chỗ ghế lái của máy kéo, bươi một đống thẻ với giấy phép.

Lúc ba Tống và lão Lữ nhìn thấy Tống Thư Hàng thật sự có thể khiêng Lữ Thiên Hữu leo lên triền núi thì cũng an tâm hẳn.

Sau đó, hai người bọn họ ngồi ở bên cạnh xe máy kéo, tìm kỹ một lượt xem có đánh rơi gì không.

Tiếp theo, bọn họ lập tức thấy được đống giấy tờ này.

Lão Lữ bị trật eo nên đứng ở một bên. Ba Tống thì ngồi xổm xuống gom hết mớ giấy tờ này lên, đưa cho lão Lữ cầm.

“Là giấy tờ xe, sao nhiều thế này?”

Lão Lữ cầm lấy mớ giấy tờ này, mở ra xem xét.

Mẹ ơi, không phải chứ!

Trong đống giấy tờ xe này, có đủ loại kiểu dáng, nào là mấy xe thể thao của Ferrari, Maserati, Porsche, có BMW, Mercedes Benz, Audi mỗi loại có những mấy chiếc, Volkswagen này, Buick này, đủ loại. À, còn cả giấy tờ của chiếc xe máy kéo nữa...

Giấy tờ của hơn ba mươi chiếc xe!

Hơn nữa, đây cũng không phải điểm chính, điểm chính của nó là —— trên tất cả mớ giấy tờ này đều để tên Tống Thư Hàng.

“Lão Tống, nhà ông chuẩn bị mở showroom bán xe à?”

Lão Lữ tò mò hỏi.

Ba Tống lắc đầu.

“Thế cái đống này là sao đây?”

Lão Lữ nhìn mớ giấy tờ xe kia, trông giống hệt như giấy tờ thật mà. Có cả mã số đây.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ lo lắng.

“Có khi nào là giấy tờ giả không?”

Ba Tống nhỏ giọng hỏi.

Đành chịu vậy, chứ không thì ba Tống làm sao có thể tin mớ giấy tờ này là thật được?

Hơn ba mươi chiếc xe đấy, hơn nữa trong số đó phần lớn đều là mấy chiếc sang trọng, có chiếc giá lên tới mấy chục triệu!

Dù cho Tống Thư Hàng có may mắn trúng độc đắc hơn mấy trăm triệu cũng không mua nổi bấy nhiêu xe được!

Nếu ai mà bảo, biết đâu Tống Thư Hàng tự mình kiếm tiền mua xe thì sao? Ba Tống nhất định sẽ tát cho một cái —— đang nằm mơ đấy phỏng? Tống Thư Hàng có phải là máy in tiền đâu?

“Tính ra thì khả năng giấy tờ giả này là cao nhất đấy.”

Lão Lữ đáp, nhưng ông không dám nói chắc —— bởi vì chiếc máy kéo đang lật ngửa ở bên cạnh ông có thể chạy được với vận tốc 150km/giờ đây!

Biết đâu thằng nhóc Tống Thư Hàng kia thật sự có bản lĩnh gì đấy thì sao?

...

“Ba, bác Lữ, hai người đang làm gì thé? Chuẩn bị đi ạ, xem ai lên trước!”

Lúc này, Tống Thư Hàng đi tới chỗ bọn họ.

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy được đống giấy tờ trong tay ba Tống và bác Lữ.

—— Phiền to rồi, lúc trước quên cất mớ giấy tờ này đi.

Tống Thư Hàng dùng sức xoa huyệt thái dương, phải giải thích với ba thế nào bây giờ?

Cách giải thích một:

“Ba, thật ra mớ xe này là của một người bạn của con. Nhưng lúc ấy anh ta chưa có thẻ căn cước, nên mới mua dưới tên con đấy!”

Đây là mấy lời nói thật lòng... Nhưng, nếu mấy người là ba Tống thì mấy người có tin nổi không?

Cách giải thích hai:

“Ba, con của ba kiếm được một món hời lớn, nên mới mua một chiếc xe xịn, sau đó con thấy một chiếc xe xịn thì không đủ, nên mua một đống về để dành lái chơi!”

Đây là nói dối... nhưng bảo đảm ba Tống cũng không tin!

Lỡ như baTống tin thật, khẳng định cũng sẽ đánh chết Tống Thư Hàng. Kiếm được tiền xong lại lấy đi mua xe hết à? Mày điên hả con?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang xoắn xít vụ này, ba Tống lại mở miệng nói trước, ông nói vô cùng thấm thía chân thành:

“Thư Hàng à, nghe ba khuyên đi. Làm giấy tờ giả... là hành vi phạm pháp! Sẽ ngồi tù đấy con ạ!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Giấy tờ giả?

À ừ, cái cớ này cũng hay lắm.

Hai mắt của hắn sáng lên, cười ha ha, đáp:

“Ha ha ha, ba à, thật ra cái này không thể xem là giấy tờ giả được đâu. Đây là đạo cụ đấy! Đạo cụ đóng phim ạ! Vì học kỳ này học khá nhàn, nên con tham gia một câu lạc bộ điện ảnh ở trường. Bây giờ nghỉ hè nên bọn con viết một kịch bản, định tự quay một bộ phim ngắn, như kiểu phim hài trên mạng ấy ạ. Con phải diễn vai một nhân vật nhà giàu, số giấy tờ này đều là đạo cụ mà thành viên câu lạc bộ chuẩn bị cho con đấy!”

“Đạo cụ à? Hóa ra là thế.”

Ba Tống và lão Lữ đều lộ ra vẻ hiểu rõ.

Tuy rằng các ông cảm thấy đáp án này cứ gượng gạo kiểu gì ấy, nhưng trước mắt thì nó xem như là đáp án có vẻ thực tế nhất.

“Ha ha ha, Thư Hàng, chờ phim quay xong thì nhất định phải để cho ba xem trước đấy nhé!”

Ba Tống vui vẻ vỗ vai con trai.

“Vâng ạ, nhất định rồi!”

Tống Thư Hàng cười khan nói.

“Nhưng dù là đạo cụ thì các cháu cũng không thể làm giống thật như thế được, dễ bị bắt lắm đấy. Sau này chú ý một chút nhé.”

Ba Tống lại nói thêm.

“Vâng, cháu biết rồi, cháu nhất định sẽ nói lại với thành viên tổ đạo cụ.”

Tống Thư Hàng cố gắng giữ vững nụ cười.

Ba Tống gật đầu ra chiều vừa ý.

Đột nhiên, ông chợt nhớ tới cái gì đó, hai mắt sáng lên, hỏi:

“Đúng rồi... Thư Hàng này, bộ phim này của con có thể quay xong trước cuối năm nay không? Con nghĩ thử xem, nếu như ngày tết, nhà chúng ta bày tiệc mời họ hàng thân thích đến chơi, ba chiếu bộ phim mà con đóng cho mọi người xem thì chắc là thú vị lắm đấy!”

Cái tật xấu thích khoe khoang của ba Tống lại tái phát nữa rồi!

“A?”

Tống Thư Hàng há hốc mồm —— quay xong trước tết á?

Chết dở rồi, ban nãy mình toàn bịa chuyện thôi mà, biết tìm đâu ra một đoàn làm phim để mà quay ra bộ phim đó bây giờ?

Chương 247: Thiên thạch...bùm!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tống Thư Hàng, ba Tống nghi hoặc hỏi:

“Không quay xong kịp trước tết à? Thế các con cần bao lâu? Đúng rồi, định quay kiểu gì thế? Là quay phim hài như kiểu chiếu trên mạng đấy à?”

“Khụ, không phải ạ.”

Tống Thư Hàng vỗ ngực nói:

“Ba cứ yên tâm đi, có thể làm xong trước tết, chắc chắn sẽ làm xong ạ!”

Mặc kệ thế nào, trước năm mới hắn nhất định phải làm xong bộ phim ngắn đó mới được!

Hơn nữa, hắn nhất định phải vào vai nhân vật nhà giàu kia mới được... kiểu giàu nứt đố đổ vách cho tiền boa cũng mấy trăm ngàn, siêu xe có mấy trăm chiếc ấy...

Đúng là con người thì không nên nói dối, mà đã lỡ nói dối rồi thì phải trả giá rất đắt.

Để về nhà hỏi xem trong nhóm Cửu Châu Số 1 vạn năng có bị tiền bối bào đầu tư sản xuất ngàng điện ảnh hay không.

Theo như những gì Tống Thư Hàng hiểu về các tiền bối trong nhóm, thì thế lực của các tiền bối đã vươn tới mọi ngành nghề trên thế giới này rồi, thậm chí còn có người đầu tư máy thăm dò sao Hỏa nữa mà.

Nói không chừng thật sự sẽ có vị tiền bối nào đó mở công ty điện ảnh, đến lúc đó hắn có thể mặt dày mày dạn xin tiền bối giúp hắn làm một bộ phim ngắn. Hắn có thể đóng vai thổ hào miễn phí không oán không hận, sai gì làm nấy, cũng không cần nhận lương.

...

Trên đường núi, Triệu Nhã Nhã dựa vào lan can. Chỗ cô đứng thuận chiều gió, nên vừa vặn có thể nghe rõ cuộc trò chuyện của bác Lã, ba Tống và Tống Thư Hàng.

“Đang nói dối à?”

Triệu Nhã Nhã lẩm bẩm, dù cách khá xa, nhưng chỉ cần cô nhìn những động tác thân thể cực nhỏ của Tống Thư Hàng, là có thể đoán ra ngay hắn đang nói dối.

Dù là giấy phép lái xe hay là bộ phim kia thì đều là nói dối.

…

Tống Thư Hàng chia ra hai lần đưa ba Tống và bác Lữ lên đường núi, lại xách vali của mình lên cùng.

Triệu Nhã Nhã giúp ba người kiểm tra thân thể sơ qua, ngoại trừ bác Lữ bị trật eo ra thì những người còn lại không thấy có tình trạng khác thường nào.

Sau đó, cô nói với ba Tống:

“Dượng, con và bạn đưa mọi người về nhà trước nhé… Nhưng chắc là phải đi hai lượt mới được.”

Ba người các cô chạy xe thể thao hai chỗ, một chuyến chỉ chở được ba người.

“Chị Nhã Nhã, các chị đưa ba em và bác Lữ về nhà trước đi, sau đó hãy quay lại đón em.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Đúng lúc em cũng phải báo tin cho bạn em cái đã, để anh ta giúp kéo chiếc máy kéo bên dưới lên đây.”

“Được, em chờ ở chỗ này, chị sẽ quay lại đón em ngay.”

Triệu Nhã Nhã gật đầu nói.

…

Ba người ba Tống lên xe của nhóm Triệu Nhã Nhã, chiếc vali to của Tống Thư Hàng cũng đưa cho Triệu Nhã Nhã mang về nhà trước…

Đợi sau khi nhóm Triệu Nhã Nhã đã đi xa, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau đó, hắn lại nhảy đến chỗ máy kéo.

Trên máy kéo còn dán phù văn trận pháp của Bạch Tôn Giả, ngoại trừ tờ giúp gia cố thân xe ra thì cứ xé những tờ còn lại xuống trước cho an toàn.

Ngoài ra sau thùng xe còn có một tảng thiên thạch lớn nữa.

Lần này không có người bên ngoài đứng nhìn, Tống Thư Hàng vận dụng thân pháp 'quân tử vạn lý hành', xuống hai cái đến chỗ máy kéo.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm ‘Chuyển máy kéo đi trước đã.’

Tiện tay, hắn giơ tay cầm máy kéo.

“Hây!”

Hắn khẽ quát một tiếng, khí huyết chi lực ở trong tâm khiếu và nhãn khiếu bốc lên, công pháp phụ trợ ‘bất động kim cương thân’ tự động vận chuyển, khiến bên ngoài thân thể hắn hiện lên một tầng màu vàng nhạt.

Ngay sau đó, hai tay Tống Thư Hàng dùng sức, nhấc mạnh lên!

Ban đầu chiếc máy kéo bị lật ngửa như con rùa, nay dễ dàng bị lật lại như cũ —— đây cũng là vì trên thân chiếc máy kéo này có trận pháp giúp giảm bớt trọng lực của Bạch Tôn Giả giúp đỡ.

Sau đó, hắn dùng sức, âm thầm vận chuyển 'kim cương bản bản quyền pháp', dùng lực của khiếu huyệt. Chiếc máy kéo bị lật lại, lúc đặt xuống phát ra tiếng vang ầm ầm thật lớn.

Ngoại trừ việc bị chảy chút dầu ra thì chiếc xe kéo này không bị gì cả.

Nhưng khối thiên thạch trên mặt đất này, không biết có phải vì rơi từ trên cao xuống không, hay là vì sức nặng của thân xe máy kéo đè lên nó, mà vỏ ngoài của nó đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Tống Thư Hàng tò mò ngồi xuống bên cạnh thiên thạch:

“Lạ thật, sao khối thiên thạch này lại yếu như thế nhỉ?”

Vì lúc lần đầu tiên thấy thì khối thiên thạch này đang đè theo Vân Vụ đạo trưởng của Không Không Đạo Môn, nện hắn rớt xuống từ trên không trung, sau cùng còn tạo ra một cái hố to trên mặt đất.

Nếu như khối thiên thạch này thật sự dễ vỡ như vậy... thì lúc trước khi nó đập Vân Vụ đạo trưởng rơi xuống đất thì đã sớm vỡ vụn luôn rồi mới đúng chứ?

Ngoài ra... Tống Thư Hàng nhớ rõ lúc đầu khi mình chuyển khối thiên thạch này, hình như hắn cảm nhận được khí tức của Bạch Tôn Giả từ trên thiên thạch thì phải. Rốt cuộc khối thiên thạch này có lai lịch thế nào đây?

…

Vì vậy Tống Thư Hàng đến gần khối thiên thạch này, cẩn thận đánh giá.

“Nếu nhìn kỹ... hai phía trên dưới của khối thiên thạch này khá bằng phẳng, giống như bị cắt ngang thì phải.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Mặt dưới hình như còn có khí tức của Vân Vụ đạo trưởng. Xem ra lúc Vân Vụ đạo trường gặp phải khối thiên thạch này, đã cố gắng dùng kiếm chém vỡ thiên thạch, sau đó để lại một đường cắt trên thiên thạch.

Mà mặt bên trên, nếu cảm ứng cẩn thận thì có thể cảm giác được khí tức cuat Bạch Tôn Giả.

Nhưng tại sao trên thiên thạch lại có khí tức của Bạch tiền bối?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ:

“Liệu có phải là do mấy thanh ‘phi kiếm dùng một lần’ do Bạch tiền bối bắn lên vũ trụ không nhỉ?”

Đặc biệt là gần đây, tiền bối đã bắn không ít ‘phi kiếm dùng một lần’ lên vũ trụ.

Nếu là những phi kiếm dùng một lần kia bắn trúng thiên thạch, chém vỡ nó thì đúng là sẽ lưu lại những vết chém như vậy.

Ngón tay của Tống Thư Hàng miết nhẹ lên vết nứt trên thiên thạch, dùng tinh thần lực cảm ứng khí tức ở bên trong.

“Hóa ra là thế!”

Bây giờ thì hắn đã hiểu.

Từ giữa vết nứt của thiên thạch, còn có thể cảm nhận được vết tích kiếm khí của Bạch tiền bối và kiếm khí của Vân Vụ đạo trưởng va chạm để lại.

Hai kiếm khí tiến hành giao phong qua vật trung gian là tảng thiên thạch này, nên đã phá hủy phần lớn cấu tạo bên trong thiên thạch.

Cho nên, lúc đó Tống Thư Hàng đưa thiên thạch lên xe mới cảm thấy thiên thạch ‘nhẹ’ đến lạ lùng.

Đó là vì khối thiên thạch này ‘bề ngoài tô son nạm ngọc, bên trong mục nát’, chỉ còn cái vỏ mà thôi.

Sau đó, lại trải qua sự kiện lật máy kéo, rốt cục khiến cho vết nứt bên trong lan ra bên ngoài!

…

“Lại nói, sau khi hai đạo kiếm khí kia giao nhau thì bên trong khối thiên thạch này sẽ thế nào nhỉ?”

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy vô cùng tò mò..

Dù sao thiên thạch cũng đã nứt ra mất rồi, hay là đánh vỡ nó ra nhìn thử xem sao nhỉ?

Muốn thì phải làm ngay!

Khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu của Tống Thư Hàng bộc phát, tụ lại ở trên nắm đấm.

“Quyền pháp căn bản một!”

Hắn quát khẽ, nắm đấm tay phải tương một cú thật mạnh vào thiên thạch!

Rắc rắc…

Lớp vỏ bên ngoài của thiên thạch nhanh chóng vỡ vụn, bong ra thành từng mảnh từng mảnh.

Lúc sắp nhìn thấy bộ dạng ở bên trong thiên thạch thì trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên dự cảm bất thường.

Hắn nhanh chóng thọt vào túi áo, cầm tờ giáp phù cuối cùng để phòng hờ.

Oành…

Lúc này, vỏ ngoài vỡ vụn lộ ra khoảng một phần ba ở bên trong, nhưng đột nhiên, thiên thạch lại nổ tung.

Mẹ ơi, sao khi khổng khi không nó lại phát nổ thế này!

Chương 248: Sau đó, quất một phát cho sướng đi!

Vì cái quần gì mà lại nổ thế này, xúi quẩy quá đi mất!

Tống Thư Hàng cảm thán, dùng tốc độ nhanh nhất kích hoạt giáp phù trong tay, đau lòng muốn chết.

Đây là tờ giáp phù cuối cùng rồi, dùng xong rồi thì chẳng khác nào trong một khoảng thời gian rất dài tiếp theo, hắn sẽ thiếu đi một thủ đoạn bảo mệnh.

Sau khi kích hoạt giáp phù, thì năng lượng ẩn chứa bên trong bảo phù nhanh chóng chuyển thành phòng ngự, bao phủ trên người Tống Thư Hàng, tạo thành tấm bảo vệ không có góc chết.

Lúc phần lõi của thiên thạch phát nổ thì bên trong có một ngọn lửa với nhiệt độ cực cao phun ra, bao phủ toàn bộ Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, vụ nổ mạnh còn kèm theo vô số mảnh vỡ thiên thạch nho nhỏ, bắn vào người Tống Thư Hàng như mưa đạn.

Đinh đinh đang đang... Ánh sáng tầng phòng ngự của giáp phù lay động liên tục, bên trên thậm chí còn bị bắn tạo thành vô số gợn sóng như vòng xoáy nước.

Tống Thư Hàng biến sắc, dưới chân phát lực, nhanh chóng rời khỏi trung tâm vụ nổ, tuy lớp phòng ngự của giáp phù đủ để ngăn cản một kích toàn lực của tu sĩ tam phẩm đổ xuống, nhưng lại bị bắn cho chống đỡ không xong.

Bởi vì uy lực của những mảnh nhỏ bắn ra từ vụ nổ này đều gần bằng với một đòn tấn công của một tu sĩ tam phẩm bình thường.

Tống Thư Hàng thầm nuốt nước bọt, may mà mình đánh vỡ khối thiên thạch này ra ở trên chỗ sườn núi vắng vẻ… Nếu như mở ngay ở trong nhà thì chắc là ba Tống chỉ có thể ôm mặt khóc rống trong toilet, chuẩn bị xây nhà mới mà thôi.

Những mảnh vụn thiên thạch mang theo lửa đốt bay ra vèo vèo, trong đó có rất nhiều thiên thạch bắn tới bên cạnh máy kéo.

Mà lúc này, trận pháp gia cố thân xe máy kéo Bạch Tôn Giả đã thêm vào, vì lăn qua lăn lại liên tục, rốt cuộc tiêu hao hết linh lực.

Thân máy kéo lập tức bị mảnh vỡ thiên thạch bắn thành cái rổ. đồng thời, ngọn lửa cực nóng bọc ngoài thiên thạch cũng đốt cháy máy kéo.

Oành một tiếng, chiếc máy kéo ngầu lòi chạy được với tốc độ 150km kia, sau khi trải qua tất cả những kinh nghiệm mà các chiếc máy kéo khác cả đời cũng khó có thể nếm thử, rốt cuộc oanh oanh liệt liệt kết thúc cuộc sống tạm bợ ngắn ngủi của mình.

Hơn nữa, dù đã tèo, nhưng nó vẫn cống hiến tất cả năng lượng còn lại của bản thân để tỏa nhiệt và phát sáng lần cuối cùng.

Nổ mạnh liên hoàn luôn.

“Có cần phải kích thích như thế không?”

Tống Thư Hàng cười khổ. Đồng thời dưới chân vận chuyển thân pháp 'quân tử vạn lý hành' tới cực hạn, thừa dịp giáp phù trên người vẫn chưa bị phá, dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi hiện trường nổ máy kéo.

…

Một lúc lâu sau...

Dư âm của vụ nổ rốt cuộc cũng đã giảm bớt.

Tống Thư Hàng kiểm tra giáp phù trên người, uy lực chỉ còn lại có một tầng mỏng...

“Thật đáng sợ. Nếu không có giáp phù, mình không chết cũng mất nửa cái mạng rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi xác định vụ nổ đã kết thúc, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy vè hiện trường

Vị trí đặt thiên thạch khi nãy nay chỉ còn lại một cái hố to thật sâu.

Máy kéo đã bị vụ nổ tung khiến cho bị biến dạng hoàn toàn, chỉ còn lại một đống sắt vụn đen thui. Mấy tờ giấy A4 vẽ trận pháp của Bạch Tôn Giả dán lên trên máy kéo vì tiêu hao hết linh lực nên biến thành một tờ giấy bình thường, đã bị thiêu rụi hoàn toàn bên trong ngọn lửa.

“Chà chà, thế này thì không cần phải làm phiền Chu Ly sư huynh nữa rồi.”

Nổ thành như vậy, chiếc máy kéo này hoàn toàn thành phế rồi, lát nữa bỏ tiền thuê người đến xử lý xác xe là được.

Sau đó, Tống Thư Hàng đến chỗ cái hố thiên thạch nổ kia.

Tại sao đột nhiên thiên thạch lại phát nổ nhỉ? Dù kiếm khí của Bạch Tôn Giả và kiếm khí của Vân Vụ đạo trưởng đánh nhau chết sống trong thiên thạch thì cũng không thể làm thiên thạch biến thành quả bom chứ?

Trừ khi, bên trong thiên thạch còn có vật gì đó đã bị kích hoạt. Sinh ra phản ứng với kiếm khí, nên mới gây ra vụ nổ lần này.

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn vào bên trong hố, quả nhiên nhìn thấy một món đồ.

Đó là một khối bảo thạch to cỡ nắm tay, màu đen tuyền nhưng óng ánh như kim cương. Trong vụ nổ thiên thạch dữ dội ban nãy, khối bảo thạch to bằng nắm tay này không bị nổ, vẫn còn ở giữa hố.

“Quả nhiên là có thứ gì đó.”

Hắn nhẹ nhàng nhảy vào trong hố, sau đó cẩn thận vươn tay dò xét khối bảo thạch này.

Có một trận khí tức lạnh lẽo truyền vào trong lòng bàn tay, trận nổ mạnh khi nãy cũng không thể khiến cho khối bảo thạch này nóng lên chút nào.

“Chẳng trách lúc trước, khi khối thiên thạch này đập trúng người Vân Vụ đạo trưởng còn bốc lửa lên ngùn ngụt, nhưng khi mình đi qua muốn dời khối thiên thạch thì ngọn lửa lại nhanh chóng tắt ngấm, nhiệt độ của khối thiên thạch cũng biến thành lạnh lẽo. Hóa ra là vì viên đá màu đen này.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Thứ này nhất định là bảo bối.

Nói không chừng chính là kỳ thạch Ngộ Đạo thạch mà Bạch Tôn Giả đã nói mấy hôm trước.

……

Lúc này, cách chỗ thiên thạch nổ khoảng nghìn mét, có một bóng dáng mờ ảo đang đứng thẳng, ánh mắt nhìn phía này.

Thân ảnh có mái tóc dài màu xanh, buộc tóc hai bên trông rất đáng yêu. Cô mặc bộ sườn xám màu xanh, tôn lên vóc dáng vừa yểu điệu vừa nóng bỏng của mình.

Cô tên là Thông Nương, là một gốc hành thành tinh có đạo hạnh 300 năm.

Đạo hạnh 300 năm rồi đấy. Có sợ chưa?

Nhưng mà... Nói về những việc đã trải qua trong 300 năm này, Thông Nương sẽ bất giác rơi lệ đầy mặt.

300 năm trước, cô vốn là một gốc hành mọc hoang nhỏ bé rất đỗi bình thường, may mắn cắm rễ ở nơi có linh tuyền. Bỗng nhiên một ngày nọ, cô hóa thành một cọng hành tinh.

Thật ra, cô cũng không biết vì sao bản thân lại thành tinh nữa.

Nhưng mà, thành tinh thì cũng thành tinh rồi, làm một gốc hành tinh đáng yêu, cô sẽ sống thật hạnh phúc.

Nói được thì làm được. Cô cứ vui vẻ sống chẳng lo chẳng nghĩ trong rừng già núi sâu như thế mấy chục năm.

Cho đến một ngày, có một tổ chức yêu quái tên là ‘yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà’ tới tìm cô, cũng đặt cái tên Thông Nương này cho cô.

Sau đó, tổ chức yêu quái này còn dạy Thông Nương một bộ tuyệt kỹ tên gọi ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần có để có thể ngoan cường sống sót’.

Hai trăm bản lĩnh đó, đủ loại khiến cho người ta nhìn vào mà hoa mắt.

Trong đó có 'thuật ăn cắp thần thánh', 'làm sao để có thể thuận lợi lập nhóm trấn lột tu sĩ nhân loại', 'năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại', 'tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu tinh xinh đẹp'.

Còn có 'Nữ yêu phải làm sao để thành công biến thành bồ nhí của nam chủ nhân, cộng với ‘13 chiêu cung đấu cùng đạo lữ của nam chủ nhân’, 'Nam yêu phải phịch kiểu gì để nữ chủ nhân thích, 72 cách thành công đá bay đạo lữ của nữ chủ nhân!'

Nghĩ tới hai trăm bản lĩnh này, Thông Nương thật sự muốn khóc luôn, nhưng năm đó cô quá khờ dại, nên nghĩ rằng hai trăm bản lĩnh này là tuyệt kỹ lợi hại lắm, nên học nó khá là nghiêm túc.

Cho đến một ngày, Thông Nương cảm thấy mình đã học thành tài nên lập tức xuống núi, đi tìm tu sĩ nhân loại để xem thử hiệu quả của hai trăm bản lĩnh này thế nào.

300 năm trước, bầu không khí của tu chân giới ở Hoa Hạ có chút kỳ lạ, đa số tu sĩ nhân loại đều che dấu tung tích, rất khó nhìn thấy bọn họ ở phàm thế, hình như tu chân của nhân loại đã xảy ra biến hóa gì đó khá lớn thì phải?

Nhưng Thông Nương không từ bỏ, cô vẫn luôn luôn tìm kiếm.

Công sức không phụ lòng người.

Cuối cùng có một ngày, Thông Nương tìm được một tu sĩ phật môn.

Đó là một hòa thượng rất tuấn tú, pháp danh là Cửu Đăng. Y có dáng người cao gầy, mắt to mày rậm, đầu trọc bóng lưỡng.

Vất vả lắm mới gặp được tu sĩ nhân loại, Thông Nương rất vui vẻ.

Vì vậy, cô bắt đầu thi triển toàn bộ sở học cả đời của mình với Cửu Đăng hòa thượng.

Chúng ta miêu tả quá trình lúc đó ngắn gọn một chút:

Đầu tiên Thông Nương thi triển thành công kỹ năng thuật ăn cắp thần thánh với Cửu Đăng hòa thượng, thu được một quyền công pháp Sư Hống Công của phật môn.

Sau khi Cửu Đăng hòa thượng bị tấn công thì lập tức tiến hành phản công lại ngay, dùng đủ loại tuyệt học của phật môn, những tuyệt học đó Thông Nương chưa từng thấy bao giờ, uy lực thì cực lớn.

Thông Nương kinh hãi, bắt đầu sử dụng kỹ năng , 'làm sao để có thể thuận lợi lập nhóm trấn lột tu sĩ nhân loại'.

Nhưng kỹ năng này thi triển thất bại vì không có đồng đội.

Thông Nương hoảng lắm, cô vội dùng loại kỹ năng khác là 'năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại' ngay.

Kỹ năng này thi triển thành công được một nửa.

Vì sao nói là thành công một nửa ấy à. Vì Cửu Đăng hòa thượng đã đồng ý với yêu cầu đầu hàng của cô, nhưng đòi mang cô về chùa, trấn áp 500 năm.

500 năm đấy, cô chỉ là một cọng hành tinh nhỏ, sau khi bị trấn áp 500 năm chắc chắn sẽ biến thành hành khô ngay! Đến lúc đó sao có thể vui vẻ chạy chơi khắp nơi được nữa, không được, không được!

Vì vậy, Thông Nương lại vùng lên phản kháng lần nữa, thi triển 'tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu tinh xinh đẹp'.

Sau khi thi triển kỹ năng này, quả thật thành công trước nay chưa từng có.

Thành công đến mức độ nào ấy à? Bây giờ Thông Nương nhớ lại, không biết phải dùng từ ngữ nào miêu tả hiệu quả của kỹ năng này nữa.

Nói một câu ngắn gọn, miễn cưỡng có thể quy lại thành một câu thế này, Cửu Đăng hòa thượng quất một phát thật sướng.

……

Ngày tiếp theo sau khi thi triển kỹ năng.

Thông Nương mặt mày đần thối ra, ngơ ngác ngồi dưới đất, cứ cảm thấy kỹ năng hôm qua có vấn đề.

Cửu Đăng hòa thượng cũng ngu người y chang, ngửa đầu nhìn bầu trời, thở dài liên tục.

“Theo bần tăng về chùa.”

Cuối cùng Cửu Đăng hòa thượng nói một câu như vậy.

Tiếp theo đó, Thông Nương ngây thơ bị Cửu Đăng hòa thượng giải về một ngôi chùa, bị nhốt vào trong một phật tháp.

Còn Cửu Đăng hòa thượng cũng không xuất hiện nữa.

...

Trong hững năm bị giam ở phật tháp, ngoại trừ việc Thông Nương không được tự do ra thì cũng không có gì khó chịu hết.

Ngày thường, chỉ có vài tiểu sa di đến, đưa đồ ăn thức uống cho Thông Nương. Cũng thường có tiểu sa di tới niệm kinh phật cho cô.

Đồng thời, còn có một vị lão tăng đến, dạy cô cách tu luyện của tu sĩ phật môn. Còn dạy cô các kiến thức cơ bản của tu chân giới, cùng một số việc của tu chân giới.

Những kiến thức cơ bản đó khiến Thông Nương ý thức được hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót mà mình tu luyện năm đó lừa người cỡ nào.

Thông Nương bắt đầu chăm chỉ tu luyện công pháp phật môn, nguyện vọng của cô là sớm ngày thần công đại thành, sau đó, nhất định phải tìm thấy Cửu Đăng hòa thượng, quất y một phát cho sướng.

Đáng tiếc, có lẽ trời sinh bát tự của Thông Nương không hợp với phật môn. Tốc độ tu luyện công pháp của phật môn của cô, thật sự không dám nhắc đến. Đã qua ba trăm năm rồi mà cô còn chưa đột phá nổi cảnh giới Dược Phàm nhất phẩm, chỉ vừa mới mở được có tâm khiếu, nhãn khiếu và tị khiếu. Chia đều ra mỗi một trăm năm mới mở được một khiếu.

Thông Nương bị nhốt sắp phát điên tới nơi...

Cũng vào một năm trước, Thông Nương được một lão hòa thượng thả ra khỏi phật tháp.

Sau đó, cô bắt đầu đi du ngoạn khắp Hoa Hạ, còn nỗ lực tìm kiếm cách thăng cấp cảnh giới của mình. Cô có một mục tiêu lớn chính chính là phải luyện thành thần công.

“Hình như chỗ xảy ra vụ nổ kia có khí tức của bảo vật thì phải?”

Thông Nương lẩm bẩm.

Chương 249: Không ngờ ngươi lại ép ta dùng tới kỹ năng này

Thân là một gốc hành tinh 300 năm, trời sinh cô đã nhạy cảm với các loại bảo vật còn hơn cả tu sĩ nhân loại!

Vì vậy, cô lập tức chạy vội tới nơi xảy ra vụ nổ.

Mặc dù tu vi của cô còn thấp, nhưng ít ra cô cũng là một yêu tinh đã sống ba trăm năm, nên tốc độ cũng không hề chậm.

Rất nhanh, cô đã đến gần nơi xảy ra vụ nổ.

Chỉ thấy ở giữa vụ nổ có một tu sĩ nhân loại thoạt nhìn hãy còn rất trẻ, trên tay đang cầm một hòn đá đen thui. Trên người vị tu sĩ trẻ tuổi này còn có một tầng phòng ngự mỏng.

"Tu sĩ nhân loại ư?"

Hành tinh ngay lập tức dừng bước lại, đứng nép kỹ sang một bên. Sau sự kiện Cửu Đăng hòa thượng, cô cũng sinh ra lòng sợ hãi theo bản năng đối với tu sĩ nhân loại.

...

Tống Thư Hàng cầm hòn đá đen kia, cơ thể tự dưng sinh ra biến hóa ngay!

Trong nháy mắt khi hắn vừa chạm tay vào viên đá đen kia, thì lập tức có một cỗ lực lượng kì lạ ùa vào trong cơ thể hắn từ trong viên đá đen đó.

Cổ lực lượng này này không phải khí huyết chi lực, không phải chân khí, không phải linh lực, cũng không phải lực lượng thuộc về tu chân, nhưng lại có thể tạo thành ảnh hưởng với tu sĩ.

Trong một tháng nay, nhờ ở cạnh Bạch Tôn Giả mà Tống Thư Hàng ăn ké được không ít vận may và kỳ ngộ. Khiếu thứ ba là tị khiếu của hắn vốn dĩ tích lũy gần như đủ rồi, chỉ còn thiếu một cơ hội để đột phá mà thôi.

Cổ lực lượng không thuộc về tu chân ở trong hắc bảo thạch này tuôn ào ào vào trong cơ thể hắn, trực tiếp ảnh hưởng đến cánh cửa khiếu huyệt của hắn.

Tiếp theo, cổ lực lượng này bắt đầu phá vỡ bình cảnh của tị khiếu.

Bình cảnh tị khiếu của tu sĩ có thể coi như một cánh cửa sắt thật dày, tu sĩ cần phải không ngừng tích lũy khí huyết chi lực ở trong khiếu huyệt khi khí lực tràn đầy thì nương vào khí huyết chi lực cưỡng chế phá tan cánh cửa này.

Mà bây giờ, nhờ vào cổ lực lượng kỳ quài của hòn đá màu đen này, cánh cửa sắt dày vốn là bình cảnh đang bị làm cho suy yếu dần dần, biến nó từ cánh cửa sắt thành cửa gỗ... và cuối cùng nó thậm chí đã trở thành một cánh cửa giấy!

Là cánh cửa giấy mà chỉ cần đụng nhẹ là có thể phá vỡ được!

Phải tận dụng thời cơ, bằng không khó mà có lại được nữa!

Tống Thư Hàng lấy một viên khí huyết đan mà mình luôn mang theo bên người ra, bỏ vào trong miệng nuốt. Sau đó, hắn đúng ở trên triền núi, bắt đầu di chuyển múa may.

Dùng thân pháp quân tử vạn lý hành, phối hợp với kim cương căn bản quyền pháp, rồi lại dùng bất động kim cương thân trợ giúp, mượn việc tu luyện để điều chỉnh khí huyết chi lực trong cơ thể của mình.

Sau đó, không ngừng rót hết khí huyết dư thừa vào bên trong tị khiếu.

Khi linh quỷ bên trong tâm khiếu cảm ứng được việc Tống Thư Hàng đang làm, thì chủ động dâng lên một đạo khí huyết chi lực tinh thuần, rót vào bên trong tị khiếu của Tống Thư Hàng, góp thêm một phần sức để trùng phá khiếu huyệt.

Sau khi thi triển hoàn tất ba lượt kim cương căn bản quyền pháp xong, khí huyết chi lực trong tị khiếu cũng đã tích đủ, bắt đầu tràn đầy.

Bình cảnh khiếu huyệt vốn rất khó đột phá, lúc này lại bị hắn phá tan một cách dễ dàng.

Khiếu huyệt thứ ba, tị khiếu, mở!

Một đạo khí tức mát lạnh bị Tống Thư Hàng hít vào mũi.

Sau khi khiếu huyệt đầu tiên của tu sĩ là tâm khiếu được mở ra thì chính thức trúc cơ, bước vào hàng ngũ tu sĩ.

Khi khiếu huyệt thứ hai là nhãn khiếu mở ra thì có thể gia tăng nhãn lực của tu sĩ, thị giác tăng cao.

Mà sau khi tị khiếu được mở ra thì cũng có thể gia tăng khứu giác của tu sĩ lên rất nhiều.

Tuy sau khi thị giác được tăng cường sẽ có rất nhiều lợi ích. Nhưng khi khứu giác được tăng cường thì sẽ có rất nhiều điều phiền toái.

Ít nhất thì trước khi thực lực tu sĩ đạt đến cảnh giới tam phẩm, đều không thể tự do điều khiển khứu giác của mình lúc này, nếu lỡ như có một viên ác xú hoàn rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng thì mùi vị tanh hôi kia sẽ được tăng cường lên gấp trăm, gấp ngàn, thậm chí là gấp vạn lần. Đủ để Tống Thư Hàng ngất đi ngay lập tức vì mùi hôi thối đó.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều lợi ích khác. ngoại trừ khứu giác được tăng cường ra... Một khi tị khiếu được mở, thì mỗi lần tu sĩ hít thở đều sẽ hút linh khí phân tán trong thiên địa vào cơ thể mình, biến một phần thành khí huyết chi lực dồn vào trong tị khiếu, một phần hợp nhất với thân thể, gia tăng cường độ thân thể của mình.

Có nghĩa là, sau khi tị khiếu mở ra, mỗi lần hít thở thì đều là đang tu luyện!

Cảm giác này thật là tuyệt vời!

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là lần này Tống Thư Hàng không có thức tỉnh tị khiếu thiên phú. Nhưng không sao cả, vẫn còn hai khiếu là khẩu và nhĩ cơ mà, vẫn còn cơ hội có thêm được một năng lực thiên phú khác.

Mở mắt ra, Tống Thư Hàng tham lam hít hà, muốn hít thêm được nhiều linh khí trong trời đất hơn nữa!

Một khắc sau...

“Ôi......thối quá!”

Tống Thư Hàng nôn khan, thứ hắn hít vào trong mũi còn xen lẫn mùi cháy khét phát ra từ vụ nổ của xe máy kéo nữa.

Lúc này, hắn cảm giác giống như mình đang kề mũi sát nơi phát ra mùi cháy khét để hít một hơi thật sâu vậy.

Tị khiếu được đả thông mang lại nhiều lợi ích nhưng sự bất tiện cũng chẳng ít.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi. Hắn thử ước lượng viên đá màu đen trong tay mình. Lúc này hắn đã có thể khẳng định, khối đá màu đen này chắc chắn chính là thiên ngoại dị thạch Ngộ Đạo thạch mà Bạch tiền bối và Hoàng Sơn Chân Quân từng nhắc tới.

Chỉ cần đứng ở bên cạnh của viên đá này là có thể cảm giác được bình cảnh của khiếu huyệt trong cơ thể biến thành dễ dàng phá giải. Không chỉ như thế, chỉ cần nhìn qua tảng đá kia thôi là Tống Thư Hàng phát hiện trong đầu mình lập tức xuất hiện một số tin tức vụn vặt.

Những tin tức này, hắn khó mà dùng lời nói để diễn đạt được chúng, đây là một loại thể ngộ.

Sau khi những thể ngộ này khi đi vào trong não hải, hắn phát hiện lĩnh ngộ của bản thân về 'kim cương bản bản quyền pháp', 'quân tử vạn lý hành' và ‘bất động kim cương thân’ cùng với chân ngã minh tưởng kinh đều trở nên sâu sắc hơn rất nhiều..

Nếu như lại thi triển mấy loại công pháp này một lần nữa, thì Tống Thư Hàng tin chắc rằng mình sẽ diễn hóa thêm nhiều biến hóa hơn nữa.

“Tìm phú quý trong nguy hiểm à?”

Dõi mắt nhìn hiện trường thảm thiết do vụ nổ mạnh gây ra, Tống Thư Hàng lầm bẩm.

Thì ra kiếp nạn khối ‘thiên thạch’ rơi từ trên trời xuống chính là nhằm vào Vân Vụ đạo trưởng.

Còn vụ nổ mạnh này mới chính là kiếp nạn nhằm vào mình chăng? Và thu hoạch chính là là viên ‘Ngộ Đạo thạch’ này?

……

“Đã đột phá rồi á? Nắm được viên bảo thạch này là có thể đột phá được á?”

Ánh mắt hành tinh sáng lên —— nếu như mình lấy được viên bảo thạch này... Cô lập tức mơ tới cảnh tượng cảnh giới của mình đột phá

Nhất định phải lấy cho bằng được viên đá đen thui kia.

Đồng thời, cô bắt đầu suy tính.

“Tên tu sĩ nhân loại này xem ra chỉ vừa mới phá được tị khiếu mà thôi... còn mình, đã phá được mấy chục năm nay rồi. Hơn nữa, mình cũng tu luyện hơn ba trăm năm. Có thể thắng được!”

Hành tinh nghĩ thầm trong đầu, cảm thấy mình đối phó với tên tiểu tu sĩ này không vấn đề gì hết.

Và trùng hợp là năng lực của lá giáp phù trên người Tống Thư Hàng gần như đã cạn, lớp phòng ngự của giáp phù cũng dần mất đi.

Cơ hội đây rồi!

Hành tinh tiếp cận Tống Thư Hàng một cách cẩn trọng.

Sau khi tiếp cận một khoảng cách nhất định, cô dùng một chiêu ‘Thiên Long Tự căn bản chỉ pháp’ đâm về phía Tống Thư Hàng.

Chỉ tựa như lưỡi kiếm, đâm về phía vài huyệt lớn sau lưng Tống Thư Hàng, chỉ cần điêm trúng là đủ để làm Tống Thư Hàng không thể cử động nổi. Sau đó, cô có thể nhẹ nhàng giành lấy viên đá màu đen này rồi.

“Đến đúng lúc lắm!”

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng lại ra bài không theo mô típ nào, hét lên một tiếng, quay đầu lại đánh ra một chiêu không chút nương tay ‘quyền pháp căn bản một’ đánh về phía kẻ kia tựa như một viên đạn pháo.

Thực ra thì ngay từ đầu Tống Thư Hàng đã sớm phát hiện có kẻ âm thầm đến gần —— sau khi tị khiếu được mở, khứu giác của hắn vô cùng nhạy bén.

Mà bóng dáng mon men đến gần kia, tuy vô cùng cẩn thận, nhưng kẻ này hoàn toàn không biết thu liễm khí tức gì. Từ xa thì Tống Thư Hàng đã nghe được mùi hành nồng nặc phát ra từ trên người đối phương rồi!

Hành tinh không ngờ Tống Thư Hàng lại có thể phản ứng nhanh đến thế —— thực tế thì cô chưa từng có kinh nghiệp đấu đá gì. Ba trăm năm trước, lần đầu tiên cô xuống núi sau khi ‘thành tài’ thì đã gặp phải Cửu Đăng hòa thượng luôn.

Sau đấy lại bị nhốt mãi đến tận một năm trước mới được thả ra.

Trên phương diện chiến đấu, cô là một con gà non, còn yếu hơn cả Tống Thư Hàng.

Thấy Tống Thư Hàng đánh ra một quyền, cô cắn răng, lại dùng 'Thiên Long Tự căn bản chỉ pháp' đâm về phía nắm đấm của Tống Thư Hàng.

Chỉ pháp coi trọng sự tinh tế, khéo léo, sử dụng điểm, đâm là chính.

Quyền pháp coi trọng cương mãnh, uy lực lớn nhất là tấn công chính diện.

Hành tinh đây là dùng điểm yếu của mình để tấn công điểm mạnh của địch

Chỉ quyền đấu nhau, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy lực lượng của tâm, nhãn, tị tam khiếu trong cơ thể hợp lại thành một, toàn lực thi triển ra vô cùng thoải mái.

Hành tinh thì bị một quyền đánh bay... rồi ngã nhào xuống đất.

…

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Hành tinh, vô thức buông lời:

"Yếu thế!"

Yếu thế, yếu thế, yếu thế!!!

Hai chữ này cứ lặp đi lặp lại không ngừng lặp lại trong đầu hành tinh.

Cô lập tức nổi giận.

"Tiểu tu sĩ, ngươi muốn tự tìm đường chết mà!"

Ánh mắt hành tinh trở nên sắc bén.

Đồng thời, có một cỗ lực lượng cường hoành vô cùng mạnh liệt tuôn ra từ trên người cô, cổ lực lượng kia thậm chí còn ảnh hưởng tới không gian trong phạm vi gần đó, có một cơn gió lạnh ập tới từ trước mặt của Tống Thư Hàng.

Toàn thân Tống Thư Hàng như nổi da gà, hắn đã từng tiếp xúc với loại yêu lực giống như thế này từ trên người Đậu Đậu —— là yêu lực!

"Sợ rồi chứ gì, tiểu tu sĩ nhân loại."

Hành tinh lạnh lùng đáp:

“Bản yêu là một đại yêu đã tu luyện ba trăm năm, ngươi lại dám chống trả lại ta, đúng là tự tìm đường chết mà!

Đại yêu tu luyện ba trăm năm ư?

Nói thật, Tống Thư Hàng đúng thật là có hơi sợ. Yêu lực đang bùng lên trên người đối phương không phải là giả, yêu lực lớn như vậy thật sự làm người ta thấy rợn cả người!

“Nếu như không muốn chết thì mau giao viên đá trong tay ngươi ra đây, hôm nay tâm trạng của bản yêu rất tốt, có thể tha cho cái mạng nhỏ của ngươi.”

Hành yêu cắn răng nói.

Tống Thư Hàng không đáp, hắn hít thở sâu...

Hắn từng hoài nghi mình có vấn đề, lúc bị cấp dưới của đàn chủ ám sát, tuy rằng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, nhưng toàn thân lại cảm thấy rất phấn khích.

Bây giờ, cái bệnh này lại bị kích thích bộc phát rồi.

“Muốn lấy hòn đá thì phải xem ngươi có bản lĩnh hay không!”

Tống Thư Hàng đưa tay, nhanh chóng dùng khí huyết chi lực vẽ lôi phù trên lòng bàn tay.

Tiếp theo, hắn hét lên một tiếng:

“Chưởng tâm lôi!”

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lòng bàn tay có tia chớp lóe lên!

...

Khi Hành tinh nhìn thấy chưởng tâm lôi trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng thì lại hoảng sợ:

“Mẹ ơi!”

Từ khi nào mà tiểu tu sĩ nhất phẩm cũng có thể dùng được cả chưởng tâm lôi thế này?

Lần này cô lại gây họa lớn rồi.

Bởi vì cô chỉ đang dọa người mà thôi, tuy trên người mang yêu lực ba trăm năm, nhưng thứ cô chính thức tu luyện lại là công pháp phật môn.

Yêu lực trên người cô cũng chỉ dùng để dành dọa người mà thôi, căn bản không dùng được.

Cái gì, các người nói chẳng phải cô ấy từng tu luyện rất lâu ở trong tổ chức yêu quái kia à?

Đúng rồi, cô học được một tiểu công pháp dùng để tích lũy yêu lực, cùng với cái ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’ lừa người kia.

Những thứ khác cô chả học được gì, đến yêu pháp căn bản nhất cô cũng chẳng biết.

…

“Không ngờ, sau vài trăm năm, ngươi lại ép ta phải ra chiêu này.”

Hành tinh nhìn chằm chằm chưởng tâm lôi trong tay Tống Thư Hàng, lạnh lùng nói.

Một lúc sau, quả nhiên cô đã thi triển một kỹ năng —— Năm trăm cách đầu hàng khi đánh thua tu sĩ nhân loại!

Chương 250: Thư Hàng, em cúi người mãi thế làm gì?

Nói xong, chỉ thấy Thông Nương nhảy lên thật cao, dùng một chiêu mãnh hổ lạc địa quỳ rạp xuống đất:

“Thượng tiên, xin tha cho tiểu yêu. Khi nãy tiểu yêu chỉ nói đùa với ngài mà thôi, tiểu yêu xin đầu hàng!”

“…”

Tống Thư Hàng hãy còn giơ bàn tay có chưởng tâm lôi lên, mặt mày cứng đờ nhìn gốc hành tinh đang quỳ rạp dưới đất, ngũ thể đầu địa kia:

“Đầu hàng á? “

“Đầu hàng cực kỳ có thành ý luôn!”

Hành tinh trả lời.

Tống Thư Hàng đờ ra một lúc thì trong đầu lập tức nhớ tới rất nhiều cảnh tượng hay có trong phim ảnh —— Ví dụ như sau khi nhân vật phản diện bị nhân vật chính đánh bại xong thì sẽ đột nhiên quỳ mọp xuống đất lớn tiếng xin tha thứ. Nhưng lại âm thầm dùng ám chiêu. Diễn viên chính mềm lòng, lúc đang định chấp nhận lời xin tha của nhân vật phản diện thì nhân vật phản diện sẽ cười lạnh một cái, đột nhiên tung ám chiếu đã chuẩn bị nãy giờ ra…

Tống Thư Hàng suy nghĩ thật kỹ, quyết định cứ cho nữ yêu tinh này một chiêu chưởng tâm lôi trước đi đã, đánh cô ta nằm giãy chết xong rồi lại nói. Dù sao thì đối phương cũng là đại yêu tu luyện ba trăm năm, không thể xem thường cô ta được.

Xem thường kẻ thù chính là tự sát, lời các tiền bối dạy bảo hắn nào dám quên!

Vậy nên Tống Thư Hàng vẫn tiếp tục đánh chưởng tâm lôi về phía nữ yêu tinh kia.

Tuy rằng Thông Nương đang cúi mình đầu hàng, nhưng khóe mắt vẫn luôn lén lút nhìn Tống Thư Hàng.

Khi cô thấy tiểu tu sĩ nhân loại này vẫn giữ nguyên vẻ mặt kiên định, tiếp tục đánh chưởng tâm lôi trong tay về phía cô thì cảm thấy buồn bực muốn chết.

Hắn thế mà không chịu chấp nhận đầu hàng, độc ác quá đi mất!

“Đáng chết!”

Thông Nương cắn răng, nhanh chóng biến thân, hiện ra nguyên hình.

Sau đó... ‘vèo’ một cái, cô đột nhiên chui tọt vào trong lòng đất, biến mất không thấy tăm hơi.

Đây không phải là yêu pháp, mà là năng lực thiên phú duy nhất của một gốc hành thành tinh như cô, dù sao thì cũng là yêu tinh mọc ở trong lòng đất mà ra, cho nên những lúc nguy cấp cô có thể biến về nguyên hình để chui tọt vào trong lòng đất. Loại năng lực này cùng loại với pháp thuật độn thổ, bất quá thời gian độn rất ngắn.

Hơn nữa, sau khi hiện về bản thể thì ngoại trừ thiên phú độn thổ ra, cô còn có năng lực tự vệ rất mạnh mẽ. Khi cô ở hình thái cọng hành thì chỉ cần còn giữ được củ hành, cô vẫn có thể sống sót!

Cho dù toàn lộ lá hành bị hủy đi thì chỉ cần cô chui vào đất hấp thu chút dinh dưỡng là có thể mọc ra lá mới được ngay thôi.

Ầm!

Chưởng tâm lôi của Tống Thư Hàng đánh xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to trên mặt đất.

Sau khi bụi mù tản đi, thì lại không thấy hành tinh đâu —— quả nhiên không thể xem thường yêu tinh kia!

Vẻ mặt của Tống Thư Hàng vô cùng ngưng trọng, tìm kiếm vị trí của hành tinh ở khắp nơi.

Một lát sau, hắn đã tìm được hành tinh —— ở trong một bụi cỏ cách đó không xa, có một cọng hành xanh non mơn mởn đang đứng thẳng lên, vô cùng bắt mắt!

“Trốn đường nào!”

Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng, phóng về phía cọng hành to kia.

Tuyệt đối không thể để cho cô ta chạy thoát được, đối phương biết rõ trên người hắn có Ngộ Đạo thạch! Thất phu vô tội, hoài bích có tội, nếu như nữ yêu tinh kia nói chuyện hắn có Ngộ Đạo thạch ra ngoài thì đủ để khiến Tống Thư Hàng không thể sống yên ổn trong một khoảng thời gian rất dài.

“Như vậy rồi mà vẫn có thể tìm được ta?”

Cọng hành xanh nõn nà sợ hãi kêu to một tiếng, chui ra khỏi mặt đất, nhanh chân chạy thoát.

Nói thừa, ngươi còn không chịu tiêu trừ khí tức trên người đâu, dựa vào khứu giác thì ta có thể xác định được vị trí của ngươi ngay. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

“Đợi đã, nhân loại kia. Ta thật sự đầu hàng, ta không xài mưu kế gì nữa, ta thành tâm đầu hàng luôn!”

Hành tinh vừa chạy vừa la to.

“Mau đưa tay chịu trói đi, theo ta quay về, ta có thể chấp nhận lời xin đầu hàng của cô.”

Tống Thư Hàng trầm giọng quát to —— ít nhất thì cũng phải mang hành tinh này về cho Bạch Tôn Giả xóa trí nhớ cái đã.

Thông Nương vừa nghe tới câu ‘theo ta quay về’ thì chợt biến sắc —— cô lập tức nhớ tới nỗi đau bị giam gần ba trăm năm ở Thiên Long Tự của mình.

Lẽ nào tên tu sĩ nhân loại này cũng muốn bắt cô về nhốt mấy trăm năm ư?

Không được, tuyệt đối không thể được! Cô đã bị nhốt ba trăm năm rồi, cho dù là tuổi thọ của yêu tinh hệ thực vật khá dài, nhưng cô cũng chẳng còn được mấy trăm năm nữa đâu. Nếu như lại bị nhốt thêm vài trăm năm nữa thì cô thật sự sẽ chết già, biến thành một cọng hành khô mất thôi.

Chỉ còn duy nhất một chiêu kia.

Thông Nương thầm cắn răng —— tuy rằng lần trước lúc cô thi triển chiêu kia với Cửu Đăng thì có hiệu quả khác hoàn toàn với những gì lão sư đã nói!

Hơn nữa, trong khoảng thời gian bị nhốt ở trong phật tháp, cô cũng biết được rất nhiều thường thức, biết rõ cái ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’ toàn là lừa cô mà thôi.

Bất quá, trong tình huống thật sự không còn cách nào khác thì chắc là chiêu cuối cùng kia vẫn có chút hiệu quả!

Thương hoa tiếc ngọt là thiên tinh của đàn ông mà.

Vậy nên, Thông Nương cắn răng, thi triển tuyệt chiêu cuối cùng —— Tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp!

Tống Thư Hàng nhìn cô:

“…”

Thư Hàng ngẩn người, thiếu niên trước mắt này lại có thể dửng dưng trước mị lực của mình? Đáng chết, xem bản yêu dốc hết toàn lực đây ‘Tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp!’

Thân thể của cô lại uốn éo cật lực hơn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thông Nương ngu người, định lực của tên tu sĩ trẻ tuổi trước mặt lại lớn đến nhường ấy ư?

Lúc này, Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng mở miệng hỏi:

“Cô đang làm gì thế?”

“Ngươi lại hỏi ta đang làm gì á? Ngươi không cảm thấy tư thế của ta rất có mị lực, rất hấp dẫn à?”

Thông Nương nghi hoặc hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau một hồi lâu, Tống Thư Hàng nhịn không được mà khinh bỉ:

“Cô giữ bộ dạng cọng hành cắm rễ dưới đất, lại uốn éo trong gió như thế, còn dám nói là có mị lực với hấp dẫn với ta à? Cô đang trêu ta chắc?”

Khi nãy Thông Nương hiện nguyên hình yêu tinh, vẫn còn chưa biến lại thành hình người. Bây giờ cô ta đang giữ hình dáng một cọng hình, uốn éo trước mặt Tống Thư Hàng… hình ảnh này, trông cực kỳ buồn cười.

Tống Thư Hàng dùng sức xoa xoa huyệt thái dương, bây giờ hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ một việc, —— nữ yêu tinh trước mắt này là một cọng hành ngốc!

“Uả ủa? Xin lỗi, ban nãy hồi hộp quá nên quên biến thành hình thái con người rồi.”

Thông Nương nói xong thì bùm một cái, biến thành bộ dạng con người, mái tóc dài màu xanh biếc cột thành đuôi ngựa, lại thêm một chiếc sườn xám bó sát người. Sau đó, cô ta lại nói:

“Chúng ta làm lại lần nữa nhé?”

Tống Thư Hàng nghiến răng:

“Đừng có lãng phí thời gian nữa! Ta cho cô hai lựa chọn. Tự mình ngoan ngoãn đi theo ta, hoặc là ta sẽ đánh tới mức cô không động đậy nổi, rồi sẽ đưa cô về.”

Thông Nương vội nói:

“Đừng mà, cho ta thêm một cơ hội nữa đi mà, tuyệt kỹ sắc dụ của ta lợi hại lắm đấy! Cho ta thêm một cơ hội nữa đi, nếu như không có hiệu quả thì ta sẽ ngoan ngoãn đi theo ngươi ngay!”

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt.

Có phải vì tư thế tự quay của mẹ trái đất bị sai cho nên mấy kẻ hắn gặp phải toàn vào hàng cực phẩm thế này hay không?

Từ ông chú khờ của Tiên Nông tông đến cọng hành ngốc trước mặt, đều hơn hẳn người thường!

Lẽ nào không thể sắp xếp cho hắn gặp một yêu quái nào bình thường một chút được à, để hắn còn đại chiến một chặp, kiếm chút điểm kinh nghiệm chứ lị?

Sau khi thở dài xong, Tống Thư Hàng giơ một ngón tay ra, nói với cọng hành tinh:

“Vậy ta sẽ cho cô một cơ hội, chỉ có một cơ hội thôi đấy! Nếu như không có hiệu quả thì ngươi phải ngoan ngoãn đi theo ta, dám giở trò nữa thì đừng có trách ta ra tay độc ác!”

Đang lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng âm thầm cầm một tờ kiếm phù, kiếm phù này cũng chỉ còn có mỗi một tờ mà thôi —— chỉ cần cọng hành tinh này muốn chạy trốn thì hắn sẽ chém ra ngay!

“Ừm, xem cho kỹ nhé. Bảo đảm sau khi ngươi xem xong thì sẽ không nhịn được!”

Thông Nương hất mái tóc dài của mình.

Thông báo hệ thống —— Thông Nương lại dùng ‘Tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp!’ với Tống Thư Hàng!

Điểm mị lực của Thông Nương +10086!

Mị lực của Thông Nương đã bạo tăng, không ai có thể đỡ nổi! Mị lực này, mặc kệ là nam hay nữ thì đều không thể chống lại được! Tới đây đi, thiếu niên, làm một phát cho sướng đi!

Thân thể của hành tinh uốn éo khí thế, lại còn đá lông nheo với Tống Thư Hàng.

Cô rất có lòng tin vào mị lực của mình, cho dù là nữ thì cũng sẽ bị mị lực của cô hấp dẫn, tới xình xịch cô, huống hồ gì kẻ trước mắt còn là một nam tu sĩ trẻ tuổi?

Sau đó... Thông Nương múa xong một điệu.

“Bốp bốp bốp!”

Tống Thư Hàng vỗ tay cật lực:

“Nhảy khá lắm! Rất đẹp!”

“Vậy thôi ư?”

Thông Nương hỏi lại với vẻ không dám tin.

“Ta đã phối hợp vỗ tay cho cô rồi mà? Cô còn thấy không đủ à? Phải biết là gần đây mắt thưởng thức của ta cao lắm đấy!”

Tống Thư Hàng nói, cúi người đứng lên:

“Đừng nói nhiều nữa, mau giơ tay chịu trói đi! Hoặc là để ta đánh cho cô bán thân bất toại xong rồi mang về cũng được!”

“Ngươi... ngươi, ngươi có phải là đàn ông hay không đó! Thế mà không có chút cảm giác nào à?”

Thông Nương chỉ vào Tống Thư Hàng hét lớn lên.

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng lại cúi người, sau đó hắn giơ nắm đấm lên, cười lạnh:

“Ta có thể xem như mình không nghe thấy mấy lời cô mới nói! Xem ra ta phải đánh cô một trận mới được rồi!”

“Xin lỗi mà... ta rút lại lời vừa nói có được không? Ta đi theo ngươi, ta sẽ ngoan ngoãn đi theo ngươi được không?”

Thông Nương muốn khóc quá đi mất. Không thể ngồi lại tâm sự đàng hoàng, đừng dùng bạo lực giải quyết vấn đề được à?

Tống Thư Hàng thỏa mãn gật đầu.

Đúng lúc này, chiếc xe thể thao của Triệu Nhã Nhã chạy về phía này!

Triệu Nhã Nhã đến quá đúng lúc, nếu đến sớm một chút thì cô sẽ nhìn thấy cảnh nổ mạnh, nếu như đến trễ một chút thì Tống Thư Hàng đã mang theo cọng hành tinh đi về nhà rồi.

…

“Biến thành hình dạng cọng hành, ta đưa cô về.”

Tống Thư Hàng móc kiếm phù ra, trầm giọng nói với cọng hành tinh:

“Đừng có mà mong trốn nhé, nếu trốn thì cô nhất định sẽ chết chắc.

Dưới sự uy hiếp của Tống Thư Hàng, Thông Nương ngoan ngoãn biến về trạng thái cọng hành.

Đồng thời cô còn thỉnh cầu lần sau chót:

“Thượng tiên à, ngươi định phong ấn ta bao lâu vậy? Có thể phong ấn ít ít được không… ta mới bị người ta nhốt ba trăm năm xong, vừa mới thoát ra đấy.”

Bị người ta nhốt những ba trăm năm, Tống Thư Hàng mềm lòng, đúng là thảm thật đấy.

Thấy Tống Thư Hàng không trả lời, Thông Nương nóng lòng:

“Hay là ta cho ngươi một bản công pháp tu hành nhé, có thể bớt thời gian lại một chút được không.”

Ba trăm năm trước cô trộm được một quyển công pháp trên người Cửu Đăng, sau này Cửu Đăng mãi không thèm đòi lại.

“Yên tâm đi, ta sẽ không nhốt cô lâu đâu. Về một chuyến với ta, gặp một vị tiền bối… Nếu nhanh thì chừng vài ngày sẽ thả cô thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thật sao?”

Hai mắt của cọng hành tinh lập tức sáng rỡ lên.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Thật, ta lừa cô làm gì.”

“Vậy là được rồi, vậy là được rồi.”

Thông Nương cảm thấy an tâm hơn.

Sau đó, Tống Thư Hàng cầm cọng hành là cô lên, nhảy trên đường lớn, chờ xe của Triệu Nhã Nhã tới.

Sau khi Triệu Nhã Nhã dừng xe lại thì hất tóc một cái vô cùng xinh đẹp.

“Mau lên xe đi, bây giờ cô đang nổi giận ở nhà đấy, dượng sắp không chịu nổi nữa rồi, lén bảo chị đưa em về ngay kìa.”

Triệu Nhã Nhã cười nói.

Lúc cô đưa ba Tống về nhà thì mẹ Tống còn lộ ra vẻ khó hiểu.

Sau khi bà biết mấy người ba Tống bị lật xe thì lập tức nổi giận. Bây giờ ba người ba Tống, lão Lữ và Lữ Thiên Hữu đang ngồi khúm núm ở nhà gánh chịu tuyệt chiêu sư tử hống của mẹ Tống.

Bây giờ Ba Tống chỉ mong Triệu Nhã Nhã có thể đưa Thư Hàng về nhà cho nhanh để dập lửa giận của mẹ Tống mà thôi.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười ha hả, giữ nguyên tư thế cúi người, leo lên trên xe.

“Sao em cứ cúi người mãi thế?”

Triệu Nhã Nhã nghi hoặc hỏi.

Chương 251: Cấm chỉ tuyệt đối!

“Ha ha, khi nãy em sơ ý xoay đụng trúng eo, khỏi ngay ấy mà.”

Tống Thư Hàng cười gượng hai tiếng, sau khi ngồi xuống xong thì hắn cẩn thận nắm chặt cọng hành tinh. Đồng thời cũng bỏ hòn đá Ngộ Đạo thạch to chừng nắm tay vào trong túi.

Triệu Nhã Nhã chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, sau đó cô khởi động xe thể thao, chạy về phía nhà của Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi, em đã nhờ người ta xử lý chiếc máy kéo kia xong chưa?”

Khi nãy cô không xuống xe, mà tầm nhìn của cô lúc đó thì lại không nhìn thấy chiếc xe kéo bị nổ cháy thành sắt vụn cùng với dấu vết vụ nổ để lại ở hiện trường, cho nên mới hỏi như thế.

“Ha ha ha, sau khi mọi người đi thì máy kéo lại xảy ra vài sự cố ngoài ý muốn. Nhưng không sao cả, lát nữa em sẽ gọi điện nhờ bạn em xử lý giúp là được.”

Tống Thư Hàng cười gượng hai tiêng nữa.

“Ừ.”

Triệu Nhã Nhã gật đầu:

“Thư Hàng này, gần đây em thay đổi nhiều thật đấy? Hồi tháng sáu chị gặp em thì hình như em không cao được như thế. Còn cả thân thủ nhanh nhẹn như khỉ của em nữa, học từ đâu thế hả?”

Cô có rất nhiều điều muốn hỏi Tống Thư Hàng, mặc kệ là việc dễ dàng cõng ba Tống, lão Lữ leo lên sườn núi, hay là chiếc xe kéo đã được độ lên đến mức chạy vượt mặt cả xe thể thao kia nữa…

Nhưng so với chiếc máy kéo thì cô lại càng tò mò không biết thân thủ của Tống Thư Hàng do đâu mà thành hơn.

“Ha ha, không phải hồi tháng sáu lúc chị tới thăm em thì em vẫn luôn chăm chỉ rèn luyện đấy à! Cứ tập mãi nên thể trạng biến thành tốt hơn từ khi nào em cũng không biết nữa.”

Tống Thư Hàng cười ha hả, lại nói:

“Còn nữa, gần đây có một người bạn gửi vài thứ tốt cho em, hiệu quả tốt lắm. Đợi về nhà xong em sẽ cho chị thử.”

Thứ hắn nói chính là linh mạch bích trà, nếu đã gặp được Triệu Nhã Nhã thì nhân cơ hội này đưa cho chị ấy một phần luôn.

“Thứ tốt à?”

Triệu Nhã Nhã mỉm cười, lại hỏi:

“Còn nữa, chiếc xe kéo kia là sao thế hả?”

Tống Thư Hàng đã biết thừa là mọi người sẽ hỏi chuyện này rồi, nên hắn đã nghĩ ra được đáp án từ lâu:

“Chiếc xe kéo kia đấy à, nó được độ lên rồi! Qúa trình độ xe hơi bí mật, bởi vì kỹ thuật độ xe lên là thuộc về bạn của em. Không được cậu ta đồng ý thì em không thể tiết lộ được.”

Triệu Nhã Nhã gật đầu, tỏ vẻ hiểu được:

“Ồ, là người bạn đang nằm ngủ ở nhà của em mà dì đã nhắc tới chứ gì?”

“Đúng là cậu ta đấy.”

Tống Thư Hàng nhớ tới Bạch Tôn Giả vẫn đang bế quan ở nhà mình, trong lòng có phần phiền muộn.

Bây giờ hắn rất lo lắng, lỡ như Bạch Tôn Giả bế quan rồi đột nhiên lại huyễn hóa ra sa mạc thì phải làm sao bây giờ? —— Hy vọng người nhà của mình không xui xẻo như thế.

Đồng thời, hắn phải tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về mau mới được.

Ít nhất thì trước hết phải để cho Đậu Đậu giăng vài cái kết giới phòng ngự ở quanh phòng của mình, đừng để ảo cảnh sa mạc của Bạch tiền bối tiết ra ngoài mới được.

Đúng rồi, mình đã đến thành phố Văn Châu rồi, phải gọi điện thoại cho Đậu Đậu cái đã.

Vậy nên Tống Thư Hàng móc điện thoại ra, gọi cho Đậu Đậu.

Lúc này, Đậu Đậu bắt máy khá nhanh.

“Alo, xin chào, là Thư Hàng tiểu hữu đấy à?”

Giọng nói vang lên ở đầu dây bên kia không phải của Đậu Đậu mà là của Tàng Thiên Câu Chu Ly, chuyên gia xử lý phiền toái cho Đậu Đậu.

“Ơ, là Chu Ly sư huynh à, Đậu Đậu đâu rồi?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Nó vừa mới đưa tiểu hòa thượng Quả Quả đi làm phẫu thuật cắt trĩ, cho nên tạm thời giao điện thoại cho ta. Ta đang đứng ngoài cửa nhìn bọn nó.”

Chu Ly thở dài.

Trưa hôm nay, hắn vừa mới xử lý sự cố giao thông cho Đậu Đậu xong thì nó lại gọi điện thoại kêu hắn qua một chuyến.

Còn tưởng là Đậu Đậu có chuyện gì quan trọng lắm, nhưng khi hắn đi tới chỗ nó thì mới biết hóa ra là nó phải đi đến bệnh viện cắt trĩ sang với tiểu hòa thượng Quả Quả —— bởi vì tiểu hòa thượng kia còn nhỏ quá, lúc đến bệnh viện cần phải có người lớn đi theo để ký tên, đăng ký.

Chu Ly quả thật dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng an ủi:

“Chu Ly sư huynh vất vả rồi.”

“Cảm ơn.”

Chu Ly lại thở dài thêm cái nữa, nói:

“Đậu Đậu nói, ngày mai tiểu hòa thượng còn phải đến trị thêm một buổi trĩ sang nữa. Đợi cỡ chiều mai thì ta sẽ đưa bọn nó tới chỗ của Thư Hàng tiểu hữu nhé?”

“Vất vả rồi!”

Tống Thư Hàng trả lời.

Vậy nên hắn cũng không cần phải tự mình đi đón tiểu hòa thượng và Đậu Đậu nữa.

“Không vất vả chút nào, đây là chuyện ta nên làm mà.”

Chu Ly cười lớn, cuối cùng lại hạ giọng, nói với âm lượng đủ cho mình Tống Thư Hàng nghe:

“Thật ra thì sư huynh ta đây lâu lâu cũng muốn được nghỉ phép ấy, chỉ cần một tuần là đủ rồi…”

“Không thành vấn đề, Chu Ly sư huynh. Chờ ngươi đưa Đậu Đậu tới chỗ ta xong thì ta cam đoan trong vòng một tuần sẽ không cho nó gây tai họa gì nữa.”

Tống Thư Hàng bảo đảm.

“Cảm ơn! Cảm ơn Thư Hàng nhé!”

Chu Ly sư huynh nói.

“Đừng khách sáo, thật ra… Chu Ly sư huynh à, chỗ này của ta cũng mới xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn. Chiếc máy kéo mà Tống Bạch lái về bây giờ đã rơi xuống núi rồi. Chờ ngươi tới đây thì ta muốn nhờ ngươi xử lý hiện trường sự cố giúp một phen, không làm phiền ngươi quá đấy chứ.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng hỏi dò —— lại mang thêm phiền toái cho Chu Ly sư huynh nữa rồi.

“Tống Bạch? À à, Bạch tiền bối đấy à. Không sao hết, chờ ta qua chỗ ngươi thì sẽ xử lý giúp ngươi ngay.”

Chu Ly sư huynh đồng ý cái roẹt.

“Quyết định thế nhé, tạm biệt Chu Ly sư huynh.”

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đợi sau khi Tống Thư Hàng cúp máy xong thì Triệu Nhã Nhã lại thuận miệng hỏi:

“Đấy là người bạn sẽ xử lý vụ máy kéo mà em đã nói đấy à?

“Dạ, chính là anh ta. Tới lúc đó anh ta sẽ giúp em xử lý dọn dẹp hiện trường lại như cũ, lại làm phiền anh ta nữa rồi.”

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng.

….

Một bên khác.

Bên trong trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy.

Tiểu Lý rốt cuộc cũng tỉnh lại, vừa mới tỉnh lại thì anh ta nhảy dựng lên từ trên giường, toàn thân vô cùng căng thẳng!

Ủa? sao mình lại phải căng thẳng nhảy dựng lên như thế nhỉ? Huấn luyện viên Tiểu Lý nghi hoặc đầy đầu.

Sau đó, anh lập tức nhìn thấy có một đám người đang ngồi bu quanh mình, là Caselli và năm sáu huấn luyện viên dạy lái máy bay khác của trung tâm.

Lúc này bọn họ đều chen chúc trong phòng nghỉ nhỏ xíu của nhân viên, nhìn chằm chằm huấn luyện viên Tiểu Lý.

Caselli mỉm cười tươi roi rói với Tiểu Lý:

“Tiểu Lý, rốt cuộc anh cũng tỉnh rồi.

Nhìn thấy nụ cười của cô, mặt của huấn luyện viên Tiểu Lý nóng lên —— cô nàng xinh đẹp phương tây Caselli này chính là nữ thần của trung tâm Giang Thủy này, rất nhiều huấn luyện viên dạy lái máy bay đều hâm mộ cô ấy, trong đó cũng có cả huấn luyện viên Tiểu Lý.

"Tiểu Lý này, rốt cuộc trong mấy ngày cậu đi với hai học viên đại gia kia thì đã xảy ra chuyện gì thế, hai người kia đưa cậu đi đâu chơi vậy?"

Có huấn luyện viên khác nôn nóng nên hỏi ngay.

"Đại gia? Đưa tôi đi đâu chơi á?"

Huấn luyện viên Tiểu Lý tỏ vẻ nghi hoặc, anh nhíu mày cố gắng nhớ lại thử xem, nhưng trí nhớ của anh lại bị đứt đoạn rất lạ.

Anh nhớ là mình đã lên máy bay trực thăng với hai đại gia kia. Nhưng phần ký ức về sau lại trống rỗng.

Nhìn thấy ánh mắt trông mong của đồng nghiệp, huấn luyện viên Tiểu Lý cảm thấy không đúng, nên hỏi ngược lại:

"Trong lúc tôi đi có xảy ra chuyện gì à?"

"Cậu không biết à?"

Một huấn luyện viên khác nhìn Tiểu Lý với vẻ khá kinh ngạc, sau đó rút một phần video mà họ đã chuẩn bị sẵn ra:

"Đây là video quay lại lúc tàu vũ trụ của Mỹ quay về trái đất đấy."

Chỉ thấy bên trong video, có hai người mặc đồ phi hành gia ngồi trên ghế.

Bên cạnh ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng hoan hô của quần chúng:

"Acuero, Acuero!"

Trong video, có một phi hành gia cởi nón của mình ra, để lộ một quả đầu hói bóng lưỡng, vẫy tay chào quần chúng.

Tiếp theo, quần chúng lại kêu to:

"Anthony, Anthony!"

Anthony? Cái tên này nghe quen thế nhỉ. Huấn luyện viên Tiểu Lý nhíu mày sâu hơn nữa, tại sao nghĩ tới cái tên này thì toàn thân mình lại tê rần lên, giống như đang phải gánh chịu đủ loại hình phạt tàn khốc thế này?

Vị phi hành gia thứ hai trong video lại không tháo nón ra.

Một lát sau, có nhân viên đi lên giúp đỡ, rốt cuộc cũng mở nón ra được.

Bên dưới chiếc nón là gương mặt vô cùng khiếp sợ của một người đàn ông phương đông!

Huấn luyện viên Tiểu Lý xem tới đây thì ngây ra —— mẹ nó đây chẳng phải là mình à?

“Đây là tôi sao?”

Huấn luyện viên Tiểu Lý hỏi.

“Cậu lại đi hỏi bọn tôi á? Bọn tôi còn định hỏi cậu đây.”

Caselli và mấy huấn luyện viên kia hỏi ngược lại.

“Sao tôi lại không nhớ được chút gì thế này? Chết tiệt, giống như tôi bị mất trí nhớ rồi ấy.”

Tiểu Lý dùng sức xoa huyệt thái dương của mình.

Caselli và những huấn luyện viên khác đưa mắt nhìn nhau.

Bộ dạng Tiểu Lý nhìn không giống như giả vờ tí nào… hình như cậu ta bị mất trí nhớ thật thì phải?

“Chết tiệt! Anthony... Anthony. Mẹ nó, Anthony là cái quỷ gì chứ?”

Huấn luyện viên Tiểu Lý cắn răng nói.

Nói xong câu đó, anh cảm giác trong miệng mình hãy còn lại nửa câu, thế là bật thốt luôn không thèm suy nghĩ:

“Còn Tiểu Bạch là cái quỷ gì nữa?”

“Tiểu Bạch? Lẽ nào cậu đang nói người tên Tống Bạch trong số hai đại gia kia à?”

Caselli lập tức đưa ‘tư liệu của Bạch Tôn Giả’ mà Hoàng Sơn Chân Quân đã giao cho cô ra trước mặt huấn luyện viên Tiểu Lý.

“Tống Bạch? Tống Bạch?”

Huấn luyện viên Tiểu Lý dùng sức ấn mạnh vào huyệt thái dương của mình, cố gắng nhớ lại.

“Anthony, Anthony… Tiểu Bạch, Tiểu Bạch… Tống Bạch, Tống Bạch?”

Trong đầu huấn luyện viên Tiểu Lý như có một vài đoạn trí nhớ ngắn, đứt quãng được anh moi ra, nhưng những đoạn ký ức này vụn vặt quá, anh căn bản không thể ghép những đoạn ký ức này lại được.

Con ngựa trắng… đúng rồi, còn có cả sa mạc… thiếu niên áo xanh… còn có quyền pháp? Sau đó đau quá, bị đánh rồi!!

Huấn luyện viên Tiểu Lý bất giác rơi lệ.

“Ơ? Lạ quá, sao mình lại khóc thế này?”

Huấn luyện viên Tiểu Lý nghi hoặc quệt tay lau đi nước mắt trên mặt mình —— nhưng lau cỡ nào cũng không hết. Nước mắt tuôn trào ra như vỡ đê, không thể nào dừng lại được.

“Lạ thật, sao mình lại thấy đau lòng chứ? Sao tự nhiên chỉ muốn khóc thật to thế này?”

Tiểu Lý nói với vẻ khó hiểu.

Caselli và mấy huấn luyện viên khác cũng nhìn Tiểu Lý mà ngu người —— bọn họ cảm giác dường như Tiểu Lý đã phải trải qua một chuyện rất đau lòng thì phải?

…………

Chiếc xe thể thao của Triệu Nhã Nhã đỗ lại trước cửa nhà Tống Thư Hàng.

“Đi lên lầu nhanh đi, dượng vẫn còn đang chờ em cứu nguy đấy.”

Triệu Nhã Nhã cười nói.

“Em lên ngay!”

Tống Thư Hàng cầm cọng hành lá trong tay, gằn giọng đe dọa:

“Nhớ cho kỹ, sau khi tới nhà ta thì đừng có hiện nguyên hình, cũng đừng để cho bất kỳ người nào phát hiện ra ngươi là yêu tinh. Nếu không thì đừng có trách ta không khách khí với ngươi!”

Thân thể của cọng hành tinh run lên, bị dọa sợ run…

Chương 252: Đao này bén thật đấy!

Sau khi lên lầu, còn chưa vào cửa thì Tống Thư Hàng đã nghe thấy tiếng quát mắng tức giận của Mẹ Tống.

Triệu Nhã Nhã cười hì hì, giơ tay gõ cửa.

Người tới gõ cửa là Arthur.

“Rốt cuộc các cậu cũng về rồi.”

Arthur nheo mắt cười, lặng lẽ giơ tay chỉ chỉ về phía phòng khách.

Trong phòng khách lúc này.

Ba người, Ba Tống, lão Lữ, Lữ Thiên Hữu ngồi co ro trên ghế.

Mẹ Tống thì đứng nhìn họ:

“Ông xem các ông đi, đã bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn dám lái xe lúc uống say hả? Chán sống hết rồi à?”

Bla bla bla… Mẹ Tống bắn liên thanh như súng máy.

“Cháu mời dì uống trà.”

Tiểu Mạch Tuệ đứng bên cạnh còn tinh ý rót ly nước đưa lên, để cho Mẹ Tống nhuận họng.

Cái cô nàng này đúng là sợ thiên hạ không loạn mà.

Mẹ Tống đang mắng khô cả cổ, sau khi nhận ly nước thì uống cạn sạch, lập tức hồi máu căng tràn sức chiến đấu, lại tiếp tục cằm ràm ba người kia.

Sau khi Ba Tống đang ngồi trên ghế nhìn thấy Tống Thư Hàng bước vào cửa xong thì lập tức nháy mắt ra dấu với hắn, ý bảo Tống Thư Hàng mau cứu bồ —— hôm nay xem như ông mất hết mặt mũi luôn.

Nhưng đành vậy, bọn họ đuối lý mà. Say rượu đi lái máy kéo, còn gây tai nạn, đúng là tội không thể tha.

Cho nên dù có hai người bạn tốt của Triệu Nhã Nhã ở đây thì Mẹ Tống cũng không tha cho bọn họ, từ khi bọn họ quay về thì đã bị bà cằm ràm tới tận bây giờ. Xem sức chiến đấu của Mẹ Tống bây giờ thì ít nhất vẫn có thể mắng tiếp một giờ nữa.

Triệu Nhã Nhã quay đầu lại, đúng lúc nhìn Tiểu Mạch Tuệ đang bưng trà rót nước, khóe miệng co giật —— cái cô nàng này đúng thật là hết thuốc chữa mà! Cô kéo Arthur và Tiểu Mạch Tuệ qua một bên trước, miễn cho cô ấy lại bày trò.

Đợi sau khi Triệu Nhã Nhã và Arthur đi khỏi thì Tống Thư Hàng vào nhà, bỏ cọng hành tinh vào cái tủ nhỏ ở cửa.

Bộ dạng của hành tinh bây giờ trông khá giống cọng hành, nếu để bậy bạ… lỡ như bị Mẹ Tống nhặt lấy mang xuống bếp nấu ăn thì làm sao bây giờ?

“Ngoan ngoãn ở yên đấy cho ta, chớ có lộn xộn, bằng không thì phù bảo trong tay ta sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng cuối cùng còn uy hiếp thêm một câu, giơ tờ kiếm phù cuối cùng trong tay của mình ra.

Thông Nương cảm giác được kiếm khí đáng sợ trên kiếm phù, dáng hành mảnh khảnh lại bị dọa sợ run cầm cập.

Sau khi cất hành tinh xong thì Tống Thư Hàng bước ngay vào phòng khách.

“Mẹ, con về rồi đây.”

Tống Thư Hàng cười tươi roi rói, sau đó lại nói với Mẹ Tống:

“Mẹ à, trong nhà vẫn còn khách kìa. Mẹ đón khách của chị Nhã Nhã trước đi, bây giờ chắc ba cũng biết sai rồi, đợi khách đi hết rồi mình lại nói tiếp cũng được mà.”

Tiểu Mạch Tuệ cười hì hì, phẩy tay nói:

“Không sao đâu, mọi người không cần phải để ý đến bọn cháu cũng được.”

Ba Tống ho hai tiếng:

“Khụ khụ, mẹ nó à, đừng có để khách chờ như thế. Việc hôm nay là do tôi và lão Lữ uống say nên làm bậy, không nghĩ gì nhiều, chúng tôi đều biết sai cả rồi!”

“Đúng đó, em dâu à. Lỗi lầm đều là do tôi cả, lúc đấy tôi nhất thời ngứa tay nên mới thế, đều là tại tôi hết!”

Lão Lữ lập tức hùa theo, nhận lỗi vô cùng thành khẩn.

“Cháu cũng sai, cháu không cản được ba cháu. Cháu cũng có lỗi!”

Lữ Thiên Hữu giữ nguyên đội hình.

Mẹ Tống trừng mắt nhìn ba người kia một cái, cuối cùng, nhờ có Tống Thư Hàng khuyên ngăn mãi mới chịu tạm ba cho ba người kia một lần.

“Nhã Nhã, dì đi pha trà cho mấy đứa, mấy đứa ngồi chờ một lúc nhé.”

Mẹ Tống nói.

….

Đợi Mẹ Tống đi rồi, Ba Tống mới thở phào một hơi.

Lão Lữ mở miệng nói:

“Thư Hàng này, bác xin lỗi về chiếc xe kéo của cháu. Thứ đó… bây giờ có sao không?”

Xe kéo 150km đấy, lỡ như bị hỏng hóc gì thì ông biết kiếm đâu ra một chiếc đền lại cho Thư Hàng đây? Thứ này có tiền cũng không có mà mua đâu.

“Tuy là có chút vấn đề, nhưng cháu có thể tự mình giải quyết được, bác Lữ đừng lo lắng.”

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng —— máy kéo bị hắn làm nổ mất tiêu rồi.

Lão Lữ nghe nói thế thì cũng thầm thở phào một hơi. Nhưng trong lòng lại nghĩ, mấy hôm nữa phải tìm cơ hội xin lỗi Tống Thư Hàng đàng hoàng mới được. Ông là người thật thà, là do ông làm lật xe kéo của Tống Thư Hàng, ông phải đền bù lại mới được.

Nhưng đền kiểu gì thì phải đợi ông về nhà chuẩn bị kỹ lại đã.

“Lão Lữ ông đừng nghĩ nhiều quá, Thiên Hữu này, ba người chúng ta vào trong phòng tâm sự đi, để chỗ lại cho mấy đứa trẻ.”

Ba Tống nói xong thì kéo lão Lữ và Lữ Thiên Hữu đi vào trong thư phòng.

Lữ Thiên Hữu khóc không ra nước mắt —— cháu chỉ lớn hơn Thư Hàng có hai tuổi thôi có được không, đừng thấy cháu to con thế thôi, chứ cháu cũng là người trẻ tuổi mà!

…

Tống Thư Hàng ngồi lại hàn huyên với mấy người Triệu Nhã

Nhã một lúc, thấy Mẹ Tống đang bắt đầu nấu nước nóng thì Tống Thư Hàng mới nhớ tới linh mạch bích trà.

“Chị Nhã Nhã, mọi người chờ một lát, em đi lấy thứ tốt cho mọi người.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Là thứ em nói khi nãy đấy à?”

Triệu Nhã Nhã cười hỏi.

“Đúng đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thật ra thì lấy linh mạch bích trà là một chuyện, quan trọng hơn là hắn muốn về phòng xem tình trạng của Bạch Tôn Giả bây giờ thế nào rồi. Lại thêm lúc nãy Triệu Nhã Nhã xách cái vali của hắn về thì để nó ở ngay cửa phòng.

Trong vali còn để một triệu tiền mặt, đan dược, bảo đao Bá Toái, hồn châu và linh mạch bích trà nữa.

Nếu như lúc Mẹ Tống đi ngang qua vô tình đụng ngã vali, nhìn thấy nhiều tiền mặt lẫn cây đao như thế thì chắc sẽ nghĩ ngay tới Vân Vụ đạo trưởng mặt mày máu me, tới lúc ấy có trời mới biết bà có nghĩ bậy hay không.

Vậy nên, Thư Hàng nhân cơ hội xách vali vào trong phòng.

Trong phòng, Bạch Tôn Giả vẫn nằm ở trên giường, vẫn còn đang trong trạng thái bế quan, may mà lần này bên cạnh hắn không xuất hiện thực tại ảo kia nữa.

Thư Hàng thở phào nhẹ nhỏm.

Hắn lấy hồn châu trong vali ra để ở cạnh tâm khiếu trước.

Linh quỷ chui ra từ trong tâm khiếu, nuốt chửng hồn châu, sau đó thỏa mãn chui về tâm khiếu lại. Hôm nay, vì giúp Tống Thư Hàng trùng kích cảnh giới tị khiếu mà linh quỷ đã tiêu hao rất lớn.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng lấy bích mạch linh trà với bảo đao Bá Toái ra.

Linh mạch linh trà này phải lấy ra một phần chia cho mấy người Triệu Nhã Nhã, còn bảo đao Bá Toái này là để phòng ngừa bất trắc có thể xảy ra.

Thanh đao này là bảo vật trấn tông của Nguyệt Đao Tông, có thể chém được cơ thể của tu sĩ tứ phẩm. Có đao này rồi, cho dù cọng hành tinh kia giở trò thì hắn cũng có thể dựa vào thanh đao sắc bén này, chặt hành tinh ra làm hai.

“Cứ đem ra phòng khách treo trước đi vậy, nói nó là hàng trưng bày cũng được.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ.

Vậy nên, hắn nhét vali xuống gầm giường trước.

Sau đó, một tay cầm bảo đao Bá Toái, tay kia thì cầm hợp linh mạch bích trà nhỏ, đi ra khỏi phòng.

…..

Lúc đi ra khỏi phòng thì đụng phải Mẹ Tống đang đi tới.

“Thư Hàng, tối nay bảo Nhã Nhã với bạn của nó ở lại ăn cơm nhé. Dù sao hôm nay mẹ cũng chuẩn bị nhiều đồ ăn lắm, tối nay làm một bữa ngon cho mọi người ăn.”

Mẹ Tống mở miệng nói.

“Được ạ, không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng nói.

“Còn nữa, con đi xuống khu bán đồ làm bếp ở bên kia đường mua cho mẹ một con dao chặt xương nhé, sáng nay mẹ đặc biệt mua một cục xương to. Nhưng lúc trưa nấu cơm tự nhiên con dao nhà mình lại bị hư mất rồi.”

Mẹ Tống nói xong, đột nhiên nhìn thấy bảo đao Bá Toái trong tay Tống Thư Hàng.

“Cây đao này ở đâu ra đấy?”

Mẹ Tống hỏi.

“Bạn con tặng, đồ treo trang trí ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đồ trang trí mà sao lại khai phong thế?”

Mẹ Tống nghi hoặc:

“Để mẹ xem xem.”

“Hơi nặng một chút, mẹ cẩn thận nhé.”

Tống Thư Hàng đành phải dâng bảo đao Bá Toái của mình lên.

Mẹ Tống cầm lấy:

“Đúng là nặng thật… nhưng cảm giác nó cũng bền chắc lắm.”

Có thể không bền chắc được à? Nó có thể chém được cả thân thể của tu sĩ tứ phẩm, phá phòng lợi hại lắm. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

“Treo nó trong phòng khách đi, nhưng cây đao này từng khai phong rồi, treo cẩn thận một chút, đừng có để nó rơi xuống làm người ta bị thương.”

Mẹ Tống tra bảo đao Bá Toái vào vỏ, rồi lại nói tiếp:

“Treo đao xong rồi thì con mau đi mua một con dao chặt xương nhé, con có tiền ở đó không?”

“Mẹ yên tâm đi, con vẫn còn tiền đây!”

Tống Thư Hàng cười hì hì, cầm lấy đao đi ra phòng khách.

….

Trong phòng khách, Triệu Nhã Nhã đang lặng lẽ nói chuyện với hai người bạn của mình, thi thoảng lại cười lên giòn giã như tiếng chuông bạc.

Sau khi thấy Tống Thư Hàng bước tới thì Triệu Nhã Nhã tò mò nhìn bảo đao trong tay Tống Thư Hàng:

“Tống Thư Hàng, thứ mà em nói không phải là cái này đấy chứ?”

“Không phải đâu, đây là đồ trang trí mà bạn em tặng, em treo nó lên phòng khách xong cái đã.”

Tống Thư Hàng nói xong thì lắc lắc cái hộp nhỏ trong tay nói:

“Đây mới thật sự là thứ tốt mà em định đưa cho mọi người đây.

Sau khi treo bảo đao Bá Toái lên xong, Tống Thư Hàng rót cho mỗi người Triệu Nhã Nhã một ly nước sôi, sau đó lại bỏ thêm hai lá linh mạch bích trà vào trong ly nước sôi.

“Đây là đồ tốt gì thế? Lá trà à?”

Triệu Nhã Nhã tò mò nên quay lại hỏi.

Sau đó vẻ mặt của cô cũng giống hệt như bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng ngày trước, dở khóc dở cười:

“Thư Hàng, em keo kiệt thế cơ à? Dù trà của em có là Đại Hồng Bào hàng xịn thì cũng không cần phải đếm từng lá để pha như thế chứ?”

“Ha ha, tạm thời đừng nói gì cả. Chị uống thử là biết ngay!”

Vẻ mặt của Tống Thư Hàng rất bình tĩnh, đẩy ly trà tới trước mặt ba người bọn họ.

Cũng giống hệt như bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng khi đó, ba người Triệu Nhã Nhã bán tin bán nghi, sau đó bừng ly trà lên thổi vài hơi, rồi lại dè dặt nhấp thử một hớp.

Sau đó, mắt của ba người sáng lên.

Rõ ràng rất ít trà, nhưng sau khi vào miệng lại có một cổ khí tức mát lạnh rất đỗi quỷ dị trôi từ cổ xuống bụng. Trong ngày hè nóng bức thế này, cảm giác như thể toàn thân mình được thanh lọc từ trong ra ngoài, mát lạnh sảng khoái.

Hơn nữa, hương trà quanh quẩn mãi trong miệng không tan...

“Rõ ràng chỉ có hai lá trà thôi.”

Tiểu Mạch Tuệ líu lưỡi, cô đã uống qua không biết bao nhiêu loại trà quý, nhưng không có thứ nào được như loại trà trong tay cả:

“Nếu như bỏ thêm chút nữa thì có phải sẽ càng ngon hơn không?”

“Không được bỏ nhiều đâu.”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Mặc dù lá trà này rất tốt, nhưng mỗi ly tối đa chỉ có thể bỏ một lá thôi. Nếu bỏ nhiều hơn sẽ hại thân. Mỗi ngày chỉ được một ly, không thể uống nhiều được đâu.”

Sau đó, Thư Hàng giao cái hộp lá trà nhỏ cho Triệu Nhã Nhã:

“Lá trà này cũng là người khác tặng em, bên trong cái hộp này có ba túi nhỏ, tặng cho mọi người đấy.”

Đây là để cảm ơn hôm nay ba người họ đã giúp đỡ.

Cái hộp nhỏ này cứ để ba người bọn họ chia nhau trước, ngày mai hắn lại tặng thêm một phần cho Triệu Nhã Nhã sau.

Dù sao thì số lượng linh mạch bích trà trong tay hắn cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, tặng người ta cũng phải tính toán thật kỹ mới được.

….

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nói với Triệu Nhã Nhã vài lời rồi đi xuống tiệm bán đồ làm bếp mua dao chặt xương.

Trước khi ra ngoài, hắn vẫn không quên cầm theo cọng hành trên ngăn tủ kia theo —— hắn cũng không dám để cọng hành tinh này lại trong nhà.

Chương 253: Sao cọng hành này cắt không đứt thế nhỉ?

Sau khi Tống Thư Hàng xuống lầu đi mua dao chặt xương thì mẹ Tống lại chạy ra cửa, kêu to:

“Đúng rồi, A Hàng này, lúc con quay về nhớ mua luôn chai nước tương nhé, tương trong nhà cũng hết rồi.”

“Dạ, con biết rồi.”

Tống Thư Hàng khoát tay trả lời.

“Đi đường cẩn thận đấy.”

Mẹ Tống dặn dò một câu sau cùng, rồi quay người đóng cửa lại.

Đợi sau khi Tống Thư Hàng đi xa...

Ở đằng sau chiếc hộp trên ngăn tủ lại có một cọng hành non nhú ra!

“Chà chà, đúng là tên nhân loại ngu xuẩn, ngươi cho rằng mình thật sự có thể nắm được bản yêu trong tay à? Nực cười, bản yêu dầu gì cũng là đại yêu đã tu hành hơn ba trăm năm! Dám uy hiếp bản yêu à!”

Hành tinh dương dương đắc ý nói.

Cô không hề bị Tống Thư Hàng mang đi, cọng hành bị Tống Thư Hàng cầm đi chỉ là một cọng hành bình thường mà thôi.

Dù hành tinh có vô dụng cỡ nào đi chăng nữa thì cô cũng là một yêu tinh, Ngoại trừ việc sau khi hiện nguyên hình thì có thể dùng pháp thuật độn thổ ra thì cô còn có một kỹ năng mà bất kỳ yêu tinh nào cũng biết, đó chính là khiến cho mình không bị người bình thường nhìn thấy! —— đương nhiên, phàm là những tu sĩ sau khi trúc cơ xong thì vẫn có thể nhìn thấy bộ dạng của yêu tinh khi đã ẩn hình.

Nhưng đây không phải vấn đề, dù sao chỉ cần cô ẩn hình rồi thì mẹ Tống và những người khác sẽ không nhìn thấy cô.

Cũng ngay lúc này, nhân lúc Tống Thư Hàng vào phòng sửa sang lại cái vali thì Thông Nương đã lặng lẽ ẩn hình, chui vào nhà bếp. Sau đó cô ta lén trộm một cọng hành có kích cỡ xêm xêm với mình, còn nguyên củ hành ra.

Tiếp theo, cô đặt cọng hành đó lại chỗ của mình. Lại dùng thân thể của mình cọ khắp cọng hành kia. Để lại khí tức của mình ở trên đó, đề phòng Tống Thư Hàng phát hiện ra dị trạng.

Còn bản thể của cô thì nấp vào đằng sau cái hộp nhỏ ở trên ngăn tủ.

Sau khi làm xong hết mọi việc, cô bắt đầu kiên nhẫn đợi chờ cơ hội —— chờ khi Tống Thư Hàng mang theo cọng hành kia rời đi.

Chỉ cần Tống Thư Hàng đi rồi thì cơ hội để cô chạy thoát thân sẽ tới!

...

Sau đó, mọi chuyện diễn ra vô cùng thuận lợi, hôm nay cô may mắn tựa như được thần phù hộ!

Tống Thư Hàng ra ngoài, không nghĩ ngợi gì nhiều, tiện tay cầm cọng hành kia đi theo, ra ngoài mua dao chặt xương...

Nhưng Thông Nương không vội. Cô nghe ngóng tiếng bước chân của Tống Thư Hàng ngày càng đi xa, mùi của Tống Thư Hàng cũng ngày càng xa hơn.

Lúc này, Thông Nương mới chui ra từ sau cái hộp kia!

“Tiếp theo đã tới lúc để bản yêu chạy thoát rồi! Chạy xa khỏi nơi này, tuyệt đối không thể để cho cái người tên Tống Thư Hàng kia bắt được.”

Thông Nương nghĩ thầm trong bụng.

Cô cũng không nghĩ tới chuyện làm hại người nhà của Tống Thư Hàng —— không phải cô không muốn, mà là cô không dám!

Bởi vì cô có thể cảm ứng được, trong căn nhà này vẫn còn hai cỗ khí tức cường đại khác!

Khí tức của hai người kia thật sự quá mức cường đại, ở trong cảm giác của Thông Nương, khí tức của hai người này tựa như mặt trời và mặt trăng, không thể nào xem nhẹ được!

Cho nên, Thông Nương căn bản không dám gây sự, chỉ đành cụp đuôi bỏ chạy là được rồi…

“Tự do vạn tuế!”

Thông Nương thấp giọng hoan hô, sau đó cô lặng lẽ nhú thân hành ra từ trong ngăn tủ, chuẩn bị chạy trốn!

Đúng lúc này, giọng của mẹ Tống đột nhiên vang lên:

“Ủa? Sao lại có cọng hành nằm đây vậy ta?”

Sau đó, Thông Nương chỉ cảm thấy thân thể của mình bị siết chặt, cô đã bị mẹ Tống túm lấy!

Thật ra, với thực lực của Thông Nương thì muốn tránh khỏi bàn tay của mẹ Tống chỉ là chuyện vặt mà thôi… Nhưng đúng lúc nãy, một trong hai cỗ khí tức cường đại ở trong phòng dường như có động tĩnh, phát ra tiếng hô rất khẽ.

Thông Nương bị dọa hết hồn, sau đó đã bị mẹ Tống túm mất rồi!

“Mình nhớ là đâu có bỏ hành ở đây đâu ta?”

Mẹ Tống lộ ra vẻ nghi hoặc, bất quá bà vẫn đưa Thông Nương vào trong bếp.

Sau đó ném cô vào trong đống hành.

“Ừ, hành chẳng còn bao nhiêu nữa, hay là làm hành xào thịt dê nhỉ?”

Mẹ Tống lẩm bẩm.

Thông Nương nghe nói thế thì lập tức giật mình:

“Đáng chết, bà ta muốn làm gì đây? Không phải là muốn xắt mình ra để nấu ăn đấy chứ?”

Cô còn đang nghĩ ngợi thì mẹ Tống đã cầm dao lên, bắt đầu cắt hành cạch cạch rồi!

Đáng chết, bản yêu chính là đại yêu đã tu hành ba trăm năm, dám coi bản yêu như một cọng hành bình thường? Giỡn mặt với ta đấy à!

Thông Nương tức giận, cọng hành không phát uy thì tưởng ta là cọng hẹ hả!

Vậy nên, cô chuẩn bị phô bày thực lực của mình, khiến cho nhân loại nông cạn trước mắt biết được sự đáng sợ của cô.

Nhưng đúng lúc này, một trong hai cổ khí tức trong phòng đột nhiên lại phát ra tiếng rên rỉ kỳ lạ.

Nghe thấy tiếng rên này, Thông Nương lập tức sun vòi.

Thôi vậy thôi vậy, muốn cắt thì cắt đi!

Dù sao thì dao bình thường cũng không làm gì được cô cả.

Đợi nhân loại ngu xuẩn này phát hiện không cắt được cô thì chắc là sẽ bỏ cuộc nhỉ?

Cạch cạch... cạch cạch...

Mẹ Tống xắt rất nhanh, đảo mắt đã cắt xong mớ hành lá trong tay, ngoại trừ Thông Nương ra.

Thật đáng thương, đúng là đáng thương quá đi mất. Đây đều là đồng loại của cô cả, lại bị con người bầm thây vạn đoạn như thế... cô có hơi đau buồn một chút.

“Ủa? Sao cọng này không đứt nhỉ?”

Lúc này mẹ Tống nghi hoặc nhìn Thông Nương vẫn còn nguyên xi.

Chẳng lẽ dao bị hỏng à?

Bà nghi hoặc đè Thông Nương lại, cắt một dao thật mạnh.

Lưỡi dao miết lên người Thông Nương lại như cắt lên sắt thép vậy, hoàn toàn không cắt được. Hơn nữa, mẹ Tống đã dùng hết sức rồi, lưỡi dao trong tay lại truyền tới một lực phản chấn nho nhỏ.

“?”

Mẹ Tống nghi hoặc.

“Sợ chưa? Sợ hết hồn chưa? Tuy rằng tu vi của bản yêu không cao, nhưng dẫu gì ta cũng là đại yêu đã sống ba trăm năm. Chỉ là một con dao bình thường thì sao có thể đả thương được ta?”

Thông Nương dương dương đắc ý nói —— đương nhiên, mẹ Tống không nghe thấy những gì cô ta nói được.

“Dao bị cùn à?”

Mẹ Tống nhìn con dao trong tay mình.

Bà lại dùng dao cắt thử những thứ khác như thịt dê với bắp cải.

Lạ thật, dao bén lắm mà, cắt cái gì cũng ngọt sớt đây này.

Vậy nên mẹ Tống lại quay lại cắt Thông Nương tiếp... Kết quả không cần phải nói, vẫn không thể cắt được, cứa dao kiểu gì cũng không cắt được.

Quái thật đấy!

“Chẳng lẽ nó không phải hành mà chỉ là mô hình cọng hành như hàng mẫu trưng bày nhỉ?”

Mẹ Tống nghi hoặc giơ Thông Nương lên ngửi thử.

Một mùi hành thơm ngát truyền tới, lại sờ sờ thử, đây rõ ràng là một cọng hành thật mà?

Mẹ Tống sững sờ.

Ngây ra một lúc, đột nhiên, hai mắt của mẹ Tống sáng lên!

Chẳng biết tại sao, bà lại nhớ tới cây đao trang trí của Tống Thư Hàng.

Hay là dùng cây đao đó thử xem sao?

Dù sao thì cũng chỉ cắt hành thôi, cũng không làm dơ gì.

Đã nghĩ thì phải làm ngay, đây là đức tính tốt đẹp mà mẹ Tống đã di truyền cho Tống Thư Hàng.

Vậy nên, mẹ Tống cầm Thông Nương, vội vàng chạy lên phòng khách, tháo cây đao trang trí xuống trong ánh mắt khó hiểu của mấy người Triệu Nhã Nhã.

Sau đó, bà lại chạy vội vào bếp!

Chương 254. Tương kế tựu kế

Sau khi mua dao chặt xương và nước tương xong, Tống Thư Hàng vội dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng về nhà.

“Thế mà lại bị cọng hành thành tinh kia lôi ra đùa giỡn.”

Cọng hành trên tay Tống Thư Hàng chỉ là một cọng hành bình thường thôi, thế nhưng khí tức của hành tinh tràn ngập trên nó nhất thời đã lừa gạt được hắn.

… Cho đến vừa rồi khi hắn đi mua nước tương, dùng bàn tay phải đang nắm cổ “Hành tinh” nhận lấy chai tương, mới dùng sức hơi lớn chút mà “Hành tinh” đã đứt thành hai nửa…

Đứt thành hai nửa luôn đó!

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra cọng hành tinh trên tay mình là đồ rởm, cọng hành tinh thực sự vẫn đang ở nhà mình, thậm chí có thể là đã trốn mất tiêu rồi!

“Chết tiệt, mình sơ suất quá!”

Từ trước tới nay Tống Thư Hàng làm những việc liên quan đến tu chân đều rất cẩn thận, cực kì cẩn thận.

Chẳng ngờ lại sơ suất khi ứng phó với cọng hành thành tinh này.

…

…

Tống Thư Hàng vội vã chạy về nhà rồi lập tức quét mắt khắp nơi xem tình hình trong nhà ra sao.

Sau đó hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cả nhà vẫn bình thường. Triệu Nhã Nhã và hai nười bạn đang nói chuyện rôm rả trong phòng khách; ba Tống và cha con lão Lữ ở trong thư phòng không biết đang trao đổi cái gì, mẹ Tống còn đang bận rộn trong nhà bếp… xem ra cọng hành thành tinh kia chưa kịp gây phiền toái gì cả.

“Thế có nghĩa là cọng hành kia chạy mất luôn à?”

Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển "Chân ngã minh tưởng kinh", sau đó thi triển bí quyết tinh thần lực nhỏ “Tinh thần trinh thám pháp”.

Tống Thư Hàng đã mở ba khiếu lúc này đây đã mạnh hơn trước kia nhiều lắm. Khi hắn thi triển toàn bộ tinh thần lực của mình ra thì có thể bao phủ cả căn nhà của mình trong đó.

Khi “Tinh thần trinh thám pháp” được thi triển thì cả ba cô gái nhóm Triệu Nhã Nhã, ba Tống và cha con họ Lữ đều hơi khựng lại, cảm giác trong lòng hơi hốt hoảng như thể có ai đang nhìn trộm mình vậy.

Mà đồng thời lúc đó, mọi thứ trong nhà từ con kiến trong góc tối trở đi đều lọt vào trong tầm mắt của Tống Thư Hàng. Đương nhiên những hình ảnh mà hắn có thể cảm ứng được lúc này vẫn rất thô sơ. Tuy rằng hắn có thể cảm ứng ra con kiến, thế nhưng con kiến trong cảm ứng ấy chỉ như một mảnh hình ghép nhỏ xíu mà thôi.

Mà hình ảnh của con người lớn hơn một chút thì cơ bản đã có thể chiếu ra trong đầu hắn chẳng khác nào hình ảnh bình thường.

Tìm mãi hồi lâu mà Tống Thư Hàng vẫn chưa thấy cọng hành thành tinh kia đâu.

Phiền thật, nếu hành tinh chạy mất rồi truyền ra ngoài rằng hắn đang có Ngộ Đạo thạch thì rắc rối to.

Từ từ, chờ đã!

Mẹ hắn đang cầm cái gì trong tay thế kia?

Thứ dài ba thước kia chẳng phải là bảo đao Bá Toái của mình đó sao? Sao nó lại chạy tới tay mẹ mình thế này?

Hắn đang buồn bực thì đã thấy mẹ mình xách bảo đao Bá Toái đi từ nhà bếp ra.

“Ơ kìa, A Hàng về rồi hả con? Sao mà đứng ngây ra cửa thế? Mau đưa dao chặt xương và nước tương cho mẹ đi, đúng lúc mẹ đang cần gấp.”

Mẹ Tống lắc lắc bảo đao Bá Toái rồi nói với Tống Thư Hàng.

“Khụ, mẹ à, mẹ cầm cây đao trang trí này làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng nuốt ực nước miếng, hỏi.

“Ha ha, cây đao trang trí này của con tốt lắm, dễ dùng nữa, sắc hơn tưởng tượng của mẹ nhiều. Nếu không phải sợ làm bẩn đao trang trí của con thì mẹ còn định dùng nó để chặt xương cơ.”

Mẹ Tống cười bảo.

Đoạn, bà nói tiếp:

“Vừa nãy mẹ thấy trong tủ có một cọng hành, chắc là lúc sáng mẹ đi chợ về bất cẩn để quên trong ấy. Thế là mẹ mang vào bếp định thái ra làm thịt dê xào hành, ai ngờ thái mãi chẳng được, lạ thế cơ chứ lại.”

Khi mẹ Tống nói tới đây thì cau mày lại:

“Kể ra lạ thật ấy chứ, mẹ chưa thấy cọng hành nào mà dao không cắt được như thế cả. Giờ nghĩ đến cứ thấy quai quái thế nào ấy.”

Sặc, hóa ra Thông Nương bị mẹ tóm vào bếp à?

“Ha ha ha, mẹ ơi, cọng hành kia đúng là hơi lạ. Bạn con tặng nó cho con làm quà, nghe nói là giống mới nên con định mang về nhà trồng đấy, hì hì.”

Tống Thư Hàng mồm năm miệng mười nói ba xạo. Không được rồi, để che giấu những chuyện liên quan đến tu chân giới mà hắn nói điêu càng lúc càng nhiều rồi.

“À, ra là giống mới con mang về, thảo nào.”

Mẹ Tống không nghĩ nhiều mà chấp nhận cách giải thích của con trai ngay tắp lự.

Tống Thư Hàng thở phào một cái. Chờ đã, mẹ mình cầm trong tay bảo đao Bá Toái… bỏ cha rồi, Thông Nương sẽ không sao đấy chứ?

Hắn nuốt nước miếng:

“Mẹ ơi, cây hành giống kia của con có còn không?”

“Hả? Mẹ thái rồi. Dao bình thường chẳng làm sao mà thái được nó nên mẹ mới nghĩ tới cây đao trang trí của con, thế là mẹ lấy nó ra cắt thử. Cầm thanh đao này cắt xoèn xoẹt một tí là xong ngay, dùng rõ là thuận tay ra.”

Mẹ Tống cười nói.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt:

“Thế chỗ hành thái của mẹ đâu rồi?”

“Mẹ cho vào xào thịt dê rồi. Nói chứ cây hành giống mới của con hay lắm, lúc cắt thì không cắt được, ấy thế mà cắt xong cho vào chảo dầu thì chín rõ nhanh. Hương vị cũng đặc biệt lắm, tí con nếm thử mà xem, đĩa thịt dê xào hành kia là tác phẩm mà mẹ tâm đắc nhất đấy.”

Mẹ Tống đắc ý vui vẻ nói.

Thịt dê xào hành... Thịt dê xào hành... Thịt dê xào hành...

Cọng hành thành tinh kia… sẽ không chết đấy chứ?

Hơn nữa, vì sao cọng hành đó không phản kháng? Lúc gặp phải nguy hiểm tính mạng, sao cô ta lại mặc kệ cho mẹ Tống cắt mình ra từng khúc vậy?

“Mẹ ơi, rễ hành đâu? Rễ hành có còn không?”

Tống Thư Hàng ôm một tia hi vọng cuối cùng, không biết phần trên bị cắt rồi thì cọng hành tinh kia còn sống nổi không? Dù gì cũng là yêu tinh hệ thực vật, chắc là còn rễ thì còn một tia hi vọng sống sót chứ nhỉ?

“Mẹ ném trong góc bếp, con định tìm làm gì? À, quên mất con tính mang cây hành này về trồng."

Mẹ Tống chỉ vào nhà bếp:

"Con tự vào tìm xem, có mấy cái rễ hành để lẫn nhau gần cái thớt ấy. Mẹ đi treo lại cái đao này lên cho con đã."

….

…

Tống Thư Hàng lao vào nhà bếp, chỉ một loáng sau đã phát hiện ra phần rễ của hành tinh.

Trên bộ rễ vẫn còn khí tức của hành tinh, rất đậm.

"Này, cô còn sống không?"

Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi.

Thế nhưng hành tinh không đáp lại. Phần rễ chỉ run nhẹ lên một cái thôi.

Xem ra tạm thời chưa chết.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nhặt rễ hành lên cất đi. Sau đó ánh mắt hắn dừng lại trên tác phẩm thịt dê xào hành đắc ý nhất của mẹ mình.

Hành tinh ba trăm năm tuổi đem ra xào thịt dê… Món này là thuốc tiên đại bổ hay là thuốc độc chết người đây?

Nghĩ ngợi một lát, hắn lấy điện thoại ra, mau chóng chạy lên nhóm Cửu Châu Số 1.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

"Các tiền bối ơi, gốc hành thành tinh ba trăm năm tuổi của ta bị mẹ ta đem ra xào thịt dê. hành tinh chỉ còn mỗi đoạn rễ thì có sống được không? Còn nữa, món thịt dê xào hành tinh ba trăm năm ăn có chết người không? Online chờ gấp!"

Đĩa thịt kia là món ăn đắc ý nhất của mẹ hắn đấy, tí nữa thể nào cũng bưng lên mời mọi người ăn lấy ăn để cho xem, lỡ may chết người thì biết làm thế nào bây giờ? Nếu mà ăn vào chết người thì hắn phải nghĩ cách xử lý nó đi mới được.

Thoáng một cái đã có người trả lời.

Là Bắc Hà Tán Nhân tiền bối. Chỉ cần hắn online thì chắc chắn hắn luôn là người trả lời đầu tiên:

"[0_0] hành tinh 300 năm? Thứ này không tầm thường đâu nha. Ta trả lời ngươi vấn đề thứ nhất này: Nếu bộ rễ không quá nát thì hành tinh còn hy vọng sống sót. Ngươi trồng nó xuống đất, mỗi ngày tưới tí nước linh tuyền là nó khôi phục lại được thôi. Còn vấn đề thứ hai thì ta chưa ăn thịt dê xào hành tinh 300 bao giờ nên không biết thế nào mà nói.”

Lúc này thì Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng trả lời:

“Câu hỏi thứ hai: Nếu mẹ ngươi là tu sĩ làm nghề tiên trù như Biệt Tuyết Tiên Cơ thì món thịt dê xào hành tinh 300 là món đại bổ, thậm chí người thường ăn vào cũng có thể kéo dài tuổi thọ.”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Tiền bối đừng đùa, mẹ ta chỉ là người thường thôi.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Ừm, vậy thì người thường tuyệt đối không được ăn! hành tinh 300 năm tích trữ một lượng yêu khí cực lớn, người thường ăn vào sẽ bị yêu khí mê hoặc đó.”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Bị mê hoặc thì sao?”

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Sau khi bị mê hoặc sẽ chết trong phấn khích! Đừng vì tò mò mà chết thử kiểu đấy nhé.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Có quỷ mới tò mò mà đi chết thử ấy!

Túy Nguyệt Cư Sĩ lại nói tiế:

“Hơn nữa ta đoán là tu sĩ ăn món thịt dê xào hành tinh 300 năm này cũng phải cẩn thận, vạn nhất bị yêu khí trong nó ảnh hưởng thì cũng phiền lắm.”

Tống Thư Hàng thở dài. Có cho hắn hắn cũng không ăn đâu, cứ nghĩ đến việc cây hành tinh này có thể hóa thành một cô gái nhỏ nũng nịu thì làm sao mà hạ miệng được cơ chứ?

Hắn nào phải biến thái có đam mê với thịt người.

Quả nhiên vẫn nên xử lý đĩa thịt dê xào hành kia thôi, tuy rằng làm vậy rất có lỗi với tài nấu nướng của mẹ nhưng đổ đi là tốt nhất!

Đúng lúc đó thì Cuồng Đao Tam Lãng thò đầu ra:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có bán cọng hành tinh 300 kia không? Ta đang thu thập nguyên liệu làm thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, nói không chừng cọng hành thành tinh của ngươi có chỗ dùng được đấy.”

“...”

Tống Thư Hàng trầm mặc một lát rồi nói:

“Tiền bối, không ổn lắm đâu. hành tinh 300 năm tu hành không dễ dàng, vất vả lắm mới biến thành hình người được, cũng có thần trí của mình rồi. Ta không đành lòng mang cô ấy vào thực tiên yến nấu thành món cho mọi người ăn. Dù gì cũng là một sinh mệnh mà.”

“Gì cơ? Từ từ đã!”

Cuồng Đao Tam Lãng thả icon phọt máu:

“Ngươi vừa nói hành tinh của ngươi đã sinh ra thần trí, còn biến được thành người á?”

“Hành tinh 300 năm biến thành người?”

Bắc Hà Tán Nhân cũng đặt câu hỏi.

“Nó biến thành hình người mà thực lực cỡ ngươi cũng bắt được? Đã thế còn bị cắt ra xào với thịt dê?”

Túy Nguyệt Cư Sĩ hỏi ngay sau đó.

“Không thể nào, có phải ngươi bị yêu khí tự nhiên của hành tinh mê hoặc rồi không? 300 năm, yêu quái hệ thực vật cùng lắm cũng chỉ tích lũy được một chút yêu khí mà thôi, còn chưa mở được thần trí mới đúng chứ?”

Tuyết Lang Động Chủ kinh ngạc nói.

Nhìn phản ứng spam bình luận của các tiền bối trong nhóm, Tống Thư Hàng cũng thấy hơi hoang mang:

“Hành tinh hóa thành người thì có gì kì quái lắm à?”

Giờ thì đến lượt Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng:

“Thư Hàng, để ta phổ cập chút kiến thức cho ngươi. Ta lấy ví dụ thế này nhé, Đậu Đậu đang ở bên cạnh ngươi đúng không? Bây giờ tu vi của nó tương đương với tu sĩ nhân loại cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong, còn thiếu bước ngưng tụ “yêu đan” mới hoàn thành giai đoạn “biến hóa”. Yêu đan không khác gì kim đan của con người. Là yêu quái mà không có yêu đan thì đừng mơ biến được thành người! Động vật còn khó khăn như thế huống chi là yêu tinh loại thực vật không có thần trí!”

“Hành tinh trong tay ngươi có chỗ kì quái.”

Dược Sư chậm rãi bình luận sau.

Cuồng Đao Tam Lãng suy đoán:

“Trồng cho cô ta sống lại rồi quan sát xem cô ta có chỗ nào đặc biệt không. Có lẽ… trên người cô ta có bảo bối đấy!”

Bắc Hà Tán Nhân phụ họa:

“Hay là trong cơ thể của cọng hành tinh này có huyết mạch thượng cổ?”

Các tiền bối trong nhóm bàn luận xôn xao, Tống Thư Hàng thì cất điện thoại trước.

Hắn bưng đĩa thịt dê xào hành, suy nghĩ một tí rồi cắn răng bưng đến trước thùng rác, muốn đổ hết đi.

Lần này chỉ có thể bỏ phí tài nấu nướng của mẹ Tống và lá của hành tinh 300 thôi.

Đúng lúc Tống Thư Hàng mở nắp thùng rác định đổ thịt dê đi thì lại nghe thấy tiếng bước chân của mẹ Tống ở bên ngoài. Mẹ Tống sắp vào tới phòng bếp rồi.

Động tác đổ thức ăn của Tống Thư Hàng khựng lại.

Vì cửa bếp của nhà Tống Thư Hàng là hai cánh thủy tinh trong suốt, cho nên nếu hắn đổ thịt dê vào thùng rác thì mẹ Tống đứng ở xa cũng thấy.

Đến lúc đó nếu không nghĩ ra lí do thích hợp thì mẹ hắn sẽ nổi giận cho mà xem.

Làm thế nào bây giờ?

Tống Thư Hàng nhanh chóng lắc não.

Mẹ Tống đẩy cửa thủy tinh:

“Thư Hàng, con tìm thấy rễ hành chưa?”

Tống Thư Hàng cắn răng một cái, sau đó há mồm trút hết cả đĩa thịt dê xào hành vào miệng.

Khi mẹ Tống vừa hỏi xong thì Tống Thư Hàng đã nuốt hết thịt dê xào hành rồi.

Mẹ Tống:

“…”

“Mẹ ơi, món này ngon quá. Con lỡ miệng ăn hết mất rồi. Ha ha, ngon quá đi, không thể chừa cho ba con và mọi người được.”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái.

Mẹ Tống dở khóc dở cười, sau đó cong ngón tay gõ đầu Tống Thư Hàng một cái nhanh như chớp.

“Hì hì.”

Tống Thư Hàng cười khì khì, sau đó vội vã chạy ra khỏi nhà bếp rồi lao về phòng mình. Trước khi thứ này tiêu hóa xong, phải nhổ hết ra cái đã…

…

Sau khi chui tọt vào phòng, Tống Thư Hàng đóng cửa lại, định dùng phương pháp thúc nôn bình thường để tống hết món thịt dê xào hành ra.

Thế nhưng khi hắn thử thúc nôn thì ngây ngẩn hết cả người.

Không nôn được, không thể nào nôn được.

Thân thể hắn bây giờ căn bản không tồn tại khái niệm “nôn ra”, cho dù hắn có ép buộc thế nào cũng không có phản ứng.

Đồng thời, hắn cảm thấy dạ dày của mình đang bắt đầu nóng lên.

Giống như uống một bát canh nóng giữa ngày đông tháng giá, luồng nhiệt từ dạ dày ấm tràn ra khoang bụng. Nhớ lại những gì các tiền bối trong nhóm nói về thịt dê xào hành thành tinh 300, Tống Thư Hàng cảm thấy có lẽ mình gặp rắc rối rồi.

Có phải gần đây mình lật nhầm trang kịch bản cuộc đời rồi không?

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi rồi tới cạnh giường.

Trên giường, Bạch tiền bối vẫn đang lặng im chìm vào trạng thái bế quan như cũ. Nếu Bạch tiền bối mà còn tỉnh thì tốt biết bao, ngài ấy chỉ cần nhấc một ngón tay là giải quyết được nguy cơ của mình ngay thôi nhỉ?

Nhưng mà bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân bên cạnh giường rồi nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện "Chân ngã minh tưởng pháp”, muốn xem thử có thể tiêu hóa hết luồng năng lượng kì lạ từ dạ dày truyền tới hay không.

…

…

“Hahaha, ăn bản yêu mà còn muốn nôn ra, không có cửa đâu!”

Lúc này, cọng hành tinh nằm trong túi của Tống Thư Hàng cất tiếng cười dương dương tự đắc.

Bị mẹ Tống lôi ra thái là chuyện ngoài ý muốn. Thế nhưng lúc sau khi bà lấy bảo đao Bá Toái đến thái hành tinh, thì trong đầu cô ta đã nảy ra một diệu kế.

Chương 255: Nếu mình là một cọng hành?

Dẫu gì Thông Nương cũng là một cọng hành thành tinh đã sống suốt 300 năm , trong người cô tích trữ một cỗ yêu khí khổng lồ —— tuy rằng đối với cô mà nói, cỗ yêu khí này chẳng có tí tẹo tác dụng gì, chỉ có thể dùng để dọa người mà thôi.

Nhưng yêu khí chính là yêu khí!

Xắt thân thể của cô ra nấu ăn, mà lại không có trù tiên chuyên môn xử lý sạch yêu khí, thì số yêu khí này sẽ tiến vào trong cơ thể con người cùng với món ăn.

Nếu người thường ăn vào thì sẽ bị yêu khí ảnh hưởng.

Nếu may mắn một chút thì sẽ điên điên khùng khùng, biến thành một kẻ ngốc, sau đó quậy phá chém giết khắp nơi, giày vò bản thân mãi cho tới khi chết mới thôi.

Còn xui xẻo một chút thì sẽ bị yêu khí ảnh hưởng, biến thành nửa người nửa yêu... tới lúc đó, chết kiểu gì cũng không biết nữa.

Cho dù là tu sĩ đi chăng nữa, nếu như không đủ tu vi để luyện hóa phần yêu khí này cũng sẽ rất phiền toái!

“Các người muốn dùng ta để nấu đồ ăn chứ gì? Ta sẽ thành toàn cho các ngươi!”

Cho nên, về sau mẹ Tống xào cọng hành tinh kia mới dễ dàng như thế, đảo qua một cái là chín ngày —— đấy là do hành tinh đang chủ động phối hợp với mẹ Tống.

“Ăn vào rồi thì đừng có hòng nôn được nó ra. Cứ ngoan ngoãn mà chờ yêu khí tra tấn đi, hắc hắc hắc. Phải hy sinh thì mới đạt được điều mình muốn, mình đúng là thông minh quá đi mất.”

Thông Nương nói với vẻ đắc ý.

Sau đó, Thông Nương giờ chỉ còn lại mỗi phần củ và rễ bò ra khỏi túi của Tống Thư Hàng, chui vào bên túi chứa Ngộ Đạo thạch.

Thông Nương dán rễ lên hòn đá, trong lòng bắt đầu tính toán:

“Tiếp theo, chờ ta khôi phục chút sức lực nữa thì có thể cuỗm viên bảo thạch này bỏ trốn rồi... thuận tiện có thể mang theo cả thanh đao kia, đao kia sắc bén thật đấy, hạ một đao xuống là có thể dễ dàng xắt được thân thể của mình rồi.”

Chậc, tuy rằng đã mất đi phần thân thể phía trên, nhưng có thể lấy được một viên bảo thạch và một thanh bảo đao thì cũng đáng giá!

....

Yêu khí bắt đầu lan ra khắp toàn thân của Tống Thư Hàng, yêu khí cuồng loạn ẩn ẩn tấn công ý thức của hắn.

Tống Thư Hàng lặng lẽ vận chuyển chân ngã minh tưởng kinh, chân ngã trong não hải vẫn điềm nhiên giữ vững tỉnh táo. Hắn bắt đầu thử xem liệu có thể chuyển hóa cỗ nhiệt khí trong cơ thể thành khí huyết hay không. Nếu như có thể thì xem như hắn lời to.

Mà lúc này, cũng có lượng linh khí cực lớn sục sôi trên người Bạch Tôn Giả. Chỗ linh khí đó là khi Bạch Tôn Giả hấp thu linh khí thiên địa vào cơ thể trong lúc tu luyện mà thành.

Số linh khí này tập trung về phía Bạch Tôn Giả thì sẽ có một phần nhỏ bị hút vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng —— cũng vì nguyên nhân này, nên trong tu chân giới này, mỗi khi sư phụ bế quan thì đều có đệ tử tranh nhau công việc thủ hộ động phủ.

Lúc tu sĩ cường đại bế quan tu luyện, thì sẽ tập trung được rất nhiều linh khí, nếu như đám đệ tử thủ vệ mà biết tranh thủ cơ hội thì cũng có thể ăn ké được chút đỉnh, sướng khỏi bàn.

Đồng thời, mỗi lần những linh khí này lan ra khắp thân thể Tống Thư Hàng thì sẽ tự động bức một phần nhỏ yêu khí trong người hắn ra...

.....

Tống Thư Hàng tu luyện liên tục, bất tri bất giác... cũng ngủ chèo queo luôn.

Sau đó, hắn có một giấc mơ.

Hắn mơ thấy mình... bị biến thành một cọng hành!

Sau giấc mộng kỳ lạ về đàn chủ và tán tu Lý Thiên Tố xong thì mình lại biến thành một cọng hành à?

Có câu gọi là bị mãi thành quen.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã không hề kinh ngạc hay bất ngờ gì về giấc mộng kỳ lạ của mình nữa. Hắn biết rõ chắc là bản thân lại sắp bắt đầu trải qua cuộc đời của một người nào đó nữa rồi.

Hắn từng mơ thấy mình biến thành đàn chủ là bởi vì trước khi chết, đàn chủ đã biến thành oán quỷ, đeo bám theo hắn, khiến hắn trải nghiệm quá khứ đau khổ của đàn chủ khi còn sống...

Cũng từng mơ thấy tán tu Lý Thiên Tố lúc y còn sống, bởi vì một phần ký ức của Lý Thiên Tố đã dung hợp lại cùng với linh quỷ, mà linh quỷ lại bị Tống Thư Hàng khế ước. Cho nên mới trải qua một phần cuộc đời của Lý Thiên Tố...

Bây giờ lại mơ thấy mình biến thành một cọng hành... Khỏi cần nói cũng biết, nhất định là vì mình đã ăn cọng hành tinh, sau đó sẽ bắt đầu mơ thấy những gì cô ta đã gặp phải trong đời chứ gì?

Lúc này, Tống Thư Hàng cảm giác mình bị một bàn tay to lớn cầm lấy, bàn tay ấy rất lớn, lại vô cùng ấm áp, khiến người ta không muốn rời xa.

Sau đó, chủ nhân của bàn tay kia đưa 'cọng hành' Tống Thư Hàng đi lên một ngọn núi cực cao, bên cạnh là một khu rừng khổng lồ, bên trái là một dòng suối trong veo.

“Tới rồi.”

Chủ nhân của bàn tay nọ lên tiếng, thanh âm kia tựa như tiếng sấm trên cửu trùng. Tựa như trong mỗi câu mỗi chữ hắn nói ra đều mang theo thiên địa đại đạo.

Nhìn cảnh tượng của đoạn ký ức này, lẽ nào đây là lúc Thông Nương được trồng xuống vào 300 năm —— hoặc lâu hơn nữa? Tống Thư Hàng đoán thầm trong lòng.

Xem ra cọng hành tinh kia cũng không phải yêu quái do đất trời sinh ra, mà là bị người ta cố ý trồng xuống dưỡng thành?

Chủ nhân của bàn tay kia đào một cái hố trên đất. Cẩn thận trồng cọng hành trong tay xuống.

Lúc này, thông qua tầm mắt của cọng hành, Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng nhìn thấy chủ nhân của bàn tay nọ.

Đó là một nam tử khá gầy, mặc đạo bào màu đỏ rực, toàn thân cũng giống như bị bao phủ trong vô số tầng mây mù.

Tống Thư Hàng ngây người, sau đó giật mình bật thốt:

“Xích Tiêu Tử đạo trưởng!”

Vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ rực này, đúng là vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà hắn đã từng gặp được trong ký ức của tán tu Lý Thiên Tố!

Lúc ấy, ở trong mộng cảnh của Lý Thiên Tố, ánh mắt của Xích Tiêu Tử đạo trưởng dường như vượt qua hết những hạn chế của không gian và thời gian, trực tiếp nhìn thấy được sự tồn tại của Tống Thư Hàng, hơn nữa, cũng truyền cho Tống Thư Hàng một chiêu hỏa diễm đao.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói đây chỉ là hỏa diễm đao vô cùng bình thường, nhưng Tống Thư Hàng thấy hắn thi triển ra, tư thái vạch trời như thế thì biết ngay hỏa diễm đao mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ cho hắn tuyệt đối không hề đơn giản như ông đã nói.

Tống Thư Hàng không ngờ, lần này lại có thể gặp lại được vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng cường đại mà thần bí kia ở trong ký ức của hành tinh.

…

Nhưng có vẻ như lần này Xích Tiêu Tử đạo trưởng không nhìn thấy Tống Thư Hàng.

“Cố gắng phát triển đi nhé, dù chỉ là một cọng hành lá tầm thường nhất, cũng sẽ có được tương lai không thể đo lường được. Ta rất muốn xem thử tương lai ngươi sẽ phát triển tới mức độ nào, đó cũng là cảnh tượng mà ta muốn nhìn thấy nhất.”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng dịu dàng nói với cọng hành lá.

Bàn tay ấm áp của hắn nhẹ nhàng mơn trớn lá hành:

“Hãy nhớ kỹ nơi ngươi được sinh ra, nhớ cho thật kỹ, chết cũng không được quên… Bởi vì gốc rễ của ngươi ở nơi này.”

Nói xong thì Xích Tiêu Tử đạo trưởng đứng dậy, rồi lăng không bước lên, sau cùng biến mất.

Giống như việc trồng cọng hành này chỉ là hành động nổi hứng nhất thời mà thôi.

Hành lá chậm rãi đong đưa trên đỉnh núi... Cô độc một mình, nhưng cô vẫn ngoan cường cắm rễ sinh tồn.

Tiếp theo sau, trời sáng rồi lại tới, ngày nối ngày, năm tiếp năm.

Nháy mắt đã ba năm trôi qua...

Có lộn hay không vậy, nếu như chỉ là mơ thì không thể tua nhanh cái vèo mấy cảnh đón nắng phơi sương này qua như trong phim được à? Tại sao phải chân thật tới cỡ này, hắn cũng có phải một cọng hành thật đâu. Sao phải trải qua từng ngày từng ngày thế này?

Tống Thư Hàng thật sự rất muốn lật bàn!

Sau đó, không biết tại sao, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới một bài văn mà mình từng viết hồi học tiểu học.

Mấy đề tập làm văn của tiểu học khá ngây thơ và ngu ngốc.

Đề bài khi đó là 'Nếu em là một ngọn cỏ'.

Bé Tống Thư Hàng lúc đó phóng bút thế này: Nếu em là một ngọn cỏ nhỏ, thì em sẽ cố gắng phát triển, nỗ lực cắm rễ thật sâu để nhú cao hơn, phát triển khỏe mạnh hơn, để còn bắt đầu quang hợp, góp một phần sức mình cho xã hội.

Nội dung cụ thể hơn thì hắn quên mất rồi, dù sao thì cũng chỉ tầm tầm bấy nhiêu thôi.

Bây giờ nhớ lại mới thấy lúc bé mình phải đáng yêu tới cỡ nào chứ?

Ngọn cỏ nhỏ phát triển khỏe mạnh mà còn đòi cống hiến sức mình cho xã hội? Bác nông dân không xịt cho mày một bình thuốc diệt cỏ đã là may rồi.

Cùng lắm thì cắt cỏ về nuôi ngựa, nuôi heo, nuôi dê bò gì đó...

Ngốc nghếch hơn nữa chính là... lúc bé Tống Thư Hàng còn từng tưởng tượng rằng, nếu như mình mà là một ngọn cỏ, được sống vô tư vô lự như thế thì có thích hơn không?

Nào ngờ, lại có ngày thực hiện được nguyện vọng này.

Bây gườ hắn biến thành một cọng hành, lắc lư trong gió, phải đón nắng, hứng gió, ngoại trừ ngẩn người ra thì không làm được gì.

“Nếu như mình là một cọng hành thì mình sẽ tự bẻ gãy củ hành của mình để —— tự sát... Bởi vì, đúng là chán chết đi được.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nếu như bây giờ có người nói với Tống Thư Hàng rằng: Có lẽ biến thành một ngọn cỏ, không có phiền não gì, thì sẽ là một chuyện rất hạnh phúc.

Tống Thư Hàng nhất định sẽ phun nước bọt dìm chết đối phương —— xin chú mày cứ cắm hai chân vào đất rồi lắc lư theo gió suốt ba năm đi, sau đó lại đến đây nói về cảm nhận 'khi biến thành một ngọn cỏ' với anh!

Bây giờ hắn đã lắc suốt ba năm rồi đây!

Chán quá đi, chán quá đi mất, dù có một con thỏ nào chạy tới đây nhổ hành lên ăn cũng được.

Nhưng chẳng có con thỏ nào, một con động vật nhỏ cũng không có.

Cọng hành vẫn lắc lư trong gió, dãi nắng dầm mưa.

Vì vậy, Tống Thư Hàng vẫn cứ tiếp tục hết ngày này qua ngày khác, từ năm này qua năm khác...

Tóm lại, Tống Thư Hàng cũng không nhớ nổi mình đã phải trải qua bao nhiêu năm.

Lúc đầu hắn còn có thể lẩm bẩm vài câu:

“Chán quá, chán quá.”

Về sau, hắn cũng lười chẳng buồn lẩm bẩm nữa.

Thân là một cọng hành thì phải có giác ngộ khi làm hành, cứ tiếp tục cắm rễ sâu xuống hấp thu chất dinh dưỡng, phát triển lên cao, quang hợp phục vụ cho toàn bộ nhân loại.

.....

Rốt cuộc có một ngày nọ, quãng thời gian giày vò này rốt cuộc cũng kết thúc.

Bởi vì cọng hành kia đột nhiên thành tinh.

Chẳng có chút dấu hiệu nào.

Không có lôi kiếp, không có ngưng tụ yêu đan, không có gió giật sấm rền gì, chỉ trong vòng một đêm, hành tinh vừa tỉnh dậy đã phát hiện mình biến thành một cô gái tóc xanh, vô cùng đáng yêu.

Hành tinh vô cùng vui vẻ, cô chưa từng rời khỏi mặt đất, nay đột nhiên có thêm hai chân. Thân là một cọng hành thành tinh đáng yêu, cô bắt đầu cuộc sống hạnh phúc nơi rừng sâu núi thẳm.

Quãng thời gian này cũng kéo dài mấy chục năm.

Tống Thư Hàng không thể không cảm thán, cuộc sống của cọng hành này thật sự rất hạnh phúc, chẳng có chút phiền nào gì cả.

Sau đó, đột nhiên có một ngày, có một tổ chức yêu quái tên ‘yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà’ tới tìm hành tinh. Thu cô vào tổ chức, cũng đặt cho cô cái tên Thông Nương.

“Yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà? Đây là tên kiểu gì thế này? Nghe thôi đã khiến người ta muốn khinh bỉ rồi!”

Nhưng nếu như nó là tổ chức yêu quái thì chắc là sẽ dạy cho Thông Nương một chút bản lĩnh phòng thân nhỉ? Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

—— Bởi vì theo như kinh nghiệm trước kia, nếu như hắn nhớ rõ được tuyệt học trong mộng thì hắn có thể học được! Ví như hỏa diễm đao đấy thôi.

Nếu như có tuyệt học thì sẽ không uổng công hắn biến thành một cọng hành lắc lư trong gió tuyết biết bao nhiêu năm nay!

Nhưng hắn lập tức nhớ ra Thông Nương chỉ là một nữ yêu tinh cùi bắp. Liệu tổ chức yêu quái này sẽ có tuyệt học gì à?

Chương 256: Sợi dây nhân quả, tòa thành trên không!

Nói không chừng tổ chức này căn bản chẳng có bản lĩnh phòng thân gì hết, cho nên mới khiến cho nữ yêu tinh như Thông Nương cùi bắp nhường ấy, yêu lực ba trăm năm mà chẳng xài được tí gì.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ linh tinh, thì tổ chức yêu quái kia đột nhiên tới tìm Thông Nương, nói muốn truyền thụ tuyệt học cho cô!

Ái chà! có cả tuyệt học cơ à?

Tống Thư Hàng lập tức hưng phấn, không uổng công ta biến thành cọng hành bấy nhiêu năm, hôm nay cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi!

Thông Nương kia sau ba trăm năm mà vẫn cùi bắp như thế, nói không chừng là vì cô ta không chăm chỉ luyện tuyệt kỹ! Nếu đã thế thì để Tống Thư Hàng luyện thành toàn bộ tuyệt học này, sau đó sẽ phát dương quang đại!

Tống Thư Hàng dỏng tai lên, bắt đầu nghe vị trưởng lão truyền công kia truyền thụ ‘tuyệt học bất truyền’ của tổ chức yêu quái!

Truyền công trưởng lão rút ra một quyển thư tịch dày thật dày rồi bắt đầu giới thiệu.

Tuyệt học có tên là: ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’ Nội dung được viết bằng thứ văn tự kỳ lạ mà Tống Thư Hàng xem không hiểu, nhưng nhìn sơ qua mục lục tuyệt học thì có vẻ như rất dài.

Sao tên của loại tuyệt học này nghe bèo nhèo thế nhỉ? Nghe qua cũng không giống tên của tuyệt thế thần công lắm. Trong lòng Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

Có lẽ... chỉ là do cái tên có nghe bèo nhèo thế thôi, còn nội dung nói không chừng lại rất mạnh thì sao? Hắn tự an ủi bản thân như vậy.

Tiếp sau đó truyền công trưởng lão bắt đầu giới thiệu về nội dung tuyệt học.

Nội dung quả thật rất phong phú đa dạng, những kĩ năng chủ động tấn công có 'thuật ăn cắp thần thánh', 'làm sao để có thể thuận lợi lập nhóm trấn lột tu sĩ nhân loại', 'năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại', 'tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu tinh xinh đẹp'.

Kĩ năng phản kích bị động có các loại kỹ năng như: 'Nữ yêu phải làm sao để thành công biến thành bồ nhí của nam chủ nhân, cộng với 13 chiêu cung đấu cùng đạo lữ của nam chủ nhân', 'Nam yêu phải phịch kiểu gì để nữ chủ nhân thích, 7—— cách thành công đá bay đạo lữ của nữ chủ nhân!'

Tống Thư Hàng nghe xong nhất thời sụp đổ.

Cái đậu xanh rau má!

Đây là mấy cái tuyệt học chó má gì thế này!

Chẳng trách lúc mình gặp phải Thông Nương thì cứ cảm thấy đầu óc cô ta không được bình thường, hành vi thì quái dị đủ kiểu. Đặc biệt là cái tuyệt chiêu 'tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp' kia, đúng thật là đại chiêu độc môn tự mình hại mình, giống như đang nói với người ta 'tới đây phịch ta đi ~'.

Hóa ra đều là do cái tổ chức yêu quái này gây nên!

Tống Thư Hàng tuyệt vọng tột cùng.

Tự mình biến thành một cọng hành lâu như thế, chịu hết mọi khổ cực, kết quả chỉ thu hoạch được phần 'tuyệt học yêu quái' vô dụng này thôi sao?

—— Khốn kiếp, đi chết một vạn lần cho ta! Còn nữa, hãy mau cho ta tỉnh lại, ta không muốn tiếp tục mơ nữa.

Nhưng kiểu quái mộng 'ký ức' này căn bản không phải Tống Thư Hàng muốn tỉnh là tỉnh lại được

Tống Thư Hàng không có lựa chọn nào cả, chỉ có thể đứng từ góc độ của Thông Nương, từ từ trải nghiệm kiếp sống của cô ta.

……

……

Trong mơ, Thông Nương ngây thơ trong trắng bắt đầu chăm chỉ học từng chiêu từng thức của cái hai trăm bản lĩnh này.

Cô ta luyện tập cần cù, không kể ngày đêm.

Không biết nếu Xích Tiêu Tử đạo trường nhìn thấy cảnh này... thì không biết có thương tâm mà khóc ròng luôn không đây?

Y còn mong mỏi cọng hành tinh nho nhỏ này sẽ có 'tương lai vô hạn'. Xem ra bây giờ tương lai của gốc hành tinh nhỏ cũng đã bị chó ăn sạch rồi còn đâu.

Ngoài ra, theo Thông Nương luyện 'tuyệt kỹ' ngày càng thành thục, thì trong lòng Tống Thư Hàng sinh ra một dự cảm không lành.

Bất kể là người hay yêu sau khi tu luyện thành rồi đều sẽ xuống núi đúng không?

Sau khi xuống núi, kiểu gì cũng sẽ kiếm một đối thủ để thử thành quả bao nhiêu năm tu luyện của mình đúng không?

Và nếu như sau khi cọng hành tinh kia xuống núi gặp ngay một vị tu sĩ nhân loại là nam, rồi lại thi triển cái bộ tuyệt học 'tự đào hố chôn mình' kia... thì liệu có bị người ta 'phịch' luôn không?

Không được đâu, bây giờ mình còn đang 'ở ké' trong thân xác của Thông Nương mà, đang dùng thị giác của Thông Nương để thể nghiệm toàn bộ.

Nếu như mà bị 'phịch' thật thì mình cũng sẽ bị ảnh hưởng luôn đó.

Không thể được! Kết cục này tàn nhẫn quá!

“Mau kết thúc! Hãy mau kết thúc giấc mơ tàn khốc này đi! Bây giờ tỉnh lại thì vẫn còn kịp! Mau tỉnh lại đi!”

Linh hồn Tống Thư Hàng đang giãy dụa.

Nhưng tất cả chỉ đều uổng công mà thôi.

……

……

Thời gian trôi qua cực nhanh, cảnh tượng trong mơ đã qua thêm một năm nữa.

Thời khắc tuyệt vọng cũng đã đến, trong mộng, Thông Nương tự cho rằng bản thân đã luyện thành thần công, nên chuẩn bị xuống núi.

Sau đó, giống hệt như những gì Tống Thư Hàng đã suy nghĩ, Thông Nương bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của tu sĩ nhân loại.

Tống Thư Hàng thở dài, bắt đầu làm công tác tư tưởng cho chính bản thân, như kiểu 'nếu mình biến thành một cô gái, lại bị người ta đè ra xình xịch… thì mình phải điều chỉnh tâm lý bản thân kiểu gì đây nhỉ?'

Nhưng mà…. Điều chỉnh cái con khỉ, tâm lý kiểu này điều chỉnh thế nào được! Tống Thư Hàng gào lên:

"Thả ta ra đi mà, tới lúc kết thúc rồi đấy, bây giờ kết thúc thì vẫn còn kịp!"

Nhưng tất cả những nỗ lực giãy dụa ấy đều phí công.

Lúc này, Thông Nương vẫn tìm kiếm không màn vất vả, rốt cuộc cũng tìm được một hòa thượng!

Tại sao lại chọn hòa thượng ấy à!

Theo như Thông Nương điều tra biết được thì vị hòa thượng này tên là Cửu Đăng, mày rậm mắt to, bộ dạng trông cũng tuấn tú lắm.

Dáng người cao cao, gầy gầy. Bộ tăng bào rộng thùng thinh khoác lên người y càng khiến người ta cảm thấy y cực kỳ gầy. Nhưng tuy rằng dáng người Cửu Đăng hòa thượng hơi gầy một chút, nhưng ngực lại rất phát triển, bộ tăng bào rộng thùng thình cũng không thể che khuất bộ ngực kia được.

Uả? Đợi đã, có phải sai sai ở đâu rồi không nhỉ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Thông Nương đã bắt đầu tấn công Cửu Đăng hòa thượng rồi.

Đầu tiên là dùng 'thuật ăn cắp thần thánh' sau đó là 'làm sao để lập nhóm trấn lột của tu sĩ nhân loại', tiếp theo là 'năm trăm cách đầu hàng khi đánh thua tu sĩ nhân loại'.

Đánh xong hết một bộ, quả thực hoàn mỹ tựa như trong sách giáo khoa.

Nhưng mặc kệ kỹ năng cô thi triển ra hoàn mỹ cỡ nào đi nữa thì cũng chẳng hề có hiệu quả gì với Cửu Đăng hòa thượng.

Thông Nương đã bị đánh bại hoàn toàn.

Cuối cùng, Thông Nương cắn răng thi triển 'Tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp!’

Không hổ là tuyệt chiêu cuối, hiệu quả thật sự không hề tầm thường.

Cửu Đăng hòa thượng trúng chiêu…

Sau đó, cô ta tiến lên, ‘phịch’ Thông Nương, làm một phát cho sướng…

Là cô ta, Tống Thư Hàng không hề hình dung sai.

Cửu Đăng hòa thượng là nữ, cho nên dáng người mới gầy như thế, ngực lại phát triển nhường ấy.

Tống Thư Hàng trơ mắt nhìn tất cả những chuyện xảy ra trước mặt, trong lòng lại cảm thấy may mắn, tuy rằng bách hợp không thể sinh con, nhưng hắn có thể kính tặng lời chúc phúc chân thành tha thiết nhất cho bọn họ.

Nhất là hắn không cần phải lo lắng về vấn đề ‘điều chỉnh tâm lý bản thân khi xuyên thành con gái lại bị người ta thịt’.

….

Sau khi cô nàng Cửu Đăng húp trọn Thông Nương xong thì hai người bọn họ đều đần mặt ra.

Nội dung tiếp theo thì Tống Thư Hàng đã biết rồi, Cửu Đăng đưa Thông Nương quay về chùa, trấn áp cô ta gần ba trăm năm!

“Tiếp theo không phải là để mình cũng bị nhốt ba trăm năm luôn đấy chứ? Mình đã trở thành một cọng hành lâu lắm rồi, chịu đủ lắm rồi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng sợ hãi.

Nhưng mà… Đúng lúc này, hình ảnh trước mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Hắn không dùng thị giác của Thông Nương nữa.

Tống Thư Hàng phát hiện thị giác của mình đang ở dạng một linh hồn lơ lửng trên không, lấy góc độ của thượng đế để nhìn xuống Thông Nương và Cửu Đăng ở bên dưới.

“Rốt cuộc giấc mộng này sắp kết thúc rồi à?” Tống Thư Hàng mừng thầm trong bụng.

Giấc mộng này, ngoại trừ cái tuyệt học hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót dở hơi kia ra thì hắn không thu hoạch được gì cả.

À... có lẽ cũng không phải không có được gì. Ít nhất thì hắn phát hiện sự kiên nhẫn của mình đã tăng lên rất nhiều.

A a a, mặc kệ là ai, biến thành một cọng hành, ở một mình trên núi hứng nắng phơi sướng suốt mấy chục năm thì sự kiên nhẫn cũng sẽ tăng lên mà thôi, chắc chắn luôn!

Dù rằng cái giá của việc này có hơi lớn một chút.

….

Trong lúc Tống Thư Hàng đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên, ánh mát của hắn đột nhiên sáng lóa lên xen lẫn đớn đau.

Hắn bất giác nháy mắt một cái.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa thì hắn thấy được cảnh tượng khá kỳ lạ!

Có đủ loại tơ màu xanh, tơ màu vàng, tơ màu hồng, tơ bảy màu, còn có loại tơ màu đỏ như máu, màu đen tuyền… đang giăng khắp nơi.

Tống Thư Hàng vội vàng cúi đầu nhìn về phía bản thân mình.

Hắn phát hiện trên người mình cũng có vài sợi tơ.

Số lượng ít nhất là năm sợi tơ màu đen, kéo vào tận trong hư không, chẳng thấy điểm cuối đâu.

Tiếp theo là sợi tơ màu đỏ thẫm như máu, có sáu sợi. Sợi tơ màu đỏ là tơ đứt ngang, đầu kia của nó còn đang tung bay trong gió.

Số lượng sợi tơ màu trắng là nhiều nhất, chừng mấy ngàn sợi, cũng kéo thẳng vào hư không, chẳng nhìn thấy điểm cuối.

Màu lam cũng có gần một trăm sợi.

Sợi tơ màu vàng thì có hơn hai mươi sợi, những sợi tơ này kéo tới khắp các góc trên thế giới, vì xa quá cho nên Thư Hàng cũng không biết rốt cuộc đầu kia của mấy sợi tơ này là gì.

Trong đó đặc biệt nhất chính là một sợi tơ bảy màu, nối liền linh hồn của mình với Thông Nương ở bên dưới.

Sợi tơ bảy màu này giống như một sợi dây diều, khiến cho Thông Nương có thể kéo theo Thư Hàng đi.

Thư Hàng giống như một con diều, bị người ta thả bay trên bầu trời…

“Những sợi tơ này là gì đây?”

Tống Thư Hàng cố gắng vươn tay muốn chộp lấy sợi tơ bảy màu kia, nhưng lại bắt hụt. Không thể chạm vào nó được.

Người bình thường căn bản không thể nhìn thấy những sợi tơ này.

Không chỉ là người thường, thậm chí có thể ngay cả tu sĩ cũng không nhìn thấy những sợi tơ này, ngay cả Cửu Đăng hòa thượng ở bên dưới cũng không nhìn thấy.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang cảm thấy nghi hoặc thì hắn đột nhiên nhìn thấy trên người Cửu Đăng có một sợi dây đang vươn ra.

Đó là một sợi dây màu hồng, vươn tới chỗ Thông Nương như xúc tua.

Còn trên người của Thông Nương cũng có một sợi tơ màu hồng vươn ra nối liền với sợi tơ của Cửu Đăng hòa thượng.

Sau đó, hai sợi tơ kia hợp lại làm một sợi tơ màu hồng!

“Cái này… lẽ nào đây chính là tơ nhân duyên trong truyền thuyết? Ngàn dặm se duyên chung một đường?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc mở to hai mắt.

Không, không đúng.

Nếu như thứ này là tơ hồng thì mớ tơ trên người mình là gì đây?

Nếu như toàn bộ mấy ngàn sợi tơ màu trắng trên người mình cũng là tơ hồng thì chẳng lẽ mình phải mở luôn nguyên cái hậu cung luôn à?

Nếu như không phải tơ hồng thì lẽ nào là nhân quả?

Tống Thư Hàng suy đoán.

Nếu như đây là dây nhân quả thì sao? Nếu thế thì đúng là có khả năng!

Nếu như là dây nhân quả thì mấy màu này đại biểu cho cái gì đây?

Mấy sợi màu hồng này chắc là đại biểu cho nhân duyên hoặc tương tự như thế, bởi vì sau khi Cửu Đăng phịch Thông Nương xong thì mới có sợi tơ này.

Vậy thì cái sợi bảy màu này đại biểu cho cái gì? Quan hệ giữa mình và Thông Nương là gì đây? Lẽ nào là vì mình đã ăn cô ta?

Mà màu đen, trắng, đỏ, vàng này lại đại biểu cho cái gì?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì bên dưới lại có biến hóa.

Sợi tơ màu hồng trên người của Cửu Đăng hòa thượng và Thông Nương lại bắt đầu rục rịch.

Sợi tơ màu hồng kia xuyên thấu qua thân thể Thông Nương.

Sau đó, men theo sợi tơ bảy màu của Tống Thư Hàng và Thông Nương bò lên trên. Cuối cùng, cắm rễ luôn trên người Tống Thư Hàng!

Thông Nương giống như biến thành nơi nối tiếp, gắn kết Cửu Đăng hòa thượng và Tống Thư Hàng lại một chút.

“Chuyện gì thế này?”

Tâm thần của Tống Thư Hàng chấn động, cảm thấy không dám tin.

Nếu như nói, sau khi Cửu Đăng phịch Thông Nương xong, hai người bọn họ nảy sinh tình yêu bách hợp, nên mới tạo thành sợi tơ nhân quả màu hồng kia thì cũng hợp lý.

Nhưng sợi tơ nhân quả này cắm rễ vào mình là có ý gì đây?

Chẳng lẽ, lúc mình nhập vào trong cơ thể Thông Nương, Cửu Đăng lại phịch Thông Nương, nên cũng đã vấy bẩn mình luôn?

Có cần phải tới mức này hay không, sợi tơ này hoàn toàn không cần phải nối với ta kia mà! Các người chơi nhau là chuyện các ngươi, ta chỉ là người đứng xem phim 3D thôi mà.

Sau khi sợi to màu hồng kia nối liền với người của Tống Thư Hàng xong thì tâm thần của Tống Thư Hàng lại chấn động thêm lần nữa….

Tỉnh mộng rồi!

….

“Rốt cuộc cũng tỉnh rồi à? Lần này nằm mơ lâu quá.”

Tống Thư Hàng mở mắt ra, sau đó hắn phát hiện mình đang nằm bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Hắn lại càng hoảng sợ hơn, lập tức bật dậy ngay.

Hắn quay đầu nhìn ra bên ngoài, phát hiện sắc trời đã tối, xem ra lần này hắn ngủ khá lâu ấy nhỉ?

Có lẽ người nhà thấy mình ngồi trên đất ngủ gục nên mới đỡ mình lên nằm ngủ cạnh Bạch Tôn Giả chăng?

Lúc này, Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống… sau đó, hắn phát hiện trên ngực mình và trên người của Bạch Tôn Giả được gắn kết bởi một sợi tơ màu vàng.

Đồng thời, những sợi tơ màu xanh, màu trắng, màu đen, màu vàng kia tản ra khắp bốn phương tám hướng khác nhau. Không hề 'kéo thẳng vào hư không' như trong mơ.

"Tơ màu vàng đại biểu cho quan hệ giữa mình và Bạch Tôn Giả? Vậy thì hơn hai mươi sợi tơ màu vàng trên người mình là đại biểu cho những vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đã từng tiếp xúc với mình à?"

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau đó, những sợi tơ màu xanh khác thì kéo dài ra, chỉ về phía các căn phòng khác trong nhà.

"Tơ màu xanh là đại biểu cho quan hệ của người nhà sao?"

Tống Thư Hàng đoán.

Như vậy, mớ tơ màu trắng kia đại biểu cho cái gì đây?

Cuối cùng, ánh mắt của hắn nhìn về phía sợi tơ màu hồng nọ.

Một đầu của sợi tơ màu hồng kia nối liền với Thông Nương ở trong túi áo hắn, sau đó lại kéo dài ra, vươn lên cao thật cao trên bầu trời.

Thư Hàng bất giác vươn tay, muốn chạm vào sợi tơ này thử.

"A, quên mất là mình không thể chạm được vào những sợi tơ này."

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng đúng lúc hắn đang nghĩ thế thì hắn lại cảm giác tay của mình… đã chạm vào sợi tơ màu hồng kia!

Pặc!

Lúc đụng vào sợi tơ màu đỏ kia, mắt hắn lại đau đớn. Dường như có một cổ lực lượng nào đó thoát ra khỏi mắt của hắn… thứ này vốn không phải lực lượng của bản thân hắn, chẳng qua là vì vài lý do nào đó nên mới tạm thời ở trên người hắn mà thôi.

Sau khi lực lượng kia thoát ra, vô số tơ giăng đầy trời trước mắt hắn đã biến mất tăm.

Mà trong lúc số tơ này biến mất, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện một hình ảnh men theo sợi tơ màu hồng kia, nơi đó có một hòn đảo khổng lồ, vô cùng hoa lệ.

Trên đó có một tòa thành trên không cực kỳ đồ sộ!

Chương 257: Tay không rửa ruột

Hình ảnh về tòa thành trên không kia chỉ thoáng lóe lên trong đầu của Tống Thư Hàng mà thôi. Nhưng dù là thế, mức độ hoành tráng của nó cũng khiến cho Tống Thư Hàng phải kinh thán, bởi vì nó tráng lệ tới mức không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Hơn nữa, ở trong hình ảnh kia, tòa thành trên không đó như ẩn như hiện, có vẻ vô cùng chân thật, nhưng lại khiến người ta cảm giác nó hư ảo mờ mịt. Hai loại cảm giác hoàn toàn trái ngược nhau này cùng tồn tại ở trên tòa thành kia.

Tống Thư Hàng giơ tay xoa xoa huyệt thái dương của mình.

Lại nói, nghĩ tới hòn đảo lơ lửng trên bầu trời kia thì hắn lập tức nhớ đến một chuyện ngay —— đó là hòn đảo thần bí xuất hiện ở biển Đông.

Nơi mà ngay cả các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đi vào cũng phải mất trí nhớ. Phải biết rằng trong số những người tiến vào hòn đảo thần bí đó lần trước có cả một vị tu sĩ lục phẩm là —— Cổ Hồ Quan Chân Quân!

Liệu tòa thành trên không đó có phải là hòn đảo thần bí kia không nhỉ?

Nếu như nó là hòn đảo thần bí kia, dựa vào phương hướng của sợi tơ nhân quả, thì bây giờ Cửu Đăng, người đã đưa Thông Nương vào chùa trấn áp ba trăm năm trước đang ở trên hòn đảo thần bí à?

Đồng thời, Thư Hàng nhớ tới bản thân cọng hành tinh ấy cũng đã từng nói, cô ta chỉ vừa mới được thả ra khỏi phật tự mà thôi… như vậy, Cửu Đăng kia cũng mới lên hòn đào thần bí hay sao? Không đúng, cũng có khả năng là Cửu Đăng đã lên hòn đảo kia lâu lắm rồi, còn hành tinh là vì đã tới kỳ hạn nên mới được thả ra chăng?

“Hòn đảo thần bí à?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hắn có dự cảm khá xấu —— tựa như hòn đảo kia đang nhiệt tình giơ tay ra ngoắc hắn.

“Chà… tiểu huynh đệ rốt cuộc cũng tỉnh rồi đấy à.”

Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai của hắn.

Tống Thư Hàng giật mình, giọng nói này gần như thế mà hắn vẫn không hề cảm ứng được chút nào! Nếu như là kẻ thù thì hắn đã chết mấy lần rồi.

Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía thanh âm kia.

Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy một người đàn ông trùm chăn kín mít —— cũng chính là vị Vân Vụ đạo trưởng của Không Không Đạo Môn đã bị thiên thạch đập bất tỉnh nhân sự kia.

Lúc này, Vân Vụ đạo trưởng đang lư lửng trên trần nhà phòng hắn, mặt mang ý cười.

“Ơ kìa, là đạo trưởng đấy à.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đạo trưởng ngài tỉnh rồi sao?”

“Nhờ ơn của ngươi nên ta mới có thể tỉnh lại nhanh như thế.”

trong lúc nói chuyện, Vân Vụ đạo trưởng nhìn Bạch Tôn Giả trông vừa giống tu luyện lại giống như đang nằm ngủ ở trên giường với vẻ kiêng dè.

Trên người vị tu sĩ cường đại này liên tục thu nạp linh khí trong thiên địa, khiến cho trong nhà Tống Thư Hàng bây giờ tràn ngập linh lực. Nhờ phúc của y, có sự trợ giúp của vô số linh lực tinh thuần cỡ này, thương thế trên người Vân Vụ đạo trưởng khôi phục cực nhanh, nên mới nhanh chóng tỉnh lại.

Ngoài mặt thì Tống Thư Hàng mỉm cười, nhưng trong lòng lại thầm thở dài. Hắn còn định thừa dịp Vân Vụ đạo trưởng hôn mê, trực tiếp gọi điện thoại cho Hoàng Sơn Chân Quân, để Hoàng Sơn Chân Quân tới đưa Vân Vụ đạo trưởng đi.

Nhưng nào ngờ giữa chừng xảy ra quá nhiều chuyện, khi hắn tỉnh lại thì Vân Vụ đạo trưởng cũng đã tỉnh từ lâu.

“Vì để cảm tạ ngươi đã ra tay giúp đỡ, nên ta cũng giúp ngươi một việc nhỏ, xem như đáp lễ.”

Vân Vụ đạo trưởng nói, sau đó hắn vươn tay ra, để lộ ra một khối kết tinh màu xanh lá ở trong lòng bàn tay của hắn.

“Giúp đỡ? Đây là thứ gì?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về thứ nằm trong lòng bàn tay của Vân Vụ đạo trưởng.

“Ngươi không nhớ nó à? Cũng đúng, lúc ngươi ăn vào thì nó không phải như thế.”

Vân Vụ đạo trưởng cười nói:

“Đây là hạt giống của một gốc hành tinh, không phải ngươi đã ăn nó à? Tuy rằng bản thân hành tinh ăn vào là đồ đại bổ, nhưng trước khi hắn thì ít nhất ngươi cũng phải loại bỏ yêu khí ở bên trong đã chứ.”

Xem ra, trong lúc hôn mê, Vân Vụ đạo trưởng vẫn có cảm giác nhất định đối với bên ngoài? Cho nên mới biết rõ chuyện của hành tinh như thế.

“Ta cũng là ngoài ý muốn nên mới ăn cô ta.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Ha ha, trả lại cho ngươi này, cầm lấy.”

Nói xong, Vân Vụ đạo trưởng giơ tay ném một cái, ném khối kết tinh màu xanh lá kia lại cho Tống Thư Hàng:

“Lúc ta tỉnh lại thì thấy toàn thân của ngươi đang bị yêu khí bao trùm, cho nên mới dùng diệu thủ không không giúp ngươi lấy ‘thân thể hành tinh’ trong người ra trước. Cứ yên tâm đi, kỹ thuật của ta tốt lắm, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới thân thể của ngươi. Viên kết tinh này ngươi cất đi, biết đâu sau này lại có lúc dùng đến thì sao?”

“Kết tinh của hành tinh.”

Tống Thư Hàng giơ tay đón lấy khối tinh thể kết tinh màu xanh biếc kia —— tuy rằng thứ này rất đẹp, nhưng nghĩ tới việc thứ này được lấy ra từ trong dạ dày của mình thì hắn cảm giác rờn rợn.

Cẳng trách mình lại tỉnh lại, cảm giác khó chịu sau khi ăn phải món thịt dê xào hành tinh ba trăm năm đã hoàn toàn biến mất, không còn sót lại chút gì, hóa ra là do Vân Vụ đạo trưởng ra tay trợ giúp!

Bất quá… việc Vân Vụ đạo trưởng tốt bụng ra tay giúp đỡ thế này thật sự nằm ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

“À mà này, vị tiền bối nằm trên giường kia là ai thế?”

Vân Vụ đạo trưởng mỉm cười hỏi, hắn căn bản không dám nhìn Bạch Tôn Giả.

[Thứ không nên nhìn thì tuyệt đối không thể nhìn vào], thân là một đạo tặc lý trí, hắn hiểu cách khắc chế lòng tham của mình. Chứ không thì cứ thấy thứ gì tốt đã muốn lấy cho bằng được thì có thể sẽ hại chết người.

Đương nhiên, đối với bảo vật nhà Hoàng Sơn Chân Quân thì lại khác —— chỉ cần là đồ của Hoàng Sơn Chân Quân thì hắn nhất định phải khoắn sạch!

“Ngươi nói Bạch Tôn Giả ấy à? Đấy là một vị tiền bối của ta.”

Tống Thư Hàng cố ý nói phẩm giải của Bạch tiền bối ra.

“Tôn giả á?”

Vân Vụ đạo trưởng lập tức nuốt một ngụm nước bọt.

Linh tôn thất phẩm, đây đã là nhóm cường giả đứng đầu trong tu chân giới hôm nay rồi, mỗi vị đều là đại nhân vật làm chủ một phương.

“Chẳng trách lại dám trực tiếp ăn hành tinh kiểu này, hóa ra là có vị tiền bối tầm cỡ ở bên cạnh.”

Vân Vụ đạo trưởng cảm thán, bước lên vỗ vai Tống Thư Hàng.

Bất quá… trong lúc hắn vỗ vai Tống Thư Hàng thì đã lén nhét một cục đá cỡ bằng bàn tay vào túi của Tống Thư Hàng một cách thần không biết quỷ không hay.

Thứ bị nhét về chính là Ngộ Đạo thạch.

—— Có câu làm trộm thì không để tay không, đúng là vị Vân Vụ đạo trưởng này cũng có ý tốt, tiện tay chữa trị cho Tống Thư Hàng. Dù là người của Không Không Đạo Môn, nhưng cũng ân oán phân minh.

Lúc hắn ngất xỉu thì Tống Thư Hàng đưa hắn về, cũng khiến cho thương thế của hắn khôi phục nhanh hơn, đó cũng là một nhân tình. Hắn lấy kết tinh hành tinh ra cho Tống Thư Hàng cũng vì muốn tiện tay đáp trả nhân tình này.

Bất quá, sau khi lấy kết tinh hành tinh ra giúp Tống Thư Hàng thì hắn lại quen tay cuỗm luôn món bảo bối Ngộ Đạo thạch —— đúng lúc hắn đang cần dùng tới Ngộ Đạo thạch này.

Trong thời gian hắn bị phong ấn, vẫn một mực tích lũy. Bây giờ đã sắp đột phá một tiểu cảnh giới của ngũ phẩm. Nếu như có Ngộ Đạo thạch thì có thể làm ít công to!

Nhưng lúc hắn cuỗm Ngộ Đạo thạch của Tống Thư Hàng xong thì ánh mắt liếc tới chỗ Bạch Tôn Giả đang nằm trên giường. Trong nháy mắt, hắn cảm giác lông tóc toàn thân của mình dựng đứng lên hệt như một con mèo xù lông —— đây là một loại sợ hãi theo bản năng.

Cơn sợ hãi cực lớn cứ quấn quanh trong lòng hắn, mãi mà vẫn không tiêu tan.

Cho nên, Vân Vụ đạo trưởng không lập tức rời đi, mà ngồi lại bên cạnh, chờ Tống Thư Hàng tỉnh lại, hỏi dò thân phận của Bạch Tôn Giả.

Sau khi xác định vị tu sĩ trên giường là tôn giả thất phẩm xong thì Vân Vụ đạo trưởng lại lặng lẽ nhét Ngộ Đạo thạch vào túi áo Tống Thư Hàng.

—— Tạm thời cứ để khối Ngộ Đạo thạch ở trên người tên tiểu tử này đi.

Đợi sau này có cơ hội thì mình có thể tới trộm Ngộ Đạo thạch bất cứ lúc nào, không cần nóng vội làm gì. Đừng vì lợi ích trước mắt mà đắc tội một vị tôn giả!

Sau khi nhét Ngộ Đạo thạch lại cho Tống Thư Hàng thì Vân Vụ đạo trưởng lập tức ôm quyền nói với Tống Thư Hàng:

“Tiểu hữu này, ta và ngươi cũng đã xong chuyện rồi. Bần đạo còn chuyện phải làm, chúng ta cáo biệt tại đây nhé!”

“Đạo trường đi đường mạnh giỏi.”

Tống Thư Hàng bắt chước Vân Vụ đạo trưởng ôm quyền hành lễ.

Vân Vụ đạo trưởng cuốn cái chăn cho chắc, sau đó thân hình bay cái vèo ra bên ngoài —— hắn chuẩn bị đến gần nhà Tống Thư Hàng xem thử có chỗ nào cho thuê hay bán nhà hay không.

Hắn chuẩn bị tạm thời ở lại đây, rảnh rỗi thì chạy tới nhà Tống Thư Hàng xem, ăn ké công hiệu của Ngộ Đạo thạch. Tranh thủ đột phá cảnh giới cho sớm.

Đợi ngày nào đó, vị Bạch Tôn Giả này tách ra khỏi Tống Thư Hàng thì hắn có thể trộm Ngộ Đạo thạch rồi!

….

Đợi cho Vân Vụ đạo trưởng đi rồi, Tống Thư Hàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vói tay vào túi xem thử, cầm khối Ngộ Đạo thạch kia ra —— may quá, bảo bối này vẫn còn đây.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng phát hiện trên Ngộ Đạo thạch có thứ gì đó, trông như…. Rễ hành?

“Thông Nương?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi thử, không phải Thông Nương nằm bên túi khác à, sao cô ta lại chạy tới chỗ Ngộ Đạo thạch thế này? Hay là do cô ta tự bò qua?

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác hay không, hắn nhìn thấy trên cái rễ hành kia đang nhú lá non? Thông Nương khôi phục nhanh tới vậy sao?

Rễ hành run lên, không nói gì cả.

Cũng không phải cô không nói được, mà là cô chẳng còn lòng dạ nào để nói chuyện nữa —— bây giờ cô chỉ muốn khóc ngất trong toilet mà thôi.

Lúc ấy, cô tự cho là mình thành công rồi, vậy nên chui từ túi bên kia qua chỗ Ngộ Đạo thạch, sau đó cô dùng rễ hành cuốn lấy Ngộ Đạo thạch, chuẩn bị nghỉ ngơi một chặp, dành sức để còn cuỗm Ngộ Đạo thạch chạy, thuận tiện lấy luôn thanh bảo đao Bá Toái kia.

Nhưng bất giác cô cũng nằm ngủ quên mất tiêu, còn mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ có gì thì cô không nhớ nổi nữa, vất vả lắm mới tỉnh lại được, nhưng cô phát hiện to chuyện tới nơi rồi.

Cô nảy mầm!

Nảy mầm là chuyện tốt, nhưng vấn đề là cô cắm rễ ở sai chỗ mất rồi.

Đúng vậy, không biết từ khi nào, cô đã cắm rễ ở bên trong Ngộ Đạo thạch…. Phiền phức hơn nữa chính là cô không nhổ rễ ra được!

Hơn nữa, cô phát hiện mình không thể nào biến thành hình người được nữa.

Cô đã cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch luôn rồi, huhuhu….

Nếu như không thể biến thành hình người thì cô mang Ngộ Đạo thạch chạy trốn kiểu gì đây? Rồi làm sao lấy được bảo đao bây giờ?

Bây giờ cô đang ở hình dạng cọng hành, không thể động đậy được.

Cho nên, bây giờ tâm trạng của Thông Nương rất tệ, không muốn ư hử gì hết.

“Cô nằm sấp trên cục đá làm gì thế? Xuống đi, ta đi tìm một cái chậu hoa nhỏ trồng cô vào, để cho cô nảy mầm, khôi phục nguyên trạng nhanh hơn.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn giơ tay muốn kéo rễ của Thông Nương ra.

Kéo một cái…. Sao kéo không ra thế này?

Tống Thư Hàng giơ Ngộ Đạo thạch lên nhìn thật kỹ:

“Cô cắm rễ trên này luôn rồi à?”

Rễ hành run lên một cái, không nói câu nào. Cô đang rầu thối ruột luôn đây.

“Không thể nói chuyện được à?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, sau đó cất Ngộ Đạo thạch vào.

Hắn lại mở điện thoại của mình lên, nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là hai giờ khuya… mình ngủ một giấc lâu thật đấy.

Cũng đúng, mình mơ thấy ba trăm phát triển của Thông Nương, có thể không lâu được à?

Chắc là bác Lữ, Lữ Thiên Hữu, Triệu Nhã Nhã và hai người bạn của chị ấy đã cơm nước xong xuôi, ai về nhà nấy rồi nhỉ?

Tiếp theo, Thư Hàng lại mở nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Vừa mới mở ra thì đã thấy thông báo có người tag mình, là Vũ Nhu Tử.

Chương 258: Kế hoạch và tiểu hòa thượng và kế hoạch của Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng kéo nhật ký chat xuống.

Sau khi mấy tiền bối trong nhóm trả lời vấn đề hành tinh ba trăm năm cho Tống Thư Hàng xong thì lại bắt đầu nhảy chủ đề, nhảy mãi nhảy mãi tới thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ luôn.

Rất nhiều tiền bối đều đang suy đoán xem thực tiên yến lần này sẽ có những món gì.

Những vị tiền bối có kinh nghiệm bàn tán sôi nổi, bắt đầu nhớ tới mỹ vị của thực tiên yến lần trước.

Đủ loại tên món ăn kỳ lạ, nhưng nghe qua thì có vẻ như ngon lắm. Tống Thư Hàng sờ sờ cái bụng của mình, ban nãy đã bị Vân Vụ đạo trưởng dùng diệu thủ không không rửa ruột mất rồi, sau khi đọc hết mớ tên món ăn này xong thì Tống Thư Hàng lại thèm rỏ dãi.

Tống Thư Hàng kéo nhật ký chat xuống, cuối cùng cũng thấy được tin nhắn của Linh Diệp Đảo Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử:

“@Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống tiền bối, địa chỉ nhận hàng của ngươi bây giờ là ở đâu, linh mạch bích trà mà ta tự tay chế ra đã xong rồi đây, ta sẽ gửi cho ngươi một phần!”

Lúc đó, Tống Thư Hàng đang phải trải qua cơn ác mộng tàn khốc kia, đương nhiên không thể trả lời.

Nhìn thấy tin nhắn của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó mở phần chat riêng lên, nhắn tin cho Vũ Nhu Tử:

“Cảm ơn Vũ Nhu Tử nhé, ta rất chờ mong linh mạch bích trà do cô tự tay chế đấy.”

Tiếp theo, Tống Thư Hàng lại gửi địa chỉ nhà mình qua.

Sau đó, hắn ưỡn eo, chuẩn bị vào bếp tìm đồ ăn.

….

Trên Linh Điệp Đảo, có một nam tử trung niên đẹp trai tới mức nhân thần cộng phẫn đang nhíu mày nhìn vào tin nhắn trong khung chat.

Sau đó, nam tử trung niên kia nhe răng cười:

“Người đâu… Lén đổi số linh mạch bích trà mà Vũ Nhu Tử tự chế kia đi, đổi thành loại bình thường đấy…”

Tiểu tử, may mà lão phu đọc được tin nhắn này. Bằng không, một tháng tới ngươi cứ chuẩn bị dán mông dài hạn vào bồn cầu luôn đi.

….

Đêm hôm khuya khoắt, mẹ Tống đột nhiên thức dậy, dụi mắt đi vào trong bếp.

Sau đó, bà quen tay kéo thớt qua… nhưng bà mới kéo nhẹ thôi mà cái thớt dày cui lại bị nứt ra thành mấy đoạn. Không chỉ có cái thớt, mà phần đá hoa cương lót bếp cũng có mấy vết đao thật dài.

“Ủa? chuyện gì thế này?”

Mẹ Tống lập tức giật mình tỉnh táo lại.

Bà bắt đầu nhớ lại chuyện ban sáng… chắc là lúc mình làm cái món thịt dê xào hành kia, có một cọng hành xắt mãi không đứt. Nên sau đó, mình lại đi lấy cây đao trang trí mà Thư Hàng đưa về để xắt thịt dê thì phải?

Nghĩ tới đây, mẹ Tống giật mình đơ người:

“Mình điên gì thế này?”

Trước tiên, đừng nói tới cọng hành xắt mãi không đứt đó, sao mình lại đi lấy cây đao dài ba thước ba kia để xắt hành thế này?

Còn nữa, rốt cuộc cọng hành kia là thế nào đây, sao xắt mãi mà không đứt?

Bình thường mà bà gặp phải cọng hành nào như thế thì chắc chắn là sẽ ném nó luôn cho đỡ rách việc, hoặc là gọi mọi người qua xem mới đúng chứ?

Nhưng lúc đó đầu óc bà cứ trơ ra, chẳng nghĩ gì hết, chỉ muốn xắt cọng hành kia cho bằng được mà thôi!

Mẹ Tống nhớ lại lúc ấy, giống như mình đã bị thứ gì đó ám vậy, cứ như bị tẩu hỏa nhập ma, đầu óc đặc quánh không suy nghĩ được gì.

“Cọng hành kia là Thư Hàng mang về, nói là sản phẩm mới gì đó.”

Mẹ Tống nhớ lại.

Lại nhớ tới sau này, Tống Thư Hàng đột nhiên ngốn trọn cả đĩa thịt dê xào hành kia.

Không lẽ cọng hành kia có vấn đề gì à?

Hơn nữa, sau khi Tống Thư Hàng ăn xong đĩa dê xào hành kia là về phòng ngay.

Sau này Triệu Nhã Nhã phát hiện nó ngồi trên đất ngủ gục, nên mới gọi ba Tống qua đỡ Thư Hàng lên giường nằm ngủ. Lúc ấy mọi người còn cho rằng Tống Thư Hàng đi đường xa nên mệt.

Nhưng sau khi liên tưởng mọi thứ lại, bà càng nghĩ càng cảm giác có vấn đề.

“Cái thằng nhóc Thư Hàng này.”

Mẹ Tống nhíu mày, vội đi về phía phòng của Tống Thư Hàng.

Trùng hợp chính là Tống Thư Hàng đói rã ruột đang xoa bụng đi ra khỏi phòng, chuẩn bị vào bếp kiếm đồ ăn, nên lập tức nhìn thấy mẹ Tống ngay.

“Mẹ? Trễ thế này sao mẹ còn chưa ngủ nữa?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Mẹ Tống đáp:

“Đang định qua xem con thế nào.”

“Xem con làm gì? Ha ha, con đang ngủ thì thấy đói, nên định kiếm chút đồ ăn.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc nói.

“Còn cơm nguội đấy, để mẹ làm cơm chiên trứng cho con.”

mẹ Tống đáp.

Sau đó, bà và Tống Thư Hàng cùng đi vào bếp, bắt đầu làm cơm chiên trứng cho Tống Thư Hàng.

Mẹ Tống vừa chiên cơm vừa hỏi:

“Thư Hàng này, nói thật cho mẹ biết đi, cọng hành kia có vấn đề gì không đấy?”

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn sắc mặt của mẹ Tống một cái, lập tức đáp ngay:

“Đúng là có chút vấn đề ạ, còn cụ thể là vấn đề gì thì không tiện hình dung. Đại khái là những người thể chất không đủ khỏe mạnh thì không ăn được, bằng không sẽ tạo thành ảnh hưởng với cơ thể.”

“Nhưng mẹ cứ yên tâm đi, thân thể của con hoàn toàn không có vấn đề gì hết. cọng hành đó là con mang về, trong lòng con tự biết mà.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Về chuyện tu chân… thì bây giờ vẫn chưa phải lúc để ngả bài với mẹ Tống.

Hắn vẫn còn chưa đủ cường đại, phải chờ hắn cường đại hơn nữa, dành dụm được nhiều tài nguyên tu luyện hơn thì hãy tính sau.

“Con nói thế thì mẹ cũng yên tâm phần nào rồi.”

Mẹ Tống thở dài:

“Ngày mai mà rảnh thì con với ba con để cho Nhã Nhã đưa tới bệnh viện kiểm tra tổng quát đi nhé.

Bởi vì ba Tống vừa mới gặp tai nạn giao thông xong, cho nên mẹ Tống lo lắng, bảo Triệu Nhã Nhã ngày mai có rảnh thì tới đưa ông đi kiểm tra thân thể xem, lỡ như có triệu chứng bệnh hoạn gì cũng có thể giải quyết kịp thời.

“Chắc là không cần đâu ạ? Trước đó không lâu con vừa mới đi khám tổng quát với chị Nhã Nhã xong.”

Tống Thư Hàng nói ngay.

“Mới kiểm tra đây á?”

Mẹ Tống bưng đĩa cơm, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Khụ, lần trước có đại hội thể dục thể thao, chị Nhã Nhã đến trường bọn con thực tập, nên tiện tay dẫn con đi khám tổng quát rồi. Thân thể của con khỏe mạnh lắm, hoàn toàn không có vấn đề gì hết.”

Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

….

Trong khách sạn ở gần bệnh viện số 6.

Tiểu hòa thượng âm thầm xoa xoa cái mông của mình, còn phải đi trị liệu trĩ sang thêm một lượt nữa.

Sau khi xong xuôi thì phải về nhà của Thư Hàng sư huynh.

Trong đầu không ngừng nhớ lại đoạn video mà Đậu Đậu cho nó xem.

Tống Thư Hàng siết tay tức giận gầm lên:

“Mặc kệ ngươi có bị trĩ hay không, ta đều phải đánh cho ngươi són cả cớt ra!”

Đánh són cớt, đánh són cớt…

Những lời này cứ quanh quẩn trong đầu của tiểu hòa thượng.

tiểu hòa thượng nghiêm mặt, nó là một đứa nhỏ nghiêm túc:

“Nếu ngày mai trị liệu xong, về nhà của Thư Hàng sư huynh, Thư Hàng sư huynh nhất định đè mình ra đánh cho són cớt thì phải làm sao bây giờ?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

tiểu hòa thượng không khỏi nhìn Đậu Đậu đang nằm ngủ kế bên và Chu Ly đang nhắm mắt tu luyện kia.

Hay là ngày mai mình thương lượng với Đậu Đậu, tạm thời đừng có về nhà, mình với nó tiếp tục bỏ nhà đi bụi thêm một khoảng thời gian nữa? Đợi Thư Hàng sư huynh bớt giận rồi hãy về?

…..

Trên Linh Điệp Đảo.

Vũ Nhu Tử thỏa mãn nhìn cái thùng gỗ to tướng trước mặt:

“Ừm, đúng là hoàn mỹ mà. Tiếp theo chính là gửi phát nhanh cái thùng này!”

Chương 259. Bạn học Thư Hàng, lại có chuyển phát nhanh cỡ lớn này!

Hôm sau, 11 tháng 7, trời râm.

Hiếm lắm mới có một ngày sắc trời râm mát, tuy có phong hồn băng châu thì Tống Thư Hàng không sợ nóng bức, thế nhưng giữa ngày hè nóng nực mà không thấy khuôn mặt tươi cười xán lạn của ông mặt trời thì tâm trạng vẫn tốt hơn nhiều.

Sáng sớm nay Triệu Nhã Nhã đã lái xe đến đưa ba Tống đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe…

Mới đầu ba Tống còn khăng khăng nói thân thể mình chẳng có vấn đề gì, không muốn đi bệnh viện. Những người ở độ tuổi của ba Tống đều có tật xấu như thế đó, ốm đau không chịu đi bệnh viện khám, cảm mạo thông thường toàn thích ở nhà tự chữa, cứ như có sự kháng cự trời sinh với ba chữ “đến bệnh viện” vậy.

Thế nhưng sau khi mẹ Tống nghiêm sắc mặt lại thì ba Tống bèn ngoan ngoãn theo Triệu Nhã Nhã đến bệnh viện ngay.

Sự tình đằng sau quan hệ đặc biệt giữa ba Tống và mẹ Tống cũng là cả một câu chuyện dài.

Nghe nói năm đó hai người là bạn học cùng đại học… mười mấy năm trước ba Tống cũng không có dáng vẻ thư sinh như bây giờ.

Thể trạng của ba Tống khi đó cũng giống như lão Lữ bây giờ, lưng hùm vai gấu, dáng dấp cường tráng, mặt mũi dữ dằn.

Đã thế ba Tống còn là quân chủ lực trong đội tán thủ của trường, mà mẹ Tống lại là một cô nàng xinh đẹp có chút tiếng tăm trong trường đại học.

Nguyên nhân hai người quen biết nhau kể ra là như thế này: Nghe đâu năm đó trong đội tán thủ có một đội viên là bạn rất thân của ba Tống. Cậu chàng muốn theo đuổi mẹ Tống từ lâu nhưng chưa tìm được cơ hội tiếp xúc bao giờ. Cậu chàng suy nghĩ rất lung mấy ngày, cuối cùng nghĩ ra một diệu kế, thế là bèn đến nhờ ba Tống giúp đỡ diễn một vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân.

Ba Tống năm đó dáng người cường tráng, mặt mũi bặm trợn, diễn người xấu không cần phải hóa trang cũng đạt, chỉ cần đứng đó rung rung cơ bắp trên người rồi cười gằn một cái là đúng chuẩn nhân vật phản diện luôn rồi.

Cho nên người bạn kia mới nhờ ba Tống đi sắm vai người xấu để dọa mẹ Tống một chút, sau đó vào thời điểm quan trọng cậu chàng sẽ lên sàn sáng chói làm anh hùng cứu mỹ để đổi lấy một nụ cười của người đẹp!

Kể ra thì tính cách của ba Tống năm đó có vài phần tương tự với Tống Thư Hàng bây giờ, chẳng bao giờ từ chối những việc nhỏ tiện tay có thể giúp đỡ người khác như thế cả.

Thế là hai người dựng kịch với nhau.

Sau đó cả hai chọn một con đường nhỏ mà mẹ Tống đi học về phải đi qua rồi chờ ở đó.

Người bạn tốt kia ngồi trong góc khuất, chờ thời cơ để anh hùng cứu mỹ nhân, còn ba Tống gồng cơ bắp nhảy ra đón đường mẹ Tống.

Ba Tống làm theo kế hoạch chặn mẹ Tống lại, rung rung cơ bắp rồi cười hung dữ:

“Nè em gái, đi với anh đến chỗ này hay lắm, rồi anh với em cùng vui vẻ được không nào?”

Diễn biến tiếp theo hẳn phải là mẹ Tống bị dọa khóc, sau đó bạn tốt xông ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, đánh ba Tống chạy làng, làm mỹ nhân vui vẻ.

Ai ngờ mẹ Tống chẳng sợ hãi chút nào. Bà bình tĩnh đứng lại, đánh giá ba Tống từ đầu đến chân một lượt, ánh mắt săm soi lúc đó làm cho ba Tống cũng có phần sợ hãi.

Tiếp đó mẹ Tống gật đầu rồi bình thản nói:

“Được đó, mình đi thôi.”

Sau đó… bà và ba Tống cứ thế cùng nhau đi, đi nữa, đi mãi.

Bạn tốt của ba Tống quỳ rạp trên mặt đất, mãi hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Không lâu sau mẹ Tống trở thành bạn gái của ba Tống, còn bạn tốt của ba Tống không biết đã khóc ngất trong WC bao nhiêu bận.

Sau đó một thời gian nữa, trong kiếp sống sinh viên ngắn ngủi mấy năm, khí chất của ba Tống thay đổi một cách chóng mặt. Từ một gã đàn ông men lì cường tráng dữ tợn, ông biến thành một người đàn ông đeo kính ra dáng thư sinh, nho nhã lễ độ, thành tích học tập cũng càng ngày càng tiến bộ hơn.

Để có được chuyển biến lớn lao như thế, rốt cuộc ba Tống phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ thì không thể nào kể xiết với người ngoài.

…

…

Lúc Tống Thư Hàng ngủ dậy đi ăn sáng thì mẹ Tống chạy vội vào hỏi hắn:

“Thư Hàng, cái người bị thương mà con nhặt được đi đâu rồi?”

Vừa nãy bà đi qua phòng dành cho khách ngó vào thì thấy người bị thương hôn mê hôm qua đã đi mất, ga giường của nhà mình cũng không thấy đâu luôn.

Tống Thư Hàng nuốt miếng omelette trong miệng rồi đáp:

“Con cũng đang định nói với mẹ đây, nửa đêm hôm qua người đó tỉnh lại, sau đó đến phòng con tìm con, nói chuyện một lát rồi đi rồi.”

“Nửa đêm quấn ga giường đi á? Sao con không giữ người ta lại?”

Mẹ Tống cau mày.

“Nửa đêm ông ta tới tìm con, con còn chưa tỉnh ngủ. Ổng nói với con đôi câu rồi quấn ga giường đi luôn, con còn không kịp lấy cho ổng bộ quần áo cơ. Thôi không sao, chuyện quần áo ông ấy khắc nghĩ ra cách giải quyết thôi. Dù sao con cũng không quen, ông ấy muốn đi thì con chẳng cản làm gì.”

Tống Thư Hàng tùy tiện đáp.

Hắn thực sự chưa kịp nghĩ đến việc cho Vân Vụ Đạo Nhân quần áo, thì người ta quấn ga giường nhảy qua cửa sổ bay đi mất rồi.

“Con cũng thật là, không cho người ta quần áo, người khác cười cho đấy.”

Mẹ Tống thở dài, sau đó lại nói tiếp:

“Còn người bạn kia của con vẫn ngủ chưa dậy à?”

Bà thấy Bạch Tôn Giả còn chưa dậy ăn cơm…

“Ha ha, cậu ta ham ngủ lắm. Với lại hôm qua cậu ta lái xe suốt dọc đường nên chắc là hơi mệt. Mẹ cứ để cậu ta ngủ thêm đi, không sao đâu ạ.”

Tống Thư Hàng gượng cười, chơi lớn rồi, Bạch tiền bối muốn bế quan những hai ngày cơ, giờ mới được có 20 tiếng đồng hồ thôi. Còn lâu ngài ấy mới bế quan xong.

Hắn phải nghĩ cách gì để không ra sơ hở mới được.

“Đúng là ham ngủ thật, vậy cứ để cậu ấy ngủ thêm một lát đi. Giữa trưa nhất định phải gọi ngườita dậy ăn cơm đấy. Cứ để ngủ mãi thế không có lợi cho sức khỏe đâu.”

Mẹ Tống nói.

“Con biết rồi, đến trưa con nhất định sẽ đánh thức cậu ta dậy.”

Tống Thư Hàng cam đoan. Không biết hắn có thể cưỡng chế gọi Bạch Tôn Giả xuất quan không đây?

Nếu cưỡng chế đánh thức Bạch tiền bối đang bế quan thì có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không nhỉ?

Ví dụ như,Bạch tiền bối chưa bế quan xong mà bị gọi dậy thì có chứng “khó ở khi xuất quan” giống như “khó ở lúc ngủ dậy” không? Vạn nhất ngài ấy khó ở lúc xuất quan thật thì có đánh sập nhà hắn luôn không?

Đúng rồi, hình như hôm nay tiểu hòa thượng chữa xong trĩ sang thì phải?

Nhóc chữa bệnh xong thì Chu Ly sư huynh sẽ đưa nó và Đậu Đậu về đây.

Đến lúc đó có lẽ có thể nhờ Chu Ly sư huynh nghĩ cách, nói không chừng có cách nào đó có thể biến thân thành Bạch tiền bối, sắm vai ngài ấy đi ra ăn bữa cơm để mẹ Tống khỏi nghi ngờ.

Thế là có thể giải quyết được vấn đề Bạch tiền bối bế quan rồi.

Vừa nghĩ tới đây thì Tống Thư Hàng âm thầm thở phào một cái.

Ăn xong bữa sáng thì đã sắp 7 giờ 30.

“Mẹ ơi, con đi rèn luyện một chút, có lẽ sẽ hơi lâu đấy. Có việc gì thì gọi cho con nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Ở nhà chẳng có chỗ nào để mà tu luyện cả.

Cho nên hắn phải đi loanh quanh gần đó tìm một chỗ không có người để tu luyện "Kim cương căn bản quyền pháp".

“Ừ, đừng đi xa quá.”

Mẹ Tống thuận miệng nói.

Tống Thư Hàng sờ sờ ngộ đạo thạch trong túi, nghĩ ngợi một lát lại chạy vào phòng khách xách bảo đao Bá Toái, bọc kín lại rồi mang theo.

Phải đẩy nhanh tu luyện cả hỏa diễm đao mà Xích Tiêu Tử truyền thụ mới được. Từ khi nhìn thấy bóng dáng Xích Tiêu Tử trong trí nhớ của Thông Nương, Tống Thư Hàng càng ngày càng cảm thấy có lẽ chiêu hỏa diễm đao này còn cất giấu bí mật gì sâu lắm.

Sau khi Tống Thư Hàng ra khỏi nhà thì chạy thẳng về hướng núi Ngưu Đỉnh, nơi đó là một địa điểm tu luyện tuyệt vời.

…

Trong khu rừng ở núi Ngưu Đỉnh.

Tống Thư Hàng đánh xong một lượt "Kim cương căn bản quyền pháp" rồi nhắm mắt cẩn thận cảm ứng biến hóa trên thân thể mình. Hôm qua hắn vừa mới mở ra tị khiếu. Thế nhưng hôm nay khi đánh xong một vòng quyền pháp thì hắn lại thấy khiếu thứ tư”

Nhĩ khiếu có cảm giác tràn đầy khí huyết đến hơi hơi trướng lên.

Theo tính toán thì tối đa bảy ngày sau là nhĩ khiếu có thể tích đủ khí huyết, trùng kích mở ra rồi!

“Vì ngày hôm qua mình ăn thân thể của Thông Nương hay sao?”

Tống Thư Hàng ngầm hiểu trong lòng. Tuy rằng thân thể của Thông Nương hắn nuốt vào bụng hôm qua đã bị Vân Vụ Đạo Nhân dùng Không Không Diệu Thủ lấy ra, hóa thành kết tinh của Hành tinh rồi. Thế nhưng vẫn có một phần đã bị Tống Thư Hàng tiêu hóa và trở thành thuốc bổ cho khí huyết tự thân của hắn.

Mặc dù sức chiến đấu của Thông Nương rất cùi nhưng tu vi 300 năm lại không phải là giả, chỉ cần một phần nhỏ cũng đủ lấp đầy một khiếu huyệt của Tống Thư Hàng.

“Sau nhĩ khiếu là đến khẩu khiếu, sau khẩu khiếu là Dược Long Môn chi cảnh! Ngư Dược Long Môn, hóa hư thành chân. Khí huyết chi lực vô hình trong cơ thể lúc đó sẽ hóa thành chân khí!”

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Chân khí khác với khí huyết, chân khí có thể phóng ra ngoài như phim điện ảnh nha. Nếu tu luyện đến cảnh giới cao thì vung kiếm chém một cái là chém ra cả một đạo kiếm khí, bao ngầu!

Đang nghĩ vậy thì Tống Thư Hàng nhìn thấy bảo đao Bá Toái trong tay mình.

Là đao… là đao đó.

Ngay cả chiêu thức mà Xích Tiêu Tử truyền thụ trong giấc mộng cũng là hỏa diễm đao luôn. Chẳng lẽ đời này nhất định hắn phải trở thành đao khách mà không được làm kiếm khách sao?

“Hừ! Chờ ta tu luyện tới cảnh giới Chân Sư nhị phẩm, ta sẽ lập tức đi luyện vài bộ kiếm pháp. Bạch y trường kiếm, thét dài hát vang!”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Đầu tiên hắn tu luyện "Kim cương căn bản quyền pháp", Quân tử vạn lý hành, "Bất động kim cương thân" và "Chân ngã minh tưởng kinh"

Sau đó là hỏa diễm đao và ba loại bí quyết vận dụng tinh thần lực: Tinh Thần trinh thám pháp, Cảnh giác và Tinh thần uy áp.

Tiếp theo là đạo thuật Chưởng tâm lôi và quy tức thuật.

Cuối cùng Tống Thư Hàng đốt lên một cụm lửa nho nhỏ, tu luyện khống hỏa quyết.

Chẳng biết từ hồi nào hắn đã học được rất nhiều kĩ năng. Chưởng tâm lôi là ngầu nhất, khống hỏa quyết cũng rất kool, đáng tiếc hắn còn chưa tu luyện đến nơi đến chốn.

Sau khi tu luyện hết toàn bộ thì đã qua ba tiếng đồng hồ.

Đúng lúc này thì điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên.

Hắn lấy ra xem, thì ra là Tiểu Giang của chuyển phát nhanh Phong Thu gọi tới.

Hàng của ai chuyển phát nhanh tới vậy? Chẳng lẽ là Linh Mạch Bích Trà mà Vũ Nhu Tử gửi đến sao? Nhanh thật đấy chứ!

Tống Thư Hàng nghe điện thoại:

“Alo, Tiểu Giang à?”

“Haha, bạn học Thư Hàng à, tôi đây. Tôi đang đứng dưới lầu nhà cậu, có món hàng chuyển phát rất lớn muốn chuyển cho cậu này.”

Tiếng cười sang sảng của Tư Mã Giang truyền ra từ đầu kia điện thoại.

“Món hàng lớn?”

Tống Thư Hàng hỏi theo phản xạ.

“To lắm, thùng hình lập phương to phải đến 6 m3 ấy.”

Tư Mã Giang đáp.

Tống Thư Hàng ngây ra.

To thế cơ á?

Nếu chỉ là linh mạch bích trà thì… Vũ Nhu Tử muốn cho mình trà đủ uống cả đời à?

Chương 260: Ngạc nhiên chưa, Tống tiền bối! Í chết?

Chỉ có thể nói, không hổ là cô nàng thổ hào, ra tay xa xỉ quá đi mất. Nhưng nhân tình lớn cỡ này, tương lai không biết mình có trả lại nổi hay không, Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Nói thật, từ khi bước vào tu chân giới tới nay, có thể liên tục gặp được Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, Bạch tiền bối… ờ, còn cả Đậu Đậu nữa, đúng là chuyện vô cùng may mắn.

Tống Thư Hàng nói với Tư Mã Giang:

“Tiểu Giang anh chờ ở đây một lát nhé, tôi đang ở bên ngoài. Tôi sẽ nhờ mẹ tôi xuống mở cửa cho các anh.”

“Không thành vấn đề.”

Tư Mã Giang mỉm cười trả lời.

Sau khi cúp máy, Tống Thư Hàng lại gọi điện thoại cho mẹ Tống:

“Mẹ ơi, dưới lầu có người gửi hàng chuyển phát nhanh tới đấy ~ mẹ ra ngoài ký nhận hộ con với!”

“Chuyển phát nhanh à? Được rồi, mẹ biết rồi.”

Sau đó, mẹ Tống kêu to:

“Lão Tống, Thư Hàng có chuyển phát nhanh kìa, ông xuống lầu xem thử đi!”

“Biết rồi.”

Ba Tống trả lời.

Xem ra ba Tống và Triệu Nhã Nhã đã quay về từ bệnh viện rồi?

Lúc này, mẹ Tống lại thuận miệng hỏi Tống Thư Hàng một câu:

“Chuyển phát nhanh gì thế con? Sao mới sáng đã đưa tới thế?”

“Chắc là lá trà mà bạn con tặng đấy, đúng rồi, chị Nhã Nhã còn ở nhà chúng ta không ạ?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Mẹ Tống đáp:

“Vẫn còn ở đây, mẹ giữ con bé lại ăn cơm. Mấy ngày nay con bé cũng đang nghỉ.”

“Mẹ, lát nữa nhận chuyển phát nhanh xong thì mẹ mở ra xem giúp con. Nếu như trong thùng đó đều là lá trà thì mẹ giúp con đong một hũ lá trà đưa cho chị Nhã Nhã nhé. Nói cho chị ấy biết, đây là loại mà hôm qua con cho chị ấy uống đấy…”

Tống Thư Hàng nói tiếp, ngày hôm qua hắn đã muốn đưa thêm một phần lá trà cho Triệu Nhã Nhã rồi, nhưng nào ngờ về sau mình lại hôn mê, nên không kịp đưa.

“Được, mẹ biết rồi.”

mẹ Tống nói:

“Con cũng về sớm để ăn cơm nhé, đừng có chơi lâu quá đấy.

“Không thành vấn đề, con sẽ về nhanh thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi gọi điện thoại xong, hắn lại nuốt thêm một viên khí huyết đan, tiếp tục tu luyện, đã đi ra ngoài một chuyến rồi thì phải hoàn thành buổi tu luyện hôm nay cái đã.

…

Lúc này, ba Tống đã xuống lầu. Nhìn thấy Tư Mã Giang cao to lực lưỡng đứng ngay cửa dưới lầu, sau lưng còn có bốn người đàn ông cao to khác đang trông coi một cái thùng gỗ.

“Là chuyển phát nhanh của Thư Hàng à?”

Ba Tống nghi hoặc hỏi thử, ông dùng tiếng địa phương của thành phố Văn Châu —— lại nói, có ai chuyển phát nhanh mà thế này đâu? Có những bốn người áo đen chuyển hàng luôn cơ á?

“Ha ha, bác chính là ba của bạn học Tống Thư Hàng đúng không, bác và cậu ấy giống nhau thật đấy!”

Tư Mã Giang cười ha hả, cũng dùng giọng địa phương chuẩn của thành phố Văn Châu, sau đó, anh ta bước tới đưa một tờ danh thiếp cho ba Tống:

“Cháu là Tư Mã Giang của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu. Món hàng lần này hơi lớn, người của bọn cháu đưa lên lầu giúp bác nhé?”

Thân là một tinh anh trong ngành chuyển phát nhanh, Tư Mã Giang biết được rất nhiều loại ngôn ngữ trên thế giới, cùng với hơn mười loại giọng địa phương của Hoa Hạ, hoàn toàn không mắc phải vấn đề ‘nghe không hiểu khách hàng đang nói gì’.

“Được chứ, cảm ơn mọi người nhé.”

Ba Tống nhận lấy danh thiếp, sau đó gật đầu.

Cái thùng này đúng là rất to, một mình ông thì đúng là không thể khiêng lên nổi —— Với lại, kỳ thật bề ngoài của Tống Thư Hàng chỉ giống ba Tống có một phần mà thôi, lời chém gió của Tư Mã Giang lập tức nịnh nọt được ông.

“Thái độ phục vụ của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu các cậu lúc nào cũng tốt như thế à?”

Ba Tống thuận miệng hỏi.

“Đương nhiên rồi. Vẫn luôn tốt như thế đấy ạ! Chỉ cần bác muốn chuyển phát nhanh thì cứ gọi điện thoại cho cháu, cháu sẽ tới bất kỳ lúc nào!”

Tư Mã Giang mặt dày quảng cáo cho công ty của mình. Đồng thời còn đưa phiếu ký tên lên:

“Làm phiền bác Tống ký một chữ vào đây ạ.”

Ba Tống mỉm cười gật đầu, ký tên của mình vào.

Nhưng trong lòng thì thầm nghĩ —— xem ra Thư Hàng nhà mình là khách vip của công ty chuyển phát nhanh này nhỉ? Thái độ phục vụ tốt thế này cơ mà?

Ba Tống cũng không phải người mới ra đời, ông lăn lộn trong xã hội biết bao năm nay, có một số việc, chỉ cần liếc mắt nhìn là đoán được sơ sơ rồi.

Lẽ nào bên trong cái thùng này có thứ gì đó rất quý giá à?

Bốn người áo đen kia cẩn thận khiêng cái thùng gỗ lên, đưa vào trong nhà Tống Thư Hàng, đặt ở đại sảnh.

Sau đó, Tư Mã Giang lại tạm biệt người nhà của Tống Thư Hàng:

“Chào bác Tống, bọn cháu không quấy rầy nữa.”

Sau khi tạm biệt xong, anh ta dẫn theo bốn người mặc áo đen kia rời khỏi nhà Tống Thư Hàng.

…

“Khi nãy là nhân viên chuyển phát nhanh đấy à?”

Mẹ Tống đi ra từ trong nhà bếp, bộ dạng thế kia trông có chỗ nào giống chuyển phát nhanh? Đặc biệt là bốn người mặc áo đen kia, trông hệt như bảo tiêu áo đen trong phim ấy.

“Thằng nhóc Thư Hàng này đi học một năm ở trường làm cái gì thế nhỉ?”

Ba Tống lẩm bẩm, ông nhớ tới chiếc máy kéo 150km kia.

Lại thêm Tống Thư Hàng học về kỹ thuật thiết kế và chế tạo cơ khí, lẽ nào thằng nhóc này có thiên phú xuất chúng, đang chế tạo máy móc cơ giới gì lớn với người ta à?

Sau đó, lại nhìn về phía cái thùng gỗ to tướng này, ba Tống tò mò hỏi:

“Mà hàng chuyển phát nhanh lần này là gì thế?

“Thư Hàng nói có thể là lá trà đấy… nhưng lá trà cần phải bỏ vào thùng lớn cỡ này sao?”

Khóe miệng của mẹ Tống co giật.

Cái thùng to thế này thì phải chứa bao nhiêu lá trà đây?

Liệu có uống hết nổi không? Có khi phải uống cả đời ấy nhỉ?

Trong lúc bà đang nghĩ ngợi thì trong thùng đột nhiên có tiếng động vang lên.

“Có tiếng gì thế?”

ba Tống cảnh giác.

Rắc rắc, rắc rắc... tiếng động ngày càng rõ rệt, quả thật có thứ gì đang cục cựa ở bên trong.

Ngay sau đó, mẹ Tống và ba Tống nhìn thấy cái nắp thùng gỗ kia từ từ bị đẩy lên.

Tiếng động này khiến cho người ta sợ hãi.

Mẹ Tống nháy mắt ra dấu cho ba Tống. Ba Tống tiện tay vớ lấy cây chổi quét nhà ở bên cạnh, tay phải dùng sức siết mạnh, gồng cả cơ bắp lên.

Rầm!

Lúc này, cái nắp thùng gỗ bị hất bay ra.

“Ha ha ha ha, ta da ~! Tống tiền bối, ta lên đài vô cùng hoành tráng đây, hết hồn chưa?”

Một cô nàng cao gầy đứng phắt dậy từ trong thùng gỗ, hai tay giơ lên cao, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý vì đã hoàn thành trò đùa của mình.

Cô có một mái tóc dài đen nháng, rũ dài xuống sau lưng tựa như thác nước. Cô mặc một chiếc áo phông đơn giản màu trắng và chiếc quần jean lửng, vô cùng trẻ trung. Thứ khiến người ta ấn tượng nhất chính là đôi chân dài tăm tắp của cô, vô cùng bắt mắt!

Mẹ Tống lập tức há hốc mồm, cả buổi cũng không khép lại được.

Ba Tống giơ cây chổi, vẻ mặt có phần lúng túng.

“Ơ?”

Cô gái chân dài nhìn quanh, chỉ thấy được mỗi mẹ Tống đang kinh ngạc và ba Tống đang giơ chổi quét nhà. Lại quay đầu ngó quanh một vòng, không thấy bóng dáng Tống Thư Hàng đâu hết.

“Gì thế này, Tống tiền bối không có ở đây à?”

Nụ cười đắc ý trên mặt của cô nàng chân dài kia biến thành nụ cười ngượng ngùng.

“Tống tiền bối?”

Mẹ Tống lấy làm khó hiểu.

Nhìn thấy bộ dạng khó hiểu của mẹ Tống, cô nàng chân dài kia lập tức mở to hai mắt:

“Tiêu rồi, lẽ nào gửi đến sai chỗ rồi sao?

Sau đó... Trong ánh mắt kinh ngạc của mẹ Tống và ba Tống, cô leo ra khỏi cái thùng gỗ, nhặt cái nắp thùng bị cô hất ra ban nãy.

Tiếp theo, cô lại bước vào trong thùng, ngồi xổm vào trong thùng lại.

Rồi lại đậy cái nắp kia lên.

Thật khó cho cô, một cô nàng cao ơi là cao mà phải ngồi co ro trong cái thùng thế này, đúng là chẳng dễ dàng gì.

Trước khi đậy nắp lại, cô nàng chân dài kia còn ngượng ngùng quay sang nói với ba Tống và mẹ Tống:

“Ngại quá, xin lỗi chú và cô ạ. Có thể là chuyển phát nhanh đưa nhầm địa chỉ, ha ha ha. Cháu gọi điện thoại hỏi cho rõ đã, mọi người đừng vội.”

Sau đó, chợt nghe thấy tiếng cô móc điện thoại ra.

Điện thoại nhanh chóng nối máy.

“Alo… là Tống tiền bối sao?”

Cô gái nhỏ kia nóng ruột hỏi.

“Ha ha, Vũ Nhu Tử đấy à, có phải cô muốn nói bưu kiện linh mạch bích trà với ta không? Ban nãy linh mạch bích trà đã được đưa tới nhà của ta rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Đưa đến nhà của ngươi rồi?”

Vũ Nhu Tử cứng người:

“Không đúng, ta đâu có nhìn thấy Tống tiền bối đâu!”

“Không thấy ta?”

Tống Thư Hàng cũng ngu người.

Hắn dùng sức xoa trán, trong lòng lập tức nhớ tới món hàng chuyển phát nhanh lần trước —— do Tô Thị A Thập Lục gửi tới, bưu phẩm kèm theo là một hộp linh mạch bích trà, một lọ ích cốc đan. Ngoài ra, còn tặng kèm một cô nàng A Thập Lục đáng yêu...

“Vũ Nhu Tử, cô tự gửi chính mình tới đấy à?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

Vũ Nhu Tử cười ha hả:

“A, tiền bối ngươi đoán ra rồi à? Ha ha ha ha.”

“Cô đợi một lúc, ta lập tức về nhà… khi nãy ta đang tu luyện ở bên ngoài. Người nhận hàng là ba và mẹ của ta.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Ồ? Ra thế! Chẳng trách không thấy tiền bối đâu cả.”

Vũ Nhu Tử gật đầu:

“... Vậy ta có cần ngồi luôn trong thùng chờ ngươi về không?”

“... Không cần đâu, cô cứ ra trước đi, ta gọi điện thoại giải thích cho ba mẹ.”

Tống Thư Hàng nói, vội dập tắt ngọn lửa khống hỏa quyết trên người trước.

Sau đó, hắn vận chuyển thân pháp 'quân tử vạn lý hành', dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về nhà.

Hắn có dự cảm —— sau khi mẹ Tống nhìn thấy Vũ Nhu Tử thì sẽ sinh ra phản ứng hóa học ngay!

...

Ở bên kia.

Trong ánh mắt chầm chầm của ba Tống và mẹ Tống, Vũ Nhu Tử lại đẩy cái nắp thùng ra lần nữa.

Sau đó, cô ngượng ngùng đứng dậy, vẫy tay với mẹ Tống và ba Tống:

“Hi, chào chú, chào cô ạ. Cháu là bạn của Tống Thư Hàng tiền bối, tên Vũ Nhu Tử!”

Thật ra thì sau khi Vũ Nhu Tử chui vào trong thùng, mẹ Tống đã ẩn ẩn đoán được khả năng này rồi.

Sau này bà cứng đờ người không nói gì —— là bởi vì bà đang kích động.

Cái thằng nhóc đầu gỗ Thư Hàng này hóa ra cũng có lúc nghĩ thông suốt. Vốn mẹ Tống nhìn thấy nghỉ hè nó đưa một cậu trai về nhà thì đã tuyệt vọng với thằng con nhà mình, nào ngờ thằng nhóc này là chân nhân bất lộ tướng, lại còn âm thầm gửi một cô gái xinh đẹp thế này về nhà.

“Con gái à, mau ra đây đi, đừng ở trong thùng nữa.”

Mẹ Tống nháy mắt ra dấu với ba Tống, bảo ông mau cất cái chổi đi.

Sau đó bà vội bước tới, đỡ Vũ Nhu Tử ra khỏi thùng.

“A ha ha.”

Vũ Nhu Tử xấu hổ cười khan một tiếng, sau đó lại xoay người lấy ra một cái hộp quà nhỏ hơn, đưa lên:

“Đây là chút lòng thành của cháu, mong cô chú nhận cho!”

“Cháu đến là quý hóa lắm rồi, đừng khách khí như thế, cứ xem đây như nhà của cháu đi, đừng có ngượng nhé!”

Mẹ Tống cười tươi như hoa nở.

Lúc này, Triệu Nhã Nhã ở trong phòng cũng đi ra.

Cô vừa ra đã nhìn thấy Vũ Nhu Tử, cùng với đôi chân dài tăm tắp của cô ấy.

“Cô nàng chân dài à, ra cô ấy đúng không?”

Triệu Nhã Nhã nhớ tới lúc mình đến trường học của Tống Thư Hàng vào lúc diễn ra đại hội thể dục thể thao, bạn học của Tống Thư Hàng vô tình để lộ ra chuyện Tống Thư Hàng từng đi chung với một cô gái chân dài vô cùng xinh đẹp.

Xem ra, cô gái trước mắt chính là người đó đấy nhỉ?

Chương 261: Túi thu nhỏ một tấc

Khi Tống Thư Hàng thở hồng hộc chạy về tới nhà thì phát hiện Vũ Nhu Tử và mẹ Tống đang ngồi chuyện trò với nhau rất vui vẻ.

Nội dung trò chuyện của hai người bọn họ… cư nhiên lại là những đại minh tinh vô cùng nổi tiếng vào hai mươi năm trước, và những bộ phim thú vị hồi đó, cùng với đủ loại chuyện kỳ lạ khắp nơi ở Hoa Hạ lúc đó. Đương nhiên, cũng nói về những chuyện thú vị xảy ra gần đây.

Mẹ Tống khá kinh ngạc, sao cô bé trước mắt lại biết nhiều chuyện của hai ba chục năm trước thế nhỉ? Chẳng lẽ vì ở lúc ở nhà cô bé thường xuyên chuyện trò với người lớn nên thế? Nếu thật là như thế thì cô bé đúng là một đứa trẻ hiếu thuận mà!

Ba Tống và Triệu Nhã Nhã ngồi bên cạnh thì thành bối cảnh phụ, hai người hoàn toàn không nói xen vào được câu nào.

“Ồ, Thư Hàng, con về rồi đấy à? Chạy đi tận đâu chơi mà để con gái nhà người ta đợi lâu thế hả.”

Mẹ Tống quay sang nhíu mày nhìn Tống Thư Hàng, âm thầm giơ một ngón tay cái cho con trai mình.

Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Tống tiền bối! Thấy ta tới thế này ngạc nhiên lắm đúng không?”

Vũ Nhu Tử đứng lên, cười hì hì nói:

“Đáng tiếc, nếu như ta chui ra từ trong thùng hàng chuyển phát nhanh thì ngươi nhất định sẽ ngạc nhiên hơn cho coi.”

“Ta chỉ có thể nói là cực kỳ ngạc nhiên luôn.”

Tống Thư Hàng cười, quay sang vẫy tay với Vũ Nhu Tử:

“Mẹ, con đưa Vũ Nhu Tử vào phòng nói chuyện trước nhé.”

Mẹ Tống vô thức đáp:

“Hả? Có một người bạn đang ngủ trong phòng con mà? Hay là sang phòng cho khách mà nói chuyện đi?”

“Không sao cả, Tống Bạch cũng là người quen của Vũ Nhu Tử mà.”

Tống Thư Hàng trả lời.

…..

Đợi Tống Thư Hàng đi rồi, ba Tống mới sờ cằm nói:

“Rốt cuộc cô bé này có quan hệ thế nào với Thư Hàng nhỉ?”

“Quan hệ gì mà chẳng được, chỉ cần là con gái thì không sao cả.”

Mẹ Tống ngồi xuống ghế lại, cảm thán:

“Mà phải nói, sao cô bé này lại chui ra từ trong thùng hàng chuyển phát nhanh thế nhỉ?”

“Chắc không phải hàng chuyển phát nhanh đâu.”

Ba Tống đoán thử:

“Bà xem bộ dạng của mấy người đưa cái thùng ban nãy rồi đấy, có chỗ nào giống chuyển phát nhanh chứ? Nhất định là người do cô bé kia sắp xếp, đưa cô bé tới đây để cho Thư Hàng ngạc nhiên đấy mà? Tự chui vào thùng rồi gửi mình tới, bọn trẻ gần đây chịu chơi thật.”

“Cháu cảm thấy người trẻ tuổi bây giờ cũng chẳng mấy ai tự gửi mình đến thế này đâu. Nhưng nếu như cháu đoán không lầm thì trước kỳ đại hội thể dục thể thao lần trước, cô gái này từng tới trường của Thư Hàng rồi.”

Triệu Nhã Nhã bưng ly linh mạch bích trà trong tay, thoải mái nhấp một ngụm.

Ba Tống và mẹ Tống nghe thấy thế thì hai mắt sáng rỡ lên.

Hai người cũng bưng ly linh mạch bích trà lên, nhấp một ngụm, thoải mái quá.

…

Thư Hàng dẫn Vũ Nhu Tử đi vào trong phòng của mình, hỏi:

“Vũ Nhu Tử, lần này cô lại lén lút chạy ra khỏi Linh Điệp đảo đấy à?”

“Ta mới không có lén lút chạy ra ngoài đâu!”

Vũ Nhu Tử trả lời:

“Sau khi ta nhận được địa chỉ mà Tống tiền bối gửi xong thì cảm giác nếu tìm tới nhà ngươi theo địa chỉ thì phiền phức lắm, nên mới đi kèm theo chuyển phát nhanh luôn cho tiện.”

Thư Hàng cười nói:

“Thế Linh Điệp Tôn Giả có biết chuyện cô đi ra ngoài không?”

“Ha ha ha, ta không có nói với a cha. Nhưng ta đã hoàn thành khế ước với linh quỷ rồi, cũng đã đồng bộ với linh quỷ xong, theo như ước định giữa ta và a cha thì ta có thể rời khỏi Linh Điệp Đảo bất kỳ lúc nào! Cho nên, không thể xem là ta lén lút chạy ra ngoài được.”

Vũ Nhu Tử nói với vẻ mặt đắc ý.

Tống Thư Hàng: “…”

Nói trắng ra thì vẫn là lén lút chạy ra ngoài à.

“Đúng rồi, Tống tiền bối, trước kia ta có nghe nói là Bạch Tôn Giả đang ở cùng với ngươi à?”

Vũ Nhu Tử hưng phấn hỏi.

“Ừ, đang bế quan trong phòng của ta đấy.”

Tống Thư Hàng mở cửa phòng ra, chỉ vào Bạch tiền bối đang nằm trên giường.

Còn hơn một ngày nữa mới tới lúc Bạch tiền bối xuất quan….

“Ồ, đây chính là Bạch tiền bối trong truyền thuyết sao.”

Vũ Nhu Tử hưng phấn chạy vào, đánh giá Bạch tiền bối từ đầu tới chân.

Quả thật xinh đẹp tựa như tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp nhất trên thế gian này, tựa như trích tiên nơi hồng trần, mái tóc dài xõa tung, lại thêm mị lực mê người tản ra từ trên người hắn, khiến cho n gười ta nhịn không được chỉ muốn ngồi xuống bên cạnh hắn, ngắm hắn cả đời.

“Cẩn thận, đừng có nhìn Bạch tiền bối lâu quá.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở. Theo như những gì mà các tiền bối trong nhóm đã nói, mị lực của Bạch tiền bối không giới hạn nam nữ, thậm chí còn không hạn chế giống loài nữa.

“Không sao đâu, ta đã có chuẩn bị sẵn rồi.”

Vũ Nhu Tử quay đầu lại, đắc ý chỉ lên mắt của mình, cô đang đeo một đôi thấu kính giống với kính sát tròng.

Chắc là loại pháp khí đặc biệt nào đó rồi?

“Đúng rồi, Tống tiền bối, có thể giúp ta chụp một bức không?”

Vũ Nhu Tử quay lại, đưa điện thoại di động của mình về phía Tống Thư Hàng.

“Chụp một bức?”

Tống Thư Hàng cầm lấy điện thoại.

“Đúng, chụp một bức ảnh giúp ta!”

Tống Thư Hàng tháo giày, để lộ bàn chân xinh xắn của mình, sau đó cô leo lên giường, ngồi bên cạnh Bạch Tôn Giả, giơ tay chữ V.

A, hóa ra là muốn chụp ảnh chung với Bạch Tôn Giả à?

Nói tới chụp ảnh chung với Bạch Tôn Giả —— chậc, sao hắn lại nhớ ngay tới lúc Bạch Tôn Giả chụp ảnh với hắn lúc đi nhảy Bungee kia nhỉ?

Lúc chụp bức ảnh kia, hắn đang kêu la thảm thiết, miễn cưỡng lắm mới nhếch ra được nụ cười cứng ngắc thảm còn khó coi hơn khóc. Còn Bạch tiền bối thì vẫn đẹp như tranh vẽ, so sánh hai bên, quả thực không đành lòng nhìn thẳng mà.

“Sao đột nhiên lại muốn chụp chung một bức với Bạch Tôn Giả thế?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi, sau đó mở điện thoại của Vũ Nhu Tử ra, chọn góc độ đàng hoàng, chụp một bức cho cô với Bạch Tôn Giả.

Sau đó lại trả điện thoại cho Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử ngồi trên giường, nhận lấy điện thoại:

“He he, Tống tiền bối ngươi không biết à? Bạch Tôn Giả hiếm có lắm, muốn chụp chung một bức ảnh với Bạch tiền bối khó lắm đấy!”

Bạch Tôn Giả, hiếm có?

Hắn cứ cảm thấy từ mà Vũ Nhu Tử có vấn đề! Bạch tiền bối cũng có phải gấu trúc đâu… à mà hình như mình hình dung như thế cũng không đúng, Bạch tiền bối còn quý hiếm hơn cả gấu trúc nữa! Ủa mà hình như cũng không đúng?

“Hì hì, Bạch tiền bối đúng là đẹp thật.”

Vũ Nhu Tử quẹt quẹt trên điện thoại một lúc, lại gửi bức ảnh này vào trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tiêu đề bức ảnh: [Hôm nay đến nhà Tống tiền bối chơi, chụp ảnh chung với Bạch Tôn Giả trong truyền thuyết!]

Một lát sau, các tiền bối trong nhóm đều ngoi lên khen.

Người đầu tiên trả lời quả nhiên vẫn là Bắc Hà Tán Nhân:

“Bạch tiền bối vẫn đẹp như tranh, Vũ Nhu Tử cũng như tiên nữ hạ phàm!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đây mới là tư thế chính xác để chụp ảnh chung với Bạch tiền bối này, chụp thế này quả thật cứ như bông hoa tịnh đế, đẹp muốn chết luôn. Lần trước Thư Hàng tiểu hữu chụp ảnh chung với Bạch tiền bối lúc đi nhảy Bungee, trông như một bông hoa đẹp và một chiếc lá sâu, Thư Hàng tiểu hữu chỉ có thể làm nên để làm nổi bật nhan sắc của Bạch tiền bối mà thôi!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Cuồng Đao Tam Lãng nói huỵch toẹt ra như thế làm gì! Cái miệng của hắn đúng là tiện thật. Chẳng trách lại có nhiều đại tiền bối thích tới nhà Tam Lãng làm khách (dạy dỗ) hắn như thế, căn bản không phải mấy vị tiền bối kia nhỏ nhen, mà là Tam Lãng tiền bối thật sự rất thiếu đòn!

Đồng Quái Tiên Sư:

“Ban nãy bản thiên sư còn cố ý đi tìm lại cái ảnh lần trước Thư Hàng tiểu hữu chụp chung và Bạch tiền bối, xong lại xem bức ảnh này, lập tức cảm thấy nhân sinh quả thật rất đẹp.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đồng Quái Tiên Sư tiền bối, từ sau cái lần bất cẩn tự tìm đường chết trước mặt Hoàng Sơn Chân Quân xong rồi thì bây giờ càng lúc càng tiến xa hơn trên con đường tự tìm đường chết, đi mãi không về được luôn. Lại thêm cái thuộc tính bói bịp của hắn, Tống Thư Hàng tin rằng kiểu gì cũng sẽ có một ngày, Đồng Quái Tiên Sư tiên sư có thể thay thế Tam Lãng tiền bối, trở thành nhân vật tự tìm đường chết giỏi nhất trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ảnh này là do Thư Hàng tiểu hữu đứng bên cạnh chụp giùm đấy à? Chọn góc độ giỏi thật đấy, lần sau mà có rảnh thì ta cũng muốn tới chỗ ngươi, chụp một bức với Bạch tiền bối!”

Sau đó là tin nhắn bình luận của các thành viên còn lại trong nhóm, căn bản đều là khen ngợi.

Đợi sau khi tất cả tiền bối đều nhắn xong cả rồi, Dược Sư mới vật vã gõ xong chữ gửi lên:

“Thư Hàng, hãy cố lên. Đây chính là hai vị Tôn Giả đấy!”

Lời nhắn của Dược Sư khiến cho người ta không hiểu gì cả.

Sau khi Tống Thư Hàng xem hết tin nhắn xong mới kéo lại xem ảnh chụp —— quả nhiên, như lời Lệ Chi Tiên Tử đã nói, có vẻ góc độ chụp khi nãy chọn không tệ lắm? Có nên lưu lại không nhỉ?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì Vũ Nhu Tử đã nhảy xuống khỏi giường, sau đó mở cái túi kiểu nữ xinh xắn cô đeo bên hông ra.

Sau đó, cô cho tay vào trong đó sờ sờ… móc ra một cái bàn thật dài!

“Woa!”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt ra nhìn, hình ảnh này chỉ có thể nhìn thấy trong tiểu thuyết và hoạt hình Doraemon mà thôi, nhưng bây giờ nó lại diễn ra ngay trước mặt hắn.

Hình ảnh này quả thật vô cùng rung động! Hơn nữa, lúc này hắn còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý nữa!

“Pháp bảo không gian, túi càn khôn?”

Tống Thư Hàng hỏi lại —— đây là pháp bảo không gian mà Dược Sư tiền bối từng nói bản thân ngài ấy dốc hết gia tài ra cũng chẳng đổi được một món đấy, tuy rằng thứ Dược Sư tiền bối nói là không gian giới chỉ.

“Không phải túi càn khôn đâu, thứ đó quý giá lắm, cho dù là Linh Điệp Đảo thì cũng chẳng có được bao nhiêu. A cha nói thực lực của ta không đủ, nên không cho ta tùy tiện mang ra ngoài. Túi này của ta kém hơn nhiều, ngươi xem này.”

Vũ Nhu Tử mỉm cười giải thích, sau đó cô mở cái túi đeo hông của mình ra, đưa cho Tống Thư Hàng xem.

Chỉ thấy ở bên trong cái túi này đặt mười món đồ, mỗi cái đều bị thu nhỏ lại theo tỉ lệ nhất định, trông như một món đồ chơi nho nhỏ.

“Đây là túi được chế từ da của một loại linh thú tên là nhất thốn chỉ xà. Da của nhất thốn chỉ xà có một loại năng lực thiên phú, ấy chính là có thể thu nhỏ con mồi mà nó chạm vào. Cho nên, tuy là nó chỉ nhỏ cỡ chừng ngón tay út thôi, nhưng chỉ cần nó cuốn lên người một con voi lớn thì có thể thu nhỏ con voi kia lại cỡ chừng cái móng tay, để nuốt vào bụng. Nhưng sau khi lột da của nhất thốn chỉ xà xuống thì thì công hiệu thu nhỏ cũng sẽ giảm bớt, tối đa chỉ có thể thu nhỏ cái bàn lại cỡ chừng hộp diêm.”

Vũ Nhu Tử giới thiệu.

“Cái đó cũng khác gì với túi càn khôn đâu!”

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Đương nhiên là khác nhau rồi, túi càn khôn liên quan đến nguyên lý không gian và thời gian. Thứ để vào trong đó vĩnh viễn không biến chất, cũng không cần lo thứ đặt vào bị xáo trộn. Còn túi thu nhỏ một tấc của ta chỉ có thể thu nhỏ một số đồ vật thôi, lúc bỏ vào còn phải cẩn thận để không bị lộn xộn.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Nhưng đối với ta mà thôi, thì nó đã xem như túi không gian rồi. Tống Thư Hàng cảm thán, lại tò mò hỏi:

“Thực lực của nhất thốn chỉ xà đó thế nào? Có thể tìm thấy nó ở đâu?”

“Nhất thốn chỉ xà có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi đâu, chúng nó trải rộng khắp thế giới. Bất quá… tới bây giờ vẫn không có bao nhiêu người trong tu chân giới nhìn thấy chân thân của nó. Chỉ có những người may mắn mới có thể tìm được một số da rắn do chúng nó lột ra mà thôi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Trong lúc nói chuyện, cô lại móc ra một cái lư hương, và vài nén nhang….

Chương 262: Đậu Đậu xách theo tiểu hòa thượng chuồn mất rồi.

“?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Vũ Nhu Tử với vẻ nghi hoặc, không hiểu cô muốn làm gì.

Sau khi Vũ Nhu Tử lấy đồ ra hết thì lại đặt bàn quay về phía Bạch tiền bối nằm trên giường, đặt lư hương lên.

Tiếp theo, cô giơ tay sờ lên đỉnh nhang, phóng chân khí ra, thắp cháy nhang.

Sau khi đốt nhang xong, cô cầm nhang, cung kính hành lễ thắp nhang cho Bạch tiền bối, gương mặt vô cùng nghiêm túc, giống như đang tế thần.

Sau khi tế xong, cô lại cung kính cắm nhang vào trong lư hương.

Tống Thư Hàng: “…”

Cô ấy chơi trò gì thế này? Cứ thấy là lạ thế nào ấy… Bạch Tôn Giả còn sống mà, hơn nữa, hắn cũng có phải tượng thần đâu!

Cho nên, hắn bèn nhịn không được mà hỏi:

“Vũ Nhu Tử này, cô đang làm gì thế?”

“Ủa? Tống tiền bối ngươi không biết à?”

Vũ Nhu Tử lại nhìn Tống Thư Hàng với vẻ kinh ngạc:

“Chẳng lẽ ngươi chưa từng thắp nhang cho Bạch tiền bối à?”

“Cho nên ta mới hỏi đấy, tại sao ta phải thắp nhang cho Bạch tiền bối chứ?”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Tống tiền bối à, kiến thức căn bản về tu chân của ngươi đúng là kém quá.”

Vũ Nhu Tử lộ ra vẻ cảm khái.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì ngây ra:

“Chẳng lẽ tu sĩ gặp phải tiền bối thì đều phải bày bàn thắp nhang à?”

Không lẽ các tu sĩ hậu bối đều phải mang theo lư hương bên người, lỡ khi gặp phải tiền bối thì có cái mà thắp nhang tế tiền bối? Không đúng, tuyệt đối không thể nào có chuyện thế này được!

“Không phải thế, gặp tiền bối đương nhiên không cần làm thế. Nhưng Bạch tiền bối thì lại khác, là đặc biệt đấy!”

Vũ Nhu Tử khua tay một vòng to thật to.

Sau đó, cô lại giải thích tiếp:

“Phần lớn mọi người trong tu chân giới đều biết, nếu gặp phải Bạch tiền bối đang bế quan. Nếu điều kiện cho phép thì có thể thắp nhang cầu nguyện với Bạch tiền bối... linh lắm đấy!”

“Thắp nhang cầu nguyện, linh lắm á?”

Tống Thư Hàng dùng sức ôm mặt.

‘Vận may nghịch thiên’ trên người Bạch tiền bối đã uy vũ tới mức này rồi sao?

—— Lại nói, hắn lập tức nhớ tới tình cảnh khi lần đầu, hắn tới đón đạo quan vô danh đón Bạch tiền bối. Lúc đó không phải Bạch tiền bối cũng bị xem như tiên quân, đặt ở trong đạo quan để mọi người thắp nhang cung phụng à.

Hơn nữa, đạo quan vô danh kia cũng rất nổi tiếng —— nghe nói chỉ cần người cầu nguyện mà thành tâm thì phần lớn đều sẽ thực hiện được nguyện vọng.

Hóa ra việc này là có thật... Bạch tiền bối cũng nổi tiếng trong tu chân giới từ lâu.

Nhưng nếu như cầu nguyện với Bạch tiền bối thì sẽ có nguy hiểm mà? Ví dụ như ngươi cầu nguyện muốn đạt được thần công đi, có lẽ ngươi sẽ phải rơi xuống vách núi trước —— nếu như may mắn thì ngươi rơi xuống giữa chừng sẽ rơi vào trong một cái động, sau đó có thể tìm được thần công, nhưng nếu xui xẻo thì có thể ngươi sẽ phải rơi từ trên vách núi xuống tận dưới đáy, rồi tan xác luôn!

“Vũ Nhu Tử, ta có thể hỏi một vấn đề không? Liệu có người nào chết hay trọng thương sau khi thực hiện được nguyện vọng hay không?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

“Ta cũng không biết nữa, trong tu chân giới chỉ đồn là khi cầu nguyện với Bạch tiền bối lúc ngài ấy bế quan thì có thể thực hiện nguyện vọng. Ngoài ra thì không còn lời đồn nào nữa.”

Trong lúc nói chuyện, mấy nén nhang mà Vũ Nhu Tử thắp đã cháy xong.

“Chà, dùng chân khí đốt nhang đúng là có vấn đề, cháy nhanh quá.”

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Nhưng cô cũng không định đốt thêm nén nhang khác, yên lặng dọn bàn và lư hương về.

Tống Thư Hàng thấy Vũ Nhu Tử đầu tiên là dùng cái túi kia trùm lên lư hương, thể tích của lư hương nhanh chóng bị thu nhỏ lại, sau cùng co lại chỉ còn chừng một viên bi, bị Vũ Nhu Tử nhặt lên bỏ vào trong túi. Sau đó, cô lại dùng cách đó để thu hồi cái bàn.

Đúng là đồ tốt mà… Nếu như mình cũng may mắn tìm thấy da của nhất thốn chỉ xà thì tốt biết mấy.

À, đợi đã!

Bạch tiền bối ơi, ta không phải đang cầu nguyện đâu! Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối đang nằm trên giường, trong lòng lập tức bổ sung một câu.

…

Tiếp theo, Tống Thư Hàng rót một ly linh mạch bích trà đưa cho Vũ Nhu Tử.

“Ồ? Tống tiền bối có linh mạch bích trà khi nào thế?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi lại, phần mà cô tặng vẫn còn đang ở chỗ của mm. Nhưng khi nãy Tống Thư Hàng lại lấy linh mạch bích trà ở phòng của mình ra.

“Là của Tô Thị A Thập Lục trong nhóm Cửu Châu Số 1 tặng đấy, lần trước ta giúp cô ấy một chuyện, nên cô ấy gửi tặng xem như cảm ơn.”

Tống Thư Hàng nói.

“À à, là vị vãn bối kia của A Thất tiền bối, ta từng nghe các tiền bối trong nhóm nói qua.”

Vũ Nhu Tử ngồi ở mép giường, đung đưa hai chân, ngón chân trắng nõn ngoe ngoe.

Khi nãy lúc cô bày bàn thắp nhang cũng không mang giày.

Tống Thư Hàng lôi cái ghế ở chỗ bàn máy tính ra, hắn nhớ tới khi nãy Vũ Nhu Tử mới cầu nguyện với Bạch tiền bối, nên lo lắng hỏi:

“Vũ Nhu Tử, ban nãy cô cầu nguyện cái gì thế? Có tiện nói ra không?”

Dù sao cũng là lời cầu nguyện, nếu như là mấy nguyện vọng thầm kín thì không tiện nói với người khác.

“À, là chuyện nhỏ thôi, có thể nói được. Khi nãy ta cầu, mong Bạch tiền bối phù hộ, cho việc tiếp theo ta làm có thể thuận lợi ấy mà.”

Vũ Nhu Tử cười nói.

Chuyện muốn làm tiếp theo? Tống Thư Hàng chợt hỏi:

“Là tàng bảo đồ ấy à? Cô muốn đi thăm dò bảo tàng kia sao?”

Vũ Nhu Tử từng nói với Tống Thư Hàng ở trên mạng, nói là mình tìm được một phần tàng bảo đồ trong sổ tay của cha, cũng nói là khi nào rảnh thì sẽ đi tìm kiếm bảo tàng kia với Tống Thư Hàng.

“Không phải chuyện đó, tuy rằng lần này ta cũng có mang tàng bảo đồ theo. Nhưng lần này ta ra ngoài chủ yếu là vì một chuyện khác!”

Vũ Nhu Tử nói, cô ngồi thẳng lại, bắt đầu kể rõ ràng.

…

Vũ Nhu Tử có một người bạn tốt, tên là Sở Xuân Huỳnh, cô là con gái trong một thế gia tu chân nhỏ, khi con bé Vũ Nhu Tử từng theo Linh Điệp Tôn Giả du ngoạn bên ngoài nên quen biết cô ấy.

Sau này hai người bọn họ vẫn giữ liên lạc với nhau.

Nhưng cách đây không lâu, Sở Xuân Huỳnh đột nhiên mất liên lạc, Vũ Nhu Tử lấy làm lạ, nên mới sai người điều tra.

Sau đó cô mới biết được là thế gia tu chân của Sở Xuân Huỳnh gặp phải vài việc phiền toái.

Chừng trăm năm trước, thế gia họ Sở chiếm được một quyền công pháp kiếm thuật khá tốt. Việc này vốn là bí mật, chẳng ai biết được. Thế gia họ Sở cũng âm thầm cho người trong nhà của mình luyện.

Nhưng không biết vì sao, năm ngoái lại có phong thanh lộ ra, khiến cho một môn phái tu chân khác chú ý tới. Tuy rằng môn phái tu chân này cũng chẳng phải môn phái lớn lao gì, nhưng vẫn mạnh hơn một thế gia nho nhỏ như của Sở Xuân Huỳnh nhiều lắm.

Vậy nên, môn phái tu chân nọ bắt đầu làm khó làm dễ thế gia họ Sở khắp nơi… Muốn ép bọn họ giao phần công pháp kiếm thuật kia ra.

Chuyện này kéo dài đã hơn nửa năm rồi.

“Chuyện thế này mà không có ai quản à?”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Chẳng lẽ trong tu chân giới không có ‘võ lâm minh chủ của tu chân giả’ gì đó, đứng ra ngăn cản môn phái tu chân kia à?”

“Thật ra thì đúng là có minh chủ đấy. Nhưng trong ấn tượng của ta, vị minh chủ kia đã bế quan gần sáu trăm năm rồi, không biết tới khi nào mới ra.”

Vũ Nhu Tử cảm khái.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi trong tu chân giới —— muốn làm minh chủ của tu chân giới thì ít nhất ngươi cũng phải có thực lực cao cường, bằng không thì ngươi lấy cái gì để người ta phục?

Nhưng những tiền bối có thực lực cao cường mà bế quan là phải bế mấy trăm năm, thậm chí có người còn bế hơn cả ngàn năm. Trong thời gian mấy trăm mấy ngàn năm này, ai đâu ra mà quản?

Chẳng lẽ lại chọn thêm một vị minh chủ khác à?

Nhưng có được cái khỉ gì đâu… Nói không chừng chân trước ngươi mới chọn hắn làm minh chủ xong thì một giây sau người ta đã chuẩn bị tiết mục ‘bế quan vạn năm’ luôn rồi.

Vậy nên, minh chủ trong tu chân giới chỉ như vậy mà thôi…

“Bất quá, ngoại trừ minh chủ ra thì một số đại môn phái đạo môn và phật môn cũng sẽ trông nom một phần tu chân giới, tránh xảy ra sai lầm. Nếu như ai dám làm quá đáng, khiến cho mọi người nổi giận, vậy thì đừng có trách mọi người không khách khí.”

Vũ Nhu Tử giải thích.

Cũng vì thế, nên môn phái kia mới không dám trực tiếp ra tay cướp cuốn công pháp kiếm thuật kia, mà dùng đủ thủ đoạn để gây khó dễ cho tiểu thế gia đó.

…

“Vũ Nhu Tử, cô định đi giúp người bạn đó của cô à? Cô định giúp kiểu gì?”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

“Ta vẫn chưa nghĩ ra phải giúp kiểu gì… bây giờ ta định đi xem thử trước, xem có thể giúp được gì hay không. Nếu như môn phái kia thật sự quá đáng thì ta sẽ quay về Linh Điệp Đảo, đưa người qua đó chống lưng giúp thế gia của bạn ta! Tới lúc không nói chuyện được thì phải xem nắm đấm của ai cứng hơn!”

Vũ Nhu Tử siết nắm đấy, nghiến răng ken két.

“Có cần ta giúp gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi —— môn phái tu chân và thế gia tu chân đấy, chỉ nghĩ thôi đã thấy oách rồi. Nếu như có thể thì hắn rất muốn đến đó xem thử một phen.

Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng một cái, rồi lại uyển chuyển nói: “Không được đâu, tu vi của Tống tiền bối ngươi hơi thấp, có qua đó cũng không giúp được gì đâu.”

Tống Thư Hàng lập tức khóc ròng —— xin lỗi, ta chỉ là con gà!

“Chờ ta giúp bạn của mình xử lý xong, nếu a cha vẫn không phái người tới đưa ta về thì ta sẽ đi tìm bảo tàng với Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử giơ tay vỗ vai Tống Thư Hàng xem như an ủi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Được.”

“Đúng rồi, ta nghe nói Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân đang ở chỗ Tống tiền bối ngươi đúng không? Sao không thấy nó đâu? Ta chưa có cơ hội gặp Đậu Đậu lần nào. Trước kia a cha từng đưa ta tới nhà Hoàng Sơn Chân Quân làm khách, mỗi lần đều đúng lúc Đậu Đậu bỏ nhà ra đi.”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Đậu Đậu bây giờ còn đang ở bệnh viện trị bệnh trĩ cùng với tiểu hòa thượng Qủa Qủa. Tính ra thì hôm nay là ngày trị liệu cuối cùng của tiểu hòa thượng rồi, chắc Đậu Đậu cũng sắp về rồi đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói tới Đậu Đậu thì điện thoại của Tống Thư Hàng lại vang lên. Xem ra chắc là của Đậu Đậu gọi tới.

“Chắc là Đậu Đậu sáp về nhà rồi, ta nghe điện thoại cái đã.”

Tống Thư Hàng cười nói, bấm nghe máy.

“Alo, Thư Hàng tiểu hữu, ta là Chu Ly đây.”

Đầu dây bên kia truyền tới giọng của Chu Ly. Hơn nữa, lúc này giọng của hắn lại vô cùng nặng nề, có cảm giác bất lực vô cùng.

Tống Thư Hàng cũng rất nghi hoặc vì sao mình lại có thể nghe ra được nhiều tâm tình như thế từ trong giọng nói của Chu Ly sư huynh, nhưng rõ ràng là hắn nghe ra được!

Tống Thư Hàng lập tức hỏi:

“Chu Ly sư huynh, đã xảy ra chuyện gì rồi à? Sao giọng ngươi nghe lạ thế.”

“Đậu Đậu chuồn mất rồi.”

Lúc Chu Ly nói ra những lời này thì giống như đã dùng hết khí lực toàn thân của hắn:

“Hơn nữa, nó còn xách theo tiểu hòa thượng Quả Quả kia chạy mất, xin lỗi nhé, Thư Hàng tiểu hữu. Rõ ràng ta ở ngay bên cạnh bọn nó, nhưng lại không thể trông nom bọn nó được!

“…”

Tống Thư Hàng cảm giác có một ngụm máu tươi nghẹn ở họng, suýt chút nữa đã phun ra.

Chương 263: Dùng mảnh trúc bày trận

Chu Ly sư huynh hãy còn đang tố khổ với Tống Thư Hàng:

“Rõ ràng sau khi Đậu Đậu nó giao điện thoại cho ta giống như ngày hôm qua xong thì nó mới theo tiểu hòa thượng vào trong làm phẫu thuật trĩ sang. Nhưng cả buổi trời rồi mà ta vẫn không thấy bọn nó ra, vào trong hỏi thì mới biết là Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đã đi từ lâu rồi... ta lại không thể trông coi nó được.”

Nhưng cũng hết cách.

Kỹ năng bỏ nhà đi bụi của Đậu Đậu đã sắp max level rồi, ngay cả Hoàng Sơn Chân Quân cũng không thể làm được gì. Người phụ trách xử lý phiền toái của Đậu Đậu như Chu Ly thì đã là bại tướng thua một trăm lẻ chín lần trong tay của Đậu Đậu rồi.

“Tóm lại, ta sẽ tìm Đậu Đậu về thật nhanh, liên lạc báo cho ngươi một tiếng trước. Sự cố giao thông bên chỗ ngươi ta sẽ sắp xếp người tới xử lý, ngươi cứ yên tâm đi.”

Chu Ly nói xong thì lại xốc tinh thần lại lần nữa.

Hắn là người đàn ông thua thì làm lại. Có thua nặng cỡ nào thì hắn cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại —— bởi vì hắn có đủ kinh nghiệm tự an ủi rồi....

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy có lỗi với Chu Ly sư huynh quá, hơn nữa, chỉ cần nghĩ tới vị tiên tử đối tượng không rõ mặt mũi của Chu Ly sư huynh xong thì hắn đều thấy đau lòng giùm Chu Ly sư huynh.

“Chu Ly sư huynh cố gắng lên. Lần này chờ ngươi tìm được Đậu Đậu xong thì ta nhất định sẽ trông nom nó thật tốt. Lớn hơn thì ta không dám nói, nhưng ít ra trong vòng một tuần, ta tuyệt đối sẽ không để cho nó gây họa!”

Tống Thư Hàng cam đoan.

Bên kia đầu dây dường như cũng truyền tới tiếng nấc nghẹn đầy hạnh phúc của Chu Ly sư huynh.

…

Sau khi cúp điện thoại, Tống Thư Hàng thở một hơi thật dài —— Đậu Đậu cũng được, tiểu hòa thượng cũng được, hai đứa này chẳng để cho người ta bớt lo được mà.

“Đậu Đậu lại chạy trốn nữa rồi à?”

Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, còn mang theo cả tiểu hòa thượng Quả Quả đi cùng nữa. Tiểu hòa thượng Quả Quả là một vị đệ tử mới của Thông Huyền đại sư, trước đây vài ngày... bởi vì muốn trị bệnh trĩ, nên nó mới lặng lẽ trốn ra khỏi Thiên Nhai Vân Du tự, kết quả chạy tới chỗ của ta. Sau đó, Tam Nhật sư huynh nhờ ta chăm sóc nó.”

Tống Thư Hàng dùng sức xoa huyệt thái dương của mình:

“Vốn còn tưởng rằng tiểu hòa thượng này có bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu, là đứa nhỏ khiến người ta bớt lo, kết quả nó gây chuyện còn hơn cả Đậu Đậu nữa.”

“Ha ha ha.”

Vũ Nhu Tử cười khan —— Chậc, cô cũng nằm trong thành phần lén lút bỏ nhà ra đi đây.

Thật ra, trong đầu của Tống Thư Hàng không chỉ có chuyện 'Đậu Đậu xách tiểu hòa thượng bỏ trốn', mà còn có một chuyện khác, nếu như Chu Ly sư huynh không tới thì ai giúp hắn xử lý chuyện của Bạch tiền bối đây.

Hắn đã nói với mẹ Tống là trưa hôm nay nhất định phải gọi Bạch tiền bối dậy ăn cơm —— vốn hắn còn định chờ Chu Ly tới, thi triển ảo thuật gì đó biến thành Bạch tiền bối.

Kết quả bây giờ Chu Ly sư huynh đuổi theo Đậu Đậu với tiểu hòa thượng mất rồi.

Không chỉ như thế, lúc Bạch tiền bối bế quan, rất có thể sẽ xuất hiện cảnh tượng 'sa mạc, thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng', vì để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn còn định nhờ Chu Ly sư huynh bố trí vài trận pháp phòng ngự trong phòng của mình đây.

Đau đầu rồi đây!

Sao trông Tống tiền bối buồn rầu thế này... sau khi người trong nhà lén lút trốn đi thì sẽ khiến cho người lớn trong nhà buồn rầu như thế à? Mình lén lút chạy ra ngoài, a cha cũng sẽ buồn như thế sao? Vũ Nhu Tử thầm sờ vào lồng ngực mình, cảm giác đau quá. Hay là lần này mình về rồi thì sẽ xin lỗi a cha nhỉ?

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên vỗ đầu mình một cái:

"Ngu quá!"

Hắn nhìn về phía Vũ Nhu Tử, hỏi với vẻ mong chờ:

"Vũ Nhu Tử, cô có biết bố trí pháp thuật phòng ngự không?"

Hắn nhớ là Vũ Nhu Tử cũng biết trận pháp —— lần đầu tiên hắn theo Vũ Nhu Tử tới quảng trường La Tín bắt linh quỷ, Vũ Nhu Tử đã từng một một vài cây côn màu bạc và bùa xâu lại thành một trận pháp phòng ngự.

"Ta có biết bố trí trận pháp, bất quá phòng ngự trận pháp có nhiều loại lắm, cường độ phòng ngự cũng khác nhau. Tống Thư Hàng ngươi muốn loại trận pháp có cường độ phòng ngự kiểu gì? Muốn phòng ngự thứ gì?"

Vũ Nhu Tử hỏi.

"Cường độ phòng ngự chắc là không cần cao lắm, bởi vì thứ phòng ngự chủ yếu không phải kẻ thù bên ngoài."

Tống Thư Hàng nói tới đây thì lặng lẽ nhìn Bạch tiền bối... mặc dù Bạch tiền bối đang bé quan, nhưng không ai dám chắc là Bạch tiền bối có cắt đứt toàn bộ cảm quan với thế giới bên ngoài hay không. Dù sao thì cũng chỉ là bế quan ngắn hạn có hai ngày, biết đâu Bạch tiền bối còn giữ thính giác lại thì sao?

Vậy nên Tống Thư Hàng lặng lẽ móc điện thoại ra, nhắn tin riêng cho Vũ Nhu Tử.

Hắn kể sơ lại việc lúc Bạch tiền bối tu luyện sẽ triển khai thực tại ảo, sau đó sẽ xuất hiện sa mạc, con ngựa trắng, thiếu niên áo xanh tới giày vò chà đạp mình.

Sau đó hắn lại nhắc nhở Vũ Nhu Tử, bởi vì lúc trước Dược Sư tiền bối có bố trí trận pháp phòng ngự ở trong nhà, cho nên, thực tại ảo của Bạch tiền bối lúc đó mới bị hạn chế ở trong nhà của Dược Sư mà thôi.

Nên Tống Thư Hàng cũng muốn bố trí một cái trận pháp phòng ngự trong phòng của mình, lực phòng ngự bao nhiêu cũng không quan trọng lắm, quan trọng là nhất định phải ngăn được cái thực tại ảo do Bạch tiền bối sơ ý để tiết ra ngoài.

Nếu không thì hậu quả sẽ khôn lường —— phải biết là người nhà của Tống Thư Hàng toàn là người thường cả, nếu như bị cuốn vào bên trong thực tại ảo thì ngày mai báo chí thành phố Văn Châu nhất định sẽ đưa tin thế này: Sinh viên đại học phát rồ, sát hại song thân một cách tàn nhẫn, giày vò thể xác...

Vũ Nhu Tử xem tới đây thì lập tức dùng di động trả lời:

"Ồ, chuyện đó thì dễ thôi. Chỉ là trong lúc Bạch tiền bối bế quan vô tình lộ ra một chút thực tại ảo mà thôi, cứ bố trí một cái trận pháp nho nhỏ trên giường là được rồi. Xem ta đây!"

Ngữ khí rất đỗi tự tin.

Dù sao thì cô cũng có một người cha vào hàng 'Tôn Giả' ở nhà kia mà, nên cũng chẳng xa lạ gì với thực tại ảo kia. Cô cũng có kinh nghiệm trong việc ngăn chặn thực tại ảo do tôn giả vô tình để tiết ra.

Sau đó, Vũ Nhu Tử lấy một bộ bút được chế thành từ lông yêu thú ra từ trong cái túi nhỏ ở eo, hỏi:

"Tống tiền bối, có lá bùa nào không?"

"Lá bùa? Giấy A4 có được không?"

Tống Thư Hàng hỏi lại —— hắn từng thấy Bạch tiền bối dùng giấy A4 để chế tạo đủ loại phù văn.

"..."

Vũ Nhu Tử:

"Tống tiền bối đừng nói giỡn mà, giấy A4 thì sao mà làm bùa được?"

"Ủa? Không được hả?"

Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi, quả nhiên... vẽ phù văn trên giấy A4 là tác phẩm độc quyền của Bạch Tôn Giả.

Sau khi nghĩ ngợi một lúc, hắn lại móc một tờ giấy A4 từ trong túi ra đưa cho Vũ Nhu Tử, đó là tờ giấy A4 có vẽ ẩn hình trận pháp mà lúc trước Bạch tiền bối đã dán lên máy kéo. Mấy tờ giấy cường hóa, giảm bớt trọng lực đều đã cháy thành tro tàn khi máy kéo bị nổ rồi.

Có thể đưa tờ trận pháp A4 này co Vũ Nhu Tử tham khảo một phen.

Vũ Nhu Tử nhận lấy tờ A4, nhìn thật kỹ cả buổi trời, sau đó mới hỏi:

“Đây là tác phẩm của Bạch Tôn Giả tiền bối à?”

“Ừ, đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Quả nhiên! A cha từng nói với ta, nếu bàn về tạo nghệ trận pháp thì Bạch Tôn Giả có thể xếp vào ba thứ hạng đầu trong tu chân giới. Quả nhiên đã hoàn toàn vượt khỏi cảnh giới mà ta có thể hiểu được rồi.”

Vũ Nhu Tử cầm tờ giấy A4 này vô cùng cẩn thận, hỏi với vẻ chờ mong:

“Tống tiền bối, có thể tặng tờ giấy A4 này cho ta nghiên cứu được không?”

“Không thành vấn đề, nếu như cô muốn thì cứ lấy đi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Cảm ơn Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử cẩn thận cất kỹ tờ giấy A4 này.

Sau đó, cô lại nói:

“Nếu như không có bùa thì chúng ta phải chế tài liệu ngay tại chỗ. Giấy A4 thì chắc chắn là không được rồi, trình độ của ta không cao được tới mức đó.”

“Cần tài liệu gì?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại.

“Ừm, chúng ta phải tìm một số mảnh trúc tươi, có thể dùng mảnh trúc để làm bùa, mượn khí tức thuộc tính mộc ở trong mảnh trúc tươi để bố trí một trận pháp phòng ngự mộc hệ nho nhỏ.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng còn tưởng rằng phải cần những loại tài liệu giống như lôi kích mộc gì đó, thứ đó thì hơi khó tìm. Nhưng bây giờ vừa nghe chỉ cần mảnh trúc thì hắn thở phào nhẹ nhõm:

“Cái này thì dễ thôi! Ở sau nhà ta có một số trúc, ta đi chặt một cây.”

“Vậy ta cũng xuống chặt trúc với tiền bối.”

Vũ Nhu Tử đứng dậy, bắt đầu mang giày vào.

“Được!”

Tống Thư Hàng nói.

Hy vọng Bạch tiền bối sẽ không tung sa mạc kia ra trong lúc này, hắn chắp hai tay, thầm nghĩ.

“Mẹ ơi, con xuống dưới lầu chặt mấy cây trúc với Vũ Nhu Tử làm chút đồ đây ạ.”

Tống Thư Hàng nói với mẹ Tống ngồi trong phòng khách.

“Được rồi, chơi vui nhé, Đừng có chơi muộn quá, lát nữa nhớ lên ăn cơm.”

Mẹ Tống nói.

“Dạ!”

Tống Thư Hàng cười hì hì.

Lại cầm bảo đao Bá Toái treo trong phòng khách rồi đi xuống lầu với Vũ Nhu Tử.

...

Một bên khác, Lữ Thiên Hữu và lão Lữ cũng đến bệnh viện kiểm tra thân thể một phen —— ba Tống gọi liền tù tì những mười cuốc, hối bọn họ đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Theo như lời ba Tống nói thì là: Người ngồi đằng sau như tôi mà còn bị kéo đến bệnh viện kiểm tra, kẻ gây tai họa như lão Lữ ông còn không chịu đi bệnh viện à? Thế thì sao được, tuy rằng có phước không thể cùng hưởng, nhưng gặp nạn thì nhất định phải cùng chịu chứ.

Vậy nên cứ cách hơn mười phút là ba Tống lại gọi một cú, chỉ hối cha con lão Lữ tới bệnh viện khám. Cho nên ba Tống cũng tốn một mớ tiền gọi điện thoại.

Lúc này, Lữ Thiên Hữu đang lái xe đưa lão Lữ về nhà.

Trên đường đi, trông anh có vẻ bồn chồn không yên.

“Thiên Hữu, con đang nghĩ gì đấy?”

lão Lữ lên tiếng hỏi.

“Nghĩ về chiếc máy kéo của Thư Hàng.”

Lữ Thiên Hữu là người thành thật nên trả lời luôn.

“Ừ, chiếc máy kéo kia chạy nhanh thật.”

Lão Lữ gật đầu nói.

Lữ Thiên Hữu mỉm cười —— thứ anh để ý còn nhiều hơn thế, chiếc máy kéo đó không chỉ chạy nhanh thôi, lại còn rất ổn. Hơn nữa, ngồi ở trên đó gần như không cảm giác được có chút gió thổi nào.

Tuy rằng anh không biết đây là kỹ thuật hay nguyên lý gì... Nhưng anh cứ cảm giác thứ đó rất đáng để đầu tư.

Cũng không biết người bạn đã giúp Tống Thư Hàng độ xe lên có tìm được nhà đầu tư hay chưa nữa?

Giả như người bạn kia của Tống Thư Hàng còn chưa tìm được nhà đầu tư thì Lữ Thiên Hữu cũng không ngại dốc hết tài sản của mình vào, giúp đỡ Thư Hàng và bạn của hắn hoàn thiện kỹ thuật này.

Nhất định là lời to luôn.

Bọn họ nhanh chóng về tới nhà.

Sau khi đỗ xe xong, Lữ Thiên Hữu và cha của mình đi lên nhà. Trên đường đi, anh lấy điện thoại ra, lên mạng xem có tin tức gì mới hay không.

Lúc này, trong phần tin tức của bạn bè gửi lên có một tin khiến anh chú ý.

Tiêu đề: Chói mắt quá —— máy kéo, máy đào đất và máy ủi uy vũ giữa một dàn siêu xe!

Chương 264: Trúc giản trận

Đầu năm nay, nội dung tin đăng lên phải khiến mọi người chú ý, tiêu đề thì nhất định phải ngầu thật ngầu, oách thật oách.

Tin này đã thỏa mãn được cả hai điểm trên, Lữ Thiên Hữu tò mò nhấn vào xem.

Sau đó anh nhìn thấy mấy bức ảnh liên tiép.

Trên ảnh là lúc công ty hậu cần đang vận chuyển xe, tổng cộng có chín chiếc xe tải dùng để vận chuyển xe ô tô, trên mỗi chiếc xe vận tải đều có năm chiếc xe ô tô đủ loại. Ảnh chụp rất rõ nét, có thể nhìn thấy những chiếc xe được chở đều vào hàng siêu xe cả.

Nhưng thứ bắt mắt nhất không phải ba mươi mấy chiếc siêu xe kia, mà là ba chiếc xe trong số đó, một chiếc là máy đào đất loại nhỏ, một chiếc là xe đầu kéo phong cách, một chiếc xe ủi đất to uỳnh.

Be chiếc xe này nằm trong mớ siêu xe kia chẳng khác nào hạc giữa bầy gà, vô cùng bắt mắt.

Người bạn kia còn giới thiệu sơ qua là toàn bộ số siêu xe này đều được một người thần bí ở khu Giang Nam mua hết một lần. Trong đó bao gồm cả chiếc xe kéo, máy đào đất và máy ủi kia...

Lữ Thiên Hữu ngây ra, lập tức nhớ tới chiếc xe kéo của Tống Thư Hàng và mấy chục tờ giấy chứng nhận mang tên Tống Thư Hàng lúc xe bị lật.

“ Hóa ra là đã kéo được nhà đầu tư rồi à.”

Lữ Thiên Hữu thầm thở dài.

Chắc cả xe kéo và số siêu xe kia đều là nhà đầu tư mua cho Tống Thư Hàng và bạn của hắn dùng làm vật thí nghiệm để nghiên cứu phát triển kỹ thuật kia nhỉ?

Quả nhiên, tri thức đúng là sức mạnh, khoa học kỹ thuật chính là tiền tài mà.

Lữ Thiên Hữu thầm tắt điện thoại, việc này tốt nhất đừng để cho ba của anh biết thì hơn, bằng không thì lão Lữ sẽ bị kích thích, một mình trốn trong phòng buồn bực mất.

....

Dưới lầu nhà Tống Thư Hàng có một khóm trúc nhỏ, đó là thủy trúc bình thường do ba Tống lấy xuống từ trên núi. Mấy năm trước, ba Tống còn hứng thú, mỗi ngày ra sửa sang cắt tỉa lại.

Nhưng sau này chán rồi thì cứ ném đó để mặc cho chúng tự sinh tự diệt. Cũng may mớ thủy trúc này sống dai, dù khong có ai chăm sóc thì nó vẫn phát triển bình thường.

“Chọn cây nào đây?”

Tống Thư Hàng hỏi, hắn rất muốn xem thử Vũ Nhu Tử chế tạo mớ trúc bình thường này thành trận pháp phòng ngự kiểu gì.

“Để ta tìm xem.”

Vũ Nhu Tử nhắm hai mắt lại, sau đó mở ra, màu của con ngươi biến thành kết cấu sáng ngời y hệt kim cương.

Đây là pháp thuật gì đây? Hay nó là nhãn khiếu thiên phú của Vũ Nhu Tử nhỉ? Hay là năng lực của cặp thấu kính trong mắt cô ấy đây?

Vũ Nhu Tử nhìn một cái, sau đó chỉ vào một cây trúc có vẻ tươi tốt trong số đó:

“Chọn nó đây, lực lượng mộc hệ ẩn chứa trong cây trúc này là lớn nhất đấy!”

Tống Thư Hàng gật đầu, giơ bảo đao Bá Toái lên, nhẹ nhàng chém một dao xuống cây trúc kia, chặt đứt nó.

“Tiếp theo phải làm gì?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Vũ Nhu Tử nói:

“Tiền bối đưa đao cho ta.

Tống Thư Hàng đưa bảo đao Bá Toái lên —— thanh đao này là bảo đao trấn tông của Nguyệt Đao Tông, từ sau khi đi theo Tống Thư Hàng thì chỉ toàn xắt hành với chặt trúc, giống như đi trải nghiệm cuộc sống của một con dao bình thường.

Vũ Nhu Tử cầm lấy bảo đao Bá Toái, múa đao như bay.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt và cái, ánh đao lóe lên liên tục. Rất nhanh, cây trúc đã bị chặt sạch cành lá, chặt thành từng mảnh trúc nhỏ. Những mảnh trúc này cũng cỡ cỡ như mấy thẻ trẻ thời cổ đại vậy.

Sau đó, đồng tử của Vũ Nhu Tử lại biến hóa lần nữa, chọn ra hai mươi thẻ trúc trong số này.

“Được, rồi, hai mươi thẻ này là đủ cho chúng ta dùng rồi.”

Vũ Nhu Tử nói đầy thỏa mãn:”

Đi, chúng ta về phòng bày trận thôi.

Tống Thư Hàng cầm chổi quét, gom mớ trúc kia vào một góc.

....

Sau khi trở lại phòng, Vũ Nhu Tử móc cây bút lông yêu thú kia ra, lại lấy một loại mực được trộn kèm dược liệu đặc biệt nào đó, bắt đầu ghi phù văn lên mớ thẻ trúc.

“Đúng rồi, có cần ta tránh đi một lúc không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong tu chân giới, mặc kệ là công pháp cũng được, đạo thuật cũng thế, đều phải giữ bí mật thật kỹ. Học trộm công pháp và đạo thuật là đại kỵ.

“Không cần đâu tiền bối. Trận pháp phòng ngự này chỉ là một trận pháp do ta cải biên từ một trận pháp rất bình thường, không phải loại cao cấp gì. Không cần phải tránh đi đâu.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Cô đã nói thế rồi, nên Tống Thư Hàng cũng mặt dày đứng bên cạnh xem cô vẽ phù văn luôn —— cũng không phải hắn muốn học lỏm, mà vì hắn hiếu kỳ, muốn biết trận pháp phòng ngự chế tạo kiểu gì!

Lúc Vũ Nhu Tử vẽ phù văn, Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy, mỗi bút cô vẽ ra, nơi ngòi bút đều có quang mang nhàn nhạt lóe lên. Đấy là cô đang vận chuyển chân khí, dung hợp với mực nước đặc biệt kia để vẽ nên phù văn. Mỗi một nét , ngòi bút như đao, trực tiếp khắc phù văn lên trên thẻ trúc, còn phần mực đặc biệt kia thì cũng thấm vào bên trong thẻ.

Nguyên lý này chắc cũng giống như chưởng tâm lôi của hắn, cũng như dùng khí huyết chi lực họa lôi phù lên lòng bàn tay vậy. Còn mực nước đặc biệt kia thì có thể thừa nhận lực lượng của chân khí, dung hợp cùng với khí tức thuộc tính mộc bên trong thân trúc, tạo thành trận pháp phòng ngự.

Dù sao thì trận pháp phòng ngự khác với chưởng tâm lôi, cần có lực lượng bền bỉ, để giữ cho chân khí bên trong phù văn không bị xói mòn quá nhanh theo thời gian.

Tổng cộng hơn hai trăm phù văn, tạo thành một thiên văn chương ngắn, đúng lúc ghi kín hai mươi thẻ trúc kia, tạo thành một quyển trúc giản.

“Xong rồi!”

Vũ Nhu Tử thỏa mãn thổi một hơi trên thẻ trúc.

Trên mỗi nét bút đều lóe sáng, vô cùng xinh đẹp, nhìn qua quả thật giống hệt một tác phẩm nghệ thuật.

“Xong rồi á?”

Tống Thư Hàng hỏi lại, hắn vẫn nhìn chưa đã mà.

“Ừ, rốt cuộc cũng kích hoạt được nó rồi. Nhưng mà tiền bối à, lực lượng trên thẻ trúc này chỉ có thể duy trì trận pháp được có hai ngày thôi. Trong thời gian hai ngày này, ngươi phải nghĩ cách chuyển Bạch Tôn Giả tới nơi khác mới đươc.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm:

“Hai ngày là đủ rồi, tới lúc đó Bạch Tôn Giả cũng bế quan xong.”

—— Chỉ cần Bạch tiền bối không nhắm mắt lại, đột nhiên cảm giác: Chà, thời tiết hôm nay tốt quá, rất thích hợp để bế quan. Sau đó, đột nhiên lại chuẩn bị bế quan một năm thì.... sẽ không có vấn đề gì hết!

“Vậy ta kích hoạt nó nhé!”

Vũ Nhu Tử dựng thẳng hai ngón tay ở trước mặt, miệng lẩm bẩm đọc một đoạn chú văn, quát khẽ:”

Trúc giản trận, khởi!

Cô vừa quát xong thì trúc giản nằm trên mặt bàn đã bị một nguồn sức mạnh nào đó dẫn dắt, chủ động bay lên tới trước mặt Vũ Nhu Tử, từng thẻ từng thẻ xếp ngay ngắn. Mỗi thẻ trúc đều có một luồng sáng nối chúng lại với nhau, trông rất đẹp mắt.

“Đi!”

Vũ Nhu Tử chỉ ngón tay về phía Bạch Tôn Giả đang nằm trên giường.

Thẻ trúc tản ra, hóa thành một vòng tròn, bao bọc lấy Bạch Tôn Giả.

“Được rồi, như vậy thì dù Bạch tiền bối vô thức tiết ra một chút thực tại ảo thì cũng sẽ không ảnh hưởng tới người bên ngoài trúc giản trận.”

Vũ Nhu Tử phất tay nói.

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm:”

Cảm ơn cô nhé Vũ Nhu Tử, lần này cô thật sự đã giúp ta một việc rất lớn đó.

“Hì hì, tiền bối đừng khách khí.”

Vũ Nhu Tử cười tít mắt.

....

Thời gian trôi qua cực nhanh, chớp mắt đã tới buổi trưa.

Món ăn trưa hôm nay cực kỳ phong phú, còn phong phú hơn món ăn đãi lão Lữ trưa hôm qua nhiều.

“Thư Hàng, mau đưa Vũ Nhu Tử ra ăn cơm đi.”

Mẹ Tống kêu to.

Đợi sau khi Tống Thư Hàng đưa Vũ Nhu Tử ra thì mọi người mới ngồi vào ghế.

“Uả? Sao bạn con còn chưa dậy nữa?”

Mẹ Tống nhíu mày, hỏi.

“Dậy rồi ạ, nhưng cậu ta mới vừa dậy nên đầu óc còn váng vất, phải chờ một lúc. Đợi cậu ấy rửa mặt xong sẽ ra ăn cơm ạ!”

Tống Thư Hàng cười nói.

Mẹ Tống gật đầu, lại tập trung sự chú ý lên người Vũ Nhu Tử.... dù sao thì so với cậu trai Tống Bạch kia, Vũ Nhu Tử lại càng khiến mẹ Tống chú ý hơn nhiều.

Lúc ăn cơm, Tống Thư Hàng lại vùi đầu lùa cơm tới tấp, trông như bị bỏ đói suốt mấy ngày!

Chỉ hơn ba mươi giây thôi thì hắn đã ăn cơm xong.

“Mẹ, con ăn xong rồi, con đi gọi bạn con ra ăn đây.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

“Sao ăn nhanh thế con?”

Mẹ Tống trừng mắt —— ăn hùng hổ như thế, bỏ lại một mình con gái nhà người ta trên bàn cơm là thế nào hả?

Cũng may sáng nay Vũ Nhu Tử cũng hàn huyên với mẹ Tống khá lâu, sau khi Tống Thư Hàng đi, cô cũng không tỏ ra e thẹn xấu hổ gì.

Tống Thư Hàng vội quay về phòng của mình.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả vẻ mặt bình tĩnh đi ra khỏi phòng.

Tóc dài bay bay, dung mạo tuấn mỹ như tranh vẽ, quả thực trông giống như tiên nhân bước ra từ trong tranh, trên mặt dường như còn mang theo chút u buồn.

“Chào chú, chào cô. Thật ngại quá, giờ cháu mới tỉnh dậy, mấy ngày nay phải quấy rầy mọi người rồi.”

Cậu trai tên 'Tống Bạch' kia đi vào phòng ăn, xấu hổ cười nói.

Ba Tống cười lớn nói:

“Không sao cả, có gì đâu mà, nếu là bạn của Thư Hàng thì cứ xem nơi này như nhà của mình đi nhé.”

Mẹ Tống lại lập tức đứng dậy, xới một chén cơm cho 'Tống Bạch':

“Đừng ngại nhé, thằng nhóc Thư Hàng kia đâu rồi nhỉ?”

“Cảm ơn cô ạ, Thư Hàng cậu ta vừa về phòng có chuyện ạ. Ha ha ha.”

Tống Bạch nhận lấy chén cơm rồi cười nói —— chỉ là nụ cười này có hơi cứng đờ.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh cúi đầu vào chén cơm, muốn cười nhưng phải liều mạng nhịn lại.

....

Vất vả lắm mới cơm nước xong xuôi.

Triệu Nhã Nhã vào nhà bếp giúp mẹ Tống dọn rửa bát đũa, Tống Bạch và Vũ Nhu Tử thì quay về phòng của Tống Thư Hàng.

Vừa mới vào phòng xong là Vũ Nhu Tử đã nằm bò ra giường cười lớn.

Trên giường, Bạch Tôn Giả vẫn còn đang bế quan ngon lành.

Sau lưng, Tống Bạch tháo một thứ trông như ghim cài áo xuống, ảo giác trên người được rũ bỏ, biến thành bộ dạng của

Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử cười một lúc xong thì ngẩng đầu lên, nhại lại bộ dạng và ngữ khí của Tống Thư Hàng lúc nhận chén cơm:

“Cảm ơn cô ạ! Thư Hàng cậu ấy vừa quay về phòng có chuyện. Hì hì... Tống tiền bối này, gọi mẹ mình là cô như thế có cảm giác gì?”

Tống Thư Hàng: “...”

……

…..

Lúc này, ở một bên khác, trong một chiếc xe sang trọng.

Cao Mỗ Mỗ đần mặt nằm trên ghế, bạn gái nhỏ nhắn Nha Y đang nằm nép trong lòng cậu ta, ngủ say sưa.

“Sao bọn mày lại ở đây!”

Cao Mỗ Mỗ thấp giọng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Ở bên cạnh cậulà một cặp con lai.

Thanh mai trúc mã mà Cao Mỗ Mỗ không muốn thừa nhận nhất —— Gia Cát Nguyệt.

Cùng với thằng bạn nối khố mà cậu muốn tuyệt giao nhất —— Gia Cát Trung Dương.

“Ha ha ha, cậu cho là đổi số điện thoại thì có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của mình à? Ngây thơ quá đó Cao Mỗ Mỗ ạ!”

Gia Cát Nguyệt cười đắc ý nói.

Gia Cát Trung Dương ngồi bên cạnh nói thêm:

“Tới đây đi Cao Mỗ Mỗ. Tao đã chuẩn bị xong vé đi biển Đông cho mày với bạn của mày rồi!”

Chương 265: Thư Hàng, tới biển Đông chơi đi!

Gia Cát Trung Dương lại dương dương đắc ý nói:

“Hơn nữa, kế hoạch vui chơi tao cũng lên lịch sẵn rồi! Chúng ta sẽ ngồi máy bay tới một hòn đảo ở biển Đông, ở đó chơi một ngày. Sau đó tao sẽ đặt chỗ trên một chiếc du thuyền xa hoa để du ngoạn năm ngày, tao cũng đặt chỗ cho bạn của mày cả rồi, sẽ xuất phát cũng lúc với chúng ta. Nghỉ hè rồi, chúng ta phải chơi cho đã mới được!”

Tao van mày, mày đi coi mắt chứ có phải đi chơi đâu... phải làm cho rõ mục đích chính và phụ chứ cái thằng này! Cao Mỗ Mỗ khinh bỉ chửi thầm trong lòng.

Đồng thời, cậu cũng ngửa đầu lên nhìn trời —— đã đổi số điện thoại luôn rồi mà vẫn không thoát khỏi ma chưởng của anh em Gia Cát Nguyệt với Gia Cát Trung Dương, rốt cuộc là đời trước cậu đã tạo nghiệt gì nên kiếp này mới có thể gặp được cực phẩm cỡ này đây?

Phật tổ từng nói, phải quay đầu năm trăm lần mới có thể đổi lấy được một lần gặp thoáng qua ở kiếp này!

Vậy thì khi đó, nhất định cậu phải cận lòi tròng cả ngàn độ, phải ngoái đầu nhìn lại anh em cực phẩm này mấy trăm lần luôn, nên mới có thể đổi lấy nghiệt duyên kiếp này.

Không được, tuyệt đối không thể đi biển Đông với hai cái đứa này, nếu không thì kế hoạch tuần trăng mật ngọt ngào của cậu và bạn gái Nha Y nhất định sẽ bể tan tành hết.

Cho nên, phải từ chối thẳng thừng vào! Không thể để cho đối thủ có cơ hội lật bàn, phải cự tuyệt cho dứt khoát vào, không thể để lại đường thương lượng!

“Không được, tao sẽ không đi chơi với bọn mày đâu. Đừng có hòng!”

Cao Mỗ Mỗ lạnh lùng nói:

“Tao và Nha Y đã lập kế hoạch cho kỳ nghỉ hè tình nhân rồi, mặc kệ thế nào, tuyệt đối không sửa được đâu!”

Sau khi nghiêm túc từ chối xong, Cao Mỗ Mỗ lại nảy ra ý mới, lập tức bán đứng anh em:”

Nhưng... tao có thể liên hệ với Tống Thư Hàng và Thổ Ba giúp bọn mày, để hai đứa tụi nó đi chơi với bọn mày. Bọn mày cũng quen tụi nó mà, là hai thằng bạn cùng phòng của tao đấy, bọn nó đều là người tốt cả.”

“Không được, nếu mày mà không đi chung với tao thì... tao sẽ sợ lắm!”

Gia Cát Trung Dương nói:

“Dù sao thì mày cũng là người bạn duy nhất của tao ở Hoa Hạ này! Chuyện này liên quan tới hạnh phúc cả đời của tao, mày nhất định phải giúp tao!”

“Không được đâu, mày bỏ cuộc đi! Nếu mày mà còn làm ồn nữa thì tao không thèm gọi Tống Thư Hàng với Thổ Ba cho mày đâu, để mày đi tới biển Đông với cô nàng họ Lục kia một mình luôn!”

Cao Mỗ Mỗ trầm giọng uy hiếp.

“Ầy... cần gì như thế chứ. Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau.”

Gia Cát Trung Dương thở dài, sau đó vỗ tay một cái bốp.

Gia Cát Nguyệt lập tức chường mặt lên, sau đó cô (cậu ta) lập tức mở điện thoại di động của mình lên, mở một đoạn ghi âm ra.

Đầu tiên là giọng của Gia Cát Nguyệt:

“Để cho tôi hôn cậu một cái đi mà, hôn đá lưỡi kiểu Pháp ấy!”

“Xin lỗi, tôi từ chối. Tôi không thích làm gay, hơn nữa tao đã có bạn gái rồi, xin mày cứ tự nhiên tìm thứ gì đó để gặm hôn luyện tập đi, gối này, cột này, tùy mày chọn!”

Tiếp theo là giọng của Cao Mỗ Mỗ.

Gia Cát Nguyệt bấm tạm dừng, mỉm cười nhìn Cao Mỗ Mỗ.

Nghe thấy đoạn đối thoại này xong, mặt mày Cao Mỗ Mỗ lập tức tái mét:

“

Tại sao, tại sao cậu lại có ghi âm!”

Cậu giơ tay muốn giật lấy điện thoại của Gia Cát Nguyệt.

Nhưng Gia Cát Nguyệt nhanh tay tráng thoát, bình tĩnh nhấn điện thoại tiếp.

“Cho nên tuyệt đối không được đâu, cậu bỏ cái ý định này đi! Ê, đợi đã, cậu làm cái gì đấy? Ưm!”

Lại là giọng của Cao Mỗ Mỗ và tiếng hôn nhau.

Sau đó, Gia Cát Nguyệt bắt đầu giải thích:

“Lúc đó tôi định quay phim lại để còn tiện bề nghiên cứu vụ hôn nhau... Nhưng nào ngờ khi ấy lại mở nhầm thành ghi âm, đúng là thất bại quá đi mất.”

Chết tiệt, lại còn định quay clip cơ à? Lỡ như lộ ra thì làm sao bây giờ? Mình chết là cái chắc đấy!

“Mau xóa đi, mau xóa hết cho tôi, xong đi chạy chương trình lại hết cho tôi!”

Cao Mỗ Mỗ hạ giọng gầm lên.

“Ha ha, đây là tu liệu nghiên cứu quan trọng mà, sao có thể xóa dễ thế được?”

Gia Cát Nguyệt đắc ý cười nói.

“Khốn khiếp, hai đứa bọn mày đáng phải thiên đao vạn quả!”

Cao Mỗ Mỗ cắn răng nói.

“Ha ha.”

Gia Cát Nguyệt cười trông có vẻ rất ngây thơ vô số tội.

“Bọn mình thương lượng đi.”

Gia Cát Trung Dương vuốt mái tóc của mình, làm tư thế khá ngầu:

“Cậu đi biển Đông với mình, mình sẽ giám sát Gia Cát Nguyệt xóa đoạn ghi âm này, cũng có thể cam đoan nó xóa hết toàn bộ không chừa lại chút gì luôn, sao hả?

Cao Mỗ Mỗ khóc không ra nước mắt:

“Chết tiệt, tại sao nhất định bắt tao đi chung với mày chứ?

“Bởi vì mày là quân sư quạt mo của tao mà!”

Gia Cát Trung Dương hất tóc nói.

Cao Mỗ Mỗ cảm giác thà mình chết quách đi cho rồi —— kiếp trước cậu đâu chỉ cận thị, nhất định là mù bà nó luôn rồi, nên mới có thể dính dáng với cái đám cực phẩm này.

Gia Cát Trung Dương lại tạo cái tư thế khác:

“Một câu thôi, có làm hay không?”

“Làm!”

Cao Mỗ Mỗ nghiến răng nghiến lợi.

Sau đó, cậu đành chịu thua, móc điện thoại ra, bắt đầu gọi —— chuyện bi kịch cỡ này, nếu không kéo theo vài đứa chết cùng thì trong lòng cậu sẽ khó mà cam tâm.

Tống Thư Hàng cũng được, Thổ Ba hay Dương Đức cũng thế, mặc kệ là ai, nhất định phải vài đứa qua chết chung với cậu. Anh em tốt, không cầu được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ cần chết chung cùng năm cùng tháng cùng ngày là đủ!

Cao Mỗ Mỗ gọi điện thoại cho Tống Thư Hàng trước.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nghe máy:

“Alo, xin chào, cho hỏi là ai thế?”

Bởi vì Cao Mỗ Mỗ đã đổi số mới nên Tống Thư Hàng không nhận ra.

“Tao là Cao Mỗ Mỗ đây!”

Cao Mỗ Mỗ nói.

“Cao Mỗ Mỗ à, mày tìm tao có chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi, hơn nữa... Cao Mỗ Mỗ có thể nghe tiếng con gái cười giòn tan loáng thoáng ở bên chỗ Tống Thư Hàng.

Giọng cười kia phải hình dung như thế nào đây nhỉ, quả thực là thanh âm có thể chữa trị vết thương lòng. Cao Mỗ Mỗ nghe xong thì tâm trạng lập tức tốt hơn hẳn. Cậu ta thầm đánh giá giọng cười này —— đây là tiếng cười gần bằng bạn gái Nha Y của cậu ta nhất.

“Gì nhờ, không phải trước khi nghỉ hè tao đã nói với bọn mày rồi à? Thằng chết giẫm Gia Cát Trung Dương kia có hẹn với chị gái của bạn Lục Phỉ đi tới biển Đông chơi. Không chỉ thế, bây giờ nó cũng đã đặt vé cho bọn mình luôn rồi. Giờ mày có rảnh không, có muốn đến biển Đông chơi không?”

Cao Mỗ Mỗ cố gắng chỉnh giọng của mình trở nên bình thường hết sức, giống như giọng của sói già lúc giả làm bà ngoại, từng bước từng bước dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Uả? Không phải mày nói muốn hưởng thụ thế giới của hai người với Nha Y à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại.

“Ai, đấy cũng là vì thằng Gia Cát Trung Dương nó nhiệt tình quá, tao không nỡ từ chối, hơn nữa ở biển Đông cảnh đẹp lắm, đến đấy chơi cho vui, tiện đường đưa Nha Y đi luôn cũng được. Bản thân không cần tự bỏ tiền, được bao ăn, bao uống, bao ở, bao chơi nữa.”

Cao Mỗ Mỗ trợn mắt bịa chuyện.

“Vậy thì khi nào đi?”

Tống Thư Hàng hỏi —— dù sao thì lúc này hắn cũng không có việc gì khác.

Đang nói chuyện, hắn lại nhìn về phía Vũ Nhu Tử, ừm, Vũ Nhu Tử đúng là một cô bé ngoan.

Sau đó, ánh mắt của hắn dời về phía Bạch tiền bối đang nằm trên giường, lập tức nhớ tới Đậu Đậu và tiểu hòa thượng 'dắt tay nhau bỏ trốn'.

Quả nhiên.... vẫn là nên mang theo bọn họ đi cho chắc ăn.

Cao Mỗ Mỗ thấp thỏm hỏi lại:

“Hai ngày nữa là xuất phát rồi, có muốn đi cùng không?”

Hai ngày nữa? Lúc đó Bạch tiền bối cũng đã tỉnh lại rồi, khi đó chắc cũng đã tìm được Đậu Đậu và Qủa Qủa về luôn, vừa kịp.

“Được, không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Có thể dẫn người theo không?”

“Không thành vấn đề, càng nhiều người thì càng tốt! Tám người hay mười người cũng được! Mày có rủ mấy chục hay mấy trăm người thì tao cũng không chê nhiều đâu!”

Cao Mỗ Mỗ lập tức cười như điên —— tốt nhất là có thể dắt theo một đoàn người luôn, để cái thằng Gia Cát Trung Dương này tiêu hết sạch tiền luôn cũng được nữa.

“Ha ha, chắc là vài người thôi, tao phải hỏi trước đã, mày chờ tao xác định xong thì sẽ gọi điện trả lời cho mày.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Anh em tốt, nhớ phải dẫn theo nhiều nhiều người vào nhé. Cứ thế nhé, tạm biệt!”

Cao Mỗ Mỗ cười ha hả xong thì cúp máy.

Sau đó cậu ta hít sâu một hơi, nhẩm lại một lượt trong đầu, rồi lại gọi điện thoại cho Thổ Ba.

“Alo, Thổ Ba đấy à, tao là Cao Mỗ Mỗ đây —— định rủ mày đến chỗ này chơi đây, vui lắm! Đúng rồi, chính là hòn đảo ở biển Đông mà Gia Cát Trung Dương nói lần trước đấy? Mày có muốn đi chơi cùng không? Hắc hắc, còn được lên du thuyền hạng sang năm ngày nữa đấy, sao hả? Thích thì cứ nhích thôi, chuẩn bị đồ đạc đi, hai ngày sau tao tới đón mày!”

....

Tống Thư Hàng cúp máy. Vũ Nhu Tử vẫn còn nằm trên giường, thi thoảng lại cười khúc khích giòn tan.

Tống Thư Hàng:

“...”

Cô nàng này cười dai thấy sợ luôn!

Hắn hoài nghi, chỉ cần mình lỡ miệng kể mấy chuyện cười cho cô ấy nghe thì cô ấy sẽ cười tới mức thở không ra hơi mất...

“Vũ Nhu Tử, bạn của ta nói muốn đi biển Đông chơi này, cô có muốn đi cùng không?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

Vũ Nhu Tử ôm bụng, khó khăn lắm mới nhịn cười nổi.

Sau đó cô lắc đầu, nói với vẻ tiếc nuối:

“Tuy là ta muốn đi lắm, nhưng không được. Khuya hôm nay ta phải đến nhà của bạn ta xem thử, liệu có chỗ nào cần ta giúp đỡ hay không... Vậy đi, tiền bối ngươi cứ giữ điện thoại đi, nếu như ta giải quyết chuyện bên nhà của bạn ta xong, mà còn sớm thì ta sẽ đến tìm ngươi...”

“Đúng rồi, tiền bối. ngươi mang thứ này theo người đi!”

Vũ Nhu Tử lấy một chiếc vòng tay màu bạc từ trong túi đeo bên hông ra.

“?”

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc vòng tay kia, nghi hoặc nhìn về phía Vũ Nhu Tử —— chiêc vòng tay này là loại của con gái mà? Hắn là đàn ông con trai sao mà mang được?

“Đây là tọa độ của vạn lý phi độn thuật! A cha của ta đã chuẩn bị cho ta, bởi vì ta vẫn không thể ngự kiếm phi hành, đi đi lại lại rất phiền toái. Sau khi có loại pháp bảo này, nếu ta muốn di chuyển nhanh hơn thì vó thể sử dụng vạn lý phi độn thuật trên pháp bảo đã trực tiếp bay thẳng tới vị trí chỗ tọa độ. Ở Linh Điệp Đảo có một cái tọa độ, trên người a cha của ta có một cái, cái này thì tiền bối ngươi đeo đi. Nếu như ta giải quyết chuyện này xong sớm thì có thể trực tiếp thông qua vạn lý phi độn thuật chạy thẳng tới chỗ ngươi.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

“Vạn lý phi độn thuật? Chạy tới?”

Tống Thư Hàng cảm giác pháp thuật này nghe quen quen.

Sau đó hắn lập tức nhớ ra mình đã gặp phải khi nào.

[Nữ thủy thủ chiến binh xinh đẹp, sức mạnh của lăng kính mặt trăng, biến thân!]

Mẹ ơi, lại nhớ tới cái cảnh tượng đáng xấu hổ đó rồi —— vạn lý phi độn thuật này chính là pháp thuật bảo vệ mạng sống mà Bạch Tôn Giả đã cho hắn lúc trước.

Khi hắn bị Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông đuổi giết thì đã từng thi triển vạn lý phi độn thuật này chạy tới bên cạnh Bạch Tôn Giả. Trên đường đi, hắn còn va phải sau lưng của Lãnh Diễm Kiếm tiền bối thuộc Không Không Đạo Môn, kéo theo ngài ấy bay cả buổi trời.

Nhưng đây không phải pháp thuật bảo vệ tính mạng à?

Sao trong mắt của Vũ Nhu Tử, nó lại biến thành pháp thuật dùng để di chuyển thế này...

Chương 266: Bạch tiền bối cột tóc hai chùm!

Buổi chiều, Ba Tống ăn cơm xong thì quay về công ty trước, ông làm việc tại công ty điện lực quốc gia, công tác cũng không vất vả gì mấy... Bất quá Ba Tống đã hơi chán ngấy cuộc sống hiện tại.

Ông đã âm thầm dành dụm được ít tiền, chỉ đợi sau khi nuôi Tống Thư Hàng tốt nghiệp đại học xong thì ông sẽ cùng mở một phòng tập gym với hai người bạn của mình.

Trong hai năm nay, giá của mấy loại dụng cụ tập thể hình kia ngày càng rẻ, ba Tống đã rục rịch từ lâu. Nếu không phải ông lo lắng lỡ như làm ăn không tốt sẽ ảnh hưởng tới việc học của Tống Thư Hàng thì ông đã sớm từ chức đi mở một phòng gym với bạn rồi.

Chuyện này, ba Tống và hai người bạn kia vẫn lầm trong âm thầm, cả ba chẳng nói gì với người nhà... Bất quá, ba người bọn họ đã bắt đầu âm thầm lập kế hoạch, làm mấy thủ tục cần thiết để mở phòng gym. Ba năm, tối đa là ba năm nữa thôi, họ sẽ thành lập phòng gym ngay.

Lúc này, mẹ Tống đang ngồi tán gẫu với Triệu Nhã Nhã ở trong phòng khách.

—— mẹ Tống đang hỏi xem ở thành phố Văn Châu này có chỗ nào hợp với việc hẹn hò, đi chơi hay không...

Bà cảm giác với cái tình trạng mọt sách đần ơi là đần của Tống Thư Hàng mấy năm nay thì cho dù có muốn hẹn con gái nhà người ta đi chơi, chắc cũng không tìm được chỗ nào để đi. Là một người mẹ tốt biết lo lắng cho tương lai của con cái, bà phải chuẩn bị sớm một chút mới được.

Lúc hai người bọn họ trò chuyện, Tống Thư Hàng đẩy cửa phòng bước ra, chuẩn bị lấy mấy thứ ăn vặt.

Nhà Tống Thư Hàng luôn có sẵn mấy món ăn vặt —— ví như lúc mẹ Tống xem phim truyền hình dài tập, hay ba Tống xem phim hành động Mỹ thì đều lôi đồ ra ăn vặt cả.

"Mẹ, chị Nhã Nhã, hai người đang nói gì thế?"

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi, sau đó ngồi xổm xuống lục hộc tủ lấy mấy bịch quà vặt.

"Đang hỏi xem có chỗ nào thích hợp để con đưa cô bé Vũ Nhu Tử kia đi chơi."

MMẹ Tống thành thật đáp, mà nói mới thấy, tên của cô bé này lạ thật, Vũ Nhu Tử....

À mà thôi, tên gọi chỉ là mây bay. Quan trọng là con người ta xinh xắn, hiểu chuyện, còn thú vị nữa!

"Thư Hàng, chị để chìa khóa lại cho em nhé, ở thành phố Văn Châu có nhiều chỗ để đi chơi lắm, đưa con gái nhà người ta đi dạo đi. Cố gắng lên, chị ủng hộ hai người đấy!"

Triệu Nhã Nhã giơ ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng.

"Phì, hai người nghĩ bậy gì thế?"

Tống Thư Hàng phì cười:

"Quan hệ giữa em và Vũ Nhu Tử không phải yêu đương trai gái đâu."

Vũ Nhu Tử quả thật rất xinh đẹp... nhưng Tống Thư Hàng lại biết rõ tất cả. Hắn cũng không phải nam chính trong mấy quyển tiểu thuyết ngựa đực, vung tay một cái thì có thể khiến các cô nàng chết mê chết mệt —— phải biết rằng Vũ Nhu Tử mới chỉ gặp hắn ở ngoài đời được có hai lần mà thôi!

"Hơn nữa tối nay Vũ Nhu Tử có việc, ngồi chơi một lát là phải đi rồi."

Tống Thư Hàng nói thêm vào.

"Sắp đi rồi à?"

Mẹ Tống nghe thấy thế thì tiếc rười rượi.

"Con về phòng trước đây ạ."

Tống Thư Hàng ôm lấy đồ ăn vặt, cười hắc hắc.

Sau đó, không đợi mẹ Tống kịp nói thêm gì, hắn đã co giò chạy như bay.

Lúc Tống Thư Hàng mở cửa phòng ra, vừa mở mắt ra nhìn một cái thì lập tức ngu người.

“A ha, Tống tiền bối ngươi về rồi đấy à.”

Vũ Nhu Tử quay lại, nhìn thấy Tống Thư Hàng thì ngượng ngùng cười khan.

Lúc này, Vũ Nhu Tử đang ngồi xổm bên cạnh Bạch tiền bối, giơ điện thoại lên chụp ảnh cho Bạch tiền bối.

Chụp ảnh cũng chẳng sao cả, vấn đề là tư thế của Bạch tiền bối lúc này không được đúng cho lắm.

Trên giường, Bạch tiền bối bị Vũ Nhu Tử chỉnh thành bộ dạng rất đáng yêu —— chìa hai ngón trỏ ra chỉ vào má.

“Phì!”

Tống Thư Hàng phì cười.

“À thì, Tống tiền bối, chỉ là ta thấy Bạch tiền bối đáng yêu quá, đột nhiên cảm thấy nếu Bạch tiền bối mà làm thế thì sẽ đáng yêu lắm. Ha ha ha.”

Vũ Nhu Tử cười gượng giải thích.

Cô đang sợ Tống Thư Hàng sẽ trách cô vô lễ với tiền bối.

Nhưng... phản ứng tiếp theo của Tống Thư Hàng lại vượt xa dự đoán của Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên:

“Good! Nếu như lại cột tóc của Bạch tiền bối thành hai chùm thì nhất định sẽ đáng yêu hơn đấy!”

—— Có lẽ là bị hai vị tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng với Đồng Quái Tiên Sư trong nhóm ảnh hưởng, tự Tống Thư Hàng cũng không phát hiện, đôi lúc não của hắn cũng sẽ bị co giật mà đi làm mấy chuyện tự tìm đường chết.

Vũ Nhu Tử sững ra một lúc, sau đó hai mắt cô sáng rỡ lên:

“Đúng lắm! Tống tiền bối ngươi tinh mắt thật đấy.”

Sau đó, Vũ Nhu Tử đề nghị:

“Tống tiền bối này, hay là chúng ta cùng thử xem sao nhé?”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc rồi mới thấp thỏm hỏi lại:

“Liệu có đánh thức Bạch tiền bối không nhỉ?”

“Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta không có ác ý thì sẽ không thể kích thích được Bạch tiền bối đang bế quan đâu. Vụ này ta rành lắm!”

Vũ Nhu Tử vỗ ngực cam đoan —— chuyện này cô rành lắm! Cũng không biết có phải mỗi lần Linh Điệp Tôn Giả bế quan xong đều được làm một quả đầu phong cách hay không?

“Vậy thì thử xem nhé?”

Tống Thư Hàng cũng rất ngứa tay:

“Ta đi lấy dây thun cột tóc!”

“Ta có dây cột tóc đây!”

Vũ Nhu Tử nói, cô lấy ra một bịch dây cột tóc đủ màu, đủ kiểu. Tuy rằng cô rất thích xõa tóc dài, nhưng thi thoảng cũng sẽ đổi kiểu óc, mấy kiểu tóc con gái xinh xinh khác cô đều biết cả.

Cô đã chuẩn bị đủ cả rồi!

“Cột kiểu nào bây giờ?”

Tống Thư Hàng hỏi thử, tuy rằng hắn chưa từng cột tóc cho con gái, nhưng hắn cũng từng thấy rất nhiều cô gái cột tóc rồi.

Nên hắn biết, cột tóc cũng chia ra làm nhiều loại lắm.

Ví như cột hai bên, cột lệch, búi nữa này.

Còn có thể cột thẳng một chùm lên tuốt trên đỉnh đầu, thả một lọn tóc nhỏ rũ xuống bên tai, loại này trông thú vị lắm.

Cũng có thể cột hai chùm hai bên, cùng với tóc mái xinh xinh, vừa đáng yêu lại vừa có khí chất.

Cũng có thể cột xong vén tóc lên đằng trước vai, thêm vài phần tươi trẻ thanh thoát.

Lại thêm vài loại trang sức kèm theo, hoặc dùng dây buộc tóc thắt xen kẽ, quả thật là đủ kiểu luôn.

“Cứ thử hết xem!”

Vũ Nhu Tử dứt khoát nói:

“Hơn nữa không chỉ là cột hai chùm, chúng ta cũng có thể cột đuôi ngựa này, búi tóc này, bới hình hoa này! Ta biết nhiều kiểu làm tóc lắm!”

“Được, Vũ Nhu Tử cô cột nhé, ta phối hợp!”

Não của Tống Thư Hàng lúc này đã úng nước hoàn toàn, căn bản không hề nghĩ tói hậu quả.

Tiếp theo...

Tống Thư Hàng cẩn thận nâng lưng của Bạch tiền bối lên, còn

Vũ Nhu Tử thì kéo tóc của Bạch tiền bối ra.

“Tóc của Bạch tiền bối dài thật đấy, lại còn nhiều nữa, vừa mềm vừa mượt.”

Vũ Nhu Tử cảm thán, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chải vuốt, chải cho suôn tóc của Bạch tiền bối xong mới nói:

“Tống tiền bối, ngươi cầm tóc, túm lên thành đuôi ngựa, để ta lấy dây cột lại.”

“Không thành vấn đề!”

Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng buông cổ của Bạch tiền bối ra, sau đó cầm lấy tóc của Bạch tiền bối từ tay của Vũ Nhu Tử. Dựa theo yêu cầu của cô, túm tóc lên hết, rồi cột thành một chùm ở gần lỗ tai.

Đúng là mềm thật đấy... Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng. Loại cảm giác này giống hệt như đang sờ vào tơ lụa thượng đẳng vậy, khiến người ta không nỡ buông tay.

“Tống tiền bối, ngươi nhích lên một chút, không thì cột xấu lắm.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tiếp theo, cô cầm hai cọng dây màu trắng, cột thành một cái nơ con bướm cực kỳ đẹp ở chỗ tay của Tống Thư Hàng.

“Bên kia, bên kia! Dây cột tóc màu trắng này hợp với mái tóc màu đen của Bạch tiền bối thật, đẹp quá đi mất!”

Vũ Nhu Tử hưng phấn nói.

“Ta cũng thấy thế!”

Tống Thư Hàng chuyển qua bên kia, phối hợp với Vũ Nhu Tử cột luôn phần tóc bên kia.

Xong xuôi!

Lúc này, Bạch tiền bối nằm yên trên giường, vẻ mặt điềm tĩnh. Mái tóc dài được cột thành hai chùm, để lộ toàn bộ gương mặt của hắn ra, còn đẹp hơn cả tranh vẽ.

Lại thêm hai chùm tóc kia... quả thật có cảm giác cạn hết lời.

“Tuyệt quá!”

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra, chụp liền tù tì.

“Tống tiền bối, giơ hai tay của Bạch tiền bối lên, làm động tác chỉ vào má ấy!”

Vũ Nhu Tử hưng phấn nói —— giống hệt một đứa trẻ tìm được món đồ chơi yêu thích.

"Không thành vấn đề!"

Tống Thư Hàng phối hợp giơ hai tay của Bạch tiền bối lên, chỉa ngón trỏ vào má.

Qủa thật, thế này trông Bạch Tôn Giả đáng yêu vô địch thủ luôn.

Nếu không phải vì đã sống cùng Bạch tiền bối một quãng thời gian thì chắc lúc này tim của hắn đã đập rộn ràng lên rồi ấy chứ?

"Ôi, không được, ta muốn đưa Bạch tiền bối về nhà nuôi quá đi mất."

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm, sau đó cô lại giơ điện thoại lên chụp tanh tách.

"Ế, đợi đã, đừng có chụp dính ta vào."

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử lè lưỡi.

Đợi sau khi Tống Thư Hàng né ra tí xíu thì cô lại chụp tiếp.

"Tống tiền bối, đổi kiểu tóc!"

Vũ Nhu Tử chụp xong thì hớn hở nói.

....

Tiếp theo là cột đuôi ngựa cho Bạch tiền bối!

Bạch tiền bối cột tóc đuôi ngựa cũng đẹp quá đi mất —— chụp ảnh thôi!

Bạch tiền bối thắt bím đuôi tôm hai bên cũng xinh không chịu được luôn —— chụp ảnh tiếp!

Bạch tiền bối búi hai chùm cũng dễ thương gần chết nữa —— chụp chụp chụp!

Ủa, này là kiểu tóc gì nhỉ? Đầu sừng trâu hả? Ái chà, Bạch tiền bối để tóc này trông cũng đẹp quá —— chụp tiếp!

Bạch tiền bối bị chơi tan nát.

.....

Tống Thư Hàng cũng không nhớ nổi, rốt cuộc mình và Vũ Nhu Tử đã đổi bao nhiêu kiểu tóc, tạo bao nhiêu động tác cho Bạch tiền bối nữa.

Vũ Nhu Tử rốt cuộc cũng cảm thấy vừa lòng, cô lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng, cười hì hì —— Qủa nhiên Tống tiền bối vẫn là tốt nhất, chuyện thế này mà cũng chịu phối hợp với cô.

Cô vươn eo, nheo mắt nói:

“Hì hì, chụp nhiều bức đẹp quá, đợi ta về nhà nhất định phải cho a cha xem mấy bức ảnh này mới được. Đúng rồi, Bạch tiền bối, tới lúc đó ta sẽ chọn một bức đẹp nhất gửi cho ngươi nhé!”

“Ha ha ha, được... hả?”

Tống Thư Hàng cười được một nửa thì đột nhiên dứt chứng bệnh 'bại não ngắn hạn', đầu óc tỉnh táo lại hẳn.

Mẹ nó... đợi đã, khi nãy mình mới vừa làm gì thế này?

Nhớ lại những việc làm khi nãy, hai chân của Tống Thư Hàng đột nhiên mềm nhũn —— hắn cảm giác chứng bệnh sợ độ cao của mình đột nhiên lại phát tác.

“Khụ khụ, Vũ Nhu Tử này. Những bức ảnh này cô cứ lén giữ riêng là được rồi. Dù sao thì ngày nào ta cũng ở cạnh Bạch tiền bối, không gửi cho ta cũng được.”

Tống Thư Hàng ho khan hai tiếng, nói với vẻ cực kỳ chân thành.

“Ừ, tới lúc đó lại tính.”

Vũ Nhu Tử trả lời, nhưng trong lòng lại nghĩ —— dù gì thì đây cũng là thành quả lao động vất vả của mình và Tống tiền bối mà.

Đợi về nhà thì nhất định phải chọn ra một bức chụp đẹp nhất của Bạch Tôn Giả, lén gửi cho Tống tiền bối mới được....

Chương 267 : Tên trộm che mặt? Thích khách?

Ba giờ rưỡi chiều.

Vũ Nhu Tử từ biệt Mẹ Tống, chuẩn bị rời khỏi đây, đi đến chỗ thế gia của bạn cô.

Mẹ Tống nói với vẻ bịn rịn không rời: “Có rảnh thì tđến chơi nhiều vào nhé Vũ Nhu Tử.”

Thư Hàng thì bị đẩy đi ra ngoài tiễn Vũ Nhu Tử.

Sau khi xuống lầu xong, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi:

“Vũ Nhu Tử, tiếp theo cô định đến chỗ thế gia của người bạn kia kiểu gì?”

Hắn nhớ rõ Vũ Nhu Tử vẫn không biết ngự kiếm phi hành, như vậy là cần phải ngồi xe hoặc là đi máy bay à?

“Ngồi xe điện ngầm đến đó, xe điện ngầm có dừng lại một trạm xe nọ, có thể trực tiếp đến bên ngoài trấn nhỏ mà thế gia của cô ấy ở. Sau đó đi thêm một đoạn đường là có thể đến nhà cô ấy ngay.”

Nhu Tử hì hì cười nói:

“Tiền bối ngươi cứ yên tâm đi, ta đã học được cách mua vé xe điện ngầm rồi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu!”

“Vậy ta đưa cô đến trạm xe điện ngầm.”

Tống Thư Hàng nói, nơi này còn cách ga xe điện ngầm một đoạn nữa.

“Được.”

Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

“Ừm… Đi xe điện nhé?”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Ba Tống đã lái xe đi làm rồi, may mà chiếc máy kéo mà mình lái về nhà đã bị hủy rồi, dù xe kéo không bị hỏng thì hắn cũng không muốn chạy thứ đó chở Vũ Nhu Tử tới nhà ga đâu.

“Xe điện? Ta cũng biết xe đó, ta biết lái.”

Vũ Nhu Tử đột nhiên trở nên hưng phấn.

Tống Thư Hàng luôn cảm giác, Vũ Nhu Tử không chỉ là dễ bị chọc cười, mà cũng dễ vui vẻ nữa. Cô gái sống thế này thì mỗi ngày tâm trạng đều cực kỳ tốt.

Một lát sau, khi Tống Thư Hàng đẩy chiếc xe điện dành cho nữ kia ra ngoài thì Vũ Nhu Tử lại van nài:

“Tống tiền bối, cho ta lái nhé, cho ta lái đi mà.”

“Được rồi, đội mũ bảo hiểm vào, đoạn đường chạy về phía ga xe điện ngầm kia kiểm tra rất nghiêm, không đội mũ bảo hiểm thì sẽ bị cảnh sát giao thông bắt đấy.”

Tống Thư Hàng đưa mũ bảo hiểm lên.

Lại nói… chắc là Vũ Nhu Tử sẽ không cho thêm một trận pháp gia tốc giống như Bạch tiền bối đấy chứ??

Vũ Nhu Tử đội mũ bảo hiểm lên xong, ngồi ở phía trước lái xe, chân của cô rất dài, tư thế cô ngồi khi lái xe điện nhãn hiệu cừu con thì cực kỳ bắt mắt.

Tống Thư Hàng vốn còn muốn sải hai chân ngồi vào ghế sau xe theo thói quen… Nhưng nghĩ đến phía trước là Vũ Nhu Tử, bèn thầm thở dài, yên lặng chọn ngồi nghiêng, khép nép giống như một cô gái.

Dù sao có một số việc. Không phải ý chí mạnh mẽ có thể khống chế được.

…

…

Từ đầu tới cuối Vũ Nhu Tử đều không cho thêm loại pháp thuật gia tốc nào lên xe, cô chỉ lái xe điện chạy rất bình thường mà thôi, cũng rất vui vẻ. Mặc dù ở Linh Điệp Đảo xe gì cũng có, nhưng cô chỉ có thể lái đi dạo trong Linh Điệp Đảo… có bao giờ được lái trên đường cái như thế này đâu?

Đáng tiếc, hiếm khi Vũ Nhu Tử không nghịch ngợm gì, nhưng xe điện lại không chịu hợp tác chút nào.

Chạy được nửa đường, thì tốc độ của xe điện càng lúc càng chậm lại.

“Ủa? Chuyện gì thế này? Tiền bối ơi?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn xe điện. Xoay tay cầm tăng lên đến tốc độ lớn nhất, nhưng không được gì cả.

“Là hết điện rồi à?”

Tống Thư Hàng nhoài người tới nhìn thoáng qua, thật đúng là hết sạch điện rồi.

Có thể là lâu lâu mẹ Tống lại lái xe ra ngoài, rồi lại quên sạc điện, mẹ Tống không có bằng lái, bà thi lấy bằng lái ba năm mà không qua, nên tức giận không thèm học nữa.

“Hết điện rồi? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Vũ Nhu Tử hỏi với vẻ lo lắng, hơn nữa cô đang lái hăng mà, sao tự nhiên lại hết điện thế này.

“Không sao hết.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một pháp thuật nhỏ, nên nói:

“Ta có nạp điện thuật đây.”

Mặc dù nạp điện thuật kia chỉ dùng để sạc pin cho điện thoại với laptop, nhưng chắc là cũng có thể sạc điện cho xe điện chứ nhỉ. Cũng không biết phải tốn mấy lần mới sạc đầy điện cho xe này nữa?

…

Đáp án chính là ba mươi lần.

Một lần nạp điện thuật thì có thể sạc đầy pin cho một chiếc điện thoại di động, thật ra vẫn còn dư lại một phần rất nhiều. Bởi vì lượng điện nạp cho điện thoại và laptop đều chỉ cần dùng một lần là được.

Nạp điện thuật tốn rất ít khí huyết, nhưng sau khi dùng ba mươi lần nạp điện thuật xong thì mặt mày của Tống Thư Hàng cũng tái mét, nếu không phải hắn vừa mới mở tị khiếu được thì e là cũng phải dùng tới phần năng lượng dự trữ của linh quỷ mất rồi.

“Tiền bối biết cả nạp điện thuật sao? Pháp thuật này Tam Lãng tiền bối đã gửi lên nhóm lâu lắm rồi, nhưng khi ta xem qua thì cảm giác pháp thuật này hơi phiền, nên không học.”

Vũ Nhu Tử thầm lè lưỡi:

“Đầy điện rồi, tiền bối. Chúng ta đi tiếp thôi.”

“Ừ, đi thôi.”

Tống Thư Hàng hơi thở dốc một chút, ngồi xuống yên sau lần nữa.

Xe điện được khởi động thêm lần nữa, mạnh mẽ đủ đầy.

Tiếng cười trong veo như tiếng chuông bạc của Vũ Nhu Tử lại vang lên lần nữa.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng cứ cảm giác có cái gì đó sai sai.

Mẹ nó. Mình sạc đầy điện làm gì nhỉ? Mình chỉ cần nạp đại một nửa là đủ cho mình chạy về một chuyến rồi còn gì?

Hôm nay mình bị cái gì thế nhỉ?

Sau khi tới nhà ga xong, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử mua vé xe, dõi mắt nhìn cô bước vào phòng chờ xong, hắn mới yên tâm rời khỏi.

…

Bữa tối, Tống Thư Hàng lại tiếp tục đóng hai vai. Đầu tiên là chính mình chạy ra ăn cơm, sau đó lại quay về phòng biến thành bộ dạng của Bạch Tôn Giả, đi ra ăn thêm nửa chén cơm.

Vũ Nhu Tử tạm thời cho hắn mượn cây ghim cài áo có thể biến ảo vẻ ngoài. Đồng thời cũng may nhờ sau khi Tống Thư Hàng tu luyện lên cao thì lượng cơm ăn vào cũng tăng lên, nếu không thì hắn chẳng nuốt trôi hai chén cơm to khủng bố kia.

Nhưng buổi tối mẹ Tống luôn nhìn Bạch Tôn Giả với ánh mắt tò mò lạ kỳ, lẽ nào mẹ Tống đã nhìn ra thứ gì hay sao?

Cũng may là ngày mai Bạch tiền bối đã tỉnh lại rồi, tới lúc đó hai người cùng nhau đi ra ăn một bữa cơm, mẹ Tống sẽ không nghi ngờ gì nữa. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

…

Linh Điệp Đảo.

Linh Điệp Tôn Giả nhấp một hớp linh mạch bích trà, loại hắn uống là do con gái tự tay chế ra. Tuy rằng lá trà này có chút vấn đề nhỏ, nhưng dù sao thì hắncũng có cảnh giới linh tôn, chút ảnh hưởng nhỏ đó không có tác dụng với hắn. Nên cứ để hắn lặng lẽ xử lý hết mớ trà này đi vậy.

Lúc này, có một con linh điệp bảy màu đáp xuống trước mặt Linh Điệp Tôn Giả, xoay người hóa thân thành một thiếu nữ mặc quần áo sặc sỡ. Đây là một điệp yêu đã ngưng tụ yêu đan, có thể hóa thân thành hình người.

Sau khi thiếu nữ đó đáp xuống thì cười nói:

“Sư tôn, đại sư huynh gọi điện thoại về. Báo rằng sư muội đã rời khỏi nhà của vị đạo hữu tên Tống Thư Hàng kia, cũng thuận lợi lên xe rồi.”

“Ồ, đã đi rồi à. Biết rồi, bảo Kiếm Nhất tiếp tục âm thầm bảo vệ Vũ Nhu Tử đi.”

Linh Điệp Tôn Giả bình tĩnh gật đầu, sau đó lặng lẽ đặt phi kiếm của mình vào lại bên trong hộp kiếm.

Nếu như con gái đáng yêu của hắn mà ngủ lại nhà của gã kia thì… ha ha ha.

Thiếu nữ nhìn thấy phi kiếm trong tay của sư tôn, cơ mặt co giật.

....

Màn đêm buông xuống.

Tống Thư Hàng cầm Ngộ Đạo thạch trong tay, đang nhắm mắt minh tưởng để tu luyện tinh thần lực.

Trên Ngộ Đạo thạch, Thông Nương đã hoàn toàn cắm rễ sâu vào, chồi lá bên trên tươi non mơn mởn, khiến người ta xem mà vui mắt.

Tống Thư Hàng còn định trấn lột cuốn Sư Hống pháp trong tay Thông Nương, nào ngờ nữ yêu tinh này lại muốn cướp Ngộ Đạo thạch của hắn. Sau khi cướp thất bại thì phải có giác ngộ là sẽ phải trả một cái giá đắt.

Nhưng… Không biết có phải Thông Nương không thể nói chuyện hay không, kể từ sau khi cô ta cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch xong, mặc kệ Tống Thư Hàng thăm hỏi kiểu gì, cùng lắm thì cô chỉ run run cọng hành một cái thôi, chứ không hó hé một câu nào.

Chẳng lẽ là vì tu vi của cô bị cắt mất rồi nên biến thành một gốc hành tinh bình thường à?

Đêm về khuya, mọi thanh âm đều tắt ngấm.

Tống Thư Hàng có thể cảm giác được có lực lượng kỳ lạ từ Ngộ Đạo thạch liên tục truyền vào trong cơ thể của hắn, cổ dị lực này bắt đầu làm suy yếu bình cảnh nhĩ khiếu trong cơ thể của hắn.

Chỉ cần tu luyện thêm vài ngày nữa thôi, khí huyết trong nhĩ khiếu tràn đầy, là hắn có thể dễ dàng đột phá nhĩ khiếu rồi.

Ngoài ra... Tống Thư Hàng có thể cảm giác được tinh thần lực của mình cũng bị năng lượng kỳ lạ này ảnh hưởng.

Đạo năng lượng kỳ lạ kia cũng không hề hòa vào tinh thần lực, mà chỉ có tác dụng kích thích tinh thần lực, khiến cho tinh thần lực của hắn biến thành cường đại và tinh thuần hơn.

“Hiệu quả của dị thạch còn cường đại hơn nhiều so với Bạch tiền bối giới thiệu. Nếu tiếp tục như thế, chẳng bao lâu nữa thì hắn có thể trùng kích được khiếu huyệt cuối cùng là khẩu khiếu rồi. Một khi khẩu khiếu được mở thì chính là lúc chuẩn bị vượt long môn rồi!”Tống Thư Hàng chậm rãi mở to mắt, cảm thán một tràng.

Khi hắn vừa mở mắt ra... thì đúng lúc nhìn thấy ở chỗ cửa sổ, có một đạo thân ảnh che mặt đang rón ra rón rén đẩy cửa số phòng của hắn ra.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng đúng lúc tiếp xúc với người che mặt này.

Ăn trộm à?

Trắng trợn cỡ này, nhìn thấy hắn còn ngồi trên giường như thế là biết thừa hắn còn chưa ngủ rồi. Thế mà tên ăn trộm này vẫn dám đẩy cửa sổ bước thẳng vào, coi hắn là không khí chắc?

Phải cho nó một bài học mới được.

Tống Thư Hàng thu Ngộ Đạo thạch lại, sau đó lập tức phát động thân pháp 'quân tử vạn lý hành', thân thể lao như chớp nhoáng về phía kẻ bịt mặt nọ. Tay phải biến thành trảo, bàn tay tựa như vuốt rồng chộp lấy bả vai của người bịt mặt nọ.

“Đáng chết.”

Người bịt mặt kia mắng thầm một tiếng, nhưng lại không chút kinh hoảng. Chỉ thấy người bịt mặt nó dựng tay thằng kiếm, nghênh đón trảo của Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng lập tức ngưng tụ lại, hắn biết ngay đây không phải gã ăn trộm bình thường.

Trong tay của đối phương ẩn ẩn có khí huyết chi lực vô cùng mạnh mẽ, là tu sĩ.

Vân Vụ đạo trưởng sao?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới vị Llinh Hoàng kim đan của Không Không Đạo Môn kia.

Bất quá, lúc này hắn không kịp nghĩ nhiều nữa, thân pháp 'quân tử vạn lý hành' bị Tống Thư Hàng phát huy tới mức tận cùng, tay phải sượt qua tay của nguòi nọ, muốn chụp lấy yết hầu của đối phương bằng một góc độ vô cùng quỷ dị.

“Tiểu bối, cũng có chút bản lĩnh đấy, nhưng… chậm quá.”

Giọng của kẻ bịt mặt nọ rất khàn, rõ ràng là giọng giả đã ngụy trang.

Đồng thời, tay của kẻ bịt mặt kia đột nhiên tăng tốc đâm tới.

Ngay cả lộ tuyến đâm ra cũng không thay đổi gì, nhưng trong nháy mắt đó, tốc độ lại được tăng lên tới cực hạn, biến chiêu của Tống Thư Hàng trở thành công cốc, bởi vì biến chiêu của Tống Thư Hàng chỉ mới đánh ra có một nửa thì kiếm chưởng của đối phương đã đâm tới trước người của hắn rồi.

“Thuẫn.”

Tống Thư Hàng tỉnh táo nói.

Hắn kích phát năng lực thiên phú của linh quỷ, lập tức có một tấm lá chắn mỏng màu vàng đột nhiên xuất hiện trước ngực của Tống Thư Hàng, ngăn chặn phía trước kiếm chưởng của đối phương.

Mặc dù phòng ngự không mạnh được như giáp phù, nhưng lá chắn màu vàng này cũng đủ để ngăn căn phần lớn đòn tấn công của phần lớn tu sĩ nhị phẩm.

Đồng thời, tay kia của Tống Thư Hàng chộp vào túi tiền.

Hắn còn dư lại một tờ kiếm phù cuối cùng.

Khi kiếm chưởng của kẻ bịt mặt kia đánh lên lá chắn của Tống Thư Hàng thì phát ra tiếng kim loại giao nhau.

“Xông.”

Kẻ bịt mặt quát khẽ một tiếng, chỉ thấy bên trên thủ chưởng của hắn phát ra kiếm quang màu trắng.

Chân khí.

Đây ít nhất là một vị tu sĩ nhị phẩm đổ lên.

Rắc rắc.

Trên lá chắn màu vàng xuất hiện vết nứt, đồng thời, có một cổ lực lượng cực mạnh ập lên người Tống Thư Hàng, đánh hắn bay ra ngoài.

Thân thể Tống Thư Hàng ngã lên Bạch tiền bối đang nằm trên giường.

Sau khi kẻ bịt mặt kia đắc thủ thì đuổi theo không buông, thân thể nhanh như chớp, lại đâm thêm một kiếm chưởng về phía người Tống Thư Hàng...

Chương 268: Một ‘ta’ ngã xuống, thì sẽ có ngàn vạn ‘ta’ khác vùng lên!

Tống Thư Hàng bị đánh bay, lá chắn nhỏ màu vàng bị vỡ nát, thân thể ngã xuống ngay chỗ của Bạch tiền bối.

Trúc giản trận trên đỉnh đầu của Bạch Tôn Giả đang xoay tròn từ từ.

Trận pháp phòng ngự đặc biệt này là trận pháp phòng ngự ngược —— dùng để phòng trong chứ không phải phòng bên ngoài, do Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử tự tay cải tạo! Chính vì thế, cho nên, lúc trước Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng mới có thể thoải mái thử đổi đủ kiểu tóc cho Bạch tiền bối khi đã kích hoạt trúc giản trận.

Bất quá, lúc này phù văn bên trên thẻ trúc đều đang ‘chuyển động’, đó là trạng thái trận pháp chi lực bị kích hoạt hoàn toàn —— nói cách khác, Bạch tiền bối ở trong trận đã xuất đại chiêu rồi, nên mới khởi động trúc giản trận.

Sau khi Tống Thư Hàng ngã lên giường... nhưng không đụng vào Bạch tiền bối.

Trong nháy mắt, hắn chỉ cảm giác thân thể của mình tựa như xuyên qua một ‘thế giới’ —— hắn đã quá quen với cảm giác này, hơn nữa còn có kinh nghiệm khá phong phú, nên sẽ không nghĩ là mình bị xuyên không nữa.

Loại cảm giác này không sai vào đâu được, là sa mạc nóng bỏng trong thực tại ảo của Bạch tiền bối đã mở ra rồi!

Tống Thư Hàng vội quay đầu lại nhìn về phía sau lưng... Sau đó, hắn trông thấy kẻ bịt mặt kia đuổi theo sát nút không buông, cũng đâm đầu vào bên trong phạm vi của trúc giản trận, lọt vào trong thế giới của thực tại ảo.

Tống Thư Hàng lập tức an tâm hẳn.

Hắn chỉ sợ kẻ bịt mặt này không vào, thế thì sẽ tạo thành uy hiếp đối với người nhà. Nếu như đã vào được rồi thì cứ ở đó mà chơi đùa với thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng cho sướng đi, chơi tới khi nào Bạch tiền bối chấm dứt bế quan mới thôi!

Tới lúc đó... Bạch tiền bối đã bế quan xong, kẻ bịt mặt này chỉ như con khỉ trong tay phật tổ, chẳng còn đường nào trốn thoát!

...

Tống Thư Hàng thì ngồi chờ sa mạc nóng bỏng xuất hiện, đợi gặp lại thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng kia lần nữa.

Nhưng đợi hoài đợi mãi, mà thiếu niên áo xanh kia lại chẳng xuất hiện.

Lạ thật, lẽ nào thế giới này lại biến hóa rồi ư?

Tống Thư Hàng có thể khẳng định, bây giờ mình đang ở bên trong thực tại ảo của Bạch tiền bối, không chỉ vì bản thân đã xuyên qua 'thế giới' nào đó, mà còn vì kẻ bịt mặt đuổi theo hắn vào đây cũng đã biến mất tăm mất tích, không thấy bóng dáng đâu.

Nhưng sa mạc không xuất hiện, hơn nữa tình hình của hắn lúc này cũng là lạ.

"Có khi nào mình vẫn ở trong thực tại ảo, nhưng thế giới xuất hiện lần này lại là 'thế giới trong suốt' không nhỉ?"

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Thế giới mà hắn đang đứng bây giờ không có thực thế, tựa như một thế giới trong suốt, bao phủ toàn bộ thế giới thật vậy.

Trong mắt hắn, mình vẫn đứng ở trong phòng của mình, cách bài trí trong phòng cũng hệt như cũ.

Nhưng bên trong gian phòng lại cho hắn cảm giác 'khổng lồ vô biên'. Hơn nữa, trên giường lại trống rỗng, không có bóng dáng của Bạch tiền bối đâu!

Không phải 'sa mạc nóng bỏng' kia nữa, mà biến thành một thế giới mới hoàn toàn sao?

Hoặc là nói... Trong lòng Bạch tiền bối vẫn còn một thế giới vẫn chưa thành hình. Cho nên thế giới này mới 'trong suốt', không thể thực chất hóa thứ gì?

Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển cực nhanh, loáng thoáng đoán được khả năng hiện tại.

Nếu như nó là một thế giới hoàn toàn mới thì nhân vật xuất hiện trong thế giới này sẽ là ai đây?

Trong sa mạc thì có thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng, vậy trong thế giới vẫn chưa thành hình này sẽ xuất hiện ai đây?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì có một đạo thân ảnh đột nhiên ngồi xuống giường... nhưng rõ ràng khi nãy trên giường vẫn chưa có ai, thân ảnh này cứ đột nhiên xuất hiện như thế.

Đương khi thấy rõ thân ảnh trước mặt thì vẻ mặt của Tống Thư Hàng trở nên rất cổ quái.

……

Kẻ bịt mặt kia cũng xuyên tới cái thế giới trong suốt kỳ lạ này, nhưng hắn cũng không biết về thực tại ảo, ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc nhìn quanh căn phòng này.

Đây là bẫy rập gì sao? Kẻ bịt mặt nghĩ thầm trong lòng, đồng thời cũng giữ vững cảnh giác.

Đúng lúc này, đột nhiên, có một đạo thân ảnh ngồi phịch xuống giường.

Đồng tử của kẻ bịt mặt co rụt lại, bởi vì một giây trước, hắn nhớ rõ trên giường vẫn không có một bóng người nào!

Nhưng ngay sau đó, hắn lại mừng rỡ.

“Ha ha ha ha!”

Kẻ bịt mặt cười rú lên, dưới chân chợt động, nháy mắt đã vọt tói bên cạnh thân ảnh ngồi trên giường.

Không đợi thân ảnh trên giường nói gì, kẻ bịt mặt kia đã tấn công liên tục như vũ bão.

Quyền, chưởng, chỉ, trảo!

Hây ya ya ya ya ya!

“A a a a!”

thân ảnh trên giường kêu la thảm thiết, máu phun ra liên hồi...

Kẻ bịt mặt vẫn đánh không ngừng.

Đạo thân ảnh nằm trên giường mở to hai mắt, yết hầu của hắn bị kiếm khí đâm rách, ngực bị một quyền đánh lõm vào, trên bụng có mấy lỗ máu, trên đầu có mấy lỗ giống như dính cửu dương bạch cốt trảo.

Thi thể của người trên giường ngã vật ra đất, chết không nhắm mắt.

Đạo thân ảnh này có mái tóc ngắn màu đen, tuổi chừng mười mấy, cao 1m75. Dù đang trừng to hai mắt, nhưng vẫn có thể thấy được đó là một chàng trai có vẻ mặt hiền lành tốt bụng.

Người đó chính là —— Tống Thư Hàng?!

“Ha ha, tiểu tử ngươi cho rằng dựa vào pháp thuật ẩn thân thì có thể che dấu được thân hình à? Ngươi ngây thơ quá đấy! Từ khi gặp được ta thì vận mệnh của ngươi đã được định sẵn —— ấy chính là chết rồi!”

kẻ bịt mặt cười âm hiểm, dùng giọng khàn khàn nói.

Sau đó hắn bước lên, xách đầu Tống Thư Hàng lên, tay phải biến thành kiếm, chém xuống một kiếm chưởng.

Máu tươi vấy ra, đầu của Tống Thư Hàng bị chặt xuống...

“Dễ như ăn cháo.”

trong mắt của kẻ bịt mặt lộ ra vẻ vui mừng, sau đó, hắn xoay người, định rời đi qua cửa sổ.

...

Bên khác.

Tống Thư Hàng ngu người nhìn đạo thân ảnh trên giường, đúng vậy, đạo thân ảnh này —— chính là bản thân Tống Thư Hàng!

Không ngờ hắn lại thành nhân vật mới xuất hiện trong thực tại ảo của Bạch tiền bối.

Nhìn một ‘bản thân’ khác của mình thế này đúng là có cảm giác hơi lạ. Tống Thư Hàng nhìn vào bản thân mình ở đối diện, thôi được rồi, tạm thời cứ gọi hắn là 'quân tử vạn lý hành' số hai đi nhé?

Sau khi Tống Thư Hàng số hai ngồi dậy xong thì bắt đầu diễn phần thuộc về hắn.

Chỉ thấy trên mặt Tống Thư Hàng số hai lộ ra nụ cười khổ:

“Bạch Chân Quân tiền bối, chào ngài, ta đang ở bên cạnh ngài đây!”

Vẻ mặt này... chẳng lẽ là khi hắn đi đón Bạch tiền bối lúc ngài ấy vừa mới xuất quan? Khi đó hắn vất vả lắm mới cướp được pho tượng của Bạch tiền bối về, đợi Bạch tiền bối phá vỡ pho tượng đi ra.

“Xin chào, Bạch Chân Quân tiền bối.”

Một lát sau, Tống Thư Hàng số hai lại mỉm cười, lặp lại như một cái máy ghi âm.

Rõ ràng Tống Thư Hàng số hai không được chân thật và linh hoạt như thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng trong sa mạc nóng bỏng kia.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng thôi, thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng kia đã là phiên bản thực tại ảo hoàn chỉnh rồi.

Còn Tống Thư Hàng số hai ở trước mắt vẫn chỉ là phiên bản thực tại ảo dang dở mà thôi.

Sau khi nói hết hai câu thoại, Tống Thư Hàng số hai đột nhiên lộ ra vẻ mặt hoảng sợ:

“Phanh lại! Mau phanh lại!... đừng nhảy mà tiền bối, phía trước là vách núi đấy!”

Cảnh tượng này là lần đầu tiền Bạch tiền bối đua xe, rồi lao xuống vách núi à?

Tống Thư Hàng nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Tống Thư Hàng số hai ở trước mặt, cảm thấy con tim mình đau nhói.

Ngay sau đó, biểu cảm của Tống Thư Hàng số hai lại thay đổi ngay lập tức, biến thành mặt ngu ngơ:

“Ví như —— Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài đến eo rồi thì gả cho ta nhé?”

“Phụt!”

Tống Thư Hàng hộc máu.

Khi hình ảnh tiến tới đây... Thì Tống Thư Hàng số hai lại dừng lại như đứng máy.

Hình như Bạch tiền bối vẫn còn đang tiếp tục dệt nên thế giới trong suốt mới này.

………

Bên khác.

Khi kẻ bịt mặt kia xách đầu của ‘Tống Thư Hàng’ đi được vài bước thì đột nhiên lại nghe thấy sau lưng có tiếng động vang lên.

Khi hắn quay đầu lại thì cũng đần mặt ra ngu người.

Chỉ thấy ở trên giường, lại có thêm một Tống Thư Hàng bò dậy —— mà cái xác không đầu, máu tươi đầm đìa của một Tống Thư Hàng khác thì vẫn còn đang nằm ở dưới chân giường.

"Đáng chết, tại sao lại thế này!"

kẻ bịt mặt nhìn 'đầu của Tống Thư Hàng' trên tay mình. Lại nhìn Tống Thư Hàng ở trên giường:

"Cái thằng chết giẫm kia, mày là ai!"

Sau khi Tống Thư Hàng số hai ngồi xuống thì lại nhìn về phía kẻ bịt mặt, cười khổ nói:

"Bạch Chân Quân tiền bối, xin chào, ta đang ở bên cạnh ngài đây!"

"Ở bên cạnh ta?"

kẻ bịt mặt nhìn 'đầu của Tống Thư Hàng' trong tay mình, trong mắt lóe lên hàn ý.

"Chơi ông mày à? Thế thì ông đây sẽ giết luôn cả mày!"

Hắn buông 'đầu của Tống Thư Hàng' trong tay ra, phi thân bay về phía trước, phát động tấn công Tống Thư Hàng số hai toàn lực.

Lại tấn công dồn dập như vũ bão.

Tống Thư Hàng số hai bị đánh không có sức đánh trả, nháy mắt đã nối gót Tống Thư Hàng thứ nhất, ngã ra đất. Cũng chết theo kiểu đầu bị chọc thủng, yết hầu bị đâm rách, ngực bị đánh lõm vào, bụng cũng có thêm vài lỗ máu.

Tống Thư Hàng số hai ngã ra đất rồi vẫn còn há to miệng, trước khi chết còn liều mạng đọc lời kịch thứ hai lên:

"Xin chào… Bạch... Chân … Quân… tiền bối…"

Kẻ bịt mặt hừ lạnh một tiếng, nhưng Bạch Chân Quân tiền bối là gì nhỉ... Chẳng lẽ là chỉ vị Chân Quân lục phẩm nào đó?

Hắn lại nhìn Tống Thư Hàng số hai nằm chết ngắc trên sàn, giơ tay chém bay đầu.

Mặc kệ kẻ nào mới là thật, cứ đưa đầu của hắn về là đủ rồi.

Vậy nên, kẻ bịt mặt kia mang theo 'đầu của Tống Thư Hàng' thứ hai, xoay người đi về phía cửa sổ.

…

Khi hắn đi được năm sáu bước thì sau lưng lại truyền tới tiếng xoạt xoạt.

Sau đó, lại là giọng nói quen thuộc kia:

“Bạch Chân Quân tiền bối, xin chào, ta đang ở bên cạnh ngài đây!”

Kẻ bịt mặt quay phắt lại, lập tức phát hiện có thêm một Tống Thư Hàng khác xuất hiện trên chiếc giường kia, mặt cười khổ. Ở bên cạnh hắn vẫn còn hai cái xác không đầu của Tống Thư Hàng.

“…”

kẻ bịt mặt đã cảm giác được chuyện này rất không ổn.

“Ảo thuật, đúng rồi! Có lẽ là mình đã trúng ảo thuật rồi!”

kẻ bịt mặt nghĩ thế thì giơ tay ra đâm mạnh vào đùi của mình. Máu tươi phún ra ào ào, cơn đau đớn dữ dội kích thích thần kinh của hắn.

Không phải ảo thuật?

Vậy đây là gì thế này? Có hai tên xuất hiện liên tục thì còn có thể cho rằng đây là chân thân và thế thân, hoặc là anh em sinh đôi gì đó. Nhưng ba tên xuất hiện liên tục là sao đây?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì Tống Thư Hàng thứ ba đã mở miệng nói:

“Xin chào, Bạch Chân Quân tiền bối.”

Kẻ bịt mặt:

“…”

Hắn buông hai cái ‘đầu của Tống Thư Hàng’ ở trong tay ra, sau đó nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng thứ ba, ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

“Xin chào?”

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lộ ra vẻ mặt hoảng sợ:

“Phanh lại! Mau phanh lại đi!… đừng nhảy, tiền bối, phía trước chính là vách núi đấy!”

Kẻ bịt mặt:

“…”

Đây là cái quỷ gì thế này, chơi hắn à? Cái thằng thần kinh!

Kẻ bịt mặt tức giận, nhào tới, tấn công Tống Thư Hàng thứ ba vô cùng tàn nhẫn.

Tống Thư Hàng thứ ba ngã vật ra...

Chương 269: Gả! Gả! Ta gả!

“Lần này chắc là chết luôn rồi!”

kẻ bịt mặt thở hồng hộc, dù hắn là tu sĩ chân sư nhị phẩm, nhưng lại bộc phát cường độ cao liên tục như thế thì cũng sẽ mệt.

Nhưng trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng số ba ngã xuống thì… trên giường có ánh sáng lóe lên, lại có thêm một Tống Thư Hàng mới xuất hiện.

So với hai ‘Tống Thư Hàng’ lúc trước, thì Tống Thư Hàng này xuất hiện còn nhanh hơn.

Lẽ nào đây giống như tốc độ quái vật hồi sinh +1 như trong game à?

Tống Thư Hàng mới xuất hiện vẫn cười khổ như thế:

“Bạch Chân Quân tiền bối, chào ngài, ta đang ở bên cạnh ngài đây!”

Tay của kẻ bịt mặt đơ ra ngay tại chỗ.

Hắn biết rõ nhất định là thế giới này có vấn đề, nhưng hắn căn bản không nghĩ ra là xảy ra vấn đề gì.

Không phải ảo giác, cái thằng nhãi trước mặt cũng bị hắn giết bao nhiêu lần rồi, cảm giác truyền tới từ tay lúc mình giết chết nó, cả mùi máu tươi kia đều không phải giả!

Nhưng sau khi thằng nhãi này bị giết xong thì lại xuất hiện hết lần này tới lần khác, thế này là sao đây?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì Tống Thư Hàng thứ tư vừa mới xuất hiện lại mở miệng:

“Chào ngài, Bạch Chân Quân tiền bối.”

Kẻ bịt mặt nhíu mày, trả lời lần nữa:

“Xin chào.”

Nhưng Tống Thư Hàng thứ tư này không trả lời hắn.

Quả nhiên, chừng ba mươi giây sau, Tống Thư Hàng trước mặt lại lộ ra vẻ mặt hoảng sợ:

“Phanh lại! Mau phanh lại!… đừng nhảy mà tiền bối, phía trước là vách núi đấy!”

Kẻ bịt mặt thở dài, lúc này hắn cố nén suy nghĩ muốn giết chóc lại, thử hùa theo nhập vai, để xem thử có thay đổi gì khác hay không:

"Được rồi, được rồi, ta sẽ phanh lại!"

Tống Thư Hàng thứ tư lại ngẩn ra.

Ngồi ngu người chừng hơn hai mươi giây sau, hắn đột nhiên hỏi với vẻ mặt ngu ngơ:

"Ví như —— Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài đến eo rồi thì gả cho ta nhé?"

Kẻ bịt mặt:

"…"

Gả ông nội mày!

Quyền, chưởng, chỉ trảo lại đập đến tới tấp.

Đánh đánh đánh đánh đánh!

"A a a a a ~"

tiếng kêu la thảm thiết.

Tống Thư Hàng thứ tư ngã vật ra!

....

"Lần này chắc là xong rồi chứ?"

kẻ bịt mặt lẩm bẩm.

Trong lúc hắn đang nói dở thì trước mắt lại lóe sáng, hình như tốc độ sinh ra cái mới lại nhanh hơn rồi!

Tống Thư Hàng thứ năm xuất hiện ngay trước mặt hắn, bên cạnh là bốn thi thể máu chảy đầm đìa.

Quả nhiên, khi hắn mở miệng thì vẫn là câu nói kia:

"Bạch Chân Quân tiền bối, chào ngài, ta đang ở bên cạnh ngài đây!"

"Giết giết giết giết!"

kẻ bịt mặt tức giận gầm lên.

Mặc kệ mày có bao nhiêu đứa, nếu đa không phải ảo giác thì có đứa nào xuất hiện ông đây sẽ giết đứa đó!

Ông đây không tin, chẳng lẽ mày có thể biến ra hơn một ngàn người được chắc?

…

Thời gian trôi qua từng phút một.

Thi thể bên cạnh kẻ bịt mặt đã chất thành đống. Có hơn sáu mươi thi thể của 'Tống Thư Hàng'

"Hộc hộc, tà môn quá, còn chưa hết nữa sao?"

Kẻ bịt mặt cười đắng ngắt —— hắn biết chắc là mình rơi vào bẫy rồi.

Bởi vì khi giết xong Tống Thư Hàng thứ mười thì hắn đã muốn rời khỏi cái nơi quỷ dị này —— nếu không thể trêu vào thì ông đây không biết trốn đi chắc?

Nhưng sự thật chứng minh, hắn có muốn trốn cũng không trốn thoát nổi!

Rõ ràng chiếc giường chỉ cách cửa sổ có mấy chục bước, nhưng mặc kệ hắn toàn lực thi triển thân pháp để chạy trốn, nhảy lên, cắm đầu chạy kiểu gì cũng thế, rõ ràng cảm giác mình đã chạy được xa lắm rồi... nhưng vừa quay đầu lại thì vẫn thấy chiếc giường kia, vẫn là chàng trai mặt mày hiền lành đó, vẫn là mặt đất chất đầy thi thể đó.

Còn khoảng cách giữa hắn và cửa sổ mãi mãi chỉ có vài chục bước. Gần nhau trong gang tấc mà như biển trời cách đôi, khiến cho người ta tuyệt vọng khôn cùng.

Vậy nên hắn bực bội quay lại giết Tống Thư Hàng tiếp.

Vẫn là câu nói kia, hắn không tin, lẽ nào trong cái bẫy này có thể biến ra được hơn một ngàn người cho hắn giết chắc?

Nếu quả thật nó có thể biến ra hơn một ngàn người tới để hắn giết thì người đã tạo ra cái bẫy này phải biến thái tới cỡ nào chứ? Nhìn 'thế thân' của mình liên tục bị người ta hành hạ tới chết đủ kiểu? Tâm lý này biến thái đến cỡ nào chứ?

Không nghĩ nhiều nữa, cứ cắm đầu mà giết đi thôi!

Nhưng hắn càng lúc càng mệt, tốc độ giết cũng càng lúc càng chậm.

Trước mắt, 'Tống Thư Hàng' số mấy cũng không rõ vừa mới ngã xuống, trước khi chết, hắn còn cố nói:

"Gả cho ta… nhé?"

Kẻ bịt mặt:

"…"

Hắn sắp điên mất rồi, sắp phát điên tới nơi rồi.

…

Thời gian như nước chảy, một đi không quay lại.

Đã không biết Tống Thư Hàng thứ bao nhiêu:

"Gả cho ta… Nhé?"

"Gả, gả, ta gả có được chưa?"

kẻ bịt mặt khóc rống lên:

"Tha cho ta đi mà, xin ngươi làm ơn tha cho ta đi. Làm ơn cho ta đi ra ngoài, ta có làm trâu làm ngựa cho ngài cũng được nữa!"

Nhưng Tống Thư Hàng thứ N+ trước mặt bị thương nặng quá, đầu nghẻo qua một bên, chết ngắc.

Sau đó, Tống Thư Hàng thứ N+2 xuất hiện.

Vẫn là mấy câu nói y như cũ.

Lần này, kẻ bịt mặt không ra tay nữa, hắn đờ đẫn chờ Tống Thư Hàng nói xong mấy câu nói cứng ngắc như đã được lập trình sẵn.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng số N+2 hỏi:

"Gả cho ta nhé?"

"Gả, gả! ta gả! Ta gả!"

Kẻ bịt mặt không thể chờ kịp, kích động kêu to.

Nhưng, sau khi Tống Thư Hàng thứ N+2 nói xong thì đơ ra tại chỗ như chết máy, không cục cựa gì nữa.

"Ông đệch con mợ nhà mày!"

kẻ bịt mặt tức giận ào lên, dốc hết chút sức sau cùng, xử lý Tống Thư Hàng thứ N+2.

Nhưng cũng vô dụng!

Một Tống Thư Hàng ngã xuống thì sẽ có vô vàn Tống Thư Hàng khác đứng dậy!

Tống Thư Hàng thứ N+3 xuất hiện trong ánh sáng chói lòa.

Sau đó lại tiếp tục bắt đầu mấy câu nói kia.

Sau cùng vẫn là câu hỏi:

"Gả cho ta nhé?"

Kẻ bịt mặt đần mặt ra, hắn thậm chí không có lòng dạ nào để mà nghĩ tới chuyện chém giết nữa.

Một lát sau, hắn rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

“Tỉnh táo lại, tỉnh táo lại. Nếu như đây là một cái bẫy thì nhất định sẽ có cơ hội phá giải. Đừng có bị đối phương dẫn dắt, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc chờ khôi phục chân khí cái đã. Chỉ cần là bẫy rập thì kẻ lập bẫy nhất định sẽ có lúc lộ mặt ra thôi, đó là cơ hội tốt nhất để mình ra tay!”

Kẻ bịt mặt rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, hắn lấy một viên đan dược khôi phục chân khí quý giá ra khỏi ngực, nuốt vào cái ực.

Sau đó, hắn ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, bắt đầu khôi phục thể lực và chân khí của mình.

Chờ đó... Đợi cái bẫy này xuất hiện sơ hở thì ông đây sẽ cho mày đẹp mắt!

Ông sẽ cho mày sống không bằng chết!

Ông sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để tra tấn, hành hạ mày!

...

Hắn đã ở trong cái không gian trong suốt này không biết bao lâu rồi.

Tống Thư Hàng nhàm chán đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng số hai, lấy điện thoại ra. Chụp một bức cho mình và ‘mình’ kia.

Tách!

Đèn flash của điện thoại sáng lên!

Nhưng đúng lúc này, thế giới trong suốt đột nhiên biến mất không thấy đâu!

Bởi vì đột ngột quá nên Tống Thư Hàng không kịp đề phòng.

Ngay sau đó, hắn đã quay về thế giới thật.

Lúc này, hắn phát hiện mình đang ngồi bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả đã đứng dậy, mỉm cười.

Mà ở trước mặt hai người bọn họ —— tên bịt mặt kia đang ngồi xếp bằng khôi phục chân khí.

Kẻ bịt mặt cũng cảm nhận được sự biến hóa ở bên ngoài, nên hắn lập tức mở to mắt ra.

Vẫn là căn phòng kia! Vẫn là chiếc giường kia! Vẫn là cái thằng nhãi mặt mày hiền lành chết giẫm kia!

Chỉ thiếu mớ thi thể chất đầy đất mà thôi...

Lại có thêm một nam tử xuất trần tựa như tiên nhân trong tranh vẽ!

Nhưng không sao cả, cơ hội tới rồi đây!

“Ha ha ha, cái bẫy chết tiệt kia đã biến mất rồi, mau nạp mạng đi!”

Kẻ bịt mặt nghiến răng nghiến lợi, phóng người bay lên, tay phải đâm về phía Tống Thư Hàng, muốn đâm vài cái lỗ trên đầu hắn.

Tống Thư Hàng không chút sợ hãi, còn mỉm cười —— Ôi chỗ dựa vững chắc đã tỉnh rồi, hắn có gì mà phải sợ?

Bên cạnh hắn, Bạch Tôn Giả vẻ mặt bình tĩnh, giơ một tay ra, chỉ về phía kẻ bịt mặt, miệng thốt ra bốn chữ:

“Bình thổ —— hóa cát!”

Thuộc tính chủ yếu của Bạch tiền bối hình như có liên quan tới thổ hệ. Nên mặc kệ là cái vỏ tượng bên ngoài lúc hắn bế quan hay là bình thổ chú, hoặc kỹ năng hắn mới dùng khi nãy đều thế.

Thủ chưởng ấn ra từ xa.

Một phù văn thổ hệ lăng không hình thành, đập lên trên người của kẻ bịt mặt.

Xoẹt... kẻ bịt mặt chỉ cảm giác thân thể của mình nhũn ra, không chỉ thân thể, ngay cả linh hồn của hắn cũng nhanh chóng suy yếu. Hắn cúi đầu xuống xem thì thấy được một màn vô cùng đáng sợ.

Thân thể của hắn lại biến thành một cột cát, đang đổ xuống dưới tựa như đồng hồ cát...

“Không, đây là gì thế này? Là ảo thuật sao?”

Hắn vô cùng hoảng sợ.

Trong nháy mắt, thân thể và tất cả mọi thứ trên người của kẻ bịt mặt kia, thậm chí ngay cả linh hồn của hắn cũng biến thành một bãi cát vàng.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch tiền bối ra tay giết địch, nên bị rúng động dữ dội —— pháp thuật của Bạch tiền bối không mang theo chút khí tức khói lửa gì, nhưng lại cường đại vô cùng. Một vị tu sĩ có thể dùng chân khí lại biến thành một bãi cát vàng rồi.

Tiếp theo, Bạch Tôn Giả vỗ nhẹ tay phải. Một cơn gió đột nhiên xuất hiện, cuốn lấy đống cát vàng kia, bọc lấy chúng nó bay ra cửa sổ, mang đi thật xa, hòa vào trong bùn đất.

Ngoài cửa sổ, màn đêm vẫn còn rất sâu —— như vậy chứng tỏ vẫn chưa tới lúc Bạch Tôn Giả kết thúc bế quan.

“Bạch tiền bối, ngài xuất quan sớm à?”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, bèn hỏi thử.

“Ta cảm ứng được sát ý rất rõ ràng ngay bên cạnh. Nên mới kết thúc bế quan sớm... Nhưng không sao cả, lần này chỉ bế quan ngắn hạn, những thứ ta muốn cảm ngộ đều đã xong cả rồi.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Tiếp theo, đợi trải qua thêm nhiều chuyện thú vị hơn thì ta sẽ bế quan tiếp. Lần sau chắc là có thể bế quan ba trăm năm.”

Lần tiếp theo sẽ bế quan ba trăm năm? Tống Thư Hàng thầm líu lưỡi.

“Thư Hàng à, không được lười nhác bỏ bê chuyện tu luyện. Tuổi thọ của tu sĩ nhất phẩm cao lắm chỉ có thể đạt tới cực hạn của người bình thường là hơn một trăm hai mươi năm mà thôi. Nhưng tuổi thọ của tu sĩ nhị phẩm ước chừng có thể tăng lên gấp đôi. Tới chừng hai trăm bốn mươi hoặc hơn chút nữa. Ít nhất phải thành tu sĩ tam phẩm thì mới có thể sống được từ ba đến bốn trăm năm.”

Bạch Tôn Giả chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

“Tuy rằng còn lâu lắm mới tới lần bế quan tiếp theo... Nhưng ta hy vọng, lần sau khi ta xuất quan ra ngoài, vẫn có thể gặp được ngươi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Nói cách khác, Tống Thư Hàng ít nhất phải có tu vi tam phẩm thì mới có thể sống tới lúc Bạch tiền bối bế quan xong lần nữa.

Đây có xem như lời chúc phúc của Bạch tiền bối không nhỉ?

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

“Ta nhất định sẽ cố gắng, Bạch tiền bối.”

Hắn đáp vô cùng tự tin:

“Đúng rồi, tiền bối, chỗ này của ta có một khối dị thạch này, ngươi xem!”

Tiếp theo, hắn móc khối dị thạch trong túi ra.

Cành lá của Thông Nương ở trên đó lặng lẽ run run, giống như sợ Bạch Tôn Giả.

“Đây là... Ngộ Đạo thạch à?”

Bạch tiền bối nhận lấy khối dị thạch:

“Chẳng trách ta lại thấy ngươi đã đột phá tị khiếu thành công, thậm chí ngay cả nhĩ khiếu cũng đã tràn đầy khí huyết rồi, hai ngày nay ngươi có kỳ ngộ gì à?”

“Đúng là có chút kỳ ngộ.”

Tống Thư Hàng cười hì hì nói.

Đồng thời hắn nghĩ tới một chút: Chẳng lẽ kẻ bịt mặt kia tình cờ phát hiện trên người mình có Ngộ Đạo thạch nên muốn tới đây cướp à?

Hắn không nhìn thấy cảnh kẻ bịt mặt kia giết hại ‘mình’ ở trong thực tại ảo một cách điên cuồng, mục tiêu của kẻ bịt mặt kia tuyệt đối không chỉ đơn giản là Ngộ Đạo thạch.

Chương 270: Trả thù lao đi, Thông Nương!

Thư Hàng kể sơ về những chuyện xảy ra trong hai ngày này cho Bạch Tôn Giả biết.

Bắt đầu từ sự kiện ‘Vân Vụ đạo trưởng nằm dưới thiên thạch’ xuất hiện từ sau khi Bạch Tôn Giả bế quan xong, đến chuyện ‘xe kéo gặp sự cố’, ‘thiên thạch phát nổ khiến xe kéo nổ theo’, ‘Ngộ Đạo thạch xuất hiện’, ‘Thông Nương cướp Ngộ Đạo thạch’, cuối cùng là vụ ‘thịt dê xào hành tinh ba trăm năm’.

“Trong hai ngày ta bế quan lại xảy ra nhiều chuyện như thế sao? Hai ngày nay của ngươi đặc sắc thật đấy.”

Bạch tiền bối nói, sau đó, đột nhiên hắn lại lộ ra vẻ đau lòng:

“Đợi đã, khi nãy ngươi nói xe kéo bị nổ rồi à?”

“Bởi vì thiên thạch đột nhiên phát nổ, nên xe kéo cũng bị thiên thạch bắn trúng phát nổ luôn rồi.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói xong, lại an ủi:

“Không sao đâu mà tiền bối, nếu như ngài thật sự thích chiếc xe đẩy đó như thế thì đợi tới lúc quay về chúng ta lại nhờ Hoàng Sơn Chân Quân mua thêm một chiếc nhé! Ta nghĩ Hoàng Sơn Chân Quân nhất định có thể tìm được một chiếc máy kéo y chang thế.”

“Cũng đúng… à đúng rồi, chúng ta phải nhờ mua thêm mấy chiếc mới được!”

Hai mắt của Bạch tiền bối sáng lên.

Xe kéo là loại xe mà hắn thích chạy nhất, đặc biệt là lúc lái xe, máy xe rung rung, Bạch Tôn Giả cảm giác tâm trạng của mình cũng phấn chấn hơn.

Thư Hàng nghi hoặc nói:

“Mua thêm mấy chiếc nữa để làm gì?”

“Ừ, khi nãy ta đột nhiên nhớ tới cuộc đua phi kiếm của giới tu sĩ, sau đó ta đột nhiên nghĩ, ta có thể tìm thêm vài đạo hữu để tổ chức cuộc thi đua xe kéo lần thứ nhất, sau đó phát cho mỗi người một chiếc xe kéo, tự mình cải tạo lại, sau đó thi với nhau thử xem tốc độ của ai nhanh hơn, chắc là sẽ thú vị lắm.”

Bạch tiền bối sờ cằm nói.

“…”

Tống Thư Hàng lặng lẽ quay đầu qua một bên, không để cho Bạch tiền bối nhìn thấy nét mặt của hắn lúc này —— chỉ cần nghĩ tới chuyện có một nhóm tiên tử, đạo trưởng, đại sư, cùng nhau lái xe kéo, dùng tốc độ mấy trăm km để đua phăm phăm trên đường thì Tống Thư Hàng lập tức không biết phải lộ ra vẻ mặt thế nào, để biểu đạt cõi lòng xốn xang vạn con Đờ Mờ phi nhanh của mình bây giờ.

“Lát nữa phải bảo Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị ba bốn chục chiếc xe mới được, ta xuất quan biết bao lâu rồi, sau này phải tìm cơ hội tập hợp mấy vị đạo hữu vẫn còn sống lại họp mặt mới được, cuộc thi đua xe kéo là một cơ hội tốt đấy.”

Bạch Tôn Giả nói chắc nịch.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch Tôn Giả đây là muốn chơi thật rồi, cái cảnh tượng mà mình vừa nghĩ đến khi nãy rất có thể sẽ thành hiện thật!

Tới lúc đó mong bọn họ có thể chọn chỗ nào vắng người để mà thi với nhau.

Nếu không, lỡ như bị cảnh sát giao thông bắt được… tới lúc đó, cảnh sát giao thông nhìn thấy một đám đạo sĩ, hòa thượng, mỹ nữ cổ trang, hoặc mấy người ăn mặc theo kiểu thư sinh cổ đại đang đu xe với nhau thì sẽ bị ám ảnh về mặt tâm lý tới cỡ nào đây?

…

“Chuyện xe kéo cứ quyết như thế đi. Giờ nói tiếp chuyện Ngộ Đạo thạch này vậy. Cọng hành non ở phía trên chính là hành tinh có tu vi ba trăm năm mà ngươi đã nói đây à?”

Bạch Tôn Giả giơ tay búng nhẹ cọng hành tinh.

Lá hành của hành tinh lặng lẽ rụt rụt —— lúc cô ở trong túi áo của Tống Thư Hàng thì đã từng lặng lẽ dùng lá hành quan sát chuyện xảy ra ở bên ngoài.

Lúc ấy, cô thấy rõ vị tiền bối thực lực cao thâm trước mặt, vươn tay chạm nhẹ vào một tu sĩ nhị phẩm thôi thì đã tiêu diệt được tu sĩ —— tu sĩ nhị phẩm kia lập tức biến thành một đống cát vàng. Nhớ tới cảnh đó, cô cảm giác rễ hành của mình mềm nhũn ra.

"Chính là gốc hành tinh này."

Tống Thư Hàng nói.

"Gốc hành tinh nhỏ này cũng thú vị lắm... ngươi có thể khiến khí huyết trong nhĩ khiếu tràn đầy một lần là vì ăn lá hành của cô ta đúng không? Nếu đã vậy thì cứ bồi dưỡng cô ta cho tốt đi! Chờ ngươi mở được nhĩ khiếu rồi thì chắc cọng hành này cũng mọc ra được một khúc đó. Tới khi ấy ngươi lại hái lá hành của nó, dùng thêm một lần, để nhồi khí huyết vào trong khiếu huyệt. Dù không thể lấp đầy thì cứ dùng thêm vài lần là được, đây là bảo bối đấy!"

Bạch tiền bối hưng phấn cười nói với Tống Thư Hàng.

Thông Nương lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

"Thật ra ta còn định cho Bạch tiền bối xóa hết phần ký ức liên quan tới Ngộ Đạo thạch của cọng hành tinh này đi, rồi sẽ thả cô ta ra. Gốc hành tinh này có quá khứ thê thảm lắm, ta cảm giác cô ta sống cũng đủ vất vả lắm rồi."

Tống Thư Hàng nói, thuộc tính người tốt của hắn lại phát tác.

Thông Nương nghe thấy thế thì hai mắt lập tức sáng lên!

"Nhưng hình như bây giờ gốc hành tinh này đã mọc luôn trên Ngộ Đạo thạch mất rồi... không thể nào nhổ nó ra được. Nếu như cưỡng chế nhổ ra thì ta sợ sẽ khiến cô ta bị tổn thương, tới lúc đó e là cô ta sẽ chết mất."

Tống Thư Hàng thở dài.

Thông Nương nghe thấy thế thì hốc mắt lập tức ươn ướt —— sao lúc đó mình lại lên cơn thần kinh chui vào túi áo định cướp Ngộ Đạo thạch của Tống Thư Hàng làm gì kia chứ. Bây giờ thì hay rồi, mọc luôn trên đó rồi.

"Cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch cũng là tạo hóa của cô ta."

Bạch Tôn Giả nói:

“Trước khi tìm được cách giải quyết thì ngươi cứ nuôi dưỡng cô ta một quãng thời gian đi… Ngộ Đạo thạch sẽ mang tới rất nhiều chỗ tốt cho tương lai của cô ta. Sau này, lá hành của cô ta mọc ra xem như thù lao mà cô ta trả cho ngươi vì đã cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch đi!”

Trước mắt của Thông Nương tối sầm lại —— tới cuối cùng, cô vẫn không thể nào thoát khỏi số kiếp bị ‘xắt lát’ hay sao?

…

“À đúng rồi, Thư Hàng, trước đó ngươi từng nói, ở bên trong khối thiên thạch mà Ngộ Đạo thạch này ký sinh có kiếm khí của ta và Vân Vụ đạo trưởng đúng không?”

Bạch Tôn Giả vuốt ve khối Ngộ Đạo thạch này.

Sau khi rời khỏi khối thiên thạch kia, kiếm khí của Bạch Tôn Giả và Vân Vụ đạo trưởng còn sót lại ở trên Ngộ Đạo thạch đã cực kỳ yếu ớt. Chút khí tức đó vẫn đang tiêu tán dần.

Chắc chỉ không tới hai ngày nữa, khí tức kiếm ý của Bạch Tôn Giả và Vân Vụ đạo trưởng ở trên nó sẽ tan biến hoàn toàn.

“Ta đang nghĩ, liệu có phải là sau khi phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối ngươi bắn vào vũ trụ đã để lại kiếm khí trên khối thiên thạch đó hay không?”

Tống Thư Hàng đoán chừng.

“Không phải là phi kiếm dùng một lần.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Cho dù là kiếm khí do ta đánh ra, nhưng vì công pháp thi triển khác nhau mà khí tức để lại cũng sẽ khác nhau. Nếu như ta đoán không lầm thì khí tức của đạo kiếm khí này là của ‘thiên bằng độn pháp’. Ta chưa từng dùng loại kiếm độn này trên phi kiếm dùng một lần bao giờ.”

“Thiên bằng độn pháp?”

Tống Thư Hàng cảm giác cái tên này nghe quen quen, hắn nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên nhớ tới:

“Chiếc máy bay trực thăng mà chúng ta bay vào vũ trụ lần trước ư?”

“Đúng vậy.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Ngộ Đạo thạch là một loại dị thạch rất kỳ lạ, năng lượng của nó là dị năng lương không thuộc về hệ thống tu sĩ. Khi nó chưa xuất hiện thì ẩn bên trong thiên thạch, cho dù là ta thì cũng không thể cảm giác được sự hiện hữu của nó —— không ngờ, bên trong khối thiên thạch mà khi ấy chúng ta chọn đại để nghỉ ngơi chụp một bức ảnh, lại ẩn giấu một khối Ngộ Đạo thạch.”

Lúc này trong đầu của Tống Thư Hàng chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Vận may của Bạch Tôn Giả đúng là nghịch thiên thật mà!

“Có Ngộ Đạo thạch, cũng có cả hành tinh rồi, Thư Hàng tiểu hữu, mọi thứ đều đã có đủ, cố gắng tu luyện đi nhé, tranh thủ sớm ngày đột phá cảnh giới nhất phẩm, vượt long môn, hóa phàm vi chân đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Đang lúc nói chuyện, hắn nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, mỉm cười, khẽ gật đầu, sau đó lại hừ lạnh một tiếng.

....

Trên một nóc nhà ở bên ngoài cửa sổ, Vân Vụ đạo trưởng bị dọa ướt đẫm mồ hôi.

“Bị phát hiện rồi à?”

Hắn lẩm bẩm, ánh mắt của Bạch Tôn Giả nhìn hắn khi nãy giống như đang nhìn thẳng vào hắn vậy.

Cũng may... Là trên người mình không có ác ý.

Bằng không, kết cục của tên bịt mặt bị biến thành cát khi nãy cũng sẽ thành kết cục của mình.

Tên bịt mặt kia chỉ có tu vi nhị phẩm, thực lực chênh lệch quá lớn, cực kỳ lớn, khiến cho tên bịt mặt kia căn bản không cách nào cảm ứng được sự đáng sợ của Bạch Tôn Giả trong lúc bế quan.

Cho nên, tên bịt mặt kia mới dám to gan xông vào trong phòng của Tống Thư Hàng để tự tìm đường chết.

Tới cảnh giới như của Vân Vụ đạo trưởng thì đã có thể cảm ứng được phần nào sự đáng sợ của Bạch Tôn Giả.

“Tạm thời đừng mơ tới Ngộ Đạo thạch nữa... Thôi thì cứ mua một căn nhà ở gần chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, làm hàng xóm với bọn họ vậy.”

Vân Vụ đạo trưởng nghĩ thầm trong lòng.

Kiếm hoàn trong ống tay áo của hắn trượt ra, biến thành độn quang, Vân Vụ đạo trưởng đạp lên độn quang, bay đi về phía sâu bên trong thành phố Văn Châu —— Hắn không có tiền… nếu như muốn mua nhà thì phải nghĩ cách kiếm ít tiền mới được.

Về phần kiếm tiền ở đâu ra ấy à? Người của Không Không Đạo Môn chưa bao giờ phải sợ là không có chỗ lấy tiền, không cần phải lo.

…

Mà ở nơi cách Vân Vụ đạo trưởng không xa, có một đạo thân ảnh xụi lơ trên mặt đất, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có.

Đó là một gã đàn ông trung niên, nhưng gã đàn ông này chỉ là một con rối bị thao túng mà thôi.

Ở vị trí sau ót của hắn, có cắm một cây trâm cài thật nhỏ, bị tóc che phủ, gần như không thể nhìn ra. Đó là một cách để thông qua pháp thuật mà thao túng người bình thường từ xa.

“Đúng là đáng sợ, khoảng cách xa như thế mà vẫn có thể phát hiện ra được sự hiện hữu của mình sao? May mà lần này mình mượn thân thể của người bình thường, bằng không khi nãy không phải chỉ đơn giản là bị chấn nhiếp tinh thần không thôi, mà đã bị pháp thuật tấn công, thậm chí là phi kiếm bay tới trực tiếp lấy đầu của mình rồi không chừng?”

Gã đàn ông trung niên nọ lẩm bẩm nói.

Hơn nữa, dù đã dùng thân thể của người thường để làm con rối rồi, mà đạo tinh thần chấn nhiếp khi nãy thiếu chút nữa cũng đã đánh nát tinh thần lực mà mình dùng để khống chế gã mập này, thậm chí mò được nguồn gốc, khiến cho bản thể của mình phải gánh chịu trùng kích nhất định rồi.

“Có một vị nhân vật cường đại như thế bảo vệ ngày đêm, Cảnh Mạch thất bại cũng là chuyện thường. Chỉ là… liệu có còn cơ hội lấy được huyết thần toản về hay không đây?”

Gã trung niên kia cười khổ nói.

Hắn luôn cảm giác, bản thân mình thận trọng từng bước, từ khi bắt đầu mưu tính, tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của mình. Sinh linh trong thiên hạ đều là con cờ trong tay mình, mạnh mẽ như Tô Thị A Thất không phải vẫn dễ dàng bị mình lợi dụng đấy thôi?

Nhưng từ khi khúc cây bốc cứt là Thư Sơn Áp Lực Đại này chen vào ván cờ của hắn xong thì tất cả đều bị đảo lộn hết cả.

Bây giờ... Hắn cảm giác mong muốn thu hồi huyết thần toản của mình đúng là hy vọng xa vời.

“Nhưng ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như thế đâu.”

Gã đàn ông trung niên lẩm bẩm...

“Ta chính là Công Tử Hải, là Hải Công Công không tới giây phút sau cùng, tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc! À lộn, ta là Hải mãi mãi không bỏ cuộc!”

Hắn giơ tay xé toang tờ giấy trắng trong tay mình.

Tờ giấy này là tờ vô cực truy sát lệnh của Vô Cực Ma Tông, loại này tương đương với lệnh truy sát cao cấp nhất, người bị truy nã đúng là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Đương nhiên, tờ vô cực truy sát lệnh này chỉ là giả thôi... Môn phái cường đại cỡ như Vô Cực Ma Tông, căn bản không thể nào dùng thủ đoạn tầm cỡ như vô cực truy sát lệnh để đối phó với một tên cùi bắp có tu vi chưa tới nhất phẩm như Tống Thư Hàng được.

Chương 271: Vấn đề dạy vỡ lòng cho đám thổ dân

Tờ vô cực truy sát lệnh giả này chỉ là mồi nhử Công Tử Hải dùng để dụ dỗ tên bịt mặt kia tới tấn công Tống Thư Hàng mà thôi...

“Thật tình, chẳng lẽ hắn không thể động não được à? Sao vô cực truy sát lệnh lại viết trên một tờ giấy trắng bình thường được kia chứ? Ha ha.”

Công Tử Hải khống chế gã béo kia xé nát tờ giấy vô cực truy sát lệnh giả này.

Sau đó, hắn với tay cầm lấy cây trâm cài ở sau đầu kia, rút nhẹ một cái.

Trầm cài vừa mới rút ra thì liên lạc giữa hắn và gã trung niên kia đã bị cắt đứt ngay.

Gã đàn ông trung niên kia cầm cây trâm cài, lại ngã vật ra đất, hôn mê bất tỉnh —— khi hắn tỉnh lại thì cùng lắm chỉ cho rằng mình uống rượu say, nên chạy lên trên một nóc nhà ngủ gục mà thôi. Có khi lại cảm thấy vui mừng vì nhặt được một cây trâm cài ở trong tay ấy chứ?

Còn ở trong phòng của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối nhoẻn môi, mỉm cười vui vẻ:

“Hóa ra là người của Vô Cực Ma Tông à, ta vẫn luôn muốn tìm xem tổng bộ của Vô Cực Ma Tông ở nơi nào... Có lẽ lần này sẽ tìm thấy được manh mối rồi đây.

Tinh thần chấn nhiếp của Bạch Tôn Giả sao có thể đơn giản như thế được chứ?

……

Sáng sớm hôm sau.

Tống Thư Hàng ngủ thẳng giấc tới tận tám giờ mới thức dậy.

Nửa đêm hôm qua lăn qua lăn lại cả buổi trời, khiến hắn hơi mệt, nên cũng ngủ lố giấc một chút.

“Tỉnh rồi à?”

Bạch tiền bối quay lại cười hỏi.

Lúc này, Bạch tiền bối đang mở máy tính, vừa xem phim vừa buôn chuyện trong nhóm.

Bộ phim kia —— mẹ ơi, là seri phim Fast and Furious! Tống Thư Hàng rất muốn nhào tới đổi phim Bạch tiền bối đang xem thành ‘kênh an toàn giao thông’!

Có vài vị tiền bối đang trồi lên buôn chuyện ở trong nhóm.

Lúc Bạch tiền bối nghiêng người qua thì Tống Thư Hàng đúng lúc nhìn thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang nhờ mọi người trong nhóm giúp đỡ:

“Các đạo hữu trong nhóm, Ai gửi giúp một giáo viên dạy ngữ văn tới cho ta được không? Bực mình quá đi mất!”

“Phụt...”

Tống Thư Hàng mới thấy dòng này xong là phun ra ngay.

Gửi một giáo viên dạy ngữ văn qua là sao?

Tiền bối, giáo viên dạy ngữ văn là con người chứ có phải đồ vật đâu, không thể gửi chuyển phát nhanh được đâu...

Đợi đã, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đều tự gửi bản thân mình tới mà. Chẳng lẽ, theo như các vị tiền bối trong nhóm nghĩ thì chuyển phát nhanh có thể gửi cả người sống luôn à?

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Thất Sinh đạo hữu gặp phải chuyện gì thế? Sao lại cần gửi giáo viên ngữ văn tới làm gì?”

Quả nhiên, thứ mà mấy tiền bối trong nhóm tò mò chính là ‘gửi giáo viên ngữ văn tới làm gì’ chứu không phải ‘có thể gửi giáo viên ngữ văn tới được à?’ Qủa nhiên là nhận thức của các tiền bối về chuyển phát nhanh có vấn đề mà!

Vấn đề này hơi nghiêm trọng đấy, nói không chừng sẽ mất mạng như chơi.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng:

“Theo như phần trí nhớ mà ta vẫn chưa quên, thì ta nhớ loáng thoáng là Thất Sinh đạo hữu ngươi đang ở trên một hòn đảo nhỏ nào đó của thế giới, dạy thổ dân trên đó học chữ mà nhỉ? Hay là trong quá trình dạy chữ có vấn đề gì à?”

“Thôi đừng nhắc nữa mà làm gì. Đám thổ dân này ngu như chó ấy! Ta vất vả lắm mới dạy cho bọn họ đọc được tam tự kinh, nào ngờ ngoảnh đi một cái là bọn họ lại quên mất.”

“Mặc kệ ta đánh phạt bọn họ mạnh cỡ nào, hoặc là treo lên đánh thì cũng vô dụng.”

“Tới bây giờ, đám thổ dân này vẫn không thể phát âm chuẩn được, lại còn hay quên cách đọc nữa. Sắp hai tháng tới nơi rồi, riêng câu mở đầu của tam tự kinh thôi mà bọn họ còn quên mãi, cứ đọc thành: Nhân chi sơ, xay đậu hủ! Xay cái con khỉ gì, ta có dạy bọn họ đọc như thế đâu mà!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gào lên như sắp phát điên mất rồi.

Hắn vừa mới nói xong thì lập tức có một ID ngoi lên trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

ID tên ‘Ta là Tiểu Đậu Đậu, chủ nhân của Hoàng Sơn ngu ngốc’ lên tiếng:

“Gâu gâu, Thất Sinh à, ta không thể xem như không nghe thấy mấy câu ngươi vừa nói được, cái gì gọi là ngu như chó hả? Ta cắn chết ngươi bây giờ! Gâu gâu!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“...”

Ta là Tiểu Đậu Đậu, chủ nhân của Hoàng Sơn ngu ngốc:

“Gâu gâu, xin lỗi đi, mau xin lỗi Đậu Đậu ta và toàn bộ yêu khuyển trên thế giới này đi, không thì ta cắn chết ngươi bây giờ!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“@Hoàng Sơn Chân Quân: Đậu Đậu nhà ngươi ngoi lên kìa.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng xuất hiện, nhưng cũng cạn lời, chỉ gửi lên có một hàng dấu chấm:

“...”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Nhìn tên của Đậu Đậu nhà ngươi đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân cười lớn:

“@ Thư Sơn Áp Lực Đại, Đậu Đậu có đang ở bên cạnh ngươi không?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“ID của Đậu Đậu kìa, ha ha ha ha, cười phọt cớt mất. Đậu Đậu nó thành chủ nhân của Hoàng Sơn ngu ngốc từ khi nào thế?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“... Tam Lãng đạo hữu. [icon giơ tay tạm biệt.]”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“??”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ôi mẹ ơi, ta copy nguyên xi ID của Đậu Đậu nên nhắn tin nhầm.”

Thông báo: [Cuồng Đao Tam Lãng đã thu hồi một tin nhắn]

Tam Lãng vội vàng thu hồi tin nhắn trước đó lại.

Cuồng Đao Tam Lãng lại vội nói:

“Hoàng Sơn tiền bối, ngươi cũng thấy rồi đó, ta cũng là vô ý thôi. Xem như nể tình ta vô ý, lại nhanh chóng thu hồi tin nhắn lại, tha cho ta một lần đi nhé?”

Cộng thêm một cái icon làm nũng.

“Ha ha.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói:

“Muộn rồi.”

[Hệ thống thông báo: Cuồng Đao Tam Lãng bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói một giờ.]

Dù nói là muộn rồi, nhưng chỉ cấm nói Cuồng Đao Tam Lãng có một giờ mà thôi.

....

Bạch tiền bối quay lại nhìn nhật ký chat trong nhóm, gật đầu thỏa mãn:

“Các đạo hữu trong nhóm vẫn vui tươi như trước, thật là tốt.”

“Vui tươi à?”

Tống Thư Hàng cười khan, hắn cảm giác đây là hành vi tự tìm đường chết mỗi ngày của Tam Lãng tiền bối:

“Đợi lát đã tiền bối, cho ta mượn máy tính một lát.”

“Được.”

Bạch tiền bối đứng lên.

Tống Thư Hàng nhanh chóng dùng tài khoản của Bạch tiền bối gõ:

“Đậu Đậu, bây giờ ngươi đang ở đâu! Lập tức, mang tiểu hòa thượng kia về ngay cho ta!”

Ta là Tiểu Đậu Đậu, chủ nhân của Hoàng Sơn ngu ngốc:

“Dọa ta sợ vãi cớt, ta còn tưởng là Bạch tiền bối gửi tin đây, hóa ra là Thư Hàng ngươi đang dùng tài khoản của Bạch tiền bối à? Chậc chậc, Thư Hàng ngươi đúng là còn trẻ tuổi nên ngây thơ quá —— có giỏi thì ngươi tới đây bắt ta đi!”

Tiếp theo, Ta là Tiểu Đậu Đậu, chủ nhân của Hoàng Sơn ngu ngốc lại nói:

“Tống sư huynh, ta là Quả Quả đây. Nếu như ngươi không đánh ta són cớt thì ta sẽ cân nhắc xem có nên quay về sớm một chút không! Ngươi chỉ cần thề với tất cả người trong nhóm là được.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói:

“Ha ha ha, hai đứa giỏi lắm!”

Ta là Tiểu Đậu Đậu, chủ nhân của Hoàng Sơn ngu ngốc:

“Bắt ta đi, bắt ta đi, giống như Hoàng Sơn ngu ngốc ấy, có ngon thì tới đây mà bắt ta về đi!”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“...”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“[icon lau mồ hôi] [icon cầm dao].”

Vân Du Tăng Thông Huyền lặng lẽ logout.

Tiểu hòa thượng Quả Quả ở phía xa tít trông thấy hai icon mà Thông Huyền đại sư gửi lên xong thì sợ tới mức mặt mày tái mét —— nó quên mất Thông Huyền phương trượng cũng đang ở trong nhóm, bây giờ phải làm sao đây? Tới lúc đó, đừng nói là Thư Hàng sư huynh muốn đánh nó són cớt, ngay cả Thông Huyền đại sư nhất định cũng sẽ đánh cho nó phọt cả cớt đái luôn ấy chứ!

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Thư Hàng tiểu hữu, ta sẽ sai người đưa Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả về. Trước tiên cứ như thế đi.”

Sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân dùng quyền của chủ nhóm, trước tiên xóa tên của Đậu Đậu.

Tiếp theo, Chân Quân lại thi triển đại cấm ngôn thuật.

[Hệ thống thông báo: Ta là Tiểu Đậu Đậu, trung khuyển của Hoàng Sơn đại nhân đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói một ngày.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Sở dĩ Đậu Đậu nó biến thành như thế, chắc là không thể không bỏ qua công lao của Hoàng Sơn Chân Quân ấy nhỉ?

Trò khôi hài do Đậu Đậu gây nên, rốt cuộc lấy Đậu Đậu và Cuồng Đao Tam Lãng bị cấm nói mà kết thúc, cộng thêm sản phẩm đặc biệt là tiểu hòa thượng mặt mày tái mét vì nhận được tin của Thông Huyền đại sư.

……

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Chủ đề bị lạc hơi bị xa rồi, Đậu Đậu nó lạc đề quá. Nói đi mà, ai có thể gửi giúp một giáo viên dạy ngữ văn tới cho ta nào, đang cần dùng gấp đây! Ta đã hoàn toàn bó tay với đám thổ dân này rồi. Nếu cứ tiếp tục thế này, ta cảm giác mình có nguy cơ tạo sát nghiệp mất! Bây giờ thanh kiếm trong tay ta đang run rẩy đây, đã sắp không nhịn nổi nữa rồi.”

Tống Thư Hàng vội dùng tài khoản của Bạch tiền bối trả lời:

“Nhắc nhở tiền bối một cái, chuyển phát nhanh không thể gửi người được. Giáo viên dạy văn cũng không phải hàng hóa, không thể gửi qua đường chuyển phát nhanh được... sẽ chết người đấy!”

“Không cần quan tâm mấy chuyện này, lỡ mà không được thì chuyển giáo viên dạy văn tới bằng máy bay cũng được nữa! Tóm lại là giải quyết vấn đề này giúp ta đi mà a a a a.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ rõ ràng đã bị đám thổ dân kia ép cho phát điên mất rồi.

Tạo Hóa Pháp Vương nói:

“Có ai đầu tư vào trường học hay giáo dục không? Có thể phái một giáo viên qua. Ta nhớ trong nhóm có một vị đạo hữu... hình như tên Túy Nhật thì phải? Công pháp mà vị đạo hữu này tu luyện quỷ dị quá, ta không nhớ đầy đủ tên của hắn nói. Dù sao thì cũng là vị đó, không phải trong số sản nghiệp của hắn có vài trường học à? Tiểu học, cấp hai, đến cả đại học cũng có nữa!”

Túy Nguyệt Cư Sĩ bị chỉ tên lặng lẽ trồi lên:

“...”

Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng bực muốn chết, công pháp của hắn rất đặc biệt, không tới huyền thánh bát phẩm thì không thể nào nhân tiền hiển thánh được. Về sau cũng thường xuyên bị mấy đạo hữu trong nhóm quên tuốt tuồn tuột.

Bất tri bất giác, hắn lại biến thành một người trong suốt trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Mặc kệ hắn lên kiếm cảm giác tồn tại cỡ nào đi nữa, mặc kệ hắn gửi đủ loại bình luận và tài liệu trong không gian của nhóm ra sao, mặc kệ hắn lên buôn dưa khí thế cỡ nào, các đạo hữu vẫn thường xuyên quên mất hắn, dù không rõ vì sao.

Dù biết đấy là do công pháp của mình, nhưng hắn vẫn cảm thấy buồn rầu…

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Thật xin lỗi, vì không thể nào khiến cho các vị đạo hữu nhớ được đạo hiệu của ta. Ai, trong tay của ta đúng là có vài trường học, nhưng bây giờ là lúc nghỉ hè, giáo viên cũng đã nghỉ từ lâu rồi. Ta sẽ đi liên hệ hỏi giúp Thất Sinh Phù Phủ Chủ xem sao, nói không chừng nếu trả công hậu hĩnh thì sẽ có giáo viên dạy văn đồng ý xuất ngoại lên đảo nhỏ dạy thổ dân học tiếng Trung đấy… Nhưng ta cũng không bảo đảm sẽ được đâu nhé!”

“Xin cảm ơn Túy Nhật đạo hữu nhiều lắm!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lệ nóng doanh tròng:

“Đại ân đại đức của ngươi, ta sẽ ghi khắc trọn đời.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ:

“Thất Sinh đạo hữu, ta là Túy Nguyệt, Túy Nguyệt đấy! Ai... Không cầu báo đáp gì, chỉ cần nhớ kỹ đạo hiệu của ta là được rồi!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“[icon xấu hổ.]”

Lúc này, Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc rồi lại dùng tài khoản của Bạch tiền bối hỏi:

“Thất Sinh tiền bối, ta muốn hỏi thử, ngươi có dạy thổ dân dùng bính âm không? Nếu như có dùng bính âm thì chắc là sẽ dễ nhớ chữ hơn đấy?”

“Bính âm... Ta quên mất vụ này.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười gượng hai tiếng —— đành chịu thôi, năm đó khi hắn học chữ Hán thì toàn học vỡ lòng bằng tam tự kinh thôi..

Tống Thư Hàng lặng lẽ mặc niệm cho đám thổ dân bị khẽ tay với bị treo lên đánh kia...

272. Miệng ngọt thế

Năm đó khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ học chữ Hán thì đã làm gì có bính âm, cho nên khi học hắn học thế nào thì khi dạy bèn dạy cho đám thổ dân bản xứ kia y xì như thế.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến cái thứ gọi là ghép vần, không dạy chữ Phồn thể cho đám thổ dân bản xứ nọ đã là may mắn lắm rồi.

“Thế nhưng… ta cứ nghĩ đến việc phải dạy đám thổ dân bản xứ này học ghép vần là lại thấy khó chịu. Để ta thử trước xem thế nào, nếu không được thì chờ Túy Nhật, à quên, chờ Túy Nguyệt đạo hữu gửi cho một giáo viên ngữ văn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Nói xong, dường như nhớ ra cái gì, hắn lại bổ sung:

“À đúng rồi, nếu không tìm được giáo viên ngữ văn thì Thư Hàng tiểu hữu gửi bản thân ngươi tới cho ta luôn đi, mang cả huyết thần toản theo luôn. Thế là chúng ta vừa hoàn thành giao dịch mà ngươi vừa giúp ta dạy đám thổ dân bản xứ kia ghép vần được, thế nào?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Có phải mình nói sai cái gì không? Sao đang yên đang lành lại tự lọt hố thế này?

Từ đầu đến cuối, mình chỉ lương thiện đề nghịThất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối dùng cách ghép vần để dạy đám thổ dân bản xứ học chữ Hán thôi mà?

Không được, phải tự cứu mình thôi.

Bằng không vạn nhất”

Túy Tinh” tiền bối không tìm thấy giáo viên ngữ văn thích hợp, có khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ sẽ bay suốt đêm tới đây, dùng ga giường quấn mình lại rồi mang tới hòn đảo khỉ ho cò gáy giữa đại dương đó, để mình dạy văn cho đám thổ dân bản xứ kia mất.

Còn Bạch tiền bối thì… đừng có mong ngài ấy sẽ ra tay giúp đỡ. Nói không chừng ngài ấy thấy thú vị, lại nổi hứng lên đi đảo cùng mình luôn ấy chứ.

Tống Thư Hàng cứ cảm thấy khả năng này lớn quá chừng, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

Đặc biệt là không rõ có phải ảo giác hay không, lúc liếc nhìn Bạch tiền bối một cái, Tống Thư Hàng thấy khi nghe đến mấy chữ”

đảo hoang”,”

thổ dân bản xứ” thì trong mắt ngài ấy dường như lóe lên ánh nhìn hứng thú?

Không được! Nhất định phải tự cứu lấy mình!

Đầu óc Tống Thư Hàng điên cuồng vận chuyển, đột nhiên, một suy nghĩ lóe lên:

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối, ta có một diệu chiêu để học ghép vần, ngài lên mạng tìm xem… chắc là sẽ thấy”

Bài ca pinyin chữ Hán” đấy. Ngài cứ phát đi phát lại cho đám thổ dân bản xứ kia xem, sáng chiếu, chiều chiếu, ăn cơm chiếu, đi nhà cầu cũng chiếu. Chỉ cần cho họ xem vài tuần là họ nắm được cách ghép vần chữ Hán ngay.”

“Không chỉ thế, ta còn nhớ là mấy bộ lạc nguyên thủy họ thích nhảy múa lắm! Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối lên mạng kiếm mấy bài nhảy dễ dễ, biên đạo Bài ca pinyin chữ Hán kia thành bài múa. Sau đó bắt họ sáng dậy múa một lần, lúc nghỉ múa một lần cho bọn họ có hứng học đi.”

Đánh xong một đống chữ, Tống Thư Hàng âm thầm thở một hơi dài.

Xin lỗi các anh em thổ dân bản xứ… thế nhưng bài hát tẩy não đó cũng không có gì là không tốt, nghe nhiều chút còn mở mang được kiến thức nữa. Sau khi biên tập vũ đạo xong có thể mang ra nhảy quảng trường, tiên tiến quá đi chứ! Bác gái trên khắp đất Trung Quốc này đều yêu thích đó nha.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ sáng ngời mắt lên:

“Oa oa oa, còn có cách đó cơ à? Tuyệt lắm! Cách học bằng phương pháp hát hò này dễ nhớ hơn cách ghi nhớ thông thường nhiều.”

Tống Thư Hàng rèn sắt khi còn nóng bồi thêm:

“Đến khi nào tiền bối dạy đám thổ dân bản xứ kia ghép vần xong thì học chữ Hán đơn giản hơn nhiều rồi. Hơn nữa tiền bối ạ, ta thấy khi dạy đám thổ dân bản xứ kia học chữ thì đừng nghiêm khắc quá, đừng hơi tí là treo lên đánh hay quất tay. Mình phải thưởng phạt phân minh vào, tức là có phạt thì phải có cả thưởng. Thế mới có thể tạo động lực cho họ học chữ Hán được.”

Thực ra Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy gọi người ta là thổ dân bản xứ thì không thỏa đáng cho lắm, thế nhưng nhất thời chẳng nhớ ra từ gì để thay thế nó.

“Thưởng phạt phân minh? Có lý. Thư Hàng tiểu hữu không hổ là thanh niên trẻ tuổi, đầu óc nhanh nhạy thật.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thấy Tống Thư Hàng gãi đúng chỗ ngứa trong lòng hắn, chủ ý này đúng là tuyệt vời mà. Đoạn, hắn hỏi tiếp:

“Thưởng phạt phân minh thế nào? Thư Hàng tiểu hữu có thể nói cụ thể hơn một chút được không?”

“Lấy ví dụ thế này. Khi học ghép vần, ai học nhanh nhất thì có thể thưởng cho gì đó mà họ thích, tỉ như vũ khí tốt, đồ câu cá, hoặc là những đồ vật hiện đại như bật lửa chẳng hạn.”

Tống Thư Hàng rủ rỉ:

“Những người học kém nhất cũng có thể phạt kiểu khác đi, ví dụ như cho nhịn đói một bữa này. Đối với mấy thổ dân bản xứ đó, có khi bị đói một bữa còn đáng sợ hơn là bị treo lên đánh ấy chứ. Đừng cứ đánh mãi, dùng mãi một cách trừng phạt là giảm hiệu quả đi đấy.”

Hỡi những thổ dân bản xứ chưa bao giờ gặp mặt, Tống mỗ ta cũng chỉ giúp các anh em được thế này thôi. Hi vọng đề nghị này của ta có thể giúp các anh em bớt đi được nỗi đau da thịt.

Đói bụng so với treo lên quất, chắc là đói bụng dễ chịu hơn chút chứ nhỉ?

“Có lí lắm, có thể thử một lần xem sao.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ âm thầm gật đầu, đồng thời suy một ra ba mà nói tiếp:

“Ta còn có thể cho đám thổ dân bản xứ đó làm bài thi, ba ngày kiểm tra 15 phút, năm ngày kiểm tra một tiết, không làm tốt là nhịn đói, làm tốt thì có thưởng. Sau này ta sẽ bắt bọn họ làm văn, làm không hay sẽ treo lên quất, chặc chặc, tuyệt quá!”

Tống Thư Hàng tức thì giật giật khóe miệng, trong đầu hiện lên hình ảnh một đám ông chú cao to đen hôi mặc áo da thú nằm sấp trên bàn, làm”

Bài thi cuối kì lớp 1” do Thất Sinh Phù Phủ Chủ copy trên mạng xuống, rồi sau đó mặt nhăn mày nhó, múa bút thành văn trước đề bài”

Nếu tôi biến thành cọng cây hành”.

Không ngờ Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối lại nghĩ tới bài thi và chiến thuật”

biển đề”, hình như mình đã vô tình tăng thêm nỗi khổ cho đám thổ dân bản xứ rồi thì phải?

Có phải mình lại nhiệt tình làm chuyện xấu rồi không nhỉ?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Cảm giác đúng là rất tuyệt, để ta đi cho đám thổ dân này làm thử ngay mới được. Trước tiên để cho bọn họ nghe mấy bài hát phiên âm bảng chữ cái tiếng Trung trước mười ngày cái đã, Thư Hàng tiểu hữu, đợi khi nào có kết quả thì ta sẽ liên lạc với ngươi! [icon vẫy tay tạm biệt].”

Nói xong thì hắn lập tức logout ngay.

Đợi Thất Sinh Phù Phủ Chủ logout xong rồi, Bắc Hà Tán Nhân mới ngoi lên nói:

“[icon lau mồ hôi] đầu năm nay, dù là ở thế ngoại đào viên cũng chưa chắc đã được hạnh phúc.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Hơn nữa, thật ra vẫn còn một vấn đề khá lớn... trước kia mọi người có nhận được thư của Thất Sinh Phù đạo hữu bao giờ chưa? Nghề nghiệp của hắn là phù sư, chữ hắn viết ra đều lằn ngoằn như gà bới vậy. Lúc ấy ta đọc chữ hắn viết trong thư mà vất vả gần chết. Nếu như hắn dạy mấy người thổ dân kia học chữ, mà vẫn dùng cái chữ như gà bới kia thì... Ta chỉ muốn hỏi không biết mấy người thổ dân kia phải ám ảnh tới cỡ nào?”

Dược Sư:

“Các thổ dân bản xứ cũng chẳng dễ dàng gì!”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Tỉnh Tinh cư sĩ, xin ngài nhất định phải tìm một giáo viên ngữ văn thật xuất sắc cho thổ dân nơi đó nhé!”

“Tỉnh Tinh?... Không phải Tỉnh Tinh, là Túy Nguyệt chứ! Lần trước ngươi chỉ nhớ lộn có một chữ thôi mà, sao lần này lại nhớ sai cả hai chữ luôn thế!”

Túy Nguyệt Cư Sĩ gửi kèm một cái icon quỳ gối.

“Xin lỗi Túy Nguyệt đạo hữu. Thật ra ta có một đề nghị thế này, hay là ngươi thử đổi đạo hiệu xem sao, đổi thành Túy Nhật được không? Ta nghĩ nhất định mọi người đều sẽ nhớ được ngay.”

Tạo Hóa Pháp Vương yếu ớt nói thêm một câu.

“Túy Nhật thì sẽ nhớ được +1.” Lệ Chi Tiên Tử.

“Túy Nhật thì sẽ nhớ được +2.” Dược Sư nói tiếp, nếu chỉ là copy rồi dán lại thôi thì tốc độ của Dược Sư vẫn nhanh lắm.

“Túy Nhật thì sẽ nhớ ngay +2.” Hoàng Sơn Chân Quân.

Phía dưới, một nhóm tiền bối trong nhóm giữ nguyên đội hình.

Túy Nguyệt Cư Sĩ thở dài, thật muốn cột hết người trong nhóm lên một cục thiên thạch vạn tấn ném xuống Thái Bình Dương quá!

...

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, tắt khung chat của nhóm Cửu Châu số 1 đi.

Sau đó, hắn thầm thở dài:

“Mong là cách dạy của Thất Sinh tiền bối sẽ có hiệu quả.”

Bạch Tôn Giả ngồi bên cạnh cười hì hì, nói:

“Có hiệu quả hay không cũng không sao hết, thật ra ta rất muốn đến xem Thất Sinh dạy mấy thổ dân kia học chữ Hán kiểu gì, cũng khá tò mò với cuộc sống trên đảo nữa.”

Qủa nhiên Bạch tiền bối lại nảy sinh ra mấy hứng thú lạ kỳ rồi!

“Bạch tiền bối! Ta có một chỗ đi chơi tốt hơn này, hai ngày sau... có một người bạn rủ ta đến một hòn đảo ở biển Đông chơi, còn được lên du thuyền xa hoa những năm ngày nữa! Bạch tiền bối có hứng thú hay không?”

Tống Thư Hàng lập tức dời mục tiêu chú ý của Bạch Tôn Giả.

Bằng không, hắn sợ đêm nay Bạch tiền bối sẽ mang theo hắn bay cái vèo tới chỗ Thất Sinh Phù Phủ Chủ mất!

Qủa nhiên, sau khi Bạch tiền bối nghe sẽ đi du ngoạn đảo và có cả du thuyền thì lập tức sinh ra hứng thú.

“Nếu đi chơi đảo du lịch thì có tàu lượn siêu tốc không? Cái loại có mười hoặc mười mấy vòng luôn ấy? Có nhảy Có thuyền hải tặc không? Đu quay chọc trời thì sao? Cối xay gió cực độ nữa?”

Bạch tiền bối đọc liền tù tì một loạt những trò chơi cảm giác mạnh.

Tại sao Bạch tiền bối toàn kể tên mấy loại khiến người ta sợ nhũn người ra thế này?

“Có, có hết! Cái gì cũng có cả!”

Tống Thư Hàng vỗ ngực cam đoan, nhất định là có đủ!

“Vậy chúng ta đi liền thôi!”

Bạch tiền bối nheo mắt lại nói.

“Bạch tiền bối, đừng vội. Hai ngày nữa chúng ta mới xuất phát... hơn nữa, chúng ta còn phải chờ Đậu Đậu với tiểu hòa thượng quay về nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đậu Đậu và tiểu hòa thượng?”

Bạch tiền bối hỏi:

“À, ngươi vừa mới nói xong, Đậu Đậu nó lại bỏ nhà đi bụi rồi.

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Được rồi, vậy thì chờ hai ngày đi.”

Bạch Tôn Giả miễn cưỡng nói.

“Quyết định thế nhé, Bạch tiền bối, chúng ta đi ra ngoài ăn điểm tâm trước đi. Sau đó nhân lúc rảnh rỗi, ta đưa ngươi tới núi Ngọc Ngư ở gần thành phố Văn Châu, dạo này chắc đang vào mùa dương mai chín, có hoạt động cho du khách vào tự mình hái ăn tại chỗ, ăn bao nhiêu cũng được.”

Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Được!”

Hai mắt Bạch Tôn Giả lập tức sáng lấp lánh.

…

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả vừa đi vừa nói chuyện, vào nhà bếp xem thử mẹ Tống có làm sẵn bữa sáng cho họ hay không.

Trong nhà bếp.

Đúng lúc mẹ Tống đang làm sủi cảo, nghe thấy có tiếng bước chân sau lưng thì quay đầu lại nhìn.

“Mẹ, sáng nay ăn sủi cảo ạ!”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừ, mẹ vừa gói xong, không biết hai đứa khi nào mới dậy, nên chưa nấu. Tống Bạch cũng dậy rồi đấy à, sao hôm nay dậy sớm thế hở cháu?”

Mẹ Tống trêu một câu.

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu, trả lời:

“Ừ, chào tiểu cô nương, ngươi chính là mẹ của Thư Hàng tiểu hữu à, hôm nay ta dậy sớm lắm!”

Tiểu cô nương?

Là đang gọi mình đấy à?! Đầu tiên mẹ Tống trợn mắt há mồm ra, sau đó bà khẽ cười nói:

“Thư Hàng, chỉ qua một đêm thôi mà cậu bạn này của con lại thành khéo ăn khéo nói thế, miệng ngọt quá.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch Tôn Giả thì không hiểu gì hết:

“?”

Ban nãy mình nói sai cái gì à? trong lòng Bạch Tôn Giả cảm thấy nghi hoặc.

Chương 273: Bạch Tôn Giả: Ta đi tìm Đậu Đậu!

Tống Thư Hàng:

“Ha ha ha, đúng đấy mẹ. Tống Bạch thú vị lắm, ngày hôm qua cậu ta mệt quá nên mới không kịp phát huy bản tính hài hước của cậu ta thôi!”

Đúng vậy... Bạch tiền bối thú vị lắm... Hắn có thể dở máy móc, có thể ngã lún đất, còn có thể bay ra vũ trụ nữa! Vừa thú vị lại kích thích, khiến cho người ta khóc ròng luôn.

“Mấy đứa vào phòng ăn ngồi đi, mẹ đi nấu sủi cảo cho.”

Mẹ Tống cười nói.

“Dạ!”

Tống Thư Hàng kéo Bạch tiền bối đang ù ù cạc cạc chẳng hiểu mô tê gì đi về phía phòng ăn.

...

Sau khi ăn sáng xong, Tống Thư Hàng lại nói với mẹ Tống là mình muốn đi núi Ngọc Ngư chơi.

Sau đó, hắn dẫn Bạch tiền bối xuống lầu cùng.

Nhà Thư Hàng cách núi Ngọc Ngư không xa, đi chừng sáu trạm xe bus là tới rồi.

Bất quá, từ lần trước đưa Bạch tiền bối ngồi xe bus xong thì hắn đã quyết định sẽ không bao giờ đưa Bạch tiền bối ngồi xe bus nữa.

Nhưng hắn cũng không dám chạy chiếc xe điện hiệu cừu non kia cùng với Bạch tiền bối, hắn sợ Bạch tiền bối lại lấy ra vài tờ giấy A4 dán lên trên chiếc xe điện hiệu cừu non kia, tới lúc đó chiếc xe cừu non lại chạy với tốc độ khiến cho người ta tuyệt vọng, cảnh sát giao thông chạy xe bốn bánh đuổi theo đằng sau kiểu gì cũng không kịp... Tới lúc đó thì cảnh sát giao thông sẽ khóc ngất mất thôi.

“Cho nên, tuyệt đối không thể để cho Bạch tiền bối đụng vào xe điện kia được, gọi taxi cho rồi!”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Cứ như vậy, hai người bọn họ đi xuống lầu.

...

Cái thứ tên siêu cấp bất hạnh kia, chính là trong lúc sai thời gian, ở sai địa điểm, gặp phải sai người, sau đó người nọ lại làm chuyện sai trái nhất với ngươi!

Thời gian, địa điểm, người, sự kiện, bốn yếu tố này đều sai hết cả thì chính là siêu cấp xúi quẩy.

Lúc Tống Thư Hàng đưa Bạch Tôn Giả đi xuống lầu thì gặp phải dì Lý kế bên nhà đang đẩy chiếc xe điện cừu non của mẹ Tống tới.

“Ô kìa, Thư Hàng đấy à, cháu tới đúng lúc lắm. Đây là xe điện của mẹ cháu này, ban nãy dì với mượn xe chạy đi chợ mua đồ ăn. Bây giờ dùng xong rồi, định dắt về trả cho mẹ cháu, đúng lúc gặp cháu ở đây, thế thì dì đưa nó cho cháu nhé.”

Dì Lý cười nói vô cùng nhiệt tình.

Xe điện nhà Thư Hàng bình thường đều dựng ở gara ở lầu một. Dì Lý còn định gọi điện thoại cho mẹ Tống báo là bà trả xe. Nào ngờ đúng lúc gặp được Tống Thư Hàng ở đây.

Tống Thư Hàng lập tức trợn tròn hai mắt —— dì Lý ơi, dì có cần tới đúng lúc như thế hay không?

Đúng là sợ cái gì thì cái đó tới mà.

Tống Thư Hàng cười khan:

“Ha ha ha, được chứ dì Lý, cứ giao xe điện cho cháu đi!”

Đang lúc nói chuyện thì hắn lén lút quay đầu nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Quả nhiên, hai mắt của Bạch Tôn Giả sáng lên, ý tứ lộ ra trong mắt rất rõ ràng, tổng cộng chỉ có ba chữ —— ta muốn lái!

Xe điện, lúc ở khu Giang Nam, Bạch Tôn Giả đã từng thấy nhiều rồi. Hắn đã sớm muốn lái thử loại phương tiện trông khéo léo như xe đạp này lâu lắm rồi.

Chỉ là mãi vẫn không có cơ hội tiếp xúc với xe điện, hơn nữa, sau này sự chú ý của Bạch Tôn Giả đều bị xe hơi hấp dẫn cả rồi.

Bây giờ có cơ hội tiếp xúc, với tính cách của Bạch Tôn Giả, nhất định phải thử mới được.

“Vậy thì dì đưa cho cháu nhé.”

dì Lý tháo mấy túi thức ăn treo trên xe xuống, phất tay với Tống Thư Hàng, rồi lại quay người rời đi.

Đợi dì Lý đi rồi, Tống Thư Hàng mới quay lại nhìn Bạch Tôn Giả, ướm lời hỏi thử:

“Bạch tiền bối có muốn thử một chút không?”

“Muốn chứ, muốn chứ!”

Bạch tiền bối gật đầu nói —— hắn chỉ chờ Tống Thư Hàng nói mấy câu này thôi.

Bạch tiền bối ngồi lên chiếc xe điện hiệu cừu non với tư thế vô cùng tiêu sái, hất mái tóc dài của mình lên.

Tống Thư Hàng cười khổ đưa mũ bảo hiểm lên, sau đó ngồi vào phía sau.

“Chạy hướng nào đây?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ra cửa đi thẳng theo đường lớn, khi nào cần quẹo thì ta sẽ nhắc tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp, đồng thời hắn lại lo lắng hỏi lại:

“Bạch tiền bối có biết chạy không?

“Biết chạy mà! Cứ yên tâm đi! Lúc ta học lý luận lái xe hơi thì cũng đã học lý luận về xe điện rồi.”

Bạch tiền bối nói xong thì xoay chìa khóa, rồi lên ga xe điện.

Brừm ~ xe điện nhanh chóng phóng về phía trước!

…

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, trong suốt chuyến đi này, từ đầu chí cuối Bạch tiền bối không hề dán thêm tờ A4 có phù văn trận pháp nào lên xe điện hết.

Rõ ràng tốc độ của xe điện chậm như thế… Hay là hôm nay tâm trạng của Bạch Tôn Giả rất tốt nên không muốn đua xe nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu.

Bất quá trên đường đi hắn vẫn làm hết phận sự, chỉ hướng lái xe, khi nào cần thì lại kêu lên quẹo trái, quẹo phải, đi thẳng gì đó.

Rất nhanh, xe điện đã chở Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đến gần vườn dương mai ở gần núi Ngọc Ngư.

"Tới rồi tiền bối, có thể dừng xe rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa mới nói xong thì —— két! Một cái, xe điện thắng gấp cái ét, dừng lại ngay lập tức.

Sau đó, Bạch Tôn Giả giơ một chân ra chống xe, dừng xe lại.

Sao thắng gấp thế này? Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Bạch tiền bối ở phía trước.

Sau khi đỗ xe xong, Bạch tiền bối lại đứng im bất động như một người máy.

"Bạch tiền bối?"

Tống Thư Hàng gọi thử một tiếng.

Nhưng Bạch Tôn Giả vẫn cứ bất động như cũ...

"Cứ cảm thấy sai sai là sao nhỉ."

Tống Thư Hàng dè dặt leo xuống xe trước, đi tới trước xe xem thử, mới xem xong thì hắn lập tức sợ run người.

Chỉ thấy mặt mày Bạch Tôn Giả ngẩn ngơ, hai mắt đờ đẫn —— hắn thất thần mất rồi.

Kỹ năng thất thần của Bạch tiền bối hình như lại tăng thêm một bậc rồi, thất thần mà vẫn có thể nghe hắn kêu quẹo trái, quẹo phải, dừng lại suốt cả quãng đường...

Đồng thời, trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn vì mình có thể sống sót đi tới điểm cuối thế này, đúng là phúc lớn mạng lớn mà.

...

"Bạch tiền bối, Bạch tiền bối à, chúng ta đã tới rồi, tỉnh lại đi."

Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Một hồi lâu sau.

Bạch tiền bối mới tỉnh táo lại.

Hắn hỏi:

"Ủa? chúng ta tới rồi hả?"

Tống Thư Hàng lập tức khóc ròng:

"Đúng vậy đó, Bạch tiền bối, chúng ta đã tới núi Ngọc Ngư

rồi.”

Hơn nữa là ngài đang lái xe đó Bạch tiền bối.

“Ha ha ha, khi nãy lái xe, ta đột nhiên nghỉ tới một sáng kiến để cải tạo xe kéo cực tốt —— ta nói cho ngươi nghe thử này, ta muốn gắn thêm động cơ chạy dưới nước cho xe kéo, tới lúc tổ chức cuộc thi đua xe máy kéo thì nhất định phải có một đoạn chạy qua biển, sau đó để xe kéo chạy cả trên mặt biển luôn, thấy sao hả?”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ hưng phấn.

“Hả?”

Tống Thư Hàng ngu người cả buổi trời.

Hắn phát hiện dù sóng não của mình có lớn hơn nữa thì cũng không thể đoán được hành động và suy nghĩ của mấy vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 —— vốn Tống Thư Hàng còn cho rằng, dù là đại quân xe kéo đã được độ lên do tiên tử, đạo trưởng và đại sư lái đua như điên trên đường là hết nấc rồi. Cùng lắm cũng chỉ chạy vòng vòng trên mấy đoạn đường núi hiểm trở chút thôi.

Nhưng hắn hoàn toàn không thể ngờ, Bạch Tôn Giả còn muốn đưa đại quân xe kéo đua vượt biển luôn?

Thử nghĩ mà xem, hai ba chục chiếc xe kéo, lao vun vút trên mặt biển tựa như chạy trên đất bằng... sau đó một khi có sóng thần ập tới, các tiên tử, đạo trưởng, đại sư đều hưng phấn hoan hô, lái xe kéo chạy vượt cả sóng thần.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích lắm luôn.

Cái đệch, sao mình lại cảm giác hình ảnh đó kích thích nhỉ?

“Thấy sao hả? Có phải là cảm thấy rất tuyệt không?”

Bạch Tôn Giả cười ha hả nói.

“Tuyệt lắm.”

Tống Thư Hàng thành thật nói —— trong nháy mắt đó, hắn thậm chí còn cảm giác lái xe kéo đâm đầu vào bên trong từng con sóng dữ, phá vỡ biển gầm để chạy tới, cảm giác vừa kích thích mà lại ngầu nữa!

“Đúng không, quả nhiên đua xe trên biển thì có cảm giác kích thích hơn chạy trên đất liền nhiều, cứ quyết định thế đi nhé!”

Bạch Tôn Giả đã chốt hạ dự án này rồi.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi hái dương mai thôi."

Nhớ tới dương mai, Bạch Tôn Giả lập tức vui vẻ cười tít mắt.

Sau chuyến đi tới núi Ngọc Ngư này, nói tóm lại chính là —— Bạch Tôn Giả: Phụt phụt phụt phụt phụt...

....

Ở lại núi Ngọc Ngư chơi tới trưa, Bạch Tôn Giả mới cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

Trước khi rời đi, Tống Thư Hàng lén nhét cho nhân viên quản lý tám trăm tệ —— vốn giá tham quan mỗi người là bốn, năm mươi tệ, sau đó ăn được bao nhiêu thì ăn.

Nếu như là người bình thường, có ăn thả cử thì cũng có được bao nhiêu đâu đã thấy ê hết cả răng. Nhưng Bạch tiền bối lại là một bug sống di động, một mình hắn ăn cả buổi chiều không biết ăn hết bao nhiêu của người ta.

Nếu như không phải lần này Tống Thư Hàng chỉ đem theo có tám trăm đồng tiền mặt thì nhất định sẽ đưa cho nhân viên thêm một mớ tiền nữa.

Sau khi rời khỏi núi Ngọc Ngư, Bạch Tôn Giả lại vui vẻ chạy chiếc xe điện cừu non kia.

Lúc lái xe đến đây thì hắn đang ngẩn người, nên không thể cảm nhận được sự thích thú khi chạy xe điện, lúc trở về hắn nhất định phải thể nghiệm cảm giác chạy xe điện này cho kỹ mới được.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng lại vang lên.

Tống Thư Hàng mở ra xem thì thấy là của sư huynh Chu Ly đáng thương gọi tới.

"Thư Hàng tiểu hữu đấy à? Chuyện bên chỗ ngươi ta đã phái người qua xem xét xử lý rồi. Cũng giải quyết xong chiếc xe bị hỏng kia, sửa luôn cả đoạn đường rồi. Không để lại bất cứ dấu vết gì đâu, ngươi cứ yên tâm đi."

Chu Ly sư huynh nói trong điện thoại.

"Cảm ơn Chu Ly sư huynh... đúng rồi, có tin tức gì của Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả không?"

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Ha ha ha ha.... không có chút tin tức gì hết. Đậu Đậu nó hiểu rõ ta lắm, cách ta tìm nó nó cũng biết cả rồi. Bao nhiêu năm nay, nó đã thành chuyên gia phản trinh sát chuyên nghiệp rồi. Tiếp theo ta chỉ có thể chờ xem vận may mà thôi.”

Chu Ly sư huynh thở dài, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng nghe nói thế thì cảm thấy đau lòng quá đỗi.

“Đúng rồi, Chu Ly sư huynh, sáng nay Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả có lên Nhóm Cửu Châu Số 1. Có lẽ chúng nó đã mua điện thoại hay thiết bị điện tử mới rồi. Không biết manh mối này có giúp gì được cho ngươi không?”

Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn, chắc là sẽ có chút tác dụng đấy.”

Chu Ly cảm thán nói.

“Sư huynh cố gắng lên, đợi lần này bắt được Đậu Đậu về thì ta sẽ dắt nó tới biển Đông chơi. Ít nhất cũng phải đi một hai tuần luôn, ngươi có thể nhân cơ hội này để nghỉ xả hơi. Cũng tranh thủ hẹn hò với tiên tử đi nhé?”

Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn, cảm ơn ngươi.”

Chu Ly sư huynh nức nở nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ tắt máy —— Chu Ly sư huynh đúng là dễ thỏa mãn thật đấy.

...

Sau khi Thư Hàng cúp máy xong thì Bạch Tôn Giả đột nhiên hỏi với vẻ lo lắng:

“Thư Hàng, ta hỏi một câu nhé, nếu như không thể tìm được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả về… thì có phải kế hoạch đi biển Đông của chúng ta phải dời lại hoặc hủy bỏ hay không?”

“Chắc là ngày mai Chu Ly sư huynh sẽ tìm được Đậu Đậu ấy mà?”

Tống Thư Hàng cười khan nói —— hắn vốn còn chút tin tưởng vào Chu Ly sư huynh, nhưng bây giờ xem ra, cảm giác đừng có mơ mà tìm được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về trước ngày mai.

Bạch Tôn Giả:
“…”
“Đi thôi, chúng ta về trước đã.”
Bạch Tôn Giả nói:
“Sau đó… ta đi tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về!”

Chương 274: Đây có khác gì ị trên người của nó đâu?

Chiếc xe điện cửu non chở Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng chậm rãi chạy về nhà…

Trên đường về, Bạch Tôn Giả vẫn không hề dùng trận pháp gia tốc kia.

Thứ nhất, Bạch Tôn Giả cũng chỉ nhất thời nảy hứng thú muốn chạy xe điện để thể nghiệm cảm giác một lúc là đủ.

Thứ hai, đoạn đường hơi ngắn, tổng cộng chỉ có sáu trạm xe bus, căn bản không cần phải đua xe làm gì.

Lúc về nhà, hình như mẹ Tống có việc ra ngoài rồi, không có ở nhà.

Nên Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng cũng về thẳng phòng mình.

“Ta đi tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về đây, tranh thủ tìm thấy bọn nó trước ngày mai.”

Bạch Tôn Giả bắt đầu cầm lấy điện thoại của mình, lấy lưu tinh kiếm ra.

Sau đó, hắn lại nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, ngươi đưa tay ra đây.

Tống Thư Hàng nghi hoặc giơ tay ra.

Bạch Tôn Giả vươn tay, dùng linh lực vẽ lên trên cổ tay của hắn —— không bao lâu sau, một hình vẽ anh em hồ lô xuất hiện trên cổ tay của Tống Thư Hàng.

Sao nhìn cái hình này quen quen thế nhỉ?

“Vạn lý phi độn thuật?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Không phải, đây là một định vị tọa độ. Có cái tọa độ này, mặc kệ ngươi đứng ở nơi nào trên thế giới, chỉ cần không bị người khác dùng cách đặc thù để che đậy thì ta đều có thể tìm được vị trí của ngươi. Chờ ta tìm thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng xong rồi thì sẽ gọi điện thông báo cho ngươi sau. Khi đó, ta sẽ để phi kiếm dùng một lần đưa bọn nó về.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Dùng Phi kiếm dùng một lần để đưa về? Ý kiến hay!

“Tuyệt!”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên:

“Ngoài ra, Bạch tiền bối này, ta nhiệt liệt đề nghị, xin đặt ra tốc độ của phi kiếm chở tiểu hòa thượng về nhanh gấp bốn lần bình thường, còn tốc độ của phi kiếm đưa Đậu Đậu về thì tăng lên gấp năm mươi lần cũng chẳng sao cả! Để cho bọn nó biết được cảm giác kích thích một lần!”

“Không thành vấn đề.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

“Đúng rồi, tiền bối, còn một chuyện cần ngươi giúp nữa.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một việc.

Sau đó, hắn lấy bảo đao Bá Toái tới, đưa tới trước mặt Bạch Tôn Giả:

“Tiền bối, ngươi có thể khắc một cái trận pháp lên trên thanh đao Bá Toái này, để bảo đao Bá Toái biến thành trạng thái tàng hình, người bình thường không thể nhìn thấy hay không?”

Tiếp theo, nếu như muốn đi lên hòn đảo ở biển Đông chơi thì phải để cho bảo đao Bá Toái tàng hình, thế mới tiện mang nó theo được.

“Chuyện này đơn giản thôi.”

Hắn lại giơ ngón tay ra, khắc khắc một phen trên thân đao, khắc trận pháp ẩn hình, tụ linh trận và cả trận pháp phản trinh sát nữa.

Như thế, ngoại trừ Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng ra thì người ngoài sẽ không thể nhìn thấy bảo đao Bá Toái này. Đương nhiên, trận pháp này chỉ là do Bạch Tôn Giả tiện tay vẽ sơ ra, chỉ cần là tu sĩ thì vẫn có thể nhìn thấy bảo đao Bá Toái này,

“Vậy thì ta xuất phát đi tìm Đậu Đậu trước đây, chờ ta liên lạc với ngươi nhé.”

Bạch Tôn Giả nói.

Nếu như có thể tìm thấy Đậu Đậu trước ngày mai là tốt nahát…. Nếu như tìm thấy Đậu Đậu muộn thì cũng không sao cả, dù sao thì Bạch Tôn Giả cũng đã lập tọa độ trên người Tống Thư Hàng rồi.

Tới lúc đó, đợi Tống Thư Hàng tới nơi thì chỉ cần dựa vào tọa độ đó, cưỡi phi kiếm theo là có thể đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng rồi.

….

Bạch Tôn Giả bước lên Lưu Tinh kiếm, ngự kiếm đằng không bay đi.

Có Bạch tiền bối đi tìm Đậu Đậu thì Tống Thư Hàng cũng thấy an lòng hơn nhiều.

…..

Lúc ăn cơm tối.

Mẹ Tống nghi hoặc hỏi lại Tống Thư Hàng:

“Này, Thư Hàng, cái cậu bạn khéo ăn khéo nói của con đi rồi à?”

“Dạ, cậu ta phải đi đón đứa cháu nghịch ngợm của nhà người quen, có thể mấy ngày nữa mới về ạ.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ái chà, rõ ràng mới hôm qua còn đang rộn ràng nhộn nhịp, có biết bao nhiêu là khách, nào ngờ ai cũng đi hết cả.”

Mẹ Tống nói với vẻ tiếc nuối, bà là người thích náo nhiệt mà.

Lại nói, nếu như không phải chính sách sinh con thứ hai được ban hành muộn quá thì bà và ba Tống vẫn muốn sinh thêm một đứa con nữa.

Cho nên mấy năm nay, thứ mẹ Tống càm ràm nhiều nhất chính là cái chính sách sinh con thứ hai này, bà hận cái chính sách này không chịu ra sớm hơn mười năm, nói không chừng bà vẫn có thể sinh thêm một cô em gái đáng yêu cho Tống Thư Hàng rồi.

“Hì hì, chờ mấy ngày nữa, Tống Bạch đưa hai đứa nhỏ của nhà bạn tới thì lại xôm lên ngay ấy mà.”

Tống Thư Hàng uống hết chén canh rồi cười nói:

“Đúng rồi, mẹ à, thằng bạn Cao Mỗ Mỗ ở cùng phòng kí túc xá với con muốn rủ bọn con đi đến một hòn đảo ở biển Đông hơi, hai ngày nữa là con phải lên đường rồi. Đi về chắc chừng mười ngày đấy ạ.”

Hai mắt của mẹ Tống sáng lên:

“Đi với cô bé tên Vũ Nhu Tử kia à?”

“Ha ha ha, Vũ Nhu Tử có chuyện riêng cần giải quyết. Nhưng cô ấy có nói, nếu như giải quyết xong sớm thì cô ấy sẽ qua cùng.”

Ba Tống nuốt xong miếng cơm rồi hỏi:

“Thế con còn đủ tiền không?”

“Đủ ạ, lúc đi học trong trường con có phụ việc giúp người ta, được ít thù lao ạ.”

Tống Thư Hàng cười hì hì nói, tuy rằng cách lấy thù lao này có hơi bạo lực một chút.

Ba Tống im lặng gật đầu.

….

Hoa Hạ, trên không trung, có một con kinh ba lớn… đang nằm úp sấp trên một chiếc máy bay dân dụng đang bay về phía thủ đô.

Bên trong lớp lông dày của con kinh ba khổng lồ này còn có một tiểu hòa thượng đang ngồi co ro.

Đây đúng là Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả, hai đứa này đang đi ké máy báy —— tại sao phải đi ké máy bay? Bởi vì hai đứa không có tiền. Chút tiền tiểu hòa thượng bán mình lần trước kiếm được chỉ còn dư có một chút, nhưng nó cũng đã dùng để mua một chiếc điện thoại hàng nội địa mất rồi….

“Đậu Đậu tiền bối này, chúng ta trốn đến thủ đô như thế có được không?”

Tiểu hòa thượng Quả Quả bồn chồn hỏi lại.

Chỉ cần nó nhớ lại hai cái icon lau mồ hôi với giơ dao của Thông Huyền phương trượng gửi lên trong nhóm thôi là đã sợ nhũn cả chân.

Phương trượng đã giận tới mức gửi cả icon cầm dao luôn! Đây có nghĩa là Thông Huyền phương trượng muốn cầm dao chém nó à? Dù cho không lấy dao chém thì chắc là cũng phải đập cho một trận no đòn ấy chứ.

Đậu Đậu nói với vẻ dương dướng đắc ý:

“Cứ yên tâm đi, đừng sợ gì cả. Dựa vào kinh nghiệm bỏ nhà đi bụi bao năm của bản cẩu cẩu, lúc ngươi mới bỏ nhà trốn đi thì người trong nhà đều sẽ rất tức giận, giống như Thư Hàng bây giờ đấy, cứ gào lên đòi đánh cho ngươi són cả cứt ra! Nhưng mà có một câu gọi là nhân tính bản tiện!”

Nó bắt đầu truyền thụ ‘bỏ nhà đi bụi tâm kinh’ cho tiểu hòa thượng Quả Quả:

“Khi ngươi bỏ nhà đi lâu lắm rồi mà không về, bọn họ vẫn không thể tìm được ngươi, thì nhất định sẽ bắt đầu lo lắng! Tới lúc đó, tất cả cơn giận trong lòng bọn họ đều bị thay thế bằng lo lắng. Sau đó, một khi vất vả lắm họ mới tìm được ngươi về, thì sẽ yêu thương, nâng niu ngươi như bảo bối luôn.”

“Thật vậy sao?”

Vẻ mặt của tiểu hòa thượng Quả Quả rất nghiêm túc, nhưng lại xen lẫn chút mong chờ, nó do dự hỏi lại.

“Cứ yên tâm đi, ta có thể cam đoan với ngươi đấy. Hoàng Sơn ngu ngốc cũng vậy đấy thôi, mỗi lần ta bỏ nhà ra đi hắn đều nổi trận lôi đình. Nhưng về sau, mười ngày nửa tháng còn chưa tìm được ta về, thì sẽ không còn tức giận gì nữa, chỉ lo lắng vì sao ta vẫn chưa về nhà. Đợi đến khi vất vả lắm mới tìm được ta về thì ta chính là lớn nhất ở trong nhà, muốn ăn gì, uống gì cũng được hết!”

Đậu Đậu dương dương đắc ý nói.

—— Điểm yếu duy nhất của chiêu này là không thể dùng nhiều, sau khi dùng nhiều sẽ khiến Hoàng Sơn đại ngốc bây giờ đã không quan tâm chuyện nó bỏ nhà ra đi nữa rồi. Đáng chết, muốn cắn hắn quá đi mất!

Sau khi tiểu hòa thượng Quả Quả bị Đậu Đậu tẩy não xong thì thấy yên lòng nhiều hơn rồi.

“Thư Hàng sư huynh có đi tìm chúng ta không nhỉ?”

Tiểu hòa thượng dò hỏi.

“Nhất định sẽ tìm, cái tính tình tốt bụng của hắn, nhất định sẽ đi khắp thế giới tìm chúng ta đấy.”

Đậu Đậu nói chắc nịch.

Tiểu hòa thượng thầm gật đầu —— trong lòng cảm thấy ấm áp, hình như nó hiểu được vì sao Đậu Đậu tiền bối lại thích ‘bỏ nhà đi bụi’ như thế rồi.

“Hắt xì, hắt xì! ủa? Lạ thật, sao đột nhiên bản cẩu cẩu lại cảm thấy bất an thế này?”

Đậu Đậu nằm trên đỉnh máy bay hắt xì liền tù tì mấy cái, nó dùng móng vuốt sờ sờ mũi mình —— khi nãy, lúc nó nói ra câu ‘chắc Tống Thư Hàng sẽ đi khắp thế giới tìm chúng ta’ thì trong lòng nó đột nhiên lại sinh ra cảnh giác, đây là loại trực giác cực kỳ nhạy cảm của động vật!

Chẳng lẽ người tốt bụng như Thư Hàng thật sự bị chọc nổi điên luôn rồi? Người ta hay bảo khi những người hiền lành tức giận là đáng sợ nhất.

Đúng lúc Đậu Đậu đang suy nghĩ thì đột nhiên, thân máy bay lại rung lên dữ dội.

Các hành khách hét lớn, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Trong lúc bay, máy bay đột nhiên gặp phải khí lưu mạnh…

“Sao đột nhiên lại có khí lưu mạnh xuất hiện thế này? Gâu ~ sẽ không xảy ra tai nạn trên không đấy chứ?”

Đậu Đậu buồn bực nói —— bản cẩu cẩu chỉ muốn đi nhờ máy bay suôn sẻ thôi mà.

Thôi vậy… nếu như thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì bản cẩu cẩu sẽ cố gắng cứu một số hành khách vậy. Với thực lực của Đậu Đậu, căn bản không thẻ nào giải quyết được luồng khí lưu mạnh ảnh hưởng tới máy bay được, cùng lắm thì chỉ cứu được vài người mà thôi.

…

Cũng may, cỗ khí lưu mạnh này chỉ kéo dài có một lúc thôi.

Sau khi ổn định lại, tiếp viên trong máy bay bắt đầu đi an ủi các vị hành khách bị hoảng sợ.

Cac hành khách cũng lộ vẻ mừng rỡ vì thoát chết, có người thậm chí còn vui mừng khóc rống lên.

“Bình an vô sự rồi, bản cẩu cẩu đỡ phải ra tay.”

Đậu Đậu thè lưỡi, gục đầu xuống tiếp.

Đúng lúc này, tiểu hòa thượng trên người nó lại mặt ủ mày chau.

“Sao thế Quả Quả?”

Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

Đồng thời, khứu giác nhạy bén của của Đậu Đậu ngửi được một mùi là lạ….

“Đậu Đậu tiền bối…. ta ị đùn rồi!”

Tiểu hòa thượng yếu ớt nói.

—— có lẽ vì mấy ngày hôm nay phải điều trị trĩ mấy lần, mỗi lần đều phải nhét mấy loại dụng cụ trị liệu vào trong mông hay gì đó? Cũng có thể là do vừa mới trị trĩ xong, nó vẫn chưa quen lắm chăng? Nói tóm lại, nó cảm giác lỗ mông của mình mấy hôm nay không được khít lắm.

Sáng hôm nay bỏ trốn vội vàng quá, nó vẫn chưa kịp vào toilet, trên đường đi vẫn đang cố nhịn. Lại thêm khi nãy máy bay rung lắc dữ quá, nó lỡ ị đùn ra quần mất rồi.

Đậu Đậu:

“…”

Ị đùn thì ị đùn thôi, dù sao thì tiểu hòa thượng mới có sáu tuổi, lâu lâu ị đùn một lần cũng chẳng sao cả.

Nhưng vấn đề là —— bây giờ tiểu hòa thượng đang nằm trên người nó, còn kéo lông nó quấn quanh người để giữ ấm đây.

Thế này khác gì ị trên người nó đâu!

“Đậu Đậu tiền bối… không phải ta cố ý đâu.”

Gương mặt của tiểu hòa thượng căng đét, lại nhăn nhó.

“Đừng nói gì nữa hết.”

Đậu Đậu thở dài một hơi:

“Chúng ta tìm chỗ xử lý cái quần của ngươi trước đi đã.”

Nó có thể được làm gì bây giờ? Tiểu hòa thượng còn nhỏ, chẳng lẽ nó lại mắng con nhà người ta à?

Mắng xong thì được gì đâu, lỡ tiểu hòa thượng nó tủi thân quá khóc thì sao? Chẳng lẽ để nguyên cái quần dính phân kia à?

Sau khi thở dài lần nữa, Đậu Đậu lại dùng móng vuốt túm lấy tiểu hòa thượng, nhảy xuống khỏi máy bay.

Lại nói… vì sao một đại yêu khuyển như nó lại rơi vào cảnh thay quần cho trẻ con thế này?

Đậu Đậu đột nhiên bắt đầu cảm thấy hoài nghi liệu có phải mình đã sai lầm khi nghe theo lời thỉnh cầu của tiểu hòa thượng, dắt nó chơi trò ‘bỏ nhà đi bụi’ hay không?

Chương 275: Người bắt yêu

Bên trong một dòng suối nhỏ trong veo trên núi.

Tiểu hòa thượng mặt mày nghiêm túc cởi truồng, đang ra sức vò cái quần của nó ở bên cạnh dòng suối nhỏ kia. Đây rõ ràng không phải lần đầu tiên nó tự giặt quần áo của mình, trông có vẻ thuần thục lắm.

Đậu Đậu thì ngâm mình ở trong dòng suối, dùng nước suối để rửa sạch lông của mình… dù đã ngâm mình trong suối cả buổi rồi, nhưng nó cảm giác trên người mình vẫn còn mùi phân, không biết có phải do tâm lý hay không nữa?

Chừng ba phút sau.

“Đậu Đậu tiền bối, ta rửa sạch rồi.”

Quả Quả tồng ngồng chạy tới, giơ cái quần mình vừa mới vò sạch lên.

“Được rồi, ta cũng ngâm đủ rồi.”

Đậu Đậu chui ra khỏi dòng suối.

Sau đó, nó lắc mình thật mạnh, giũ hết nước trên lông đi. Tiếp theo, nó bộc phát yêu lực trong cơ thể ra, khiến bộ lông trên người được hong khô nhanh hơn.

Tiểu hòa thượng nhìn thấy thế thì hâm mộ không thôi:

“Đậu Đậu tiền bối, giúp ta hong khô một chút được không?”

Đậu Đậu:

“…”

Nó cảm giác, có khi tiểu hòa thượng này lại là khắc tinh của nó ấy chứ.

Bất quá, nó vẫn giơ móng vuốt ra đặt lên quần của tiểu hòa thượng, thôi động yêu lực, khiến nước trên đó đều bốc hơi sạch sẽ.

“Đậu Đậu tiền bối lợi hại quá đi mất.”

Tiểu hòa thượng vui vẻ mặc quần vào, lắc lắc mông, lại chạy mấy vòng tại chỗ, cuối cùng làm một động tác ‘xuất hiện ngầu lòi’:

“Ta da!”

Đậu Đậu:

"...

"Đậu Đậu tiền bối, tiếp theo chúng ta đi đâu bây giờ?"

Tiểu hòa thượng lắc mông chạy tới bên cạnh Đậu Đậu, mặc kệ đi tới đâu, nó đều tỏ vẻ tò mò, hớn hở. Đây là trạng thái mà một đứa oắt con thường có mỗi lúc được thả ra cho tự do bay nhảy sau khi bị nhốt trong nhà quá lâu.

"Tiếp tục đi về phía thủ đô thôi, ở đó ta có một người bạn là yêu miêu, ta chuẩn bị tới nhà cô ta chơi."

Đậu Đậu đáp, người bạn yêu miêu mà nó nói chính là cô nàng yêu miêu mà lúc trước nó định giới thiệu cho Thư Hàng.

Dù sao cũng không thể hại mấy em gái trong khuyển tộc nhà mình được, chỉ có thể hãm hại yêu miêu mà thôi.

...

Lúc Đậu Đậu nói tới chữ yêu miêu thì đột nhiên lại có một tiếng mèo kêu vang lên ngay bên tai:

"Mieow~"

Nó quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một con mèo nhỏ có lông vằn như hổ đang nhìn nó chằm chằm, lại còn nhe răng múa vuốt.

Ở nơi núi rừng hoang vắng thế này, nó là mèo hoang à?

Trời sinh mèo và chó đã không hợp nhau.

Lúc này Đậu Đậu nó đang ở trạng thái kinh ba nho nhỏ, con mèo hoang kia nhìn thấy Đậu Đậu thì dựng hết lông lên, đặc biệt là lông trên đuôi của nó, dựng thẳng lên y như một khúc gây phủ lông,

Đồng thời, con mèo hoang nhe hàm răng trắng ởn, nhọn hoắc ra với Đậu Đậu, nó lộ móng vuốt ra, giống như đang thị uy hay đe dọa gì đó thì phải?

"Ha ha, dám xù lông lên với bản cẩu cẩu à?"

Đậu Đậu thè lưỡi ra, sau đó co giò chạy vèo tới chỗ con mèo hoang nhỏ kia.

Sau khi con mèo nhỏ kêu ngao ngao vài tiếng hăm dọa xong, thấy Đậu Đậu chạy tới thì nó hơi hoảng, xoay người muốn chạy về phía sau.

Nhưng tốc độ của nó làm sao do được với Đậu Đậu?

Đậu Đậu nhảy phốc lên như kiểu chó đói chộp mồi, dễ dàng đè con mèo hoang kia xuống.

“Miao~ …”

Con mèo hoang đau đớn kêu ngao ngao lên.

“Gâu ~ cho ngươi dám kiêu ngạo, dám xù lông với ta! Gâu gâu!”

Đậu Đậu không ngừng dùng sức đè con mèo hoang nhỏ kia.

“Ngao ngao ~ ngao ngao ~”

Con mèo hoang kia ra sức giãy dụa, liên tục dùng móng vuốt đánh lên người Đậu Đậu.

Nhưng… ngay cả mấy loại công kích của thiếu niên áo xanh trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả mà cũng không thể khiến Đậu Đậu rụng một cọng lông chó nào, nói chi tới móng vuốt yếu ớt của chú mèo hoang nhỏ này.

Nó càng giãy thì Đậu Đậu lại càng cọ hân hoan hơn…

“Ngao ngao ~ ngao ngao~”

Con mèo hoang nhỏ kêu la thảm thiết liên hồi, lúc mới đầu còn kêu rất khí thế. Tới cuối cùng thanh âm càng lúc càng yếu. Sau cùng chỉ có thể kêu thì thào như bị nghẹt thở.

“Gâu gâu ~ cho ngươi kiêu ngạo nữa này, cho ngươi dám xù lông với ta!”

Đậu Đậu dương dương đắc ý nói —— cảnh tượng này khá quen, khiến nó như nhớ lại năm đó, khi lần đầu tiên nó gặp được yêu miêu Sở Sở.

Khi đó Sở Sở vừa mới thành tinh, cũng xù lông với Đậu Đậu như thế.

Sau đó nó bị Đậu Đậu đè ngã nhào ra đất, dùng đầu chó cọ nó cả ngày trời.

Trong lúc đó, yêu miêu Sở Sở cũng liều mạng giãy dụa, chống cự y hệt như con mèo da vằn này vậy. Nhưng tu vi của nó thấp hơn Đậu Đậu, nên cứ bị Đậu Đậu đè cứng ngắc.

Mãi tới sau cùng, yêu miêu Sở Sở bị chà đạp dữ quá nên không dám hó hé gì nữa.

Bây giờ nó mà gặp phải Đậu Đậu thì sẽ tránh xa ba thước.

Nhưng bi kịch chính là cái kiểu ‘lùi một bước trời cao biển rộng’ này lại không có hiệu quả với Đậu Đậu.

Yêu miêu Sở Sở càng muốn né Đậu Đậu thì Đậu Đậu nó lại càng thích tìm yêu miêu chà đạp.

Như bây giờ vậy, mỗi khi nó bỏ nhà đi bụi thì đều nghĩ tới yêu miêu, muốn chạy tới thủ đô tìm yêu miêu chơi.

...

Trong lúc Đậu Đậu đang cọ con mèo da vằn hăng say thì phía xa lại có tiếng bước chân dồn dập vang lên.

“Da hổ vằn, Da hổ vằn, mày chạy đi đâu rồi?”

kèm theo tiếng bước chân kia là một giọng bé gái nghe rất đáng yêu.

Rất nhanh, chủ nhân của cái giọng trẻ con kia đã đến gần.

Đó là một thiếu nữ tuổi chừng mười lăm, mười sáu, mặc bộ đạo bào màu vàng đỏ, hơn nữa, trên hai bên vai còn treo mười mấy lá bùa dài ơi là dài, trên lá bùa thì tràn ngập chú văn chi chít.

Hơn nữa, trên hai cánh tay lộ ra ngoài của cô cũng toàn là những hình xăm phù văn chi chít.

Lúc Đậu Đậu nhìn thấy kiểu ăn mặc của thiếu nữ này thì lập tức nhận ra thân phận của cô ta ngay:

“Người bắt yêu?”

Người bắt yêu cũng là một nhánh trong tu sĩ, nhưng khác với những tu sĩ chú trọng tu chân luyện cấp, theo đuổi con đường trường sinh bất tử khác.

So với trường sinh thì người bắt yêu lại thích hàng yêu phục ma hơn.

Hơn nữa... người bắt yêu là một nhanh rất cố chấp trong tu sĩ, bọn họ cho rằng, chỉ cần là yêu ma thì dù tốt hay xấu đều phải bắt lại. Yêu quái tà ác thì phải nghĩ cách giết chết, còn yêu quái tốt thì phải phong ấn lại.

Tóm lại, trên thế giới này, không nên có yêu quái tồn tại...

Từng có một khoảng thời gian, người bắt yêu và đám yêu thú rất căng thẳng với nhau, hai bên đều mất hết cả lý trí. Nhưng không biết từ khi nào, người bắt yêu đột nhiên lại ở ẩn, không ra ngoài nữa, ít khi xuất hiện trước mặt người ngoài.

Trong giới tu sĩ đều bàn tán xôn xao, suy đoán đủ kiểu lý do là gì. Nhưng ngoại trừ người bắt yêu tự mình biết ra thì không ai biết đã có chuyện gì cả.

[Hôm nay ra cửa đã dẫm phải phân à, tìm đại một chỗ để rửa sạch phân trên người mà cũng gặp phải người bắt yêu mấy trăm năm không xuất hiện thế này, xúi quẩy thế cơ á?]”

Đậu Đậu buồn bực nghĩ thầm trong bụng.

“Yêu quái!”

Sau khi thiếu nữ có giọng nói non choẹt kia thấy Đậu Đậu thì hai mắt lập tức sáng lên.

Sau đó, không đợi Đậu Đậu nói gì, thiếu nữ nọ đã giơ tay túm lấy phù văn hai bên vai của mình, kéo một mảnh xuống.

“Yêu tinh tà quái, mau chịu chết đi!”

Thiếu nữ vung tay lên, hai đạo phù văn hóa thành ngọn lửa màu vàng, bay về phía Đậu Đậu.

Đậu Đậu:

“...”

Không hổ là người bắt yêu —— đã bao nhiêu năm rồi, mà đầu óc vẫn cứ mít đặc như thế, cố chấp như một cục đá. Nhìn thấy yêu quái thì giống như cắn phải thuốc vậy, nhào lên như phát điên. Thậm chí cũng không thèm nhìn cảnh giới của mình và yêu quái chênh lệch cỡ nào.

Dù sao thì trong đầu của mấy người bắt yêu chỉ có một pháp tắc chí cao —— ấy chính là thấy yêu quái thì không được sợ, phải nhào lên!

Bùm bùm!

Hai đạo hỏa diễm màu vàng bén lên người Đậu Đậu, sau đó nổ tung. Nhưng uy lực cỡ này thậm chí không đủ để phá vỡ phòng ngự trên lông của Đậu Đậu nữa là.

Tiểu hòa thượng đứng bên cạnh lúc này mới kịp phản ứng lại, nó lao vọt tới trước mặt Đậu Đậu, mặt đanh lại, tức giận nói với thiếu nữ kia:

“Nữ thí chủ, tại sao lại đột nhiên động thủ với Đậu Đậu tiền bối?”

“Nó là yêu quái, mau tránh ra, để ta xử lý nó!”

cô nàng kia nói.

“Nữ chí thủ, cô thật quá đáng!”

Tiểu hòa thượng tức giận nói:

“Cho dù Đậu Đậu tiền bối là yêu quái đi nữa, nhưng vẫn là yêu quái tốt! Hơn nữa là yêu quái thì đã sao? Yêu quái cũng là một sinh linh, sao cô có thể không phân phải trái trắng đen, đòi giết hắn như thế?”

Đậu Đậu:

“...”

Sao ngữ khí của tiểu hòa thượng nghe như mình sắp bị giết tới nơi vậy cà?

“Tiểu hòa thượng ngươi tránh ra chỗ khác đi, cái kiểu chúng sinh bình đẳng của phật môn các ngươi phiền thật đấy! Mau đi ra một bên cho ta, bằng không lát nữa ta động thủ, đao kiếm không có mắt, có bị thương thì cũng đừng có trách ta!”

Thiếu nữ nói xong thì lại kéo hai lá bùa trên áo xuống.

Đậu Đậu:

“...”

Hừ, bản cẩu cẩu không phát uy, ngươi lại cho ta là địa cẩu (dế nhũi) đấy phỏng?

Đợi bản cẩu cẩu hiện chân thân thì sẽ dọa cho con nhãi bắt yêu như ngươi tè ra quần!

Nghĩ tới đây, nó bước lên một bước, nháy mắt đã biến thành một con chó khổng lồ cao hơn năm thước.

“Grào!”

Tiếng chó gầm rúng động núi rừng, khiến lá cây bên cạnh rơi xào xạc.

Hiệu quả cũng rất tuyệt, thiếu nữ bắt yêu trước mắt trông thấy hình thể của Đậu Đậu biến thành to uỳnh như thế thì thầm nuốt một ngụm nước bọt, sĩ khí tụt không phành.

Đậu Đậu đắc ý cười một cái.

Đúng lúc nó đang chuẩn bị nhào tới đè thiếu nữ kia ra dùng tuyệt kỹ cọ mèo để hàng phục cô thiếu nữ bắt yêu nọ thì phía xa lại có tiếng bước chân vang lên.

Hơn nữa, Đậu Đậu còn cảm ứng được mùi của Chu Ly.

“Chậc, sao lần này Chu Ly tìm được mình nhanh thế nhỉ?”

Đậu Đậu nghĩ thầm trong lòng —— lúc trước ít nhất cũng phải một tuần Chu Ly mới có thể lần mò ra được tung tích của nó, lẽ nào lần này Chu Ly đã có được kỹ thuật truy tung mới nào rồi à?

Không được, không thể để bị Chu Ly bắt về được, nó còn muốn tới thủ đô thăm miêu nương Sở Sở nữa.

“Quả Quả, chúng ta chạy thôi. Người tìm chúng ta đuổi tới nơi rồi, nhưng bây giờ chúng ta không thể để bị bắt về được.”

Đậu Đậu nói.

Tiểu hòa thượng gật đầu cái rụp, vội vàng trèo lên lưng của Đậu Đậu.

“Ngồi cho vững nhé!”

Đậu Đậu kêu to, thân thể phóng lên, lập tức nhấc lên một trận yêu phong, muốn bỏ chạy.

“Muốn chạy à!”

Thiếu nữ bắt yêu kia quát to một tiếng, giơ tay quăng ra một sợi dây xích màu vàng...

Sợi dây xích kia bay lên, cuối cùng, quấn lên trên... Cổ của tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng Quả Quả:

“?”

Lúc này, Đậu Đậu đã cõng theo tiểu hòa thượng bay cái vèo lên trời.

Thiếu nữ cầm lấy một đầu khác của sợi dây, rịt chặt:

“Yêu quái, ngươi trốn không thoát đâu, ta đã bắt được ngươi rồi!”

“Buông ra, nữ thí chủ… mau buông tiểu hòa thượng ra... Ô…”

Tiểu hòa thượng giơ hai tay kéo sợi dây xích quấn chặt trên cổ của mình, không được... sắp thở không nổi rồi. Sẽ chết người mất đấy, mau buông ra đi!

…

“Đậu Đậu!”

Bên dưới, tiếng gào u oán của Chu Ly vang lên.

“Đậu Đậu, ngươi đừng có hòng trốn!”

Chu Ly vươn tay ra, sau đó... Cũng ném một sợi xích thật dài ra!

Sợi dây kia quấn lấy chân trái của cô thiếu nữ bắt yêu nọ, siết thật chặt.

Sau đó, Chu Ly cầm lấy đầu còn lại của sợi xích, cũng bị kéo bay lên trời luôn.

Tiểu hòa thượng:

“Chết mất... chết mất thôi… ô ô ~”

Không được, sau này tiểu hòa thượng sẽ không bào giờ bỏ nhà đi bụi nữa!

Chương 276: Gã đàn ông khiến kẻ khác ghen tị

“Chu Ly, mau buông tay ra!”

Đậu Đậu quay lại nói với Chu Ly.

“Ha ha, Đậu Đậu, ngươi đừng có mơ. Chỉ cần bắt được ngươi thì ta sẽ không để ngươi chạy thoát nữa đâu!”

Toàn bộ phần còn lại của sợi xích trong tay Chu Ly tuôn ra, cuối cùng lộ ra một đoạn móc câu bén ngót.

Sợi xích này chính là vũ khí tu chân của Chu Ly, hắn có ngoại hiệu là Tàng Thiên Câu Chu Ly, sợi xích này chẳng những có thể giết được địch, mà còn là pháp môn đặc đặc biệt dùng để bắt địch —— đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến lúc đó Chu Ly được bổ nhiệm làm người đuổi bắt Đậu Đậu, mặc kệ là bắt người hay là bắt chó, Chu Ly đều rất có nghề.

“Đúng, sẽ không để ngươi trốn thoát đâu, đồ yêu quái!”

Thiếu nữ bắt yêu ở phía trên dùng chất giọng trẻ con non choẹt của mình kêu to.

“Thí chủ, tiểu hòa thượng... Sắp chết rồi… Ô… ô...”

Tiểu hòa thượng miệng sùi bọt mép, rốt cuộc không nhịn được nữa, thân thể mềm oặt ngã xuống.

Dù sao thì tiểu hòa thượng chỉ mới hoàn thành trúc cơ không được bao lâu, lại thêm trước khi rời khỏi chùa nó chỉ mới mở được có khiếu thứ hai là nhãn khiếu. Cường độ thân thể thậm chí còn yếu hơn so với Tống Thư Hàng bây giờ nữa.

Cổ bị dây siết lâu như thế, nó rốt cuộc không chịu nổi nữa. Cuối cùng, tiểu hòa thượng bị cô thiếu nữ bắt yêu kia kéo rơi xuống khỏi người Đậu Đậu.

“A a a a!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp núi đồi, nhưng không phải phát ra từ tiểu hòa thượng, mà là do cô thiếu nữ bắt yêu kia hét lên.

Rõ ràng, trình độ tu vi của cô thiếu nữ này cũng không cao... Cô ta căn bản không có bản lĩnh bay được trong không trung.

Tiểu hòa thượng rơi xuống khỏi người Đậu Đậu, cô ta cũng ngã xuống luôn, mà sợi dây xích của cô ta quấn trên cổ tiểu hòa thượng cũng bị bung ra.

Đúng lúc này, Chu Ly quát khẽ một tiếng, hắn nhẹ nhàng kéo sợi dây xích quấn trên chân của thiếu nữ bắt yêu kia một cái, sợi dây xích bỗng linh hoạt như một con rắn dài, cuốn lấy cả thiếu nữ lẫn tiểu hòa thượng.

Sợi dây xích cuốn lấy tiểu hòa thượng và thiếu nữ kia bay tới bên cạnh Chu Ly, sau đó, sợi dây xích lơ lửng trên không, không ngừng uốn lượn như một con rắn lớn.

Đây là thuật pháp ngự kiếm phi hành của tu sĩ tứ phẩm, vũ khí của Chu Ly là một cái tỏa liên câu (móc xích), cho nên hắn đây là ‘ngự câu phi hành’.

Móc câu là một loại binh khí khá kỳ lạ, mặc dù có thể dùng được ở rất nhiều phương diện, nhưng so với phi kiếm, phi đao thì tốc độ phi hành của móc xích lại thua xa.

Nhưng không sao hết, chẳng có ai quy định là tu sĩ chỉ có thể dùng một loại vũ khí!

Hỉ thấy trong tay áo bên trái của Chu Ly có một kiếm hoàn bay ra, biến thành kiếm quang.

Đây là phi kiếm kiếm hoàn mà Hoàng Sơn Chân Quân chuyên môn tạo ra cho hắn, để dành đuổi bắt Đậu Đậu. Lực công kích thì thường thôi, dùng để chiến đấu thì chẳng có hiệu quả gì mấy.

Ưu điểm duy nhất của kiếm hoàn này chính là nhanh, tốc độ của nó cực kỳ nhanh.

“Đậu Đậu, đừng hòng thoát! Tiểu hòa thượng đã ở trong tay ra rồi, ngươi có thể trốn thoát được à?”

Chu Ly kêu to.

Đậu Đậu đang bay ở phía trước đột nhiên dừng bước, quay người lại, nở một nụ cười cực kỳ nhân tính hóa:

“Tiểu hòa thượng là ta cố ý để cho ngươi kéo xuống đấy… Bởi vì cổ nó bị siết lấy, lại đang ở trên lưng ta, ta không tiện tháo dây cho nó.”

“Ha ha, mặc kệ thế nào, hôm nay ta nhất định phải bắt ngươi về!”

Chu Ly trầm giọng nói —— vì tình yêu của hắn, nhất định phải bắt được Đậu Đậu về giao cho Tống Thư Hàng. Đến lúc đó, cuộc hẹn hạnh phúc bảy ngày đang đợi chờ hắn!

Đây là kỳ nghỉ dài tận bảy ngày đấy, trong thời gian bảy ngày này, hắn có thể thỏa sức làm những chuyện mà mình muốn làm rồi.

Nghĩ tới đây, Chu Ly lập tức hăng máu lên, mắt cũng đỏ hoạch.

Hắn chân đạp kiếm quang, ta cầm tỏa liên câu, nhìn chằm chằm vào Đậu Đậu. Ẩn ẩn đánh giá các hướng mà Đậu Đậu có thể chạy…

“Đừng sợ, ta có vài thứ tốt muốn cho ngươi xem này.”

Đậu Đậu giơ chân trước lên lắc lắc, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười gian, một bàn chân khác thì móc từ trong mớ lông dày, lấy một chiếc điện thoại di động ra, sau đó đăng nhập vào một tài khoản.

Chu Ly nhìn Đậu Đậu với vẻ cảnh giác, sợ nó làm trò mờ ám gì.

Lúc này, trên gương mặt chó của Đậu Đậu lộ ra một nụ cười quái dị, nó mở miệng bắt đầu đọc diễn cảm:

“Khụ khụ... A, cưng à, anh nhớ em, nhớ em, rất nhớ em! Mỗi ngày mỗi đêm anh đều luôn nhớ em, nhớ tới mức không thể nào ngủ được! A, cưng à, anh không thể chờ được nữa, chỉ muốn ở bên cạnh bảo vệ em, mãi cho tới vĩnh hằng! Oẹ, mắc ói quá.”

Sau khi Đậu Đậu đọc xong... Chu Ly khi nãy hãy còn đang hăng máu đột nhiên lộ ra vẻ mặt quái dị, hắn nhìn chằm chằm vào Đậu Đậu và chiếc điện thoại trong tay nó.

“Có muốn ta đọc tiếp nữa không? A, tin nhắn tiếp theo là gửi vào tối ngày hôm qua. A, cưng à! Mỗi năm anh đều nhớ em đủ 365 ngày ~ sắp bắt được Đậu Đậu về rồi. Lần này chỉ cần giao Đậu Đậu cho một vị tiểu hữu khác xong thì anh có thể được nghỉ ít nhất bảy ngày luôn! Cưng à! Anh chỉ muốn bay tới bên cạnh em ngay lập tức mà thôi, cùng em trải qua thời gian bảy ngày ngọt ngào này, anh đã đặt sẵn chỗ hẹn trong bàu ngày này rồi, anh nhất định sẽ khiến cuộc hẹn bảy ngày của chúng ta trở thành hồi ức đẹp nhất. Ha ha ha."

Đậu Đậu lại đọc tiếp.

Ánh mắt của Chu Ly đờ ra, sau đó hắn tức giận gầm lên:

"Đậu Đậu, ngươi lấy đâu ra đoạn nhật ký chat này!"

Đây rõ ràng là mấy đoạn tin nhắn ngọt ngào mà hắn đã dùng một tài khoản riêng để nói chuyện với bạn gái tiên tử, cái con Đậu Đậu chẳng có tiết tháo này, lẽ nào nó ăn cắp tin nhắn của hắn?

Tài khoản riêng này của hắn không có gia nhập Nhóm Cửu Châu Số 1, cũng không thêm bất kỳ đạo hữu trong giới tu sĩ nào khác, cho nên cũng không bảo mật đặc biệt gì, muốn đánh cắp thông tin cũng không khó khăn lắm.

"Nhất định là ngươi đang nghĩ rằng ta hack tài khoản của ngươi chứ gì?"

Đậu Đậu cười ha hả:

"Ngươi ngây thơ quá đấy!"

Nói xong, Đậu Đậu điều khiển điện thoại bay tới, để cho Chu Ly nhìn thấy rõ tài khoản trên điện thoại của nó.

Chỉ thấy đó là một tài khoản chat có avatar một tiên tử xinh đẹp, còn ở trên đó, toàn lấy mấy tin nhắn ngon ngọt tán tỉnh của tài khoản Chu Ly gửi tới.

"Bây giờ chắc là ngươi cho rằng ta hack tài khoản của 'cục cưng' nhà ngươi đúng không?"

Đậu Đậu cười gian:

"Ngươi lại ngây thơ nữa rồi!"

"Để ta giúp ngươi hiểu rõ sự tàn khốc trên thế giới này đi —— từ đầu chí cuối, người tình chàng ý thiếp, bàn chuyện yêu đương, tính tới tương lai, nói về những chuyện hạnh phúc của đời người ở trên mạng với ngươi, đều là bản cẩu cẩu Đậu Đậu đây!"

Đậu Đậu đắc ý cười ha hả.

Chu Ly cứng người.

“Không thể nào, rõ ràng ta và cô ấy đã gặp mặt ở ngoài đời rồi!”

Chu Ly lớn tiếng nói.

“Ha ha ha, dựa vào mị lực của bản Đậu Đậu ta đây, tùy tiện vào một môn phái nào đó tìm một vị nữ tu, bán manh lăn lộn trong lòng bọn họ một lát, nhờ bọn họ giúp ta một việc không lớn không nhỏ, dễ như trở bàn tay ấy mà. Ngươi nhớ lại lần đầu tiên ngươi gặp mặt cô ta đí, có phải từ đầu chí cuối cô ta chỉ mỉm cười rất đỗi dịu dàng, thật không khác gì có thể bao dung tất cả con người ngươi đúng không? Nhưng lại không muốn nói nhiều về nội dung cuộc trò chuyện của hai người ở trên mạng đúng chứ?”

Đậu Đậu cười tựa như ác ma.

“Không thể nào, ngươi lừa ta.”

Chu Ly cắn răng nói.

“Ha ha, không thể á? Ngươi ngây thơ quá rồi đó Chu Ly!”

Đậu Đậu ngửa mặt lên trời cười lớn:

“Ngươi cho rằng có nữ tu nào chịu nổi gã đàn ông như ngươi hả? Một năm bốn mùa chẳng có lúc nào rảnh rỗi để ở bên cạnh họ, suốt ngày chỉ đuổi theo một con kinh ba chạy khắp thế giới, để họ phòng đơn lẻ bóng?”

Sau khi dừng lại một lúc, Đậu Đậu lắc lắc màn hình:

“Trên đời này không có nữ tu nào như thế đâu, nếu có thì cũng chỉ có thể là ở trong mơ với giả dối mà thôi! Đã thấy rồi chứ, đây chính là hiện thực đấy!”

Chu Ly ngây ra như phỗng.

Mà trong nháy mắt khi Chu Ly ngẩn người thì thân thể Đậu Đậu nhoáng lên nhanh như chớp, thoắt cái đã phóng tới, cướp lấy tiểu hòa thượng, nhanh chóng bỏ chạy thật xa.

Tiểu hòa thượng nằm rạp trên người Đậu Đậu, quay đầu lại nhìn Chu Ly đang đứng ngây ra với vẻ lo lắng.

“Đậu Đậu tiền bối à, chúng ta đối phó với Chu Ly sư huynh như thế có phải là hơi quá đáng rồi không?”

Đậu Đậu dè dặt hỏi lại, nó cảm thấy Chu Ly sư huynh thật đáng thương.

Nữ tu mà hắn yêu mến lại là Đậu Đậu tiền bối giả dạng? Cứ nghĩ tới Chu Ly sư huynh lại ngồi nói chuyện yêu đương với một con kinh ba thì tiểu hòa thượng lại cảm thấy, nếu mình mà là Chu Ly sư huynh thì sẽ phát điên mất thôi.

"Đáng thương cái con khỉ... Người khác hâm mộ hắn còn không kịp đây."

Đậu Đậu hừ lạnh nói:

"Mỗi ngày cắm mặt chạy theo một con kinh ba khắp nơi, thế mà lại có một nữ tu nguyện ý lặng lẽ chờ đợi hắn. loại tình tiết chỉ có ở trong mơ với lừa phỉnh này mà hắn lại gặp được, đúng là đáng chết, có không biết bao nhiêu người hâm mộ hắn đấy."

"Hả? nữ tu kia không phải là Đậu Đậu tiền bối ngươi đóng giả à?"

Tiểu hòa thượng nghi hoặc hỏi.

"Ngươi cảm thấy ta là kẻ có thể ngồi nhắn tin sến súa gớm ói với sinh vật giống đực như Chu Ly mỗi ngày à? Cái tài khoản kia là do ta lăn lộn bán manh ở nhà vị nữ tu kia mấy ngày liền mới trộm được đấy."

Đậu Đậu cười hắc hắc nói.

"Ta cảm thấy tiền bối ngươi rất giống kiểu có thể làm được mấy chuyện đó."

Tiểu hòa thượng nói chắc nịch luôn —— nếu như là người khác thì tiểu hòa thượng không dám chắc, nhưng nếu như là Đậu Đậu tiền bối thì đúng là dám làm ra mấy chuyện không có tiết tháo này lắm.

"Còn nữa, Đậu Đậu tiền bối, nói dối là hư lắm. Sẽ bị đánh mông đấy."

Tiểu hòa thượng nói cực kỳ nghiêm túc.

Đậu Đậu:

"..."

"Ngươi có tin là ta sẽ ném ngươi xuống ngay lập tức không hả cái thằng oắt này! Vì cứu ngươi cho nên ta mới phải nói dối như thế đấy!"

Đậu Đậu gào lên.

“Xin lỗi!”

Tiểu hòa thượng quyết đoán nhận lỗi, nhưng một lúc sau, nó lại nói rất đỗi chân thành:

“Nhưng thật sự nói dối không tốt đâu.”

Lúc này Đậu Đậu thật sự muốn đưa tiểu hòa thượng về.

....

Sau lưng, Chu Ly ngơ ngác đứng trên phi kiếm, mặt mày trắng bệch.

“Thúc thúc, đừng khóc.”

Thiếu nữ bắt yêu đứng bên cạnh lí nhí lên tiếng.

“Ha ha… Đậu Đậu, Đậu Đậu! ngươi dám đùa bỡn tình cảm của ta!”

Chu Ly phát ra tràng cười quái dị:

“Ta muốn liều mạng với ngươi!”

Phi kiếm độn quang lóe lên, Chu Ly mang theo thiếu nữ bắt yêu nọ, gào to một tiếng đuổi theo Đậu Đậu.

“Thúc thúc cố gắng lên, chúng ta đi làm thịt con đại yêu khuyển kia!”

Thiếu nữ reo lên.

“Làm thịt nó, làm thịt nó!”

Chu Ly tức giận gầm to.

...

Lúc này, trong nhà Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, đã xong phần minh tưởng hôm nay.

“Vẫn chưa có tin gì từ Bạch tiền bối, không biết ngày mai Bạch tiền bối có thể mang theo Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về không nữa?”

Hắn nghĩ thầm trong lòng.

“Ngoài ra... Vẫn chưa hoàn thành phần tu luyện của hôm nay nữa... phải đợi người trong nhà ngủ xong thì mới có thể lén chạy ra ngoài tu luyện được. Tốc độ tích lũy khí huyết trong nhĩ khiếu còn nhanh hơn mình nghĩ. Cao lắm là ngày mai sẽ đột phá rồi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cũng không biết sau khi nhĩ khiếu mở ra thì mình có cơ hội đạt được một nhĩ khiếu thiên phú hay không nữa?

Nhãn, tị, nhĩ, khẩu bốn khiếu huyệt, mỗi khi mở ra được một cái thì sẽ có cơ hội nhận được một thiên phú. Hy vọng có thể thức tỉnh một cái thiên phú nào đó có ích một chút!

Chương 277: Cách dò đường bằng nhánh cây vô cùng đáng gờm

Khi ở cảnh giới nhất phẩm, lúc mở được bốn khiếu huyệt ra thì ít nhất các tu sĩ đều đạt được một loại thiên phú… Cũng có những người may mắn thì có thể có cơ hội đạt được hai loại khiếu huyệt thiên phú luôn.

Tống Thư Hàng đã mở được thiên phú nhãn khiếu, nhưng lúc mở tị khiếu thì không thức tỉnh được loại thiên phú nào.

Không biết mình có đủ may mắn, thức tỉnh được thiên phú tương ứng khi mở nhĩ khiếu và khẩu khiếu hay không nữa?

“Từ khi bắt đầu tu luyện tới nay đã hơn một tháng. Bất giác đã mở ra được tới nhĩ khiếu rồi. Nhớ lại những chuyện đã qua, quả thật cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Các tiền bối trong nhóm đều nói làm tán tu rất vất vả, nhưng một đường này, trước tiên hắn gặp được Vũ Nhu Tử, lại gặp được Dược Sư, sau đó lại gặp Tô Thị A Thập Lục, sau đó lại có Bạch tiền bối, con đường tu hành vô cùng thuận lợi, không hề thua kém gì những đệ tử tinh anh trong các môn phái cả.

Trong túi áo, Thông Nương cắm rễ trên ngộ đạo thạch đã khóc ngất rồi… chỉ mới hơn một tháng thôi mà đã tu luyện tới cảnh giới chuẩn bị trùng kích nhĩ khiếu rồi cơ á?

Còn cô, hơn ba trăm năm trời, khó khăn lắm mới mở được khiếu thứ ba là tị khiếu... cách lúc mở được nhĩ khiếu còn xa vời vợi luôn!

Đồng thời, chỉ cần cô nghĩ tới chuyện Tống Thư Hàng có thể một hơi phá tan được tị khiếu, rồi tích đầy khí huyết trong nhĩ khiếu là vì ăn lá hành của cô thì cô lại càng muốn khóc hơn.

Cô thế này khác gì đang bồi dưỡng cho kẻ địch đâu!

Đáng chết, làm sao bây giờ, muốn khóc quá đi mất!

…

Thứ bảy, ngày 13 tháng 7, trời mưa nhỏ.

Tống Thư Hàng đứng trên bãi đất trống giữa núi rừng, hai tay hơi giơ lên, nhắm mắt lại, cảm thụ thật kỹ tiếng rơi khẽ khàng của từng hạt mưa rơi vào trong lòng bàn tay của hắn!

Cùng với tiếng hạt mưa rơi trên lá cây...

Tiếng hót của các loài chim...

Tiếng côn trùng kêu ra rích...

Tiếng các loài động vật nho nhỏ chạy qua lại trong các bụi cây…

Thậm chí là tiếng các loài sinh vật chui lúc nhúc ở trong bùn...

Tất cả thanh âm đều hợp lại thành một khúc hòa tấu tuyệt vời của thiên nhiên, truyền vào trong tai của Tống Thư Hàng. Hắn lắng nghe thanh âm tuyệt diệu này, bất giác đã đắm mình vào trong đó.

Bưởi vì hắn đã mở được nhĩ khiếu, cho nên mới có thể nghe thấy những âm thanh này.

Hôm nay sau khi tu luyện xong, đúng như Tống Thư Hàng dự đoán, khí huyết trong nhĩ khiếu đã đầy, thoắt cái đã phá tan bình cảnh trong nhĩ khiếu của hắn. Nháy mắt, hắn giống như một người thính lực không tốt, thoắt cái đã lành lặn như thường. Tất cả những thanh âm trước kia chưa từng nghe thấy đều truyền vào trong tai của hắn.

Nhĩ khiếu mở ra, cũng không chỉ là phóng đại thanh âm lên.

Thanh âm khi người bình thường nói chuyện, Tống Thư Hàng nghe vào tai cũng vẫn y hệt như cũ, không khác gì mấy, chỉ có phần rõ ràng hơn mà thôi, chứ cũng không biến thành lớn tới mức đinh tai nhức áo... Sau khi nhĩ khiếu mở ra thì có thể khiến cho hắn nghe thấy rất nhiều thanh âm mà người bình thường không thể nào nghe thấy được, thậm chí là một số sóng âm đặc biệt khác!

Thanh âm đến từ tự nhiên, tuyệt vời tới mức khiến cho người ta không thể nào tự kềm chế được.

Chỉ tiếc là —— hắn vẫn không thể mở được nhĩ khiếu thiên phú.

Bất quá, hắn vẫn còn cơ hội, hắn vẫn còn khẩu khiếu chưa mở, nói không chừng sẽ có được một khẩu khiếu thiên phú kha khá đây.

Tống Thư Hàng cảm giác mình là kẻ rất may mắn!

Hơn nữa, cho dù thật sự không mở được khẩu khiếu thiên phú thì ít nhất hắn cũng đã có được một cái nhãn khiếu thiên phú không tệ rồi, chẳng có gì để thất vọng cả.

Một lúc lâu sau...

Khi quần áo của Tống Thư Hàng đều ướt đẫm cả rồi, hắn mới lưu luyến rời khỏi trạng thái kỳ diệu kia.

Lúc này Tống Thư Hàng vẫn chưa biết rằng, có thể nghe thấy đuọc thanh âm của tự nhiên thế này rất có ích cho tu chân giả, đặc biệt là trong việt gia tăng tâm cảnh và tinh thần lực.

Hắn chọn đột phá bình cảnh nhĩ khiếu ở trong núi rừng thế này, đúng là vô tình lại làm nên quyết định vô cùng chính xác.

…

“Đã mở được nhĩ khiếu rồi, ngày mai sẽ xuất phát đi tới hòn đảo nghỉ mát ở biển Đông thôi.”

Nói xong, Tống Thư Hàng móc điện thoại di động ra xem, Bạch Tôn Giả vẫn không thấy gửi tin gì về:

“Chẳng lẽ Bạch tiền bối vẫn không thể tìm được Đậu Đậu?

Lần này đám Đậu Đậu nấp kỹ đến thế cơ à?

“Nếu như khuya hôm nay mà Bạch Tôn Giả vẫn không thể đưa bọn Đậu Đậu về thì cũng chỉ có thể chờ đến hòn đảo nghỉ phép kia rồi lại họp mặt với họ sau vậy.”

Tống Thư Hàng nhét điện thoại vào túi lại.

Sau đó, hắn lại lấy nd ra khỏi túi, nhìn Thông Nương đang mọc ở trên nó.

Chồi lá mới của Thông Nương mới chỉ nhú ra được có chừng cái móng tay.

“Mở được nhĩ khiếu rồi, tiếp theo chính là khẩu khiếu. Dù ăn cái này vào chắc cũng không thể lấp đầy khí huyết vào khẩu khiếu của mình đâu nhỉ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hơn nữa, không có tiền bối ở bên cạnh, ăn lá của Thông Nương nguy hiểm lắm —— ủa, đợi đã!

Khi nãy mình đang suy xét vấn đề ‘có nên ăn Thông Nương hay không’ rất đỗi nghiêm túc à?

Đây đúng là một suy nghĩ nguy hiểm mà.

Lúc này... thân thể của Thông Nương ở trên nd đang run lẩy bẩy.

“Làm… làm ơn đừng ăn ta!”

Thông Nương cất tiếng van nài, lúc bị cắt ra đau lắm đấy.

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi:

“Ồ? Cô có thể nói chuyện được rồi à?”

“Có thể nói, có thể nói rồi! Tự nhiên cái nói chuyện được vậy á!”

Thông Nương nói:

“Đừng ăn ta nhé? Ta có thể đưa Sư Hống Công của phật môn cho ngươi! Không phải ngươi muốn mở khẩu khiếu à? Trùng hợp công pháp này lại có liên quan với khẩu khiếu đây. Ngươi chỉ cần tu luyện nó thì sẽ giúp cho việc mở khẩu khiếu nhiều lắm!”

“Ồ?”

Tống Thư Hàng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

“Sao hả, chỉ cần ngươi đồng ý không cắt lá của ta nữa thì ta sẽ lập tức đưa quyển Sư Hống Công của phật môn kia cho ngươi, được không?”

Thông Nương hỏi lại với vẻ mong chờ.

“Được.”

Tống Thư Hàng cười đáp —— vốn hắn cũng không định ăn lá của Thông Nương nữa. Bởi vì nghĩ tới đối phương là một cọng hành tinh có thể hóa thân thành một thiếu nữ, ăn lá hành của cô ta sẽ khiến hắn có cảm giác tội lỗi lắm.

……

Bên kia, Bạch Tôn Giả thì đang tìm kiếm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Hắn bay thẳng về một hướng, Bạch Tôn Giả vô cùng tự tin về việc liệu mình có tìm được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng hay không.

Bởi vì hắn có một cách truy tung độc môn vô cùng đáng sợ!

Bay mãi bay mãi, rốt cuộc Bạch Tôn Giả cũng đáp xuống đất.

Sau đó, hắn tìm đại một nhánh cây, ném lên trời.

Sau khi xoay tròn mười sáu vòng thì nhánh cây kia rơi xuống đất, một đầu nhánh cây chỉ thẳng về phía tây nam.

"Ồ, ở phía tây nam à?"

Bạch Tôn Giả âm thầm gật đầu, lại nhảy lên độn quang, bay thẳng về phía tây nam không chút do dự...

Đây là kỹ xảo truy tung riêng biệt vô cùng bá đạo của Bạch Tôn Giả.

Mặc kệ kẻ bị truy tung am tường về thuật phản truy tung cỡ nào đi nữa, thì trước 'cách dò đường bằng nhánh cây' bá đạo này của Bạch Tôn Giả, cũng khó lòng mà trốn thoát! Dù ngươi có ném hết toàn bộ tung tích di chuyển của mình đi thì cũng vô dụng —— bởi vì Bạch Tôn Giả hoàn toàn không thèm nhìn dấu tích của ngươi.

Bất quá, cách dò đường này chỉ hạn chế cho riêng mỗi mình Bạch Tôn Giả dùng được, những người khác dùng thì sẽ không có hiệu quả.

Hơn nữa... cách truy tung này cũng có một nhược điểm nhỏ.

Ví như, trong lúc Bạch Tôn Giả dựa vào hướng của nhánh cây để đuổi theo, nhưng kẻ bị truy tung tự nhiên lại đổi hướng khác chạy, trên đường đi mà Bạch Tôn Giả không dùng 'cách dò đường bằng nhánh cây' thêm lần nữa thì sẽ chạy lố theo đường cũ, càng đi càng xa.

Lỡ mà mắc phải, thì chỉ có thể chờ tới khi Bạch Tôn Giả lại dùng 'cách dò đường bằng nhánh cây' thêm lần nữa thì mới phát hiện ra, tới khi đó phải quay lại đuổi theo hướng khác, hơi bị tốn thời gian một chút.

Nhưng mặc kệ thế nào, đây vẫn là một cách truy tung rất đáng sợ, tìm được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi!

...

Chủ nhật ngày 14 tháng 7, trời nắng.

Bạch Tôn Giả, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều chưa quay về.

Sau khi Vũ Nhu Tử đi giúp đỡ bạn thân của mình thì tạm thời không có tin tức gì.

Tống Thư Hàng kéo cái băng bịt tay trên cổ tay của mình ra, nhìn cái hình dán an hem hồ lô 3D ở trên đó, và cái vòng tay kiểu nữ ở cạnh.

Sau đó hắn lại lặng lẽ kéo cái băng bịt tay xuống che lại, nếu để lộ hai thứ này ra, bị bạn bè nhìn thấy thì xấu hổ lắm.

Bất quá, có hai thứ này, Bạch Tôn Giả và Vũ Nhu Tử đều có thể biết được hắn đang ở đâu. Tới lúc đó, dù mình tới hòn đảo kia chơi thì Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đều có thể tìm được mình dễ dàng.

Điêu duy nhất cần lo lắng chính là —— lên máy bay phải tắt máy.

Lỡ như lúc đó Bạch Tôn Giả và Vũ Nhu Tử liên lạc với hắn thì sao? Nếu không liên lạc được... Bạch tiền bối gửi Đậu Đậu và tiểu hòa thượng lên phi kiếm dùng một lần bay cái vèo tới thì sao bây giờ?

Máy bay có bị bắn nổ luôn không/

Vũ Nhu Tử bên kia cũng thế, lỡ như cô ấy dùng vạn lý phi độn thuật bay qua, đâm máy bay lủng một lỗ thì toi đời.

“Trước khi lên máy bay mà Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử vẫn không nhắn gì thì phải gọi điện báo cho bọn họ biết trước. Nhất định phải tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì điện thoại lại vang lên.

Là Cao Mỗ Mỗ gọi tới.

“Thư Hàng mày còn ở nhà không? Thằng Gia Cát Trung Dương kia đã cho người lái xe đến nhà đón mày rồi, chuẩn bị xuất phát đi.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

“Tao chuẩn bị xong cả rồi, chỉ chờ bọn mày tới đón tao thôi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hành lý của hắn là một cái ba lô nhỏ, nhét thêm mấy vạn tiền mặt với bảo đao Bá Toái trong trạng thái ẩn thân.

Trên tay đeo chiếc nhẫn cổ đồng, cổ thì đeo hộ phù thanh phong gia tốc. Trong túi thì còn một tờ kiếm phù cuối cùng với tám tờ phá tà phù. Cuối cùng là khí huyết đan, thối thể dịch, tích cốc đan.

Tất cả đã chuẩn bị đầy đủ.

“Mày xuống dưới lầu đợi đi, sắp tới rồi đấy.”

Cao Mỗ Mỗ nói xong thì lại dè bĩu:

“Còn nữa, không phải mày bảo sẽ dắt thêm vài người bạn à? Sao cuối cùng còn có mỗi mình mày thế? Mày đừng có ngại mà, có bao nhiêu bạn thì cứ rủ theo hết đi, đừng sợ tốn tiền!”

“Ha ha, mấy người bạn của tao đang có việc, nhưng tới lúc đó họ cũng sẽ lên hòn đảo kia họp mặt với bọn mình thôi.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Cao Mỗ Mỗ lại than thở tiếc nuối thêm mấy câu, rồi mới chịu cúp máy.

Không ngờ cuối cùng lại đi một mình thế này.

Tống Thư Hàng đeo ba lô lên, ra khỏi phòng, quay sang nói với mẹ Tống đang ngồi xem tivi:

“Mẹ ơi, con đi đây.”

“Đi đường cẩn thận nhé, nếu như cô bé Vũ Nhu Tử kia có tới cùng thì chờ mấy đứa chơi xong con nhớ phải đưa cô bé ấy về nhà mình chơi mấy ngày nhé!”

Mẹ Tống nói.

“Con nhớ rồi.”

Tống Thư Hàng phất tay cười nói.

Nhưng nhắc tới Vũ Nhu Tử… hôm nọ khi Vũ Nhu Tử tự gửi bản thân tới đây gặp mình, mình cứ cảm giác lành lạnh ở sau gáy thế nào ấy, giống như có người thổi hơi lạnh ở sau cổ của mình hay có thứ gì đó nhìn chằm chằm mình vậy, không biết là sao nữa?

Chương 278: Ý trời đã định, trùng hợp đến nhường này!

Gia Cát Trung Dương phái người lái xe tới chở Tống Thư Hàng tới sân bay.

Sau khi xuống xe, Tống Thư Hàng xách ba lô của mình lên. Sau đó, lập tức nhìn thấy Gia Cát Trung Dương, Gia Cát Nguyệt, Cao Mỗ Mỗ, Nha Y và Lâm Thổ Ba.

Bên còn lại thì là cô nàng Lục Phỉ với dáng người nóng bỏng và một cô nàng trông như Lục Phỉ phiên bản trưởng thành hơn, ấy chính là chị gái của Lục Phỉ, cũng là đối tượng hẹn hò của Gia Cát Trung Dương lần này.

Cao Mỗ Mỗ từng cá với Tống Thư Hàng rằng sau khi Gia Cát Trung Dương gặp mặt chị gái của Lục Phỉ, nếu như cho hai người bọn họ cơ hội ở riêng một mình thì chỉ cần ba phút thôi, thì lần xem mắt của hai người bọn họ sẽ lập tức bể kèo ngay! Bởi vì với tính tình của tên tiện nhân Gia Cát Trung Dương thì chắc cả đời này cũng khó mà có nổi bạn gái.

Lúc ấy, nhìn thấy bộ dạng dương dương đắc ý của Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng rất muốn nhắc nhở Cao Mỗ Mỗ rằng: Nếu như Gia Cát Trung Dương vẫn không thể tìm thấy một cô bạn gái thích hợp thì vẫn sẽ bám rịt lấy Cao Mỗ Mỗ không buông.

Nhưng khi ấy Tống Thư Hàng thấy Cao Mỗ Mỗ đắc ý quá, lại không nỡ đánh vỡ hứng thú của cậu ta!

...

"Hửm?"

Sau khi thấy mọi người, ánh mắt của Tống Thư Hàng lại dời về phía Gia Cát Nguyệt.

Bởi vì trạng thái của Gia Cát Nguyệt hôm nay không đúng lắm, hiếm khi thấy Gia Cát Nguyệt mặt mày xấu hổ, khép nép đứng sau lưng Gia Cát Trung Dương và Cao Mỗ Mỗ, không chịu bước ra.

Chuyện gì thế này?

Với tính tình của Gia Cát Nguyệt thì sao có thể yên lặng như thế được?

Có chuyện gì xảy ra à?

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía mấy người còn lại ở bên chỗ Lục Phỉ.

Sau đó, nháy mắt, Tống Thư Hàng đã thấy được người mà bây giờ hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Đó là một ông Tây trung niên... Mặt mày hồng hào.

Có một cô nàng con lai tóc vàng đứng bên cạnh hắn. Cô nàng con lai kia đang cười cười nói nói với Lục Phỉ. Xem ra quan hệ của hai người bọn họ cũng tốt lắm.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy người đàn ông ngước ngoài kia. Tống Thư Hàng hận bản thân mình không mọc ra sáu cái chân để chạy ngay về trên xe lại!

Bởi vì —— người đàn ông kia chính là Joseph Joe Mobosan.

Có lẽ rất nhiều người đã quên mất tên của ông ta rồi, bởi vì ông ta xuất hiện không nhiều lắm. Nhưng chỉ cần nói tới tuyệt thế thần công “Thời đại vẫy gọi” thì tin chắc là mọi người có thể nhớ ra ông ta ngay!

Sao lại trùng hợp thế này?

Tống Thư Hàng còn cho rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ gặp lại vị đệ tử trên danh nghĩa Joseph này, dù sao thì khu đại học Giang Nam to nhường ấy, số lượng sinh viên trong đó cũng khổng lồ như thế. Trong biển người như thế, xác suất gặp lại phụ huynh của một học sinh nhỏ tới mức nào?

Thế mà chuyện này lại trùng hợp như thế mới đau!

Joseph Joe Mobosan đứng bên cạnh Lục Phỉ, mỉm cười hiền từ.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu rõ vì sao hôm nay Gia Cát Nguyệt đột nhiên lại biến thành ngượng ngùng khép nép như thế —— bởi vì Gia Cát Nguyệt từng gửi một đoạn video lên website trường.

Tiêu đề của video kia chính là [Buồn cười chết mất! Mọi người vào xem chân diện mục của công phu Hoa Hạ trong mắt người nước ngoài này!]

Nhân vật chính trong video kia đúng là Joseph Joe Mobosan tiên sinh đang say rượu.

Tống Thư Hàng vô thức sờ lên cái ghim gài áo có thể biến hình mà Vũ Nhu Tử đã cho hắn mượn, muốn biến hình một phen.

Nhưng... Đã muộn mất rồi.

Từ lúc hắn bước xe đi về phía Cao Mỗ Mỗ và Gia Cát Trung Dương thì Joseph tiên sinh vốn đang đứng nói chuyện với mọi người lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc. Sau đó, vẻ kinh ngạc này biến thành vui mừng hớn hở!

“Sư phò! Sư phò!”

Joseph Joe Mobosan tiên sinh chạy tới chỗ Tống Thư Hàng với tốc độ chạy nước rút 100m, dùng tiếng Trung lọng ngọng kêu to.

Sau đó, hắn cho Tống Thư Hàng một cái ôm ghì cực kỳ nhiệt tình.

“Sư phò ơi, không ngờ ở đây. Ta vẫn có thể gặp lại ngươi! Chúng ta đúng là có duyên với nhau!”

Joseph Joe Mobosan cười ha ha nói.

“Ha ha, đúng vậy, đúng là có duyên.”

Tống Thư Hàng cười gượng —— đúng là có duyên thật đấy, mà toàn là nghiệt duyên thôi!

Thế giới này lớn như thế, phải đến mấy tỉ người. Thế mà hắn vẫn có thể gặp lại Joseph, đây phải trùng hợp tới cỡ nào mới được thế đây?

...

Sau lưng, Cao Mỗ Mỗ, Gia Cát Trung Dương và cô nàng con lai kia thấy Joseph tiên sinh đột nhiên hớn hở chạy về phía Tống Thư Hàng thì đều ngu người.

Bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba đều cảm thấy nghi hoặc, lúc gặp mình Joseph tiên sinh có nhiệt tình như thế đâu? Tống Thư Hàng nó có quan hệ thân thiết với vị Joseph này như thế thì từ khi nào đây?

Sau đó, khi Joseph tiên sinh kêu oang oang ‘sư phò, sư phò’ thì cả bọn lập tức hiểu ra ngay.

“Phụt!”

Cao Mỗ Mỗ đang uống nước, bị sặc phun hết ra, bắn hết lên trên mặt của Gia Cát Trung Dương đang đứng bên cạnh cậu.

Hóa ra... Vị 'cao thủ võ lâm tình cờ gặp được trong đại hội thể thao của con gái' mà Joseph tiên sinh từng nhắc tới ở trong video của Gia Cát Nguyệt chính là Tống Thư Hàng.

Thật không ngờ Tống Thư Hàng lại xấu xa như thế, dám dạy bài tập thể dục thời đại vẫy gọi cho người ta xong còn bịa là tuyệt thế võ công.

Gia Cát Nguyệt nấp ở đằng sau nhịn đỏ cả mặt, muốn cười lắm nhưng không dám.

Bởi vì cô là người up video lên, nên khi nãy bị con gái của Joseph bắt gặp, còn bị con gái của Joseph ghi thù kia kìa.

Nếu như con gái của Joseph mà là loại nóng tính, mắng thẳng mặt Gia Cát Nguyệt mấy câu thì chắc trong lòng Gia Cát Nguyệt còn dễ chịu một chút.

Nhưng con gái Joseph lại là cô nàng có tính tình dịu dàng, nhưng lại tức ngầm ấy. Từ khi cô bắt gặp Gia Cát Nguyệt tới nay, không hề mắng chửi gì, chỉ dùng giọng nói dịu dàng của cô bắt đầu than thở oán thầm trọn hai mươi phút rồi.

Gia Cát Nguyệt bị dọa sợ hết hồn, bởi vì đây là kiểu người mà cô không giỏi ứng phó nhất!

"Sư phò, bộ võ công mà ngươi dạy cho ta rất tuyệt. Mỗi ngày ta đều siêng năng tập luyện, ta cảm giác gần đây thân thể của ta khỏe mạnh hơn nhiều lắm."

Joseph hớn hở nói với Tống Thư Hàng.

—— xem ra hắn vẫn chưa biết 'thời đại vẫy gọi' mà mình học được từ chỗ Tống Thư Hàng chỉ là một bài tập thể dục mà thôi thì phải?

Cũng đúng, với tính tình của con gái hắn thì bảo đảm không nỡ phá hỏng giấc mơ của cha mình. Hơn nữa dù sao nếu chăm chỉ tập theo bài tập thể dục này thì cũng có lợi cho thân thể.

Mà bản thân Joseph, nếu như không ai nói cho hắn biết thì bản thân hắn sẽ không phát hiện ra được —— bởi vì, hắn đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Tống Thư Hàng tu luyện ở trong tòa nhà bỏ hoang kia.

Lúc đánh ra mỗi quyền thì không khí đều rung động bạch bạch như phát nổ! Không phải hiệu ứng trong phim, đây chính là ‘kungfu Chinese’!

Cho nên, Joseph đã nuôi mộng công phu từ nhỏ mới không hề nghi ngờ gì.

“Ha ha, ha ha! Đây nhất định là do bản thân ngươi cố gắng tu luyện đấy!”

Tống Thư Hàng cười khan nói, trong nháy mắt khi bị Joseph ôm lấy, Tống Thư Hàng phát hiện tố chất thân thể của Joseph đúng là mạnh mẽ hơn thật!

Cảm giác này rất rõ ràng!

Lau mồ hôi, rốt cuộc mỗi ngày phải tập cái bài thể dục này bao nhiêu lần thì mới có thể khiến cho cường độ thân thể của một người có thể tăng lên lớn như thế trong vòng một tháng đây?

Trong lòng Tống Thư Hàng thật sự không biết phải làm sao với vị đệ tử danh nghĩa này của mình.

Nhưng hắn cũng hết cách, mấy loại công pháp như 'kim cương căn bản quyền pháp', ‘bất động kim cương thân’, chân ngã minh tưởng kinh của hắn đều cần phải có sự đồng ý của Thông Huyền đại sư thì mới có thể truyền cho người khác được.

Mà muốn Thông Huyền đại sư đồng ý cho mình dạy lại cho người khác thì phải trả một cái giá lớn, bây giờ Tống Thư Hàng căn bản không trả nổi.

Hỏa diễm đao mà hắn học được trong mơ thì Xích Tiêu Tử tiền bối không hề nói là cấm truyền ra. Nhưng đao pháp này nhất định ẩn chứa điều gì đó. Chỉ cần Tống Thư Hàng không bị bại não thì khó mà dạy hỏa diễm đao này cho người khác được.

Ngẫm lại mới thấy, ‘sư phụ’ như mình mà chẳng có cái gì hết...

“Cảm ơn sư phò đã khen, đáng tiếc thời gian rảnh rỗi của ta có hạn, mỗi ngày chỉ có thể luyện được có ba mươi lần. Đúng rồi, sư phò, khi nào thì ta mới có thể tu luyện ra được cái cảm giác có dòng khí lưu ấm áp chảy khắp cơ thể đây?”

Joseph hỏi với vẻ mong chờ, hắn cũng muốn mình có thể làm được như Tống Thư Hàng khi đó, vung quyền một cái thì không khí sẽ nổ lốp bốp!

Nếu như có thể đánh không khí nổ kiểu đó, đời này hắn chẳng còn gì tiếc nuối nữa.

“Ha ha ha, chuyện này không nói chắc được. Tư chất của mỗi người đều khác nhau, công pháp tu luyện cũng khác, thời gian cũng khác.”

Tống Thư Hàng nói xong thì lại cảm thán:

“Hơn nữa, ngươi đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện tốt nhất rồi, cho nên chắc chắn phải tốn thời gian hơn người thường một chút.

Không chỉ riêng Joseph, bản thân Tống Thư Hàng cũng đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện tốt nhất mất rồi, khi bắt đầu tu luyện thì phải vất vả gấp đôi, nhưng hiệu quả thu được chưa chắc đã bằng người ta.

“Ta hiểu rồi, sư phò. Sau này ta sẽ cố gắng tu luyện thêm nữa!”

Joseph vỗ ngực nói, sau đó, hắn nhiệt tình kéo Tống Thư Hàng đi tới trước mặt cô gái con lai tóc vàng kia:

“Tới đây, sư phò. Ta dắt ngươi tới gặp con gái ta đây, lại nói, con gái của ta cũng giống với sư phò đó, đều học ở khu đại học Giang Nam ấy!”

Hả?!

Con gái của Joseph cũng ở đây?

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy như có sét đánh giữa trời quang đập thẳng lên đầu hắn —— tiêu rồi, lần này tiêu thật rồi.

…

Cô gái con lai tóc vàng kia im lặng đứng đó, chờ cha mình kéo ‘đầu sỏ gây họa’ tới.

“Sư phò, đây chính là con gái của ta, tên là Song Tuyết Mobosan, tiếng Trung theo họ mẹ, tên là Kỷ Song Tuyết!”

Joseph vui vẻ giới thiệu, con gái chính là niềm tự hào của ông.

“À, sư phò tên… À? Sư phò ngươi tên gì thế?”

Joseph gãi đầu, xấu hổ quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Hình như lần trước hắn quên mất không hỏi tên của sư phò thì phải?

“Xin chào, bạn học Tống Thư Hàng.”

Lúc này, Kỷ Song Tuyết cất giọng dịu dàng chào hỏi rất đỗi thân thiết, đồng thời, cô còn giơ bàn tay trắng nõn ra với Tống Thư Hàng —— khi nãy cô đã nghe được tên của Tống Thư Hàng từ chỗ bạn học Lục Phỉ rồi.

“Xin chào, bạn học Kỷ Song Tuyết.”

Tống Thư Hàng cười khổ, vươn tay ra bắt tay của Kỷ Song Tuyết.

Lục Phỉ đứng bên cạnh buồn cười, nhưng cảm thấy nếu cười thì không phải phép lắm, nên nghẹn cười đỏ hết cả mặt. Còn chị gái của Lục Phỉ không biết gì hết, nên mặt mày ngơ ngác đứng kế bên.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng lơ đễnh lướt qua Lục Phỉ, cô nàng lập tức thè lưỡi, làm mặt quỷ với Tống Thư Hàng.

Nụ cười trên mặt Tống Thư Hàng lại càng khó coi hơn.

Trời tạo nghiệt còn có thể sống, tự tạo nghiệt thì không thể sống mà!

Chương 279 : Mau hỏi Thư Hàng xem là ai đuổi theo chúng ta!

Bắt xong tay, Kỷ Song Tuyết cũng không có trách cứ việc Tống Thư Hàng dạy bộ tuyệt thế võ công ‘thời đại vẫy gọi’ cho Joseph. Cô chỉ... yên lặng dùng ánh mắt cực kỳ u oán nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Loại ánh mắt u oán kia, khiến Tống Thư Hàng đứng ngồi không yên, như mọc gai trên lưng. Đây chính là thủ đoạn giết người bằng sự dịu dàng đáng sợ nhất đây mà!

Nửa giờ sau, Gia Cát Trung Dương mang theo mọi người đi đăng ký. Ánh mắt u oán kia mới tạm thời dừng lại, Tống Thư Hàng rốt cục cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi đăng ký, Tống Thư Hàng gọi điện thoại cho Bạch Tôn giả, nói cho hắn biết bây giờ mình đã lên máy bay. Cũng hỏi thăm xem đã thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng chưa.

Bạch Tôn giả nói là đã cảm ứng được khí tức của Đậu Đậu rồi, nhiều nhất là buổi trưa hôm nay thì có thể bắt được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, dẫn bọn nó trở về ngay. Cũng bảo Tống Thư Hàng đến hòn đảo nghi mát kia xong thì lại gọi điện thoại báo cho hắn. Đến lúc đó, hắn sẽ dùng phi kiếm đưa Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về.

Về sau, Tống Thư Hàng lại gọi điện thoại cho Vũ Nhu Tử. Bất quá, không liên lạc được với Vũ Nhu Tử. Tống Thư Hàng đành phải gửi một tin nhắn, đồng thời cũng gửi thêm một tin trên nick chat cho cô.

…

…

Lúc đăng ký, Joseph nhiệt tình chạy tới, cứ nằng nặc đòi đeo ba lô giùm Tống Thư Hàng, còn mượn cớ là ‘sư phụ có việc, đệ tử phải giúp đỡ’.

Nhưng đây chỉ là một cái ba lô nhỏ thôi mà!

Sau khi lên máy bay, Tống Thư Hàng mới biết, hóa ra Joseph và con gái không đi cùng với Gia Cát Trung Dương.

Hắn là nhân dịp nghỉ hè nên đưa con gái ra nước ngoài chơi, trùng hợp mục tiêu của bọn họ cũng là hòn đảo nghỉ phép ở biển Đông kia Còn vợ của Joseph thì đã tới hòn đảo đó chờ hai cha con họ tới sau rồi.

Tống Thư Hàng chỉ có thể câm nín nhìn trời, việc này… trùng hợp được như thế, đúng là còn khó hơn cả trúng sổ số mà.

…

Trên máy bay, Tống Thư Hàng ngồi ở ghế gần cửa sổ. Vốn Gia Cát Trung Dương sắp xếp cho cô nàng Lục Phỉ ngồi bên cạnh hắn.

Nhưng bây giờ Joseph vất vả lắm mới thuyết phục cô nàng Lục Phỉ đổi chỗ với hắn. Lục Phỉ qua ngồi chung với Kỷ Song Tuyết. Còn Joseph thì mặt mày hớn hở cười toe toét đặt mông ngồi kế bên Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. Đáng lý có một cô nàng xinh đẹp ngồi kế. bây giờ thì hay rồi, kéo qua kéo lại mấy bận, rốt cuộc đổi thành một ông chú người nước ngoài.

Sau khi Joseph ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng thì hỏi với vẻ chờ mong:

“Đúng rồi, sư phò à. Về vấn đề tu luyện ấy. Có phân chia cảnh giới đẳng cấp gì không? Ta nhớ lúc xem phim thường thấy có hai mạch nhâm đốc gì gì đó nữa đúng không?”

Cảnh giới đẳng cấp?

Nếu như đẳng cấp của ‘thời đại vẫy gọi’ thì chắc là nhập môn nhỉ? Rồi cấp thuần thục? Cấp giáo viên thể dục? Sau đó là cấp quán quân thể thao à?

Nhưng liệu mình nói ra mấy đẳng cấp này thì Joseph có nổi điên không nhỉ?

Hay là bịa đại ra cái cảnh giới nào đó để lừa Joseph cho rồi?

Nhưng như thế cũng không được, nói dối thêm lần nữa cũng không phải chuyện hay ho gì. Thứ hai, Tống Thư Hàng dè dặt liếc mắt nhìn cô nàng Kỷ Song Tuyết ngồi bên cạnh Lục Phỉ kia, lâu lâu cô ta lại quăng một ánh mắt u oán qua.

Trong ánh mắt u oán thế này. Tống Thư Hàng thật sự không thể nào lừa Joseph được nữa.

“Đương nhiên là có phân chia cảnh giới rồi... nhưng bây giờ ngươi còn chưa luyện tới nhập môn, không thể trông chờ quá xa. Đợi đến khi nào ngươi nhập môn thì ta sẽ giới thiệu rõ ràng các cảnh giới cho ngươi biết.”

Tống Thư Hàng chỉ có thể kéo dài.

“Ta hiểu rồi, sư phò! Ta nhất định sẽ cố gắng.”

Joseph lập tức bừng bừng ý chí chiến đấu.

Sau khi kích động đã qua, Joseph lại nói:

“Sư phò, đệ tử vẫn còn một yêu cầu quá đáng!”

Gần đây vì để phối hợp cùng việc mình đã học được tuyệt thế thần công, trình độ dùng tiếng Trung của Joseph cũng ngày càng tốt hơn. Thi thoảng còn trích dẫn được vài câu cổ ngữ nữa.

“Nói thử xem?”

Tống Thư Hàng thuận miệng nói.

“Sư phò à, đệ tử cảm giác gần đây tu luyện tuyệt thế thần công cũng cảm ngộ được rất nhiều, nhưng có rất nhiều chỗ không rõ lắm. Bây giờ vất vả lắm mới gặp được sư phò, chi bằng bây giờ đệ tử biểu diễn một lần, để sư phò chỉ điểm cho đệ tử vài điều có được không?”

Joseph dùng tiếng Trung nạc nữa mỡ nói.

Gì? Biểu diễn bây giờ á?

Múa ‘thởi đại vẫy gọi’ ngay trên máy bay á? Ngượng chết mất thôi, tới khi đó, lực sát thương từ ánh mắt u oán của con gái ông sẽ tăng lên gấp bội đó!

Vậy nên, Tống Thư Hàng ho khan nói:

“Khụ khụ, đừng nóng vội nhất thời. Hơn nữa tình cảnh bây giờ không thích hợp để biểu diễn võ học.”

Joseph nhìn sang bên cạnh, xấu hổ cười nói:

“Thật ngại quá, sư phò, là do đệ tử quá mức nôn nóng, thôi thì đợi máy bay hạ cánh sẽ tìm cơ hội biểu diễn, mong sư phò chỉ điểm đôi điều cho đệ tử vậy!”

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng cười khan nói —— hắn biết phải chỉ điểm Joseph đường nào nữa đây, bản thân Tống Thư Hàng tập thời đại vẫy gọi cũng chỉ mới xem như chuẩn.

Nhưng cả tháng nay, Joseph nhà người ta mỗi ngày đều luyện ba mươi lượt, chỉ tính riêng phần tập thời đại vẫy gọi này thôi thì Joseph cũng đủ để làm sư phụ của Tống Thư Hàng rồi.

Joseph hân hoan, nói tiếp:

“Sư phò này, ngươi đừng có chê đệ tử phiền, nhưng đệ tử vẫn còn một yêu cầu quá đáng khác nữa!”

“Nói đi.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Joseph hạ giống nói:

“Sư phò à, ngươi lại đánh ra một quyền mà nổ bôm bốp cho đệ tử xem thử có được không? Để khi đệ tử luyện công lại có thêm động lực nhiều hơn!”

Đánh ra một quyền nổ bôm bốp ấy à?

Yêu cầu này đúng là không tiện chối từ. Bởi vì bây giờ Tống Thư Hàng đã mở được cả bốn khiếu là tâm nhãn tị nhĩ rồi, thực lực đã mạnh hơn lúc trước cả chục lần.

Lúc ấy cần phải luyện quyền pháp căn bản tới mức khí huyết tràn đầy thì mới có thể đấm ra được một đấm làm không khí nổ vang. Nhưng bây giờ thì lại cực kỳ đơn giản.

“Chỉ một lần này thôi đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn phóng tinh thần lực ra ngoài, cảm ứng xung quanh. Phát hiện không có ai chú ý tới mình, ngay cả con gái của Joseph cũng đang bắt đầu nói chuyện với Lục Phỉ.

Sau đó, Tống Thư Hàng giơ tay phải ra, vung nhẹ một cái.

Nhìn qua thì tưởng chừng như đây là một cái vung tay rất bình thường mà thôi.

Nhưng hắn có rót vào trong đó một chút khí huyết chi lực của tâm khiếu.

Bùm!

Một tiếng nổ giòn giã vang lên, tuy rằng tiếng không lớn, nhưng Joseph đang ngồi bên cạnh hắn xem mà hai mắt sáng rỡ lên.

Hắn hạ giọng nói:

“Chúc mừng thần công của sư phò lại tiến thêm một bậc!”

Dù là người ngoại đạo hẳn hòi như hắn cũng biết được rằng thực lực của Tống Thư Hàng gần đây lại tăng cao. Bởi vì lúc trước, khi hắn thấy Tống Thư Hàng múa võ ở trong tòa nhà bỏ hoang kia, thì phải dồn hết sức mạnh toàn thân vào một quyền mới có thể phát ra tiếng nổ bùm bụp như thế. Không được như mới ban nãy, chỉ vung tay một cái nhẹ hều mà đã có thể phát ra tiếng nổ rồi.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khẽ, không nói gì thêm.

Về sau, phải xem duyên phận của mình và Joseph được tới đâu đã.

Sau này, đợi thực lực của Tống Thư Hàng mạnh lên rồi, tất nhiên sẽ đưa người nhà rời khỏi tục thế, chọn một nơi bí ẩn để sinh sống, dẫn dắt người nhà tiếp xúc với thế giới tu chân. Tới lúc đó, nếu như hắn và Joseph thật sự có duyên thầy trò thì hắn cũng không ngại tặng cho Joseph một cơ hội.

Đương nhiên, đấy là chuyện tương lai. Bây giờ Tống Thư Hàng không có bản lĩnh đó. Hắn còn chẳng có tư cách để tặng cơ hội cho ai.

…

Sau khi nhìn thấy một chưởng do Tống Thư Hàng tiện tay đánh ra, Joseph mới cảm thấy mỹ mãn. Sau đó, hắn bắt đầu học theo Tống Thư Hàng, nhắm mắt minh tưởng.

Tống Thư Hàng cũng không dạy hắn pháp môn minh tưởng. Nhưng lúc trước Joseph thấy sau khi Tống Thư Hàng tu luyện xong thì lại ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt minh tưởng.

Nếu như sư phò đã làm thế thì nhắm mắt minh tưởng này nhất định có hiệu quả.

Vậy nên, mỗi lần Joseph tập xong ba mươi lần ‘thời đại vẫy gọi’ xong thì sẽ ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại, để đầu óc trống rỗng, không nghĩ ngợi gì... Im lặng ngây người!

…

Tống Thư Hàng nhìn qua cửa sổ, miệng lẩm bẩm:

“Biển đông... Hòn đảo thần bí…”

Thật ra khi Cao Mỗ Mỗ nhắc tới hòn đảo du lịch ở biển Đông thì Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới hòn đảo thần bí mà các tiền bối trong nhóm từng nói ngay.

Dù sao thì bây giờ chỉ cần nhắc tới mấy chữ ‘đảo biển Đông’ thì hắn lại nghĩ tới hòn đảo thần bí kia ngay.

“Liệu có gặp được hòn đảo thần bí trên không kia không nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Bất quá... Dù có gặp được hay không, hắn cũng không sợ. Dù sao thì có đánh chết hắn cũng không lên đó, vì hắn không muốn mất trí nhớ.

Thật ra hắn rất muốn đi biển Đông chơi với Bạch Tôn Giả. —— Bởi vì Bạch tiền bối đã từng nói qua, mặc kệ hắn tìm kiếm kiểu gì cũng không gặp được hòn đảo thần bí kia.

Giống như hòn đảo thần bí kia đang tránh né Bạch tiền bối vậy. Hoặc giả là vì khí vận trên người Bạch tiền bối đang ngăn cản, không cho Bạch tiền bối đến gần hòn đảo thần bí kia thì phải?

Nhưng kiểu gì cũng được hết, chỉ cần theo sát Bạch tiền bối thì sẽ không gặp phải hòn đảo thần bí đó. Nào ngờ, tự nhiên Bạch tiền bối lại chạy đi tìm Đậu Đậu với tiểu hòa thượng, đến nay vẫn chưa quay về.

Máy bay lướt đi êm ru...

Mong là một đường thuận lợi.

Tống Thư Hàng chán quá nên bắt đầu nhắm mắt minh tưởng, thời gian rất quý báu, phải tận dụng tất cả những lúc có thể để tu luyện thêm, thì mới có thể đi được xa hơn trên con dường tu luyện này.

....

Bên kia, ở chỗ của Bạch Tôn Giả.

Lúc này Bạch tiền bối đã tập trung được vị trí của Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, sau đó từ từ đi tới gần bọn họ. Dù sao thì Tống Thư Hàng đã lên máy bay mất rồi, tới lúc đó trực tiếp bay thẳng tới hòn đảo kia cũng được, nên lúc này Bạch Tôn Giả cũng không vội vàng gì.

Mà lúc này, ở chỗ của Đậu Đậu với tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng yếu ớt nói:

“Đậu Đậu tiền bối à, ta không chịu nổi nữa rồi...”

Chỉ thấy lúc này, tiểu hòa thượng ngăm đen lại, há miệng còn có thể nhả ra một đạo khói đen.

“Ráng nhịn thêm chút nữa đi, ta cứ cảm thấy tình hình của chúng ta bây giờ không đúng.”

Đậu Đậu lẩm bẩm.

Tiểu hòa thượng yếu ớt nói:

“Không phải là không đúng, mà căn bản là chúng ta bị nguyền rủa đúng không? Hu hu, ... Đáng sợ quá.”

Cũng vào ngày hôm qua, sau khi Đậu Đậu thuận lợi cướp tiểu hòa thượng chạy thoát khỏi tay Chu Ly, sau đó cả hai đứa tiếp tục bay thẳng về phía thủ đô Hoa Hạ.

Nhưng trên đường đi… chúng nó gặp đủ chuyện kỳ quái.

Ví như, lúc bọn nó đang bay ttrên trời, tự nhiên lại lòi đâu ra một phát đạn pháo bắn lên… Nghe nói đó là pháo phòng không kiểu mới dùng trong quân sự đang được thí nghiệm!

Vất vả lắm Đậu Đậu mới tinh ý thoát được, lại bay thêm một đoạn, tự nhiên trời đang nắng chang chang lại có sét đánh xuống, lần này Đậu Đậu không thoát nổi, bị đánh trúng. Nếu không phải nhờ lúc nguy cấp Đậu Đậu kịp tạo nên lớp màng phòng hộ thì tiểu hòa thượng trên lưng nó đã bị thương nặng mất rồi.

Tiếp theo, hai đứa bay mãi bay mãi... Trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc máy bay siêu tốc bay thẳng tới! Nếu không phải Đậu Đậu nó phản ứng nhanh thì đã xảy ra tai nạn trên không mất rồi.

Sao hôm nay lại đen đủi thế nhỉ?

Đậu Đậu chợt nhớ tới một khả năng cực kỳ đáng sợ, nên nó nói:

“Đợi đã, Quả Quả, lập tức gọi điện thoại cho Thư Hàng thử xem, hỏi xem có phải hắn đang đuổi theo chúng ta hay không? Nếu như không phải hắn tự mình đuổi theo thì hỏi xem rốt cuộc hắn có nhờ ai đuổi theo chúng ta hay không!”

Chương 280: Không sợ cường quyền, trinh tiết giữ hay bỏ?

Tiểu hòa thượng run rẩy mò vào ngực áo, móc điện thoại ra.

Sau đó, nó mếu máo nói:

“Đậu Đậu tiền bối ơi, điện thoại hỏng rồi, đạo lôi điện ban nãy đã đánh nổ điện thoại mất rồi.”

Điện thoại nổ rồi, thì không thể gọi điện cho Thư Hàng sư huynh được.

Đậu Đậu:

“...”

“Đậu Đậu tiền bối, rốt cuộc là chúng ta đã bị cái gì thế này? Có phải vì chúng ta đã làm chuyện thương thiên hại lý gì rồi không?”

Tiểu hòa thượng hỏi với vẻ lo lắng, đồng thời nó bắt đầu đọc kinh, cố gắng giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình.

“Ta không sợ gì hết.”

Đậu Đậu thở dài thường thượt:

“Ta chỉ lo rằng, lỡ như người đuổi theo chúng ta không phải Tống Thư Hàng mà là Bạch Tôn Giả thì...”

“Nếu như là Bạch Tôn Giả đuổi theo chúng ta thì thế nào?”

Tiểu hòa thượng dè dặt hỏi lại.

“Sẽ chết người đó!”

Đậu Đậu nói với ngữ khí khẳng định chắc nịch —— nhớ kỹ, là chết người chứ không phải chết chó.

Tiểu hòa thượng lập tức bị dọa sợ hết hồn:

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Đừng sợ, vẫn không thể xác định người đuổi theo chúng ta có phải Bạch Tôn Giả hay không. Trước tiên cứ tìm một trạm điện thoại công cộng gọi cho Thư Hàng cái đã, hỏi xem có phải Bạch Tôn Giả đang đuổi theo chúng ta hay không.”

Đậu Đậu tỉnh táo vạch kế hoạch:

“Nếu như là Bạch Tôn Giả đang đuổi theo chúng ta thì...”

“Chúng ta sẽ đầu hàng ngay à?”

Tiểu hòa thượng ngắt lời.

“Không, chúng ta phải lập tức gọi điện thoại cho Dược Sư, đặt sẵn giường ở chỗ hắn. Sau đó chúng ta lập tức chạy tới chỗ hắn rồi an tâm mà nằm viện thôi.”

Đậu Đậu trầm giọng nói.

Tiểu hòa thượng nuốt một ngụm nước bọt:

“Đặt giường trước là sao? Không phải chúng ta đầu hàng là xong à?”

“Hừ hừ, cổ nhân có nói: Không bị phú quý mê hoặc, không bị nghèo hèn đổi thay, không khuất phục trước quyền thế, đấy mới là đại trượng phu! Mặc kệ quyền thế cao tới cỡ nào, ta cũng sẽ không khuất phục!”

Đậu Đậu dương dương đắc ý nói.

Cho nên... Dù có liều mạng chạy tới chỗ Dược Sư nằm viện cũng không thể đầu hàng à? Bỏ nhà đi bụi phải kiên trì tới mức này sao? Trong lòng tiểu hòa thượng cảm thấy rối rắm khó hiểu.

“Nhân lúc Chu Ly chưa kịp đuổi tới, chúng ta mau tìm chỗ nào đó gọi điện thoại đi.”

Đậu Đậu nói.

Sau đó, hắn cõng theo tiểu hòa thượng bay tiếp, bay hoài, bay mãi, vất vả lắm mới tìm được quầy điện thoại công cộng trong một tiệm tạp hóa.

“Đầu năm nay, kiếm một chỗ gọi điện thoại khó khăn quá đi mất!”

Đậu Đậu lập tức đáp xuống tiệm tạp hóa nhỏ kia, đi tới chỗ quầy với tiểu hòa thượng.

...

“Ngươi đi gọi điện thoại đi, ta sẽ dùng truyền âm nhập mật đọc số điện thoại của Tống Thư Hàng cho ngươi! Trên người ngươi còn tiền lẻ hay không?”

Đậu Đậu hỏi.

“Còn một chút.”

Tiểu hòa thượng gật đầu.

Một người một chó đi tới chỗ quầy hàng. Tiểu hòa thượng chắp hai tay nói với thím bán hàng:

“Nữ chí chủ, tiểu hòa thượng muốn gọi điện thoại.”

“Ô kìa, tiểu sư phụ đáng yêu quá đi mất.”

Bà chủ cười nói:

“Có cần dì bấm số giúp cháu không?”

“Cảm ơn nữ thí chủ, tiểu hòa thượng biết bấm số.”

Tiểu hòa thượng trả lời.

Sau khi cầm lấy điện thoại xong, nó dựa vào dãy số mà Đậu Đậu truyền âm nhập mật cho, bấm gọi cho Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, đầu dây bên kia vang lên giọng nói rất đỗi thân thiết và quen thuộc:

“Xin lỗi, thuê bao quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Tiểu hòa thượng cứng ngắc quay đầu lại, nói với Đậu Đậu:

“Thư Hàng sư huynh khóa máy rồi.”

Đậu Đậu:

“...”

“Ngại quá, nữ thí chủ, không gọi điện được.”

Tiểu hòa thượng chắp tay xin lỗi bà chủ.

Bà chủ bị bộ dạng đáng yêu của tiểu hòa thượng KO tại chỗ.

...

“Sao Thư Hàng lại tắt máy nhỉ?”

Đậu Đậu cảm thấy nghi hoặc trong lòng, bởi vì Tống Thư Hàng đã học được nạp điện thuật rồi, cho dù hết pin thì hắn cũng có thể nạp một phát ngay.

Trong lúc đang suy tư thì nó chợt biến sắc, quay đầu lại ngửi ngửi một cái rồi giật mình.

Tiếp theo, nó lập tức truyền âm cho tiểu hòa thượng:

“Quả Quả, chúng ta mau đi thôi, ta cảm giác được khí tức của Chu Ly đang tới gần, hôm nay Chu Ly hắn lạ quá, sao lại đuổi theo mình nhanh thế nhỉ?”

Tiểu hòa thượng vội vàng chào tạm biệt bà chủ, chạy vội theo Đậu Đậu.

…

Đậu Đậu cõng tiểu hòa thượng bay lên không thật nhanh, tiếp tục bay về phía thủ đô.

“Đậu Đậu tiền bối… chúng ta có cần gọi điện thoại cho Dược Sư tiền bối không?”

Tiểu hòa thượng lo lắng hỏi.

“Trước tiên phải cắt đuôi Chu Ly xong rồi lại nói!”

Đậu Đậu đáp.

Đang nói dở, Đậu Đậu đột nhiên khựng lại.

Sau một khắp, Đậu Đậu phóng thẳng lên cao. Không chỉ như thế, nó còn bắn ra pháp bảo trông như bốn cái phong hỏa luân trên chân nữa.

Độ cao nhanh chóng tăng lên, nháy mắt đã bay lên hơn 100m!

“Đậu Đậu tiền bối?”

tiểu hòa thượng nghi hoặc hỏi lại.

“Đừng nói chuyện, cái tên Chu Ly kia đuổi tới nơi rồi.”

Đậu Đậu đáp, bởi vì cái vụ bỏ nhà đi bụi này, nó và Chu Ly đã đấu với nhau không biết bao nhiêu năm, hai bên cũng rành rẽ mọi thủ đoạn của đối phương.

Khi nãy Chu Ly vừa mới ra tay!

Gần như ngay lúc Đậu Đậu vừa mới phóng lên cao thì chỗ của nó đứng khi nãy xuất hiện một cái móc xích lao tới tựa như một con rắn.

Nếu không phải Đậu Đậu nhoáng cái đã phóng lên cao thì đã bị sợi xích này túm ngay tại chỗ.

Nhưng cuối cùng Đậu Đậu cũng vẫn thoát được!

“Hắc hắc hắc, Chu Ly ngươi kém quá. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn chỉ có mỗi một chiêu đó. Tuy rằng Tàng Thiên Câu của ngươi tấn công bất ngờ, nhưng ta đã sớm mò ra được quy luật của nó. Chỉ cần ta phát hiện tung tích sớm một chút thôi thì vẫn có thể né được. Đúng là ngây thơ quá đi mất, Chu Ly, ngươi không thể đổi sang trò mới được à?”

Đậu Đậu nói với vẻ huênh hoang đắc ý.

“Ha ha ha ha, ngây thơ à?”

Đột nhiên, ở phía trên đầu của Đậu Đậu lại truyền tới giọng của Chu Ly.

Sau đó, lại thêm một sợi dây xích giáng xuống từ trên trời, sợi dây xích dài này biến thành một cái lưới lớn, ập xuống chỗ Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Bên dưới, Tàng Thiên Câu của Chu Ly cũng cong lại, biến thành một tấm lưới khác, bay lên muốn cuốn lấy Đậu Đậu.

Đây đúng là thiên la địa võng!

"Hừ, hai sợi tàng thiên câu!"

Đậu Đậu giật mình kêu to một tiếng, bốn cái phong hỏa luân dưới chân xoay nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất đưa nó bay về phía trước.

Nhưng… ngay vào lúc Đậu Đậu bay nhanh về phía trước thì đột nhiên lại nghênh đón một cỗ khí lưu cực mạnh.

Tuy rằng khí lưu này không ảnh hưởng nhiều tới tốc độ của Đậu Đậu. Nhưng có đôi lúc, hơn thua chỉ cách nhau ở một chút này mà thôi.

Cái lưới do tàng thiên câu hóa thành cuốn lấy Đậu Đậu.

Sau khi cuốn lại xong, hai cái tàng thiên câu trói chặt bốn chân của Đậu Đậu lại. Chỉ một thoáng thôi đã trói Đậu Đậu lại thành cục chả chó.

Tiểu hòa thượng ngồi trên lưng nó cũng bị trói cứng ngắc.

"Đáng chết, ta không phục!"

Đậu Đậu quát to, nếu không phải do đạo khí lưu ban nãy đột nhiên xuất hiện thì nó tuyệt đối sẽ không bị tàng thiên câu bắt được.

Hơn nữa, tại sao lại có tới hai sợi tàng thiên câu thế này?Từ xưa tới nay, cái tên Chu Ly này chỉ dùng có một cái tàng thiên câu thôi mà!

"Ha ha, không phục à?"

Chu Ly cưỡi trên kiếm quang, đáp xuống trước mặt Đậu Đậu:

"Tàng thiên câu vốn có hai cái… Chỉ là trước kia kỹ thuật của ta chưa tới, chỉ có thể dùng được một cái. Ta cũng chỉ mới nắm vững kỹ xảo dùng sợi thứ hai cách đây không lâu mà thôi. Đúng lúc lấy nó ra thử nghiệm với ngươi.”

Ở bên cạnh Chu Ly, cô thiếu nữ bắt yêu nọ nhìn chằm chằm vào Đậu Đậu.

“Ta không phục, khi nãy nếu như không phải vì trận khí lưu đó, sao ta có thể bị ngươi bắt được? Đừng nói là hai sợi tàng thiên câu, cho dù có thêm hai cái nữa cũng đừng hòng bắt được ta!”

Đậu Đậu cắn răng nói.

“Ha ha, ngươi nói sao cũng được... nhưng bây giờ, ngươi đã bị ta bắt được rồi!”

Chu Ly lấy một cái tẩu thuốc từ trong ngực áo ra, châm lửa, rít một hơi thật sâu.

Đậu Đậu tức giận nghiến răng:

“...”

Chu Ly lại rít thêm một hơi thật dài, phun hai luồng khói trắng ra khỏi mũi.

Ngày hôm qua, sau khi bị Đậu Đậu lừa xong, lúc ấy Chu Ly cũng tức nổ đom đóm mắt, luôn mồm đòi liều mạng với Đậu Đậu. Nhưng hôm nay, tâm trạng của hắn còn quái dị hơn cả hôm qua nữa.

Chu Ly lúc này bình tĩnh quá —— Đậu Đậu còn cho rằng Chu Ly sẽ giận sùi bọt mép, ít nhất cũng phải tẩn cho mình một trận nhớ đời mới đúng.

Nhưng Chu Ly bây giờ không hề tỏ ra tức giận hay phát khùng lên, mà chỉ im lặng hút thuốc. Cảnh tượng này lại khiến cho Đậu Đậu cảm thấy hoảng hơn.

Đây khác nào sự yên lặng trước cơn bão đâu, quả thật chính là khúc nhạc dạo trước khi núi lửa phun trào mà!

Sau một lúc lâu.

Chu Ly lại phun khói ra lần nữa, hắn rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện:

“Đậu Đậu… ngươi hãy quên chuyện ngày hôm qua đi.”

“?????”

Trong đầu Đậu Đậu lập tức nhảy ra một loạt dấu chấm hỏi.

“Cứ xem như hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì cả đi.”

Chu Ly nói với ngữ khí rất đỗi muộn phiền:

“Ngày hôm qua, ngươi chưa từng nói việc ngươi chính là ‘cục cưng’ cho ta nghe. Còn ta, từ đầu chí cuối cũng không hề biết chuyện ngươi chính là ‘cục cưng’ của ta. Hãy cứ xem như chuyện ngày hôm qua chưa hề tồn tại đi!”

“???”

Đậu Đậu lại càng nghi hoặc hơn nữa, thông cảm, nó chỉ là một con chó, đôi lúc thật sự không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của con người được.

Chu Ly lại rít một hơi thuốc thật mạnh, lần này hắn phà khói bằng cả mũi lẫn miệng:

“Sau này, ta sẽ tiếp tục nói chuyện với ‘cục cưng’ ở trên mạng. Ngươi đừng để ý, cứ tiếp tục sắm vai ‘cục cưng’ cho tốt là được rồi.”

Nói tới đây, giọng của Chu Ly quả thật khiến người ta muốn rơi lệ.

“Thúc thúc, đừng khóc.”

Thiếu nữ bắt yêu bên cạnh vỗ về lưng của Chu Ly, an ủi hắn.

Cô an ủi kiểu này, Chu Ly lại muốn khóc nhiều hơn.

Đậu Đậu:

“...”

Rốt cuộc nó cũng hiểu được, Chu Ly đây là đã sụp đổ mất rồi.

Đáng sợ hơn chính là những gì Chu Ly vừa mới nói!

Ý của Chu Ly có phải là đã hạ quyết tâm muốn ‘yêu ảo’ với con chó đực Đậu Đậu này hay không? Không chỉ giống loài, mà ngay cả giới tính cũng không thành vấn đề à?

Nếu thế thì vấn đề này lại biến thành vô cùng đáng sợ rồi, Đậu Đậu cảm giác trinh tiết của mình có nguy cơ dữ lắm!

Nếu như có thể quay ngược thời gian thì Đậu Đậu dám chắc, mình sẽ không nói láo chơi xỏ Chu Ly như hôm qua.

Không được, phải sửa chữa sai lầm này mới được.

Nó nhất định phải sữa chữa lại thế giới quan vỡ nát của Chu Ly bây giờ!

“Chu Ly à, ngươi hiểu lầm rồi!”

Đậu Đậu nghiêm giọng nói:

“Thật ra hôm qua ta chỉ nói đùa với ngươi mà thôi!”

“Nói đùa?”

Chu Ly quay đầu lại, trong miệng và mũi đều phà ra khói, bao trùm toàn bộ gương mặt của hắn ở trong màn khói trắng mờ ảo, chợt sinh ra cảm giác chết lặng rất đáng sợ.

“Đúng, ta thừa nhận, đó là một trò đùa quá đáng. Nhưng ‘cục cưng’ của ngươi thật sự là một người khác. Ta chỉ lén trộm tài khoản của cô ấy mà thôi. Hãy tin ta đi!”

Đậu Đậu cảm giác, cả đời này, mình chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc được như lúc này!

Chương 281: Bạch Tôn Giả: “Yên tâm, để ta làm mai!”

Trong màn khói trắng bao phủ, ánh mắt của Chu Ly bình tĩnh nhìn Đậu Đậu:

“Lấy trộm tài khoản?”

“Đúng vậy, hãy tin ta! Từ trước đến nay, đều là u Dương tiên tử nói chuyện với ngươi ở trên mạng. Ta chỉ xem nội dung nói chuyện của các người thôi là cũng thấy buồn nôn rồi, sao có thể nói chuyện cùng một người đàn ông như ngươi chứ?”

Đậu Đậu lớn tiếng nói, vì nghĩ cho trinh tiết của mình, nó cảm thấy mình phải công bố sự thật này ra mới được!

“Ha ha ha ha.”

Làn khói bao phủ trên mặt Chu Ly càng ngày càng dày, hắn cười một tràng thảm thiết:

“Đậu Đậu à, không cần an ủi ta đâu.”

“Cái gì???”

Đậu Đậu nghi hoặc.

Trong mũi của Chu Ly lại phun ra một làn khói trắng:

“Thật ra, ta nghĩ kỹ lại rồi, ngươi nói cũng đúng lắm. Một gã đàn ông, cả ngày chạy đuổi theo chó kinh ba khắp thế giới giống như ta, làm gì có người con gái nào thích nổi?”

“Chu Ly, ngươi coi thường sức hấp dẫn của bản thân quá rồi, đã có một vị tiên tử yên lặng đợi chờ ngươi như vậy thật đấy! Nếu như không tin thì ngươi có thể nhắn tin hỏi cô ấy mà!”

Đậu Đậu gào lên thật to:

“Ngươi xem, bây giờ di động của ta bị hỏng rồi, người cũng bị ngươi trói lại. Bây giờ ngươi mau gửi tin nhắn cho ‘cục cưng’ nhà ngươi đi, nếu như cô ấy trả lời, không phải chứng minh những gì ta nói là thật à?”

Bàn tay cầm tẩu thuốc của Chu Ly cứng đờ lại, hình như trong mắt có thêm vẻ chờ mong.

Sau đó, hắn lấy di động của mình ra, dè dặt gửi cho đối tượng của mình một câu:

“Có ở đó không?”

Chu Ly chưa từng như bây giờ, gửi một tin nhắn bình thường như thế thôi mà cũng lo lắng và kích động đến nhường này.

Tin nhắn gửi đi rồi!

Năm phút sau…

Trong phần mềm chat, tài khoản của u Dương tiên tử vẫn ở trạng thái online, nhưng chưa trả lời tin nhắn.

Rõ ràng lúc trước, nếu cô mà online, trong vòng năm phút nhất định sẽ trả lời tin nhắn, cho dù chỉ là một cái icon mỉm cười.

“Ha ha.”

Chu Ly cười khan một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Đậu Đậu, mũi và miệng lại phun ra hai luồng khói thuốc. Quả nhiên là Đậu Đậu nó đang chọc mình mà!

Đậu Đậu:

“…”

Thật là oan uổng cho bản cẩu cẩu mà!

“Đúng rồi, gọi điện thoại! Ngươi có số điện thoại của cô ấy đúng không. Gọi điện thoại hỏi rõ thẳng mặt đi!”

Đậu Đậu kêu to.

Lần này Chu Ly không nói gì nữa. Hắn lặng lẽ mở danh bạ điện thoại ra, tìm số của ‘ u Dương Viện’ rồi bấm gọi.

Tiếp theo, bên trong truyền đến tiếng đàn quen thuộc.

Tiếng đàn vang lên hết lần này tới lần nọ, nhưng mãi mà không có ai nghe máy cả!

“Ha ha.”

Chu Ly lại rít một hơi thật dài rồi phun khói ra. Lần này, không chỉ miệng và mũi, thậm chí ngay cả trong lỗ tai cũng phun khói trắng ra, thoắt cái đã che kín mặt mũi của hắn.

Đậu Đậu lập tức muốn khóc quá đi mất.

Đúng là oan uổng cho bản cẩu cẩu quá, oan quá đi mất, oan không còn đường nào để nói!

Đúng là đệch Tống Thư Hàng mà, sao có thể xảy ra chuyện thế này kia chứ! (Tống Thư Hàng chửi Đậu mẹ Đậu con, nó thì chửi đệch Tống Thư Hàng)

Ta không muốn yêu đương với Chu Ly đâu, tuyệt đối không muốn đâu! Ai đến cứu ta đi!

….

Đúng lúc này, đột nhiên có một bóng người từ xa bay nhanh về phía nhóm người Đậu Đậu, tiểu hòa thượng và Chu Ly.

"Ơ? Đậu Đậu, các ngươi bị bắt rồi đấy à."

Đạo thân ảnh lập tức ngừng kiếm lại, mỉm cười nói.

Chính là Bạch Tôn Giả vừa mới đuổi tới nơi.

Bạch Tôn Giả tất nhiên cũng quen biết Chu Ly, nên sau khi hắn dừng lại xong thì mới trêu ghẹo.

Đậu Đậu ngửa đầu lên, nhìn Bạch Tôn Giả một cái —— quả nhiên, suốt đoạn đường này mình và tiểu hòa thượng toàn gặp chuyện xúi quẩy như thế là vì Bạch Tôn Giả đang đuổi theo ở đằng sau.

Nhưng cho dù là ai đến cũng được, chỉ cần có thể cứu nó là được rồi.

"Bạch tiền bối!"

Đậu Đậu gào lên thật to:

"Cứu ta với!"

Bạch Tôn Giả cười nói:

"Cứu ngươi á? Ta đến để bắt ngươi về mà."

"Bắt ta về cũng được nữa, dù ngài xử lý ta kiểu gì cũng được hết!"

Đậu Đậu gào to.

Bạch Tôn Giả nhíu mày:

"Xảy ra chuyện gì à?"

Mũi miệng Chu Ly phèo một cái, phun ra một luồng khói thật dày, hắn há to miệng, nhưng không nói được câu nào.

"Đậu Đậu? Ngươi lại gây ra họa gì à?"

Bạch Tôn Giả nhìn Đậu Đậu hỏi.

Đậu Đậu cũng há hốc mồm —— nhưng là vì nó không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

“Vị tiền bối này, chi bằng để cho ta kể đi!”

Lúc này, thiếu nữ bắt yêu vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh Chu Ly giơ tay nói.

Sau đó, cô bắt đầu vui vẻ giải thích nguyên nhân kết quả mọi việc cho Bạch Tôn Giả nghe.

….

“Đậu Đậu, tối nay về nhà dùng bút viết một bức thư nhận lỗi dài một nghìn chữ cho ta. Ta sẽ đích thân chuyển cho Chu Ly tiểu hữu.”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Đậu Đậu nuốt nước bọt —— bảo nó dùng chân chó viết một nghìn chữ? Nói đùa gì vậy, chân chó kiểu này cầm bút thế nào được?

Nó vừa định phản bác lại, nhưng nhìn thấy bẻ điềm tĩnh như không trên mặt Bạch Tôn Giả, không biết tại sao, đột nhiên nó chẳng có chút tâm tư phản kháng nào nữa nữa.

“Ngoài ra… Chu Ly tiểu hữu này, cho ta xem điện thoại di động của ngươi một chút nhé.”

Bạch Tôn Giả giơ tay ra rồi nói.

Chu Ly vội vàng tắt tẩu thuốc, sau đó dè dặt đưa điện thoại di động của mình cho Bạch Tôn Giả.

Suốt toàn bộ quá trình hắn cũng không dám nhìn thẳng vào Bạch Tôn Giả— lãnh đạo của hắn là Hoàng Sơn Chân Quân là tấm gương, minh họa sống động cho tất cả mọi người biết về mị lực của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả mở điện thoại của Chu Ly ra, nhìn qua một lượt, sau đó hỏi:

“Đối tượng của ngươi là người của môn phái nào?”

“Là đệ tử Bạch Vân thư viện, u Dương Viện dạy ngọc cầm.”

Chu Ly cứng ngắc nói ra cái tên này.

“Bạch Vân thư viện à, có ấn tượng, chờ chút nhé.”

Bạch Tôn Giả mở điện thoại của mình ra, tìm trong danh bạ.

Một lúc sau, hắn gọi cho một thuê bao điện thoại — từ khi Bạch Tôn Giả quyết định mở cuộc đua xe kéo thì đã bắt đầu thu thập số liên lạc của một số lão đạo hữu của mình rồi.

Đúng lúc trong số những người bạn đó có một người ở Bạch Vân thư viện.

Sau khi điện thoại được kết nối, Bạch Tôn Giả hỏi ngay:

“Alo, là Hằng Hỏa Chân Quân đúng không?”

“Ồ, là Bạch tiền bối đấy à, tìm ta có việc gì sao?”

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói vô cùng nho nhã lễ độ.

“Hằng Hỏa chân quân này, trong Bạch Vân thư viện của các ngươi, có một vị nữ tu dạy Ngọc Cầm tên là u Dương Viện phải không?”

“À, ngươi nói là giáo viên u Dương Viện đấy à? Ngài tìm cô ấy có việc gì à?”

Hằng Hỏa chân quân hỏi.

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta muốn hỏi chút, bây giờ đạo hữu u Dương Viên đang làm gì vậy?”

Mặc dù trong lòng Hằng Hỏa chân quân tò mò không biết Bạch tiền bối hỏi thăm u Dương Viện làm gì, nhưng hắn ta vẫn trả lời:

“Bây giờ giáo viên u Dương Viện đang dạy đàn cho các đệ tử, tạm thời không tiện trò chuyện được. Nếu tiền bối có việc cần tìm cô ấy thì ta sẽ đi thông báo giúp nhé?”

“Không cần, không có việc gì cả. Chỉ hỏi cho biết thế thôi, vậy ta cúp máy nhé!”

Bạch Tôn Giả cái roẹt.

“Được.”

Dù Hằng Hỏa Chân quân không hiểu gì hết, nhưng vẫn điềm nhiên trả lời như cũ —— những người tu hành nho môn chân chính đều như thế cả, dù trời có sập xuống cũng không hề sợ hãi. Nhưng đôi lúc, tính tình của bọn họ cũng sẽ khiến cho người ta khó chịu!

Bạch Tôn Giả cúp điện thoại xong, thì quay sang nói với Chu Ly:

“Đối tượng của ngươi đang dạy đàn cho đệ tử… Nếu ngươi tin lời ta nói, thì đợi mấy tiếng sau liên lạc lại với cô ấy thử xem.”

Chu Ly cứng ngắc gật nhẹ đầu, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười khổ sở nọ —— hắn vẫn rất lo lắng, nếu như người từng nói lời đường mật với hắn thật sự là Đậu Đậu, còn vị tiên tử u Dương Viện kia hoàn toàn không biết chút gì về chuyện này, đến lúc đó hắn liên lạc với ngươi ta thì có được gì đâu?

Bạch Tôn Giả nhìn Châu Cách, thấy vẻ mặt khổ sở của hắn thì biết ngay những suy nghĩ cũng như nỗi bận tâm trong lòng hắn lúc này.

“Thế này đi, ta đảm bảo với ngươi, nếu tình cảm giữa ngươi và vị nữ tu u Dương Viện kia có vấn đề gì —— thì đợi một quãng thời gian ngắn nữa, ta sẽ đứng ra làm mai nối dây tơ hồng cho các ngươi được không? Ta có kinh nghiệm mai mối dữ lắm đấy.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Dù sao thì, từ lúc bế quan đi ra cho đến giờ, Hoàng Sơn Chân Quân đã giúp Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng rất nhiều việc. Cho nên, làm chút chuyện mai mối vặt vãnh cho Chu Ly cũng chỉ xem như tiện tay đẩy một cái là xong ấy mà.

Hơn nữa, thật sự kinh nghiệm làm mai của Bạch Tôn Giả cũng rất phong phú. Mặc dù… trước đây khi hắn làm mai giúp người khác thường xuất hiện vài chuyện ngoài ý muốn. Ví dụ như, lúc Bạch Tôn Giả cố gắng nối dây tơ hồng cho hai người đó thì bọn họ đột nhiên đều thay lòng đổi dạ cùng một lúc….

Sau khi có lời cam đoan của Bạch Tôn Giả, sắc mặt Chu Ly lập tức đỡ hơn rất nhiều.

….

Sau khi giải quyết xong việc, Bạch Tôn Giả quay đầu nói với Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đang bị trói thành một cục kia:

“Vậy Đậu Đậu, Quả Quả, chúng ta phải về nhà rồi.”

Sau đó, hắn lấy hai thanh phi kiếm dùng một lần từ trong ngực ra, bắt một cái kiếm quyết, hai thanh phi kiếm dùng một lần lơ lửng giữa không trung.

Tiếp đến, Bạch Tôn Giả giơ tay tóm một cái, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng bỗng dưng bị hắn hút bay đến, tàng thiên câu trên người tự động tuột ra.

“Hai người các ngươi chọn một thanh phi kiếm rồi leo lên, ta đưa các ngươi về nhà.”

Bạch Tôn Giả ôn tồn cười nói.

Tiểu hòa thượng Quả Quả không biết gì hết, cười ngây ngô một cái, sau đó bò lên một trong hai thanh phi kiếm!

Đậu Đậu liếc mắt nhìn thấy phi kiếm dùng một lần mà Bạch Tôn Giả lấy ra —— nó có ấn tượng cực kỳ sâu đậm với phi kiếm này. Đây không phải là phi kiếm dùng một lần mà Bạch Tôn Giả chuyên dùng để tiễn đồ đi ‘thăm quan vũ trụ’ à?

Bạch Tôn Giả muốn làm gì đây? Muốn trực tiếp ném hắn vào vũ trụ sao?

“Bạch tiền bối, ta có thể tự mình bay về, yên tâm đi, lần này ta sẽ không trốn đâu!”

Đậu Đậu vội vàng nói.

“Xuỵt, đừng nói nhiều.”

Bạch Tôn Giả giơ ngón trỏ lên.

Sau đó, hắn giơ một tay ra, túm lấy Đậu Đậu ném lên thanh phi kiếm khác:

“Bám chặt vào nhé.”

Không đợi Đậu Đậu kịp phản ứng, Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết:

“Đi đi!”

Vèo, vèo hai tiếng.

Hai thanh phi kiếm dùng một lần, một trước một sau bay vọt lên phía trước. Tốc độ nhanh tới mức không có giới hạn.

Chỉ nháy mắt một cái, chỉ còn lại hai chấm đen nhỏ một trước một sau.

“A a a a a..”

Đây là tiếng kêu thảm thiết thanh thúy dễ nghe của tiểu hòa thượng.

“Gâu gâu gâu gâu gâu…”

Đây là tiếng thét kinh hoàng của Đậu Đậu. Vốn với tốc độ cỡ này thì vẫn còn nằm trong khả năng thừa nhận của nó. Nhưng Đậu

Đậu cứ cảm giác mình sắp bị bắn thẳng lên vũ trụ… nên mới hoảng hồn gào thét.

Chí ít thì phải để cho người ta mang theo bình dưỡng khí đã chứ?

Còn việc nhảy xuống từ trên phi kiếm ấy à? Đừng có nói đùa, lúc ngồi lên phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả rồi thì không còn chuyện xuống kiếm giữa chừng được đâu —— Tham khảo tấm gương một con đại xà yêu năm đó vì đắc tội với Bạch Tôn Giả mà bị bắn vào trong vũ trụ đi.

“Vậy tạm biệt Chu Ly tiểu hữu nhé. Mấy ngày nữa ta liên lạc với ngươi.” Bạch Tôn Giả vẫy tay với Chu Ly, cưỡi Lưu Tinh kiếm, thân hóa thành kiếm quang, lập tức đuổi theo Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Chu Ly trợn mắt há mồm.

Thiếu nữ bắt yêu bên cạnh hắn hai mắt mở to —— cảm thấy vị tiền bối vừa rồi thật là đẹp trai!

Trên máy bay, Tống Thư Hàng lại loáng thoáng mơ thấy hòn đảo nhỏ hoa lệ ở giữa không trung cùng với tòa thành trên không tráng lệ nọ!

Chương 282. Xin hỏi có ai biết lái máy bay không?

Mộng cảnh lần này không chịu ảnh hưởng của Thông Nương và sợi nhân quả màu hồng phấn kia.

Tống Thư Hàng đang mơ màng thì lại một lần nữa nhìn thấy tòa thành trên không nguy nga đồ sộ nọ.

Sao tự dưng mình lại nhìn thấy tòa thành trên không này nữa? Chẳng lẽ là vì mình đã đến gần biển Đông sao? Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Hắn ở trong mộng phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trên hòn đảo khổng lồ có núi, có sông, có rừng già, có thảo nguyên.

Còn có một tòa thành bị tường thành cao cao vây kín.

Trong mộng, Tống Thư Hàng dùng thị giác thượng đế nhìn xuống hòn đảo trên không tráng lệ đồ sộ, cũng thấy rõ ràng kết cấu của tòa thành cổ này. Ở trung tâm tòa thành còn có một tháp cao sừng sững cực kì thu hút.

Thế nhưng trong tòa thành cổ lão ấy lại không hề có một bóng người.

“Đây là hòn đảo thần bí đó sao?”

Tống Thư Hàng nghĩ.

Lần trước trong mộng cảnh của Thông Nương, hắn có thể cảm ứng được Cửu Đăng hòa thượng (hay phải nói là Cửu Đăng sư thái?) ở ngay tại tòa thành này. Thế nhưng trong mộng cảnh lần này hắn lại không hề thấy tung tích của “Cửu Đăng sư thái”, thậm chí còn không thấy được chút hơi người.

Sau khi quan sát một vòng trong thành cổ, Tống Thư Hàng lại dời mắt ra bên ngoài, xem xét khu rừng rộng lớn kia.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại ở bên bờ hồ bán nguyệt bát ngát.

Hồ bán nguyệt này thực sự đẹp vô cùng.

Mặt hồ phẳng lặng lấp loáng ánh trăng, đẹp đến mức khiến người ta mê đắm, chẳng khác nào hồ nước kĩ xảo trong những thước phim kì ảo. Nếu dùng điện thoại quay lại cảnh tượng này, thì thậm chí có thể mang ngay làm màn hình desktop máy tính hoặc di động mà không cần chỉnh sửa chút nào.

Ngay khi ánh mắt của Tống Thư Hàng chuẩn bị đến gần mặt hồ hơn một chút, thì dường như có gì đó dưới hồ cảm nhận được tầm mắt hắn.

Vèo! Một con cá dài thượt màu lam phóng vọt ra khỏi hồ, lao về hướng không trung.

Con cá ấy cực kì to lớn, chỉ riêng phần thân thể lộ ra khỏi mặt nước đã dài hơn 10 mét có thừa. Thân hình nó như rắn, trên mình không có vảy, chỉ có làn da giống như vỏ cây khô.

Cá lớn màu lam ngoác mồm nhe răng nanh sắc nhọn dữ dằn hướng không trung. Cái lưỡi trong mồm nó cũng là một con cá quái đản cỡ nhỏ. Cá nhỏ màu lục, móng vuốt sắc bén, nhe nanh giương vuốt với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị con cá quỷ kì dị đột nhiên lao ra này dọa giật cả mình. Cảnh tượng hệt như đang xem phim hài thì lại cài phim kinh dị, đã thế còn bonus thêm cả tiếng quỷ gào.

Cho dù là ai cũng giật nảy mình theo bản năng thôi.

Bị dọa một chặp, Tống Thư Hàng tỉnh táo lại.

…

…

“Ác mộng à?”

Tống Thư Hàng thì thào nói rồi chậm rãi mở mắt.

Khi hắn mở mắt ra thì thấy ngoài cửa sổ máy bay tối om, tối đến mức xòe tay không nhìn rõ năm ngón.

“Ủa, sao vậy? Trời tối rồi à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Không phải chứ? Lúc họ xuất phát vẫn còn là buổi sáng, từ Hoa Hạ bay đến một hòn đảo ở biển Đông thì mất bao nhiêu thời gian? Làm sao có thể bay đến tận khi trời tối được?

Hơn nữa vì sao hành khách xung quanh lại có vẻ mặt hoảng hốt thế?

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tống Thư Hàng lập tức hỏi Joseph bên cạnh.

Joseph mặt mếu xệu:

“Sư phò, xảy ra chuyện lớn rồi.

Đang lúc Joseph chuẩn bị giải thích thì tiếng nói bàng hoàng của tiếp viên hàng không đã vang vọng cả máy bay.

“Các… các hành khách thân mến, tôi buộc lòng phải hỏi các vị một chút, trong các vị có ai biết lái máy bay không? Chuyện này cực kì khẩn cấp!”

Tiếng nói của tiếp viên hàng không run lên, không nói được lưu loát thành lời.

Sau đó, tiếp viên lại dùng tiếng Anh lặp lại lời mình vừa nói một lần nữa.

Các hành khách hoảng hốt bất an, nhao nhao hỗn loạn.

“Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại hỏi có ai biết lái máy bay không?”

Tống Thư Hàng chẳng hiểu ra sao.

“Vừa mới xong, nhiều nhất là ba phút trước, khi máy bay đang bay thì đột nhiên cả không gian tối sầm lại, không nhìn thấy gì cả.”

Joseph cố gắng duy trì bình tĩnh mà giải thích.

“Tiếp đó chúng tôi đột nhiên phát hiện ra rất nhiều người trên máy bay biến mất, trong đó có cả con gái của tôi và rất nhiều hành khách. Họ biến mất đột nhiên như thể chưa từng có mặt trên chuyến bay này vậy.”

Joseph cắn chặt răng, hắn vô cùng lo lắng không biết con gái đã gặp phải chuyện gì.

“Càng chết người hơn là cơ trưởng và phó điều khiển viên của máy bay cũng biến mất, cả tổ bay phía đầu máy bay… cũng không thấy đâu nữa.”

Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm.

Cơ trưởng máy bay và phó điều khiển viên đều biến mất? Những nhân viên tổ bay biết một chút thao tác bay cũng không thấy đâu?

Đừng đùa! Thế bây giờ ai đang lái máy bay chứ?

“Chẳng lẽ mình nằm mơ còn chưa tỉnh?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Như là đang mơ một giấc mộng dữ liên hoàn vậy, ác mộng này chấm dứt thì ác mộng khác đã bắt đầu.

Khi người ta bị cảm, thân thể không khỏe mạnh thì dễ gặp những giấc mơ như thế lắm.

“Không phải mơ đâu sư phò. Chúng ta sắp tiêu rồi…. Bây giờ máy bay đang được điều khiển tự động, trong thời gian ngắn sẽ không sao. Thế nhưng nếu mãi vẫn không có ai tiếp quản điều khiển nó thì sớm hay muộn cũng rơi thôi.”

Joseph cười đắng ngắt, hắn đã tự cấu ra một vết tím bầm trên cánh tay từ lúc nào.

Ba phút trước hắn cũng tưởng đây là một giấc mộng dữ, thế nhưng hắn đã cấu cánh tay tím bầm, đau muốn chết, mà vẫn chẳng có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại cả.

Đây không phải là mơ, mà là hiện thực tàn khốc đang diễn ra.

Đúng lúc này thì giọng nói gấp gáp của tiếp viên hàng không lại vang lên:

“Trời ơi, các vị đừng có vây lấy tôi mà oán trách, oán trách cũng không có tác dụng gì… trời ơi tôi có biết lái máy bay đâu. Trong các vị có ai biết lái máy bay không? Xin hãy mau tới khoang điều khiển, hình thức tự lái của máy bay có sự cố rồi.”

Mấy tiếp viên hàng không còn sót lại bị hành khách quá khích vây quanh. Các cô đều không biết phải làm gì, bởi vì có ai biết lái máy bay đâu.

Các hành khách đều tuyệt vọng.

Đừng đùa, lấy đâu ra người biết lái máy bay từ trong đám hành khách cơ chứ? Đây đâu phải là phim Điệp viên 007 hay phim hành động khoa học viễn tưởng, mà đòi có nhân vật chính được buff cho biết lái cả phi thuyền!

…

…

Lúc này, đằng sau Tống Thư Hàng truyền tới câu nói đầy hối hận của Gia Cát Trung Dương:

“Xin lỗi, xin lỗi mọi người, là lỗi của tôi, tại tôi tự nhiên chọn tới biển Đông nghỉ phép nên mới làm liên lụy đến mọi người.

Bên cạnh hắn, Cao Mỗ Mỗ ôm bạn gái Nha Y miễn cưỡng gượng cười.

Thổ Ba hơi buồn bực dựa người vào ghế ngồi, được mời đi nghỉ mát mà lại gặp chuyện sống chết thế này, muốn không buồn bực phỏng có được không?

“Đừng lãng phí thời gian nữa, viết di thư đi, biết đâu may mắn di thư của cậu được tìm thấy thì sao. Dùng điện thoại mà viết, có lẽ có cơ hội khôi phục được tín hiệu di động, mình còn gửi được di thư ra ngoài.”

Gia Cát Nguyệt mở máy di động, ngón tay gõ phim nhoay nhoáy nhoay nhoáy.

Joseph thở dài, sau đó lặng lẽ lấy điện thoại của mình ra chuẩn bị viết di thư thật:

“Sư phò, ngài có muốn viết một bức không? Đáng tiếc quá, mãi mới gặp được một người biết kungfu Chinese chân chính như ngài, thế mà tôi còn chưa học được mấy ngày đã sắp phải lên thiên đường rồi.”

Tống Thư Hàng:

"…"

Tống Thư Hàng thực ra có biết lái máy bay một tí. Thế nhưng hắn học lái máy bay tư nhân khác hẳn với máy bay dân dụng loại này nha! Hơn nữa hắn chỉ từng lái mỗi máy bay trực thăng tư nhân mà thôi.

Nhưng mà… thôi thì cứ coi ngựa chết là ngựa sống mà chữa đi.

Tống Thư Hàng đứng dậy, xách balo lên và đi tới khoang điều khiển.

Trong khoang điều khiển có một cô tiếp viên dáng người hơi béo, cô vẫn đang lặp đi lặp lại những lời đã nói trước đó. Đôi chân run rẩy cho thấy cô đang sợ hãi thế nào.

Bên cạnh cô là một đám đông hành khách đang la ó và nguyền rủa bằng đủ thứ tiếng nói khác nhau. Khi đối mặt với tử vong, dù sao bọn họ cũng cần một nơi phát tiết.

Joseph nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng, không biết sư phò nhà mình đang muốn làm gì.

Cao Mỗ Mỗ cũng nhìn Tống Thư Hàng đầy hiếu kì, sau khi ngẫm nghĩ một chút, cậu vỗ vô Nha Y đang vùi trong lòng mình, ý bảo cô đừng cử động.

Sau đó cậu vỗ vai Thổ Ba, bảo Thổ Ba cùng mình đuổi theo Thư Hàng. Dường như Thư Hàng đang định làm gì đó.

Khi đối mặt với cái chết, không thể trông cậy vào lòng tốt của người khác.

"Xin lỗi, xin mọi người nhường đường."

Tống Thư Hàng len vào đám người, ngực huých một cái đã chen dạt bọn họ ra hai bên.

Hắn nhanh chóng đi tới trước mặt cô tiếp viên dáng người hơi béo nọ.

"Chào chị, để tôi thử lái máy bay xem."

Tống Thư Hàng sờ túi lấy ra một tấm giấy phép lái máy bay, đưa cho tiếp viên hàng không:

"Dù chỉ là giấy phép lái máy bay tư nhân, không giống với máy bay dân dụng, nhưng nếu không còn ai khác biết lái máy bay thì không bằng cứ cho tôi thử xem... Ít nhất thì tôi cũng có kinh nghiệm lái máy bay trên trời rồi.”

Tống Thư Hàng nói không to nhưng tất cả hành khách ở phía trước đều nghe thấy.

Nhất thời tất cả đều im lặng, dùng ánh mắt trông mong nhìn về phía Tống Thư Hàng. Lúc này hắn chẳng khác gì một cọng rơm cứu mạng.

Tuy rằng nhìn hắn vẫn còn trẻ tuổi, người trẻ tuổi trong mắt nhiều người đều không thiếu thốn kinh nghiệm và không đáng tin cậy. Song giờ khắc này đây, không một ai còn để ý đến tuổi tác của Tống Thư Hàng nữa. Họ chỉ để ý duy nhất một việc, đó là giấy phép lái máy bay mà Tống Thư Hàng đưa ra kia có phải là hàng thật không thôi.

“Thư Hàng học lái máy bay hồi nào vậy?”

Cao Mỗ Mỗ đứng phía sau trợn to mắt, hạ giọng hỏi Thổ Ba.

“Làm sao mà tao biết được.”

Thổ Ba cười khổ đáp, rõ ràng trước đó không lâu cậu ta mới thi giấy phép lái ô tô với Tống Thư Hàng thôi mà.

Sao chỉ trong nháy mắt mà Tống Thư Hàng lại có luôn cả giấy phép lái máy bay tư nhân vậy?

Cao Mỗ Mỗ đến sát tai Thổ Ba hỏi nhỏ:

“Không phải là giả đấy chứ?”

Bởi vì... Tống Thư Hàng căn bản đâu có thời gian mà đi học rồi thi lái bằng lái máy bay!

Dù sao họ cũng là bạn cùng phòng với Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng sắp xếp thời gian của kì học như thế nào họ cũng biết sơ sơ. Hắn làm sao có thể giấu giếm bạn cùng phòng một việc tốn thời gian như đi học lái máy bay cơ chứ?

Thổ Ba nghe đến đó thì mặt mũi tái nhợt.

Mà lúc này thì tiếp viên hàng không đã sung sướng trả lại giấy phép lái máy bay cho Tống Thư Hàng:

“Cậu Tống, mời cậu thử xem. Bây giờ chỉ có thể trông vào cậu thôi.”

Chương 283: Hành khách lại biến mất và đốm sáng quỷ dị.

Tống Thư Hàng nhận lại lấy giấy phép lái máy bay của mình từ trong tay của tiếp viên hàng không, nói:

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Tránh qua một chút, tránh qua một chút.”

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba cũng lo lắng chen tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cao Mỗ Mỗ hạ giọng nói:

“Thư Hàng này, mày làm được không đấy?”

“Dù sao thì cũng phải có người thử xem sao chứ, đúng không?”

Tống Thư Hàng nói —— hắn hoàn toàn không ngờ chiếc máy bay mà mình bước lên lại xảy ra sự cố thế này. Bây giờ tu vi của hắn mới chỉ là nhất phẩm, cản bản không thể nào phi hành được. Nếu như xảy ra tai nạn thì hắn cũng chẳng khác gì hành khách bình thường, kết cục đều là chết không chỗ chôn mà thôi.

Lâm Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Sau khi cất tờ giấy phép kia đi, Tống Thư Hàng bước tới khoang điều khiển, đồng thời còn quay sang hỏi tiếp viên hàng không:

“Đã mở cửa khoang lái chưa?”

Khoang điều khiển trên máy bay cấm người không sự bước vào, trước kia trên các máy bay kiểu cũ còn có cả chìa khóa nữa. Nhưng bây giờ cửa khoang lái đều dùng khóa điện tử cả rồi, mấy chiếc tiên tiến thậm chí còn cần cơ trưởng tới quét mặt mới có thể vào được.

“Khoang điều khiển đã mở rồi… chắc là cơ trưởng hay cơ phó trên máy bay đột nhiên biến mất, nên một người trong số bọn họ mới liều mạng chạy trốn ra ngoài, muốn chạy khỏi khoang lái. Nhưng rõ ràng chẳng có ai chạy ra cả.”

Tiếp viên hàng không tròn tròn kia giải thích.

“Ít nhất thì người đó cũng mở cửa giúp chúng ta rồi.”

Tống Thư Hàng là người có trái tim lớn, vào những lúc sinh tử thế này, hắn lại càng bình tĩnh hơn.

Sau khi bước vào khoang lái máy bay, Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba cũng theo sát phía sau.

Còn những hành khách khác thì nhờ có tiếp viên hàng không kia khuyên bảo, nên im lặng đứng ở bên ngoài khoang lái, không đi vào quấy rầy Tống Thư Hàng —— dù sao thì cậu trai này chỉ mới lái máy bay tư nhân mà thôi.

Máy bay tư nhân và máy bay dân dụng này là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu như cả đám người đều ùa vào trong khoang lái làm phiền Tống Thư Hàng, đến lúc đó, lỡ như có vấn đề gì thì chút hy vọng sống còn duy nhất của mọi người cũng sẽ tắt.

….

Sau khi bước vào khoang lái, Tống Thư Hàng bị một mớ đồng hồ và nút bấm đủ màu làm cho lóa mắt.

Quả nhiên là khác hẳn với máy bay trực thăng mà.

Thổ Ba nhìn Tống Thư Hàng, căn dặn hắn:

“Thư Hàng, lái máy bay khác với lái xe… mày cẩn thận chút nhé.”

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó ngồi xuống. Hắn thử kéo cần. Mấy loại máy bay có chút khó đỡ ở chỗ, khác công ty sản xuất thì cách dùng cần gạt cũng khác nhau luôn.

Cũng may… khi ấy biết rằng mình phải đi học lái máy bay với Bạch tiền bối, để đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên Tống Thư Hàng đã tới tiệm sách xem rất nhiều sách về máy bay.

Có đủ loại sách nói về tất cả mọi mặt, bây giờ những quyển sách mà Tống Thư Hàng đã xem rốt cuộc cũng phát huy công dụng.

Tống Thư Hàng bắt đầu thao tác trên máy bay….

Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba thấy Tống Thư Hàng thao tác có vẻ quen tay lắm, làm cũng bài bản đàng hoàng.

“Thư Hàng nó học lá máy bay từ đâu thế nhỉ?”

Thổ Ba tò mò nên hỏi.

Cao Mỗ Mỗ nhỏ giọng đáp:

“Không phải là chơi game mô phỏng đấy chứ?”

Thổ Ba sờ lồng ngực mình, cảm giác tim đập ngày càng nhanh.

….

Không bao lâu sau, bởi vì không thể dùng hình thức lái tự động của máy bay được, nên Tống Thư Hàng chỉ có thể chuyển thành lái tay. Bên ngoài trời thì tối đen, không thấy được gì, lái tay thì cao lắm chỉ có thể giữ cho bay được vững mà thôi.

Hy vọng đoạn đường kế tiếp có thể thoát ra khỏi cái thế giới đen thui kỳ lạ này.

“Điều khiển bay đại khái thì tao hiểu, nhưng bây giờ có một vấn đề rất quan trọng đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Cao Mỗ Mỗ nghe thế thì lập tức hỏi:

“Vấn đề gì?”

“Tao không biết hạ cánh…”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn chỉ mới lái có máy bay trực thăng thôi. Nhưng kiểu hạ cánh của máy bay trực thăng khác hoàn toàn so với máy bay dân dụng kiểu này.

Mặc dù trong đầu hắn có biết chút ít về lý luận hạ cánh máy bay. Nhưng chút lý luận này không làm nên cơm cháo gì cả, hơn nữa, có rất nhiều khoảng quan trọng đều dùng thủ pháp ‘xem hoa trong sương’ để miêu tả.

Dựa vào mớ tri thức hạ cánh đó, nếu như Tống Thư Hàng mà đáp máy bay thành công thì đúng là gặp quỷ rồi!

Cao Mỗ Mỗ:

“…”

Thổ Ba:

“…”

“Hơn nữa, hạ cánh vẫn không phải vấn đề lớn nhất.”

Tống Thư Hàng chỉ về phía trước, cười khổ nói:

“Điều đáng sợ hơn bây giờ chính là, chúng ta căn bản không biết mình đang ở đâu, xung quanh có những thứ gì!”

Cho dù có mở đèn ra thì bốn phía quanh máy bay chỉ toàn một màu đen kịt, không nhìn thấy gì hết.

Mà máy bộ đàm trong khoang lái thì lại không hề có chút tín hiệu nào. Chiếc máy bay của bọn họ bây giờ giống như người mù đang loay hoay giữa đêm tối.

Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh hỏi lại:

“Nói cách khác… chúng ta vẫn không thoát khỏi cái chết chứ gì?”

Thổ Ba ngẫm nghĩ một lúc thì cầm điện thoại ra:

“Qủa nhiên, tao vẫn phải thử xem có thể gửi được bức di thức vừa soạn xong này ra ngoài nhỉ?”

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì bên ngoài máy bay đột nhiên lại có mấy tiếng la hét hoảng loạn vang lên. Tiếng hét to của đàn ông, tiếng kêu khóc sợ hãi của phụ nữa, tiếng khóc rống của trẻ con… cứ loạn cào cào hết lên.

“Để tao ra ngoài xem sao!”

Cao Mỗ Mỗ lo cho an nguy của bạn gái Nha Y, lập tức rời khỏi khoang lái. Chạy ra phía sau.

Sau khi chạy ra khoang hành khách phía sau thì cậu ta lập tức sợ ngây người.

Chỉ thấy trong khoang máy bay, có rất nhiều hành khách ngơ ngác đứng im tại chỗ, trên người bọn họ có đốm sáng lập lòe, khiến bọn họ phát sang tựa như đom đóm trong đêm.

Loại hiện tượng kỳ lạ này khiến cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

“Nha Y!”

Ngay sau đó, Cao Mỗ Mỗ vội vàng chạy về phía bạn gái Nha Y của mình.

Cũng may là Nha Y không sao hết, Lục Phỉ và chị gái của cô ấy cũng bình an vô sự, người đệ tử nước ngoài tên Joseph của Tống Thư Hàng cũng vẫn ổn.

Bạn gái Nha Y nhào vào lòng Cao Mỗ Mỗ.

“Nha Y à, xảy ra chuyện gì thế?”

Cao Mỗ Mỗ lo lắng hỏi lại.

“Khi nãy có rất nhiều hành khách đột nhiên phát sáng, giống như mấy người kia vậy đó.”

Nha Y chỉ vào mười mấy vị hành khách đang phát sáng kia.

“Sau đó, mấy hành khách bị ánh sáng bao phủ giống như bị lửa thieu rụi, lập tức biến thành tro tàn, không để lại gì hết.”

trong mắt Nha Y lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong lúc cô đang nói chuyện thì đột nhiên có một bị hành khách đang bị ánh sáng bao phủ rú lên sợ hãi. Ngay sau đó, từ trên xuống dưới cơ thể hắn bắt đầu biến thành từng đốm sáng.

Những đốm sáng kia rơi xuống tựa như hạt cát, rất nhanh… Vị hành khách bị ánh sáng bao phủ kia đã biến mất không thấy đâu, thậm chí không sót lại một góc áo nào.

Tiếng kêu la thảm thiết của hắn tựa như ấn chốt tín hiệu, ngay sau đó, những vị hành khách bị ánh sáng bao phủ khác cũng lần lượt hóa thành đốm sáng.

Trong đó có một phần hành khách hóa thành đốm sáng hoảng sợ quá, nên bổ nhào về phía người thân của mình mong được giúp đỡ. Nhưng thân thể thể đang hóa thành đốm sáng của bọn họ tựa như những linh hồn, xuyên qua thân thể của người thân…

Sau đó, nhanh chóng biến mất không còn sót lại chút gì.

Lại thêm một trận tiếng kêu la thảm thiết xen lẫn sợ hãi vang lên.

Cao Mỗ Mỗ nhíu mày, nghĩ thầm trong lòng:

“Biến mất tiêu thế này… chẳng lẽ cơ trưởng, cơ phó, nhân viên đội bay và tốp hành khách đầu tiên đều bị biến mất theo cách này hay sao?”

“Bọn họ sẽ không chết đấy chứ?”

Nha Y lo lắng hỏi, hiện tượng không thể giải thích bằng khoa học này khiến cho tất cả hành khách ở đây đều hoảng hốt.

“Anh cũng không biết nữa.”

Cao Mỗ Mỗ thở dài nói, sau đó, cậu lại vuột miệng nói:

“Đi, chúng ta vào khoang lái nói với Thư Hàng đi.”

Cậu cũng không biết vì sao mình lại có những suy nghĩ như thế nữa, nhưng cậu cứ cảm giác nếu như kể hiện tượng hóa thành đốm sáng rồi biến mất của mấy hành khách này cho Tống Thư

Hàng nghe thì chắc là sẽ có thu hoạch gì đó.

….

Mà lúc này, ở bên trong khoang lái.

Thổ Ba đột nhiên chỉ về phía trước rồi kêu lớn:

“Thư Hàng. Cẩn thận, đằng trước có cái gì kìa!”

“Phía trước có cái gì?”

Tống Thư Hàng mở to mắt ra xem, nhưng ở bên ngoài vẫn là một mảnh đen lòm như cũ, có nhìn thấy gì đâu.

Không thể nào, sao mà Thổ Ba nhìn thấy còn mình thì không chứ?

Mình là tu sĩ đã mở nhãn khiếu rồi, nhìn thấy được cả quỷ hồn luôn kìa mà.

“Tao không hề thấy thứ gì hết… Thổ Ba, có phải mày bị ảo giác rồi không?”

Tống Thư Hàng vội hỏi lại.

“Không có mà, tao không thể nào nhìn lầm được. Xung quanh đen thui, chỉ có thứ đó sáng rỡ lên mà!”

Thổ Ba nói to, đồng thời, giơ tay chỉ về phía trước của máy bay.

Tống Thư Hàng mở to hai mắt ra xem, nhưng trước mặt hắn vẫn là màn đêm tối đen như cũ. Chẳng lẽ mắt của mình có vấn đè gì rồi à?

Lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Cao Mỗ Mỗ chạy vào trong khoang lái.

Tiếp viên hàng không và hành khách bên ngoài đã loạn thành một đoàn từ lâu rồi. Mọi người đều lo sợ ‘ánh sáng’ kia sẽ đột nhiên xuất hiện trên người mình, biến mình thành một đống đốm sáng. Bây giờ, căn bản không ai ngó tới chuyện mấy người Cao Mỗ Mỗ chạy vào trong khoang lái cả.

“Thư Hàng, bên ngoài xảy ra việc rồi. Có hành khách đột nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng giống như ngọn lửa. Sau đó sẽ biến thành đốm sáng ở trong luồng sáng nọ, rồi biến mất luôn.”

Cao Mỗ Mỗ vừa mới bước vào khoang lái thì lập tức mở miệng nói ra ngay:

"Tao ngờ rằng lứa hành khách đầu tiên cũng biến mất như thế đấy, chỉ là tốc độ bọn họ biến mất nhanh quá, có lẽ nhanh tới mức khiến chúng ta không thể nhìn thấy quầng sáng đó vậy."

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương, phiền toái lại tới nữa rồi.

Những thứ không biết rõ mới khiến cho người ta lo lắng nhất…. đây rốt cuộc là vì đã xảy ra chuyện gì thế này?

Sớm biết như thế thì nhất định phải kéo Bạch Tôn Giả đi cùng mới được. Có Bạch Tôn Giả ở nơi này, dù chỉ là sụ cố máy bay thì căn bản cũng không có việc gì phải sợ!

"Ồ, Thư Hàng! Phía trước có thứ gì phát sáng kìa!"

Cao Mỗ Mỗ cũng chỉ tay về phía trước máy bay.

Chỗ mà cậu ta chỉ cũng y hệt như chỗ mà Thổ Ba đã chỉ.

Tống Thư Hàng:

"…"

Mẹ nó, cái quỷ gì thế này? Tại sao Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ đều có thể nhìn thấy, nhưng hắn hoàn toàn không nhìn thấy cái thứ 'đốm sáng' đó là sao.

Chẳng lẽ chỉ có người phàm mới nhìn thấy thứ đó, còn tu sĩ thì không thể nhìn thấy à?

"Bọn mày đều có thể nhìn thấy à? Nha Y có thấy không?"

Tống Thư Hàng quay đầu lại, cười khổ hỏi bạn gái Nha Y của Cao Mỗ Mỗ.

Nha Y nhìn Tống Thư Hàng, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Cái đốm sáng mà bọn mày nhìn thấy trông như thế nào, tả lại cho tao nghe thử xem?"

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Cao Mỗ Mỗ nhíu mày, nghi hoặc hỏi lại:

"Thư Hàng, lẽ nào mày không nhìn thấy đốm sáng đó à?"

"Hoàn toàn không thấy gì hết, tao chỉ thấy đen thùi lùi thôi."

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Cao Mỗ Mỗ nhìn kỹ đốm sáng ở phía xa, trừng tới mức cay hết cả mắt:

"Thư Hàng, chúng ta tới gần đốm sáng đó chút nữa đã, bây giờ cách xa quá, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng đó là một đốm sáng màu xanh, phát ra ánh sáng màu vàng.”

Chương 284: Cắt này, cắt này, cắt máy bay~

Đốm sáng nhỏ màu xanh biếc, lại còn phát ra ánh sáng màu vàng?

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức dâng lên dự cảm không tốt, không phải là gặp phải hòn đảo thần bí kia đấy chứ?

Hắn đang nghĩ tới đó thì câu nói tiếp theo của Cao Mỗ Mỗ đã khẳng định suy nghĩ đó.

“Tới gần hơn rồi này, hình như tao thấy được rồi, nó là một... hòn đảo nhỏ?”

Cao Mỗ Mỗ mở to hai mắt ra xem, sau đó lại dụ mắt thật mạnh, rồi lại cười khổ nói:

“Hình như hòn đảo nhỏ kia đang lơ lửng trên không trung? Tao bị ảo giác thật rồi à?”

Thổ Ba đứng bên cạnh cười khổ nói:

“Nó đúng là một hòn đảo nhỏ đó.”

Nha Y lại nói:

“Đúng là nó đang lơ lửng.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chết dở rồi, hắn từng nghĩ qua, lỡ như chuyến du lịch biển Đông của mình lại gặp phải hòn đảo thần bí thì cùng lắm mình không bước vào đó là được thôi!

Lúc mấy tiền bối như Tam Lãng tiền bối, Bắc Hà tiền bối và Cổ Hồ Quan tiền bối gặp phải hòn đảo thần bí kia, cũng là do bọn họ tự mình muốn vào đó xem thử.

Mà nay Tống Thư Hàng đã biết thừa là người bước vào hòn đảo thần bí đó thì đều sẽ mất trí nhớ hết, nên đương nhiên hắn sẽ không chọn bước vào rồi.

Nhưng nào ngờ, hòn đảo thần bí kia điếm như thế, còn chơi trò ẩn thân nữa mới đau!

Nếu như không phải có Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba đứng bên cạnh nhắc nhở, nói rằng trước mặt mình có một hòn đảo nhỏ lơ lửng trên không trung, thì nói không chừng lúc này Tống Thư Hàng đã luống cuống tay chân, đâm sầm vào trong hòn đảo thần bí kia mất rồi.

“Tại sao các tiền bối trong nhóm có thể chọn lựa xem có nên vào hòn đảo thần bí hay không, còn mình thì lại có cảm giác như bị ép phải vào là sao nhỉ?”

Tống Thư Hàng im lặng suy ngẫm một lúc, sau đó âm thầm sờ lên lồng ngực của mình.

Tuy là không thể nhìn thấy được, nhưng hắn biết rõ trên người mình có một sợi dây nhân quả gắn kết mình với Thông Nương nằm trên ngộ đạo thạch trong túi, sau đó sợi dây kia lại tiếp tục kéo dài tới chỗ vị hòa thượng Cửu Đăng đang ở trên ngôi thành trên không kia.

Nếu như ngôi thành trên không đó chính là hòn đảo thần bí kia, mặc kệ có phải do sợi dây nhân duyên này đang gây chuyện, muốn dụ mình lên hòn đảo thần bí kia hay không.

Sẽ không kừa đảo tới vậy đó chứ.

“Ha ha, mày muốn khiến anh lên đảo, nhưng anh xin mạn phép không lên nhé.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Vậy nên, hắn nói với bạn cùng phòng:

“Tao cảm giác hòn đảo kia nhất định có vấn đề, bọn mình né nó đi!”

“Đồng ý, tao cũng nghĩ thế.”

Cao Mỗ Mỗ chỉ cần nghĩ tới đó là một hòn đảo bay lơ lửng thì đã thấy sợ hãi trong lòng rồi.

Thổ Ba thì là một thanh niên sẵng tính tò mò cao, thích tìm hiểu nhiều điều:

“Tao lại thấy hay là bọn mình lên đó thử xem sao?”

“Cao Mỗ Mỗ, hòn đảo đó bây giờ đang ở đâu, để tao lướt qua nó.”

lỗ tai của Tống Thư Hàng tự động bỏ qua ý kiến của Thổ Ba.

“Ở bên kia.”

Cao Mỗ Mỗ chỉ về phía vị trí của hòn đảo lơ lửng trong tầm mắt của cậu.

Tống Thư Hàng gật đầu, điều khiển máy bay đổi hướng. Cẩn thận tránh né vị trí của hòn đảo lơ lửng kia.

Máy bay lại tiếp tục bay thật lâu...

“Tránh được chưa?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi thử.

Bởi vì trước mắt hắn chỉ toàn là màu đen, không nhìn thấy hòn đảo lơ lửng kia đâu, nên chỉ có thể hỏi.

“Tránh rồi!”

Cao Mỗ Mỗ gật đầu.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo... Máy bay lại tiếp tục bay về phía trước.

Bay mãi bay mãi, đột nhiên, trước máy bay xuất hiện một mảnh hào quang sáng chói!

Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Nha Y chưa thích ứng được với ánh sáng đột nhiên xuất hiện, nên nheo mắt lại.

“Rốt cuộc cũng thoát ra khỏi khu vực hắc ám đó được rồi à?”

Tống Thư Hàng mừng thầm, hắn đã mở được nhãn khiếu, khả năng thích ứng của mắt đối với ánh sáng rất mạnh.

Cơ hồ là trong nháy mắt thôi, Tống Thư Hàng đã thích ứng được với ánh sáng cường độ mạnh ở trước mặt.

Hắn nhìn chằm chằm vào khung cảnh trước mắt, muốn xem xem bây giờ mình đang ở nơi nào.

Sau khi mở to mắt ra nhìn xong thì Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy mắt mình ươn ướt.

Thứ xuất hiện trước mắt hắn là một khu rừng khổng lồ. Cây cối trong khu rừng này vô cùng cao lớn, có một gốc đại thụ che trời vươn thẳng vào tầng mây, cảm giác như thế đang nói ‘ông đây muốn lên tới trời’ vậy. Tống Thư Hàng không nghiên cứu thực vật, nên không biết mấy gốc đại thụ này thuộc loại gì. Nhưng khi hắn nhìn thấy những gốc đại thụ này thì hắn cứ cảm giác những gốc cây này không phù hợp với thời đại ngày nay chút nào.

ở phía cuối của khu rừng chính là một thảo nguyên mênh mông trải rộng, thảo nguyên rộng lớn vô cùng, gió nhẹ miên man thổi qua, khiến cho đồng cỏ chập chờn như sóng biển.

Sau đó... Tống Thư Hàng trông thấy một cảnh tượng vô cùng quen thuộc.

Đó là một hồ nước khổng lồ có hình dạng như vầng trăng lưỡi liềm. Giống hệt với cái hồ nước mà hắn nhìn thấy trong giấc mơ về tòa thành trên không kia.

Nhìn thấy cái hồ nước hình trăng non đó, Tống Thư Hàng cảm giác ruột gan quặng thắt lại. Nếu như cảnh trong giấc mơ trên máy bay của hắn là thật thì bên trong cái hồ hình trăng non này có một con cá lớn dài hơn mười mét. Hơn nữa. đoạn mười mét đó chỉ là một khúc ngắn trên người nó lộ ra khỏi mặt hồ, có trời mới biết thân thể ẩn giấu bên dưới mặt hồ của nó còn khủng bố tới ngường nào nữa đây?

Đồng thời, hắn có thể khẳng định rằng, hòn đào nhỏ bên dưới chắc chắn chính là tòa thành trên không xuất hiện trong giấc mơ của hắn. Đồng thời, còn hơn bảy mươi phần trăm khả năng tòa thành trên không này chính là hòn đảo thần bí nọ.

“Lẽ nào mình đã bị định sẵn là phải mất trí nhớ hay sao?”

Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt.

Hơn nữa... vì cái quần gì mình đã né khỏi cái hòn đảo trên không đó rồi, mà vẫn thành tự chui đầu vào thế này?

Có ai giải thích giùm chuyện này hay không?

Đừng có nói với ta là thứ đám Cao Mỗ Mỗ nhìn thấy chỉ là ‘ảnh chiếu’ của hòn đảo trên không. Còn hòn đảo trên không thật sự lại nằm thẳng trên đường bay của hắn, chỉ chờ hắn chui đầu vào rọ thôi nhé?

Chơi thế thì hèn quá!

...

“Đẹp quá!”

sau khi thích ứng với ánh sáng xong, Nha Y nép vào lòng Cao Mỗ Mỗ nói.

Thổ Ba cũng sững sờ kinh thán, đúng là một vùng đất tuyệt đẹp.

Trong khoang máy bay, số hành khách không bị biến mất còn chừng hai mươi người... tất cả đều cảm nhận được sự thay đổi ở bên ngoài máy bay, nên vội vàng chạy ra cửa số của máy bay để quan sát bên ngoài.

“Ô, so beautiful!”

đệ tử trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng là Joseph cũng phải buông tiếng ngợi khen, Joseph là người thích du lịch, thường đưa người nhà đi du ngoạn khắp thế giới.

Nhưng tất cả những khung cảnh xinh đẹp nhất trong ấn tượng của hắn cộng lại cũng không thể sánh bằng vẻ đẹp của nơi này được, nơi đây đẹp chẳng khác nào tiên cảnh.

Đúng vậy, quả thật là tiên cảnh. Khung cảnh đẹp đẽ tới mức chỉ có thể xuất hiện trong thần thoại và tiểu thuyết thế này, choáng ngợp nhường ấy, dù là thiên đường ở trong tiểu thuyết thì cũng chỉ cỡ này mà thôi.

“Chúng ta được cứu rồi à? Chúng ta đã vượt qua được khu vực đen ngòm chết tiệt kia rồi sao?”

Tiếp viên hàng không hơi mập kia mừng rỡ lên tiếng.

“Trên máy bay cũng không có ai phát ra ánh sáng nữa rồi, không có ai bị biến mất nữa! Chúng ta an toàn rồi sao?”

Có một người đẹp trông có vẻ trí thức kích động bật thốt, trong giọng nói ẩn chứa nỗi mừng vui khi sống sót sau nguy hiểm.

Chị gái của Lục Phỉ cũng bước tới chỗ cửa sổ máy bay, hỏi dò:

“Nhưng đây là đâu thế này?”

“Không biết nữa, điện thoại vẫn không có tín hiệu. Có phải là trên một hòn đảo nào đó ở biển Đông hay không?”

Lục Phỉ móc điện thoại của mình ra xem.

“Có lẽ là vì đang ở trên máy bay nên bị nhiễu sóng đấy. Đợi máy bay đáp xuống rồi chúng ta xem lại.”

Gia Cát Nguyệt đứng bên cạnh cũng nói, không biết cô (cậu ta) móc đâu ra một cái camera, chĩa ra ngoài cửa quay lại.

Gia Cát Nguyệt là thành viên của bộ thông tin trong trường học, cho nên việc quay lại một số hình ảnh kỳ lạ, thú vị, khác người gần như đã thành bản năng của Gia Cát Nguyệt rồi.

Gia Cát Trung Dương thì thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may là nhóm người của mình đều bình an vô sự hết. Bằng không nếu như chuyến đi do mình rủ rê mà xảy ra chuyện gì thì Gia Cát Trung Dương sẽ áy náy cả đời mất.

....

Bên trong khoang điều khiển.

“Thư Hàng, cần tìm chỗ nào để hạ cánh không?”

Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc hỏi thử.

“Để tao thử cái đã.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đương nhiên, không phải Tống Thư Hàng định hạ cánh thử, hắn chỉ muốn thử xem có thể trực tiếp phá tan hòn đảo trên không này để quay lại thế giới thật hay không mà thôi!

Nhưng khi hắn cố ý điều khiển máy bay kéo độ cao lên thì chợt biến sắc.

Mặc kệ Tống Thư Hàng có tăng tốc cỡ nào, thì máy bay vẫn cứ giảm tốc độ xuống đều đều.

Chuyện gì thế này?

Đầu óc của Tống Thư Hàng nhanh chóng vận chuyển.

Rất nhanh, hắn nhớ tới một số tin tức mà các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 từng nói khi bàn về hòn đảo thần bí này.

Ví như ở cửa vào của hòn đảo thần bí có trận pháp cấm không, cho dù là linh hoàng kim đan ngũ phẩm đi nữa, sau khi vào trong hòn đảo thần bí này thì cũng chỉ có thể đáp xuống, không thể nào ngự kiếm phi hành được.

Linh hoàng kim đan tới mà chỉ có thể đáp xuống, nên chiếc máy bay này đừng có hòng mà bay được.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, chỉ có thể cố gắng điều khiển máy bay lướt về phía thảo nguyên, ít nhất thì đừng để rớt xuống trong rừng, đỡ bị mấy cây cổ thụ che trời kia chọc thẳng vào máy bay.

...

Trong lúc Tống Thư Hàng đang cố hết sức điều khiển máy bay thì trong hư không đột nhiên có hai đạo quang mang lóe lên ập tới.

Giống như kiếm quang thì phải?

Hai đạo quang mang kia xoẹt một cái, hạ xuống, bay tới phía trước máy bay... Sau đó, bọn nó dừng gấp lại ở giữa không trung.

Tiếp đó, hai đạo kiếm quang kia chợt đổi hướng, bay thẳng về phía Tống Thư Hàng!

“Nếu như mình nhìn không lầm thì đó chính là hai thanh phi kiếm dùng một lần bản 004 của Bạch tiền bối thì phải?”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào hai đạo kiếm quang nọ.

Đồng thời, trong lòng hắn dâng lên cảm giác cực kỳ bất an.

Mẹ nó, không phải là hai thanh phi kiếm dùng một lần này đang nhắm về phía hắn đấy chứ?!

Trong lúc suy nghĩ này lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng thì hai thanh phi kiếm dùng một lần bản 004 đã bắn tới chỗ máy bay…

Bạch tiền bối, ngài đang làm cái gì thế?

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt, hắn nhớ rõ trước khi lên máy bay mình đã gọi điện thoại báo cho Bạch Tôn Giả rồi mà, cũng nói với Bạch tiền bối là bây giờ mình đang ở trên máy bay, phải tắt điện thoại.

Nếu như Bạch tiền bối có muốn dùng phi kiếm dùng một lần đưa tiểu hòa thượng với Đậu Đậu tới thì cũng phải chờ hắn tới nơi đã rồi hãy tính chứ.

Nhưng tại sao lại có hai thanh phi kiếm dùng một lần bản 004 bắn tới thế này.

Đáng lý ra Bạch tiền bối không nên phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế mới đúng chứ!

Hơn nữa, phi kiếm cũng bắn tới rồi, nhưng Đậu Đậu với tiểu hòa thượng đâu rồi kìa? Sao không có ở trên phi kiếm nhỉ?

Lúc này, nếu như có Đậu Đậu ở đây cũng được, dù sao thì Đậu Đậu nó cũng là đại yêu khuyển tứ phẩm, nó biết bay nữa!

À quên mất, chỗ này có pháp thuật cấm không. Đậu Đậu nó có tới đây cũng vô dụng…

Không đúng, ít nhất thì Đậu Đậu nó vẫn còn biết một số pháp thuật khác nữa. Có nó ở đây thì cũng giảm bớt nguy hiểm đi.

Hơn nữa Đậu Đậu có thực lực cao cường, trên hòn đảo thần bí kỳ lạ này, nó có thể sắm vai bảo tiêu cường đại mà!

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ miên man thì hai thanh phi kiếm dùng một lần kia đã đâm vào máy bay, cắt đầu máy bay ra dễ như cắt đậu hũ...

...

Ba ơi, ba có biết hát bài ngôi sao nhỏ không?

Xin lỗi nhé Thư Hàng, tiền bối ta chỉ biết chém máy bay thôi...

Chương 285: Đại tinh tinh vào hàng cao thủ!

Lúc này, ở trên không chỗ biển Đông.

Bạch Tôn Giả thoáng nhíu mày:

“...”

Ở trước mặt hắn, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả đều rơi vào trạng thái hôn mê, bị linh lực của hắn đỡ lơ lửng ở không trung, chỉ là thanh phi kiếm chở Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả lại chẳng thấy đâu.

Trước khi Tống Thư Hàng lên máy bay đã gọi điện thoại cho Bạch Tôn Giả, báo rằng mình đã lên máy bay, đợi sau khi tới hòn đảo kia thì sẽ liên lạc tiếp. Đương nhiên Bạch Tôn Giả không thể quên chuyện này được.

Cho nên, khi hắn dùng tọa độ vạn lý phi độn thuật trên tay Tống Thư Hàng làm mục tiêu để bắn Đậu Đậu với tiểu hòa thượng Quả Quả tới thì tự hắn cũng đuổi theo sát nút.

Bạch tiền bối muốn đợi cho Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả bị bắn tới gần chỗ chiếc máy bay của Tống Thư Hàng thì sẽ khống chế phi kiếm, để cho phi kiếm bay theo máy bay, từ từ bay tới hòn đảo du lịch ở biển Đông.

Có hắn tự mình đi theo suốt chặn đường thì tất nhiên có thể bảo đảm rằng hai thanh phi kiếm dùng một lần bản 004 vừa đuổi theo Tống Thư Hàng, lại tuyệt đối không đâm vào chiếc máy bay mà hắn đang ngồi.

Nhưng trên đường bay tới đây, phi kiếm lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn...

Ngay lúc nãy, khi hai thanh phi kiếm chở theo Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả bay tới trên không biển Đông thì đột nhiên như đụng phải một bức tường vô hình vậy. Bức tường kia mang theo một loại sức mạnh rất quỷ dị, trong nháy mắt khi Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả tiếp xúc với bức tường đó thì lập tức bị thôi miên, hôn mê ngay tại chỗ.

Còn hai thanh phi kiếm nọ thì lại chui vào bên trong bức tường kia, sau đó biến thành một đống sáng lóe lên rồi mất tiêu!

Cũng may là có Bạch Tôn Giả theo ngay phía sau, khi hắn thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả đang rơi xuống thì lập tức giơ tay, dùng linh lực đỡ lấy chúng.

Nhìn vào bức tường vô hình như lại giống như thực chất kia, Bạch Tôn Giả bắt đầu suy tư.

“Phi kiếm biến mất là do một loại pháp thuật di chuyển không gian gây nên sao?

Phi kiếm dùng một lần bản 004 này là đuổi theo Tống Thư Hàng mà tới… bây giờ cắm thẳng vào bên trong bức tường kia, nói vậy, chứng tỏ chiếc máy bay mà Tống Thư Hàng đã lên cũng đã bay vào trong bức tường kia rồi sao?

Như vậy thì bức tường vô hình này đi thông tới nơi nào đây?

Bạch Tôn Giả đứng trên không trung tựa như đứng trên đất bằng, bước tới chỗ bức tường trong suốt kia.

“Là hòn đảo thần bí à?”

Hắn nghĩ thầm.

Gần đây hiện tượng kỳ lạ xuất hiện trên bầu trời biển Đông, cũng chỉ có mỗi mình hòn đảo thần bí khiến cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 mất đi trí nhớ thôi nhỉ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Bạch Tôn Giả giơ tay về phía bức tường vô hình đó —— xưa nay hắn vẫn muốn tìm hòn đảo thần bí đó. Nhưng hòn đảo thần bí thì giống như đang chơi trò trốn tìm với hắn vậy, dù hắn tìm kiếm cỡ nào cũng không ra.

Vất vả lắm mới tìm được chút manh mối, Bạch Tôn Giả đương nhiên không ngại đi nghiên cứu hòn đảo thần bí này một phen.

Sau đó, trong nháy mắt khi tay của Bạch Tôn Giả chạm tới bức tường kia thì đột nhiên vang lên một tràng tiếng rắc rắc kỳ lạ.

Tiếp theo, bức tường trong suốt vô hình nọ giống như vỡ tan, sau đó biến mất dạng.

Trên biển Đông lại yên tĩnh như cũ, trống trơn chẳng có gì hết.

Mặt Bạch Tôn Giả đơ ra —— tại sao, tại sao chứ!

Ta chỉ mới giơ tay chạm nhẹ một cái thì bức tường này đã bể nát rồi là sao?

Không nể mặt tới cỡ này cơ à?

...

Trên hòn đảo nhỏ của tòa thành trên không.

Cách lúc xảy ra sự kiện ‘phi kiếm xẻo phi cơ’ thảm thiết đã một thời gian ngắn.

Tống Thư Hàng dần dần khôi phục ý thức... trong trí nhớ của hắn, hình ảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy là hai thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản 004 đã cắt nát đầu máy bay nhẹ nhàng như cắt đậu hũ.

Sau đó, Tống Thư Hàng đã mất hết tri giác.

—— mình còn sống à?

Hôm nay vẫn tiếp tục sống sót ngoan cường rồi! Tống Thư Hàng cảm thán.

“Vậy, bây giờ mình đang ở đâu đây?”

Hắn nghĩ thầm trong lòng —— hình như mình đang chìm trong hồ nước thì phải, cảm giác thân thể đang bị chất lỏng vây quanh, người trôi bồng bềnh.

Không phải là xúi quẩy rơi vào trong cái hồ hình trăng non kia rồi đấy chứ? Rất có thể có quái vật ở trong hồ đó!

Nhưng sao nước hồ này ấm thế nhỉ, cảm giác thoải mái quá.

Lẽ nào cái hồ kia là hồ nước nóng?

Trong lúc suy nghĩ thì bên tai Tống Thư Hàng loáng thoáng vang lên tiếng kêu la dồn dập.

Tiếng kêu này có tiết tấu đều nhau, giống như có rất nhiều người đang lớn tiếng kêu to —— không phải sợ hãi, mà là đang ca hát?

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn mở mắt ra nhìn.

Sau đó, hắn ngu người luôn.

Hồ nước cái cục cớt chó!

Hồ nước nóng cái cục cớt chó!

Lúc này, hắn đang nằm trong một cái nồi lớn, dưới nồi có lửa cháy phừng phừng. Nước trong nồi đang nóng dần lên, từng đợt bọt khí đang sủi lên từ từ.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy rất nhiều rau củ và đồ gia vị nổi lềnh phềnh trong nồi…

Còn hắn thì đang bị trói gô cổ...

Cảnh tượng này lập tức khiến hắn nhớ tới bộ tộc ăn thịt người ở trong phim, nhưng cái vụ dùng nồi nấu người sống này chỉ là hư cấu ở trong phim thôi. Cho dù là bộ tộc ăn thịt người ở ngoài đời thì cũng không làm kiểu này bao giờ!

Tình tiết phát triển kiểu gì thế này?

Là ai đang đùa dai với hắn à?

Tống Thư Hàng lại nhìn sang đám ‘người’ đang đứng kế nồi hò hét kia.

Sau đó, hắn lại đần mặt ra lần nữa.

Bởi vì thứ vây quanh cái nồi không phải con người mà là hơn hai mươi con tinh tinh đen khổng lồ.

Chúng nó đứng thẳng người dậy, vây quanh cái nồi hú hét đủ kiểu. Bộ dạng trông giống hệt lũ người nguyên thủy chuyên ăn thịt người trong mấy bộ phim điện ảnh.

“Chúng nó định ăn thịt mình à.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày mình lại biến thành thức ăn của thứ khác.

Nếu như không phải hắn tỉnh lại kịp thì nói không chừng qua một hai giờ nữa. Một món ăn tên ‘Tống Thư Hàng hầm’ sẽ được đưa lên bàn cơm của đám đại tinh tinh, sau đó hắn sẽ bị nuốt gọn cả da lẫn xương mất.

Hơn nữa... rõ ràng chúng nó là tinh tinh mà, sao lại phải dùng nồi nấu đồ ăn như con người thế kia? Cái nồi này ở đâu ra đây!

Được rồi, bây giờ không phải lúc thích hợp để nghĩ mấy thứ này.

Tống Thư Hàng thoáng dùng sức, thậm chí không cần dùng tới khí huyết chi lực nữa, sợi dây thừng trói hắn đã bị đứt ra.

Sau đó, hắn đứng lên khỏi nồi, đưa mắt nhìn chung quanh. Tiếp theo, hắn phát hiện Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y của cậu ta đang ở cách chỗ đám đại tinh tinh không xa, cũng bị trói gô lại y hệt Tống Thư Hàng khi nãy. Còn có chiếc balo và bảo đao Bá Toái ở trạng thái tàng hình bị ném ở một bên.

May mà người đầu tiên bị ném vào nồi nấu là mình. Nếu như đám đại tinh tinh kia chọn ba người Thổ Ba trước thì nói không chừng ba người bọn họ sẽ bị nấu chín thật mất?

Còn nữa, những hành khách khác đi đâu cả rồi?

Ba người Thổ Ba lúc ấy đứng ở khoang lái cùng với hắn, lẽ nào những hành khách ở phía sau đã thất lạc cả rồi ư?

...

Lúc Tống Thư Hàng đột nhiên đứng dậy khỏi nồi, khiến cho đám đại tinh tinh đang múa may điên cuồng giật mình đứng đực ra.

“Grào grào?

“Hú hú?

Chúng nó nghi hoặc nhìn thứ đồ ăn mới đứng dậy ở trong nồi.

Một lát sau, có một con đại tinh tinh trông đặc biệt to lớn rống một tiếng thật lớn về phía Tống Thư Hàng, dùng sức đấm ngực mình thùm thụp.

Ý nó là muốn đánh nhau đây à?

Tống Thư Hàng nhảy ra khỏi nồi, bẻ bẻ tay.

“Grào grào grào!”

con đại tinh tinh cường tráng kia thụp tứ chi xuống đất, nhào tới chỗ Tống Thư Hàng thật nhanh. Đồng thời. Nó còn tiện tay chộp lấy một cục đá thật to, ném về phía Tống Thư Hàng.

Lẽ nào đám đại tinh tinh màu đen này đều thành tinh cả rồi à?

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, đấm nhẹ vào tảng đá lớn bị ném về phía hắn, thi triển 'kim cương bản bản quyền pháp'. Dùng xảo kình trong quyền pháp hất tảng đá kia bay ra ngoài.

“Grào!”

con đại tinh tinh cường tráng kia nhào lên, hai cánh tay chắc khỏe đập về phía Tống Thư Hàng.

“Hắc hắc.”

Tống Thư Hàng cười ha hả:

"Quyền pháp căn bản năm!"

Quyền pháp căn bản năm là một kiểu tấn công giống như tông, huých thật mạnh. Rất thích hợp để đối phó với con đại tinh tinh có hình thể to lớn này.

Con đại tinh tinh to lớn nọ chỉ cảm thấy 'thức ăn' trước mặt đột nhiên lóe lên một cái rồi biến đâu mất tiêu.

Ngay sau đó, nó cảm giác lồng ngực của mình đau đớn dữ dội, giống như bị tảng đá to đánh trúng lúc sạt núi vậy.

Đại tinh tinh cường tráng bị Tống Thư Hàng dùng một chiêu đánh bay ra ngoài, ngã lăn quay ra đất, lăn lộn một lúc lâu nhưng vẫn không thể bò dậy được.

Nhờ vào cỗ lực va chạm này, Tống Thư Hàng cũng thăm dò được sức chiến đấu của bầy đại tinh tinh này.

Thân thể cường tráng hơn gấp hai lần so với đại tinh tinh bình thường. Chỉ xét riêng cường độ thân thể thì không hề thua kém các tu sĩ đã mở được tị khiếu.

Đương nhiên, nếu như các tu sĩ đã mở được tị khiếu mà dùng tới khí huyết chi lực thì hạ đo ván bầy đại tinh tinh cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đừng thấy hắn đánh con đại tinh tinh cường tráng kia bay ra ngoài mà lầm, một cú huých khi nãy hắn đã dùng tới khí huyết chi lực của tâm khiếu, nhưng thế mà vẫn không thể khiến nó bị thương được.

Khả năng chịu đòn của đám đại tinh tinh này rất mạnh.

Tuy rằng nó vẫn đang nằm trên đất, nhất thời không dậy nổi, nhưng không bao lâu sau, đợi nó đỡ một chút thì vẫn là một hảo hán tinh tinh uy mãnh như cũ.

Điều khiến cho người ta đau đầu hơn chính là trước mặt Tống Thư Hàng có tới hơn hai mươi con đại tinh tinh cường tráng như thế.

....

Sau khi con đại tinh tinh cường tráng nhất bị đánh ngã lăn ra đất thì đám đại tinh tinh đứng bên cạnh đều sững sờ. Chúng nó quay sang gào rú với Tống Thư Hàng, nhưng không lỗ mãng xông lên.

“Tiên hạ thủ vi cường mới được, bằng không đợi chúng nó bao vây rồi thì phiền lắm.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt nhìn về phía cái ba lô và bảo đao Bá Toái của mình.

Trước tiên phải lấy bảo đao Bá Toái lại mới được, có bảo đao trong tay, đối phó với đám đại tinh tinh này sẽ dễ hơn nhiều.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, vận chuyển công pháp phụ trợ ‘bất động kim cương thân’, khí huyết chi lực trong tâm, nhãn, nhĩ, tị dâng trào, điều chỉnh trạng thái của mình tới mức cao nhất.

“Grào!”

Lúc này, con đại tinh tinh khị đánh ngã khi nãy đã bò dậy được.

Nó dùng tứ chi chạm đất, ttiếp cận Tống Thư Hàng lần nữa.

Đám đại tinh tinh ở bên cạnh đều lui ra tránh đường cho nó, để nó xông thẳng tới chỗ Tống Thư Hàng lần nữa.

“Hú hú hú!”

đại tinh tinh cường tráng lại đứng dậy lần nữa, vỗ ngực mình thật mạnh, phát ra tiếng thùm thụp…

Sau đó, nó lại tấn công về phía Tống Thư Hàng.

Vẫn y chang khi nãy, chạy được nửa đường, nó sẽ tiện tay nhặt một tảng đá to ở trên đất lên ném về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoay cổ tay như cũ, dễ dàng đánh bay tảng đá lớn này, sau đó hắn siết chặt nắm đấm tay phải, chuẩn bị thi triển quyền pháp căn bản một, trực tiếp đánh bay con đại tinh tinh ở trước mặt.

Nhưng đúng lúc này, Tống Thư Hàng nhìn thấy con đại tinh tinh cường tráng kia khẽ khom người, ép vai sát đầu, làm động tác huých.

Tư thế này giống hệt với khi Tống Thư Hàng thi triển quyền pháp căn bản năm ban nãy.

Mặc dù chỉ là một động tác mà thôi... Nhưng chỉ thấy mình dùng có một lần thôi mà đã bắt chước lại được có bài bản nhường này, con này thật sự là đại tinh tinh à?

Khả năng học hỏi mạnh cỡ này, hoàn toàn vào hàng cao thủ luôn rồi còn đâu!

Lúc này, con đại tinh tinh cường tráng xông tới chỗ Tống Thư Hàng tựa như một chiếc xe ủi đất hạng nặng.

Chương 286: Thể thao tinh

Mặc dù chỉ là một động tác sáo rỗng đẹp mắt, nhưng có thêm thể chất đáng sợ của đại tinh tinh cường tráng này, thì uy lực cú huých này cũng không phải là dạng vừa đâu.

Tống Thư Hàng không dám đối cứng, hắn hơi nghiêng người, vận dụng thân pháp 'quân tử vạn lý hành'. Sau đó hắn bước ra mấy bước, nhẹ nhàng di chuyển đến sau lưng đại tinh tinh.

Tiếp theo, Thư Hàng đánh một chưởng vào sau lưng đại tinh tinh, chưởng này đánh ra, đã bộc phát hết toàn bộ khí huyết chi lực có ở trong hai đại khiếu huyệt là tâm khiếu và nhãn khiếu.

Một chưởng này lực mạnh thế trầm!

Rầm!

Đại tinh tinh không kịp né tránh, ăn trọn một chưởng này. Chưởng lực trực tiếp xuyên qua lớp da lông dày cộm của nó, đánh xuyên qua cơ thể, làm lục phủ ngũ tạng của nó bị chấn thương.

“Grào!”

Đại tinh tinh kêu thảm thiết, nước bọt trong miệng bắn tung tóe. Đồng thời, thân hình nó bị đánh ngã nhào tới chỗ cái nồi nước sôi sùng sục, đụng đổ cái nồi to, ngã vào đống lửa đang bốc cháy.

Bộ lông trên người của đại tinh tinh lập tức bị lửa đốt cháy, nó liên tục kêu la thảm thiết.... Nhưng, rất nhanh, nó lại nhanh trí lăn qua lăn lại trên mặt đất, muốn lợi dụng việc lăn mình để dập tắt ngọn lửa.

Xem ra, bọn chúng rất có kinh nghiệm đối phó với tình huống bị bén lửa trên người thì phải? Chắc là ngày thường, chúng nó cũng bị cháy xém hoài ấy nhỉ?

Khóe miệng của Tống Thư Hàng giật giật —— lại nói, đây thật sự là đại tinh tinh bình thường sao, không phải là tinh tinh thành tinh đấy chứ?

Sau khi đại tinh tinh cường tráng liên tục lăn lộn trên mặt đất thì suy yếu nằm dưới đất, không nhúc nhích. Lần này nó thật sự bị thương rất nặng, trong thời gian ngắn không thể nào đứng dậy nổi!

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía đàn tinh tinh.

“Grào grào!”

Đàn tinh tinh gầm thét lên với Tống Thư Hàng.

Sau đó, lại có thêm một con đại tinh tinh to lớn đi ra khỏi đàn, xông về phía Tống Thư Hàng.

Ô kìa? Đàn đại tinh tình này có tinh thần kỵ sĩ thật đấy, không thèm quần ẩu mà muốn đơn đả độc đấu à?

……

……

Lúc này, khi con đại tinh tinh xông đến nửa đường liền thuận tiện nhặt tảng đá to, ném về phía Tống Thư Hàng —— Mẹ! Hóa ra cái chiêu ném đá trước khi chiến đấu này không chỉ là tuyệt chiêu riêng của con đại tinh tinh cường tráng kia, mà là thiên phú của loại đại tinh tinh này sao?

“Ném đá cũng vô dụng với ta thôi!”

Tống Thư Hàng vẫn giơ tay đánh bay tảng đá như trước.

Nhưng mà, đột nhiên lại xảy ra chuyện làm hắn phải kinh ngạc.

Khi đại tinh tinh cao lớn đến gần hắn, hai cái chân ngắn củn của nó đột nhiên bước ra vài bước chân khá kỳ lạ —— ấy chính là chính là bộ pháp 'quân tử vạn lý hành' mà Tống Thư Hàng đã thi triển ra lúc nãy!

Sau đó, con đại tinh tinh cao lớn kia di chuyển đến sau lưng Tống Thư Hàng, dùng sức đánh một chưởng về phía lưng của hắn!

Một loạt động tác này, chính là chiêu mà Tống Thư Hàng vừa dùng để đánh con đại tinh tinh cao to khi nãy.

Khả năng bắt chước mạnh thật đấy!

Mặc dù mấy bước của bộ pháp quân tử vạn lý hành này cũng chỉ bắt chước được động tác sáo rỗng, nhưng năng lực bắt chước của đàn đại tinh tinh này đúng thật là nghịch thiên!

Trong lòng Tống Thư Hàng đang suy nghĩ xem có nên bắt một con về cho Bạch Tiền Bối chơi hay không?

Sau đó, đối mặt với thế tấn công từ sau lưng của con đại tinh

tinh nọ, Tống Thư Hàng giơ một chân đá hậu một cú, đá trúng con đại tinh tinh ở sau lưng.

Một chiêu đá hậu đánh ra sau nhưng lại chiếm được thế thượng phong trước, trực tiếp đá bay con đại tinh tinh kia.

Sức lực của con tinh tinh to cao này kém hơn đại tinh tinh cường tráng lúc trước, ngực của nó bị Tống Thư Hàng đá một cú thì ngã xuống đất hôn mê luôn, không dậy được.

Ánh mắt Tống Thư Hàng quét qua mười chín con đại tinh tinh còn lại —— Nếu đàn đại tinh tinh này thay nhau xông lên đánh xa luân chiến thì bắt cả đàn này cũng không khó lắm!

Nhưng, đàn đại tinh tinh này sẽ xông lên đánh tiếp từng con sao?

Đáp án đương nhiên là... không có cửa rồi.

Sau khi hai con đại tinh tinh cường tráng nhất trong đàn bị Tống Thư Hàng tiêu diệt. Thì mười chín con đại tinh tinh còn lại gầm lên đầy giận dữ, đồng loạt xông về phía Tống Thư Hàng.

Mà tuyệt hơn nữa là, khi cả đàn xông lên đến nửa đường thì đều đồng loạt xoay người nhặt một tảng đá to lên ném mạnh về phía Tống Thư Hàng.

Đây đúng là thiên phú riêng của chủng tộc này mà!

Nhiều đá ném qua cùng một lúc như vậy, số lượng nâng cao chất lượng, lực sát thương và uy hiếp tăng gấp bội!

Tống Thư Hàng nhìn đá ném đầy trời, cảm thấy ruột gan đau đớn âm ỉ.

.....

Bên kia

Trên thảo nguyên cách đàn tinh tinh không xa...

Xác của chiếc máy bay xảy ra tai nạn rơi xuống thảo nguyên, nhưng đầu máy bay không biết đã rơi ở đâu .

Hành khách trong máy bay vẫn may mắn sống sót. Bọn họ không giống đám người của Tống Thư Hàng, nghênh đón uy lực của phi kiếm dùng một lần.

Hơn nữa, lúc xảy ra sự cố, máy bay đã bị ảnh hưởng bởi cái trận pháp cấm không nọ, nên đáp xuống từ từ.

Trận pháp cấm không này không phải trực tiếp kéo các vật thể trên không trung xuống mặt đất, mà là cưỡng chế, giải trừ lực lượng của vật thể bay, sau đó lại có một cỗ lực lượng khác nâng vật thể ở giữa không trung, từ từ đáp xuống....

Sau khi máy bay rơi xuống thảo nguyên, mặc dù có nhiều hành khách đã bị thương, nhưng vẫn còn sống sót.

Nhưng bây giờ.... hơn hai mươi vị hành khách đại nạn không chết, lại lập tức đối mặt với nguy cơ lớn hơn nữa.

Trong nháy mắt đã có hơn năm mươi con đại tinh tinh đen lao nhanh đến chỗ máy bay rơi. Chưa đợi các hành khách kịp phản ứng, năm mươi con đại tinh tinh kia đã tản ra tạo thành một vòng tròn, bao vây hai mươi vị hành khách lại.

Sau khi những con đại tinh tinh đen này bao vây các hành khách, liền lôi dây thừng ra, xem bộ dạng thì hình như muốn trói nhóm hành khách này lại.

Trong nhóm người lập tức có tiếng thét của phụ nữ và tiếng trẻ con khóc vang lên....

“Chúa ơi, đây là gì thế này?”

Một chú da đen dùng tiếng Anh bật thốt, giọng của anh ta bẩm sinh đã hơi to, nên nhất thời át cả tiếng thét của phụ nữ và tiếng khóc của trẻ con luôn.

Trong ấn tượng của chú da đen này, thì đàn tinh tinh bình thường có nhiều nhất ba mươi con thôi, nhưng đàn tinh tinh hơn năm mươi con này là ở đâu ra đây?

Với cả, đại tinh tinh còn có thể lấy dây thừng trói người á! Đây là đại tinh tinh kiểu gì chứ?

Tiếng thét vang dội của chú da đen khiến cho đàn đại tinh tinh chú ý đến.

Sau đó, một con đại tinh tinh cường tráng đi ra khỏi đàn, bước đến trước mặt của ông chú da đen, gầm to một tiếng.

Hình như.... tiếng kêu sang sảng của ông chú da đen khi nãy bị đàn tinh tinh xem như hành động khiêu khích thì phải?

Sau đó, một con đại tinh tinh cường tráng rút cái chùy trong ngực ra, đập về phía ông chú da đên như một chiếc xe công thành.

Chân của ông chú da đen nọ lập tức mềm nhũn ra.

Đại tinh tinh cường tráng xông đến trước mặt chú da đen, đập một cú đánh ông chú da đen kia ngã ra đất ngất xỉu.

“Xì!”

Trên mặt của đại tinh tinh lộ ra vẻ khinh thường thấy rõ. Tiếp theo, nó lấy dây thừng ra, thuần thục trói ông chú da đen lại.

Đây đúng là cảnh tượng đau thương.

Nhưng không biết tại sao, khi con đại tinh tinh kia dùng dây thừng trói chú da đen lại điêu luyện nhường ấy, lại khiến mọi người cảm thấy như có một cây kim đâm phải huyệt cười của mình, khiến họ cảm thấy buồn cười.

Sau khi trói chú da đen lại xong, con đại tinh tinh cường tráng này quay lại gầm thét với mọi người:

“Hú hú hú!”

Sau đó, hai tay của nó điên cuồng đấm thùm thụp vào lồng ngực của mình, làm động tác kinh điển của bọn tinh tinh.

Các vị khách còn lại đều bị dọa sợ hết hồn.

Có người liều mạng lấy điện thoại ra gọi, bấm gọi vào một dãy số nào đó, có người la hét, nước mắt không ngừng rơi, có người co ro run rẩy....

Trong hai mươi vị khách trên máy bay thì có đến mười hai người đều là phụ nữ yếu ớt.

Tám người đàn ông còn lại thì có bốn người là công nhân viên chức bình thường, người hơi phát tướng.

Bốn người còn lại, một người là ông chú da đen vừa bị đại tinh tinh cường tráng trói lại.

Một người là một cậu nhóc con đáng yêu.

Một người là một vị giáo sư già tóc bạc trắng.

Người cuối cùng là Joseph, đệ tử trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng.

Ngoại trừ Joseph và ông chú da đen vừa bị trói khi nãy coi như sức chiến đấu ra, còn lại đều là nhóm bỏ đi.

Đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh trên máy bay khi nãy đều đã bị biến thành đốm sáng tan biến trong ánh hào quang cả rồi!

Cảnh tượng này thật sự làm người ta tuyệt vọng mà!

……

……

Cô nàng Lục Phi trốn ở trong nhóm người, nhỏ giọng hỏi:

“Chị ơi, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Chị gái họ Lục nhíu mày, nhỏ giọng thở dài:

“Phiền phức rồi, bị bao vây thế này, theo tình hình bây giờ của chúng ta, không cách nào chạy thoát khỏi đàn tinh tinh này được.”

Joseph ở bên cạnh, cắn răng yên lặng đứng bảo vệ hai người. Con gái hắn biến mất tiêu trên máy bay, bây giờ hắn tuyệt đối không thể để hai cô gái nhỏ này xảy ra chuyện gì nữa!

Joseph nhìn chằm chằm vào năm mươi con đại tinh tinh hung thần ác sát trước mặt, giờ đã lâm vào đường cùng. Bây giờ... nếu không đứng dậy phản kháng, thì chỉ còn có đường chết.

Nhưng nếu phản kháng, hai mươi người già yếu bên cạnh đấu với năm mươi con đại tinh tinh to lớn mạnh mẽ kia, xem thế nào cũng thấy không có phần thắng.

Có lẽ, bây giờ là lúc mình phải sử dụng tuyệt thế võ học mà sư phụ đã dạy! “Joseph dùng lực nắm chặt tay.

Joseph có lòng tin tuyệt đối với sư phụ Tống Thư Hàng —— hắn tin sư phụ của mình chỉ cần vung tay một cái nhẹ là có thể đánh nổ cả không khí, nên võ công mà sư phụ truyền thụ lại cho mình chính là tuyệt thế thần công.

Mặc dù mình chỉ mới luyện hơn một tháng nhưng Joseph cảm thấy bản thân bây giờ đã cường đại lắm rồi.

“Hú hú hú!”

Lúc này, con đại tinh tinh cường tráng đó lại gầm thét với đoàn người, dùng sức vỗ ngực.

Những con tinh tinh đen khác ở đằng sau nó cũng rống to, cầm dây thừng đến gần đoàn người.

Động tác của bọn nó rất có trật tự.... Nhìn sơ qua trông không khác gì một nhóm người đang hành động.

Vẻ mặt đại tinh tinh cường tráng tỏ ra khá hài lòng.

Sau đó, nó lại lấy dây thừng ra, giơ tay bắt lấy tiếp viên hàng không bên cạnh.

Cuối cùng Joseph đi ra, phẫn nộ quát:

“Dừng tay!”

Đại tinh tinh cường tránh nghi hoặc, quay đầu lại nhìn Joseph.

Ánh mắt Joseph lộ ra hung quang, vẻ mặt đanh lại.

Tiếp sau đó, hắn bắt đầu thi triển chiêu thứ nhất của 'thời đại vẫy gọi', động tác mở đầu.

Đầu tiên, đứng thẳng, tay trái giơ lên, mắt nhìn tay trái.

Bước thứ hai, chân phải bước lên phía trước, khụy gối lại, đồng thời lòng tay trái hướng vào trong từ từ hạ xuống, mắt nhìn tay phải.

Bước tiếp theo, chân phải về vị trí cũ, hai tay giơ lên cùng lúc (lòng bàn tay hướng ra bên ngoài), hơi ngẩng đầu lên.

Joseph nhìn đại tinh tinh cường tráng với vẻ khiêu khích.

Đại tinh tinh cường tráng đứng đực ra một lúc.

Sau đó nó lộ ra vẻ mặt suy tư. Tiếp đó, nó lại lộ ra vẻ mặt khinh thường —— biểu cảm rất sinh động, giống hệt như con người.

Cuối cùng đại tinh tinh cường tráng đứng thẳng lên!

Tay trái của nó giơ lên, mắt nhìn tay trái!

Chân phải của nó nhấc lên, đồng thời lòng bàn tay trái hướng vào trong từ từ hạ xuống, mắt nhìn tay phải!

Sau cùng, chân phải của nó về vị trí cũ, hai tay giơ lên (lòng bàn tay hướng ra ngoài), hơi nâng đầu.

Động tác tuyệt đẹp, lưu loát vô cùng, hoàn toàn không giống mới làm lần đầu tiên! Trông là thấy vui mắt rồi!

Sau khi hoàn thành chiêu mở đầu của 'thời đại vẫy gọi' kia, đại tinh tinh cường tráng quay đầu lại, nhìn Joseph với vẻ khiêu khích!

Chương 287: Không có xúi quẩy nhất, chỉ có xúi quẩy hơn

“Không thể nào, nó chỉ nhìn một cái thôi đã có thể học được công pháp luyện thể của mình rồi sao?”

Joseph trừng to hai mắt, rõ ràng đây chỉ là một con đại tinh tinh xấu hoắc mà thôi, tại sao khả năng học hỏi bắt chước của nó lại mạnh tới vậy chứ!

Lúc này, con đại tinh tinh cường tráng ở trước mặt rung đùi đắc ý, cuối cùng... Lại quay sang giơ một ngón giữa lên với Joseph! Đây tuyệt đối không phải lần đầu tiên chúng nó nhìn thấy con người, hơn nữa, chúng nó cũng đã học được rất nhiều thứ từ con người.

“Đúng là ngông cuồng, khi nãy chỉ là động tác khởi động đơn giản nhất mà thôi!”

Joseph cắn răng, bắt đầu thi triển chiêu thứ hai của thời đại vẫy gọi, thư kinh hoạt mạch quyền.

Được rồi, cái tên này là do tự Joseph ảo tưởng rồi bịa ra thôi, thực ra tên của nó là vận động mở rộng!

Đầu tiên, Joseph đứng thẳng người dậy, tiếp theo hai tay siết lại thành quyền giơ lên cao, lòng bàn tay chỉ hướng về phía trước!

Tiếp theo thì nửa khụy xuống, đồng thời hai tay đánh quyền xuống phía dưới, lòng bàn tay hướng về phía sau. Xong xuôi thì đứng dậy, hai tay đồng thời giơ lên, tiép theo lại đành xuống. Đánh quyền xong thì chân trái cong lại đưa về phía trước, đồng thời hai cánh tay giơ lên, quyền biến thành chưởng, hơi ngẩng đầu lên.

Sau đó đứng thẳng lại như cũ. Hít vào một hơi thật sâu, rồi thở hắt ra!

Con đại tinh tinh cao to kia mở to hai mắt nhìn Joseph rồi gãi gãi đầu

Joseph nhếch nhép cười —— thức thứ hai này phức tạp hơn thế thứ nhất nhiều lắm, đại tinh tinh dẫu gì cũng chỉ là đại tinh

tinh mà thôi, chắc là không học được thức thứ hai đâu nhỉ?

Nhưng đúng lúc này, con đại tinh tinh cao to kia lộn ngược ra sau một cú, đứng thẳng dậy, sau đó —— hai tay tạo thành quyền giơ lên cao, lòng bàn tay thì phải hướng về phía trước.

Tiếp theo lại hơi khụy xuống, đồng thời hai tay đấm xuống đất… cuối cùng, con đại tinh tinh cao to kia đứng lại với tư thế cũ, hít sâu vào một hơi, phun ra một ngụm trọc khí! Ngay cả động tác hít thơ mà nó cũng bắt chước được y chang.

Cũng giống hệt như lần trước, nó bắt chước toàn bộ động tác của Joseph một cách hoàn mỹ!

Sau khi làm xong một alàn, trên mặt của đại tinh tinh to con kia lộ ra vẻ thòm thèm chưa thỏa.

Đột nhiên, nó phất tay thật mạnh.

Ở phía sau lưng hắn, năm mươi con đại tinh tinh kia giống như nhận được tín hiệu gì đó. Chúng nó bắt đầu vỗ tay đập chân, miệng thì hô to:

“Hú! Hú! Hú! Hú! Hú!”

Trong tiếng rống vang trời này, con đại tinh tinh cao to nọ lại bắt đầu thi triển chiêu vận động mở rộng này.

Hơn nữa, tốc độ nó làm càng lúc cành nhanh!

Tiếng gầm to của hơn năm mươi con đại tinh tinh ở đây cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Tới phút cuối, con đại tinh tinh to lớn kia dùng tốc độ nhanh gấp ba lần Joseph để làm lại hết động tác ‘vận động mở rộng’.

Con đại tinh tinh nó làm nhanh gấp ba lần trông cứ như bị bấm tua nhanh vậy...

Sau khi làm xong, con đại tinh tinh cao lớn kia giơ hai tay lên.

Hơn năm mươi con đại tinh tinh ở sau lưng nó đồng loạt reo lên hoan hô...

Con đại tinh tinh cao lớn xoay tròn giống như một vị vua. Đón nhận những tiếng hoan hô trắng trợn của bầy đại tinh tinh.

Cuối cùng, nó quay người lại lần nữa, môi mấp máy, hừ mũi thật mạnh, làm ra biểu cảm ‘khinh thường’ vô cùng sinh động của bầy đại tinh tinh ở trước mặt mọi người.

…

Phía sau, mọi người bị bao vây đã hoàn toàn ngu người.

Bọn họ căn bản không biết phải dùng vẻ mặt gì để biểu đạt cõi lòng rối như mớ bòng boong của mình —— trong này có bảy phần là sợ hãi, một phần bực mình, một phần kinh hỉ thêm một phần ngu người.

Cô nàng Lục Phỉ kia dè dặt hỏi lại:

“Chị ơi, đây... Là thi múa với nhau à?”

Chị gái nhà họ Lục im lặng một lát rồi nói:

“Chắc là đang thi đấu đấy nhỉ? Mà thi kiểu gì thế này?”

“Cái này tên là ‘thời đại vẫy gọi’ đấy chị, em từng lên mạng tra rồi.”

Cô nàng Lục Phỉ trả lời.

Lúc trước sau khi cô xem đoạn clip mà Gia Cát Nguyệt đăng lên web trường xong thì còn đặc biệt đi tìm hiểu xem bài tập thể dục mà Joseph biểu diễn là gì, sau khi kiểm tra đối chiếu và xác minh xong thì biết rõ nó chính là ‘thời đại vẫy gọi’.

Ồ, nhớ tới Gia Cát Nguyệt, Lục Phỉ lập tức tìm kiếm trong đám người —— quả nhiên, Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương không có ở trong nhóm người này!

Còn cả Tống Thư Hàng, Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và Nha Y nữa, bọn họ cũng không ở đây.

Lục Phỉ nhớ lại, trước khi máy bay gặp nạn, Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương đang định tới phòng điều khiển xem tình hình của Tống Thư Hàng thế nào.

Xem ra, mấy người bọn họ đã lạc mất mọi người ở đây cùng với đầu máy bay rồi.

“Thời đại vẫy gọi á? Hóa ra là cái này… bài thể dục này có mấy phần thế?”

Chị Lục hỏi.

Lục Phỉ cố nhớ kỹ lại, lúc sau mới trả lời:

“Tổng cộng có mười phần ạ.”

“Chỉ có mười phần thôi sao...”

Chị Lục dõi mắt nhìn khắp nơi.

Hơn năm mươi con đại tinh tinh vây quanh mọi người kín bưng không một khẽ hở. Trừ phi mọc cánh bay ra, chứ không thì căn bản chẳng có đường thoát nào hết.

Nếu thế, đợi ông chú người nước ngoài này biểu diễn xong mười phần của bài thể dục đó, con đại tinh tinh kia đấu với ông xong, thì sẽ tới lúc chúng nó phát động tổng tiến công à?

Phải nghĩ cách gì đó! Nghĩ ra cách chạy thoát khỏi đây trước khi ông chú Joseph này biểu diễn xong mười phần của bài tập thể dục mới được.

Chị Lục cố gắng khiến cho mình bình tĩnh lại.

Trong khi cô đang cố gắng nghĩ cách thì ông chú Joseph kia cũng bắt đầu làm động tác thứ năm ‘vận động ngực’.

Bởi vì con đại tinh tinh đã dùng kỹ năng làm nhanh rồi, nên Joseph cũng liều mạng luôn, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ tập thể dục. Cho nên, nhoáng một cái ông đã làm xong động tác thứ năm.

Chị Lục buồn bực ôm đầu:

“Chết tiệt, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối thế này, bất kỳ mưu kế gì cũng thành vô dụng hết cả.

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì mười động tác của ông chú Joseph sẽ hết mất!

Ít nhất cũng phải nghĩ cách gì đó kéo dài thời gian thêm chút nữa, để còn nghĩ cách thoát thân mới được!

Lúc này, Lục Phỉ ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi hơn hai mươi vị hành khách may mắn sống sót kia:

“Xin hỏi, có ai biết nhảy múa gì hay không ạ?”

“Nhảy múa?”

Các hành khách kia đầu tiên là ngây ra, sau đó thì hai mắt sáng rỡ lên!

Đúng vậy, hình như đám đại tinh tinh kia rất thích bắt chước hành động của con người —— từ hành động ‘thi đấu’ của đại tinh tinh và Joseph là có thể thấy được điểm này.

Nếu đã như thế, có thể đi lên nhảy nhảy múa múa cái gì đó để khơi dậy sự hứng thú của đám đại tinh tinh này.

Hơn nữa... có một số động tác nhảy múa có độ khó rất cao, thể trạng của đám đại tinh tinh rất khó bắt chước những động tác đó. Thậm chí nói không chừng sẽ có một số động tác khiến cho bầy đại tinh tinh hỗn loạn, tạo thành cơ hội cho mọi người chạy trốn!

“Tôi biết!”

Lúc này, có một giọng nói vang lên.

Mọi người vội quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm… Kết quả nhìn thấy ông chú da đen bị trói cứng ngắc kia đắc ý nói:

“Tôi là cao thủ đấy!”

Được rồi, có lẽ mấy ông chú da đen đều rành vụ nhảy nhót.

Nhưng bây giờ dù ông có là quán quân cuộc thi vũ đạo thế giới cũng bằng thừa mà thôi. Ông bị trói kín như cái bánh tét thế kia, lại còn bị một con đại tinh tinh vịn lại. Chẳng ai dám lên tháo dây cho ông đâu!

“Khụ khụ, hay là để tôi thử xem.”

Một người đàn ông hơi béo đứng ra, cười khổ:

“Lúc còn trẻ tôi cũng từng đi học múa.”

Nhưng sau này… anh ta bắt đầu đi làm rồi, nên không ra ngoài đường nhảy nữa. Bởi vì anh ta đã có gia đình, phải cố gắng nuôi sống gia đình mình, nên hắn không thể tiếp tục ngông nghênh như những người trẻ tuổi được.

Trước kia anh ta cũng có một body rất chuẩn, nhưng vì công việc mà dần dần trở thành hơi béo, cũng không biết khả năng nhảy của anh ta bây giờ còn được tới đâu nữa…

“Cố lên nhé ông anh!”

Lúc này, cậu nhóc non choẹt kia bắt đầu cổ vũ cho ông anh béo này.

Ông anh béo hít vào một hơi thật sâu, cắn răng một cái, tự bơm lá gan, đi tới chỗ Joseph.

Chỉ chờ sau khi Joseph chấm dứt mười động tác thể dục thì ông anh này sẽ bước lên thay ngay, nhảy vài đoạn, để xem đám đại tinh tinh này có hứng thú mà bắt chước nhảy theo hắn hay không.

Nếu như có thể khiến cho đám đại tinh tinh này hứng thú thì đương nhiên là tốt nhất, nếu như không thể… thì không cần nói tới cũng biết kết cục là gì rồi.

“Cũng không biết với vóc người của mình bây giờ thì có làm được mấy động tác đó hay không nữa?”

Ông anh béo nghĩ thầm trong lòng, anh ta bắt đầu khởi động thân thể.

Nói không chừng, đây sẽ là lần múa cuối cùng của hắn trong cuộc đời này.

Có thể dùng thứ mình từng thích nhất để làm thứ tô điểm cho lúc cuối đời … có lẽ, cũng là một kết cục không tệ.

…

Mấy phút sau.

Joseph dùng tốc độ nhanh hơn gần tám lần để tập xong động tác cuối cùng của thời đại vẫy gọi.

Hắn đang liều mạng để tăng tốc, hai tay quơ nhanh đến mức có cả tàn ảnh luôn.

Cũng là nhờ cả tháng nay, mỗi ngày ông đều kiên trì tập bài tập thời đại vẫy gọi này những ba mươi lần, biến nó gần như trở thành động tác bản năng, nên mới có thể làm ra được tốc độ nhanh cỡ này.

Con đại tinh tinh ở trước mặt nghiêm túc đứng im tại chỗ, nhìn Joseph làm xong động tác này. Tốc độ nhanh gấp tám lần, nếu như nó không nhìn kỹ thì sẽ lỡ mất mấy nhịp.

Sau khi Joseph làm xong thì thở hồng hộc nhìn chằm chằm con đại tinh tinh, im lặng không nói gì.

Sau khi con đại tinh tinh cao to kia xem xong thì suy tư một lát lâu.

Sau đó nó đứng dậy —— vù vù vù! Nó dùng tốc độ nhanh gấp mười lần để múa xong động tác cuối cùng này.

Sau khi đã đánh xong động tác cuối cùng với tốc độ nhanh gấp mười lần, con đại tinh tinh cao to kia tiếp tục nghênh đón tiếng hoan hô ngợp trời của bầy đại tinh tinh.

Joseph thầm thở dài.

“Sư phò à, ta đã cố gắng hết sức rồi.”

Joseph nói.

Đáng tiếc, hắn vẫn không luyện được tới cảnh giới đánh ra khí được, vẫn chưa trở thành võ lâm cao thủ chân chính… đúng là đáng tiếc.

“Ông anh à, làm tốt lắm. Tiếp theo cứ để đó cho tôi.”

Lúc này, ông anh béo ở sau lưng yên lặng bước tới, vỗ vỗ vai của Joseph.

Joseph nghi hoặc nhìn anh béo kia.

Ông anh béo này bước lên, đưa mắt nhìn đám đại tinh tinh, hắn lại giơ tay làm động tác khiêu khích muốn thi đấu vũ đạo.

....

Con đại tinh tinh to lớn nghi hoặc nhìn Joseph ở bên cạnh, rồi lại nghi hoặc nhìn ông anh béo nọ.

Lúc này, ông anh béo kia bắt đầu nhảy.

Anh ta dùng toàn bộ sinh mệnh để nhảy một bài múa rất có thể là lần múa cuối cùng của mình, các động tác mà trước kia anh ta không dám làm, bây giờ đều được anh ta phát huy ra với trình độ vượt xa bình thường!

Ông anh béo cảm giác bài múa sau cùng này của mình, quả thật là lần múa tuyệt vời nhất trong cuộc đời của anh ta.

ở sau lưng anh ta, những người may mắn còn sống sót đều hoan hô vang dội, tiếng hoan hô này chính là để khẳng định điệu múa của anh ta.

Mà lúc này, con đại tinh tinh nghiêng đầu, vẻ nghi hoặc trên mặt ngày càng rõ hơn.

Một lát sau, nó gãi gãi đầu.

Sau đó, nó vỗ vỗ một con đại tinh tinh cũng cực kỳ cường tráng ở bên cạnh, nhưng chỉ thấp hơn đồng loại một chút.

Con tinh tinh lùn này bước lên trước.

Nó xông về phía ông anh béo đang múa!

Sau đó… nó đập một phát đánh ông anh béo kia ngất xỉu.

Sau đó móc ra một sợi dây thừng, trói anh ta lại...

Tiếng hoan hô của mọi người nín bặt, ai cũng trợn mắt há hốc mồm... hồi lâu không nói năng được gì.

Nhảy múa không thể khiến đám đại tinh tinh này tò mò bắt chước theo à?

Thế thì tại sao một bài tập thể dục có thể khiến cho đám đại tinh tinh tò mò chứ, tại sao chứ!

Con đại tinh tinh thấp bé kia tha ông anh béo về lại trong bầy đại tinh tinh.

Sau đó, con đại tinh tinh to lớn trước mặt giơ hai tay lên, lại dùng sức đấm ngực của mình uỳnh uỳnh, ánh mắt của nó cứ nhìn chằm chằm vào Joseph.

Chiến ý ngút trời!

“Lẽ nào chỉ có thể liều mạng thôi sao?”

Joseph nghĩ thầm.

Sau đó, hắn hét lớn một tiếng để tự thêm can đảm cho mình. Xông thẳng về phía con đại tinh tinh to lớn kia không chút sợ hãi...

……

Một bên khác.

Nhà của Tống Thư Hàng ở đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Hôm qua, nhà của dì Lý kế bên đột nhiên chuyển đi, nghe nói có một người nhà giàu bỏ ra số tiền lớn tới mức khiến gia đình dì Lý căn bản khônng thể nào từ chối được để mua lại nhà của bà.

Người nhà giàu nọ cũng vội vàng chuyển vào ở ngay luôn.

Vân Vụ đạo trưởng ngâm nga ca hát, trên tay cầm theo chút quà vặt, lắc lư đi tới nhà của Tống Thư Hàng.

Hắn bấm chuông nhà của Tống Thư Hàng.

Mẹ Tống xuống mở cửa rất nhanh.

“Xin chào, ông tìm ai thế? Ồ? Là ông à?”

mẹ Tống nhìn thấy Vân Vụ đạo trưởng thì bật thốt kêu to. Đây không phải cái người bị thương nặng mà hôm trước Tống Thư Hàng đưa về nhà à.

Sau đó người này đi ngay trong đêm, lại còn tiện tay cuỗm luôn một cái chăn của nhà bà!

“Chào đại muội tử, là tôi đây, tôi tên Lý Vân.”

Vân Vụ đạo trưởng lộ ra một nụ cười thật thà phúc hậu:

“Mấy ngày trước cũng may nhờ có cậu em Thư Hàng giúp đỡ, nên vết thương của tôi mới khỏi nhanh như thế, lần này tôi đến viếng thăm trước là để cảm ơn, sau là gần đây tôi mới mua một căn nhà ở gần đây, từ hôm nay trở đi, chúng ta đã là hàng xóm rồi.”

Nói xong thì Vân Vụ đạo trưởng nhiệt tình đưa mấy món quà lên.

Sau khi mẹ Tống nhận lấy mấy món quà xong, lại nhìn nụ cười thật thà phúc hậu của Vân Vụ đạo trưởng —— lập tức có ấn tượng tốt với hắn ngay.

“Ông anh đến là được rồi, quà cáp làm gì chứ! Mau vào nhà ngồi một chút đi!”

Mẹ Tống cười nói.

“Vậy tôi không khách khí nũa, vào xin ly nước uống vậy.”

Vân Vụ đạo trưởng lại cười đến là thành thật, hắn đến đây làm gì ấy à? Đương nhiên là muốn vào nhà của Tống Thư Hàng để ăn ké khối Ngộ Đạo thạch trên người Tống Thư Hàng, tiện bề đột phá tiểu cảnh giới ngũ phẩm trước mắt rồi!

Sau khi vào nhà, Vân Vụ đạo trưởng lại không thấy Tống Thư Hàng đâu.

Nên hắn mỉm cười, thuận miệng hỏi:

“Ồ, Thư Hàng tiểu hữu không có ở nhà à?”

“À, sáng hôm qua nó đã ra ngoài du lịch với bạn học rồi. Nghe nói muốn đến một hòn đảo nghỉ dưỡng nào đó ở biển Đông chơi, mấy đứa thanh niên là thế đấy, nghỉ hè cũng không chịu ngồi yên ở nhà, chứ muốn đi chơi thôi.”

Mẹ Tống bưng trà lên, mỉm cười nói.

Đi chơi mất rồi... lại còn đi ra nước ngoài cơ á?!

Có cần phài trùng hợp đến thế không chứ!

Vân Vụ đạo trưởng cảm thấy choáng váng.

Cũng may dù sao hắn cũng là tu sĩ đã sống mấy trăm năm, tuy rằng nửa đời người của hắn đều bị phong ấn. Nhưng kinh nghiệm tùy cơ ứng biến của hắn thì phong phú lắm.

Trong lúc mẹ Tống còn chưa phát hiện ra hắn đang đần thối mặt ra thì hắn đã cười tiếp:

“Thế khi nào thì Thư Hàng về? Lần trước đi gấp quá, tôi còn chưa kịp cảm ơn nó nữa.”

“Nhanh thì bảy tám ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng gì đấy.” mẹ Tống thuận miệng đáp, Tống Thư Hàng từng nói chuyến này đi chừng bảy tám ngày, nhưng lỡ như gặp cô bé Vũ Nhu Tử kia thì nói không chừng sẽ kéo thêm vài ngày nữa ấy chứ!

Khóe miệng của Vân Vụ đạo trưởng co giật.

Mẹ nó, vậy mấy hôm nay hắn phí công vất vả chạy lẻn vào mấy chục nhà, đi trộm của mấy chục tông môn, khó khăn lắm mới chắt mót được một khoản tiền, rồi lại vội vàng chạy tới gần nhà Tống Thư Hàng mua nhà —— hắn vất vả như thế là vì cái gì kia chứ?

Là vì để sớm ngày ăn ké Ngộ Đạo thạch của Tống Thư Hàng!

Nhưng bây giờ, Vân Vụ đạo trưởng cảm giác mình không còn tin vào cuộc đời này nữa.

Chương 288: Là thực hay là giả?

Đối mặt với trận mưa đá do bầy đại tinh tinh ném tới, Tống Thư Hàng chỉ có thể phát huy thân pháp 'quân tử vạn lý hành' tới mức tận cùng, nhanh chóng lùi lại phía sau, tránh né cơn mưa đá dày đặc này.

“Không thể tiếp tục kéo dài như thế này nữa.”

Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn Cao Mỗ Mỗ, Lâm Thổ Ba và Nha Y đang bị trói ở một bên.

Phải nhanh chóng giải quyết cho xong bầy đại tinh tinh này, nếu cứ kéo dài, lỡ như xảy ra chuyện gì không may, thì không thể bảo đảm an toàn cho đám bạn cùng phòng được.

Nghĩ tới đây, hắn cắn răng một cái, vội vàng vẽ một phần chú văn của lôi phù ở trong lòng bàn tay của mình.

Lúc này, con đại tinh tinh xông lên trước tiên gầm lên, nhào tới trước mặt Tống Thư Hàng, trong tay của nó còn cầm theo một cây đao dài. Cũng không biết lúc nãy đám đại tinh tinh này giấu vũ khí ở chỗ nào, bây giờ tự nhiên lôi ra hết.

“Là đao sao.”

Tống Thư Hàng nắm chuẩn cơ hội, thân hình lóe lên một cái, tông vào trong ngực của con đại tinh tinh kia.

Sau đó, hắn giơ tay túm lấy cổ tay của con đại tinh tinh này, chộp vào trường đao trong tay nó. Miệng quát to một tiếng:

“Chưởng tâm lôi!”

Lôi phù trong lòng bàn tay bị kích hoạt.

Trong tiếng lôi điện nổ lép bép, chưởng tâm lôi xuất hiện trong tay của Tống Thư Hàng, sau đó Tống Thư Hàng nện thật mạnh lên lồng ngực của con đại tinh tinh kia!

“Ô ô ô!”

con đại tinh tinh kia kêu lên một tiếng vô cùng thảm thiết, ngực bị đánh thủng một lỗ lớn, miệng phun máu tươi, bay thẳng ra ngoài.

Sau khi nó ngã xuống đất thì co giật mấy cái rồi nằm ngay đơ.

Đám đại tinh tinh khác thấy thế thì đều tức giận gầm to, điên cuồng nhào về phía Tống Thư Hàng.

“Hỏa diễm đao!”

Cánh tay cầm đao của Tống Thư Hàng lật lại, kích hoạt kỹ năng hỏa diễm đao ở trên chiếc nhẫn đồng cổ nọ.

Ầm!

Trên trường đao có một ngọn lửa bốc lên phừng phừng, Tống Thư Hàng kéo thanh trường đao rực lửa nọ, chân dùng thân pháp 'quân tử vạn lý hành' xông về phía bầy đại tinh tinh.

Tốc độ của hắn quá nhanh, giống như lóe lên một cái đã xẹt qua người chín con đại tinh tinh ở trước mặt.

Ánh sáng của hỏa diễm đao xẹt theo một đường zigzag.

Lúc ánh lửa trên thân đao vụt tắt thì chín con đại tinh tinh xông tới gần hắn nhất đều ngã xuống uỳnh uỳnh, nối gót con đại tinh tinh đầu tiên, cùng nhau làm bạn dưới suối vàng.

Đám đại tinh tinh còn lại lập tức khựng lại hết, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Tống Thư Hàng lợi dụng cơ hội này, vận chuyển tinh thần lực dùng ‘tinh thần uy áp’, ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua bầy đại tinh tinh kia. Uy áp đè về phía chúng.

Đám đại tinh tinh còn sống lập tức rú lên rất quái dị, quay đầu chạy tứ tán khắp nơi.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không đuổi theo đám đại tinh tinh đang bỏ chạy thục mạng kia. Bỏ chạy là đu rồi, hắn cũng không có sát ý mạnh cỡ đó.

Hắn cầm trường đao trong tay. Đi về phía đám bạn cùng phòng, chuẩn bị cắt đứt sợi dây trói rồi đánh thức bọn họ.

Nhưng khi hắn bước ra được hai bước thì trên thanh trường đao trong tay hắn đột nhiên lại phát ra quang mang tựa như ngọn lửa...

Sau đó, trường đao đột nhiên biến thành từng đốm sáng rơi rớt xuống đất tựa như hạt cát.

Tống Thư Hàng sững sờ, hắn lập tức nhớ tới chuyện Cao Mỗ Mỗ đã nói với hắn lúc ở trên máy bay.

Những vị hành khách bị biến mất trên máy bay khi ấy cũng như thế, trên người phát ra ánh sáng giống như ngọn lửa, sau đó hóa thành từng đốm sáng rồi biến mất! giống hệt như thanh đao này!

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu lại, nhìn về phía những con đại tinh tinh bị hắn đánh chết kia.

Quả nhiên… trên người của con đại tinh tinh bị chưởng tâm lôi và đám đại tinh tinh bị hỏa diễm đao giết chết cũng phát ra ánh sáng giống như ngọn lửa, sau đó biến thành đốm sáng rồi tan biến từ từ.

"Đây là gì thế này?"

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đám đại tinh tinh này vô cùng chân thực. Nhưng cảnh tượng xuất hiện sau khi chúng nó chết lại khiến cho người ta cảm thấy quá đỗi hư ảo.

Trông cực kỳ hư ảo, nhưng lại vô cùng chân thật!

"Lẽ nào đây là thực tại ảo?"

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới cái sa mạc nóng bỏng của Bạch Tôn Giả.

Chẳng lẽ hòn đảo thần bí mà mình đang ở bây giờ là một phiến thiên địa được tạo thành từ thực tại ảo sao?

Lẽ nào những nhân vật bị chết trong thực tại ảo đều sẽ biến thành đốm sáng rồi tan biến ư?

Tống Thư Hàng còn chưa từng thấy cảnh 'Tống Thư Hàng' bị thích khách giết chết liên tục trong thực tại ảo mới của Bạch Tôn Giả. Cho nên hắn cũng không biết nhân vật bị giết chết trong thực tại ảo sẽ biến thành thế nào.

Nếu không thì hắn chắc chắn sẽ không liên tưởng cảnh tượng trước mắt thành thực tại ảo rồi.

"Không đúng, hòn đảo thần bí chắc chắn không thể nào là thực tại ảo được. Cổ Hồ Quan Chân Quân và Bắc Hà tiền bối trong nhóm nhóm Cửu Châu Số 1 từng lấy được một số bảo vật trên hòn đảo thần bí. Mặc dù chúng chỉ là một số bảo vật cấp thấp, nhưng hòn đảo thần bí này chắc chắn không thể là thực tại ảo được.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Hơn nữa, dù nó có phải là thực tại ảo hay không thì mình cũng không thể xem thường được —— bởi vì dù là ở trong thực tại ảo đi nữa, nếu như chết đi thì cũng là thật sự mất mạng.

Bởi vì dù nó là ảo giác, nhưng vẫn là hiện thực!

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng bước tới nhặt ba lô của mình lên. Lại dùng bảo đao Bá Toái cắt đứt sợi dây trói trên người của Cao Mỗ Mỗ, Lâm Thổ Ba và Nha Y.

Trên người của bọn Cao Mỗ Mỗ đều có vết thương, may mà không ảnh hưởng tới mạng sống.

Thư Hàng sờ lên chiếc nhẫn đồng cổ trên tay mình, dùng tinh thần lực kích hoạt trì dũ thuật trên nó.

Chiếc nhẫn đồng cổ này, mỗi ngày có thể kích hoạt kỹ năng hỏa diễm đao nhị phẩm ba lần, số lần dùng trì dũ thuật thì nhiều hơn một chút. Mỗi ngày có thể dùng tám lần, nhưng chỉ có thể dùng riêng cho từng người, hơn nữa chỉ có hiệu quả của trì dũ thuật cấp hai mà thôi. Tụ linh trận thì có thể duy trì liên tục mãi mãi.

....

Sau khi dùng trì dũ thuật cho ba người Cao Mỗ Mỗ xong, chỉ lát sau thì ba người bọn họ đều lục tục tỉnh lại.

“Ủa? Thư Hàng? Đây là đâu thế?”

Cao Mỗ Mỗ xoa xoa huyệt thái dương của mình, cậu cảm thấy đầu mình đang đặc quánh như hồ vậy.

“Ở trên hòn đảo lơ lửng mà bọn mình trông thấy khi còn trên máy bay.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đồng thời, hắn không khỏi nghĩ thầm: Nếu như nơi này là hòn đảo thần bí thì lúc rời khỏi đây mình sẽ mất hết ký ức à?

Khoan đã!

Các tiền bối có nói qua, lúc rời khỏi hòn đảo thần bí, đều là các tu sĩ tự mình chủ động lập nên phong ấn ký ức về những đoạn trí nhớ liên quan tới hòn đảo thần bí.

Như vậy... nếu như là người bình thường, trong người không có khí huyết, không có cả chân khí lẫn linh lực, vậy bọn họ phong ấn ký ức của bản thân kiểu gì đây?

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương.

Thôi vậy, mấy chuyện này để sau hẵng nói —— chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là phải nghĩ cách rời khỏi hòn đảo thần bí này cái đã.

Về phần rời khỏi hòn đảo thần bí này kiểu gì ấy à, trong đầu hắn lập tức nhớ tới bản đồ của hòn đảo thần bí nhìn từ trên không xuống mà hắn gặp được ở trong mơ.

Thảo nguyên, rừng cây, cái hồ hình trăng non và tòa thành cổ khổng lồ nọ.

Trước tiên cứ đi tới tòa thành cổ kia xem qua đi đã, biết đâu lại tìm được manh mối rời khỏi hòn đảo thần bí ở nơi đó.

Không thể ở bên ngoài quá lâu được, trên hòn đảo này có thứ yêu thú có thể đuổi giết cả Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm đấy!

“Hỏn đảo lơ lửng...”

Cao Mỗ Mỗ cười khổ nói:

“Tao đang nằm mơ à?”

Tống Thư Hàng:

“Tao cũng mong là mình chỉ đang nằm mơ.”

“Những người khác đâu rồi?”

Lâm Thổ Ba nhìn quanh, phát hiện chỉ có bốn người bọn họ mà thôi.

“Chắc là đã lạc với bọn mình rồi, lúc ấy bọn mình ở trong khoang lái của máy bay, những người khác lại ở phía sau. Cho nên mấy người chúng ta mới ở chung một chỗ.”

Tống Thư Hàng nói.

Nha Y nép mình trong lòng Cao Mỗ Mỗ, hỏi:

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Trước tiên phải đi tìm những hành khách khác cái đã, bạn học Lục Phỉ và chị gái của cô ấy, còn có anh em Gia Cát nguyệt và Gia Cát Trung Dương, cùng với Joseph vẫn còn ở khoang hành khách ở đằng sau, có lẽ bọn họ đang ở chung với những hành khách khác.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

ở trên hòn đảo thần bí tràn ngập nguy cơ khắp nơi này, sức của một mình Tống Thư Hàng rõ ràng rất nhỏ bé. Mong là mình có thể đưa bạn bè tới tòa thành cổ kia an toàn...

Còn có những hành khách khác nữa, chỉ cần không có ai mang ác ý muốn gây rối thì Tống Thư Hàng cũng sẽ đưa bọn họ tới tòa thành cổ kia.

“Cũng đúng, trước tiên phải tìm mấy bạn học Lục Phỉ về cái đã.”

Cao Mỗ Mỗ quen tay muốn đẩy mắt kính, nhưng lúc máy bay gặp sự cố thì mắt kính của cậu ta đã bị rơi mất rồi.

Cao Mỗ Mỗ chỉ có thể sờ sờ mũi:

“Có thấy xác máy bay ở đâu không? Nếu như có sự cố thì chắc phải thấy khói bốc lên chứ?”

“Chúng ta đi tìm chỗ nào cao cao nhìn xuống thử xem, mong là có thể thuận lợi tìm thấy bọn họ.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong lòng hắn có chút lo lắng —— trên hòn đảo thần bí này đầy ắp nguy cơ khắp nơi, ngoài ra, trong lúc tuyệt vọng thì mặt tối dơ bẩn của con người cũng sẽ biến thành một trong số những yếu tố nguy cơ.

Mong là sẽ không xuất hiện người nào bị che mờ lý trí!

Nỗi lo của Tống Thư Hàng bây giờ chỉ bằng thừa —— bởi vì những hành khách còn sống sót đều đồng lòng muốn đối phó với đám đại tinh tinh biết tập thể dục theo đài kia.

...

Lúc này, ở trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Gần đây, bởi vì mất trí nhớ nên Cổ Hồ Quan Chân Quân ít khi lên mạng, lúc này đột nhiên ngoi lên:

“Bắc Hà đạo hữu, công ty sản xuất máy tập thể hình của ngươi còn không? Đệ tử trong đạo quán của ta lại phá gần hết mớ máy tập thể hình nữa rồi...

Theo khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, các môn phái tu chân cũng dùng một số máy móc tập thể hình, để cho các đệ tử nhất phẩm mới nhập môn dùng để rèn luyện thân thể, hiệu quả rất tốt.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời:

“Ta không có đầu tư vào công ty sản xuất máy tập thể hình... Chỉ là có thuộc hạ của ta hợp tác mở xưởng sản xuất máy tập thể hình với người ta, nên ta đặt hàng một số máy tập thể hình cường độ cao với bọn họ mà thôi. Nhưng ba bốn năm trước, nhà máy sản xuất kia nhảy qua đầu tư bất động sản, nhưng xui xẻo lỗ vốn, nên đã đóng cửa lâu rồi.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“...”

“Đợi Hoàng Sơn Chân Quân online đi, ta nhớ thuộc hạ của tiền bối có rất nhiều sản nghiệp máy móc.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Được rồi, cũng chỉ có thể làm thế thôi. Nếu không được thì ta tự mua một nhà máy sản xuất máy tập thể hình cũng được.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân đáp.

Trong lúc hai vị tiền bối đang nói chuyện thì Bạch Tôn Giả online.

“Cổ Hồ đạo hữu, Bắc Hà đạo hữu, hai người các ngươi cũng online à, đúng lúc ta đang có việc cần tìm các ngươi đây.”

Bạch Tôn Giả gửi một cái icon mỉm cười.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Bạch tiền bối có chuyện gì thì xin cứ việc sai bảo.”

Bạch tiền bối:

“Hai người giúp ta tổng hợp tất cả tư liệu về hòn đảo thần bí kia, cộng thêm một số suy đoán của các ngươi đi!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân nghi hoặc hỏi lại:

“Bạch tiền bối có hứng thú với hòn đảo thần bí kia à?”

“Ừ, ta vẫn luôn có hứng thú với nó.”

Bạch tiền bối trả lời:

“Ngoài ra, chiếc máy bay mà Tống Thư Hàng ngồi vừa mới chui vào bên trong hòn đảo thần bí… Ta cần tìm thông tin về hòn đảo thần bí đó, để xem có thể đưa hắn an toàn rời khỏi đó hay không.”

Thư Hàng tiểu hữu vào trong hòn đào thần bí đó rồi sao?

Hắn vẫn cứ to gan liều mạng như thế! Các vị tiền bối trong nhóm lập tức nghĩ vậy.

Chương 289: Xin chào, vết nhơ của đời ta!

Đám người Tống Thư Hàng thuận lợi tìm thấy chiếc máy bay gặp nạn cùng với số hành khách trên máy bay.

May mắn thay, trên đường đi không có con yêu thú đáng sợ nào đuổi giết cả.

Khi Tống Thư Hàng tìm thấy nhóm hành khách kia thì hắn cũng đần mặt ra luôn.

Chỉ thấy có hơn năm mươi con đại tinh tinh đang bao vây chừng hai mươi vị hành khách… sau đó, hai mươi vị hành khách kia bị ép phải xếp thành một đội ngũ có bốn nhóm thẳng thớm.

Ở phía trước hai mươi vị hành khách kia, có một con đại tinh tinh to lớn… đang đứng múa bài tập thể dục ‘thởi đại vẫy gọi’, nó đang đứng làm mẫu.

Sau đó, ở đằng sau là hai mươi vị hành khách với vẻ mặt vô cùng phức tạp, đang múa may tập thể dục theo con đại tinh tinh to lớn kia!

Cảnh tượng kiểu gì thế này, Tống Thư Hàng thiếu chút nữa đã muốn chọt mù hai mắt của mình. Cho dù chúng nó có là đại tinh tinh thành tinh đi chăng nữa thì cũng có cần phải nhân tính hóa tới cỡ này hay không?

Ở phía sau bầy đại tinh tinh kia, có một ông chú da đen, một ông anh béo, một vị giáo sư già, một tiếp viên hàng không, cùng với đệ tử trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng là Joseph đã bị bầy đại tinh tinh cột lại như mấy đòn bánh tét, vứt nằm lăn lóc trên mặt đất.

“Chuyện gì thế này?”

Cao Mỗ Mỗ đứng ở trên cao, nheo mắt lại thành một cọng chỉ. Cậu ta bị cận thị, nên nhìn xa không được rõ lắm, nhưng ngồi bổ não tự tưởng tượng thôi cũng có thể biết được chuyện đang xảy ra ở phía trước!

“Đám đại tinh tinh kia đang dạy hành khách tập thể dục theo đài à?”

Lâm Thổ Ba lặng lẽ móc điện thoại ra, muốn quay cảnh này lại. Đáng tiếc là khoản cách xa quá, quay không rõ được, chỉ toàn mấy đốm đen đen.

“Đang quay phim à?”

Nha Y lẩm bẩm —— dù nói thế nào đi nữa, chuyện đại tinh tinh dạy con người tập thể dục cũng hơi khó tin một chút.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện... đột nhiên, trong số những người đang tập thể dục, có cậu nhóc không theo kịp tốc độ tập của mọi người, bị chậm mấy nhịp.

Lúc này, trong đàn đại tinh tinh đang đứng ở xung quanh, có một con đại tinh tinh xông xộc tới như sói đói, xách cổ cậu nhóc kia lên. Đại tinh tinh thuần thục lấy dây cột cậu nhóc kia lại, kéo ra phía sau bầy đại tinh tinh, ném cậu ta vào làm bạn với ông chú da đen, ông giáo sư, vị tiếp viên hành không và Joseph.

“Còn có cả trừng phạt nữa á?”

Thổ Ba cảm giác hôm nay tam quan của mình rốt cuộc cũng bị vỡ nát tan tành rồi.

Cao Mỗ Mỗ dở khóc dở cười:

“Đây là ở trong phim hành tinh khỉ sao?

Cảnh tượng trước mắt quả thật còn hư cấu hơn cả trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng nữa.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, sau đó nhỏ giọng nói:

“Bọn mày đứng im ở đây, để tao đi lên xem.

“Mày đi xem một mình á? Để tao đi với mày!”

Thổ Ba cắn răng nói.

“Đúng đó, có đi thì mọi người phải đi cùng nhau chứ.”

Cao Mỗ Mỗ cũng cắn răng nói.

“Không sao đâu mà, tao chỉ đi lên xem thử thôi. Nếu như có nguy hiểm thì tao sẽ quay về ngay. Bọn mày cũng biết là gần đây tao đang tập luyện mà, nên chạy nhanh lắm.”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên rồi nói.

Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba nghe thấy thế cũng cảm thấy đúng lắm, lần trước Tống Thư Hàng còn giành được giải quán quân cuộc thi chạy của trường học mà. Nếu như hai người bọn họ đi cùng, nói không chừng còn thành cản chân hắn nữa.

“Cẩn thận nhé, tao nghe nói lũ đại tinh tinh kia mà chạy thì tốc độ cũng nhanh lắm, mày phải cẩn thận vào, chú ý an toàn.”

Cao Mỗ Mỗ dè dặt căn dặn.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Bọn mày nhớ nấp cho kỹ, đừng để bị phát hiện nhé.

Sau đó, một mình hắn nhanh chóng đến gần bầy đại tinh tinh.

…

Trong quá trình tiếp cận bầy đại tinh tinh, Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển chân ngã minh tưởng kinh, điều chỉnh tinh thần lực của mình lên tới trạng thái mạnh nhất.

Nói tới chân ngã minh tưởng kinh thì không thể không nói một chút về trạng thái ‘chân ngã’ của hắn gần đây —— phong cách của chân ngã đã bị bóp méo rồi hoàn toàn.

Trong thức hải, chân ngã vẫn ngồi xếp bằng như cũ.

Có lẽ là vì tu luyện công pháp 'quân tử vạn lý hành', cho nên kiểu tóc của chân ngã lại biến thành kiểu búi cao của thư sinh cổ đại rồi, diện mạo thì tường hòa, mang theo ba phần khí chất thư sinh.

Nói thế nào đây nhỉ… thay đổi từ cổ đổ lên của chân ngã khiến cho Tống Thư Hàng rất hài lòng.

Nhưng phần phía dưới lại bién thành kiểu cơ bắp cuồn cuộn, trông giống hệt như mấy vận động viên đi thi thể hình vậy. Từng khối cơ săn chắc, cứng ngắc, gồ ghề, đầy gân xanh.

Trên cơ bắp của chân ngã còn loáng thoáng có thứ gì đó màu vàng chiếu sáng lấp lánh. Đây là kết quả sau khi tu luyện ‘bất động kim cương thân’.

Hơn nữa, nửa người trên của chân ngã không có quần áo, bên dưới cũng chỉ mặc có mỗi một cái quần cộc bốn màu.

Đối với hình dạng này của chân ngã, Tống Thư Hàng đã tuyệt vọng mất rồi —— bây giờ hắn chỉ có duy nhất mỗi một mục tiêu, ấy chính là chờ tới ngày mình vượt long môn, hóa hư thành chân.

Biến khí huyết trong cơ thể thành chân khí, tới lúc đó, hắn nhất định phải tìm mấy bộ kiếm pháp đạo gia hoặc công pháp nho môn để tu luyện mới được.

Nhất định phải thay đổi hình tượng của chân ngã lại mới được!

....

Tống Thư Hàng nhanh chóng tới gần bầy đại tinh tinh.

Trong quá trình khi hắn tới gần thì lại có năm sáu vị hành khách bị bầy đại tinh tinh trói gô lại ném qua chỗ Joseph vì không theo kịp động tác tập thể dục của con đại tinh tinh cao to nọ.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, tay siết chặt bảo đao Bá Toái —— đối phương có hơn năm mươi con đại tinh tinh, hắn không dám sơ suất, sợ đám đại tinh tinh kia phát điên lên sẽ làm hại tới hành khách.

Sau khi tới khoảng cách phù hợp, Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện. Một tay cầm chặt bảo đao Bá Toái.

Đồng thời, hắn vận chuyển tinh thần uy áp, dùng tinh thần lực mà hắn đã tích súc bấy lâu lại, chuyển hóa toàn bộ trở thành thành uy áp chi lực, đè xuống chỗ của hơn năm mươi con đại tinh tinh ở trước mặt!

Đồng thời, ngón tay của hắn ấn vào trên hộ phù thành phong gia tốc đeo trên cổ, có một tầng linh lực màu xanh quấn quanh người Tống Thư Hàng, khiến tốc độ của hắn tăng lên tới cực hạn.

Tống Thư Hàng cần đợi cho tới lúc đám đại tinh tinh lộ ra sơ hở thì hắn sẽ lợi dụng tác dụng của thanh phong gia tốc để giải quyết phần lớn đám đại tinh tinh thật nhanh.

Như thế, thì có thể khiến hành khách thoát khỏi nguy cơ. Tới lúc đó, có thể từ từ giải quyết đám đại tinh tinh còn lại sau.

....

Tinh thần uy áp đè xuống chỗ đám đại tinh tinh, cũng bao trùm cả những hành khách bình thường. Trong lúc khẩn cấp, Tống Thư Hàng căn bản không kịp tập trung riêng từng nhóm.

Dưới tinh thần uy áp này, toàn bộ đại tinh tinh đều cương cứng lại.

Sau một khác, trong lúc Tống Thư Hàng muốn thi triển hỏa diễm đao tiêu diệt một phần đại tinh tinh thì đám đại tinh tinh đột nhiên rú lên quái dị, khiến cho chim chú tứ tán…

Chạy cực nhanh, chỉ mới một thoáng thôi mà đã chạy mất bóng chẳng còn một con đại tinh tinh nào.

Tống Thư Hàng cứng đờ lại, hắn đã mở thanh phong gia tốc rồi, nhưng đám đại tinh tinh kia đột nhiên lại vắt giò lên cổ chạy mất tăm. Cảm giác đánh một đấm vào bông thế này đúng là khó chịu cực kỳ.

Chẳng lẽ tinh thần uy áp của mình đã đột phá rồi à? Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc trong lòng.

“Sư phò! Sư phò”

lúc này, Joseph bị trói cứng ngắc như đòn bánh tét thấy Tống Thư Hàng xuất hiện thì hân hoan reo to. Hắn hớn hở giãy giãy nhào về phía Tống Thư Hàng.

Còn mấy hành khách đang bị ép phải tập thời đại vẫy gọi hết lần này tới lần khác thì ngồi phịch xuống đất, có người lớn tiếng khóc la, có người vui vẻ cười lớn, cũng có người nằm rạp trên mặt đất, dùng đủ kiểu để phát tiết tâm tình của mình.

“Là bạn học Thư Hàng.”

Lục Phỉ và chị gái của cô cũng ngồi phịch trên đất không màn hình tượng, nhìn bóng dáng Tống Thư Hàng.

Tuy rằng họ không biết vì sao Tống Thư Hàng vừa xuất hiện thì bầy đại tinh tinh kia đột nhiên bỏ chạy tán loạn.

Nhưng mặc kệ chuyện là thế nào, chỉ cần bầy đại tinh tinh kia bỏ đi là đủ rồi.

…

Tống Thư Hàng nhìn pháp thuật phụ trợ thanh phong gia tốc trên người mình, sau đó hắn dè dặt bước một bước nhỏ lên trước, linh lực thanh phong trên người bao trùm, khiến cho thân thể của hắn giống như mất đi trọng lực, toàn thân nhẹ hẫng như không... Dưới chân như có gắn lò xò, có lực lượng vô hình nâng hắn nhảy lên.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều hành khách, Tống Thư Hàng nhảy nhảy nhảy nhảy như con châu chấu về phía Joseph.

Vị tiên sinh tên Tống Thư Hàng này muốn làm gì đây? Phần lớn hành khách đều không hiểu hắn nhảy nhảy như thế để làm gì.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới nhảy tới bên cạnh Joseph, xoa mồ hôi, ngồi xổm xuống vươn tay tháo dây thừng cho hắn.

Sau đó lại mở dây thừng giúp những người bên cạnh.

Ông chú da đen được cởi trói xong thì vui mừng phát khóc, ông còn cho rằng mình chết chắc rồi, không ngờ vẫn còn có thể tìm được đường sống trong chỗ chết. Những người bị trói khác cũng có tâm trạng giống hệt như thế.

...

Sau khi cứu mấy người bị trói xong, Tống Thư Hàng lại vẫy tay với Lục Phỉ và chị gái của cô ở trong nhóm hành khách.

Lục Phỉ và chị gái của cô lập tức đứng dậy, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Lục Phỉ, Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương không ở cùng với mọi người sao?”

Lục Phỉ lắc đầu:

“Hình như hai người bọn họ lạc chúng mình rồi, mình còn tưởng là bọn họ ở cùng với cậu đấy chứ.”

“Vậy sao.”

Tống Thư Hàng nhíu mày… người trên máy bay bị phân ra thành mấy nhóm, chuyện này đúng là đau đầu mà.

“Mình rơi xuống cùng một chỗ với Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và bạn gái của cô ta, nhưng không ở cùng với anh em nhà Gia Cát, để mình đưa mọi người tới chỗ an toàn trước đã. Sau đó mình sẽ nghĩ cách đi tìm Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương sau cũng được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong thì hắn lại đưa mắt nhìn những hành khách xung quanh.

Tất cả mọi người không ai có kinh nghiệm sinh tồn ở nơi hoang dã cả, sau khi thoát chết khỏi tay đám đại tinh tinh thì vẫn không biết giữ cảnh giác, ai cũng ngồi phịch trên đất nghỉ ngơi cả.

Đừng nói những người hành khách này, bản thân Tống Thư Hàng cũng không có kinh nghiệm sống ở nơi hoang dã —— cùng lắm chỉ mới xem qua vài chương trình hướng dẫn sinh tồn nơi hoang dã mà thôi.

Thôi vậy, trước tiên cứ đưa Lục Phỉ và những hành khách kia và mấy người Cao Mỗ Mỗ tới chỗ tòa thành cổ kia đã rồi tính. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

...

“Mọi người bình tĩnh lại trước đi đã.”

Tống Thư Hàng vỗ tay, lên tiếng,

Dù sao thì cũng vì Tống Thư Hàng tới nên đám đại tinh tinh kia mới chạy, nên tạm thời các hành khách đều yên tĩnh lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Khụ, tất cả mọi người cũng đã thấy rồi đấy, ở nơi này cũng không an toàn lắm, ngoại trừ bầy đại tinh tinh kia ra thì vẫn còn những con dã thú khác tồn tại. Trước đó, tôi và bạn tôi đã từng thấy một tòa thành cổ ở chỗ kia. Nếu như mọi người đồng ý đi cùng thì tôi sẽ đưa mọi người tới tòa thành cổ đó.”

Tống Thư Hàng nói.

Mấy người hành khách nhìn Tống Thư Hàng một cái, có vui mừng, có cảm kích... nhưng khó tránh khỏi có người cảm thấy nghi hoặc trong lòng. Mỗi người đều có suy nghĩ riêng của chính mình.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng không quan tâm được nhiều như thế.

Nếu như đồng ý đi cùng với hắn, thì trên đường đi hắn sẽ ra tay giúp đỡ chút ít. Nếu như không muốn đi cùng hắn thì Tống Thư Hàng cũng không ép uổng gì. Hắn vẫn chưa tới mức não tàn đi van nài năn nỉ người khác để mình giúp đỡ họ.

Bây giờ, hắn cũng chỉ có thể cố gắng hết sức, làm những việc mình có thể làm... dù sao thì miễn cưỡng cũng chẳng vui vẻ gì cho cam.

…

“Thực lực là cảnh giới nhất phẩm, ngũ khiếu đã mở được tới nhĩ khiếu.”

“Xem trọng tình cảm, tâm tư tinh tế.”

“Ồ, còn đồng ý chủ động đi giúp đỡ những hành khách còn lại à? Có thuộc tính người tốt sao?”

“Chà… vết nhơ của đời ta, hoan nghênh đã tới ‘thiên giới đảo’!

Chương 290: Con thằn lớn bị thu nhỏ

Cuối cùng, vị giáo sư già kia, bốn cô gái và ba người thư ký hơi béo chọn tự mình lập nhóm đi riêng.

Những người khác thì chọn đi theo Tống Thư Hàng tới tòa thành cổ mà hắn đã nói.

Vị giáo sư già này rất tò mò với hòn đảo kỳ quái này, người khác thì không biết, nhưng ông vẫn có thể biết được mấy loại thực vật thấp bé ở dưới chân mình, cùng với đám đại thụ chọc trời ở phía xa kia là gì, chúng đều là những loại thực vật đã tuyệt chủng ở trên trái đất này.

Những thứ thực vật vốn chỉ có thể xuất hiện ở trên sách vở, bây giờ lại ở sờ sờ ra ngay trước mặt ông.

Cho nên, ông chọn ở lại nơi này, muốn nghiên cứu các loài thực vật quý hiếm đó, tốt nhất là có thể mang theo một số mẫu vật quay về —— theo như ông giáo sư thấy thì chỉ cần biết được tòa thành cổ kia ở đâu là ông có thể đến đó bất kỳ lúc nào.

Được rồi... mấy người cuồng nghiên cứu bình thường đều rất lý trí, nhưng khi bọn họ nổi máu điên lên thì không ai cản nổi bọn họ. Trái tim yêu thương nghiên cứu nồng nhiệt của ông giáo sư đang bốc cháy rực lửa, cho dù vừa mới trải qua kiếp nạn đám đại tinh tinh kia thì cũng không cản nội nhiệt tình nghiên cứu của ông.

Còn bốn cô gái và ba người thư ký hơi béo kia thì rõ ràng đều có suy nghĩ riêng của họ.

Tống Thư Hàng cũng không muốn ép uổng người ta.

Bất quá, trước khi hắn dẫn đoàn người đi thì vẫn chỉ rõ tòa thành cổ kia ở nơi nào cho nhóm người của ông giáo sư biết.

“Cuối cùng, tôi chỉ muốn nhắc nhở các người một chút, nơi này rất nguy hiểm… không chỉ riêng gì đám đại tinh tinh kia, mà còn những nguy hiểm lớn hơn nữa đang rình rập, các người tự bảo vệ bản thân mình cho tốt nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Những chuyện có thể làm được thì hắn đều làm cả rồi, lời nhắc nhở cũng rất thẳng thừng.

Còn về sau, nhóm người của vị giáo sư này có nghe lời khuyên của hắn hay không, cuối cùng sống hay chết, thì phải xem số mệnh của chính bản thân họ.

Chị em nhà Lục Phỉ, Joseph, cậu nhóc kia, ông chú da đen, tiếp viên hàng không hơi béo và năm người hành khách còn lại đều đi theo Tống Thư Hàng.

Sau đó, Cao Mỗ Mỗ, Nha Y và Thổ Ba cũng chui ra khỏi chỗ nấp, tập hợp với bọn họ.

"Thư Hàng, khi nãy có chuyện gì xảy ra thế?"

Cao Mỗ Mỗ xem mà không hiểu ất giáp gì hết, sao mà Tống Thư Hàng nó mới chui ra thì đám đại tinh tinh kia thoắt cái đã chạy vắt giò lên cổ hết là sao? Tống Thư Hàng cũng có phải mãnh thú gì đâu, hơn nữa dù có là vua rừng rậm như cọp beo đi ra, đối mặt với hơn năm mươi con đại tinh tinh khổng lồ mạnh mẽ như thế thì cũng chỉ còn nước cắp đuôi mà chạy thôi.

"Tao chỉ im im ngóc đầu lên một cái mà thôi. Tao cũng chẳng hiểu gì hết luôn."

Tống Thư Hàng cười khổ nói, hắn chỉ mới bung ra có một cái tinh thần uy áp thôi, ai mà ngờ đám đại tinh tinh này lại nhát cấy như thế chứ?

Tiếp theo, Tống Thư Hàng lại nói:

"Đừng nói nhiều nữa, trên hòn đảo này khắp nơi đều có nguy cơ, chúng ta cứ tới chỗ tòa thành cổ kia trốn trước đã rồi hãy nói sau."

Cao Mỗ Mỗ yên lặng gật đầu.

Đoàn người đi theo Tống Thư Hàng về phía tòa thành cổ kia.

"Hy vọng có thể một đường bình an, Bạch tiền bối, xin hãy chúc ta may mắn đi!"

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Theo như các tiền bối trong nhóm miêu tả, thì Linh Hoàng ngũ phẩm, thậm chí là cả chân quân lục phẩm đều phải ăn nhiều đau khổ trên hòn đảo này, hắn chỉ là một con gà cùi bắp mới chỉ nhất phẩm, liệu có bị đám yêu thú trên đảo này ngược đãi đến chết hay không?

Lúc này, nhất định phải có may mắn hộ thể mới được.

Mà nói tới may mắn ấy hả... cầu ai cũng không hữu dụng bằng cầu Bạch tiền bối. Theo như những gì Vũ Nhu Tử đã nói thì cầu nguyện trước Bạch tiền bối —— linh dữ lắm!

....

Trên đường đi, Tống Thư Hàng khuếch tán tinh thần lực ra khắp nơi, duy trì bí quyết tinh thần trinh thám pháp.

Nhờ vào thứ này, hắn đi đầu đội ngũ, tránh được rất nhiều dã thú hung dữ đang ẩn nấp. Nhưng hắn không sợ gì đám dã thú này, hắn chỉ mong không gặp phải yêu thú mà thôi.

Nếu như gặp phải yêu thú thì Tống Thư Hàng đoán chừng tinh thần trinh sát của mình vừa mới chạm tới đối phương thì đối phương đã phát hiện ra đoàn người của mình mất rồi.

Tới lúc đó, nói không chừng đám yêu thú ăn thịt kia sẽ có được một bữa no nê luôn.

...

Đội ngũ của Tống Thư Hàng nhanh chóng vượt qua bình nguyên, đi tới bên cạnh khu rừng, ở nơi này đã có thể nhìn thấp thấp thoáng bóng dáng tòa thành cổ ở phía xa rồi!

“Đúng là có một tòa thành cổ!”

Ông chú da đen kích động bật thốt. Hóa ra ông cũng chẳng tin lời Tống Thư Hàng nói lắm, nhưng thấy mọi người đi theo Tống Thư Hàng nhiều thế nên ông cũng đi theo cả đội luôn.

Lục Phỉ khẽ nói:

“Nhìn qua giống như một tòa thành cổ đại của Trung Quốc ấy nhỉ.”

“Đúng là một nơi kỳ lạ.”

Rõ ràng chị Lục cũng rất có hứng thú với nơi này.

Bởi vì kích động, cho nên mọi người bất giác có hơi lớn tiếng một chút.

Tống Thư Hàng vội vàng giơ tay nói:

“Suỵt… Mọi người cẩn thận một chút đi, đoạn đường tiếp theo chúng ta phải đi qua mép rừng đấy, đừng có phát ra tiếng động lớn.”

Mọi người nhớ tới đám đại tinh tinh đáng sợ, nhưng lại khiến họ dở khóc dở cười kia, bèn im lặng cố dằn cơn kích động của mình, không dám gây ra tiếng động lớn nào.

Sau khi bình tĩnh lại, Tống Thư Hàng dẫn theo mọi người đi tiếp về phía trước.

….

Trong tâm lý học có một định luật thế này, nội dung chủ yếu của nó có ý thế này: Nếu như mọi chuyện có khả năng biến thành xấu, thì mặc kệ khả năng này thấp tới cỡ nào, nó vẫn sẽ xảy ra.

Cũng như tục ngữ có câu, sợ cái gì thì có cái đó.

Khi mọi người cẩn thận đi tới... thì đột nhiên, ở bìa rừng cách mọi người chừng hơn một trăm mét. Có một sinh vật màu xanh biếc khổng lồ chợt đứng dậy.

Đám cây cối ở bìa rừng phải cao hơn mười mét, nhưng khi sinh vật này đứng thẳng dậy thì nó còn cao gấp rưỡi hàng cây kia!

Thân hình to lớn mạnh mẽ, toàn thân mọc đầy vảy cứng rắn, hai mắt lạnh lẽo như băng.

“Khủng long!”

Cao Mỗ Mỗ mở to hai mắt ra nhìn, không dám tin vào cảnh tượng mình vừa nhìn thấy.

“Nhìn thì giống như thằn lằn hơn, nhưng kiểu như lớn hơn gấp mấy trăm lần ấy?”

Lâm Thổ Ba rành rẽ mấy loài sinh vật bò sát này hơn, nên nuốt một ngụm nước bọt nói.

“Xì xì!”

Con quái cao chừng mười ba mười bốn mét gì đó thè lưỡi ra, con mắt khổng lồ nhìn về phía mấy người Tống Thư Hàng.

Cảnh tượng này không khỏi khiến cho người ta nhớ tới cảnh tượng khi thằn lằn ăn kiến... Nhưng bây giờ, nhóm người Tống Thư Hàng chính là lỹ kiến nhỏ đáng thương đó.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước bọt, thể tích lớn cỡ này, cho dù hắn dốc toàn lực thi triển chưởng tâm lôi cũng không làm gì được nó. Mười bốn mét, thể tích to cỡ này thật sự khiến hắn tuyệt vọng mà.

Hắn âm thầm siết chặt bảo đao Bá Toái. Chỉ có thể xem bảo đao này có thể phá vỡ phòng ngự của con thằn lằn khổng lồ này hay không.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang định liều mạng nhào tới...

Đột nhiên... Hình thể của con thằn lằn to uỳnh trước mặt đột nhiên thu nhỏ lại với tốc độ cực nhanh, mắt thường vẫn có thể nhìn thấy được.

Cứ thu nhỏ lại mãi từ mười bốn mét xuống, từ cao hơn một thân cây, biến thành cao chừng một thân cây, rồi lại thu nhỏ lại tiếp, thu nhỏ nữa. Thoắt cái đã biến mất không thấy đâu hết!

“???”

Trong đầu Tống Thư Hàng xuất hiện một loạt dấu chấm hỏi, trò gì thế này?

“Đây là ảo ảnh à?”

Nha Y nhỏ giọng hỏi.

Mọi người gật đầu tán thành, dường như cũng chỉ có lời lý do này là có thể giaỉ thích hợp lý vì sao con thằn lằn kia đột nhiên lại lại biến nhỏ lại, rồi đột nhiên lại mất tăm như thế.

“Sao cũng được… tôi thấy chúng ta đi tới tòa thành cổ kia cho nhanh thì hơn.”

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước bọt, nói.

“Đồng ý.

“Tôi cũng thấy thế.”

Mấy hành khách ở sau lưng rõ ràng đã bị cảnh tượng ban nãy dọa sợ, cặp giò lội bộ nãy giờ muốn rụng rời nay thoáng cái lại khỏe như không.

Tiềm lực cũng giống như khe ngực của mấy cô nàng ấy, cứ ép mạnh vào là kiểu gì cũng ra.

....

“Không phải là loại người tốt cứng ngắc kia.”

“Thôi thì gặp hắn một lần ở tòa thành cổ kia cũng được.”

Chương 291: Một đao bay đầu

Tống Thư Hàng cõng cậu nhóc kia trên lưng, dẫn tất cả mọi người chạy nhanh về phía tòa thành cổ kia.

Bức tường thành của tòa thành cổ này đại để có kết cấu kiểu giống của Trung Quốc. Nhưng tạo hình của bức tường cao lớn kia trông cũng rất kỳ quái, nó được xây theo kiểu bậc thang như kim tự tháp, vô số tầng xếp lên nhau.

Mỗi tầng cao chừng mười mét, tổng cộng có bốn tầng.

Ngay cả cổng thành cũng đã có độ cao tới tám thước, rộng chừng bốn làn xe chạy, một cánh cửa kim loại to hơn cái cửa đập nước mấy lần đóng chặt cửa thành.

Trên cánh cửa kim loại khắc một số hoa văn thần bí, nhìn thoáng qua thì trông giống như một loại trang sức nào đó.

Nhưng khi Tống Thư Hàng nhìn thật kỹ lại thì phát hiện ra, mỗi một phần hoa văn đều được sắp xếp với trật tự nhất định. Nhiều hoa văn gộp lại với nhau giống như tạo thành một trận pháp đạo thuật khổng lồ. Cũng không biết trận pháp này có công hiệu thế nào nữa?

Quả nhiên, tòa thành cổ này là do tu sĩ xây nên, có lẽ sẽ tìm được cách rời khỏi hòn đảo thần bí ở nơi này cũng không chừng! Tống Thư Hàng cảm thấy vững lòng hơn hẳn.

Lúc này, những người đứng ở phía sau đều kinh ngạc nhìn vách tường cao hơn, cùng với cảnh cửa kim loại nặng nề này —— cửa lớn thế này, thì phải mở với đóng kiểu gì đây?

“Thư Hàng, chúng ta phải vào trong đó bằng cách nào đây?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi, chỗ tòa thành này không có ai canh cửa, mà nhìn cánh cửa này cũng không giống cửa tự động, vậy thì đi vào kiểu gì đây?

“Tao cũng không biết nữa… đây cũng là lần đầu tiên tao tới tòa thành cổ này như mọi người mà.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Để tao đi chung quanh tìm thử xem sao, để xem có cách gì để đi vào trong tòa thành cổ này không. Mọi người ngồi nghỉ ở bên cạnh nhé, đừng có đi lung tung.”

Thực ra thì căn bản không cần Tống Thư Hàng dặn dò, chẳng ai muốn đi lung tung ở đây cả.

Con thằn lằn khổng lồ cao mười mấy mét ban nãy đã dọa bọn họ sợ hết hồn rồi, chứ đừng nói gì tới cái đám đại tinh tinh khiến cho người ta dở khóc dở cười kia.

Hơn nữa, mọi người đi một đoạn đường dài ơi là dài từ thảo nguyên tới tòa thành cổ này xong thì đã muốn hụt hơi tới nơi rồi. Bây giờ mọi người cố gắng lê bước đi tới tòa thành này rồi, phải ngồi xuống dựa lên vách tường thở hồng hộc kia, căn bản chẳng còn sức đâu nữa mà đi thăm thú khắp nơi.

“Tao vẫn còn sức, để tao đi tìm với mày.”

Thổ Ba đứng lên, cậu ta thường xuyên vận động, nên khỏe hơn mọi người một chút.

Cao Mỗ Mỗ lắc lắc chân, cười nói:

“Thế thì để tao đi chung. Tòa thành cổ này to như thế, có nhiều người đi tìm thì sẽ nhanh hơn.

“Không cần đâu, mày với Thổ Ba cứ ở lại chỗ này, chăm sóc Nha Y và bạn học Lục Phỉ đi.”

Tống Thư Hàng cười nói —— Nếu như Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba cũng đi theo hắn. Chỉ còn lại có mỗi mấy cô gái là Nha Y với chị em Lục Phỉ ở đây thì hắn sẽ lo lắng lắm.

Cao Mỗ Mỗ nhìn cô bạn gái Nha Y đã mệt lã trong lòng mình, thở dài một hơi rồi nói:

“Vậy mày đi một mình thì phải cẩn thận nhé, tao thấy tòa thành cổ này là lạ thế nào ấy.”

“Mày yên tâm đi, tao chạy nhanh lắm.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, hắn phất tay, đi về phía bên trái, dọc theo bức tường thành.

“Sư phò ơi, chờ ta với! Ta đi chung với người!”

Đúng lúc này, Joseph nhảy dựng lên, vội vàng đuổi theo Tống Thư Hàng. Thể lực của hắn khá tốt, đi suốt một chặng đường, ngay cả Thổ Ba cũng chịu không nổi, nhưng hắn thì vẫn còn sung sức lắm.

Tống Thư Hàng nhìn vị đệ tử trên danh nghĩa này một cái, cười khổ gật đầu.

Joseph hớn hở chạy vội theo cho kịp Tống Thư Hàng.

…

Đợi sau khi Tống Thư Hàng và Joseph đã đi xa xong.

Thổ Ba mới tò mò hỏi:

“Mà này, sao ông chú Joseph này thành đệ tử của Tống Thư Hàng được nhỉ?”

Hắn đã từng xem cái clip mà Gia Cát Nguyệt đăng lên web trường —— thật ra thì gần như toàn bộ sinh viên trong trường đại học Giang Nam đều xem cái clip đó. Bất quá, điều khiến cho Thổ Ba ngạc nhiên chính là ông chú Joseph kia gặp Tống Thư Hàng khi nào, rồi tại sao lại thành đệ tử của nó nữa?

Còn học bài tập thể dục thời đại vẫy gọi với Tống Thư Hàng, rồi coi nó như tuyệt thế thần công mà tu luyện nữa là sao?

“Thật ra chuyện này ấy à, mày cứ nghĩ tới cái tính tốt bụng của Tống Thư Hàng đi, xong là ra tiền căn hậu quả ngay thôi mà.”

Cao Mỗ Mỗ quen tay đưa lên định đẩy kính, nhưng mắt kính đã rơi mất rồi. Nên cậu ta chỉ có thể buồn bực sờ sờ mũi:

“Chắc là lúc trường tổ chức đại hội thể dục thể thao, Thư Hàng nó rảnh rỗi không có gì làm, nên chui vô góc nào đó trong trường tập thể dục, rèn luyện thân thế, còn cái bài tập thời đại vẫy gọi lại giống giống mấy chiêu đánh võ trong phim chưởng ấy mà.”

“Tao đồ rằng ông chú Joseph này vốn đã rất thích công phu Trung Quốc. Sau đó thì sao, trong ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao, ông ấy tới trường đại học Giang Nam đi thăm quan một vòng, tình cờ bắt gặp Tống Thư Hàng nó đang tập thể dục. Rồi thì chắc do ông chú Joseph kia ngộ nhận tưởng đấy là loại võ công nào đó chăng? Sau đó chắc là ông chú Joseph chạy tới năn nỉ Thư Hàng dạy bài tập thời đại vẫy gọi này cho ổng… Mày nói xem, với cái tính của thằng Tống Thư Hàng, chắc chắn nó sẽ không từ chối cái chuyện cỏn con như dạy người ta một bài thể dục kiểu thời đại vẫy gọi này rồi, cho nên nó cũng thuận minegj dạy bài tập thể dục này cho ông chú Joseph luôn.”

Cao Mỗ Mỗ suy đoán thử.

Quả thật khả năng suy luận của cậu ta không tệ chút nào, quá trình suy đoán này, ngoại trừ phần liên quan tới tu chân ra thì trúng phóc hết.

Lục Phỉ đứng bên cạnh gật đầu nói:

“Đúng rồi đấy, mình từng nghe Song Tuyết nói, từ nhỏ ba của cậu ta đã thích xem phim chưởng rồi. Cũng mê công phu Trung Quốc dữ lắm, sở dĩ ông lấy vợ Trung Quốc, cũng tự học tiếng Trung cũng là vì thích công phu Trung Quốc đấy.”

“Có lý lắm.”

Thổ Ba ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

“Xem ra bọn mình đừng nên vạch trần giấc mơ võ học của ông chú Joseph này thì hơn.”

Cao Mỗ Mỗ ôm Nha Y nói:

“Hơn nữa lần này cũng nhờ bài tập thể dục của chú Joseph, mới kéo dài thời gian của đám đại tinh tinh kia được như thế.”

Mọi người đều gật đầu… nhưng khi nhớ tới quá trình bọn họ bị đám đại tinh tinh kia ép phải tập bài thời đại vẫy gọi thì bọn họ lại cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Đây đúng là một trải nghiệm khiến người ta đau xót tới mức không thể nào quên được. Tôi quyết định rồi, chờ tới khi tôi sống sót quay về thì mỗi ngày tôi nhất định phải tập bài thời đại vẫy gọi này ba lần đổ lên mới được.”

Tiếp viên hàng không hơi mập kia siết nắm đấm, tuyên bố hùng hồn.

“Từ nay về sau mỗi ngày tôi phải tập mười lần!”

Ông chú da đen kia cũng cười hắc hắc, dùng tiếng Trung bập bẹ nói:

“Tôi còn phải biên đạo bài thời đại vẫy gọi đó thành vũ đạo, truyền bá ra trong giới vũ công mới được!”

Một nữ hành khách trong có vẻ trí thức cười hì hì phụ họa:

“Tôi về nhà cũng phải tập mỗi ngày một lần, không chỉ riêng bài thời đại vẫy gọi, tôi còn nhớ được bài chim con vỗ cánh nữa!”

“Còn bài tập thế giới thật tươi đẹp với bài nhựa sống tuổi trẻ luôn, mấy bài tập này hồi đó đi học tôi tập hoài ấy mà.”

Một nam hành khách trẻ tuổi cười nói.

“Tôi nhớ hồi cấp ba có học bài tên là điệu múa tuổi trẻ luôn.”

Nha Y cũng cười nói.

Mọi người chuyện trò vui vẻ với nhau, phát ra từng tiếng cười giòn giã nhẹ nhàng, dường như cảm giác áp lực trong lòng cũng giảm bớt phần nào.

Sau đó, mấy vị hành khách may mắn sống sót bắt đầu tự giới thiệu về bản thân mình.

Bản năng con người vẫn là sinh vật quần cư, tụ thành một nhóm trong lúc nguy nan cũng là một loại bản năng.

Trong lúc mọi người đang chuyện trò vui vẻ thì Thổ Ba đột nhiên chỉ vào một cái bóng đen trên không, kêu to lên:

“Mọi người xem, kia là cái gì?”

Trên bầu trời, cái bóng đen kia đáp xuống cực nhanh, trông như đang rơi về phía tòa thành cổ.

Là chim ưng!

Hơn nữa, nó là một con chim ưng khổng lồ. Hai cánh giang rộng phải dài hơn mười mét, thân thể của nó to như một chiếc trực thăng loại nhỏ.

Con thằn lằn ban nãy cũng được, con hùng ưng bây giờ cũng thế... Chẳng lẽ mọi thứ ở trên hòn đảo này đều bị phóng to lên cả à?

Hay có khi nào là bọn họ bị thu nhỏ lại không?

“Không chỉ có một con, đằng sau vẫn còn kìa!”

Cao Mỗ Mỗ kêu to, ở phía sau con chim ưng khổng lồ kia, vẫn còn có hai cái bóng đen cực lớn đang lao nhanh tới.

“Mau nấp tới gần cửa thành đi!”

Lúc này, chị Lục kêu lên thật to.

Tuy rằng cửa thành bị đóng kín. Nhưng vẫn thừa ra một đoạn chừng nửa mét đủ cho mọi người chui vào tránh né.

Tuy rằng đây không phải nơi lý tưởng để nấp, nhưng đành chịu thôi, ở gần tòa thành cổ này, ngoại trừ vách tường kia ra thì ở ngoài là một mảnh bình nguyên, căn bản chẳng có chỗ nào để nấp cả.

Tất cả mọi người vội vàng chạy về phía cửa thành, tất cả mọi người chen sát vào nhau, run rẩy nhìn con chim ưng khổng lồ ở trên bầu trời.

“Ông trời ơi… mong rằng mục tiêu của nó không phải là chúng ta.”

Ông chú da đen tạo hình chữ thập ở trước ngực rồi lẩm bẩm.

Chị Lục cười khổ một tiếng, nơi này chỉ có một mảnh bình nguyên rộng lớn, không có bất kỳ thứ gì cả. Ngoại trừ vách tường ra thì chỉ còn có mấy người bọn họ mà thôi.

Từ hướng láo xuống của mấy con chim ưng ở tren trời thì có thể thấy, mục tiêu của chúng nó chính là ở dưới vách tường này. Nếu như ở trong thành cổ không có thứ gì làm mồi cho chúng được... thì mục tiêu của đám chim ưng đó chính là mấy người bọn họ.

....

Một bên khác.

Tống Thư Hàng và Joseph đi dọc theo bức tường một đoạn rất xa, nhưng bức tường này giống như kéo dài liên miên không có điểm cuối, căn bản không có bất kỳ phát hiện nào.

Cách vị trí cánh cổng thành còn lại theo như Tống Thư Hàng nhớ vẫn còn một đoạn rất xa.

Lúc này… nếu như có Bạch Tôn Giả hay Đậu Đậu ở đây thì tốt rồi, có thể ngự kiếm phi hành, chớp mắt một cái là có thể bay tới chỗ cổng thành tiếp theo ngay. Thậm chí, chỉ cần dùng pháp thuật thôi miên mọi người một cái thôi, sau đó dùng một cái pháp thuật đưa mọi người bay qua khỏi cổng thành là có thể tiến vào bên trong tòa thành cổ này rồi.

Trong lúc đang suy nghĩ thì trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên cảm giác bất an.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời cao, lập tức nhìn thấy có ba con hùng ưng khổng lồ đang bay ở trên không.

Một trước hai sau, bay thẳng về phía tường thành.

Hai con hùng ưng bay hơi chậm ở phía sau đang phóng tới chỗ cổng thành.

Còn con hùng ưng bay khá nhanh dẫn đầu kia thì đang lao tới chỗ Tống Thư Hàng và Joseph.

“Sư phò! Chim… chi,… Có con chim lớn kìa!”

Joseph cũng trông thấy con hùng ưng khổng lồ trên không trung đang bay về phía bọn họ.

“Đừng ở đằng sau ta, đừng có nhúc nhích.”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói, tay phải vói về phía đằng sau lưng, cầm lấy bảo đao Bá Toái.

ở trong mắt người thường thì bảo đao Bá Toái nó là vô hình.

Tuy rằng con hùng ưng ở trên trời có kích thước khá to lớn, nhưng chúng nó vẫn chỉ là dã thú mà thôi, cũng giống như với đàn đại tinh tinh kia mà thôi, không phải là yêu thú, nên chúng nó cũng không thể nhìn thấy bảo đao Bá Toái này.

Rất nhanh, con chim ưng bay khá nhanh kia đã tấn công tới trước mặt Tống Thư Hàng và Joseph rồi. Nó kêu một tiếng thật to, vuốt chim khổng lồ chộp tới chỗ Tống Thư Hàng và Joseph, ý đồ một hơi túm luôn cả hai người bọn họ.

Joseph cảm giác hai chân của mình đã nhũn ra.

Khác hẳn với khi đối mặt với bầy đại tinh tinh, tuy rằng lũ đại tinh tinh kia cũng rất đáng sợ, nhưng ít ra mấy con tinh tinh ở thế gới này không khác mấy so với ở bên ngoài.

Nhưng con hùng ưng trước mặt này, chỉ riêng sải cánh thôi cũng đã mười mét rồi! Đây là loại quái vật gì đây chứ!

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng vỗ nhẹ một chưởng lên người Joseph, dùng nhu kính đụng pháp của 'kim cương bản bản quyền pháp'.

Joseph chỉ cảm thấy thân thể bị hất một cái, sau đó mình bay thẳng ra bên ngoài, đúng lúc thoát khỏi móng vuốt tấn công của con hùng ưng nọ.

Nhưng dù bị đập một chưởng vào ngực, nhưng hắn lại thấy không hề đau đớn chút nào —— võ công của sư phụ đã đạt tới cảnh giới thần kỳ cỡ này rồi sao?

Nghĩ tới đây, cơn sợ trong lòng Joseph lập tức biến mất. Có sư phụ ở đây thì con hùng ưng khổng lồ này không là cái thá gì hết.

...

Tống Thư Hàng vận chuyển thân pháp 'quân tử vạn lý hành', dễ dàng tránh thoát đòn tấn công của con hùng ưng nọ, ngay sau đó, hắn nhảy vọt lên, thuận thế đạp lên móng vuốt chộp tới của con hùng ưng.

Dùng vuốt ưng hùng dũng làm điểm mượn lực, Tống Thư Hàng nhảy lên thật cao, thân hình xoay tròn một vòng trên không để tích lực đạo, bảo đao Bá Toái chém thật mạnh về phía cổ của con hùng ưng khổng lồ, muốn lợi dụng sự sắc bén của bảo đao Bá Toái để chém bay đầu của con chim ưng khổng lồ này!

Phải giải quyết con chim ưng này thật nhanh mới được, bởi vì còn những hai con chim ưng khổng lồ khác đang tấn công về phía cổng thành! Tống Thư Hàng không thể lãng phí thời gian được.

Hùng ưng không thể nhìn thấy bảo đao Bá Toái đang ở trong trạng thái tàng hình trên tay Tống Thư Hàng, nhưng giác quan thứ sáu của dã thú rất nhạy bén, khiến nó cảm nhận được nguy cơ lớn ập tới.

Nó vô thức cúi đầu xuống, dùng mỏ ưng mổ về phía cánh tay của Tống Thư Hàng.

Keng!

Trong lúc mỏ ưng cắm xuống thì lại va phải bảo đao Bá Toái.

ảnh lửa xẹt qua... Ngay sau đó, mỏ ưng bén nhọn bị bảo đao Bá Toái chặt đứt ngọt xớt như cắt đậu hủ!

Phải biết rằng, bảo đao Bá Toái dầu gì cũng là bảo đao trấn tông của Nguyệt Đao Tông, có thể chém vỡ phòng ngự của tu sĩ tứ phẩm. Một con hùng ưng bình thường còn không phải yêu thú như nó sao có thể ngăn cản được?

Sau khi mỏ bị chặt đứt thì con chim ưng nọ lập tức kinh hãi. Nó chưa từng gặp phải tình huống thế này bao giờ!

Trong lúc bối rối, nó vỗ cánh điên cuồng, muốn bay lên cao để tấn công thêm lần nữa!

Nhưng Tống Thư Hàng sao có thể để nó thoát được kia chứ?

“Hỏa diễm đao!”

Tống Thư Hàng kích hoạt kỹ năng hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn cổ đồng không chút do dự, cổ tay lật qua, lập tức có một ngọn lửa hừng hực bốc lên trên thân đao.

Tống Thư Hàng cách không chém về phía cổ của con chim ưng thêm một đao nữa.

“Ầm!”

Ngọn lửa trên bảo đao Bá Toái bắn ra ngoài, biến thành một đao khí hỏa diễm hình bán nguyệt, chém lên cổ của con chim ưng nọ.

Đao khí của hỏa diễm đao chính là đòn tấn công cỡ nhị phẩm, gần bằng với uy lực của tờ kiếm phù mà Tống Thư Hàng từng dùng.

Lần này, con chim ưng kia không giữ được đầu của mình nữa rồi.

Đầu chim ưng bay lên, miệng vết thương lại bị ngọn lửa đốt trọi, không phun ra lấy một giọt máu nào.

Giữa không trung, Tống Thư Hàng quay một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Joseph đứng bên cạnh lau mép:

“Đao khí phóng ra, đây là năng lực cùng loại với phóng nội công với kiếm khí đúng không. Đúng là y chang kỹ xảo hình ảnh trong phim chưởng luôn. Sau này sẽ có một ngày... Ta cũng có thể làm được như sư phò đúng không?”

Hắn tràn ngập hy vọng đối với tương lai của mình.

“Joseph, ngươi cẩn thận một chút, ta chạy về chỗ cổng thành cái đã.”

sau khi Tống Thư Hàng đáp xuống thì lập tức nói.

“Được, sư phò, ngươi cũng phải cẩn thận đấy!”

Joseph đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu, phát huy thân pháp 'quân tử vạn lý hành' tới mức cao nhất, thân hình xẹt qua như tia chớp, chạy về chỗ cổng thành...

Hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn còn dùng được một lần nữa, ngoài ra, trong tay hắn vẫn còn một tờ kiếm phù cuối cùng.

Trên bầu trời, hai con hùng ưng còn lại đã sắp tới gần chỗ cổng thành.

Nhất định phải chạy về kịp!

Chương 292: Tống Thư Hàng thế mà là võ lâm cao thủ thật à?

Joseph chỉ cảm thấy lúc sư phụ chạy đi vô cùng tiêu sái, nhìn qua giống như Tống Thư Hàng chỉ đang thong thả dạo bước, nhưng thực tế, tốc độ lại nhanh kinh khủng, chỉ trong chớp mắt, thân ảnh của hắn chỉ còn lại một đốm nhỏ màu đen.

Đây cũng là đặc điểm của công pháp nho môn —— phong độ, nhất định phải giữ được phong độ!

Dù choảng nhau nhưng tóc tai vẫn gọn gàng, ấy chính là tu sĩ nho môn.

“Đây chính là khinh công sao!”

Joseph mở to hai mắt, bây giờ hắn chỉ cân nhắc mỗi một việc —— khó khăn lắm mới gặp lại được sư phụ lần nữa, và cũng đã biết được tên tuổi của sư phụ rồi. Vậy mình có nên thuận thế bám sát theo sư phụ luôn không? Tốt nhất là đi tới gần nhà của sư phụ để tiện bề học thêm chút công phu nữa ấy?

…

Hơn mười giây sau.

Khi Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy tới chỗ cổng thành thì hai con chim ưng lớn kia cũng vừa tấn công xuống!

Chúng nó vươn vuốt chộp tới, vừa trảo một cái đã bắt được con mồi.

Một con hùng ưng tóm lấy Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen, một con hùng ưng khác thì tấn công hơi chậm hơn, bắt lấy cô gái trông có vẻ trí thức và tiếp viên hàng không hơi béo nọ.

“Cao Mỗ Mỗ!”

Nha Y lập tức kêu to, muốn chạy nhào lên.

Cũng may là chị gái của Lục Phỉ đứng bên cạnh túm lấy Nha Y lại…

Sau khi hai con hùng ưng bắt được mục tiêu thì vỗ cánh phành phạch tạo thành gió lớn.

Thân thể khổng lồ của chúng nó bắt đầu bay lên trời lần nữa!

Bên trong vuốt ưng, Cao Mỗ Mỗ thở dài nặng nề —— trong lúc nguy hiểm ban nãy, cậu ta đã đẩy bạn gái Nha Y của mình ra, còn mình thì bị con chim ưng lớn này chộp lấy.

Cậu ta thở dài, cảm giác gần đây mình xúi quẩy quá thể... Kể từ khi cái thằng Gia Cát Trung Dương kia vượt ngàn dặm xa xôi từ nước ngoài tìm tới cậu thì cái thang điểm may mắn vốn vào hàng cực phẩm của cậu đã tụt xuống không phanh luôn.

Mười ngày trước, chú mèo mà cậu nuôi bao năm nay đột nhiên xông ra ngoài đường, bị xe tông chết. Khiến cậu ta rất đau lòng.

Chín ngày trước, ba con kim ngư cậu ta vừa mới nuôi, bởi vì mẹ hắn ở không chán quá nên bỏ đồ ăn hơi nhiều, khiến cả ba con no bể bụng mà chết. Khiến cậu ta đau lòng khôn xiết.

Tám ngày trước, bộ tiểu thuyết mà cậu ta viết đăng lên mạng từ hai năm trước, bởi vì tả sơ sơ về chỗ không nên tả, sau đó toàn bộ bị report. Rõ ràng cậu ta đã rất cẩn thận, tả né dữ lắm rồi. Nhưng vẫn bị bắt. Khiến cậu ta tan nát cõi lòng.

Ba ngày trước, khi cậu ta và bạn gái Nha Y hẹn hò đi chơi thì đột nhiên bị Gia Cát Trung Dương tìm tới tận cửa quấy rầy, bị cắt đứt tuần trăng mật. Khiến lòng cậu ta quặng thắt.

Sau đó tới hôm nay, máy bay tự nhiên gặp sự cố, bọn họ phải vội vàng đáp xuống một nơi kỳ lạ. Bây giờ, cậu ta lại bị một con chim ưng bắt lấy.

Sau đó… không bao lâu nữa, mình sẽ bị con chim ưng khổng lồ này nuốt vào trong bụng, sau đó sẽ bị nó tiêu hóa, rồi bị nó thải ra chỗ nào đó.

Đúng là một câu chuyện quá đỗi thê thảm.

Trong lúc Cao Mỗ Mỗ đang suy nghĩ bung bét lung tung thì bên dưới đột nhiên có bóng người chạy tới. Tốc độ của bóng người kia cực kỳ nhanh, có thể sánh ngang với tốc độ của xe hơi.

Chính là Tống Thư Hàng!

Nhìn thấy thằng bạn tốt cùng phòng của mình, Cao Mỗ Mỗ thầm cắn răng.

Cậu ta cố ngăn dòng nước mắt —— không được khóc, trước khi chết, cậu ta phải giữ lại hình tượng một trang nam nhi hảo hán cứng cỏi cho Nha Y mới được.

“Thư Hàng, giúp tao chăm sóc Nha Y thật tốt, kiếp sau bọn mình lại làm anh em!”

Cao Mỗ Mỗ gào lên rất đỗi bi tráng, ra sức huơ tay với Tống Thư Hàng.

Nha Y ở chỗ cổng thành lập tức bật khóc.

...

Tống Thư Hàng thầm cắ răng, vẫn đến muộn mốt bước... nhưng cũng may là không trễ lắm, vẫn còn cơ hội cứu vãn!

“Xuống đây… cho tao!”

Tống Thư Hàng tức giận gầm lên một tiếng.

Tiếng như sấm rền, đinh tai nhức óc! Khiến cho con hùng ưng đang tung cánh trên trời cao bị dọa sợ.

“Thư Hàng, đừng có làm chuyện ngu ngốc!”

Cao Mỗ Mỗ ở giữa không trung kêu to, lúc này, con hùng ưng đã kéo bọn họ bay lên cao hơn mười mét rồi.

Hai con hùng ưng vẫn đang ra sức vỗ cánh, lên cao thêm chút nữa thì bọn nó có thể đập cánh bay thẳng lên mây xanh.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy lên chỗ bức tường thành, hai chân đạp lên tường!

Sau một khắc, hắn lại chạy men theo bức tường.

Bức tường thành cao bốn mươi mét, chia ra làm bốn tầng theo dạng bậc thang. Mỗi tầng cao hơn mười mét. Vách tường thẳng đứng, không có chỗ nào có thể mượn lực được.

Cho dù là cao thủ leo núi hàng đầu thế giới tới đây, nếu như không có thiết bị đầy đủ trợ giúp thì cũng chẳng làm gì được trước bức tường này.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng lại đạp lên nó chạy lên như đạp trên đất bằng, cứ chạy thẳng một mạch lên trên.

Lúc này, định luật vạn vật hấp dẫn dường như không có hiệu quả đối với Tống Thư Hàng.

Hắn chạy với tốc độ cực nhanh. Cứ chạy mỗi mười mét tường thành thì sẽ có một đoạn bậc để cho Tống Thư Hàng mượn lực. Sau đó, hắn có thể nhảy lên một cái, rồi lại chạy băng băng lên bức tường.

May mà đoạn tường thành này được xây theo dạng kim tử tháp.

Nếu không, lấy tu vi của thân pháp 'quân tử vạn lý hành' của Tống Thư Hàng bây giờ, căn bản không cách nào một hơi leo lên bức tường cao cỡ này được.

Mọi người đứng bên dưới cổng thành thấy thế thì ai cũng nghệch mặt ra. Dựa vào hai chân thôi mà có thể chạy lên một bức tường thẳng đứng thế này, đây chính là bức tường cao hơn bốn mươi mét đấy!

Đây là chuyện mà con người có thể làm ra được sao?

Tất cả mọi người lập tức nhớ tới cảnh ông chú Joseph mặt mày hớn hở gọi Tống Thư Hàng là ‘sư phò’.

Chẳng lẽ Tống Thư Hàng lại là cao thủ võ lâm thật à?

Loại sinh vật chỉ tồn tại trong tiểu thuyết với phim ảnh như cao thủ võ lâm thật sự có thật ở ngoài đời sao?

…

Chỉ trong chớp mắt, Tống Thư Hàng đã chạy lên đỉnh của bức tường bốn mươi mét kia!

Lúc này hai con hùng ưng nọ cũng vừa bay tới độ cao này —— Tống Thư Hàng đang ở ngang với chúng nó.

“Ở lại cho tao!”

Tống Thư Hàng cắn răng kêu to, hai chân của hắn giẫm mạnh lên tường thành, bàn chân giống như có gắn lò xò, bay vọt qua một khoảng cách xa gần bảy mét, đạp về phía con hùng ưng đầu tiên!

Con hùng ưng đầu tiên kia đang quắp cô gái và tiếp viên hàng không nọ. Nó hoàn toàn không ngờ trên tường thành đột nhiên lại nhảy ra một sinh vật nào đó, nên hoàn toàn không chút đề phòng nào.

Sau một khắc, Tống Thư Hàng đạp một cước thật mạnh lên lưng của con hùng ưng đó. Khí huyết trong bốn khiếu, tâm, nhãn, tị, nhĩ bộc phát. Toàn bộ sức mạnh bị Tống Thư Hàng dồn hết lên trên chân phải.

Một cước này mang theo vạn quân chi lực, đạp thật mạnh lên lưng của con hùng ưng kia!

Con hùng ưng kêu thảm một tiếng, sau khi bị đạp mạnh, nó bất giác rơi xuống bên dưới.

Mà nương theo lực của cú đạp này, Tống Thư Hàng lại bật người nhảy lên thêm lần nữa, hai tay nắm chặt bảo đao Bá Toái, chém thật mạnh về phía con hùng ưng còn lại —— con hùng ưng chộp lấy Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen này mới là mục tiêu chính của Tống Thư Hàng hắn.

Tống Thư Hàng cũng chẳng phải thánh nhân, càng không phải cao tăng đắc đạo, không thể nào xem chúng sinh ngang hàng được.

Tuy rằng hắn đều quan tâm lo lắng cho an nguy của cả bốn người bị bắt —— nhưng so ra, hắn vẫn quan tâm an nguy của thằng bạn cùng phòng là Cao Mỗ Mỗ hơn.

Hai con chim ưng này, Tống Thư Hàng đương nhiên muốn giải quyết con chim đang quắp Cao Mỗ Mỗ trước tiên.

Tuyệt đối không thể để cho con chim ưng này chạy thoát, nếu không, hòn đảo thần bí này lớn như thế. Khắp nơi đều ngập tràn nguy cơ, tỉ lệ sống sót của Cao Mỗ Mỗ sẽ không tới một phần vạn.

...

Phải một chiêu giết chết nó, không thể cho nó có cơ hội chạy trốn được.

“Hỏa diễm đao!”

Tống Thư Hàng vừa ra tay thì lập tức kích hoạt kỹ năng trên chiếc nhẫn đồng cổ không chút do dự.

Mỗi ngày chỉ có thể dùng hỏa diễm đao ba lần, đây đã là lần dùng cuối cùng. Nếu muốn dùng hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn cổ đồng này nữa thì phải chờ đủ hai mươi bốn giờ đồng hồ sau khi chém ra đao đầu tiên mới được.

Ngọn lửa sáng rực bốc lên trong tay Tống Thư Hàng, ngọn lửa phập phồng, đao khí tăng cao.

Trong mắt của con hùng ưng kia lộ ra vẻ sợ hãi, bản năng của nó cảm giác được, ngọn lửa trong tay sinh vật nhỏ xíu này có uy lực đủ để giết chết được nó.

Không thể để ngọn lửa này chạm phải.

Con hùng ưng sợ hãi kêu vang, nó vỗ cánh điên cuồng, lên cao, phải lên cao hơn nữa!

“Chết đi cho tao!”

Tống Thư Hàng giơ tay hai chém xuống thật mạnh giống như lần trước.

Hỏa diễm đao lại biến thành đao khí hình bán nguyệt. bay về phía cổ của con chim ưng nọ...

“Nhất định phải thành công đấy.”

Tống Thư Hàng ở giữa không trung cắn răng nói.

Phập! Đao khí của hỏa diêm đao chém về phía cổ của con hùng ưng.

Con hùng ưng kia liều mạng, dùng hết sức đập cánh, tốc độ vươn cao của nó ngày càng nhanh hơn.

Không thể xem thường ý chí sống còn của bất kỳ sinh vật nào… trong lúc sống chết trước mắt, tất cả các loài sinh vật đều sẽ bộc phát ra được tiềm lực kinh người.

Lúc này, con hùng ưng này đã bộc phát toàn bộ tiềm lực của mình.

Cơ hồ là trong nháy mắt khi đao mang của hỏa diễm đao chém tới, mắt thấy đã sắp chém trúng cổ của nó, thì đúng lúc này, con hùng ưng kia dùng sức vỗ cánh, thân hình dựng thẳng lên, ra sức ngưỡng cổ ra đằng sau.

Đao khí của hỏa diễm đao xẹt qua chỗ cổ của con hùng ưng… đao mang chém gọn một mảng lớn lông cổ với lông ngực của nó.

Cổ của hùng ưng túa máu. Nhưng nó vẫn giữ được một mạng.

“Còn chưa ngỏm nữa!”

Tống Thư Hàng giơ tay trái của mình, trên đó lóe lên ánh sáng của một tờ bảo phù.

Hắn đã có chuẩn bị từ trước, dù sao thì hỏa diễm đao chỉ là một năng lực kèm theo của chiếc nhẫn cổ đồng kia, hắn không thể khống chế đao pháp này hoàn toàn theo ý mình được.

May mắn chính là hắn vẫn còn một tờ kiếm phù cuối cùng. Tuy rằng dùng một tờ kiếm phù có uy lực tương đương với một kiếm của tu sĩ tam phẩm thế này để đối phó với một con hùng ưng thì hơi phí.

Nhưng vì cứu thằng bạn tốt của mình, Tống Thư Hàng không quan tâm nhiều như thế.

"Kiếm!"

Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Nhưng… kiếm khí trong dự đoán lại không hề bắn ra.

Sao có thể chứ, lẽ nào kiếm phù mất hiệu lực rồi sao? Tống Thư Hàng nhìn tờ kiếm phù trong tay, sau đó mặt mày trắng bệch.

Bởi vì thứ trong tay hắn không phải kiếm phù, mà là một tờ phá tà phù.

Lúc này, thân thể Tống Thư Hàng đã mất điểm tựa, đang rơi xuống dưới.

Còn con hùng ưng đang quắp lấy Cao Mỗ Mỗ thì vỗ cánh, muốn kéo dài khoảng cách với hắn.

Tại sao có thể như thế! Tờ bảo phù trong tay mình sao có thể là phá tà phù được chứ. Bây giờ không đổi kịp nữa, bởi vì mấy tờ bảo phù còn lại đều đang ở trong ba lô rồi!

Đáng chết, mình đã chủ quan quá mức… bởi vì sự chủ quan này, nên mình đã đánh mất cơ hội cuối cùng để cứu bạn rồi.

Nếu như một chiêu hỏa diễm đao kia của mình có thể đánh trung hùng ưng thì mình sẽ không sơ sẩy như thế, nếu như thực lực của mình có thể mạnh hơn một chút thì kết cục cũng sẽ không như thế.

Trong lòng Thư Hàng cực kỳ tức giận, hắn giận vì sự chủ quan của mình, giận vì thực lực của mình quá yếu kém.

Cơn lửa giận này bốc lên ngùn ngụt trong lòng của Tống Thư Hàng.

—— Đúng lúc này, trong đầu của hắn đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh của một mảnh hỏa diễm.

Đó là cảnh tượng khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng dùng nhánh cây làm đao, vung nhẹ một cái thôi, ngọn lửa bùng lên trên nhánh cây, đốt cháy trời, thiêu rụi đất, nuốt chửng cả thế gian...

Chương 293: hỏa diễm đao phiên bản đơn giản.

Hỏa diễm đao đúng là một loại đao pháp rất bình thường ở trong tu chân giới này.

Đẳng cấp của nó vào hàng nhị phẩm, nói cách khác, tu sĩ nhất phẩm thì không thể nào dùng một chiêu này một cách dễ dàng được. Dù là khi luyện chiêu hỏa diễm đao này, lúc thi triển, trên thân đao cũng chẳng có một tia lửa nào lóe lên cả.

Chỉ có thể chờ khi tu sĩ chuyển hóa khí huyết chi lực trong cơ thể thành chân khí thì mới có thể vận dụng pháp môn của hỏa diễm đao, biến chân khí thành lửa.

Ngọn lửa bốc lên trên thân đao có thể gia tăng lực phá hoại, cũng có thể biến hỏa diễm đao bắn ra ngoài thành đao khí hình bán nguyệt giống như Tống Thư Hàng làm khi nãy.

Uy lực cận chiến rất khá, lại có lực sát thương tầm xa không tệ, ở trong số các đao pháp bình thường của giới tu sĩ thì nó cũng được xem như một loại đao pháp không tệ.

—— Nhưng Tống Thư Hàng từng nhìn thấy lúc ở trong trí nhớ của Lý Thiên Tô, hỏa diễm đao mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã dùng vô cùng bá đạo.

Lúc chém ra một đao thì trên thân đao sẽ bốc lên một ngọn lửa vô cùng mãnh liệt, ngọn lửa kia có thể thiêu rụi vạn vật, vĩnh viễn không tắt!

Đó là một đao nuốt chửng cả đất trời, bao trùm toàn bộ thế giới ở trong biển lửa.

Đối mặt với một đao do Xích Tiêu Tử đạo trưởng chém ra, dù Tống Thư Hàng chỉ đứng một bên xem thôi thì cũng cảm thấy toàn thân nóng rực lên, miệng đắng lưỡi khô, máu chảy trong người như muốn khô cạn.

....

Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng lại xuất hiện đoạn ký ức lúc Xích Tiêu Tử dùng nhánh cây làm đao, chém ra một chiêu hỏa diễm đao.

Đoạn ký ức này rõ ràng là thế, thậm chí Tống Thư Hàng có thể nhớ rõ từng động tác nhỏ lúc Xích Tiêu Tử di chuyển tay của mình.

Nhưng động tác thi triển đao pháp cũng không phải thứ quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là đao ý khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng thi triển một đao kia, ngọn lửa đốt trời… đó chính là ý chí của Xích Tiêu Tử.

Lúc này, Tống Thư Hàng tựa như lần đầu tiên thể nghiệm được rõ ràng đao ý của Xích Tiêu Tử.

Giữa không trung, hắn bất giác xoay cổ tay, ngu ngơ bắt chước đao ý của Xích Tiêu Tử tiền bối.

Sau một khắc.

‘Uỳnh!’ trên bảo đao Bá Toái có một ngọn lửa bốc lên.

Chỉ là ngọn lửa này yếu ớt hơn ngọn lửa do hỏa diễm đao của chiếc nhẫn cổ đồng nhiều, giống như có thể bị tắt ngấm bất kỳ lúc nào, chỉ có một tầng lửa mỏng manh bao phủ bên ngoài bảo đao Bá Toái mà thôi.

Tạm thời chúng ta cứ gọi nó là hỏa diễm đao phiên bản đơn giản hóa đi nhé?

Thôi thì sao cũng được, nói chung là Tống Thư Hàng đã thành công rồi!

Hỏa diễm đao mà nhị phẩm mới có thể thi triển, hắn lại có thể làm ra được ở cảnh giới nhất phẩm.

Khí huyết chi lực trong bốn khiếu tâm, nhãn, nhĩ, tị trong cơ thể ùa vào trên bảo đao Bá Toái điên cuồng. Ngay cả năng lượng dự bị của linh quỷ trong cơ thể cũng tuôn ào ào vào bên trong bảo đao Bá Toái không dứt.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào con hùng ưng đang bay trên cao.

Hùng ưng bị dọa sợ, đã bay lên cao hơn, còn Tống Thư Hàng thì lại đang rơi xuống, khoảng cách của cả hai bên nháy mắt đã kéo dài ra hơn mười mét rồi…

“Hây!”

Tống Thư Hàng lại vung tay lần nữa, cầm bảo đao Bá Toái chém nghiêng lên trên.

Một ngọn lửa cực kỳ nhỏ bay về phía con hùng ưng kia.

Tu vi của Tống Thư Hàng quả thật quá yếu, dù có linh quỷ giúp đỡ, nhưng đao khí của hỏa diễm đao mà hắn dốc toàn lực chém ra cũng không thể tạo thành đao mang hình bán nguyệt được. Chỉ có thể biến thành một đốm lửa nhỏ bay lên, nhìn qua giống như chỉ cần bị gió thổi phất qua một cái là tắt ngay.

Đốm lửa này cũng không nhằm vào cổ của con hùng ưng kia nữa, mà bay về phía thân thể to uỳnh của nó.

Mặc dù ngọn lửa này khá nhỏ, nhìn qua cũng như lất phất là thế, nhưng tốc độ của nó lại cực nhanh! Trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng vừa mới chém nó ra thì một giây sau, nó đã đánh trúng thân thể to lớn của con hùng ưng kia.

Lần này hùng ưng không thể nào tránh né được nữa. Thân thể của nó to quá, mặc kệ nó trốn kiểu gì cũng không thể thoát khỏi đốm lửa này.

Hơn nữa... lần này bản năng của nó cũng không kích thích, nhắc nhở nó, khiến nó không cảm giác có nguy cơ gì.

Bùm!

Ngọn lửa nho nhỏ kia đánh lên người của con hùng ưng, sau đó... Vỡ nát.

Cứ vỡ nát như thế, không tạo thành chút thương tổn nào cho con hùng ưng kia sao?

Khác xa với một chiêu hỏa diễm đao lúc trước luôn!

...

Nhưng Tống Thư Hàng đang rơi xuống lại thầm thở phào một hơi.

Hắn nhẹ nhàng siết chặt nắm đấm của mình.

Đúng lúc này, con hùng ưng đang bay trên trời đột nhiên kêu thảm một tiếng thật dài. Nó ra sức giãy giụa vỗ cánh. Nhưng thân thể của nó vẫn cứ rơi xuống dưới.

Đồng thời… trên lưng nó đột nhiên phụt máu, một đốm lửa nhỏ cỡ như ánh nến xuyên qua lưng của nó.

Đường máu bắn ra giống như tiếng hiệu lệnh tấn công, sau một khác, trên người con hùng ưng đồng loạt phun ra tới mười mấy lỗ máu. Từng đốm, từng đốm lửa nhỏ xíu bắn ra từ trong những lỗ máu này.

Trên mỗi ngọn lửa đều mang theo đao ý ngập trời —— vừa rồi, khi đốm lửa nhỏ kia đánh lên người nó, cũng không phải bị vỡ nát, mà là trực tiếp bắn vào trong cơ thể của hùng ưng. Đao khí của hỏa diễm đao triệt để cắt đứt sinh cơ của nó từ trong ra ngoài.

Trước khi chết, con hùng ưng liều mạng giãy dụa, móng vuốt bất giác cũng buông lơi.

Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen kia đồng thời rơi xuống.

“Thành công rôi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tiếp theo phải bắt được Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen kia… bằng không, rơi xuống từ độ cao gần bốn mươi mét thế này thì Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen kia sẽ ngã tan thây mất.

Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn bức tường thành bên cạnh, bắt đầu tính toán tìm chỗ đặt chân.

Tiếp theo, hắn vỗ nhẹ lên sợi dây đeo trên cổ của mình một cái.

Mỗi ngày có thể dùng thanh phong gia tốc hai lần, đây là lần dùng cuối cùng của hôm nay.

Sau khi kích hoạt pháp thuật của sợi dây đeo xong, lập tức có một tầng gió bao phủ lấy Tống Thư Hàng.

Thân thể của hắn biến thành nhẹ nhàng hơn, nhưng quan trọng hơn chính là tầng thanh phong bao phủ quanh người hắn khiến cho tốc độ rơi xuống của Tống Thư Hàng giảm lại rất nhiều.

Thân thể của Tống Thư Hàng giống như một nhàng liễu, nhẹ nhàng bay bay trên không trung.

Đồng thời, hắn với tay vào móc móc trong ba lô...

....

Lúc này, chị em Lục Phỉ, Nha Y, Thổ Ba và những hành khách khác đứng ở chỗ cổng thành đã há hốc mồm, kinh ngạc đần mặt ra.

Biểu diện của Tống Thư Hàng khi nãy hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của bọn họ. Chạy lên vách tường dựng thẳng đứng bốn mươi mét, cùng với hỏa diễm đao khí dùng để chém vào người của con hùng ưng kia nữa.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng vẫn giết chết được một con hùng ưng có sải cánh dài tận mười mét, đây thật sự là chuyện mà con người có thể làm được hay sao?

Hắn thật sự là cao thủ võ lâm sao?

Tiếp theo, dù Tống Thư Hàng có giơ tay, đánh ra mười tám con kim long, miệng gào ‘giáng long thập bát chưởng’ thì tất cả mọi người cũng chẳng thấy lạ nữa, thật luôn!

Mà người kinh ngạc hơn cả những hành khách bên dưới đương nhiên chính là Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen đang rơi xuống từ trên trời.

Lúc nãy Cao Mỗ Mỗ còn cho rằng mình sắp tiêu đời rồi.

Trong lúc bị con hùng ưng kia quắp bay lên trời, cậu ta thậm chí còn cho rằng nếu như mình chết thì sau này cô bạn gái Nha Y đáng yêu của mình phải làm sao bây giờ, sau này cô ấy có tìm bạn trai khác hay không, có quên mất mình hay không. Nghĩ tới cảnh đó, Cao Mỗ Mỗ chỉ cảm thấy bực bội chỉ muốn vò đầu bứt tóc mà thôi.

Nhưng nào ngờ, thằng bạn cùng phòng của mình đột nhiên lại biến thân, hóa thành siêu nhân. Vừa có võ nghệ cao cường, lại có thể đạp lên hùng ưng, tay chém ra đao khí bốc lửa.

Chỉ trong nháy mắt đã giết chết một con hùng ưng khổng lồ rồi!

Đây thật sự là Tống Thư Hàng sao, sao nó uy mãnh dữ vậy cà? Thằng Tống Thư Hàng mà mình quen không thể nào được như vầy! Không phải là nó bị người ngoài hành tinh thay thế rồi đấy chứ?

Tâm trạng của Cao Mỗ Mỗ lúc này quả thật giống như ngàn cơn sóng thần xô bờ, cứ hết lượt này lại thêm lượt khác.

So với tâm trạng tựa như sóng dậy biển gầm của Cao Mỗ Mỗ thì suy nghĩ của ông chú da đen đơn giản mà trực tiếp hơn nhiều lắm:

“Help, help me! Cứu với, tui sắp té chết rồi, a a a a...”

Trong đầu của ông chú da đen lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ thôi, ấy chính là ông không muốn chết, ông muốn sống, ai tới cứu mạng đi!

....

Trên bầu trời, Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen rớt xuống cùng với thi thể của con hùng ưng. Tốc độ rất nhanh, còn Tống Thư Hàng thì có gió của thanh phong gia tốc nâng đỡ nên giảm tốc độ rơi xuống lại.

Khoảng cách của hai bên càng lúc càng gần, từ hơn mười mét, biến thành chỉ còn chừng ba mét mà thôi.

“Chính là lúc này!”

Tống Thư Hàng rút ra một sợi dây thừng thật dài ở trong ba lô —— sợi dây thừng này là sợi dây mà đám đại tinh tinh kia dùng để trói đám người Cao Mỗ Mỗ, lúc mở trói hắn tiện tay cầm lấy bỏ vào ba lô luôn.

Bởi vì hắn cảm thấy ở nơi như hòn đảo thần bí này, nhất định sẽ phải có lúc cần dùng tới dây thừng, bây giờ đúng lúc phát huy được công dụng rồi.

Lúc ấy đám đại tinh tinh kia dùng một sợi dây trói cả ba người Cao Mỗ Mỗ lại thành một cục, cho nên sợi dây này khá dài. Tống Thư Hàng chỉ cầm có một đoạn thôi, nếu lấy đủ nguyên sợi thì ba lô không đủ chỗ nhét!

Tiếp theo, Tống Thư Hàng rót khí huyết chi lực còn sót lại trong cơ thể vào bên trong cánh tay, cầm lấy dây thừng ném về phía Cao Mỗ Mỗ.

Pặc!

Dây thừng nhờ có ảnh hưởng của khí huyết chi lực, bay thẳng ra tới chỗ Cao Mỗ Mỗ. Sau đó, Tống Thư Hàng lắc nhẹ cổ tay một cái, sợi dây thừng linh hoạt quấn lấy Cao Mỗ Mỗ.

Sau khi quấn lấy Cao Mỗ Mỗ xong, Thư Hàng thở phào, hắn cầm lấy đầu còn lại của dây thừng, làm lại như cũ, cuốn lấy ông chú da đen nọ.

"Nắm chặt sợi dây thừng, bằng không lỡ có ngã xuống thì đừng có mà trách tôi."

Tống Thư Hàng kêu to.

Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen kia vội vàng nắm chặt sợi dây thừng.

Tống Thư Hàng nheo mắt lại, miệng khép lại, hắn nuốt một viên khí huyết đan. Khí huyết chi lực khổng lồ rót vào bên trong cơ thể của Tống Thư Hàng, khôi phục lại chút sức lực đã bị tiêu hao vì chiêu hỏa diễm đao khi nãy.

Ngay bên dưới, con hùng ưng khi nãy bị Tống Thư Hàng đạp xuống lại quắp cô gái và vị tiếp viên béo nọ, điên cuồng vỗ cánh bay lên lần nữa.

Lúc Tống Thư Hàng hạ xuống, vẫn luôn cố ý điều chỉnh góc độ, rơi xuống người của con hùng ưng này.

Lúc này, con hùng ưng kia đã bay lên tới độ cao gần hai mươi lăm mét rồi.

Tống Thư Hàng một tay cầm dây thừng, thân thể nhờ thôi động thanh phong gia tốc, lúc này đã rơi xuống trên người của con hùng ưng đó.

"Xuống dưới cho tao!"

Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng, khí huyết chi lực trong tứ đại khiếu huyệt lại dồn hết xuống chân lần nữa, hung hăng giẫm mạnh lên lưng của con hùng ưng.

Con hùng ưng này lại sắm vai miếng đệm lót chân lần nữa, nó kêu to một tiếng, thân thể lại rơi xuống dưới tiếp.

Nó điên cuồng vỗ cánh, cố gắng kéo thân thể bay lên cao.

Đồng thời, nó quay đầu lên, dùng cái mỏ nhọn hoắc mổ về phía đám người Tống Thư Hàng.

Tay trái Tống Thư Hàng nắm chặt dây thừng, đồng thời cổ tay lật lại. Bắt chước đao ý của Xích Tiêu Tử lần nữa, hắn cũng phải xử lý cả con hùng ưng này mới được.

...

"Ta nói này, ngươi xài hack trắng trợn như thế mãi là sao? Hỏa diễm đao là đao pháp nhị phẩm đấy, ngươi chỉ mới có cảnh giới nhất phẩm thôi mà.”

Chương 294: Nghiệt súc, cút đi!

“Ngươi nhìn lầm rồi, đây không phải là hỏa diễm đao bình thường.”

Một giọng nam trầm trầm đột nhiên vang lên, trong giọng nói của người đàn ông kia mang theo chút ý cười:

“Đao pháp này khiến ta nhớ tới một vị bạn cũ từ rất lâu rất lâu trước kia.

“Hỏa diễm đao bình thường đã là xài hack rồi, đây không phải hỏa diễm đao bình thường thì chẳng phải xài hack cao cấp hơn à?”

“Ha ha ha, ngươi nói cũng đúng lắm.”

giọng nam trầm kia cười đáp.

“Không nói nữa, đám chim ưng đáng ghét kia sắp bị giải quyết xong cả rồi, ta chuẩn bị mở cổng thành đây.”

Giọng nam trầm kia đột nhiên ngăn lại:

“Đợi một chút đã, ba con chim ưng này chỉ là nhóm đầu tiên của hôm nay thôi, đằng sau vẫn còn một đám đông sắp bay tới đấy.”

“…. Trước kia không phải chỉ có mấy con thôi à? Sao hôm nay lại có nhiều thế? Chọc giận ta thì ta sẽ thịt hết cả lũ đấy!”

Giọng nam trầm kia lập tức luống cuống:

“Đừng mà, đây đều là vật thí nghiệm quý giá cả đấy. Chết vài ba con thì có thể xem như có lộc ăn, nhưng nếu như thịt hết cả bọn thì tiếc lắm, cứ đuổi đám còn lại đi là được rồi.”

“Được rồi, vậy thì đuổi chúng nó đi vậy.”

Lúc này, bảo đao Bá Toái trên tay Tống Thư Hàng lại bốc lửa lên lần nữa, đây là hỏa diễm đao phiên bản đơn giản hóa —— gọi nó là hỏa mini đao!

Sau đó, hắn cách không chém ra, một đốm lửa lập tức bay về phía cái mỏ của con hùng ưng.

So với đao đầu tiên thì lúc này Tống Thư Hàng đã quen tay hơn chút đỉnh rồi.

Ngọn lửa lập tức bén lên mỏ của con hùng ưng, sau đó tản ra lép bép, biến thành mười đạo đao khí nhỏ như đốm lửa ánh nến, bắn về phía đầu của hùng ưng.

Hùng ưng không kịp đề phòng, đầu lập tức bị bắn lỗ chỗ.

“Hộc hộc hộc.”

Tống Thư Hàng thở hồng hộc, khí huyết trong cơ thể lại tiêu hao sạch sẽ lần nữa. Cũng ngay lúc này, dược lực của viên khí huyết đan do Tống Thư Hàng nuốt vào bụng ban nãy lại nhanh chóng bổ sung lượng khí huyết bị tiêu hao lại.

Con hùng ưng khổng lồ bị chém xong, rơi xuống từ trên không…

“A a a a a.”

cô gái và vị tiếp viên hàng không ở dưới móng vuốt của con hùng ưng lập tức sợ hãi kêu to —— lúc này bọn họ đang ở độ cao chừng hai mươi mét.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Tiếp theo, hắn dùng lực nhảy xuống, kéo sợi dây túm Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen kia nhảy về phía tường thành kế bên trước.

“A a a ….”

Lần này tới lượt ông chú da đen và Cao Mỗ Mỗ kêu thảm.

Bọn họ bị Tống Thư Hàng kéo, cuối cùng đáp xuống một đoạn tường thành thứ hai.

Lúc rơi xuống có bị đập vài cái, nhưng không bị thương gì.

“Hai người ngồi chờ ở đây.”

Tống Thư Hàng nói xong thì lại nhảy xuống lần nữa, bay về phía con hùng ưng đang rơi xuống kia.

Có lẽ vì con hùng ưng này trực tiếp bị bắn lủng đầu. Cho nên sau khi chết móng vuốt của nó vẫn ghim chặt, túm chặt lấy cô gái và người nhân viên hàng không kia.

Muốn cứu hai người bọn họ ra thì phải chặt đứng vuốt ưng trước, rồi mới đưa bọn họ ra được —— nhưng căn bản không đủ thời gian để làm thế.

“Vậy thì chỉ có thể lợi dụng thân thể khổng lồ của con hùng ưng này mà thôi.”

Tống Thư Hàng lập tức nảy ra chủ ý trong lòng.

Tống Thư Hàng vọt tới dưới người của con hùng ưng, quát khẽ một tiếng:

“Quyền pháp căn bản một!”

Nhờ có thanh phong gia tốc giúp đỡ, hắn đánh một quyền thật mạnh lên người của con hùng ưng, đánh nó lật ngửa lại.

Hùng ưng khổng lồ trở mình giữa không trung, giữ tư thế chổng vó lên trời, tiếp tục rơi xuống dưới.

Lúc này, cách mặt đất chừng mười mét.

Có thân thể khổng lồ của con hùng ưng giúp giảm xóc, chắc là sẽ không chết người đâu nhỉ.

Đáng tiếc là chỉ có thể dùng thanh phong gia tốc có hai lần thôi, nếu không, lúc này lại dùng một cái thanh phong gia tốc lên người con hùng ưng này, làm giảm tốc độ rơi xuống thì hai người nằm trong vuốt ưng cũng sẽ an toàn hơn nhiều.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng không thể làm được gì nữa.

Hắn chỉ kịp thuận thế leo lên người của con hùng ưng khổng lồ kia, mượn lực thi triển thân pháp 'quân tử vạn lý hành', sau đó, hắn dùng lực nhảy về phía đoạn tường thứ nhất.

Còn phải đưa Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen xuống nữa.

“Thư Hàng! Mau, mau lên!”

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ đứng trên tường thành đột nhiên kêu to lên đầy lo lắng.

Chỉ thấy cậu ta giơ tay chỉ lên trời cao, có thể thấy ở phía trời xa, có một đám chấm đen nhỏ đang bay về phía tường thành này.

Nhìn qua chắc phải có hơn mười con.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy da đầu rần rần.

Hắn lập tức ném sợi dây thừng lên trên. Để cho Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen kia chụp lấy.

Sau đó, hắn leo lên chỗ Cao Mỗ Mỗ.

….

Lúc này, thi thể của hai con hùng ưng khổng lồ lần lượt rơi xuống đất, phát ra tiếng vang cực lớn.

“Chúng ta xuống dưới thôi.”

Tống Thư Hàng một tay vịn lấy Cao Mỗ Mỗ, một tay thì túm lấy ông chú da đen.

“Xuống kiểu gì bây giờ?”

Cao Mỗ Mỗ tò mò hỏi lại.

Chỗ này cao phải hơn hai mươi mét, không phải là trực tiếp nhảy thẳng xuống đấy chứ?

“Chạy xuống dưới!”

Tống Thư Hàng nói xong thì túm chặt lấy Cao Mỗ Mỗ và ông chú da đen, dưới chân toàn lực thi triển thân pháp 'quân tử vạn lý hành', chạy xuống dọc theo vách tường….

“A a a a!”

Cao Mỗ Mỗ há họng kêu to. Không phải do cậu ta nhát gan, mà đây là bản năng của con người, giống như bị đập trúng mũi thì sẽ chảy nước mắt vậy, khi con người bị người ta túm lấy, đầu dưới chân trên, sau đó chạy phăm phăm xuống từ một chỗ cao hơn hai mươi mét, mặc kệ là ai cũng sẽ hoảng sợ kêu to mà thôi.

Loại cảm giác này còn kích thích hơn cả chơi nhảy bungee —— ít nhất đi nhảy bungee người ta còn được cột một sợi dây.

Lần này ông chú da đen bên cạnh không sợ hãi kêu to nữa, ông ấy chỉ nhắm tịt mắt lại, ôm chặt cánh tay của Tống Thư Hàng.

….

Mấy giây sau.

Tống Thư Hàng mang theo hai người bọn họ an toàn đáp xuống đất.

“Đi tới chỗ cổng thành trốn đi.”

Tống Thư Hàng nói, đồng thời hắn cũng đi tới bên cạnh thi thể của con chim ưng khổng lồ kia.

Cô gái và người tiếp viên kia vẫn còn sống, bọn họ đang giãy giụa leo ra khỏi móng vuốt của con chim ưng khổng lồ kia, người tiếp viên thì bị móng vuốt của con chim ưng cào rách da vài chỗ.

Cô gái kia còn thảm hơn chút nữa, trước khi chết con chim ưng còn siết chặt vuốt, thiếu chút nữa đã siết gãy eo của cô. Nếu không phải vì cô gầy hơn tiếp viên nọ thì bây giờ đã bị bóp lòi phèo luôn rồi.

Tống Thư Hàng nhảy lên thi thể của con chim ưng khổng lồ kia, túm lấy cô gái và người tiếp viên, đưa bọn họ nhảy xuống khỏi thi thể của con chim ưng.

“Đi thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Trên bầu trời có hơn mười con chim ưng khổng lồ đang bay tới…. Nghĩ tới số lượng tận mười con, Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê rần.

Giết có hai con chim ưng thôi mà hắn đã phải vật vã như thế, nếu như mười con bay tới thì hắn không dám chắc mình có thể bảo vệ được mọi người.

Ngoài ra… Đám người Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương vẫn còn đang ở bên ngoài nữa.

…..

Ở chỗ cửa thành, Nha Y nhào vào lòng Cao Mỗ Mỗ khóc rống lắm, nắm tay nho nhỏ đấm thùm thụp lên ngựa Cao Mỗ Mỗ. Cao Mỗ Mỗ hạnh phúc tuôn trào, nhỏ giọng an ủi bạn gái của mình.

Ông chú da đen kia nấp vào phía sau nhóm người, toàn thân run lẩy bẩy. Ông cũng coi như đáng thương, mới ló mặt ra đã bị bầy đại tinh tinh kia trói lại, tiếp theo cũng mới ló mặt ra lại bị con chim ưng khổng lồ kia túm lấy. Hôm nay chắc chắn không phải ngày tốt lành của ông.

Sau khi cô gái và người tiếp viên kia chạy tới chỗ cổng thì trên mặt lộ vẻ vui mừng vì sống sót sau kiếp nạn.

“Đứng im đó đừng có chạy lung tung, trên trời lại có thêm chim ưng bay tới kìa. “Tống Thư Hàng đi tới chỗ cổng thành, mở miệng nói.

Sắc mặt của mấy người hành khách kia cứng đơ,f mọi người vội vàng nấp sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con chim ưng khổng lồ đang đến gần.

Lại nói, có phải mình đã quên điều gì rồi không nhỉ? Tống Thư Hàng đứng ở chỗ cổng nghĩ thầm trong bụng, cứ cảm thấy hình như chỗ này thiếu thiếu cái gì đó thì phải?

Nghĩ ra rồi, là Joseph!

Joseph vẫn chưa về, vẫn còn đang trên đường quay lại chỗ cổng này!

Đừng có xảy ra chuyện gì nhé!

“Mà này, bây giờ chúng ta giống như đang chơi diều hâu bắt gà ấy nhỉ? Đám chim ưng khổng lồ trên trời kia là diều hâu, chúng ta là gà con, Tống Thư Hàng thì là gà mẹ nhỉ?”

Lúc này, cô nàng Lục Phỉ kia đột nhiên chớp chớp mắt, lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng cứng ngắc quay đầu lại, cười khổ một cái với cô nàng Lục Phỉ kia.

Cô nàng này đúng là lạc quan thật đấy, chuyện tới nước này rồi mà vẫn còn nói đùa được.

“Khụ khụ, tôi không phải gà mẹ, tôi phải là gà cha mới đúng.”

Tống Thư Hàng cảm thán:

“Tôi là con trai mà.”

“Hì hì.”

Lục Phỉ bật cười.

Hành khách nhìn về phía bóng lưng Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng cũng không phải dạng đô con cao lớn gì, nhưng trong mắt mọi người lúc này, bóng dáng của hắn vô cùng cao lớn, khiến cho người ta cảm thấy an lòng —— dù sao thì kế bên tường thành vẫn còn thi thể của hai con chim ưng kổng lồ nằm đó, tô điểm cho bản lĩnh của Tống Thư Hàng!

Đám chim ưng khổng lồ trên bầu trời ngày càng tới gần hơn.

Bất quá, khi chúng nó bay tới một độ cao nhất định thì không hề lao thẳng xuống như lúc này nữa…. mặc dù chỉ số thông minh của chim ưng khổng lồ rất thấp, nhưng khi chúng nó nhìn thấy ba cái xác của đồng loại nằm trên mặt đất thì chúng nó cũng sẽ cảnh giác.

Chúng nó bắt đầu bay lượn vòng vòng trên không để thăm dò.

…..

Tống Thư Hàng siết chặt bảo đao Bá Toái, trong miệng ngậm một viên khí huyết đan, để có thể bổ sung khí huyết bất kỳ lúc nào.

Đúng lúc này, phía trên tường thành đột nhiên vang lên một hồi âm thanh kỳ lạ.

Nghe qua thì giống như có cái chốt gì đó được mở ra, sau đó có thứ gì đó bị đẩy ra. m thanh nọ cũng không vang lắm, chỉ có người đã mở được nhĩ khiếu như Tống Thư Hàng mới có thể nghe thấy.

“Là vũ khí phòng ngự của tòa thành cổ này bị khởi động sao?”

Tống Thư Hàng nghe thấy xong thì trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ.

“Ầm ~~ Ầm ~~”

Lúc này, trên bức tường của tòa thành cổ vang lên tiếng ù ù chói tai, âm thanh đó nghe qua giống như tiếng rè lúc mở loa, cực kỳ chói tai!

Mấy hành khách đứng sau lưng Tống Thư Hàng lập tức bịt kín lỗ tai lại!

“Nghiệt súc. Cút đi!”

Đúng lúc này, một giọng nói cực lớn vang lên.

Giọng nói này bừng bừng khí thế, uy nghiêm mà lại nặng nề.

Bất quá, ngoại trừ có hơi bị lớn tiếng một chút ra thì âm thanh này cũng chẳng có lực lượng gì đặc biệt cả.

Tống Thư Hàng còn đang thấy nghi hoặc thì đám hùng ưng trên trời lại liều mạng vỗ cánh, vội vàng bay tán loạn chạy thoát thân, tựa như nghe thấy tiếng động gì đáng sợ dữ lắm.

Trong nháy mắt, hơn mười con hùng ưng đã bay xa tít, chỉ còn lại một chấm đen nhỏ ở giữa không trung, sau đó biến mất tăm.

“....”

Tống Thư Hàng cảm giác biến hóa kiểu này y chang trong phim vậy.

Là chủ nhân của tòa thành cổ này thông qua thiết bị nào đó tương tự như loa để đuổi đám hùng ưng này à?

Xem ra, chủ nhân của tòa thành cổ này đã phát hiện ra sự có mặt của nhóm người bọn họ rồi.

Tống Thư Hàng suy tư xong thì thu hồi bảo đao Bá Toái, sau đó xoay người về phía tòa thành cổ, ôm quyền nói:

“Đa tạ tiền bối đã ra tay tương trợ, vãn bối Tống Thư Hàng, vô cùng cảm kích!”

“Ù ù ~~”

Lại có âm thanh chói tai phát ra.

Sau đó….

“Nghiệt súc, cút đi!”

Vẫn là cái giọng nói vang dội kia, khí thế ngời ngời kia, hũng vĩ kia.

Tống Thư Hàng:

“…”

Má, chẳng lẽ ‘nghiệt suc’ mà chủ nhân của tòa thành cổ này nói không chỉ riêng gì đám chim ưng kia, mà còn có ý bảo bọn họ cút đi à?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang rối rắm thì một lúc sau.

“Ù ù~~”

âm thanh kia lại vang lên lần thứ ba.

“Nghiệt súc, cút đi!”

Vẫn là cái giọng nói vang dội kia, khí thế ngời ngời kia, hũng vĩ kia.

Cái định mệnh, hóa ra đây là hàng ghi âm phát tự động à!

Chương 295: YES ... NO

Trong lúc có ngàn vạn con Đà Mã tung vó chạy ầm ầm trong lòng của Tống Thư Hàng thì sau lưng lại có tiếng của Thổ Ba vang lên:

“Thư Hàng mày mau nhìn kìa, có chữ viết xuất hiện trên cánh cửa kim loại!.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn thử, thì lập tức trông thấy trên cánh cửa kim loại được khắc hoa văn kia chợt hiện lên một lớp màn sáng.

Trên lớp màn sáng này xuất hiện một dãy văn tự kỳ lạ.

Chữ viết này không phải chữ Hán, không phải tiếng Anh, cũng không phải tiếng Đức, càng không phải là chữ Nga hay bất kỳ thứ ngôn ngữ thông dụng nào trên thế giới cả.

Nhưng điều kì lạ là tất cả mọi người có mặt ở nơi này đều có thể đọc hiểu nghĩa của chúng.

“Ngươi có nhớ nhà không? Ngươi muốn cảm nhận rõ sự ấm áp của gia đình hay không? Có muốn quay lại mái nhà mà ngươi ngày nhớ đêm mong hay không? Hỡi đứa con tha phương, hãy chọn đi —— là yes hay no.”

Hãy chọn đi, hãy chọn đi! Ba chữ này, quanh quẩn trong đầu mọi người tựa như có ma tính.

Tất cả mọi người đưa mặt nhìn nhau, sau đó cùng quay sang nhìn Tống Thư Hàng.

Từ khi tận mắt trông thấy Tống Thư Hàng một mình chém chết hai con hùng ưng xong, khi đối mặt với cảnh tượng quỷ dị trước mặt, các hành khách lại nghĩ tới Tống Thư Hàng đầu tiên.

Tống Thư Hàng khẽ cau mày, sau đó nói ra suy đoán của mình:

“Có khi nào đây là cách để mở cửa không? Hoặc có thể... Đây là cách để rời khỏi hòn đảo này thì sao?”

Sự lựa chọn xuất hiện trên cánh cổng kia có thể là cách để mở cửa. Nhưng ngữ khí của dòng chữ này giống như có ý muốn đưa người ta về quê nhà hơn.

Thổ Ba đề nghị:

“Hay là bọn mình cứ nhấn yes thử xem? Nếu như cửa mở thì chúng ta cũng có thể đi vào trong tòa thành cổ này rồi.”

“Đợi tí đã Thổ Ba, lỡ như đây là cách rời khỏi hòn đảo này thì sao? Nếu vậy thì sau khi rời khỏi hòn đảo, chúng ta sẽ tới nơi nào đây? Còn nữa, cách rời khỏi nơi này sẽ là gì đây? Liệu có phải dưới chân đột nhiên có một lối đi, để chúng ta rơi xuống lối đi đó?”

Cao Mỗ Mỗ ôm bạn gái Nha Y của mình, lo lắng hỏi lại.

Mọi người lại quay sang nhìn Tống Thư Hàng lần nữa.

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Tôi không biết.”

Hắn cũng có phải nhà tiên tri hay quả cầu ma pháp vạn năng đâu mà.

Lúc này, ông chú da đen kia mới bước lên, cười ha hả:

“Mặc kệ là mở cửa hay là về nhà, cái nào tôi cũng thích hết! Để tôi thử xem —— yes, tôi muốn về nhà, tôi muốn quay về!”

Nói xong, ông chú da đen kia ấn mạnh lên mục chọn yes.

Sau một khắc, ông chú da đen đột nhiên cảm giác toàn thân của mình trở nên ấm áp.

ấm áp qua đi, giống như được quay về với vòng tay ấm áp của mẹ yêu khi còn bé.

“A... đây là sự ấm áp của gia đình sao?”

ông chú da đen cao giọng nói.

Nhưng mấy hành khách đứng xung quanh lại nhìn ông chú da đen với ánh mắt vô cùng sợ hãi.

Ông chú da đen cúi đầu nhìn thân thể của mình —— ôi chết tiệt!

Trên người của ông bốc lên một tầng quang mang trông như ánh lửa, cảm giác ấm áp khi nãy ông cảm nhận được chính là do loại ánh sáng trông như ánh lửa này mang tới.

Hơn nữa, loại ánh sáng trông như ngọn lửa này nhìn quen quá... Đây không phải loại ánh sáng xuất hiện trên người của mấy hành khách lục tục bị biến mất trên máy bayhay sao? Sau khi ánh sáng này bùng lên thì những hành khách kia đều biến thành đốm sáng tan biến mất tăm, sống chết không rõ.

Đây mà là sự ấm áp của gia đình á? Ấm áp con em mày, ấm áp ông nội mày, ấm áp cả họ nhà mày!

Cuối cùng, ông chú da đen quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, gương mặt đen thui được ánh sáng kia chiếu rọi trông cũng có vài phần thần thánh lắm:

“Chú em này, anh thế này là sắp chết rồi phải không?”

Tống Thư Hàng im lặng một lúc, sau đó nghiêm túc trả lời:

“Chắc là… ông anh sắp rời khỏi hòn đảo này rồi đấy. Thử nghĩ xem, có lẽ những người bị biến mất trên máy bay cũng không phải đã chết, mà là bị đưa ra khỏi máy bay. Không chừng đợi một lát nữa khi ông anh tỉnh lại thì sẽ quay về nhà mình đấy!”

Cho dù có chết... thì ít nhất cũng phải an ủi tâm hồn của ông chú da đen này một chút mới được.

Nếu như trong lòng còn mang oán niệm thì sau khi chết sẽ biến thành oán quỷ thì sao?

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện.

Thì trên tường thành lại phát ra âm thành ù ù kia tiếp.

Sau đó, lại là cái giọng nói cực kỳ khí thế kia vang lên:

“Nghiệt súc, cút đi!”

Vừa mới dứt lời thì thân thể của ông chú da đen kia biến thành đốm sáng, đốm sang bắt đầu tiêu tán tựa như những hạt cát.

Ông chú da đen phối hợp đến thế là cùng!

“Fuck! Cả lò nhà mày mới là nghiệt súc!”

Ông chú da đen quay sang giơ ngón giữa với bức tường thành, dùng chút sức lực sau cùng của mình gào lên một tiếng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thổ Ba:

“...”

Cao Mỗ Mỗ:

“...”

Những hành khách còn lại:

“...”

Phải nói, tiếng Trung của ông chú da đen này tốt thật đấy, ngay cả cái từ mắng người hơi ít xài như nghiệt súc này mà cũng nghe hiểu được luôn. Dạo gần đây mấy người nước ngoài đang có phong trào đi học tiếng Trung à?

...

Ông chú da đen kia nhanh chóng biến mất dạng.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Lúc này, cậu nhóc kia mới quay sang nhìn Tống Thư Hàng:

“Anh Thư Hàng, ông chú da đen đó đã về nhà thật rồi sao?”

Đôi mắt của cậu nhóc đen láy và trong veo.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ đầu cậu ta:

“Anh cũng không biết chắc nữa, có lẽ là đã quay về, có lẽ là đã bị biến mất rồi.”

“Cảm ơn anh Thư Hàng.”

Cậu nhóc kia cười thật tươi, sau đó cậu ta đột nhiên chạy tới chỗ cánh cửa, nhón chân lên, cố vói bàn tay nho nhỏ ấn lên chỗ chữ yes một cái.

“Tạm biệt mọi người, em đi tìm ba và mẹ đây.”

Trên người cậu bé ánh lên vầng sáng tựa như ngọn lửa kia, quay sang vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Ba và mẹ của cậu bé này đều đã hóa thành đốm sáng tan biến trên máy bay rồi.

Cậu nhóc này vẫn luôn đi theo mọi người, không khóc không quấy, là một đứa nhỏ rất hiểu chuyện, hoàn toàn khác với thằng nhóc tiểu hòa thượng nom mặt mày nghiêm túc hiểu chuyện, nhưng trong khung lại là một đứa nhóc quậy phá ở nhà Tống Thư Hàng, đây mới là kiểu trẻ ngoan mà Tống Thư Hàng thích, thuộc kiểu ‘nhìn mà muốn bế về nhà nuôi quá’.

...

Cậu bé kia cũng biến mất trong vầng sáng.

Ngoại trừ ông chú da đen với cậu nhóc kia ấn nút yes chọn rời khỏi đây xong, những người còn lại chỉ đứng im một chỗ, không ai bước lên thử cái lựa chọn này như bọn họ.

Dù sao thì cũng không bảo đảm rằng sau khi nhấn yes thì sẽ được rời khỏi hòn đảo nhỏ này, hay là trực tiếp biến mất vĩnh viễn trong đốm sáng kia, nên đương nhiên mọi người không dám chọn bậy rồi.

Mạng sống chỉ có một mà thôi, đây cũng không phải như trong game, chết đi vẫn có cơ hội sống lại.

“Nếu như chọn yes là biến mất thì có lẽ chọn no sẽ mở cửa đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn bước lên một bước, chuẩn bị ấn vào mục no kia.

“Đợi đã Thư Hàng.”

Đúng lúc này, Thổ Ba bước lên kéo Tống Thư Hàng lại:

“Để tao thử đi… Nếu mày chọn No xong lại hóa thành đốm sáng biến mất thì lỡ như lát nữa đàn chim ưng kia lại tấn công bất ngờ thì ở đây chẳng ai đối phó với chúng nổi. Nên cứ để tao thử đi.”

“Không được, cứ để cho tao thử đi.”

Tống Thư Hàng nói khẽ:

“Ít nhất thì tao cũng có chút thủ đoạn, dù có bị hóa thành đốm sáng thì tao cũng có cách đối phó...”

Trong lúc nói chuyện, có một bóng người chạy xộc vào, thở hồng hộc, là Joseph đệ tử trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng.

“Sư phò à, để ta! Sư phò có chuyện cần, cứ để đệ tử lo!”

Joseph giơ tay kêu to.

Sau đó, hắn chạy nhanh tới chỗ cánh cửa, giơ tay ấn lên chữ No.

Con gái của Joseph đã bị biến mất ngay trên máy bay… cho nên nếu như có bị hóa thành đốm sáng thì hắn cũng không bận tâm lắm. Có lẽ cũng tiện đi tìm con gái mình luôn.

Còn nếu như không biến thành đốm sáng thì có thể tiếp tục đi theo Tống Thư Hàng thêm một quãng thời gian nữa, chẳng thiệt đi đâu hết.

“Sư phò!”

sau khi Joseph ấn lên chữ No kia xong thì nói:

“Nếu như chúng ta có thể sống sót rời khỏi nơi này, thì chừng đó ngươi có thể đồng ý cho ta được chuyển tới ở gần nhà ngươi được không?”

Joseph nhân cơ hội nói ra lời thỉnh cầu của mình.

Trước kia, hắn trông thấy Tống Thư Hàng dùng một quyền đánh không khí nổ lép bép, hắn cũng thấy kích động muốn chết. Hắn cảm thấy, nếu như sinh thời có thể đạt tới cảnh giới cỡ đó của Tống Thư Hàng thì dù có chết cũng không có gì phải hối tiếc hết.

Nhưng hôm nay, khi hắn nhìn thấy một chiêu hỏa diễm đao phóng thẳng lên trời giết chết con chim ưng kia, khiến nhiệt huyết toàn thân của hắn trôi trào. Công phu Hoa Hạ có thể làm được tới cỡ này! Đây đã không chỉ là công phu nữa rồi, điều này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi người thường rồi.

Joseph nghĩ thầm trong lòng.Nhất định phải nắm chắc lấy cơ hội này, cho dù có muối mặt thì cũng phải nghĩ cách đến ở gần nhà của sư phụ mới được.

Hắn quyết định rồi —— mặc kệ Tống Thư Hàng có đồng ý hay không, đợi sau khi rời khỏi hòn đảo này, nhất định phải tới gần nhà Tống Thư Hàng mua một căn nhà mới được.

“Được.”

Tống Thư Hàng sảng khoái đồng ý.

Có thêm một người hàng xóm cũng tốt... Hơn nữa, đợi tới một ngày nào đó, nếu như hắn tu luyện có thành tựu, thì cũng sẽ đưa cả nhà rời khỏi trần thế, hắn cũng từng nghĩ rồi, nếu như tới lúc đó giữa hắn và Joseph mà có duyên sư đồ thật thì hắn sẽ giúp một phen.

Nếu đã như vậy, thì Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ không bận lòng trước mong muốn chuyển tới làm hàng xóm với hắn của Joseph.

Joseph lập tức lộ ra vẻ thỏa mãn.

Một lúc sau...

“Ủa? Sao không có hiệu quả gì thế này?”

Joseph nghi hoặc hỏi, hắn đã ấn cái phần NO này cả buổi rồi, sao chẳng có chút phản ứng gì hết thế này?

Joseph nghi hoặc, lại tiếp tục ấn mạnh lên phần chữ NO kia mấy lần nữa.

Vẫn không có phản ứng gì sao?

Lại ấn tiếp!

Bốp bốp bốp, Joseph ấn liền tù tì mấy chục lần.

Lần này… rốt cuộc cũng có phản ứng!

Màn sáng trên cánh cửa lại xuất hiện một dòng chữ: [Ấn cái con khỉ ấy mà ấn, gấp đi đầu thai à! Không thấy cửa chính nó dày nặng như thế, cần tốn thời gian mới mở được nó ra à?]

Joseph:

"..."

Tống Thư Hàng:

"..."

Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Nha Y, chị em Lục Phỉ, những hành khách còn lại:

"..."

"Bất quá, nếu chọn NO là mở cửa thì chẳng lẽ chọn YES là trực tiếp đưa người ta về nhà thật à?"

Cao Mỗ Mỗ sờ sờ mũi nói.

Dù sao thì kể từ sau khi con hùng ưng kia xuất hiện xong, tam quan mấy chục năm của bọn họ đã vỡ nát tan tành cả rồi. Có lẽ, hóa thành đốm sáng kia thật sự có thể đưa người ta truyền tống xuyên không gian để quay về nhà chăng?

Mấy thứ như tam quan này, lập lên thì khó... Chứ mà lúc vỡ thì cũng nhanh lắm. Đấy là do phá hoại bao giờ cũng dễ dàng hơn gầy dựng lên mà.

Tiếp viên hàng không hơi béo kia nghe thấy thế thì hai mắt sáng rỡ lên. Cô ta chạy vội lên, nhân dịp cánh cửa chính vẫn chưa mở ra, mấy dòng chữ trên cánh cửa vẫn còn đó, dùng sức ấn mạnh lên lựa chọn YES.

Chương 296: Đơn giản như này, cứ cảm thấy sai sai thế nào ấy!

Nhưng bây giờ, trên người của tiếp viên hàng không nọ chẳng có ánh lửa nào bùng lên hết.

Lẽ nào đã bỏ lỡ cơ hội rồi sao? Cô tiếp viên béo béo kia nghĩ thầm trong lòng.

Lúc này, màn sáng trên cánh cửa lại hiện lên một hàng chữ khác: [Đừng có ấn ta nữa, ấn nữa là ta sẽ trở mặt đấy!]

Cô tiếp viên hàng không béo kia bị dọa sợ hết hồn, bây giờ cô ta thật sự bị dọa sợ chết khiếp, nhảy dựng về phía sau, Thổ Ba đứng sau lưng cô ta thiếu chút nữa đã bị xô ngã ra đất.

Ước chừng hơn hai phút đồng hồ sau, cánh cổng kim loại nặng nề phía trước từ từ kéo lên.

Có điều cánh cổng này cũng không hoàn toàn mở ra hết, chí kéo lên tới độ cao khoảng hai thước thì dừng lại.

Độ cao cỡ hai thước như thế này cũng đủ cho mọi người đi vào —— nhưng mà lúc bước qua cánh cổng này thì vẫn làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi. Cánh cổng kim loại khổng lồ như vậy treo lơ lửng trên đỉnh đầu, cảm giác sơ sẩy một cái thôi là nó sẽ rớt thẳng xuống ấy, nếu lỡ mà nó rơi xuống thật... thì người đứng bên dưới sẽ chết thảm lắm, có khi lại trực tiếp bị đè nát bét luôn ấy chứ?

Vậy nên các hành khách đều bước qua cánh cửa thành treo lủng lẳng trên cao, sợ mình chạy chậm thì cánh cửa sẽ rơi xuống mất.

……

Sau khi bình yên vô sự đi qua cổng thành xong, tất cả mọi người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm

Sau đó mọi người đều tò mò nhìn vào bên trong thành.

Bên trong cổng thành là một con đường rộng tít tắp, kéo thẳng vào bên trong. Hai bên đường trồng những cây cổ thụ cao hơn mười mét, còn có cả một dòng suối nhỏ trong veo….

Mà đứng bên cạnh cánh cổng thành này, có một lão giả mặc đồ cổ trang đứng chờ, giống như lão giả đã đứng đây đợi mọi người từ lâu rồi.

Sau lưng lão giả còn có mười lăm người đàn ông cường tráng khỏe khoắn.

“Hoan nghênh các vị anh hùng đến từ phương xa làm khách ở nơi này của chúng ta!”

Lão giả mặc đồ cổ trang nghênh tiếp nhiệt tình, bắt đầu từ Joseph đứng đầu tiên, sau đó bắt tay toàn bộ mọi người vô cùng nhiệt tình..

Lão giả này quá nhiệt tình như vậy, để cho mọi người ở đây trong lúc nhất thời đều không kịp thích ứng.

Tới cuối cùng, khi lão giả mặc quần áo cổ trang kia nắm lấy tay của Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng thoáng nhíu mày lại —— nhãn khiếu của hắn đã mở, cho nên có thể thấy được một vài chi tiết nhỏ.

Hắn chú ý tới, ban nãy, khi lão giả này nắm tay từng người hành khách, tư thế, nụ cười, ngữ khí toàn toàn giống hệt nhau!

Đặc biệt là khi lão giả mặc đồ cổ trang luôn miệng nói: 'Hoan nghênh, hoan nghênh’ ngay cả tiết tấu nhanh chậm và ngữ khí gần như không hề thay đổi gì.

Loại cảm giác này không khỏi khiến Tống Thư Hàng nhớ lại cái giọng nói lặp đi lặp lại phát ra từ trên tường thành khi nãy —— hành động của lão giả mặc đồ cổ trang này giống hệt như kiểu được lập trình sẵn như thế!

Sau khi bắt tay Tống Thư Hàng xong, lão giả kích động nói:

“Cảm tạ các vị anh hùng, cũng nhờ các ngươi đã giúp chúng ta ngăn chặn đợt tấn công của bầy chim ưng kia!”

Nói xong hắn dùng sức vỗ tay thật mạnh.

Mười lăm người đàn ông cao to mạnh khỏe sau lưng của hắn cũng vỗ tay thật mạnh.

Cảm giác quái dị trong lòng Tống Thư Hàng lại càng rõ ràng thêm—— lúc mười lăm người đàn ông mặc đồ cổ trang kia vỗ tay, động tác giơ tay, chạm tay đều giống hệt nhau như khuôn đúc, giống như những người máy tinh vi vậy.

"Xin ông chớ khách khí, chúng ta cũng chỉ là tự bảo vệ bản thân mà thôi."

Tống Thư Hàng thử thăm dò —— hắn vẫn hoài nghi không biết cái 'hòn đảo thần bí' to lớn này có phải là thứ giống như thực tại ảo hay không, Cho nên hắn mới thử thăm dò, để xem lão giả trước mặt này có đáp lời với mình hay không?

Nếu như đối phương chỉ nói phần của mình mặc kệ câu hỏi của hắn thì đây rất có thể chính là thực tại ảo.

"Dù thế nào đi nữa thì mọi người cũng vẫn là anh hùng, chúng ta rất lấy làm cảm kích!"

Lão giả đối đáp rất nhanh. Sau đó, lão giả mặc đồ cổ trang lại nói thêm: - Không biết các vị có đồng ý cho chúng ta làm thịt mấy con súc sinh kia hay không, mặc dù mấy con súc sinh đó luôn làm phiền chúng ta. Nhưng chúng nó quả thật là món ngon rất hiếm có đấy. Các anh hùng vừa đi đường mệt nhọc, đúng lúc cũng cần thịt của những con súc sinh kia tẩm bổ một chút, giảm bớt mệt mỏi.

"Thế thì lão nhân gia cứ thoải mái làm chủ đi, đúng lúc chúng ta cũng đang đói bụng đây. Ngoài ra, xin lão nhân gia ngài có thể sắp xếp cho chúng ta một chỗ để mọi người nghỉ ngơi trong chốc lát được hay không?"

Tống Thư Hàng lại hỏi dò lần nữa..

"Không thành vấn đề, trong tòa thành này cái gì không có, chứ chỗ nghỉ thì muốn bao nhiêu cũng có hết."

Lão giả mặc đồ cổ trang cười ha hả —— tuy rằng tòa thành này rất lớn, nhưng phần lớn đều bỏ trống mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, lão giả mặc đồ cổ trang nhẹ nhàng phất tay một cái, mười lăm ngươi đàn ông cường tráng kia lập tức tiêu sái đi ra khỏi thành, trong đó mười người phân làm hai tổ, khiêng hai con chim ưng to tướng bị Tống Thư Hàng giết chết. Còn năm người khác đi dọc theo về phía bên trái tường thành, chắc muốn mang con chim ưng đầu tiên mà Tống Thư Hàng đã giết.

“Xin mời các vị anh hùng đi theo ta, ta dẫn các vị đi vào nơi nghỉ ngơi.”

Lão giả mặc đồ cổ trang lại nói, sau đó xoay người đi tít ở phía trước.

Tất cả hành khách còn lại đều nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đáp:

“Đi theo đi, thật vất vả lắm chúng ta mới vào thành được, đương nhiên chúng ta phải đi vào một chuyến rồi.”

…..

Dọc theo đường đi, lão giả mặc đồ cổ trang vẫn tràn đầy nhiệt tình như trước, lúc dẫn đường, còn không ngừng giới thiệu về tòa thành cổ tráng lệ này với Tống Thư Hàng.

lão giả mặc đồ cổ trang giới thiệu rất kỹ càng, thậm chí ngay cả một tấm bia đá trong tòa cổ thành đều được hắn kể ra lai lịch rõ ràng, bao gồm cả những lịch sử liên quan tới nó nữa—— hành khách bên cạnh không ai xen mồm nói vào được.

Tống Thư Hàng và lão giả vừa nói vừa cười, gật đầu phụ họa.

Sau đó... nói mãi nói mãi, đột nhiên, Tống Thư Hàng mỉm cười lên tiếng nói:

“Lão nhân gia, ngươi có đi đại tiện không?”

“Ha ha, quả nhiên tiểu hữu cũng cho là như vậy à.”

Lão giả mặc đồ cổ trang vuốt râu cười.

Đối thoại…. không khớp rồi!

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, hỏi vấn đề lại càng thêm thất lễ:

“Lão nhân gia, mẹ người có phải là khỉ không?”

Những lời này, Tống Thư Hàng nói rất mơ hồ, với lại tốc độ cũng hơi nhanh —— nếu như có vấn đề thì hắn có thể vin cớ nói rằng mình buột mồm nói bậy, vốn đang định hỏi ‘lão nhân gia, chỗ các ngươi có con khỉ nào không?’ mới đúng.

Tất cả hành khách đứng bên cạnh đều ngây ra, không biết Tống Thư Hàng đang làm gì.

Thế nhưng, lão giả mặc đồ cổ trang giống như không nghe thấy những lời mà Tống Thư Hàng vừa mới nói vậy, vẫn nở nụ cười như cũ.

Lão còn nhiệt tình kéo tay của Tống Thư Hàng, tiếp tục thân thiết giới thiệu về một phiến liễu trước mặt với Tống Thư Hàng:

"Tới đây, anh hùng, ngươi xem cây liễu kia mọc tốt không. Đừng xem thường bọn nó nhé, bọn nó đã có lịch sử lâu đời hơn một trăm năm rồi đấy, nghe nói mỗi năm hái chồi non của nó xuống, phối chung với vài loại dược liệu khác thì có thể chế thành một loại diệu trả có tác dụng cường thân kiện thể đấy."

Câu hỏi ban nãy bị lơ rồi à? Nhưng đoạn đối thoại này… vẫn có vấn đề.

Trong lòng Tống Thư Hàng có chút áy náy, lại làm ra vẻ nhiệt tình, nói thử:

"Cha của ngươi là đại tinh tinh."

"Ha ha ha, anh hùng cũng thấy gốc cây này rất tốt đúng không?"

Lão giả mặc đồ cổ trang vui mừng vuốt râu.

Tống Thư Hàng gật đầu, vẻ mặt khen ngợi:

"Ngươi là khỉ ngựa."

"Ha ha ha, anh hùng nói có đạo lý a!"

Lão giả cười trả lời.

Tất cả hành khách đứng bên cạnh đều choáng váng, bọn họ ngoáy lỗ tai, không biết là Tống Thư Hàng lên cơn điếc hay là lão giả mặc đồ cổ trang kia lên cơn nữa? Hay có khi nào cả thế giới đều điếc hết cả rồi không?

Quả nhiên, đối thoại đã bị phá hỏng rồi.

Tống Thư Hàng dùng sức xoa xoa khuôn mặt, quả nhiên lão giả mặc đồ cổ trang trước mắt này có vấn đề... rõ ràng hắn đang vận chuyển theo một trình độ được dựng sẵn.

Lúc ở cổng thành, ông ta có thể đối đáp lưu loát như thế, rõ ràng là giống như kiểu mấy robot trò chuyện nhận diện mặt, sẽ căn cứ vào những những từ ngữ mấu chốt, lại thêm vẻ mặt của đối tượng, sau đó sẽ chọn lời trả lời chính xác.

Sau khi vào thành xong, lão giả mặc đồ cổ trang bắt đầu mở ra hình thức giới thiệu về tòa thành cổ. Dọc theo đường đi không ngừng giới thiệu về những thứ ở bên trong tòa thành cổ với bọn họ, khiến cho bọn họ không thể nói chen vào được.

Dù cho không phải là thực tại ảo thì có thể lão giả mặc đồ cổ trang này cũng là một thứ tương tự như khôi lỗi có trí năng.

Mà thôi, bắt nạt một con người máy trò chuyện thế này căn bản chẳng có chút cảm giác thành tựu gì hết.

Cứ trực tiếp hỏi về chuyện mình muốn biết luôn cho rồi.

“Lão nhân gia, ta muốn hỏi một chút, những hành khách chọn đáp án YES ở cổng thành thì sẽ được đưa thẳng về nhà à?”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

“Đáp án trên cổng thành gì? Đó là cái gì thế?”

Lão giả mặc đồ cổ trang quay đầu lại, hỏi với vẻ nghi hoặc.

Lẽ nào.... Lão giả mặc đồ cổ trang không có quyền trả lời về vấn đề này à?

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp:

“Vậy lão nhân gia này, chúng ta phải làm sao thì mới có thể rời khỏi nơi này đây?”

Lần này, tất cả các hành khách đều nhìn về phía này với ánh mắt mong ngóng.

“Rời khỏi nơi này à?”

Lão giả mặc đồ cổ trang chỉ vào tòa tháp cao nhất ở trong thành cổ:

“Có nhìn thấy tòa tháp cao cao đó chứ? Ở đó có một trung tâm giao dịch lớn, mặc kệ là ai, đều có thể dùng thứ gì đó trên người của mình để vào đó giao dịch, hòng đổi lấy thứ mà mình muốn. Không lừa trên gạt dưới, tuyệt đối trao đổi ngang giá!”

“Có thể đổi được cơ hội rời khỏi nơi này ở trong đó sao?”

Tống Thư Hàng lập tức hỏi tới.

Lão giả mặc đồ cổ trang lắc đầu:

“Đã nói là không lừa già gạt trẻ, trao đổi đồng giá, thì sao có thể dùng cơ hội rời khỏi nơi đây để uy hiếp người ta được? Chỉ cần hoàn thành một lần giao dịch ở trong tòa tháp cao đó thì mặc kệ là giao dịch gì cũng được, chỉ cần làm xong thì có thể rời khỏi nơi đây được rồi.”

Tống Thư Hàng ngây ra.

Đơn giản như vậy thôi á?

Nếu đơn giản như vậy... thì tại sao các tền bối ở trong nhóm Cửu Châu Số 1 lại gặp phải đủ loại kiếp nạn trên hòn đảo thần bí này như thế, tuy rằng chẳng bị vết thương nặng gì, nhưng cũng trải qua mấy trận ác chiến luôn ấy chứ.

Cuối cùng còn rơi vào kết cục tự mình phong ấn ký ức để rời khỏi nơi này nữa là sao? Lẽ nào nơi các tiền bối tiến vào không phải cùng một chỗ với mình sao? Hay có khi nào kiểu mở phó bản của các tiền bối không đúng?

“Chúng ta đến rồi, đây này là nơi lão phu cai quản, mọi người có thể tùy ý ở lại trong các phòng ốc ở chỗ này. Một lát nữa, đợi mấy người trẻ tuổi kia làm thịt nhổ lông lũ súc sinh kia xong rồi thì ta sẽ trổ tài cho mọi người nếm thử.”

lão giả mặc đồ cổ trang cười ha hả nói, còn làm một động tác xào rau nữa.

“Làm phiền lão nhân gia rồi.”

Tống Thư Hàng đáp lời.

Mặc dù chỉ là một nhân vật trí năng mà thôi, thế nhưng đúng là làm được đại ân cho mọi người, để bọn họ biết cách quay về… đợi lát nữa nghỉ ngơi một chút, khôi phục thể lực với tinh thần lực xong, hắn có thể đi tìm hai anh em Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương về đây, sau đó thông qua tòa tháp cao kia để rời khỏi đây.

- Như vậy, xin mời các anh hùng nghỉ ngơi thật tốt, lão phu tạm thời không quấy rầy mọi người nữa.- lão giả mặc đồ cổ trang nhiệt tình cười nói.

Mọi người cũng khách khí nói vài câu với lão giả.

Lão giả mặc đồ cổ trang xoay người định rời khỏi, thế nhưng... sau khi đi được hai bước thì hắn đột nhiên dừng lại.

Sau đó, hắn đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, cầm lấy tay của Tống Thư Hàng, nhiệt tình lắc lắc.

Đồng thời, hắn dùng thanh âm chỉ có mỗi mình Thư Hàng mới có thể nghe thấy để nói:

“Hoan nghênh đã tới thiên giới đảo, Tống, Thư, Hàng. Mong ngươi chơi vui vẻ.”

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì đờ người ra, vị lão giả trước mắt này không phải là robot trí năng à? Còn nữa, lúc đọc lên mình ra lại phải nhấn giọng từng chữ như thế là sao.

Chương 297: Ta chính là Cửu Đăng ba trăm năm trước đã xình xịch ngươi đây!

Sau khi nhiệt tình bắt tay Tống Thư Hàng xong thì lão giả mặc đồ cổ trang tỏ ra khá thỏa mãn, tung tăng rời khỏi, để lại một mình Tống Thư Hàng hóa đá bay theo gió.

Thổ Ba nhìn thấy mặt Tống Thư Hàng đực ra thì nghi hoặc hỏi: - Thư Hàng, lão nhân gia kia đã nói gì với mày thế?

“Không có nói gì hết, lão nhân gia chỉ bảo bọn mình chơi vui mà thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chỉ nói vậy thôi à?”

Thổ Ba lại càng nghi hoặc hơn:

“Vậy mày làm cái bản mặt trông như mới bị người ta hấp diêm xong là sao?”

“....”

Tống Thư Hàng vỗ vai Thổ Ba thật mạnh:

“Thổ Ba này, mai mốt về đi học lại ấy, tới giờ ngữ văn mày phải dỏng tai lên mà nghe giảng cho kỹ nhé. Cái ví dụ của mày khi nãy chả ăn nhập khỉ gì hết.”

Thổ Ba: “…”

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ lại nói:

“Mà nói này, mày có cảm giác mấy lời của lão nhân gia khi nãy đã nói không đáng tin chút nào không? Thật sự có thể thông qua giao dịch trong ngọn tháp của tòa thành này là có thể lấy được cơ hội rời khỏi hòn đảo này sao?”

Cho dù trước kia Cao Mỗ Mỗ chưa từng gặp phải mấy chuyện thần quái thế này bao giờ, nhưng ở trong phim và game, mỗi khi gặp phải kịch bản phim hay phó bản có nội dung tương tự như thế, thì có cái nào vượt qua dễ thế đâu?

Tống Thư Hàng cười nói:

“Mặc kệ là thật hay giả, mình cứ qua đó xem là biết.”

Bọn họ nhất định phải rời khỏi hòn đảo thần bí này… cho nên mặc kệ chuyện lão giả mặc đồ cổ trang kia nói là thật hay giả, bọn họ đều phải lên ngọn tháp kia xem thử mới được.

Mọi người im lặng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía tòa tháp trong ngôi thành cổ này.

Lúc này, cô gái trông có vẻ trí thức kia tò mò hỏi:

“Các cậu nói xem, đợi sau khi chúng ta bước vào trong tòa tháp đó, người trong đó sẽ giao dịch thứ gì với chúng ta đây? Trên người chúng ta có thứ gì thích hợp để giao dịch với người ta à?”

Từ sau khi mọi người gặp tai nạn rơi máy bay xong, vất vả lắm mới leo ra khỏi cái xác máy bay kia, lại gặp ngay bầy đại tinh tinh quái dị nọ. Hành lý của mọi người vẫn còn đang ở trên máy bay, mấy thứ mang theo bên người thì chẳng được bao nhiêu.

Cô gái kia vừa mới nói xong thì rất nhiều hành khách đều biến sắc!

Cô tiếp viên hàng không lập tức sờ sờ móc móc trên người mình, lấy ra được mấy tờ danh thiếp, một cái thẻ mua sắm, một chiếc khăn tay, điện thoại, và một chum chìa khóa… Toàn mấy thứ linh tinh.

Cô lập tức mếu máo:

“Liệu khu giao dịch trên tòa tháp đó có nhận mấy thứ này không đây?”

Không riêng gì cô, rất nhiều hành khách đều sờ soạng lục lọi khắp người mình, sau đó ai cũng mếu máo y chang —— rõ ràng, thứ trên người bọn họ cũng không khá khẩm hơn tiếp viên kia là mấy.

Cái tòa tháp thần bí kia cũng có phải vựa ve chai đâu, liệu họ có chấp nhận giao dịch mấy thứ này không đây?

Một hành khách nữ lí nhí nói:

“Hay là chúng ta quay lại chỗ máy bay lấy lại chỗ hành lý trên máy bay nhỉ?”

“Chúng ta đi kiểu gì bây giờ… cô đừng có quên trên trời vẫn còn một đàn chim ưng khổng lồ, trong rừng thì có một con thằn lằn khổng lồ đấy.”

Ông anh định nhảy thi với bầy đại tinh tinh ban nãy cười khổ nói:

“Hơn nữa, cô đừng quên là vẫn còn lũ đại tinh tinh quái dị kia. Có vẻ như trí lực của bầy đại tinh tinh đó khá cao, nói không chừng đồ đạc trên máy bay của chúng ta đã bị chúng nó cuỗm mất rồi.”

Mọi người nhớ tới đám đại tinh tinh kia, không khỏi thở dài nặng nề.

“Đừng nghĩ nhiều làm gì, lát nữa ăn chút đồ ăn để cho lại sức xong thì đi vào tòa tháp đó xem thử. Nói không chừng chúng ta lại có sẵn thứ trong đó cần giao dịch thì sao?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thật ra thì từ khi bước vào thành cổ tới nay, Tống Thư Hàng vẫn luôn suy tư… tại sao hòn đảo thần bí này, hoặc gọi đúng hơn là thiên giới đảo này lại khiến cho nhiều hành khách bình thường đi lên đảo như thế?

Lúc đầu hắn hoài nghi không biết có phải vì mình hay không, có lẽ thiên giới đảo muốn kéo hắn lên đảo, còn những người hành khách này chỉ là bị chịu tội oan thôi —— đây không phải là vì hắn tự kỷ, dù sao thì hắn cũng là tu sĩ duy nhất trên máy bay, nếu như thiên giới đảo mà chọn ra mục tiêu thì khả năng kẻ đó là hắn sẽ cao nhất!

Nhưng sau này nghĩ kỹ lại thì thấy không đúng lắm.

Nếu như thiên giới đảo thật sự chỉ muốn kéo hắn lên trên đảo thôi thì có thể trực tiếp chộp riêng mình hắn lúc ở trên máy bay luôn rồi.

Cho dù không thể làm được như thế thì thiên giới đảo này cũng có thể khiến cho toàn bộ hành khách trên máy bay biến mất, chỉ chừa lại mỗi mình Tống Thư Hàng trên máy bay cũng được rồi! Điều này thiên giới đảo hoàn toàn có thể làm được kia mà!

Cho nên, có khi nào thiên giới đảo này có dụng ý gì đặc biệt cho nên mới cố ý chọn nhóm hành khách này ra rồi đưa tới đây?

Nếu thế thì dụng ý đó lại là gì đây?

Lúc này, khi hắn nghe lão giả kia nhắc tới khu giao dịch trong tòa tháp, thì trong lòng hắn chợt động, nảy ra mưu kế thế này.

Có khi nào là trên người số hành khách ở lại mang theo thứ gì đó khiến cho thiên giới đảo này cảm thấy hứng thú hay không?

“Nhưng trên người chúng tôi đâu còn thứ gì đáng giá nữa đâu.”

Cô tiếp viên hàng không nhìn mấy thứ tạp nhạp trong tay mình, cô không tin là sẽ có người muốn giao dịch lấy mấy thứ này/

“Đừng sợ gì cả. Tóm lại là đợi lát nữa đi lên tòa tháp kia xem xong rồi hãy tính tiếp. Có lẽ trên người chúng ta còn cất giấu bảo vật gì đó mà ngay cả bản thân của chúng ta cũng không biết thì sao?”

Tống Thư Hàng mở miệng an ủi.

Tất cả hành khách đều an tĩnh lại, im lặng chờ dưỡng sức.

Sau đó, thi thoảng lại có hành khách lặng lẽ nhìn về phía 'quân tử vạn lý hành —— giá trị vũ lực mà Tống Thư Hàng thể hiện ra lúc giết chết con hùng ưng kia quả thật rất rung động lòng người, khiến cho các hành khách đều rục rịch.

Bọn họ cũng giống như Joseph, hận không thể xin đi theo bên cạnh Tống Thư Hàng để học được mấy chiêu.

Chỉ là bọn họ không mặt dày được như Joseph. Nên nhất thời không biết phải làm thân với Tống Thư Hàng kiểu gì.

Nhưng không sao cả, dù sao thì bọn họ cũng đã biết về sự tồn tại của Tống Thư Hàng. Đợi khi có cơ hội rời khỏi hòn đảo này rồi lại kiếm dịp nào đó móc nối quan hệ với Tống Thư Hàng cũng được.

Rất nhiều người đều nghĩ như thế.

Còn mấy người bạn cùng phòng có quan hệ tốt với Tống Thư Hàng như Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba thì lại không muốn làm khó Tống Thư Hàng nữa. Dù sao thì ngày tháng bọn họ ở chung với Tống Thư Hàng hãy còn dài.

…..

Chừng mười phút sau, lão giả mặc đồ cổ trang lại xuất hiện lần nữa.

Chỉ thấy hắn đeo tạp dề của đầu bếp, hai tay cầm một con dao chặt lớn, máu dính be bét khắp người, trên mặt mang theo một nụ cười rất rợn người.

Mấy hành khách nữ nhìn thấy bộ dạng của lão giả mặc đồ cổ trang thì lập tức liên tưởng tới mấy tình tiết trong phim kinh dị, ai nấy cũng bị dọa hết hồn la hét liên hồi.

Lão giả mặc đồ cổ trang vẫn giữ nguyên nét mặt cùng với nụ cười đáng sợ đó, nói như một NPC:

“Những anh hùng đáng kính, ba con súc sinh kia đã được nhổ lông làm thịt xong, tiếp theo ta sẽ cho người đưa chúng nó lên, xin mời các vị anh hùng dùng thoải mái!”

Trong lúc ông đáng nói thì có năm người đàn ông cường tráng xuất hiện sau lưng ông, tay họ bưng hai nồi canh thịt có đủ sắc hương vị, chỉ ngửi mùi thôi cũng khiến người ta thấy đói bụng.

Thấy thế, mấy hành khách sau lưng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhìn lão giả mặc đồ cổ trang với vẻ cảnh giác.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật —— lão nhân này có sở thích nặng đô quá. Hắn dám cam đoan, tâm trạng của lão nhân gia nhất định là rất thích thú khi nhìn thấy bộ dạng sợ hết hồn của các hành khách như thế này.

Năm người đàn ông cường tráng kia đặt nồi to xuống, lại múc một bát canh thịt đầy ụ cho các vị hành khách đang đói rã ruột ở đây.

Các hành khách vừa đói lại vừa mệt. Hơn nữa loại canh thịt này giống như có một loại ma lực nào đó hấp dẫn bọn họ, sau khi nhận lấy bát canh thịt xong, các hành khách căn bản không kịp suy nghĩ cân nhắc xem nồi canh này có vấn đề gì hay không, chỉ vội húp liên tục…

Tống Thư Hàng vốn còn định nhắc nhở Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ một câu. Nhưng hắn còn chưa kịp nói năng gì thì đám Thổ Ba đã húp lấy húp để bát canh thịt mất rồi.

Tống Thư Hàng thở dài, nhận lấy một bát canh thịt, nhìn về phía lão giả mặc đồ cổ trang:

“Lão nhân gia này, ngươi cũng uống một chút đi.”

Lão giả mặc đồ cổ trang nhếch môi cười, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tiếc quá đi, lão phu, chỉ, ăn, chay! Không, ăn, mặn!”

Ăn chay thì ăn chay, có cần phải nghiến răng nghiến lợi như thế không chứ?

Tống Thư Hàng mỉm cười, nhẹ nhàng đặt bát canh thịt qua một bên.

“Yên tâm đi, trong nồi canh thịt này không có vấn đề gì đâu, nồi canh thịt này xem như lão phu đền bù tổn thất cho các ngươi.”

lão giả mặc đồ cổ trang nhỏ giọng nói.

“Ta vẫn không dám ăn.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời, trước khi biết rõ về lão giả này, sao hắn dám ăn bừa thứ đối phương đưa chứ?

“Vậy thì thôi, nhưng ta vẫn giữ bát canh thịt này lại cho ngươi. Đợi khi nào ngươi muốn thì ăn cũng được.”

Hình như lão giả mặc đồ cổ trang cũng đã đoán được Tống Thư Hàng sẽ từ chối bát canh thịt này, nên hắn dứt khoát dọn bát canh của Tống Thư Hàng đi.

Sau đó, hắn cởi chiếc tạp dề dính đầy máu me ném qua một bên.

Sau khi ngồi im chờ các hành khách ăn canh xong, lão giả mặc đồ cổ trang cười hỏi:

“Các vị anh hùng đã nghỉ ngơi xong cả rồi chứ? Nếu vậy thì lão phu sẽ đưa các ngươi đi tới tòa tháp cao của thành cổ để tiến hành giao dịch nhé!”

Các hành khách bất giác sờ lên bụng của mình, rõ ràng đó chỉ là một bát canh thịt bình thường, nhưng ăn xong lại cảm thấy no căng trước nay chưa từng có.

Hơn nữa cảm giác như toàn thân thoáng cái đã tràn ngập sức mạnh, bọn họ cảm giác bây giờ mình có chạy một hơi cả chục cây số cũng không thành vấn đề!

Đúng là bát canh thịt thần kỳ mà!

……

Dọc theo con đường trong thành cổ, có lão giả mặc đồ cổ trang dẫn đường, mọi người đi vào bên trong của thành cổ. Cuối cùng đi về phía tòa tháp cao kia.

Trên đường đi…. Số lượng dân cư trong thành cổ khiến cho các hành khách bối rối. Bởi vì số lượng dân cư thật sự quá ít, ngay cả người ở trong nội thành cũng chẳng được mấy ai, khiến tòa thành cổ khổng lồ này giống như một tòa thành chết vậy. Chỉ thi thoảng mới có thể thấy loáng thoáng một vài bóng người.

Điều này khiến cho các hành khách vẫn luôn sống trong các thành phố đông đúc tấp nập của Trung Quốc thấy không được quen lắm.

Mọi người nhanh chóng đi tới bên dưới tòa tháp cao.

Lão giả mặc đồ cổ trang đút tai tay vào trong ống tay áo, nói: - Các vị, ta chỉ có thể đưa mọi người đi tới đây thôi. Các ngươi cứ trực tiếp đi vào từ cửa tháp, sẽ tự có người tới đón các vị.

“Nếu như thuận lợi thì sau khi giao dịch xong. Các vị sẽ lấy được cách rời khỏi nơi này.”

“Cuối cùng, chúc mọi người có thể đổi được thứ mà mình muốn.”

Lão giả mặc đồ cổ trang mỉm cười nói.

“Mượn lời chúc của lão nhân gia.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hắn dẫn theo đám người Cao Mỗ Mỗ, đi vào bên trong tòa tháp cổ.

…..

Mọi người vừa mới đặt chân bước vào trong tháp thì đột nhiên có cảm giác không trọng lực như khi bước vào trong thang máy.

Một lát sau, hình ảnh trước mắt mọi người đột nhiên lại thay đổi, biến thành một điện phủ bằng bảo thạch vô cùng khổng lồ!

Tất cả đồ đạc trong điện phủ này đều được làm thành từ các loại đá quý đủ màu, kim cương các kiểu. Ngay cả cái bàn cũng dùng vô số bảo thạch ghép lại. Một số đồ vật như ly tách gì đó, đều cùng mấy viên bảo thạch cực lớn để khoét rỗng mà thành.

Một cỗ khí tức thần hào đập thẳng vào mặt mọi người.

Tiếp viên hành không thấy cảnh tượng trước mặt thì đau khổ sờ thứ trong ngực áo của mình, đừng nói là những thứ cô mang theo trên người, dù có bán luôn cả cô cũng không mua nổi một cục kim cương nhỏ nhất trong điện này nữa —— bởi vì viên kim cương nhỏ nhất ở đây cũng phải to cỡ bằng bàn tay.

Thế này thì để người ta giao dịch vui vẻ kiểu gì đây? Cô biết lấy thứ gì ra để mà giao dịch bây giờ?

Người nghĩ như thế không chỉ có mỗi mình cô tiếp viên hàng không, phần lớn hành khách đều cảm thấy bất lực y hệt thế.

“Ở Tinh Không Chi Gia này, chúng ta đều tuân thủ tuyệt đối nguyên tắc trao đổi đồng giá, để các vị khách đều có thể yên tâm bán, an tâm mua!”

Một giọng nói thanh thúy vang lên khắp bốn phương tám hướng trong bảo thạch điện:

“Tinh Không Chi Gia chúng ta tuyệt đối không lừa trên gạt dưới, hàng thật giá thật, không hề lừa gạt! Nếu giả thì sẽ đền gấp mười lần!”

Tống Thư Hàng: “...”

Cái kiểu quảng cáo treo đầy đường thế này khiến người ta cảm giác sự ngầu lòi của Tinh Không Chi Gia này thoắt cái đã rớt hạng thê thảm.

“Tiếp theo, xin mọi người cứ thả lỏng, sau đó trước mặt các ngươi sẽ xuất hiện một khung giao dịch. Dựa vào nguyên tắc trao đổi đồng giá, chúng ta sẽ liệt kê vật phẩm mà mọi người có thể dùng để giao dịch, cùng với vật phẩm mà chúng ta dùng để giao dịch với các ngươi. Đồng giá tuyệt đối, công bằng tuyệt đối!”

Giọng nói thanh thúy kia lại vang lên lần nữa.

Mọi người nghe thấy thế thì đều hít sâu một hơi, cố gắng thư giãn đầu óc.

Sau đó, trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện một cửa sổ giao dịch do màn sáng tạo thành —— những màn sáng này chỉ có riêng bản thân từng người mới có thể nhìn thấy.

Lúc này, vị tiếp viên hàng không kia đột nhiên kinh ngạc bật thốt:

“Ủa ủa ủa? Các người chỉ cần sợi dây chuyền của tôi thôi hả?”

Cô nhìn về chỗ ngực của mình, sợi dây chuyền có mặt cá khắc gỗ nho nhỏ này là cô bỏ ra ba mươi đồng mua được ở trong một tiệm đồ cổ, lúc đó cô cũng không biết đây là thứ gì, lúc ấy chỉ cảm thấy nó rất đáng yêu nên mới mua.

Nào ngờ, thứ mà Tinh Không Chi Gia này muốn đổi lại là con cá gỗ nhỏ này.

Chẳng lẽ con cá gỗ nhỏ này là bảo vật gì đó?

Sau đó, cô tò mò nhìn về phía món đồ mà Tinh Không Chi Gia đặt lên để đổi lấy con cá khắc gỗ nhỏ kia.

[Một viên thanh xuân mỹ dung đan, ghi chú: Cô có muốn năm mươi tuổi mà vẫn giữ được vẻ trẻ đẹp của một thiếu nữ tuổi hai mươi không? Cô có muốn giữ được vẻ xinh đẹp của tuổi ba mươi khi đã bảy mươi không? Đừng lo, một viên thanh xuân mỹ dung đan này là có thể đẩy lùi vẻ già yếu của cơ thể con người, cô xứng đáng có được nó!]

Nếu như trước kia có người quảng cáo về cái thứ như thanh xuân mỹ dung đan này ở trước mặt tiếp viên hàng không thì cô nhất định sẽ mắng người đó là lừa đảo. Nhưng bây giờ, cô không thể không tin, bởi vì tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay đều vượt hẳn lẽ thường.

Sau đó. Cô nhìn về phía một thứ vật phẩm khác mà đối phương dùng để trao đổi.

[Một tờ tiêu nan phù, ghi chú: Tiêu tai giải nạn, mang theo lá bùa này, có thể giải trừ một nguy cơ sống chết của cô.] Cái phần ghi chú này thì có tiết tháo hơn phần kia nhiều.

Những thứ để giao dịch chỉ có hai món, tiếp viên hàng không suy nghĩ một lúc rồi dứt khoát chọn thanh xuân mỹ dung đan luôn.

Đối với tiếp viên hàng không mà nói, giữa một cơ hội giữ mạng với vẻ đẹp thì đương nhiên vẫn là vẻ đẹp thanh xuân có giá hơn rồi.

“Chúc mừng, cô đã giao dịch xong một vật phẩm với Tinh Không Chi Gia. Xin hỏi cô có chọn rời khỏi thiên giới đảo lập tức hay không, hay là chọn 24 tiếng đồng hồ sau mới rời khỏi?”

Thanh âm kia lại vang lên.

Đồng thời, trong lòng bàn tay của tiếp viên hàng không có thêm một viên thuốc trong suốt, phát ra mùi thơm lạ kỳ.

Cô quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, giống như đang muốn trưng cầu ý kiến của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát xong thì nói:

“Trên thiên giới đảo này đầy ắp nguy hiểm. Tôi đề nghị, nếu như mọi người có thể rời khỏi nơi này thì cứ đi cho sớm thì hơn. Dù sao thì tôi cũng chỉ có một mình, không thể phân thân ra được. Nếu như gặp phải mấy mối nguy hiểm như con chim ưng khổng lồ kia thì tôi cũng không dám chắc là mình có thể bảo vệ được mọi người đâu.”

Mọi người nhớ tới bầy chim ưng ở chỗ cổng thành khi nãy, ai nấy cũng biến sắc.

“Thư Hàng tiên sinh, chúng ta gặp lại ở ngoài thế giới thực sau vậy.”

Tiếp viên hàng không gật đầu thật mạnh, cô nuốt viên thuốc trong suốt có mùi thơm lạ kỳ kia trước, sau đó chọn lập tức rời khỏi thiên giới đảo.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Nhưng gặp ở thế giới thực á? Tới lúc đó gặp lại chắc là cô chẳng nhớ được những chuyện đã xảy ra trên thiên giới đảo này đâu.

Xóa ký ức chẳng phải chuyện khó khăn gì đối với những tu sĩ cường đại cả.

Mà theo như kinh nghiệm của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 thì chắc chắn không thể giữ lại được những ký ức về thiên giới đảo…

Đợi sau khi rời khỏi thiên giới đảo thì hắn và cô tiếp viên hàng không này sẽ thành kiểu ‘gặp mà chẳng quen’ thôi.

….

Lúc này, cô tiếp viên hàng không kia chọn lập tức quay về.

Sau đó, trên người cô bốc lên ánh sáng trông như một ngọn lửa

—— đây không phải ánh sáng xuất hiện trên người của hành khách lúc ở trên máy bay và ở ngoài cổng, biến người ta thành đốm sáng tan biến sao?

Cô tiếp viên hàng không kia lập tức hoảng sợ.

Thanh âm trong Tinh Không Chi Gia lập tức giải thích:

“Đừng lo lắng, đây là cách đưa các ngươi quay về. Sẽ không tạo thành bất kỳ thương tổn gì cho các ngươi cả, đợi các ngươi tỉnh lại thì sẽ phát hiện mình đã quay về ngôi nhà ấm áp của mình.”

Nghe lời giải thích này, mọi người lập tức nhớ tới lựa chọn YES và NO ở ngoài cổng… Hóa ra cái lựa chọn đó thật sự đưa người ta về với mái nhà ấm áp của mình.

Joseph thở phào nhẹ nhõm —— nói vậy thì lúc ở trên máy bay, con gái của hắn cũng đã được đưa về nhà rồi đúng không?

Cũng có vài người thở phào nhẹ nhõm như Joseph, rõ ràng, bọn họ đều có người thân hoặc bạn bè bị biến mất ở trên máy bay.

Có cô tiếp viên hàng không kia mở đầu, những hành khách khác bắt đầu tiến hành giao dịch.

Các mục giao dịch có đủ loại, và cũng vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Có người cần phải đổi cái áo khoác da đang mặc….

Có người phải đổi chiếc nhẫn đính hôn của mình….

Thú vị nhất chính là ông chú biết nhảy kia, thứ ông ta phải đổi lại là một cái bớt có từ lúc mới sinh ra…Mà thứ ông ta nhận được lại là một chiếc vòng cổ bằng vàng rồng lớn chừng sợi xích chó. Ông ta đã muốn đi phẩu thuật xóa cái bớt từ lâu rồi. Bây giờ không chỉ có thể bớt được tiền đi phẩu thuật, mà còn đổi được một sợi xích vàng lớn thế này, xem như lời to.

Còn Thổ Ba nhìn vào hạng mục giao dịch của mình xong thì cũng há hốc mồm ra.

Thứ mà cậu ta phải giao dịch lại là —— một ống máu.

Mà thứ cậu ta nhận được lại là một nồi canh thịt. Cũng là cái loại mà lão giả mặc đồ cổ trang đã cho bọn họ ăn khi nãy, hơn nữa, đây lại là mục lựa chọn duy nhất.

“Máu? Canh thịt?”

Thổ Ba cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng cậu ta không ấn đồng ý ngay, mà liếc mắt nhìn Cao Mỗ Mỗ một cái. Sau đó cả hai lập tức quay sang nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hai thằng bạn cùng phòng xong thì mỉm cười, nói:

“Hai đứa bây đừng có cù nhây nữa, cứ hoàn thành lần giao dịch trước đã, đợi rời khỏi thiên giới đảo này rồi nói sau.”

“Vậy mày thì sao?”

Cao Mỗ Mỗ nghe thấy giọng điệu của Tống Thư Hàng giống như không định quay về cùng với bọn họ thì phải?

“Bọn mày đừng quên Gia Cát Trung Dương với Gia Cát Nguyệt chứ, tao phải đi tìm hai người đó về cái đã.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp lời:

“Bọn mày cứ yên tâm đi, chờ tao đưa hai anh em bọn họ về xong thì sẽ lập tức về tìm bọn mày.”

“Mày phải về nhanh nhé.”

Thổ Ba nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Thổ Ba hít sâu một hơi, ấn nút giao dịch. Sau đó lập tức có một nồi canh thịt ngon lành xuất hiện trong tay hắn….. tiếp theo, trên người của cậu ta có một ngọn lửa bốc lên, sau đó cậu ta biến mất không thấy đâu nữa.

Cao Mỗ Mỗ, Nha Y, chị em Lục Phỉ cũng ấn nút giao dịch, rồi biến mất hệt như Thổ Ba.

Cuối cùng, chỉ còn lại mỗi mình Tống Thư Hàng và Joseph còn đứng lại trong Tinh Không Chi Gia này.

“Sư phò, ta đi cùng ngươi!”

Joseph nói với vẻ kích động, hắn quyết định rồi, phải theo sát sư phụ một tấc cũng không rời, để nhìn thần uy của sư phụ nữa.

“Ngươi cũng về trước đi.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Không thì… tới lúc đó đừng hòng làm hàng xóm với ta.”

Nghe Tống Thư Hàng nói thế, Joseph mới thở dài, cũng không biết hắn giao dịch thứ gì, thân thể biến thành đốm sáng rồi tan biến đi.

Cuối cùng, bên trong Tinh Không Chi Gia chỉ còn lại mỗi mình Tống Thư Hàng đứng đó.

…..

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, sau đó, hắn đột nhiên quay sang giơ ngón giữa lên với bảo thạch điện phủ của Tinh Không Chi Gia.

Tiếp theo, hắn đút hai tay vào túi, rời khỏi Tinh Không Chi Gia này không chút do dự.

Lúc đi tới cửa ra của bảo thạch điện phủ nọ thì vẫn là cảm giác giống hệt như khi đi thang máy kia.

Sau một khác, Tống Thư Hàng đã xuất hiện ở cửa ra vào của tòa tháp.

“Ô kìa, Tống Thư Hàng tiểu hữu. Sao ngươi không đổi đồ đi, ra đây làm gì thế?”

Lão giả mặc đồ cổ trang nhìn về phía Tống Thư Hàng, cũng không thấy hắn lộ ra vẻ kinh ngạc gì, chỉ cười hỏi.

“Lão nhân gia đã biết rõ rồi thì cần gì phải cố hỏi chứ?”

Tống Thư Hàng nhíu mày:

“Tinh Không Chi Gia căn bản không muốn đưa ta về đúng không?”

Lúc ở trong bảo thạch điện đường khi nãy, trên người mọi người đều nhảy ra cửa sổ giao dịch. Nhưng trên người của Tống Thư Hàng thì lại không có gì hết —— dù rằng trên người hắn có rất nhiều bảo vật.

Nếu nói không có người lén thao túng thì ai mà tin nổi?

“Ha ha ha ha.”

Lão giả mặc đồ cổ trang cười lớn. Hắn lại đưa bát canh thịt kia ra rồi nói:

“Có muốn uống không?”

Tống Thư Hàng nhận lấy bát canh thịt, cắn răng nói:

“Người sáng mắt không nói quanh co, rốt cuộc lão nhân gia là ai, tìm ta có việc gì?”

“Nếu như ta nói…. Vấn đề thật ra nằm ở trong bát canh này. Vì ngươi không uống canh thịt, cho nên không thể nào giao dịch với Tinh Không Chi Gia thì ngươi có tin hay không?”

Lão giả mặc đồ cổ trang cười ha hả hỏi lại.

Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn.

“Uống ngay đi cho nóng, yên tâm đi, nếu như ta mà có ác ý với ngươi thì có thể đè đầu ngươi ra trút hết bát canh này vào miệng ngươi rồi.”

Lão giả mặc đồ cổ trang mỉm cười nói.

Thư Hàng nghiến răng, bưng bát canh thịt này lên, hớp một hơi cạn sạch:

“Bây giờ đã có thể nói được chưa, ngươi là ai? Tìm ta có việc gì?”

“Chàng trai, ngươi hỏi câu này hay lắm!”

lão giả mặc đồ cổ trang mỉm cười.

Tiếp theo, lão giả giơ một ngón tay gõ lên đầu, mái tóc hoa râm biến mất, chỉ để lại một cái đầu bóng lưỡng.

Cái lưng vốn hơi gù nay cũng thẳng lại, mà mặt mày của hắn cũng nhanh chóng biến hóa. Nháy mắt, đã biến thành một gương mặt có mày kiếm mắt sao, giữa đôi mắt anh khí lại không thể che lấp nổi dung nhan xinh đẹp.

“Đúng vậy, chàng trai... thí chủ. Ta chính là Cửu Đăng ba trăm năm trước đã xình xịch ngươi đây!”

Cô nàng đầu bóng lưỡng kia xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, sau đó cô ta vỗ tay, nhoẻn môi cười với Tống Thư Hàng.

“Phụt…”

Tống Thư Hàng phun hết canh thịt trong miêng ra.

Chương 298: Quên hết ân oán khi xưa?

Cô nàng đầu trọc trước mắt vỗ tay, mặt mày hớn hở nhìn cảnh Tống Thư Hàng phun hết canh thịt ra.

“Sư thái, đợi đã! Ta nghĩ chắc là cô nhận lầm người rồi!”

Tống Thư Hàng vội nói.

Hắn nhìn cô gái đầu bóng lưỡng trước mặt, cô ta có đôi mày kiếm mắt sao, nhưng lại khó nén được vẻ xinh đẹp tuyệt trần kia, đây đúng là Cửu Đăng hòa thượng trong trí nhớ của Thông Nương.

Lại nói, cũng chỉ có yêu tinh dở hơi nhất đời như Thông Nương mới có thể nhìn nhầm cô nàng đầu trọc này thành một vị đại sư, đây rõ ràng là một vị sư thái mà, nhìn phát là biết ngay!

—— Tống Thư Hàng đã từng thử đoán xem thân phận của lão giả mặc đồ cổ trang là gì.

Nhưng khi lão giả mặc đồ cổ trang đột nhiên biến thành một cô gái đầu trọc thì Tống Thư Hàng cũng bị sốc một chút! Trong lòng hắn lúc nào tựa như có đủ loại, ngựa, bò, dê, heo, chó chạy ầm ầm.

Cho dù trước kia hắn biết rằng có thể Cửu Đăng hòa thượng đang ở trên hòn đảo thần bí này, nhưng hắn hoàn toàn không thể ngờ Cửu Đăng lại xuất hiện kiểu này.

Đợi đã! Bây giờ không phải lúc nghĩ về mấy chuyện này.

Vấn đề bây giờ chính là vị Cửu Đăng sư thái này đã coi hắn là Thông Nương đã bị cô ta phịch vào ba trăm năm trước.

Nhất định là cô ta hiểu lầm cái gì đó rồi thì phải?

Chẳng lẽ vì Thông Nương đang ở trong túi của mình, mọc trên Ngộ Đạo thạch. Rồi vì Thông Nương ở sát mình quá nên vị Cửu Đăng sư thí này mới nhận lầm hắn thành Thông Nương à?

Hay có thể nào là vì mình từng ăn Thông Nương, cho nên trên người có dính khí tức của Thông Nương, mới khiến cho vị Cửu Đăng sư thái này nhận lầm, cho rằng mình là Thông Nương, hoặc có khi cô ta nghĩ rằng hắn là Thông Nương đầu thai không?

Dù sao đi nữa thì hắn nhất định phải giải thích rõ ràng với vị Cửu Đăng sư thái này mới được —— chuyện này liên quan tới sự trinh trắng lẫn tiết tháo của Tống mỗ đấy!

Cửu Đăng cô nương vỗ vỗ tay, rồi lại im lặng nhìn Tống Thư Hàng hồi lâu, cười mà không nói. Cái kiểu cười như không cười này của cô ta khiến cho Tống Thư Hàng càng thấy áp lực nặng nề hơn.

“Sư thái à, nhất định là cô hiểu lầm gì rồi, ta thật sự không phải Thông Nương đâu!”

Tống Thư Hàng nói cực kỳ nghiêm túc.

Trên mặt của Cửu Đăng cô nương lộ ra nụ cười tươi rói như hoa nở:

“Tống thí chủ, ngươi cũng thế thôi.”

“Thật đấy, ta thật sự không phải là Thông Nương đâu. Cô xem, Thông Nương ở đây này!”

Tống Thư Hàng lập tức với tay vào trong túi áo móc móc, muốn lấy Ngộ Đạo thạch ra.

Nhưng lúc hắn đưa tay vào túi thì đột nhiên cảm thấy ngón tay đau điếng như bị cắn phải.

Tay đứt ruột đau, đau đến tận tim! Không cần phải nói cũng biết, đây nhất định là do Thông Nương cắn hắn... Nhưng không phải Thông Nương mới mọc ra được cái chồi non có tí xíu thôi à? Lúc mới tới thiên giới đảo này, cô ta còn chưa biết nói chuyện nũa mà.

Từ khi nào thì Thông Nương lại có cả miệng thế này?

Lúc này, Cửu Đăng cô nương với quả đầu bóng lưỡng đột nhiên nheo mắt cười nói:

“Tống thí chủ … Ta chưa từng nói ngươi là Thông Nương. Mắt của ta vẫn rõ ràng, Thông Nương là Thông Nương, Tống thí chủ ngươi là ngươi, hai người hoàn toàn khác nhau.”

Tống Thư Hàng đột nhiên cương cứng lại, ngay cả cảm giác đau đớn tới từ ngón tay bị Thông Nương cắn cũng không cảm nhận được gì nữa.

Nếu đã biết rõ ta không phải Thông Nương rồi, vậy cái vụ ba trăm năm trước xình xịch ta là sao đây?

Chẳng lẽ xuyên thời gian à? Mình của tương lai nào đó đột nhiên đi xuyên thời gian. Quay lại ba trăm năm trước, sau đó... Bị Cửu Đăng sư thái phịch?

Kể từ sau khi tiếp xúc với tu chân giới xong thì Tống Thư Hàng cảm giác trên đời này chuyện quái gì cũng có thể xảy ra. Vượt thời gian cũng chưa chắc là không thể có.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang miên man suy nghĩ thì Cửu Đăng sư thái bắt đầu giải thích.

“Bốn ngày trước... trong lúc đang bế quant u luyện, đột nhiên ta cảm nhận được thứ gì đó. Sau đó, không biết vì sao, trong đầu ta đột nhiên xuất hiện đoạn ký ức của ba trăm năm trước. Đấy đúng là một đoạn ký ức... vô cùng thú vị.”

Trong lúc Cửu Đăng nói chuyện, chợp cúi mắt xuống, không để ai thấy rõ ánh mắt của cô ta lúc này:

“Sau đó, điều thú vị nhất chính là, trong lúc ta nhớ lại đoạn ký ức năm đó, đột nhiên phát hiện trong đoạn ký ức khi ấy có thêm một số thứ rất lạ. Tựa như một lưỡi dao sắc bén xộc thẳng vào trong ký ức của ta vậy.”

Bốn ngày trước? Tống Thư Hàng không khỏi nuốt nước bọt —— hình như đấy là khi hắn ăn phải Thông Nương, rồi kết nối với Thông Nương, mơ thấy những gì cô ta đã trải qua trong đời thì phải?

Thứ đột nhiên xuất hiện thêm mà Cửu Đăng cô nương nói không phải là kẻ đáng thương là hắn đấy chứ?

“Về phần thứ đột nhiên xuất hiện trong đoạn ký ức đó của ta là gì ấy à... có cần ta nhắc cho ngươi nhớ không hả? Tống, Thư, Hàng đạo hữu?”

Nụ cười của Cửu Đăng lúc này quả thật giống hệt như cơn gió xuân đầu tiên của năm mới —— tuy rằng nhìn thì thấy xuân phong đầy mặt, nhưng bên trong lại mang theo cơn rét lạnh thấu xương.

Quả nhiên là nói hắn —— nhưng việc tiếp thu ký ức của Thông Nương cũng là thân bất do kỉ thôi. Hắn có muốn dừng lại cũng không dừng được, lại còn phải tự thể nghiệm cái cảnh xấu hổ khi Thông Nương bị Cửu Đăng ấy ấy ấy nữa.

Đáng thương biết nhường nào, lúc ấy hắn còn luôn mồm gào lên mau dừng lại đi, dừng lại đi, nhưng cái giấc mộng về cuộc đời của Thông Nương lại không chịu dừng lại.

"Ực."

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước bọt, sau đó hắn đáp:

"Cái này, ta cũng là người bị hại thôi mà?"

"Người bị hại sao?"

Cửu Đăng sư thái cũng ngẩn ra.

Một lát sau, cô đột nhiên giơ ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng:

"Ừ, cái từ người bị hại này dùng chuẩn lắm!"

Nhìn thấy Cửu Đăng lộ ra vẻ mặt như thế, trong lòng Tống Thư Hàng không hiểu ất giáp gì, mình lại nói sai cái gì à?

"Tha cho ngươi đấy! Nể tình ngươi tìm được một từ miêu tả tuyệt vời như thế!"

Cửu Đăng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tư duy của vị Cửu Đăng sư thái này nhảy nhanh quá, Tống Thư Hàng phát hiện kiểu tư duy hắn cố gắng trui rèn từ kinh nghiệm nói chuyện với mấy vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1, căn bản không theo kịp lối tư duy của Cửu Đăng sư thái.

Hơn nữa, cái từ người bị hại này có gì đâu mà tuyệt vời? Sao lại rà trúng đài của Cửu Đăng sư thái thế này?

"Đừng có mà nhăn nhó nữa, bỏ qua chuyện này đi! Việc quá khứ thì hãy để cho nó tan thành mây khói đi vậy!"

Cửu Đăng sư thái vỗ mạnh lên vai Tống Thư Hàng, cười nói.

Thoắt cái, hình tượng của cô ta đã chuyển từ phúc hắc thành vui vẻ nhảy nhót hân hoan, Tống Thư Hàng thật sự không thể làm quen được.

"Ta hiểu rồi, sư thái. Chuyện này… chưa từng xảy ra. Ta cũng chưa bao giờ biết việc này!"

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Không cần phải làm thế đâu, cũng không cần phải cố gắng quên làm gì. Thực ra ta cũng không định khiến ngươi quên đi nó, nếu không, chỉ cần ta dùng một cái pháp thuật xóa bỏ trí nhớ là có thể dễ dàng giải quyết chuyện này rồi. Hơn nữa, ta là người trong phật môn, giỏi nhất là mỉm cười giải ân cừu đấy.”

Cửu Đăng sư thái lại cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

“Được rồi, giải quyết chuyện này xong rồi. Ngươi cứ quay lại Tinh Không Chi Gia giao dịch đi, sau đó là có thể rời khỏi thiên giới đảo này thôi.”

Cửu Đăng nói.

“Chỉ cần vậy thôi sao?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Chỉ vậy thôi! Ta là người sảng khoái, làm việc dứt khoác. Không thích dây dưa gì nhiều.”

Cửu Đăng sư thái vỗ vỗ bộ ngực của mình, hai cục thịt trước ngực run mạnh một hồi.

“Vậy ta đi thật nhé?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

“Đi đi, tạm biệt.”

Cửu Đăng sư thái vẫy tay nói.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Một lúc sau...

“Tạm thời ta không thể đi được.”

Tống Thư Hàng cười khổ rồi nói.

Chương 299: Gia Cát Nguyệt tí hon

Gia Cát Trung Dương và Gia Cát Nguyệt vẫn còn ở trên thiên giới đảo, dù họ còn sống hay đã chết thì ít nhất Tống Thư Hàng cũng phải tìm cho ra. Nếu bọn họ còn sống, hắn phải cố gắng hết sức đưa bọn họ về đến thành cổ an toàn.

“Kìa? Chẳng lẽ Tống đạo hữu tính định cư ở thiên giới đảo luôn à?”

Cửu Đăng đột nhiên vui vẻ hỏi.

“…”

Tống Thư Hàng im lặng một lát rồi đáp:

“Khụ, ta có hai người bạn bị thất lạc khi cùng nhau lên đảo, giờ vẫn đang ở trên đảo này. Ta định tìm bọn họ trước rồi mới rời khỏi thiên giới đảo.”

“Ồ? Ngươi còn có hai người bạn đang ở thiên giới đảo à?”

Cửu Đăng sư thái xoa cái cằm trơn bóng:

“Có cần ta tìm giúp ngươi không? Trên thiên giới đảo này ta cũng có chút thủ đoạn đấy.”

Tống Thư Hàng đương nhiên là hi vọng được Cửu Đăng sư thái giúp đỡ, vì tuy không biết cô có địa vị gì trên thiên giới đảo nhưng hắn cảm giác hẳn là không thấp chút nào. Nếu được cô giúp sức thì việc tìm kiếm hai người Gia Cát Trung Dương sẽ dễ dàng hơn hẳn.

Thế nhưng khi Cửu Đăng sư thái hồ hởi chủ động yêu cầu được giúp đỡ thì Tống Thư Hàng lại thấy có gì đó sai sai. Đủ loại qua lại, buông tay như không, điểm này có thể giải thích bởi Cửu Đăng sư thái là đại sư trong phật môn, tinh thâm phật pháp. Thế nhưng sự nhiệt tình của cô lại có chút không thích hợp, làm cho người ta cảm thấy cô đang vô sự xun xoe… Đây là mình đang lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử hay sao?

Nghĩ ngợi một chút, Tống Thư Hàng ướm hỏi:

“Cửu Đăng sư thái, cô có cần ta giúp gì không? Nếu cần thì xin cứ nói thẳng ra nhé.”

“Ngươi nghĩ nhiều quá, ta không cần gì cả, chỉ là ta nhàn rỗi không có gì làm, vừa hay có thể đi dạo thiên giới đảo với ngươi mà thôi. Nói thế nào thì ta cũng có thể coi là một nửa chủ nhân ở đây, ngươi tới đây làm khách, việc đưa ngươi đi dạo trên đảo cũng là việc trong bổn phận của ta đấy.”

Cửu Đăng sư thái cười ha hả:

“Còn cái này nữa, ngươi cứ gọi ta là Cửu Đăng là được rồi.”

“Vậy thì… làm phiền Cửu Đăng cô nương vậy.”

Tống Thư Hàng đáp. Mặc kệ Cửu Đăng sư thái có chủ ý gì, dù sao hắn cũng chỉ cần tìm được anh em Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương về là được. Sau đó hắn sẽ đưa hai người họ vào tháp cao trong thành cổ, giao dịch xong xuôi, rời thiên giới đảo.

Sau khi rời khỏi đây, dù là bị phong ấn kí ức hay xóa sạch luôn kí ức thì hắn cũng không còn quan hệ gì với thiên giới đảo nữa, đường lớn thênh thang, ai đi ngả nấy.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì Cửu Đăng đã giơ ngón cái với hắn:

“Từ cô nương nay hay lắm! Ta thích!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn phải làm thế nào mới có thể duy trì cùng đường sóng não với Cửu Đăng sư thái đây?

…

3 phút sau.

Tống Thư Hàng và Cửu Đăng về đến cửa thành.

Cửa thành kia vẫn mở ra 2 mét, không hề có vẻ gì là sẽ đóng lại.

Cửu Đăng sư thái biết mình sẽ rời đi nên mới dứt khoát không đóng cửa thành này sao? Tống Thư Hàng suy đoán.

Trong lúc suy tư, Cửu Đăng đã đưa hắn ra khỏi cửa thành.

Sau đó, Cửu Đăng cô nương ra sức vỗ vào cửa thành một phát:

“Ngủ cái đếch. Dậy quẩy đi!”

Ngay sau đó, trên cửa thành sáng lóe lóe bật ra hai dấu chấm hỏi màu đỏ, thế rồi nó ngượng ngùng đóng lại.

Tống Thư Hàng:

"..."

Cửa thành này đang ngủ sao? Nhìn qua có vẻ nó cũng là một pháp khí, thậm chí còn là loại đã có khí linh. Tống Thư Hàng cảm thấy nó rất có cá tính.

Sau khi vỗ cửa thành, Cửu Đăng nói với Tống Thư Hàng:

"Đi thôi, chúng ta đi tìm bạn của ngươi đi."

"Cửu Đăng cô nương có cách gì có thể nhanh chóng tìm bạn của ta không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Cửu Đăng tự tin đáp:

"Yên tâm đi, có ta ở đây, tìm bạn ngươi chỉ là chuyện nhỏ thôi. Cứ đến vị trí các ngươi đặt chân lên thiên giới đảo rồi tìm kiếm theo khí tức của bọn họ là có thể nhanh chóng tìm ra họ rồi. Tiền đề là hai người bạn của ngươi chưa vào nhầm địa bàn của yêu thú nào đó rồi bị chúng nó nuốt chửng."

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu. Thực ra chỉ cần là tu sĩ đã mở tị khiếu thì đã có thểtìm người theo mùi hương rồi, thế nhưng Tống Thư Hàng không được huấn luyện chuyên môn nên vẫn chưa nắm giữ được kĩ xảo tìm người bằng mũi như thế.

...

...

Sau đó Tống Thư Hàng miêu tả cho Cửu Đăng về địa điểm mà máy bay gặp tai nạn.

Cửu Đăng bèn đưa hắn tới chỗ cái xác máy bay tàn.

"Đây là nơi thân máy bay rơi xuống, lúc đó trên máy bay có khoảng hơn 20 hành khách còn sống sót."

Tống Thư Hàng giải thích:

"Thế nhưng khi đó trong đám hành khách sống sót ấy lại không có hai người bạn của ta đoán có lẽ họ đã ở một phần khác của máy bay mất rồi."

"Ta hiểu."

Cửu Đăng sư thái nhắm mắt lại cảm ứng trong chốc lát rồi nói:

“Lấy nơi này làm trung tâm, ta có thể cảm ứng được hai nhóm người. Một nhóm là tốp nhỏ tám người, khí tức của bọn họ đều từng xuất hiện ở gần phần xác máy bay này. Bây giờ họ đang lang thang trong rừng rậm, thật đúng là to gan…”

Tám người ở gần mảnh xác tàn của máy bay, chắc hẳn là tốp người của vị giáo sư già cùng nhóm với mình rồi? Nhóm nhỏ của họ đúng là có tám người, xem ra họ không gặp yêu thú nào đáng sợ, cũng có thể do vận khí không tồi.

“Một nhóm khác có bốn người, có lẽ là mục tiêu mà ngươi muốn tìm kiếm đấy, có muốn đi xem thử không?”

Cửu Đăng nói.

“Vậy xin Cửu Đăng cô nương đưa ta lần theo tung tích của bốn người ấy đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Đi theo ta.”

Cửu Đăng sư thái phối hợp với Tống Thư Hàng một cách bất ngờ, chẳng hề có ý muốn phá rối.

Coi bộ dạng cô nàng thì hình như cô thật sự không có mục đích gì cả? Thực sự chỉ là nổi hứng nhất thời thôi sao?

…

Cửu Đăng nhanh chóng đi vào trong rừng rậm, tốc độ của cô nhanh đến mức Tống Thư Hàng phải thi triển bộ pháp quân tử vạn lý hành mới có thể miễn cưỡng theo kịp.

“Thân pháp ngầu thật đấy.”

Cửu Đăng quay đầu nhìn Tống Thư Hàng rồi cười nói.

“Ta may mắn gặp được một vị tiền bối rất tốt, ngài ấy đã dạy bộ thân pháp này cho ta đấy.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ừm, thân pháp ấy rất hợp với ngươi.”

Cửu Đăng gật đầu nói:

“Ta đi nhanh hơn đây, đuổi kịp nhé.”

Nói xong, tốc độ di chuyển trong rừng của cô lại tăng thêm một bậc.

Tống Thư Hàng nghiến răng dốc toàn lực vận chuyển Quân Tử Vạn Lý Hành, gắng gượng bám theo Cửu Đăng.

“Không tồi nha, thế mà vẫn theo kịp.”

Cửu Đăng quay đầu nhìn hắn rồi cười nói.

“Ta đã dốc hết toàn lực rồi, nếu Cửu Đăng cô nương đi nhanh hơn thì ta sẽ không thể nào theo kịp đâu.”

Tống Thư Hàng nhân lúc thở lấy hơi lên tiếng đáp.

Lúc này, Cửu Đăng ở phía trước lại giơ ngón cái lên:

“Dốc hết toàn lực, ta thích từ này!”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Đến gần rồi.”

Đúng lúc ấy, Cửu Đăng đột nhiên dừng lại, hít hít mũi.

Khi Cửu Đăng đang nói thì Tống Thư Hàng cũng đã ngửi thấy mùi trên người Gia Cát Nguyệt.

Hắn vội vàng nhìn theo hướng mùi hương bay tới.

“Bạn Tống… Tống Thư Hàng?”

Tiếng nói yếu ớt từ phía trước vang lên.

Gia Cát Nguyệt đan dựa vào một thân đại thụ cao chừng trăm mét, khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên nhìn về phía Tống Thư Hàng, trông chẳng khác nào một con búp bê đáng yêu.

So sánh này rất thỏa đáng, bởi vì Gia Cát Nguyệt lúc này cũng chỉ nhỏ bằng một con búp bê mà thôi!

Chương 300. Cơn ác mộng hãi hùng của Gia Cát Trung Dương.

Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn Gia Cát Nguyệt chỉ bé bằng con búp bê đồ chơi:

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

“Bạn Tống Thư Hàng!”

Gia Cát Nguyệt nhìn thấy Tống Thư Hàng thì nhanh chóng bò lên từ dưới tàng cây rồi guồng đôi chân ngắn cũn chạy về phía hắn.

Tống Thư Hàng cúi gập người đón lấy Gia Cát Nguyệt đang sợ hãi, đồng thời liếc mắt nhìn Cửu Đăng một cái. Rõ ràng Cửu Đăng đang ở bên cạnh Tống Thư Hàng mà Gia Cát Nguyệt cứ như là không nhìn thấy cô vậy.

“Có chuyện gì vậy?”

Tống Thư Hàng đón được Gia Cát Nguyệt rồi vỗ nhẹ cô như một đứa nhỏ, sau đó hỏi.

“Hu hu hu, đáng sợ lắm.”

Gia Cát Nguyệt nghẹn ngào giải thích:

“Chuyện là thế này, sau khi máy bay gặp tai nạn, tôi và anh trai tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong rừng, bên cạnh còn hai hành khách nữa. Sau đó chúng tôi cùng nhau hành động, chuẩn bị rời khỏi rừng đi tìm xác máy bay và những hành khách khác. Thế nhưng khi bọn tôi đang muốn rời khu rừng thì gặp ba quái nhân rất là khó hiểu. Vừa thấy bọn tôi thì họ đã tấn công, đã thế họ còn biết ẩn thân nữa! Tôi không nhìn lầm đâu, ba quái nhân đó đang đứng trước mặt chúng tôi thì đột nhiên biến mất. Anh em tôi và hai hành khách khác chỉ biết cắm đầu chạy trốn, sau đó bốn chúng tôi lạc nhau.

Chuyện cổ quái hơn là tôi bị một quái nhân tàng hình đuổi theo, đang chạy tới trảng rừng phía trước thì tự nhiên thấy chân lạnh ngắt, sau đó thì biến nhỏ chỉ bằng bàn tay thôi. Cả quần áo trên người cũng nhỏ xíu lại luôn. Rồi tôi cứ trốn chui trốn lủi, có lẽ vì đột nhiên tôi biến thành bé tí nên quái nhân tàng hình kia không tìm thấy tôi, cuối cùng thì tôi chạy tới chỗ này.

Rất lâu sau thì cơ thể của tôi dần dẫn khôi phục, thế nhưng chỉ to ra được bằng vóc dáng bây giờ thôi.”

Tuy Gia Cát Nguyệt vẫn nức nở nghẹn ngào, thế nhưng vẫn có thể giải thích rành rọt từng chuyện đã xảy ra với Tống Thư Hàng.

…

…

Chân lạnh ngắt, đột nhiên biến nhỏ? Tức là chạm vào trận pháp nào đó trên thiên giới đảo đúng không? Còn mấy tên quái nhân tàng hình kia là ai?

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu sang nhìn Cửu Đăng bên cạnh:

“Cửu Đăng cô nương, cô có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Có nhiều nguyên nhân khiến cho thân thể tự nhiên biến nhỏ, nhưng nếu ở trong khu rừng rậm này thì hẳn đó là kiệt tác của một loại linh thú hiếm thấy. Ta cũng chỉ mơ hồ biết trên thiên giới đảo có tung tích của nó chứ chưa từng thấy nó bao giờ. Chắc là người bạn này của ngươi bất cẩn tiếp xúc với nó nên mới bị thu nhỏ lại. Có điều có vẻ như con linh thú kia vừa mới ăn cơm nên không đói khát, nếu không thì bạn ngươi đã thành calo của nó rồi."

Cửu Đăng mỉm cười nói:

"Còn mấy quái nhân tàng hình kia có lẽ là tu sĩ tiến vào thiên giới đảo. Ngươi cũng biết đấy, vì thiên giới đảo rất bí ẩn nên lúc nào cũng có tu sĩ muốn lên thám hiểm. Về phần vì sao mấy tu sĩ đó lại tấn công bạn ngươi thì ta không biết rồi. Tu sĩ vào thiên giới đảo đủ các thành phần Phật, Đạo, Nho, Ma, Yêu, Quỷ, cũng có cả các tu sĩ bản tính tà ác, họ thích giết chóc cũng là chuyện bình thường."

Tống Thư Hàng âm thầm gật đầu. Ngay khi biết có thể có kẻ địch tàng hình thì hắn đã lẳng lặng mở ra tiểu bí quyết tinh thần lực là "Tinh thần trinh thám pháp" và "Cảnh giác".

Thế nhưng liên lụy tới cả tu sĩ khác thì phiền to rồi đây.

Hơn nữa ban nãy khi nghe thấy Cửu Đăng nói đến "linh thú hiếm thấy" thì hình như trong đầu Tống Thư Hàng chợt nhớ ra cái gì....

Đúng lúc này thì Gia Cát Nguyệt hoảng sợ nhìn hắn:

"Thư Hàng… cậu đang nói chuyện với ai đấy?"

Quả nhiên Gia Cát Nguyệt không nhìn thấy Cửu Đăng sao?

"Yên tâm, đó là một người bạn của tôi, cô ấy vẫn đang ẩn thân để bảo vệ an toàn cho tôi đấy. Cũng nhờ có sự giúp sức của cô ấy nên tôi mới có thể tìm được mọi người."

Tống Thư Hàng an ủi.

Gia Cát Nguyệt yên lặng gật đầu.

"Đi thôi, tôi đưa cô đi tìm Gia Cát Trung Dương và hai hành khách kia trước đã."

Tống Thư Hàng nói.

Đang lúc nói chuyện thì ánh mắt của Gia Cát Nguyệt trong lòng hắn bỗng lộ vẻ kinh hoàng:

“Thư Hàng, cẩn thận!”

Sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người này đột ngột hiện ra, bởi vì trước đó hắn vẫn luôn tàng hình. Đây chính là quái nhân tàng hình mà Gia Cát Nguyệt đã nói.

Pháp thuật tàng hình của bọn họ là một bí pháp đặc biệt, Tống Thư Hàng vẫn luôn mở “Tinh thần trinh thám pháp” và “Cảnh giác”, thế mà lại chẳng hề phát hiện ra có người đang tiếp cận mình.

Sau khi hiện thân, người nọ cầm một thanh côn kim loại nặng trịch bổ xuống đầu Tống Thư Hàng.

Trên côn kim loại lập lòe lóe ra huyết quang, đây là biểu hiện đặc thù khi khí huyết chi lực bùng nổ. Hắn muốn giết chết Tống Thư Hàng bằng một côn này!

Ầm!

Tống Thư Hàng không hề đề phòng bị đánh một côn, bổ nhào xuống đất. Gia Cát Nguyệt bé bằng búp bê trong lòng hắn văng ra một bên, phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh hãi.

Quái nhân tàng hình này là một người đàn ông mặt mũi râu ria, mặc đồ đỏ hồng, đến cái thắt lưng cũng màu đỏ nốt. Phục sức quái quỷ cộng thêm tướng mạo của hắn giải thích vì sao Gia Cát Nguyệt lại gọi hắn là quái nhân, tên này chẳng phải ông chú quái dị bước ra đời thật thì là gì?

Ông chú quái dị nhìn Gia Cát Nguyệt ngã xuống đất, liếm môi một cái rồi cười lên kì quặc:

“Ha ha, không ngờ ngươi còn có người giúp đỡ. Nhưng vô dụng thôi, tu sĩ gà mờ mới mở mấy khiếu huyệt này căn bản không phải là đối thủ của ta. Hừ, ngươi đột nhiên thu nhỏ làm ta suýt nữa đã mất dấu ngươi rồi… có điều với hình thể nhỏ xinh thế này thì lúc nhâm nhi chắc là ngon lành lắm đây.”

Ông chú quái dị còn chớp mắt phải với Gia Cát Nguyệt một cái.

Nửa đoạn trước chú quái dị nói thì Gia Cát Nguyệt không hiểu nhưng cô hiểu được nửa đoạn sau. Cô nàng tức thì thấy dạ dày cuộn lên, buồn nôn ghê tởm:

“Chú này, tôi không phải là gay.”

“Ha ha ha, tiểu cô nương à, ngươi cho rằng lời nói dối nực cười đó có thể lừa gạt được ta hay sao? Cho dù ngươi ăn mặc như con trai, thế nhưng không gạt được đôi mắt đã trui rèn qua muôn vàn thử thách của ta đâu. Không còn thời gian rồi, trước khi hai sư đệ của ta đuổi kịp, ta phải lấy máu của ngươi trước mới được. Có thể chất xử nữ đặc thù của ngươi bồi bổ, lần này ta nhất định có thể phóng qua Long Môn, tấn chức lên cảnh giới nhị phẩm rồi! Chẹp chẹp chẹp.”

Ông chú quái dị nói xong bèn cởi bỏ cái áo đỏ của mình.

“Bảo bối à, ta sẽ yêu thương ngươi thật tốt.”

Hắn nhìn về Gia Cát Nguyệt rồi nháy mắt gợi tình.

Sắc mặt Gia Cát Nguyệt trắng bệch cả ra. Nếu lần đầu tiên của cô mà rơi vào tay ông chú quái dị này thì cô thà chết cho xong.

Cô lặng lẽ cắn thử đầu lưỡi của mình. Phải cắn lưỡi tự sát sao? Cắn lưỡi có chết được thật không? Phải cắn đứt từ chỗ nào? Cắn đầu lưỡi thì có chết không đây?

Đúng vào lúc này thì Tống Thư Hàng bên cạnh cô lại đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng bỗng xuất hiện ngay trước mặt ông chú quái dị nọ. Hắn dùng tư thế nửa ngồi, tay phải đặt ngay lồng ngực của kẻ kia.

“Chưởng tâm lôi!”

Tống Thư Hàng quát.

Tiếng dòng điện vang lên rèn rẹt, lôi quang chói mắt ầm ầm đánh thẳng vào lồng ngực gã quái dị.

“Ọc…”

Ông chú quái dị há miệng phun ra máu tương, ngực cháy đen lại, năng lượng của Chưởng Tâm Lôi dồn vào cơ thể hắn thậm chí đã trực tiếp nướng khô cả một phần nội tạng hắn rồi.

“Làm sao có thể? Chưởng tâm lôi! Làm sao có thể như vậy được? Rõ ràng ngươi đã trúng một côn của ta rồi cơ mà!”

Ông chú quái dị ngã xuống đất, tay run run chỉ vào Tống Thư

Hàng, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Côn kia của hắn không phải một phát tập não côn bình thường, mà là một kích nặng nề dồn hết khí huyết chi lực toàn thân. Một tên tu sĩ trông qua chỉ mới mở có mấy khiếu như thế làm sao mà chịu được một côn này của hắn?

Tống Thư Hàng nghĩ lại mà kinh. Pháp thuật ẩn thân của đối phương quỷ dị đến mức có thể lừa gạt cả Tinh thần trinh thám pháp của hắn. Nếu không phải linh quỷ trong tâm khiếu kịp thời kích hoạt tiểu thuẫn phòng ngự vàng kim của nó, để cho côn kia đánh thẳng vào gáy hắn thì hậu quá đúng là khó lòng tưởng được.

“Chết tiệt, không ngờ ta lại chết trên tay một tên tu sĩ nhỏ nhoi như ngươi.”

Ông chú quái dị giãy dụa mấy cái rồi không cam lòng nhắm nghiền mắt lại.

Dùng lồng ngực nhận lấy một phát Chưởng Tâm Lôi từ chính diện, cho dù là tu sĩ cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm cũng không chịu nổi.

Chung quy mà nói, đâu phải tu sĩ nào cũng có một linh quỷ phòng ngự hộ thân, may mắn như Tống Thư Hàng.

…

…

“Chúng ta đi tìm anh trai cậu thôi.”

Tống Thư Hàng ôm lấy Gia Cát Nguyệt tí hon rồi nói.

Thế nhưng lúc này, Gia Cát Nguyệt lại ngây ra nhìn Tống Thư Hàng.

Vừa rồi cô đã nhìn thấy cái gì? Trong tay Tống Thư Hàng đột nhiên bùng nổ ánh lôi điện, rồi hắn xử lý luôn ông chú quái dị biết tàng hình kia ư?

Năng lực tàng hình, Tống Thư Hàng biết phát điện… đây là ông chú X-men và phim dị nhân phiên bản đời thực sao?

Tức quá, mình mất máy quay rồi, nếu quay được hình ảnh ấy về thì có phải là ra một cái tít giật gân rồi không? Gia Cát Nguyệt bắt đầu phát bệnh nghề nghiệp.

“Muốn tìm anh trai của cô gái này sao? Ta vừa ngửi thấy một mùi hương giống với mùi của cô bé lắm, chắc đó là Gia Cát Trung Dương mà ngươi nói rồi.”

Cửu Đăng lên tiếng.

Từ đầu đến cuối, cô không hề có ý nhúng tay vào.

Thế nhưng Cửu Đăng chịu giúp hắn dẫn đường đã là tốt lắm rồi, Tống Thư Hàng cũng không hi vọng gì nhiều nữa.

“Có điều chúng ta phải nhanh hết tốc lực lên, bởi vì mùi của Gia Cát Trung Dương đang ở rất gần mùi của một quái nhân đấy.”

Cửu Đăng mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng biến sắc.

Sau đó Cửu Đăng tăng tốc dẫn đường phía trước, Tống Thư Hàng liều mạng vận chuyển quân tử vạn lý hành đuổi theo phía sau.

Chỉ một loáng sau, Tống Thư Hàng đã tìm thấy Gia Cát Trung Dương.

Lúc này Gia Cát Trung Dương đang bị một ông chú quái dị mặt mũi râu ria, mặc đồ đỏ, thắt lưng đỏ đuổi theo sát nút.

Ông chú quái dị này chỉ có tướng mạo là có chút khác biệt, còn khí chất và ngữ điệu khi nói chuyện đều giống tên kia như đúc, tạm gọi hắn là ông chú quái dị số 002 đi.

“Cuối cùng cũng đuổi kịp ngươi rồi, bé đáng yêu ngươi chạy nhanh thật đấy, hại ta suýt nữa đã mất dấu ngươi luôn. Nhưng mà con mồi biết chạy trốn mới mê người, nhâm nhi ngươi chắc là ngon lành lắm.”

Ông chú quái dị 002 liếm môi nói, sau đó chớp mắt phải gợi tình với Gia Cát Trung Dương đã ngã nhào ra đất.

Chương 301: Có hứng thú tìm hiểu thiên giới đảo không?

Giọng điệu, thái độ nói chuyện này của ông chú quái dị 002 này giống y đúc ông chú quái dị mà Gia Cát Nguyệt đã gặp trước kia.

Lúc Gia Cát Trung Dương vừa nghe thấy lời nói của ông chú quái dị 002 thì đã nổi hết cả da gà:

“Chú à, tôi không làm gay!”

“Không sao, thúc thúc ta có kinh nghiệm phong phú, sẽ khiến ngươi rất thoải mái. Chỉ cần ngươi dùng thể chất đặc thù của mình làm lô đỉnh tẩm bổ cho ta, ta nhất định một hơi phóng qua long môn, tấn chức cảnh giới nhị phẩm.”

Khẩu vị của ông chú quái dị số 2 còn đáng sợ hơn cả với ông chú quái dị số 1.

Hơn nữa có phải môn phái bọn họ soạn sẵn lời thoại không nhỉ? Sao nội dung y hệt với ông chú quái dị số 1 thế kia?

“Ông đừng có mà qua đây, không được qua đây! Còn qua nữa, thì tôi sẽ cắn lưỡi tự sát đấy!”

Gia Cát Trung Dương rống to lên.

“Không sao đâu cưng ạ. Dù thiếu lưỡi thì trông ngươi vẫn ngon miệng lắm.”

Ông chú quái dị 002 nhe răng cười một hồi.

Lúc này, Gia Cát Trung Dương chỉ muốn chết quách cho rồi!

...

“Ồ, chính là phía trước.”

Cửu Đăng chỉ vào cảnh tượng khiến cho người ta sợ hãi ở phía trước, nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thu Hàng thở dài, âm thầm rút bảo đao Bá Toái ra —— may mà vẫn còn kịp, xem ra Gia Cát Trung Dương vẫn còn giữ được trong sạch.

Sau đó, hắn tăng tốc, vọt tới chỗ ông chú quái dị 002.

Ông chú quái dị số 2 đang bổ nhào tới chỗ Gia Cát Trung Dương như cảm giác được gì, hắn đột nhiên xoay người, rút thiết côn tùy thân ra, ngăn lại ở sau lưng.

Tống Thư Hàng hai tay cầm đao, không có bất kỳ kỹ xảo hoa lệ nào, thậm chí không hề thi triển 'hỏa diễm đao', chỉ là chém thẳng một đao xuống thật mạnh. Đây là đao pháp căn bản mà hắn học được từ thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng ở trong 'thực tại ảo' của Bạch Tôn Giả.

Một đao chém xuống, bảo đao và côn sắt trong tay ông chú quái dị va chạm vào nhau.

Keng!

Sau một khắc, thiết côn dễ dàng bị chặt đứt giống như ống trúc đồng! Dư thế của đao phong không giảm, chém về phía đỉnh đầu ông chú quái dị số 2.

"Bảo binh à?"

Ông chú quái dị số 2 rú lên. Tuy thiết côn trong tay hắn là được đúc bằng sắt thường. Nhưng cũng là thép tinh luyện, lại bị đối phương dùng một đao chém đứt.

Trong tay thằng nhãi này này tuyệt đối là bảo binh!

Trong lúc nguy cấp, ông chú quái dị số 2 quyết đoán ném thiết côn của mình đi. Lăn mình một cái, tránh khỏi một đao chém thẳng vào đầu của Tống Thư Hàng.

Trong lúc lăn, thân hình ông chú quái dị số 2 cũng biến mất không thấy đâu, tiến vào trạng thái tàng hình.

Không xong rồi, không nhân cơ hội bắt được đối phương, còn để cho đối phương tiến vào trạng thái tàng hình, bây giờ địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng… tình thế này tệ quá! Tống Thư Hàng thở dài trong lòng.

"Tống Thư Hàng!"

sau khi Gia Cát Trung Dương nhìn thấy Tống Thư Hàng thì kinh hỉ kêu to.

"Xuỵt."

Tống Thu Hàng ý bảo Gia Cát Trung Dương chớ có lộn xộn.

Mắt không nhìn thấy đối phương... thậm chí ngay đến tinh thần lực cũng không thể cảm ứng được đối phương, hơn nữa sau khi ông chú quái dị số 2 kia tiến vào trạng thái vô hình, ngay đến mùi trên người cũng bị che dấu.

Đúng là loại bí pháp ẩn thân tinh diệu, mắt nhìn không thấy, mũi ngửi không được...như vậy, chỉ có dựa vào tai để nghe thôi sao?

Tống thư hàng dứt khoát nhắm mắt lại, thử phát huy thính lực của mình đến tối đa. Sau khi mở ra nhĩ khiếu xong, hắn có thể nghe được tất cả âm thanh gió thổi cỏ lay ở bên người. Cho dù là pháp môn ẩn hình đi nữa, lúc đối phương di chuyển nhất định sẽ tiếp xúc với cây cỏ trên mặt đất, như vậy hắn có thể bắt được cơ hội.

Nhưng đáng tiếc là, Tống Thư Hàng không hề nghe được chút tiếng động lạ nào.

Bí pháp ẩn thân của đối phương, không chỉ là ẩn thân, mà còn có công năng ẩn đi mùi vị, âm thanh. Cũng có thể nói là, bản thân mình hoàn toàn rơi vào thế bị động. Không xong rồi.

Lẽ nào không có biện pháp nào để tìm ra cái tên ẩn hình này sao?

...

Lúc Tống Thư Hàng đang vắt óc suy nghĩ, thì linh quỷ trong khiếu của hắn khẽ động.

Dù linh quỷ đã định khế ước cùng Tống Thư Hành xong, nhưng vẫn chưa đồng bộ hoàn toàn. Muốn hoàn toàn đồng bộ thì cần phải chờ từ từ. Việc này, hắn có gấp cũng không được.

Hiện tại, đương lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì linh quỷ trong tâm khiếu của hắn đột nhiên lại chủ chui ra. Sau đó, nó bay lơ lửng trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, nhìn xuống mặt đất.

Sau một khắc, thị giác của linh quỷ và Tống Thư Hàng đã hoàn toàn đồng bộ vói nhau.

Xuyên qua thị giác của linh quỷ, Tống Thư Hàng nhìn thấy có một thân ảnh tựa như u linh, đang lặng lẽ tiếp cận hắn từ phía bên phải.

Có một tầng sương đen quấn quanh thân ảnh đó. Chính tầng sương màu đen đó làm cho hắn bảo trì ẩn hình, khí tức mơ hồ, loại bỏ âm thanh khi di chuyển. Đây là một loại hình thái tương tự như ‘quỷ vật’.

Trùng hợp thay, linh quỷ của Tống Thư Hàng lại có thể nhìn thấy loại hình thái này của đối phương.

Ông chú quái dị số 2 lặng lẽ tới gần Tống Thư Hàng, hắn giơ tay phải ra, lộ ra một bàn tay khô gầy.

Ở dưới trạng thái sương mù bao phủ này, dường như thân thể của hắn cũng có hơi biến hóa, biến thành không giống con người mà giống như quỷ quái hơn. Hắn nhe răng cười, quỷ trảo đâm về phía tim của Tống Thư Hàng, giống như muốn moi tim của Tống Thư Hàng ra.

Đúng lúc này, Thư Hàng đột nhiên xoay người lại, bảo đao Bá Toái bén ngót chém ngang qua.

Ông chú quái dị số 2 không kịp tránh né, bị một đao chém đứt ngang, biến thành hai khúc.

“Sao ngươi có thể phát hiện ra ta chứ?”

Hắn phát ra tiếng kêu la thảm thiết.

Hơn nữa, dù hắn bị chém đứt ngang người, nhưng lại không chảy máu tươi, mà phun ra một loại khói đen, tan vào bên trong màn sương đen bao phủ quanh hắn.

Không bao lâu sau, một nửa cơ thể của ông chú quái dị số 2 đã bị đám sương đen quanh người cắn nuốt.

“Ngươi dám giết ta, ta nguyền rủa ngươi, ta lấy danh nghĩa đệ tử của Cửu Ưu nguyền rủa ngươi, với tất cả những nhơ nhuốc bẩn thỉu của Cửu U, ta nguyền rủa ngươi vĩnh viễn rơi vào Cửu U!”

Ông chú quái dị số 2 kêu lên thảm thiết.

Bên trong màn sương đen trên người hắn bay ra một đạo phù văn nguyền rủa, bay về phía Tống Thư Hàng. Đây là loại thiên phú nguyền rủa lưu lại khi tộc của hắn bị giết lúc ở trong trạng thái quỷ vụ ẩn hình này.

Không có ai lại thích loại nguyền rủa này cả, Tống Thư Hành nhanh chóng lui về sau, cố gắng tránh né phù văn nguyền rủa này.

Đúng lúc này, linh quỷ lao vọt xuống từ trên không trung, há miệng nuốt luôn phù văn nguyền rủa này. Sau đó, nó thỏa mãn đánh ợ một cái, rồi quay trở lại bên trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Ngay ca nguyền rủa mà nó cũng nuốt được? Hình như khẩu vị của con linh quỷ này của mình ngày càng tốt thì phải?

...

“Kết thúc rồi sao?”

Gia Cát Trung Dương yếu ớt hỏi.

Cậu ta không nhìn thấy được ông chú quái dị số 2 chết đi, có điều thấy Tống Thư Hàng không hề giữ tư thế cảnh giác nữa, nên mở miệng hỏi thử.

“Tạm thời thì xong rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói, trong số ba quái nhân, chỉ còn một quái nhân cuối cùng đang đuổi theo hai vị khách còn lại, cho nên sự việc vẫn chưa tính là kết thúc được.

Hơn nữa, lai lịch của những ông chú quái dị này tựa hồ có hơi vấn đề.

Cửu Ưu giới gì đấy và hình thái tựa như quỷ vật của bọn họ, ba tên này không phải con người sao?

Tống Thư Hàng nhìn về phía Cửu Đăng sư thái, ném cho cô một ánh mắc nghi hoặc.

“Ngươi muốn biết về Cửu Ưu giới à?”

Cửu Đăng híp mắt cười —— không biết có phải là ảo giác không, Tống Thư Hàng cảm giác trông cô ta như đang rất muốn kể về cái gọi là Cửu U cho hắn biết.

Chẳng lẽ, mục tiêu của Cửu Đăng là làm cho mình có quan hệ với ‘Cửu Ưu giới’ ư?

“Không, ta không có hứng thú.”

Tống thư hàng lập tức nghiến răng trả lời.

“Ồ? Không có hứng thú à? Hì hì, được rồi, ngươi không có hứng thú thì thôi, dù sao cũng không phải là nơi tốt đẹp gì.”

Cửu Đăng cười hì hì nói:

“Có điều, có hứng thú tìm hiểu xem thiên giới đảo là nơi như thế nào không?”

Chương 302: Nhất thốn chỉ xà.

Tống Thư Hàng vẫn rất có hứng thú với thiên giới đảo —— xét cho cùng, đây là một nơi bí ẩn ngay cả các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 cũng muốn biết, nhưng không có nhiều tin tức về nơi này.

Cái gọi là lòng hiếu kỳ hại chết mèo, những nơi càng thần bí thì con người càng tò mò với nguyên nhân tồn tại của nó.

Có điều đáng tiếc là... cho dù biết bí mật của thiên giới đảo thì có làm được gì đâu cơ chứ? Đến khi rời khỏi nơi này, một cái pháp thuật xóa ký ức giáng xuống, bản thân cũng chẳng nhớ được tí gì nữa.

"Đúng là có hơi hứng thú, nhưng biết về nó rồi thì làm được gì chứ?"

Tống Thư Hàng đang định trả lời như vậy.

Nhưng lúc này, đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh, cắt đứt lời Tống Thư Hàng muốn nói.

Trên một nhánh cây của gốc đại thụ cao hơn mười mét trước mặt Tống Thư Hàng, một đạo thân ảnh cũng mặc trường bào màu hồng, thắt lưng màu đỏ xuất hiện.

Ăn mặc thế này, nhìn một cái là có thể biết ngay hắn là tu sĩ của Cửu Ưu.

Có điều không giống diện mạo xấu xí bỉ ổi của mấy ông chú quái dị kia, thân ảnh này lại là một vị công tử anh tuấn khóe miệng mang theo nụ cười tà mị.

“Ối chà, hai tên sư huynh kém cỏi của ta đã bị ngươi giết chết hết rồi à.”

Vị công tử tà mị này một tay chống lên thân cây, nhìn về phía Tống Thư Hàng hỏi.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng khẽ ngưng, vị tu sĩ Cửu Ưu có phong cách khác biệt này, có thực lực càng cường đại hơn hai vị sư huynh của hắn. Ở bên cạnh vị công tử tà mị, mơ hồ có chân khí lưu động, đây là một vị tu sĩ cường đại đã bước vào cảnh giới

Chân Sư nhị phẩm.

Tống Thư Hàng không khỏi nắm chặt bảo đao Bá Toái, tay kia lặng lẽ nắm chặt cây một lá phù bảo. Lá kiếm phù sau cùng, lần này hắn đã kiểm tra rất kỹ rồi, đây tuyệt đối đúng là kiếm phù, không sai đằng nào được.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Cửu Đăng nhìn về phía vị tu sĩ Cửu Ưu kia, âm thầm siết chặt nắm đấm, dám cắt đứt lời của bà à! Chán sống rồi hả?

Nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của Tống Thư Hàng, vị công tử tà mị kia cười hài lòng.

Sau đó, hắn lộ ra vẻ mặt như thể ‘mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay ta’, nói:

“Không cần khẩn trương như vậy đâu, ta không giống với hai vị sư huynh của ta. Ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, so với dùng nắm đấm thì ta ta cảm thấy, phàm là những vấn đề có thể giải quyết bằng ngôn từ thì cứ nói chuyện để giải quyết là được. Đây mới là nghệ thuật ngôn ngữ, cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa những sinh vật có trí tuệ như chúng ta với dã thú!”

Lời của hắn, khiến cho Tống Thư Hàng... À là Thông Nương trong túi áo của Tống Thư Hàng đồng tình dữ dội —— đúng lắm. Mấy chuyện như đánh đánh giết giết có gì hay ho đâu, có thể dùng ngôn ngữ để giải quyết vấn đề mới tốt làm sao, bạo lực không giải quyết được vấn đề đâu!

Cho nên, cô ta cảm thấy cần phải ngồi xuống tâm sự về vấn đề thả cô ta ra với Tống Thư Hàng, đừng có đe dọa cô ta bằng nắm đấm nữa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Muốn dùng ‘lời nói’ để giải quyết vấn đề, hóa ra trên thế giới này thật có nhiều kẻ mang thuộc tính ‘lắm mồm’ như thế, chẳng lẽ hắn không biết, loại thuộc tính này rất nguy hiểm à?

“Ngươi xem, ngươi đã giết mất hai vị sư huynh của ta. Như vậy đi, ngươi nhường một trong hai vị ở đằng sau lại cho ta đi, chỉ cần bọn họ hầu hạ ta cho tốt, khiến ta nói hài lòng, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống, sao hả?”

Vị công tử tà mị kia nói với vẻ vô cùng tự tin.

Gia Cát Nguyệt :

“... “

Gia Cát Trung Dương :

“...”

Quả nhiên, dù có đổi phong cách thì bản chất vẫn như thế, đám tu sĩ của Cửu U đều mang theo thuộc tính biến thái từ trong trứng ra.

“Sao hả, nhìn nét mặt của các ngươi như thế, chẳng lẽ muốn từ chối ta sao?”

ánh mắt công tử tà mị phát lạnh, lạnh lùng nói, đồng thời có một cỗ khí thế cường đại phát ra từ trên người hắn, đè áp về phía Tống Thư Hàng, Gia Cát Trung Dương và Gia Cát Nguyệt.

Gia Cát trung dương và Gia Cát Nguyệt có phần không chịu nổi, thân hình bất giác run lên bần bật.

Tống Thư Hàng không nói một lời, hắn nắm chặt bảo đao Bá Toái, vận chuyển 'quân tử vạn lý hành'. Phóng tới chỗ cây đại thụ. Độ cao hơn mười mét thế này, lợi dụng 'quân tử vạn lý hành' là hắn có thể phóng thẳng lên.

Hắn giơ ngăng bảo đao Bá Toái, ánh đao lóe lên.

Nhưng, đòn công kích của bảo đao chỉ là để che dấu, công kích chân chính ẩn giấu ở trong bàn tay cầm đao của Tống Thư Hàng.

Chỉ chờ đi vào trong phạm vi công kích của kiếm phù, sẽ khiến cho người này nếm thử uy lực của kiếm phù.

“Đúng thật là, luôn gặp phải loại người không biết tự lượng sức mình như ngươi. Nếu như ngươi đã muốn chết thì cũng đừng trách ta.”

Công tử tà mị lạnh lùng nói:

“Tiếc là hai kẻ nhân loại có thể chất đặc biệt kia lại không tự nguyện hiến thân, nếu như cưỡng ép dùng tới thì hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều.”

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn nói nhảm nửa ngày trời.

Lúc nói chuyện, đôi tay của công tử tà mị mở ra, giữ ngón tay có mười đường tơ máu màu đỏ xuất hiện. Mười đường tơ máu màu đỏ đó là một loại tà môn lợi khí, dùng phối hợp với chân khí, vừa nhu vừa cương, uy lực cực lớn.

Thân hình hắn vừa động, mười ngón tay tạo thành trảo, chộp về phía Tống Thư Hàng.

Ánh mắt Tống Thư Hàng vô cùng bình tĩnh, tiếp thêm gần năm bước nữa, thì sẽ vào phạm vi công kích của kiếm phù rồi!

...

Có điều, tại thời điểm công tử tà mị bước thêm ba bước thì hắn bỗng cảm giác cổ chân mình mát lạnh.

Ngay sau đó, hắn thấy thân hình Tống Thư Hàng trước mặt khẽ động, thân hình phóng to!

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã biến thành một quái vật khổng lồ cao hơn mười thước, hơn nữa, thân hình Tống Thư Hàng vẫn không ngừng to lớn hơn nữa!

Cuối cùng, Tống Thư Hàng biến thành một người khổng lồ cao trăm mét giơ một tay cũng đủ để che trời, bảo đao Bá Toái lại càng đáng sợ hơn, tựa như một thanh kiếm khai thiên khổng lồ..

“Đây là công pháp gì thế này? Đây là chủng tộc gì đây!”

Công tử tà mị giật mình bật thốt.

Cho dù là chủng tộc cự linh viễn cổ trong truyền thuyết cũng ít khi nào có ai cao hơn trăm mét thế này.

Hơn nữa, chủng tộc cự linh đã sớm biến mất trong dòng chảy lịch sử từ lâu rồi, cho dù chủng tộc cự linh thật sự vẫn còn tồn tại trên thế giới này đi nữa, bọn họ cũng không thể biến thân hình của mình thành kích cỡ nhỏ như con người được.

“Nói cách khác, đây là ảo thuật sao?”

Công tử tà mị lẩm bẩm nói.

Đúng rồi, đây nhất định là ảo thuật rồi!

Không chỉ riêng tên Tống Thư Hàng ở trước, ngay cả con rắn khổng lồ đáng sợ đang quấn quanh người mình cũng thế! Đều là ảo thuật!

“Chỉ là ảo thuật mà thôi, xem ta phá vỡ đây!”

Công tử tà mị kia gầm lên một tiếng, chân khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, hai tay bắt pháp ấn:

“Phá huyễn chi ấn!”

Chân khí mạnh mẽ hiện lên trên người hắn, bao trùm toàn bộ thân thể của hắn.

Lúc này, con cự xà bên cạnh hắn có vẻ như rất bực bực bội, há cái miệng khổng lồ ra, nuốt công tử tà mị vào trong bụng...

“Ảo thuật, phá phá phá...!”

Lúc công tử tà mị bị cự xà nuốt vào trong bụng, thì vẫn còn đang không ngừng gầm rú. Thẳng đến hơn phân nửa người của hắn đều bị cự xà nuốt vào, hai chân còn lộ ở bên ngoài, không ngừng đạp, đạp, đạp...

Sau đó, không có sau đó...

Tống Thư Hàng nuốt ngụm nước bọt, nhìn con rắn nhỏ chỉ to chừng một ngón tay trên cành cây kia với vẻ dè dặt.

“Nhất thốn chỉ xà!”

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến loại linh thú thần kỳ mà cô nàng Vũ Nhu Tử kia đã từng giới thiệu với hắn.

Cái túi thần kỳ có thể thu nhỏ các vật phẩm lại của Vũ Nhu Tử, chính là được làm từ da của nhất thốn chỉ xà.

Da rắn của nhất thốn chỉ xà có một loại năng lực thiên phú, ấy chính là có thể thu nhỏ con mồi mà nó tiếp xúc đến. Tuy nó chỉ nhỏ như một ngón tay của con người, nhưng chỉ cần nó quấn lên một thân thể một con voi to thì có thể lập tức thu nhỏ con voi kia lại còn chừng một cái móng tay rồi nuốt chửng.

Hóa ra là thế... Chẳng trách hắn cứ cảm giác loại 'Linh thú' mà trước kia Cửu Đăng giới thiệu quen quen thế nào ấy, hóa ra lại là nó!

Nói thế, lúc trước khi hắn dẫn hành khách đến cổ thành, con thằn lằn lớn trong rừng đột nhiên thu nhỏ lại, sau cùng biến mất tăm, cũng là do con nhất thốn chỉ xà này gây ra à?

Còn có lúc trước Gia Cát Nguyệt đột nhiên thu nhỏ lại, chắc cũng là vì không cẩn thận đụng phải con nhất thốn chỉ xà này rồi.

Theo như lời Cửu Đăng đã nói, sở dĩ con nhất thốn chỉ xà này không ăn Gia Cát Nguyệt là bởi vì lúc trước nó đã ăn một bữa no nê, cho nên nó căn bản lười chẳng buồn há miệng nuốt một hạt đậu đỏ nhỏ xíu như Gia Cát Nguyệt.

Chắc là sau khi nhất thốn chỉ xà ăn một bữa no nê, thì muốn tìm một nơi nằm nghỉ ngơi, chờ tiêu hóa.

Nhưng chỗ nghỉ ngơi mà nó tìm thấy không được tốt lắm, bị Gia Cát Nguyệt bất cẩn quấy rầy nó nghỉ ngơi. Vì vậy, nhất thốn chỉ xà buồn bực đành phải đổi sang chỗ khác, thế là nó bò lên trên cây đại thụ hơn mười mét kia để nghỉ ngơi tiếp.

Nhưng là nó thật sự không thể nào ngờ, đã leo đến cao như vậy rồi, mà vẫn có người chạy tới quấy rầy nó.

Lão hổ không phát uy uy, nên tưởng ta là mèo bệnh à?

Vì vậy, nó không chút ngần ngại cuốn lên người công tử tà mị, thi triển thiên phú, thu nhỏ hắn lại. Sau đó, tuy rằng không đói bụng, nhưng nhất thốn chỉ xà bị chọc giận vẫn nuốt công tử tà mị vào bụng.

Sau khi nuốt công tử tà mị xong, nhất thốn chỉ xà ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Người làm phiền nó nghỉ ngơi, không chỉ có công tử tà mị, mà còn có Tống Thư Hàng.

“Ngại quá, làm phiền rồi. Ta chỉ vô tình đi ngang qua mà thôi, xin đừng để ý đến ta được không?”

Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười tươi rói.

Sau đó, hắn xoay người nhảy lên không chút nghĩ ngợi, chạy xuống phía dưới..

Nhưng, nhất thốn chỉ xà cũng không tính buông tha cho hắn.

Thân hình nó tuy nhỏ, nhưng tốc độ lại nhanh như chớp. Xà thân nho nhỏ bắn ra, phóng về phía Tống Thư Hàng nhanh như chớp.

Bộp!

Nó cuốn lấy người của Tống Thư Hàng.

Sau một khắc, Tống Thư Hàng ở giữa không trung nhanh chóng bị thu nhỏ lại. Trong nháy mắt, đã thu nhỏ lại chỉ còn cỡ chừng lòng bằng bàn tay.

...

Tống Thư Hàng cũng không muốn bị thu nhỏ xong rồi lại bị nhất thốn chỉ xà nuốt vào bụng đâu.

“Cửu Đăng cô nương cứu mạng!”

Tống Thư Hàng lớn tiếng cầu cứu —— không biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm giác mình hô cứu mạng đặc biệt điêu luyện.

Chẳng lẽ là bởi vì mình hay gào lên với các tiền bối trong nhóm kiểu: 'xx tiền bối, cứu mạng!', gọi nhiều quá nên đâm ra quen mồm luôn à?

“Ái chà, ngươi chịu cầu cứu với ta rồi à.”

Cửu Đăng nheo mắt, tâm trạng trở nên tốt hơn hẳn.

Nói xong, cô co ngón tay lại rồi búng ra một cái, một viên phật châu màu vàng bị cô bắn về phía nhất thốn chỉ xà.

Nhất thốn chỉ xà ở giữa không trung cảm ứng được nguy cơ, đầu rắn vừa nhấc lên, nhìn về phía viên phật châu đang bắn về phía mình.

Một lát sau, nhất thốn chỉ xà oán hận phun lưỡi, buông thân hình của Tống Thư Hàng ra, trở về cây đại thụ một lần nữa.

Nhưng viên phật châu màu vàng lại như bóng theo hình, bắn về phía chỉ xà một tấc.

Pằng!

Sau khi phật châu chạm vào trên thân nhất thốn chỉ xà xong, thì lại trực tiếp dính vào trên người nó, trong phật châu truyền ra từng đợt tụng kinh, thanh âm kia giống như dòng điện khổng lồ, thân thể nhất thốn chỉ xà run lên từng hồi.

“Xi xi!”

Nhất thốn chỉ xà oán hận nhả phun lưỡi ra lần nữa, sau một khắc, chỉ thấy thân thể nó vỡ ra, một con nhất thốn chỉ xà hoàn toàn mới chui ra từ bên trong, đầu cũng không thèm quay lại, bỏ chạy nhanh như chớp.

Chỉ bỏ lại một lớp da rắn ngay tại chỗ.

“Ồ? Vừa đến lúc lột da sao, thế mà lại để nó chạy thoát.”

Cửu Đăng tiếc nuối nói.

Đang lúc nói chuyện, cô móc một quyển sách nhỏ ra, vẽ một đường ở bên trên.

Có thể thấy loáng thoáng nội dung viết kín mít trên trang sách.

‘Chuyện mà Cửu Đăng muốn làm’

Chương 303: Ta có mấy nguyện vọng

1. Làm đồ ăn một lần, tận mắt nhìn hắn ăn hết từng miếng (gạch chéo).

2. Cùng hắn đi mạo hiểm một lần vừa vừa (gạch chéo).

3. Cứu hắn một lần (mới gạch xong).

4. Cùng nhau xem rất nhiều sách.

5: ...

1, 2, 3 ba lựa chọn trên đều gạch ngang cho một đường, nội dung chi chít đầy trên trang này, hình như đều là chuyện mà Cửu Đăng cô nương này muốn làm thì phải?

Sau khi thu quyển vở nho nhỏ kia lại, cô bước nhanh về phía trước, đưa tay nhẹ nhàng đón lấy Tống Thư Hàng chỉ lớn chừng nửa bàn tay.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm:

"Tạ ơn cô nhé Cửu Đăng."

"Không cần khách sáo, ngoài ra, bộ dạng lúc ngươi kêu cứu rất tuyệt, ta rất thích."

Cửu Đăng giơ ngón tay cái lên cười nói.

Tống Thư Hàng:

"... "

Cô nương, sở thích của cô kỳ lạ quá, khiến cho ta phải ngại ngùng đây này!

Cửu Đăng một tay nâng Tống Thư Hàng lên, tay kia ngoắc một cái. Viên phật châu màu vàng bay trở lại từ trên cây đại thụ, phía trên phật châu còn dính da của con nhất thốn chỉ xà nọ.

Có một tầng linh lực không ngừng vận chuyển trên phật châu màu vàng, khiến cho nó không bị da của nhất thốn chỉ xà thu nhỏ lại.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn bên dưới lớp da rắn này, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ... Da của nhất thốn chỉ xà đấy, đây chính là nguyên liệu chế tạo ra túi không gian phiên bản dỏm đấy.

“Muốn nó không?”

Lúc này, Cửu Đăng cô nương kia cầm phật châu, nhẹ nhàng lắc lắc da rắn ở trước mặt Tống Thư Hàng.

“Muốn!”

Tống thư hàng thành thực trả lời, sau khi nhìn thấy ‘túi thu nhỏ’ kia của cô nàng Vũ Nhu Tử xong thì hắn thật sự vô cùng hâm mộ.

“Hê hê, có điều đây là đồ của ta, sẽ không tặng không công cho ngươi, đừng có mà mơ.”

Cửu Đăng cô nương này cười xấu xa, thu hồi mảnh da rắn khiến Tống Thư Hàng thèm nhỏ dãi này.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau một lúc lâu, hắn bèn cười khổ hỏi:

“Cửu Đăng cô nương này, bây giờ hai vị khách đi cùng Gia Cát Trung Dương bọn họ thế nào rồi?”

Nếu như đã đến đây rồi thì tiện đường đưa hai người đó về cùng luôn.

“Khí tức của bọn họ đã trộn lẫn cùng với khí tức của tám người kia rồi. Đoán chừng là hai nhóm người đã gặp nhau. Mục tiêu của đám tu sĩ Cửu Ưu chỉ có hai người bạn của ngươi, không có người đuổi bắt hai hành khách kia, bọn họ cũng không có bị tổn thương gì.”

Cửu đăng đáp.

Nghe thấy thế, trong lòng Tống Thư Hàng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

...

Sau lưng. Gia Cát Trung Dương ngơ ngác nhìn cô nàng đầu trọc đột nhiên xuất hiện trước mắt —— cô nàng này từ đâu chui ra thế này?

Sau khi Cửu Đăng hiện thân đón lấy Tống Thư Hàng thì Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương mới có thể nhìn thấy thân hình của cô.

Đồng thời, Gia Cát Trung Dương còn có hơi nghi hoặc: Sao đột nhiên Tống Thư Hàng lại biến thành nhỏ như vậy? Không chỉ có Tống Thư Hàng, mà ngay cả Gia Cát Nguyệt ở bên cạnh hắn cũng bị biến thành nhỏ xíu.

Hiện tại thân hình Gia Cát Nguyệt vừa khôi phục được một chút. Bây giờ ước chừng dài hơn 80cm, giống như một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu.

Còn có tên quái nhân biết tàng hình ban nãy —— lại thêm vừa rồi Tống Thư Hàng một hơi nhảy vọt lên trên cành cây đại thụ cao hơn 10m nữa.

Rốt cuộc thế giới này bị làm sao thế này?

Đầu óc Gia Cát Trung Dương loạn thành một đống —— cậu ta phát hiện dù mình có cố gắng cỡ nào đi nữa cũng không thể hiểu được chút gì hết.

“Đến đây, chào hỏi bạn bè của ngươi đi.”

Cửu Đăng nâng Tống Thư Hàng trong bàn tay lên, đưa hắn đưa tới trước mặt của Gia Cát Trung Dương.

“Mẹ ơi!”

Tống Thư Hàng bị khuôn mặt phóng đại của Gia Cát Trung Dương dọa sợ hết hồn.

Thử nghĩ mà xem, khi khuôn mặt một người bị phóng đại gấp mấy chục lần thì sẽ thế nào, có khác gì trong phim kinh dị không??

“Cửu Đăng cô nương này, đừng đưa tới gần như thế!”

Tống Thư Hàng hét lớn.

Cửu Đăng ác liệt đặt Tống Thư Hàng lắc mấy lần ở trước mặt Gia Cát Trung Dương, rồi mới chịu kéo hắn trở về.

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt. Sau đó quay đầu mắt nhìn khuôn mặt Cửu Đăng... May quá, khuôn mặt sau khi phóng đại gấp mấy chục lần của tu sĩ vẫn trơn bóng sáng long lanh, trắng nõn nà, không có đổi thành phim kịnh dị.

“Thư hàng, rốt cuộc là có chuyện gì thế này?”

Gia Cát Trung Dương thận trọng hỏi lại.

“Chuyện này trong một lúc không thể giải thích rõ ràng được. Cậu ôm Gia Cát Nguyệt đi theo tôi nhé. Chúng ta đi về cổ thành trước, phải đưa các cậu rời xa chỗ này đã, rồi sẽ giải thích rõ ràng với các cậu sau.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Dù sao thì khi rời khỏi thiên giới đảo, ký ức nhất định sẽ bị xóa đi. Cho nên, hiện tại giải thích cũng chỉ tốn nước bọt. Trước tiên cứ đưa bọn họ rời khỏi thiên giới đảo rồi nói sau.

“Hai người các ngươi đi theo ta.”

Cửu Đăng cười ha ha nói, dẫn đường ở phía trước.

Gia Cát Trung Dương yên lặng cõng Gia Cát nguyệt, đi theo Cửu Đăng.

Trên đường đi. Gia Cát Trung Dương lo lắng hỏi:

“Đúng rồi, Thư Hàng. Cậu có gặp bọn Cao Mỗ Mỗ không? Bây giờ bọn nó thế nào rồi?”

Lần này đều tại cậu ta, cứ nhất định đòi đến hòn đảo trên biển Đông chơi, kết quả làm hại mọi người gặp nạn. Nếu như đám người Cao Mỗ Mỗ có chuyện gì, cả đời này cậu ta cũng khó mà an lòng.

“Yên tâm đi, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Lục Phỉ và chị gái của cô ấy đều bình an rời khỏi đây rồi. Tôi ra ngoài chủ yếu là để tìm các cậu, mang các cậu cùng rời khỏi đây.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi nghe Tống Thư Hàng nói xong thì Gia Cát Trung Dương lập tức an tâm hẳn.

Sau đó, trong lòng hai người mang theo vô số nghi hoặc, đi theo Tống Thư Hàng tới tòa cổ thành kia.

Lần này, có Cửu Đăng dẫn đường, bốn người thuận lợi đi thẳng một đường vào phía dưới tòa tháp cao.

“Tiến vào tòa tháp cao này đi, sau đó dựa theo lời nhắc nhở bên trong, hoàn thành một lần giao dịch là có thể rời khỏi đây rồi.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Thư Hàng còn cậu thì sao? Không trở về cùng bọn tôi à?”

Gia Cát Nguyệt nghi hoặc hỏi lại, lúc này hình thể của cô đã khôi phục về hình dáng ban đầu.

“Tôi còn muốn chờ thêm thêm một lát, cậu nhìn hình dáng của tôi đi, ít nhất phải chờ tôi khôi phục lại rồi tính tiếp.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói, hắn vẫn ngồi ở trong lòng bàn tay Cửu Đăng, toàn thân không được tự nhiên:

“Yên tâm đi, các cậu cứ đi trước, sau khi tôi khôi phục hình thể thì sẽ lập tức đuổi theo. Sau khi rời khỏi đây lập tức tụ hợp lại với mấy người Cao Mỗ Mỗ, đừng có để đi lạc mất nữa đấy.”

Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương nhẹ gật đầu, quay người tiến vào trong tòa tháp cao này.

Cái nơi kỳ quái này giống như một cơn ác mộng vậy, bọn họ thật sự không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa.

...

Đưa mắt nhìn theo Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương rời đi, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở ra.

“Như vậy, Cửu Đăng cô nương này, ta nghĩ cũng đến lúc ta nên cáo từ rồi. Nếu như ta muốn rời đi... có phải cũng phải tự phong ấn ký ức hay không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Ngươi biết rất nhiều về thiên giới đảo này à?”

Cửu Đăng giơ Tống Thư Hàng lên, duỗi ngón tay ra chọc chọc Tống Thư Hàng tí hon.

“Đừng có nghịch, chọt thế đau lắm đấy.”

Tống Thư Hàng đẩy ngón tay cô đâm tới ra, đáp:

“Ta có quen biết với một số tiền bối. Lúc bọn họ rời khỏi thiên giới đảo đều tự phong ký ức cả. Tuy rằng không biết tại sao bọn họ lại cam tâm tình nguyện tự phong ký ức rồi mới rời đi… Nhưng cũng có thể thấy được, tu sĩ muốn rời khỏi thiên giới đảo thì chắc là phải tự mình phong ấn ký ức lại đúng không?”

“Hừm, ngươi đoán đúng lắm.”

Cửu Đăng hì hì cười nói:

“Tu sĩ muốn rời khỏi thiên giới đảo này đúng là khác với người bình thường, ta cần mang ngươi đến nơi thần bí nhất của thiên giới đảo, hạ lời thề. Sau đó truyền phương pháp tự phong ký ức cho ngươi, chờ ngươi phong ký ức xong, thì mới có thể rời khỏi thiên giới đảo.

“Vậy kính xin Cửu Đăng cô nương đưa ta đến nơi lập lời thề kia.”

Tống Thư Hàng ôm quyền nói.

“Không vội.”

Cửu Đăng nheo mắt lại cười một tiếng, rồi móc miếng da rắn dính phật châu đó ra:

“Có muốn không?

Ánh mắt của Tống Thư Hàng bị dính chặt vào tấm da của nhất thốn chỉ xà:

“Muốn!”

“Nếu muốn thì giao dịch với ta đi.”

Cửu Đăng cô nương nói với vẻ gợi đòn.

“Giao dịch? Cô muốn đổi cái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi ——trên người hắn có không ít đồ vật của tu sĩ.

Dây đeo thanh phong gia tốc, nhẫn đồng cổ, bảo đao Bá Toái, Ngộ Đạo thạch và Thông Nương sinh trưởng trên đó, kết tinh của hành tinh, ghim cài áo biến hình hắn mượn của Vũ Nhu Tử. Cùng với phù bảo, đan dược, và mấy món đồ vụn vặt khác.

Trong số những thứ đồ đó, thứ có giá trị nhất đương nhiên chỉ có Ngộ Đạo thạch, những vật khác mặc dù trân quý nhưng so sánh với da của nhất thốn chỉ xà thì vẫn còn kém xa, căn bản không thể trao đổi ngang giá được.

Nhưng nếu muốn hắn dùng Ngộ Đạo thạch đổi lấy da rắn… thì đương nhiên là hắn không thể đáp ứng được. Ngộ Đạo thạch cực kỳ quý giá đối với hắn, quan trọng hơn cả da rắn nhiều. Hơn nữa, Thông Nương còn mọc ở trên nó nữa.

“Đồ vật trên người ngươi cũng không phải ít, có điều những món đồ đó không vừa mắt ta.”

Cửu Đăng cô nương cười nói.

“Vậy cô muốn đổi cái gì?”

Tống Thư Hàng nghe đến đó, lặng lẽ rụt rụt thân thể lại —— hắn không bán thân!

“Ta muốn ngươi... cùng đọc sách với ta một lúc.”

Cửu Đăng cô nương kia duỗi ngón tay ra, dùng sức chọc chọc Tống Thư Hàng, cười ha ha nói.

“Chỉ xem sách một lát thôi á?” —— Tống Thư Hàng tò mò hỏi ngược lại.

“Ừ, chỉ xem sách một lát thôi.”

Cửu Đăng cười ha ha nói.

“Được!”

Tống Thư Hàng sảng khoái đáp.

…

Núi xanh, nước chảy, ngôi chùa nho nhỏ.

Thanh đăng, cổ phật, kinh phật chồng chất như một ngọn núi nhỏ.

Đây chính là nơi ở của Cửu Đăng tại thiên giới đảo.

“Tuy là ta muốn tìm một số sách về đạo môn hoặc nho gia cho ngươi, nhưng thật đáng tiếc, ta là đệ tử phật môn. Ngoại trừ kinh phật ra, ta không thu thập những thứ khác.”

Cửu Đăng ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, lười biếng nói.

“Knh phật này có nội dung gì?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi thử.

“Là công pháp tu sĩ à?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Cửu Đăng cô nương này liếc mắt nhìn.

“Cho dù là ta thì cũng không thể tùy tiện truyền thụ công pháp tu hành cho người khác, đây là quy định của tu sĩ.”

“Vậy những thứ này chính là kinh phật bình thường ư?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật —— hắn cảm giác ‘Chân ngã’ của bản thân càng ngày càng không đúng. Nếu đọc kinh phật xong không biết ‘chân ngã’ của mình có biến thành đầu trọc hay không nữa?

“Đừng để ý nhiều như vậy, coi như là giao dịch đi, cứ xem sách với ta một lát, sau đó ta sẽ đưa da của nhất thốn chỉ xà cho ngươi. Đúng rồi, cho ta mượn Thông Nương đi, ba trăm năm rồi không gặp, ta cũng hơi nhớ cô ấy.”

Cửu Đăng cô nương đột nhiên nói.

“Đừng làm tổn thương cô ấy nhé, cô ấy cũng bị cô nhốt ba trăm năm rồi.”

Tống Thư Hàng đưa tay vào trong túi.

“Shhh!”

Nào ngờ lại bị Thông Nương hung hăng cắn một phát.

Có điều, Tống Thư Hàng vẫn móc Thạch Ngộ Đạo và Thông Nương ra, đưa về phía Cửu Đăng.

“Ồ, lá hành đâu rồi, sao chỉ còn lại có mỗi một củ hành thế này?”

Sau khi Cửu Đăng cô nương nhận lấy Ngộ Đạo thạch và hành tinh thì tò mò hỏi ngược lại.

“Ha ha, có một chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn ấy mà.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Cửu Đăng cô nương thấy Thư Hàng không muốn nói nên cũng không hỏi thêm nữa. Sau đó, cô cầm lấy Ngộ Đạo thạch, ngón tay chọt về phía Thông Nương —— chọt chọt chọt!

Đây chính là vết nhơ trong cuộc đời của cô.

Chọt thật mạnh!

Chương 304: Con tim thẹn thùng của thiếu nữ ngày xưa

Thông Nương co lại thành một đoàn nhỏ, mặc cho Cửu Đăng ra sức chọt cô, căn bản không dám phản kháng —— hành ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nhưng có một câu nói thế này: chớ khi dễ hành lá non, một ngày kia thần công của cô đại thành, chắc chắn sẽ trả thù gấp trăm lần. Mục tiêu của cô chính là ngày nào đó có thể đè Cửu Đăng sư thái xuống đất, quất cô ấy một phát cho sướng. Chết tiệt!

Vì vậy trong đầu Thông Nương bắt đầu tự sướng cảnh tượng mình có thể dẫm Cửu Đăng ở dưới chân, còn cô thì cười lớn ba tiếng tựa như nữ vương.

Tưởng tượng một lúc, cách dùng trí tưởng tượng của cô đã chiến thắng hiện thực. Mặc kệ Cửu Đăng chọt cô ra sao, cô cũng không thèm để ý.

Mà sau khi Cửu Đăng cô nương kia chọt Thông Nương một hồi thì lại cầm quyển sổ nhỏ kia ra, gạch ngang một đường trên đó.

1.Làm đồ ăn một lần, tận mắt nhìn hắn ăn hết từng miếng. (gạch chéo)

2.Cùng hắn đi mạo hiểm một lần vừa vừa (gạch chéo)

3.Cứu hắn một lần (gạch chéo)

4.Cùng nhau xem rất nhiều sách. (Mới gạch xong)

5: ...

Điều thứ năm, vốn là một chuỗi các ký tự đã được dùng pháp thuật che dấu.

Khi Cửu Đăng gạch điều thứ 4 xong, thì chữ viết ở điều thứ 5 đã tự động tổng hợp lại.

5.Múa một khúc cho hắn xem ở giữa biển hoa nơi non núi thơ mộng.

Múa?

Sắc mặt Cửu Đăng cô nương lập tức tái mét, từ xưa tới giờ cô chưa từng học múa có được hay không, nếu thật sự phải múa thì lẽ nào lại đi biểu diễn một bộ quyền pháp à?

Hơn nữa, vì cái quần gì mà phải múa trong biển hoa nơi non núi thơ mộng chứ?

Lại nói ... năm đó trước khi xuất gia, rốt cuộc mình đang suy nghĩ thứ quỷ gì trong đầu thế này? !

Làm đồ ăn, đọc sách còn chưa tính, cùng mạo hiểm, lại còn mỹ nữ cứu anh hùng... toàn là mấy nguyện vọng tào lao gì không là sao?

Vất vả lắm cô mới làm xong bốn mục nấu ăn (canh thịt). mạo hiểm (xông vào khu rừng tìm kiếm hai anh em Gia Cát), mỹ nữ cứu anh hùng và đọc sách.

Hiện tại đối mặt với điều thứ năm này, cô thực sự có cảm giác bất lực!

Múa gì gì đó, hiện tại Cửu Đăng thật sự không làm được.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, cô nhất định phải quay về đè bản thân trước lúc xuất gia ra, xé bản 'Chuyện mà Cửu Đăng muốn làm' này đi —— đúng vậy, bản 'Chuyện mà Cửu Đăng muốn làm' này là do Cửu Đăng cô nương lén lút viết lại trước khi bị đưa đến Thiên Long Tự xuống tóc, xuất gia tu hành. Là tâm nguyện đơn thuần nhất của một 'thiếu nữ'.

Đây là tâm nguyện ngây thơ, thuần khiết nhất của một thiếu nữ. Bởi vì thiếu nữ tình hoài luôn nên thơ như thế, trong lòng vẫn luôn ôm biết bao nhiêu mơ mộng về tương lai, luôn mong chờ người sẽ yêu thương mình xuất hiện.

Còn tại sao bút ký lúc đó lại đặt tên là 'Chuyện Cửu Đăng muốn làm' ấy à, bởi vì Cửu Đăng là pháp danh tục gia của cô.

Trước khi cô tu hành thì đã là đệ tử tục gia của Thiên Long Tự.

Thôi được rồi... nghĩ kỹ lại, hình như nguyện vọng được ra đời lúc mình gặp được một biển hoa đẹp trong khi du ngoạn hồi trẻ, nên mới sinh ra ảo tưởng này thì phải?

"Nếu như múa, thì phải múa như thế nào cho tốt đây?"

Cửu Đăng cô nương buồn muốn chết.

Sau đó, cô đột nhiên thấy được Thông Nương lắc lư theo gió trên Ngộ Đạo thạch.

Ồ... lại nói. Lúc cô gặp mặt gốc hành tinh này, không phải gốc hành tinh này đã múa một điệu rất đẹp, khiến cho người ta không cầm lòng nổi đấy à? Điệu múa kia nhảy kiểu gì nhỉ?

Chà, không được không được, tuyệt đối không thể nhảy điệu vũ kia. Nếu không thì sẽ chết người đấy.

Như vậy thì nhảy cái gì đây nhỉ?

Cửu Đăng cô nương gõ gõ bút trên quyển sổ.

...

Mà ở trước mắt cô, Tống Thư Hàng xem kinh phật, bất tri bất giác liền xem mê mẩn luôn —— Tống Thư Hàng thích xem sách, bất kể là sách gì. Hắn đều thích xem cả.

Hơn nữa, dù là sách khô khan đến mấy, chỉ cần là thể loại mình chưa từng xem qua thì hắn có thể ôm sách có thể đọc cả ngày.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong quá trình đọc sách, bất tri bất giác, thân thể của Tống Thư Hàng đã khôi phục lại như cũ.

Có lẽ là thói quen ngồi xổm ở trong tiệm sách coi cọp mà ra.

Vốn là Tống Thư Hàng ngồi xem sách trong đống kinh phật, không biết từ lúc nào đã chuyển đến trong góc rồi, sau đó dùng tư thế ngồi xổm, yên lặng đọc sách.

Cửu Đăng cô nương nhìn thấy Tống Thư Hàng ngồi xổm xem sách trong góc bộ dáng lén lén lút lút như thế thì cũng cảm thấy khá thú vị.

...

Chẳng bao lâu sau, Tống Thư Hàng đã xem hơn hai mươi quyển kinh phật, hắn duỗi lưng một cái, bỏ quyển kinh phật trong tay xuống, trên mặt ra chiều hưởng thụ lắm.

“Tống Thư Hàng.”

Lúc này, thừa dịp lúc hắn buông sách xuống, Cửu Đăng cô nương lên tiếng hỏi dò:

“Ngươi có thích xem múa không?”

“Múa ấy à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Cửu Đăng, không biết cô ta đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì. Có điều hắn vẫn nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi trả lời:

“Không rõ lắm, ta không có mắt thưởng thức vũ đạo gì cả. Có điều chỉ cần đẹp thì chắc là ta cũng thích xem. Ta khá thích mấy tiết mục múa trong các bữa tiệc hàng năm.”

Nghe được câu trả lời này xong, Cửu Đăng cô nương đau đầu xoa xoa thái dương.

Trả lời kiểu ba phải như Tống Thư Hàng mới là phiền phức nhất đấy.

Giống như là hỏi một người: buổi sáng muốn ăn cái gì?

Trả lời: gì cũng được.

Nghe thì giống như ăn cái gì cũng được, nhưng người làm bữa sáng thì lại nhức đầu.

Thế rốt cuộc gì cũng được là cái gì? Là bánh mật à? Hay là mì? Hay là bánh bao? Hay là sủi cảo? Nếu là mì thì nước hay là xào? Nhiều lựa chọn để mà cân nhắc lắm đấy.

Thở dài xong, Cửu Đăng cô nương nở nụ cười, nói:

“Thư Hàng, xem sách có mệt không? Muốn đi ra ngoài đi dạo một chút không?

“Được”

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt theo thói quen.

Nhưng kỳ thật từ sau khi nhãn khiếu mở ra tới nay, theo khí huyết không ngừng vận chuyển bên trong nhãn khiếu, mắt của hắn rất ít khi mỏi vì phải xem sách nhiều.

Cửu Đăng cô nương đặt Ngộ Đạo thạch trên bàn, lại vẽ nên mấy cái trận pháp đơn giản ở bên cạnh, bao vây Ngộ Đạo thạch, tránh cho Thông Nương trên đó đào tẩu.

Một lát nữa cô phải đi ra ngoài khiêu vũ, nhưng tuyệt đối không muốn để cho Thông Nương nhìn thấy.

Thực ra, Thông Nương căn bản không cách nào thoát ra khỏi Ngộ Đạo thạch cả, thậm chí cô ấy đã mất năng lực hóa thân thành hình người. Hiện tại cô chính là một cọng hành lá có miệng có ý thức mà thôi.

…

Cửu Đăng cô nương mang theo Tống Thư Hàng rời khỏi ngôi miếu, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, non xanh, nước biếc, chỉ thiếu mỗi biển hoa mà thôi.

Bất quá không sao cả, đối với tu sĩ có tu vi cường đại mà nói thì biển hoa gì đấy rất đơn giản.

Chỉ thấy Cửu Đăng cô nương nhẹ nhàng vẩy ngón tay một cái, nơi xa có một loại linh thú họ bướm bị cô gọi tới. Linh thú họ nhà bướm kia nhẹ nhàng nhảy múa ở bên người cô, bộ dạng cùng rất thân mật.

“Tống Thư Hàng, muốn xem biển hoa không?”

Cửu Đăng cô nương đột nhiên hỏi.

“Biển hoa?”

Mặc dù Tống Thư Hàng không biết Cửu Đăng đột nhiên nhắc biển hoa làm gì, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Ngón tay Cửu Đăng cô nương nhẹ nhàng vẩy một cái, rót linh lực vào trong linh điệp.

Sau khi linh điệp nhận được linh lực cường đại thì bắt đầu uyển chuyển nhảy múa ở trong một cái sân cỏ trước mặt Tống Thư Hàng và Cửu Đăng.

Đây cũng là Linh Điệp chi vũ, mặc dù chỉ có một con Linh Điệp, nhưng lúc nó lấy tốc độ phi hành cực nhanh, tạo ra vô số đạo tàn ảnh, không chỉ như thế, bụi phấn rơi xuống từ trên thân bướm, hoá ra từng đạo ảo ảnh phân thân của Linh Điệp.

Trước mắt Tống Thư Hàng lập tức xuất hiện hình ảnh vô cùng xinh đẹp, hàng ngàn con Linh Điệp đang nhẹ nhàng nhảy múa, khiến cho người ta cảm thấy như mình đang ở trong Hồ Điệp Cốc.

Hình ảnh xinh đẹp nhường ấy, chỉ cần dùng điện thoại quay lại, không cần dùng photoshop chỉnh gì, thì cũng thành bức ảnh nền tuyệt đẹp rồi.

Mười giây sau sau, những ảo ảnh Linh Điệp phân thân kia biến mất, Linh Điệp kia cũng vỗ cánh bay trở lại bên người Cửu Đăng cô nương.

Cửu Đăng cô nương duỗi ngón tay ra, Linh Điệp đậu ở trên đầu ngón tay của cô.

“Phù!”

Cửu Đăng nhẹ nhàng thổi một hơi về phía Linh Điệp, một hơi này phảng phất như gió xuân thổi qua.

Sau một khắc, trên bãi cỏ thênh thang mọc lên rất nhiều mầm thực vật. Những loại thực vật này có rất nhiều hoa, hạt giống đều là Linh Điệp rải xuống, lại dùng linh lực thúc đẩy chúng nó nảy mầm vươn cao.

Chỉ trong mấy giây, nơi vốn là mặt cỏ đã biến thành một biển hoa xinh đẹp, muôn ngàn sắc màu, trăm hoa đua nở, đẹp đến chói mắt.

“Đẹp quá!”

Tống Thư Hàng cảm thán nói, đây chính là một biển hoa cực lớn, đủ loại hoa, không hề giống nhau, phần lớn đều là những chủng loại mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy qua.

Đang lúc Tống Thư Hàng đắm chìm trong vẻ đẹp của biển hoa ở trước mắt, Cửu Đăng đứng bên cạnh hắn hít sâu một hơi.

Sau đó, cô cứng ngắc đi vào bên trong biển hoa.

“??”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía Cửu Đăng cô nương đang đứng cứng còng.

Ở trong biển hoa nở rộ, cái đầu bóng láng của Cửu Đăng cô nương phản xạ ánh sáng chói lóa, trên người cô mặc tăng y màu xám.

Sau đó, chỉ thấy sau khi Cửu Đăng tiến vào biển hoa thì dựng thẳng hai ngón trỏ hai và ngón giữa của hai tay lên, giả bộ như tai thỏ, đứng lắc lư trong biển hoa.

“????”

Tống Thư Hàng lại càng nghi hoặc nhiều hơn.

Hắn cảm giác từ khi gặp nhau đến giờ, kiểu tư duy nhảy vọt không giới hạn của Cửu Đăng thật sự khiến hắn đuổi theo kiểu gì cũng không kịp.

Bây giờ cô định làm gì thế này? Nhảy kiểu thỏ à? Nhưng tại sao phải nhảy kiểu thỏ ở trước mặt mình chứ? Có ý nghĩa gì đây?

Có khi nào đây là sở thích của cô ấy không nhỉ?

Như vậy thì chắc mình nên phối hợp vỗ tay mới đúng chứ nhỉ?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Cửu Đăng cô nương làm động tác thỏ này trông đáng yêu đến bất ngờ luôn.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Cửu Đăng cô nương đột nhiên lại giống như động kinh, múa tùm lum ở trong biển hoa. Bởi vì thực lực của cô cường đại, nên dù chỉ tùy tiện vung tay một cái thôi thì cánh hoa trong biển hoa này cũng bị chưởng phong đánh bay. Sau đó, vì thân thể cô múa may không ngừng, nên những cánh hoa này cũng xoay tròn quanh người cô theo.

Trong lúc nhất thời, Cửu Đăng cô nương quả thật có vài phần giống như hoa tiên tử —— chỉ tiếc, đây là hoa tiên tử phiên bản động kinh.

Cứ múa may như thể cả buổi trời, có vẻ như Cửu Đăng cô nương mệt mỏi nên rốt cuộc cũng ngưng lại.

Mà lúc này, biển hoa xinh đẹp nọ đã nát bét giống như đã bị chà đạp thê thảm lắm, đông trụi một mảnh, tây thiếu một mảnh.

Đợi đến khi Cửu Đăng cô nương trở về, Tống Thư Hàng đành phải làm trái lương tâm mà vỗ tay.

“Cảm giác không tệ chứ!”

Cửu Đăng cô nương ha ha cười nói.

“Rất... tốt”

Tống Thư Hàng dốc hết khí lực toàn thân mà nói ra.

“Hài lòng là được rồi.”

Cửu Đăng cô nương âm thầm thở phào nhẹ nhõm —— cô đã phải gạt bỏ hết cảm giác xấu hổ, khiến đầu óc của mình trở nên trống rỗng.

Nhảy đến cuối cùng, chính bản thân cô cũng không biết mình đang làm cái gì.

Cũng may là Tống Thư Hàng nói ‘Rất tốt’.

Mặc kệ hắn nói thật hay xạo, dù sao... có lời bình luận này thì xem như cô đã làm được rồi, cũng coi như đã hoàn thành nguyện vọng thứ năm.

“Xả hơi xong rồi, chúng ta quay về thôi.”

Cửu Đăng cô nương lắc lư quay về trong tự.

Chương 305: Ta hy vọng thế giới được hòa bình... Xin lỗi nhé, ta chỉ nói đùa thôi!

Nhìn thấy Cửu Đăng cô nương lắc lư đi trở về chùa, Tống Thư Hàng cũng vội vàng chạy đuổi theo cô ta.

Bây giờ hắn hoàn toàn không biết được bước tiếp theo Cửu Đăng cô nương sẽ làm ra những chuyện gì nữa, nói không chừng chỉ một khắc sau, cô ta lại đột nhiên đưa hắn đến chỗ thần kỳ nhất trên thiên giới đảo này, phong ấn ký ức của hắn rồi ném hắn ra khỏi thiên giới đảo ấy chứ ...

Dù sao thì hắn hoàn toàn không có ý định đoán mò xem vị Cửu Đăng cô nương này sẽ làm gì tiếp theo.

Sau khi trở lại trong chùa, Cửu Đăng ngồi về lại chỗ cũ, lặng lẽ đưa tay giải trừ trận pháp giam cầm trên người Thông Nương và Ngộ Đạo thạch. Sau đó, cô lại nhàm chám vươn ngón tay ra chọt chọt Thông Nương.

Thông nương:

“...”

Tống Thư Hàng thấy Cửu Đăng cô nương không nói gì thêm nữa thì mới ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lùi về bên góc tường, ngồi xổm ở đó đọc sách tiếp.

Cửu Đăng chọc người Thông Nương một lúc lâu, mới khiến cho tâm trạng của mình bình tĩnh trở lại —— chỉ cần cô nhớ tới cái điệu múa thỏ khiến mình thấy thẹn kia thì chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

Sau khi tâm trạng đỡ hơn thì Cửu Đăng cô nương lại móc quyển sổ nhỏ kia ra lần nữa, gạch một đường.

1.Làm đồ ăn một lần, tận mắt nhìn hắn ăn hết từng miếng. (gạch chéo)

2.Cùng hắn đi mạo hiểm một lần vừa vừa (gạch chéo)

3.Cứu hắn một lần (gạch chéo)

4.Cùng nhau xem rất nhiều sách. (gạch chéo)

5.Múa một khúc cho hắn xem ở giữa biển hoa nơi non núi thơ mộng. (Mới gạch xong)

6: ...

Cũng giống như lúc trước, sau khi cô gạch một đường lên điều thứ năm xong thì mới có thể mở được pháp thuật che giấu, hiện ra nội dung của điều thứ sáu.

6: Hoàn thành một nguyện vọng bình thường của hắn.

Tình yêu thiếu nữ á, đây mà là tình yêu của thiếu nữ á?

Nấu ăn cho 'hắn' rồi đi du lịch (mạo hiểm) cùng hắn. Thuận tiện cứu mạng hắn để lấy chút cảm tình. Đọc sách chung, múa cho hắn xem. Mấy thứ này đều có thể hiểu là tình cảm ấp ủ của một cô thiếu nữ.

Nhưng hoàn thành một nguyện vọng của hắn là có ý gì đây?

"Mình cũng có phải máy cầu nguyện đâu mà... Sao lúc ấy mình lại viết cái này nhỉ?"

Cửu Đăng cô nương cố vắt óc suy nghĩ, nhưng mãi mà vẫn không nghĩ ra vì sao lúc đó mình lại viết ra cái nguyện vọng kiểu này nữa?

"Mấy thứ này thật sự là do mình viết ra sao?"

Cô xoa xoa huyệt thái dương của mình.

Chỉ riêng điều thứ sáu thôi mà đã đáng sợ tới mức ngang ngửa với máy cầu nguyện mất rồi, vậy thì mấy điều còn lại do mình hồi thiếu nữ viết ra còn đáng sợ tới mức nào nữa đây?

Cũng may là sau cái nguyện vọng thứ sáu này thì 'Chuyện Cửu Đăng muốn làm' chỉ còn lại có mỗi một nguyện vọng thứ bảy nữa thôi, cô sắp sửa hoàn thành bảy nguyện vọng của mình viết ra từ hồi còn là thiếu nữ rồi.

Sau khi khép quyển sổ lại, Cửu Đăng cô nương cố nặn ra một nụ cười, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa mới xem xong một quyển kinh văn mỏng, sau khi cảm giác được ánh mắt của Cửu Đăng thì hắn lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

“Cho ngươi đây.”

Cửu Đăng cô nương phất tay một cái, ném một cái hộp cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giơ tay đón lấy cái hộp, mở ra xem thử thì thấy thứ ở bên trong đúng là bộ da rắn cho nhất thốn chỉ xà lột ra.

Sau khi có được lớp da rắn này rồi, đợi tới khi rời khỏi thiên giới đảo này, hắn chỉ cần nhờ mấy tiền bối luyện khí giúp đỡ một phen là có thể chế thành một cái túi thu nhỏ rồi.

“Cảm ơn cô nhé.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói, cẩn thận cất cái hộp này vào.

Bản thân cái hộp nhỏ này cũng là bảo vật. Dù tiếp xúc với da của nhất thốn chỉ xà nhưng cũng không bị thu nhỏ lại. Đây là phần nhân tình do Cửu Đăng cô nương tặng thêm.

“Đúng rồi, Thư Hàng này. Ngươi có nguyện vọng gì không?”

Cửu Đăng đưa một tay chống cằm, chớp chớp đôi mắt.

“Nguyện vọng ấy à?”

Tống Thư Hàng đặt quyển kinh thư xuống, suy nghĩ một lúc, sau đó, hắn mới hỏi ngược lại:

“Nguyện vọng về mặt gì mới được? Là về phần vật chất? Chuyện gì đó muốn làm, hay là khác nữa?”

“Cái gì cũng được hết, mặc kệ là mặt nào cũng được, cứ nói ra thử xem.”

Cửu Đăng cười đến là hiền lành, nói.

“Ví như, mong cho thế giới hòa bình ấy hả?”

Tống Thư Hàng hỏi lại —— bản thân hắn cũng không biết tại sao lại ngứa mồm kiểu gì mà nói ra đáp án này nữa.

Trên trán của Cửu Đăng cô nương loáng thoáng có gân xanh nổi lên, bởi vì đầu cô bóng lưỡng trụi lủi, cho nên sợi gân xanh này nổi lên một cái là thấy được ngay, Tống Thư Hàng liếc mắt một cái đã thấy được sợi gân xanh tức giận này rồi.

“Đợi một lát, Cửu Đăng cô nương, khi nãy ta chỉ nói đùa thôi! Ta thấy vui mồm nên bất giác mở miệng nói đùa ấy mà!”

Tống Thư Hàng vội vàng vớt vát tình hình.

Sao mà dạo gần đây mình toàn mồm đi trước não thế này, cứ nói ra mấy lời tự tìm đường chết mãi thôi. Quả nhiên là vì bị Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối ảnh hưởng nhiều quá à?

Lần này quay về thì nhất định phải chặn Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối một thời gian ngắn mới được, cái bệnh tự tìm đường chết này có thể lây lan qua đường tình bạn, hơn nữa sức ảnh hưởng cũng lớn cực kỳ!

Lúc này, sợi gân xanh tức giận trên trán của Cửu Đăng cô nương mới xẹp xuống một chút.

“Khụ, thật ra ta có nhiều nguyện vọng lắm, ví như mấy nguyện vọng thuộc dạng mục tiêu này, ta mong mình có thể cường đại lên nhanh một chút, khiến cho mình sớm có được bản lĩnh đảm đương một phương.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi đáp.

Chờ tới khi hắn có được bản lĩnh đảm đương một phương thì mới có đủ thực lực để cho người nhà của mình sống thật tốt, không cần phải lo lắng thân phận tu sĩ của mình bại lộ sẽ khiến người nhà bị những thế lực hay tu sĩ đối địch làm hại. Chỉ cần trở nên mạnh mẽ thì mới có thể giúp đỡ bạn bè. Ví như lần này Vũ Nhu Tử định đi giúp cho thế gia tu chân của bạn cô ấy, bởi vì thực lực của Tống Thư Hàng thấp quá, cho nên hoàn toàn không giúp được gì hết.

“Con đường tu hành, phải đi từng bước. Cường độ thân thể, cảnh giới thực lực, tu vi tâm linh, mỗi thứ đều phải tăng lên vững vàng từng bước, tuyệt đối không thể nóng lòng, bằng không sẽ để lại họa ngầm.”

Cửu Đăng cô nương chắp tay, nghiêm túc giải thích.

Nguyện vọng này của Tống Thư Hàng cũng là nguyện vọng của tất cả các tu sĩ khác, nhưng cũng là chuyện không thể gấp gáp được.

“Ta cũng biết là thế, nhưng cũng vì chuyện này rất khó đạt thành, cho nên đây mới là nguyện vọng đấy chứ.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Cửu Đăng yên lặng gật đầu.

“Sau đó, ví như về mặt vật chất ấy à, gần đây ta rất muốn một thứ.”

Tống Thư Hàng sờ cằm nói.

Hai mắt của Cửu Đăng sáng rỡ lên:

“Nói nghe thử xem?”

“Nó là một loại thiên tài địa bảo tên là long cốt khô đằng, ta có một vị đạo hữu bị thương, nếu như có long cốt khô đằng thì có thể khiến cho cô ấy khôi phục vết thương được nhanh hơn.”

Tống Thư Hàng nghĩ tới Tô Thị A Thập Lục.

Kể từ ngày cô tự gửi bản thân mình tới chỗ Tống Thư Hàng chơi một buổi, sau đó lại bị Tô Thị A Thất tiền bối mang về Thiên Hà Tô Thị xong, tới bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.

Lúc các tiền bối trong nhóm hỏi thăm tình hình của Tô Thị A Thập Lục, Tô Thị A Thất tiền bối có nói, chỉ cần có long cốt khô đằng thì có thể khiến cho vết thương của A Thập Lục khôi phục nhanh hơn, nhưng vẫn không nói rõ về tình hình khôi phục của A Thập Lục.

“Long cốt khô đằng à? Thứ này hiếm gặp lắm, mấy trăm năm nay ít có ai gặp được loại thần thú như rồng lắm.”

Cửu Đăng suy tư rồi nói.

Long cốt khô đằng này là một loại linh tài đặc biệt mọc ở trong xương đầu của xác rồng, nhưng cái xác rồng này không phải kiểu khủng long, mà là rồng thật sự.

Nhưng rồng có mộ rồng của chúng, số lượng rồng chết ở bên ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hơn nữa, xác rồng để cả ngàn năm cũng không hư thối, muốn đợi cho nó biến thành xương cũng chẳng dễ dàng gì, muốn khô đằng mọc ra từ trong xương cốt lại càng khó hơn.

“Không cần phải là long cốt, dù là long cốt khô đằng trên người giao long cũng được nữa.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Ngón tay của Cửu Đăng nhịp nhịp trên mặt bàn.

Một lát sau, cô mỉm cười rạng ngời nhìn Tống Thư Hàng:

“Nếu như chỉ là long cốt khô đằng trên người giao long thì ta biết một nơi trên thiên giới đảo này có đấy.”

Tống Thư Hàng ngẩn ra, sau đó hắn lập tức ngồi thẳng người lại, nhìn Cửu Đăng với vẻ chờ mong.

“Nhưng muốn lấy được long cốt khô đằng trên người giao long cũng không phải chuyện dễ dàng gì.”

Cửu Đăng lại gõ gõ lên mặt bàn, nói.

“Mong Cửu Đăng cô nương chỉ điểm.”

Tống Thư Hàng ngồi thẳng người dậy, nói cực kỳ thành tâm. Hắn đang đón ý nói hùa, thông qua vẻ mặt và những lời Cửu Đăng nói, hắn loáng thoáng đoán ra Cửu Đăng cô nương muốn cho hắn chút chỗ tốt —— tuy rằng có thể hắn sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Nếu như chỗ tốt đó là long cốt khô đằng thì Tống Thư Hàng thật sự không thể nào cự tuyệt được.

Đột nhiên, Cửu Đăng cô nương lại nhảy lên:

“Cái từ chỉ điểm này hay lắm, ta thích!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Khụ khụ, ngươi cứ nghỉ một lát đi, ta đi chuẩn bị ít đồ, sau đó ta sẽ đưa ngươi đi gặp một vị linh thú hộ đảo trên thiên giới đảo này, ta nhớ trong tay hắn có một bộ thi cốt giao long lâu lắm rồi, có một gốc long cốt khô đằng mọc phía trên nó. long cốt khô đằng không có tác dụng gì với vị linh thú tiền bối kia, nhưng nếu như ngươi muốn lấy long cốt khô đằng từ tay hắn cũng không phải chuyện dễ đâu. Ngươi phải chuẩn bị tâm lý có thể thất bại đấy.”

Cửu Đăng cô nương đứng dậy, phủi bộ tăng y trên người, cười nói.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, đáp:

“Chỉ cần có hy vọng thì ta có thể tới đó để thử xem sao.”

“Được rồi, ngươi cứ chuẩn bị đi. Nói không chừng vị linh thú tiền bối kia sẽ khảo nghiệm thực lực của ngươi đấy. Ta đi thay bộ đồ khác, ngươi chờ một lát nhé.”

Cửu Đăng cô nương nói xong thì nhẹ nhàng khoát tay, hất Ngộ Đạo thạch và Thông Nương ở trên bàn về lại tay của Tống Thư

Hàng.

Sau đó, cô đứng dậy đi ra sau tự, thay quần áo.

Ngay cả Cửu Đăng cô nương cũng phải trịnh trọng thay quần áo mới đi gặp vị linh thú tiền bối kia được, đó rốt cuộc là vị tiền bối thế nào đây?

Nói tới linh thú thủ hộ, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới mấy thánh thú thủ hộ như thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ...

Vừa nghĩ tới mình sắp được đi gặp mấy linh thú trong truyền thuyết này, lòng hắn lập tức kích động hẳn lên.

Ngoài ra, Cửu Đăng vừa mới nói phải đi thay đồ, lẽ nào cô ấy định đổi đồ nữ à?

……

Khi Cửu Đăng xuất hiện lần nữa thì cô đã thay một bộ... tăng y mới tinh. Ờ, từ màu xám thành màu xanh trắng.

“Đi thôi.”

Cửu Đăng cô nương mỉm cười, tay cầm một cây trượng màu vàng, dẫn đầu đi ra khỏi tự.

Tống Thư Hàng mang theo Ngộ Đạo thạch và Thông Nương, đi theo sát ở phía sau Cửu Đăng cô nương.

Không có tọa kỵ, không có xe ngựa, hai người bọn họ chỉ đi bộ mà thôi.

Sau khi đi gần nửa giờ, Tống Thư Hàng nhìn thấy một sơn cốc khổng lồ.

Linh sơn cốc đẹp, có thể nghe thấy loáng thoáng từng trận tiên âm truyền ra từ bên trong sơn cốc, giống như tiếng đàn cầm. Cùng với tiếng muôn loài chim hót vang phụ họa.

Đúng là tiên cảnh nhân gian!

Linh thú sống trong nơi tiên cảnh thế này, xem ra là một vị tiền bối thích âm nhạc. Không biết lát nữa hắn khảo nghiệm mình thì có đưa ra nội dung liên quan tới âm nhạc hay không nữa?

“Nhìn cho kỹ bước chân của ta, đi theo dấu chân ta, chớ có bước sai đấy.”

Lúc này, tiếng của Cửu Đăng truyền tới từ phía trước.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, đi theo sát Cửu Đăng vào trong sơn cốc, rất nhanh, hắn trông thấy một gốc cây ngô đồng cực lớn nằm ngay cửa cốc...

Chương 306: Để chúng ta cùng khua mái chèo!

Là cây ngô đồng đấy! Trong lòng Tống Thư Hàng sáng lên, phượng hoàng đậu nhánh ngô đồng!

Chẳng lẽ linh thú lần này mình sắp gặp lại là phượng hoàng à? Dù cho không phải phượng hoàng, thì cũng có thể là linh thú thuộc phượng hoàng nhất mạch chứ nhỉ?

Nôn quá đi mất, loại thần thú chỉ có trong truyền thuyết thế này sẽ có phong thái xinh đẹp cỡ nào đây? Nó chính là thần thú đẹp đẽ và cao quý nhất trong truyền thuyết Hoa Hạ đó.

Tuy rằng trong lòng rất kích động, nhưng Tống Thư Hàng vẫn theo sát sau lưng Cửu Đăng cô nương từng bước một, không dám rời xa, sợ sơ sẩy đi sai thì sẽ có chuyện mất.

Sau khi đến gần cây ngô đồng kia hơn, với nhãn lực của Tống Thư Hàng bây giờ thì hắn có thể thấy được toàn cảnh của cây ngô đồng to cao này.

Cây đại thụ này phải cao tới hơn năm mươi mét, đứng sừng sững ở cửa cốc. Thân cành to lớn, tràn ngập dấu vết tang thương của năm tháng!

Ủa, đợi tí đã, hình như có vật thể trắng trắng hồng hồng nào đó đang nằm ở trên cành cây thì phải.

Thứ đó nhìn qua thì tròn vo, béo béo mướt rượt, nhìn ngon miệng tới mức khiến cho người ta chỉ muốn cắn một cái mà thôi.

Đây không phải phượng hoàng, cũng không phải họ nhà chim.

Tống Thư Hàng cố gắng mở to hai mắt ra, điều chỉnh thị của mình giác tới trạng thái cao nhất.

Sau đó, hán nhìn thấy bộ dạng thật sự của vật thể tròn vo kia —— đó là một con heo béo núc ních...

Bởi vì quá béo, cho nên bốn cái chân của nó có vẻ vừa ngắn lại vừa nhỏ. Nhưng vì ngắn và nhỏ như thế, nên bốn cái chân đó phải quắp cứng ngắc thân cây, để nó không tới mức ngã xuống khỏi cây.

Nhưng cứ cảm thấy bộ dạng của nó trông rất mệt mỏi…

“Heo biết leo cây!”

Tống Thư Hàng kinh thán.

“Im lặng.”

Cửu Đăng cô nương dẫn đường ở phía trước khẽ nói.

Tống Thư Hàng vội ngậm miệng lại. Nhưng một con heo béo tròn quay lại leo lên cây ngô đồng như thế rất bắt mắt.

Cho nên, Tống Thư Hàng bất giác nhìn nó thêm mấy lượt nữa.

Có lẽ ánh mắt của Tống Thư Hàng trắng trợn quá, cho nên con heo tròn quay kia cũng cảm ứng được ánh nhìn của hắn.

Tiếp theo, nó quay đầu lại, đôi mắt đen bóng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Ngươi nhìn cái gì đấy?”

Con heo tròn vo kia đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói oang oang như sấm rền bên tai. Khiến cho lỗ tai của Tống Thư Hàng ù đi, một câu này còn lợi hại hơn cả sư hống công nữa.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời thì Cửu Đăng cô nương ở đằng trước đã nhếch môi nói:

“Nhìn ngươi đấy thì sao!”

“Ngươi thử nhìn thêm một cái nữa xem?!”

con heo tròn vo kia hét lớn.

“Nhìn thì nhìn! Sao hả!”

Cửu Đăng cô nương nghiêng đầu, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm con heo tròn quay kia. Mắt không chớp lấy một cái.

Con heo tròn quay kia không trả lời, một lát sau, toàn thân nó đều biến thành màu hồng.

Sau một lúc, nó nói lí nhí:

“Đừng có nhìn lão trư ta mãi như thế, mắc cỡ chết mất thôi…”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đừng có nói với hắn rằng con heo tròn quay đó chính là vị linh thú tiền bối cường đại, mục tiêu của lần này đấy nhé?

Cho dù tiền bối không phải phượng hoàng thì cũng đừng là heo như thế chứ? Chênh lệch như thế thì lớn quá!

Lúc này, Cửu Đăng cô nương mới nhếch môi cười:

“Đừng có nói nhảm nữa Bàn Cầu (béo như quả bóng), mỗi lần tới đây đều phải chơi cái trò này với ngươi, thế mà ngươi vẫn chưa chán à?”

“Ta chỉ có mỗi trò này thôi.”

Con heo biến thành màu hồng lựng vì xấu hổ kia lí nhí nói.

“Lần sau thì ít nhất cũng phải cho ta đổi lời thoại chứ, không thì ta sẽ kệ ngươi đấy.”

Cửu Đăng cô nương nói:

“Không nói nhiều với ngươi nữa, tiền bối còn ở trong cốc không thế?”

“Có đấy, ngươi tìm ngài ấy có việc gì?”

con heo tròn quay màu hồng kia hỏi thử.

“Hỏi thừa thế, ta bận rộn cỡ nào chứ. Chạy đến sơn cốc này không tìm tiền bối thì chẳng lẽ để cố ý chạy tới chọc ngươi à?”

Cửu Đăng cô nương cười lạnh.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra con heo mập tên ‘Bàn Cầu’ này không phải vị linh thú tiền bối kia, mà là linh thú phụ trách trông coi cửa cốc thôi. May quá...

“Ta còn cho rằng ngươi tới chơi với ta đây.”

Bàn Cầu lầm bầm, sau đó, nó vươn móng ra, gõ nhẹ lên thân cây ngô đồng ba cái.

Sau một khác, sơn cốc tiên cảnh trước mặt Tống Thư Hàng đột nhiên biến đổi, hóa thành khung cảnh biển rộng mênh mông —— mặt biển màu đen rộng mênh mông lại thêm vài phần tĩnh mịch!

Hơn nữa, không hề có thứ gì trôi nổi trên mặt biển này. Giống như tất cả những thứ rơi vào trong biển đều sẽ chìm xuống đáy sâu vậy.

Nếu như... không có người giữ cửa là Bàn Cầu khởi động thì những kẻ có ý đồ xông vào trong sơn cốc này đều sẽ rơi vào trong biến rộng màu đen vô tận này.

Sau khi bờ biển màu đen này xuất hiện thì Bàn Cầu trên cây ngô đồng giơ một cái móng khác ra, gõ thêm ba cái nữa.

Trên mặt biển màu đen tĩnh mịch kia đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền lá lênh đênh.

“Đi thôi, theo sát ta nhé.”

Cửu Đăng cô nương đi trước dẫn đường, bước về phía chiếc thuyền kia:

“Nhớ cho kỹ, lát nữa khi ở trên mặt biển. Trước khi lên bờ thì tuyệt đối không được nói một câu nào! Mặc kệ là ai, thậm chí là ta có hỏi han gì thì ngươi cũng không được nói dù chỉ một câu… Bằng không thì chẳng ai cứu nổi ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, đi theo Cửu Đăng cô nương, bước lên con thuyền kia.

…

Sau khi ngồi lên chiếc thuyền kia, Cửu Đăng không nói một lời, chỉ nhét mái chèo vào trong tay của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm chặt mái chèo, thử chèo vài cái.

Chiếc thuyền con lặng lẽ lướt đi trên mặt biển im lặng... nhưng điều quỷ dị nhất chính là rõ ràng có thể thấy mái chèo rẽ nước, có cả bọt biển vẩy lên, nhưng Tống Thư Hàng lại không nghe được chút tiếng nước nào.

Con thuyền tiếp tục di chuyển, dần dần, Tống Thư Hàng cảm giác thân thể của mình trở nên nặng nề hơn.

Khi nãy mỗi khi khua mái chèo một cái nhẹ nhàng thôi thì chiếc thuyền sẽ lướt đi một đoạn. Nhưng bây giờ, dùng sức khua mái chèo một cái thì chiếc thuyền chỉ có thể nhích lên được một chút mà thôi.

Hơn nữa... nếu như hắn mà dừng lại một chút thì chiếc thuyền lại còn lui lại nữa.

ở giữa biển kỳ lạ thế này, ngay cả chèo thuyền cũng biến thành một chuyện chẳng dễ dàng gì!

Tống Thư Hàng cười khổ trong lòng, chỉ đành liều mạng hươ mái chèo. Đồng thời cũng kích hoạt khí huyết chi lực trong khiếu huyệt của mình, chỉ có như vậy thì mới có thể giữ cho chiếc thuyền thuận lợi đi về phía trước.

…

Để chúng ta cùng vung mái chèo, chiếc thuyền rẽ từng con sóng ~ ~ mặt biển phản chiếu lại gương mặt tái mét của Tống Thư Hàng ~~

Tống Thư Hàng đang nuốt một viên khí huyết đan.

Nếu như không dùng thì hắn sẽ không chống đỡ nổi.

Hắn đã không biết mình đã chèo mãi chèo mãi trên mặt biển tĩnh mịch này bao lâu rồi. Nhưng trước chẳng thấy bến, sau không thấy bờ. Mặt biển thì rộng mênh mông, cũng không biết đâu mới là nơi cuối cùng.

Mà khí huyết chi lực trong người hắn thì đã cạn sạch hết lần này tới lần khác.Mỗi khi cơ thể hắn dùng cạn chút linh lực còn sót lại sau cùng của linh quỷ xong thì hắn chỉ có thể nuốt một viên khí huyết đan để bổ sung cho lượng khí huyết chi lực đã tiêu hao kia.

Khí huyết đan mà hắn mang theo đã sắp dùng hết rồi, nhưng vẫn chưa thấy được bờ bến ở nơi nào.

Nhưng dù mặt mày của Tống Thư Hàng hơi tái ra, nhưng tâm trạng của hắn vẫn giữ vững.

—— đây cũng nhờ là vào Thông Nương phần nào. Trước đây mấy ngày Tống Thư Hàng tiến vào trong giấc mộng cuộc đời của Thông Nương, tự mình thể nghiệm cảm giác khi bị biến thành một cọng hành, sống biết bao năm dài đăng đẵng vô vị hứng mưa đội nắng.

Nên sự kiên nhẫn của hắn đã mạnh hơn nhiều rồi.

Cho dù chỉ là một động tác chèo thuyền vô cùng buồn chán, nhưng ở trong hoàn cảnh không thấy bến bờ thế này, hắn vẫn có thể giữ cho lòng mình không nóng không vội, tâm thái bình thản.

Riêng điểm này, khiến cho Cửu Đăng cô nương cũng phải nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt khá kinh ngạc.

Chiếc thuyền tiếp tục đi về phía trước, di chuyển trên mặt biển tĩnh mịch này.

...

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ bẫng đi.

Loại cảm giác này giống như khi đang phải khiêng một thứ nặng cả trăm cân đi trong sa mạc, thì đột nhiên vật nặng kia bị người khác lấy xuống. Tống Thư Hàng cảm giác thân thể của mình nhẹ tênh giống như có thể bay bổng lên được vậy, động tác chèo thuyền trong tay cũng nhanh hơn hẳn.

Sắp tới bờ rồi sao? Hắn nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc hắn đang suy tư thì Tống Thư Hàng phát hiện cảnh tượng trước mặt mình lại thay đổi.

Mặt biển đen tĩnh mịch kia biến thành một mảnh trắng tinh. Hơn nữa, không biết từ khi nào, trước mắt hắn đã xuất hiện một bến tàu.

Hơn nữa, đang có linh lực tinh khiết từ trong thiên địa không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn. Đây là phần thưởng cho hắn vì đã đi qua được đoạn biển đen dài dằng dặc kia.

“Bây giờ ngươi có thể mở miệng nói chuyện được rồi.”

Lúc này, giọng nói của Cửu Đăng cô nương vang lên.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi, há miệng định nói chuyện.

Nhưng đột nhiên, hắn vội giơ tay che miệng của mình lại —— thiếu chút nữa thôi là hắn đã nói chuyện mất rồi. Nhưng bây giờ hắn vẫn còn đang ở trên mặt biển! Vẫn chưa bước lên bờ!

Nguy hiểm quá!

Lúc Tống Thư Hàng giơ tay che miệng thì dường như đã thông qua được khảo nghiệm nào đó, linh lực trong thiên địa lại ùa vào trong cơ thể hắn mạnh mẽ hơn.

Trước khi đi vào thiên giới đảo, Tống Thư Hàng đã mở ra được bốn khiếu huyệt là tâm, nhãn, tị, nhĩ, vẫn đang trùng kích khiếu huyệt thứ năm là khẩu khiếu.

Tống Thư Hàng không định cắt lá hành của Thông Nương để dùng, nếu như hắn làm theo lời Bạch tiền bối, cắt lá hành của Thông Nương để ăn thì nói không chừng hắn có thể một hơi tích đầy khí huyết trong khẩu khiếu rồi.

Nhưng bây giờ, linh lực tinh thuần trong thiên địa đang rót vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng liên tục, đặc biệt là khi hắn há miệng muốn nói chuyện thì linh lực trực tiếp ùa vào trong miệng của hắn, tiến vào bên trong khẩu khiếu, tạo thành lần khẩu bạo đáng sợ đầu tiên cho hắn.

Hơn nữa trong lúc Tống Thư Hàng chèo thuyền trên biển, cứ liên tục nuốt khí huyết đan, xem như tương đương với việc tu luyện hết lần này tới lần khác.

Cứ như thế, khí huyết trong khẩu khiếu của hắn thoắt cái đã tăng lên được chừng chín trên mười. Chỉ cần tích lũy thêm chút nữa thôi là hắn có thể đạt tới mức khí huyết trong khẩu khiếu đong đầy, trùng kích cảnh giới khẩu khiếu!

Khẩu khiếu mở ra thì sẽ tới bước cuối cùng chính là vượt long môn.

Đây đúng là kinh hỉ bất ngờ.

Tống Thư Hàng liều mạng vung mái chèo, rốt cuộc cũng chèo tới bờ.

...

Sau khi cập bến, Cửu Đăng cô nương nhẹ nhàng nhảy lên bến tàu. Sau đó cô vươn tay ra, kéo Tống Thư Hàng lên bờ.

“Bây giờ ngươi có thể mở miệng nói chuyện rồi đấy.”

Cửu Đăng cô nương cười nói.

Tống Thư Hàng nhìn thấy môi của cô ấy mấp máy, xác định hai chân của mình đã bước lên đất bằng, rời xa phạm vi mặt biển xong thì mới thở phào một hơi.

“Nguy hiểm thật đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đúng vậy, ngươi cũng nhanh trí lắm.”

Cửu Đăng cô nương mỉm cười phủi phủi tăng y màu xanh trắng trên người:

“Đi thôi, tiếp theo chính là đi gặp vị linh thú tiền bối kia.”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại kỹ hơn:

“Cửu Đăng cô nương này, tính tình của vị linh thú tiền bối kia như thế nào vậy? Có thích hay ghét thứ gì không? Bộ dạng trông ra sao?”

Phải biết người biết ta thì mới có thể trăm trận trăm thắng chứ.

“Tính tình thì không cần hỏi đâu, hỏi cũng bằng thừa thôi. Sở thích với sở ghét cũng hay thay đổi nữa.”

Cửu Đăng cô nương thở dài một hơi rồi nói:

“Chỉ riêng diện mạo thôi thì đã có hơn ba mươi sáu loại rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Thứ Cửu Đăng cô nương đang tả gì thế nhỉ?

Chương 307: Linh thú tiền bối mắc bệnh nan y

Sở thích và sở ghét thì không rõ là gì, thứ kiêng kỵ cũng hay thay đổi liên tục, ngay cả vẻ ngoài mà cũng có nhiều mặt nữa —— lẽ nào đây là một vị linh thú tiền bối có năng lực biến hình, nên mỗi ngày hắn sẽ biến thân một lần giống như biến thành một người hoàn toàn khác sao?

Cứ như thế, Tống Thư Hàng mang theo vô số nỗi nghi hoặc trong lòng đi trên bến tàu với Cửu Đăng cô nương, dọc theo một con đường thật dài, đi thẳng tới trước cửa một tòa cung điện khổng lồ.

Cung điện kia cực kỳ xa hoa, tựa như tiên điện chứ không giống thứ ở cõi trần.

ở ngoài cửa điện chẳng có ai đứng canh.

Cửu Đăng đưa hắn đi thẳng vào bên trong luôn.

Sau khi bước vào chủ điện thì Tống Thư Hàng nhìn thấy một dàn nhạc khí xếp ở hai bên, có đàn, có tỳ bà, có chuông... Đủ loại nhạc khí cổ .

Những nhạc khí này chẳng có ai đàn tấu, nhưng dây đàn lại tự động, chuông tự vang, phối hợp cùng nhau tạo ra một khúc nhạc tuyệt hay, vô cùng thần kỳ.

Mà ở phía trước cung điện lại có một cái đài cao cực lớn. Trên đài cao kia trải hơn mười lớp da lông động vật thật dày, trông có vẻ rất mềm mại, thoải mái.

Sau đó, có một đoàn lôi điện đang nằm trên đài cao, không cục cựa gì.

Nếu như nhìn cho kỹ thì có thể nhìn thấy có bóng dáng của một con heo tròn vo, còn mướt mát hơn cả con heo nằm trên gốc cây ngô đồng ngoài cửa cốc, đang ở trong đoàn lôi điện kia.

“Chậc, hôm nay là dạng heo à?”

Cửu Đăng cô nương lẩm bẩm.

Hình dạng heo, chính là một trong ba mươi sáu loại hình dạng của vị linh thú tiền bối này, hơn nữa, nó cũng là loại phiền toái nhất.

Trên đài cao, con heo to lớn có lôi điện quấn quanh người kia hí mắt ra, nhìn Cửu Đăng cô nương và Tống Thư Hàng một cái, sau đó... Nó lại nhắm mắt lại tiếp.

"Tiền bối à, ta tới tìm ngươi đây!"

Cửu Đăng cô nương lớn tiếng gọi con linh thú lớn trên đài cao kia.

Con heo to hí mắt ra lần nữa, miệng táp táp, nhưng không ư hử gì.

Sợi gân xanh tức giận trên trán của Cửu Đăng lại nổi lên, cô trầm giọng:

"Thiên Lôi Trư tiền bối, Cửu Đăng tới tìm ngươi đây!"

Con heo to kia lại hí mắt ra lần nữa, giống như đang cố gắng nhìn Cửu Đăng cho rõ:

"Ờ."

Ờ xong, cả buổi trời sau cái mình heo to tổ chảng kia mới ngọ nguậy:

"Là Cửu Đăng đấy hả."

Lại cả buổi trời nữa, con heo to mới thở dốc, nói:

"Cửu Đăng à, không có chuyện gì thì đừng tới quấy rầy tiền bối có được không? Tiền bối ta… bị bệnh rồi."

Cọng gân xanh tức giận trên trán Cửu Đăng nổi lên tới hai sợi liền:

"Tiền bối ngài bệnh gì thế?"

"Tiền bối ta mắc phải bệnh nan y vô phương cứu chữa rồi."

Con heo to kia thở phì phò. Nói có mấy câu thôi mà thở dốc hồng hộc như bị động kinh luôn.

Linh thú cường đại mà cũng mắc bệnh à?"

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc.

"Bệnh nan y gì thế?"

Sợi gân trên trán Cửu Đăng xẹp xuống một chút.

"Là bệnh ung thư đấy."

Con heo to lộ ra nụ cười đắng chát:

“Căn bệnh này thật đáng sợ.”

“Ngươi đang nói đùa gì thế hả!”

Cửu Đăng cô nương gào to tức giận:

“Ngươi đường đường là linh thú Tôn Giả thất phẩm, đào đâu ra căn bệnh ung thư cho ngươi bị?”

Con heo thoạt nhìn tròn lẳng này lại vào hàng Tôn Giả thất phẩm, ngang cấp với cả Bạch Tôn Giả.

“Ta chẳng có lòng dạ nào mà lừa ngươi đâu.”

Trong mắt của con heo to tràn ngập vẻ bi thương, giống như có thể về chầu ông bà bất kỳ lúc nào.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Là chứng ung thư gì thế?”

Cửu Đăng dùng sức ôm trán của mình, sau đó chắp tay, đọc kinh văn.

Con heo to kia thở dài thườn thượt:

“Là một loại ung thư tên là lười, đã bước vào giai đoạn cuối rồi, thuốc thang chạy chữa cũng vô dụng mà thôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ung thư lười cái đầu của nhà ngươi, lần trước không phải ngươi còn bảo là cúc hoa có vấn đề, muốn đổi tên thành Cúc Hoa Trư đấy à... Hự...”

Cửu Đăng cô nương còn chưa nói xong thì dưới chân cô đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn, khiến cô rơi xuống đó ngay lập tức.

“A a a a a!”

Tiếng hét thất thanh của Cửu Đăng cô nương vang lên, sau đó âm thanh càng lúc càng xa xôi.

Hình như cái hố này rất sâu. Hơn nữa, nhất định là có đặt thêm trận pháp cấm không. Khiến cho cô ta ngã xuống đó rồi thì không thể nào bay lên được.

Sau khi Cửu Đăng cô nương rớt xuống thì ‘rầm’ một cái, có một tảng đá to được dời qua lấp kín cái miệng hố lại.

“Khụ khụ, đúng là một người chẳng biết rút kinh nghiệm gì hết. Rõ ràng lần trước ta đã nói với cô ta rồi, ở chỗ ta thì phải giữ yên lặng, đừng có hó hé gì. Đừng có kêu oang oang lên. Sao cô ta không bao giờ nhớ thế nhỉ?”

Thiên Lôi Trư tiền bối mắc chứng ung thư lười lẩm bẩm, cái móng heo đặt một cái điều khiển cơ quan xuống.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau khi xử lý Cửu Đăng cô nương xong, ánh mắt híp rịp của Thiên Lôi Trư tiền bối lại nhìn thẳng về phía Tống Thư Hàng:

“Tiểu tử này, ngươi là ai thế?”

“Vãn bối Tống Thư Hàng, tham kiến tiền bối.”

Tống Thư Hàng hành lễ rất chi bài bản.

Thiên Lôi Trư dùng móng vỗ vỗ đầu mình.

Một lúc sau, hắn mới tò mò hỏi lại:

“Chúng ta có quen nhau không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Vãn bối được Cửu Đăng cô nương đưa tới đây, cũng là lần đầu tiên được gặp mặt tiền bối.”

“Ồ.”

Thiên Lôi Trư gật đầu, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ tiếp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Cũng may, Thiên Lôi Trư lập tức mở mắt ra:

“Lại nói, tiểu nha đầu Cửu Đăng đưa ngươi tới đây tìm ta là vì có chuyện gì cần nhờ vả ta à?”

“Đúng vậy, cô ấy đưa vãn bối tới đây là vì muốn xem thử có lấy được gốc long cốt khô đằng trong tay tiền bối hay không.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Trước khi biết tính cách và những thứ kiêng kị của vị tiền bối này thì cứ thành thật là hơn.

“Long cốt khô đằng? À, hóa ra là muốn bộ xương giao long đang nằm trong tay ta à.”

Thiên Lôi Trư cười nói, sau đó, hắn buông cái móng xuống:

“Tiểu tử, đưa long cốt khô đằng cho ngươi cũng được thôi, nhưng căn bệnh ung thư lười của ta lại tái phát mất rồi, cần phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh thật tốt. Hay là lần sau ngươi lại tới sau nhé? Lần sau ngươi tới thì ta sẽ trực tiếp đưa thứ kia cho ngươi, dù sao nó cũng chẳng đáng mấy đồng.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Đúng rồi, ngươi đừng có đứng ở đấy nhìn ta mãi thế, nếu bị người khác nhìn thì ta không ngủ được.”

Thiên Lôi Trư lại vẫy vẫy móng, đây là có ý muốn đuổi người đây mà.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc xong rồi hỏi?:

“Xin hỏi tiền bối, lần sau khi nào thì ta có thể tới?”

“Ba trăm năm nữa đi, lần này ta phải ngủ cho đẫy giấc cái đã —— à không, lần này ta nhất định phải chiến thắng con ma ốm, tiêu diệt căn bệnh ung thư lười này mới được!”

Thiên Lôi Trư nghiến răng nghiến lợi nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mấy vị tiền bối có tu vi tinh thâm đều tùy hứng như thế, ngủ một giấc cũng phải ba trăm năm.

Nhưng nói không chừng ba trăm năm sau hắn chỉ còn có mỗi bộ xương thôi, Tô Thị A Thập Lục cũng không thể chờ ba trăm năm được.

Vậy nên Tống Thư Hàng dè dặt hỏi:

“Tiền bối, ta phải làm sao thì mới có thể lấy được long cốt khô đằng sớm hơn đây?”

Thiên Lôi Trư hé mắt ra to hơn, thở dài:

“Chỉ cần không quấy rầy ta là được.”

Tống Thư Hàng cắn răng hỏi rõ hơn:

“Xin hỏi tiền bối, cụ thể là ta phải làm những gì đây?”

“Nghĩa như mặt chữ đấy!”

Thiên Lôi Trư cảm thán.

Tống Thư Hàng đương nhiên biết vụ nghĩa như mặt chữ, nhưng hắn không đợi được tới ba trăm năm. Vậy nên Tống Thư Hàng nhìn lăm lăm vào thân hình to uỳnh của Thiên Lôi Trư, mắt không chớp lấy một cái.

Thiên Lôi Trư:

“...”

Sau một khắc, nó giơ tay lên vói lấy cái điều khiển ở bên cạnh.

Da đầu Tống Thư Hàng run lên, đây là cái điều khiển ấn vào một cái đã xuất hiện một cái hố khiến Cửu Đăng cô nương rơi xuống, vậy nên hắn vội nhảy sang một bên!

“Còn non lắm.”

Thiên Lôi Trư cười lạnh.

Sau một khác, chỉ thấy toàn bộ sàn nhà bên dưới đại điện đều bị dời ra, bên dưới mặt sàn này là một cái hố to sâu không thấy đáy.

“A a a a a.”

Tống Thư Hàng hét thảm, rơi xuống bên dưới.

...

“A... cuối cùng cũng có thể thoải mái ngủ một giấc rồi, lần này nhất định phải ngủ đủ ba trăm năm mới được.”

Thiên Lôi Trư lẩm bẩm, giơ tay nhấn xuống cái điều khiển lần nữa, lớp sàn nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Sau đó, Thiên Lôi Trư nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Trên người nó có lôi quang lóe lên lách tách.

Lôi quang dần dần tán đi, chỉ thấy ở một bên người khác của Thiên Lôi Trư có một vết thương sâu tận tận xương. Gần miệng vết thương có khói đen bốc lên, khiến cho miệng vết thương không thể nào khép lại được.

Chỉ là khi nãy lôi quang chói mắt quá, cho nên ngay cả Cửu Đăng cô nương cũng không phát hiện ra vết thương trên người nó.

...

Tống Thư Hàng cảm giác thân thể của mình cứ rơi mãi, rơi mãi xuống, giống như không bao giờ chạm đáy cả.

Sẽ không tới mức cứ rơi mãi như thế, rơi ra khỏi thiên giói đảo luôn đấy chứ? Hắn nghĩ thầm trong lòng.

Đúng lúc hắn đang nghĩ thế thì đột nhiên, thân thể của hắn trở nên nhẹ têng, bồng bềnh lơ lửng.

Sau khi lơ lửng một lúc mới từ từ rơi xuống đất.

Dưới lòng bàn chân truyền tới cảm giác lởm chởm của đá vụn.

Tới đáy rồi à?

Lúc này, giọng của Cửu Đăng cô nương lại vang lên ngay bên cạnh:

“Ngươi cũng bị ném xuống đấy à?”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, trong bóng tối, có thể thấy loáng thoáng cái đầu trọc bóng lưỡng của Cửu Đăng, cô đang buồn bực ngồi trên mặt đất, mặt mày cau có.

“Cửu Đăng cô nương.”

Sau khi Tống Thư Hàng nhìn thấy cô thì thấy an tâm hơn:

“Chúng ta phải ra ngoài kiểu gì đây?

“Đợi con lợn béo kia ngủ đủ rồi thì sẽ thả chúng ta ra thôi, lần trước cũng như thế đấy.”

Cửu Đăng cô nương nói, cô có kinh nghiệm trong vụ này dữ lắm.

Tống Thư Hàng:

“... Mà này, khi nãy vị Thiên Lôi Trư tiền bối kia có nói, lần này ngài ấy muốn liều mạng chiến đấu với căn bệnh ung thư lười, phải ngủ tới ba trăm năm lận đấy.”

“Ba trăm năm á? Nói đùa cái gì thế!”

Sợi gân xanh tức giận trên trán Cửu Đăng cô nương lại gồ lên:

“Ngài ấy còn nói gì với ngươi nữa?”

Tống Thư Hàng kể lại đoạn đối thoại của hắn với Thiên Lôi Trư tiền bối lại lần nữa cho Cửu Đăng nghe.

“Đáng chết, cho dù có định ngủ ba trăm năm thì cũng phải thả ta ra trước đã chứ. Mối thù này ta nhớ kỹ rồi, chờ ngày nào đó ta thăng lên cảnh giới Tôn Giả thất phẩm thì nhất định sẽ cho ngài ấy ngủ mỗi năm một lần, mỗi lần ngủ một năm, vĩnh viễn cũng đừng mong thức dậy.”

Cửu Đăng cắn răng nói.

“Cửu Đăng cô nương, lẽ nào không thể ra khỏi cái hố này à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

“Trên vách động đều bị con lợn béo kia khắc cấm chế cả rồi, không leo ra được.”

Cửu Đăng buồn bực nói tiếp:

“Hơn nữa còn có cả trận pháp cấm không rất cường đại, trừ phi có được thực lực Linh Tôn thất phẩm, bằng không dù ngươi có mười đôi cánh cũng không bay ra nổi.

“Vậy ở trong này có cánh cửa ngầm nào không?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi nói.

“Lần trước ta rơi xuống thì đã lật tung từng tấc đất ở nơi này xuống rồi, căn bản không có lối ngầm nào cả.”

Cửu Đăng cô nương giơ tay chống cằm, buồn bực nói.

“Vậy chúng ta đi ra ngoài kiểu gì? Lẽ nào phải đợi ba trăm năm thật à?”

“Yên tâm đi, lần này tới đây thì ta đã có chuẩn bị sẵn rồi.”

Cửu Đăng cô nương nói, cô chỉ vào bộ tăng y màu trắng xanh của mình:

“Sở dĩ ta phải thay quần áo trước khi đi chính là vì để đối phó với những tình huống thế này!

Nói xong, cô bắt đầu cởi bỏ bộ tăng y màu trắng xanh trên người.

Tống Thư Hàng vội vàng che hai mắt của mình lại...

Chương 308: Tiểu bạch long trong quan tài thủy tinh.

“Ngươi che mắt lại làm gì thế.”

Cửu Đăng cô nương nhìn thấy Tống Thư Hàng che mắt quay người lại thì dở khóc dở cười:

“Ta vẫn còn mặc quần áo ở trong mà.”

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì buông bàn tay che mắt ra, cười ngượng.

Quả nhiên bên dưới lớp tăng y màu xanh trắng của Cửu Đăng cô nương vẫn còn một bộ tăng y màu xám xanh.

Sau đó, cô cởi bộ tăng y màu xanh trắng ra, lộn ngược mặt lại rồi cuộn lên.

Chỉ thấy bên trong lớp tăng y màu xanh trắng này vẽ đầy những phù văn. Cửu Đăng cuộn tăng y lên, những phù văn này lại hợp thành một phiến. Cuối cùng, bộ tăng y màu xanh này biến thành một thứ tương tự như mũi khoan.

“Ha ha ha, chỉ là một cái hố sâu có kèm theo cấm chế thôi mà cũng muốn nhốt được ta à? Đúng là nằm mơ!”

Cửu Đăng cô nương đắc ý nói, cô giơ cái mũi khoan do bộ tăng y biến thành kia, rót linh lực vào.

Mũi khoan xoay cực nhanh.

“Ta dùng ba ngàn đạo phật văn chuyên môn phá tan cấm chế trận pháp để tạo thành cái mũi khoan phá cấm này đấy. Cho dù là con heo kia có hạ thêm vài đạo cấm chế thì ta cũng có thể phá tan cho ngươi xem!”

Cửu Đăng dương dương đắc ý cười nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Mà này, chúng ta phải ra tay từ chỗ nào đây?”

Cửu Đăng nhìn cái vực sâu khổng lồ này, bốn phía toàn là những phù văn cấm chế y hệt như nhau, cảm giác như kiểu ra tay từ chỗ nào cũng thế cả.

“Cửu Đăng cô nương, cô có thể tìm được đạo cấm chế cấm không kia chứ? Phá hủy đạo cấm chế cấm không xong, nói không chừng chúng ta có thể trực tiếp bay lên ấy chứ?”

Tống Thư Hàng thử hỏi.

“Không cần tìm đâu, tất cả đều là cấm chế cấm không đấy.”

Cửu Đăng chỉ vào tất cả cấm chế trên vách tường rồi nói:

“Tất cả cấm chế ở nơi này đều như nhau, cấm không, giam cầm, gia cố. Biết bao nhiêu phù văn như thế gộp lại thành cái hố sâu chết giẫm này đây.”

“Vậy thì cứ tìm đại một chỗ nào đó cũng được.”

Tống Thư Hàng móc bảo đao Bá Toái của mình ra, nói:

“Để xem chuôi đao chỉ về chỗ nào thì chúng ta sẽ khoan vào chỗ đó.

“Được rồi.”

Cửu Đăng giơ mũi khoan lên, đáp lời.

Tống Thư Hàng vứt bảo đao Bá Toái lên thật cao, thân đao xoay tròn vài vòng trên không trung, sau đó rơi xuống đất kêu cái keng. Chuôi đao chỉa về phía bên phải chỗ Tống Thư Hàng đang đứng.

“Vậy thì chọn chỗ đó đi!”

Cửu Đăng cô nương giơ mũi khoan lên, đi tới nơi đó, đè mũi khoan về phía vách tường của vực sâu để khoan.

“Ầm ầm ầm ầm…”

Bên trên mũi khoan được tạo thành từ bộ tăng bào màu xanh trắng, phù văn phá cấm tạo thành một sợi dây phù văn màu vàng, không ngừng xoay tròn ngay trên đầu mũi khoan, sinh ra sức mạnh phá cấm vô cùng đáng sợ.

Mà ở dưới đầu mũi khoan, mớ phù văn cấm chế kia cũng phát ra sáng chói lòa. Đây là phù văn phòng ngự do một vị Tôn Giả thất phẩm tạo nên. Không thể bị phá giải dễ như thế.

Mũi khoan phá cấm và phù văn cấm chế va vào nhau, phát ra tiếng nổ vang rền như sấm dậy.

ầm ầm ầm ầm ~ Tống Thư Hàng chỉ có thể giơ tay bịt kín lỗ tai của mình, cười khổ không thôi.

Ở trong túi áo của hắn, Thông Nương đã sùi bọt mép, bởi vì cô ta vẫn chưa biến ra được bàn tay để che. Nên khi nghe cái tiếng vang như sấm rền quanh quẩn bên tai thế này, cô chỉ cảm thấy toàn bộ tấm thân hành lá mỏng manh của mình cũng run lên.

Chết tiệt, rõ ràng cô chỉ biến ra được có mỗi cái miệng thôi, còn chưa biến ra được lỗ tai mà, tại sao lại nghe thấy rõ ràng như thế chứ?

...

Một lát sau, Tống Thư Hàng lo lắng hỏi thử:

“Cửu Đăng cô nương à, chúng ta khoan vách tường tạo ra tiếng động lớn như thế, liệu Thiên Lôi Trư tiền bối ở trên đó có phát hiện ra việc chúng ta đang làm không?”

“Chắc chắn là có rồi, ngài ấy cũng có điếc đâu.”

Cửu Đăng cô nương đáp:

“Cho nên, hoặc là ngài ấy thả chúng ta ra ngoài. Hoặc là để cho ta khoan thủng chỗ này!”

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu.

Mười phút sau.

Ầm ầm ầm ầm ~ ~ Tống Thư Hàng ngồi chờ mong.

Nửa giờ sau.

Ầm ầm ầm ầm ~ ~ Tống Thư Hàng vẫn ngồi mong chờ.

Một giờ sau!

Ầm ầm ầm ầm ~ ~ Tống Thư Hàng im lặng ngồi một bên tu luyện 'kim cương bản bản quyền pháp', ‘bất động kim cương thân’ và 'quân tử vạn lý hành'.

Hai giờ sau.

Ầm ầm ầm ầm ~ ~ Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, lặng lẽ tu luyện chân ngã minh tưởng kinh, tu luyện chân ngã minh tưởng kinh ở trong môi trường ồn ào cõ này tuy là có hơi khó thật, nhưng hiệu quả đặc biệt tốt.

Lại thêm một giờ nữa.

Ầm ầm ầm ầm ~ ~ Tống Thư Hàng bắt đầu im lặng tu luyện hỏa diễm đao và chưởng tâm lôi.

Thêm một giờ trôi qua.

Tiếng khoan vẫn vang rền, mặt mày Tống Thư Hàng đờ ra, bắt đầu tập thể dục…

Tiếp theo mình có thể làm gì nữa nhỉ?

Hôm nay đã tu luyện tới cực hạn của thân thể rồi, nếu như tu luyện tiếp sẽ tạo thành bệnh kín đối với thân thể, không thể tu luyện thêm nữa.

Cũng đã tu luyện chân ngã minh tưởng kinh xong rồi, tập thể dục cũng được tới ba lần luôn.

Rốt cuộc Cửu Đăng cô nương đã làm được chưa thế?

…

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang tập thể dục tới lần thứ mười thì phía trước đột nhiên vang lên tiếng hô vang của Cửu Đăng cô nương:

“Ha ha ha ha, xong rồi!

Trong lúc nói chuyện, bên dưới mũi khoan trong tay cô bốc lên một ngọn lửa, phù văn cấm chế bên dưới mũi khoan vỡ ra một mảng lớn. Tạo thành một cái động cho phép một người chui qua lọt.

“Đi thôi, chúng ta đào thành đường hầm đi ra ngoài. Con heo đó không cho chúng ta ra ngoài thì chúng ta sẽ đào thêm mấy đường hầm dưới cung điện này luôn.”

Cửu Đăng cô nương vui vẻ nói.

Mũi khoan trong tay cô tung hoành, sau khi không bị cấm chế hạn chế thì vách tường đất bình thường căn bản không thể nào cản nổi mũi khoan của Cửu Đăng cô nương. Tốc độ đào hang cũng tăng nhanh.

Mũi khoan đào một đường đi tới, đất đá vụn bay tán loạn…

“Cửu Đăng cô nương, cẩn thận một chút. Đừng có đào ra tới chỗ mặt biển đen khi nãy.”

Tống Thư Hàng đi sau lưng nhắc nhở cô. Hắn cảm giác mặt biển đen kia khá quỷ dị, không thể không đề phòng.

“Yên tâm đi, ta tự có cân nhắc. Bây giờ chúng ta đào hang đi lên, tốt nhất là có thể chui ra sau lưng của ngài ấy, rồi tặng cho ngài ấy một khoan, để ngài ấy nếm thử cảm giác tuyệt vời này.”

Cửu Đăng cô nương cười hê hê nói.

Tống Thư Hàng im lặng một lát rồi dè dặt hỏi lại:

“Cửu Đăng cô nương này, thực lực của cô là gì thế?”

“Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa thôi là có thể đột phá lên tới Chân Quân lục phẩm rồi. Nhưng tình trạng của ta hơi đặc biệt, không thể đánh đồng cấp bậc của ta với Linh Hoàng hoặc Chân Quân bình thường.”

Cửu Đăng cô nương nói.

“Như vậy, không nói tới chuyện có lẽ bây giờ Thiên Lôi Trư tiền bối đã phát hiện ra việc chúng ta đào hang… Nếu như Linh Hoàng ngũ phẩm như cô mà nện cho Linh Tôn thất phẩm như Thiên Lôi Trưl tiền bối một mũi khoan thì chuyện gì sẽ diễn ra sau đó?”

Đây quả thật là đang tự tìm đường chết mà!

“Ngươi cứ yên tâm đi, cùng lắm thì bị ngài ấy nhốt mấy năm thôi, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cửu Đăng cô nương nói vô cùng tự tin.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước bọt, hỏi chuyện quan trọng nhất:

“Vậy ta thì sao?”

“Ha ha ha, bị nhốt chung với ta mấy năm ấy mà, ngươi cứ yên tâm, coi như bế quan thôi, trôi qua nhanh lắm.”

Cửu Đăng cô nương cười nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Đừng mà, hắn không muốn bị nhốt mấy năm đâu. Hơn nữa thực lực của hắn không đủ, làm sao có thể bế quan những mấy năm được.

Hắn có nên cân nhắc dùng bảo đao Bá Toái tự đào một cái hang khác hay không nhỉ? Cứ cảm thấy lỡ mà làm theo Cửu Đăng cô nương thì hậu quả chẳng tốt đẹp gì hết.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Cửu Đăng cô nương chợt khựng lại.

"Ồ? Có gì đó."

cô lên tiếng.

"?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía cô.

"Vách đá trước mặt không phải tự thiên, có mật thất!"

Cửu Đăng nói chắc nịch, thông qua âm vọng phát ra khi mũi khoan khoan vào thì cô có thể xác định được điều này.

"Mật thất? Liệu có phải mạch nước ngầm không?"

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

"Không thể nào là mạch nước ngầm được, ngươi đừng quên thiên giới đảo là hòn đảo lơ lửng trên không trung, đào đâu ra mạch nước ngầm chứ?"

Cửu Đăng cười khẽ, cầm mũi khoan, ấn thật mạnh về phía trước.

Bùm bùm bùm.

Đá vụn văng khắp nơi, ầm! Bức tường phía trước bị khoan thủng!

Quả nhiên đúng như lời Cửu Đăng đã nói, ở trước mặt bọn họ là một mật thất khổng lồ.

Sau đó, Cửu Đăng cô nương dẫn đầu đi ở phía trước, Tống Thư Hàng thì bước vào sau.

Bên trong mật thất.

Đương khi Tống Thư Hàng trông thấy toàn cảnh của mật thất thì hắn lập tức cảm thấy run rẩy.

Nếu như nói, Cửu Đăng cô nương chui ra khỏi mặt đất, cầm mũi khoan nện cho Thiên Lôi Trư tiền bối một cú thì cùng lắm sẽ bị nhốt mấy năm.

Vậy thì chui vào trong cái mật thất này rồi thì ít nhất cũng phải bị nhốt những mấy chục năm ấy chứ.

Bởi vì nơi bị Cửu Đăng cô nương khoan thủng này là một ngôi mộ.

Tuy rằng không biết đây là mộ của ai, nhưng... Ngôi mộ được Thiên Lôi Trư tiền bối cẩn thận chôn ngay dưới cung điện của mình thế này, đương nhiên phải là mộ của người có quan hệ thân thiết rồi.

Đào mộ thân nhân của người ta, chết cũng không oan!

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

"Cửu Đăng cô nương, ta cảm thấy hay là chúng ta mau rời khỏi đây thì hơn."

"Ta cũng định thế."

Cửu Đăng cô nương xị mặt —— thật sự cô không cố ý đâu. Ai mà ngờ bên dưới cung điện của Thiên Lôi Trư tiền bối lại có một ngôi mộ thế này chứ.

"Chúng ta ra ngoài đi, sau đó lấp vách tường của ngôi mộ lại... mẹ ơi!"

Lúc Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn thì thấy lỗ thủng trên tường đã tự động lấp kín lại, trông cứ như mới.

Hơn nữa, trên vách mộ lóe lên ánh sáng phù văn rạng ngời, xem qua thì nó còn mạnh hơn phù văn cấm chế trên vách tường của cái hố ban nãy nhiều.

Cửu Đăng cô nương cắn răng nói:

"Quả nhiên lại là do con heo kia giở trò!"

Lúc mình khoan hang đi ra tạo thành tiếng động rất lớn, chắc chắn là con heo kia đã phát hiện ra mình. Nói không chừng nó thấy mình với Thư Hàng ồn ào quá, nên mới dẫn bọn họ vào trong ngôi mộ này rồi nhốt lại.

Sau khi cắn răng xong, Cửu Đăng cô nương nói:

"Mặc kệ con heo kia nghĩ gì, đã vào đây rồi thì chúng ta cứ xem thử trong này có gì đi!"

Mật thất này không lớn lắm, dõi mắt nhìn qua thì có mười cái quan tài.

Có một quan tài thủy tinh cực lớn được đặt trên cái đài cao nhất nằm ở giữa, xung quanh được lót đủ loại hoa màu trắng tinh. Mà ở bốn góc của quan tài thủy tinh thì có chín cái

Tống Thư Hàng và Cửu Đăng cô nương đi tới gần đài cao kia, nhìn về phía cái quan tài thủy tinh trong suốt ở giữa.

Bên trong quan tài là một con linh thú có hình thể thon dài.

Có sừng như hươu, đầu như lạc đà, mắt như thỏ, cổ như rắn, bụng như sò, vảy như cá, vuốt như ưng, tay như hổ, tai như trâu, toàn thân trắng nõn không chút tỳ vết.

“Rồng!”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt ra nhìn, hơn nữa đây lại là một con bạch long trắng muốt.

“Đúng là rồng thật.”

Cửu Đăng mở to mắt, lát sau, cô lại lẩm bẩm:

“Tiếc là vẫn chưa biến thành xương, không có mọc long cốt khô đằng.”

Cô vẫn còn nhớ cái nguyện vọng của Tống Thư Hàng.

“Con bạch long này đẹp thật đấy.”

Tống Thư Hàng khen một tiếng.

...

Trong lúc sự chú ý của cả Tống Thư Hàng và Cửu Đăng đều dồn lên người của con bạch long kia thì có một cỗ nắp quan bên trong chín cỗ quan tài bằng đồng xanh kia rung lên.

Sau đó một bộ móng vuốt xương xẩu trắng hếu vói ra từ trong khe hở trên nắp...

Chương 309: Bộ meme của Bạch tiền bối.

Cốt trảo trắng phau vói ra từ khe hở trên trong cỗ quan tài bằng đồng xanh kia, tạo thành tiếng vang khá chói tai.

Tống Thư Hàng và Cửu Đăng cô nương lập tức quay đầu lại nhìn cỗ quan tài bằng đồng xanh ấy

Đương khi nhìn thấy cốt trảo nọ thò ra, Tống Thư Hàng mới hỏi thử:

“Xác chết sống lại à?”

“Đừng sợ, ta rành đối phó với mấy thứ này lắm.”

Cửu Đăng nói, cô xuất thân từ phật môn, nên cũng chuyên phần đối phó với lũ xác chết sống dậy.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện...

Két két ~ két két ~ lúc cỗ quan tài bằng đồng xanh mở ra được một nửa thì có một cái đầu rắn chỉ còn lại khung xương trắng ỡn lộ ra, bên trong hốc mắt của nó còn có đốm sáng lóe lên lay lắt, trông cực kỳ dọa người.

Cửu Đăng cô nương cũng không tấn công trước, nơi này là mộ thất do Thiên Lôi Trư tiền bối dựng nên, lại còn chôn cất bạch long.

Cho nên nhất định bộ xương rắn trong quan tài đồng xanh này cũng có tác dụng gì đó. Chỉ cần nó không chủ động tấn công trước thì Cửu Đăng cũng sẽ không chủ động tấn công nó.

Cái đầu rắn kia nhìn Tống Thư Hàng và Cửu Đăng, sau đó miệng của nó đóng mở liên tục:

“Xin chào, xin hỏi có phải khi nãy có ai gọi ta đúng không?”

Tống Thư Hàng:

“???”

Cửu Đăng:

“Không có ai gọi ngươi hết.”

Bộ xương rắn này cư nhiên vẫn còn thần trí, có thể trao đổi được!

“Không đúng, rõ ràng ban nãy có người mới gọi ta xong mà.”

Cái miệng trên đầu của bộ xương rắn khép khép mở mở, đồng thời, cái nắp quan tài đồng xanh cũng mở ra lớn hơn một chút.

Lúc này, Tống Thư Hàng và Cửu Đăng mới phát hiện, ở trên đỉnh đầu của bộ xương rắn này có hai chiếc sừng nhọn nho nhỏ. Đây không phải xương rắn, mà là một bộ xương giao long.

“Ta tên Long Cốt, xin chào hai vị đạo hữu. Mà ta hỏi thật này, ban nãy các ngươi thật sự không gọi ta à?”

Bộ xương giao long bên trong quan tài đẩy nắp quan ra rộng hơn, nửa thân hình chui ra khỏi nắp quan tài bằng đồng xanh.

Đây là một bộ xương giao long trông có vẻ rất tà ác, nhưng thật ra lại rất lễ phép.

Long Cốt? Cửu Đăng thầm lau mồ hôi, hình như khi nãy cô có thuận miệng nhắc tới hai chữ Long Cốt.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh cô mới nhỏ giọng xuống để cho mỗi mình Cửu Đăng cô nương có thể nghe thấy, hỏi cô:

“Cửu Đăng cô nương, bộ xương giao long này là thứ tương tự như quỷ vật hay vong hồn gì đó à?”

Không đợi Cửu Đăng trả lời thì bộ xương giao long ở đối diện đã tự mình đáp:

“Không phải đâu tiểu đạo hữu ạ. Tuy rằng ở trên đời này cũng có mấy thứ như cương thi thật, nhưng ta không giống như thế đâu.”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, hắn đã nhỏ giọng dữ lắm rồi mà bộ xương giao long này vẫn có thể nghe thấy sao?

“Xin được chính thức giới thiệu một cái —— con rối giao long - khí linh Long Cốt xin ra mắt các vị đạo hữu, ta thuộc hàng pháp khí, hoàn toàn khác loại với cương thi.”

Bộ xương giao long hớn hở vẫy tay chào rồi tự giới thiệu với Tống Thư Hàng, dù bị người ta nhận lầm là cương thi nhưng nó cũng không hề tức giận.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Bần tăng là Cửu Đăng.”

Cửu Đăng cô nương chắp tay, đáp lời với Long Cốt.

“Ta tên là Tống Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng ôm quyền nói, cứ cảm thấy chuyện này quỷ dị thế nào ấy.

“Chào các đạo hữu, hai vị đạo hữu tới đây bằng cách nào thế? Đã lâu lắm rồi ta không thấy có khách tới.”

khớp miệng trên mặt Long Cốt cử động, giống như đang cười.

“Khoan mãi khoan mãi, sau đó tình cờ khoan tới chỗ này luôn.”

Cửu Đăng cô nương đáp.

Đốm đỏ trong mắt Long Cốt lóe lóe, cười nói:

“Hóa ra là thế, tình cờ đi vào trong này sao?”

Dừng lại một lúc, hắn lại cười nói:

“Bị Thiên Lôi Trư chơi xỏ đúng không?”

Cửu Đăng cô nương:

“...”

Tự hiểu trong lòng là được rồi, cớ chi phải nói huỵch toẹt ra thế! Ngay cả đạo lý này cũng không hiểu thì sẽ bị ghét bỏ đấy.

Long Cốt dùng móng vuốt gõ lên nắp quan tài đồng xanh, nói:

“Mà này, các ngươi tìm Thiên Lôi Trư có chuyện gì thế?”

Cửu Đăng không trả lời, lùi lại một bước, đẩy Tống Thư Hàng lên trước.

Tống Thư Hàng khụ một tiếng, ôm quyền nói:

“Chúng ta tới đây là vì muốn cầu một gốc long cốt khô đằng của Thiên Lôi Trư tiền bối. Nhưng Thiên Lôi Trư đang chuẩn bị đi ngủ, chê hai người bọn ta ồn ào quá, nên ném bọn ta tới đây.”

“Hóa ra là muốn long cốt khô đằng à, thứ này trên người ta có đây.”

Long Cốt cười nói:

“Mỗi lần ta tỉnh lại thì trên người đều mọc ra cái thứ đó, bực chết đi được. Bất quá khi nhổ nó ra khỏi xương cốt của mình thì sẽ thoải mái lắm. giống như nhổ được một cây gai ghim ở trong thịt ra ấy, thoải mái cực kỳ.”

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì hai mắt lập tức sáng lên:

"Long Cốt... Đạo hữu, vậy ngươi có thể cho ta một ít long cốt khô đằng được không?"

"Không thành vấn đề. Hơn nữa ta có thể cho ngươi nhiều luôn… đợi một lát nhé, để ta đếm xem trên người mình có bao nhiêu gốc."

Nói xong, Long Cốt yên lặng lùi về bên trong cỗ quan tài bằng đồng xanh.

Sau đó, bên trong cỗ quan tài đồng xanh vang lên tiếng đếm của nó:

"Một, hai, ba... Mười… Mười lăm, mười sáu."

Sau khi đếm xong, Long Cốt lại ló nửa cái đầu ra:

"Lần này tổng cộng có mười sáu gốc long cốt khô đằng đây. Ta có thể cho ngươi hết luôn cũng được. Nhưng ngươi cũng phải giúp ta chút việc mới được."

"Mời nói."

Tống Thư Hàng kích động nói ngay.

"Chuyện này đơn giản lắm, có nhìn thấy cái quan tài thủy tinh ở giữa hay không?"

Long Cốt chỉ vào cái quan tài thủy tinh chứa tiểu bạch long kia.

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Ờ, rồi ngươi có thấy cái hõm ở bên cạnh quan tài thủy tinh hay không? Làm phiền đạo hữu qua đó, rót một chén máu vào bên trong cái hõm đó. Sau khi làm xong, mười sáu gốc long cốt khô đằng này sẽ thuộc về đạo hữu."

Long Cốt cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía cái hõm đó. Sau đó mặt mày hắn tái mét, bởi vì cái 'chén' mà Long Cốt nói tuyệt đối là dùng hình thể của Long Cốt để đo. Đối với Tống Thư Hàng mà nói, cái hõm kia quả thực to như một cái thau nhỏ. Nếu hắn mà rót một 'chén' thật thì sẽ ngỏm mất.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu lại hỏi dò:

"Phải rót đầy à?"

"Không cần, không cần đâu. Chỉ cần rót một lượng chừng một chén của các ngươi là đủ.”

Long Cốt cười nói.

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Cửu Đăng, hắn sợ lỡ như rót máu vào trong cái hõm của quan tài thủy tinh kia xong, lại kích hoạt thứ gì đó đáng sợ thì sẽ phiền lắm.

“Yên tâm đi, có Thiên Lôi Trư tiền bối ở bên trên dõi theo, sẽ không xảy ra chuyện to tát gì đâu... Chắc là thế…”

Cửu Đăng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đi tới bên cạnh cái hõm kia, vươn cổ tay ra, chuẩn bị cầm bảo đao Bá Toái xoẹt một đường trên cổ tay của mình thật tiêu sái như trong mấy bộ phim chưởng.

Nhưng lúc thật sự phải ra tay thì hắn lại không biết cắt chỗ nào đây.

Dù sao thì hắn cũng chẳng có hơi kinh nghiệm nào, lỡ như cắt sâu quá, rót nhiều máu quá thì cũng nguy lắm. Cắt nông máu chảy ít thì cũng không nên.

Cửu Đăng cô nương, phiền cô giúp ta một chút, giúp ta lấy máu nhé?”

Tống Thư Hàng cười khan nói.

“Được!”

Cửu Đăng cô nương vui vẻ nhận lấy bảo đao Bá Toái trong tay Tống Thư Hàng, cắt một đường thật mạnh trên cổ tay của hắn.

Không phải tay của mình, nên cắt cũng chẳng xót lòng chút nào.

Máu chảy róc rách… Tống Thư Hàng nhìn thấy dòng máu chảy ra không ngừng như thế thì nhói trong tim một chút.

Nháy mắt đã rót đủ một chén máu vào trong cái hõm kia rồi.

Tiếp theo, Cửu Đăng giơ tay siết nhẹ lên cổ tay của Tống Thư Hàng một cái, máu lập tức ngừng chảy.

Sau khi máu tươi rót vào bên trong cái hõm xong, dọc theo một khe nhỏ chảy tới bốn phía của quan tài thủy tinh, bao phủ toàn bộ quan tài.

Tiếp theo chắc là quan tài thủy tinh sẽ có biến hóa gì đó nhỉ?

…

Đốm sáng màu đỏ trong hốc mắt của Long Cốt lóe lên liên tục, giống như đang chờ mong vào sự biến hóa có thể xảy ra tiếp theo.

Nhưng... Chờ cả buổi trời mà cái quan tài thủy tinh vẫn không có hơi thay đổi gì.

Long Cốt im lặng thở dài.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại hỏi thử:

“Thất bại rồi sao?”

“Không phải thất bại… chỉ là, không thành công mà thôi.”

Long Cốt thở dài một hơi.

“Vậy cần ta rót thêm chút máu nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Không cần đâu, cảm ơn đạo hữu.”

Đốm sáng màu đỏ trong hốc mắt của Long Cốt bình tĩnh trở lại, sau đó nó vói móng vuốt mò mò, lấy ra mười sáu gốc long cốt khô đằng đưa về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy một nhúm long cốt khô đằng kia.

Mấy gốc long cốt khô đằng này đều rất ngắn, mỗi cây chỉ dài cỡ chừng một bàn tay, hơn nữa lại mảnh như sợi tóc.

Nhưng nếu như nhìn kỹ thì lại có thể thấy trên mỗi một sợi dây khô quắp mỏng tang như tóc này đều có hình giao long vô cùng sống động, có sừng, có vuốt, trông rất đẹp.

“Giao dịch xong rồi, vậy thì ta sẽ đưa hai vị đạo hữu rời khỏi nơi này vậy. Tuy rằng ta rất muốn giữ hai vị lại chuyện trò với ta thêm chút nữa, nhưng bên trong mộ huyệt này tràn ngập khí tức long thi... Ở lại nơi này lâu sẽ ảnh hưởng tới thân thể của hai vị.”

Long Cốt dịu giọng nói.

Ngay sau đó, không đợi Tống Thư Hàng và Cửu Đăng nói thêm điều gì, nó vỗ nhẹ hai vuốt, thân thể của hai người bọn họ bay lên. Bên trên ngôi mộ kín mít chợt tách ra thành một thông đạo, thân thể của hai người nhẹ nhàng bay ra ngoài theo thông đạo kia.

Đợi sau khi hai người bọn họ đã biến mất hẳn, Long Cốt mới quay đầu nhìn về phía quan tài thủy tinh thần nữa, thở dài một hơi.

Lại không phải là ‘hắn’ rồi...

Sau khi thở dài xong, Long Cốt thò hơn nửa người của mình ra, vỗ cỗ quan tài đồng xanh kế bên:

“Long Trảo, dậy đi, tới lúc thay ca rồi, lần này tới phiên ngươi ra mặt đấy, ta phải ngủ một giấc rồi.

“Ưm… để cho ta ngủ thêm một trăm năm nữa đi mà.”

Bên trong cỗ quan tài thanh đồng kế bên phát ra giọng nói rất chân chất.

“Ngủ em gái ngươi, dậy quẩy đi!”

Long Cốt vỗ nắp quan tài rầm rầm, phát ra tiếng động đinh tai nhức óc.

Cả buổi sau, nắp quan tài đồng cổ kế bên mới hé ra một khe nhỏ, lộ ra một cái móng.

Lúc này Long Cốt mới vừa lòng gật đầu, lùi vào trong quan tài đồng xanh của mình, đậy kín nắp quan —— có thể ngủ một giấc ngon lành rồi.

…

Lúc này, ở trong thế gia tu chân họ Sở.

Vũ Nhu Tử ngồi trên thảm cỏ, đôi chân thon dài co lên, để lộ ra độ cong mê người, ngón chân trắng nõn ngoe ngoe trông vô cùng đáng yêu.

Cô đặt một cái lap top trên đùi, trên màn hình là rất nhiều bức ảnh đẹp.

Có Bạch tiền bối cột tóc hai chum, có ảnh Bạch tiền bối cột đuôi ngựa, có Bạch tiền bối thắt bím, có Bạch tiền bối búi củ tỏi, có Bạch tiền bối búi hai cục, nói chung là ảnh chụp Bạch tiền bối làm tóc đủ kiểu.

Bàn tay nhỏ bé của Vũ Nhu Tử lướt chớp nhoáng trên bàn phím, chọn lựa kỹ càng mấy bức ảnh này, không cần dùng mấy app chỉnh 360 độ, chỉ chỉnh lại kích thước ảnh mà thôi.

“Ái chà, vốn còn muốn chọn ra mấy bức gửi cho Tống tiền bối xem. Nhưng bức nào trông Bạch tiền bối cũng đáng yêu quá đi mất… quả nhiên, cứ đưa hết cho Tống tiền bối đi vậy!”

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Sau đó, cô chỉnh lại ảnh của Bạch tiền bối.

Thật ra còn đủ kiểu meme như ‘meme Bạch tiền bối mỉm cười’, ‘meme Bạch tiền bối ngẩn người’, ‘meme Bạch tiền bối bán manh’, ‘meme Bạch tiền bối làm nũng’… Đủ loại meme.

Cuối cùng, cô gom mớ meme này thành một bộ ảnh meme.

“Mình đúng là thông minh mà.”

Vũ Nhu Tử thầm khen bản thân.

Sau đó, cô mở app chat ra, chọn nick của Tống Thư Hàng, gửi một tập tin offline tên là ‘bộ meme Bạch tiền bối siêu đáng yêu’…

Chương 310: Nguyện vọng thứ bảy.

“Vũ Nhu Tử, đang làm gì thế !?”

Đúng lúc này, một giọng nói ôn hòa truyền tới từ phía xa.

Vũ Nhu Tử vội vàng đóng laptop, quay đầu nhìn về phía người đang đi đến.

Đó là một cô gái khoảng hai mươi năm, hai mươi sáu tuổi, nhưng gương mặt lại có vẻ chín chắn, trưởng thành hơn tuổi thực rất nhiều., cô ấy chính là bạn thân của Vũ Nhu Tử, con gái Sở gia, thành viên của một thế gia tu chân, Sở Xuân Huỳnh.

“Sở tỷ tỷ, hì hì, ta đang nói chuyện phiếm với một vị tiền bối thôi.”

Vũ Nhu Tử cất laptop đi, đứng lên duỗi lưng một cái, sau đó chạy đến bên ngươi Sở Xuân Huỳnh, áp đầu xuống phần bụng hơi nhô lên của cô ấy, nhẹ giọng hỏi:

“Em bé gần đây thế nào !? Còn đá ngươi không ? Hôm qua đá mấy lần rồi?”

Sở Xuân Huỳnh cười nói:

“Hỏi mấy câu như vậy, thì ngươi bảo ta trả lời như thế nào !? Ta cũng không rảnh mà đếm xem một ngày nó đá mấy lần.”

“Ta cảm giác sau này nếu có mang thai chắc mình sẽ đếm được, hơn nữa còn sẽ nhớ kỹ nữa.”

Vũ Nhu Tử cười lộ răng nanh:

“Sau này, bé nhà ta đá cái nào, ta ghi vào vở cái đó, chờ nó lớn lên, rồi sẽ lôi ra tính sổ.”

Nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Nhu Tử, Sở Xuân Huỳnh dở khóc dở cười nói:

“Ngươi còn chưa kết hôn cơ mà, nghĩ đến con cái làm gì !? Cẩn thận nói trước bước không qua.”

“Hì hì.”

Vũ Nhu Tử cẩn thân đưa lỗ tai áp vào bụng ngươi , nghe tiếng em bé bên trong.

Sở Xuân Huỳnh nhẹ nhàng xoa xoa đầu Vũ Nhu Tử.

Hâm mộ thật đấy, đã mấy chục năm trôi qua rồi mà tính cách của Vũ Nhu Tử vẫn chẳng thay đổi là mấy, vẫn vô tư trong sáng như trước, đối với mọi sự vật đều tràn đầy tò mò và nhiệt tình. Linh Diệp Tôn Giả thật sự rất yêu thương cô con gái ruột này của mình.

Mà cô, dù chỉ lớn hơn Vũ Nhu Tử ba tuổi, nhưng lại trải qua quá nhiều chuyện. Giờ còn làm vợ người ta, nên càng thấy mình già đi nhiều.

Khi ở cùng Vũ Nhu Tử, Sở Xuân Huỳnh chỉ cảm thấy mình không giống một người chị, mà giống một người mẹ hơn.

Mà nói tóm lại, tu chân giới vẫn là thế giới nhìn thực lực mà nói chuyện, nắm đấm của Sở gia không đủ cứng nên mới dẫn đến nhiều chuyện phiền phức như vậy.

...

Nhìn Vũ Nhu Tử, ánh mắt Sở Xuân Hùynh rất nhu hòa, nhưng trong lòng lại thầm thở dài.

Lúc đầu, cô ta vốn là không muốn để Vũ Nhu Tử bị cuốn vào loại chuyện này, luôn cảm thấy mình không nỡ để cho Vũ Nhu Tử nhìn thấy những mảng tối đằng sau tu chân giới, lại không ngờ con đường tin tức của Linh Diệp Đảo tốt như vậy, mình chưa liên lạc với Vũ Nhu Tử thì cô ấy đã tự tìm đến tận nơi muốn giúp đỡ.

“Cám ơn ngươi, Vũ Nhu Tử.”

Sở Xuân Huỳnh nói khẽ.

“Cám ơn gì chứ, ta đã giúp gì đâu nào !?”

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, tiện hỏi:

“Việc của môn phái tu chân đó giải quyết thế nào rồi !? Bọn chúng chắc không thể cứ ẩn mãi trong bóng tối dùng mấy trò lặt vặt nhắm vào nhà họ Sở chứ ? Nếu thứ bọn chúng muốn là kiếm quyết, thì kiểu gì cũng phải lộ mặt, đúng không ?”

“Điều bọn chúng muốn đơn giản là chúng ta phải ngoan ngoãn dâng kiếm quyết lên thôi.”

Sở Xuân Huỳnh nói khẽ.

Vũ Nhu Tử nghiến răng nghiến lợi đầy oán hận:

“Sở tỷ tỷ, các trưởng bối trong nhà ngươi định đối phó thế nào !?”

“Các trưởng bối trong nhà nói: bọn chúng đã muốn sĩ diện thì chúng ta vạch mặt luôn.”

Sở Xuân Huỳnh nhếch miệng lên, ánh mắt sắc bén, nói:

“Bọn họ muốn ép đối phương lên ‘Đoạn Tiên đài’”

Khi hai thế lực tu chân có mâu thuẫn không thể giải quyết một cách hòa bình, nhưng chưa đến mức phải nổ ra trận chiến sống còn thì sẽ cử người nhà lên Đoạn Tiên đài đấu một trận để quyết định kết quả.

Trên Đoạn Tiên đài, sống chết bất kể. Sau khi có kết quả ở Đoạn Tiên đài, bất cứ ân oán khúc mắc gì cũng phải xóa bỏ.

Đương nhiên, mặt ngoài thì thế, ân oán thực sự không thể cứ nói xong là xong được. Thứ này chẳng ai có thể kiểm soát nổi.

“Đoạn Tiên đài ư !? Để ta lên. Ta muốn lên !!”

Ánh mắt Vũ Nhu Tử sáng lên, cô siết chặt nắm tay.

“Tỷ tỷ, để ta ra cho. Ở đó mà trông, ta sẽ đánh cho cả môn phái đấy tan tác luôn.”

Sự tự tin của Vũ Nhu Tử bắt nguồn từ thực lực mạnh mẽ của bản thân. Đối phương chỉ là một môn phái nhỏ, còn nhỏ hơn so với Nguyệt Đao Tông từng bị diệt môn trong sự kiện Tô Thị A Thập Lục nhiều. Còn yếu hơn cả Tiên Nông Tông.

Toàn bộ môn phái này chỉ ra được một vị thái thượng trưởng lão, miễn cưỡng mới leo lên được lên cảnh giới tứ phẩm, mà tuổi thọ cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Tính đến hàng tam phẩm, cũng chỉ có chưởng môn, phó chưởng môn cùng một vị hộ pháp, cả thảy là ba người. Còn lại phần lớn đều là các đệ tử chỉ có cảnh giới nhị phẩm.

Chỉ cần vị thái thượng trưởng lão kia không tự ra mặt, Vũ Nhu Tử mà đánh một một thì có thể dẹp gọn môn phái của đối phương.

Dù vị Thái Thượng trưởng lão ấy có ra mặt thì Vũ Nhu Tử cũng chẳng sợ, a cha đã cho cô rất nhiều bảo vật, đừng nói chỉ có tứ phẩm, dù gặp phải tu sĩ lục phẩm thì cô cũng có thể chạy thoát.

“Ý tốt của ngươi, ta xin nhận.”

Sở Xuân Huỳnh dịu dàngnói:

“Nhưng là trên Đoạn Tiên đài sống chết đều phải nhận, hơn nữa, chỉ có người Sở gia và người thuộc môn phái của đối phương mới có thể lên mà thôi. Không cho nhờ người ngoài.”

Người canh gác của Đoạn Tiên đài đâu phải để làm cảnh, nếu người ngoài dám lên đánh giúp thì người hộ đài sẽ chẳng ngần ngại mà tặng ngươi một đao.

“Không sao mà, lần này ta đi ra, a cha có cho một cái bảo bối, dùng nó thì có thể biến thành bất cứ người nào. Ta có thể giả dạng thành bất cứ ai trong nhà rồi lên đài thay. Lấy thực lực của hai nhà, chắc chắn không mời được người hộ đài nào ra hồn đâu, sẽ không ai nhận ra cả.”

Vũ Nhu Tử dương dương đắc ý nói.

Thực lực của người hộ đài cũng có cao có thấp, dựa trên tổng thực lực của hai nhà đang xảy ra tranh chấp thì bên trên sẽ lựa người mà cử xuống.

Nói rồi , Vũ Nhu Từ đưa tay lên sờ lên ngực mình.

“...”

Vũ Nhu Tử lộ vẻ bực dọc.

“Thôi xong, món bảo bối ấy ta đưa cho Tống tiền bối rồi, bây giờ hắn vẫn đang giữ.

“Cảm ơn, Vũ Nhu Tử, nhưng thật sự không cần đầu, chính bọn ta có thể giải quyết mà.”

Sở Xuân Huỳnh khẽ cười nói.

...

Trên biển Đông, Bạch Tôn Giả đang ngồi ở trên thân một con cá lớn.

Ở bên cạnh hắn, Đậu Đậu cùng với tiểu hòa thượng đã tỉnh lại, nhưng cả hai vẫn còn bất động, chỉ tròng mắt là có thể đảo qua đảo lại.

Ở trên thân cá lớn, Bạch Tôn Giả bày ra từng thẻ trúc, giống như đang tạo ra một trận pháp nào đó.

“Thử thêm lần nữa xem, ta cứ có cảm giác nếu mình thật sự muốn tìm cái đảo thần bí kia thì hẳn là phải tìm được mới đúng.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm nói.

Trận pháp mà hắn bày xuống là để bói toán.

Lần này Bạch tiền bối rất nghiêm túc muốn tìm mọi thứ liên quan đến đảo thần bí.

…

Bên trên thiên giới đảo.

Tống Thư Hàng cùng Cửu Đăng cô nương lại leo lên chiếc thuyền con kia một lần nữa, khua mái chèo, rồi trở lại ngôi chùa của Cửu Đăng.

Cửu Đăng ngồi trở lại vị trí của mình, tiếp tục chống một tay lên cằm, ngón tay gõ gõ mặt bàn.

“Cửu Đăng cô nương, có giấy với bút không !?”

Tống Thư Hằng lên tiếng hỏi dò.

“Có, để làm gì thế!?”

Cửu Đăng đưa ra một quyển giấy trắng với cây bút.

Tống Thư Hàng nhận lấy giấy bút, bắt đầu viết nguệch ngoạc lên trên mấy chữ:

“Long cốt khô đằng”.

Chờ chữ khô đi, dùng giấy gói mười sáu cây long cốt khô đằng lại.

Viết xong rồi hắn lại chợt nhớ đến một vấn đề nên hỏi:

“Đúng rồi Cửu Đăng cô nương. Đến lúc ta rời đảo, sau khi ký ức bị phong ấn rồi, mấy chữ này chắc không bị hủy đi chứ!?”

Bộ dạng của long cốt khô đằng không đặc biệt gì cho lắm, đến lúc quên sạch ký ức, mình chẳng nhớ ra được đây là cái gì, tiện tay ném đi thì hỏng bét.

Rồi về sau chẳng may nhớ ra thì chắc là khóc mù mắt luôn mất.

“Yên tâm đi, mấy chữ này không liên quan gì đến thiên giới đảo, sẽ không bị xóa đi.”

Cửu Đăng cô nương nói chắc nịch.

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn cô nhiều lắm!”

Tống Thư Hằng thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ha ha, cái câu ‘cảm ơn nhiều’ đó nghe được đấy.”

Cửu Đăng cô nương cười nói.

“Ta rất thích.”

Tống Thư Hằng tiếp lời .

Cửu Đăng cô nương sững người:

“Sao ngươi lại chặn họng ta !? Bị ngươi nuốt mất chữ, cảm giác sảng khoái của ta đã đi tong một nửa rồi.”

Tống Thư Hằng: =.=

Cửu Đăng cô nương trợn mắt khinh bỉ , sau đó lại móc quyển sổ ghi chú ra, gạch một đường.

6: Hoàn thành một nguyện vọng bình thường của hắn. (đã gạch)

Cái nguyện vọng mới đầu nhìn thì tưởng rắc rối, nhưng không ngờ lại hoàn thành suông sẻ như vậy.

Rốt cuộc, cũng tới cái nguyện vọng cuối cùng rồi. Kích động quá đi, nguyện vọng cuối cùng của mình sẽ là gì đây.

Sau khi cái nguyện vọng thứ sáu được gạch đi, nguyện vọng cuối cùng liền hiện lên...

7: Cuối cùng, ta muốn trở thành một cô dâu hạnh phúc...

Mới nhìn đến đoạn mở đầu này, sắc mặt Cửu Đăng cô nương liền trắng bệch, cô cắn chặt răng, cố gắng xem nốt...

[Sau đó sinh cho hắn hai đứa con đáng yêu, một trai, một gái...]

Cửu Đăng cô nương xoa mặt mặt mình, rồi đập đầu xuống bàn bôm bốp.

Bộp Bộp Bộp.

Không biết mặt bàn làm từ gì mà giờ đã vỡ nát một đống mảnh vụn.

Tống Thư Hằng nhìn Cửu Đăng cô nương đột nhiên lên cơn động kinh, vội hỏi:

“Cửu Đăng cô nương, cô đang làm gì thế?!?”

Cửu Đăng cô nương ngẩng đầu lên, nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

“Không có gì , ta muốn được yên tĩnh một chút.”

Tống Thư Hàng há hốc miệng, nhưng vẫn giữ yên lặng.

Cửu Đăng cô nương vẩy vẩy đi mấy mảnh gỗ vụn trên đầu, rồi đọc tiếp..

Kết hôn, rồi lại còn sinh con nữa !? Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Mà lại còn nhất định phải sinh một trai, một gái nữa, chuyện này sao ta kiểm soát được chứ!? Được rồi... có lẽ tu sĩ sẽ có cách nào đó, nhưng vấn đề không phải cái này nha.

Vấn đề là phải sinh con đấy, cái nguyện vọng này đáng sợ chết mất.

[Sau đó, ở cạnh bên hắn, cùng hắn già đi, nhìn con trai trưởng thành, cưới con dâu. Nhìn con gái lớn dần lên, từ khi nó còn bé, ta sẽ cho nó nuôi một mái tóc thật là dài, rồi cắt một cái mái bằng thật là đáng yêu. Cho con bé mặc áo váy thật đẹp, đi một đôi giày xinh xinh.]

Nhớ rồi, tóc dài...

Hình như đây là oán niệm khi mình nghe tin phải cạo đầu để xuất gia đây mà. Mẹ nó chứ, cạo trọc thôi, cần gì phải tích oán niệm như vậy chứ!?

Có biết đầu trọc tốt thế nào không hả!? Không cần phải gội, lúc ngủ cũng không phải chỉnh tóc, sợ ép đầu các thể loại...

Đọc tiếp nào.

[Cuối cùng, cùng hắn nuôi con gái lớn lên, gả nó đi thật xa, rồi hai người sẽ cùng chui vào chăn khóc sướt mướt...]

Cửu Đăng cô nương:

“=.=!”

...

Chương 311: Hệ liệt nắm tay thôi cũng mang thai

Vén hộp sọ của cô dâu!

À không đúng, vén khăn đỏ của cô… Cũng không đúng, vén mạng che mặt màu trắng!

Lúc vén mạng che mặt lên, Tống Thư Hàng nhìn thấy một gương mặt nhỏ nhắn với ngũ quan tinh xảo, nhẹ nhàng trang nhã, chỉ thoa một lớp phấn mỏng, quả đúng là một cô gái xinh đẹp. Tuy rằng nhìn tổng thể thì có hơi anh khí, nhưng trên mặt của cô ấy có cảm giác dịu dàng cực đẹp, thoắt cái đã làm vơi đi vẻ anh khí kia.

Khi nhìn thấy gương mặt này, Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc —— Cô gái này không nằm trong số những người hắn quen biết mà? Cô ấy là ai đây?

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trông cô gái này có hơi quen mặt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra mình đã gặp cô ấy ở đâu.

Khoan đã, chắc không phải có liên quan đến ký ức về hòn đảo thần bí đã bị mất của hắn đấy chứ? Hay đây là cô gái mình đã quen trong bốn năm bị mất đi ký ức kia?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ vừa tiếp tục vén mạng che mặt lên… Ấy, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Tóc đâu rồi?

Tóc của cô dâu đâu rồi? Đã vén hết mạng che mặt lên đến mang tai rồi mà vẫn không thấy một cọng tóc đen nào cả. Theo lý thuyết thì vén tới đây rồi, không phải sẽ thấy mái tóc đen mướt xinh đẹp của cô dâu à?

Sao cứ cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Tống Thư Hàng tiếp tục kéo mạng che mặt lên cao hơn chút nữa, đáng lẽ sau khi kéo mạng che mặt lên thì có thể vén ra sau đầu, để rũ xuống mái tóc của cô dâu, phủ ở sau lưng, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng khi Tống Thư Hàng kéo lên tới đây rồi, mạng che mặt lại không có chỗ để gài vào, thành ra toàn bộ mạng che mặt đều bị xốc lên.

Giây tiếp theo, một cái đầu bóng loáng xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng. Dưới ánh đèn của lễ đường, cái đầu bóng loáng ấy phản xạ ánh sáng vô cùng chói mắt.

Khụ... Mái tóc đen nhánh xinh đẹp đâu mất rồi?

Tống Thư Hàng tay chân luống cuống cầm lấy mạng che mặt, kéo nó trùm lên đầu cô dâu lại.

Cô dâu xinh đẹp không hề sợ hãi chút nào, trên môi cô ấy luôn nở nụ cười mỉm thần bí như cũ, vừa bình tĩnh lại ung dung.

“Chúng ta hãy chúc phúc cho đôi vợ chồng mới này!”

Tố chất tâm lí của cha sứ khá mạnh, ông ấy vỗ tay nhiệt liệt, khiến cho tất cả người thân bạn bè trong giáo đường cũng vỗ tay theo, gửi tặng cặp vợ chồng tiếng hoan hô và lời chúc phúc.

Trong đầu Tống Thư Hàng lúc này hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn hình ảnh một cái đầu bóng loáng, phát ra ánh sáng phản xạ đáng sợ với đủ mọi góc độ vào trong đầu của hắn. Tống Thư Hàng bị chiếu tới mức ngu người.

Một lat sau, hắn đột nhiên lóe linh quang.

Nhớ ra rồi! Hắn nhớ ra mình đã gặp “vị hôn thê” này ở đâu rồi.

Người này không phải đại ni cô Cửu Đăng trong ký ức của Thông Nương sao?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, mà còn trở thành vợ chồng với mình nữa là sao? Đùa gì thế này, mình cũng chỉ gặp cô ấy có một lần ở trong mơ thôi mà? Tuy rằng trong giấc mộng ký ức của Thông Nương thì mình và Thông Nương đều bị cô ấy xình xịch. Nhưng đó chỉ là mơ thôi mà!

Tại sao cô ấy lại chạy đến gả cho mình thế này? Đạo diễn, kịch bản này là ai viết ra đấy hả, lôi ra ngoài chém đi, chém xong rồi còn phải quất xác nữa.

Không, chờ đã, để mình bình tĩnh lại cái đã.

Liệu có phải mình gặp được cô ấy lúc ở trên hòn đảo thần bí kia không nhỉ?

Bởi vì trong ký ức, trên người Thông Nương có một sợi tơ nhân quả, liên kết mình, Thông Nương và Cửu Đăng ở trong ngôi thành trên không.

Sau đó, mình và cô ta tự ước hẹn một đời ở trên hòn đảo thần bí ký sao?

Có thể lắm chứ, đáng chết thật, tại sao toàn bộ ký ức trên hòn đảo thần bí lại bị mất sạch thế này, dù chỉ để lại cho mình một chút dấu vết thôi thì mình cũng không đến nỗi bị động như thế này.

…

Đầu óc Tống Thư Hàng vô cùng hỗn loạn.

Từ đầu đến cuối, vị hôn thê, à không, bây giờ đã là vợ hắn, vẫn không hề nói ra bất cứ câu nào.

Hôn lễ kết thúc gọn lẹ như thế.

Tống Thư Hàng và vợ cùng tiến vào động phòng dưới sự hộ tống của người thân bạn bè —— Đáng lẽ ra vẫn còn cảnh khi cô dâu và chú rể phải đi kính rượu mọi người nữa.

Nhưng do bây giờ Tống Thư Hàng đã là người ngốc suốt bốn năm trời rồi nên quá trình này đều bị bỏ qua. Mọi người đều có thể thông cảm cả.

Tiếp theo là sắp phải động phòng à?

Mình sắp phải xếp hình với cô dâu à? Có khi nào bị phạt hay không nhỉ, bây giờ kiểm duyệt chặt thế cơ mà?

Đúng lúc này, giọng nói êm ái của cô vợ vang lên:

“Thư Hàng.”

“Ừ, anh đây.” Tống Thư Hàng trả lời cứng ngắc.

“Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta sinh con thôi.”

Mặt của cô vợ không có cảm xúc gì, nhưng hai má lại ửng hồng, có vẻ như rất xấu hổ.

“Cái này… có phải là hơi nhanh rồi không? Sinh con là chuyện lớn của đời người đấy.”

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, nói:

“Ít nhất thì cũng phải để anh làm rõ bốn năm nay đã xảy ra những chuyện gì đã chứ? Ví dụ như có phải lúc ở trên hòn đảo thần bí kia, giữa hai chúng ta đã có chuyện gì hay không? Chắc em cũng biết, anh đã bị mất phần trí nhớ khi đó."

"Những chuyện này không phải là vấn đề gì lớn, em có cả một đời để giải thích với anh, đừng nói nhiều nữa, chúng ta nắm tay trước cái đi."

Cô vợ cởi găng tay trắng tinh ra, giơ bàn tay nhỏ nhắn về phía Tống Thư Hàng.

"Nắm tay á?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc bước lên trước, nắm lấy tay của cô dâu.

"Ừ, sau đó có thể sinh con rồi." Cô vợ nghiêm túc trả lời.

"Cái gì?" Trên mặt Tống Thư Hàng đầy vẻ khó tin.

"Đây là quy định hiện tại đấy, dù là đêm động phòng, chúng ta cũng không được làm gì cả, sẽ bị phạt đấy, tối đa chỉ có thể nắm tay thôi, nắm tay xong… là có thể sinh con rồi."

Cô vợ xấu hổ nói: "Đúng rồi, em định sinh con trai trước, sau đó thì sinh thêm một cô con gái."

Mẹ nó!!!!

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình sắp chập mạch mất rồi.

…

Thời gian lại bị tua nhanh à?

Trong chớp mắt đã qua mười tháng rồi.

Đúng thế, không hề sai... chỉ trong chớp mắt mà thôi. Tống Thư Hàng chỉ nắm lấy bàn tay trắng nõn của vợ một cái thôi, chỉ chớp mắt một cái. Sau đó, hắn đã xuất hiện trước cửa phòng sinh của bệnh viện.

Vợ hắn mệt mỏi nằm trên giường, ánh mắt dịu dàng nhìn người đang đần thối mặt ra là hắn.

Ba Tống và mẹ Tống đứng một bên, mặt cười đến là khoa trương.

Mẹ Tống vui mừng nói:

" Là con trai đấy, ông nó à, là con trai đấy. Chúng ta có cháu trai để bế rồi."

"Ha ha, đúng là không dễ dàng gì, bà xem mũi của đứa bé này giống Thư Hàng nhà chúng ta biết bao. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn dễ thương quá."

Bàn tay to của ba Tống giơ lên trên gương mặt của đứa bé, nhưng lại không dám dùng ngón tay sờ vào da của bé, sợ làm bé bị thương.

Tống Thư Hàng:

"…"

Mẹ ơi!!!!!

…

Thời gian lại tiếp tục tua nhanh.

Lại chớp mắt một cái, Tống Thư Hàng phát hiện con trai của mình đã lớn được hai tuổi. Đang cưỡi trên cổ của hắn, vui vẻ hô to.

Tống Thư Hàng ngơ ngác đứng trong vườn, chơi hái lá trúc với con trai. Cô vợ đứng ở bên cạnh hắn với vẻ mặt điềm tĩnh và nụ cười mỉm.

Hiện giờ cô ấy đã có một mái tóc đen, tuy không dài, chỉ đến ngang vai thôi, nhưng rất đẹp! Mái tóc ấy làm giảm bớt nét anh khí trên gương mặt, tăng thêm sự dịu dàng trên mặt của cô.

"Thư Hàng."

Cô vợ điềm tĩnh của hắn nhẹ nhàng nói:

"Lại nắm tay lần nữa đi, lần này em muốn sinh một cô con gái thật đáng yêu."

Tống Thư Hàng:

"…"

Sau đó, hắn quyết đoán giơ tay ra, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô vợ mình.

Tiếp đó hắn chủ động chớp mắt một cái thật mạnh.

Ừ, thời gian lại tua nhanh lần nữa, chỉ vừa nhắm mở mắt một lần thì lại qua mười tháng nữa.

Hắn lại xuất hiện trong bệnh viện lần nữa, đứa con trai đã được ba tuổi của hắn vẫn đang ngồi trên cổ của hắn, đôi mắt đáng yêu nhìn chằm chằm vào mẹ đang nằm trên giường.

Cô vợ mệt mỏi nằm trên giường, mặt ngập tràn vẻ hạnh phúc:

“Thư Hàng, lần này là con gái đấy, anh có thích con bé không?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Mẹ Tống đứng bên cạnh nở nụ cười hài lòng:

“Con gái, là con gái. Bế cháu gái thôi.”

“Ha ha, tốt quá rồi. Tôi vừa có thể làm ông nội, vừa có thể làm ông ngoại rồi.”

Ba Tống vừa xoa tay vừa nói, âu yếm nhìn vào đứa bé đang nằm trong lòng mẹ Tống.

Mẹ !!!!!!!!!!!

…

Tống Thư Hàng lại chủ động chớp mắt thật mạnh lần nữa.

Lần này, thời gian qua càng nhanh hơn, ba năm đã qua.

Con trai sáu tuổi đã lên tiểu học rồi, cô con gái ba tuổi đáng yêu được vợ hắn mặc cho những bộ váy áo xinh đẹp, chải tóc thành đuôi ngựa dài, mang đôi giày nhỏ xinh xắn, tay bé cầm bóng bay, đứng trong vườn nghịch nước..

Vợ hắn dịu dàng đứng bên cạnh, tóc cô đã dài đến eo.

“Vẫn chưa kết thúc nữa à?”

Tống Thư Hàng thầm thở dài trong lòng, tuy không biết là đang xảy ra chuyện gì, nhưng thế giới trước mắt này rõ ràng có vấn đề.

Hắn thầm véo bản thân một cái, nhưng thế giới này lại không phải là mộng…

“Ba ơi, ba ơi, ba có vui không?”

Đúng lúc này, cô con gái ba tuổi đáng yêu chạy tới, ôm lấy hai chân Tống Thư Hàng, ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt to đen long lanh.

“Hửm?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía con gái.

“Nếu như ba không vui thì Tiểu Miêu cười với ba một cái nhé, cười một cái là ba vui liền, đúng không?”

Con bé vừa nói vừa nở một nụ cười rạng rỡ.

Đây đúng là… nụ cười của nữ thần mà.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy toàn thân như được chữa trị.

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy chỉ cần có con trai và con gái đáng yêu này thì cho dù đây có là một nơi kỳ quái đi nữa, hắn vẫn có động lực để tiếp tục sống ở đây!

Có con gái thật là tốt.

Tống Thư Hàng khom lưng xuống bế con gái lên.

Đúng lúc hắn đang chuẩn bị chơi đùa với con gái, nhìn ngắm cô con gái đáng yêu nhiều thêm chút nữa thì trước mắt hắn tối sầm lại.

Lúc ánh sáng xuất hiện lại thì hắn đã ở trong giáo đường lớn vô cùng quen thuộc.

Bên cạnh hắn là ba Tống và mẹ Tống, lúc này họ đã già đi rất nhiều.

Ba Tống cảm thán:

“Nhanh thật đấy, chỉ chớp mắt một cái mà Nhân Nhi cũng kết hôn rồi. Cảm giác như Thư Hàng ngốc nghếch của chúng ta vừa mới kết hôn hôm qua thôi.”

Mẹ Tống thổn thức nói:

“Năm tháng không tha cho ai cả, chỉ chớp mắt, Nhân Nhi cũng sắp có con rồi. Chúng ta sắp được bế chắt trai rồi.”

Chết tiệt, mình vừa định hưởng thụ cuộc sống với con gái đáng yêu mà sao đến con trai mình cũng sắp kết hôn thế này, thời gian tua nhanh quá rồi đấy —— Trả con gái đáng yêu lại cho ta!!!

Còn nữa, hình như trong lời của ba Tống vừa nãy có chỗ nào đó kỳ lạ thì phải? Nhân Nhi chắc là con trai của mình rồi… Không phải nó sắp kết hôn sao? Sao mà có cả con luôn rồi?

Không hợp logic chút nào!

Không lâu sau, Tống Thư Hàng đã biết được đáp án.

Sau khi con trai Nhân Nhi của Tống Thư Hàng bước lên thảm đỏ, cô dâu mặc váy cưới xinh đẹp cũng đi đến, bụng của cô dâu nhô lên —— Ra là bác sỹ bảo cưới đây mà!

Mẹ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vợ hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang kích động của hắn, nhìn hắn mỉm cười, lần này tóc cô đã dài tới đùi rồi, dài thật đấy!

Chương 312: Áo xám thành váy trắng, lại thêm ba ngàn sợi phiền não

Dám ôm bụng bầu kết hôn, đợi sau khi hôn lễ kết thúc, để xem mình có tẩn chết thằng nhóc này không, Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi thở dài một hơi, hắn và vợ cùng bước vào nhà thờ, chuẩn bị giúp con trai hoàn thành hôn lễ.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc hắn mới bước một bước lên, hắn giống như bị xuyên không vậy, di hình hoán vị, di chuyển đến bên cạnh 'cô dâu'.

Lại xảy ra chuyện gì nữa đây? Sao tự nhiên mình lại xuất hiện bên cạnh cô dâu, thay cho vai cha của cô dâu thế này?

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn sang bên cạnh, sau đó liền nhìn thấy con gái Tiểu Miêu "phiên bản lớn", con bé đang khoác tay hắn, mỉm cười bước trên thảm đỏ.

Cánh cửa của nhà thờ mở ra, bên ngoài có một chàng trai anh tuấn tiến thẳng vào, nhìn về phía con gái Tiểu Miêu với ánh mắt dịu dàng như nước.

Ta xxxxx!!!!!

Chỉ trong nháy mắt, từ 'con trai ta sắp lấy vợ' bỗng nhiên biến thành 'con gái ta sắp gả chồng' rồi.

Chết tiệt, là con lợn nào dám cướp mất con gái Tiểu Miêu đáng yêu nhà mình đây! Chàng trai kia, cậu qua đây, ta bảo đảm sẽ không đánh chết cậu đâu!

…

Buổi tối ngày hôm ấy, Tống Thư Hàng và vợ Cửu Đăng của hắn trốn trong chăn, cùng nhau khóc lóc một trận.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng lấy làm khó hiểu, tại sao mình lại phải trốn trong chăn khóc chứ?

Mình dành nhiều tình cảm cho thế giới kỳ quái này đến vậy từ khi nào thế? Đây rõ ràng chỉ là mấy đoạn ngắn chợt lóe lên rồi biến mất thôi mà?

Nhưng nước mắt không nghe theo sự khống chế của hắn mà cứ rơi xuống mãi, giống như hắn thật sự đã sớm chiều bên nhau với con trai và con gái suốt hai mươi mấy năm trời vậy.

Cảm giác này, thật sự rất vi diệu.

…………………

Hự…

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy đầu nặng trịch, hắn rùng mình một cái.

Hắn mở mắt ra, chợt phát hiện lúc này hắn vẫn đang ngồi xổm ở một góc trong chùa, tay cầm kinh thư, trên kinh văn đầy vết nước nhỏ… Đây là nước mắt của hắn sao?

Có chuyện gì thế?

Tống Thư Hàng lén lau nước mắt thật nhanh, mất mặt quá đi, một thằng đàn ông con trai lại ngồi khóc trộm ở một xó thế này.

Vừa nãy là một mơ sao? Sao lại có giấc mộng rõ ràng và kỳ lạ đến vậy chứ? Hơn nữa, tại sao mình lại mơ thấy mình kết hôn với Cửu Đăng cô nương nhỉ?

Thế này không khoa học chút nào. Bất kể là Vũ Nhu Tử, A Thập Lục hay bạn học Lục Phi đều thích hợp để trở thành cô dâu trong giấc mơ của mình hơn là Cửu Đăng cô nương nhiều mà?

Chẳng lẽ là do sợi tơ nhân Quả nối liền với Thông Nương gây nên à?

Tống Thư Hàng len lén nhìn về phía chiếc bàn, không biết Cửu Đăng đã rời khỏi vị trí đó từ lúc nào, chẳng biết đã đi đâu.

“Cô ấy rời đi lúc mình đang ngủ mơ sao?”

Tống Thư Hàng khép quyển kinh văn lại, đặt mông ngồi xuống đất, dựa vào vách tường nghỉ ngơi.

Sao cứ cảm thấy toàn thân đều mỏi nhừ, đau nhức không chịu nổi thế này?

Nghỉ ngơi hồi lâu mà vẫn chưa thấy Cửu Đăng cô nương quay lại, trên mặt Tống Thư Hàng đầy vẻ nghi hoặc

Sau khi suy nghĩ, hắn đi về phía sau chùa để tìm Cửu Đăng cô nương.

...

Trong một gian phòng nhỏ ở phía sau chùa.

Cửu Đăng cô nương đang giơ tay lên đầu mình cạo nhẹ... mái tóc đen nhánh xinh đẹp dài tới đùi rơi lả tả xuống đất.

Ba ngàn sợi tơ phiền não lại bị cắt bỏ một lần nữa.

Không lâu sau, cô ấy lại trở về làm đại ni cô Cửu Đăng với cái đầu bóng loáng như xưa.

Cắt bỏ mái tóc dài xong, cô ấy chắp hai tay lại:

"Tất cả đều có quy luật của nó. Như ảo ảnh trong mộng, như lộ lại như điện..."

Trong lúc đang niệm, một bàn tay màu đỏ lăng không xuất hiện trước mặt cô.

Ở giữa lòng bàn tay màu đỏ ấy có một quả cầu thủy tinh.

Trên quả cầu thủy tinh, mơ hồ có dấu tích khi dòng chảy thời gian vận chuyển... giống như toàn bộ thời gian và không gian đều nằm gọn trong lòng bàn tay màu đỏ sẫm này!

Mà trong quả cầu thủy tinh, chiếu lại rất nhiều cảnh tượng —— chính là những cảnh mà Tống Thư Hàng đã trải qua ở trong mơ.

Kết hôn, sinh con đẻ cái, đầu bạc răng long, con trai cưới vợ con gái gả chồng...

Chẳng lẽ tất cả những hình ảnh này chỉ là hư ảo thôi sao?

Không, đây không phải là hư ảo.

Từ mái tóc dài tới đùi của Cửu Đăng cô nương bây giờ thì có thể thấy được, tất cả những chuyện đã xảy ra không chỉ là hư ảo mà thôi.

Còn có cảm giác nhức mỏi kỳ lạ của Tống Thư Hàng cũng là minh chứng cho điểm này.

Vậy, đó đều là thật sao? Hình như cũng không phải là thật. Ít nhất con trai Tống Nhân và con gái Tống Miêu xuất hiện trong mơ đều không thực sự tồn tại.

Những chuyện này là sao đây?

Rốt cuộc là thật hay là giả?

Có thể khẳng định rằng, những chuyện này không giống với thực tại ảo có khả năng xuất hiện bên cạnh Tôn Giả thất phẩm, đây là hai loại tồn tại hoàn toàn khác nhau.

Nhưng hình như cũng có thể gọi những việc này là ảo ảnh chân thật thì phải?

Tóm lại, đến người tự thân trải nghiệm là Cửu Đăng cũng không thể nói rõ về chuyện này được, bởi vì cảnh giới của cô vẫn chưa tới.

“Tâm nguyện năm đó đã đạt được, ngươi đã nhìn thấu rồi chứ?”

Một giọng nam trầm vang lên bên tai Cửu Đăng.

Cửu Đăng hơi khép hai mắt lại, vẻ mặt điềm tĩnh:

“Tâm nguyện đã hoàn thành, chỉ có điều có một số người, một số việc, một số vật chẳng những không thể nhìn thấu, mà còn cảm thấy càng thêm mờ mịt như ngắm hoa trong sương.”

Giọng nam trầm đó cười ha ha:

“Một câu trả lời kỳ lạ, Cửu Đăng, ngươi có biết thứ ta muốn hỏi ngươi ‘nhìn thấu’ là chỉ cái gì không?”

Cửu Đăng cười nhẹ đáp:

“Không biết, ta chỉ cần biết —— ta nhìn thấu thứ gì là được!”

Sau khi nói xong, tăng y màu xám trên người Cửu Đăng đột nhiên biến ảo.

Tăng y màu xám tản ra, biến thành một chiếc váy trắng tinh khôi.

Giày cỏ trên chân cô ấy bùng cháy, bị đốt thành tro tàn.

Đôi chân trần của Cửu Đăng bước đi trong không trung, trên bàn chân ngọc trắng noãn trong suốt có từng đóa kim liên xuất hiện, nâng bàn chân của cô lên, không để bàn chân cô ấy tiếp xúc với bùn đất.

Từ đó... dưới bàn chân cô, không nhiễm bụi trần nữa!

Khí thế trên người cô ấy được kéo lên đến cực hạn, chỉ cần cô ấy muốn, bất lúc nào cũng có thể lấy kim đan trong cơ thể làm trung tâm, hóa thành một mảnh linh hồ.

Chỉ cần độ qua thiên kiếp là có thể thăng lên làm Chân Quân lục phẩm rồi!

Nhưng Cửu Đăng không vội vàng tấn cấp.

Cô ấy nhẹ nhàng phất tay một cái, mái tóc dài trên mặt đất bùng cháy, thoáng cái đã hóa thành tro bụi.

Đồng thời, bàn tay màu đỏ trước người cô ấy cũng biến mất tăm.

Sau khi làm xong mọi thứ, Cửu Đăng cô nương mỉm cười xoay người lại.

Lúc cô ấy xoay người lại thì Tống Thư Hàng cũng vừa lúc xuất hiện ở cửa căn phòng nhỏ đó.

“Rốt cuộc cũng tìm thấy cô rồi, Cửu Đăng cô nương. Ủa?”

Tống Thư Hàng nhìn Cửu Đăng trước mặt, ra sức chớp chớp mắt.

Trước mặt hắn, là một vị tiên tử mặc chiếc váy trắng tinh đang đứng yên trên không trung, hai chân cô ấy để trần, dưới chân là hai đóa hoa sen màu vàng. Vóc người của cô xinh đẹp tuyệt luân, dưới sự phụ trợ của kim liên và váy trắng, tỏa ra ý vị thánh khiết.

Đáng tiếc… vị tiên tử này có quả đầu trọc lốc.

Cửu Đăng cô nương mặc váy trắng à… Tống Thư Hàng bất giác liên tưởng cô bây giờ với cảnh tượng Cửu Đăng mặc váy cưới trắng tinh ở trong mơ với nhau.

Sao cứ cảm thấy như mình có ảo giác chưa thoát khỏi giấc mộng thế này.

“Có đẹp không?”

Cửu Đăng nhìn Tống Thư Hàng, nheo mắt lại cười hỏi.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên:

“Thật sự rất đẹp, chỉ đổi sang mặc váy trắng thôi mà cảm giác như biến thành một người khác vậy, đẹp đến mức chói mù cả mắt ta đấy.”

“Ha ha ha ha”

Cửu Đăng cười lớn:

“‘Đẹp đến mức chói mù mắt’, tả hay lắm, ta thích!”

Lần này Tống Thư Hàng không im lặng nữa, bất giác, hắn đã quen với chứng động kinh của Cửu Đăng cô nương.

…

“Thời gian không còn sớm nữa, ngươi cũng ở lại đảo Thiên Giới một thời gian rồi.”

Cửu Đăng cô nương lên tiếng:

“Vốn dĩ ta còn muốn để ngươi ở đảo Thiên Giới thêm một thời gian nữa, để ta làm tròn trách nhiệm của chủ nhà. Nhưng thật không khéo… hiện tại cảnh giới của ta đang rục rịch, đã sắp đột phá rồi, không tiện giữ ngươi lại làm khách nữa.”

“Không sao đâu Cửu Đăng cô nương. Cô đã giúp ta rất nhiều rồi, ta vẫn luôn cảm kích không thôi! Nếu như Cửu Đăng cô nương đã sắp đột phá cảnh giới rồi. Thì ta cũng không tiếp tục làm phiền cô nữa. Phiền Cửu Đăng cô nương chỉ điểm phương hướng, ta chuẩn bị một chút rồi sẽ rời khỏi đảo Thiên Giới ngay hôm nay.”

Tống Thư Hàng căn bản không dám khách khí nhiều với Cửu Đăng cô nương.

Ngộ nhỡ khách khí nhiều thêm hai câu, rồi Cửu Đăng cô nương này thật sự tiếp tục giữ hắn lại làm khách thì sao bây giờ?

“Không vội.”

Cửu Đăng cười mỉm, búng tay một cái chóc rồi nói:

“Trước khi tiễn ngươi rời đi, đúng lúc ta có một vật có thể ‘mượn hoa dâng phật’. Lấy Thông Nương ở trong túi ngươi ra đi, ba trăm năm trước, cô ta lấy quyển công pháp ‘phật môn sư hống công’ từ trên người ta, nay ta thấy khẩu khiếu của ngươi đã sắp mở rồi, chỉ kém một bước nữa là thành. Quyển công pháp ‘phật môn sư hống công’ đúng lúc có thể giúp ngươi một tay. Thông Nương, đưa quyển ‘Sư hống công’ ra đây, lúc ta dạy cho Tống Thư Hàng thì cũng có thể thuận tiện chi điểm cho cô đôi chút. “

Tống Thư Hàng mang Thông Nương trong túi ra.

Thông Nương run rẩy, không biết móc từ đâu ra một quyển công pháp.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn quyển công pháp này. Đây chính là ‘Phật môn Sư hống công’, ừm… lại là công pháp của Phật môn nữa rồi. Cứ cảm thấy số lượng công pháp phật môn trên người mình hơi nhiều thì phải.

Nhưng vì để mở được Khẩu Khiếu, liều thôi!

Cùng lắm thì đợi sau khi mình đến cảnh giới nhị phẩm xong, xóa bớt chút kỹ năng, học tốt công pháp của Nho gia và Đạo môn cũng được!

Trên biển Đông, một con cá voi khổng lồ chậm rãi bơi trên mặt biển.

"Hướng này là hướng Tây Nam à? Chắc là Tống Thư Hàng sẽ ở đây rồi."

Bạch Tôn Giả thu hồi quái tượng trận lại, chỉ về phía Tây Nam:

"Đi thôi, bơi về phía kia đi!"

Cá voi lớn phun ra một cột nước cao, nó giống như có linh tính, xoay người bơi về phía Tây Nam.

"Đi theo hướng này dù không tìm được hòn đảo thần bí kia đi nữa thì cũng sẽ tìm được Tống Thư Hàng đi ra từ hòn đảo thần bí kia."

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Tốt nhất là có thể để mình tìm thấy hòn đảo thần bí đó, hắn vô cùng tò mò về nơi đó!

Lúc này, trên một hòn đảo biệt lập ở biển Đông.

Một cô gái mặc váy trắng, đi tất làm bằng tơ lụa màu đen đang lướt nhẹ trên không trung, cô ấy có thân thủ nhanh nhẹn, bay nhảy trong rừng giống như một chú mèo nhỏ.

Sau lưng cô ấy, một người đàn ông với thân hình vạm vỡ như bò mộng không ngừng truy đuổi:

"Sở Sở cô nương, hòn đảo này chỉ lớn bằng đó, cô có thể chạy đi đâu chứ? Chi bằng đầu hàng ba huynh đệ bọn ta đi, bọn ta đều là người biết thương hoa tiếc ngọc, nhất định sẽ chừa cho cô một con đường sống."

Bên trái của người đàn ông vạm vỡ như bò mộng ấy là một tên có cánh tay rất dài, thân hình trông y hệt con vượn, tốc độ di chuyển trong rừng của hắn còn nhanh hơn cô gái mặc váy đen ở trước mặt kia.

Bên phải hắn là một kẻ giống như sói, dùng cả chân và tay để phóng nhanh trên mặt đất. Gương mặt hắn tràn ngập vẻ lãnh khốc, trầm giọng nói:

“Ngưu Nhị, ngươi đừng phí lời nữa. Chia nhau ra dồn ả lại, đừng để cho ả ta chạy thoát. Tuyệt đối không thể ả chạy về thế gia họ Sở được.”

Cầm tiền của người ta thì phải diệt trừ tai họa thay người ta.

Ba huynh đệ này nhận tiền của người ta, chặn đường ‘tiểu thiên tài’ Sở Sở của thế gia họ Sở, tuyệt đối không thể để cho cô ta quay về tham gia ‘Đoạn Tiên đài’.

Chương 314: Nam Thiên Môn bị hư hại

Cô gái mặc áo đen cắn chặt răng, chạy như điên.

Tên đàn ông vạm vỡ như bò mộng bị thiếu não kia —— tuy hòn đảo này không lớn nhưng biển cả bao bọc bên ngoài nó thì mênh mông vô tận. Cô cũng cũng không phải là một u linh bị hạn chế phạm vi hoạt động, bị bắt buộc phải ở lại trên hòn đảo này đâu cơ chứ.

Chỉ cần thoát khỏi hòn đảo này, nhảy vào trong biển, đến lúc đó cô sẽ như cá gặp nước, dựa vào khả năng bơi lội của cô thì chẳng sợ không thoát thân được. Trong lúc chạy như điên về phía biển, cô gái váy đen tự xé rách quần áo của bản thân, không để quần áo trở thành chướng ngại khi hoạt động dưới nước.

“Vượn Tứ, mau ngăn cô ta lại!”

Gã Nhất Lang dùng cả tay lẫn chân để chạy như sói kia hét to lên.

Gã đàn ông có cánh tay dài như vượn liều mạng tăng tốc, nhanh chóng thu ngắn khoảng cách giữa hắn và cô gái váy đen Sở Sở.

Thế nhưng động tác của Vượn Tứ vẫn chậm vài bước.

Cô gái váy đen Sở Sở đã đến gần bờ biển, cô tung người nhảy lên, giống như một nàng tiên cá linh hoạt, nhanh chóng lặn xuống biển rồi mất hút. Rõ ràng, khả năng bơi lội của cô ấy rất tốt…

Tuy rằng Ngưu Nhị, Vượn Tứ và gã đàn ông giống như sói kia cũng biết bơi lội nhưng hoàn toàn không thể so được với cô gái váy đen đó.

“Để cô ta trốn xuống nước rồi, tiếc quá, rõ ràng có cơ hội để hưởng thụ cô nàng này.”

Ngưu Nhị đứng trên bờ, ngoáy ngoáy lỗ mũi.

Gã giống như sói lườm tên kia một cái, hắn thật sự bó tay với kẻ thiếu não như Ngưu Nhị.

Tiếp theo, hắn giơ tay nhấn lên máy bộ đàm gắn bên tai:

“Sa Cửu, Kình Bát, con ả đó trốn vào trong nước rồi, các ngươi đưa người đi bắt ả về đi.”

Sau khi nói xong, hắn lại gõ gõ vào máy bộ đàm, chuyển sang kênh liên lạc khác:

“Hồ Thập, mọi thứ chuẩn bị xong rồi. Ngươi có thể bắt đầu hành động. Bọn ta sẽ cố hết sức dồn con ả đó vào đường cùng, tạo cơ hội cho ngươi. Nhớ kĩ, cơ hội của ngươi chỉ có một lần mà thôi, phải tranh thủ thời cơ lừa lấy quyển kiếm quyết trên người con ả đó về đây.”

Quyển kiếm quyết của thế gia họ Sở có được khiến cho bọn họ thèm thuồng.

Cái tên ở Hư Kiếm phái đó tưởng rằng bản thân phong tỏa tin tức kỹ lắm rồi, nhưng thực ra đã có mấy nhà biết được tin thế gia họ Sở đang giữ quyển kiếm quyết kia. Chẳng qua phần lớn những người biết được tin tức đều là các thế gia hoặc môn phái lớn mạnh, họ căn bản không quan tâm đến một bộ kiếm quyết cỏn con như thế.

Hư Kiếm phái chính là cái môn phái nhỏ đang làm khó thế gia họ Sở.

Thiên giới đảo, bên ngoài chùa của Cửu Đăng, ở gần biển hoa bị chà đạp một khoảng kia.

“Hống~~”

Một tiếng thét dài đinh tai nhức óc vang lên giống như tiếng rống của sư tử, khiến cho người ta bất giác nôn nao lo lắng, chấn nhiếp lòng người.

Đây chính là “Phật môn sư hống công”.

Dưới sự hướng dẫn của Cửu Đăng, Tống Thư Hàng đã bắt đầu tu luyện công pháp này. Bây giờ, một tiếng rống của hắn đã có mấy phần phong phạm của vua sư tử rồi.

Cửu Đăng ngồi xếp bằng trên không trung, hai đóa Kim liên nâng đỡ cơ thể của cô ấy:

“Rất tốt. Chỉ dạy có vài lần mà ngươi đã nắm vững nội dung chính của ‘Sư hống công’ rồi. Tiếp theo, thứ ngươi cần là chăm chỉ luyện tập. Ngoài ra, nếu như trong lúc ngươi đột phá khẩu khiếu, có thể thức tỉnh thiên phú khẩu khiếu, kết hợp với sư hống công thì sẽ có hiệu quả vượt trội.”

Sau khi nói xong, cô ấy lại nhìn sang Thông Nương mọc trên Ngộ Đạo thạch bên cạnh Tống Thư Hàng:

“Cô cũng đến thử đi.”

Dưới mầm hành của Thông Nương mọc ra một cái miệng nhỏ. Sau đó, cô ấy cũng hét to lên một tiếng:

“Meo~~”

Tống Thư Hàng: …

Cửu Đăng: …

“Cô đang làm nũng đấy hả? Thứ ta dạy cho cô là sư hống công, cô dùng sức gầm thật to như sư tử cho ta!”

Cửu Đăng cố gắng khống chế cảm xúc của bản thân:

“Cho cô một cơ hội nữa, hãy dùng sức hét thật to lên cho ta!”

Thông Nương ở trên Ngộ Đạo thạch đung đưa theo gió, tựa như đang tích sức.

Sau chốc lát, cái miệng nhỏ của Thông Nương há ra:

“Meo meo meo meo~~”

Sợi gân xanh tức giận trên trán của Cửu Đăng cô nương lại nổi lên.

“Nghiêm túc một chút cho ta, ta dạy cô ‘Sư hống công’ chứ không phải ‘Miêu hống công’. Nếu cô còn kêu kiểu mèo nữa thì ta sẽ cắt mầm hành mới mọc của cô ra! Cho cô một cơ hội cuối cùng, học theo Thư Hàng kia kìa, dùng hết sức rống lại một lần nữa cho ta!”

Cửu Đăng nở nụ cười đáng sợ, mở miệng uy hiếp

Cơ thể Thông Nương run rẩy mãnh liệt.

Sau đó, lá hành của cô lắc mạnh hơn nữa, lần này, giống như cô đã tích đủ lực lượng:

“Miao ~~ miaoo ~ aoo ~”

Hét đến cuối cùng, Thông Nương sắp khóc đến nơi rồi…

Sợi gân xanh tức giận trên trán Cửu Đăng nổi lện tận ba đường.

Thấy vậy, Tống Thư Hàng vội vàng cầu xin giúp cho Thông Nương:

“Khụ khụ, Cửu Đăng cô nương đừng tức giận. Cô nhìn bộ dạng kia của Thông Nương đi, chắc chắn không phải là cố ý, có lẽ do bộ công pháp này không thích hợp với Thông Nương chăng? Bây giờ cơ thể của cô ấy lại nhỏ như thế, nói không chừng đợi ngày nào đó cô ấy khôi phục lại hình người thì có thể học được ‘Sư hống công’ cũng nên?”

Cửu Đăng xoa mi tâm:

“Thôi vậy, ‘Sư hống công’ của Thông Nương sau này sẽ do ngươi dạy. Ta mặc kệ đấy!”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng cười gượng, cất cả Ngộ Đạo thạch lẫn Thông Nương.

Thông Nương lập tức cảm động đến mức lệ nóng doanh tròng.

Cửu Đăng vung tay, nói:

“Được rồi, ta đã dạy xong những điểm chính của sư hống công rồi đấy, sau khi rời khỏi đảo thì ngươi tự học cho tốt vào, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc mở được khẩu khiếu của ngươi.”

Nói xong thì cô đứng dậy, kim liên nâng cô bay tới trước mặt Tống Thư Hàng. Cô giơ tay, vươn về phía Tống Thư Hàng:

“Đi theo ta, ta đưa ngươi rời khỏi đảo.”

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động —— rốt cuộc cũng có thể rời khỏi thiên giới đảo rồi.

...

Trên không trung của thiên giới đảo, chẳng biết từ khi nào lại xuất hiện một vầng trăng đỏ khổng lồ.

Cửu Đăng nắm tay của Tống Thư Hàng, chân giẫm trên kim liên, từng bước lên cao.

Mỗi một bước cô bước ra thì đóa kim liên dưới chân sẽ biến mất, rồi lại có một đóa kim liên mới được sinh ra đỡ lấy bước tiếp theo của cô.

Hoa nở hoa tàn, bộ bộ kim liên.

Ngầu thật đấy, Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Đáng tiếc đây lại là công pháp phật môn, sẽ biến thành đầu trọc mất. Bằng không, đổi lại thành một nam tử đẹp trai mặc đồ nho sinh, chân đạp hư không, mỗi bước một kim liên thì sẽ tiêu sái cỡ nào đây?

“Cửu Đăng cô nương, tiếp theo chúng ta phải đi tới nơi thần bí nhất ở trong thiên giới đảo sao?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

Tiếp theo chính là trải qua quá trình tự phong ấn ký ức đúng không?

Nhưng hắn khá tò mò, tại sao các tiền bối trong nhóm đều cam tâm tình nguyện tự phong ấn ký ức rồi rời khỏi thiên giới đảo chứ?

Trên thiên giới đảo này ẩn chứa bí mật lớn tới cỡ nào, lại có thể khiến cho các tiền bối đồng ý tự phong ký ức, không tiết lộ bí mật của nó?

“Nơi tiếp theo chúng ta sắp tới là thiên giới thật sự.”

Cửu Đăng cô nương mỉm cười đáp.

“Thiên giới” thật sự? Vậy đó cũng là nơi nào đó trên trời sao? Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Theo ngày càng lên cao, Tống Thư Hàng tình cờ nhìn thấy vài đốm đen ở bên bìa rừng —— đây đúng là nhóm người của vị giáo sư đã tách ra với bọn họ lúc mới tới đây.

“Cửu Đăng cô nương, nếu như có thể thì có thể nhờ cô trông nom mấy người kia một chút được không. Dù sao thì trên thiên giới đảo này có vô vàn hiểm nguy, bọn họ lại là người phàm, ở trên đảo dễ gặp phải nguy hiểm lắm.”

Tống Thư Hàng lên tiếng cầu xin.

Chuyện hắn có thể làm bây giờ cũng chỉ có thể nhờ Cửu Đăng trông nom mấy hành khách này đôi chút. Còn chuyện Cửu Đăng có muốn giúp hay không thì hắn không cưỡng cầu được.

“Yên tâm đi, ở thiên giới đảo những người phàm này sẽ không gặp phải chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng đâu. Thiên giới đảo cũng sẽ không ép những người thường này rời khỏi, chỉ có thể chờ tới khi bọn họ tìm tới tòa thành cổ kia, nếu muốn rời khỏi thì tự khắc có người hướng dẫn bọ họ tới Tinh Không Chi Gia để hoàn thành giao dịch, rời khỏi thiên giới đảo này.”

Cửu Đăng cô nương đáp.

Sau khi nhận được câu trả lời của cô, Tống Thư Hàng cũng thấy an tâm hơn.

Thân hình của hai người bọn họ tiếp tục bay lên cao.

Cuối cùng... Bay thẳng tới trước vầng trăng đỏ khổng lồ kia.

Tới lúc này, Tống Thư Hàng mới phát hiện đó chẳng phải vầng trăng màu đỏ gì. Mà là một cái cửa động màu đỏ của một thông đạo thật dài.

Bên trong thông đạo phát ra ánh sáng màu đỏ, nhìn từ dưới lên thì sẽ lầm tưởng rằng đây là một vầng trăng màu đỏ.

“Vào trong đi.”

Cửu Đăng cô nương dẫn đường, bước vào bên trong thông đạo này.

Tống Thư Hàng bị cô ấy kéo tay đi vào bên trong thông đạo.

Lại nói —— mình và Cửu Đăng cô nương nắm tay nãy giờ rồi, liệu cô ấy có mang thai không nhỉ?

A bậy rồi bậy rồi!

...

Sau khi bước vào thông đạo màu đỏ xong, hai người lại đi thêm chừng hơn một trăm mét, Tống Thư Hàng cảm giác trước mắt sáng bừng lên.

Thứ xuất hiện trước mặt hắn là một tiên cảnh có khí lành quanh quẩn, có vô số kim quang lấp lánh, ngập tràn điềm lành. Trên tầng mây dày đặc là một cánh cửa vô cùng khổng lồ.

Cánh cửa rất nặng nề, tựa như được tạo thành từ lưu ly, sáng lấp lánh giống như được bảo ngọc điểm tô!

Trên cửa có một tấm biển, bên trên ghi ba chữ Nam Thiên Môn, phát ra ánh sáng chói lọi.

Chỉ là ba chữ này lại giống như bút tích của hai người.

Chữ Nam và một nửa chữ Thiên là do một loại bút tích viết ra. Một nửa chữ Thiên còn lại và chữ Môn thì lại là một loại bút tích khác.

Như thể ba chữ này từng bị người ta chém ra thành hai nửa, sau đó lại có người viết thêm vào.

Không chỉ riêng ba chữ kia, ngay cả cánh cửa khổng lồ, hoa lệ kia cũng có rất nhiều dấu tích từng được tu bổ.

Lúc đầu bởi vì ánh sáng quá chói lọi, nên dễ dàng bỏ qua chi tiết này. Nhưng sau khi nhìn kỹ thì có thể thấy trên Nam Thiên Môn này có rất nhiều vết hư hại.

“Nam Thiên Môn? Chính là Nam Thiên Môn của Thiên Đình trong thần thoại sao?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn Cửu Đăng cô nương.

Nam Thiên Môn cũng chẳng có gì, trên Hoa Hạ có rất nhiều Nam Thiên Môn. Nhưng Nam Thiên Môn ở trước mắt này khiến cho người ta không thể không nhớ tới Nam Thiên Môn của Thiên Đình trong truyền thuyết kia. Lại thêm nơi này có tên là thiên giới đảo. Chẳng lẽ, thiên giới đảo này chính là Thiên Đình thống lĩnh tam giới trong thiên địa, đứng đầu vạn linh mười phương trong truyền thuyết à?

“Đúng là Nam Thiên Môn đó, nhưng cũng không phải của cái Thiên Đình trong thần thoại mà ngươi biết đâu.”

Cửu Đăng cô nương nhìn Nam Thiên Môn phát ra hào quang vạn trượng ở trước mặt, thở dài một tiếng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng nhìn qua Nam Thiên Môn hư hại nghiêm trọn đã được sửa chữa rất nhiều lần kia, tò mò hỏi.

“Mỗi vị tu sĩ tới đây đều hỏi vấn đề này cả.”

Cửu Đăng cô nương nói.

Đừng nói là tu sĩ, chỉ cần là người Hoa Hạ, biết về truyền thuyết thì đều sẽ hỏi vấn đề này thôi. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Cửu Đăng cô nương dịu giọng nói:

“Theo như tiền bối từng kể cho ta nghe thì... Thiên Đình đã bị nổ tung. Ừm, Thiên Đình mà ta nói cũng không giống với Thiên Đình trong thần thoại mà ngươi vẫn hay nghe. Sở dĩ có cái tên gọi Nam Thiên Môn, chắc cũng là trùng hợp mà thôi.”

Chương 315: Chủ đề đột nhiên trở nên nặng nề.

Thiên Đình bị nổ tung?

Cho dù Cửu Đăng cô nương có giải thích rõ là Thiên Đình này không phải Thiên Đình trong truyền thuyết mà Tống Thư Hàng biết, mấy chữ Thiên Đình nổ tung nãy vẫn tạo thành cú sốc khá lớn với Tống Thư Hàng.

"Sao nó lại nổ chứ?"

Hắn tò mò hỏi lại. Đã có thể gọi là Thiên Đình rồi, thì dù nó không khoa trương như cái cửu trọng thiên trong thần thoại đi nữa, thì ít nhất cũng phải là một địa bàn rất khổng lồ mới đúng chứ? Cú nổ lớn cỡ nào mới có thể khiến Thiên Đình nổ tung được đây?

Cửu Đăng đáp:

"Có rất nhiều cách kể, cái đầu tiên là khi Thiên Đế cường đại năm đó đã sáng tạo ra Thiên Đình đang nghiên cứu một loại đạo pháp nào đó vô cùng đáng sợ, sau đó đạo pháp xảy ra vấn đề gì đó, khiến toàn bộ Thiên Đình phát nổ, nghe nói ngay cả bản thân Thiên Đế cũng bị nổ thành tro bụi! Nhưng thật ra những cường giả trong giới tu sĩ đều biết, đã mạnh tới trình độ như Thiên Đế rồi thì nhất định không thể bị biến thành tro bụi trong một vụ nổ được. Nhưng đã biết bao năm trôi qua, Thiên Đế lại bặt vô âm tín, khiến người ta cảm thấy có vấn đề."

Tống Thư Hàng:

"..."

Loại đạo thuật sơ sẩy một cái đã làm cho toàn bộ Thiên Đình nổ tung như thế mà Thiên Đế không chịu tìm chỗ nào đó an toàn hơn để nghiên cứu là sao? Khác nào nghiên cứu bom nguyên tử trong sân nhà mình đâu, đây là thích tìm đường chết tới cỡ nào cơ chứ?

"Giả thuyết thứ hai chính là Thiên Đình bị mấy thế lực đáng sợ nào đó bao vây, trong đó bao gồm cả mấy thế lực đáng sợ như Cửu U, Thú Giới, Quỷ Vực. Trong lúc các bên hỗn chiến, khiến Thiên Đình bị phát nổ.”

Cửu Đăng cô nương giơ hai ngón tay lên giải thích.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, cái giả thuyết thứ hai này nghe mới hợp lẽ thường đây! Trong đầu hắn không khỏi bổ não ra cảnh tượng hoành tráng khi yêu, ma, quỷ, quái, thú bao vây Thiên Đình, cuối cùng Thiên Đình vẫn lạc vô cùng bi tráng, đây đúng là tràng diện lớn tầm cỡ sử thi!

“Loại giả thuyết thứ ba chính là Thiên Đình bị một ‘Thiên Đạo mới’ nào đó ám toán, trong vòng một đêm đã phát nổ, tất cả phồn hoa trước kia đều biến thành hư vô.”

Cửu Đăng giơ ba ngón tay lên.

Sau khi nói xong, cô lại nheo mắt hỏi ngược lại:

“Vậy ngươi thấy trong ba giả thuyết đó, cái nào có khả năng là thật nhất?”

Tống Thư Hàng thành thật lắc đầu:

“Cửu Đăng cô nương. Ta chỉ là một người dân bình thường chỉ vừa mới tiếp xúc với tu chân có mấy tháng gần đây thôi, ngay cả bộ dạng cụ thể của Thiên Đình trông như thế nào ta cũng không biết, nên ta căn bản không thể nào trả lời vấn đề này được.”

“Thật là, ngươi không thể đoán thử một cái à?”

Cửu Đăng cô nương nói, buông cánh tay của Tống Thư Hàng ra.

Lúc này, Thư Hàng phát hiện mây mù dưới chân giống như thực chất, hắn có thể an tâm đứng ở bên trên.

Hắn tò mò đạp đạp mấy cái ở trên tầng mây, sau đó lại thuận miệng đáp:

“Đoán bừa thì có được gì đâu chứ… tính ra, so với ba khả năng đó. Ta lại càng quan tâm tới cái ‘Thiên Đạo mới’ mà cô vừa mới nói kia là gì hơn. Thiên Đạo mà cũng có mới và cũ sao?”

Một từ Thiên Đạo, đại biểu cho mấy hàm ý chân lý, bản nguyên, bản thể, quy luật, nguyên lý, cảnh giới chung cực. Là quy tắc của vạn vật, có quan hệ mật thiết không thể tách rời với tu chân.

Nhưng thứ như Thiên Đạo mà cũng phân ra mới với cũ nữa hay sao?

Nếu như Thiên Đạo thay đổi thường xuyên như thế thì tu chân giả còn tu luyện kiểu gì nữa?

Hôm nay là ăn dưa hấu có thể trường sinh, ngày mai lại đổi thành ăn bí đỏ mới có thể trường sinh, ngày mốt lại biến thành ăn bí đao mới có thể trường sinh, thế chẳng phải tu chân giả sẽ bị vờn mệt chết luôn à?

“Thiên Đạo xưa nay không đổi, nhưng kẻ chấp chưởng ý chí của Thiên Đạo thì đã thay đổi qua mấy lần rồi.”

Cửu Đăng nhìn về phía trước, thản nhiên nói:

“Mục tiêu của tu sĩ chúng ta là trường sinh, tu được bản ngã chân chính —— cuối cùng, trấn áp chư thiên vạn giới, nhận lấy thiên mệnh, trở thành thứ duy nhất trong vạn giới, chấp chưởng ý chí của Thiên Đạo. Sau này, siêu việt trường sinh bất tử, tạo thành bất hủ chi thân, bất tử bất diệt thật sự. Gần như có thể nói là đã biến thành Thiên Đạo!”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại:

“Nếu như đã chính thức bất hủ, bất tử bất diệt, vậy tại sao kẻ chấp chưởng ý chí của Thiên Đạo thay đổi qua mấy lần chứ?”

Cửu Đăng cô nương nhún vai nói:

“Ai mà biết chứ? Ta cũng không hiểu, ta chỉ giống như một người truyền lời, kể lại cho ngươi nghe những gì mà trước ta nghe được từ chỗ của tiền bối thôi. Ngươi hiểu được bao nhiêu thì phải xem đầu óc ngươi linh hoạt được bao nhiêu.”

Tống Thư Hàng gật đầu, lại hỏi thêm một vấn đề:

“Vậy tại sao Thiên Đạo mới lại phải đối phó với Thiên Đình?”

Cửu Đăng cô nương đột nhiên cười lớn:

“Người trẻ tuổi, ngươi hỏi câu này hay lắm! Đây mới đúng là hình thức ‘hỏi vấn đề theo chủ đề có sẵn’ đây. Mấy câu hỏi của ngươi khi nãy lệch đề quá, không phối hợp với miêu tả của ta chút nào. Mấy vấn đề ngươi hỏi cứ khiến cho ta cảm giác như nghẹn lời vậy, không nói được cái gì hết.”

Tống Thư Hàng:

"..."

"Khụ, tại sao Thiên Đạo mới lại đi đối phó với Thiên Đình ấy à? Đấy là bởi vì Thiên Đình chính là thế lực cường đại nhất trong số tu sĩ chúng ta khi đó. Mà nếu như muốn đối phó với tu sĩ thì đương nhiên phải đánh bại Thiên Đình trước tiên rồi."

Cửu Đăng cô nương cảm thán.

"Đả kích tu sĩ và đả kích Thiên Đình á? Tại sao chứ?"

Tống Thư Hàng nhíu mày nghi hoặc, sau đó hắn đột nhiên nghĩ tới một khả năng:

"Chẳng lẽ Thiên Đình mới không phải là tu sĩ ư?"

Thế giới này có tu sĩ tồn tại, nhưng cũng có những thứ như yêu, ma, quỷ quái tồn tại.

Nếu như Thiên Đạo mới chấp chưởng ý chí của Thiên Đạo, trở thành vạn giới duy nhất, nắm giữ thiên mệnh kia không phải là tu sĩ, thậm chí có thù oán với tu sĩ thì việc đả kích tu sĩ này cũng là chuyện dễ hiểu.

"Đầu óc ngươi cũng nhanh nhạy lắm."

Cửu Đăng cô nương cười khổ:

"Ngươi đoán ra đáp án nhanh như thế, khiến cho hứng thú của người phụ trách giảng giải như ta giảm xuống tới mấy phần rồi."

"Xin lỗi."

Tống Thư Hàng quyất đoán xin lỗi.

"Ngươi đoán đúng lắm, Thiên Đạo mới kia không phải là tu sĩ. Thậm chí tới nay chúng ta vẫn không biết rõ về Thiên Đạo mới, không biết hắn thuộc về chủng tộc hay phe nào cả. Chỉ trong một đêm, Thiên Đạo vốn ở phía tu sĩ chúng ta đột nhiên rớt đài thay người, đổi thành Thiên Đạo mới. Lại nói, đó đã là chuyện từ rất lâu về trước rồi... Nhưng khi các lão tiền bối còn sống sót trong giới tu sĩ nhắc tới đoạn lịch sử này, đều lộ ra vẻ thổn thức kinh sợ."

Cửu Đăng cô nương buồn bực nói.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Sao chủ đề tự nhiên lại biến thành nặng nề thế này rồi?

Cảm giác như công nhân viên đang cắm đầu tăng ca làm việc, muốn được ông chủ khen ngợi, thăng chức tăng lương gì đó, mà bản thân ông chủ cũng ngợi khen công nhân viên. Nhưng ngay khi tương lai sắp bừng sáng thì tự nhiên bị đổi ông chủ khác, lại còn đổi thành một người có thù với nhóm công nhân viên đó nữa chứ!

Hơn nữa, hắn chỉ là một tiểu tu sĩ nhất phẩm nhỏ nhoi thôi, sau khi biết được sự thực đáng sợ nhường ấy, sẽ tạo thành đả kích lớn với tâm lý của hắn đó.

...

Cửu Đăng cô nương vừa kể chuyện cũ của tu chân giới, vừa đưa Tống Thư Hàng đi vào Nam Thiên Môn.

Sau khi bước vào, Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn qua thì thấy một mảnh biển mây, trên biển mây thấp thoáng rất nhiều cung điện chìm nổi. Nhưng có rất nhiều chỗ chỉ có cái nền, chứ không có cung điện.

“Nơi này chính là thiên giới, đại tiền bối ở trong tòa cung điện bằng đồng xanh nằm ở sâu nhất tại nơi này.”

Cửu Đăng cô nương chỉ vào một tòa cung điện bằng đồng xanh nằm tận sâu bên trong biển mây.

“Thiên giới... Thiên Đình.”

Cửu Đăng cô nương, chẳng lẽ các ngươi muốn dựng lại Thiên Đình à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Ngữ khí của hắn rất chắc chắn, phàm là những ai nhìn thấy tràng diện trước mắt thì đều có thể đoán ra Cửu Đăng và thế lực tiền bối ở sau lưng cô ta đang muốn dựng lại Thiên Đình!

“Đúng vậy, chúng ta đang dựng lại Thiên Đình.”

Cửu Đăng cũng không kiêng dè gì, đây vốn là những tin tức mà cô định cho Tống Thư Hàng biết.

Đợi sau khi rời khỏi thiên giới đảo, những ký ức này của Tống Thư Hàng tạm thời đều sẽ bị phong ấn lại. Chờ tới ngày nào đó trong tương lai, trong lòng Tống Thư Hàng hạ một quyết định nào đó, cái phong ấn này sẽ tự động mở ra, hắn có thể quay lại thiên giới đảo này một lần nữa!

Tới lúc đó, Tống Thư Hàng sẽ có cơ hội trở thành một phần của thiên giới đảo…

“Hóa ra là vậy, bởi vì không thể để cho Thiên Đạo mới ở bên ngoài biết chuyện các ngươi đang gầy dựng lại Thiên Đình, cho nên, phàm là các tu sĩ đi ra khỏi đây đều chọn tự mình phong ấn ký ức đúng không?”

Tống Thư Hàng đoán thử.

“Không chỉ đơn giản như thế dâu.”

Cửu Đăng cô nương cười nói.

Bằng vào điều này thôi thì không đủ khiến cho các tu sĩ rời khỏi đây cam tâm tình nguyện phong ấn trí nhớ của mình.

Dù sao thì chuyện phong ấn ký ức rất dễ dàng khiến tâm linh khiếm khuyết, nếu như tâm linh không vẹn, tương lai khi tu sĩ tấn cấp thì độ khó khăn sẽ tăng lên rất nhiều.

“Chuyện gầy dựng lại Thiên Đình liên quan tới tu sĩ của tất cả tu sĩ. Nếu như ngươi muốn biết thì cứ đi hỏi đại tiền bối đi.”

Cửu Đăng cô nương nói, đưa Tống Thư Hàng đi tới chỗ cung điện kia.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng có cảm giác như vừa đi xuyên qua một tầng bình chướng không thể sờ được, tiến vào một thế giới khác.

“Thực tại ảo!”

Tống Thư Hàng bật thốt.

Loại cảm giác này không sai đi đâu được. Hắn đã từng mình cảm giác qua khi bước vào thực tại ảo của Bạch Tôn Giả.

“Đúng là thực tại ảo, xem ra ngươi đã từng tiếp xúc với tu sĩ cấp bậc Tôn Giả rồi.”

Cửu Đăng mỉm cười:

“Ngoài ra, thực tại ảo cũng là một bí mật lớn nhất của năm đó.”

Trong lúc nói chuyện, Cửu Đăng dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục đi tới phía trước, nhanh chóng đi tới trước cửa của tòa cung điện đồng xanh kia.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Hắn thầm hạ quyết định —— sau khi bước vào cổ điện này thì mình không được nói nhiều, cũng không được hỏi lung tung, không được tò mò. Sau khi phong ấn ký ức xong thì phải lập tức xách mông rời khỏi thiên giới đảo ngay.

Vì hắn cứ cảm giác nếu như tò mò nhiều quá thì sẽ xảy ra chuyện gì đó.

...

Một bên khác.

Bên trong khu rừng ở thiên giới đảo.

Ông giáo sư già đang cúi người, cẩn thận ngắt một cái lá cây xuống, sau đó nhét vào trong ngực áo, trên mặt đầy vẻ thỏa mãn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một con quái vật khổng lồ trông như một con giun chui ra từ trong lòng đất, há miệng nuốt chửng lấy ông giáo sư, cắn chặt lấy ông ta.

Máu tươi bắn ra ào ào… ông giáo sư già kêu la thảm thiết.

Mấy hành khách đứng sau lưng ông bị dọa hết hồn, gào lên khóc lóc.

Ngay lúc lão giáo sư sắp đi đời nhà ma thì trên người ông đột nhiên lóe lên ánh sáng tựa như ngọn lửa, một lát sau, thân thể của ông hóa thành đốm sáng rồi tan biến.

Cách thứ ba để rời khỏi thiên giới đảo này —— sau khi chết đi thì sẽ được đưa về nhà miễn phí. Hơn nữa, trong lúc quay về còn tặng kèm một thuật chữa trị có hiệu quả cao nữa, khiến người đó từ đầu tới đuôi, từ trong ra ngoài, đều phát ra sắc thái sinh mệnh hoàn toàn mới.

Đương nhiên, cái thuật trị liệu này cũng phải thu chút phí tổn rồi, dù sao thì thiên giới đảo là nơi chú trọng trao đổi công bằng tuyệt đối mà.

Ừ, đây cũng là đáp án chính xác cho lời cam đoan ‘tính mạng của mấy người bình thường tuyệt đối sẽ không bị đe dọa’ mà Cửu Đăng cô nương đã cam đoan với Tống Thư Hàng.

Chương 316: Xin lỗi, cầm nhầm bản thảo mất rồi!

Càng tới cần cổ điện đồng xanh kia, Tống Thư Hàng cảm giác thân thể ngày càng lạnh lẽo, rét lạnh thấu xương. Cổ hàn ý này cũng không phải hàn khí tự nhiên tạo thành, mà là linh lực có thuộc tính hàn băng.

Khí huyết trong khiếu huyệt trên người Tống Thư Hàng tự động bốc lên, chống lại cỗ hàn ý này, thế mới khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cửu Đăng cô nương bước lên trước một bước, đẩy cánh cửa chính của cổ điện đồng xanh ra. Ngay sau đó, một mảnh khói lạnh mà mắt thường có thể thấy được phả vào mặt, giống như mở cửa hầm lạnh ra vậy.

Tống Thư Hàng rùng mình một cái, chủ động khống chế khí huyết chi lực trong cơ thể dâng lên, chống lại hàn ý kia:

“Lạnh quá.”

Lẽ nào vị đại tiền bối bên trong cung điện đồng xanh tu luyện công pháp có thuộc tính hàn băng hay sao? Lại có thể biến cung điện đồng xanh này thành một cái tủ lạnh như thế.

“Nơi này vốn là như thế đấy, hôm nay xem như ấm hơn nhiều rồi, mấy lần trước ta tới đây, thiếu chút nữa là đã bị đông cứng rồi.”

Cửu Đăng cô nương chân giẫm kim liên, bay tới trước mặt Tống Thư Hàng. Đồng thời, cô giơ tay vỗ nhẹ một cái, đám khói lạnh phả tới trước mặt bị cô đánh bay ra hai bên:

“Đi thôi, chúng ta vào đi.”

Có cô đi trước ngăn cản hàn ý, Tống Thư Hàng ở phía sau lập tức cảm thấy thân thể ấm áp hơn rất nhiều.

Bên trong cung điện đồng xanh, khắp nơi đều là khói lạnh, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều.

Bởi vì bên trong màn khí lạnh này ẩn chứa linh lực cường đại, nên dù Tống Thư Hàng đã mở được nhãn khiếu thì cũng chỉ có thể nhìn xa được chừng ba thước ở trong này mà thôi. Nên hắn đành đi theo sát Cửu Đăng cô nương, lỡ như lạc mất, hắn sẽ bị hàn ý bên trong cung điện đồng xanh này đông thành đá mất.

“Đến rồi.”

Cửu Đăng cô nương đang dẫn đường ở phía trước đột nhiên nói.

Cô dừng lại trước mặt một cái bàn nhỏ.

“Ắt xì ~ hắt xì ~”

Tống Thư Hàng hắt hơi mấy cái, ôm hai tay run rẩy.

“Há miệng ra.”

Cửu Đăng cô nương cười nói.

Tống Thư Hàng ngoan ngoãn há miệng ra, sau đó hắn cảm giác như có một vien đan dược chui vào trong miệng. Khi viên đan dược này mới vào miệng thì lập tức tan ra, sau đó toàn thân hắn lập tức trở nên ấm áp. Khiến hắn thoải mái buột miệng rên nhẹ một tiếng.

Tống Thư Hàng hỏi dò:

“Đây là đan dược gì thế.”

“Ngự hàn hoàn, không thể xem là đan dược. Nhưng lại có hiệu quả khá tốt, dùng khi thám hiểm một ít bí cảnh hoặc động thiên lạnh lẽo.”

Cửu Đăng cô nương nói.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn cô với vẻ u oán:

“Cửu Đăng cô nương, nếu như cô đã có đan dược tốt như thế thì nên đưa ta dùng sớm hơn mới đúng chứ, khi nãy ta lạnh run như cầy sấy luôn.”

“Ha ha ha, run như cầy sấy, dùng từ tốt lắm. Ta rất thích!”

Cửu Đăng cô nương giơ ngón tay lên.

“Hơn nữa, nếu như ta cho ngươi dùng sớm hơn thì ngươi sẽ phải hối hận đấy.”

Cửu Đăng cô nương chỉ vào mảnh khí lạnh ở bên cạnh, nói:

“Tuy rằng chúng khiến ngươi lạnh run như cầy sấy, nhưng cũng là một loại rèn luyện đối với thân thể của ngươi, linh lực ẩn chứa bên trong cũng có thể tăng cường thể chất của ngươi rất nhiều. Chàng trai à, chịu được khổ trong khổ mới là người trên người!”

“Hắt xì ~ hắt xì ~”

Tống Thư Hàng không thể trả lời đươc, vì hắn phải hắt hơi thêm hai cái. Rõ ràng dùng viên ngự hàn hoàn kia xong, thân thể đã ấm áp hơn rồi, nhưng trước mặt lại có một cỗ hàn ý đặc biệt lạnh lẽo đang ập tới.

Tống Thư Hàng bất giác nhìn về phía chỗ phát ra hàn khí —— chỉ thấy không biết từ bao giờ. Trên chiếc bàn nhỏ ở cách bọn họ ba chước kia, lại xuất hiện một đạo thân ảnh mặc áo trắng.

Chiếc áo bảo màu trắng rộng thùng thình bao phủ toàn thân, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ kim loại vô cùng tinh xảo. Ngoại trừ hai cánh tay lộ ra bên ngoài áo bào ra thì toàn thân người nọ chẳng lộ ra chút thịt da nào.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn bàn tay để lộ ra ngoài của thân ảnh mặc áo bào trắng kia vài cái, đấy là một màn tay trắng nõn như ngọc, bên tay còn lại thì lại đỏ lòm.

“Thật ngại quá, tiểu hữu. Địa bàn của ta hơi lạnh một chút, xin thứ lỗi.”

Thân ảnh áo trắng kia phát ra giọng nam trầm. Xem ra đây chính là đại tiền bối mà Cửu Đăng đã nói.

Lúc này, một con thỏ lông dài chui ra từ bên dưới áo bào trắng của người nọ. Thân ảnh mặc áo trắng kia ngồi xổm xuống, ôm chặt con thỏ lông dài trắng muốt đó. Bàn tay trắng nõn nà như ngọc kia vuốt ve bộ lông của nó.

“Xin chào tiền bối!”

Tống Thư Hàng nói, lại tò mò nhìn cái mặt nạ kim loại ở trên mặt của đại tiền bối. Hắn cứ cảm giác trên chiếc mặt nạ này có một cỗ ma lực nào đó. Khiến cho hắn rất muốn bước lên kéo phăng cái mặt nạ đó xuống để nhìn thấy bộ dạng thật sự của đại tiền bối.

Cửu Đăng đứng bên cạnh vỗ Tống Thư Hàng một cái nhẹ:

“Chàng trai à, đừng nó nhìn chằm chằm vào mặt nạ của tiền bối như thế... Tiền bối đã từng tiếp xúc với áo bí của trường sinh. Với thực lực của ngươi bây giờ, dù hắn đã đeo mặt nạ che lại rồi, nhưng nhìn vào mặt của hắn quá lâu vẫn sẽ tạo thành ảnh hưởng với đạo tâm của ngươi đấy.”

Đã từng tiếp xúc với áo bí của trường sinh? —— Lúc nãy hắn từng nghe Cửu Đăng cô nương nói qua, đỉnh cao của tu sĩ chính là cảnh giới trường sinh. Trên trường sinh, tiến thêm một bước nữa thì chính là gánh lấy thiên mệnh, biến thành Thiên Đạo mới!

Thiên Đạo là duy nhất. Trừ khi Thiên Đạo cũ tự nhiên biến mất không còn nữa. Nói cách khác, cảnh giới trường sinh này chính là đỉnh phong của tu sĩ bình thường.

Vị đại tiền bối trước mặt, dù chỉ là ‘từng tiếp xúc’ thôi chứ vẫn chưa đạt tới cảnh giới trường sinh... Nhưng đã từng tiêp xúc với áo bí của trường sinh cũng đủ nói rõ sự đáng sợ của hắn rồi.

Tống Thư Hàng vội chuyển tầm mắt của mình sang nơi khác, không nhìn chằm chằm vào mặt của vị đại tiền bối kia nữa.

“Xin lỗi Thư Hàng tiểu hữu, không thể dùng gương mặt thật để gặp ngươi được.”

giọng của đại tiền bối vẫn nặng nề như trước, nhưng đã cố gắng dịu giọng xuống:

“Xích Tiêu Tử đạo hữu vẫn mạnh khỏe chứ?”

“Đại tiền bối, ngươi biết Xích Tiêu Tử đạo trưởng sao?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn về phía vị đại tiền bối kia.

“Xích Tiêu Tử đạo hữu cũng có thể xem như bạn lâu năm của ta, ta thấy ngươi kế thừa hỏa diễm đao đặc biệt của hắn, hắn còn đi lại ở trong trần thế à?”

Đại tiền bối cất lời hỏi.

“Chắc là vẫn còn.”

Tống Thư Hàng đáp, ít nhất thì theo trí nhớ của Thông Nương và tán tu Lý Thiên Tố thì ba trăm năm trước, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã trồng Thông Nương, hơn nữa lại thu nhận Lý Thiên Tố làm đệ tử ở một triều đại cổ đại nào đó.

Đại tiền bối khẽ gật đầu, cũng không hỏi thêm nhiều nữa, hắn chỉ cần biết vị lão hữu của mình vẫn còn đi lại ở thế gian là đã an tâm rồi.

Xích Tiêu Tử đã chọn con đường khác với hắn, đại đạo ba nghìn, không ai dám nói con đường mình chọn là đúng nhất, con đường mà đối phương đi lại sai cả.

...

Đại tiền bối ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, đặt con thỏ lông dài kia lên đầu gối, rồi mới nói với Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng tiểu hữu, lúc ngươi bước vào nơi đây, chắc là có thể đoán ra chúng ta đang trùng kiến Thiên Đình đúng không?"

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng gật đầu.

"Như vậy, ngươi có muốn biết tại sao bọn ta lại phải mạo hiểm, lén lút cẩn thận gầy dựng lại Thiên Đình ở ngay dưới mí mắt của Thiên Đạo mới hay không?"

Đại tiền bối ướm lời hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức lắc đầu cật lực —— quá tò mò sẽ hại chết mèo đấy!

Hắn tuyệt đối không muốn tò mò đâu, hắn chỉ cần ngoan ngoãn phong ấn trí nhớ, sau đó cắp mông đi ra khỏi thiên giới đảo này ngay lập tức, quay lại hưởng thụ cuộc sống bình thường, lâu lâu động kinh cùng với Bạch tiền bối, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng thôi.

Nhưng trong lúc hắn đang lắc đầu cật lực thì lại có một đôi bàn tay trắng nõn chụp lấy đầu hắn, đè đầu hắn gật hai cái.

Ấy chính là Cửu Đăng cô nương.

Đừng mà, ta không muốn nghe đâu. Có một số việc biết càng nhiều thì lại càng nguy hiểm đó!

Tống Thư Hàng vùng vẫy hai cái, nhưng thực lực của hắn và Cửu Đăng cô nương cách biệt rất lớn, không thể thoát khỏi bàn tay của cô được.

"Là gật đầu đúng không, vậy ta sẽ kể cho ngươi nghe, lý do vì sao bọn ta lại phải trùng kiến Thiên Đình nhé!"

Đại tiền bối hớn hở nói.

Ê ê... Đại tiền bối mắt ngươi bị mù rồi hả? Ta bị người ta đè đầu ép phải gật mà! Tống Thư Hàng mắng to trong lòng —— sở dĩ hắn không mắng thẳng ra khỏi mồm là vì hắn biết, dù hắn có mắng ra thật thì đại tiền bối cũng sẽ bị chứng điếc ngắn hạn, không nghe thấy mấy lời hắn mắng. Rõ ràng đối phương đang muốn tiến hành chương trình phổ cập kiến thức khoa học “bí mật của việc trùng kiến Thiên Đình” với hắn mà. Hơn nữa còn là phổ cập bắt buộc luôn.

“Dù sao thì phần ký ức này tạm thời cũng sẽ bị phong ấn lại thôi, ngươi nghe đại tiền bối nói một lát cũng được mà. Hắn ở thiên giới đảo một năm chẳng có mấy cơ hội được giảng giải đâu, nếu không lèm bèm với người khác một lát thì hắn sẽ nín tới mức phát điên lên mất.”

Lúc này, Cửu Đăng cô nương truyền âm nhập mật, cười hì hì nói:

“Nghe hắn nói xong thì hắn sẽ cho ngươi chỗ tốt gì đó. Nếu như ngươi có thể tạm thời bỏ tiết tháo qua một bên thì lát nữa hùa theo hắn nói thêm mấy câu đi, sẽ được nhiều chỗ tốt lắm.”

Nói xong, Cửu Đăng cô nương buông bàn tay đang ôm lấy đầu của Tống Thư Hàng ra, ngồi xếp bằng trên kim liên, lơ lửng bên phải Tống Thư Hàng.

“Chỗ tốt á?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng, thứ có thể được Cửu Đăng cô nương gọi là chỗ tốt chắc là không kém đi đâu được nhỉ? Nếu như có thể nhận được chỗ tốt nào khá khẩm một chút thì thứ như tiết tháo gì đấy cứ ném lại cho đất mẹ cho rồi!

Dù sao ngủ một giấc dậy thì thứ này nó lại tràn đầy thôi ấy mà.

“Khụ khụ.”

Lúc này, đại tiền bối trên đài ho hai tiếng.

Bộ dạng này của hắn khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới mấy vị lãnh đạo trong trường, mỗi lần lên bục chuẩn bị phát biểu đều ho hai tiếng như thế, sau đó là: “Thầy chỉ nói ngắn gọn hai câu thôi.”

“Ta chỉ nói ngắn gọn vài câu thôi.”

Quả nhiên, đại tiền bối quay sang nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Đầu tiên ta muốn hỏi tiểu hữu ngươi một vấn đề —— ngươi có biết tại sao tất cả công pháp tu chân, mặc kệ là loại công pháp nào, đều chỉ có thể tu luyện tới cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng không thể tu luyện tới cảnh giới Trường Sinh hay không?"

Đại tiền bối vuốt ve bộ lông của chú thỏ, chầm chậm cất lời.

"..."

Tống Thư Hàng im lặng.

Một lát sau, hắn mới nhắc nhở:

"Đại tiền bối à, vấn đề này ngươi hỏi nhầm người rồi. Ta chỉ là một tiểu tu sĩ nhất phẩm nho nhỏ mà thôi, ngay cả công pháp cấp bậc nhị phẩm ta còn chưa từng tiếp xúc tói. Cho nên ta căn bản không biết công pháp cửu phẩm là gì đâu."

Đại tiền bối nghe thế xong thì lập tức sững người.

Sau đó hắn giơ tay điểm vài cái trong hư không, giống như đang lật một quyển sách vô hình nào đó thì phải?

"Khụ khụ, ngại quá. Lật nhầm kịch bản mất rồi, cái bản thảo này là để dành hỏi mấy tu sĩ lục phẩm đổ lên."

Đại tiền bối ho khan nói, sau đó hắn lại làm động tác lật giở ở trên quyển sách vô hình kia tiếp.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt ra nhìn —— đọc nhầm bản thảo?

Đại tiền bối, ngươi ra vẻ bí hiểm như thế, hóa ra là đang đọc bản thảo đấy hả? Vì nói mấy câu thôi mà, có cần phải làm quá như thế không!

"Khụ khụ, nhưng ngươi không có phán đoán hoặc cái nhìn nào về vấn đề ban nãy à?"

Đại tiền bối cố giữ mặt mũi nên hỏi tiếp.

"Cái nhìn hay suy đoán gì sao?"

Tống Thư Hàng sờ sờ cằm, người trên thiên giới đảo đều thích cho người ta đoán mò hết à?

Sau khi nghĩ ngợi xong, Tống Thư Hàng đáp:

"Được rồi, nếu như chỉ là đoán thì ta cũng đoán thử vậy ——

Có phải là vì tầng cảnh giới cuối cùng không thể nào dựa vào một bộ công pháp cố định để luyện thành, mà cần ngộ ra đúng không?”

Chương 317: Túi thu nhỏ nhất thốn chỉ xà.

“Ví dụ như cái gì mà thần kiếm bát thức danh chấn thiên hạ ấy, ở bên ngoài được xưng là tám thức, nhưng thật ra kiếm phổ tổ truyền chỉ có bảy thức mà thôi, thức cuối cùng cần nhờ kẻ tu luyện tự mình quy nạp, lĩnh ngộ ra thức thứ tám thuộc về bản thân mình từ bảy thức trước?”

Tống Thư Hàng đoán thử.

Tuy rằng hắn chưa từng tiếp xúc vơi công pháp cửu phẩm, nhưng hắn đã từng xem rất nhiều tiểu thuyết và phim kiếm hiệp, tiên hiệp mà!

Tống Thư Hàng cảm giác đầu óc mình sáng láng nhanh nhạy lắm!

“...”

Đại tiền bối im lặng một lát rồi nói:

“Xin lỗi nhé, cứ coi như ta chưa từng hỏi vấn đề này đi.”

Sau đó, ngón tay của đại tiền bối lại lật qua lật lại trong hư không, tiếng động nặng nề lại vang lên —— giống như nếu đã bị Tống Thư Hàng phát hiện hắn đọc nhầm bản thảo thì hắn cũng cứ lật bản thảo huỵch toẹt ra luôn cho rồi!

Tống Thư Hàng:

“...”

Đại tiền bối ngươi thẳng thắn quá rồi đó, ta vất vả lắm mới đoán thử một lần, ngươi huỵch toẹt như thế khiến lòng ta đau đớn quá.

“Khụ, thật ra sau Kiếp Tiên cửu phẩm không còn công pháp nào nữa, đó là vì Kiếp Tiên cửu phẩm đã là cực hạn của tu sĩ rồi. Nếu như Thiên Đạo vô chủ thì sau Kiếp Tiên, chính là quần hùng vùng dậy, cùng tranh đoạn thiên mệnh!”

“Chỉ tới khi một vị Kiếp Tiên mang thiên mệnh chi thế quét ngang quần hùng, đứng trên vạn người, vô địch đương thế. Hắn trấn áp vạn cổ, nắm giữ thiên mệnh, đúc thành bất hủ chi thân, chấp chưởng Thiên Đạo mới. Nói cách khác, sau Kiếp Tiên chính là Thiên Đạo!”

“Vậy thì lại có vấn đề… Nếu như Thiên Đạo ở thế gian này đã có chủ, nắm giữ thiên mệnh duy nhất, vậy những người khác cũng chỉ có thể dừng chân lại ở cảnh giới Kiếp Tiên mà thôi. Tuy Kiếp Tiên rất mạnh, nhưng đã là cực hạn của tu sĩ, thọ nguyên mấy ngàn vạn năm. Nhưng Kiếp Tiên không phải vĩnh hằng bất hủ, Kiếp Tiên vẫn sẽ chết!”

Đại tiền bối nói rất dõng dạc, nếu như không phải có thêm cái mặt nạ kia che lại phần nào, Tống Thư Hàng hoài nghi chắc đại tiền bối sẽ nói hăng tới mức nước bọt phun chết hắn luôn mất.

Đại tiền bối ơi, ngươi chỉ đọc cái bản thảo thôi mà. Chắc có khi đại tiền bối đã đọc cái bản thảo này nhiều lần lắm rồi. Thế mà vẫn giữ nguyên được trạng thái kích động nhường này, đúng là đáng quý thật đấy.

Tuy rằng trong lòng nghĩ thế, nhưng trên mặt Tống Thư Hàng vẫn lộ ra vẻ kích động. Vỗ tay bôm bốp —— tiết tháo ấy à, lúc cần thì cứ ném đi cũng chả sao.

Vẫn là câu nói kia, thứ như tiết thảo này, ngủ một giấc dậy là lại vẹn nguyên như cũ thôi.

Nói tới ngủ một giấc, Tống Thư Hàng dùng khóe mắt liếc Cửu Đăng cô nương ở bên cạnh.

Chỉ thấy mặt mày của Cửu Đăng cô nương rất đỗi nghiêm túc, hai đóa kim liên nâng cô lơ lửng, vô cùng thần thánh và xinh đẹp. Nhưng Tống Thư Hàng có thể thấy được hai mắt cô không có tiêu cự, khóe miệng loáng thoáng còn có chất lỏng trong suốt rỉ ra.

Đây chính là thần kỹ của đám lười học —— ngủ mở mắt thần công, cô đang ngủ say sưa ngon lành.

Khi nãy cô ấy dùng sức nhấn đầu mình xuống ép mình gật đầu, không phải là vì chơi xỏ mình, để mình vỗ tay thu hút sự chú ý của đại tiền bối, sau đó cô ấy lại ngồi im ngủ gật đấy chứ?

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên ngộ ra.

…

Có Tống Thư Hàng vỗ tay cổ vũ cật lực, khiến cho đại tiền bối lại càng kích động hơn nữa.

“Cho nên, các Kiếp Tiên thượng cổ bắt đầu dốc sức tìm kiếm đủ mọi cách, tìm cách khiến cho cảnh giới của mình vẫn có thể tiến thêm một bước tới gần trường sinh bất tử trong điều kiện Thiên Đạo đã có chủ. Không cầu bất hủ, chỉ cầu trường sinh.”

“Các Kiếp Tiên thượng cổ đã nghiên cứu ra rất nhiều cách, rất nhiều Kiếp Tiên cường đại có được thiên mệnh chi tư đã khai phá ra được ‘đạo’ của riêng mình. Những Kiếp Tiên có được thiên mệnh chi tư này đều là các thiên tài, trong tình huống Thiên Đạo vô chủ, họ đều có khả năng tranh đoạt thiên mệnh, chấp chưởng Thiên Đạo! Cũng như vị đạo hữu Xích Tiêu Tử kia của ta vậy. Hắn là một trong những thiên tài có được thiên mệnh chi tư thật sự mà ta từng gặp trong đời, từ lúc Huyền Thánh bát phẩm, hắn đã bắt đầu thực tiễn trường sinh chi đạo của hắn. Nhưng tiếc rằng, đa phần những trường sinh chi đạo do các Kiếp Tiên có thiên mệnh chi tư này khai phát ra chỉ thích hợp cho riêng bản thân của họ mà thôi.”

Nói tới đây, đại tiền bối rốt cuộc cũng khép quyển bản thảo vô hình kia lại, bắt đầu diễn thuyết ngoài lề.

“Còn ta, tư chất ngu ngốc. Sống uổng phí biết bao nhiêu năm, nhưng mãi mà vẫn không thể nào tạo ra được trường sinh chi đạo của mình. Cuối cùng, ta mới chuyển tầm nhìn về phía Thiên Đình.”

“Nói tới đây, chắc ngươi cũng đoán được rồi. Thiên Đình viễn cổ chính là trường sinh chi đạo của Thiên Đế! Toàn bộ nền móng chủ yếu của Thiên Đình chính là do Thiên Đế dùng thực tại ảo, dung hợp cùng vô số thiên tài địa bảo mà tạo thành. Sau đó, lại có rất nhiều cường giả Tôn Giả thất phẩm đầu phục vào dưới trướng Thiên Đế, dùng thực tại ảo của bọn họ để bổ sung thêm, hoàn thiện Thiên Đình viễn cổ, cùng tạo nên Thiên Đình.”

“Thực tại ảo chính là vật hư ảo, nhưng lại tồn tại thật. Sau khi tạo nên nền móng của Thiên Đình xong, vượt ra ngoài vạn giới, tạo thành thế giới riêng, không bị Thiên Đạo ảnh hưởng. Sau khi không bị Thiên Đạo ảnh hưởng thì Thiên Đế lại hoàn thiện trường sinh chi đạo của mình. Không chỉ riêng hắn, mà những tu sĩ cường đại đi theo hắn đều có cơ hội tiếp xúc với áo bí của trường sinh, và tư cách tấn thăng lên cảnh giới Trường Sinh. Nói thật, Thiên Đế không hổ là đệ nhất thiên tài dưới Thiên Đạo từ xưa tới nay, trường sinh chi đạo của hắn không giới hạn riêng mình hắn, mà như biển chứa trăm sông. Hắn và Thiên Đình là một thể, thành viên gia nhập vào Thiên Đình càng đông, càng mạnh thì Thiên Đình lại càng mạnh hơn, Thiên Đình càng mạnh thì Thiên Đế cũng sẽ càng mạnh!"

Nói tới đây, đại tiền bối khẽ vuốt ve con thỏ trong tay, thở dài một hơi nặng nề.

"Cơ hội tiếp xúc với áo bí trường sinh?"

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn đại tiền bối kỹ hơn.

Đại tiền bối nhìn lại Tống Thư Hàng, bật cười:

"Đúng là một tên tiểu tử cẩn thận, đúng vậy... ta đã từng là một thành viên của Thiên Đình. Cho nên may mắn được tiếp xúc với áo bí của trường sinh khi ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm. Thiên Đình bị hủy diệt trong một đêm —— lúc ấy có rất nhiều thành viên của Thiên Đình đang phân tán ở bên ngoài, không ở bên trong Thiên Đình, nên mới tránh được một kiếp, ta chính là một trong số đó. Nhưng trong số chúng ta không có bất kỳ người nào biết rõ rốt cuộc tại sao Thiên Đình lại gặp chuyện."

Tống Thư Hàng thoáng hiểu ra, nên gật đầu.

Bản thân đã từng là một thành viên của Thiên Đình, lại trở thành một phần của Thiên Đình, chẳng trách đại tiền bối lại nghĩ tới con đường khó khăn như xây dựng lại nó.

Lúc này, Cửu Đăng cô nương ngồi một bên rốt cuộc cũng giơ tay lau nước miếng:

"Rốt cuộc cũng nói xong rồi hả?"

"Ngủ có ngon không?"

Đại tiền bối lên tiếng hỏi, nhưng giọng của hắn cư nhiên lại biến thành giọng của Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng bất giác sờ sờ lên cổ của mình, trong nháy mắt khi nãy, nếu không phải hắn xác định mình không hề mở miệng thì ngay cả hắn cũng đang hoài nghi là do mình lên tiếng.

“Ừ, ngủ ngon lắm.”

Cửu Đăng cô nương vẫn còn ở trong trạng thái mớ ngủ, nghe thấy giọng của Tống Thư Hàng vang lên thì vô thức đáp.

Nhưng vừa mới đáp xong thì cô đột nhiên tỉnh táo lại ngay.

Cô vội quay người lại, nhìn thấy Tống Thư Hàng đang sờ cổ họng với vẻ mặt quái lạ. Cửu Đăng cô nương lập tức xị mặt xuống, buồn bực quay đầu lại, nhìn đại tiền bối với vẻ cực kỳ đáng thương.

“Ha ha, muộn rồi.”

Đại tiền bối cười nhẹ.

Sau đó, chỉ thấy hắn cong ngón tay lại bắn ra.

Một cỗ lực lượng vô hình đánh lên người của Cửu Đăng cô nương.

“A a a a ~ a ...”

Cửu Đăng cô nương hét thảm một tiếng, đã bị bắn bay ra ngoài ~ tốc độ kia nhanh tới cực hạn. Sau khi hét ra bốn tiếng a, cô đã bị bắn ra khỏi cổ điện đồng xanh, biến mất tăm.

“Tuyệt đối không được ngủ gục trong lúc ta giảng bài, tiểu nha đầu chẳng bao giờ nhớ được điểm này. Con bé cái gì cũng tốt, chỉ là mau quên mà thôi.”

Đại tiền bối lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt cái ực.

“Được rồi, tiểu tử này, nói cũng nói xong rồi. Giờ là lúc đưa ngươi ra khỏi đào.”

Đại tiền bối đứng lên, móc móc trên người con thỏ lông dài. Sau đó, hắn móc ra một mảnh vải có vẽ phù văn, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy mảnh vải có phù văn, hỏi:

“Đây là pháp thuật phong ấn trí nhớ sao?”

Khi hắn nhận lấy mảnh vải này thì trước mắt hắn đột nhiên sáng lên.

Phù văn trên tấm vải biến thành vô số phù văn nhỏ, nhảy vào trong đầu của hắn. Những phù văn này hợp lại với nhau, đúng là một pháp thuật phong ấn ký ức. Nhưng pháp thuật kia đang ở trong trạng thái chờ kích hoạt, chỉ còn chờ Tống Thư Hàng chủ động kích hoạt nó để phong ấn trí nhớ lại mà thôi.

“Phù văn này có thể khiến ngươi có một cơ cơ hội được tự mình phong ấn. Bên trong pháp thuật phong ấn có ẩn chứa một cơ hội giải phong ấn. Chờ sau khi ngươi kích hoạt được nó thì nó sẽ phong ấn toàn bộ ký ức về thiên giới đảo của ngươi lại.”

Đại tiền bối giới thiệu:

“Còn cơ hội giải khai phong ấn này thì phải xem ngươi có duyên tiếp xúc được hay không.”

“Cuối cùng, xem như trả công cho việc ngươi chịu ngồi nghe ta nói lâu như thế, đưa cái phần da nhất thốn chỉ xà kia cho ta. Ta sẽ tự mình chế tác một cái túi thu nhỏ cho ngươi.”

Đại tiền bối mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì hai mắt lập tức sáng rỡ lên.

Nghe vị đại tiền bối nãy lải nhải cả buổi trời, rốt cuộc cũng có thu hoạch rồi. Tuy rằng hắn có một bộ da của nhất thốn chỉ xà, nhưng muốn tìm người làm thành một cái túi thu nhỏ cũng chẳng dễ dàng gì, nhất định phải trả một cái giá thật lớn. Nói không chừng một đoạn thời gian rất dài sắp tới hắn cũng không thể có được một cái túi thu nhỏ của riêng mình được.

Đại tiền bối đưa ra yêu cầu giúp đỡ thế này đúng là hợp ý của hắn.

Vậy nên Tống Thư Hàng vội móc mảnh da rắn mà Cửu Đăng cô nương cho hắn ra, đưa cho đại tiền bối.

Đại tiền bối lấy da của nhất thốn chỉ xà ra, vỗ tay một cái.

Con thỏ lông dài màu tắng trên người hắn há miệng, phun ra mấy loại tài liệu, dung nhập vào trong hai tay của đại tiền bối.

Một đám phù văn pháp thuật lóe lên trong lòng bàn tay của đại tiền bối.

Một lát sau, đại tiền bối vươn tay ra, trong tay hắn xuất hiện một túi tiền hình thỏ vô cùng đáng yêu.

“Đã lâu rồi không luyện mấy loại pháp khí cấp thấp thế này, nên không quen tay lắm.”

Đại tiền bối đắc ý đưa cái túi tiền hình con thỏ này cho Tống Thư Hàng:

“Cầm trận pháp bên lỗ tai trái của nó, quán nhập khí huyết chi lực vào, lại áp sát túi vào thứ ngươi muốn thu nhỏ, là có thể thu nhỏ thứ ngươi muốn, sau đó bỏ nó vào trong túi.”

Tống Thư Hàng giơ hai tay run rẩy nhận lấy cái túi tiền này.

“Tiền bối… tại sao lại làm hình con thỏ thế?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại, nếu như có thể thì hắn muốn đổi thành cái túi da cá sấu, loại mà đàn ông hay dùng cũng được.

Nhưng lại là một túi tiền hình con thỏ đáng yêu thế này, khiến hắn có hơi khó chấp nhận nổi.

“Bởi vì ta rất thích thỏ.”

Đại tiền bối trầm giọng nói.

…

Biển Đông, trên người con cá voi lớn.

“Tìm được manh mối rồi!”

Hai mắt của Bạch Tôn Giả sáng lên.

Chương 318: Đạo hữu, xin dừng bước!

“Quả nhiên, chỉ cần ta mà thật lòng muốn tìm thì nhất định sẽ tìm được hòn đảo thần bí kia ngay.”

Bạch Tôn Giả ngập tràn lòng tin.

Bạch Tôn Giả dựa theo trận pháp trên quái trượng, đi tới một vị trí đặc biệt trên biển Đông. Sau đó, hắn kéo thần niệm ra, vói vào trong hư không, rốt cuộc cũng ẩn ẩn chạm tới tọa độ của vạn lý phi độn thuật trên tay Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả đã bắt được vị trí của Tống Thư Hàng rồi.

Bất quá, lúc này trạng thái của Tống Thư Hàng hơi lạ. Cứ cảm giác như không phải ở trong thế giới này, mà là ở trong hư huyễn vậy.

“Loại cảm giác này, lẽ nào là thực tại ảo à?”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Nói cách khác, trên hòn đảo thần bí kia ít nhất cũng có một vị cường giả cấp bậc Tôn Giả đổ lên tọa trấn. Thông qua tọa độ của vạn lý phi độn thuật, Bạch Tôn Giả có thể cảm ứng được sơ sơ là Tống Thư Hàng rất bình tĩnh, hình như cũng không bị thương tổn gì.

“Như vậy, phải làm sao mới có thể tới bên cạnh Tống Thư Hàng đây?”

Bạch Tôn Giả suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới cảnh phi kiếm dùng một lần đuổi theo tọa độ vạn lý phi độn thuật trên người Tống Thư Hàng, sau đó biến mất…

Lúc đó Đậu Đậu và tiểu hòa thượng bị ngăn lại ở bên ngoài hòn đảo thần bí, nhưng phi kiếm dùng một lần lại không bị cản mà bay thẳng vào trong hòn đảo.

Có lẽ dùng phi kiếm dùng một lần thì có thể mở ra một con đường đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Mà với thực lực của Bạch Tôn Giả thì có thể bắt lấy cơ hội trong nháy mắt, đuổi theo phi kiếm dùng một lần, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng ngay.

Có lẽ nên thử xem sao nhỉ?

Bất quá, lúc này hắn đang ở giữa biển rộng mênh mông, biết tìm đâu ra nhánh cây để làm tài liệu chế ra phi kiếm dùng một lần bây giờ?

Hay là thử dùng thứ nào khác thay cho nhánh cây để tạo thành phi kiếm dùng một lần nhỉ.

Bạch Tôn Giả dõi mắt nhìn quanh, lúc hắn đang nghĩ xem nên tìm thứ gì để thay vào... Thì đột nhiên, Bạch tiền bối nhìn thấy ở mặt biến đằng xa có một đạo thân ảnh mặc vest trắng, hai tay chắp sau lưng. Chân giẫm một nhánh cây trông khá mới, đang đạp sóng lướt gió trên mặt biển vô cùng tiêu sái!

...

Ta tên Hồ Thập. Đây là danh hiệu của ta.

Ta thuộc về một tổ chức thần bí chuyên môn xử lý các chuyện phiền toái cho người ta. Mấy chuyện như giết người, bắt cóc, lừa gạt này bọn ta rành lắm, bất quá ta rất ít khi tham gia mấy hoạt động giết người thế này. Bởi vì ở trong tổ chức, ta phụ trách một số việc khá đặc biệt. Ví như giúp người ta hoàn thành tâm nguyện, giúp cô ta sinh con, lừa tình mấy em gái nhỏ để mấy ẻm sinh con cho ta, ấy mới là bài tủ của ta.

Hôm nay, Lang Nhất đã sắp xếp cho ta một nhiệm vụ là đi lừa một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương kia tên Sở Sở, là thiên tài của một thế gia họ Sở, trên người mang theo một quyển kiếm quyết.

Nhiệm vụ của ta là phải diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, cứu tiểu cô nương kia thoát khỏi tay Kình Bát và Sa Cửu. Sau đó dùng mấy thủ đoạn mà ta rành nhất, lừa lấy quyển kiếm quyết trong tay của tiểu cô nương này.

Nhiệm vụ diễn ra trên mặt biển Đông.

Vậy nên ta chuẩn bị lên đài theo cách đẹp trai nhất, ngầu lòi nhất.

Ta mặc bộ vest màu trắng mà ta thích nhất. Chân giẫm trên một nhánh cây, lướt gió đạp sóng trên mặt biển.

Đáng tiếc ta vẫn chưa thể ngự kiếm phi hành, nếu không thì nhất định sẽ còn đẹp trai hơn nhiều.

Nhưng vượt biển bằng một cành cây thế này cũng là một cách xuất hiện cực kỳ ngầu rồi.

Ta tên Hồ Thập, cô muốn sinh một đứa con đẹp trai đáng yêu à? Xin hãy liên hệ với ta, ta xin phát biểu thay cho gien đẹp trai của mình.

Ủa? Phía trước là cái gì thế nhỉ, một con cá voi lớn à? Có một người cực kỳ xinh đẹp cùng với một tiểu hòa thượng và một con kinh ba đứng ở trên đó.

Người đẹp kia đang nhìn ta đấy ư?

Ánh mắt của cô tựa như người đi lạc giữa sa mạc trông thấy con suối mát lành.

Quả nhiên, người đẹp trai như ta, dù đi tới đâu cũng sẽ khiến người ta ghé mắt nhìn như thế.

“Đạo hữu xin dừng bước!”

Quả nhiên, người trông đẹp đẹp kia lên tiếng gọi ta, đúng là cô muốn giữ chân ta lại đúng không?

Nhưng đáng tiếc, hôm nay ta không thể ở lại được.

Ta vươn tay, vuốt vuốt mái tóc, để lộ ra góc nghiêng đẹp trai thần thánh của mình.

Chào tạm biệt người đẹp.

Hôm nay ta đang có nhiệm vụ trong người, nếu không ta nhất định sẽ khiến em sinh cho ta một đứa con. Nhưng ta có thể để lại cảnh tượng đẹp trai nhất cho em, em hãy nhớ ta thật kỹ nhé.

Ủa? Đợi chút đã, sao mình không cục cựa được gì hết thế này?

Thân thể của ta đang lướt về phía người đẹp kia.

…

Vận may của Bạch Tôn Giả đúng là thiên hạ vô song.

“Cái nhánh cây kia tới đúng lúc quá đi mất, hơn nữa còn là nhánh liễu mà ta thích nhất nữa chứ.”

Vậy nên, Bạch Tôn Giả giơ tay cách không trảo một cái.

Bóng người mặc vest màu trắng với nhánh cây dưới chân hắn bị túm bay tới.

Hồ Thập mở to hai mắt ra —— chết toi, gặp trúng cao nhân rồi!

Ùynh! Hồ Thập chật vật rơi xuống trước mặt Bạch Tôn Giả, lăn một vòng trên lưng của con cá voi lớn, sau đó giữ nguyên tư thế nửa quỳ, nhìn chằm chằm Bạch Tôn Giả. Hắn vội đưa tay tới chỗ thắt lưng của mình —— đó là một thanh nhuyễn kiếm được ngụy trang thành thắt lưng.

“Xin chào đạo hữu, ngươi tên gì?”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, hỏi.

Hồ Thập nuốt nước bọt cái ực, hắn căn bản còn không định trả lời câu hỏi của đối phương nữa.

Nhưng đối phương mới cười một cái xong thì hắn lập tức bị mê hoặc tâm thần:

“Hồ Thập.”

“Họ Hồ tên Thập à? Còn có người họ này cơ á.”

Bạch Tôn Giả sờ cằm hỏi.

Hồ Thập: “...”

Hắn được tổ chức chọn tu luyện từ nhỏ, Hồ Thập này đúng là tên của hắn. Nhưng hắn cũng không phải họ Hồ tên Thập mà.

“Được rồi, đạo hữu này. Thực ra là ta có chuyện này muốn nói với ngươi.”

Bạch Tôn Giả cách không trảo một cái, nhánh cây kia đã rơi vào trong tay hắn:

“Ta muốn mượn nhánh cây này của ngươi dùng một lát.”

Trong lòng Hồ Thập như có vạn con Đà Mã phóng nhanh —— kéo hắn tới đây chỉ vì muốn mượn nhánh cây này thôi sao?

Nhưng tình hình là người ta mạnh hơn mình, người đẹp trước mặt giơ tay cách không trảo một cái thôi đã túm hắn bay tới đây. Ở trước mặt của đối phương, hắn yếu ớt tựa như một đứa trẻ.

Chỉ là một nhánh cây mà thôi, nếu như đối phương muốn, lẽ nào mình dám từ chối chắc?

Hắn cũng không ngu ngốc tới mức vì một nhánh cây bình thường mà chọc giận một vị tu sĩ đáng sợ đâu.

Vậy nên Hồ Thập lập tức cười khan rồi nói:

“Nếu như tiền bối muốn dùng thì cứ lấy dùng thoải mái đi. Đây chỉ là một nhánh cây bình thường thôi mà.”

Tâm trạng của Bạch Tôn Giả lập tức tốt hẳn lên:

“Đúng là một đạo hữu sảng khoái. Phần nhân tình này của ngươi ta sẽ nhớ kỹ. Nhưng nếu như không có nhánh cây thì ngươi sẽ không còn công cụ để di chuyển nữa, ta đổi thứ khác cho ngươi được không?”

“Tiền bối khách khí quá rồi.”

Ngoài miệng thì Hồ Thập nói thế, nhưng trong lòng lại khấp khởi kích động hẳn lên. Lẽ nào vị tiền bối này định cho hắn món bảo vật nào đó để thay cho đi bộ à?

Trong lúc hắn đang nghĩ thế thì chợt thấy Bạch Tôn Giả giơ tay lên chỉ về phía mặt biển trảo một cái.

Sau đó, một con cá lớn dài hơn hai mét, có cái miệng dài như một cây trường mâu bị bắt trồi lên mặt nước.

Sau khi con cá lớn bị túm trồi lên khỏi mặt nước thì giãy giụa liên hồi.

Hình như con cá này tên là cá kiếm thì phải?

Ô kìa, bắt con cá kiếm này làm gì?

Tiếp theo, Hồ Thập nhìn thấy bị tiền bối xinh đẹp này giơ tay vỗ nhẹ lên người con cá kiếm kia một cái, con cá lớn giống như bị choáng.

Sau đó, xuất hiện một cảnh tượng đáng kinh ngạc.

Chỉ thấy vị tiền bối này dùng tay làm bút, khắc họa lên trên người con cá lớn nọ. Linh lực tuôn trào, một trận pháp xuất hiện trên người của con cá kiếm.

Hư không bày trận, thực lực phải cao cỡ nào mới làm được đây?

Hồ Thập bị dọa suýt tè ra quần.

“Được lắm, xong rồi đây.”

Bạch Tôn Giả phủi tay, giải thích:

“Trận pháp gia tốc, trận pháp khống chế tâm linh, trận pháp hỗn thủy, trận pháp tụ linh bốn hợp làm một, hiệu quả có thể duy trì liên tục suốt một tháng.”

“Lát nữa, Hồ Thập ngươi cứ đứng lên người của con cá kiếm này, có thể thông qua cảm ứng tâm linh để khống chế nó. Cộng thêm trận pháp hỗn thủy này, ngươi không cần lo mình bị nước bắn ướt người, cũng không cần lo con cá kiếm này bị chết khô. Trận pháp tụ linh có thể giữ sức sống cho con cá kiếm này, khiến nó không thấy mệt mỏi.”

Nói tới đây, Bạch Tôn Giả lộ ra nụ cười đắc ý:

“Cái trận pháp gia tốc cuối cùng chính là tác phẩm đắc ý nhất của ta. Nhanh hơn gấp mười lần, còn ngầu hơn cái nhánh cây kia của ngươi nhiều! Sao hả, thích công cụ mới này không?”

Trận pháp gia tốc là sở trường của Bạch Tôn Giả. Đáng tiếc tư chất của con cá kiếm này kém quá, nếu không, được hắn cho thêm nhiều trận pháp như thế, có khi đã thành tinh được luôn rồi.

Hồ Thập cười gượng gật đầu một cái.

“Vậy thì đạo hữu này, ta còn vài việc nữa phải làm, chúng ta tạm biệt tại đây đi!”

Bạch Tôn Giả nói với Hồ Thập.

Nói xong, không đợi Hồ Thập kịp hó hé gì, hắn đã cách không đẩy một cái.

Con cá kiếm và Hồ Thập lại bị vứt vào trong biển thêm lần nữa.

Con cá kiếm tỉnh lại, lắc lắc vẫy vẫy trong nước, trông có vẻ hân hoan lắm. Hồ Thập đứng trên mình nó, thông qua trận pháp tâm linh khống chế, có thể khống chế hướng bơi của con cá kiếm này.

Cứ như thế, Hồ Thập cưỡi cá kiếm, tiếp tục cưỡi sóng đạp gió băng ngàn...

Hồ Thập vẫn cứ ngầu như trước, chỉ là đạo cụ dưới chân đổi từ nhánh cây thành cá kiếm, không tiêu sái nổi nữa.

Giống như một bạch mã hoàng tử, dù có đẹp trai cách mấy mà đổi ngựa trắng của hắn thành husky thì trông cũng chẳng tiêu sái nổi.

Nhưng có một điều Hồ Thập phải khen ngợi, ấy chính là tốc độ, cực kỳ nhanh.

Nhanh gấp mười lần kia mà, tốc độ của cá kiếm bây giờ có thể đạt tới 100km luôn ấy chứ! Có trận pháp tụ linh trợ giúp, cá kiếm sẽ không biết mệt mỏi, nó có thể giữ nguyên tốc độ này bơi trong nước không ngừng.

Quan trọng hơn nữa chính làm, cái tốc độ nhanh hơn gấp mười này không có phanh... không có phanh... Không giảm tốc độ lại được!

Vèo một cái, con cá kiếm đã lao đi thật xa.

Không thể dừng lại được.

“A a a a a a...”

Tiếng kêu la ‘hân hoan’ của Hồ Thập vang vọng một đường trên mặt biển Đông.

Tiền bối ơi ~ ngươi quên lắp cái thắng cho ta rồi!

...

Sau khi tiễn bước Hồ Thập đạo hữu xong, Bạch Tôn Giả giơ tay gọt gọt mấy cái trên nhánh cây, nhanh chóng cho ra đời một thanh phi kiếm dùng một lần bản 004.

“Tiếp theo... Thực tại ảo!”

Bạch Tôn Giả giơ tay ra, một cái ảo cảnh sa mạc khổng lồ xuất hiện.

Đậu Đậu và tiểu hòa thượng tròn mắt nhìn mình bị đưa vào trong sa mạc.

Đồng thời, thứ bị cuốn vào còn có con cá voi lớn vô tội dưới chân Bạch Tôn Giả.

Con cá voi đột nhiên bị cuốn vào trong sa mạc nên hoảng sợ, giãy giụa theo bản năng.

“À, ngại quá, lỡ cuốn ngươi vào nơi này. Đừng lo, chúng ta sẽ quay lại ngay thôi.”

Bạch Tôn Giả lên tiếng trấn an con cá voi này, hắn giơ tay vỗ một cái lên người con cá voi, phóng ra phiêu phù thuật. Phiêu phù thuật này có thể nâng cơ thể của con cá voi lư lửng, khiến nó không bị trọng lượng cơ thể nặng nề của chính mình ép chết.

Sau đó, hắn rót linh lực vào trong phi kiếm dùng một lần phiên bản 004 ở trong tay.

“Lên đi!”

Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết, tập trung vào tọa độ vạn lý phi độn thuật trên người Tống Thư Hàng từ xa.

Chương 319: Đây là loại người đáng sợ nào thế này?

“Đi nào!”

Bạch Tôn Giả vừa ấn kiếm quyết khiến thì phi kiếm dùng một lần bản 004 đã bắn vọt đi, hắn muốn xem phi kiếm có thể mở ra con đường đi đến bên cạnh Tống Thư Hằng hay không, nếu có thể thì hắn sẽ bám theo ngay.

Khoảnh khắc ngay khi phi kiếm lao vút đi, để lại một luồng kiếm khí tung hoành, khiến cho con cá voi bị dọa sợ, vậy là nó kêu lên một tiếng, sau đó lại búng người lộn một vòng, thân thể khổng lồ lật ngược lên!

Đậu Đậu và cả tiểu hòa thượng đều bị treo ngược dưới người của nó.

Chuyện này diễn ra có hơi bất ngờ, khiến Bạch Tôn Giả giật giật khóe miệng, thân hình khẽ động, vọt xuống bên dưới cá voi để bắt lấy hai đứa.

Sau đó... lại xảy ra thêm một chuyện trùng hợp khác nữa.

Con cá voi khổng lồ này nhảy lên, đúng lúc dán người vào phi kiếm dùng một lần bản 004 đã tập trung vào vị trí của Tống Thư Hàng, rồi vèo một cái, nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

Một đường bay tới, còn có thể nghe thấy tiếng cá voi kêu thảm thiết:

“Muu ~~ muu...”

Nếu có thể nhân cách hóa cảnh trượng trước mắt thì hẳn là cá voi sẽ thế này:

“Dù giọng em như mỉm cười, nhưng nước mắt đang tuôn rơi... Ở đầu dây điện thoại bên kia anh có thấu hay chăng?”

Bạch tiền bối mở to hai mắt, vô thức giơ tay vẫy vẫy chào cá voi.

“Ơ nhầm, ta vẫy tay làm gì nhỉ!? Phải đuổi theo mới đúng chứ.”

Bạch tiền bối lẩm bẩm nói.

Sau đó hắn ôm lấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, bám theo phi kiếm dùng một lần .

...

Lúc này, tại cổ điện đồng xanh bên trong thiên giới đảo.

“Bởi vì ta thích thỏ chứ sao!”

Tiếng trả lời với vẻ đương nhiên của vị đại tiền bối kia vẫn còn quanh quẩn bên tai Tống Thư Hàng.

Cầm lấy cái túi con thỏ, Tống Thư Hàng xoắn xuýt một lúc lâu.

Cuối cùng, hắn bấm bụng, hỏi dò:

“Tiền bối, có thể đổi hình dạng khác được không?”

Hắn vừa dứt mồm, con thỏ trên đùi Đại tiền bối trừng mắt lên, đôi mắt hồng hồng nhìn Tống Thư Hằng với vẻ bất mãn.

“A, ngươi không thích hình con thỏ à?”

Đại tiền bối thì ngẩn người một chút, nhưng cũng không từ chối:

“Được rồi, đổi hình khác cũng được thôi, ngươi muốn đổi thành hình gì nào? Nhưng mà, ngoại trừ hình con thỏ, ta làm mấy con khác không đẹp đẽ gì đâu nhé.”

Làm con khác không đẹp !?

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Tiền bối, ngài biết con cá sấu trông như thế nào không?”

“Hờ, tiểu bối. Ngươi nghĩ rằng ta không biết con cá sấu trông như nào hả? Mặc dù ta mài mông trên thiên giới đảo cả ngàn năm nay, nhưng ngàn năm trước ta cũng đã từng du lịch khắp các ngóc ngách trên thế giới này rồi đấy.”

Đại Tiền bối bật cười một tiếng, sau đó đưa tay lên không khí vẽ vẽ.

Rất nhanh, đã vẽ ra một con cá hình sấu.

Tống Thư Hằng nhìn con 'cá sấu' trước mắt này, nếu như không phải đã biết hắn muốn vẽ một con cá sấu, thì chắc chắn Tống Thư Hàng không thể liên tưởng nó với con cá sấu nào được.

Cá sấu à cá sấu, ngươi lớn lên thành cái dạng này, cha ngươi có biết không?

Thế là, Tống Thư Hàng dứt khoát bỏ cái túi nhỏ hình con thỏ vào người, cười sởi lởi nói:

“Tiền bối, tự dưng ta thấy con thỏ nhìn đáng yêu vô cùng, bé thỏ nhìn trắng trắng, lỗ tai dựng thẳng, lột da nướng là thích nhất...”

Nói được một nữa, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác có sát khí, bắt nguồn từ con thỏ mắt đỏ ở trên đầu gối của đại tiền bối.

Đậu xanh, khi nãy hát nhầm rồi.

“Hừm, ngươi thích là tốt rồi, vậy tiếp theo, ta sẽ đưa ngươi rời khỏi đây.”

Đại tiền bối gật đầu.

“Vậy thì làm phiền tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng nói, giơ tay bấm một cái pháp quyết, đây đúng là pháp ấn của cái phù văn dùng để tự phong ấn ký ức của bản thân.

Vừa bấm pháp ấn xong, phần phù văn ở trong đầu của Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển. Lấy khí huyết chi lực trong cơ thể hắn làm nguồn năng lượng, bắt đầu phong ấn toàn bộ ký ức của hắn kể từ khi chuẩn bị bước lên đảo, cùng với những gì liên quan tới hòn đảo thần bí lại.

Đoạn ký ức liên quan đến thiên giới đảo tuyệt đối không thể để lộ ra bên ngoài.

Nếu bị ‘Thiên Đạo mới’ ở thế giới bên ngoài phát hiện ra dị trạng, truy ra nguồn gốc tìm tới thiên giới đảo thì sẽ mang tới tai họa ngập đầu cho nơi này.

Vì thế phải quên sạch đi tất cả những gì ở trên thiên giới đảo.

Mặc dù thời gian ở đây không lâu, nhưng Tống Thư Hàng vẫn gặp được rất nhiều chuyện thú vị. Nhờ chuyện này mà khẩu khiếu của mình cũng sắp được mở ra.

Khẩu khiếu mở ra chính là tới cảnh giới Dược Long Môn.

Bất tri bất giác, mình đã tiếp xúc đến cảnh giới cuối cùng của tu sĩ nhất phẩm, cảnh giới Dược Long Môn.

Ngoài ra còn có long cốt khô đằng, túi thu nhỏ một tấc, đúng là thu hoạch rất nhiều. Dĩ nhiên, còn có... Cửu Đăng.

Nhưng mà, mình sẽ quên đi tất cả những chuyện này...

Mình sẽ chẳng còn nhớ gì về hành trình của chuyến đi tới thiên giới đảo này hết.

Còn nữa... chỉ tiếc là thời gian eo hẹp quá. Vốn còn muốn bắt con tinh tinh lớn kia về cho Bạch tiền bối nữa, chắc hẳn Bạch tiền bối sẽ rất có hứng thú với loại tinh tinh có khả năng học tập cao cỡ này.

Nhưng không có thời gian rồi.

Ký ức của Tống Thư Hàng dần dần bị phong ấn lại, hắn cũng bắt đầu quên dần vài chuyện.

Ký ức bắt đầu bị phong ấn lại từ lúc mới leo lên máy bay....

,,,

Phía trên không của cổ điện đồng xanh, Cửu Đăng dẫm lên hai hóa kim liên, một chuỗi phật châu yên lặng chuyển động giữa ngón tay cô.

Cô đứng ở bên ngoài cổ điện, ánh mắt xuyên thấu từng lớp sương mù, thấy được Tống Thư Hàng đã kích hoạt pháp ấn ‘Phong ấn ký ức’.

Cửu Đăng cô nương cười nhẹ một tiếng, gót sen khẽ điểm, từng bước rời khỏi Thiên Giới, trở về thiên giới đảo bên dưới.

Duyên đã xong, việc đã hết.

Cô phải trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm!

...

Thiên Giới đảo, ở bên kia biển chết màu đen.

Thiên Lôi Trư khổng lồ trở mình, con ngươi khép hờ, ánh mắt của nó giống như xuyên thấu qua mặt đất, nhìn xuống ngôi mộ kia.

Ở bên trong mộ, tiểu bạch long trong quan tài thủy tinh vẫn không có phản ứng gì.

Tại lỗ khảm trên quan tài thủy tinh, bát máu mà Tống Thư Hàng nhỏ ra vẫn lẳng lặng nằm ở đấy, mặc dù chẳng có phản ứng gì với quan tài thủy tinh, nhưng cũng không xuất hiện phản ứng bài xích.

Không thành công, nhưng cũng chẳng thất bại. Đây là nguyên văn những gì khí linh Long Cốt đã nói lúc đó.

“Thế này là sao đây hả, không phản ứng cũng chẳng phản đối. Tốt xấu gì thì cũng nên cho chút phản ứng xem sao chứ.”

Thiên Lôi Trư thở dài, vết thương trên người trông vẫn ghê rợn như cũ, không có vẻ gì là sẽ khép lại.

“Ngày tháng thế này khi nào mới kết thúc đây.”

Thiên Lôi Trư nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say.

...

Trong khu rừng trên thiên giới đảo.

Cảnh tượng vô cùng đẫm máu, cành cây trong rừng đều nhuộm lên một màu đỏ thẫm tanh tưởi.

Những hành khách cùng với ông giáo sư kia đều chết trong miệng của con quái thú hình giun, chỉ là trước khi những người này chết đều bị đưa ra khỏi thiên giới đảo, cũng nhận được một pháp thuật chữa trị cao cấp, đồng thời khuyến mãi mua một tặng một, thêm một pháp thuật xóa trí nhớ cao cấp nữa.

Con quái thú to lớn chép miệng, trong lòng cũng lấy làm lạ.

Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Mình đã nuốt vào tám con mồi, nhưng ngoại trừ nếm được chút vị máu ra thì chẳng thấy cảm giác no bụng đâu là sao?

Khẩu vị của mình biến thành lớn như thế từ khi nào vậy?

...

Quá trình phong ấn ký ức của Tống Thư Hàng diễn ra rất thuận lợi.

Nhưng đột nhiên, ‘tọa độ vạn lý phi độn thuật' trên tay hắn sáng lên.

“Ồ?”

Đại tiền bối nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng, lấy tu vi của hắn đương nhiên có thể cảm ứng được, có người đang tập trung vị trí của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, hắn nhìn tọa độ đang phát sáng trên cổ tay của Tống Thư Hàng.

“Đây là ‘tọa độ của vạn lý phi độn thuật à? Nhưng mà... bị ngăn cách bởi thiên giới đảo, lại còn bao phủ bên trong thực tại ảo của ta rồi, đối phương tập trung tọa độ của tên tiểu tử này kiểu gì chứ?”

Đại tiền bối cũng phải trợn mắt há mồm.

Phải biết là thiên giới đảo vốn là được xây dựng từ mảnh vỡ Thiên Đình.

Bình thường đều ở trạng bí mật tuyệt đối, đến ngay cả tồn tại bất hủ, đang nắm giữ thiên mệnh như ‘Thiên Đạo mới’ cũng không thể phát hiện được vị trí của thiên giới đảo được.

Nhưng bây giờ... có người chỉ dựa vào một tọa độ của vạn lý phi độn thuật đơn giản đã có thể trực tiếp tập trung được vị trí của Tống Thư Hàng đang ở trong thiên giới đảo ư?

Đúng là đáng sợ thật.

Đây quả thật đáng sợ giống như hai chiếc bộ đàm chỉ có thể bắt sóng trong phạm vi 100m, nay lại có thể liên hệ vượt hành tinh vậy.

“Mặc dù ta cũng rất muốn gặp được vị đạo hữu thần kỳ này, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc... Ta vẫn chưa thể cho ngươi lên thiên giới đảo được.”

Đại tiền bối mỉm cười.

Nếu mục tiêu của đối phương là Tống Thư Hàng, vậy ta cứ trả hắn lại là được. Vừa hay, ký ức của Tống Thư Hàng cũng đã phong ấn xong xuôi cả rồi.

Đại tiền bối phất tay một cái.

Trên thân Tống Thư Hằng xuất hiện ánh sáng trông như ngọn lửa, ngay sau đó, một cổng không gian chỉ có đại tiền bối nhìn thấy xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng. Loại pháp thuật này chính là pháp thuật không gian, là năng lực đặc trưng của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Cổng không gian bao phủ Tống Thư Hàng, thân thể hắn dần hóa thành những hạt ánh sáng, từ từ biến mất

“Tạm biệt tiểu tử, hy vọng lần sau gặp lại, ngươi đã là cường giả một phương.”

Đại tiền bối âm thầm chúc phúc.

Ngay khi đại tiền bối vừa dứt lời, trong nháy mắt, có một thanh kiếm gỗ xuyên qua vách ngăn không gian, đột nhiên xuất hiện bên người Tống Thư Hàng.

Theo cùng với thanh mộc kiếm này, còn khuyến mãi thêm một con cá voi.

Cá voi phát ra một tiếng gầm bi thương.

“Muuu ~~ muu ~~” giống như bị dọa sợ mất mật.

“Năng lực không gian ư!?”

Hai mắt đại tiền bối trừng to lên.

Hắn không nhìn lầm, cây kiếm gỗ này cùng với con cá voi đột nhiên xuyên không đến chính là khả năng đặc trưng của Kiếp Tiên cửu phẩm mà....

Không, không đúng. Đây không phải là pháp thuật không gian. Kiểu xuyên không này rất khác với cánh cổng không gian. Nhìn qua thì có vẻ giống với năng lực thiên phú hơn thì phải?

Hơn nữa, có vẻ chủ nhân của thiên phú này còn chưa vận dụng tốt được năng lực của mình.

“...” Cho dù là Đại tiền bối, cũng phải đần mặt một lúc lâu.

Rốt cuộc là loại người đáng sợ cỡ nào mà có được thiên phú năng lực không gian thế này đây?

Con cá voi khổng lồ vừa hiện ra liền ‘chạm nhẹ' vào Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, cá voi, cây kiếm thân gỗ cùng lúc bốc lên ánh lửa, biến thành đốm ánh sáng giống như Tống Thư Hàng, biến mất thêm lần nữa.

“Muu ~~~~~”

Trước khi biến mất, con cá voi đáng thương còn để lại tiếng kêu thảm thiết. Nó đã thật sự bị dọa sợ mất rồi.

...

...

Trên biển Đông.

Bạch Tôn Giả nghi hoặc, giải trừ năng lực thực tại ảo của mình.

Mới vừa rồi, sau khi hắn tập trung vị trí của Tống Thư Hàng để bắn ra phi kiếm dùng một lần thì thứ này liền bay đi, đột nhiên giống như kích hoạt thứ gì đó, mang theo cá voi cùng biến mất.

Phi kiếm biến mất ở giữa không trung như thế này thì không thể nào tạo ra con đường giữa hắn và Tống Thư Hàng trên hòn đảo thần bí được.

“Thất bại rồi à? thiên giới đảo đúng là có bản lĩnh thật đấy.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm nói.

...

Chương 320: Tên đẹp mã sắp chìm xuống đáy biển

Suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Bạch Tôn Giả là: Có lẽ phải tìm cách khác, xem thử có thể cưỡng chế lên hòn đảo thần bí ấy hay không.

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên, Bạch Tôn Giả khẽ kêu một tiếng:

“Ơ?”

Vốn dĩ tọa độ của Tống Thư Hàng luôn được hắn tập trung đột nhiên biến mất không thấy đâu!

Chừng ba giây sau thì khí tức của Tống Thư Hàng lại xuất hiện, mà lần này, khí tức tọa độ của hắn xuất hiện ở một chỗ trên biển Đông.

“Thư Hàng tiểu hữu ra khỏi hòn đảo thần bí kia rồi à?”

Bạch Tôn Giả hiểu ra.

Lưu Tinh kiếm lập tức rời vỏ.

Bạch Tôn Giả mang theo Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, đạp lên phi kiếm, bay tới tọa độ của vạn lý phi độn thuật trên người Tống Thư Hàng.

…

…

Trên biển Đông rộng mênh mông.

Lúc này, thiếu nữ váy đen tên là Sở Sở kia đang dồn toàn lực lướt đi trên mặt biển. Sau lưng cô ta, có hai bóng người đang bám sát không rời, còn cố ý ép góc, dồn cô về một hướng nào đó.

“Chỗ hẹn trước là ở đây đúng không? Hồ Thập còn chưa tới à ?”

Một trong hai bóng người, gã đàn ông có răng nhọn trầm giọng nói.

“Quái thật, vẫn chưa thấy bóng Hồ Thập đâu, để ta hỏi Lang Nhất xem.”

Một gã khác với khổ người cao to, nhưng tốc độ bơi lại siêu nhanh trả lời.

Sau đó hắn bắt liên lạc với Lang Nhất thông qua một máy bộ đàm.

Sự tồn tại của Hồ Thập trong tổ chức của bọn hắn cũng khá là đặc thù, chỉ có Lang Nhất có thể trực tiếp liên lạc, còn những thành viên khác thì không, nên muốn gọi hắn thì chỉ có thể thông qua Lang Nhất để liên lạc với Hồ Thập.

Kình Bát vừa liên lạc được với Lang Nhất thì hỏi thẳng vào vấn đề chính luôn:

“Lang Nhất, Hồ Thập còn chưa tới hiện trường à?”

“Cái gì? Hồ Thập còn chưa tới á? Mẹ kiếp, ta đã bảo hắn đến sớm chờ sẵn rồi cơ mà? Ngươi chờ lấy, để ta gọi hắn xem.”

Nói xong thì Lang Nhất cúp máy ngay, rồi lại gọi cho Hồ Thập.

Rất nhanh, Hồ Thập đã bắt máy.

Nhưng trong ống nghe còn truyền ra một loạt âm thanh kỳ quái:

“Lập cập... lập cập...~~”

Lang Nhất nhíu mày:

“Hồ Thập, ngươi đang đâu đấy?”

“Lập cập ~~ lập cập ~~~ ta... không biết... Tốc độ của ta hiện tại đang nhanh quá, căn bản không thấy rõ quang cảnh xung quanh nữa, nhưng mà... ta thấy lạnh quá...”

Giọng Hồ Thập đang run lẩy bẩy.

“Lạnh á? Cái tên mắc dịch này, ngươi chạy tới tận đâu thế hả? Về ngay cho ta! Kình Bát với Sa Cửu vất vả lắm mới dồn con ả Sở gia vào tuyệt cảnh, đến lúc ngươi xuất hiện rồi đấy.”

Lang Nhất trầm giọng nói.

“Lập cập.. lập cập... cạp cạp... Lang Nhất, chỉ sợ trong thời gian ngắn... ta không về được đâu...”

Trong giọng Hồ Thập còn kèm theo tiếng khóc nức nở.

Hồ Thập lúc này đang cưỡi cá kiếm lướt sóng với vận tốc cực nhanh, đã nhanh mức hắn không thể hãm nổi nữa.

Tốc độ ban đầu của cá kiếm dưới quán tính là vào khoảng

64km/giờ, lại cộng thêm trận pháp gia tốc mười lần, tốc độ đã đạt tới khoảng 640km/giờ. Đã đạt tới nửa tốc độ âm thanh. Thật sự là rất phiêu không lối về.

Đáng sợ hơn nữa là tốc sộ phiêu như vậy lại không thể nào hãm lại được, bởi vì chẳng có phanh.

Như thế vẫn chưa phải đáng sợ nhất, dù sao thì tu vi của Hồ Thập cũng đã là Chân Sư nhị phẩm, cho dù phanh không được thì cũng có thể nhảy khỏi người cá kiếm xuống biển, nhưng trận pháp Hỗn Thủy làm cho hắn không bị nước văng lên người kiêm tưới nước cho cá kiếm không chết khô đang sinh ra một luồng lực hấp dẫn ghim chặt hắn trên người con cá. Không biết có phải do tốc độ của cá kiếm quá nhanh dẫn đến trận pháp biến dị hay không nữa?

Nói chung là Hồ Thập không thể cục cựa nổi.

Hắn có muốn nhảy xuống cũng không được.

Trận pháp tâm linh khống chế kia là thứ duy nhất hắn có thể dùng để điều khiển con cả kiếm thì chỉ có thể đổi hướng, không có chức năng ngoi lên hay lặn xuống. Cá kiếm thì được tụ linh trận bơm sinh lực, không biết thế nào là mỏi mệt, sức chịu đựng của nó đã không còn hạn mức cao nhất nữa.

Cuối cùng, còn một vấn đề lớn hơn, đó là Hồ Thập đã hoàn toàn lạc đường rồi.

Hắn chỉ có thể điều khiến cá kiếm xoay trái hay rẽ phải, nhưng bởi vì cá kiếm bơi nhanh quá, bơi nhanh hơn cả nhận thức của hắn, đến chính Hồ Thập cũng chẳng biết được mình đã cưỡi sóng lướt gió đến phương trời nào luôn ấy chứ.

Hắn chỉ biết là chỗ khỉ gió này rất lạnh. Lạnh đến mức Chân Sư nhị phẩm như hắn cũng phải sun vòi. Nên biết là với thể chất của tu sĩ cấp bậc này, chỉ có Nam Cực hay Bắc Cực mới có thể làm cho hắn cảm thấy lạnh được!

Hiện tại hắn chỉ có hai cách, thứ nhất là chờ trận pháp trên người cá kiếm biến mất, nhưng phải tầm một tháng nữa mới xong.

Thứ hai là hy vọng số hên, có người giúp hắn giải quyết con cá dưới chân... A... chờ đã...!?

“Đậu má, ta tự xử cũng được cơ mà?”

Hồ Thập buồn bực nói.

Nếu đã không xuống được khỏi cá kiếm thì trực tiếp giết nó đi là được rồi.

"Lang Nhất, bây giờ ta không thể nào về được, có hơi việc ngoài ý muốn. Chốc nữa ta sẽ báo cáo lại cho ngươi sau."

Hồ Thập nói xong liền cúp máy.

Hắn nói là làm, vung nhuyễn kiếm bên hông lên, truyền chân khí vào.

Nhuyễn kiếm lập tức thẳng tắp lên, có chân khí bên trong lưu động, lúc này nó đã là một lợi khí chém sắt như bùn.

Hồ Thập cầm kiếm, nhắm đầu con cá, đâm xuống một kiếm thật mạnh.

Cho dù trên thân có hẳn bốn trận pháp, nhưng về bản chất con này vẫn chỉ là cá, cường độ thân thể chẳng tăng lên được bao nhiêu. Hồ Thập đục một cái, đầu nó đã thủng ra, máu tươi phun trào.

Con cá kiếm đầu tiên trong lịch sử có thể bơi với vận tốc hơn 1000 mã lực - đã tèo.

Cá kiếm bị xử lý xong thì tốc độ nguyên thủy của nó lập tức giảm dần về không. Cho dù trận pháp gia tốc mạnh mẽ đến mức nào thì cũng chẳng thể biến không thành có được.

Hồ Thập nhẹ nhàng thở ra một hơi, lấy di động ra muốn gọi cho Lang Nhất.

Nhưng lúc này, thi thể cá kiếm bắt đầu chìm xuống... mà cái lực hút từ trận pháp hỗn thủy chết tiệt kia thì vẫn còn.

Thế là vừa mới thở được một hơi, Hồ Thập đã theo cá kiếm chìm xuống đáy biển.

Ở đầu bên kia, Lang Nhất cầm máy bộ đàm của mình

"..."

Mẹ kiếp Hồ Thập, trong lúc cần kíp thế này mà ngươi lại tịt ngòi là sao?

Đậu xanh rau má, lần này xong việc nhất định tìm cơ hội trói hắn vào một tảng đá rồi ném quách xuống biển luôn.

Lăn lộn trong tổ chức bao nhiêu năm nay, hắn đã ngứa mắt con hàng đẹp mã này rất lâu rồi, không phải là bộ dạng đẹp trai một chút thôi à? Dựa vào cái gì mà mấy người bọn hắn thân là tiền bối, cao to khỏe mạnh, thực lực cường đại phải đi diễn vai đểu cáng, làm việc bẩn thỉu, còn thằng đẹp mã này lại được đi chấp hành mấy nhiệm vụ kiểu như để thiếu phụ xinh đẹp đẻ con cho hắn, để cô bé xinh đẹp đẻ con cho hắn, để chị gái xinh đẹp đẻ con cho hắn chứ?

Cái thế giới chỉ coi trọng vẻ ngoài này thật khiến người ta tuyệt vọng.

Ngay khi oán niệm trong lòng Lang Nhất dâng lên ngập trời thì máy bộ đàm của Hồ Thập lại truyền tin tới.

Lang Nhất lại nhíu mày, nhưng mà vẫn ấn nghe xem sao.

"Không xong, Lang Nhất, ộc ộc... ộc ộc...~"

Âm thanh kinh hoảng của Hồ Thập truyền đến:

"Ta chìm xuống đáy biển rồi ~ Ọc ọc... ọc ọc... Liên lạc... sau... Ọc... ọc...~"

Lang Nhất: "..."

Mẹ kiếp, chìm chết luôn đi nhé!

Cúp điện thoại xong, Lang Nhất lại liên hệ với Kình Bát, trầm giọng nói:

"Lão Bát, Hồ Thập có chuyện ngoài ý muốn, thay đổi nhiệm vụ. Ngươi với Sa Cửu đuổi theo, bắt lấy con ả Sở gia, tuyệt đối đừng cho nó chạy... lúc cần thiết thì có thể giết chết nó!"

...

Chương 321: Nhìn kìa, cá voi bay trên trời!

“Biết rồi.”

Kình Bát cười rất đỗi thành thật, sau đó cúp máy.

Sau đó, Kình Bát lại nói với Sa Cửu:

“Lão Cửu, lên thôi! Lang Nhất mới vừa nói xong, tuyệt đối không thể để cho con ả này chạy thoát, cứ hạ tử thủ xử đẹp nó!”

“Hạ tử thủ à?”

Sa Cửu nghe xong thì gật đầu:

“Ta biết rồi.”

Cái này… chính là nghệ thuật truyền lời đây.

Mỗi một câu nói gốc, cứ đi qua miệng của một người truyền tin thì lại thay đổi một chút. Khi câu nói này truyền qua ba lượt thì rất có thể sẽ biến thành một nghĩa hoàn toàn khác với câu gốc.

Vậy nên, Sa Cửu nhận được mệnh lệnh ‘hạ tử thủ’ bắt đầu ra tay.

Thân hình hắn vừa động thì nhanh chóng tiến tới chỗ cô gái mặc áo đen kia.

Kỹ năng bơi lội của cô gái váy đen tên Sở Sở này rất tốt, nhưng so với những kẻ thường xuyên hoạt động trong nước như Sa Cửu và Kình Bát ở đằng sau thì chút kỹ năng bơi lội này của ta lại không là gì hết.

Lúc trước, Sa Cửu và Kình Bát rắp tâm muốn đẩy cô vào tuyệt cảnh thôi nên cũng chẳng dùng hết sức. Nay nhận được mệnh lệnh xử đẹp của Lang Nhất xong thì Sa Cửu mới chính thức bộc lộ hết bản lĩnh bơi lội của mình ra.

Chỉ trong thời gian nháy mắt thôi, khoảng cách giữa Sa Cửu và cô gái váy đen đã được rút ngắn chỉ còn lại năm thước.

Trong đôi mắt híp rịp của Sa Cửu lóe lên hàn quang, hai tay của hắn quạt liên hồi trong nước.

Trong lúc quạt tay, chân khí hòa vào trong nước, biến thành một đám cá mập với hàm răng sắc bén. Đám cá mập này nhờ nước mà sinh ra, trong cơ thể được rót đầy chân khí, trông vô cùng sống động, lắc đuôi lao về phía cô gái áo đen.

"Tất sát! Bách sa chưởng!"

Vừa ra tay thì đã dùng kỹ năng tất sát muốn lấy mạng người rồi.

Sa Cửu là một vị cường giả có tu vi nhị phẩm, hơn nữa lại là Chân Sư lâu năm, chân khí rất hùng hậu.

Cô gái áo đen đang liều mạng bơi ở đằng trước cảm ứng được sát ý truyền tới từ sau lưng, cùng với sóng chân khí vô cùng cường hoành, cô bất đắc dĩ dừng lại. Nếu còn bơi tiếp nữa thì cô cũng chỉ có thể dùng lưng hứng trọn một chiêu này của đối phương. Chân khí của một chiêu này rất đáng sợ, nếu đánh trúng thì dù cô không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Tuy rằng cô được xưng là đệ tử thiên tài, nhưng tu vi của cô khó khăn lắm mới vừa bước vào cảnh giới Chân Sư nhị phẩm gần đây thôi. Vẫn chưa cường đại tới mức có thể dùng thân trực tiếp đỡ lấy một kích toàn lực của một Chân Sư khác.

Sở Sở dừng lại, tay phải kéo một cái ở chiếc vớ trên đùi, rút một thanh đoản kiếm nhỏ bị cột trên đùi ra.

Tiếp theo, cô dùng sức chém xuống mặt nước.

Trong lúc chém xuống mặt nước, Sở Sở dùng thanh âm nhỏ tới mức chỉ mỗi mình cô có thể nghe thấy, lẩm bẩm:

"Đời này của ta, chỉ rèn một kiếm!"

Vừa dứt lời, đoản kiếm trong tay của cô phát ra tiếng kiếm minh ong ong.

Sau đó, cô đột nhiên xoay người, đoản kiếm trong tay đâm về phía sau.

Ở sau lưng cô là mười ba con cá mập vô cùng sống động với hàm răng bén nhọn. Chúng cũng đang rẽ nước lao về phía cô.

Xoẹt!

Đoản kiếm trong tay của Sở Sở lóe lên liên tục, trong nháy mắt, đã chém ra hai mươi sáu đạo kiếm quang, đâm về phía bầy cá mập kia. Chia đều mỗi con cá mập nước kia bị trúng hai kiếm, bị kiếm khí đánh nát, lại biến thành nước biển một lần nữa, hòa vào trong biển.

Còn Sở Sở thì nương vào lực đẩy của một kiếm này. Tăng tốc thêm lần nữa, nhảy vào trong biển, liều mạng chạy về phía xa...

Cô biết rõ, hai tên đuổi theo cô đều là chuyên gia ở trong nước, tốc độ bơi lội trong nước e là còn nhanh hơn cô. Phải nhanh chóng nghĩ ra cách thoát thân mới được, bằng không, cứ kéo dài như thế thì sẽ bất lợi với cô.

Trong lúc Sở Sở đang xoay người vội vàng lùi lại... thì cô đột nhiên cảm giác mình va phải một bức tường thịt thật dày.

“Ha ha ha.”

Tiếp theo, một tiếng cười gằn vang lên bên tai của Sở Sở.

Hai cánh tay thô to thoắt cái đã ôm lấy người của Sở Sở, trên cánh tay rắn chắc truyền tới sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Sở Sở chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân giống như sắp bị siết nát.

“Đối với mấy con ả thân thể mềm mại như ngươi thì ta thích nhất là ôm lấy các ngươi thật chặt, sau đó... siết các ngươi nát nhừ, biến thành một bãi thịt nhầy trong lồng ngực của ta.”

Lại thêm một tràng cười gằn vang lên.

Đúng là cái tên to con tên Kình Bát kia. Không biết từ khi nào hắn đã bơi tới chờ sẵn trên hướng mà Sở Sở sẽ chạy. Khiến Sở Sở tự đâm đầu vào lưới.

“A a a ...”

Sở Sở cảm giác đôi tay của kẻ kia càng lúc càng siết chặt, khiến cho xương cốt toàn thân của cô sắp sửa gãy nát:

“Cái tên đáng chết này, ngươi đi chết đi!”

Cô xoay ngược cổ tay, đoản kiếm trong tay đâm về phía Kình Bát.

“Vô ích thôi, đoản kiếm của ngươi không đâm thủng được phòng ngự trên người ta đâu.”

Kình Bát lộ ra một nụ cười vô cùng thật thà.

Xoẹt!

Khi đoản kiếm của Sở Sở đâm lên người hắn thì giống như đâm lên một đòa cao su co giãn vô cùng, thân kiếm cắm lút cán, nhưng trên người Kình Bát lại không nhỏ ra được một giọt máu nào.

Tầng co giãn dày cộm này chính là phòng ngự mà Kình Bát vẫn lấy làm đắc ý. Đoản kiếm thậm chí không thể đâm thủng lớp da của Kình Bát ư?

“Ta đã nói rồi mà, vô ích cả thôi.”

Kình Bát cười rú lên quái dị, lại tăng thêm lực lượng trên cánh tay.

Rắc rắc... Sở Sở cảm giác xương cốt trên người mình đã vỡ mất rồi. Không chỉ như thế, còn có hai đạo chân khí cực kỳ dã man theo cánh tay của Kình Bát, trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể của cô, phá hoại thân thể cô từ bên trong.

“Ta thích nhất là cảm giác khi nhìn phụ nữ nhân loại nhỏ nhắn xinh xắn như ngươi chết trong ngực của ta, đúng là cảnh tượng đẹp đẽ mà đau thương. Cho nên... Ta phải giết ngươi. Dù cho Lang Nhất muốn cố gắng bắt sống, nhưng ta vẫn muốn giết ngươi.”

Kình Bát hạ giọng thật nhỏ, nhe răng cười nói.

Nhưng Sở Sở không thể nghe rõ những lời này nữa rồi.

Sắp chết rồi sao?

Cô cảm giác tầm mắt ngày càng mờ hơn… toàn thân càng lúc càng nhẹ, giống như linh hoàn sắp bay ra khỏi cơ thể mất rồi.

Hơn nữa, có lẽ là sắp chết mất rồi, nên trước mắt cô lại bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Cô nhìn thấy có một con cá voi khổng lồ đang bay trên bầu trời ~

...

“A a a a a ~”

Trên bầu trời, Tống Thư Hàng há họng kêu thảm một tràng...

Trong đầu hắn bây giờ đang mít đặc.

Tống Thư Hàng nhớ loáng thoáng là mình đang ở sân bay với Lâm Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và anh em Gia Cát Trung Dương với Gia Cát Nguyệt. Sau đó còn bất ngờ gặp được đệ tử Joseph trên danh nghĩa của mình, bị con gái của hắn dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chầm rất lâu.

Sau đó, hình như mình đã lên máy bay rồi thì phải?

Nhưng đoạn ký ức về sau lại hơi mơ hồ… lẽ nào mình đã ngủ mơ à?

Dù sao cũng không biết là đã ngủ bao lâu nữa, khi hắn mở mắt ra lần nữa thì đột nhiên hắn phát hiện mình đang ở trên không trung, hơn nữa còn đang nhanh chóng lao xuống phía dưới.

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ gặp phải tai nạn máy bay rồi ư? Thế máy bay đâu? Rồi còn những hành khách khác nữa?

Rất nhiều suy nghĩ xẹt qua trong đầu hắn.

Những suy nghĩ này đan xen lại với nhau, biến thành tiếng rống thảm thiết trong miệng của Tống Thư Hàng. Nhưng tiếng kêu thảm thiết của hắn không kéo dài bao lâu thì đã bị một thanh âm khác cắt đứt.

“Muuu ~ mu ~”

Một tiếng kêu nặng nề và mạnh mẽ vang lên ngay trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng.

Đó là một con... cá voi khổng lồ.

Cũng giống như Tống Thư Hàng, nó cũng bị dọa sợ ngây người.

Thân là một con cá voi, nó đã phải trải qua những kinh nghiệm diệu kỳ mà tất cả những con cá voi khác chưa từng được trải qua —— ví như hành trình đến sa mạc, ví như đi ké phi kiếm, cùng với bây giờ, chơi trò nhảy máy bay rơi xuống mà không có lấy một sợi dây nào.

Đây là một con cá voi khổng lồ, nếu như cá voi mà cũng có khả năng trao đổi như con người thì dựa vào đoạn kinh nghiệm hoành tráng, ầm ầm dậy sóng này, chắc nó sẽ cua được nhiều em cá voi lắm chứ đùa.

Con cá voi thì kêu thảm thiết, còn Tống Thư Hàng thì đực mặt ra.

Mẹ nó... Ta rơi xuống từ trên không thì còn có thể đổ thừa là vì gặp tai nạn máy bay, nhưng cái con này cũng rơi xuống chung với ta là sao đây? Chẳng lẽ trên chiếc máy bay mà ta ngồi có chứa một con cá voi khổng lồ à?

Đừng có nói giỡn chứ, đó là hàng không chứ có phải hàng hải chở cá voi đâu.

Tống Thư Hàng cứ cảm thấy hình như trí nhớ của mình bị gì đó… hình như hắn đã quên đi một số thứ thì phải.

Hắn nhíu mày cố nhớ lại.

Đúng lúc này, đột nhiên có một đoạn ký ức xuất hiện trong đầu hắn.

“Ba ơi ba, ba có vui không?”

Một bé gái trông cực kỳ đáng yêu chạy tới trước mặt hắn, ngẩng đầu lên cười tươi như hoa nhìn hắn:

“Nếu như không vui thì Tiểu Miêu cười với ba một cái, cười xong thì ba vui lên có được không?”

Đây đúng là nụ cười của thiên thần mà! Chữa lành tâm hồn, chỉ cần nhìn một cái thôi sẽ khiến người ta quên đi hết tất cả phiền não.

Tống Miêu... Con gái của hắn!

Một lời giải thích đột nhiên xuất hiện trong đầu của Tống Thư Hàng.

Mẹ nó mẹ nó mẹ nó! Giỡn cái gì thế hả, con gái của ta á? Ta sinh với ai? Ta còn chưa tới tuổi kết hôn của pháp luật quy định nữa mà.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì lại có một hình ảnh khác xuất hiện trong đầu của hắn.

Hắn nhìn thấy mình đột nhiên đứng bên cạnh một cô gái có gương mặt mơ hồ, nhìn con trai Tống Nhân kết hôn, cô gái mặc áo cưới vác bụng bầu đi tới chắc là vợ của con trai hắn.

Sau đó, hắn lại cầm tay Tống Miêu phiên bản trưởng thành, đưa con bé xuất giá...

Mẹ nó mẹ nó mẹ nó! Mấy đoạn ký ức này là cái quỷ gì đây?

Là giấc mơ mình mơ thấy lúc ở trên máy bay đây sao?

Không… không đúng!

Hình như đây đều là những chuyện mà tự bản thân mình đã trải qua kia mà? Lẽ nào mình bị mất trí nhớ kể từ lúc đăng ký tới giờ hay sao?

Mất trí nhớ?

Biển Đông?

Hòn đảo thần bí!

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới hòn đảo thần bí… Chẳng lẽ do bản thân mình bất cẩn tiến vào hòn đảo thần bí hay sao? Nhưng rõ ràng mình đã quyết định, dù cho có nhìn thấy hòn đảo thần bí đó thì cũng không vào mà, tại sao tự nhiên lại chui lên đó làm gì chứ.

Giờ thì hay rồi, mất ký ức rồi đây này.

…

“Muu ~ muuu~ muu ~”

Lúc này, tiếng bò rống lại vang lên, con cá voi lớn bên người kêu lên dồn dập, bất chợt kéo ý thức của Tống Thư Hàng về.

Má ơi… thiếu chút nữa quên mất, bây giờ mình đang rơi xuống từ trên trời.

Bây giờ mình phải làm gì đây?

“A a a a… cứu mạng đi!”

Tống Thư Hàng hét thật lớn —— bây giờ hắn còn làm được gì nữa đây? Ngoại trừ hét thảm ra thì hắn cũng không biết mình có thể làm được gì nữa.

Ngay lúc hắn đang ra sức hét lên thì trong đầu hắn đột nhiên lại xuất hiện một hình ảnh.

Một cô gái với mặt mày mơ hồ đã dạy hắn học một quyển công pháp võ học. Hình như đó là một bộ công pháp rất lợi hại thì phải?

Tống Thư Hàng vô thức dùng tới loại pháp môn công pháp này.

“Gràoo ~~ Gràoo~~”

Tiếng sư tử hống nặng nề quanh quẩn khắp biển Đông, tiếng như sấm rền, hồi âm văng vẳng.

Công pháp sư hống công là một loại khá đặc thù, lúc gầm lên giống như sấm rền quanh quẩn trong không trung, có thể khiến kẻ thù tim đập dồn dập và kinh hồn táng đảm, có uy lực chấn nhiếp nhân tâm không thể tin nổi!

Sau khi Tống Thư Hàng kêu to hai tiếng thì phát hiện hình như cổ họng của mình đỡ thông thuận hơn rất nhiều, giống như được uống thuốc nhuận hầu vậy, vô cùng nhẹ nhàng sảng khoái.

Vậy nên hắn nhịn không được lại kêu thêm hai tiếng:

“Gràoo ~~ Gràoo~~”

Đợi đã, có phải mình bị tê liệt cảm giác nguy cơ hay không thế? Bây giờ mình đang rơi xuống từ trên không đó, tuy rằng bên dưới là mặt biển...

Trong lúc nghĩ như thế, Tống Thư Hàng cảm giác khí huyết trong khẩu khiếu thứ năm của mình dâng tràn!

Khẩu khiếu, mở!

Chương 322: Cánh tay kỳ lân của ta đang dần nóng lên đây!

Tống Thư Hàng cũng khá may mắn, khi mở khẩu khiếu thì cũng thức tỉnh được một cái thiên phú khẩu khiếu!

Mỗi khi mở bốn khẩu khiếu như nhãn, tị, nhĩ, khẩu thì mỗi tu sĩ có thể nhận được một thiên phú, ai may mắn thì có thể lấy được hai thiên phú khiếu huyệt. Nếu như năng lực của thiên phú đạt được không tệ thì có thể dùng được cả đời.

Cũng giống như nhãn khiếu, thiên phú của khẩu khiếu cũng được chia ra thành rất nhiều loại. Có thiệt trán liên hoa, có thần thương thiệt kiếm, sóng âm có tính công kích, thậm chỉ là phun thần quang từ miệng ra để giết địch.

Khẩu khiếu thiên phú mà Tống Thư Hàng lấy được thì lại thuộc loại khá đặc biệt, nó thuộc hàng khẩu khiếu thiên phú liên quan tới sóng âm —— huyễn âm.

Thông qua thôi động thanh âm, khiến cho kẻ nghe thấy sinh ra áo giác nhất định.

“Gràoo ~~”

Khi Tống Thư Hàng gầm lên một tiếng sau cùng của sư hống công thì lại tự động mang theo chút thiên phú huyễn âm.

Tiếng sư hống công rền vang như tiếng sấm, bên trong mang theo năng lực thôi miên.

ở bên dưới, ba người là cô gái váy đen tên Sở Sở, Kình Bát và Sa Cửu đều bị sư hống công và huyễn âm ảnh hưởng.

Bởi vì cô gái tên Sở Sở kia đang ở vào trạng thái sắp hôn mê, khi bị huyễn âm ảnh hưởng thì cô giống như thấy được cảnh tượng con đường dẫn xuống suối vàng đang hiện ra trước mắt, lẽ nào mình sắp chết rồi sao?

Còn mấy người Kình Bát, Sa Cửu thì cảm thấy đầu óc váng vất dữ dội, trước mắt toàn những hình ảnh lộn xộn mơ hồ.

Bởi vì thiên phú khẩu khiếu của Tống Thư Hàng chỉ vừa mới mở, hắn vẫn không cách nào điều khiển thiên phú huyễn ấm thật tốt, nên khi gặp phải kẻ có ý chí kiên định thì hiệu quả không lớn lắm.

Bất quá, huyễn âm phối hợp với sư hống công mà có thể khiến cho tu sĩ nhị phẩm khác cũng phải bị ảnh hưởng thì chứng tỏ tính thực dụng của khẩu khiếu thiên phú này rất cao.

Trong lúc giao chiến sống chết với nhau, nếu như Tống Thư Hàng dùng huyễn âm phối hợp với sư hống công, đột nhiên rống lên một tiếng, nói không chừng sẽ có tác dụng quyết định kết cục sau cùng nữa.

...

Một lát sau, tiếng sư hống công tắt lịm, ảnh hưởng của huyễn âm cũng biến mất.

Hai mắt của Sở Sở mơ màng nhìn về phía bầu trời:

“Không phải ảo giác, thật sự có cá voi đang bay ở trên trời à?”

Hai người Kình Bát và Sa Cửu thì ra sức lắc đầu nguầy nguậy, chân khí trong cơ thể bốc lên, phá vỡ sự ảnh hưởng của huyễn âm mang tới cho bọn họ, sau đó họ cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

Sau đó, cả hai người bọn họ chỉ cảm thấy da đầu thoắt cái tê rần lên.

Bọn họ vừa ngẩng lên thì lập tức nhìn thấy có một con cá voi khổng lồ đang giáng xuống từ trên trời. Hai người bọn họ đều là tu sĩ cấp bậc Chân Sư nhị phẩm, nhãn lực hơn người, chỉ liếc mắt nhìn một cái đã thấy thanh kiếm gỗ ở bên dưới con cá voi.

Một kiếm nhin có vẻ đơn giản thô sơ, nhưng lại có kiếm khí tung hoành. Kiếm ý sắc bén vô song.

Ngự kiếm phi hành?

Chẳng lẽ đây là một con đại kình yêu, hơn nữa nó còn là đại kình yêu đã nắm giữ pháp môn ngự kiếm phi hành hay sao?

Lúc này, hai người bọn họ không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng bơi qua chỗ khác —— mặc kệ con cá voi đang rơi xuống kia có lai lịch thế nào, nhưng xem ra đối phương sắp rơi xuống biển rồi.

Hai người bọn họ đang ở dưới tầm rơi của nó. Bây giờ không lo chạy, lẽ nào còn chờ bị đối phương rớt xuống đè cho dẹp lép à?

Nhờ phúc của con cá voi lớn nọ, hai cánh tay Kình Bát đang ghì chặt Sở Sở lúc này buông lỏng ra rất nhiều, Sở Sở thoát khỏi nguy cơ bị ôm tới chết, giờ mới có thể thở một hơi.

...

Một thoáng sau.

Con cá voi nhờ vào hiệu quả của phi kiếm dùng một lần bản 004, nên rơi vào trong biển trước cả Tống Thư Hàng.

"Muu ~~ muu muu muu ~"

Con cá voi hoảng sợ kêu to.

Ầm! Ầm! Bọt nước văng tứ tung, sóng nước lan ra xung quanh.

Nếu không phải nhờ có phi kiếm dùng một lần cùng với phiêu phù thuật mà lúc này Bạch Tôn Giả đã thêm lên người hắn thì lúc rơi xuống biển, có thể con cá voi đã gãy nát cả xương rồi.

Sau đó, bóng dáng của Tống Thư Hàng cũng rơi xuống mặt nước.

"Thanh phong gia tốc!"

Lúc sắp rơi xuống nước, Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt chiếc hộ phù thanh phong gia tốc của mình.

Một đoàn gió nhẹ màu xanh xuất hiện trên người hắn. Bao bọc lấy cơ thể hắn. Có thanh phong gia tốc nâng cơ thể lên, tốc độ rơi xuống của Tống Thư Hàng cũng được hãm lại, cuối cùng rơi nhẹ nhàng vào trong biển.

Hộ phù thanh phong gia tốc này đã bị Tống Thư Hàng dùng ba lần khi ở trên thiên giới đảo, năng lượng tiêu hao sạch sẽ. Sở dĩ bây giờ có thể dùng tiếp, là vì đã qua một ngày kể từ lần Tống Thư Hàng dùng thanh phong gia tốc trước đó.

Bây giờ đã là thứ hai, ngày 15 tháng 7, năm 2019.

"Đáp xuống bình an rồi! Hôm nay mình lại may mắn sống sót."

Lúc này, Tống Thư Hàng ngoi lên khỏi mặt nước, lau nước biển trên mặt đi, hốc mắt hồng hồng ươn ướt.

Còn sống… thật là tốt…

Con cá voi rơi xuống nước cùng với Tống Thư Hàng bây giờ đang quẫy đuôi bơi thẳng về phía biển sâu không chút do dự. Nó cảm giác bây giờ mình phải lặn xuống đáy biển làm một con cá voi yên tĩnh thì hơn... Thêm nữa, bản năng cho nó biết rằng sau này nó nên ít trồi lên mặt nước cho yên thân.

Sau khi con cá voi lớn kia bơi đi, một thanh kiếm gỗ nổi lềnh phềnh trên mặt nước, trôi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thư Hàng tiện tay nhặt lấy thanh kiếm gỗ kia:

"Ơ, phi kiếm dùng một lần bản 004 à?"

Hắn rất quen thuộc với loại kiếm gỗ kiểu này.

Là Bạch tiền bối!

Chẳng lẽ con cá voi khi nãy là Bạch tiền bối đưa tới bên cạnh hắn sao?

Hắn sờ lên cổ tay của mình, nơi đó có tọa độ của vạn lý phi độn thuật. Nói cách khác, chắc là Bạch tiền bối sắp đi tới chỗ hắn rồi đúng không?

Sau khi suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng bèn giắt cây phi kiếm dùng một lần bản 004 này ở bên hông.

...

Cơn sóng nước dữ dội do con cá voi lớn kia rơi xuống biển tạo thành rốt cuộc cũng dứt hẳn.

Sau khi mặt biển khôi phục lại như cũ, Tống Thư Hàng nhìn thấy cách chỗ hắn không xa có ba bóng người.

Một gã đàn ông mặt mày hầm hầm có hàm răng y như cá mập.

Một gã cao to mặt mày cười ngáo ngơ.

Còn có một cô gái mặc váy đen bị gã cao to kia ôm cứng ngắc, đang ra sức giãy dụa...

Đúng là một tổ hợp kỳ lạ...

Xem ra, là hai gã đàn ông bắt nạt một cô gái yếu đuối nhỉ?

Nhưng ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm ứng được chân khí ba động ẩn ẩn trên người của ba người đó. Lúc này Tống Thư Hàng đã mở được khẩu khiếu, đang vào hàng nhất phẩm đỉnh phong, sắp tới cảnh giới Dược Long Môn rồi. Nên hắn đã có thể cảm ứng được loáng thoáng chân khí ba động trên người của tu sĩ cấp bậc Chân Sư nhị phẩm.

Ba người trước mặt đều là Chân Sư nhị phẩm.

So ra thì Tống Thư Hàng mới là người ‘yếu đuối’ nhất ở chỗ này.

Từ khi nào thì tu sĩ lại biến thành rau cải trắng thế này, mình rơi đại xuống một phát cũng gặp được những ba tu sĩ là sao?

Chẳng lẽ lúc hắn đi ra từ hòn đảo thần bí thì bị cố ý đưa tới nơi này sao?

Mà sao cũng được, trong tình huống không phân rõ đối phương là địch hay bạn, Tống Thư Hàng vẫn cẩn thận cầm lấy một tờ phù bảo ở trong túi, đây chính là tờ kiếm phù cuối cùng.

Đồng thời, tay còn lại của hắn cầm lấy bảo đao Bá Toái, ngoại trừ phù bảo ra, trong số trí nhớ còn sót lại của hắn bây giờ, trên người hắn cũng chỉ còn lại hỏa diễm đao kèm theo trên chiếc nhẫn đồng cổ là có thể tạo thành thương tổn cho tu sĩ nhị phẩm mà thôi.

Trong lúc Tống Thư Hàng quan sát đối phương thì bên kia cũng đang quan sát hắn.

Sa Cửu liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của Tống Thư Hàng:

“Tu sĩ nhất phẩm.”

“Đừng để mọi chuyện phức tạp hơn.”

Kình Bát thong thả nói, hắn dừng lại một lát rồi tiếp:

“Cho nên cứ giết chết đi.”

Mẹ nó, đây là logic kiểu quỷ gì thế, nếu như không muốn để mọi việc phức tạp thì không phải mọi người nên hòa bình nói vài câu rồi giải tán à?

Câu này Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì tên Sa Cửu ở bên kia đã nhe răng cười một cái, nhào tới chỗ hắn, tay phải chộp về phía lồng ngực của Tống Thư Hàng.

Trên mặt Sa Cửu lộ ra nụ cười tàn nhẫn, hàm răng bén nhọn khiến người ta thấy mà nổi cả da gà —— nếu như bị hắn cắn phải một cái thì sẽ đau chết mất.

Sát khí đằng đằng, vừa ra tay đã dùng ngay sát chiêu.

“Là lũ cùng hung cực ác à.”

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng, bàn tay cầm kiếm phù lập tức nâng lên, nhắm ngay phía Sa Cửu, ngón tay đặt trên kiếm phù bắt đầu kích hoạt trận văn.

Đồng tử nhỏ xíu của Sa Cửu đột nhiên co rụt lại.

Ầm!

Sa Cửu vốn đang phóng tới chỗ Tống Thư Hàng đột nhiên nện hai tay thật mạnh xuống nước, nhờ lực phản chấn của cú đó để vội vàng lùi lại.

Sau đó, hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng với vẻ căng thẳng lẫn sợ hãi. Trong nháy mắt khi tới gần Tống Thư Hàng, hắn cảm giác được một cỗ nguy cơ cực kỳ đáng sợ từ trên người của đối phương.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn dời về phía bàn tay của Tống Thư Hàng.

Phù bảo?!

Có thể làm cho hắn cảm giác nguy cơ sống còn như thế. Lẽ nào đây là phù bảo tấn công tam phẩm đổ lên?

Thuận tay một cái cũng có thể lấy ra được phù bảo tấn công tam phẩm đổ lên… Xem ra đã gặp phải cường địch rồi.

Sa Cửu liếm liếm khóe miệng, nhưng chỉ cần xử lý được kẻ này, thì thu hoạch của hắn nhất định cũng rất phong phú. Đôi mắt nhỏ xíu của hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, chờ thời cơ hành động.

…

“Kiếm!”

Ánh mắt của Tống Thư Hàng trầm xuống, kích hoạt kiếm phù không chút do dự.

Tuy rằng Sa Cửu đã lùi lại cực nhanh, nhưng vẫn nằm trong phạm vi tấn công của kiếm phù! Nếu đã như thế, Thư Hàng đương nhiên sẽ không khách khí rồi.

Kiếm phù được kích hoạt, sau lưng Tống Thư Hàng xuất hiện một đạo thân ảnh hư ảo. Thân ảnh kia đứng ngạo nghễ, nhìn xuống từ trên cao. Bao trùm cả Sa Cửu và Kình Bát.

Sa Cửu và Kình Bát cũng lập tức cảm giác được áp lực nặng nề, thân thể cương cứng như ếch bị rắn theo dõi, không dám nhúc nhích.

“Sa Cửu mau tránh ra!”

Kình Bát kêu to.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Thân ảnh sau lưng Tống Thư Hàng kia dùng chỉ thay cho kiếm, dựa theo ý chí của Tống Thư Hàng, chém một kiếm về phía Sa Cửu.

Kiếm quang sáng chói chém ra, nhắm thẳng vào Sa Cửu.

Ở trong mắt của Sa Cửu, dường như cả đất trời này chỉ còn lại có một kiếm đó, không còn những thứ nào khác nữa.

Kiếm khí đáng sợ thật, Sa Cửu biết rõ nếu như mình bị kiếm này chém trúng thì không chết cũng phải bỏ nửa cái mạng.

Sa Cửu vội vàng lặn sâu xuống nước không chút do dự. Đồng thời, hai tay của hắn liều mạng đánh vào trong nước biển, gần ba mươi con cá mập được tạo ra từ nước biển lao ra khỏi lòng bàn tay của hắn, nghênh đón đạo kiếm quang kia.

Nhưng kiếm quang lóe qua một cái, ba mươi con cá mập bằng nước kia căn bản không thể chạm tới kiếm quang. Bầy cá mập bắn lên không trung, cuối cùng mất đi chân khí duy trì, lại biến thành nước biển thêm lần nữa.

Mà đạo kiếm quang kia thì nháy mắt đã xuyên qua mặt biển, chém lên người Sa Cửu.

“Á...”

Sa Cửu kêu thảm một tiếng, miệng phun ra một luồng bọt khí xen lẫn máu tươi, khiến máu tươi nhuộm đỏ mặt biển.

Cuối cùng, người hắn co giật vài cái rồi chìm sâu xuống đáy biển, sống chết không rõ.

...

“Phù bảo.”

Sắc mặt của Kình Bát trầm xuống, nhìn Tống Thư Hàng lăm lăm.

Trong mấy cuộc giao chiến sống chết của các tu sĩ với nhau, không riêng xem thực lực của ai cao hơn, mà còn phải xem trang bị của ai xịn hơn. Tu sĩ nhất phẩm mà trong tay cầm theo phù bảo cường đại thì vẫn có thể giết chết tu sĩ nhị phẩm.

Thực tế thì không chỉ giết được tu sĩ nhị phẩm không thôi, lúc Tống Thư Hàng cầm bảo vật của Tống Thư Hàng trong tay thì ngay cả tu sĩ tứ phẩm cũng giết được một tên.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng lại nở nụ cười ôn hòa như cũ, sau đó bình tĩnh móc thêm một lá phù bảo khác ra khỏi túi, chỉa ngay về phía Kình Bát:

“Đúng là phù bảo đấy, ngươi không phục à?”

Nụ cười trên mặt hắn vô cùng sáng láng, phù bảo trong tay cũng ẩn ẩn phát ra khí tức tam phẩm —— không phục à, thì làm gì được ta?

Mặt Kình Bát trầm xuống, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nheo hai mắt lại, lắc lắc phù bảo với Kình Bát:

“Thả cô gái trong ngực của ngươi ra, bằng không thì ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của phù bảo trong tay ta. Nói cho ngươi biết, phù bảo cỡ này ta vẫn còn những mấy tờ đấy!”

Nhưng mà... mấy tờ phù bảo này đều là phá tà phù cả.

Mục tiêu của Tống Thư Hàng là cô gái váy đen bị Kình Bát bắt.

Cô gái váy đen này cũng có cấp bậc nhị phẩm, nếu như Kình Bát mà buông cô ta ra thật, thì dựa vào trì dũ thuật trên chiếc nhẫn đồng cổ của Tống Thư Hàng, có lẽ sẽ có thể khôi phục khả năng chiến đấu cho cô ta. Tới lúc đó, thực lực của cô gái này dẫu sao cũng là Chân Sư nhị phẩm, lại thêm Tống Thư Hàng đứng bên cạnh giúp đỡ, chắc là có thể đối kháng chính diện với Kình Bát.

Đây cũng là chủ ý trong lòng Tống Thư Hàng.

Đáng tiếc, đời người có lắm chuyện không như ý muốn.

Kình Bát ở bên kia cắn chặt răng, nhưng hắn không chọn cách thả Sở Sở ra. Chỉ thấy hắn gồng hai tay lên, dùng sức ôm siết Sở Sở mạnh hơn, ghì thật mạnh.

Tiếng răng rắc của xương cốt gãy vỡ khiến người ta ê hết răng vang lên.

“Phụt...”

Sở Sở phun một búng máu ra. Xương sườn của cô đã bị ép gãy mấy cái. Nội thương lại càng nghiêm trọng hơn, chân khí của Kình

Bát điên cuồng đánh loạn trong cơ thể của cô, phá hỏng kinh mạch.

Hai mắt của Sở Sở lập tức tối sầm lại, đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, thực lực hai bên cách nhau quá xa.

“Ngươi muốn chết à.”

Tống Thư Hàng tức giận gầm lên.

“Khặc khặc, chết thì có gì mà phải sợ?”

Kình Bát ne răng cười:

“Ngươi nghĩ rằng ta là ai chứ hả, ta chính là kim bài Kình Bát của tổ chức, dù có chết thì ta cũng phải hoàn thành nhiệm vụ trước đã. Nhiệm vụ còn quan trọng hơn cả mạng sống của ta.”

Rắc rắc rắc, thân thể của cô gái mặc váy đen trong ngực Kình Bát đã bị đôi cánh tay rắn chắc của hắn ép dẹp.

Máu của cô phun lên người của Kình Bát.

“Ha ha ha ha ha!”

Kình Bát cười lên tựa như một kẻ điên, hắn rất thích cảm giác này, hưởng thụ cảm giác khi những cô gái nhỏ nhắn xinh xắn bị hắn ôm chặt, ghì cho chết tươi. Loại cảm giác này quá tuyệt vời, khiến hắn có muốn dừng cũng không được.

Ba giây sau. Cô gái mặc váy đen ở trong ngực hắn đã tắt thở... Kình Bát mới ném cô vào trong biển như vứt rác.

Máu tươi của Sở Sở loang ra nhiễm đỏ mặt biển, thân thể từ từ chìm xuống đáy biển —— giống như Sa Cửu, sống chết không rõ.

Kình Bát liếm vết máu bắn trên mặt, sau đó nhe răng cười nhìn Tống Thư Hàng:

“Khặc khặc, sao hả tiểu tử? Ngươi không nhân cơ hội này thi triển phù bảo đó giết chết ta à?”

Tống Thư Hàng thầm siết chặt bảo đao Bá Toái, im lặng không nói gì.

“Hay là... Lá phù bảo trong tay ngươi không phải loại tấn công?”

Kình Bát cười như điên dại:

“Vậy rốt cuộc nó là phù bảo gì đây? Để ta xem thử xem!”

Vừa dứt lời thì thân hình khổng lồ của Kình Bát lập tức nhảy lên khỏi mặt nước.

Sau một khắc, hắn lợi dụng một loại công pháp khinh thân trực tiếp đạp trên mặt nước. chạy tới chỗ Tống Thư Hàng.

Lao tới ầm ầm ầm giống như một chiếc xe ủi đất.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, cất lá phá tà phù vào. Đối phương không phải quỷ tu, phá tà phù không có hiệu quả gì hết.

Sau đó, thân hình của hắn cũng nhảy vọt lên mặt nước. Hắn thi triển 'quân tử vạn lý hành'. Hiệu quả thanh phong gia tốc trên người hắn vẫn chưa tản đi, nên cũng khiến hắn có thể làm được động tác chạy trên mặt biển.

Hắn không chạy trốn mà phóng tới chỗ Kình Bát, cổ tay khẽ chuyển, thôi động kỹ năng hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn đồng cổ kia.

Có một ngọn lửa hừng hực bốc lên từ trên thân đao.

Cho dù không có kiếm phù, không có giáp phù thì Tống Thư Hàng cũng không phải một tiểu tu sĩ gà mờ mặc người khác chém giết.

Hơn nữa, bảo đao Bá Toái trong tay hắn, đao dài ba thước ba, do lôi trì trọng kim tạo thành, chí cương chí dương —— có thể chém đứt cơ thể của tu sĩ tứ phẩm.

Chỉ cần bị hắn chém một đao thôi thì dù là tên to con trước mắt cũng đừng hòng sống sót.

“Hỏa diễm đao, loại đao pháp tầm thường này không thể đả thương ta được đâu.”

Kình Bát nhe răng cười, không hề sợ hỏa diễm đao trong tay của Tống Thư Hàng. Tay phải của hắn giơ lên, trên nắm đấm mang theo một cái bao tay được tạo thành từ tinh cương, bên trên đuọc khảm bảo thạch cực lớn. Rõ ràng đây cũng không phải bao tay bình thườn, mà là một món pháp khí.

“Cự kình phún xạ!”

Nắm đấm của Kình Bát đánh mạnh ra, chân khí nổ tung, trên nắm đấm có hư ảnh cá voi hiện lên.

Sau đó, hắn cúi người giơ quyền đánh tới hỏa diễm đao ——

bởi vì hắn thật sự cao to quá, nên muốn đánh trúng Tống Thư Hàng thì phải khom lưng xuống, rất mệt mỏi.

Keng!

Hỏa diễm đao và nắm đấm của Kình Bát va vào nhau, Tống Thư Hàng chỉ cảm giác có một cổ lực lượng khổng lồ truyền tới từ thân đao, ngọn lửa trên thân đao bị đánh tan tác.

Hổ khẩu của Tống Thư Hàng bị rách ra, máu tươi tuôn trào, thiếu chút nữa không cầm nổi bảo đao Bá Toái!

Nhưng đây chỉ là quyền và đao vừa mới chạm vào nhau mà thôi.

Theo sau đó chính là hư ảnh cự kình trên nắm đấm của Kình Bát, đó là quyền ảnh do chân khí hóa thành, sau khi phá vỡ đao khí của hỏa diễm đao xong thì nó lại đánh về phía lồng ngực của Tống Thư Hàng.

Ùynh!

Tống Thư Hàng bị sức mạnh của quyền ảnh đánh bay ra ngoài, bay ra một đoạn rồi ngã xuống nước.

“Shhh.”

Miệng vết thương tiếp xúc với nước biển thì truyền tới cơn đau rát nóng rực.

Mà ở lồng ngực của Tống Thư Hàng, một tấm lá chắn nhỏ màu vàng cũng nứt ra.

May nhờ có kỹ năng thiên phú là tấm lá chắn màu vàng của linh quỷ chắn đạo quyền ảnh cuối cùng kia... Từ sau khi dùng hết giáp phù xong thì con linh quỷ này đã cứu mạng Tống Thư Hàng mấy lần.

“Chân Sư nhị phẩm ở trạng thái bình thường lại đáng sợ tới vậy.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm. Lúc ấy mình phải may mắn cỡ nào mới có thể xử lý được đàn chủ ở trạng thái suy yếu chứ?

Sự chênh lệch của mình và Chân Sư nhị phẩm quả thật quá cao, đặc biệt là khí huyết chi lực và chân khí cũng khác nhau như nước và băng vậy. Khí huyết chi lực căn bản không cách nào ngăn cản được chân khí. Hai thứ tiếp xúc với nhau, khí huyết chi lực giống như một màn nước bình thường khó mà cản nổi cột băng vậy, dễ dàng bị chân khí đâm xuyên.

“Yếu quá, yếu quá đi mất.”

Kình Bát nhe răng cười:

“Vậy thì để ta dùng lồng ngực này tiễn ngươi lên đường đi vậy, đến đây đi, để cho ta ôm ngươi, tiễn ngươi đi đầu thai trong tiếng răng rắc tuyệt vời kia.”

“Đừng mà. Ta không muốn bị một tên đực rựa ôm tới chết đâu, ít nhất thì cũng phải đổi thành người đẹp nào đi chứ.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, nhe răng cười nói.

Trong ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, không hề có hơi sợ hãi nào.

“Ha ha ha, kẻ yếu không có quyền chọn lựa.”

Kình Bát cười gằng, từ từ tới gần Tống Thư Hàng —— nhưng trong lòng hắn vẫn vô cùng cẩn thận, tên tiểu tử này trông mặt mày bình tĩnh như thế, nói không chừng sẽ lại móc ra thứ gì đó, cho nên không thể không đề phòng.

“Lời này ngươi nói cũng có lý lắm, kẻ yếu không có quyền lựa chọn —— vậy thì trợn mắt lên mà xem cho kỹ đây. Ta sẽ cho ngươi thưởng thức tuyệt kỹ thật sự của ta.”

Tống Thư Hàng xắn ống tay áo lên, lộ ra một hình dán:

“Cánh tay kỳ lân của ta đang dần nóng lên rồi đây!”

“Tay kỳ lân?”

Kình Bát nhìn thẳng vào cánh tay của Tống Thư Hàng.

Trên cánh tay chân thì gầy go tong teo, da còn trắng hơn cả con gái, đã vậy còn có một cái hình dán anh em hồ lô biến 3D nữa?

Là anh em hồ lô biến đó, cái hình dán này không khỏi khiến Kình Bát nhớ tới tuổi thơ dữ dội cua hơn hai mươi năm trước.

À mà cái hình dán này thì liên quan cái quần gì tới tay kỳ lân chứ?

Trong lúc hắn đang suy tư thì chợt nhìn thấy hình dán anh em hồ lô biến trên cánh tay Tống Thư Hàng đang lóe lên ánh sáng mờ nhạt màu đỏ.

“Hãy nếm thử mùi vị tuyệt vọng đi!”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói, mặt đầy vẻ bí hiểm:

“Sau đó, hãy ngắm nhìn thế giới xinh đẹp này cho kỹ đi. Bởi vì… Đây rất có thể là lần cuối cùng ngươi được ngắm nhìn vẻ đẹp của thế giới này đấy.

Mẹ nó… Muốn câu giờ một chút cũng khó nữa. May mà thời gian cũng đủ lắm rồi.

Hắn sắp thi triển tuyệt chiêu cuối —— [tít ~~ bạn tốt Bạch Tôn Giả của bạn đã online.]

……

Một bên khác.

Bạch Tôn Giả một tay xách tiểu hòa thượng, một tay xách Đậu Đậu. Trên người hắn đang quấn quanh ánh sáng của vạn lý phi độn thuật. Tọa độ —— chỗ của Tống Thư Hàng ở trên biển Đông.

Sau khi phát hiện Tống Thư Hàng đã ra khỏi hòn đảo thần bí, Bạch Tôn Giả không chút chậm trễ, lập tức thi triển vạn lý phi độn thuật, nhanh chóng đi tới chỗ Tống Thư Hàng.

Vạn lý phi độn thuật cứ bay hoài, bay mãi, Bạch Tôn Giả cảm thấy hơi chán.

“Hay là nhân lúc này bế quan cái nhỉ?”

Bạch Tôn Giả nghĩ thầm.

Nhưng ngẫm kỹ, rồi lại nhìn tiểu hòa thượng và Đậu Đậu mình đang xách ở trong tay. Thôi đi vậy, nếu như bế quan thì không thể chiếu cố hai đứa này được.

Vậy nên Bạch Tôn Giả ý niệm vừa động, sau lưng hắn lại có sáu cánh tay vươn ra, đây là thần thông ‘pháp tướng tám tay’ mà hắn tu luyện sau khi trở thành Tôn Giả.

Trong số sáu cánh tay mọc ra, có hai cánh móc điện thoại ra từ trong túi, Bạch Tôn Giả lướt lướt trên điện thoại để tìm kiếm.

Nhưng hình như không có tín hiệu thì phải.

Bạch Tôn Giả lại không chút kinh ngạc, hắn giơ tay kéo trên nắp điện thoại một cái, lôi một thứ trông như ăngten ra.

Sau một khắc, điện thoại của hắn lập tức có tín hiệu.

Đây là chiếc điện thoại mà Bạch Tôn Giả phải thí nghiệm sữa chữa tới bảy chục lần mới tạo ra được. Tuy rằng bề ngoài trông không khác gì một chiếc điện thoại bình thượng hết. Nhưng bên trong đã được thay đổi rất nhiều.

Bạch Tôn Giả lên nhóm Cửu Châu Số 1, xem nhật ký chat.

Hôm nay Dược Sư có online, gửi vài tin nhắn:

“@ Tô Thị A Thất, A Thất đạo hữu, có phải ngươi vẫn đang tìm xử lý Vô Cực Ma Tông hay không, xử được mấy phân bộ rồi?”

Tô Thị A Thất:

“Mấy ngày trước vừa mới bắt được một tên đệ tử cấp bậc đà chủ của Vô Cực Ma Tông ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, vất vả lắm mới moi ra được chút tình báo hữu dụng ở chỗ hắn. Ta đang chuẩn bị đi xử lý thêm một cái phân bộ đây.”

Dược Sư:

“Vậy thì tốt rồi, nếu như có rảnh thì ngươi bắt vài chục tên đệ tử Vô Cực Ma Tông lại giùm ta, phải có cấp bậc từ nhị phẩm tới tam phẩm nhé. Ta muốn dùng bọn chúng làm vài cái thí nghiệm, để xem có thể phá giải phần ký ức bị phong ấn ở hòn đảo thần bí của mấy người Tam Lãng hay không —— p/s: Giang Tử Yên gõ giùm.”

Cô nàng Giang Tử Yên kia lại phá rồi.

Tô Thị A Thất:

“[icon đổ mồ hôi] Dược Sư huynh ngươi nói đùa đấy à, một cái phân bộ của Vô Cực Ma Tông, có được mười tên đệ tử nhị phẩm tam phẩm đã là ngon lắm rồi. Còn phải bắt sống toàn bộ nữa thì khó lắm.”

Dược Sư:

“Cùi bắp quá, được rồi, có bao nhiêu thì cứ đưa cho ta bấy nhiêu. Ngoài ra, những đạo hữu khác trong nhóm, nếu như các ngươi gặp phải tu sĩ đối địch, chỉ cần có cảnh giới nhị phẩm hay tam phẩm thì đừng giết nhé, giữ lại chút hơi tàn bắt về cho ta đi, hiếm lắm đấy.”

Thông Huyền đại sư gửi một cái icon niệm kinh, sau đó là một cái icon gật đầu.

Dược Sư:

“Biết rồi, người xuất gia lấy từ bi làm đâu. Không phải đúng lúc ta giúp các ngươi đỡ tạo sát nghiệp à.”

Thông Huyền đại sư gửi một cái icon giơ ngón tay cái.

Bạch Tôn Giả:

“[icon mỉm cười] được rồi, nếu như gặp được thì sẽ tiện tay bắt lấy. Ngoài ra, A Thất đạo hữu, chỗ ta có một chút manh mối về tông môn của Vô Cực Ma Tông đây, nếu có cơ hội thì ta sẽ hợp tác với Thiên Hà Tô Thị các ngươi.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả cất điện thoại.

Vạn lý phi độn thuật tới rồi.

Chương 323: Không phải đang khóc, chỉ là đang tiết muối thôi.

Kình Bát bị Tống Thư Hàng dọa cho đứng ngây ra.

Nhưng hai giây sau, hắn nhìn thấy cái hình dán anh em hồ lô biến trên cánh tay kỳ lân của Tống Thư Hàng kia, ngoại trừ liên tục phát ra ánh sáng đỏ thì hoàn toàn không có biến hóa gì nữa —— nên hắn lập tức hiểu ra.

“Thằng nhãi, dám lừa ông mày!”

Kình Bát thẹn quá hóa giận.

Kình Bát là kẻ mặt mày thật thà phúc hậu, nhưng trong dạ lại âm hiểm.

Lúc trước, khi Tống Thư Hàng đối phó với Sa Cửu, lấy kiếm phù ra dùng cái một vô cùng sảng khoái, hơn nữa, sau đó Tống Thư Hàng cũng lấy ra thêm một lá phù bảo cấp bậc tam phẩm khác, lại thêm không biết hắn dùng thủ đoạn gì để kích phát được hỏa diễm đao cấp bậc nhị phẩm... cho nên lúc Tống Thư Hàng giơ ‘cánh tay kỳ lân’ lên thì đúng là đã họa được hắn ta thật.

Thật ra không thể trách Kình Bát được, chỉ cần là những tu sĩ đầu óc không chứa toàn cơ bắp ra thì đối mặt với kẻ đã lôi ra được đủ loại như phù bào, pháp khí kích phát hỏa diễm đao như Tống Thư Hàng thì đều sẽ bị cái thứ tên ‘cánh tay kỳ lân’ của hắn dọa sợ.

Kình Bát thẹn quá hóa giận gầm lớn một tiếng, mở hai tay ra, nhào về phía Tống Thư Hàng. Hắn muốn ôm siết lấy cái tên da non thịt mềm yếu như sên này, siết hắn thành thịt vụn! Không chừa lại miếng xương nào luôn!

“Ha ha.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời, không có hơi sợ hãi nào.

Hắn giơ tay nhét bảo đao Bá Toái về lại sau lưng của mình, sau đó chắp tay mà đứng... nói đúng hơn là hắn chắp tay nổi lềnh phềnh trong nước, lộ ra được nửa người. Bởi vì hắn không có bản lĩnh như Kình Bát, trong trạng thái không di chuyển, hắn không thể đứng trên mặt nước được.

"Còn dám giả vờ à!"

Kình Bát cười lạnh, hai tay giơ lớn, định cho Tống Thư Hàng một cái ôm nồng nhiệt.

Nhưng đúng lúc này, Kình Bát đột nhiên cảm giác sau lưng mình bị người ta đạp một cước, đau đớn dữ dội, đau thấu tận tim can!

Hơn nữa, theo sát sau đó là một cỗ lực trùng kích khổng lồ tới mức không thể nào hình dung được, truyền tới từ sau lưng của hắn, quả thật cứ như muốn đụng nát lưng của hắn vậy.

"Chẳng lẽ thật sự là đòn tấn công của cánh tay kỳ lân gì gì đó của thằng nhãi nhất phẩm yếu như sên này sao? Nhưng đòn tấn công từ cánh tay kỳ lân đó vòng qua người ta để tấn công từ đằng sau kiểu gì?" Trong lòng Kình Bát lấy làm khó hiểu.

Trong lúc suy nghĩ, toàn thân của hắn cũng bị đụng bay thẳng ra ngoài:

"A a a a~"

Giữa không trung, tiếng kêu đau đớn của Kình Bát đi theo thân thể của hắn, bay một đường vòng cung qua đầu của Tống Thư Hàng.

...

"Ai da, không phanh lại được."

Lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang lên tại chỗ mà Kình Bát đứng trước khi bị đụng bay đi.

Sau đó, một thân ảnh áo trắng như tuyết, tựa như trích tiên nơi trần thế nhẹ nhàng đáp xuống mặt biển.

Thân ảnh áo trắng này đứng trên mặt nước, nhưng nước biển không thể làm ướt giày của hắn... Mà ở bên cạnh hắn. Còn có một tiểu hòa thượng và một con kinh ba được hai bàn tay vô hình nâng lên, lơ lửng giữa không trung.

Đây đúng là Bạch Tôn Giả, lúc Kình Bát đánh tới chỗ Tống Thư

Hàng thì hắn đã xuất hiện trong phạm vi 300m rồi.

“Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng vui mừng mỉm cười, giơ ngón tay cái lên:

“Cái từ không phanh lại được này dùng chuẩn lắm. Ta thích!”

Bạch tiền bối:

“...”

Cách nói chuyện của Thư Hàng hôm nay bị cái gì thế nhỉ, không những lạ, mà còn có cảm giác kiếm chuyện rất mạnh nữa, cứ cảm giác giống như hắn đang giễu cợt vạn lý phi độn thuật của mình không có phanh ấy!

“Tiền bối, ngài tới đúng lúc lắm!”

Tống Thư Hàng cười hê hê nói:

“Nếu như ngươi mà tới chậm một bước nữa thì chắc là ta đã bị tên to con ban nãy đánh nát nhừ tử rồi.”

“Kẻ thù à?”

Bạch Tôn Giả nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía tên Kình Bát vừa bị hắn dùng một cước đạp bay.

Lúc này Kình Bát cảm giác như eo của mình như bị gãy mất rồi, nhưng bây giờ hắn căn bản không có thời gian xem thử thương thế ở eo ra sao. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn đạo thân ảnh mặc áo trắng kia với vẻ hoảng sợ.

Đặc biệt là khi người mặc áo trắng kia dõi mắt nhìn tới chỗ hắn thì Kình Bát lập tức ngửi thấy mùi chết chóc... Phát ra từ trên người của bản thân mình.

Lúc này, Kình Bát đột nhiên phát hiện, hóa ra bản thân mình cũng không phải không biết sợ như mình vẫn nghĩ —— Kình Bát thân là kim bài trong tổ chức, hắn vẫn cho rằng mình đã có thể xem nhẹ sống chết của bản thân. Nhưng lúc này, hắn lại phát hiện, hóa ra mình lại rất sợ chết.

Không chút do dự, Kình Bát cố gắng nén cơn đau đớn đến từ sau lưng, đâm đầu nhảy vào trong biển. Hắn muốn dựa vào kỹ năng bơi lặn cực kỳ cao thâm của mình để trốn đi trong lòng biển sâu.

Rầm!

Khi hắn đâm đầu xuống đáy biển thì lại cảm giác thứ mình tiếp xúc không phải là nước biển, mà giống như thiết bản vậy.

Không biết từ khi nào, nước biển đã ngưng tụ lại thành một vách tường nước cứng rắn, không phải khối băng. Chỉ là nước biến thành một khối như bước tường, khiến hắn không thể nhảy vào được.

Kình Bát hoảng sợ quay đầu lại, nhìn về phía bóng người mặc áo trắng kia.

Đạo thân ảnh kia đứng trên mặt biển. Đang giơ ngón trỏ ra, chỉa về phía hắn ngoắc một cái nhẹ nhàng —— Quả nhiên sự biến hóa của nước biển là do hắn làm ra.

Ngoắc ngón tay một cái thôi đã khiến nước biển biến thành sắt thép, thực lực phải đáng sợ tới cỡ nào mới làm được như thế?

…

Lúc này, Tống Thư Hàng bơi tới bên cạnh Bạch Tôn Giả, quay đầu lại mỉm cười với Kình Bát:

“Ngươi đã thấy uy lực cánh tay kỳ lân của ta chưa? Sợ không hả?”

Sợ em gái ngươi! Trong lòng Kình Bát chỉ muốn gầm lên một tiếng, cánh tay kỳ lân con mẹ gì, hóa ra là đánh không lại thì mách người lớn, có ngon thì đại chiến ba trăm hiệp với ta này.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía người mặc áo trắng kia, khí thế toàn thân xụi lơ.

Lần này xem ra hắn chết chắc rồi.

“Ồ, cảnh giới nhị phẩm à.”

Lúc này, Bạch Tôn Giả nhìn Kình Bát, hắn sờ sờ cằm, sau đó quay sang nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, ngươi định xử lý hắn thế nào? Muốn giết chết à?”

Tống Thư Hàng nghe Bạch Tôn Giả hỏi thế thì trong lòng chợt động. Chẳng lẽ tiền bối còn định dùng tu sĩ nhị phẩm vào việc gì khác à? Vậy nên hắn mới đáp:

“Tiền bối ngươi cứ xử lý là được.”

“Vậy thì giao hắn cho Dược Sư đi… Dược Sư nói muốn nghiên cứu phong ấn ký ức của những người đã lên hòn đảo thần bí, đúng lúc cần tới vài vật thí nghiệm có thực lực nhị phẩm đổ lên.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

“Vậy cũng được!”

Tống Thư Hàng nói, rồi lại cười khổ:

“Còn nữa, Bạch tiền bối, ta hoài nghi ta cũng từng lên hòn đảo thần bí kia, bởi vì ta phát hiện đột nhiên ta mất một đoạn ký ức rồi.”

“Ừ, ngươi đã lên hòn đảo thần bí rồi.”

Bạch tiền bối trả lời khẳng định điều này.

“Bạch tiền bối cũng biết à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

“Ừ, ta vốn còn định lôi ngươi ra khỏi hòn đảo thần bí kia, nhưng hòn đảo thần bí kia khá cổ quái, ta không thể lôi ngươi ra được. Sau đấy ngươi lại bị tống ra khỏi đó, nên ta vội dùng vạn lý phi độn thuật chạy tới đây.”

Bạch Tôn Giả nói, giơ tay về phía Kình Bát chộp một cái.

Kình Bát không thể làm gì được, bị chộp bay tới chỗ Bạch Tôn Giả.

Lần này Dược Sư cần rất nhiều tu sĩ nhị phẩm và tam phẩm để nghiên cứu. Nếu có đối tượng thích hợp thì đừng nên lãng phí.

“Đáng chết, ta đường đường là kim bài Kình Bát, tuyệt đối sẽ không thành vật thí nghiệm của các ngươi đâu.”

Kình Bát ở giữa không trung tức giận hét lên —— cái từ ‘vật thí nghiệm’ này, vừa nghe đã biết ngay nó là chuyện kinh khủng hơn cả chết.

So với kéo dài chút hơi tàn, Kình Bát thà chọn cái chết. Hắn cắn răng một cái thật mạnh, cắn nát một viên thuốc độc giấu trong chiếc răng giả của mình.

Đây là chất độc cực mạnh có thể giết chết cả tu sĩ nhị phẩm, làm nghề như bọn họ, luôn mang theo rất nhiều thứ và các loại thủ đoạn khác nhau, để cho bản thân của mình có thể chết thoải mái một chút, đỡ phải chịu tra tấn gì nhiều.

Nhưng Kình Bát vừa mới cắn răng giả của mình xong thì lại nhìn thấy người áo trắng nọ ngoắc ngón tay với mình lần nữa, thế nên viên thuốc độc trong miệng hắn đã bị lôi tuột ra khỏi miệng.

“Không thể để ngươi chết được, phải giữ một hơi để bắt về cho Dược Sư, với hắn mà nói thì ngươi quý lắm.”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói, đồng thời vung tay lên, một ngọn lửa lăng không bùng lên, đốt trụi viên chất độc kia.

Tống Thư Hàng lập tức cười toe toét:

“Ha ha ha, kẻ yếu không có quyền chọn lựa... đây là do ngươi tự nói đấy. Những lời này, bây giờ ta xin trả đủ cho ngươi đấy đồ to con.”

Kình Bát im lặng nhắm mắt lại, vẻ mặt không vương vấn cuộc sống này nữa.

...

Sau khi bắt giữ Kình Bát xong, Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới cô gái áo đen bị tên kia ôm ghì tới chết:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, lúc nãy tên to con này có khiến một cô gái mặc váy đen bị trọng thương, chìm vào trong biển rồi. Tên to con này cũng còn một tên đồng lõa, ăn phải một kiếm phù của ta nên cũng chìm vào trong biển. Không biết bây giờ bọn họ còn sống không nữa?”

Thực lực của Tống Thư Hàng không đủ, trước đó chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái kia bị tên to con này siết trọng thương, ném vào trong biển. Bây giờ Bạch tiền bối đã tới rồi, ít nhất cũng phải xem xem đối phương còn cứu được hay không chứ?

“Chìm vào trong biển à?”

Bạch Tôn Giả gật đầu.

Sau đó, hắn búng tay một cái.

Chóc một tiếng, dường như âm thanh vang đi rất xa, thậm chí trực tiếp truyền tới chỗ nào đó ở tận sâu dưới đáy biển.

Chừng mười lăm giây sau...

Mặt biển nhô lên.

“Muu muu muu ~”

Một con cá voi khổng lồ trồi lên từ dưới đáy biển, trên lưng nó còn có hai đạo thân ảnh trắng bệch nữa.

Một người là Sa Cửu trên người mang theo vết kiếm chém.

Một người khác thì đúng là cô gái mặc váy đen kia, nhưng bộ dạng của cô bây giờ cực kỳ thê thảm. Tả sơ sơ thế này vậy, vốn người cô đầy những đường cong hấp dẫn, bây giờ phần trước của cô còn phẳng hơn cả CPU máy tính.

Cái tên to con kia ra tay ghê gớm thật, ôm gái ghì chết quả thật hết sức vô tình.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Cô gái này còn cứu được nữa không?”

Bạch Tôn Giả nhìn cô gái mặc váy đen này rồi gật đầu nói:

“Vẫn còn hơi thở, có thể cứu được. Nhưng phải tìm một chỗ an trí trước đã, rồi mới tiến hành trị liệu cho cô ta được. À... Trước tiên ngươi dùng pháp thuật chữa trị cho cô ta trước đi đã, để duy trì sinh cơ của cô ta!”

“Được rồi!”

Tống Thư Hàng vội bơi tới cạnh con cá voi, nhẹ nhàng nhảy lên lưng của nó. Sau đó kích hoạt pháp thuật trên mặt nhẫn đồng cổ, chữa trị cho cô gái mặc váy đen này.

Sau khi chữa trị xong thì vết thương trên người của cô gái áo đen này cũng khôi phục được một chút, nhưng toàn bộ cơ thể của cô ta thiếu chút nữa đã bị siết nát, không phải một thuật chữa trị đơn giản thế này là có thể chữa khỏi.

Chỉ có thể miễn cưỡng giữ được chút sinh cơ.

Về phần tên Sa Cửu kia thì Tống Thư Hàng sẽ không lãng phí cơ hội dùng trì dũ thuật quý giá này cho hắn rồi.

Đối với mấy tên khốn một giây trước còn muốn lấy mạng hắn thì xin thứ cho Tống Thư Hàng không thể nào bác ái như thánh mẫu Maria được. Cho nên, cứ mặc kệ để cho hắn tự sinh tự diệt đi. Nếu như có thể sống được thì cứ đưa tới cho Dược Sư với Kình Bát, còn nếu không sống nổi thì cho hắn thành đồ ăn cho cá cũng được.

Mà sao nhìn con cá này quen quen thế nhỉ, không phải là cái con cá voi ban nãy mới rơi xuống cùng với hắn đấy chứ?

“Muu muu muu ~”

Con cá voi lệ rơi đầy mặt —— Ừm, không phải nó đang khóc đâu, nó chỉ đang tiết muối thôi!

Thật sự không phải đang khóc đâu... Chắc là thế nhỉ?

Chương 324: Liệu trai tân có con hay không

“Đi tìm hòn đảo nào ở gần đây cái đã.”

Bạch tiền bối đặt Đậu Đậu và tiểu hòa thượng lên lưng của con cá voi kia, lại ném Kình Bát qua một bên khác, sau đó vỗ nhẹ con cá voi.

Khiến con cá voi mới vừa chuẩn bị lặn xuống đáy biển chuẩn bị suy ngẫm về cuộc đời của mình, nay đành phải bắt đầu hành trình một lần nữa...

...

Con cá voi lớn rẽ nước lướt sóng trên mặt biển, tìm kiếm nơi dừng chân.

Tống Thư Hàng thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng mãi mà không cục cựa gì thì hỏi:

“Ồ, Bạch tiền bối, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng bị sao thế?”

Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều mở to mắt, nhưng không nhúc nhích gì, hai đứa này có khi nào ngoan ngoãn như thế đâu.

Sau khi nghe thấy Tống Thư Hàng hỏi thì Đậu Đậu lập tức dùng ánh mắt mong ngóng nhìn về phía hắn, đôi mắt tròn xoe đáng yêu giống như biết nói.

Tiểu hòa thượng cũng như thế, đôi mắt đen láy nhìn về phía Tống Thư Hàng, còn chớp mắt liên tục, trong ánh mắt đầy vẻ nịnh nọt —— Nó còn đang sợ Tống Thư Hàng sẽ đánh cho nó són cả cứt ra quần, đặc biệt là lúc này nó căn bản không có sức phản kháng.

“Không có gì, hai đứa nó trúng một loại tiểu pháp thuật tương tự như thôi miên thôi, tuy rằng ý thức vẫn đang tỉnh táo, nhưng thân thể lại không thể nào cục cựa được, chừng hai ngày nữa là hết ấy mà.”

Bạch tiền bối thản nhiên nói —— với bản lĩnh của hắn, muốn để Đậu Đậu và tiểu hòa thượng khôi phục ngay lập tức cũng không phải việc khó khăn gì.

Nhưng hai đứa này phải chịu khổ một chút mới được.

"Ồ."

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn nhẹ nhàng vuốt ve lông của Đậu Đậu:

"Nghỉ ngơi cho tốt đi, hai ngày nữa là khỏi ngay ấy mà."

Đậu Đậu buồn bực liếc cặp mắt chó của nó, nó đang muốn bảo Tống Thư Hàng đi năn nỉ Bạch tiền bối, để cho bọn nó có thể cử động được sớm một chút, nhưng đáng tiếc là Tống Thư Hàng không phải Hoàng Sơn Chân Quân, không thể nào nhìn mắt đoán ra ý của nó được.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng lại quay sang nhìn tiểu hòa thượng, hỏi:

"Tiểu hòa thượng ngươi muốn nói cái gì à? Mắt bị đau hả? Sao cứ chớp mãi thế?"

Bạch Tôn Giả xoay đầu lại nhìn Tiểu Quả Quả, sau đó phiên dịch:

"Hình như nó đang nghĩ là mong ngươi đừng nhớ tới chuyện nó bỏ nhà đi bụi, đừng có đánh nó són cả cớt thì phải? Chắc là cái này đấy nhỉ?"

Bạch tiền bối ngài nói đúng quá đi mất, Tiểu Quả Quả lập tức chun mũi, muốn khóc ra tới nơi.

Tống Thư Hàng nhíu mày lại:

"Thiếu chút nữa là quên béng mất vụ này rồi. Tiểu Quả Quả ngươi đúng là to gan thật đấy, dám một mình bỏ nhà đi bụi à?"

Tiểu Quả Quả liều mạng chớp mắt, bởi vì ngoại trừ chớp mắt ra thì nó không làm được gì nữa.

Tống Thư Hàng xách tiểu hòa thượng lên. Lật nó nằm sấp xuống, giơ tay phát bôm bốp lên mông nó hai cái.

Sau đó, hắn đanh mặt lại, định mắng mỏ tiểu hòa thượng mấy câu. Nhưng đầu óc cứ xoay vòng vòng không biết phải nói gì thì hơn. Dù sao thì hắn cũng chỉ là sinh viên. Không có kinh nghiệm dạy dỗ trẻ con.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể đanh mặt nghiêm giọng nói:

"Nhớ không được có lần sau nữa đấy, bằng không sẽ khiến người nhà lo lắng lắm có biết không hả?”

Tiểu hòa thượng sụt sịt một cái, chớp mắt thật mạnh, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ rồi.

Tống Thư Hàng thở dài, lại đặt nó ngồi xuống cạnh Đậu Đậu. Tên nhóc này đáng yêu quá, hắn không nhẫn tâm đánh nó són cớt thật.

“Nhớ là không được có lần sau nữa đâu đấy.”

Tống Thư Hàng bồi thêm một câu nhắc nhở.

Tiểu hòa thượng thì lại thầm thở phào nhẹ nhõm —— May quá, không bị đánh bay.

Bạch Tôn Giả thấy Tống Thư Hàng thương tiểu hòa thượng như thế thì mỉm cười nói:

“Thư Hàng, nếu sau này ngươi mà có con thì chắc là sẽ chìu hư nó mất.”

Có... Con... Hai từ này lập tức kéo ra một số đoạn ký ức của Tống Thư Hàng.

Một “mẹ tụi nhỏ” với gương mặt mơ hồ.

Một đứa con trai tên Tống Nhân.

Một đứa con gái tên Tống Miêu.

Con trai lập gia đình.

Con gái đáng yêu rốt cuộc cũng gả cho người ta.

Tống Thư Hàng dùng sức day trán —— đoạn ký ức này thật sự rất rõ ràng và chân thật!

Bạch Tôn Giả nhìn thấy bộ dạng xoắn xuýt của Tống Thư Hàng thì thuận miệng hỏi:

“Ngươi làm sao vậy?”

“Bạch tiền bối, ngươi và ta… A bậy! Ngươi nói xem, liệu có phải ta đã sinh con với người khác rồi hay không?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

Bạch Tôn Giả:

“...”

Bạch tiền bối cảm giác trạng thái của Tống Thư Hàng bây giờ không được đúng lắm.

“Bạch tiền bối, không phải ta đang nói đùa đâu.”

“Là thế này, hình như ký ức của ta ở trên hòn đảo thần bí kia còn sót lại một chút. Có lẽ là vì thực lực của ta yếu quá. Nên giống như đạo đồng nhà hai vị bằng hữu của Dược Sư tiền bối ấy, phong ấn ký ức không được hoàn thiện.”

“Ta nhớ loáng thoáng hình như ta đã kết hôn với một cô gái thì phải?”

“Ta còn sinh hai đứa con, một trai một gái với cô ấy.”

“Cuối cùng, ta tận mắt thấy con trai cưới vợ, con gái gả chồng, ta còn chui rúc trong chăn khóc cực kỳ đau lòng nữa.”

“Tất cả đều rất chân thực, không giống ảo giác. Dường như lúc ở trên hòn đảo thần bí kia ta đã thật sự trải qua chuyện đó vậy!”

Mặt mày Tống Thư Hàng nhăn nhó.

Hơn nữa, trên người của hắn còn xảy ra rất nhều thay đổi nữa —— ví như hắn nhớ rõ lúc mình lên máy bay còn chưa mở được nhĩ khiếu. Nhưng bây giờ hắn đã mở được cả khẩu khiếu luôn rồi! Không chỉ như thế, hắn cảm giác trên người mình vẫn còn nhiều biến hóa khác nữa, nhưng nhất thời chưa phát hiện ra được mà thôi.

“Yên tâm đi, chắc là ngươi đã trải qua một cái ảo giác cực kỳ chân thực ấy mà.”

Bạch Tôn Giả suy tư một lát rồi lại nói tiếp:

“Đừng lo gì cả, muốn biết có phải ngươi thật sự đã trải qua chuyện đó hay không thì cứ đi gặp Dược Sư, để hắn kiểm tra tình trạng thân thể của ngươi là được.”

“Dược Sư tiền bối lợi hại tới vậy sao? Ngay cả chuyện đàn ông có sinh con với phụ nữ hay không mà cũng kiểm tra ra được à?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi lại, dù sao thì người phụ trách mang thai cũng là phụ nữ mà!

Bạch Tôn Giả đáp:

“Ừ, chúng ta có thể thông qua vài phương diện để kiểm tra chính xác vấn đề này —— ví như liệu trai tân có con được hay không.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cứ có cảm giác mình bị Bạch tiền bối chế giễu thẳng mặt là sao nhỉ? Mặc dù hắn biết rõ Bạch tiền bối không có ý đó.

“Muu ~ muu ~~”

Đúng lúc này, con cá voi kêu vang một tiếng.

Bởi vì có một hòn đảo nhỏ xuất hiện ở phía trước mặt của bọn họ.

“Đi thôi, lên đảo trước để còn chữa trị thương thế của tiểu cô nương này cái đã.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, thương thế của cô gái váy đen này quá nặng, vẫn nên trị liệu trước thì tốt hơn. Nếu như chậm trễ thì e là sẽ tiêu đời mất...

...

Thời gian trôi qua từng phút một.

Sở Sở cảm giác như mình đã rơi vào trong một cơn ác mộng rất đáng sợ, khắp nơi đều là một mảnh tối đen, cô biết rõ đây là mơ, nên muốn tỉnh lại, nhưng không sao tỉnh được.

“Đáng chết, để ta tỉnh lại, mau để cho ta tỉnh lại.”

Sở Sở tức giận kêu to lên.

Cô là đệ tử thiên tài trong lứa con cháu trẻ tuổi của Sở gia.

Bây giờ thế gia họ Sở của cô phải lên Đoạn Tiên đài với Hư Kiếm phái.

Lúc lên Đoạn Tiên đài, hai bên sẽ dựa vào bối phận để sắp xếp trận chiến.

Sở Sở là hy vọng trong lứa đệ tử trẻ tuổi sẽ xuất chiến của thế gia họ Sở, chỉ cần cô xuất chiến thì có thể nắm chắc phần thắng một trận khi đánh với Hư Kiếm phái ở Đoạn Tiên đài. Thậm chí nếu như phải chiến đấu liên tục thì một mình cô có thể đánh bại hết lứa đệ tử trẻ tuổi của Hư Kiếm phái.

Bởi vì trong số các đệ tử trẻ tuổi của Hư Kiếm phái thậm chí còn không có một tu sĩ nhị phẩm nào! Bởi thế nên Hư Kiếm phái mới bỏ ra một cái giá đắt, nhờ người ngăn cản cô quay về tham gia Đoạn Tiên đài, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Để ta tỉnh dậy đi, ta nhất định phải đến kịp trận đấu Đoạn Tiên đài, mặc kệ thế nào... Nhất định phải quay về kịp!

Dường như ông trời cũng nghe được tiếng lòng của Sở Sở.

Cuối cùng cô cũng mở mắt ra được.

Sau đó, cô nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi có nụ cười dịu dàng đang ngồi bên cạnh mình.

Bên cạnh chàng trai trẻ tuổi kia còn có một tiểu hòa thượng với vẻ mặt tò mò và một con chó kinh ba nho nhỏ vô cùng đáng yêu —— Bạch Tôn Giả rốt cuộc cũng đại phát từ bi, để cho tiểu hòa thượng và Đậu Đậu khôi phục khả năng hành động. Nhưng thân thể của hai đứa vẫn rất yếu ớt, chỉ có thể hành động được như người bình thường mà thôi.

“Thư Hàng sư huynh, cuối cùng nữ thí chủ này tỉnh rồi.”

Tiểu hòa thượng vui vẻ kêu lên, cứu một mạng người hơn xây mấy tháp phù đồ đấy.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói với Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, đi xem xem Bạch tiền bối đã bế quan xong chưa, nếu đã xong thì mời Bạch tiền bối tới xem vết thương cho vị đạo hữu này nhé.”

Sau khi lên đảo... Bạch Tôn Giả đã nối xương, khu trừ chân khí do Kình Bát để lại trong cơ thể cho cô gái váy đen này và xử lý nội thương xong xuôi. Nhưng chỉ có thể cầm chừng thương thế của cô, khiến cho thương thế của cô ấy trở nên xấu nữa. Những chuyện còn lại, chỉ có thể chờ sau này gặp được Dược Sư thì lại chữa trị cho cô ta thêm lần nữa mà thôi.

Sau khi làm xong, dường như Bạch Tôn Giả đột nhiên nổi hứng bế quan tu luyện, nên đã bỏ chạy đi chỗ khác để bế quan ngắn chừng bốn giờ.

Bế quan cuồng nhân Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng đã quen với cái tính nói bế quan là bế quan của Bạch tiền bối rồi.

“Gâu.”

Đậu Đậu kêu một tiếng, loạng choạng chạy tới chỗ Bạch Tôn Giả bế quan.

...

“Ta sao thế này?”

Sở Sở yếu ớt hỏi lại.

Trong lúc nói chuyện, cô cố gắng nhớ lại, nhanh chóng nhớ ra chuyện xảy ra trước khi mình mất đi ý thức —— hình như mình bị hai tên sát thủ đuổi giết ở trong biển. Sau đó hình như thiếu niên trước mắt rơi xuống từ trên trời cùng với một con cá voi thì phải?

Tiếp theo, mình bị tên to con kia làm cho hôn mê.

Sở Sở nhìn Tống Thư Hàng với vẻ cảm kích:

“Là ngươi đã cứu ta sao?

“Là Bạch tiền bối của ta đã cứu cô.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Vết thương của cô rất nặng, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Chờ vị tiền bối khác của ta tới thì ta sẽ nhờ hắn xem xét thương thế lại cho cô.

Thương thế? Đúng rồi, thiếu chút nữa mình đã bị tên to con kia giết chết rồi.

Sở Sở muốn ngẩng đầu lên xem xét thương thế của mình, nhưng cô mới cựa mình một cái thì toàn thân đã đau đớn như bị xé rách.

“Đừng có cử động, nếu cử động thì miệng vết thương sẽ toác ra đấy.”

Tống Thư Hàng vội vàng đè Sở Sở nằm xuống.

“Xin hỏi phải mất bao lâu thương thế của ta mới có thể khôi phục được?”

Sở Sở vội hỏi, mấy ngày nữa là tới trận đấu Đoạn Tiên đài rồi.

“Ta cũng không biết nữa, nhưng ta có một vị tiền bối khác có y thuật rất cao minh, vết thương cỡ như cô, ta nghĩ chỉ chừng mấy tháng là có thể khôi phục ấy mà.”

Tống Thư Hàng đoán chừng.

“Mấy tháng ư?”

Sở Sở mở to hai mắt.

Mấy tháng nữa thì Đoạn Tiên đài đã kết thúc mất rồi. Lỡ như kiếm quyết bị Hư Kiếm phái cướp mất thì cô sẽ trở thành kẻ tội đồ của Sở gia mất!

Sở Sở cảm thấy lo lắng vô cùng, sau đó, trước mắt cô tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

“Ủa, sao lại hôn mê nữa rồi?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, nói:

“Là vì biết được chỉ cần vài tháng là khôi phục thương thế nên vui tới mức hôn mê à?”

“Thư Hàng sư huynh.”

Lúc này, tiểu hòa thượng ngồi bên cạnh mới nghiêm túc nói:

“Ta thấy vẻ mặt của vị nữ thí chủ này trước khi hôn mê có vẻ không giống như vui mừng lắm thì phải?”

Chương 325: Tử viết: Lột da ra chính là thịt!

“Vậy sao?”

Tống Thư Hàng sờ cằm, đoán thử:

“Sau khi nhặt lại được một cái mạng, nghe thấy vết thương nghiêm trọng cỡ này chỉ cần vài tháng là có thể khôi phục mà còn sốc nặng hôn mê bất tỉnh cơ á? Vậy xem ra chắc cô ấy có chuyện gì gấp lắm cần phải làm rồi nhỉ? Nên nghe mình cần mấy tháng mới khôi phục được thì mới quýnh quánh lo lắng mà hôn mê chăng?”

“Thư Hàng sư huynh thông minh hơn người.”

Tiểu hòa thượng nịnh nọt với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Từ sau khi Tống Thư Hàng không đánh nó són cả cớt ra thì hình như quan hệ giữa tiểu hòa thượng và Tống Thư Hàng đã thân thiết hơn rất nhiều.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Đậu Đậu mới chạy về:

“Bạch tiền bối vẫn còn chưa bế quan xong, Thư Hàng, ngươi có hỏi rõ lai lịch của cô gái váy đen này chưa?”

“Còn chưa kịp hỏi han gì thì cô ấy đã kích động ngất tiếp rồi.”

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Hay là ta lại dùng thêm một trì dũ thuật cho cô ấy nữa nhé? Để cô ấy tỉnh lại rồi chúng ta hỏi luôn?”

“Thử đi, nếu như cô ta tỉnh lại lần nữa thì hỏi kỹ thân phận với lai lịch của cô ta đã, sau đó tốt nhất là bảo cô ta viết thêm tờ di chúc đi. Cô ta bị thương nặng quá rồi, không biết tới khi nào Dược Sư mới đến đây. Lỡ như Dược Sư tới muộn, cô ta đột nhiên ngủm thì sao?”

Đậu Đậu nói.

Tuy rằng lời nó nói hơi khó nghe, nhưng cũng có lý lắm.

“Cũng đúng.”

Đậu Đậu gật đầu.

Tiếp theo, hắn cởi áo của mình ra, đắp lên chân của cô gái váy đen kia lại.

Trong quá trình cô gái váy đen kia tránh né đám người Lang Nhất, Ngưu Nhị và Viên Tứ tấn công thì đã xé vạt váy của mình, nhảy vào trong biển… cái áo của Tống Thư Hàng có thể che bớt phần nào mấy chỗ da thịt lộ ra của cô ấy.

Sau đó, Tống Thư Hàng kích hoạt chiếc nhẫn đồng cổ, dùng thêm một lần trì dũ thuật cho cô.

Ba giây sau, Sở Sở cô nương hôn mê vì kích động đã mở mắt ra lần nữa.

Lúc này, ánh mắt của cô ấy đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cô cười khổ nói:

“Cảm ơn đạo hữu đã ra tay giúp đỡ.”

“Cô hãy giữ bình tĩnh đi, lần này đừng có mà kích động ngất tiếp nữa nhé.”

Tống Thư Hàng nói, trì dũ thuật trên chiếc nhẫn cổ đồng này chỉ còn có một lần thôi, không thể lãng phí nữa.

Cô gái váy đen gật đầu —— động tác nho nhỏ này lại khiến cô đau đớn khắp toàn thân. Chỉ cựa mình nhẹ một cái thôi đã như thế rồi. Cũng may mà cô ta may mắn gặp phải Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả. Bằng không, với thương thế cỡ này thì cô ta đã tiêu tùng từ lâu rồi.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi:

“Đừng có nhúc nhích… nhân lúc cô vẫn còn ý thúc, nếu như không ngại thì có thể nói cho ta biết lai lịch của cô được không? Ngoài ra… Để đề phòng bất trắc, cô có muốn để lại di ngôn gì không?”

Sở Sở:

“…”

Một lát sau, cô cẩn thận hỏi lại:

“Không phải khi nãy ngươi đã nói có thể chữa được cho ta à?”

Tống Thư Hàng cười khan, nói:

“Cái này cũng là để đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra ấy mà. Không biết tới khi nào thì vị tiền bối có ý thuật cao minh kia của ta mới tới nơi này được. Thương thế của cô thật sự quá nặng, Lỡ như vị tiền bối kia còn chưa quay về mà cô đã chết vì thương thế quá nặng thì... Khụ, cho nên, cô có muốn để lại di ngôn gì không?"

Tiểu hòa thượng ngồi bên cạnh nhắc nhở:

"Thư Hàng sư huynh à, sao ngươi nói huỵch toẹt ra thế? Phải uyển chuyển một chút chứ."

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn cũng biết là phải uyển chuyển một chút, nhưng đây cũng là lần đầu hắn rơi vào hoàn cảnh đi khuyên người ta viết di chúc mà, nên căn bản không biết phải khuyên bảo uyển chuyển kiểu gì cho phải —— chẳng lẽ phải nói: 'Xin chào, ta xin uyển chuyển nhắc nhở cô, tới lúc cô phải viết di chúc rồi đấy' hả?

Sở Sở ở bên cạnh thở dài nói:

"Không sao cả, nếu như thân là tu sĩ mà không thể xem nhẹ chuyện sống chết thì còn tu chân kiểu gì nữa?"

Sau đó, cô bắt đầu giới thiệu thân phận của mình.

Thân phận của cô cũng chẳng có gì để giấu giếm cả, bởi vì trên người cô có mang theo thẻ bài thân phận đệ tử thế gia họ Sở rồi, nếu như đối phương mà có lòng dạ gì thì chỉ cần xét đồ của cô là đoán ra thân phận được ngay.

"Ta tên là Sở Sở, là đệ tử của một thế gia họ Sở trong tu chân giới."

Sở Sở hít sâu một hơi, bắt đầu kể thân phận của mình ra.

Tống Thư Hàng thấy cái thế gia họ Sở kia hơi quen tai:

"Những tên đuổi giết cô có lai lịch thế nào? Tại sao chúng lại phải đuổi giết cô?"

"Chắc là một số thành viên của mấy tổ chức tu sĩ nhận tiền của người ta để làm việc... Về phần lý do tại sao họ lại đuổi giết ta, thì là vì thế gia họ Sở của chúng ta gần đây có hơi ân oán với một môn phái tu chân tên Hư Kiếm phái. Bởi vì vài nguyên nhân nên gần đây thế gia của chúng ta có một số mâu thuẫn với Hư Kiếm phái. Hai bên đang chuẩn bị giải quyết ân oán ở Đoạn Tiên đài. Ta là một thành viên sẽ tham gia Đoạn Tiên đài của thế gia họ

Sở, vì muốn chiến thắng Đoạn Tiên đài nên Hư Kiếm phái mới không từ thủ đoạn âm thầm mời người ra tay với ta."

Sở Sở đáp.

Lúc cô giới thiệu bản thân mình cũng cố ý giấu đi lý do bắt nguồn cho ân oán của thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái —— ấy chính là kiếm quyết. Không thể có lòng hại người. Nhưng phải có lòng đề phòng người. Mà kiếm quyết cũng không phải chuyện nhất định phải nói ra, cô đương nhiên sẽ không lắm miệng nói ra làm gì, đỡ xảy ra thêm chuyện.

"Ân oán của thế gia và kiếm phái à?"

Tống Thư Hàng đột nhiên vỗ đầu mình một cái, hắn chợt nhớ tới chuyện Vũ Nhu Tử đã từng nhắc tới với mình, vậy nên mới hỏi thử:

"Đợi đã, có phải vì thế gia họ Sở của các cô sở hữu một phần kiếm quyết, nên mới bị một môn phái nhỏ ở gần đó kiếm chuyện sinh sự đủ điều, sau đó hai bên mới sinh ra ân oán hay không?"

Sở Sở mở to hai mắt:

"..."

Ta chưa nói gì hết mà, tại sao chàng trai trước mắt này lại biết rõ chuyện của thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái như thế chứ. Hơn nữa... Hư Kiếm phái mà là môn phái nhỏ á? Chính là cái môn phái nhỏ đó đã hành hạ thế gia họ Sở của cô thê thảm đấy.

"Nhìn vẻ mặt của cô thì đúng là thật rồi, xem ra ta và thế gia họ Sở của cô cũng có hơi duyên phận đấy."

Tống Thư Hàng mỉm cười nói:

"Xin tự giới thiệu đã nhé, ta tên là Tống Thư Hàng, xem như là tán tu. Ta có một vị đạo hữu tên là Vũ Nhu Tử, cô ấy là bạn tốt của một vị đệ tử trong Sở gia của các cô."

Sở Sở im lặng nhìn Tống Thư Hàng —— trên đời này lại có chuyện trùng hợp tới vậy sao?

Lúc này, tiểu hỏa thượng ngồi bên cạnh vỗ vỗ tay, cũng tự giới thiệu về bản thân:

"Tiểu hòa thượng tên là Tiểu Quả Quả, là đệ tử của Thiên Nhai Vân Du Tự."

“Thiên Nhai Vân Du Tự?”

Sở Sở mở to hai mắt nhìn:

“Là Thiên Nhai Vân Du Tự kia sao?”

Là Thiên Nhai Vân Du Tự trong truyền thuyết, một nửa ở hiện thế, một nửa ở dị không gian, không có địa điểm cố định, có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trên thế giới đó sao? Đây là thế lực phật môn cao cao tại thượng ở tu chân giới này, là tồn tại khiến những thế gia tu chân nhỏ như cô chỉ có thể ngước nhìn mà thôi.

“Ta nhớ Thiên Nhai Vân Du Tự trong tu chân giới của bọn ta chắc là chỉ có mỗi một cái mà thôi, không có chi nhánh nào đâu.”

Tiểu hòa thượng chắp hai tay, mỉm cười nói. Cảm thấy rất đỗi kiêu ngạo vì môn phái của mình.

Sau khi tiểu hòa thượng giới thiệu bản thân xong thì kinh ba Đậu Đậu vội vàng nhào lên.

“Ta là yêu khuyển Đậu Đậu, ngươi cứ gọi ta là Đậu Đậu đại ca là được. Tiểu cô nương, ta thấy ngươi không tệ, chỉ cần ngươi đồng ý trở thành muội muội kết nghĩa của ta thì ta sẽ bảo kê cho ngươi! Chỉ là một Hư Kiếm phái mà thôi, bản Đậu Đậu giúp ngươi san bằng bọn chúng nhé?”

Đậu Đậu hếch đầu lên, nói với vẻ đắc ý.

“Đậu Đậu, đừng có phá nữa.”

Tống Thư Hàng gõ đầu Đậu Đậu. Nó mà nhúng tay vào thì chỉ dễ làm rộn chuyện lên thì có. Đối với chuyện này, Tống Thư Hàng đã có trải nghiệm sâu sắc —— ví như khi hắn nhờ Đậu Đậu đi tìm tiểu hòa thượng Tiểu Quả Quả thì rốt cuộc Đậu Đậu nó lại xách tiểu hòa thượng bỏ nhà đi bụi chung với nó luôn.

Sở Sở cười khổ một tiếng.

“Khụ khụ, lạc đề rồi đấy, Sở Sở cô nương này, cô có di nguyện gì không?”

Tống Thư Hàng lại chỉnh chủ đề lại.

Rốt cuộc Sở Sở cũng thở dài, nói:

“Nếu như ta thật sự xảy ra chuyện gì thì kính xin Thư Hàng đạo hữu hãy đưa di cốt của ta quay về thế gia họ Sở được không?”

“Được, ta nhớ rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Sở Sở cô nương, cô cứ nằm nghỉ ngơi đi nhé.”

Sở Sở khẽ gật đầu, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Tống Thư Hàng sờ sờ cằm —— lại nói, Đoạn Tiên đài là cái gì nhỉ? Lẽ nào là nơi dùng để luận võ như luận võ đài à?

…

Chừng năm phút sau, Sở Sở lại hôn mê thêm lần nữa, trạng thái thân thể của cô thật sự quá tệ.

Đậu Đậu nhàm chán nằm trên đảo phơi nắng, bây giờ thân thể của nó vẫn đang ở trong trạng thái suy yếu, cho dù muốn làm gì thì cũng chẳng có sức mà làm.

Tiểu hòa thượng thì yên lặng ngồi trên một hòn đá, bắt đầu đả tọa tụng kinh. Dù không ở trong Thiên Nhai Vân Du Tự, nhưng mỗi ngày nó vẫn tụng kinh đầy đủ.

Tống Thư Hàng bắt đầu tìm một chỗ mát ngồi lại. Bắt đầu sửa sang lại đồ đạc trên người mình.

Đầu tiên là bảo đao Bá Toái, sau đó là phi kiếm dùng một lần bản 004 với ba lô của hắn.

Bên trong ba lô có hồn châu, đan dược, kim gài áo biến ảo, phù bảo... Và một cái hộp nhỏ.

Ủa? cái hộp nhỏ này trông lạ thế nhỉ, bên trong đựng cái gì đây?

Tống Thư Hàng tò mò mở cái hộp nhỏ này ra, phát hiện bên trong có mười sáu gốc thực vật mỏng tang như sợi tóc, mấy gốc thực vật này có bộ dạng sống động như chân long.

Nhưng hắn không nhớ gì về loại thực vật này hết, lẽ nào đây là thu hoạch ở trên hòn đảo thần bí à?

Đúng lúc này, hắn thấy được một tờ giấy ở đáy hộp. Đó là chữ viết do hắn dùng bút lông viết lại, bên trên viết bốn chữ long cốt khô đằng.

“Long cốt khô đằng?! Đây không phải loại thiên tài địa bảo có thể giúp thương thế của A Thập Lục khôi phục nhanh hơn sao?”

Tống Thư Hàng cẩn thận cất hộp long cốt khô đằng này lại, trong lòng vô cùng kích động.

Có mớ long cốt khô đằng này thìTô Thị A Thập Lục có thể nhanh chóng khôi phục thương thế đúng không?

Sau khi cất cái hộp xong, Tống Thư Hàng lại mò ra được một thứ xa lạ ở trong ba lô —— đó là một cái túi tiền hình thỏ rất đáng yêu.

Nhìn thấy thứ này, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy xấu hổ cực kỳ, tại sao thứ này lại xuất hiện trong ba lô của hắn nhỉ?

Chẳng lẽ mình nhặt được trên hòn đảo thần bí à?

Nhặt được của rơi thì phải trả lại cho người bị mất chứ.

Nhưng vấn đề là, bây giờ mình căn bản không nhớ được chút gì về hòn đảo thần bí đó thì biết tìm chủ nhân của túi tiền này kiểu gì?

Giờ ném nó đi hay là cho một cô nàng nào đó nhỉ?

Dù sao thì túi tiền này không thích hợp để hắn dùng.

Trong lúc đang nghĩ thế, Tống Thư Hàng mở túi tiền này ra,thuận tiện xem bên trong có gì.

Sau đó, hắn thấy bên trong túi tiền có một tờ giấy nhỏ xíu xiu.

Hắn tò mò lấy tờ giấy này ra xem.

Vừa mới lấy ra thì đột nhiên... Mẩu giấy bé tí teo cỡ ngón út tự nhiên lại biến thành một tờ giấy trắng to như cái bàn.

Biến lớn luôn?

Chỉ thấy bên trên tờ giấy trắng kia có một dòng chữ to cứng cáp hữu lực: Túi nhất thốn chỉ xà.

Sau đó bên cạnh lại có một hàng chữ nhỏ: Nắm lỗ tai bên trái củ con thỏ, rót khí huyết chi lực, chân khí hoặc linh lực vào là có thể thu nhỏ thứ tiếp xúc với nó để cho vào túi.

Bên cạnh hàng chữ nhỏ kia còn có một dòng chữ nhỏ hơn nữa: Mong là ngươi đừng có vứt chiếc túi đáng yêu này đi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nguy hiểm quá đi mất, ban nãy hắn thật sự đã nghĩ tới việc ném chiếc túi tiền này đi!

Mình thu hoạch bộn như vậy sao? Thậm chí còn tìm được cả da của nhất thốn chỉ xà nữa chứ.

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng cầm lỗ tai trái của con thỏ, đưa khí huyết chi lực vào, áp cái túi con thỏ lên ba lô của mình.

Sau một khắc, ba lô bị thu nhỏ lại còn chừng một cái móng tay, bị Tống Thư Hàng nhét vào trong ví tiền con thỏ.

“Tuyệt quá.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, có nó rồi thì sau này mình ra ngoài cũng dễ dàng hơn!

Cẩn thận cất kỹ chiếc túi con thỏ này, Tống Thư Hàng mở điện thoại của mình lên, kéo máy lên.

Trên đảo này không thể bắt sóng điện thoại được.

Vốn còn định lên nhóm Cửu Châu Số 1 liên lạc với Tô Thị A Thất tiền bối, bảo hắn tới đây lấy long cốt khô đằng về cho A Thập Lục. Bây giờ xem ra chỉ có thể chờ tới lúc đến nơi nào có sóng thì lại liên hệ với Tô Thị A Thất tiền bối sau vậy.

Ngoài ra, bởi vì điện thoại của hắn không có sóng, nên bây giờ hắn vẫn chưa nhận được cái món quà đầy kinh hỉ mà Vũ Nhu Tử gửi tới.

...

Ở trên một hòn đảo nhỏ thuộc Thái Bình Dương cạnh biển Đông.

Ngày hôm nay, trên hòn đảo nhỏ yên bình đột nhiên có mấy đoàn hỏa diễm khổng lồ rơi xuống.

Đoàn hỏa diễm đầu tiên đáp xuống, bên trong có rất nhiều bóng người xuất hiện.

Trong đó có hai người đàn ông mặc đồ cơ trưởng lái máy bay, vài người tiếp viên hàng không và rất nhiều nam nữ khác nữa, trong đó có cả con gái đệ tử Joseph trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng là Kỷ Song Tuyết. Những người này rơi xuống hòn đảo, ngã la liệt khắp bãi cát bên bờ biển, toàn bộ đều ở vào trạng thái hôn mê.

Ngay sau đó là đoàn hỏa diễm thứ hai, đoàn hỏa diễm này nhỏ hơn, bên trong chỉ có hai bóng người —— ông chú da đen nghe nói là nhảy rất điêu luyện và cậu bé ngoan ngoãn muốn gặp ba mẹ kia.

Hai người bọn họ là người đã chọn nút YES khi ở cổng của tòa thành cổ.

Bên trong đoàn hỏa diễm thứ ba là mấy người đã hoàn thành giao dịch để rời khỏi thiên giới đảo, bao gồm Lâm Thổ Ba, anh em Gia Cát, chị em Lục Phỉ và những người hành khách khác.

Bên trong đoàn hỏa diễm thứ tư thì là tám bóng người dính đầy máu tươi, áo quần trên người họ đều rách nát, người ngợm cũng be bét máu, nhưng quỷ dị thay chính là trên người bọn họ không hề có miệng vết thương nào.

Đây là những hành khách trên chiếc máy bay gặp nạn kia.

Sau khi bốn đoàn hỏa diễm này rơi xuống thì lại nhanh chóng tắt ngấm đi.

Ngoại trừ Tống Thư Hàng ra, tất cả hành khách còn lại đều rơi xuống khắp bãi biển, hôn mê bất tỉnh.

...

Chừng mười phút sau.

Có một nhóm thổ dân mặc da thú, tay cầm vũ khí nguyên thủy chạy ra từ tận sâu trong hòn đảo. Bọn họ nhìn thấy đoàn hỏa diễm rơi xuống từ trên không, bị ngọn lửa hấp dẫn nên mới chạy ra đây.

“Là người, rất nhiều người!”

Lúc này, một nữ thổ dân chỉ vào mấy hành khách trên bờ cát, dùng tiếng Trung lọng ngọng kêu lên.

“Tử viết: Có bạn tới chơi, lòng mừng khôn xiết! Ngững người này, bạn! Chúng ta nên sung sướng!”

Một thổ dân trông có vẻ như cầm đầu nói rất nghiêm túc.

Người này mới nói xong thì một thổ dân hơi mập khác lập tức sáng rỡ cả hai mắt:

“Tử viết: Lột da thì là thịt! Đây đều là năng lượng, đã lâu lắm ta không được ăn thịt rồi!”

Bốp! Thổ dân trông như cầm đầu kia giơ tay ra nện cho thổ dân mập kia một cú... Thèm thịt tới điên rồi hả!

Chương 326: Đám thổ dân biết đọc tam tự kinh.

“Đừng có làm bậy, dùng ‘Tử viết’ bậy bạ, bị ác ma kia, biết được thì lòng bàn tay của chúng ta, sẽ bị đánh đỏ đấy! Hơn nữa, chúng ta không phải bộ tộc ăn thịt người, đừng có thèm thịt tới mức phát điên như thế!”

Thổ dân trông như cầm đầu kia kại dùng tiếng Trung sứt sẹo lắp bắp nói thêm.

Thổ dân hơi mập kia bị thủ lĩnh đánh cho một cú, dường như nhớ tới sự đáng sợ của “ác ma” kia, vội rụt cổ lại, không dám hó hé thêm nữa.

Tiếp theo, thổ dân trông như cầm đầu kia lại phất tay lên, dùng tiếng Trung lăp bắp nói:

“Trước tiên, đưa tất cả, quay về đi!”

Vậy nên một đám thổ dân bắt đầu cõng, bế, xách, khiêng mấy hành khách bị hôn mê này quay về.

...

Không bao lâu sau.

Các hành khách hôn mê lần lượt tỉnh lại.

Sau khi bọn họ mở mắt ra thì lập tức phát hiện mình đang nằm trong một căn nhà tranh khổng lồ. Ở bên cạnh bọn họ là một nhóm người da màu nâu đỏ, mặt mày bôi đủ loại màu mè khác nhau.

Những người kia mặc da thú, tay cầm đủ loại vũ khí, có một số người còn đeo mặt nạ trông rất dữ tợn... bọn họ giống như chui ra từ trong phim ảnh về thổ dân nguyên thủy vậy, đầy cảm giác nguyên thủy và hoang dã.

Sau khi các hành khách nhìn thấy mớ vũ khí sắc bén trong tay bọn họ xong thì lại càng hoảng sợ hơn, ai cũng nuốt nước bọt ừng ực.

Sau đó, các hành khách đưa mặt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

“Tao nhớ... Bọn mình đang ở trên máy bay, bay ở trên trời mà nhỉ? Sao tự nhên lại tới nơi kỳ lạ này thế?”

Lâm Thổ Ba nhỏ giọng nói với Cao Mỗ Mỗ nằm bên cạnh.

Cao Mỗ Mỗ cười khổ lắc đầu, đồng thời cũng cẩn thận ôm bạn gái Nha Y vào lòng —— đám thổ dân này sẽ không phải là bộ tộc ăn thịt người đấy chứ?

Ấn tượng của người bình thường về thổ dân phần lớn đều bị ảnh hưởng từ mấy bộ phim điện ảnh, mà trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình thì thổ dân phần lớn đều xuất hiện với thân phận bộ tộc ăn thịt người. Nên khi bọn họ nhìn thấy thổ dân thì suy nghĩ đầu tiên chính là liên tưởng tới bộ tộc ăn thịt người ngay.

“Không phải chúng ta bị xuyên việt đấy chứ?”

Cô nàng Lục Phỉ bị nhét chung chỗ với bọn họ bắt đầu tưởng tượng lung tung, nên nhỏ giọng hỏi.

Chị gái của Lục Phỉ:

“...”

Lúc này, đệ tử trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng là Joseph thầm siết chặt nắm tay. Hắn cẩn thận kéo con gái Kỷ Song Tuyết lại bên cạnh bảo vệ, đồng thời, hắn bắt đầu cân nhắc đủ điều.

Không biết mấy người thổ dân này là bạn hay là địch đây?

Nếu như là địch thì mấy hành khách bên này chỉ toàn tay không, còn đối phương thì có cầm vũ khí, thoạt nhìn cũng đủ biết phần thắng không được bao nhiêu.

Có lẽ bây giờ đã đến lúc để ta dùng tới tuyệt thế võ học mà sư phụ dạy rồi!

Joseph siết chặt nắm đấm.

Hắn có lòng tin tuyệt đối vào sư phụ Tống Thư Hàng —— hắn tin tưởng võ công mà vị sư phụ chỉ cần hất nhẹ tay một cái là có thể đánh nổ cả không khí kia truyền thụ cho mình nhất định là tuyệt thế thần công!

Mặc dù bản thân chỉ mới tu luyện hơn một tháng mà thôi. Nhưng Joseph cảm giác mình đã mạnh mẽ hơn nhiều lắm rồi!

Ờ? Sao cứ cảm thấy cảnh này quen quen thế nhỉ... Hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Trong lòng Joseph đột nhiên dâng trào cảm giác kỳ lạ “dường như đã từng”, hình như đã từng diễn ra cảnh tượng tương tự thế này ở đâu rồi thì phải? Kiểu như từng xảy ra ở trong mơ hay là lúc trước gì chăng?

Tại sao mình lại có cảm giác kỳ quái này nhỉ? Trong lòng Joseph cảm thấy nghi hoặc.

Đợi đã... Sư phụ đâu rồi?

Sư phụ cũng lên máy bay cùng với mình mà!

Joseph vội vàng ngẩng đầu lên tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy bóng dáng của sư phụ Tống Thư Hàng đâu.

Sư phụ đi đâu mất rồi?

Không chỉ riêng gì Joseph, mà đám người Cao Mỗ Mỗ, Lâm Thổ Ba và anh em Gia Cát Trung Dương cũng nhanh chóng phát hiện không thấy Tống Thư Hàng đâu...

“Thư Hàng đâu? Nó đâu rồi?”

Lâm Thổ Ba nhỏ giọng hỏi.

“Nó không ở đây à?”

Cao Mỗ Mỗ nheo mắt lại, bởi vì mất toi mắt kính, cho nên cậu ta nhìn không rõ lắm. Cậu ta nhìn quanh một vòng, quả thật không thấy Tống Thư Hàng.

Lục Phỉ nhỏ giọng đáp:

“Mình cũng không thấy bạn Tống Thư Hàng đâu, liệu có phải cậu ấy bị lạc với mọi người không nhỉ?”

Cao Mỗ Mỗ nhíu mày, nói với vẻ lo lắng:

“Toàn bộ hành khách trên máy bay đều ở đây, sao chỉ thiếu có mỗi mình nó chứ?”

Mọi người lại lập tức nghĩ tới “bộ tộc ăn thịt người”. Không phải Tống Thư Hàng là người đầu tiên bị bắt đi làm thịt đấy chứ?

Mấy người Lâm Thổ Ba lập tức lo lắng không yên.

Đồng thời, những người hành khách ngồi cạnh cơ trưởng cũng nơm nớp hỏi han:

“Cơ trưởng à, máy bay của chúng ta gặp phải sự cố gì thế? Tại sao chúng ta lại ở nơi này vậy?”

Cơ trưởng cũng chẳng hiểu ra làm sao nên chỉ đành lắc đầu chứ không biết phải trả lời kiểu gì —— có trời mới biết đã xảy ra chuyện gì!

Rõ ràng một giây trước ông còn đang lái máy bay phây phây ra đó, nhưng một giây sau thì đột nhiên lại mất đi ý thức... tới khi tỉnh lại thì đã bị một đám thổ dân bao vây. Ông thậm chí còn không có thời gian để kịp tiêu hóa giảm sốc nữa.

“Chúng ta chẳng gặp phải sự cố gì hết, tôi cũng đang nghi ngờ không biết có phải chúng ta bị xuyên việt thật không nữa?”

Một tiếp viên hàng không hạ giọng đáp.

“Có lẽ không phải xuyên việt đâu, chắc là máy bay của chúng ta gặp sự cố gì đó, nên rơi xuống ở trên một hòn đảo hoang sơ chưa bị khai phá ở giữa biển thôi.”

Lúc này, vị giáo sư tóc trắng phau kia mới lên tiếng.

Trong lúc các hành khách đang xì xào bàn tán với nhau thì những thổ dân cầm vũ khí, mặc da thú kia đột nhiên chia ra làm hai bên, xếp hàng thẳng tắp.

Sau đó, đám thổ dân kia ngẩng đầu ưỡn ngực lên.

Tiếp theo, một nữ thổ dân mở miệng đọc:

“Nhân chi sơ, tính bản thiện!”

Vừa mở miệng thì đã dùng tiếng Trung cực chuẩn để đọc tam tự kinh, phát âm tròn trịa, giọng cũng rất hay.

Cô ta mở miệng nói xong thì toàn bộ hành khách trên máy bay đều đực mặt ra ngu người.

Tiếp theo, những thổ dân khác cũng bắt đầu đồng thanh đọc:

“Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. Cẩu bất giáo, tính nãi thiên. Giaó chi đạo, quý dĩ chuyên. Tích Mạnh Tử, trạch lân xử. Tử bất học, đoạn ky trữ...”

Mặc dù đọc còn lọng ngọng. Nhưng rất nhiều mọi người ở đây đều có thể nghe hiểu được, đây đúng là nội dung của tam tự kinh.

“Phì…”

Cô nàng Lục Phỉ kia khá dạn dĩ, nên khi nhìn thấy cảnh một đám thổ dân mặt mày nghiêm túc, ngẩng đầu ưỡn ngực đọc tam tự kinh thì cảm thấy khá buồn cười, thế là nhịn không được nên phì cười thành tiếng luôn.

Tiếng cười của cô rất trong trẻo dễ nghe.

Một vị thổ dân ở gần cô nghe thấy cô bật cười thì tò mò quay lại nhìn cô một cái. Sau đó... Hắn đọc chệch nhịp!

“Dừng!”

Lúc này, một giọng nói cực kỳ uy nghiêm truyền tới từ bên ngoài.

Sau đó, một người đàn ông mặc áo khoác đen, cao chừng 1m8 chắp tay đi vào phòng.

Đám thổ dân nhìn thấy người đàn ông mặc áo khoác đen kia thì mặt lập tức cứng ngắc, không dám thở mạnh, dường như rất sợ người này thì phải.

Người đàn ông kia chắp tay bước vào trong, đi thẳng tới trước mặt người thổ dân đọc chệch nhịp kia. Sau đó, hắn giơ tay phải của mình lên, lộ ra một cây thước dày cui.

Thổ dân đọc chệch nhịp kia biết rõ không thoát được, bèn mếu máo run rẩy giơ hai tay của mình ra.

“Bốp!”

Người đàn ông mặc áo khoác đen kia giơ thước khẽ thật mạnh vào lòng bàn tay của thổ dân nọ không chút lưu tình...

Chương 327: Chuyên môn không khớp thì phải làm sao đây?

“Ui da, ui da!”

Bàn tay bị đánh đau, khiến thổ dân kia đau muốn co rụt lại, nhưng không dám rụt.

Nên hắn rưng rưng nước mắt, ngoan ngoãn đứng đó, hai tay bị đánh mười cái, lòng bàn tay sưng đỏ lên.

Cảnh tượng này... trông giống như mấy lão phu tử nghiêm khắc trong trường tư thục thời cổ đại đang dạy dỗ mấy học trò nhỏ phạm sai lầm vậy.

Nhưng lão phu tử tư thục đã đổi thành một nam tử trẻ tuổi mặc áo khoác màu đen, học trò nhỏ thì đổi thành một người thổ dân lớn tồng ngồng, cảnh tượng này trông rất kỳ khôi.

Lục Phỉ nhìn người thổ dân vị đánh sưng phù hai tay nọ với vẻ hối lỗi, cô thật không ngờ mình xì cười một cái lại khiến người thổ dân này bị khẽ tay mười cái, nên trong lòng cô rất rối rắm. Nếu như biết trước thổ dân kia sẽ bị đánh thì cô nhất định sẽ bịt miệng thật kín, tuyệt đối không cười thành tiếng.

“Cút về cho ta, phạt chép tam tự kinh ba lần, không chép xong thì không được ăn cơm.”

Người đàn ông mặc áo khoác đen kia trầm giọng nói.

Người thổ dân bị khẽ tay kia giống như được đại xá vậy, xoa xoa lòng bàn tay, vội vàng bỏ chạy... chắc là đi chép phạt tam tự kinh rồi.

Mấy người thổ dân khác đang đứng xếp hàng nhìn bóng lưng chạy xa của hắn với vẻ hâm mộ —— chỉ cần chép tam tự kinh ba lần thôi mà không cần phải ở lại đây cùng với người đàn ông mặc áo khoác đen này nữa rồi.

Sướng quá đi mất.

Bởi vì chép tam tự kinh ba lần chẳng tốn thời gian là mấy, nhưng ở chung với người đàn ông mặc áo khoác đen này, lỡ như phạm phải sai lầm lớn hơn thì sẽ bị treo ngược lên trên gốc đại thụ ở lối vào bộ lạc đánh một trận no đòn đấy. Thảm cực kỳ luôn, tiếng kêu la thảm thiết của những người bị treo lên đánh vang xa tới mức ở cách xa hơn cả dặm mà còn nghe được.

Người đàn ông mặc áo khoác đen cầm cây thước, sau đó lại chắp tay đi về phía mấy người hành khách.

Mấy hành khách nhìn thấy người đàn ông mặc áo đen này rõ ràng là người Hoa Hạ da vàng, lại thấy hình như đối phương rất có uy vọng ở bộ lạc thổ dân này, mấy thổ dân đều rất sợ hắn thì trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn... Bởi vì như thế thì chắc là ít nhất bọn họ vẫn có thể đảm bảo an toàn chăng?

Đồng thời, có vài người biết ăn nói trong số hành khách muốn đi lên trao đổi với người đàn ông mặc áo đen kia một phen, xem như làm quen.

Nhưng mặt mày của người đàn ông mặc áo đen này thì cứ đăm đăm vô cùng nghiêm túc. Hơn nữa, lúc hắn đi lại, trên người có một loại uy nghiêm nói không nên lời. Dưới sự áp bách của loại uy nghiêm này, dù là người dẻo mồm dẻo miệng tới đâu đi nữa cũng khó mà nói được câu nào.

Người đàn ông mặc áo đen nhanh chóng đi tới, bước tới trước mặt vị giáo sư già mặt mày xanh xao kia —— vị giáo sư già này đang ở ngoài cùng.

“Xin chào.”

Người đàn ông mặc áo đen gật đầu chào hỏi.

Sau khi hắn mở miệng, ông giáo sư già lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, vậy nên ông giáo sư lập tức trả lời ngay:

“Chào ngài.”

Bất tri bất giác, ông giáo sư già này lại dùng kính ngữ ‘ngài’ với người đàn ông mặc áo đen này luôn... Rõ ràng người ta trông rất trẻ tuổi, còn ông giáo sư thì đã già khọm mất rồi.

Đây là áp lực và uy nghiêm vô hình kia gây nên.

Người đàn ông mặc áo đen gật đầu một cái, sau đó lại hỏi tiếp:

“Ông là?”

“Tôi là Nam Thiên Tinh, giáo sư của trường đại học Cát Xuyên ở Hoa Hạ.”

Giáo sư chủ động đứng lên nói chuyện.

“Giáo sư đại học à?”

Người đàn ông mặc áo đen nghe tới đây thì hai mắt lập tức sáng rỡ lên!

Sau đó, người đàn ông mặc áo đen cười ha hả, bắt tay của giáo sư lắc rất nhiệt tình:

“Hóa ra là thầy Nam đấy à, nghe danh đã lâu!”

Người đàn ông mặc áo đen vừa cười xong thì cảm giác uy nghiêm trên người lập tức biến mất tăm. Giống như một khối băng lạnh đột nhiên tan ra thành suối nước nóng, lập tức khiến cho các hành khách cảm giác người mình đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hẳn đi. Ngay cả hít thở cũng dễ dàng hơn!

Giáo sư Nam Thiên Tinh gật đầu mỉm cười... xem ra mình vẫn có vài phần tiếng tăm trong ngành nghiên cứu thực vật đây mà, vừa mới báo tên ra xong thì ngay cả người đàn ông mặc áo đen này cũng phát hiện ra thân phận của ông ngay, hơn nữa thái độ cũng thay đổi hẳn.

Trong lòng giáo sư Nam Thiên Tinh bất giác có phần đắc ý —— tới tuổi của ông bây giờ, thứ ông để ý không phải là những vật ngoài thân như tiền bạc nữa mà là tiếng tăm! Nếu như có thể có đột phá trên phương diện nghiên cứu, vang danh sử sách thì đúng là chuyện tuyệt vời.

Người đàn ông mặc áo đen nói với vẻ mặt cực kỳ nhiệt tình:

“Ngươi nhất định là giáo viên phụ trách dạy Trung văn đúng không?”

“Đúng vậy... hả?”

Nụ cười trên mặt giáo sư Nam Thiên Tinh đơ ra.

Giáo sư cũng đần mặt luôn.

Dạy Trung văn?

Không phải đâu, tôi không phải giáo viên dạy ngữ văn, tôi làm bên nghiên cứu thực vật đấy!

Giáo sư cảm giác con tim mình như rỉ máu, hơn nữa còn là RỈ MÁU viết hoa nữa!

“Ngươi tới đúng lúc lắm. Ta đã chờ ngươi lâu lắm rồi!”

Người đàn ông mặc áo đen nhiệt tình nói:

“Ta dạy đám thổ dân này học tiếng Trung tới mức buồn rầu héo úa lắm rồi. Trước đây không lâu, vất vả lắm mới có một người bạn chỉ ta biết là dạy mấy người thổ dân này học bính âm, nhờ vậy mấy người thổ dân này mới miễn cưỡng học thuộc được tam tự kinh. Nhưng từ khi ta bắt đầu dạy bọn họ học Luận Ngữ thì đầu óc của cái đám thổ dân này lại mít đặc hết cả. Ta cũng không biết rốt cuộc cách dạy của mình sai ở đâu nữa.”

Hóa ra là người đàn ông mặc áokhoác đen này dạy mấy người thổ dân kia đọc tam tự kinh à... Hơn nữa, còn định dạy mấy thổ dân kia học cả Luân Ngữ sao?

Rất nhiều người trẻ tuổi ở đây đều cảm thấy có hơi xấu hổ.

Đám thổ dân này lại còn học cả Luận Ngữ nữa!

Đừng nói là thổ dân, ngay cả những người Hoa Hạ như bọn họ cũng chẳng được mấy người học xong Luận Ngữ nữa là. Phần lớn sách vở của học sinh bây giờ cũng chỉ dạy sơ sơ có vài câu Luận Ngữ mà thôi, căn bản không ai được học toàn bộ Luận Ngữ cả.

Thậm chí rất nhiều có mặt ở đây còn chưa được học tam tự kinh bao giờ.

Giáo sư Nam Thiên Tinh cũng thấy xấu hổ lắm —— bây giờ ông có thể khẳng định, vị người đàn ông mặc áo khoác đen này đã nhận nhầm người mất rồi. Đây đúng là một hiểu lầm lớn, phải giải thích rõ ràng mới được.

Nhưng giáo sư Nam Thiên Tinh còn chưa kịp giải thích câu nào thì người đàn ông mặc áo đen kia đã đưa cây thước dày cui trong tay mình cho giáo sư:

“Vậy thì thầy Nam này, từ hôm nay trở đi, nhiệm vụ dạy dám thổ dân này học Luận Ngữ sẽ giao cho ngươi nhé! Yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu. Để ngươi nghỉ hè mà cũng phải bỏ thời gian tới đây dạy đám thổ dân học chữ đúng là một chuyện rất vất vả, nhưng ta bảo đảm với ngươi, trong mùa hè này, chỉ cần ngươi dạy cho đám thổ dân kia học Luận Ngữ xong thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho ngươi một phần thù lao hậu hĩnh khiến ngươi tuyệt đối vừa lòng, thế có được không?"

Vất vả lắm mới đợi người đàn ông mặc áo khoác đen kia nói xong một đoạn dài lê thê, giáo sư Nam Thiên Tinh ho khan một tiếng, mở miệng chuẩn bị giải thích chuyên ngành của mình.

Nhưng đúng lúc này, câu nói tiếp theo của người đàn ông mặc áo khoác đen lại khiến cho giáo sư lập tức gạt bỏ suy nghĩ giải thích đi ngay!

"Yên tâm đi, chỉ cần có cây thước này trong tay thì hơn mười ngàn thổ dân trên hòn đảo này đều sẽ nghe lời ngươi dạy bảo. Đừng sợ bọn chúng, ai học dốt thì ngươi cứ cầm cây thước này đánh kẻ đó thật mạnh vào, đánh chết cho chừa!"

Người đàn ông mặc áo đen nói, cuối cùng hắn sợ giáo sư Nam Thiên Tinh vẫn không yên lòng, nên mới an ủi thêm một câu:

"Yên tâm đi, chúng sẽ không an thịt các ngươi đâu!"

Tim của giáo sư Nam Thiên Tinh lập tức run lên một cái —— câu sau cùng người đàn ông mặc áo đen này nói ra là có ý gì đây, chẳng lẽ nếu mình không biết dạy tiếng Trung, không có thước trong tay thì sẽ bị đám thổ dân này làm thịt à?

Đáng sợ tới vậy sao?

Đáng chết, không phải chỉ là dạy người ta biết chữ thôi à? Không phải là dạy Luận Ngữ thôi sao... Mình tốt xấu gì cũng là giáo sư đại học chính hiệu, mặc dù không nghiên cứu sâu về Luận Ngữ, nhưng ít nhất thì mình cũng biết chữ mà!

"Xin ngài cứ việc yên tâm, chúng tôi có biết bao nhiêu là người, nhất định sẽ dồn hết sức dạy cho đám thổ dân kia biết chữ nhiều hơn, tranh thủ học hết cả quyển Luận Ngữ này trong kỳ nghỉ."

Giáo sư Nam Thiên Tinh cắn răng cam đoan.

Đồng thời, ông cũng không quên kéo theo tất cả hành khách sau lưng chết chùm —— dù sao thì mọi người cũng cùng nhau trải qua hoạn nạn, lúc này có thể ra tay giúp được việc nào thì hay việc đó, ít nhất thì không thể để cho các hành khách bị đám thổ dân này lôi ra làm đồ ăn vì "vô dụng" được.

"Vậy là được rồi, ta đây cũng an lòng."

Người đàn ông mặc áo đen mỉm cười gật đầu.

Sau đó, hắn chắp tay hớn hở rời khỏi căn phòng này.

Trong lúc rời đi, hắn còn cảm thấy nghi hoặc: Lạ Thật, chẳng phải 'Túy Vân Cư Sĩ?' đạo hữu bảo chỉ phái một thầy giáo tới dạy học giúp mình thôi à, tại sao còn phải đưa thêm nhiều người như thế tới nhỉ? Bọn họ làm trợ giảng à? Hay là còn có nguyên nhân đặc biệt nào đó nữa?

Cứ lên nhóm Cửu Châu Số 1 xem tình huống trước cái đã. Để xem liệu có phải do 'Túy Nhật Cư Sĩ?' đạo hữu có sắp xếp đặc biệt nào không?

Nghĩ như thế, nên hắn chắp tay, đi về phía chỗ mình ở ngay lập tức.

Đúng vậy, người đàn ông mặc áo đen này chính là Thất Sinh Phù Phủ Chủ, người đã từng lập lời thề với chí nguyện cao cả lúc còn trẻ rằng phải dạy một vạn người mù chữ học cho được chữ Hán.

Hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương này chính là hòn đảo của đám thổ dân mà hắn từng nói ở trên nhóm Cửu Châu Số 1.

…

Đợi sau khi người đàn ông mặc áo đen kia đi rồi, hai hàng người thổ dân dài ơi là dài kia mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi ánh mắt của bọn họ nhìn vào cây thước nằm trên tay của giáo sư thì lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực lên tiếp, rõ ràng bọn họ rất sợ cây thước này!

Nhìn thấy phản ứng của đám thổ dân nọ, giáo sư và các hành khách khác đều thở hắt ra một hơi.

"Khụ, tình huống ban nãy, mọi người cũng thấy cả rồi đấy."

Giáo sư dở khóc dở cười, quay đầu lại nói với tất cả hành khách.

Cao Mỗ Mỗ gật đầu nói:

"Thầy Nam, mọi người đều thấy hết rồi. Thầy cũng vất vả rồi, sau này, nếu như cần mọi người giúp đỡ gì trong lúc dạy đám thổ dân kia học chữ thì cứ nói, mọi người sẽ cố gắng hết sức phối hợp với thầy."

Giáo sư thở dài:

"Vậy là được rồi."

Lúc này Lâm Thổ Ba mới nói:

"Thầy Nam, chuyện dạy học chúng em không hiểu gì cả, nên thầy chính là người có quyền uy tuyệt đối trong việc dạy Trung văn. Khi nãy vị tiên sinh mặc áo đen kia có nói, muốn chúng ta dạy đám thổ dân này học xong Luận Ngữ nội trong kỳ nghỉ, chúng ta phải tranh thủ từng giây từng phút mới được, không biết thầy muốn chúng ta phải bắt đầu dạy từ cái gì đây?"

Lâm Thổ Ba lo lắng lỡ như không thể dạy cho đám người thổ dân kia học xong Luận Ngữ nội trong mùa hè thì không biết liệu vị tiên sinh mặc áo đen ban nãy có tức giận hay không nữa? Cậu ta cứ cảm thấy áp lực mà đối phương mang tới khi nãy cực kỳ lớn.

Ban nãy, bởi vì áp lực do đối phương mang tới quá lớn, nên bọn họ cũng quên hỏi tin tức về Tống Thư Hàng luôn... Đợi lát nữa mấy người bọn họ nhất định phải đi gặp vị tiên sinh áo đen kia để hỏi thăm tin tức về Tống Thư Hàng mới được.

Giáo sư Nam Thiên Tinh:

"..."

Sau khi im lặng một lúc lâu, ông giáo sư mới thở dài nói:

"Chuyện này, có chuyện tôi phải nói rõ với mọi người mới được, tôi là giáo sư chuyên nghiên cứu sinh vật hệ thực vật."

Trong nháy mắt, toàn bộ hành khách đều hóa đá.

Tại hiện trường im phăng phắc, tới mức một cây kim rơi xuống cũng nghe được.

Chương 328: Ta còn chưa kịp gửi thầy dạy ngữ văn tới cho ngươi nữa mà

Lúc này, chị gái Lục Phỉ mới tỉnh táo nói tiếp:

“Tuy rằng chuyên môn của thầy Nam không khớp, nhưng dù sao thì thầy Nam cũng là giáo sư đại học, có kinh nghiệm giảng dạy phong phú. Kiểu gì cũng có bài có bản. Hơn nữa chúng ta cũng chẳng cần giảng giải kỹ càng về Luận Ngữ cho những thổ dân này, chúng ta chỉ cần khiến cho bọn họ có thể học thuộc lòng Luận Ngữ trong kỳ nghỉ này là đủ rồi. Nếu thế, chỉ cần tất cả chúng ta đồng tâm hiệp lực thì vẫn còn hy vọng hoàn thành mục tiêu.”

Cũng không biết chị gái của Lục Phỉ học ngành gì, nhưng cô ấy có thể giữ vững tỉnh táo, suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề trong những lúc nguy cấp.

“Cô bé này nói đúng lắm, tôi cũng nghĩ thế đấy.”

Giáo sư Nam Thiên Tinh yên lặng gật đầu đồng ý.

Dù gì thì ông cũng là giáo sư, nếu như chỉ dạy mấy người thổ dân này học chữ thôi thì hoàn toàn không có vấn đề gì hết. Hơn nữa ông còn có kinh nghiệm giảng dạy phong phú, ông có lòng tin có thể giảng giải tìm hiểu sâu vào nội dung học trên lớp với lời lẽ dễ hiểu!

Nhưng bây giờ vẫn còn một vấn đề khác.

Giáo sư Nam Thiên Tinh ho nhẹ một tiếng:

“Cuối cùng chúng ta còn một vấn đề này, trong số chúng ta có ai biết đọc Luận Ngữ không? Bởi vì người đàn ông mặc áo đen ban nãy chẳng để giáo trình dạy Luận Ngữ lại cho chúng ta.”

Không phải là người đàn ông mặc áo đen ban nãy muốn bọn họ trực tiếp viết nguyên quyển Luận Ngữ ra dạy cho đám thổ dân này đấy chứ?

Giáo sư Nam Thiên Tinh nói xong thì toàn bộ hành khách bất giác đều đưa mắt nhìn về phía mấy người trẻ tuổi —— Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y của cậu ta, Lâm Thổ Ba, chị em Lục Phỉ và anh em Gia Cát Nguyệt với Gia Cát Trung Dương, và Kỷ Song Tuyết.

Mấy cô cậu thanh niên này qua thì biết đang là học sinh sinh viên rồi.

Cao Mỗ Mỗ nhún vai:

“Tôi học ngành thiết kế và chế tạo máy móc. Thứ cho tôi bất lực.”

Nha Y lí nhí trả lời:

“Tôi cũng học thiết kế và chế tạo máy móc.”

Lâm Thổ Ba cười khổ nói:

“Thiết kế và chế tạo máy móc ＋2.”

Lục Phỉ giữ nguyên đội hình:

“Thiết kế và chế tạo máy móc ＋3.”

“Đừng có nhìn tôi, chuyên ngành của tôi cũng không khớp. Tôi học bên quan hệ truyền thông.”

Gia Cát Nguyệt mở to hai mắt.

Gia Cát Trung Dương vuốt vuốt tóc:

“Tôi chỉ mới tốt nghiệp trung học.”

“Không có ai học chuyên nghành Trung văn à?”

Toàn bộ hành khách không khỏi cười khổ.

Cả một đoàn người trên máy bay, lại chẳng có một người đọc được Luận Ngữ, đúng là đen đủi.

“Đúng rồi, chỗ này có sóng không? Hay là lên mạng xem tài liệu cũng được.”

Có hành khách móc điện thoại di động của mình ra lướt lướt.

Nhưng điện thoại của người này không phải loại đã được cải tạo như của Bạch Tôn Giả, cũng không phải loại được chế tạo đặc biệt của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, ở trên hòn đảo đơn độc giữa Thái Bình Dương này, căn bản không bắt được sóng.

Trên mặt mọi người không khỏi lộ ra nụ cười khổ chua chát.

“Cho nên, vấn đề đầu tiên chúng ta cần giải quyết bây giờ chính là sách học Luận Ngữ.”

Ông giáo sư xoa trán nói.

Lúc này, Lâm Thổ Ba lại lên tiếng:

“Chắc chúng ta cứ thương lượng với người đàn ông mặc áo đen kia thử xem, đối phương trông cũng không giống loại người khó tính đâu. Cho dù có muốn chúng ta dạy thổ dân trên đảo học Luận Ngữ thì ít nhất cũng phải đưa sách giáo khoa cho chúng ta chứ! Không bột đố ai gột nên hồ mà.”

“Có lý lắm.”

Giáo sư Nam Thiên Tinh gật đầu, cau đó hỏi tiếp:

“Nhưng bây giờ ai đi hỏi xin sách giáo khoa đây?”

Bởi vì người đàn ông mặc áo đen kia thoạt nhìn cũng không phải người dễ tính đâu, lúc đanh mặt thì còn kèm theo cảm giác uy nghiêm cực cao. Khiến cho người ta cảm giác áp lực đặc biệt lớn.

Lâm Thổ Ba hít sâu một hơi, đang chuẩn bị lấy can đảm đứng lên nhận nhiệm vụ đi hỏi xin giáo trình —— dù sao thì cậu ta còn định hỏi thăm tin tức của Tống Thư Hàng ở chỗ của người đàn ông mặc áo đen kia nữa. Tất cả hành khách trên máy bay đều ở đây. Chỉ thiếu có mỗi mình Tống Thư Hàng, khiến Lâm Thổ Ba cảm thấy lo lắng không yên.

“Để tôi đi!”

Lúc này, một bàn tay đặt lên vai của Lâm Thổ Ba, ấy chính là Gia Cát Trung Dương.

Gia Cát Trung Dương vuốt vuốt tóc, mỉm cười rồi nói:

“Cứ giao nhiệm vụ đi hỏi xin Luận Ngữ của người đàn ông mặc áo đen kia cho tôi đi, tôi hay đối mặt với mấy ông già khó tính, nên cũng có hơi kinh nghiệm trong việc nói chuyện với kiểu người uy nghiêm thế này. Ngoài ra... Lâm Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ các cậu là vì tôi mới đi đến hòn đảo nghỉ mát trên biển Đông chơi. Bây giờ máy bay gặp chuyện, bạn Tống Thư Hàng lại mất tăm mất tích, chủ xị như tôi phải cho các cậu một câu trả lời thỏa đáng mới đúng.”

Mặc dù Gia Cát Trung Dương hay hại bạn, nhưng trong lúc quan trọng thì cậu ta vẫn là một người đàn ông rất đỗi khí phách, rất đáng tin cậy.

“Cùng đi đi.”

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ đứng lên nói:

“Bằng không, với cái mồm của mày thì có thể sẽ phá hỏng chuyện mất. Hơn nữa, Tống Thư Hàng là bạn tốt của bọn tao, tao cũng muốn mau chóng nghe ngóng hỏi rõ tin tức của nó. Nên tao đi chung với mày.”

“Chúng ta cùng nhau đi.”

Chị em nhà Lục Phỉ cùng với Joseph và con gái của hắn là Kỷ Song Tuyết đều đứng dậy.

“Vậy thì chúng ta đi chung đi.”

Lâm Thổ Ba cười ha hả nói.

Trong lúc nói chuyện, ông giáo sư kia cũng đứng lên:

“Để tôi đi trước mở đường cho mọi người... có cây thước này, thổ dân trên đảo sẽ không dám làm khó dễ gì chúng ta.”

Vậy nên, một đoàn người nối đuôi nhau đi theo hướng mà người đàn ông mặc áo đen khi nãy đã rời đi.

Có cây thước trên tay của ông giáo sư mở đường, quả nhiên thổ dân trên đảo không có ai dám đi ra ngăn cản bọn họ.

...

Chỗ ở của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Hắn lợi dụng chiếc máy tính đặc biệt của mình, vào mạng, lên nhóm Cửu Châu Số 1.

Tin nhắn cuối cùng trên nhóm là nửa ngày trước.

Đúng là tin nhắn khi Dược Sư muốn thu mua tu sĩ nhị phẩm và tam phẩm đổ lên, muốn làm vật thí nghiệm để chữa chứng mất trí nhớ trên hòn đảo thần bí.

Sau đó là tin của mấy người Tô Thị A Thất và Bạch Tôn Giả trả lời bảo rằng sẽ giúp một tay.

Cuối cùng là tin nhắn của Bạch Tôn Giả, Bạch Tôn Giả nói gần đây mình tìm được manh mối liên quan tới Vô Cực Ma Tông, muốn hợp tác với Thiên Hà Tô Thị.

Sau đó là cái icon cười toe toét của Tô Thị A Thất.

Đồng thời, A Thất đạo hữu tỏ vẻ Thiên Hà Tô Thị đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ một câu của Bạch Tôn Giả thôi là có thể xuất phát bất kỳ lúc nào —— lập nhóm đi mạo hiểm với Bạch Tôn Giả, kết quả nhất định sẽ là thắng lợi quay về, dù quá trình luôn xảy ra vài chuyện bất ngờ. Nhưng so với thu hoạch sau cùng thì chút sự cố xảy ra trong lúc làm việc hoàn toàn chẳng là gì hết.

Sau đó là Thông Huyền đại sư gửi một cái icon giơ ngón tay, cũng gửi thêm một cái icon hình ngôi chùa nhỏ —— đại sư có ý muốn hợp tác chung, Thiên Nhai Vân Du Tự cũng chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ hiệu lệnh của Bạch Tôn Giả thì sẽ tấn công Vô Cực Ma Tông ngay. Cho dù là người xuất gia, tu luyện cũng tốn tài nguyên lắm. Tuy rằng người xuất gia thì phải từ bi, nhưng từ bi cũng không thể lôi ra làm tài nguyên tu luyện được...

Không riêng gì đại sư, về sau còn tới bảy tám vị đạo hữu như Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Tuyết Lang Động Chủ đều tỏ vẻ rất có hứng thú ra tay với tổng bộ của Vô Cực Ma Tông.

Chuyện đi theo sau lưng Bạch Tôn Giả nhặt bảo vật này, chẳng ai lại dại dột từ chối cả.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ login.

“Chào mọi người!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Bạch tiền bối, nếu như ngài muốn tấn công Vô Cự Ma Tông thì xin dẫn ta theo với!”

Sau khi nói xong, hắn lại bổ sung một câu:

“@ Túy Tinh Cư Sĩ, cảm ơn giáo viên dạy ngữ văn mà cư sĩ đã đưa tới nhé, lại còn đưa cả giáo sư đại học tới dạy nữa chứ, đại ân đại đức này, tại hạ sẽ nhớ mãi suốt đời! ps: Cư sĩ ngươi đưa thêm một nhóm người tới chung là để làm trợ giảng đấy à?”

Lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi tin nhắn này lên thì đối tượng bị hắn tag thêm lại không thành công.

Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả nói:

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngu ngốc, ngươi @ nhầm người rồi. Để ta làm giúp ngươi, @Túy Quy Cư Sĩ!”

Nhưng rõ ràng, cái tên này cũng sai nốt luôn.

Một lát sau, Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ủa? Không phải Túy Quy Cư Sĩ à? Vậy thì @Túy Vương Cư Sĩ? @Túy Bát Cư Sĩ! @Túy Nhật Cư Sĩ! @Túy Tinh Cư Sĩ! @Túy

Qủy Cư Sĩ...”

Cuồng Đao Tam Lãng một hơi @ một đống tên —— nhưng chẳng có tên nào đúng cả.

“...”

Bắc Hà Tán Nhân trồi lên:

“Các ngươi yên lặng đi, để ta gõ cho @Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu.”

Rất nhanh, cái tên này lập tức có phản ứng.

Bắc Hà Tán Nhân dương dương đắc ý nói:

“Đây là tên mới của Túy Nhật Cư Sĩ ở trong nhóm Cửu Châu Số 1. Ta đã lưu nickname mới và đạo hiệu của hắn lại, dán ở kế bên máy tính, để đề phòng nớ nhầm. Có cái ghi chép này, cho dù Túy Nhật Cư Sĩ chưa tới cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm thì ta vẫn có thể nhớ được hắn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Qùy lạy Bắc Hà đạo hữu!

Bắc Hà Tán Nhân gửi một cái icon cười rất chi là đắc ý.

...

Rất nhanh, Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu lập tức xuất hiện.

“Cảm ơn Bắc Hà đạo hữu đã ghi lại đạo hiệu với nickname của ta lai.”

Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu cảm thán nói:

“Ngoài ra ta phải đính chính với ngươi một cái, ta không phải Túy Nhật Cư Sĩ, ta là Túy Nguyệt! Nguyệt của Nguyệt Lượng đấy!

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

“Còn có Tam Lãng đạo hữu nữa, mấy cái tên Túy Quy, Túy Vương, Túy Bát, Túy Qủy này là ngươi cố ý nghĩ ra đúng không? Cố ý đúng không? Cố ý chứ gì!”

Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu gửi một cái icon cười lạnh:

“Mấy ngày nữa ta sẽ tới Hoa Trung một chuyến, ta nhớ động phủ của Tam Lãng đạo hữu ngươi bây giờ đang ở Hoa Trung đúng không. Ha ha ha.”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức đực mặt ra —— mình lại làm sai chuyện gì rồi sao? Nhưng mình chỉ thành tâm muốn giúp Thất Sinh Phù đạo hữu thôi mà!

Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới nói tiếp:

“Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu đạo hữu, cảm ơn giáo sư dạy Trung văn mà ngươi đã đưa tới cho ta nhé, lại còn một nhóm trợ giảng đông ơi là đông nữa. Không ngờ hiệu suất làm việc của đạo hữu ngươi lại cao như thế, mới đó mà đã đưa giáo viên dạy ngữ văn tới cho ta rồi.”

Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu (Túy Nguyệt Cư Sĩ):

“...”

Hắn gửi giáo sư dạy ngữ văn qua cho Thất Sinh Phù đạo hữu từ khi nào nhỉ? Tuy rằng hắn đã gửi lời mời cho rất nhiều giáo viên bên khoa ngữ văn và Trung văn rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa có giáo viên hay giáo sư nào trả lời hắn mà.

“Đầu tiên thì xin chúc mừng Thất SInh Phù đạo hữu đã tìm được giáo viên dạy ngữ văn như ý muốn.”

Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu trả lời:

“Ngoài ra... Ta vẫn còn chưa kịp gửi giáo viên dạy ngữ văn tới cho ngươi mà. Nói cách khác, giáo sư đại học trên hòn đảo của ngươi không phải do ta gửi qua đâu.”

“???”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ mở to hai mắt ra nhìn.

Đây không phải giáo viên ngữ văn do ‘Túy Nhật’ đạo hữu phái tới á?

Chẳng lẽ là vị đạo hữu nào đó trong nhóm yên lặng phái người tới giúp hắn?

Quả nhiên, nhóm Cửu Châu Số 1 đúng là một nhóm giao lưu ấm áp lòng người của các tu sĩ mà.

Nhưng rốt cuộc vị đạo hữu đã lặng lẽ ra tay giúp đỡ này là ai đây?

Trong lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang suy nghĩ thì bên ngoài chỗ ở của hắn lại vang lên tiếng bước chân.

Mấy người Cao Mỗ Mỗ, Lâm Thổ Ba và giáo sư Nam Thiên Tinh đi tới cửa phòng, đang chuẩn bị hỏi xin hắn một bản Luận

Ngữ, thuận tiện hỏi thăm về Tống Thư Hàng.

Chương 329: Có bắt được con ả kia chưa?

Lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ gặp mặt mấy người Cao Mỗ Mỗ thì lập tức mỉm cười hỏi dò:

“Thầy Nam này, các ngươi tìm ta là vì cần thứ gì ở trên đảo à?”

“Chuyện là thế này đây, tiên sinh ngài muốn chúng tôi dạy Luận Ngữ cho thổ dân trên đảo, như vậy chúng tôi cần một quyển Luận Ngữ đầy đủ để làm sách giáo khoa.”

Gia Cát Trung Dương bước lên trước, mỉm cười nói.

Lúc này Gia Cát Trung Dương lại đáng tin đến lạ, không còn bộ dạng xấu xa hại bạn kia nữa.

Cũng đúng... Tuy rằng tên này nhìn qua có vẻ điên điên kỳ cực, lại thêm cái miệng rất vô sỉ. Nhưng mấy năm nay hắn quản lý mấy cái công ty và tập đoàn lớn. Lúc cậu ta mà nghiêm túc thì rất đáng tin.

“Ha ha, ta quên mất chuyện này. Thầy Nam đừng vội nhé, ta sẽ đi chuẩn bị một bản Luận Ngữ đầy đủ rồi sai người đưa tới cho ngươi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Giáo sư Nam Thiên Tinh nghe thấy thế thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, không ngờ vấn đề này lại giải quyết dễ dàng như thế.

“Các vị còn chuyện gì nữa à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấy mấy người Cao Mỗ Mỗ vẫn chưa lập tức rời đi nên hỏi luôn.

Cao Mỗ Mỗ bước lên, nói:

“Đúng vậy, chúng tôi còn một việc muốn hỏi thăm tiên sinh thử xem... Là thế này, lúc ngài phát hiện ra chúng tôi, có thấy cậu bạn Tống Thư Hàng của chúng tôi hay không? Cậu ta cao chừng 175cm, có lẽ bây giờ cậu ta cao hơn một chút rồi. Trông mặt mày sáng sủa hiền lành lắm. Cậu ta cũng ở trên chiếc may bay gặp tai nạn chung với chúng tôi.”

Cậu ta tả lại vẻ ngoài của Tống Thư Hàng cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghe.

Tống Thư Hàng?

Nghe cái tên này, lại thêm mấy lời miêu tả của Cao Mỗ Mỗ, hai mắt của Thất Sinh Phù Phủ Chủ lập tức sáng lên —— chẳng lẽ người bọn họ nói chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu ư?

“Thư Sơn Áp Lực Đại?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi thử.

Lâm Thổ Ba vội vàng trả lời:

“Đó là nickname trên mạng của Thư Hàng.”

Hóa ra là vậy... mấy người này là giáo viên dạy ngữ văn do Tống Thư Hàng tiểu hữu tốt bụng gửi tới cho mình à?

Đúng là phải cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu lắm lắm, Thư Hàng tiểu hữu đã giúp hắn rất nhiều ở nguyện vọng to lớn là dạy thổ dân trên hòn đảo nguyên thủy học tiếng Trung này. Chữ cái rồi cả bính âm cũng là do Thư Hàng tiểu hữu đề nghị cả.

Chờ mình hoàn thành chí nguyện dạy một vạn người học tiếng Trung xong thì phải gửi cho Tống Thư Hàng tiểu hữu một bao lì xì thật dày mới được, ngoài ra còn phải giao dịch mảnh huyết thần toản kia với hắn nữa.

Tiểu hữu đúng là phúc tinh của mình mà. Trong lòng Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm nghĩ.

...

Đồng thời, sau khi nghĩ tới chuyện mấy người này là bạn tốt của Thư Hàng tiểu hữu xong, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại càng thêm nhiệt tình hơn.

“Hóa ra là bạn của Thư Hàng tiểu hữu đấy à.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bước lên, cho Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba một cái ôm nồng nhiệt.

Đầu óc Cao Mỗ Mỗ thoáng cái đã đơ ra —— thằng Tống Thư Hàng có máu mặt như thế thì khi nào thế nhỉ?

Ngay cả người đàn ông mặc áo đen cực kỳ có uy trên hòn đảo này mà cũng nể mặt Tống Thư Hàng như thế cơ á?

“Cứ yên tâm đi, tuy rằng Thư Hàng tiểu hữu không ở cùng các ngươi, nhưng nhất định là hắn rất an toàn. Để ta đi hỏi xem bây giờ hắn đang ở đâu, nếu có tin tức thì sẽ báo cho các ngươi biết. Ngaoì ra, các ngươi không cần phải lo lắng về chi phí ăn uống trên đảo, ta sẽ cung cấp toàn bộ nhu yếu phẩm hằng ngày cho các ngươi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói.

Cuối cùng... nhóm người Cao Mỗ Mỗ và Lâm Thổ Ba ù ù cạc cạc rời khỏi chỗ ở của người đàn ông mặc áo đen.

Chẳng bao lâu sau đã có thổ dân chạy tới. Đưa bọn họ và những hành khách đi tới vài căn nhà đá không tệ, lại đưa rất nhiều loại đồ ăn tới cho bọn họ...

Sau đó chừng mười phút, một quyển Luận Ngữ chép tay dày cộp đã được đưa tới trước mặt bọn họ.

Tất cả mọi người đều cảm giác giống như mình đang nằm mơ vậy.

“Hình như Thư Hàng nó quen với người đàn ông mặc áo đen này thì phải?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi thử.

“Tao lại thấy giống như Thư Hàng nó ăn được quả ‘máu mặt’ đấy.”

Lâm Thổ Ba cầm một quả chuối lên cắn.

“Liệu bạn Thư Hàng có gặp chuyện gì không nhỉ?”

Cô nàng Lục Phỉ kia hơi lo lắng.

Cao Mỗ Mỗ lắc đầu:

“Từ giọng điệu của vị tiên sinh mặc áo đen này thì có vẻ như Tống Thư Hàng không gặp phải hiểm nguy gì đâu. Mặc kệ thế nào... Tạm thời chúng ta không gặp phải nguy cơ gì. Vậy thì tiếp theo chúng ta phải nghĩ xem nên dạy Luận Ngữ kiểu gì đây.”

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý.

...

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại lên nhóm Cửu Châu Số 1 lần nữa.

“@Thư Sơn Áp Lực Đại, cảm ơn về giáo sư ngữ văn mà Thư Hàng tiểu hữu đã đưa đến nhé.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vui vẻ gửi một tin nhắn.

Nhưng chờ cả buổi trời mà vẫn không thấy Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc này, Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu mới trả lời:

“Hóa ra đó là giáo viên dạy ngữ văn mà Thư Hàng tiểu hữu đã đưa tới à?”

Bắc Hà Tán Nhân cũng mỉm cười trả lời:

“Đúng rồi, Thất Sinh Phù, có thể Thư Hàng tiểu hữu không online, hai ngày nay không thấy hắn lên rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Đồng Quái Tiên Sư mới trồi lên, hắn đắc ý cười nói:

“Cái tên cùi bắp Bắc Hà nhà ngươi có biết vị trí của Tống Thư Hàng tiểu hữu không?”

Bắc Hà Tán Nhân cười nhạo:

“Ngươi nói cứ như thể ngươi biết ấy?”

“Đúng là ta biết thật đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư gửi một cái icon cười đắc ý, nói:

“Bây giờ ta đang đi tới chỗ của Tống Thư Hàng tiểu hữu đây. Bây giờ hắn đang ở trên một hòn đảo nhỏ ở biển Đông. Ta được Dược Sư đạo hữu nhờ vả, đang tiện đường mang một phần dược cao tới cho Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Dược cao là dùng để chữa trị thương thế cho cô nàng Sở Sở của thế gia họ Sở kia.

Bây giờ Dược Sư rất bận, căn bản không thể đi, cho nên không thể nào tự mình tới hòn đảo của Tống Thư Hàng được.

Cho nên hắn chỉ có thể nhờ đạo hữu khác đưa thuốc chữa thương tới cho Tống Thư Hàng mà thôi, tiện đường bắt luôn hai tên tù binh là tu sĩ nhị phẩm ở trong tay Tống Thư Hàng về luôn.

Còn Đồng Quái Tiên Sư thì đang tiện đường.

…….

Lúc này, trên hòn đảo trơ trọi nằm trên biển Đông kia.

Trong lúc nhắm mắt minh tưởng, Tống Thư Hàng cảm ứng được có một cánh cửa khổng lồ xuất hiện ‘trước mắt’ mình.

Ở trong cánh cửa đó, có một thác nước lớn!

Đây là tiểu cảnh giới cuối cùng của nhất phẩm, Dược Long Môn!

Dùng khí huyết chi lực toàn thân làm cơ sở, dọc theo dòng thác này, bơi ngược dòng lên vượt qua long môn này. Thì khí huyết toàn thân có thể hóa hư thành chân, biến thành chân khí.

Nếu như thất bại thì khí huyết sẽ tiêu hao toàn bộ, tu sĩ sẽ rớt xuống một tiểu cảnh giới.

Bất quá, cảnh giới của Tống Thư Hàng còn chưa đủ, nen ‘long môn’ trước mặt nhìn có vẻ rất mờ ảo.

Hắn hít sâu một hơi, kết thúc bế quan minh tưởng của mình.

Thư Hàng sẽ không mạo hiểm đi thử trùng kích cảnh giới Dược Long Môn bây giờ, phải chờ khi khí huyết của mình tích trữ đủ thâm hậu thì hắn mới chọn thử xông lên long môn cao cao tại thượng kia.

…

Mà lúc này, hai tên tu sĩ nhị phẩm bị Bạch tiền bối dùng pháp thuật trói buộc là Kình Bát và Sa Cửu thì đang nằm bẹp ở một góc trên đảo.

Sa Cửu cũng coi như may mắn, sau khi ăn phải một lá kiếm phù rồi, tuy rằng thiếu chút nữa đã bỏ mạng, nhưng cuối cùng vẫn giữ được chút hơi tàn, chưa bỏ mạng. Nhưng nói không chừng đợi bọn họ biết được vận mệnh sắp tới của mình thì sẽ còn tuyệt vọng hơn cả bỏ mạng nữa.

Mà lúc này, cái máy bộ đàm nho nhỏ nhét trong lỗ tai của Kình Bát chợt phát ra tiếng.

Là giọng của Lang Nhất:

“Kình Bát, các ngươi đã bắt được con ả kia chưa?”

Chương 330: Đồng Quái Tiên Sư.

Giọng nói của Lang Nhất lạnh hẳn đi. Kình Bát trả lời muộn khiến cho hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Kình Bát không thể trả lời Lang Nhất được, hắn đang bị đạo thuật của Bạch Tôn Giả trói buộc, không những không nhúc nhích được mà còn không thể phát ra được âm thanh…

“Kình Bát, trả lời đi! Đừng đùa nữa, chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Nếu không bắt được con ả kia thì trực tiếp giết đi diệt khẩu, tóm lại tuyệt đối không thể để cho nó trốn thoát!”

Lang Nhất trầm giọng nói. Hắn biết Kình Bát có thú vui ôm gái vào lòng đến chết, sợ Kình Bát vì ham hưởng thụ mà làm hỏng việc.

Thế nhưng Kình Bát vẫn không trả lời…

“Chết tiệt, Kình Bát, nếu ngươi làm hỏng việc thật thì lát nữa ta tới tìm, đừng có trách ta không khách khí với ngươi!”

Lang Nhất nói rồi hung hăng cúp bộ đàm.

Sau đó hắn lại gọi cho Sa Cửu:

“Sa Cửu, trả lời đi, bây giờ ngươi có đang ở cùng với Kình Bát không? Hiện tại Kình Bát đang làm gì thế?”

Sa Cửu còn khổ hơn Kình Bát, bây giờ hắn chỉ thở thôi cũng đã phải cố hết sức rồi. Muốn hừ một tiếng cũng khó, làm sao mà trả lời cho nổi.

Thấy Sa Cửu cũng không đáp lại, Lang Nhất tức điên người:

“Chết tiệt, hai người các ngươi đang làm cái quái gì thế? Chờ đó cho ta, ta sẽ lập tức đến tìm các ngươi.”

Thông qua bộ đàm trên tai, Lang Nhất có thể nắm được vị trí đại khái của Kình Bát và Sa Cửu.

“Đừng tới đây, tới đây chỉ có một con đường chết thôi!”“

Kình Bát gào lên trong lòng, nhưng có miệng mà chẳng thể thốt nên lời.

Lang Nhất đã giận dữ ngắt liên lạc.

…

…

Sau khi ngắt bộ đàm, vẻ mặt của Lang Nhất tức thì trở nên vô cùng bình tĩnh, chẳng có vẻ gì là tức giận như ban nãy.

Ngón tay hắn gõ nhẹ lên bộ đàm, liên hệ với những nhóm thành viên khác:

"Ngưu Nhị, Viên Tứ, triệu hồi Ưng Lục và các huynh đệ khác về đây… sợ là Kình Bát và Sa Cửu đã gặp chuyện, nhiệm vụ xảy ra vấn đề rồi. Chúng ta tới gần vị trí bộ đàm của Kình Bát xem có cơ hội cứu họ ra không... Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện là họ vẫn còn sống mà thôi."

"Còn Hồ Thập nữa, ngươi còn muốn lặn dưới đáy biển bao lâu đây? Mau cút ra đây cho ta!"

Lang Nhất giận dữ quát.

"Tút tút tút… ta sẽ… trở về… ngay… tút tút tút."

Giọng nói khó nhọc của Hồ Thập vang lên. Nghe tiếng thì có vẻ như hắn vẫn đang lặn sâu dưới đáy biển, chẳng biết là ở dưới ấy thì hắn làm thế nào để nói chuyện được nữa?

Sắc mặt của Kình Bát tái nhợt. Hắn biết với tính cách của Lang Nhất, tên kia nhất định sẽ triệu các anh em về để hợp tác tìm kiếm hắn và Sa Cửu.

Nếu trong tình huống bình thường mà Lang Nhất đến cứu viện thì chắc chắn hắn sẽ ôm hy vọng. Thế nhưng lần này thì khác, thực lực của tu sĩ áo trắng kia quá khủng bố, hắn là tu sĩ nhị phẩm lão luyện mà chẳng khác gì con kiến trong tay đối phương cả.

Tuy rằng Lang Nhất mạnh hơn nhiều so với Kình Bát nhưng cũng chỉ có tu vi nhị phẩm mà thôi. Kình Bát dám khẳng định, cho dù 100 Lang Nhất đến đây cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của tu sĩ áo trắng này.

Có đến cũng chỉ nộp mạng cho người ta thôi…

Lúc này thì một giọng nói bình thản vang lên bên tai Kình Bát:

"Ha ha, thì ra ngươi tên là Kình Bát à, cái tên thú vị thật đấy, đọc lên nghe giống kinh ba ghê."

Kình Bát gắng gượng đưa mắt nhìn sang, sau đó thấy người mình không muốn gặp nhất, tu sĩ áo trắng nọ đang thản nhiên ngồi xổm xuống cạnh hắn, trên khuôn mặt mang nụ cười khuynh đảo chúng sinh.

Trong đáy mắt Kình Bát toát lên vẻ chua xót… những gì Lang Nhất nói với mình nãy giờ đã bị tu sĩ áo trắng này nghe thấy hết rồi ư?

Đúng lúc ấy, Kình Bát nhìn thấy tu sĩ áo trắng đặt một ngón tay lên vai mình, thế rồi một đạo linh lực đổ vào cơ thể hắn, dạo hết một vòng…

Bạch Tôn Giả thu tay về, cười tủm tỉm mà hỏi:

“Quả thế, Kình Bát, Sa Cửu, nếu ta nhớ không lầm thì trong tổ chức của các ngươi chắc là còn có Lang, Ngưu, Khuyển, Viên, Lộc, Ưng, Xà…tổng cộng là 33 biệt danh theo tên động vật đúng không?

Kình Bát bị đạo thuật trói buộc không thể phát ra âm thanh, thế nhưng nỗi hoảng sợ trong mắt hắn đã cho Bạch Tôn Giả biết đáp án.

“Xem ra ta nói đúng rồi, các ngươi là 33 chủng loại thú vật đại diện cho - tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.”

Bạch Tôn Giả điều chỉnh tư thế ngồi rồi búng một ngón tay về phía Kình Bát.

Đạo thuật trói buộc trên người Kình Bát được cởi bỏ một nửa, hắn đã có thể lên tiếng nói chuyện.

“Từ lúc gặp ngươi ta đã thấy công pháp mà ngươi tu luyện rất thú vị.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Vậy là ngươi nắm gi Cự Kình Công trong tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công đúng không?”

Kình Bát cười đắng ngắt. Đối phương nắm rõ tuyệt học trấn phái của tổ chức mình như lòng bàn tay, trước mặt người ta, mình chẳng có bí mật gì đáng nói.

“Không ngờ Tam Thập Tam Thú Thần Tông tiếng tăm lẫy lừng năm đó lại lưu lạc đến nước trở thành một tổ chức tu sĩ hạng ba thế này. Mà thế cũng tốt, rất lâu trước kia ta đã có hứng thú với

Tam Thập Tam Thú Thần Tông, có điều lúc trước chưa có cơ hội để tiếp xúc với các ngươi. Chẳng ngờ lần này xuất quan lại gặp ngay các ngươi tự tìm tới cửa. Đúng là may mắn mà.”

Bạch Tôn Giả cười khẽ nói.

Người ta tốt số vậy đấy, biết sao bây giờ ~

Tống Thư Hàng cũng đang đi về phía bên này. Minh tưởng xong, hắn muốn đi xem hai tù binh thế nào, đúng lúc nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang ngồi xổm cạnh hai kẻ nọ.

Tống Thư Hàng đi tới bên cạnh Bạch Tôn Giả, cũng ngồi xuống theo rồi tò mò hỏi:

“Bạch tiền bối tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công là cái gì thế? Lợi hại lắm sao ?”

Lúc hắn tới đây thì vừa vặn nghe được Bạch Tôn Giả nhắc tới công pháp ấy.

“Ừm, lợi hại thì cũng không lợi hại lắm, có điều đó là một công pháp rất hay ho. Đặc biệt là hai quyển pháp môn tu luyện nhất phẩm và nhị phẩm lại càng hay hơn. Nó có thể khiến cho tu sĩ tu luyện ra một ‘luồng’ tiên thiên chân khí ngay ở thời kỳ nhất, nhị phẩm. Tuy rằng không biết làm sao có được, nhưng ‘luồng’ tiên thiên chân khí này có thể giúp đệ tử của họ chiếm hết tiên cơ khi ở cảnh giới nhị phẩm.”

Bạch Tôn Giả giới thiệu.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Ngụy tiên thiên tiên chân khí? Có liên quan gì đến “tiên thiên” tam phẩm không?”

“Liên quan rất lớn.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói, sau đó quay sang nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt sáng ngời:

“Thư Hàng, ta nhớ là năm nay ngươi mới bắt đầu tu luyện đúng không?”

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu:

“Thế thì lấy ngươi làm ví dụ luôn đi. Ngươi đã bỏ lỡ thời kỳ trúc cơ tốt nhất là từ bốn đến tám tuổi, luồng tiên thiên chân khí mang theo ra từ cơ thể mẹ đã tan hết, tu luyện khó khăn hơn nhiều so với đệ tử trong các phái.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Hả? Tiên thiên chân khí mang theo ra từ cơ thể mẹ? Không có nó thì tu luyện khó khăn hơn nhiều? Có cả cách nói này sao?”

Tống Thư Hàng gãi đầu, chẳng hiểu ra làm sao cả.

… Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 không hề nói với hắn việc này.

“Mấy người trong nhóm không nói với ngươi việc này sao?”

Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi một chút rồi cười nói:

“Có lẽ họ thấy nếu nói việc này ra thì sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của ngươi đấy. Song ta cảm thấy với ý chí của ngươi thì có nói cũng chẳng sao đâu.”

Tống Thư Hàng ra sức gật đầu, từ khi quyết định trở thành tu sĩ thì đến chết hắn còn không sợ, chẳng lẽ lại e ngại tu luyện gặp khó khăn à?

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Độ tuổi Trúc Cơ tốt nhất của tu sĩ là từ 4 đến 5 tuổi. Lúc này luồng tiên thiên chân khí mà đứa trẻ mang theo từ trong bụng mẹ vẫn còn, một khi Trúc Cơ thành công, luồng tiên thiên chân khí này sẽ dung nhập vào tâm khiếu, trở thành trụ cột vững chắc cho việc tu luyện trong tương lai. Có được luồng tiên thiên chân khí này, chỉ cần đủ công pháp và tài nguyên thì trước tam phẩm gần như không gặp bình cảnh gì.”

“Sau năm tuổi, cứ lớn thêm một tuổi thì luồng tiên thiên chân khí mang theo từ cơ thể mẹ sẽ tản đi rất nhiều, sau khi đứa trẻ đủ tám tuổi thì nó sẽ tan hết. Một khi bỏ qua cơ hội này thì không thể có lại được nữa. Thiếu luồng tiên thiên chân khí kia, con đường tu luyện từ Trúc Cơ nhất phẩm đến tam phẩm sẽ gặp phải vô vàn khó khăn, mỗi khi tấn chức lên một cấp sẽ tiêu hao tài nguyên và thời gian lớn hơn nhiều những người Trúc Cơ thành công trước 8 tuổi.”

“Nói tóm lại, không có tiên thiên chân khí mang theo từ cơ thể mẹ thì giống như chơi trò chơi mà bị cắt mất điểm thuộc tính thiên phú vậy, đã chậm hơn người khác ngay từ vạch xuất phát rồi.”

Tống Thư Hàng gãi đầu:

“Còn thế nữa cơ à, nói cách khác ta đã bỏ lỡ mất luồng tiên thiên chân khí đó từ hơn mười năm trước rồi sao?”

Cho nên khi hắn Trúc Cơ mới không cảm nhận được luồng tiên thiên chân khí ấy.

“Thế nhưng ta cảm thấy… hình như tốc độ tăng cấp của ta cũng nhanh lắm mà?”

Tống Thư Hàng ướm hỏi. Từ lúc hắn bắt đầu tu luyện đến giờ mới được có gần hai tháng chứ bao nhiêu. Thế mà đã từ cảnh giới khai tâm khiếu Trúc Cơ nhất phẩm nhảy thẳng lên bình cảnh Dược Long Môn rồi, chẳng khác nào ngồi tên lửa.

“Vì vận khí của ngươi không tồi.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Nhờ phúc của tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp theo bản năng. Hắn ở cùng Bạch Tôn Giả lâu ngày, đúng là ăn theo không ít may mắn mà.

Bạch Tôn Giả lại cười:

“Nói tóm lại, hai quyển đầu tiên của môn công pháp tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công này là công pháp rất thích hợp để ngươi tu luyện. Nếu ngươi có thể ngưng tụ thành công luồng ngụy tiên thiên chân khí đó, cho dù không có tiên thiên chân khí chân chính mang ra từ cơ thể mẹ thì cũng có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện lên ít nhất ba phần ở cảnh giới trước tam phẩm đấy.”

Ánh mắt Tống Thư Hàng tức thì sáng như đèn pha ô tô, cái công pháp tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công này ngon đấy!

“Không hề có việc đó!”

Lúc này, Kình Bát lên tiếng:

“Bọn ta tu luyện tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công căn bản không hề sinh ra tiên thiên chân khí, mấy thứ đó chỉ là tin đồn thất thiệt của người ngoài thôi.”

Bạch Tôn Giả hỏi lại:

“Ngươi không luyện ra luồng tiên thiên chân khí kia sao?”

Kình Bát lắc đầu, không chỉ hắn mà cả các thành viên trong tổ chức cũng chưa ai luyện ra ngụy tiên thiên chân khí gì cả!

Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm Kình Bát chốc lát:

“Không ngờ truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Thần Tông lại thiếu sót nghiêm trọng đến thế.”

Đoạn, hắn vươn một ngón tay làm Kình Bát hôn mê rồi mới nói tiếp:

“Nếu đã gọi là tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công thì tất nhiên phải là ba mươi ba loại công pháp kết hợp với nhau… hoặc phải có ngoại vật phối hợp mới có thể sinh ra tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công được.”

Đáng tiếc, Kình Bát đã hôn mê không thể nghe thấy được những lời này.

“Chẳng biết năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã xảy ra chuyện gì mà tông môn truyền thừa thiếu hụt nặng nề như vậy, đến cả truyền thừa tuyệt học trấn phái quan trọng nhất cũng đứt nối lung tung.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

“Vậy là chúng ta không thể có được tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không vội, để ta bắt được đồng bọn của họ rồi xem tình hình thế nào. Cho dù truyền thừa công pháp của họ có vấn đề, nhưng chỉ cần giữ đủ hai quyển công pháp nhất phẩm và nhị phẩm là đủ rồi. Thư Hàng, ngươi phải mượn công pháp này để luyện ra một luồng tiên thiên chân khí, mà ta thì muốn xem qua nó một chút, để xem có chỗ nào tham khảo được, mang về hoàn thiện công pháp của chính ta hay không.”

Bạch Tôn Giả nói.

Công pháp của ngài ấy? Công pháp của Bạch Tôn Giả không phải được người đi trước truyền lại, mà là ngài ấy tự nghĩ ra ư?

…

Khoảng một tiếng sau.

Trên đảo nghênh đón một vị khách mới tới.

Thế nhưng người mới đến không phải là thành viên tổ chức của Lang Nhất.

Dưới ánh mặt trời nóng rát, trên mặt biển mênh mông, có một người mặc quần bò lửng, áo ba lỗ trắng, đầu đội mũ cao bồi, kéo một chiếc xe đẩy tay nặng nề và lướt như điên.

Cơ bắp của hắn như đá cẩm thạch, da dẻ bị hun thành màu đồng, mồ hôi vã ra như tắm…

Mặt biển nổi lên sóng lớn cao đến hơn 10m, thế mà người đàn ông đội mũ cao bồi vẫn bám chắc tấm ván, cưỡi sóng vượt gió, phá tan sóng dữ lao về phía đảo.

Khi hắn tiến gần hơn một chút, Tống Thư Hàng nhìn thấy trên chiếc xe đẩy tay nặng nề của người đàn ông còn cắm thứ gì trông như hai lá cờ.

Lá cờ bên trái viết: “Răng thép lợi đồng, chỉ một lời định thiên hạ trăm ngàn quẻ.”

Lá bên phải viết: “Tính hết các quẻ, ta là đại tiên sư bói đâu trúng đấy!”

…

…

“Bạch tiền bối, có người tới kìa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Người một nhà đấy, không cần lo lắng.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Người nhà à?

Lúc này người đàn ông đội mũ cao bồi đã lên đến đảo, hắn lột mũ vung tay chào Tống Thư Hàng:

“Há lô ~ Thư Hàng tiểu hữu!”

Tống Thư Hàng nhìn người đàn ông đội mũ cao bồi kia với vẻ khó hiểu, mình có quen ổng đâu ta?

“Không nhận ra ta sao?”

Người đàn ông đội mũ cao bồi nhe răng cười rồi chỉ vào hai lá cờ cắm trên xe đẩy tay:

“Nhìn đây này, có nhớ ra gì không?”

“Răng thép lợi đồng, tính hết mọi quẻ, đại tiên sư… chờ đã, Đồng Quái Tiên Sư tiền bối?”

Tống Thư Hàng đột nhiên ngộ ra, nhớ ngay đến nhân vật tự tìm đường chết No.2 xếp sau Cuồng Đao Tam Lãng trong nhóm Cửu Châu Số 1 - Đồng Quái Tiên Sư!

“Ha ha ha, chính là bản tiên sư đây!”

Đồng Quái Tiên Sư cười phớ lớ.

“Sao tự nhiên Đồng Quái tiền bối lại chạy tới hòn đảo này thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi. Hơn nữa, bộ dạng của Đồng Quái Tiên Sư làm cho hắn thật bất ngờ.

Hắn cứ nghĩ cho dù Đồng Quái Tiên Sư tiền bối chuyên tính quẻ ngược, thế nhưng ít ra cũng phải có bộ dạng của thầy bói chứ?

Thế mà hắn nhìn thế nào cũng thấy vị đội mũ cao bồi trước mắt này giống tầng lớp nhân dân lao động vinh quang hơn, chẳng có tí liên quan gì đến thầy bói cả.

Đồng Quái Tiên Sư cười tí tởn lấy một gói dược cao từ xe đẩy rồi đưa cho Tống Thư Hàng:

“Ta được Dược Sư đạo hữu nhờ cậy, tiện đường đến đưa đồ cho ngươi. Ừm, Dược Sư nhờ ta mang gói dược cao này cho ngươi đấy…

Chương 331: Từ trái nghĩa của “vận đào hoa” là gì? Online chờ gấp!

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Dược Sư không đích thân đến đây sao?”

Lúc trước hắn khi hắn liên hệ thì Dược Sư nói sẽ mau chóng chạy tới, sao bây giờ lại thành nhờ người đưa thuốc thế này?

Đồng Quái Tiên Sư dựng xe đẩy tay rồi nhún vai đáp:

“Chuyện này thì ta không biết, ta chỉ nhận ủy thác của Dược Sư đạo hữu, tiện đường mang thuốc trị thương đến đây giúp hắn thôi. Sau đó khi nào về ta lại tiện tay mang ‘vật thí nghiệm’ của hắn về theo. Chắc là Dược Sư đạo hữu đột nhiên có thí nghiệm gì quan trọng, hoặc là có linh cảm gì phải thực hiện ngay ấy mà.”

“À.”

Bạch Tôn Giả gật đầu. Với người cuồng nghiên cứu như Dược Sư thì dễ có chuyện này lắm.

Tống Thư Hàng nhận lấy gói dược cao:

“Đồng Quái tiền bối, dược cao này sử dụng thế nào vậy?”

“Dược Sư nói Bạch tiền bối đã nói rõ với hắn về vết thương của tiểu cô nương họ Sở kia rồi. Dược cao này dễ dùng lắm, chỉ cần dán thẳng vào ngực cô ấy là được. Dược cao do Dược Sư đặc chế đấy, sau khi dán lên một tháng là có thể dần dần chữa khỏi vết thương cho tiểu cô nương kia, hai tháng thì cam đoan cô ấy sẽ hoạt bát khỏe mạnh lại, không có hơi di chứng nào hết.”

Đồng Quái Tiên Sư trả lời.

Dán vào ngực á?

Tuy rằng vòng ngực của Sở Sở từ đường cong chữ S đã bị ép thành màn hình LCD rồi, thế nhưng…

Tống Thư Hàng nắm dược cao trong tay, nhìn sang bên cạnh.

Bên cạnh hắn là Bạch tiền bối, tiểu hòa thượng và Đậu Đậu...

một đại tiền bối, một đứa nhóc con, một con động vật. So ra thì ai cũng thích hợp đi dán thuốc cho Sở Sở hơn hắn. Thôi cứ hỏi xem họ có đồng ý đi dán thuốc hay không, nếu không được thì hắn đành đi vậy.

Thế là Tống Thư Hàng hỏi:

“Tiền bối, Quả Quả, Đậu Đậu, mọi người có ai đi dán thuốc cho Sở Sở cô nương được không?”

“Tiểu hòa thượng không thể động vào ngực trần của nữ thí chủ được.”

Quả Quả chắp hai tay, nghiêm túc niệm A Di Đà Phật.

“Bản Đậu Đậu là người đã có vợ, không thể làm việc này.”

Đậu Đậu cũng nghiêm túc không kém. Mấy ngày nay nó không lên mạng chơi với bà xã rồi, không biết bà xã chơi game có bị ai bắt nạt hay không nữa.

“Để ta làm cho.”

Đúng lúc ấy thì Bạch tiền bối mỉm cười nhận lấy dược cao trong tay Tống Thư Hàng, rồi đi tới chỗ Sở Sở cô nương.

…

…

“Thư Hàng tiểu hữu à, ngươi đã bỏ lỡ mất một cơ hội tốt để làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư thật thà cười nói:

“Nếu ngươi cầm dược cao kia dán vào ngực tiểu cô nương họ Sở đó, mà đúng lúc con gái nhà người ta mở mắt nhìn thấy cảnh tượng ngượng ngùng ấy thì nói không chừng… lại có thêm một đôi đạo lữ song tu ra đời ấy chứ.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Thái độ của ngươi thế này là không tin lời bản tiên sư phán à?”

Đồng Quái Tiên Sư nhíu mày:

“Bản tiên sư nói cho ngươi biết, giữa ấn đường của ngươi có khí tức màu hồng phấn, tướng tá thế là sắp có vận đào hoa đấy!”

Mình có vận đào hoa á?

Không đúng, Đồng Quái tiền bối toàn bói ngược thôi, thế nên vấn đề bây giờ là… từ trái nghĩa với vận đào hoa là gì?

Đào hoa kiếp? Hay là hồng nhan họa thủy?

Lúc này Đậu Đậu ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng, sau đó cặp mắt chó của nó sáng ngời lên:

“Gâu gâu, ấn đường đúng là có màu sắc, cơ mà là tối đen như mực. Nói ta bảo này Đồng Quái, rốt cuộc là ngươi mù màu nặng cỡ nào mà dòm màu đen sì sì kia thành hồng phấn đấy hả? Gâu?”

Đậu Đậu dừng một chút rồi lại nói tiếp:

“Thư Hàng, sắp tới ngươi ra ngoài phải cẩn thận một chút, để ý lời nói và việc làm vào. Nói không chừng sẽ bị người ta chém chết luôn đấy!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Trái ngược với vận đào hoa là ấn đường biến đen, gặp xui xẻo lớn hả?

“Làm sao có thể như thế được, rõ ràng bản tiên sư nhìn thấy màu hồng phấn rành rành mà! Thư Hàng tiểu hữu ngươi đứng yên để ta thi pháp làm cho đào hoa trên trán ngươi hiện hình lên coi!”

Nói đoạn, Đồng Quái Tiên Sư bèn bắt quyết chỉ vào trán của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó thì giữa trán Tống Thư Hàng sáng lên.

Và một luồng sương đen sì sì cuộn mình trên trán hắn.

Đậu Đậu trợn trắng mắt:

“Đen sì sì chứ có thấy hồng phấn nào đâu, đừng có bảo ta mù màu, từ sau khi mở nhãn khiếu thì ta đã không còn là một con chó bị mù màu nữa rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư hồ nghi:

“Kì lạ, đúng là đen thật. Nhưng ban nãy rõ ràng ta nhìn thấy màu hồng mà.”

“Đậu Đậu tiền bối, Đồng Quái tiền bối, đúng là có một đốm hồng phấn kẹp trong màu đen kìa. Ở kia kìa!”

Đúng lúc này, tiểu hòa thượng đứng một bên bỗng nói. Nó chỉ về luồng sáng trên trán Tống Thư Hàng, nơi đó có một đốm hồng nhỏ rất dễ bị xem nhẹ.

Đậu Đậu trừng mắt nhìn vào trán hắn:

“Đúng là có kìa!”

“Thế đây là ý gì? Chẳng lẽ là đào hoa kiếp ư?”

Tống Thư Hàng lo lắng nói. Hắn đang nghĩ xem không biết sắp tới có nên bám gót Bạch tiền bối không rời, để ăn ké hào quang may mắn của tiền bối không đây.

“Đào hoa kiếp? Đừng mơ đẹp thế.”

Đồng Quái Tiên Sư đáp:

“Cái loại ấn đường đen sì lẫn một đốm hồng phấn này tức là ngươi sắp nhọ rồi, nhọ như đít nồi! Hơn nữa vận xui này còn có thể liên quan đến đàn bà con gái. Tóm lại sắp tới ngươi liệu mà giữ khoảng cách với phái nữ đi.”

“Tiền bối đang xem bói đấy à?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi.

Nếu đây là quẻ tượng của Đồng Quái Tiên Sư thì có phải hắn nên nhìn theo hướng ngược lại không? Nếu nghĩ ngược lại thì chẳng phải là vận may à?

“Không, đây chỉ là ta đang giải thích theo khí sắc trên trán ngươi thôi. Hôm nay ta vui, để ta tính cho ngươi một quẻ, miễn phí.”

Đồng Quái Tiên Sư nói đoạn bèn xoay người tìm kiếm gì đó trong xe đẩy tay.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng cảm kích nói. Từ một góc độ nào đó thì có thể nói Đồng Quái Tiên Sư xem quẻ rất chuẩn, ví dụ như khi xem quẻ ngược chẳng hạn.

Đồng Quái Tiên Sư đắc ý cười vang rồi lấy ra một chiếc mai rùa với ba đồng tiền, sau đó nhét tiền vào trong mai rùa.

Mai rùa lắc lắc, ba đồng tiền văng ra, rơi xuống đất.

Tống Thư Hàng chẳng hiểu gì về quẻ tượng, bèn nhìn Đồng Quái Tiên Sư đang dòm ba đồng tiền với vẻ thần bí vô cùng.

“Tiền bối, là cát hay hung thế?”

Hắn cẩn thận hỏi, vừa hỏi vừa mặc niệm trong lòng:

“Đại hung! Đại hung! Càng hung càng tốt!”

Đồng Quái Tiên Sư giật giật khóe miệng rồi ngẩng đầu lên, cắn răng nặn ra một nụ cười:

“Cát!”

Sắc mặt Tống Thư Hàng đờ ra. Là hung, tiêu rồi!

Đồng Quái Tiên Sư ho khan hai tiếng rồi giơ ngón cái lên, nghiêm trang nói:

“Đây chính là quẻ cát, quẻ đào hoa đấy! Thư Hàng tiểu hữu, để ý các bạn nữ bên cạnh ngươi chút đi, ví như cái cô nàng họ Sở kia chẳng hạn, nếu ngươi đi dán thuốc cho cô nàng thì có khi đã có được một đạo lữ song tu rồi.”

“Phụt!”

Đậu Đậu cười văng.

“Ta hiểu rồi, tiền bối.”

Tống Thư Hàng nghiến răng:

“Sắp tới ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiếp xúc với con gái.”

“Đừng thế chứ Thư Hàng tiểu hữu, chắc chắn là ngươi đã bị đám mất nết trong nhóm Cửu Châu Số 1 tẩy não rồi. Nhất là cái tên Bắc Hà Tán Nhân kia kìa, chẳng có câu nào tin được đâu. Quẻ của ta xưa nay vẫn chuẩn lắm đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư mạnh miệng tới cùng.

“Đúng vậy, ta tin tiền bối mà.”

Tống Thư Hàng nở nụ cười đắng ngắt rồi lẳng lặng hạ quyết định, sắp tới nhất định hắn phải bám gót Bạch tiền bối một tấc cũng không rời, tuyệt đối không tiếp xúc với phái nữ. Ít nhất cũng phải chờ ấn đường biến đen của mình bình thường trở lại rồi mới tính tiếp.

“Ủa? Ấn đường của Tống Thư Hàng sư huynh đen sì thế mà vẫn gặp vận cát tường đào hoa á?”

Tiểu hòa thượng không biết thuộc tính của Đồng Quái Tiên Sư. Nó nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu rồi thốt ra:

“Bói bịp à?”

Đậu Đậu vội vàng giơ chân che miệng tiểu hòa thượng lại:

“Nhóc ơi là nhóc, ngươi nói thật để làm cái gì thế? Đồng Quái à, trẻ con không biết gì, ngươi đừng chấp nó nha.

Đồng Quái Tiên Sư:

“...”

Tự nhiên hắn thấy sống sao mà mệt thế! Rõ ràng hắn chỉ thành thật nói ra quẻ tượng mình tính được mà thôi. Giải quẻ thật lòng chẳng lẽ cũng là một sai lầm ư? Chẳng lẽ trên thế gian này không dung nổi kẻ chính trực thật thà sao?

Tống Thư Hàng gượng cười, muốn chuyển chủ đề sang việc khác:

“Khụ, Đồng Quái tiền bối tiện đường qua đây là vì có chuyện gì muốn làm phải không?”

“Ờ, đúng là có một việc làm ta cực kỳ phiền muộn.”

Đồng Quái Tiên Sư thở dài não ruột:

“Nói thì nói là tiện đường đến đây, nhưng thực ra là ta cố tình đến tìm các ngươi đấy.”

“?”

Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và cả tiểu hòa thượng đều chẳng hiểu ra sao.

“Ta có một đệ tử...”

Đồng Quái Tiên Sư mặt đầy sầu não bắt đầu kể chuyện.

Đậu Đậu giơ vuốt ngắt lời mở bài của hắn:

“Ta biết rồi, clone Thiết Quái Toán Tiên của ngươi trong nhóm chính là nick của đệ tử ngươi, ta đã nghe lúc còn ở chỗ Hoàng Sơn ngu ngốc rồi.”

“Đừng có ngắt lời!”

Đồng Quái Tiên Sư nghiêm nghị nói:

“Coi chừng ngày nào ta cũng tính quẻ cát cho ngươi đấy!”

Đậu Đậu tức thì rụt cổ thè lưỡi ra giả vờ dễ thương.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười... Đồng Quái tiền bối à, ngài uy hiếp Đậu Đậu như thế, nghĩa là ngài cũng biết mình chuyên tính quẻ ngược đúng không?

Sau khi uy hiếp Đậu Đậu xong, Đồng Quái Tiên Sư cảm thán tiếp:

“Sự tình là thế này, mấy ngày trước ta đột nhiên hứng lên đi tính cho thằng ranh Thiết Quái kia một quẻ.”

“Sau đó thì sao?”

Tiểu hòa thượng Quả Quả cực kỳ phối hợp, hỏi ngay.

“À, đó là quẻ thượng thượng, đại cát đại lợi, là quẻ đẹp nhất mà ta tính được trong suốt cả cuộc đời này.”

Đồng Quái Tiên Sư cảm khái muôn vàn.

Quẻ đẹp nhất tính được trong suốt cuộc đời? Bỏ mẹ, có chuyện lớn rồi! Tống Thư Hàng và Đậu Đậu nghĩ ngay như thế.

“Thế là… đệ tử Thiết Quái thân ái của ta sợ quá, bèn bế quan ngay và luôn. Nó nhốt mình trong phòng bế quan, chẳng dám ra khỏi cửa một bước.”

Đồng Quái Tiên Sư thở dài não nề.

“Ủa? Nếu là quẻ cát đẹp nhất thì làm sao lại phải sợ chứ?”

Tiểu hòa thượng không biết thuộc tính bói bịp của Đồng Quái Tiên Sư nên hồn nhiên hỏi.

Đồng Quái Tiên Sư giật giật khóe miệng rồi nói đầy chua chát:

“Đó là bởi vì từ lúc học xem quẻ đến bây giờ, ta chưa tính được một quẻ nào chuẩn hết!”

Tiểu hòa thượng đơ ra, sau đó chắp tay nghiêm túc nói:

“Thí chủ, xin hãy nén bi thương.”

Đậu Đậu nghi hoặc hỏi:

“Đồng Quái này, ngươi tới tìm bọn ta là vì bọn ta có thể giúp gì à?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một khả năng, bèn hỏi:

“Bạch Tôn Giả?”

Chương 332: Vũ Nhu Tử, sóng bên ta hơi yếu, cô cho vào nhóm rồi ta tải xuống được không?

“Thư Hàng tiểu hữu đoán không sai, ta đang nghĩ với vận khí cường đại của Bạch tiền bối, có lẽ sẽ giúp Thiết Quái qua được kiếp nạn này.”

Đồng Quái Tiên Sư dứt lời, lại cảm thán muôn vàn mà bỏ thêm một câu:

“Chính vì đệ tử đắc ý này mà ta mới dám tới đây gặp trực tiếp Bạch tiền bối đấy.”

Nghe giọng điệu của Đồng Quái Tiên Sư, cứ như dám đến gặp Bạch tiền bối là chuyện phải cần dũng khí lớn lao lắm ấy.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Đồng Quái tiền bối này, ngươi muốn mời Bạch tiền bối về làm khách à?”

Sao giống mời Bạch tiền bối về nhà nhờ trấn trạch thế nhỉ?

Đồng Quái Tiên Sư tưởng tượng ra cảnh mình mời Bạch tiền bối “về nhà làm khách” thì sắc mặt tái nhợt cả đi. Hắn nuốt nước miếng đánh ực một cái, nhỏ giọng hỏi bên tai Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, gần đây ngươi vẫn đi theo Bạch tiền bối, ta muốn hỏi ngươi cái này.”

“Đồng Quái tiền bối cứ hỏi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp, đồng thời thầm nghĩ chắc hắn lại muốn hỏi xem Bạch tiền bối khống chế mị lực của mình thế nào rồi thôi. Điểm này ở các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 hay ho đáo để.

“Thế ta hỏi nhé, ngươi thấy cô nàng họ Sở kia có xinh không?”

Đồng Quái Tiên Sư nhỏ giọng hỏi. Mà vấn đề của hắn đúng là trên trời rơi xuống, chẳng có liên quan gì cả.

May mà gần đây sóng não của Tống Thư Hàng cũng được rèn luyện cho linh hoạt lên không ít rồi. Mà, sao sóng não của mình lại linh hoạt hơn nhỉ? Tống Thư Hàng lấy làm lạ lắm.

Được rồi, nói chung là sóng não của Tống Thư Hàng đã tiến hóa đến mức thích nghi được với vấn đề rơi từ trên trời xuống này ngay tắp lự.

Thế là hắn đáp chắc nịch:

“Cô nàng họ Sở ấy là một cô gái rất xinh.”

“Ta hỏi thêm câu nữa nhé, ban nãy vì sao ngươi không tự mình đi dán thuốc cho cô ấy?”

Đồng Quái Tiên Sư lại thầm thì.

“Bởi vì Bạch Tôn Giả, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều thích hợp đi dán thuốc hơn ta. Việc liên quan đến sự trong sạch của con gái nhà người ta, tránh được thì nên tránh chứ.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi đáp.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Khụ, Thư Hàng tiểu hữu đúng là người tốt mà.”

“…”

Khóe miêng Tống Thư Hàng co giật:

“Tiền bối, đừng có tùy tiện phát thẻ người tốt cho ta, ta sẽ trở mặt đấy.”

“Ha ha.”

Đồng Quái Tiên Sư bật cười, xoa cằm, dường như đã có được câu trả lời vừa ý.

Không biết lúc hắn hỏi Tống Thư Hàng hai câu kia thì đã tưởng tượng ra kết quả gì.

“Ừm, tóm lại là chưa vội lắm, ta ở đây đôi ngày đã. Việc mời Bạch tiền bối đến nhà cứ để sau hãy nói đi.”

Đồng Quái Tiên Sư lẩm bẩm.

Lúc này, Đậu Đậu lẳng lặng chọt chọt Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng à, ta cứ cảm thấy tên Đồng Quái kia tự thêm cho ngươi mấy cái thuộc tính riêng rất mất nết ấy.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Nghe thấy câu nói của Đậu Đậu, Đồng Quái Tiên Sư vội chuyển sang chủ đề khác:

“Ha ha, nói chứ, Thư Hàng tiểu hữu gửi giáo viên ngữ văn tới cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu để dạy đám thổ dân kia lúc nào thế?”

“Ta có gửi giáo viên ngữ văn đến chỗ Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối đâu?”

Tống Thư Hàng ngu ra.

“Ơ hay, ngươi có gửi mà. Dạo trước Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu lên nhóm cảm ơn ngươi đã gửi giáo viên tới cho hắn. Hắn còn nói người đó có trình độ giảng viên đại học, mang theo một đám trợ giảng nữa cơ.”

Nói rồi, Đồng Quái Tiên Sư lấy ra một chiếc di động màn hình to oạch.

Chiếc di động này không thuộc bất cứ nhãn hiệu nào có thể nhìn thấy trên thị trường, rõ ràng là Đồng Quái Tiên Sư đặt làm riêng, hoặc cũng có thể là do chính các tu sĩ lần mò sửa đổi mà ra.

Sau khi lấy điện thoại ra, Đồng Quái Tiên Sư rút một cái đằng sau nó, lôi ra một cọng anten, rồi nối mạng, chạy lên nhóm Cửu Châu Số 1.

Sau đó hắn lội lịch sử chat đưa cho Tống Thư Hàng xem.

Phần đầu lịch sử chat là Thất Sinh Phù Phủ Chủ @ Thư Sơn Áp Lực Đại và cảm ơn Tống Thư Hàng đã gửi giáo viên đến cho hắn.

“Giáo viên ngữ văn trình độ giảng viên đại học và một đám trợ giảng, cộng thêm Thất Sinh Phù Phủ Chủ xác định những người này là mình gửi đến…vậy thì hình như chỉ có một khả năng thôi.”

Tống Thư Hàng day day mặt mình.

Đầu tiên hắn lái máy bay tiến vào đảo thần bí. Tuy trong quá trình đó ký ức có hơi vấn đề, thế nhưng khi hắn bị quăng ra từ hòn đảo đó thì chính là bị ném xuống từ không trung.

Chắc là những hành khách khác trên máy bay đã bị đưa đến hòn đảo trên Thái Bình Dương của Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối

rồi.

Từ biển Đông mà đưa những hành khách khác đến tận hòn đảo thần bí xa tít Thái Bình Dương, cũng liều lắm.

Không được, mình phải liên hệ với Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối mới được. Vì dù sao thì đám bạn tốt Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba của mình, chị em Lục Phi, cha con nhà Josheph và anh em họ Gia Cát đều ở trên máy bay mà.

“Đồng Quái tiền bối, tiền bối có thể cho ta mượn điện thoại lên mạng một chút được không? Ta sẽ đăng nhập bằng nick của mình.”

Tống Thư Hàng hỏi thử, vì di động của hắn chỉ là điện thoại bình thường, ở trên hòn đảo khỉ ho cò gáy này làm gì có tín hiệu.

Xem ra phải nghĩ cách kiếm một cái điện thoại giống của Đồng Quái tiền bối thôi.

“Không thành vấn đề, cứ tự nhiên đi.”

Đồng Quái Tiên Sư nói rồi chọt chọt màn hình, đăng xuất tài khoản cá nhân của mình trước.

Tống Thư Hàng nhận lấy di động rồi chạy vào giao diện đăng nhập của nhóm chat, nhập tài khoản và mật mã của mình, login.

Một lát sau, Thư Sơn Áp Lực Đại online. Hắn lên mạng được, có điều tốc độ mạng hơi gà. Thế nhưng trên cái hòn đảo nằm giữa biển Đông này mà lên được mạng thì tốc độ gà thế nào cũng tha thứ được thôi.

Vừa mới online thì phần mềm chat đã truyền đến những tiếng tít tít liên hồi.

Đầu tiên là tin tức mỗi ngày được cập nhật.

“Ngày hôm qua 15/7, một máy bay từ nước X đi biển Đông mất liên lạc với trung tâm điều khiển, trên máy bay có 172 hành khách và 7 thành viên tổ bay. Hiện tại các ngành hữu quan đã bắt đầu hoạt động tìm kiếm cứu nạn để tìm kiếm máy bay này.”

“Là máy bay của bọn ta đấy.”

Tống Thư Hàng cười khổ, xem ra cả đất nước và gia đình các hành khách đều phải khổ não rồi.

Lần này không biết có thể tìm được xác máy bay hay không, các hành khách thì đều bị ném đến đảo nhỏ Thái Bình Dương hết rồi. Nếu cứ tìm cái máy bay mất tích cùng với hành khách ở khu biển Đông thì cứ xác định là cả đời cũng đừng hòng mà thấy.

"Tin tức máy bay mất tích mới được công bố cách đây không lâu, phải mau chóng liên lạc với ba mẹ cho họ khỏi lo lắng thôi"“

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó hắn lại thấy tin nhắn của Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng mở ra xem thì thấy đó là một tệp đính kèm.

Thế nhưng không biết là vì tín hiệu không tốt hay là Vũ Nhu Tử gửi sai cách, mà tên của tệp biến thành một chuỗi dấu sao và ký hiệu loạn xạ.

Tống Thư Hàng thử nhấp vào tải xuống, thế nhưng sau khi bấm xong, vừa bắt đầu tải đã thất bại ngay.

Không thể tải được.

Vũ Nhu Tử gửi sai cách rồi à?

Tống Thư Hàng bèn nhắn một tin qua:

"Vũ Nhu Tử, cô gửi tệp gì qua đây thế, hình như bên ta tín hiệu yếu nên không nhận được đâu."

Lúc này Vũ Nhu Tử cũng đang online, thấy tin là trả lời ngay tắp lự:

"Ô, Tống tiền bối online rồi à? Ta gửi tặng ngươi một bộ meme do ta tự tay làm đấy. Nó dễ thương lắm, nên làm xong một cái là ta nghĩ ngay đến việc chia sẻ cho tiền bối liền. Có cần ta gửi lại lần nữa không?"

"Được."

Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

Vũ Nhu Tử ở đầu bên kia nhanh chóng gửi tệp lại lần nữa.

Tống Thư Hàng click nhận.

Tên tệp vẫn là một chuỗi ký hiệu như trước.

Sau khi nhận thì tốc độ đường truyền tự nhiên rất nhanh, thế mà đang tải một nửa thì lại bị gián đoạn.

Tải tệp tin thất bại.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

"Ủa, lại thất bại, sao thế nhỉ?"

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Xem ra là vì tín hiệu kém quá, bây giờ ta đang ở một hòn đảo hoang ở biển Đông đây.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Biển Đông, đảo hoang, tiền bối à, đừng nói ngươi đang ở trên đảo thần bí đấy nhé.”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Ha ha, không phải. Bây giờ ta, Bạch tiền bối và Đậu Đậu đang tìm bừa một hòn đảo ở biển Đông để nghỉ tạm thôi. Ta vừa ở đảo thần bí về, nhưng mà ký ức về hòn đảo đó quả nhiên đã bị phong ấn mất rồi, ta chẳng nhớ ra được gì cả. icon khóc thét.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Vỗ vỗ, Tống tiền bối đừng buồn. Có lẽ Dược Sư tiền bối có thể giải quyết vấn đề ký ức của ngươi đấy. Tống tiền bối ngươi phải lạc quan, vui vẻ lên nha.”

Tống Thư Hàng cười ha hả, tay lướt như bay gửi tin đi:

“Nếu có thể nhớ lại thì quá tốt, nhưng ta cứ thấy việc cởi bỏ phong ấn ký ức chẳng dễ chút nào.”

Sau đó hắn nhắn tiếp:

“Phải rồi, Vũ Nhu Tử, nếu icon của cô không gửi được online thì gửi qua mail cho ta đi. Không thì cô cứ post thẳng vào nhóm cũng được, lúc nào về ta sẽ vào nhóm tải xuống sau.”

Chỉ là cái icon thôi mà, Tống Thư Hàng đâu nghĩ ngợi gì nhiều.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Gửi vào nhóm à?”

“Gửi mail cũng được, cô thấy làm thế nào tiện hơn thì làm nha.”

Tống Thư Hàng cười cười trả lời.

“Ừm, tuy chắc là sẽ ngượng lắm, nhưng mà ta cũng thấy meme này rất đáng yêu, gửi vào nhóm cho mọi người cùng xem càng hay.”

Vũ Nhu Tử gửi icon cười tươi rói.

Tống Thư Hàng mỉm cười, tính cách Vũ Nhu Tử rất dễ thương. Cô ấy tạo ra meme đáng yêu còn muốn chia sẻ cho mọi người, thế thì cứ gửi lên nhóm cho mọi người tải xuống hẳn là càng tốt nhỉ.

“Vậy cô cứ gửi lên trước đi, ta về sẽ lên tải xuống. Bây giờ ta đi tìm Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối có hơi việc, tí nữa nói chuyện tiếp nhé.”

Tống Thư Hàng gửi lại một icon cười mỉm.

“Tí nói chuyện tiếp.”

Vũ Nhu Tử cũng gửi icon cười tươi.

Tống Thư Hàng tắt cửa sổ chat với Vũ Nhu Tử, mở nhóm Cửu Châu Số 1 pm Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối, ngài có đây không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp rất nhanh:

“Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng ngươi cũng online rồi. Cảm ơn ngươi đã gửi giảng viên đại học và các giáo viên ngữ văn khác cho ta nhé.”

“Ha ha, ta mượn điện thoại của Đồng Quái tiền bối để lên mạng đấy. Mặt khác… nói sao bây giờ nhỉ, mặc dù có hơi hiểu lầm, nhưng xin tiền bối hãy chăm sóc cho mấy người bạn kia của ta nhé.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc rồi gõ xuống.

Tạm thời cứ để đám Cao Mỗ Mỗ ở chỗ Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối đi. Sau đó thì… hắn phải đi kiếm giáo viên ngữ văn về tiếp nhận nhiệm vụ dạy chữ cho đám người ăn hang ở hốc kia thôi.

Chương 333: Meme Bạch tiền bối spam đầy màn hình

“Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng tiếp đón họ chu đáo.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha ha nói. Dù sao thì cái chí nguyện dạy một vạn người biết chữ Trung của hắn vẫn phải nhờ nhóm người giáo sư và Cao Mỗ Mỗ hoàn thành. Đương nhiên hắn sẽ tiếp đãi bạn bè của Tống Thư Hàng cho thật tốt rồi.

“Vậy thì làm phiền tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi lại gửi thêm một tin nhắn nữa:

“Ngoài ra… Thất Sinh Phù tiền bối, trên đảo của ngài có thiết bị liên lạc với bên ngoài không?… Nếu như có thể, cách một thời gian nữa ngài để bạn bè của ta báo tin bình an về nhà được không?”

Bởi vì tin tức máy bay bị mất tích đã được công bố ra ngoài rồi, bây giờ chắc là người thân của các hành khách trên chuyến bay kia đều đang lo lắng chờ đợi tin dữ về chiếc máy bay rồi? Vì vây, nếu như có thể, Tống Thư Hàng hy vọng có thể để các hành khách đó có cơ hội báo bình an với người nhà.

“Báo bình an ấy à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghĩ ngợi một lát rồi trả lời:

“Cũng đúng. Họ phải ở lại đảo một thời gian, quả thật cần phải giữ liên lạc với người nhà, thỉnh thoảng báo bình an thì người nhà mới không lo lắng. Được thôi, cứ giao hết cho ta đi, ta sẽ nghĩ cách làm ra một thứ giống như điện thoại công cộng, tranh thủ để tất cả mọi người đều có cơ hội nói chuyện với người nhà.”

“Thất Sinh Phù tiền bối vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng gửi đi một cái icon mặt cười.

Hắn thầm thở phào nhẹ nhõm —— tạm thời hắn chỉ có thể giúp cho đám bạn của mình được đến đây thôi.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Thất Sinh Phù Phủ chủ, Tống Thư Hàng offline.

“Đồng Quái tiền bối, ta có thể gọi thêm một cuộc điện thoại nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư cười nói:

“Ngươi cứ dùng tự nhiên đi.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng vội vàng bấm số điện thoại của mẹ Tống.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

“A lô, xin chào. Ai đấy ạ?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói pha chút mỏi mệt của mẹ Tống —— Tin tức máy bay bị mất liên tích đã được công bố. Ba Tống và mẹ Tống nhanh chóng tra được chiếc máy bay bị mất liên lạc chính là chiếc máy bay mà Tống Thư Hàng ngồi.

Hai vợ chồng gấp đến mức quay mòng mòng, gọi vào số điện thoại của Tống Thư Hàng nhưng không lần nào kết nối được. Bên hãng hàng không mới triển khai hành động cứu viện không được bao lâu, hơn nữa kỳ lạ là chiếc máy bay đó cứ như đột nhiên bốc hơi vậy, không phát hiện được bất cứ mảnh vỡ nào.

Mẹ Tống đã lo lắng đến mức khóc mấy lần rồi.

“A lô, mẹ ạ! Con là Thư Hàng đây.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tống Thư Hàng vừa nói xong thì phía bên kia điện thoại truyền đến âm thanh đồ vật bị rơi. Tiếp theo đó là mẹ Tống lớn tiếng hỏi dồn:

“Thư Hàng à? Thật là con sao? Bây giờ con đang ở đâu? Di động của con đâu, tại sao mẹ không gọi được cho con? Còn số điện thoại toàn dấu sao này là của ai đấy?”

Số điện thoại toàn dấu sao? Thì ra số điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư còn có chức năng tự động ‘mã hóa’, khi gọi cho người khác, số điện thoại sẽ biến thành dấu sao.

Tống Thư Hàng an ủi:

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại đã. Con không sao đâu, bây giờ con rất an toàn! Không chỉ con mà tất cả mọi người trên máy bay đều bình an. Điện thoại của con không gọi được là do bây giờ không có sóng, con đang dùng điện thoại đặc biệt của bạn con để gọi điện. Hiện con đang ở cùng vài người bạn, hai ngày nữa con sẽ về.”

“Hai ngày nữa sẽ về? Bây giờ con đang ở đâu? Sao không về ngay luôn?”

Mẹ Tống lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng tiếp tục an ủi mẹ Tống:

“Bây giờ chắc là con vẫn đang ở trên biển Đông. Nhưng mẹ yên tâm đi, bạn con có cách đưa con rời khỏi chỗ này, mẹ đừng lo, con rất an toàn, hoàn toàn không có vấn đề gì cả!”

Sau đó, Tống Thư Hàng tiếp tục an ủi mẹ Tống hồi lâu mới làm cho bà tạm yên tâm.

Sau khi cúp điện thoại, Tống Thư Hàng thở phào một hơi. Hắn trả điện thoại lại cho Đồng Quái Tiên Sư:

“Đa tạ tiền bối.

Như vậy tạm thời người nhà sẽ không còn lo lắng cho an toàn của hắn nữa. Cũng may Đồng Quái tiền bối đến đảo này, để cho hắn kịp thời gọi điện về trấn an mẹ Tống và ba Tống.

Đồng Quái Tiên Sư cầm lấy điện thoại của mình, cười đáp:

“Đừng khách sáo.

“Đúng rồi tiền bối, chiếc điện thoại có thể giữ được tín hiệu trên đảo hoang này là ở đâu mà có thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi thử. Nếu như có thể, hắn cũng muốn có một chiếc điện thoại như thế. Hắn cứ cảm thấy trong tương lai, hắn sẽ thường xuyên tới những nơi ‘điện thoại bình thường không bắt được tín hiệu’.

“Chiếc điện thoại này của ta là lấy được từ chỗ Hoàng Sơn Chân Quân đấy. Phần lớn những chiếc điện thoại đặc biệt của các vị đạo hữu trong nhóm dùng đều là lấy từ chỗ Hoàng Sơn Chân Quân cả. Đương nhiên, trong nhóm cũng có vài vị đạo hữu tự nâng cấp điện thoại của mình lên.”

Đồng Quái Tiên Sư đáp.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Đúng lúc bọn họ đang nói chuyện, Bạch Tôn Giả đi đến, hắn đã bôi dược cao lên miệng vết thương của Sở Sở cô nương rồi. Đồng thời, hắn cũng tình cờ nghe được việc Tống Thư Hàng muốn nâng cấp điện thoại.

“Thư Hàng muốn nâng cấp điện thoại hả? Đợi sau khi trở về ta sẽ nâng cấp giúp ngươi nhé.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại:

“Ồ? Bạch tiền bối cũng biết nâng cấp à?”

Bạch Tôn Giả móc chiếc điện thoại đã được nâng cấp của mình ra, lắc lắc:

“Chuyện vặt thôi ấy mà, ta chỉ mày mò đại một lúc là nâng cấp được rồi.”

Về phần ‘mày mò đại một lúc’ ấy rốt cuộc đã làm tốn bao nhiêu chiếc điện thoại thì… cái này là bí mật.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên:

“Bạch tiền bối lợi hại quá!”

Đồng Quái Tiên Sư cũng bật ngón tay cái theo:

“Không hổ là Bạch tiền bối!”

Bạch Tôn Giả cất điện thoại của mình đi, vẻ mặt trầm tĩnh.

“Đúng rồi Bạch tiền bối, sau khi bôi thuốc, vết thương của Sở Sở cô nương kia thế nào rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hiệu quả của dược cao rất tốt, các vết thương đều đang bắt đầu hồi phục rồi… Chắc khoảng một tháng nữa là lại chạy nhảy được thôi. Chỉ có điều cô ấy không có cơ hội tham gia‘Đoạn Tiên đài’ gì đó được rồi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Chúng ta cũng đã cố hết sức rồi… Việc về Đoạn Tiên đài, chúng ta cũng không thể làm gì hơn.”

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng rồi hỏi:

“Vậy Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta có cần đến chỗ Thất Sinh Phù tiền bối hay không?”

“Không vội… Giờ chúng ta phải đợi vài vị khách cái đã.”

Bạch Tôn Giả cười mỉm đáp lời.

Đám người Lang Nhất, Ngưu Nhị của Tam Thập Tam Thú Thần

Tông hiện đang gấp rút tiến về phía hòn đảo hoang này.

Bạch Tôn Giả muốn đón tiếp bọn chúng cho ra trò, tiện thể xem thử có thể lấy quyển ‘ tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công’ hoàn chính từ trên người chúng không. Hắn rất có hứng thú với môn công pháp này.

Một nơi khác, bên trong thế gia họ Sở.

Vũ Nhu Tử ngồi trên thảm cỏ, ngón tay chuyển động nhanh thoăn thoắt trên laptop.

Thế gia họ Sở giờ đã bất chấp mọi giá rồi. Đệ tử của họ muốn đấu một trận trên ‘ Đoạn Tiên đài’ với Hư Kiếm phái, giải quyết tất cả ân oán.

Hiện cả hai bên đều đã chuẩn bị cho ‘Đoạn Tiên đài’ sắp tới. Tình hình như thể sắp có giông bão kéo tới.

Tuy rằng Vũ Nhu Tử có lòng muốn giúp đỡ nhưng cô ấy không phải là người của thế gia họ Sở, không thể tham gia ‘Đoạn Tiên đài’, giúp họ một tay được.

“Phiền quá đi, nếu bây giờ Tống tiền bối có thể tới thì tốt rồi, cái ghim cài biến hình của mình vẫn đang ở chỗ hắn… Nếu như có cây ghim cài áo đó, nói không chừng mình có thể lên thi đấu thay Sở Xuân Huỳnh tỷ tỷ.”

Vũ Nhu Tử lầm bẩm. Nếu như cô mà lên thi đấu thì ngoại trừ lão tổ của Hư Kiếm phái ra, thì những đệ tử khác không có một ai là đối thủ của Vũ Nhu Tử hết.

Trong khi nói chuyện, cô ấy dùng sức gõ vào phím Enter.

“Xong, tải lên thành công rồi!”

Vũ Nhu Tử nở một nụ vười hài lòng.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đám người Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Tạo Hóa Pháp Vương đang chuyện trò với nhau thì đột nhiên nhìn thấy một thông báo hiện ra trong nhóm.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã tải tệp tin [Meme của Bạch tiền bối] lên nhóm thành công.

“Meme Bạch tiền bối, đây là thứ gì vậy? Có liên quan gì với Bạch Tôn Giả sao?”

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên hồi âm, đồng thời nhấn mở thư mục nhóm ra.

Chỉ thấy trong thư mục nhóm có thêm một tập tin mới.

Tên của nó là [Meme Bạch tiền bối], số lượt tải là 12.

Má, nhanh tới vậy á? Mình vừa mới click vào mà đã có mười hai vị đạo hữu tải tệp tin rồi ư?

Bắc Hà Tán Nhân thầm than một tiếng —— Những tu sĩ có tu vi cao thì khả năng phản ứng cũng đặc biệt nhanh. Hiển nhiên, mười hai người này chính là những người có tu vi mạnh hơn Bắc Hà Tán Nhân ở trong nhóm.

Từ số lượt tải tệp tin có thể thấy, trong nhóm có rất nhiều vị tiền bối đang thầm quan sát, vừa thấy có gì thú vị là sẽ ra tay ngay.

Bắc Hà Tán Nhân yên lặng click tải file đã chọn, tăng thêm số lần tải xuống cho tệp tin mà Vũ Nhu Tử gửi lên.

Giải nén tệp tin… rồi thông qua phần mềm chat để vào gói meme.

Sau đó, Bắc Hà Tán Nhân click vào gói me me để xem.

Ngay sau đó, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy cả người không thoải mái!

“Ôi má má má má má ơi!”

Bắc Hà Tán Nhân nhìn số meme mới có thêm trong phần mềm chat của mình.

Bạch Tôn Giả buộc tóc hai chùm, hai tay chỉ vào má. Trên ảnh còn kèm theo một dòng chữ sáng lấp lánh:

“Hôm nay ta thật đáng yêu!”

Một bím tóc của Bạch Tôn Giả được buộc trên đỉnh đầu, bím kia thì được buộc sau tai, miệng cười mỉm , kèm thêm dòng chữ lấp lánh: Đáng yêu!

Sau đó là hình ảnh Bạch Tôn Giả chỉ buộc một bím tóc đuôi ngựa, bị bắt làm tư thế chắp hai tay lại: Cầu nguyện.

Còn có ảnh Bạch Tôn Giả với quả đầu bánh bao, trên mặt được photoshop thêm hai rặng mây hồng: Xấu hổ.

…

Còn có rất nhiều rất nhiều nữa, có Bạch tiền bối buồn bã, Bạch tiền bối đổ mồ hôi lạnh, Bạch tiền bối khinh bỉ, Bạch tiền bối chúc phúc, Bạch tiền bối phẫn nộ…

Vân vân và mây mây, nguyên một series hoàn chỉnh gần sáu mươi ảnh khác nhau.

Sau khi xem xong, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy toàn thân đêu bị thanh lọc triệt để!

Đây chính là thanh tẩy linh hồn đúng không?

Bắc Hà Tán Nhân quay lại cửa sổ chat của nhóm Cửu Châu số 1, dùng sức gõ liền một dòng chữ:

“Vũ Nhu Tử cô nương làm tốt lắm.”

Hắn vừa mở ra thì lập tức gửi lên một câu.

Trong nhóm đã có rất nhiều người trồi lên bình luận liên tiếp.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vũ Nhu Tử cô nương làm tốt lắm +1”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Vũ Nhu Tử cô nương làm tốt lắm +2”

…

Chốc lát sau, Lệ Chi Tiên Tử cũng xuất hiện:

“Hôm nay ta cũng thật đáng yêu [meme Bạch tiền bối đáng yêu].

Lệ Chi Tiên Tử điên cuồng dùng cái meme ‘Bạch tiền bối đáng yêu’ bình luận liên tiếp, một hơi liền mấy chục cái.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta thích tấm này nhất luôn, quyết rồi, ta phải thay hình đại diện, thay thành hình meme ‘Bạch tiền bối đáng yêu’ có hai bím tóc. Mấy người không ai được giành cái ảnh đại diện này với ta đấy!”

Nói là làm, chỉ trong chốc lát, ảnh đại diện của Lệ Chi Tiên Tử liền đổi thành ảnh Bạch tiền bối buộc hai bím tóc, hai ngón tay nghịch ngợm chỉ vào má.

Lệ Chi Tiên Tử là người mở đầu.

Những đạo hữu khác trong nhóm cũng lập tức hành động.

“Ta chọn cái meme ‘Bạch tiền bối’ buộc tóc đuôi ngựa cầu nguyện rồi nhé, đừng có tranh với ta, ta đi đổi hình đại diện đây.”

“Nhãn ‘Bạch tiền bối phẫn nộ’ tuyệt quá đi, ta muốn bức hình đại diện này.”

“Bức này cũng tuyệt.”

“Bức này là của ta nhé!”

Trong nháy mắt …

Toàn bộ hơn ba mươi thành viên thường xuyên online trong nhóm đều đổi thành hình đại diện Bạch tiền bối với đủ kiểu dáng tư thế. Phóng mắt nhìn lại… cảm giác cả nhóm Cửu Châu số 1 như đột nhiên biến thành ‘dàn clone của Bạch Tôn Giả’ vậy.

[Meme Bạch tiền bối] trở thành một trào lưu ở nhóm Cửu Châu số 1.

Sau khi đổi ảnh đại diện… mọi người trong nhóm bắt đầu đấu meme.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Lệ Chi Tiên Tử, hôm nay cô cũng rất đáng yêu! [Đính kèm me me Bạch tiền bối đáng yêu]”

Lệ Chi Tiên Tử: “[Me me Bạch tiền bối xấu hổ]”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Tam Lãng đạo hữu, [Me me Bạch tiền bối khinh bỉ]”

Cuông Đao Tam Lãng: “[Me me Bạch tiền bối buồn bã]”

Đến cả Thông Huyền đại sư cũng lặng lẽ gửi một me me ‘Bạch tiền bối đổ mồ hôi lạnh’.

Bắc Hà Tán Nhân yên lặng nhìn các đạo hữu trong nhóm điên cuồng gửi me me Bạch tiền bối… thầm xoa mồ hôi lạnh.

Hắn bỗng có một ảo giác, dường như hắn nhìn thấy cả đám đạo hữu đều đang nhảy múa trên mũi đao rực rửa, mấy người đều đang tự tìm đường chết đấy à?

Có điều… có cái gọi là luật không phạt quần chúng, nếu như cả đám đều đang tự tìm đường chết, có lẽ sẽ không chết đâu nhỉ?

Nghĩ ngợi một hồi, Bắc Hà Tán Nhân lặng lẽ đổi ảnh đại diện của mình thành [Bạch tiền bối khinh bỉ], hắn cảm giác biểu cảm của cái me me này tuyệt cú mèo.

Sau khi thay ảnh đại diện, về sau lúc chat với Đồng Quái Tiên

Sư chính là không ngừng khinh bỉ hắn ta. Trong lòng cảm thấy thoải mái hết sức luôn!

Chỉ trong thời gian Bắc Hà Tán Nhân thay ảnh đại diện… thì nhóm Cửu Châu số 1 đã có đến 999 tin nhắn.

“Không hổ là tu sĩ, tốc độ gõ phím nhanh thật đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân thầm nhủ.

Đúng lúc Bắc Hà Tán Nhân đang cảm khái thì, Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện.

Sau khi xuất hiện, trước tiên Hoàng Sơn Chân Quân gửi một me me cười gian, sau đó hắn phóng to cái me me ‘Bạch tiền bối đáng yêu’ rồi gửi lên.

“Ta rất tò mò, hai bàn tay trong bức ảnh này là tay của ai đây? @ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử. Những bức ảnh này đều là do Vũ Nhu Tử chụp đấy à?”

Hoàng Sơn Chân Quân cười hỏi.

Lúc này mọi người mới phát hiện, bên rìa bức ảnh Bạch Tôn Giả buộc tóc đuôi ngựa, hai ngón trỏ chỉ vào mặt, có một đôi tay đang thu về.

Nếu như không nhìn kĩ, quả thật không dễ gì phát hiện ra.

Hoàng Sơn Chân Quân đúng là có hỏa nhãn kim tinh mà!

…

…

Vũ Nhu Tử vẫn luôn âm thầm theo dõi tin nhắn.

Cô quả thật không ngờ ‘Me me Bạch tiền bối’ mà cô gửi lên lại được mọi người yêu thích như thế, me me mới gửi lên được mấy phút mà cả nhóm Cửu Châu số 1 đều tràn ngập me me Bạch tiền bối rồi.

Sau khi thấy chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân tag mình, Vũ Nhu Tử ngại ngùng trồi lên:

“Phần lớn đều do ta chụp.”

Hoàng Sơn Chân Quân gửi một cái icon giơ ngón cái lên.

Giỏi thật, không chỉ vì hành vi, mà còn vì lá gan của Vũ Nhu Tử nữa.

“Hai cái tay này là của ai? Chẳng lẽ là người đã làm dáng cho

Bạch tiền bối à?”

Hoàng Sơn Chân Quân tò mò hỏi —— rốt cuộc là vị đạo hữu nào lại gan to bằng trời, dám động thủ trên đầu thái tuế như thế đây? Dám làm đủ mọi kiểu tóc, tạo đủ kiểu dáng tư thế xấu hổ nhường này cho Bạch tiền bối?

Quả thực là hành vi tìm chết đây mà, nếu như ở trong phim truyền hình —— nhân vật này tuyệt đối không sống quá ba tập!

“Đó là tay của Tống tiền bối.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử ngại ngùng trả lời.

Quả nhiên, là tiểu hữu Tống Thư Hàng à?

Các vị tiền bối trong nhóm đều nghĩ thầm trong bụng.

Chương 334: Thông Nương, đầu của cô đâu?

“Nếu như là Tống Thư Hàng tiểu hữu thì hắn có thể đấu tranh sống lâu hơn mấy tập chăng?”

Hoàng Sơn Chân Quân xoa xoa cằm, thầm nói.

Dù sao thì Thư Hàng tiểu hữu có hơi khác biệt với vị đạo hữu chịu trách nhiệm nghênh tiếp Bạch Tôn Giả trước kia.

“Hừ, tên tiểu tử đó, ta cược nhiều nhất hắn chỉ sống được hai tập!”

Ở bên cạnh Hoàng Sơn Chân Quân, một người lưng mọc sáu cánh, dung mạo đẹp như thiên sứ, toàn thân bao phủ ‘thánh quang’ nhếch miệng, nói với vẻ khinh thường.

Người này, chính là vị Bạch Hạc Chân Quân đã lăn lộn rất tốt ở phương Tây kia.

Bạch Hạc Chân Quân có huyết mạch thần thú truyền lại từ thời thượng cổ. Bộ tộc của họ từ khi chui ra khỏi trứng thì đã không phân giới tính, không phân âm dương. Chỉ khi nào bọn họ tìm thấy tình yêu đích thực của cuộc đời mình, đồng thời lập ra khế ước giống như hôn nhân cùng người mình yêu xong thì mới căn cứ vào giới tính của người yêu mà biến thành giới tính phù hợp.

Nếu như người yêu là nam thì bọn họ sẽ biến thành nữ. Nếu như người yêu là nữ, vậy thì bọn họ sẽ biến thành đàn ông.

Đây quả thật là một chủng tộc tự do yêu đương, vượt qua giới tính và giống loài để yêu nhau —— Nói thật, huyết mạch thần thú của bọn họ có thể truyền lại đến tận giờ này, đúng là không dễ dàng gì.

Giải thích một chút: Tuy rằng Bạch Hạc Chân Quân đã tìm thấy đối tượng trong lòng, nhưng vẫn chưa lập ra khế ước hôn nhân đặc biệt kia với người mà hắn ngưỡng mộ, nên hiện tại hắn vẫn đang trong trạng thái không phân giới tính.

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha, không phản bác Bạch Hạc Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân đang lướt xem chiếc máy tính cứng nhắc của mình, bên trên hiển thị khung chat của nhóm Cửu Châu số 1. Hắn từ phương Tây ngàn dặm xa xôi về đến đây, sau khi nghe nói Bạch Tôn Giả đã gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, hắn cũng mặt dày đòi Hoàng Sơn Chân Quân thêm hắn vào nhóm.

ID của Bạch Hạc Chân Quân ở trong nhóm là ‘Ta là con bạch hạc nhỏ nơi chân trời’, hình như cái ID này có sự tích gì đó.

Lúc này, hắn đang cẩn thận lưu hết mớ meme Bạch tiền bối về trong máy tính của mình, sau đó dùng phần mềm cắt từng bức hình ra, lưu vào trong một thư mục riêng.

Sau đó, Bạch Hạc Chân Quân lộ ra vẻ thỏa mãn, xem đi xem lại gần sáu mươi bức ảnh chụp của Bạch Tôn Giả trong thư mục. Mỗi lần xem một bức ảnh, hắn đều hạnh phúc run người.

“Tuyệt quá đi. Đây đùng là thiên đường mà.”

Bạch Hạc Chân Quân thầm nói.

Lúc Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy cảnh này, gai óc gì đều nổi lên kín hết cả tay —— Nhiều lúc thấy fan não tàn thật đáng sợ, vì ngươi sẽ không biết liệu fan não tàn có phóng to ảnh của ngươi rồi treo trong phòng, mỗi ngày nhìn ảnh của ngươi rồi XX hay không.

“Khụ khụ. Bạch Hạc, lần này ngươi lặn lội ngàn dặm xa xôi đến chỗ của ta chính là vì muốn được vào vào nhóm thôi à?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi, nếu như thật sự muốn vào nhóm thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại đường dài hoặc dùng thiên lí truyền âm là được mà.

“Đương nhiên không chỉ đơn giản là vào nhóm không thôi rồi.”

Bạch Hạc Chân Quân mang vẻ mặt đầy nghiêm trang, nói:

“Lần này ta đến, chủ yếu là muốn thông báo kết quả xử lí việc lần trước cho Bạch tiền bối biết.”

“Việc lần trước á? À, là chuyện của giáo viên dạy lái máy bay tên Lý Tây Hoa đúng không? Lẽ nào chuyện này có gì xảy ra sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân nhớ lại giáo viên dạy bay đó.

“Không chỉ là chuyện của giáo viên Lý Tây Hoa kia thôi đâu, mà còn có chuyện của trạm vũ trụ nữa. Không có biến hóa gì lớn, căn bản là ta đã xử lí ổn thỏa hết cả rồi.”

Bạch Hạc Chân Quân nói với vẻ mặt đầy cảm khái:

“Chuyện của giáo viên Lý Tây Hoa kia thì dễ giải quyết. Tuy đã lên TV rồi nhưng chỉ cần phi hành gia Anthony quay về thuận lợi, ta có thể thông qua chính phủ và các phương tiện truyền thông, từ từ xóa nhòa ảnh hưởng của sự việc huấn luyện viên Lý Tây Hoa, khiến người dân phương Tây tin rằng sự xuất hiện của huấn luyện viênLý Tây Hoa chỉ là một lần hợp tác giữa chúng ta và Hoa Hạ thôi. Nói đi cũng phải nói lại, sau khi bị ngươi phái người đưa trở về, huấn luyện viên Lý Tây Hoa kia thế nào rồi?”

Hoàng Sơn Chân Quân nhún nhún vai:

“Gần đây ta đang chuẩn bị thăng cấp, không có thời gian đến thăm cái vị huấn luyện viên Lý Tây Hoa này. Theo tin tức mà Chu Ly gửi về, thì Bạch Tôn Giả đã tiến hành tẩy trí nhớ cho Lý Tây Hoa rồi đưa hắn đến trường dạy bay rồi. Sau đó ta cũng cử người đến quan sát hắn, cố gắng để đưa huấn luyện viên Lý Tây Hoa trở lại cuộc sống của người bình thường… Chắc hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn đâu.”

Người mà hắn cử đi chăm sóc Lý Tây Hoa là một người giỏi xử lí mấy chuyện rắc rối, có bản lĩnh ngang hàng với Chu Ly. Mỗi lần trong nhóm có đạo hữu mới xuất quan gây ra rắc rối gì thì đều là vị cấp dưới ra mặt giải quyết —— ví dụ cách đây không lâu có một vị đạo hữu, lúc vừa mới xuất quan một hơi phá hủy tận mười mấy con yêu thú có tên là ‘xe hơi’. Chính vị cấp dưới này đã xử lí chuyện đó một cách hoàn mỹ.

“Vậy thì tốt rồi... Trong thời gian ngắn, số lần bị xóa trí nhớ của huấn luyện viên Lý Tây Hoa này quá nhiều, nói không chừng sẽ tạo thành ảnh hưởng đến não bộ của hắn. Cũng không biết là phúc hay họa nữa đây, chỉ đành phải chờ xem tạo hóa của hắn mà thôi. Còn nữa, trong thời gian gần đây ta đang xử lí chuyện lỗ hổng lớn ở trên trạm vũ trụ, khó khăn lắm mới lấp được cái lỗ hổng đó đấy. Hai chuyện này ta đều giải quyết một cách hoàn mỹ, nên ta chuẩn bị đi báo cáo với Bạch tiền bối một chút.”

Bạch Hạc Chân Quân nắm chặt tay nói.

Hắn cứ đề cập đến việc đi báo cáo với Bạch tiền bối hết lần này đến lần khác, nhìn có vẻ như đang tự cổ vũ bản thân mình hơn thì phải?

Hoàng Sơn Chân Quân thầm liếc mắt khinh thường —— Rốt cuộc hắn cũng hiểu ra. Bạch Hạc muốn tìm cớ để tiếp cận Bạch Tôn Giả, nhưng trong lòng hắn thì lại không dám đến gần Bạch Tôn Giả, vì vậy vẫn đang do dự, rối rắm đây mà.

Phải đuổi cái tên này đi thôi. Nếu không thì hắn nhất định sẽ ở lại trong phủ của mình rồi gây thêm rắc rối cho mình.

“Đi đi!”

Chính vì vậy, Hoàng Sơn Chân Quân nghiêm túc nói với Bạch Hạc Chân Quân:

“Chỉ là đi báo cáo vài việc thôi mà, cố lên, ngươi nhất định có thể làm tốt chuyện này thôi!”

Bạch Hạc Chân Quân mừng rỡ nhìn Hoàng Sơn Chân Quân:

“Ngươi cũng nghĩ thế sao?”

“Đương nhiên, việc này ngươi xử lí rất tốt, nói không chừng sẽ còn được Bạch Tôn Giả khen ngợi nữa đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân dùng sức vỗ mạnh lên vai của Bạch Hạc Chân Quân —— Cái tên quái đản!

Quả nhiên, vẫn nên đưa hắn đến chỗ Bạch Tôn Giả thì hơn. Tên này mà ở lại phủ của hắn thì sẽ khiến hắn khó chịu lắm, thế thì làm sao hắn có thể an tâm thăng cấp được đây chứ?

“Vậy… Vậy ta đi tìm Bạch tiền bối đây!”

Bạch Hạc Chân Quân kích động tới mức ngay cả cánh cũng run run.

Hoàng Sơn Chân Quân lại dùng sức vỗ vào bả vai của Bạch Hạc Chân Quân:

“Đi đi, ngươi nhất định sẽ thành công!”

Vì vậy, Bạch Hạc Chân Quân thu lại chiếc máy tính của mình, vỗ cánh, vui vẻ bay ra từ phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân thầm thở phào một hơi.

Bên kia, trên một hòn đảo nhỏ ở biển Đông.

Bạch Tôn Giả vẫn chưa xem tin nhắn trên nhóm chat, bây giờ hắn đang bày một số trận pháp dạng bẫy rập ở xung quanh hòn đảo này, số trận pháp này chủ yếu là dùng để đề phòng trong lúc kẻ địch muốn chạy trốn.

Dù sao thì mục tiêu của bọn họ chính là đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông. Thuyền vỡ vẫn còn ba cân đinh, nói không chừng những tên đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông này vẫn còn mấy thứ pháp khí hay phù bảo linh tinh gì đó dùng để chạy trốn thì sao? Bạch Tôn Giả muốn một lướt bắt hết mấy tên sắp đến đây, không để bỏ sót tên nào.

Ở trên đảo, Đồng Quái Tiên Sư đang dùng đá lập một đạo đàn, trông có vẻ thần thần bí bí. Tống Thư Hàng cũng không hiểu hắn muốn làm gì.

Vì vậy, Tống Thư Hàng nhàm chán bèn đưa Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đi xem Sở Sở cô nương.

Sau khi thoa thuốc mỡ, Sở Sở cô nương lại chìm vào giấc ngủ sâu… Sắc mặt của cô ấy đã tốt hơn rất nhiều, cũng chẳng ra vẻ đau đớn nhiều như trước nữa. Xem ra hiệu quả của dược cao do Dược Sư chế tạo ra đúng là cực kỳ tuyệt vời và hiệu nghiệm.

Nếu như Sở Sở cô nương đang ngủ thì Tống Thư Hàng cũng không quấy rầy nữa làm gì.

“Đi thôi. Đậu Đậu, Tiểu Quả Quả. Chúng ta thử đi xây một cái chòi thử xem sao, xem tình hình này, có lẽ tối nay chúng ta sẽ phải ở lại trên hòn đảo này cũng nên.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả nhất định phải lấy được bí pháp của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’. Mà không biết đám người Lang Nhất kia lúc nào mới tới. Nói không chừng sáng mai đối phương mới chạy tới thì sao?

Tóm lại, đi dựng tạm một chỗ có thể nghỉ ngơi thôi, hắn không muốn qua đêm trong cảnh lấy đất làm giường, lấy trời làm màng đâu.

Tiểu hòa thượng Quả Quả hỏi:

“Thư Hàng sư huynh, ngươi biết xây chòi ở à?”

“Không biết…”

Tống Thư Hàng nhún nhún vai.

Kinh Ba Đậu Đậu cười lạnh:

“Ngươi đúng là vô dụng! Xem ta đây!”

…

…

Năm phút sau.

Kinh Ba Đậu Đậu đã thành công dựng xong một cái —— ổ chó rất tinh xảo. Sau đó, nó thu nhỏ cơ thể lại, thoải mái chui vào trong ổ chó.

“Nhìn thấy không, đây chính là tuyệt kĩ nhất định phải học được khi ra khỏi nhà —— xây ổ. Như thế cũng tiện che mưa chắn gió, không sợ gió thổi nắng chiếu. Thế nào, các người có muốn chui thử vào không, tuy rằng nó hơi nhỏ một chút, nhưng bên trong đã trải cỏ khô, thoải mái lắm đấy.”

Đậu Đậu thu lu lại trong ổ chó, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng:

“…”

Đậu Đậu, ngươi ra ngoài đi, ta đảm bảo không đánh chết ngươi đâu!

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư kéo xe đẩy, từ xa đi đến. Xem bộ dạng hắn thế kia, lẽ nào đạo đài đã dựng xong rồi ư?

Sau khi lại gần, Đồng Quái Tiên Sư lên tiếng hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đang làm gì thế?”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Chúng ta đang nghĩ xem có cần phải dựng một nơi để ở không, nói không chừng đêm nay chúng ta phải qua đêm ở trên đảo đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư xoa cằm:

“Hóa ra là thế, nếu như muốn chỗ ở thì chắc là ta có thể cho các ngươi vài thứ tốt đấy.”

Nói xong, hắn xoay người lại, đào bới trên xe đẩy của mình.

Tiên sư nhanh chóng lấy vài cái lều vải ra:

“Nào, ghép lại dùng chung đi. Cái lều vải này lớn lắm, bên trong còn có đệm hơi, đủ để qua đêm một cách thoải mái.”

“Tiền bối, người đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, tuyệt quá, ta rất thích!”

Tống Thư Hàng bật ngón cái lên khen —— Mà cái thói quen bật ngón cái lên của hắn là từ đâu ra thế nhỉ? Trước đây hắn hoàn toàn không có cái thói quen này mà, chẳng lẽ là học được từ trên hòn đảo thần bí kia ư?

Còn nữa, bộ dạng này của Đồng Quái Tiên Sư, cách ăn mặc, lại thêm chiếc xe đẩy này nữa… Cứ cảm thấy bộ dạng bây giờ trông không giống một người xem bói chút nào, mà giống với mấy ông bán hàng rong trên lề đường hơn!

…

…

Dưới sự giúp đỡ của Đồng Quái Tiên Sư, Tống Thư Hàng và tiểu hòa thượng nhanh chóng dựng được bốn cái lều lớn.

Về phần Đậu Đậu, ừ, nó có ổ chó rồi. Nếu thật không được thì nó có thể ở cùng một lều với tiểu hòa thượng.

Dựng xong lều, Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi:

“Bạch tiền bối vẫn đang bố trí trận pháp à?”

“Đã bố trí xong từ lâu lắm rồi, bây giờ hình như Bạch tiền bối đang nghỉ ngơi, đợi đối phương tự mò đến cửa. Các ngươi cũng nghỉ ngơi một lát đi. Ta đi xung quanh đảo nhìn xem có thể kiếm được cái gì bỏ bụng hay không.”

Đồng Quái Tiên Sư cười nói.

“Làm phiền tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng sờ cái bụng, đúng lúc có hơi đói rồi. Tuy rằng lần này ra ngoài đã nhớ đem theo ích cốc đan nhưng khi đói mà được ăn cái gì đó thì vẫn hơn là cái cảm giác chỉ được no suông mà thôi.

Đồng Quái Tiên Sư lên hòn đảo này chẳng khác gì mang đến sự ấm áp của quê nhà!

…

…

Đồng Quái Tiên Sư đi kiếm đồ ăn, tiểu hòa thượng và Đậu Đậu thì ngồi ở một bên chơi đùa.

Tống Thư Hàng chui vào lều của mình, đột nhiên hắn nghĩ đến một chuyện —— Sau khi hắn đi ra từ hòn đảo thần bí kia thì mất đi ký ức. Vậy thì Thông Nương sống ở trên Ngộ Đạo thạch thì sao đây?

Hiện giờ Thông Nương đang ở hình dạng một gốc hành nho nhỏ, liệu cô ấy có giữ được ký ức của mình hay không?

Sau khi nghĩ đến khả năng này, hắn lập tức lấy Ngộ Đạo thạch ra.

“Thông Nương, cô có còn giữ ký ức ở trên hòn đảo thần bí không… Này? Thông Nương, Thông Nương, cô bị ngắt mất rồi à?”

Lúc lấy Ngộ Đạo thạch ra, Tống Thư Hàng phát hiện một đoạn lá non mà vất vả lắm Thông Nương mới mọc ra được đã bị người ta ngắt mất đầu rồi.

Bây giờ, cô ấy chỉ còn nửa đoạn chồi non, trông cực kỳ đáng thương.

Gốc hành tinh trên Ngộ Đạo thạch lắc lư nửa cọng hành còn sót lại của mình, trông bộ dạng như mới tỉnh lại từ giấc ngủ say, hồi lâu sau, cô ta mới rên một tiếng cực kỳ đau đớn:

“Đau quá.”

“Ồ, Thông Nương cô có thể nói chuyện rồi à. Nói đi, cô bị làm sao thế, là ai ngắt mất mầm hành của cô hả? Còn nữa, ký ức ở trên hòn đảo thần bí thì sao, cô còn nhớ ký ức trên đảo thần bí kia không?”

Tống Thư Hàng hỏi dồn dập.

“Hòn đảo thần bí?”

Thân thể của Thông Nương lắc lư, sau đó nghi hoặc hỏi:

“Đó là nơi nào? Ở đấy có thứ gì ngon không?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Quả nhiên, không nên ôm ảo tưởng gì với cọng hành ngốc nghếch này —— Cọng hành ngốc nghếch này từ đầu đến chân đều không đáng tin chút nào hết!

Còn phần lá hành non của cô ấy, chắc không phải bị người ta cắt xuống làm thức ăn rồi đấy chứ?

Nửa thân chồi non của Thông Nương lắc lư hồi lâu, dường như lúc này mới sực nhận ra:

“Đau quá, mầm hành của ta đâu rồi? Đáng ghét, Tống Thư Hàng, có phải ngươi ngắt mầm hành của ta ăn rồi không?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn rất muốn biết thần kinh phản xạ của Thông Nương này bị cái gì, sao mà kéo dài tới như thế cơ chứ? Hắn hoài nghi có khi nào mình ngồi kể chuyện cười cho Thông Nương nghe, phải nửa tiếng sau cô ta mới phản ứng lại luôn không nữa?

“Mầm hành chắc không phải ta ăn đâu, lúc nãy ta cũng hỏi cô là mầm hành của cô đâu rồi mà!”

Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nói —— Hắn không dám chắc lắm, vì ký ức khi ở trên hòn đảo thần bí của hắn đã bị mất rồi, nói không chừng lúc ở trên hòn đảo thần bí chính hắn đã hái mầm hành để ăn cũng nên… Bởi vì, khẩu khiếu của hắn tự nhiên mở ra. Rõ ràng trước khi lên hòn đảo thần bí kia, hắn chỉ mới vừa mở có nhĩ khiếu mà thôi.

Nếu như không có kỳ ngộ gì thì dù có đủ khí huyết đan cầm cự, cũng phải mất một năm rưỡi nữa hắn mới mở được khẩu khiếu. Phải biết rằng, tâm khiếu đơn giản nhất cũng phải mất một trăm ngày trúc cơ đây.

Thông Nương lắc lư thân mình, nghi hoặc nói:

“Thế thì lạ quá, tại sao ta không nhớ được gì hết thế này?”

Xem ra, cọng hành ngốc này cũng mất ký ức rồi.

Tống Thư Hàng thở dài, bỏ Thông Nương vào túi.

Lúc cất Thông Nương đi, đột nhiên tay hắn sờ thấy trong túi áo dường như có một gói giấy.

Sau đó, Tống Thư Hàng móc gói giấy nhỏ ra, thoạt trông thì có vẻ giống túi để đựng thuốc trong bệnh viện. Chắc là lấy được từ trên hòn đảo thần bí kia, bởi vì hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái gói giấy này.

Vì thế, hắn tò mò mở ra xem.

Trong túi giấy không có gì cả, chỉ có một cọng hành tươi non xanh mơn mởn.

Tống Thư Hàng: …

Chắc không phải là do mình ngắt đi lúc ở trên hòn đảo thần bí kia thật đấy chứ?

Chương 335: Tiện tay thả cho Thư Hàng tiểu hữu một icon bi thương.

Nếu đúng là mình ngắt búp hành thật, vậy ngắt xong không dùng mà gói lại cất làm gì?

Chẳng lẽ lúc ở trên đảo mình bất cẩn vặt mầm hành của Thông Nương, sau đó định bụng lúc nào ra khỏi đảo thì dán lại cho cô ta à?

“Mầm ơi là mầm, búp ơi là búp!”

Thông Nương trên Ngộ Đạo thạch trong túi hắn kêu ầm lên:

“Tống Thư Hàng chết tiệt, quả nhiên là ngươi vặt mầm hành của ta!”

“Đừng ăn vạ! Kêu gì mà kêu, ta làm gì có ký ức lúc ở trên đảo thần bí đâu?”

Tống Thư Hàng nhìn kĩ đoạn búp hành rồi hỏi:

“Thông Nương, nếu dán lại mầm hành cho cô thì cô có khôi phục như cũ được không?”

“Dán thế nào được mà dán? Dán bằng cái gì hả? Hồ dán à?? Bây giờ ta vặt đầu ngươi xuống rồi dán lại cho ngươi thử xem sao nhé!”

Thông Nương tức điên cả người, vất vả lắm cô mới mọc ra được một cọng mầm xinh xinh, khó khăn biết bao nhiêu, thế mà lại bị vặt mất tiêu. Đau lắm biết không hả? Tống Thư Hàng mà không giải thích đàng hoàng thì đừng hòng mà cô tha cho hắn!

“Cũng đúng ha.”

Tống Thư Hàng gói lại đoạn mầm hành rồi nhét nó vào túi thu nhỏ hình con thỏ kia.

Dù sao cũng không dán lại được, thôi thì cứ cất giữ trước đã. Vặt cũng đã vặt rồi, bỏ đi thì tiếc lắm, chi bằng giữ lại biết đâu sau này còn có chỗ dùng. Ví dụ như khi hắn trùng kích Dược Long

Môn mà muốn nhanh chóng tích lũy khí huyết chi lực trong cơ thể chẳng hạn, điều chế mầm hành này một chút rồi dùng, chắc chắn là hiệu quả không đùa được đâu.

Cất kĩ đoạn mầm hành rồi, Tống Thư Hàng nói với Thông Nương:

“Nếu đúng là ta vặt mất mầm hành của cô thật… thì sau này ta nhất định sẽ nghĩ cách bồi thường cho cô.”

“Ngươi bồi thường ta kiểu gì?”

Thông Nương chỉ còn lại có nửa nhánh hơi phồng lên biểu thị cô nàng đang phùng mang trợn má.

“Chưa nghĩ ra bồi thường thế nào, để xem sau này có cơ hội nào không. Chứ bây giờ nhìn bộ dạng cô thế này, ta có muốn bồi thường cũng chẳng nghĩ ra cách nào hết. Hay là ta đi kiếm cho cô cái mầm khác về làm bạn nhé?”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chẳng có tí thành ý nào.”

Thông Nương oán hận trả lời, thế nhưng thân mình đang phồng lên lại xìu xuống. Cây hành ngốc này dễ dỗ thật đó nha.

“Yên tâm đi, Tống Thư Hàng ta xưa nay nói lời luôn giữ lời, đã nói là bồi thường cho cô thì nhất định là sẽ nghĩ cách mà.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Hình như Thông Nương tu luyện công pháp phật môn, thế nhưng công pháp này cũng chẳng tương xứng với cô nàng lắm. Cô nàng tu luyện hơn ba trăm năm mà còn chưa đột phá được cảnh giới nhất phẩm nữa kìa.

Hay là lúc nào mình đổi bộ công pháp khác cho Thông Nương xem thử, đổi sang đạo gia hay nho môn đều được.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng âm thầm ghi nhớ lựa chọn này.

Sau đó hắn lấy Ngộ Đạo thạch ra, bắt đầu đả tọa minh tưởng, tu luyện tinh thần lực của mình.

Không biết qua bao lâu, khi Tống Thư Hàng chấm dứt minh tưởng thì Đồng Quái Tiên Sư tiền bối đã trở về, trong tay còn xách theo mấy món thịt rừng.

Mà Bạch Tôn Giả thì vẫn còn đang trông đám người Lang Nhất chưa về.

Đồng Quái Tiên Sư quen tay hay việc đốt lửa ngoài lều, sau đó còn lấy cả giá nướng từ chiếc xe đẩy tay, lột da làm thịt đám thú rừng nọ.

Bắc lên giá, tẩm gia vị, bắt đầu nướng. Xem ra kĩ năng sinh tồn nơi hoang dã của Đồng Quái Tiên Sư đúng là max điểm. Năm ấy khi hắn còn trẻ, thực lực còn yếu, chưa biết tích cốc mà thường xuyên tính quẻ bịp người ta, bị dân tình đuổi theo đòi chém, thi thoảng lại phải chui vào thâm sơn cùng cốc, sông rộng biển sâu để trốn tránh, cho nên mới luyện ra được kĩ năng sinh hoạt cao siêu thế này đấy.

Đồng Quái Tiên Sư vui vẻ hớn hở nói:

“Nào nào, qua nếm thử tay nghề của bản tiên sư đi, mấy năm nay không làm cũng lóng ngóng ra phết.”

Đậu Đậu ngồi xổm một bên, nước miếng ròng ròng.

Tiểu hòa thượng Quả Quả trốn tít trong lều không dám ra, nó sợ phá giới.

“Ta đi gọi Bạch tiền bối về ăn cơm.”

Tống Thư Hàng nói.

Đám người Lang Nhất chưa đến đây, Bạch Tôn Giả cứ chờ bên bờ biển cũng vô dụng, để ngài ấy ăn chút gì đã thì hơn.

“Đi đi.”

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt đầy ẩn ý. Ừm, ban nãy khi đi săn đồ rừng thắng lợi trở về, hắn đã thuận tay selfie mấy tấm rồi lên nhóm Cửu Châu Số 1, định bụng đăng chúng nó để lên mặt một phen.

Ai dè vừa ló mặt lên đến nhóm Cửu Châu Số 1 thì lịch sử chat đã nhảy tanh tách đầy màn hình máy hắn, làm cho di động suýt thì bị đơ.

Vất vả lắm mới ngơi ngơi một tí, đúng lúc Đồng Quái Tiên Sư hí hửng chọn hình selfie chuẩn bị đăng lên thì lịch sử trò chuyện của nhóm Cửu Châu Số 1 lại tiếp tục nhảy tanh tách chẳng khác gì đang bị spam, số lượng tin nhắn leo ầm ầm lên đến 99.

Đã thế lại còn toàn là spam hình ảnh. Bởi vì tín hiệu trên đảo nhỏ này không được tốt cho lắm, nên hình ảnh mà Đồng Quái Tiên Sư thu được đều ở trong tình trạng đang tải, mãi mà chẳng thấy nội dung là gì.

Hôm nay các đạo hữu trong nhóm làm sao vậy nhỉ? Sao đang đâu lại spam ầm ầm như thế làm gì?

Chẳng lẽ tìm thấy đề tài nói chuyện phiếm gì vui vẻ lắm hả?

Gian nan một hồi, từng bức ảnh spam đầy màn hình được hiển thị ra, Đồng Quái Tiên Sư xem xong thì ngây ra như phỗng.

Ta nhìn thấy cái gì thế này?

Bạch tiền bối… buộc tóc hai bên xinh xắn dễ thương?

Bạch tiền bối tết tóc đuôi ngựa?

Lại còn cả… Bạch tiền bối thắt bím buộc chùm trên đỉnh đầu?

Tất cả đều là hình ảnh Bạch tiền bối với 50 sắc thái.

Spam tràn ngập màn hình điện thoại.

Đã thế ảnh đại diện của tất cả mọi người trong nhóm còn đổi hết thành các sắc thái của Bạch tiền bối… cảm giác nhóm chat chỉ trong phút chốc đã biến thành cái động toàn yêu ma nhảy nhót tùm lum.

Đồng Quái Tiên Sư ngu người mất một lúc lâu… hôm nay làm sao vậy?

Tư thế hắn mở nhóm Cửu Châu Số 1 không đúng phải không? Sao chỉ mới offline có một lúc thôi mà mình lạc hậu cả thời đại so với người ta thế này?

Để xem căn nguyên của vụ spam Bạch tiền bối này ở đâu ra mới được.

Thế là Đồng Quái Tiên Sư chuyển chế độ di động, mở phần mềm chat ra, xắn quần lên lội.

Đáng sợ quá, đám đạo hữu trong này spam liên tục đến sáu vạn tin nhắn liền, lúc tu sĩ bùng nổ tốc độ tay đúng là người thường khó có thể tưởng tượng ra mà.

Vất vả lắm hắn mới tìm ra căn nguyên sự tình… Đó chính là chẳng bao lâu sau khi Tống Thư Hàng tiểu hữu mượn điện thoại của mình, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã thả vào nhóm chat một tệp tin đặt tên là “meme Bạch tiền bối”.

Tập tin này chính là nguyên nhân và nội dung chính của đợt phát rồ spam tập thể trong nhóm đây.

Sau khi sửng sốt 3 giây, Đồng Quái Tiên Sư quyết đoán lựa chọn tải file về. Tuy rằng tốc độ mạng rất cùi nhưng tải mãi cả buổi thì file vẫn xuống thôi.

Để cho không thua bạn kém bè, Đồng Quái Tiên Sư còn không chút do dự thay ảnh đại diện của mình thành meme “Bạch tiền bối khinh bỉ”, vẻ mặt này là tuyệt nhất này!

Đồng Quái Tiên Sư cảm thấy sau khi thay ảnh đại diện này xong thì lần nào nói chuyện cùng Bắc Hà Tán Nhân cũng là đang khinh bỉ hắn. Tâm lý thật là thỏa mãn quá đi!

Tiếp đó hắn lội xuôi theo lịch sử trò chuyện, chẳng mấy lâu sau đã bắt được một đoạn hội thoại làm cho người ta sáng ngời cả mắt.

Đó là đoạn đối thoại giữa Hoàng Sơn Chân Quân và Vũ Nhu Tử.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Hai tay này là của ai? Của người trang điểm cho Bạch tiền bối à?”

“Tay của Tống tiền bối đấy.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử trả lời.

Ta nhớ là… Bạch Tôn Giả cũng có mặt trong nhóm Cửu Châu Số 1 đúng không? Chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu cầm tay chỉ cách cho Bạch Tôn Giả vào nhóm đó.

Cho nên hẳn là Bạch Tôn Giả sẽ nhìn thấy hết lịch sử chat này nhỉ?

Chắc cú luôn! Nhìn kiểu các đạo hữu spam nhiệt tình thế này, Bạch tiền bối vừa online vào nhóm thì chắc chắn là phải để ý đến đoạn lịch sử chat này rồi.

“Tuổi trẻ vui vẻ ghê ha ~”

Đồng Quái Tiên Sư âm thầm nói trong lòng.

Hắn tiện tay thả cho Vũ Nhu Tử cô nương cái like… rồi lại tiện tay thả cho Tống Thư Hàng tiểu hữu một biểu cảm bi thương!

…

Tống Thư Hàng căn bản không hề biết việc Vũ Nhu Tử đăng meme Bạch tiền bối lên nhóm Cửu Châu Số 1. Hắn thậm chí còn không hề nghĩ tới việc cái file mà Vũ Nhu Tử muốn gửi cho mình lại là meme Bạch tiền bối.

Nếu Tống Thư Hàng mà biết việc này thì bây giờ hắn đã lặng lẽ đào cho mình một cái hố rồi nhảy xuống tự chôn rồi.

Cho nên "không biết gì thì không sợ" chính là một loại hạnh phúc lớn lao.

Tống Thư Hàng hớn hở đi về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối đang ngồi khoanh chân trên một tảng đá lớn, một tay chống lên cằm, một tay yên lặng vuốt màn hình di động. Vẻ mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, mái tóc dài đen mướt tung bay theo gió biển, hình ảnh ấy đẹp như một bức tranh.

"Bạch tiền bối, không còn sớm nữa, đám người Lang Nhất còn chưa về, hay là đi về ăn chút gì trước đi?"

Tống Thư Hàng đứng từ xa gọi Bạch Tôn Giả.

Thực lực của Bạch Tôn Giả đã tới cảnh giới tích cốc từ lâu, chẳng cần cơm nước gì cả, thế nhưng từ khi xuất quan đến giờ hắn vẫn luôn phối hợp với quy luật sinh hoạt của người phàm, cũng hưởng thụ cuộc sống hiện đại một ngày ba bữa.

"Hả?"

Nghe thấy Tống Thư Hàng gọi, Bạch Tôn Giả quay đầu lại mỉm cười với hắn:

"Đã đến giờ cơm rồi cơ à?"

"Vâng, ban nãy Đồng Quái Tiên Sư tiền bối bắt được mấy con thú rừng, nhìn ngon miệng mà cũng thơm lắm."

Tống Thư Hàng cười đáp.

Bạch Tôn Giả yên lặng gật đầu:

"Trước nay ta mới chỉ nghe thấy trong nhóm truyền nhau về tay nghề của Đồng Quái đạo hữu mà thôi. Nếu chỉ luận về hương vị thì có thể sánh ngang với tu sĩ hệ tiên trù đấy, đi thôi, đi nếm thử nào."

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả cất điện thoại đi, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi tảng đá lớn, đứng xuống bên người Tống Thư

Hàng một cách cực kỳ chuẩn xác.

Hai người bước song song về phía lều trại.

Đang đi, Bạch Tôn Giả bỗng như tùy ý hỏi một câu:

“Đúng rồi, Thư Hàng này, ngươi nói thử xem nếu ta thay đổi hình tượng thì có phải sẽ rất thú vị không?”

“Dạ?”

Tống Thư Hàng chẳng hiểu ra làm sao, chỉ biết quay sang nhìn Bạch tiền bối với vẻ mù mờ.

Lúc này không thể không cảm thán, năng lực khóa ký ức của đảo thần bí đúng là cực kỳ đáng sợ. Bởi vì ảnh hưởng của pháp thuật phong ấn ký ức mà đầu óc của Tống Thư Hàng bây giờ chẳng khác gì nồi cháo, phản ứng cũng chậm mất nửa nhịp so với bình thường.

Nếu ở trong tình huống bình thường, chỉ cần nghe thấy mấy từ khóa như “đổi hình tượng”, “thú vị”… thì công năng “sreach keyword” trong não của Tống Thư Hàng đã có thể giúp hắn liên tưởng đến sự kiện liều chết chụp ảnh Bạch tiền bối cách đây không lâu rồi.

Thế nhưng bây giờ công năng ấy của Tống Thư Hàng có trục trặc, cho nên mặt hắn ngu ra.

Thấy vẻ mặt ngu ngơ của hắn, Bạch tiền bối chỉ nhếch miệng mỉm cười chứ không nói gì nữa.

“Thay đổi hình tượng gì cơ?”

Tống Thư Hàng ngờ nghệch hỏi.

Hai người tiếp tục sóng vai đi về phía trước.

Đi được mất bước, Bạch Tôn Giả đưa tách mái tóc dài mượt của mình ra hai bên rồi túm cao lên:

“Ví dụ như hình tượng này này.”

Tống Thư Hàng quay sang nhìn Bạch tiền bối một cái… Ủa? Đây chính là Bạch Tôn Giả bản tóc hai bím nè.

Tống Thư Hàng đơ ra!

Tống Thư Hàng ngu luôn!

Tống Thư Hàng không nhặt được mồm!

Bây giờ nhìn thấy Bạch tiền bối như thế này, cho dù não hắn có chết máy thì cũng lập tức nhớ ra hình ảnh mình và Vũ Nhu Tử nắm tay đi tìm chết hôm nào!

Sao tự nhiên Bạch Tôn Giả lại làm động tác này chứ?

Là Bạch tiền bối tự nhiên nổi hứng bất tử muốn thay đổi hình tượng? Hay là ngài ấy đang tái hiện lại hiện trường vụ lao đầu đi chết của mình và Vũ Nhu Tử đây?

Không thể nào, việc đó cực kỳ kín đáo, chỉ có mình và Vũ Nhu Tử biết mà thôi…trừ khi là Vũ Nhu Tử lộ chuyện ra ngoài.

Từ từ… Vũ Nhu Tử làm lộ chuyện á?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới tình hình mình nói chuyện với Vũ Nhu Tử khi mượn điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư…sau đó cõi lòng bạn trẻ Tống lạnh ngắt, bởi vì hắn nghĩ tới một khả năng cực kỳ đáng sợ!

Hắn ra sức nuốt ực một ngụm nước miếng, thế mà miệng mồm khô khốc, chẳng có tiếng gì.

“Ha ha.”

Bạch tiền bối buông xõa mái tóc, cất tiếng cười to.

Sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh như mặt nước hồ, bước đi vẫn nhẹ tênh tiến về phía trước.

Còn Tống Thư Hàng thì cứng đờ cả người, đi lại máy móc, từng bước như đeo chì.

Bỗng nhiên hắn đạp phải một hòn đá nhỏ, ngã dập mặt xuống, cú ngã bất ngờ này đau điếng.

Vũ Nhu Tử cô nương… cô tuyệt đối đừng có bán Tống mỗ nha!

Không được, phải mượn điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư dùng một chút, xem rốt cuộc Vũ Nhu Tử thả cái gì vào nhóm chat mới được.

Mặt khác hắn còn phải liên hệ với Tô Thị A Thất tiền bối nữa. Long cốt khô đằng mà Tô Thị A Thập Lục cần đã có rồi.

…

Tiếp đó, rõ ràng tay nghề của Đồng Quái Tiên Sư cực tốt, đồ ăn cực ngon, thế nhưng Tống Thư Hàng lại chẳng nhai ra vị gì.

Hắn máy móc lấp cho đầy bụng, sau đó tính mượn điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư để xem file tin mà Vũ Nhu Tử thả vào nhóm một cái.

Thế nhưng khi Tống Thư Hàng đang định mượn điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư thì hắnlại cười phớ lớ rồi bảo:

“Thế này nhé, Tống Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối, Tiểu Quả Quả, Đậu Đậu, ăn xong thì mọi người nghỉ ngơi đi nha, bản tiên sư có hơi việc cần làm ngay, lát nữa gặp nhé.”

Nói xong, Đồng Quái Tiên Sư giẫm nhẹ một bước, một thanh phi kiếm nổi lên dưới chân hắn. Sáng nay hắn xây đạo đàn lâu như vậy, bây giờ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, phải khai đàn làm việc thôi.

Tống Thư Hàng há hốc miệng, cả người đơ như khúc gỗ.

“Không còn sớm nữa, mọi người nghỉ ngơi đi. Thư Hàng, ngươi đưa Sở Sở cô nương sang một lều, Đậu Đậu và Quả Quả một lều.”

Bạch Tôn Giả ưu nhã buông đồ ăn xuống, mỉm cười.

Không… còn…sớm… nữa…

Yên nghỉ đi, yên nghỉ đi.

À nhầm, phải là nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi đi mới đúng chứ…

Chương 336: Bạch tiền bối nghịch kiến.

Một đêm không mộng mị, ngày hôm nay thế giới vẫn hòa bình.

Sáng sớm Tống Thư Hàng ngủ dậy, nặng nề thở dốc một hơi.

Bạch tiền bối không tìm hắn đi nhảy Bungee… có khi hôm qua ngài ấy thật sự chỉ nhất thời nổi hứng muốn thay đổi hình tượng thôi ha?

Hắn ôm trong lòng cả suy đoán và hy vọng.

Đây chính là tâm lý đà điểu. Nghe đồn khi đà điểu bị đẩy vào đường cùng thì sẽ vùi đầu vào trong cát. Nó nghĩ nếu mình không nhìn thấy kẻ địch thì kẻ địch cũng không nhìn thấy mình luôn, đây là một loại tâm lý trốn tránh hiện thực.

Con người đôi khi cũng vậy. Họ sẽ luôn tìm một vài cái cớ hoặc một vài khả năng để an ủi chính mình, sẽ bao vây mình trong những lí do để chế tạo ra một cảm giác an toàn hư ảo.

“Hi vọng hôm nay thế giới vẫn hòa bình như thế… hy vọng hôm nay mình có thể sống sót an toàn.”

Tống Thư Hàng xuống giường, ngẩng đầu ước nguyện với thiên không.

Sau đó hắn đi ra khỏi lều, chuẩn bị tìm chỗ rửa mặt.

Ra khỏi lều thì thấy đống lửa nướng hôm qua lại đang bập bùng, Đồng Quái Tiên Sư đội mũ cao bồi đang loay hoay bên giá nướng.

Trên giá có rất nhiều thịt rừng xâu chuỗi, có cả một chút rau rừng quả dại linh tinh, nhìn là biết chuẩn bị riêng cho tiểu hòa thượng.

Đồng Quái tiền bối chu đáo thật đó nha. Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. Đồng thời hắn cũng phát hiện hôm nay cái mũ cao bồi của Đồng Quái Tiên Sư hình như to ra một tí, trông giông giống cái mũ rộng vành. Chẳng lẽ là cái mũ khác cái hôm qua sao?

“Chào buổi sáng, Đồng Quái tiền bối.”

Tống Thư Hàng vẫy tay gọi.

“Thư Hàng tiểu hữu, chào buổi sáng. Đi về phía tay phải của ta tầm 100m có nguồn nước đấy, ngươi đi rửa mặt mũi rồi về ăn sáng đi.”

Đồng Quái tiền bối không quay lại mà nói.

“Cảm ơn tiền bối, tiền bối vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời theo bản năng, sau đó mơ màng đi về phía tay phải của tiền bối.

Đi được hai bước, Tống Thư Hàng đột nhiên khựng lại. Hắn cứ thấy có gì đó sai sai.

Giọng nói của Đồng Quái tiền bối hơi sai sai, nó thanh thúy mềm mại cứ như là giọng con gái ấy?

Tống Thư Hàng quay phắt đầu lại nhìn về phía giá nướng.

Đồng Quái tiền bối vẫn mặc trắng, quần bò lửng, vẫn đội mũ cao bồi,

Cơ mà bộ ngực sừng sững kia là sao? Đường cong khiến cho người ta phải há hốc mồm kinh ngạc làm cho ngực áo vồng lên khêu gợi kia là sao?

Còn có cái eo con kiến yêu kiều…

Còn cả đôi chân nhỏ dài trắng nõn lộ ra dưới chiếc quần bò lửng…

Và khuôn mặt… khuôn mặt kia cứ phải gọi là con mắt lá dăm lông mày lá liễu, mĩ miều xinh đẹp vô cùng, giữa đôi lông mày còn điểm một vết chu sa.

Con gái!

“Đồng Quái tiền bối?”

Tống Thư Hàng chỉ vào cô, kinh ngạc hỏi.

“Ủa? Vẫn chưa đi rửa mặt à?”

Đồng Quái Tiên Sư ngẩng đầu lên nở một nụ cười rạng rỡ, nhan sắc này đã đạt trình họa thủy luôn rồi!

“Tiền bối, bề ngoài của ngài là…là sao?”

Tống Thư Hàng khiếp sợ hỏi. Vì sao mình ngủ một giấc dậy mà Đồng Quái Tiên Sư đã hóa thân từ một ông chú tục tằng thành Đồng Quái Tiên Tử rồi ư?

Thế giới này vặn vẹo rồi hả?

Hay là mình vẫn còn đang nằm mơ?

“À? Ngươi nói bề ngoài của ta á hả?”

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười:

“Đây là thuật dịch dung đó mà. Ngươi ở trong nhóm Cửu Châu Số 1 lâu thế, chắc cũng ít nhiều nghe nói là thuật dịch dung của ta rất cao minh rồi ha?”

Thuật dịch dung à? Ừa ha, đúng là mình có nghe nói về thuật dịch dung của Đồng Quái Tiên Sư ở trong nhóm thật.

Thế nhưng tiền bối à, tình hình của tiền bối bây giờ thì không thể giải thích bằng thuật dịch dung cao minh được nữa đâu!

“Tiền bối… dịch dung mà cả dáng người cũng thay đổi được luôn à?”

Tống Thư Hàng nhịn không được phải châm câu:

“Đây phải là pháp thuật biến hình mới đúng chứ? Khác quá đi mất!”

Hai quả bưởi phi khoa học kia là sao? Vòng eo con kiến kia là sao? Đôi chân nõn nà kia là sao???

“Thuật dịch dung phối hợp với súc cốt công, với ta mà nói thì thay đổi ngoại hình chỉ là chuyện dễ như bỡn thôi.”

Đồng Quái Tiên Sư đắc ý nói, vừa nói chuyện vừa buông cái kẹp nướng xuống.

Sau đó, tiên sư show cho Tống Thư Hàng xem dáng người yêu kiều của mình hiện tại. Hắn vuốt quanh cái rốn xinh xinh ~ sướng nha ~ thuật dịch dung chính là tùy hứng như vậy đó ~

“Chờ dã tiền bối, để ta từ từ đã…”

Tống Thư Hàng ra sức day day huyệt thái dương, ra sức dụi mặt, sau đó ra sức xoa mạnh lên mặt mình.

Rồi hắn lại nhìn về phía Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư cười xinh tươi với hắn.

Tống Thư Hàng tiếp tục lặp lại chuỗi động tác của mình ban nãy, rồi lại nhìn Đồng Quái Tiên Sư, sau đó bình tĩnh hỏi:

“Tiền bối, có thể cho ta biết giới tính của ngài được không?”

“NO ~ Đây là bí mật lớn nhất của ta đó nha ~”

Đồng Quái Tiên Sư đắc ý cười nói:

“Toàn bộ nhóm Cửu Châu Số 1 chưa ai biết giới tính và hình dạng thật sự của ta đâu. Ahihi ~”

Tiền bối, đây có phải là việc đáng để tự mãn thế đâu!

Khí trách lúc ấy khi Đồng Quái Tiên Sư va Bắc Hà Tán Nhân hẹn nhau đại chiến trên đỉnh Tử Cấm, Bắc Hà Tán Nhân lại gào thét là không tìm thấy Đồng Quái Tiên Sư.

Loại dịch dung làm thay đổi không chỉ tướng mạo mà còn cả hình thể và khí tức này căn bản chính là 1 bug to đùng! Chẳng khác gì nhân vật trong phim tự nhiên bị đổi thành diễn viên khác đóng, nhận ra mới là lạ ấy!

Lại nói, cuộc đại chiến Tử Cấm Đỉnh mà Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư hẹn nhau hình như chỉ còn tầm một tháng nữa là diễn ra rồi.

Đến lúc đó mình nhất định phải kiếm tấm vé máy bay đến thủ đô thôi, không thể bỏ qua trận chiến này được.

Từ từ đã… đề tài chạy đi đâu mất rồi?

Tống Thư Hàng ra sức lắc đầu:

“Tiền bối, sao tự nhiên ngài lại muốn trang điểm thành con gái thế này?”

“Vì sao lại tự nhiên muốn trang điểm thành nữ á?”

Đồng Quái Tiên Sư đặt một tay lên môi, sau đó nở một nụ cười tươi rói:

“Đương nhiên là vì Bạch tiền bối rồi!”

“?”

Tống Thư Hàng chẳng hiểu mô tê gì.

“Ngươi không cảm thấy dùng thân phận đàn ông để đối mặt với Bạch Tôn Giả là rất nguy hiểm hay sao? Cứ cảm thấy thế giới quan bị vặn vẹo kiểu gì ấy. Đã vậy thì ta chỉ cần biến sang thân phận con gái là không cần phải lo lắng việc này nữa rồi đúng không? Ta cảm thấy ta ở trong bộ dạng này có lực miễn dịch Bạch Tôn Giả cao lắm nhé.”

Đồng Quái Tiên Sư dương dương tự đắc.

Tống Thư Hàng câm lặng gật đầu.

Sau đó hán giơ ngón cái lên với Đồng Quái Tiên Sư, rồi nở một nụ cười chói lóa để lộ mấy chiếc răng trắng tinh lấp lóe dưới nắng mai.

Thế rồi, Tống Thư Hàng nói:

“Chào buổi sáng, Bạch tiền bối.”

“Ừ, chào buổi sáng.”

Một giọng nói bình thản vang lên sau lưng Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư cứng đờ người, quay đầu lại.

Sau đó hắn nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang ngồi xổm không xa sau lưng mình, nghịch mấy con kiến trên mặt đất.

Có hơn ba chục con kiến bé tí không ngừng bò tới bò lui dưới ngón tay của Bạch Tôn Giả. Khi chúng nó vất vả bò đi xa một chút thì Bạch tiền bối lại gẩy nhẹ một cái, bắt chúng nó về, chơi đến là vui.

Đồng Quái Tiên Sư nuốt ực nước miếng, không hổ là Tôn Giả thất phẩm, ngài đến gần như thế mà mình chẳng cảm ứng được chút khí tức nào.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Đồng Quái Tiên Sư, Bạch Tôn Giả quay đầu lại gật đầu với hắn:

“Chào buổi sáng, Đồng Quái đạo hữu.”

Vừa nói chuyện, Bạch Tôn Giả vừa thò ngón tay dí chết tươi con kiến xinh xắn đang bò.

Đồng Quái Tiên Sư nước mắt trào tuôn.

Chương 337: Phi kiếm dùng một lần bản mới 005.

Tiền bối ơi, kiến nhỏ đáng yêu như thế, ngài đừng làm đau nó mà.

Khi nhìn thấy con kiến chết tươi dưới ngón tay thon dài của Bạch Tôn Giả, trong lòng Đồng Quái Tiên Sư bỗng nhiên trào lên một nỗi thương cảm xót xa, cứ như con kiến kia là bản thân hắn vậy.

“Chào buổi sáng, Bạch Tôn Giả.”

Đồng Quái Tiên Sư biết là giọng nói của mình chắc phải cứng ngắc lắm đây.

Bạch Tôn Giả vẽ một vòng tròn bao vây tất cả ba chục con kiến vào trong, rồi ngẩng đầu lên nói với Đồng Quái Tiên Sư:

“Đúng rồi, Đồng Quái đạo hữu. Ngươi tính cho ta thử xem hôm nay người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông có đến đây không được chứ?”

“Không thành vấn đề, ta khởi quẻ ngay đây.”

Đồng Quái Tiên Sư giảm nhỏ lửa nướng thức ăn rồi lấy mai rùa ra, ra sức lắc, sau đó lại lấy ra ba đồng tiền.

Ba đồng tiền lăn trên mặt đất một lát, cuối cùng xếp thành hình tam giác. Đồng Quái Tiên Sư nhìn hình tam giác ấy rồi cong ngón tay tính toán.

Tống Thư Hàng không hiểu cách xem bói, không biết quẻ này có ý nghĩa gì.

Một lát sau, tiên sư cười vang mà nói:

“Bạch tiền bối yên tâm, hôm nay người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông nhất định sẽ tới, tiền bối cứ việc quăng một lưới bắt hết bọn chúng đi.”

“À.”

Bạch tiền bối lặng lẽ gật đầu. Nói cách khác, hôm nay người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng sẽ không tới đây đâu.

Rõ thật là, đám nhóc này làm ăn lâu lắc quá, có mỗi việc tới cứu người thôi mà cũng dây dưa mãi.

Đồng Quái Tiên Sư nở nụ cười nhẹ nhõm:

“Tiền bối à, ta nướng tiếp nhé?”

“Ừa, cố gắng lên.”

Bạch Tôn Giả gật đầu.

Đồng Quái Tiên Sư âm thầm thở phào, xem ra mình đã vượt qua kiếp nạn này rồi.

Thế là tiên sư lại tăng lửa nướng đồ vui vẻ.

…

…

Đúng lúc này thì Bạch Tôn Giả lại hỏi:

“Đúng rồi, Đồng Quái đạo hữu này, ngươi cần thu thập khí vận đúng không? Hôm qua ngươi xây tế đàn kia hình như là đàn tế của Vu tộc thời viễn cổ dùng để tế trời, nhằm tăng cường khí vận của bản tộc nhỉ?”

Đồng Quái Tiên Sư cười ngượng gật đầu, vì đệ tử yêu Thiết Quái Toán Tiên của mình, hắn cần khí vận cường đại hơn nữa.

Bạch Tôn Giả:

“Thế nhưng ngươi không phải là cổ vu, ngươi có xây pháp đàn cũng vô dụng thôi.”

Đồng Quái Tiên Sư thở dài, còn nước còn tát vậy.

Bạch Tôn Giả mỉm cười:

“Thực ra nếu ngươi cần khí vận thì ở chỗ ta có thứ này hay lắm, có lẽ ngươi dùng được đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư nhất thời mở to hai mắt:

“Bạch tiền bối, xin hỏi là thứ gì vậy?”

Tống Thư Hàng cũng hiếu kỳ thò cổ vào ngó, muốn xem bảo vật thần kỳ gì mà có thể tăng cường được cả khí vận.

“Các ngươi nhìn cho kĩ đây.”

Bạch Tôn Giả vươn tay phải ra rồi dùng ngón trỏ tay trái điểm nhẹ lên tay phải mình một cái.

Sau đó, một khúc gì nhỏ bé kỳ lạ nhìn giống cái đuôi bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

“Đây là bảo vật ta tình cờ đào được khi bế quan dưới lòng đất lần trước. Tuy chỉ còn lại cái đuôi nhỏ này thôi, thế nhưng nếu muốn cầu vận khí thì nó chính là bảo bối đấy.”

Bạch Tôn Giả bình thản nói.

Tống Thư Hàng tò mò nhìn vật trong tay Bạch Tôn Giả rồi hỏi:

“Đây là cái gì? Nhìn như đuôi con cá gì ấy tiền bối nhỉ?”

“Không phải đuôi cá mà là đuôi rồng!”

Đồng Quái Tiên Sư mở to hai mắt, cảm thán nói:

“Hơn nữa đây không phải là đuôi rồng bình thường, mà là đuôi của long mạch thực thể hóa để lại đúng không?”

“Không sai, tuy nó không phải long mạch nắm giữ vận mệnh quốc gia, chỉ là một long mạch nhỏ mà thôi. Thế nhưng để giúp đỡ khí vận cho một người thì cũng không tồi chứ?”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Đồng Quái Tiên Sư gật đầu như bổ củi, ánh mắt lấp lánh mấy chữ “ta muốn ~” Vẻ mặt hắn cứ như đang nói với người khác rằng “Ta muốn thứ này lắm ~ mau thịt ta đi ~ mau làm thịt ta đi ~” ấy.

Bạch Tôn Giả nói:

“Cái đuôi của tiểu long mạch này chẳng có tác dụng gì với ta cả, cho nên ta có thể cho ngươi mượn một thời gian.”

Vận khí của hắn căn bản đã ở tầm nghịch thiên rồi, đâu cần để ý đến cái đuôi long mạch bé tí này làm gì.

“Bạch tiền bối, vãn bối lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không chối từ!”

Đồng Quái Tiên Sư vỗ ngực cam đoan.

“Ừ, yên tâm đi, ta không bắt ngươi làm cái gì khó khăn đâu.”

Bạch Tôn Giả vẫn giữ nguyên nụ cười làm người ta mê muội:

“Trước đây không lâu ta có đồng ý với cấp dưới Chu Ly của Hoàng Sơn Chân Quân, là làm mai một giảng viên tên là Âu Dương Viện của Bạch Vân thư viện của nho môn cho hắn.”

Làm mai à? Đồng Quái Tiên Sư vỗ ngực nói:

“Bạch tiền bối muốn ta đại diện ngài đi làm mai cho họ đúng không? Không vấn đề gì, dân xem bói bọn ta bẩm sinh đã có quan hệ với nghề mai mối, cứ giao cho ta đi, nhất định ta sẽ mai mối đâu vào đấy.”

“Ừm, có lời này của ngươi thì ta yên tâm rồi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Để ta kể qua cho ngươi nghe một chút về tình huống của Chu Ly tiểu đạo hữu và Âu Dương Viện lão sư đã nhé.”

Đồng Quái Tiên Sư làm tư thế “rửa tai lắng nghe”.

“Trước đó không lâu, vì Đậu Đậu nên giữa Chu Ly và Âu Dương Viện lão sư xảy ra chút hiểu lầm nhỏ.”

Bạch Tôn Giả nói rồi liếc mắt nhìn sang Đậu Đậu và Tiểu Quả Quả trước cửa lều, sau đó kể hết một lượt việc Đậu Đậu làm hành làm tỏi Chu Ly cho Đồng Quái Tiên Sư nghe.

Kinh ba Đậu Đậu và tiểu hòa thượng rụt cổ lại.

Đậu Đậu chỉ cần nhớ tới chuyện lúc ấy thôi mà đã sợ rồi, khi đó Chu Ly sụp đổ hoàn toàn, thế mà còn muốn giả trò yêu ảo với nó.

“Sau đó… Chu Ly tiểu đạo hữu hơi ngốc trong việc tình cảm, đã kể hết đầu đuôi việc Đậu Đậu quấy rối và mình thì tưởng Đậu Đậu là clone của Âu Dương Viện lão sư cho cô ấy nghe.”

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Thế là Âu Dương Viện lão sư tức giận. Ngươi cũng biết tính cách của đám người trong Bạch Vân thư viện rồi đấy, mấy cô ấy rất để ý vấn đề chung thủy trong tình yêu, đã yêu nhau là tin tưởng nhau vô điều kiện. Chắc là trong sự kiện Đậu Đậu này, Âu Dương Viện lão sư cảm thấy Chu Ly không đủ tin tưởng cô ấy, hoặc là trong lúc kể chuyện Chu Ly tiểu đạo hữu đã nói sai cái gì đó. Tóm lại là sau đó thì Âu Dương Viện lão sư khó chịu, mấy hôm nay không để ý đến Chu Ly nữa.”

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả lấy điện thoại ra cho Đồng Quái Tiên Sư xem một tấm ảnh mà Hoàng Sơn Chân Quân chụp được. Trong ảnh là Chu Ly giam mình trong phòng hút thuốc, toàn thân chìm trong khói thuốc mông lung, nhìn qua rất là phiền muộn.

Còn vì sao Chu Ly nhốt mình trong phòng mà Hoàng Sơn Chân Quân vẫn chụp được ảnh thì chỉ có thể đổ cho pháp thuật thần kì.

Đồng Quái Tiên Sư:

"..."

Hắn cũng quen biết Chu Ly tiểu đạo hữu, đó là một hậu bối có năng lực xử lý công việc cực mạnh, biết cách tùy cơ ứng biến, chẳng ngờ EQ lại thấp thế.

"Không chỉ thế, bên cạnh Chu Ly tiểu đạo hữu còn có một thiếu nữ bắt yêu, lần trước cùng hắn tróc nã Đậu Đậu."

Bạch Tôn Giả vuốt màn hình điện thoại tìm ảnh thiếu nữ bắt yêu nọ. Cũng là Hoàng Sơn Chân Quân chụp được.

Đồng Quái Tiên Sư:

"Thiếu nữ bắt yêu này lại có vấn đề gì đây?"

"Ừm, cô nàng có vẻ rất thông cảm với Chu Ly tiểu đạo hữu. Cô ta tỏ vẻ nếu Chu Ly bị Âu Dương Viện lão sư đá thì cứ đến tìm mình, hai đứa cùng nhau đi bắt yêu, cùng nhau ăn gió nằm sương. Xui thay, lúc đó Chu Ly tiểu đạo hữu lại đang nói chuyện với Âu Dương Viện lão sư, thế là hiểu lầm lại chồng thêm hiểu lầm."

Bạch Tôn Giả đáp.

Ngọn nguồn câu chuyện đều do Hoàng Sơn Chân Quân kể cho Bạch Tôn Giả nghe.

Túm lại, mọi chuyện chính là Chu Ly EQ thấp chọc cho Âu Dương Viện lão sư giận, thiếu nữ bắt yêu tốt bụng không đúng lúc, đổ thêm dầu vào lửa.

Bạch Tôn Giả tổng kết:

"Nói chung chuyện là thế đấy, Đồng Quái đạo hữu, ngươi có thể xử lý ổn thỏa vụ này không?"

Đồng Quái Tiên Sư vỗ ngực nói như đinh đóng cột:

"Không thành vấn đề, cứ giao cho ta đi. Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, giải thích rõ là được rồi, hơn nữa chàng có tình mà nàng cũng có ý, không khó giải quyết đâu."

Đúng là giải quyết việc của Âu Dương Viện lão sư với Chu Ly thì không có gì khó, bởi vì hai người họ chân tình thật ý với nhau, chỉ cần ở giữa có người hòa giải cho là ngon nghẻ ngay.

Bạch tiền bối đang cho Đồng Quái Tiên Sư một cơ hội để thuận nước giong thuyền.

Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu nói”

“Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của hai vị đạo hữu đấy, không thể qua quýt được đâu. Thời gian cấp bách, Đồng Quái đạo hữu đi tìm Chu Ly đạo hữu luôn đi.”

Đồng Quái Tiên Sư chắp tay:

“Vãn bối lập tức tới động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân ngay đây.”

Nói xong, hắn kéo xe đẩy tay của mình, chuẩn bị nhảy lên phi kiếm để bay đi.

“Hay là ta tiễn đạo hữu một đoạn nhé.”

Bạch Tôn Giả cười chói lóa.

Đồng Quái Tiên Sư xua tay:

“Không cần phiền tiền bối đâu ạ, ta tự đi là được rồi.”

“Không không, cứ để ta tiễn ngươi một đoạn đường đi.”

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả lấy một thanh kiếm gỗ từ trong tay áo ra, nhìn là biết đã chuẩn bị từ sớm.

“Đây là phi kiếm dùng một lần phiên bản 005, so với bản 004 thì nó có thêm công năng bay theo hình ziczac, hạ cánh theo kiểu nhảy dù, làm cho lúc xuống ngươi có thể hưởng thụ cảm giác vui thú kích thích khi nhảy bungee . Đương nhiên, để đảm bảo an toàn cho người dùng nên khi tiếp cận mặt đất 0.1m thì phi kiếm bản 005 sẽ tự động bật chế độ bảo vệ chủ nhân, loại bỏ tất cả mối nguy tiềm ẩn.”

Cuối cùng chân tướng cũng lộ rồi!

Đồng Quái Tiên Sư nuốt nước miếng đánh ực một tiếng, mấy công năng này nghe cao xa quá, người thường như hắn làm sao mà hưởng thụ nổi đây?!

Tiên sư vội vàng xua tay từ chối:

“Không cần phiền Bạch tiền bối đâu mà, thật đấy, ta tự dùng độn pháp lên đường là được, nhanh lắm! Xin tiền bối không cần lo lắng cho ta!”

“Đừng nói thế ~ đi đi!”

Bạch Tôn Giả đột nhiên bắt kiếm quyết, phi kiếm dùng 1 lần bản 005 nhấc bổng Đồng Quái Tiên Sư và xe đẩy tay của hắn rồi phóng lên cao.

Sau khi phóng vụt lên trời, phi kiếm uốn lượn vặn mình theo đường bay hình chữ S, dáng đi thì xà nẹo như rắn trườn, nhưng tốc độ lại vèo vèo như tên bắn, chỉ một cái chớp mắt sau Đồng Quái Tiên Sư đã mất hút phía chân trời...

Từ trên trời cao vọng xuống tiếng kêu thảm thiết liên hồi cuộn sóng, chứng minh Đồng Quái Tiên Sư đã từng tồn tại trên hòn đảo nhỏ này đây.

Nhìn Đồng Quái Tiên Sư bị Bạch tiền bối dùng một câu “đi đi” tiễn lên đường, khóe miệng của Tống Thư Hàng run bắn. Huhu, không tự tìm đường chết thì sẽ không chết, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 không thể lí giải nổi đạo lý này đâu!

“Ồ, hiệu quả không tồi, độ uốn của đường bay còn có thể cải tạo thêm một chút. Phiên bản này dùng trong nội địa Trái Đất được, có lẽ phải làm thành một series thôi.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Cuối cùng, Tôn Giả chêm thêm một câu nữa:

“Vốn không định đưa cho Đồng Quái dùng đâu, thôi, dành thời gian chế thêm một thanh phi kiếm bản 005 nữa vậy.”

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh sung sướng khi người gặp họa đột nhiên thấy trong lòng lạnh ngắt.

Vốn không định đưa cho Đồng Quái Tiên Sư dùng... thì cho ai dùng? Trên đảo này trừ tiên sư ra thì chỉ còn có Đậu Đậu, tiểu hòa thượng và một… tiểu hữu họ Tống nữa thôi!

Chương 338: Phi kiếm thăng cấp phiên bản 005!

Tống Thư Hàng định hỏi ý của Bạch Tôn Giả, hắn cảm giác với thân thể nho nhỏ của mình, thật sự không thể nào hưởng thụ nổi sự cuồng dã của Phi kiếm dùng một lần bản 005 —— Bởi vì hắn nhìn thấy, cảnh tượng Đồng Quái tiền bối bay trên tời khi nãy. Trong đầu tưởng tượng cái kiểu cách mở dù đáp đất của lính nhảy dù khi dùng phi kiếm dùng một lần bản 005, cùng với cảm giác ám ảnh khi đi nhảy bungee... Không được, sẽ chết người mất.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng không ngu ngốc mà đi hỏi thẳng Bạch Tôn Giả rằng:

“Tiền bối, phi kiếm dùng một lần bản 005 của ngươi lần này liệu có đưa ta bay thẳng lên trời không?”

Cho nên, phải hỏi cái giả thiết nào mé mé thôi, thử cẩn thận vào, nhưng lại phải to gan một chút!

Trước tiên... Giả như Bạch tiền bối thật sự muốn dùng phi kiếm dùng một lần bản 005 đưa hắn bay thẳng lên trời thật, thì nhất định phải có nguyên nhân nào đó, nhất định là mình đã làm trò ngu dại tự tìm đường chết nào đó, giờ bị Bạch tiền bối phát hiện.

Lại nhớ tới cảnh ngày hôm qua Bạch tiền bối đột nhiên cầm tóc giả bộ làm tóc hai chùm, rất có thể là chuyện lần trước hắn và Vũ Nhu Tử làm đủ trò nghịch kiểu tóc của Bạch tiền bối đã bị lộ ra rồi.

Cách bị lộ... rất có thể là cái tập tin mà Vũ Nhu Tử gửi lên nhóm. Cho nên, trước tiên phải nghĩ cách lên nhóm Cửu Châu Số 1 xem thử một cái đã xác định tình hình cái đã.

Điện thoại của Tống Thư Hàng chỉ là một sản phẩm của một hãng điện thoại nội địa bình thường mà thôi, ở nơi biển Đông này, hắn không thể nào lên mạng được. Còn Đồng Quái Tiên Sư thì đã bị Bạch tiền bối đưa đi ra xa ngoài ngàn dặm. Cho nên, bây giờ mà muốn lên nhóm Cửu Châu Số 1 xem thử thì chỉ có thể mượn điện thoại của Bạch Tôn Giả mà thôi.

“Bạch tiền bối này, có thể cho ta mượn điện thoại di động của ngài dùng một lát được không?”

Tống Thư Hàng cố rặn ra nụ cười mà hắn cho là tự nhiên nhất, ôn hòa nhất, vô hại nhất ra.

Lúc này Bạch Tôn Giả đang nhận lấy giá nướng của Đồng Quái Tiên Sư, gia vị với dầu ăn các thứ Đồng Quái Tiên Sư đã nêm đủ cả rồi, Bạch tiền bối chỉ cần căn lửa cho tốt, nướng chín đồ trên giá là được.

“Mượn điện thoại à?”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại, mỉm cười hỏi:

“Để làm gì thế?”

“Là thế này, hình như ta đã gặp được kỳ ngộ lúc ở trên hòn đảo thần bí kia.”

Nói đoạn, Tống Thư Hàng móc long cốt khô đằng trong túi thu nhỏ con thỏ kia ra, rồi nói tiếp:

“Tổng cộng có mười sáu gốc long cốt khô đằng, nên ta muốn liên hệ với Tô Thị A Thất tiền bối một phen. Bảo hắn tới lấy mớ long cốt khô đằng này về chữa thương cho A Thập Lục!”

Lý do này đúng là quá tuyệt vời, kín kẽ vô cùng luôn!

“Ừ, ta biết rồi... Nhưng mà để ta liên lạc với A Thất đạo hữu giúp ngươi đi vậy.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, hắn lùi lại một bước, chỉ vào giá thịt nướng:

“Thư Hàng, ngươi tới đây dùng khống hỏa quyết để khống chế độ lửa đi nhé, đúng dịp để ta xem trình độ khống quả huyết của ngươi bây giờ ra sao. Nếu như đạt chuẩn thì tới lúc quay về chúng ta có thể học cách luyện chế khí huyết đan rồi.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả yên lặng lấy điện thoại di động ra, hắn còn quay người sang một góc mà Tống Thư Hàng không nhìn tới được, bắt đầu quẹt quẹt lướt lướt trên màn hình điện thoại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn nhận lấy giá thịt nướng, dùng khống hỏa quyết để khống chế hỏa hậu, nhưng trong lòng thì như có ngàn con sóng vỗ.

Tèo rồi! Tèo rồi! Tèo thật rồi!

Bạch tiền bối làm thế này, rõ ràng cho thấy không muốn để hắn tiếp xúc với vấn đề rồi, không… trong nhóm Cửu Châu Số 1 nhất định là to chuyện lắm rồi đây.

Nói cách khác, cái thanh phi kiếm dùng một lần bản 005 khi nãy là Bạch Tôn Giả chuẩn bị cho mình đây mà! Nào ngờ phải lúc Đồng Quái Tiên Sư bắt đầu công tác tự tìm chết mỗi ngày, nên mới gánh giùm mình một kiếp.

Nhưng Đồng Quái Tiên Sư chỉ có một mà thôi. Gánh xong một kiếp thì không ai gánh giúp cho Tống Thư Hàng kiếp nữa cả!

Làm sao đây, bây giờ phải làm sao đây?

Phải nghĩ cách gì đó, để cho Bạch tiền bối vui lên… biết đâu hắn mà vui lên rồi, sẽ tha cho mình một lần thì sao?

Có tệ lắm thì cũng phải nghĩ cách đổi phi kiếm dùng một lần bản 005 thành phi kiếm bản 004 bình thường cái đã. Công năng của bản 005 thật sự đáng sợ quá đi mất.

Đầu óc Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển hết tốc lực.

…

Bên cạnh, Bạch Tôn Giả mở nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1 vẫn tràn ngập tin spam, các đạo hữu trong nhóm Bạch Tôn Giả không online, cũng không giống như nổi giận gì, nên spam còn ác liệt hơn nữa.

Đạo hữu đổi ảnh đại diện thành meme của Bạch Tôn Giả ngày càng nhiều hơn.

Bạch Tôn Giả nhếch môi, thành một nụ cười thâm sâu khó dò. Sau đó hắn ấn mở ảnh đại diện của Tô Thị A Thất.

…

Ảnh đại diện của Tô Thị A Thất ... cũng chạy theo trào lưu đổi thành meme Bạch tiền bối thở dài.

A Thất bây giờ đang chat ở trong nhóm, nhưng hắn không nằm trong đám spam thả phanh vô tình vô nghĩa kia, mà là đang hỏi han xem các đạo hữu trong nhóm có biết ai có long cốt khô đằng hay không.

Hắn đang cần long cốt khô đằng gấp.

Đúng lúc này, AThất đột nhiên nhận được một tin nhắn riêng.

Hắn xem thử là ai gửi tin cho mình, sau đó bất giác rùng mình một cái —— là Bạch Tôn Giả gửi tới!

Dược hoàn! Lộn, là tiêu rồi, Bạch Tôn Giả thế mà lại pm riêng cho hắn?

Tô Thị A Thất dè dặt mở khung chat riêng ra.

Bạch Tôn Giả:

“A Thất đạo hữu này... có muốn long cốt đằng không? Nếu như muốn thì ta có thể cho ngươi hết, ngươi tới đây tìm ta đi, bây giờ trong tay ta đang có mười sáu gốc long cốt khô đằng đây!”

Vừa dứt khoác, lưu loát mà lại trực tiếp nữa! Mười sáu gốc long cốt khô đằng kia đánh trúng điểm yếu của Tô Thị A Thất. Bây giờ hắn thật sự rất cần long cốt khô đằng.

Vậy nên hắn trả lời không chút do dự:

“Bạch tiền bối, bây giờ ngài đang ở đâu thế?”

“Ta đang ở trên một hòn đảo nhỏ ở biển Đông, để ta gửi tọa độ cho ngươi.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Sau đó, hắn lại gửi tọa độ cho Tô Thị A Thất.

Tô Thị A Thất:

“Nhận được rồi, Bạch tiền bối, ta lập tức tới chỗ ngài ngay đây!”

“Được, ta chờ ngươi.”

Bạch Tôn Giả:

“Còn nữa, ảnh đại diện mới của ngươi đẹp lắm [icon mỉm cười]. Gặp lại trên đảo sau nhé, tạm biệt.”

A Thất lập tức đổ mồ hôi lạnh ào ào, không kềm lại được.

Sao mình lại đi đổi ảnh đại diện làm gì kia chứ... Tuy rằng Bạch tiền bối gửi icon mỉm cười, nhưng hắn cứ cảm giác như có một tương lai tăm tối đang bủa vây lấy hắn.

Vậy bây giờ mình có nên đến hòn đảo kia không nhỉ?

Đáp án chắc chắn trăm phần trăm là —— đi rồi, phải đi chứ.

Dù có lên núi đao, xuống biển lửa thì hắn cũng phải đi.

Tô Thị A Thất cắn răng một cái, cất điện thoại vào, thanh đao sau lưng tự động bay ra, đáp xuống chân hắn.

“Đi, mục tiêu là Bạch tiền bối!”

A Thất bắt đầu bay về phía hòn đảo kia...

...

“Được rồi, ta đã báo cho A Thất đạo hữu giúp ngươi rồi đấy. Hắn sẽ chạy đến đây ngay thôi.”

Bạch Tôn Giả cười tủm tỉm nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười trông cực kỳ vô tội:

“Cảm ơn tiền bối.”

“Đừng khách khí làm gì.”

Có vẻ như tâm trạng của Bạch tiền bối đang tốt lắm, hắn tự tay lấy hai xâu thịt và rau nướng trên giá xuống:

“Ta đi chuẩn bị chút quà để lát nữa đón A Thất tới chơi, ngươi cứ nướng tiếp đi nhé. Dùng khống hỏa quyết tốt lắm, trông cũng ra dáng lắm, cố gắng lên, tới chừng về nhà là chúng ta có thể luyện khí huyết đan rồi.”

Nói xong, Bạch tiền bối cắn xâu thịt nướng, ung dung đi về phía rừng cây kế bên. Nhìn bộ dạng của hắn thì hình như là muốn đi lựa một nhánh cây thì phải?

Nếu như Bạch tiền bối mà lựa nhánh cây thì... Chỉ có một chế tác phi kiếm dùng một lần mà thôi!

Hốc mắt Tống Thư Hàng đỏ hoe, rưng rức:

“Quả nhiên, sau Đồng Quái tiền bối thì sẽ tới lượt mình rồi sao?”

—— không, đây không phải nước mắt, mình chỉ bị khói bay vào mắt mà thôi.

Không được, phải lấy lại tinh thần!

Nhân dịp Bạch tiền bối còn chưa xử đẹp mình… phải nghĩ cách khiến Bạch tiền bối vui lên mới được.

Đầu óc Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển điên cuồng.

Thử nghĩ kỹ xem, chuyện gì có thể khiến Bạch tiền bối yêu thích hay vui vẻ đây.

Ví như dỡ máy móc này? Hay là ăn dương mai ? Hoặc là đua xe chăng? Đua phi kiếm nữa? Bế quan tu luyện thì sao? Mấy sự kiện hay đồ vật thần bí, kỳ quái chẳng hạn? Phi kiếm dùng một lần bay cái vèo lên vũ trụ thì sao? Lặn xuống biển nữa? Hay đi xông hơi ở suối nước nóng này?

Đợi đã, mấy cái đằng sau toàn linh ta linh tinh gì thế này? Tống Thư Hàng lắc đầu thật mạnh, vội vàng vứt mấy mục đáng sợ ở phía sau ra khỏi đầu.

Mấy thứ đó không thực tế chút nào!

Hay là kể mấy câu chuyện cười cho Bạch tiền bối nghe nhỉ? Để ngài ấy cười vui một trận thử xem?

Tống Thư Hàng từng xem rất nhiều sách, nhưng tự nhiên bắt hắn lập tức nghĩ ra một câu chuyện cười thì hắn không thể nào nghĩ ra được.

Trong rừng cây... Bạch tiền bối ngân nga một bài hát, chặt được một nhánh cây tuyệt vời, sau đó bắt đầu gọt gọt. Nhanh chóng gọt ra hình dạng của một thanh phi kiếm dùng một lần bản 005.

Thân kiếm của bản 004 và 005 hơi khác nhau một chút, thân kiếm 005 hơi cong lên…

Tiêu rồi, chết rồi! Bây giờ giải quyết kiểu gì đây? Điện thoại không có tín hiệu, hắn không thể nào lên mạng mà gửi tin kiểu ‘Online chờ tin, gấp!’ được.

Bạch tiền bối nhanh chóng khắc họa trận pháp lên thân của phi kiếm dùng một lần.

Hai phút sau, một thanh phi kiếm dùng một lần bản 005 đã xuất hiện trong tay của Bạch Tôn Giả.

“Xong, làm xong rồi. Tăng cường độ cong trong lúc bay, đồng thời lúc bay còn có mang theo ánh sáng của sao băng nữa. Vậy thì lúc bay sẽ xẹt qua không trung tựa như sao băng. Điểm cải tiến này đã tách ra một nhánh khác trong series phi kiếm dùng một lần rồi, vậy thì cứ gọi nó là Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 đi vậy!”

Bạch Tôn Giả giơ cây kiếm gỗ trong tay lên, lẩm bẩm.

Trên thân kiếm, loáng thoáng có thể thấy ánh sáng như lưu tinh lóe lên.

Lúc thanh phi kiếm này bay lên nhất định là sẽ đẹp lắm đây...

Bản thân Tống Thư Hàng đã mở được nhĩ khiếu, cho nên mấy lời Bạch tiền bối thì thào nãy giờ hắn đều nghe không sót chữ nào.

Tống Thư Hàng cảm giác chân mình như nhũn ra.

Lại thăng cấp nữa rồi, cái này còn đáng sợ hơn nữa… còn ghê hơn cả cái thanh phi kiếm 005 đã đưa Đồng Quái Tiên Sư bay thẳng lên trời hồi nãy luôn.

…

Bên kia, ở trên một hòn đảo nhỏ nào đó giữa Thái Bình Dương.

Ông giáo sư, Lâm Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, anh em Gia Cát, chị em Lục Phỉ và một số người nữa đang bận sứt đầu mẻ trán, ngày hôm qua, sau khi mấy hành khách trên máy bay lấy được quyển Luận Ngữ xong thì lấy ông giáo sư làm trung tâm, mọi người bắt đầu lên lịch, cho ra một cách dạy học có hiệu suất cao nhất.

“Đi thôi, mục tiêu hôm nay chính là phải tìm hiểu trình độ ‘hiểu biết’ về chữ Hán của bọn họ cái đã, sau đó chúng ta mới biết phải dạy từ đâu.”

Ông giáo sư nói.

Bọn họ chuẩn bị chọn đại một nhóm nhỏ trong số mấy thổ dân kia để làm một bài kiểm tra nho nhỏ, để thử xem bọn họ biết được bao nhiêu về chữ Hán.

Dựa theo những gì Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã nói, những người thổ dân này đã học tam tự kinh rồi, cơ bản thì gần như mỗi người thổ dân đều đã học thuộc lòng, hơn nữa phần lớn đều biết viết.

…

Một giờ sau.

Mấy người giáo sư, Lâm Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ nhìn xấp bài thi mới vừa thu xong, ai cũng đần mặt ra.

Ai có thể nói cho bọn họ biết, ‘chữ Hán’ mà mấy người thổ dân này viết ra thuộc quốc gia nào không? Viết chữ nào chữ nấy như gà bới thế này, còn cuồng thảo hơn cả cuồng thảo, căn bản không đọc ra được là chữ gì cả...

Đây căn bản không phải tam tự kinh mà là đang vẽ bùa thì có, chắc chắn là vẽ bùa!

Chương 339: Ngược dòng leo lên đi, Thư Hàng!

Cao Mỗ Mỗ thầm nuốt nước bọt, cậu ta dám cá, cái đống tam tự kinh chữ như gà bới thế này, người Hoa Hạ của bất kỳ triều đại nào cũng không đọc hiểu được nó viết gì!

Ngay cả đọc đã khó như thế rồi, mà còn phải nhớ và học được cái loại chữ như gà bới này thì phải cần bao nhiêu công sức và nghị lực mới làm được đây? Đúng là vất vả cho nhóm thổ dân này quá, phần lớn người trong bộ lạc đều có thể viết được cái mớ tam tự kinh chữ gà bới này ra như thế. Chắc là bọn họ phải chịu không ít khổ cực rồi ấy nhỉ?

Lâm Thổ Ba sờ sờ cằm, lẩm bẩm:

"Tao nhớ lúc trước vị tiên sinh mặc áo đen kia từng nói qua... Nếu như mấy người thổ dân này mà đọc sai tam tự kinh thì hắn sẽ cầm thước khẽ tay họ thật mạnh cho nhớ đời. Nếu như viết chữ sai thì hắn sẽ cột mấy người thổ dân đó lên trên gốc đại thụ ở cổng bộ lạc, dùng roi quật thật mạnh!"

Nghe thấy thế, tất cả hành khách trên máy bay đều im phăng phắc.

Bạn gái Nha Y của Cao Mỗ Mỗ nói:

"Không phải là toàn bộ thổ dân ở đây đều từng bị vị tiên sinh mặc áo đen kia treo lên đánh rồi đấy chứ?

Ông giáo sư trầm giọng nói:

"Chắc chắn là thế rồi, nếu như không có áp lực nặng nề kiểu đó, sao mấy thổ dân này có thể viết cái mớ tam tự kinh trông như vẽ bùa này ra gọn lỏn được chứ?"

Tất cả hành khách lập tức tưởng tượng ra cảnh tượng, khi tất cả thổ dân bản xứ trên đảo nơm nớp lo sợ đọc tam tự kinh, rồi lại phải viết ra cái loại chữ trông như gà bới này. Sau đó, một khi có người thổ dân nào đọc sai thì người đàn ông mặc áo khoác đen kia sẽ bước tới, bảo người thổ dân kia xòe bàn tay ra, rồi cầm thước khẽ thật mạnh lên bàn tay của bọn họ.

Còn lỡ như có thổ dân nào lỡ viết sai cái mớ chữ như gà bới kia thì cũng sẽ bị người đàn ông mặc áo khoác đen đó kéo ra ngoài treo lên cây, bị treo như thịt gác bếp, rồi quất roi liên tục, sau đó là tiếng khóc tủi thân nghe mà xót lòng xót dạ của mấy người thổ dân kia...

Chỉ nghĩ thôi mà cũng đã thấy tủi thân thay cho mấy người thổ dân kia rồi, học cái mớ tam tự kinh chữ như gà bới này còn khó hơn học bình thường gấp mấy lần nữa.

Ông giáo sư tay cầm xấp bài kiểm tra của mấy thổ dân, cảm thán:

“Tôi cảm giác chúng ta nên gốc hết sức dạy cho mấy thổ dân này học chữ Hán, phát dương quang đại chữ Hán chân chính mới được.”

“Tôi cũng thấy bọn họ thật đáng thương, chúng ta phải cố gắng giúp đỡ bọn họ hết mình trước khi rời khỏi hòn đảo mới được.”

Cao Mỗ Mỗ nói:

“Hơn nữa, nếu như chúng ta có thể dạy cho mấy người thổ dân này học được Luận Ngữ càng sớm thì chúng ta có thể quay về sớm hơn mà, đúng không?

Vừa mới nhắc tới từ quay về thì các hành khách lại lặng hẳn đi.

Bọn họ tự nhiên rơi từ trên máy bay xuống cái hòn đảo nguyên thủy chỉ toàn người thổ dân này, bây giờ không có tín hiệu hay thông tin gì, căn bản không thể nào liên lạc với bên ngoài được.

Nếu như muốn rời khỏi hòn đảo nhỏ này. Thì chỉ có thể ngồi chờ đội cứu viện tới, hoặc là nếu may mắn mà có đội thuyền nào đó đi ngang qua, có thể đưa bọn họ đi một được thì tốt quá, nhưng khả năng này hơi thấp.

Hoặc là... Trông cái vị tiên sinh mặc áo đen trên đảo này có vẻ như thần thông quảng đại dữ lắm. Biết đâu hắn sẽ có cách đưa mọi người rời khỏi hòn đảo này thì sao?

Chỉ là, nếu như muốn vị tiên sinh mặc áo đen kia giúp đỡ mọi người thì trước tiên bọn họ phải giúp vị tiên sinh mặc áo đen kia dạy cho thổ dân bản xứ trên hòn đảo này học được Luận Ngữ mới được.

Cho nên, mặc kệ là vì mấy người thổ dân bản xứ đáng thương kia, hay là vì chính bản thân của hành khách, thì bọn họ cũng phải dốc sức cố gắng, sớm ngày dạy cho thổ dân học biết Luận Ngữ mới được.

Ông giáo sư trầm giọng nói:

"Nhiệm vụ dạy học này còn gian nan hơn so với tưởng tượng của chúng ta... Kế hoạch phải thay đổi chút ít rồi. Chúng ta phải dạy cho thổ dân bản xứ học biết được chữ viết căn bản mới được. Trước thiên, chúng ta phải để bọn họ quên sạch cái loại chữ viết ngoằng ngoèo như vẽ bùa kia mới được."

Dạy thổ dân nguyên thủy học chữ... đúng là gánh nặng đường xa mà!

"Cố gắng lên!"

Cao Mỗ Mỗ siết chặt nắm tay.

"Cố gắng lên!"

Nha Y tiếp lời.

"Cố gắng!"

Lâm Thổ Ba nói.

"Chúng ta có thể làm được mà!"

Lục Phỉ và chị gái của cô ấy lên tiếng.

Những hành khách khác đều siết chặt nắm đấm, cắn răng tự cổ vũ cho bản thân.

…

Lúc này, tại chỗ ở của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ với vẻ mặt lạnh lùng đang mài một đĩnh mực có màu đỏ như máu, trong lúc đang mài, hắn đột nhiên dừng tay lại.

"... Hóa ra là do chữ viết mà mình dạy mấy người thổ dân này không đúng à?"

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bỏ đĩnh mực xuống. Gõ cái bộp vào lòng bàn tay:

"Chẳng trách mình đã dạy xong tam tự kinh rồi, mà lại không thể hoàn thành cái chí nguyện 'hữu giáo vô loại, dạy một vạn người mù chữ học được chữ Hán' —— hóa ra vấn đề là ở chỗ này! Mình còn tưởng là do tam tự kinh đơn giản quá, không đạt tới trình độ của chí nguyện kia, cho nên mới chuẩn bị dạy cả Luận Ngữ... Nhưng bây giờ xem ra có thể là do chữ viết mà mình dạy bọn họ có vấn đề rồi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn một mực nghe lén, chú ý tất cả hành động của nhóm người Cao Mỗ Mỗ, Lâm Thổ Ba, ông giáo sư và nhóm hành khách kia, dù sao thì cái này có liên quan tới việc liệu có hoàn thành được chí nguyện kia của hắn hay không.

Sau khi đặt đĩnh mực xuống, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đi về phía mấy người Cao Mỗ Mỗ. Cái tiêu chí 'dạy người ta biết chữ' trong chí nguyện kia, cần có hắn tự mình tham gia quá trình giảng dạy nữa.

"Đợi sau khi hoàn thành cái chí nguyện này thì cũng tới lúc mình có thể chuẩn bị tấn chức Linh Hoàng ngũ phẩm. Tới lúc đó lại đi tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu giao dịch cái mảnh huyết thần toản kia, chừng đó mình có thể trùng kích ngũ phẩm được rồi."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ khẽ nói.

Hắn đã dừng lại ở cảnh giới tứ phẩm này quá lâu rồi... Nhưng có những gì hắn tích lũy được trong khoảng thời gian này, tới lúc đó có thêm huyết thần toản nữa. Sau khi hắn trùng kích vào Linh Hoàng, ngưng tụ kim đan thì ít nhất có thể ngưng tụ được kim đan có bảy đạo long văn. Tạo thành kim đan thượng phẩm!

…

Bên khác.

Trên hòn đảo ở biển Đông.

Tống Thư Hàng hoàn thành tu luyện hằng ngày, luyện hết một lần tất cả các loại công pháp, pháp thuật, pháp quyết mà mình biết.

Sau khi tu luyện xong, hắn lại quay về bên cạnh lều.

Lúc này, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng nấp ở trong cái lều bên cạnh. Thi thoảng lại ló đầu ra nhìn một cái, sau đó lại rụt về ngay.

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương, lặng lẽ tới gần Đậu Đậu:

“Bạch tiền bối vẫn còn đang chế tạo Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 à?

“Đúng vậy.”

Đậu Đậu quay đầu lại, lè lưỡi nói:

“Gâu, đây đã là thanh thứ mười sáu rồi...

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn về phía rừng cây.

Bạch Tôn Giả đang bắt tay gọt một thanh kiếm gỗ, sau đó giơ tay khắc họa phù văn trận pháp trên thân kiếm, ở bên cạnh hắn đã xếp một chồng mười lăm cây Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001. Chỉ nhìn thôi đã rúng động lòng người rồi.

Trong lòng Tống Thư Hàng quặng thắt:

“Bạch tiền bối thật sự muốn làm một trận mưa sao băng sao?

Nếu như Bạch tiền bối thật sự muốn làm một trận mưa sao băng thì trong đó nhất định có một ngôi sao băng họ Tống đúng không?

“Chắc là muốn làm một trận mưa sao băng đấy.”

Đậu Đậu thè lưỡi ra nói.

Tiểu hòa thượng Quả Quả hạ giọng hỏi:

“Chẳng lẽ Bạch tiền bối bị cái gì kích thích à? Hay là chúng ta lại làm chuyện gì chọc hắn nổi giận rồi?”

Nói xong, tiểu hòa thượng quay sang nhìn chằm chằm Đậu Đậu.

“Đừng có mà nhìn ta, mấy hôm nay ta ngoan muốn chết luôn, gâu, làm sao mà chọc Bạch tiền bối nổi giận được chứ?”

Đậu Đậu lập tức phủ nhận.

Tiểu hòa thượng lại nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Ta không dám chắc lắm... Nhưng nói không chừng là ảnh hưởng do một tập tin Vũ Nhu Tử gửi lên trên nhóm Cửu Châu Số 1 gây ra đấy.”

Tống Thư Hàng hạ giọng nói.

“Tập tin? Bên trong chứa nội dung gì thế?”

Đậu Đậu tò mò hỏi thử.

Tống Thư Hàng mở miệng, đang định trả lời Đậu Đậu. Đúng lúc này, có một đạo quang mang lóe lên trên bầu trời.

Đao quang đáp xuống, có một người đàn ông cao lớn nhảy xuống từ trên đao quang, đúng là Tô Thị A Thất vừa chạy tới.

A Thất đáp xuống bên cạnh Bạch Tôn Giả. Thiên đao có linh tự động bay về trên lưng hắn:

“Bạch tiền bối, ta tới rồi đây!”

Bạch Tôn Giả ngẩng đầu lên nhìn A Thất, mỉm cười rất đỗi ôn hòa:

“Tới nhanh thật đấy.”

“Bởi vì A Thập Lục đang cần dùng long cốt khô đằng gấp, nên ta mới dùng tốc độ nhanh nhất bay gấp tới đây.”

Tô Thị A Thất cảm thán.

“Ngươi đang gấp lắm à?”

Bạch Tôn Giả hơi nghiêng đầu, mỉm cười hỏi dò.

“Đúng vậy, đúng vậy, đang gấp lắm!”

Tô Thị A Thất gật đầu như gõ trống —— gấp lắm, nên tốt nhất là lấy được long cốt khô đằng thì phải đi ngay!

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Vậy thì ta cũng không lãng phí thời gian của ngươi nữa, long cốt khô đằng ở chỗ của Tống Thư Hàng tiểu hữu đấy, đó là do hắn tìm được, ngươi qua chỗ hắn lấy đi!”

“Tống Thư Hàng tiểu hữu tìm được sao? Hắn lấy đâu ra nhiều long cốt khô đằng như thế chứ?”

A Thất có hơi kinh ngạc.

Long cốt khô đằng cũng chẳng phải dược thảo bình thường gì, loại thiên tài địa bảo như nó bình thường đều có linh thú và yêu thú bảo vệ, rất khó lấy được. Tống Thư Hàng tiểu hữu lấy được từ chỗ nào mà có tận mười sáu gốc long cốt khô đằng thế này?

“Hòn đảo thần bí.”

Bạch Tôn Giả nói khẽ.

Tô Thị A Thất giật mình:

“Đảo thần bí? Vậy chẳng phải là Thư Hàng tiểu hữu cũng bị mất ký ức à?”

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Cho nên có được mười sáu gốc long cốt khô đằng này cũng không dễ dàng gì, ngươi không thể bạc đãi Thư Hàng tiểu hữu đấy.”

“Đương nhiên rồi! Tống Thư Hàng tiểu hữu đã giúp nhà ta nhiều lần như thế, ta làm sao mà bạc đãi hắn được.”

Tô Thị A Thất gật đầu nói, sau khi suy tư một lát, hắn lại nói tiếp:

“Ta nhớ là Thư Hàng tiểu hữu đã mở được khiếu thứ hai là nhãn khiếu rồi. Bây giờ chắc đang mở tị khiếu đúng không? Chờ ta quay về gia tộc tìm vài loại đan dược tốt nhất dùng để mở tị khiếu, nhĩ khiếu, khẩu khiếu cho hắn, tuyệt đối sẽ đủ dùng, bảo đảm có thể một hơi đẩy Tống Thư Hàng tiểu hữu lên cảnh giới Dược Long Môn luôn! Ngoài ra, đợi sau khi Tống Thư Hàng tiểu hữu tấn thăng lên cảnh giới nhị phẩm thì ta sẽ cho hắn thêm một cơ hội được vào tu luyện trong ‘tầng một của Thiên Hà bí cảnh’ mười lần. Tiền bối, ngài thấy thế nào?”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, Tô Thị A Thất đúng là chịu chi thật.

Ngay cả đan dược mở tị, nhĩ, khẩu tam khiếu mà hắn cũng có thể cung cấp số lượng lớn, vì Tống Thư Hàng đã bỏ lỡ thời gian tu luyện tốt nhất. Luồng tiên thiên chân khí trong cơ thể không còn nữa... Nên giá trị của mớ đan dược mà A Thất đưa ra đã bằng giá của sáu gốc long cốt khô đằng rồi.

Còn tư cách vào ‘Tầng một Thiên Hà bí cảnh’ kia tu luyện lại càng quý giá hơn.

Thiên Hà bí cảnh đó chính là căn cơ của Thiên Hà Tô Thị. Nghe đồn ở sâu trong bí cảnh kia có ẩn giấu một thiên hà linh mạch khổng lồ, phàm là những tu sĩ tu luyện ở bên trong bí cảnh đó. Được thiên hà linh mạch thanh tẩy, thân thể sẽ trở nên cường đại hơn, lại thêm tốc độ tu luyện phải nhanh hơn từ năm tới mười lần so với bên ngoài. Là nơi cực tốt để bế quan tu luyện.

Giá trị của mười lần tu luyện trong Thiên Hà bí cảnh này, hoàn toàn vượt xa giá trị của mười gốc long cốt khô đằng.

“Phần thù lao này của ngươi đúng là xứng đáng với mười sáu gốc long cốt khô đằng kia, nhưng… có một vấn đề.”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Tô Thị A Thất:

“?”

“Bây giờ Tống Thư Hàng tiểu hữu đã tới cảnh giới Dược Long Môn của nhất phẩm rồi... Chỉ cần tích lũy thêm một thời gian nữa, khi bắt được cơ hội thì sẽ có thể trùng kích long môn thôi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

“Hả? Tống Thư Hàng tiểu hữu đã tới cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm rồi sao?”

Tô Thị A Thất thiếu chút nữa còn cho là mình nghe nhầm:

“Hắn xài tool hack hiệu gì thế? Tốc độ tấn cấp thế này đúng là khoa trương mà!”

“Thời gian gần đây Tống Thư Hàng tiểu hữu có gặp được vài lần kỳ ngộ, lại thêm nguy cơ sinh tử kích thích. Tóm lại là bây giờ hắn đã tới cảnh giới Dược Long Môn rồi, thù lao của ngươi không thích hợp lắm. Thế này đi... thời gian rất gấp, trước tiên ngươi cứ tới chỗ Thư Hàng lấy long cốt khô đằng về chữa thương cho A Thập Lục đi đã. Về phần tặng lễ vật gì cho Tống Thư Hàng tiểu hữu mới hợp thì sau này ngươi lại từ từ cân nhắc cũng được.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhẹ nhàng vạch một vòng trên thanh Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001, chế tác xong xuôi!

Tô Thị A Thất cười ha hả nói:

“Đúng là đau đầu thật, xem ra ta phải nghĩ ra món lễ vật nào khác phù hợp hơn để báo đáp Thư Hàng tiểu hữu mới được.

Sau đó, hắn mỉm cười đi về phía Tống Thư Hàng.

…

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Tô Thị A Thất đi tới trước mặt Tống Thư Hàng, hắn thử cảm ứng khí huyết chi lực và khiếu huyệt trên người Tống Thư Hàng.

Mẹ nó, đúng là ngũ đại khiếu huyệt tâm, nhãn, tị, nhĩ, khẩu đã thông với nhau. Biến thành thế Dược Long Môn mất rồi.

Lần trước gặp mặt Tống Thư Hàng thư hữu còn chưa mở được tị khiếu nữa. Chỉ mới một tháng ngắn ngủi thôi mà hắn đã tới Dược Long Môn mất rồi... tool hack phiên bản Bạch Tôn Giả mạnh tới vậy sao?

"Đúng vậy, lại gặp mặt rồi, A Thất tiền bối."

Tống Thư Hàng nói, đồng thời hắn đưa cái túi giấy có chứa long cốt khô đằng lên:

"Trong này là mười sáu gốc long cốt khô đằng, A Thất tiền bối ngài cầm lấy đi."

Tô Thị A Thất cẩn thận nhận lấy túi giấy nho nhỏ này:

"Thư Hàng tiểu hữu, cảm ơn rất nhiều.

A Thất là người không giỏi ăn nói, dù trong lòng rất đỗi cảm kích, nhưng cuối cùng chỉ có thể nói ra được bốn chữ cảm ơn rất nhiều mà thôi. Nhưng trên mặt hắn vẫn tràn ngập vẻ cảm kích, không cần nói cũng có thể cảm giác được.

"Đúng rồi, tiền bối à, thương thế của A Thập Lục đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Tống Thư Hàng hỏi thử.

Ngày 18 tháng 6, A Thập Lục tự gửi bản thân cô ấy tới đi chơi cả buổi trưa với hắn, sau đó thì không thấy tin tức gì nữa, Tống Thư Hàng thậm chí còn không biết rốt cuộc thương thế của cô ấy thế nào rồi.

A Thất thở dài nói:

"Tính mạng thì không có gì đáng ngại... nhưng cụ thể có thể khôi phục được tới đâu thì phải xem chính bản thân nó. Người ngoài chỉ bất lực, những việc ta có thể làm cũng chỉ là cố gắng thu thập một ít long cốt khô đằng, khiến cho thương thế của nó khôi phục thuận lợi hơn một chút mà thôi."

Sau khi nghe thấy tính mạng không có gì đáng ngại. Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng an tâm hơn phần nào… mong là A Thập Lục có thể nhanh chóng khôi phục, hắn cũng đã cố gắng hết sức rồi.

"Thư Hàng tiểu hữu, ta sẽ nhận mười sáu gốc long cốt khô đằng này trước, còn tạ lễ, thì chờ sau khi quay về suy nghĩ cho thật kỹ, xem nên tặng cái gì cho ngươi. Bây giờ A Thập Lục đang cần long cốt khô đằng gấp, ta không thể ở lại lâu được."

A Thất lấy được long cốt khô đằng xong thì nóng lòng muốn quay về ngay.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“A Thất tiền bối đã khách sáo quá rồi, tạm biệt.”

Tô Thị A Thất vẫy tay, sau đó lại quay người lại, nói với Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, ta phải đi trước đây, thời gian cấp bách, ta không thể ở lại lâu được.”

—— sớm chết sớm siêu sinh. Á lộn! Nói sai rồi, là rời khỏi hòn đảo này, rời khỏi Bạch tiền bối sớm một chút thì hơn, miễn cho Bạch tiền bối nhớ tới chuyện hắn đổi ảnh đại diện trên phần mềm chat, rồi lại tặng phần ‘kinh hì’ thêm chút kích thích cho hắn.

Rời đi cho sớm mới là vương đạo.

...

Lúc này, ngón tay của Bạch Tôn Giả đang lướt lướt trên điện thoại... có thể thấy loáng thoáng hình như hắn đang kéo bản đồ.

Nghe thấy Tô Thị A Thất nói thế xong thì Bạch Tôn Giả ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười chói lóa:

“A Thất đạo hữu, nếu như ngươi đang gấp lắm thì để ta tiễn ngươi nhé!”

Tô Thị A Thất còn tưởng là Bạch Tôn Giả đang khách khí với hắn, vậy nên hắn cười rất chi là tiêu sái, xua tay:

“Ha ha ha, không cần làm phiền tiền bối đâu, ta tự ngự đao phi hành về cũng được. Thiên Hà Tô Thị cách đây không xa lắm, ta đi về đó nhanh thôi ấy mà.”

“Không không… để ta tiễn ngươi một đoạn đường đi, phi kiếm của ta nhanh lắm đấy.”

Bạch Tôn Giả nheo mắt lại, cười tươi hơn nữa.

Trong lúc nói chuyện, hắn phất tay, một thanh Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 bay lên...

“?”

Tô Thị A Thất cảm giác sao mà tình hình là lạ thế này?

Ở trong lều, Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều giơ tay lên che mặt không đành lòng nhìn thẳng.

“Đây là Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 mà ta mới cải tạo ra đấy, so với phiên bản trước kia thì lúc sử dụng tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều, lúc cất cánh sẽ dùng kiểu bay xoắn ốc tiên tiến nhất phóng thẳng lên trời, bay kiểu zigzag vô cùng thú vị nữa, còn cách đáp thì lại là kiểu ‘bung dù hạ cánh của lính nhảy dù’ xưa nay chưa từng có, bảo đảm có thể cho ngươi hưởng thụ niềm vui thú tựa như đi nhảy bungee lúc hạ cánh nữa. Đương nhiên, vì bảo đảm an toàn mạng sống, khi đạt tới khoảng cách 0,1 mét với mặt đất thì phi kiếm sẽ tự động hộ chủ, để người ta không phải lo lắng vấn đề nguy hiểm về sau. Ngoài ra, phi kiếm còn mang theo ánh sáng sao băng nữa. Lúc bay thì sẽ tựa như sao băng xẹt qua trời cao, trông cực kỳ đẹp luôn! Tập hợp toàn bộ ưu điểm tốt nhất rồi đấy, tuyệt vời khỏi chê!”

Bạch Tôn Giả giơ ngón tay cái lên!

Tô Thị A Thất càng nghe càng cảm thấy sai sai.

Phóng lên trời theo hình xoắn ốc là cái gì?

Bay kiểu zigzag là gì nữa?

Đáp kiểu nhảy dù là cái gì đây?

Ánh sáng sao băng... Là cái quỷ gì hả?

Đủ thứ kỳ quái, A Thất cũng không biết phải bắt đầu phỉ nhổ từ chỗ nào nữa...

Nhưng bây giờ không phải lúc để nghĩ mấy cái này —— tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho Bạch tiền bối dùng cái Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 này đưa hắn về nhà được! Sẽ chết người đó! Cho dù hắn là Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm, mà leo lên cái cây phi kiếm đáng sợ này thì cũng sẽ toi mất.

“Tiền bối khách khí quá rồi, xin dừng bước! Vãn bối có thể tự mình đi, tiền bối, chúng ta tạm biệt tại đây nhé!”

Thiên đao sau lưng Tô Thị A Thất vèo một cái bay ra đáp xuống dưới chân hắn.

Không đợi Bạch tiền bối nói thêm gì, A Thất đạp trên Thiên Đao, cưỡi đao bay lên. Chuẩn bị chạy khỏi hòn đảo này.

“Muộn rồi! Cứ để tiền bối ta tiễn ngươi một đoạn đường đi, khi nãy ta đã so bản đồ rồi, cũng đặt ra cả mục tiêu sẵn cho ngươi đây, bảo đảm phi kiếm có thể đưa ngươi về tận bản tộc Tô Thị luôn.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả, bấm kiếm quyết!

“Đi đi!”

Vèo một cái, Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 đã bay tới dưới chân A Thất, nâng cả A Thất lẫn thiên đao bay lên.

Ngay sau đó, Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 đã bay lên!

Bay lên trời theo dạng xoắn ốc hiệu suất cao, với tốc độ cực nhanh!

Toàn thân Tô Thị A Thất quay tròn như một cái mũi khoan điện!

“Ứ ứ ứ ứ ứ... trong miệng A Thất phát ra tiếng kêu la kỳ lạ, xoay tròn bay thẳng lên không... bởi vì tốc độ xoay quá nhanh. Tạo thành gió lốc cực kỳ đáng sợ bên cạnh hắn, trông hoành tráng giống hệt như tuyệt chiêu của một nhân vật kiếm thánh tên ‘kiếm nhận phong bạo’ trong một trò chơi kinh điển là Ma Thú, khá thịnh hành vào mười mấy năm trước vậy.

Cũng là gió lốc xoay tròn, cũng có kiếm khí tung hoành trong lúc xoay tròn như thế!

Cứ thế, ‘kiếm nhận phong bạo’ mang theo Tô Thị A Thất bay thẳng lên không trung, bắt đầu khởi động công năng thứ hai của Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001, ấy chính là ‘ánh sáng sao băng’, thân kiếm phát ra ánh sáng chói lóa, khiến cho A Thất biến thành một ngôi sao băng, bay xẹt qua không trung.

Chỉ là quỹ tích di chuyển của ngôi sao băng này hơi lạ, trong lúc xẹt qua bầu trời thì lại di chuyển lên lên xuống xuống, trái trái phải phải, y như hình zigzag...

“A a a … A...”

Khi kêu tới tiếng ‘a’ thứ tư, bóng dáng của Tô Thị A Thất đã biến mất trong tầm mắt của Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng rồi.

Tốc độ còn nhanh hơn gấp đôi so với thanh phi kiếm dùng một lần bản 005 đã tiễn bước Đồng Quái Tiên Sư lúc trước.

Thật đáng sợ, ngay cả người mạnh nhất ở cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm trong nhóm Cửu Châu Số 1 như Tô Thị A Thất mà vẫn không thể chống cự trước uy lực của Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001, chỉ có thể há họng kêu la thảm thiết mà thôi.

Hơn nữa, A Thất đã cưỡi lên đao chuẩn bị bay đi rồi đấy, thế mà vẫn không thoát khỏi uy lực của Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001.

Phi kiếm do Bạch tiền bối nghiên cứu ra đáng sợ thật đấy.

Tống Thư Hàng lặng lẽ quay đầu qua nhìn Bạch Tôn Giả. Lúc này, Bạch Tôn Giả đang giơ điện thoại lên quay lại cảnh Tô Thị A Thất bay xoắn lên trời.

“Chặc, tốc độ nhanh quá, di động chụp bị mờ rồi. Chức năng quay phim chụp hình của điện thoại này cũng phải tăng cường lên mới được.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Lại nói… hay là lại thêm một cái pháp thuật thác ảnh thuật lên phi kiếm để giữ hình ảnh lại truyền về đây nhỉ?

Ngoài ra, lúc bay mà tất cả chi bay khiểu zigzag thôi thì hơi đơn điệu quá. Nếu có mấy thanh Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 cùng bay một lúc thì có thể dùng kiểu bay cối xay gió nhỉ? Hoặc bay kiểu chữ V như đàn chim nhạn cũng được lắm ấy chứ?

Thôi thì lại sửa tiếp vậy…

Tiếp theo, làm thêm chừng hai mươi thanh Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 nữa là tạm đủ dùng rồi. Nhưng tốt nhất là cứ làm thêm vài cây phòng hờ bất trắc đi, bởi vì số đạo hữu ‘đặt hàng’ Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 càng lúc càng nhiều rồi.

Bạch Tôn Giả nghĩ thầm trong lòng.

…

“Đúng rồi, Thư Hàng này!”

Bạch Tôn Giả cất điện thoại, quay lại gọi.

Tim của Tống Thư Hàng đập thình thịch, run rẩy đáp:

“Có chuyện gì thế tiền bối?”

“Đừng lo lắng. Ta chỉ đột nhiên nhớ tới bây giờ ngươi đã đến cảnh giới Dược Long Môn rồi, tới cảnh giới này mà chỉ bế quan thôi thì chẳng có tác dụng mấy đâu.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Sao tự nhiên đề tài lại nhảy tới việc tu luyện thế này? Kiểu tư duy của Bạch tiền bối cũng bắt đầu nhảy vọt như ngựa thoát cương rồi à?

Nhưng chủ đề gì cũng được, chỉ cần đừng liên quan gì tới series phi kiếm dùng một lần là được!

Vậy nên Tống Thư Hàng trả lời:

“Vậy ta cần phải làm gì bây giờ hả tiền bối?”

“Cảnh giới Dược Long Môn, cũng giống như cá vượt long môn vậy, đó là một quá trình phải bơi ngược dòng, không tiến ắt phải lùi! Bây giờ ngươi cần phải cố gắng hết sức tìm cơ hội tự mình thể nghiệm cái gọi là ‘ngược dòng tiến tới’ đó. Nếu như cảm ứng được nhiều thì sẽ có lợi rất nhiều cho việc trùng kích cảnh giới Dược Long Môn của ngươi đấy!”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Tự mình thể nghiệm cảm giác ngược dòng tiến tới?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, hai mắt đột nhiên sáng lên:

“Bạch tiền bối, chẳng lẽ ý của ngài là bảo ta đi tìm một thác nước để thử thể nghiệm cảm giác bơi ngược dòng lên à?

Bạch Tôn Giả cười tươi nói:

“Mặc dù hơi khác một chút, nhưng cản bản cũng là ý này đấy!”

Chương 340: Bạch Hạc, Linh Điệp Tôn Giả, Thiết Quái... Thư Hàng đầu trọc!

“Ta hiểu rồi, đợi sau khi kết thúc chuyến đi này và quay lại Hoa Hạ, ta sẽ đi tìm một cái thác nước to thật to!”

Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay mà nói. Vượt qua long môn, khí huyết chi lực trong cơ thể sẽ biến từ hư thành thực, ngưng tụ thành chân khí. Lúc đó thì có thể xem như trở thành tu sĩ thật sự đã đăng đường nhập thất! Tới lúc đó, hắn mới có thể xem như thoát khỏi thân phận tu sĩ gà mờ bây giờ!

“Ừ... thấy ngươi có động lực như thế thì ta cũng an tâm rồi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, sau đó Bạch tiền bối lại nói tiếp:

“Thật ra ấy mà, ngược dòng mà lên không nhất định phải đi tìm thác nước mới được đâu ~ ~”

“Không tìm thác nước thì cần tìm cái gì?”

Tống Thư Hàng vô thức hỏi ra miệng... nhưng chờ hỏi xong rồi thì hắn lập tức hối hận muốn chết!

Không có thác nước thì vẫn còn có bầu trời và biển rộng, thậm chí là cả vũ trụ luôn. Đáng chết, tại sao mình không thể sửa cái tật miệng mồm nhanh nhảu này lại không biết nữa, phải làm sao thì mới bớt tài lanh đây?

Phía trước, Bạch tiền bối chắp tay đứng. lộ ra nụ cười vô cùng thần bí.

“Bạch tiền bối ~~”

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước bot, hắn muốn năn nỉ Bạch Tôn Giả —— ít nhất thì đừng có dùng phi kiếm dùng một lần phóng hắn bay thẳng lên trời mà!

Nhưng lời mới lên tới họng thì hắn đột nhiên nhớ tới cái ưu điểm ‘nhanh mồm’ của mình… đừng có mở miệng vội, trước khi nói chuyện thì phải suy nghĩ cho kỹ càng cái đã!

Lỡ như Bạch tiền bối không định dùng phi kiếm dùng một lần tống hắn lên trời thì sao đây?

Phải mà mình tùy tiện năn nỉ, xin Bạch tiền bối đừng có dùng kỹ năng phóng người với mình, lại khiến Bạch tiền bối sinh ra hứng thú với việc sử dụng kỹ năng đó thì phải làm sao bây giờ?

Trước tiên đừng có vội, đợi tới lúc Bạch tiền bối thật sự muốn dùng kỹ năng phóng người đó, thì mình lại dùng tuyệt chiêu cuối ‘Năm trăm cách đầu hàng’ mà mình đã học được trong ký ức của Thông Nương để thử vớt vát lần sau cùng cũng được!

Tuy rằng hắn chưa từng sử dụng kỹ năng chân truyền của Thông Nương ở ngoài đời bao giờ, nhưng ở trong giấc mộng ký ức kéo dài đến mấy trăm năm của Thông Nương kia. Hắn đã tu luyện cái tuyệt chiêu ‘năm trăm cách đầu hàng’ này rất nhiều lần rồi... Ngay cả mấy kỹ năng quyến rũ đáng sợ như tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp, lúc ở trong mộng hắn cũng đã tu luyện không biết bao nhiêu lần, đúng là một đoạn ký ức nghĩ lại mà kinh...

Đừng có nhớ tới, đừng có nhớ tới nữa, đừng có nhớ tới nó nữa! Nhớ tới nó sẽ cảm thấy thẹn muốn chết luôn!

Khụ, nói tóm lại, Tống Thư Hàng vừa định nói ra miệng thì đột nhiên lái qua chuyện khác.

Hắn lộ ra một nụ cười cực kỳ ngây thơ:

“Bạch tiền bối, ngoại trừ thác nước ra thì còn cách nào để thể nghiệm cảm giác Dược Long Môn nữa thế?”

“Ừ.”

Bạch tiền bối gật đầu mỉm cười, sau đó nói:

“Trước đây không lâu, sự thấu hiểu của ta về đại đạo lại sâu sắc thêm vài phần, nên đã lĩnh ngộ ra được một năng lực thú vị lắm. Năng lực này có thể thỏa mãn yêu cầu cảm ứng cảnh giới Dược Long Môn của ngươi!”

Năng lực thú vị? Xem ra Bạch tiền bối thật sự sẽ không dùng cái kỹ năng phóng người kia với mình rồi. Thế thì tốt quá đi mất! Đồng thời, trong lòng Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm —— may mà mình nhanh trí kịp dừng lại, không có nhanh mồm nhanh miệng.

Vậy nên, Tống Thư Hàng mới hỏi dò tiếp:

“Bạch tiền bối, đó là năng lực thú vị gì thế?”

Bạch Tôn Giả không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại trước:

“Thư Hàng này, ngươi có biết năng lực thực tại ảo không?”

“Đương nhiên là biết thực tại ảo rồi! Đó là một thế giới hư ảo, nhưng lại có cảm xúc chân thực.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói —— sa mạc nóng bỏng của Bạch Tôn Giả, cùng với thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng kia nữa...

Tất cả những thứ đó chỉ là những sự vật có trong ký ức hoặc do Bạch Tôn Giả tưởng tượng ra, nhưng ở dưới tác dụng của năng lực thực tại ảo thì lại có thể khiến cho người ta chạm được vào hạt cát, tiếp xúc được với thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng kia. Thậm chí nếu như bị thương lúc ở trong sa mạc thì sau khi quay lại hiện thực, những vết thương ấy cũng vẫn còn.

Ngoài ra, thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng trong cái sa mạc nóng bỏng kia cũng là đầu sỏ khiến cho chứng sợ độ cao của Tống Thư Hàng nặng hơn! Lại thêm một đoạn ký ức ngẫm lại mà kinh.

“Cái năng lực thú vị mà ta mới vừa lĩnh ngộ ra kia cũng tương tự như thực tại ảo đấy. Tuy rằng rất giống, nhưng vẫn khác một chút!”

Bạch Tôn Giả chắp tay sau lưng, khóe miệng cong lên, lộ ra nửa nụ cười cực kỳ xinh đẹp.

“Năng lực tương tự, nhưng vẫn khác biệt là sao?”

Tống Thư Hàng không hiểu gì hết.

“Tạm gọi nó là ảo ảnh chân thật đi, bị loại năng lực này ảnh hưởng thì một số chuyện đã xảy ra thật sự đều có thể biến thành hư ảo. Ta cũng chỉ mới tiếp xúc sơ sơ với loại năng lực này thôi, nhưng chơi vui lắm... Để ta biểu diễn cho ngươi xem.”

Bạch Tôn Giả nói.

Mới biết sơ sơ thôi? Chơi vui lắm? Đợi đã, tiền bối à, ngài để cho ta chuẩn bị tâm lý chút đã.

Nhưng không đợi Tống Thư Hàng kịp mở miệng thì Bạch Tôn Giả đã giơ tay búng một cái chóc, giống như đang phát động cái năng lực kia.

Tống Thư Hàng vội vàng chuẩn bị tinh thần lên cực hạng, nghiêm túc nghênh đón ảnh hưởng từ năng lực sắp ập tới của Bạch tiền bối.

Nhưng chờ hoài chờ mãi mà Tống Thư Hàng cũng không hề có cảm giác như khi tiến vào thế giới 'chân thực (hư ảo)' kia gì hết.

Hắn không thấy xung quanh có gì thay đổi cả.

"Bạch tiền bối, ngài đã thi triển năng lực 'ảo ảnh (chân thực)' kia chưa?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

Nói xong, hắn nghi hoặc nhìn về phía Bạch tiền bối... vừa mới nhìn một cái thôi thì Tống Thư Hàng lại càng hoảng sợ hơn.

Chỉ thấy ở cách đó ba thước, hai mắt Bạch Tôn Giả đờ đẫn, giống như đang rơi vào trong trạng thái thất thần.

Sao mới một giây trước còn đang nói chuyện, một giây sau đã thất thần là sao? Chẳng trách đợi mãi mà không thấy cái năng lực 'ảo ảnh chân thật' kia được phát động, hóa ra là do Bạch tiền bối đang thất thần.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện ra một chuyện khác còn đáng sợ hơn nữa.

Hình như trước lúc thất thần Bạch Tôn Giả đang định đi tới chỗ hắn, cho nên dù là trong lúc thất thần thì Bạch Tôn Giả vẫn bước tới theo bản năng, đi về phía Tống Thư Hàng.

Một bước, hai bước, sau đó... Giống như đột nhiên vấp phải thứ gì đó, khiến cho Bạch tiền bối bị trợt chân, từ từ ngã thẳng tắp về phía trước!

Lại là cái chui ngã lún đất này đây, bởi vì lâu lắm rồi Bạch tiền bối không có ngã lún đất, nên thiếu chút nữa là Tống Thư Hàng đã quên mất cái đại sát chiêu này của hắn rồi.

"Bạch tiền bối, dừng lại!"

Tống Thư Hàng lêu lên thật to, vội vàng xông thẳng lên, giơ hai tay ra muốn đỡ lấy Bạch Tôn Giả.

Tuy rằng không biết với chút sức nhỏ nhoi của mình, liệu có chống đỡ nổi lực trùng kích đáng sợ lúc Bạch Tôn Giả ngã xuống hay không, nhưng dù sao cũng phải thử xem sao... Hết cách rồi, Tống Thư Hàng chỉ có thể chọn đỡ hoặc không đỡ, căn bản không còn lựa chọn nào khác nữa.

Lực sát thương từ cú ngã lún đất này của Bạch Tôn Giả là bán kính một trăm mét... Tống Thư Hàng căn bản không cách nào chạy ra được hơn một trăm mét trước khi Bạch Tôn Giả ngã dập mặt trên đất được.

...

Cái này gọi là ‘có lòng nhưng không đủ sức’ đây.

Tống Thư Hàng đã dốc hết sức muốn đỡ lấy Bạch Tôn Giả. Nhưng cuối cùng vẫn còn cách Bạch Tôn Giả chừng nửa cánh tay nữa. Hắn chỉ đành trơ mắt nhìn Bạch Tôn Giả ... ầm một cái ngã xuống đất.

‘Ầm...’

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, Tống Thư Hàng cảm giác như toàn bộ thế giới đều rung chuyển. Tất cả những thứ ở gần đó đều bị ngã nhào, toàn bộ cứ đổ ào ào xuống giống như sắp rơi xuống tận địa ngục.

Đáng sợ quá!

Quả thực giống như tới hồi tận thế vậy... điều đáng sợ hơn chính là lần này Bạch Tôn Giả thất thần còn ghê gớm hơn mấy lần trước, hắn không thể phân ra một chút sức mạnh bảo vệ Tống Thư Hàng được.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đất đá bay loạn xạ, toàn thân đau đớn vô cùng.

Hôm nay mình có đi đời không đây?

Mình vất vả lắm mới sống lay lắt qua được mấy tập, không chết dưới phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, lại tèo trong cú ngã lún đất của Bạch tiền bối hay sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang miên man suy nghĩ lung tung thì có một cục đá bay cái vèo qua chỗ hắn.

Tống Thư Hàng đang lăn quay căn bản không thể nào tránh né được, cuối cùng, cục đá kia xẹt qua đầu hắn... cạnh của cục đá bén như dao cạo, kéo thẳng một đường qua da đầu của Tống Thư Hàng, cạo bay một mớ tóc...

Một khắc sau, hai mắt của Tống Thư Hàng tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Mẹ ơi, Bạch tiền bối đang thất thần thật là đáng sợ.

Ngay lúc nào, trên không trung ở biển Đông.

Ba cặp cánh sau lưng Bạch Hạc Chân Quân đang vỗ rất khí thế.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện mình sắp được gặp được Bạch Tôn Giả kính yêu nhất thì trái tim của hắn cũng ngọt lịm như mới vừa được ăn mật ong xong. Hắn nhịn không được, chỉ muốn cất cao giọng hát một bài để giải tỏa sự kích động trong lòng.

Lúc này, đột nhiên ở đằng trước có một đạo kiếm quang đang phóng nhanh về phía hắn... đạo kiếm quang kia kèm theo ánh sáng sao băng, trông cực kỳ đẹp mắt. Hơn nữa kiểu bay cũng có cá tính lắm, trái phải trái phải, lên cao xuống thấp. Hơn nữa... tốc độ còn cực kỳ nhanh nữa.

“Ồ, đó là khí tức kiếm khí của Bạch tiền bối mà? Là một loại phi kiếm dùng một lần nào đó hay sao?”

Từ xa, Bạch Hạc Chân Quân đã cảm ứng được khí tức trên thân kiếm rồi.

Cái gì ở trên thân kiếm thế nhỉ? Bạch Hạc Chân Quân mở to hai mắt, ánh mắt xuyên thấu qua ánh sáng sao băng, nhìn về thứ ở trên phi kiếm.

Sau đó, hắn phát hiện có một người đàn ông trông rất quen, mặt mày tái nhợt ở trên phi kiếm.

“Ồ, đây không phải là Tô Thị A Thất đạo hữu à? Sao hắn lại cưỡi trên phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối thế nhỉ?”

Trong lòng Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy nghi hoặc vô cùng.

Tuy rằng Bạch Hạc Chân Quân không quen thân gì với Tô Thị A Thất, nhưng dù sao thì hai bên cũng là bạn bè chung một vòng, nên gặp mặt thì ít nhất cũng sẽ chào hỏi nhau một tiếng.

Cho nên, mình phải lên chào hỏi mới được.

Bạch Hạc Chân Quân vỗ cánh bay về phía đạo kiếm quang kia, đứng từ xa vẫy tay với Tô Thị A Thất:

“Hello, A Thất đạo hữu, xin...”

“A a a a a a ~~~”

A Thất đạo hữu chỉ có thể dùng một tràng kêu la thảm thiết để đáp lời Bạch Hạc Chân Quân, một khắc sau, kiếm quang vèo một cái bay ngang qua sát bên cạnh Bạch Hạc Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân vừa mới quay đầu lại nhìn thì Tô Thị A Thất đã biến khuất bóng mất tiêu rồi.

Tốc độ này nhanh tới mức khiến cho người ta hết hồn!

Bạch Hạc Chân Quân:

“...”

Tô Thị A Thất đạo hữu đang chơi cái trò gì thế.

Một lúc sau, Bạch Hạc Chân Quân lắc đầu.

Thôi kệ hắn vậy. Gặp Bạch tiền bối quan trọng hơn... Bạch tiền bối ơi, ta tới đây!

Không biết Bạch tiền bối có còn nhớ mình hay không nữa, hắn chính là con bạch hạc nho nhỏ ở chân trời năm nào đây!

Bạch Hạc Chân Quân càng nghĩ càng có cảm giác nôn nao trong dạ, vậy nên hắn tiếp tục vỗ cánh, hớn hở bay về phía hòn đảo nhỏ ở biển Đông kia.

...

Bên kia.

Ở chỗ giao nhau giữa biển Đông và Thái Bình Dương, có một hòn đảo nhỏ thần bí chưa bao giờ xuất hiện trên bản đồ thế giới. Toàn bộ hòn đảo đều được sức mạnh siêu nhiên bao phủ, dù là khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất hiện nay cũng không thể nào phát hiện ra được sự tồn tại của nó.

Phía trên hòn đảo kia có vô số bươm bướm đủ màu bay lượn —— nơi này chính là Linh Điệp Đảo, nhà của Vũ Nhu Tử cô nương.

Linh Điệp Tôn Giả ngồi tĩnh tọa trong một ngôi đình nghỉ mát, miệng nhấm nháp trà do con gái cưng tự tay làm.

Đồng thời, Tôn Giả cũng lên tiếng, hỏi:

“Vũ Nhu Tử chuẩn bị xử lý chuyện của thế gia họ Sở với Hư Kiếm phái kia kiểu gì?”

“Tạm thời sư muội không có hành động gì hết, ý của sư muội là muốn yên lặng theo dõi diễn biến trước, ít nhất thì đợi đến khi cuộc chiến Đoạn Tiên đài của thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái kết thúc thì lại xem tình hình mà làm việc.”

Một con linh điệp cực lớn cầm theo điện thoại, bay bay bên cạnh Linh Điệp Tôn Giả. Bên trong điện thoại phát ra giọng của đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Linh Điệp Đảo.

“Tốt lắm, nếu như Vũ Nhu Tử đã muốn yên lặng theo dõi tình hình thì các ngươi cũng đừng vội nhúng tay vào chuyện của thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái.”

Linh Điệp Tôn Giả thản nhiên nói.

“Vâng thưa sư tôn.”

Lưu Kiếm Nhất lớn tiếng đáp lại. Yên lặng theo dõi tình hình là chuyện mà hắn thích nhất đấy —— bởi vì đỡ vất vả.

“Ừ, nhưng phải chú ý theo dõi nhất cử nhất động của Hư Kiếm phái. Nếu như trong bọn chúng có người dám ra tay với Vũ Nhu Tử... thì ngươi biết phải làm gì rồi đúng không?”

Linh Điệp Tôn Giả nhắc vào điểm chính.

“Hiểu rồi, sư tôn.”

Lưu Kiếm Nhất đáp... Mong rằng Hư Kiếm phái đừng có tự tìm đường chết. Dù sao thì nếu hắn mà ra tay thì tốn sức, tốn thể lực lắm đấy. Thứ như thể lực này, có thể bớt được chút nào thì hay chút đó, nó là những năng lượng quý giá, xa xỉ lắm.

Linh Điệp Tôn Giả gật đầu hài lòng, sau đó cúp máy.

Con linh điệp lớn kia đưa điện thoại tới trước mặt Linh Điệp Tôn Giả. Sau đó vỗ cánh bay về lại trong đàn linh điệp.

Linh Điệp Tôn Giả lại nhấp thêm một hớp trà, mở laptop ở trước mặt, vào phần mềm chat, lên nhóm Cửu Châu Số 1.

Ừ, tài khoản của bản thân Tôn Giả không gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1. Cho nên… hắn lén lút online nick của con gái.

Sau khi mở nhóm Cửu Châu Số 1 lên thì cái mớ ‘meme Bạch tiền bối’ đủ loại tư thế spam đầy màn hình thiếu chút nữa đã chói mù mắt của Linh Điệp Tôn Giả.

“Ồ? Đây không phải là ảnh của Bạch đạo hữu à? Sao lại biến thành meme hết thế này?”

Linh Điệp Tôn Giả cảm thấy khó hiểu.

Hắn nghi hoặc kéo nhật ký chat trong nhóm lên xem, vất vả lắm mới kéo tới phần đầu tiên của nhật ký chat để tìm ra đáp án.

“Hóa ra đây là bộ meme do Vũ Nhu Tử tự mình làm à?”

Linh Điệp Tôn Giả xem tới đây thì trong lòng chợt động.

Bộ meme do con gái tự mình làm đấy.

Ngón tay của Tôn Giả lặng lẽ ấn một cái... Im lặng tải bộ meme Bạch tiền bối này xuống.

Sau đó, hắn thấy phần lớn các đạo hữu đang online trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều đã đổi ảnh đại diện của mình thành ảnh meme của Bạch Tôn Giả hết rồi.

“Đây là trào lưu mới ở trong nhóm à?”

Linh Điệp Tôn Giả lẩm bẩm.

Nếu như đây là trào lưu mới thì con gái của mình cũng không thể bỏ lỡ được. Hơn nữa đây còn là bộ meme do con gái mình tự tay chế ra mà.

Vậy cho nên Linh Điệp Tôn Giả chọn ra một bức ‘meme Bạch tiền bối hạnh phúc’ trong bộ meme Bạch Tôn Giả kia, tiện tay đặt bức này thành ảnh đại diện mới của Vũ Nhu Tử.

“Ừ, không tệ, trông đẹp lắm.”

Linh Điệp Tôn Giả gật đầu ra chiều vô cùng hài lòng.

Sau đó, hắn lại mở tên Tống tiền bối trong sanh sách bạn bè ra để đọc nhật ký chat của Vũ Nhu Tử với Tống Thư Hàng.

“Ừ, được lắm.”

Linh Điệp Tôn Giả lại gật đầu thỏa mãn lần nữa, quan hệ giữa con gái với vị ‘Tống tiền bối’ này không có tiến triển về hướng quan hệ trai gái gì, rất tốt.

Cuối cùng, Linh Điệp Tôn Giả cảm thấy mỹ mãn logout...

...

Bên kia, chỗ giao nhau giữa Hoa Hạ và Cao Ly, ở trong lòng đất sâu bên dưới một khu nhà dân bình thường, có ẩn chứa một cái động phủ bế quan.

Đệ tử của Đồng Quái Tiên Sư là Thiết Quái Toán Tiên đang bế quan ở trong cái động phủ này.

Một quẻ ‘Siêu may mắn, đại cát đại lợi, vận may ập xuống đầu, quẻ thượng thượng thượng thượng' của sư tôn đã dọa cho Thiết Quái Toán Tiên sợ mất mật. Nên hắn chui rúc ở bên trong chỗ bế quan này, không dám ra khỏi cửa chính một bước.

Ngoài ra, hắn còn bày thêm gần ba trăm cái trận pháp phòng ngự khác ở phía trên chỗ mình bế quan —— bởi vì có vết xe đổ của tiền bối Hiến Công Cư Sĩ trong nhóm Cửu Châu Số 1, trong lúc Hiến Công Cư Sĩ đang bế quan ngon lành thì tự nhiên bị bắn một quả bom nguyên tử vào đầu!

Cho nên Thiết Quái Toán Tiên cảm thấy, với cái vận rủi đáng sợ của mình bây giờ, lỡ như tự nhiên có một quả bom nguyên tử dội xuống đầu thì hắn cũng chẳng lấy làm lạ. Nên không thể không đề phòng.

Bế quan lâu quá, nên Thiết Quái Toán Tiên cảm thấy hơi chán… dù sao thì cũng không phải hắn đang bế quan thật, hắn chỉ đang tránh vận rủi mà thôi, không thể nào thật sự bế quan suốt mấy năm được.

Trong lúc nhàm chán, hắn móc điện thoại ra, lên nhóm Cửu Châu Số 1 xem mọi người buôn chuyện.

Thiết Quái Toán Tiên không thích chat chit nhiều trong nhóm, nhưng hắn thích xem các tiền bối trong nhóm chuyện trò đủ loại chủ đề khác nhau.

Hôm nay hắn vừa mới mở nhóm ra... Thì trên màn hình toàn là meme của một vị tiền bối vô cùng xinh đẹp.

“Cái gì thế này?”

Thiết Quái Toán Tiên nhanh chóng kéo màn hình điện thoại, đọc lại nhật ký chat.

Một lát sau...

“Hóa ra vị tiền bối này chính là Bạch Tôn Giả có ‘vận khí vô song’ trong truyền thuyết đây sao, quả là một người cực kỳ xinh đẹp đúng như lời sư tôn đã nói.”

Thiết Quái Toán Tiên lẩm bẩm.

Sau khi ngẫm nghĩ một lúc, hắn nhanh chóng mở thư mục nhóm ra, quyết đoán ấn tải bộ meme của Bạch tiền bối xuống.

Sau khi tải xong, hắn bắt đầu tìm tìm kiếm kiếm trong số các meme đó, rốt cuộc cũng tìm được bức vừa ý nhất —— meme Bạch tiền bối chúc phúc.

Thiết Quái Toán Tiên lại quyết đoán đổi cái meme này thành ảnh đại diện của mình.

Sau khi đổi ảnh đại diện xong, Thiết Quái Toán Tiên lại quay màn hình lại, phóng to cái bức Bạch tiền bối chúc phúc kia ra toàn màn hình.

Sau đó, hắn lại lấy lư hương, cắm nhang vào lạy.

“Tuy rằng tới giờ vẫn chưa gặp mặt lần nào. Nhưng Bạch tiền bối may mắn vô song ơi… xin ngài hãy phù hộ cho ta, khiến ta bớt xui rủi đi, có thể an toàn sống qua ‘đại kiếp nạn’ lần này.”

Thiết Quái Toán Tiên thành tâm thành ý khấn vái.

Sau khi khấn xong, có lẽ là tâm lý có chỗ gửi gắm, Thiết Quái Toán Tiên cảm giác hình như tâm trạng của mình cũng tốt hơn hẳn.

…

Trên hòn đảo ở biển Đông.

Không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra.

Hắn nhớ là mình đã nếm thử một cú ngã lún đất của Bạch tiền bối ở khoảng cách gần thì phải?

Chắc là bây giờ mình phải bị thương nặng dữ lắm, nói không chừng còn nghiêm trọng hơn cả cái cô nàng Sở Sở kia nữa... Hứng trọn uy lực của cú ngã lún đất do Bạch tiền bối gây nên ở khoảng cách gần như thế. Mình còn sống được cũng là may mắn lắm rồi.

“Ủa? Lạ thế, không thấy đau đớn chút nào là sao?”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt.

Hắn nhìn khắp người mình, lạ thật, vẫn nguyên xi chẳng bị xây xát gì!

Không chỉ có thân thể, ngay cả cái hố bị Bạch tiền bối ngã sập xuống cũng không thấy đâu.

Là ảo giác à? Ảo giác chân thật cỡ này đúng là hiếm thấy thật.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì Tống Thư Hàng phát hiện ra, thân thể của Bạch tiền bối... lại thật sự nằm bẹp trên mặt đất! Vẫn đang nằm bẹp trên đất không cục cựa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mẹ ơi! Lẽ nào ban nãy Bạch Tôn Giả thật sự đã ngã lún đất à?

Vậy tại sao trên mặt đất lại không có cái hố nào? Chẳng lẽ trong nháy mắt khi Bạch tiền bối ngã xuống thì đã khống chế được lực đạo từ cú ngã của mình rồi à? Nếu thật sự là thế thì tại sao Bạch Tôn Giả vẫn chưa đứng dậy nữa? Hắn đang chơi trò giả chết sao?

Không... đợi đã.

Chẳng lẽ đây là tác dụng của cái năng lực ảo ảnh chân thật mà Bạch Tôn Giả vừa dùng khi nãy?

Ngược lại với thực tại ảo... năng lực này có thể khiến một số chuyện đã xảy ra thành ảo giác. Chẳng lẽ khi nãy đúng là Bạch Tôn Giả đã ngã lún đất, tạo thành một cái hố to. Mà tiểu tu sĩ họ Tống đáng thương là hắn đây vì đứng gần nên đã lĩnh trọn màn phục vụ ngã lún đất của Bạch Tôn Giả.

Nhưng rốt cuộc, chuyện đã từng xảy ra thật sự này lại biến thành một trận ảo giác dưới tác dụng của năng lực ảo ảnh chân thật kia?

Nếu thật sự như vậy thì chẳng phải năng lực này rất nghịch thiên à?

Tôn Giả thất phẩm đáng sợ tới vậy sao?

“Tỉnh lại đi, Bạch tiền bối, mau tỉnh lại đi, tỉnh lại nào.”

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống bên cạnh Bạch Tôn Giả, chọc chọc vào mặt của Bạch Tôn Giả.

“Hửm?”

Bạch Tôn Giả dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, sau đó nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mơ màng.

Tống Thư Hàng vội chuyển tầm mắt sang chỗ khác, hỏi:

“Bạch tiền bối, sao tự nhiên ban nãy ngươi lại thất thần thế?”

“Ừm, ban nãy ta thất thần à?”

Bạch Tôn Giả ngồi xếp bằng, lại dụi dụi mắt:

“Đây là năng lực ảo ảnh chân thật đấy, ta vẫn chưa thể nắm giữ nó hoàn toàn, đôi lúc dùng tới sẽ phải tốn quá nhiều tinh thần lực, sẩy một cái là lại thất thần ngay. Không tạo thành ảnh hưởng gì đấy chứ?”

“Chắc là không có.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đột nhiên, Đậu Đậu nó ló đầu ra khỏi lều, chêm vào một câu:

“Không ảnh hưởng tới mấy thứ khác, gâu, ngoại trừ đầu của Thư Hàng.”

“Đầu của ta?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc sờ lên cổ của mình:

“Đâu có gì đâu?”

Hắn vừa mới nói xong thì có một cơn gió biển thổi vào.

Gió biển ào ào mang theo cảm giác mát lành.

Tống Thư Hàng cảm giác trận gió này thổi qua người rất thoải mái… duy chỉ có trên đỉnh đầu là lành lạnh thôi?

Vậy nên, hắn giơ tay lên sờ sờ đầu của mình.

“...”

Tống Thư Hàng.

Hắn không tin, lại giơ tay kia lên sờ sờ trên đầu của mình.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch Tôn Giả ngồi phía trước vẫn giữ bộ dạng cực kỳ nghiêm trang, trên mặt hắn không lộ ra vẻ gì hết.

“Bạch tiền bối... ngài có cái gương nào không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi thử.

Bạch Tôn Giả xoẹt một cái, rút bội kiếm của mình ra giơ lên trước mặt Tống Thư Hàng. Thân kiếm bóng loáng, còn rõ ràng hơn cả gương soi.

Tống Thư Hàng soi soi trên thân kiếm.

Trên kiếm phản chiếu ra bộ dạng của một thiếu niên có làn da trắng, mặt mày hiền lành... Chỉ riêng mái tóc của thiếu niên là có vấn đề —— mái tóc nam sinh bình thường của hắn nay lại xuất hiện một đường trụi lủi ở giữa.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thôi thì cạo hết luôn đi, dù sao thì cũng mọc lại nhanh thôi.”

Bạch Tôn Giả đề nghị.

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt.

Nào ngờ, Hắn một mực tránh cho chân ngã trong thức hải biến thành đầu trọc, nhưng bây giờ chân thân của hắn lại đi lên con đường đầu trọc trước một bước là sao?

Sau khi cạo trọc... liệu mình có mạnh lên không nhỉ?

“Cạo đi.”

Tống Thư Hàng lại thở dài thêm lần nữa.

Bạch Tôn Giả giơ tay ra, trong lòng bàn tay được một tầng linh lực mỏng bao trùm, bàn tay của hắn lướt nhẹ một vòng trên đầu Tống Thư Hàng.

Ba ngàn sợi phiền não… rơi hết xuống đất.

“Thư Hàng sư huynh.”

Lúc này, tiểu hòa thượng vội chạy tới, nó vui hớn hở nhìn Tống Thư Hàng:

“Có phải là ngươi định xuất gia hay không?”

“Không phải, sư huynh chỉ đổi kiểu tóc mà thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời cực kỳ kiên định.

“Nhưng Thư Hàng sư huynh cạo trọc trông đẹp trai lắm.”

Tiểu hòa thượng chắp tay:

“Ta cảm giác Thư Hàng sư huynh để đầu trọc rất hợp, đúng là trời sinh đã có duyên làm hòa thượng mà.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 341: Xuỵt, các ngươi xem ta phát hiện ra thứ gì này? Một con cá lạc đàn ngốc nghếch!

Trời sinh có duyên làm hòa thượng á? Bậy bậy bậy bậy nè! Đồng ngôn vô kỵ, đại cát đại lợi! Chỉ là mấy cọng tóc thôi mà, mấy ngày nữa là mình sẽ mọc lại ngay!

Tự an ủi xong, Tống Thư Hàng cốc đầu tiểu hòa thượng một cái thật mạnh.

Tiểu hòa thượng giơ hai tay lên che lấy cái trán của mình, mắt rưng rưng, trên khuôn mặt nhỏ xíu nghiêm túc của nó tràn đầy uất ức - rõ ràng nó chỉ nói suy nghĩ thật lòng ra thôi mà, tại sao lại cốc đầu nó? Thư Hàng sư huynh thật là quá đáng!

Viu Viu Viu~~ lại thêm một trận gió biển thổi qua, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu vô cùng mát mẻ, loại cảm giác mát mẻ kỳ quái này làm cho hắn không quen lắm.

Tống Thư Hàng sờ lên cái đầu trụi lủi của mình, thở dài hỏi Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối à, vừa rồi chính là ảo ảnh chân thật phải không, nếu như đã biến chân thực thành hư ảo rồi thì tại sao tóc của ta lại bị cạo một đường thế?

Ngay cả cái hố to trên mặt đất cũng đã biến mất... Vậy thì tại sao phần tóc bị cạo trọc của hắn lại không mọc lại kia chứ?

“Ha ha, thực ra đây chỉ là một vấn đề kỹ thuật nho nhỏ mà thôi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười giải thích:

“Ta vẫn chưa hoàn toàn nắm vững năng lực ảo ảnh chân thật này. Nên để tránh việc chính bản thân mình cũng không phân rõ ‘hiện thực’ hay ‘hư ảo’ khi sử dụng ảo ảnh chân thật, ta đã tạo ra một vật mấu chốt... Thứ này sẽ không bị ảnh hưởng bởi ảo ảnh chân thật, có thể phát huy tác dụng nhắc nhở ta... Để ta không bị mất khống chế mà sa vào trong ảo ảnh chân thật này quá sâu. Mà thứ mấu chốt do ta đặt ra chính là lông tóc. Bởi vì dù tóc có mất đi hết thì cũng không tạo thành ảnh hưởng với thân thể con người, lại còn dễ nhìn thấy nữa chứ."

Tống Thư Hàng sờ lên cái đầu trọc của mình —— nói cách khác, hắn số nhọ, bị thương ở đâu không bị, chỉ có tóc bị dính chưởng. Bởi vì thân là 'vật mấu chốt' cho nên tóc không được năng lực ảo ảnh chân thật của Bạch Tôn Giả bảo vệ, thế là bị cạo sạch. Biến thành một tên đầu trọc thật sự...

Đây đúng là một câu chuyện buồn mà.

...

...

Trong lều, không biết Đậu Đậu lấy từ đâu ra một thứ trông như thủy tinh, giơ lên nhắm ngay phía Tông Thư Hàng.

Vật thủy tinh trong tay Đậu Đậu lóe sáng lên một cái.

Ánh sáng chiếu lên người Tống Thư Hàng, trong đó có một phần ánh sáng tụ lại ở trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, phát ra ánh sáng phản xạ chói mắt.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn xoay lại, im lặng nhìn về phía Đậu Đậu:

"Đậu Đậu, ngươi làm gì đấy?"

"Chụp cái ảnh lưu niệm đấy, gâu."

Đậu Đậu chỉ chỉ vào khối thủy tinh kia, rồi giải thích:

"Đây là bảo thạch lưu ảnh, trước kia nó là thứ rất quý hiếm đó. Trước khi camera được tạo ra thì các tu sĩ cấp thấp đều dùng thứ này để chụp ảnh. Điện thoại của ta vẫn đang nằm trong tay Chu Ly, nên chỉ có thể lấy nó ra chụp một bức ảnh mà thôi."

Nói xong, Đậu Đậu lại ấn nhẹ lên khối thủy tinh một cái, khuôn mặt phóng to của Tống Thư Hàng chiếu lên trong hư không.

Trong bức hình, Tống Thư Hàng đang tò mò xoay đầu lại, mà đúng lúc này trên cái đầu trọc lóc của hắn vừa lúc hắt lại ánh sáng từ phát ra từ khối thủy tinh... Phản xạ ánh sáng, làm cho cả cái đầu của Tống Thư Hàng bị bao phủ một vầng sáng, trông giống như đầu hắn có kèm theo thánh quang vậy.

Trông ngu si khỏi nói!

Tống Thư Hàng: “...”

“Không ngờ ta lại có thiên phú chụp ảnh đến thế.”

Đậu Đậu đắc ý cất khối thủy thủy tinh kia đi.

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Đậu Đậu, mau xóa tấm hình này đi. Bằng không thì chúng ta tuyệt giao!”

Đậu Đậu đắc ý phất phất tay với Tống Thư Hàng:

“Vậy tuyệt giao đi há, gâu ~.”

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương của mình. Mệt tim quá.

Hắn quay đầu lại nhìn Bạch tiền bối, bây giờ đầu mình cũng trọc rồi, không biết Bạch tiền bối đã bớt giận chưa nhỉ?

Sau đó, Tống Thư Hàng lập tức nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang ngửa đầu nuốt một viên đan dược —— Ồ, lẽ nào cái ảo ảnh chân thật ban nãy đã làm Bạch tiền bối tiêu hao rất nhiều năng lượng? Lại phải nuốt đan dược để khôi phục linh lực à?

“Được rồi, tinh thần lực đã khôi phục lại tới trạng thái tốt nhất rồi. Lần này nhất định có thể làm được!”

Bạch tiền bối nói khẽ, sau đó vẫy vẫy Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng chuẩn bị đi, chúng ta lại thử ảo ảnh chân thật thêm một lần nữa nhé!

“Khoan đã tiền bối, ta đã không còn tóc nữa rồi, nhất định phải giữ lại lông mày cho ta đấy nhé!”

Tống Thư hàng kêu lên. Hắn nhớ là khi nãy Bạch tiền bối mới nói qua, vật mấu chốt của ảo ảnh chân thật là “lông tóc”. Nói cách khác không chỉ là tóc, kể cả tất cả những thứ vào hàng lông như lông mày, lông mi, râu đều được. Đã không có tóc rồi, nếu như lại không có lông mày nữa thì xấu lắm.

Vừa dứt lời, Tống Thư Hàng đã cảm thấy hoa mắt ~~

...

…

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,
Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

Tiếng nước chảy ầm ầm vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Hắn cố gắng ngẩng đầu lên, sau đó hắn lập tức trông thấy một thác nước hùng vĩ khổng lồ không cách nào tả nổi, quả thực tựa như nước từ Ngân Hà trút xuống…

"Hùng vĩ thật!"

Tống Thư Hàng lên tiếng, nhưng vừa mới há miệng ra thì hắn phát hiện có điều gì đó là lạ. Bởi vì có nước ùa vào trong miệng của hắn. Sau đó… phần nước này lại bị đẩy ra ngoài từ hai bên mặt của hắn..

Mà trong toàn bộ quá trình này, hắn vẫn cảm nhận được một loại cảm giác giống như đang 'hô hấp', như thể hắn được bổ sung thêm dưỡng khí từ trong nước là sao?

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy rất đỗi nghi hoặc, hắn định đưa tay lên sờ mặt mình thử xem lại xảy ra biến hóa quỷ dị gì nữa.

Nhưng ngay sau đó.

Ủa? Tay đâu… Sao ta lại không cảm giác được tay của mình nữa rồi?

Không chỉ có tay, mà dường như cả chân cũng bị mất nữa.

Tống Thư Hàng nôn nóng chuẩn bị cúi đầu, muốn nhìn xem rốt cuộc cơ thể mình bị làm sao… Thế nhưng hắn phát hiện mình không thể cúi đầu được. Nói đúng hơn thì chắc là bây giờ hắn không có thứ gọi là cổ nữa, đầu và thân thể của hắn trực tiếp nối liền một chỗ với nhau, nên hắn không thể cúi xuống nhìn thân thể của mình được.

Bạch tiền bối lại đang chơi trò gì nữa đây?

"Sao rồi, đã quen với thân thể mới này chưa hả?"

Đúng lúc này, tiếng nói quen thuộc của Bạch Tôn Giả lại vang lên ở phía trên Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, thì lập tức nhìn thấy Bạch Tôn Giả tuấn mỹ vô song quen thuộc. Lúc này, Bạch Tôn Giả đang mỉm cười hớn hở ngồi xổm bên cạnh Thư Hàng...

Lớn thật đấy. Ở trong tầm nhìn của Tống Thư Hàng lúc này, thoạt nhìn Bạch Tôn Giả quả thực trông giống như người khổng lồ trong truyền thuyết thời viễn cổ vậy. Tống Thư Hàng đoán chừng cơ thể mình chỉ to cỡ bằng bàn tay của Bạch Tôn Giả mà thôi.

Tiểu hòa thượng Quả Quả đang im lặng đứng bên cạnh Bạch Tôn Giả, lúc này, tiểu hòa thượng cũng biến thành kích cỡ người khổng lồ luôn.

“Ọc ọc ọc ọc.”

Tống Thư Hàng đang định mở miệng nói chuyện, nhưng lúc há miệng ra thì lại có thêm một đợt nước tràn vào miệng hắn, sau đó sóng nước lại chảy ra hai bên má, nhờ đó hắn lại được bổ sung dưỡng khí... Cảm giác này thực sự là quá chua xót.

“Vẫn chưa quen với thân thể mới này sao? Thời gian có hạn thôi, nên ngươi cố mà tập làm quen đi.”

Bạch Tôn Giả cúi đầu xuống, cười nói với Tống Thư Hàng.

[Thân thể mới?] Tống Thư Hàng nhìn vào mắt Bạch Tôn Giả... Rốt cục, hắn dùng con ngươi của Bạch Tôn Giả làm tấm gương soi, thấy rõ bộ dạng của mình lúc này.

Đó là một con cá màu vàng, đang chìm nổi, đung đưa qua lại ở trong nước.

Mình... biến thành cá rồi ư?

Ảo ảnh chân thực của Bạch Tôn Giả thậm chí còn có thể thay đổi được cả giống loài luôn sao?

Từ sau khi biết được mình bị biến thành một con cá, Tống Thư Hàng thử lắc lư thân dưới, thân thể đung đưa ở trong nước theo bản năng. Bơi lội chỉ đơn giản như vậy...

“Xem ra ngươi đã quen với thân thể mới này rồi.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha nói, sau đó chỉ lên thác nước to lớn kia:

“Nhìn thấy thác nước đó chứ hả? Lên đi!”

“Lên?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía thác nước “Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây” kia, độ khó hơi bị lớn.

Dường như đọc được suy nghĩ trong lòng của Tống Thư Hàng từ qua ánh mắt của hắn.

“Độ khó chỉ cỡ này thôi mà đã dọa ngươi sợ rồi à? Ngư Dược Long Môn trong truyền thuyết còn khó hơn bơi lên cái thác nước này nhiều lắm, hơn nữa… cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm mà ngươi phải vượt qua để tấn cấp cũng không dễ dàng hơn việc ngươi phải dùng thân thể cá nhỏ này bơi ngược dòng thác nước đó đâu.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Cho nên đừng có sợ gì hết, cứ việc xông lên đi. Bây giờ ngươi đừng nghĩ gì hết, chủ yếu chỉ cần thể nghiệm thử cảm giác ‘Dược Long Môn’ này là được.”

“Thư Hàng sư huynh cố lên!”

Tiểu hòa thượng Quả Quả chắp tay, nhìn về phía Tống Thư Hàng đã bị biến thành con cá nhỏ màu vàng nói:

“Ta tin rằng với nghị lực của Thư Hàng sư huynh, chắc chắn có thể xông lên thác nước kia được!”

Tống Thư Hàng âm thầm cắn răng… Liều mạng vậy, không phải chỉ là bơi ngược dòng lên thác nước thôi à, dù sao thì ở trong ảo ảnh chân thật này cũng không chết được, vậy thì sợ gì chứ?

Thế là Tống Thư hàng lắc đầu vẫy đuôi, ra sức bơi về phía thác nước, vừa bơi vừa làm quen với thân thể mới của mình —— nhưng trong lòng của hắn vẫn thắc mắc vài điều, bơi ngược dòng lên thì cũng được thôi, nhưng tại sao Bạch Tôn Giả lại phải biến mình thành một con cá chứ?

Chẳng lẽ ngài ấy có thâm ý gì sao?

…

Trong lúc hắn suy tư, phía trước Tống Thư Hàng lại xuất hiện một thân ảnh to lớn khác.

Đó là thân ảnh một con chó kinh ba —— chính là Đậu Đậu.

“Ủa? Đây là đâu thế này?”

Đậu Đậu khẽ lắc đầu. Xem ra lần này phạm vi ảo ảnh chân thật của Bạch Tôn Giả bao phủ rất rộng, ngay cả Đậu Đậu đang trốn ở trong lều cũng bị cuốn vào.

Chỉ là thời gian Đậu Đậu bị cuốn vào hơi muộn hơn tiểu hòa thượng và Tống Thư Hàng một lúc. Bây giờ Đậu Đậu trông có phần lơ ngơ.

Một lát sau, nó khôi phục lại:

“Gâu... Xem ra, đây là ảo ảnh chân thật mà Bạch Tôn Giả đã nói tới sao? Thật là lợi hại.”

Nó quay đầu nhìn xung quanh, thấy Bạch Tôn Giả và tiểu hòa thượng đang đứng đó không xa.

Sau đó lại nhìn bốn phía thấy thác nước cùng đáy nước.

Xuỵt, các ngươi xem ta phát hiện ra thứ gì này? Một con cá bơi lạc đàn ngốc nghếch!

Đây là con cá nhỏ màu vàng nhìn rất ngu ngốc, động tác bơi lội của nó cũng rất kỳ cục. Đậu Đậu nghĩ mình chỉ cần chụp nhẹ về phía trước là có thể bắt được con cá màu vàng kia.

Nghĩ là làm, Đậu Đậu kêu lên một tiếng hớn hở rồi nhào vào trong nước, vỗ móng vuốt đập cho con cá ngu ngốc trong nước bay lên.

Sau đó, móng vuốt nó chộp lấy con cá ngốc nghếch này.

Tiếp theo Đậu Đậu há to mồm, thuần thục ném con cá màu vàng ngu ngốc ban nãy vào trong miệng chó, nhai nhai hai cái rồi ‘Ực’một tiếng nuốt luôn con cá ngu ngốc ấy xuống...

Không cần ngạc nhiên đâu, Đậu Đậu là tay bắt cá cừ khôi đấy!

Hồi nó mới bỏ nhà đi bụi, còn chưa tu luyện tới cảnh giới tích cốc, vậy nên nó đã luyện được bản lĩnh đi săn. Đậu Đậu lên núi có thể bắt hổ, xuống biển có thể vớt cá mập, chỉ là một con cá bé tẹo thế này, chân chó vói xuống một cái là bắt được ngay!

Không tệ, thịt tươi ngọt, nhai lại dai, mùi vị rất ngon.

“Đừng mà Đậu Đậu tiền bối, đó Thư Hàng sư huynh đấy!”

Âm thanh lo lắng của tiểu hòa thượng truyền tới chậm mất nửa nhịp.

Bạch Tôn Giả ở bên cạnh chớp chớp mắt —— Sự cố đột nhiên xảy ra này đúng là nằm ngoài dự liệu của hắn!

Chương 342: Cảm xúc trên tay không tệ lắm

Móng vuốt chó sắc nhọn đâm vào thân thể Tống Thư Hàng, khiến hắn đau đớn thấu tim can!

Sau đó là cái mồm chó to lớn cùng với hàm răng sắt bén... Ở giữa mấy kẻ hở còn có mấy miếng rau củ nhỏ bị mắc lại, thử nghĩ xem hàm răng này mà cắn xuống một phát trên người mình, sau đó lại nhai nhai thêm mấy cái... cảm giác đau đớn ấy chắc phải buốt thấu tim ấy chứ..

Quả thực là đau đến khắc cốt ghi tâm! Khoảnh khắc này, e rằng sẽ trở thành cơn ác mộng ám ảnh Tống Thư Hàng suốt một khoảng thời gian dài về sau!

Có khi nào mình bị mắc bệnh dại không? Bị cắn một cái mạnh cỡ này, chắc là sẽ bị bệnh chó dại chứ nhỉ?

Sau đó...ực một tiếng, con cá vàng nhỏ do thiếu niên Tống Thư Hàng biến thành, đã bị kinh ba Đậu Đậu nuốt mất như thế đó.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại... Thân thể tuột xuống qua một lối đi trơn tuột, rơi thẳng xuống một cái vực sâu không đáy vô cùng đáng sợ.

Nơi này là dạ dày của Đậu Đậu à?

Đậu Đậu, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu. Cho dù ngươi có quỳ gối trước mặt ta, khóc lóc van xin thì ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi... Ui ui ui đây là dịch dạ dày sao? Đau quá, cảm giác như thân thể đang bị hòa tan vậy.

Tống Thư Hàng hận không thể khóc một trận thật lớn, nhưng hắn đã biến thành một con cá vàng, nên hình như lượng muối trong người không đủ, không thể nào tiết nước mắt được. Đây chính là nỗi buồn của những dòng nước mắt cạn khô.

“Đậu Đậu tiền bối, mau nhả ra, mau nhả Thư Hàng sư huynh ra đi!!!”

Tiểu hòa thượng vắt đôi chân ngắn cũn của mình chạy vội đến bên cạnh Đậu Đậu, rồi giơ tay ôm Đậu Đậu lại.

Sau đó nó cầm chân sau của Đậu Đậu xách ngược lên, dùng sức lắc thật mạnh.

“Chờ một chút... Chờ một chút, ta chỉ ăn có một con cá thôi mà. Ngươi đang làm cái gì vậy hả.”

Đậu Đậu bị lắc đến mức đầu váng mắt hoa... Nhưng nó lại không dám dùng sức duỗi chân. Cái thân thể nhỏ xíu của tiểu hòa thượng mà bị nó đạp một cái thôi thì sẽ toi mất. Cho nên, Đậu Đậu chỉ có thể mặc kệ cho tiểu hòa thượng lắc lắc thân thể nó điên cuồng.

“Con cá đó chính là Thư Hàng sư huynh đấy, Bạch tiền bối biến Tống sư huynh thành con cá nhỏ, muốn huynh ấy bơi ngược lên thác nước kia để thể nghiệm cái cảm giác gọi là ‘cá vượt long môn’. Đậu Đậu tiền bối, người đã ăn Thư Hàng sư huynh mất rồi. Mau nhả ra đi, nếu không mau nhả ra thì sẽ trễ mất, lỡ như mà tiêu hóa hết thì hỏng việc mất! Đến lúc đó Tống Thư Hàng sư huynh sẽ bị biến thành phân của ngươi rồi thải ra mất!”

Hòa thượng hoảng sợ kêu lên.

[Biến thành phân rồi thải ra..] những lời này truyền đến tai Tống Thư Hàng đang trong dạ dày của Đậu Đậu. Tống Thư Hàng nghiêng đầu qua một bên, hắn nghĩ tới phân, sau đó lập tức nghĩ tới cái chết. Nếu như bị biến thành phân thì hắn thà chết luôn cho xong!

“Đừng lắc nữa, đừng lắc nữa, mau thả ta xuống, ta sẽ nhả con cá nhỏ màu vàng kia ra mà.”

Đậu Đậu kêu lên.

Tiểu hòa thượng vội vàng buông Đậu Đậu ra. Đậu Đậu nhăn nhó, lấy móng vuốt móc móc trong miệng.

Sau đó...

“Ọe...”

Đậu Đậu nôn ra, phun con cá vàng nhỏ mình đầy thương thích, toàn thân đều là máu ra ngoài.

Ai cũng nói mõm chó không thể mọc ra được ngà voi nhưng sự thất chứng minh, trong miệng của nó có thể phun ra... một con cá vàng nhỏ!

Sau khi phun ra, nó lẩm bẩm nói:

“Chẳng trách ta còn nghĩ sao con cá nhỏ này nhai đã như vậy, thì ra là Thư Hàng à.”

Trên mặt đất, cá vàng vỗ nhẹ đuôi một cái... Không hổ là do Tống Thư Hàng biến thành, sức sống ương ngạnh như thế. Nếu là con cá bình thường, bị Đậu Đậu cắn một cái rồi xuống vào bụng như thế thì nhất định là đã chết mất đất rồi.

Con cá vàng do Tống Thư Hàng biến thành nhìn Đậu Đậu với vẻ ai oán....

Bị Đậu Đậu nuốt xuống bụng, sau đó lại bị nhổ ra lại, quá trình này... Suốt! Đời! Khó! Quên!

“Thư Hàng sư huynh, huynh có sao không? Thư Hàng sư huynh, huynh đừng có chết mà!!!”

Tiểu hòa thượng nâng Tống Thư Hàng lên, lo lắng kêu to. Sau khi kêu mấy tiếng, nó lại quay đầu lại kêu lên với Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, mau tới đây xem đi, Tống Thư Hàng sư huynh sắp chết mất rồi!

Tống Thư Hàng yếu ớt vẫy đuôi, miệng đớp đớp —— Quả Quả, mau thả ta xuống nước đi, khó thở quá!

“Đừng sợ, để ta xem cái đã.”

Bạch Tôn Giả bước nhanh tới chỗ tiểu hoà thượng, xem xét thương thế Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới.

Vết thương do vuốt chó gây nên, vết thương do bị răng chó cắn, còn có tổn thuơng do dịch dạ dày ăn mòn, đúng là thảm quá đi mất.

Bạch Tôn Giả đưa tay cầm một chiếc nhẫn. Chính là chiếc nhẫn đồng cổ của Tống Thư Hàng. Từ lúc hắn biến thành cá xong, vật phẩm trên người cũng tạm thời để ở chỗ Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả kích hoạt chiếc nhẫn, dùng trì dũ thuật với Tống Thư Hàng. Cá vàng bé nhỏ đắm chìm trong ánh sáng của trì dũ thuật, thương thế trên người dần dần khôi phục lại.

Bạch Tôn Giả hài lòng thu hồi chiếc nhẫn, nói:

“Xong, chắc là đã khỏi rồi đấy.”

Tiểu hòa thượng thở phào nhẹ nhõm, hỏi:

“Thư Hàng sư huynh, huynh thấy đỡ hơn chút nào không?”

Tống Thư Hàng yếu ớt vỗ đuôi, miệng đớp đớp, khép khép mở mở —— Tiền bối, Quả Quả, mau thả ta vào trong nước đi, nhanh lên một chút! Không được, không được... sắp tắt thở rồi.

Cá vàng nhỏ dùng hết sức vỗ đuôi một cái, ngay sau đó, trước mắt Tống Thư Hàng tối sầm.

Tống Thư Hàng phiên bản cá vàng “đã tèo!”

Cá vàng há mỏ, linh hồn giống như đang bay ra ngoài từ miệng.

“...”

Tiểu hòa thượng sửng người ra, rồi lại kêu to lên:

“Không xong rồi, Bạch tiền bối, có phải Tống Thư Hàng sư huynh ngỏm rồi không!”

Đậu Đậu:

“...”

Bạch Tôn Giả sờ sờ cằm, ngón tay thon dài chọt chọt vào người cá nhỏ:

“Ừ, đúng là chết thật rồi. Nhìn bộ dạng này thì không thể cứu được nữa.”

Tiểu hòa thượng:

“Vậy bây giờ phải làm sao đây?”

“Không sao đâu, không cần lo lắng. Chỉ chết thôi ấy mà, không có chuyện gì.”

Bạch Tôn Giả yên lặng nhìn Đậu Đậu:

“Ngược lại thì... Đậu Đậu, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đi. Lần này ngươi cắn nuốt một phát như thế, Tống Thư Hàng nhất định sẽ hận chết ngươi.”

Kinh Ba Đậu Đậu:

“...”

Đây cũng đâu thể đổ hết lên đầu nó chứ? Ai mà biết được Tống Thư Hàng lại biến thành một con cá vàng thế này chứ, chuyện này Bạch Tôn Giả ngươi cũng phải chịu trách nhiệm nữa!!

“Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để chịu lửa giận của Tống Thư

Hàng đi, tốt nhất là nhân lúc này nghĩ ra mấy lời xin lỗi hay ho vào. Tí nữa rời khỏi đây, trước khi hắn nổi giận thì quỳ xuống xin lỗi trước một bước, với tính cách của Thư Hàng tiểu hữu thì có một nửa khả năng là sẽ tha thứ cho ngươi.”

Bạch Tôn Giả đề nghị.

Đậu Đậu gãi gãi đầu, phải quỳ xuống để xin lỗi sao?

“Chuẩn bị nhé, chúng ta đi thôi.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, búng tay một cái chóc.

Mọi người chợt cảm thấy hoa mắt.

Sau đó, thác nước, mặt nước, cá vàng nhỏ đều biến mất không thấy đâu nữa.

…

…

Một khắc sau, mọi người lại trở về hòn đảo nhỏ trên biển Đông kia.

Bạch Tôn Giả xoa xoa huyệt thái dương, sắc mặt có phần mỏi mệt, năng lực ảo ảnh chân thật này hơi tốn sức một chút. Thật ra thì năng lực này không phải thứ Linh Tôn thất phẩm có thể dùng được. Bạch tiền bối chính là vượt cấp sử dụng kỹ năng, đương nhiên sẽ tốn sức hơn hẳn bình thường.

Bên cạnh Tôn Giả, Đậu Đậu cau mày, vất vả nghĩ ‘kiểu xin lỗi’.

Tiểu hoà thượng ngơ ngác đứng tại chỗ, trong tay nó đang ôm Tống Thư Hàng bị hôn mê.

“Thư Hàng sư huynh! thật tốt quá, Thư Hàng sư huynh đã biến trở lại rồi!”

Tiểu hòa thượng vội đặt Tống Thư Hàng xuống, tiếp đó vươn tay thử dò xét hơi thở của hắn, sau đó nó thở phào nhẹ nhõm:

“Tốt rồi, tốt rồi… Tống Thư Hàng sư huynh vẫn còn sống.”

“Ken két, ken két!!!”

Tống Thư Hàng đang hôn mê dùng sức nghiến răng nghiến lợi. Thật không biết là do tức giận hay là đang hoảng sợ nữa?

“Thư Hàng sư huynh, tỉnh lại đi, mau tỉnh lại!”

Tiểu hòa thượng xoa gò má Tống Thư Hàng thật mạnh.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Hôm nay ta lại có thể ngoan cường sống sót."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Tiểu hòa thượng chắp tay, nghiêm túc nói:

"Không phải, Thư Hàng sư huynh, thật ra thì hôm nay huynh đã chết một lần rồi."

"Chết sao..."

Khóe miệng Tống Thư Hàng co quắp.

Móng chó, cái miệng chó to lớn, hàm răng chó sắc bén, dạ dày chó đáng sợ...

"Đậu Đậu!!!"

Tống Thư Hàng gào thét —— tuyệt đối không thể tha thứ cho nó được, nó lại dám cắn người mình nhai nhai mấy cái nữa, đau muốn chết luôn!

"Xin lỗi mà!!"

Đậu Đậu cũng lớn tiếng đáp lại:

"Ta sai rồi, Thư Hàng, tất cả đều là lỗi của ta. Ta không nên thấy cá là thèm, ta không nên ăn thịt cá nhỏ trước khi hỏi rõ tình hình! Coi như chịu phạt, ta sẽ không ăn cá trong vòng một tháng nữa, thế nào hả?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Nói xin lỗi + hình phạt ngươi tự đặt ra cho mình cả rồi, ngươi bảo ta nên nói gì cho phải đây? Sao ngươi dám chiếm lời thoại của ta hả Đậu Đậu!

"Xin hãy tha lỗi cho ta đi mà Thư Hàng!"

Đậu Đậu dùng ánh mắt ngập nước cực kỳ đáng thương nhìn Tống Thư Hàng, liều mạng bán manh.

Tống Thư Hàng để nắm tay lên đầu Đậu Đậu:

"A a a a a!"

Hai quả đấm xoay tròn thật mạnh.

Đậu Đậu nghệch mặt ra... Tống Thư Hàng muốn làm gì thế này?

Ừm, thực lực của Tống Thư Hàng là cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm

Đậu Đậu là đại yêu tu luyện lâu năm, cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong, chỉ kém một bước nữa là có thể hình thành yêu đan tấn thăng thành cảnh giới đại yêu ngũ phẩm. Dù Tống Thư Hàng có dùng hết sức bú sữa mẹ ra thì nắm đấm của hắn cũng chỉ như gãi ngứa cho Đậu Đậu mà thôi.

Nhưng mà Đậu Đậu rất thông minh.

Nhìn thấy vẻ dữ tợn trên mặt Tống Thư Hàng, thì nó lập tức phối hợp kêu lên thảm thiết mấy tiếng:

“A a a ~ đau quá ~ đau quá đi ~ xin hãy tha cho ta đi, ta sẽ không bao giờ ... ăn cá nữa~ đau chết ta rồi ~ đau chết ta rồi ~”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đậu Đậu nó kêu la thảm thiết kiểu này chi bằng khỏi kêu cho rồi.

Hắn bất đắc dĩ thu hồi nắm đấm trên đầu Đậu Đậu, lặng lẽ thở dài —— chết tiệt, nắm tay đau quá đi mất. Đầu chó của Đậu Đậu cứng quá!

“Hết giận rồi à?”

Đậu Đậu nháy mắt hỏi.

“Haizzz.”

Tống Thư Hàng thở dài, hắn cảm giác mình sắp nhịn đến nội thương luôn rồi.

Lúc này Bạch Tôn Giả lại lên tiếng nói:

“Mọi người nghỉ ngơi chút đi...”

“Tiền bối còn muốn làm tiếp nữa à?”

Mắt Tống Thư Hàng đỏ hoe ươn ướt.

“Đừng sợ, hôm nay mệt rồi, ngày mai lại tiếp tục. Hôm nay chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi, ta đảm bảo ngày mai sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Bạch Tôn Giả cười khẽ.

“Được.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm —— kéo dài được ngày nào hay ngày đó. Dù sao thì ngày mai mới chết vẫn tốt hơn hôm nay chết.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, thật ra thì tiếp xúc với 'cái chết' cũng là một loại thể nghiệm tốt, giúp ích rất nhiều cho việc giữ vững đạo tâm của ngươi trong tương lai.”

Bạch Tôn Giả vỗ nhẹ lên đầu của Tống Thư Hàng.

Sau đó, bàn tay Bạch Tôn Giả xoa xoa cái đầu bóng lưỡng của Tống Thư Hàng. Ừ, cảm giác thật không tệ.

Bên trong lều.

Sở Sở cô nương tỉnh lại lần nữa, vết thương trên ngực và ở bên trong cơ thể đã không còn đau đớn nữa. Lồng ngực bị ép xẹp lúc này cũng có dấu hiệu khôi phục lại.

Theo như vị tiền bối áo trắng xinh đẹp kia đã nói thì chừng một tháng nữa là cô có thể hồi phục.

Nhưng mà, thời gian một tháng thì chắc chắn không thể nào kịp cuộc chiến Đoạn Tiên đài được.

Nếu như không có cô, đời đệ tử trẻ tuổi của thế gia họ Sở khó mà thắng Hư Kiếm phái được.

Ai có thể giúp cô đây...

Chương 343: Bạch Tôn Giả muốn chuyển phát nhanh số lượng lớn.

Đột nhiên, Sở Sở nhớ tới vị tiền bối xinh đẹp kia.

Biết đâu cô có thể tìm vị tiền bối kia cầu xin sự giúp đỡ thì sao? Dường như vị tiền bối kia rất cường đại, nói không chừng còn là tu sĩ tứ phẩm, thậm chí có thể là Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm nữa.

Nhưng rất nhanh, cô lại thầm thở dài.

Cô có tư cách gì để mời vị tiền bối kia trợ giúp gia tộc của mình đây?

Tiền bối có thể ra tay cứu cô một mạng đã là tốt bụng lắm rồi. Nếu cô còn được voi đòi tiên, cầu xin tiền bối ra tay tương trợ cho thế gia họ Sở của mình thì đúng là không biết điều. Đối phương và thế gia họ Sở không quen không biết, dựa vào cái gì mà phải ra tay tương trợ kia chứ?

Trừ phi, cô có thể đưa ra khoảng thù lao nào đó đủ để đả động vị tiền bối kia... Nhưng cô biết, cho dù dốc hết toàn bộ tài lực của thế gia họ Sở ra thì chưa chắc có thể đưa ra được thù lao có thể khiến vị tiền bối kia động tâm. Nói không chừng đến cả kiếm quyết, căn nguyên dẫn tới trận tranh giành của thế gia họ Sở với Hư Kiếm phái cũng chỉ là một phần kiếm quyết thông thường ở trong mắt của vị tiền bối kia mà thôi.

Sở Sở cười khổ, cô khẽ động cánh tay, ngón út móc thanh đoản kiếm nhỏ ở bên người ra. Chuôi đoản kiếm này được Bạch Tôn Giả lấy lại từ trên người của Kình Bát, sau đó để lại bên người Sở Sở cô nương.

Khẽ nắm chuôi đoản kiếm, Sở Sở suy tư thật lâu.

Đột nhiên, cô tự giễu cười một tiếng. Không biết điều thì không biết điều vậy. Hiện tại là lúc thế gia họ Sở là cần giúp đỡ nhất —— Nếu thất bại trong cuốc chiến Đoạn Tiên đài, với sự hèn hạ vô liêm sỉ của Hư Kiếm phái, ngay cả chuyện nửa đường chặn giết cô mà chúng còn làm được, sau cuộc chiến Đoạn Tiên đài bọn chúng nhất định sẽ đưa thế gia họ Sở vào chỗ chết!

Thế gia họ Sở sẽ có nguy cơ bị diệt vong.

Lúc này, thế gia họ Sở thật sự cần có một vị tiền bối tu sĩ cường đại ra tay tương trợ một phen.

Nếu như cô cầu xin vị tiền bối ấy giúp đỡ... có thể vị tiền bối ấy sẽ không chút do dự mà cự tuyệt thỉnh cầu của cô. Nhưng lỡ như đấy là một vị tiền bối tốt bụng, sẽ chọn cách đồng ý giúp các cô một lần thì sao?

Nếu mở miệng thỉnh cầu, có thể còn có một tia cơ hội, còn như không dám mở miệng thì sẽ chẳng có bất kỳ cơ hội nào nữa.

Cứ thử một lần xem sao.

Vì thế gia họ Sở, hãy để cô không biết điều một lần cũng được. Có lẽ sẽ khiến người khác chán ghét, nhưng biết đâu được, không chừng đây chính là chuyển cơ của thế gia họ Sở.

Không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần vị tiền bối này lộ mặt ở thế gia họ Sở một lúc, ngoài miệng tỏ vẻ muốn che chở cho thế gia họ Sở là đủ rồi.

Bàn tay nhỏ bé của Sở Sở nắm chặt lấy chuôi đoản kiếm, hít một hơi thật sâu, trong đầu suy nghĩ nên nói như thế nào để thỉnh cầu vị tiền bối kia ra tay tương trợ .

Đúng lúc này, chỗ vào của lều vải bị người xốc lên. Một bóng người cao lớn bước vào trong lều vải.

“Tiền bối, Sở Sở có một yêu cầu quá đáng!”

Sở Sở bất giác mở miệng nói ngay, dùng hết toàn lực, nói ra mấy câu mà cô đã nghĩ cả buổi trời ở trong đầu ra..

Đứng ở cửa lều, Tống Thư Hàng sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình. Ánh sáng mặt trời chiếu lên trên đầu hắn, hắt ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

“Ta cũng không phải là tiền bối gì đâu.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Hắn chỉ muốn đến xem thương thế của Sở Sở cô nương như thế nào thôi, không ngờ vừa mới bước vào thì Sở Sở cô nương đột nhiên kêu to như thế, dọa hắn giật hết cả mình.

Sở Sở cố gắng nghiêng đầu qua để nhìn rõ thân ảnh vừa tiến vào. Hóa ra là vị thiếu niên rơi từ trên trời xuống cùng lúc với con cá lớn kia. . .

Sở Sở thầm thở dài một tiếng, nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt (Trống đánh lần thứ nhất thì khí thế phấn chấn, đánh lần thứ hai thì suy, đánh lần thứ ba thì khí thế đã kiệt). Cô khó khăn lắm mới dồn hết can đảm để thỉnh cầu tiền bối giúp đỡ, nhưng không ngờ tới người bước vào lại là Tống Thư Hàng. Nên cô lập tức xìu xuống.

"Sở Sở cô nương, cô có thỉnh cầu gì thế? Chi bằng nói cho ta nghe một chút thử xem?"

Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh Sở Sở, đắp chăn kín lại thay cô để tránh xuân quang lộ ra ngoài... Mặc dù hiện tại cô cũng không có cảnh xuân gì để mà lộ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Sở đầy vẻ xoắn xuýt, song cô vẫn nói cho Tống Thư Hàng nghe thỉnh cầu của mình:

"Ta muốn xin vị tiền bối cường đại kia ra tay trợ giúp thế gia họ Sở của ta một phen… Trận chiến Đoạn Tiên đài lần này, phần thua của thế gia họ Sở chúng ta vốn rất ít. Nhưng bây giờ, trận chiến Đoạn Tiên đài còn chưa bắt đầu mà Hư Kiếm phái đã hèn hạ xuống tay với ta. Hiện tại ta đã bị trọng thương, trong ba vòng chín trận đấu của Đoạn Tiên đài. Cuộc chiến giữa thế hệ trẻ tuổi nhất thì chúng ta đã thua mất rồi. Hai trận còn lại có phần thắng rất nhỏ. Cho nên, ta muốn xin tiền bối giúp đỡ."

Tống Thư Hàng xoa cằm. Mỉm cười nói:

"Vậy là cô muốn mời Bạch Tôn Giả tiền bối tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài này giúp cô à?"

"Tôn... Tôn... Tôn... Tôn Giả?"

Sở Sở lắp bắp, vị tiền bối thoạt nhìn trông rất xinh đẹp kia hóa ra lại là một vị Tôn Giả thất phẩm ư?

Là một tồn tại đáng sợ vào hàng thất phẩm đấy, cô còn cho rằng Bạch tiền bối cao lắm cũng chỉ là tu sĩ tứ phẩm hoặc ngũ phẩm thôi mà thôi... Nếu như thế thì may ra lời thỉnh cầu của cô còn có thể có hy vọng. Nhưng nếu là Tôn Giả thất phẩm thì làm gì có vị nào ở không đến mức đi tham gia vào mấy chuyện tranh chấp giữa hai môn phái và gia tộc tôm tép đâu cơ chứ? Truyền ra ngoài sẽ khiến người khác chê cười mà thôi.

Tống Thư Hàng bật cười. Thật ra thì những lo lắng của Sở Sở cô nương chỉ là dư thừa mà thôi... Phải biết bây giờ Vũ Nhu Tử cô nương đang tọa trấn tại thế gia họ Sở đấy.

Sau lưng Vũ Nhu Tử cô nương cũng là một vị Linh Tôn thất phẩm có tiếng tăm lẫy lừng bao năm nay, “Linh Điệp Tôn Giả”. Có Vũ Nhu Tử cô nương ở đó, chắc chắn sẽ không để thế gia họ Sở chịu thiệt thòi gì.

“Sở Sở cô nương, hình thức dự thi Đoạn Tiên đài là thế nào vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò nên hỏi thử.

Lúc trước hắn đã nghe Sở Sở nhắc qua, Đoạn Tiên đài hẳn là cuộc chiến giữa môn phái tu sĩ và các thế gia có mâu thuẫn với nhau, nhưng lại không đến mức gây nên đại chiến sinh tử giữa các môn phái. Vì thế song phương sẽ tiến hành một trận chiến Đoạn Tiên đài, dưới sự ước thúc tương tự liên minh tu sĩ, để giải quyết ân oán rõ ràng.

Nhưng Tống Thư Hàng lại rất tò mò với hình thức tổ chức Đoạn Tiên đài.

Ít nhất là lúc song phương giao chiến thì sẽ phái ra bao nhiêu người, tất cả ra sân hỗn chiến một trận à? Hay là từng người đi lên một mình đánh lôi đài chiến? Hoặc là dứt khoát là tiến vào một bí cảnh nào đó, tiến hành các loại thi đấu đoạt bảo gì đó?

“Đoạn Tiên đài.”

Sở Sở cô nương cười khổ một tiếng, nhưng vẫn giải thích cho Tống Thư Hàng:

“Đoạn Tiên đài cũng phân theo đẳng cấp, căn cứ vào sự khác biệt thực lực giữa hai bên ước chiến mà Đoạn Tiên đài sẽ có hình thức khác nhau. Đoạn Tiên đài cấp bậc cao có hình thức thế nào thì ta cũng không rõ lắm. Cuộc chiến Đoạn Tiên đài giữa Hư Kiếm phái và thế gia họ Sở bọn ta thì tiến hành theo kiểu chia ra đánh lôi đài. Chia làm ba vòng, mỗi vòng có ba trận.”

“Vòng đầu tiên thì hai bên sẽ phái ra hai tu sĩ dưới sáu mươi tuổi thuộc đời trẻ tuổi ra, dùng kiểu đánh lôi đài một chọi một để quyết phân thắng bại. Người thắng xem như được một vòng, sau đó hai bên lại phái ra một tu sĩ dưới một trăm năm mươi tuổi thuộc thế hệ trung kiên của môn phái ra, cũng dùng cách đấu một chọi một để phân thắng bại. Nếu như hai trận đầu đều hòa thì trận cuối cùng, các bên sẽ phải phái người mạnh nhất lên đài, ba trận hai thắng định thắng bại.”

“Nói tóm lại chính là thi đấu đánh lôi đài giữa các tu sĩ với nhau đúng không.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừ.”

Sở Sở cô nương nhẹ giọng đáp.

“Thú vị đấy.”

Tống Thư Hàng lại dò hỏi:

“Như vậy, có thể mời người khác thi giúp được không? Ví dụ như cô vừa mới muốn mời Bạch Tôn Giả ra sân đấy?”

Sở Sở cô nương lắc đầu:

“Trên Đoạn Tiên đài sống chết không oán, hơn nữa chỉ có người của thế gia họ Sở chúng ta cùng với người của Hư Kiếm phái mới có thể lên đài, không cho phép trợ giúp dưới bất kỳ hình thức nào. Nếu lâm thời muốn tìm người gia nhập môn phái của mình để tham gia Đoạn Tiên đài mà bị người bảo hộ Đoạn Tiên đài phát giác thì trận chiến sẽ trực tiếp bị phán là thua.”

“Vậy cô muốn mời Bạch Tôn Giả qua đó giúp các cô cái gì?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại, chẳng lẽ muốn mời Bạch tiền bối giết chết toàn bộ tu sĩ Hư Kiếm phái à?

“Trên Đoạn Tiên đài sống chết không oán, Hư Kiếm phái nhất định sẽ thừa cơ hạ thủ, loại bỏ cao thủ tinh anh của thế gia họ Sở bọn ta. Sau khi trận chiến ở Đoạn Tiên đài kết thúc, lấy phong cách hành xử của Hư Kiếm phái thì chắc chắn bọn chúng sẽ không dễ dàng gì buông tha thế gia họ Sở.”

Sở Sở cười khổ nói:

“Cho nên lúc đầu ta nghĩ, nếu như có thể thì ta muốn mời tiền bối đến thế gia họ Sở làm khách, có tiền bối tọa trấn một thời gian, có thể Hư Kiếm phái tém tém một chút.”

“Giữa các môn phái với nhau cũng có nhiều phiền phức thật đấu.”

Tống Thư Hàng sờ cái đầu trọc của mình —— ngoại trừ hơi lạnh ra thì sờ thích tay thật đấy.

Dừng một chút, Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Đoạn Tiên đài chừng nào thì bắt đầu thế? Nếu như kịp thời gian thì không chừng chúng ta có thể qua đó xem thử đấy?”

Tống Thư Hàng cảm thấy rất hứng thú với ‘đấu lôi đài giữa các tu sĩ’. Hắn muốn xem xem, chiến đấu chân chính giữa các tu sĩ với nhau là như thế nào.

Sở Sở nghe đến đó thì ánh mắt lập tức sáng lên, cô trả lời:

“Có lẽ cũng sắp rồi, thời gian cụ thể phải xem người bảo hộ Đoạn Tiên đài tới lúc nào nữa.”

“Sở Sở cô nương cứ an tâm dưỡng thương đi, nếu như kịp thời gian, nói không chừng chúng ta có thể sẽ được quan sát thi đấu lôi đài trên Đoạn Tiên đài đấy.”

Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lại an ủi Sở Sở vài câu rồi quay người rời khỏi căn lều...

……

Gần buổi trưa.

Đậu Đậu vì muốn bù đắp sai lầm mà bản thân phạm phải trước đó, nên đã chủ động đi vào sâu bên trong hòn đảo để bắt con mồi.

Tiểu hòa thượng cũng đi theo Đậu Đậu, nó phụ trách tìm một số rau dại và hoa quả có thể ăn được, bởi vì nó phải ăn chay.

Còn Bạch Tôn Giả thì vẫn luôn bận rộn, số lượng Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 đã gia tăng đến gần hơn bốn mươi cây!

Sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch Tôn Giả đã chặt mấy gốc đại thụ, rồi lại chặt những cây này thành thành từng lát gỗ, chế thành những chiếc hộp dài.

Cuối cùng, Bạch Tôn Giả đặt từng cây ‘Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 (phiên bản cải tiến đã kèm theo chức năng ghi hình) vào trong hộp.

Hết cái này đến cái khác, chất thành một đống lớn.

“Bạch tiền bối muốn làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng trong lòng rất nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu Bạch Tôn Giả muốn làm cái gì.

“Ừm, số lượng cũng đủ rồi.”

Bạch Tôn Giả duỗi lưng một cái.

Sau đó, hắn móc ra điện thoại di động ra, lướt lướt ở trên màn hình.

Sau khi lướt lướt mấy cái, Bạch Tôn Giả lại móc một cây bút ra, viết lên trên hộp gỗ.

Nhãn lực của Tống Thư Hàng khá tốt, cho nên cách rất xa cũng có thể đọc rõ những chữ mà Bạch Tôn Giả viết.

[Nhận: Lệ Chi Tiên Tử]

[Nhận: Cổ Hồ Quan Chân Quân]

[Nhận: Cuồng Đao Tam Lãng]

[Nhận: Tạo Hóa Pháp Vương]

[Nhận: Đông Phương Lục Tiên Tử]

[Nhận: Lạc Trần Chân Quân]

Tống Thư Hàng lập tức toát mồ hôi lạnh, Bạch tiền bối đây là muốn gửi chuyển phát nhanh à? Gửi cho rất nhiều tiền bối trong nhóm một cái hộp quà chứa “Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001” á?

Trong lúc hắn đang suy tư, thì Bạch tiền bối lại viết trên một cái tên lên một hộp quà khác [Nhận: Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử]. . .

Chương 344: Nhân viên chuyển phát nhanh Bạch Hạc Chân Quân

Đến cả Vũ Nhu Tử cô nương mà cũng có một phần sao? Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra cảnh tượng khi Vũ Nhu Tử cô nương đáng yêu sợ hãi hét to khi bị cây ‘Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001' này kéo bay lên không trung theo hình xoắn ốc.

Không được, do sai lầm của mình nên mới khiến Vũ cô nương gửi bộ ảnh meme của Bạch tiền bối lên không gian nhóm... Mặc dù một phần cũng do chính cô ấy tự tìm đường chết, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân cũng có trách nhiệm rất lớn ở trong việc này.

Vì thế, hắn nhất định phải làm cái gì đó mới được.

[Sau khi rời khỏi đảo nhỏ này, điện thoại bắt được tín hiệu thì phải liên hệ với Vũ Nhu Tử cô nương ngay lập tức, dặn cô ấy tuyệt đối không được mở cái gói chuyển phát nhanh đó ra.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc đang suy tư, Bạch Tôn Giả đã viết đủ tên lên tất cả các hộp gỗ, đóng gói và xếp thành một đống.

“Xong xuôi cả rồi! Đúng lúc nhân cơ hội này, triệu tập tất cả đạo hữu trong ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ tới đây luôn, ha ha.”

Bạch Tôn Giả gật đầu với vẻ hài lòng.

Kỳ thật, lần này vừa mới xuất quan không lâu thì Bạch Tôn Giả đã muốn triệu tập các đạo hữu trước kia lại, họp mặt một lần cho thỏa —— sau đó mở một “cuộc thi đua xe kéo”, rồi tìm thêm vài đạo hữu nữa lập đội, đi tới một phó bản mới.

Cái phó bản kia được Bạch Tôn Giả tìm thấy từ trước khi hắn bế quan lần trước

Lúc ấy Bạch Tôn Giả đang trở về sau chuyến tầm bảo ở Bắc Cực. Trên đường trở về Hoa Hạ, Bạch Tôn Giả bay qua mặt biển, đang bay thì lại ngẩn người... Sau đó, hắn đột nhiên đụng phải một chiếc quân hạm không biết là của quốc gia nào. Cứ thế, Bạch Tôn Giả đang ngẩn người thì bị đụng rơi xuống biển sâu.

Tuy nhiên vận khí của Bạch Tôn Giả không tệ, nên sau khi rơi xuống biển sâu thì vô tình phát hiện một di tích từ thời kỳ thượng cổ. Cái di tích này có niên đại rất lâu đời, hình như là đồ vật có từ niên đại của 'Thiên Đạo cũ'.

Nhưng khi đó, “chứng cuồng bế quan tu luyện” của Bạch tiền bối lại tái phát. Vì vậy hắn không đi vào thăm dò cái di tích kia. Chỉ làm ký hiệu với phong ấn qua loa tại lối vào di tích. Sau đó thì lập tức trở về Hoa Hạ, tìm một chỗ tốt, rồi an tâm bế quan.

Ban đầu Bạch Tôn Giả thầm tính, đợi sau khi đi hòn đảo nghỉ dưỡng kia chơi với Tống Thư Hàng xong thì sẽ gửi tin nhắn ở trong Nhóm Cửu Châu số 1 để triệu tập các đạo hữu tới... Đến lúc đó, đầu tiên là tổ chức ‘giải đua xe kéo’ xong, thì cũng sắp tới hồi ‘Giải đua phi kiếm’ mười năm một lần được cử hành, thêm một ‘giải đua xe kéo’ cũng là chuyện tốt.

Sau khi giải đuaxe kéo kết thúc thì có thể mang mấy vị đạo hữu cùng nhau tổ đội đi tới cái phó bản mới kia.

Nhưng không ngờ... Đa số thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 đều kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên tìm đường chết. Thế là sau khi Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi xong thì quyết định phái “Xe chuyên dụng” triệu tập các đạo hữu tới đây.

. . .

. . .

“Thư Hàng sư huynh, ngươi lén lén lút lút trốn ở một bên làm gì vậy?”

Lúc này, thanh âm của tiểu hòa thượng đột nhiên vang lên. Chỉ thấy tay nó đang ôm rất nhiều rau dại và hoa quả có thể ăn được.

Sau lưng nó là Đậu Đậu đã hóa ra yêu thân khổng lồ, kéo một con nai nhỏ.

Vốn dĩ trên hải đảo thế này, xuống biển bắt cá hoặc các loại thuỷ hải sản khác là thoải mái nhất... Nhưng do cái người họ Tống nào đó vừa biến thành cá đã bị Đậu Đậu ăn nhầm, để tránh cho hắn hồi tưởng một màn kinh hoàng kia. Thuỷ hải sản tạm thời bị gạch khỏi thực đơn.

“Khụ khụ, ta có lén lút cái gì đâu? Ta chỉ vừa mới đến lều của Sở Sở cô nương để nhìn xem thương thế của cô ấy ra sao. Sau đó, lúc đi ra sơ ý bị trượt chân, cho nên mới vươn tay vịn vào cạnh lều thôi.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Tiểu hòa thượng yên lặng nhẹ gật đầu, bừng tỉnh đại ngộ, chân thành nói:

“Sau đó Thư Hàng sư huynh cứ thế vịn lều nhìn Bạch tiền bối tới mức ngẩn người luôn à? Ban nãy ta và Đậu Đậu tiền bối đi từ tít đằng xa đã trông thấy ngươi vịn góc lều, cũng phải lâu lắm rồi đấy.”

Đậu Đậu:

“Phụt ~~”

Tống Thư Hàng:

“...”

Sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ đánh cho tiểu hòa thượng này sớn hết cả cớt ra mới được!

Bạch Tôn Giả nghe được tiếng cười của Đậu Đậu thì quay đầu lại mỉm cười với hai người một chó.

Sau đó Bạch Tôn Giả lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng cũng vô thức ngẩng mặt nhìn lên trời.

Chỉ thấy ở trên bầu trời, có một bóng người đang bay nhanh về phía đảo nhỏ.

Thân ảnh kia, có mang theo thánh quang —— nó cũng không phải là ngụy thánh quang phản xạ lại từ quả đầu trọc như của Tống Thư Hàng, mà là ánh sáng thánh khiết chân chính tỏa ra từ trên mặt.

Ở sau lưng hắn còn có ba cặp cánh chim trắng muốt đang vỗ nhẹ, ưu nhã, xinh đẹp.

“Ôi, là thiên sứ kìa!”

Tống Thư Hàng kêu to, chỉ vào thân ảnh trên bầu trời.

Trên đời này lại có thiên sứ thật sao? Thiên sứ, thứ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết huyền huyễn phương Tây, hoặc các tiểu thuyết của thiên chúa giáo, nay lại xuất hiện sờ sờ trước mặt hắn. Mà thiên sứ cũng có rồi, liệu loại rồng khổng lồ có cánh ở phương Tây có thật không nhỉ?

Đậu Đậu đứng ở bên cạnh vỗ vỗ Tống Thư Hàng:

“Đừng ngạc nhiên như vậy, phải bình tĩnh.”

“Ừ ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu —— cũng đúng, tu chân giả cũng thật sự tồn tại trên thế giới này, thiên sứ gì đó xuất hiện cũng chẳng có gì lạ.

“Hơn nữa đó không phải là thiên sứ đâu.”

Đậu Đậu tiếp tục nói:

“Đây chẳng qua là một con Bạch Hạc lớn, cái này mà cũng nhìn không ra, thân là một tu sĩ, nhưng nhãn lực của ngươi còn kém quá.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch Hạc? Lừa nhau à! Đạo thân ảnh này có ba đôi cánh còn kèm theo thánh quang chói lóa như thế, ngươi bảo hắn phải liên tưởng đối phương tới sinh vật như bạch hạc được chứ hả?

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, thiên sứ sáu cánh rởm kia nhẹ nhàng hạ xuống, cách Bạch Tôn Giả không xa.

Trên mặt thiên sứ rởm lộ ra vẻ kích động không thôi, trong mắt của hắn chỉ có mỗi mình Bạch tiền bối, không thèm liếc nhìn đám người Tống Thư Hàng cái nào:

“Bạch tiền bối, rốt cục lại gặp được ngài.”

Hắn vất vả lắm mới kềm chế được cõi lòng nhộn nhạo của mình để nói tiếp:

“Lần này ngài bế quan một hơi hơn 150 năm, đã hơn150 năm rồi ta cũng không có tin tức gì của ngài.”

Bên kia.

Tống Thư Hàng hạ giọng, nghi hoặc hỏi:

“Ủa? Là người quen của Bạch Tôn Giả sao?”

Đậu Đậu gật đầu:

“Hắn là Bạch Hạc Chân Quân, dùng cách nói của chúng ta bây giờ thì hắn là fan não tàn của Bạch tiền bối.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Hóa ra là Tiểu Bạch Hạc đấy à.”

“Bạch tiền bối!”

Bạch Hạc Chân Quân kích động lệ nóng lưng tròng:

“Ngài vẫn còn nhớ ta ư, thật là tốt quá!”

“Ừ, đương nhiên là nhớ ngươi rồi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói, bởi vì Bạch Hạc Chân Quân cũng nằm trong danh sách những người đổi ảnh đại diện mà.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả xốc đống hộp quà kia lên, tìm ra cái hộp có tên Bạch Hạc:

“Ngoài ra, ngươi tới rất đúng lúc. Đến đây, tặng cho ngươi một món quà. Món quà này trước mắt ngươi đừng có mở vội, ta đã thiết lập phong ấn ở bên trên rồi, sau năm ngày hộp quà này sẽ tự động mở ra, bên trong chứa một kinh hỉ nho nhỏ mà ta muốn tặng cho ngươi đấy.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả đưa hộp quà này cho Bạch Hạc Chân Quân ngay.

Đối Bạch Hạc Chân Quân mà nói, hạnh phúc tới quá bất ngờ... Bạch tiền bối tặng quà cho hắn đó.

“Tạ ơn Bạch tiền bối!”

Bạch Hạc Chân Quân cảm động, lệ rơi đầy mặt:

“Tiền bối ngài không chỉ còn nhớ rõ ta, mà còn tặng quà cho ta, ta cảm động quá. Bạch tiền bối, ta nguyện ý vì ngài mà xông vào dầu sôi lửa bỏng! Bạch tiền bối, ngài có chuyện gì muốn sai bảo ta à? Xin cứ sai phái ta thoải mái đi, ta nhất định sẽ hoàn thành thật tốt!”

Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy toàn thân ngập tràn nhiệt huyết, chuyện gì cũng được, hãy để hắn được làm việc gì đó cho Bạch Tôn Giả đi!

Chương 345: Tâm lý may mắn sụp đổ

Bạch Hạc Chân Quân vốn muốn lấy cớ “tranh công” để tăng thêm can đảm tới gặp Bạch Tôn Giả một lần, thuận tiện nói mấy câu với Bạch Tôn Giả, thế là hắn đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng không ngờ, hạnh phúc lại tới bất ngờ như thế. Bạch tiền bối không chỉ nhớ hắn, lại còn tặng cho hắn một món quà. Mặc dù không biết trong hộp quà có cái gì... Nhưng chỉ cần là đồ mà Bạch tiền bối đưa cho hắn, dù là chỉ là cái hộp rỗng đi nữa thì đó cũng thứ tốt nhất trên đời này.

Bạch Hạc Chân Quân ôm cái hộp nhỏ, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

Bên kia.

Đậu Đậu nhẹ nhàng vỗ Tống Thư Hàng, hạ giọng nói:

“Đã nhìn thấy chưa, đây chính là fan não tàn đấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Bạch Hạc Chân Quân, Tống Thư Hàng đột nhiên thấy trong lòng có hơi sợ hãi, giác quan thứ sáu nhạy bén nói cho hắn biết —— đây là một phiền toái cực kỳ lớn!

Phiền toái cực kỳ cực kỳ lớn luôn! Vì thể, không nên có quan hệ gì với tên Bạch Hạc Chân Quân này cả, tuyệt đối không được có.

Giác quan thứ sáu của tu sĩ rất nhạy bén, trên cơ bản, nếu như giác quan thứ sáu truyền lại cho chủ nhân tín hiệu nào đó thì không cần do dự, hãy làm theo sự mách bảo của giác quan thứ sáu, không sai đi đâu được.

Do đó, Tống Thư Hàng lặng lẽ lui lại phía sau, chuẩn bị rút vào bên trong lều.

. . .

. . .

Bạch Tôn Giả thấy trên mặt Bạch Hạc Chân Quân mang theo vẻ nhiệt tình bừng bừng như thế thì cười nói:

“Muốn làm việc giúp ta à?”

“Đúng đúng, Bạch tiền bối, gần đây ngài có việc gì cần giúp đỡ không... Vấn đề của trạm không gian ở phương Tây mà ngài giao cho ta xử lý lúc trước, cộng với việc phi hành gia bị đưa nhầm đi kia ta đã giải quyết cực kỳ êm đẹp rồi.”

Bạch Hạc Chân Quân dùng sức vỗ ngực của mình, khoe khoang công lao của mình ra với Bạch tiền bối một chút. Như vậy thì có thể tranh thủ kiếm được độ hảo cảm của Bạch tiền bối.

“Chuyện lần trước là do ngươi giải quyết à? Đúng là đã giúp ta một đại ân đó.”

Bạch Tôn Giả đáp —— đã như vậy, có cần đổi Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 của Bạch Hạc Chân Quân lại thành phi kiếm dùng một lần phiên bản bình thường không nhỉ?

Sự thật chứng minh, tranh thủ độ hảo cảm là hành động rất hữu hiệu.

Trong lúc Bạch Tôn Giả đang suy tư....

Bạch Hạc Chân Quân đứng ở phía trước, hạnh phúc nói thêm:

“Có thể giúp đỡ tiền bối phần nào chính là hạnh phúc lớn nhất đối với ta. Đúng rồi, tiền bối, các kiểu tóc của ngài thật sự là rất đẹp đó, ta đã tải hơn bảy mươi bức meme kia xuống lưu lại, ta muốn phóng to chúng rồi treo trong cung điện, để mỗi ngày đều có thể chiêm ngưỡng dung nhan của ngài!”

Có lẽ là do quá kích động, quá hạnh phúc. Thế là Bạch Hạc Chân Quân không cẩn thận nói huỵch toẹt mấy lời trong lòng ra!

Hơn nữa, Bạch Hạc Chân Quân vẫn đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc do món quà kia mang tới, nên không hề phát hiện ra bản thân mới vừa nói một số lời không nên nói.

Bạch Tôn Giả:

“...”

Uy lực của Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 có yếu quá không nhỉ? Có cần phải tăng cường thêm một chút không ta. Dù sao con hạc lớn ở trước mặt này cũng là Chân Quân lục phẩm mà.

Về phần Bạch Hạc Chân Quân đã từng giúp mình xử lý vấn đề của trạm không gian phương tây và vụ tên phi hành gia bị đánh tráo... chuyện gì ra chuyện đấy, đến lúc đó dùng danh ngạch tiến vào di tích thượng cổ để hồi báo cho hắn cũng được!

Nghĩ tới đây, Bạch Tôn Giả ghé mắt nhìn đống hộp quà chồng chất như núi ở bên người, hắn quay đầu nhìn Bạch Hạc Chân Quân nói:

“Nếu như ngươi muốn giúp ta làm việc thì đúng là ta đang có việc có thể giao cho ngươi đi làm đây.”

“Xin tiền bối phân phó, ta nhất định làm thỏa đáng cho ngài!”

Bạch Hạc Chân Quân dùng sức vỗ ngực.

“Hiện tại ta có một ít quà muốn tặng cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, nếu như ngươi rảnh rỗi thì gửi mấy hộp quà này giúp ta nhé... Chú ý, những lễ vật này đều được phong ấn cả rồi. Đợi sau năm ngày mới mở ra được.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười chỉ vào một đống lớn hộp quà.

“Toàn bộ đều là quà tặng sao?”

Bạch Hạc Chân Quân nuốt ngụm nước miếng, trong đầu hiện một ý niệm —— hay là chiếm hết toàn bộ những hộp quà này làm của riêng nhỉ? Toàn bộ đều là quà mà Bạch tiền bối tặng đi đó... Bên trên còn có chữ viết của Bạch tiền bối nữa. Thật là muốn giấu hết toàn bộ chúng nó tại cung điện của mình quá đi.

Nhưng đây là quà tặng mà Bạch tiền bối phân phó cho hắn gửi giúp. Nếu như hắn chiếm hết làm của riêng thì Bạch tiền bối nhất định sẽ tức giận lắm.

Đúng rồi... Mình có thể gửi quà tặng đi trước, sau năm ngày, phong ấn trên hộp quà tự động mở ra rồi, mình lại đến thu từng hộp quà lại cũng được... Dù sao thì trên hộp có chữ viết của Bạch tiền bối đấy, bản thân cái hộp cũng là một bảo vật vô cùng quý giá rồi.

“Bạch tiền bối cứ giao cho ta đi. Chỉ cần các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 không bế quan thì ta bảo đảm tất cả lễ vật đều sẽ được đưa đến tay bọn họ. Chắc chắn trong ba ngày tất cả mọi người đều sẽ nhận được hết!”

Bạch Hạc Chân Quân cam đoan chắc nịch.

“Đi đi... Chờ sau khi ngươi hoàn thành xong nhiệm vụ, ta sẽ tặng thêm cho ngươi một phần kinh hỉ nữa!”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

“Tiền bối, ngài đúng là tốt quá đi mất.”

Bạch Hạc Chân Quân lệ rơi đầy mặt. Hắn nhấc tay một cái, tất cả hộp quà nằm dưới đất đều được một làn gió nhẹ cuốn lên, lơ lửng bên người hắn.

“Vậy ta đi tặng quà nhé tiền bối, nhất định ta sẽ đi cả đêm để gửi hết số lễ vật này, xin hãy đợi tin tốt của ta!”

Bạch Hạc Chân Quân lớn tiếng nói.

Sau đó, ba đôi cánh trên lưng hắn vỗ vỗ mạnh, mang theo những hộp quà kia bay lên cao... Tới cũng vội, mà đi cũng vội.

Lúc bay lên giữa không trung, hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện khác —— vừa rồi quên hỏi vị nào là Tống Thư Hàng đạo hữu mất rồi.

Luôn chung sớm chiều với Bạch tiền bối, nhưng lại không bị mị lực của Bạch tiền bối chinh phục, đây đúng là tội ác tày trời mà.

Thôi... lần này tạm bỏ qua cho hắn vậy.

Chờ lần sau gặp mặt, hắn nhất định phải tâm sự cùng với vị Tống đạo hữu này mới được, nhất định phải làm cho hắn hiểu, nhận ra sự tốt đẹp từ mị lực của Bạch tiền bối!

Tất cả mọi người trên thế giới này đều phải thần phục dưới mị lực của Bạch tiền bối.

...

...

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đứng cạnh lều chợt rùng mình một cái.

Câu nói "Đúng rồi, tiền bối, các kiểu tóc của ngài thật sự là rất đẹp đó, ta đã tải hơn bảy mươi bức meme kia xuống lưu lại, ta muốn phóng to chúng rồi treo trong cung điện, để mỗi ngày đều có thể chiêm ngưỡng dung nhan của ngài!" của Bạch Hạc Chân Quân đang vang vọng trong đầu hắn.

Mặc dù trước đó, Tống Thư Hàng đã đoán ra rất có thể một loạt hành động cổ quái hôm nay của Bạch Tôn Giả là do Vũ Nhu Tử đăng bộ meme chế từ ảnh của ngài ấy lên trên nhóm.

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng còn ôm chút may mắn —— biết đâu bộ meme mà Vũ Nhu Tử đã đăng lên không phải được làm từ ảnh của Bạch Tiền bối thì sao? Hoặc là chỉ dùng có một hai bức ảnh của Bạch tiền bối thôi chẳng hạn?

Con người luôn là như vậy, trong những lúc đối mặt với tuyệt cảnh thì dễ sinh ra tâm lý trốn tránh và cầu may kiểu 'chắc là chừa mình ra'.

Nhưng bây giờ, một chút may mắn cuối cùng của Tống Thư Hàng cũng bị Bạch Hạc Chân Quân phá vỡ.

Bộ meme Bạch tiền bối hơn bảy mươi tấm.

Hắn cảm giác hình như mình đã sắp tèo tới nơi rồi!

Tống Thư Hàng dè dặt quay đầu lại, lặng lẽ nhìn Bạch Tôn Giả một cái, muốn thử nhìn xem nét mặt của tiền bối bây giờ thế nào.

Lúc này, Bạch Tôn Giả vỗ vỗ bộ đồ màu trắng của mình một cái, có lẽ là cảm giác được ánh mắt của Tống Thư Hàng, nên ngài ấy cũng quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó, Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng rồi mỉm cười. Một nụ cười ôn hòa, ấm áp lòng người.

Chương 346: Kế hoạch bắt 'Tống Thư Hàng'!

Tiếp theo, Bạch Tôn Giả lại dịu giọng nói với Tống Thư Hàng:

"Hôm nay mọi người nghỉ ngơi cho sớm đi, ngày mai chúng ta lại thử làm cá vượt long môn tiếp nhé.

'Cá' vượt long môn đấy...

"Còn phải biến thành cá nữa sao?"

Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ nghe thấy từ cá thôi là lập tức nhớ tới móng vuốt của Đậu Đậu, hàm răng của Đậu Đậu, dạ dày của Đậu Đậu, cùng với lúc Đậu Đậu nhai nuốt hắn. Tim đau quá đi!

"Ngươi cứ yên tâm đi, ngày mai ta sẽ không biến ngươi thành cá nữa đâu."

Bạch Tôn Giả nói:

"Kế hoạch của ta là để cho ngươi trải nghiệm thử kinh nghiệm cá vượt long môn thành công trước cái đã, sau đó lại để cho ngươi dùng sức của mình, cố gắng bơi lên dòng thác long môn hai lần. Nên cứ nghỉ dưỡng sức đi, thí nghiệm ngày mai sẽ vất vả lắm."

Nghe thấy thế, Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không bị biến thành cá là được rồi, hắn thật sự bị ám ảnh tâm lý rồi đấy.

Thêm nữa, theo như quẻ tượng của Đồng Quái tiền bối đã nói thì hôm nay đám đệ tử còn sót lại của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kia sẽ không tới. Vậy chắc ngày mai bọn chúng phải đánh tới nơi rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng hy vọng đám người kia có thể tới sớm một chút... Sau đó ngoan ngoãn đưa đầu ra cho Bạch tiền bối giải quyết sạch sẽ. Như vậy thì bọn họ có thể nhanh chóng rời khỏi hòn đảo nhỏ này rồi.

Như vậy hắn mới có cơ hội đi mật báo cho Vũ Nhu Tử chứ...

Còn có đám người Cao Mỗ Mỗ, Lâm Thổ Ba, anh em (hên xui) nhà Gia Cát, chị em Lục Phỉ và cha con của đệ tử Joseph trên danh nghĩa của hắn đang chờ hắn đến đón về nữa.

Hắn vẫn còn nhiều việc phải làm lắm, không thể lãng phí quá nhiều thời gian trên hòn đảo nhỏ nằm giữa biển Đông thế này được.

…

Mà lúc này, bên trong một con tàu ngầm lặn dưới lòng biển sâu ở biển Đông.

Đám thành viên gần đây rảnh rỗi không có nhiệm vụ gì của tổ chức, bao gồm Lang Nhất, Ngưu Nhị, Mã Tam, Viên Tứ, Ưng Lục, Dương Thất, Kê Thập Bát, Hổ Nhị Thập Nhị, Xà Nhị Thập Tam, Thố Nhị Thập Bát, tổng cộng có mười người đã tụ tập lại đầy đủ.

Đúng rồi, còn có tên đẹp mã Hồ Thập nữa, rốt cuộc hắn cũng thoát khỏi thi thể của con cá kiếm kia, quay về đây tập hợp với đám người Lang Nhất.

Sau khi đám người tề tụ đầy đủ, Thố Nhị Thập Bát mới lên tiếng hỏi:

“Lang Nhất, lại có nhiệm vụ lớn gì hay sao mà ngươi lại vội vàng gọi bọn ta tới đây thế?”

Thố Nhị Thập Bát là một cô nàng cứng ngắc, nhưng có cặp chân dài miên man. Tu luyện công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng sẽ ảnh hưởng tới vẻ bề ngoài và hình thể của kẻ tu luyện, ví như Lang Nhất phải dùng cả tay và chân để di chuyển, Vượn Tứ với cánh tay dài thật dài, Kình Bát có lớp da dày, Sa Cửu có răng cá mập. Thố Nhị Thập Bát cũng vì tu luyện công pháp nên càng lúc càng phẳng lì, còn chân thì càng lúc càng dài.

Lang Nhất trầm giọng nói:

“Kình Bát và Sa Cửu làm nhiệm vụ thất bại, hơn nữa còn bị người ta bắt nữa.”

“Làm nhiệm vụ thất bại nên bị bắt á? Đúng là hai tên phế vật.”

Ưng Lục cười lạnh nói, hắn là một gã đàn ông có mũi quặp như chim ưng, tính tình cũng vô cùng âm lãnh.

Gã đẹp mã Hồ Thập lên tiếng:

“Cũng không phải do lỗi của bản thân bọn họ, mà là trong lúc làm nhiệm vụ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, đột nhiên có cao thủ xuất hiện nhúng tay vào. Kình Bát và Sa Cửu vốn đã ép mục tiêu nhiệm vụ vào đường cùng rồi, nhưng tự dưng lại mất liên lạc.”

Mọi người im lặng hẳn đi.

Sau đó Hổ Nhị Thập Nhị sa sầm nét mặt, hỏi:

“Thực lực của đối phương như thế nào?”

Lang Nhất lắc đầu, nói:

“Tạm thời không rõ lắm. Trước khi các ngươi tới đây thì ta đã sai Dương Thất phóng máy bay trinh sát tới đó thăm dò xem đối phương sâu cạn thế nào. Dương Thất, bây giờ đã có tin tức gì chưa?”

Dương Thất đẩy cái mắt kính chống phóng xạ của mình lên:

“Chiếc máy bay không người lái cỡ nhỏ của ta đã bay tới tọa độ mà Lang Nhất ngươi đưa cho ta rồi, đúng lúc mọi người đều có mặt ở đây, vậy thì xem tình hình thử xem sao.”

Nói xong, Dương Thất giơ tay ấn một cái trên chiếc máy tính ở trước mặt mình, kết nối máy tính với máy chiếu.

Bốn ô hình ảnh nhỏ xuất hiện trên máy chiếu.

Đó là bốn chiếc máy bay trinh sát loại nhỏ với đủ loại hình dạng khác nhau.

Có cái hình chim, có cái hình con rùa lớn chừng lòng bàn tay, còn có hai cái có hình dạng côn trùng nhỏ. Bốn chiếc máy theo dõi này thành công lẻn lên trên hòn đảo rồi.

Trong đó, chiếc có hình chim biển kia thuận lợi tìm thấy Kình Bát và Sa Cửu.

Xuyên qua màn hình, mọi người đang ngồi xem đều có thể nhìn thấy vết kiếm chémm sâu đến tận xương vô cùng đáng sợ trên ngực của Sa Cửu...

Còn Kình Bát thì có vẻ rất lạ, sau lưng của hắn bị lõm xuống rất lạ, giống như bị đánh mạnh vào vậy —— nhưng tại sao lại ra tay ở sau lưng chứ? Vị trí này không phải điểm thích hợp để ra tay cơ mà!

“Tốt lắm, ít nhất thì Kình Bát và Sa Cửu đều còn sống cả.”

Lang Nhất thở hắt ra một hơi, Kình Bát và Sa Cửu đều là Chân

Sư nhị phẩm có tiếng lâu năm, là thành viên rất quan trọng đối với tổ chức của bọn họ bây giờ.

Nếu như bọn họ mà xảy ra chuyện bất trắc gì thì cũng đủ để khiến Lang Nhất cảm thấy đau lòng ngủ không yên giấc.

Trong lúc nói chuyện, con chiếc máy bay dạng côn trùng lại quay được hình ảnh khác.

Đó là một tiểu hòa thượng mặt mày vô cùng nghiêm túc, hai tay chắp lại.

Một con chó kinh ba lè lưỡi, giống như đang nói chuyện?

Cùng với một người trẻ tuổi mặt mày hiền khô, vừa nhìn đã biết ngay là người tốt.

Hai người một chó đang quây quần bên đống lửa nướng đồ ăn…

Hổ Nhị Thập Nhị trầm giọng hỏi:

“Chính là bọn họ đã đả thương Kình Bát và Sa Cửu à?”

Xà Nhị Thập Tam liếm khóe môi:

“Tiểu hòa thượng này nhìn qua thì chắc thực lực không mạnh lắm, nhìn từ trên hình thì từ cơ thể, nhất cử nhất động của nó thì có thể đoán ra là nó vừa mới hoàn thành trúc cơ không bao lâu, cao lắm chỉ mới mở được tới nhãn khiếu thôi. Không có gì đáng sợ hết.”

“Cái tên trẻ tuổi ở bên cạnh cũng xêm xêm thế, từ hành động và trạng thái thân thể của hắn mà xem thì chắc cũng chỉ là một con gà mờ mới tu chân. Có lẽ thực lực của hắn mạnh hơn tiểu hòa thượng kia một chút, nhưng tuyệt đối vẫn chưa đạt tới cấp bậc nhị phẩm.”

Thố Nhị Thập Bát tiếp tục phân tích.

“Thứ cần phải chú ý chính là con kinh ba nhỏ kia, tuy rằng không nhìn ra được thực lực của nó là bao nhiêu, nhưng chỉ riêng việc nó có thể mở miệng nói chuyện thì ít nhất cũng phải là yêu thú nhị phẩm đổ lên, nó không chừng còn mạnh hơn thế nữa.”

Xà Nhị Thập Tam tiếp tục liếm liếm khóe môi rồi nói tiếp.

Thân thể của yêu thú rất cường hạn, ở thời kỳ đầu, tu sĩ ngang cấp căn bản không phải đối thủ của yêu thú.

Trong đám người, Hồ Thập nhìn thấy tiểu hòa thượng và con kinh ba kia xong thì hơi nhíu mày lại.

…

Trong lúc nói chuyện, chiếc máy bay trinh sát có dạng rùa biển kia quay được một đạo thân ảnh.

Đó là một đạo thân ảnh vô cùng xinh đẹp, tựa như thiên tiên trên trời. Hình như lúc chiếc máy trinh sát hình con rùa biển kia chụp được bóng người này thì người này cũng phát hiện ra chiếc máy bay trinh sát, nên mỉm cười đi tới bên cạnh con rùa biển nhỏ kia.

“Không xong, bị phát hiện rồi.”

Dương Thất kêu to lên.

“Đến chậm quá đi mất, hóa ra là mấy thiết bị máy móc điều khiển từ xa thế này, chán quá.”

Thân ảnh kia nói khẽ, sau đó giơ tay vỗ nhẹ lên người của con rùa

Bốp một cái… Chiếc máy bay trinh sát hình rùa biển kia đã bị tháo bung ra.

“Ồ, cấu tạo này thú vị thật đấy.”

Từ bên kia chiếc máy trinh sát vang lên giọng nói bình thản sau cùng của đạo thân ảnh xinh đẹp kia.

…

“Là hắn!”

Đúng lúc này, Hồ Thập đứng phắt dậy —— chính là cái thân ảnh xinh đẹp nói không nên lời kia, đây không phải là vị tiền bối xinh đẹp lúc ấy chỉ dùng một chiêu đã lôi được mình bay lên người của con cá voi kia à?

Thực ra thì từ lúc nhìn thấy tiểu hòa thượng và con kinh ba kia là hắn đã thấy hơi nghi nghi rồi.

Bây giờ thì có thể xác định, quả nhiên chính là vị tiến bối này!

Chính là cái vị tiền bối đã cướp đi cái nhánh cây mà hắn dùng để làm màu, sau đó đưa một con cá kiếm có tốc độ nhanh gấp mười lần, mà không có phanh, nhanh tới mức căn bản không thể nào dừng được cho hắn làm tọa kỵ để gài hàng hắn! Hại hắn bỏ lỡ nhiệm vụ lần này.

Lang Nhất nhíu mày hỏi:

“Hồ Thập, ngươi biết hắn là ai à?”

Hồ Thập cười khổ một tiếng, đáp:

“Chính là vị tiền bối đáng sợ này đã chơi ta một vố, khiến ta không thể nào tới phối hợp với đám người Kình Bát và Sa Cửu đấy.”

Lang Nhất nghe thấy thế thì nhíu mày:

“Chơi ngươi một vố? Lẽ nào đối phương chuyên môn tới để phá hỏng nhiệm vụ của chúng ta à?”

“Không phải, có lẽ là trùng hợp thôi. Nếu như là chuyên môn tới phá hỏng nhiệm vụ của chúng ta… thì lúc ấy hắn có thể trực tiếp xử lý ta rồi.”

Hồ Thập đáp —— Vị tiền bối kia đáng sợ tới mức nào, hắn đã tự mình nếm thử rồi. Ở trong tay đối phương, hắn chỉ gống như một con kiếm hôi, không hề có hơi sức chống trả nào.

Sắc mặt của Hổ Nhị Thập Nhị lại càng âm trầm hơn, sau đó hỏi tiếp vấn đề mà tất cả mọi người đều quan tâm:

“Người đó có thực lực cỡ nào?”

“Cực kỳ đáng sợ, sâu không thể dò.”

Hồ Thập nhớ lại:

“Ở trước mặt hắn, ta cảm giác hắn chỉ cần dùng một ngón tay thôi là có thể giết chết ta. Hơn nữa, đấy là một vị tiền bối đáng sợ có thể cách không vẽ phù văn, cũng có thể thêm trận pháp khống chế tâm linh, trận pháp hỗn thủy, trận pháp tụ linh lên người một con cá kiếm, khiến nó bơi được tới tốc độ nhanh gấp mười lần!”

Hồ Thập nói xong thì tất cả thành viên có mặt ở đây đều im lặng.

Mặc dù Hồ Thập là một tên đẹp mã, thường xuyên làm mấy nhiệm vụ khiến các em gái xinh đẹp sinh con cho hắn, khiến người ta ghen tị không thôi. Nhưng thực lực của hắn cũng là cảnh giới Chân Sư nhị phẩm, sức chiến đấu không hề yếu hơn những kẻ đang có mặt ở đây bao nhiêu.

Đối phương có thể dùng một ngón tay đè chết Hồ Thập, vậy thì cũng có thể đè chết tất cả mọi người có mặt tại chỗ này. Hơn nữa, những thủ đoạn như cách không vẽ phù văn, thêm vô số trận pháp khủng bố cho cá kiếm... bây giờ muốn người ta phải chấp hành nhiệm vụ kiểu gì nữa đây hả?

“Không thể dùng vũ lực thì phải dùng trí thôi.”

Kê Thập Bát trầm giọng, nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

Ưng Lục lạnh lùng hỏi lại:

“Dùng trí kiểu gì?”

“Đầu tiên, chúng ta phải xác định rõ ràng mục tiêu của chúng ta là gì. Chúng ta cũng không muốn phải đối địch với kẻ đáng sợ như thế này cơ mà. Chúng ta chỉ cần cứu được đồng đội của mình mà thôi.”

Xà Nhị Thập Tam liếm liêm khóe miệng, rồi lại nói tiếp:

“Nếu như chúng ta đã không thể đối cứng với người đáng sợ như thế thì có thể chuyển sang các mục tiêu khác. Ví như... Người trẻ tuổi với tiểu hòa thượng kia cũng được. Chúng ta có thể cân nhắc xem nên bắt người trẻ tuổi đó hay là tiểu hòa thượng, sau đó thông qua cách đàm phán, đổi đồng đội của chúng ta về.

Xà Nhị Thập Tam có vẻ như là kẻ lắm mưu nhiều kế ở trong nhóm người này, mọi người nghe hắn nói xong thì đều gật đầu đồng ý.

Hổ Nhị Thập Nhị hỏi:

“Vậy chúng ta chọn mục tiêu nào để ra tay đây? Hay là bắt hết cả hai mục tiêu luôn?”

“Muốn bắt cả hai người thì khó lắm... tới lúc đó chúng ta cứ tùy cơ ứng biến. Tóm lại, ít nhất phải bắt được một trong hai đứa mới được.”

Xà Nhị Thập Tam nói:

“Đương nhiên, chúng ta nên chia ra làm chính phụ nữa. Nếu như có cơ hội bắt cả hai mục tiêu, nhưng chỉ có thể bắt được một thì chúng ta phải ưu tiên bắt người nào trong số hai người đó trước, mọi người chọn đại một cái mục tiêu đi.”

Kê Thập Bát hỏi:

“Vậy giữa tiểu hòa thượng và người trẻ tuổi đó thì chúng ta phải ưu tiên bắt kẻ nào?”

Các thành viên lại nhao nhao bàn tán tiếp.

Lúc này, Ngưu Nhị mới thật thà cười ngu rồi nói:

“Đi lại trên giang hồ, có bốn điều đại kỵ: đạo sĩ, hòa thượng, đàn bà, trẻ nhỏ. Bốn loại người này là khó chơi nhất. Tiểu hòa thượng vừa là hòa thượng, lại là trẻ nhỏ, tứ kị nó chiếm hết cả hai rồi. Chúng ta chọn ra tay với cái tên trẻ tuổi kia đi!”

Lang Nhất gật đầu, nói luôn:

“Vậy quyết định chọn cái tên trẻ tuổi kia làm mục tiêu ưu tiên đi. Xà Nhị Thập Tam, ngươi nghĩ ra vài phương án hành động đi, ngày mai... Chúng ta sẽ bắt đầu hành động!”

Chương 347: Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001

“Đợi chút đã, nhưng chẳng phải cái tên trẻ tuổi kia cũng để đầu trọc à? Chẳng lẽ hắn không phải là đại hòa thượng?”

Kê Thập Bát nghi hoặc chỉ vào Tống Thư Hàng trên màn hình.

Cái đầu trọc của người trẻ tuổi này phản xạ ánh sáng mặt trời chiếu chói lóa là thế. Đầu tròn lẳng, láng o, vừa nhìn qua đã biết đây chính là dạng hộp sọ chuẩn, thích hợp để đầu trọc rồi.

Ngưu Nhị lại cười thêm cái nữa:

“Kê huynh, quả đầu trọc này là vừa mới cạo xong đó, ánh mắt của ngươi đã tệ tới mức không nhìn ra cả điểm ấy à?”

Khóe miệng Kê Thập Bát giật giật —— mẹ nó, cái quả đầu trọc láng o kia còn đang phản chiếu ánh mặt trời chói lóa là thế, cái tên Ngưu Nhị này nhìn đằng nào ra được đây là quả đầu mới cạo chứ?

“Đừng có kéo vấn đề lảng sang chuyện khác nữa.”

Lang Nhất vỗ tay:

“Hôm nay mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi, khôi phục thể lực một phen. Ưng Lục, Thố Nhị Thập Bát, phát trang bị mới cho mọi người. Ngày mai... hành động!”

Mọi người ở đây đều im lặng gật đầu, hai người Ưng Lục, Thố Nhị Thập Bát đứng lên, lấy một cái vali da màu đen ra.

Cái vali của Ưng Lục rất lớn, sau khi mở ra, bên trong chứa đủ các loại lựu đạn và súng ống, đa dạng chủng loại, từ súng ngắn bình thường đến súng trường, súng tiểu liên, súng ngắm, kiểu dáng nào cũng có.

Thực ra thì mấy loại vũ khí súng ống bình thường đều chỉ là đồ chơi trong mắt của những tu sĩ đẳng cấp cao, nhưng đối với tu sĩ nhị phẩm trở xuống thì vẫn có thể tạo thành thương tổn cực lớn.

Bọn người Lang Nhất không phải là kiểu cổ hủ như các tu sĩ thời đại trước, hiện tại bọn họ còn không có đủ truyền thừa của

Tam Thập Tam Thú Thần Tông nữa là, vì hoàn thành nhiệm vụ, thường phải lợi dụng một số vũ khí hiện đại hóa có uy lực mạnh.

Bên kia, Thố Nhị Thập Tam cũng mở ra chiếc vali màu đen của cô ta ra. Đồ vật trong rương của cô tinh xảo, hơn nữa vô cùng đơn giản, chính là hai xấp thẻ rất dày ước chừng có năm mươi tấm.

Đây chính là phù bảo cấp thấp, tài liệu dùng để chế tác cũng rất thô ráp. Một tấm phù bảo cứng ngắc có kích thước cỡ một trang giấy, có thể kích hoạt khiên bảo vệ cấp bậc gần bằng tam phẩm một lần.

“Mỗi người chọn vũ khí nào thuận tay, cùng với hai tấm phù bảo phòng ngự đi. Tranh thủ đi cứu Kình Bát và Sa Cửu ra.”

Lang Nhất vỗ tay, trầm giọng chỉ đạo.

Gương mặt của hắn tỉnh rụi, nhưng trong lòng thì lại đang rỉ máu —— mấy loại súng ống kia thì còn có thể kiếm được từ tay của một vài quốc gia buôn bán vũ khí. Nhưng mớ phù bảo này đều là trân bảo cả, không dễ gì có được đâu. Đến lúc đó nhất định phải tống tiền đám người Hư Kiếm phái kia lại, để đền bù cho lần tiêu hao này mới được.

Tiếp theo, ngoại trừ Dương Thất ra thì tất cả các thành viên còn lại đều tiến lên chọn món vũ khí vừa tay mình, sau đó lại lấy hai tấm phù bảo bỏ vào trong người.

Sau khi lựa chọn xong trang bị và phù bảo, mọi người tản ra, đi vào mấy căn phòng nhỏ trên tàu ngầm, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

…

Phần lớn thành viên đều đã rời đi rồi, chỉ còn lại Lang Nhất, Dương Thất, Ngưu Nhị và Xà Nhị Thập Tam.

“Dương Thất, đã tìm thấy con nhóc của thế gia họ Sở kia chưa?”

Lang Nhất dò hỏi.

Dương Thất duỗi ngón tay gõ lên bàn phím, đáp:

“Đã tìm được rồi, đang ở trong cái lều này.”

Trong lúc nói chuyện, hình ảnh chụp Sở Sở trong lều được chiếu lên màn hình.

Sở Sở nằm trên giường bệnh trông có vẻ yếu ớt, có thể thấy vết thương của cô rất nặng. Ngực bị ép phẳng lì ra, cho đến giờ vẫn chưa chết cũng là nhờ vào may mắn.

Sau khi Lang Nhất nhìn thất bộ dáng Sở Sở thế này, gật đầu vui mừng:

“Xem ra cô ta bị thương cực kỳ nặng... Nhất định là không thể kịp tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài giữa Hư Kiếm phái và thế gia họ Sở rồi. Nếu thế, xem như chúng ta cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ chờ đến lúc trận chiến Đoạn Tiên đài bắt đầu, con nhóc của thế gia họ Sở này không thể lên đài được, chúng ta có thể lấy được thù lao của nhiệm vụ này từ tay Hư Kiếm phái rồi.”

Đối với Lang Nhất thì đây chính là tin tốt duy nhất của ngày hôm nay.

“Còn nữa Dương Thất, nhớ che giấu hết tất cả những dụng cụ trinh sát của ngươi cho thật kỹ vào. Giám sát hòn đảo nhỏ này, ngày may là chúng ta có thể sẽ phải dùng tới... Nhất định phải chú ý đến hành tung của người trẻ tuổi và tiểu hòa thượng kia mọi lúc mọi nơi.”

Lang Nhất lên tiếng dặn dò.

Dương Thất gật đầu, cẩn thận giấu kỹ ba dụng cụ trinh sát còn lại.

Tổn thất một cái hình con rùa, chỉ còn lại ba cái nên phải cẩn thận, không được để chúng bị phá hủy nữa, đây chính là mấy sản phẩm khoa học kỹ thuật đặc biệt tiên tiến và quý hiếm nhất, có tiền cũng khó mà mua được.

...

Mặt trời lặn rồi lại mọc, lại một ngày mới bắt đầu.

Ngày 17 tháng 7, trời nhiều mây.

Thỉnh thoảng vầng thái dương nóng rực lại khoác lên mình một tầng mây thật dày, khiến cho người ta cảm giác ngày hôm nay mát mẻ hơn một chút,

Tống Thư Hàng dậy thật sớm, lặng lẽ rời khỏi lều bắt đầu tu luyện chăm chỉ. Sau khi tu luyện xong, hắn khoan khoái trở về nơi cắm lều với cái đầu đầy mồ hôi.

Tại nơi đóng quân, Đậu Đâu cũng đang thổ nạp tu luyện...

Nó thấy Thư Hàng quay về thì lên tiếng trêu ghẹo:

“Thư Hàng, gâu, hai ngày nay thấy ngươi liều mạng tu luyện quá nhỉ, bị cái gì kích thích à, gâu?”

“Không phải bị kích thích, chẳng qua là cảm giác mấy hôm nay rất có động lực tu luyện thôi.”

Tống Thư Hàng cười hê hê.

Kể từ khi biết mình bỏ lỡ độ tuổi vàng tốt nhất để tu luyện, trong cơ thể đã không còn cỗ tiên thiên chân khí mang theo từ trong bụng mẹ ra, Tống Thư Hàng cũng không bị đả kích gì, trái lại, hắn càng tu luyện chăm chỉ hơn trước.

Nếu đã bước đi chậm hơn người khác, vậy thì càng phải nỗ lực tu luyện hơn nữa mới được. Cần cù bù thông minh, tuy rằng đạo lý này không đúng hoàn toàn, nhưng vẫn có ý nghĩa của nó. Hơn nữa, vốn dĩ bản thân hắn đã bắt đầu trễ hơn người khác, lại càng không tu luyện chăm chỉ thì chỉ có phần bị người ta bỏ lại xa hơn mà thôi...

Tống Thư Hàng ưỡn eo, chọc ghẹo:

“Ta không muốn đến lần sau khi Bạch tiền bối xuất quan thì phần mộ của ta đã xanh cỏ đâu, sau đó Bạch tiền bối lại phải đến thắp hương trước mộ ta nữa ~”

“Yên tâm đi, gâu, không có vụ xanh cỏ đâu.”

Vẻ mặt Đậu Đậu nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng nói:

“Cảm ơn.”

Đôi lúc Đậu Đậu nó cũng biết nói vài lời có ích đấy chứ.

“Bởi vì bản Đậu Đậu sẽ nhớ đến viếng mộ rồi dọn cỏ sạch sẽ cho ngươi vào tiết thanh minh hàng năm. Yên tâm đi, không cần cảm ơn ta đâu, bản Đậu Đậu rất vui lòng giúp ngươi đó.”

Đậu Đậu phiên bản nhỏ dùng sức vỗ vỗ bắp chân Tống Thư Hàng...

Tống Thư Hàng: “...”

Miệng chó không thể mọc được ngà voi, miệng Đậu Đâu lại càng không thể mọc ngà voi, vì sao hắn lại không nhớ kỹ đạo lý này kia chứ.

Lúc này, tiểu hòa thượng cũng vừa tu luyện xong trở về. Con đường tu luyện giống như đi ngược dòng nước, không tiến thì ắt phải lùi, hầu như không ai lười biếng cả.

Tiểu hòa thương nghe loáng thoáng câu chuyện xong thì lập bênh vực Tống Thư Hàng:

“Đậu Đậu tiền bối nói lung tung rồi, Thư Hàng sư huynh sẽ không chết sớm như vậy đâu. Tống Thư Hàng sư huynh là người tốt, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Tống Thư Hàng vui mừng đang đang định cho nó một like.

Lúc này Đậu Đậu cười ha ha:

“Ừ ừ, sống lâu ‘trăm’ tuổi. Sau trăm năm nữa thì Tống Thư Hàng tèo chứ gì?”

“Tiền bối Đậu Đậu à, ta không có ý đó!”

Tiểu hòa thượng sốt ruột, trên gương mặt nghiêm túc nhỏ nhắn đầy vẻ oan ức.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, xoa đầu Đậu Đâu thật mạnh:

“Đậu Đậu ngươi đừng ăn hiếp tiểu Quả Quả nữa. Đúng rồi, đồ ăn của chúng ta hôm qua còn dư nhiều không? Buổi sáng chúng ta đổi khẩu vị nhé, đồ nướng này ăn một vài bữa thì không sao, nhưng ăn nhiều quá thì sẽ không tốt đâu.”

Tiểu hòa thượng đứng ở một bên ra sức gật đầu:

“Đúng đó, hơn nữa, ăn đồ nướng nhiều dễ nóng lắm, lại còn dễ khiến trĩ sang bị tái phát nữa, đáng sợ lắm.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đậu Đâu nghiêm trang nhe răng nói với Tống Thư Hàng:

“Đừng có sờ đầu ta... Ngươi cũng không phải Hoàng Sơn ngu ngốc, coi chừng ta cắn ngươi bây giờ. Ngươi không biết rằng đầu chó là nơi chỉ có chủ nhân mới được sờ à?”

Sau đó, Đậu Đậu lại nói:

“Không còn nhiều đồ ăn đâu, chúng ta nên đi tìm thêm chút nữa. Đáng tiếc, nếu như có Biệt Tuyết Tiên Cơ ở đây là tốt rồi, có cô ấy ở đây, cho dù mỗi bữa chỉ là đồ nướng, nhưng có thể làm ra rất nhiều thứ khác nhau, tuyệt đối sẽ không ngán chút nào."

"Biệt Tuyết Tiên Cơ à? Là chủ nhân của thực tiên yến sao?"

Tống Thư Hàng nhớ Tô Thị A Thất đã từng đồng ý dẫn hắn đi tham gia thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, dường như là yến hội cực lớn trong giới tu sĩ cao tầng thì phải?

Bởi vì đạo hiệu của Biệt Tuyến Tiên Cơ dễ nhớ, cho nên Tống Thư Hàng mới nhớ rõ.

"Chính là cô ấy đấy, đáng tiếc Bạch Tôn Giả không đồng ý song tu cùng cô ấy... Gâu, nếu như cô ấy song tu với Bạch Tôn Giả thì tất cả đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều có lộc ăn rồi."

Đậu Đậu liếm liếm môi, sắp nhỏ hết cả dãi ra.

"Ha ha ha."

Tống Thư Hàng cười khẽ —— suýt chút nữa thì hắn quên béng mất việc này rồi. Đến tham gia thực tiên yến, nhất định không thể nhắc tới Bạch Tôn Giả trước mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ mới được.

Phụ nữ thất tình rất đáng sợ, rất có thể cô ấy sẽ vì yêu mà sinh hận. Lỡ như sau đó cô ấy trút hết lòng hận thù vào một người qua đường ất ơ như hắn thì làm sao đây? Hắn cũng không muốn bị ngộ độc thức ăn đâu.

"Nếu như không còn nhiều đồ ăn thì ta đi kiếm cái gì để ăn vậy, đi xuống biển xem có thể kiếm được món hải sản nào không."

Tống Thư Hàng đề nghị, đúng lúc hắn đổ mồ hôi đầy người sau khi tu luyện xong, bây giờ mà đi bơi một chặp thì bảo đảm sướng hơn gấp bội. —— Trải qua cả một đêm giảm sốc, rốt cuộc hắn cũng không còn nhạy cảm với "Cá" như trước nữa.

Nhưng hàm răng của Đậu Đậu vẫn là ám ảnh trong lòng Tống Thư Hàng.

"Được, xuống biển thì chú ý an toàn nhé."

Đậu Đậu nhắc nhở

Trong lúc nói chuyện, Đậu Đậu nhếch miệng, con mắt nó đảo qua vài góc hẻo lánh trên hòn đảo.

Bên đó có hai con côn trùng và một con chim biển.

Đưa máy bay trinh sát lên đảo này một cách trắng trợn như thế, đối phương cho rằng bản thân nó và Bạch tiền bối đều bị mù hết rồi à?

…

Tống Thư Hàng chỉ mặc độc mỗi cái quần cộc rộng đi xuống biển.

Bạch tiền bối vẫn ngồi trên một mỏm đá ngầm trên mặt biển như trước, hai tay hắn ôm đầu gối, ánh mắt nhìn về đường chân trời cuối, lẳng lặng ngẩn người.

“Buổi sáng tốt lành, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng vẫy tay kêu to.

Bạch Tôn Giả xoay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, thấy bộ dạng Tống Thư Hàng thì hỏi:

“Ngươi muốn xuống biển à?”

“Vâng, ngày hôm qua Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đã đi tìm thức ăn rồi, vậy sáng nay đến phiên ta. Ta muốn xuống biển xem thử, tìm chút hải sản.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Tốt lắm, vậy thì ta sẽ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho bữa trưa.”

Bạch Tôn Giả tiếp lời. Sau đó Tôn Giả nhắc nhở Thư Hàng:

“Đúng rồi, Thư Hàng này. Dự báo thời tiết hôm nay là: sóng thần sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào ở cách hòn đảo của chúng ta 100 mét. Ngươi phải chú ý đấy, không nên bơi quá xa.”

Dự báo thời tiết? Có sóng thần cách đảo của chúng ta có một trăm mét?

Không bàn đến việc rốt cuộc là cái trung tâm khí tượng nào rảnh rỗi sinh nông nổi đi dự báo thời tiết trên một hòn đảo nhỏ vô danh ở biển Đông—— quan trọng là, rốt cuộc là nơi nào có thể xác định được phạm vi của sóng thần chính xác đến hàng mét thế này?

Tống Thư Hàng cười khổ nhìn về phía Bạch Tôn Giả, xem ra Bạch tiền bối muốn làm một trận lớn rồi.

Thấy vẻ mặt cười khổ của Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả cười ha ha:

“Được rồi, đừng sợ. Ngươi tới đây.”

Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả vươn tay lấy một tờ giấy dán hình trong suốt ra... Ôi, nhớ thứ này thật đấy, trước đây không lâu, cái hình dán 3D anh em hồ lô biến chứa vạn lý phi độn thuật mà Bạch tiền bối chuẩn bị cho hắn cũng là in ra từ trong mấy miếng dán trong suốt thế này đây.

Chẳng lẽ lần này lại là vạn lý phi độn thuật nữa hả? Trong lúc hắn đang suy nghĩ miên man, thì Bạch Tôn Giả đã dùng sức dán tờ giấy lên lồng ngực hắn.

Sau khi bóc lớp giấy ra, trên ngực Tống Thư Hàng xuất hiện thanh phi kiếm —— lần này đổi hình vẽ rồi à? Không phải hình anh em hồ lô biến 3D thì tốt quá rồi.

“Bạch tiền bối, lần này là cái gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Vẫn còn chưa đặt tên đâu.”

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Ừ, vậy cái này gọi là Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001 đi.

Chương 348: Alo, Giao Bá đạo hữu à? Ta muốn tạo ra một cơn sóng thần.

Tống Thư Hàng dùng một lần là ý gì? Thứ này có liên quan gì với phi kiếm dùng một lần và Lưu Tinh kiếm dùng một lần không?

Nghĩ tới đây, tự nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy bàng quang tưng tức, cơn mót tiểu ở đâu ùa lên…

“Tiền bối… ngài giới thiệu cho ta nghe một chút về công năng của cái ‘Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001’ này được không?”

“Yên tâm đi, không có công năng gì ghê gớm lắm đâu.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả an ủi Tống Thư Hàng:

“Đây là phù bảo ta cải biên từ vạn lý phi độn thuật đấy. Chẳng phải hôm qua ta đã bảo sẽ cho ngươi thể nghiệm thử một lần Dược Long Môn sao? Đây là thứ ta chế tác để cho ngươi trải nghiệm Dược Long Môn đấy.”

“Vậy… tiền bối này, ta muốn hỏi một tí, có phải nó sẽ khiến ta bắn ‘biu’~ một cái lên trời theo đường xoắn ốc không?”

Tống Thư Hàng căng thẳng hỏi. Nó mà dùng hình thức kiếm nhận phong bạo làm hắn bay lên trời biu ~ một phát thì hắn chỉ có thể lập tức sử dụng tuyệt kĩ “500 cách đầu hàng của tu sĩ” với Bạch tiền bối thôi!

“Ngươi không phải là phi kiếm, phù văn phức tạp như thế đâu thể khắc lên người ngươi được.”

Bạch Tôn Giả khoan thai giải thích:

“Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001 chỉ có một công năng duy nhất thôi, ta đơn giản hóa vạn lý phi độn thuật một cách tối đa, chỉ giữ lại mỗi công năng động lực cơ bản nhất. Nó có thể tăng cường rất mạnh lực đẩy lên cao cho cơ thể của ngươi, khiến cho ngươi có thể phóng ngược mà lên qua thác long môn.”

“Cho nên, dù ngươi bất cẩn bơi tới chỗ có sóng thần thì chỉ cần kích hoạt nó là có thể mượn lực đẩy cường đại của nó để thoát ra khỏi khu vực sóng thần. Hơn nữa ta sẽ luôn ở bờ biển trông nom, ngươi vừa kích hoạt Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001 là ta có thể lập tức tiếp ứng ngươi ngay.”

Nghe đến đây thì Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. Nói cách khác thứ này chỉ như mô tơ làm gia tăng động lực cho hắn mà thôi, cho dù ở trong sóng thần thì hắn cũng có thể dựa vào Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001 để cưỡi gió vượt sóng, lướt giữa biển khơi, nghe ngầu bá cháy!

Cứ không bị bắn lên trời theo đường xoắn ốc là hắn yên tâm hẳn.

“Tiền bối… ta đi xuống biển đây.”

Tống Thư Hàng vui vẻ vẫy tay rồi nhảy xuống biển.

Bạch Tôn Giả cười mỉm một cái, sau đó ngồi trên vách đá tiếp tục ngẩn người.

Tống Thư Hàng xuống nước bơi một hồi sung sướng, sau đó lặn thẳng một hơi xuống tận đáy biển.

Trước khi xuống nước Tống Thư Hàng đã thi triển quy tức thuật. Chiêu quy tức thuật này Bạch Tôn Giả dạy cho hắn trong buổi lái máy bay trực thăng vào vũ trụ lần đó, quả là kỳ diệu vô cùng.

Thi triển quy tức thuật thì trong mấy tiếng đồng hồ không cần phải thở, mỗi ngày có thể tiết kiệm được rất nhiều oxy cho mẹ Trái Đất.

…

…

Bạch Tôn Giả lẳng lặng ngẩn người một hồi lâu thì điện thoại di động của hắn vang lên.

Tôn Giả mở di động ra nhìn thì thấy màn hình hiển thị tên người gọi là “Giao Bá Chân Quân đạo hữu”.

Bạch Tôn Giả duỗi lưng một cái, nhấn nút nghe, sau đó giơ điện thoại ra cách mình một sải tay.

“Alo, Bạch đạo hữu đấy à? Lâu lắm rồi không gặp há há há ~ Thật ngại quá, ban nãy ta đang cày cấy đứa thứ 26 với bà ba nên không nghe điện thoại của ngươi, nói xem ngươi có vụ gì đấy?”

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói oang oang như sấm dậy, nghe cực kỳ hùng dũng.

Vị Giao Bá Chân Quân này chính là một trong những người bạn cũ của Bạch Tôn Giả.

Trước đó không lâu Bạch Tôn Giả muốn đi đua máy kéo nên mới thu thập rất nhiều số điện thoại và cách liên lạc với bạn bè cũ. Vị Giao Bá Chân Quân này là một trong số đó.

“Ừ, định rủ các ngươi ít hôm nữa đi tụ tập một chút, không biết ngươi có rảnh không. Chúng ta cũng đã hơn 100 năm không gặp nhau rồi.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Bạch đạo hữu, chỉ có ngươi là hơn 100 năm không gặp thôi. Đám bọn ta cách mấy chục năm lại gặp nhau một lần đấy. Chỉ có mình người bế quan một hơi là hơn 150 năm, không đến gặp bọn ta mà thôi.”

Giọng nói của Giao Bá Chân Quân vẫn vang lên oang oang.

Bạch Tôn Giả:

“...”

“Cơ mà gần đây đúng là cũng hơn hai chục năm không tụ tập rồi thật, ngươi hẹn thời gian với địa điểm đi, ta đi báo cho các bằng hữu khác, phải họp mặt vui vẻ chúc mừng ngươi xuất quan mới được.”

Giao Bá Chân Quân cười sang sảng.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Được, mấy ngày nữa ta chọn địa điểm rồi báo cho các ngươi nhé. Còn giờ thì có một việc muốn nhờ ngươi chút đây.”

Giao Bá Chân Quân hỏi ngay.

“Vụ gì thế?”

“Ta nhớ khu vực biển Đông là địa bàn của ngươi đúng không? Ta muốn nhờ ngươi khoanh vùng một phạm vi nho nhỏ, tạo ra một cơn sóng thần lớn, được không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ha hả, được chứ. Cơ mà giờ ta đã chuyển địa bàn này cho con gái thứ 21 của ta rồi. Đợi ta liên hệ với nó, bảo nó làm sóng thần cho. À đúng rồi, hay là ta bảo nó liên lạc với ngươi, rồi ngươi nói với nó xem phạm vi cụ thể, độ rộng độ cao và uy lực của sóng thần như thế nào nhé.”

Giao Bá Chân Quân cười phớ lớ.

Xem ra hơn 100 năm nay địa bàn của Giao Bá Chân Quân mở rộng ra nhiều, bắt đầu chia đất cho con cái rồi cơ đấy.

“Con gái thứ 21 của ngươi? Sinh trong 100 năm trở lại đây đấy à? Được rồi, bảo nó liên lạc với ta đi. Bao giờ xong việc ta cho nó cái lì xì gặp mặt.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Bạch đạo hữu khách khí quá rồi, há há há ~ 100 năm qua ta sinh thêm mấy đứa con liền đấy, từ đứa thứ 19 đến đứa thứ 25 toàn là con gái, lạ thế chứ lại. Giờ ta đang cố cày cấy để sinh thêm đứa thứ 26, cố kiếm thêm một thằng con trai. Thế là đủ 11 thằng cu để lập một đội bóng rồi. Chục năm nữa ta sẽ dắt đội bóng con trai đánh lên tận cửa phủ nhà con Bào Ngư ngốc kia, sút cho đội con nhà hắn tan tác luôn.”

Giao Bá Chân Quân dương dương tự đắc.

Bạch Tôn Giả:

“…”

Vì muốn có một đội bóng nam mà Giao Bá Chân Quân liều quá xá. Liều thật đi ấy chứ, liều ra 7 mặt con rồi cơ mà. Ôi 7 đứa con gái… tình hình này mà đứa thứ 26 vẫn là gái nữa thì Giao Bá Chân Quân còn phải liều dài dài.

“Ta cúp trước đây, lát nữa ta bảo con gái gọi cho ngươi nhé.”

Giao Bá Chân Quân oang oang nói một tràng, sau đó cúp máy cái rụp.

Bạch Tôn Giả móc lỗ tai, sau đó lặng lẽ kéo máy gần lại phía mình.

Giao Bá Chân Quân vẫn to mồm từ xưa, lúc họ còn dùng thiên lý truyền âm để trao đổi thì Bạch Tôn Giả đã được trải nghiệm rồi. Mấy năm nay thực lực của hắn vững bước đề cao, giọng cũng càng ngày càng ầm ầm như sấm.

Đang lúc suy tư thì điện thoại lại vang lên.

Số gọi đến lạ hoắc.

Chắc là con gái của Giao Bá Chân Quân rồi, Bạch Tôn Giả mở máy lên nghe.

“Xin chào, ngài là Bạch tiền bối ạ? Ta là Ngư Kiều Kiều, ban nãy ta đã nghe cha ta nói qua một chút rồi ạ. Bây giờ Bạch tiền bối đang ở đâu thế, ta đến gặp ngài nói chuyện được không?”

Một giọng nữ dễ thương vang lên trong điện thoại.

“Được, vị trí của ta là…”

Bạch Tôn Giả báo vị trí của mình cho Ngư Kiều Kiều.

Chậc, sao con gái của Giao Bá Chân Quân lại đặt cái tên dễ thương như Ngư Kiều Kiều cơ chứ?

Chương 349: Kế hoạch có biến, sửa cự li sóng thần thành 50m đi.

Bạch Tôn Giả nhanh chóng biết được vì sao con gái của Giao Bá lại tên là Ngư Kiều Kiều.

Bởi vì một lúc sau, một con cá màu phấn hồng chỉ nhỏ bằng bàn tay, trông rõ là đáng yêu bò đến bên người hắn. Đúng vậy, là bò tới bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Bên thân nàng cá nhỏ xinh xắn còn có bốn móng vuốt bé xíu, trên đỉnh đầu mọc sừng giao nho nhỏ. Chỉnh thể nhìn thì giống lục giác long ngư nhưng thân mình trăm phần trăm là cá… chiếc di động nhỏ xíu móc trên cái đuôi con con.

Phải gọi nó là giao ngư? Hay là ngư giao? Haiiz, bảo sao lại tên là Ngư Kiều Kiều, hóa ra là ngư giao à.

Nói cách khác, có lẽ mẹ của Ngư Kiều Kiều là một con yêu ngư? Xem ra chủng loại vợ cưng của Giao Bá đạo hữu cũng đa dạng thật đấy… Coi bộ lão bằng hữu này đúng là liều mạng muốn sinh ra đủ một đội bóng, đến cả rào cản giống loài mà còn không ngăn được bước đường cày cấy của lão nữa rồi.

“Xin hỏi, ngài chính là Bạch tiền bối ạ?”

Sau khi bò tới bên cạnh Bạch Tôn Giả, Ngư Kiều Kiều cất giọng khả ái hỏi một câu. Giọng nói mềm mỏng chẳng khác gì giọng lồng tiếng cho mấy con vật nhỏ trong phim hoạt hình.

Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu rồi vươn tay ra.

Ngư Kiều Kiều phối hợp bò vào tay Bạch Tôn Giả, sau đó thân mật cọ cọ dụi dụi trong lòng bàn tay hắn.

Trước khi tới đây, cha cô đã giới thiệu sơ qua vài điều cơ bản về Bạch Tôn Giả cho cô nghe rồi. Ví dụ như mị lực không gì đỡ nổi, mị lực không gì đỡ nổi, mị lực không gì đỡ nổi…

Tóm lại, ý của cha là trên thế gian này, phàm là vật sống có tư duy thì đều khó lòng đỡ nổi mị lực của Bạch tiền bối, cho nên cô phải chuẩn bị tâm lý cho thật kĩ vào.

Trước khi tới cô cũng đã chuẩn bị tâm lý cho tốt đúng như lời cha dặn. Thế nhưng ngay khi nhìn thấy Bạch Tôn Giả thì trong lòng cô đã bất giác dấy lên ý muốn thân cận mãnh liệt không sao kìm nổi, thế là cứ thế tiến lại gần theo bản năng thôi. Thậm chí trong nháy mắt Ngư Kiều Kiều còn cảm thấy tình cảm thân thiết của cha với mình còn kém xa cảm giác thân cận mà Bạch tiền bối mang lại ấy.

May mà Giao Bá Chân Quân không như vị đại Tôn Giả nào đó, nếu không chắc đã khóc ngất trong WC luôn rồi.

Bạch Tôn Giả vừa nâng Ngư Kiều Kiều lên thì đã cảm ứng ra cảnh giới của cô: Tam phẩm đỉnh phong. Xem ra chỉ còn cách Thiên Tiên tứ phẩm một bước nữa thôi.

Ngư Kiều Kiều là con gái Giao Bá Chân Quân sinh được trong vòng 100 năm trở lại đây… Tuy yêu tu có tuổi thọ dài, nhưng so ra thì trước cảnh giới kim đan ngũ phẩm, tốc độ tu luyện của chúng còn chậm hơn tu sĩ nhân loại mấy phần.

Chỉ trong 100 năm mà Ngư Kiều Kiều đã có thể tấn chức tới cảnh giới tam phẩm đỉnh phong, xem ra cũng không kém gì thiên tài trong nhóm Cửu Châu Số 1 như Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Ngư Kiều Kiều cất tiếng hỏi:

“Bạch tiền bối, xin hỏi người muốn sóng thần lớn chừng nào? Phạm vi rộng bao nhiêu? Mặt khác, có cần phải cho ảnh hưởng xuống cả đáy biển không ạ?”

Tuy chỉ có cảnh giới tam phẩm, nhưng Ngư Kiều Kiều thừa kế huyết mạch giao long, thiên phú của giao long chính là phiên giang đảo hải. Cho dù chỉ là một con giao long nhỏ bé cảnh giới nhất phẩm, thả vào sông biển cũng có thể dấy lên sóng to gió lớn ngợp trời.

Sóng thần bình thường là do động đất dưới đáy biển hoặc núi lửa ngầm phun trào tạo ra, tốc độ lên tới 600-1000 km/giờ, ngọn sóng cao trên 10m, thậm chí có con cao tới 40-50m, lực trùng kích khổng lồ có thể quét sạch hết thảy mọi thứ trên đường nó đi.

Nhưng Bạch Tôn Giả cần một con sóng thần lớn trong một phạm vi nhỏ thôi. Nói cách khác, cơn sóng thần ngài ấy muốn phải rộng, phải cao, nhưng phạm vi ảnh hưởng lại phải hẹp, tức là muốn nhằm vào một người hoặc vật gì đó đặc biệt thì phải?

“Khống chế uy lực của sóng thần ở mức lớn nhất mà ngươi có thể, còn phạm vi ấy à, chỉ cần cách hòn đảo nhỏ này tầm 100m là được rồi. Đúng rồi, đừng tạo ra ảnh hưởng quá lớn với thiên nhiên.”

Bạch Tôn Giả chỉ tay vạch phạm vi bên ngoài đảo.

“Bao giờ thì tiền bối muốn tạo sóng thần ạ?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

Bạch Tôn Giả nhìn xung quanh đảo:

“Ừm, chờ vài kẻ thú vị đến đây đã.”

Ánh mắt hắn trực tiếp xuyên qua tầng nước thẳm sâu, thấy Tống Thư Hàng đang vui vẻ bơi lội dưới đáy biển. Không chỉ thế, hắn còn thấy cả một con tàu ngầm đang lẳng lặng dừng lại sau một khối đá ngầm cách Tống Thư Hàng vài trăm mét.

Ừm, đến rồi.

“Kiều Kiều, chuẩn bị đi, chờ ta ra tín hiệu... Ồ?”

Nói được một nửa, Bạch Tôn Giả đột nhiên mỉm cười.

“Kế hoạch có biến, không cần chờ tín hiệu nữa, nổi sóng luôn đi. Ừm… thay đổi phạm vi một chút, cứ để sóng nổi ở phạm vi cách đảo 50m là được rồi. Ngươi làm sóng lớn được chừng nào thì làm chừng đó, làm thế nào mà cuốn được tất cả mọi thứ lên đảo này thì thôi.”

Sóng thần ở cự li 100m đột nhiên biến thành 50m, Tống Thư Hàng yên lặng nuốt một viên “dược hoàn” (đã tèo).

…

Trong tàu ngầm

Đám người Lang Nhất, Ngưu Nhị căng thẳng nhìn tình hình phía xa.

Ngày hôm qua Xà Nhị Thập Tam đã phải thức thâu đêm để thiết kế ra 5 kế hoạch phương án tác chiến.

Trong đó bao gồm các phương án dẫn Tống Thư Hàng hoặc tiểu hòa thượng ra khỏi đảo nhỏ.

Sau đó làm thế nào để tránh được con kinh ba “có thể là cao thủ” và tu sĩ áo trắng “100% là cao thủ” nọ.

Riêng cách để bắt giữ Tống Thư Hàng và tiểu hòa thượng thì có đến hơn 15 loại khác nhau.

Trên cơ bản, Xà Nhị Thập Tam đã diễn luyện cả mục tiêu cần bắt giữ và các biến số khi thực hiện kế hoạch của cả đám trong đầu một lượt.

5 bộ kế hoạch mà hắn thiết kế ra cứ phải gọi là hoàn mỹ, không hề có một chút thiếu sót nào.

Thế mà không ngờ, kế hoạch lại không theo kịp biến hóa.

Tống Thư Hàng tự bơi ra khỏi đảo nhỏ nằm ngoài dự đoán của hắn. Việc nằm ngoài dự đoán này giúp bọn hắn lược bỏ được giai đoạn “dụ dỗ” tên đó hoặc tiểu hòa thượng kia.

“Lên! Thực hiện phương án vây bắt của Xà Nhị Thập Tam. Mang thuốc gây mê theo, mang nhiều vào, nói gì thì nói thằng ranh này cũng là tu sĩ nhất phẩm, cứ mang… gấp năm lần lượng thuốc đủ để gây mê cả con voi ấy, ừ... Tu sĩ không chết dễ thế đâu.”

Lang Nhất nói.

Xà Nhị Thập Tam bổ sung thêm:

“Chú ý bao vây kín kẽ không cho hắn thoát, khi cần có thể nổ súng luôn và ngay, chỉ cần giữ cái mạng của hắn lại để đổi Kình Bát và Sa Cửu về là được.”

Súng của bọn chúng đều đã được Ưng Lục tự tay cải tạo qua, tầm bắn trong nước giảm đi nhiều nhưng uy lực thì vẫn không phải dạng vừa.

Thế rồi Lang Nhất đi đầu, tất cả các thành viên khác đi theo, chỉ để lại Xà Nhị Thập Tam và Dương Thất trên tàu chủ trì mọi việc.

…

…

Đám người Lang Nhất hành động rất thuận lợi, bọn chúng giấu kín hành tung, lặng yên vây chặt Tống Thư Hàng. Chúng đều là dân lão luyện kinh nghiệm đầy mình, che giấu khí tức giỏi vô cùng.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đang đuổi theo một con rùa biển bỗng dừng khựng lại. Tuy rằng không nhìn thấy, cũng không cảm ứng được mình đang bị một đàn lang sói vây quanh, thế nhưng trong lòng hắn lại dấy lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, tựa hồ có rất nhiều ánh mắt đang theo dõi hắn lom lom. Cuồng nhìn trộm à?

Thế là Tống Thư Hàng không chút do dự bơi nhanh về phía đảo.

“Không được để nó thoát! Mau bắn súng gây mê!”

Lang Nhất ra lệnh.

Chương 350: Ta muốn bay cao hơn nữa.

Nhưng đám người Lang Nhất chưa kịp nổ súng thì đã cảm thấy nước biển bên dưới bắt đầu ào ào biến động... Sau đó có một sức mạnh đáng sợ dâng lên từ dưới đáy biển...

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Trong lòng Lang Nhất giật mình kinh hoảng, hắn thử giãy dụa, muốn thoát thân ra khỏi mặt nước biển cuộn trào.

Nhưng cổ sức mạnh đang xộc lên từ bên dưới mặt nước biển vô cùng dữ dội, trong đó hình như còn có xen lẫn khí tức của yêu tu. Không đúng, đây là có thủy yêu đang tác quái!

Đại dương là sân nhà lớn nhất của thủy yêu, gặp phải thủy yêu ngay lúc này chính là chuyện phiền phức và đau đầu nhất. Nhưng... rõ ràng trước khi ra tay, bọn họ đã kiểm tra khắp xung quanh, xác nhận không có gì bất thường rồi mà. Con thủy yêu này đến từ đâu kia chứ?

Còn nữa, tại sao con thủy yêu này lại ra tay đối phó với nhóm người của mình?

Chẳng lẽ đúng lúc con đại thủy yêu đáng sợ này này đang đói bụng sao? Nhìn thấy mấy người bọn họ thì cảm giác ngon miệng nên muốn đớp?

Lang Nhất thử vùng vẫy một cái, nhưng căn bản chẳng được gì hết.

Hắn điên cuồng vùng vẩy muốn thay đổi tư thế trong nước nhưng cũng không thể được... Nếu đã không có cách nào ngăn chặn thì chỉ có thể cố gắng chấp nhận mà thôi. Lang Nhất chỉ có thể cố gắng vận chuyển chân khí trong cơ thể để bảo vệ toàn thân.

Các đồng đội của hắn cũng im lặng chọn cách làm như vậy.

...

...

Tống Thư Hàng còn đần mặt ra ngơ ngác hơn cả đám người

Lang Nhất nữa, nước mắt rơi đầy mặt. Ngay khi nước biển biến động bất thường, thì hắn đã biết ngay “sóng thần” mà Bạch Tôn Giả dự báo đã tới rồi!

Nhưng Bạch tiền bối đã nói... có sóng thần ở cách xa hơn 100 mét, bây giờ mình cách hòn đảo xa nhất chỉ có 50 mét thôi mà? Hắn đã cẩn thận kiểm soát phạm vi bơi lội rồi, nhưng sóng thần vẫn ập tới là sao?

Còn có một vấn đề quan trọng hơn nữa —— phải làm cách nào để khởi động “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001” đây?

Chết dở, bị dính chưởng rồi, trước khi xuống biển, hắn chỉ nhớ hỏi mỗi vụ “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001” có thể mang theo hình thức kiếm nhận phong bảo, xoay tít bay lên trời hay không, nhưng lại quên hỏi Bạch tiền bối xem cái thứ này khởi động kiểu gì mất rồi.

Chẳng lẽ vẫn phải hô “sức mạnh lăng kính mặt trăng, biến hình” à? Cái câu thần thú đáng xấu hổ ấy, hắn đọc một lần là không bao giờ muốn đọc lại lần thứ hai nữa.

Hơn nữa, bây giờ hắn đang ở dưới biển, mở miệng ra thì nước biển sẽ tràn vào, đọc thần chú kiểu gì bây giờ?

...

...

Ầm!

Sóng biển vừa dâng lên một cái thôi đã cao hơn 20 mét, uy lực khỏi bàn cãi.

Sóng cuốn luôn cả nhóm người Lang Nhất lên. Đập vào bờ của hòn đảo —— đây rõ ràng là muốn ập đám người Nhất Lang chết trên bờ cát đây mà.

Trong nháy mắt khi tên đẹp mã dở hơi Hồ Thập bị cuốn lên, ánh mắt lập tức nhìn về phía thân ảnh áo trắng đáng sợ ở trên hòn đảo kia theo bản năng. Sau đó, hắn nhìn thấy trên mặt thân ảnh áo trắng kia nở nụ cười điềm tĩnh, giống như con sóng thần đột nhiên xuất hiện này cũng nằm trong dự liệu của vị tu sĩ áo trắng đó vậy.

Quả nhiên là do vị tu sĩ xinh đẹp đáng sợ này động tay động chân à?

Đáng lẽ mình nên khuyên Lang Nhất sớm dùng cách mềm mỏng hơn để chuộc Sa Cửu với Kình Bát về mới phải. Cái chủ ý quê mùa như bắt cóc tiểu hòa thượng và người thanh niên trẻ này đúng là chẳng hay ho gì.

Trong lòng Hồ Thập cực kỳ khổ tâm, nhưng hắn chẳng làm nên trò trống gì cả.

Sóng biển cuốn theo nhóm người Lang Nhất và Tống Thư Hàng, tiếp tục ập vào hòn đảo.

...

...

Tống Thư Hàng bị sóng thần cuốn đi, hình như vận khí của hắn không được tốt lắm, bị cuốn chìm đúi đụi ở dưới đáy của sóng thần, còn bị hút xuống dưới đáy biển không ngừng... Giống như nhóm người Lang Nhất, hắn cũng không giãy dụa được. Dưới sức mạnh của thiên tai tự nhiên thế này, Thư Hàng cảm giác được bản thân mình thật nhỏ bé và vô lực.

“Lại nói... cá vượt long môn thì có thể khó hơn so với việc mình cố gắng xông lên mặt biển lúc này hay không?”

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới những gì mà Bạch tiền bối từng miêu tả cho hắn... Lúc này hiệu quả quy tức thuật của hắn vẫn còn, vì vậy cho nên hắn không cần lo lắng tới vấn đề hít thở.

Cá vượt long môn thật sự mà Bạch Tôn Giả đã hình dung, cũng không phải cái bình cảnh Dược Long Môn của cảnh giới nhất phẩm của Tống Thư Hàng bây giờ. Nhưng dù cho độ khó của bình cảnh Dược Long Môn chỉ khó bằng một phần mười hiện thực thì Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy nó rất đáng sợ.

“Nhưng... lý nào ta lại dễ dàng từ bỏ như thế? Ta sẽ đột phá bình cảnh Dược Long Môn. Thứ ta muốn không chỉ đơn giản là sống lâu trăm tuổi mà thôi.”

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, nghĩ thầm trong lòng.

Đúng lúc trong đầu hắn xuất hiện suy nghĩ này, “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001” trên người hắn đột nhiên lóe sáng.

Sau đó, hắn cảm thấy trong thân thể có một nguồn sức mạnh đang bùng lên liên tục. Cổ sức mạnh này lại sinh ra một lực đẩy cực lớn, đẩy thân thể của hắn ra khỏi dòng nước xoáy của mặt biển.

Thứ này có tác dụng rồi! Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, nhân cơ hội bơi lên trên mặt biển.

Phù bảo được Bạch tiền bối đưa thêm này đúng là có hiệu quả xuất chúng, dưới tác dụng của nó, việc bơi lên trên mặt nước dường như trở nên rất nhẹ nhàng. Thân thể của Tống Thư Hàng đạp gió rẽ sóng, trong ánh mắt ngỡ ngàng không dám tin của đám người Lang Nhất, đối đầu với con sóng thần ầm ầm trước mặt, cuối cùng lao lên khỏi mặt biển.

“Ha ha. Cuối cùng cũng đã thoát ra được rồi.”

Tống Thư Hàng cười lớn, đang chuẩn bị nhân cơ hội bơi lên hòn đảo, quay về bên cạnh Bạch tiền bối.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy không khống chế được thân thể nữa, trong cơ thể vẫn có một cổ lực lượng tuôn trào không ngừng, lực đẩy cực mạnh ở dưới thân vẫn không hề dừng lại.

Cuối cùng, thân thể của Tống Thư Hàng bay vút từ dưới đáy biển lên giống như một quả tên lửa. Sau khi không còn lực cản của mặt nước nữa, tốc độ bay lên của hắn bắt đầu tăng vèo vèo, bay thẳng lên tận trời cao.

Tống Thư Hàng: “...”

“Bạch tiền bối, phanh lại, mau phanh lại đi!”

Tống Thư Hàng gào lên thật to, bất giác, hắn đã dùng cả cả pháp môn sư hống công, tiếng vang rền như sấm dậy, truyền đi thật xa.

Nhưng ở trong khái niệm của Bạch tiền bối có từ “phanh lại” này à? Đáp án tất nhiên là không có rồi, trong khái niệm của Bạch tiền bối thì chỉ có “tăng, tăng gấp ba, gấp năm, gấp mười và tăng thêm nữa” mà thôi. Mấy thứ như phanh lại chỉ là tà đạo.

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng bay thẳng lên bầu trời, càng bay càng cao.

Quả nhiên hắn vẫn ngây thơ quá, không có xoắn ốc thăng thiên", nhưng có thêm chức năng tên lửa phóng lên trời.

[Tôi biết niềm hạnh phúc tôi cần là gì, chính là bầu trời cao vời vợi đó. Tôi muốn bay lên thật cao, bay cao hơn nữa, tung mình như cơn gió, thoát ra khỏi những đè nén. Tôi muốn bay lên thật cao,bay cao hơn nữa. Cánh tạo nên gió lốc, lòng hân hoan hét vang. Bay cao hơn nữa... Bay cho thật cao… Bay cho thật cao...]

"Ồ, sau khi loại bỏ các công năng khác, toàn bộ năng lực của vạn lý phi độn thuật đều biến thành lực đẩy thì hình như hiệu quả của đẩy lên cao tốt hơn rồi, mạnh hơn nhiều so với dự tính của ta... điểm này cần phải cải tiến."

Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng đang bay lên bầu trời cao, trong lòng bắt đầu nghĩ xem nên sửa lại Tống Thư Hàng dùng một lần bản 002 kiểu gì cho phải.

À mà không đúng, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ vấn đề phải cải tạo phiên bản sau thế nào, mà là nên nghĩ cách cứu Tống Thư Hàng xuống trước cái đã.

Bạch Tôn Giả bình tĩnh sờ vào trong ống tay áo, lấy ra một thanh phi kiếm gỗ đã gọt xong từ sớm —— may mà hắn đã chuẩn bị từ trước rồi.

"Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001, đi đi, mang Tống Thư Hàng tiểu hữu trở về an toàn nhé."

Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết, kiếm gỗ bay thẳng lên trời, đuổi theo bóng dáng của Tống Thư Hàng.

...

...

Cùng lúc đó, bùm một tiếng. Con sóng thần khổng lồ đánh thẳng vào bờ cát...

Trong nháy mắt khi nó đánh vào bờ cát, sóng biển đột nhiên vỡ tan, biến thành một cơn mưa nhỏ, rơi lại vào đại dương.

Trên bờ cát, nhóm người Lang Nhất nằm gục trên đất, ngay cả sức để bò lên cũng không có.

Bạch Tôn Giả nhìn nhóm người Lang Nhất một cái, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía chiếc tàu ngầm chiến đấu ở đằng xa kia, khẽ mỉm cười. Tiếp theo, Bạch Tôn Giả cũng không thèm ngó đến đến nhóm người Lang Nhất lấy một cái nữa, để mặc cho bọn họ nằm la liệt trên bờ cát.

Nhóm người Lang Nhất thở hổn hển, từ từ khôi phục thể lực.

Ngưu Nhị ngơ ngác nhìn Bạch Tôn Giả với vẻ khó hiểu, hắn hoàn toàn không đoán ra được vị tu sĩ áo trắng này muốn làm gì cả? Đã dùng thủ đoạn đưa bọn họ lên bờ rồi, nhưng lại gạt mấy người bọn họ sang một bên, vậy thì hắn muốn làm gì kia chứ?

...

...

Bạch Tôn Giả giơ tay nâng Ngư Kiều Kiều lên, cười nói:

"Cảm ơn ngươi nhé Kiều Kiều, ngươi đã giúp ta một việc lớn rồi... Ta hỏi người một vấn đề, dạo này ngươi có muốn thứ gì không?"

Hắn còn phải tặng quà gặp mặt cho Ngư Kiều Kiều nữa, hơn nữa đối phương lại vừa giúp một việc nhỏ, thân là tiền bối, lẽ nào hắn lại có thể mặt dày để cô ta giúp không công hay sao? Nên đương nhiên cũng phải bỏ ra chút thành ý mới phải.

Ngư Kiều Kiều dương như hơi xấu hổ, nên thân thể ửng hồng lên.

Một lúc sau, cô ta nói:

"Bạch tiền bối, thật sự là ta có muốn một thứ."

"Nói ta nghe xem nào, để xem ta có thể giúp ngươi hay không."

Bạch tiền bối vui vẻ nói.

"Ta muốn xin tiền bối ra tay... Cho ta một lần cơ hội điểm hóa long môn."

Màu đỏ trên người Ngư Kiều Kiều lại càng đậm hơn, nhưng trong đôi mắt nhỏ xíu kia lại mang theo vẻ mong mỏi vô vàng nhìn Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả thu lại nụ cười, nhìn Ngư Kiều Kiều:

"Điểm hóa long môn? Ngươi chắc chắn chứ?"

Trên con đường tu luyện này, tuy rằng tuổi thọ bẩm sinh của yêu tu lâu hơn loài người, nhưng trước khi bọn họ ngưng tụ được yêu đan biến thành hình người thì tốc tu luyện lại chậm hơn so với tu sĩ loài người rất nhiều.

Trước khi ngưng tụ được yêu đan, cho dù có thực lực tới cỡ tứ phẩm đỉnh phong đi nữa, yêu tu bình thường cũng không có cách nào hóa thành hình người.

Trừ khi có kỳ ngộ gì đó —— giống như Thông Nương trong túi áo của Tống Thư Hàng chẳng hạn.

Hoặc là có vài chủng tộc đặc biệt, có thể có cơ hội đạt được trạng thái hóa thành một nửa hình người ở cảnh giới tứ phẩm.

Trong loài rắn có mấy loại xà yêu đặc biệt, trước cảnh giới tứ phẩm, mỗi lần tăng một cảnh giới thì sẽ lột da mười lần. Khi chúng nó tấn thăng lên tới cảnh giới tứ phẩm, lột bỏ lớp da thứ bốn mươi thì có thể biến nửa người trên thành hình dạng con người, nửa thân dưới là hình thái xà yêu. Loại xà yêu có hình thái này thường xuyên xuất hiện trong thần thoại Hoa Hạ và được biết đến khá nhiều.

Ngoài ra... còn có yêu ngư, cũng có thể có cơ hội hóa thành thân hình nửa người nửa cá. Hình dáng của bọn họ chính là dạng người cá trong truyền thuyết.

Nhưng khác với việc lột da của xà yêu, yêu ngư muốn đạt được hình thái nửa người nửa cá thì bọn họ cần một vị Tôn Giả thất phẩm tiến hành điểm hóa cho bọn họ trong lúc trùng kích cảnh giới tứ phẩm —— ấy chính là điểm hóa long môn.

Sau khi điểm hóa long môn, biến thành nửa người nửa cá, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng... nếu như điểm hóa long môn thì độ khó khi thăng cấp của yêu ngư cũng tăng lên gấp mười lần, thậm chí còn cao hơn nữa!

“Đúng vậy, ta chắc chắn.”

Giọng nói của Ngư Kiều Kiều vẫn đáng yêu như trước, nhưng lại kiên định lạ thường:

“Tất cả tài liệu, tế lễ, linh thạch cần thiết để điểm hóa long môn ta đều chuẩn bị đủ hết rồi.”

Xem ra, ý nghĩ muốn điểm hóa long môn của Ngư Kiều Kiều không phải là nhất thời mà có, mà đây là kế hoạch mà cô ấy đã chuẩn bị mấy chục năm, thậm chí còn lâu hơn nữa.

“Ta hiểu rồi.”

Bạch Tôn Giả gật nhẹ đầu:

“Vậy thì, ta cũng phải thêm một điều kiện nữa.”

Ánh mắt Bạch Tôn Giả nhìn về phía Tống Thư Hàng đã biến thành chấm đen nhỏ xíu bay tít ở chân trời…

Chương 351: Bạch tiền bối, chúng ta đóng phim đi!

Rốt cuộc thì Tống Thư Hàng cũng hiểu rõ trạng thái lệ đổ như mưa là thế nào.

Mặc dù kiểu bay theo hình xoắn ốc phóng thẳng lên trời cũng rất đáng sợ, nhưng kiểu hỏa tiễn thăng thiên cũng chẳng kém chút nào. Thư Hàng luôn cảm giác giống như phía sau mông mình được gắn thêm một cái hỏa tiễn đẩy hắn lên, giúp hắn càng bay cao hơn nữa.

Đáng sợ ở chỗ, cái tốc độ đẩy lên của hỏa tiễn nhà người ta cũng không phải là không thể nào thay đổi. Còn cái lực đẩy của Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001 này thì lại khác!

Nói cách khác, lúc hắn bay thẳng lên không trung, sau khi đã đạt đến một độ cao nhất định, lực đẩy sẽ càng ngày càng nhỏ, tốc độ bay bắt đầu chậm lên... Sau đó, lúc tốc độ bay của Tống Thư Hàng đã chậm tới một mức độ cố định nào đó, Tống Thư Hàng dùng một lần phiên bản 001 lại tích lũy thêm một phần lực đẩy mới, sau đó ầm một phát, thúc cái tốc độ vừa mới giảm bớt của hắn nhanh trở lại.

Chậm dần... sau đó lại đột ngột nhanh dần... rồi lại chậm lên... rồi lại bất ngờ lao nhanh, cứ tuần hoàn như thế, thoải mái thế méo nào được.

Tống Thư Hàng muốn sử dụng kỹ năng tất sát của Thông Nương là ‘năm trăm cách đầu hàng tu sĩ nhân loại khi thất bại’, nhưng hắn căn bản không có cơ hội dùng tới. Mắt thấy thân thể mình bay càng lúc càng cao, đã gần bay tới tầng mây luôn rồi… có khi nào bay thẳng vào vũ trụ luôn không nhỉ?

Thế thì chết người chứ chẳng chơi đâu, bây giờ trên người hắn không có bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào hết, đến lúc đó thân thể hắn sẽ ma sát với tầng khí quyển dẫn đến bốc cháy, hoặc trôi dạt đến vùng khí lưu lạnh nào đó, tất cả đều sẽ lấy mạng của hắn mất

thôi.

Trong lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng thấy một luồng kiếm quan ‘biu’ một cái bay tới gần hắn, sau đó vững vàng bay đến dưới chân hắn, nâng cả người hắn lên.

Cùng lúc đó, dường như "Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001" trên ngực hắn cũng đã hao hết năng lượng, rốt cuộc cũng không còn bay thẳng lên trời nữa.

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy an tâm hơn.

Phi kiếm nâng Thư Hàng rất vững, bởi vì đang ở trên không trung, nên thanh "Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001" không sử dụng chức năng bay lên trời theo đường xoắn ốc. Nhưng nó vẫn vô cùng chuyên nghiệp phát huy hiệu quả ánh sáng sao băng, chở Tống Thư Hàng bay về phía Bạch Tôn Giả một cách chậm rãi.

Không sử dụng kiểu tiếp đất như lính nhảy dù... trong lòng Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng, nghĩ đến việc một lát nữa bản thân sẽ đáp thẳng xuống bên cạnh Bạch tiền bối, lòng hắn lại bắt đầu cảm thấy lo lắng ... Vũ Nhu Tử đã gửi rất nhiều ảnh meme lên trên không gian nhóm rồi! Lỡ như bây giờ bản thân hắn "biu" một cái, bay thẳng lên trời rồi màn vẫn không thể làm Bạch tiền bối nguôi giận, vậy nhất định sẽ tiếp tục có thêm những " Tống Thư Hàng dùng một lần bản 002" khác, thậm chí "Phiên bản N+" đang chờ đợi hắn ở phía trước ấy chứ?

Không được, mình không thể ngồi chờ chết được!

Một lát nữa sẽ gặp Bạch tiền bối, ta phải ra tay trước mới được. Lập tức nhận lỗi với hắn à? Không, không chừng hiện tại nói xin lỗi thì muộn mất rồi... có lẽ mình nên chuyển sự chú ý của Bạch tiền bối đi nơi khác.

Nhưng làm thế nào để chuyển lực chú ý của Bạch tiền bối đây?

Đại não Tống Thư Hàng chuyển động điên cuồng, đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên tia sáng!

Có rồi!

Lần về nhà nghỉ hè này, để bao biện cho sự xuất hiện của cả một xấp giấy tờ xe kia, hắn đã vỗ ngực nói với ba Tống rằng bản thân đang đóng một bộ phim nhỏ với người ta đúng không?

Bộ phim này, hắn định sẽ quay xong trước tết năm nay.

... Ban đầu Tống Thư Hàng muốn tìm cơ hội hỏi thử các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 xem có tiền bối nào đầu tư tài sản ở con đường điện ảnh này hay không.

Không cần phải là phim ảnh chính thức, chỉ cần mời một vị đạo diễn nhỏ biết quay phim tới đây, sau đó dùng hắn và mấy đứa bạn thân làm nhân vật chính. Quay một bộ phim nhỏ thú vị để người nhà xem là được rồi.

Nhưng hiện tại, có một ý tưởng đã lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng —— không biết Bạch tiền bối có hứng thú với điện ảnh không nhỉ?

Mẹ kiếp, sau khi vừa mới nghĩ đến chuyện này, ý tưởng trong đầu Tống Thư Hàng đã tuôn ra như suối.

Nếu Bạch Tôn Giả đồng ý đóng phim mà nói, mặc kệ là vai chính hay vai phụ, chỉ cần để hắn đứng trước ống kính máy quay mỉm cười, không cần làm gì hết, chỉ cần mỉm cười thôi, bấy nhiêu cũng bảo đảm kiếm hơn cả tỷ tiền bán vé rồi ấy chứ.

Hơn nữa, nếu như đóng phim thì hắn có thể để Bạch tiền bối diễn đủ loại nhân vật khác nhau.

Nói không chừng ý tưởng này có thể thực hiện được đấy.

Nếu thế... lát nữa khi đáp xuống bên cạnh Bạch tiền bối, hắn phải ra đòn phủ đầu, mời Bạch tiền bối đóng phim!

Trên hòn đảo nhỏ nằm bên dưới.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt đáng yêu của, dùng giọng điệu nhỏ nhẹ hỏi lại:

“Nếu Bạch tiền bối có điều kiện gì kèm theo thì xin cứ nói ra.”

Bạch Tôn Giả trả lời thong thả:

“Ta muốn một giọt tinh huyết bản mệnh của ngươi. Sau đó, ta muốn ngươi đồng ý để một người cùng tham gia điểm hóa long môn. Đương nhiên, hắn sẽ không can thiệp vào quá trình điểm hóa long môn của ngươi. Hắn chỉ đứng dưới long môn, cảm nhận, thể ngộ toàn bộ quá trình ngươi điểm hóa long môn mà thôi.

Ngư Kiều Kiều lộ vẻ do dự ——một giọt tinh huyết bản mệnh cũng không là gì hết, quan trọng là vấn đề thứ hai, bảo cô cho một người đi cùng trong lúc tiến hành điểm hóa long môn, khiến cho cô rất phân vân.

Cho dù Bạch Tôn Giả đã nói rằng người cũng tham gia điểm hóa long môn kia sẽ không ảnh hưởng đến tiến trình điểm hóa long môn của cô, nhưng... Trên thực tế, có thêm một người không liên quan gì cả ở bên cạnh cô tham gia điểm hóa long môn đã gia tăng thêm độ khó cho điểm hóa long môn rồi.

Điểm hóa long môn không chỉ là cơ duyên, mà còn thiên kiếp khi Ngư Kiều Kiều trùng kích cảnh giới tứ phẩm nữa!

Cho tới bây giờ, thiên kiếp luôn là một chuyện rất riêng tư. Nếu có người ra tay hỗ trợ độ kiếp, độ khó của thiên kiếp sẽ lập tức gia tăng.

Vì thế, trước đây khi Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, Tô Thị A Thất cũng không dám ra tay hỗ trợ. Chỉ khi đến cuối cùng không còn lựa chọn nào khác, A Thất mới dám ra tay đánh tan thiên kiếp để cứu mạng Tô Thị A Thập Lục.

Chuyện liên quan tới con đường tu đạo của cô, mỗi một sai lầm đều có thể dẫn đến hối tiếc suốt đời, vì thế, Ngư Kiều Kiều không thể không cân nhắc cho thật kỹ, không dám cho ra quyết định vội

Bạch Tôn Giả mỉm cười, bộ dạng do dự thế này của Ngư Kiều Kiều lại đúng ý của hắn —— Ngư Kiều Kiều không đồng ý ngay lập tức, hiển nhiên cô ấy là một cô gái tỉ mỉ cẩn thận. Nếu thế, hắn lại càng yên tâm khi cho Tống Thư Hàng tham gia thực hiện quá trình điểm hóa long môn cùng với cô.

Sau khi cười xong, Bạch Tôn Giả ho nhẹ, nói tiếp:

“Đương nhiên, ta cũng biết để một người khác tham gia quá trình điểm hóa long môn của ngươi vô hình chung sẽ gia tăng độ khó của thiên kiếp. Vì thế, để báo đáp tương xứng, ta có thể đảm bảo cho ngươi một việc.”

“Đảm bảo?”

Đôi mắt Ngư Kiều Kiều chớp chớp, tò mò hỏi.

Bạch Tôn Giả giơ ngón trỏ:

“Ta có thể đảm bảo, cho dù điểm hóa long môn thất bại thì ngươi cũng sẽ không tổn thương dù chỉ là một sợi tóc! Cảnh giới hay thực lực cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi lần điểm hóa long môn thất bại này. Sau đó, đợi khi ngươi nghỉ ngơi một khoảng thời gian, ta có thể giúp ngươi tiến hành điểm hóa long môn nữa một lần. Ta sẽ cung cấp toàn bộ tài liệu cho lần tiếp theo!”

Điều kiện này đúng là cực kỳ ưu đãi!

“Bạch tiền bối... đề nghị của ngài khiến ta căn bản không thể từ chối được.”

Ngư Kiều Kiều nói —— đây chẳng khác nào cho cô thêm một cơ hội điểm hóa long môn lần nữa. Thành công thì mọi người cùng vui, thất bại thì vẫn còn cơ hội làm lại lần nữa.

Nếu cô không đồng ý thì chẳng là kẻ ngu rồi sao?

“Vậy thì, thành giao nhé.”

Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay, phi kiếm đang chở Tống Thư Hàng trên bầu trời đáp xuống cực nhanh...

Chương 352: Chúng ta tìm một tác giả tới để viết kịch bản

Đầu trọc lóc, lóe sáng chói lóa!

Tống Thư Hàng đáp xuống thành công rồi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đang muốn nói về chuyện ‘Điểm hóa long môn’ với hắn một phen. Nhưng Bạch Tôn Giả còn chưa kịp mở lời, Tống Thư Hàng đột nhiên hét lớn một tiếng:

“Bạch tiền bối, chúng ta quay phim đi!”

“???”

Trên mặt Bạch Tôn Giả đầy vẻ nghi hoặc, Thư Hàng đang lên cơn đấy à? Chẳng lẽ hiệu quả của ‘Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001’ ban nãy xuất chúng quá, nên khiến Tống Thư Hàng phát điên mất rồi sao?

Ngư Kiều Kiều trong lòng bàn tay Bạch Tôn Giả chớp chớp mắt, cô húc mạnh đầu vào lòng bàn tay Tôn Giả vài cái —— đừng nói người tham gia điểm hóa long môn cùng với cô chính là cái tên dở hơi này nhé!

Nếu là cái người này thật, thì chắc là lần điểm hóa long môn đầu tiên của cô sẽ toi cơm mất!

Đừng là cái tên này mà, đừng phải là cái tên này mà!

“Khụ khụ, Bạch tiền bối! Ngài có thấy phim điện ảnh rất thú vị, rất tuyệt vời không?”

Tống Thư Hàng nhảy xuống khỏi Phi kiếm dùng một lần, sau đó giang hai cánh tay ra rồi nói:

“Thế giới điện ảnh rất là bao la rộng lớn. Chỉ cần là những thứ mà con người có thể tưởng tượng ra thì đều có thể dùng hình thức phim ảnh để diễn tả lại điều đó. Đủ các lọa yếu tố như tình thân, tình yêu, khoa học viễn tưởng, huyền huyễn, võ hiệp, hành động, kinh dị, cổ đại, đều có thể nhét hết vào trong phim! Chỉ cần ngươi dám nghĩ, dám quay, thì không có thứ gì mà ngươi không thể quay lại được!”

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu, trước đây không lâu, hắn cũng đã từng xem khá nhiều bộ phim:

“Ừ, tuy rằng có vài phim rất ngu ngốc, nhưng cũng có những phim rất thú vị.”

“Cho nên chúng ta hãy quay một bộ phim đi!”

Tống Thư Hàng nắm chặt tay, nói:

“Lúc ta về nhà nghỉ hè đã có một ý tưởng —— ta muốn quay một bộ phim thật hay trước tết năm nay! Bạch tiền bối, ngài có muốn quay một bộ phim cùng với ta không? Đây chính là là kinh nghiệm hiếm có của đời người đó nha!”

Hai mắt của Bạch Tôn Giả sáng lên:

“Có vẻ như rất thú vị đấy.”

Ngư Kiều Kiều kinh ngạc nhìn Bạch Tôn Giả, sau đó cô lại đụng đầu vào lòng bàn tay Bạch tiền bối mấy lần —— Đến cả tiền bối cũng bắt đầu bị nhiễm rồi, cô thấy lần điểm hóa long môn đầu tiên này của mình toi cơm chắc luôn rồi.

Được rồi, cùng lắm thì xem như tích lũy kinh nghiệm vậy, cố gắng mà phấn đấu vì lần điểm hóa long môn thứ hai thôi. Ám ảnh trong lòng Ngư Kiều Kiều ngày càng lớn, tâm trạng của cô lúc này đặc biệt bi quan.

Bạch Tôn Giả bị Tống Thư Hàng thành công khơi dậy hứng thú, bèn ném hết chuyện điểm hóa long môn sang một bên.

Hắn tò mò hỏi:

“Ngươi có đề tài định quay chưa?”

“Ta đã có ý tưởng đại khái rồi. Nhưng… ta cần có một người viết câu chuyện này ra, sau đó sửa câu chuyện này thành kịch bản.”

Tống Thư Hàng vò đầu —— ừ, tuy cái gọi là ‘ý tưởng câu chuyện’ trong đầu hắn chính là cảnh hắn ăn mặc thành kiểu nhà giàu, dù là ở nơi đâu, đều có thể tiện tay ném một tờ giấy chứng nhận sở hữu xe hơi vào mặt người ta.

Bởi vì đây là ‘đạo cụ quan trọng’ đó nha, nó phải xuất hiện rất nhiều trong toàn bộ phim mới được.

“Chúng ta có thể tìm một tác giả tiểu thuyết viết ra câu chuyện của ngươi”

Bạch Tôn Giả nói.

“Nhưng biết tìm người phù hợp ở đâu bây giờ?”

Tống Thư Hàng sờ cằm:

“Đến lúc đó hỏi các tiền bối trong nhóm ‘Cửu Châu số 1’ vậy, nhờ họ chỉ cho ta mấy tác giả biết viết kịch bản khá khá một chút.”

“Đâu cần phiền phức như thế làm gì!”

Bạch Tôn Giả phất tay nói:

“Trên mạng có cả một đống người viết tiểu thuyết. Chúng ta quay phim mình thích thì không cần phải cố sức tìm kịch bản. Chúng ta cứ tìm một tác giả phù hợp ở trên mạng, xem hắn đã viết được tiểu thuyết gì, phong cách thú vị hài hước là được rồi.”

Tống Thư hàng im lặng gật đầu.

Lúc này… Ngư Kiều Kiều vốn đang xị mặt bi quan chợt lên tiếng:

“Nếu như cần tác giả có phong cách thú vị thì chỗ của ta có vài người này. Trước giờ ta vẫn đang theo dõi mấy bộ tiểu thuyết khá hay, ta còn biết địa chỉ của một trong số các tác giả đó!”

Ngư Kiều Kiều cô nương tự nhiên cũng bị cuốn vào chủ đề kỳ quái này mất rồi! Phim ảnh không phải là gu của cô, nhưng tiểu thuyết lại chính là manh điểm trong lòng cô? Dụ dỗ cô chen vào nói ra suy nghĩ của mình.

“Ồ, con kỳ giông này biết nói chuyện á?”

Lúc này Tống Thư Hàng mới phát hiện có một con cá nhỏ dài màu hồng kỳ lạ nằm trong lòng bàn tay của Bạch Tôn Giả.

“Ha ha, cô ấy là Ngư Kiều Kiều, con gái của một vị lão hữu của ta.”

Bạch Tôn Giả cười giải thích:

“Hơn nữa, cô ấy không phải kỳ giông, mà là lai giữa giao long với yêu ngư.”

Hậu duệ của giao long sao? Mẹ ơi, đúng là không thể chỉ nhìn bề ngoài! Tống Thư Hàng không khỏi nhìn con cá nhỏ màu hồng này thêm vài lần… Những sinh vật có liên quan với rồng đều làm người ta cảm thấy vĩ đại hơn hẳn.

“Hừ!”

Ngư Kiều Kiều hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nói tiếp đề tài hồi nãy:

“Khụ, vừa rồi nói đến đâu rồi nhỉ? À đúng rồi, đại khái ta biết địa chỉ của một tác giả viết truyện hài, chúng ta có thể tập trung vị trí của hắn, bắt hắn tới đây…”

“Đợi đã, Ngư Kiều Kiều cô nương!”

Tống Thư Hàng vội ngắt lời Ngư Kiều Kiều:

“Tại sao phải dùng cách ‘bắt’ thế?”

“À, vì ta vốn đã muốn bắt hắn tới đây rồi. Tác giả này viết khá chậm, mỗi ngày chỉ viết được có 5000 đến 6000 chữ. Hơn nữa ngày nào cũng chỉ đăng vào buổi tối mà thôi. Chậc chậc, mấy ngày liền cũng không viết nổi chương nào được một vạn chữ, lười như thế thì làm sao mà lăn lộn trong giới viết tiểu thuyết mạng được cơ chứ? Cho nên, ta muốn nhân cơ hội này bắt hắn tới, nhốt vào phòng tối. Sau đó mỗi ngày bắt hắn viết ít nhất hai vạn chữ. Không viết được thì không cho ăn cơm.”

Ngư Kiều Kiều cô nương đáp một cách thản nhiên.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước miếng, yên lặng cầu nguyện cho vị tác giả không biết tên bị Ngư Kiều Kiều cô nương nhớ mặt kia.

Sau đó, Thư hàng đáp:

“Được, chờ sau khi trở lại Hoa Hạ, trước tiên chúng ta sẽ lên mạng liên hệ với tác giả thú vị kia. Nhờ hắn viết viết giúp ta một cái kịch bản, tiền bạc không thành vấn đề. Sau đó, ta sẽ liên hệ với tiền bối của nhóm ‘Cửu Châu số 1’nhờ tìm giúp một đạo diễn. Sau đó mượn thêm một bộ thiết bị tới để quay thành phim.”

Bạch tiền bối gật đầu bổ sung:

“Đúng lúc ta đang muốn mời rất nhiều bằng hữu đến tụ họp, chi bằng đến lúc đó mời họ cùng tham gia vào bộ phim này. Họ đều là những đạo hữu có kinh nghiệm sống phong phú, tới lúc đóng phim chắc chắn sẽ thú vị lắm.”

“Được, vậy chúng ta quyết định thế nhé!”

Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt kích động —— đồng thời trong lòng âm thầm nắm tay, yes, thành công chuyển dời hứng thú của Bạch tiền bối rồi.

Tiểu đạo hữu họ Tống… Lại có thể sống thêm ba tập nữa rồi!

“Tính cả ta nữa, tính ta ta nữa! Chờ ta điểm hóa long môn thành công thì có thể hóa thân thành bán nhân ngư, đến lúc đó ta cũng có thể đóng phim cùng các ngươi rồi!”

Ngư Kiều Kiều hưng phấn giơ cái vây bé nhỏ của mình lên.

“Được rồi, tính thêm cả cô luôn.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ đặc biệt sảng khoái, đột nhiên, hắn khựng lại:

“Nửa người cá? Ngư Kiều Kiều cô có thể biến thân luôn á?”

“Đương nhiên rồi, chỉ cần điểm hóa long môn xong thì ta có thể biến thành bán nhân ngư ngay lập tức!”

Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

“Ồ, suýt nữa quên mất việc điểm hóa long môn này.”

Bạch Tôn Giả phủi tay, nói:

“Thư Hàng, ta đã chuẩn bị một cơ duyên hiếm có cho ngươi rồi, đừng có bỏ lỡ cơ hội này nhé!”

Chương 353: Song long hóa môn!

“Cơ duyên? điểm hóa long môn?”

Thân thể Tống Thư hàng rùng mình một cái theo bản năng, tha thứ cho hắn, gần đây hắn hơi bị dị ứng với cụm từ "long môn" này. Bởi vì hai từ long môn này đã mang đến rất nhiều ký ức khắc cốt ghi tâm cho hắn trong suốt hai ngày nay.

Do đó, Tống Thư Hàng nhanh chóng dời đi lực chú ý của mọi người, hắn hỏi dò:

“Bán nhân ngư? Chính là trạng thái mỹ nhân ngư ấy hả?”

“Đúng rồi đấy, một nửa là người, một nửa là cá.”

Ngư Kiều Kiều dương dương đắc ý, nhân ngư cũng giống với xà yêu, chúng đều là yêu quái nổi tiếng trong truyền thuyết và thần thoại.

“Đúng là rất đáng để chờ mong đấy.”

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Đến lúc đó nhất định phải chụp chung một bức ảnh nhé!”

Chỉ cần nghĩ tới việc được chụp ảnh chung với mỹ nhân ngư thì hắn đã thấy sướng rơn rồi.

“Không thành vấn đề.”

Ngư Kiều Kiều cam đoan —— có hai cơ hội điểm hóa long môn, một lần dùng để chuẩn bị tư thế sẵn sàng, tích lũy kinh nghiệm, lần thứ hai, nhất định là cô có thể vượt qua long môn thành công!

“Coi bộ tâm trạng của hai người các ngươi không tệ lắm nhỉ.”

Bạch Tôn Giả lấy ra hai viên đan dược, đưa cho Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng nhận lấy đan dược, nhìn qua thì đây không phải khí huyết đan, không biết đây là đan dược gì ấy nhỉ?

Bạch Tôn Giả bắt đầu giới thiệu:

“Ngư Kiều Kiều, trước tiên ngươi lấy một giọt tinh huyết bản mệnh cho Thư Hàng đi, sau đó ăn viên đan dược này vào, nó sẽ bổ sung thể năng và tinh thần lực cho hai ngươi, giúp các ngươi điều chỉnh cơ thể tới trạng thái tốt nhất.”

Ngư Kiều Kiều giương cái vây nho nhỏ của mình ra, cô dùng một cái vây khác chọc vào nó mà lòng đau như cắt, một giọt máu màu vàng nhạt chảy ra từ đầu móng vuốt.

Bạch Tôn Giả búng nhẹ ngón tay một cái, giọt máu vàng kia bắt đầu bay lên lơ lửng.

“Thư Hàng, há miệng ra.”

Bạch Tôn Giả gọi.

Tống Thư Hàng mở miệng theo bản năng, sau đó giọt máu màu vàng nhạt này bay thẳng vào miệng Tống Thư Hàng, trượt qua cổ họng rồi trôi tuột xuống bụng dưới của hắn.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng. Cái này không giống với lá hành của Thông Nương mà đúng không, chẳng lẽ là vật đại bổ gì à?

Nhưng mà, sau khi giọt tinh huyết đi vào bụng, quần áo của Tống Thư Hàng cũng không bị nổ tung như lúc ăn thần dược, hay chỉ thoáng một cái mà đã đạt được công lực mấy chục năm gì hết.

Chẳng qua là sau khi nuốt giọt tinh huyết này, dường như hắn cảm nhận được sợi dây liên hệ mơ hồ giữa hắn và Ngư Kiều Kiều —— mà hắn thì chẳng còn xa lạ gì với loại cảm giác này.

Linh quỷ bên trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng cũng có mối liên hệ tương tự, nhưng sự kết nối giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ vẫn thường thường bị đứt mạng. Thế nhưng, khi trải qua thời gian dài, linh quỷ trong tâm khiếu đã bắt đầu đồng bộ gần như triệt để với Thư Hàng, một khi đồng bộ hoàn thành triệt để, linh quỷ của hắn sẽ tự động được cập nhật thành phiên bản hoàn toàn mới.

Bạch Tôn Giả hài lòng, nói:

“Tốt lắm, tiếp đó các ngươi sử dụng đan dược, điều chỉnh trạng thái. Ngư Kiều Kiều, ngươi mau lấy hết tất cả nguyên liệu, vật phẩm dùng trong nghi thức tế lễ, Linh Thạch các loại cần để điểm hóa long môn ra đi. Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay ta sẽ giúp ngươi điểm hóa long môn.”

Trong lòng Ngư Kiều Kiều rất vui vẻ, cô đã mong đợi ngày này ngót nghét mấy chục năm rồi.

Cố nuốt viên thuốc vào, nói:

“Tiền bối, ta đi lấy những vật phẩm cần thiết cho điểm hóa long môn, sẽ quay lại ngay lập tức.”

Vừa dứt lời, cô thả người nhảy lên, giữa không trung, cô hóa thành một con cá lớn màu đỏ dài chừng mười mét. Bốn móng vuốt trắng nõn biến thành móng Giao Long, nhìn qua vô cùng sắc bén, thoạt nhìn có phần dữ tợn.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng đang định nuốt đan dược, bỗng nhiên trông thấy Ngư Kiều Kiều biến thân như thế, suýt chút nữa thì nghẹn luôn viên đan dược trong cổ họng —— trước khi biến thân, Ngư Kiều Kiều quá đáng yêu. Giờ lại biến thành như vậy, tương phản lớn thật đấy.

Chẳng lẽ, ẩn giấu sau lưng tất cả những thứ đáng yêu đều là một chân thân vô cùng hung bạo dữ tợn ư?

Sau khi cố nuốt đan dược xuống, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt minh tưởng —— cái tên điểm hóa long môn hắn vừa nghe thấy hẳn là liên quan đến "Ngư Dược Long Môn" rồi.

Nhất định đây không phải là chuyện sung sướng gì... Ở điều kiện tiên quyết là bản thân không thể nào từ chối được, hắn chỉ còn cách cố gắng khôi phục tới trạng thái tốt nhất, xem những gì sắp nghênh đón là một cuộc khiêu chiến vậy.

…

…

Ở một bên, Bạch Tôn Giả cuối cùng lại chuyển tầm mắt về phía bờ cát.

Trên bờ cát, đám người Lang Nhất vẫn đang nằm một đống ở đó. Đợt sóng thần kia đã tiêu hao gần hết toàn bộ thể lực của bọn họ. Hơn nữa, sóng thần lần này có ẩn chứa yêu lực của Ngư Kiều Kiều, trong thời gian ngắn này, đám Lang Nhất không thể gượng dậy nổi.

Bạch Tôn Giả gọi khẽ một tiếng:

"Đậu Đậu!"

Kinh ba Đậu Đậu và tiểu hòa thượng chạy ra khỏi lều.

"Giúp ta trông chừng mấy tên này, đừng đùa chết chúng, cũng đừng để chúng chạy thoát."

Bạch Tôn Giả cười nói:

"Ta muốn giữ mấy kẻ này lại để còn đi câu con cá lớn ở đằng sau."

Nghe thấy Bạch Tôn Giả nói thế, trái tim Lang Nhất lập tức thắt lại.

"Yên tâm đi, Bạch tiền bối. Có ta ở đây, không kẻ nào có thể chạy thoát được đâu."

Đậu Đậu dứt lời, thân hình như đón gió phóng to, biến hóa ra hình thái yêu khuyển cao năm thước, yêu khí trên cơ thể không bị áp chế, trào ra bên ngoài.

Nội tâm Lang Nhất thầm than khổ —— con kinh ba này tuyệt đối là đại yêu thú có cấp bậc tứ phẩm đổ lên.

Vậy thì, không còn cơ hội chạy trốn nào rồi.

Tiểu hòa thượng ngồi xổm xuống bên cạnh Đậu Đâu, ánh mắt đầy tò mò của nó xoáy thẳng vào cô gái duy nhất trong đám Lang Nhất là Thố Nhị Thập Bát.

Tiểu hòa thượng xem xét Thố Nhị Thập Bát cả buổi trời, khiến Thố Nhị Thập Bát sợ hãi không thôi.

Đậu Đậu thấy ánh mắt tiểu hòa thượng, hỏi trêu:

"Quả Quả, muốn cô nàng này hả?"

Tiểu hòa thượng xua tay:

"Đậu Đậu tiền bối đừng nói lung tung, người xuất gia không muốn phụ nữ, ta chỉ đang tò mò thôi."

"Tò mò? Tò mò cái gì?"

Đậu Đậu hỏi bằng giọng nghi hoặc.

"Ta thấy tuy rằng vị thí chủ này mặc trang phục phụ nữ, nhìn qua thì cũng giống một cô gái. Thế nhưng, vị thí chủ này lại không có bộ phận dùng để đút sữa cho đời sau. Chẳng lẽ vị thí chủ này chính là 'cú có gai' trong truyền thuyết như trên internet đã nói ư? Vì thế nên ta mới tò mò…"

Gương mặt tiểu hòa thượng hỏi Đậu Đậu rất nghiêm túc.

Đậu Đầu nhìn ngực Thố Nhị Thập Bát, ừ, đúng là có hơi phẳng một chút.

"Nói không chừng lại là thật đấy, nè, ngươi là cú có gai đấy à?"

Đậu Đậu hỏi.

Thố Nhị Thập Bát nhắm chặt mắt, lòng đầy oán hận —— gai em gái mi, gai mười tám đời tổ tông nhà mi! Bà đây thành như thế là do công pháp tạo thành đấy, là vì công pháp đấy có biết không hả? Đây đúng là một câu chuyện đau lòng người mà.

Hơn ba phút đồng hồ sau.

Trên mặt biển xuất hiện sóng lớn lần nữa, thân thể cực lớn của Ngư Kiều Kiều rẽ sóng mà tới, cô mang theo rất nhiều tài liệu trên người.

Nếu như cô không biến về hình thể mười mét, e rằng không thể mang hết nhiều nguyên liệu vậy đâu!

"Bạch tiền bối, tất cả những nguyên liệu cần thiết để điểm hóa long môn đều ở chỗ này."

Ngư Kiều Kiều đặt đống nguyên liệu xuống, nói.

Tống Thư Hàng ở một bên nghe thấy thanh âm Ngư Kiều Kiều liền mở to mắt, kết thúc minh tưởng. Có đan dược trợ giúp, hắn đã được điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Bạch tiền bối ở bên cạnh hắn gật đầu mỉm cười:

"Hai người các ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi."

Nói xong, chân hắn đạp lên hư không, đi từng bước lên không trung. Đám bảo vật mà Ngư Kiều Kiều mang tới tựa như có linh tính, cũng tự động bay theo bước chân của Bạch Tôn Giả.

Trong lúc chúng bay về phía Bạch Tôn Giả, những bảo vật này không ngừng tổ hợp lại.

Khi đi lên tới không trung, đám tài liệu này biến thành hai con Thần Long vô cùng sống động, chúng uốn lượn bay lên, quấn quanh lấy nhau, biến thành một cánh cửa.

Chương 354: Xin chào, mở cửa nhận hàng chuyển phát nhanh đi này!

Hai con Thần Long quấn quanh nhau tạo thành một cánh cửa, lơ lửng giữa hư không. Hai con Thần Long trông rất sống động, điều không hoàn hảo duy nhất chính là đôi mắt của bọn nó trống rỗng, không có thần thái gì.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy loại thủ đoạn thế này, hắn quan sát cực kỳ chăm chú. Tuy rằng hắn biết rõ Bạch Tôn Giả rất mạnh, nhưng ít khi nào Bạch Tôn Giả thi triển thủ đoạn chính thức của mình trước mặt hắn. Vì thế, mỗi lần Bạch Tôn Giả thể hiện chút thực lực thì đều làm cho Tống Thư Hàng cực kỳ khiếp sợ —— mấy thủ đoạn kiểu đạp hư không đi từng bước lên cao, hay đám nguyên liệu tự động hóa thành Thần Long đều ngầu chết đi được! Nếu dùng để cua gái thì chắc là cua em nào đổ em ấy luôn ấy nhỉ?

Trong không trung, Bạch Tôn Giả duỗi ngón tay, chạm nhẹ vào cánh cửa song long kia.

Tống Thư Hàng cảm giác được loáng thoáng rằng ngón tay của Bạch Tôn Giả ẩn chứa sức mạnh của thực tại ảo, giống như cái sa mạc nóng bỏng và thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng kia vậy, Chẳng qua sức mạnh của thực tại ảo đã bị Bạch Tôn Giả nén lại dồn vào ngón tay, ngưng tụ mà không bộc phát.

Ngón tay Bạch Tôn Giả chạm vào cánh cửa!

Sau một chốc, ánh mắt hai con Thần Long trên cánh cửa sáng lên. Lần chạm nhẹ này của Bạch Tôn Giả giống hệt như điểm nhãn cho rồng. Chỉ trong nháy mắt, mà hai con Thần Long dường như sắp sống lại!

Lúc này, thân hình dài mười mét của Ngư Kiều Kiều bắt đầu thu nhỏ lại, mãi đến khi hình thể còn chừng hơn hai mét thì ngừng lại, đây chính là kích thước thật sự của hình thể này của cô! Lúc trùng kích vào điểm hóa long môn, buộc phải lộ ra trạng thái hình thể thật sự để đạt hiệu quả cao nhất.

“Sắp bắt đầu rồi.”

Ngư Kiều Kiều thì thào tự nói.

Giờ khắc này, dưới ảnh hưởng của giọt tinh huyết bản mệnh kia, Tống Thư Hàng lại có thể cảm ứng được loáng thoáng tâm trạng hồi hộp của Ngư Kiều Kiều. Hắn thấy trái tim mình đập cùng một nhịp với Ngư Kiều Kiều, thình thịch thình thịch nôn nao căng thẳng nhưng vẫn mạnh mẽ.

Trên bầu trời, Bạch Tôn Giả lên tiếng:

“Thư Hàng, ngươi đứng yên tại chỗ không được cử động, đừng quấy rầy Ngư Kiều Kiều trùng kích long môn. Ngươi chỉ cần đứng ở đó, thông qua tinh huyết bản mệnh kia cũng đủ để thể nghiệm cảm giác trùng kích long môn của Ngư Kiều Kiều rồi.”

“Vâng, ta hiểu rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu —— không cần hắn và Ngư Kiều Kiều cùng tham gia trùng kích long môn, điều này khiến hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ngư Kiều Kiều, chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Tôn Giả hỏi lại, trong lúc nói chuyện, ngón tay đang điểm trên cánh cửa nhẹ nhàng co lại.

Ngay sau đó, đôi song long bắt đầu phun ra một luồng linh lực cực kỳ tinh khiết, mặc dù chúng khá mỏng manh, nhưng chỉ trong nháy mắt, khi vừa rời khỏi long môn, chúng tạo thành thác nước cực kỳ khổng lồ!

Nước trong thác bắt đầu đổ ập xuống Ngư Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng mở mắt thật to, thác nước này nhỏ hơn tưởng tượng của hắn nhiều. Thậm chí, dòng thác này còn nhỏ hơn con thác lúc hắn hóa thân thành con cá vàng nhỏ bên trong ảo ảnh chân thật của Bạch tiền bối nữa.

Nếu uy lực của thác nước này cũng chỉ có bấy nhiêu đó, với thực lực tam phẩm đỉnh phong của Ngư Kiều Kiều, lại thêm huyết mạch giao long, phỏng chừng chuyện bơi ngược dòng nước nhảy vào long môn cũng chẳng khó lắm đâu nhỉ?

Cho nên... Lẽ nào trong thác nước đó có ẩn giấu huyền cơ nào khác à? Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu suy đoán trong âm thầm.

...

...

Đương lúc suy nghĩ, Thư Hàng thấy bốn chân Ngư Kiều Kiều chống trên mặt đất. Cô không chớp lấy thời cơ thác nước chưa kịp đổ xuống để bay lên trời mà lại chờ trên mặt đất, chuẩn bị nghênh đón dòng thác đổ xuống.

Trong chớp mắt.

Tiếng ào ào vang lên thật lớn... dòng thác ập xuống người Ngư Kiều Kiều, bao phủ phạm vị mấy chục mét chung quanh cô.

Nhưng điều thần kỳ chính là ngoại trừ dòng nước đổ ập trên người Ngư Kiều Kiều ra, khi dòng nước còn lại tiếp xúc với mặt đất, Tống Thư Hàng, Đậu Đậu, tiểu hòa thượng thì đều biến thành sương mù rồi tan biến chỉ trong phút chốc.

Duy chỉ có thân thể Ngư Kiều Kiều là nhận lấy áp lực cực lớn, thân thể bị lực ép của nước đè xuống dưới, bốn móng vuốt đã cắm sâu vào mặt đất.

Rắng rắc, răng rắc~

Thậm chí, Tống Thư Hàng còn nghe thấy tiếng xương cốt trong cơ thể Ngư Kiều Kiều kêu răng rắc.

“Áp lực của thác nước lớn tới như vậy sao?”

Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc trong lòng... lúc suy nghĩ ấy vừa lóe lên trong đầu hắn, giọt tinh huyết bản mệnh trong cơ thể hắn bắt đầu truyền tải hết thảy cảm giác của Ngư Kiều Kiều vào người Tống Thư Hàng.

Trong phút chốc, Tống Thư Hàng cảm thấy giống như trên lưng mình mang theo vật nặng vài chục tấn, chúng đang đè ép lấy hắn, cả người hắn bị ép đến mức gục xuống.

Nhưng trên thực tế, thân thể Tống Thư Hàng không chịu bất kỳ một tia áp lực nào cả. Đây chỉ là trạng thái cộng hưởng giữa hắn và Ngư Kiều Kiều mà thôi, sau khi cảm nhận được áp lực kia, thân thể lựa chọn việc ngã sấp mặt theo bản năng.

“Thật đáng sợ, rõ ràng chỉ là nước trong thác, thế nhưng mà mỗi một giọt nước lại chẳng khác nào hạt sắt, vô cùng nặng nề, rơi xuống người giống như có vô số nắm đấm đập tới. Thác nước này cứ đổ xuống như thế, khiến cho Ngư Kiều Kiều phải đau đớn chèo chống.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Hèn gì Ngư Kiều Kiều không nhân cơ hội dòng nước chưa rơi xuống để bay lên, nếu không kịp thích ứng với sức nặng của dòng nước trong thác, lúc vừa bay lên trời thì đã bị dòng nước này đè xuống, hậu quả lại càng thảm hơn.

...

...

Sau khoảng chừng năm giây, dường như Ngư Kiều Kiều đã thích ứng dần với sức nặng của thác nước, cô bắt đầu cử động tứ chi, thân thể vươn lên dòng nước, chậm rãi nhưng cực kỳ kiên định.

Yêu khí trong cơ thể Ngư Kiều Kiều bộc phát, bảo vệ thân thể cô.

Qua một khắc chịu đựng đau khổ, Ngư Kiều Kiều phát ra tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc "GRÀO~", cô phóng thẳng lên trời, chống lại thác nước, đi lên từng chút một.

“Vậy mới được chứ!”

Ở đằng sau, Tống Thư Hàng nằm rạp dưới đất, tán thưởng từ tận đáy lòng.

Hắn cũng gắng gượng chống đỡ cảm giác bị vật mấy tấn chèn ép mình, bò dậy từ từ rồi ngồi xuống, nhìn tình cảnh Ngư Kiều Kiều vượt qua thác nước long môn không chớp mắt.

Thấy Ngư Kiều Kiều lội ngược dòng, thông qua cảm giác cộng hưởng, Tống Thư Hàng cảm ứng được trải nghiệm lúc Ngư Kiều Kiều phá vỡ thế nước là như thế nào một cách rõ ràng.

Trải nghiệm này cực kỳ quý giá, đến khi bản thân Tống Thư Hàng chuyển đổi chúng thành kinh nghiệm của bản thân, để khi hắn trùng kích vào bình cảnh cảnh giới Dược Long Môn cuối cùng của nhất phẩm thì có thể nắm chắc thêm vài phần.

“Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, Ngư Kiều Kiều cứ lội ngược dòng như thế, chỉ cần có thể lực đầy đủ thì có thể vượt qua long môn này thuận lợi, hóa thân thành bán nhân ngư đúng không?”

Tống Thư Hàng tự hỏi trong lòng.

Nhưng hắn vừa nghĩ đến khả năng đó, dòng thác nước lại biến đổi bất thình lình.

Từng đám từng đám lôi cầu bắt đầu nổ tung giữa thác nước, đập vào người Ngư Kiều Kiều. Đám lôi cầu kia xuất hiện quá đột ngột, khiến cho Ngư Kiều Kiều không thể phòng bị.

Kiếp lôi thủy hệ, đây chính là Lôi của thiên kiếp. điểm hóa long môn không chỉ là cơ duyên, mà còn là thiên kiếp để những yêu ngư tấn chức cảnh giới tứ phẩm!

Kiếp lôi bá đạo đến cùng cực, lúc chúng nổ trên người Ngư Kiều Kiều, trực tiếp khiến cho thân thể của cô be bét máu thịt.

Lớp vảy cá dày đặc bên ngoài cơ thể Ngư Kiều Kiều có lực phòng thủ kinh người, nhưng lớp vảy cá này lại giống như một miếng vải mỏng khi đứng trước mặt kiếp lôi, chúng bị xé toạt dễ dàng, ngay cả lớp máu thịt bên dưới cũng bị cháy xém dưới uy lực vụ nổ từ những lôi cầu kia.

Cùng lúc đó, dòng nước nặng nề của long môn đổ ập xuống, đang vô tình kéo toạt hết thảy những vảy cá và máu thịt trên người Ngư Kiều Kiều. Máu tươi của Ngư Kiều Kiều đã nhuộm đỏ cả thác nước!

Cảm giác đau đớn vì da tróc thịt bong này, cùng với sự tra tấn khi dòng nước ập qua máu thịt cũng được truyền tải đầy đủ lên người Tống Thư Hàng.

“Shhh.”

Tống Thư Hàng hít một ngụm khí lạnh... Thực con mẹ nó đau quá đi!

Dưới thác nước, Ngư Kiều Kiều lại phát ra thêm một tiếng ngâm nữa, dù cho máu tươi đã nhuộm đỏ thác nước, cô cũng không lùi lại nửa bước —— dưới dòng thác long môn, dù chỉ lùi một bước thôi thì cũng sẽ bị dòng nước cực mạnh đánh rớt xuống dưới.

Không tiến thì lùi, lùi một bước chính là thất bại!

Ngư Kiều Kiều cắn răng, nếu như không thể lùi, vậy thì chỉ có một chữ, xông!

Xông lên, xông lên, xông lên!

Lúc này, cô kích hoạt năng lực thiên phú của mình. Bên dưới lớp vảy cả bị bào mòn, bắt đầu hình thành một lớp vảy cá mới...

Đây chính là một loại năng lực tương tự như lột da, khi bản thân bị thương nghiêm trọng, có thể dùng lớp da bị thương đó tạo thành lớp phòng ngự, sau đó lột xác hết thảy lớp này đi. Chẳng qua là khi sử dụng năng lực thiên phú này thì sẽ phải gánh chịu cảm giác đau đớn đến mức không thể hình dung được. Giống như dùng đao cạo từng tầng thịt, chẳng khác nào hình phạt lột da.

“GRÀO~~”

Ngư Kiều Kiều ngâm lên lần nữa —— tiếng rồng ngâm lần này của cô không còn khí thế vang dội như ban đầu, mà bởi vì cô thật sự quá đau đớn, đành kêu lên những tiếng đầy thảm thiết.

Ánh mắt của cô luôn dán chặt lấy phía trên thác nước... Nơi đó, vẫn còn rất nhiều quả cầu lôi điện lớn hơn, mạnh hơn đang chờ cô!

...

...

Dưới thác nước, sắc mặt Tống Thư hàng đã trắng bệch. Thông qua sự cộng hưởng của giọt tinh huyết bản mệnh, lực công kích của thác nước long môn, sự đau đớn đến từ quả quả cầu kiếp lôi nổ trên thân thể, da thịt bị dòng nước mài mòn, trải nghiệm cực hình khi bị lột da đều được khắc ghi chân thực lên cơ thể Tống Thư Hàng.

Đây hoàn toàn không phải là cá vượt long môn, rõ ràng là bách khoa toàn thư một trăm lẻ tám hình phạt tàn khốc mà.

Trong cơn đau nhức kịch liệt, thậm chí Tống Thư Hàng còn không phát hiện —— tại năm khiết huyệt trong cơ thể của hắn, khí huyết chi lực từ tâm khiếu, nhãn khiếu, tị khiếu, nhĩ khiếu, khẩu khiếu đang hội tụ lại cùng một chỗ, hình thành một long môn cỡ nhỏ.

Ở bên ngoài, giác quan của Tống Thư Hàng cũng đang cảm nhận trải nghiệm cá vượt long môn từ trải nghiệm cá vượt long môn của Ngư Kiều Kiều.

Trong cơ thể, thân thể của hắn bắt đầu lẳng lặng trùng kích vào bình cảnh cuối trong trong cảnh giới nhất phẩm, Dược Long Môn!

Ở bên trong Hoa Hạ.

Một con chim bạch hạc mọc ra ba cặp cánh dài, vuốt cầm một cái điện thoại di động, trên màn hình hiển thị bản đồ hướng dẫn. Một móng khác cầm túi càn khôn.

“Đúng là chỗ này rồi, địa chỉ động phủ hiện nay của Lệ Chi Tiên Tử mà Hoàng Sơn đạo hữu đã đưa.”

Chim bách hạc có ba cặp cánh đáp xuống, đậu trước một động phủ bị che bởi gốc cây.

Mắt thường của người phàm không thể nào thấy được, chỉ có tu sĩ mới tìm được đến đây.

Sau khi bạch hạc đáp xuống, hóa thành hình thái thiên sứ, chính là Bạch Hạc Chân Quân đang có nhiệm vụ giao bưu kiện cho Bạch tiền bối.

Lúc Bạch Hạc Chân Quân đi đến cửa động phủ, bắt đầu làm theo cách mà Hoàng Sơn Chân Quân đã dạy, gõ cửa theo một tiết tấu phức tạp.

Sau một lát, thanh âm dễ nghe của Lệ Chi Tiên Tử truyền ra:

“Là vị đạo hữu nào thế?”

“Lệ Chi Tiên Tử phải không? Ta là Bạch Hạc, bạn cũ của Hoàng Sơn Chân Quân đây. Mở cửa đi, ta đến giao hàng chuyển phát nhanh cho cô đây!”

Bạch Hạc Chân Quân kêu lên...

Chương 355: Khoảng cách một bước!

“Hàng chuyển phát nhanh?”

Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy nghi hoặc không thôi, gần đây cô đâu có đặt mua pháp bảo hay bất kỳ vật phẩm gì trên các trang mua bán tu chân đâu? Mà những vật phẩm cô mua ở thế tục đều được đưa tới một trấn nhỏ cách đây trăm dặm, nơi đó có người chuyên môn nhận đồ chuyển phát nhanh thay cô.

Tuy rất nghi hoặc nhưng Lệ Chi Tiên Tử vẫn đi ra ngoài nhận hàng chuyển phát.

Sau khi mở cánh cửa động phủ ra, Lệ Chi Tiên Tử lập tức nhìn thấy một nam thiên sứ có khuôn mặt tỏa ra thánh quang, sau lưng mọc ba cặp cánh.

Suýt chút nữa thì cô ngứa tay tung một phát chưởng tâm lôi lên trên mặt Bạch Hạc Chân Quân rồi —— Quan hệ giữa Lệ Chi Tiên Tử và thế lực thần linh bản địa của phương Tây khá căng thẳng, hai bên chủ yếu chỉ dựa vào nắm đấm để trao đổi với nhau.

“Chắc cô chính là Lệ Chi Tiên Tử đúng không, đây là quà mà Bạch tiền bối nhờ ta giao cho cô, mời nhận lấy.”

Bạch Hạc Chân Quân lấy một hộp gỗ dài được chế tác tinh xảo ra, bên trên có vài nét bút ghi tên “Lệ Chi Tiên Tử”.

“Bạch tiền bối?”

Lệ Chi Tiên Tử giơ tay nhận lấy cái hộp gỗ, vẻ nghi hoặc trên mặt càng rõ ràng hơn. Nếu nhắc tới Bạch tiền bối, cô chỉ có thể nghĩ tới duy nhất một vị là Bạch Tôn Giả, người có thể làm gương mặt đại diện, gỡ điểm nhan sắc cho toàn bộ nhóm Cửu Châu Số 1.

Nhưng tại sao tự nhiên Bạch Tôn Giả lại tặng quà cho cô chứ?

“Ngoài ra Bạch tiền bối còn nói rằng mỗi hộp gỗ đều bị ngài thiết lập phong ấn cả rồi, phải năm ngày sau mới có thể mở ra được. À không, hiện tại là bốn ngày sau mới có thể mở ra! Đợi bốn ngày nữa phong ấn mở ra, bên trong có chứa siêu cấp đại kinh hỉ luôn đó!”

Bạch Hạc Chân Quân giới thiệu nói.

Lệ Chi Tiên Tử mở to hai mắt:

“Phong ấn, bốn ngày sau mở mới ra? Siêu cấp đại kinh hỉ?”

“Đúng, là đại kinh hỉ luôn!”

Bạch Hạc Chân Quân mỉm cười.

“Lệ Chi Tiên Tử này, bây giờ ta phải đi trước để giao quà cho các vị đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1 tiếp đây. Tạm biệt nhé!”

Trong lúc nói chuyện, hắn liếc nhìn túi càn khôn trên tay, bên trong vẫn còn một đống quà tặng chưa gửi đi.

Chủ yếu do nơi ở của các đạo hữu trong nhóm ‘Cửu Châu số 1’phân bố lung tung hết cả, thậm chí có rất nhiều đạo hữu sống ở bên trong một số động thiên và bí cảnh độc lập, có muốn giao nhanh cũng khó —— Đầu năm nay làm nhân viên chuyển phát nhanh cũng không dễ dàng gì.

“Còn giao cho các đạo hữu khác nữa ư?”

Lệ Chi Tiên Tử nghiêng đầu hỏi dò:

“Chẳng lẽ Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị lễ vật cho rất nhiều đạo hữu ở trong nhóm à?”

“Đúng đó, rất nhiều đạo hữu trong nhóm đều có một phần. Ta cũng có một phần đây này, thật là hạnh phúc chết mất.”

Bạch Hạc Chân Quân vừa nói vừa chỉ vào hộp quà giắt sau thắt lưng của mình với vẻ mặt thỏa mãn.

Lệ Chi Tiên Tử nhìn hộp quà bên hông của Bạch Hạc Chân Quân, khẽ gật đầu —— xem ra Bạch tiền bối vừa xuất quan cho nên cho mấy đạo hữu quen thân trong nhóm chút phúc lợi đây mà.

Loại chuyện lão tiền bối xuất quan ra, sau đó tặng quà cho tiểu đạo hữu nhỏ tuổi, trước đây cũng từng có. Giống như mấy người lớn bình thường cũng hay cho con cháu trong nhà tiền lì xì mừng tuổi vào ngày lễ tết vậy.

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân mới chắp tay với Lệ Chi Tiên Tử:

“Không nói nhiều nữa, ta còn phải giao rất nhiều quà. Lệ Chi

Tiên Tử, chúng ta từ biệt tại đây vậy!”

“Bạch Hạc Chân Quân đi đường suôn sẻ nhé!”

Lệ Chi Tiên Tử cũng chắp tay hành lễ, đưa mắt nhìn Bạch Hạc Chân Quân bay đi xa dần.

...

Đợi sau khi bóng dáng Bạch Hạc Chân Quân biến mất ở phía chân trời, Lệ Chi Tiên Tử mới lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, sau khi trải qua hai ngày spam đủ kiểu meme của Bạch tiền bối xong, cuối cùng các đạo hữu trong nhóm đã không còn phát rồ như lúc trước nữa.

Nhưng các meme của Bạch tiền bối vẫn xuất hiện trong lúc cả nhóm nói chuyện phiếm với tần suất cao nhất.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Lại nói, có phải ‘cuộc đua Phi kiếm’ lần này sắp bắt đầu không? ? [meme Bạch tiền bối mỉm cười]”

Ảnh đại diện của Bắc Hà là [meme Bạch tiền bối khinh bỉ]

Để cái ảnh đại diện này rồi, lúc hắn nói chuyện phiếm với Đồng Quái Tiên Sư thì sẽ thú vị lắm —— điều đáng tiếc chính là cái tên Đồng Quái kia cũng dùng ảnh đại diện y hệt như hắn. Lúc hai người nói chuyện với nhau, luôn cảm thấy đối phương đang ‘khinh bỉ’ mình, trò chuyện một lúc kiểu gì cũng sẽ có mùi thuốc súng bốc lên. Hận không thể bắt đầu trận PK người thật trên đỉnh Tử Cấm thành sớm hơn.

Nói thêm một chút, hình như Đồng Quái Tiên Sư đang làm bà mối, muốn làm mai cho thuộc hạ Tàng Thiên Câu Chu Ly dưới trướng Hoàng Sơn Chân Quân. Tuy nói mai mối và xem bói là hai nghề hoàn toàn khác nhau, nhưng từ xưa tới nay hai nghề này vẫn khá hợp với nhau... Nhưng cái tên xem bói hàng rởm chuyên tính quẻ ngược này luôn khiến người ta có cảm giác không đáng tin! Liệu vụ mai mối này có bị banh chành không đây?

Trong lúc suy nghĩ, Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng trả lời:

“Lần này có đạo hữu nào trong nhóm muốn tham gia cuộc đua phi kiếm chơi không?"

Trong nhóm có đủ các đạo hữu tứ phẩm, ngũ phẩm, lục phẩm, mấy lần trước đều có đạo hữu tham gia ba trình độ của cuộc thi phi kiếm này.

Ừ, tuy gọi là cuộc đua phi kiếm, nhưng thật ra không quy định giới hạn ngươi cưỡi vũ khí gì hết.

Ngự đao cũng được, ngự côn cũng chẳng sao, cho dù ngươi sử dụng một cái chùy đồng cũng không ai nói gì.

Chỉ cần ngươi bay đủ nhanh, dùng pháp môn "Ngự kiếm phi hành" là có thể tham gia dự thi rồi.

Tuyết Lang động chủ:

"Chắc là sẽ có rất nhiều đạo hữu tham gia đấy, nhưng gần đây công việc của ta khá bận rộn, có thể sẽ không đến tham gia được."

Lệ Chi Tiên Tử kéo lên xem nhật ký chat xong thì mới lên tiếng:

"Ta muốn tham gia, lần này ta có thể tham gia cuộc thi độn kiếm của lục phẩm rồi. Đúng lúc có thể so thử tốc độ với các vị tiền bối!"

"Cuộc thi độn kiếm của lục phẩm sao?"

Bắc Hà Tán Nhân trừng mắt kinh ngạc:

"Lệ Chi Tiên Tử, cô tấn thăng lên lục phẩm từ lúc nào vậy? [meme Bạch tiền bối kinh ngạc]"

Sao lại cẳng có phong thanh gì thế này, đến cả thiên kiếp cũng không có, tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm cái một như vậy là sao? Rõ ràng lần trước cảnh giới tu vi của Lệ Chi Tiên Tử cũng chỉ xêm xêm với hắn thôi mà.

Lệ Chi Tiên Tử đáp:

"Không phải lần trước khi ta đến phương Tây ta đã giết chết một tên thần linh bản địa sao, sau đó ta có chút cảm ngộ ở trong không gian đặc thù của hắn, nên hoàn thành tấn cấp ở đó luôn. Cho nên ta mới ở lại bên ngoài khá lâu, sau khi trở về ta thường xuyên bế quan là để ổn định cảnh giới của mình đấy. [Meme Bạch tiền bối ngượng ngùng]"

Bắc Hà Tán Nhân: "..."

"Đúng rồi, suýt nữa là quên mất, lần này ta online lên nhóm là muốn nói một chuyện khác nữa.”

Lệ Chi Tiên Tử chụp bức ảnh hộp quà Bạch tiền bối tặng rồi gửi vào khung chat nhóm.

“Vừa nhận được quà tặng của Bạch tiền bối, do Bạch Hạc đạo hữu đưa tới này, món quà này rất thần bí, hiện tại vẫn chưa mở được, phải đến bốn ngày sau mới được mở. Bạch Tôn Giả nói lúc đó sẽ có kinh hỉ, không biết món quà này là gì nữa? Trong nhóm đã có vị đạo hữu nào nhận được quà chưa?”

Lệ Chi Tiên Tử dò hỏi.

Tuyết Lang động chủ nói:

“Thì ra Lệ Chi Tiên Tử cũng nhận được món quà này à, ta cũng nhận được quà của Bạch tiền bối này.”

Lạc Trần Chân Quân:

“Đã nhận được quà… Cũng là bốn ngày nữa mới mở được.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Như trên.”

Thông Huyền đại sư: [icon giơ ngón cái]

Hơn nữa số người nhận được quà cũng đang tăng lên không ngừng.

“Nhiều người nhận được quà như vậy ư?”

Lệ Chi Tiên Tử yên tâm mỉm cười, xem ra món quà mang tới kinh hỉ mà Bạch Tôn Giả gửi cho mọi người không có vấn đề gì hết.

……

Mà ở một nơi khác, một hòn đảo đơn độc trên biển Đông.

Ngư Kiều Kiều phát ra một tiếng thét dài cực kỳ thê lương, lúc này trên người cô đã có hàng chục vết thương sâu tận xương, máu tươi tuôn ra như suối.

Mà lúc này cô chỉ cách long môn này vẻn vẹn một mét nữa thôi!

Chỉ còn khoảng cách một bước này nữa, chỉ cần vượt qua nó thì cô sẽ lập tức vượt qua long môn, biến hóa thành hình thái bán nhân ngư!

Chương 356: Mỹ ngư nhân.

Dưới “điểm hóa long môn”, Tống Thư Hàng làm người đứng xem căng thẳng cực kì. Theo kinh nghiệm của hắn thì thời điểm sắp sửa thành công thường là thời điểm gian nan và nguy hiểm nhất. Trong phim đều thế còn gì, bất kể là tiểu thuyết, TV, phim ảnh hay trò chơi thì lúc nào bước cuối cũng là bước gian nguy nhất.

Nói không chừng khi Ngư Kiều Kiều sắp bước vào long môn thì hai con thần long hóa thành long môn kia sẽ đột ngột ra tay với cô ấy. Thậm chí có thể là trong long môn sẽ xuất hiện thiên kiếp đáng sợ gì đó đột nhiên tấn công, đánh bay Ngư Kiều Kiều từ cửa về thẳng điểm xuất phát cũng nên.

“Cố gắng lên, nhất định phải cố gắng lên đấy!”

Tống Thư Hàng căng thẳng vô cùng mà lại không dám lên tiếng, chỉ sợ quấy rầy tới Ngư Kiều Kiều. Vạn nhất Ngư Kiều Kiều bị đánh về điểm xuất phát thì phải làm lại từ đầu đấy. Nếu thế thì lúc trước hắn cộng hưởng cảm quan chịu bao nhiêu là đau khổ chẳng phải là uổng công hết hay sao?

Dưới long môn, Ngư Kiều Kiều lại phát ra tiếng rồng ngâm, sau đó cô vung vuốt phải, hung hăng vồ tới cánh cửa! Đồng thời, tia sức mạnh cuối cùng của cô trào ra khỏi thân thể, thúc giục cơ thể khổng lồ lao vào long môn như một mũi tên rời cung!

Sóng văng tung tóe.

Thành công chưa? Ngư Kiều Kiều vượt long môn thành công!

Tống Thư Hàng bên dưới trừng to mắt nhìn về phía long môn, vẫn không dám hó hé mảy may.

Khoảng ba giây sau, thác nước phun ta từ long môn bỗng dừng lại! Ngay sau đó tiếng rèn rẹt của dòng điện vang lên, trên người hai con thần long bên long môn bùng nổ ánh điện lóa mắt.

Một lát sau, thân mình chúng nó từ đầu trở xuống bắt đầu biến thành nham thạch như trúng pháp thuật hóa đá. Trong quá trình hóa đá ấy, toàn bộ năng nguyên trên người chúng rót cả vào trong cánh cửa, đổ vào cơ thể Ngư Kiều Kiều ở một phía khác bên trong long môn.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra “điểm hóa long môn” đã thành công rồi!

Trong hư không, Bạch Tôn Giả mỉm cười, sau đó hắn vươn tay vỗ nhẹ lên long môn hóa đá. long môn hóa thành mảnh nhỏ rơi xuống từ không trung.

Thế nhưng đằng sau long môn, lại không thấy Ngư Kiều Kiều đâu cả.

“Ủa? Bạch tiền bối, Ngư Kiều Kiều đâu mất rồi?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Đừng nóng ruột.”

Bạch Tôn Giả dứt lời bèn búng ngón tay kêu vang.

Sau đó, lấy Tôn Giả làm trung tâm, một phiến sa mạc mênh môn trải dài, bao phủ cả Tống Thư Hàng vào bên trong nó.

Là năng lực thực tại ảo!

…

…

Sau khi tiến vào sa mạc quen thuộc, Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía để tìm kiếm bóng dáng của Ngư Kiều Kiều.

“Ở đó kìa, thấy chưa?”

Bạch Tôn Giả chỉ về một hướng bên trong sa mạc.

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nhìn về phía ấy.

Sau đó hắn thấy một bóng hình duyên dáng.

Bóng hình ấy có một đôi chân ngọc trắng nõn nà, tuy rằng không dài bằng chân của Vũ Nhu Tử, thế nhưng đôi chân trắng như ngọc trai này lại hoàn mỹ theo một cách khác. Nhìn lên trên nữa, hắn thấy một chiếc váy ngắn do vảy cá tạo thành, che kín tất cả những nơi cần che trên cơ thể cô.

Nhìn đến đây, Tống Thư Hàng đã hơi hơi không nỡ đưa mắt lên nữa.

Sau khi yêu ngư vượt qua “Điểm hóa long môn” thì sẽ biến hóa thành hình thái bán nhân ngư. Mỗi khi nhắc đến hình thái bán nhân ngư thì mọi người sẽ nghĩ ngay đến những nàng tiên cá xinh đẹp trong truyền thuyết đúng không? Chính là mấy cô nàng xinh đẹp tuyệt trần mà có đuôi cá đủ màu sắc ấy…

Thế nhưng hôm nay Ngư Kiều Kiều lại biến hóa ra đôi chân ngọc ngà mỹ miều thế này… nửa người trên của cô nàng hóa thành cái gì thì không cần đoán cũng đã biết rồi.

Ánh mắt Tống Thư Hàng dời lên trên thêm một tí nữa, quả nhiên, nửa người trên của Ngư Kiều Kiều là thân cá màu hồng phấn mà khi thu nhỏ trông rõ là đáng yêu.

Hai bên thân cá còn mọc ra một cặp móng vuốt sắc bén.

Nếu chỉ quan sát nửa phần dưới của Ngư Kiều Kiều bây giờ thì đúng là rất đẹp. Nửa người trên cũng khá đáng yêu, nhưng nếu kết hợp cả hai cùng một chỗ thì... đúng là hình hài có khả năng gây hiệu ứng kích thích thị giác cực mạnh.

Thì ra... chưa chắc hình thái bán nhân ngư thì sẽ giống với mỹ nhân ngư, mà rất có thể là mỹ ngư nhân đó. Thậm chí nếu dựa vào tỷ lệ cơ thể thế này, phỏng chừng sẽ xuất hiện hình dạng nửa trái là cá, nửa phải là người luôn chăng?

Tống Thư Hàng nhìn Ngư Kiều Kiều với vẻ đầy lo âu, sau khi tiến hóa, hình thái của Ngư Kiều Kiều không giống với tưởng tượng của cô, liệu cô có bị thất vọng không nhỉ?

…

…

Dường như Ngư Kiều Kiều bị đả kích một chút, lúc này cô đang duỗi móng vuốt, nhìn nhìn, sau đó cô nỗ lực khom người, lại nhìn về phía hai chân của mình:

...

Không đúng, hình dạng này khác hoàn toàn với những gì cô đã tưởng tượng về bán nhân ngư.

Trong lúc suy nghĩ, cô nghe thấy tiếng bước chân sau lưng mình, vừa xoay người thì thấy thân ảnh của Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, ta đã điểm hóa long môn thành công chưa? Hay là thất bại rồi?”

Ngư Kiều Kiều hỏi bằng giọng ngờ vực.

“Ngươi đã thành công rồi, hình dạng bây giờ của ngươi chính là hình thái bán nhân ngư không thể sai được.”

Bạch Tôn Giả khẳng định:

“Nếu như hình thái này không giống với hình thái trong tưởng tượng của ngươi thì cũng không cần lo lắng. Chỉ cần ngươi tấn thăng lên tới ngũ phẩm, ngưng tụ yêu đan thì có thể hóa hình nguyên vẹn rồi.”

“Ồ, thì ra ta đã thành công rồi à? Hê hê, làm ta sợ hết hồn!”

Ngư Kiều Kiều cười hặc hặc, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Tiếp đó, cô thử dùng hai chân đi hai bước trong sa mạc. Kiểu dùng hai chân di chuyển, không phải di chuyển bằng bốn móng vuốt này khiến cô cực kỳ sung sướng.

Sau khi đi được hai bước, Ngư Kiều Kiều vui vẻ vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Tống Thư Hàng, tới đây mau. Không phải ngươi đã nói sẽ chụp một tấm hình với ta à? Chi bằng chúng ta chụp một bức ảnh trong sa mạc này đi!”

Thấy bộ dạng Ngư Kiều Kiều không hề bị đả kích vì ngoại hình của mình, Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng... dù sao thì Ngư Kiều Kiều cũng không phải nhân loại, có lẽ thẩm mỹ quan của cô ấy khác với con người. Có khi theo như cô ấy thấy thì bộ dạng của cô ấy bây giờ là xinh đẹp như hoa thì sao?

“Được!”

Tống Thư Hàng móc điện thoại di động của mình ra, mặc dù không có tín hiệu nhưng không ảnh hưởng đến việc chụp ảnh —— hắn cũng thấy may mắn khi bản thân biết cái tiểu pháp thuật nạp điện thuật.

Nhờ loại tiểu pháp thuật này, điện thoại di động của hắn mới có thể duy trì hoạt động trong vài ngày không bị sập nguồn.

Thế nhưng, lúc Tống Thư Hàng cầm điện thoại tiến về phía trước hai bước thì bỗng dưng cứng đờ người. Bởi vì trong quá trình chạy trốn, đột nhiên hắn phát hiện lực khí huyết trong ngũ đại khiếu huyệt đang vận chuyển như điên, cuối cùng lao mạnh xuống phần bụng dưới.

Thậm chí linh quỷ trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng vận chuyển hết lượng lực khí huyết dự trữ vào trong tâm khiếu của Thư Hàng, sau đó đi vào bụng dưới thông qua tâm khiếu.

Loại cảm giác này giống như trong mùa đông vừa lạnh vừa khát, lại được uống một phần canh nóng, ấm áp lan đến tận trong lòng.

Tống Thư Hàng duy trì tư thế cứng ngắc, không nhúc nhích, hắn nhìn qua Bạch tiền bối, kêu lên:

“Bạch tiền bối, ta cảm giác trạng thái hiện tại của mình khá kỳ lạ.”

“Yên tâm đi, không có gì kỳ lạ hết.”

Bạch Tôn Giả xoay người, cười nói:

“Chúng mừng ngươi vượt qua bình cảnh Dược Long Môn... Qua một thời gian nữa, ta có thể gọi ngươi là Chân Sư nhị phẩm Tống Thư Hàng rồi.”

Chương 357: Nút tạm dừng ở đâu thế?

Sau khi nghe những lời Bạch Tôn Giả nói, biết được không phải thân thể của mình có dị trạng gì rồi, Tống Thư Hàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đồng thời trong lòng hắn xuất hiện cảm giác không chân thực.

Cảnh giới Chân Sư nhị phẩm? Mình sắp tiến vào cảnh giới nhị phẩm rồi ư?

Khí huyết chi lực của ngũ đại khiếu huyệt trong cơ thể mình đã nối liền thành một thể, mở ra đan điền, hóa thành chân khí, chính là Chân Sư nhị phẩm —— Tu vi của kẻ địch đầu tiên trong trí nhớ của Tống Thư Hàng là "Đàn chủ" cũng có cấp bậc Chân Sư nhị phẩm.

Thư Hàng vẫn còn nhớ rất rõ ràng, khi đó cho dù bản thân đàn chủ đã trúng kịch độc của Dược Sư tiền bối, nhưng khi hòa thượng tây, người đạt đến cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm, đối mặt với đàn chủ cũng không thể nào kháng đỡ được. Đàn chủ chỉ vung ra một chưởng nhẹ nhàng, trên chưởng ngưng tụ chân khí là đã có thể đánh vỡ toàn bộ lớp phòng ngự của Hòa thượng Tây, khiến Hòa thượng Tây phải bỏ chạy thục mạng ở trong xe.

Mặc dù Tống Thư Hàng có phù bảo mà Thất Sinh Phù tiền bối tặng ở trong tay, nhưng hắn vẫn phải dùng đến hai tờ kiếm Phù và phá tà phù mới có thể giải quyết được đàn chủ. Giữa tu sĩ Nhất phẩm và Nhị phẩm có sự khác biệt rất rõ ràng!

Vậy mà hôm nay hắn cũng đã bước vào cảnh giới Nhị phẩm rồi ư?

Trong lúc suy tư, khí huyết chi lực của ngũ đại khiếu huyệt trong cơ thể Tống Thư Hàng rót vào bụng cuồn cuộn không ngừng, dựng lên hình thái ban đầu của một cái “ đan điền”. Tiếp theo chỉ cần chờ khí huyết toàn thân rót hết vào " đan điền" đó, khí huyết chi lực hóa hư thành chân, chuyển hóa thành chân khí là Tống Thư

Hàng coi như đã chính thức bước vào cảnh giới Chân Sư nhị phẩm!

Khi cảnh giới nhất phẩm tấn thăng thành nhị phẩm, thiên kiếp sẽ không xuất hiện.

Hay có thể nói rằng, long môn do khí huyết chi lực của ngũ đại khiếu huyệt kia hiển hóa thành chính là thiên kiếp.

Mà từ sau nhị phẩm, mỗi khi tấn thăng lên một đại cảnh giới, căn cứ vào thuộc tính cá nhân của từng tu sĩ, thiên kiếp mà từng người phải chịu cũng sẽ có những thuộc tính khác nhau. thiên kiếp, không chỉ là một dạng khảo nghiệm, mà cũng là một loại tôi luyện. Thậm chí lực lượng ẩn chứa bên trong thiên kiếp còn là trợ lực giúp cho tu sĩ đi lên cảnh giới cao hơn.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang đắm chìm trong nỗi vui sướng thi thể nghiệm quá trình cảnh giới được đề thăng, Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh lại lên tiếng mà rằng:

“Thư Hàng này, nhân lúc ngươi chưa hoàn toàn tấn thăng lên thành Chân Sư nhị phẩm, có muốn cân nhắc đến chuyện tạm dừng tấn thăng, đẩy lùi quá trình tấn thăng lại một chút không?”

“Tạm dừng tấn thăng?”

Tống Thư Hàng quay sang nhìn Bạch tiền bối với vẻ mặt rất đỗi nghi hoặc.

Dù trong lòng hắn cảm thấy khó hiểu, nhưng hắn biết, nếu Bạch tiền bối đã đề nghị như vậy thì việc đó nhất định sẽ có lợi với hắn, vì thế hắn hỏi lại:

“Bạch tiền bối, chẳng lẽ là do tốc độ tấn thăng của ta gần đây nhanh quá, ‘đạo tâm’ gì đó vẫn chưa được hoàn mỹ, tâm cảnh không theo kịp cấp bậc cảnh giới à? Cho nên cần phải rèn luyện tâm cảnh thêm một khoảng thời gian nữa rồi mới tấn thăng lên nhị phẩm đúng không?”

Bạch Tôn Giả:

“...”

Một lát sau, Tôn Giả dở khóc dở cười nói:

“Thư Hàng này, tiểu thuyết với phim ảnh tu chân, tiên hiệp gì đó đọc cho vui là được rồi. Xem xong thì quên đi, đừng có cho rằng nội dung của nó là thật nhé.”

“...”

Tống Thư Hàng.

“Ha ha ~~”

Cô nàng Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh bật cười. Nếu như nửa người trên của cô ấy cũng hóa thành người thì, nhất định có thể tăng tiếng cười này lên thành một trăm điểm.

“Khụ khụ.”

Bạch Tôn Giả ho nhẹ một tiếng, rồi mới giải thích:

“Không phải trước đây ta đã nhắc đến Tam Thập Tam Thú Thần Tông và tuyệt học tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công của tông môn bọn chúng cho ngươi rồi sao.”

Mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên:

“Cái công pháp mà dù đã lỡ bỏ qua thời điểm vàng để tu luyện, vẫn có thể khiến trong cơ thể sinh ra một đạo tiên thiên chân khí giả đó sao?”

Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

“Thư Hàng ngươi đã bỏ qua độ tuổi tốt nhất để tu luyện, đạo tiên thiên chân khí mang theo từ trong cơ thể mẹ đã bị mất đi, sau này trước khi ngươi tấn thăng lên cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm ngươi vẫn sẽ chậm hơn những tu sĩ sở hữu tiên thiên chân khí rất nhiều, hơn nữa còn phải tiêu hao nhiều tài nguyên hơn bọn họ nữa. Nhưng nếu như có thể tìm được cách ngưng tụ ra đạo ngụy tiên thiên chân khí này, thì sự chênh lệch giữa ngươi và những tu sĩ sở hữu tiên thiên chân khí kia sẽ được thu nhỏ lại rất nhiều. Mài đao không phí công đốn củi, vậy ngươi chọn cái nào đây?”

“Ta lựa chọn tạm dừng tấn thăng!!!!”

Tống Thư Hàng hét lớn không chút do dự. Chỉ cần không phải là kẻ ngu thì nhất định sẽ không tham cái nhanh nhất thời mà bỏ lỡ cả đời, nhất định phải lựa chọn tương lai tốt đẹp hơn chứ.

“Nhưng Bạch tiền bối, ta không biết làm thế nào mới có thể tạm dừng tấn thăng được. Nút tạm dừng ở đâu thế?”

“Không vội.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả:

“Ngoài ra ngươi cũng không cần phải lo lắng, tối đa chỉ cần mười ngày là ta có thể lấy được tuyệt học của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kia về, sẽ không bắt ngươi phải chờ quá lâu đâu.”

Thư Hàng tràn đầy tự tin như thế, xem ra hắn đã có hơi tin tức về cái công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông rồi đúng không? Đây chính là chỗ đáng sợ của Tôn Giả thất phẩm đấy!

Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng, thầm than vận may của hắn đúng là tốt thật —— Đây chính là cái lợi khi có quan hệ với một vị Tôn Giả đấy.

“Sắp xong rồi.”

Vừa nói, Bạch Tôn Giả vừa vươn bàn tay ra, có một tầng khí tức đại địa mờ ảo bốc lên từ trong lòng bàn tay của hắn. Sau đó, Bạch Tôn Giả vỗ một chưởng vào bụng của Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt, mối liên hệ giữa khí huyết chi lực bên trong Ngũ đại khiếu huyệt và “ đan điền mới thành hình" lập tức bị cắt đứt, quá trình tấn thăng lên nhị phẩm đã bị Bạch Tôn Giả cắt đứt. Có điều loại phong ấn pháp này rất đặc biệt, dù có cắt đứt quá trình tấn thăng nhưng cũng sẽ không gây ra bất kỳ thương tổn gì đối với thân thể của Tống Thư Hàng.

“Ý, đây là phong ấn Súc Khí Khuếch Chân Pháp sao?”

Ngư Kiểu Kiều ở một bên nhìn thấy thủ pháp mà Bạch Tôn Giả vừa mới đánh ra thì nghĩ thầm trong lòng.

Thủ pháp mà Bạch Tôn Giả lựa chọn để tạm dừng quá trình tấn thăng của Tống Thư Hàng chính là "Súc Khí Khuếch Chân Pháp", đây là thủ pháp mà một vài môn phái tu sĩ thời cổ dùng cho những đệ tử quan trọng có thiên tư bất phàm khi tấn thăng lên nhị phẩm.

Lợi dụng tính chất đặc biệt của thủ pháp để cắt đứt quá trình tấn thăng lên nhị phẩm của các đệ tử. Sau đó nhân lúc phong ấn "Súc Khí Khuếch Chân Pháp” còn chưa biến mất, các đệ tử có thể làm đầy lại khí huyết chi lực ở bên trong ngũ đại khiếu huyệt của mình lần nữa.

Đợi sau khi phong ấn "Súc Khí Khuếch Chân Pháp" biến mất, các đệ tử có thể rót khí huyết chi lực mới của ngũ đại khiếu huyệt vào " đan điền mới hình thành" thêm một lần nữa.

Như thế sẽ khiến cho dung lượng của đan điền mới tạo thành của các đệ tử được phong ấn "Súc Khí Khuếch Chân Pháp" lớn hơn một vòng so với các đệ tử đã hoàn thành tấn thăng.

Đáng tiếc là loại thủ pháp phong ấn này chỉ có thể sử dụng được một lần, bởi vì khi nhóm khí huyết chi lực thứ hai được rót vào đan điền sẽ lập tức bắt đầu chuyển hóa thành chân khí, hoàn thành tấn thăng.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, hình như trước khi muốn thi triển "Súc Khí Khuếch Chân Pháp" này dường như cũng phải tốn cả ngày trời để chuẩn bị trước chứ nhỉ? Chẳng lẽ Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị phong ấn "Súc Khí Khuếch Chân Pháp" này từ sớm, chỉ đợi khoảnh khắc Tống Thư Hàng tấn thăng là phong ấn thêm một cái cho hắn à?

Sao mà đãi ngộ của người tên Tống Thư Hàng này được nhận lại tốt như thế kia chứ?

Hắn là đệ tử chân truyền của Bạch Tôn Giả tiền bối sao? Đáng giá để Bạch Tôn Giả đối đãi với hắn tốt tới như vậy ư? Hết "Súc Khí Khuếch Chân Pháp" rồi lại đến "Ngụy tiên thiên chân khí" ... Chẳng lẽ là hậu nhân trực hệ của Bạch Tôn Giả à?

Trong lúc Ngư Kiều Kiều đang thả hồn nghĩ lung tung thì Bạch Tôn Giả đã búng tay một cái thật nhẹ, thực tại ảo được giải trừ.

Ba người lại trở về hoang đảo kia lần nữa.

…

…

Khi ba người vừa trở lại đảo, Đậu Đậu lập tức quay đầu lại nhìn về phía ba người, sau đó nó thấy được Ngư Kiều Kiều mình người đầu cá: ...

Sau đó nó lặng lẽ quay đầu lại —— Đậu Đậu có hai loại thẩm mỹ quan, nó có thẩm mỹ quan trọn vẹn của con người, và thẩm mỹ quan của loài chó.

Nhưng bất kể là loại thẩm mỹ quan nào thì trong mắt nó, Ngư Kiều Kiều lúc này chẳng có chút liên quan nào với "Cô em người cá xinh đẹp" cả.

Đây chính là bán nhân ngư trong truyền thuyết sao? Ảo tưởng trong lòng nó đã sụp đổ hoàn toàn!!!

Tiểu hòa thượng đang ở bên cạnh Đậu Đậu, nghiêm túc trông chừng đám người Lang Nhất, chỉ sợ đám người Lang Nhất chạy mất. Nó đang chăm chỉ thi hành nhiệm vụ mà Bạch Tôn Giả giao cho.

Mà ở bên cạnh tiểu hòa thượng còn có một cô gái tóc ngắn ngang vai, dáng người thon nhỏ, bên trong đôi mắt xinh đẹp của cô thỉnh thoảng lại có hồng quang lóe lên. Mặc dù dáng người thon nhỏ nhưng trên người cô lại có khí thế tựa như mãnh hổ tuần núi.

“Ý? Giang Tử Yên cô nương?”

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy người đó thì lập tức kêu lên.

Người đến chính là Giang Tử Yên cô nương, đệ tử của Dược Sư —— Mặc dù cô ấy vẫn luôn muốn trở thành bạn gái của Dược Sư.

Giang Tử Yên cũng quay lại nhìn về phía Tống Thư Hàng. Lúc đầu khuôn mặt cô đanh lại, không chút cảm xúc... Nhưng khi thấy quả đầu trụi lủi láng o của Tống Thư Hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng kia nhất thời không nghiêm được nữa.

“Phì ~~ Thư Hàng, ngươi xuất gia rồi đấy hả?”

Giang Tử Yên không nhịn được bèn bật cười.

“Ta có xuất gia đâu chứ!”

Tống Thư Hàng kêu to:

“Chỉ vì một vài nguyên nhân, nên ta đổi kiểu tóc khác cho mát mẻ hơn chút thôi!”

“Ừ, kiểu tóc đẹp lắm, đặc biệt là vào mùa hè nóng bức thế này.”

Giang Tử Yên che miệng lại cười, đồng thời đôi mắt ánh đỏ chớp chớp —— Hay là khi nào về mình cũng làm một quả đầu trọc như thế cho Dược Sư nhỉ? Chỉ cần Dược Sư biến thành đại hòa thượng thì xác suất bị những nữ tu khác để mắt đến sẽ thấp hơn. Đúng rồi, có thể đổi quần áo hàng ngày của Dược Sư thành tăng bào cũng được, chặt đứt ý niệm của những nữ tu khác luôn.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết trong lúc nhìn hắn, Giang Tử Yên lại nghĩ suy nhiều như vậy, hắn lên tiếng hỏi:

“Tử Yên cô nương, sao cô lại chạy đến đây thế?”

“Ta đến đưa thuốc trị thương mới cho cô nương của thế gia họ Sở kia. Ngươi cầm lấy, hướng dẫn sử dụng thuốc mới đều ở trong đó, mặc dù không thể rút ngắn thời gian khôi phục nhưng lại có thể thanh trừ toàn bộ những tai họa ngầm ẩn chứa bên trong thương thế của cô ấy. Ngoài ra lúc về ta phải thuận tiện cầm vật thí nghiệm mà Dược Sư cần đi luôn —— Nghe Bạch tiền bối nói, vì một vài lý do mà Đồng Quái đạo hữu phải đi làm ông mai cho người ta, nên nhiệm vụ vận chuyển vật thí nghiệm này sẽ chuyển qua cho ta lo liệu.”

Giang Tử Yên cười một cách tự nhiên.

Vừa nói, cô vừa nhớ tới lúc Dược Sư nhận được cái tin nhắn kia.

[Bạch Tôn Giả: Dược Sư, Đồng Quái đạo hữu đã "biu~", đổi người khác tới nhận vật thí nghiệm đi.

Dược Sư: Đã biết!]

Mà nói mới nhớ, đã "biu~" nghĩa là gì, Giang Tử Yên vẫn còn đang tò mò lắm.

Tống Thư Hàng đưa tay cầm lấy loại thuốc mới.

“Đúng rồi, trước khi sử dụng loại thuốc này thì phải kích hoạt dược tính rồi mới dùng được nhé. Tìm đại một nam tu sĩ lấy chút máu để kích hoạt dược tính đi.”

Giang Tử Yên thuận miệng nói thêm một câu.

Máu của nam tu sĩ?

Tống Thư Hàng lập tức đưa mắt nhìn sang tiểu hòa thượng, nhưng rồi hắn lại lắc đầu ngay lập tức. Tiểu hòa thượng vẫn còn nhỏ, sao có thể lấy máu của nó được chứ?

Sau đó hắn lại đưa mắt sang nhìn đám người Lang Nhất đang la liệt đầy đất.

"Ừm, lắm máu thật. Chọn đại một tên để lấy máu chứ nhỉ?"

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

“Thư Hàng, lấy máu của ngươi đi.”

Lúc này, Bạch Tôn Giả vẫn luôn đứng ở bên cạnh đột nhiên

nói:

“Thân thể của những kẻ trên đất này có vấn đề, không nên dùng máu của bọn chúng đâu.”

Chương 358: Lại làm một giấc mơ đẹp.

Thân thể của mấy tên nằm trên đất này có vấn đề? Chẳng lẽ bọn họ không phải là đàn ông bình thường ư?

“Đúng rồi, suýt chút nữa thì quên mất ta cũng là nam tu sĩ.”

Tống Thư Hàng vỗ trán một cái, ánh mắt luôn là như thế, có thể thấy người khác nhưng thường xuyên không thấy được bản thân mình.

Nói xong, hắn quay về phía Giang Tử Yên nói:

“Vậy không bằng Tử Yên cô nương đến bôi thuốc giúp cho Sở Sở cô nương kia đi, ta sẽ lấy máu rồi kích hoạt dược tính của thuốc mới nhé?”

“Được thôi.”

Giang Tử Yên gật đầu một cái, dù sao cũng là chuyện vặt ấy mà.

Bạch Tôn Giả lại lên tiếng nói:

“Đúng lúc ta cần làm vài ký hiệu lên người những vật thí nghiệm này, chờ Tử Yên đạo hữu cho Sở Sở cô nương kia uống thuốc xong là có thể đến lấy những vật thí nghiệm này rồi.”

Nếu muốn có được tuyệt học của Tam Thập Tam Thú Thần Tông thì còn phải xuống tay từ trên người những vật thí nghiệm này nữa. Bạch Tôn Giả tự có tính toán riêng của mình.

“Được!”

Giang Tử Yên cô nương gật đầu nói —— Trong chốc lát mà số lượng vật thí nghiệm tăng lên nhiều ghê.

Cũng may lần này tới cô có đem theo pháp bảo phi hành, có thể vận chuyển toàn bộ vật thí nghiệm này về!

…

…

Trong lều, Sở Sở thẫn thờ ngửa đầu nhìn lên nóc lều.

Lúc trước Tống Thư Hàng đã bảo đảm với cô rằng sẽ đưa Bạch

Tôn Giả đến Đoạn Tiên đài xem thi đấu. Nếu quả thật như thế… dù cho thế gia họ Sở có thất bại trong cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài đi nữa thì vẫn có cơ hội giữ được truyền thừa.

Đáng tiếc mình không thể dốc hết sức của mình cho cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài. Nếu như có thể, cô thật hy vọng bản thân mình có thể bò dậy khỏi giường bệnh, cho dù có chết trận trên Đoạn Tiên đài cũng còn tốt hơn là nằm ở đây đau khổ chịu đựng.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, cửa lều bị người vén lên, có hai bóng người bước vào.

Một người chính là Tống Thư Hàng, có quả đầu trọc lóc phản chiếu lại ánh mặt trời rất chói mắt.

Người còn lại là một cô gái nhỏ nhắn, với mái tóc ngắn màu tím và đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên ánh hồng, đều khiến cô ấy lộ ra vẻ tà mị quyến rũ hơn.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Sở Sở, cười khẽ nói:

“Sở Sở cô nương, phải đổi thuốc rồi.”

“Đối thuốc?”

Sở Sở nghi ngờ nhìn Thư Hàng rồi đột nhiên mắt cô sáng lên:

“Là thuốc mới sao? Có thể làm cho ta hồi phục nhanh hơn đúng không?”

Tống Thư Hàng cười khan, lên tiếng an ủi:

“Hắc, cũng không phải có thể khiến cô hồi phục nhanh hơn, nhưng thuốc này có thể thanh trừ đi tất cả tai họa ngầm mà thương thế của cô có thể mang lại. Có điều cô cứ yên tâm đi, cuộc chiến của thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái trên Đoạn Tiên đài chắc chắn không đáng sợ như cô vẫn nghĩ đâu, cô đừng có tuyệt vọng.”

Dù sao cũng có Vũ Nhu Tử cô nương ở đó mà.

Sở Sở cô nương cười khổ:

“Là do ta quá nóng vội.”

Giang Tử Yên nhìn Sở Sở, thở dài nói:

“Chậc chậc, thương thế nặng thật. Còn nặng hơn so với những gì Dược Sư nghĩ nữa.”

“Tới đi Thư Hàng, lấy máu đi, thời gian của ta quý giá lắm đấy.”

Giang Tử Yên mở vỏ giấy của dược cao mới ra —— Cô phải làm nhanh lên để còn trở về bên cạnh Dược Sư đây này.

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng dứt lời thì lập tức vươn cổ tay ra, cầm bảo đao lên, đưa đến cổ tay cắt một cái, tư thế vô cùng khí phách!

Quái lạ, rõ ràng hắn nghĩ lần đầu tiên lấy máu hẳn sẽ có chướng ngại tâm lý, nhưng bây giờ khi lấy máu ra lại có cảm giác vô cùng quen thuộc. Chẳng lẽ mình đã từng lấy máu rồi à?

Đao vừa cắt xong, máu tươi phun ra ngoài, rơi vào miếng dược cao trên tay Giang Tử Yên cô nương một cách chính xác.

Máu của nam tu sĩ lập tức khiến dược cao thay đổi, dược cao vốn là màu đen sì giờ lại biến thành màu đỏ nâu, còn có thứ như bọt khí nổi lên khiến cả miếng dược cao trông như đang sôi trào.

“Đủ chưa thế, Tử Yên cô nương?”

Tống Thư Hàng hỏi…

Tử Yên cô nương gật đầu:

“Vậy là đủ rồi.

“Vậy thì kính xin Tử Yên cô nương hãy cầm máu cho ta với ～～”

Tống Thư Hàng nói. Hắn cảm giác đao vừa rồi của mình cắt có hơi quá lố, miệng vết cắt hơi to, máu phun ra xối xả.

Giang Tử Yên cô nương chớp mắt một cái:

“Ta không biết cầm máu đâu.”

“Gì cơ?”

Tống Thư Hàng trợn tròn hai mắt —— không phải cô là đệ tử của Dược Sư sao? Tại sao đến cả cầm máu mà cũng không biết chứ?

Dường như là đọc được suy nghĩ của Tống Thư Hàng, Giang Tử Yên cô nương nói với vẻ vô tội:

“Ta chỉ là kẻ nửa mùa, hơn nữa ta cũng chỉ là đệ tử trên danh nghĩa của Dược Sư mà thôi. Còn nữa, nếu chỉ bàn về cảnh giới tu luyện thì tu vi của ta còn cao hơn Dược Sư một chút xíu đấy nhé.”

Tống Thư Hàng khóc ròng, che vết thương trên cổ tay mình, lao ra khỏi lều, phi về phía Bạch Tôn Giả:

"Bạch tiền bối ơi ~~ cứu mạng với ~~"

Sở Sở cô nương đang nằm trên giường bệnh:

"..."

Giang Tử Yên nhún vai một cái:

"Ta còn đang tự hỏi tại sao ban nãy tên tiểu tử Thư Hàng này lại rạch to như thế làm gì? Ta còn tưởng là hắn muốn thể hiện trước mặt người đẹp chứ."

Vừa nói chuyện Giang Tử Yên vừa vén chăn trên người Sở Sở lên, nhìn về phía ngực cô nói:

"Chậc chậc, ép phẳng hết cả ngực rồi."

Khóe miệng của Sở Sở khẽ giật một cái.

Giang Tử Yên bắt đầu xử lý vết thương trên ngực cho Sở Sở. Cô thành thục lột đi miếng dược cao cũ, dán miếng dược cao mới lên cho cô ấy. Mặc dù chỉ là đệ tử nửa mùa của Dược Sư, nhưng đi theo Dược Sư nhiều năm như vậy, chuyện đơn giản như đổi thuốc cô vẫn có thể làm được.

Khi dược cao mới vừa được dán lên, Sở Sở cô nương lập tức trợn to hai mắt. Cảm giác nóng rát từ miệng vết thương bắt đầu truyền tới, sau đó là cơn đau dữ dội —— đau đến mức hai mắt cô đỏ ngầu cả lên! Trong cổ họng phát ra tiếng kêu quằn quại tựa như tiếng chim bồ câu.

"Á chết, quên mất không nói cho cô biết, lúc dán loại dược cao này lên thì sẽ hơi đau, cố nhịn một chút nhé!"

Giang Tử Yên cười hì hì nhưng lại thân thiết đắp chăn kín lại cho Sở Sở cô nương.

Sở Sở há miệng đơn đớt —— Bây giờ mới nói thì còn nghĩa lý gì nữa, đau cũng đã đau rồi.

Giang Tử Yên lại cười nói:

"Thế nhé tiểu cô nương, sau này chúng ta có duyên thì sẽ gặp lại sau vậy. Ta còn có việc khác, không ở lại với cô nữa. Nếu cô cần an ủi tâm lý gì đó, ta có thể gọi Tống Thư Hàng tiểu hữu quay lại tâm sự với cô."

Tống Thư Hàng tiểu hữu là người tốt, mà người tốt thì chắc là sẽ tự mang theo ánh sáng thiên phú như an ủi thiếu nữ, hơn nữa, sau khi an ủi các thiếu nữ đau lòng xong sẽ được các thiếu nữ tặng thêm một tấm thẻ “người tốt” nữa…

Sở Sở thở hổn hển, khẽ lắc lắc đầu.

“Vậy thì dưỡng thương cho tốt, đừng nghĩ nhiều đến những chuyện khác nữa làm gì. Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, có một vài chuyện nếu đã không thể làm gì được thì cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Cuối cùng, Giang Tử Yên vẫn hờ hững an ủi một câu, sau đó vươn người đứng dậy, đi ra khỏi lều.

Sau lưng, Sở Sở khó khăn lắm mới ức chế được cơn đau do dược cao đem lại, thở dài nói:

“Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng sao… Nhưng nếu ta muốn tham gia cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài, thuyền này phải thẳng thế nào đây? Ta không thể nào đứng dậy tham gia được…”

Sau khi ra khỏi lều, Giang Tử Yên lôi một khối thải vân cực lớn ra, ném toàn bộ đám người Lang Nhất lên thải vân rồi bay đi.

Thải vân này chính là một loại pháp khí phi hành, mặc dù tốc độ không nhanh bằng phi kiếm nhưng có thể chở được số lượng người nhiều hơn phi kiếm. Đại khái giống như là xe thể thao và xe bus vậy.

Sau khi Giang Tử Yên rời đi, Bạch Tôn Giả không hề đưa mấy người Tống Thư Hàng rời khỏi đảo, mà tiếp tục bận bịu nửa ngày ở gần hòn đảo nhỏ này thần bí.

Màn đêm buông xuống, trăng sao lấp lánh.

Nếu Bạch Tôn Giả không đi thì mấy người Tống Thư Hàng chỉ có thể tiếp tục qua đêm ở trên đảo mà thôi.

Sau khi chúc Đậu Đậu, Tôn Giả và tiểu hòa thượng ngủ ngon, Tống Thư Hàng lập tức chui ngay vào trong lều của mình. Có lẽ ban ngày đã trải qua quá nhiều chuyện, nên vừa mới ngả lưng xuống, cảm giác mệt mỏi ập tới ngay. Rất nhanh, hắn đã tiến vào giấc ngủ.

…

…

Vừa nhắm mắt không bao lâu, hắn đã mơ thấy một giấc mơ kỳ quái.

Trong mơ, hắn biến thành một cô bé đáng yêu như búp bê, ngây ngô một trong phòng mình ở. Trong phòng bày biện những thứ rất đơn giản, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy những thứ này đều đã “có tuổi”. Ví dụ như cái ti vi to như cái tủ kia, là loại ti vi đen trắng, trong đó còn đang chiếu tiết mục quảng cáo trông rất củ chuối nữa chứ.

Một lần còn lạ, hai lần đã thành quen… Vừa nhìn thấy giấc mơ như thật thế này, Tống Thư Hàng lập tức biết nhất định mình lại không bất cẩn đi vào “Giấc mơ cuộc đời” của ai đó rồi.

Mặc dù không biết tại sao mình lại mơ thấy những gì người khác đã trải qua nhưng dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, dần dần hắn cũng đã quen với năng lực kỳ quái này của mình rồi.

Nhưng tiếp sau Đàn chủ, tán tu Lý Thiên Tố, Thông Nương, lần này lại đến lượt ai đây?

Gần đây lại có ai nguyền rủa hắn à? Hay là hắn đã trải qua chuyện gì trên hòn đảo thần bí này sao?

Đang suy nghĩ thì một giọng nói nhu hòa của phụ nữ vang lên bên tai Tống Thư Hàng:

“Sở Sở, muộn rồi đấy, mau đi nghỉ đi.”

“Vâng, sư nương. Ta vừa mới minh tưởng tu luyện xong, xem ti vi một chút rồi sẽ đi ngủ ngay đây.”

Sau đó bé gái mà Tống Thư Hàng biến thành ở trong mơ đáp lại bằng giọng nói rất đáng yêu.

Sở Sở?

Chẳng lẽ là Sở Sở của thế gia họ Sở, cô nương bị ép phẳng lì ở bên cạnh lều mình sao?

Tại sao mình lại mơ thấy cô ấy nhỉ?

Nếu mơ thấy chuyện mà Đàn chủ từng trải qua là do Đàn chủ nguyền rủa hắn…

Mơ thấy cuộc đời của Lý Thiên Tố là do ảnh hưởng của năng lượng của Lý Thiên Tố bị linh quỷ cắn nuốt và chiếc nhẫn đồng cổ trên tay hắn.

Nằm mơ thấy Thông nương là do mình ăn quá nhiều mầm hành của cô ấy.

Thì nằm mơ thấy Sở Sở cô nương là tại sao thế nhỉ? Giữa mình và cô ấy cũng đâu có liên hệ thân thiết như thế đâu? Mình cũng chưa từng nhận bất kỳ món quà nào của cô ấy mà.

Bỏ đi… Bất kể thế nào thì mình cũng đã mơ thấy cuộc đời của Sở Sở cô nương rồi.

Vậy thì lần này mình sẽ mơ thấy cái gì đây?

“Nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chính là ngày con có thể bắt đầu tu luyện phần kiếm quyết bí truyền kia rồi, hãy giữ trạng thái tốt nhất nhé.”

Cô gái có giọng nói dịu dàng kia mỉm cười nói.

Học kiếm quyết? Chính là phần kiếm quyết gây ra tranh đoạt giữa thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái à?

Trong mơ, ngày mai Sở Sở sẽ phải bắt đầu tu luyện kiếm quyết sao?

“Ta biết rồi, sư nương. Ta sẽ điều chỉnh trạng thái thật tốt, ta nhất định sẽ nắm vững kiếm quyết, chấn hưng thế gia họ Sở của chúng ta!”

Sở Sở khi còn nhỏ nắm chặt nắm tay, nói đầy vẻ tự tin.

“Ha ha, sư nương tin tưởng con.”

Giọng nói nhu hòa kia cưng chiều sờ đầu Sở Sở. Đệ tử nhỏ này của bà là thiên tài xuất sắc nhất trong vòng hai trăm năm nay của thế gia họ Sở. Chưa biết chừng thế gia họ Sở thật sự có thể chấn hưng được dưới bàn tay nó cũng nên.

“Nhưng mà sư nương này, người cho ta xem hết tiết mục sắp chiếu đi, nếu không ta sẽ không ngủ được mất.”

Sở Sở làm nũng..

Sư nương dở khóc dở cười vỗ đầu Sở Sở một cái:

“Được rồi, nhưng không được lâu quá đâu, con phải đi ngủ sớm đấy. Nếu ảnh hưởng đến trạng thái tu luyện ngày mai của con, sư phụ con chắc chắn sẽ dỡ hết ti vi đi.”

“Ta biết rồi, con tuyệt đối sẽ cẩn thận mà.”

Sở Sở dùng sức nắm thật chặt hai tay.

"Mặc dù biết chỉ là đang nằm mơ thôi, nhưng biến thành một cô bé, nói chuyện bằng giọng nói nũng nịu thế này vẫn khiến mình nổi hết cả da gà da vịt lên."

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Trong mộng, vị sư nương kia dường như rất yên tâm về Sở Sở. Sau khi dặn dò nốt lần cuối thì để Sở Sở xem ti vi một mình ở trong phòng, không hề sợ cô bé này xem ti vi đến mê mẩn.

Màn hình trong ti vi có hơi tối mờ, tiểu Sở Sở nhìn đến mê mẩn.

Nhưng khoảng nửa tiếng sau, khi tiết mục ti vi kết thúc, tiểu Sở Sở liền tắt ti vi đi, leo lên trên giường đi ngủ. Rất nhanh, cô đã tiến vào giấc mộng đẹp.

Ngủ ở trong mơ.

Cảm giác này quả thực rất vi diệu.

…

…

Ngày thứ hai ở trong mộng.

Mới sáng sớm tiểu Sở Sở đã tỉnh lại. Đầu tiên cô nhắm mắt điều chỉnh lại tinh thần, sau đó lại ở trong phòng tu luyện một bộ quyền pháp nhỏ để vận động thân thể, kích hoạt khí huyết toàn thân.

Tiếp theo vị sư nương dịu dàng kia đến, cưng chiều chuẩn bị một bữa ăn sáng phong phú, đầy dinh dưỡng cho cô.

Tiếp sau nữa có một người đàn ông trung niên, nét mặt uy nghiêm đi đến trước mặt tiểu Sở Sở, nghiêm túc dặn dò cô một vài chuyện.

Những tình tiết trong mơ này, trong kinh nghiệm của Tống Thư Hàng là hình thức "tua nhanh".

Không giống với giấc mơ hành xác "Nếu ta là một cọng hành" như của Thông Nương, giấc mơ của tiểu Sở Sở đơn giản hơn rất nhiều, những tình tiết thường ngày đều tua thật nhanh —— loại tua nhanh tình tiết này mới là cách mở ra chính xác của mộng cảnh.

Bằng không, nếu những chuyện như ăn, uống, chơi bời, ngủ nghỉ của tiểu Sở Sở, Tống Thư Hàng đều phải trải qua hết thì sẽ ngại chết mất.

Tình tiết lại bị tua nhanh, cảnh tượng mà Tống Thư Hàng nhìn thấy bắt đầu thay đổi.

Cuối cùng, tiểu Sở Sở ở trong mộng bị người đàn ông trung niên nghiêm nghị kia dẫn tới một mật thất được phòng ngự nghiêm mật dưới đất.

“Sở Sở, trong căn mật thất này chính là bí mật lớn nhất của thế gia họ Sở chúng ta —— bộ bí tịch kiếm quyết thần bí! Lai lịch của bộ kiếm quyết rất thần bí, thậm chí đến thế gia họ Sở chúng ta cũng không biết tên gọi thật sự của bộ kiếm quyết này, nhưng uy lực của nó thật sự vô hạn. Theo như tiền bối của thế gia họ Sở chúng ta giới thiệu thì đây là bộ kiếm pháp có thể đi thẳng đến đường kim đan ngũ phẩm! Sau khi tiến vào, con phải tĩnh tâm lại, lĩnh ngộ cẩn thận. Con có thể lĩnh ngộ được mấy phần trong bộ kiếm quyết này thì phải dựa vào ngộ tính của bản thân con rồi. Vào đi, Sở Sở.”

Người đàn ông trung niên uy nghiêm kia trầm giọng nói.

Hắn không giới thiệu bất kỳ nội dung cụ thể nào liên quan đến kiếm quyết cho Sở Sở, là vì dù có nói cũng vô dụng. Bộ kiếm quyết kia không phải là loại công pháp được ghi chép bằng chữ viết bình thường!

Sở Sở yên lặng gật đầu, tiến vào trong mật thất.

Trong mật thất, có hai viên tinh thạch màu vàng tản ra nguồn sáng, chiếu rọi cả mật thất.

Sau khi đi vào trong đó, cô liền đưa mắt nhìn. Chỉ thấy trên vách tường trong mật thất, treo bốn họa quyển thật lớn.

Trên họa quyển, có một tu sĩ mặc đạo bào xanh chắp tay đứng, trong bàn tay hắn cầm một thanh đoản kiếm màu xanh lam. Chỉ đứng đó thôi nhưng đã tản ra một cỗ khí tức cao nhân, tiên tư bất phàm rồi.

“Ơ… ủa…”

Nhìn thấy người đàn ông trên bức tranh vải xong, Tống Thư Hàng sửng sốt hồi lâu.

Đạo bào màu xanh, đoản kiếm màu lam.

Còn có dáng hình quen thuộc này nữa.

Nếu như hắn không nhận nhầm thì người đàn ông trong bức tranh này họ Lý, tên là Thiên Tố, là một vị tán tu, cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm. Ngoài ra nếu Tống Thư Hàng nhớ không nhầm, hắn còn có một người con gái bệnh nặng hết đường cứu chữa.

Chương 359: Biến thành con gái đi, Tống Thư Hàng!

Kiếm pháp của tán tu Lý Thiên Tố, lại còn là đi thẳng đến cảnh giới kim đan ngũ phẩm, đấy là công pháp cấp bậc Linh Hoàng! Điều này lập tức khiến cho Tống Thư Hàng nhớ tới bộ kiếm pháp mà Xích Tiêu Tử đã dạy cho Lý Thiên Tố lúc ly biệt vào năm đó.

Tống Thư Hàng đã từng thể nghiệm cuộc sống của Lý Thiên Tố ở trong mơ, đích thân trải nghiệm toàn bộ quá trình Lý Thiên Tố từ một thiếu niên mắc phải bệnh lạ, đến khi gia nhập môn hạ của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, cuối cùng nhận được kỳ ngộ.

Trong ký ức đó, Xích Tiêu Tử đúng là đã truyền thụ một bộ kiếm pháp tên ‘Trực chỉ kim đan đại đảo’ cho Lý Thiên Tố.

Thậm chí, lúc đó Tống Thư Hàng còn thận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình Xích Tiêu Tử truyền công thụ nghệ cho Lý Thiên Tố nữa.

Điều đáng tiếc chính là khi trải nghiệm cuộc đời của Lý Thiên Tố, đoạn ký ức lúc Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ công pháp lại giật lắc từng phần từng phần rời rạc, có cảm giác rất đỗi mông lung, có vài đoạn quan trọng lại bị tua nhanh qua.

Hơn nữa, lúc đó Xích Tiêu Tử truyền thụ khẩu quyết kiếm pháp cho Lý Thiên Tố thì y đã dùng một loại ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng hoàn toàn nghe không hiểu gì hết.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng chỉ nhớ được cách múa may của bộ kiếm pháp kia mà thôi, chứ không thu hoạch được gì nữa.

“Chẳng lẽ kiếm quyết thần bí ẩn chứa bên trong họa quyển trước mắt này chính là bộ kiếm pháp mà Lý Thiên Tố đã được kế thừa từ Xích Tiêu Tử đạo trưởng hay sao?”

Tống Thư Hàng đoán thầm trong lòng.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì Tiểu Sở Sở đã ngồi xếp bằng trong mật thất, bắt đầu nhìn chằm chằm vào bốn bức tranh vải cực lớn kia, ánh mắt sáng rực lên, bắt đầu tham ngộ.

Trên bốn họa quyển này, vẽ bốn Lý Thiên Tố với tư thế khác nhau, thoạt nhìn bộ dạng này thì nối bốn họa quyển lại với nhau thì sẽ tạo thành một chiêu kiếm pháp tinh diệu? Nhưng đây chỉ là lớp vỏ ngụy trang bên ngoài, nói không chừng bên trong bốn họa quyển này còn cất giấu manh mối nào đó, manh mối có thể khiến người ta 'ngộ' ra kiếm quyết.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng di chuyển theo ánh nhìn của Sở Sở, di chuyển qua lại trên mấy họa quyển kia liên tục —— đáng tiếc, có lẽ 'ngộ tính' của Tống Thư Hàng không đủ, ngoại trừ nhìn ra Lý Thiên Tố đang làm màu tạo dáng đủ kiểu trên mấy họa quyển ra thì hắn thật sự không nhìn ra trong bốn họa quyển này còn có chỗ thâm ảo gì.

Đệ tử của thế gia họ Sở lĩnh ngộ ra tinh diệu của kiếm quyết từ trong bốn bức ảnh này à?

Thế này thì cần điểm ngộ tính cao cỡ nào mới làm được chứ hả!

Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi, thậm chí hắn đã liên hệ cả bốn họa quyển này cùng với mấy hình ảnh rời rạc lúc Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ kiếm thuật cho Lý Thiên Tố ở trong đầu mình rồi, nhưng vẫn không nhìn ra được manh mối gì hết.

Chẳng lẽ ngộ tính của mình thật sự tệ tới vậy sao?

Hay là nói, mình đã định sẵn là vô duyên với bộ kiếm quyết này, cho nên lúc ở trong giấc mộng của Lý Thiên Tố, Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng không dạy kiếm pháp này cho mình, mà đổi thành dạy hỏa diễm đao?

Chẳng lẽ cả đời này mình đã được định sẵn là không có cơ hội chơi kiếm hay sao, trời sinh chỉ có duyên cầm đao chém người thôi à?

Tư duy của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu bay xa.

…

Lại nói, nếu như bốn họa quyển này thật sự là kiếm pháp của Lý Thiên Tố… vậy thì tại sao bộ kiếm quyết này lại xuất hiện ở đây?

Tống Thư Hàng vẫn còn nhớ, lúc Vũ Nhu Tử giới thiệu về ân oán giữa thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái với hắn cũng từng nhắc tới, thế gia họ Sở chiếm được phần kiếm quyết này từ hơn trăm năm trước.

Sau đó toàn bộ đệ tử của thế gia họ Sở bắt đầu lặng lẽ tu luyện, cũng không truyền ra ngoài… đáng tiếc, trên đời này không có bí mật nào giữ được vĩnh viễn. Không biết tại sao tin tức về kiếm quyết lại bị người của Hư Kiếm phái ở kế bên đó biết được. Sau đó bởi vì lòng tham của Hư Kiếm phái, dẫn tới ân oán của họ và thế gia họ Sở này.

Vậy thì lại có vấn đề xuất hiện rồi đấy —— Hơn trăm năm trước thế gia họ Sở lấy phần kiếm quyết này từ đâu ra?

Phải biết là mới mấy tháng trước tán tu Lý Thiên Tố vẫn còn sống nhăn răng ra đó, một tháng trước chỉ vừa mới xuất hiện thảm kịch ngàn dặm phi xác, bay thẳng tới trước mặt hắn và Bạch Tôn Giả rồi chết đây.

Hơn trăm năm trước, người của thế gia họ Sở làm sao lấy được phần kiếm quyết này từ trong tay một vị Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm? Nếu như hơn trăm năm trước Lý Thiên Tố đã bị mất một phần kiếm quyết thì lý nào hắn lại mặc kệ không màng tới chứ?

Tống Thư Hàng cẩn thận nhớ lại về ‘giấc mơ cuộc đời của Lý Thiên Tố’, nhưng lúc hắn trải qua cuộc sống của Lý Thiên Tố ở trong mơ, cũng không hề có cảnh nào liên quan tới bốn bức tranh vẽ này hoặc là về thế gia họ Sở cả.

Chắc là đoạn kịch tình này thuộc về phần mấy chi tiết nhỏ ‘bị tua nhanh’ ở trong mơ rồi.

…

“Chẳng lẽ là hơn trăm năm trước, chính Lý Thiên Tố tiền bối đã đưa phần kiếm quyết này cho thế gia họ Sở hay sao?”

Tống Thư Hàng nghĩ tới một khả năng cuối cùng.

—— nhưng thế này cũng không đúng lắm, thế gia họ Sở chỉ là một tiểu thế gia tầm thường, Lý Thiên Tố dẫu gì cũng là Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm, không lý nào lại giao kiếm quyết quý báu thế này cho một tiểu thế gia được.

Á, đợi đã!

Có lẽ là có khả năng này lắm. Nếu như đoán theo thời gian thì hơn trăm năm trước, đúng là thời điểm con gái cưng của Lý Thiên Tố gặp phải bệnh tình nguy kịch. Lúc đó hắn đã tiêu hết toàn bộ gia tài của mình, chỉ vì muốn kéo dài bệnh tình của con gái.

Có lẽ là vì lúc đó trong tay của vị tiền bối thế gia họ Sở kia có bảo vật gì đó mà Lý Thiên Tố cần gấp, nên Lý Thiên Tố mới dùng một thức kiếm thuật này để đổi lấy nó chăng?

“À mà cũng không đúng.”

Tống Thư Hàng lại nhanh chóng lắc đầu gạch bỏ khả năng này —— với tính cách của Lý Thiên Tố, cho dù tới lúc khó khăn nhất thì cũng không thể nào tùy tiện truyền thụ công pháp kiếm thuật mà Xích Tiêu Tử dạy cho hắn ra bên ngoài được.

Xích Tiêu Tử có địa vị cực cao trong lòng Lý Thiên Tố... bởi vì Tống Thư Hàng đã từng trải qua cuộc đời của Lý Thiên Tố, cho nên hắn biết rõ điểm ấy.

Như vậy, có lẽ phần kiếm quyết này là công pháp do bản thân Lý Thiên Tố tự sáng tạo ra, hoặc là một loại công pháp nào đó mà hắn thu thập được lúc còn sống.

Bởi vì Tống Thư Hàng nhớ rõ, trước khi con gái của Lý Thiên Tố đổ bệnh thì vận khí của hắn cực tốt, trước khi tu luyện tới kim đan ngũ phẩm, tổng sở hữu của hắn cũng thuộc hàng giàu có đối với các tu sĩ!

...

Trong lúc Tống Thư Hàng vẫn đang suy nghĩ thì tiểu Sở Sở ở trong phòng đột nhiên nhảy lên khỏi mặt đất.

“Hóa ra là vậy, đây chính là bí mật của kiếm quyết!”

Tiểu Sở Sở cười nói vô cùng hân hoan.

Ngộ ra được rồi á? Ngộ ra nhanh tới vậy sao? Ngộ tính của Sở Sở cô nương này nghịch thiên tới như vậy sao! Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy rúng động vô cùng, so sánh thì ngộ tính của hắn đúng là rác rưởi của rác rưởi luôn.

“Ta cảm thấy ngộ tính của mình cũng được lắm mà.”

Tống Thư Hàng buồn bực nói —— mặc kệ là khi tu luyện đạo pháp 'kim cương bản bản quyền pháp', ‘chân ngã minh tưởng kinh’, 'quân tử vạn lý hành', hoặc là ‘chưởng tâm lôi’, Dược Sư tiền bối và Bạch Tôn Giả đều khen hắn có ngộ tính không tệ cơ mà. Thêm nữa là hình như hắn cũng nắm vững mấy loại công pháp này nhanh lắm.

Chẳng lẽ... Dược Sư tiền bối và Bạch Tôn Giả đều chỉ an ủi hắn thôi sao?

Hoặc là —— hắn thật sự không có duyên với kiếm đây?

...

Trong mật thất, tiểu Sở Sở rút một thanh đoản kiếm nhỏ mà mình mang theo bên người ra, bắt đầu múa bộ kiếm pháp này điên cuồng.

Bộ kiếm pháp này, nhìn một cái thì chẳng thấy có chỗ nào xuất chúng cả.

Thoạt nhìn nó chỉ giống như một bộ kiếm pháp căn bản bình thường mà thôi.

Nhưng theo động tác múa càng lúc càng nhanh của tiểu Sở Sở, bộ kiếm pháp kia bắt đầu sinh ra những biến hóa kỳ lạ. kiếm pháp biến hóa càng lúc càng nhiều, cuối cùng lại hợp lại thành bốn thức kiếm.

Đó đúng là bốn thức kiếm trong họa quyển Lý Thiên Tố treo trên vách tường mật thất. Phản phác quy chân hóa thành bốn thức kiếm, nhưng bốn thức kiếm này mở rộng ra, lại có được một trăm lẻ tám loại biến hóa.

“Xoẹt!”

Cuối cùng, tiểu Sở Sở trông như liều mạng, dốc hết toàn lực, chém một kiếm thật mạnh vào khoảng không trước mặt.

Trên đoản kiếm phát ra tiếng kiếm minh.

“Đời này của ta, chỉ đúc một kiếm.”

Tiểu Sở Sở dùng ngữ khí kiên định mà rằng, lúc cô vừa nói xong thì tiếng kiếm minh phát ra từ thanh đoản kiếm trong tay lại càng vang dội hơn nữa.

Tống Thư Hàng có thẻ cảm ứng được, theo một kiếm sau cùng, khí huyết chi lực toàn thân của Sở Sở đều rót hết vào trong thanh đoản kiếm nho nhỏ ở trong tay, dường như đoản kiếm được khí huyết chi lực rót vào, cho nên kiếm quang cũng trở nên bén nhọn hơn một chút.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng phát hiện tim của mình đang đập nhanh hơn.

Không phải là tiếng tim đập của tiểu Sở Sở ở trong mơ —— mà là tiếng trống ngực của chính Tống Thư Hàng hắn bắt đầu rộn lên vô cùng mạnh mẽ.

Thịch! Thịch! Thịch!

Tim đập mạnh tới mức giống như nảy hẳn lên, gần như muốn thoát ra khỏi lồng ngực của hắn.

Bên trong tâm khiếu, dường như có vật gì đó muốn phá xác mà ra.

Là linh quỷ!

Nó đang hét lớn khẩn cấp, giống như muốn chui vào cảnh trong mơ, muốn đến gần Sở Sở ở trong mơ. Giống như một kiếm kia của Sở Sở đã kích hoạt linh quỷ.

Không chỉ Sở Sở, linh quỷ còn muốn tới gần bốn họa quyển kia nữa. Cảm quan của Tống Thư Hàng và linh quỷ tương thông với nhau, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng là linh quỷ có suy nghĩ muốn đến gần mấy họa quyển kia!

...

Sau một khắc, Tống Thư Hàng mở choàng mắt ra. Đã tỉnh mộng rồi.

Ánh mắt của hắn xuyên qua khe hở của chiếc lều để nhìn ra bên ngoài, có thể nhìn thấy ngoài trời vẫn là màn đêm với vô số ánh sao lấp lánh, trăng sao thay nhau phát sáng.

“Chỉ mới tới nửa đêm thôi sao?”

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, sau đó giơ tay sờ về phía lồng ngực của mình.

Tiếng trống ngực vẫn chưa thể bình tĩnh lại, linh quỷ ở trong tâm khiếu giống như gặp phải kích thích vậy, vô cùng sinh động. Thật ra linh quỷ sinh động hơn cũng chẳng phải chuyện xấu gì, nó có thể chế tạo ra rất nhiều khí huyết chi lực cho Tống Thư Hàng không ngừng.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, tâm cảnh hồi lâu vẫn không thể nào bình tĩnh lại.

Hắn không khỏi sờ lên trên chiếc nhẫn đồng cổ trên tay mình. Chẳng lẽ đây chính là nhân quả để lại sau khi Lý Thiên Tố thân tử đạo tiêu sao?

"Bốn họa quyển ở dưới tầng hầm của thế gia họ Sở sao… có lẽ mình lên đi xem thử nhỉ?"

Tống Thư Hàng thì thào.

Nhưng mình vào tầng hầm của thế gia họ Sở kiểu gì đây?

Đêm hãy còn dài, nhưng Tống Thư Hàng lại không thể nào ngủ được.

Hắn thở dài, ngồi dậy rồi vén lều chui ra ngoài.

Vừa mới chui ra thì hắn đột nhiên trông thấy có một đạo thân ảnh ngồi trên một tảng đá bằng phẳng ở cách đó không xa.

Thân ảnh kia khoanh chân ngồi đó, hai tay bưng một chén trà làm bằng trúc, trong chén có hơi nóng bốc lên.

Ở trên chiếc khay đơn sơ nho nhỏ ở bên cạnh thân ảnh đó có đặt một số món ăn, trái cây và nước trà nóng hôi hổi.

Ánh trăng nhu hòa chiếu lên thân ảnh nọ, lúc này đây, dường như toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Tống Thư Hàng mở to hai mắt… là Bạch Tôn Giả.

Đã trễ như thế này rồi, sao Bạch Tôn Giả còn chưa ngủ nữa?

À… mà cũng đúng. Với tu vi của Bạch tiền bối thì chuyện ngủ đã sớm trở thành thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao rồi, trong khoảng thời gian này, thật ra Bạch tiền bối vẫn luôn phối hợp làm việc và nghỉ ngơi với Tống Thư Hàng mà thôi.

Sau đó, Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, theo như hắn nhớ thì chỗ đó hình như không có tảng đá bằng phẳng nào hết thì phải, sáng nay có thấy bóng dáng nó đâu? Hơn nữa bề mặt của khối nham thạch này phẳng lì luôn, có vẻ như là bị một kiếm chém thành thì phải?

Trong lúc nghĩ ngợi miên man đủ thứ, Bạch Tôn Giả ngồi trên tảng đá quay đầu lại, nheo mắt cười hỏi hắn:

“Sao lại tỉnh rồi? Gặp phải ác mộng à?”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng xấu hổ cười khan:

“Không có, cũng không thể xem là ác mộng gì hết... chỉ là giấc mộng này hơi lạ một chút, cho nên ta tự nhiên tỉnh dậy luôn. Sau đó thì bị mất ngủ, cho nên muốn đi ra ngoài một chút.”

“^_^”

Bạch Tôn Giả mỉm cười:

“Nếu như không ngủ được thì tới đây ngồi không?

“Vậy thì ta không khách khí nữa.”

Tống Thư Hàng bò lên tảng đá lớn kia, ngồi ở cạnh Bạch Tôn Giả, với tay lấy một quả trái cây, cắn một cái thật mạnh.

Bạch Tôn Giả cười khẽ, lại rót cho Tống Thư Hàng một chén trà, nhẹ nhàng đặt ở trên kệ.

Sau đó, hắn lại nâng chén trà của mình lên lần nữa, thổi nhẹ một hơi, nhấp một hớp trà, ánh mắt thoáng trầm xuống, hỏi Tống Thư Hàng:

“Ngươi mơ thấy cái gì thế?”

Tống Thư Hàng nhận lấy chén trà trên kệ, học theo kiểu của Bạch Tôn Giả, nhấp một hớp nhỏ, đáp:

“Mơ thấy một chuyện liên quan tới Sở Sở cô nương, còn là chuyện liên quan tới Lý Thiên Tố đạo trưởng nữa. Lý Thiên Tố đạo trưởng chính là cái vị tán tu đạo trưởng đã ngàn dặm phi xác tới lúc ta lập khế ước với linh quỷ đấy.”

“Ừm, ta có nhớ hắn.”

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu, nói:

“Nếu như không ngại thì có thể kể cụ thể hơn về giấc mơ đó cho ta nghe được không?”

“Ta cũng chẳng có gì để ngại cả... chỉ là giấc mơ này lạ lắm.”

Tống Thư Hàng có hơi xấu hổ, hắn còn chưa nói cho bất kỳ ai biết cái chuyện hắn có thể mơ thấy những trải nghiệm cuộc đời của người khác này.

“Vậy thì... Nói thử xem?”

Bạch Tôn Giả cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, kể lại nội dung giấc mơ ...

Hắn ở một bên kể lại, Bạch Tôn Giả ngồi một bên im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu một cái xem như đáp lại.

“Chính là vậy đó, cuối cùng bởi vì linh quỷ trong tâm khiếu của ta có dị động, nên ta cũng tỉnh dậy luôn.”

sau khi kể xong toàn bộ cảnh trong mơ, Tống Thư Hàng nốc một hơi cạn sạch chén trà.

“Á, nóng nóng nóng nóng!”

Hắn vừa thè lưỡi ra vừa thổi hơi liên tục, đồng thời lại cảm thấy hương vị của loại trà này rất tuyệt, còn ngon hơn linh mạch bích trà cả chục lần nữa. Hương trà khiến đầu lưỡi thoải mái giống như muốn nở hoa luôn.

Bạch Tôn Giả mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng:

“Tâm trạng đã bình tĩnh lại rồi chứ?”

“Ừmm... sau khi tâm sự với người khác xong thì hình như tâm trạng đã tốt hơn nhiều rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời, trống ngực dồn dập đã dần chậm lại rồi, linh quỷ ở trong tâm khiếu cũng bình tĩnh lại.

“Nếu như đã bình tĩnh rồi thì quay về ngủ một giấc cho ngon đi. Ngày mai chúng ta phải rời khỏi hòn đảo này rồi.”

Bạch Tôn Giả nhìn lên ánh trăng ở trên trời, sau đó cúi đầu thổi làn khói bốc lên từ chén trà.

“Bạch tiền bối không thấy lạ à? Giấc mơ mà ta gặp phải... cùng với kiểu mơ ấy?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“À, ta cảm thấy rất lạ.”

Bạch tiền bối nói với vẻ mặt bình tĩnh:

“Nhưng tạm thời nó vẫn không gây hại gì tới ngươi, không phải à?”

“Vậy cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, cười ha hả.

Sau đó, hắn đứng dậy, vẫy tay với Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối… ta về ngủ trước đây.”

“Ngủ ngon nhé.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ngủ ngon.”

Tống Thư Hàng nhảy xuống khỏi tảng đá.

“Hóa ra Bạch tiền bối vẫn có một mặt nữ tính hóa, khéo hiểu lòng người, ôn nhu săn sóc như thế.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

“Hửm… một mặt nữ tính hóa à?”

thanh âm thản nhiên của Bạch Tôn Giả truyền tới từ chỗ tảng đá:

“Ta lại cảm giác, Thư Hàng ngươi làm con gái một lần cũng được lắm. Ừm... ví như vị Sở Sở cô nương kia ấy.”

Ủa má? Chẳng lẽ khi nãy mình bất cẩn nên nói ra mấy lời ở trong lòng mất rồi à?

Chương 360: Kể từ ngày hôm nay, không thề thốt bậy bạ nữa đâu!

“Ta nói ra mấy lời ở trong lòng từ bao giờ thế nhỉ?”

Trong lòng Tống Thư Hàng thầm kêu không hay rồi, ‘nhanh mồm nhanh miệng’ vốn là nhược điểm mà hắn vẫn luôn muốn sửa đổi, nhưng hắn không ngờ, ngoài ‘nhanh mồm nhanh miệng’ ra, bản thân hắn lại còn có thuộc tính ‘sơ ý nói ra lời trong lòng’ nữa ư?

Tống Thư Hàng quay đầu lại một cách cứng ngắc, cười gượng hỏi:

“Bạch tiền bối, chẳng lẽ… Vừa rồi ta đã nói gì à?”

“Ha ha.”

Bạch tiền bối không trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng, hắn vừa cười vừa nhấp một ngụm trà, nói với giọng điệu khoan thai không nhanh khôg chậm:

“Lúc ở trong mộng, không phải linh quỷ trong tâm khiếu của ngươi vẫn muốn đến gần bốn họa quyển trong mật thất của thế gia họ Sở đấy sao? Vậy chắc là do ngươi đã kế thừa nhân quả của tán tu Lý Thiên Tố… Nếu đã như vậy, ngươi cứ tìm cơ hội đi đến gian mật thất đó, tự tay sờ vào bốn họa quyển kia xem. Nếu như muốn đến gần gian mật thất đó, chẳng phải biến thành hình dáng của Sở Sở là một lựa chọn tốt hay sao… Ta còn nhớ ngươi có một cây ghim cài áo, có thể biến đổi ngoại hình đúng không.”

Quả nhiên vừa rồi mình đã lỡ mồm nói ra mấy lời ở trong lòng mất rồi! Lúc này, Tống Thư Hàng hận không thể vả vào miệng mình mấy cái —— Nghe ý của Bạch tiền bối là muốn mình biến thành Sở Sở cô nương, sau đó trà trộn vào thế gia họ Sở đúng không?

Vậy chẳng phải mình sẽ phải biến thành Sở Sở cô nương suốt một thời gian rất dài sao, thậm chí còn phải biến thành hình dáng của cô ấy để ăn cơm, uống nước, rồi vào nhà vệ sinh nữ nữa à?

Không được, hắn tuyệt đối không muốn như thế, cái chủ đề biến thành con gái để sinh hoạt quả thật quá ‘quý ông’ rồi.

Vì thế, Tống Thư Hàng bắt đầu giãy giụa, cố tìm cơ hội nói:

“Bạch tiền bối, cây ghim cài đó chỉ có thể biến đổi ngoại hình mà thôi, khí tức của ta và Sở Sở cô nương hoàn toàn khác biệt, chỉ cần người khác cảm ứng cho kỹ là có thể phát hiện ra ngay. Vậy nên, làm vậy không ổn lắm đúng không?

“Yên tâm đi, vấn đề về chuyện khí tức và huyết mạch thì ta sẽ giải quyết giúp ngươi.”

Bạch tiền bối thổi nhẹ làn khói bay bổng trên tách trà, thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, tiếp tục tìm kiếm chỗ đột phá:

“Tiền bối, ta cảm thấy thân hình của ta và Sở Sở cô nương hoàn toàn khác biệt, cho dù ta biến thành Sở Sở cô nương, nhưng nếu như có người thân thiết với Sở Sở cô nương đến gần, khẳng định sẽ phát hiện ra sự khác thường mất thôi!”

“Yên tâm đi, ta có thể dạy ngươi một bộ súc cốt công. Chính là loại võ công mà Đồng Quái Tiên Sư dùng để thay đổi hình thể lúc dịch dung ấy, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Bạch tiền bối bình tĩnh liếc Tống Thư Hàng một cái, nói:

“Còn có vấn đề nào khác nữa không?”

“Tiền bối…”

Tống Thư Hàng mở miệng, nhưng hắn vắt hết óc cũng chẳng nghĩ ra được vấn đề nào khác nữa.

“Nếu như không có vấn đề gì thì ngủ sớm một chút đi. Đêm vẫn còn dài lắm.”

Bạch tiền bối nói rất đỗi dịu dàng:

“Còn nữa, tặng cho ngươi một câu… Đừng sầu lo vì chuyện ngày mai, bởi vì khó khăn của ngày nào thì ngày đó giải quyết là đủ rồi. Ngày mai, còn có những lo âu của ngày mai chờ ngươi đi gánh vác.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt, chạy về lều của mình.

Lúc đêm khuya yên tĩnh, phần lớn mọi người đều đã yên giấc rồi, tuy nhiên còn một vài người vẫn đang liều mạng làm việc.

Ví dụ như những tác giả viết tiểu thuyết trên mạng đang đánh chữ nhanh như bay kia, chỉ khi đêm đến họ mới có được linh cảm.

Lại ví dụ như những phóng viên, nhà báo của Hoa Hạ hôm nay vậy… Hiện giờ họ đều đang bán mạng tăng ca.

Bởi vì có một tin tốt cần được công bố vào trước sáng ngày mai —— Ba ngày trước, chiếc máy bay bị mất liên lạc trên đường bay đến hòn đảo nghỉ mát ở biển Đông cuối cùng cũng đã có tin tức mới rồi!

Nghe nói, sau khi máy bay xảy ra tai nạn, toàn bộ thành viên trên máy bay đã rơi xuống một hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương an toàn —— Tuy rằng không rõ tại sao sau khi máy bay xuất hiện ở điểm cuối là biển Đông, mà hành khách lại rơi xuống tận Thái Bình Dương, nhưng đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là toàn bộ mọi người trên chuyến bay đều bình an vô sự cả!

Toàn bộ hành khách, cơ trưởng và nhân viên phục vụ trên chuyến bay đều rơi xuống một hòn đảo tư nhân của một “triệu phú thần bí” trên Thái Bình Dương.

Ngày hôm qua, tất cả các hành khách và nhân viên tổ bay đã lần lượt sử dụng thiết bị liên lạc của vị “triệu phú thần bí” này để liên lạc với người nhà, đồng thời báo tin bình an cho người nhà của mình.

Họ sống rất tốt ở trên hòn đảo tư nhân của “triệu phú thần bí”. Hơn nữa, vị “triệu phú thần bí” này còn hứa với tất cả mọi người, một tháng sau, chiếc du thuyền sang trọng xa hoa của ông sẽ đến hòn đảo thần bí này.

Đến lúc đó, chính chiếc du thuyền này sẽ chở tất cả hành khách và nhân viên tổ bay quay về Hoa Hạ!

Đây đúng thật là một tin tức làm rúng động lòng người.

Phóng viên của các trang tin tức, tòa soạn, diễn đàn lớn đều đã nghe ngóng được, tối qua có một chiếc thuyền vô cùng xa hoa đã làm các thủ tục liên quan tại thành phố Tang Hải và hiện đang tiến thẳng về phía Thái Bình Dương.

Rõ ràng, đây chính là du thuyền tư nhân của vị triệu phú thần bí kia...

Những từ ngữ như “ra cửa gặp quý nhân” hay “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi” vân vân và mây mây đều được các phóng viên “khoác” tới tấp lên người vị triệu phú thần bí đó!

Về phần người thân của những hành khách và thành viên tổ bay trên chuyến bay bị mất liên lạc ấy, họ đều thầm thở phào nhẹ nhõm, áp lực đè nặng trong lòng họ hôm nay cuối cùng cũng đã được gỡ bỏ rồi.

…

…

Lúc này, trên hòn đảo nhỏ của mấy thổ dân trên Thái Bình Dương.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bình tĩnh gạch một nét lên một “lời thề” trong quyển sổ nhỏ của mình: “Ta phải giúp một nhóm hành khách gặp nạn, cứu bọn họ lên từ biển lớn mênh mông, rồi tiễn họ về nhà bình an.”

Ừm, Thất Sinh Phù Phủ Chủ còn nhớ, chắc khoảng hai mươi năm trước, bản thân đã xem một bộ phim điện ảnh nước ngoài ở rạp, bộ phim đó tên là “Titanic”, chủ đề xoay quanh việc đắm tàu., lúc ấy đột nhiên hắn dở hơi lập ra lời thề này.

Đệch mợ, chỉ là xem một bộ phim điện ảnh thôi mà, thề thốt cái con khỉ gì, ngứa đòn à, thiếu đánh à, ngu quá đi!!

“Haizzz, nhưng cũng may, lần này đã thuận tiện hoàn thành lời thề này luôn một thể rồi. Công đức vô lượng mà, khà khà khà.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bỏ quyển sổ nhỏ vào lại túi càn khôn, miệng cười tủm tỉm.

Cuối cùng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại tiện miệng nói:

“Ta xin thề, sau này ta sẽ không thề thốt bậy bạ nữa đâu!”

Vừa dứt lời… Thất Sinh Phù Phủ Chủ đột nhiên cứng đờ người lại, tiếp đó, hắn cảm giác hốc mắt của mình ươn ướt —— Hắn lại móc quyển sổ nhỏ của mình ra lần nữa, bên trên quyển sổ đã có thêm một lời thề mới “Từ nay về sau, sẽ không thề thốt bậy bạ nữa!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại dùng sức gập quyển sổ vào thật mạnh, hai bàn tay nắm chặt lại, lệ nóng cuối cùng cũng tràn mi…

Trong lều.

Tống Thư Hàng lại tiến vào giấc ngủ thật sâu lần nữa.

Sau đó… hắn lại tiến vào một giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Khi vừa mở mắt ra, hắn phát hiện bản thân lại xuất hiện trong một gian phòng nhỏ, lần này hắn đang đối diện với gương bĩu môi làm mặt quỷ… Hình dáng xuất hiện trong gương lại chính là gương mặt bé con đáng yêu của Tiểu Sở Sở.

Tống Thư Hàng: …

Giấc mộng liên quan đến Sở Sở cô nương vẫn chưa kết thúc ư? Trong giấc mộng này còn có chức năng tạm dừng nữa cơ à?

Giấc mộng lại lần nữa bắt đầu.

Vì ngộ ra kiếm quyết thần bí trong mật thất, Tiểu Sở Sở trở thành bảo bối của thế gia họ Sở, cả gia tộc gần như dốc hết toàn bộ tài nguyên cho cô ấy tu luyện.

Trong những cảnh tiếp theo của giấc mộng, Tống Thư Hàng biết được rất nhiều người —— Thông qua giấc mộng này, hắn quen biết hết tất cả những người từng có tiếp xúc với Sở Sở…

Tiết tấu này, hình như không đúng lắm nha.

Chương 361: Giấc mộng tàn khốc này hãy mau chấm dứt đi!

Cùng một lúc mà quen biết được nhiều thành viên của thế gia họ Sở đến thế, còn trải qua một đoạn cuộc đời rất dài của Sở Sở cô nương… Tống Thư Hàng dám khẳng định, đợi ngày mai khi mặt trời mọc lên, hắn chính là người hiểu rõ Sở Sở cô nương nhất trên thế giới này rồi. Đến mẹ của Sở Sở cô nương cũng chưa chắc hiểu cô ấy bằng hắn đâu nhé!

Cái gì gọi là tri kỷ… Đây chính là tri kỷ thực sự nè!

Kể từ ngày mai, ở trước mặt hắn, Sở Sở cô nương sẽ không còn bất cứ bí mật gì đáng nói tới nữa rồi đây!

Ngẫm lại thấy có hơi đáng sợ thật!

Giấc mộng vẫn đang tiếp tục.

Sở Sở cô nương là một cô gái rất biết cách tự kiềm chế bản thân, cô ấy không phụ sự kỳ vọng của thế gia họ Sở, mỗi ngày đều tập luyện hết sức khắc khổ, chưa lúc nào lười biếng.

Cuối cùng, vào năm cô ấy mười tám tuổi, rốt cuộc cô đã thành công vượt qua long môn. Khí huyết trong cơ thể hóa hư thành thực, chân khí ngưng tụ tại đan điền, bước vào cảnh giới Chân Sư nhị phẩm, trở thành Chân Sư nhị phẩm trẻ tuổi nhất của thế gia họ Sở!

Tống Thư Hàng: …

Khoan đã, bước vào cảnh giới Chân Sư nhị phẩm khó đến thế cơ à?

Sở Sở cô nương từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, bảy tuổi hoàn thành Trúc Cơ, tiên thiên chân khí có từ trong bụng mẹ của cô ấy cũng không tan bị đi. Dưới tình huống như thế mà cô ấy còn phải tu luyện liên tục tới năm mười tám tuổi thì mới tấn thăng lên được nhị phẩm thành công ư?

Tống Thư Hàng xòe tay ra tính thời gian tu luyện của bản thân —— Vào ngày 4 tháng 6 năm 2019, cũng chính là năm nay, hắn đánh bậy đánh bạ nấu ra được một lô “thối thể dịch”, sau đó, dưới sự giúp đỡ của các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, hắn chính thức bước vào thế giới tu chân.

Tính đến hôm nay, bây giờ là rạng sáng ngày 18 tháng 7. Nếu tính thời gian đầy đủ thì hắn đã trở thành tu sĩ được một tháng rưỡi rồi...

Nếu như hôm qua Bạch tiền bối không ngăn hắn tấn cấp... thì bây giờ hắn đã là một vị Chân Sư nhị phẩm đầy quang vinh rồi ý chứ!

Một tháng rưỡi...

Mới có một tháng rưỡi thôi!

Mà Sở Sở cô nương phải cần tới tận mười mấy năm đấy để tu luyện đến nhị phẩm!

Nếu như không so sánh thì không biết, vừa so sánh thì hắn thật sự bị dọa nhảy dựng lên.

Sở Sở cô nương lại còn là thiên tài trăm năm khó gặp của thế gia họ Sở nữa chứ, cô ấy mất thời gian mười mấy năm mới trở thành Chân Sư nhị phẩm. Sao mà hắn chỉ mất có một tháng rưỡi thôi chứ?

“Lẽ nào mình bật tool hack thật rồi à?”

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên sinh ra một loại “đốn ngộ”.

Xài tool hack trắng trợn luôn, không phải hai tool hack bèo bèo như linh quỷ cao cấp và Ngộ Đạo thạch... mà là một tool hack khác đáng sợ hơn nhiều. Hóa ra mình là đứa xài hack!

“Đợi sau khi rời khỏi đảo nhỏ này, mình nhất định phải lên nhóm Cửu Châu số 1 hỏi các vị tiền bối thử xem, trong vòng một tháng rưỡi mà mình thăng lên tới Chân Sư nhị phẩm thì có gì bất thường không?”

Tống Thư Hàng tự nhủ trong lòng.

Đúng rồi, việc đầu tiên hắn nên làm sau khi rời khỏi hòn đảo này chính là gửi tin nhắn cho Vũ Nhu Tử, dặn cô ấy nhất định đừng có mở món quà mà Bạch tiền bối tặng ra. Món quà đó sẽ làm cho Vũ Nhu Tử ‘biu～～’ một phát phi thẳng lên trời theo hình xoắn ốc, bay lượn với quỹ đạo hình zigzag, cộng thêm việc rơi xuống theo kiểu nhảy bungee giống như nhảy dù vậy —— Mà không chắc nữa, có khi nào Vũ Nhu Tử lại thích cái trò đó thì sao? Mình còn nhớ cô ấy đã từng nói, muốn mình đi nhảy bungee với cô ấy mà nhỉ?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ lung tung vừa tiếp tục trải nghiệm cuộc sống của Sở Sở cô nương ở trong mộng.

…

…

Sau khi thăng lên Chân Sư nhị phẩm, Sở Sở cô nương tiếp tục khắc khổ tu luyện, chưa từng lười biếng.

Sau khi lên đến nhị phẩm, ngũ đại khiếu huyệt lớn từng giờ từng phút đều sẽ sinh ra khí huyết chi lực cuồn cuộn chảy vào đan điền không ngừng. Sau đó, khí huyết chi lực giống như một loại nhiên liệu vậy, nó chuyển hóa thành một loại chân khí mạnh mẽ hơn ở trong đan điền.

Chân khí được nuôi dưỡng, tích lũy ở trong đan điền. Đợi đến khi chân khí bên trong đan điền đã được tích lũy đủ thì nó sẽ chạy ngược lên, dọc theo cột sống trong thân thể tu sĩ xông lên trên, đến lúc đó là có thể mở ra đan điền thứ hai… tiếp đó là đan điền thứ ba, thứ tư, cứ lặp đi lặp lại như thế. đan điền được nói tới ở đây tuyệt không phải là ba đan điền thượng, trung, hạ mà là nơi tập trung chân khí trong cơ thể tu sĩ, được các tu sĩ gọi chung là đan điền.

Tu sĩ ở cảnh giới nhị phẩm có thể mở lại tổng cộng bảy đan điền.

Đan điền thứ hai gọi là long vĩ, đan điền thứ ba có tên là long trảo, đan điền thứ tư đến thứ bảy lần lượt là long khu, long chưởng, long cảnh, long thủ và đan điền thứ tám mang tên hóa long giác.

Một khi đan điền thứ tám được mở, lấy đan điền thứ nhất làm điểm khởi đầu, đan điền thứ tám là điểm kết thúc, tám đan điền tạo thành một con cự long chân khí.

Vào thời kỳ này, lúc chân khí chảy vào đan điền thứ tám, cũng sẽ không quay lại đan điền thứ nhất nữa, bởi vì chân khí có thể tích lũy trong cơ thể của tu sĩ nhị phẩm chỉ có từng đó mà thôi.

Tất cả chân khí dư ra sẽ phun ra từ đan điền long giác thứ tám, nó sẽ khiến cho đất trời thay đổi, dẫn tới lôi kiếp.

Đó chính là lôi kiếp nhị phẩm.

Một khi độ qua lôi kiếp, cường độ thân thể của tu sĩ nhị phẩm sẽ được nâng cao hơn rất nhiều. Chân khí trong cơ thể sẽ không còn phun ra bên ngoài nữa, mà có thể bắt đầu chảy ngược về từ trong đan điền long giác, dọc theo long thân chân khí quay lại đan điền thứ nhất, chân khí tuần hoàn không nghỉ, hóa thành một con sông chân khí lớn hình rồng.

Lúc đó, từ biến đổi về lượng, "chân khí" sẽ xảy ra biến đổi về chất, hóa thành dạng chân khí thứ hai là "chân dịch".

Đó chính là cảnh giới Chiến Vương tam phẩm, cũng chính là cảnh giới của Vũ Nhu Tử hiện nay.

…

…

Sau khi mở ra đan điền thứ nhất, Sở Sở cô nương dùng thời gian hơn một tháng để nuôi dưỡng đan điền, củng cố cảnh giới.

Sau khi lên cảnh giới nhị phẩm, dù cô ấy vẫn luôn tu luyện khắc khổ, nỗ lực không nghỉ, nhưng hiệu quả của việc bế môn tu luyện càng ngày càng kém.

Chưa từng trải qua rèn luyện sinh tử, khuyết thiếu kinh nghiệm và kích thích, không có linh cảm và đủ thiên tài địa bảo hỗ trợ, tốc độ thăng cấp của cô ấy rõ ràng đã chậm dần lại.

Vì thế, dưới sự sắp xếp và hỗ trợ của gia tộc, Sở Sở cô nương bắt đầu đi du lịch ở khắp nơi trên Hoa Hạ.

Cô ấy mất thời gian chừng năm năm, để đi du lịch hầu hết các vùng của Hoa Hạ.

Chỉ có điều ở Hoa Hạ, cô ấy không gặp được kỳ ngộ gì cả, thậm chí đến cả tu sĩ đồng đạo cũng rất hiếm khi gặp được, cũng không hề tham gia được mấy ngày lễ hay cuộc tụ hội quan trọng nào của giới tu sĩ. Cuối cùng, sau thời gian năm năm, cô ấy chỉ mới mở được đan điền thứ hai, cũng chính là đan điền long vĩ mà thôi.

Tốc độ tấn thăng như thế không tính là chậm nhưng tuyệt đối không thể xem là nhanh được.

Chính vì vậy, Sở Sở cô nương quyết định rời khỏi Hoa Hạ, đến với thế giới rộng lớn hơn, thử mạo hiểm một phen.

Lại thêm bốn năm nữa trôi qua, trong khoảng thời gian cô ấy rèn luyện ở biển Đông, có gặp được mấy kỳ ngộ nhỏ.

Lần này, cô ấy dùng thời gian bốn năm, thành công mở được đan điền long trảo. Cô ấy mất ít thời gian hơn để mở được cái đan điền khó mở hơn là đan điền thứ ba, điều này chứng minh đi du lịch quả nhiên có hiệu quả.

Vì vậy, trong lòng Sở Sở cô nương tràn đầy phấn chấn, chuẩn bị đi đến nơi xa hơn để mạo hiểm, tự tìm kỳ ngộ cho bản thân mình.

Nhưng đúng lúc này, vào một ngày nọ... Sở Sở cô nương nhận được thư từ thế gia họ Sở.

Trong thư có nói sơ qua về tình hình gần đây của thế gia họ Sở, đồng thời bảo cô mau trở lại gia tộc, chuẩn bị tham gia trận chiến ‘Đoạn Tiên đài’ với Hư Kiếm phái!

...

...

“Cái gì? Sao tình tiết phát triển đến đoạn này nhanh thế?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

Khoan đã, nếu như mà phát triển tới đoạn này rồi thì hình như có một vấn đề lớn đấy!

Trong lòng Tống Thư Hàng xuất hiện một dự cảm chẳng lành.

Hắn nhớ ra một chuyện, nếu như tình tiết đã phát triển đến đoạn này rồi, tiếp theo không phải là lúc bọn thích khách Lang Nhất truy sát Sở Sở cô nương à?

Cuối cùng —— Sở Sở cô nương bị một chiêu ‘ôm gái tới chết’ của tên Kình Bát ghì bẹp lép, từ đỉnh Everest cao ngất ngưỡng biến thành bình nguyên Đông Bắc luôn...

Ngày hôm đó, Tống Thư Hàng đã tận mắt chứng kiến toàn bộ cảnh này. Dù chỉ đứng một bên nhìn thôi, nhưng lúc ấy hắn cũng cảm thấy ê buốt hết cả răng.

Chẳng lẽ kế tiếp, mình sẽ phải mơ đến toàn bộ quá trình Sở Sở cô nương bị ép phẳng à?

Đừng mà, không được đâu, bây giờ bản thân mình còn đang ‘sống nhờ’ trên người Sở Sở cô nương, lấy thị giác thứ nhất để thể nghiệm tất cả những chuyện của cô ấy. Nỗi đau đớn khi bị ép phẳng kia, mình cũng sẽ cảm nhận chung với cô ấy mất..

Đừng mà, cái kết kiểu này tàn khốc quá trời!

“Mau kết thúc đi! Cái giấc mộng tàn khốc này mau mau kết thúc đi mà! Bây giờ kết thúc vẫn còn kịp, mau tỉnh lại đi!”

Linh hồn của Tống Thư Hàng hiện tại đang cố gắng giãy giụa.

Nhưng tất cả giãy giụa đều chỉ là phí công vô ích, tuy rằng giấc mộng “trải nghiệm cuộc đời” này của hắn rất tuyệt, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là lúc nào tỉnh lại không phải do bản thân làm chủ... linh quỷ cũng không có phản ứng gì, không còn cách nào có thể đưa hắn ra khỏi giấc mộng lần nữa.

Mặc cho Tống Thư Hàng không muốn như thế nào đi nữa, thì tình tiết trong giấc mộng vẫn tiếp tục diễn ra.

Rất nhanh, Sở Sở cô nương cô nương ở trong mộng gặp phải phục kích của bọn Lang Nhất, Ngưu Nhị, Vượn Tứ trên một hòn đảo nhỏ!

Cuối cùng, Sở Sở cô nương chạy trốn bán mạng khỏi tay của ba tên Chân Sư nhị phẩm lâu năm kia, cô tung người bay lên, nhảy xuống biển cả mênh mông, linh hoạt giống như nàng tiên cá, nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Để lại ba tên Lang Nhất, Ngưu Nhị, Vượn Tứ đứng trên đảo đưa mắt nhìn theo.

Nhìn bề ngoài thì Sở Sở cô nương tạm thời thoát được một kiếp, nhưng Tống Thư Hàng biết, tiếp theo đây sẽ là tình tiết khi Kình Bát và Sa Cửu đuổi giết Sở Sở cô nương rồi ép phẳng cô ấy ra.

Những kiểu năng lực như tiên tri thế này thật làm cho con người ta tuyệt vọng mà! Đặc biệt là vào lúc biết bản thân sắp phải đối mặt với “bi kịch” nhưng lại không thể làm được gì để thay đổi điều đó!

"Mau để ta tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi mà! Ai đó đến gọi ta dậy đi, Đậu Đậu, tiểu hòa thượng, Bạch tiền bối, là ai cũng được, hãy mau đến gọi ta dậy đi mà! Hãy cho ta hai cái tát thật mạnh đi!"

Trong lòng Tống Thư Hàng gào thét.

Nhưng đáng tiếc chính là... bên ngoài, màn đêm hãy còn rất dài...

Bất luận là ai cũng sẽ không đi gọi hắn dậy vào lúc này —— Hơn nữa, dù có gọi dậy thì cũng có tác dụng gì chứ? Nói không chừng, tối mai lúc Tống Thư Hàng ngủ thì sẽ trực tiếp đối diện với cái ôm nồng nàn của Kinh Bát ấy chứ.

Vì thế ... Tống Thư Hàng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn chỉ đành cắn chặt răng, kéo căng thần kinh của mình ra để chuẩn bị nghênh đón cơn đau đớn của cái ôm ghì mạnh mẽ đến chết sắp ập đến kia.

Ấy... mà phải nói, sao cứ cảm thấy quá trình này quen quen là sao thế nhỉ?

Hình như lần trước, khi ở trong giấc mộng cuộc đời của Thông Nương, Tống Thư Hàng cũng từng đấu tranh gian khổ muốn được tỉnh lại từ trong mộng thì phải?

...

...

Mặc kệ Tống Thư Hàng có muốn hay không, tình tiết kia vẫn tiếp tục diễn ra.

Cuối cùng, ở trong mộng, Sở Sở cô nương bị Kinh Bát và Sa Cửu đuổi kịp rồi.

Sau một phen giao chiến ngắn ngủi, Sở Sở cô nương phá được chiêu tất sát Bách Sa Chưởng của Sa Cửu, vào lúc cô đang chuẩn bị chạy trốn... thì lại va phải một bức tường thịt dày.

"Đối với mấy con ả thân thể mềm mại như ngươi, thì ta thích nhất là ôm lấy các ngươi thật chặt, sau đó... siết các ngươi nát nhừ, biến thành một bãi thịt nhầy trong lồng ngực của ta."

Một giọng nam ồm ồm vang lên, kèm theo tiếng cười gằn.

Ngay sau đó, hai cánh tay thô to ôm chặt lấy cơ thể của Sở Sở cô nương, từ hai cánh tay thô to ấy truyền đến sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Sở Sở cô nương chỉ cảm thấy xương cốt cả người mình giống như sắp như nát vụn đến nơi rồi.

Người có chung cảm giác với Sở Sở cô nương là Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được nỗi đau này, xương sườn sắp gãy rồi... nội tạng hình như cũng bị ép vỡ rồi.

Rõ ràng là Sở Sở cô nương có ‘đỉnh Everest’ cao ngất ngưỡng, nhưng dưới tuyệt chiêu “ôm siết” của Kinh Bát thì nó không có tí tác dụng giảm xóc nào cả.

Đau quá...

Không thể thở nổi nữa rồi...

Sắp chết rồi, sắp chết đến nơi rồi...

Chương 362: Vũ Nhu Tử gửi tin nhắn đến.

Sáng sớm ngày 18 tháng 7.

Ánh mặt trời ấm áp rọi qua khe hở của lều, rơi xuống trên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện cả người mình ướt đẫm mồ hôi lạnh, trên ngực thì có cảm giác bức bối chẳng khác nào vừa bị đá đè.

“Phù!”

Tống Thư Hàng thở mạnh ra một hơi khí đục, giấc mộng đêm qua đúng là tàn nhẫn quá đi mà!

Điều may mắn nhất trong bất hạnh là trong giấc mộng hôm qua khi Sở Sở bị ôm siết thì cảnh mộng đột nhiên dừng lại chứ không tiếp tục nữa, thế là Tống Thư Hàng tránh được một kiếp nhớ đời. Phải biết cái cảnh Sở Sở bị ép dẹp lép nằm ngay đằng sau cảnh “Tống Thư Hàng và cá voi từ trên trời giáng xuống” đấy.

Nói cách khác, nếu như cảnh mộng không dừng lại, thì Tống Thư Hàng còn phải ăn một phát “ôm ghì đến chết” càng đau đớn tàn nhẫn hơn từ góc độ của Sở Sở nữa kia.

Nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

Ra khỏi lều, Tống Thư Hàng thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều dậy cả rồi. Hôm qua mơ thấy giấc mộng kia nên hôm nay hắn dậy khá là muộn.

Tiểu hòa thượng đang ngồi trên một tảng đá tụng kinh buổi sáng.

Đậu Đậu đứng thẳng như người cao chừng 2m, đang dùng nồi lớn nấu bữa sáng cho mọi người.

Ngư Kiều Kiều trong hình thái bán nhân ngư biến nhỏ lại cỡ bàn tay thì ngồi song song với tiểu hòa thượng. Cô ngước đôi mắt nhỏ tí hiếu kỳ nhìn Đậu Đậu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tiểu hòa thượng, yêu khuyển, yêu ngư tận hưởng sáng sớm ấp áp à? Đúng là một khung cảnh quần ma loạn vũ mà.

Bên tảng đá bằng phẳng đằng kia, Bạch tiền bối vẫn duy trì tư thế ngồi xổm mà nghịch điện thoại.

Nhìn thấy Tống Thư Hàng đi ra, Bạch Tôn Giả cười nhẹ nói:

“Thư Hàng, chào buổi sáng.”

Tống Thư Hàng đáp lại:

“Chào buổi sáng, Bạch tiền bối, chào buổi sáng cả nhà.”

“À đúng rồi, cho ngươi xem tin tức này nè.”

Bạch Tôn Giả cười nói rồi đưa tay vuốt màn hình di động một cái.

Một đường sáng bay ra khỏi chiếc điện thoại rồi biến thành một màn hình máy chiếu ngay giữa không trung, trên đó là nội dung tin tức.

Rốt cuộc thì Bạch Tôn Giả đã tiến hành những cải tạo đáng sợ gì trên điện thoại của ngài ấy rồi…

Khụ… nội dung tin tức chính là “Hành khách trên chuyến bay mất liên lạc tại đảo nhỏ Thái Bình Dương, may mắn gặp được một triệu phú bí ẩn.”

Trong tin nêu rõ cả tổ bay và hành khách đều đã liên lạc được với người nhà để báo bình an.

Bản tin còn nhắc đến việc đã có một chiếc du thuyền lớn xa hoa đang đi tới Thái Bình Dương, chỉ một tháng nữa là có thể đón được tất cả những hành khách mất tích trở về.

“Triệu phú bí ẩn kia là Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra công cuộc dạy học trên đảo được tiến hành thuận lợi ra phết, Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối đã chuẩn bị đưa các hành khách về nhà rồi cơ mà.

Có Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối ở đó, Tống Thư Hàng cũng không cần phải lo lắng cho an toàn của đám người Cao Mỗ Mỗ nữa.

Một tháng sau mới về cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Vốn dĩ bọn họ cũng muốn nhân kỳ nghỉ mà đi đảo chơi còn gì, nói không chừng đảo dã nhân của Thất Sinh Phù Phủ Chủ càng hay ho hơn ấy chứ.

“Bạch tiền bối, ngài cảm tạ Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối giúp ta với nhé.”

Tống Thư Hàng nói. Cũng chẳng còn cách nào khác, vì Bạch tiền bối có cho hắn động vào di động đâu.

“Được.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói rồi nhanh chóng thao tác trên di động.

Bạch Tôn Giả vừa làm vừa nói tiếp:

“Mặt khác, ta còn nhận được một tin tức nữa. Ba ngày nữa sẽ diễn ra trận chiến Đoạn Tiên đài giữa thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái. Hay là chúng ta nhân lúc rảnh rỗi đi tới thế gia họ Sở một chuyến đi? Nếu may mắn, có lẽ ngươi sẽ tiếp xúc trực tiếp được với các họa quyển dưới hầm ngầm của họ đấy.”

“Nhất định phải đi ạ?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi bỗng nhiên mắt sáng ngời lên:

“Thực ra, Bạch tiền bối à, ta nghĩ rồi, ta có thể nhờ Vũ Nhu Tử hỗ trợ việc lấy họa quyển dưới tầng ngầm của thế gia họ Sở! Cô ấy có hơi quan hệ với thế gia họ Sở, hơn nữa bây giờ cô ấy cũng đang ở thế gia họ Sở đấy.”

“Vũ Nhu Tử ở thế gia họ Sở à?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng liều mạng gật đầu:

“Vâng, cho nên có thể nhờ cô ấy giúp. Với quan hệ của cô ấy với thế gia họ Sở, cô ấy có thể giúp ta có cơ hội tiếp xúc với họa quyển cũng nên!”

“Thế à.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Được rồi, nếu đã vậy thì tí nữa liên lạc với Vũ Nhu Tử đi.”

Bạch Tôn Giả đúng là chẳng mấy hứng thú với việc đi can thiệp vào trận đấu của đám tu sĩ cấp bậc như Hư Kiếm phái với thế gia họ Sở. Tôn Giả chỉ có hứng với việc bắt Tống Thư Hàng biến thành Sở Sở đi một chuyến thôi.

Tống Thư Hàng kích động nắm chặt tay, chỉ cần không phải biến thành con gái thì cái gì cũng được tuốt.

…

Lúc này…

Nơi giao giới giữa biển Đông và Thái Bình Dương có một hòn đảo nhỏ bướm xinh bay múa, Linh Điệp Đảo.

Coong coong… cấm chế trên không của Linh Điệp Đảo bị ai đó gõ vang.

Người đến là Bạch Hạc Chân Quân. Hắn thu cánh lại, gõ cấm chế rồi cẩn thận hỏi:

“Xin hỏi Vũ Nhu Tử đạo hữu có nhà không?”

Nhất định cần phải cẩn thận, bởi vì người sống trên đảo này chính là đại tiền bối Linh Điệp Tôn Giả đấy.

Linh Điệp Tôn Giả là một tiền bối cực kỳ cường đại. Ông chính trực hiệp nghĩa, điểm nào cũng tốt… chỉ mỗi tội thích so đo mấy việc cỏn con với người khác, chi li tính toán đến mức đăng phong tạo cực mà thôi. Người khác người ta lạng tính cân, vị này thì tính đến từng sợi chỉ cây kim một!

Nói khoa trương thì là tính đến từng cây kim sợi chỉ, chứ thực ra trong phần lớn thời gian Linh Điệp Tôn Giả vẫn là một vị tiền bối hiền lành ân cần… trừ khi ổng chuyển sang một hình thức quái gở.

“Bạch Hạc tiểu hữu đấy à? Vào đi.”

Tiếng cười của Linh Điệp Tôn Giả vang vọng, cấm chế trên đảo mở ra.

Bạch Hạc Chân Quân bay từ cấm chế vào Linh Điệp Đảo, gặp được Linh Điệp tiền bối phong độ ngời ngời.

“Chào ngài Linh Điệp Tôn Giả tiền bối, xin hỏi Vũ Nhu Tử có nhà không?”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

“Cách đây mấy hôm con gái ta đã đi ra ngoài gặp bạn nó rồi. Bạch Hạc tiểu hữu tìm nó có việc gì à?”

Linh Điệp Tôn Giả cười ha hả hỏi. Hắn yên tâm với Bạch Hạc Chân Quân lắm, bởi vì người ta có người trong lòng rồi, không có hơi khả năng nào với Vũ Nhu Tử nhà hắn hết.

“Là thế này, Bạch Tôn Giả xuất quan cách đây ít lâu, ngài ấy tặng cho mỗi đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 một món quà nhỏ. Ba ngày sau món quà này sẽ tự động mở, lúc đó sẽ có kinh hỉ cho mọi người. Ta thuận đường nên chuyển phát nhanh tới đây cho Vũ Nhu Tử đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân cười nói.

“Ồ? Quà của Bạch đạo hữu cho con gái ta à?”

Linh Điệp Tôn Giả cười nói:

“Thế thì Bạch Hạc tiểu hữu cứ để quà ở chỗ ta đi, bao giờ con gái ta về ta sẽ đưa cho nó. Nếu trong ba ngày mà nó chưa về đến nhà thì ta có cách mang đồ đến chỗ nó trong một giờ thôi, cam đoan không bỏ lỡ kinh hỉ, có được không nào?”

“Vậy xin nhờ Linh Điệp Tôn Giả tiền bối.”

Bạch Hạc Chân Quân đưa một hộp gỗ ra, trên đó đề “Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử”.

Linh Điệp Tôn Giả cầm hộp gỗ để sang một bên.

“Vậy vãn bối xin cáo từ trước.”

Bạch Hạc Chân Quân đưa xong chuyển phát nhanh bèn chắp tay nói lời từ biệt.

“Không ngồi thêm chút nữa à? Thời gian không còn sớm, chi bằng Bạch Hạc tiểu hữu ở lại ăn bữa cơm rồi hẵng đi.”

Linh Điệp Tôn Giả khách khí giữ người lại. Hiếm lắm mới có hảo hữu muốn tặng quà cho Vũ Nhu Tử đó, người làm cha như hắn thật là vui lòng quá đi mà. Cho nên tâm tình hắn tốt cực kì, thế là nhìn kiểu gì cũng thấy Bạch Hạc Chân Quân đến là thuận mắt.

“Vãn bối còn mười mấy món chuyển phát nhanh nữa cần gửi đi cơ, phải đưa trước ba ngày kinh hỉ nên thời gian gấp lắm.”

Bạch Hạc Chân Quân cười ngượng ngùng, sau đó mở túi càn khôn ra co Linh Điệp Tôn Giả nhìn xem, trong đó còn mười mấy cái hộp cần chuyển phát nhanh nữa thật.

Linh Điệp Tôn Giả nhìn thấy nhiều hộp quà như vậy thì bèn mỉm cười bảo:

“Thế thì ta không cố giữ Bạch Hạc tiểu hữu lại nữa, tiểu hữu đi đường vất vả… thế này đi.”

Nói đoạn, Linh Điệp Tôn Giả vẫy tay một cái, một con bướm lớn rực rỡ bay tới dâng lên một bình dược thủy nho nhỏ.

“Đây là đặc sản của Linh Điệp Đảo, dược thủy có thể chữa trị mệt nhọc, tịnh hóa các trạng thái dị thường của cơ thể, mong Bạch Hạc tiểu hữu đừng khách khí.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười nói.

Bạch Hạc Chân Quân nhận lấy dược thủy mà cảm thán trong lòng: Không hổ là Tôn Giả lão làng có máu mặt, ra tay hào phóng thật đấy. Dược dịch này là đan dịch cấp bậc lục phẩm giá trị phi phàm, là bảo bối vạn kim khó cầu trong tu chân giới đó nha.

Đợt chuyển phát nhanh này Bạch Hạc Chân Quân thu được một đống quà cáp mà các đạo hữu nhiệt tình dúi cho. Các đạo hữu trong nhóm quá là có tâm luôn, ai cũng cố nhét quà cho bằng được, Bạch Hạc Chân Quân từ chối thế nào cũng không được, mà không nhận thì là không nể mặt nhau. Thiệt tình ~

…

Một phía khác, ở thế gia họ Sở.

Vũ Nhu Tử vuốt notebook một cách nhàm chán. Hai hôm nay cô liên tục nhắn tin cho Tống tiền bối mà chẳng thấy đối phương trả lời, điện thoại thì lúc nào cũng ở ngoài vùng phục vụ, không bao giờ liên lạc được.

Vốn dĩ Vũ Nhu Tử còn định hỏi xem Tống Thư Hàng tiền bối có rảnh không, có muốn đến thế gia họ Sở chơi không? Bởi vì ghim cài áo biến hình còn ở trên người Tống Thư Hàng tiền bối đó. Tuy rằng Sở Xuân Huỳnh tỷ tỷ kiên quyết cự tuyệt ý tốt muốn giúp đỡ của Vũ Nhu Tử, nhưng nếu có ghim cài áo biến hình thì có thể có cơ hội để ngừa vạn nhất mà.

Nói không chừng còn dùng đến ấy chứ.

“Phải làm sao để liên lạc được với Tống Thư Hàng tiền bối bây giờ?”

Vũ Nhu Tử thở dài.

Vừa suy tư, Vũ Nhu Tử vừa mở meme Bạch tiền bối do chính mình chế tác, rồi tiện tay vuốt từng tấm ảnh Bạch tiền bối chỉnh sửa xinh đẹp.

“Haiiiz, muốn chụp thêm quá đi mà. Lần trước chụp ít quá, mình còn nhiều ý tưởng làm ảnh đại diện lắm mà chưa có cơ hội ghép vào nữa.”

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Nói mãi, đột nhiên hai mắt Vũ Nhu Tử sáng ngời lên. Đúng rồi! Chắc là Tống Thư Hàng tiền bối đang ở cùng với Bạch Tôn Giả, nếu không liên lạc được với Tống tiền bối thì có thể liên lạc với Bạch tiền bối mà!

Đã nói là làm.

Vũ Nhu Tử tìm nhóm Cửu Châu Số 1, click vào ảnh đại diện của Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối có đây không ạ? Tống tiền bối có ở bên cạnh ngài không thế? Ngài hỏi giùm ta xem Tống tiền bối có rảnh không? Có rảnh thì đến thế gia họ Sở một chuyến được không? Ta tìm hắn có việc gấp lắm ∼”

Vừa gửi tin đi thì Vũ Nhu Tử đã nhận được câu trả lời từ Bạch Tôn Giả:

“Có đây, rảnh!”

Câu trả lời mới rõ ràng và súc tích làm sao.

Sau đó Bạch Tôn Giả lại nói thêm:

“Để ta hỏi Tống Thư Hàng giúp ngươi.”

Vũ Nhu Tử nắm tay hưng phấn:

“Cảm ơn Bạch tiền bối!”

“Đừng khách khí [icon cười tươi].”

Không biết có phải ảo giác hay không, mà tự nhiên thấy tâm tình Bạch tiền bối tốt hẳn lên thế nhỉ?

…

Trên đảo nhỏ ở biển Đông.

Tống Thư Hàng, Đậu Đậu, tiểu hòa thượng, Ngư Kiều Kiều và Bạch tiền bối ngồi thành một vòng tròn để thưởng thức tay nghề nấu nướng của Đậu Đậu. Đừng nhìn Đậu Đậu là một con chó kinh ba mà lầm, tay nghề nấu ăn của nó ngon lành cành đào lắm đấy.

Bao nhiêu năm nay nó bỏ nhà đi bụi có phải để chơi không đâu!

Tống Thư Hàng sung sướng bưng bát lên, uống liền một hơi hai bát canh đầy.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đang vuốt di động ngẩng đầu lên hỏi:

“Thư Hàng, Vũ Nhu Tử hỏi ngươi có rảnh không?”

“?”

Tống Thư Hàng lơ ngơ nhìn về phía Bạch tiền bối.

“Cô ấy nói nếu rảnh thì đến thế gia họ Sở một chuyến, cô ấy có việc gấp tìm ngươi.”

Bạch Tôn Giả thủng thẳng nói.

Tống Thư Hàng:

“Vũ Nhu Tử tìm ta có việc gấp á?”

“Ta vừa đáp là có rảnh, sắp tới chúng ta cũng rảnh thật mà.”

Bạch Tôn Giả tiếp tục nói đầy khoan thai. Tôn Giả đã bày bố xong trận địa, chỉ chờ thu lưới tóm Tam Thập Tam Thú Thần Tông mà thôi, từ giờ đến trước khi có được tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, cả hắn và Tống Thư Hàng đều rảnh rỗi lắm.

“Cho nên, ăn xong thì chúng ta thu xếp một chút rồi khởi hành đến thế gia họ Sở nhé.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói, sau đó lại chêm thêm một câu:

“Khéo ghê ấy, thời gian là ba ngày sau”

Tống Thư Hàng: “0_0”

“Quyết định như vậy đi.”

Bạch tiền bối cười mỉm.

Sau đó ngài gõ vào di động:

Bạch Tôn Giả:

“Thư Hàng có thời gian rảnh, bọn ta sẽ xuất phát ngay. Vũ Nhu Tử gửi vị trí của thế gia họ Sở qua đây đi. [icon tươi cười]”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Tốt quá rồi! Tiền bối chờ xíu, ta gửi vị trí ngay đây!”

Tống Thư Hàng: “0_0”

…

Đúng lúc này, ở địa giới của thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái.

Người hộ đài của Đoạn Tiên đài đã tới nơi.

Lần này người hộ đài là hai vị Kiếm Tiên cấp bậc Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm, đệ tử chân truyền của danh môn chính đạo Trường Sinh Kiếm Tông.

Vốn dĩ, với đẳng cấp của trận chiến Đoạn Tiên đài giữa thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái thì chỉ cần phái hai đệ tử cấp bậc tứ phẩm đỉnh phong đến là quá đủ để bao quát tình hình rồi.

Thế nhưng Trường Sinh Kiếm Tông lại nhận được tin tình báo tin cậy là: con gái bảo bối của Linh Điệp Tôn Giả - Vũ Nhu Tử cô nương cũng chạy tới góp vui. Cho nên Trường Sinh Kiếm Tông phải cắn chặt răng, phái liền hai vị Linh Hoàng ngũ phẩm đến để giữ thể diện.

Có hai vị Linh Hoàng ngũ phẩm ở đây, thiên kim Linh Điệp Đảo có quậy thế nào thì ít nhất cũng không làm hỗn loạn cục diện được đúng không?

Trường Sinh Kiếm Tông nghĩ như thế đấy.

Dưới sự chủ trì của hai vị hộ đài Đoạn Tiên đài, chưởng giáo của Hư Kiếm phái và tộc lão của thế gia họ Sở bắt đầu ký kết các điều khoản của trận chiến Đoạn Tiên đài.

Tuy rằng dùng một trận Đoạn Tiên đài để cắt đứt ân oán nghe có vẻ vừa nực cười vừa ngây thơ, thế nhưng ít ra trên Đoạn Tiên đài, hai bên có thể nghiến răng trút hết oán hận và phẫn nộ của mình lên đầu đối phương nhỉ?

Chưởng môn của Hư Kiếm phái là một vị kiếm tu mặc đạo bào đen thẫm, tu vi Chiến Vương tam phẩm. hắn tiến lên một bước, ngoài cười trong không cười mà nói:

“Sở lão, trên Đoạn Tiên đài sinh tử không oán, ngươi hà tất phải làm vậy? Phải biết trong trận chiến Đoạn Tiên đài này các ngươi chẳng hề có hơi phần thắng nào, chỉ dâng mạng tộc nhân họ Sở một cách uổng phí mà thôi, tội gì mà phải thế?”

“Ha ha.”

Tộc lão của thế gia họ Sở là một ông già vẫn còn rắn rỏi, cũng là cảnh giới Chiến Vương tam phẩm. Hắn cười lạnh nói:

“Ai sống ai chết còn chưa biết được đâu.”

Chưởng môn Hư Kiếm phái cười quái dị:

“Chúng ta sống, các ngươi chết. Đây chính là kết cục định sẵn. Ba ngày sau chính là trận chiến Đoạn Tiên đài, hy vọng lúc đó các đệ tử dự thi của các người đừng có rụt vòi không dám lên đài…”

Chương 363: Hừ! Ta muốn đi qua cửa nhà ba lần mà không vào!

“Đừng để đến trận chiến Đoạn Tiên đài mà không người dự thi nào của thế gia họ Sở dám xuất hiện, thiên hạ người ta cười cho đấy.”

Chưởng môn Hư Kiếm phái nói đầy thâm ý.

Tộc lão của thế gia họ Sở hừ lạnh một tiếng, âm thầm siết chặt nắm tay.

“Mà nói chứ… thế gia họ Sở các ngươi dám thách đấu Đoạn Tiên đài với bọn ta là dựa vào tiểu cô nương thiên tài nhà các ngươi sao?”

Chưởng môn Hư Kiếm phái lại cười khằng khặc:

“Các người nghĩ chỉ dựa vào con nhóc ranh kia mà có phần thắng hay sao? Chẳng lẽ các ngươi còn con bài nào chưa lật ngoài con bé đó? Hay là các người chỉ ký thác hy vọng vào may mắn mà thôi?”

Tộc lão thế gia họ Sở hừ lạnh thêm một tiếng mà chẳng nói chẳng rằng. Xưa nay thế gia họ Sở đấu với Hư Kiếm phái đều là thắng thì ít mà thua thì nhiều, thế nhưng cho dù có thua thì thế gia họ Sở cũng không để cho Hư Kiếm phái được dễ chịu.

Sau khi hai người ký tên xong, một vị kim đan Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông thu lại bản điều khoản rồi ho nhẹ một tiếng:

“Như vậy, ba ngày sau, trên Đoạn Tiên đài, Hư Kiếm phái và thế gia họ Sở sẽ quyết ân oán!”

…

Trên đảo nhỏ ở biển Đông.

Toàn bộ vật dụng trong lều đều được Tống Thư Hàng thu hết vào túi con thỏ của mình. Còn vì sao cái túi được làm từ nhất thốn chỉ xà mà lại gọi là túi con thỏ ấy à? Câu hỏi này đã vang lên trong lòng Tống Thư Hàng không biết bao nhiêu lần mà không có lời đáp rồi.

Tiếp đó, Đậu Đậu biến hóa thành hình thái yêu khuyển cao 5m cõng Sở Sở cô nương trên lưng, tiểu hòa thượng cũng leo lên người nó.

Sở Sở yếu ớt hỏi:

“Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Tống Thư Hàng nhìn Sở Sở, nở một nụ cười ôn hòa rồi đáp:

“Chúng ta về thế gia họ Sở.”

Vì đã nằm mộng trải qua cả cuộc đời của Sở Sở, cho nên bây giờ Tống Thư Hàng nhìn thấy Sở Sở thì trong lòng lại dấy lên nỗi thân thiết khó nói thành lời. Bây giờ hắn đã nắm rõ cả tính cách, cuộc sống, đam mê và cả bạn bè thân thuộc của cô chẳng khác nào lòng bàn tay mình vậy.

Nếu Sở Sở cô nương mà biết điều này thì chắc sẽ bị dọa ngất mất thôi.

“Về thế gia họ Sở ư?”

Sở Sở vui vẻ hẳn lên.

Tống Thư Hàng lại bổ sung một câu:

“Còn chuyện này nữa, ba ngày sau sẽ là trận chiến Đoạn Tiên đài giữa thế gia họ Sở và Hư Kiếm phái.”

Sở Sở nặng nề hít một hơi… ba ngày sau trận chiến Đoạn Tiên đài đã diễn ra rồi, thời gian thật là gấp quá. Nếu trận chiến này hoãn đến một tháng sau thì tốt biết bao. Ba ngày nữa thì cô chắc chắn chỉ có thể làm người xem được rồi.

…

…

Lúc này, Bạch Tôn Giả đi từ phía trước tới, đứng ở xa xa vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngơ ngác chạy tới.

“Thư Hàng, cho ta mượn di động của ngươi một chút.”

Bạch Tôn Giả cười nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không hiểu gì nhưng vẫn lấy điện thoại ra đưa cho Bạch Tôn Giả. Điện thoại mình trên đảo này làm gì có tín hiệu đâu, Bạch tiền bối cần làm gì nhỉ?

Bạch Tôn Giả cầm điện thoại của Tống Thư Hàng rồi nhẹ nhàng vung tay lên một cái, chiếc điện thoại liền biến mất luôn. Chắc là nó đã bị Bạch Tôn Giả thu vào trong trang bị không gian của ngài rồi?

“Để điện thoại ở chỗ ta đi, ta cải tạo nó một chút giúp ngươi, để cho nó có thể bắt được tín hiệu ở mọi nơi trên thế giới.”

Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Làm phiền Bạch tiền bối rồi.”

“Đừng khách khí. Giờ thì chúng ta xuất phát thôi!”

Bạch Tôn Giả rút Lưu Tinh kiếm ra, tay bắt kiếm quyết. Lưu Tinh kiếm bay lơ lửng giữa không trung, kiếm quang từ thân kiếm ngày một tỏa rộng.

Kiếm quang tỏa rộng mãi, đến tận khi có thể dung nạp cả Đậu Đậu biến lớn, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả.

Đoàn người đạp lên độn quang, Bạch Tôn Giả bắt kiếm quyết rồi nói:

“Ta đã thiết lập mục tiêu của độn kiếm đến thế gia họ Sở, chúng ta sẽ lên đường bằng tốc độ nhanh nhất!”

Tốc độ nhanh nhất?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới ngày 16 tháng 7, Đồng Quái Tiên Sư “biu~” một tiếng bay đi. Cùng ngày hôm đó còn có Tô Thị A Thất tiền bối cũng “biu~” một tiếng bay tuốt.

Tốc độ “biu~” của hai vị tiền bối nhanh đến mức nhìn mắt thường không thấy, hắn chỉ đứng nhìn thôi mà chân cẳng đã nhũn như con chi chi. Mà hắn dám cam đoan đó còn chưa phải là “tốc độ nhanh nhất” của Bạch Tôn Giả đâu.

Câu hỏi ở đây là: Bạch Tôn Giả toàn lực thi triển tốc độ sẽ nhanh tới mức nào nữa?

Không được, tuyệt đối không thể để cho Bạch Tôn Giả dùng “toàn lực” phi hành được!

“Tiền bối chờ đã!”

Tống Thư Hàng đề nghị một cách quyết đoán:

“Từ giờ đến trận chiến Đoạn Tiên đài còn ba ngày, chúng ta không cần vội vã. Bạch tiền bối cứ dùng tốc độ phi hành bình thường để đưa chúng ta đi là được rồi. Dọc đường mình còn có thể ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp của Hoa Hạ thần châu mà ~”

Đậu Đậu lập tức theo hùa quyết liệt:

“Đúng đó đúng đó, Tống Thư Hàng nói đúng lắm á!”

“Tiểu hòa thượng cũng cảm thấy Tống Thư Hàng sư huynh nói có lý lắm.”

Tiểu hòa thượng nghiêm túc hẳn lên. Nó ăn quả đắng phi kiếm tốc độ cao mấy lần nên nhạy cảm với “tốc độ nhanh nhất” lắm.

Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng mà chẳng hiểu đám này bị làm sao, thế nhưng nếu cả đám tụi nó đã gắng sức đề nghị bay chậm thì cứ bay từ từ thôi vậy.

“Được rồi, nếu bay từ từ thì ta không cần thiết lập vị trí là thế gia họ Sở nữa, chúng ta cứ phi hành với tốc độ bình thường thôi.”

Bạch Tôn Giả nói. Cơ mà bay chậm thì nhàm chán lắm.

“Vâng!”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái:

“Nhìn ngắm giang sơn gấm vóc từ trên cao, ôi, hình ảnh ấy mới tốt đẹp làm sao ~”

Bạch Tôn Giả cười khẽ một tiếng rồi bắt kiếm quyết, Lưu Tinh kiếm chở theo mọi người phóng vút lên cao.

Tôn Giả cố gắng hạn chế tốc độ phi hành của mình ở mức 100km/h. Hơn nữa để mọi người có thể ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp của Tổ quốc, ngài còn khống chế độ cao của phi kiếm tương đối thấp, giúp thị lực của tu sĩ có thể nhìn thấy cảnh quan bên dưới.

Phi kiếm chở mọi người bay bay trên không trung biển Đông mênh mông.

Dưới chân họ là biển khơi bát ngát vô bờ, lúc mới nhìn thì còn thấy đẹp, chứ nhìn lâu là hơi chán.

Cho nên Bạch Tôn Giả bay được một lúc thì hai mắt bắt đầu lơ mơ…

…

…

Bay cao bay xa ~ Không biết qua bao lâu, cuối cùng bọn họ đã bay tới đại lục Hoa Hạ, bên dưới có tấm biển lớn ghi “Nhân dân Động Đỉnh hoan nghênh bạn!”

Cả đoàn người Tống Thư Hàng kích động hẳn lên, rốt cuộc cũng bay hết biển cả rồi!

Bay cao bay xa ~ Nhân dân Văn Châu hoan nghênh bạn!

Ô ~ Đến bầu trời quê hương của Tống Thư Hàng rồi.

Bay cao bay xa ~ Nhân dân Lê Thủy hoan nghênh bạn ~

Sau Lê Thủy là nhân dân Long Vịnh hoan nghênh bạn ~

Tiếp nữa, đến nhân dân Hoàng Sơn hoan nghênh bạn ~

Ủa? Đến Hoàng Sơn rồi à? Đây chính là nhà của Hoàng Sơn Chân Quân đúng không?

“Ơ, chưa tới nữa hả?”

Tống Thư Hàng hỏi dò, bay lâu quá làm cho hắn cũng chán luôn rồi.

Tống Thư Hàng cũng không biết vị trí của thế gia họ Sở cụ thể là ở đâu. Tuy hắn đã trải qua mộng cảnh cả đời của Sở Sở, thế nhưng những đoạn chi tiết đều bị skip, chỉ giữ sơ lược vài nét mà thôi. Cho nên khi tỉnh mộng rồi, hắn vẫn chẳng rõ thế gia họ Sở nằm ở đâu trên đất Trung Hoa nữa.

Sở Sở nằm ở trên người Đậu Đậu nên không nhìn thấy bên dưới, đành hỏi:

“Đã tới đâu rồi?”

“Đến quê nhà Hoàng Sơn của ta rồi.”

Đậu Đậu lên tiếng:

“Bây giờ ta chỉ cần nhảy xuống là nhìn thấy Hoàng Sơn ngu ngốc ngay, cơ mà ta không nhảy đâu. Ta phải đi qua cửa nhà ba lần mà không vào, để cho Hoàng Sơn ngu ngốc kia nhìn thấy quyết tâm của ta! Đáng đời hắn, dám bỏ rơi ta lâu như thế!”

Tống Thư Hàng gượng cười.

Sở Sở gật đầu nói:

“Đến Hoàng Sơn à? Thế thì sắp tới nơi rồi.”

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn cố gắng chống đỡ tinh thần. Tàu xe đường dài bao giờ cũng làm cho người ta mệt mỏi, phi kiếm thì cũng thế thôi. Có điều may mà cuối cùng cũng sắp đến rồi!

Sau đó, phi kiếm tiếp tục bay, bay nữa, bay mãi ~ Lần này bay rõ là lâu.

Nhân dân Hòa Phì hoan nghênh bạn ~

Ớ? Sao lâu vậy vẫn còn chưa đến nữa?

Lại qua một hồi lâu sau, tốc độ phi kiếm dường như nhanh hơn một chút.

Nhân dân Từ Xương hoan nghênh bạn ~

Tống Thư Hàng ngờ ngợ hỏi:

"Ủa này, đến Từ Xương rồi, vẫn chưa tới à?"

"Đến Từ Xương? Thế thì sắp tới thật rồi đấy."

Sở Sở gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng: "..."

Sở Sở cô nương, Từ Xương cách Hoàng Sơn cả nửa cái giang sơn Hoa Hạ rồi đấy, đây chính là "sắp đến" mà cô nói đó à? Khái niệm khoảng cách trong mắt tu sĩ sao mà khác xa người bình thường quá vậy?

Thế là Tống Thư Hàng quyết đoán im luôn, không thèm hỏi Sở Sở cô nương còn cách "thế gia họ Sở" bao nhiêu đường bay nữa.

Phi kiếm vẫn bay, bay nữa, bay mãi ~

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Tống Thư Hàng ngủ gật ngủ gù.

Đến khi hắn tỉnh dậy thì thấy kiến trúc xây dựng bên dưới mang đậm phong cách nước ngoài, chẳng giống nhà cửa Hoa Hạ gì hết.

Hơn nữa người dưới ấy cũng toàn là người nước ngoài thôi.

Từ từ, chờ đã, cái tòa nhà kia đặc trưng quá!

Bây giờ thì Tống Thư Hàng đã hiểu vì sao mình thấy cảnh quan có mùi vị nước bạn rồi, bởi vì đám người bọn họ đã đến... nhân dân Moscow hoan nghênh bạn ~

"..."

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt. Tuy rằng trong trí nhớ không hề có thông tin gì về vị trí cụ thể của thế gia họ Sở, thế nhưng hắn có thể khẳng định là nó ở Hoa Hạ, không sai đi đâu được!

Thế là Tống Thư Hàng vội vàng bắc mỏ gọi toáng lên với Bạch tiền bối ở đằng trước phi kiếm:

“Bạch tiền bối ơi, có phải mình bay lố rồi không?”

Phía trước phi kiếm, Bạch Tôn Giả chắp tay sau lưng, tiên tư bất phàm:

“zzzzzzz”

Bạch tiền bối… ngủ rồi?

Bỏ cha rồi! Tài xế ngủ mất tiêu rồi!

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối ơi, mau tỉnh dậy đi!”

Tống Thư Hàng gào ầm lên.

Thế nhưng Bạch tiền bối chẳng phản ứng gì cả… Trong tình huống bình thường, với tu vi của Bạch Tôn Giả thì chỉ cần gọi tên hắn một tiếng là đủ khiến hắn tỉnh dậy rồi.

Nhưng lần này chỉ có Đậu Đậu, tiểu hòa thượng và Sở Sở cô nương lơ mở như vừa ngủ dậy rồi xấu hổ dòm nhau.

Còn Bạch Tôn Giả ở phía trước thì vẫn… zzzzzzz

Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng… có lẽ nào…

Hắn run rẩy lấy một chiếc tiêu trúc nhỏ xanh biếc, sau đó ra sức thổi lên thật to.

“Tút tút… xin chào, đây là nơi bế quan của A Bạch. Thời gian bế quan kết thúc còn 2 ngày 15h 9p. Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

Trong cây tiêu xanh biếc truyền ra tiếng nói ôn hòa ấm áp của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả… bế quan.

“Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng khóc ròng... trước khi bế quan, ít nhất ngài cũng phải thiết lập tọa độ cho Lưu Tinh kiếm bay đến thế gia họ Sở đã chứ!

“Bây giờ làm sao? Bạch tiền bối bế quan rồi.”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Đậu Đậu.

“Không có cách nào đâu, mình rời khỏi phi kiếm đi tìm thế gia họ Sở trước thôi. Dù sao thì Bạch tiền bối cũng biết vị trí của thế gia họ Sở, bao giờ hắn bế quan xong thì hắn khắc biết đường bay đến.”

Đậu Đậu nói.

Nói đoạn, nó thả người nhảy cái vèo xuống khỏi phi kiếm…

Chương 364: Đậu Đậu đi qua cửa nhà chín lần mà không vào

Bốp!

Đậu Đậu cảm giác mắt nổ đầy đom đóm... Đầu nó đâm vào trên một tầng phòng hộ, mà cái tầng phòng hộ này thì vô cùng rắn chắc, quả nhiên không hổ là cấp bậc Tôn Giả. Đậu Đậu còn tưởng rằng đầu mình mới vừa đâm thẳng vào một tấm kim loại luôn ấy chứ, đau thấy gâu gâu luôn.

Trên người nó, tiểu hòa thượng cố giữ chặt bệnh nhân Sở Sở rất kịp thời, không để cô bị thương nặng hơn.

Đậu Đậu nhảy bật lên độn quang của Lưu Tinh kiếm lần nữa, nó nói với vẻ mặt sầu não:

“Tiêu rồi, Bạch Tôn Giả bố trí phòng ngự chung quanh phi kiếm, chúng ta không thể ra ngoài được rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn hỏi:

“Nếu không thì chúng ta thử tấn công Bạch tiền bối một cái xem sao nhé? Ta nghĩ dù cho hắn đang bế quan, nhưng vừa cảm giác được sát khí thì Bạch tiền bối nhất định sẽ tỉnh lại theo bản năng thôi!”

“Ha ha. Gâu, nếu muốn chết thì ngươi cứ tự chết một mình đi, đừng kéo theo cả bản gâu gâu.”

Giọng điệu Đậu Đậu đầy vẻ khinh thường —— chẳng lẽ ngươi không biết rằng Tôn Giả đáng sợ thế nào à?

Lỡ như phóng thích sát khí với Bạch Tôn Giả, Bạch Tôn Giả phản công theo bản năng thì phải làm sao đây?

Đến lúc đó nghìn vạn kiếm khí cùng bộc phát một lúc, chỉ cần mấy giây cũng đủ để cắt đám người ở đây thành miếng thịt mỏng, bảo đảm mỗi miếng đều tăm tắp không sai lệch một li!

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao đây? Ngồi thừ trên phi kiếm này hai ngày luôn à?”

Tống Thư Hàng nhún vai hỏi.

“Hay là chúng ta cầu nguyện thử xem sao... Nghe nói khi Bạch tiền bối bế quan mà chúng ta cầu nguyện với hắn sẽ linh nghiệm lắm luôn đấy, cầu hắn tỉnh lại khỏi lần bế quan này sớm hơn cũng được.”

Tiểu hòa thượng đề nghị.

Đậu Đậu nhún vai:

“Nhưng mà ta không có mang theo lư hương.”

Trời má, thì ra chuyện "cầu nguyện trước Bạch Tôn Giả khi hắn đang bế quan rất linh nghiệm" mà Vũ Nhu Tử từng kể thật sự đã truyền khắp tu chân giới rồi! Ngay cả Đậu Đậu và tiểu hòa thượng cũng biết việc này!

“Thành tâm thì sẽ ứng nghiệm thôi, hương khói chỉ là hình thức bên ngoài.”

Gương mặt tiểu hòa thượng vô cùng nghiêm túc, chắp hai tay lại, bắt đầu cầu nguyện trước Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, hy vọng ngươi có thể phù hộ cho Bạch Tôn Giả chấm dứt bế quan sớm một chút!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nguyện vọng này thật là quá ba chấm quá đi mất!

Sau khi tiểu hòa thượng cầu nguyện xong, nó sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình —— ờ, dù sao thì nó cũng đã cầu nguyện rồi, chi bằng cầu thêm ít nguyện vọng nữa nhỉ?

Vì vậy, tiểu hòa thượng nói tiếp:

“Bạch tiền bối ơi, hy vọng mấy ngày sau, lúc Tam Nhật sư huynh đến đón ta về, phương trượng Thông Huyền sẽ không đánh nát mông của ta, cũng không thể đánh ta đến mức sớn cả cớt ra ngoài như Tống Thư Hàng sư huynh nhé.”

Tống Thư Hàng: “...”

Ta đánh ngươi són cớt lúc nào hả? Ngươi đang nằm mơ đấy phỏng? Hay là mình nên cân nhắc chuyện đánh bay thằng nhóc tiểu hòa thượng này luôn cho rồi nhỉ?

Cuối cùng tiểu hòa thượng cũng cầu nguyện xong, lại nhìn sang quanh, sau đó tiểu hòa thượng lại nhắm mắt tiếp:

“À, quên mất, mong Bạch tiền bối có thể khiến vết thương trên người Sở Sở cô nương lành nhanh một chút.”

Cái nguyện vọng lần này còn có lý đây.

Sơ Sở nhìn tiều hòa thượng với vẻ cảm kích, sau đó nhân lúc mọi người không chú ý, cô nhắm mắt lặng lẽ, trong lòng nhanh chóng cầu nguyện:

“Hi vọng ta có cơ hội tham gia Đoạn Tiên đài, chiến đấu vì thế gia họ Sở! Đánh bại toàn bộ đệ tử của Hư Kiếm phái!”

Sau khi cầu nguyện xong, Sở Sở mở to mắt lặng lẽ nhìn bốn phía, sau khi thấy Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng và Đậu Đậu không ai chú ý đến cô, cô mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô luôn có cảm giác như bản thân lén lút như kẻ trộm vậy...

Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn, vì bản thân có mang tích cốc đan theo trong chuyến đi lần này. Vì thế, ít nhất trong hai ngày sắp tới, hắn sẽ chẳng bị chết đói chết khát vì không ăn uống gì.

Phi kiếm của Bạch Tôn Giả mang theo mọi người bắt đầu bay đi du lịch vòng quanh Trái Đất.

Ngay từ đầu thì còn bay theo phương hướng cố định, càng về sau thì lộ tuyến phi hành mỗi lúc một quái dị hơn.

Nhân dân … kính chào quý khách~

Các tiểu Vương quốc Ả rập Thống nhất kính chào quý khách~

Nhân dân Australia kính chào quý khách~

Sau đó không biết di chuyển kiểu quái gì... Bay rồi lại bay... Thế là bay về biển Đông lại luôn.

Lúc quay lại vị trí ban đầu trên Biển Đông, lộ trình phi hành của Lưu Tinh kiếm bắt đầu trở về đường cũ, bắt đầu từ "Nhân dân Động Đỉnh kính chào quý khách", đến Văn Châu, Lê Thủy, Long Vịnh... sau đó, là Hoàng Sơn!

“Ồ, lại đến Hoàng Sơn rồi kìa.”

Tống Thư Hàng ngắm nhìn phía dưới, há miệng ngáp.

Có lẽ đầu óc trở nên mệt mỏi, Tống Thư Hàng nhanh mồm nhanh miệng nói nới Đậu Đậu thế này:

“Đậu Đậu, đi qua cửa nhà hai lần rồi mà không vào. Ta tin tưởng ngươi, chút nữa thôi thì ngươi đã đi qua cửa nhà lần ba mà không vào rồi đó. Thậm chí đi qua nhà bốn lần, năm lần cũng không thành vấn đề!”

Đậu Đậu bắt đầu mài răng ken két nhìn Tống Thư Hàng.

Đợi lát nữa phi kiếm đáp xuống, nó sẽ tìm chỗ thịt non nhất trên người Tống Thư Hàng để cắn hắn một cái thật mạnh.

Không cần phải lo lắng bị mắc bệnh dại, miệng của nó hết sức sạch sẽ.

“Chán quá đi mất.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, đúng rồi... chắc bây giờ đã bắt được tín hiệu sóng điện thoại của Hoa Họa rồi nhỉ? Vậy hắn có thể gửi tin nhắn cho Vũ Nhu Tử rồi, bảo cô ấy chú ý đến phần bưu kiện do "Bạch Tôn Giả" gửi mới được.

Trong lúc mơ màng, Tống Thư Hàng thò tay vào túi mình —— ủa, điện thoại của mình đâu mất rồi?

Í chết, đúng rồi ha! Lúc lên phi kiếm, hình như Bạch tiền bối đã lấy điện thoại di động của hắn mất tiêu rồi còn đâu?

Tống Thư Hàng:

“...”

Đừng nói là Bạch Tôn Giả đề phòng, sợ hắn online mật báo với những tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nên mới làm thế đấy nhé?

…

…

Tốc độ phi hành của Lưu Tinh kiếm càng lúc càng nhanh... Đến cuối cùng, chỉ trong vòng mấy giờ mà Tống Thư Hàng đã được ngắm cảnh mặt trời mọc những mấy lần luôn rồi.

Đây đúng là là chỉ cần nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra thì vầng dương đã ló dạng.

Khép mắt lại, sau đó mở mắt ra nhìn, mặt trời lại mọc lên nữa kìa!

Mắt khép lại tiếp, sau đó mở ra... mặt trời lại xuất hiện lần nữa.

Tim của hắn mệt mỏi quá đi.

Hành trình bay vòng quanh trái đất lại tiếp tục đi ngang qua không trung của mấy quốc gia khác.

Trong quá trình này, đôi lúc vẫn có những chiếc máy bay chiến đấu của nước nào đó bay sát qua bên cạnh họ, suýt chút nữa thì đã tạo thành tai nạn trên không rồi. Cũng may Lưu Tinh kiếm có linh tính, tự động tránh khỏi mấy chiếc máy bay chiến đấu trước mặt.

Không biết đã qua bao lâu, Lưu Tinh kiếm lại trở về Biển Đông.

Lại bắt đầu từ “Nhân dân Động Đỉnh kính chào quý khách", đến Văn Châu, Lê Thủy, Long Vịnh... sau đó lại đi đến Hoàng Sơn!

“Đi ngang qua cửa nhà ba lần rồi kìa.”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nói với Đậu Đậu.

“Đậu Đậu tiền bối thật là vô tình, đi ngang qua cửa nhà ba lần rồi mà vẫn không không chịu ghé vào.”

Tiểu hòa thượng nói chuyện với Đậu Đậu bằng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Đậu Đậu giương móng vuối sắc bén của mình ra, nhắm ngay Tống Thư Hàng và tiểu hòa thượng, giống như đang tìm chỗ hạ mồm..

Tống Thư Hàng và tiểu hòa thương vội vàng im miệng lại...

Lại nói tiếp, còn bao lâu nữa thì Bạch tiền bối mới chấm dứt bế quan nhỉ?

Tống Thư Hàng quá nhàm chán nên bắt đầu tu luyện kim cương căn bản quyền pháp, bất động kim cương thân trên phạm vi nhỏ hẹp của phi kiếm. Bên trong cơ thể hắn, khí huyết chi lực của năm khiếu huyện vẫn tràn đầy như cũ, chỉ còn chờ Bạch Tôn Giả giải khai phong ân trên bụng hắn, thì lúc đó, hắn sẽ chính thức thăng cấp lên thành Chân Sư nhị phẩm.

Sau đó, Đậu Đâu đi qua cửa nhà bốn lần vẫn không vào.

Lại chẳng biết sau bao lâu nữa, Đậu Đậu đã đi qua cửa nhà chín lần mà không vào... Tốc độ phi hành của Lưu Tinh kiếm càng lúc càng nhanh.

…

…

Rạng sáng một ngày nào đó của tháng 7.

Trên Đoạn Tiên đài, nằm ở địa bàn của Sơ gia và Hư Kiếm phái.

Cuộc chiến Đoạn Tiên đài sắp sửa bắt đầu.

Người của thế gia họ Sở và người của Hư Kiếm phái chia ra, đứng ở hai bên Đoạn Tiên đài.

“Tộc lão, Sở Sở vẫn còn chưa về.”

Một người đàn ông cao gầy đến gần tộc lão Sở gia bỏ nhỏ vào tai.

Tộc lão dùng sức nắm chặt tay, cắn răng đầy vẻ oán hận.

Ở phía đối diện, gã chưởng môn của Hư Kiếm phái lại đang tươi cười rất đỗi âm trầm…

Chương 365: Cuộc chiến Đoạn Tiên đài, bắt đầu!

Mặc dù đã xác định ba ngày sau sẽ tiến hành thi đấu "Đoạn Tiên đài" nhưng trên thực tế thì thời gian chỉ còn có hai ngày rưỡi, rạng sáng ngày 21 thì đã bắt đầu thi đấu Đoạn Tiên đài rồi.

Sở gia sẽ quyết định địa điểm cho Đoạn Tiên đài, nhưng Hư Kiếm phái quyết thì lại định thời gian bắt đầu...

Chưởng môn Hư Kiếm phái nhìn gương mặt tối tăm của tộc lão Sở gia, trong lòng cực kỳ khoan khoái. Hắn biết rõ, cô gái thiên tài tên là Sở Sở kia đã không còn cách nào chạy tới tham gia cuộc chiến "Đoạn Tiên đài" này được nữa rồi.

Mọi thứ đều được tiến hành theo như dự tính của "Tiên sinh", hôm nay thế gia họ Sở đã là miếng thịt mỡ ngon lành bên miệng hắn, chỉ cần há miệng thì đã có thể nuốt hết bọn họ vào trong bụng.

Thế nhưng, vì đề phòng người Sở gia ngoan cố chống cự, hắn cần phải tạo ra một vài đả kích nặng nề hơn nữa cho đám người Sở gia kia.

Thừa dịp hai vị hộ đài của Trường Sinh Kiếm Tông còn chưa đến, hắn có thể dùng một vài thủ đoạn nhỏ, chèn ép sĩ khí của Sở gia một phen.

Chưởng môn Hư Kiếm phái dùng giọng điệu cung kính nói chuyện với hai người đang đứng sau lưng mình:

“Kính xin hai vị tiên sinh cho đám người Sở gia đối diện chút uy hiếp, để bọn chúng biết rõ thế nào là ếch ngồi đáy giếng.”

Hai người đó mỉm cười, gật đầu một cái, vẻ mặt cao thâm khó dò. Cả hai người đứng lên, bước ra khỏi trận doanh Hư Kiếm phái, đối mặt trực tiếp với Sở gia.

Ngay sau đó, cả hai đạo thân ảnh kia không còn áp chế thực lực của mình nữa, Linh lực khổng lồ bộc phát từ trên người bọn họ. Trên mặt bọn họ loáng thoáng được kim quang phủ kín.

Là Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm!

Khí thế từ hai vị Linh Hoàng kim đan ập xuống bên trận doanh của Sở gia, các tu sĩ bình thường chỉ có tu vi cảnh giới nhất, nhị, tam phẩm thì sao mà có thể thừa nhận được uy áp tới từ cấp bậc Linh Hoàng thế này?

Phần lớn người trong gia tộc họ Sở đều lộ ra vẻ hoảng sợ, thậm chí ngay cả sắc mặt của tộc lão cũng phải tái chợt thêm vài phần, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hai gã Linh Hoàng kia!

Trong Hư Kiếm phái có cả Linh Hoàng sao? Không thể nào, nếu như Hư Kiếm phái thật sự có hai Linh Hoàng, vậy vì tại sao bọn chúng vẫn còn là một môn phái nhỏ không đáng kể được chứ?

Hai vị Linh Hoàng giải phóng khí thế của mình trong khoảng thời gian chừng ba giây, sau đó thu hồi uy áp của bản thân lại. Bọn họ cười lạnh một cái với người của Sở gia, sau đó xoay người đi về phía sau trận doanh của Hư Kiếm phái.

“Hư Tranh!”

Tộc lão Sở gia nghiến răng nghiến lợi hỏi:

“Cuộc chiến Đoạn Tiên đài không cho phép người ngoài giúp sức... ngươi thế này là có ý gì đây hả?”

“Ha ha ha ha, ta đương nhiên biết rõ cuộc chiến Đoạn Tiên đài không thể để người ngoài tham gia.”

Chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái mỉm cười:

“Thế nhưng, hai vị tiền bối này chỉ là khách quý của Hư Kiếm phái ta, đúng lúc biết được Hư Kiếm phái chúng ta phải tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài, cho nên muốn tới đây đứng ở ngoài quan sát mà thôi. Bọn họ... cũng có tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài đâu!”

Hai vị Linh Hoàng tiền bối này đều là do “tiên sinh” đã mời tới để giúp đỡ Hư Kiếm phái cả.

Tộc Lão Sở gia siết chặt nắm đấm —— có hai tên Linh Hoàng kia tọa trấn ở phía sau, cho dù không tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài, nhưng cũng đã mang đến áp lực cực lớn cho gia tộc họ Sở sức yếu thế cô như bọn họ rồi.

Huống chi, vừa rồi uy áp trong thời gia ba giây kia, gần như đã đè bẹp sĩ khí của tất cả tộc nhân của Sở gia, ngay cả những người tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài cũng bị ảnh hưởng bởi uy áp, đến lúc lên Đoạn Tiên đài, mười phần bản lĩnh cũng chỉ phát huy được có tám phần mà thôi.

Đáng chết thật!

Suýt chút nữa thì tộc lão Sở gia đã cắn nát hàm răng của mình rồi, chỉ hận gia nghiệp của Sở gia quá nhỏ, không thể mời được hậu viện cường đại hơn.

…

…

Lúc này, trong đám người Sở gia, Vũ Nhu Tử nhíu mày... Tuy rằng đối với cô mà nói thì uy áp của hai Linh Hoàng này chẳng là gì hết. Nhưng lúc bị uy áp bao phủ cũng làm toàn thân cô không được tự nhiên, rất khó chịu.

Cô cử động thân thể một chút, nói lẩm bẩm:

“Sao tiền bối Thư Hàng còn chưa đến nữa.”

Rõ ràng ngày 18 có nói là đã lên đường, nhưng đã hai ngày rưỡi trôi qua rồi, sao còn chưa tới nữa? Chẳng lẽ họ bị lạc đường à?

…

…

Trong bóng tối.

Đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử há hốc mồm —— cái đệch, vừa rồi hắn lại lười biếng ngủ gật có một chút thôi, thế mà lại có thêm hai tên Linh Hoàng xuất hiện, phóng thích uy áp với Vũ Nhu Tử sư muội rồi à?

"Nếu như trong đám người đó có ai dám ra tay với Vũ Nhu Tử... Ngươi biết phải làm gì rồi chứ?" Thanh âm Linh Điệp Tôn Giả quanh quẩn trong đầu Lưu Kiếm Nhất không ngừng.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải đi chém hai tên Linh Hoàng kia à? Phiền phức lắm đó!

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên điện thoại của Lưu Kiếm Nhất vang lên, hắn vừa mở máy thì đã thấy là tên của Linh Điệp Tôn Giả.

Lưu Kiếm Nhất:

"…"

Mẹ ơi, đừng nói là sư tôn lắp camera giám sát hay cái gì đó trên người ta, để theo dõi hành động của ta bất kỳ lúc nào nhé? Sư muội vừa gặp chuyện, hắn đã lập tức gọi điện thoại đến là sao?

Động tác mở điện thoại của Lưu Kiếm Nhất cứng ngắc:

"Alo, sư tôn lão nhân gia ngài vẫn khỏe chứ ạ."

"Ừ."

Thanh âm Linh Điệp Tôn Giả truyền đến:

"Kiếm Nhất, một lát nữa chuẩn bị nhận một phần chuyển phát nhanh nhé. Nửa giờ sau ta sẽ dùng phương thức phi kiếm truyền thư mang đến cho ngươi. Ngươi nhớ giao nó cho Vũ Nhu Tử đấy."

Lưu Kiếm Nhất nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm:

"Vâng, không thành vấn đề đâu sư tôn."

"Ừ, còn nữa, gần đây Vũ Nhu Tử vẫn ổn cả chứ?"

Linh Điệp Tôn Giả hỏi.

"Muội ấy rất khỏe mạnh, mặc dù gặp chút vấn đề nhỏ, nhưng ta có thể xử lý được."

Lưu Kiếm Nhất cắn răng đảm bảo.

"Vậy thì tốt rồi… Nhớ kỹ, không cần phải sợ gì hết, kẻ nào dám tổn thương một sợi tóc của Vũ Nhu Tử thì cứ xử đẹp hết cho ta! Nhất định phải giữ gìn uy phong của Linh Điệp Đảo chúng ta… Đánh không lại thì gọi điện thoại cho ta, bảo đảm sau một phút ta sẽ chạy đến chỗ ngươi ngay lập tức."

Linh Điệp Tôn Giả trầm giọng dặn dò.

"Đã rõ, sư tôn!"

Lưu Kiếm Nhất tiếp tục cắn răng trả lời.

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Kiếm Nhất thở dài —— lại bắt đầu bận rộn rồi đây, bệnh ung thư lười đáng yêu của ta ơi… thôi nhé chào mi.

Đối phương là hai tên Linh Hoàng đó… đau đầu quá đi.

Bởi vì hắn đã biểu hiện cho người bên ngoài biết bản thân chỉ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm mà thôi, nếu như bây giờ hắn nhảy xổ ra đánh nhau với hai tên Linh Hoàng kia, chắc chắn sẽ khiến cho người khác nghi ngờ mất thôi.

Đến lúc đó, hắn không còn được đục nước béo cò, không được thoải mái mà lười biếng như bây giờ nữa đâu.

Qua chừng mười phút sau.

Hai luồng độn quang lóe lên, xuất hiện trên Đoạn Tiên đài, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông hiện thân.

Sự xuất hiện của bọn hắn đại biểu cho cuộc chiến Đoạn Tiên đài chính thức bắt đầu!

Cuộc chiến Đoạn Tiên đài giữa Sở gia và Hư Kiếm phái được chia làm ba trận.

Trận đầu tiên dành cho đời trẻ tuổi, gồm những người sáu mươi tuổi trở xuống, cả hai cử ra ba người, áp dụng phương thức đánh lôi đài một đấu một để quyết định thắng bại.

Trận thứ hai dành cho lực lượng trung kiên của môn phái, gồm những người một trăm năm mươi tuổi trở xuống, hai bên cũng cử ra ba người, dùng hình thức chiến đấu một chọi một phân rõ thắng lợi.

Nếu hai trận trước mà các bên mỗi người thắng một trận, thì mỗi bên chọn ra ba người mạnh nhất trong môn phái để tiến hành chiến đấu, đánh ba trận, thắng được hai trận thì xem như thắng cuộc.

Ba đệ tử Hư Kiếm phái tham gia trận đầu tiên đều có cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm.

Cánh cửa Dược Long Môn này đã cầm chân rất nhiều tu sĩ nhất phẩm —— cứ mỗi một lần trùng kích vào cảnh giới long môn thất bại, tu vi của người này sẽ rơi xuống một tiểu cảnh giới, cần phải tu luyện lại lần nữa, tiếp tục ngưng tụ khí huyết để trùng kích cánh cửa long môn.

Rất nhiều tu sĩ mới hai mươi, ba mươi tuổi đã thăng đến cảnh giới Dược Long Môn, nhưng ba, bốn chục năm sau đó vẫn không thể mở cánh cửa long môn này ra được.

Hư Kiếm phái không được may mắn lắm, trong vòng sáu mươi năm trở lại đây những đệ tử của bọn họ đều không có bất kỳ ai vượt qua long môn trở thành nhị phẩm cả.

Bên kia, chỉ có hai trong ba người đại diện Sở gia dự thi xuất hiện, họ cũng đạt cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm. Vốn dĩ vị trí thứ ba thuộc về Sở Sở, nhưng mãi cho đến bây giờ... Sở Sở vẫn chưa xuất hiện.

Chương 366: Hình như là tên lừa đạn đạo đấy!

“Khà khà khà khà, Sở lão đầu, ta đã nói với ngươi từ sớm rồi, trận chiến Đoạn Tiên đài nàykhông phải là trò đùa đâu. Hy vọng Sở gia các ngươi có thể phái mấy đứa gan to một chút lên đài, đừng có để luống cuống tay chân rồi làm trò cười cho thiên hạ đấy nhé. Nhưng mà đến bây giờ, Sở gia các ngươi đúng là vẫn có kẻ bị sợ kia kìa.”

Chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái đút hai tay vào trong ống tay áo bào, híp mắt lại nói với tộc lão của Sở gia.

Sắc mặt của tộc lão Sở gia trầm xuống.

“Làm thế nào bây giờ đây hả trưởng lão? Có cần tìm người thay thế cho Sở Sở không ạ?”

Một người đàn ông dáng cao gầy của Sở gia đến gần tộc lão, nhỏ giọng dò hỏi.

Thay thế Sở Sở ư? tộc lão lại thở dài lần nữa.

Sở gia bây giờ còn ai có thể thay thế cho Sở Sở được chứ? Nếu không có Sở Sở thì trận đấu Đoạn Tiên đài thứ nhất của những tu sĩ trẻ dưới sáu mươi tuổi kia, Sở gia không có hơi phần thắng nào cả…

Mà nếu thua trong trận thứ nhất, thì dù trận thứ hai có thắng thì trận thứ ba cũng không có phần thắng nữa. Đối với Sở gia, vị thái thượng trưởng lão đã đạt cấp bậc Tiên Thiên tứ phẩm của Hư Kiếm phái kia là một đối thủ không thể đánh bại được.

Khoảng cách giữa tu sĩ có thể ngự kiếm phi hành và tu sĩ không thể ngự kiếm phi hành cũng như khoảng cách giữa chân trời và góc biển vậy.

…

…

Hai vị Linh Hoàng kim đan của Trường Sinh Kiếm Tông hơi nhíu mày lại, xem tình hình này chẳng lẽ là đệ tử tham gia trận

‘Đoạn Tiên đài’ thứ nhất của Sở gia vẫn chưa đến sao?

Nguyên nhân dẫn đến trận Đoạn Tiên đài lần này, hai người bọn họ cũng có biết được phần nào, ai đúng ai sai, trong lòng mỗi người đều tự có một cán cân cả rồi.

Tuy nhiên, bọn họ là người hộ đài của Đoạn Tiên đài, trong lúc chủ trì Đoạn Tiên đài, nhất định phải công chính, làm việc theo đúng quy tắc —— Cũng tức là, đợi đến khi trận chiến Đoạn Tiên đài bắt đầu, nếu như vị đệ tử tham gia thi đấu của thế gia họ Sở kia vẫn không đến, vậy thì Sở gia chỉ còn cách tìm người khác lên đài thay cho vị đệ tử không đến kịp đó.

“Ha ha ha, nhưng mà Sở lão đầu này, nếu như vị nữ đệ tử thiên tài kia của nhà các ngươi không đến kịp thì ta có thể cho ngươi một cơ hội.”

Chưởng môn của Hư Kiếm phái cười nói:

“Chúng ta có thể bắt đầu trận thứ hai trước…Nếu như trong khoảng thời gian này, vị nữ đệ tử thiên tài của nhà các ngươi có thể thuận lợi đến kịp thì chúng ta lại tiến hành trận thi đấu thứ nhất của Đoạn Tiên đài cũng được. Dù sao thì trận thứ nhất với trận thứ hai, trận nào bắt đầu trước cũng chẳng sao cả, có đúng không?”

Tộc lão Sở gia liếc chưởng môn Hư Kiếm phái một cái, lão già này tốt bụng tới vậy sao, tự nhiên lại còn chủ động đề xuất bắt đầu trận thứ hai trước nữa chứ? Trong lòng lão già này đang tính toán gì đây?

Trên Đoạn Tiên đài, hai vị hộ đài nhìn nhau một cái, im lặng gật đầu.

Sau đó, vị kim đan Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông đứng bên trái nói:

“Nếu như Sở gia cũng đồng ý, vậy thì trước tiên cứ bắt đầu trận đấu Đoạn Tiên đài thứ hai cũng không sao cả.”

Trận thứ nhất và thứ hai, trận nào trước, trận nào sau cũng đều được cả, hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ cần hai bên tham gia trận đấu Đoạn Tiên đài đều đồng ý, vậy thì đổi thứ tự một chút cũng không ảnh hưởng đến kết quả.

Tộc lão Sở gia nhíu mày lại… Trong tình hình thế này, bắt đầu trận Đoạn Tiên đài thứ hai trước tất nhiên sẽ có lợi cho Sở gia —— nhưng loại cảm giác bị người ta cầm mũi dắt đi thế này thật sự không thoải mái chút nào cả. Đặc biệt là dưới tình huống không biết lão già của Hư Kiếm phái kia rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì.

Nhưng đã đến nước này rồi, tộc lão Sở gia đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa, ông chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Ít nhất… phải giành được chiến thắng ở trận Đoạn Tiên đài thứ hai đã rồi nói sau.

“Được.”

Tộc lão Sở gia trầm giọng đáp.

“Ha ha ha.”

Chưởng môn Hư Kiếm phái phát ra một tràng cười dài.

Trên Đoạn Tiên đài, một vị Linh Hoàng kim đan của Trường Sinh Kiếm Tông rút bội kiếm của mình ra rồi cắm xuống mặt đất, đồng thời rót nội lực vào trong kiếm.

Bốn phía xung quanh Đoạn Tiên đài dâng lên một kết giới trận pháp phòng ngự, có thể để cho những tuyển thủ tham gia thi đấu đánh đấm thoải mái ở bên trong.

Vị Linh Hoàng kim đan còn lại cất giọng tuyên bố:

“Trận Đoạn Tiên đài thứ hai bắt đầu! Các vị đệ tử tham gia thi đấu của hai bên lần lượt lên đài!

Vừa nói xong, vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông này liếc mắt nhìn qua phe Hư Kiếm phái, tùy thời quan sát hai vị tu sĩ cấp Linh Hoàng không biết tên nọ… Tin tình báo chỉ nói, có một vị thiên kim của Linh Điệp Đảo đến chỗ thế gia họ Sở chứ không đề cập gì đến việc Hư Kiếm phái có hai vị khách là tu sĩ ngũ phẩm.

Lần đại chiến Đoạn Tiên đài này không đơn giản như trong tưởng tượng của bọn họ. Thật là hại não quá mà… Hy vọng không xảy ra hỗn loạn gì…

…

…

Bên phe Sở gia.

“Sở Hùng, ngươi lên đấu trận thứ ba đi, hãy giành lấy thắng lợi vì chúng ta!”

Tộc lão Sở gia trầm giọng nói với một người ở phía sau lưng.

Người đó vẫn luôn yên lặng ngồi ở trong trận doanh của Sở gia, hắn có quả đầu trọc lóc bóng lưỡng, mặc quần áo của hòa thượng. Lúc này, hòa thượng đó đang niệm kinh văn, nhằm khu trừ ảnh hưởng do uy áp mà hai tên Linh Hoàng kim đan của Hư Kiếm phái gây ra, tranh thủ khiến bản thân khôi phục lại trạng thái tốt nhất trước lúc lên đài.

Sau khi nghe thấy tộc lão Sở gia nói thế, Sở Hùng ngẩng đầu lên rồi gật đầu đáp một tiếng :

“Vâng.”

Tộc lão Sở gia gật đầu, sau đó nói với hai đệ tử tham gia thi đấu khác của Sở gia:

“Sở Thiết, Sở Vĩnh, các ngươi lần lượt lên đài, đánh chết bọn rác rưởi Hư Kiếm phái kia đi.

“Vâng.”

Hai vị đệ tử đứng dậy, cả hai người họ đều đang ở cảnh giới đan điền thứ năm nhị phẩm đan điền long chưởng.

Trong Sở gia thì ngoại trừ tộc lão ra, tuy rằng vẫn còn một vị trưởng lão đạt cảnh giới Chiến Vương tam phẩm, nhưng vị trưởng lão ấy đã hơn một trăm năm mươi tuổi rồi, không cách nào tham gia trận Đoạn Tiên đài thứ hai này được.

Cũng may, Hư Kiếm phái phía đối diện kia cũng như thế. Ngoài chưởng môn Hư Tranh ra thì trong Hư Kiếm phái chỉ còn có một phó chưởng môn và một hộ pháp có tu vi tam phẩm. Chỉ có điều, cả ba người này đều đã hơn một trăm năm mươi tuổi rồi, không thể tham gia trận đấu thứ hai.

Điều này rất có lợi đối với Sở gia.

Dưới tình hình này, Sở Hùng - người vừa được thăng lên cấp Chiến Vương tam phẩm của Sở gia, sẽ là người có tác dụng quyết định thắng thua của trận này!

Sở Hùng cũng là một đệ tử thiên tài của Sở gia giống như Sở Sở.

Nhưng hắn và Sở Sở có thiên phú ở những phương diên khác nhau, hắn hoàn toàn không có tí thiên phú nào về mặt kiếm đạo cả. Tuy nhiên, từ khi hắn còn nhỏ đã có một vị cao thủ Phật môn nhìn trúng tư chất của hắn, đưa hắn về ‘Nộ Mục Kim Cương môn’ tu luyện.

Sở Hùng năm nay đã hơn tám mươi tuổi, hắn đã bước vào cảnh giới tam phẩm. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, với thiên phú của hắn, rất có hy vọng đạt đến kim đan!

Tuy Sở Hùng là đệ tử của “Nộ Mục Kim Cương môn” nhưng đồng thời hắn cũng là tộc nhân của thế gia họ Sở.

Theo quy tắc của Đoạn Tiên đài, hắn thuộc phe của Sở gia, tất nhiên có thể tham chiến rồi!

Hắn và Sở Sở chính là con át chủ bài trong trận đấu Đoạn Tiên đài do tộc lão Sở gia và Hư Kiếm phái khởi xướng lần này.

…

…

Bên phe Hư Kiếm phái.

“Sở gia quả nhiên cũng có hơi thủ đoạn đấy.”

Chưởng môn Hư Kiếm phái Hư Tranh mỉm cười:

“Nhưng mà… chúng ta cũng có thủ đoạn của mình. Kiếm Hiểu, trước tiên ngươi đi lên giải quyết hai tên nhóc Sở gia đó, sau đó thử thăm dò thực lực của cái vị ‘át chủ bài’ kia.”

Phía sau hắn, một gã đàn ông trẻ tuổi đứng lên, tay hắn cầm một thanh kiếm bản to, cánh tay phải to lớn mạnh mẽ, rõ ràng to hơn cánh tay trái rất nhiều.

“Vâng, sư phụ.”

Kiếm Hiểu trả lời.

“Đúng rồi, đừng vội lấy tính mạng của mấy kẻ Sở gia kia nhé.”

Hư Tranh cười ha ha:

“Chỉ cần cắt bỏ tứ chi, chặt đứt con đường tu hành của bọn chúng là được rồi…”

“Vâng, sư phụ.”

Kiếm Hiểu bình tĩnh đáp.

Sau đó, hắn vác thanh kiếm bản to nặng trịch của mình, bước lên Đoạn Tiên đài.

Đồng thời, hắn bắt đầu vận chuyển chân khí trong đan điền.

Chân khí chạy dọc lên trên trong cơ thể của hắn, hóa thành hình một con chân long mờ ảo ở phía sau lưng hắn… Chỉ có điều con chân lòng này bị thiếu mất hai sừng.

Cảnh giới đan điền thứ bảy của nhị phẩm, chỉ thiếu mỗi ngưng tụ long giác, mở ra đan điền thứ tám là hắn có thể thăng lên làm tu sĩ tam phẩm rồi!

Thực lực của Hư Kiếm phái, đã đè trên Sở gia một cái phần!

Trên Đoạn Tiên đài, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông bước lên trên không, đứng lơ lửng giữa không trung.

Một vị quan sát trận chiến bên trong Đoạn Tiên đài, làm nhiệm vụ trọng tài, đồng thời phụ trách cứu viện, chỉ cần trong lúc chiến đấu mà có một bên đầu hàng, vậy hắn sẽ lập tức cứu người đã đầu hàng kia ra.

Một vị khác giám sát Hư Kiếm phái từ xa, nếu như hai vị tu sĩ ngũ phẩm của Hư Kiếm phái có hành động thiếu suy nghĩ gì, thì hắn cũng tiện ứng đối kịp thời.

Trận pháp phòng ngự trên Đoạn Tiên đài mở lối vào.

Sở Thiết của Sở gia và Kiếm Hiểu của Hư Kiếm phái đồng thời bước lên Đoạn Tiên đài.

Lúc nhìn thấy Kiếm Hiểu lên đài, lông mày của Sở Thiết hơi nhíu lại —— Kiếm Hiểu chắc hẳn là tu sĩ mạnh nhất trong lớp trẻ của Hư Kiếm phái, đáng lẽ phải xuất chiến ở hiệp thứ ba quyết định thắng thua của trận thứ hai mới đúng chứ.

Vì sao mới hiệp thứ nhất mà Kiếm Hiểu đã lên đài thế này? Chẳng lẽ Hư Kiếm phái cho rằng chỉ dựa vào một mình Kiếm Hiểu là có thể đánh bại cả ba tuyển thủ tham gia thi đấu trong trận thứ hai của Sở gia rồi chắc?

Đúng là ngạo mạn.

Sở Thiết cắn chặt răng, trạng thái của hắn lúc trước đã bị khí thế của hai Linh Hoàng kim đan làm ảnh hưởng, không thể khôi phục được trạng thái tốt nhất. Hơn nữa hắn hiểu rõ, cho dù trạng thái cơ thể hắn ở lúc tốt nhất cũng không phải là đối thủ của Kiếm Hiểu. Trong thời gian này, giữa Sở gia và Hư Kiếm phái không ngừng xảy ra những tranh chấp nhỏ, Sở Thiết từng tiếp xúc với Kiếm Hiểu, hắn biết tên kia rất lợi hại.

Có điều, cho dù mình không phải là đối thủ của Kiếm Hiểu, thì nhất định cũng phải cố gắng làm tiêu hao hết thể lực của hắn trong hiệp thứ nhất.

Trận đấu bắt đầu.

Sở Thiết bổ nhào về phía Kiếm Hiểu một cách hung mãnh, hắn điên cuồng thi triển kiếm thuật lĩnh ngộ ra được từ kiếm quyết.

Căn cứ vào ngộ tính khác nhau của từng người trong Sở gia, mà kiếm pháp họ lĩnh ngộ ra được từ kiếm quyết cũng khác nhau.

Có người ngộ tính không tốt, thậm chí còn không lĩnh ngộ được một chiêu kiếm pháp nào cả… Có điều, chỉ cần lĩnh ngộ được thì đó đều là kiếm thuật thích hợp với bản thân nhất.

Thứ mà Sở Thiết lĩnh ngộ được một bộ khoái kiếm, tốc độ nhanh như sấm chớp, công kích liên miên dồn dập như cuồng phong vũ bão. Hắn biết cách biệt giữa mình và Kiếm Hiểu, vì thế vừa ra tay đã dùng tới tuyệt chiêu ngay.

Đối mặt với khoái kiếm của Sở Thiết, Kiếm Hiểu vô cùng bình tĩnh, hắn nhanh chóng nắm lấy chuôi của thanh kiếm bản to, khẽ gập người, cơ bắp toàn thân căng chặt.

Ánh mắt của hắn chăm chú dõi theo khoái kiếm của Sở Thiết một cách sít sao, tìm kiếm một chỗ sơ hở dưới công kích mạnh mẽ như bão tố kia.

Bên phe Sở gia.

Sở Xuân Huỳnh vỗ nhẹ lên bụng mình, lo lắng mở to hai mắt theo dõi trận đấu trên Đoạn Tiên đài:

“Vũ Nhu Tử, Sở Thiết ca ca có phần thắng nào không?”

Vũ Nhu Tử khẽ lắc đầu.

Sở Xuân Huỳnh thầm thở dài một tiếng.

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại của mình ra, gửi thêm cho Bạch Tôn Giả một tin nhắn nữa:

“Bạch tiền bối, bây giờ mọi người đang ở đâu thế hả, mau hồi âm đi chứ. Vẫn chưa tới nữa sao? Gấp lắm rồi đấy!”

Tít tít tít, lần này chỉ trong chốc lát Bạch Tôn Giả đã trả lời lại rồi, Bạch Tôn Giả gửi đến một tin nhắn thoại:

“Xin lỗi, chúng ta xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bây giờ hiện đang…”

“Rầm rầm rầm rầm rầm ~~ Bịch bịch bịch bịch ~~ A a a~~”

“Bạch tiền bối cẩn thận, phía trước có thứ gì đó đang bay tới kìa! Hình như đó là tên lửa đạn đạo đấy!”

Cô có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng của Tống tiền bối.

“Rầm rầm rầm rầm ~~”

Tin nhắn thoại kết thúc.

Vũ Nhu Tử đổ mồ hôi lạnh… Có phải Bạch Tôn Giả và Tống tiền bối đã bị cuốn vào chuyện gì đó rất đáng sợ hay không?

Chương 367: Tống Thư Hàng mười phút sau đến chiến trường!

Một lát sau, Bạch Tôn Giả lại gửi một tin nhắn thoại nữa đến.

“Khụ khụ, vừa rồi hơi thất thần một chút, kết quả là bay đến một nơi kỳ lạ. Nhưng mà không sao, tầm nửa tiếng… à không, tầm mười phút nữa là bọn ta có thể bay đến Sở gia ngay!”

Giọng nói bình tĩnh của Bạch Tôn Giả vang lên.

Nếu không để ý đến những âm thanh “Oành oành oành” giống như nhạc nền phối âm cho những đoạn phim chiến tranh đang vang lên bên cạnh hắn, thì câu nói này tuyệt đối sẽ khiến Vũ Nhu Tử an tâm hơn nhiều lắm.

Hơn nữa, dường như Vũ Nhu Tử lại nghe thấy giọng nói dồn dập của Tống tiền bối vang lên trong tin nhắn thoại lần này.

Nhưng vừa rồi cô chỉ lo chú ý đến giọng của Bạch Tôn Giả và nhạc nền chiến tranh thôi, nên không nghe rõ Tống tiền bối đang nói cái gì.

Thế là Vũ Nhu Tử mang theo sự tò mò bèn bấm mở tin nhắn thoại của Bạch Tôn Giả lên một lần nữa, lắng nghe cho kỹ hơn.

Quả nhiên lần này đã nghe rõ tiếng của Tống tiền bối, giọng nói vừa gấp vừa nhanh:

“Bạch tiền bối, cái thứ kia là tên lửa đấy! Nó sẽ nổ đó, chắc chắn ngài đã từng thấy trên Internet rồi đúng không. Uy lực của nó kinh khủng lắm… Đây không phải là đồ lưu niệm, ngài đừng có cầm về nhà mà!!!”

Vũ Nhu Tử: “Ô.Ô”

Tên lửa? Đồ lưu niệm? Mang về nhà?

Bạch Tôn Giả túm được một quả tên lửa, sau đó muốn mang tên lửa về nhà ư?

Chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy kích thích muốn chết rồi!

Tên lửa, cô chưa từng nghịch nó ở khoảng cách gần bao giờ cả. Rõ ràng xung quanh Linh Diệp đảo cũng cất giấu không ít nhưng cha cô lại không chịu cho cô đến gần vật đó…

Muốn nghịch! Muốn nghịch tên lửa ở khoảng cách gần quá đi à!

Thế là Vũ Nhu Tử nhanh chóng gửi một tin nhắn đến cho Bạch tiền bối:

“Bạch tiền bối, tọa độ bây giờ của bọn ta đã thay đổi. Bây giờ cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài đã bắt đầu rồi, bọn ta đang ở Đoạn Tiên đài. Bạch tiền bối, ngài mau tới đi, ta sẽ gửi tọa độ mới cho ngài!”

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Bạch Tôn Giả mang một cái tên lửa đến ném ra oành ra sân, ánh mắt của Vũ Nhu Tử đã sáng rực lên!

Nhất định sẽ vui lắm luôn!

“Đã biết rồi, điều chỉnh tọa độ, khoảng mười phút nữa Tống Thư Hàng và ta sẽ đi đến chỗ đó ngay.”

Giọng nói bình thản của Bạch Tôn Giả lại phát ra từ trong điện thoại lần nữa.

…

…

Cuối cùng Vũ Nhu Tử cũng hài lòng tắt màn hình điện thoại đi.

“Là bạn à?”

Sở Xuân Huỳnh mỉm cười hỏi… Nhưng mà nói mới nhớ, có phải khi nãy cô nghe nhầm rồi không nhỉ, hình như vừa rồi cô nghe thấy chữ “Tên lửa” từ trong điện thoại của Vũ Nhu Tử thì phải?

“Ừ, là một vị Tống tiền bối cực kỳ cực kỳ tốt luôn, còn có một vị Bạch tiền bối siêu cấp lợi hại nữa! Mười phút nữa bọn họ sẽ đến chiến trường, à nói lộn, sẽ đến chỗ chúng ta!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Sau đó chờ khi Tống Thư Hàng tiền bối đến, cô có thể lấy lại ghim cài áo biến hình của mình, biến thành hình dáng của người trong Sở gia, đi tham gia cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài. Nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi!

Trong lúc Vũ Nhu Tử nói chuyện với Sở Xuân Huỳnh, trận chiến trên Đoạn Tiên đài đã tiến vào hồi kết.

Trong sự tấn công điên cuồng của Sở Thiết, Kiếm Hiểu vung thanh đao bản to nặng nề của mình lên đỡ trái đỡ phái, chặn hết toàn bộ đòn tấn công từ Khoái Kiếm của Sở Thiết!

“Đây chính là tốc độ đánh kiếm nhanh nhất của ngươi sao? Chẳng nhanh chút nào hết, khoái kiếm Sở Thiết, cũng chỉ có thế mà thôi.”

Kiếm Hiểu lạnh lùng nói, mặc dù thế công kích của đợt khoái kiếm này đúng là có khiến hắn tốn chút khí lực thật, nhưng chút tiêu hao này chỉ cần nghỉ ngơi một lát là có thể phục hồi hoàn toàn.

Còn Sở Thiết điên cuồng tấn công như vậy, cũng đồng nghĩa với việc hắn đang không ngừng tiêu hao chân khí, thể lực của mình.

“Hừ, vẫn còn sớm lắm!”

Sở Thiết hừ lạnh một tiếng.

Giây tiếp theo, thân kiếm trong tay hắn khẽ rung lên một cái, tốc độ kiếm pháp càng nhanh và quỷ dị hơn.

Trong nháy mắt, hắn đã ép Kiếm Hiểu liên tục lui về phía sau.

Mà trong lúc vung ra hết kiếm này đến kiếm khác, khí thế của Sở Thiết cũng được tích lũy đến cực hạn.

“Thần long kiếm pháp!”

Sở Thiết gào to một tiếng, nương theo tiếng thét dài này bạo phát toàn bộ khí thế của mình ra!

Vào giờ khắc này, ảnh hưởng mà uy áp của hai vị Linh Hoàng của Hư Kiếm phái đem tới trước trận đấu đã bị khí thế của Sở Thiết xua tan hoàn toàn.

Mặc dù Sở Thiết hét là “Thần long kiếm pháp” nhưng kiếm thế của hắn lại không mang công kích chân long. Một trời kiếm ảnh hóa thành cơn mưa kiếm, cuối cùng hóa thành một cái lồng khổng lồ, bao vây cả người Kiếm Hiểu ở bên trong.

Tên kiếm pháp mà tu sĩ hét lên trong các trận chiến lớn, đa phần đều chỉ là hữu danh vô thực… Đây chẳng qua chỉ là chiêu trò để họ gia tăng khí thế, trạng thái của mình, đồng thời hù dọa đối thủ mà thôi.

Rất nhiều tên chiêu thức nghe qua có vẻ hầm hố nhưng thực ra đều chỉ là do họ nhất thời nghĩ ra hét bừa lên mà thôi.

Nói không chừng ngoài miệng các tu sĩ hét là “Nộ Hải Đào Thiên Kiếm Pháp” nhưng một giây sau lại thi triển ra Thanh Long Yển Nguyệt Đao chém về phía đầu của đối thủ luôn ấy chứ!

Trong lúc nhất thời, bốn phía xung quanh Kiếm Hiểu đều là kiếm ảnh. Không thể tránh né, chỉ có thể chống cự.

Nhưng lúc này, sắc mặt của Kiếm Hiểu đang bị vây trong lồng kiếm vẫn vô cùng bình tĩnh:

“Kết thúc rồi.”

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Vô số kiếm khí chạm vào người Kiếm Hiểu, nhưng lúc này cánh tay phải to lớn của Kiếm Hiểu lại lóe sáng, sau đó là cả người phát ra một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, bảo vệ quanh người hắn.

Mặc dù những kiếm khí kia của Sở Thiết vừa nhanh lại vừa sắc bén, nhưng sau khi khó khăn lắm mới đâm rách tầng kim mang hộ thân của Kiếm Hiểu thì những kiếm khí đó chỉ có thể để lại những vết thương ngoài da rất nhạt trên người Kiếm Hiểu mà thôi.

Với tố chất thân thể của tu sĩ nhị phẩm thì chỉ sau vài giây thôi là đã có thể khôi phục lại mấy vết thương ngoài da này rồi.

“Pháp môn Kim Thân Hộ Thể của phật môn?”

Sở Thiết giật mình bật thốt.

“Ha ha.”

Kiếm Hiểu cười khẽ một tiếng, thanh kiếm bản to trong tay bổ tới thật mạnh.

Lúc này Sở Thiết lại đang trong giai đoạn lực cũ dùng hết, lực mới chưa sinh, không kịp tránh né, bị kiếm của Kiếm Hiểu chém trúng bả vai. Cánh tay phải cầm kiếm cũng theo đó mà đứt đoạn…

Trên thực tế, cho dù trạng thái của Sở Thiết có nguyên vẹn như lúc bình thường thì cũng không thể tránh khỏi đường kiếm này của Kiếm Hiểu.

Đường kiếm này, nhìn như vụng về nhưng thật ra tốc độ lại nhanh đến vô cùng.

“A...”

Sở Thiết kêu thảm một tiếng, liên tục lùi lại, máu trên cánh tay phải tuôn ra như suối.

…

…

Dưới đài, Sở Xuân Huỳnh trợn to hai mắt:

“Pháp môn kim thân của phật môn?

“Không… Không phải kim thân phật môn. Đây là loại thể chất đặc thù mà khi đạt đến tu sĩ nhị phẩm có thể ngưng tụ được. Không biết tên Kiếm Hiểu này có được kỳ ngộ từ đâu mà có thể luyện hóa cánh tay phải thành loại thể chất đặc thù này.”

Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

“Thể chất đặc thù của tu sĩ?”

Sở Xuân Huynh nghi hoặc hỏi lại. Tại sao cô chưa nghe thấy điều này bao giờ?

“Nếu Sở tỷ tỷ muốn biết thì chờ sau khi trận chiến Đoạn Tiên đài kết thúc ta sẽ nói rõ hơn cho tỷ. Nếu nói từ đầu thì nội dung sẽ dài lắm. Nói đơn giàn thì sau khi đạt đến nhị phẩm, tu sĩ có thể thông qua một vài thủ đoạn để cường hóa thân thể của mình thành các ‘Tiên thân’ với những thuộc tính khác nhau. Nghe nói nếu dựa theo thuộc tính thì có mười mấy loại tiên thân lận. Căn cứ vào độ phù hợp, ma tu có ma thể, phật tu có phật chủng, nho tu có nho căn, yêu tu có yêu khu, hiệu quả của từng loại cũng khác nhau. Có điều rất khó để ngưng tụ và luyện hóa được tiên thân, phải tiêu hao rất nhiều, tỉ lệ thất bại cũng rất lớn, khoảng trên chín mươi phần trăm.”

Vũ Nhu Tử giới thiệu sơ qua với Sở Xuân Huỳnh.

Không biết cái tên Kiếm Hiểu đang ở trên đài kia đã dùng cách gì mà có thể luyện hóa cánh tay phải của mình thành “thể chất đặc thù” này nữa, cũng không biết cánh tay phải này của hắn là tiên thân hay là phật chủng đây?

Có điều nhìn qua cũng biết cách này của hắn không phải là thủ đoạn đàng hoàng… Nhất định sẽ để lại di chứng không nhỏ.

…

…

Trên Đoạn Tiên đài, sau khi chém đứt cánh tay phải của Sở Thiết, Kiếm Hiểu cũng không hề thừa thắng xông lên.

Mà hắn chỉ đứng lặng trên Đoạn Tiên đài, im lặng nhìn chằm chằm vào Sở Thiết.

“Sở gia Sở Thiết, nhận thua.”

Tộc lão của Sở gia đầu hàng thay Sở Thiết, đồng thời quay lại nhìn về phía Sở Hùng đang đứng phía sau.

Chương 368: Màn chúc mừng khai mạc hoành tráng đến muộn

Sở Thiết thua gọn gàng lưu loát, mặc dù mất một cánh tay nhưng ít ra cũng không có nguy hiểm gì đến tính mạng, cánh tay bị đứt mất kia chưa biết chừng vẫn có cơ hội nối lại được. Mặt mày hắn phờ phạc xám ngoét, nhặt cánh tay và bội kiếm của mình lên rồi bước lảo đảo xuống khỏi Đoạn Tiên đài.

Ngay lập tức có tu sĩ phụ trách việc chữa thương của Sở gia tiến lên đỡ lấy Sở Thiết, xử lý vết thương sơ qua cho hắn, đồng thời cũng lập tức tiến hành phong bế cánh tay phải của hắn lại.

Tộc lão của Sở gia trầm giọng nói:

“Lập tức đưa Sở Thiết về tộc địa, nối cánh tay lại.”

Gần đó sớm đã có nhân viên chuyên môn chuẩn bị ổn thỏa, lập tức đỡ Sở Thiết lên xe, vội vàng đưa về tộc địa họ Sở, tiến hành phẫu thuật nối lại cánh tay đã bị đứt.

Sau khi Sở Thiết bị đưa đi, Sở Vĩnh hít một hơi thật sâu, cầm trường kiếm của mình lên, chuẩn bị lên đài.

Thực lực của hắn và Sở Thiết tương đương nhau, đối mặt với Kiếm Hiểu của Hư Kiếm phái, hắn cũng không nắm chắc được mấy phần thắng. Vậy thì bắt chước Sở Thiết, vừa lên đài thì cố gắng tiêu hao thể lực và chân khí của đối phương cũng được!

“Sở Vĩnh sư huynh, xin huynh đợi một chút, trận này để đệ lên trước đi.”

Lúc này, Sở Hùng vẫn luôn nhắm mắt niệm kinh ở bên cạnh đứng lên nói.

Vóc người của hắn rất cao lớn, sau khi đứng dậy còn cao hơn mấy người trong trận doanh của Sở gia tận nửa cái đầu.

“Nhưng…”

Sở Vĩnh nhìn sang tộc lão.

“Giao cho ta đi, tộc lão.”

Sở Hùng quay đầu lại nói với tộc lão:

“Trạng thái bây giờ của ta là thích hợp để lên đài nhất.”

Hắn mở mắt ra, trong đôi mắt ấy tràn đầy lửa giận hừng hực vô tận, giống như là kim cương tức giận. Trạng thái này hoàn toàn phù hợp với cái tên của Tông môn hắn “Nộ Mục Kim Cương Môn”. Đối với những tu sĩ khác mà nói, có lẽ trạng thái tức giận sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy thực lực của họ, nhưng đối với đệ tử của “Nộ Mục Kim Cương Môn”, tức giận không khác gì được Buff trạng thái thêm.

“Được, nhớ chú ý giữ gìn thể lực cho tốt.”

Tộc lão nói.

“Tộc lão cứ yên tâm đi.”

Sở Hùng từ từ đi lên phía trước, một cái kim cương xử rơi vào trong tay hắn.

Theo từng bước chân của hắn bước ra, chân khí trong cơ thể hắn cũng cuộn trào dâng lên tựa như sông lớn bể rộng, vô cùng hùng hậu.

Vừa đi hắn vừa cởi tăng bào trên người mình, để lộ ra những múi cơ thịt cuồn cuộn săn chắc như được tạo nên từ kim loại.

Tăng bào vừa cởi ra bị hắn cuộn lên buộc lại ở bên hông, khiến hắn trông càng giống với kim cương tức giận trừng mắt trong mấy bức tranh vẽ.

…

…

“Ý, đây là đệ tử của Nộ Mục Kim Cương Môn à?”

Vũ Nhu Tử vừa nhìn thấy trạng thái của Sở Hùng thì lập tức nhận ra lai lịch môn phái của hắn.

Nếu là đệ tử của Nộ Mục Kim Cương Môn thì trận đấu này chẳng còn chút kịch tính, hồi hộp nào rồi. Mặc dù trong phật môn, Nộ Mục Kim Cương Môn chỉ là môn phái trung lưu, nhưng nếu bỏ qua những thứ khác, chỉ luận về sức chiến đấu thì sức chiến đấu của đệ tử trong môn phái bọn họ thật sự rất mạnh, thậm chí còn có thể so với phật tông hàng đầu nữa.

Càng tức giận thì càng mạnh mẽ, càng tức giận thì càng hung mãnh!

…

…

Sau khi Sở Hùng lên đài, trên mặt của Kiếm Hiểu đứng ở phía đối diện bắt đầu lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Trận chiến thứ hai của vòng thứ hai, bắt đầu!”

Linh Hoàng kim đan của Trường Sinh Kiếm Tông tuyên bố.

Trọng tài vừa dứt lời.

Cánh tay phải của tên Kiếm Hiểu của Hư Kiếm phái kia bỗng căng lên, toàn bộ cánh tay phải phồng lên gần bằng nửa người hắn. Sau đó hắn giơ thanh kiếm bản to của mình lên, chém thật mạnh về phía Sở Hùng, tạo thành một đạo kiếm quang!

Kiếm khí vô cùng sắc bén, dường như có thể so với kiếm khí công kích của tu sĩ tam phẩm.

Đối mặt với kiếm khí khổng lồ thế này, Sở Hùng cũng không thèm tránh né, hai tay hắn nắm lấy kim cương xử rồi bấm pháp ấn:

“Phá!”

Cùng với tiếng hét “Phá” đó của hắn, một nắm đấm màu vàng cực lớn bộc phát ra từ trên kim cương xử trong tay hắn.

Nắm đấm màu vàng đó đánh lên kiếm khí, khiến kiếm khí của Kiếm Hiểu nổ tung ngay lập tức.

Dư thế của nắm đấm đó không hề suy giảm, đập thật mạnh vào người Kiếm Hiểu, khiến hắn bay thẳng ra ngoài, đụng vào trận pháp phòng ngự mà Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông đã bố trí.

Thân thể của Kiếm Hiểu rơi xuống từ trên trận pháp phòng ngự, phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, giữa ngực in hằng một vết lõm sâu hình nắm đấm.

Một kích này của Sở Hùng đã trực tiếp đánh nát nửa số xương sườn của hắn, lục phủ ngũ tạng cũng bị thương rất nặng, không biết phải đến ngày tháng năm nào mới có thể hồi phục được.

Khoảng cách giữa nhị phẩm và tam phẩm lớn tới như thế sao?

Kiếm Hiểu nhìn về phía Sở Hùng đứng cách đó không xa với vẻ mặt khó hiểu. Đối phương đứng từ nơi cao nhìn xuống chỗ hắn, khoảng cách giữa hai người không khác gì khoảng cách giữa trời và đất.

"Kiếm Hiểu của Hư Kiếm phái nhận thua."

Chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái vội vàng bỏ quyền thay Kiếm Hiểu.

…

…

"Khoảng cách giữa nhị phẩm và tam phẩm lớn như thế sao?"

Sở Xuân Huỳnh cũng hỏi câu hỏi này.

Tu vi của Kiếm Hiểu bên phía Hư Kiếm phái đã là nhị phẩm đan điền thứ nhất, lại cộng thêm cánh tay có thể chất đặc biệt mà Vũ Nhu Tử nói, thế mà cũng không cản nổi một kích nhìn như tùy ý vung ra của Sở Hùng sao?

"Khoảng cách giữa nhị phẩm và tam phẩm mặc dù rất lớn nhưng cũng không phải là không thể vượt qua được. Khoảng cách thực sự giữa Kiếm Hiểu và Sở Hùng chính là công pháp."

Vũ Nhu Tử bình tĩnh giải thích với Sở Xuân Huỳnh.

Công pháp mà Kiếm Hiểu tu luyện chẳng qua chỉ là công pháp truyền thừa của Hư Kiếm phái. Trong giới tu chân, công pháp này chỉ hơn công pháp phổ thông một chút mà thôi.

Còn công pháp mà Sở Hùng tu luyện là công pháp của "Nộ Mục Kim Cương Môn", chỉ riêng về sức chiến đấu thôi đã có thể xếp vào vị trí cao ở Phật Tông rồi. Hơn nữa công kích mà Sở Hùng vừa sử dụng là pháp thuật công kích độc môn "Phật Thủ Ấn" của Nộ Mục Kim Cương Môn.

Như thế có thể thấy, khoảng cách giữa hai bên giống như khoảng cách giữa một cậu bé mười tuổi cầm thanh kiếm gỗ với một người đàn ông trưởng thành nắm tuyệt thế bảo kiếm trong tay.

Một trận chiến sớm đã biết trước kết quả.

Vũ Nhu Tử nhìn về phía Hư Kiếm phái —— Đối mặt với sự tồn tại của Sở Hùng, người của Hư Kiếm phái sẽ dùng cách gì để chiến thắng đây?

…

…

Trong Hư Kiếm phái, khuôn mặt của chưởng môn Hư Tranh vẫn hết sức bình tĩnh, không hề có hơi kinh hoảng nào.

Đồng thời, hai vị Linh Hoàng kim đan đứng ở phía sau lưng hắn thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía trận doanh của Sở gia. Lần này bọn họ không hề sử dụng các loại thủ đoạn như uy áp nữa, nhưng chỉ với ánh mắt liếc sang của Linh Hoàng như thế thôi, các đệ tử của Sở gia cũng đã có áp lực cực lớn rồi.

Hư Kiếm phái làm thế này là khinh thường Sở gia không có cao nhân, nên tận lực khuếch trương ưu thế khi có hậu viện là hai vị Linh Hoàng của phe mình hết mức có thể.

“Chậc chậc, vốn còn muốn cho Sở gia đánh thêm một trận nữa, để bọn chúng được lộ mặt nhiều hơn trên Đoạn Tiên đài, đáng tiếc bọn chúng lại không biết điều chút nào.”

Chưởng môn Hư Tranh khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn về phía sau lưng mình nói:

“Tiểu sư đệ, lên đài đi. Kết thúc trận đấu của vòng này, khiến Sở gia tuyệt vọng đi.

“Ha ha..”

Sau lưng Hư Tranh truyền đến một tiếng cười ngây ngô.

Sau đó một người đàn ông mặt mang nụ cười ngốc nghếch đứng dậy, lúc cười toe tét quá tròn còn chảy cả nước miếng.

Tiểu sư đệ của chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái, một trăm bốn mươi hai tuổi, thực lực Chiến Vương hậu thiên tam phẩm. Hơn bốn mươi năm trước bị trọng thương, người ngoài đều cho rằng hắn đã chết, nhưng thực ra vị tiểu sư đệ này không hề có nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua chỉ trở thành ngốc nghếch mà thôi. Hơn nữa hắn còn được phúc trong họa, thực lực lại vững vàng tăng lên một tầng.

Phía bên kia, trên không trung của một vùng biển liền kề với Hoa Hạ, có một đạo ánh sáng mà chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy xẹt qua, nháy mắt đã bay qua ngàn dặm.

Bên trong kiếm quang, sắc mặt của Đậu Đậu, Sở Sở, tiểu hòa thượng đều trắng bệch —— Thứ bọn họ sợ hãi không chỉ riêng gì tốc độ kinh người trong phút chốc bay được ngàn dặm của Tiêu Phi Kiếm, mà còn bởi cái thứ được đểbên dưới kiếm.

Tống Thư Hàng đang kêu to đầy hoảng sợ:

“Bạch tiền bối, mau, mau vứt đi! Nó sẽ nổ, sẽ nổ đấy!!!”

Phía dưới phi kiếm đang bay còn có một quả tên lửa màu trắng, dài khoảng năm mét, đầu hình thoi, phù hợp với động lực học không khí… Nhưng điều đáng sợ chính là cái thứ này đang trong trạng thái kích hoạt đấy!! Là loại có thể nổ tung bất kỳ lúc nào, bất cứ nơi đâu!

Càng đáng sợ hơn là lúc này Bạch Tôn Giả đang tò mò nghiên cứu quả tên lửa này. Vẻ mặt rục rịch ngứa ngáy kia của hắn giống như đang muốn tháo cái thứ này ra.

Tống Thư Hàng không biết hệ thống khống chế của quả tên lửa này có tân tiến không, có thể theo dõi được tầm bắn của tên lửa sau khi bắn ra, biết được khoảng cách bay là bao nhiêu không nữa?

Nếu như là loại rất tân tiến, thì chắc chắn bây giờ phía bắn tên lửa đang đần hết cả người ra rồi —— Bởi vì quả tên lửa mà họ bắn bay mãi bay mãi trên không trung rồi đột nhiên biến đâu mất. Nếu như kỹ thuật của bọn họ tiên tiến có thể may mắn bắt được tín hiệu yếu ớt trên quả tên lửa của mình, họ sẽ phát hiện quả tên lửa của mình đã vượt qua một phần năm quả địa cầu, bay thẳng đến Hoa Hạ luôn rồi. Chưa biết chừng người bắn tên lửa còn bị dọa sợ hú hồn luôn ấy chứ.

“Các ngươi ồn ào quá đi, sẽ ảnh hưởng đến ta mất.”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nói với giọng điệu bất mãn.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lại nói tràn đầy tự tin:

“Yên tâm đi, có ta ở đây, nó không nổ được đâu!”

Tống Thư Hàng cảm thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin này của Bạch Tôn Giả nhìn rất quen—— Ngẫm kỹ lại, thì không phải mỗi lần phá hỏng đồ điện trong nhà rồi muốn lắp lại, Bạch Tôn Giả đều tự tin như thế này sao?

Nhất định sẽ nổ đấy!!

Nếu nó mà nổ, sẽ chết người đấy!!

“Bạch tiền bối, chúng ta đổi cái khác chơi đi nhé. Nếu thật sự không được thì chúng ta liên lạc với Hoàng Sơn Chân Quân ấy, xem hắn có thể lấy được một cái tên lửa chưa kích hoạt hay không, rồi tìm một nơi yên tĩnh không có người mà từ từ nghiên cứu sau cũng được.”

Tống Thư Hàng nhăn nhó đau khổ khuyên ngăn Bạch Tôn Giả.

“Đúng vậy, đúng vậy. Ta còn nhớ bên cạnh động phủ ở nước ngoài của tên Hoàng Sơn ngu ngốc có chôn thứ này nhiều lắm. Nếu Bạch tiền bối muốn chơi, lần sau ta sẽ dẫn ngài đến đó chơi cho đã luôn!”

Đậu Đậu cũng ở bên cạnh khuyên nhủ.

Bạch Tôn Giả: “…”

Cái đám nhóc này thật là, chẳng lẽ không thể tin tưởng hắn một chút được sao? Hơn nữa nói thế nào hắn cũng là Tôn Giả thất phẩm mà, hắn vẫn có thể khống chế được uy lực phát nổ của quả tên lửa cỏn con này đấy!

“Đừng có mà kêu nữa... ta nhất định phải làm cho bằng được mới thôi! Tạm thời quả tên lửa này sẽ không phát nổ đâu.”

Bạch Tôn Giả vỗ vỗ vài cái lên quả tên lửa kia, dán mấy tấm phù văn kỳ lạ lên, rồi nói:

“Các ngươi cũng phải có lòng tin vào kỹ thuật của ta chứ!”

Tống Thư Hàng, Đậu Đậu cười khan.

“Được rồi, nhìn trước mặt kìa, chúng ta sắp đến Đoạn Tiên đài rồi.”

Bạch Tôn Giả lại nói tiếp.

Trong khi nói chuyện, Tôn Giả lại dốc sức rót thêm thêm một đống linh lực cho Lưu Tinh kiếm —— Cái gì? Ngươi nói lúc sắp đến phải đạp thắng xe á?

Không cần, Bạch Tôn Giả rất có lòng tin với kỹ thuật của mình. Chút nữa trước khi đáp xuống, lúc chỉ còn cách mặt đất một centimet, hắn có thể dừng phi kiếm lại cái một luôn! Việc phải làm bây giờ chỉ có một mà thôi, đó chính là tăng tốc độ, tăng tốc độ hết nấc!

Tốc độ thật sự là quá nhanh. Đám người Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh xẹt qua vèo vèo.

Nhờ vào nhãn lực của tu sĩ, khó khăn lắm Tống Thư Hàng mới nhìn thấy một lôi đài lớn và hai nhóm người. Đây chắc chắn chính là Sở gia và Hư Kiếm phái.

"Chuẩn bị cho tốt vào, ta sắp hạ cánh đây."

Giọng nói của Bạch Tôn Giả lại vang lên.

Trong lúc nói chuyện, Tôn Giả lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Nói mới nhớ, sắp đến lúc mở món quà mà hắn gửi cho đám đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 rồi nhỉ?

Quyết định rồi, chờ sau khi đến Đoạn Tiên đài thì sẽ kích hoạt tất cả các hộp quả luôn.

Không phải người hiện đại ai cũng thích ăn mừng, mở cửa cũng phải đốt một dây pháo chúc mừng à?

Một trận chiến như Đoạn Tiên đài, phóng một trận mưa sao băng xuống để ăn mừng khai mạc cũng được lắm chứ nhỉ. Mặc dù hơi muộn nhưng không sao, có lòng là được rồi…

Chương 369: Cẩn thận, tên lửa bắn tới kìa!

Một tiếng trước lúc Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đáp xuống Đoạn Tiên đài…

Ở nơi tiếp giáp giữ Hoa Hạ và Cao Ly, có một khu nhà dân bình thường. Nhưng sâu trong lòng đất của khu nhà dân này, ẩn giấu một động phủ bế quan.

Đệ tử của Đồng Quái Tiên Sư là "Thiết Quái Toán Tiên" đang bế quan trong cái động phủ này. Hắn bị quẻ bói "Siêu may mắn, đại cát đại lợi, vận may ập xuống đầu, quẻ thượng thượng thượng thượng thượng" mà sư phụ hắn bói cho dọa sợ mất mật.

Từ sau khi tiến vào động phủ này đến nay, hắn chưa từng bước ra khỏi cửa một bước. Ngay cả món hàng chuyển phát nhanh mà Bạch Hạc Chân Quân gửi đến cũng chỉ được nhét vào từ khe cửa.

Sáng sớm hôm nay, Thiết Quái lại gặp một cơn ác mộng, hắn mơ thấy cái quẻ bói thượng thượng thượng thượng kia của sư phụ hắn đã trở thành sự thật, dùng đủ mọi cách đáng sợ để trở thành sự thật, dọa hắn giật mình tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh lại, Thiết Quái lập tức mở điện thoại di động, phóng to bức ảnh "Bạch tiền bối chúc phúc" trong điện thoại ra.

Sau đó hắn dựng thẳng điện thoại lên, đặt một bát hương ở phía trước rồi cung kính thắp hương.

"Bạch tiền bối, xin ngài hãy chúc phúc cho ta, ngài nhất định phải chúc phúc cho ta, để ta có thể thoát khỏi kiếp nạn lần này! Chỉ cần ta có thể tránh được kiếp nạn này, sau này ta nhất định sẽ lập một cái kim thân cho ngài, ngày ngày cung phụng!"

Thiết Quái Toán Tiên nói lầm bầm trong miệng.

Sau khi dâng hương xong, hắn lại lôi một cái hộp gỗ từ mép giường ra cực kỳ nhẹ nhàng nâng niu, trên hộp gỗ đó viết bốn chữ "Thiết Quái Toán Tiên".

Đây là món quà mà Bạch tiền bối đã tặng cho hắn. Sau khi hắn tải bộ “meme của Bạch tiền bối” kia về xong, ngày hôm sau lập tức nhận được món quà này. Thiết Quái Toán Tiên đã ngầm nhận định trong lòng rằng cái hộp này chính là sự chúc phúc mà Bạch Tôn Giả đưa tới cho hắn từ xa.

Từ giờ về sau mình nhất định phải ôm cái hộp này bên người không rời một giây một phút nào. Thiết Quái Toán Tiên thầm nói trong lòng.

Trong lúc đang suy tư, điện thoại của hắn đột nhiên reo lên, là cuộc gọi của sư phụ “Đồng Quái Tiên Sư” của hắn gọi đến.

Tay của Thiết Quái Toán Tiên bất giác run lên bần bật, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng bấm nghe điện thoại.

“Alo, sư phụ à, có chuyện gì sao?”

Thiết Quái Toán Tiên hỏi một cách dè dặt. Điều hắn sợ nhất bây giờ chính là sư phụ hắn đột nhiên mở miệng, nói là lại bói cho hắn một quẻ gì đó.

Nhưng… Có đôi lúc thế giới này lại đùa cợt con người ta một cách đầy tàn nhẫn như vậy đấy.

Giọng nói của Đồng Quái Tiên Sư vang lên từ trong điện thoại:

“Thiết Quái à, dạo này con vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe ạ.”

Thiết Quái Toán Tiên trả lời.

“Vậy thì tốt.”

Đồng Quái Tiên Sư thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói:

“Thiết Quái này, hôm nay vi sư lại bốc một quẻ cho con đấy.”

Thiết Quái Toán Tiên lập tức cảm thấy đầu gối mình mềm oặt lại, cả người suýt chút nữa thì ngã khụy xuống đất!

“Sư phụ, quẻ tượng thế nào?”

Thiết Quái hít hít cái mũi của mình, kiên định hỏi lại.

“Vẫn là như thế, quẻ thượng thượng thượng thượng thượng đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư thở dài một hơi.

Thiết Quái âm thầm kêu khổ trong lòng, kiếp nạn đáng sợ này của hắn vẫn chưa kết thúc hay sao?

“Có điều quẻ tượng hôm nay lại có chuyển cơ. Trong quẻ thượng thượng thượng thượng này ẩn chứa một đạo ác vận.”

Đồng Quái Tiên Sư nói tiếp.

Thiết Quái nghe thấy thế, ánh mắt lập tức sáng ngời lên:

“Lời này là thật sao? Sư phụ, thật sự là ẩn chứa ác vận sao? Người đừng có lừa ta nhé!”

Giọng nói khô khốc của Đồng Quái Tiên Sư vang lên:

“Đúng vậy, ta không lừa con đâu.”

Lúc nói ra câu nói này, Đồng Quái cảm thấy trái tim của mình vô cùng mệt mỏi. Đến cả đệ tử thân nhất cũng không tin tưởng quẻ bói của mình! Đối với một người dựa vào bốc quẻ để kiếm miếng cơm như hắn mà nói, đây là bi kịch thảm khốc cỡ nào kia chứ?

Thiết Quái kêu lên hớn hở:

“Ta được cứu rồi, ta được cứu rồi! Mấy ngày nay ta đặt meme của Bạch Tôn Giả làm hình nền điện thoại, ngày nào cũng kính cẩn dâng hương, quả nhiên là có hiệu quả!”

Đồng Quái Tiên Sư nghe vậy, nhất thời đần mặt ra: …

Đậu xanh, thằng nhóc này tải “meme của Bạch tiền bối” về ư? Nó muốn chết sao?

Ý khoan, chờ một chút, kính cẩn dâng hương?

Chẳng lẽ hành động này thật sự có tác dụng sao? Bởi vì nghe nói dâng hương cho Bạch Tôn Giả thật sự rất linh nghiệm.

“Vậy sư phụ, ta cúp máy trước đây. Ta phải đi chuẩn bị chút đồ, lần này ta nhất định sẽ vượt qua kiếp nạn này!!”

Thiết Quái Toán Tiên nói với vẻ kích động.

Nói xong, không đợi Đồng Quái Tiên Sư mở miệng, Thiết Quái đã tắt điện thoại cái rụp.

Sau đó hắn bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Hắn muốn đổi chỗ ở!

Cái động phủ nằm ở chỗ tiếp giáp giữa Hoa Hạ và Cao Ly này là một trong những cái có lực phòng ngự xếp thứ năm của hắn.

Hắn còn có một cái động phủ tập trung lực phòng ngự mạnh nhất, nằm ở ngay dưới ngọn núi lớn ở biên giới Cao Ly nữa.

“Dọn đến đó thôi, ha ha ha, hôm nay ta phải liều mạng với cái tử kiếp chết tiệt này mới được! Ngày mai, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ lại là một Thiết Quái vĩ đại!”

Thiết Quái Toán Tiên mang theo điện thoại di động và món quà của Bạch Tôn Giả, nhanh chóng bay về phía động phủ bí mật của mình.

Rất nhanh, Thiết Quái Toán Tiên đã đến động phủ bí mật của mình, thuận lợi tiến vào bên trong.

Nhưng mà cũng rất nhanh, Thiết Quái chợt ngu người.

“Ý? Tại sao phía trên động phủ của ta lại có nhiều thứ ngổn ngang lộn xộn như vậy chứ? Mấy cái thông đạo này là gì đây? Tại sao lại đào một cái giếng to trên sườn núi như thế này? Đào một cái giếng vừa to vừa sâu như vậy, chẳng lẽ người ta muốn đào mỏ à?”

Không chỉ có thế mà ở những ngọn núi to bên cạnh động phủ của hắn còn có rất nhiều các loại cơ sở, công trình kỳ lạ.

“Hay là ta trở về chỗ cũ nhỉ.”

Thiết Quái Toán Tiên nhủ thầm trong lòng.

…

…

Ba phút trước khi Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đáp xuống.

Trên Linh Điệp Đảo thần bí, nơi tiếp giáp với cả Thái Bình Dương và Biển Đông.

Linh Điệp Tôn Giả đặt ly trà trong tay xuống, vẫy tay một cái. Một con bướm sặc sỡ bay đến trước mặt Tôn Giả, đôi cánh khổng lồ vỗ nhẹ.

“Đến kho số 888 lấy một thanh phi kiếm tới đây cho ta, ta phải gửi phi kiếm truyền thư tới cho Kiếm Nhất.”

Linh Điệp Tôn Giả phân phó cho con bướm sặc sỡ kia.

Con bướm sặc sỡ đó vỗ cánh, bay nhanh đến nhà kho số 888.

Linh Điệp Tôn Giả cười khẽ, giơ tay lên không trung quơ một cái, một hộp quà lập tức bị hắn cầm trong tay, trên hộp quà đó viết mấy chữ “Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử”.

“Vũ Nhu Tử vẫn chưa trở về, vậy ta sẽ dùng phi kiếm truyền thư gửi hộp quà này đến cho nó vậy.”

Linh Điệp Tôn Giả nghĩ thầm trong lòng.

Cùng lúc đó, nhìn hộp quà đang nằm trong tay, trong lòng Tôn Giả đột nhiên có cảm thấy ngứa ngáy. Không biết quà mà Bạch đạo hữu muốn gửi tặng cho Vũ Nhu Tử là gì nhỉ?

Lòng hiếu kỳ của con người là một thứ rất kỳ lạ. Một khi nó đã được sinh ra thì rất khó để dập tắt.

Với đạo tâm của Linh Điệp Tôn Giả, hắn vốn là có thể khống chế được sự hiếu kỳ của mình, nhưng… chuyện này lại liên quan đến cô con gái bảo bối của hắn, nên sự hiếu kỳ của hắn đột nhiên trở nên vô cùng mạnh mẽ.

“Chi bằng mở ra xem một chút. Phong ấn của Bạch đạo hữu cũng không phải loại mạnh lắm, ta có thể mở hé phong ấn ra một chút, đợi xem xong rồi sẽ phong ấn nó lại như cũ cũng được chứ nhỉ?”

Linh Điệp đạo giả nghĩ thầm.

Ta chỉ liếc nhìn một cái thôi… Ta sẽ không phá hỏng toàn bộ phong ấn này, ta chỉ mở một cái lỗ trên phong ấn rồi nhìn xem món quà bên trong là gì thôi!

Nghĩ thế, Linh Điệp Tôn Giả từ từ đưa tay về phía món quà này.

“Không được! Ta không thể làm như vậy được! Đây là niềm vui bất ngờ mà Bạch đạo hữu đưa cho Vũ Nhu Tử, lỡ như sau khi bị ta mở ra, niềm vui bất ngờ bên trong đó mất đi hiệu lực thì làm thế nào bây giờ?”

Linh Điệp Tôn Giả cắn chặt răng, cố gắng ghìm lại xúc động muốn mở hộp quà ra của mình.

Không thể để niềm vui bất ngờ của con gái biến thành thất vọng được… Tôn Giả thở dài một hơi.

Nhưng mà ta thật sự rất muốn biết rốt cuộc bên trong đó chứa thứ gì, xoắn quẩy quá đi!

…

…

Trong động phủ của Lệ Chi Tiên Tử.

Trên người Lệ Chi Tiên Tử mặc bộ đồ ngủ có chất liệu bằng tơ lụa mà cô vừa mua trên mạng cách đây không lâu, chìm vào giấc ngủ say nồng. Gần đây khó khăn lắm cô mới ổn định được cảnh giới Chân Quân lục phẩm của mình, rất là mệt mỏi, vì thế thời gian ngủ của cô cũng nhiều hơn ngày thường một chút.

Còn hộp quà mà Bạch Tôn Giả tặng cho cô đang an tĩnh nằm trên đầu giường.

…

…

Bên trong Cổ Hồ Đạo Quan.

Cổ Hồ Quan Chân Quân tay cầm cây bút lông, le lưỡi liếm liếm đầu bút, múa bút như bay trên tờ giấy Tuyên.

Mà lúc này, hộp quà Bạch Tôn Giả tặng đang bị hắn dùng để làm chặn giấy.

…

…

Động phủ của Cuồng Đao Tam Lãng.

Hai ngày nay Tam Lãng đạo hữu đã âm thầm đổi sang ở một động phủ khác, bởi vì cách đây không lâu, lúc nói chuyện trong nhóm chat, vì cái miệng gợi đòn của mình mà hắn đã đắc tội với “Túy Quả Cư Sĩ”, hm… Chắc là cái tên này nhỉ? Dù sao cũng chính là cái tên đó, sau đó Túy Hải Cư Sĩ lập tức bày tỏ mong muốn muốn tới động phủ của hắn để tìm hắn “nói chuyện”.

Tam Lãng hắn còn lâu mới ngu ngốc ngồi chờ Túy Thiên Cư Sĩ tìm đến tận cửa gây chuyện như thế nhé. Thế là hắn đã đổi sang một cái động phủ bí mật khác, nằm yên bình trong suối nước nóng. Món quà mà Bạch tiền bối tặng cho bị hắn ném sang một góc cùng với đống quần áo cũ.

“Thế này mới là cuộc sống chứ, tuyệt vời quá!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

…

…

Ngoại trừ những người này, còn có cả Tạo Hóa Pháp Vương, Đông Phương Lục Tiên Tử, Lạc Trần Chân Quân… vân vân và mây

mây. Rất nhiều đạo hữu nhận được món quà mà Bạch Tôn Giả tặng đều đang bận rộn trong động phủ của mình.

Mà món quà của Bạch Tôn Giả đều được họ để ở vị trí rất gần.

Mà lúc này, trên Đoạn Tiên đài.

“A!!!”

Sở Hùng hét lên một tiếng thảm thiết. Hắn bị đối thủ đè xuống đất.

Khuôn mặt của cái tên vừa cười ngây ngô lúc nãy giờ đây đầy vẻ dữ tợn. Sau khi vật Sở Hùng ngã xuống đất như dã thú, hắn lập tức há mồm cắn lên cổ của Sở Hùng một cái.

Dù trên người Sở Hùng có pháp môn “Nộ Mục Kim Cang Môn” hộ thể, nhưng cũng không thể ngăn cản được cái miệng của cái tên như dã thú này. Lớp phòng ngự, chân khí hộ thể trên người Sở Hùng bị hàm răng sắc bén đó xé nát, sau đó một mảng thịt lớn be bét máu tươi trên cổ hắn cũng bị cắn rớt theo.

Giây tiếp theo, cái tên giống như dã thú kia đã nuốt mảng thịt đó vào bụng.

Mạnh quá! Rõ ràng là lối đánh điên cuồng như dã thú nhưng lại khiến hắn không có khả thể nào đánh trả được. Rốt cuộc tên này có lai lịch gì đây?

“Khặc khặc khặc khặc…”

Sau khi nuốt trọn mảng thịt kia xong, tên dã thú đó nắm chặt hai tay lại, đánh thật mạnh vào đầu Sở Hùng, khiến đầu hắn vỡ toang.

Tộc lão của Sở gia cắn chặt răng, rít ra bốn chữ từ trong kẽ răng:

“Bọn ta bỏ quyền!”

Hắn nói ra lời này cũng đại biểu cho việc Sở gia đã thua vòng thứ hai này.

Nhưng, tên tiểu sư đệ của chưởng môn Hư Kiếm phái trên Đoạn Tiên đài vẫn điên cuồng cắn xé Sở Hùng, không hề có ý muốn dừng tay.

“Còn không mau dừng tay!”

Người hộ đài của Trường Sinh Kiếm Tông nổi giận, chém một đạo kiếm khí về phía tên tiểu sư đệ của chưởng môn của Hư Kiếm phái.

Cuối cùng cái tên dã thú kia cũng nhảy ra khỏi người Sở Hùng, né tránh đạo kiếm khí này.

Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, trên mặt, cổ và bả vai của Sở Hùng cũng đã bị gặm mấy vết, máu thịt nhầy nhụa.

“Đáng chết! Hiếp người quá đáng!”

Người của thế gia họ Sở hét lên một cách giận dữ.

Một người hộ đài khác của Trường Sinh Kiếm Tông hừ lạnh một tiếng rồi cũng chém ra một kiếm. Ngay lập tức, đạo kiếm khí này trực tiếp chém bay tên dã thú kia ra ngoài!

Đồng thời, đạo kiếm khí này cũng để lại một vết thương sâu đến tận xương ở ngực tên tiểu sư đệ của chưởng môn Hư Kiếm phái đó.

“Quản người của các ngươi cho tốt vào, nếu không thì đừng trách kiếm của ta vô tình.”

Linh Hoàng hộ đài của Trường Sinh Kiếm Tông lạnh lùng nói.

Chưởng môn của Hư Kiếm phái cũng không thèm để ý đến điều đó, đưa tay bảo người trong môn phái đưa tiểu sư đệ của hắn trở về.

Người của Sở gia ở phía đối diện ai ai cũng nộ khí xung thiên.

“Hừ!”

Lúc này, hai vị Linh Hoàng ở sau lưng Hư Kiếm phái đồng thời hừ lạnh một tiếng, uy áp của Linh Hoàng khẽ tản ra, hướng về phía Sở gia một lần nữa…

Mà ngay lúc này, một trận sao băng rơi xuống từ trên trời.

Người hộ đài phía bên trái tinh mắt, khi hắn nhìn rõ thứ bên trong trận sao băng đó là gì lập tức sợ hãi hét lên:

“Tên lửa! “

Tại sao lại có tên lửa bắn đến đây thế này?

Chương 370: Chức năng xoắn ốc thăng thiên”, khởi động!

Bởi vì tốc độ của tên lửa quá nhanh, hai vị Linh Hoàng kim đan của Trường Sinh Kiếm Tông chỉ có thể nhìn thấy được tàn ảnh của tên lửa… Dường như bọn họ còn loáng thoáng thấy được trên phía trên của tên lửa có thứ gì đó, nhưng không nhìn rõ đó là thứ gì.

Tại sao lại có tên lửa bắn về nơi này?

Hơn nữa nhìn theo kiểu đáp xuống của tên lửa, rõ ràng là đã xác định rõ vị trí ở Đoạn Tiên đài rồi!

Là kẻ điên dại mất trí nào lại đi bắn tên lửa đến đây như thế? Lẽ nào đây là âm mưu gì hay sao?

Còn nữa, cấp bậc của tên lửa này là gì đây? Nếu uy lực quá lớn thì cho dù là Linh Hoàng ngũ phẩm cũng chỉ có thể tự bảo vệ mỗi bản thân mình thôi.

Khả năng tự tìm chết của người bình thường quá kinh khủng, những món vũ khí có lực sát thương lớn được phát minh ra đều không có bộ phận hãm lại.

“Cản quả tên lửa kia lại! Đừng để nó rơi xuống!”

Linh Hoàng khống chế kết giới của Trường Sinh Kiếm Tông không kịp rút tay về, chỉ có thể đứng đó hét lên với đồng đạo.

Một vị Linh Hoàng khác của Trường Sinh Kiếm Tông gật đầu.

Nhưng khi thân hình hắn vừa mới bay lên trời, đã có người khác ra tay sớm hơn hắn một bước.

Là hai vị Linh Hoàng kim đan của Hư Kiếm phái. Bọn họ gần như bay lên trời cùng một lúc, phương thức mà họ lựa chọn cũng đơn giản mà thô bạo hơn nhiều.

Vị Linh Hoàng trung niên trong số đó kia giơ tay lên, ném ra một đạo phù bảo. Đạo phù bảo kia bay nhanh như sấm chớp, đến nửa đường thì hóa thành một ngọn lửa màu trắng, đánh về phía tên lửa…

Mà một vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan khác thì lại theo sát bên người vị Linh Hoàng trung niên nọ, chắp hai tay lại biến ra một tầng phòng ngự tựa như nước, bảo vệ lấy thân thể của hai người.

Ý đồ của bọn họ là muốn cho tên lửa trực tiếp nổ trên không trung, không để cho tên lửa rơi xuống đất.

Mà hai vị Linh Hoàng kim đan đó lại là bạn bè rất thân, phối hợp cùng nhau vô cùng khăng khít, không chút kẽ hở nào. Một người phụ trách kích nổ tên lửa, người còn lại thì phụ trách tạo ra tầng phòng ngự bảo vệ.

Còn về chuyện uy lực của đầu đạn tên lửa thế nào, lúc này hai vị Linh Hoàng kim đan cũng không rảnh mà nghĩ đến nữa. Dù sao thì sau khi rơi xuống đất cũng sẽ phát nổ mà thôi… Thế thì cho phát nổ trên không trung tốt hơn là để nó rơi xuống đất rồi mới nổ nhiều.

…

…

Trên tên lửa.

Sắc mặt của Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng tái nhợt hẳn đi, tốc độ điều khiển phi kiếm của Bạch Tôn Giả nhanh quá!

Ngoại trừ bọn họ, còn có Ngư Kiều Kiều bé bằng bàn tay đang rúc sâu vào bộ lông của Đậu Đậu… Nói đi cũng phải nói lại, tại sao Ngư Kiều Kiều lại đi cùng bọn họ? Cô đã tấn thăng lên tứ phẩm thành công, không phải là nên trở về biển cả của mình sao?

Được rồi, giờ không phải là lúc thảo luận về vấn đề này!

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, nhìn vào ngọn lửa đang bay về phía bọn họ. Nếu cái thứ này mà đánh trúng tên lửa, kết cục tuyệt đối sẽ là “Oành! Oành! Oành!” đấy!

“Bạch tiền bối, cẩn thận ngọn lửa kia kìa!”

Hắn vội vã kêu lên. Mặc dù biết Bạch tiền bối nhất định có thể nhìn thấy đám lửa đó nhưng do hắn đang khẩn trương quá mức nên vẫn không tự chủ được mà thốt lên. Hét to có thể giải tỏa được tâm trạng khẩn trương mà.

Đối mặt với đám lửa màu trắng đó, Bạch Tôn Giả không hề có bất cứ phản ứng gì.

Tốc độ của phi kiếm vẫn nhanh như cũ, cứ như thế đâm thẳng vào đám lửa đó!

Chỉ là một đạo pháp thuật hỏa diễm cỏn con mà thôi, còn lâu Bạch Tôn Giả mới để vào mắt.

Hắn đang thi triển kiếm độn, xung quanh phi kiếm và tên lửa có một tầng phòng ngự rất dày, hai chiều ngang dọc còn có cả kiếm khí.

Khi phi kiếm và ngọn lửa màu trắng kia đụng vào nhau, ngọn lửa màu trắng đó tan thành phấn vụn ngay lập tức!

…

…

"Kiếm khí? Ngự kiếm phi hành?"

Vị Linh Hoàng trung niên của Hư Kiếm phái giật mình kêu lên.

Vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan kia cũng kịp thời phản ứng lại, nói:

"Chẳng lẽ là vị đạo hữu nào đó cải tạo phi kiếm của thành bộ dạng trông như tên lửa à?"

Mấy năm nay khoa học kỹ thuật tiến bộ không ngừng, có một số tu sĩ chập mạch cũng cải tạo ngoại hình của phi kiếm thành đủ loại hình dạng khác nhau.

Bản mệnh phi kiếm thì không thể tùy tiện sửa đổi, nhưng ngoại hình của mấy thanh phi kiếm dùng để di chuyển, thì có thể tùy ý sửa đổi theo sở thích của mỗi người.

Năm ngoái, vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan kia đã từng thấy có một vị tu sĩ cưỡi trên một cái máy tính xách tay, bay thật nhanh trên không trung. Lúc đó, cùng phi hành với vị tu sĩ cưỡi trên cái máy tính xách tay đó, là một vị đang cưỡi trên một bộ bàn phím…

Vì thế, nếu có người sửa đổi ngoại hình của phi kiếm của mình thành ngoại hình của tên lửa thì cũng không có gì bất ngờ cả.

Chẳng qua là ngoại hình trông như tên lửa khiến người khác nhìn vào sẽ sợ hãi đấy, có được không hả?

Trong lúc suy nghĩ, phi kiếm tên lửa đã lao nhanh về phía hai người bọn họ!

Vị Linh Hoàng trung niên kia hừ lạnh một tiếng, hắn dồn khí vào đan điền, trầm giọng quát to:

“Vị đạo hữu cưỡi phi kiếm tên lửa kia, mau dừng phi kiếm lại! Nếu không thì đừng trách bọn ta không khách khí!”

Giọng nói như sấm rền, uy phong lẫm lẫm. Chỉ là tốc độ nói hơi bị nhanh một chút, nói hết câu mà mới chỉ có một giây.

Đáng tiếc, vị Linh Hoàng trung niên kia còn kịp làm màu xong nữa... thì phi kiếm tên lửa cũng đã bay đến trước mặt hắn, chỉ còn cách chưa đầy mười mét nữa mà thôi! Rõ ràng là muốn đập tan khí thế của hắn mà!

Đậu xanh, có phải tốc độ của cái phi kiếm tên lửa này lại tăng lên rồi không thế?

Nếu như thật sự bị đâm trúng thì không phải là chuyện đùa đâu. Quá bất lực, vị Linh Hoàng trung niên đó chỉ có thể cắn răng mà né tránh…

Vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan bên cạnh hắn cũng đồng thời né sang một bên.

Có điều trong lúc né tránh, hắn đã ngầm tính toán ra được quỹ đạo của cái phi kiếm tên lửa này, sau đó thuận tay đẩy ra một cỗ nhu kình vào vị trí mà phi kiếm tên lửa sắp bay đến, đây là cách phòng hờ —— Bởi vì nếu dựa theo quỹ tích lao xuống của phi kiếm tên lửa, thì đó lại đúng là trận doanh của Hư Kiếm phái.

Vì thế, vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan kia muốn đẩy phi kiếm nhích sang bên cạnh một chút!

…

…

“Vèo!”

Trong nháy mắt phi kiếm tên lửa lao qua hai vị Linh Hoàng.

Đạo nhu kình “phòng hờ” trong tay vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan kia thuận lợi đẩy lên phi kiếm tên lửa!

Nhưng sau khi nhu kình đẩy lên phi kiếm tên lửa, nó lại hoàn toàn không thể khiến cái phi kiếm tên lửa kia xê dịch đi chút nào.

Ngược lại là sau khi bị nhu kình đẩy một cái thì kiếm khí trên cái phi kiếm tên lửa kia lập tức tự động phản kích.

Một khắc sau, kiếm khí bắn lại dội như phong bạo, cuốn về phía hai vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan và vị Linh Hoàng trung niên kia.

Kiếm khí này đáng sợ tới như vậy hay sao?

Hai vị Linh Hoàng chỉ cảm giác có một cỗ khí lạnh chạy dài từ đầu đến lòng bàn chân!

Nếu như đoàn kiếm khí phong bạo này mà ập vào người bọn họ… chưa biết chừng hai người họ phải dùng tới thủ đoạn bảo vệ tính mạng của mình ra mất.

Bọn họ liều mạng dựng nên vô số tầng phòng ngự bên ngoài, đồng thời kích hoạt pháp bảo phòng ngự trên người!

“Trời ạ! Chủ nhân của cái phi kiếm tên lửa này là tu sĩ tiền bối cấp bậc nào vậy?”“

Trong lòng vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan kia thầm kinh hãi.

Mới chỉ là kiếm khí tự động phản kích lại thôi mà đã có uy lực đáng sợ như thế rồi.

Oành! Phong bạo của kiếm khí đập vào tầng phòng ngự của bọn họ.

Tầng phòng ngự của bọn họ không khác gì tờ giấy dán, bị xé tan thành trăm mảnh.

Khi kiếm khí kia sắp ập vào thân thể của bọn họ, có một giọng nói nhu hòa khẽ vang lên.

Khi giọng nói kia vừa vang lên, đoàn kiếm khí gió bão đầy đáng sợ kia dừng lại bên cạnh hai vị Linh Hoàng chỉ còn cách chưa đầy một tấc. Kình phong mà kiếm khí tạo ra cắt qua gò má của bọn họ, mang đến từng cơn đau rát.

Sống… Vẫn còn sống sao?

Hai vị Linh Hoàng âm thầm nuốt nước miếng, không khỏi cúi đầu nhìn về nơi phi kiếm tên lửa đáp xuống.

Người đến, là thần thánh phương nào?

“Bạch tiền bối, sắp rơi xuống đất rồi kìaaaaaa!”

Tống Thư Hàng cảm giác như các bắp thịt trên cả người mình đều căng cứng hết cả lại. Nếu lúc này dưới chân hắn có một cái phanh xe, hắn nhất định sẽ đạp xuống thật mạnh.

Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên, nhưng cách đáp xuống của Bạch tiền bối vẫn khiến hắn không thể nào thích ứng nổi.

Mà trong lúc Tống Thư Hàng kêu to, phi kiếm tên lửa chỉ còn cách mặt đất năm mét!

…

…

Tất cả mọi người ở phía dưới đều nhìn chằm chằm vào phi kiếm tên lửa. Tốc độ nhanh như vậy, nếu đụng vào mặt đất chắc chắn sẽ tạo ra một cái hố rất to!

Hơn nữa, quan trọng hơn là, vị trí mà phi kiếm rơi xuống là một biển người!

Sắc mặt của đệ tử của Hư Kiếm phái đang đứng ngay bên dưới phi kiếm trắng bệch cả ra. Không phải là bọn họ không muốn trốn, mà căn bản là không kịp trốn. Bọn họ nào có phải là Linh Hoàng ngũ phẩm đâu!

Từ lúc cái tên lửa này xuất hiện đến lúc các Linh Hoàng bay lên không, rồi đến lúc tên lửa đang ở trên đỉnh đầu bọn họ này mới chỉ vẻn vẹn mấy giây. Một vài đệ tử Hư Kiếm phái phản ứng nhanh đã chạy thật nhanh ra ngoài, nhưng phần lớn đều là những đệ tử chưa đủ thực lực, đến cả trốn cũng không trốn thoát.

Đây chính là tuyệt vọng trong truyền thuyết!

…

…

Trên Đoạn Tiên đài, khuôn mặt của hai vị Linh Hoàng Trường Sinh Kiếm Tông đong đầy nét buồn bực. Quả nhiên cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài lần này vẫn xảy ra đại loạn.

Chút nữa trở về phải báo cáo cuộc chiến Đoạn Tiên đài lần này thế nào đây?

Chẳng lẽ nói, đột nhiên có một thanh phi kiếm tên lửa rơi xuống từ trên trời, đè chết quá nhiều đệ tử của Hư Kiếm phái, các đệ tử của Hư Kiếm phái toi đời nhiều quá, không thể tiếp tục cuộc chiến Đoạn Tiên đài nữa hay sao?

…

…

Phía dưới tên lửa, mỗi người một trạng thái khác nhau. Các đệ tử của Hư Kiếm phái cảm thấy như mạt thế sắp giáng lâm vậy.

Mà hai con mắt của người bên Sở gia thì đỏ ngầu, chỉ mong sao cái tên lửa kia có thể giết chết toàn bộ đệ tử của Hư Kiếm phái.

Đáng tiếc cảnh tượng tên lửa rơi xuống, đập chết một biển người trong tưởng tượng kia hoàn toàn không hề xảy ra.

Cái phi kiếm tên lửa to đùng kia nói dừng là dừng, từ trạng thái cực động đột nhiên trở nên vô cùng yên lặng. Loại biến hóa đột ngột đến vô cùng này khiến cho mọi người hoàn toàn không thích ứng nổi.

Cái tên lửa to đùng đó chỉ trôi lơ lửng trên vị trí cách đỉnh đầu của các đệ tử Hư Kiếm phái tầm một mét như thế…

Các đệ tử Hư Kiếm phái không kịp chạy trốn phía dưới bị dọa sợ đến mức chân mềm oặt cả ra…

Mà nét mặt của người của Sở gia cũng tràn đầy nuối tiếc.

….

“Đã đến nơi!”

Phía trên tên lửa, Bạch Tôn Giả mỉm cười thỏa mãn. Ừ, quả nhiên khi đua phi kiếm thì phải mang theo vài người nữa bay cùng mới kích thích. Chuyến ngự kiếm phi độn lần này, hắn bay rất đã.

Đậu Đậu nhảy từ trên tên lửa xuống, lẩm bẩm nói:

“Gâu gâu… Hôm nay bản gâu gâu lại còn sống rồi.”

Trên người nó, Sở Sở lập tức ngồi thẳng dậy, nét mặt cũng tràn đầy vẻ vui mừng. Trong quá trình phi kiếm du lịch vòng quanh thế giới mấy ngày nay, thương thế của cô đã hồi phục rất nhiều, đã có thể ngồi thẳng lên được rồi.

Người của Sở gia nhìn thấy Sở Sở, nhất thời vui mừng kêu lên:

“Sở Sở!

“Tống tiền bối, Bạch tiền bối!”

Sau khi Vũ Nhu Tử nhìn thấy hàng người Tống Thư Hàng thì cũng vui vẻ kêu lên.

Sở Sở vẫy tay về phía người của Sở gia một cách yếu ớt.

Tống Thư Hàng cũng vẫy tay về phía Vũ Nhu Tử cô nương, chẳng qua nụ cười trên mặt hắn có hơi khổ sở. Vũ Nhu Tử cô nương vẫn vui vẻ như thế, thật tốt. Chỉ là không biết cô đã nhận được món quà mà Bạch tiền bối gửi cho hay chưa?

…

…

Trên không trung, hai vị Linh Hoàng mà Hư Kiếm phái mời tới đáp xuống.

Chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái lập tức đi lên nghênh đón:

"Hai vị tiền bối, thực lực của tu sĩ trên cái phi kiếm tên lửa kia là gì? Bọn họ là người đến chi viện của Sở gia sao?"

Trong lúc nói chuyện, hắn âm thầm nhìn sang phía Sở Sở vẫn còn sống kia. Đáng chết! Đám người Lang Nhất kia còn tự xưng là kim bài trong tổ chức nữa chứ! Đến một con nhóc cũng không giải quyết được, đúng là một đám phế vật!

Hai vị Linh Hoàng cười khan một tiếng, vì thể diện của mình mà cố ra vẻ nói:

"Bọn ta cũng không nhìn ra thực lực cụ thể của hắn, dù sao cũng chỉ là tiếp xúc qua một chút thôi."

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, chưởng môn của Hư Kiếm phái, Hư Tranh đề nghị:

"Ta nghĩ, với căn cơ của thế gia họ Sở chắc chắn không thể mời được đại cao thủ gì. Hai vị tiền bối, không bằng chúng ta lại thăm dò thực lực của vị tu sĩ trên phi kiếm tên lửa này xem, đồng thời nhân cơ hội hù dọa Sở gia một chút?"

Da đầu của hai vị Linh Hoàng kia tê rần lên, sau đó vị Linh Hoàng trung niên kia nói với vẻ cao thâm khó lường:

"Không vội, đợi ta nhìn rõ thực hư của người tới rồi tính sau."

Hư Tranh âm thầm gật đầu:

"Hư Kiếm phái bọn ta dựa cả vào hai vị tiền bối đấy."

…

…

Phía dưới, trong lúc mọi người đang sôi nổi bàn tán thì Bạch Tôn Giả đột ngột giơ tay lên.

Rầm! Cái tên lửa kia bị Bạch Tôn Giả tháo ra khỏi phi kiếm, ném xuống khoảng đất trống bên cạnh Đậu Đậu.

Tiếng “Rầm” này nhất thời hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Mọi người ngơ ngác nhìn quả tên lửa to đùng này một cái. Cái thứ này nhìn qua không giống như là phi kiếm tí nào hết mà?

Theo bản năng, tất cả mọi người lại ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, sau đó họ thấy, dưới chân của Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng còn có một thanh phi kiếm nữa!

Tất cả mọi người nhất thời hít sâu một cái, lại quay đầu nhìn về phía quả tên lửa kia một lần nữa… Đệt mợ! Cái thứ này không phải là phi kiếm hình tên lửa, mà là tên lửa thật! Là cái loại sẽ nổ thật đó!!

Sau đó tất cả mọi người đều không tự chủ được mà lui về phía sau, cách xa quả tên lửa này một chút. Dù sao thì đại bộ phận những người ở đây đều chỉ là những tu sĩ nhất phẩm, nhị phẩm. Nếu tên lửa mà phát nổ, sẽ chết người đấy!

…

…

Trên Đoạn Tiên đài, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông đưa mắt nhìn nhau một cái.

Sau đó, vị Linh Hoàng bên trái bước lên trước một bước, quay mặt về phía Bạch Tôn Giả đang đứng phía xa xa, thi lễ một cái nói:

“Người hộ đài, Bồng Sinh Hải của Trường Sinh Kiếm Tông, bái kiến tiền bối!”

Vị Linh Hoàng tóc ngắn bên phải cũng thi lễ:

“Người hộ đài, Bồng Thiên Âm của Trường Sinh Kiếm Tông, bái kiến tiền bối!”

Bạch Tôn Giả nhìn bọn họ một cái liền đoán được hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông này lo lắng hắn sẽ phá rối Đoạn Tiên đài. Tôn Giả khẽ mỉm cười, nói:

“Ha, hai vị không cần nghiêm túc như vậy. Ta chẳng qua chỉ tiện đường đưa một vị tuyển thủ đến đây dự thi, cũng đúng lúc làm khán giả của cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài mà thôi.”

Hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông nghe vậy, âm thầm thở phào một hơi. Bọn họ không nhìn ra được thực lực của vị tiền bối này, nhưng chỉ cần đối phương không phải tới đây để phá rối đã là tốt lắm rồi.

“Đúng rồi, ta còn chuẩn bị một món quà cho Đoạn Tiên đài nữa. Vốn nên tặng vào lúc khai mạc cơ, bây giờ dù có hơi muộn một chút, nhưng mà… cứ coi như là chút tâm ý của ta đi!”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Món quà?”

Hai vị hộ đài lấy làm khó hiểu.

Lúc này, chỉ thấy Bạch Tôn Giả trên phi kiếm vui vẻ giơ tay ra, giống như người chỉ huy dàn nhạc vậy.

Một khắc sau, Tôn Giả dùng sức vỗ hai tay một cái thật mạnh!

Ở phía sau, Tống Thư Hàng đưa hai tay dùng sức day day huyệt Thái dương. Sắp bắt đầu rồi sao? —— Bây giờ hắn chỉ hy vọng đến khi đó các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đừng có rắc oán khí ở trên đầu hắn mà thôi.

Dù sao thì… cũng do hắn bảo Vũ Nhu Tử gửi tập tin meme của Bạch tiền bối vào trong nhóm chat mà.

…

Cổ Hà Đạo Quan.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nhấc tờ giấy lên, nhìn chữ viết của mình trên đó rất đỗi hài lòng.

“Chữ đẹp, chữ đẹp!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân càng nhìn càng hài lòng, cảm thấy như thư pháp của mình đã tiến bộ nhiều lắm!

Mà lúc này, hắn không hề phát hiện ra “hộp quà” mà hắn dùng để chặn giấy lúc trước đã lặng lẽ mở ra.

Một thanh “Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001” lơ lửng trong không trung, lặng lẽ xác định rõ vị trí của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Một khắc sau, thanh Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 này đột nhiên xuất hiện dưới bàn chân của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

“???”

Lúc này Chân Quân mới cảm thấy có hơi sai sai.

Nhưng đã quá muộn.

Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001, chức năng Xoắn Ốc Thăng Thiên, khởi động!

“A a a a a a ~~”

“Đây là cái gì thế này? Phi kiếm á? Mà thanh phi kiếm này ở đâu ra đây? Mà phải nói, sao nhìn thanh phi kiếm này quen quen thế nhỉ, mình gặp ở đâu rồi thì phải?”

Trong lòng Cổ Hồ Quan Chân Quân

Lúc này, trên thanh phi kiếm làm bằng gỗ kia đột nhiên có một vầng hào quang lóe lên.

Khởi động chức năng bay lên trời theo dạng xoắn ốc, hiệu xuất cao, tốc độ bay lên lại nhanh! Ngài xứng đáng sở hữu thứ này!

Cùng khởi động chung với nó còn có chức năng ghi hình nữa.

Sau một khắc, toàn thân của Cổ Hồ Quan Chân Quân đã xoay tròn nhanh như chớp, rồi phóng thẳng lên trời.

“Ư ư ư ư ư……”

Trong miệng của Cổ Hồ Quan Chân Quân phát ra tiếng kêu kỳ lạ…

Bởi vì tốc độ xoay nhanh quá, cho nên tạo thành từng cơn gió lốc vô cùng đáng sợ ở bên cạnh hắn, lại có thêm cả kiếm khí tung hoành!

Cứ như vậy, trong tay Cổ Hồ Quan Chân Quân còn cầm tờ giấy Tuyên mình vừa viết xong, xoay tròn bay lên đập vỡ cửa sổ trên nóc đạo quán của mình, toàn thân phóng thẳng lên trời giống như một cái vòi rồng —— Cái cửa sổ trên nóc đạo quán kia vốn là con đường tắt mà Cổ Hồ Quan Chân Quân dùng để phi kiếm bay lên cho lẹ, may nhờ có cánh cửa này, xem như Cổ Hồ Quan Chân Quân đỡ tốn công sửa chữa đạo quán.

Bởi vì tiếng động cực lớn và hiệu quả kích thích thị giác của xoắn ốc thăng thiên” này quá sức dữ dội, cho nên rất nhiều đệ tử trong Cổ Hồ Quan đều bị dọa giật mình.

“Mọi người mau nhìn kìa, đó là cái gì thế nhỉ?”

“Hình như là quán chủ đấy.”

“Ồ, đúng là quán chủ thật kìa!”

“Quán chủ bay lên trời mất rồi!”

“Quán chủ đang thử nghiệm kiếm độn kiểu mới đấy à?”

“Lợi hại thật đấy, có lẽ đây là một loại bí pháp kết hợp giữa kiếm độn và kiếm thuật đấy. Ngươi nhìn quanh người của quán chủ kìa, kiếm khí tunh hoành. Ngầu chết đi được! Hơn nữa, có vẻ như thực lực của quán chủ lại tiến bộ hơn rất nhiều đấy, tốc độ kiếm độn nhanh quá đi mất!”

“Ừ, đúng là nhanh thật đấy, đã bay lên tới không trung luôn rồi!”

Các đệ tử nhao nhao bàn tán với nhau.

Nhưng họ không biết rằng, lúc này đây Cổ Hồ Quan Chân Quân đã hoàn toàn ngu người... Bởi vì hắn rốt cuộc cũng nhớ ra mình từng thấy thanh phi kiếm bằng gỗ này ở đâu rồi. Đây chẳng phải là seri “phi kiếm dùng một lần” của Bạch tiền bối sao?

Hóa ra thứ ở bên trong “hộp quà” kia chính là phi kiếm dùng một lần á? Đây là có ý muốn đưa hắn bay thẳng một đường lên tận vũ trụ hay đấy phỏng?

Cái này chính là kinh hỉ kia đây sao? Cổ Hồ Quan Chân Quân rơi lệ đầy mặt.

Hơn nữa sao hắn thấy đầu hoa lên thế này, là do quay nhanh quá à?

Không đúng, nếu như chỉ đơn giản là quay quá nhanh thì với thể chất Chân Quân lục phẩm như hắn vẫn dư sức chịu nổi. Nhưng phi kiếm này đã bay lên trời theo dạng xoắn ốc rồi, mà lại còn bị linh lực của Bạch Tôn Giả quấy nhiễu, cho nên khiến hắn cũng chịu không nổi.

Khó khăn lắm cái xoắn ốc thanh thiên kia mới bay lên tới độ cao vừa đủ.

“Ngừng lại rồi, rốt cuộc cũng ngừng lại rồi!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân nghĩ thầm trong bụng.

Nhưng không chờ hắn kịp thở một hơi, nhoáng cái thì hai chức năng khác trên phi kiếm đã bị khởi động lần lượt.

Hai chức năng ‘Ánh sáng sao băng’ và ‘bay theo hình zigzag’ được khởi động cùng một lúc!

Cổ Hồ Quan Chân Quân biến thành một ngôi sao băng sáng ngời trên bầu trời, xẹt qua không trung. Qũy tích di chuyển của ngôi sao băng này hơi bị lạ, lúc bay trên không hết xẹt trái lại xẹt phải, hết trồi lên lại hụp xuống...

“A a a a a ~”

Cổ Hồ Quan Chân Quân hét lên một tràng thảm thiết.

Bởi vì bây giờ là rạng sáng, cho nên ánh sáng của ngôi sao băng này đặc biệt chói mắt.

“Quán chủ lợi hại quá đi mất! Hóa ra có thể ngự kiếm phi hành kiểu này luôn!”

“Quán chủ cố lên!”

“Quán chủ lại làm thêm một cái nữa nào, thêm cái nữa!”

Ở bên trong Cổ Hà quán, các đệ tử vây xem không rõ chân tướng đều lớn tiếng hoan hô ủng hộ.

Sau đó, Cổ Hồ Quan Chân Quân biến thành sao băng bay đi mỗi lúc một xa dần trong tầm mắt của họ... dần dần biến mất tăm.

“Ủa, quán chủ bay đi đâu rồi?”

“Không biết nữa, bay đi xa quá rồi mà vẫn chưa bay về nữa à?”

“Lại nói, hình như ta nghe loáng thoáng thấy tiếng la rất đỗi thảm thiết của quán chủ thì phải?”

“Chắc chắn là ngươi nghe nhầm rồi đấy. Thôi bỏ đi, chúng ta đi ngủ tiếp đi dã. Lấy thực lực của quán chủ thì dù bay xa tới cỡ nào đi nữa cũng chả sao cả, khi nào muốn thì ngài ấy lại bay cái vèo về ấy mà.”

Vậy nên chúng đệ tử rối rít gật đầu tán thành rồi quay về đạo quán ngủ tiếp.

Trên trời cao.

“A a a a ~”

[Muốn bay lên trời cao, sánh vai với vầng dương rực rỡ. Thế giới này còn chờ tôi thay đôi. Giấc mộng kia cũng ngại gì người khác nhìn thấy...]

Tiếng kêu la thảm thiết của Cổ Hồ Quan Chân Quân vang vọng khắp bầu trời đêm.

...

Một bên khác, ở trong động phủ bí mật của Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đang ngân nga một bài hát, hưởng thụ sự tuyệt vời của suối nước nóng.

Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo thân ảnh lặng lẽ xuất hiện ở trước mặt của Tam Lãng.

Đó là một vị nam tử rất có phong phạm ẩn sĩ, có câu nói rằng tiểu ẩn là ẩn dật ở núi rừng, trung ẩn là ẩn ở giữa chợ, đại ẩn là ẩn ở ngay chốn triều đình.Vị nam tử trước mắt này chính là cái loại người dù ở nơi nào cũng khó mà bị người ta phát hiện ra...

“Tam Lãng đạo hữu, biệt lai vô dạng há.”

nam tử trông như ẩn sĩ kia mỉm cười nói với Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Má, tuy rằng cái động phủ bí mật này của ta không phòng vệ nghiêm ngặt như động phủ chính, nhưng cũng có hơn trăm đạo cấm chế đủ các loại cơ mà. Đối phương có thể dễ dàng phá giải được vô số tầng cấm chế như thế, thậm chí không để mình cảm giác được tí gì. Mà còn nữa, làm sao đối phương lại tìm đến tận cửa thế này?

“Ực.”

Cuồng Đao Tam Lãng nuốt một ngụm nước bọt, cười khan một tiếng rồi nói:

“Tinh Hà Cư Sĩ đạo hữu đấy à, xin chào ngươi!”

“Ha ha ha ha.”

Nam tử ẩn sĩ nọ cười khẽ:

“Tam Lãng đạo hữu, ngươi gọi sai tên của ta rồi.”

“Xin lỗi nhé.”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức xin lỗi rồi sửa miệng ngay:

“Ta nhớ ra rồi. Quét Bụi Cư Sĩ! là Quét Bụi Cư Sĩ!”

“Sai rồi, đoán tiếp đi.”

Nam tử ẩn sĩ nọ tiến lên một bước, vói tay vào bên trong suối nước nóng.

Ngay sau đó, Tam Lãng cảm giác nhiệt độ của suối nước nóng đang tăng mạnh lên, ẩn ẩn còn có mùi rượu bốc ra từ trong suối nữa.

Rượu à? Nghĩ ra rồi, đạo hiệu của vị này có liên quan tới rượu!

Tam Lãng kêu lên thật to:

“Tửu Trần Cư Sĩ, là Tửu Trần Cư Sĩ đúng không, lần này không sai đi đâu được!”

“Lại sai nữa rồi nhé, chà, ta cho ngươi thêm hai cơ hội đấy.”

Nam tử ẩn sĩ kia cười rất đỗi ôn hòa:

“Sau hai lần nữa, nếu như ngươi vẫn đoán sai thì cái suối nước nóng này có nguy cơ xảy ra hỏa hoạn đấy nhé.”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức đổ mồ hôi lạnh như suối, không thể ngăn lại được. Rõ ràng đang ngâm mình trong suối nước nóng, nhưng hắn vẫn cảm giác mình như đang ở giữa trời đông giá rét.

“Bá Vương Cư Sĩ, đúng rồi, lần này chắc chắn đúng!”

Cuồng Đao Tam Lãng vắt hết óc ra, kêu lên —— chết tiệt, tại sao mình không làm như Bắc Hà, viết đạo hiệu của vị này ra giấy, treo ở chỗ bắt mắt cơ chứ?

Nam tử ẩn sĩ kia yên lặng gật đầu một cái.

“Đúng, đúng rồi à?”

Trong mắt Cuồng Đao Tam Lãng lập tức xuất hiện vẻ vui mừng.

“Không phải, ta chỉ cảm thấy cái đạo hiệu này nghe cũng khí phách lắm. Ha ha, còn có một lần nữa thôi đấy. Tam Lãng đạo hữu, ngươi phải quý trọng nó đấy nhé!”

nam tử ẩn sĩ nọ cười nói ha hả, đồng thời thôi động linh lực.

Suối nước nóng ngập tràn mùi rượu, Cuồng Đao Tam Lãng cảm giác mình chỉ ngửi thôi đã muốn say mất rồi. Nếu như cái suối rượu này mà bốc chảy thì...

Đáng chết, rốt cuộc là tên gì đây?

Có liên quan tới rượu, có liên quan tới rượu, đúng rồi, nghĩ ra rồi —— chữ thứ nhất chính là chữ Túy!

Nhưng chữ thứ hai là cái gì nhỉ?

Chỉ còn có một cơ hội nữa thôi, cơ hội sau cùng rồi, tuyệt đối không thể đoán sai được.

Cuồng Đao Tam Lãng vắt hết óc ra suy nghĩ.

Nghĩ ra rồi!

Chữ thứ hai hình như có liên quan tới bầu trời!

“Là Túy Nhật Cư Sĩ, đúng rồi chứ gì!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói ra với vẻ tự tin ngập tràn —— Lần này nhất định không sai nữa.

“Ha ha ha ha.”

nam tử ẩn sĩ nọ cười một tràng dài.

“Đúng rồi hả, đúng rồi phải không?”

Cuồng Đao Tam Lãng nôn nóng hỏi lại.

“Chúc mừng ngươi... Đáp sai rồi!”

Tay phải của nam tử ẩn sĩ kia bốc lên một ngọn lửa mạnh, hắn ấn về phía suối nước nóng kia:

“Là Túy Nguyệt Cư Sĩ đấy, ngươi nhớ kỹ cái tên này cho ta!”

Đúng lúc này... đột nhiên có một đạo kiếm quang lóe lên từ trong đống quần áo của Tam Lãng ở bên cạnh suối nước nóng.

Sau đó, đạo kiếm quang kia nâng thân thể của Cuồng Đao Tam Lãng lên, nhấc hắn bay ra khỏi suối nước nóng.

“Muốn chạy à?”

Sao có thể để ngươi chạy thoát dễ dàng như thế được?

“Ủa?”

Cuồng Đao Tam Lãng nghi hoặc nhìn thanh phi kiếm bên dưới, thanh phi kiếm này ở đâu ra đây?

Hắn dùng đao mà, có dùng phi kiếm bao giờ đâu.

Sau khi ngây ra một lúc, Túy Nguyệt Cư Sĩ bổ nhào lên, túm được cánh tay của Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đi xuống đây thể nghiệm suối nước nóng rực lửa cho ta!”

Nhưng Túy Nguyệt Cư Sĩ vừa mới nói xong... Thì có ánh sáng lóe ra từ trên thanh mộc kiếm nọ.

Khởi động chức năng ‘xoắn ốc thăng thiên”!

Kiểu bay lên trời theo dạng kiếm nhận phong bạo, hai người Túy Nguyệt Cư Sĩ và Cuồng Đao Tam Lãng bởi vì đột nhiên bị xoay tròn, nên bất giác ôm lấy nhau cứng ngắc, sau đó xoay tròn điên cuồng tựa như một mũi khoan.

Cái động phủ bí mật này của Cuồng Đao Tam Lãng nằm ở trong một hang núi.

Lần này, Túy Nguyệt Cư Sĩ và Cuồng Đao Tam Lãng thật sự giống như một mũi khoan chính hiệu, hai người bọn họ dùng đầu đánh lên trên đỉnh sơn động, quay quay quay quay liên hồi...

Đất đá bay tứ tung, ánh lửa bắn ra khắp bốn phía.

Trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng cực kỳ hối hận —— tại sao hắn phải bố trí cái cấm chế cứng cỡ này cho đỉnh sơn động làm gì kia chứ, khoan cả buổi trời rồi mà vẫn còn chưa khoan thủng nữa là sao đây?

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Vất vả lắm họ mới khoan thủng cái động phủ bí mật này của Tam Lãng, Tam Lãng và Túy Nguyệt Cư Sĩ cùng nhau xoay tròn bay lên không trung.

Túy Nguyệt Cư Sĩ rống lên thật to:

“Tam Lãng, mau dừng lại!”

“Ta dừng được chết liền ấy!”

Cuồng Đao Tam Lãng cũng lớn tiếng trả lời lại, bởi vì cái này có phải của hắn đâu mà.

Cuối cùng, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ kịp hét lên một tiếng với động phủ của mình:

“Nha, coi chừng động phủ cho tốt đấy nhé!”

Sau khi rống lên, Cuồng Đao Tam Lãng và Túy Nguyệt Cư Sĩ bay lên bầu trời đêm, biến thành một ngôi sao băng, bay về phía xa —— Nha là một con linh thú mà Cuồng Đao Tam Lãng nuôi, lúc hắn đi ra ngoài thì có thể coi chừng động phủ cho hắn.

Tiếp theo... Trong không trung, vang ra tiếng hét kéo dài cực kỳ thảm thiết của Tam Lãng và cư sĩ.

À đúng rồi, chức năng phi hành kèm theo trên thanh Lưu Tinh kiếm dùng một lần của Tam Lãng chính là bay kiểu cánh quạt lớn. Lúc bay lên cao, phi kiếm đột nhiên còn xoay tròn như một cái cánh quạt lớn nữa, thật sự rất đẹp, đẹp vô cùng luôn.

Trong quá trình phi hành, Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nhớ tới một việc:

“Nhớ ra rồi, đây là series phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả… a a a a...

“Phi kiếm dùng một lần á? A a a a~”

Túy Nguyệt Cư Sĩ nhìn về phía bầu trời.

[Đi theo ta, ngôi sao của biển sâu, con tim này hướng về thời đại phương xa. Giấc mộng hãy còn dài, bên ngoài quang niên, dẫu có kiêu ngạo cũng không được phép thua!]

“A a a a a~”

Bản song tấu giọng nam cao đầy thảm thiết vang vọng khắp bầu trời đêm...

...

Động phủ của Lệ Chi Tiên Tử.

Hộp quà lặng lẽ mở ra, phi kiếm chui xuống bên dưới người của Lệ Chi Tiên Tử đang say ngủ.

“Ưm... Đừng có phá mà, để ta ngủ thêm lát nữa đi.”

Lệ Chi Tiên Tử lẩm bẩm.

Ngay sau đó, phi kiếm bay xoắn lên trời một cái vèo!

Lệ Chi Tiên Tử lập tức giật mình tỉnh dậy từ trong mơ, nhưng đã muộn mất rồi… toàn thân cô đã bị xoay tròn.

[Ta muốn bay, bay qua những thảm cỏ xanh mướt, đuổi theo những ký ức bị mất năm nào. Ta muốn bay, bay qua bao đỉnh núi cao, tìm lại hồi ức của hôm qua ~]

Chương 371: Thật trùng hợp, đạo hữu cũng đang bay à!

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? “

Lệ Chi Tiên Tử cực kỳ kinh ngạc, cấm chế ở động phủ của cô hoàn toàn không bị người khác động vào, phi kiếm ở dưới người cô là từ đâu chui ra thế?

Trong giây lát, khóe mắt cô ấy đảo qua “món quà của Bạch tiền bối” đã bị mở ra kia.

Lệ Chi Tiên Tử: …

Nhớ ra rồi, cái này thuộc series phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả đây mà!

Chỉ trong vài ý nghĩ, Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 đã đưa cô ấy bay lên ngày càng cao.

“Đừng mà! A!”

Hốc mắt của Lệ Chi Tiên Tử tức thì ươn ướt —— Ít nhất cũng phải để ta thay bộ quần áo đã chứ! Bây giờ ta vẫn còn đang mặc váy ngủ bằng tơ tằm rất gợi cảm. Cứ thế này mà bay lên, thì có khác gì trần truồng đâu chứ!

Nhưng mà, phi kiếm dùng một lần hoàn toàn không có linh tính, dù Lệ Chi Tiên Tử có gào thét thì nó cũng sẽ không dừng lại đâu. Ngược lại, nó quay xung quanh càng lúc càng nhanh, mang theo cô ấy va đập về phía đỉnh của động phủ.

Cũng may…Cấm chế ở động phủ của Tiên Tử không phải là kiểu cổ lỗ sĩ như của nhà Tam Lãng mà là cấm chế bản mới có cập nhật tính năng “tự động nhận diện chủ nhân”. Trong lúc cơ thể của Lệ Chi Tiên Tử bị xoay tròn bay lên trời thì cấm chế phía trên cũng đã tự động mở ra, lộ ra đường để ngự kiếm phi hành.

Sau đó, Lưu Tinh kiếm dùng một lần đưa Lệ Chi Tiên Tử bay lên cao.

Bản phi thăng của Lệ Chi Tiên Tử là bản thúc đẩy phi hành dạng phun khí… Cứ cách một khoảng thời gian, nó sẽ phun khí để tăng tốc độ…

“A A A A~~”

Tiếng kêu thảm thiết phiên bản Tiên Tử vui tai vang vọng khắp trời sao.

Ở Thiên Sơn xa xôi.

Có một vị tiên tử phất tay áo dài lên nhảy múa, tư thế tuyệt đẹp, làm người ta xem đã cả mắt.

Bên cạnh tiên tử đó, có một nam tu sĩ mặt mày thanh tú đang ngồi, hắn chăm chú nhìn vào vị tiên tử đang nhảy múa không chớp mắt kia.

Nam tuấn tú nữ xinh đẹp, nhìn qua thì hình như là một đôi thần tiên quyến lữ làm người ta ngưỡng mộ thì phải?

Tên của vị tiên tử kia là Đông Phương Mạt Liễu, vì trong số các sư tỷ sư muội, cô ấy xếp thứ sáu, vì thế nên ID của cô trong nhóm Cửu Châu số 1 là ‘Đông Phương Lục’.

Nam tu sĩ là Lưu Long, thực ra hắn chỉ là đạo lữ dự phòng của cô ấy mà thôi, hắn cũng là người theo đuổi Đông Phương Tiên Tử…

Trong lúc Đông Phương Tiên Tử đang nhảy múa thì có một thanh phi kiếm trượt qua phía dưới đôi chân ngọc của cô, nâng cả người cô lên cao.

Đây là điệu múa mới sao? Nam tu sĩ đột nhiên ra sức vỗ tay.

Mà lúc nhìn thấy nam tu sĩ ra sức vỗ tay thì Đông Phương Tiên Tử ngượng ngùng cười một cái —— Là niềm vui bất ngờ mà tên ngốc Lưu Long này sắp xếp cho mình sao?

Nhưng không đợi Đông Phương Tiên Tử ngượng ngùng xong, phi kiếm dưới chân ngọc chợt lóe lên một cái.

Ôi bay kiểu xoắn ốc!

“A A A A ~”

Gương mặt của Đông Phương Tiên Tử tái nhợt, cô bị bay lên trời theo hình xoắn ốc rồi!

Ở bên dưới, nam tu sĩ vẫn đang vỗ tay kia trợn to hai mắt, ngu cả người. Sau một lúc hắn mới hét ầm lên:

“Đông Phương ~~”

Trên không trung, Đông Phương Tiên Tử đã bị xoay đến mức đầu choáng mắt hoa rồi.

“Lưu Long, dừng nó lại cho ta, nếu không thì, ngươi… không xong ta với đâu!”

Từ không trung truyền đến tiếng hét của tiên tử.

Lưu Long ngu người luôn, dừng nó lại á? Dừng cái gì cơ? Chẳng lẽ phi kiếm này không phải do Đông Phương tự phóng à?

Mà lúc này, Đông Phương Tiên Tử lại hét thảm lần nữa:

“A A A A…”

Sau đó, cô ấy hóa thành một ngôi sao băng, “biu biu biu” bay đi xa luôn. Phương thức phi hành của cô ấy là kiểu “phi hành tăng tốc độ không ngừng”, càng bay càng nhanh, không có trò gì khác, chỉ có nhanh, nhanh không giới hạn. Chỉ trong chớp mắt, bóng dáng của cô ấy đã biến mất không thấy nữa.

“Đông Phương ~~~”

Trên Thiên Sơn, Lưu Long tu sĩ bán mạng cưỡi trên phi kiếm của mình, đuổi theo “ngôi sao băng” kia.

[Em yêu ơi, cứ bay từ từ nhé, cẩn thận phía trước có hoa hồng gai ~~]

*lời bài hát Hai con bướm”

Trịnh Nguyên

Ở ranh giới giữa Thái Bình Dương và biển Đông.

Trên Linh Điệp đảo.

Một con linh điệp khổng lồ vỗ cánh bay tới, giao cho Linh Điệp Tôn Giả một cây phi kiếm.

Tôn Giả đến gần phi kiếm, sau đó cầm món quà mà Bạch đạo hữu tặng cho con gái mình lên.

Rốt cuộc Tôn Giả cũng không mở hộp quà ra.

“Đi đi, bay đi tìm Lưu Kiếm Nhất đi.”

Linh Điệp Tôn Giả cho phi kiếm chuyên dụng truyền thư bay lên, xác định tọa độ là vị trí Lưu Kiếm Nhất.

Nhưng mà, đúng lúc Linh Điệp Tôn Giả chuẩn bị cho phi kiếm chuyên dụng truyền thư bay đi thì hộp quà… tự mở ra!

Linh Điệp Tôn Giả: …

Hộp quà bị mở ra rồi. Nhưng mình không hề mở nó ra, là nó tự mở ra nha.

Chẳng lẽ thời gian “kinh hỉ” mà Bạch đạo hữu cài đặt sẵn đã đến rồi?

Thật là hại não mà!

Linh Điệp Tôn Giả thầm thở dài, như vậy chẳng phải mình đã làm con gái bỏ qua mất “kinh hỉ” này rồi sao?

Một lát sau, Tôn Giả cười khổ.

Mà thôi, sau này mình sẽ nghĩ cách để bồi thường cho Nhu Tử, nhất định phải làm nó vui vẻ lên mới được.

Như vậy hiện tại, để mình xem trước xem niềm vui bất ngờ bên trong là cái gì đã?

Linh Điệp Tôn Giả nhòm vào bên trong hộp quà, chỉ thấy bên trong có một thanh phi kiếm làm bằng gỗ, bên trên có khắc bùa chú độc môn của Bạch đạo hữu.

“Ôi là series phi kiếm dùng một lần đây mà, lẽ nào kinh hỉ ấy chính là đưa Vũ Nhu Tử đi đâu đó chơi ư?”

Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc đang suy nghĩ thì thanh kiếm gỗ ấy bay lên không trung…

Bởi vì “Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử” không ở gần đây, không dò tìm được.

Vì thế, phi kiếm bay lên, vọt về phía mục tiêu là Bạch Tôn Giả —— Vì không tìm thấy Vũ Nhu Tử thế nên chức năng đặc biệt của nó không được kích hoạt, nó chỉ quay về chỗ Bạch Tôn Giả như một chiếc phi kiếm bình thường mà thôi.

“Không được, không được bay đi! Đây là món quà bất ngờ của Vũ Nhu Tử mà!”

Linh Điệp Tôn Giả thầm nói trong lòng.

Tôn Giả chỉ vừa động người một cái đã xuất hiện bên trên phi kiếm rồi, giơ tay nắm chặt nó lại.

“Ựa…”

Sau khi bị người ta nắm lại, phi kiếm dùng một lần giãy giụa vài cái liền.

Nhưng cuối cùng vẫn bị Linh Điệp Tôn Giả trấn áp.

Dù sao đây cũng chỉ là phi kiếm dùng một lần mà Bạch Tôn Giả tiện tay tạo ra thôi. Người cùng có cấp bậc Tôn Giả như Linh Điệp ứng phó với nó tuyệt đối không có khó khăn gì.

Sau khi trấn áp xong phi kiếm dùng một lần, Linh Điệp Tôn Giả bắt đầu nghiên cứu thanh kiếm gỗ này.

“Ồ, cái này khác với phi kiếm dùng một lần trước đây của Bạch đạo hữu nha. Chẳng lẽ là series phi kiếm dùng một lần kiểu mới ư? Quả nhiên Bạch đạo hữu có thiên phú hơn người trên phương diện này mà.”

Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Vì phương thức trao đổi thư tín, hắn đã từng cùng Bạch Tôn Giả nghiên cứu trận pháp bùa chú, thế nên hắn cũng có hiểu về trình độ bùa chú của Bạch Tôn Giả.

Vì thế lúc ấy hắn đã từng khẳng định với con gái Vũ Nhu Tử của mình rằng, trong giới tu chân đương thời, nếu luận phương diện “trận pháp, bùa chú” thif Bạch Tôn Giả chắc chắn xếp trong Top 3!

Linh Điệp Tôn Giả cũng có nghiên cứu sâu rộng đối với series phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả, thế nhưng hanws không thể giống Bạch Tôn Giả, chỉ tiện tay lấy một thanh gỗ cũng có thể chế tạo thành phi kiếm.

Sau khi quan sát kĩ lưỡng cẩn thận, Linh Điệp Tôn Giả phát hiện trên này nhiều bùa chú chức năng mà hawns không biết.

“Chẳng lẽ chúng chính là kinh hỉ mà Bạch đạo hữu tặng cho Nhu Tử ư?”

Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Chi bằng hắn thử kích hoạt mấy bùa chú này xem sao nhỉ? Đợi sau khi biết được chúc năng của những bùa chú này rồi, hắn lại đi làm một thanh kiếm có chức năng tương tự để bồi thường cho con gái là được nhỉ?

Nghĩ là làm, vì thế, Linh Điệp Tôn Giả khởi động linh lực trong cơ thể, cẩn thận rót linh lực vào trong phi kiếm. Vì Linh Điệp Tôn Giả có hiểu biết nhiều về ‘phi kiếm dùng một lần’, nên trong quá trình rót linh lực vào trong phi kiếm, hoàn toàn không làm hư hại đến bùa chú trên thân kiếm.

Chỉ trong giây lát, trên kiếm gỗ phát ra ánh sáng chói mắt.

“Thành công rồi!”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười, nhảy nhẹ lên, đứng lên trên thanh phi kiếm.

Ngay sau đó… Ôi, bay hình xoắn ốc!

“Ấy? Đúng là một cách lên trời mới mẻ mà.”

Linh Điệp Tôn Giả bị xoay vòng tròn không ngừng, tay nắm lấy cằm mình, trấn định nói. Chỉ có điều xoay hơi nhanh, làm cho người ta hoa hết cả mắt.

Tiếp theo, mở hiệu ứng sao băng nào!

Món quà của Vũ Nhu Tử và của Tam Lãng có cùng một kiểu dáng, phương thức phi hành là kiểu cối xay gió.

Kiếm quang bay vụt về phía xa, thỉnh thoảng còn xoay một vòng theo kiểu cối xay gió nữa.

“Ựa, xoay thế này thì có hơi khó chịu.”

Linh Điệp Tôn Giả đánh giá.

Vũ Nhu Tử sẽ thích kinh hỉ này sao?

Trước kia đúng thật là có nghe nha đầu đó nói qua, muốn đi nhảy bungee, đi tàu lượn gì gì đó, theo đuổi cảm giác mạo hiểm, kích thích…

Người trẻ tuổi bây giờ, đúng là biết chơi thật. Linh Điệp Tôn Giả cảm thán.

Nhưng mà xoay dữ quá luôn… Đây chính là kiểu mà thanh niên thích à?

Ơ, phi kiếm này bay đi đâu thế?

Cao Ly, dưới chân một ngọn núi hùng vĩ, bên cạnh động phủ của Thiết Quái Toán Tiên.

Ầm ~~ ầm ~~ ầm~~

Cả một vùng đất rung núi chuyển, giống như tận thế sắp đến vậy, núi đổ đất nứt.

Là vũ khí hạt nhân sao?

Đùa cái khỉ gì thế, tại sao chỗ này có vũ khí hạt nhân được chứ.

Lúc này Thiết Quái Toán Tiên mới hiểu, thì ra đây chính là kiếp nạn của mình ư?

Cấm chế bên cạnh động phủ của hắn bị hủy từng tầng từng tầng một… Thực lực của hắn không bằng Hiến Công Cư Sĩ, tuy hắn bố trí nhiều cấm chế nhưng không mạnh bằng cấm chế phòng ngự của Hiến Công Cư Sĩ. Hơn nữa, vũ khí hạt nhân lần này lại nổ ngay bên cạnh hắn…

Hiến Công Cư Sĩ năm đó nếm thử một lần bom nguyên tử xong thì cũng cửu tử nhất sinh. Thiết Quái Toán Tiên cảm thấy mình sắp xong đời rồi, chắc chắn là đến số rồi.

Hiện giờ phải đối phó với việc núi lở đất nứt cũng đã rất khó khăn rồi, huống chi một lúc nữa còn nổ đến đây, hắn tất phải thịt nát xương tan rồi!

Toi rồi, lần này thật sự chết chắc rồi.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang xuất hiện dưới chân Thiết Quái Toán Tiên.

Xoắn ốc thăng thiên!

…

…

Vù vù vù vù vù!

Khắp các nơi trên Hoa Hạ, gần các hải vực tiên đảo, gần như cùng một thời điểm, gần năm mươi đạo kiếm quang bắn lên trời theo hình xoắn ốc.

Năm mươi đạo kiếm quang bay lên trời kèm theo.hàng loạt tiếng kêu thảm đủ mọi sắc thái.

Có cả tiếng con trai lẫn con gái, con đực và con cái, ừm, còn có kiểu bất nam bất nữ nữa.

Ví dụ như … Bạch Hạc Chân Quân.

Lúc này cả cơ thể Bạch Hạc Chân Quân đều đang ôm lấy Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001, nhảy múa trong không trung theo kiểu cối xay gió.

“Đây là kinh hỉ của Bạch tiền bối sao?”

Bạch Hạc Chân Quân thở hổn hển.

Toi đời rồi!

Hắn nhớ tới rất nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1…

Hắn cảm thấy bản thân sắp tàn đời rồi! Toi chắc luôn!

Bởi vì những món quà này, đều do tận tay hắn tặng đến tận cửa, hơn nữa hắn còn nhận mấy món quà nhỏ mà mấy đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cố tặng lại hắn nữa chứ.

Rất nhanh chóng, các đạo hữu đến từ khắp các vùng miền ở Hoa Hạ trong nhóm Cửu Châu số 1 hội họp nhau trên vùng trời gần chỗ Đoạn Tiên đài.

Các đạo hữu trong nhóm đều có thực lực cao cường, ít nhất trong khi bị xoay tròn, họ vẫn có thể nhìn rõ nhau.

“A A A… Là Tạo Hóa đạo hữu à, ngươi cũng đang bay à…”

“A A ~ trùng hợp quá, Lạc Trần, ngươi cũng bay à à à…”

“Các ngươi đều ở đây à á à… Đúng rồi, ta thấy ở phía trước còn có Lệ Chi Tiên Tử nữa nhé, cô ấy cũng bay rồi.”

“Khà khà khà, là Cổ Hồ Quan đạo hữu à, he he… Mù rồi, phía trước là cái gì thế kia? Tam Lãng mông trần kìa… Ôi mù cmnr!”

Chương 372: Cùng nhau đi xem mưa sao băng ở Đoạn Tiên đài.

Tạo Hóa Pháp Vương vừa xoay tròn vừa nghi hoặc hỏi:

“Tam Lãng đạo hữu đang đi chơi ở đâu mà… đến cả một bộ quần áo cũng không mặc vào thế nhỉ? A a a…”

“Có phải ta bị xoay lâu quá rồi nên có hơi hoa mắt không… Bên cạnh Tam Lãng đạo hữu có một người nữa, trông quen mắt lắm, a a a…”

“Đúng rồi, đúng là có người. Là Tỉnh Mục Cư Sĩ đấy à? A a a…”

“Đồ ngốc,đừng có gọi nhầm, a a a. Là Tỉnh Tinh Cư Sĩ!”

Đúng lúc này, có một vị tiên tử dáng cao gầy, người mặc váy múa đuổi kịp chư vị đạo hữu với tốc độ siêu nhanh. Đó chính là người nhảy múa trên núi Thiên Sơn - Đông Phương Tiên Tử, cô ấy liên tục nói:

“Mọi người đừng ồn, ta nhớ chữ đầu tiên trong đạo hiệu của Cư Sĩ có liên quan đến rượu, là chữ ‘nhưỡng’ thì phải? Vì thế phải là Nhưỡng Dịch Cư Sĩ mới đúng! Ai da, sao hai người họ lại ôm nhau rồi? Tam Lãng đạo hữu còn không mặc gì nữa chứ, ai da ai daaaa, Tam Lãng đạo hữu còn đang kéo quần áo của cư sĩ nữa, thật là đen tối quá đi. A a a ư ư ư ~”

Đông Phương Tiên Tử vừa kêu đen tối… vừa dùng tốc độ siêu nhanh vượt qua tất cả các đạo hữu, dẫn trước một đoạn dài, là người đầu tiên bay thẳng đến chỗ Bạch Tôn Giả, phi kiếm của cô ấy là kiểu tăng tốc độ không giới hạn, vì thế nên tốc độ vô cùng nhanh.

Tạo Hóa Pháp Vương: …

Lạc Trần Chân Quân: …

“Ta nói này các đạo hữu, một khi biết không thể nào nhớ được tên của cư sĩ thì đừng có mà kiên định bịa tên lung tung cho cư sĩ như thế nhé.”

Lúc này, một người đàn ông ăn mặc như tán tu bay theo hình chữ S đến gần mọi người. Trong tay hắn còn cầm một cái laptop, có thể loáng thoáng nhìn thấy khung chat của nhóm Cửu Châu số 1. Trong lúc nói chuyện, hắn còn cố liếc tờ giấy note dán trên laptop của mình, hắn nói:

"Trong trường hợp không nhớ đạo hiệu, chúng ta có thể gọi ID của cư sĩ nhé —— 'Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu' đạo hữu!"

"Bắc Hà huynh, ngươi cũng đến rồi à à à à…"

Một người đàn ông có mái tóc trắng như tuyết dùng cách thức phi hành "trống bỏi" để tụ họp với mọi người, đồng thời lên tiếng. Trong tay của người đàn ông này còn ôm một con sói tuyết rất đáng yêu. Trên người con sói tuyết nhỏ còn có rất nhiều bong bóng… Xem bộ dáng này của nó thì chắc là người đàn ông có mái tóc bạc trắng đang tắm cho nó nhỉ? Mà lúc này, hai tròng mắt của con sói tuyết đáng thương này đang quay mòng mòng, nó bị xoay đến chóng mặt luôn rồi.

Hóa ra người ăn mặc như tán tu này chính là Thánh Đấu Sĩ lúc nào cũng online trong nhóm - Bắc Hà Tán Nhân.

Lúc này, có đạo hữu tinh mắt còn có thể nhìn thấy trên cửa sổ chat của nhóm Cửu Châu số 1 trong máy tính của Bắc Hà Tán Nhân hiển thị tin nhắn được gửi đến cách đây không lâu của Đồng Quái Tiên Sư: [Hôm nay bản tiên sư có linh cảm, đã bói một quẻ cho rất nhiều đạo hữu trong nhóm. Ta phát hiện hôm nay mọi người sẽ có niềm vui từ trên trời rơi xuống. Chúc mọi người hạnh phúc nhé!]

Ặc, mẹ nó chứ, cái tên thầy bói bịp bợm kia! Mà sao cái tên thầy bói bịp bợm kia không bị "bay" qua đây thế?

Bắc Hà Tán Nhân vẫy tay với người đàn ông tóc trắng:

"Tuyết Lang huynh, ngươi cũng bay rồi ư… Khà khà, ai yo, lại bắt đầu xoay rồi rồi rồi rồi rồi ~~"

Trong thời gian giao lưu ngắn ngủi, ngày càng có nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 gia nhập vào nhóm "mưa sao băng"…

Các đạo hữu đã quen biết với nhau vừa cười vừa chào hỏi lẫn nhau.

Rất nhanh, số lượng sao băng hội họp lại đã gần đạt con số bốn mươi.

“Ấy, lại có thêm đạo hữu đến rồi.”

Tuyết Lang Động Chủ kêu lên.

Sau đó, mọi người nhìn thấy vị đạo hữu vừa đến kia mang gương mặt buồn bực, tay còn cầm bát cơm, hiển nhiên là trong lúc đang ăn cơm thì bị “bay”.

“Ớ? Hoàng Sơn Chân Quân!”

Sau khi nhìn rõ người đến là ai, Bắc Hà Tán Nhân kêu lên.

Người vừa tới chính là chủ nhóm của nhóm Cửu Châu số 1 - Hoàng Sơn Chân Quân.

Ở trong nhóm, Hoàng Sơn Chân Quân rất có tiếng nói, chỉ cần hắn vừa xuất hiện thì mọi thành viên trong nhóm sẽ lũ lượt đến chào hỏi hắn.

“Có nhiều đạo hữu đang bay thế à?”

Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh nhìn mọi người một lượt, khó nhọc bới một miếng cơm, sau đó hỏi:

“Ầy, mọi người đều bị phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối đưa tới đấy hả?”

“Đúng vậy, đúng vậy ~ ậy ậy ậy.”

Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“...”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Đúng rồi, có phải mọi người đều đổi meme Bạch tiền bối làm ảnh đại diện, sau đó mấy ngày liền đều spam meme Bạch tiền bối trong nhóm đúng không?”

“He he, he he.”

Chúng đạo hữu đều cười gượng ngại ngùng.

Nói ra thì —— mọi người đều nghĩ “luật không xử phạt được đám đông”, có nhiều đạo hữu cùng spam meme Bạch tiền bối như thế, Bạch tiền bối cũng không tiện đến nhà tìm từng người để trừng phạt đúng không? Nhưng thật không ngờ còn có thủ đoạn phi kiếm dùng một lần làm mọi người tụ họp đầy đủ hết ở đây thế

này.

“Xem tình hình này, những đạo hữu nhận được quà đều đã làm chuyện này rồi. Đây cũng chính là lí do chủ yếu khiến mọi người bị ‘phi kiếm dùng một lần’ rồi.”

Nói đến đây, Hoàng Sơn Chân Quân thở dài một hơi nặng nề:

“Nhưng mà, tại sao ta cũng bị bay đến đây chứ?”

Mặc dù mấy ngày hôm nay Hoàng Sơn Chân Quân đều ở trong nhóm nhòm trộm, nhưng hắn hiểu sâu sắc đạo lý không làm thì không chết, “No_làm_no_die”. Vì thế, hắn rất khắc chế bản thân, hắn không tải meme Bạch tiền bối từ thư mục nhóm, cũng không comment meme Bạch tiền bối lên nhóm, cũng không đổi ảnh đại diện của mình thành hình Bạch tiền bối.

Nhưng tại sao… Hắn cũng bị “phi kiếm dùng một lần” cơ chứ?

Chẳng lẽ tại vì hắn là chủ nhóm sao?

Hay là, Bạch tiền bối gửi quà thuận tay quá, đúng lúc có nhiều nên tiện tay gửi cho hắn một phần luôn?

…

…

Hoàng Sơn Chân Quân đã quên mất, thực ra hắn đã từng gửi meme Bạch tiền bối một lần. Lúc hỏi Vũ Nhu Tử rằng “Hai cái tay ấy là của ai”, hắn đã gửi qua một meme của Bạch tiền bối.

Nhưng mà… Hoàng Sơn Chân Quân bị “phi kiếm dùng một lần” không phải do nguyên nhân gửi meme bạch tiền bối.

Hắn quả thật là do thuận tay thôi.

Bạch Tôn Giả chuẩn bị sau khi triệu tập đạo hữu trong nhóm đến thì nhân cơ hội này tổ chức “giải đua xe kéo” luôn. Việc như thế, làm sao có thể thiếu Hoàng Sơn Chân Quân chứ?

Không có Hoàng Sơn Chân Quân thì lấy đâu ra sức để làm năm, sáu mươi cái máy kéo tay cầm chứ?

Cho nên, Tôn Giả tiện tay gửi cho Hoàng Sơn Chân Quân một phần quà luôn ấy mà.

Nhìn thấy đằng trước càng ngày càng có nhiều đạo hữu tụ họp, Bạch Hạc Chân Quân hít thở sâu lần nữa.

Những vị đạo hữu đang ở nhà bị “phi kiếm dùng một lần đưa đi" với đủ loại tư thế kia đều là do hắn gửi chuyển phát nhanh. Nghĩ đến đây lại thấy có hơi kích động nhỏ.

Xong thật rồi!

Trong vòng xoáy cối xay gió, Bạch Hạc Chân Quân run rẩy gọi điện cho Dược Sư:

"Hu hu hu, Dược Sư huynh bạn ta ơi, a a a... làm ơn chuẩn bị cho ta phòng bệnh VIP chữ Thiên số 1..."

Gần đây Dược Sư đang bận nghiên cứu "chứng mất trí nhớ", rất ít lên mạng, vì thế hắn may mắn trốn được kiếp lần này.

"Cái gì?"

Từ điện thoại truyền đến giọng nói chứa đầy nghi hoặc của Dược Sư:

"Bạch Hạc huynh, ngươi đang chơi trò gì thế?"

"Ta nghĩ, a a a a... không bao lâu nữa, ta phải dùng đến nó rồi. Cứ thế nhé, tạm biệt!"

Bạch Hạc Chân Quân dứt khoát cúp máy. Sau đó, hắn xoay vòng tròn đuổi kịp những đạo hữu khác.

Rất nhanh, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 phát hiện ra Bạch Hạc Chân Quân.

"Khà khà, Bạch Hạc Chân Quân."

Bắc Hà Tán Nhân ngoài cười nhưng trong không cười, nói

"Khà khà, Bạch Hạc Chân Quân."

Tuyết Lang Động Chủ "giữ vững đội hình" nói theo.

"Khà khà, Bạch Hạc Chân Quân."

Lạc Trần Chân Quân nói.

Một loạt tiếng "Khà khà".

Phần lớn các đạo hữu trong nhóm "sao băng" đều nở nụ cười kỳ lạ với Bạch Hạc Chân Quân, gửi tặng hắn một tiếng "khà khà".

Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy áp lực nặng như núi... Hắn lặng lẽ hít thở sâu.

"Ta có phải nên đi tìm một nam tu sĩ để yêu đương một phen, sau đó biến thành Bạch Hạc (nữ), đến lúc đó nể tình ta là nữ tu sĩ, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 có hạ thủ nhẹ tay hơn một chút không nhỉ?"

Trước Đoạn Tiên đài.

Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn Bạch Tôn Giả giơ hai tay lên cao, không biết "món quà" mà cái vị tu sĩ tiền bối đột nhiên xuất hiện này nói tới rốt cuộc là thứ gì vậy?

Đặc biệt là bên phe Hư Kiếm phái, trong lòng bọn chúng có hơi bất an.

Chưởng môn Hư Tranh không tự chủ được đứng sát vào hai vị Linh Hoàng hơn một chút, trong lòng không ngừng tự cổ vũ bản thân, không có việc gì đâu, chúng ta đã mời tới tận hai vị Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm đến chống lưng cơ mà!

Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm ở trong các đại môn phái đều là trưởng lão một phương, là cường giả trong các phong chủ.

Thế gia họ Sở phía đối diện kia chỉ là thế gia nhỏ yếu nhất trong giới tu chân, chẳng lẽ họ có thể mời đến cường giả mạnh hơn để trợ giúp cho mình hay sao?

Cứ nghĩ như vậy, hắn an lòng hơn chút ít.

…

…

"Đến rồi!"

Lúc này, Bạch Tôn Giả đang cưỡi trên phi kiếm cười một cái, hắn đã nhìn thấy ở phía chân trời xa xôi kia có một màn mưa sao băng, đang bay nhanh tới phía Đoạn Tiên đài.

Sau lưng Bạch Tôn Giả, khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật liên tục.

Hắn chỉ cần nghĩ đến cảnh các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 kêu la gào thét, biến thành mưa sao băng từ trên trời rơi xuống là hắn liền cảm thấy cảnh này "đẹp" quá luôn, đến nghĩ hắn cũng không dám nghĩ ấy chứ.

Đồng thời hắn liếc Vũ Nhu Tử một cái, Vũ Nhu Tử thật may mắn, thoát được kiếp này.

Nhưng mà, hắn nhớ là Bạch Tôn Giả có gửi chuyển phát nhanh đến "Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử" mà, nếu như Vũ Nhu Tử không nhận được quà… Vậy thì, người nhận được quà là ai? Người một lát nữa bị "biu ~" bay qua đây sẽ là ai đây?

Hình như phát hiện ra ánh mắt của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng cười “hì hì” một cái, thật là một nụ cười đáng yêu.

Sau đó, cô ấy vừa lấy ngón trỏ chỉ lên trên đầu, vừa dùng khẩu hình nói với Tống Thư Hàng:

“Tống tiền bối, cái đầu trọc của ngươi đẹp lắm! Đáng iu lắm luôn, rất hợp với ngươi!”

Tống Thư Hàng: …

Chúng ta có thể đừng nhắc đến cái đầu trọc này được không?

Vũ Nhu Tử cười hì hì ra vẻ đã hiểu, sau đó cô nói với Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, món quà mà Bạch tiền bối nhắc tới rốt cuộc là cái gì thế?”

“Ừm.”

Giọng nói của Đậu Đậu có hơi nặng nề, con ngươi có vẻ thâm thúy, đáp:

“Là mưa sao băng đấy!”

“Mưa sao băng á?”

Hai mắt Vũ Nhu Tử đột nhiên sáng lên, vậy có phải có thể cầu nguyện đúng không?

…

…

“Đến rồi? “

Tất cả mọi người bên cạnh Đoạn Tiên đài đều nhìn Bạch Tôn Giả một cách nghi hoặc lần nữa, nhưng mà, xung quanh sao chẳng có gì thay đổi thế?

Chính trong lúc đang suy tư thì đột nhiên, tất cả mọi người đều cảm nhận được… có một áp lực đáng sợ đang từ trên trời rơi xuống!

Áp lực khổng lồ kia, làm người ta cảm thấy hình như bầu trời đang sụp xuống vậy!

Những người có thực lực yếu hơn một chút thì cảm thấy hô hấp khó khăn hơn, tựa như trước mũi bị một cái chăn dày cộm bịt kín vậy.

Có chuyện gì vậy?

Hai vị hộ đài lập tức ngẩng đầu lên, nhìn lên không trung —— Áp lực đáng sợ nhường ấy, đó là áp lực do rất rất rất nhiều tu sĩ có cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm và Chân Quân lục phẩm hội tụ lại phát ra!

Phải đến tế điển một trăm năm mới có một lần của Trường Sinh Kiếm Tông bọn họ mới có thể hình thành áp lực lớn đến như vậy.

Có phải có rất nhiều Linh Hoàng và Chân Quân sắp xuống không?

Chính trong lúc đang suy tư, một màn mưa sao băng chói mắt phát ra ánh sáng rực rỡ trên bầu trời, thật quá sáng chói, quá lóa mắt luôn!

Đẹp quá! Trong lòng tất cả mọi người đột nhiên đều dâng lên ý nghĩ này.

Chỉ có điều, cùng với việc mưa sao băng càng ngày càng tới gần thì mọi người còn nghe thấy trong màn mưa sao băng này có xen lẫn một vài tiếng kêu kỳ lạ…

Chương 373: Lời khẩn cầu của Sở Sở.

“À áuuuuuu ~~”

Cái tiếng này hình như là sói tru đúng không?

“A a a...”

Tiếng kêu la thảm thiết của đàn ông.

“Ư ư ư...”

Tiếng nức nở nghẹn ngào bị kềm lại nơi cổ họng đây mà.

“Đừng mà a a a a, tốc hết cả váy lên rồi...”

Tiếng kêu sợ hãi của tiên tử xinh đẹp.

“Túy Sinh đạo hữu, cho ta mượn bộ đồ nào mặc vô che lại đi mà!”

Một giọng la hét hoảng hốt.

“Lượn cho xa đi nhé, đừng có mà kéo quần áo của ta, Tam Lãng... Ta sẽ giết chết ngươi!”

Tiếng hét tức giận đáp lại.

Lẽ nào cơn mưa sao băng này không phải sao băng rơi xuống thật, mà là rất nhiều tu sĩ cường đại cấp bậc Linh Hoàng đấy phỏng?

Trên Đoạn Tiên đài, hai vị hộ đài của Trường Sinh Kiếm Tông âm thầm nuốt một ngụm nước bọt —— Các tiền bối tu sĩ đang tổ chức đi tham quan tập thể đấy à? Nhưng... Cấp bậc của trận Đoạn Tiên đài lần này thấp tè, có đáng giá để các tiền bối kêu la gào khóc bay tới đây xem cho bằng được như thế à?

Trong lúc bọn họ đang suy tư, cơn mua sao băng trên bầu trời đã hạ xuống tới tầm mà nhãn lực của các tu sĩ bình thường có thể thấy được.

Quả nhiên đây là một nhóm tu sĩ, nam nữ đủ cả, trên người mỗi vị đều phát ra uy áp vô cùng đáng sợ…

Thân là người hộ đài, hai vị Linh Hoàng kim đan kia rõ ràng cảm ứng được cảnh giới của mình cũng xêm xêm với một vài vị

Linh Hoàng khác trong nhóm tu sĩ này, nhưng hai người bọn họ cũng có thể cảm giác được rõ ràng trình độ của bản thân vào hàng yếu nhất trong số các Linh Hoàng có mặt ở đây —— điều này chỉ có một khả năng mà thôi, ấy chính là phẩm cấp đan văn của những cường giả Linh Hoàng trong nhóm tu sĩ này rất cao!

Kim đan của hai vị hộ đài thuộc Trường Sinh Kiếm Tông này cũng xem như có được đan phẩm không tệ, có năm long văn.

Những tu sĩ đồng cấp khác khiến cho bọn họ cảm thấy áp lực thế này, chẳng lẽ tất cả bọn họ đều là Linh Hoàng kim đan có phẩm cấp bảy long văn hay sao?

Nếu thể thì đáng sợ quá đi mất, điều này đại biểu tiềm lực của những Linh Hoàng trong nhóm tu sĩ này là vô hạn, có hy vọng đạt tới Tôn Giả thất phẩm, thậm chí ngay cả cơ hội đạt tới nhân tiền hiển thánh bát phẩm cũng có nữa!

...

“A a a a, Bạch tiền bối, sắp đâm mất rồi. Mau dùng lại đi mà!”

Lúc này, thanh phi kiếm bay nhanh nhất chở theo Đông Phương Lục Tiên Tử đã đáp xuống gần chỗ Bạch tiền bối, chỉ cách mặt đất có hai ba mét nữa mà thôi.

Bạch Tôn Giả vẫn giữ nguyên nụ cười điềm tĩnh trên mặt —— “Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001” được gắn công năng ‘tiếp đất bằng kiểu nhảy dù’, có thể khiến cho người dùng hưởng thụ cảm giác kích thích và vui thú tột cùng của nhảy bungee trong lúc đáp xuống, khi chỉ cách mặt đất còn 0,1 thước thì phi kiếm sẽ tự động kích hoạt công năng hộ chủ, giải trừ tất cả mọi nguy cơ của người cưỡi.

Cho nên, vấn đề an toàn không đáng lo ngại.

Trong lúc Bạch Tôn Giả đang suy nghĩ.

Ầm!

Toàn thân của Đông Phương Lục Tiên Tử và cả phi kiếm đâm sầm xuống mặt đất... kiếm khí trên phi kiếm tạo thành một cái hố khổng lồ trên đất.

Một lát sau, Đông Phương Lục Tiên Tử mình mẩy dính toàn bụi đất leo ra khỏi cái hố, nhìn về phía Bạch Tôn Giả với vẻ mặt u oán.

Bạch Tôn Giả:

“...

Lạ thật đấy, chẳng lẽ hệ thống đáp xảy ra trục trặc gì à? Rõ ràng ta đã đặt ra khoảng cách tiếp đất 0,1 mét thì sẽ thắng gấp lại rồi mà? Sao nó lại không dừng lại nhỉ?

Trong lúc Bạch Tôn Giả đang cảm thấy khó hiểu vô cùng.

“A a a, Bạch tiền bối, sắp đâm xuống rồi, mau dừng lại đi mà ~~”

Mấy tiếng kêu la y chang của Đông Phương Lục Tiên Tử vang lên liên tục.

Có cả giọng nam lẫn giọng nữ, giọng trầm giọng cao đều đủ cả.

Sau đó... các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 thay phiên nhau nện mặt xuống đất liên tục như sủi cảo bị cho vào nồi.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm...

Mấy tiếng nổ vang trời đinh tai nhức óc vang lên không ngừng, thật sự là những tiếng hiệu lệnh đầy hân hoan mà.

Thân là kiểu mở màn cuộc thi, tiếng hiệu lệnh này cũng quan trọng lắm.

Một lát sau, các thành viên của nhóm Cửu Châu Số 1 lần lượt bò lên khỏi hố, người nào người nấy dính toàn bùn đất.

……

Bên trong trận doanh của Sở gia.

Vũ Nhu Tử nghi hoặc lên tiếng:

“Ủa, sao không phải mưa sao băng mà biến thành các tiền bối mất rồi?”

Cô biết rất nhiều vị trong số các tiền bối này.

Sở Sở nằm trên người Đậu Đậu, đang giải thích chuyện mà bản thân gặp phải cho tộc lão của Sở gia nghe. Sau đó, khi cô nhìn thấy lục tục có tu sĩ giáng xuống từ trên trời cao thì cũng há hốc mồm ra không ngậm lại được.

Tuy rằng cô biết rõ vị Bạch tiền bối kia là một Tôn Giả, nhưng cô không ngờ Bạch Tôn Giả phất tay một cái là có thể triệu hồi được nhiều đạo hữu đến như thế.

Nếu như các vị tu sĩ tiền bối này đều làm chỗ dựa cho Sở gia thì thật tốt biết mấy.

Đáng tiếc, mong ước mãi mãi chỉ là mong ước mà thôi.

…

Trận doanh Hư Kiếm phái ở đối diện.

Đám đệ tử của Hư Kiếm phái nuốt nước bọt liên tục.

“Tất cả những tu sĩ này đều là đến để làm chỗ dựa cho thế gia họ Sở sao?” suy nghĩ này cũng xuất hiện trong đầu của bọn họ.

Chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái cảm giác giọng mình cũng run run:

“Tiền, tiền bối. Thực lực của những tu sĩ này cỡ nào thế?”

“[Kịch bản này hoàn toàn khác hẳn với tình huống mà ‘tiên sinh’ đã dự đoán!”

Vẻ mặt của hai tên Linh Hoàng kim đan nọ cũng đơ ra, cứng ngắc.

Đột nhiên, gã Linh Hoàng kim đan trung niên kia lạnh giọng nói với Hư Tranh:

“Ai là tiền bối của ngươi… Ngươi đừng có mà thấy sang bắt quàng làm họ, nhận vơ nhận bừa!”

Hư Tranh lập tức ngu người:

“…”

“Khụ, bọn ta chỉ là tình cờ đi ngang qua, nên tiện đường đến xem Đoạn Tiên đài mà thôi, không hề có bất kỳ quan hệ gì với Hư Kiếm phái của các ngươi cả.”

Gã Linh Hoàng hạc phát đồng nhan kia cũng trầm giọng nói tiếp lời.

Trong lúc nói chuyện, hai gã Linh Hoàng kim đan nọ quyết đoán lùi về phía sau, kéo ra một khoảng với Hư Kiếm phái.

Nếu như có thể, bọn họ hận không thể ngự kiếm bay đi ngay bây giờ cho rồi, chạy khỏi mảnh đất đầy thị phi này càng xa càng tốt. Nhưng bây giờ, cường giả trên trời đang thi nhau rớt lộp độp xuống giống như sủi cảo vào nồi, bọn họ không dám hành động lỗ mãng.

Chỉ có thể ráng đợi thêm một lúc, cứ theo hoàn cảnh mà làm việc, rồi lại tìm cơ hội bỏ chạy thoát thân, cái vũng nước đục lần này bọn họ không dám nhúng chân vào nữa!

...

Cơn mưa sao băng mang tên nhóm Cửu Châu Số 1 lượt đầu tiên tạm thời kết thúc.

Trong một trong số những cái hố kia, Túy Nguyệt Cư Sĩ cắn răng quay sang nói với Tam Lãng:

“Tên chết giẫm này, mau buông tay ra, trên người ta chỉ có mỗi chiếc áo này thôi, ngươi mà kéo rách thì xong đời với ta đấy nhé.”

Các đạo hữu khác đưa mắt nhìn Tam Lãng đang trần như nhộng, cùng với Túy Nguyệt Cư Sĩ đang bị kéo áo, trong mắt đầy vẻ hóng hớt.

Lúc này... Hoàng Sơn Chân Quân ho khan một tiếng, sau đó Chân Quân buông cái bát cơm trong tay xuống. Tiếp theo, Hoàng Sơn Chân Quân quyết đoán cởi cái áo khoác dài của mình ra, đi về phía Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng thấy Hoàng Sơn Chân Quân làm thế thì lệ nóng doanh tròng, cảm động không thôi:

“Chân Quân, quả nhiên những lúc thế này chỉ có ngươi là đáng tin nhất!”

Nnói xong, Tam Lãng giơ tay ra, chuẩn bị đón lấy cái áo khoác dài của Hoàng Sơn Chân Quân.

Nhưng nào ngờ Hoàng Sơn Chân Quân đi thẳng cái một qua trước mặt Cuồng Đao Tam Lãng, né bàn tay giơ ra của hắn.

Sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân vội đi tới sau lưng Cuồng Đao Tam Lãng, ở nơi đó, Lệ Chi Tiên Tử mặc bộ váy ngủ tơ lụa màu bạc ngồi co ro kéo kéo che che, lúc này chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ qua thôi là có thể khiến Lệ Chi Tiên Tử lộ hết hàng ra.

Hoàng Sơn Chân Quân đi tới bên cạnh Lệ Chi Tiên Tử, dịu dàng choàng áo lên người Lệ Chi Tiên Tử rất đỗi ân cần, che kín thân thể của Lệ Chi Tiên Tử lại.

Lệ Chi Tiên Tử ngẩng đầu lên, mỉm cười dịu dàng với Hoàng

Sơn Chân Quân.

Cuồng Đao Tam Lãng đơ ra trong gió, cánh tay của hắn giơ lơ lửng trên không, rụt lại thì không được, mà để nguyên thì lại kỳ, vô cùng khó xử.

Một lát sau, Cuồng Đao Tam Lãng hét lớn lên:

"Chân Quân, ngươi thấy sắc vong nghĩa!"

"Đúng đó, Hoàng Sơn ngu ngốc thấy sắc vong nghĩa!"

Bên trong trận doanh của thế gia họ Sở, Đậu Đậu cắn răng bồi thêm một câu phụ họa —— Cái tên Hoàng Sơn ngu ngốc chết tiệt này, từ khi đáp xuống tới giờ cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, chỉ biết để ý đến Lệ Chi Tiên Tử mà thôi.

Hoàng Sơn Chân Quân im lặng quay đầu lại nhìn Đậu Đậu, khóe miệng co giật.

Sau đó, Chân Quân lại quay sang nhìn Cuồng Đao Tam Lãng. Im lặng một lúc, Chân Quân vươn ngón trỏ ra, điểm nhẹ một cái về phía Cuồng Đao Tam Lãng:

"Biến!"

Đùng!

Một trận khói mù bùng lên, Cuồng Đao Tam Lãng... Biến thành một con khỉ lớn.

Đây là một ảo thuật đơn giản dễ ứng dụng, lại thiết thực, chỉ đắp lên một tầng ảo thuật bên ngoài thân thể của Tam Lãng mà thôi.

"Phụt ~~"

Lệ Chi Tiên Tử phì cười.

Sau khi nghe thấy Lệ Chi Tiên Tử bật cười thì khóe miệng của Hoàng Sơn Chân Quân mới hơi nhếch lên một chút.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"..."

Hắn đúng là ngu quá đi mất, không có quần áo thì có thể dùng ảo thuật để che một lúc cũng được mà.

Nhưng bây giờ không cần nữa rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng dõi mắt quan sát nơi đây, hắn nhìn trận doanh của thế gia họ Sở trước, thì trông thấy cả Đậu Đậu và Vũ

Nhu Tử đều đứng ở bên trong trận doanh đó. Ừm, xem ra bên này là người phe mình nhỉ?

Sau đó, khỉ lớn Tam Lãng lại nhìn về phía trận doanh của Hư Kiếm phái, quét một vòng mà chẳng thấy ai quen biết gì, xem ra trận doanh này không phải người phe mình!

Sau đó ánh mắt của Cuồng Đao Tam Lãng lại chuyển lên người chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái.

"Ồ? Chất lượng của bộ đạo bào màu đen này cũng không tệ lắm."

Vậy nên Cuồng Đao Tam Lãng trong hình dạng con khỉ lớn nghênh ngang đi tới trước mặt chưởng môn Hư Tranh:

"Đạo hữu này, chúng ta thương lượng một chuyện nhé?"

Hư Tranh nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác áp lực cực kỳ lớn.

"Ngươi cho bản tọa mượn đạo bào mặc một chút nhé, lúc ra ngoài bản tọa quên mặc quần áo mất rồi. Nể mặt bản tọa chút đi ha!"

Cuồng Đao Tam Lãng nói xong lại vuốt tóc của mình —— ở trong mắt người khác thì là một con khỉ đang gãi đầu đỏm dáng.

"Tiền bối à, trên người của ta cũng chỉ có mỗi cái đạo bào này, bên trong chỉ còn lại có cái áo lót thôi."

Hư Tranh cười khan rồi nói.

"Không nể mặt bản tọa chứ gì? Bản tọa chính là Tô Thị A Thất, ngươi có tin là bản tọa chỉ cần vài phút là quét sạch cái môn phái của ngươi không hả? Ngươi không tin thì cứ ra ngoài mà hỏi, Thiên Hà Tô Thị - Tô Thị A Thất bản tọa đây thích nhất là một mình đấu với cả một môn phái đấy nhé!"

Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Trên bầu trời, thiếu chút nữa là Tống Thư Hàng đã sẩy chân ngã khỏi phi kiếm luôn rồi —— Tam Lãng tiền bối, xin ngài chú ý tiết tháo!

Cuối cùng, Hư Tranh đành cười khổ cởi đạo bào của mình ra, chỉ chừa lại độc một cái quần cộc, im lặng chịu đựng cái lạnh của gió đêm...

…

Trong lúc Cuồng Đao Tam Lãng mạo danh Tô Thị A Thất đi trấn lột áo thì các tiền bối đáp xuống trong đợt mưa sao băng mang tên nhóm Cửu Châu Số 1 kia đang cười gượng chào hỏi Bạch tiền bối, sau đó cả đám đều ngượng ngùng đi tới đứng chung với Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Bạch tiền bối mỉm cười, nói với Tống Thư Hàng:

“Đều đến đông đủ cả rồi, chúng ta xuống thôi.”

Chỉ có mỗi thanh phi kiếm gửi đến Linh Điệp đảo là chưa về, nhưng nghĩ đến kia là Linh Điệp Tôn Giả, thanh phi kiếm kia không quay về cũng là chuyện bình thường.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đáp xuống, đi về phía trận doanh của Sở gia.

Tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 vội vàng xếp hàng ngay ngắn, mặt mày cực kỳ nghiêm túc, giống như học sinh tiểu học đang nghe giảng rất đỗi chăm chú.

Bạch tiền bối mỉm cười với mọi người.

Mọi người lập tức cười lại, cực kỳ ngoan ngoãn.

Lúc này, Sở Sở nằm trên lưng Đậu Đậu mới giãy giụa ngồi dậy.

“Bạch tiền bối, vãn bối có một chuyện muốn xin ngài.”

Cô vừa mới nghe tộc lão giải thích tình hình trên Đoạn Tiên đài.

Bởi vì lời đề nghị của Hư Kiếm phái, nên lần Đoạn Tiên đài này cử hành trận thứ hai trước.

Mà trận thứ hai kia, Sở gia bọn họ đã thua đến hai ván, còn lại một ván… Cũng chẳng có hơi hy vọng thắng lợi nào.

Cho nên, mặc kệ ra sao đi nữa, cô cũng phải nghĩ cho ra cách nào đó để giành lấy chiến thắng trận đầu tiên của Đoạn Tiên đài. Lấy lại chút hy vọng cho Sở gia.

“Hửm?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc nhìn về phía Sở Sở.

Sở Sở giãy giụa trượt xuống khỏi lưng của Đậu Đậu, quỳ rạp dưới đất:

“Bạch tiền bối, xin hỏi ngài có cách gì có thể khiến vãn bối kích phát tiềm lực hay không? Chỉ cần có thể khiến cho vãn bối đi lên đánh một trận trên Đoạn Tiên đài. Vạn bối nguyện ý đánh đổi bất kỳ thứ gì, chỉ xin tiền bối cho ta có một cơ hội xuất chiến mà thôi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, nói với hắn:

“Được!”

Tống Thư Hàng: Ủa?

Chương 374: Vũ Nhu Tử cô nương nói có lý lắm!

Tống Thư Hàng cảm giác có gì đó sai sai ở đây... Bạch tiền bối ngài quay đầu lại nhìn ta làm gì, ngươi đã hứa với Sở Sở cô nương là để cho cô ấy lên đàn mà, thế thì quay đầu lại nhìn ta nói một chữ "được" là có ý gì đây hả?

Sở Sở cũng cảm thấy có gì đó là lạ, rõ ràng là cô đang van xin, nhưng tại sao vị Bạch Tôn Giả lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng chứ?

Nhưng thôi, sao cũng được hết, cho dù phải trả giá bằng thọ nguyện, thậm chí là một cái giá lớn hơn nữa để kích hoạt tiềm lực cũng không sao cả, chỉ cần có thể khiến cho cô lên đài đánh một trận vì Sở gia, đoạt được thắng lợi của trận Đoạn Tiên đài thứ nhất thì cô sẽ không còn gì hối tiếc.

Cho nên, Sở Sở cúi rạp người xuống đất, nói với vẻ cảm kích:

"Cảm ơn tiền bối đã thành toàn."

Tộc lão Sở gia đứng bên trọng mở miệng muốn nói nhưng rốt cuộc chỉ đành thở dài một tiếng mà thôi —— bởi vì hắn cảm thấy mình hoàn toàn không thể xen lời vào được.

"Ừ, ngươi theo ta qua đây, chúng ta ra đằng sau tìm một chỗ... Chỉ lát nữa thôi là Sở Sở có thể ra sân được rồi."

Bạch Tôn Giả nói.

Sau đó, Bạch Tôn Giả đứng dậy đi về phía sau trận doanh Sở gia. Nơi đó có một cái lều, vốn được dùng làm nơi sơ cứu tạm thời cho các đệ tử bị thương trong lúc tham gia thi đấu Đoạn Tiên đài, nơi đó rất thích hợp để che giấu tai mắt của người khác nhất.

Sở Sở gian nan bò dậy từ trên mặt đất, cô hít sâu một hơi, chuẩn bị đuổi theo Bạch Tôn Giả. Nhưng thương thế của cô vẫn chưa hồi phục, chỉ riêng ngồi dậy thôi đã dùng hết sức của cô, bây giờ làm gì có thể di chuyển được kia chứ?

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh lập tức giơ tay đỡ lấy Sở Sở, sau đó đỡ cô đuổi theo Bạch Tôn Giả —— đây là một cô gái kiên cường, Tống Thư Hàng hiểu rõ cô còn hơn cả mẹ ruột của cô nữa. Hơn nữa... không biết có phải là vì hôm trước đã từng trải qua cuộc đời của Sở Sở hay không, Tống Thư Hàng tự nhiên lại sinh ra cảm giác thân thiết với Sở Sở và Sở gia.

"Cảm ơn."

Sở Sở nói, cô được Tống Thư Hàng đỡ lấy, hai người cùng đi vào trong cái lều nhỏ kia cùng với Bạch Tôn Giả.

...

Bạch Tôn Giả vừa đi xong thì các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bắc Hà Tán Nhân nhìn con khỉ lớn mặc đạo bào màu đen đứng bên cạnh mình, tò mò ướm lời hỏi thử:

"Tam Lãng này, sao ngươi còn giữ bộ dạng con khỉ làm gì thế, sao chưa chịu giải khai ảo thuật của Chân Quân nữa?"

"Cuồng Đao Tam Lãng là ai?"

Cuồng Đao Tam Lãng trong hình hài con khỉ lớn cười lạnh, vuốt tóc làm dáng:

"Ta là Tô Thị A Thất!"

—— giỡn chắc, lúc nãy hắn trần như nhộng rớt xuống đấy, nên đến giờ dù có đánh chết hắn cũng không muốn biến lại thành bản thể đâu…

"Phì ~~"

Đông Phương Lục Tiên Tử đứng bên cạnh nhịn không được bèn phì cười thành tiếng.

Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân thản nhiên cất lời:

"Mọi người đừng rộn lên nữa, chúng ta vẫn nên nghĩ cách khiến Bạch tiền bối hạ hỏa trước đi đã... Ta cảm giác Bạch tiền bối sai phi kiếm dùng một lần đưa chúng ta tới từ ngàn dặm xa xôi thế này, chắc chắn không thể nào chỉ đơn giản như muốn chúng hưởng thụ cảm giác cưỡi phi kiếm một lần như thế đâu. Nói không chừng còn có chuyện đáng sợ hơn nữa đang chờ chúng ta ở đằng sau đấy."

Chân Quân nói xong thì các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số

1 lập tức nuốt nước bọt.

“Hay là ba mươi sáu kế, chúng ta chạy trước đi nhé?”

Tuyết Lang Động Chủ dè dặt hỏi thử.

“Trốn khỏi hòa thượng nhưng trốn không khỏi miếu, chạy thoát hôm nay không thoát nổi ngày mai.”

Hoàng Sơn Chân Quân thản nhiên nói.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi tiếp.

Hoàng Sơn Chân Quân nói:

“Ta cũng không biết nữa, cho nên mới cần mọi người thảo luận đây này.”

Các đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1:

“...”

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng lặng lẽ kề sát Vũ Nhu Tử, trên gương mặt khỉ già đầy vẻ buồn bực:

“Này Vũ Nhu Tử cô nương, lần này cô hại bọn ta thảm quá.”

Vũ Nhu Tử mở to hai mắt, tò mò hỏi lại:

“Tại sao lại đổ cho ta thế này?”

“Bởi vì cô là người đã gửi bộ meme Bạch tiền bối vào trong nhóm chứ sao!”

Cuồng Đao Tam Lãng đáp.

Tất cả tiền bối đứng ở xung quanh đều yên lặng gật đầu —— cái bộ meme này chính là căn nguyên gây ra tai họa!

“Cái bộ meme đó không đẹp hả?”

Vũ Nhu Tử dè dặt hỏi lại.

“Đẹp thì có đẹp... nhưng cũng vì bộ meme đó mà mọi người đều bị Bạch tiền bối dùng phi kiếm dùng một lần đưa tới chỗ này đó!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ buồn bực.

Vũ Nhu Tử nghe xong thì nghi hoặc hỏi ngược lại:

“Không phải tại vì các tiền bối tự tìm đường chết, không chỉ spam meme trong nhóm, còn đổi meme Bạch tiền bối thành ảnh đại diện nên mới bị thế à?”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Ài, cho nên ta mới bảo là do cái bộ meme của cô cả đấy!”

“Đúng ra thì việc này đâu thể trách ta được chứ?”

Vũ Nhu Tử nói rất đỗi nghiêm túc:

“Ta chỉ gửi bộ meme của Bạch tiền bối lên nhóm mà thôi... Nếu như các tiền bối chỉ lặng lẽ tải bộ meme đó về, giấu trong máy lén lút ngắm cũng được mà. Nhưng các tiền bối lại tự tìm đường chết, spam meme của Bạch tiền bối ở trong nhóm suốt, còn đổi thành ảnh đại diện nữa, nên chắc chắn sẽ phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng để đối mặt với sự trừng phạt của Bạch tiền bối chứ, chẳng lẽ chút giác ngộ ấy mà Tam Lãng tiền bối ngài cũng không có à?”

“Cái gì?”

Cuồng Đao Tam Lãng thấy có gì đó sai sai, tư duy logic của cô nàng Vũ Nhu Tử này hình như hơi bị quái thai thì phải:

“Chẳng lẽ cô có giác ngộ rồi?”

“Đương nhiên rồi.”

Vũ Nhu Tử nói như đúng rồi:

“Chúng ta đâu phải là trẻ con, mình làm gì thì mình phải có trách nhiệm chứ. Ngay lúc ta gửi đống meme ấy lên nhóm thì đã giác ngộ ngay rồi... Ta từng nghe phụ thân nói, Bạch tiền bối có đam mê với việc lấy phi kiếm dùng một lần đưa người ta lên vũ trụ chơi với sao trời. Cho nên ta đã sẵn sàng để Bạch tiền bối đưa vào vũ trụ rồi nha, ta còn chuẩn bị cả trang phục phi hành gia và tích cốc đan rồi ấy chứ, vẫn giấu trong chiếc túi thu nhỏ đây này!”

Nói xong câu cuối cùng, hai mắt Vũ Nhu Tử sáng ngời lên lấp lánh và khuôn mặt thì ngập tràn trong nỗi chờ mong khát khao… cô nàng rất muốn được phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối “biu~” một cái đưa vào vũ trụ đó.

Cuồng Đao Tam Lãng quay đầu nhìn các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 rồi ngẩng đầu bốn lăm độ ngó trời, trong lòng rối ren trăm mối.

Vũ Nhu Tử trả lời thật có lý, Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy mình không biết đáp lại ra sao. Cho nên… cả đám đạo hữu đông đảo trong nhóm Cửu Châu Số 1 bị hố ngu người chính là vì “không có giác ngộ” đấy à?

“Khụ khụ, đừng có làm loãng đề tài… Bây giờ chúng ta phải nghĩ xem làm sao để Bạch tiền bối vui vẻ lên mới đúng!”

Hoàng Sơn Chân Quân kéo đề tài lại. Đây mới là chuyện quan trọng nhất này! Nhất định phải làm cho Bạch tiền bối dễ thương trở lại, à nhầm, là phải làm cho Bạch tiền bối vui vẻ lên mà quên sạch cái vụ meme Bạch Tôn Giả kia đi!

Lúc này, Đậu Đậu lên tiếng đầy tự đắc:

“Ta có một diệu chiêu để làm cho Bạch tiền bối vui vẻ lên đây này. Gâu gâu.”

Bây giờ nó đã biến về kích thước của một con kinh ba bình thường, Ngư Kiều Kiều hóa thành cá nhỏ đáng yêu cỡ bàn tay ngự trên người nó, tổ hợp này nhìn rất chi là dễ thương.

“Đậu Đậu có diệu chiêu gì thế?”

Hoàng Sơn Chân Quân tò mò hỏi.

Đậu Đậu dương dương tự đắc:

“Ahihi, chỉ cần Hoàng Sơn ngu ngốc nhà ngươi gọi ta ba tiếng chủ nhân thì ta sẽ nói cho ngươi ngay. Gâu!”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài não ruột, sao hắn lại nuôi ra một con chó thần kinh thế này cơ chứ?

“Đậu Đậu à.”

Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng:

“Nghe nói tiểu cô nương Sở gia nằm trên lưng ngươi ban nãy tên là Sở Sở?”

“Rồi sao?”

Đậu Đậu hỏi ngược lại.

“Đậu Đậu à.”

Hoàng Sơn Chân Quân càng hạ giọng hơn:

“Nghe nói ở thủ đô ngươi có người quen cũ là một con miêu yêu, nó cũng tên là Sở Sở à?”

“Chỉ là tên giống nhau mà thôi.”

Đậu Đậu hừ lạnh.

“Đậu Đậu à.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói tiếp:

“Nghe nói ngươi ơ hờ với bà xã trên mạng, nickname trên mạng của bà xã đó cũng có hai chữ Sở Sở luôn?”

“Hoàng Sơn ngu ngốc! Ngươi theo dõi ta đấy à? GÂU!”

Đậu Đậu hét toáng lên.

“Còn muốn ta nói thêm cái gì nữa không hả cái con kinh ba đần cuồng “Sở Sở” kia? Ngươi muốn ta vạch trần bí mật xấu xa dơ bẩn nhất trong đáy lòng ngươi ngay trước mặt mọi người ở đây à?”

Ánh mắt Hoàng Sơn Chân Quân như ngọn đuốc rọi thẳng vào mắt Đậu Đậu.

Đậu Đậu rụt cổ theo bản năng.

“Giờ biết phải làm thế nào rồi chứ?”

Hoàng Sơn Chân Quân lạnh lùng hỏi.

Đậu Đậu nghĩ một lát, sau đó quỳ rạp xuống đất quăng hết tôn nghiêm, đoạn nói:

“Xin lỗi Hoàng Sơn đại nhân! Gâu!”

“Tiếng nhỏ quá, giọng điệu không thành khẩn.”

Hoàng Sơn Chân Quân ngạo nghễ lạnh nhạt.

“Xin lỗi Hoàng Sơn đại nhân. Áu áu ~ Ta là Tiểu Đậu Đậu trung khuyển của Hoàng Sơn đại nhân ~ Xin Hoàng Sơn đại nhân ngài đại nhân đại lượng, không chấp tiểu nhân ~ áu áu ~”

Đậu Đậu hô ầm lên.

“Tốt lắm. Giờ thì nói đi, diệu chiêu gì mà có thể khiến cho Bạch tiền bối vui lên?”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Tống Thư Hàng chuẩn bị quay một bộ phim… Khi hắn nói vụ này với Bạch Tôn Giả, nhìn Bạch Tôn Giả có vẻ hào hứng lắm.”

Đậu Đậu đáp.

Ngư Kiều Kiều cũng vội vàng giơ tay:

“Ta cũng biết việc này. Ta còn biết một tác giả viết truyện hay lắm, đang định bắt hắn lại giam vào phòng tối để ép hắn viết kịch bản nè.”

Bắc Hà Tán Nhân nghe đến đó thì cảm thán:

“Đây là đề nghị mà Tống Thư Hàng tiểu hữu đề xuất à? Ha ha, xem ra hai ngày nay Thư Hàng tiểu hữu sống cũng chẳng dễ dàng gì!”

Cũng đúng. Tống Thư Hàng chính là người khởi xướng ra vụ meme Bạch Tôn Giả đó nha. Mấy ngày nay hắn lại còn ở cùng với Bạch Tôn Giả nữa. Sau khi sự kiện meme bùng nổ, khỏi cần nghĩ cũng biết tình cảnh của Thư Hàng tiểu hữu thê thảm đến mức nào. Hắn nghĩ ra được diệu chiêu đóng phim để dỗ Bạch tiền bối vui vẻ trở lại cũng là làm khó hắn rồi.

“Đóng phim à? Ý hay đó!”

Hoàng Sơn Chân Quân vỗ tay đen đét:

“Thế này đi, chúng ta sẽ cùng nhau hành động để ủng hộ Thư Hàng tiểu hữu quay một bộ phim rung động cả nước nhé!”

“Làm tới mức rung động toàn quốc liệu Bạch Tôn Giả đã vừa lòng chưa? Hay là chúng ta làm luôn một bộ phim rung động thế giới cho chắc ăn!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân đề nghị.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 nhấn like ầm ầm.

Mà lúc này thì Hoàng Sơn Chân Quân âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm… thật không ngờ lần này lại dọa được Đậu Đậu. Hóa ra Đậu Đậu thực sự “cuồng Sở Sở” à? Xem ra có chuyện để đào rồi, phải bới ra để làm đại sát chiêu uy hiếp Đậu Đậu mới được!

Đúng vậy… cái gọi là “bí mật” mà Chân Quân nói ban nãy chỉ là để hù Đậu Đậu mà thôi.

…

Khi các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 đang bàn tán xôn xao, thì cũng là lúc trận chiến thứ hai trên Đoạn Tiên đài đi tới hạ màn.

Sở Vĩnh của thế gia họ Sở vẫn thất bại thảm hại.

Cho dù tiểu sư đệ của chưởng môn Hư Kiếm phái bị người hộ đài chém một kiếm, bị thương, thế nhưng cái gã như dã thú này chỉ băng bó vết thương đơn giản rồi vẫn đánh bại Sở Vĩnh một cách dễ dàng.

“Trận thứ hai Đoạn Tiên đài, Hư Kiếm phái thắng!”

Lúc tuyên bố kết quả, người hộ đài lặng lẽ liếc nhìn mấy vị ngồi trong trận doanh của thế gia họ Sở.

Hắn tuyên bố kết quả này, chỉ sợ sẽ làm cho mấy vị tu sĩ đại lão ấy chẳng vui vẻ gì.

Áp lực lớn quá đi!

Làm chủ trì Đoạn Tiên đài lần này khổ như chó ấy!

“Tiếp theo, trận chiến Đoạn Tiên đài thứ nhất bắt đầu. Mời người tham chiến của hai bên lên đài.”

Một người hộ đài khác hô to.

Chương 375: Sở Sở mỉm cười

Ván đầu tiên trong cuộc chiến Đoạn Tiên đài dành cho tu sĩ sáu mươi tuổi trở xuống.

Trong vòng sáu mươi năm trở lại đây, tình hình của Hư Kiếm phái và Sở gia khá củ chuối, phần lớn các đệ tử dưới sáu mươi tuổi trong môn phái đều bị kẹt tại bình cảnh Dược Long Môn nhất phẩm này.

Thậm chí có đệ tử Hư Kiếm phái trùng kích vào cảnh giới Dược Long Môn đến mười bảy lần, mỗi một lần đều phải chấm dứt trong thất bại. Mỗi lần thất bại thì cảnh giới lại hạ xuống trở về đệ tứ khiếu Tị Khiếu. Chỉ có thể tiếp tục khổ công tu luyện, tích góp lực khí huyết lần nữa, lại đánh vào bình cảnh Dược Long Môn.

Đừng nghĩ rằng cảnh giới nhất phẩm chỉ là bình cảnh nho nhỏ, nhưng chính phần cổ của chiếc bình nhỏ đó đã vây khốn đến hơn 6% tu sĩ. Đặc biệt là những tán tu và những môn phái không đủ tài nguyên, thậm chí còn có người dùng cả đời của mình đánh vào bình cảnh này, nhưng lại không thể phá tan

Sở gia còn đỡ, ít nhất họ còn có một thiên tài Sở Sở.

Hư Kiếm phái hoàn toàn không có một mống đệ tử nào dưới sáu mươi đạt cảnh giới nhị phẩm, tất cả đệ tử tham gia chiến đấu đều chỉ có cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm mà thôi.

Sở gia phái ra hai vị đệ tử cũng có cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm.

Dưới tình huống thực lực đệ tử hai bên ngang nhau, sự phát huy của một đệ tử phụ thuộc vào trang bị của mình.

Người nào có vũ khí tốt, công pháp tốt thì phần thắng càng lớn.

Người hộ đài tuyên bố bắt đầu chiến đấu.

Vị đệ tử Hư Kiếm phái lên sàn đấu là một người khổng lồ cao gần ba mét, e rằng trong cơ thể người này có huyết mạch đặc thù.

Nếu so sánh, khí thế của vị đệ tử Sở gia kém khá nhiều, dáng người bình thường, công pháp trụ cột vững chắc, cho thấy đây cũng là một đệ tử có kinh nghiệm phong phú.

Sở gia đặt toàn bộ hy vọng về ván đấu đầu tiên lên người Sở Sở.

…

…

Đối với người bình thường, cuộc chiến đấu cấp bậc nhất phẩm khiến bọn họ sôi trào nhiệt huyết. Nhưng với các vị tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 thì có vẻ hơi nhàm chán.

Hơn nữa, cấp bậc công pháp của Hư Kiếm phái và Sở gia khá thấp, nhóm tiền bối Cửu Châu số 1 thực sự không thể khơi dậy dù chỉ một tia hứng thú.

Lúc này, tộc lão Sở gia đi thong thả qua lại bên ngoài chiếc lều.

Hắn muốn biết trạng thái khôi phục của Sở Sở đang ở trong lều đã đến mức nào rồi. Không cần nhiều lắm, chỉ cần giữ thực lực Đệ Nhất đan điền nhị phẩm thì đã có thể trấn áp Hư Kiếm phái rồi.

Vũ Nhu Tử cũng lẳng lặng chạy tới, cô còn đang muốn lấy chiếc ghim cài áo của Tống Thư Hàng, biến thân thành Sở Xuân Huỳnh, đại diện Sở gia tham gia chiến đấu. Cô chỉ cần tưởng tượng viễn cảnh bản thân bước lên Đoạn Tiên đài, đánh đám người Hư Kiếm phái như hoa rơi nước chảy, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Thế nhưng, sau khi đợi thật lâu... Sở Sở, Bạch Tôn Giả và cả Tống Thư Hàng vẫn chưa đi ra khỏi lều.

“Chẳng lẽ còn chưa khỏe à?”

Vũ Nhu Tử khó hiểu, cô vươn tay xốc lều lên, nhìn thoáng qua tình huống bên trong.

Sau đó, cô nhìn thấy cát vàng bay đầy trời.

“Thực tại ảo?”

Vũ Nhu Tử lập tức buông tay, lui ra ngoài lều. Không ngờ Bạch Tôn Giả sử dụng năng lực thực tại ảo bên trong lều! Chẳng lẽ kích hoạt tiềm lực của Sở Sở lại trắc trở đến thế à?

Mà lúc này, bên trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả không kích hoạt tiềm lực của Sở Sở... Hắn chỉ lấy vài giọt máu của cô, sau đó hắn lấy bình nhỏ đựng máu, trong bình chứa đủ loại vật liệu.

Không biết Bạch Tôn Giả dùng cách gì để giúp Sở Sở bình phục đây?

Lúc này, Bạch Tôn Giả lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại Dược Sư:

“Dược Sư, gần đây có người liên hệ với ngươi phải không?”

Bên kia điện thoại truyền ra thanh âm Dược Sư:

“Đúng vậy, Bạch tiền bối. Ngay lúc Tử Yên mang đám tù binh làm vật thí nghiệm đến thì hôm sau đã có người bắt đầu liên hệ với ta thông qua vài vị đạo hữu, hỏi dò xem cái giá phải trả để có thể chuộc được đám tù binh này là bao nhiêu.”

“Đã nhận được thứ kia chưa?”

Bạch Tôn Giả cười ha ha hỏi lại.

“Vâng, theo như lời dặn dò của Bạch tiền bối, ta tỏ vẻ đồng ý cho đối phương chuộc hai tù binh với phí chuộc người là hai tầng công pháp tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công đầu tiên củaTam Thập Tam Thú Thần Tông. Sau đó đối phương đã lằng nhằng với ta cả một ngày, cò kè mặc cả, cuối cùng lại đến đây một mình, đi dạo quanh một vòng đám tù binh làm vật thí nghiệm kia, rồi để lại công pháp, chuộc ba tên tù binh về.”

Dược Sư kể rõ, sau đó nói tiếp:

“Tiền bối, có phải bên trong tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công có ẩn giấu bí mật không?”

“Chính xác... Nhưng không sao, chủ yếu là ta muốn tìm hiểu cho rõ ý tưởng của người đã sáng lập ra môn công pháp này thôi. Đưa hai cuốn công pháp này cho ta đi, ta muốn xem một chút. Qua một thời gian nữa ta sẽ tìm ngươi xử lý chuyện sau. Ha ha ha. Còn nữa, ngươi kiểm tra trạng thái thân thể của đám tù binh còn lại đi, nếu không nằm ngoài dự đoán của ta, thân thể của đám tù binh này đã xuất hiện vấn đề. Phỏng chừng có người đã âm thầm lấy đi chân khí bản nguyên của bọn họ rồi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười dặn dò.

“Được, Bạch tiền bối.”

Dược Sư lại hỏi dò:

“Ta gửi trực tiếp cho người qua thì không sao chứ?”

“Ngươi cứ sử dụng tùy ý phương thức gửi bảo mật gì đó cho ta đi, dù sao thì đây cũng không phải công pháp của ta.”

Bạch Tôn Giả đáp lại.

Dược Sư gật nhẹ đầu, cúp điện thoại.

Chỉ một thoáng, hắn gửi hình ảnh hai cuốn công pháp tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công qua phần mềm chat.

Bạch Tôn Giả nhận được tài liệu văn bản, bắt đầu quan sát hai cuốn tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công thông qua màn hình điện thoại. Bởi vì hai cuốn này chỉ là phương pháp tu luyện cấp nhất phẩm, nhị phẩm mà thôi, Bạch Tôn Giả chỉ dùng một ít thời gian thì đã xem hết tất cả nội dung.

Sau đó, Tôn Giả nhắm mắt lại, lẳng lặng suy tư trong một chốc.

Lát sau, hắn mở to mắt, ánh sáng vàng kim bắn ra từ trong mắt hắn, chúng biến ảo trong hư không tạo ra vô số ký tự màu vàng. Những ký tự màu vàng này tạo thành ba mươi ba vòng tròn, bắt đầu xoay tròn không ngừng trước mặt Bạch Tôn Giả.

“Thì ra là thế... đúng là một công pháp rất thú vị.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, vươn tay vẽ lên hư không.

Thỉnh thoảng, ký tự màu vàng bên trong từng vòng tròn bị Bạch Tôn Giả dịch chuyển qua lại.

Bạch Tôn Giả cũng sửa chữa một vài ký tự khác.

Đây chính là những "sai lầm" do đối phương cố ý dùng thủ đoạn ngầm để lại trong công pháp, hiện tại chúng đã bị Bạch Tôn Giả chỉnh sửa. Dù sao hai cuốn này cũng chỉ là công pháp nhất phẩm, nhị phẩm, Tôn Giả liếc mắt một cái là nhìn ra chỗ sai lầm ngay.

Đã sửa chữa xong.

“Tống Thư Hàng, vươn tay ta!

Tống Thư Hàng vươn cánh tay, đưa về phía Bạch Tôn Giả.

Tôn Giả vẫy nhẹ, phù văn màu vàng rơi xuống bàn tay Tống Thư Hàng, biến ảo ra rất nhiều hình động vật —— trâu, dê, ngựa, heo, chó, sư tử, hổ, sói, hồ ly, gấu, vượn, gà, chim, ưng, rắn, thỏ, cá voi, cá mập, rùa, cua tôm... vân vân, có đến ba mươi ba loại hình thái động vật.

Những hình thái động vật này di động không ngừng trên lòng bàn tay Tống Thư Hàng, sau đó tiếp xúc với bàn tay hắn.

Trâu, dê, ngựa, heo, chó, sư tử, hổ... vọt tới lòng bàn tay hắn theo trình tự. Thế nhưng, ảo ảnh của những động vật này liền tiêu tan sau khi chạm vào bàn tay Tống Thư Hàng.

Ảo ảnh trước vừa biến mất, ảo ảnh phía sau đã tiến lên, từng con từng con vọt tới, rồi lại biến mất từng con một.

Vẻ mặt Tống Thư Hàng tỏ vẻ khó hiểu, hắn nhìn về phía Bạch Tôn Giả, Tôn Giả chỉ đáp lại bằng nụ cười thản nhiên.

Cuối cùng, đến phiên ảo ảnh cá voi thu nhỏ tiếp xúc vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng, nó cũng không biến mất mà giống như đột nhiên được sống lại, bắt đầu đắc ý rung đùi, thậm chí còn sống động đến mức phun ra tia nước từ đỉnh đầu.

Khóe miệng Sở Sở ngồi cạnh bắt đầu giật giật, cá voi gì đó chính là ác mộng gần đây của cô, tiếng xương cốt vỡ vụn khi bị siết chặt, còn có giọng nói của tên Kình Bát biến thái kia nữa.

“Nếu thế, đầu tiên ngươi cứ gọi cuốn tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công này là cự kình thiên đi.”

Bạch Tôn Giả vẫy tay lần nữa, một vòng phù văn màu vàng xuất hiện, chính là phiên bản đã sửa xong, nó lơ lửng trước mắt Tống Thư Hàng, ký tự xếp đặc thành một cuốn công pháp nguyên vẹn.

Tống Thư Hàng im lặng ghi nhớ quyển công pháp này tận đáy lòng.

Đây chính là cự kình thiên, một pháp môn vận chuyển lực khí huyết đặc thù. Thông qua điều tiết lực khí huyết từ ngũ đại khiếu huyệt lớn, nó có thể bộc phát ra sức mạnh tương tự như một con cá voi.

“Đã chuẩn bị xong mọi việc, chuyện tiếp theo cần làm chính là uống bình thuốc máu này đi, sau đó ngươi biến thành Sở Sở tham gia Đoạn Tiên đài.”

Bạch Tôn Giả đưa chiếc bình nước thuốc đã dung hợp máu của

Sở Sở cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“!”

“Chẳng phải ngươi nói kích hoạt tiềm lực cho cô nương Sở Sở, giúp cô ấy tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài à? Tại sao bây giờ lại biến thành kế hoạch hắn hóa thân thành bộ dáng Sở Sở, tham gia Đoạn Tiên đài?”

Dường như Tôn Giả nhìn ra nghi ngờ trong lòng Tống Thư Hàng.

“Ta có pháp môn kích hoạt tiềm lực, nhưng với trạng thái thân thể hiện giờ của cô nương Sở Sở này, chỉ một lúc sau khi kích hoạt tiềm lực thì sẽ chết chắc, không thể cứu chữa.”

“Do đó... ngươi lựa chọn việc để cô Sở Sở này bộc phát tham gia thi đấu, sau đó chết luôn, hay là ngươi biến thành Sở Sở, tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài?”

Bạch Tôn Giả hỏi lại.

Sẽ chết ư? Sở Sở ngốc thật, đúng là cô đã nghĩ việc kích hoạt tiềm lực quá dễ dàng rồi... Thông thường, loại pháp môn này chính là phương pháp dùng trong thời khắc sống chết, muốn đồng quy vu tận với kẻ địch, để lại di chứng rất lớn.

Tống Thư Hàng nhìn sang Sở Sở, sau đó nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Tôn Giả, há to miệng.

…

…

Sau hai phút.

Có người xốc mành lều lên.

Sắc mặt Sở Sở vẫn còn hơi trắng bệch, nhưng bước chân vẫn kiên định nhẹ nhàng. Trên người cô, lực khí huyết tràn ngập, xem ra thân thể cô đã khỏe mạnh.

Cô mặc một bộ váy màu đen mới tinh, trên đùi cột chuôi kiếm ngắn sát người. Sau lưng, cô còn đeo một ba lô quân đội khá dài.

“Sở Sở, vết thương của ngươi đã tốt chưa?”

Sau khi tộc lão Sở gia trông thấy Sở Sở đi ra, lập tức trở nên vui vẻ hẳn.

Sở Sở mỉm cười nhìn tộc lão, không trả lời.

…

…

Ở một nơi khác.

Trên Đoạn Tiên đài.

Người khổng lồ trẻ tuổi bên Hư Kiếm phái cười đắc ý, vác đệ tử thứ hai của Sở gia lên cao cao, sau đó dùng đầu gối nện thẳng vào đầu đối phương.

Vị đệ tử thứ hai giống như gà con bị bắt, không thể phản kháng, gắng gượng chống đỡ công kích từ đầu gối, hắn kêu thảm thành tiếng, cả người mềm oặt không đứng lên được.

Hai lần đấu liên tiếp đều thua.

Người khổng lồ cường điên cuồng đầy vẻ kiêu ngạo.

Những đệ tử phe Sở gia đều tức đến nghẹn họng. Đáng giận thật, nếu sư tỷ Sở Sở chúng ta không bị thương, há lại khiến cho các ngươi kiêu ngạo nhường này!

Đúng lúc đó, một thân ảnh thon dài đi lướt qua phe Sở gia, đi từng bước một đến Đoạn Tiên đài.

Bước chân cực kỳ kiên định.

Lúc đám đệ tử Sở gia thấy thân ảnh này, họ lập tức rống lên như tiếng sấm rền:

“Sở Sở sư tỷ! Sở Sở sư tỷ!”

Thân ảnh thon dài quay đầu, nở nụ cười đầy phức tạp với những đệ tử Sở gia.

Chương 376: Bật tool hack rồi

Tại sao sư tỷ lại cười như vậy chứ, mặc dù vẫn dịu dàng như nước, nhưng lại mang theo một chút bất đắc dĩ, một chút thương cảm của bậc thánh nhân, hơn nữa lại còn bao hàm cả lòng tin hết sức kiên định!

Chỉ một thoáng, đám đệ tử Sở gia yên tĩnh trở lại, trong lòng rất nhiều đệ tử dâng lên nỗi đau xót... Bởi vì bọn hắn thua thầy kém bạn, sư tỷ Sở Sở bị thương nặng như thế, lại còn phải kích thích tiềm lực tham gia Đoạn Tiên đài này!

—— Trí tưởng tượng của con người quá mức mạnh mẽ, rõ ràng chỉ là nụ cười gượng mà thôi, đám đệ tử Sở gia lại có thể liên tưởng ra quá nhiều nội dung như vậy đấy.

Sau khi Sở Sở nở nụ cười, lại tiếp tục đi từng bước lên Đoạn Tiên đài.

Người hộ đài quan sát Sở Sở, sau đó âm thầm thi triển một loại pháp thuật, phỏng chừng đây là pháp thuật xem xét huyết mạch, kiểm tra thân phận thực sự của Sở Sở.

Hào quang pháp thuật chợt lóe lên trên người Sở Sở, không có bất kỳ vấn đề gì, đây rõ ràng là Sở Sở hàng thật giá thật.

Sau khi đặt chân lên Đoạn Tiên đài, Sở Sở nâng những người trong tộc bị thương lên, vươn tay vỗ nhẹ, dùng nhu kình đưa hắn trở về tay người Sở gia.

Người Sở gia bên dưới đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, họ tiếp nhận người bị thương thật cẩn thận, đưa hắn vào lều sau để tiến hành trị liệu khẩn cấp.

Trên Đoạn Tiên đài.

Sở Sở hơi ngẩng đầu, ánh mắt trông sang người khổng lồ cao ba mét nọ.

Người khổng lồ trẻ tuổi cũng nhìn về phía Sở Sở, sau một lát, hắn đột nhiên tỏ vẻ hưng phấn:

“Thực lực của ngươi chỉ khôi phục đến cảnh giới Dược Long Môn thôi à? Ha ha ha ha, ngươi không thể khôi phục lại thực lực nhị phẩm!”

Đối với hắn, đây chính là chuyện vui sướng cực lớn đó.

Có thể nói, tu sĩ nhị phẩm hoàn toàn có thể đè ép tu sĩ nhất phẩm, nhưng mà... Hiện tại đối phương chỉ có thực lực nhất phẩm, vậy thì hắn có thể dựa vào huyết mạch đặc thù của bản thân, có thể chiến đấu một trận! Không, thậm chí nói không chừng có thể giết chết luôn thiên tài Sở gia!

Sở Sở ngẩng đầu, mỉm cười nhìn người khổng lồ, không trả lời.

“Tiếp tục cuộc chiến Đoạn Tiên đài.”

Giọng điệu người bảo vệ đài chiến vô cùng nghiêm túc.

…

…

Phía sau, tại lều.

Vũ Nhu Tử nhìn vào trong lều, thực sự rất kỳ lạ, vì sao Tống tiền bối và Bạch Tôn Giả còn chưa đi ra khỏi lều nữa?

Nếu bọn họ không ra, cô tìm ai để mượn chiếc ghim cài áo biến hình dạng đây?

Cô cũng muốn tham gia cuộc chiến Đoạn Tiên đài màaaaa!

Vị tộc lão Sở gia lại đang suy nghĩ, đột nhiên hắn biến sắc. Khoan đã nào, vừa rồi lúc Sở Sở đi ra, trên người cô tỏa ra... khí huyết chi lực, phải không?

Không phải chân khí?!

Sở Sở kích hoạt tiềm lực, tạm thời khôi phục vết thương nhưng chỉ khôi phục đến cảnh giới Dược Long Môn?

Nếu thế, đối mặt với đệ tử Hư Kiếm phái dự thi, cô cũng không có ưu thế bao nhiêu, hơn nữa thân thể còn mang nhiều vết thương...

Không được, hắn không thể để Sở Sở dự thi.

Tộc lão Sở gia nhanh chóng chạy tới Đoạn Tiên đài.

—— thế nhưng mọi chuyện đã muộn, cuộc chiến Đoạn Tiên đài đã bắt đầu!

…

…

Trên Đoạn Tiên đài.

Người khổng lồ trẻ tuổi quát khẽ, tỏ vẻ bản thân cường tráng mạnh mẽ:

“Con ranh kia, không cần biết ngươi là thiên tài thế nào, hiện tại, nhận lấy cái chết cho ta!”

Hắn gầm rú, lao ra từng bước dài, vung quả đấm to lớn xé gió, đánh vào đầu Sở Sở.

Đệ tử Sở gia đều hồi hộp siết chặt nắm tay —— không phải vì lo cho Sở Sở, mà là mong chờ cô xuất kiếm trong nháy mắt, vận dụng kiếm quyết bí ẩn vô thượng kia của Sở gia!

Người Sở gia đều biết, bộ kiếm quyết của Sở Sở có uy lực cực lớn.

Cho dù hiện tại cảnh giới của cô bị giảm xuống, nhưng cùng cảnh giới thì sao chứ? Chỉ cần vận dụng kiếm quyết, tên khổng lồ kia nhất định phải thua!

Nhưng mà... trên Đoạn Tiên đài, Sở Sở không vươn tay rút chuôi kiếm ngắn trên đùi mình.

Cô thi triển một thế quyền, không nhúc nhích. Xem ra, dường như cô muốn cứng chọi cứng với nắm đấm của người khổng lồ kia?

“Ha ha ha ha.”

Người khổng lồ cười điên cuồng.

“Đi chết đi, Thông Tâm Chưởng!”

Thực ra, Thông Tâm Chưởng gì đó cũng chỉ là lực khí huyết của tên khổng lồ trong ngũ đại khiếu huyệt lớn dồn vào nắm tay, làm nắm tay tỏa ra ánh sáng đỏ mờ mờ. Rõ ràng đây chính là một chiêu quyền pháp cứng rắn có thể phá đá.

Trong chiến đấu, tu sĩ hay gọi tên chiêu thức dữ dằn hổ báo... thế nhưng nghe cho vui thôi, nếu đi tin sái cổ thì ngươi thua chắc.

Nắm đấm tên khổng lồ trẻ tuổi nện xuống mạnh mẽ. Trời sinh cho hắn thần lực, hơn nữa cho dù một Chân Sư nhị phẩm chân chính tiếp nhận trực diện quyền pháp bá đạo cứng rắn thế này cũng không chịu nổi. Con quỷ nhỏ trước mắt hắn lại mơ mộng nghênh tiếp quả đấm của hắn, vậy thì để cho cô ta nếm thử sự lợi hại của nó đi!

Sở Sở đứng trước mặt hắn, vẻ mặt bình tĩnh.

Bỗng nhiên, hai tay mềm yếu của cô giao nhau, nghênh đón nắm đấm của người khổng lồ.

Keng!

Quả đấm to lớn của người khổng lồ và Sở Sở chạm vào nhau, phát ra âm thanh như kim loại va chạm, dường như hai thứ vừa tiếp xúc với nhau không phải là nắm đấm và bàn tay, mà là hai khối kim loại!

Tiếp đó, hai tay Sở Sở hơi hạ xuống, mượn thế vận dụng nhu kình tiêu trừ sức mạnh cứng rắn từ quyền pháp của người khổng lồ.

Ngăn được! Thế mà lại ngăn được? Người khổng lồ hơi sững sờ.

Không chỉ có hắn, ngay cả người phe Sở gia cũng hơi ngỡ ngàng. Bọn họ biết rõ kiếm thuật của sư tỷ Sở Sở rất mạnh, nhưng không ngờ rằng quyền pháp của sư tỷ cũng mạnh mẽ đến mức này cơ à?

Tình hình chiến đấu trên Đoạn Tiên đài thay đổi trong nháy mắt.

Bên công và bên thủ lập tức đổi chỗ cho nhau.

Sở Sở đỡ được nắm đấm người khổng lồ, hai tay đẩy mạnh, bộc phát sức mạnh khổng lồ, đánh bay nắm đấm của tên khổng lồ trẻ tuổi. Sau một chốc, thân thể Sở Sở căng chặt, dồn sức đánh về phía lồng ngực người khổng lồ.

Ầm~~

Sau va chạm, tên khổng lồ gần ba mét bị đánh bay ra ngoài!

Lần va chạm này không còn vận dụng kình lực xảo diệu hóa giải nữa, mà dùng sức mạnh thuần túy, nguyên thủy không văn minh nhất!

Lúc tên khổng lồ bị đụng bay ra ngoài, một lúc thật lâu sau cũng không ngồi dậy nổi, ngực hắn giống như bị đầu xe lửa đụng trúng, đau đến mức không thở được. Hắn mở mắt thật to nhìn trừng trừng Sở Sở đứng phía trước.

Sức mạnh thân thể của con quỷ nhỏ này còn lớn hơn cả hắn.

…

…

Lúc này…

Ban đầu các vị tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 còn đang cảm thấy hơi nhàm chán, giờ có mấy vị mở mắt trừng trừng.

Không phải vì chiến đấu trên bục cao siêu thế nào… trong mắt bọn họ, cấp độ chiến đấu trên Đoạn Tiên đài còn hơi thấp.

Nhưng điều quan trọng là, vị cô nương Sở Sở này lại dùng quyền pháp!

“Nếu bản tọa không nhìn lầm, đây chính là kim cương căn bản quyền pháp đúng chứ? Bản tọa từng nhìn thấy đệ tử của Thông Huyền đại sư luyện tập rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng sờ sờ cằm, xoay đầu hỏi vị đạo hữu ngồi cạnh.

“Chính xác, đây là kim cương căn bản quyền pháp, chiêu pháp thứ sáu dùng trong phòng ngự, thức thứ năm dùng trong công kích đối kháng.

Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng xác nhận, tuy rằng Chân Quân không tu luyện qua kim cương căn bản quyền pháp nhưng hắn cũng có hơi hiểu rõ về bộ quyền pháp này.

Kim cương căn bản quyền pháp không phải là quyền pháp thông thường, nó chính là tuyệt học trấn môn của Kim Cương Tự năm đó. Ít nhất… thế gia họ Sở không thể nào có được quyền pháp này.

Bắc Hà Tán Nhân suy tư, dường như nghĩ đến điều gì đó, hắn thở dài nặng nề:

“Chính là kim cương căn bản quyền pháp!”

Tuyết Lang Động Chủ gật đầu thật nhẹ:

“Đúng vậy, chính là kim cương căn bản quyền pháp.”

Tạo Hóa Pháp Vương cũng tiếp lời:

“Hóa ra là kim cương căn bản quyền pháp.”

Lệ Chi Tiên Tử không biết được sự thật, vẻ mặt đầy khó hiểu. Cô hoàn toàn không rõ mấy vị đạo hữu này đang cảm thán vì cái gì?

“Đợi một chút, nếu đó thực sự là kim cương căn bản quyền pháp, ta không thể không nhắc trước một vấn đề.”

Bỗng dưng Cổ Hồ Quan Chân Quân nghĩ đến đều gì đó, hắn chỉ chỉ Sở Sở đứng trên Đoạn Tiên đài:

“Các ngươi cảm ứng cảnh giới cẩn thận một chút!”

Nhiều đạo hữu nhìn về phía Sở Sở trên đài với ánh mắt tò mò.

Sau một lát, Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng đầu tiên:

“Mẹ kiếp, Dược Long Môn nhất phẩm!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Mẹ kiếp, quả thật chính là Dược Long Môn nhất phẩm!”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“... Hơn nữa còn là Dược Long Môn sắp tấn thăng lên nhị phẩm!”

Lệ Chi Tiên Tử ngày càng không hiểu gì, cô nương kia chỉ đạt cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm thôi mà, rốt cuộc thì có điều gì đáng giá khiến mấy vị đạo hữu này phản ứng mạnh đến thế?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân lại hỏi tiếp:

“Có ai còn nhớ rõ người nào đó tu luyện được bao lâu rồi không?”

Bắc Hà Tán Nhân đáp lời:

“Sau tháng 6 có mấy ngày.”

Hắn nhớ kỹ mốc thời gian này, vì đây cũng chính là lúc hắn với bói bịp xác định thời gian đại chiến đỉnh Tử Cấm.

“Vậy, hôm nay là ngày mấy?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân lại hỏi tiếp.

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn đồng hồ xem ngày:

“21 tháng 7 năm 2019, nếu tính ra thì cũng chưa được hai tháng.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Lạc Trần Chân Quân:

“Hack à?

Đông Phương Tiên Tử:

“Bật hack rồi, không thể sai được.”

Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán:

“Theo ta thấy, đấy không phải là hack đâu mà là bật luôn cả máy gian lận ấy chứ!”

“Ta còn nhớ kiếp sống tán nhân của mình năm đó... cực kỳ gian khổ, thậm chí chỉ một phần thối thể dịch thôi cũng đủ giày vò ta chết đi sống lại rồi. Không biết vì sao, đột nhiên ta cảm thấy tim gan quặn thắt.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Ít nhất thì ngươi vẫn còn là một tán nhân, ta còn thảm hại hơn ngươi ấy chứ, ta chỉ là một con sói tuyết nho nhỏ bình thường thôi.”

Tuyết Lang Động Chủ kể khổ.

Trong nháy mắt, chủ đề nhanh chóng bị bóp méo, trở thành đại hội bán than.

Trong đầu Lệ Chi Tiên Tử đầy dấu chấm hỏi:

“Cái gì vậy, cuối cùng thì các ngươi đang cảm thán điều gì thế?”

Đột nhiên cô cảm thấy mình bị cách biệt với cả đám đạo hữu, không thể tìm ra một đề tài chung để nói chuyện.

Cô bị nhóm đạo hữu bài xích rồi à?

…

…

Trên Đoạn Tiên đài, tên khổng lồ bò dậy lần nữa. Lúc hắn ngã xuống, Sở Sở không thừa thắng xông lên, vẻ mặt lại cực kỳ bình tĩnh chờ hắn đứng dậy, cho hắn có thời gian thở dốc.

Chẳng khác nào cô ta đang bày tỏ sự khinh miệt đến cực điểm!

“Đáng chết!”

Tên khổng lồ gào thét, hắn vung nắm đấm vọt tới Sở Sở lần nữa.

Chiêu quyền lần này vẫn là quyền pháp phá đá như cũ.

Sở Sở đứng đối diện, tiếp tục bày ra tư thế ra quyền, hai tay hơi giao nhau, nghênh đón nắm đấm của người khổng lồ.

Ngay lúc hai bên chuẩn bị tiếp xúc với nhau, đáy mắt tên khổng lồ hiện ra chút đắc ý.

Hắn bất thình lình lấy ra một thanh kiếm ngắn trong tay áo.

Hư Kiếm phái chính là môn phái về kiếm đấy!

Đương nhiên tên khổng lồ am hiểu kiếm thuật nhất, đừng nhìn thân thể hắn quá khổ mà lầm, hắn am hiểu phương pháp dùng đoản kiếm nhất.

Đoản kiếm trong tay hắn linh hoạt không thua gì khi sử dụng dao găm.

Cùng lúc đó, hắn thi triển ra kiếm thuật mạnh nhất trong nháy mắt: "Xà Hành Nhị Thập Nhất Kiếm" trong kiếm thuật đoản kiếm của Hư Kiếm phái!

Nhìn thấy đoản kiếm đâm tới chẳng khác nào con rắn độc, Sở Sở nhíu mày, cảm thán thành tiếng.

Sau đó, thân hình cô đột ngột chuyển động, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt tên khổng lồ.

Lúc cô xuất hiện trở lại thì đã ở ngay sau lưng tên khổng lồ rồi.

Đùng đùng đùng, tiếng điện nổ vang lên liên tiếp.

Trên lòng bàn tay Sở Sở có một luồng sấm chớp đang nổ vang.

Đạo pháp, chưởng tâm lôi!

Chỉ một chốc, bàn tay nàng vỗ nhẹ lên lưng tên khổng lồ.

Tên đó lập tức rú lên chuỗi âm thanh đầy thảm thiết, toàn thân run rẩy điên cuồng. Sau đó, thân thể to lớn ngã xuống đất ầm ầm.

Lần này, hắn không thể tiếp tục ngồi dậy, hôn mê bất tỉnh rồi.

Sở Sở xoay người, mỉm cười nhìn về phía Hư Kiếm phái.

Chương 377: Chân Sư nhị phẩm Hư Kiếm phái!

Chỉ cần càn quét sạch sẽ đám người Hư Kiếm phái là được chứ gì? Sở Sở nhìn về phía phe Hư Kiếm phái, kế tiếp vẫn còn hai người nữa.

Đánh thật nhanh, sau đó giải quyết gọn ghẽ bọn họ luôn thể.

Tiếp đó, tìm đến họa quyển Lý Thiên Tố ở dưới mật thất Sở gia, rồi kết thúc công việc của mình.

Chỉ là một việc quá mức đơn giản, lại náo loạn phiền phức đến mức này...

Trong trận doanh Hư Kiếm phái.

Chưởng môn Hư Tranh hít hít mũi, hắn đang khoác trên người một chiếc đạo bào màu lam, do vị đệ tử hiểu chuyện đã chủ động dâng lên cho chưởng môn hắn mặc.

Lúc này, trong lòng Hư Tranh không thể bình tĩnh nổi. Không đúng, cực kỳ không đúng! Từ lúc Sở Sở mang thân thể đầy vết thương trở về, toàn bộ kịch bản "ĐoạnTiên đài" cũng đã lệch hướng so với tiết tấu ban đầu.

Ngay từ đầu, rõ ràng mọi chuyện đều đi theo kịch bản được "tiên sinh" thiết lập từ trước, nhưng khi Sở Sở vừa trở về, hết thảy đều bắt đầu rối loạn.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Hư Tranh buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại - ít nhất phải vượt qua được ván đầu tiên trong cuộc chiến Đoạn Tiên đài đã.

Tiếp đó, Chưởng môn Hư Tranh dùng giọng điệu nghiêm túc nói:

“Tuy rằng con nhóc Sở Sở này bị thương nặng, cảnh giới hạ xuống Dược Long Môn nhất phẩm, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của nó vẫn còn đó, tầm mắt của một tu sĩ nhị phẩm vẫn rành rành, Lỗ Quán không thua oan đâu. Chúc Trạch, ngươi lên sân đấu đi. Không cần vội vàng, cũng đừng liều mạng với nó, cần phải kéo dài thời gian. Nó dùng pháp môn đặc thù để kích hoạt tiềm lực, nhưng loại phương thức đặc biệt này luôn chỉ có tác dụng trong khoảng thời gian nhất định. Trì hoãn càng lâu càng tốt.”

“Vâng!”

Một đệ tử có hai chân rất dài đứng phía sau hắn đáp lời.

Hắn am hiểu khinh công nhất, lại có sở trường né tránh di chuyển trong phạm vi nhỏ. Không đối đầu chính diện, kéo dài thời gian chính là lĩnh vực hắn nắm chắc nhất.

. . .

. . .

Cuộc chiến Đoạn Tiên đài tiếp tục.

Đệ tử thứ hai Hư Kiếm phái là Chúc Trạch lên sân đấu, người phụ trách trị liệu của Hư Kiếm phái nhanh chóng mang tên khổng lồ kia xuống đài.

“Đệ tử Hư Kiếm phái Chúc Trạch, xin cô nương Sở Sở chỉ giáo!”

Sau khi Chúc Trạch lên đài, cũng không công kích vội vã, mà bày ra vẻ lễ nghi của mình - hắn nhớ rất rõ mục tiêu của bản thân, kéo!

Dùng thủ đoạn gì cũng được, kéo dài thêm một giây thì được một giây. Kiên trì chính là thắng lợi!

Sở Sở đứng đối diện mỉm cười với hắn, cũng không lên tiếng như trước.

“Kính xin cô nương Sở Sở lát nữa đây ra tay nể tình, đánh ngất xỉu ta là được rồi, đừng đánh đến mức khiến ta nằm trên giường bệnh mấy tháng nhé.”

Chúc Trạch tiếp tục nói, trong lúc nói chuyện, hắn bắt đầu kéo giãn khoảng cách giữa mình và Sở Sở.

Sở Sở nhíu mày, tên này dài dòng quá!

Ngay lúc cuộc chiến giữa Sở Sở và Chúc Trạch sắp bắt đầu, chưởng môn Hư Tranh lén gọi điện thoại.

Điện thoại được nối máy rất nhanh.

Chưởng Môn Hư Tranh nói rất vội vã:

“Alo, tiên sinh, xuất hiện tình huống bất ngờ rồi.”

Điện thoại truyền ra thanh âm cực kỳ thong thả:

“Không cần phải hoảng hốt, ta luôn chú ý đến nơi này. Tuy rằng phát sinh biến hóa, nhưng mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của ta. Ngươi đừng quá gấp gáp, cúp điện thoại đi, nhắn tin cho ta.”

Nghe được thanh âm bình lặng, chắc chắn đó làm Hư Tranh cảm thấy bản thân được uống thuốc an thần.

Vì thế, hắn lập tức cúp điện thoại, bắt đầu gửi tin nhắn nói chuyện cùng tiên sinh.

Tít tít tít, vị tiên sinh bí ẩn kia nhanh chóng đáp lời:

“Cứ để cuộc chiến Đoạn Tiên đài tiếp tục diễn ra đi, tuy rằng Sở Sở Sở gia có thể chiến đấu nằm ngoài dự đoán của ta, nhưng chúng ta đã thắng một ván rồi. Cho dù ván đấu Đoạn Tiên đài thứ hai này có thua thì cũng chẳng sao cả, không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của ta. Thế nhưng, trước khi ván thứ ba diễn ra, ngươi phải cố gắng kéo dài thời gian, ta cần sắp xếp một vài chuyện, dẫn ra một nhân vật quan trọng bên trong Sở gia. Yên tâm đi, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay ta hết rồi. Sau khi chuyện này kết thúc, ngươi cũng sẽ nhận được lợi ích vượt qua tưởng tượng của ngươi.”

“Tiên sinh, Sở gia phía đối diện mời đến rất nhiều viện trợ cường đại, ta sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hư Tranh hồi âm rất nhanh —— những vị tu sĩ đại lão đang ngồi vây xem cuộc chiến làm hắn cảm nhận áp lực như núi vậy.

Tiên sinh bí ẩn an ủi:

“Đừng lo lắng quá, những cường giả này không phải viện trợ của Sở gia, Sở gia không có năng lực mạnh như thế đâu. Yên tâm, mọi chuyện đều có ta lo. Ta có diệu kế của mình!”

Nghe đến đó, trong lòng Hư Tranh càng thêm an tâm.

…

…

Trên Đoạn Tiên đài, Sở Sở cau mày, nhìn tên Chúc Trạch Hư Kiếm phái nhảy nhót qua lại trước mặt mình.

Sau một màn dài dòng thì thằng khỉ này chẳng khác nào con khỉ, nhảy tới nhảy lui tránh xa mình, không chịu tới gần, tính chơi cái trò gì đây?

Không lâu sau, thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Sở Sở dùng sức day day huyệt thái dương, nhảy từ nãy đến giờ lâu lắm rồi, thằng ôn này không thấy mệt ư?

Ngay cả người hộ đài của Đoạn Tiên đài cũng nhíu nhíu mày.

Và mọi người lại nhìn sang Chúc Trạch Hư Kiếm phái kia nhảy rất có tinh thần, hắn vừa nhảy nhảy, vừa làm động tác khiêu khích Sở Sở.

Nếu như không chủ động công kích, phỏng chừng tên dở hơi này sẽ nhảy đến sông cạn đá mòn luôn nhỉ?

Sở Sở hít một hơi thật sâu.

Sau đó… Gràoo!!

Một tiếng gầm đáng sợ vang lên, sóng âm phát ra từ miệng Sở Sở giống như hóa thành thực chất lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Thậm chí, chiêu sư hống công quy mô lớn này khiến cho toàn bộ Đoạn Tiên đài rung động. Hơn nữa, bên trong sóng âm còn được bổ sung thêm năng lực huyễn âm, khiến cho người ta khó có thể phòng bị.

Nếu bốn phía Đoạn Tiên đài không được bảo vệ bởi kết giới, sóng âm sư hống công này nhất định có thể lật tung hàng loạt đám người Hư Kiếm phái và Sở gia.

Trên Đoạn Tiên đài... vốn dĩ Chúc Tranh đang nhảy vô cùng hăng hái lập tức giống như bị sét đánh trúng, không giữ được tâm thần, đạp hụt một bước, ngã nhào trên đất.

Tiếp đó, Sở Sở tiến lên, quyền đấm cước đá đánh cho tên đệ tử Hư Kiếm phái này hôn mê luôn.

Thậm chí bởi vì Chúc Trạch không giữ được tâm thần nên căn bản là không còn sức phản kháng...

Sở Sở, thắng!

…

…

Hư Kiếm phái thua liên tục hai trận, sắc mặt của các đệ tử vô cùng khó coi.

Ngược lại, bên trong Sở gia, tiếng hoan hô vang lên khắp chốn.

Bởi vì các tiền bối phát hiện điểm thú vị nên không còn nhàm chán như trước nữa.

Bắc Hà Tán Nhân:

"Chậc chậc, đúng là phật môn sư hống công rồi."

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Cộng thêm kim cương căn bản quyền pháp trước đó, và cả chân ngã minh tưởng kinh nữa."

"Còn nữa, lần này tiểu hữu xuất hiện với cái đầu trọc lớn đó."

Cổ Quan Hà Chân Quân bổ sung.

"Ừ, thế ra tiểu hữu đã quyết định trở thành phật tu rồi hả?"

Hoàng Sơn Chân Quân xoa xoa cằm, mở miệng tổng kết.

Nếu nói thế... đến lúc đó bản thân muốn đưa bao lì xì cho tiểu hữu thì cũng phải dựa vào yếu tố này nhỉ?

Tặng một áo cà sa có năng lực phòng thủ mạnh mẽ, tiểu hữu Thư Hàng có thích không ta?

Trong lúc nói chuyện, đệ tử Hư Kiếm phái cuối cùng đi từng bước, từng bước lên Đoạn Tiên đài, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

"Diệp Đường Hư Kiếm phái, kính xin cô nương Sở Sở chỉ bảo."

Vị đệ tử này có tướng mạo trung niên, dáng người gầy gò, lúc khoác lên mình đạo bào Hư Kiếm phái rộng thùng thình giống như lớn hơn khổ người một số.

Sở Sở cười cười với hắn... Thôi bỏ đi, trên thực tế thì ngoài cười ra thì cô cũng chẳng làm được gì khác.

"Trước khi chiến đấu, ta muốn cảnh báo, ta không giống với hai sư đệ kia."

Diệp Đường hít sâu, rút thật chậm trường kiếm bên hông mình:

"Bởi vì... ta đã đột phá trở thành Chân Sư nhị phẩm!"

Chương 378: Vì sao không dùng kiếm!

Vừa dứt lời, khí thế quanh người Diệp Đường tăng lên, chân khí trong đan điền rót vào trường kiếm, kiếm khí trên thân kiếm phun ra nuốt vào!

Một Chân Sư nhị phẩm đột nhiên xuất hiện, ngay cả Chưởng môn Hư Kiếm phái Hư Tranh cũng ngẩn người —— Mẹ nó, ngay cả hắn còn không biết rõ lúc nào thì vị đệ tử Diệp Đường này của mình đã lặng lẽ đột phá cảnh giới Dược Long Môn, trở thành Chân Sư nhị phẩm luôn ấy chứ?

Sau đó, trên gương mặt hắn lộ ra sự sung sướng cùng cực —— đúng là trời cũng giúp ta! Tiểu tử này đã mang lại kinh hỉ cho hắn rồi!

Hiện tại, bởi vì Sở Sở Sở gia bị thương nặng, chỉ có thể phát huy thực lực cấp bậc Dược Long Môn mà thôi. Nhưng Diệp Đường phe hắn là Chân Sư nhị phẩm hàng thật giá thật!

Tình hình chuyển biến trái ngược!

Phe Hư Kiếm phái bắt đầu vang lên tiếng hoan hô như sấm, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Ha ha ha, Hư Kiếm phái của chúng ta nắm chắc thắng lợi ván Đoạn Tiên đài đầu tiên trong tay rồi. Phần thắng thuộc về chúng ta, cuối cùng thì cũng thuộc về chúng ta mà thôi, không ai có thể giành được!”

Hư Tranh không nhịn được cười nói, hắn quá hưng phấn, nụ cười trên mặt xán lạn hơn trước.

Trong trận doanh Sở gia.

Đệ tử Sở gia lập tức siết chặt nắm đấm, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Đột nhiên, Lệ Chi Tiên Tử đang lẫn trong đám đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 ngẩng đầu lên, cô duỗi ngón tay nhắm thẳng vào chưởng môn Hư Kiếm phái Hư Tranh:

“Biến thành heo cho ta!”

Cô thi triển một pháp thuật huyễn thuật, rơi thẳng vào người Hư Tranh.

Bụp! Đám sương mù bao phủ xung quanh Hư Tranh... chỉ trong chốc lát, khi sương mù tản đi, Chưởng môn Hư Tranh cũng biến thành người đầu heo.

Tiếng hoan hô phe Hư Kiếm phái lập tức im bặt!

Chưởng Môn Hư Tranh cúi đầu nhìn bàn tay mình, phát hiện ra đôi bàn tay đã biến thành hai cái móng heo, hắn lập tức ngây dại.

“Ừm, cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử thản nhiên bình luận - Từ lúc "Sở Sở" kia lên đài, đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đã thảo luận vấn đề mà cô không hiểu nổi, nội dung của đề tài lại nhằm vào lúc cô đại chiến với đám thần linh bản thổ, cho nên cô hoàn toàn không hiểu các đạo hữu đang đề cập đến chuyện gì.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chả ai giải thích cho cô hiểu, tất cả mọi người đều cười cười không nói tiếng nào.

Vì thế, lửa giận trong lòng Lệ Chi Tiên Thử đã cháy bừng bừng nãy giờ rồi.

Do đó, tiếng cười đắc ý của Chưởng môn Hư Tranh bên Hư Kiếm phái giống hệt như kíp nổ thổi bùng lửa giận của Lệ Chi Tiên Tử, vì vậy Chưởng môn Hư Tranh trở thành vật hy sinh cho sự phẫn nộ của Lệ Chi Tiên Tử.

…

…

Trong trận doanh Hư Kiếm phái, tất cả mọi người đều nhìn Chưởng môn trở thành đầu heo quái dị với vẻ đầy ngơ ngác, muốn cười nhưng lại không dám cười.

Khóe miệng của hai vị hộ đài cũng cong lên, chẳng qua là sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau liền lựa chọn bỏ qua chuyện này - Mới vừa rồi bọn họ cảm ứng được lúc vị tiên tử này ra tay, khí tức toát ra chính là Chân Quân lục phẩm đó.

Vì thế, dù sao thì đây cũng là chuyện xảy ra bên ngoài sân đấu, họ chỉ là người hộ đài của Đoạn Tiên đài mà thôi. Về nguyên tắc, việc này không liên quan đến bọn họ. Bọn họ chỉ cần quản lý thật tốt cuộc chiến trên đài là được rồi.

Trên Đoạn Tiên đài.

Chân Sư nhị phẩm à? Phiền phức rồi đây!

Tiểu hữu Tống Thư Hàng biến thành bộ dạng Sở Sở đang ra sức day day huyệt thái dương, hao tổn đầu óc nhiều quá, đánh thế nào đây. Hắn biết rất rõ mức chênh lệch cực lớn giữa Chân Sư nhị phẩm và tu sĩ nhất phẩm. Dưới công kích của chân khí, dù lực khí huyết có mạnh mẽ cỡ nào cũng khó mà ngăn cản.

Nói cách khác, trận chiến tiếp theo chẳng khác nào dùng kiếm gỗ đấu với kiếm thật vậy, do đó... phải vận dụng hết toàn lực!

Diệp Đường đứng đối diện, bắt đầu thi triển thức kiếm pháp mở đầu.

“Vậy thì, cô nương Sở Sở, ta tấn công đây.”

Nói xong, cả người hắn giống hệt như kiếm rút khỏi vỏ, lướt thẳng đến mặt Sở Sở.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách giữa hai bên bị kéo gần lại, Diệp Đường chém thanh kiếm xuống.

Không hổ là cảnh giới Chân Sư nhị phẩm, cho dù mới vừa đột phá lên chân khí nhị phẩm cách đây không lâu, nhưng tốc độ bộc phát lại nhanh hơn lúc Tống Thư Hàng vận chuyển toàn lực Quân Tử Vạn Lý Hành một bậc.

Nhưng tốc độ này vẫn nằm trong khả năng phản xạ của Tống Thư Hàng.

Trong lúc thanh kiếm chém xuống, tay phải "Sở Sở" móc lấy ba lô quân đội , dùng chính chiếc binh khí ba lô này ngăn cản lợi kiếm trong tay Diệp Đường.

Keng!

Kiếm va ba lô va chạm nhau, phát ra thanh âm như tiếng rèn sắt.

Qua một lúc, chân khí của Diệp Đường quanh thân kiếm bộc phát, làm vỡ cả ba lô... làm lộ ra một thanh bảo đao dài ba thước.

Sau lần công kích này, thân hình Diệp Đường hơi khựng lại.

Còn Tống Thư Hàng lùi về sau ba bước.

“Đao à?”

Diệp Đường nhìn chằm chằm vũ khí trong tay "Sở Sở", hơi cau mày —— vì sao lại là đao?

Rõ ràng Sở Sở Sở gia là thiên tài kiếm thuật, thể ngộ kiếm quyết thần bí uy lực cực mạnh của Sở gia. Nhưng vì sao cô ta lại lấy ra một thanh đao??

Không chỉ có Diệp Đường sững sờ mà những người Sở gia cũng đực mặt ra như phỗng.

Tình tiết này cứ sai sai thế nào ấy! Vì sao sư tỷ Sở Sở bỗng dưng lại cầm thanh trường đao đó? Tại sao không dùng kiếm chứ?

Lúc trước mọi người đã cảm thấy tình tiết hơi không ổn rồi, quyền pháp của sư tỷ Sở Sở lại mang theo khí thế của quyền pháp phật môn đó! Hiện tại tỷ ấy cầm đao lại càng làm cho người ta cảm thấy không khớp rồi. Rốt cuộc thì mấy năm nay sư tỷ Sở Sở đã phải trải qua những điều gì? Vì sao phong cách cả người lại vặn vẹo thành bộ dáng này rồi?

Trên Đoạn Tiên đài, Diệp Đường hít một hơi thật sâu, đôi mắt cụp xuống.

“Ta bị xem thường ư?”

Hắn lẩm bẩm một mình.

Dù rằng vị thiên tài Sở Sở Sở gia này có hạ xuống cảnh giới Dược Long Môn nhưng vẫn xem thường hắn, một người đột phá Chân Sư nhị phẩm ư? Hay là, trong mắt của cô ta, bản thân hắn không xứng đáng để cô ta sử dụng kiếm?

Ngạo mạn? Hay cô ta có lòng tin tuyệt đối vào vũ kỹ của mình?

Diệp Đường ra sức lắc lắc trường kiếm, thanh âm nghiêm túc:

“Sở Sở cô nương, cô rút kiếm đi. Công kích vừa rồi của ta chỉ ẩn chứa năm phần sức mạnh mà thôi.”

Sở Sở đứng đối diện chỉ mỉm cười điềm tĩnh như cũ.

Rút kiếm được đếu đâu, thanh đoản kiếm cột trên đùi chỉ là đồ trang trí thôi... Tiểu hữu Tống Thư Hàng chỉ học được một chút kiếm pháp trụ cột từ thiếu niên áo xanh kia trong ảo ảnh chân thật mà thôi, căn bản là không hề học được bất kỳ kiếm thuật nào hết.

“Đành phải dùng hỏa diễm đao liều mạng thôi.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Vì vậy, trong lúc mỉm cười, "Sở Sở" lắc lắc thanh đao, lui về sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách giữa mình và Diệp Đường, tranh thủ thời gian tích lũy sức mạnh.

Thấy Sở Sở không chịu rút kiếm, đáy mắt Diệp Đường trở nên lạnh lẽo, sau đó bộc phát chiến ý lẫm liệt:

“Xem ra, cô nương Sở Sở cho rằng ta không xứng đáng để cô sử dụng kiếm rồi. Nếu thế, vậy ta sẽ ép cô phải rút kiếm ra!”

Nói xong, thân hình Diệp Đường bộc phát tốc độ.

Tốc độ lần này gấp đôi lần trước!

Khoảng cách vừa được kéo giãn vì Tống Thư Hàng lui về sau đã bị Diệp Được rút ngắn trong nháy mắt.

“Cự Thạch Kiếm Pháp!”

Diệp Đường quát lớn, gia tăng khí thế lên đến đỉnh điểm, vung kiếm thẳng vào người "Sở Sở".

Cự Thạch Kiếm Pháp cũng chỉ là một loại kiếm pháp bình thường trong Hư Kiếm phái... Nói cách khác, phỏng chừng kiếm pháp này chỉ là mặt hàng thông thường bên trong Tu Chân Giới mà thôi.

Thế nhưng, khi Diệp Đường thi triển kiếm pháp này lại tạo ra kiếm thế đè ép như núi.

Kiếm chưa tới mà đã khiến cho người ta cảm giác được có một ngọn núi nhỏ đang ập đến!

Bắc Hà Tán Nhân ngồi bên dưới mỉm cười:

“Có chút tài năng, thằng nhóc kia thi triển chiêu kiếm thuật rất thuần thục, có lẽ đã tu luyện không dưới mười vạn lần rồi nên mới tạo ra kiếm thế trầm trọng đến vậy.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói:

“Tiểu hữu khó đối phó rồi, dù sao thì hắn cũng chỉ có tu vi Dược Long Môn nhất phẩm thôi.”

Tuyết Lang Động Chủ gật đầu đồng tình:

“Chênh lệch giữa nhất phẩm và nhị phẩm quá lớn, nếu như có thể sử dụng phù bảo trên Đoạn Tiên đài thì quá tốt rồi, chỉ một thoáng thì đã có thể thay đuổi tình hình cuộc chiến.”

Trong lúc nhóm tiền bối đang trao đổi với nhau, trên Đoạn Tiên đài, Tống Thư Hàng đã súc khí xong, bắt đầu ra tay.

Cổ tay hắn xoay nhẹ, thanh trường đao nghênh đón thanh kiếm của Diệp Đường đang càn quét tới với góc độ khá quái dị.

Phừng~~ Một ngọn lửa yếu ớt bốc lên trên thanh trường đao, tuy rằng nó khá yếu ớt nhưng khiến cho người ta cảm giác được sức nóng của nó! Chiêu hỏa diễm đao này cũng không phải được kích hoạt từ chiếc nhẫn đồng cổ.

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy hơi dị - Trong chớp mắt khi cổ tay hắn xoay thân đao, hắn cảm nhận được mình có thể thi triển hỏa diễm đao! Không cần mượn sức chiếc nhẫn đồng cổ, hắn có thể dựa vào sức mạnh của mình thi triển hỏa diễm đao!

Tiếp đó, thật sự là hắn có thể chém ra được... ừm, Hỏa mini đao?

Bởi vì ngọn lửa trên đao quá kém cỏi, giống như lúc nào cũng có thể bị dập tắt vậy.

Nhưng giờ này phút này, Tống Thư Hàng hắn không thể suy nghĩ nhiều nữa.

Keng!

Hỏa diễm đao đánh thẳng vào Cự Thạch Kiếm Pháp của Diệp Đường.

Một khắc sau.

Cuối cùng thì Cự Thạch Kiếm Pháp của Diệp Đường mang theo kiếm thế trầm nặng cũng bị phá vỡ sạch sẽ.

Đúng là quá rõ ràng... Dù rằng ngọn lửa trên trường đao cực kỳ yếu ớt, chỉ có một lớp mỏng dính, dường như chỉ cần một cơn gió hơi lớn một chút thì đã bị tắt ngay. Nhưng ngọn lửa này lại ẩn chứa khí thế của Phạm Thiên, hủy diệt hết thảy vạn vật thế gian. Bầu trời, mặt đất, biển rộng bao la cũng bị ngọn lửa này đốt cháy không còn một mống!

*"Phạm thiên" 梵天 một bực tu đã sạch hết tình dục, siêu thăng cõi sắc. Vị chúa tể này gọi là "Phạm vương" 梵王, làm thị giả Phật.

Đây chính là một đao của Phạm Thiên.

Đao ý thật đáng sợ!

Kiếm thế như tòa núi nhỏ kia của Diệp Đường lại trở nên vô cùng nhỏ bé trước mặt một đao của Phạm Thiên, không chịu nổi một lần công kích.

Thậm chí, sau khi đao kiếm va chạm vào nhau, lớp lửa mỏng đó chạy dọc theo thân kiếm của Diệp Đường, có xu hướng trực tiếp thiêu đốt cả kiếm lẫn bản thân hắn.

Diệp Đường hét lớn, rót chân khí trong cơ thể vào trường kiếm, khiến nó chấn động mạnh mẽ mới có thể đánh vỡ ngọn lửa trên thân kiếm.

Còn sắc mặt của "Sở Sở" đứng trước mặt đã trở nên hơi tái nhợt.

Tuy rằng kiếm thế Cự Thạch Kiếm Pháp bị phá, nhưng sức mạnh không thể tưởng tượng nổi vẫn chém thẳng vào đao của “cô”.

Cánh tay cầm đao của “Sở Sở” đang run nhẹ.

Diệp Đường phun ra một ngụm khí bẩn một cách chậm rãi, hỏi:

“Không định rút kiếm à? Sở Sở cô nương!”

"Sở Sở" không trả lời, chỉ mỉm cười lắc đầu —— Mới vừa rồi không dùng nhẫn đồng cổ trợ giúp kích hoạt hỏa diễm đao, thế mà uy lực của nó lại mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều lần!

Nhưng mà, nếu chỉ dựa vào hỏa diễm đao thì không thể mang đến thắng lợi cho hắn.

“Nếu thế, thử dùng cái đó xem, mặc dù mình chỉ mới học được năng lực này thôi.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Hắn bắt đầu vận chuyển khí huyết chi lực của ngũ đại khiếu huyệt. Khí huyết chi lực sôi trào, chúng vận chuyển theo pháp môn đặc thù, cuối cùng bộc phát - Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công “cự kình thiên”.

Ngũ khiếu của Tống Thư Hàng đã mở ra từ sớm, hơn nữa lại được vị Tôn Giả giàu kinh nghiệm chỉ dạy, đương nhiên học được phương pháp khí huyết bạo phát này cũng không quá khó.

Tuy rằng hắn vẫn chưa quá thành thạo.

“Cơ hội tốt đang nằm ngay trước mắt, mượn đối thủ Chân Sư nhị phẩm làm áp lực cho bản thân đi.”

“Kích thích pháp môn cự kình thiên sẽ ngưng tụ ra một tia hình dạng ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí trong cơ thể!”

“Sau đó... tấn thăng nhị phẩm!”

Chương 379: Đồng Quái Tiên Sư, chính là cô!

Ánh mắt Tống Thư Hàng rất bình tĩnh, chỉ sau khi bản thân tấn thăng cảnh giới nhị phẩm thì mới chiến đấu với Diệp Đường của Hư Kiếm phái kia thoải mái hơn!

Hơn nữa trùng hợp là đối phương cũng mới tấn thăng lên thành Chân Sư nhị phẩm, đây chính là đối tượng tôi luyện tốt nhất cho hắn —— mặc dù người kia mang lại áp lực rất lớn cho hắn, nhưng thực lực của đối phương không thể giết chết hắn chỉ bằng một chiêu kiếm, đúng là ứng cử viên thích hợp nhất.

Dưới tình trạng áp lực nặng nề thế này, nhất định là hắn có thể ngưng tụ ngụy tiên thiên chân khí bằng cự kình thiên của tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công nhanh hơn!

Tống Thư Hàng nghĩ như thế, cho nên lần này hắn bắt đầu phát động tấn công.

Vận chuyển huyết khí theo pháp môn cự kình thiên, bên trong mỗi một cử động của Tống Thư Hàng đều ẩn ẩn có tiếng cá voi vang. Sau đó, trên bảo đao Bá Toái lại bắt đầu xuất hiện một tầng hỏa diễm thật mỏng...

Diệp Đường thấy Sở Sở vẫn còn không rút kiếm, thì trong lòng cảm thấy giận dữ. Hắn hừ lạnh thành tiếng, hai tay cầm kiếm, ngưng tụ chân khí tại mũi kiếm:

“Nếu như cô không rút kiếm ra, vậy thì đừng hòng có cơ hội rút kiếm nữa!”

Vốn dĩ hắn muốn xem thử rốt cuộc kiếm quyết thần bí của thiên tài Sở Sở Sở gia mạnh tới cỡ nào, nhưng bây giờ hắn đã thay đổi ý định của mình, hắn muốn giải quyết luôn ả thiên tài Sở Sở này, không để cô ta có bất kỳ cơ hội phản kháng nào nữa!

Đánh bại thiên tài Sở Sở của Sở gia là một quá trình khiến cho người ta cảm thấy sung sướng.

Chỉ một thoáng, khí thế trên Đoạn Tiên đài đã bước vào hồi cao trào!

Trên bầu trời...

Có một thân ảnh đầy lo lắng đang ráo riết dốc hết sức chạy về phía cơn "mưa sao băng" kia, bay thẳng về phía Đoạn Tiên đài.

Đạo thân ảnh này chính là Lưu Long tu sĩ, người đang theo đuổi Đông Phương Tiên Tử.

Bây giờ Lưu Long đang cực kỳ buồn bực, rõ ràng là hiếm khi nào Tiên Tử lại có tâm trạng tốt như hôm nay, múa một khúc cho hắn xem. Thế nhưng đang múa ngon trớn thì tiên tử đã bay lên bầu trời theo đường xoắn ốc... tiếp theo, tiên tử kêu lên sợ hãi rồi hóa thành một ngôi sao băng biến mất ở phía chân trời.

Cảnh tượng này quỷ dị khỏi nói, trong một chốc cũng làm cho Lưu Long tu sĩ ngay đơ ra không phản ứng kịp!

Ngay sau đó, hắn lập lức dốc sức liều mạng đuổi theo phương hướng của tiên tử, vượt qua trăm sông nghìn núi, tìm kiếm Đông Phương Tiên Tử.

Tiện thể phải nhắc thêm... dọc trên con đường hắn đuổi theo tung tích của tiên tử, thỉnh thoảng lại có vài ngôi sao băng lóe lên bên cạnh hắn.

Mà những ngôi sao băng này lại có vài điểm giống hệt nhau —— tốc độ bay vừa nhanh, quỹ đạo bay thì kỳ lạ, bên trong đó còn có tiếng kêu thảm thiết đủ từ giọng nam cao, nữ cao vang lên loáng thoáng. Tình cảnh chẳng khác gì lúc Đông Phương Tiên Tử bay lên, xem ra có không ít người chịu cảnh giống Đông Phương Tiên Tử nhỉ?

Chẳng lẽ cái tình trạng bay xoắn ốc lên trời kỳ lạ này cũng xuất hiện theo nhóm à? Hay có vị tiền bối nào đang đùa với bọn họ?

“Cho dù là chuyện gì đi nữa cũng không quan trọng, đầu tiên là phải bắt kịp Đông Phương Tiên Tử rồi nói tiếp!”

Lưu Long nghĩ thầm trong lòng, phi kiếm dưới chân bộc phát tốc độ cao nhất!

…

…

Sau đó, lúc Lưu Long cố xác bay nữa bay mãi, đột nhiên trông thấy cách đó không xa, có một thân ảnh khác cũng đang cắn răng đuổi theo một ngôi sao băng vừa biến mất giống hệt hắn.

Thế nhưng, mặc dù vị tu sĩ này đang dốc sức đuổi theo với bộ dạng liều mạng, nhưng tốc độ bay cũng không được nhanh lắm. Không phải bởi vì tu vi của tu sĩ này không cao, mà là nguyên nhân là vì thanh phi kiếm dưới chân hắn... đó là một thanh phi kiếm có tạo hình rất kỳ lạ!

Làm sao để hình dung được nó bây giờ nhỉ?

Đó là một thanh phi kiếm hình người mặc bộ quần áo màu lam bó sát, áo choàng màu đỏ, hơn nữa còn có quần lót tam giác màu đỏ kinh điển ở ngoài...

Đương nhiên, phi kiếm này cũng không phải người thật, chẳng qua nó là một thanh phi kiếm khá đặc biệt được tạo hình người mà thôi.

Thông thường, ngoại trừ vũ khí bản mệnh của mình ra thì đám kiếm tu cũng chuẩn bị sẵn một thanh phi kiếm khác để sử dụng.

Mấy năm trước, trong giới tu sĩ đột nhiên dấy lên phong trào thay đổi ngoại hình phi kiếm dự bị của bản thân —— cuối cùng phong trào này còn trở thành cuộc thi đấu khá quái dị, có tu sĩ thay đổi ngoại hình phi kiếm của mình thành hình cái máy tính, người thì đổi thành tủ lạnh, đồ điện gia dụng, có người thay đổi nó thành dạng bàn phím máy tính. Nói tóm lại là có rất nhiều thứ nom khá là hay ho, chỉ có thứ mà ngươi không nghĩ ra, không có ngoại hình nào mà các tu sĩ không thể làm ra được...

Cải tiến ngoại hình phi kiếm chỉ là một thú vui tiêu khiển mà thôi. Nhưng để có những ngoại hình hiếm thấy thế này, thông thường tu sĩ phải trả giá bằng tốc độ của nó.

Có lẽ sở thích của vị tu sĩ trước mắt hắn có hơi đặc biệt, người này dám cải tiến ngoại hình phi kiếm của mình thành bộ dạng của "Superman" luôn. Lúc vị đạo hữu này ngự kiếm phi kiếm mà không chịu che giấu bản thân phi kiếm thì nói không chừng người ta trông thấy sẽ cho rằng Superman đang bay trên trời thật luôn chứ chẳng đùa.

Đúng là một vị tu sĩ thú vị.

Lưu Long nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng, trong lòng hắn cũng có hơi nghi hoặc không hiểu —— nếu đối phương đang cố sức đuổi theo ngôi sao băng kia, thì tại sao lại không dùng phi kiếm bản mệnh của mình, mà lại dùng loại phi kiếm dự bị có ngoại hình quái dị này làm chi? Chẳng lẽ vị tu sĩ thú vị này lại phát rồ đến mức cải tạo luôn cả phi kiếm bản mệnh của mình à?

Trong lúc suy nghĩ, chỉ vèo vèo hai cái thì Lưu Long đã đuổi kịp vị tu sĩ này.

"Đạo hữu, ngươi đang đuổi theo ngôi sao băng ở phía trước à?

Lưu Long lên tiếng hỏi dò... Có lẽ vị đạo hữu này cũng gặp phải tình cảnh giống hắn cũng nên, đang phải vượt qua trăm sông nghìn núi để tìm kiếm một vị tiên tử xinh đẹp?

Nghe thấy thanh âm của Lưu Long xong, vị đạo hữu kia mới ngẩng đầu lên, gật gật đầu trả lời:

"Đúng vậy, ngươi cũng đuổi theo ngôi sao băng kia à?"

Vị đạo hữu kia có quả đầu như gai nhím, gương mặt trẻ con, dáng người nhỏ thấp, không biết có phải bởi vì gương mặt giống trẻ con hay không mà khí chất trên người vị đạo hữu này làm người ta cảm thấy gần gũi thân thiết hơn hẳn.

"Tại hạ là Lưu Long, đệ tử Thiên Sơn Tông."

Lưu Long mỉm cười, hỏi tiếp:

"Chẳng hay có phải một người quan trọng với đạo hữu cũng bị biến thành sao bằng rồi không?"

"Thì ra là đạo hữu Lưu Long của Thiên Sơn Tông đấy à, nghe danh từ lâu."

Vị tu sĩ có gương mặt trẻ con này nhìn Lưu Long với vẻ khá là bất ngờ —— vị này chính là "quý ngài giới tiên sĩ" Lưu Long kia đây sao? Nghe đồn người này là bậc đại thiện nhân trong tu chân giới, không ngờ bản thân lại gặp hắn ở đây.

Sau đó, tu sĩ có gương mặt trẻ con kia hỏi:

"Tại hạ là Đặng Y Ma, đệ tử Hàn Tuyết Kiếm Trang, quả thực là có một người quan trọng của ta đang bay ở phía trước... Vất vả lắm ta mới tìm được cô ta, lần này tuyệt đối không thể để cô ta chạy mất!”

Nói xong lời này, tu sĩ mặt trẻ con kia có vẻ trở kích động hẳn lên, trông như thể kiên quyết thề sống thề chết không thể bỏ qua!

Lưu Long nghe thấy vậy, trong lòng thầm gật gù, quả nhiên cũng giống với hắn, cũng là một vị đạo hữu si tình à?

Dù sao thì hai người cũng cùng cảnh ngộ lận đận như nhau, nếu có thể giúp được gì thì nên ra tay giúp đỡ chứ nhỉ?

Vì thế, Lưu Long mở miệng hỏi:

“À này, Đặng đạo hữu, có phải phi kiếm bản mệnh của ngươi xảy ra vấn đề gì rồi không??”

Dù sao, phi kiếm Superman của Đặng Y Ma thật sự có phần khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Nghe thấy Lưu Long đề cập đến chuyện này, Đặng Y Ma hít hít mũi, trên gương mặt trẻ con của hắn tràn đầy vẻ sầu khổ:

“Đúng vậy, phi kiếm của ta xảy ra vấn đề rồi. Bây giờ ta chỉ có thể dùng thanh phi kiếm này thay cho phương tiện đi lại thôi!”

Giọng nói của hắn khiến cho người ta thấy chua xót thay. Dường như đạo hữu Đặng Y Ma đã phải trải qua chuyện nào đó rất đau thương thì phải?

“Nếu đã thế thì... chi bằng ta đi cùng Đặng đạo hữu một đoạn đường vậy!”

Lưu Long lên tiếng đề nghị, hắn nói tiếp:

“Mục tiêu của chúng ta giống nhau, đều phải đuổi theo sao băng mà!”

Đặng Y Ma nghe vậy thì thấy hơi ngượng ngùng, hỏi lại:

“Làm thế liệu có kéo chậm tốc độ của Lưu đạo hữu không?”

“Yên tâm đi, chở thêm một người nữa cũng không ảnh hưởng gì đến tốc độ của ta đâu!”

Lưu Long cười ha ha.

Đặng Y Ma cắn răng, lúc này quả thực hắn đang rất vội, nhất định phải đuổi kịp cô ta, khó khăn lắm hắn mới tìm thấy cô. Lần này... không thể để cho cô ta thoát được nữa. Vì vậy, hắn không thể nào từ chối ý tốt của Lưu Long được.

“Nếu đã thế thì Đặng mỗ sẽ khắc ghi ân tình này của Lưu đạo hữu vào tận tim! Sau này, chỉ cần Lưu đạo huynh cần đến Đặng mỗ, thì cứ thoải mái một câu, Đặng mỗ cam đoan tuyệt đối không chối từ!”

Giọng điệu Đặng Y Ma rất đỗi chân thành, sau đó hắn thu phi kiếm Superman của bản thân lại, rồi đáp xuống độn quang phi kiếm của Lưu Long.

“Ha ha, chỉ tiện đường mà thôi, Đặng đạo hữu không cần phải để bụng đâu.”

Lưu Long mỉm cười... Nói thật, với tính cách của hắn thì chắc sau khi giúp đỡ Đặng Y Ma xong, hắn sẽ quên béng chuyện này luôn ấy chứ.

Dù sao, cả đời Lưu Long đã từng tiện tay giúp đỡ vô số tu sĩ rồi... Nếu muốn hắn nhớ kỹ từng người một thì hắn phải mệt mỏi tới cỡ nào chứ? Hơn nữa, phong cách của hắn không phải dạng giúp người khác rồi đòi hỏi đền ơn đáp nghĩa.

…

…

Trên Đoạn Tiên đài.

Cuộc chiến giữa Tống Thư hàng và Diệp Đường của Hư Kiếm phái đã bước đến giai đoạn cao trào!

Lúc này, Lưu Long tu sĩ dẫn Đặng Y Ma với gương mặt trẻ con đáp xuống chính giữa trận doanh của Sở gia và trận doanh của Hư Kiếm phái.

Các đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1 ngẩng đầu lên nhìn Lưu Long tu sĩ. Trong đó có mấy người Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân và Tạo Hóa Pháp Vương đều gật đầu chào hỏi Lưu Long, bởi vì bọn họ có quen biết với nhau.

Lưu Long mỉm cười đáp lại các đạo hữu, sau đó ánh mắt hắn nhìn lướt qua trong số các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1, hai mắt mở thật to —— hóa ra có nhiều đạo hữu hóa thành sao băng bay tới đây như thế cơ á?

Chỉ một chốc, hắn đã nhìn thấy Đông Phương Tiên Tử ở trong đám người!

“Đông Phương Tiên Tử!”

Lưu Long hô to đầy vẻ vui mừng, chạy lên chỗ cô.

Đông Phương Tiên Tử cười khan vì xấu hổ, vẫy vẫy tay với Lưu Long —— trước đó cô có hiểu lầm Lưu Long, nghĩ rằng sự kiện bay lên trời theo hình xoắn ốc kia là do Lưu Long làm ra, nên cô vẫn còn hơi ngượng ngùng đây.

Lúc Lưu Long gặp được Đông Phương Tiên Tử thì nhất thời mừng rỡ quá trớn, thậm chí quên luôn đạo hữu Đặng Y Ma có gương mặt trẻ con đang đứng ở một bên.

Nhưng Đặng Y Ma đạo hữu cũng hoàn toàn không để ý tới, ánh mắt của hắn cũng lướt qua nhóm đạo hữu Cửu Châu số 1 một vòng... Vòng quen biết của Đặng Y Ma không liên quan nhiều đến nhóm Cửu Châu số 1, vậy nên hắn không quen với các đạo hữu ở đây nhiều lắm.

Có lẽ nếu các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 mà giới thiệu tên tuổi ra thì chắc Đặng Y Ma sẽ nhận ra.

Chỉ một chốc, Đặng Y Ma đã phát hiện ra mục tiêu của mình!

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Lệ Chi Tiên Tử —— chính là cô ta, không thể sai đi đâu được!

Đôi mắt to, xinh đẹp quyến rũ, khí chất hào sảng thoải mái, vừa nở nụ cười thì lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu này! Tuyệt đối không thể sai được, rốt cuộc thì hắn cũng tìm được cô ta.

Chính là cô ta!

Cho dù cô có hóa thành tro thì mình cũng nhận ra được cô ta!

Ở phía đối diện, Lệ Chi Tiên Tử đang khoác áo khoác của Hoàng Sơn Chân Quân, cô ngẩng đầu lên rồi đưa mắt nhìn sang Đặng Y Ma với vẻ đầy tò mò xen lẫn ngờ vực.

Cô có thể thấy được trong đôi mắt của đối phương có một ngọn lửa nóng hực bừng lên dữ dội, giống như muốn thiêu cháy cô vậy.

Lệ Chi Tiên Tử chớp chớp mắt, cô cố nhớ kỹ lại xem tu sĩ có gương mặt trẻ con đứng đối diện mình này là ai, thế nhưng cô hoàn toàn không có ấn tượng gì với hắn cả!

“Tìm được cô rồi!”

Đặng Y Ma đè thấp thanh âm nói, hắn chỉ thẳng vào Lệ Chi Tiên Tử.

“???”

Lệ Chi Tiên Tử chỉ vào bản thân, hỏi lại:

“Tìm ta à?”

“Đừng có mà giả ngu nữa, cô cho rằng chỉ cần giả ngu thì ta sẽ bỏ qua cho cô à?”

Đăng Y Ma nghiến răng nghiến lợi, gằn mạnh từng tiếng:

“Đồng! Quái! Tiên! Sư! —— đáng chết kia!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“0_0!”

Ta mà là Đồng Quái Tiên Sư á?

Chương 380: Ăn nhầm hoocmon kích thích à?

“Đạo hữu... ngươi nhận lầm người rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp lại trong vô thức:

“Ta là Lệ Chi Tiên Tử.”

Mặc dù mỗi khi có người gọi đạo hiệu do sư phụ đặt cho đều khiến cô cảm thấy rất ngại. Nhưng gọi mãi, gọi mãi... cô cũng quen rồi. Quả vải thì quả vải, cái tên này vẫn còn tốt chán khi mang ra so sánh với đạo hiệu Mật Đào Tiên Tử của sư muội.

“Lệ Chi Tiên Tử? Ha ha, ha ha!”

Đặng Y Ma cười thẩm:

“Ta thật không ngờ, ngay cả đạo hiệu của mình mà cô còn không dám nhận ư? Lệ Chi Tiên Tử, sao cô không tự nhận mình là Anh Đào Tiên Tử đi? Ta chính là Ba La Đạo Trưởng đây!”

“Anh Đào Tiên Tử là sư muội ta, Ba La Đạo Trưởng là sư huynh ta.”

Lệ Chi Tiên Tử trả lời đầy bình tĩnh.

Đặng Y Ma:

“...”

Sau đó, hắn nổi giận:

“Đến nước này rồi mà cô còn muốn giỡn mặt với ta à? Đồng Quái Tiên Tử, cô là con người vô sỉ hèn hạ!”

Ừ, hắn gọi cô là Đồng Quái Tiên Tử, bởi vì người trước mắt hắn đẹp như tiên tử.

“Nói rất đúng! Tên Đồng Quái kia chính là thứ vô sỉ hèn hạ, hết sức độc ác khốn nạn!”

Bắc Hà Tán Nhân ngồi một bên lớn tiếng phụ họa, sau đó hắn nói tiếp:

“Nhưng mà đạo hữu này, ngươi nhận lầm người rồi. Người đang ngồi trước mắt ngươi không phải là thứ cặn bã Đồng Quái Tiên Sư kia đâu. Vị này đúng là Lệ Chi Tiên Tử... Còn chuyện vì sao ngươi lại nhận nhầm Lệ Chi Tiên Tử thành tên cặn bã Đồng Quái Tiên Sư kia ấy à, nhất định là bởi vì lúc đó Đồng Quái Tiên Sư đã dịch dung thành bộ dáng của Lệ Chi Tiên Tử tính quẻ giúp ngươi, đúng chứ?"

Lúc Đặng Y Ma chỉ thẳng Lệ Chi Tiên Tử rồi hô lên "Đồng Quái Tiên Sư" thì Bắc Hà Tán Nhân đã đoán được sự thật đằng sau —— Rõ ràng là tên khốn Đồng Quái kia đã dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử, lại còn gieo quẻ ngược gây thù oán ở bên ngoài. Kết quả thật bất ngờ, thiên hạ to lớn lại khiến cho vị khách bị gieo quẻ xấu gặp được đúng Lệ Chi Tiên Tử luôn rồi.

"Dịch dung à?"

Đôi mắt Đặng Y Ma mở lớn.

"Đúng vậy, thằng khốn Đồng Quái kia am hiểu dịch dung thuật, thiên hạ vô song. Ngay cả ta cũng khó có thể phân biệt được khi hắn dịch dung thành bộ dáng của người khác."

Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Nói đi cũng phải nói lại, tên Đồng Quái Tiên Sư này dám dịch dung thành đạo hữu trong nhóm, vậy hắn ta đã từng dịch dung thành bộ dáng của Bắc Hà hắn rồi xem bói cho người khác chưa? Bởi vì trong nhóm Cửu Châu số 1, mối quan hệ giữa hắn và Đồng Quái gay gắt nhất, phỏng chừng tên đó đã dịch dung thành bộ dáng của hắn rồi tính ra vô số quẻ ngược rồi cũng nên! Mẹ kiếp, chỉ mới tưởng tượng như vậy thôi mà đã cảm thấy đáng sợ rồi!

"Ha ha, ha ha."

Đặng Y Ma cười thảm, sau đó hắn lẩm bẩm:

"Bởi vì lúc đó Đồng Quái Tiên Sư thề thốt đủ điều bảo tính toán cho ta một quẻ, ta đã dồn toàn bộ gia sản vào đó, dốc hết sức mình xông vào Hắc Hổ Bí Cảnh, thậm chí phi kiếm bản mệnh cũng bị gãy trong bí cảnh đó! Cứ tưởng rằng bản thân sẽ tìm được vật phẩm giúp ta đột phá cảnh giới, không ngờ rằng cuối cùng ta lại lấy được sáu thứ rác rưởi không đáng một xu, bỏ thì thương vương thì tội... Hiện tại, ta đi ra ngoài mà lại không có nổi một thanh phi kiếm đàng hoàng!"

Đúng là một trải nghiệm đầy đau thương...

Nhóm đạo hữu Cửu Châu số 1 nghe câu chuyện của Đặng Y Ma mà cảm thấy đỏ mặt vì lúng túng —— Đối với loại người tính quẻ ngược thế này, nếu có một ngày tên kia bị khách hàng bắt được rồi đánh đập giày vò thì toàn bộ nhóm Cửu Châu số 1 sẽ ra sức reo hò hoan hô.

Từ xưa đến nay loại quẻ quá ngược thế này đã lừa biết bao nhiêu người rồi?

“Vậy mà bây giờ, các ngươi lại nói cho ta biết, đây chính là dịch dung thuật của Đồng Quái Tiên Sư?”

Đặng Y Ma cười ha ha hết sức quái dị, giống như sắp điên đến nơi.

“Đạo hữu, đừng quá đau thương.”

Bắc Hà Tán Nhân vỗ vỗ ngực, bảo đảm:

“Bằng không thì ngươi chờ thêm một tháng nữa nhé? Sau một tháng, ta bắt tên Đồng Quái kia đến trước mặt ngươi, để ngươi quất hắn một trận, sau đó buộc hắn đền bù tổn thất cho ngươi, chịu không?”

Việc mà Bắc Hà Tán Nhân hắn muốn làm nhất hiện giờ chính là đập thẳng Đồng Quái Tiên Sư gì gì đó đây.

“Ha ha, đừng quá đau thương hả?”

Đặng Y Ma nhe răng:

“Dịch dung thuật? Lệ Chi Tiên Tử?”

“Các ngươi thấy ta đọc ít sách nên nghĩ rằng ta rất dễ lừa? Xem đây, ăn một phát đạn Hắc Hổ Bí Cảnh của ta a a a a!”

Đương lúc gầm rú, Đặng Y Ma lấy ra một viên đạn nhỏ năm màu, dùng sức ném về phía Lệ Chi Tiên Tử.

Bắc Hà Tán Nhân đánh giá:

“Bị ngu người rồi kìa.”

Đối mặt với cả đám Linh Hoàng ngũ phẩm, Chân Quân lục phẩm mà tên này dám chủ động công kích... Đúng là giận đến nóng đầu, trong lúc nhất thời não đình chỉ hoạt động luôn rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng tiếp lời:

“Đúng là bị đùa giỡn đến mức ngu người luôn, nhưng những điều chúng ta nói đều là thật mà.”

Lạc Trần Chân Quân than thở:

“Đôi khi sự việc diễn ra trên đời này lại tréo ngoe thế đấy, chỉ có một số ít người nắm giữ chân lý trong tay, chẳng ai tin tưởng lời nói thật lòng cả!”

Trong lúc nói chuyện, viên đạn nhỏ năm màu kia đã bắn tới trước mặt Lệ Chi Tiên Tử rồi.

“Nổ cho ta!”

Đặng Y Ma gào thét:

“Giảm Hoãn Pháp Thuật*!”

*phép làm chậm lại, giống như slow trong LoL.

Viên đạn này chính là thu hoạch khi hắn xông vào Hắc Hổ Bí Cảnh, tổng cộng có sáu viên... Hắn đã từng sử dụng một viên, trong phạm vi mười mét vuông chung quanh viên đan đó khiến cho sinh vật đều bị ảnh hưởng bởi trì hoãn thuật! Dưới tác dụng đáng sợ của trì hoãn thuật, tốc độ của mọi vật chậm đến mức đáng sợ. Khi thí nghiệm với mãnh thú, nếu nó muốn nâng móng vuốt thì phải sử dụng đến tận năm phút đồng hồ!

Cộng với việc trì hoãn thuật này có thể duy trì trong vòng mười phút... Trong mười phút đó, hắn có thể làm được rất nhiều chuyện!

Lại nói, đây đúng là một câu chuyện rất khổ sở.

Tuy rằng hiệu quả của sáu viên đạn này rất mạnh... nhưng mà nó rất vô dụng với hắn. Toàn bộ gia sản chỉ để đổi lấy sáu thứ đồ chơi thế này, hơn nữa để có thể đổi được một thanh phi kiếm bản mệnh khác thì hắn phải liều mạng nhận nhiệm vụ môn phái, tích góp từng viên linh thạch một.

Hơn nữa... sau khi thí nghiệm với một viên đạn xong, hắn định bán hết năm viên còn lại đổi lấy linh thạch, nhưng giao dịch vẫn chưa bao giờ thành công —— bởi vì giá hắn rao bán quá cao, không ai chịu mua cả.

Nhưng hắn lại không chịu bán giá thấp, đây chính là năm viên đạn mà hắn dùng toàn bộ tài sản để đổi đó, đúng là bịp người mà!

Vì vậy hắn đành cắn răng, ông đây không bán nữa, ông đây giữ lại để bản thân tự xài.

Hiện tại, rốt cuộc viên đạn này cũng phát huy tác dụng của mình!

…

…

Nhưng viên đạn của Đặng Y Ma không nổ.

Vị Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp đã vươn tay phẩy nhẹ. Trên người nàng bộc phát ra khí thể của một Chân Quân lục phẩm, sau đó, một lớp tường lóng lánh vô hình xuất hiện trước mặt Lệ Chi Tiên Tử:

“Phản Xạ Tinh Bích!”

Chân Quân lục phẩm?!

Viên đạn nhỏ đụng vào vách tưởng vô hình... dường như đụng phải luồng lực đàn hồi kinh người nên đã bị bắn ngược trở về.

Thân thể Đặng Y Ma né theo phản xạ, tránh được viên đạn nhỏ kia.

Nếu lỡ trúng phải viên đạn đó, trì hoãn thuật kia mà bùng nổ thì hắn game over ngay lập tức!

…

…

Vèo! Viên đạn nhỏ lướt qua sát người Đặng Y Ma, cuối cùng nhắm thẳng vào Đoạn Tiên đài.

Cũng may, trên Đoạn Tiên đài có tầng phòng ngự do hai người hộ đài bố trí.

Sau khi viên đạn đâm vào lớp phòng ngự, nó nổ đùng đùng, rồi nát ra giống như trứng gà. Chỉ trong một thoáng, một lớp sương mù kỳ dị trào ra khỏi viên đạn, bao phủ toàn bộ Đoạn Tiên đài.

Cùng lúc đó, thân hình Hoàng Sơn Chân Quân biến mất khỏi vị trí cũ.

Lúc hắn xuất hiện thì đã đứng ở sau lưng Đặng Y Ma, hắn vươn tay vỗ nhẹ lên gáy đối phương. Đặng Y Ma mở mắt trừng trừng, cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình bị hút sạch, cả người ngã ập xuống đất.

Chỉ một chiêu đã đánh bại hắn, người này cũng là một vị Chân Quân à?

“Đạo hữu, ngươi quá xúc động rồi, bây giờ ngươi cần một liều thuốc mạnh!”

Hoàng Sơn Chân Nhân buông lời thản nhiên.

Tròng mắt Đặng Ma Y mở lớn, tràn đầy vẻ phẫn nộ.

“Xúc động chính là ma quỷ trong lòng... Đừng để bản thân nhất thời xúc động mà làm ra việc khiến mình hối hận.”

Hoàng Sơn Chân Quân dùng giọng điệu chậm rãi khuyên nhủ hắn.

Vẻ mặt Đặng Y Ma vẫn bất khuất như cũ.

“Hoàng Sơn tiền bối, người nói nhảm cùng tên đó nhiều vậy làm gì?”

Lệ Chi Tiên Tử bước ra khỏi nhóm người, vươn tay nắm lấy chân Đặng Y Ma, kéo hắn vào trận doanh nhóm Cửu Châu số 1.

Sau đó Lệ Chi Tiên Tử bắt đầu đánh Đặng Y Ma đến ngu người.

Đặng Y Ma liên tục rên lên đầy thảm thiết.

Sau khi đánh xong, Lệ Chi Tiên Tử hỏi lại:

“Bây giờ ngươi cảm nhận cẩn thận lại lần nữa, ta có giống với tên Đồng Quái Tiên Sư trong suy nghĩ của ngươi không?”

Đặng Y Ma:

“...”

“Đối phó với đám trẻ trâu nóng máu như ngươi, biện pháp tốt nhất chính là cho một trận no đòn. Đánh xong rồi thì sẽ tự động tỉnh táo lại thôi.”

Giọng điệu Lệ Chi Tiên Tử rất thản nhiên, gương mặt trưng ra vẻ tràn đầy kinh nghiệm.

Nhóm đạo hữu Cửu Châu số 1 không thể không cười gượng —— Tuy rằng bình thường Lệ Chi Tiên Tử rất đáng yêu, nhưng nếu như cô ấy nổi bão thì đúng là không ai có thể ngăn cản được. Thậm chí cô còn có gan chạy ra ngoài Hoa Hạ, một thân một mình đánh tên thần linh bản thổ cặn bã kia đến chết luôn.

“Trước tiên cứ ở lại chỗ này ngoan ngoãn đi, nếu biểu hiện của ngươi tốt, nói không chừng ta sẽ dẫn ngươi đi tìm Đồng Quái Tiên Sư.”

Giọng Lệ Chi Tiên Tử trở nên lạnh lẽo.

Dám giả mạo cô tính quẻ ngược cho người khác, bôi nhọ danh dự của cô à?

Đồng Quái Tiên Sư, lần này không ai có thể bảo vệ được ngươi đâu!

Giả mạo người khác, lại còn bôi nhọ danh dự của họ, vậy thì đi chết đi!

Ở một bên, Cuồng Đao Tam Lãng vẫn còn giữ bộ dạng khỉ lớn cảm thấy nhột nhột, đừng nói là có rận trên người khỉ nhé?

…

…

"Khoan đã, trên Đoạn Tiên đài hơi lạ!"

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân bỗng lên tiếng.

Nhiều đạo hữu quay đầu lại, nhìn một màn hiếm thấy trên Đoạn Tiên đài.

Sương mù bao phủ Đoạn Tiên đài đã biến mất.

Nhưng vào lúc này, tình cảnh trên Đoạn Tiên đài giống như vừa được ấn nút tua nhanh. Cuộc chiến giữa Thư Hàng đang hóa thân Sở Sở và Diệp Đường Hư Kiếm phái trở nên thú vị hẳn lên.

Chỉ trong nháy mắt, Tống Thư Hàng và Diệp Đường đã chiến đấu với nhau hơn hai trăm chiêu, thân ảnh của hai người tạo thành tàn ảnh, nhanh như chim bay!

Nếu đám đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 không có thực lực cực cao, phỏng chừng bọn họ cũng bị hoa mắt!

Trên Đoạn Tiên đài, đao kiếm va chạm với nhau không ngừng, phát ra từng tiếng leng keng.

Bọn họ di chuyển qua lại, thi triển công pháp khinh thân, đao pháp, kiếm pháp đến cực hạn.

Thỉnh thoảng, hào quang hỏa diễm đao lóe lên lập lòe!

Cảm giác này cực kỳ giống với hai ba chiến vương đang chiến đấu với nhau vậy.

"Xảy ra chuyện gì thế này?"

Mắt Tuyết Lang Động Chủ mở to, chẳng lẽ Tống Thư Hàng và Diệp Đường ăn phải hoocmon kích thích ư? Sao tự dựng lại mạnh đến vậy?

“Thật kỳ lạ, vì sao lúc hai người đó bộc phát ra tốc độ mạnh mẽ tới mức đó mà hai người hộ đài lại thờ ơ đến vậy?”

“Xung quanh Đoạn Tiên đài đang chịu ảnh hưởng bởi pháp thuật kỳ lạ.”

Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân sờ sờ cằm, đưa ra suy đoán:

“Chẳng lẽ bởi vì viên đạn kỳ lạ kia ư?”

Thế nhưng, trước khi phóng ra viên đạn đó, chẳng phải Đặng Y Ma đã hô lớn rằng đó chính là trì hoãn thuật ư?

Chẳng lẽ tên này lấy nhầm đạn à?

Chương 381: Thăng cấp Chân Sư nhị phẩm

Chẳng lẽ Đặng Y Ma vốn muốn ném viên đạn trì hoãn thuật, nhưng lại ném nhầm viên đạn có hiệu quả tăng tốc ư?

Cũng không phải... Nếu như đó chỉ pháp thuật gia tốc đơn giản, chắc hẳn hai người hộ đài chắc chắn phát hiện được chỗ kỳ lạ mới đúng, sau đó bọn họ nhất định sẽ ra tay gián đoạn cuộc chiến Đoạn Tiên đài ngay lập tức!

Nhưng hiện tại, ánh mắt của hai người bảo vệ vẫn sáng trong hữu thần, không hề có ý định dò xét cuộc chiến giữa hai bên, lại chẳng có ý muốn ngăn cản. Dường như bọn họ cũng bị ảnh hưởng bởi tác dụng gia tốc vậy.

Trên Đoạn Tiên đài.

Cuộc chiến giữa "Sở Sở" và Diệp Đường ngày càng kịch liệt.

Mỗi một giây, đao kiếm của hai người va chạm vào nhau đến hơn bốn mươi lần...

Trong lúc vô tình, cả hai giao chiến dữ dội trong khoảng hơn sáu phút, nhưng trong lúc chiến đấu, thoạt nhìn cả hai đều không cảm thấy mỏi mệt, tựa như đây chỉ là một cuộc chiến hết sức bình thường.

“Nếu như đây là trận pháp gia tốc, nhất định sẽ xảy ra tình trạng tiêu hao thể lực và năng lượng của cả hai bên mới đúng.”

Hoàng Sơn Chân Quân nghĩ thầm trong đầu.

Tình huống trước mắt thực sự rất kỳ lạ.

Hoàng Sơn Chân Nhân xoa cằm suy nghĩ, muốn pháp thuật được hiệu quả giống như những gì đang diễn ra trên Đoạn Tiên đài —— Nhất định phải khiến cho những người nằm trong phạm vị chịu ảnh hưởng gia tăng nhiều phương diện, như tốc độ tư duy, năng lực phản xạ, tốc độ di chuyển, vân vân mới được! Trong cảm giác của hắn, mọi thứ giống như chịu ảnh hưởng của thời gian gia tốc vậy.

Mà khoan, thời gian gia tốc!

Không thể nào, thứ ẩn chứa bên trong một viên đạn bình thường lại có liên quan đến loại pháp thuật đáng sợ như vậy ư?

…

…

Trên Đoạn Tiên đài.

“Cổn Thạch Trọng Kiếm!”

Diệp Đường gào thét, kiếm đè ép về phía Sở Sở như đá lăn. Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến giờ, hắn đã vận dụng ba loại kiếm pháp, loại sau lại càng mạnh hơn loại trước!

Thế nhưng Sở Sở ở phía đối diện chỉ dùng một chiêu hỏa diễm đao! Cô ta cứ lặp đi lặp lại một chiêu đao pháp thông thường như thế.

Nhưng nó lại khiến cho Diệp Đường muốn ói máu, rõ ràng đó chỉ là một chiêu hỏa diễm đao mà thôi, nhưng hắn lại không thể đánh bại Sở Sở được. Trái lại... hắn cảm giác Sở Sở càng đánh càng hăng.

Chẳng phải cô ta đã bị trọng thương, phải sử dụng biện pháp kích phát tiềm lực để tham gia chiến đấu sao?

Vì sao Sở Sở này lại mang đến cho hắn suy nghĩ rằng căn bản là cô ta không hề bị thương, lại còn càng đánh càng hăng nữa chứ?

Ầm!

Cổn Thạch Trọng Kiếm lại bị cản bước lần nữa bởi chiêu hỏa diễm đao của đối phương.

Diệp Đường phát hiện năng lượng trong cơ thể đối phương càng ngày càng mạnh, mỗi một đợt tấn công của cô ta ẩn chứa sức mạnh ngày càng lớn. Hơn nữa, mỗi lần Sở Sở ra sức vung đao, dường như trên người cô ta phát ra tiếng cá voi kêu lớn.

Chẳng lẽ Sở Sở đang càng ngày càng mạnh?

Hay là... thực lực của cô ta đang khôi phục dần?

Diệp Đường cắn răng, nghĩ thầm, bây giờ bản thân hắn là Chân Sư nhị phẩm, vậy mà lại không đối phó nổi một Sở Sở Dược Long Môn nhất phẩm.

“Đáng chết, nếu để cô ta tiếp tục khôi phục, nói không chừng có thể khôi phục đến cảnh giới nhị phẩm? Đến lúc đó ta sẽ phải thua ư?”

Hơn nữa, cả hai đã chiến đấu với nhau gần một giờ rồi phải không?

“Không thể để mọi chuyện tiếp tục như vậy, phải giải quyết cô ta thật nhanh!”

“Một kiếm cuối cùng!”

Diệp Đường gòa to, thân ảnh bật nhảy cao lên không trung... Hắn mượn nhờ lần nhảy cao này để ngưng tụ chân khí toàn thân một cách cao độ.

Tiếp đó, hắn muốn thi triển chiêu kiếm mạnh nhất của mình, Khai Sơn Kiếm. Kiếm pháp này có thể bộc phát chân khí ngưng tụ, tạo ra uy lực gấp hai trở lên.

Hơn nữa, bên trong chiêu kiếm pháp này còn có hiệu quả "cách sơn đả ngưu". Cho dù chiêu kiếm này bị ngăn cản nhưng chân khí sẽ xuyên thẳng vào cơ thể đối phương, tạo thành nội thương từ bên trong.

Nếu không có tu vi Chân Sư nhị phẩm thì không thể nào ngăn cản việc chân khí xâm nhập vào cơ thể, cho dù khí huyết chi lực có mạnh mẽ đến mấy cũng vô dụng mà thôi!

Một kiếm này, quyết định thắng thua!

Cùng lúc đó, khóe mắt Diệp Đường nhìn quét sang Sở Sở, cô ta sẽ dùng cách nào để đối phó với chiêu kiếm mạnh nhất của hắn? Thậm chí ngay cả trong thời điểm này mà cô ta cũng không rút kiếm ư?

Vẫn không rút kiếm, giống y như lúc nãy!

Hai tay Sở Sở nắm bảo đao trong tay, ngọn lửa lại bốc lên thân đao... Thế nhưng, có lẽ bởi vì thực lực của cô đã từ từ khôi phục, ngọn lửa trên đao đã không còn chỉ là một lớp mỏng như trước, mà lại thiêu đốt hừng hực, đây mới là hỏa diễm đao thực sự.

Thế nhưng... hỏa diễm đao tầm thường kia chắc chắn không thể ngăn được chiêu kiếm tiếp theo của hắn, hắn đã nắm chắc thắng lợi của ván đầu tiên Đoạn Tiên đài trong tay rồi!

“Khai Sơn Kiếm!”

Diệp Đường gào lên, hắn gọi tên chiêu kiếm của mình với vẻ đầy oai vệ.

Thân thể hắn mang theo khí thế phá vỡ núi cao, chém một kiếm về phía “Sở Sở”.

Sở Sở không hề sợ hãi, vẫn dùng một đao nghênh đón.

K...E...N...G!!

Tiếng va đập lần này càng nặng nề hơn trước, tựa như tiếng chuông lớn trong những chùa miếu, thanh âm truyền xa dằng dặc.

“Hây!”

Diệp Đường bộc phát toàn lực, thừa dịp đao kiếm chạm nhau, đánh thẳng chân khí đã hóa thành kiếm khí của mình vào cơ thể Sở Sở. Những kiếm khí này sẽ phá vỡ hoàn toàn kinh mạch của Sở Sở, khiến cô không còn sức chống cự nữa.

Khí huyết chi lực của một tu sĩ nhất phẩm không thể ngăn cản chân khí được!

Quả nhiên, "Sở Sở" vừa tiếp chiêu Khai Sơn Kiếm này thì toàn thân đã cứng lại.

Cô cau mày, hai tay run lên, sau đó bảo đao trong tay cô rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng...

“Kết thúc rồi!”

Diệp Đường phun ra một ngụm trọc khí, giọng điệu khẳng định.

Người thắng cuối cùng là hắn!

Thế nhưng... ngay lúc Diệp Đường thở phào nhẹ nhõm, "Sở Sở" đứng đối diện bỗng dưng đập mặt lên mặt đất.

Sau một chốc, thân thể nhỏ nhắn linh hoạt của "Sở Sở" đã xuất hiện trước mặt hắn.

Quả đấm của cô nện xuống giống như sao chỗi, mỗi một quyền đều mang theo tiếng kêu của cá voi.

Chiêu thứ hai trong kim cương căn bản quyền pháp phối hợp với cự kình thiên của tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.

Sở Sở bộc phát bất ngờ.

Diệp Đường không hề phòng ngự, dùng thân thể rắn chắc của mình thừa nhận cả một trận quyền như sao băng.

Từng nắm đấm đấm vào da thịt, mỗi một quyền như chùy sắt nện vào mặt hắn.

“A a a a a~~”

Diệp Đường liên tục kêu lên thảm thiết, thân thể bị đánh bay ra ngoài.

Lúc rơi xuống đất, gương mặt hắn in toàn là dấu quyền. Còn lực nắm tay lại chui thẳng vào cơ thể hắn, khiến nội tạng bị tổn thương.

“Không thể nào như thế được... Vì sao cô còn cử động được chứ, chắc chắn kiếm khí của ta đã cắn nát kinh mạch của cô mới đúng!”

Diệp Đường nhìn chằm chằm "Sở Sở", nghiến răng, vì sao cô ta không bị thương chút nào?

Chính hắn đã tự mình đánh chân khí kiếm khí vào cơ thể cô ta mà.

Trừ khi...

Đôi mắt Diệp Đường trợn to.

Lúc này, khí huyết chị lực trên người "Sở Sở" đã rút dần đi... thay vào đó chính là chân khí khổng lồ vô cùng tinh khiết.

Hóa ra cô ta đã khôi phục cảnh giới nhị phẩm rồi ư?

Sở Sờ nhìn hắn, mỉm cười điềm tĩnh —— trong lúc hắn đang đối chiến cùng Diệp Đường, phong ấn Súc Khí Khoách Chân Pháp do Bạch tiền bối thiết lập đã bị cởi bỏ rồi.

Trong suốt quá trình chiến đấu, toàn bộ khí huyết chi lực trong ngũ đại khiếu huyệt của hắn đều rót vào đan điền lần nữa!

Lần trước khi thăng cấp được một nửa tạo thành hình thức ban đầu của đan điền thì tạm dừng, giờ đây nó lại được đợt khí huyết chi lực lần thứ hai khuếch đại lớn thêm một vòng!

Cuối cùng, tất cả khí huyết chi lực hóa thành dòng xoáy chân khí bên trong đan điền.

Chương 382: Lão thái gia Sở gia

Chân khi hóa thành một luồng khí xoay chuyển liên tục ở đan điền, khiến cho người ta có cảm giác ngứa ngáy. Luồng chân khí này xoáy trong đàn điền một vòng rồi lại tiếp tục di chuyển, chất lượng chân khí được đề thăng, số lượng chân khí cũng được tăng theo.

Trừ cái này ra, bên trong ngũ đại khiếu huyệt không ngừng xuất hiện khí huyết chi lực rót vào đan điền, chuyển hóa nó thành chân khí chi lực.

Khác với “khí huyết chi lực”, chân khí giống như một loại thực chất tồn tại ở bên trong đan điền, khiến tu sĩ có thể nhận thấy được sự tồn tại của nó. Đặt tay tại vị trí đan điền của chính mình từ từ cảm nhận thật kỹ thì có thể lập tức cảm ứng được sự chấn động do luồng chân khí đang di chuyển gây nên.

Ngoại trừ lúc đan điền mở ra, xuất hiện một luồng chân khí xoáy tụ lại ở đan điền. Trong lúc đại chiến với Diệp Đường, Tống Thư Hàng lại sử dụng tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công bản cải tiến do Bạch Tôn Giả sáng tạo ra là cự kình thiên, trong nháy mắt hình thành một đạo chân khí khá kỳ lạ, ngưng tụ thành dạng như một cây kim ở đan điền, nằm giữa luồng khí xoáy ở bên trong đang điền.

Đây cũng là hình thức ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí... Tiếp theo, chỉ cần Tống Thư Hàng hoàn thiện nó ở cảnh giới nhị phẩm thì sẽ giúp ích rất nhiều cho việc tu luyện ngày sau của hắn, cùng với việc tấn thăng lên Tiên Thiên tứ phẩm. Có được đạo ngụy tiên thiên chân khí này, Tống Thư Hàng có thể đuổi kịp bước tiến của những đệ tử tinh anh trong các môn phái khác.

“Cô... Đã khôi phục cảnh giới nhị phẩm rồi sao?”

Diệp Đường nằm trên mặt đất, siết chặt thanh kiếm của mình trong ta, hỏi với vẻ không cam lòng.

“Sở Sở” nhìn hắn khẽ mỉm cười, hình như tâm trạng rất tốt.

Diệp Đường vùng vẫy một hồi muốn đứng dậy, nhưng bây giờ ngay cả sức để đứng lên hắn cũng không có. Một kiếm cuối cùng đã tiêu hao hết phần lớn thể lực và chân khí cùa hắn. Sau đó còn bị “Sở Sở” đánh cho một trận tối tăm mặt mày, khiến toàn thân hắn rã rời.

Diệp Đường nhắm mắt lại không cam lòng... thua rồi. Rõ ràng là ở trong tình huống chiếm ưu thế, vậy mà hắn lại thua thảm ở ngay trong trận đấu “thắng chắc” này.

“Vòng đấu Đoạn Tiên đài đầu tiên thế gia họ Sở chiến thắng.”

Người hộ đài đè hai tay lên trên kiếm, trầm giọng tuyên bố.

“Sở Sở” rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm —— xong, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Bởi vì mặc váy, nên lúc chiến đấu kiếm khí kình phong quét tới phía dưới cứ có cảm giác lành lạnh. Thậm chí ngay cả dùng sức nhấc chân lên đạp một cú cho thật mạnh cũng không thể được, sẽ lộ hàng ra mất.

Nhưng bây giờ, cái váy chết tiệt này, cảm giác chết tiệt này, lộ hàng chết tệt này... Chào các mi nhé!

……

Phía dưới Đoạn Tiên đài.

Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng nói:

“Cảm giác quái dị trên Đoạn Tiên đài đã biến mất, hiệu quả của viên đạn pháp thuật kia đã kết thúc rồi!”

“Thời gian từ đầu chí cuối khoảng chừng mười phút.”

Lệ Chi Tiên Tử bổ sung.

Thời gian hiệu quả của pháp thuật bên trong viên đạn đó cũng không ngắn đâu!

“Cái này không phải là pháp thuật tăng tốc bình thường đâu nhỉ??”

Bạch Hạc Chân Quân chen vào.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói chắc nịch:

“Đúng vậy, hiệu quả toàn diện quá mức luôn. Muốn đạt tới hiệu quả vừa rồi trên Đoạn Tiên đài thì phải có hơn mấy loại pháp thuật kết hợp lại với nhau mới được. Hoàng Sơn tiền bối có ý kiến gì không?”

Trong tất cả thành viên nhóm Cửu Châu số 1, trừ Bạch Tôn Giả mang Tống Thư Hàng rời đi đến nay vẫn chưa trở về thì Hoàng Sơn Chân Quân là người có lực thực và nhãn giới cao nhất ở đây!

Hoàng Sơn Chân Quân sờ cằm, nói:

“Trong lòng ta có một suy đoán thế này, nhưng không chắc chắn lắm.”

“Hoàng Sơn ngu ngốc lại ra vẻ thần bí nữa rồi, gâu!”

Đậu Đậu không chịu được bèn chen miệng nói một câu, đồng thời cũng để thể hiện cảm giác tồn tại của nó.

Hoàng Sơn Chân Quân liếc mắt nhìn Đậu Đậu:

“Ha ha.”

Đậu Đậu lập tức cứng đờ cả người, bị nụ cười của Hoàng Sơn Chân Quân dọa sợ suýt dựng đứng gai óc... Mặc dù toàn thân nó chỉ toàn là lông. Đáng ghét, ta mà lại bị Hoàng Sơn nắm đuôi!

Hoàng Sơn Chân Quân không thèm vòng vo nữa mà đáp luôn:

“Ta nghi ngờ hiệu quả pháp thuật này có liên quan đến ‘Thời gian’. Nhưng cụ thể là như thế nào thì cần phải nghiên cứu thêm. Một lát nữa khi tiểu hữu xuống đài chúng ta có thể hỏi thăm cảm giác hắn đã trải qua rồi lại đoán thêm.”

“Thời gian?”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều lộ vẻ kinh ngạc, nếu có liên quan đến “Thời gian” thì giá trị của “viên đạn” kia quả thật không phải dạng vừa đâu!

“Lại nói, trận chiến của tiểu hữu cuối cùng cũng kết thúc rồi. Lấy cảnh giới dược phàm nhất phẩm mà lại có thể chiến đấu với Chân Sư nhị phẩm lâu như vậy, thậm chí còn chuyển bại thành thắng, tiểu hữu này đúng là cũng có chút thủ đoạn đấy... ủa???”

Cuồng Đao Tam Lãng thở dài cảm thán.

Nhưng chỉ nói đươc một nửa, Tam Lãng lập tức trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào “Sở Sở” ở trên Đoạn Tiên đài.

“Là ta hoa mắt sao? Chân Sư nhị phẩm á?”

Tam Lãng nói với vẻ không dám tin.

Từ dược phàm nhất phẩm trùng kích lên Chân Sư nhị phẩm không phải là cần phải trải qua bình cảnh “Dược Long Môn” à? Nhưng trên Đoạn Tiên đài rốt cuộc là chuyện gì thế này? Đánh một hồi thì đột nhiên biến thành Chân Sư nhị phẩm luôn là sao?

Bởi vì không ngờ tới Tống Thư Hàng tiểu hữu lại đột nhiên tấn cấp cho nên khi nãy hắn cũng không chú ý đến cảnh giới của Tống Thư Hàng. Mãi đến khi Đoạn Tiên đài kết thúc, lúc hai bên đều tách ra thì hắn mới chú ý tới sự biến hóa của khí tức trên người Tống Thư Hàng!

Bắc Hà Tán Nhân đang cúi đầu uống trà cũng ngẩng mặt lên nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lập tức phun hết trà trong miệng ra:

“Phụt!!!”

“Đúng thật là nhị phẩm!!!”

Tuyết Lang Động Chủ nói.

“Hả, đến bây giờ mấy người mới phát hiện sao? Ta nghĩ mấy người đều chú ý đến rồi nên mới không nói ra đấy.”

Lúc này, Cổ Hồ Quan Chân Quân lên tiếng:

“Ta vẫn luôn chú ý đến trạng thái của tiểu hữu, sau đó khi tiểu hữu đang chiến đấu thì khí huyết chi lực ở ngũ đại khiếu huyệt đồng loạt trút vào trong đan điền. Tiếp theo thuận lợi tạo thành luồng khí xoáy ở bên trong đan điền, tấn cấp thành nhị phẩm.”

“Không có Dược Long Môn sao?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Cổ Hồ Quan Chân Quân lắc đầu.

“Không có Dược Long Môn, cứ thế mà tấn cấp thôi.”

“... Đây là mở hack ngay trước mặt chúng ta đấy à?” — Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Chẳng lẽ Bạch tiền bối nghiên cứu ra cách tấn cấp lên nhị phẩm mà không cần 'Dược Long Môn' sao?”

“Sao lại có cách đáng sợ như thế được chứ?”

“Nếu thật là vậy thì ta muốn chuyển sang làm môn hạ của Bạch Tôn Giả, làm một tiểu đạo đồng đáng yêu!”

“Tim của ta đau quá, năm đó vì ‘Dược Long Môn’ mà lão phu đã phải ăn bao nhiêu đau khổ đấy!”

“Các ngươi đừng làm ồn nữa, chắc hẳn sẽ không khoa trương như các ngươi nghĩ đâu.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói:

“Ta nghĩ đó chính là...Súc Khí Khoách Chân Pháp đấy!”

Thật không hổ là Hoàng Sơn Chân Quân, không những kiến thức sâu rộng mà tư duy cũng nhạy bén nữa.

Hai mắt của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 sáng lên, quả thật thiếu chút nữa là quên béng luôn cái Súc Khí Khoách Chân Pháp rồi.

“Súc Khí Khoách Chân Pháp? Nếu là như vậy, há chẳng phải tiểu hữu đã có thể tấn cấp lên nhị phẩm sớm hơn nữa sao?”

Bắc Hà Tán Nhân ầm bầm nói.

“Quả nhiên là bật hack mà!”

“Quả nhiên ta vẫn nên hỏi Bạch tiền bối xem ngài ấy có thiếu người ôm đùi không.”

“Thuận tiện hỏi xem Bạch tiền bối có cần đệ tử không nữa nhé.”

“Quả nhiên nên đi hỏi xem Bạch Tôn Giả có thiếu người làm ấm giường không nhỉ?”

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân bổ sung.

Tất cả mọi người lập tức quay đầu lại nhìn chằm chằm Bạch Hạc Chân Quân:

“...”

Mà chung quanh, đệ tử Sở gia nhìn thấy Sở Sở sư tỷ trên Đoạn Tiên đài đột nhiên thi triển thần uy đá bay Diệp Đường thì tức khắc hoan hô rần rần.

Ngược lại, người bên Hư Kiếm phái thì mặt mày ai nấy đều trông cực kỳ khó coi.

Đời người thay đổi quá nhanh chóng, một khắc trước cảnh giới của Diệp Đường khiến bọn họ nắm chắc phần thắng nhưng một khắc sau tình thế nghịch chuyển, Diệp Đường thua thảm thương luôn. Đùa à, đừng làm người ta thót tim kiểu đó được không?

Chưởng môn Hư Kiếm Pháp Hư Tranh âm thầm siết chắc nắm đấm, ván này nếu như thất bại thì phải tiến hành đấu trận Đoạn

Tiên đài thứ ba rồi.

Cần phải mời thái thượng trưởng lão của Hư Kiếm phái ra tay thôi.

Bên trong Sở gia.

“Vòng đấu thứ hai” diễn ra trước thì Sở gia thua. Sau đó, ở “vòng đấu đầu tiên” Sở Sở cố gắng xoay chuyển tình thế và giành chiến thắng!!

Tin tức này nhanh chóng lan truyền đến bản tộc Sở gia.

Khi biết được tin Sở Sở chiến thắng, những người người trong Sở gia bản tộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn họ vẫn không vui mừng nổi.

Một thắng, một thua.

Nói cách khác, giữa Hư Kiếm phái và Sở gia vẫn còn có trận chiến thứ ba.

Song phương đều phải cử tu sĩ mạnh nhất ra, để tiến hành trận chiến so thắng bại.

Người mạnh nhất của Sở gia chính là tộc lão Sở gia với cảnh giới tam phẩm.

Mà người mạnh nhất Hư Kiếm phái là một vị thái thượng trưởng lão tứ phẩm, có khả năng ngự kiếm phi hành.

Trừ phi vị thái thượng trưởng lão tứ phẩm kia đột nhiên hao hết thọ nguyên rồi bỏ mình ra đi, còn nếu không thì tộc lão Sở gia cơ hồ không có chút phần thắng nào.

Người trong Sở gia nhao nhao nghị luận.

Trên giường bệnh, Sở Hùng - đệ tử của Nộ Mục Kim Cương Môn bị cắn trọng thương tức giận, nắm chặt quả đấm không cam lòng —— nếu không tại hắn thua thì Sở gia đã có hai vòng thắng liên tiếp, căn bản không cần tham gia trận Đoạn Tiên đài cuối cùng này rồi.

Đều là do hắn quá yếu nên mới khiến Sở gia rơi vào cảnh này.

Bây giờ... Sở gia có còn hy vọng chiến thắng nào không?

Trước Đoạn Tiên đài.

“Sở Sở” nhặt bảo đao về, chậm rãi bước xuống Đoạn Tiên đài.

“Làm tốt lắm, đúng là bé ngoan. Mau dưỡng thương cho tốt đi, trận kế tiếp cứ để ta.”

Tộc lão Sở gia bước lên nghênh đón, trầm giọng nói.

“Sở Sở” gật đầu, mỉm cười với tộc lão.

Cách gọi bé ngoan như sấm sét bổ xuống làm hắn cứng đơ người.

Sau khi “Sở Sở” xuống đài, trong Hư Kiếm phái có người đi đến đỡ Diệp Đường xuống.

Hai vị hộ đài lại điều chỉnh cấp bậc phòng ngự của Đoạn Tiên đài một lần nữa, chuẩn bị bắt đầu cuộc chiến cuối cùng. Trận cuối sẽ có tu sĩ tứ phẩm ra sân nên phải tăng cường phòng ngự.

Trước Đoạn Tiên đài, tộc lão Sở gia nắm chặt quả đấm, trận chiến cuối cùng này bất luận thắng hay thua thì về khí thế cũng không thể thua trước Hư Kiếm phái được.

Đúng lúc này, điện thoại của tộc lão reo lên.

Tộc lão cầm điện thoại di động, nhìn đến tên người gọi thì tay đột nhiên cứng đờ.

“Gia gia.”

Tộc lão nghe điện thoại, hạ thấp giọng nói.

Hơn hai mươi năm trước, gia gia của tộc lão vẫn luôn đi lịch lãm bên ngoài đột nhiên trở về Sở gia, sau khi trở thì lại lập tức bế quan, sống chết cũng không rõ. Không ngờ rằng ngay lúc này lại gọi điện tới cho hắn.

“Đừng lo lắng, trận chiến cuối cùng trên Đoạn Tiên đài này cứ giao lại cho lão phu đi.”

Một giọng nói uy nghiêm truyền ra.

“Nhưng thương thế của gia gia ngài…”

Tộc lão không vội nói.

“Thương thế đã khôi phục rất nhiều rồi, cũng đến lúc ta nên ra ngoài một chút.”

Giọng nói uy nghiêm ấy tiếp tục vang lên.

“Gửi tọa độ của Đoạn Tiên đài cho ta, ta sẽ lập tức tới ngay.”

“Gia gia, người nhớ đừng cố sức quá.”

Tộc lão thở dài một hơi, sau đó gửi tọa độ Đoạn Tiên đài qua.

…

Một lát sau, tại tộc địa Sở gia có một đạo kiếm quang “vèo” một cái bay tới. Trên kiếm quang có một người tướng mạo uy nghiêm, đầu đội mũ Tứ Phương Bình Định, trên người mặc bộ quần áo sĩ tử, đạp độn quang đi về hướng Đoạn Tiên đài.

Sau khi người có tướng mào uy nghiêm rời khỏi Sở gia không lâu.

Trong tộc nhân Sở gia có người lặng lẽ gọi điện thoại.

“Tiên sinh... Lão già đó đã rời khỏi tộc địa Sở gia rồi.”

“Tốt lắm, chuẩn bị hành động!”

Chương 383: Bạch tiền bối lại đi đâu mất rồi?

Sau khi xuống khỏi Đoạn Tiên đài, Tống Thư Hàng phi như bay khỏi trận doanh của Sở gia.

Trong khi đó, mấy vị tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 nháy mắt với Tống Thư Hàng lúc này đang hóa trang thành Sở Sở, trong mắt toàn là ý cười.

Tống Thư Hàng cười gượng với các tiền bối... Hình tượng, các tiền bối xin hãy giữ hình tượng!

Lúc trước, khi tiếp xúc với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì hắn đã cảm thấy những vị tiền bối này hoàn toàn không giống với những tiên nhân trong tưởng tượng của mọi người.

Trước đây hắn thường hoài nghi không biết có phải cách tiếp cận của mình bị sai không, tu chân giả sao lại có bộ dạng như thế này được?

Về sau, khi hắn quen biết lâu với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì càng hiểu biết nhiều hơn... cũng hoàn toàn tuyệt vọng đối với tu chân giả trong tiểu thuyết. Hình tượng các tiên nhân tiêu sái phi dương không vướng bụi trần đều là do con người tự tưởng tượng ra thôi!

Nhìn bộ dạng liếc mắt của các tiền bối, lại nghĩ đến bề ngoài đang hóa trang thành nữ của mình, cộng với tính cách của mấy vị tiền bối, trong lòng Tống Thư Hàng có dự cảm không tốt... Có khi nào, một ngày nào đó, cái đề tài buôn chuyện kiểu như “Trước đây Thư Hàng tiểu hữu còn mặc váy đen trông đẹp lắm” sẽ xuất hiện trong nhật ký chat của nhóm không nhỉ?

Tống Thư Hàng căn bản không dám tưởng tượng về tương lai ấy nữa!

Sau khi cười xong, “Sở Sở” lại vẫy chào tạm biệt các đệ tử Sở gia đang hoan hô, đi thật nhanh về phía chiếc lều sau trận doanh của Sở gia.

Bạch Tôn Giả và “Sở Sở xịn” vẫn ở bên trong đợi hắn về đổi lại đây.

…

…

Vừa đi đến lều, Tống Thư Hàng phát hiện ra Vũ Nhu Tử đang đờ ra đứng canh giữ trước cửa lều.

“Vũ Nhu Tử, cô đang làm gì thế?”

Tống Thư Hàng theo thói quen giơ tay lên chào hỏi.

Nhưng vừa phát ra tiếng, thứ trong miệng hắn lại là âm thanh yểu điệu mềm mại của con gái… Đúng như vậy, đây chính là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng từ đầu đến cuối không dám mở miệng nói chuyện. Bạch Tôn Giả chuẩn bị chu đáo quá đi, đến cả giọng nói của hắn cũng đổi luôn. Nhưng chỉ cần nghĩ tới bản thân vừa mở miệng đã nói giọng con gái thì hắn đã thấy gai người.

Ai cũng nói thuật dịch dung của Đồng Quái Tiên Sư rất giỏi, Tống Thư Hàng cảm thấy thuật dịch dung của Bạch Tôn Giả cũng không kém chút nào. Đồng Quái Tiên Sư là vì bình thường hay bói sai, bị người ta truy sát nên luyện được thuật dung dịch rất mạnh. Còn Bạch Tôn Giả thì sao? Kĩ năng dịch dung của ngài ấy đã thuần thục đến đâu rồi? Hay là do trời sinh đã giỏi như vậy?

Vũ Nhu Tử quay người lại, nghi hoặc nhìn “Sở Sở” trước mắt mình:

“Cô là…Ô, chính là cô nương Sở Sở của Sở gia!”

Tống Thư Hàng: “…”

Thở ra một tiếng, Tống Thư Hàng hạ giọng chỉ đủ cho Vũ Nhu Tử nghe thấy:

“Là ta, Tống Thư Hàng đây!”

Vũ Nhu Tử:

“Ơ? Ớ ớ? Ơ ơ ơ?”

“Vào trong rồi nói!”

Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vũ Nhu Tử sau đó kéo vào trong lều.

Vừa vén lều lên, Tống Thư Hàng đã thấy trong lều… là một vùng toàn cát vàng, nền đất trong lều cũng biến thành một hố cát.

Nhưng lại không thấy Bạch Tôn Giả và “Sở Sở xịn” đâu cả!

“Ơ, Bạch tiền bối đâu rồi?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử.

Lại nói, chân Vũ Nhu Tử dài thật đấy. Hắn bây giờ đang biến thành Sở Sở với tỉ lệ 1:1, chiều cao của Sở Sở tương đương với Vũ Nhu Tử. Thế nhưng khi đứng trước mặt Vũ Nhu Tử thì lại phát hiện ra chân của cô ấy dài đến eo của mình.

“Sao đến lúc này rồi mình còn nghĩ mấy thứ linh tinh vậy?”

“A? Sao lại không thấy Bạch tiền bối nữa rồi?”

Vũ Nhu Tử sợ hãi kêu lên…Vừa rồi cô còn ở ngoài đợi Bạch tiền bối đi ra nữa nhưng nhìn vào chỉ thấy một vùng toàn cát, cô cứ ngỡ bên trong đang bị thực tại ảo bao phủ nên mãi mà vẫn không đi vào.

“Bạch tiền bối không ra khỏi lều sao?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Không, vừa rồi ta cứ đợi Bạch tiền bối và Tống tiền bối đi ra nhưng sau chỉ có ‘Sở Sở’ cô nương đi ra thôi. À… Sao Tống tiền bối lại biến thành Sở Sở cô nương vậy?”

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, đột nhiên mắt lóe lên:

“A, hiểu rồi. Chắc ngài cũng nghĩ giống ta rồi, muốn thay cô nương Sở Sở tham gia Đoạn Tiên đài phải không?”

“Đúng vậy!”

Tống Thư Hàng thở dài, hắn đã tìm rất lâu trong lều…vẫn không thấy quần áo cũ của mình.

Nếu như không có quần áo thì sao hắn có thể trở lại nguyên hình chứ? Chẳng lẽ lại biến trở lại thành Tống Thư Hàng mặc váy à, hắn có phải biến thái đâu!

“Tống, Tống tiền bối, ngài đang tìm gì vậy?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Quần áo… Bạch tiền bối và Sở Sở cô nương thật đã biến mất và mang theo quần áo của ta đi rồi.”

Tống Thư Hàng thở một hơi nặng nề.

Vũ Nhu Tử trầm mặc gật gật đầu, sau đó nhìn Tống Thư Hàng từ đầu tới chân trong bộ dạng của Sở Sở …Tiếp đó, Vũ Nhu Tử hiểu ý tạm thời bỏ ý nghĩ lấy lại ghim cài áo biến hình, trước tiên cứ để Tống tiền bối dùng thêm một lúc đi đã.

Tống Thư Hàng nói:

“Chúng ta phải đi tìm Bạch Tôn Giả!”

“Đi đâu mà tìm?”

Vũ Nhu Tử hiếu kỳ hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, đáp:

“Tộc địa Sở gia!”

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như nơi bây giờ Bạch Tôn Giả có thể đến chỉ có tầng hầm thần bí của Sở gia mà thôi! Quanh đây cũng chỉ có nơi đó mới thu hút được sự tò mò của Bạch Tôn Giả.

“Được, ta dẫn đường, ta biết tộc địa Sở gia ở đâu.”

Vũ Nhu Tử nói nói.

“Chúng ta đi!”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hai người ra khỏi lều, nhanh chóng đi đến tộc địa Sở gia…Còn các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 thì cứ tạm thời để họ ở lại Đoạn Tiên đài vậy.

Trước Đoạn Tiên đài.

Hai vị hộ đài vừa nâng cấp lại phòng ngự của Đoạn Tiên đài, lại nâng cấp lại kết giới phòng ngự của nó.

Trận chiến cuối cùng của Đoạn Tiên đài, chuẩn bị bắt đầu!

Lúc này, bên trên trận doanh của Hư Kiếm phái có một đạo kiếm phi bay đến, đáp xuống bên cạnh Hư Tranh.

Đó là lão giả có mái tóc bạc hoa râm, trên mặt đã nhiều nếp nhăn.

Đây chính là tu sĩ tứ phẩm của Hư kiếm phái, thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải. Kiếm Uyên Hải là tu sĩ tứ phẩm, về mặt lí thuyết, thọ nguyên của hắn ta ít nhất cũng phải từ 550 tuổi đến trên dưới 600 tuổi.

Chỉ là Kiếm Uyên Hải thời trẻ mạo hiểm khắp nơi, nhiều lần sử dụng pháp thuật kích hoạt tiềm lực, tiêu hao thọ nguyên đổi lấy mật pháp siêu mạnh. Cho nên, rõ ràng mới chỉ hơn 300 tuổi, nhưng thọ nguyên cạn kiệt, mặt đã lộ tuổi già.

“Kiếm trưởng lão, cuối cùng ngài đã đến rồi!”

Chưởng môn Hư Tranh nhìn thấy thái thượng trưởng lão của môn phái đến bèn thở phào một hơi, yên tâm trở lại.

Kiếm Uyên Hải gật đầu với Hư Tranh, sau đó nhìn hai vị Linh Hoàng kim đan Hình Hợp và Thần Ly bên phía Hư Kiếm phái, âm thầm thở dài. Chi viện thì chi viện, cũng không thể bắt bọn họ liều mình vì Hư Kiếm phái.

Tiếp theo, ánh mắt hắn chuyển đến trận doanh của Sở gia.

“Hừ.”

Kiếm Uyên Hải hít một hơi lạnh - Gần 50 Linh Hoàng kim đan ngồi thành hàng chỉnh tề như thế, đúng là kích thích người nhìn.

Từ khi nào mà Linh Hoàng kim đan lại mất giá thế này? Ngay cả Sở gia cỏn con mà cũng có thể mời hơn 50 Linh Hoàng kim đan trợ trận ư?

Thậm chí…trong số đó có vài vị rất thâm hậu, thực lực còn mạnh hơn cả Linh Hoàng?

Kiếm Uyên Hải cảm thấy da đầu tê rần - Sao Sở gia lại mời được nhiều kẻ mạnh như vậy chứ??!

Nếu như sớm biết Sở gia có thể mời được nhiều kẻ mạnh như thế, cho dù những tu sĩ kim đan này đến chơi cho vui… thì Hư Kiếm phái cũng không dám trêu vào Sở gia!

Nếu những Linh Hoàng kim đan này chịu lặn lội xa xôi ngàn dặm tới đây chơi, xem một trận Đoạn Tiên đài, thì không ai dám chắc liệu bọn họ có nổi hứng chọn cách giúp đỡ Sở gia, tiêu diệt một Hư Kiếm phái nho nhỏ này hay không.

Nhưng, bây giờ đã không còn cơ hội để hối hận nữa rồi.

Con đường mình đã chọn, có khóc hết nước mắt cũng phải đi cho hết. Nếu đã đắc tội với Sở gia thì đành phải giành được chiến thắng vòng ba của Đoạn Tiên đài thôi.

Sau đó, trở thành kẻ chiến thắng, bọn họ có thể yêu cầu Sở gia giao trước một phần kiếm quyết cho Hư Kiếm phái. Lúc này bọn họ không dám đòi bản gốc của kiếm quyết nữa, có bản sao đã là tốt lắm rồi.

Sau này cùng lắm thì Hư Kiếm phái dời đi chỗ khác là được!

Chỉ cần có kiếm quyết thì hắn ta có thể trùng kích cảnh giới ngũ phẩm, có gan làm giàu mà!!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của kk trở nên kiên định hơn.

Trận chiến cuối cùng này, hắn ta thắng chắc rồi!

...

Trong lúc kk đang nghĩ vậy thì cũng có một đạo kiếm quang bay vút tới trên không trung phe Sở gia.

Đạo kiếm quang kia đáp xuống bên cạnh tộc lão Sở gia.

Sau khi đáp xuống, có một nam tử tướng mạo uy nghi, đầu đội mũ Tứ Phương Bình Định, người mặc quần áo sĩ tử bước xuống khỏi phi kiếm. Chỉ là gương mặt của người nọ có phần nhợt nhạt, như thể đã lâu lắm không tiếp xúc với mặt trời, trên người ẩn ẩn còn phát ra cảm giác trọng thương chưa lành.

Ngự kiếm phi hành? Rất nhiều đệ tử Sở gia đều tò mò nhìn về phía nam tử nọ. Trong hàng con cháu Sở gia sau này không ai biết người này là ai.

Nhưng hình như vị nam tử uy nghiêm này trông hao hao với tộc lão thì phải? Chẳng lẽ đây cũng là người của Sở gia ư?

Nếu như là người Sở gia, lại ngự kiếm phi hành được thì chắc hẳn là cường giả tứ phẩm đổ lên!

"Gia gia."

Lúc này, tộc lão Sở gia kích động bước lên, đây là lần đầu tiên gia gia bước ra khỏi ngoài kể từ khi bế quan hơn hai mươi năm trước do trọng thương!

Gia gia?

Đây là gia gia của tộc lão ư?

Qủa nhiên đúng là người của thế gia họ Sở, người trong phe Sở gia lại khấp khởi hy vọng! Vòng cuối cùng này bọn họ vẫn còn cơ hội!

Đồng thời, những người có bối phận tương đối cao trong Sở gia chợt nhớ ra một việc, kiếm quyết của Sở gia bây giờ cũng là do một vị tiền bối trong tộc mang về từ hơn trăm năm trước.

Phần kiếm quyết này có được tiềm lực đến thẳng kim đan ngũ phẩm cũng là do vị tiền bối đó chính miệng nói ra.

Nghĩ kỹ lại thì hình như người mang kiếm quyết về chính là gia gia của tộc lão!

Nhưng trăm năm trước, sau khi gia gia của tộc lão mang kiếm quyền xong thì lại tiếp tục đi lịch lãm khắp nơi, về sau hoàn toàn bặt tin.

Không ngờ người vẫn còn sống ư?

Đúng là tốt quá.

Gia gia của tộc lão mỉm cười gật đầu với tộc lão một cái, sau đó hắn đánh giá trận doanh của Hư Kiếm phái trước, sau đó lại nhìn trận doanh phe mình.

Ngay sau đó, ông thấy được cả nhóm Cửu Châu số 1 đang ngồi chễm chệ nơi đó.

Khi nãy ngự kiếm bay tới đây hơi vội nên hắn không kịp để ý trận doanh nhà mình... bây giờ thấy trận doanh phô trương như thế... Chói mắt quá!

Chương 385: Tống Thư Hàng chạy đi đâu rồi?

Đội hình mới phô trương làm sao!

Lấy tu vi của hắn, nhìn lướt qua thậm chí có thể thấy lốc xoáy linh lực khổng lồ do linh lực cường đại hóa thành trên đỉnh đầu của nhóm tu sĩ này.

Linh lực trong phạm vi trăm dặm đều bị lốc xoáy linh lực này hút tới, cuối cùng quán nhập vào trong cơ thể của những tu sĩ cường đại đó.

Đây quả là đội hình chói mù mắt người khác! Đủ để đi đánh vài môn phái lớn luôn ấy chứ.

“Văn Ngạn, những tiền bối này là...?”

Gia gia của tộc lão nhỏ giọng hỏi.

Văn Ngạn chính là tên tộc lão của Sở gia.

“Gia gia, những người này… Có thể xem là bằng hữu do tiểu Sở Sở mời tới đấy!”

Tộc lão Sở Văn Ngạn cũng không dám khẳng định - Lại nói, tiểu Sở Sở vừa thi đấu xong đã chạy đi đâu rồi? Thời gian tiểu Sở Sở ở bên ngoài mạo hiểm, rốt cuộc đã trải qua những gì mà có thể làm quen được với nhiều đại tiền bối như thế chứ?

Gia gia của tộc lão gật đầu, phi kiếm của hắn rơi vào vỏ kiếm đeo ở thắt lưng, sau đó hắn sửa sang lại bộ dạng, đi tới trước mặt các tu sĩ của nhóm Cửu Châu số 1.

“Sở gia Sở Khang Bá, bái kiến các đạo hữu và tiền bối.”

Gia gia của tộc lão hành lễ... Từ cách ăn mặc thì có thể thấy được trước kia hắn là một văn nhân, phương diện lễ nghi cực kỳ tiêu chuẩn.

"Xin chào Sở đạo hữu.”

Đa số tu sĩ của nhóm Cửu Châu số 1 cười đáp lễ - Tu vi của Sở Khang Bá quả thực khiến đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 phải kinh ngạc.

Linh hoàng kim đan ngũ phẩm! Tuy nhìn bề ngoài thì phẩm chất kim đan không cao, chỉ chừng hai đến ba long văn, Nhưng đây chính là Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm hàng thật giá thật.

Một tiểu thế gia tu chân như Sở gia mà lại xuất hiện một vị Linh Hoàng kim đan, chắc chắn hắn đã gặp được kỳ ngộ gì đó.

Có Linh Hoàng kim đanở đây, vòng cuối cùng của Đoạn Tiên đài, đã không còn đáng lo nữa.

Giữa tứ phẩm và ngũ phẩm lại là một lần biến hóa về chất.

“Chờ sau khi trận chiến Đoạn Tiên đài này kết thúc, Sở mỗ sẽ chuẩn bị đầy đủ, nghênh đón các vị đạo hữu tới hàn xá dùng chén rượu nhạt!”

Sở Khang Bá không chỉ chu đáo về lễ tiết mà trong lời nói còn mang theo phong vị văn nhân.

Đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đều mỉm cười đồng ý. Đa số bọn họ đều sống lâu hơn Sở Khang Bá, nếu thật sự có vị thì Sở Khang Bá còn lâu mới bằng họ.

...

Ở bên kia, thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm phái đã ngu người… Tộc nhân mới bay tới của Sở gia là Linh Hoàng ngũ phẩm? Đây là Sở gia ư?

Sao khác hẳn với Sở gia trong tình báo thế này?

Trong lúc các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 và Sở Khang Bá đang trao đổi, ở chỗ xa có hai bóng người đang đi về phía Đoạn Tiên đài.

Một đạo thân ảnh đứng chắp tay, đạo thân ảnh khác được phi kiếm nâng.

Đúng là Bạch Tôn Giả và Sở Sở.

“Bạch tiền bối.”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhìn thấy Bạch Tôn Giả thì lập tức đứng dậy, ai nấy đều cao giọng hành lễ, sợ mình hành lễ chậm, bị Bạch tiền bối ghim thì xong đời.

Bạch Tôn Giả gật đầu cười, ánh mắt lướt qua mọi người một vòng rồi hỏi:

"Thư Hàng đâu rồi?"

Lại nói... Lúc nãy khi ở trong lều, Sở Sở cô nương đột nhiên muốn giải quyết vấn đề sinh lý.

Dù sao thì Sở Sở vẫn chỉ là tu sĩ nhị phẩm, chưa đạt tới cảnh giới tích cốc, ở một số phương diện thì vẫn giống như người phàm.

Nhưng Tống Thư Hàng đang biến thành bộ dạng của cô để tham gia thi đấu Đoạn Tiên đài ở bên ngoài. Nên cô không thể quang minh chính đại đi ra khỏi lều để giải quyết được.

Rõ ràng, cô cũng không thể giải quyết vấn đề ngay tại chỗ.

Cho nên, cuối cùng Bạch Tôn Giả làm một thủ thuật che mắt, lặng lẽ mang Sở Sở đến gần đó để cô giải quyết.

Nữ nhân có lúc còn phiền phức hơn cả nam nhân.

Lúc Bạch Tôn Giả đưa Sở Sở quay lại, từ xa đã phát hiện Đoạn Tiên đài kết thúc rồi, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tống Thư Hàng đâu.

Mới đây thôi mà Tống Thư Hàng đã chạy đi đâu thế này?

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân mới đáp:

“Bạch tiền bối, Thư Hàng tiểu hữu đã đi tìm ngài ngay khi vòng đấu thứ hai của Đoạn Tiên đài kết thúc rồi. Sau đó, ta thấy hắn và Vũ Nhu Tử cô nương cùng lặng lẽ rời đi. Cũng không biết bọn họ đi đâu nữa.”

Cuồng Đao Tam Lãng bỗng tiếp lời:

“Mấy người trẻ tuổi đúng là giỏi thật!”

Xoẹt xoẹt xoẹt!! Ánh mắt của mọi người lập tức bắn về phía Tam Lãng...

Nếu câu này rơi vào tai Linh Điệp Tôn Giả thì hay rồi.

“À.”

Bạch Tôn Giả gật gật đầu.

Nếu như đi cùng Vũ Nhu Tử thì không cần phải lo Tống Thư Hàng chạy mất.

Đợi Đoạn Tiên đài kết thúc, lại để Tống Thư Hàng đến mật thất xem thử, kết thúc nhân quả với tán tu Lý Thiên Tố, chuyện của Sở gia cũng coi như tạm xong.

Tiếp theo, Tôn Giả tỏ vẻ mình muốn mở một giải đua xe kéo.

Sau khi suy nghĩ, Tôn Giả vươn tay điểm một cái, phi kiếm thả Sở Sở đang bị trọng thương xuống đất.

..

...

Lúc này, Sở Khang Bá đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào Bạch Tôn Giả, vị tiền bối này đúng là đẹp thật, khiến người khác không nỡ dời mắt! Haizz, nói sai rồi , khí tức trên người vị tiền bối này đúng là cuồn cuộn như tinh không, với tu vi cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm của hắn mà cũng không thể nhìn ra cảnh giới của vị tiền bối này, không biết cảnh giới của ngài ấy đáng sợ tới mức nào nữa?

“Sở Khang Bá bái kiến tiền bối, hậu bối của nhà ta được tiền bối chiếu cố, Sở mỗ cảm kích vô cùng!”

Sở Khang Bá hành đại lễ với Bạch tiền bối.

Sở Sở cũng thật may mắn, có thể quen được với vị tiền bối thế này, tương lai nhất định sẽ tốt hơn mình nhiều.

Bạch tiền bối cười nói với Sở Khang Bá:

“Tiện tay mà thôi, đừng khách khí.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả đi tới giữa trận doanh của Sở gia và Hư Kiếm phái, giơ tay đẩy quả tên lửa nặng trịch kia ra khỏi đất.

Sau đó, Bạch Tôn Giả dùng một tay vác nó đi về trận doanh Sở gia - Đoạn Tiên đài vẫn còn vòng cuối cùng, nhân lúc rảnh rỗi, Tôn Giả muốn mở chiếc tên lửa này ra xem cấu tạo bên trong của nó thế nào.

Nói không chừng có thể cho hắn linh cảm để cải tiến series phi kiếm dùng một lần của mình.

Đệ tử Sở gia thấy vị tiền bối cường đại này khiêng tên lửa đi tới thì ai nấy nuốt nước miếng, sau đó bất giác lùi lại vài bước.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng toát cả mồ hôi lạnh.

Sở Khang Bá: “?”

Thứ mà vị tiền bối này đang cầm là gì đây? Tiền bối muốn làm gì thế này?

Trong lúc Sở Khang Bá suy tư thì âm thanh triệu hoán của người hộ đài trên Đoạn Tiên đài đã vang lên.

Vòng đấu cuối cùng của Đoạn Tiên đài! Bắt đầu!

Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm phái lên đài.

Gia gia của tộc lão Sở gia, Sở Khang Bá lên đài!

Đây là trận chiến quyết định vận mệnh của một môn phái và một thế gia!

Mà lúc này, trong tộc địa của Sở gia.

Đột nhiên, có một làn sương mờ nháy mắt đã bao phủ toàn bộ khu vực trung tâm.

Ở giữa tộc địa, tất cả những đệ tử hít phải làn khói này đều lần lượt ngã xuống, rơi vào hôn mê.

Một khắc sau, có hai đệ tử Sở gia miệng ngậm một viên minh châu, rón rén xuất hiện tại trung tâm tộc địa.

Ở phía sau bọn họ có mười đạo thân ảnh lần lượt xuất hiện.

Kẻ đứng đầu là một nam tử ăn vận như tiên sinh dạy học thời xưa, trong tay phe phẩy quạt, trên mặt là nụ cười tự tin.

Sau lưng hắn là bốn tên người hầu tay cầm họa quyển, lưng đeo bút vẽ.

Cuối cùng là năm gã to con quái dị, năm người này có thân thể mập mạp, nhưng cũng không phải loại mập mỡ.

Năm gã này mặc y phục màu đen, đầu đeo mặt nạ chỉ để lộ đôi mắt.

Nhưng đây vẫn không phải chỗ quái dị, quái dị chính là trên đỉnh đầu của họ có vô số cây gai nhọn màu đen nhô lên. Không chỉ có đỉnh đầu mà ngay cả trên cả thân thể của bọn họ cũng mọc đầy gai nhọn.

Ở trên người bọn họ còn tản ra yêu khí nhàn nhạt...

“Tiên sinh, phía trước là cửa vào mật thất, nhưng chìa khóa mở cửa lại ở trong tay tộc lão, bọn ta không có cách nào lấy được. Hơn nữa, cửa vào còn bố trí trận pháp phong ấn, cho dù có chìa khóa thì hai chúng ta cũng không vào được.”

Hai đệ tử Sở gia nói.

“Không sao, các ngươi đã làm rất tốt. Đợi sau khi xong việc, vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần các ngươi. Nguyện vọng muốn gia nhập môn phái mạnh hơn của các ngươi ta cũng có thể giúp các ngươi hoàn thành.”

Vị tiên sinh đó vừa phe phẩy quạt vừa nói:

“Thời gian có hạn, khó khăn lắm mới dụ được lão gia hỏa kia rời khỏi tộc địa Sở gia, chúng ta phải nắm chắc thời gian.”

Nói xong, vị tiên sinh này tiến lên phía trước, chỉa chiếc quạt vào ngay lỗ cắm chìa khóa trên ổ khóa.

Cũng không thấy vị tiên sinh này có động tác gì, nhưng ổ cắm chìa khóa bỗng chuyển động… Cánh cửa mật thất thế mà lại bị mở ra như thế.

Sau đó,vị tiên sinh này mở quạt ra, vỗ nhẹ vài cái liên tục lên khoảng không ở trước mặt.

Trận pháp phòng ngự của mật thất cũng lặng lẽ bị giải khai.

Loại thủ pháp phá giải cấm chế này đã không thua gì với thủ pháp của Không Không Đạo Môn nổi tiếng khắp tu chân giới.

Sau khi hóa giải bí pháp, tiên sinh mới nói với hai đệ tử Sở gia:

“Hai người các ngươi có muốn đi xuống cùng ta không?”

Hai đệ tử Sở gia ra sức gật đầu.

Phải biết rằng bên trong có kiếm quyết thần bí, sau bọn họ khi đi xuống, dựa vào trí nhớ cường đại của tu sĩ thì có thể nhớ được kiếm quyết, chuyện này giúp ích rất nhiều cho tương lai của bọn họ.

“Hai vị này sẽ xuống cùng với ta.”

Tiên sinh cười nói với năm gã quái dị đằng sau:

“Các ngươi ở đây canh chừng… Nếu có người của Sở gia tiếp cận nơi này thì phải giải quyết cho nhanh.”

“Vâng!”

Năm gã kia trả lời, âm tiết của họ rất lạ, giống như vừa uống nước vừa nói chuyện vậy.

Tiên sinh gật đầu, mang theo bốn tên người hầu và hai đệ tử Sở gia tiến vào mật thất.

Khi tiến vào, tiên sinhkhẽ nhếch môi:

“Kiếm quyết thần bí, haha.”

Đây không đơn giản là một bộ kiếm quyết thần bí …Trong kiếm quyết này còn ẩn chứa một bí mật khổng lồ.

“Phía trước chính là tộc địa của Sở gia.”

Vũ Nhu Tử mỉm cười, cất điện thoại của mình đi.

Cô đã lưu địa chỉ tộc địa Sở gia vào bản đồ trên điện thoại, cứ đi theo nó thì sẽ không lạc được!

Tống Thư Hàng nhìn về phía trước. Tộc địa của Sở gia, thoạt nhìn giống như một thôn làng bình thường nép mình trong núi sâu.

Chương 384: Bạch Tiền Bối Lại Đi Đâu Mất Rồi?

Sau khi xuống khỏi đoạn tiên đài, Tống Thư Hàng phi như bay khỏi trận doanh của Sở gia.

Trong khi đó, mấy vị tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 nháy mắt với Tống Thư Hàng lúc này đang hóa trang thành Sở Sở, trong mắt toàn là ý cười.

Tống Thư Hàng cười gượng với các tiền bối... Hình tượng, các tiền bối xin hãy giữ hình tượng!

Rất lâu về trước, khi hắn tiếp xúc với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã cảm thấy những vị tiền bối này hoàn toàn không giống với những tiên nhân trong tưởng tượng của mọi người.

Hắn trước đây thường hoài nghi có phải cách tiếp cận của mình bị sai không, tu chân giả sao lại có bộ dạng như thế này được?

Về sau, khi hắn quen biết lâu với các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu nhất số 1’ thì càng nhận thức sâu xa..... hoàn toàn tuyệt vọng đối với ‘người tu tiên’ trong tiểu thuyết. Hình tượng các tiên nhân tiêu sái phi dương không vướng bụi trần đều là do con người tự tưởng tượng ra thôi!

Nhìn bộ dạng liếc mắt của các tiền bối, lại nghĩ đến bề ngoài đang hóa trang thành nữ của mình, cộng với tính cách của mấy vị tiền bối, trong lòng Tống Thư Hàng có dự cảm không tốt... [Trước đây không lâu tiểu hữu Thư Hàng, còn mặc váy đen rất xinh đẹp a.] Mấy nội dung nói chuyện phiếm như thế có khi nào một ngày nào đó lại xuất hiện trong bản ghi chép trò chuyện của nhóm Cửu Châu số 1 không nhỉ?

Tống Thư Hàng căn bản không dám tưởng tượng ra tương lai của mình nữa!

Sau khi cười xong, ‘Sở Sở’ lại vẫy chào tạm biệt các đệ tử Sở gia đang hoan hô đi thật nhanh về phía trướng lều sau trận doanh của Sở gia.

Ở đó, Bạch tôn giả và ‘Sở Sở chính hiệu’ vẫn ở bên trong đợi hắn về đổi lại đây.

…

…

Vừa đi đến lều, Tống Thư Hàng phát hiện ra Vũ Nhu Tử đang đờ ra đứng canh giữ trước cửa lều.

- Vũ Nhu Tử, cô đang làm gì thế? - Tống Thư Hàng theo thói quen giơ tay lên chào hỏi.

Nhưng vừa phát ra tiếng, thứ trong miệng hắn lại là âm thanh yểu điệu mềm mại của con gái… Đúng như vậy, đây chính là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng từ đầu đến cuối không dám mở miệng nói chuyện. Bạch Tôn Giả chuẩn bị chu đáo quá đi, đến cả giọng nói của hắn cũng đổi luôn. Thế nhưng hắn chỉ cần nghĩ tới bản thân vừa mở miệng là phát ra giọng nói của con gái, cả người đều thấy không được ổn.

Nếu nói thuật dịch dung của Đồng Quái Tiên Sư rất giỏi, Tống Thư Hàng cảm thấy thuật dịch dung của Bạch Tôn Giả dường như cũng không kém đấy chứ? Đồng Quái Tiên Sư là bởi vì bình thường hay xem quẻ đen bị người ta truy sát nên luyện được thuật dung dịch rất mạnh. Còn Bạch Tôn Giả thì sao? Kĩ năng dịch dung của ngài ấy đã thuần thục đến đâu rồi? Hay là do trời sinh đã giỏi như vậy?

Vũ Nhu Tử quay người lại, nghi ngờ nhìn ‘Sở Sở’ trước mắt mình:

- Cô là…Ô, chính là cô nương Sở Sở của Sở gia!

Tống Thư Hàng: “…”

Thở ra một tiếng, Tống Thư Hàng đè nén giọng nói chỉ đủ cho Vũ Nhu Tử nghe thấy:

- Là ta, Tống Thư Hàng đây!

Vũ Nhu Tử: - Ơ? Ớ ớ? Ơ ơ ơ?

- Vào trong rồi nói! - Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vũ Nhu Tử sau đó kéo vào trong lều.

Vừa vén lều lên, Tống Thư Hàng đã thấy trong lều…là một vùng toàn cát vàng, nền đất trong lều cũng biến thành một hố cát.

Nhưng lại không thấy Bạch tôn giả và 'Sở Sở xịn' đâu cả!

- Ơ, Bạch tiền bối đâu rồi? - Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử ----- Lại nói, chân Vũ Nhu Tử dài thật đấy. Hắn bây giờ đang hóa trang thành Sở Sở với tỉ lệ 1: 1, chiều cao của Sở Sở tương đương với Vũ Nhu Tử. Thế nhưng khi đứng trước Vũ Nhu Tử, lại phát hiện ra chân của Vũ Nhu Tử dài đến eo của mình.

"Sao đến lúc này rồi mình còn nghĩ mấy thứ linh tinh vậy?"

- A? Không thấy Bạch tiền bối nữa rồi? - Vũ Nhu Tử sợ hãi kêu lên…Vừa rồi cô còn ở ngoài đợi Bạch tiền bối đi ra nữa nhưng nhìn qua lều cô chỉ thấy một vùng toàn cát cứ ngỡ bên trong đang bị ảo ảnh chân thực bao phủ nên mãi mà vẫn không đi vào.

- Bạch tiền bối không ra khỏi lều sao? - Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

- Không, ta vừa rồi cứ đợi Bạch tiền bối và Tống tiền bối đi ra nhưng sau chỉ có 'Sở Sở' cô nương đi ra thôi. À…Sao Tống tiền bối lại biến thành Sở Sở cô nương vậy? - Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, đột nhiên mắt lóe lên:

- A, hiểu rồi. Tống tiền bối chắc ngài nghĩ giống ta rồi, ngài cũng muốn thay cô nương Sở Sở tham gia đoạn tiên đài phải không?

- Đúng vậy! - Tống Thư Hàng thở nặng nề, hắn đã tìm rất lâu trong lều…vẫn không thấy quần áo trước kia của mình.

Nếu như không có quần áo, làm sao hắn có thể trở lại nguyên hình? Chẳng lẽ lại biến trở lại thành Tống Thư Hàng mặc váy, hắn có phải mấy tên biến thái đâu!

- Tống, Tống tiền bối, ngài đang tìm gì vậy? - Vũ Nhu Tử hỏi.

- Quần áo…Bạch tiền bối và Sở Sở cô nương chính hiệu đã biến mất và mang theo quần áo của ta đi rồi.- Tống Thư Hàng thở một hơi nặng nề.

Vũ Nhu Tử trầm mặc gật gật đầu, sau đó nhìn Tống Thư Hàng từ đầu tới chân trong bộ dạng của Sở Sở …Tiếp đó, Vũ Nhu Tử hiểu ý tạm thời từ bỏ ý muốn dùng Biến Huyễn Hung Châm, trước tiên cứ để Tống tiền bối tiếp tục sử dụng Biến Huyễn Hung Châm một lúc đi đã.

Tống Thư Hàng nói:

- Chúng ta phải đi tìm Bạch Tôn Giả!

- Đi đâu mà tìm? - Vũ Nhu Tử hiếu kì hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, đáp:

- Sở gia!

Nghĩ tới nghĩ lui, nơi Bạch Tôn Giả bây giờ sẽ đi dường như chỉ có tầng hầm thần bí của Sở gia mà thôi! Quanh đây cũng chỉ có nơi đó mới thu hút sự tò mò của Bạch Tôn Giả.

- Được, ta dẫn đường, ta biết Sở gia ở đâu.- Vũ Nhu Tử anh dũng tự nói.

- Chúng ta đi! - Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hai người ra khỏi lều, đi thật nhanh đến Sở gia…Còn các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 thì mặc kệ họ ở đoạn tiên đài vậy.

****

Trước đoạn tiên đài.

Hai vị bảo vệ đài vừa nâng cấp lại phòng ngự của đoạn tiên đài, lại nâng cấp lại kết giới phòng ngự của nó.

Trận chiến cuối cùng của Đoạn Tiên đài, chuẩn bị bắt đầu!

Lúc này, bên trên trận doanh của Hư Kiếm Phái có một đạo kiếm phi đến rất nhanh, đậu xuống bên cạnh Hư Tranh.

Đó là lão giả có mái tóc bạc hoa râm, trên mặt đã nhiều nếp nhăn.

Chính là tu sĩ tứ phẩm của phái Hư kiếm, thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải. Kiếm Uyên Hải là tu sĩ tứ phẩm, về mặt lí thuyết, thọ nguyên của ông ta ít nhất cũng phải từ 550 tuổi đến trên dưới 600 tuổi.

Chỉ là Kiếm Uyên Hải thời trẻ mạo hiểm khắp nơi, nhiều lần sử dụng một loại thuậtkích hoạt tiềm lực, tiêu hao thọ nguyên đổi lấy mật pháp siêu mạnh. Cho nên, rõ ràng mới có hơn 300 tuổi, thọ nguyên cạn kiệt, mặt đã lộ tuổi già.

- Kiếm trưởng lão, cuối cùng ngài đã đến rồi! - Chưởng môn Hư Tranh nhìn thấy thái thượng trưởng lão của môn phái đến bèn thở phào một hơi, yên tâm trở lại.

Kiếm Uyên Hải gật đầu với Hư Tranh, sau đó đầu tiên ông ta ngắm nhìn hai vị Kim Đan Linh Hoàng của Hư Kiếm Phái, Hình Hợp và Thần Li, âm thầm thở dài. Chi viện thì chi viện, cũng không thể chỉ nhìn bọn họ liều mình vì Hư Kiếm Phái.

Tiếp theo, ánh mắt ông ta dời đến trận doanh của Sở gia.

"Hừ." Kiếm Uyên Hải hít một hơi lạnh----- Gần 50 Kim Đan Linh Hoàng ngồi thành hàng lối chỉnh tề thật là làm kích thích người nhìn.

Từ khi nào Kim Đan Linh Hoàng lại thành hàng loạt không đáng tiền thế này? Ngay cả Sở gia nhỏ bé, cũng có thể mời hơn 50 Kim Đan Linh Hoàng trợ trận?

Thậm chí…trong số đó có vài vị rất thâm hậu, thậm chí thực lực còn mạnh hơn cả linh hoàng?

Kiếm Uyên Hải cảm thấy da đầu tê liệt----- Sao Sở gia lại mời được nhiều kẻ mạnh như vậy??!

Nếu như sớm biết Sở gia có thể mời được nhiều kẻ mạnh như thế, cho dù những kim đan tu sĩ này đến chẳng để làm gì…Phái Hư Kiếm cũng không thể đấu lại được Sở gia!

Những Kim Đan Linh Hoàng này từ ngàn dặm tới đây không làm gì chỉ xem một trận đấu đoạn tiên đài, điều đó ai cũng có thể bảo đảm, bọn họ sẽ không tự nhiên tốt bụng giúp đỡ Sở gia, tiêu diệt một Hư Kiếm Phái bé nhỏ đâu nhỉ?

Nhưng, bây giờ cũng không có cơ hội để hối hận nữa rồi.

Con đường mình đã chọn, vắt cạn mồ hôi cũng phải đi cho hết. Đã đắc tội trực diện với Sở gia, đành phải một hơi giành được cục diện thứ ba của đoạn tiên đài.

Sau đó, trở thành người thắng cuộc ở đoạn tiên đài, bọn họ có thể yêu cầu Sở gia giao từng phần của 'Kiếm quyết' cho mình. Lúc này bọn họ cũng không dám đòi bản chính của 'Kiếm quyết', có bản sao là được rồi.

Sau đó nữa, Hư Kiếm Phái nhỏ bé sẽ tổ chức rời đi! Chỉ cần có 'Kiếm quyết', ông ta sẽ có cơ hội xông vào cảnh giới ngũ phẩm… Dám liều mạng mới có thể thắng lợi!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Kiếm Uyên Hải trở nên kiên định.

Phải thắng trận cuối cùng của đoạn tiên đài, ông ta đã quyết rồi!

…

…

Trong lúc Kiếm Uyên Hải đang suy nghĩ, bên trên trận doanh của Sở gia, cũng có một đạo kiếm phi tới.

Đạo kiếm quang đó rơi xuống bên cạnh tộc lão của Sở gia.

Sau khi kiếm quang hạ xuống, có một nam tử tướng mạo uy nghiêm quấn khăn vuông mặc bộ quần áo sĩ tử đạp xuống, chỉ là sắc mặt nam tử có chút tái nhợt, dường như đã lâu không thấy ánh mặt trời, trọng người như có bệnh nặng.

‘Ngự kiếm phi hành? ’ Rất nhiều đệ tử Sở gia tò mò nhìn nam tử mặc đồ sĩ tử kia----- Trong số đệ tử của Sở gia không ai quen biết nam tử uy nghiêm này.

Nhưng, nhìn nam tử này có vẻ giống sáu phần tộc lão của Sở gia? Lẽ nào vị này là người của Sở gia?

Nếu như quả thật là người của Sở gia, có thể ngự kiếm phi hành như vậy, chắc phải là tu sĩ từ tứ phẩm trở lên!

“Gia gia!”. Lúc này, tộc lão Sở gia kích động chạy lên trước gọi to, đã hai mươi năm từ lúc gia gia bị trọng thương bế quan cho đến giờ, đây là lần đầu tiên ngài từ nơi bế quan ra bên ngoài!

Gia gia?

Đây là gia gia của tộc lão?

Quả nhiên là người nhà thế gia họ Sở, ngay lập tức, trong trận doanh của Sở gia lại bắt đầu rộ lên hi vọng! Trận cuối của đoạn tiên đài, vẫn là có thêm một cơ hội!

Đồng thời, mấy vị tiền bối cao nhân Sở gia nghĩ đến một chuyện----- ‘Kiếm quyết’ của Sở gia chính là do một vị tiền bối của Sở gia mang đến từ trăm năm trước.

‘Kiếm quyết’ này bao hàm tiềm lực của kim đan ngũ phẩm, điều này cũng do vị tiền bối kia nói.

Nếu như xem xét cẩn thận lại…người mang ‘Kiếm quyết’ về dường như chính là gia gia của tộc lão!

Thế nhưng gia gia của tộc lão sau khi mang ‘Kiếm quyết’ về từ trăm năm trước lại phiêu du khắp nơi đến nay hoàn toàn bặt vô âm tín.

Không ngờ, ông ấy còn sống?

Vậy thì quá tốt rồi.

Gia gia của tộc lão mỉm cười gật đầu với tộc lão, sau đó trước hết ông thăm dò trận doanh của Hư Kiếm Phái, sau đó lại xem xét trận doanh của Sở gia mình.

Một khắc sau, ông nhìn thấy mấy lão nhân của nhóm Cửu Châu số 1 ngồi thành hàng chỉnh tề.

Vừa rồi lúc ông ngự kiếm phi hành bay qua, có chút nhanh vội, chưa kịp nhìn đến trận doanh nhà mình… Lúc này, đột nhiên nhìn thấy vẻ ngoài hào hoa của trận doanh nhà mình.

Chương 385: Tống Thư Hàng Chạy Đi Đâu Rồi?

Đội hình thật sang trọng!

Lấy tu vi của gia gia của tộc lão nhìn qua một lúc, thậm chí có thể thấy trên đỉnh đầu nhóm tu sĩ này, linh lực cường đại mạnh mẽ tạo thành luồng khí xoáy linh lực to lớn.

Linh lực trong phạm vi trăm dặm đều bị luồng xoáy linh lực này cưỡng ép hút tới, cuối cùng quán nhập vào trong cơ thể của đám tu sĩ cường đại này.

Đây quả là đội hình làm người khác chói mắt mà! Hầu như có thể đánh bại một số môn phái lớn rồi nhỉ?!

- Văn Ngạn, những tiền bối này là..? - Gia gia của tộc lão nhỏ giọng hỏi.

Văn Ngạn chính là tên tộc lão của Sở gia.

- Gia gia, những người này… Có thể tính là bằng hữu của tiểu Sở Sở mang tới đấy! - Tộc lão Sở Văn Ngạn cũng không dám khẳng định - Lại nói tiểu Sở Sở vừa thi đấu xong lại chạy đi đâu rồi? Thời gian vừa qua Tiểu Sở Sở ở bên ngoài mạo hiểm rốt cuộc đã trải qua những gì mà có thể lôi kéo được quan hệ với nhiều đại tiền bối như thế?

Gia gia của tộc lão gật đầu, phi kiếm của hắn rơi vào vỏ kiếm đeo ở thắt lưng sau đó hắn sửa sang lại dáng vẻ tiến tới phía trước các tu sĩ của ‘nhóm Cửu Châu số 1’.

- Sở gia Sở Khang Bá, bái kiến các đạo hữu và các vị tiền bối.- Gia gia của tộc lão hành lễ nói... Từ cách ăn mặc của hắn có thể thấy được tộc lão của Sở gia trước kia là một văn nhân, cực kì chuẩn mực về phương diện lễ nghĩa.

- Xin chào Sở đạo hữu.- Đa số tu sĩ của nhóm Cửu Châu số 1 cười đáp lễ ---- Tu vi của Sở Khang Bá quả thực khiến đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 kinh ngạc.

Ngũ phẩm,! Tuy nhìn bề ngoài thì phẩm chất kim đan không cao, phẩm giai nhiều nhất cũng chỉ là phẩm cấp ba đạo long văn, Nhưng đây chính là ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng hàng thật giá thật.

Tu sĩ của Sở gia vốn thuộc tiểu gia tộc, vậy mà xuất hiện một vị Kim Đan Linh Hoàng, chắc chắn hắn đã gặp kỳ ngộ rất lớn.

Có Kim Đan Linh Hoàng ở đây, trận cuối cùng của đoạn tiên đài, đã không còn hồi hộp nữa.

Giữa tứ phẩm và ngũ phẩm thế nhưng lại là một lần biến hóa về chất.

- Tạm chờ sau trận chiến đoạn tiên đài này, Sở mỗ sẽ dọn dẹp giường chiếu nghênh đón các vị đạo hữu tới hàn xá nâng chén chung vui.- Sở Khang Bá không chỉ chu đáo về lễ tiết mà trong lời nói của ông còn mang theo vị hơi men của văn nhân.

Đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đều cười lại đồng ý. Đa số bọn họ đều sống lâu hơn Sở Khang Bá, nếu thật sự sống lâu đến mức lên men thì e là Sở Khang Bá cũng không chua bằng bọn họ.

...

...

Ở bên kia, thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm Phái bị chấn kinh rồi… Tộc nhân mới tới đang bay trên không của Sở gia là linh hoàng ngũ phẩm? Mình đang mơ sao?

Hoàn toàn không giống tình báo về Sở gia chút nào!

****

Trong lúc các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 và Sở Khang Bá đang trao đổi thì ở phía xa có hai bóng người đang đi về phía đoạn tiên đài.

Một đạo thân ảnh đứng chắp tay, đạo thân ảnh khác bị phi kiếm đỡ đi.

Đó chính là Bạch Tôn Giả và Sở Sở.

- Bạch tiền bối.- Tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 khi nhìn thấy Bạch tôn giả lập tức đứng dậy, mỗi người đều to giọng hành lễ, sợ mình hành lễ chậm, sẽ bị Bạch tiền bối ghim thì xong đời.

Bạch Tôn Giả gật đầu cười, ánh mắt lướt qua mọi người một vòng, hỏi:

- Thư Hàng đi đâu rồi?

Lại nói…. Lúc nãy khi ở trong lều, cô nương Sở Sở muốn giải quyết vấn đề sinh lí.

Sở Sở dù sao vẫn chỉ là tu sĩ nhị phẩm, vẫn chưa đạt tới cảnh giới ích cốc, tại một số phương diện vẫn giống như người phàm.

Nhưng bên ngoài, Tống Thư Hàng đang biến thành bộ dáng của cô tham gia đoạn tiên đài. Vì thế, cô không thể đi ra từ trong lều một cách quang minh chính đại để giải quyết vấn đề sinh lý.

Mà hiển nhiên, cô cũng không thể giải quyết vấn đề này ở trong lều.

Cho nên, cuối cùng Bạch Tôn Giả làm một phép che mắt, mang Sở Sở đi ra ngoài để cô giải quyết vấn đề sinh lí.

Nữ nhân có lúc còn phiền phức hơn cả nam nhân.

Mà lúc Bạch Tôn Giả đưa Sở Sở quay lại, từ xa đã phát hiện đoạn tiên đài kết thúc rồi mà lại không thấy bóng dáng của Tống Thư Hàng đâu.

Đảo mắt một vòng, Tống Thư Hàng lại chạy đi đâu rồi?

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đáp:

- Bạch tiền bối, tiểu hữu Thư Hàng đã đi về phía sau tìm ngài ngay khi ván thứ hai của đoạn tiên đài kết thúc rồi. Sau đó, tôi thấy hắn và cô nương Vũ Nhu Tử cùng lặng lẽ rời đi. Cũng không biết bọn họ đi đâu mà thần bí như vậy.

Cuồng Đao Tam Lãng bỗng tiếp lời:

- Thanh niên đúng là giỏi!

Soát …soát…soát …! Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía Tam Lãng….

Câu này nếu rơi vào tai Linh Điệp Tôn Giả thì hay rồi.

- Ừ! - Bạch Tôn Giả gật gật đầu.

Nếu như đã rời đi với Vũ Nhu Tử, vậy thì không cần phải lo lắng Tống Thư Hàng sẽ chạy mất.

Đợi đoạn tiên đài kết thúc, lại để Tống Thư Hàng đi mật thất xem xem, chấm dứt nhân quả với tán tu Lý Thiên Tố, tiếp đó cũng nên kết thúc chuyện của Sở gia rồi.

Tiếp theo, tôn giả biểu thị mình muốn tham gia [Thi đấu xe kéo]

Vừa suy nghĩ, tôn giả liền duỗi tay chỉ điểm, phi kiếm hạ xuống, đưa Sở Sở đang trọng thương xuống đất.

..

...

Lúc này, Sở Khang Bá nhìn chằm chằm Bạch Tôn Giả, vị tiền bối này thật đẹp khiến ánh mắt mọi người không thể rời đi! Haizz, nói sai rồi, khí tức trên người vị tiền bối quả thật cuồn cuộn như sao trên trời, với cảnh giới tu vi linh hoàng ngũ phẩm của hắn mà cũng không thể nhìn ra cảnh giới của vị tiền bối này.

- Sở Khang Bá bái kiến tiền bối. Gia tộc hậu bối được tiền bối chiếu cố, Sở mỗ cảm tạ không dứt! - Sở Khang Bá hành đại lễ với Bạch tiền bối.

Sở Sở cũng thật may mắn, có thể lôi kéo quan hệ với vị tiền bối thế này, tương lai nhất định tốt hơn so với mình.

Bạch tiền bối cười nói với Sở Khang Bá:

- Tiện tay mà thôi, đừng khách khí.

Nói xong, Bạch Tôn Giả đi tới giữa trận doanh của Sở gia và Hư Kiếm Phái, một tay đẩy chiếc tên lửa đạn đạo to lớn trầm trọng đi.

Sau đó, Bạch Tôn Giả một tay cầm nó về trận doanh Sở gia -- Đoạn tiên đài vẫn còn một ván cuối cùng, nhân lúc rảnh rỗi, tôn giả muốn mở chiếc tên lửa này ra xem cấu tạo bên trong của nó.

Nói không chừng có thể cho hắn linh cảm để cải tiến phi kiếm dùng một lần của mình.

Đệ tử Sở gia thấy vị tiền bối cường đại này khiêng tên lửa đi tới, nuốt nước miếng, mỗi người đều không tự chủ được mà lui ra sau vài bước.

Các đạo hữu trong nhóm cũng toát cả mồ hôi lạnh.

Sở Khang Bá: “?” Thứ mà vị tiền bối đang cầm là cái đồ quỷ này ư? Hắn ta muốn làm gì vậy?

Trong lúc Sở Khang Bá suy tư thì âm thanh triệu hoán của người bảo hộ đoạn tiên đài vang lên.

Ván cuối cùng của đoạn tiên đài! Bắt đầu!

Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm Phái lên đài.

Nhân vật cấp bậc lão tổ của Sở gia, tộc lão Sở Khang Bá lên đài.

Đây là trận chiến quyết định vận mệnh của một môn phái và một gia tộc!

****

Mà lúc này, trong tộc địa của Sở gia.

Đột nhiên có một làn khói lờ mờ bao phủ toàn bộ khu vực trung tâm trong chớp mắt.

Tại trung tâm lãnh địa, tất cả những đệ tử hít phải làn khói này đều lần lượt ngã xuống, hôn mê.

Qua một khắc, có hai đệ tử Sở gia trong miệng ngậm một viên minh châu, cẩn thận xuất hiện tại trung tâm tộc địa.

Ở phía sau bọn họ có mười bóng dáng lần lượt xuất hiện.

Đứng đầu tiên là một nam tử ăn mặc kiểu tiên sinh dạy học thời xưa, trong tay khua một chiếc quạt, dáng cười tự tin.

Sau lưng hắn là bốn tên gia phó cầm họa quyển, lưng đeo bút vẽ.

Cuối cùng là năm gã to con quái dị, năm người này có thân thể mập mạp, nhưng cũng không phải loại mập do thịt mỡ.

Năm gã này mặc y phục màu đen, đầu đeo mặt nạ chỉ lộ đôi mắt.

Nhưng đây vẫn không phải chỗ quái dị, quái dị ở chỗ trên đỉnh đầu của họ có từng cây gai nhọn màu đen một nhô ra từ bên trong. Không chỉ có đỉnh đầu mà ngay cả trên cả thân thể của bọn họ cũng nhô ra đầy gai nhọn.

Ở trên người bọn họ còn tản ra yêu khí mờ nhạt.

- Tiên sinh, phía trước là cửa vào mật thất, nhưng chìa khóa mở cửa lại ở trong tay tộc lão, chúng tôi không có cách nào lấy được. Hơn nữa, cửa vào còn bố trí trận pháp phong ấn, cho dù có chìa khóa thì hai chúng ta cũng không vào được.- Hai đệ tử Sở gia nói.

- Không sao, các ngươi đã làm rất tốt. Đợi sau khi xong việc, vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần các ngươi. Nguyện vọng muốn gia nhập vào môn phái mạnh của các ngươi ta cũng có thể thay các người đạt được.- Vị tiên sinh đó vừa phe phẩy quạt vừa nói:

- Thời gian không nhiều, khó lắm mới dụ được lão gia hỏa kia rời khỏi tộc địa Sở gia, chúng ta cần nắm chắc thời gian.

Nói xong, vị tiên sinh này tiến lên phía trước đặt chiếc quạt vào chỗ cắm chìa khóa mở cửa mật thất.

Cũng không thấy vị tiên sinh này có động tác gì, ổ cắm chìa khóa của mật thất bỗng chuyển động… Cánh cửa mật thất đột nhiên mở ra.

Sau đó, vị tiên sinh này mở quạt nhẹ nhàng đánh liên tục về khoảng không ở trước mặt.

Trận pháp phòng ngự của mật thất liền vô thanh vô tức bị mở ra.

Loại thủ pháp phá giải cấm chế này đã không kém cạnh gì với thủ pháp Không Không Đạo Môn nổi danh tu chân giới.

Sau khi thực hiện bí pháp, tiên sinh nói với hai đệ tử Sở gia:

- Hai người các ngươi có muốn đi xuống cùng ta không?

Hai đệ tử Sở gia liều mạng gật đầu.

Phải biết rằng bên trong có kiếm quyết thần bí, bọn hắn sau khi đi xuống, chỉ cần dùng trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ, là có thể nhớ kĩ kiếm quyết, sẽ giúp đỡ rất nhiều cho tương lại của bọn hắn.

- Hai vị kia theo ta cùng nhau đi xuống.- Tiên sinh cười và nói với năm gã quái dị đằng sau:

- Các ngươi ở đây canh chừng xung quanh… Nếu có người của Sở gia tiếp cận nơi này thì tranh thủ nhanh chóng giải quyết.

- Vâng.- Năm gã kia trả lời, giọng nói của bọn họ rất kì quái, giống như vừa uống nước vừa nói chuyện với người khác.

Tiên sinh gật đầu, mang theo bốn tên gia phó và hai đệ tử Sở gia ở sau, tiến vào mật thất.

Khi tiến vào, tiên sinh khóe miệng khẽ nhếch:

- Kiếm quyết thần bí, haha.

Đây không đơn giản là một phần kiếm quyết thần bí, …Trong kiếm quyết này còn hàm chứa một bí mật cực lớn.

- Phía trước chính là tộc địa của Sở gia.

Vũ Nhu Tử nhếch miệng cười, cất điện thoại đi.

Cô lưu địa chỉ tộc địa của Sở gia vào bản đồ trên điện thoại, chỉ cần đi qua một lần là sẽ không sai đường nữa.

Chương 386: Đừng mà, đừng mà!

Có hai tộc nhân Sở gia đang đứng canh gác ở cửa vào tộc địa của Sở gia.

Mấy ngày nay Vũ Nhu Tử đều ở lại Sở gia, tộc nhân của Sở gia cũng biết rõ cô là bạn tốt của tiểu thư Sở Xuân Huỳnh, nên khi tiến vào tộc địa của Sở gia cô không gặp phải bất kỳ sự ngăn cản nào.

Lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi:

“Đúng rồi, hai vị đạo hữu, xin hỏi lúc trước các ngươi có nhìn thấy một vị tiền bối mặc đồ trắng cùng trở về với thiên tài của Sở gia các ngươi là Sở Sở cô nương không?”

Hai người canh gác gãi đầu một cái, sau đó nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng nói:

“Sở Sở sư tỷ, tỷ làm sao thế? Mặc dù sư tỷ đúng là một thiên tài…”

Nhưng dù sao thì tự khen mình là thiên tài khiến người khác cảm thấy xấu hổ lắm đấy.

Tống Thư Hàng: …

Đậu xanh, lại quên mất bây giờ mình đang mang dáng vẻ của Sở Sở rồi!

Haiz, có điều dựa vào lời nói của hai người canh gác, có thể thấy được Bạch Tôn Giả với Sở Sở không hề trở về tộc địa của Sở gia. Chẳng lẽ, Bạch tiền bối trực tiếp tàng hình, mang Sở Sở bay vào bên trong Sở gia rồi ư?

Với tính cách dứt khoát của Bạch tiền bối thì có khả năng đấy lắm.

Thế là Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng nhau tiến vào tộc địa của Sở gia, đến căn phòng mà Sở Xuân Huỳnh đã an bài cho Vũ Nhu Tử trước đó.

Dọc đường đi, Tống Thư Hàng cùng Vũ Nhu Tử nói đến một vài chuyện.

“Mà này Vũ Nhu Tử, cô không nhận được món quà Bạch tiền bối tặng sao?”

Tống Thư Hàng tò mò chết đi được, dù sao thì hắn cũng từng nhìn thấy Bạch Tôn Giả đích thân chắp bút viết “Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử” lên hộp quà mà.

“Không nhận được.”

Vũ Nhu Tử lắc đầu.

“Kỳ lạ, rõ ràng Bạch tiền bối có gửi một phần chuyển phát nhanh đến cho cô mà.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói, sau đó hắn lại bật cười ha ha:

“Nhưng mà không nhận được là tốt nhất, nếu không hôm nay cô cũng phải trở thành một trong những thành viên của cơn mưa sao băng, giống như các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 rồi.”

“Hở?”

Vũ Nhu Tử bất ngờ quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng:

“Tống tiền bối, ý ngài là đáng lẽ ra ta cũng là một ngôi sao băng trong trận mưa sao băng đó sao? “

“Ừ, đúng vậy. Đó thật sự là một thể nghiệm đầy thảm họa đấy. Xoắn ốc thăng thiên, là các loại trạng thái phi hành vượt quy luật trong không trung, cùng với hiệu ứng ánh sáng sao băng, còn cả kiểu hạ cánh của lính nhảy dù, cái mà cô đã thấy rồi đấy, khoảng đất trên Đoạn Tiên đài bị các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 tạo ra bao nhiêu cái hố ấy. Ta còn tận mắt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tô Thị A Thất tiền bối và Đồng Quái Tiên Sư tiền bối lúc bay lên trời nữa.”

Tống Thư Hàng nói, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Xoắn ốc thăng thiên là kiểu phi hành siêu kích thích, hiệu ứng ánh sáng sao băng, kiểu hạ cánh gây oanh động...”

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm, sau đó cô nắm chặt nắm tay của mình:

“Chỉ nghĩ thôi... cũng đã cảm thấy kích thích muốn chết rồi!”

“Gì cơ?”

Tống Thư Hàng nghi ngờ lỗ tai mình đã nghe lầm.

“Đáng ghét! Tại sao những tiền bối khác đều nhận được quà mà ta lại không nhận được? Ta cũng muốn được thử xoắn ốc thăng thiên, cũng muốn bay trên không trung với kiểu bay kích thích đó, ta cũng muốn trở thành sao băng! Ta còn muốn lên vũ trụ nữa mà!”

Mặt mày Vũ Nhu Tử tràn đầy ấm ức, hai ngón tay trỏ chọc chọc vào nhau.

Tống Thư Hàng: …

Vốn Tống Thư Hàng còn cho rằng Vũ Nhu Tử cô nương là người bình thường nhất trong nhóm Cửu Châu Số 1, lối tư duy cũng có thể coi là nằm cùng một góc độ với hắn, nhưng thật không ngờ người không bình thường nhất trong nhóm Cửu Châu Số 1 lại chính là cô ấy!!

Hai người vừa nói, vừa đi vào bên trong tộc địa của Sở gia. Thật ra căn phòng dành cho khách mà Vũ Nhu Tử ở tạm chính là nhà của Sở Xuân Huỳnh, vị trí nằm sâu bên trong tộc địa của gia tộc.

Quay trở lại phía trước Đoạn Tiên đài.

Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm phái và Sở Khang Bá của Sở gia đang đứng đối diện nhau, Kiếm Uyên Hải nắm chặt thanh kiếm trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Khang Bá.

Dường như đối phương đã bị thương nặng, biết đâu đây lại là cơ hội dành cho hắn thì sao?!

Phía dưới Đoạn Tiên đài.

Các tiền bối của nhóm Cửu Châu Số 1 khó khăn lắm mới khuyên được Bạch Tôn Giả, đồng thời cũng đưa ra rất nhiều lời hứa. Ví dụ như sẽ mời Bạch Tôn Giả đến thăm quan các công ty chế tạo súng đạn quân sự ở nước ngoài của bọn họ gì đó…

Khó khăn lắm mới khiến Bạch Tôn Giả từ bỏ suy nghĩ tháo dỡ đầu đạn tên lửa ra.

Thế là Bạch Tôn Giả rảnh rỗi không có chuyện gì làm bèn quay sang mượn máy vi tính xách tay của Bắc Hà Tán Nhân. Thân là thánh đấu sĩ luôn luôn ở trong trạng thái online, khi bị xoắn ốc thăng thiến hóa thành sao băng bay đến đây, trong tay Bắc Hà Tán

Nhân vẫn còn cầm theo laptop.

Sau khi mượn được laptop, Bạch Tôn Giả sờ thấy một vật bằng gỗ, nhìn qua trông khá giống USB đang cắm ở máy tính.

Sau đó, ngón tay của Bạch Tôn Giả khẽ động, bắt đầu thao tác trên máy tính.

Hoàng Sơn Chân Quân, Lệ Chi Tiên Tử, Đậu Đậu cùng với Bắc Hà Tán Nhân ở bên cạnh Bạch Tôn Giả, tò mò nhìn vào màn hình một cái, họ muốn xem rốt cuộc Bạch Tôn Giả đang làm gì trong máy vi tính.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, Đậu Đậu liền phun ra:

“Phụt ~~ Phụt phụt phụt ~~”

Chỉ thấy trên màn hình máy vi tính, thỉnh thoảng lại có vài thư mục bị Bạch Tôn Giả mở ra.

Có bộ dạng há hốc miệng hét lớn của Cổ Hồ Quan Chân Quân lúc bị xoắn ốc thăng thiên… Có vẻ mặt mông lung buồn ngủ, trên người chỉ mặc bộ đồ ngủ của Lệ Chi Tiên Tử… Có biểu cảm tức giận, kinh hoàng của Đông Phương Tiên Tử khi đang nhảy múa thì đột nhiên bị bay lên trời… Có bộ dáng đang cầm bát cơm, dù bị bay lên nhưng vẫn vô cùng trấn định của Hoàng Sơn Chân Quân… Có khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Tuyết Lang Động Chủ khi đang tắm cho tiểu Tuyết Lang thì bị xoay tròn trên không trung… Có hình ảnh nước mũi, nước miếng bay tứ tung của Bắc Hà Tán Nhân… Có cả hình ảnh Bạch Hạc Chân Quân bị lộ thân phận thật sự do ngoẹo cổ khi phi hành xoay tròn…

Sau đó, còn có cả hình ảnh Cuồng Đao Tam Lãng lộ bờ mông săn chắc đang ôm chặt lấy Túy X Cư Sĩ (Xin lỗi, đột nhiên các thành viên không nhớ ra nổi tên của cư sĩ), hai người ôm chặt lấy nhau, đầu thì xoay tròn khoan trần của động phủ.

Sau đó còn có cả ảnh động Cuồng Đao Tam Lãng kéo quần áo của cư sĩ, hai người cùng nhau xoay vần trên không trung, đẹp đến mức khiến người khác mù hết cả mắt nữa!

Bạch Tôn Giả bình tĩnh cut hết vẻ mặt của từng người, paste vào trong một phần mềm tạo meme, sau đó bình tĩnh ấn nút xác nhận.

Đồng thời, Tôn Giả lại chọn ra một tấm ảnh mà hắn cho là hoảng sợ nhất, lệ tuôn ròng rã nhất từ trong vô số những bức ảnh đó, thả vào trong phần mềm tạo ảnh động, sau đó lại bình tĩnh ấn nút xác nhận một lần nữa.

“Đừng mà, Bạch tiền bối!”

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên hét ầm lên!

“Bạch tiền bối, đừng mà!”

Túy X Cư Sĩ cũng đột nhiên hét lên.

“Đừng mà, Bạch tiền bối!”

Lệ Chi Tiên Tử lao về phía Bạch tiền bối.

“Đừng mà, Bạch tiền bối! Mau dừng lại đi!”

“Đừng mà!! Dừng lại đi!”

“NO… STOP, Bạch tiền bối à!!!”

Đây là tiếng kêu thảm thiết của Bạch Hạc Chân Quân, hình ảnh cổ bị trẹo đến tê dại kia xấu hổ chết đi được!

Trận doanh của nhóm Cửu Châu Số 1 đột nhiên loạn hết cả lên, tất cả các đạo hữu đều lao về phía Bạch Tôn Giả, muốn ngăn cản Bạch tiền bối, hòng cướp laptop lại!

“Hờ hờ hờ.”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nhìn về phía các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 cười lạnh một tiếng. Muốn cướp đồ từ trong tay hắn đi ư? Đùa cái gì vậy, hắn là Tôn Giả thất phẩm đấy nhé!

Có tin là nếu chọc hắn điên lên, hắn sẽ kích hoạt mị lực, khiến tất cả mọi người đều ngây ngốc ngay lập tức không hả?

…

…

Thế là mấy giây sau.

Tất cả đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1 đều vồ ếch!

Bạch Tôn Giả vô cùng hài lòng, ấn nút “Xác nhận”, sau đó gửi bộ meme “Tổng hợp các meme của 50 vị đạo hữu” vào nhóm chat nhóm Cửu Châu Số 1.

“Hm… Bộ meme này vẫn chưa được hoàn hảo lắm. Chờ sau này ta sẽ tìm một cao thủ photoshop, nhờ họ tạo ra một bộ meme đẹp hơn.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Gì cơ? Thuê người tạo một bộ meme hoàn hảo? Thế chẳng phải là không chỉ lưu truyền bộ meme này trong nhóm, mà còn muốn truyền lên mạng xã hội, cho tất cả mọi người cùng biết sao?

Không được! Tuyệt đối không thể được! Như thế quá xấu hổ, nếu truyền ra tu chân giới thì sao bọn họ có thể tiếp tục lăn lộn trong giới tu sĩ được nữa?

“Bạch tiền bối, ta đề nghị là nên mời Vũ Nhu Tử đến chỉnh sửa bộ meme này! Những bộ meme mà cô ấy tạo ra đều rất tuyệt vời!”

Hoàng Sơn Chân Quân run rẩy đưa tay ra sau đó giơ ngón cái lên. Lúc này, phải dốc sức khen ngợi người trong nhóm, không thể hàm hồ qua loa được.

Bạch Tôn Giả sờ cằm một cái rồi nói:

“Được rồi, để đến khi đó rồi tính sau.”

Cánh tay của Hoàng Sơn Chân Quân buông thõng xuống đầy vô lực… Các huynh đệ, ta đã cố gắng hết sức rồi!

Phía bên kia, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đang đến gần vị trí trung tâm của tộc địa của Sở gia.

Đột nhiên, Vũ Nhu Tử chợt vươn tay ra, che mũi và miệng của Tống Thư Hàng lại.

Sau đó cô nhanh chóng kéo Tống Thư Hàng liên tục lùi về phía sau, sau khi lùi lại khoảng gần một mét mới dừng lại.

Thần lực của Vũ Nhu Tử cô nương vẫn mạnh như thế nhỉ. Tống Thư Hàng cảm thấy rõ ràng mình đã tấn thăng lên cảnh giới nhị phẩm rồi, nhưng khi ở trong tay Vũ Nhu Tử cô nương vẫn không có chút sức lực chống cự nào, dễ dàng bị cô kéo lùi về phía sau.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tống Thư Hàng bị Vũ Nhu Tử che mũi và miệng lại, hỏi một cách khó khăn.

“Có sương mù, là loại sương mù mà cho dù có mở căng lỗ mũi của mình, tu sĩ cũng không dễ dàng phát hiện ra. Cho dù là tu sĩ tam phẩm, khi hít vào quá nhiều cũng sẽ nhanh chóng rơi vào trạng thái hôn mê. Cũng may ta từng được a cha huấn luyện rồi nên mới phát hiện ra thứ này nhanh như vậy.”

Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

Đúng vậy, trước khi con gái muốn ra ngoài xông xáo giang hồ, thân là một người cha tốt thì nhất định phải nâng cao sức đề kháng với các loại thuốc mê cho con gái. Đây là chuyện vô cùng quan trọng!

Cũng giống như những người cha tốt bây giờ, sau khi con gái mình trưởng thành thì sẽ dẫn ra ngoài, cùng con gái uống rượu, chuốc con gái say để đo xem tửu lượng của con gái mình đến đâu. Sau đó ngày hôm sau, người cha sẽ dịu dàng mà cảnh báo con gái mình rằng: Con gái à, tửu lượng như thế chính là giới hạn của con. Sau này ba không thể ở bên con mãi được, con nhất định phải nhớ rõ cực hạn của mình, đừng để bị người xấu chuốc say.

Dù là thế nhưng có rất nhiều người ba, giống như thường lệ, khi mới uống ba lượt rượu đã mơ mơ hồ hồ, trong lúc mơ hồ dường như còn nghe thấy được giọng nói hào phóng của con gái mình:

“Ý, ba à, tửu lượng của ba như thế này là không được đâu. Ông chủ, mang hai bình Nhị Oa Đầu nữa lên đây!”

…

…

“Sương mù?”

Tống Thư Hàng chộp lấy bảo đao Bá Toái của mình, sau đó hỏi:

“Quy tức thuật có thể giúp chúng ta tránh hít phải loại sương mù này được không?”

Nếu đã là loại hít vào cơ thể thì không hô hấp nữa là được nhỉ?

“Ý? Tiền bối cũng học quy tức thuật sao?”

Vũ Nhu Tử thốt lên đầy kinh ngạc. Chẳng lẽ tiền bối cũng lười hô hấp như sư huynh của cô, vì thế mới học quy tức thuật?

“Hả, à đúng thế. Đó quả thật là một kỷ niệm vừa đau đớn vừa thú vị.”

Tống Thư Hàng nhớ đến hành trình vào vũ trụ nói đi là đi lần trước của mình.

Sau đó, hắn giơ tay ra, vẽ một phù văn quy tức vào lòng bàn tay.

Đồng thời, Vũ Nhu Tử cũng thi triển quy tức thuật cho bản thân.

Sau khi tiến vào Chân Sư nhị phẩm, hắn có thể dùng chân khí để trực tiếp vẽ bùa văn. So với việc dùng khí huyết để vẽ bùa văn thì hiệu quả khi dùng chân khí tốt hơn rất nhiều. Mà thời gian quy tức thuật có hiệu lực dường như cũng trở nên dài hơn.

“Đi, chúng ta đi vào đó xem một chút đi!”

Vũ Nhu Tử bắt đầu ngứa ngáy tay chân, cô cảm giác như máu mạo hiểm của mình đã bốc cháy ngùn ngụt rồi…

Chương 387: Nữ võ thần Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng ẩn đi khí tức của mình rồi âm thầm đi vào sâu bên trong đám sương mù.

Có rất nhiều pháp môn để các tu sĩ ẩn đi khí tức của bản thân mình, nhưng Tống Thư Hàng vừa mới tấn thăng lên nhị phẩm mà thôi, nên vẫn chưa kịp học những bí pháp như thế. Bây giờ hắn chỉ có thể dùng chân ngã minh tưởng kinh, cố gắng tập trung tinh thần lực của mình lại, sau đó dồn chân khí của mình vào trong đan điền, mới có thể miễn cưỡng đạt được hiệu quả che giấu khí tức của bản thân.

Sau đó, Vũ Nhu Tử dẫn đường ở phía trước, Tống Thư Hàng đi theo đằng sau, khom mình đi như một con mèo, thỉnh thoảng lại nhảy vào trốn đằng sau một số thứ để nấp, nhanh chóng tiến tới.

Khi đi qua một hòn núi giả, Vũ Nhu Tử đột nhiên dừng lại, thấp giọng nói:

“Đợi chút đã, phía trước có một luồng khí tức kỳ lạ.”

Phía trước, truyền tới một luồng yêu khí nhàn nhạt.

Tống Thư Hàng cẩn thận nhìn về phía trước, nhưng do bị các tòa nhà cản trở tầm nhìn nên hắn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì hết.

Lúc này, chỉ thấy Vũ Nhu Tử lôi một cặp kính ẩn hình từ trong người ra, sau đó đưa một cái cho Tống Thư Hàng.

“Đây là cái gì?”

Tống Thư Hàng hạ thấp giọng xuống hỏi.

Vũ Nhu Tử đeo cái kính ẩn hình đó vào mắt phải, quay sang giải thích với Tống Thư Hàng:

“Đây là pháp khí ‘Muốn nhìn xa ngàn dặm, thì leo lên một tầng’.sau khi đeo nó vào có thể nhìn rõ các sự vật trong khoảng cách từ trên trời xuống dưới đất. Nếu thực lực không tới cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên thì không thể cảm ứng được chúng ta.”

Tống Thư Hàng gật đầu, đeo mắt kính ẩn hình vào mắt trái.

Lúc vừa đeo lên, Tống Thư Hàng phát hiện trước mắt mình xuất hiện hai mặt tiếp xúc thị giác hoàn toàn khác nhau, mặt tiếp xúc thị giác bên trái biến thành thị giác của thượng đế, còn mắt bên phải vẫn trong trạng thái bình thường.

Tống Thư Hàng vội vàng nhắm mắt phải lại, chỉ xem bằng mắt trái.

Đây chính là pháp bảo à? —— Nghe nói nếu thông qua linh quỷ trong tâm khiếu thì hắn cũng có thể tạo ra được loại thị giác tương tự như “thị giác của Thượng đế” này. Có điều vừa rồi trong lúc nhất thời hắn lại không nhớ ra chức năng này của linh quỷ. Ngoài ra, sau khi vừa mới hoàn thành việc tấn thăng, linh quỷ của hắn cũng có chút biến hóa, nó chui sâu vào trong đầu của Tống Thư Hàng, nằm im không nhúc nhích.

Thông qua con mắt của Thượng đế, Tống Thư Hàng nhìn thấy có năm gã to cao nhìn có vẻ quái dị đang đứng phía trước một tòa từ đường lớn rộng khoảng hai trăm mét.

Năm gã cao to đó mặc bộ đồ màu đen, trên đầu đội lớp mặt nạ chỉ để lộ ra hai con mắt. Trên đỉnh đầu bọn chúng có rất nhiều gai nhọn màu đen nhô ra khỏi mũ. Trên người bọn chúng cũng mọc đầy gai nhọn màu đen, nhìn qua trông không khác gì con nhím.

Năm gã đàn ông này đứng trong sương mù nhưng không hề bị ảnh hưởng bởi nó.

Nhìn dáng vẻ bọn họ căng thẳng, cẩn thận như thế, lẽ nào họ là kẻ địch ư?

“Yêu tộc?”

Vũ Nhu Tử lầm bầm trong miệng. Lúc trước cô cảm nhận được loáng thoáng yêu khí của bọn chúng, nhưng cô không nhìn ra được rốt cuộc bọn chúng là chủng loại nào của yêu tộc.

“Nhìn qua thì tu vi cũng chỉ tầm tam phẩm... cùng lắm là tứ phẩm thôi. Tống tiền bối, ta sẽ giải quyết bọn chúng thật nhanh, sau đó kéo về nghiên cứu xem rốt cuộc bọn chúng thuộc chủng tộc nào nhé!”

Vũ Nhu Tử siết chặt nắm đấm, đồng thời đưa tay vào cái túi thu nhỏ một tấc lôi ra một thứ.

Sau đó cô lấy một thanh bảo kiếm từ trong túi thu nhỏ ra, chuôi kiếm là một chuỗi bươm bướm rực rỡ sắc màu đang vỗ cánh lay động, vô cùng tinh xảo. Trên thanh bảo kiếm này có chứa linh khí có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, vừa nhìn đã biết thanh bảo kiếm này tốt hơn thanh bảo đao Bá Toái rất nhiều.

Tống Thư Hàng hạ thấp giọng xuống hỏi:

“Có cần xác nhận xem bọn họ là địch hay là bạn trước không?”

Tu chân giả nuôi linh thú, yêu quái là chuyện thường. Hoàng Sơn Chân Quân cũng nuôi tiểu Đậu Đậu đó thôi.

Mặc dù những người này trông không có vẻ hữu hảo lắm, nhưng lỡ như đây là yêu thú mà Sở gia hoặc là những thân phận tương tự khác nuôi thì sao?

“Vậy thì đánh ngất bọn chúng trước đi! Nếu là kẻ địch chúng ta lại nghiên cứu về chủng tộc của bọn chúng sau!”

Vũ Nhu Tử siết chặt nắm đấm.

Trong lúc hai người đang thì thầm nói chuyện, đột nhiên phía trước từ đường nảy sinh biến hóa.

Một gã cao to trong đó đột nhiên bỏ chạy một cách quái dị, sau đó hai giây, cơ thể to lớn của hắn bay vào bên trong một tòa nhà ở cách đó không xa.

Đại khái tầm ba giây sau, gã quái dị này lại từ trong nhà đi ra. Trong tay hắn là một đệ tử của Sở gia, đệ tử đó bị hắn ném sang một bên như ném rác, không rõ sống chết.

Mới vừa rồi có lẽ đệ tử của Sở gia này sở hữu thể chất đặc thù, sau khi hít sương mù vào chỉ ngất đi một khoảng thời gian ngắn rồi lại tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại hắn lập tức cảm thấy có điều không ổn, thế là cố gắng bò dậy, chuẩn bị chạy về báo tin cho toàn bộ Sở gia.

Nhưng khi hắn vừa bước được hai bước thì gã đàn ông quái dị kia đã phát hiện ra hắn.

Sau đó gã đàn ông cao to đó lập tức xông vào chỗ của tên đệ tử kia, đánh hắn bị trọng thương chỉ trong vòng hai giây, đập tan cơ hội chạy đi báo tin của hắn.

—— Xem ra, những kẻ này chính là kẻ địch của Sở gia rồi.

…

…

“Đây chắc chắn là kẻ địch rồi!”

Vũ Nhu Tử nói:

“Chúng ta xông lên đi, Tống tiền bối.”

“Phía đối phương tổng cộng có năm người, nhìn qua dường như bọn chúng chỉ là những kẻ tôm tép đứng canh gác ở cửa. Vũ Nhu Tử, cô nắm chắc mấy phần thắng khi đối phó với bọn họ?”

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

—— Đối phương đứng canh giữ ở từ đường nghiêm túc như vậy, rõ ràng là muốn lấy đi thứ gì đó trong Sở gia.

Nếu nói đến bảo vật của Sở gia, thứ đầu tiên mà Tống Thư Hàng nghĩ đến chính là kiếm quyết thần bí. Trên tám mươi phần trăm, những gã đàn ông quái dị này và đồng bọn của bọn chúng đến vì kiếm quyết thần bí kia.

Nếu là như thế, tuyệt đối không thể để bọn chúng chạy thoát được!

“Ta chắc chắn có thể xử lý được năm gã đang canh gác trước cửa kia!”

Vũ Nhu Tử nói đầy tự tin.

“Được, vậy Vũ Nhu Tử cô xông lên bắt năm gã quái dị kia đi. Nếu có thể, cố gắng xử lý trong im lặng nhé. Ta sẽ đi thông báo cho người của Sở gia, bảo họ âm thầm bao vây xung quanh từ đường, tuyệt đối không thể để đám người này chạy ra khỏi Sở gia được!”

Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Nhất định phải xử lý trong im lặng, không thể bứt dây động rừng được. Nếu không mấy gã to con quái dị này nhất định sẽ đề cao cảnh giác, như thế nếu muốn bắt bọn chúng lại sẽ không còn dễ dàng nữa.

“Được, ta hiểu rồi… Cẩn thận nhé, Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử nói được một nửa thì đột nhiên giơ tay tung một chưởng về phía Tống Thư Hàng.

Toàn thân Tống Thư Hàng bất ngờ bị một cỗ nhu kình đẩy tới, bay lùi về phía sau và đâm sầm vào ngọn núi giả.

“Oành!”

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên… Cũng may lúc này Tống Thư Hàng đã tấn thăng lên Chân Sư nhị phẩm, cơ thể trở nên mạnh mẽ hơn nên mới không bị thương.

Mà ở vị trí hắn đứng trước khi bị Vũ Nhu Tử đẩy ra, có thêm một cái gai nhọn màu đen, dài khoảng năm mươi cm.

Cái gai nhọn đó không phải là vàng cũng không phải là sắt, bên trên còn quấn quanh chân khí của tu sĩ, còn có cả yêu khí nhàn nhạt nữa. Là gai nhọn trên người của mấy gã to con quái dị kia!

Bị phát hiện rồi ư?

Nhưng… rõ ràng năm gã quái dị kia vẫn còn đứng ở trước cửa từ đường, không hề nhúc nhích mà.

“Chậc, thế cũng có nghĩa là phía đối phương không chỉ có năm gã này mà còn có đồng bọn đang ẩn núp trong bóng tối nữa sao?”

Tống Thư Hàng đưa tay tháo pháp khí “Muốn nhìn xa ngàn dặm, thì leo lên một tầng" xuống. Đeo thứ này vào chẳng tiện chiến đấu chút nào.

Sau đó, Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn về phía cái gai nhọn bắn ra. Có một thân ảnh đang đứng nơi đỉnh của cái đình nằm trên ngọn núi giả ở phía xa. Nhìn dáng người của hắn thì nhỏ bé hơn so với năm gã kia nhiều.

“Khà khà, thế mà lại thoát được kia à.”

Giọng nói của người đó rất kỳ lạ, giống như đang nói chuyện với người ta qua một tầng nước thật dày vậy:

“Nhưng lần này ta sẽ không cho các ngươi tránh thoát nữa đâu!”

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh nhỏ con quái dị đó giơ hai tay chỉa về phía Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng. Có mười cây gai nhọn đen sì lòi ra từ trong lòng bàn tay của hắn.

Khi nhìn thấy đám gai nhọn này mọc lên từ lòng bàn tay của gã kia, Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu mình tê rần cả lên.

“Chết đi!”

Bóng người nhỏ con quái dị kia cười lạnh lùng.

Một khắc sau, hơn hai mươi cây gai đen nhọn chia thành hai hướng lao về phía Tống Thư Hàng và Vũ Như Tử.

Tốc độ của những cái gai này còn nhanh hơn tốc độ bắn của viên đạn gấp mấy lần.

Với nhãn lực của Chân Sư nhị phẩm như Tống Thư Hàng bây giờ, trong trạng thái không khởi động nhãn khiếu thiên phú là không thể nào thấy rõ được quỹ đạo của đám gai nhọn đó, mà chỉ có thể nhìn thấy hơn mười cái bóng đen lóe lên phi đến.

Đến nhìn còn không rõ thì đừng nói đến phòng ngự nữa.

“Nhãn khiếu thiên phú, mở!”

Tống Thư Hàng khởi động nhãn khiếu thiên phú không chút chần chừ, trong phút chốc, trong mắt hắn, tất cả mọi vật trên thế giới này dường như đều trở nên chậm chạp hơn.

Sau khi tấn thăng lên nhị phẩm, dường như hiệu quả của nhãn khiếu thiên phú cũng trở nên mạnh hơn trước. Thiên phú khiếu huyệt vốn chính là loại thiên phú thăng cấp theo sự cường đại của chủ nhân.

“Ta nhìn thấy quỹ đạo của đám gai đen đó rồi!”

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, sau đó nắm chặt thanh bảo đao Bá Toái trong tay.

Phạm vi tấn công của đám gai đen nhọn đó rất rộng, bảy cây bao vây xung quanh người Tống Thư Hàng, ba cây còn lại thì phong tỏa những khu vực mà Tống Thư Hàng có thể tránh né, khiến hắn chỉ còn nước đối mặt với sự tấn công của đám gai nhọn này.

Đầu óc của Tống Thư Hàng xoay chuyển một cách điên cuồng để tính toán đường tắt ra chiêu, cần phải chém toàn bộ đám gai đen nhọn này xuống đất!

“Chính là như thế!”

Một lát sau Tống Thư Hàng đã tính toán ra được đường tắt, sau đó hắn nhảy một bước nhỏ về phía bên phải, né tránh sự uy hiếp của mấy cây gai lớn trong số mười cây gai đó.

Đồng thời hắn dốc hết sức lực nâng bảo đao Bá Toái lên, thân đao bắt đầu chuyển động theo quỹ đạo đã được tính toán từ trước!

Có thể làm được! Ta có thể chặn được hết đám gai nhọn này! Hơn nữa, hắn còn có tấm lá chắn nhỏ màu vàng của linh quỷ bảo vệ tính mạng. Khi tấm lá chắn nhỏ màu vàng đó ngưng tụ lại với mật độ cao, chắc hẳn có thể giúp Tống Thư Hàng chặn lại một đợt tấn công của đám gai nhọn.

Nhưng mà… trong lúc Tống Thư Hàng múa đao, đột nhiên, mắt hắn chợt hoa lên.

Một bóng dáng đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, giống như là thuấn di mà đến vậy!

Cho dù có ở trong trạng thái nhãn khiếu thiên phú, Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy tốc độ của bóng người này nhanh đến kinh hồn, nhanh đến mức chỉ có thể nhìn được một chuỗi tàn ảnh.

Là Vũ Nhu Tử!

Vào thời điểm quan trọng, cô ấy lại thuấn di đến trước mặt Tống Thư Hàng chỉ bằng một bước, sau đó giang hai cánh tay ra, không hề sợ hãi mà che chở cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: …

Keng keng keng keng keng!

Một chuỗi âm thanh va chạm vang lên!

Hơn mười cây gai nhọn đâm vào người Vũ Nhu Tử, nhưng chưa kịp chạm đến một cọng lông nào của cô ấy thì đã bị một tầng ánh sáng màu vàng nhạt chặn lại toàn bộ!

“Không thể nào!”

Thân ảnh quái dị đang đứng trên đỉnh đình kia mở to hai mắt. Hắn rất có niềm tin vào lực tấn công của đám gai nhọn này. Chân nguyên cộng thêm yêu lực, khiến cho lực công kích của đám gai nhọn của hắn vượt xa cấp bậc. Thực lực của hắn là tam phẩm đỉnh phong, công kích chính diện của đám gai nhọn này đã đạt tới tứ phẩm rồi!

Nhưng tiểu cô nương này lại có thể ngăn được toàn bộ đòn tấn công toàn lực của hắn sao?

“Hừ!”

Mái tóc đen dài của Vũ Nhu Tử tung bay trong gió, cô đưa tay phủi nhẹ người mình một cái. Thắt lưng trên người cô tản ra, để lộ hình dạng thật sự của nó —— đó chính là một bộ khôi giáp kim loại tinh xảo, hoa lệ và xinh đẹp.

Nhìn qua giống như mấy trang bị cực phẩm trong các trò chơi vậy, cộng thêm thanh bảo kiếm Hồ Điệp mà cô đang cầm trong tay nữa, trông cô lúc này không khác gì một nữ võ thần!

“Tống tiền bối, nơi này cứ giao cho ta!”

Vũ Nhu Tử nói:

“Ngài mau đi báo tin cho người của Sở gia, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Chương 388: Tự tìm đường chết và nụ cười quỷ dị

“Báo tin à? Đã muộn rồi.”

Thân ảnh nhỏ con quái dị nọ cắn răng nói, hắn đã liên hệ với đồng bọn rồi. Ở phía xa, trong số năm gã to con quái dị kia, có bốn tên đứng dậy đi về phía bên này!

“Tống tiền bối, đừng lo lắng cho ta, hãy đi báo tin đi!”

Vũ Nhu Tử hất bảo kiếm Hồ Điệp trong tay lên, trầm giọng nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lắc đầu một cái:

“Nếu như đối phương đã phát hiện ra chúng ta thì chúng ta cũng chẳng cần phải lén lén lút lút chạy đi báo tin làm gì nữa.”

Nói xong, Thư Hàng há miệng gầm lên một tiếng.

Sư hống công...

Tiếng vang dội như sấm rền, sóng âm lan ra khắp bốn phương tám hướng: [Kẻ địch tập kích! Ở giữa tộc địa, cẩn thận có khói độc…]

Muốn rống thì rống, rống cho thật vang dội!

Âm vang vọng lại liên tục…

Sau một tiếng rống lớn này, chắc chắn toàn bộ tu sĩ ở bên trong Sở gia đều sẽ nghe thấy những lời này!

Tiếp theo... Thì phải xem khả năng phản ứng của tu sĩ trong tộc địa Sở gia ra sao.

Thật ra thì Tống Thư Hàng cũng không ôm hy vọng quá nhiều đối với tu sĩ Sở gia, thực lực trung bình của bọn họ khá yếu… Từ khi bước vào từ ngoài cửa tộc đến nay, phần lớn tu sĩ mà Tống Thư Hàng nhìn thấy đều là nhất phẩm, số lượng nhị phẩm chẳng có bao nhiêu.

Cho dù tất cả đệ tử ở bên trong tộc địa Sở gia ùa ra một loạt thì cũng khó mà đối phó được với năm gã to con quái dị này. Hơn nữa, ở gần tộc địa còn có sương mù, trong tình huống không biết quy tức thuật thì chẳng biết đệ tử của Sở gia phải đối phó với khói độc này kiểu gì đây? Lẽ nào lại đeo mặt nạ phòng độc à?

Mục tiêu thật sự của Tống Thư Hàng chính là —— các vị tiền bối của nhóm Cửu Châu Số 1 đang ở chỗ Đoạn Tiên đài. Cũng không biết một tiếng rống to của mình khi nãy có khiến các tiền bối chú ý được không nữa.

Dù sao thì khoảng cách giữa tộc địa Sở gia và Đoạn Tiên đài cũng khá xa...

“Con ranh này, mày muốn chết à!”

Rõ ràng thân ảnh nhỏ con quái dị kia không ngờ Tống Thư Hàng còn có chiêu sư hống công này, hắn tức giận nhào tới, trong tay đồng thời mọc ra hai cây gai nhọn màu đen, trên cây gai nhọn kia còn có yêu khí và chân khí lượn quanh, sát khí đằng đằng.

Vũ Nhu Tử hừ lạnh một tiếng, bước lên một bước, chặn trước mặt hắn ta.

“Ăn của ta một kiếm đây!”

Vũ Nhu Tử kêu lên một tiếng, bảo kiếm Hồ Điệp trong tay cô đánh ra, kiếm quang lóe ra làm mười phần, bao phủ toàn bộ thân ảnh kia ở trong ánh kiếm.

Vừa ra tay đã dùng tới kiếm thuật cao minh vô cùng, kiếm quang như một cái lưới, bao phủ thân ảnh lùn nhỏ kia ở bên trong, khiến cho hắn không có chỗ nào thoát ra.

Nhưng đạo thân ảnh nhỏ con kia cũng không có ý chạy trốn.

Hắn trực tiếp tông mạnh lên lưới kiếm quang của Vũ Nhu Tử.

“Viên Vũ Trảm!”

Ngay sau đó, thân ảnh nhỏ con quái dị nọ xoay tròn, trên người hắn đột nhiên mọc ra vô số gai nhọn, bao phủ toàn bộ thân thể ở bên trong. Khi hắn xoay tròn toàn thân thì thân thể tựa như biến thành một quả cầu gai nhọn hoắc, sau khi trả giá bằng việc gãy mất vài cây gai, hắn nhanh chóng đâm thủng lưới kiếm quang của Vũ Nhu Tử.

“Mặc kệ trên người ngươi có bao nhiêu khôi giáp phòng ngự, luôn có chỗ ngươi không thể phòng ngự được. Ta sẽ đè chết ngươi!”

Thân ảnh nhỏ con quái dị kia cười lạnh một tiếng, thân hình xoay càng lúc càng nhanh, quả cầu gai nhọn hoắc bắt đầu lăn đè về phía Vũ Nhu Tử.

Bởi vì hắn đang đắc ý xoay tròn... Cho nên không phát hiện ra Vũ Nhu Tử đang kẹp một lá phù bảo trong tay.

Ngay lúc hắn lăn tới trước mặt Vũ Nhu Tử thì cô vẫn bình tĩnh giơ tay lên, dán lá phù bảo này lên người của đối phương.

Về phần lực sát thương do quả cầu gai xoay tròn của đối phương mang tới… Vũ Nhu Tử ngó lơ luôn.

Quả cầu gai nhọn hoắc cứ lăn mãi không ngừng, đụng phải cánh tay của Vũ Nhu Tử, nhưng lại bị một tầng kim quang nhàn nhạt cản lại toàn bộ. Đòn tấn công của hắn còn không phá nổi phòng ngự của Vũ Nhu Tử nữa là.

Phù bảo kia vẫn dán chặt trên người quả cầu gai.

“Bùm!”

Vũ Nhu Tử mở miệng kêu khẽ một tiếng.

Bùm ~~~~

Một ngọn lửa hừng hực bốc thẳng lên trời, khiến cho quả cầu gai màu đen kia phát nổ, biến thân thể của hắn thành một quả cầu lửa.

“A a a a a ~”

Thân ảnh nhỏ con quỷ dị kia kêu la thảm thiết vô cùng.

Sau đó tiếng kêu la ngày càng yếu dần… Rồi tắt lịm.

Chỉ không tới thời gian một giây mà trên mặt đất chỉ còn thừa lại một thân ảnh nhỏ con bị vụ nổ ban nãy thiêu khét lẹt, bán sống bán chết. Hắn trừng to hai mắt, nhìn chằm chằm vào Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng, trong mắt đầy vẻ không cam lòng.

“Chết… tiệt…”

Thân ảnh nhỏ con nọ dốc hết chút hơi sức sau cùng để nói một câu.

Hắn chỉ là một gamer bình thường, vất vả chém quái thăng cấp, khó khăn lắm mới thăng cấp lên được tới tam phẩm.

Sau đó có một ngày, hắn PK với một gamer khác có thực lực xêm xêm với hắn... Điều duy nhất khác với hắn là người ta là đại gia, đập tiền chơi game.

Vậy nên chỉ sau hai lượt tấn công bình thường, cộng thêm một đạo cụ cao cấp, hắn đã được cho về thành dưỡng sức.

Ta hận, ta hận! Nện tiền chơi game thì giỏi lắm à? Trang bị ngon thì giỏi lắm hả!

“Có nhìn ra hắn thuộc chủng tộc gì không?”

Tống Thư Hàng bước lên một bước, thử hỏi Vũ Nhu Tử.

Đồng thời, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía cách đó không xa, sau khi bốn gã to con còn lại trông thấy đồng bọn bị đánh bại thì gầm lên liên hồi, tăng tốc chạy về phía này.

“Không xem ra chủng tộc của hắn là gì... Có lẽ không phải là yêu thú bình thường. Có khi nào là con lai giữa nhân loại và yêu thú không nhỉ?”

Vũ Nhu Tử đoán thử.

Nói xong, cô lại quay đầu nhìn sang bốn gã to con đang lớn tiếng rống vang và nhào tới kia:

“Tống tiền bối, ngươi tự chú ý an toàn cho bản thân nhé!”

Sau đó Vũ Nhu Tử trong trạng thái nữ võ thần hưng phấn nhào lên đối mặt với bốn gã to cao quái dị nọ.

...

“Giết ta đi!”

Thân ảnh nhỏ con quái dị nằm bẹp trên mặt đất rên rỉ, đau đớn nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lắc đầu cực kỳ quyết đoán —— hắn cảm giác chắc là Dược Sư tiền bối sẽ có hứng thú với cái gã nhỏ con này lắm đây? Nghe nói bây giờ Dược Sư tiền bối đang cần rất nhiều vật thí nghiệm.

“A a a!”

Thân ảnh quỷ dị nọ đột nhiên quát lên một tiếng, sau đó, có một cây gai nhọn đâm xuyên qua lồng ngực của hắn bắn về phía Tống Thư Hàng!

Nhưng có lẽ là do hắn đã kiệt sức rồi, nên tốc độ của cây gai nhọn này không được nhanh lắm.

Tống Thư Hàng vô thức giơ bảo đao Bá Toái trong tay lên chém gãy cây gai nhọn đó.

Cây gai nhọn bị chém gãy ở giữa, có một đoạn rơi ở bên chân Tống Thư Hàng. Một đoạn khác... Lại bay ngược lại, găm đúng vào cổ họng của thân ảnh quỷ dị nọ.

"Ọc ọc ọc..."

Thân ảnh quỷ dị kia phát ra tiếng kêu đau đớn, máu tươi bắn ra, có vài giọt bắn lên người Tống Thư Hàng.

Sau đó, thân ảnh quỷ dị kia nhìn Tống Thư Hàng với vẻ đắc ý, nhếch môi cười một cái méo mó trông cực kỳ khó coi.

Tiếp sau đó, hắn đã tắt thở... Thần hình câu diệt.

"Tự sát rồi à?"

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Nhưng cái nụ cười đắc ý của hắn trước lúc tắt thở hơi quỷ dị, trông như thể đã thực hiện được âm mưu vậy.

Chẳng lẽ lại là thứ giống như lời nguyền rủa trước lúc chết nữa à?

Tống Thư Hàng vô tức sờ về phía lồng ngực của mình, ở bên trong tâm khiếu, linh quỷ vẫn bình tĩnh như cũ. Nếu như là lời nguyền thì hình như linh quỷ nó luôn phản ứng đầu tiên kia mà.

Lẽ nào không phải là nguyền rủa?

Hay có khi nào là do linh quỷ sắp thăng cấp không nhỉ?

Thôi bỏ đi, đợi lát nữa quay lại nhờ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 giám định một phen là biết ngay nó có phải nguyền rủa hay không ấy mà.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm như thế.

……

Còn ở phía trước, Vũ Nhu Tử và bốn gã to con quỷ dị kia đã lao vào đánh sấp lá cà với nhau.

Bốn gã to con quỷ dị kia cũng có tu vi tam phẩm đỉnh phong, nhưng bọn chúng mạnh hơn so với cái thân ảnh nhỏ lùn quỷ dị bị một lá phù bảo của Vũ Nhu Tử giết chết.

Bởi vì bọn chúng tận mắt nhìn thấy đồng bọn của mình bị Vũ Nhu Tử dùng một lá phù bảo xử lý, cho nên trong lúc bốn gã to con kia giao thủ với Vũ Nhu Tử thì đều vô cùng cẩn thận.

Cũng không biết là bọn chúng thuộc chủng tộc gì, đám gai nhọn hoắc kia mọc ra liên tục từ các bộ phận trên người chúng, tựa như không bao giờ hết.

Điều này khiến cho bọn chúng có thể tấn công bằng bất cứ bộ phận nào trên cơ thể, bất kỳ bộ phận nào cũng có thể trở thành điểm tấn công.

Nhưng lực phòng ngự của bộ khôi giáp hoa lệ trên người Vũ Nhu Tử lại cực kỳ khoa trương, bốn gã to con kia liều mạng tấn công tới tấp, mà đến bây giờ vẫn không thể thương tổn Vũ Nhu Tử được chút nào.

Ngược lại là kiếm thuật cao minh, cộng thêm bảo kiếm Hồ Điệp trong tay của Vũ Nhu Tử chém gãy mớ gai nhọn trên người chúng dễ dàng như chém tre trúc vậy, chỉ mới đánh có mấy hiệp thôi mà trên người của bốn gã to con kia đã xuất hiện rất nhiều vết thương rồi.

Loại cảm giác này đúng thật là đậu má.

……

Đột nhiên, một gã to con đang chiến đấu với Vũ Nhu Tử lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó, bọn chúng nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đứng ở bên cạnh thi thể của đồng bọn chúng, trên người còn dính máu của tên đồng đội kia.

Bốn gã to con gầm lên một tiếng tựa như tiếng dã thú:

“Grào grào!”

Hai mắt của chúng long lên sòng sọc, thế tấn công đột nhiên trở nên mãnh liệt hơn.

“Giết đồng bọn... báo thù, báo thù!”

Trong đó lại có một gã to con lặng lẽ nhích sang bên cạnh, muốn né qua Vũ Nhu Tử để tấn công Tống Thư Hàng.

“Trạng thái tức giận có thể tăng cường lực công kích, có hơi giống với hiệu quả thị huyết.”

Vũ Nhu Tử nói khẽ:

“Nhưng ta sẽ không để cho các ngươi có cơ hội tấn công Tống tiền bối đâu!”

Nói xong, kiếm quang của Vũ Nhu Tử xẹt qua, gã to con muốn lướt qua cô lại bị cuốn vào trong kiếm quang lần nữa.

Bốn gã to con nọ chỉ có thể tức giận gầm to một tiếng, sau đó lại bị Vũ Nhu Tử cuốn lấy cứng ngắc!

"Tích súc đủ rồi, đỡ một chiêu của ta đây!"

Vũ Nhu Tử quát lên, sau đó cô nắm chặt chuôi kiếm, đâm thật mạnh xuống mặt đất!

Dù không có phù bảo đi nữa, cô cũng là tu sĩ tam phẩm đỉnh phong, đã gần tới lúc độ lôi kiếp tấn cấp. Nên thực lực của cô cực kỳ mạnh!

"Bạo!"

Vũ Nhu Tử cũng không hét lên tên chiêu thức kiếm thuật hổ báo hầm hố nào hết, chỉ nói khẽ một tiếng mà thôi.

Ngay sau đó, có hơn một ngàn đạo kiếm quang bắn ra từ trên mặt đất!

Những đạo kiếm quang kia bắn từ dưới lên, vô cùng dày đặc, dày đặc tới mức khiến cho người ta căn bản không thể nào tránh né được.

Bốn gã to con quỷ dị kia gầm lên một tiếng, trên người liên tục mọc ra gai nhọn, bao vây kín kẽ thân thể của bọn chúng lại.

"Viên Vũ Trảm!"

bốn gã to con quỷ dị này lại dùng chiêu thức y hệt như của thân ảnh nhỏ lùn ban nãy đã dùng. Thân thể của bọn chúng xoay tròn liên tục, biến thành một quả cầu gai nhọn màu đen.

Bọn chúng mượn cách này để ngăn cản vô số kiếm quang đang liên tục bắn lên dữ dội từ bên dưới.

Gai nhọn và kiếm quang va chạm với nhau, mớ gai bị chặt đứt rơi xuống liên tục.

Nhưng bốn gã to con quỷ dị này có thể mọc gai nhọn ra liên tục để bổ sung cho phần đã bị chặt đứt.

Vũ Nhu Tử xòe tay ra, có bốn tờ phù bảo xuất hiện trong tay cô.

Đúng lúc cô chuẩn bị dán cho mỗi gã to con một tờ phù bảo thì... Đột nhiên, trong lòng cô cảm thấy căng thẳng.

Không chút nghĩ ngợi, Vũ Nhu Tử nhanh chóng rút kiếm lên khỏi mặt đất, chặn lại ở trước người.

Keng!

Tiếng vang va chạm nặng nề vang lên, toàn thân của Vũ Nhu Tử bị đánh cho lùi lại liên tục. Ở mặt bên của Hồ Điệp Kiếm trên tay cô có một cây gai nhọn màu bạc đang đánh lên thân kiếm, xoay tròn liên tục.

Ánh mắt của Vũ Nhu Tử nhìn về phía xa, cũng chính là chỗ của gã to con quái dị cuối cùng.

Cây gai màu bạc này đúng là của gã to con quỷ dị cuối cùng bắn ra. Cũng không phải bắn kiểu bình thường, mà là pháp môn ngự kiếm.

Gã to con quỷ dị sau cùng có tu vi tứ phẩm!

Chương 389: Linh Điệp Tôn Giả đi ngang qua

“Quả nhiên là có tu vi tứ phẩm.”

Vũ Nhu Tử cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, cô đã đoán được năm gã to con quái dị kia có tu vi cảnh giới từ tam phẩm đỉnh phong đến tứ phẩm ngay từ đầu rồi.

Cho nên ngay từ khi mới bắt đầu, cô vẫn luôn cảnh giác đề phòng cái gã to con quỷ dị cuối cùng vẫn chưa chịu ra tay kia. Đối phương vừa ra tay thì đã dùng tới ngự kiếm thuật, quả nhiên đúng như cô đoán, hắn có cấp bậc tứ phẩm.

“Hây!”

Kiếm khí trên thân Hồ Điệp kiếm trong tay Vũ Nhu Tử bộc phát ra dữ dội, cô chém mạnh một kiếm, gạt cây gai nhọn màu bạc này qua một bên…

Mà nhân cơ hội này, bốn gã to con quái dị đang thi triển tuyệt chiêu Viên Vũ Trảm kia lập tức ngừng kỹ năng của mình lại, thoát khỏi kiếm khí bộc phát của Vũ Nhu Tử. Nếu như là lúc trước, bọn chúng chắc chắn phải nắm chắc thời cơ thi triển tuyệt kỹ quả cầu gai đè chết đối phủ rồi.

Nhưng bây giờ, có cho ba người bọn chúng thêm một cái lá gan nữa thì bọn chúng cũng không dám dùng kỹ năng Viên Vũ Trảm để đè Vũ Nhu Tử nữa —— tấm gương đi trước của đồng bọn vẫn còn đó, dạy cho bọn chúng biết rằng, dám xông tới chỗ Vũ Nhu Tử thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Bốn gã to con quái dị thở hồng hộc nhìn chằm chằm Vũ Nhu Tử, đồng thời ánh mắt mang theo vẻ oán hận quét về phía Tống Thư Hàng đang đứng —— kẻ thủ ác tay nhuộm máu tươi đồng bọn của bọn họ!

Lúc này, gã to con tứ phẩm đứng ở phía xa mới lên tiếng nói:

“Giao con nhóc này lại cho ta đối phó... Mấy người các ngươi đi giết chết con đàn bà ở phía sau đi. Phàm là những kẻ tay dính máu tươi của đồng tộc chúng ta, cho dù chúng có trốn đến chân trời góc biển thì chúng ta cũng phải liều mạng trả giá tất cả giết chết chúng!”

Trong lúc nói chuyện, hắn dùng ngự kiếm thuật, khống chế cây gai nhọn màu bạc kia tấn công tới tấp về phía Vũ Nhu Tử.

Bốn gã to con khác thì liếc mắt nhìn nhau, đôi mắt đỏ bừng, cố gắng vượt qua Vũ Nhu Tử lần nữa, chạy về phía sau lưng cô tấn công Tống Thư Hàng đang mang hình dạng ss.

“Dính máu tươi thì dù phải trả cái giá đắt cỡ nào cũng phải giết chết mình cho bằng được sao?” Tống Thư Hàng yên lặng nhìn quần áo trên người mình, chẳng lẽ cái máu tươi này là thứ cùng loại với ấn ký hay dấu hiệu gì đó sao?

Kiểu tương tự như “đồ long ấn ký” gì đó ở trong tiểu thuyết hay có ấy, một khi kẻ đồ long giết chết cự long thì sẽ tạo thành ấn ký ở trên linh hồn. Sau đó toàn bộ cự long trên thế giới đều sẽ hành động, hợp tác thành nhóm với nhau đi xử lý kẻ đồ long kia?

Nếu thứ này giống thế thì phiền rồi đây. Hắn cũng không muốn đi tới bất kỳ nơi đâu cũng bị người ta định vị ra đâu.

…

Phía trước, mặt mày Vũ Nhu Tử vô cùng hớn hở, xem bộ đang chơi khá vui vẻ.

“Ta đã nói rồi… không có sự cho phép của ta thì không cho bất kỳ kẻ nào trong các ngươi đi đối phó với Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử nói cực kỳ khí phách, bảo kiếm trong tay của cô lại chém xuống thật mạnh, đánh bay cây gai nhọn màu bạc kia.

Sau đó, cô với tay túm một cái ở bên hông, rút ra một cây roi dài thật dài.

“Đi!”

Vũ Nhu Tử quát khẽ một tiếng.

Cây roi tựa như có linh tính, một đầu quấn chặt ở bên hông của Vũ Nhu Tử, một đầu khác thì bắn ra tựa như vô hạn, chủ động quất mạnh về phía bốn gã to con quái dị kia. Sợi roi giống như không cần Vũ Nhu Tử khống chế gì nhiều, tựa như có thể hành động theo suy nghĩ của cô.

Hơn nữa cây roi dài này rất lợi hại, lúc nó đánh lên bốn gã to con quái dị kia, một roi đánh xuống là có thể đánh gãy một mảnh gai xương trên người của mấy gã đó, thậm chí còn kéo theo một mảnh máu thịt trên người của bọn chúng xuống.

Lực đạo cực lớn trên đầu roi thì lại vừa đánh vừa cuốn bốn gã to con quái dị kia về phía của Vũ Nhu Tử.

Bốn gã to con bị đánh kêu la oai oái, nhất thời lại không thoát ra khỏi đầu roi được… mà sau khi bọn họ bị kéo về phía của Vũ Nhu Tử xong, thì lại nhanh chóng bị kiếm quang cuốn lấy, bị ép phải tiếp tục đánh với Vũ Nhu Tử.

“Ha ha ha ha!”

Vũ Nhu Tử càng đánh lại càng hăng, lấy một chống năm, thế mà vẫn có vẻ như chiếm được thế thượng phong!

…

Ở phía xa, gã to con quái dị tứ phẩm kia nhíu chặt mày, tại sao trên người của con nhóc nhân loại này lại có nhiều bảo vật như thế chứ? Đáng chết, thời gian không nhiều lắm, không thể tiếp tục kéo dài thêm được nữa.

Hắn vươn tay ra, rút một cây gai đen ở sau lưng của mình. Sau khi cây gai kia bị rút ra khỏi thân thể của hắn thì nhanh chóng biến thành màu bạc. Cây gai nhọn màu bạc này rõ ràng không phải gai nhọn tầm thường, mà là một loại phi kiếm khác đã được gã to con tứ phẩm này tế luyện qua.

“Đi!”

Gã đại hán tứ phẩm lại thi triển ngự kiếm thuật thêm lần nữa, một mình hắn điều khiển hai cây gai nhọn màu bạc, cây thứ hai bắn về phía roi của Vũ Nhu Tử, ghim đầu roi lại, muốn tạo cơ hội cho đồng bọn đi giết chết Tống Thư Hàng.

“Nhất tâm nhị dụng, song khống ngự kiếm? Thú vị lắm!”

Vũ Nhu Tử cười lớn:

“Nếu như ngươi dùng chiêu này sớm một chút thì nói không chừng còn có hơi hiệu quả. Nhưng bây giờ thì muộn rồi!”

Trong lúc nói chuyện, thân thể của Vũ Nhu Tử đột nhiên nhảy lên thật cao, sợi roi bên hông cuốn lại thành một đoàn, nhập vào phía sau khôi giáp của cô.

“Với cảnh giới của ta bây giờ mà muốn dùng chiêu này, thì mỗi lần đều phải chuẩn bị một quãng thời gian khá dài ~~ nào ngờ trong lúc chiến đấu thật sự thế này mà vẫn có cơ hội dùng tới nó được.”

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Ở trên khôi giáp của cô, có bảy phù văn thần bí lục tục sáng lên.

Bảy phù văn này kéo dài ra, hóa thành kiếm khí có bảy loại thuộc tính như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi.

Ngay sau đó, bảy đạo kiếm khí này hóa thành bảy hư ảnh của Vũ Nhu Tử.

Tiếp theo, chỉ trong chớp mắt... bảy đạo hư ảnh kia cùng với bản thể của Vũ Nhu Tử giống như xuyên qua sự hạn chế của không gian, xuất hiện ở bên cạnh của bốn gã to con quái dị nọ.

Chia đều ra thì bên cạnh mỗi gã to con quái dị đều có hai Vũ Nhu Tử.

Bảy đạo kiếm khí kia, cộng thêm Hồ Điệp Kiếm trong tay Vũ Nhu Tử, đâm vào lồng ngực của bốn gã to con quái dị từ cả đằng trước lẫn phía sau.

Bốn gã to con kia căn bản không có thời gian để phản ứng lại.

Trường kiếm đâm xuyên qua cơ thể, thân thể của bọn họ cứng ngắc, sau đó máu tươi phun ra ào ạt. Tiếp theo... Bọn họ ngã ầm ầm xuống đất, sống chết chưa rõ.

Chỉ một chiêu thôi là có thể giết chết bốn gã to con có cảnh giới ngang ngửa với Vũ Nhu Tử, phòng thủ cực dày, máu cực kỳ trâu cùng một lúc! Không hổ là đại chiêu khiến Vũ Nhu Tử phải chuẩn bị lâu đến thế.

Máu tươi bắn ướt người bảy bóng phân thân của Vũ Nhu Tử… nhưng sau khi tấn công xong thì mấy cái hư ảnh phân thân kia đều biến mất.

Về phần bản thể của Vũ Nhu Tử thì có phòng ngự màu vàng kia bảo vệ, máu của mấy gã kia bắn ra căn bản không thể dính lên người của cô được.

…

“Đáng chết!”

Lúc này, gã to con tứ phẩm đứng ở phía xa tức giận gầm lên.

Hắn rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, phóng thẳng về phía Vũ Nhu Tử. Hai cây gai nhọn màu bạc bị hắn điều khiển, điên cuồng tấn công bản thể của Vũ Nhu Tử.

“Ha ha.”

Cây roi bên hông của Vũ Nhu Tử lại run lên lần nữa, phối hợp với Hồ Điệp Kiếm trong tay, không ngừng đỡ đòn, ngăn cản toàn bộ đòn tấn công như vũ bão của gã to con tứ phẩm kia.

Ầm!

Dưới sự khống chế của gã to con tứ phẩm kia, cây gai nhọn màu bạc đâm mạnh lên Vũ Nhu Tử… đột nhiên, một cây gai màu bạc lại vỡ ra.

Tuy rằng cây gai màu bạc này đã bị gã to con tứ phẩm kia tôi luyện qua, biến thành phi kiếm. Nhưng phẩm chất của bản thân nó hoàn toàn không thể nào sánh được với bảo kiếm Hồ Điệp trong tay của Vũ Nhu Tử được.

Đáng mạnh quá thì đương nhiên sẽ phải vỡ thôi.

Vũ Nhu Tử cũng bị cây gai nhọn kia đánh một cái thật mạnh, phải lùi lại đằng sau vài bước.

Lúc này, gã to con tứ phẩm đã chạy tới trước mặt Vũ Nhu Tử, hắn đanh mặt lại, giơ tay cầm lấy cây gai bạc còn lại của mình.

“Hai người các ngươi chết chắc rồi!”

Gã to con tứ phẩm nghiến răng nghiến lợi nói.

“Bốc phét ghê thế? Nhưng mà muốn giết được ta ấy thì không thể dựa vào cái miệng thôi đâu.”

Vũ Nhu Tử lắc lắc cánh tay bị run nhẹ của mình.

Cho dù có trang bị hoàn mỹ, nhưng đối kháng với tu sĩ tứ phẩm vẫn có phần vất vả.

“Hai người các ngươi dám ra tay giết chết đồng bọn của ta thì không thể sống được nữa, chỉ có một con đường chết mà thôi!”

Gã to con tứ phẩm kia lạnh lùng nói.

Vũ Nhu Tử nhìn gã to con này:

“Ngươi có bệnh à?”

Trong lúc đánh nhau ngươi chết ta sống thế này, không giết đồng bọn của ngươi thì giữ lại đem lộng kính ngắm à? Chẳng lẽ chủng tộc của các ngươi quý báu tới mức vào hàng được giới tu sĩ bảo vệ như gấu trúc hả?

Gã to con tứ phẩm giơ tay ra, chộp lấy cái mũ che trên đầu mình, để lộ ra một cái đầu mọc toàn gai nhọn. Ngoại trừ ở gần mắt ra thì trên đầu hắn mọc đủ thứ gai nhọn dài ngắn.

“Phàm là những kẻ dính máu của chiến sĩ nhím biển bọn ta thì chính là kẻ thù chung của toàn bộ chiến sĩ nhím biển trên đời này. Các ngươi trốn không thoát được, mặc kệ các ngươi chạy tới nơi nào, đều sẽ bị bọn ta giết chết. Chiến sĩ nhím biển cường đại sẽ lấy mạng của các ngươi!”

Gã to con tứ phẩm này dùng tiếng Trung sứt sẹo của mình để nói ra.

Nói chung là hắn cũng nói rõ ràng mấy ý tứ mà mình muốn biểu đạt rồi.

“Quả nhiên thứ này cùng loại với ‘đồ long ấn ký’ à? Nhưng... Chiến sĩ nhím biển á! Chẳng lẽ sau khi mình giết chiến sĩ nhím biển thì sẽ mang cái danh ‘kẻ giết nhím biển’ à? Chỉ nghĩ thôi đã thấy cái tên này nghe cùi bắp quá.”

Tống Thư Hàng đứng ở phía sau cầm bảo đao Bá Toái, nói thầm trong miệng.

Mà phải nói, nếu thật sự có loại ấn ký như thế thì cũng phiền lắm đấy. Đợi lát nữa xong xuôi thì phải hỏi mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 mới được.

“Không chỉ có các ngươi, mà ngay cả người thân, và tất cả những kẻ có quan hệ với các ngươi, đều sẽ chết trong tay của chiến sĩ nhím biển bọn ta.”

Gã to con tứ phẩm kia lại gằn giọng nói tiếp.

Tống Thư Hàng nghe tới đây thì nhíu mày, lại cái trò kéo theo cả người nhà này à?

Vũ Nhu Tử:

“...”

“Ta cho các ngươi một cơ hội, quỳ xuống trước mặt thi thể của đồng bọn ta, để ta chặt đầu của các ngươi xuống, như thế, chiến sĩ nhím biển bọn ta sẽ tha cho người nhà của các ngươi một mạng!”

Mặt mày của cái gã to con tứ phẩm này càng lúc càng dữ tợn hơn —— Thật ra mấy lời này là hắn nói để kéo sự chú ý mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, hắn đã lặng lẽ liên hệ với đồng bọn của mình.

Ở gần đây vẫn còn bốn gã chiến sĩ nhím biển đang mai phục trong bóng tối, thực lực của bọn chúng đều là tứ phẩm cả. Chỉ cần năm người bọn hắn xông lên cùng một lúc thì dù trang bị của cô ả này có tốt tới đâu đi chăng nữa, cũng không phải đối thủ của năm người bọn họ!

Đến lúc đó, hắn nhất định phải dùng cách tàn nhẫn nhất để xé xác con ả này ra!

Vũ Nhu Tử:

“...”

Sau đó, cô gãi gãi chiếc cằm nhỏ đáng yêu của mình.

Tiếp theo, Vũ Nhu Tử lại thu hồi Hồ Điệp kiếm, thở dài nói với gã to con tứ phẩm nọ:

“Nếu như ngươi đã muốn giết cả nhà ta thì ta cũng có thể cân nhắc cho ngươi cơ hội.”

Gã to con tứ phẩm:

“??”

“Ta quyết định rồi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội giết chết cả nhà ta!”

Vũ Nhu Tử giơ ngón tay ra, chỉ về phía sau lưng của gã to con tứ phẩm:

“Chậc, quay đầu lại đi, có thấy người đàn ông đứng ở sau lưng ngươi không?”

“Hắn chính là cha của ta đó, nếu như muốn giết cả nhà của ta thì làm đi, đừng có bảo là ta không cho ngươi cơ hội nhé.”

Gã to con tứ phẩm kia hừ lạnh một tiếng:

“Thủ đoạn xưa rồi nhé, ngươi cho rằng ta sẽ trúng chiêu chắc?

Ngươi cho rằng nếu đằng sau lưng ta mà có thứ gì thì lẽ nào ta không thể cảm ứng được chắc?”

Hắn nghĩ mình mà quay đầu lại thật thì con nhóc này sẽ đánh lén mình, hoặc là nhân cơ hội chạy trốn mất dạng, thủ đoạn xưa như trái đất này, đời nào hắn lại trúng chiêu được.

“Tốt nhất là ngươi quay đầu lại nhìn một cái đi.”

Một giọng trầm trầm, giống như cố nén lửa giận dâng trào vang lên sau lưng của gã to con tứ phẩm kia.

Chương 390: Đứng ở góc độ khác để nhìn nhận sự việc!

Thật ra thì, có một vài sự vật, chúng ta có thể đổi một góc độ khác để nhìn nhận nó, thể ngộ nó —— Linh Điệp Tôn Giả.

…

…

“Không thể nào!”

Gã đàn ông quái dị tứ phẩm kia cảm thấy vô cùng kinh hãi. Thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm, hơn nữa huyết thống trong cơ thể hắn là yêu loại thuần chủng, tinh thần lực và các giác quan của hắn nhạy bén hơn tu sĩ nhân loại rất nhiều.

Hơn nữa, theo sự cảm nhận của hắn thì phía sau lưng hắn căn bản trống không, chẳng có bất kỳ khí tức nào.

Nhưng lúc này, giọng nói thâm trầm của đàn ông lại đột ngột vang lên phía sau lưng hắn!

Chẳng lẽ thật sự có người có thể tránh được sự thăm dò của tinh thần lực và giác quan của hắn mà xuất hiện phía sau lưng hắn một cách vô thanh vô tức như thế sao?

Thật đáng sợ! Thực lực của người này phải cường đại đến mức nào đây?

Gã to con quái dị tứ phẩm này cơ hồ lăn nhanh sang bên cạnh theo bản năng … Bất luận như thế nào, cứ kéo dài khoảng cách với kẻ kia trước đã, rồi tính sau!

Trong lúc lăn tròn né tránh, hắn cũng đưa mắt nhìn về vị trí sau lưng mình một cái.

Ở đó, có một người đàn ông đang đứng chắp tay ra sau lưng. Trên người hắn mặc một bộ quần áo màu xanh da trời, ngoại hình vô cùng anh tuấn, là cái loại đẹp trai cướp hết ánh sáng đến mức không có nổi bạn bè ấy.

Lúc này, người đàn ông này nhíu chặt mày, trông qua thôi cũng có thể biết được tâm trạng của hắn rất tệ!

Trong lúc gã to con quái dị tứ phẩm kia đang điên cuồng lăn mình tránh né, người đàn ông này lại trầm giọng xuống nói:

“Ta cho ngươi lăn đi lúc nào vậy hả?”

Chỉ là một câu chất vấn như thế thôi, người đàn ông đó thậm chí còn cử động một ngón tay, nhưng dường như trong những lời hắn nói ra lại mang theo năng lực như kiểu “ngôn xuất pháp tùy” vậy.

Gã to con tứ phẩm đang lăn đi giống như bị trúng phải định thân thuật vậy. Cả người hắn cứ duy trì cái tư thế kỳ quái cứng ngắc đó tại chỗ, lăn về phía trước cũng không được mà lui về phía sau cũng không xong!

Gã to con tứ phẩm đó vô cùng sợ hãi. Chuyện gì thế này? Tại sao thân thể của mình lại không nhúc nhích được thế này!

“Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mau động đậy đi, đáng chết! Cái cơ thể này, mau động đậy cho ta!!”

Gã to con tứ phẩm kia thét lớn trong lòng. Nhưng dường như từng bắp thịt, từng đường kinh mạch của hắn đều đang run rẩy, đang sợ hãi. Trong trạng thái như vậy, cơ thể của hắn căn bản không thể nào phối hợp với ý thức của hắn được.

Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc thực lực của người đàn ông này đã đạt đến cảnh giới nào rồi?

Một câu, chỉ là một câu nói thôi cũng khiến hắn không còn chút sức lực kháng cự nào!

“Chỉ bằng tên phế vật nhà ngươi cũng dám to mồm đòi giết sạch cả nhà ta sao?”

Linh Điệp Tôn Giả nói một cách lạnh lùng.

Trong lúc Linh Điệp Tôn Giả lên tiếng, có một con linh điệp âm thầm xuất hiện trên bả vai của hắn.

Con linh điệp đó bay lên phía trước, đôi cánh xinh đẹp mềm mại của nó giống như một đạo kiếm quang, trong nháy mắt đã cắt qua cổ họng của gã to con tứ phẩm kia.

Máu tươi lập tức bắn ra tung tóe, máu của gã to con tứ phẩm đó nhuộm đỏ cả con linh điệp, khiến nó trông càng trở nên kiều diễm và xinh đẹp hơn.

Sau đó nó nhẹ nhàng vỗ đôi cánh xinh đẹp của mình, chỗ máu tươi trên người nó lập tức bị hấp thu, màu đỏ kiều diễm dung nhập với những màu sắc rực rỡ trên người nó, khiến nó càng trở nên sặc sỡ hơn.

Ánh mắt của gã to con tứ phẩm kia dần dần mất đi tiêu cự. Cho đến lúc chết hắn vẫn duy trì tư thế lăn đi của mình!

Sau đó con linh điệp kia lại bay trở về, đậu xuống trên bả vai của Tôn Giả, nhẹ nhàng vỗ cánh

Mặt mày Tôn Giả ra vẻ hài lòng, gật đầu một cái rồi nói:

"Nhớ kỹ khí tức của loại huyết mạch này... Từ nay về sau không cho phép sinh vật có khí tức huyết mạch này đến gần Linh Điệp Đảo trong phạm vi một nghìn dặm!

Hay nói cách khác, một khi có loài sinh vật nào mang huyết mạch chiến sĩ nhím biển đến gần Linh Điệp Đảo trong phạm vi một nghìn dặm, cho dù là kẻ không biết chuyện đi ngang qua, Linh Điệp Đảo cũng sẽ giết ngay lập tức!

Đối với cái tên gọi là chiến sĩ nhím biển này, Linh Điệp Tôn Giả không có chút hứng thú nào, cũng không có ham muốn đi nghiên cứu bọn chúng.

Sau đó, Linh Điệp Tôn Giả không buồn nhìn gã to con tứ phẩm kia nữa, mà quay đầu lại, nhìn về phía con gái Vũ Nhu Tử của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc quay đầu đó, sắc mặt của Tôn Giả đã thay đổi ngay lập tức. Vốn là khuôn mặt đầy nặng nề, khó chịu, sau khi quay đầu thì đã trở nên dịu dàng thân thiện, giống như vừa được đắm mình trong gió xuân vậy. Hắn khẽ gọi một tiếng:

"Vũ Nhu Tử!"

"A cha!"

Vũ Nhu Tử cười hê hê, giơ tay vẫy vẫy Tôn Giả.

Gặp được cha mình trong hoàn cảnh này, dù ít dù nhiều cô cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng. Bởi vì lần này cô lại lén lút rời khỏi Linh Điệp Đảo. Chắc mọi người vẫn còn nhớ nhỉ, cô ấy tự chui vào trong một cái thùng lớn rồi gửi chuyển phát nhanh bản thân ra ngoài.

Đứa con gái bỏ nhà ra đi đối mặt với người cha lặn lội từ nơi xa xôi tìm đến… Trường hợp thế này đúng là có phần lúng túng.

“Lần này ra ngoài chơi đủ chưa?”

Linh Điệp Tôn Giả khẽ nheo mắt lại, cười rộ lên.

Nhìn thấy nụ cười này của hắn, lá gan của Vũ Nhu Tử nhất thời to hơn rất nhiều —— Cô hiểu rõ cha mình, chỉ cần cha cô cười như thế thì chắc chắn sẽ không tính toán chuyện cô bỏ nhà ra đi nữa.

“Hì hì, cha, cha là tốt nhất!”

Giống như yến non về rừng, Vũ Nhu Tử mặc khôi giáp, lao thật nhanh về phía cha mình, cho Tôn Giả một cái ôm nồng nhiệt —— Nếu không phải thực lực của Linh Điệp Tôn Giả rất cao cường, sau khi bị một bộ giáp sắt to đùng như thế đâm sầm vào người chắc là sẽ hộc cả máu mất.

Linh Điệp Tôn Giả cũng giang tay ra ôm con gái mình vào lòng, sau đó lại gõ mạnh vào nón sắt trên đầu cô một cái rồi nói:

“Con ấy…”

Tôn Giả vốn đã nghĩ ra rất nhiều lời để trách mắng con gái mình, nhưng khi thấy con gái làm nũng thế này, hắn lại không thể thốt ra nổi một lời.

Sau đó, Linh Điệp Tôn Giả đưa mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng đang trong hình dạng của Sở Sở, mình dính đầy máu tươi đang đứng cách đó không xa.

“Kia là bạn mới của Vũ Nhu Tử à?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi.

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói:

“Không phải đâu cha, vị này chính là Tống tiền bối mà gia đã từng nhắc đến với cha đó.”

“Tống Thư Hàng tiểu hữu đấy sao?”

Linh Điệp Tôn Giả quay sang nhìn Tống Thư Hàng một lần nữa. Tiểu cô nương mặc váy đen này chính là Thư Hàng tiểu hữu được thêm nhầm vào nhóm Cửu Châu Số 1 đó sao?

—— Kỳ lạ, hắn nhớ rõ ràng Tống Thư Hàng trong miệng đám đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1 là một chàng trai mà!

Tôn Giả chắc chắn rằng mình không hề mắc chứng đãng trí tuổi già, hắn nhớ rõ ràng, Tống Thư Hàng là một chàng trai!

Vậy cô nương mặc váy đen trước mắt này là thế nào đây?

Tôn Giả lại đánh giá Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới một lần nữa.

Ý? Khoan đã… Thứ kia không phải là ghim cài áo biến hình nằm trong danh sách đồ chơi của Vũ Nhu Tử mà lần trước hắn đã chế tạo ra sao?

Khi còn bé Vũ Nhu Tử rất thích nghịch cái ghim cài biến hình này.

Nhưng bây giờ lại có một đạo hữu có kỹ thuật cao minh, dùng trận pháp làm gia tăng khả năng huyễn hình của cái ghim cài áo biến hình này, khiến cả Tôn Giả như hắn nhìn qua cũng không phát hiện ra được đây là ghim cài áo biến hình.

Thật thú vị!

Trong ánh mắt của Linh Điệp Tôn Giả có một tia sáng bất chợt lóe lên. Sau đó hắn dễ dàng nhìn thấy dáng vẻ thật sự của Tống Thư Hàng xuyên qua ghim cài áo biến hình.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi, cao tầm một mét tám, ngũ quan đàng hoàng, quả đầu trụi lủi rất nổi bật. Xét tổng thể mà nói thì tướng mạo của chàng trai này trông có vẻ thanh tú hiền lành.

Nhưng điều khiến khóe miệng Tôn Giả co giật là trên người Tống Thư Hàng mặc một cái váy ngắn màu đen, một đôi tất lưới, bên chân còn gài một thanh đoản kiếm.

“Biến thái thích mặc đồ con gái!”

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Linh Điệp Tôn Giả về Tống Thư Hàng tiểu hữu, một ấn tượng khá là sâu sắc.

Thật không ngờ Tống Thư Hàng tiểu hữu được các đạo hữu trong nhóm nhất trí ngợi khen lại là người thích mặc đồ con gái!

…

…

“Xin chào Linh Điệp tiền bối.”

Tống Thư Hàng dùng cách hành lễ học được từ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1, hành lễ với Linh Điệp Tôn Giả một cách tôn kính.

Lúc trước, khi đọc đoạn chat của các tiền bối trong nhóm, hắn được biết rằng cha của Vũ Nhu Tử - Linh Điệp Tôn Giả là một lão tiền bối ra tay rất hào phóng, tính tình cũng rất hiền lành. Có điều, Linh Điệp Tôn Giả cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi tật xấu là thích tính toán so đo. Chưa biết chừng Linh Điệp Tôn Giả sẽ so đo với ngươi cả nửa ngày chỉ vì một chuyện cỏn con nào đó.

Vì thế, trong lúc nói chuyện với Linh Điệp tiền bối, nhất định phải chú ý từng hành vi cử chỉ của mình. Tuyệt đối đừng có giống như Tam Lãng tiền bối, không ngừng tìm đến cái chết ở trước mặt Linh Điệp tiền bối!

Có điều sau khi vừa lên tiếng, Tống Thư Hàng lập tức cười khổ. Bởi vì giọng nói của hắn đã bị Bạch Tôn Giả tạm thời dùng pháp thuật cải tạo lại. Giọng nói hắn nói ra lúc này là giọng nói nũng nịu đáng yêu của Sở Sở cô nương.

Khóe miệng của Linh Điệp Tôn Giả co giật vài cái, rồi nói:

“Xin chào Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Thích mặc đồ con gái thì cũng thôi đi... đến giọng nói cũng sửa thành giọng nói của con gái nữa!

Mặc dù đánh giá của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 đối với vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này là vô cùng tốt, những đạo hữu đã từng tiếp xúc với Tống tiểu hữu cũng hết sức khen ngợi hắn.

Nhưng bây giờ, Linh Điệp Tôn Giả lại cảm thấy —— vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này không được bình thường cho lắm!

Con gái bảo bối của mình trở thành bạn tốt với người thích mặc đồ con gái như thế này có sao không đây? Linh Điệp Tôn Giả không khỏi có phần bận lòng về cô con gái của mình. Ai cũng nói mối quan hệ bạn bè của một người rất quan trọng, liệu con gái cưng của mình có bị dạy hư không đây?

Mà khoan đã!

Khoan đã, khoan đã!

Có một số việc, không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Có một số việc, ta cần phải thay đổi một góc độ khác để nhìn nhận, suy nghĩ về nó!

Có lẽ, đứng từ một góc độ nào đó mà nói, Vũ Nhu Tử ở chung với cái tên thích mặc đồ con gái này còn khiến mình yên tâm hơn là khi nó ở cùng với một chàng tu sĩ đẹp trai, dịu dàng, tốt bụng ấy chứ!

Đúng vậy, so với Tống tiền bối dịu dàng, thú vị mà trước đây con gái mình lúc nào cũng nhắc đến, thì phiên bản Tống tiền bối thích mặc đồ con gái trước mặt mình bây giờ khiến mình an tâm hơn nhiều!

Linh Điệp Tôn Giả vuốt cằm một cái, âm thầm gật đầu.

…

…

Không biết tại sao mà trong lòng Tống Thư Hàng lại cảm thấy có hơi sợ hãi —— Hắn cảm thấy ánh mắt mà Linh Điệp Tôn Giả nhìn hắn lạ lắm.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới một chuyện.

“Đợi đã, ghim cài áo biến hình là thứ do Linh Điệp Tôn Giả chế tạo ra. Hay nói cách khác, Tôn Giả chắc chắn có thể nhìn thấu được sự biến thân của hắn! Như thế, ánh mắt Tôn Giả nhìn hắn cổ quái cũng là thường!”

Tống Thư Hàng không hề muốn người khác hiểu lầm mình là kẻ biến thái thích mặc đồ con gái, vì thế hắn đang chuẩn bị mở miệng giải thích với Linh Điệp Tôn Giả về nguyên nhân tại sao mình lại mang hình dáng của Sở Sở. Ít nhất thì như thế cũng sẽ khiến Linh Điệp tiền bối có một ấn tượng bình thường với hắn. Hắn tuyệt đối không muốn bị coi là kẻ biến thái đâu!

Nhưng ngay lúc Tống Thư Hàng đang định mở miệng giải thích thì ánh mắt của Linh Điệp Tôn Giả lại đột nhiên thay đổi, đầu tiên là tràn đầy vẻ vui mừng, sau đó ánh mắt của hắn trở nên vô cùng hiền hòa.

“Ha ha ha ha.”

Linh Điệp Tôn Giả cười to, nói:

“Khoảng thời gian trước ta thường xuyên nghe thấy con gái ta nhắc đến Thư Hàng tiểu hữu. Hơn nữa trong khi trò chuyện với vài vị đạo hữu, ta cũng thường xuyên nghe thấy bọn họ nhắc tới ngươi. Hôm nay thấy người thật mới hiểu, quả nhiên ánh mắt của mọi người không hề sai. Ta có thể cảm nhận được một loại khí tức dịu dàng, bình tĩnh từ trên người ngươi.”

Từ sau khi bước vào cảnh giới nhị phẩm, Tống Thư Hàng còn chưa kịp tu luyện pháp môn “thu liễm khí tức”, vì thế tinh thần lực mà chân ngã minh tưởng kinh tản ra cũng phát ra khí tức “người tốt” nốt.

Mặt mũi Linh Điệp Tôn Giả đầy vẻ cảm khái:

“Vũ Nhu Tử có một người bạn giống như ngươi, ta rất yên tâm.”

Tôn Giả đánh giá hắn cao như vậy, thật sự khiến Tống Thư Hàng có cảm giác thụ sủng nhược kinh!

Vũ Nhu Tử đứng ở bên cạnh nhìn cha mình với vẻ tò mò. Giác quan thứ sáu nhạy bén của cô nói cho cô biết rằng, trong một thoáng khi nãy, cha già nhà mình vừa mới bị lên cơn thần kinh dẫm đinh thì phải?

Chương 391: Đến lúc rồi, rời sân thôi.

Cuối cùng, Linh Điệp Tôn Giả tươi cười với Tống Thư Hàng:

“Vũ Nhu Tử được ta chiều chuộng từ nhỏ tới lớn nên ít nhiều cũng có hơi tùy hứng. Sau này mong tiểu hữu coi sóc Vũ Nhu Tử nhiều hơn, và nhất định vẫn phải duy trì quan hệ bạn bè tốt với con gái ta đấy.”

“Tiền bối yên tâm đi, ta sẽ tiếp tục làm bạn tốt với Vũ Nhu Tử mà.”

Tống Thư Hàng được khen đến mức hơi ngượng mặt, bèn bổ sung thêm một câu:

“Linh Điệp tiền bối ạ, thực ra thì trước giờ người được coi sóc là ta mới đúng.”

“Tiểu hữu khách khí quá.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười rồi gõ gõ lên mũ giáp của Vũ Nhu Tử:

“Vũ Nhu Tử, lại kết thêm được một người bạn chân chính nữa rồi.”

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt của Vũ Nhu Tử vẫn luôn chỉ có một biểu cảm: 0_0!

Quả nhiên, hôm nay cha già nhà mình ra ngoài đã uống lộn thuốc gì rồi!

Sau khi khen ngợi Tống Thư Hàng và con gái Vũ Nhu Tử của mình xong, Linh Điệp Tôn Giả lấy điện thoại ra gọi vào số của Lưu Kiếm Nhất.

Ban nãy Vũ Nhu Tử đối mặt với đám chiến sĩ nhím biển tứ phẩm, thế mà không thấy mặt mũi tên lười kia đâu.

Lại tìm chỗ nào ngủ nướng rồi chứ gì? Quả nhiên mình không nên giao nhiệm vụ chăm sóc Vũ Nhu Tử cho tên lười chảy thây này làm mà.

Sắc mặt Linh Điệp Tôn Giả đen sì sì. Nếu hôm nay Lưu Kiếm

Nhất không cho hắn một lời giải thích tử tế thì năm năm tới đây thằng ranh ấy đừng hòng được nhàn rỗi. Hắn sẽ khiến cho Lưu Kiếm Nhất bận rộn đến mức không kịp nhắm mắt thì thôi.

Sau ba tiếng chuông, Lưu Kiếm Nhất mới nghe máy.

“Há lô ~ chào sư phụ.”

Từ đầu dây của Lưu Kiếm Nhất dường như truyền tới tiếng đao kiếm choảng nhau, hắn… cũng đang đánh à?

“Ngươi đang ở đâu đấy?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi.

“Sư phụ ơi, ta đang đối phó với một đám tứ phẩm mọc gai đầy người đây. Đám này mai phục ở gần thế gia họ Sở, số lượng rất nhiều, sẽ tạo thành uy hiếp lớn cho sư muội đấy.”

Lưu Kiếm Nhất nói xong lại bổ sung thêm:

“Sư phụ, người gọi cho ta để nghe ta báo cáo tình hình của sư muội sao? Sư muội đến thế gia họ Sở với Tống Thư Hàng tiểu hữu trước rồi. Ta đã âm thầm kiểm tra khu vực đó từ trước, nơi đó chỉ có một tên mọc gai tứ phẩm với năm tên mọc gai tam phẩm thôi, không có nguy hiểm gì với sư muội đâu. Chờ ta giải quyết xong mấy tên tứ phẩm chỗ này rồi sẽ chạy ngay tới chỗ sư muội luôn! Người yên tâm đi, có ta ở đây, cam đoan sư muội tuyệt đối sẽ không bị mất một cọng tóc nào!”

Linh Điệp Tôn Giả nghe tới đó thì gật đầu nói:

“Giải quyết sự tình nhanh chóng lên rồi đến chỗ Vũ Nhu Tử đi.”

“Giải quyết nhanh chóng ạ? À, vâng, ta giải quyết ngay đây!”

Lưu Kiếm Nhất đáp xong thì cúp điện thoại.

Sau khi gác máy, Linh Điệp Tôn Giả day day huyệt thái dương. Hắn hiểu rõ tên đại đệ tử lười chảy thây này quá mà, chắc chắn hắn lại nằm không ở đâu rồi. Bởi vì Tôn Giả biết thừa Lưu Kiếm Nhất đã lên ngũ phẩm, đâu cần thời gian dài như vậy để giải quyết mấy con nhím biển tứ phẩm cỏn con chứ.

…

…

Lúc này ở một nơi gần Sở gia, Lưu Kiếm Nhất đang nằm trên một chiếc giường lớn lơ lửng trên không. Chiếc giường thoải mái này chính là thanh phi kiếm thứ hai của Lưu Kiếm Nhất được hắn cải tiến mà ra.

Dưới mặt đất, bốn đạo kiếm khí đang tung hoành chiến đấu say sưa với bốn tên chiến sĩ nhím biển tứ phẩm.

“Hết cách rồi, ta vốn đang định trộm lười để chơi với các ngươi một tí. Vì dù sao mấy tên ở trong tộc địa Sở gia cũng chẳng gây được uy hiếp gì với sư muội ta đâu. Ai ngờ sư phụ lại gọi điện tới chứ.”

Lưu Kiếm Nhất ngáp dài một cái.

Sau đó hắn búng ngón tay kêu vang một tiếng, bốn đạo kiếm khí trên không trung đột nhiên biến đổi. Chỉ trong nháy mắt, những đạo kiếm khí nhìn như hóa thành từ “chân khí” đã chuyển hóa thành kiếm khí “linh khí”!

“Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm!”

Bốn tên chiến sĩ nhím biển tứ phẩm kêu lên sợ hãi.

Tuy rằng ngay từ ban đầu khi đối phương lôi chiếc giường ra nằm chơi với chúng như chọc khỉ, chúng đã biết thực lực người ta cao hơn mình rất nhiều rồi. Thế nhưng chúng thật không ngờ đối phương lại là Linh Hoàng ngũ phẩm.

“Này, tạm biệt nhé.”

Lưu Kiếm Nhất mỉm cười. Bốn đạo kiếm quang lia xoẹt một cái, chém đứt sinh cơ của bốn tên chiến sĩ nhím biển.

Máu tươi của chiến sĩ nhím biển vấy lên kiếm quang.

Đồng thời, Lưu Kiếm Nhất có liên hệ mật thiết với kiếm quang bỗng nhíu mày. Bởi vì hắn cũng bị hạ một ấn ký “kẻ giết chiến sĩ nhím biển”

“Thứ gì như kiểu ấn ký thế này?”

Lưu Kiếm Nhất giật giật khóe miệng. Thứ này là phiền to đấy!

Chắc là sư phụ có bảo vật có thể xóa ấn ký này đi, nhưng với tính cách của sư phụ thì… chắc hắn phải hoàn thành nhiệm vụ nào khó nhằn lắm mới hòng mượn được bảo vật ấy đây.

Điên thật! Có còn để cho người ta nhàn hạ thoải mái nữa hay thôi?

Lưu Kiếm Nhất nghiến răng nghiến lợi thu hồi chiếc giường phi kiếm, sau đó lấy phi kiếm bản mệnh ra, lặng lẽ áp thực lực của mình xuống còn tứ phẩm.

Rồi hắn làm bộ mỏi mệt như thể vừa trải qua một hồi ác chiến, bay nhanh tới nơi Vũ Nhu Tử đang ở.

…

Khi bay tới chỗ Vũ Nhu Tử, sắc mặt của Lưu Kiếm Nhất cứng đơ lại.

“Sư phụ, sao người lại đích thân tới đây thế này?”

Lưu Kiếm Nhất vội vàng nghênh đón rồi gượng cười mà nói.

Linh Điệp Tôn Giả liếc mắt nhìn hắn một cái rồi búng ngón tay kêu vang.

Một thanh phi kiếm bay thẳng xuống từ trên bầu trời, dừng lại trước mặt Linh Điệp Tôn Giả.

Trên kiếm quang có một người ăn vận kiểu thầy bói đang hôn mê bất tỉnh, ấy chính là Thiết Quái Toán Tiên. Nhờ có phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả mà mà Thiết Quái Toán Tiên tránh được kiếp nạn, thế nhưng vì vụ nổ hạt nhân kia có uy lực quá lớn, Thiết Quái Toán Tiên chịu ảnh hưởng nên vẫn bị thương một chút.

Khi phi hành về đây, Thiết Quái Toán Tiên bị trọng thương đã lâm vào hôn mê, đi đến nửa đường thì gặp được Linh Điệp Tôn Giả cũng đang bay trên trời.

Tuy không quen biết gì Thiết Quái Toán Tiên, nhưng nhìn thấy hắn cũng bị một thanh trong series phi kiếm dùng một lần của Bạch đạo hữu bọc lấy phóng đi như sao băng, Linh Điệp Tôn Giả biết ngay chắc hẳn hắn là đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi.

Thế là Linh Điệp Tôn Giả ra tay cứu Thiết Quái Toán Tiên, trên đường đi còn trị liệu sơ vết thương cho hắn.

“Có nhiệm vụ cho ngươi đây.”

Linh Điệp Tôn Giả nói:

“Đưa vị đạo hữu này đến chỗ các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1, xem xem hắn là hậu bối của đạo hữu nào, nhân tiện tìm người chữa trị cho hắn luôn đi. Sau khi đưa người đến nơi thì quay về đây ngay lập tức cho ta, ta còn có nhiệm vụ khác để giao cho ngươi đấy."

Tuyệt đối không thể dùng mấy hình phạt kiểu "úp mặt vào tường tự kiểm điểm" để phạt tên lười này được. Nếu phạt tên này úp mặt vào tường, hắn sẽ vui như mở cờ trong bụng cho mà xem, úp tám năm hay úp mười năm cũng không làm sao cả.

Đối với tên lười này thì hình phạt lớn nhất chính là liên tục giao nhiệm vụ cho hắn, khiến cho hắn không có thời gian để mà nghỉ ngơi.

Lưu Kiếm Nhất run run khóe miệng, nhận lấy Thiết Quái Toán Tiên. Ha ha, hắn thích nhất là nhiệm vụ đưa người đó, trên đường đưa người sẽ được nhàn hạ sung sướng mà.

Nhất là khi dùng phi kiếm hình giường để đi, vừa đi vừa được phơi nắng, đúng là hưởng thụ biết bao.

Linh Điệp Tôn Giả nhìn đồng hồ rồi bổ thêm một câu:

"Cho ngươi năm phút đồng hồ, đi nhanh về nhanh."

Lưu Kiếm Nhất rưng rưng muốn khóc.

…

…

Đuổi Lưu Kiếm Nhất đi xong, Linh Điệp Tôn Giả nhìn về phía Vũ Nhu Tử:

"Việc ở Sở gia kết thúc chưa? Nếu xong rồi thì đi gặp gỡ mấy đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đi."

"Chưa đâu a cha!"

Vũ Nhu Tử chỉ về phía từ đường:

"Trong đó chắc là còn có mật thất đấy, mấy tên nhím biển ban nãy chỉ là trông cửa thôi, đồng lõa của chúng còn trốn bên trong kia kìa!"

Linh Điệp Tôn Giả nhíu mày.

"Được rồi, vậy thì chúng ta đi xem."

Linh Điệp Tôn Giả đáp. Thế nhưng hắn cũng không có hứng thú lắm, mật thất của một thế gia nho nhỏ thì giấu được thứ gì tốt cơ chứ?

Nói đoạn, Linh Điệp Tôn Giả, Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng cùng nhau bước vào từ đường Sở gia.

Bên ngoài gia tộc họ Sở.

Được một tiếng sư hống công của Tống Thư Hàng nhắc nhở, người trong gia tộc họ Sở mau chóng tập trung về trung tâm tộc. Thế nhưng màn sương mù kia quá bá đạo, chỉ cần hít vào một chút xíu cũng đủ để lâm vào trạng thái hôn mê trong nháy mắt.

“Mặt nạ phòng độc đâu? Mau đội lên thử xem!”

Có người kêu lên.

Một thoáng sau, một đội người họ Sở mang mặt nạ phòng độc nhảy vào trong màn sương, và chạy nhanh vào chỗ sâu trong tộc.

…

Bên trong mật thất Sở gia.

“Tiên sinh ơi, chúng ta bị phát hiện rồi, tính sao bây giờ đây? Sở Sở sư tỷ đưa người tới đây kìa!”

Hai tên phản đồ họ Sở nói đầy căng thẳng. Qua hình ảnh theo dõi trên máy tính, chúng nhìn thấy chiến sĩ nhím biển thủ vệ đã bị làm gỏi hết rồi.

Bọn chúng cũng thấy ba người Vũ Nhu Tử, Linh Điệp Tôn Giả và Tống Thư Hàng đang đi về hướng mật thất này.

Xung quanh chúng, bốn người hầu cõng họa quyển trên lưng đang đi bút như bay, dùng họa quyển vẽ đồ án trận pháp trên mặt đất.

Giữa tiếng kinh hô của hai tên phản đồ, trận pháp khổng lồ ấy đã được bốn kẻ hầu vẽ xong và bắt đầu nối liền.

Sau đó, bốn kẻ hầu đứng lên rồi lùi sang một bên.

Tiên sinh nọ đi tới trung tâm của họa quyển trận.

“Hai vị đừng sợ hãi.”

Vị tiên sinh ấy mỉm cười, cuộn họa quyển kiếm quyết thần bí của Sở gia rồi ôm vào lòng:

“Trước khi tới đây ta đã chuẩn bị đầy đủ cả. Yên tâm đi, chúng ta sắp rời khỏi đây rồi.”

Nghe được câu nói ấy, hai tên phản đồ họ Sở nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay khi bọn chúng thở phào thì cơ thể chúng đã bị hai thanh trường kiếm đâm xuyên. Hai kiếm thấu tim lạnh buốt, bọn chúng cảm thấy máu tươi không ngừng trào ra khỏi cơ thể mình.

Kẻ đột nhiên ra tay độc ác chính là bốn tên người hầu nọ.

“Tiên…sinh?”

Hai kẻ phản đồ trợn to hai mắt.

“Hai vị đừng sợ hãi, ta chỉ cần một chút máu tươi của hai vị mà thôi. Yên tâm đi, người hầu của ta xuống tay chuẩn lắm. Hai vị nhất định… sẽ chết mà.”

Nói xong câu cuối cùng, tiên sinh kia cười lên từng tiếng quái dị.

Khi hắn nói chuyện, hai trong bốn tên người hầu đã nhận lấy hai thanh trường kiếm. Hai thanh kiếm này rỗng giữa, sau chuôi có kết cấu như ống kim. Thân kiếm lúc này đây đã đong đầy máu tươi của hai phản đồ họ Sở.

“Khách nhân đã tới, chúng ta cũng đến lúc rời sân khấu rồi.”

Tiên sinh nói bình thản.

Lúc hắn nói thì Tống Thư Hàng, Linh Điệp Tôn Giả và Vũ Nhu Tử cũng vừa tới gian mật thất.

“Chư vị, xin chào.”

Tiên sinh cười ha hả vẫy tay với ba người mới tới:

“Sau đó… tạm biệt nhé.”

Linh Điệp Tôn Giả cười nhẹ:

“Tạm biệt? Bây giờ các ngươi đi à?”

“Ừm, không đi được.”

Tiên sinh khẽ cười đáp:

“Cho nên ta phải sửa lại, là vĩnh biệt?”

Phập phập phập phập!

Bốn người hầu vươn tay đâm mạnh vào lồng ngực chính mình. Chúng…tự sát?

Sau đó là tiên sinh kia. Hắn biến tay thành lưỡi sắc, cứa nhẹ cổ mình một cái, máu phun tung tóe.

Chương 392: Trên đời này không có phòng ngự tuyệt đối.

Bốn người hầu dùng bàn tay đâm xuyên lồng ngực, máu tươi phun ra như băng huyết. Rõ ràng chỉ là một vết thương do bàn tay đâm, thế mà chỉ trong chớp mắt, cơ thể của chúng đã chảy cạn máu.

Tất cả lượng máu ấy đều đổ vào đồ hình trận pháp trên mặt đất, nhuộm nó thành một màu đỏ sậm… Mà cơ thể của bốn kẻ hầu chỉ còn lại một lớp da mỏng manh mềm oặt dán xuống đất.

Chẳng lẽ mấy tên này… là con rối hình người đổ đầy máu vào trong à?

Giữa trận pháp nhuốm máu, người đàn ông ăn vận như “tiên sinh” kia vẫn nở nụ cười quái gở. Cổ hắn đổ máu như xối, chỉ trong nháy mắt, cả thân thể hắn đã khô quắt đi.

Song so với bốn tên người hầu chỉ để lại lớp da thì kết cục của vị “tiên sinh” này khá hơn nhiều. Ít nhất hắn còn giữ được bộ xương, da dẻ dính chặt vào khung xương ấy hóa thành một cái thây khô.

“Ha ha, thuật con rối thật là đặc biệt, chỉ dùng tiên huyết chi lực để khu động thôi à? Đúng là một diệu pháp thú vị.”

Linh Điệp Tôn Giả khẽ cười nói. Đoạn, Tôn Giả ngắm nhìn trận pháp họa quyển trên mặt đất, song lại không hề có ý ra tay ngăn cản.

“Con rối? Không phải người sống à? Bảo sao chết mà dứt khoát thế!”

Tống Thư Hàng nói thầm. Hắn nhìn về phía tiên sinh giữa trận pháp, trên tay kẻ đó có một cuốn họa quyển!

Quả nhiên, mục tiêu của chúng chính là họa quyển kiếm quyết!

Thế nhưng bây giờ cả bốn con rối người hầu và cái tên dáng dấp tiên sinh kia đều tự sát cả rồi, làm thế nào mà chúng mang kiếm quyết đi được?

Tống Thư Hàng lập tức nhìn vào trận pháp nhuộm máu dưới đất, chẳng lẽ chúng dùng trận pháp họa quyển quái dị này sao? Trận pháp họa quyển lúc này nhiễm đầy máu tanh, tản mát ra sắc đỏ yêu dị, nó đã bị kích hoạt rồi.

Tuy rằng không biết trận pháp này dùng để làm gì, nhưng có thể khẳng định một điều, nó chính là thủ đoạn của đám người "tiên sinh" kia.

"Linh Điệp tiền bối, bốn bức kiếm quyết của Sở gia đang ở trong tay kẻ kia, tuyệt đối không thể để hắn mang đi!"

Tống Thư Hàng hô lên.

Linh quỷ vốn dĩ yên tĩnh trong lồng ngực hắn bỗng dưng trở nên nóng bỏng hệt như trong cảnh mộng lần trước.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Trái tim hắn đập điên cuồng.

Linh quỷ trong tâm khiếu muốn phá xác mà ra. Nó muốn đến gần bốn cuốn họa quyển ấy, trong bốn cuốn họa quyển chắc chắn có cất giấu bí mật gì đó liên quan tới tán tu Lý Thiên Tố!

Sờ nhẹ lên ngực mình, Tống Thư Hàng lập tức vận chuyển chân ngã minh tưởng kinh để ép bản thân phải trấn tĩnh lại.

Sau đó, một tay hắn nắm chuôi đao Bá Toái, cả người bật lên phóng về phía trận đồ. Dù có thế nào cũng phải lấy lại kiếm quyết trước khi trận pháp phát động rồi tính tiếp!

Nhưng khi Tống Thư Hàng đến gần trận pháp nhuộm máu kia thì dòng máu trên mặt đất lại cuộn lên thành sóng như có linh hồn. Sóng máu hóa thành tên nhọn che trời phủ đất, phóng về phía Tống Thư Hàng như vũ bão.

"Thuẫn!"

Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng, nhấc tay lên cao, phóng ra năng lực thiên phú Kim Sắc Tiểu Thuẫn của linh quỷ. Đồng thời hắn rút bảo đao Bá Toái rồi đổ chân khí vào thân đao.

Keng keng keng! Máu tươi như biến thành thực thể, khi đánh vào tiểu thuẫn vàng kim phát ra tiếng kêu leng keng. Sau khi Tống Thư Hàng tấn chức lên nhị phẩm thì tiểu thuẫn của linh quỷ cũng đã được cường hóa hơn nhiều. Thế mà dưới sự tấn công dồn dập của cơn mưa tên máu này, nó chỉ chống đỡ được một đợt rồi vụn vỡ.

“Hỏa diễm đao!”

Tống Thư Hàng quát to một tiếng, khẽ lật cổ tay, trong đầu minh tưởng lại đao ý nuốt trời khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng thi triển hỏa diễm đao. Thân đao vừa chuyển, hỏa diễm hừng hực bùng lên! Tống Thư Hàng nắm chặt đao bằng hai tay rồi chém mạnh về phía trước!

Hỏa diễm hóa thành ánh đao trăng khuyết kết hợp với đao ý nuốt trời chém thẳng vào cơn mưa máu rợp trời!

Ầm!

Máu tươi tiếp xúc với đao khí, bị đao khí đốt cháy bốc hơi lên… hỏa diễm đao mà Xích Tiêu Tử tiền bối truyền thụ quả đúng là bá đạo đến cực điểm.

Không dừng lại ở đó, sau khi đốt bốc hơi cơn mưa tên nọ, hỏa diễm đao còn xông thẳng vào trận pháp nhuộm máu, muốn phá tan trận đồ ấy ra!

Bất kể trận đồ này có dụng ý gì, thì hủy diệt nó cũng là một việc làm đúng đắn!

Thế nhưng khi đao khí của hỏa diễm đao đánh vào phạm vi trận đồ thì đột nhiên bị cắt ra bởi một lực lượng vô hình, biến thành vô số mảnh lửa nhỏ vụn. Quá trình cắt ra ấy cứ lặp đi lặp lại mãi cho đến khi đao khí hỏa diễm đao nhỏ dần, sau đó biến mất không thấy tăm hơi…

“?”

Tống Thư Hàng cau nhẹ đôi mày.

Đối phương dùng thủ đoạn gì để phá nát đao khí của hỏa diễm đao vậy?

“Là lực cắt không gian sao?”

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Cô cảm ứng được xung quanh trận pháp nhiễm máu kia có một luồng không gian chi lực hỗn loạn. Tất cả những gì tiến vào trong phạm vi trận pháp đều sẽ bị không gian chi lực không có mắt cắt nát!

“Ừm, là không gian chi lực. Thư Hàng tiểu hữu, đừng nóng vội, nóng vội là không ăn được đậu hũ nóng đâu.”

Linh Điệp Tôn Giả cười sang sảng, đoạn nói tiếp:

“Đây là pháp thuật truyền tống không gian. Trước khi bắt đầu truyền tống không gian, mối liên hệ giữa mảnh không gian chứa trận pháp với thế giới chủ bị tách ra dẫn đến hỗn loạn không gian, mới tạo ra lực cắt không gian xung quanh nó. Đây cũng là một tầng bảo vệ khi trận pháp truyền tống không gian khởi động. Nhưng… nói thật là không ngờ lại có thể nhìn thấy năng lực không gian ở đây, đúng là nằm ngoài dự liệu của ta đấy.”

Năng lực dạng không gian là lực lượng mà cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm mới có thể nắm giữ được.

Rõ ràng đối phương không phải là Kiếp Tiên cửu phẩm, thậm chí thực lực của hắn chỉ có cảnh giới tứ phẩm mà thôi… Vậy thì hắn đã dùng “bảo vật” gì để thi triển bí pháp truyền tống không gian? Hay là hắn có “bí thuật” gì đây?

Linh Điệp Tôn Giả rất ngạc nhiên!

Khi Tôn Giả nói chuyện, thì trong hốc mắt của “tiên sinh” đã trở thành bộ da bọc xương ở giữa trận pháp đột nhiên lóe ra quang mang đỏ như máu. Dường như có một bảo vật gì đó trong cơ thể hắn đang hô ứng với trận pháp dưới mặt đất vậy.

“Tiên sinh” đã dựa vào chính bảo vật ấy để khởi động trận pháp không gian.

“Tiên sinh” thây khô ngẩng đầu lên, phát ra tiếng cười quái dị:

“Khành khạch, vị tiền bối này hiểu biết rộng thật đấy.”

“Ha ha.”

Linh Điệp Tôn Giả bật cười:

“Không giả chết nữa à?”

“Vì ‘Đấu Chuyển Tinh Di trận’ đã khởi động rồi, bây giờ ta đang ở vào trạng thái ‘phòng ngự tuyệt đối’ khi trận pháp khởi động, cho nên không cần phải giả chết nữa.”

Tiên sinh mỉm cười mà nói:

“Chư vị và các đệ tử Sở gia mới tới à, lần này chúng ta phải tạm biệt nhau thật rồi!”

Hắn vừa nói xong, thì có sáu đệ tử họ Sở đeo mặt nạ phòng độc nhảy vào trong mật thất.

“Tặc tử! Dám lấy trộm kiếm quyết của Sở gia ta!”

Có đệ tử Sở gia gầm lên một tiếng vừa kích động vừa phẫn nộ, rồi định vọt vào trong trận pháp.

Tống Thư Hàng vộ vàng thò tay kéo giật đệ tử nọ lại:

“Không được xông vào!”

Xung quanh “Đấu Chuyển Tinh Di trận” là một mảnh không gian hỗn loạn có thể cắt cả hỏa diễm đao khí thành bột phấn. Một khi đệ tử Sở gia này nhảy vào trong thì chắc chắn sẽ bị cắt thành một đống thịt nát cho xem.

“Sở Sở sư tỷ?”

Đệ tử Sở gia bị ngăn lại nhìn Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

“Đây là trận pháp không gian, quanh trận có lực cắt không gian cường đại bao bọc. Các ngươi xông lên cũng chỉ có thể chịu chết mà thôi.”

Tống Thư Hàng giải thích vội vàng.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn đám giặc kia cướp đi kiếm quyết của Sở gia ta sao?”

Mấy đệ tử Sở gia đeo mặt nạ phòng độc nói trong uất nghẹn.

“Đừng nóng vội, nóng vội là không ăn được đậu hũ nóng đâu.”

Tống Thư Hàng làm bộ thần bí, đồng thời liếc nhìn Linh Điệp Tôn Giả đứng khoanh tay sau lưng mình. Thấy Tôn Giả bình tĩnh như thế, hắn yên tâm hẳn.

Trong “Đấu Chuyển Tinh Di trận”, tiên sinh kia vẫn cười quái gở.

“Sở Sở cô nương, cô lí trí lắm. Bây giờ bất luận là bao nhiêu người xông vào cũng chỉ chịu chết mà thôi. Chẳng trách cô lại có thể lĩnh ngộ được bộ kiếm quyết này. Ta ưng ngươi lắm đấy! Nếu có cơ hội, lúc nào chúng ta gặp lại nhau, ta sẽ ban cho cô vinh dự được trở thành một thành viên trong hậu cung của ta nhé!”

Tiên sinh ôm họa quyển trong lòng, rồi quăng ánh mắt tán thưởng cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng run cả người:

"…"

Vũ Nhu Tử phồng má nhịn cười đến là khốn khổ.

"Ngày sau chúng ta sẽ gặp lại nhau, Sở Sở cô nương ạ. Còn bây giờ thì tạm biệt chư vị. Trước khi đi, cho phép ta tặng mọi người một lễ vật nhé."

Tiên sinh da bọc xương búng ngón tay.

Một tiếng "tách" vang lên.

Từ trong những góc khuất của mật thất, bỗng có những vật hình cầu nho nhỏ phát ra nổ mạnh. Một luồng bụi rơi rào rào xuống mọi người.

Linh Điệp Tôn Giả vung tay lên một cái nhẹ nhàng, một cơn gió nhẹ cuốn lên thổi bay tất cả đám bụi đó đi.

"Ha ha, thực lực của vị tiền bối này cao cường thật. Xem ra lễ vật này không có hiệu quả rồi, tiếc quá tiếc quá. Thực ra đây chỉ là món quà ta tặng mọi người để đùa vui thôi, không phải cái gì lấy mạng người ta đâu mà."

Tiên sinh da bọc xương vừa nói chuyện, thân thể hắn vừa dần dần chìm vào trong "Đấu Chuyển Tinh Di trận".

Như thể hòa tan vào với đất.

Không gian truyền tống chính thức bắt đầu..

Tiên sinh vẫy tay với Tống Thư Hàng đầy đắc ý.

…

…

Đúng lúc này thì Linh Điệp Tôn Giả nghênh ngang đi về phía "Đấu Chuyển Tinh Di trận".

Tiên sinh nhìn Linh Điệp Tôn Giả với ánh mắt khó hiểu, vị tiền bối tu sĩ cường đại này muốn làm gì đây?

Hắn biết tiền bối này cực mạnh, thế nhưng hắn cũng tin tưởng rằng, sau khi "Đấu Chuyển Tinh Di trận" khởi động thì lực sát thương của lớp "không gian hỗn loạn" quanh nó chính là tuyệt đối!

Không một ai có thể phá giải lực cắt không gian của không gian hỗn loạn kia, trừ khi phá giải trận pháp"

Đấu Chuyển Tinh Di” trước khi nó khởi động! Bây giờ truyền tống đã bắt đầu rồi, không còn ai có thể ngăn cản hắn rời đi được nữa!

“Ngươi biết không...”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười mà nói:

“Trên thế gian này không có cái gì gọi là ‘phòng ngự tuyệt đối’ cả. Bất cứ một cái gì được mệnh danh là ‘phòng ngự tuyệt đối’, chẳng qua là vì lực lượng đánh vào nó chưa đủ mạnh để phá vỡ nó, hoặc là kĩ xảo đánh nó không đúng mà thôi.”

“Ha ha, về lý thuyết thì tiền bối nói không sai.”

Tiên sinh cười ha hả.

Đột nhiên, ánh đỏ trong mắt hắn rụt lại.

Trời má, hắn đang nhìn thấy cái gì thế này? Hắn nhìn thấy vị tu sĩ tiền bối cường đại kia vươn tay ra, đâm thẳng vào “Đấu Chuyển Tinh Di trận” một cách cực kỳ vững vàng.

Lực cắt của không gian hỗn loạn mệnh danh “phòng ngự tuyệt đối”, ấy thế mà chẳng thể làm tổn thương được một chút mảy may nào trên cánh tay của tu sĩ cường đại nọ! Không những thế, ngay cả góc áo đối phương cũng chẳng hề rách ra!

“Không thể nào! Tại sao có thể như vậy?”

Tiên sinh bối rối:

“Chẳng lẽ, ngài… ngài nắm giữ lực lượng không ư?”

Chương 393: Lục thảo thơm hơn là vì ngươi đấy.

“Ha ha, không thể xem là nắm giữ. Chẳng qua trùng hợp là gần đây ta đang nghiên cứu một chút về ‘lực lượng không gian’ mà thôi.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười nói:

“Chẳng phải ban nãy người nói lão phu là tiền bối ‘hiểu biết rộng’ sao? Cho nên ta không thể để cho ngươi thất vọng được, phải không nào?”

Vừa nói chuyện, Linh Điệp Tôn Giả vừa dùng một tay nắm lấy họa quyển kiếm quyết trong tay “tiên sinh” nọ. Giữa tiếng gần bất cam của tiên sinh, hắn chậm rãi kéo họa quyển ra khỏi “Đấu Chuyển Tinh Di trận”.

“Chết tiệt! Chết tiệt! kiếm quyết là của ta! Nó là của ta, của ta!”

Tiên sinh điên cuồng bắt lấy họa quyển kiếm quyết.

Kiếm quyết này là một phần cực kỳ quan trọng trong kế hoạch tương lai của hắn, tuyệt đối không thể để cho người khác cướp đi được. tiên sinh dốc hết toàn lực muốn giật kiếm quyết về.

Thế nhưng lực lượng của hắn làm sao có thể sánh với một vị Tôn Giả lão luyện cường đại được? Tất cả cố gắng giãy dụa của hắn chỉ là dã tràng se cát mà thôi.

Cuối cùng, họa quyển kiếm quyết vẫn bị Linh Điệp Tôn Giả kéo ra khỏi “Đấu Chuyển Tinh Di trận”. Không chỉ có kiếm quyết mà ngay cả đôi tay của tiên sinh cũng bị giật ra theo.

Hai tay của hắn bị lực cắt không gian bao quanh “Đấu Chuyển Tinh Di trận” cắt đứt khi tranh giành họa quyển kiếm quyết, sau đó bị Tôn Giả lôi ra khỏi trận pháp không gian.

Thế nhưng đôi tay này lại không phải tay của con người mà có kết cấu y như máy móc… là cánh tay pháp bảo sao?

Linh Điệp Tôn Giả tiện tay ném cả hai cánh tay và họa quyển về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm chặt họa quyển của tán tu Lý Thiên Tố rồi nhanh chóng mở ra xem thật giả thế nào.

"AHHHHHH!"

Tiên sinh trong trận pháp gầm rú dữ dội như dã thú, thân thể nhanh chóng chìm xuống chỉ còn lại nửa cái đầu thò lên.

Khi Tống Thư Hàng mở họa quyển ra thì phát hiện trong tay mình chỉ có một họa quyển quyển. Hắn lập tức hô lên:

"Linh Điệp tiền bối, chỉ có một bức họa quyển, còn ba bức nữa vẫn ở trên người hắn!"

Song lúc này thì cái đầu của tiên sinh cũng đã biến mất trong "Đấu Chuyển Tinh Di trận" rồi. Sau khi thân mình hắn lặn hết, trận pháp nhiễm máu trên mặt đất cũng bốc cháy tức thì và hóa ra tro.

"Thư Hàng tiểu hữu đừng lo."

Linh Điệp Tôn Giả xoa cằm, mỉm cười:

"Ba họa quyển quyển kiếm quyết còn lại bị hắn lặng lẽ tráo đổi trong lúc tranh giành với ta đấy."

Tống Thư Hàng:

"..."

Linh Điệp tiền bối, đừng bảo là ngài cố ý đấy nhé?

"Trên người kẻ này có thứ làm cho ta hứng thú. Không phải sốt ruột, không mất họa quyển kiếm quyết được đâu. Nếu mấy ngày tới ngươi rảnh thì chúng ta cùng đi tìm hắn đi, được chứ?"

Linh Điệp Tôn Giả cười tươi rói.

Tống Thư Hàng cười gượng gật đầu, lòng tò mò của Linh Điệp Tôn Giả lớn thật đấy.

May mà ít nhất thì vẫn còn giữ được một bức họa quyển kiếm quyết. Tống Thư Hàng mở nó ra nhìn qua, thấy giống hệt như bức đã từng nhìn thấy ở trong giấc mộng cuộc đời của Sở Sở.

Song không biết có phải vì chỉ thu được một họa quyển quyển kiếm quyết chứ không được cả bộ, làm mất đi hiệu ứng bộ của nó hay không, mà linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng rất bình tĩnh. Nó không có phản ứng gì với họa quyển này cả.

Tống Thư Hàng xoay dọc xoay ngang mà vẫn chẳng biết trong họa quyển này cất giấu bí mật gì. Cuối cùng hắn đành từ bỏ, cuộn bức tranh vào rồi đeo lên lưng.

Lúc này, sáu đệ tử Sở gia mới hỏi:

“Sở Sở sư tỷ, ba họa quyển quyển còn lại tính sao bây giờ?”

“Đừng sợ, mấy ngày nữa ta và tiền bối nhất định sẽ tìm họa quyển về.”

Tống Thư Hàng đáp.

Có lẽ vì vẻ ngoài “Sở Sở cô nương” của hắn bây giờ có danh vọng rất cao trong gia tộc họ Sở, cho nên sau khi hắn cam đoan xong thì các đệ tử họ Sở đều bình tĩnh lại.

Linh Điệp Tôn Giả nhìn mặt đất vương vãi vết máu, đoạn nói:

“Đi, chúng ta rời khỏi đây thôi.”

Sau đó Tôn Giả quay người ra khỏi mật thất.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử theo sát phía sau.

Cuối cùng là sáu đệ tử Sở gia.

Trước khi rời đi, sáu đệ tử nọ còn mang theo thi thể của hai tên phản đồ Sở gia bị giết. Bốn tấm da của đám người hầu thì bị để lại trong mật thất để giữ nguyên hiện trường.

…

..

Sau khi ra ngoài mới thấy có rất nhiều đệ tử Sở gia đeo mặt nạ phòng độc đang tập trung lại phía mật thất.

Linh Điệp Tôn Giả nhíu mày, hắn không muốn bị nhiều đệ tử Sở gia vây xem như vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu, ta đi gặp các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 trước đây. Tiểu hữu ứng phó với đám đệ tử họ Sở này nhé.”

Linh Điệp Tôn Giả cười nói với Tống Thư Hàng.

Dứt lời, không đợi Tống Thư Hàng đáp lại thì Linh Điệp Tôn Giả đã biến mất tăm, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa. Vũ Nhu Tử cũng biến mất theo luôn. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị cha mình túm đi mất rồi.

Chỉ còn trơ lại một mình Tống Thư Hàng đứng lẻ loi ở cửa từ đường Sở gia.

Tống Thư Hàng nhìn đám đệ tử Sở gia đông đảo mà giật giật khóe miệng.

Sáu đệ tử Sở gia đeo mặt nạ phòng độc nâng hai thi thể từ mật thất lên cũng ra khỏi từ đường:

“Sở Sở sư tỷ, tiền bối và cô nương ban nãy đâu rồi?”

“Họ có việc nên đi trước rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Một đám người Sở gia chạy tới từ phía trước, nhao nhao hỏi thăm Tống Thư Hàng:

“Sở Sở sư tỷ, trong mật thất đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sở Sở sư tỷ, kẻ xâm nhập đâu rồi?”

“Sư tỷ, kẻ địch đâu? Chúng ta phải giết chết tất cả đám người dám đến gây sự ở Sở gia!”

“Sở Sở sư tỷ, mấy thứ người mọc đầy gai trên mặt đất này là kẻ địch à?”

Cả đám mồm năm miệng mười gọi “Sở Sở sư tỷ”, làm cho Tống Thư Hàng cảm thấy gan ruột đau nhói.

Hắn giơ tay ngăn giữa không trung ý bảo họ trật tự:

“Trật tự nào, như mọi người đã thấy, phần lớn kẻ xâm nhập đều đã chết, có một tên đào tẩu mất rồi. Việc này tạm thời chấm dứt ở đây, còn lại chờ tộc lão tới rồi xử lý.”

Ở Sở gia, Sở Sở cô nương có danh vọng rất cao, tất cả đệ tử Sở gia đều im lặng hết.

“Sau đó, phái một đệ tử nhanh nhẹn chạy tới Đoạn Tiên đài mời mấy vị tiền bối Sở gia về đây, nghĩ cách xua tan sương mù trong tộc đi.”

“Các đệ tử đeo mặt nạ phòng độc tập hợp thành một đội cứu viện, đưa những người đang hôn mê ở sâu trong tộc ra ngoài. Nếu có đồng tộc nào bị thương thì đưa họ ra đây chữa trị.”

“Phong tỏa từ đường mật thất, không được để bất cứ kẻ nào bước vào.”

“Duy trì cảnh giới, phòng ngừa kẻ xấu bụng nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

Tống Thư Hàng lấy thân phận "Sở Sở" hạ liền một loạt mệnh lệnh. Trừ những điều này, hắn cũng chưa nghĩ ra được việc gì khác phải làm. Chung quy hắn cũng chỉ là một sinh viên mới trở thành tu sĩ được hai tháng mà thôi… không thể trông cậy hắn chống đỡ toàn bộ cục diện như một tộc trưởng chân chính được.

Trên thực tế thì Tống Thư Hàng đã làm tốt lắm rồi. Sau mấy mệnh lệnh của hắn, những người còn ở lại trông coi Sở gia bắt đầu ai vào việc nấy, bận rộn không ngừng.

Sau khi người trong tộc họ Sở phân tán nhau ra làm việc, sáu đệ tử cùng vào mật thất mới nhỏ giọng hỏi Tống Thư Hàng:

"Sở Sở sư tỷ, sao hai đệ tử Sở gia này cũng ở trong mật thất vậy?"

"Lúc ta vào mật thất thì họ đã bị giết hại rồi."

Tống Thư Hàng lắc đầu mà nói.

Sáu đệ tử đeo mặt nạ phòng độc nghiến răng gằn lên:

"Phường giặc khốn nạn!"

"Sư tỷ, bọn ta đưa thi thể hai vị sư huynh đi an trí trước đã."

Trong giọng nói của sáu đệ tử đeo mặt nạ phòng độc đong đầy bi thương.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Cho dù là tu sĩ… thì đôi khi sinh mệnh vẫn vô cùng yếu ớt.

Đang lúc sáu đệ tử đeo mặt nạ phòng độc chuẩn bị mang thi thể đi, thì đột nhiên một người trong số đó dừng khựng lại, rồi bắt đầu vươn tay gãi lấy gãi để lên thân thể mình.

"Lạ thật, sao mà ngứa thế!"

Đệ tử Sở gia nọ nói.

Câu nói của hắn như một ngòi nổ, năm đệ tử Sở gia còn lại cũng bắt đầu cào lên người mình không ngừng:

"Ngứa quá! Ngứa quá!"

Tống Thư Hàng:

"Sao vậy?"

"Ngứa quá!"

Sáu đệ tử đều xé rách quần áo của mình rồi cố sức cào cấu lên người.

Trong đó còn có một đệ tử xé tan chiếc áo khoác dày, để lộ một mảng da thịt trắng nõn… cô ấy là nữ tu.

“Trúng độc à?”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới đám bụi phun ra trong mật thất vào phút cuối.

Sau đó, hắn lại nhìn sang hai thi thể kia.

Thì ra là thế… Tuy đám bụi kia đã bị Linh Điệp Tôn Giả thổi bay tan tác, song vẫn còn một chút dính lại bên trong mật thất. Chắc là không ít thứ bụi ấy đã dây lên hai thi thể này. Thế là mấy đệ tử Sở gia nâng thi thể đi đã trúng chiêu.

Độc phấn thật là bá đạo.

Tống Thư Hàng nói:

“Các ngươi thử vận dụng khí huyết chi lực xem có đẩy được độc tố ra ngoài không.”

Sáu đệ tử Sở gia này đều là tu sĩ cảnh giới nhất phẩm. Nghe Tống Thư Hàng nói vậy, họ lập tức kích hoạt lực lượng ở khiếu huyệt trong cơ thể, muốn làm giảm bớt nỗi đau thể xác. Ai ngờ chẳng hề có hơi hiệu quả nào. Vận chuyển khí huyết chi lực chỉ càng làm cho cơ thể họ thêm đau đớn mà thôi.

“Nhịn xuống, đừng cào cấu nữa. Để thi thể sang một bên đi, đừng cho ai tiếp xúc với các thi thể này nữa.”

Tống Thư Hàng hô lên.

đệ tử Sở gia lập tức hiểu ra, bèn vội vàng đặt thi thể người tộc mình sang bên cạnh.

“Các ngươi tản ra, đừng hoảng loạn.”

Tống Thư Hàng nói với sáu người họ Sở.

Nói xong, hắn cẩn thận bước tới, đến gần một đệ tử Sở gia. Bây giờ chỉ cần mấy người này run run một cái thôi thì cũng đủ để truyền bụi độc sang người hắn rồi.

Sau khi tiến lên một bước, Tống Thư Hàng đến trước mặt một đệ tử, vươn một ngón tay đặt hờ lên cổ tay hắn, tránh để da thịt tiếp xúc trực tiếp với nhau. Thế rồi, hắn vận chuyển chân khí trong đan điền, đưa vào cơ thể đệ tử này một cách thận trọng.

Chân khí trong người hắn được tu luyện ra từ kim cương căn bản quyền pháp và chân ngã minh tưởng kinh, chính là công pháp của phật môn, có tác dụng nhất định trong việc khắc chế độc tố.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn đưa chân khí vào trong cơ thể một tu sĩ khác, cho nên vẫn còn lạ lẫm lắm.

Khi chân khí đi dọc theo cổ tay vào đến trong người đệ tử Sở gia, Tống Thư Hàng cảm thấy tầm mắt của mình bỗng sáng hẳn lên. Hắn cảm giác như mình có thể “nhìn” thấy một chút tình hình cơ thể của đối phương theo hướng chân khí đi tới.

Đây là một cảm giác thần diệu vô cùng… trong lòng Tống Thư Hàng bỗng lóe lên một tia minh ngộ.

Chân khí của hắn vận chuyển một vòng trong cơ thể của đệ tử nọ.

Tuy rằng độc tố không bị bài trừ nhưng vẫn bị chân khí khắc chế, làm cho nỗi đau của đệ tử ấy thuyên giảm hẳn đi.

Có tác dụng, thế là tốt rồi.

Tiếp theo có thể nhờ tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 xem xem đây là độc tố gì, để giải quyết nó cho dứt điểm.

Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với đệ tử kia:

“Yên tâm, tuy rằng ta chỉ giảm ngứa được thôi, nhưng mà…”

Vốn dĩ hắn định nói, nhưng ta có thể tìm các vị tiền bối để xử lý chất độc trong người cho ngươi.

Nhưng đúng lúc này thì… đệ tử Sở gia kia chần chừ một lát, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, rồi bật ra một câu hát theo thói quen:

“Lục…lục thảo thơm hơn là vì ngươi đấy.”

Chương 394: Dược Sư đạo hữu, thêm hai cái giường.

Tống Thư Hàng:

"…"

Quả thực là cách tiếp xúc với tu sĩ của hắn có vấn đề sao? Chẳng lẽ không thể để hắn gặp gỡ một vài tu sĩ bình thường chút được à? Tu sĩ tiên phong đạo cốt ấy! Tu sĩ có khí chất thế ngoại cao nhân ấy!

"Ha ha."

Tu sĩ họ Sở bị rút não lâm sàng bật ra câu hát chỉ còn biết cười ngượng ngập.

Tống Thư Hàng thở dài, lặp lại động tác áp chế tạm thời đau đớn do độc tố cho mấy tu sĩ họ Sở khác, rồi để sáu người bọn họ phụ trách việc bảo vệlối vào mật thất.

Sáu người họ tạm thời không thể tiếp xúc với người khác được, thôi thì cứ ở đây trấn thủ, chờ hắn đi kiếm viện binh tới giải độc cho đi.

Sau khi làm xong hết thảy, Tống Thư Hàng mang họa quyển kia đi tới Đoạn Tiên đài. hy vọng là sau khi nghe tin kiếm quyết của Sở gia bị trộm mất, mấy vị tộc lão Sở gia đừng có lăn đùng ra đấy.

Trước khi đi, Tống Thư Hàng còn tiện tay mượn một bộ quần áo của đệ tử Sở gia.

Sau khi rời khỏi Sở gia, hắn tìm một chỗ không người để thay quần áo rồi giải trừ hiệu quả của ghim cài áo biến hình. Giờ chỉ cần tìm Bạch tiền bối để lấy lại giọng nói của mình nữa là ok rồi.

Những gì xảy ra ngày hôm nay chắc chắn sẽ trở thành lịch sử đen tối không dám quay đầu nhìn lại của hắn.

Đợi sau này học được pháp thuật phong ấn ký ức rồi, hắn nhất định phải phong ấn hết ký ức ngày hôm nay! Đúng là xấu hổ muốn chết mà!

…

Ở một phía khác, trên Đoạn Tiên đài.

Trận chiến giữa thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm phái và lão thái gia Sở Khang Bá của Sở gia đã đi tới hồi kết.

Kiếm Uyên Hải chung quy không phải là đối thủ của Sở Khang Bá. Cho dù Sở Khang Bá bị trọng thương chưa lành, thế nhưng dựa vào ưu thế cảnh giới, hắn vẫn thoải mái đè ép Kiếm Uyên Hải.

Ầm!

Kiếm khí loang loáng, ánh hào quang pháp thuật bùng lên, khí lãng cường đại cuồn cuộn.

Kiếm Uyên Hải bị chém văng ra, sắc mặt trắng bệch, cánh tay cầm kiếm bị kiếm khí của Sở Khang Bá đánh cho nổ toang dập nát, không còn cơ hội lành lại nữa. Ngay cả phi kiếm trong tay hắn cũng bị pháp thuật của Sở Khang Bá tới liền sau đó đánh gãy thành hai đoạn.

Mất đi cánh tay phải cầm kiếm, sức chiến đấu của Kiếm Uyên Hải giảm xuống đáng kể. Hắn thực sự trở thành tu sĩ chỉ đứng hạng chót trong cảnh giới tứ phẩm.

Sở Khang Bá trầm giọng quát:

“Ngươi thua rồi.”

Kiếm Uyên Hải ho sòng sọc, hộc ra một ngụm máu tươi. Không chỉ mất đi cánh tay phải mà hắn còn bị nội thương nghiêm trọng, nếu không có linh đan diệu dược cứu trợ thì rất khó mà sống qua được mùa đông năm nay.

“Ta thua.”

Kiếm Uyên Hải thở dài một tiếng nặng nề. Thọ nguyên của hắn vốn chẳng còn nhiều, sau khi thốt ra chữ “thua” kia thì trông lại càng già nua tiều tụy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đi đời nhà ma.

Sắc mặt của các đệ tử Hư Kiếm phái trở nên rất khó coi.

Mà dtSở gia thì hoan hô vang dội, ra sức gào thét, để phát tiết hết nỗi vui sướng trong lòng.

…

…

Người hộ đài Bồng Sinh Hải của Trường Sinh Kiếm Tông hô vang tuyên bố:

“Vòng thứ ba Đoạn Tiên đài, Sở gia thắng!”

Rõ ràng cấp bậc của trận chiến Đoạn Tiên đài này không cao, thế mà hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì xong lại cảm thấy mệt rã rời hết cả thể xác lẫn tinh thần.

May mà Trường Sinh Kiếm tông phái hai vị Linh Hoàng kim đan đến chủ trì trận đánh này, chứ nếu phái hai tu sĩ tứ phẩm đến đây thì đúng là chẳng thể kiểm soát được tình hình.

Ai mà ngờ Sở gia đột nhiên lại mọc ra một lão tổ tông Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm cơ chứ? Càng chẳng ngờ nổi là họ lại mời được bao nhiêu tu sĩ cấp cao đến để trấn tràng.

Sau khi tuyên bố trận chiến Đoạn Tiên đài chấm dứt, cuối cùng nhiệm vụ của hai người hộ đài cũng kết thúc.

Sau đó, một vị hộ đài khác là Bồng Thiên Âm Trường Sinh Kiếm tông lên tiếng:

“Dựa theo quy tắc của trận chiến Đoạn Tiên đài lần này, Sở gia có thể đưa ra một điều kiện với Trường Sinh Kiếm tông!”

Nghe câu nói ấy, Kiếm Uyên Hải sầu não khó mà tả được. Vốn dĩ hắn định đánh thắng trận chiến Đoạn Tiên đài rồi bắt Sở gia phải giao kiếm quyết ra. Nào ngờ Hư Kiếm phái lại thua, và thua thê thảm đến thế.

Với tính cách của Sở gia, phỏng chừng sẽ bắt Hư Kiếm phái phải chuyển đi khỏi khu vực này. Sau đó Sở gia sẽ chiếm lấy tông môn của Hư Kiếm phái, cướp lấy linh địa tu luyện của họ mất thôi. Kiếm Uyên Hải đã nghe ngóng Sở gia từ trước… khi tộc lão Sở gia đưa ra đề nghị về trận Đoạn Tiên đài này thì đã có tính toán như thế rồi.

Hư Kiếm phái sẽ phải rời khỏi cơ nghiệp tông môn đã sinh sống mấy trăm năm ư?

“Yêu cầu à? Suýt nữa thì ta quên mất quy tắc của Đoạn Tiên đài luôn đấy.”

Sở Khang Bá cười sang sảng, sau đó chỉ ngón tay mà nói rằng:

“Yêu cầu của ta đơn giản lắm. Ta muốn có Hư Không Kiếm

Kinh của Hư Kiếm phái!

Nếu Sở Khang Bá đã chịu hiện thân thì có nghĩa là vết thương của hắn đã khôi phục quá nửa rồi. Có tu sĩ cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm như hắn ở đây thì Sở gia sẽ chẳng sợ gì một Hư Kiếm phái.

Thời gian tới đây sẽ là lúc Sở gia áp chế Hư Kiếm phái về mọi mặt. Đến lúc đó, nếu Hư Kiếm phái thức thời mà chủ động rời bỏ tông môn thì thôi; nếu họ không biết thời biết thế thì Sở Khang Bá cũng sẽ không khách khí với bọn họ.

Năm xưa Hư Kiếm phái đã làm những gì với Sở gia, ngày nay Sở gia sẽ trả lại cho bọn họ gấp mười, gấp trăm lần. Sở gia không phải là phật môn thế gia, không xem trọng nhẫn nại và tha thứ.

Nghe thấy điều kiện ấy thì Kiếm Uyên Hải sửng sốt sững ra. Hư Không Kiếm Kinh chính là công pháp trấn tông của Hư Kiếm phái. Tuy rằng công pháp ấy có phẩm cấp không cao, dù tu luyện tới cực hạn cũng chỉ đạt đến cảnh giới Thiên Tiên tứ phẩm, thế nhưng lực công kích của nó thì thực sự không tồi. Nếu chỉ luận về chiêu thức, thì nó có thể đạt tới hàng trung đẳng so với những kiếm thuật cùng cấp bậc đấy.

“Không thể được!”

Kiếm Uyên Hải hô lớn theo bản năng. Công pháp trấn tông của Hư Kiếm phái bọn họ, há lại có thể giao cho người khác được hay sao?

Nếu như Hư Không Kiếm Kinh bị truyền ra ngoài rồi, Hư Kiếm phái còn có thể gọi là Hư Kiếm phái được nữa sao? Đến lúc đó có khi phải đổi tên thành “Hư Kiếm phái số 2” ấy chứ!

“Ha ha.”

Sở Khang Bá cười sang sảng. Rồi không để ý đến Kiếm Uyên Hải nữa, hắn quay sang nói với người hộ đài:

“Ta đã đề xuất yêu cầu rồi đấy, sau này phải nhờ các vị hộ đài chủ trì công bằng cho Sở gia chúng ta thôi.”

Hai người hộ đài yên lặng gật đầu:

“Sau khi trở về tông môn, bọn ta sẽ báo cáo đúng như sự thật. Trong vòng một tuần, bọn ta cam đoan Hư Không Kiếm Kinh sẽ được giao tới tay Sở gia.”

“Hai vị đạo hữu công chính vô tư, Sở mỗ bội phục.”

Sở Khang Bá ôm quyền nói. Hắn hoàn toàn coi nhẹ sự phản kháng của Kiếm Uyên Hải. Nếu như lúc này phản kháng mà có tác dụng thì còn cần người hộ đài để làm gì?

“Làm theo chức trách mà thôi, Sở huynh khách khí quá rồi.”

Trường Sinh Kiếm Tông Bồng Sinh Hải mỉm cười, rồi cũng ôm quyền hành lễ với Sở Khang Bá:

“Vậy thì trận chiến Đoạn Tiên đài chấm dứt ở đây, nhiệm vụ của hai sư huynh đệ chúng ta cũng đã hoàn thành. Bây giờ chúng ta phải trở về tông môn phục mệnh. Sở huynh, xin cáo từ ở đây.”

Sau đó, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông lại tới trước trận doanh của Sở gia để chào từ biệt từng vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đang ngồi đó.

Bởi vì bao nhiêu vị tai to mặt lớn đều ngồi ở bên đó cả mà.

Từ biệt xong, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông ngự kiếm bay lên, biến mất trên trời cao bát ngát.

Đến đây, trận chiến Đoạn Tiên đài đã chấm dứt hoàn toàn.

Tiếng hoan hô của người Sở gia càng thêm vang dội.

Hư Kiếm phái thì ngược lại, tất cả mọi người, kể cả thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải đều trắng bệch sắc mặt. Ai nấy tiu nghỉu cúp đuôi mà đi chẳng khác nào chó nhà có tang.

Chỉ có chưởng môn Hư Kiếm phái biến thành đầu heo là nhìn lại Sở gia với ánh mắt đầy oán hận.

Hắn siết chặt lấy điện thoại, trên đó có một tin nhắn mà lúc trước tiên sinh gửi tới. Tin nhắn chỉ có bốn chữ: Kế hoạch thành công.

Đám Sở gia chết tiệt, cứ vui vẻ cho đã đi.

Chờ khi trở lại gia tộc, biết được kiếm quyết đã bị trộm rồi. Đến lúc đó các ngươi sẽ tha hồ mà khóc! Hư Tranh căm hận nói thầm.

…

Ngay khi trận chiến Đoạn Tiên đài chấm dứt, có một đạo kiếm quang bay vút tới từ trời cao, rồi dừng lại trên trận doanh Sở gia.

Đó chính là Lưu Kiếm Nhất đưa Thiết Quái Toán Tiên đến.

Lưu Kiếm Nhất dừng lại trước các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1, thả Thiết Quái Toán Tiên xuống rồi nói:

“Kiếm Nhất xin chào các vị tiền bối.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy đệ tử của bằng hữu lâu năm thì trêu ghẹo:

“Là Kiếm Nhất đấy phỏng? Gần đây ngươi có được nhàn rỗi hay không?”

“Hờ hờ, hờ hờ.”

Lưu Kiếm Nhất cười gượng hai tiếng.

“Ủa? Đây không phải là đệ tử bảo bối Thiết Quái Toán Tiên của Đồng Quái sao? Hắn sao thế? Sao mà bị thương nặng thế này?”

Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấy Thiết Quái Toán Tiên thì hỏi ngay.

Lưu Kiếm Nhất vội vàng giải thích:

“Sư phụ ta đi giữa đường thì gặp vị Thiết Quái đạo hữu này. Thấy hắn bị trọng thương, sư phụ bèn cứu hắn rồi đưa đến đây đấy.”

“Nhìn có vẻ là những vết thương do nổ lớn gây ra. Đứa trẻ xui xẻo này đi mạo hiểm ở đâu thế?”

“Sao ta cứ thấy mấy vết thương này quen quen thế nhỉ… không hiểu sao, chúng lại khiến ta nhớ tới Hiến Công Cư Sĩ.”

“Ngươi nói thế làm ta cũng thấy hơi giống thật.”

“Đừng nói là vũ khí hạt nhân thật nhé? Ôi đứa bé xui xẻo này. Này, có đạo hữu nào rảnh không? Đưa hắn đến chỗ Dược Sư chữa trị đi. Tiện thể nhớ báo cho Đồng Quái, bảo hắn đừng có quên trả tiền chạy chữa cho Dược Sư đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Đệ tử của Đồng Quái? Bảo Đồng Quái đến chỗ Dược Sư?”

Lệ Chi Tiên Tử cạnh đó bỗng sáng ngời mắt lên, giơ tay nhiệt liệt:

“Ta ta ta, để ta đưa đứa nhóc này đến chỗ Dược Sư cho! Gần đây, ta, rảnh, lắm!”

Chữ cuối cùng của Lệ Chi Tiên Tử gần như là cắn răng bật ra.

“Vậy thì làm phiền Lệ Chi Tiên Tử.”

Bắc Hà Tán Nhân giơ ngón cái.

“Các vị đạo hữu, cứu người như cứu hỏa, không thể kéo dài lâu, Tiểu Lệ Chi đi trước một bước đây!”

Nói đoạn, Lệ Chi Tiên Tử ôm quyền với các đạo hữu rồi lấy pháp bảo phi hành ra. Cô xách Thiết Quái Toán Tiên lên, bay vèo một cái lên trời.

Trên đường phi hành, Lệ Chi Tiên Tử nhanh chóng lấy điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân ra…ừm, bởi vì bây giờ điện thoại của cô không có trên người.

Sau đó Lệ Chi Tiên Tử gửi tin nhắn cho Đồng Quái Tiên Sư:

“Đồng Quái đạo hữu, mau đến chỗ Dược Sư. Đệ tử Thiết Quái của ngươi bị thương nặng. Mặt khác, nhớ mang theo đủ tiền chữa bệnh.”

Tiếp đó, Lệ Chi Tiên Tử lại gửi tin cho Dược Sư:

“Dược Sư đạo hữu, chuẩn bị hai giường VIP.”

“?”

Dược Sư chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, sao gần đây nhiều đạo hữu cần chuẩn bị giường thế? Lúc trước Bạch Hạc vừa mới đặt một cái xong, có chuyện gì xảy ra vậy?

“Đệ tử Thiết Quái của Đồng Quái đạo hữu bị thương, cho hắn một giường. Còn một cái chuẩn bị sẵn cho Đồng Quái đạo hữu. [icon Bạch tiền bối mỉm cười]”

Gửi tin xong, tâm tình của Lệ Chi Tiên Tử cực kỳ vui vẻ.

Nghĩ ngợi một tí, Lệ Chi Tiên Tử giơ máy điện thoại lên tự chụp cho mình một tấm. Cảm xúc hôm nay từ xám xịt đến mưa mù, bây giờ trời xanh mây trắng rồi, yêu quá đi hà ~

Dược Sư gãi đầu khó hiểu, đoạn nói với Giang Tử Yên ở đối diện mình:

“Tử Yên, chuẩn bị thêm hai cái giường, hình như Thiết Quái và Đồng Quái đều bị thương nặng đấy.”

“Vâng.”

Giang Tử Yên trả lời vừa ngắn gọn vừa dứt khoát.

Chương 395: Ta muốn tổ chức cuộc đua máy kéo cầm tay.

“Trận chiến Đoạn Tiên đài kết thúc rồi, bây giờ chúng ta làm gì đây?”

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì thầm trao đổi với nhau.

Lúc này, Sở lão thái gia Sở Khang Bá xuống khỏi Đoạn Tiên đài và đi nhanh về phía mọi người. Hắn muốn làm hết bổn phận của chủ nhà, mời mọi người tới Sở gia làm khách, nhân tiện kéo gần quan hệ với những vị tu sĩ tai to mặt lớn này luôn.

Lưu Kiếm Nhất thì ngẩng đầu nhìn về phía người của Hư Kiếm phái đang rút lui. Ánh mắt hắn dời đi, rồi nhanh chóng tập trung lên hai vị Linh Hoàng lúc trước trợ oai cho Hư Kiếm phái và phóng uy áp với người Sở gia.

“Ừm, quả nhiên cứ tóm lấy hai tên này đi. Nói không chừng mình làm vậy sẽ khiến sư phụ vui vẻ, rồi mình lại được nhàn tênh cũng nên?”

Lưu Kiếm Nhất thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ thế, Lưu Kiếm Nhất bèn cáo từ các tiền bối rồi lặng lẽ đuổi theo đoàn người Hư Kiếm phái đang rút đi, bám chặt hai vị kim đan Linh Hoàng nọ.

Để được nhàn rỗi ngồi không, Lưu Kiếm Nhất cũng liều mạng lắm.

…

…

Ngay sau khi Lưu Kiếm Nhất bám đuôi theo dõi hai vị kim đan Linh Hoàng kia, có hai người yên lặng hiện thân ngay đằng sau hắn. Chính là Linh Điệp Tôn Giả và Vũ Nhu Tử.

Tuy biết đệ tử Lưu Kiếm Nhất của mình đã ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, thế nhưng thấy hắn lén lút theo dõi hai vị Linh Hoàng thì Linh Điệp Tôn Giả vẫn không yên tâm. Thế là Tôn Giả dứt khoát đưa Vũ Nhu Tử theo, hai người lặng lẽ đi sau Lưu Kiếm Nhất… Người làm sư phụ đều là như thế cả, vừa muốn cho đệ tử cơ hội tôi luyện, hy vọng nó có thể trải qua mọi loại thử thách, lại vừa lo lắng thử thách phải chăng quá lớn, đệ tử của mình liệu có gặp phải nguy hiểm gì không?

…

…

Bấy giờ Sở Khang Bá đã đi tới trước mặt các đạo hữu và mời mọi người đến làm khách ở Sở gia rất nhiệt tình.

Các vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhất loạt nhìn Bạch Tôn Giả…Bạch Tôn Giả vẫn còn đang loay hoay trên máy tính để sửa meme của mọi người trong nhóm chưa xong. Cả đám âm thầm hít hít mũi.

Được rồi, xem ra Bạch Tôn Giả còn mân mê lâu lắm, thôi cứ đến Sở gia ngồi uống nước đi. Chờ bao giờ Bạch Tôn Giả sửa sang xong đám meme ấy rồi lại xem ngài có an bài gì không vậy.

Đúng lúc này thì có một đệ tử Sở gia cuống cuồng chạy đến.

“Không xong rồi, không xong rồi! tộc lão, trong tộc xảy ra chuyện rồi!”

Đệ tử Sở gia vừa chạy vừa la.

Tộc lão Sở gia nhíu mày, đoạn hỏi:

“Sở Học La, đừng hốt hoảng thế, trong tộc xảy ra chuyện gì?”

Đệ tử tên là Sở Học La chạy tới trước mặt mọi người rồi há hốc miệng thở hồng hộc:

“Tộc lão, có người lẻn vào mật thất của tộc ta, lấy mất kiếm quyết của Sở gia ta rồi! Hơn nữa đối phương còn thả sương mù ở khu vực trung tâm trong tộc, làm cho rất nhiều người tộc ta vẫn hôn mê bất tỉnh!”

Sở Học La vừa dứt lời, thì cả trận doanh Sở gia đang hoan hỉ bỗng lặng ngắt.

Kiếm quyết bị trộm mất? Có người đột nhập vào Sở gia?

Tộc lão Sở gia vội hỏi:

“Bây giờ đám trộm ấy đâu rồi?”

“Mấy tên giặc ấy bị Sở Sở sư tỷ và bạn của tỷ ấy giết rồi, nhưng vẫn còn một tên mang kiếm quyết chạy mất.”

Nói được một nửa, Sở Học La bỗng thấy “Sở Sở xịn” đang ở bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Sở Học La mở to hai mắt:

“Ơ, Sở Sở sư tỷ, sao tỷ lại chạy đến đây rồi?”

“Lát nữa ta sẽ giải thích việc này với các ngươi, bây giờ tình huống trong tộc thế nào rồi?”

Sở Sở xịn xua tay, lên tiếng hỏi.

Sở Học La chẳng hiểu ra sao, thế nhưng vẫn giải thích rõ ràng:

“Trước khi ta tới đây thì người trong tộc đã hành động rồi. Họ chia nhau cứu người trong sương mù, sắp xếp người bảo vệ cửa vào mật thất, sau đó phái ta tới báo tin cho tộc lão và mọi người biết.”

Nghe đến đó, lão thái gia Sở Khang Bá nói với tộc lão:

“Văn Ngạn, ngươi mang người trong tộc về trước xem sao, ta sẽ đuổi theo sau.”

Tộc lão gật đầu, cáo biệt các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi mang theo một phần lớn tộc nhân nhanh chóng chạy về Sở tộc.

…

…

Sở Khang Bá gượng cười một tiếng rồi nói với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1:

“Khang Bá vốn định mời các vị đạo hữu đến Sở tộc ngồi một lát, để cho ta làm hết bổn phận của kẻ chủ nhà. Ai ngờ… trong nhà lại xảy ra chuyện như thế.”

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nói:

“Sở đạo hữu, chúng ta không thể đoán trước được những chuyện ngoài ý muốn. Đạo hữu cứ về xử lý chuyện trong tộc trước đi. Đám người chúng ta có lẽ còn phải ở lại khu vực này thêm một thời gian nữa. Lúc nào chúng ta tới làm khách, ngươi đừng ghét bỏ chúng ta đông người ồn ào đấy.”

“Đương nhiên là không rồi. Ta sẽ để Sở Sở, Xuân Huỳnh và mấy đệ tử Sở gia nữa ở lại dẫn đường cho mọi người. Chờ sau khi ta về xử lý xong chuyện trong tộc rồi, đạo hữu nhớ cho ta một cơ hội để làm cho trọn bổn phận chủ nhà này đấy.”

Sở Khang Bá ôm quyền nói.

Các đạo hữu trong nhóm đều mỉm cười chào Sở Khang Bá. Hắn ngự lên phi kiếm, mau chóng trở về Sở tộc.

…

“Ơ, giờ không đi đến Sở gia được rồi, chúng ta làm gì đây?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi. Chẳng lẽ cả đám cứ ngồi ngây ra ở đây mãi à?

Hắn đang nói thì Bạch tiền bối lên tiếng:

“Ta muốn tổ chức một cuộc đua!”

“?”

Các đạo hữu đều quay đầu lại nhìn Bạch Tôn Giả với vẻ tò mò.

“Ta nhớ hình như cuộc đua phi kiếm tổ chức 10 năm một lần của giới tu sĩ sắp bắt đầu rồi phải không?”

Bạch Tôn Giả gõ Enter, gửi một đống meme các đạo hữu trong nhóm vào thư mục của nhóm Cửu Châu số 1. Sau đó Tôn Giả đóng máy tính lại rồi nhìn về phía mọi người.

“Đua phi kiếm à? Hình như sắp đến thật đấy. Bạch tiền bối muốn chủ trì cuộc đua phi kiếm lần này sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân hiếu kỳ hỏi.

Đôi mắt của Bạch Tôn Giả sáng ngời lên, hắn đáp:

“Không phải, trong cuộc đua phi kiếm chẳng có hạng mục nào ta tham gia được cả. Cho nên ta muốn đưa ra một hạng mục thi đấu mới!”

Nếu bây giờ mà Bạch Tôn Giả có kính ở đây, ngài ấy đẩy gọng kính một cái, để cho mắt kính chiết xạ ra ánh sáng trí tuệ ngời ngời thì lại càng tuyệt hơn.

Bắc Hà Tán Nhân ham vui hỏi luôn:

“Hạng mục thi đấu mới á? Cũng là thi phi kiếm sao?”

“Không phải phi kiếm.”

Bạch tiền bối nói rất thản nhiên:

“Ta ấy à, muốn tổ chức một cuộc đua máy kéo có tay cầm!”

Lặng ngắt!

Như tờ!

Trong phạm vi trăm thước quanh đó, bầu không khí tĩnh mịch đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

“Bạch tiền bối à, hình như ban nãy tai ta bị làm sao ấy, nghe chẳng rõ gì cả. Đua cái gì cơ?”

Cuồng Đao Tam Lãng móc lỗ tai, hỏi lại.

“Đua máy kéo có tay cầm!”

Bạch Tôn Giả nói rõ từng từ, nói xong còn bổ sung thêm:

“Cái loại bốn bánh mà có thùng xe ấy.”

“Phụt!”

Sở Sở cô nương phá lên cười.

Xin hãy lượng thứ cho cái sự dễ cười của Sở Sở cô nương. Cô cứ nghĩ đến việc một đám tu sĩ tiền bối gồm cả đạo trưởng, đại sư, tiên tử, quẻ sư, đao khách, kiếm khách trước mắt này, mỗi người lấy một chiếc máy kéo có tay cầm…

Sau đó nào tiên tử, nào đại sư, nào đạo trưởng, ai nấy đều cầm cần điều khiển máy kéo trong tay, cắm vào đầu máy rồi ra sức đong đưa lắc lư…

Hình ảnh đó thực sự là quá đẹp mà.

Thế còn chưa hết, sau khi máy kéo khởi động còn phun ra một luồng khỏi đen cuồn cuộn nhé. Và một đám tiên tử, đại sư, đạo trưởng ngồi trên máy kéo, lao ra trường đua theo mỗi nhịp xe rung…

Không ổn rồi… tức ngực quá! Quên mất tiêu mình bị thương vẫn chưa lành, cười một cái động đến vết thương rồi.

Đau muốn chết mà vẫn buồn cười không chịu được, sắp bị nội thương đến nơi mất thôi.

…

…

Một đám đạo hữu ở hiện trường đều ngu người đứng đực ra.

Bọn họ không ngừng móc lỗ tai, ôm ấp hy vọng mong manh là mình vừa mới nghe nhầm.

Cứ tưởng tượng ra cái cảnh mình lái máy kéo có tay cầm ra đường là họ đã không biết phải hình dung ra sao nữa.

Hơn nữa đây không phải điểm quan trọng nhất. Điểm quan trọng nhất chính là ý của Bạch Tôn Giả kia kìa! Ngài ấy muốn tổ chức cuộc đua máy kéo có tay cầm này cùng với cuộc đua phi kiếm 10 năm một lần luôn!

Người đến tham gia và đến xem cuộc đua phi kiếm 10 năm một lần là tu sĩ khắp trời nam đất bắc, khỏi nói cũng biết đông đảo đến mức nào. Giữa tình cảnh ấy mà một đám đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 xách máy kéo có tay cầm ra, cầm cần điều khiển lái rầm rầm vào thi đấu thì còn biết giấu mặt đi đâu?

Đến lúc đó, sự kiện “Đua máy kéo có tay cầm” chắc chắn sẽ lan truyền chóng mặt khắp toàn bộ giới tu chân theo lời bàn tán của tu sĩ mọi miền mất.

Đừng mà, đừng mà, xin đừng làm thế mà!

Nhất định phải ngăn cản Bạch tiền bối tổ chức cuộc đua máy kéo có tay cầm này mới được!

Nhật định phải tìm ra một cái cớ thật hoàn mỹ để ngăn ngài ấy lại!

“Bạch tiền bối, tốc độ của máy kéo có tay cầm chậm lắm, tối đa cũng chỉ đi được có hai ba mươi mã thôi, chán chết đi được. Chúng ta đổi sang phương tiện giao thông khác có được không? Như là đua xe chẳng hạn?”

Bắc Hà Tán Nhân không hổ là thánh đấu sĩ của nhóm Cửu Châu số 1. Ngài tìm ra một lý do cực kỳ xác đáng, đi tiên phong phát động thế công với Bạch Tôn Giả.

“Cho nên cuộc đua mà ta muốn tổ chức không phải là đua máy kéo có tay cầm bình thường.”

Bạch Tôn Giả nói rất chi là bình thản:

“Chúng ta phải cải tạo những chiếc máy kéo có tay cầm đó. Dùng cách gì cũng được, pháp thuật, phù văn, trận pháp, máy móc… miễn làm cho nó nhanh hơn, mạnh hơn được thì thôi! Chỉ cần nó vẫn là máy kéo có tay cầm là được! Cho nên phương diện tốc độ ngươi khỏi lo đi!”

Bắc Hà Tán Nhân -1000 máu, bại trận.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức nhận cờ tiến tới:

“Bạch tiền bối, máy kéo có tay cầm chỉ chạy được trên đất bằng thôi, chẳng kích thích gì hết. Thế thì còn không thú vị bằng đua phi kiếm bình thường ấy chứ!

“Việc này ngươi cũng không cần lo lắng, ta đã nghĩ tới từ sớm rồi.”

Bạch Tôn Giả vươn tay chỉ về một phía xa xăm:

“Nếu đường đua chỉ ở mặt đất thì không đủ kích thích thật. Cho nên chúng ta sẽ bổ sung thêm năng lực chạy trên mặt nước cho máy kéo có tay cầm. Đến lúc thi đấu thì sắp xếp địa điểm thi đấu ở bên bờ biển. Nửa đầu đường đua thì cho chạy trên đất, đoạn giữa sẽ đua trên mặt biển, còn có thể nghĩ tới những đường đua kích thích hơn nha! Chúng ta cưỡi gió đạp sóng trên mặt biển, chắc chắn sẽ thú vị lắm!”

Cuồng Đao Tam Lãng -1000, KO.

Tiếp đó, Bạch Hạc Chân Quân đứng lên. Vì thân phận “nhân viên chuyển phát nhanh” mà Bạch Hạc Chân Quân luôn ra sức co cụm thành một cục, làm mờ nhạt đi cảm giác tồn tại của mình để tránh bị các đạo hữu khác chú mục vào.

Thế mà bây giờ hắn lại đứng ra.

“Bạch tiền bối!”

Bạch Hạc Chân Quân nói vô cùng nghiêm túc.

Các đạo hữu không khỏi nhìn chằm chằm vào Bạch Hạc Chân Quân. Bạch Hạc Chân Quân dám đứng ra cơ á? Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à?

Bạch Tôn Giả:

“Hửm?”

“Bạch tiền bối! Ta giơ cả hai tay hai chân và ba đôi cánh để ủng hộ kế hoạch của người! Cuộc đua máy kéo có tay cầm thực sự là cực kỳ ý nghĩa! Ta tán thành! Ta sẽ là người tham gia đầu tiên!”

Bạch Hạc Chân Quân vẫn cực kỳ nghiêm túc.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nghiến răng ken két. Không biết cuộc đua máy kéo có tay cầm của Bạch Tôn Giả có cho phép xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn không? Nếu mà cho phép á, một đám đạo hữu ở đây đều cân nhắc đến việc tặng Bạch

Hạc Chân Quân vài cái sự cố giao thông để hắn nhớ kĩ cả đời!

Chương 396: Lì xì của Hoàng Sơn Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân uy phong lẫm liệt quét mắt nhìn tất cả các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đang ở đó. Nếu đua phi kiếm hay đấu vũ lực thì hắn chẳng dám uy phong như thế giữa đám đạo hữu này đâu. Nhưng mà nói đến đua xe thì hắn không sợ ai hết nhé!

Hắn từng biến thành bộ dạng của người bình thường để giành cúp quán quân mấy cuộc thi đấu đua xe cấp thế giới liên tục. Mấy năm biến thành người thường ấy, hắn còn được thế nhân tôn xưng là Vua Đua Xe trong giới đua xe kìa!

Tuy rằng máy kéo có tay cầm không phải là xe đua, nhưng chung quy thì nó vẫn thuộc họ nhà xe cả! Chỉ cần là đua xe bốn bánh, à không, chỉ cần là đua xe có bánh thì Bạch Hạc Chân Quân ăn chắc sẽ đoạt được chức quán quân!

“Nếu mình có thể trở thành quán quân cuộc đua máy kéo có tay cầm này thì nhất định là có thể càng thêm thân cận với Bạch Tôn Giả hơn, quan hệ với ngài ấy cũng gần gũi hơn nhiều nhỉ?”

Bạch Hạc Chân Quân nghĩ như thế.

Thế là hắn đứng ra.

Toàn bộ các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đều sẽ đua tranh với hắn, nhưng thế thì đã làm sao? Gió lốc hãy bốc lên đi, hắn không nao núng chút nào!

Các đạo hữu trong nhóm liếc mắt nhìn nhau, vị nào vị nấy âm thầm gật đầu, nắm chặt nắm đấm. Con chim ngu ngốc này kiêu ngạo quá rồi. Cho dù hắn đã là Chân Quân lục phẩm, nhưng chúng ta nhất định phải dạy cho hắn một bài học cả đời khó quên!

“Được!”

Bạch Tôn Giả cười ha hả, sau đó nói tiếp:

“Mặt khác, đã có thì là phải có thưởng. Nếu cuộc thi này là do ta tổ chức thì đương nhiên phần thưởng cũng sẽ là ta đưa ra.

Sáu…ừm, thôi năm đi, năm người đứng đầu cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này sẽ được đi thăm dò một di tích đáy biển cùng ta sau khi cuộc đua kết thúc.”

Vốn dĩ Bạch tiền bối định đưa theo sáu đạo hữu đứng đầu vào trong di tích kia, nhưng một suất trong đó đã cho Bạch Hạc Chân Quân rồi. Tôn Giả muốn dùng nó làm thù lao cho Bạch Hạc Chân Quân vì đã giúp hắn lo liệu việc của huấn luyện viên Tiểu Lý ở phương Tây lần trước.

“Di tích?”

Hoàng Sơn Chân Quân hứng thú:

“Bạch tiền bối, đó là di tích thế nào vậy?”

“Ừm, đó là một di tích rất cổ xưa, hình như là di tích từ thời đại trước. Trước khi ta bế quan lần trước thì bất ngờ va chạm với một chiếc quân hạm rồi phát hiện ra di tích ấy. Song lúc đó ta phải bế quan ngay cho nên vẫn chưa đi thăm dò. Ta bèn phong ấn cửa vào di tích, giấu kín nó đi.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

“Thời đại trước” chính là thời đại của “Thiên Đạo cũ”

Bạch Tôn Giả vừa dứt lời thì các đạo hữu trong nhóm lập tức hứng thú bừng bừng.

Di sản của “Thời đại trước”? Nếu đúng là như thế… thì không biết trong đó có thông tin gì liên quan đến “Trường Sinh” hay không?

Phải biết rằng ở vào thời đại “Thiên Đạo cũ” từ thượng cổ đã có rất nhiều thiên tài mang “Thiên mệnh chi tư”, sáng lập ra “Đạo” của riêng mình. Tuy rằng bọn họ không thể kế thừa thiên mệnh, đạt tới thành tựu bất hủ, nhưng lại có thể tiến được nửa bước lên cảnh giới trên Kiếp Tiên cửu phẩm, tiếp xúc được với áo bí trường sinh.

Ở những di tích của “Thiên Đạo cũ” được bảo tồn hoàn hảo tới ngày này, hầu như đều có thể tìm ra thông tin liên quan đến “Trường Sinh”!

Đây chính là thông tin về “Trường Sinh” đấy. Tuy có thể đó là “Đạo” của người khác, thế nhưng hoàn toàn có thể tham khảo được để dung nhập vào “Đạo” của chính mình trong tương lai.

Nhất thời, trong lòng rất nhiều đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đều ngứa ngáy râm ran.

“Khụ khụ!”

Cuồng Đao Tam Lãng đang ở trong trạng thái khỉ mặt chó vỗ mạnh lên ngực mà nói:

“Bạch tiền bối, một sự kiện mang đầy ý nghĩa như cuộc thi máy kéo có tay cầm làm sao có thể thiếu mặt Cuồng Đao Tam Lãng ta đây? Hãy để chúng ta lái máy kéo có tay cầm đón ánh mặt trời, đi về phía thời đại quang minh tươi sáng đi! Cuồng Đao Tam Lãng ta nhất định phải báo danh dự thi, đừng ai hòng ngăn cản!”

Cuồng Đao Tam Lãng vừa dứt lời thì một nữ đệ tử Sở gia phụ trách dẫn đường ở bên cạnh đã chớp mắt, tò mò hỏi:

“Ủa? Tiền bối, đạo hiệu của ngài không phải là Tô Thị A Thất à?”

Nữ đệ tử Sở gia còn nhớ rõ, vị tiền bối bị biến thành khỉ mặt chó này phải tên là “Tô Thị A Thất” mới đúng.

Ban nãy khi uy hiếp chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm phái, tiền bối từng nói:

“Bản tọa là Tô Thị A Thất của Thiên Hà Tô Thị, việc ta thích làm nhất chính là một mình đấu với một môn phái!”

Khí phách cỡ nào chứ?

Chỉ một câu đã khiến cho chưởng môn Hư Kiếm phái Hư Tranh phải ngoan ngoãn trút đạo bào xuống trước mắt mọi người cơ mà.

Chính vào lúc ấy, nữ đệ tử Sở gia này đã trở thành một fan trung thành của Tô Thị A Thất rồi.

Cho nên cô nhớ rất kĩ đạo hào Tô Thị A Thất này. Thậm chí cô còn cảm thấy tuy bây giờ ngài ấy ở trong lốt khỉ mặt chó, nhưng mà vẫn đẹp trai ngầu lòi!

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

“Phụt phụt phụt ~~”

Bắc Hà Tán Nhân, Tuyết Lang Động Chủ, Tạo Hóa Pháp

Vương, Lạc Trần Chân Quân ở xung quanh đều cười văng nước miếng.

“Hả?”

Tiểu cô nương Sở Không chớp mắt nghi hoặc, chẳng lẽ mình nói nhầm gì sao?

Cuồng Đao Tam Lãng… nội thương!

Có Cuồng Đao Tam Lãng đi trước dẫn đầu, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều vỗ ngực tỏ vẻ mình muốn tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm đầy phong cách ấy.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Bạch tiền bối, tính thêm ta nữa nhé!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ngẫm lại thì cuộc thi máy kéo có tay cầm có khi cũng thú vị lắm đây.”

“Thực ra rất nhiều năm về trước ta cũng đã từng lái máy kéo có tay cầm rồi đấy. Lúc đó có một chiếc máy kéo có tay cầm là mốt lắm đó nha.” - Tuyết Lang Động Chủ.

Động chủ còn tỏ vẻ hắn muốn hiện chân thân để đi tham dự cuộc thi máy kéo có tay cầm.

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Kỳ thực hồi trước trong tay ta còn có cả một xưởng chế tạo máy kéo có tay cầm cơ đấy. Trong năm người dẫn đầu nhất định sẽ có tên ta!”

Đứng trước cám dỗ của “di tích thời đại trước”, tiết tháo chẳng là cái đinh gì! Ngủ một giấc là lại tràn trề thôi.

Cuối cùng, Hoàng Sơn Chân Quân cũng bình tĩnh buông bát cơm xuống. Rốt cuộc hắn cũng ăn xong bát cơm rồi:

“Vậy thì để ta cung cấp máy kéo có tay cầm cho sự kiện lần này đi. Có bao nhiêu người dự thi thì qua chỗ ta báo danh. Ta sẽ dựa theo nhân số để điều động số lượng máy kéo có tay cầm cần thiết với tốc độ nhanh nhất.”

Hoàng Sơn Chân Quân sẽ không nói cho các đạo hữu trong nhóm biết… là khi Bạch Tôn Giả muốn học xe, hắn đã tặng cho Bạch Tôn Giả một chiếc máy kéo có tay cầm đâu, áu áu áu.

“Cứ vui vẻ quyết định thế đi!”

Các đạo hữu trong nhóm thi nhau báo danh tham dự.

…

…

Sau khi thống kê người đăng ký dự thi xong, Hoàng Sơn Chân Quân lại nghĩ tới một việc:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu vẫn chưa về à?”

“Chân Quân tìm hắn có việc gì?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“À, ta muốn tặng hắn một cái lì xì to.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói rồi thò tay bắt kinh ba Tiểu Đậu Đậu qua chỗ mình.

Đậu Đậu gào ầm lên:

“Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi làm trò gì thế?”

“Nên về nhà rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Ứ đâu, ngươi nói về là ta về ngay thì còn mặt mũi nào nữa?”

Đậu Đậu chảnh chó:

“Ít nhất ngươi cũng phải đích thân ra ngoài, vượt qua muôn sông nghìn núi, hao hết tâm tư vất vả gian lao tìm thấy ta, sau đó mới mang ta về chứ! Đây là thành ý tối thiểu, ngươi có hiểu không hả?”

Hoàng Sơn Chân Quân cười sang sảng:

“Đừng nghịch nữa, lần này ngươi chơi lêu lổng bên ngoài đủ lâu rồi, đừng quấy rầy Thư Hàng tiểu hữu nữa, về nhà đi thôi.”

“Ứ đâu, ta không muốn về! Ta còn muốn đóng phim với Thư Hàng, ta muốn làm vai chính kinh ba trong phim điện ảnh, ta muốn làm đại minh tinh, ta tuyệt đối không về!”

Đậu Đậu liều mạng vung vuốt, tru tréo ầm lên.

“Lần này không phải do ngươi quyết định.”

Hoàng Sơn Chân Quân sờ sờ một lúc, lấy vòng cổ đeo vào cho Đậu Đậu.

“Hoàng Sơn ngu ngốc, ta liều mạng với ngươi!”

Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi:

“Khuyên chân tình ngươi mau bỏ vòng cổ ra cho ta, không là ta không khách khí với ngươi đâu đấy! Ta muốn hát bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc áu áu áu!”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

Ngay khi Đậu Đậu mở miệng muốn hát bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc, Chân Quân vội vàng búng tay đánh tách một tiếng.

Sau đó một công năng trên vòng cổ được kích hoạt.

Quang mang lóe lên!

Đậu Đậu cất tiếng:

“Gấu gâu gâu gầu gâu gấu gầu ~”

Ớ? Sao lại chỉ có mỗi tiếng gâu thôi thế này?

Kêu được mấy tiếng thì Đậu Đậu bắt đầu nghi ngờ.

Tiếp đó, nó đổi thử sang một ngôn ngữ khác:

“Gầu gâu gầu, gấu gâu gầu gấu”

Vẫn không thể hát ra tiếng người được là thế nào?

Đậu Đậu sụp đổ luôn. Nó đổi liên tục mấy thứ tiếng mà vẫn chỉ có tiếng gâu gâu van lên, đã thế tiếng gâu cũng nhỏ xíu.

“Ha ha, vòng cổ chó mới luyện chế ra đó. Trước đó không lâu ta phát hiện ra chức năng cấm nói của nhóm rất là hay. Sau đó bèn thử cải tạo vòng cổ của ngươi một chút.”

Hoàng Sơn Chân Quân đắc ý.

“Cấm ngôn trận pháp” bản hiện thực không cấm phát ra tiếng kêu, mà là cấm Đậu Đậu dùng tiếng người nói chuyện, khiến cho nó chỉ có thể kêu mấy tiếng gâu gâu.

“Gấu gầu gấu gâu gâu ~~~”

Đậu Đậu liều mạng ra sức sủa, nhưng công năng của chiếc vòng cổ này quá cường đại, cho dù nó có liều mình thế nào thì tiếng cũng vẫn nhỏ tí, nghe dễ thương chẳng khác nào một con chó nhỏ đang làm nũng.

“Ừm, cả thế giới đều trở nên thanh tĩnh. Tuyệt quá.”

Hoàng Sơn Chân Quân cảm thán.

Đậu Đậu trợn trắng mắt, tuyệt vọng. Hoàng Sơn Chân Quân mang cả “Đại cấm ngôn thuật” ra hiện thực luôn rồi, còn để cho nhau chơi đùa vui vẻ nữa hay thôi đây?

Cuồng Đao Tam Lãng sáp lại, thò tay véo cằm Đậu Đậu rồi nói:

“Quả nhiên Đậu Đậu không biết nói tiếng người đáng yêu hơn nhiều.”

“Ngoáo ~”

Đậu Đậu phóng người nhảy lên, bổ nhào vào đầu Cuồng Đao Tam Lãng, há ngoác miệng ra cạp đầu hắn!

Trong lúc hỗn loạn, chất lỏng không rõ là máu hay nước miếng chảy ròng ròng xuống trán Cuồng Đao Tam Lãng…

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Bắc Hà Tán Nhân quay đầu sang, lấy điện thoại ra, thuận tay chụp cho Cuồng Đao Tam Lãng và Đậu Đậu một tấm ảnh chung. Một con khỉ mặt chó mặc đạo bào và một con chó đang ngoạm đầu hắn không buông, hình ảnh này đẹp quá đi mà.

Tuy rằng hai con không cùng một loại với nhau, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh này thì trong đầu người ta không khỏi hiện lên một câu thơ cổ… Vốn sinh cùng một gốc, đốt nhau sao tàn khốc?

Hoàng Sơn Chân Quân vươn tay túm cổ Đậu Đậu từ trên đầu Cuồng Đao Tam Lãng xuống.

Sau đó, Chân Quân nói:

“Vì lo chuyện vận chuyển máy kéo có tay cầm đến đây cho mọi người nên ta nhớ đến lì xì đã hứa cho Thư Hàng tiểu hữu. Nói mới nhớ, ta đã nợ Thư Hàng tiểu hữu hai cái lì xì rồi. Một cái cảm ơn hắn chăm sóc cho Đậu Đậu một thời gian dài, với một cái cho nhiệm vụ tiếp đãi khi Bạch Tôn Giả xuất quan.”

“Ồ? Lì xì cho việc tiếp đãi ta xuất quan à?”

Bạch Tôn Giả quay đầu sang, chớp mắt với vẻ tò mò.

Chương 397: Bạch Tôn Giả nói chen một câu.

“Đây là ý tưởng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối, Đại La Giáo Vũ Nguyệt đạo hữu, Thất Tu tiền bối và ta lúc lập ra nhóm Cửu Châu số 1 hồi đầu. Thực ra là một cách để khích lệ và dẫn dắt các hậu bối trong nhóm thôi. Bình thường các đạo hữu có thể đăng một số nhiệm vụ nhỏ ít khó khăn, hoặc việc tìm kiếm tài liệu nào đó lên nhóm Cửu Châu số 1, để cho các hậu bối trong nhóm làm. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì người làm tiền bối như chúng ta sẽ tặng lì xì gọi là có lòng một chút. Đại ý chính là như thế đó.”

Hoàng Sơn Chân Quân giải thích đơn giản.

“Ồ.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, nói:

“Một khi đã vậy, thì để ta tự mình tặng phần thưởng cho nhiệm vụ tiếp đãi ta khi xuất quan đi. Cứ để ta tặng lì xì cho Thư Hàng tiểu hữu là được!”

Bắc Hà Tán Nhân vội vàng nói:

“Không ổn không ổn, nếu Bạch tiền bối muốn thì có thể tặng thêm lì xì cho Thư Hàng tiểu hữu. Còn lì xì của bọn ta thì đã hứa cho Thư Hàng tiểu hữu từ trước rồi, cứ coi như là quà mà mấy tiền bối này tặng cho Thư Hàng tiểu hữu thôi.”

Nói đi cũng phải nói lại, lúc ấy chính hắn và đám đạo hữu liên thủ chơi xấu Thư Hàng tiểu hữu ngây thơ vô tội, bắt Thư Hàng tiểu hữu nhận nhiệm vụ tiếp đón Bạch tiền bối xuất quan chứ ai.

Trong quá trình “hãm hại” Thư Hàng ấy, hắn và đồng bọn trong nhóm đã hứa hẹn đủ điều với Tống Thư Hàng. Nếu đến cuối cùng không tặng quà cho Thư Hàng tiểu hữu thì chẳng phải sẽ bị hậu bối cười cho vào mặt ư?

Bạch tiền bối gật đầu:

“Thế thì cứ theo ý các ngươi đi.”

…

…

Thế là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 bắt đầu tụm lại thương lượng xem nên tặng cho Tống Thư Hàng cái gì làm quà.

“Đối với tu sĩ chúng ta mà nói thì công pháp chắc chắn là thứ quan trọng nhất, không còn nghi ngờ gì nữa! Thư Hàng tiểu hữu vừa mới tấn chức lên Chân Sư nhị phẩm, chắc là cân một bộ công pháp tu luyện chân khí để tu luyện tiếp lắm đây. Ta nhớ hình như hắn chỉ có mỗi môn công pháp luyện thể kim cương căn bản quyền pháp, lấy từ chỗ Dược Sư thì phải.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân yên lặng gật đầu:

“Thế thì mình thương lượng xem tìm đâu một bộ công pháp thích hợp tặng Thư Hàng tiểu hữu đi. Tốt nhất là công pháp nào phối hợp được với kim cương căn bản quyền pháp ấy, ưu tiên công pháp phật môn nhé!”

Đúng lúc ấy, Bạch Tôn Giả sáp vào chen một câu:

“Công pháp thì không cần đâu. Mấy hôm trước ta gặp một môn phái thú vị lắm, chính là môn nhân còn sót lại của Tam Thập Tam Thú Thần Tông ấy. Đối phương có một phần tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, dù không được trọn vẹn cho lắm. Ta đang chuẩn bị mang môn công pháp này về nghiên cứu một chút, lúc nào được thì có thể đưa cho Thư Hàng tiểu hữu luyện rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân hai mắt sáng ngời, hỏi ngay:

“Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công? Ta nhớ đó là công pháp trong truyền thuyết giúp người luyện hình thành nên một luồng ngụy thiên tiên chân khí trong cơ thể đúng không? Nếu đúng là nó thì quả thực là công pháp thích hợp nhất với Thư Hàng tiểu hữu rồi! Thư Hàng tiểu hữu đã bỏ lỡ mất thời kỳ tu luyện hoàng kim mà.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu.

“Vậy thì không cần công pháp nữa.”

Hoàng Sơn Chân Quân gật gù nói. Đáng tiếc quá, rõ ràng hắn cảm thấy Tống Thư Hàng rất hợp với công pháp của phật môn mà:

“Thế còn lễ vật gì thích hợp để tặng cho Thư Hàng tiểu hữu

không?”

Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng:

“Trừ công pháp ra thì thứ quan trọng thứ nhì hẳn là thân pháp rồi đúng không? Đối với tu sĩ mà nói thì tốc độ chính là sinh mệnh. Đôi khi chạy nhanh là quan trọng lắm đó!”

Bạch Hạc Chân Quân nói rất có lý, nhiều lúc phòng ngự cường đại hay tấn công mạnh mẽ cũng chẳng hữu dụng bằng chạy nhanh đâu.

Bắc Hà Tán Nhân tán thành:

“Nói qua nói lại, hình như đúng là Tống Thư Hàng tiểu hữu chưa học thân pháp bao giờ thật. Vậy chúng ta chuẩn bị cho hắn một bộ thân pháp nhé?”

Bạch tiền bối nghe tới đó lại sáp vào chen một câu:

“Thân pháp cũng không cần đâu. Cách đây ít lâu ta có dạy cho Thư Hàng bộ thân pháp quân tử vạn lý hành. Thân pháp này có ý nghĩa đọc vạn quyển sách chẳng bằng đi vạn dặm đường, sử dụng càng lâu thì hiệu quả càng tốt. Có nó là đủ để Thư Hàng sử dụng đến lúc lên cảnh giới tam phẩm rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Bạch Hạc Chân Quân:

“…

Các đạo hữu khác:

“...”

“Khụ khụ, nếu có cả công pháp và thân pháp rồi thì hay là tặng Tống Thư Hàng một bộ kiếm thuật gì đó đi. Ta thấy hắn có mỗi chiêu hỏa diễm đao, hình như hơi thiếu hụt về khoản công kích đấy.”

Tạo Hóa Pháp Vương nhắc nhở. Ban nãy trên Đoạn Tiên đài Tống Thư Hàng dùng đi dùng lại một chiêu hỏa diễm đao, điều này ai cũng thấy.

Bắc Hà Tán Nhân gật đầu:

"Ừm, đúng lắm. Tuy rằng ta cảm thấy hỏa diễm đao của Thư Hàng tiểu hữu có hơi đặc biệt, thế nhưng vẫn có cách để làm cho cách chiến đấu của hắn phong phú hơn. Cái này làm được!"

Nghe đến đó, Bạch Tôn Giả lại sáp vào chen một câu:

"Kiếm pháp cũng không cần luôn. Trước đó không lâu, có một vị tán tu Lý Thiên Tố phi xác đến, đỗ lại cạnh ta và Thư Hàng tiểu hữu, sau đó kết với tiểu hữu một vài nhân quả. Nhân quả này lại có quan hệ với Sở gia. Nếu không có gì bất ngờ thì sau khi nhân quả của Thư Hàng tiểu hữu với vị tán tu kia chấm dứt, hắn sẽ học được một môn kiếm pháp không tồi."

Sở Sở cô nương đứng cạnh đó nghe thấy thế thì chớp chớp mắt. Có nhân quả với Sở gia sao? Tuy rằng không biết tán tu Lý Thiên Tố kia là ai, thế nhưng xem ra đây chính là nguyên nhân mà Tống Thư Hàng tiên sinh ra tay giúp đỡ Sở gia nhỉ?

Hoàng Sơn Chân Quân:

"…"

Bắc Hà Tán Nhân:

"..."

Tạo Hóa Pháp Vương:

"…"

Các đạo hữu khác:

"..."

"Thế sắp xếp cho Thư Hàng tiểu hữu cơ hội vào bí cảnh để tu luyện thì sao?"

Tuyết Lang Động Chủ đưa ra ý kiến:

"Tống Thư Hàng mới tấn chức lên cảnh giới nhị phẩm, vừa hay chúng ta có thể chọn cho hắn một vài bí cảnh tu luyện. Vừa có thể củng cố tu vi nhị phẩm nhờ linh lực trong bí cảnh, lại vừa giúp nhục thân cường đại hơn dựa vào linh lực trong lành của bí cảnh nữa."

Cổ Hồ Quan Chân Quân gật gù cái đầu:

"Phần quà này được lắm, ta đề cử cho Thư Hàng tiểu hữu đến bí cảnh tu luyện dạng linh mạch một lần. Như thế hắn có thể nhận pháp lễ của linh mạch trong bí cảnh, tạo nên một trụ cột vững chắc cho quá trình tu luyện tương lai!”

Bí cảnh loại linh mạch ý nói trong bí cảnh tu luyện ẩn chứa một linh mạch khổng lồ. Khi tu luyện giả tấn chức lên nhị phẩm, vào trong linh mạch mà nhận được tẩy lễ thì sẽ được lợi ích nhiều không tả xiết.

Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa nói dứt lời.

Bạch Tôn Giả lại sáp vào một câu:

“Bí cảnh loại linh mạch cũng không cần. Mấy hôm trước Thư Hàng tiểu hữu mới đi ra khỏi hòn đảo thần bí mang theo 16 gốc long cốt khô đằng phẩm chất khá tốt đưa cho Tô Thị A Thất. Sau đó Tô Thị A Thất đã cam đoan ít lâu nữa sẽ dẫn Thư Hàng vào tầng một của Thiên Hà Bí Cảnh để tu luyện một thời gian.”

Thiên Hà Bí Cảnh là dấu hiệu đặc trưng của Thiên Hà Tô Thị, là bí cảnh thượng phẩm trong số các bí cảnh loại linh mạch đấy. Hiệu quả của nó tốt hơn so với bí cảnh linh mạch bình thường phải đến mấy chục lần là ít.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

Tuyết Lang Động Chủ:

“...”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“…”

Các đạo hữu khác:

“...”

Giờ này khắc này, trong lòng các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 như có 10000 con đà mã đang lồng lên!

Vốn dĩ họ cứ cho rằng Thư Hàng tiểu hữu lên tới cảnh giới nhị phẩm trong vòng chưa đầy hai tháng, đã là hack lắm rồi. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, thì tấn chức nhị phẩm trong hai tháng mới chỉ là một góc quả núi băng tool hack của Thư Hàng tiểu hữu mà thôi!

Vừa tấn chức lên nhị phẩm mà có luôn công pháp, khỏi lo thân pháp, kiếm pháp sắp tới tay, bí cảnh tu luyện cũng đang chờ sẵn.

Hơn nữa vừa nhắc tới Tô Thị A Thất thì mọi người lại nhớ ra một việc, lúc trước Tô Thị A Thất còn hứa sẽ dẫn Tống Thư Hàng đến tham gia thực tiên yến nữa kia, vô vàn lợi ích luôn đó!

Bây giờ thì vấn đề tới rồi!

Tống Thư Hàng tiểu hữu còn thiếu cái gì nữa?

Sao cứ thấy hắn chẳng thiếu gì cả là thế nào nhỉ? Mấy tiền bối bọn họ muốn tặng quà biết tính sao đây? Chẳng lẽ lại đi tặng tiền (linh thạch) à? Thế thì tục tằng lắm!

Lạc Trần Chân Quân đề xuất:

“Mình tính lùi một bước đi, tặng phù bảo với pháp khí có được không? Nếu vận dụng tốt phù bảo và pháp khí thì chúng nó chính là sinh mệnh thứ hai của tu sĩ đấy.”

Lạc Trần Chân Quân nói xong, cả đám người lập tức quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả.

Thành phản ứng bản năng luôn rồi!

Đừng nói với họ là Thư Hàng tiểu hữu có đủ hết cả phù bảo và pháp bảo rồi nhé?

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi… lại chen một câu:

“Ta thì không dám chắc vấn đề phù bảo cho lắm. Có điều… hình như trong tay Thư Hàng tiểu hữu có một mảnh huyết thần toản, mang đi giao dịch với Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu thì phải? Nếu là Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu… thì tên đó dư dả phù bảo nhất còn gì? Mặt khác, trừ huyết thần toản ra, vì việc dạy học cho người bản xứ mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu cũng nói là muốn tặng quà cho Thư Hàng tiểu hữu đấy.”

“Còn về pháp khí thì… trên người Thư hàng có một bùa hộ mệnh nhỏ có thể gia tăng tốc độ, một chiếc nhẫn đồng cổ hiệu quả không tồi, thanh đao của hắn có cấp bậc bảo binh, dùng cũng tốt lắm. À đúng rồi, trước đây không lâu hắn tóm được một đà chủ của Vô Cực Ma Tông giao cho Tô Thị A Thất đạo hữu. A Thất lột được không ít pháp khí lặt vặt trên người tên đó, đều cho Thư Hàng hết. Ta có nhìn qua một chút, trong đó có một thanh phi kiếm nhỏ, một pháp khí phi hành, còn có một đống linh thạch thượng vàng hạ cám…”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Thế mà chúng ta quên mất Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta nhớ đống đồ đó là thu hoạch khi A Thất đạo hữu san bằng Nguyệt Đao Tông thì phải. Chậc chậc.”

Các đạo hữu khác:

“…”

Nói cách khác, Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng không thiếu phù bảo, pháp khí, phi kiếm, phi đao… hay sao?

Thế cuối cùng là hắn thiếu cái gì?

Sao lại có cảm giác không biết xuống tay từ đâu thế này?

Như thể là sau khi bước chân vào cảnh giới nhị phẩm, thì chẳng mấy lâu nữa là Thư Hàng tiểu hữu sẽ lên đời ấy!

“Nói đến thế này thì ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ còn có đan dược thôi. Mọi người ai cũng cần dùng đan dược đúng không? Đặc biệt là Thư Hàng tiểu hữu vừa lên nhị phẩm, ắt phải cần một lượng đan dược khôi phục chân khí và tăng cường tu vi rất lớn!”

Tuyết Lang Động Chủ nói.

Nói xong, cả đám lại quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả theo bản năng.

Đừng nói với họ là… Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị xong luôn cả đan dược cần thiết để Tống Thư Hàng tu luyện ở nhị phẩm rồi nha!

Chương 398: Áo cà sa ngọc bích.

Nói đến hai từ khóa “Tống Thư Hàng” và “đan dược”, thì đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức nhớ ngay tới Dược Sư.

Thế nhưng bây giờ Dược Sư còn chưa biết Tống Thư Hàng đã lên đến nhị phẩm, đương nhiên không thể nào mà chuẩn bị đan dược cấp bậc nhị phẩm cho Tống Thư Hàng được. Hơn nữa Dược Sư là một trong những người dẫn dắt Tống Thư Hàng, cả kim cương căn bản quyền pháp và chân ngã minh tưởng kinh đều là thù lao mà hắn cho Tống Thư Hàng rồi, không cần phải tặng riêng lì xì thêm nữa.

Mà Bạch Tôn Giả thì lại nhớ ngay tới Khống Hỏa Quyết của Tống Thư Hàng. Trước đó không lâu Tôn Giả nghịch hỏng mất quạt ngự hỏa ba sao của Tống Thư Hàng, cho nên đã dạy cho hắn Khống Hỏa Quyết, định hướng dẫn hắn luyện khí huyết đan.

Kết quả thì sao? Tống Thư Hàng còn chưa biết luyện khí huyết đan đã nhảy tót lên cảnh giới nhị phẩm rồi.

Đến tận bây giờ, Tống Thư Hàng mới chỉ biết nấu mỗi thối thể dịch.

Bạch Tôn Giả ngẫm nghĩ rồi trả lời;

“Có vẻ đan được được đấy.”

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tức thì thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng có cái dùng được rồi. Nếu không… một đám tiền bối bọn họ bàn bạc nửa ngày trời mà lại chỉ tặng Tống Thư Hàng được một ít linh thạch làm quà thì xấu hổ lắm.

“Vậy thì chốt đan dược làm quà nhé. Đầu tiên là đan dược phối hợp với tu luyện ở cảnh giới nhị phẩm, có thể giúp tu sĩ nhị phẩm làm chơi ăn thật. Đan được loại này của nhà ai hiệu quả tốt nhất?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Cổ Hồ Quan Chân Quân trả lời:

"Thư Hàng tiểu hữu mới tấn chức lên tu sĩ nhị phẩm, dùng đan dược có dược lực nhu hòa là chính. Cho nên ta đề cử đan dược của Thiên Tinh Các. Chỗ họ có một loại đan dược gọi là Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn, hiệu quả không tồi. Các đệ tử mới tấn chức nhị phẩm ở tông môn của ta đều dùng đan dược loại này. Hơn nữa Thiên Tinh Các vẫn đang nghiên cứu cải tiến đan dược ấy, bây giờ đã có Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn bản 6S rồi đấy. 1 lọ 32 viên, mỗi ngày tu luyện dùng một viên là đủ. Có thể tặng cho Tống Thư Hàng tiểu hữu sáu lọ, đủ cho hắn dùng nửa năm."

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu:

"Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn phiên bản 6S đúng là rất được. Tiếp theo là đan dược khôi phục chân khí dùng trong chiến đấu. Đan dược này của nhà ai có chất lượng tốt nhất?"

Bắc Hà Tán Nhân đáp:

"Ta nhớ có một hiệu đan dược loại này dùng cũng rất ổn. Là dược thủy Tuyết Hồ Chân Khí Tán của Tuyết Hồ Tông. Uống một ngụm vào, ngươi sẽ thấy một luồng hàn ý bốc lên, song lượng chân khí khôi phục được vừa nhanh vừa nhiều mà lại ít di chứng. Dùng một lần rồi, nửa tiếng sau lại dùng được thêm lần nữa, khoảng cách hai lần uống thuốc rất ngắn. Chỉ mỗi tội nó là dược thủy, cho nên dùng để uống khi đang chiến đấu thì không tiện lắm thôi. Mặt khác, Tuyết Hồ Chân Khí Tán cũng đang được cải tiến, bản hiện tại chắc là Tuyết Hồ Chân Khí Tán 007 rồi."

Cuồng Đao Tam Lãng cười nham nhở:

"Vấn đề không lớn lắm, nếu đang chiến đấu, không rút được tay ra thì có thể ngậm trong miệng trước, lúc nào chân khí cạn kiệt thì nuốt xuống. Trước đây ta toàn làm thế cả."

"Thế thì chuẩn bị cho Thư Hàng tiểu hữu hai loại đan dược khôi phục chân khí đi. Một loại là Tuyết Hồ Chân Khí Tán, và một loại khác dạng viên hoàn để phòng lúc cần thiết."

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng vỗ tay:

"Để ta đề cử một loại. Loại này trái ngược với thuốc của lão Bắc Hà, gọi là Hỏa Sơn Đan của Liệt Hỏa Môn. Khi uống nó vào thì cả người sẽ nóng rực lên như uống dầu Trường Sơn vậy, lượng chân khí khôi phục được cũng nhiều lắm, đáng để thử một lần.”

“Được, vậy mỗi loại Tuyết Hồ Chân Khí Tán và Hỏa Sơn Đan lấy sáu bình.”

Hoàng Sơn Chân Quân ghi lại:

“Cuối cùng là đan dược chữa trị vết thương khẩn cấp, đề cử mấy loại ra đây đi.”

Tuyết Lang Động Chủ phẩy tay:

“Trị ngoại thương thì dùng Hổ Cốt Hùng Đảm Cao mà Tuyết Lang Động nhà ta làm ra đi, hiệu quả cực kỳ tốt. Ta sẽ đưa cho Thư Hàng tiểu hữu mười hộp, nếu dùng thấy thích thì hoan nghênh hắn lần sau ghé mua. Hổ Cốt Hùng Đảm Cao nhà ta cũng đã update đến phiên bản Hổ Cốt Hùng Đảm Cao A8 rồi.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân cười nhẹ nói:

“Nếu đã thế thì ta cũng xin đề cử một loại đan dược cây nhà lá vườn vậy. Cổ Hồ Quan nhà ta là Đạo môn chính tông. Đạo Hòa Đan nhà chúng ta dược hiệu nhẹ nhàng mà tác dụng phụ nhỏ. Đã nghiên cứu tới phiên bản 5 sao rồi, hiệu quả tuyệt đối không kém chút nào. Một bình 20 viên, ta cũng tặng 10 bình.”

“Được, 10 hộp Hổ Cốt Hùng Đảm Cao A8, 10 bình Đạo Hòa Đan 5 sao.”

Hoàng Sơn Chân Quân ghi chép.

Một đống đan dược này đủ cho Tống Thư Hàng dùng tới non nửa năm.

Còn sau nửa năm đó, Tống Thư Hàng sẽ phải tự mình cố gắng để có được nhiều tài nguyên và đan dược dùng trong tu luyện hơn nữa.

“Chỗ đan dược này là đủ thù lao cho nhiệm vụ tiếp đón Bạch tiền bối.”

Hoàng Sơn Chân Quân tươi cười vừa lòng. Thực ra thì giá trị của chỗ đan dược này đã vượt xa giá trị cao nhất của “lì xì to” mà Chân Quân dự tính rồi.

Phải biết rằng, với đan dược cấp bậc như Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn bản 6S, thì ngay cả đệ tử nội môn của các tông môn lớn, mỗi tháng cũng chỉ được lĩnh theo “viên” mà thôi. Phải hoàn thành nhiệm vụ của tông môn, dùng hành động của chính mình mà giành giật tài nguyên tu luyện mới có được thêm nhiều đan dược.

Mà Tống Thư Hàng có liền một lúc sáu bình, mỗi ngày một viên cũng phải nửa năm mới hết.

Chưa kể giá trị của những đan dược khác cũng không kém hơn Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn bản 6S chút nào!

Sở dĩ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đưa ra thù lao cao hơn theo bản năng… chắc là vì Thư Hàng tiểu hữu không thiếu thốn gì hết. Nếu tặng quà nhẹ quá thì cứ thấy mình bị khinh bỉ thế nào.

…

…

“Cuối cùng, cá nhân ta sẽ tặng cho Thư Hàng tiểu hữu một món quà riêng, coi như là thù lao cảm ơn hắn đã giúp ta chăm sóc cho Đậu Đậu một thời gian dài.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhẹ nhàng xoa đầu Đậu Đậu.

Đậu Đậu ngoác mồm cắn một phát vào cổ tay Chân Quân, chẳng khách khí gì cả…

“Đậu Đậu, nhả ra, dù ta là Chân Quân lục phẩm thì bị ngươi cắn thế cũng đau lắm đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói bình thản.

“Ứ ứ ứ!”

Đậu Đậu cắn càng chặt hơn.

Hoàng Sơn Chân Quân dùng tay còn lại vỗ đầu nó:

“Thật chẳng có cách gì với ngươi, thích làm nũng đến thế là cùng.”

“Ứ ứ ứ…”

Đậu Đậu trợn mắt trắng dã… làm nũng cái quần què! Nếu không phải bây giờ ta không nói được tiếng người thì đã hát một bài Hoàng Sơn ngu ngốc cho ngươi phát rồ rồi, ngươi có tin không?!

Điên thật! Lúc nào nói lại được, nhất định nó phải soạn ra một bản hợp tập bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc rồi ghi âm vào. Nếu lần sau Hoàng Sơn dám cấm nó nói nữa thì nó sẽ bật bản ghi âm!

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả:

“Chân Quân đã nghĩ ra lễ vật tốt gì rồi?”

Bây giờ mọi người đã chuẩn bị xong đan dược cho Thư Hàng tiểu hữu rồi, Chân Quân còn gì để tặng đây?

“Ta đã có ý tưởng để tặng quà cho Thư Hàng tiểu hữu rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh nói:

“Ta sẽ tặng hắn một bộ pháp y hộ thể.”

Thân là một tu chân giả, phải có ba loại trang bị lớn gồm pháp bảo, pháp y, phi kiếm hoặc là vũ khí cùng loại.

Tống Thư Hàng có cả pháp khí và phi kiếm rồi.

Thế nhưng…hình như đúng là chưa có pháp y thật?

Hoàng Sơn Chân Quân đúng là gừng càng già càng cay, dám giấu mục “pháp y” không chịu nói!

“Bạch tiền bối, Thư Hàng có pháp bào chưa vậy?”

Các đạo hữu lập tức hỏi Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

Đúng là Thư Hàng chưa có thật.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi tiếp:

“Chân Quân có pháp y thích hợp chưa?”

“Ừm, có một bộ pháp y không tồi. Vốn ta đang lựa chọn giữa pháp y với pháp trượng, định tặng cho Thư Hàng tiểu hữu một món, thế nhưng tiểu hữu đã có phi kiếm và phi đao rồi, cho nên chỉ có thể tặng pháp y cho hắn được thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu nói.

Trong đầu hắn hiện lên một thứ cực kỳ đẹp: áo cà sa ngọc bích!

Chiếc áo cà sa phòng ngự nhị phẩm này được làm từ linh thú bích ngọc tàm ti, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập. Sau khi mặc nó vào, dù không mở trận pháp phòng ngự trên nó cũng có thể ngăn cản được đạn súng bình thường. Một khi mở phòng ngự rồi thì có thể đi lại như giữa chốn không người giữa mưa bom bão đạn!

Đây đúng là một món trang bị rất thích hợp với Tống Thư

Hàng.

“Quyết định vậy đi, cho mọi người nửa ngày để thu thập đan dược, sau đó ta sẽ phái người mang đan dược và pháp bào tới cùng với máy kéo có tay cầm.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Các đạo hữu trong nhóm đều vội vàng lấy điện thoại ra liên hệ với môn nhân và đệ tử của mình.

Có đan dược thì lấy đan dược, không có đan dược thì xì tiền ra.

Nhìn các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đang bận rộn, Bạch Tôn Giả đan hai tay chống cằm.

Tôn Giả buồn nao nao.

Người ta chọn hết cái để tặng rồi, Tôn Giả cũng muốn tặng quà cho Thư Hàng nữa, nhưng mà biết tặng gì đây?

Vũ khí, pháp khí, pháp y, đan dược, công pháp, thân pháp, bí cảnh tu luyện, còn thiếu gì nữa chứ? Đạo lữ, phúc địa? Chẳng lẽ bây giờ phải đi tìm đạo lữ hay là bảo địa tu luyện cho Tống Thư Hàng à?

Cơ mà đạo lữ nào có dễ tìm như thế, càng khỏi xét đến phúc địa tu luyện… Thực lực của Tống Thư Hàng không đủ, có cho bảo địa hắn cũng không giữ được. Nói không chừng còn dẫn mấy tên không có mắt tới gây sự cướp đoạt nữa ấy chứ.

Mà thôi, thuyền đến đầu cầu tự khắc sẽ thẳng.

Cuối cùng nhất định cũng sẽ có cái để tặng thôi!

…

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đang trên đường đến Đoạn Tiên đài lại gặp phải một chút phiền toái.

Một kẻ mặc quần áo đen, cả người đầy gai đang chặn trước mặt hắn. Đã đi khỏi Sở gia xa thế rồi, sao vẫn còn một chiến sĩ nhím biển trốn ở đây?

“Tiểu tử kia, trên người ngươi có mùi máu của đồng bạn ta, ngươi đã giết đồng bọn của ta sao?”

Tên mọc gai khắp người nhìn Tống Thư Hàng với vẻ lạnh lùng:

“Ngươi chết chắc rồi! Không có đường sống, chỉ có một con đường chết!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nghe giọng điệu này, có vẻ như tên chiến sĩ nhím biển này lần theo ấn ký kẻ giết nhím biển trên người hắn mà tới?

“Hừ, phàm là người vấy máu của chiến sĩ nhím biển chúng ta thì chính là kẻ địch của cả thế giới nhím biển! Ngươi trốn không thoát đâu! Không chỉ riêng ngươi mà cả người nhà của ngươi cũng sẽ phải chịu sự trừng phạt của chiến sĩ nhím biển!”

Chiến sĩ nhím biển trầm giọng nói với vẻ mặt tàn nhẫn.

Lời thoại nghe thì ngầu lắm, nhưng thực ra tên chiến sĩ nhím biển đang học thuộc lòng. Những từ ngữ hoành tráng này đều là nội dung trong sách giáo khoa của chiến sĩ nhím biển cả.

Sau khi đọc một đoạn dài ngoằng, chiến sĩ nhím biển kia thở hổn hển rồi tụng tiếp:

“Mau ngoan ngoãn..”

Tống Thư Hàng đột nhiên trầm giọng quát lên:

“Mau ngoan ngoãn cắt đầu xuống đi, ta có thể tha cho cả nhà ngươi!”

Chiến sĩ nhím biển:

“... Ngươi cướp lời thoại của ta rồi!”

Chương 399: Sách giáo khoa chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển.

Nói ra cũng thật kỳ lạ. Tuy rằng chiến sĩ nhím biển trước mắt mặt mũi dữ tợn và nói ra những lời hung hăng nặng nề sát khí, thế nhưng Tống Thư Hàng vừa liếc mắt nhìn một cái thì đã lập tức cảm thấy nó đang… học thuộc lòng!

Đây là một phán đoán bằng trực giác dựa vào kinh nghiệm nhân sinh tích lũy nhiều năm. Tống Thư Hàng cảm thấy dường như trong một phần ký ức thẳm sâu nào đó đã bị quên đi, hắn đã từng gặp loại tu sĩ nghiêm túc học thuộc lòng bản thảo như thế này rồi.Cho nên chỉ cần nhìn tư thế một cái là hắn phán đoán ra ngay.

“Ngươi… ngươi cướp lời thoại của ta! Ngươi là đồ cò lả đáng chết!”

Chiến sĩ nhím biển cả giận nói. Một người đang học thuộc lòng mà bị cắt ngang thì rất dễ chết tắc luôn, chiến sĩ nhím biển này cũng rơi vào tình trạng đó.

Còn cò lả thì là vì… bây giờ giọng nói của Tống Thư Hàng vẫn đang là giọng của Sở Sở cô nương.

Sau khi chết tắc cạn lời, chiến sĩ nhím biển thẹn quá hóa giận.

Nó hét lớn một tiếng rồi rút hai chiếc gai nhọn đen sì từ bên hông ra, nhằm thẳng vào Tống Thư Hàng mà vung gai đâm tới.

“Đồ con người đáng chết! Ta chính là anh hùng nhím độc trong quân đoàn chiến sĩ nhím biển đó! Ngươi chết chắc rồi!”

Tống Thư Hàng giương bảo đao Bá Toái rồi nhẹ nhàng dùng một chiêu đao pháp trụ cột để đỡ đòn. Bá Toái sắc bén chém gãy gai nhọn trong tay chiến sĩ nhím biển. May mà con chiến sĩ nhím biển này đã lên tiếng nhắc nhở Tống Thư Hàng rằng nó là một con nhím độc, nếu không hắn đã vung nắm đấm lên đón đòn công của nó rồi.

chiến sĩ nhím biển trước mặt hắn chỉ có cảnh giới nhất phẩm, hơn nữa cùng lắm nó mới chỉ mở đến Tị khiếu mà thôi, thực lực còn kém Tống Thư Hàng nhiều lắm.

Gai nhọn bị chém gãy, thế nhưng chiến sĩ nhím biển lại không hề run sợ.

Nó biết gai nhọn của mình chẳng phải là thứ cứng rắn gì, hơn nữa nó cũng không chiến đấu bằng cái gai nhọn ấy. Kịch độc mới là vũ khí giết người của nó! Chỉ cần gai độc của nó tiếp xúc với kẻ địch, thì chỉ cần rạch được vào kẻ địch một vết thương bé xíu thôi nó cũng thắng rồi!

Nó rất tin tưởng vào kịch độc của mình!

Và lúc này đây, nó đã đến đủ gần kẻ địch!

“Viên Vũ Trảm!”

Thân mình chiến sĩ nhím biển biến thành một hình cầu lao thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Hình như các chiến sĩ nhím biển đều rất ưa chuộng chiêu này. Bất kể là chiến sĩ nhím biển ở phẩm cấp nào cũng thích dùng duy nhất một chiêu ấy.

Lúc còn ở Sở gia, Tống Thư Hàng đã nhìn thấy chiêu thức này rồi.

Hắn biết khi chiến sĩ nhím biển thi triển Viên Vũ Trảm thì có lực sát thương cực lớn, không những thế, gai nhọn trên người chúng còn liên tục mọc ra. Tống Thư Hàng không có bộ giáp phòng ngự cường đại như Vũ Nhu Tử, cho nên hắn không hề mơ tới việc lấy thân đỡ Viên Vũ Trảm cho khí phách làm gì.

Có điều Viên Vũ Trảm cũng có nhược điểm rất lớn. Đó là khi thi triển chiêu này thì tầm nhìn của chiến sĩ nhím biển không tốt lắm, khiến cho góc chết tồn tại rất nhiều.

Tống Thư Hàng khởi động thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, thân mình thoạt nhìn như chỉ lui về phía sau mấy bước, nhưng trên thực tế đã né xa hơn 20m nhanh như điện xẹt.

Cự li này… là đủ rồi.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng khẽ lật cổ tay, trong đầu minh tưởng đao ý của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

“Hỏa diễm đao!”

Hỏa diễm hừng hực thiêu đốt trên lưỡi đao Bá Toái.

“Trảm!”

Đao khí hỏa diễm hình nửa vầng trăng chém thẳng vào chiến sĩ nhím biển.

Tuy rằng Tống Thư Hàng còn chưa khôi phục ký ức về những gì xảy ra trên đảo thần bí, thế nhưng khi đó hỏa diễm đao mới chỉ là Hỏa”mini-đao mà đã có thể giết chết một con chim ưng khổng lồ rồi. Con chiến sĩ nhím biển trước mắt hắn đây đâu thể so sánh với chim ưng lớn trên đảo kia được.

Đao khí của hỏa diễm đao chém vào người chiến sĩ nhím biển chẳng khác nào một con dao nung đỏ cắt vào pho mát. Chỉ một nhát thôi đã cắt Viên Vũ Trảm hình cầu thành hai nửa dễ dàng.

Hai mảnh thân thể trên dưới của chiến sĩ nhím biển xoay tròn, bay lên, cuối cùng bị chẻ làm đôi, rơi đánh “tạch” một tiếng trên mặt đất. Toàn bộ gai nhọn trên người nó đã bị đao khí hỏa diễm đốt trụi từ bao giờ.

chiến sĩ nhím biển sững sờ hồi lâu, dường như chưa thể tiếp nhận được sự thật rằng mình vừa mới bị chém ngang eo.

Một lát sau, nó mới nghiến răng nói:

“Ngươi… dám giết chiến sĩ nhím biển! Ngươi chết chắc rồi!”

Vì có dòng máu hỗn huyết nhân - yêu, cộng thêm cảnh giới tu vi nhất phẩm, cho nên sau khi bị chém đứt, chiến sĩ nhím biển vẫn chưa chết ngay. Nó trỏ ngón tay vào Tống Thư Hàng rồi nói như đinh đóng cột.

Thế nhưng nội dung câu nói ấy… vẫn làm cho người ta cảm thấy nó đang học thuộc lòng.

Nhưng mà đọc được một nửa thì vị chiến sĩ nhím biển này lại quên từ. Rõ ràng nó đã nhớ kĩ lời thoại lắm rồi, thế mà lúc sắp chết thì đầu óc trống rỗng, chẳng nhớ ra được.

chiến sĩ nhím biển run rẩy vươn tay, lấy một quyển sách từ trong lòng ra.

Sau đó nó lật sách một cách khó nhọc, lật mãi mới đến một trang nọ.

Rồi nó nhìn chòng chọc vào Tống Thư Hàng và mở miệng đọc lên:

“Ngươi giết chết hai… chiến sĩ nhím biển… người.. nhà của ngươi… sẽ bị nhấn chìm…bởi lửa giận của…chiến sĩ nhím biển! Nhớ lấy tên ta… chiến sĩ nhím biển anh dũng Toái Thiên Quân, cái tên…này… đêm đêm…sẽ…xuất hiện trong… cơn ác mộng của ... Ngươi… Ha ha ha, ha ha ha…”

Ngay cả tiếng cười phút cuối cùng hình như cũng là nội dung trong sách.

Cười xong, nhân vật đặc biệt trong đám chiến sĩ nhím biển “chiến sĩ nhím độc Toái Thiên Quân” nghiêng oặt đầu sang một bên, chết ngắc!

Tống Thư Hàng:

“…”

…

…

Một lát sau, khi nắm chắc được chiến sĩ nhím biển kia đã không còn hơi thở, thần hình câu diệt. Tống Thư Hàng mới bước từng bước dè dặt đến bên cạnh đối phương.

Vì có khả năng cả người nó đều là chất độc, nên Tống Thư Hàng không dám coi thường, hắn chỉ dùng mũi đao gẩy gẩy trên người nó.

Gẩy một lát, Tống Thư Hàng móc lên được hai hòn đá nhỏ xù xì từ trên người chiến sĩ nhím biển. Trong thứ đá ấy dường như ẩn chứa một chút linh khí, làm cho người ta chỉ nhìn thôi cũng đã thoải mái hẳn ra.

Tống Thư Hàng xé một mảnh áo trên người mình, bọc hai hòn đá lại rồi nhét vào túi.

Tiếp đó, ánh mắt hắn đậu lại trên cuốn sách nhỏ trong tay chiến sĩ nhím độc kia.

Ô? Hắn đọc hiểu chữ trên quyển sách ấy này!

“Sách giáo khoa chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển - Tập 1 - Quyển thượng”.

Không phải là chữ của Yêu tộc, mà là chữ Hán giản thể và phồn thể viết song song nhau, phổ biến và dễ hiểu.

Xem ra tộc chiến sĩ nhím biển không phải là một chủng tộc chỉ có vỏn vẹn mỗi ấn kí kẻ giết nhím biển họ cũng cập nhật tình hình thời đại rất kịp thời đấy chứ.

Nội dung của sách đang bị Toái Thiên Quân lật ra là “Quy tắc của chiến sĩ nhím biển”.

Bên lề sách có một đoạn chú giải viết tay: “Ngươi chết chắc rồi! Ngươi giết chết hai chiến sĩ nhím biển, (lược bỏ đoạn giữa) ! Nhớ lấy tên ta! chiến sĩ nhím biển anh dũng Toái Thiên Quân, cái tênnày sẽ xuất hiện trongcơn ác mộng của ngươi ngày ngày đêm đêm! Chú: Đoạn này có tiếng cười hahahahahaa.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đúng là một kẻ địch đáng sợ!

Tống Thư Hàng lại tiện tay lật tiếp mấy trang trong “Sách giáo khoa chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển” ra xem. Hơn nửa quyển trước đều là quy tắc của chiến sĩ nhím biển, trong đó ghi chép đủ hết mấy câu đối thoại ngầu lòi.

Trong đống câu cú hoành tráng ấy, những từ ngữ như “giết cả nhà ngươi”, “giết hết bạn bè bà con làng xóm nhà ngươi”, “tự chặt đầu mình xuống đi” xuất hiện với tần suất cực dày.

Tống Thư Hàng:

“…”

Đúng là… một chủng tộc đáng sợ!

…

…

Tống Thư Hàng lật tiếp vài trang, khi gần đến hết quyển, bỗng có một nội dung làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

“Giải thích tường tận về liễm tức pháp của chiến sĩ nhím biển”

Liễm tức pháp?

Nhớ lại thì lúc chiến sĩ nhím độc Toái Thiên Quân lên sàn, nó đến gần Tống Thư Hàng hơn 10, hắn mới nhận ra sự tồn tại của nó. Phải biết rằng thực lực của đối phương mới chỉ ở nhất phẩm, mà Tống Thư Hàng thì luôn mở tiểu bí quyết tinh thần Cảnh Giác theo bản năng đấy!

Hắn hơn đối phương một đại cảnh giới, thậm chí còn mở pháp môn tinh thần lực Cảnh Giác, mới có thể cảm giác ra đối phương khi nó cách mình còn có 10m. Đây chính là công hiệu của liễm tức pháp của chiến sĩ nhím biển sao?

Thế là Tống Thư Hàng tò mò mở Liễm tức pháp ra xem.

…

…

Tống Thư Hàng nhanh chóng xem xong ba trang nội dung ngắn ngủi. Đoạn, hắn cảm thán:

"Đúng là một pháp môn liễm tức thú vị."

Chiến sĩ nhím biển có một năng lực thiên phú của chủng tộc tên là "ngụy trang bằng màu sắc", cũng tương tự như tắc kè hoa.

Để phối hợp với thiên phú ngụy trang bằng màu sắc này, chiến sĩ nhím biển khai phá ra một loại Liễm tức pháp riêng chỉ thuộc về tộc mình. Sau khi sử dụng Liễm tức pháp thì cả tinh thần lực, khí huyết chi lực, thậm chí là chân khí của chúng đều bị che giấu một cách kín kẽ.

Sau đó phối hợp với phép thôi miên tinh thần lực ám thị "Ta là một con nhím biển, ta là một con nhím biển", chúng nó sẽ hóa trang thành một con nhím biển thực sự.

Trong cảm ứng tinh thần lực của tu sĩ cùng cấp bậc, sau khi chiến sĩ nhím biển thu liễm khí tức của mình thì sẽ biến mất như thể dung nhập vào tự nhiên, rất khó mà cảm giác được.

Mà trong tình huống bình thường, thì cho dù là tu sĩ có thực lực vượt xa chúng nó, vận dụng pháp môn cảm ứng tinh thần lực, cũng chỉ có thể cảm ứng được chúng nó là một con nhím biển mà thôi.

Hiệu quả của Liễm tức pháp này còn tinh diệu hơn một chút so với pháp thuật thu liễm khí tức thông thường.

May mà con chiến sĩ nhím độc Toái Thiên Quân này tu luyện chưa đâu vào đâu, nếu không khi nó tiếp cận Tống Thư Hàng trong vòng 10m, hắn cũng sẽ chỉ cảm ứng được một con "nhím biển" đang tới gần mình thôi.

Ủa, đợi đã, hình như có gì đấy sai sai.

Nếu mà mình cảm ứng được một con nhím biển…thì cũng phải cảnh giác chứ nhỉ?

Thử nghĩ mà xem, nếu có một con nhím biển từ từ tới gần mình giữa một đám cây cối thì có phải là rất quái dị không?

Đây có phải là đáy biển đâu cơ chứ.

Chắc là liễm tức pháp độc môn của chiến sĩ nhím biển chỉ chuyên dùng ở trong biển cả rồi.

“Chậc chậc, dùng môn liễm tức pháp của chiến sĩ nhím biển này cũng không khó khăn cho lắm. Tuy yêu cầu với khả năng khống chế tinh thần lực hơi cao, nhưng mình có Chân Ngã Minh Tưởng Kinh, trình độ khống chế tinh thần lực cũng xếp vào chiếu trên trong các tu sĩ cùng cấp bậc rồi. Chắc là không có vấn đề gì về mặt tinh thần lực đâu. Điều đáng tiếc duy nhất là mình không có năng lực ngụy trang bằng màu sắc giống như chiến sĩ nhím biển thôi.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Đáng tiếc, rõ ràng là một pháp môn liễm tức không tồi. Mà hắn lại còn đang thiếu một môn công pháp thu liễm khí tức kiểu này nữa chứ.

Thôi, đợi lúc nào đi hỏi các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 xem gần đây có nhiệm vụ gì mình làm được không vậy. Bây giờ Tống Thư Hàng hắn đã tấn chức lên cảnh giới nhị phẩm, đã có khả năng để làm một vài nhiệm vụ rồi.

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, cứ thưởng cho hắn một bộ pháp môn liễm tức pháp là được ~

Đang lúc suy tư, Tống Thư Hàng chợt nghĩ tới một thứ gì đó.

Sau đó hắn lấy một cái ghim cài áo từ trong lòng… cái ghim cài áo lưu trữ toàn bộ những ký ức ngượng ngùng của hắn hôm nay.

Chương 400: Nếu ta là một cái, không muốn đâu!

Tống Thư Hàng đột nhiên tưởng tượng, nếu dùng ghim cài áo biến hình làm để phối hợp, nối tiếp vào trình tự cuối cùng của “chiến sĩ nhím biển ngụy trang liễm tức pháp” thì sẽ tạo ra hiệu quả gì nhỉ? Nói không chừng có thể hoàn thiện được liễm tức pháp này cũng nên?

Thử phát không?

Thử có mất thuế đâu!

Hơn nữa liễm tức thuật cũng không phải là công pháp tu chân gì cả, không phải lo việc bị tẩu hỏa nhập ma.

Nghĩ thế, Tống Thư Hàng bèn thử một lần.

Dựa theo những gì được trình bày trong “Giải thích tường tận về liễm tức pháp của chiến sĩ nhím biển”, hắn bắt đầu vận chuyển tinh thần lực rồi thu liễm chân khí của mình lại.

Bước cuối cùng trong sách giáo khoa là kết hợp với năng lực thiên phú của chiến sĩ nhím biển, tiến hành ngụy trang bằng màu sắc. Tống Thư Hàng muốn lợi dụng năng lực của ghim cài áo biến hình để nối tiếp bước này một cách hoàn mỹ.

Khi đang tiến hành bước cuối cùng thì Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một việc: Ớ, từ từ đã, nếu biến thành nhím biển thì có ngốc quá không?

Đây có phải là đại dương đâu, nếu biến thành nhím biển thì kỳ cục lắm.

Đây là đất liền cơ mà, biến thành sâu róm còn thật hơn thành nhím biển nhiều…

Hắn chỉ vừa lóe lên ý nghĩ như thế, cơ thể đã sinh ra những biến hóa kỳ lạ.

Ơ? Từ từ! Chờ tí đã!

Ta chỉ nghĩ thoáng qua tí thôi mà, đừng có biến thành sâu róm thật nha!!!

Biến thành bươm bướm đi, không thì thành con gà cũng được!

Biến thành Đậu Đậu cũng tốt hơn là thành sâu róm mà!!!

Thế nhưng đã muộn quá rồi. Skill”

“Liễm tức pháp ngụy trang của chiến sĩ nhím biển” (Chắp vá by Tống Thư Hàng) đã có hiệu quả.

Ngay sau đó, ngoại hình của Tống Thư Hàng biến thành một con sâu róm xấu mù. Đương nhiên biến hóa này chỉ là một loại ảo giác mà thôi, thân thể hắn trên thực tế không thay đổi gì hết. Chỉ có điều trong mắt người khác thì hắn đã biến thành một con sâu róm.

Hơn nữa, “liễm tức pháp ngụy trang của chiến sĩ nhím biển (bản chỉnh sửa)” cũng đã phát huy công hiệu của nó. Lúc này đây khí tức của Tống Thư Hàng thu liễm hẳn, chân khí ẩn trong đan điền, không hề biểu lộ ra ngoài một chút nào.

Không biết bây giờ trong cảm ứng tinh thần lực của người ta, hắn đan là sâu róm hay là nhím biển nhỉ?

Ấy thế mà mình làm chơi ăn thật? Tống Thư Hàng bật cười.

“Thôi không đùa nữa, mình mau biến lại thôi. Không biết trận chiến Đoạn Tiên đài đã kết thúc chưa, vạn nhất mấy người Bạch tiền bối đi mất thì phiền to.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

…

…

Đúng vào lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị giải trừ liễm tức pháp ngụy trang thì, thì có mấy bóng người đi rất nhanh từ xa tiến lại. Trong cảm ứng tinh thần lực Cảnh Giác của hắn thì đây là sáu con “nhím biển” đang đi tới bên này… lại có chiến sĩ nhím biển tới đây sao?

Chẳng lẽ là lại là chiến sĩ nhím biển lần theo ấn ký kẻ giết nhím biển đến à?

Hắn đang suy tư thì sáu chiến sĩ nhím biển đã tới hiện trường. Tất cả chúng đều có tu vi nhị phẩm, chân khí hùng hậu còn hơn Tống Thư Hàng một bậc.

Chúng nó mau chóng nhìn thấy đồng tộc chết cứng - chiến sĩ nhím độc Toái Thiên Quân.

“Chết tiệt! Lại có đồng bạn bị giết hại rồi!”

Một chiến sĩ nhím biển cao lớn nghiến răng gằn lên.

Có một chiến sĩ nhím biển tới gần kiểm tra thi thể của Toái Thiên Quân một chút rồi nói với giọng nặng nề:

“Máu còn chưa lạnh, hung thủ còn chưa đi xa! Cảm ứng ấn ký báo thù đi, chúng ta nhất định phải băm thây hung thủ làm trăm mảnh!”

Khi nói đến hai chữ báo thù, trong mắt của tất cả các chiến sĩ nhím biển đều đỏ ngầu sắc máu và miệng chúng thì phát ra tiếng gầm như dã thú. Đối với những chiến sĩ nhím biển ấy mà nói, “báo thù” là chuyện quan trọng nhất trong cả cuộc đời.

Báo thù! Báo thù! Đây là bản năng đã khắc vào nơi sâu thẳm trong linh hồn chúng.

Sự trả thù của chiến sĩ nhím biển rất mù quáng. Chúng mặc kệ kẻ địch có thực lực ra sao, chỉ cần kẻ đó mang ấn ký báo thù thì chúng sẽ không hề nao núng mà lao tới!

Chỉ có thể nói… chủng tộc chiến sĩ nhím biển này có thể tồn tại đến tận bây giờ quả thực là cũng chẳng dễ dàng gì.

Tống Thư Hàng lặng lẽ lui vào vạt rừng bên cạnh. Chắc hẳn cái ấn ký báo thù mà chúng nó nói chính là ấn ký Đồ Hải Đảm Giả rồi. Trên người hắn có ấn ký đó đấy, nếu mà bị cảm ứng được… đối phương là sáu chiến sĩ nhím biển cấp bậc Chân Sư nhị phẩm đấy nha, trận này không đánh giáp lá cà được đâu.

Cho nên, cứ chạy về Đoạn Tiên đài là tốt nhất!

Dựa vào thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành của mình thì hẳn là có thể kéo giãn khoảng cách với mấy tên chiến sĩ nhím biển này đây. Chỉ cần chạy tới Đoạn Tiên đài, có một đám tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đông đảo đang ở đó thì Tống Thư Hàng còn gì phải sợ nữa.

“Cảm ứng được, ấn ký báo thù!”

Lúc này, một chiến sĩ nhím biển trầm giọng nói.

Tất cả các chiến sĩ nhím biển đều hướng ánh mắt về phía khu rừng.

Sau đó bọn chúng thấy một con sâu róm đáng yêu đang ra sức bò về rừng rậm.

“Sâu róm à?”

“Chắc là nó bị dính nhầm máu của chiến sĩ nhím biển chúng ta rồi, trong biển cả cũng hay xảy ra việc này lắm. Máu tươi mà chiến sĩ nhím biển chúng ta chảy trước khi chết đều chứa ấn ký báo thù. Đôi lúc vừa vấy lên kẻ địch, vừa vấy lên cả những con cá nhỏ đúng lúc bơi qua.”

Chiến sĩ nhím biển cao lớn nói.

“Chết tiệt, chẳng lẽ hung thủ chạy mất rồi sao?”

“Chắc chắn là chưa chạy được bao xa. Để ta mở rộng phạm vi cảm ứng ấn ký báo thù… Tìm được rồi! Có một ấn ký báo thù ở trên trời, đang bay về phía Hư Kiếm phái!”

Một chiến sĩ nhím biển chuyên cảm ứng kêu lên.

“Phi hành trên trời? Là tu sĩ từ tứ phẩm trở lên sao? Bay về phía Hư Kiếm phái, hừ, đúng là tự tìm đường chết!”

chiến sĩ nhím biển cao lớn nói với giọng lạnh lùng:

“Đi, đuổi theo Hư Kiếm phái! Đúng lúc lắm, sau khi các chiến sĩ nhím biển chúng ta giết sạch Hư Kiếm phái, thu thập đủ chân huyết thì sẽ làm thịt luôn tên khốn đã giết hại đồng bạn của chúng ta!”

Dứt lời, chiến sĩ nhím biển cao lớn dẫn đầu, chạy về phía Hư Kiếm phái.

Bốn trong năm chiến sĩ nhím biển còn lại cũng mau chóng đi theo.

Tống Thư Hàng nhìn đám chiến sĩ nhím biển dần dần đi xa mà nhíu mày… giết hết tu sĩ của Hư Kiếm phái á?

Lẽ nào tu sĩ của Hư Kiếm phái và đám chiến sĩ nhím biển này không cùng một bọn hay sao?

Tống Thư Hàng vốn nghĩ rằng Hư Kiếm phái dẫn người của Sở gia đến Đoạn Tiên đài, rồi chiến sĩ nhím biển và “tiên sinh” thừa cơ lẻn vào Sở gia. Hắn còn từng suy đoán không biết hai nhóm này có cùng một giuộc với nhau hay không,

Nhưng bây giờ chiến sĩ nhím biển lại muốn giết sạch đệt tử của Hư Kiếm phái.

Chúng vốn không cùng bọn với nhau? Hay là đã xảy ra nội chiến?

Dù thế nào thì mình cũng phải về Đoạn Tiên đài hội hợp với nhóm của Bạch Tôn Giả trước đã. Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

…

…

Bấy giờ các chiến sĩ nhím biển khác đã chạy xa, nhưng nv cuối cùng không đi mà lại tiến về phía Tống Thư Hàng.

“Hừ, cho dù ngươi chỉ là một con sâu róm bất cẩn dính phải máu của đồng bạn ta, thế nhưng chỉ cần trên ngươi ngươi có ấn ký báo thù thì ta sẽ không cho phép ngươi được sống trên thế gian này!”

Chiến sĩ nhím biển nọ nói lời độc ác:

“Hãy nhận lấy sự trừng phạt của chiến sĩ nhím biển đi! Có trách thì chỉ trách ngươi là một con sâu róm cỏn con mà lại dám dính máu của chiến sĩ nhím biển bọn ta! Nhỏ yếu cũng là một cái tội!”

Nói xong lời thoại ngầu lòi, chiến sĩ nhím biển nọ ngồi xổm xuống trước mặt Tống Thư Hàng rồi thò ngón tay ra, di lấy di để lên mũi giày hắn!

Vì tác dụng của pháp thuật ảo giác nên vị trí của con sâu nằm đúng mũi giày của Tống Thư Hàng.

Tàn nhẫn quá đi mà, đến cả con sâu róm dễ thương thế mà cũng không tha!

Dí! Nghiến răng nghiến lợi dí!

Chiến sĩ nhím biển ra sức dí tay lên mũi giày của Tống Thư Hàng, dí đến mức ngón chân của hắn cũng đau theo…

Ủa? kỳ ghê, xúc cảm sai sai.

Chiến sĩ nhím biển nghi ngờ rồi, sao hắn cứ cảm thấy dưới ngón tay của mình không phải là một con sâu róm nhỉ?

Á á á, kỳ quá, đau đầu quá!

Hình như có chất lỏng nóng bỏng đang trào ra từ đầu của mình, chóng mặt quá… chóng mặt quá đi.

Ơ, không chỉ chóng mặt… sao trước mắt mình tối sầm lại thế này?

Lạ ghê, rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?

Cứ thế, vị chiến sĩ nhím biển dí sâu róm lặng lẽ ngã xuống, và rồi lặng lẽ chết đi.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chúc mừng ngài đạt được danh hiệu kẻ giết chết nhím biển x3. 3 danh hiệu kết hợp thành một, tiến hóa thành danh hiệu “Dũng sĩ diệt nhím biển”.

…

Phía trước, ở khoảng không trên đầu Hư Kiếm phái.

Sau khi rời khỏi Đoạn Tiên đài một quãng xa, hai vị cao thủ Linh Hoàng trợ trận cho Hư Kiếm phái cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra đám tu sĩ tai to mặt lớn tạo ra vô số đạo bạch quang trên bầu trời, rồi hạ xuống như mưa sao băng kia không có ý định nhét hành hai người bọn họ, không có một ai đuổi theo tìm giết cả.

“Đi mau, chúng ta mau rời khỏi nơi thị phi này thôi.”

Linh Hoàng trung niên trầm giọng nói.

Linh Hoàng hạc phát đồng nhan cũng thở dài:

“Chúng ta vốn chỉ đến trả cho tiên sinh một món nợ nhân tình, tiện thể kiếm một ít linh thạch mà thôi. Không ngờ lại gặp phải phiền toái lớn như vậy. Nhưng mà cũng chính vì việc này, chúng ta lại nợ tiên sinh thêm một nhân tình nữa rồi.

“Bao giờ có cơ hội thì tìm hắn sau đi. Việc này không thể trách chúng ta được.”

Linh Hoàng trung niên nói.

Linh Hoàng hạc phát đồng nhan đồng tình:

“Cũng phải, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi.”

Hai người liếc nhìn nhau rồi lại thở dài.

Sau đó, họ đổi hướng phi kiếm, chuẩn bị rời khỏi đây.

Đúng lúc này, một giọng nói lười nhác vang lên sau lưng họ:

“Hai vị đạo hữu, xin hãy dừng bước!”

Hai vị Linh Hoàng quay lại nhìn về phía sau, thì thấy một thanh niên trẻ tuổi đang khoanh chân ngồi trên kiếm quang, bay nhanh về phía bọn họ.

Thanh niên này diện mạo sáng sủa, khí chất xuất chúng, nhìn qua đã biết ngay là đệ tử tinh anh trong môn phái lớn. Thế nhưng mắt hắn nửa mở nửa khép, ánh mắt lờ đà lờ đờ, làm cho khí chất tinh anh giảm sút đi nhiều.

Vừa nhìn thấy thanh niên này một cái thì người ta sẽ bất giác nghĩ ngay đến một chữ: LƯỜI! Lười từ trong xương cốt lười ra.

Hai vị Linh Hoàng nhìn thanh niên trẻ này rồi cảm ứng một chút.

Cảnh giới Thiên Tiên tứ phẩm?

Thế là trong lòng họ trấn định lại ngay. Linh Hoàng trung niên lên tiếng hỏi:

“Đạo hữu có gì chỉ giáo?”

Thanh niên lười biếng kia ngáp dài một cái rồi giơ ngón tay lên lau nước mắt ứa ra:

“Chậc, ta hơi buồn ngủ rồi, cho nên chúng ta nói ngắn gọn thôi nhé.”

Nói đoạn, hắn đứng lên trên phi kiếm rồi tiếp lời:

“Thế này đi. Mong hai vị đừng có chống cự, cho ta đập các ngươi một trận rồi chụp vài bức ảnh, để ta đăng lên cho mọi người xem, có được không?”

Linh Hoàng trung niên:

“…”

Linh Hoàng hạc phát đồng nhan:

“…”

Chương 401: Hàng xóm tốt thế kỷ mới

Vị miễn-cưỡng-được-xem-như đạo hữu này đang nói đùa à? Đừng chống cự, để hắn đánh một trận, lại còn muốn chụp ảnh đăng lên wechat?

Chỉ là một tên tiểu tử cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm mà thái độ lớn lối quá nhỉ, thấy hai người họ giống quả hồng mềm dễ nắn bóp à?

Vị Linh Hoàng trung niên và vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan liếc nhìn nhau, dạy dỗ một tên tứ phẩm cũng không mất thời gian lâu đâu.

Vậy thì, trước khi rời khỏi đây, phải dạy cho tên ngông cuồng đó một bài học mới được!

“Để ta ra tay, không có nhiều thời gian đâu, ta sẽ chấm dứt chiến đấu trong nháy mắt.”

Vị Linh Hoàng trung niên nói, cùng lúc đó, hắn tiến lên một bước, ngón tay ngưng tụ linh lực. Lực lượng công kích của hắn còn mạnh hơn một chút so với Linh Hoàng hạc phát đồng nhan kia.

Lưu Kiếm Nhất gãi đầu, cảm thán:

“Đúng là mệt óc thật, ta đã nói vô cùng rõ ràng đơn giản rồi mà.”

Trên đời này có nhiều chuyện phiền phức như thế đấy. Một số việc rất đơn giản rõ ràng mà phải trải qua quá trình giải quyết lại phức tạp rắc rối mới đạt được kết quả như ý.

Chẳng lẽ mọi người không biết rằng chúng ta đã lãng phí quá nhiều thể lực và tinh lực trong những quá trình phiền phức đó à?

Số thể lực, tinh lực đó rất quý giá, chẳng lẽ bọn họ không cảm thấy xấu hổ khi lãng phí chúng à? Đặc biệt là vấn đề về thời gian ấy, dùng thời gian đó để đánh một giấc ngon lành chẳng tốt ư?

“Chỉ là một tên tứ phẩm... mà giọng điệu nghe cũng ngông cuồng thật.”

Vị Linh Hoàng trung niên kia mỉa mai:

“Tiếc là không thể sử dụng pháp thuật chấn động linh lực cỡ lớn... Thế nhưng, giải quyết một tên tứ phẩm nho nhỏ như ngươi thì lão phu cũng không cần phải dùng đến pháp thuật mạnh mẽ làm gì.”

“Cảnh giới tứ phẩm hả? Ủa...”

Lưu Kiếm Nhất sững sờ, sau đó vỗ tay cái bốp:

“Các ngươi đợi ta một chút! Quên mất, ta cứ quen ngụy trang cảnh giới của mình mãi.”

Ngay sau đó, trên người Lưu Kiếm Nhất bộc phát ra một luồng linh lực mạnh mẽ.

Hai Linh Hoàng đứng trước mặt hắn lập tức biến sắc... Đối phương cũng là Linh Hoàng ngũ phẩm.

Mặc dù nồng độ linh lực vẫn còn yếu hơn hai người bọn họ một chút, nhưng phẩm chất linh lực lại cao hơn rất nhiều... Chứng tỏ, phẩm chất kim đan của đối phương hơn xa phẩm chất kim đan của bọn hắn.

Giả heo ăn thịt hổ ư?

“Như vậy, bây giờ ta có thể đánh các ngươi một trận được chưa?”

Lưu Kiếm Nhất nói bằng giọng chờ mong, sau đó hắn lấy điện thoại di động và gậy selfie thần thánh từ trong ngực ra, bắt đầu cố định góc chụp. "Tách", hắn đã chụp cho mình và hai Linh Hoàng đứng sau một bức.

Thu hồi gậy selfie và điện thoại, Lưu Kiếm Nhất bảo đảm:

“Yên tâm đi, ta ra tay không nặng đâu, tối đa thì chỉ làm các ngươi bị vài vết thương da thịt thôi. Vài phút là có thể khôi phục rồi. Sau khi đánh xong thì ta chụp ảnh lần nữa để dễ ăn nói hơn. Rồi các ngươi đi cầu độc mộc của các ngươi, ta đi con đường đầy ánh mặt trời của ta. Ngươi vui vẻ, mà ta cũng vui vẻ!”

Linh Hoàng trung niên:

“...”

Linh Hoàng hạc phát đồng nhan:

“...”

Linh Điệp Tôn Giả trên hư không:

“...”

Vũ Nhu Tử cô nương mở to hai mắt.

…

…

Nhìn bộ dạng miễn cưỡng của Lưu Kiếm Nhất khiến người ta cảm thất cực kỳ chướng mắt. Tuy thực chất là Lưu Kiếm Nhất chỉ muốn lén lười biếng mà thôi, nhưng giọng điệu, thần thái của hắn làm cho người ta cảm thấy hắn đang khinh bỉ, khiêu khích hai Linh Hoàng kim đan.

Vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan cố nén lửa giận vào lòng, hỏi:

“Vị đạo hữu này, ta muốn biết vì sao ngươi lại làm khó bọn ta như thế.”

Lưu Kiếm Nhất gãi gãi đầu:

“Ơ, ta chưa nói với các ngươi à? Giờ giải thích thì phiền lắm, nhưng ta có thể nói trước một câu.”

“Khi nãy... không phải các ngươi tọa trấn ở Hư Kiếm phái, làm chỗ dựa cho bọn chúng? Sau đó, các ngươi còn giải phóng uy áp về phía trận doanh của Sở gia nữa. Đương nhiên, trùng hợp là tiểu sư muội của ta, cũng là cô con gái bảo bối của sư phụ ta đến làm khách ở Sở gia. Uy áp của các ngươi đã dọa tiểu sự muội nhà ta rồi.”

“Sau đó nữa, sư phụ ta rất tức giận. Vì thế, đương nhiên là ta cần phải đánh các ngươi để lão nhân gia ngài ấy bớt giận, thấy đúng không?”

“Ta đã giải thích nhiều lắm rồi, các ngươi để ta đánh một trận đi nhé? Dù sao thì ta cũng rất lười, tuyệt đối không dùng nhiều sức để đánh người đâu.”

Nói xong, Lưu Kiếm Nhất còn xoắn tay áo rồi nói tiếp:

“Ta không dùng pháp khí, chỉ dùng nắm đấm để đánh thôi!”

Linh Hoàng trung niên:

“...”

Linh Hoàng hạc phát đồng nhan:

"..."

Tên chết giẫm này đúng là ngông cuồng không coi ai ra gì!

"Đừng nói nhiều lời, muốn đánh bọn ta thì phải xem thực lực của ngươi đã!"

Giọng điệu Linh Hoàng trung niên trở nên nghiêm túc hẳn.

Vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan cũng không nói gì nữa, tế ra một lá cờ nhỏ, dùng hành động để nói chuyện.

Lưu Kiếm Nhất:

"..."

Ta giải thích đến như thế rồi mà không có chút tác dụng nào ư? Nếu đã thế thì ta còn tốn nước bọt để giải thích làm gì chứ?

Chẳng lẽ hai người này không biết rằng chỉ cần nói chuyện thôi cũng đã lãng phí nhiều thể lực lắm à? Hơn nữa, nói chuyện vừa lãng phí thể lực, lại còn tốn nước bọt nữa, mỗi một giọt nước bọt đều là phần nước quý giá của cơ thể đó.

…

...

Thế là khó tránh khỏi một trận đại chiến rồi.

Lưu Kiếm Nhất PK hai Linh Hoàng.

Vị Linh Hoàng trung niên kia phát động công kích đầu tiên.

Còn vị Linh Hoàng hạc phát đồng nhan chịu trách nhiệm phòng ngự. Hai người, một công một thủ, phối hợp chặt chẽ, đổi thứ tự công thủ vô cùng lưu loát.

Lưu Kiếm Nhất sử dụng chiến thuật phòng ngự phản công, hắn đứng trên phi kiếm, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Phòng thủ kín kẽ, thỉnh thoảng hắn còn dùng chiêu phản công.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã chiến đấu hơn ba trăm chiêu.

Cả hai đều rất ăn ý, không sử dụng pháp thuật hay kỹ năng phạm vi lớn.

Tổ hai người Linh Hoàng không muốn gây ra sóng to gió lớn, dù sao thì bọn họ đang muốn chạy trốn mà.

Còn Lưu Kiếm Nhất thì là do quá lười, sử dụng kỹ năng hay pháp thuật phạm vi lớn sẽ tiêu hao nhiều năng lượng, một người luôn tuân theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng như hắn luôn quan niệm rằng, nếu chỉ cần dùng một ngón tay để làm việc, nhất định là hắn sẽ không sử dụng hai ngón tay.

…

…

Chẳng mấy chốc, hai bên lại chiến đấu thêm ba trăm chiêu.

Cứ kéo dài mãi với hai vị Linh Hoàng này cũng không được, Lưu Kiếm Nhất nhíu mày, nếu tiếp tục như thế, có lẽ hắn sẽ phải tốn nhiều thể lực hơn nữa.

Vì thế, ngay sau đó, tình thế đột ngột thay đổi.

“Điệp Hoàng Biến!”

Lưu Kiếm Nhất quát khẽ.

Sau đó, một hư ảnh Phượng Hoàng cháy rực xuất hiện sau lưng Lưu Kiếm Nhất, đôi cánh Phượng Hoàng tuyệt đẹp như cánh bướm.

Từ khi Phượng Hoàng cánh bướm xuất hiện, hào quang hỏa diễm bắt đầu bao phủ cả không gian một vùng.

Trong không gian lửa đỏ này, giác quan của hai vị Linh Hoàng đều mất tác dụng, tinh thần lực chỉ cảm ứng trong phạm vi chưa đến một mét. Cả năm giác quan lẫn tinh thần lực chỉ có thể cảm nhận được khí tức hỏa diễm của Phượng Hoàng ở khắp nơi.

“A a a a. “

Hai Linh Hoàng kêu lên từng đợt đầy thảm thiết. Sau đó mất đi ý thức.

…

…

Hư ảnh Phượng Hoàng cánh bướm biến mấy, trong không khí chỉ còn lại mùi cháy khét.

Lưu Kiếm Nhất tặc lưỡi:

“Bực quá đi, hao hết calories trong hai ngày của ta rồi, ta cần phải nghỉ ngơi trong bao lâu mới có thể khôi phục được hết số năng lượng này đây.”

Không cảm thán nữa, Lưu Kiếm Nhất dùng linh lực nâng thân thể của hai vị Linh Hoàng bị nướng cháy đen lên.

Quá trình bắt hai vị Linh Hoàng này thuận lợi hơn tưởng tượng của Lưu Kiếm Nhất rất nhiều. Không phải thực lực của Lưu Kiếm Nhất tăng lên, mà bởi vì trong quá trình chiến đấu, hai Linh Hoàng có quá nhiều băn khoăn lo lắng, bó tay bó chân, thành ra chỉ phát huy được tối đa bảy mươi phần trăm chiến lực.

Hơn nữa, Lưu Kiếm Nhất bộc phát bất ngờ nên mới hạ gục được bọn họ dễ như thế.

Đi đến trước mặt hai vị Linh Hoàng kia, Lưu Kiếm Nhất vươn nắm đấm, bắt đầu quyền đấm cước đá không hề nể tình chút nào, gắng sức đánh đến khi mặt mũi của bọn họ bị bầm dập hết.

“Đúng là loại tiện nhân già mồm. Đừng có mà tiêu hao năng lượng của ta.”

Lưu Kiếm Nhất mắng, mắng xong lại dồn sức vào nắm tay thêm vài phần.

Khi đã đánh hai tên thành đầu heo, Lưu Kiếm Nhất mới gật đầu hài lòng.

Tiếp đó, hắn lấy điện thoại và gậy selfie ra, chỉnh góc độ chụp thật đẹp.

"Tách, tách, tách", chụp liên tục mười tấm, Lưu Kiếm Nhất cảm thấy vừa lòng, đăng hết đám hình này lên wechat.

Chụp xong ảnh, Lưu Kiếm Nhất thu hồi điện thoại, nằm úp sấp lên phi kiếm của mình, chuẩn bị bay trở về Đoạn Tiên đài...

Còn về phần hai Linh Hoàng kia... vì mất đi linh lực của Lưu Kiếm Nhất nâng đỡ nên rơi từ không trung xuống, phát ra tiếng vang thật lớn. Dưới ngọn núi nhỏ lập tức xuất hiện hai cái hố to.

Trong hư không.

Linh Điệp Tôn Giả xoa cằm:

“Tu luyện xong Điệp Hoàng Biến luôn rồi à... Cách đây không lâu, tên tiểu tử này còn lải nhải bảo đang tu luyện Điệp Ưng Biết, còn nói phải dùng một năm nỗ lực để tu luyện Điệp Hoàng Biến nữa chứ. Thì ra, hắn muốn dùng một năm để lười biếng à?”

Không ổn rồi, trái tim hắn bắt đầu cảm thấy đau quá.

Lúc trước hắn mù đến cỡ nào mới thu Lưu Kiếm Nhất làm đại đệ tử chân truyền đây?

Mặt trời ló dạng, một ngày mới lại bắt đầu.

Qua ngày mới rồi, bản thân hắn phải nghiêm khắc với Lưu Kiếm Nhất gấp bội lần mới được.

Một ngày mới bắt đầu.

Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Sau vài ngày tu luyện trong nhà, Vân Vụ Đạo trưởng - hàng xóm tốt thế kỷ mới bắt đầu chuẩn bị rất nhiều quà cáp đến làm khách nhà họ Tống, sẵn tiện tìm hiểu lúc nào thì Thư Hàng tiểu hữu kết thúc chuyến đi du lịch, trở về nhà.

Sau khi vào nhà họ Tống, Vân Vụ đạo trưởng được mẹ Tống tiếp đãi rất nhiệt tình.

Tiếp đó, Vân Vụ đạo trưởng nghe thấy tin tức làm cho lòng người vỡ nát từ phía mẹ Tống:

“Cái gì? Máy bay chở Tống Thư Hàng đi du lịch bị mất liên lạc rồi ư?”

Mẹ Tống còn tưởng Vân Vụ đạo trưởng đang lo lắng cho an toàn của Thư Hàng nên vội giải thích:

“Đúng đấy, tôi lo sốt vó mấy hôm liền. Nhưng ông anh đừng lo quá, tuy rằng máy bay mất liên lạc, nhưng may mà mọi người đã thuận lợi đáp xuống trên hòn đảo nhỏ của một vị đại gia tốt bụng nào đó. Không nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

“...”

Vân Vụ đạo trưởng thở dài sau đó dịu giọng hỏi:

“Vậy cần bao lâu nữa thì Thư Hàng mới về thế?”

“Không biết thời gian cụ thể thế nào, nhưng tôi nghe nói vị đại gia kia đã chuẩn bị du thuyền rồi, sắp tới sẽ đưa bọn Thư Hàng trở về thôi.”

Mẹ Tống cười nói ha ha, kể từ khi biết Tống Thư Hàng bình an, tâm trạng của bà cũng tốt hẳn lên.

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.”

Vân Vụ đạo trưởng - hàng xóm tốt thế kỷ mới cười cười đắng chát.

Đúng là giảm thọ mất thôi, hắn chỉ muốn ăn ké Ngộ Đạo thạch để tu luyện một chút thôi, sao lại giống hệt như kịch bản phim truyền hình thế này.

Dưới lòng đất, cách Sở gia một trăm dặm có một hang động dung nham.

Huyết trì trong động dậy sóng mãnh liệt. Sau đó, một thân ảnh đã bị mất hai tay ngoi lên từ huyết trì, đúng là vị "tiên sinh" đã bị Linh Điệp Tôn Giả cướp lấy họa quyển.

“Ha ha, bộ dạng của ngươi đúng là thảm hại mà.”

Một thân ảnh thanh lịch như ngọc xuất hiện, mở miệng chế giễu.

Chương 402: Boss dã ngoại Huyết Ma sắp xuất hiện

Trong huyết trì, “tiên sinh” đứng lên, huyết dịch bắt đầu chảy ngược vào cơ thể hắn. Sau đợt lấy máu trong mật thất Sở gia, thân xác hắn chẳng khác nào thây khô, hiện giờ mới khôi phục sức sống.

“Chẳng phải ngươi đang trùng kích cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm à, sao lại có thời gian xuất hiện trước mặt ta thế này?”

“Tiên sinh” hỏi lại với giọng điệu cực kỳ chán ghét.

Đương lúc nói chuyện, cách huyết trì không xa, hai người hầu được “tiên sinh” đưa đến Sở gia cũng xuất hiện, tay bọn họ đang bưng loại dụng cụ hình cánh tay và một số máy móc đến trước mặt “tiên sinh”.

“Tiên sinh” vẫn không cử động, hai người hầu này dùng máy móc lắp ráp cánh tay vào vị trí bị đứt của hắn. Chỉ lát sau, hai cánh tay sống động như thật đã được gắn vào người “tiên sinh”.

“Tiên sinh” thử nắm chặt nắm đấm, thích ứng với hai cánh tay máy này lần nữa.

Thân ảnh lịch lãm như ngọc im lặng nhìn đôi cánh tay của “tiên sinh” khôi phục lại bình thường mới mỉm cười trả lời:

“Ha ha, bản thể của ta bắt đầu bế quan, trùng kích vào cảnh giới ngũ phẩm rồi. Thế nhưng... có một số vấn đề đã xảy ra trong quá trình thăng cấp của ta, để trùng kích cảnh giới cần thêm một món bảo vật, nhưng lại bị vị tiểu hữu thú vị kia lấy đi rồi. Do đó, ta đang nghĩ nhất định phải lấy lại bảo vật đó từ tay tiểu hữu kia trước khi tấn thăng đến cảnh giới ngũ phẩm mới được... Hoặc là, tìm thứ nào khác thích hợp để thay thế cũng được.”

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh đó đi ra khỏi bóng tối, lộ ra bộ dạng Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông. Lúc này thân thể của hắn không phải thực thể mà chỉ là một loại hình chiếu 3D mà thôi. Đằng sau hình chiếu đó, một kẻ ăn mặc như người hầu đang cầm một viên tinh thạch, chính viên tinh thạch này đang phát hình chiếu Công Tử Hải.

“Chậc chậc, kẻ được mệnh danh là Công Tử Hải nắm hết thảy trong lòng bày tay mà cũng có lúc tính toán sai lầm à?”

“Tiên sinh” giễu cợt.

“Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, người sống trên đời luôn có biến số.”

Công Tử Hải cười ha ha, không thèm quan tâm đến ý chế giễu trong lời nói của “tiên sinh” kia.

“Tiên sinh” hừ lạnh:

“Giả thần giả quỷ.”

“Ha ha, thế nên ta mới nói ngươi không hiểu được sự thú vị trong đó.”

Công Tử Hải cười nói vui vẻ, ngồi xuống bên cạnh huyết trì tự nhiên như ở nhà:

“Ta đến tìm ngươi vì muốn bàn bạc một giao dịch với ngươi.”

“Giao dịch gì?”

“Tiên sinh” hỏi lại. Tuy rằng hắn rất chán ghét Công Tử Hải, nhưng chán ghét thì chán ghét, giao dịch là giao dịch, đây là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

“Ta muốn dùng huyết thần tà đao trận để giao dịch với ngươi. Công pháp của ngươi cũng thuộc hệ huyết tu. Ta nghĩ rằng nếu ngươi có thể ngưng tụ ra bản mệnh Huyết Thần Đao thành công thì nhất định sẽ giúp ích cho việc đột phá cảnh giới ngũ phẩm sau này, đúng không?”

Công Tử Hải vẫn giữ thái độ cực kỳ vui vẻ.

“Tiên sinh” ngẩn ra, tên Công Tử Hải này dám giao dịch huyết thần tà đao trận với hắn à? Đây chẳng phải là cơ sở để hắn thăng cấp ngũ phẩm ư?

Dường như nhìn ra sự ngờ vực trong mắt “tiên sinh” nên Công Tử Hải cười khẽ giải thích:

“Mặc dù bản mệnh Huyết Thần Đao chính là căn cơ giúp ta thăng cấp, nhưng chỉ là cơ sở tạm thời mà thôi. Hơn nữa, môn công pháp này không phải là công pháp của Vô Cực Ma Tông bọn ta… Chỉ cần có điều kiện giao dịch phù hợp thì tại sao ta không thể giao dịch nó chứ?”

“Thôi được, vậy ngươi có yêu cầu gì?”

Rõ ràng, “tiên sinh” đã động lòng rồi.

“Ta muốn một viên huyết hải ngọc. Tuy rằng ta không muốn thừa nhận, nhưng ta khẳng định cơ hội cướp lại huyết thần toản từ tay vị tiểu hữu kia vô cùng xa vời, nên ta cần một vật thay thế.”

Công Tử Hải cười ha ha, trần thuật yêu cầu của mình.

“Huyết hải ngọc à, ha ha, lòng tham của ngươi cũng không nhỏ chút nào đâu.”

Giọng điệu “tiên sinh” trở nên lạnh lùng.

“Ừ, nhưng, giao dịch này vẫn nằm trong phạm vi ngươi có thể chấp nhận được, đúng chứ?”

Công Tử Hải nhún vai:

“Thực ra, bởi vì thời gian quá mức gấp rút… bằng không thì nếu ta tiến hành huyết thần tà đao trận thêm lần nữa, rất có thể sẽ đạt được một vài mảnh huyết thần toản, đúng là đang tiếc. Nên nói đúng hơn thì ngươi là kẻ kiếm lời trong lần giao dịch này mới đúng. Một viên huyết hải ngọc đổi lấy bản mệnh Huyết Thần Đao giúp thực lực ngươi tăng mạnh, vận may của ngươi đúng là nghịch thiên đấy!”

“Ha ha.”

“Tiên sinh” hừ lạnh, nói tiếp:

“Được thôi. Ngươi nói rất đúng. Ta không có lý do gì để từ chối giao dịch lần này. Vậy hình thức giao dịch thế nào đây?”

“Quy tắc cũ, ngươi phái con rối mang huyết hải ngọc đến một phân bộ nào đó của Vô Cực Ma Tông. Sau đó, ta sẽ giao huyết thần tà đao trận cho ngươi.”

Thân ảnh Công Tử Hải bắt đầu mờ dần.

Đây không phải là lần giao dịch đầu tiên giữa hai người, không cần phải nói nhiều làm gì.

“Được, ta đã hiểu rồi.”

“Tiên sinh” phất tay áo, ngụ ý tiễn khách.

Thân ảnh Công Tử Hải càng lúc càng mờ, cuối cùng, hắn lại hỏi thăm với giọng tò mò:

“Thực ra... ta rất tò mò muốn biết. Lần này ngươi thất bại trong tay ai thế? Ta nhớ, ngươi đã sắp xếp chuyện bên Sở gia từ rất lâu rồi phải không? Tuy rằng khả năng bố cục của ngươi khá tệ, nhưng ta luôn đánh giá cao năng lực lừa bịp của ngươi. Ngươi nhất định có thể lừa đám người đó xoay mòng mòng mới đúngn chứ.”

“Tò mò quá nhiều không phải là thói quen tốt đâu, Công Tử Hải.”

“Tiên sinh” cắn răng cảnh cáo.

“Ngươi nói thế càng khiến ta cảm thấy tò mò hơn. Nhân lúc ta còn chưa biến mất.. hay là ngươi kể cho ta nghe tình hình lúc đó đi. Có khi ta sẽ giúp ngươi sắp xếp lại cũng nên. Hôm nay, tâm tình của ta khá tốt.”

Công Tử Hải cười nói.

Sau khi im lặng một lúc, “tiên sinh” phát ra tiếng hừ rồi điểm nhẹ lên ngực mình, một màn sáng hiện ra.

Hắn không thể không thừa nhận rằng khả năng của Công Tử Hải hơn hẳn hắn một bậc ở nhiều phương diện.

Màn sáng chiếu lại lại tình hình trong mật thất Sở gia.

Vũ Nhu Tử được trang bị đến tận răng, vẻ mặt Linh Điệp Tôn Giả cực kỳ bình tĩnh và "Sở Sở" cô nương mặc váy ngắn màu đen.

Cùng với “tiên sinh” đang khởi động Đấu Chuyển Tinh Di Trận.

Một tấm hình khác, "Sở Sở" cô nương kia rút ra một bảo đao dài ba thước ba với dáng vẻ đầy khí phách, vọt tới Đấu Chuyển Tinh Di Trận.

Lúc nhìn đến đây, sắc mặt Công Tử Hải hơi khựng lại một chút.

Nếu hắn nhớ không lầm... thanh đao này chính là bảo đao trấn tông của Nguyệt Đao Tông.

Đao mang tên Bá Toái, dài ba thước ba, được luyện chế từ lôi trì trọng kim, chí dương chí cương, độ cứng vượt xa những bảo đao cùng cấp, có thể chém đứt thân thể của tu sĩ tứ phẩm.

Vốn dĩ đây chính là binh khí của Bá Thiên Quân tông chủ

Nguyệt Đao Tông nhưng cuối cùng nó lại rơi vào tay của một người thanh niên có đạo hiệu là "Thư Sơn Áp Lực Đại" thì phải?

Đúng là một bất ngờ thú vị.

Chẳng lẽ chuyện này có quan hệ gì với Thư Sơn Áp Lực Đại kia ư?

Trong lúc suy nghĩ, một tấm hình khác xuất hiện, ghi lại tình cảnh Linh Điệp Tôn Giả dùng tay không đâm vào trong Đấu Chuyển Tinh Di Trận, bắt lấy họa quyển trong tay “tiên sinh”.

Đến đây thì hình ảnh đã chấm dứt.

“Tiên sinh” tắt hình chiếu, yên lặng chờ đợi Công Tử Hải, hắn muốn nghe phân tích của đối phương.

…

…

Sau một hồi trầm mặc, Công Tử Hải nói:

“Có tổng cộng bốn họa quyển, ngươi đã dùng Thiên Thủ Môn để giấu ba họa quyển kia rồi đúng không?”

“Tiên sinh” gật gật đầu, hắn không chỉ chủ tu công pháp hệ huyết tu mà còn dày công tôi luyện thuần thục thuật trộm cắp Thiên Thủ Môn.

Đáng lẽ, Thiên Thủ Môn không hề thua kém Không Không Đạo Môn. Nhưng khác với sự phát triển rực rỡ của Không Không Đạo Môn, chẳng biết từ khi nào mà Thiên Thủ Môn đã xuống dốc theo thời gian. Đến bây giờ, truyền thừa Thiên Thủ Môn đã gần như tuyệt tích.

“Ta cho ngươi lời khuyên thế này, lập tức xử lý ba họa quyển đó nhanh nhất có thể. Phục chế cũng được, nghiên cứu cũng được, nhưng phải khai thác hết bí mật bên trong đó càng sớm càng tốt. Sau đó… ngươi hủy diệt luôn cả ba, hoặc là ném ba họa quyển đó đi thật xa, đừng giữ nó bên người thêm nữa.”

Công Tử Hải mỉm cười, thân ảnh của hắn biến mất:

“Ta chỉ nói đến thế thôi.”

“Tiên sinh” nghe thấy vậy thì lập tức biến sắc.

Hắn hiểu rõ ngụ ý trong lời nói của Công Tử Hải, e rằng ba họa quyển này đã bị người ta giở thủ đoạn, sau đó vị tu sĩ đáng sợ kia sẽ lần theo dấu vết của ba họa quyển tìm tới chỗ của hắn!

“Đậu xanh.”

“Tiên sinh” buồn bực không thôi.

Sau một lát, trên mặt “tiên sinh” lộ ra nét tàn nhẫn, hắn cầm một quyển tạp chí, rồi nhìn chằm chằm vào nội dung tin tức được in trên đó.

“Nếu muốn lần theo dấu vết để tìm thấy ta thì cứ nằm mơ đi! Ban đầu ta còn dự định đợi đến phút cuối mới dẫn dụ đám người đó đến đây, tiện thể hốt gọn một mẻ lũ chiến sĩ nhím biển ngu ngốc kia, lấy tinh huyết của bọn chúng và đệ tử Hư Kiếm phái. Nhưng tình hình bây giờ lại thế này... ta phải dẫn dụ đám người đó đến sớm hơn mới được.”

Đây là tờ nhật báo tu sĩ.

Trong đó, tờ báo này có đăng một tin về Thiên Ma vũ trụ.

Thiên Ma vũ trụ, có tu sĩ gọi chúng là ngoại vực Thiên Ma, dù sao thì không ai biết rõ đám này xuất hiện từ đâu, chúng cũng chẳng khác gì sao băng, hằng năm cứ rơi xuống Trái Đất.

Một số Thiên Ma vừa ma sát với tầng khí quyển thì đã bị đốt cháy thành tro bụi.

Một số khác vì thực lực cường đại, hoặc vận may quá tốt thì sẽ thuận lợi đáp xuống Trái Đất.

Thiên Ma là sinh vật mà người bình thường không nhìn thấy được, bọn chúng cũng không có hứng thú với người bình thường và động vật.

Bọn chúng luôn tìm kiếm những tu sĩ, yêu thú, quỷ tu, thần linh bản thổ, vân vân... mang năng lượng mạnh mẽ, sau đó chớp thời cơ giết chết rồi ăn thịt để tăng cường thực lực của bản thân.

Nghe qua thì cực kỳ đáng sợ.

Thế nhưng... đối với tu sĩ, Thiên Ma lại là một bảo bối rất đáng giá!

Mỗi con Thiên Ma đều mang theo một ít bảo vật, những bảo vật này không thuộc về thế giới này, và đủ mọi chủng loại!

Mỗi khi đánh bại được một con Thiên Ma, tu sĩ có thể nhận được những vật phẩm rất tốt.

Đúng vậy, trong mắt của tu sĩ, Thiên Ma chính là boss dã ngoại không thể xác định giờ xuất hiện, phần thưởng phong phú, đáng giá để mọi người tổ chức thành đoàn thể đi săn.

Nếu vận may tốt, phỏng chừng có thể nhận được bảo vật mang đến lợi ích cả đời cho bản thân cũng nên!

Lần này, nhật báo tu sĩ đăng tin Thiên Ma chủng loại Huyết Ma sẽ xuất hiện. Dựa theo đánh giá của nhật báo tu sĩ, giá trị vũ lực của con Huyết Ma này có thể đạt đến lục phẩm, hoặc thậm chí cao hơn thế.

Đám Thiên Ma có trí tuệ khá thấp, nhưng đồng nghĩa với việc ấy chính là đầu óc của bọn chúng chỉ toàn cơ bắp, có thể phát huy sức chiến đấu mạnh hơn người cùng cảnh giới.

Nhật báo tu sĩ đề nghị cần hai vị Chân Quân lục phẩm dẫn đầu, dắt theo hai mươi người có cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên đi đánh con Huyết Ma này.

“Ta phải tìm cách để cho con Huyết Ma này đáp xuống khu vực gần Sở gia... khiến nó thôn phệ tu sĩ Sở gia, tiến hóa lên trình độ cao hơn. Đến lúc đó, lợi dụng con Huyết Ma này ngăn chặn đám viện trợ mạnh mẽ của Sở gia. Sau đó, lại tìm cơ hội giành lại họa quyển từ trong tay "Sở Sở" kia.

“Tiên sinh” bắt đầu suy tính kế hoạch.

Hắn có một trận pháp đặc biệt, sau khi bố trí xong thì có thể tạo ra lực hấp dẫn rất lớn đối với Huyết Ma.

Đúng là một trận pháp tuyệt vời.

Chương 403: Dị tượng khi luận đạo

Chỉ cần bố trí trận pháp này xong, Huyết Ma vừa đáp xuống sẽ bị hấp dẫn, thay đổi quỹ đạo bay. Cuối cùng, nó sẽ bay xuống chính xác một nơi trong phạm vi năm nghìn mét đã được hắn chỉ định từ trước!

Nếu như muốn truy tìm tung tích của ba họa quyển này, ta sẽ tìm hiểu chúng bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó tiêu hủy toàn bộ, xem ngươi sẽ tìm đến ta thế nào đây!

“Tiên sinh” nắm chặt tờ nhật báo tu sĩ, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu sử dụng phương pháp liên hệ đặc biệt với con rối của mình.

Trong khu vực gần Sở gia.

Bỗng nhiên, ba "người hầu" giống nhau lặng lẽ tập hợp tại cùng một chỗ. Cả ba đều mặc quần áo của người bình thường, ánh mắt đờ đẫn. Lúc di chuyển hơi loạng choạng giống như khí cầu chứa đầy nước.

Dưới sự khống chế từ xa của “tiên sinh”, ba "người hầu" tìm một địa điểm ẩn nấp, bắt đầu khắc trận pháp trên mặt đất.

Sau khi khắc xong trận pháp, cả ba đều cắt đứt cổ họng của mình một cách dứt khoát, máu tươi phun ra từ miệng vết thương, lấp đầy hoa văn trận pháp chỉ trong nháy mắt.

Trận pháp cỡ nhỏ đã được kích hoạt, bắt đầu phát tán ra mùi vị có thể hấp dẫn Huyết Ma...

Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi rồi, giờ chỉ còn chờ Huyết Ma xuất hiện mà thôi!

Khi đã bố trí hết thảy, “tiên sinh” dần tỉnh táo lại, lẩm bẩm:

“Cuối cùng, để đề phòng sự cố bất ngờ, ta còn phải chuẩn bị cách trốn thoát mới được. Làm một tên lừa đảo ưu tú, nhất định phải tạo ra nhiều đường lui cho bản thân.”

Trước Đoạn Tiên đài, các tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1 đang mở đại hội giao lưu.

Dù sao thì bọn họ đều bị đưa đến đây bởi phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, nên cứ nhân cơ hội này tâm sự với nhau, dù sao thì nhiều đạo hữu vẫn chưa có cơ hội gặp mặt nhau mà!

Vì vậy, các tiền bối nhóm lại thành hội, bắt đầu trao đổi tâm đắc tu luyện và kinh nghiệm gần đây của bản thân.

Đương nhiên, trong lúc tu luyện ai cũng sẽ có nhiều thắc mắc, hôm nay đặc biệt có vị Tôn Giả như Bạch tiền bối tọa trấn, mọi người nhân cơ hội này biểu diễn cho tiền bối xem, có thể được chỉ điểm rất nhiều vấn đề.

Tuy rằng hiện nay Internet đã phát triển, có thể trao đổi dù cách nhau trăm sông nghìn núi.

Nhưng những vấn đề trên tu luyện cũng chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra bằng lời được.

Có một số vấn đề không thể chỉ giải thích bằng đôi ba câu được, biểu diễn trước mặt các tiền bối ngay tại chỗ một phen còn tốt hơn nói miệng nhiều!

Lúc này Bạch Tôn Giả đang giải thích cho các đạo hữu về những chỗ khó khăn trong tu luyện, nội dung giảng giải của hắn cực kỳ sâu sắc, lời lẽ lại dễ hiểu. Mấy thành viên trong nhóm sắp đột phá như Bắc Hà Tán Nhân giống như được thể hồ quán đỉnh, tuyệt vời đến mức không thể mô tả bằng lời, nắm chắc việc tấn cấp hơn một chút.

…

…

Lúc Tống Thư Hàng đến Đoạn Tiên đài thì thấy cảnh tượng khiến hắn trợn mắt há mồm.

Trên đỉnh đầu các vị tiền bối trong nhóm, linh khí ngưng tụ đến tình trạng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tạo thành nhiều cụm mây.

Lại có linh khí tản ra thành sương mù, tưới tắm cho vạn vật.

Những ngọn cỏ đâm chồi dưới chân các tiền bối, sau đó phát triển thành cả một bãi cỏ xanh um chỉ trong thời gian cực ngắn.

Chưa hết, có những đóa hoa biểu diễn quá trình "hoa nở hoa tàn" chỉ trong phút chốc.

Vô số đóa sen trắng thuần khiết xuất hiện, nở rộ chung quanh các vị tiền bối.

Sau đó, Tống Thư Hàng còn thấy "Sở Sở" và mấy vị đệ tử Sở gia khác cũng chìm vào trạng thái mê man, nằm lẳng lặng một bên ngủ ngon lành.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lại gần chút nữa, Tống Thư Hàng nghe thấy những thanh âm kỳ lạ, trang nghiêm và thần thánh. Những âm thanh này không phát ra từ các vị tiền bối, mà là trời đất đang vô hình đồng điệu với những nội dung bọn họ đang trao đổi.

Lúc này, Ngộ Đạo thạch trên người Tống Thư Hàng chấn động nhẹ.

Trong nháy mắt, đầu óc của hắn tỉnh táo lạ thường, tuy vẫn không nghe rõ hay hiểu những thanh ầm kỳ lạ truyền vào trong tai. Nhưng Tống Thư Hàng bỗng hiểu ra những chỗ vấp váp trong quá trình tu luyện của mình.

Chỉ là những dị tượng sinh ra trong quá trình trao đổi thôi mà đã giúp hắn gặt hái được nhiều lợi ích. Cũng may là trên người Tống Thư Hàng có Ngộ Đạo thạch, không thì dù có nghe được thanh âm cộng hưởng thiên địa thì hắn cũng chẳng thu hoạch được bất kỳ điều gì.

“Các tiền bối đúng là lợi hại.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng, sau đó đến gần các vị tiền bối.

Nhưng, lúc Thư Hàng đi gần thêm năm sáu bước nữa thì hắn chợt cảm giác được một luồng áp lực nặng nề ập thẳng vào người.

Loại áp lực này cực kỳ đáng sợ, nặng nề hơn cả áp lực khi Ngư Kiều Kiều vượt long môn trước đó.

Khiến cho Tống Thư Hàng suýt nằm rạp xuống đất!

…

…

Trong lúc các tu sĩ cường đại đang luận đạo thì thiên địa sẽ sinh ra dị tượng.

Những tu sĩ có thực lực yếu không thể tới gần được, nếu cố tới gần thì sẽ lập tức gánh chịu công kích. Thậm chí, nếu cảnh giới chưa đủ mà nghe thấy những nội dung trao đổi đó cũng khiến cho đạo tâm bị đả kích.

Vì vậy, những tiền bối trong nhóm mới khiến cho các đệ tử Sở gia tiến vào trạng thái hôn mê, tránh để chuyện này ảnh hưởng đến họ.

Tống Thư Hàng mới tiếp xúc với tu sĩ chẳng bao lâu, làm sao mà biết được mấy chuyện này chứ?

Cũng may, bởi vì Bạch Tôn Giả cảm giác được có người đến gần nên đã dừng việc giảng giải, hắn xoay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng. Thấy Tống Thư Hàng đã trở về, Bạch Tôn Giả cười khẽ vẫy tay với hắn

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, tất cả áp lực đều biến mất không thấy đâu!

Hắn thở phào nhẹ nhõm, chạy đến bên cạnh Bạch Tôn Giả rồi ngồi xuống bên cạnh ngài.

Nhóm tiền bối mỉm cười liếc nhìn Tống Thư Hàng, sau đó tiếp tục thảo luận.

Nội dung thảo luận của bọn họ quá mức cao thâm, với thực lực hiện nay của Tống Thư Hàng không thể hiểu được. Tống Thư Hàng nghe thử một đoạn, cảm thấy bản thân như đang ngắm hoa trong sương, đầu váng mắt hoa như sắp nổ tung, thế là đành phải thôi.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn lấy Ngộ Đạo thạch ra, sau đó ngồi ngẩn người bên cạnh Bạch Tôn Giả, cầm Ngộ Đạo thạch trong tay sẽ mang lại hiệu quả tốt hơn khi để nó trong túi áo.

Bởi vì các tiền bối ở đây đều nằm trong nhóm Cửu Châu Số 1 nên Tống Thư Hàng mới dám móc Ngộ Đạo thạch ra ngoài.

Ngộ Đạo thạch tạo ra một vài "cộng hưởng đại đạo" giữa cuộc thảo luận của các tiền bối, chúng hóa thành đủ loại lĩnh ngộ kỳ lạ, rót vào đầu Tống Thư Hàng. Hắn cứ ngẩn ngơ như thế, trong đầu lại xuất hiện linh quang nổ tanh tách như sấm chớp mùa xuân.

Không chỉ hắn, các tiền bối ngồi thảo luận chung quanh cũng cảm giác được năng lực lĩnh ngộ của mình tăng lên thêm một bậc, suy nghĩ trong đầu chẳng khác nào suối tuôn ào ào. Đủ loại linh cảm trào ra cuộn cuộn không ngừng, nói chuyện véo von lưu loát vô cùng.

“Lạ thế? Vì sao trạng thái hôm nay của ta tốt quá vậy?”

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên cảm thán.

Không chỉ có Tam Lãng mà các tiền bối khác cũng gật gù phụ họa.

Thấy những đạo hữu khác ngờ vực, Bạch Tôn Giả mỉm cười, chỉ vào Tống Thư Hàng đang ngồi đó ngẩn người.

Các vị tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng, sau đó... nhìn xuống tảng đá xấu xí có nhánh hành tây non trên tay hắn.

Tảng đá này rất bình thường mà, chẳng lẽ nó lại có nguồn gốc đặc biệt nào sao?

Bắc Hà Tán Nhân nhíu mày, đột nhiên hỏi dò:

“Ngộ Đạo thạch?”

“Ừ.”

Bạch Tôn Giả cười gật đầu.

Cổ Hồ Quan Chân Quân cảm thán:

“Ngộ Đạo thạch à? Hèn gì ta lại cảm thấy trạng thái của mình tốt như thế. Ồ... Khoan đã, Thư Hàng tiểu hữu có Ngộ Đạo thạch à?”

Bạch Tôn Giả gật đầu lần nữa.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Những vị đạo hữu khác:

“...”

Vốn dĩ khi bọn họ bàn chuyện tặng lì xì cho Tống Thư Hàng tiểu hữu, tổng thu hoạch của hắn trong cảnh giới nhất phẩm đã khiến người ta câm nín lắm rồi. Không ngờ, ngay cả thứ như Ngộ

Đạo thạch mà hắn cũng có.

Trong giới tu sĩ, Ngộ Đạo thạch có tiếng là "tool hack".

Tuy rằng khi đẳng cấp của tu sĩ tăng lên, hiệu quả của "Ngộ Đạo thạch" sẽ giảm dần... nhưng, khi có nhiều tu sĩ ở cùng một chỗ luận đạo như hôm nay, cho dù Ngộ Đạo thạch chỉ mang lại một tia năng lực "ngộ tính" nho nhỏ thôi nhưng cũng đủ để các tiền bối cấp cao thu được nhiều lợi ích rồi.

Đôi khi trong lúc luận đạo, bọn họ chỉ còn một tia nữa thì đã ngộ ra, đâm thủng tầng giấy cuối cùng.

“Phúc duyên của tiểu hữu Thư Hàng đúng là dày.”

Hoàng Sơn Chân Nhân ngồi cả buổi trời, cuối cùng chỉ có thể than thở như thế.

Hay là, sau khi thăng cấp đến cảnh giới Tôn Giả, vận may của Bạch tiền bối đã chuyển từ "nghịch thiên" sang "áp thiên" luôn rồi nhỉ?

Hai loại trình độ này khác nhau ở chỗ - "Chết tiệt, ta sẽ nghịch thiên đây!" và "Chậc chậc, hôm nay ta sẽ đặt 'thiên' vào lòng bay tay để chơi đùa một chút", vậy đấy.

Sau khi biết rõ Tống Thư Hàng tiểu hữu có Ngộ Đạo thạch... chắc hẳn sau này nhà của Tống Thư Hàng sẽ nghênh đón rất nhiều khách khứa ghé qua.

Đến lúc cần thiết, các đạo hữu trong nhóm sẽ làm khách tại nhà Tống Thư Hàng một khoảng thời gian. Thậm chí nếu tiểu hữu Tống Thư Hàng đồng ý, cứ cách một khoảng thời gian, bọn họ sẽ đến thuê Ngộ Đạo thạch, tạo ra một khoản thu nhập ổn định cho hắn.

“Tài vật làm đỏ mắt người, các đạo hữu trong nhóm biết việc Thư Hàng có Ngộ Đạo thạch là được rồi, đừng để lộ tin tức này ra ngoài.”

Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở, hắn là một tán nhân, biết rõ bảo vật vừa là phúc duyên và cũng là nguyên nhân của mọi tai nạn.

Các đạo hữu trong nhóm đều là người hiểu chuyện, nếu tin tức này lan ra bên ngoài, một truyền hai, hai truyền ba, không thể bảo đảm được tin tức này không lọt vào tai kẻ có ý xấu.

“Đương nhiên rồi, các đạo hữu ở đây đều là người từng trải, đương nhiên hiểu rõ phải làm thế nào.”

Cuồng Đam Tam Lãng tin tưởng.

Cũng may mà nhóm Cửu Châu Số 1 là một nhóm tu sĩ rất đặc biệt.

“Ta nói mấy lời này không chỉ nhắc nhở mọi người, mà còn muốn nhắc nhở cả Thư Hàng tiểu hữu nữa.”

Bắc Hà Tán Nhân nhìn sang Tống Thư Hàng, dặn dò:

“Thứ như Ngộ Đạo thạch cực kỳ quý giá, vượt xa những gì ngươi tưởng tượng nhiều. Nên đừng bao giờ để lộ ra trước mặt mọi người, tránh để người nảy ra ý đồ xấu.”

“Cảm ơn Bắc Hà tiền bối đã quan tâm, ta hiểu rõ chuyện này mà.”

Giọng điệu Tống Thư Hàng rất chân thành - bởi vì chung quanh hắn là các tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1, đệ tử Sở gia đều lâm vào trạng thái hôn mê nên hắn mới dám lấy Ngộ Đạo thạch ra.

Phải biết rằng, trước đó Thông Nương muốn cướp Ngộ Đạo thạch của hắn, nếu không phải vì Thông Nương quá vô dụng, phỏng chừng hắn đã đánh mất Ngộ Đạo thạch rồi. Vì thế, Tống Thư Hàng làm việc rất cẩn thận ở phương diện này.

“Ngươi hiểu là được rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Sau đó, nhờ hiệu quả của Ngộ Đạo thạch, các tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1 trao đổi với nhau rất lâu.

Nhiều vị đạo hữu giải quyết được hết những ngờ vực trong lòng mình, sau đó kết thúc việc luận đạo với thái độ vô cùng hài lòng.

“Những lúc thế này, nếu có thêm ấm trà ngon thì tuyệt quá.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói.

“Ta lại thấy, lúc này cần phải có một tên da dày thịt béo nào đó làm đối tượng luyện đao cho ta. Hiện tại ta có rất nhiều linh cảm, tay cầm đao của ta đã ngứa ngáy lắm rồi!”

Cuồng Đao Tam Lãng tiếp lời.

Chương 404: Nhóm tiền bối dọn quái

“Đối tượng luyện đao à? Nghe Tam Lãng nói vậy, ta lại nhớ đến một việc.”

Bắc Hà Tán Nhân cất tiếng, lấy tờ nhật báo tu sĩ ra chỉ vào một mẩu tin:

“Nhật báo tu sĩ có nói một con Huyết Ma sắp đáp xuống, rất có thể nơi đó là khu vực Tây Bắc Hoa Hạ chúng ta, cũng chính là khu vực hiện giờ của chúng ta đấy. Nếu tính thời gian thì nó cũng sắp đáp xuống rồi. Nếu như may mắn, có khi nó sẽ đáp xuống ở một chỗ gần đây đấy.”

Ánh mắt Cuồng Đao Tam Lãng lập tức sáng lên:

“Huyết Ma hả? Đẳng cấp khoảng bao nhiêu? Nếu như chỉ đạt đến trình độ tam phẩm, tứ phẩm thì cũng chẳng đỡ nổi một đao của ta ấy chứ.”

Uy lực thất thập nhị lộ khoái đao của Cuồng Đao Tam Lãng có một không hai, trong những đạo hữu cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm... ngoại trừ Tô Thị A Thất thì hắn không sợ một ai! Hắn chỉ cần dùng một đao thì đã có thể giải quyết Thiên Ma tam phẩm, tứ phẩm rồi.

“Có thể đáp ứng được yêu cầu của ngươi đó, dự đoán sơ bộ thì đẳng cấp của Huyết Ma khoảng lục phẩm, với thể chất của Thiên Ma, cho dù lục phẩm sơ cấp thì chúng cũng có thể phát huy lực công kích gần tương đương với lục phẩm đỉnh phong rồi. Đáng tiếc là IQ hơi thấp, cả một thân thực lực nhưng không phát huy hết được. Con Huyết Ma này da dày thịt béo, rất phù hợp với nguyện vọng của ngươi.”

Bắc Hà Tán Nhân giơ tờ nhật báo tu sĩ lên, cười ha ha.

Khi Cuồng Đao Tam Lãng nghe đến đó thì hai mắt sáng rực lên:

“Nếu con Huyết Ma này mà đáp xuống chỗ gần chúng ta thì tốt quá rồi!”

Đúng là không có đối tượng luyện đao nào tuyệt vời bằng Huyết Ma cả.

Tuy rằng đẳng cấp của nó hơi cao, đến cảnh giới lục phẩm nhưng cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn. Hiện tại có rất nhiều đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1 ở đây, không chỉ có tiền bối thất phẩm như Bạch Tôn Giả trấn giữ, còn có vài vị đạt đến cảnh giới Chân Quân lục phẩm nữa.

Nếu con Huyết Ma này rơi xuống gần đây thì đúng lúc để bọn họ đánh một trận!

“Ha ha, nếu đã thế thì Tam Lãng ngươi hãy cầu nguyện cho Huyết Ma đáp xuống khu vực gần chúng ta đi.”

Tuyết Lang Động Chủ trêu ghẹo.

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên tỉnh ngộ.

Sau đó, Tam Lãng lấy một lư hương nhỏ ra, thắp hương, thắp hương trước Bạch Tôn Giả với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc rồi cầu nguyện.

Bạch Tôn Giả:

“...”

Hắn có cảm giác, các đạo hữu trong nhóm không hề nói sai chút nào. Trên lĩnh vực tự tìm được chết, não của Cuồng Đao Tam Lãng thuộc hạng cá vàng, chỉ có trí nhớ ba giây mà thôi.

Trên bầu trời xa xa, một con Thiên Ma đáng yêu đang giáng xuống từ trên cao.

Con Thiên Ma này thuộc nhánh Huyết Ma, cũng là chủng loại rất mạnh trong các Thiên Ma. Thành phần chính cấu tạo nên cơ thể nó là máu, giúp nó miễn dịch với hầu hết các đòn tấn công vật lý, năng lực tự hồi phục cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Hơn nữa, trong lúc chiến đấu, chỉ cần kẻ địch của nó bị thương đổ máu, Huyết Ma sẽ tự khởi động thiên phú Hấp Huyết (hút máu) của mình, hút sạch máu của kẻ địch, dung nhập chúng vào cơ thể. Một là có thể hồi phục vết thương của bản thân, hai là có thể gia tăng thực lực.

Chính vì thiên phú Hấp Huyết này mà Huyết Ma được mệnh danh là một trong những loại Thiên Ma khó đối phó nhất.

Chỉ số thông minh của Thiên Ma rất thấp, não của bọn chúng không có hệ thống tư duy, thậm chí còn thua cả loài thú hoang dã.

Huyết Ma lại còn là loại thiếu IQ nhất trong đám... có lẽ bởi vì trong đầu nó chỉ toàn là huyết tương chứ không có não chăng?

Trong trí nhớ của nó, hoàn toàn không có khái niệm "đến từ đâu, muốn đi đâu", nó chỉ xuất hiện, sau đó tìm một chỗ nào đó rồi đáp xuống. Tiếp theo, nó sẽ tìm thức ăn, chén thật no... rồi khi có được nguồn thức ăn sung túc, nó sẽ lại tiến hóa... Quá trình này cứ lặp đi lặp lại, mãi cho đến khi chúng bị tiêu diệt thì mới chấm dứt.

Con Huyết Ma này có hình người, cao mười lăm mét, nhìn như một con người được tạo thành từ thủy ngân màu đỏ, thậm chí có thể thấy được huyết dịch đang chảy, cuồn cuộn thành từng vòng sóng sánh.

Lúc này nó co người lại thành một khối giống như quả cầu, bắt đầu giáng xuống từ bầu trời.

Lăn lăn lộn lộn, Huyết Ma bỗng dưng ngửi được hương vị rất dễ chịu.

Mùi vị này mang lại sự hấp dẫn tột cùng đối với nó.

Sau đó, Huyết Ma điều chỉnh quỹ đạo của mình theo bản năng, chuẩn bị đáp xuống nơi có mùi vị ngon lành kia!

…

…

Thời gian dần trôi qua.

Ánh mắt sắc bén của Tuyết Lang Động Chủ bất ngờ phát hiện được một chấm đỏ đang bay xuống từ trên cao:

“Ơ? Có phải cái đó là Huyết Ma không thế?”

Đệch! Con sói cái nó chứ!* Chẳng lẽ Huyết Ma đáp xuống nơi đây thật à?

(Dịch: Tuyết Lang muốn chửi “con mẹ nó” nhưng nó vốn là một con sói cho nên…)

Hóa ra cầu nguyện trước Bạch tiền bối lại linh nghiệm đến vậy ư? Thế thì... ta có nên cầu nguyện không nhỉ, cầu Bạch tiền bối ban phúc cho ta, giúp ta tấn cấp lục phẩm vào năm sau chẳng hạn?

Thôi bỏ đi. Chuyện thăng cấp này chỉ có đi từng bước thì mới ổn thỏa được!

“Ha ha ha ha, con Huyết Ma này đến thật rồi kìa!”

Cuồng Đao Tam Lãng cầm chặt chuôi đao bên hông, sau một chốc, khí thế trên người hắn được thu lại, giống như thanh đao sắc bén bị giấu trong bao.

Hắn đang tích lũy khí thế, chờ đợi thời khắc thanh đao rời khỏi bao, bộc lộ sự sắc bén của mình.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nheo mắt nhìn chấm đỏ, gật đầu xác nhận:

“Đúng là Huyết Ma rồi, hình người nữa chứ, cao chừng mười lăm mét, cảnh giới lục phẩm... Càng ngày càng gần rồi, xem ra địa điểm nó rơi xuống ở gần chúng ta lắm! Tam Lãng, bật kỹ năng trào phúng (hút quái) đi!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Kỹ năng trào phúng là cái quỷ gì? Hắn không có kỹ năng này đâu!

“Hoàng Sơn tiền bối, người kéo Huyết Ma qua đây đi, sau đó chúng ta đánh nó, thế nào hả?”

Đông Phương Tiên Tử đạp hư không bay lên, ống tay áo đón gió tung bay. Nhân lúc cô nhàm chán rảnh rỗi, hơn nữa, vừa rồi luận đạo, không chỉ có Tam Lãng mà tất cả các đạo hữu ở đây đều thu được vô số ích lợi, nhiều người đã ngứa tay cả rồi.

“Được, các ngươi chuẩn bị đi, ta đi dụ quái, quăng lưới chờ đợi!”

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu nói.

Nói xong, Hoàng Sơn Chân Quân phóng lên trời, nghênh đón Huyết Ma đang vọt tới.

Cùng lúc đó, có bốn mươi tu sĩ rải rác khắp nơi trong khu vực Tây Bắc Hoa Hạ.

Đa số những tu sĩ này đạt cảnh giới tam phẩm, tứ phẩm, thậm chí có cả tu sĩ nhị phẩm. Phần lớn trong số họ là tán tu, cũng có đệ tử môn phái đang ra ngoài rèn luyện, hay trưởng lão môn phái cỡ trung.

Nhưng đa phần những tu sĩ này chỉ đến xem náo nhiệt, hoặc ôm một tia hy vọng mong manh kiếm chút thịt vụn - Sau khi Thiên Ma bị đánh chết, tu sĩ đã đánh chết Thiên Ma sẽ lấy đi bảo vật hữu dụng, cùng với những bộ phận của Thiên Ma mà họ có thể dùng được, tất nhiên họ sẽ vứt bỏ phần vô dụng còn lại ngay tại chỗ.

Trong con mắt của những tu sĩ mạnh, chút thịt vụn của Thiên Ma chẳng có giá trị gì, nên họ sẽ không mang đi. Nhưng với một số tán tu thì đây là bảo vật hiếm có khó tìm.

Con Huyết Ma đáp xuống lần này có cấp bậc lục phẩm, cho dù chỉ nhặt đại một phần trên người nó thôi cũng đủ để tu sĩ bình thường kiếm món hời rồi.

Các tu sĩ này chẳng dám mơ đến chuyện đánh chết Huyết Ma. Cho dù Huyết Ma cấp bậc lục phẩm có đứng im ở đó thì đám tu sĩ tam phẩm, tứ phẩm căn bản không thể làm gì được nó, trừ khi họ tu luyện công pháp đặc thù.

“Này này, Huyết Ma sắp đáp xuống rồi đúng không? Vì sao không có vị Chân Quân nào đến đây đánh Huyết Ma nhỉ?”

Một người trong nhóm tán tu lấy làm khó hiểu.

“Lần này Huyết Ma xuất hiện ở một khu khá vắng vẻ, hơn nữa thời gian chuẩn bị lại có đến một ngày, chẳng lẽ những cường giả cấp bậc Chân Quân vẫn chưa kịp chạy đến nơi này à?”

Có tán tu đột nhiên sinh ra dự cảm chẳng lành.

Đôi khi cường giả cấp bậc Chân Quân sẽ đóng cửa bế quan trên trăm năm... lỡ như không có tiền bối nào ở gần đây đến vây đánh, vậy lúc con Huyết Ma lục phẩm kia đáp xuống, gặp phải một đám tu sĩ nhỏ kéo đến đây xem náo nhiệt, chuẩn bị nhặt của rơi như bọn họ, thì chẳng phải tất cả mọi người sẽ game over hết à?

“Yên tâm đi, mỗi lần đối phó với Huyết Ma, các môn phái lớn đều tổ chức lực lượng bao vây đánh rồi, sẽ không xảy ra sự cố nào đâu.

Có người lên tiếng trấn an:

“Hay là nhóm người vây đánh Huyết Ma đến muộn nhỉ?”

Trong lúc nói chuyện, có người tinh mắt đã thấy chấm đỏ trên bầu trời.

“Đến rồi, chấm đỏ đó chính là Huyết Ma!”

“Nó sắp đáp xuống đâu thế?”

“Hay là chúng ta đi xem trước, nhưng tại sao lại không có tiền bối Chân Quân nào dẫn đội đến đây thế này?”

Đám tu sĩ ở đây phân vân do dự, nếu không có Chân Quân xuất hiện... Đám quần chúng vây xem như bọn họ sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng còn gì?

Trong đám tu sĩ đang đứng đó, có một thân ảnh quái dị lắc lư, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

Đó là người hầu của "tiên sinh".

“Một lũ ngu xuẩn, vị trí đáp xuống của Huyết Ma đã bị thay đổi rồi... Trước khi đội ngũ Chân Quân đến đây, đám các ngươi sẽ thành thức ăn cho Huyết Ma, trở thành năng lượng giúp nó tiến hóa!”

“Tiên sinh” lợi dụng thị giác của con rối người hầu để đánh giá hiện trường, lòng thầm cười khẩy.

“Huyết Ma, đáp xuống đi, khuấy đảo thế giới này long trời lở đất luôn đi!”

Con rối người hầu vươn tay lên trời, tạo thành tư thế vô cùng đẹp trai!

Nhưng đúng lúc này... một cái lưới lớn đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, trùm lấy Huyết Ma.

Huyết Ma chưa kịp né tránh thì đã bị cái lưới lớn kia tóm gọn.

Lưới lớn co lại, Huyết Ma liều mạng giãy ra.

Nhưng nó càng giãy giuạ thì tấm lưới càng co lại nhanh hơn.

Sau đó, con Huyết Ma vốn dĩ đáp xuống theo đường vòng cung thì bị lưới lớn kéo mạnh, lao thẳng xuống một vị trí nào đó, bất ngờ giống như cảnh cổ phiếu tụt giá không phanh vậy.

“Tiên sinh” thông qua người hầu nhìn thấy tình cảnh này: “...”

Khoan đã, đánh giá của nhật báo tu sĩ về Huyết Ma không thể sai được, vì sao con Huyết Ma này lại không thể chống cự, bị chủ nhân của cái lưới vớt gọn như bắt cá thế là sao?

Không được, hắn phải đi xem thử mới được!

…

…

Hoàng Sơn Chân Quân không hổ là chủ nhóm Cửu Châu Số 1, sau khi Huyết Ma sa lưới, Chân Quân dùng sức kéo nó xuống.

Vốn dĩ Thiên Ma là một chủng tộc đầu chỉ toàn cơ bắp, nhưng trên lĩnh vực sức mạnh mà nó lấy làm tự hào nhất thì vẫn thua trong tay Hoàng Sơn Chân Quân.

“Xuống!”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp xuống vị trí thích hợp, sau đó ném tấm lưới đang túm Huyết Ma xuống dưới.

Ầm!

Huyết Ma đập xuống đất, cuốn theo bụi bặm đầy trời.

“Rống... rống... rống...”

Huyết Ma leo ra khỏi hố đất, gào thét đầy dữ tợn, nó bị chọc giận triệt để rồi!

Hoàng Sơn Chân Quân không đáp xuống mà vẫn tiếp tục trấn giữ trên bầu trời.

Cổ Hồ Quan Chân Quân mỉm cười, lúc Hoàng Sơn Chân Quân đi bắt quái, hắn đã bố trí một trận pháp lớn chung quanh Đoạn Tiên đài, dùng để bao vây Huyết Ma, cũng đề phòng công kích của các đạo hữu phá hỏng địa hình chung quanh.

“Tuyết Lang, đi lên đóng băng đi! Ta tới đây!”

Tam Lãng đã chuẩn bị xong từ lâu, hắn hét lớn, phóng lên trời:

“Tên kia, ăn một đao của Lãng ta!”

Chương 405: Bị các đạo hữu cho ra rìa rồi à?

Bởi vì Huyết Ma có thực lực lục phẩm, thủ cao máu dày, Cuồng Đao Tam Lãng ra tay không kiêng nể gì. Muốn chém thì chém, chém đến sung sướng sảng khoái tinh thần!

Đao, ra khỏi vỏ!

Đao quang lóe lên, chỉ chớp mắt, trong phạm vi năm mươi mét, ngay cả ánh mặt trời cũng bị chúng át mất! Trong năm mươi mét này, không ai có thể thấy được bất kỳ thứ gì, ngoại trừ... đao quang do Cuồng Đao Tam Lãng chém ra!

Đao quang nhanh đến mức tận cùng!

Đao đạo của Tam Lãng chính là "nhanh", nhanh đến cực hạn!

Mặc dù Huyết Ma có được thực lực lục phẩm, nhưng ngay lúc Tam Lãng xuất đao, tốc độ phản ứng của thân thể nó lại không nhanh bằng đao của Tam Lãng! Thậm chí Huyết Ma còn không kịp phòng ngự!

Đang quang chém thẳng xuống đầu, chạy dọc từ trán đến ngực của Huyết Ma, tạo thành một vết đao thật sâu, suýt chút nữa đã chém xuyên qua người nó!

Đây chính là Huyết Ma cấp bậc lục phẩm đấy! Nếu chỉ bàn về phòng ngự và tố chất thân thể thì chúng đã ngang hàng với tu sĩ lục phẩm trung kỳ rồi.

Nói cách khác... nếu dùng chiêu đao này của Tam Lãng để đánh lén tu sĩ lục phẩm và chém trúng mục tiêu thì hắn có thể nắm chắc khả năng chém thủng cơ thể tu sĩ lục phẩm! Đây là lực chiến vượt cấp!

“GRÀO~~”

Huyết Ma bị đau nên gào thét điên cuồng. Hai tay nó siết lại, đập thẳng tới Tam Lãng đang trong hình dạng con khỉ lớn.

Cùng lúc đó, những chồi máu xuất hiện trên miệng vết thương, bắt đầu tiêu hủy đao khí trên đó, những vết nứt sâu bắt đầu được khôi phục từ từ. Nếu đây là một loại sinh vật khác, với tình trạng thương tích thế này đã chết chắc rồi, nhưng nó chỉ tương đương với vết thương ngoài da của Huyết Ma mà thôi.

“Ôi má ơi, dùng đao kia đúng là tốn sức, tay ta bị tê hết cả rồi.”

Tam Lãng rơi xuống đất, kêu lớn. Đối mặt với nắm đấm đang lao tới, hắn không hề sợ hãi chút nào.

“Hàn Băng Toàn Phong!”

Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ ở sau lưng quát lớn, tay cầm quyền trượng giống như vuốt sói.

Theo tiếng quát này, Tuyết Lang Động Chủ đã thi triển ra một pháp thuật hệ hàn băng.

Hiện tại đang là mùa hè oi bức, nhưng nhiệt độ trong phạm vi trăm thước lại tụt nhanh, mặt đất nhanh chóng ngưng kết thành một lớp băng chỉ trong chớp mắt. Trong không khí, hàn khí ngưng tụ thành hoa tuyết, tụ lại thành hình cầu rồi bay bồng bềnh trước mặt Tuyết Lang Động Chủ.

Bàn tay Tuyết Lang Động Chủ xòe ra, đẩy hoa tuyết hình cầu bằng hàn khí ra ngoài!

Chỉ trong chốc lát, hoa tuyết hình cầu bằng hàn khí hóa thành cơn gió lốc cao hơn hai mươi mét, cuốn về phía Huyết Ma.

Thế nhưng... tốc độ của Hàn Băng Toàn Phong không nhanhlắm.

Ước tính, trước khi Huyết Ma đánh tới Tam Lãng thì Hàn Băng Toàn Phong có thể di chuyển được nửa đoạn đường. Nếu như chờ Hàn Băng Toàn Phong đánh tới trước mặt Huyết Ma thì phỏng chừng nó đã đánh Tam Lãng được mấy quyền rồi.

…

…

Ngay lúc nắm đấm của Huyết Ma sắp nện vào người Cuồng Đao Tam Lãng, một thân ảnh cao lớn âm thầm xuất hiện bên cạnh Cuồng Đao Tam Lãng.

Người đó chính là Tạo Hóa Pháp Vương trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn không nhìn rõ được vị tiền bối Tạo Hóa Pháp Vương này di chuyển tự lúc nào, hắn xuất hiện bên cạnh Cuồng Đao Tham Lãng quá bất ngờ, như thể hắn đã ở đó từ trước vậy.

“Hắc hắc, ta muốn thử lực lượng của con Huyết Ma này xem sao.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười hắc hắc, hai tay giao nhau, tạo thế phòng ngự, đón lấy nắm đấm của Huyết Ma.

Ầm!

Nắm đấm Huyết Ma nện mạnh vào hai tay Tạo Hóa Pháp Vương, lực lượng kinh khủng nổ tung tạo thành từng đợt sóng khí.

Đòn tấn công kia đã nện nửa người hắn lún xuống đất như một cây đinh!

“Xì, cũng được đấy, lực lượng khá mạnh, thập phần hữu lực!”

Tạo Hóa Pháp Vương cười hắc hắc, tay bị bầm đen cả mảng lớn.

“Ngươi có chịu được không đấy? Nếu không được thì bùng nổ đi!”

Cuồng Đao Tam Lãng ngồi xổm bên cạnh hắn, tra bảo đao vào bao, ngưng tụ đao thế lần nữa.

“Rống rống rống rống rống!”

Huyết Ma thấy nắm đấm của mình không thể đập chết hai con kiến nhỏ kia thì giận càng thêm giận, hai tay nó siết chặt, nện nắm đấm xuống hai người Tam Lãng và Tạo Hóa Pháp Vương.

“Xì, song quyền bạo kích kìa. Đúng là ta phải bùng nổ rồi, không bùng nổ thì không chịu được.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười khan, sau đó quát lên một tiếng.

Linh lực quanh người hắn sôi trào, hóa thành sóng khí càn quét bốn phương tám hướng! Hơn nữa, dưới sự thúc giục của linh lực, mái tóc đen của Tạo Hóa Pháp Vương dựng thẳng lên trời!

Tình cảnh này khiến nhiệt huyết của mọi người sục sôi.

Lúc Tống Thư Hàng trông thấy cảnh này, trong đầu hắn lập tức nghĩ đến cụm từ: “Biến thân thành siêu Saiyan ư?*”

*Manga Dragon Ball

Ầm ầm ầm ầm ầm~~

Bụi đất và đá vụn bay đầy triwf.

Cơ bắp trên người Tạo Hóa Pháp Vương phình ra, toàn thân lớn hơn ba vòng, y phục của hắn cũng bị rách toạc trong nháy mắt. Trừ cái quần da cứng rắn của mình, tất cả những thứ khác đều bị rách toác, để lộ từng khối cơ bắp trên người.

Thế mà lại là kiểu biến thân rách hết quần áo!

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu vàng tràn ra chân của Tạo Hóa Pháp Vương rồi hướng lên trên, toàn thân Tạo Hóa Pháp Vương được dát một lớp kim loại màu vàng sáng bóng!

Luồng ánh sáng vàng đó kéo dài đến qua khỏi đầu của Tạo Hóa Pháp Vương!

“Ngay cả tóc cũng biến thành màu vàng luôn à? Chẳng lẽ đúng là biến thân thành siêu Saiyan thật ư?”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Tạo Hóa Pháp Vương, trong lòng cực kỳ kích động.

Siêu Saiyan gì gì đó đã xưa quá rồi, nhưng vẫn ngầu khỏi chê!

Ầm ầm ầm!

Cuối cùng thì kim quang cũng kéo dài đến ngọn tóc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sau đó... mái tóc đen nhánh lộng lẫy của Tạo Hóa Pháp Vương... bay thẳng lên trời... chao liệng giữa không trung... bay mãi bay mãi... bay xuống mặt đất.

Ba nghìn sợi phiền não tung bay theo gió.

Chỉ để lại một cái đầu trọc sáng bóng cho Tạo Hóa Pháp Vương!

“Phụt!” Tốc Thư Hàng lập tức phun máu.

Cứ tưởng đó là biến thân thành siêu Saiyan chứ. Sao cuối cùng lại biến thành đầu trọc luôn thế này?

“Bởi vậy nên ta không thích Chiến Phật Chân Thân lắm, mỗi lần biến thân đều rách quần rách áo, lại còn mất hết tóc.”

Tạo Hóa Pháp Vương làu bàu, vươn tay sờ quả đầu trọc của mình.

Ầm!

Trên đỉnh đầu, hai tay Huyết Ma hợp lại thành một quyền, nện xuống thật mạnh.

Lần này, Tạo Hóa Pháp Vương không dùng tay chống cự, cứ dùng chính cái đầu của mình đón lấy nắm đấm của Huyết Ma.

Nắm đấm cực lớn nện lên cái đầu sáng bóng màu vàng của Tạo Hóa Pháp Vương.

Keng~~

Tiếng rèn sắt vang lên.

Sóng khí nổ tung lần nữa... thậm chí còn khủng bố hơn một quyền trước đó gấp mấy lần.

Sau khi quyền đập xuống.

Khi nắm đấm của Huyết Ma nện vào cũng chỉ làm cho đầu Tạo Hóa Pháp Vương bị lệch nghiêng sang một bên, phát ra tiếng gân cốt kêu răng rắc.

“Tốt quá, một quyền này cũng rất mạnh, vừa đánh trúng một cái là toàn thân ta đã cảm thấy khoan khoái dễ chịu rồi.”

Tạo Hóa Pháp Vương tặc lưỡi khen ngợi!

“Mạnh thật!”

Tống Thư Hàng cảm thán, một quyền uy phong của Huyết Ma đập thẳng lên đầu Tạo Hóa tiền bối, ấy vậy mà chỉ khiến đầu hắn lệch nghiêng sang một bên thôi à? Thực lực của vị tiền bối Tạo Hóa Pháp Vương này chỉ đạt cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm thật ư?

Lạc Trần Chân Quân đứng bên cạnh Tống Thư Hàng mỉm cười, giải thích cho hắn hiểu:

“Đừng kinh ngạc, mức độ công kích thế này chỉ ở ngưỡng làm nóng người choTạo Hóa đạo hữu thôi. Tạo Hóa đạo hữu đang tu luyện Chiến Phật Chân Thân của Đấu Chiến Phật Tông, nằm trong top 10 công pháp thể tu của giới tu sĩ. Tu luyện môn công pháp này cực kỳ khó... Với tư chất của Tạo Hóa đạo hữu, nếu như hắn tu luyện công pháp khác, phỏng chừng hắn đã đạt đến cảnh giới Chân Quân giống ta từ lâu rồi. Tuy rằng bây giờ hắn chỉ đạt cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, nhưng dưới sự gia trì của Chiến Phật Chân Thân thì đã đạt đến mức độ của một cường giả cấp bậc Chân

Quân lục phẩm rồi. Thậm chí, hắn còn mạnh hơn cả những Chân Quân lục phẩm bình thường ấy chứ!”

Nói cách khác, đây lại là một vị tiền bối có chiến lực vượt cấp!

…

…

Lúc bọn họ nói chuyện, đạo pháp Hàn Băng Toàn Phong của Tuyết Lang Động Chủ đã đập vào người Huyết Ma. Cái tên Hàn Băng Toàn Phong của đạo pháp này rất bình thường, nhưng hiệu quả lại không hề tầm thường một chút nào.

Cơn lốc hàn khí quấn lấy Huyết Ma, từng đóa hoa băng xinh đẹp bằng hàn khí nở rộ trên người Huyết Ma.

Những hoa băng bằng hàn khí này không chỉ đẹp mà thôi, chúng giống hệt như những loài thực vật còn sống, chuyển hóa hàn khí thành rễ cây, cắm rễ trên người Huyết Ma, vừa tạo thành thương tổn hàn băng, vừa không ngừng rút lấy lực lượng trong cơ thể Huyết Ma, giúp hoa băng sinh trưởng tốt hơn!

Nếu như đối thủ là một sinh vật có trí tuệ thì nó nhất định sẽ phát hủy đám hoa băng này đầu tiên.

Nhưng chỉ số thông minh của Huyết Ma quá thấp, nó cứ để mặc đám băng hoa cắm rễ sinh trưởng trên cơ thể mình.

Dưới tác dụng của Hàn Băng Toàn Phong, tốc độ của Huyết Ma chậm đi ba mươi phần trăm, hiện giờ tốc độ của Huyết Ma như bị quay chậm trong các thước phim điện ảnh vậy.

“Đạo pháp băng hệ lợi hại quá.”

Tống Thư Hàng cảm thán lần nữa —— Tuyết Lang Động Chủ chính là một nhân vật có địa vị cực cao về băng hệ trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Một pháp thuật Hàn Băng Toàn Phong trông bình thường lại được Tuyết Lang Động Chủ sửa lại rất nhiều chi tiết, trở nên xuất thần nhập hóa.

“Có thể nói, Tuyết Lang đạo hữu chính là thiên tài siêu cấp trong hàn băng hệ đấy.”

Lạc Trần Chân Quân gật đầu, mỉm cười giảng giải:

“Hơn nữa, đạo pháp hàn băng hệ vừa có thể tấn công, lại có thể phòng thủ, kiêm luôn cả hỗ trợ, đúng là thuộc tính vạn năng. Trong lúc chiến đấu, có thể vận dụng pháp thuật linh hoạt rất quan trọng đối với tu sĩ. Có đôi khi, chỉ cần vận dụng một loại pháp thuật nho nhỏ là có thể làm thay đổi chiến cuộc. Lại nói tiếp, Thư Hàng tiểu hữu đã đạt cảnh giới nhị phẩm rồi nhỉ, nếu có thời gian thì ngươi nên kiểm tra thuộc tính của bản thân xem thế nào. Thuộc tính cá nhân có tác dụng hỗ trợ một phần nên sẽ ảnh hưởng đến việc lựa chọn thuộc tính pháp thuật của ngươi trong tương lai đấy."

Tống Thư Hàng gật gật đầu... Hiện tại hắn lên đến cảnh giới nhị phẩm, có thể bắt đầu học được một số pháp thuật thực dụng rồi.

"Còn rất nhiều điều mà ngươi phải học hỏi, sau này nhớ lênnhóm Cửu Châu số 1 nói chuyện nhiều hơn, tạo quan hệ trước. Cảnh giới nhị phẩm đủ để nhận được rất nhiều nhiệm vụ do các tiền bối đặt ra rồi."

…

…

"Ha ha ha ha, Tuyết Lang đạo hữu làm tốt lắm. Tiếp theo cứ để ta chiến đấu chính diện với con Huyết Ma này, mọi người lên hết đi! Có kỹ năng, tuyệt chiêu gì mới thì đừng giấu nữa!"

Tạo Hóa Pháp Vương cười lớn, kêu gọi mọi người.

Hai nắm đấm của hắn giống như kim loại va chạm vào nhau, phát ra thanh âm như tiếng rèn sắt, sau đó phóng tới chỗ Huyết Ma.

Đạo hữu nhóm Cửu Châu Số 1 cười hắc hắc, lập tức xông lên, thoải mái thi triển lĩnh ngộ của bản thân nhận được khi luận đạo ban nãy.

Cuộc chiến diễn ra cực kỳ kịch liệt, ánh sáng pháp thuật tỏa ra vô cùng đẹp mắt.

Lúc này, bên cạnh Tống Thư Hàng, một thân ảnh bắt đầu đứng lên, hắn đưa nắm đấm lên trời đầy khí phách, vẻ mặt lại còn háo hức.

Giữa không trung, Cuồng Đao Tam Lãng tinh mắt phát hiện thân ảnh này, lập tức hét lớn:

"Bạch tiền bối, đợi một chút đã! Người đừng ra tay vội! Nếu người mà ra tay thì bọn ta không được chơi nữa đâu!"

Tư thế giơ nắm đấm của Bạch Tôn Giả cứng lại.

Bị các đạo hữu cho ra rìa rồi à?

Chương 406: Bản 1S chỉ cần tập hợp các họa quyển lại là có thể triệu hoán

Bị Tam Lãng nói như thế, Bạch Tôn Giả ngơ ngác nhìn nắm đấm của mình, sau đó lặng lẽ thu nắm đấm lại —— Cũng đúng, con Huyết Ma này thoạt nhìn thì có vẻ phòng ngự cao với máu nhiều thật, nhưng nếu như mình lên cho nó một quyền thì bảo đảm là nó toi đời chắc luôn.

Vì thế, Bạch Tôn Giả hụt hẫng, yên lặng đi về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bởi vì không thể tham gia trò đánh Huyết Ma, cho nên Bạch Tôn Giả vô cùng nhàm chán, thế là hắn lại lôi quả tên lửa kia ra, bắt đầu nghiên cứu nó.

Lần này, các đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1 không ngăn cản Bạch Tôn Giả nghiên cứu quả tên lửa đó nữa. Nói đúng hơn thì những đạo hữu có thể khuyên Bạch Tôn Giả đừng nghiên cứu cái thứ nguy hiểm như thế đều đang hớn hở chơi trò đập Huyết Ma rồi…

Còn những vị khác, hoặc là bản thân cũng có hứng thú với quá trình “Bạch Tôn Giả nghiên cứu tên lửa”, hoặc là giống như Bạch Hạc Chân Quân, dù cho Bạch Tôn Giả có làm gì thì hắn cũng sẽ giơ hai tay hai chân thêm ba đôi cánh lên tán thành tuyệt đối. Bạch Tôn Giả có muốn đánh bom nổ bay mặt trăng thì hắn cũng sẽ suy nghĩ xem nên sắp xếp phi thuyền đưa Bạch Tôn Giả lên mặt trăng như thế nào, để hắn bắn cho vui vẻ nhất.

Cho nên, lần này, không ai ngăn cản Bạch Tôn Giả tháo tên lửa cả.

…

…

Trong trận pháp mà Cổ Hồ Quan Chân Quân đã bố trí, các vị tiền bối ngũ phẩm tiến lên tham gia hoạt động vây đánh Huyết Ma, đến cả Đậu Đậu và Ngư Kiều Kiều cũng không nhịn được mà chen một cái móng vào.

RIP con Huyết Ma đáng thương này.

Mặc dù ở tu chân giới, Thiên Ma bị coi như boss dã ngoại mà săn bắt, nhưng con Huyết Ma này cực kỳ xúi quẩy, còn chưa kịp đáp xuống thì đã bị một đám Chân Quân và Linh Hoàng ngũ phẩm mạnh mẽ vây xem đồng thời vây đánh luôn một thể.

Bây giờ Huyết Ma phẫn nộ gào thét liên tục, nhưng những gì nó có thể làm cũng chỉ là kêu gào phẫn nộ mà thôi.

Dù nó có công kích như thế nào, công kích từ góc độ nào, công kích bằng bộ phận gì thì Tạo Hóa Pháp Vương toàn thân kim quang sáng chói cũng sẽ xuất hiện ngay trước nắm đấm hoặc bộ phận công kích của nó, cần cù cản hết tất cả công kích của nó lại.

Các đạo hữu trong nhóm thì hăng say dùng đủ các đòn tấn công tâm đắc hoặc kiểu mới mà bản thân vừa mới lĩnh ngộ được, đánh bôm bốp lên người Huyết Ma.

Đồng thời ở bên cạnh, Hoàng Sơn Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân và đạo hữu có cảm giác tồn tại rất thấp là “Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu” còn đánh giá, chỉ điểm cho các đạo hữu trong nhóm về chiêu thức mới, bình luận về linh cảm kỹ năng vô cùngđúng lúc.

“Ừm, chiêu này của Đông Phương Tiên Tử cũng được lắm đấy, nếu như hoàn thiện thêm chút nữa thì lại có thêm một chiêu tuyệt kĩ tất sát nữa rồi. Nhưng mà tiên tử này, lúc dùng chiêu này tấn công thì cô tăng thêm một phần chân khí nữa là có thể đột phá điểm giới hạn, khiến uy lực của chiêu thức càng lớn hơn đấy!”

“Chiến Phật Chân Thân của Tạo Hóa Pháp Vương đã tiến bộ hơn một bậc rồi nhỉ, mạnh mẽ vô cùng luôn, đợi khi hắn thăng lên cảnh giới lục phẩm, Chiến Phật Chân Thân của hắn chắc sẽ mạnh gần bằng với Tôn Giả thất phẩm luôn ấy chứ?”

“Cái con khỉ Tam Lãng nhà ngươi… Từ đầu chí cuối ngươi chỉ chém có một đao rồi nhảy sang bên cạnh lượn lờ làm cảnh suốt là sao hả? Không phải tên của ngươi là Tam Lãng à, ít nhất cũng phải chém ba đao trở lên mới phải đạo chứ?”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Tóm lại, khung cảnh hiện tại náo nhiệt dị thường.

Bạch Tôn Giả im lặng liếc nhìn các đạo hữu đang chơi đến là vui vẻ một cái rồi lại thui thủi cúi đầu tiếp tục nghịch tên lửa của mình.

…

…

Một lát sau, Tống Thư Hàng bước tới bên người Bạch Tôn Giả, nói:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, giọng nói của ta vẫn chưa biến về như cũ đây này.”

Thư Hàng cảm giác tâm trạng của Bạch Tôn Giả lúc này không được tốt lắm, vì thế hắn muốn thử dời sự chú ý của Bạch tiền bối.

“Không sao đâu, Thư Hàng. Đợi khi tác dụng của thuốc hết thì giọng nói của ngươi sẽ trở lại như cũ thôi ấy mà.”

Bạch Tôn Giả cũng không buồn ngẩng đầu lên, đáp gọn lỏn.

Đợi tác dụng của thuốc hết là trở về như cũ à? Vậy thì may quá. Tống Thư Hàng thầm thở phào một hơi rồi nói tiếp:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối. Lúc trước khi ta và Vũ Nhu Tử đến tộc địa của Sở gia thì phát hiện ra, có vài gã gọi là chiến sĩ nhím biển gì đấy tấn công tộc địa của Sở gia, sau đó lúc đi vào trong mật thất thì ta lại gặp được một cái gã rất quái dị… May mà phụ thân của Vũ Nhu Tử là Linh Điệp Tôn Giả kịp thời chạy tới nơi, cuối cùng còn lấy được một họa quyển từ trên người cái gã quái dị kia nữa.”

Tống Thư Hàng kể lại cho Bạch tiền bối nghe một lượt về những chuyện mà hắn và Vũ Nhu Tử đã trải qua khi ở tộc địa Sở gia. Sau đó, hắn lại móc họa quyển kiếm quyết của Sở gia ra, hy vọng có thể khơi dậy hứng thú của Bạch tiền bối —— Thân là một sinh viên đại học bình thường, nên khi hắn nhìn thấy Bạch Tôn Giả yên lặng tháo dỡ quả tên lửa này ra thì tim đập thình thịch, sợ hết cả hồn.

“Cái gì? kiếm quyết của Sở gia á? Để ta xem cái nào.”

Sự chú ý của Bạch Tôn Giả quả nhiên đã bị Tống Thư Hàng dời đi… Bạch Tôn Giả ném quả tên lửa đã tháo được một nửa sang bên cạnh, sau đó nhận lấy kiếm quyết mà Tống Thư Hàng đưa cho, bắt đầu nghiên cứu.

"Bạch tiền bối có thể nhìn ra điều gì từ trong đó không?"

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trong mộng, từ bốn bức họa này, Sở Sở có thể ngộ ra kiếm quyết cao minh chỉ thuộc về mỗi mình cô ấy, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân không có thiên phú "nhìn tranh học kiếm", lúc ở trong mộng của cô ấy, hắn nhìn chằm chằm cả buổi trời, nhưng không hề nhìn ra được điều gì. Bây giờ, sau khi lấy được một họa quyển kiếm quyết, hắn lại nhìn nó một lúc lâu, ngoại trừ việc thấy Lý Thiên Tố đạo trưởng rất đẹp trai ra thì hắn vẫn không nhìn thấy được thứ gì khác.

Sau khi nghiên cứu trên dưới Kiếm Quyết môt lượt, Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi xong bèn nói:

"Đúng là một thủ pháp rất thú vị, chỉ nhìn một bức họa thì hoàn toàn không nhìn ra được điều gì. Trong cả bốn bức họa chắc hẳn đều cất giấu trận pháp, chỉ khi ghép bốn bức họa lại với nhau thì trận pháp mới được kích hoạt, lúc đấy mới có thể nhìn thấy những thứ mà người chế tác ra bức họa muốn biểu đạt."

Nói cách khác, không phải là do ngộ tính của ta quá thấp đúng không? Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

"Thư Hàng, ngươi vừa nói ba họa quyển còn lại đãbị cái gã quái dị đó mang đi… Vậy thì, chỉ cần họa quyển này còn ở trong tay Sở Sở thì cái gã quái dị kia chắc hẳn sẽ tìm mọi đủ cách để cướp lại nó cho bằng được đúng không?"

Bạch Tôn Giả sờ sờ cằm của mình rồi hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

"Nhìn bộ dáng của hắn lúc rời đi thì chắc là sẽ không dễ dàng từ bỏ họa quyển cuối cùng này đâu. Thực ra, hắn tới hay không cũng không thành vấn đề, hình như Linh Điệp Tôn Giả rất hứng thú với cái Đấu Chuyển Tinh Di trận kia của hắn, trong vòng vài ngày chắc hẳn sẽ tìm đến tận cửa thôi."

“Linh Điệp đạo hữu cũng ra tay rồi? Ha ha, thú vị lắm. Vậy thì… để ta tham gia cùng đi vậy, ta sẽ thêm chút lạc thú cho trò chơi này.”

Bạch Tôn Giả cười một cái, hắn giơ ngón tay ra, dùng linh lực vẽ một chuỗi phù văn ở phía sau bức họa.

Cuối cùng, chuỗi phù văn ấy hóa thành hình dạng của một thanh ‘phi kiếm’.

Tống Thư Hàng thấy thanh ‘phi kiếm’ này trông khá quen bèn hỏi dò:

“Bạch tiền bối, hình như ta đã gặp phù văn này ở đẩu rồi thì phải? “

“Ừ, phù văn này là ‘Tống Thư Hàng dùng một lần bản 1S’, được chế tạo dựa trên cơ sở của bản 001 và tăng thêm một số chức năng nữa… Vốn ta muốn làm một ‘Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001’ cơ, nhưng phù văn của Lưu Tinh kiếm dùng một lần phức tạp hơn, có mấy loại phù văn cần phải dùng thủ pháp điêu khắc lên, sợ là sẽ ảnh hưởng đến bức họa.”

Bạch Tôn Giả gật đầu đáp.

Lúc Tống Thư Hàng nghe thấy tên của series này thì trái tim thót lên một cái… quả nhiên phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần ấy vẫn còn có bản update sao?

Ở bên cạnh, lúc Lạc Trần Chân Quân và mấy vị đạo hữu khác nghe thấy cái tên này, đột nhiên nghẹn đỏ hết cả mặt, khó khăn lắm mới nhịn cười được.

Sau đó, chúng đạo hữu cùng nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt “thương xót”. Thư Hàng tiểu hữu đã vất vả nhiều rồi.

“Thư Hàng, dù sao thì họa quyển này có để ở chỗ của chúng ta thì cũng chẳng nhìn ra điều gì, đợi lát nữa Sở Sở tỉnh lại, ngươi đưa nó cho cô ấy, để cô ấy mang nó về Sở gia. Nếu như cái gã quái dị đó nhân cơ hội này cướp đi bức họa thì đợi tới khi hắn tập hợp đầy đủ bốn bức họa lại một chỗ, chức năng của bản 1S sẽ được kích hoạt, đến lúc đó nó sẽ trực tiếp đưa gã đó đến trước mặt chúng ta.”

Bạch Tôn Giả nói.

Đưa cái gã kia bay “biu~” một cái đến trước mặt Bạch tiền bối ư?

Ai ya, chỉ cần nghĩ thôi thì đã thấy thú vị rồi.

Thử nghĩ mà xem, cái gã quái dị kia khó khăn lắm mới tập hợp đầy đủ bốn họa quyển, đúng lúc đang chuẩn bị triệu tập rồng thần… À, không phải, là đang chuẩn bị thưởng thức, nghiên cứu điều thần bí trong bốn họa quyển một phen thì…

Đột nhiên, “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 1S” giấu trong bức họa khởi động, đưa hắn và bốn bức họa bay lên không trung, với khí thế mạnh mẽ như khi trùng kích “ngư dược long môn”, phá hết tất cả mọi chướng ngại vật ở trước mặt, phi thẳng đến chỗ của Bạch Tôn Giả.

Khung cảnh này mới tuyệt vời làm sao!

Ngoại trừ cái tên “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 1S” ra thì tất cả những thứ còn lại đều rất tuyệt.

“Được rồi, đợi Sở Sở tỉnh lại thì ta sẽ để cô ấy mang họa quyển này về!”

Tống Thư Hàng bật thẳng ngón cái lên.

Sau đó, hắn lại nghĩ tới một chuyện, bèn nói:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, trên đường quay về ta gặp được mấy tên chiến sĩ nhím biển, hình như bọn chúng định đi giết hại người của Hư Kiếm phái, để thu thập ‘Chân huyết’ gì gì đó thì phải?”

“Thu thập ‘Chân huyết’ à?”

Bạch Tôn Giả hơi nhíu mày lai:

“Lẽ nào là dùng để mở phong ấn, hoặc là phục sinh thứ gì đó sao? chiến sĩ nhím biển… hình như ta đã nghe thấy chuyện tương tự như thế ở đâu đó rồi thì phải? Đợi lát nữa các đạo hữu trong nhóm xử lý xong con Huyết Ma kia thì ngươi đi hỏi xem trong nhóm có đạo hữu nào biết chuyện này không. Ừm, còn nữa, Hư Kiếm phái dù gì cũng là môn phái tu sĩ nhân loại, đợi xử xong con Huyết Ma thì chúng ta cũng thử đến đó xem thử tình hình thế nào.”

“Được.”

Tống Thư Hàng gật gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn chỗ của các vị tiền bối trong nhóm một cái.

Con Huyết Ma đáng thương kia vẫn còn đang liên tục kêu gào phẫn nộ. Nhưng tiếng gào của nó đã yếu hơn rất nhiều… Con Huyết Ma này vốn có chiều cao lên tới mười lăm mét, nhưng bây giờ đã bị tiêu hao một khoảng, chỉ còn cao có hơn mười mét mà thôi.

Mà đây lại còn là trong tình huống các vị tiền bối Chân Quân lục phẩm khác trong nhóm không hề ra tay đấy nhé.

“Vẫn cảm thấy con Thiên Ma này đáng thương quá.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

…

…

Ở bên này… Bạch Tôn Giả lại ngồi xuống nghịch tên lửa tiếp, tiếp tục “mổ xẻ” nó một cách đầy hứng thú.

Quả tên lửa nhanh chóng bị Bạch Tôn Giả tháo ra thành một đống linh kiện.

“Hóa ra là thế, nguyên lý của nó cũng thú vị ra phết đấy.”

Bạch Tôn Giả vừa sờ cằm vừa nghiên cứu nó hồi lâu, sau đó hắn bắt đầu lắp ráp quả tên lửa lại.

Tốc độ lắp ráp của hắn còn nhanh hơn tốc độ tháo dỡ.

Tựa như chỉ vài giây thôi, Bạch Tôn Giả đã lắp ráp tên lửa lại như cũ:

“Xong rồi, lại học được nhiều thứ mới nữa rồi.”

Trên gương mặt Bạch Tôn Giả tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

“Khoan đã, Bạch tiền bối. Mấy thứ có hình dáng giống như cái hộp, và cả mấy cái ốc vít, ống dẫn dưới chân ngươi thì sao?”

Tống Thư Hàng tinh mắt nhìn thấy mấy thứ nằm chỏng chơ dưới chân Bạch Tôn Giả.

Chương 407: Đâm một đao thật ngầu.

“À à, mấy thứ này à. Chắc chắn là đồ thừa rồi! Nhưng nhất thời ta không ghép vào được, ừm, cũng có thể chúng bị ta tháo hỏng rồi… Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ dùng mấy trận pháp khác thay thế chức năng của mấy thứ này, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì hết.

Bạch Tôn Giả vỗ vỗ vào quả tên lửa đạn đạo mới được lắp ráp lại lần nữa đầy đắc ý, sau đó nói nhỏ với Tống Thư Hàng:

“Còn nữa nhé, ta còn tăng thêm hai trận pháp công kích ở đầu tên lửa. Nếu như bây giờ quả tên lửa đạn đạo này mà nổ thì ngoại trừ sát thương nổ thông thường ra thì còn kèm theo sát thương pháp thuật ‘Lôi Quang Bạo’, uy lực rất lớn. Một thời gian sau, đợi đến khi chúng ta tìm thấy tông môn của Vô Cực Ma Tông thì có thể thử uy lực của nó rồi.”

Tống Thư Hàng lập tức thót tim… Tên lửa đạn đạo ban đầu đã đáng sợ lắm rồi, Bạch tiền bối lại còn tăng thêm trận pháp sát thương ‘Lôi Quang Bạo’ cho nó ư? Đúng là đổ dầu vào lửa mà! Đến lúc đó cái của nợ này mà nổ, thì sẽ có sức công phá đáng sợ đến mức nào chứ?

Trong lúc hắn đang suy tư, đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, hoặc cũng có thể là do Bạch tiền bối vỗ quả tên lửa đạn đạo kia mạnh quá, quả tên lửa vốn đứng thẳng bị Bạch tiền bối vỗ một cái như thế thì bị cong về bên phải… sau đó, sắp đổ rạp xuống đất.

“Bạch tiền bối, sắp đổ rồi!”

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lớn, đây là hàng dễ phát nổ đấy! Nó lại còn được Bạch tiền bối cải tiến nữa chứ, một khi nó đổ xuống, nói không chừng sẽ nổ tung mất.

“Đừng gấp mà, có ta ở đây rồi.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha. Hắn giơ tay lên không trung hướng về phía tên lửa đạn đạo. Những thứ như thế này, Bạch Tôn Giả chỉ cần suy nghĩ trong đầu là có thể nâng nó lên rồi, vì thế không có gì phải lo lắng cả.

Mà đúng lúc này, ở đằng xa có một bóng người ‘vù’ một cái xông đến đây, một tay nâng lên đỡ lấy quả tên lửa đạn đạo đang nghiêng ngả, tư thế ngầu vô cùng.

Đó là Bạch Hạc Chân Quân!

Hắn luôn luôn chú ý đến Bạch Tôn Giả, để tiện tìm cơ hội cống hiến sức lực, phân ưu giải nạn cho Bạch tiền bối.

Vì thế, lúc nhìn thấy tên lửa đạn đạo đổ xuống, Bạch Hạc Chân Quân lập tức xông tới, đỡ lấy nó.

“Bạch tiền bối ngài yên tâm, có Tiểu Bạch Hạc ta ở đây, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu!”

Bạch Hạc Chân Quân bật ngón cái với Bạch tiền bối.

“Bạch Hạc tiền bối làm tốt lắm!”

Tống Thư Hàng bật thẳng ngón tay cái lên khen ngợi.

Bạch Hạc Chân Quân nghe thế vô cùng đắc ý.

Lúc này, Bạch Tôn Giả: “...”

Bạch Tôn Giả im lặng không phải do Bạch Hạc Chân Quân, mà là do hắn phát hiện lúc hắn lắp ráp lại tên lửa đạn đạo, có chỗ nào đấy đã lắp sai rồi.

Tên lửa đạn đạo bắt đầu bốc khói đen.

Có thể cái của nợ này sắp nổ rồi!

“Bạch Hạc, mau vứt cái tên lửa đạn đạo ấy đi.”

Bạch Tôn Giả lên tiếng, tuy rằng không cam tâm nhưng hình như hắn lại tháo hỏng một đồ vật nữa rồi:

“Tên lửa đạn đạo này sắp nổ rồi!”

“Hả?”

Bạch Hạc Chân Quân ngu người, sau đó hét lên :

“Sắp nổ á?”

Bạch Hạc Chân Quân lập tức vác tên lửa đạn đạo lên, nhìn quanh bốn phía tìm chỗ xử lý nó.

Rất nhanh, hai mắt hắn sáng lên.

Huyết ha à, quả tên lửa đạn đạo sắp nổ này dùng để nổ Huyết

Ma thì không còn gì tốt hơn nữa rồi.

“Tất cả mau tránh ra, ta sắp tung tuyệt chiêu rồi đấy!”

Bạch Hạc Chân Quân hét lớn một tiếng:

“A A!”

Sau đó, hắn dùng sức ném quả tên lửa đạn đạo đạn đạo “bản đã được Bạch Tôn Giả cải tiến” đang bốc khói đen về phía Huyết Ma.

...

...

Chúng đạo hữu đang đánh Huyết Ma hăng máu... đột nhiên thấy một quả tên lửa đạn đạo bốc khỏi đen lao thẳng đến.

"0_0!" Bắc Hà Tán Nhân tức thì trợn to hai mắt.

“Đậu xanh, Bạch Hạc huynh chán sống rồi sao, tự nhiên ném tên lửa đạn đạo sang đây làm gì?”

Đông Phương Lục Tiên Tử né được quả tên lửa đạn đạo trong gang tấc, cô hét lên:

“Bạch Hạc tiền bối, đừng có phá đám có được không?!”

Suýt chút nữa là cô bị tên lửa đạn đạo bắn trúng rồi.

“Tên lửa đạn đạo chẳng xi nhê gì với Huyết Ma đâu, Bạch Hạc tiền bối, ngươi ra kia chơi đi.”

Tạo Hóa Pháp Vương gầm lên.

Đúng lúc này.

Người vẫn luôn giải thích tình hình chiến đấu cho Tống Thư Hàng là Lạc Trần Chân Quân hét lớn:

“Đó là đồ mà Bạch Tôn Giả đã cải tiến đấy.”

Nhưng, lời của Lạc Trần Chân Quân mới nói được một nửa thì ....

Cuồng Đao Tam Lãng - người vẫn luôn đứng một bên đột nhiên xoay người đầy tiêu sái, ngọc đao trong tay đã rút ra khỏi vỏ.

“Bạch Hạc tiền bối, chỉ là một quả tên lửa đạn đạo thôi, đừng làm loạn nữa. Ngươi đứng ngoài nhìn là được rồi, Huyết Ma cứ để cho bọn ta lo.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Trong lúc nói chuyện, Cuồng Đao Tam Lãng ra tay rất ngầu lòi.

Qủa không hổ danh là thất thập nhị lộ khoái đao, trong nháy mắt, hắn đã chém ra bảy mươi hai đạo đao quang.

Các đạo đao quang kết lại thành một tấm lưới, bao lấy tên lửa đạn đạo.

Sau đó... sau khi chém xong, Cuồng Đao Tam Lãng mới nghe thấy lời của Lạc Trần Chân Quân.

What? Tên lửa đạn đạo này vừa được Bạch Tôn Giả cải tiến á?

Cuồng Đao Tam Lãng: “...”

Hại nhau rồi!

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ hận bản thân không thể mở miệng ăn hết mấy đạo đao quang kia. Nhưng đã muộn rồi... Đao quang rực rỡ giáng xuống tên lửa đạn đạo, trong nháy mắt làm nó vỡ ra.

Bùm ~~~

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, ánh sáng phát ra khi tên lửa đạn đạo nổ bao trùm toàn thân con Huyết Ma và cả các đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1.

“A a a, Tam Lãng, ta không bỏ qua cho ngươi đâu!”

“Ai yo, Tam Lãng, đau chết ta rồi.”

“Các ngươi cố ý phải không? Tam Lãng, có phải ngươi đã ngầm thông đồng với Bach Hạc đạo hữu không? Ui da má ơi, Tạo Hóa Pháp Vương mau giữ chân huyết Ma đi, vừa nãy nó nhân lúc nổ đánh ta một quyền, đau chết ta rồi.”

“Oa a a a ... Tam Lãng huynh, ngươi chết chắc rồi!”

“A a a, lễ phục ‘La Sa Tông’ phiên bản giới hạn năm nay của của ta, hu hu hu.”

Đông Phương Lục Tiên Tử khóc lên.

Cuồng Đao Tam Lãng nắm chuôi đao, lặng người trong gió —— Xong rồi, hắn toi thật rồi.

Ở phía xa, Bạch Hạc Chân Quân vẫn giữ nguyên tư thế ném tên lửa—— Hắn hoàn toàn không ngờ Tam Lãng sẽ chém ra đao quang mạnh mẽ như thế, xong rồi, hắn cũng chết chắc rồi. Ấy? Đợi đã, mình vốn chết chắc rồi mà. Nợ nhiều thì không lo, cứ nghĩ như thế thì sẽ không còn gì đáng sợ nữa.

Ở phía trước, kiếp nạn của Cuồng Đao Tam Lãng... mới chỉ bắt đầu.

Cùng với việc tên lửa nổ thì trận pháp pháp thuật “Lôi Quang Bạo” mà Bạch tiền bối khắc lên cũng nổ theo.

Xẹt...xẹt xẹt... Một loạt ánh sáng lôi điện tím xuất hiện từ trung tâm vụ nổ, ngưng lại thành một quả cầu lôi điện màu tím.

Tuy rằng chỉ là tác phẩm thử nghiệm của Bạch Tôn Giả thôi nhưng lực sát thương của lôi điện này vẫn có sức công phá lục phẩm.

Cuồng Đao Tam Lãng đứng mũi chịu sào, một tia lôi điện đánh về phía trước, tuy rằng chưa chạm vào người hắn nhưng đã làm cho hắn cháy đen thui rồi...

Nếu như “Lôi Quang Bạo” này mà công kích từ chính diện thì Cuồng Đao Tam Lãng phải thuê giường bệnh của Dược Sư nằm vài tháng rồi.

Cũng may là, người khắc ra trận pháp Lôi Quang Bạo là Bạch Tôn Giả cũng ở cách đó không xa.

“Diệt!”

Bạch Tôn Giả quát lên.

Theo tiếng hét trầm thấp của Bạch Tôn Giả, trận pháp thuộc tính Lôi trong vụ nổ bị Bạch Tôn Giả khống chế, thu hồi trong nháy mắt, từ một quả cầu khổng lồ thu bé lại chỉ bằng nắm tay.

Cuối cùng... lôi điện càng ngày càng nhỏ rồi dần dần tắt lụi.

Tam Lãng há mồm, phun ra một làn khói đen. Làn khói đen này cũng giống tâm trạng rối loạn như có 10000 con đà mã chạy qua của Cuồng Đao Tam Lãng bây giờ vậy.

…

…

“Grào ~~”

Tiếng gầm phẫn nộ của Huyết Ma vang lên!

Tên lửa đạn đạo bất ngờ nổ làm loạn trận doanh của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1, người phụ trách kháng quái Tạo Hóa Pháp Vương nhất thời không kịp kéo thù hận.

Huyết Ma điên cuồng nắm được cơ hội, nó đánh loạn khắp nơi, dựa vào cường độ thân thể đạt lục phẩm của nó, xông ra khỏi vòng vây của các đạo hữu nhóm Cửu Châu Số 1 một cách điên cuồng như một con trâu đực.

Sau đó, Huyết Ma phi thẳng tới chỗ Tống Thư Hàng —— Nó bị thương quá nặng rồi, nên cần ăn thứ gì đó để bổ sung năng lượng.

Tuy rằng IQ của Huyết Ma không cao, nhưng ít nhất có vẫn còn chút bản năng.

Nó cần ăn thứ gì đó thật nhanh, vì thế bản năng tìm kiếm thứ đồ ăn dễ bị bắt nhất —— Trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có Tống Thư Hàng và Sở Sở của Sở gia có tu vi yếu nhất.

Mà sau khi so sánh thì thấy vị trí của Sở Sở mình hơi xa.

Cho nên là, nó quyết rồi, thức ăn của nó chính là Tống Thư Hàng.

Vì thế, Huyết Ma chạy như điên về phía Tống Thư Hàng, hai cái tay lớn vươn ra hòng bắt lấy Tống Thư Hàng.

“Đừng để nó chạy!”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 hét lên.

Nhưng mà, trong lúc sinh tử tồn vong, Huyết Ma bộc phát ra tốc độ khó ai bì kịp.

Thậm chí người luôn tọa trấn trên không trung là Hoàng Sơn Chân Quân và người đứng bên cạnh bảo vệ là Cổ Hồ Quan Chân Quân đều không bắt được con Huyết Ma đang chạy điên cuồng kia.

…

…

Ở phía trước, Bạch Tôn Giả đang tự xoa cằm của mình:

“Chậc chậc!”

Sau đó, hắn đứng lên, giơ nắm đấm ra, thở ra một hơi.

Vừa rồi lúc luận đạo, hắn nghĩ ra một chiêu quyền thuật rất thú vị, vốn hắn còn nghĩ không có cơ hội sử dụng chứ… Không ngờ tới cuối cùng, Huyết Ma lại chạy như điên đến đây, cho hắn một cơ hội để thử quyền pháp này.

“Grào!”

Huyết Ma điên cuồng xông tới.

Nhưng không đợi nó đến gần Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả đã nhẹ nhàng đáp xuống trên đỉnh đầu của nó, giơ nắm đấm lên. Trên nắm đấm còn có dây xích phù văn được hóa ra từ hàng ngàn phù văn.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả đánh ra một quyền.

Quyền của hắn còn chưa chạm đến đầu của Huyết Ma thì đầu của nó đã tự động tan nát… Não của Huyết Ma bị nổ thành vô số hạt nhỏ, giống như cồn cát bị gió bão thổi qua vậy.

Sau khi rơi xuống, những hạt nhỏ đó lại ngưng thành trân châu màu đỏ, rơi xuống mặt đất tạo thành tiếng leng keng.

Nắm đấm của Bạch Tôn Giả từ từ hạ xuống… Thân thể của Huyết Ma cứ như bị cuốn vào máy xay thịt vậy, không ngừng hóa thành trân châu.

Một lúc sau.

Huyết Ma cao hơn mười mét giờ đã biến mất hoàn toàn, chỉ để lại rất nhiều huyết trân châu lấp lánh đầy mặt đất, như minh chứng cho quá trình có một con Huyết Ma “đáng yêu” từng lén lút đến trái đất.

Bạch Tôn Giả thu nắm đấm lại, xoa cằm mình, trông có vẻ như có đang suy tư điều gì. Hình như hắn không hài lòng cho lắm với uy lực của quyền này.

Phía sau hắn, các tiền bối trong nhóm đều sắp khóc đến nơi —— Không ngờ đến cuối cùng, Bạch Tôn Giả vẫn dùng đến nắm đấm của mình.

Đây là định mệnh đúng không?

“Cần cải tiến thêm một chút, một quyền này lãng phí quá nhiều linh lực, lúc biến thân thể của Huyết Ma thành kết tinh năng lượng, ít nhất lãng phí ba phần mười linh lực.”

Bạch Tôn Giả thầm nhủ.

Tống Thư Hàng nhặt lên một viên trân châu, nghi hoặc hỏi:

“Sau khi chết, Huyết Ma sẽ biến thành trân châu sao?”

Hắn cảm thấy trong những viên trân châu xinh đẹp này có ẩn chứa linh lực tinh khiết.

“Là một thí nghiệm của ta.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, đáp:

“Ta thử chuyển hóa Huyết Ma thành một thứ giống như linh thạch, có điều không thành công cho lắm. Được rồi, bây giờ để ta xem xem, con Huyết Ma này cho chúng ta thứ gì tốt không.”

Giết BOSS xong, đương nhiên phải mở rương báu rồi!

Chương 408: Huyết Cốt

Điều tuyệt nhất của đám ngoại vựcThiên Ma chính là không chỉ chịu đòn giỏi mà bản thân chúng nó còn mang theo vô số báu vật khác nhau.

Đánh xong còn có thể rơi trang bị. Có thể nói, đây mới là điều khiến người ta thích nhất

Bình thường thì đa số đồ rơi ra từ trên người của Thiên Ma đều là linh thạch, dược liệu hoặc là một số nguyên liệu luyện khí cơ bản.

Nếu như có kẻ may mắn gặp được những con Thiên Ma cấp cao thì sau khi giết nó, ngoại trừ những thứ thường thấy ra thì họ còn có cơ hội tìm thấy pháp khí, pháp bảo ở trên người chúng nó.

Thủ pháp luyện chế ra những pháp khí, pháp bảo này rất đặc biệt, khác hoàn toàn so với cách luyện khí mà tu chân giới hiện tại hay dùng, nhưng mà, các tu sĩ chỉ cần có được pháp bảo trong tay, sau đó lại tế luyện sơ qua là đã có thể sử dụng được món pháp bảo đó rồi.

Cũng chính vì điều này mà có một số vị tiền bối đã từng phỏng đoán rằng, phải chăng Thiên Ma bây giờ có liên quan đến Thiên Đạo đời trước, có khi nào chúng nó chính là hậu đại của sinh vật sinh sống ở thời đại xưa hơn nữa; lại có người cho rằng ngoại vực Thiên Ma đến từ thế giới khác; thậm chí còn có người đoán rằng liệu có khi nào chúng nó là sinh vật của một thời không khác?!

Có rất nhiều lời bàn tán về vấn đề này.

Nhưng bởi vì ngoại vực Thiên Ma căn bản không có não, nên cho dù các tu sĩ có dùng pháp thuật lục lọi dò xét ký ức, cưỡng chế xâm nhập vào não bọn chúng để đọc kí ức thì cũng không tìm được bất cứ manh mối hữu ích nào. Vì thế, lai lịch của Thiên Ma dần dần trở thành một câu đố không có lời giải trong tu chân giới.

Bạch Tôn Giả bắt đầu mở rương báu ra.

Bạch Tôn Giả giơ tay lên đẩy đám huyết trân châu kia ra, vói tay bốc thử một cái. Một cây gậy đen tuyền xuất hiện trong tay hắn, cũng không biết nó được đúc từ chất liệu gì, nhìn qua có vẻ rất cứng, cũng rất nặng nữa.

“Một món pháp bảo thô loại côn, chỉ cần tế luyện một chút thôi là có thể có được một món vũ khí dạng côn tốt rồi. Hơn nữa chất liệu cũng rất đặc biệt, đảm bảo về độ cứng rắn, ai muốn nào?”

Bạch Tôn Giả lên tiếng.

Tạo Hóa Pháp Vương giơ tay lên:

“Nếu như không ai muốn thì trước tiên cứ để phần nó cho ta đi. Bạch tiền bối tiếp tục mở rương báu ra đi, xem thử có thể lấy ra được bao nhiêu bảo vật, chờ xong xuôi hết thì thống kê số lượng lại một chút, nếu như số lượng bảo vật không nhiều thì… ta sẽ lấy cây côn này rồi dùng linh thạch có giá trị tương đương bồi thường tổn thất cho mọi người.”

Ngoại trừ Chiến Phật Chân Thân ra thì Đấu Chiến Phật Tông của Tạo Hóa Pháp Vương còn có một bộ Thao Thiên Phúc Hải Côn Pháp vang danh thiên hạ, có uy lực rất mạnh. Chất liệu của món pháp khí thô loại côn này rất khá, chỉ cần luyện chế lại một chút là sẽ có ngay một cây côn tốt, rất thích hợp với Tạo Hóa Pháp Vương.

“Được, vậy ngươi cầm lấy đi. Đến lúc đó lại bù thêm chênh lệch là được.”

Bạch Tôn Giả giơ tay ném món pháp khí thô dạng côn kia cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Sau đó, Bạch Tôn Giả tiếp tục bới bới một cái. Hắn nói:

“Một cái pháp hoàn, có thuộc tính hàn băng, chắc là tăng hiệu quả của pháp thuật hệ hàn băng đấy. Tuyết Lang Động Chủ, của ngươi này!”

Tuyết Lang Động Chủ đón lấy pháp hoàn này, vui mừng ngoác miệng cười hớn hở.

Bạch Tôn Giả tiếp tục moi:

“Một dải lụa đỏ kì quái, tuy rằng không biết có tác dụng gì, nhưng mà Đông Phương Lục, cái này rất thích hợp với cô đấy!”

Dải lụa đỏ bị Bạch Tôn Giả ném về phía Đông Phương Tiên Tử, dải lụa đỏ này mà phối hợp với điệu múa của Đông Phương

Tiên Tử thì chắc chắn sẽ tuyệt vời lắm luôn.

Bạch Tôn Giả tiếp tục lấy bảo vật ra:

“Ấy, là dược liệu. Dược liệu này ta có ấn tượng, chắc là Lục Xá? Hay là Thanh Xá Căn nhỉ? Không nhớ được tên của loại này nữa, chỉ nhớ là cho thêm mấy loại nguyên liệu khác vào dược liệu này là có thể luyện ra đan dược nâng cao xác suất đột phá bình cảnh của cảnh giới lục phẩm. Bắc Hà, đúng lúc ngươi đang cần này, cầm lấy đi.”

Ở đây cũng chỉ có Bắc Hà Tán Nhân là sắp trùng kích lục phẩm mà thôi.

Bắc Hà Tán Nhân cười toe toét cất loại dược liệu này đi, có được thứ này rồi, hắn sẽ lại có thêm một phần nắm chắc tấn thăng lên Chân Quân lục phẩm hơn.

Bạch Tôn Giả lại tiếp tục:

“Một miếng bùa hộ mệnh, ấy, cái này trông lạ thật đấy… A, là một bảo bối không tồi chút nào, bùa hộ mệnh được chế thành từ một phần nhỏ của ‘long mạch’, có thể tăng thêm vận may cho người đeo ở một mức độ nhất định. Ai muốn nào?”

Thứ này có cùng nguồn gốc với một đoạn long mạch trong tay Bạch Tôn Giả.

“Ta ta ta, ta muốn!”

Cuồng Đao Tam Lãng giơ tay lên khí thế. Hắn hít sâu một cái. Hắn có cảm giác dạo gần đây bản thân hắn quá đen đủi, chẳng có việc nào được như ý.

Còn không phải sao, hôm nay một đao tiêu sái của mình đã mang đến cho mình một kết cục “chết chóc”. Vì thế, vẫn nên lấy vật tăng vận may để hộ thân thì hơn. Không cần biết có tác dụng hay không, cứ để ở trong người thì cũng đã thấy an tâm hơn rồi. Hy vọng có thứ này bảo vệ rồi thì khi các đạo hữu trong nhóm ra tay trả thù hắn sẽ có thể nhẹ tay hơn một chút.

“Được, vậy cái này cho Tam Lãng ngươi.”

Bạch Tôn Giả ném cái bùa hộ mệnh kia cho Tam Lãng.

…

…

Quá trình tiếp theo, nói tóm gọn lại là Bạch Tôn Giả vẫn tiếp tục lấy bảo vật ra, lấy không ngừng nghỉ chút nào luôn.

Nào là dược liệu đặc biệt, nào là pháp bảo, vũ khí, cái gì cần có thì đều có cả.

Rất nhanh, tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 có mặt ở đây đều lấy được pháp bảo thuộc về mình, đến người qua đường như Bạch Hạc Chân Quân cũng lấy được hai món kim loại luyện khí làm phần thưởng an ủi.

Cả Đậu Đậu và Ngư Kiều Kiều cũng nhận được hai bảo vật nhỏ. Ngư Kiều Kiều lấy được minh châu có tác dụng tăng cường uy lực thủy hệ, còn Đậu Đậu thì nhận được một sợi dây xích màu đen không rõ công dụng, đúng lúc có thể buộc ở cái vòng mới của nó để tạo thành một sợi dây xích chó.

“Ta nói này, ‘Thiên Ma’ trong ấn tượng của ta không có ‘năng suất cao’ thế đâu đúng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân vừa sờ cằm của mình vừa nói. Trong tình huống bình thường, sau khi ngoại vực Thiên Ma bị giết, trên người có thể rơi ra được ba bốn món bảo vật cộng thêm một vài viên linh thạch đã là tốt lắm rồi.

Nếu như có khoảng sáu bảy món bảo vật thì đã là vô cùng may mắn.

Trong mấy trăm năm gần đây, Hoàng Sơn Chân Quân chưa từng nghe nói đến có con Thiên Ma nào mà trên người có hơn mười món bảo vật thế này cả.

Nhưng hiện tại… Bạch Tôn Giả đã bới ra bao nhiêu bảo vật rồi?

Hơn năm mươi món rồi đấy!

Cho dù Thiên Ma này là giống Huyết Ma đặc biệt, cho dù đây là con Thiên Ma mạnh mẽ có thực lực lục phẩm vô cùng hiếm thấy đi nữa thì có hơn năm mươi món bảo vật thế này đúng là hơi bị khoa trương quá đáng luôn.

“A, tới bây giờ Hoàng Sơn tiền bối mới cảm thán sao?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân cười nói :

“Lúc Bạch tiền bối lấy ra bảo vật thứ mười sáu thì ta đã cạn lời rồi. Sau đó thì ta nghĩ tại vì đó là Bạch tiền bối, thế cho nên lấy ra bao nhiêu bảo vật cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi. Ta chỉ có thể nghĩ như vậy đấy.”

“Các ngươi nói xem, có khi nào là Bạch tiền bối lấy bảo vật từ trong không gian của mình ra để chia cho mọi người không? Cho dù có nghĩ thế nào đi nữa thì số lượng hơn năm mươi món bảo vật thật sự là quá nhiều. Trên người Huyết Ma làm gì để nhiều đồ như thế được, chúng cất ở đâu được?”

“Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu” Túy X Cư Sĩ lên tiếng.

“Ta lại cảm thấy có thể là do trước đây con Huyết Ma này làm mấy nghề kiểu như ‘thương nhân’ cho nên trên người nó mới mang theo nhiều đồ vật cũng nên?”

“Đạo hữu à, ngươi nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

…

…

Bạch Tôn Giả giơ tay lên moi lần cuối cùng, một lượng lớn linh thạch có to có nhỏ xuất hiện trên tay hắn:

“Ừm, đúng lúc đã chia hết toàn bộ rồi… tất cả những thứ còn lại đều là linh thạch. Vậy thì những linh thạch này đều thuộc về ta nhé! Ồ… đúng rồi,còn có Thư Hàng nữa. Nào, Thư Hàng, chia cho ngươi mấy viên linh thạch xem như giải an ủi đi nhé.”

Dứt lời, Bạch Tôn Giả tiện tay chọn ra ba viên linh thạch, quẳng cho Tống Thư Hàng.

Tuy rằng Tống Thư Hàng chỉ là người đứng xem mà thôi nhưng đôi khi khán giả cũng có phần, mọi người cùng vui.

“Cám ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng vừa cười vừa nhận lấy ba viên linh thạch kia, đây là linh thạch ư? Hăn bóp nhẹ một cái, có cảm giác nó hơi mềm.

Nhìn thấy những linh thạch này, hắn lập tức nhớ lúc đánh bại tên chiến sĩ nhím biển Toái Thiên Quân kia, ngoại trừ bản “chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển” ra, hắn còn thu được hai hòn đá xấu xí kỳ lạ. Hình như nó rất giống mấy viên linh thạch này, chỉ có điều nhỏ hơn nhiều thì phải?

Chắc không phải là linh thạch chứ?

“Đống huyết trân châu còn lại cũng thuộc về ta, ta muốn nghiên cứu tác dụng của chúng một chút.”

Bạch Tôn Giả phất tay một cái, toàn bộ linh thạch đều hoàn toàn biến mất. Chắc hẳn đã bị đã bị Tôn Giả thu vào trong pháp bảo hệ không gian của hắn rồi.

Đợi sau khi tất cả huyết trân châu bị thu lại, Bạch Tôn Giả mới phát hiện ra trên mặt đất có một món đồ nho nhỏ trông rất lạ.

Đó là một thứ có hình dạng giống như khúc xương, có màu đỏ rực.

“Ấy? Vẫn còn có một món đồ nhỏ sao?”

Bạch Tôn Giả nhặt cục xương lên, nhìn từ trên xuống dưới hồi lâu mà cũng không nhận ra đây là thứ gì:

“Đây là gì thế nhỉ? Ta cảm nhận được, bên trong có dao động của hồn lực.”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, có lúc đồ vật trên người Thiên Ma rất kì quái. Cho đến bây giờ, còn có rất nhiều tu sĩ nắm trong tay nhiều đồ vật kì quái nhưng không biết chúng có tác dụng gì nên đành cất đi, nói không chừng đấy lại là một món bảo vật gì đấy cũng nên?

Bạch Tôn Giả lắc lắc khúc huyết cốt đó, quay đầu lại nhìn Tuyết Lang Động Chủ:

“Tuyết Lang, là một khúc xương đấy. Ngươi có lấy không?”

Tuyết Lang Động Chủ: “…”

Hắn lắc đầu nguầy nguậy, hắn là tuyết lang chứ có phải tuyết cẩu đâu mà thèm khúc xương.

“A, hỏi sai rồi, nên hỏi Đậu Đậu mới đúng.”

Bạch Tôn Giả giật mình hiểu ra, hắn nói với Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, một khúc huyết cốt này, trông vẻ rất ngon đấy, ngươi muốn không?”

“Gâu gâu gâu gâu (Không muốn, đổi thành một gói thức ăn cho chó vị thịt heo cho ta đi!)… Vốn Đậu Đậu định nói chuyện, nhưng kêu hồi lâu cũng chỉ phát ra được tiếng chó sủa gâu gâu mà thôi. Nó bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói, mãi đến bây giờ cũng chưa khôi phục lại được

Vì thế, Đậu Đậu buồn bực nhe răng lắc đầu thật mạnh.

“Ha ha ha ha, Đậu Đậu không nói chuyện được thật là đáng yêu. Đậu Đậu, hay là cả đời này ngươi cũng đừng nói chuyện nữa, ngươi không mở miệng thì độ đáng yêu lập tức tăng 100 điểm liền.”

Cuồng Đao Tam Lãng đứng một bên không nhịn được cười phá lên.

“Gâu gâu gâu.”

Đậu Đậu phóng người nhảy bổ lên, hóa thành hình dạng lớn ba thước. Sau đó, nó ngoạm lấy cái đầu khỉ của Cuồng Đao Tam Lãng nhanh như chớp. Dùng những chiếc răng chó sắc bén cắn lấy đầu của hắn.

Nhưng, mặc cho Đậu Đậu dùng sức bao nhiêu thì cũng không thể cắn rách da đầu của Cuồng Đao Tam Lãng được.

“Ha ha ha ha, Đậu Đậu ngươi ngây thơ quá đi. Ngươi cho rằng ta không hề đề phòng ngươi à? Chiêu thức đã sử dụng một lần với Cuồng Đao Tam Lãng ta rồi thì dùng lần thứ hai không có tác dụng đâu! Ta đã phòng ngự đầy đủ cho vùng đầu rồi, ngươi không cắn được đâu.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười lớn.

Nhưng hắn mới cười được một nửa thì nước bọt của Đậu Đậu đã chảy ra rồi, bởi vì nó đang cắn đầu của Tam Lãng, thế nên, nước bọt của nó chảy xuống, dính hết lên mặt Tam Lãng…

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Tam Lãng lặng lẽ nhìn miếng bùa hộ mệnh trước ngực mình, nó không thể tăng thêm vận may cho mình sao? Hay là, giá trị may mắn gần đây của mình là -1000, còn cái bùa hộ mệnh này chỉ có thể tăng giá trị may mắn +1, thế nên không có hiệu quả gì?

Bạch Tôn Giả hỏi một vòng, không vị đạo hữu nào tỏ vẻ hứng thú với khúc huyết cốt này. Thực ra thì, các đạo hữu vẫn rất có hứng thú với nó, nhưng không có ai mặt dày đòi nó cả. Bọn họ lấy được nhiều bảo vật như thế, còn Bạch Tôn Giả chỉ lấy một số linh thạch, ai còn dám mặt dày mà tranh khúc huyết cốt này với Bạch

Tôn Giả nữa chứ?

Chương 409: Bài hát Hoàng Sơn ngu ngốc

“Thư Hàng, khúc huyết cốt này tặng cho ngươi. Đừng có mà xem thường nó nhé, đồ lấy được từ người của Thiên Ma nhất định là tinh phẩm. Các đạo hữu trong nhóm không thèm giữ nó thì ngươi giữ nó đi.”

Bạch Tôn Giả ném khúc huyết cốt đó cho Tống Thư Hàng:

“Còn nữa, nó trông có vẻ rất cứng đấy, đợi sau này nếu ngươi có nuôi chó thì cũng có thể lấy ra cho nó mài răng.”

Bạch Tôn Giả không có hứng thú gì với cái thứ đồ kì lạ này. Hơn nữa, nếu nói đến thu thập bảo vật thì bảo khố của Bạch Tôn Giả đã nhiều bảo vật tới mức chính bản thân hắn cũng không nhớ nổi nữa. Thậm chí, đến bảo khố của những tông môn lớn trong tu chân giới cũng không lớn bằng bảo khố của Bạch Tôn Giả nữa.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nhận lấy khúc huyết cốt nọ, đây là bảo vật trên người Huyết Ma đấy, làm sao có thể lấy ra cho chó mài răng cơ chứ!

…

…

Đánh Huyết Ma xong rồi, bảo vật cũng chia xong rồi.

Kế tiếp các đạo hữu trong nhóm lại tập hợp lại một chỗ, bắt đầu chia sẻ những điều tâm đắc của mình trong trận chiến vừa nãy —— chỉ có Bạch Hạc và Tam Lãng là bị mọi người xa lánh thôi.

Bạch Hạc cũng không thèm để ý điều này, từ đầu đến cuối, người hắn quan tâm chỉ có Bạch Tôn Giả thôi.

Nhưng Cuồng Đao Tam Lãng lại là tên lắm mồm, hắn bắt đầu cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Trong khi mọi người đang nói chuyện thì Hoàng Sơn Chân Quân có điện thoại.

Sau đó, Chân Quân nói với các đạo hữu:

“Vừa mới nhận được tin, đã tập hợp đủ đan dược rồi. Còn nữa, tổng cộng bốn trăm chiếc máy kéo có tay cầm sắp được đưa đến, mọi người còn cần thứ gì khác không? Nếu có thì mau nói ra, ta nhân cơ hội chuyển qua đây một lượt luôn.”

Phải chuẩn bị nhiều máy kéo có tay cầm một chút, để tiện phục vụ nhu cầu cải tạo, cường hóa của các đạo hữu.

Dù sao trong quá trình cải tạo, thể nào mà chả có thất bại. Vì vậy, Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị cho mỗi người thêm mấy chiếc máy kéo, để tiện cho mọi người thực hành. Dù sao thì thứ này cũng không đắt, mua một lần 350 chiếc còn được tặng thêm 50 chiếc nữa.”

“Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị thêm một số công cụ cần dùng khi cải tạo đi.”

Có một đạo hữu lên tiếng.

“Có bút khắc trận văn tinh diệu không? Lần này bị Bạch Tôn Giả gọi đến gấp quá, ta không mang cái gì hết.”

“Ta cần một bộ công cụ luyện khí.”

Chúng đạo hữu cũng không khách sáo, lần lượt đưa ra đủ loại yêu cầu.

“Hiểu rồi, để ta bảo người chuẩn bị đầy đủ công cụ rồi mang đến một thể luôn.”

Hoàng Sơn Chân Quân ghi nhớ từng thứ một.

Ngoại trừ việc thường ở trong nhóm Cửu Châu Số 1 cười lạnh với các đạo hữu và thỉnh thoảng lại sử dụng “đại cấm ngôn thuật” ra thì Hoàng Sơn Chân Quân đúng là một tấm gương tiêu biểu cho admin của thế kỷ mới đấy.

…

…

Vừa nhắc tới cuộc đua máy kéo có tay cầm, tâm trạng của Bạch Tôn Giả lập tức tốt hơn nhiều.

“Vậy thì… Ta đi bố trí nơi thi đấu trước. Thư Hàng, ngươi đi cùng với ta, chúng ta thuận đường đi xem xem Hư Kiếm phái hiện giờ ra sao luôn.”

Bạch Tôn Giả vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Chiến sĩ nhím biển muốn giết sạch Hư Kiếm phái nên hắn thuận đường đi xem tình hình thế nào.

“Được ạ, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

“Đúng rồi, tiền bối, đừng quên mấy người Sở Sở cô nương nhé.”

“Ừ, Đậu Đậu, ngươi lấy lông làm một phân thân bình thường đi.”

Bạch Tôn Giả vẫy Đậu Đậu:

“Giải pháp thuật trên người đệ tử Sở gia xong rồi để Đậu Đậu dùng phân thân biến ra từ sợi lông đưa bọn họ về Sở gia.”

Đậu Đậu:

“Gâu gâu gâu gâu!”

“Nói tiếng người đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Hoàng Sơn Chân Quân bật tay một cái, cấm ngôn thuật của Đậu Đậu tạm thời được giải.

Vừa mở miệng, Đậu Đậu đã hát lên:

“Lẵng hoa thơm ngát ơi, mau lai đây nghe ta hát nào ~~ Mau đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn là nơi rất tốt ~ Nơi rất tốt tất có cảnh đẹp, khắp nơi đều là hoa màu, đâu đâu cũng thấy đồ ngốc ~~”

Hoàng Sơn Chân Quân: “…”

Chân Quân vươn tay ra, chuẩn bị cấm ngôn Đậu Đậu lần nữa.

Đậu Đậu vội vàng ngậm miệng lại, sau đó nghiêm giọng nói:

“Bạch tiền bối, phân thân bình thường biến ra từ sợi lông không có sức chiến đấu đâu, có cần phải đổi sang dùng phân thân đặc biệt không?”

“Không cần đâu, dùng phân thân bình thường là được rồi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, đáp.

Nếu như phân thân biến ra từ sợi lông của Đậu Đậu có sức chiến đấu quá mạnh, đánh bọn đến cướp kiếm quyết chạy mất thì làm thế nào?

Nói xong, Bạch Tôn Giả lại bảo Tống Thư Hàng đặt quyển họa quyển kiếm quyết đó vào người Sở Sở .

…

…

Lúc Sở Sở và đệ tử Sở gia tỉnh lại, trên mặt đầy vẻ mê man, tại sao có thể ngủ mất chứ?

Nếu chỉ có một hai đệ tử Sở gia ngủ mất thì cũng thôi, nhưng tất cả đệ tử Sở gia đều hôn mê cả, đây là do các tiền bối làm sao?

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không… lúc các đệ tử Sở gia đứng lên thì cảm giác trong người tràn đầy sức mạnh, thân thể như được thanht ẩy qua một lần vậy, họ thu được rất nhiều lợi ích. Thậm chí có vài đệ tử có cảnh giới nhất phẩm còn cảm thấy khiếu huyệt của bản thân đang mở ra vậy.

Tuy rằng lúc các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đang luận đạo, những đệ tử Sở gia này vẫn đang hôn mê nhưng linh khí thiên địa ngưng tụ lại, thiên địa dị tượng, vô hình chung đã giúp ích rất nhiều cho bọn họ.

Vào thời cổ xưa, từng có một quái nhân giảng thiên địa chi đạo, đại đạo phạm âm, những đệ tử ngồi dưới chỉ nghe thôi nhưng tu vi cảnh giới cũng được nâng lên. Tình trạng các đệ tử Sở gia cũng giống như thế.

Bạch Tôn Giả nói với Sở Sở :

“Sở Sở tiểu hữu, đây là một trong những họa quyển quyển kiếm quyết của Sở gia các cô, cô đem về Sở gia trước đi. Bọn ta sẽ ở đây chơi thêm một lúc nữa… Đợi Sở gia xử lý xong mọi chuyện lộn xộn rồi thì bọn ta sẽ ghé Sở gia.”

“Vâng, tiền bối.”

Sở Sở ngoan ngoãn nhận lấy “kiếm quyết”.

Cùng lúc đó, phân thân của Đậu Đậu cũng đến, cõng người đang bị thương không tiện cử động là Sở Sở lên.

Lúc rời khỏi, Sở Xuân Huỳnh còn chân thành nói:

“Nếu như các vị tiền bối có việc gì cần đến đệ tử Sở gia chúng ta thì xin cứ thoải mái căn dặn.”

Có nhiều vị tiền bối tụ lại như thế, nhất định là muốn làm chuyện gì đó.

Lúc này, nếu như đệ tử Sở gia có thể giúp gì được cho các vị tiền bối thì có thể kết thiện duyên với họ. Trong quá trình đó, nếu có vị đệ tử nào tư chất tốt được các vị tiền bối nhìn trúng thì lên như diều gặp gió trong một đêm cũng không phải chuyện viễn vông.

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn vị Sở Xuân Huỳnh cô nương này rồi mỉm cười:

“Có lẽ cũng có lúc chúng ta cần đệ tử Sở gia các ngươi giúp một tay cũng nên. Nếu như cần các ngươi giúp đỡ, chúng ta sẽ dùng linh thạch hoặc những vật khác làm thù lao.”

Sau đó, Sở Sở bị phân thân của Đậu Đậu mang đi, đi cùng những đệ tử Sở gia khác quay về nhà họ Sở trước.

…

…

Tiếp đó.

Hoàng Sơn Chân Quân tế ra một pháp bảo có hình dáng giống như một cung điện nhỏ để làm nơi nghỉ chân cho các đạo hữu.

Còn Bạch Tôn Giả thì đưa Tống Thư Hàng đến nơi mà hắn đã ngắm làm chỗ thi đấu cho “cuộc đua máy kéo có tay cầm”, hắn cần phải chuẩn bị địa điểm thi đấu một chút.

Nếu chỉ là đường đua bình thường thì tất không thể đáp ứng ước muốn phóng xe của các vị đạo hữu được.

Bạch Tôn Giả có rất nhiều ý tưởng cho đường đua của cuộc thi —— Trên đường đua cần bố trí đủ các loại cạm bẫy, đoạn đường mê cung, nguy hiểm khủng bố vân vân và mây mây, để đáp ứng nhu cầu kích thích mạo hiểm của các tu sĩ.

Ví dụ như nổ này, nổ tung này, nổ tung tóe này!

Ví dụ như bay này, bay cao này, bay cao tít tắp này!

Có rất nhiều sáng kiến đầy kích thích nữa.

Đương nhiên, trước khi đến địa điểm thi đấu, phải thuận đường ghé qua Hư Kiếm phái xem xem rốt cuộc Hư Kiếm phái và chiến sĩ nhím biển đã xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này, một đám đông các tu sĩ chuẩn bị vây xem Huyết Ma và người hầu của “tiên sinh” cuối cùng cũng đã đến được khu vực gần Đoạn Tiên đài.

“Ấy? Huyết Ma đâu? Đi đâu mất rồi?”

“Bị giải quyết rồi sao? Không phải nói đây là Huyết Ma lục phẩm sao? Cho dù Tôn Giả lục phẩm có dốc hết sức cũng phải mất rất lâu mới giết được nó mà?”

“Nếu như Huyết Ma bị xử lý thật rồi… thì chắc hẳn sẽ còn lưu lại thứ gì chứ? Sao mà không gì cả thế này?”

“Chẳng lẽ bị nổ thành tro rồi ư?”

Đám đạo sĩ bình thường này chỉ dám nhìn Đoạn Tiên đài và tòa pháp bảo có hình dạng giống như một cung điện từ xa thôi chứ không dám lại gần.

Chính trong lúc những tu sĩ bình thường này đang bàn tán rôm rả thì cửa cung điện mở ra.

Bạch Hạc Chân Quân mang vẻ mặt chứa đầy ánh sáng thánh khiết bước từ bên trong ra.

“Ố? Có không ít người tới nhỉ.”

Bạch Hạc Chân Quân cười ha ha, nói.

“Là Bạch Hạc tiền bối!”

Trong đám tu sĩ kia đột nhiên có người nhận ra Bạch Hạc Chân Quân.

Tuy rằng Bạch Hạc Chân Quân có ngoại hình đáng yêu, hơn nữa luôn phát triển ở phương Tây, nhưng hắn vẫn rất nổi tiếng ở trong giới tu sĩ đấy.

Bởi lẽ nam tu sĩ cũng có thể thích Bạch Hạc Chân Quân, chỉ cần yêu nhau, Bạch Hạc Chân Quân có thể biến thành một nữ tu sĩ xinh đẹp.

Mà nữ tu sĩ cũng có thể thích Bạch Hạc Chân Quân tiền bối, chỉ cần yêu nhau thì Bạch Hạc tiền bối có thể biến thành một nam tu sĩ anh tuấn.

Trong đám tu sĩ qua đường này, có rất nhiều người là fan của Bạch Hạc Chân Quân đấy nhé.

“Ha ha ha, chư vị đạo hữu đến chậm mất rồi, con Huyết Ma kia đã bị xử lý rồi. Nhưng mọi người vất vả đến đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, nên Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị vài món quà nhỏ cho mọi người.”

Bạch Hạc Chân Quân mỉm cười rồi phất tay một cái.

Trong chớp mắt, có rất nhiều huyết trân châu rơi từ trên trời xuống, mỗi vị tu sĩ ở đây đều có hai viên.

Trước khi rời khỏi đây, Bạch Tôn Giả đã để lại thứ này cho Bạch Hạc Chân Quân —— Trước đây, mỗi lần giết Thiên Ma xong thì người giết được Thiên Ma sẽ để lại cơ thể của nó, coi như là một phần quà cho những tán tu có địa vị thấp.

Mà lần này, toàn bộ cơ thể Huyết Ma đều hóa thành huyết trân châu rồi, vậy thì lấy huyết trân châu làm quà cho họ thôi.

Dù sao thì thứ này cũng nhiều đến mức chất cao như núi rồi.

…

…

Các tu sĩ nhận lấy huyết trân châu, tuy không biết nó có tác dụng gì nhưng mọi người đều cảm nhận được bên trong huyết trân châu có một cỗ linh khí tinh thuần, không hề thua kém gì linh thạch, nếu như có thể dẫn ra thì chính là hai viên linh thạch có phẩm chất cao rồi.

Nên các tu sĩ nhao nhao cảm ơn Bạch Hạc Chân Quân rồi lần lượt rời khỏi.

Con rối của "tiên sinh" giấu mình trong đám người.

Hắn cũng nhận được hai viên huyết trân châu, lúc nắm lấy viên huyết trân châu, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Huyết Ma.

Đậu xanh… Nó thật sự bị giết rồi.

"Tiên sinh" cảm thấy mình sắp sụp đổ đến nơi, mới qua thời gian ngắn như thế mà Huyết Ma đã bị giết rồi.

Như vậy thì kế hoạch của hắn tan nát rồi còn đâu.

Nếu như Huyết Ma không đi đại náo Sở gia thì làm sao hắn lấy được họa quyển cuối cùng từ tay Sở Sở chứ?

"Tiên sinh" day trán.

Nhưng trong lúc đang suy tư, thông qua cảm ứng của một con rối khác, hắn nhìn thấy một khung cảnh khiến bản thân mừng rỡ.

Con rối này mai phục gần con đường chính đi từ Sở gia đến Đoạn Tiên đài.

Trong mắt của con rối kia xuất hiện hình ảnh Sở Sở, một vài đệ tử khác và một con kinh ba lớn đang chậm rãi đi về hướng địa bàn của Sở gia.

Mà thứ Sở Sở đang ôm trong tay chính là họa quyển “kiếm quyết” cuối cùng.

Chương 410: Tập hợp đủ họa quyển rồi.

“Đây đúng là cơ hội trời cho mà!”

Trong lòng “tiên sinh” vô cùng vui sướng.

Bây giờ hắn đang ở cách địa bàn của Sở gia một trăm dặm. Nếu hắn dùng món pháp bảo kia để tiến hành di chuyển với tốc độ âm thanh thì tối đa chỉ cần ba phút là có thể đến được địa bàn của Sở gia rồi!

“Kiếm quyết của Sở gia cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay ta mà thôi.”

“Tiên sinh” bò lên từ trong huyết trì, hắn phất tay một cái, lập tức có một con mãnh thú màu đen chui ra từ chỗ sâu nhất của động phủ.

Đó là một con thú dữ có hình dáng giống như rồng phương Tây, trông như một con rắn mối, trên đầu có cặp sừng cong, lưng mọc ra hai cánh, toàn thân được bao phủ bởi một lớp vảy dày, trông vô cùng hung dữ.

Nhưng con rồng phương Tây này không phải là sinh vật sống, nó chỉ là một con rối phi hành thú mà thôi.

Đây là một loại pháp bảo dùng để di chuyển nhanh của tu sĩ, nó hoạt động nhờ vào các nguồn năng lượng như linh thạch, phẩm chất của linh thạch càng cao thì tốc độ của con rối phi hành thú càng nhanh.

“Tiên sinh” đau lòng móc một viên ngọc thạch đỏ như máu ra từ trong ngực, đây là huyết hải ngọc hắn nghiên cứu ra chế tạo ra được từ trong một quyển sách luyện khí cũ mà mình tình cờ tìm thấy ở một di chỉ cổ, cũng chính là bảo vật mà Công Tử Hải muốn dùng để thay thế cho huyết thần toản!

Qúa trình chế tạo ta huyết hải ngọc cũng phức tạp y như chế tạo huyết thần toản vậy. Mà mỗi lần tiên sinh thi triển Đấu Chuyển Tinh Di trận thì đều phải tốn hai viên huyết hải ngọc, mỗi lần như thế hắn đều đau lòng chết đi được.

Tiên sinh cắn chặt răng rồi mở lồng ngực của con rối hắc long ra, móc hết linh thạch ở trong ra sau đó dùng huyết hải ngọc thay thế cho linh thạch.

Nếu không phải vì cần đi vội thì hắn cũng không nỡ lãng phí huyết hải ngọc đâu.

Đáng tiếc, nếu chỉ dùng linh thạch thông thường thì tốc độ phi hành của con rối hắc long chỉ bằng một nửa tốc độ âm thanh. Khi thay linh thạch bằng huyết hải ngọc có năng lượng thuần khiết và mạnh mẽ hơn thì con rối hắc long có thể xuyên qua bầu trời với tốc độ bằng với tốc độ âm thanh, thậm chí có khi còn đạt được tốc độ siêu âm nữa.

Sau khi lắp huyết hải ngọc vào, hai mắt của con rối hắc long lóe lên ánh sáng màu đỏ kì lạ.

“Đi thôi, đến tộc địa Sở gia’.”

Tiên sinh leo lên con rối hắc long, trầm giọng hét lên một tiếng.

Hắc long vỗ hai cánh, bay thẳng lên bầu trời.

Phía trên không của hang động tự động mở ra một lối đi, hắc long hóa thành một luồng sáng màu đen, phi thẳng đến tộc địa Sở gia.

…

…

Hơn hai phút sau.

Con rối hắc long đột nhiên đáp xuống, hai bàn chân thô to đạp trên mặt đất, cản đường Sở Sở và đệ tử Sở gia.

“Kẻ nào đó?”

Đệ tử Sở gia nhìn con rối hắc long và tên “tiên sinh” quái dị trên lưng nó với vẻ cảnh giác.

Tên tiên sinh quái dị kia hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dán chặt vào người Sở Sở .

“Lại gặp nhau nữa rồi, Sở Sở cô nương.”

Khóe miệng hắn nhếch lên, trên gương mặt chứa đầy sự đắc ý.

Sở Sở : “???”

Sao cô không nhớ là mình đã từng gặp gã đàn ông trước mặt này nhỉ?

Tiên sinh nhảy từ trên người con rối hắc long xuống, ở sau lưng hắn, có một thanh đao nhỏ cong cong bay thẳng lên, uy hiếp những đệ tử Sở gia trước mặt:

“Bây giờ ta không có thời gian để lãng phí với các ngươi, mau giao họa quyển của kiếm quyết ra đây!”

“Ngươi đừng có hòng!”

Sở Sở ôm chặt lấy kiếm quyết.

Cùng lúc đó, ở sau lưng cô, có một đệ tử Sở gia móc ra thứ gì đó có hình dáng như một sợi dây thừng, muốn phát tín hiệu lên trên trời.

Nơi này rất gần tộc địa Sở gia, chỉ cần phát được tín hiệu thì tộc lão và toàn thân đã bộc lộ uy phong trên trận đấu Đoạn Tiên đài là lão tổ Sở gia sẽ đến đây ngay lập tức!

Nhưng không đợi hắn kịp phát tín hiệu thì hắn đã cảm thấy bả vai của mình đau nhói lên. Thanh đao cong kia lặng lẽ chém tới, một nhát đao đã chém đứt cánh tay muốn phát tín hiệu của hắn.

“Ta đã nói rồi, không có thời gian để lãng phí với các ngươi.”

Tên “tiên sinh” đó đã dùng thân pháp tinh diệu cực kỳ, nhẹ nhàng chọc thủng sự ngăn cản của đệ tử Sở gia, di chuyển đến bên người Sở Sở, giơ tay bắt lấy chiếc cằm nhẵn mịn của cô:

“Sở Sở cô nương, sao lần này cô không còn bình tĩnh được như lúc ở trong mật thất nữa thế. Làm ta thát vọng quá đi mất.”

Sở Sở : “…”

Đại khái là cô đã hiểu, xem ra tên này đã từng tiếp xúc với “bản biến thân” của cô là Tống Thư Hàng tiên sinh rồi đây.

Trong lúc nói chuyện, “tiên sinh” giơ tay ra, dùng sức cướp đi họa quyển kiếm quyết từ trong đôi tay yếu ớt của Sở Sở .

“Ta cầm họa quyển này đi trước. Thiên tài Sở Sở à, nếu như cô oán hận ta thì hãy nghĩ cách đến tìm ta đi.”

Khóe miệng của tiên sinh nhếch lên, hắn nói với Sở Sở :

“Ta sẽ đợi cô đến tìm, hơn nữa ta sẽ chuẩn bị một nghi thức đón tiếp cô thật long trọng.”

“Nhất định sẽ có ngày ta giết chết ngươi.”

Sở Sở cắn chặt răng nói.

“Ta sẽ chờ cô, nhưng mà, ta chỉ cho cô một cơ hội thôi. Nếu như cô không thể giết ta thì hãy ngoan ngoãn trở thành người phụ nữ của ta đi.”

Tiên sinh cười một cách quái dị, sau đó nhảy lên con rối hắc long.

Con rối hắc long bay thẳng lên trời, tạo thành một tràng tiếng nổ vang, sau đó biến mất không còn chút dấu vết —— Lại nói, lần này gặp mặt, Sở Sở không có vẻ mạnh mẽ hiên ngang khiến hắn cảm thấy động lòng như lần trước nữa. Chẳng lẽ là do hoàn cảnh khác nhau à?

Có điều bây giờ không phải là lúc suy nghĩ điều đó, hiện tại quan trọng nhất là tập hợp đầy đủ bốn họa quyển kiếm quyết lại.

…

…

Sau khi tiên sinh biến mất.

Phân thân do sợi lông của Đậu Đậu biến thành cũng hạn hán lời: …

Đệch mợ, tên rác rưởi này mà cũng dám giành Sở Sở với nó? Nếu như không phải bản thể của bản gâu gâu không có ở đây thì ta chắc chắn sẽ cắn chết ngươi trong vòng một giây!

“Làm sao bây giờ, Sở Sở sư tỷ, kiếm quyết bị cướp đi mất rồi.”

Đệ tử Sở gia lo lắng hỏi.

“Trước tiên cứ cầm máu cho Sở Bộ, đưa hắn về tộc địa trị thương cái đã. kiếm quyết bị cướp đi chúng ta sẽ đòi lại sau.”

Sở Sở hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại:

“Sở Qúy, tốc độ của ngươi nhanh nhất, ngươi trở về tộc địa trước, bẩm báo mọi chuyện cho tộc lão biết, với tu vi Linh Hoàng ngũ phẩm của lão tổ, nói không chừng sẽ có cách đuổi kịp tên vừa nãy!”

“Vâng, Sở Sở sư tỷ.”

Tên đệ tử Sở gia có tên là Sở Qúy kia ném mấy thứ đồ trên lưng xuống, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía địa bàn nhà họ Sở.

Sở Sở thở dài, rốt cuộc thì kiếm quyết cũng bị kẻ địch cướp đi hết rồi.

Tống Thư Hàng tiền bối đã phải liều mạng để cướp lại kiếm quyết, nhưng cuối cũng nó vẫn rơi vào tay kẻ địch…

Hư Kiếm phái.

Thất bại trong trận đấu Đoạn Tiên đài, thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải bị mất đi một cánh tay, lại còn phải giao Hư Không Kiếm Kinh của bản môn ra bồi thường cho Sở gia. Sĩ khí của cả Hư Kiếm phái đều hạ xuống, ai nấy đều cúi đầu ủ rũ, thỉnh thoảng lại thở dài một hơi.

Sau khi trở lại môn phái, thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải không nói tiếng nào đã vào bế quan, điều trị vết thương.

Sau khi trấn an các đệ tử xong, chưởng môn Hư Tranh yên lặng quay về chỗ ở của mình.

Sau khi về đến phòng riêng, vẻ mặt “mất mát” trên mặt Hư Tranh biến mất sạch sẽ.

Hắn dè dặt lấy chiếc điện thoại của mình, mở tin nhắn mà “tiên sinh” gửi cho hắn ra. Tin nhắn chỉ có bốn chữ: “Kế hoạch thành công”.

Bốn chữ này làm cho Hư Tranh cảm thấy lòng mình vô cùng kiên định.

Sở gia ơi là Sở gia, cho dù các ngươi thắng trong trận đấu Đoạn Tiên đài thì đã sao?

Chẳng phải kiếm quyết của các ngươi vẫn rơi vào tay bọn ta đó sao?

Tiếp theo, chỉ cần đợi vị “tiên sinh” thần thông quảng đại kia cử người đến, đón hắn cùng đi nghiên cứu kiếm quyết của Sở gia nữa thôi.

Cảnh giới của hắn bị chững lại ở cấp bậc tam phẩm quá lâu rồi, tất cả là bởi vì ‘Hư Không Kiếm Kinh’ của bản môn không đủ cao siêu! Chỉ cần đợi hắn học được kiếm quyết của Sở gia, thực lực chắc chắn sẽ tiến thêm một bước, đừng nói là tứ phẩm, nói không chừng đến lúc đó hắn còn có thể ngưng tụ một viên Kim

Đan, bước vào cảnh giới Linh Hoàng, trường thọ ngàn năm cũng nên!

Khó khăn lắm mới đè nén được sự kích động trong lòng, Hư Tranh gửi một tin nhắn cho “tiên sinh”: “Tiên sinh, sau khi kế hoạch thành công, chúng ta phải làm gì đây?”

Rất nhanh, tiên sinh lập tức trả lời lại: “Hư Tranh đạo hữu chớ có nóng vội, đợi lát nữa, ta sẽ sai sáu tên người hầu đến Hư Kiếm phái, bọn chúng sẽ đưa một miếng ngọc phù cho ngươi. Có miếng ngọc phù đó, ngươi có thể tìm ra vị trí của ta. Đến lúc đó, hai chúng ta sẽ cùng nghiên cứu kiếm quyết của Sở gia, cùng nghiên cứu, cùng tiến bộ.”

Sau khi nhận được tin nhắn này, Hư Tranh thầm thở phào nhẹ nhõm.

…

…

Sau đó không lâu, đã có hai tu sĩ ăn mặc như người hầu của “tiên sinh”, dắt theo theo bốn gã quái nhân toàn thân mặc quần áo màu đen, trên đầu mọc rất nhiều gai nhọn, đến bái phỏng Hư Kiếm phái.

Chưởng môn Hư Tranh vội vàng tiếp đón, đưa sáu vị khách này vào trong viện của mình, nhiệt tình chiêu đãi.

Hai tên người hầu có vẻ nghiêm trang, đợi sau khi vào trong viện của Hư Tranh xong, một trong số hai tên mới móc một cái hộp ngọc ra từ trong ngực, đưa cho Hư Tranh.

Sau lưng hắn, một tên quái nhân trên đầu cắm nhiều gai nhọn chắp tay lại, cất giọng ồm ồm:

“Hư Tranh đạo hữu, hộp ngọc này là do tiên sinh bảo bọn ta mang tới cho ngài, mời ngài xem qua cho, kiểm tra cho kỹ. Nếu như nó không có vấn đề gì thì mấy người bọn ta xin cáo từ trước.”

Hư Tranh cười gật đầu, sau đó mở chiếc hộp ngọc ra trước mặt hai tên người hầu và bốn gã áo đen.

Chiếc hộp ngọc được mở ra nhưng bên trong làm gì thấy có miếng “ngọc phù” nào đâu?

Chỉ thấy một làn khói lan ra trong nháy mắt, nó lan ra khắp cả viện với tốc độ cực nhanh, thậm chí không ngừng tràn ra khắp bốn phía, tựa như bao phủ hết toàn bộ Hư Kiếm phái vậy.

“Cái gì?”

Hư Tranh trợn to hai mắt, ngọc phù đâu rồi? Tại sao lại không có ngọc phù?

Tiếp đó, cảm giác hoa mắt chóng mặt dữ dội xông lên đầu hắn.

Xảy ra chuyện gì thế này?

…

…

“Khà khà khà khà, đúng là một tên vừa ngu xuẩn vừa tham lam.”

Gã quái nhân đầu đầy gai nhọn nói chuyện lúc trước cười gằn một tiếng, hắn quay người nói với hai tên người hầu:

“Vậy dựa theo giao ước, chiến sĩ nhím biển bọn ta sẽ rút hết chân huyết của tất cả mọi người trong Hư Kiếm phái. Còn cơ thể của bọn họ thì để lại cho chủ nhân các ngươi luyện chế huyết hải ngọc.”

Hai tên người hầu gật đầu.

“Hành động đi thôi, các chiến sĩ nhím biển. Mau thu thập toàn bộ chân huyết của bọn chúng, không được bỏ sót một tu sĩ nhân loại nào.”

Tên quái nhân đầu cắm gai nhọn hét lớn, khi giọng nói của hắn cất lên, ở gần Hư Kiếm phái cũng xuất hiện hơn năm trăm tên chiến sĩ nhím biển, chúng nhân cơ hội sương mù bao phủ, đánh thẳng vào bên trong Hư Kiếm phái.

Trong hoàn cảnh sương mù dày đặc như thế này, đệ tử của Hư Kiếm phái cũng bị ngất đi một cách kì lạ giống như đệ tử trong địa bàn của Sở gia. chiến sĩ nhím biển xông vào trong sương mù, chém giết tất cả những đệ tử Hư Kiếm phái gặp được trên đường đi dễ dàng như thái rau vậy, sau đó bọn chúng dùng gai nhọn đâm vào cơ thể của các tu sĩ, rút ‘chân huyết’ ra.

Mà lúc này tên chiến sĩ nhím biển có giọng nói ồm ồm kia cũng đã bước tới trước mặt chưởng môn Hư Tranh.

“Tại sao?”

Hư Tranh quát lên. Với tu vi tam phẩm của mình, hắn không bị sương mù làm hôn mê ngay lập tức mà chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ không có sức thôi.

Rõ ràng “tiên sinh” là người bạn lâu năm của hắn kia mà, tại sao lại muốn giết hại hắn cơ chứ?

Chương 411: Biu~~ A?

Hư Tranh nhớ lại tình cảnh làm quen với "tiên sinh" vào hai năm trước.

Hai năm trước... Lúc hắn dẫn theo một đám đệ tử tinh anh của Hư Kiếm phái tìm kiếm trong một di tích cổ nào đó, sau đó bị mãnh thú kỳ lạ đuổi giết.

Mãnh thú đó cực kỳ mạnh, chỉ trong chớp mắt mà đệ tử Hư Kiếm phái đã chết hơn nửa, ngay cả Hư Tranh cũng bị trọng thương, chút nữa thì toi mạng.

Đúng lúc đó, "tiên sinh" thực lực cao cường xuất hiện. Hắn ra tay đánh lui con mãnh thú đó, cũng cứu mạng Hư Tranh và những đệ tử còn sống.

Nhờ đó mà Hư Tranh quen biết với vị "tiên sinh" thần thông quảng đại nọ.

Sau đó, trong vòng hai năm tiếp theo, cho dù là bản thân hắn hay Hư Kiếm phái cũng đều nhận được rất nhiều giúp đỡ từ "tiên sinh".

Tình hữu nghị giữa hai người càng ngày càng sâu đậm.

Vậy mà giờ đây, vị "tiên sinh" thần thông quảng đại này lại muốn giết hắn ư? Thậm chí còn muốn hủy diệt cả Hư Kiếm phái?

"Bởi vì, ngươi không có giá trị nữa."

Một đầy tớ liếc mắt nhìn Hư Tranh, tiếng nói như máy móc phát ra:

"Vạn vật trên thế giới này đều có giá trị riêng. Bây giờ, đối với ta mà nói, giá trị lớn nhất của Hư Tranh đạo hữu ngươi cũng đã hết rồi, nên kết thúc thôi... Bây giờ, ngươi và tất toàn thân của Hư Kiếm phái vẫn còn chút giá trị đối với ta... Sau đây, ngươi và tất toàn thân của Hư Kiếm phái còn có thể hóa thành huyết hải ngọc của ta, trở thành một phần tài nguyên của ta."

Tuy người nói chuyện là người đầy tớ, nhưng giọng nói này đúng là giọng nói của "tiên sinh" thần bí.

Hư Tranh gầm quát lên:

"Ngươi vẫn luôn lừa gạt ta?"

"Đúng vậy, ngươi hiểu ra như thế khiến ta rất vui."

Người đầy tớ kia tiếp tục mở miệng nói:

"Đối với một tên lừa đảo mà nói, không có chuyện gì vui sướng hơn chuyện nói rõ chân tướng rồi thưởng thức nỗi tuyệt vọng của ngươi vào giây phút cuối cùng của cuộc đời ngươi cả."

Hai năm qua, lừa gạt chưởng môn nhân của một môn phái tu chân, chơi đùa hắn trong lòng bàn tay, chứng tỏ kỹ thuật lừa đảo của bản thân "tiên sinh" càng ngày càng cao! Đây là chuyện khiến hắn vui sướng hơn so với tấn cấp cảnh giới.

"Ngươi không phải là người đầu tiên bị ta lừa...Cũng sẽ không phải là người cuối cùng, vì vậy không cần khó chịu."

Người đầy tớ kia tiếp tục nói.

"Hừ hừ, nói nhiều với người sắp chết làm gì?"

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển nở nụ cười quái dị, hắn giơ tay lấy một cái gai nhọn từ trên người xuống, hung ác đâm vào người Hư Tranh.

Cái gai nhọn rất đặc biệt, lúc đâm vào người Hư Tranh, bắt đầu hút chân huyết trong cơ thể hắn, mà chân huyết cũng không phải là máu tươi thông thường, cũng không phải là máu huyết bản mệnh của tu sĩ. Ngay cả "tiên sinh" cũng không biết rõ chân huyết của chiến sĩ nhím biển là gì. Chắc là một phần trong máu nhỉ?

Hư Tranh đè nén đau đớn khổ, cắn răng nói:

"Các ngươi đừng đắc ý quá sớm, đây là địa bàn của Hư Kiếm phái, các ngươi bất nhân cũng đừng trách ta bất nghĩa!"

Dù Hư Kiếm phái chỉ là một tông phái rất nhỏ, nhưng nó cũng có trận pháp lớn để bảo vệ tông phái.

Thân là chưởng môn. Dù đang trong trạng thái suy yếu thì hắn cũng phải có biện pháp để kích hoạt "trận pháp bảo về tông phái". Bây giờ, những chiến sĩ nhím biển và hai người đầy tớ của "tiên sinh" đều đang ở trong Hư Kiếm phái.

"Đi chết hết đi!"

Hư Tranh không chút do dự khởi động trận pháp bảo vệ tông phái.

Trong Hư Kiếm phái, từng tia linh khí kéo dài ra, bao phủ toàn bộ Hư Kiếm phái, quấn cùng một chỗ.

Những linh khí này đều do linh thạch trong kho của Hư Kiếm phái biến thành. Bình thường linh thạch đều được cất giữ ở kho, khi nào cần đến thì toàn bộ linh khí bên trong nó sẽ bộc phát thông qua trận pháp, sau đó những linh khí trong kho sẽ theo con đường đã đào sẵn để ra ngoài.

Linh khí như nước, nhờ đại trận bảo vệ tông phái biến thành những kiếm khí đáng sợ, chém đầu tất cả những người ngoài không phải đệ tử Hư Kiếm phái.

"Ha ha."

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển mỉm cười, để Hư Tranh tùy ý khởi động trận pháp bảo vệ tông phái.

Bên ngoài, trận pháp bảo vệ tông phái đang phát động.

Hơn nghìn đạo kiếm khí hình thành trên không trung, có kiếm khí thô to có kiếm khí nhỏ dài, có dài có ngắn, lơ lửng trên bầu trời phía trên Hư Kiếm phái, muốn chém hết những người không phải là đệ tử Hư Kiếm phái xâm nhập vào. Nhìn lên trên, rực rỡ như vạn kiếm quy tông!

Cho dù chỉ là môn phái nhỏ, nhưng Hư Kiếm phái cũng có vốn liếng riêng.

…

…

Nhưng sau khi những kiếm khí này hình thành, chiếu thẳng vào những chiến sĩ nhím biển đang giết đệ tử Hư Kiếm phái, nhưng lại chậm chạp không tấn công đối phương.

Hư Tranh chưởng môn có thể cảm ứng được tình huống của trận pháp bảo vệ tông phái qua một cách đặc biệt.

Tại sao hắn lại ngây người? Tại sao trận pháp bảo vệ tông phái không tấn công kẻ địch?

"Không tin đúng không? Đừng kinh ngạc như vậy."

Con rối người hầu lại mở miệng, dùng giọng điệu cứng ngắc nói:

"Hai năm ở đây, ta đã bí mật nghiên cứu trận pháp bảo vệ tông phái của Hư Kiếm phái các ngươi. Những đệ tử Hư Kiếm phái sau khi nhập môn đều được in một ấn ký lên người. Ấn ký này dùng để phân biệt địch – ta, sau khi trận pháp bảo vệ tông phái khởi động. Đúng là cách lạc hậu... Nếu đã biết được nguyên lý. Vậy thì phá giải trận pháp bảo vệ tông phái rất dễ dàng. Bởi vì, muốn phá giải ấn ký kia cũng không khó.”

“Bây giờ, trên người tất cả những chiến sĩ nhím biển trong trận pháp bảo vệ tông phái đều có ấn ký của Hư Kiếm phái, đối với trận pháp bảo vệ tông phái của các ngươi mà nói, nó sẽ nhận là ‘người nhà’ chứ không phải ‘kẻ địch’. Ha ha, mọi việc chỉ đơn giản có vậy thôi.”

Hai mắt Hư Tranh trừng lớn, ngón tay run rẩy không ngừng chỉ vào con rối người hầu kia.

“Giải thích xong rồi chứ? Nếu nói xong rồi... thì kết thúc đi!”

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển rút mạnh gai nhọn của bản thân ra.

Chân huyết bị hút cạn sạch, Hư Tranh càng suy yếu hơn, ngay cả ngón tay cũng không nhấc lên được.

“Được rồi, tiếp theo giao cho chúng ta đi.”

Con rối người hầu kia vừa nói vừa tiến đến trước mặt Hư Tranh, một tay đâm vào ngực hắn.

Tay của hắn giống như ống hút, chỉ trong nháy mắt hút sạch máu tươi của Hư Tranh, biến hắn ta thành một xác khô.

Thân thể và thần hồn của chưởng môn Hư Kiếm phái đều bị tiêu diệt...

“Đi thôi, nhân lúc Sở gia và nhóm tu chân hùng mạnh kia còn chưa phát hiện, khởi động cách hiến tế, ngưng tụ ra huyết hải ngọc.”

Hai con rối người hầu nói với chiến sĩ nhím biển.

Đáng tiếc thật... Nếu không phải là Huyết Ma xảy ra sự cố ngoài ý muốn, hắn còn muốn dẫn Huyết Ma này đến chỗ của Hư Kiếm phái. Đến lúc đó, không chỉ có đệ tử Hư Kiếm phái, mà kể cả chiến sĩ nhím biển cũng sẽ bị Huyết Ma tàn sát.

Mặc dù Huyết Ma sẽ nuốt gần hết thi thể chiến sĩ nhím biển, nhưng “tiên sinh” có một cách, có thể lấy lại từ chúng trong Huyết Ma ra, lặng lẽ dẫn phần lớn thi thể chiến sĩ nhím biển ra ngoài.

Như vậy, hắn có thể luyện chế nhiều huyết hải ngọc hơn rồi.

Chỉ là hắn cũng không thể ngờ, Huyết Ma cảnh giới lục phẩm lại vô dụng như thế, mới chớp mắt đã bị người đánh bại rồi.

Thôi bỏ đi, để nhóm chiến sĩ nhím biển sống lâu hơn chút. Đợi cơ hội sau, nhất định sẽ chuyện chúng thành huyết hải ngọc

**

Cách Sở gia hơn trăm dặm, ở hang động dung nham nóng chảy dưới mặt đất.

“Tiên sinh” mở mắt, tạm thời kết thúc sự kiểm soát hai con rối trong Hư Kiếm phái. Bước tiếp theo, đợi chiến sĩ nhím biển giết sạch người Hư Kiếm phái xong, hắn ta sẽ lại khởi động con rối, để thực hiện hiến tế, biến đệ tử Hư Kiếm phái thành huyết hải ngọc.

“Bây giờ, thời khắc quan trọng nhất đã đến!”

“Tiên sinh”, lấy họa quyển “kiếm quyết” từ trên thân con rối hắc long xuống, sau đó có con rối người hầu trong động dung nham đến, đưa ba họa quyển khác đến.

Dưới sự trợ giúp của con rối người hầu, bốn họa quyển của Lý Thiên Tố được mở ra.

“Tiên sinh” kích động, lấy ống máu tươi của đệ tử phản bội Sở gia ra.

“Chìa khóa của cánh cửa dẫn đến bí cảnh ẩn chứa bí mật trường sinh, hãy mở ra cho ta. “

“Tiên sinh” thấp giọng nói, đồng thời lấy máu tươi của đệ tử phản bội bên Sở gia ra bôi lên bốn họa quyển.

Một lúc sau...Ánh sáng trên họa quyển bắn ra bốn phía!

“A a a, cảm giác này, quả nhiên máu tươi của đệ tử dòng chính Sở gia là mấu chốt để mở ra bí mật của những bức họa này sao?“

Tiên sinh kích động nói, hắn như thấy được cánh cửa trường sinh đang mở ra trước mặt mình.

Linh Hoàng ngũ phẩm là cái thá gì? Lục phẩm, thất phẩm, kể cả bát phẩm cũng không là gì. Dã tâm của hắn rất lớn, thẳng đến cảnh giới Trường Sinh cơ!

**

Bên kia.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả bay qua bay lại... Vất vả lắm mới tìm được Hư Kiếm phái. Trước lúc xuất phát không hỏi Hư Kiếm phái ở đâu, đúng là thất sách mà.

Khi bọn họ đến vùng trời của Hư Kiếm phái thì lại bất ngờ gặp được ba thân ảnh quen thuộc, đang đứng trên một đám mây pháp khí cực lớn, lửng trên bầu trời Hư Kiếm phái.

Ba thân ảnh nọ đúng là của Linh Điệp Tôn Giả, Vũ Nhu Tử, và Lưu Kiếm Nhất.

“Ơ? Là Linh Điệp Tôn Giả và Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng kêu to, sao nhóm Linh Điệp Tôn Giả lại ở đây?

“Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử nhìn thấy Tống Thư Hàng thì vui sướng kêu to, vẫy tay với hắn.

Quả nhiên, cái đầu trọc của Tống tiền bối rất bắt mắt. Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử cảm thấy vô cùng thân thiết.

...

...

Bạch Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng xuống đám mây ngũ sắc.

Trên đám mây, Linh Điệp Tôn Giả quay người lại chào Bạch Tôn Giả:

“Bạch đạo hữu?”

Bạch Tôn Giả mìm cười đáp lại Linh Điệp Tôn Giả:

“Xin chào Linh Điệp đạo hữu.”

Một người anh tuấn phi phàm, đẹp trai đến mức không ai thèm chơi chung, một người như trích tiên hạ phàm, không giống người phàm trần.

Lại nói, trước kia hai người vẫn thư từ qua lại, nhưng đây lại là lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

“Bạch đạo hữu có hứng thú với chiến sĩ nhím biển à?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi.

Bạch Tôn Giả lắc đầu:

"Ta chỉ đi ngang qua với Thư Hàng thôi, tiện thể nhìn xem Hư Kiếm phái thế nào. Sau đó.... Ơ?"

"Sao vậy? Bạch đạo hữu?

Linh Điệp Tôn Giả nghi hoặc hỏi lại.

"Hình như ta bất cẩn làm sai mất một cái phù văn rồi."

Bạch Tôn Giả xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng: "?"

Vũ Nhu Tử: "?"

Lưu Kiếm Nhất: "?"

Linh Điệp Tôn Giả: "?"

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, bỗng nhiên, thân thể Bạch Tôn Giả bay "biu" một cái.

Bạch Tôn Giả bay vèo vèo, chỉ trong nháy mắt đã biến thành chấm đen nhỏ.

"Linh Điệp đạo hữu, ta đi sẽ quay lại ngay... phiền ngươi giúp ta chăm nom Thư Hàng tiểu hữu một chút. A a a a!"

Trên bầu trời, vọng lại một âm tiết cuối cùng của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả bay đi rồi.

Chương 412: Kiếm khí bắn ra

“Bạch đạo hữu đang chơi trò gì thế này?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi với vẻ nghi hoặc.

Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất tò mò đồng loạt quay sang nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương, hắn ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ đến một khả năng —— Bạch Tôn Giả đã để lại một phần “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 1S” trên họa quyển, lẽ nào “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 1S” kia đã xảy ra vấn đề gì à? Nên không đưa tên “tiên sinh” ở trong mật thất tới đây mà lại “biu ~~” một cái khiến Bạch Tôn Giả bay luôn?

Nhưng ... “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 1S” này là do Bạch Tôn Giả tạo ra mà, hắn hoàn toàn có thể ngừng vận chuyển bản 1S ngay lập tức mới đúng chứ? Hay là vì Bạch Tôn Giả không muốn lãng phí cơ hội, cho nên chọn cách bay qua đó luôn?

“Tống tiền bối, Bạch tiền bối đang chơi trò chơi đấy à?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi lại.

“Ta cũng không chắc nữa.”

Tống Thư Hàng nói:

“Có lẽ là Bạch Tôn Giả đang định đi bắt người chăng? Chính là cái tên chúng ta gặp phải ở trong mật thất của Sở gia đấy.”

“Hửm? Bạch đạo hữu cũng cảm thấy hứng thú với tên kia à? Nếu vậy thì chúng ta phải nhanh lên một chút. Ta cũng rất muốn nghiên cứu tên kia một phen, cái truyền tống không gian của hắn rất thú vị.”

Linh Điệp Tôn Giả cười ha hả nói.

—— Thắp một nén nhang chia buồn cùng tên “tiên sinh” kia, có thể hấp dẫn được sự chú ý của hai vị Tôn Giả cùng một lúc thế này, chắc là hắn có chết cũng chẳng còn gì hối tiếc.

“Đúng rồi, Linh Điệp tiền bối, tại sao ngài lại tới Hư Kiếm phái thế?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi thử.

Lúc nãy, hắn còn Tôn Giả sẽ dắt Vũ Nhu Tử theo để hội họp với các tiền bối trong nhóm, không ngờ bọn họ lại chạy từ Hư Kiếm phái tới tận nơi đây.

Lưu Kiếm Nhất đứng bên cạnh nghe thấy câu hỏi này xong thì cười khan một tiếng.

Sau đó hắn mới kể sơ về tình hình cho Tống Thư Hàng biết.

Trước đó không lâu, Lưu Kiếm Nhất xung phong nhận việc, sau khi tan học, khụ lộn rồi, sau khi cuộc chiến Đoạn Tiên đài kết thúc thì hắn đi đập hai tên Linh Hoàng ngũ phẩm đã đến bảo kê cho Hư Kiếm phái một trận.

Sau khi đánh hai gã Linh Hoàng kia xong, chụp thêm một tấm ảnh lưu niệm làm bằng chứng, Lưu Kiếm Nhất tung tăng quay về Đoạn Tiên đài.

Nhưng đi được nửa đường thì hắn gặp phải sự cố bất ngờ.

Có ba mươi tên chiến sĩ nhím biển tứ phẩm kêu oang oang nhào lên trời cản bước hắn lại —— Có thể là vì trên người Lưu Kiếm Nhất có "ấn ký kẻ giết nhím biển" chăng?

Đám chiến sĩ nhím biển kia nhào lên đánh thì thôi đi, cả đám lại toàn là chiến sĩ nhím biển có cấp bậc tứ phẩm, Lưu Kiếm Nhất vất vả một phen mới có thể xử lý hết toàn bộ bọn chúng.

Nhưng ngoại trừ cái đặc điểm "có thù tất báo" của riêng chủng tộc chiến sĩ nhím biển kia ra, bởi vì cái "hai mươi năm giáo dục bắt buộc" kia, mỗi tên đều có thêm thanh kỹ năng "bốc phét hút cừu hận" nữa.

Sau khi nhào lên đánh sấp lá cà với Lưu Kiếm Nhất, đám chiến sĩ nhím biển kia bắt đầu oang oang cái mồm lên bốc phét: "Kẻ nào dám to gan lớn mật chết chết chiến sĩ nhím biển", "Hãy ngoan ngoãn quỳ xuống, chặt đầu tạ lỗi, bằng không thì bọn ta sẽ giết chết cả nhà của ngươi", "Không chỉ giết cả nhà ngươi, mà ta còn phải giết cả tông môn của ngươi nữa", "Tất cả những kẻ có quan hệ với ngươi đều phải chết!".

Lưu Kiếm Nhất im lặng thở dài, đang chuẩn bị bộc phát thực lực ngũ phẩm của mình để xử lý đám chiến sĩ nhím biển kia.

Nhưng không đợi hắn kịp ra tay thì trên người của ba mươi tên chiến sĩ nhím biển đột nhiên xuất hiện một con linh điệp màu đỏ sậm.

Những con linh điệp này đụng nhẹ lên người đám chiến sĩ nhím biển kia một cái… Phần lớn chiến sĩ nhím biển lập tức biến thành từng cục pháo hoa, nổ lốp bốp, phát ra ánh sáng chói lóa cực kỳ đẹp mắt ở trên không trung.

Tiếp theo Linh Điệp Tôn Giả lại xuất hiện ở giữa hư không. Ở bên cạnh hắn còn có Vũ Nhu Tử đang cười tươi roi rói.

Đối với Linh Điệp Tôn Giả mà nói, mặc dù Lưu Kiếm Nhất là cái tên lười chảy thây, nhưng cũng là do hắn bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn. Tuy rằng Tôn Giả vẫn luôn đau thắt từ ruột gan lên đến tận đầu vì cái bệnh ung thư lười của hắn, nhưng Tôn Giả vẫn luôn đối đãi với Lưu Kiếm Nhất như thân thuộc của mình.

Cái đám chiến sĩ nhím biển kia mở miệng ra là toàn những lời “giết cả nhà ngươi”, “tàn sát cả tông môn của ngươi”, “giết chết tất cả những người có quan hệ với ngươi”... Điều này sao có thể khiến Linh Điệp Tôn Giả không nổi giận cho được?

Trong vòng một ngày, hai lần bị người ta hăm he đe dọa “Giết cả nhà ngươi”... Linh Điệp Tôn Giả thật sự không ngại ra tay bóp chết cái đám chiến sĩ nhím biển này.

Cho nên.

Linh Điệp Tôn Giả dứt khoát dẫn theo Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất, lần mò theo tung tích của đám chiến sĩ nhím biển kia, một đường đi tới trên không trung của Hư Kiếm phái.

…

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì thầm lau mồ hôi một phen —— hắn cứ cảm thấy cái đám chiến sĩ nhím biển sống đến tận giờ này mà còn chưa bị người ta giết sạch cả lũ thì đúng là kỳ tích mà.

Chẳng lẽ khả năng sinh sản của đám chiến sĩ nhím biển đó đặc biệt mạnh, đẻ trứng, một lần một trăm trứng, một năm mười lần, tỉ lệ sống sót cao tới hơn chín phần à?

Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên hưng phấn nhảy nhót lên nói:

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, ban nãy lúc Bạch Tôn Giả bay đi, chính là do năng lực của Lưu Tinh kiếm dùng một lần đấy à?”

Mấy chuyện mà Vũ Nhu Tử cô nương chú ý tới luôn nằm ngoài dự đoán của người ta như thế đấy.

“Đó cũng không phải Lưu Tinh Kiếm dùng một lần đâu, Lưu Tinh Kiếm dùng một lần còn kích thích hơn cái này nhiều lắm.”

Tống Thư Hàng đáp, ngay cả Tô Thị A Thất tiền bối bị bay kiểu xoắn ốc thăng thiên còn phải gào khóc thảm thiết nữa mà!

“Vậy cái thứ khiến Bạch tiền bối bay đi gọi là gì thế?”

Vũ Nhu Tử ngước đôi mắt trong veo nhìn về phía Tống Thư Hàng, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

“Chắc tên của nó là bản 1S đấy.”

Tống Thư Hàng cười khan rồi nói —— về phần tên gọi đầy đủ thì có đánh chết hắn cũng không nói ra đâu.

“Tuyệt quá đi.”

Vũ Nhu Tử cảm thán:

“Ta cũng muốn được chơi Lưu Tinh Kiếm dùng một lần thử cho biết!”

Linh Điệp Tôn Giả đứng bên cạnh nhịn không được bèn mỉm cười nói với con gái:

“Vũ Nhu Tử, ta đã phân tích ra được nguyên lý của Lưu Tinh Kiếm dùng một lần rồi. Đợi khi nào quay lại Linh Điệp đảo thì ta sẽ làm một thanh phi kiếm có chức năng y hệt thế cho con.”

“Tuyệt quá, tuyệt quá.”

Vũ Nhu Tử nói:

“Nhưng gia vẫn muốn chơi thử cái Lưu Tinh Kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, lát nữa mà gặp được Bạch tiền bối thì gia nhất định phải đòi hắn bù lại một món quà cho gia mới được. Các tiền bối trong nhóm ai cũng được chơi vui quá trời, chỉ có quà của gia là đến muộn, tiếc quá đi thôi.”

Khóe miệng của Linh Điệp Tôn Giả co giật vài cái.

Tống Thư Hàng thì dở khóc dở cười, Bạch Tôn Giả tạo ra cái series Lưu Tinh Kiếm dùng một lần này chính là mang theo tính chất trừng phạt. Nếu như Vũ Nhu Tử lại coi nó thành một món đồ chơi, lại còn thích thú vui vẻ nữa thì không biết Bạch tiền bối sẽ có cảm tưởng gì đây?

Chết dở, nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại cảm giác có chút trông mong.

Khụ khụ, đợi đã, hình như chủ đề lại bị Vũ Nhu Tử cô nương lái đi hơi bị xa rồi.

Hắn tới Hư Kiếm phái là để xem thử bây giờ Hư Kiếm phái ra sao cơ mà?

Liệu có phải đám chiến sĩ nhím biển kia thật sự đang giết hại thành viên của Hư Kiếm phái hay không?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng đứng ra sát mép của đám mây, nhìn xuống bên dưới —— cái đám mây này không kèm theo vòng bảo hộ, thật không có cảm giác an toàn chút nào. Chờ tới một ngày nào đó, hắn có thể ngự kiếm phi hành thì hắn nhất định phải kiếm một thanh phi kiếm to một chút, sau đó lắp thêm cái lan can vào cả trái phải trước sau, thậm chí ngay cả trên đầu cũng phải lắp luôn! Chỉ nghĩ tới thôi là đã thấy an toàn rồi.

Sau khi nhìn xuống Hư Kiếm phái xong thì Tống Thư Hàng lại nhíu mày.

Toàn bộ Hư Kiếm phái đều bị một tầng khói mù dày đặc bao phủ, căn bản không thể nhìn thấy tình hình bên trong ra sao. Tầng khói dày này khiến hắn nhớ tới màn sương mù khiến người ta hôn mê ở bên địa bàn của Sở gia.

Tống Thư Hàng hỏi dò:

“Linh Điệp tiền bối, đám chiến sĩ nhím biển kia đã bắt đầu tấn công Hư Kiếm phái rồi à?”

“Ừ, đã giết vào trong rồi. Đám khói mê này bốc lên bất ngờ quá, nên rất nhiều đệ tử Hư Kiếm phái đã bị hôn mê, sau đó đám chiến sĩ nhím biển kia nhân cơ hội giết chết. Nhưng bên trong Hư Kiếm phái vẫn có một số đệ tử phát hiện ra kịp thời, nên thi hành vài cách phòng ngự. Bây giờ đang giao chiến với đám chiến sĩ nhím biển ở bên trong màn khói mù kia.”

Linh Điệp Tôn Giả đáp.

“Đã khai chiến rồi sao? Linh Điệp tiền bối ngài không ra tay à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại, không phải Tôn Giả đã bảo muốn giết hết toàn bộ chiến sĩ nhím biển sao?

“Ta đang đợi cho Hư Kiếm phái đấu với chiến sĩ nhím biển xong xuôi rồi mới ra tay một thể.”

Linh Điệp Tôn Giả đáp.

Lấy thực lực của Tôn Giả, muốn giết đám chiến sĩ nhím biển này mà còn cần phải chờ chúng nó và Hư Kiếm phái lưỡng bại câu thương hay sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng hắn lại nhanh chóng nghĩ tới một chuyện —— nếu nhìn từ một phương diện khác thì dp chính là kẻ thù của người bạn thân Sở Xuân Huỳnh của Vũ Nhu Tử!

Quả nhiên, Linh Điệp Tôn Giả lại nói tiếp:

“Thư Hàng tiểu hữu, ta cũng xem như có chút giao tình với Sở gia, Vũ Nhu Tử cũng có quan hệ khá tốt với một tiểu cô nương của Sở gia. Còn Hư Kiếm phái này lại có quan hệ đối địch với Sở gia. Khi bọn chúng bị người ta giết đến cửa, ta có thể dửng dưng đứng nhìn như thế này đã là tốt lắm rồi. Cho nên... Ta tuyệt đối sẽ không ra tay giúp bọn họ sớm làm gì. Ta chính là Linh Điệp Tôn Giả được mọi người gọi là ‘so đo tính toán’ đấy!”

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Linh Điệp Tôn Giả đầy vẻ đắc ý.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiền bối à, cái biệt danh so đo tính toán gì đó không phải khen ngợi gì đâu, ngài đắc ý như thế liệu có vấn đề gì không?

Tống Thư Hàng lại nhô đầu ra, nhìn Hư Kiếm phái bị sương mù bao phủ ở bên dưới.

Nếu như Tôn Giả không ra tay thì xem ra Hư Kiếm phái tiêu chắc rồi.

“Ồ? Hóa ra vì lý do này cho nên a cha mới mang theo mọi người bay lên không trung nhìn chiến sĩ nhím biển và Hư Kiếm phái đánh nhau cả buổi trời à?”

Vũ Nhu Tử nghe thấy Linh Điệp Tôn Giả nói thế thì lập tức tỏ vẻ hiểu ra:

“A cha, đừng đứng nhìn nữa, chúng ta mau ra tay đi! Đánh cái đám chiến sĩ nhím biển này xong thì chúng ta phải đi tìm Bạch Tôn Giả nữa. Gia cảm giác bên chỗ Bạch Tôn Giả thú vị hơn nhiều... hơn nữa đám người Hư Kiếm phái này đánh Đoạn Tiên đài mà còn thua, cũng chẳng tạo thành uy hiếp gì với Sở gia, không làm nên trò trống gì đâu!”

Linh Điệp Tôn Giả nghe thế thì mỉm cười gật đầu:

“Ừ, Vũ Nhu Tử nói đúng lắm, vậy thì chúng ta mau xuống đó xử lý đám chiến sĩ nhím biển kia thôi!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Linh Điệp tiền bối, một giây trước ngài hãy còn nói chắc nịch rằng tuyệt đối sẽ không ra tay giúp Hư Kiếm phái sớm mà? “Tuyệt đối” của ngài đã bị Đậu Đậu ăn mất rồi à!

Có lẽ Hư Kiếm phái vẫn chưa đến đường cùng nhỉ?

…

Linh Điệp Tôn Giả đi tới mép đám mây, gió mạnh thổi qua khiến trường sam trên người hắn bay bay, trông cực kỳ ngầu.

Sau đó, Tôn Giả lại quay sang nói với đại đệ tử Lưu Kiếm Nhất:

“Kiếm Nhất, xem cho kỹ nhé. Ta sắp sửa thi triển một loại biến hóa khác của Linh Điệp Kiếm Pháp, khác hoàn toàn với Điệp Hoàng Biến đấy.”

Mọi lúc mọi nơi đều tranh thủ cơ hội dạy dỗ đệ tử, đây đúng là tấm gương sư phụ tiêu biểu mà.

Trong lúc nói chuyện, Linh Điệp Tôn Giả dùng ngón tay làm kiếm, nhắm chuẩn chỗ của Hư Kiếm phái ở bên dưới, chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí biến thành một con linh điệp thật lớn, cánh bướm mang theo kiếm khí dày đặc.

“Tán!”

Linh Điệp Tôn Giả quát khẽ một tiếng.

Ngay sau đó, con linh điệp lớn kia chia ra, biến thành vô số con linh điệp xinh đẹp, bay múa đầy trời. Mỗi con linh điệp chính là một đạo kiếm khí sắc bén.

Chương 413: Chết vì thời gian biến thân quá dài

Trong Hư Kiếm phái.

Đám chiến sĩ nhím biển giết người sướng tay, bởi những đệ tử Hư Kiếm phái đã hôn mê trên mặt đất, bọn chúng chỉ cần đâm một đao thì đã giải quyết xong.

Cho dù có những đệ tử Hư Kiếm phái còn đang kiên cường chống cự, nhưng dưới sự quấy phá của "sương mù", cả đám bó tay bó chân, chỉ phát huy dược sáu phần thực lực, hoàn toàn không phải là đối thủ của chiến sĩ nhím biển.

“Lần này nhất định có thể thu thập được rất nhiều chân huyết, đợi đến khi cung phụng hết chúng cho Hải Vương điện hạ, nhất định Hải Vương điện hạ sẽ rất vui sướng, ban thưởng lực lượng mạnh mẽ cho chiến sĩ nhím biển của chúng ta, giúp chiến sĩ nhím biển chúng ta có thể càng ngày càng phục hơn!”

Những chiến sĩ nhím biển đang chịu trách nhiệm thu gom chân huyết trao đổi với nhau cực kỳ vui vẻ.

Ngay lúc đó.

Vô số cánh bướm rực rỡ bất ngờ tràn vào đám sương mù. Chỉ một chốc, Hư Kiếm phái đã trở thành Hồ Điệp cốc vô cùng xinh đẹp.

Thế nhưng, khi đám chiến sĩ nhím biển thấy những con bướm này thì lập tức đề cao tinh thần cảnh giác:

“Bươm bướm? Sao ở đây lại có bươm bướm thế này?”

Phải biết rằng, khu vực này được bao trùm trong sương mục cực độc, những sinh vật nhỏ bé như bươm bướm vừa tiếp xúc với đám sương mù này, cho dù chỉ là một chút nhỏ xíu thì cũng sẽ chết. Nhưng đàn bướm rực rỡ màu sắc này vẫn đang bay lượn bồng bên trên không trung, tuyệt nhiên không bị ảnh hưởng bởi sương mù.

Vô cùng quỷ dị!

Lúc này, có chiến sĩ nhím biển đã móc gai nhọn ra, đâm thẳng vào những con bướm rực rỡ đang bay gần bọn chúng.

Thế nhưng, gai nhọn của nó lại đâm vào khoảng không. Chưa đợi đến khi chiến sĩ nhím biển đâm tới, con bướm nọ đã trốn tránh khỏi đợt tấn công của nó.

Dường như đợt tấn công của con chiến sĩ nhím biển này giống như một tín hiệu.

Sau một chốc, đàn bướm phủ đầy trời bắt đầu chuyển động.

Chỉ trong nháy mắt, vô số bướm hóa thành tia chớp, rạch vào cổ họng của những chiến sĩ nhím biển đang có mặt tại Hư Kiếm phái.

Máu tươi văng tung tóe... đàn bướm đập cánh lần nữa, bay múa tung tăng trên bầu trời.

Còn bên dưới đàn bướm đó, phần đầu và phần thân của chiến sĩ nhím biển đã cách biệt hai nơi, trên gương mặt chúng vẫn giữ vẻ không dám tin, thân thể ngã ập xuống đất.

Ngoại trừ thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển còn ở trong biệt viện của chưởng môn Hư Tranh, cách khá xa nên vẫn chưa có linh điệp bay đến chỗ nó nên vẫn còn giữ được mạng sống, tất cả những chiến sĩ nhím biển xâm lược Hư Kiếm phái đều đã chết sạch.

…

…

Trên bầu trời, Tống Thư hàng trông tận mắt nhìn lực sát thương từ một kiếm của Linh Điệp Tôn Giả, lòng thầm cảm thán. Không ngờ kiếm khí lại có thể biến hóa đến mức độ như vậy, không hổ là tồn tại cấp bậc Tôn Giả, khiến người ta mở mang tầm mắt!

…

…

Trong phòng Hư Tranh, thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển thoát khỏi một kiếp hét lên đầy giận dữ:

“Chuyện gì vừa xảy ra?”

Vì sao lại như vậy?

Những con bươm bướm xuất hiện quá đột nhiên, bọn chúng từ đâu tới? Thực sự quá đáng sợ, chỉ tấn công một lần mà có thể chém rơi đầu chiến sĩ nhím biển?

Bỗng dưng, thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển nghĩ đến một giả thiết rất khả thi!

Đầu nó quay ngoắt nhìn sang hai tên người hầu do "tiên sinh" phái đến:

“Chính là ngươi!”

Người khiến thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển nghi ngờ đầu tiên chính là tên "tiên sinh" quái dị này.

Lòng dạ "tiên sinh" rất độc ác, có thể làm bất cứ chuyện gì. Hơn nữa, thủ đoạn của đối phương rất kỳ lạ, trong mắt nó, rất có thể tên ôn dịch đó đã tạo ra những con bươm bướm quái lạ này.

Chết tiệt, vốn dĩ ban đầu nó cho rằng phe mình và "tiên sinh" có mục đích khác nhau, lại không xung đột lợi ích, không ngờ đối phương vẫn ra tay với bọn nó!

“Nếu ta nói rằng... không phải ta làm thì các ngươi tin không?”

Một con rối người hầu mở miệng nói bằng giọng điệu máy móc.

“Tiên sinh” vẫn còn đang nghiên cứu bốn họa quyển trong động dung nham. Hắn vừa bôi máu tươi của đệ tử Sở gia lên đó, bốn họa quyển phát ra hào quang lấp lánh kỳ lại, nhưng sau vầng hào quang đó thì họa quyển lại không có động tĩnh gì khác, "tiên sinh" chẳng hiểu rõ đầu cua tai nheo ra sao... Lúc này, hắn mới cảm ứng được tình trạng lạ lùng bên trong Hư Kiếm phái thông qua con rối.

“Tiên sinh” nhíu mày... Tuy rằng hắn rất muốn giết chết hết đám chiến sĩ nhím biển, biến chúng thành huyết hải ngọc.

Nhưng hắn thật sự không hề làm việc này!

“Chết tiệt! Quả nhiên là ngươi đã ra tay. Ngươi đợi đó, gây chiến với chiến sĩ nhím biển, bọn ta chắc chắn sẽ giết chết hết cả nhà ngươi!”

“Tiên sinh” trong động dung nham:

“...”

Không đợi hắn giải thích thêm, thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển đã rống giận, ra sức đánh một quyền vào thân thể hai con rối kia.

Hai con rối người hầu cũng chỉ được tạo ra từ "phương pháp hiến tế", không hề có sức chiến đấu gì, đương nhiên sao bọn họ có thể là đối thủ của thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển cấp bậc tứ phẩm được?

Sau mấy quyền, thân thể của hai con rối bị đâm lỗ chỗ như cái rổ, phun ra máu tươi chảy đầy đất.

Mối liên hệ giữa “tiên sinh” và Hư Kiếm phái cũng bị cắt đứt.

“Gặp quỷ rồi!

Giọng điệu của “tiên sinh” cực kỳ buồn bực, hắn nhìn về phía bốn họa quyển lần nữa -

“Đáng chết, đợi đến khi hắn phá giải được bí mật bên trong bốn họa quyển này, nhất định sẽ tế toàn bộ đám chiến sĩ nhím biển thành huyết hải ngọc!

Sau khi tiêu diệt hai con rối người hầu, thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển cắn răng.

Đừng tưởng rằng chỉ dựa vào đám bướm kỳ lạ này mà có thể khiến nó cam chịu, không dễ như vậy đâu!

Nó vẫn còn một chiêu bí pháp cuối cùng dùng để bảo vệ tính mạng!

Hiện tại, chung quanh Hư Kiếm phái, khắp nơi đều là oán huyết từ đám chiến sĩ nhím biển bị đánh chết và chân huyết do bọn nó thu thập trước đó.

Có những thứ này là đủ rồi.

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển có thể sử dụng oán huyết, dùng đồng đội làm tế đàn, vận dụng bí pháp hiến tế trực tiếp những chân huyết này cho Hải Vương điện hạ bí ẩn lại cường đại. Thông qua hiến tế, nó có thể đạt được sự gia tăng lực lượng mạnh mẽ từ chỗ Hải Vương.

Càng nhiều chân huyết, lực lượng Hải Vương giáng lâm lại càng mạnh mẽ hơn!

Đáng tiếc, nếu hiến tế trực tiếp sẽ lãng phí rất nhiều chân huyết hơn là hiến tế tại tế đàn trong tộc dưới đáy biển.

Nhưng hiện tại nó không thể quan tâm nhiều thứ như vậy.

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển chuẩn bị thúc giục bí pháp —— Nó móc ra một quyển sách bìa cứng mang tên "Tài liệu giáo dục bắt buộc hai mươi năm của chiến sĩ nhím biển", khi lật đến một trang, nó niệm tụng lớn tiếng một đoạn văn tự.

Đây là một loại ký hiệu văn tự đặc biệt, không phải là ngôn ngữ của nhân loại.

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển tụng niệm "Hiến Tế Văn" bằng giọng cao vút —— Chết tiệt, đợi đến khi Hải Vương đại nhân ban sức mạnh xuống, nhất định nó sẽ giết đến nơi tên "tiên sinh" đang ở, báo thù cho chiến hữu của mình!

Vừa hay khi đang tiến hành giao dịch với "tiên sinh" kia, nó đã dùng chút thủ đoạn, tra ra được chỗ ẩn thân của đối phương.

“Chiến sĩ nhím biển chúng ta cũng không dễ chọc đâu!”

Sử dụng oán huyết của chiến hữu làm cơ sở của tế đàn, dùng chân huyết mà bọn nó thu thập được làm tế phẩm.

“Lực lượng của Hải Vương đại nhân, hãy giáng lâm!”

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển giơ cao hai tay lên bầu trời.

Chỉ chốc lát sau, nó cảm nhận được Hải Vương đại nhân đang đáp lại hiến tế của nó.

Đến rồi, đến rồi, đến rồi!

Hải Vương đại nhân tiếp nhận chân huyết do bản thân nó hiến tế rồi, hơn nữa, lực lượng của Hải Vương đại nhân sắp giáng lâm!

Thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh.

Luồng lực lượng này đang tăng cường cuồn cuộn trong cơ thể nó.

Vì vậy, nó đi nhanh ra khỏi biệt viện của Hư Tranh, nhìn về phía đám bướm bay lượn đầy trời và thi thể của những chiến hữu dưới mặt đất.

Đến đây đi, thứ tạp chủng, đến đây! Nhìn ta xé xác các ngươi thế nào!

Hai mắt thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển đỏ hồng, nó giơ cuốn "sách giáo khoa chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển " lên cao, gào thét về phía Linh Điệp Tôn Giả trên bầu trời:

“Sức mạnh Hải Vương đại nhân ban cho ta, vũ trang hóa!”

Quyển sách bìa cứng " chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển " lập tức phát ra tia sáng chói mắt, cộng hưởng với máu tươi chảy bốn phía.

Ngay sau đó, có một luồng sức mạnh kỳ dị trong hư không giáng lâm lên trên người thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển.

Quần áo của nó được bao bọc bởi luồng sức mạnh kỳ lạ đó, hóa thành hình thái "vật chất ánh sáng".

Cùng lúc đó, thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển liên tục tạo tư thế kỳ quái, dường như những tư thế này dùng để dẫn dắt, thích ứng với lực lượng của Hải Vương đại nhân giúp nó tiến hành "vũ trang hóa" thì phải?

…

…

Tại một đám mây trên bầu trời.

“Ồ, nhìn bộ dáng của nó là chuẩn bị biến thân à?”

Vũ Nhu Tử cất tiếng hỏi, cô biết có rất nhiều tu sĩ sở hữu huyết mạch kỳ lạ, trước thời khắc sống chết của bản thân sẽ bắt đầu bùng nổ biến thân.

Nói đúng ra thì chiến sĩ nhím biển có huyết mạch nhím biển, chẳng lẽ nó định biến thân thành một con nhím biển lớn?

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn nhìn động tác vặn vẹo của thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển và đám quần áo hòa thành vật chất ánh sáng thì chỉ cảm thấy muốn mù mắt . Ngay cả một người đứng nhìn như hắn cũng cảm thấy xấu hổ cực độ, rốt cuộc thì tố chất tâm lý của vị thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển này mạnh mẽ đến cỡ nào mà lại có thể làm ra những động tác đáng sợ đó một cách tự nhiên như thế chứ?

Ngoài ra, cũng may là không phối hợp với nhạc nền thần bí, nếu không thì mắt hắn mù, mà lỗ tai cũng bị điếc luôn.

“Chỉ còn một con cuối cùng thôi, có muốn chờ nó biến thân xong luôn không?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi dò.

“Sao cũng được, nhưng mà sư phụ, ta lại đang chú ý đến Hải Vương đại nhân mà tên đó vừa nhắc, đó là thứ gì thế?”

Lưu Kiếm Nhất hỏi.

Linh Điệp Tôn Giả trả lời:

“Chưa từng nghe thấy, chắc là một vị thần biển bản thổ rất mạnh ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng than thở:

“Tôn Giả ơi, ta cảm thấy mình sắp không thể nhìn nổi nữa rồi.”

…

…

Trên thực tế, tâm trạng của thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển cũng đang dần suy sụp -

“Kỳ lạ, quá kỳ lạ? Vì sao lực lượng Hải Vương đại nhân giáng xuống lại không giúp hắn tiến hành vũ trang hóa thế này?”

Rõ ràng là mấy lần trước, chỉ cần hoàn thành ba động tác hiến tế tiêu chuẩn thì lực lượng mạnh mẽ của Hải Vương đại nhân sẽ rót vào cơ thể, tạo thành áo giáp phòng ngự cực mạnh quanh người hắn!

Nhưng lúc này đây, hắn đã làm ba động tác này rất nhiều lần, thậm chí lực lượng của Hải Vương đại nhân cũng đã bắt đầu rót vào cơ thể hắn rồi, nhưng vì sao lại chưa hoàn thành xong giai đoạn cuối cùng là "hóa thành áo giáp bằng máu" thế này?

…

…

“Ừ, ta cũng không nhìn nổi nữa, vậy chém luôn đi.”

Trên bầu trời, Linh Điệp Tôn Giả quyết định.

Sau đó ngón tay Tôn Giả vươn ra chỉ, hơn mười luồng Hồ Điệp Kiếm Khí chém tới vị thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển kia.

…

…

Hồ Điệp Kiếm Khí chém lên người thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển, xuyên thẳng qua bộ quần áo vật chất ánh sáng của hắn, đâm hắn thành một cái sàng.

“Á!”

Thủ lĩnh nhím biển hét lên đầy thảm thiết.

Tại sao lại như vậy?

Nếu hắn có áo giáp phòng ngự thì nhất định có thể ngăn cản những con bươm bướm này rồi!

Chẳng lẽ bởi vì hắn đang ở trên đất liền, hơn nữa không chuẩn bị đầy đủ thủ tục hiến tế, vì thế lực lượng của Hải Vương đại nhân giáng xuống người hắn lại bị đứt mạng?

“A a a.”

Nó kêu thảm, sau đó ngã xuống vũng máu dưới đất.

Không cam tâm, thực sự rất không cam tâm!

Chương 414: Con mắt của Hải Vương

Bên trên đám mây, nhờ vào kiếm khí của Linh Điệp Tôn Giả, sương mù lượn lờ trên không trung bao vây Hư Kiếm phái bị xua tan, vì thế Tống Thư Hàng mới chứng kiến toàn bộ những gì xảy ra bên trong Hư Kiếm phái.

“Chết hết rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Lưu Kiếm Nhất khẳng định:

“Chết rồi!”

Thần hình câu diệt cả rồi, chết đến mức không thể chết hơn được nữa.

Ngón tay Linh Điệp Tôn Giả khẽ động, kiếm khí hình bướm đang bay lượn trên bầu trời của Hư Kiếm phái biến mất tăm:

“Đã xong rồi... Đi thôi, chúng ta đi đến chỗ Bạch đạo hữu để tìm cái gã thú vị kia đi.”

Bỗng nhiên, Vũ Nhu Tử kêu lên:

“Ồ, a cha, quá trình biến thân của cái gã bên dưới kia vẫn còn tiếp diễn kìa!”

Thực ra không cần Vũ Nhu Tử nhắc nhở, Linh Điệp Tôn Giả và Lưu Kiếm Nhất đã phát hiện ra biến hóa bên dưới ngay từ đầu rồi.

Rõ ràng là thần hình của cái gã thủ lĩnh nhóm chiến sĩ nhím biển kia đã bị tan biến cả rồi, nhưng giờ hắn đột nhiên đứng dậy từ trong vũng máu.

Nói đúng hơn, bản thân thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển không đứng dậy mà là có một luồng lực lượng truyền tới từ bên trong hư không, bám vào thân thể của hắn, khiến hắn chuyển động giống như con rối bị giật dây.

Ngay sau đó, những "oán huyết" và "chân huyết" trên mặt đất kia bắt đầu hội tụ lại một chỗ, kéo về phí thi thể của thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển kia.

…

…

Tống Thư Màng cảm thấy nghi hoặc, bèn hỏi:

“Chẳng lẽ hắn vẫn chưa chết hẳn ư?”

Lưu Kiếm Nhất lắc đầu phủ nhận:

“Chết đến không thể chết hơn được nữa rồi, thậm chí kiếm khí của sư phụ cũng đã phá nát hồn phách của hắn. Ta đoán chừng, rất có thể năng lực biến thân kia gặp phải chuyện gì đó nên bị kéo dài mãi tới bây giờ mới chính thức bắt đầu chăng?”

Nội tâm Vũ Nhu Tử lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú:

“Biến thân đi, biến thân đi! Ta rất muốn biết cuối cùng hắn sẽ biến thành bộ dạng gì đây?”

…

…

Trong lúc mấy người Thư Hàng đang nói chuyện, những oán huyết và chân huyết trên mặt đất Hư Kiếm phái hóa thành những đám tơ máu, quấn quanh người thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển.

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, những tơ máu này lại đan vào nhau, tạo thành một lớp khôi giáp tinh xảo có màu đỏ như máu, bao bọc hết toàn bộ thân thể thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển, thoạt nhìn trông có vẻ oai phong lẫm liệt.

Số tơ máu còn lại ngưng tụ sau lưng của gã thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển, hóa thành một áo choàng có màu đỏ như máu.

Hoàn tất... Biến thân!

Thi thể của thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển siết chặt hai tay đặt bên hông, hai chân tạo thành tư thế đứng tấn. Sau đó dưới sự dẫn dắt của lực lượng từ trong hư không, bắt đầu vào thế đánh quyền anh...

Nếu như những động tác biến thân của nó trước đó làm người ta cảm thấy quỳ dị lẫn xấu hổ giùm, thì khi khoác thêm lớp khôi giáp này vào, đúng là đẹp ngầu khỏi chê luôn.

…

…

“Biến thân xong rồi hả? Bộ dạng trông cũng oách thật đấy.”

Vũ Nhu Tử nhìn thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển ngầu lòi kia, hỏi:

“Có thể cử động được không nhỉ?”

“Tên này còn chiến đấu được tiếp không nhỉ?”

Tống Thư Hàng cũng hỏi với vẻ tò mò.

Lưu Kiếm Nhất trả lời:

“Chắc là là không thể đâu... Nếu như chết đến mức độ này rồi mà còn có thể chiến đấu được thì đúng là chất khỏi bàn!”

Nghĩ thử đi, không cần làm chuyện gì cả, thậm chí ngay cả khi đã chết mà vẫn có thể lợi dụng lực lượng biến thân giúp cái xác tiếp tục chiến đấu, chẳng phải đang nói... dù có đi ngủ thì vẫn có thể dùng năng lực biến thân đó làm được rất nhiều việc à?

Thế thì đúng là công cụ tuyệt vời và lý tưởng để làm biếng ấy nhỉ?

…

…

Đáng tiếc chính là điều Lưu Kiếm Nhất mong chờ đã vỡ tan tành rồi.

Thi thể của thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển vừa hoàn thành biến thân xong thì lại ngã ụp mặt xuống đất.

Keng keng keng, dường như khôi giáp trên người nó được làm vật liệu kim loại gì đấy, vừa chạm vào mặt đất đã gây ra những thanh âm vui tai.

Đúng như dự đoán của Lưu Kiếm Nhất, năng lực biến thân bị kéo dài... sau khi thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển bị giết chết, lực lượng biến thân mới truyền tới từ người của vị Hải Vương kia. Cũng chính vì nguyên nhân kéo dài thời gian đó, mới khiến cho thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển đã chết nhưng vẫn cố xác hoàn thành toàn bộ quá trình biến thân.

Sau khi biến thân xong, lại tiếp tục trở thành thi thể nằm chỏng chơ trên mặt đất.

Đây là chuyện chuyên nghiệp tới mức nào cơ chứ!

Lưu Kiếm Nhất thật vọng quá đỗi:

“Ta còn tưởng là nó có thể cử động được đấy chứ.”

“Ngươi hi vọng nó hoạt động làm gì thế? Kiếm Nhất sư huynh?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi thử.

Lưu Kiếm Nhất thở dài thườn thượt:

“Thôi đi vậy, dù sao thì nó cũng không thể cử động, có nói ra cũng chẳng có được tích sự gì.”

Sau khi thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển ngã xuống đất, dường như lúc này khôi giáp biến thân trên người nó mới phát hiện ra sự thật rằng hắn đã chết.

Vì vậy, luồng lực lượng Hải Vương từ hư không kia lại truyền tới lần nữa.

Khôi giáp bằng máu tươi trên cơ thể thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển tự động tách ra khỏi người hắn.

Sau đó, lập tức có một thứ trông như cánh cửa không gian xuất hiện ngay cạnh bộ khôi giáp này.

Dường như tồn tại được gọi là Hải Vương kia đang muốn mang bộ khôi giáp bằng máu này về.

…

…

“Hừ, cái tên thích giả thần giả quỷ.”

Trên đám mây, Linh Điệp Tôn Giả lên tiếng nói một câu.

Hôm nay hắn lại liên tục gặp phải kẻ có thể dùng năng lực không gian, một loại năng lực vốn chỉ thuộc về cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, thế mà hôm nay lại được thấy những mấy lần, đúng là thú vị.

Nhưng Linh Điệp Tôn Giả có thể xác định rất rõ, tên đối diện không phải Kiếp Tiên cửu phẩm, thủ đoạn Kiếp Tiên vận dụng năng lực không gian cao siêu hơn thế này gấp trăm lần.

“Lại là thông qua cách đặc biệt nào đó để có thể dùng được năng lực không gian à?”

Trận pháp, hay là nghi thức đây? Hoặc là kẻ này cũng dùng đạo cụ pháp bảo quý giá gì đấy giống như cái gã quái dị mà hắn từng gặp phải ở trong mật thất Sở gia?

Vũ Nhu Tử nhìn Linh Điệp Tôn Giả rồi nói:

“Xem ra a cha có hứng thú rồi.”

Linh Điệp Tôn Gia vẫn luôn tập trung nghiên cứu những vấn đề có liên quan đến "không gian", hắn vẫn luôn tràn ngập tò mò lẫn hứng thú với tất cả những năng lực "không gian" không thuộc về cảnh giới Kiếp Tiên.

Sau đó, Linh Điệp Tôn Giả ra tay, hắn nhắm ngay khôi giáp màu đỏ như máu kia, nhẹ nhàng đè xuống.

Linh lực bành trướng giáng xuống không trung Hư Kiếm phái giống như biển gầm. Chỉ trong nháy mắt, không gian dường như bị sức mạnh của Linh Điệp Tôn Giả đông cứng lại!

Trong một thoáng, những đệ tử Hư Kiếm phái còn sót lại quỳ rạp xuống đất, bị nguồn linh lực khủng bố đè ép đến mức không thở nổi.

Còn bộ khôi giáp kia cũng bị hạn chế đứng nguyên tại chỗ bởi lực lượng cường đại của Linh Điệp Tôn Giả, không thể nhúc nhích chút nào.

Với những gì mà Linh Điệp Tôn Giả đã nghiên cứu được về năng lực không gian, tuy rằng không thể vận dụng lực lượng không gian tự nhiên như Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng mấy chuyện cỏn con như can thiệp vào quá trình truyền tống không gian này, hắn vẫn có thể làm được một cách dễ dàng.

“Nếu ngươi muốn lấy bộ khôi giáp này đi, ta nhất định sẽ không để ngươi như ý.”

Linh Điệp Tôn Giả cười cười, giơ tay phải lên thật nhẹ nhàng.

Bộ khôi giáp màu đỏ máu bị kéo bay về phía của Linh Điệp Tôn Giả.

Một loạt hành động của Tôn Giả đã chọc giận vị Hải Vương đang ẩn nấp tại một không gian khác, thanh âm gào thét đầy áp lực của Hải Vương nhanh chóng truyền đến.

Tiếng gào thét kia cực kỳ đáng sợ, nếu cảnh giới thực lực thấp một chút, chỉ cần nghe thấy tiếng rống giận này thôi thì đại não sẽ lập tức sung huyết, lập tức ngã xuống đất hôn mê.

“Hắc hắc, tức giận rồi đấy à? Nếu như rất tức giận ấy à... có ngon thì qua bên này đi!”

Linh Điệp Tôn Giả không hề sợ hãi, vẫn thong thả trả lời.

Tiếng rống giận của Hải Vương ở phía đối diện bắt đầu từ từ yên lặng trở lại.

“Xem ra, ngươi không thể truyền tống từ không gian khác tới đây đúng không? Đúng là thú vị thật đấy.”

Tay phải Linh Điệp Tôn Giả vươn ra túm lấy một cái, bộ khôi giáp tinh xảo bằng máu tươi kia đã rơi vào tay hắn.

Sau đó, Tôn Giả đánh ra mấy đạo phong cấm chi thuật, phong ấn bộ khôi giáp này lại từ trong ra ngoài.

“Rống!”

Ở một không gian khác, tiếng thét nổi giận của tên "Hải Vương" kia vang rền như sấm dậy.

Cánh cửa không gian đột nhiên phồng lớn lên gấp đôi một cách bất ngờ, sau đó... một con mắt thật lớn di chuyển xuyên qua cảnh cửa không gian này, nhìn về phía đám mây bay trên không trung của Hư Kiếm phái.

Con mắt rất lớn, đường kính của nó ước chừng phải lên đến năm mét. Khó có thể tưởng tượng được bản thể của nó sẽ to lớn cỡ nào nữa đây?

“Cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi à?”

Linh Điệp Tôn Giả nói.

Linh lực chung quanh cánh cổng không gian đột nhiên huyễn hóa thành hàng trăm luồng kiếm khí, cắm thẳng về phía con mắt của "Hải Vương".

Kiếm khí đâm vào cánh cửa không gian và đâm vào con mắt khổng lồ kia.

“A a a.”

"Hai Vương" ở đối diện kêu kia lên đầy đau đớn.

Kiếm khí không thể làm tổn thương cho mắt nó, nhưng đủ để khiến cho nó cảm thấy đau nhức.

Sau khi gào thét thảm thiết, con mắt của Hải Vương liếc nhìn Linh Điệp Tôn Giả trên không trung với vẻ oán hận, sau đó nó dứt khoát đóng cánh cửa không gian lại.

…

…

Vũ Nhu Tử:

“Chạy rồi hả? Ta còn tưởng nó sẽ đại chiến ba trăm hiệp với a cha chứ.”

“Trông thì cũng mạnh lắm đó, đây chính là Hải Vương à?”

Lưu Kiếm Nhất hỏi lại.

“Đúng là Hải Vương đấy, tiếc là không biết hoàn cảnh bên kia không gian ra sao, không trực tiếp xông thẳng qua đó được.”

Linh Điệp Tôn Giả lẩm bẩm, nếu không thì hắn cũng muốn đi thẳng qua cánh cửa không gian kia, trực tiếp đọ sức với con Hải Vương này một phen.

Tuy rằng đối phương chỉ để lộ ra có một con mắt, nhưng Linh Điệp Tôn Giả có thể cảm ứng được tên này đạt đến cấp bậc Tôn Giả thất phẩm.

“Thôi được rồi, lần sau bắt mấy con chiến sĩ nhím biển đến, dùng bọn chúng để nghiên cứ xem rốt cuộc thì Hải Vương là thứ gì cũng được.”

Linh Điệp Tôn Giả quyết định. Sau đó, hắn cất khôi giáp máu tươi vào trong trang bị không gian, đợi đến khi trở về Linh Điệp Đảo rồi mang ra nghiên cứu thật kỹ một phen mới được

Nhưng lúc Tôn Giả thử nhét bộ khôi giáp này vào trang bị không gian thì lại phát hiện không thể nhét thứ này vào trong trang bị không gian được.

“Chậc, đúng là lắm thủ đoạn thật đấy.”

Linh Điệp Tôn Giả cũng phải lên tiếng ngợi khen.

Nếu không thể cất khôi giáp bằng máu này vào trong trang bị không gian, chứng tỏ con hải Vương kia có thể đột nhiên ra tay thu hồi bộ khôi giáp này bất kỳ lúc nào, như vậy thì sẽ rất phiền phức.

“Thôi thôi, nếu không thể cất được thì cứ hủy đi vậy.”

Linh Điệp Tôn Giả quyết định.

Lực lượng của khôi giáp bằng máu tươi này cũng không mạnh lắm, thực ra cũng chỉ đạt đến cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm mà thôi. Linh Điệp Tôn Giả ra tay thì việc đánh nát bộ khôi giáp này cũng không khó khăn gì.

…

…

Linh Điệp Tôn Giả vừa dứt lời.

Trong hư không, cánh cửa không gian kia bỗng dưng mở ra lần nữa, con mắt thật lớn của Hải Vương lại xuất hiện. Lần này nó vội vàng phát động tấn công, một luồng ánh sáng trắng bắn ra từ trong mắt nó, đánh thẳng về phía Linh Điệp Tôn Giả.

Dường như nó rất coi trọng bộ giáp này thì phải?

“Ha ha.”

Linh Điệp Tôn Giả búng tay một cái, một chiếc kính cổ bằng đồng xanh hiện ra trước mặt hắn, dễ dàng ngăn chặn đòn tấn công của tia sáng bắn ra từ con mắt kia.

Tiếp đó, Linh Điệp Tôn Giả đánh một quyền vào bộ khôi giáp màu đỏ tươi nọ.

Bộ khôi giáp đỏ tươi kia lập tức bị Tôn Giả đánh nát bấy...

“Xì xì…”

Hải Vương bên trong cánh cửa không gian phát ra tiếng la đau đớn, hệt như Linh Điệp Tôn Giả vừa đánh vào thân thể nó, chứ không phải bộ giáp bằng máu tươi kia.

Sau khi Hải Vương gào lên thảm thiết xong, nó nhìn Linh Điệp Tôn Giả bằng ánh mắt chứa đầy oán hận, sau đó đóng cánh cửa không gian lại.

Linh Điệp Tôn Giả vẫn đứng im trên đám mây không nhúc nhích, sau một lát, hắn cười hắc hắc:

“Đánh dấu thành công rồi.:

Ban nãy, khi con Hải Vương kia xuất hiện lẫn nữa, Linh Điệp Tôn Giả đã âm thầm giở thủ đoạn dán dấu hiệu "tập trung vị trí" lên cơ thể đối phương,

Mặc dù rất có thể đối phương sẽ lập tức phát hiện ra dấu vết kia ngay, nhưng không sao cả, chỉ cần thời gian trong nháy mắt là đủ để Linh Điệp Tôn Giả tập trung được vị trí của nó rồi.

Mà lúc này... mảnh vỡ khôi giáp đỏ tươi rơi vãi khắp nơi trên đám thải vân. Có mấy mảnh còn rơi xuống cạnh Tống Thư Hàng.

Chương 415: Bạch Tôn Giả bị triệu hoán!

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống đám mây, nhặt lấy một mảnh vỡ của bộ giáp.

Rõ ràng là hắn tận mắt chứng kiến áo giáp màu đỏ này được tạo thành từ máu, nhưng ngoại trừ màu sắc ra thì cái mảnh vỡ áo giáp này rõ ràng chẳng liên quan đếu gì đến máu tươi cả —— đây đúng là thuật luyện kim mà!

Thư Hàng cảm thấy thứ này rất thú vị, bèn cất tiếng hỏi thăm thử:

“Linh Điệp tiền bối, ngài còn có dùng những mảnh vỡ này vào việc gì nữa không?”

“Hết rồi, sau khi vỡ nát thì những năng lượng kỳ lạ ẩn chứa bên trong nó đã bị tiêu tán hoàn toàn, không còn giá trị nghiên cứu nữa.”

Linh Điệp Tôn Giả trả lời tùy ý.

“Ồ, vậy ta nhặt vài miếng có được không?”

Tống Thư Hàng gõ gõ vào mảnh vỡ bộ khôi giáp ở trên tay mình, tạo thành tiếng vang giòn tan.

Linh Điệp Tôn Giả cười nói:

“Tiểu hữu cứ tự nhiên.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Cho nên, Tống Thư Hàng lựa chọn bốn mảnh vỡ khôi giáp khá lớn ra, thử cất nó vào trong túi thu nhỏ một tấc của mình. Bởi vì bộ khôi giáp đã nát, lực lượng kỳ lạ ẩn chứa bên trong nó cũng đã biến mất hoàn toàn. Tống Thư Hàng cất chúng vào trong túi thu nhỏ một tấc rất thuận lợi.

Linh Điệp Tôn Giả len lén nhìn trộm túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng.

Lại dùng hình con thỏ đáng yêu cơ á? Thậm chí còn đáng yêu hơn cả túi thu nhỏ một tấc của Vũ Nhu Tử nữa. Tôn Giả lại nghĩ đến bộ dạng hóa thành con gái của Tống Thư Hàng trước đó... Quả nhiên là khi nhìn từ một góc độ nào đó thì vị tiểu hữu Tống Thư Hàng này thật sự khiến cho người ta yên lòng!

Tâm trạng của Linh Điệp Tôn Giả rất tốt:

“Ngồi cho vững nào, tiếp theo chúng ta sẽ đi tìm Bạch đạo hữu.”

Pháp bảo thải vân tăng tốc, bay thẳng về phía động dung nham dưới mặt đất của "tiên sinh" kia.

Cùng lúc đó, trong pháp bảo cung điện của Hoàng Sơn Chân Quân.

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Số 1 còn đang trao đổi tâm đắc có được sau khi giết Huyết Ma, vô hình chung lại tạo thành dị tượng luận đạo lần nữa.

Ngay khi các vị đạo hữu đang trao đổi vui vẻ, Hoàng Sơn Chân Quân lặng lẽ rời khỏi đoàn người.

Hắn đi đến một căn phòng ở lầu trên cung điện với bộ dáng cẩn thận dè dặt. Tại căn phòng này đang giam giữ một tiểu đạo hữu rất đáng thương —— chính là Đặng Ma Y bị cái quẻ bói ngược đời của Đồng Quái Tiên Sư hại cho táng gia bại sản, còn ngộ nhận Lệ Chi Tiên Tử là tên bói bịp kia, nên bị Lệ Chi Tiên Tử đánh một trận nhừ tử.

Hoàng Sơn Chân Quân đẩy cửa bước vào.

Đạo hữu Đặng Ma Y vẫn giữ vẻ mặt quật cường không chịu khuất phục, hắn bị phong ấn toàn bộ thực lực, lại còn bị trói cứng ngắc quăng lên trên giường. Đến bây giờ, hắn vẫn không chịu tin vào việc Đồng Quái Tiên Sư đã dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử —— trên đời này làm gì có dịch dung thuật nào trâu bò như thế chứ?

Theo như hắn thấy, trong đám người kia chẳng có ai là tốt lành cả.

Đặc biệt là khi thấy dạng lén lén lút lút vào đây của Hoàng Sơn Chân Quân bộ, trong lòng Đặng Ma Y cảm thấy hơi bất an, tên này định làm gì đây?

“Đạo hữu Đặng Ma Y, đừng quá căng thẳng. Bản tọa là Hoàng

Sơn Chân Quân, tin rằng ngươi đã từng nghe qua tên của bản tọa rồi mà phải không?”

Hoàng Sơn Chân Quân kéo một chiếc ghế ngồi xuống, hỏi thẳng —— Chân Quân là một nhân vật có tiếng nói trong giới tu sĩ Hoa Hạ, ngay cả bữa tiệc thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng sẽ không bao giờ vắng bóng vị khách như hắn.

Đặng Ma Y liếc nhìn Hoàng Sơn Chân Quân —— hình như đúng là có hơi giống với "Hoàng Sơn tiền bối" trong truyền thuyết nhỉ?

“Không biết Chân Quân tìm ta có việc gì?”

Đăng Y Ma cất tiếng hỏi, tuy rằng hắn không thể xác định đối phương có phải là Hoàng Sơn Chân Quân hay không, nhưng thực lực của hắn ta đang hiển lộ trước mắt, quả thật là một vị Chân Quân cường đại.

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười hỏi:

“Bản tọa muốn biết, những viên đạn mà tiểu hữu lấy được trong Hắc Hổ Bí Cảnh còn lại thừa lại bao nhiêu?”

“Hả?”

Đăng Y Ma nhìn Hoàng Sơn Chân Quân với vẻ khó hiểu.

Hoàng Sơn Chân Quân giải thích:

“Bản tọa cảm thấy rất hứng thú với những viên đạn kia của ngươi. Vì vậy, nếu như ngươi có ý muốn bán thì cứ ra giá đi.”

“Chân Quân muốn mua những viên đạn này của ta à? Vốn dĩ có tổng cộng sáu viên, ta đã dùng một viên làm thí nghiệm, trước đó dùng một viên, hiện tại còn bốn viên.”

Đặng Ma Y là một người đàn ông trước sau như một —— hắn có một gương mặt trông như trẻ con.

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi:

“Xem ra đạo hữu cũng từng có ý muốn giao dịch những viên đạn ấy à? Nếu thế đạo hữu ra giá thế nào? Không ngại thì nói cái giá ra nhé?”

“Ta nói trước cho ngươi biết, cái giá mà ta muốn cao lắm đó.”

Đặng Ma Y lên tiếng —— nếu giá thấp, hắn sẽ không bán ra đâu.

“Đạo hữu cứ nói đi, đừng ngại gì hết, mua bán chính là chuyện ngươi tình ta nguyện. Yên tâm đi, cho dù giá cao tới đâu, ta cũng sẽ không ép mua ép bán đâu.”

Hoàng Sơn Chân Quân trấn an hắn.

“Vậy thì ta nói giá luôn, ta muốn mười vạn linh thạch ngũ phẩm!”

Đặng Ma Y cắn răng đưa ra yêu cầu của mình.

Căn cứ vào lượng linh lực và độ tinh khiết ẩn chứa bên trong, linh thạch cũng được chia làm chín phẩm giai, giống như đẳng cấp của tu sĩ. Nói chung, tu sĩ đẳng cấp nào thì cứ dùng linh thạch cấp bậc đó là tốt nhất, sẽ không tạo thành bất kỳ lãng phí nào.

Đương nhiên giá tiền này không thể so sánh với toàn bộ tài sản đã bị mất sạch của Đặng Ma Y... Nhưng có thể bù lại phần nào số tiền đã tổn thất của hắn, phần tiền còn thừa lại đủ để mua một thanh phi kiếm thích hợp, không cần phải cưỡi Superman kia phi hành khắp nơi nữa.

Nhưng mà, giá tiền như thế vẫn cao tới mức không hợp thói thường —— phải biết rằng lúc ở trong môn phái của hắn, người ta cũng chỉ ra giá tối đa là một vạn linh thạch để mua hết năm viên đạn này thôi.

“Giá cả rất hợp tình hợp lý.”

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu nói:

“Vậy, chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng đi!”

Gần đây Chân Quân khá là dư giả... Trước đó không lâu, Hoàng Sơn Chân Quân phát hiện ra một quặng linh thạch trên một hành tinh, độ tinh khiết của chúng cũng rất cao.

Thấy đối phương sảng khoái như thế, Đặng Ma Y cảm thấy khá sửng số —— nhìn thái độ của đối phương, dường như nếu hắn có đòi thêm một chút linh thạch nữa thì rất có thể đối phương cũng sẽ gật đầu đồng ý ngay lập tức luôn ấy chứ!

Chẳng lẽ ta bán lỗ rồi? Những viên đạn này thật sự là bảo vật gì đó à?

Nhưng mà... Nếu như bản thân đã ra giá như thế rồi, mà bây giờ lại đổi ý thì xấu hổ lắm. Lỡ như chọc giận vị Chân Quân này, đối phương không chịu mua nữa thì chẳng lẽ hắn ôm bốn viên đạn này ăn không khí à?

“Thành giao!”

Đặng Ma Y quyết đoán nói:

“Xin Hoàng Sơn tiền bối cởi trói cho ta!”

Hoàng Sơn Chân Quân không chỉ cởi trói cho Đặng Ma Y mà hắn rất sảng khoái còn hóa giải phong ấn linh lực trên người Đặng Ma Y nữa.

Hai người một tay giao tiền, một tay giao hàng, giao dịch vui vẻ.

“Đặng đạo hữu đúng là một người sảng khoái.”

Hoàng Sơn Chân Quân thu hồi bốn viên đan, lại lấy một thanh phi kiếm tứ phẩm trông cũng khá khẩm ra rồi đưa cho Đặng Ma Y:

“Ta nghe Lưu Long đạo hữu có nói qua, công cụ đi lại của đạo hữu có vấn đề nhỏ, vừa hay ta lại có một thanh phi kiếm tốc độ rất tốt, nên muốn tặng cho đạo hữu làm phương tiện đi lại.”

Đặng Ma Y nhận lấy phi kiếm với vẻ cảm kích, sau đó hắn chào tạm biệt Hoàng Sơn Chân Quân.

Trước khi rời đi —— Đặng Ma Y vẫn năm lần bảy lượt hỏi thăm địa chỉ của "Dược Sư đạo hữu" trong miệng Hoàng Sơn Chân Quân.

Xem ra địa điểm tiếp theo mà hắn đến chính là chỗ của "Dược Sư đạo hữu" rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân nắm lấy bốn viên đạn —— nếu như hắn không đoán sai, rất có thể bốn viên đạn này chính là bảo vật vô giá ẩn chứa "thời gian chi lực" ở bên trong.

Sau một thời gian nữa, hắn sẽ mời những tiền bối cấp bậc Tôn Giả tập hợp lại, cẩn thận nghiên cứu bốn viên đạn này.

Trong động dung nham cách địa bàn Sở gia một trăm dặm.

Tiên Sinh tiếp tục cẩn thận thoa một ít máu huyết đệ tử Sở gia lên bốn họa quyển.

Quả nhiên, bốn họa quyển lập tức lóe lên những tia sáng chói mắt!

“Bí mật bên trong họa quyển nhất định có quan hệ với máu của đệ tử Sở gia. Nhưng mà, rốt cuộc thì làm cách nào mới có thể giải mã được bí mật bên trong nó đây?”

Tiên sinh hết sức buồn rầu, cố gắng tự hỏi.

Tiên sinh chỉ biết rằng, chía khóa bí cảnh trường sinh đang giấu bên trong bốn họa quyển này.

Nhưng hắn chắc rằng, chìa khóa ấy không phải là phần "kiếm quyết" mà người Sở gia đã lĩnh ngộ!

Rất có thể chía khóa đó chính là một thứ đã "thực chất hóa".

Trong lúc suy nghĩ, bên trên động dung nham... đột nhiên nổ tung!

Xảy ra chuyện gì thế này?

Tiên sinh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh động vừa bị phá hủy.

Sau đó, hắn nhìn thấy một thân ảnh hệt như tiên nhân đang đáp xuống từ trên cái hố nổ phía đỉnh động.

Thân ảnh kia hoàn mỹ đến mức không có ngônngữ nào để có thể hình dung được, dù sao thì tiên sinh cứ gộp hết một loại mấy từ miêu tả như hoàn mỹ, xinh đẹp, đẹp trai, ngầu lòi lại rồi áp lên thân ảnh này thì chuẩn không cần chỉnh, chỉnh là hỏng.

Có lẽ bởi vì thân ảnh này hoàn mỹ quá mức chăng? Hay là do lực tương tác trên người thân ảnh này quá mạnh mẽ đây?

Mặc dù biết rõ đối phương chính là người cho nổ động dung nham để xông vào, nhưng trong lòng tiên sinh lại không hề xuất hiện chút cảnh giác nào.

Cuối cùng, thân ảnh này đáp xuống chậm rãi, đứng vững vàng trên hư không.

Hắn không mượn nhờ bất kỳ sức mạnh nào, chân đạp lên không trung như đất bằng.

“Ồ? Cuối cùng cũng tới rồi sao?”

Bạch Tôn Giả lắc lắc tay, sau đó ánh mắt của hắn dừng lại trên người tiên sinh bốn và họa quyển bên cạnh hắn —— không sai, đủ cả rồi!

“Xin hỏi vị tiền bối này, ngài hạ cố đến động phủ của ta có việc gì hay không?”

Tiên sinh hành lễ với Bạch Tôn Giả, vất vả lắm thì hắn mới khiến bản thân mình khôi phục được lý trí, đồng thời triệu tập sức mạnh huyết trì ở sau lưng trong âm thầm và lặng lẽ.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng bất kỳ lúc nào cũng có thể phát động tấn công đối phương.

“À, chuyện là thế này đây.”

Bạch Tôn Giả ho khan, giải thích:

“Bởi vì ta khắc sai một cái phù văn, do đó… chúc mừng ngươi đã tập hợp được đủ bốn họa quyển kiếm quyết của Sở gia. Một khi tập hợp đủ các họa quyển thì chúng sẽ triệu hồi ta đến đây!”

Tiên sinh:

“…”

Cái quần gì đang xảy ra vậy?

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Một khi ngươi đã triệu hồi ta đến đây thì ta sẽ phải mang bốn họa quyển này đi.”

“Không thể được!”

Tiên sinh hét lớn một tiếng, bổ nhào vào ôm lấy bốn họa quyển, đồng thời điều động lực lượng huyết trì, chuẩn bị tấng công Bạch Tôn Giả, hắn gào lên:

“Chúng thuộc về ta, ta sẽ không để cho bất kỳ ai mang chúng…”

Bốp!

Một cú tát nặng một trăm tám mươi cân… Tiên sinh cảm thấy thân thể của mình đang bay lên, cưỡi gió đạp mây, quay tự do ba mươi hai vòng trong không trung… Cuối cùng nện thật mạnh lên vách tường động dung nham.

Chuyện gì vừa mới xảy ra thế? Hắn không hề trông thấy đối phương đã ra tay như thế nào!

Ngay sau đó, tiên sinh thấy thân ảnh áo trắng kia vươn tay thu lấy bốn họa quyển, sau đó lại lơ lửng trên không trung lần nữa —— đáng chết, đáng chết, vất vả lắm hắn mới cướp được bốn họa quyển vào tay mình, vậy mà lại để cho người khác cướp mất!

“Vậy, tạm biệt đạo hữu nhé.”

Bạch Tôn Giả phất phất tay chào tiên sinh, đương lúc hắn chuẩn bị rời khỏi hang động dung nham này thì...

Vừa mới bay lên hai mét, Bạch Tôn Giả bất chợt ngừng lại..

Ánh mắt của hắn rơi xuống cái khung đang treo con rối hắc long trên động dung nham —— ồ, con rối này tinh xảo thật đấy!

Trông nó thế này mà tháo ra thì hay phải biết ấy nhỉ?

Vì thế, Bạch Tôn Giả lại đáp xuống từ trên không trung, ngồi xổm xuống bên cạnh ngắm con rối hắc long.

"Ta có thể tháo nó ra được không?"

Bạch Tôn Giả nhìn về phía tiên sinh ở bên kia.

Nhưng không đợi đối phương trả lời, Bạch Tôn Giả lại tự nhủ:

"Quên mất, ta hỏi hắn làm chi, dù sao thì cũng có phải là bạn bè gì đâu mà."

Chương 416: Trông ngươi tháo ra thì đã tay lắm đấy

“Chạy đi, mau chạy khỏi đây đi!”

“Tiên sinh” gào to lên, hắn có thể thông qua ý niệm khống chế con rối hắc long này.

Sau khi tên “tiên sinh” bị đánh một cú choáng váng xong thì hắn lập tức biết nam tử áo trắng đã thâm nhập vào trong động của hắn có thực lực không hề tầm thường, bản thân hắn hoàn toàn không thể nào ngăn cản nổi —— cũng may là ở bên trong con rối hắc long bây giờ vẫn còn được gắn huyết hải ngọc, con rối hắc long có thể dùng vận tốc âm thanh, thậm chí là cả vận tốc siêu âm để chạy thoát khỏi đây.

Không thể để cho người ta phá hỏng con rối hắc long quý giá này được!

Sau khi con rối hắc long nhận được mệnh lệnh của chủ nhân xong thì vỗ cánh muốn bay lên —— nó muốn dùng tốc độ siêu âm thoát khỏi hang động dung nham này, chạy tới một động phủ bí mật khác của “tiên sinh”.

Nhưng khi nó vừa mới vỗ cánh bay lên được chừng một mét thì có một bàn tay thon dài đặt nhẹ nhàng lên lưng nó một cái.

Con rối hắc long liều mạng vỗ cánh liên tục, nhưng rốt cuộc cũng không thể bay lên được thêm chút nào nữa!

Ngay sau đó, có thêm một bàn tay thon dài khác dùng tay làm công cụ, lướt nhanh trên người của con con rối hắc long này.

Cạch cạch chạch chạch, tiếng vài loại linh kiện bị tháo ra.

Chỉ trong vòng chưa tới một phần vạn giây... Lớp vỏ bên ngoài của con rối hắc long kia đã bị tháo bung ra, để lộ kết cấu bên trong của nó.

Sau đó, viên huyết hải ngọc kia bị Bạch Tôn Giả lấy ra.

“Cạch cạch ~”

Sau khi mất đi nguồn năng lượng, con rối hắc long lập tức rơi xuống từ trên không trung, rớt xuống ngay bên chân của Bạch Tôn Giả.

Còn tên “tiên sinh” đang bị dán trên vách động thì há hốc mồm ra nhìn.

“Loại đá năng nguyên này là thứ dùng tà pháp tàn nhẫn để luyện chế ra đây mà.”

Bạch Tôn Giả tiện tay cất viên huyết hải ngọc kia đi.

Sau đó, Bạch Tôn Giả ngồi xổm xuống bên cạnh con rối hắc long, rồi vừa tháo dỡ nó ra vừa nói:

“Kết cấu này thú vị thật đấy, trông sơ qua thì giống như lấy thủ pháp của Mặc Môn làm cơ sở, lại cho thêm một số linh kiện máy móc hiện đại hóa vào. Kết hợp cả kỹ thuật con rối của Mặc Môn và khoa học kỹ thuật hiện đại lại với nhau, đúng là giỏi thật đấy.”

Chỉ trong nháy mắt, con rối hắc long kia đã bị tháo dỡ ra thành một đống linh kiện và một bộ khung xương rồng được chế tạo từ kim loại.

Bạch Tôn Giả vẫn chưa thỏa mãn, quay đầu nhìn về phía tên “tiên sinh” bị dán chặt trên vách động, cất tiếng hỏi:

“Ngươi mua con rối hắc long này từ đâu thế?”

Tên “tiên sinh” kia đang cố gắng chui ra khỏi vách động, nghe Bạch Tôn Giả hỏi thế thì hắn lập tức đờ ra.

Không phải là hắn không muốn trả lời, chỉ là trong nháy mắt ấy, “tiên sinh” đột nhiên nhớ tới một vấn đề khá nghiêm trọng —— Hắn lấy con rối hắc long này ở đâu ra?

Dường như chính bản thân hắn cũng đã quên sạch chuyện về con rối hắc long này rồi, hắn chỉ biết là mình sở hữu một con rối hắc long như thế, cùng với cách sử dụng nó mà thôi.

“Tiên sinh” đột nhiên ngu người.

“Không muốn nói à? Thôi vậy, ta cũng đã tìm hiểu xong xuôi về phần kết cấu bên trong con rối hắc long này rồi.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm, sau đó hắn bắt đầu ráp con rối hắc long này lại.

Chừng hơn một phút đồng hồ sau...

"Tiên sinh" vất vả lắm mới chui ra khỏi vách động, hắn nhảy nhẹ lên một cái, nhảy về bên trong hang động nóng chảy kia.

Hắn nhìn mày, nhìn bóng lưng của Bạch Tôn Giả —— đáng chết, rõ ràng hắn vất vả lắm mới cướp được kiếm quyết từ tay của Sở gia, nhưng giờ lại bị đối phương cướp đi mất rồi, hắn phải làm sao mới có thể lấy mấy họa quyển kia về đây?

Bốn họa quyển này chính liên quan tới sự huyền bí của Trường Sinh, tuyệt đối không thể từ bỏ dễ dàng như thế được!

Có cần liều một phen không nhỉ?

"Tiên sinh" bắt đầu âm thầm điều động lực lượng Huyết Trì: "Nhân lúc kẻ này đang bận nghiên cứu con rối hắc long, có lẽ đây là cơ hội tốt nhất để cho ta ra tay!"

"Xong rồi, ráp lại xong xuôi rồi! Lần này toàn bộ linh kiện đều được ráp lại đầy đủ không sót cái nào. "

Đột nhiên, Bạch Tôn Giả ở phía trước chợt cười với vẻ cực kỳ đắc ý.

Ở trước mặt hắn, con rối hắc long vốn đã bị hắn tháo rời thành từng món linh kiện rơi vãi trên đất nay đã khôi phục lại như cũ… Cũng không thể nói là khôi phục lại như cũ được, ít nhất thì "tiên sinh" vẫn có thể thấy được vài bộ phận bên ngoài của con rối hắc long đã bị ráp sai mất rồi...

"Đáng tiếc là thiếu mất pháp môn Cơ Quan Khôi Lỗi Thuật của Mặc Môn, nên dù có tìm hiểu được toàn bộ cấu tạo của con rối hắc long, nhưng lại không thể chế tạo được một số của linh kiện của Mặc Môn."

Bạch Tôn Giả nói với giọng điệu tiếc nuối.

Tuy rằng cũng có thể đến Mặc Môn mua một số linh kiện của con rối... nhưng nếu làm thế thì thứ chế tạo ra sẽ không còn thú vị nữa.

"Tiên sinh": "…"

Nhanh quá đi mất, ráp lại còn nhanh hơn cả khi tháo ra nữa!

"Được rồi, thứ nên biết đều đã biết hết rồi, trả con rối hắc long lại cho ngươi này, ta đi trước... hửm?"

Bạch Tôn Giả vốn còn định chào tạm biệt cái tên "tiên sinh" này, hắn cũng không định xử lý "tiên sinh" —— bởi vì Linh Điệp Tôn Giả hãy còn hứng thú với tên "tiên sinh" này lắm, cho nên Bạch Tôn Giả muốn giữ cái mạng của "tiên sinh" lại cho Linh Điệp Tôn Giả xử lý.

Nhưng vừa mới quay đầu lại thì Bạch Tôn Giả đã trông thấy một thứ khiến cho hắn cảm thấy vô cùng tò mò.

Bởi vì cái bạt tai nặng một trăm tám mươi cân kia mà mặt của "tiên sinh" đã bị… đánh vỡ ra rồi!

Đúng vậy, mặt của hắn không phải bị đánh sưng phù lên, mà là bị vỡ nát lớp vỏ bọc bên ngoài, để lộ ra kết cấu kim loại màu đen ở bên trong.

Trước đó, "tiên sinh" bị lõm sâu vào trong vách động, bởi vì góc độ đó hơi khuất, cho nên Bạch Tôn Giả không nhìn thấy chỗ vỡ nát trên mặt hắn, nhưng bây giờ "tiên sinh" đã giãy dụa leo ra khỏi vách động rồi, nên chỗ bị vỡ trên mặt cũng lộ ra.

Ánh mắt của Bạch Tôn Giả thoắt cái đã trở nên vô cùng nồng nhiệt.

Tên "tiên sinh" này cũng là một con rối à?

Trông giống người thật quá đi mất, khi nãy ngay cả Bạch Tôn Giả cũng không thể phát hiện ra được điểm gì khác thường —— trên người của đối phương có khí tức sinh mệnh, có tu vi cảnh giới tứ phẩm, thoạt nhìn còn có cả máu thịt, thậm chí là dao động hồn của hồn phách nữa.

Nhưng khi lớp vỏ bọc bên ngoài bộ mặt của hắn bị vỡ ra, Bạch Tôn Giả nhìn thấy hóa ra bên trong của tên "tiên sinh" này toàn là linh kiện cả!

Con rối hình người à? Hay là người nhân tạo? Có khi nào là robot hay không?

À mà thôi, dù là loại nào thì cũng thú vị như nhau!

"Tiên sinh" bị Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm như thế thì lập tức cứng đờ người.

"Này, xem bộ dạng ngươi thế này mà tháo ra thì đã tay lắm đây… để ta tháo ngươi ra một lần nhé?"

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Hả?”

“Tiên sinh” mở to hai mắt ra.

Nhưng không chờ “tiên sinh” kịp trả lời, Bạch Tôn Giả lại lầm bầm lần nữa:

“Lại quên mất, mình cần gì phải hỏi ý kiến của hắn chứ, dù sao thì hắn cũng có phải bạn bè thân quen gì đâu!”

…………..

Trên bầu trời, Linh Điệp Tôn Giả mang theo Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất bay khỏi Hư Kiếm phái.

Đụn mây dùng tốc độ nhanh không hề thua kém gì phi kiếm bay vèo vèo trên không trung, nhanh chóng bay tới bên trên cái hang động dung nham nọ.

“Chính là ở bên dưới, khí tức của Bạch đạo hữu ở bên trong cái động này, chúng ta đi xuống thôi.” - Linh Điệp Tôn Giả nói.

Vừa mới nói xong.

Lưu Kiếm Nhất lập tức nói rất đỗi ân cần:

“Sư phụ, ta đi xuống dưới tìm hiểu tình huống trước đã!”

Vào trong động sớm một chút thì có thể tranh thủ thời gian để mà làm biếng thêm vài giây ~

Nói xong, Lưu Kiếm Nhất thả người nhảy xuống khỏi đụn mây, chạy về phía hang động kia.

Sau đó, Vũ Nhu Tử hớn hở nói:

“Tống tiền bối, chúng ta cũng xuống dưới đó đi!”

“Được!”

Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp theo… Vũ Nhu Tử kéo tay của Tống Thư Hàng, bắt chước Lưu Kiếm Nhất nhảy xuống từ trên đám mây!

Ủa?

Đợi một lát đã!

Bây giờ pháp khí này cách mặt đất ít nhất phải bốn năm trăm mét lận đó, tương đương với một tòa cao ốc cả trăm tầng luôn đấy! Trước khi nhảy xuống không thể làm một cái pháp thuật gì trước hả? Cho dù không có phi hành thuật thì ít nhất cũng phải cho thêm một cái khinh thân thuật, vũ mao thuật hay cái gì kiểu

kiểu đó để phòng thân mới đúng chứ?

Nhưng Tống Thư Hàng còn chưa kịp mở miệng nhắc nhở thì đã có một cỗ lực lượng khổng lồ truyền tới từ trên tay —— một tu sĩ nhị phẩm nho nhỏ vừa mới tấn cấp như Tống Thư Hàng làm sao có thể chống cự trước sức mạnh của Vũ Nhu Tử chứ?

Bên tau vang đến tiếng gió lạnh rợn người…

“Ha ha ha ha.”

Trong gió lại vang lên tiếng cười vui vẻ của Vũ Nhu Tử:

“Ta đã muốn chơi nhảy bungee từ lâu lắm rồi, cảm giác tuyệt quá đi mất a a a!”

Vũ Nhu Tử ơi là Vũ Nhu Tử, cái nhảy bungee đó là nhảy khi có một sợi dây buộc ở chân mới đúng! Không có dây mà nhảy xuống thì sẽ chết người đấy!

“A a a a ~ “

Vị tiểu hữu họ Tống nào đó hét thảm một tiếng, hắn có chứng sợ độ cao, hơn nữa căn bệnh này có dấu hiệu ngày càng nghiêm trọng mất rồi.

“Ha ha ha, Tống tiền bối ngươi thấy chơi vui không?”

Vũ Nhu Tử cười hì hì hỏi.

Tống Thư Hàng:

“A a a a a ~ Ta tèo... À không, ta vui lắm!”

“Ha ha ha, quả nhiên Tống tiền bối cũng rất thích trò nhảy bungee này đúng không? lần trước thấy bức ảnh chụp Bạch Tôn Giả với Tống tiền bối cùng đi nhảy bungee, ta thấy Tống tiền bối ngài cười hân hoan vui sướng lắm.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ kêu lên.

Tống Thư Hàng: Vũ Nhu Tử ơi là Vũ Nhu Tử, đôi mắt sáng ngời của cô thật sự nhìn thấy khi đó ta cười ‘hân hoan vui sướng’ hả? Cô chắc không? Có chắc không đấy?

Ngoài ra, lúc này Tống Thư Hàng cảm giác hai mắt mình ướt át, ngay cả lỗ mũi cũng ướt —— hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện mình bị dọa cho chảy cả nước mũi đâu, nhất định là nước mắt không kịp chảy qua hốc mắt, nên mới chảy tràn ra mũi mà thôi.

"Đúng rồi, Tống tiền bối, chúng ta chụp một bức ảnh đi."

Vũ Nhu Tử cũng móc điện thoại của mình ra, chỉnh góc độ thật đẹp:

"Tống tiền bối, cười lên một cái nào."

Tống Thư Hàng hít mũi một cái —— làm nhiều ắt quen. Mình vẫn có thể selfie ở giữa không trung mà!

Vậy nên hắn cố gắng rặn ra một nụ cười thật tươi.

Tách tách tách tách, Vũ Nhu Tử một hơi chụp những bốn bức!

"Ha ha ha, đúng là thú vị thật đấy!"

Vũ Nhu Tử chụp xong thì lại thử đổi góc độ, muốn chup thêm hai góc độ từ dưới lên với từ trên xuống với Tống Thư Hàng. Nhưng đáng tiếc là độ cao năm trăm mét rơi cái vèo là tới, bọn họ thoáng cái đã sắp tiếp đất mất rồi.

Vũ Nhu Tử đành phải cất điện thoại di động của mình đi:

"Sắp tiếp đất rồi… Ta chơi chưa đã tí nào hết. Tống tiền bối, lần sau chúng ta lại đổi sang chỗ nào cao hơn ấy, như vậy thì chắc chắn có thể chụp được nhiều góc khác đẹp hơn."

"A a a a a."

Tống Thư Hàng lại bắt đầu hét thảm lên một tiếng.

Bên trên đám mây, Linh Điệp Tôn Giả đờ đẫn rụt tay về —— khi nãy hắn còn định rủ con gái cưng chơi nhảy bungee, bởi vì con gái vẫn luôn muốn thử trò vận động thú vị này.

Nhưng con gái lại chụp tay Tống tiểu hữu nhảy xuống mất rồi.

Kẻ làm cha như hắn bị gạt sang một bên, chỉ đành thui thủi một mình trên pháp khí mà thôi.

…

Bùm ~

Cuối cùng, hai người Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đáp xuống bên trong một cái hồ nước khổng lồ, tiếp đất thành công!

Sở dĩ bọn họ có thể bình yên vô sự như thế, đương nhiên là do trước khi tiếp đất Vũ Nhu Tử đã thi triển một tiểu pháp thuật rồi.

Trước khi rơi xuống đất, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, sau đó bồng bềnh rơi vào bên trong một cái huyết trì.

“Á phụt phụt phụt, đây là cái gì đây?”

Trong mũi miệng của Tống Thư Hàng toàn một thứ mùi lạ, sau đó hắn lập tức nhìn thấy mình đang ở trong một cái hồ máu tươi sôi trào. Quần áo trên người hắn đã bị nhuộm thành đỏ loét.

Vũ Nhu Tử cũng ngoi lên từ trong huyết trì, nhưng trên người cô có một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao phủ, cản tất cả máu tươi kia ở bên ngoài thân thể.

Thoạt nhìn còn tưởng nó chỉ là quần áo bình thường mà thôi, hóa ra lại là pháp bào tu sĩ à? Đây đúng là pháp bào may đo cao cấp đặt riêng mà.

Chương 417: Tống tiền bối, ngươi đừng có chết mà

“Là huyết trì sao, đến giờ mà vẫn còn kẻ tạo nên thứ thế này à? Bọn chúng không sợ bị hòa thượng của Đại Quang Minh Luân Hồi Tự tra ra được hay sao?”

Vũ Nhu Tử đi ra khỏi huyết trì, toàn thân vẫn sạch sẽ như cũ.

Tống Thư Hàng cũng leo ra theo, đứng bên cạnh cô, nhưng hắn thì bị nhuộm thành một màu đỏ chét, hai người đừng cạnh nhau so sánh một cái vô cùng rõ rệt.

Sau khi leo ra khỏi huyết trì, Vũ Nhu Tử trông thấy Lưu Kiếm Nhất vẫn đứng im không nhúc nhích ở đằng trước:

“Lưu sư huynh, ngươi đang làm gì đấy?”

“Ừ.”

Lưu Kiếm Nhất từ từ quay đầu lại, mở miệng đáp:

“Đang xem Bạch tiền bối chơi tháo người.”

Tống Thư Hàng:

“What?”

Hắn vội vàng bước lên trước nhìn thử.

Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy cái tên tiên sinh đã tỏ ra vô cùng trâu bò lúc ở dưới tầng hầm của Sở gia, lúc này tên tiên sinh ấy đã bị Bạch tiền bối dùng một tay ấn xuống đất. Hai tay và hai chân của gã đã bị Bạch Tôn Giả tháo rời.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đang tháo lớp vỏ bọc ngoài đầu của tên tiên sinh kia.

Tống Thư Hàng chỉ mới chớp mắt có một cái thôi mà hộp sọ của tên tiên sinh đã bị tháo rời.

Nhưng thứ lộ ra ở bên trong cũng không phải não người... mà đó là từng bảng vi mạch điện tử, còn có một vài cái ống trong suốt nhỏ xíu nữa. Ở bên trong số ống trong suốt kia có một loại năng lượng trông như chất lỏng màu xanh, lẽ nào đó là chân khí à?

Tên tiên sinh này không phả là con người sao?

Mặc dù lúc ở bên trong tầng hầm của Sở gia, Linh Điệp Tôn Giả đã từng giật đứt hai cánh tay của tên tiên sinh này, lúc đó có thể thấy được bên trong hai cánh tay bị giật ra kia toàn là linh kiện và cơ quan. Lúc ấy Linh Điệp Tôn Giả còn đoán rằng mấy bộ phận thân thể của tiên sinh toàn là mấy cơ quan chủ chốt của con rối.

Nhưng không ngờ toàn thân của tên tiên sinh này đều là máy móc của con rối!

“Sao có thể như thế được, không thể nào như thế được!”

Một thanh âm đầy khiếp sợ vang lên.

Tên tiên sinh cũng là máy móc kia gầm lên, hắn thấy được bộ dạng của chính mình phản chiếu lại từ trong mắt của Bạch Tôn Giả:

“Tại sao đầu của ta lại có thể biến thành như thế được chứ! Tại sao lại có thể như thế? Ngươi, là ngươi, ngươi đã làm gì ta hả?”

“Bình tĩnh đi nào, ta chỉ tháo hộp sọ của ngươi ra xem thử mà thôi. Mấy thứ khác ta không động vào tí nào cả nhé.”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói:

“Ngươi vốn là một con rối máy hình người mà!”

“Không thể nào, sao ta có thể là người máy được chứ. Ta là Xá Lam, đệ tử của Thiên Thủ Môn, ta sinh ra có máu thịt, có cha mẹ, tại sao ta có thể là người máy được!”

Tiên sinh rống to lên, trông có vẻ như đang kích động dữ dội lắm:

“Ta chỉ từng bị trọng thương, nên mới cải tạo hai tay và hai chân của mình thành giả mà thôi. Nhưng những bộ phận khác trên người ta sao có thể đều là máy móc được kia chứ... ngươi đã dùng pháp thuật gì lên người ta hả? Là ảo thuật đúng không? Ngươi dùng ảo thuật với ta có phải không?”

Chỗ “mắt” của hắn lại bắt đầu hiện ra “đầy tơ máu” vô cùng sinh động, trông y hệt như thật.

Nghe tới đó, Bạch Tôn Giả tạm dừng động tác tháo tiên sinh ra, hắn sờ cằm, như đang suy nghĩ gì đó —— Kẻ này cư nhiên không biết rằng toàn bộ thân thể của mình đều đã biến thành cơ quan của con rối à?

Tống Thư Hàng bước tới mấy bước, ngồi xổm xuống bên cạnh tên tiên sinh kia, bắt đầu xem xét cấu tạo cơ thể của đối phương:

“Trí tuệ nhân tạo sao? Là kiểu ‘người máy’ có được tình cảm, suy nghĩ như con người, nên vẫn luôn cho rằng bản thân chính là con người?”

Lưu Kiếm Nhất nói thêm vào một câu:

“Ví như, từng có một cặp đệ tử Mặc Môn không thể có con được, nên bọn họ mới tạo ra một con rối hình người cực kỳ tinh xảo, sau đó bắt đầu nuôi nấng nó như con của mình, lâu lâu lại lén lút đổi một bộ thân thể lớn hơn cho nó? Khiến nó có được trải nghiệm cuộc đời của riêng mình, sau đó lầm tưởng rằng bản thân là con người?”

“Không phải thế.”

Bạch Tôn Giả lắc đầu.

Vũ Nhu Tử cũng tới gần, nói ra suy đoán của mình:

“Chẳng lẽ là pháp bảo tu luyện thành tinh sao? Nghe nói có rất nhiều pháp bảo có thể sinh ra khí linh. Một số khí linh cao cấp cũng có được trí tuệ giống như tu sĩ bình thường.”

“Cũng không phải là khí linh, cấu tạo của khí linh hoàn toàn khác hẳn với hồn phách của con người.”

Nói tới đây, Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng nhảy lên một cái, Lưu Tinh kiếm bên hông bay lơ lửng, bắt đầu quanh quẩn trên ngón tay của Bạch Tôn Giả. Đồng thời, trên thân của Lưu Tinh kiếm thỉnh thoảng lại phát ra ý niệm “thân thiết” nữa.

“Lưu Tinh kiếm của ta cũng đã bắt đầu sinh ra hình thức ban đầu đơn giản nhất của khí linh, các ngươi cứ thử cảm ứng một cái là biết ngay, khí linh khác hẳn với hồn phách của con người, như băng và lửa vậy. Chúng có tính chất hoàn toàn khác nhau.”

Cuối cùng, Bạch Tôn Giả suy đoán:

“Có lẽ là người này đã phả trải qua một phương pháp rất cực đoan.”

“Biến thân thể của con người trở thành con rối và máy móc. Thọ nguyên của con người có hạn, thân thể sẽ hư thối, mục rữa, nhưng sau khi chuyển hóa thành con rối thì thân thể có thể đạt tới trường sinh. Trước đây khá lâu, Mặc Môn có một vị thiên tài được mệnh danh là có 'thiên mệnh chi tư', hắn đã tạo ra một cách trường sinh dành riêng cho bản thân mình. Hơn nữa, nếu nhìn từ một góc độ khác thì cách trường sinh đó, đệ tử Mặc Môn nào có kỹ thuật tốt một chút cũng có thể làm được, dễ dàng tạo ra một bộ thân thể trường sinh bất tử cho riêng mình."

Lúc này, Linh Điệp Tôn Giả đáp xuống từ trên không trung, mở miệng bổ sung.

Bạch Tôn Giả gật đầu một cái, nói tiếp:

"Chỉ cần bảo dưỡng cho tốt, thay đổi vài linh kiện bị hư hỏng thì thân thể đã cải tạo thành con rối cơ quan có thể trường sinh. Nhưng… linh hồn của tu sĩ vẫn sẽ tiêu hao từng chút một qua năm tháng. Theo như ta được biết, ngoại trừ vị thiên tài có 'thiên mệnh chi tư' của Mặc Môn ra thì vẫn chưa có bất kỳ người nào có thể dùng loại thủ đoạn này để mà tiến vào cảnh giới trường sinh được."

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

"À, ta hiểu rồi! Trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng đều có nói tới cái này, cơ giới hóa toàn bộ thân thể con người. Tương lai, sau khi mọi người cải tạo thân thể của mình xong thì mỗi ngày cần phải bảo dưỡng các bộ phận quan trọng trong cơ thể của mình, cho thêm chút dầu nhớt vào, thật sự rất thú vị."

Bạch Tôn Giả nói:

"Đúng, ngươi cũng có thể hiểu như thế đấy."

Chỉ qua hai ba câu mà hai vị Tôn Giả đã giải thích rõ ràng về vấn đề thân thể của tiên sinh rồi.

Trên mặt đất, tiên sinh... Cũng chính là đệ tử Xá Lam của Thiên Thủ Môn ngơ ngác, ngây ra bất động.

Thân thể của hắn bị cải tạo thành con rối máy rồi sao?

Sau khi im lặng một lúc lâu, Xá Lam căn bản không thể nào chấp nhận nổi sự thật tàn nhẫn này, hắn gào lên điên cuồng:

"Sao có thể như thế được, trong số ký ức cả đời này của ta, căn bản không hề có người nào tiến hành cải tạo thân thể của ta hết… không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào!”

“Xem ra ngay cả ký ức khi bị cải tạo cũng đã bị người khác xóa hết cả rồi à?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Xem ra ta phải tháo ra thêm chút nữa, để xem bộ phận lưu trữ ký ức của hắn thử xem, có tìm được điều kinh hỉ bất ngờ nào hay không.”

“Đừng mà, đừng tháo ra nữa mà…”

“Tiên sinh Xá Lam kêu lên đau đớn, nếu như đây chỉ là một cơn ác mộng thì xin hãy cho hắn tỉnh lại ngay đi.

“Nếu như Bạch đạo hữu mà còn muốn tháo ra tiếp nữa thì có thể làm phiền Bạch đạo hữu lấy cái thứ phát sáng gì đó ở trong cơ thể hắn ra được không? So với thân thể bị biến thành con rối của hắn thì ta có hứng thú với thứ kia hơn.”

Linh Điệp Tôn Giả lên tiếng —— Cái thứ giấu bên trong cơ thể Xá Lam chính là bảo vật mà hắn dùng để kích hoạt Đấu Chuyển Tinh Di trận.

“Được!”

Bạch Tôn Giả bắt đầu tháo dỡ chỗ ngực của Xá Lam, kéo một mảng kim loại ra.

Chỉ có ở nơi này mới có thể nhìn thấy một số bộ phận thân thể của Xá Lam còn lưu lại. Mấy bộ phận này chính là những thứ phối hợp với thân thể máy móc của hắn, giữ nguyên phần ‘đan điền’ của tu sĩ. Khiến cho sau khi Xá Lam biến thành con rối vẫn có thể giữ lại được tu vi cấp bậc Tiên Thiên tứ phẩm.

Mà ở chỗ lồng ngực của hắn, có một khối tinh thể tám cạnh, bên trên mỗi mặt đều có khắc hình thế giới thu nhỏ.

Linh Điệp Tôn Giả cười:

“Đúng là thứ này rồi, ta cảm ứng được lực lượng không gian ở phía trên nó.”

Bạch Tôn Giả với tay moi mảnh tinh thể tám góc này ra…

Ngay khi khối tinh thể này bị lôi ra thì Xá Lam lập tức xụi lơ không động đậy nữa.

“Tiền bối, tên này bất động rồi!”

Tống Thư Hàng nói.

“Hửm? Chẳng lẽ khối tinh thể này chính là một trong số những nguồn năng lượng trong cơ thể của người máy à? Hay nó là bộ phận quan trọng nào đó, tương đương với công tắc chẳng hạn?”

Bạch Tôn Giả đưa miếng tinh thể tám cạnh này cho Linh Điệp Tôn Giả.

Linh Điệp Tôn Giả nhận lấy khối tinh thạch:

“Bạch đạo hữu vất vả rồi… Đến lúc đó ta sẽ gửi một phần tài liệu đầy đủ về nghiên cứu của khối tinh thể này cho Bạch đạo hữu.”

“Được.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, sau đó chuẩn bị tháo thân thể của Xá Lam tiếp.

…

…

Lúc này, Tống Thư Hàng nhìn thân thể của Xá Lam với vẻ dè dặt:

“Ta cứ cảm thấy nó đột nhiên ngừng hoạt động như thế thì không ổn lắm thì phải. Không phải trong phim hay có vụ lúc Boss phản diện là robot bị đánh bại thì sẽ tự động phát nổ sao?”

Ầm… Ầm… Ầm… Ầm…

Tiếng nổ mạnh đáng sợ đột nhiên vang lên…

Nhưng cũng không phải thân thể của Xá Lam tự phát nổ, mà là thân thể của con rối hắc long trông rất khí phách kia tự dưng phát nổ.

Sau khi con rối hắc long kia phát nổ thì dẫn tới nổ liên hoàn, thân thể của Xá Lam cũng nổ luôn.

May mà bên cạnh bọn họ có hai vị đại Tôn Giả, nên dù vụ nổ xảy ra khá bất ngờ, nhưng hai vị Tôn Giả vẫn kịp thời khởi động linh lực phòng ngự.

Uy lực của vụ nổ bị chặn lại.

“Nổ thật á?”

Vũ Nhu Tử trợn mắt há mồm, Tống tiền bối có thiên phú tiên đoán à!

Lưu Kiếm Nhất:

“Nhưng thứ phát nổ lại là con rối hắc long ở bên cạnh!”

Hắn vẫn luôn nhìn con rối hắc long nọ, cảm thấy nó rất ngầu, quan trọng hơn nữa, thứ này có thể bay trên không trung thay cho phi kiếm.

Nếu như có thể lấy thứ này đi thì hắn cũng chẳng cần phải ngự kiếm phi hành nữa làm gì, chỉ cần nằm trên con rối hắc long này là có thể bay đi khắp thế giới, lại có thể tha hồ mà lười biếng, nghĩ thôi đã thấy thích.

Nhưng giấc mơ vừa mới bắt đầu thì đã nổ mất rồi!

“Ồ? Chẳng lẽ Bạch tiền bối ngài từng tháo con rối hắc long đó rồi à?”

Tống Thư Hàng vô thức bật thốt.

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười khan một tiếng, khóe miệng co rút vài cái.

…

Sau khi dư âm của vụ nổ tản đi.

Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả mới thu hồi lớp phòng ngự.

Con rối hắc long ở phía trước đã bị nổ thành tro tàn, đủ loại linh kiện rơi lả tả trên mặt đất.

Vị Xá Lam tiên sinh kia cũng bị nổ tung thành đủ loại linh kiện, rơi khắp nơi... Xem ra là đã chết hẳn rồi, nổ như thế, cho dù là cái người sáng tạo ra “kiểu trường sinh bằng cách biến thân thể thành máy móc” của Mặc Môn kia tới đây thì cũng không thể lắp mớ linh kiện này lại thành bộ dạng của Xá Lam tiên sinh được.

Trong hư không dường như còn quanh quẩn tiếng gào to đầy tức giận lẫn không cam lòng của Xá Lam tiên sinh.

Đây là tiếng rống giận đến từ tận sâu trong linh hồn của hắn, nếu như không tịnh hóa thì nói không chừng hắn còn có thể biến thành oán quỷ luôn ấy chứ.

“Hóa ra biến bản thân thành người máy cũng vất vả như thế, bởi vì ngươi không biết được khi nào thì mình sẽ nổ.”

Tống Thư Hàng nói với giọng cảm thán.

“Đúng đó, tự nhiên nổ cái đùng như thế.”

Vũ Nhu Tử gật đầu, sau đó cô quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng một cái, đột nhiên, cô giật mình kêu to:

“Tống tiền bối, không xong rồi, linh hồn của ngươi xuất khiếu từ lồng ngực kìa! Tống tiền bối, ngươi đừng có chết mà…

Chương 418: Kiếm thuật trời “cú”

“Gì cơ?”

nghe thấy Vũ Nhu Tử nói thế, Tống Thư Hàng vội vàng cúi đầu xuống nhìn chỗ ngực của mình… sau đó, hắn nhìn thấy chỗ ngực của mình có một bản thu nhỏ trong suốt của “mình” đang chui ra.

Mặt mày giống như đúc, ngay cả quả đầu trọc lóc và quần áo trên người cũng giống hệt như mình. Hơn nữa, trên quần áo của Tống Thư Hàng thu nhỏ cũng bị vấy máu.

Đây hoàn toàn là Tống Thư Hàng bị thu nhỏ lại theo tỉ lệ!

“Ơ?”

Chính bản thân của Tống Thư Hàng cũng giật mình —— mẹ nó, đây là gì thế này?

Hắn vô thúc giơ tay chạm vào Tống Thư Hàng thu nhỏ trong suốt kia.

Ngón tay của hắn thuận lợi chạm lên đầu của Tống Thư Hàng thu nhỏ kia, trên tay truyền tới cảm giác lạnh buốt, như thể chạm vào đầu của mấy con búp bê vậy.

Ngay sau đó, trên đầu của Tống Thư Hàng lập tức truyền tới cảm giác đau đớn như bị ngươi ta dùng tay chọt.

Cộng hưởng cảm quan à?

“Ủa ủa ủa?”

Tống Thư Hàng vội vàng buông tay ra, hắn lập tức nghĩ tới một việc —— Tống Thư Hàng thu nhỏ này không phải là linh quỷ đấy chứ?

Nhưng linh quỷ của hắn lại biến thành thế này là sao đây?

Linh Điệp Tôn Giả đứng bên cạnh tò mò nhìn qua Tống Thư Hàng thu nhỏ kia:

“Linh quỷ à?”

“Không thể nào, linh quỷ trông đâu có giống như vậy đâu.”

Vũ Nhu Tử mở to hai mắt, cô giơ tay một cái, lập tức có một linh quỷ trong suốt hình người xuất hiện trong lòng bàn tay của cô, mặt mày trông khá mơ hồ.

Chính bản thân Tống Thư Hàng cũng chẳng hiểu ra làm sao:

“Ta cũng không biết nữa, trước kia nó cũng đâu phải thế này đâu.”

Linh Điệp Tôn Giả nghe thế thì tò mò hỏi thử:

“Linh quỷ của Tống tiểu hữu từng biến dị rồi sao?”

Bạch Tôn Giả ngồi bên cạnh gật đầu đáp:

“Đã từng biến dị một lần, lúc đó Thư Hàng tiểu hữu đang khế ước với linh quỷ, đúng lúc có một vị tán tu ngũ phẩm bay tới, bỏ mạng ở bên cạnh chúng ta. Có thể là bị hồn phách tản ra lúc vị tán tu ngũ phẩm kia đạo tiêu, cho nên linh quỷ của Thư Hàng tiểu hữu cũng biến dị.”

Vũ Nhu Tử:

“...”

Lưu Kiếm Nhất:

“....”

Linh Điệp Tôn Giả:

“...”

Một vị Linh Hoàng ngũ phẩm bay xác tới, chết ngay trước mặt Tống Thư Hàng. Sau đó khiến cho linh quỷ biến dị? Chuyện này cần vận may lớn tới cỡ nào mới được đây?

“Nhưng linh quỷ đã biến dị từ lâu lắm rồi, sao bây giờ nó lại tự nhiên biến thành hình dạng của ta thế này?”

Tống Thư Hàng gãi gãi quả đầu trọc lóc của mình —— gãi xong hắn mới nhớ là tóc của mình đã bị cạo sạch rồi.

Ở chỗ ngực, Tống Thư Hàng thu nhỏ cũng giơ tay gãi cái đầu trọc bé xíu của mình... Trông cực kỳ đáng yêu.

“Sống động thật đấy, đáng yêu quá đi.”

Vũ Nhu Tử tò mò giơ tay ra, sờ cái đầu bóng lưỡng của Tống Thư Hàng thu nhỏ bóp bóp.

“Ui da, Vũ Nhu Tử cô đừng mạnh tay như thế, nhẹ thôi.”

Tống Thư Hàng vội vàng kêu to, Vũ Nhu Tử bóp đầu của linh quỷ, hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng lây. Cảm giác đầu bị bóp bóp như thế khá lạ.

“Thú vị thật đấy, nếu như linh quỷ của ta cũng có thể biến dị thì tốt biết mấy.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì, lại chọt chọt lên quả đầu bóng lưỡng của Tống Thư Hàng thu nhỏ.

“Nhẹ thôi, nhẹ thôi.”

Tống Thư Hàng kêu oai oái, đầu của Tống Thư Hàng thu nhỏ đặc biệt mẫn cảm, dù Vũ Nhu Tử dùng sức cực nhẹ, nhưng vẫn khiến đầu hắn có cảm giác đau.

Bạch Tôn Giả ngẫm nghĩ một lúc xong mới đáp:

“Xem ra đây là vì ngươi và linh quỷ đã hoàn toàn đồng bộ với nhau rồi, nên mới khiến nó biến hóa.”

Tống Thư Hàng và linh quỷ cũng đã hoàn toàn khế ước một quãng thời gian rồi.

Tính ra thì cũng đã tới lúc đồng bộ xong xuôi rồi đây.

“Đã hoàn thành đồng bộ rồi sao? Ồ, nói thế thì quả thật ta cảm giác liên hệ giữa mình và linh quỷ không còn bị đứt quãng nữa rồi.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, linh quỷ sẽ không ngừng thối luyện chân khí trong cơ thể của mình, cho dù lúc hắn ngủ nghỉ thì linh quỷ vẫn có thể tiếp tục tích chân khí cho hắn. Phần mềm hack tu luyện tiên tiến nhất, ngài xứng đáng có được nó.

“Nhưng sao tự nhiên nó lại chui ra khỏi cơ thể ta thế này?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Lúc hắn hỏi xong đột nhiên có một đạo ý niệm truyền từ linh quỷ vào đầu của hắn.

Họa quyển kiếm quyết!

Đây cũng là lý do mà linh quỷ bất giác chui ra khỏi cơ thể của Tống Thư Hàng.

“À, hóa ra là thế.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái, nói:

“Bạch tiền bối, bốn họa quyển kia chưa bị nổ tung chứ, có thể cho ta xem thử một chút được không?”

Bạch Tôn Giả khoát tay một cái, mấy mảnh vỡ con rối từ vụ nổ được Tôn Giả dùng ý niệm quét gọn qua một bên.

Sau đó, hắn bày bốn họa quyển kia ra theo thứ tự.

...

Trên bốn họa quyển lớn kia vẽ Tống Thư Hàng đạo trưởng với các tư thế khác nhau.

“A, Tống tiến bồi. Chiếc nhẫn trên ngón tay của Lý Thiên Tố đạo trưởng này không phải chính là chiếc trên tay ngươi sao?”

Vũ Nhu Tử tinh mắt, thoắt cái đã trông thấy chiếc nhẫn trên tay của Tống Thư Hàng và chiếc nhẫn trên họa quyển này giống hệt nhau.

“Ừ.”

Tống Thư Hàng cảm khái:

“Chiếc nhẫn trên tay ta chính là của Lý Thiên Tố đạo trưởng. Ngoài ra, vị đạo trưởng này cũng chính là vị tán tu tiền bối đã phi xác từ ngàn dặm tới chết ở bên cạnh ta với Bạch Tôn Giả lúc ta khế ước với linh quỷ đấy.”

Vũ Nhu Tử:

“...”

Đúng là trùng hợp thật đấy.

Lưu Kiếm Nhất thì nghĩ thầm trong lòng: “Truyền thuyết về vận may của Bạch tiền bối thật sự lợi hại tới vậy sao?”

“Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, tiếp theo để ta xem bên trong họa quyển này ẩn chứa bí mật gì đây.”

Tống Thư Hàng dụi mắt thật mạnh, nhìn thẳng vào họa quyển này.

Chỗ lồng ngực của hắn, Tống Thư Hàng thu nhỏ cũng dụi mắt như thế, nhìn chằm chằm vào họa quyển.

...

Một phút, hai phút, ba phút...

Tống Thư Hàng cảm giác mắt mình hơi cay:

“Kỳ lạ, chẳng lẽ họa quyển này có vấn đề hay sao?”

Linh quỷ ở chỗ ngực cũng lộ ra vẻ khó hiểu ngơ ngác như thế, tại sao linh quỷ lại không xuất hiện cảm giác nôn nóng như muốn nhào ra khỏi tâm huyệt như trong giấc mơ của Sở Sở nữa?

“Hì hì, ta đã nhìn ra rồi.”

Lúc này, Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh cười nói.

“Hả?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

“Bộ kiém quyết ẩn chứa bên trong họa quyển này ấy, đơn giản lắm, nhìn qua một cái là ra ngay. Đúng là một bộ kiếm thuật rất thú vị!”

Vũ Nhu Tử nói xong thì vỗ nhẹ lên bảo kiếm Hồ Điệp ở bên cạnh.

Trường kiếm rời vỏ, Vũ Nhu Tử cầm bảo kiếm, bắt đầu nhanh chóng thi triển kiếm thuật.

Trong vòng ba giây, Vũ Nhu Tử đã thi triển ra một trăm lẻ tám loại biến hóa của bộ kiếm thuật kia, kiếm quang lóe lên từng hồi, vô cùng đẹp mắt.

Kiếm của Vũ Nhu Tử ngày càng nhanh hơn, càng lúc càng chói mắt. Cuố cùng… một trăm lẻ tám loại biến hóa này rốt cuộc biến thành bốn thức kiếm chiêu. Mà ở bên trong bốn thức kiếm chiêu này, mỗi một kiếm đâm ra đều chứa đựng hai mươi bảy loại biến hóa khác nhau, biến hóa khó lường, tấn mãnh vô song.

Kiếm thuật mà Vũ Nhu Tử thi triển có phần giống với kiếm thuật mà Tống Thư Hàng đã nhìn thấy ở trong giấc mơ của Sở Sở. Chỉ là chiêu thức do Vũ Nhu Tử thi triển ra lại càng tinh diệu hơn, bớt được một số chiêu dư thừa.

Tống Thư Hàng đau đớn chớp chớp mắt —— lúc trước hắn còn có thể viện cớ không có đủ bốn họa quyển thì không có hiệu quả để an ủi bản thân. Nhưng bây giờ xem ra… quả nhiên là ngộ tính của hắn có vấn đề mà.

Nói đúng hơn thì là ngộ tính của hắn ở phương diện kiếm thuật có vấn đề!

Dù sao thì thiên phú của hắn ở quyền pháp, đạo thuật, thân pháp đều được Dược Sư tiền bối và Bạch Tôn Giả công nhận rồi.

Chẳng lẽ ta thật sự không thể trở thành một kiếm khách áo trắng bay bay hay sao? Chẳng lẽ khả năng học kiếm thuật trời phú của hắn lại thành “trời cú” à?

Chương 419: Tống tiền bối bản thu nhỏ đang ăn cái gì thế?

Không, Tống mỗ không phục!

Không phải chỉ là một bộ kiếm quyết ẩn giấu bên trong thôi à? Ta không tin bản thân ta không ngộ ra được. Tống Thư Hàng lại mở to mắt lần nữa, quan sát kỹ càng từng chi tiết nhỏ trên từng họa quyển.

Rốt cuộc, công sức chẳng phụ người có lòng! Đúng lúc này, mắt của Tống Thư Hàng trông thấy biến hóa.

Hắn nhìn thấy... hắn trông thấy cảnh tượng hơn một trăm Vũ Nhu Tử đang múa kiếm...

Trong mắt của hắn, toàn bộ đều là thân ảnh của Vũ Nhu Tử khi thi triển bộ kiếm thuật ban nãy, tổng cộng có một trăm lẻ tám loại kiếm biến, hợp lại thành bốn thức lớn. Một đám thân ảnh của Vũ Nhu Tử này lóe lên vun vút ở trong mắt Tống Thư Hàng, khiến cho hắn hoa hết cả mắt.

—— Hóa ra chỉ là do mình hoa mắt thôi sao?

Tống Thư Hàng dụi mắt thật mạnh.

Chẳng lẽ… mình thật sự không có thiên phú học kiếm thuật ư?

Ở trong giấc mộng của Lý Thiên Tố đạo trưởng, Xích Tiêu Tử tiền bối cũng không dạy kiếm pháp cho hắn, mà chọn dạy hắn một chiêu hỏa diễm đao ... Liệu có phải Xích Tiêu Tử tiền bối đã ngầm nhắc rằng hắn chỉ có thiên phú dùng đao thôi không?

Tương lai hắn phải đổi đạo hiệu là gì đây nhỉ?

Chẳng lẽ lại phải tiếp bước Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, đặt tên Thiên Đao Thư Hàng à? Hay là Quỷ Đao Tống Tam đây?

Không được, tuyệt đối không thể được.

Tống Thư Hàng lắc đầu thật mạnh, muốn vứt bỏ suy nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu mình.

Hắn lại mở to mắt ra, nhìn chằm chằm vào họa quyển kia.

Hắn không mong gì ngộ ra cả bộ kiếm thuật vẹn nguyên, chỉ cần lĩnh ngộ được một chiêu hay nửa thức gì cũng được!

Một lát sau, Tống Thư Hàng lại nhìn thấy!

Hắn lại thấy tràn ngập hình ảnh Vũ Nhu Tử cô nương vung trường kiếm múa vèo vèo vèo vèo... Kiếm quang lóe sáng liên hồi, trước mắt toàn là đôi chân dài kia.

Lại hoa mắt mất rồi.

Tống Thư Hàng mở to hai mắt lần nữa, đang chuẩn bị cho hai mắt của mình nghỉ ngơi một lúc rồi lại nhìn tiếp.

Trong lúc hắn đang chớp chớp mắt thì đột nhiên, hình ảnh trên họa quyển đột nhiên biến hóa.

Thân ảnh của Vũ Nhu Tử tràn ngập trong mắt hắn đột nhiên dùng một cách khá kỳ lạ, dung hợp lại cùng với bốn họa quyển kia.

Giống như khảm những đồ án kiếm thuật mà Vũ Nhu Tử thi triển vào bên trong chỗ trống trên bức họa vậy.

Một lát sau... cảnh sắc trước mắt Tống Thư Hàng đột nhiên thay đổi!

Trước mặt hắn xuất hiện một vòng tròn hoàng kim khổng lồ.

Vòng tròn nọ lớn như một ngọn núi cao, được tạo thành từ vô số vòng tròn màu vàng khác, tổng cộng phải có cả vạn cái hình tròn như thế. Bên trên mỗi cái vòng tròn đều khắc một con số ký hiệu hoặc là đồ án, chữ ký hiệu nào đó.

Ngay sau đó, vòng tròn màu vàng ở trước mặt Tống Thư Hàng lại chuyển động, hơn cả vạn vòng tròn kia bắt đầu chuyển động theo trình tự khác nhau. Có lúc là vòng tròn thứ tám ngàn bắt đầu khởi động, tiếp theo lại đổi thành vòng tròn thứ bốn ngàn chuyển động. Có khi lại có hai cái vòng tròn bắt đầu chuyển động cùng nhau.

Đó là một quá trình vô cùng phức tạp.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra... Đây chính là bí mật ẩn chứa bên trong kiếm quyết.

Toàn bộ quá trình nhìn qua vô cùng phức tạp, Tống Thư Hàng cố gắng ghi nhớ toàn bộ trình tự trong đầu.

Cũng may là bây giờ hắn đã tấn cấp lên tới Chân Sư nhị phẩm rồi, bằng không chỉ dựa vào khả năng ghi nhớ của cảnh giới nhất phẩm thì hắn rất khó mà nhớ hết toàn bộ hơn vạn trình tự thế này!

Rốt cuộc, ở trong mắt của Tống Thư Hàng, vòng tròn trên chiếc vòng lớn màu vàng kia cũng đã lắp ráp xong xuôi. Từng tự phù, mỗi cái đồ án, mỗi ký hiệu trên từng vòng tròn rốt cuộc cũng ghép thành một đồ án hình người cực lớn.

Hình người kia đầu mọc hai sừng, toàn thân khắc toàn phù văn huyền ảo, giống như cổ ma tới từ thời man hoang viễn cổ.

Chẳng hiểu tại sao, chỉ mới nhìn thấy bức đồ án người đàn ông trông như cổ ma này thôi mà Tống Thư Hàng đã cảm thấy khó chịu rồi.

Bụp...

Hình ảnh dừng lại ở đây, trước mắt Tống Thư Hàng khôi phục bình thường.

…

Lúc này, chợt có một cỗ cảm giác mệt mỏi nói không nên lời dâng lên, Tống Thư Hàng thiếu chút nữa đã đứng không vững rồi.

Linh Điệp Tôn Giả đứng bên cạnh giơ tay đỡ lấy Tống Thư Hàng, sau đó lấy một viên đan dược ra nhét vào trong miệng của Tống Thư Hàng.

Sau khi đan dược vào miệng thì lập tức tan ra, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy có một cỗ khí tức mát lạnh len lỏi vào từng bộ phận trên cơ thể, xua tan cảm giác mệt mỏi lúc nãy:

“Đa tạ Linh Điệp tiền bối.”

Linh Điệp Tôn Giả cười hỏi:

“Đã nhìn ra được thứ gì à?”

“Ta trông thấy một cái vòng tròn màu vàng cực kỳ phức tạp, được tạo thành từ hơn một vạn cái vòng tròn khác. Cuối cùng những vòng tròn đó gộp lại thành hình dạng một người đàn ông có hình xăm, đầu mọc hai sừng.”

Tống Thư Hàng kể sơ lại những gì mình đã nhìn thấy.

“Ơ, thứ Tống tiền bối nhìn ra không phải là kiếm quyết à?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi lại.

“Ừm.”

Mắt Tống Thư Hàng rơm rớm —— hình như hắn thật sự không có thiên phú học kiếm thuật thì phải?

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười rồi nói:

“Xem ra đó chắc là cách mở ra cánh cửa bí cảnh nào đó. Hơn nữa chỉ riêng cách mở thôi mà đã phức tạp như thế, chứng tỏ trình độ của bí cảnh này không hề thấp.”

Bạch Tôn Giả cũng gật đầu nói:

“Ta cảm giác đó hẳn là một nơi rất thú vị.”

“Bí cảnh…”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng day day huyệt thái dương.

Tiếp theo hắn đột nhiên bật thốt:

“Cấm địa!”

“?”

Mọi người có mặt ở đây đều nghi hoặc.

“Để ta nhớ lại cho kỹ cái đã.”

Tống Thư Hàng cố gắng suy nghĩ thật kỹ —— hắn cố gắng vắt óc nhớ lại cảnh trong mơ của tán tu Lý Thiên Tố.

Giấc mộng của Lý Thiên Tố lúc ấy chia ra làm hai phần thượng hạ

Mà trong lúc cảnh trong mơ của phần thứ hai sắp kết thúc... Tống Thư Hàng nhớ rõ, khi ấy Lý Thiên Tố vì muốn chữa căn bệnh lạ của con gái mà đã dùng hết toàn bộ gia sản của mình, còn phải đeo một số nợ khá lớn. Khi đó, căn bệnh lạ của con gái sắp sửa phát tác, mà lần này bệnh tình lại cực kỳ nghiêm trọng, hàn khí vừa phát tác thì trực tiếp hóa thành một cỗ quan tài băng ở bên ngoài cơ thể cô ấy, đóng băng cô ấy lại.

Cuối cùng, Lý Thiên Tố đành phải tạm thời phong ấn con gái ở trong động phủ, còn hắn thì đóng cấm chế ngoài cửa động phủ.

Sau đó, Lý Thiên Tố dứt khoát đi tới một cấm địa nào đó, muốn tìm cách giải quyết tận gốc căn bệnh kỳ lạ của con gái.

Giấc mơ cuộc đời Lý Thiên Tố mà Tống Thư Hàng thấy không đầy đủ lắm... phần lớn chẳng thấy miêu tả trực tiếp tới cái cấm địa kia nhiều.

Nhưng theo như cảnh tượng vòng tròn hoàng kim mà hắn vừa mới nhìn thấy thì Tống Thư Hàng loáng thoáng nhớ tới vài hình ảnh mơ hồ trong mơ của Lý Thiên Tố... nơi cuối cùng mà Lý Thiên Tố đạo trưởng tiến vào thám hiểm, lúc bước vào cấm địa kia, cũng có bóng một vòng tròn màu vàng cực lớn hiện ra loáng thoáng.

Cuối cùng, Lý Thiên Tố mở vòng tròn ra, bước vào trong cấm địa đó!

Không sai, cái vòng tròn màu vàng đó chính là chìa khóa của cấm địa mà Lý Thiên Tố đạo trưởng tiến vào lúc đó.

Nhưng cuối cùng, Lý Thiên Tố đạo trưởng thất bại, hắn ngàn dặm phi xác tặng trang bị, bay thẳng tới bên cạnh Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả...

“Đó là một cái cấm địa, Lý Thiên Tố đạo trưởng cũng vì cái cấm địa đó mà thân mang trọng thương không kịp chữa trị. Võng tròn màu vàng đó chính là cách để mở cửa cấm địa ấy ra.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bạch Tôn Giả suy tư một lúc rồi hỏi thử:

“Ngươi có biết vị trí của cái bí cảnh kia không?”

“Không thể xác định được, những hình ảnh về cấm địa kia đều bị thiếu hụt cả.”

Tống Thư Hàng lắc đầu rồi nói tiếp:

“Nhưng... Có lẽ vẫn có người biết chỗ của bí cảnh này đấy.”

Trong lúc hắn đang cố nhớ kỹ lại cảnh trong mơ của Lý Thiên Tố đạo trưởng thì đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng —— đó chính là không phải lần đầu tiên Lý Thiên Tố đạo trưởng đi vào bên trong cấm địa đó.

Hơn hai mươi năm trước, Lý Thiên Tố đạo trưởng đã từng thăm dò cái bí cảnh ở trong mơ đó với một người bạn tốt của mình. Nhưng khi cả hai người bọn họ còn chưa kịp tới gần cái vòng tròn màu vàng kia thì người bạn đó của Lý Thiên Tố đã bị trọng thương mất rồi, nên họ đành phải hủy bỏ kế hoạch thám hiểm.

Bởi vì bị trọng thương, cho nên người bạn nọ đành phải quay về tộc chữa thương.

Mà người bạn tốt của Lý Thiên Tố đạo trưởng chính là một vị trưởng bối của Sở gia.

Một trăm năm mươi năm trước, hắn đã quen biết với Lý Thiên Tố, Lý Thiên Tố cũng chiếu cố giúp đỡ hắn rất nhiều. Mà bộ họa quyển ẩn chứa chìa khóa của cấm địa và một bộ kiếm thuật không tệ kia được Lý Thiên Tố tặng cho người bạn này vào một trăm năm trước.

“Vị lão tổ kia của Sở gia đã từng đi thám hiểm cùng với Lý Thiên Tố đạo trưởng, có lẽ hắn biết rõ vị trí của cấm địa kia đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Linh Điệp Tôn Giả, Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất âm thầm gật đầu một cái. Tuy rằng bọn họ không biết Tống Thư Hàng lấy được những tin tức này từ chỗ nào, nhưng đúng là rất có thể Sở gia biết được vị trí của cấm địa kia.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại nhìn mảnh vỡ của Xá Lam và con rối hắc long bị nổ tan tành trên đất. Sau đó, hắn lại buột mồm nói thêm:

“Thật ra thì có lẽ cái tên tiên sinh tên Xá Lam ban nãy cũng biết vị trí của cấm địa đấy, cho nên hắn mới có thể bày ra đủ mọi cách để cướp cho bằng được bộ họa quyển này từ Sở gia, muốn tìm kiếm bí mật ẩn chứa ở bên trong đó. Nếu như Bạch tiền bối ngươi không tháo con rối hắc long kia tạo thành vụ nổ thì…”

“Nói đúng lắm.”

Linh Điệp Tôn Giả gật đầu nói.

“Ha ha, ha ha.”

Bạch Tôn Giả xấu hổ cười khan hai tiếng.

“Cho nên ấy, Bạch tiền bối này, sau này khi ngài muốn tháo cái gì thì ta kiến nghị ngài nên quay clip lại trước cái đã. Ngài xem kìa, quả tên lửa lúc trước và con rối hắc long mới vừa rồi đều bị ngài tháo hỏng hết cả. Nếu như trước lúc ngài tháo chúng ra mà chịu quay clip lại để xem thì khi ngài ráp lại, cũng có thể đối chiếu với clip để mà làm, thế thì sẽ không sợ khiến nó nổ tung nữa. Ngài ổn, ta ổn, tất cả mọi người đều ổn, thế mới là việc đúng đắn!”

Tống Thư Hàng vội tranh thủ thời gian khuyên nhủ góp ý cho Bạch Tôn Giả.

Hắn cảm thấy kỹ năng tháo đồ của Bạch tiền bối thật sự quá nguy hiểm, cứ nghĩ xem, lỡ như ngày nào đó hắn về đến nhà, phát hiện tất cả đồ điện trong nhà đều xảy ra vấn đề, động một phát là xảy ra nổ mạnh thì sao, nghĩ thôi đã thấy sợ muốn chết rồi.

"Ha ha, ha ha."

Bạch tiền bối cười khan hai tiếng.

Sau đó, lúc Bạch Tôn Giả thấy Tống Thư Hàng còn định lèm bèm thêm mấy câu nữa thì hắn quyết đoán tổ lái sang vấn đề khác:

"Ô kìa? Thư Hàng tiểu hữu, sao trên người ngươi toàn là nước máu không thế này, bị ướt lâu sẽ bệnh đấy, không tốt cho sức khỏe đâu, ta thổi khô giúp ngươi nhé!"

"Bạch tiền bối ngài đừng có cố ý nói lảng sang chuyện khác như thế chứ... Đợi đã, Bạch tiền bối, ngài định làm cái gì đấy?"

Tống Thư Hàng kêu to.

Không đợi Tống Thư Hàng từ chối, Bạch Tôn Giả đã vô nhẹ một chưởng về phía hắn, lập tức có một đạo linh lực nhẹ nhàng rơi xuống người hắn.

Sau đó Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy máu huyết toàn thân mình như sôi trào như muốn nổ tung đến nơi, thân thể nóng ran như muốn bốc cháy!

"A a a, nóng nóng nóng quá đi mất, Bạch tiền bối ơi, nóng quá, ngài mau dừng lại..."

Tống Thư Hàng tiểu hữu kêu oai oái, hơn nữa quần áo trên người hắn nhanh chóng khô hẳn.

Không chỉ có quần áo, mà toàn bộ thân thể của hắn cũng khô queo, cảm giác tựa như nước trong cơ thể thoắt cái đã bị bốc hơi rất nhiều, môi khô tới mức bong ra.

Hơn nữa, quần áo vấy máu bị thổi khô thì khiến vết máu đóng lại khô queo, lại còn dính sát lên người Tống Thư Hàng, cực kỳ khó chịu.

"Tống tiền bối này, Tống tiền bối bản thu nhỏ của ngươi đang ăn cái gì thế kia?"

Lúc này, giọng nói đầy vẻ tò mò của Vũ Nhu Tử lại vang lên thêm lần nữa...

Chương 420: Có muốn vẫy vùng vô số chiến trường mà không bại không?

“Cái gì?”

Tống Thư Hàng lại cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Sau đó hắn chỉ trông thấy linh quỷ của mình giống như đang làm động tác “hút mì sợi”, “sụt” một cái là dường như có thứ gì đó bị linh quỷ hút vào trong miệng như người ta đang hút mì sợi vậy.

Linh quỷ hút quá nhanh, đến nỗi Tống Thư Hàng trong một thời gian ngắn cũng không thể nào nhìn ra được thứ nó đang ăn là cái gì.

Cùng lúc đó, do năng lực “cùng chung cảm thụ” mà Tống Thư Hàng cảm thấy dường như trong cổ họng mình đang truyền đến một loại cảm giác trơn tuồn tuột, giống như là đã nuốt xuống một miếng mì lạnh thanh mát, mùi vị dường như cũng không đến nỗi nào thì phải?

“Ê, này, này, ngươi vừa mới ăn thứ gì thế?”

Tống Thư Hàng vội vàng hét lên hỏi.

Hắn biết kể từ sau khi linh quỷ của mình biến đổi thì đã có một vài điểm đặc biệt. Ví dụ như có lúc nó sẽ nuốt trọn một vài câu nguyền rủa, ngoài ra nó còn có thể chủ động nuốt chửng một số oan hồn nữa.

Vậy thì cái thứ mà nó mới vừa ăn là cái đây? Sẽ không phải là một loại gì đấy kiểu như oán quỷ chứ? Nếu mà là oán quỷ thì đúng là khó mà chấp nhận được.

Linh quỷ truyền một ý nghĩ vào đầu của Tống Thư Hàng "một thứ rất ngon, cực kỳ ngon."

Tống Thư Hàng:

“…”

Cái cảm giác thanh mát ở trong miệng thế này, quả nhiên là nó lại ăn một thứ gì đó giống như là linh hồn nữa à? Xem ra phải nhanh chóng làm quen, nắm giữ cái “cảm quan cộng hưởng” này giữa linh quỷ với mình mới được. Chí ít thì khi nào linh quỷ ăn một cái gì đó thì phải lập tức cắt đứt cái “cảm quan cộng hưởng” này ngay đi.

“Đói rồi sao?”

Sau khi Tống Thư Hàng thở dài một hơi, thì mở túi thu nhỏ một tấc của mình ra, lấy mấy viên hồn châu ra để đút cho linh quỷ.

Cảm giác khi linh quỷ ăn hồn châu cũng không khác cảm giác con người ăn chocolate là bao.

Linh Điệp Tôn Giả đứng ở bên cạnh nhìn vào túi thu nhỏ một tấc hình con thỏ của Tống Thư Hàng, trên mặt lại hiện lên vẻ vui mừng lạ kỳ.

“Vũ Nhu Tử, có muốn một ít không?”

Tống Thư Hàng lại thuận tay đưa mấy viên hồn châu cho Vũ Nhu Tử.

“Đây là cái gì thế?”

Vũ Nhu Tử đưa tay đón lấy hồn châu, tò mò hỏi lại. Trong lúc nói chuyện, cô còn định ném hồn châu vào trong miệng để nếm thử một cái.

“Đừng có bỏ vào miệng… Cái này không phải để cho cô ăn đâu.”

Tống Thư Hàng vội vàng ngăn cản cô lại.

“Đây là hồn châu, loại này có thể xem như đồ ăn của linh quỷ thì phải?”

Tống Thư Hàng cũng không chắc chắn lắm, bởi vì linh quỷ của mình là loại biến dị. Hắn cũng không biết liệu linh quỷ của người khác có thích loại đồ ăn như hồn châu này hay không nữa?

Vũ Nhu Tử triệu hồi linh quỷ của mình ra, đưa hồn châu cho linh quỷ của mình. Ban đầu linh quỷ của cô vẫn dè dặt chọt chọt hồn châu thử, sau đó nó há to miệng nuốt hết mấy viên hồn châu vào trong bụng.

Sau khi nuốt xong hồn châu, linh quỷ của cô lại lui vào trong cơ thể, bắt đầu tiêu hóa năng lượng ở bên trong hồn châu.

“Nó có vị chocolate.”

Vũ Nhu Tử chép chép miệng, cô đã cảm quan cộng hưởng với linh quỷ của mình từ lâu rồi.”

“Tiền bối có còn nữa không?

“Vẫn còn một ít, nhưng mà lần này ta không mang theo nhiều. Đợi một thời gian nữa, ta quay về nhà rồi sẽ gửi chuyển phát nhanh cho cô một ít.”

Tống Thư Hàng đáp lời.

“Vậy được. Tiền bối, đến lúc đó ta sẽ đưa địa chỉ bưu điện và cách thức liên hệ với nhân viên chuyển phát nhanh riêng của Linh Điệp đảo bọn ta cho ngươi.”

Vũ Nhu Tử cười hi hi đáp lại.

Linh Điệp Tôn Giả đứng ở một bên chỉ biết: "…"

Nếu như sau khi Tống tiểu hữu biết được cách thức chuyển phát nhanh, vậy thì chẳng phải hắn và Vũ Nhu Tử sẽ thường xuyên gửi đồ cho nhau hay sao?

Đợi sau khi về đến Linh Điệp đảo, nên suy tính chuyện di dời lại vị trí của Linh Điệp đảo một chút rồi. Vì để bảo vệ tính thần bí của Linh Điệp đảo nên cứ cách khoảng mỗi một trăm năm hắn lại di dời vị trí của Linh Điệp đảo đi một chút.

…

…

Trong hang động dung nham.

Chuyện của tên “tiên sinh” và chuyện "Kiếm quyết" xem ra tạm thời gác lại ở đây.

“Bạch tiền bối. Tiếp theo chúng ta đi bố trí đường đua hả?”

Tống Thư Hàng thu hồi bốn họa quyển "Kiếm quyết" lại.

Bí mật ở bên trong đã được phá giải… Đối với bọn họ mà nói, họa quyển "Kiếm quyết" đã không còn tác dụng gì nữa rồi, phải tìm cơ hội để trả lại cho Sở gia thôi.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng đã tuyệt vọng đến cùng cực với khả năng lĩnh ngộ kiếm thuật của bản thân. Hắn căn bản không có cách nào ngộ ra được loại kiếm pháp thuộc về mình trên mấy họa quyển này.

Xem ra, hắn đã được định sẵn là không có duyên với bộ "Kiếm quyết" này rồi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại cười tủm tỉm mà nói:

“Ừ, trước khi rời khỏi đây thì trước tiên chúng ta nên mang kiếm quyết này trả lại cho nguyên chủ mới được.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nhìn vào vị trí một góc khuất trên hang động dung nham rồi nói:

“Sở đạo hữu, ra đây đi. Chúng ta không hề có ác ý với Sở gia, cũng không có ý muốn chiếm đoạt Kiếm quyết của Sở gia đâu.”

Bạch Tôn Giả vừa dứt lời thì lão tổ Sở Khang Bá của Sở gia ngượng ngùng hiện thân từ phía sau cái vị trí kia trên hang động.

Sau đó, hắn đến bên cạnh hai vị Tôn Giả, đứng trước mặt Lưu Kiếm Nhất, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử, hành lễ một cách cẩn thận rồi mới nói:

“Sở Khang Bá bái kiến hai vị tiền bối, bái kiến đạo hữu và hai vị tiểu hữu.”

Trong lúc hành lễ, ánh mắt của hắn lại nhìn vào chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay của Tống Thư Hàng, thầm thở dài một hơi.

Sau khi Sở Khang Bá nhận được tin báo từ người do Sở Sở phái về đã thúc ngựa chạy thật nhanh đến đây, lần theo mùi của tên “tiên sinh” kia lưu lại, cứ lần theo dấu vết ấy mà tới tận cái hang động dung nham này.

Lúc hắn chạy tới không bao lâu, thì đúng lúc nghe được chuyện Tống Thư Hàng phá giải bí mật trong bức họa, sau đó lại thảo luận tin tức về vị bạn cũ Lý Thiên Tố của hắn cùng hai vị Tôn Giả.

Lúc biết được tin Lý Thiên Tố đã chết, hắn lập tức ngây người… Lý Thiên Tố đạo hữu mạnh như vậy mà lại thân tử đạo tiêu hay sao.

“Vị này chính là tiền bối của Sở gia phải không?”

Lúc trước Tống Thư Hàng không thấy được cảnh tượng Sở Khang Bá tham chiến Đoạn Tiên đài, cho nên không biết hắn ta là lão tổ của Sở gia.

Hơn nữa thanh âm Tống Thư Hàng lúc này đã hồi phục gần như giống với thanh âm trước đây, bằng không nếu Sở Khang Bá mà nghe được giọng của Sở Sở phát ra từ trong miệng hắn thì không biết sẽ liên tưởng đến đâu nữa?

Sở Khang Bá gật đầu với Tống Thư Hàng, khẽ nhíu mày lại, nói:

“Sở mỗ chính là tổ phụ của tộc lão Sở gia ngày nay.”

Tống Thư Hàng nghe kiểu nói chuyện của người này thì có cảm giác ghê ghê răng.

“Lão nhân gia ngài đến thật đúng lúc. Đây là Kiếm quyết của Sở gia, giờ đây xem như vật đã về với chủ cũ rồi.”

Tống Thư Hàng lấy bốn họa quyển ra giao lại cho Sở Khang Bá.

“Sở mỗ cảm kích vô cùng, trên dưới Sở gia đều sẽ ghi nhớ đại ân của tiểu hữu.”

Khuôn mặt Sở Khang Bá trở nên nghiêm túc hơn, rồi hắn đưa tay đón lấy bốn họa quyển.

Sau đó hắn ngẫm nghĩ một chút rồi móc một cuốn sách cổ nho nhỏ từ trong ngực ra, đưa cho Tống Thư Hàng.

Bốn họa quyển "Kiếm quyết" này đã là mạch sống của Sở gia. Tống Thư Hàng lại đem trả lại bốn họa quyển này cho hắn. n tình này thật sự quá lớn, Sở Khang Bá nhất định phải làm điều gì đó để thể hiện thành ý mới được.

Nếu không, ở trước mặt hai vị tiền bối đây, chẳng phải hắn sẽ có vẻ vô cùng thất lễ hay sao?

Vì thế, Sở Khang Bá đã nghĩ ngay đến cuốn sách cổ nho nhỏ để ở trong ngực mình. Cuốn sách cổ này là hắn lấy ra được vào cái năm hắn và Lý Thiên Tố đạo hữu cùng nhau xông vào Cổ Tiên Di Phủ.

Đây là một bộ đao pháp vô cùng mạnh, người sáng tạo ra đao pháp này đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực trong lĩnh vực sáng tạo đao pháp.

Điều đáng tiếc chính là cuốn sách cổ mà hắn thu được lại có rất nhiều chỗ thiếu sót, chỉ lưu lại được ba thức đao pháp đầu tiên.

“Đại ân của tiểu hữu, Sở gia sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Nếu trong tương lai tiểu hữu có việc gì cần sự giúp đỡ thì dù Sở gia có phải lao vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ. Hiện trong người Sở mỗ cũng không có lễ vật nào đáng giá, chỉ có quyển đao pháp không đầy đủ này, xin được tặng cho tiểu hữu xem như là quà gặp mặt, hy vọng tiểu hữu nhận lấy.”

Sở Khang Bá nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng không khỏi co giật. "Đao… Đao pháp." Có điều hắn trông thấy trên mặt Sở Khang Bá hiện lên nét mong chờ nên hắn đành nhận phải lấy cuốn đao pháp kia.

Hắn trả lại bức "Kiếm quyết" cho Sở gia, cuối cùng lại đổi lấy được một cuốn đao pháp.

Lẽ nào đây chính là số mệnh của hắn hay sao?

Tống Thư Hàng thuận tay lật giở vài trang cuốn đao pháp.

Tên gọi của cuốn đao pháp này là "Nghịch Lân Đao Pháp" - một cái tên cực kỳ ngầu.

Rồng có vảy ngược, chạm vào tất nổi giận. Lẽ nào đây là một bộ sách có tác dụng trữ điểm nộ khí, sau đó có thể phóng ra đại chiêu hay sao?

Tống Thư Hàng nghĩ thế, thì hớn hở lật giở cuốn đao pháp này ra… Sau đó, hắn phát hiện ra đao pháp này chẳng ăn nhập gì với cái tên của nó cả..

Trên đao pháp có ba thức, Long Vũ Thức, Long Lân Thức và Nghịch Lân Thức.

Nghe cái tên thì quả là những chiêu thức tuyệt diệu, còn hơn cái gì mà quyền pháp căn bản một đến tận mười tám con phố luôn ấy chứ!

Cuối cùng thì Tống Thư Hàng cũng không cần lo lắng nữa, về sau khi giao đấu với người khác, người ta thét lên một tiếng: thiên ngoại phi tiên, sau đó mình tung ra một quyền, cũng hét to lên một tiếng: quyền pháp căn bản một! Độ ngầu lòi của tên chiêu thức quá thấp, trước khi đánh thì sĩ khí của mình đã bị trừ 5 điểm trước rồi..

Có điều, ba chiêu đao pháp này hơi lạ.

Lực công kích của ba chiêu thức này đều là 0.

Đúng thế, cả ba chiêu đao pháp này đều là đao pháp “phòng thủ”. Đao như rồng múa, vạn thứ tà môn không thể nào xâm nhập vào cơ thể. Đao thành long lân, bảo vệ toàn thân từ trên xuống dưới; đao như nghịch lân, chiêu thức phòng thủ mạnh nhất!

Liệu có phải vị tiền bối sáng tạo ra mấy chiêu thức đao pháp này đã từng bị lừa đá cho một phát vào gáy hay không nhỉ? Đao chính là bá chủ trong các loại binh khí, chuyên tấn công, lực sát thương lớn.

Nhưng ba thức đầu tiên của bộ "Nghịch Lân Đao Pháp" này lại toàn là đao chiêu dùng để phòng thủ.

Ngươi muốn tung hoành ngang dọc vô số chiến trường mà không bại à?

Ngươi muốn nói với người đời một cách kiêu ngạo rằng: Đời này của ta chưa từng một lần thất bại không? "Nghịch Lân Đao Pháp", ngươi xứng đáng có được nó.

Tuy nhiên... Sau khi ngươi bốc phét chém gió với người ta xong thì còn phải thêm một câu trong lòng rằng: Cũng chưa một lần thắng nổi ai!

Tống Thư Hàng bùi ngùi nhận lấy cuốn "Nghịch Lân Đao Pháp" kia.

…

…

Trong khi nhận lấy cuốn đao pháp, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lúc nãy khi hắn xem cuốn đao pháp này thì luôn có cảm giác trôi chảy, không hề có chút vấp váp gì.

Rõ ràng những từ ngữ được sử dụng để miêu tả ba chiêu thức đao pháp trong cuốn sách này đều là thủ pháp viết theo kiểu cổ văn.

"Á, lẽ nào cả đời ta thật sự đã được định sẵn là chỉ có thể dùng đao hay sao?”

Danh xưng Bá Đao Tống Tam đang ngoắc tay với hắn đúng không?

Tống Thư Hàng sụp đổ.

…

…

Đúng lúc này, lão tổ Sở gia Sở Khang Bá suy tư một lúc rồi cất tiếng nói:

“Ngoài ra, việc liên quan đến cấm địa mà vị bằng hữu Lý Thiên Tố đạo hữu của Tô mỗ đã phát hiện ra, Sở mỗ có thể nói vị trí chính xác của cấm địa này cho hai vị tiền bối và các vị đạo hữu.”

“Ồ?”

Bạch Tôn Giả cười tủm tỉm:

“Vậy ngươi có yêu cầu gì không?”

“Sở mỗ chỉ muốn nhờ một chuyện.”

Sở Khang Bá đột nhiên quỳ xuống tại chỗ, nói vang:

“Lúc sinh thời, người bạn tốt Lý Thiên Tố đạo hữu của Sở mỗ có một cô con gái đầu lòng, cô lại mắc một căn bệnh hết sức kỳ quái. Trong người cô luôn sinh ra hàn băng chi khí không ngừng, nếu như không xử lý hàn khí kia thì nó sẽ khiến toàn thân của cô đóng thẳng băng sương, trở thành người băng.”

“Nguyện vọng cả đời của Lý Thiên Tố đạo hữu chính là có thể tìm ra được cách chữa trị được tận gốc hàn bệnh trong người của con gái hắn. Theo như phỏng đoán của Lý đạo hữu thì có lẽ trong cấm địa kia có cách để chữa trị bệnh tình cho con gái hắn. Nếu như các vị tiền bối có thể tìm ra được phương pháp chữa trị căn bệnh hàn khí này thì xin các vị tiền bối hãy giải cứu cho con gái của Lý Thiên Tố đạo hữu thoát khỏi căn bệnh này. Sở mỗ vô cùng cảm kích.”

Hóa ra là vấn đề này à.

“Ta đã hiểu rồi.”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói :

“Nếu như có cách để trị bệnh, ta nhất định sẽ mang phương pháp trị bệnh ấy về.”

Lúc trước, khi Bạch Tôn Giả hỏi tên tuổi của Lý Thiên Tố phi xác tới thì thật ra cũng đã nhận lấy đoạn nhân quả này của Lý Thiên Tố rồi.

Chương 421: Sự liên thủ mạnh mẽ đáng sợ!

Không chỉ riêng gì Bạch Tôn Giả, mà mối quan hệ nhân quả giữa Tống Thư Hàng và tán tu Lý Thiên Tố còn sâu hơn... Nếu như có cách chữa trị được cho con gái của Lý Thiên Tố thì đương nhiên Bạch Tôn Giả cũng sẽ không ngại chuyện tự tay mang về.

Khi nghe đến đây, Tống Thư Hàng đưa tay sờ lên lồng ngực của mình mình. Có lẽ, linh quỷ có phản ứng mạnh mẽ với bốn bức họa như vậy không chỉ là bởi vì cách mở cánh cửa “Cấm địa” được cất giấu trong đó, mà còn là vì rất có thể bên trong cấm địa đó có cách chữa khỏi cho con gái của Lý Thiên Tố chăng?

Nhưng không biết bây giờ con gái của Lý Thiên Tố có còn sống hay không nữa?

“Sở mỗ thay mặt Lý đạo hữu cảm ơn đại ân của tiền bối.”

Sở Bá Khang nói với giọng kiên định, sau đó hắn đứng dậy nói tiếp:

“Sở mỗ có một tấm bản đồ chi tiết về cấm địa mà Lý đạo hữu phát hiện ra, còn có thêm một bản ghi chép kỹ càng về quá trình thám hiểm cấm địa của ta và Lý đạo hữu khi đó nữa. Đợi sau khi trở về địa bàn của Sở gia, Sở mỗ sẽ giao tấm bản đồ và bản ghi chép đó cho tiền bối.”

Dù hắn lần đầu tiên hắn và Lý Thiên Tố tiến vào đó mạo hiểm thì vẫn chưa hề đến được chỗ cánh cửa vào cấm địa kia, nhưng tất cả những điều nguy hiểm và nên chú ý trên nửa đoạn đường đầu tiên tới cấm địa đó, hắn đều ghi chép lại đầy đủ.

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Thế thì chờ ngày mai khi ta và các đạo hữu khác đến Sở gia làm khách, ta sẽ đến chỗ ngươi lấy tấm bản đồ của cấm địa đó cũng được.”

“Vậy thì tốt quá. Vậy Sở mỗ xin phép trở về giải quyết ổn thỏa những rắc rối trên địa bàn của Sở gia trước, rồi sẽ cung kính chờ đợi các vị tiền bối và đạo hữu.”

Sở Bá Khang trả lời.

Sau đó Sở Bá Khang mang bốn họa quyển kiếm quyết kia trở về địa bàn của Sở gia trước. Bảo vật bị mất nay đã lấy lại được, hơn nữa trong tộc vẫn còn rất nhiều chuyện hắn phải xử lý.

…

…

Sau khi Sở Bá Khang rời đi, Vũ Nhu Tử kéo Tống Thư Hàng và sư huynh Lưu Kiếm Nhất của mình lượn một vòng quanh động dung nham.

Nếu cái hang động này là căn cứ của vị “Tiên sinh” kia, thì chắc chắn cũng sẽ cất giấu không ít bảo vật.

Cuối cùng, Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng quả thật đã tìm được một vài món “bảo vật”.

Có rất nhiều thùng chứa máu tươi... và một vài bộ da người trông rất đáng sợ bên trên có khắc họa rất nhiều phù văn. Ngoài ra, còn có một vài linh kiện con rối và một chút linh thạch

Có thể thấy được cái động dung nham này chỉ là hang ổ tạm thời của vị “Tiên sinh” đó, chẳng có thứ gì đáng giá hết.

Sau khi chia đều chỗ linh thạch ít ỏi kia cho cả ba người, Vũ Nhu Tử lập tức sử dụng pháp thuật Hỏa Liệt, thiêu hủy toàn bộ chỗ máu tươi và da người đó…

Khi ba người trở lại cửa hang động, đúng lúc nghe thấy Bạch Tôn Giả nói:

“Linh Điệp đạo hữu, bây giờ ta phải dẫn Thư Hàng tiểu hữu đi bố trí đường đua, cho nên đành phải cáo từ Linh Điệp đạo hữu trước vậy.”

“Đường đua? Đường đua gì?”

Mặt mày Vũ Nhu Tử tràn đầy vẻ tò mò, hỏi thử.

“Ừ, ta tập trung các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 đến đây là muốn cử hành một cuộc đua máy kéo có tay cầm. Bây giờ ta phải đi bố trí một đường đua nào đó thật thú vị mới được.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười giải thích.

Linh Điệp Tôn Giả:

“Hả?”

Cuộc đua máy kéo có tay cầm?

Linh Điệp Tôn Giả lập tức tưởng tượng ra cảnh các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 chổng mông lên trời, ra sức quay tay để khởi động máy kéo có tay cầm.

Không được, muốn cười quá đi mất… Cảnh tượng này hài chết đi được!

Vũ Nhu Tử giơ tay lên nói:

“Ha ha ha, ta biết này, ta biết này! Trước đây không lâu Bạch tiền bối có chụp một bức ảnh lúc đang lái máy kéo có tay cầm, trông cực kỳ thú vị luôn.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối chụp ảnh tự sướng lúc nào vậy? Tại sao lúc ấy hắn vẫn luôn ở bên cạnh Bạch tiền bối mà lại không chú ý đến nhỉ?

“Ừ, lúc lái chiếc xe máy kéo có tay cầm ấy thú vị lắm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu với Vũ Nhu Tử, sau đó lại hỏi:

“Linh Điệp đạo hữu có muốn tham gia không?”

Linh Điệp Tôn Giả cười một tiếng rồi nói:

“Cảm ơn Bạch đạo hữu đã mời, có điều ta vẫn còn có việc phải lập tức trở về đảo Linh Điệp ngay, thế nên xin lỗi nhé, có lẽ ta phải bỏ lỡ đại hội lần này rồi.”

Linh Điệp đạo nhân hắn đẹp trai ngời ngời thế này tuyệt đối sẽ không đi làm loại chuyện như lái xe máy kéo cầm tay đó đâu!

“A cha, gia muốn tham gia, gia muốn ở lại!”

Vũ Nhu Tử vội vàng kêu lên.

Khóe mắt Linh Điệp Tôn Giả giật khẽ, cuối cùng hắn vẫn không đành lòng phá hỏng hứng thú của con gái. Dù sao thì cái “Lưu Tinh kiếm dùng một lần” vốn thuộc về con gái hắn kia đã bị hắn dùng mất rồi. Vì thế khi thấy con gái muốn tham gia vào cuộc đua máy kéo có tay cầm này, hắn thật sự không nỡ lòng từ chối.

“Được, nhưng ngươi phải chú ý không được gây thêm phiền phức cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1. Nếu không ta sẽ đến mang con về Linh Điệp đảo ngay lập tức đấy!”

Linh Điệp Tôn Giả nói với vẻ cưng chiều.

“A cha là tốt nhất, gia thích a cha nhất!”

Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Chỉ số sung sướng của Linh Điệp Tôn Giả +1000.

Đang lâng lâng trong cảm giác sung sướng, đột nhiên Linh Điệp Tôn Giả khựng lại, rồi vỗ ngực nói với Bạch Tôn Giả:

“Bạch đạo hữu, ta chợt nhớ ra là ta không cần phải quay về Linh Điệp đảo vội vã như vậy… Thế thì trước khi quay về Linh Điệp đảo, ta có thể giúp Bạch đạo hữu sắp xếp đường đua được không? Ta có kinh nghiệm về chuyện sắp xếp đường đua này lắm.”

Toàn bộ bố cục trên Linh Điệp đảo đều do một tay Linh Điệp Tôn Giả thiết kế cả chứ đâu.

Linh Điệp Tôn Giả có kinh nghiệm vô cùng phong phú trong việc làm thế nào để địa điểm thi đấu trở nên kích thích hơn!

Bạch Tôn Giả nghe vậy, chỉ số sung sướng +1000, hắn nói:

“Thế thì không còn gì gì bằng! Vậy chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, tạo ra một đường đua kích thích nhất, thú vị nhất đi! Đây là cuộc đua máy kéo có tay cầm lần đầu tiên của tu chân giới, nhất định phải để lại cho mọi người một kỷ niệm đẹp, cả đời khó quên mới được!”

“Điều Bạch đạo hữu nói chính là điều ta muốn làm.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười.

Bạch Tôn Giả cũng mỉm cười đáp lại.

Một nụ cười đẹp trai không gì sánh bằng đứng bên cạnh một nụ cười dịu dàng tuấn mỹ đến cực điểm, thật sự là cảnh đẹp tựa như tranh!

Tống Thư Hàng lặng lẽ quay người lại, âm thầm cầu nguyện cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1. Hai vị Tôn Giả tiền bối với tâm trạng vô cùng vui vẻ đã đồng tâm hiệp lực lại tạo ra một đường đua kích thích, cả đời khó quên.

Đây thực sự là lần hợp tác mạnh mẽ đáng sợ, không chừa đường sống cho ai mà!

Hy vọng các tiền bối trong nhóm sẽ… chơi thật vui vẻ?

Cuối cùng xin chúc các tiền bối trong nhóm, mãi mãi tồn tại?

Tóm lại, Tống Thư Hàng tiểu hữu quyết định mình tuyệt đối sẽ không tham gia vào cuộc đua máy kéo có tay cầm này!

Hắn vẫn còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa cơ!

Ở phía bên kia.

Hiệu suất làm việc của thủ hạ của Hoàng Sơn Chân Quân cực kỳ tốt!

Từng chiếc máy kéo có tay cầm mới tinh được chuyển đến trước mặt các đạo hữu trong nhóm, và được xếp thành từng hàng khắp Đoạn Tiên đài với tốc độ nhanh nhất.

Cùng được đưa tới còn có rất nhiều công cụ lắp xe hơi, đạo cụ luyện khí đơn giản, bút vẽ phù văn pháp trận và loại mực đặc biệt, giấy phù văn… Đủ để đáp ứng tất cả yêu cầu “độ” mấy chiếc máy kéo có tay cầm của các đạo hữu.

Đồng thời còn có cả một rương “đan dược” cùng với một món bảo vật được để trong hòm gỗ. Đây là món quà mà các đạo hữu và Chân Quân trong nhóm muốn tặng cho Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Thứ ở bên trong hòm gỗ chính là món quà mà Hoàng Sơn Chân Quân muốn tặng riêng cho Tống Thư Hàng tiểu hữu để cảm ơn hắn đã giúp đỡ chăm sóc Đậu Đậu trong thời gian qua, ấy chính là pháp y cà sa ngọc bích cấp bậc nhị phẩm!

Chương 422: Tại sao lại là ngươi? Tống Thư Hàng!

Ở một phân bộ ngoại môn của Vô Cực Ma Tông.

Một con rối "tiên sinh" đi đến phân bộ ngoại môn này, hoàn thành một cuộc giao dịch.

Nó giao ra một miếng huyết hải ngọc phẩm chất thượng hạng, sau đó mang một gói đồ được phong ấn vô số lớp của Vô Cực Ma Tông đi.

Trong gói đồ đó chính là vật phẩm giao dịch của Công Tử Hải và Xá Lam "Tiên sinh", chính là trận pháp huyết thần tà đao trận dùng để ngưng tụ ra được bản mệnh Huyết Thần Đao.

Sau khi cầm gói đồ rời khỏi phân bộ của Vô Cực Ma Tông, con rối này lập tức che giấu khí tức của bản thân, biến mất khỏi tầm mắt của đám đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Sau khi rời xa khỏi Vô Cực Ma Tông, con rối này chớp chớp mắt.

"Liên lạc với Xá Lam bị hủy rồi... Cái tên tự đại đó chết rồi sao? Xem ra muốn đoạt được bốn họa quyển kiếm quyết đó không phải là chuyện dễ dàng gì. Mà bây giờ hang động kia cũng rất nguy hiểm, tạm thời không thể trở về đó được."

Con rối này phát ra giọng nói khàn đặc:

"Đồ vô dụng, đến bí mật trong họa quyển kiếm quyết mà cũng không mò ra được!"

May mà lần này lấy được trận pháp ngưng tụ ra bản mệnh Huyết Thần Đao, xem như không bị lỗ vốn.

Nghĩ xong, con rối đó xoay người lại, âm thầm đi về hướng ven biển của Hoa Hạ

…

…

Khi con rối đó rời đi không bao lâu.

Phân thân của An Tri Ma Quân đến phân bộ của Vô Cực Ma

Tông này lấy miếng huyết hải ngọc đi.

Miếng huyết hải ngọc này có thể thay thế cho huyết thần toản, giúp lúc Công Tử Hải, An Tri Ma Quân và Chính Năng ngưng tụ thành kim đan ngũ phẩm thì có thể nắm chắc tạo thành kim đan có bảy long văn.

Một lát sau.

Một thân thể giống như phân thân của Công Tử Hải nhận được miếng huyết hải ngọc từ chỗ phân thân của Ma Quân.

"Phẩm chất thượng hạng, tốt lắm! Mặc dù cái tên tiên sinh này khiến người khác không thể thích nổi, nhưng hắn vẫn là một đối tượng làm ăn không tồi."

Phân thân của Công Tử Hải mỉm cười nói:

"Thôi được, ta sẽ dùng pháp thuật kết nối qua hình ảnh để cảm ơn hắn vậy. Tiện thể nhắc nhở hắn nhất định phải cẩn thận với vị 'Sở Sở cô nương' đó luôn."

Chưa biết chừng "Sở Sở cô nương" tay cầm bảo đao Bá Toái đó chính là cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại khiến hắn đau đầu kia. Nếu thật sự là hắn, tiên sinh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Bên cạnh cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại này luôn có khá nhiều tiền bối có máu mặt đấy.

Trên bầu trời.

Linh Điệp Tôn Giả chỉ huy pháp bảo đụn mây của hắn bay nhanh về vùng duyên hải.

Lúc này, hai vị Tôn Giả đang trao đổi ý kiến về việc chế tạo đường đua của cuộc thi máy kéo có tay cầm.

Bạch Tôn Giả sắp xếp địa điểm diễn ra cuộc thi máy kéo có tay cầm ở vùng duyên hải. Nửa đoạn đường đầu của cuộc thi sẽ được bố trí ở vùng đất liền, nửa đoạn sau sẽ chuyển đến đại dương mênh mông.

Linh Điệp Tôn Giả:

"Ha ha ha, trí tưởng tượng của Bạch đạo hữu thật phong phú. So với đất liền thì đạp gió rẽ sóng ở trên biển kích thích hơn nhiều."

Bạch Tôn Giả tiếp lời:

“Hơn nữa ta muốn chôn một ít mìn trên đường đua ở đất liền, phải che giấu thật kỹ, tốt nhất là nên dùng trận pháp che giấu khí tức. Dù sao thì với tu vi của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1, chắc chắn sẽ không bị mìn nổ làm bị thương. Cùng lắm là làm nổ bánh xe của máy kéo thôi, tăng thêm phần thú vị và cường độ đào thải của cuộc thi thôi.”

“Ý kiến hay, thêm cả yếu tố khoa học kỹ thuật hiện đại vào, thú vị lắm!”

Linh Điệp Tôn Giả khen ngợi, nói:

“Nhưng mà Bạch đạo hữu đã chuẩn bị mìn chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng ta đã đọc qua giới thiệu về mìn rồi. Nguyên lý của nó rất đơn giản, ta nghĩ ta cũng có thể chế tạo ra được.”

Bạch Tôn Giả tràn đầy tự tin.

Nghe đến đây, lông măng lông tơ sau lưng Tống Thư Hàng dựng ngược hết cả lên.

Trời đất ơi, Bạch Tôn Giả tự chế tạo mìn? Thế thì cho dù là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 cũng chưa chắc có thể chống đỡ được đâu!

Đến lúc đó khéo chỗ Dược Sư tiền bối phải tăng thêm một đống giường bệnh mất thôi!

Không được, phải ngăn suy nghĩ đáng sợ này của Bạch tiền bối lại!

Đúng lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị đứng ra đóng góp ý kiến vì sự an toàn tính mạng cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Thì Linh Điệp Tôn Giả chợt cười một tiếng rồi nói:

“Không phải phiền phức như thế đâu, Bạch đạo hữu. Chỉ là vài quả mìn thôi mà, chỗ ta còn giữ nhiều lắm. Không chỉ có mìn, ta còn có thể cung cấp các loại thủy lôi để chôn trên đoạn đường đua ở biển, làm tăng thêm sự thú vị cho đường đua.”

Ánh mắt của Bạch Tôn Giả lập tức sáng lên:

“Linh Điệp đạo hữu, kéo ngươi đến sắp xếp lại đường đua cùng ta thật sự là một quyết định vô cùng chính xác!”

“Ha ha ha ha, Bạch đạo hữu quá khen.”

Linh Điệp Tôn Giả cười ha ha nói. Trong lúc nói, hắn đưa tay ra sau lưng lén giơ ngón cái lên.

Hết cách rồi… Con gái của hắn cũng muốn tham gia vào cuộc đua máy kéo có tay cầm lần này, sao hắn có thể để Bạch đạo hữu dùng loại mìn tự chế đáng sợ đó được chứ?

Vì thế, cho dù có phải đến các nước lân cận cướp bóc, hắn cũng phải cướp một lô mìn, thủy lôi hiệu ứng âm thanh to nhưng lực sát thương nhỏ về.

Tống Thư Hàng kích động, nắm chặt nắm tay lại —— Linh Điệp Tôn Giả cùng đến đây sắp xếp lại đường đua thật sự là vô cùng chính xác!

Chỉ số hảo cảm của Tống Thư Hàng đối với Linh Điệp Tôn Giả ＋10086.

…

…

Một lát sau, đụn mây của Linh Điệp Tôn Giả đã đưa mọi người đến vùng duyên hải.

Sau đó, Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả hớn hở chạy đi sắp xếp lại đường đua đầy.

Vũ Nhu Tử không đi theo hai người bọn họ —— bởi vì cô nói, nếu biết trước những cạm bẫy trong cuộc thi thì đến lúc tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm còn gì là thú vị nữa chứ?

Vũ Nhu Tử cô nương, là một cô nương tốt thích sự kích thích.

Tống Thư Hàng lặng người nhìn về phía xa… Thỉnh thoảng lại có tiếng cười sang sảng của hai vị Tôn Giả lại truyền đến.

Linh Điệp Tôn Giả:

“Bố trí một cái bẫy ‘Cưỡng chế về điểm xuất phát’ ở đây, chôn những thanh ‘Phi kiếm dùng một lần’ của Bạch đạo hữu xuống, đưa toàn thân lẫn máy kéo có tay cầm của những vị đạo hữu không cẩn thận đạp phải cái bẫy này về vạch xuất phát thì sao?”

“Ý kiến hay! Còn có thể sắp xếp thêm những cạm bẫy và phúc lợi tương tự nữa. Ví dụ như có thể làm cho những tuyển thủ dự thi xoay tròn lên trời mười giây, tương đương với chức năng cưỡng chế tạm dừng. Còn có thể sắp đặt một vài phúc lợi như dùng chức năng của phi kiếm dùng một lần, đưa tuyển thủ dự thi bay thẳng về phía trước một nghìn mét!”

Bạch Tôn Giả suy một ra ba.

“Còn phải sắp xếp các vật phẩm như một vài công cụ sửa chữa, bánh xe dự bị ở ven đường đua làm phúc lợi. Cho các tuyển thủ bị hỏng bánh xe thêm một cơ hội để tiếp tục cuộc thi nữa.”

“Nếu thế thì cho thêm mấy món quà như ‘Trận pháp tăng tốc độ gấp 10 lần’ thì thế nào?”

“Còn ở đây thì thêm pháp thuật ‘Thiên Lôi Bạo liên tục’, thế nào? Vô số pháp thuật Thiên Lôi Bạo rơi liên tục từ trên trời xuống một cách ngẫu nhiên. Những tuyển thủ tiến vào khu vực này cần phải nhanh nhẹn né tránh thiên lôi từ trên trời giáng xuống. Như thế có thể khảo nghiệm năng lực phản ứng khi đang điều khiển máy của tuyển thủ một cách trọn vẹn!”

“Ý kiến hay! Dựa theo nguyên lý này, chúng ta cũng có thể bố trí thêm pháp thuật bàn chông, những bàn chông nhọn có chiều dài bình thường đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, lấy việc phá hủy máy kéo có tay cầm làm mục tiêu.”

Hai vị Tôn Giả trao đổi liên tục, không ngừng suy một ra ba.

Linh cảm của hai người càng ngày càng nhiều, ngăn cũng không ngăn được. Những ý kiến được nêu ra cũng càng ngày càng đáng sợ hơn.

Tống Thư Hàng tiếp tục cầu nguyện cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1.

“Vũ Nhu tử, đến lúc tham gia cuộc thi, cô nhất định phải mặc khôi giáp có lực phòng ngự cường đại vào đấy!”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói với Vũ Nhu Tử.

Thực lực của Vũ Nhu Tử không bằng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân khi chạy trên cái đường đua đầy rẫy nguy hiểm này mới được.

“Ừ ừ, cảm ơn Tống tiền bối đã quan tâm!”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói:

“Sau này ta cũng sẽ chuẩn bị một bộ khôi giáp có lực phòng ngự cường đại cho Tống tiền bối.”

“Hả? Ta á?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác một lúc rồi vội vàng xua tay nói:

“Không cần, không cần, không cần chuẩn bị cho ta. Ta không tham gia cuộc thi đâu!

“Tống tiền bối không tham gia cuộc thi sao?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt một cái rồi nói:

“Thế thì đáng tiếc lắm, đây rõ ràng là cuộc thi rất kích thích mà, nếu không tham gia Tống tiền bối nhất định sẽ hối hận đấy.”

“Ha ha ha, cuộc thi kích thích, oanh oanh liệt liệt này không hợp với ta lắm, ta thích những cuộc thi yên bình hơn.”

Tống Thư Hàng cười khan —— Còn lâu ta mới hối hận, tuyệt đối sẽ không hối hận!

Ngược lại, nếu tham gia cuộc thi này thì hắn mới phải hối hận cả đời!

“Nhưng ta cảm giác, đến lúc đó Tống tiền bối nhất định sẽ tham gia, ta có cảm giác như thế đấy!”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Phì phì phì, đồng ngôn vô kỵ, đại cát đại lợi!

…

…

Trong lúc nói chuyện với Tống Thư Hàng, đột nhiên Vũ Nhu Tử khựng lại. Sau đó cô đưa tay vào trong cái túi đựng nhỏ của mình, lấy một khối tinh thạch ra.

Thứ này chính là thứ cô và Tống Thư Hàng tìm được khi đang vơ vét hang động dung nham của Xá Lam “tiên sinh”.

Vũ Nhu Tử cảm thấy khối tinh thạch này rất đẹp nên mới giữ lại.

Vũ Nhu Tử nói với giọng nghi hoặc:

“Quái lạ, hình như khối tinh thạch này đang gửi tín hiệu gì đób thì phải?”

Lúc này, Lưu Kiếm Nhất ở sau lưng cô thò đầu vào nhìn một cái rồi nói:

“Đây là một cách thức liên lạc khá là cổ xưa giữa các tu sĩ, hiệu quả rất tốt, còn có thể hiện ra bóng người nữa. Có điều sử dụng cái này tốn rất nhiều tinh lực và linh thạch. Sau khi điện thoại trở nên thông dụng thì thứ này đã bị đào thải dần, thật không ngờ bây giờ vẫn còn có người dùng. Vũ Nhu Tử, ngươi dán một linh thạch vào dưới khối tinh thạch này là có thể tiến hành truyền tin được."

Vũ Nhu Tử gật đầu, sau đó lấy một linh thạch ra, dán vào khối tinh thạch.

Xẹt xẹt xẹt ~~

Sau khi hấp thu được năng lượng, tinh thạch lập tức xuất hiện phản ứng.

Một màn ánh sáng bắn ra từ bên trong tinh thạch, chiếu vào trước mặt Tống Thư Hàng.

Màn ánh sáng này bắt đầu ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành một người đàn ông dịu dàng như ngọc. Người đàn ông đó nghịch một miếng đá quý đỏ như máu trong tay, mỉm cười đầy tự tin.

"Cuối cùng cũng thông rồi, ngươi đúng là bận rộn thật đấy, 'tiên sinh'. Lần này liên lạc với ngươi, chủ yếu là ta muốn cảm ơn về viên huyết hải ngọc mà ngươi đã giao dịch cho bọn ta, phẩm chất rất tốt… Đậu xanh!!!"

Người đàn ông dịu dàng như ngọc trong hình ảnh 3D này nói được một nửa thì đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn vào cậu thiếu niên đầu trọc, mặt mũi hiền hòa trước mặt, không kềm được mà buột mồm chửi thề một câu.

Khó khăn lắm người đàn ông dịu dàng như ngọc đó mới bình tĩnh lại được, hắn thở dài nói:

"Tại sao lại là ngươi?"

Cho dù cái tên này có cạo trọc đầu thì hắn cũng không thể nào quên được khuôn mặt kia.

Tống Thư Hàng sờ lên cái đầu trọc của mình, nói:

"Ta cũng không ngờ ở đây mà cũng có thể nhìn thấy ngươi đấy, Công Tử Hải."

Cái tên gọi là Công Tử Hải này thật đúng là xuất hiện ở khắp mọi ngóc ngách mà.

Có vẻ như hắn và "tiên sinh" cũng liên lạc với nhau. Vậy thì, hắn cũng nhúng tay vào chuyện “kiếm quyết”, chuyện của Sở gia và chuyện của Hư Kiếm phái lần này sao?

Đầu tiên là diệt Nguyệt Đao tông, sau đó lại giết sạch Hư Kiếm phái, đây đúng là phong cách hành sự của vị Công Tử Hải này. Một con người quỷ kế đa đoan, lòng dạ độc ác!

Vũ Nhu Tử ở bên cạnh tò mò:

“Tống tiền bối, ngài quen người này à?”

“Không thể nói là quen được. Tên này là Công Tử Hải, cách đây không lâu hắn chọc tức Tô Thị A Thất tiền bối trong nhóm, đang bị A Thất tiền bối đuổi giết đấy. Bây giờ chắc là vẫn đang trốn trong Vô Cực Ma Tông, không dám đi ra ngoài.”

Tống Thư Hàng nói với giọng đầy ác ý, hắn không có chút hảo cảm nào với cái tên Công Tử Hải này.

“Ha ha ha.”

Công Tử Hải cười khan một tiếng, sau đó nói:

“Nếu có thể nhìn thấy Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu ở đây, vậy chứng tỏ ‘tiên sinh’ đã bị các ngươi tiêu diệt rồi à?”

-Ừ.”

Tống Thư Hàng nhếch miệng, nói:

“Tiên sinh đã bị bọn ta hủy rồi.”

“Hủy?”

Công Tử Hải không hiểu cách chết này lắm, là bị phanh thây à? Dù sao thì xem ra “tiên sinh” cũng lành ít dữ nhiều, ngôi sao báo tử của hắn đã sáng rồi.

Đáng tiếc thật đấy đấy, mặc dù tiên sinh là một kẻ đáng ghét nhưng lúc làm ăn lại rất sảng khoái —— chỉ cần cẩn thận đừng để bị gã tiên sinh lừa là được.

Công Tử Hải thật muốn rơi nước mắt cá sấu cho tiên sinh.

“Yên tâm đi, không bao lâu nữa Tô Thị A Thất tiền bối cũng sẽ đưa ngươi đi gặp vị ‘tiên sinh’ kia thôi, ngươi đừng đau lòng quá làm gì.”

Tống Thư Hàng nói.

Công Tử Hải cười khẽ, nói:

“Ha ha, ngươi không cần phải lo cho ta đâu, Thư Sơn Áp Lực

Đại đạo hữu. Chỉ bằng Tô Thị A Thất huynh thì chưa thể giết ta dễ dàng như thế được đâu.”

“Vũ Nhu tử, cô đã ghi âm lại đoạn hội thoại này chưa?”

Tống Thư Hang quay đầu lại hỏi.

Vũ Nhu Tử đưa tay ra dấu OK, không biết từ lúc nào cô đã lấy điện thoại di động ra, quay lại đoạn đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Công Tử Hải.

“Lát nữa chỉnh sửa lại một chút rồi chúng ta gửi video này cho Tô Thị A Thất tiền bối. Bây giờ cái tên này tự tin hừng hực, dám coi thường Tô Thị A Thất tiền bối của chúng ta, thật đúng là không biết viết chữ ‘Chết’ thế nào mà.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề, ta cũng muốn biết rốt cuộc Tô Thị A Thất tiền bối có thể giết chết hắn một cách dễ dàng được không.”

Vũ Nhu Tử trả lời.

Công Tử Hải: “…”

-Ha ha, ngươi còn chuyện gì nữa không, Công Tử Hải tiên sinh?”

Vừa nói Tống Thư Hàng vừa ra dấu tay với Lưu Kiếm Nhất ở phía trước, ý bảo hắn hãy kéo hai vị Tôn Giả đang vui vẻ xây đường đua kia về.

Chưa biết chừng hai vị Tôn Giả có thể có cách nào đó tìm ra nơi ẩn thân của Công Tử Hải thông qua tinh thạch liên lạc với hắn.

“Ha ha, bây giờ giữa ta và Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu không còn gì để nói cả. Trước khi người bảo vệ ngươi đến đây, ta nghĩ là ta phải rời đi rồi, tránh cho vị trí bây giờ của ta bị các ngươi định vị ra.”

Công Tử Hải cười nhạt, thân hình hắn dần trở nên trong suốt.

Trước khi biến mất, Công Tử Hải nói với thêm một câu với Tống Thư Hàng:

“Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu, gửi tạm huyết thần toản ở chỗ ngươi nhé. Không bao lâu nữa ta sẽ lấy lại nó về!”

“Vậy ngươi phải nhanh lên đấy.”

Tống Thư Hàng nói:

"Bởi vì ta sắp giao dịch nó đi rồi!"

Công Tử Hải: "…"

Cuối cùng, thân hình của Công Tử Hải cũng biến mất.

Chương 423: Bộ meme của Tống tiền bối

Sau khi thân hình của Công Tử Hải biến mất, sắc mặt của Tống Thư Hàng chợt trầm xuống.

Hắn day huyệt thái dương, Công Tử Hải thực sự là một phiền phức lớn, hơn nữa nói thật, Tống Thư Hàng không muốn dính dáng với Công Tử Hải chút nào.

Đối phó với loại người âm hiểm, lòng dạ hiểm độc lại còn có chỉ số IQ cao thế này sẽ khiến người khác lao lực tiều tụy. Mà những kẻ xảo trá âm hiểm này cũng không phù hợp với cuộc sống của Tống Thư Hàng.

Xem ra phải nhanh chóng giao dịch huyết thần toản cho Thất Sinh Phù tiền bối mới được, để Công Tử Hải đối mặt trực tiếp với Thất Sinh Phù tiền bối.

Tống Thư Hàng đã từng hỏi Bạch tiền bối và được biết rằng, thế lực phía sau Thất Sinh Phù tiền bối vô cùng to lớn, chỉ cần nhấc tay là có thể tiêu diệt sạch sẽ Không Không Đạo Môn cường đại.

“Vũ Nhu Tử, cho ta mượn điện thoại của cô một chút được không? Ta vào tài khoản chat.”

Tống Thư Hàng hỏi Vũ Nhu Tử.

Điện thoại của hắn bị Bạch Tôn Giả thu mất rồi, mặt ngoài thì nói là cách tân thành chiếc điện thoại kết nối toàn cầu thực sự cho hắn, nhưng Tống Thư Hàng đoán Bạch Tôn Giả làm thế để phòng ngừa hắn báo tin cho các tiền bối trong nhóm, nếu như thế thì kế hoạch mưa sao băng sẽ không hoàn mỹ rồi…

“Chờ ta một lát, để ta gửi video cho Tô Thị A Thất tiền bối trước đã!”

Ngón tay thon dài của Vũ Nhu Tử thao tác nhanh trên màn hình điện thoại, gửi đoạn video vừa rồi của Công Tử Hải cho Tô Thị A Thất.

Có thể tưởng tượng ra được hình ảnh của Tô Thị A Thất khi nhận được đoạn video này, chỉ số tức giận nhất định sẽ +100, lực tàn phá *300!

Sau khi gửi tệp tin xong, Vũ Nhu Tử đăng xuất ra khỏi tài khoản của mình, đưa điện thoại cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng cầm lấy điện thoại, nhanh chóng đăng nhập vào tài khoản của mình.

Khi Tống Thư Hàng đăng nhập thành công, một hộp thoại chứa đầy 999 tin nhắn từ nhóm Cửu Châu Số 1 hiện ra.

Tống Thư Hàng thuận tay mở box chat nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Sau đó, mắt hắn liền đui mù!

…

…

Các loại meme của Bạch tiền bối ầm ầm hiện lên.

Các tiền bối trong nhóm đều đổi ảnh đại diện thành meme của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả buộc tóc hai bên, Bạch Tôn Giả buộc tóc đuôi ngựa, Bạch Tôn Giả đầu bánh bao, Bạch Tôn Giả đầu bông hoa, Bạch Tôn Giả đầu cung đình. Suýt chút nữa hắn cho rằng các tiền bối trong nhóm đều trở thành tài khoản phụ của Bạch tiền bối.

Tiếp theo đó là nội dung trò chuyện trong nhóm.

Bạch tiền bối hôn gió, Bạch tiền bối thẹn thùng, Bạch tiền bối đáng yêu, Bạch tiền bối đang cầu nguyện, Bạch tiền bối buồn bã, Bạch tiền bối chảy mồ hôi lạnh, Bạch Tôn Giả mỉm cười, Bạch Tôn Giả khinh bỉ, Bạch tiền bối chúc phúc, Bạch tiền bối tức giận…

…

…

Hít thở sâu, hít thở sâu nào!

Mặc dù Tống Thư Hàng sớm đã đoán được Vũ Nhu Tử cô nương sẽ truyền Bộ meme của Bạch tiền bối vào nhóm chat… cũng đã sớm chuẩn bị trước tinh thần để chịu đựng sự đả kích tâm lý khi nhìn thấy các loại meme của Bạch tiền bối trong nhóm chat…

Nhưng… khi thật sự nhìn thấy vô số meme của Bạch tiền bối khiến người ta hoa mắt kia, Tống Thư Hàng phát hiện, chút chuẩn bị tinh thần kia của mình thật sự quá yếu ớt, căn bản không chịu nổi một kích!

Không tự tìm chết sẽ không chết, tại sao các tiền bối trong nhóm lại không hiểu đạo lý đơn giản này cơ chứ?

Chẳng lẽ Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái Tiên Sư tiền bối đã ngầm kéo cao chỉ số tự tìm chết của các tiền bối trong nhóm trong âm thầm ư?

Tiếp tục kéo nội dung trò chuyện xuống, Tống Thư Hàng các đạo hữu trong nhóm bắt đầu thảo luận nghiêm túc về phương án "Làm thế nào để cải tạo lại máy kéo có tay cầm".

Có điều, thỉnh thoảng vẫn có vài vị tiền bối ôm tâm trạng "Dù sao cũng đã trở thành bùn nhão rồi, thế thì tiếp tục nhão tiếp thôi", còn thường xuyên gửi một vài meme của Bạch tiền bối vào trong nhóm Cửu Châu Số 1 nữa chứ.

Ví dụ như Lệ Chi Tiên Tử thích dùng meme Bạch tiền bối hôn gió, cô ấy nghiện dùng meme này đến nỗi không thể nào ngừng lại được.

Ví dụ nữa là Đồng Quái Tiên Sư hay bói ra quẻ ngược thường xuyên gửi tấm ảnh meme Bạch tiền bối khinh bỉ cho Bắc Hà Tán Nhân.

Thêm một ví dụ nữa là Tam Lãng tiền bối đã biến thành khỉ mặt chó kia, hắn rất thích dùng meme Bạch tiền bối mỉm cười.

Chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng sự trừng phạt "Mưa sao băng" của Bạch tiền bối đối với vụ bộ meme đã kết thúc, một tội không phạt hai lần cho nên bọn họ mới có thể gửi những meme của Bạch tiền bối kia thoải mái như vậy sao?

Đúng là quá ngây thơ!

Tống Thư Hàng nghĩ, hắn sẽ ngồi chờ xem video các vị tiền bối phía trên bị đưa đến nơi sâu thẳm của vũ trụ làm thợ mỏ.

Hít thở sâu, tiếp tục hít thở sau!

Tống Thư Hàng hỏi Vũ Nhu Tử:

"Vũ Nhu Tử, bộ meme này đều là do cô làm sao?"

“Ừ ừ ừ, Tống tiền bối, ta làm đẹp đúng không!”

Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng bằng cặp mắt to sáng lấp lánh, vẻ mặt tràn đầy biểu cảm “Ta rất giỏi đó, mau khen ta đi”.

“Rất... đẹp.”

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng.

Sau khi khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, Tống Thư Hàng ấn vào ảnh đại diện của Thất Sinh Phù Phủ Chủ rồi gửi đi một tin nhắn như sau: “Thất Sinh Phù tiền bối, bao giờ thì chúng ta gặp nhau được? Ta muốn giao dịch huyết thần toản cho ngài.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trả lời lại ngay lập tức: “Thư Hàng tiểu hữu đừng vội! Không phải hôm nay Bạch tiền bối nói trong nhóm chat là muốn tổ chức một cuộc thi máy kéo có tay cầm sao? Vừa rồi Bạch tiền bối còn hỏi ta có phải đang ở Thái Bình Dương không, còn hỏi tọa độ của ta nữa. Ngài ấy muốn sắp xếp điểm cuối của cuộc thi máy kéo có tay cầm ở Thái Bình Dương, vì thế cần ta đến tiến hành hỗ trợ. Tống Thư Hàng tiểu hữu chắc chắn cũng tham gia cuộc thi này đúng không, đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở điểm đến nhé!

Tống Thư Hàng vội vàng trả lời lại: “Không không không, Thất Sinh Phù tiền bối, ta không tham gia cuộc thi này đâu.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Hử? Thư Hàng tiểu hữu không tham gia cuộc thi này sao? Rõ ràng ta thấy nó rất thú vị mà. Nhưng mà không sao, nếu không tham gia thì đến lúc đó ngươi hãy dùng pháp bảo phi hành đến đây cùng với đội khán giả đi. Ta nghe nói Bạch tiền bối còn mời rất nhiều đạo hữu đến để vừa làm trọng tài vừa làm khán giả cho cuộc thi này đấy.”

“Vậy đến lúc đó ta sẽ ngoan ngoãn an phận làm khán giả. Vậy gặp nhau ở điểm đến nhé, Thất Sinh Phù tiền bối”.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm nhắn lại.

Vì cái mạng nhỏ của tiểu tu sĩ họ Tống này, hắn tuyệt đối sẽ không tham gia cuộc thi đâu!

Sau khi nói chuyện với Thất Sinh Phù tiền bối xong, Tống Thư Hàng đăng xuất ra khỏi tài khoản của mình, chuẩn bị trả lại điện thoại cho Vũ Nhu Tử.

Nhưng vào lúc đăng xuất ra khỏi tài khoản chat của mình, đột nhiên Tống Thư Hàng nhìn thấy một thư mục trên màn hình điện thoại của Vũ Nhu Tử.

Trên màn hình điện thoại có thư mục là chuyện rất bình thường, trong điện thoại của ai cũng đều có thứ này. Hơn nữa, thường thì trong những thư mục này đều là những bí mật riêng tư. Như bình thường thì người tốt Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không xem trộm việc riêng tư của người khác!

Nhưng… với cái thư mục này lại khác!

Bởi vì, tên của cái thư mục này lại là”

Bộ meme của Tống tiền bối!

Tống Thư Hàng: …

Khoan đã, khoan đã!!

Tống tiền bối?

Trong nhóm Cửu Châu Số 1, ngoại trừ Tống Thư Hàng hắn ra, còn có Tống tiền bối nào khác nữa sao?

Chắc là có, dù sao thì họ Tống cũng là họ phổ biến ở Hoa Hạ.

Nhưng vấn đề ở đây là, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều có đạo hiệu riêng của mình! Ví dụ như Bắc Hà Tán Nhân, Tống Thư Hàng gọi hắn là Bắc Hà tiền bối.

Tạm thời trong nhóm Cửu Châu Số 1, Tống tiền bối trong miệng Vũ Nhu Tử hẳn là Tống Thư Hàng hắn nhỉ?

Thế là, ngón tay của Tống Thư Hàng mất kiểm soát, ấn vào tập thư mục này.

“Không được, lỡ như Tống tiền bối ở đây không phải là mình, thế há chẳng phải là mình đang xem trộm việc riêng tư của Vũ Nhu Tử sao? Đó không phải là hành động của một quân tử, mình không thể làm như thế được!”.

Nghĩ thế, Tống Thư Hàng cắn răng, chuẩn bị rụt ngón tay của mình lại.

Nhưng vào lúc này… có lẽ là màn hình cảm ứng quá nhạy, rõ ràng ngón tay của hắn chưa chạm vào màn hình điện thoại, nhưng thư mục đó đã mở ra rồi.

Thư mục này không có mật khẩu nên nó được Tống Thư Hàng mở ra một cách thuận lợi.

Sau đó hắn nhìn thấy rất nhiều hình ảnh.

Hay có thể nói là một số tài liệu thực tế.

Có biểu cảm sụp đổ của Tống Thư Hàng khi nhảy bungee với Bạch Tôn Giả.

Hình ảnh Tống Thư Hàng trên thiên thạch trong vũ trụ.

Còn có biểu cảm của Tống Thư Hàng khi bị "Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001" tung lên trời nữa. Bạch tiền bối để lại pháp thuật chụp ảnh trên "Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001" ư? Còn lưu lại hình ảnh nữa ư?

Có hình ảnh Tống Thư Hàng hứng lấy ánh sáng, ánh sáng được phản chiếu lại trên cái đầu bóng loáng của hắn. (Cái này do Đậu Đậu chụp).

Còn có tấm ảnh Tống Thư Hàng đầu trọc mặc váy đen nữa. "Đậu xanh, Vũ Nhu Tử chụp lại bức ảnh vô cùng xấu hổ này khi nào thế?".

Sau đó còn có hình ảnh Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng nhau nhảy bungee.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, lặng lẽ đóng cái thư mục này lại.

Vũ Nhu Tử cô nương nghiện chơi bộ meme đến mức này rồi ư? Sau khi nghịch bộ meme của Bạch tiền bối xong, còn muốn nghịch tiếp bộ meme của Tống tiền bối sao?

Không được, nhất định phải ngăn cản hành động đáng sợ này của Vũ Nhu Tử lại!

Nhưng phải dùng cách gì để ngăn cản "cô tò mò" Vũ Nhu Tử đây?

"Ý? Tống tiền bối nhìn thấy thư mục này rồi à!"

Lúc này, đột nhiên Vũ Nhu Tử thò đầu vào, cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng chợt có cảm giác có tật giật mình.

"Nhưng mà bộ meme này của Tống tiền bối ta vẫn chưa làm xong, vì tài liệu thực tế ít quá. Thời gian tới đây chúng ta chụp nhiều hình ảnh thú vị vào nhé, sau đó ta sẽ làm một bộ meme còn tuyệt vời hơn bộ meme của Bạch tiền bối cho ngài!"

Vũ Nhu Tử nắm chặt nắm tay nói, nhiệt huyết thiếu nữ bắt đầu sôi trào.

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Vũ Nhu Tử, đừng làm bộ meme của ta được không? Ta cảm thấy hơi xấu hổ.”

“Yên tâm đi, Tống tiền bối, ta sẽ làm thật hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ không khiến ngài cảm thấy xấu hổ đâu.”

Vũ Nhu Tử nói với vẻ nghiêm túc:

“Hơn nữa, ta làm bộ meme này là muốn tốt cho Tống tiền bối ngài đấy.”

“Gì cơ?”

Tống Thư Hàng ngây ngốc, tốt cho ta?

“Tống tiền bối ngài nghĩ mà xem, bộ meme của Bạch tiền bối đã được truyền ra rồi, nếu Tống tiền bối không có bộ meme nào, lỡ như tâm trạng của Bạch tiền bối mất thăng bằng thì sao? Mà nếu như tâm trạng của Bạch tiền bối mất thăng bằng, chưa biết chừng sẽ ra sức giày vò ngài đấy.”

Vũ Nhu Tử nói với vẻ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: 0_0!

Tống Thư Hàng xin quỳ!

Vũ Nhu Tử nói có lý quá, làm thế nào đây? Hắn hoàn toàn không thể phản bác lại được… bởi vì hắn đã bị Bạch tiền bối giày vò đủ mọi kiểu rồi. Ví dụ như biến thành cá bị Đậu Đậu ăn, bị Đậu Đậu ăn, bị Đậu Đậu ăn…

Sự thật chiến thắng hùng biện!

Chương 424: Khắc tinh của Đậu Đậu

Tống Thư Hàng nói:

“Thế thì bộ meme của ta phải làm phiền Vũ Nhu Tử rồi.”

“Cứ giao cho ta đi, Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử vỗ mạnh vào bộ ngực đồ sộ của mình, đảm bảo:

“Nhất định ra sẽ làm thật xuất sắc!”

“Cảm ơn cô, Vũ Nhu Tử!”

“Tống tiền bối đừng khách khí!”

“Nhưng Vũ Nhu Tử có thể xóa tấm ảnh mặc váy đen kia của ta đi không? Tấm này quá xấu hổ!”

“Không thành vấn đề, Tống tiền bối. Ta có thể xử lý tốt, ngài cứ tin tưởng ta.”

“Được, vậy ta trịnh trọng giao lại bộ meme của ta cho Vũ Nhu Tử nhé!”

“Cứ giao cho ta đi, Tống tiền bối!”

“Cảm ơn cô lần nữa nhé, Vũ Nhu Tử.”

“Tống tiền bối đừng khách khí mà!”

Không biết tại vì sao mà hốc mắt của Tống Thư Hàng lại hơi ươn ướt.

…

…

Trong lúc nói chuyện.

“Tống tiền bối, nhìn kìa, có sao băng!”

Đột nhiên Vũ Nhu Tử nói:

“Tận ba ngôi cơ, mau cầu nguyện với sao băng đi! Ngài có nguyện vọng gì không, Tống tiền bối?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên trời, phát hiện có ba ngôi sao băng đang rơi nhanh xuống với quỹ đạo kỳ lạ.

Tống Thư Hàng nhanh chóng cầu nguyện ba ước nguyện:

“Ta không muốn tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm… Ta không muốn tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm… Ta không muốn tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm…!”

Ý?

Chờ chút!

Trong ba ngôi sao băng này có một ngôi đang bay đều đều thì đột nhiên xoay tròn lại như quạt gió. Có một ngôi đang bay thì đột nhiên chuyển động theo quỹ đạo chữ Z, còn ngôi còn lại thì tạm thời không có biến hóa gì.

Tại sao hình ảnh này lại quen mắt thế nhỉ?

Hơn nữa, hình như ba ngôi sao băng này đang rơi về phía mình thì phải?

A, biết rồi! Đây không phải là sao băng. Đây hiệu ứng ánh sáng sao băng của “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001”, chỉ có điều trận mưa sao băng này rơi xuống chậm hơn một chút.

Ba ngôi sao băng này càng ngày càng đến gần, thính lực của nhóm người Tống Thư Hàng đã có thể nghe thấy được một tràng kêu gào thảm thiết.

“Aaaaaaaa…”

Tiếng kêu thảm thiết, cực kỳ sảng khoái của một giọng nam cao vang lên. Chủ nhân của tiếng kêu này hoàn toàn không hề che giấu tâm trạng của mình, nhiệt huyết dâng trào, muốn hét thì hét, hét vô cùng sảng khoái.

“Ứ ứ… Ứ ứ … Ứ ứ …”

Đây là tiếng kêu thảm thiết đang bị đè nén, âm thanh trung tính dịu dàng. Chủ nhân của tiếng kêu này dường như đang cố gắng kiềm chế bản thân không phát ra tiếng thét thảm thiết, nhưng lại không thể nhịn được mà hét lên, kết quả tiếng kêu này càng trở nên kỳ quái.

“...”

Người cuối cùng thì không phát ra bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào, tất cả mọi âm thanh đều bị đè nén xuống một cách gắt gao.

Ba thân hình đó ngày càng đến gần.

Trong đó, thân ảnh cuối cùng là một cao tăng đầu trọc, hai tay hắn chắp lại, miệng mím chặt, không chút thanh âm nào phát ra ngoài.

Vừa nhìn thấy hắn, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến một vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số - Thông Huyền Đại Sư.

Người đang tu bế khẩu thiện như Thông Huyền Đại Sư chắc chắn sẽ cố gắng đè nén mọi âm thanh trong trường hợp này.

Nhưng không ngờ đến đại sư cũng bị “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001” đưa đến đây? Một cao tăng đức cao vọng trọng như đại sư cũng không nhịn được mà gửi bộ meme của Bạch tiền bối đi… Đến cao tăng cũng liều mạng tự tìm chết như thế, thì Tống Thư Hàng đã hoàn toàn tuyệt vọng đối với ranh giới tự tìm chết của nhóm Cửu Châu Số 1.

Tiếp theo, cái người cố gắng kiềm chế nhưng lại phát ra âm thanh kỳ quái kia, là một người đàn ông có mái tóc dài được tùy ý buộc lên như đuôi ngựa. Không biết hắn đã tu luyện công pháp đặc biệt gì mà da thịt như ngọc. Quan trọng là trên mặt hắn đeo một cái kính gọng đen to đùng. Tu sĩ cũng bị cận ư? Hay đây là đạo cụ đặc biệt gì đó?

Người cuối cùng, cái người hét lên đầy hào hùng đó, là một người… da đen? Không phải là ông chú da đen người châu Phi, mà chỉ là một đại hán có làn da ngăm đen với quả đầu đinh. Tiếng kêu của hắn không chút sợ hãi, vô cùng vang dội.

Ba người Thông Huyền Đại Sư bị “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001” đưa đến trễ như vậy là bởi vì vị trí tọa lạc của môn phái bọn họ khá là kỳ lạ.

Ví dụ như Thiên Nhai Vân Du tự, một nửa ở thế giới thực, nửa còn lại thì ở trong dị không gian.

Khi hộp quả của Bạch Tôn Giả phát động, bọn họ bị “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001” xoay tròn lên trời tận nửa ngày ở môn phái hoặc trong động phủ ở dị không gian của mình.

Sau khi bị xoay đến choáng váng đầu óc, họ mới tỉnh ngộ lại.

Sau khi khó khăn lắm mới khống chế được dị không gian đang ở, ba người họ mở cửa ra… Sau đó lại kéo trì hoãn một đoạn thời gian nữa.

Trùng hợp là cuối cùng ba người họ lại tập trung vào một chỗ, tạo thành trận mưa sao băng nhỏ cuối cùng.

…

…

Lúc này, Bạch Tôn Giả ở phía xa cảm ứng được "Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001" của mình rơi từ trên trời xuống, nhưng hắn đang bố trí đường đua, đương nhiên không thể để trận mưa sao băng rơi từ trên trời xuống kia phá hỏng được.

Vì thế, Tôn Giả duỗi tay ra chỉ một cái.

Ba ngôi sao băng trên trời xiêu xiêu vẹo vẹo rồi đáp xuống bên cạnh nhóm người Tống Thư Hàng.

"Tuyệt quá tuyệt quá!"

Hai mắt của Vũ Nhu Tử sáng lên, cô cảm thấy cái Lưu Tinh Kiếm dùng một lần này thật sự rất kích thích! Chút nữa phải đòi Bạch tiền bối một món quà nữa, để cô có thể "biu~~" một cái, bay cho đã mới được!

Trên mặt đất, xuất hiện ba cái hố lớn.

Sau đó, Thông Huyền Đại Sư bò từ trong hố ra, nhìn ba người Tống Thư Hàng một cái, khẽ mỉm cười rồi chắp hai tay lại hành lễ.

Từ sau khi Bạch tiền bối gửi bức ảnh "Bungee giữa bầu trời sao" cùng với bức ảnh của Tống Thư Hàng vào nhóm chat lần trước, các tiền bối trong nhóm đều nhớ kỹ chàng trai dũng cảm hy sinh bản thân này. Mặc dù bây giờ hắn cạo trọc đầu nhưng khuôn mặt này thật sự rất dễ nhận ra.

"Xin chào Thông Huyền Đại Sư."

Tống Thư Hàng cũng chắp hai tay lại hành lễ.

Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất ở bên cạnh cũng hành lễ nói:

"Xin chào Thông Huyền phương trượng."

Sau khi hành lễ xong, Thông Huyền Đại Sư nhìn về phía Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả đang ở phía xa. Sau đó mắt phải của hắn nháy điên cuồng như bị co giật, không thể nào dừng lại được.

Thông Huyền Đại Sư: "…"

Cứ có cảm giác sắp có đại tai xảy ra vậy. Không biết bây giờ rời khỏi nơi này, trở về Thiên Nhai Vân Du Tự của mình còn kịp nữa không?

…

…

Tiếp theo đó, hai vị tiền bối xa lạ trong nhóm Cửu Châu Số 1 cũng bò từ trong hố ra.

Vị tiền bối đen thùi lùi bên trái nhìn Tống Thư Hàng một cái, sau đó nở một nụ cười tiêu chuẩn, khoe ra tám cái răng trắng tinh của mình, nói:

“Ngươi chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu đúng không? Quả nhiên nghe danh không không bằng gặp mặt, ngươi khá lắm!”

“Tiền bối quá khen.”

Tống Thư Hàng nói một cách ngượng ngùng.

Vị tiền bối đen thùi lùi đó khẽ mỉm cười:

“Ta là Phá Dương Kích Quách Đại trong nhóm Cửu Châu Số 1, mấy ngày trước vừa mới kết thúc đợt bế quan ba năm, nên có lẽ Tống Thư Hàng tiểu hữu chưa từng thấy ta xuất hiện trong nhóm. Nhưng ta lại biết rất rõ về chuyện của Tống Thư Hàng tiểu hữu đấy, các đạo hữu trong nhóm đều đánh giá ngươi rất cao.”

“Do các tiền bối nâng đỡ ta thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời lại một cách ngượng ngùng.

“Chào Quách Đại tiền bối.”

Vũ Nhu Tử bước lên phía trước hành lễ một cái, sau đó bí mật truyền âm với Tống Thư Hàng, giới thiệu:

“Tống tiền bối, vị Quách Đại tiền bối này cũng rất nổi tiếng trong nhóm. Hắn và Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối là hai người vô cùng đặc biệt trong nhóm.”

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái, chẳng lẽ vị Quách Đại tiền bối đen thùi lùi này cũng tự tìm chết như Tam Lãng tiền bối?

“Vị Quách Đại tiền bối này không chỉ rất đen, mà còn thích troll. Nhưng điều đặc biệt ở đây là, hắn chỉ troll chính mình, cũng chính là cái gọi là tự troll mình ấy. Sau khi gia nhập vào nhóm Cửu Châu Số 1, cha ta liền giới thiệu về vài vị tiền bối trong nhóm cho ta. Nghe nói trước đây chuyện Quách Đại tiền bối thích làm nhất là đầu tiên đăng một bức ảnh hình con chó đáng yêu làm ảnh đại diện, liền ngay sau đó lại đăng thêm một bức ảnh ‘hai tay dùng sức xoa đầu chó’, còn kèm theo một câu ‘tức giận xoa đầu chó ở trên’ nữa.”

Vũ Nhu Tử truyền âm nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Phá Dương Kích Quách Đại đứng ở bên cạnh: “…”

Công phu truyền âm của tiểu cô nương rất tốt, nhưng cảnh giới của hắn cao hơn tiểu cô nương này hai cấp, là Linh Hoàng đỉnh phong đó, nên có thể dễ dàng nghe thấy nội dung mà tiểu cô nương này truyền âm.

Mặc dù ngoại hình hắn đen… nhưng hắn không thích tự troll mình. Chẳng qua hắn chỉ thích tự chế giễu mình một chút mà thôi!

“Vị tiền bối này thật cá tính. Không troll người khác chỉ troll mình, hiền lành thế ư?”

Tống Thư Hàng ngầm đưa ra một định nghĩa về Quách Đại tiền bối .

…

…

Sau đó, vị tiền bối đeo kính cuối cùng kia cũng bước lên phía trước. Hắn đẩy gọng kính của mình một cái rồi nhìn Tống Thư Hàng cười nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ta là Diệt Phượng Công Tử trong nhóm Cửu Châu Số 1… Giống như Quách Đại, ta cũng vừa mới kết thúc bế quan cách đây không lâu. Nghe nói dạo này ngươi đang nuôi Đậu Đậu à?”

Khi nói đến Đậu Đậu, Diệt Phượng Công Tử đẩy nhẹ gọng kính, “Ting~” một cái, dường như trên tròng kính chiết xạ ra một ánh sáng lạnh.

“À, đúng vậy. Cách đây không lâu Đậu Đậu lại bỏ nhà ra đi, đến chỗ ta ở một vài ngày. Nhưng chắc hôm nay Hoàng Sơn tiền bối sẽ mang Đậu Đậu về nhà.”

Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù Đậu Đậu thường xuyên gây phiền phức cho hắn nhưng cũng giúp đỡ hắn khá nhiều. Từ sau khi có Đậu Đậu, dường như cuộc sống của hắn cũng náo nhiệt hẳn lên… Nếu Đậu Đậu phải trở về, Tống Thư Hàng tự nhiên lại thấy “không nỡ”.

Diệt Phượng Công Tử tiếp tục đẩy gọng kính, hàn quang trên tròng kính bắn ra tứ phía:

“Bây giờ Đậu Đậu đang ở đâu?”

“Trước khi ta rời đi, nó vẫn đang ở cùng với Hoàng Sơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Có nghĩa là nó vẫn đang ở gần đây sao? Khà khà khà, ta đã ngửi thấy mùi của nó rồi.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy gọng kính lên lần nữa, trên tròng kính không ngừng “ting~ ting~ ting~” lóe ra hàn quang.

Tống Thư Hàng cảm thấy áp lực như bị núi đè.

Lúc này, Vũ Nhu Tử lặng lẽ truyền âm nhập mật nói:

“Diệt Phượng Công Tử , yêu tu ngũ phẩm. Ta cũng không biết bản thể của hắn là gì, nhưng ta biết trong nhóm Cửu Châu Số 1 hắn có một ngoại hiệu, đó là ‘Khắc tinh của Đậu Đậu’.”

Khắc tinh của Đậu Đậu?

Khắc tinh của Kinh Ba Khuyển Yêu Đậu Đậu? Trên thế giới này cũng có loại sinh vật như thế tồn tại sao?

“Mà này, Bạch tiền bối đang làm gì thế?”

Diệt Phượng Công Tử lại đẩy đẩy gọng kính, nhìn về phía Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả đang bận rộn ở đằng xa.

Vũ Nhu Tử trả lời:

“Bạch Tôn Giả nói muốn chuẩn bị một cuộc đua máy kéo có tay cầm đặc biệt, tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều phải tham gia.”

“Cái gì? Cuộc đua máy kéo có tay cầm? ư”

Khóe miệng của Diệt Phượng Công Tử giật giật:

“Máy kéo có tay cầm cũng là xe đúng không? Không được, ta bị say xe! Không được, ta phải nói với Bạch tiền bối là không thể tham gia cuộc thi này mới được. Ta sẽ chóng mặt và nôn mất.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tiền bối đang đùa ta đúng không? Một đại yêu ngũ phẩm như ngài mà cũng say xe sao?

Chương 425: Người thấy có phần

Diệt Phượng Công Tử nhìn Tống Thư Hàng một cái, đẩy mắt kính nói:

“Ta thật sự bị say xe… Chuyện này không liên quan gì đến cảnh giới tu vi của ta cả. Chủ yếu là khi còn trẻ ta từng trải qua một chuyện mà nó đã để lại ảm ảnh vô cùng sâu sắc trong ta, khiến ta có ám ảnh với tất cả các loại ‘xe’. Không được, ta phải nói chuyện với Bạch tiền bối, ta tuyệt đối không muốn tham gia cuộc thi này!”

Trong lúc Diệt Phượng Công Tử đang nói, Bạch Tôn Giả đã đạp lên sóng biển, lướt tới từ xa.

Từ phía xa Bạch Tôn Giả đã vẫy tay với nhóm người Thông Huyền đại sư:

“Chào ba vị đạo hữu.”

“Chào Bạch tiền bối!”

Diệt Phượng Công Tử là người đầu tiên đáp lại.

Tống Thư Hàng phát hiện, lúc đối mặt với Bạch Tôn Giả, tròng kính của Diệt Phượng Công Tử không phản xạ ra các loại hàn quang nữa.

Thư Hàng cảm thấy trạng thái của Diệt Phượng Công Tử có chút vấn đề.

Thông Huyền Đại Sư chắp hai tay lại, hành lễ với Bạch Tôn Giả.

Phá Dương Kích Quách Đại bày ra nụ cười sáng lạn, cũng hành lễ theo.

…

…

Do đang bố trí đường đua nên Bạch Tôn Giả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Thật ra, lần này ta kêu gọi các vị đạo hữu đến là có một chuyện thú vị muốn mọi người cùng nhau tham gia… Ta muốn tổ chức một cuộc đua máy kéo có tay cầm ở đây. Hoàng Sơn Chân Quân đã đưa rất nhiều máy kéo có tay cầm đến, nếu các vị muốn dự thi thì có thể thỏa sức cải tạo một cái máy kéo có tay cầm của riêng mình. Sửa như thế nào cũng được, chỉ cần nó vẫn nằm trong phạm vi máy kéo có tay cầm đều có thể tham gia cuộc thi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Diệt Phượng Công Tử hít sâu một hơi, dường như hắn đang lấy hết dũng khí, chuẩn bị nói chuyện mình sẽ không tham gia thi đấu với Bạch Tôn Giả.

Nhưng lúc này, Bạch Tôn Giả lại nói tiếp:

“Sau đó, năm vị giành chiến thắng đầu tiên có thể cùng ta đi thăm dò một di tích. Đó là di tích từ thời đại trước đấy!”

Nghe đến đây, trên mặt Thông Huyền Đại Sư và Quách Đại tiền bối đều xuất hiện vẻ hứng thú. Di tích “Thời đại trước”, chưa biết chừng còn ẩn chứa bí mật trường sinh nữa ấy chứ?

Cùng với sự luân chuyển giữa cũ và mới trong Thiên Đạo, Thiên Đình viễn cổ cũng dần lụi bại. Các cường giả thiên mệnh chi tư đạt tới cảnh giới Trường sinh cũng lần lượt quy ẩn, biến mất khỏi thế giới, bí mật về Trường Sinh cũng theo đó mà càng trở nên thần bí.

Nếu có cơ hội tiếp xúc với bí truyền Trường Sinh, hầu như các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều không muốn bỏ lỡ.

Quách Đại tiền bối cười ha ha nói:

“Bạch tiền bối, đạo hữu trong nhóm đều ở đây, sao cuộc đua máy kéo tay cầm này có thể vắng bóng Quách mỗ ta được chứ?”

Thông Huyền Đại Sư cũng mỉm cười gật đầu, hai tay chắp lại, tỏ ý cũng sẽ tham gia cuộc thi.

Diệt Phượng Công Tử cảm thấy vô cùng xoắn xuýt… Hắn rất hứng thú với bí ẩn trường sinh, nhưng hắn thật sự bị dị ứng với loại phương tiện giao thông như “máy kéo tay cầm” này.

Mà quan trọng hơn là, vừa rồi khó khăn lắm hắn mới lấy hết dũng khí để nói thẳng với Bạch tiền bối chuyện hắn từ chối tham gia dự thi, nhưng sau khi bị Bạch tiền bối cắt ngang như vậy, dũng khí khó khăn lắm mới nổi lên của hắn lại xẹp xuống rồi.

Khóe miệng Bạch Tôn Giả cong lên, vui vẻ nói:

“Bây giờ các vị đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1 đều đang ở Sở gia cải tạo lại máy kéo có tay cầm. Ta sẽ gửi tọa độ cho các ngươi, các ngươi tự đến đó chọn ra một cái máy kéo có tay cầm, tiến hành cải tạo rồi dự thi nhé.”

Lúc này, Vũ Nhu Tử ở bên cạnh giơ tay lên nói:

“Bạch tiền bối, ta cũng muốn tham gia, ta cũng muốn đến đó!”

“Không thành vấn đề!”

Bạch Tôn Giả nói.

“Vậy thì Bạch tiền bối, ngài dùng Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001 đưa ta biu~ đến đó đi ~~ Các tiền bối trong nhóm đều nhận được quà, trải nghiệm sự kích thích của Lưu Tinh Kiếm dùng một lần rồi, chỉ có mỗi ta là vẫn chưa nhận được thôi!”

Vũ Nhu Tử tiếp tục giơ tay nói.

Nét mặt của Thông Huyền Đại Sư, Phá Dương Kích Quách Đại, Diệt Phượng Công Tử đang đứng cạnh đó đều cứng đờ cả lại. Thì ra loạt phi kiếm dùng một lần đã đưa mình bay đến đây là phiên bản Lưu Tinh Kiếm dùng một lần đã được cải tạo lại. Thảo nào chức năng càng ngày càng đáng sợ, còn có hiệu ứng sao băng nữa chứ.

Nhưng con gái của Linh Điệp Tôn Giả chủ động yêu cầu thử nghiệm Lưu Tinh Kiếm dùng một lần này là sao?

Bạch Tôn Giả: “…”

Hắn nhìn khuôn mặt đang rục rịch ngứa ngáy kia của Vũ Nhu Tử, cảm thấy tâm trạng có chút phức tạp.

Mà lúc này, Linh Điệp Tôn Giả cũng đi đến, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng nói:

“Bạch đạo hữu, món quà ngươi tặng cho Vũ Nhu Tử trước đây, ta chưa kịp giao cho Vũ Nhu Tử, kết quả nó bị ta sử dụng mất, ha ha ha ha. Thế, nếu không phiền thì ngươi có thể bổ sung một món quà khác cho Vũ Nhu Tử được không?”

Bạch Tôn Giả: “…”

Hai cha con nhà này đều cảm thấy Lưu Tinh Kiếm dùng một lần là thứ rất thú vị sao?

Chẳng lẽ phiên bản lần này vẫn chưa đủ kinh hoàng sao?

Bạch Tôn Giả xoa xoa cằm, xem ra phải cho “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 002” ra lò nhanh hơn mới được!

Cuối cùng Vũ Nhu Tử cũng có được một cái “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001” mới tinh.

“Tống tiền bối, chúng ta cùng nhau trở về Đoạn Tiên đài đi. Xem xem các vị tiền bối cải tạo máy kéo có tay cầm thế nào rồi. Nhất định sẽ rất thú vị!”

Vũ Nhu Tử ngoắc tay với Tống Thư Hàng, nói.

“Thôi, ta muốn ở đây xem Bạch tiền bối và Linh Điệp tiền bối bố trí đường đua thế nào.”

Tống Thư Hàng khoát tay một cái, cười cười nói.

Đùa chắc, Vũ Nhu Tử chuẩn bị dùng “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần” để trở về Đoạn Tiên đài đó. Nếu hắn đi cùng há chẳng phải là hắn sẽ phải hưởng thụ quá trình sao băng lần nữa sao?

Hắn không dại đâu!

“Thế tiền bối, ta đi trước đây!”

Vũ Nhu Tử cũng không để ý, bây giờ tất cả tâm trí của cô đều đặt vào “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần” cả rồi.

Vừa nói xong, Bạch Tôn Giả liền kích hoạt phi kiếm.

“Biu~”, Vũ Nhu Tử lập tức xoay tròn lên trời, kiếm khí tung hoành, tốc độ bay nhanh vô cùng!

Linh Điệp Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Thông Huyền Đại Sư, Quách Đại tiền bối, Diệt Phượng Công Tử đều chăm chú nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

Không biết có phải là ảo giác hay không mà Tống Thư Hàng cảm thấy lúc Vũ Nhu Tử xoay tròn lên trời, phi kiếm xoay vô cùng mạnh.

Nếu như nói xoắn ốc thăng thiên của Tô Thị A Thất tiền bối giống như chiêu Kiếm Nhận Phong Bạo của một kiếm thánh lelvel 1.

Thì bây giờ, cấp bậc của chiêu Kiếm Nhẫn Phong Bạo của Vũ Nhu Tử ít nhất phải là lelvel 2, thậm chí còn có thể mạnh hơn.

"Aaaaaaaa ~~"

Tiếng thét đầy kích thích của Vũ Nhu Tử truyền đến từ trên bầu trời.

Nhưng, tất cả mọi người có thể nghe ra được, trong tiếng thét của cô ấy chỉ có cảm giác kích thích, không có chút kinh hoàng nào.

Bạch Tôn Giả xoa xoa cằm, tâm trạng vô cùng phức tạp.

"Vậy Bạch tiền bối, bọn ta cũng đi tụ hội với các đạo hữu trong nhóm đây!"

Quách Đại tiền bối cất tiếng nói.

Sau đó hắn và Thông Huyền phương trượng dùng trường kích và phi kiếm, "Vèo" một cái vọt lên bầu trời, theo sát thân ảnh đang xa dần của Vũ Nhu Tử.

Bọn họ sợ chỉ cần chậm chân một chút thôi, Bạch Tôn Giả cảm thấy vui vẻ, muốn mua một tặng một, tặng cho hai người họ thêm một thanh "Lưu Tinh Kiếm dùng một lần" nữa thì vui!

Hai vị đạo hữu đều rời đi, chỉ còn Diệt Phượng Công Tử ở lại.

Vẻ mặt của Diệt Phượng Công Tử vẫn cứ xoắn xuýt như cũ.

Bạch Tôn Giả nghi hoặc nhìn về phía Diệt Phượng Công Tử:

"Diệt Phượng đạo hữu, ngươi không đi hội họp với các đạo hữu khác trong nhóm sao?"

"Hả, ừ. Bạch tiền bối không cần phải để ý đến ta, để ta hồi phục lại một chút đã."

Diệt Phượng Công Tử vừa mở miệng là lời nói trái lòng vô cùng đạt chuẩn.

Rõ ràng hắn muốn nói với Bạch tiền bối là hắn không muốn tham gia cuộc thi mà!

"Vậy được, thế ngươi ở đây nghỉ ngơi đi, ta và Linh Điệp đạo hữu đi bố trí đường đua tiếp đây."

Bạch Tôn Giả cười nói.

Hốc mắt của Diệt Phượng Công Tử lập tức ươn ướt.

Thật ra, nếu cái tật nói lời trái lòng mình của Diệt Phượng Công Tử dung hòa với cái tật nhanh mồm của Tống Thư Hàng một chút thì tốt biết bao!

…

…

Hai vị Tôn Giả lại tiếp tục đi bố trí đường đua.

Diệt Phượng Công Tử vẫn xoắn xuýt, đứng tại chỗ ngẩn người.

Tống Thư Hàng vươn vai, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi. Hôm nay lại xảy ra quá nhiều chuyện, hơn nữa còn lăn qua lăn lại từ sáng đến tận bây giờ. Vì thế hắn muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút.

Thế là Tống Thư Hàng đứng dậy, đi đến khối nham thạch ở gần đó.

Sau khi quan sát hồi lâu, Tống Thư Hàng chợt nghĩ tới bệnh trĩ của tiểu hòa tượng Quả Quả…

Vì vậy, Tống Thư Hàng quyết đoán rút bảo đao Bá Toái ra, muốn gọt phẳng bề mặt của khối nham thạch này để ngồi nghỉ.

“Mà nói mới nhớ, bây giờ Thông Huyền Đại Sư cũng đến đây rồi, không biết tiểu hòa thượng có bị đánh cho nát mông không nhỉ?”

Tống Thư Hàng lầm bầm trong lòng.

Sau đó, hắn giơ cao bảo đao Bá Toái lên.

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Tôn Giả truyền đến từ xa:

“Thư Hàng, cẩn thận!”

“?”

Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu, quay đầu lại nhìn về phía Bạch tiền bối.

Một khắc sau, đột nhiên hắn thấy một thứ gì đó lóe sáng ở trước mắt mình.

Ngay sau đó hắn cảm thấy mình giống như bị điện giật.

Hắn cảm giác xung quanh giống như là xe đi qua núi, toàn thân đảo lộn hết cả lên… Sự đau đớn như cực hình truyền lên khuôn mặt hắn… Đồng thời, một cơn tê dại tản ra khắp người.

Bảo đao Bá Toái, thân đao dài ba thước ba, được tạo từ trọng kim lôi trì… Khi nằm trong tay tu sĩ cường đại, nó có thể chặt đứt được cả sấm sét.

Hơn nữa thân đao của nó có thể hấp thụ được một lượng sức mạnh sấm sét nhất định, trong lần công kích sau có thể tạo ra sát thương sấm sét.

Nhờ phúc của nó, mặc dù toàn thân Tống Thư Hàng bị sét đánh cho không khác gì một gã châu Phi, nhưng trên thực tế hắn không bị tổn thương gì mấy.

Tống Thư Hàng há miệng:

"Ha..."

Hắn dường như thấy được có một mùi khét phun ra từ trong miệng mình.

Lúc này hắn mới phản ứng được là hắn bị sét đánh... Luồng ánh sáng trắng vừa rồi chính là cảnh hắn bị sét đánh vào người.

...

...

"Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không sao chứ?"

Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả nhanh chóng đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, kiểm tra thân thể cho hắn.

Tống Thư Hàng hà hơi một lần nữa, dùng chân khí tự kiểm tra cho mình rồi nói:

"Ngoại trừ cảm giác người tê tê ra thì hình như không bị sao cả. Tiền bối, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Linh Điệp Tôn Giả cười khan, nói:

"Ha ha, vừa rồi ta và Bạch đạo hữu muốn bố trí một khu vực có sấm sét ở trên biển, nhưng không biết làm sao mà trong đó có một tia sét bị hấp dẫn đến chỗ ngươi, sau đó đánh vào người ngươi nữa. Ha ha ha."

Tống Thư Hàng: "..."

Có cần phải thế không, hắn chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút thôi mà, có cần phải dùng sét đánh hắn không? Quả nhiên các Tôn Giả đều đáng sợ, chỉ đứng xem bọn họ bố trí đường đua thôi mà cũng gặp nguy hiểm đến tính mạng.

"Nào, dùng một viên thuốc an thần đi."

Linh Điệp Tôn Giả lôi ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng Tống Thư Hàng.

Vừa nuốt viên đan dược xuống, Tống Thư Hàng liền cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng, tinh lực dồi dào… Hơn nữa lượng chân khí bên trong đan điền cũng lập tức tăng lên không ít.

Mức độ tăng cường của chân khí, bằng cả một ngày khổ tu của hắn luôn!

Đây quả thực là loại đan dược trân quý kéo cứu mạng về trong chớp mắt. Nhưng trong tay Linh Điệp Tôn Giả, loại đan dược này không khác gì hạt đậu, chẳng đáng tiền chút nào.

…

…

"Ý?"

Lúc này, Bạch Tôn Giả cúi đầu nhìn xuống dưới chân Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng, ngươi nhích sang bên cạnh một chút đi."

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhích sang một bên.

Sau đó hắn thấy Bạch Tôn Giả ngồi xuống, vỗ một chưởng lên mặt đất.

Vị trí dưới chân Tống Thư Hàng vừa rồi nứt ra một cái hố nhỏ.

Sau đó trong hố xuất hiện mười cái rễ cây trong suốt như thủy tinh, kích thước chỉ bằng ngón trỏ, vừa nhìn đã biết đây không phải là loại thực vật bình thường. Trên đó tràn đầy linh khí, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Khoan đã… Tại sao hình ảnh này lại quen mắt thế nhỉ?

Bạch Tôn Giả móc mười cái rễ cây trong suốt như thủy tinh này ra, áng chừng ở trong tay rồi khẽ mỉm cười nói:

"Cũng không tệ, là tuế nguyệt thủy tinh căn giúp gia tăng tu vi. Đối với tu sĩ nhị phẩm mà nói, ăn một cái có thể tăng cường ba năm công lực. Nào, người thấy đều có phần."

Thế là Bạch Tôn Giả chia hai cái cho Tống Thư Hàng, hai cái cho Linh Điệp Tôn Giả, hai cái cho Diệt Phượng Công Tử.

Bốn cái còn lại thì Bạch Tôn Giả giữ lấy cho mình.

"Cảm ơn Bạch đạo hữu."

Linh Điệp Tôn Giả cười ha ha, nhận lấy tuế nguyệt thủy tinh căn.

Diệt Phượng Công Tử sửng sốt một chút rồi cũng nhận lấy bảo vật.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng nhìn vào hai cái tuế nguyệt thủy tinh căn trong tay mình, không biết tại sao mà hốc mắt hắn lại hơi ươn ướt.

Hắn nhớ ra tại sao cảnh tượng này lại quen mắt thế rồi.

Thì ra là kỹ năng “người thấy có phần” của Bạch Tôn Giả tự động kích hoạt.

Một người tập trung các loại may mắn trên người như Bạch Tôn Giả, dù có ngồi ở nhà thì đủloại may mắn cũng lũ lượt kéo đến. Chẳng qua đối với người bên cạnh hắn mà nói, loại may mắn này thường xuyên kèm theo một vài nguy hiểm đến tính mạng.

Thì ra “nguy hiểm” vừa ập vào đầu mình!

Tống Thư Hàng khịt khịt mũi.

Có điều đây là hai cái thiên tài địa bảo giúp gia tăng ba năm công lực đó. Nếu sử dụng, chưa biết chừng hắn còn có thể trực tiếp đột phá đến đan điền thứ hai “Long Vĩ đan điền” của nhị phẩm nữa.

Quả nhiên là phú quý trung hiểm cầu, tia sét vừa rồi, rất đáng!

Đang suy tư, đột nhiên Bạch Tôn Giả lại đưa thêm một cái tuế nguyệt thủy tinh căn cho Tống Thư Hàng:

“Đây, bồi thường cho ngươi thêm cái nữa. Dù sao thì cũng nhờ ngươi bị sét đánh, ta mới có thể phát hiện ra mười gốc tuế nguyệt thủy tinh căn này. Đừng buồn, không phải chỉ là bị sét đánh một chút thôi sao, đàn ông đàn ang đừng có khóc như thế.”

Tống Thư Hàng lập tức phản bác lại:

“Bạch tiền bối, ta chẳng qua là bị sét đánh, hô hấp chưa thuận nên mới thế chứ ta có khóc đâu!”

Năm phút sau.

Diệt Phượng Công Tử ngự kiếm phóng thẳng lên trời, bay về phía Đoạn Tiên đài của Sở Gia.

Mà đứng phía sau Diệt Phượng Công Tử là Tống Thư Hàng.

Đứng xem hai vị Tôn Giả bố trí đường đua thật sự là quá nguy hiểm. Vì thế để bảo vệ tính mạng của mình, Tống Thư Hàng quyết định trở về Sở gia trước.

Còn Diệt Phượng Công Tử, sau khi xoắn xuýt nửa ngày, dường như cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm.

Thế là, hắn phụ trách đưa Tống Thư Hàng trở về.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi biết lái máy kéo tay cầm không?”

Trên phi kiếm, Diệt Phượng Công Tử lên tiếng hỏi.

“Biết một chút, Diệt Phượng tiền bối không biết à? Có muốn ta dạy cho ngươi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Có.”

Diệt Phượng Công Tử khẽ gật đầu.

Chương 426: Khắc tinh kiểu gì?

Trên chỗ Đoạn Tiên đài.

“Bốp bốp!”

“A a a! Phương trượng, ta sai rồi, ta thật sự biết lỗi rồi!”

“Bốp bốp!

“A a a... Phương trượng đừng đánh nữa, tiêu rồi, á.... sắp đánh lòi trĩ luôn rồi...”

Quả thực, tiểu hòa thượng Quả Quả vẫn không thể tránh thoát khỏi độc thủ của Thông Huyền đại sư.

Lúc này, nó bị xốc nằm úp sấp trên đầu gối, phương trượng dùng Hàng Long Thập Bát Chưởng tét bôm bốp vào mông tiểu hòa thượng, đánh đến mức nó liên tục gào khóc kêu la.

Ở bên cạnh.

Hoàng Sơn Chân Quân sờ sờ cằm, nhìn cảnh tượng Thông Huyền đại sư dạy dỗ tiểu hòa thượng.

Sau đó, Chân Quân quay đầu lại nhìn sang kinh ba tiểu Đậu Đậu, thầm nghĩ trong lòng: "Có phải ta đã quá cưng chiều con Đậu Đậu dở hơi này rồi không nhỉ? Ta có nên bắt chước Thông Huyền đại sư, thỉnh thoảng dùng chút thủ đoạn xử phạt về thể xác không đây?”

Bên cạnh hắn, Đậu Đậu dùng chân trước ôm một xương khá lớn lên, ngửi mê say... nó trưng ra bộ mặt muốn ăn nhưng lại không nỡ chút nào.

Bởi vì "vòng cổ cấm ngôn" còn đang nằm trên cổ nó, cho nên Đậu Đậu không nói lung tung, cực kỳ ngoan ngoãn.

Trong nội tâm của nó đã vạch ra một kế hoạch —— dường như Hoàng Sơn ngu ngốc sẽ tham gia "giải đua máy kéo tay cầm" kia, đến lúc đó, nó sẽ lập tức dùng pháp thuật khuếch đại âm thanh ngay từ đầu trận đấu, rống lên "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc" để nhiệt tình cổ vũ cho Hoàng Sơn ngu ngốc.

Sau khi rống xong, cho dù lại bị phạt cấm ngôn cả năm thì cuộc đời làm chó của nó không còn gì để nuối tiếc nữa!

Nghĩ tới đây, Đậu Đậu nâng một góc khúc xương lên, lè lưỡi liếm liếm.

Ngon quá đi!

Đây là khúc xương do Hoàng Sơn Chân Quân đặc chế cho Đậu Đậu, dùng xương đùi của linh thú Thanh Ngưu do người hầu dày công nuôi dưỡng làm nguyên liệu, lại được tiên trù có chuyên môn chế biến ra, thơm nức mũi, khi nhai còn sướng gấp bội.

Nhưng vì nuôi dưỡng linh thú Thanh Ngưu rất khó, cho nên mười năm chỉ có thể làm ra được có mấy khúc xương như thế này mà thôi.

Mỗi lúc Đậu Đậu ăn khúc xương này thì nó đều phải ngửi cả nửa ngày trời, sau đó thè lưỡi ra liếm cho thật kỹ, sau khi thỏa mãn khứu giác và vị giác của bản thân xong thì mới gặm khúc xương đùi Thanh Ngưu này với vẻ bịn rịn không nỡ.

Mười năm chỉ có thể ăn được có mấy khúc xương thôi đấy!

…

…

Lúc này, trên bầu trời có một luồng kiếm quang bay thoáng qua cực nhanh.

Là Diệt Phượng Công Tử và Tống Thư hàng, rốt cuộc thì hai người bọn họ cũng đã đến Đoạn Tiên đài.

Trên đường đi, Diệt Phượng Công Tử đã nhờ Tống Thư Hàng chỉ bảo về một số kỹ xảo dùng máy kéo, sau đó hắn nhận ra được một chuyện —— kỹ thuật dùng máy kéo của tiểu hữu Tống Thư Hàng rất tốt.

Vì vậy, hắn thật sự cảm thấy rất yên lòng.

Sau khi đến Đoạn Tiên đài, Diệt Phượng Công Tử nhìn về phía các đạo hữu nhóm Cửu Châu Số 1, ánh mắt của hắn nhanh chóng nhắm trúng Đậu Đậu đang ở bên cạnh Hoàng Sơn Chân Quân.

“Ha ha, tìm được Đậu Đậu rồi.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt, tròng kính phản xạ ánh sáng lạnh lập lòe.

Tống Thư Hàng cảm giác được ánh sáng phản xa kia đặc biệt lạnh lẽo.

Trong phút chốc, Diệt Phượng Công Tử nhảy xuống khỏi phi kiếm, nhảy vồ tới chỗ Đậu Đậu.

“Vị Diệt Phượng tiền bối này định làm gì thế nhỉ?”

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu —— nhưng lại cảm thấy khá may mắn, trước khi Diệt Phượng Công Tử lao ra, hắn vẫn nhớ khống chế phi kiếm của mình chậm rãi đáp xuống. Phi kiếm mang theo Tống Thư Hàng nhẹ nhàng hạ thấp xuống từ từ.

Một bên khác... tốc độ của vị Diệt Phượng Công Tử bên kia siêu nhanh.

Chỉ chớp mắt một cái, hắn đã xuất hiện trước mặt Đậu Đâu, cách gương mặt của nó chưa tới một tấc.

“Gâu?”

Đậu Đậu cảm thấy trước mắt của mình hoa lên một cái, sau đó có một gương mặt da dẻ trắng nõn mang theo một cái mắt kính to đùng xuất hiện trước mặt nó.

Gâu! Thì ra là tên Diệt Phượng chết giẫm này!

Đậu Đậu nhảy dựng lên theo bản năng, bật ngược ra đằng sau —— vì sao cái gã chết giẫm này cũng chạy đến đây thế này? Chẳng phải hắn đang bế quan à?

Tốc độ của Đậu Đậu rất nhanh, nhưng tốc độ của Diệt Phượng Công Tử còn nhanh hơn nó nhiều!

Hắn sải bước về phía trước, hai tay lướt ra tạo thành từng lớp tàn ảnh, giống như Quan m nghìn tay, đập về phía Đậu Đậu.

Đậu Đậu nhìn đến mức hoa mắt.

Mà lúc này, tay trái của Diệt Phượng Công Tử giằng được khúc xương lớn từ trong móng vuốt của Đậu Đậu. Tay phải của hắn thì vỗ một cái bốp lên đầu Đậu Đậu.

“Ẳng ẳng ẳng ẳng ẳng~”

Đậu Đậu kêu lên thảm thiết, nó bị đập bay ra ngoài, thân hình bay xa hơn mười mét mới dừng lại được.

Còn Diệt Phượng Công Tử lại lúc lắc khúc xương lớn của Đậu Đậu với vẻ hết sức khoái trá.

“Diệt, Phượng~~ gâu!”

Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi, lông trên người dựng thẳng lên, gầm lên lăm le đe dọa Diệt Phượng.

“Ô kìa kìa, chúng ta lại gặp mặt nhau nữa rồi, Đậu Đâu.”

Diệt Phượng Công Tử đẹp trai vung vẩy khúc xương lớn kia, vận dụng một tầng linh lực quấn quanh khúc xương.

Xoẹt một tiếng, phần xương đã bị Đậu Đậu liếm qua nãy giờ bị cắt bỏ.

Lượng linh lực còn sót lại cũng tiện thể tẩy sạch khúc xương từ trên xuống dưới.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử cầm khúc xương này lên.

“Rốp rốp.”

Hắn há miệng cắn một cái, giống như đang ăn mía vậy, sau khi ăn mấy miếng thì phun phì phì hết đám bã xương xuống đất.

Đậu Đậu phẫn bị chọc tức đến mức mũi sắp phun lửa luôn rồi, nó đã bị chọc giận rồi.

…

…

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn bị hoa mắt rồi đúng không? Chắc chắn là hoa mắt rồi, vị Diệt Phượng tiền bối mang kính mắt đen dày có gương mặt như một nhân sĩ tinh anh đầy lý trí này, khi nãy hắn nhảy xổ xuống từ trên trời cao chỉ để tiêu diệt khúc xương của Đậu Đậu thôi á?

Không lẽ bản thể của hắn cũng là một con "gâu gâu" à?

Có phải cái danh xưng "khắc tinh của Đậu Đậu" nghe có vẻ đáng sợ lắm lắm của hắn bắt nguồn từ việc giành xương của Đậu Đậu biết bao nhiêu lần mà có không ta?

Tống Thư Hàng nhìn thoáng qua vẻ mặt dương dương đắc ý của Diệt Phượng Công Tử... hắn cảm thấy khả năng này cao lắm.

Dù sao thì hắn cũng là tiền bối xuất thân từ nhóm Cửu Châu Số 1, nếu như quá bình thường thì sẽ khiến cho người ta cảm thấy không hề bình thường chút nào.

…

…

"Đáng chết, ngươi là tên khốn kiếp chết bầm chết dập đáng đâm ngàn đao, mau trả khúc xương của ta lại cho đây!"

Đậu Đậu gào thét, nó bật nhảy lên khỏi mặt đất, nhào về phía Diệt Phượng Công Tử —— đây chính món ngon mà mười năm chỉ có chừng tám khúc thôi đó!

Diệt Phượng Công Tử thì lại thuần thục xoay người, linh hoạt né tránh đòn tấn công của Đậu Đậu một cách nhẹ nhàng.

Động tác của cả hai bên giống như đã được tập luyện từ trước, mỗi hành động tấn công của Đậu Đậu, hay né tránh của Diệt Phượng Công Tử đều lưu loát như nước chảy mây trôi, hoàn mỹ như tranh vẽ.

"Không được rồi, đúng là không có chút tiến bộ nào cả! Đậu Đậu, biết bao nhiêu năm qua rồi mà thủ đoạn tấn công của ngươi vẫn như cũ, làm ta thất vọng quá mà. Ngươi không biết sử dụng thủ đoạn gian trá gì khác ngoại trừ tức giận tấn công ả? Ồ... ta quên mất, ngươi còn chưa ngưng tụ yêu đan nữa, vẫn còn giữ bộ dạng của một con kinh ba. Trừ việc tấn công bằng cách cắn người thì đúng là không tiện sử dụng kiếm pháp gì gì đó của tu sĩ cả."

Diệt Phượng Công Tử bình phẩm.

Sau đó, hắn cắn vào khúc xương một cái, phát ra tiếng rôm rốp, nhai rồi lại nhai. Vừa giòn vừa thơm, mà mùi vị cũng ngon nữa chứ.

Phì phì phì, hắn lại nhổ ra một chút bã xương ra.

"Ta liều mạng với ngươi, ngươi thật sự cho rằng trong suốt mất năm nay bản gâu gâu không tiến bộ được chút nào sao, bản gâu gâu cắn mù mắt ngươi!"

Đậu Đậu nổi giận, nó gầm lên một tiếng, bên dưới chân nó xuất hiện bốn bánh xe Phong Hỏa Luân.

Xem ra, Đậu Đậu thật sự muốn đánh nhau rồi.

"Đến đi, ta mà sợ ngươi à!"

Diệt Phượng Công Tử cũng kêu to, kỹ năng khiêu khích của hắn đã max cấp.

"Gâu gâu gâu!"

Thân hình Đậu Đậu hóa thành Phong Hỏa Luân, mở miệng ra thật rộng, nó hận không thể gặm Diệt Phượng Công Tử như gặm một khúc xương cho hả giận.

Nhưng, Đậu Đậu tăng tốc, thì tốc độ của Diệt Phượng Công Tử cũng trở nên nhanh hơn.

Dẫu gì thì hắn cũng là một Đại Yêu ngũ phẩm mà lị.

Chương 427: Gâu gâu, Hoàng Sơn đại nhân là tiểu trung khuyển của ta!

Thân hình Diệt Phượng Công Tử nhảy trái nhảy phải, liên tục tránh né tất cả đòn tấn công của Đậu Đậu.

Thậm chí, hắn vẫn còn thừa sức mở miệng khiêu khích tiếp:

“Tốc độ của pháp bảo Phong Hỏa Luân này đúng là nhanh hơn nhiều thật đấy. Nhưng ngươi cho rằng mấy năm bế quan của ta chỉ dùng để ngủ thôi à? Vì để có thể ăn hiếp ngươi được trọn vẹn hơn, mấy năm nay ta bế quan chăm chỉ lắm đấy.”

Chẳng lẽ mục tiêu trong cuộc đời của vị Diệt Phượng Công Tử này chính là ăn hiếp Đậu Đâu thôi à? Hắn tu luyện căng thẳng, bế quan vất vả khổ cực đến thế chỉ để ăn hiếp Đậu Đậu sướng hơn?

“Gâu gâu!”

Bởi vì Đậu Đậu phẫn nộ nên tốc độ của nó lại nhanh hơn nữa.

Thế nhưng, dù Đậu Đậu có tăng tốc thế nào đi nữa thì Diệt Phượng Công Tử vẫn có thể di chuyển nhanh hơn nó một chút.

Tốc độ của cả hai quá nhanh, với thị lực hiện tại của Tống Thư Hàng thì chỉ có thể trông thấy tàn ảnh của Đậu Đậu và Diệt Phượng Công Tử xuất hiện khắp nơi mà thôi.

“Đáng chết, đợi đến khi ta thăng cấp thành đại yêu ngũ phẩm, ngưng kết yêu đan, thì sẽ cho ngươi đẹp mặt!”

Đậu Đậu hét lên đầy giận dữ:

“Rồi sẽ có một ngày, ta khiến ngươi phải nhớ kỹ, sự sợ hãi ngày xưa khi bị ta xô ngã ra đất, còn có cả nỗi khuất nhục khi bị ta đè dưới người bắt nạt liên tục!”

“Phì, đợi đến khi ngươi tấn chức lên ngũ phẩm, thì ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta đâu!”

Diệt Phượng Công Tử dương dược đắc ý, nói thẳng:

“Do đó, trước kia ngươi ăn hiếp ta ra sao, ta sẽ bắt nạt ngươi từng chút từng chút một để đòi lại. Hơn nữa, cả đời này của ta không bao giờ để ngươi có cơ hội vượt mặt ta lần nữa!”

Nếu thực sự có ngày Đậu Đậu bắt kịp cảnh giới của hắn, hắn sẽ chạy đến phương Tây, lăn lộn bên đó cùng với Bạch Hạc tiền bối ngay lập tức.

Hắn nhất định sẽ không ngu ngốc như lúc còn nhỏ tuổi, rõ ràng thực lực của hắn yếu hơn Đậu Đậu, vậy mà vẫn khờ dại đối cứng với Đậu Đậu, kết quả là bị Đậu Đậu ăn hiếp đến mức không ngóc đầu lên được.

“Gâu gâu gâu, ngươi thật sự nghĩ rằng bản gâu gâu không hề tiến bộ thêm chút nào à? Đúng là một tên ngây thơ. Cơ hội tới rồi, ăn đại chiêu của ta đi —— Bài Vân Chưởng!”

Đậu Đậu hét lớn, hai móng vuốt vỗ vào nhau, sau đó nó đứng thẳng người, dường như muốn sử dụng một chưởng pháp đặc thù nào đó.

Diệt Phượng Công Tử híp híp mắt, thân hình căng cứng lên đề phòng.

Nhưng vào lúc này... một tấm lưới lớn bất thình lình giáng xuống từ trên cao, trùm kín Diệt Phượng Công Tử!

Tấm lưới lớn xuất hiện quá bất ngờ, không riêng gì Diệt Phượng Công Tử mà rất nhiều vị đạo hữu nhóm Cửu Châu Số 1 đang vây xem bên cạnh cũng không thể nhìn thấy rõ ràng.

“Ha ha ha ha, Diệt Phượng ngu xuẩn, tấm lưới lớn này chính là tác phẩm đắc ý nhất của Hoàng Sơn ngu ngốc đấy, ngay cả Huyết Ma lục phẩm cũng bị tóm gọn, ngươi hết đường chạy thoát rồi.”

Đậu Đậu cười ha hả đầy đắc ý.

Diệt Phượng Công Tử nghe vậy, quay ngoắt nhìn Hoàng Sơn Chân Quân, mặt hầm hầm giận dữ:

“Chân Quân, ngươi bất công, ra tay giúp đỡ Đậu Đậu à?”

Hoàng Sơn Chân Quân lắc đầu:

“Ta không hề ra tay.”

Hắn làm ra tổng cộng hai tấm lưới, bản thân hắn dùng một tấm. Bởi vì Đậu Đậu quấn quýt nài nỉ dữ quá nên hắn đã đưa cho nó tấm còn lại rồi.

Mới vừa rồi chính Đậu Đậu là người ra tay.

Diệt Phượng Công Tử cắn răng, quay sang nhìn Đậu Đậu:

“Đáng giận, ỷ vào tác dụng của pháp khí thì có gì mà anh hùng?”

“Gâu gâu, bản gâu gâu không phải là anh hùng. Bản gâu gâu chỉ là chó kinh ba mà thôi. Nếu không phục thì ngươi cắn ta đi!”

Đậu Đậu hả hê dào dạt:

“Hơn nữa, muốn trách thì trách Hoàng Sơn ngu ngốc ấy, hắn luyện ra pháp khí này mà.”

Hoàng Sơn Chân Quân ở bên cạnh:

“...”

Hắn đang cân nhắc, liệu có nên tiếp tục dùng cấm ngôn thuật cho Đậu Đậu lần nữa không nhỉ.

Diệt Phượng Công Tử cắn răng oán hận.

“Diệt Phượng ngu xuẩn, nếm thử đòn tấn công của bản Đậu Đâu đi!”

Đậu Đậu cười ha hả hết sức đắc chí, sau đó thân hình nó nhanh chóng biến lớn, hóa thành hình thể lớn năm thước.

“Gâu!”

Nó hét lớn, nhào về phía Diệt Phượng Công Tử đang bị nhốt trong tấm lưới. Nếu để cho Đậu Đậu đè được thành công, rất có thể xương sườn của Diệt Phượng Công Tử sẽ bị gãy cũng nên.

Những tưởng Diệt Phượng Công Tử sẽ bị Đậu Đậu đè bẹp, nhưng ngay lúc này, bỗng dưng Diệt Phượng Công Tử tháo mắt kinh đen của mình xuống, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa.

Sau một khắc...

Thân thể khổng lồ của Đậu Đậu đột ngột dừng lại trên không trung —— giống như nó vừa đánh lên một bức tường vô hình, ép nó phải phanh lại.

Sau đó, Đậu Đậu hạ xuống từ trên không, nó ngồi xổm xuống đất lè lưỡi, thở khì khì giống như một con chó bình thường.

Qua thêm một lát nữa, nó ngẩng đầu lên rồi hú dài như một con sói.

Khi đã hú xong, nó rống lớn kêu lên:

“Gâu gâu, Hoàng Sơn đại nhân, ngươi là tiểu trung khuyển đáng yêu của ta!”

“Phụt!”

Hoàng Sơn Chân Quân phun ngay tại chỗ.

Thấy Đậu Đậu đang hắng giọng, chuẩn bị nói tiếp, Hoàng Sơn Chân Quân ra tay quyết đoán:

“Cấm ngôn!”

Đậu Đậu bị cấm ngôn rồi.

“Gâu gâu gâu gâu gâu gâu~~”

Miệng nó liên tục phát ra âm thanh kỳ quái.

Đậu Đậu sủa cả buổi, sau đó ánh mặt lộ ra vẻ mê man.

Nó lại kêu thử vài tiếng, nhưng vẫn chỉ là mấy tiếng "gâu gâu" mà thôi.

Quá bất đắc dĩ, nó chỉ đành bỏ cuộc.

Sau đó, nó chạy nhanh đến chỗ lưới lớn đang tóm lấy Diệt Phượng Công Tử, duỗi móng vuốt gảy gảy vào tấm lưới lớn.

Lưới lớn chấn động nhè nhẹ, dường như nó cảm ứng được khí tức của Đậu Đậu, nên tựng động co lại, đến khi chỉ còn một chấm tròn nhỏ thì chui vào trong đám lông của Đậu Đậu.

Lúc này... Tống Thư Hàng liền nhận thấy Diệt Phượng Công Tử ở bên trong lưới vô cùng ủ rũ, mất hết sức sống. Đậu Đậu nó đột nhiên biến thành kỳ lạ như thế là vì trúng phải pháp thuật gì đó của Diệt Phượng Công Tử sao? Xem ra, pháp thuật đó còn có thể phản phệ ngược trở lại người thi triển thì phải?

Sau khi tấm lưới lớn được thu lại, Diệt Phượng Công Tử ngẩng đầu lên, khoan thai đeo mắt kính của mình lại.

Mà ở đối diện với hắn, Đậu Đậu đang đờ đẫn chợt khôi phục sự tỉnh táo.

“Gâu gâu gâu gâu! (Ngươi đã làm gì ta thế hả, cái tên Diệt Phượng ngu đần kia!)”

Đậu Đậu giận dữ hét lên, nhưng không ai hiểu được tiếng sủa của nó có nghĩa là gì.

Có lẽ vị Diệt Phượng Công Tử là một "gâu" yêu nên có thể nghe hiểu được tiếng sủa của nó chăng?

“Ha ha ha!”

Diệt Phượng Công Tử cười ha ha hết sức đắc ý, hắn thả người nhảy lên, hai chân kẹp cổ Đậu Đậu, vật xuống.

Bởi vì khoảng cách giữa hai bên quá gần nhau, Đậu Đậu căn bản không có chút cơ hội tránh né nào, Diệt Phượng Công Tử đã quật thân thể khổng lồ của nó xuống mặt đất.

“Đậu Đậu! Ngươi có nhận thua chưa?”

Diệt Phượng Công Tử lớn tiếng hỏi.

“Gâu gâu gâu!!”

Đậu Đậu giơ vuốt quơ quào cố sức cào cào trên mặt đất.

Nhưng góc độ kẹp cổ của Diệt Phượng Công Tử rõ ràng đã trải qua vô số lần nghiên cứu lẫn thực hành, móng vuốt của Đậu Đậu căn bản không thể nào vói tới Diệt Phượng Công Tử.

Cơn tức giận của Đậu Đậu lan ra khắp lồng ngực!

…

…

Sau ba phút.

Diệt Phượng Công Tử đứng dậy, tinh thần cực kỳ sảng khoái, hắn lại tiếp tục há miệng gặm cắn khúc xương khí thế, sau đó phun phì phì đầy đất.

Đằng sau lưng hắn, hai mắt Đậu Đậu đã đờ đẫn quay mòng, dường như toàn thân chó của nó đã bị chơi tan nát, nó nằm vật ra cả buổi trên mặt đất mà vẫn không thể đứng dậy được.

Khắc tinh của Đậu Đậu, quả nhiên danh bất hư truyền.

Vấn đề khiến Tống Thư Hàng suy nghĩ nãy giờ chính là, lẽ nào năng lực của Diệt Phượng Công Tử cùng loại với pháp thuật đặc thù có khả năng "khống chế tinh thần" à? Sau đó có thể tiến hành hai tầng công kích cả thân thể lẫn tâm lý của Đậu Đậu?

Trò tấu hài Đậu Đậu đánh với Diệt Phượng Công Tử đã chấm dứt như thế.

Các tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1 lại tiếp tục cải tạo máy kéo của mình.

Các tiền bối không chỉ tự thân cải tạo riêng máy kéo của mình, mà còn giúp đỡ lẫn nhau nữa.

Ví dụ như hiện tại, Bắc Hà Tán Nhân kêu lên:

“Thông Huyền đại sư, ngươi khai quang máy kéo giúp ta với! Xong việc rồi, ta sẽ bổ sung thêm trận pháp tị thủy cho máy kéo của ngươi, trận pháp tị thủy của ta đứng số một, số hai ở trong nhóm đó.”

Thông Huyền đại sự gật đầu, tiến tới trước mặt máy kéo có tay cầm của Bắc Hà Tán Nhân, chắp tay lại, hắn bắt đầu mặc niệm kinh văn ở trong đầu, sau đó vỗ lên trên thân máy kéo của Bắc Hà Tán Nhân một cái.

Xoẹt!

Từng đợt phạn âm vang lên, phật quang phổ chiếu. Dường như máy kéo có tay cầm của Bắc Hà Tán Nhân biến thành màu vàng chỉ trong nháy mắt, ẩn ẩn có rất nhiều vị tăng nhân thu nhỏ đang bay lượn bên trong máy kéo.

Khóe mắt Tống Thư Hàng giật giật... đây chính là bảo vật do một cao tăng đại sư khai quang đó, giá trị nghìn vàng luôn!

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, nếu chiếc máy kéo có tay cầm của Bắc Hà tiền bối vẫn giữ được kết cấu như cũ, nó thật sự rất có giá trị bảo tồn phi phàm đó.

Đến khi ấy, nếu nhà ai gặp chuyện ma quái, chỉ cần mang chiếc máy kéo có tay cầm này qua dùng để trấn nhà thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa êm xuôi ngay, xe vừa đến quỷ ma lập tức bị diệt trừ!

…

…

“Hoàng Sơn Chân Quân, ta bố trí thêm động cơ đẩy ở phía sau máy kéo được không?”

Tạo Hóa Pháp Vương cất cao giọng hỏi rõ.

“Có lẽ chỉ cần ngươi không tháo ra lắp nó thành máy bay, vẫn giữ kết cấu máy kéo cơ bản thì chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?”

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời không quá chắc chắn:

“Chi bằng ngươi gọi điện thoại hỏi Bạch Tôn Giả thử xem sao?”

“Cũng đúng.”

Tạo Hóa Pháp Vương lập tức gọi điện thoại ngay.

…

…

“Cổ Hồ Quan đạo hữu, đây chính là... tên lửa đúng không? Ngươi muốn trang bị thứ này lên máy kéo à?”

Giọng của Cuồng Đao Tam Lãng vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu qua nhìn, lại thấy Cổ Hồ Quan Chân Quân đang lắp đặt một quả tên lửa bên trong máy kéo với thái độ cực kỳ bình tĩnh.

“À, lần trước một chi nhánh Cổ Hồ đạo quán tại Châu Phi của ta bị bọn người địa phương cướp sạch, do đó ta đến tận cửa báo thù, đây chính là chiến lợi phẩm ta thu được. Không ngờ là lúc này nó lại phát huy tác dụng.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân trả lời rất bình tĩnh.

Nhắc đến việc này, Cổ Hồ Quan Chân Quân lại quay sang nhìn Bạch Hạc Chân Quân ở nơi xa bằng con mắt hờ hững, khóe miệng hắn hơi nhếch lên. Hắn chuẩn bị quả tên lửa này cho tên người chim Bạch Hạc Chân Quân kia!

Hắn bị bay thẳng lên trời ngay trước mặt các đệ tử, đã gây tổn hại đến hình tượng quán chủ của hắn rất nhiều.

Suýt chút nữa thì hắn còn tưởng rằng Bạch Hạc đạo hữu mang đến một món quà gì tốt lắm... Nhớ đến lúc Bạch Hạc Chân Quân đưa quà tới, hắn ta còn giới thiệu bằng bộ dạng thần thần bí bí, Cổ Hồ Quan Chân Quân cảm thấy đau lòng quá đỗi vì bị lừa gạt.

Bạch Hạc Chân Quân ở phía xa như cảm ứng được, xoay người nhìn quả tên lửa dễ khiến người khác chú ý tới kia, hắn hít hít mũi.

Xong đời, Bạch Hạc thấy mình sắp xong đời rồi.

Lúc trước khi dự thi, đầu óc của hắn nóng lên, cố sức ủng hộ kế hoạch "cuộc đua máy kéo" của Bạch Tôn Giả.

Hiện tại, sau khi đã tỉnh táo trở lại, hắn bỗng nhớ tới một chuyện, chẳng phải "cuộc đua máy kéo" này chính là cơ hội cho các đạo hữu trong nhóm báo thù rửa hận sao?

Hắn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng, sau khi giải đấu bắt đầu, các đạo hữu trong nhóm sẽ áp dụng đủ loại thủ đoạn để "thân thiết" với hắn.

Ngay từ đầu hắn đã nghĩ đến, phỏng chừng các đạo hữu sẽ đùa một chút, chỉ chơi trò bất cẩn gây "tai nạn xe cộ".

Nhưng hiện tại, ngay cả tên lửa cũng đã xuất hiện rồi...

Kế tiếp sẽ là cái gì đây?

Oanh Thiên Lôi? Vạn Kiếm Đại Trận? Hay là Tru Tiên Pháo đây?

Thế nên, Bạch Hạc Chân Quân bắt đầu cân nhắc cẩn thận, liệu hắn có nên biến thân thành Bạch Hạc phiên bản nữ không? Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà, hắn tin rằng lúc mình biến thành Bạch Hạc bản nữ thì nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Nói không chừng lúc các đạo hữu trong nhóm vừa thấy một cô Bạch Hạc xinh đẹp thì bắt đầu mềm lòng bỏ qua cho cô ấy thì sao?

Dù sao thì ở bất kỳ hoàn cảnh nào, một tiên tử xinh đẹp luôn có đặc quyền dễ dàng được tha thứ.

Chương 428: Thư Hàng tiểu hữu, áo cà sa của ngươi đây!

Các tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1 tiếp tục cải tạo máy kéo có tay cầm trong bầu không khí sục sôi.

Thủ đoạn cải tạo máy kéo của bọn họ ngày càng đáng sợ...

Tống Thư Hàng dám đảm bảo, nếu cả thảy năm mươi chiếc máy kéo này khởi động phóng tới thì rất có thể sẽ hủy diệt được cả một thành phố luôn ấy chứ.

Đáng sợ hơn chính là, các tiền bối trong nhóm vẫn không hài lòng với uy lực của những chiếc máy kéo hiện tại, họ vẫn còn đang gia tăng đủ loại chức năng cho máy kéo của bản thân.

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nhận xét:

“Ta có cảm giác đây sẽ là một trận đấu cực kỳ đáng sợ.”

“Yên tâm đi, trong lòng các đạo hữu tự có cân nhắc. Tối đa cũng chỉ tạo thành một trận náo nhiệt mà thôi, không xảy ra bất kỳ sự cố thật nào đâu.”

Lúc này, giọng nói ôn hòa của Hoàng Sơn Chân Nhân vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

“Xin chào Hoàng Sơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng cười hỏi:

“Tiền bối cũng muốn dự thi ạ? Ngươi cũng muốn giành top 5 à?”

Hoàng Sơn Chân Quân khoát tay:

“Ta chỉ tham gia cho có thôi, tạm thời thì ta chưa có thời gian thăm dò bí cảnh kia của Bạch tiền bối. Dù sao thì tiếp theo ta cũng tính chuẩn bị để thăng cấp. Thất Tu tiền bối nói rất đúng, ta đã dừng chân ở cấp bậc Chân Quân này quá lâu rồi, đây đúng là thời điểm thích hợp để ta tập trung thăng cấp Tôn Giả... Nhưng mà, nói thế nào thì ta cũng là một nửa người tổ chức, hơn nữa ta cũng thấy ‘cuộc đua máy kéo’ này cũng rất thú vị... Vậy nên, xem như đây là cơ hội cuối cùng để thư giãn trước khi thăng cấp đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân dứt lời, sau đó lấy một chiếc rương từ phía sau ra, đưa tới trước mặt Tống Thư Hàng.

“?”

Tống Thư Hoàng nhìn Hoàng Sơn Chân Quân với vẻ khó hiểu.

“Đây chính là thù lao ngươi nhận được sau khi hoàn thành nhiệp vụ ‘tiếp đón Bạch Tôn Giả’... Nhận lấy đi, nó cũng chính là tiền lì xì mà các đạo hữu trong nhóm cho ngươi đó.”

Hoàng Sơn Chân Quân giải thích.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc rương, trong lòng tràn ngập tò mò:

“Ta có thể mở ra xem ngay bây giờ không?”

“Cứ tự nhiên.”

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu.

Tống Thư Hàng mở chiếc rương ra, sau đó hắn lập tức nhìn thấy rất nhiều chai lọ chứa đầy đan dược, thậm chí còn có một ít dược cao nữa.

Hoàng Sơn Chân Quân chủ động giới thiệu công dụng của từng loại đan dược cho hắn biết.

“Đây chính là ‘Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn bản 6S’, một sản phẩm của Thiên Tinh Các, sử dụng phối hợp khi tu luyện, có thể tăng cường hiệu quả tu luyện một cách toàn diện, giúp cho quá trình tu luyện làm ít công to. Có tổng cộng sáu bình, mỗi bình chứa ba mươi viên, mỗi ngày tu luyện dùng một viên là đủ rồi.”

“Đây là hai loại thuốc giúp khôi phục chân khí, bao gồm ‘Tuyết Hồ Chân Khí Tán bản số 7’ và ‘Hỏa Sơn Đan’, loại đầu tiên là dạng lỏng, loại thứ hai là dạng đan dược nhé. Hai loại đan dược này dùng để bổ sung một ít chân khí khẩn cấp trong lúc chiến đấu. Nếu sử dụng ở trạng thái nghỉ ngơi, chúng có thể giúp chân khí hồi phục nhanh hơn, mỗi loại đều có sáu bình.”

“Mớ dược cao này là dùng để điều trị vết thương ngoài da, tên là ‘Hổ Cốt Hùng Đảm Cao A8’, có hết thảy mười miếng, đây là sản phẩm của Tuyết Lang đạo hữu, hiểu quả trị ngoại thương cực kỳ tốt.”

“Ngoài ra còn có thuốc khác dùng để chữa thương, nhưng chúng ở dạng uống, tên ‘Đạo Hòa Đan bản 5 sao’, có mười bình, đây là thuốc do Cổ Hồ Quan đạo hữu luyện chế, dược tính rất dịu, rất thích hợp cho ngươi sử dụng.”

Tổng cộng có hơn ba mươi bình đan dược và thuốc dán cực kỳ thích hợp cho hắn.

Nhiều đan dược như thế đủ để Tống Thư Hàng sử dụng trong vòng nửa năm.

Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng cảm động, rõ ràng đây đều là những đan dược mà hắn có thể sử dụng ngay lập tức:

“Làm phiền các vị tiền bối rồi! Cảm ơn các vị.”

Hắn đóng chiếc rương cực kỳ cẩn thận, sau đó cất nó vào túi thu nhỏ một tấc hình con thỏ của hắn.

“Hắc hắc, đúng là chúng ta đã hao tâm tổn trí rất nhiều đó.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói, chủ yếu là bởi vì dù Tống Thư Hàng tiểu hữu mới thăng cấp cảnh giới nhị phẩm nhưng lại không thiếu thứ gì cả. Điều này khiến cho các vị tiền bối phải vắt hết óc ra suy nghĩ xem nên tặng món quà gì cho hắn đây.

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Sơn Chân Quân nhìn sang "túi thu nhỏ một tấc" của Thư Hàng —— ngay cả vật như " túi không gian bản dỏm" mà Tống Thư Hàng cũng có cơ à? Chỉ một cái túi thu nhỏ như thế đã đáng giá bằng toàn bộ gia sản của phần lớn tán tu tam phẩm, tứ phẩm rồi đấy!

Sau khi Thư Hàng cất chiếc rương đi, Hoàng Sơn Chân Nhân lại mang ra một chiếc rương nhỏ khác ra đưa cho hắn:

“Còn đây chính là bất ngờ nhỏ mà cá nhân ta muốn tặng cho tiểu hữu. Dạo gần đây phiền ngươi phải chăm sóc cho tiểu Đậu Đậu, ngươi đừng cự tuyệt chút lòng thành này của ta nhé.”

Tống Thư Hàng nhận chiếc rương, cảm thấy nó hơi nặng.

Đây là vật gì nhỉ?

Hoàng Sơn Chân Quân thấy ánh mắt Tống Thư Hàng ngập tràn tò mò, bèn giải thích:

“Trong rương là một món pháp bào. Bởi vì hiện tại Tống Thư Hàng tiểu hữu tạm thời không thiếu binh khí, đan dược hay công pháp gì cả. Ta nghĩ tới nghĩ lui, thấy ngươi vẫn còn thiếu một món pháp bào. Đúng lúc, ta lại có một pháp bào cực phẩm, nó được dệt từ tơ của linh thú Bích Ngọc Tàm, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập. Sau khi mặc nó rồi, cho dù không khởi động trận pháp phòng ngự thì có thể ngăn cản súng đạn loại nhỏ. Một khi Thư Hàng tiểu hữu khởi động phòng ngự của pháp bào, ngươi có thể đi vào khu vực mưa bom bão đan như chốn không người!”

Tống Thư Hàng càng nghe, con mắt của hắn càng sáng ngời.

Kiện pháp bào này tuyệt quá thể luôn ấy chứ, còn mạnh hơn ba cái áo chống đạn kia mấy chục lần luôn!

Hơn nữa, nghe thấy chưa?

Pháp bào này được dệt từ tơ của linh thú Bích Ngọc Tàm. Tuy rằng hắn không biết cấp bậc của con Bích Ngọc Tàm này là bao nhiêu, nhưng mà đây là pháp bào được chế thành từ tơ tằm đó.

Trong đầu Tống Thư Hàng bất giác tưởng tượng đến cái loại áo bào dạng nho sam khí chất ngời ngời, mặc vào thì lập tức có khí chất thư sinh.

Hoặc là một đạo bào trắng muốt, vừa mặc vào thì sẽ khiến cho người ta lộ ra vẻ tiên phong đạo cốt.

Cũng có thể đó là một áo choàng phiên bản hiện đại, tôn lên vẻ đẹp trai ngầu lòi chẳng hạn —— giống như pháp bào dạng trang phục đơn giản mà Vũ Nhu Tử mặc trên người vậy đó!

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười giục:

“Ngươi mở ra xem thử đi, ta đảm bảo, nhất định sẽ rất thích hợp với ngươi.”

Tống Thư Hàng vươn tay mở chiếc rương từ từ.

Chiếc rương vừa mở ra, lập tức phát ra bảo quang.

Sáng thật đó!

Nhưng vầng bảo quang này lại rất êm dịu, dù sáng nhưng vẫn không quá chói mắt.

Tống Thư Hàng nheo nheo mắt, nhìn kiện "pháp bào" trong rương!

Đó là một áo bào tơ tằm màu xanh... Nói trắng ra, Tống Thư Hàng không nhìn ra được dáng áo của nó. Theo như hắn thấy, dường như pháp bào màu xanh này chính là một cái drap trải giường thì phải?

Sau đó, trên nền áo xanh còn dùng viền đen vạch ra từng ô hình chữ nhật, trông giống như một bức tường gạch vậy.

Không đúng, hắn nhìn nó sai sai thế nào ấy.

Tống Thư Hàng không thể liên tưởng được pháp bào "drap trải giường" trước mắt với đạo bào hay nho sam trong suy nghĩ của hắn.

Những ô vuông đan trên chiếc áo làm Tống Thư Hàng nghĩ ngay đến áo cà sa.

Đầu óc Tống Thư Hàng đang chối bỏ kịch liệt cái tên áo cà sa mà ai cũng biết đến kia.

Chắc không thể nào đâu, Hoàng Sơn tiền bối sẽ không tặng "áo cà sa" cho ta đâu, đúng không? Thế nên, có lẽ bên trong cái drap trải giường này đang giấu một bí mật nào đó khác chăng?

Hoàng Sơn Chân Quân cười hỏi:

“Sao nào, đẹp lắm đúng không.”

“Hoàng Sơn tiền bối, đây chính là bộ cà sa trong truyền thuyết phải không?”

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, hỏi lại.

“Đúng rồi, nó có một cái tên nghe hay lắm.”

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu, nói tiếp:

“Tên của nó là cà sa ngọc bích , vừa tao nhã, vừa lịch sự, nhỉ?”

“**Bích Ngọc!”

Trong đầu Tống Thư Hang gần như chủ động che mất hai chữ phía trước "Bích Ngọc".

Nhưng, cho dù hắn có che đậy hai chữ này thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được sự thật rằng cái tên của bộ pháp y này chính là "**Bích Ngọc "!

Tống Thư Hàng ngây người như phỗng, hắn cầm chiếc rương trong tay, mặt đần thối ra.

Món quà này của Hoàng Sơn Chân Quân khiến hắn choáng không kịp đỡ!

Thấy vẻ mặt kinh ngạc tột cùng của Tống Thư Hàng, Hoàng

Sơn Chân Quân hài lòng xoa cằm, xem ra món quà tặng này của bản thân nằm hoàn toàn ngoài dự đoán của Tống Thư Hàng tiểu hữu. Nhìn bộ dáng vừa bất ngờ vừa vui sướng của hắn, Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy có thành tựu lắm lắm..

Tặng quà ấy à, phải khiến cho người được tặng vừa thấy được lễ vật bên trong thì phải lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ thế này mới đúng.

…

…

Lúc này, tiểu hòa thượng Quả Quả chạy đến bên cạnh Tống Thư Hàng. Nó xoa xoa cái mông, thừa dịp Thông Huyền đại sư đang cải tạo chiếc máy kéo có tay cầm của mình thì nó nhanh chân chạy đến chỗ của Tống Thư Hàng.

Trên bờ vai tiểu hòa thượng, Ngư Kiều Kiều vẫn đang ngủ gật.

Lúc Đậu Đậu và Diệt Phượng Công Tử đại chiến với nhau, Ngư Kiều Kiều nhanh chóng chạy trốn đến bên cạnh tiểu hòa thượng. Cô cũng không muốn bị tai bay vạ gió, trở thành con cá vô tội dính chưởng oan đâu.

“Ồ? Áo cà sa!”

Tiểu hòa thượng thấy cà sa ngọc bích trên tay Tống Thư Hàng, nó cảm thấy cực kỳ vui vẻ:

“Thư Hàng sư huynh, có phải cuối cùng thì ngươi cũng quyết định làm hòa thượng rồi không! Ta đã nói rồi mà, kiểu hộp sọ của Tống sư huynh rất thích hợp để làm hòa thượng đó.”

Rất thích hợp làm hòa thượng... làm hòa thượng... hòa thượng...

Tống Thư Hàng đờ người, hắn xoay đầu lại, cười gượng.

“Tống sư huynh, mau mặc vào cho ta xem nào. Kỳ thật ta cũng muốn có một áo cà sa tốt đấy, nhưng mà người xuất gia trong Thiên Nhai Vân Tu Tự chúng ta bắt buộc phải đạt đến cảnh giới nhị phẩm mới được một kiện cà sa do tông môn chế tạo. Không biết cảm giác mặc áo cà sa là như thế nào, ta nôn quá đi mất.”

Hai mắt tiểu hòa thượng toát lên vẻ cực kỳ hâm mộ.

Ngư Kiều Kiều đang ngủ gật cũng tỉnh lại, hai mắt cô bắt đầu chuyển động.

Sau khi Ngư Kiều Kiều thu nhỏ, trông qua rất giống với tiểu tinh linh, rất đáng yêu. Cô dùng hai móng vỗ nhẹ:

“Thư Hàng đạo hữu, mặc vào thử đi, mặc vào thử đi.”

Tay cầm áo cà sa của Tống Thư Hàng đã hơi run run —— hắn, phải mặc cái pháp bào "**Bích Ngọc " này thật ư?

Hoàng Sơn Chân Nhân cười ha ha, khích lệ:

“Thư Hàng tiểu hữu, mặc vào thử xem sao. Thậm chí kiện áo cà sa này còn có hiệu quả ‘loại bỏ bụi bẩn’, yên tâm đi, sẽ không bị dơ đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chân Quân, không liên quan gì đến vấn đề bẩn hay không bẩn gì đó đâu!

Tống Thư Hàng cảm thấy ruột gan của mình bắt đầu hơi đau đau rồi —— Hoàng Sơn tiền bối, vì sao ngươi lại tặng ** cho ta chứ!

Với lại, rõ ràng Hoàng Sơn tiền bối là tu sĩ đạo gia cơ mà, vì sao trong kho tàng của hắn lại có loại pháp bào tên ** này nữa?

Tống Thư Hàng dùng sức hít vào một hơi thật sâu, hắn ngẩng đầu nhìn Chân Quân, tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều.

Thôi đi thôi đi, cho dù đó là áo cà sa thì đây cũng là tấm lòng của Hoàng Sơn tiền bối mà.

Cùng lắm thì hắn cất luôn bảo bối này trong túi thu nhỏ một tấc. Đợi đến lúc trước khi bắt đầu chiến đấu hay xông vào bí cảnh gì đó thì lại mặc thêm vào là được!

Nghĩ như thế, nội tâm của Tống Thư Hàng trở nên bằng phẳng hơn nhiều —— dù sao thì hắn cũng không khoác thứ này trên mình mọi lúc mọi nơi là được rồi.

“Thôi được, để ta mặc vào thử xem.”

Tông Thư Hàng thỏa hiệp.

Sau đó, hắn cắn răng, cầm kiện cà sa ngọc bích kia lên, bắt đầu khoác nó lên vai...

Chỉ sau một chốc, vô số ánh đèn flash sáng lên dồn dập.

Vũ Nhu Tử chính là người đầu tiên ấn nút chụp, ngay khi Tống Thư Hàng vừa hoàn thành xong chuỗi động tác quá đẹp trai là: cầm lấy áo cà sa, khoác nó lên trên người...

Chương 429: Thông Huyền đại sư mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế

“Tống tiền bối, đẹp trai quá đi!”

Vũ Nhu Tử ra sức giơ ngón tay cái lên, tỏ vẻ like mạnh cho Tống Thư Hàng.

Cô thật lòng muốn khen Tống Thư Hàng, quả thật cô cảm thấy trong khoảnh khắc khi Tống Thư Hàng khoác áo cà sa lên mình, trên người hắn xuất hiện một loại khí chất không nói nên lời.

Chính là loại cảm giác người đẹp vì lụa, lúa tốt nhờ phân.

“Nhưng mà Tống tiền bối... Ngươi mặt nhầm rồi, đây là áo cà sa, không phải áo choàng!”

Sau khi khích lệ, Vũ Nhu Tử chỉ ra chỗ sai trong cách mặc pháp bào của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không phải là hòa thượng thật, chưa từng mặc áo cà sa lần nào. Vì thế, hắn chỉ có một ý nghĩ dùng chiếc áo cá sa này như một chiếc áo gió, chỉ cần khoác qua vai phủ lưng mình là được. Căn bản không định sẽ mặc áo cà sa này đúng cách làm gì.

Hắn đã quyết định, kể từ ngày hôm nay, chiếc "cà sa ngọc bích " này sẽ đổi tên thành "áo choàng Bích Ngọc". Lúc hắn khoác chiếc áo choàng này vào, không ngờ lại cảm thấy siêu đẹp trai.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên với Vũ Nhu Tử:

“Không sao, đẹp trai là được!”

Vũ Nhu Tử nở nụ cười hì hì, sau đó chụp cho Tống Thư Hàng vài tấm hình, lại bỏ nó vào vào trong kho tư liệu sống để dành làm "bộ meme Tống tiền bối".

"Ờ, sau khi hoàn thành bộ meme của Tống tiền bối, ta cũng nên chế ra một ‘bộ meme Vũ Nhu Tử’ luôn. Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh, đó là việc nên làm!" Vũ Nhu Tử nghĩ thầm trong lòng.

…

…

Ngay lúc Tống Thư Hàng vừa dứt lời, một thân ảnh đột ngột xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng như quỷ mị. Sau đó thân ảnh này giơ tay ra vỗ nhẹ lên bờ vai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị dọa sợ hết hồn, khi hắn đang ngờ vực xoay đầu lại nhìn thì phát hiện Thông Huyền đại sư đang đứng phía sau nhìn hắn mỉm cười, gương mặt trông cực kỳ hiền lành.

“Sao thế đại sư?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía đại sư, tỏ vẻ không hiểu gì cả.

Thông Huyền đại sư lắc đầu nhè nhẹ, sau đó đại sư vươn tay cởi chiếc "cà sa ngọc bích" khỏi người Tống Thư Hàng.

Thông Huyền đại sư định làm gì vậy nhỉ?

Ồ, hay là Thông Huyền đại sư thích chiếc cà sa ngọc bích của ta?

Nếu thế thì quá tốt rồi! Có lẽ Thông Huyền đại sư sẽ đổi chiếc cà sa ngọc bích này bằng một đạo bào thật ngầu lòi, hoặc nho sam, cũng có thể là pháp bào dạng áo choàng chẳng hạn?

Nhưng mà, đây là món quà mà Hoàng Sơn tiền bối tặng cho Tống Thư Hàng, là tấm lòng của tiền bối. Nếu như mình cầm nó đổi với người khác thì cảm thấy không ổn chút nào.

Đương lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ vẩn vơ, Thông Huyền đại sư lại khoác chiến áo cà sa ngọc bích này lên người hắn lần nữa.

Sau đó, Thông Huyền đại sư xoay người, đi đến đối diện Tống Thư Hàng, bắt đầu… thắt nút cho chiếc cà sa ngọc bích của hắn.

Chẳng mấy chốc, đại sư đã hoàn thành quy trình mặc pháp bào chính xác.

Đại sư lui về sau hai bước, sờ sờ cằm nhìn Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới, gật đầu mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng.

Đại sư chắp hai tay, thi lễ với Tống Thư Hàng một cái.

Sau đó, đại sư bay đi nhanh như tia chớp.

Đến không bóng, đi như gió bay.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau khi Thông Huyền đại sư rời đi, tiểu hòa thượng Quả Quả rụt rụt đầu, giải thích với Thư Hàng:

“Phương trượng mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế đó, đặc biệt là lúc mặc áo cà sa và tăng phục, nhất định phải tỉ mỉ cẩn thận, mỗi một khâu đều phải đạt tới mức độ hoàn mỹ. Hắn ghét nhất là khi các đệ tử trong chùa mặc tăng phục xuề xòa không chỉnh tề. May mà Tống sư huynh không phải đệ tử trong chùa chúng ta, nếu không thì vừa rồi ngươi đã bị ăn gậy đó.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Quả đầu của Tống Thư Hàng bây giờ sáng chói bóng loáng, phản xạ ánh mặt trời, hắn đang mặc chiếc áo cà sa màu xanh một cách hết sức tỉ mỉ. Nếu như quần áo bên trong của hắn được đổi thành bộ tăng y, tay lại cầm thêm một thiền trượng, thế thì lại có một "Thư Hàng đại sư" mới toanh xuất hiện rồi.

“Rất vừa người, không tệ.”

Hoàng Sơn Chân Quân thầm gật đầu.

Có một vị đạo hữu chuyên chế tác "pháp bào" đã từng nói, mỗi một kiện pháp bào trên thế giới này đều có một vị chủ nhân trời sinh thích hợp với chúng. Chỉ cần mặc lên, nó sẽ khiến cho người khác có cảm giác "ồ, có lẽ pháp bào này đang chờ chính vị tu sĩ kia đến mặc đấy!".

Rõ àng, trời sinh chiếc áo "cà sa ngọc bích" này chính là đang chờ Tống Thư Hàng đến mặc. Mặc vào đã vừa như in, chẳng khác nào nhân y hợp nhất!

…

…

“Thư Hàng tiểu hữu, có muốn thử nghiệm lực phòng ngự của áo cà sa này không?”

Không biết Cuồng Đao Tam Lãng chui ra từ chỗ nào, chạy đến hỏi Tống Thư Hàng.

“Thử như thế nào đây?”

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Dù sao thì hắn cũng đã mặc rồi, vậy thì cứ nhân cơ hội này thử xem phòng ngự thế nào.

Hắn vừa dứt lời.

Tức thì... Cuồng Đao Tam Lãng móc hai khẩu súng ngắn ra từ một nơi nào đó, bắn mấy phát vào áo cà sa của Tống Thư Hàng.

Ủa? Dường như lúc Tam Lãng tiền bối bị Lưu Tinh Kiếm dùng một lần bản 001 đâu có mang theo cái gì đâu? Hắn lấy đâu ra cây súng này thế nhỉ?

Chẳng lẽ hắn lấy được từ một vị tiền bối khác lúc cải tạo "máy kéo có tay cầm" ư?

Đùng đùng đùng, đạn được bắn ra liên tục.

Hành động của Tam Lãng tiền bối quá nhanh, quá bất ngờ, lúc Tống Thư Hàng muốn trốn theo bản năng thì viên đạn đã chạm vào áo cà sa.

Đúng lúc này... cà sa ngọc bích không gió tự bay, hơi phồng nhẹ lên.

Viên đạn vừa chạm vào áo cà sa, khiến phần áo hơi lõm vào. Sau đó, trên áo cà sa tràn ra luồng phản lực cực mạnh, bắn ngược hết thảy sáu viên đạn của Tam Lãng quay trở về, rơi leng keng đầy đất.

Tống Thư Hàng cảm giác những chỗ viên đạn nhắm tới giống như có ai đó dùng ngón tay chọc nhẹ vào. Không đau không ngứa, chẳng có một chút lực công kích nào.

Bỏ qua bề ngoài, lực phòng ngực của chiếc áo cà sa ngọc bích thực sự rất đáng để khen ngợi. Thử nghiệm này vẫn còn nằm trong điều kiện chưa khởi động thêm vào "trận pháp phòng ngự" của nó.

“Lực phòng ngự rất tuyệt vời, chi bằng chúng ta thử lại lần nữa với hỏa lực mạnh hơn nhé? Ta thấy Cổ Hồ Quan đạo hữu có mang mấy quả tên lửa uy lực lớn đến đó, ngươi muốn thử nghiệm một chút không?”

Cuồng Đao Tam Lãng bắt đầu rục rịch ham hố.

Tống Thư Hàng liều mạng lắc đầu, lắc nguầy nguậy như một cái trống bỏi.

Nói đùa cái gì thế, cho dù áo "cà sa ngọc bích" có thể phòng ngự tên lửa gì gì đó thì hắn cũng nhất quyết không thử đâu.

Đây chính là sự khác nhau lớn nhất giữa hắn và Tam Lãng tiền bối. Tống Thư Hàng hắn là một người đàn ông không bao giờ muốn tự tìm đường chết… Ừ, hẳn là hắn không muốn tự tìm đường chết, nhỉ?

Trong lúc đó, ở một nơi cách Đoạn Tiên đài không xa.

Có một chiếc xe chuyển phát nhanh đang từ từ lăn bánh đến.

Một người đàn ông cao to mặc vest đen đang ngồi trên chiếc xe của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu của Hoa Hạ này.

Dáng người của người đàn ông mặc vest đen này rất vạm vỡ cường tráng, khuôn mặt nghiêm túc nhưng lại sở hữu sức hút đặc biệt của một người đàn ông.

Anh ta chính là Tư Mã Giang của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu.

“Thật là kỳ lạ, sao mà cảnh vật chung quanh đây thay đổi nhiều thế nhỉ. Rõ ràng là lần trước đi ngang qua đây đâu phải vậy đâu ta?”

Tư Mã Giang lẩm bẩm.

Nói xong, anh ta đưa mắt nhìn về phía hệ thống chỉ đường trong xe và cả định vị trên điện thoại… Không biết hệ thống dẫn đường và điện thoại đã mất tín hiệu từ bao giờ, giống hệt như bị che đậy đi vậy.

Thế nhưng, Tư Mã Giang vẫn rất bình tĩnh. Đây không phải là lần đầu tiên anh ta gặp phải những chuyện thế này.

Hắn lấy một tấm bản đồ ra với vẻ hết sức bình tĩnh, nhìn từ trên xuống dưới một lúc lâu:

“Thôi rồi, hoàn cảnh chung quanh đã thay đổi, bản đồ cũng vô dụng. Vậy cứ tiếp tục đi về phía trước thêm một đoạn nữa, tốt nhất là có thể gặp được một người nào đó để mình có thể hỏi được đường ấy.”

Nghĩ tới đây, Tư Mã Giang tiếp tục lái xe đi về phía trước.

Chương 430: Giao dịch của Diệt Phượng Công Tử

Bây giờ Tống Thư Hàng đang đần mặt ra..

Bởi vì, tạm thời không thể cởi chiếc "cà sa ngọc bích" trên người hắn ra được...

Chuyện là thế này, sau khi Tam Lãng tiền bối thí nghiệm lực phòng ngự của áo cà sa xong, Tống Thư Hàng chuẩn bị cởi ngay chiếc cà sa ngọc bích ra, cất vào túi thu nhỏ, đợi đến khi cần biến thân chiến đấu vì chính nghĩa thì lại móc chiếc áo cà sa ngọc bích này để mặc vào cũng không muộn.

Nhưng hắn lại phát hiện mình không thể nào cởi nó ra được, giống như nó đã dính luôn trên người hắn vậy.

Tống Thư Hàng hoảng hồn, vội vàng cầu cứu Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân suy nghĩ một lúc, sau đó lập tức nhớ lại nguyên nhân, thế là chân quẩn đã nói cho Thư Hàng biết rằng, áo cà sa ngọc bích này có một chức năng rất tuyệt, đó chính là "chức năng bảo vệ".

Chỉ cần chủ nhân chiếc áo cà sa này mặc nó vào (mặc đúng chuẩn mặc áo cà sa), nó sẽ chủ động gắn chặt trên người chủ nhân.

Bởi vì đây là chức năng bảo vệ, do đó nếu không có "mật mã mở khóa" thì... chắc chắn sẽ không thể cởi chiếc áo này ra được!

Mật mã mở khóa chính là ngưng tụ chân khí ở đầu ngón tay, sau đó di chuyển bảy lần theo những ô vuông trên cà sa theo trình tự đặc biệt.

Hơn nữa, nếu làm sai mật mã mở khóa liên tục bảy lần, thì nó sẽ tự động khóa mật mã. Trong vòng bảy ngày tiếp theo sẽ không thể mở khóa được nữa.

Trước khi giải được mật mã thì cho dù là cao thủ Không Không Đạo Môn tới đây vận dụng "Không Không Diệu Thủ" cũng không thể cởi chiếc áo cà sa ngọc bích này xuống được!

Tống Thư Hàng:

“0_0!”

Sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân lại nói với Thư Hàng rằng, hắn đã vứt mật mã giải khóa đi mất rồi, hắn cũng không nhớ kỹ mật mã giải khóa là gì nữa, dù sao thì đây cũng chỉ là một kiện pháp bào nhị phẩm mà thôi.

Tống Thư Hàng nghe đến đó, tim gan phèo phổi bắt đầu ẩn ẩn đau rồi, chẳng lẽ hắn phải mặc chiếc áo cà sa ngọc bích này mãi sao?

Cũng may là Hoàng Sơn Chân Quân đã ngỏ ý rằng hắn có cách liên hệ với người đã chế tác cà sa ngọc bích này.

Sau đó... Chân Quân sẽ nhờ thủ hạ liên hệ với người chế tác cà sa ngọc bích, hỏi thăm mật xem mã mở khóa là cái gì.

Nhưng trước khi có được mật mã đó, Tống Thư Hàng không thể cởi chiếc cà sa ngọc bích này ra được.

…

…

Vì vậy, Tống Thư Hàng đành phải mặc luôn chiếc áo cà sa đó, lẳng lặng đi qua một bên luyện đao.

Hắn đang luyện quyển Nghịch Lân Đao Pháp kia.

Tuy rằng chỉ có ba chiêu thức, nhưng khi người sáng tạo đao pháp này bỏ qua việc tạo ra đao pháp mang tính công kích, thì lại nhận được năng lực phòng ngự cực kỳ khủng bố.

Trong tương lai, Tống Thư Hàng muốn tung hoành bất bại khắp vô số chiến trường đều phải dựa vào ba chiêu Nghịch Lân Đao Pháp này!

Tại phương diện "đao pháp", dường như Tống Thư Hàng có thiên phú tốt hơn nhiều so với khả năng lĩnh ngộ chẳng tới đâu trên phương diện kiếm thuật.

Cho dù không có ai chỉ dạy, nhưng xem xong đao pháp, chỉ cần học qua hai lần là hắn đã có thể bắt chước giống hệt được tư thế của ba chiêu Nghịch Lân Đao Pháp rồi.

Đương nhiên, bây giờ chỉ là ba động tác võ thuật rỗng mà thôi, nếu muốn lĩnh ngộ Nghịch Lân Đao Pháp thì không hề dễ dàng chút nào.

Bộ đao pháp này đi ngược đường so với những đao pháp bình thường khác, sau khi Tống Thư Hàng luyện tập đao pháp một thời gian, hắn luôn cảm giác rằng vẫn còn thiếu một chút gì đó.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đang tu luyện đao pháp đấy à?”

Lúc này, một giọng nói trung tính vang lên sau lưng Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu thì đã thấy Diệt Phượng Công Tử đang mỉm cười đứng sau lưng nhìn hắn. Đương lúc nói chuyện, ngón tay Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt, trên mắt kính lấp lóa ánh sáng đầy trí tuệ.

“Diệt Phượng tiền bối.”

Tống Thư Hàng cất kỹ bảo đao Bá Toái của mình, trả lời:

“Hiện tại thì ta chỉ mới học được phần khung của mấy chiêu trong đao pháp này thôi.”

Diệt Phượng Công Tử gật gật đầu:

“Tiểu hữu rất có thiên phú học đao pháp.”

Sau khi nói mấy lời khách sáo xong, Diệt Phượng Công Tử đi thẳng vào chủ đề chính.

“Thư Hàng tiểu hữu. Ta phát hiện... có người đang ngấm ngầm theo dõi và kiểm soát ngươi, ta có thể cảm giác được, dường như đối phương chẳng có ý tốt gì cả.”

Diệt Phượng Công Tử hạ thấp giọng, bắt đầu tiết lộ tin tức.

Tống Thư Hàng sững sờ.

Có người đang giám sát hắn à?

Là ai?

Công Tử Hải thế lực Vô Cực Ma Tông à? Hay là đám chiến sĩ nhím biển tinh anh đã trải qua "chương trình giáo dục bắt buộc hai mươi năm" kia? Hoặc, là thế lực sau lưng "tiên sinh" Xá Lam đã bị chế thành con rối nọ?

“Có cần ta giúp đỡ giải quyết hết những kẻ đang giám sát ngươi không?”

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt, ánh sáng trí tuệ lóe sáng liên tục:

“Hơn nữa, ta có thể giúp ngươi điều tra gốc gác của đám người giám sát ngươi luôn.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, sau đó hắn hỏi thăm:

“Diệt Phượng tiền bối cần ta làm gì à?”

Trong nhóm Cửu Châu Số 1 luôn coi trọng tôn chỉ có trả giá thì mới nhận được đền đáp xứng đáng.

“Đơn giản lắm, trước đó ta đã nói với ngươi rồi. Ta rất dễ chóng mặt khi dùng mấy chiếc ‘xe’ thế này, do đó...”

Diệt Phương Công Tử cười nói tiếp:

“Ngươi khống chế thân thể ta, giúp ta tham gia ‘giải đua máy kéo’ được không? Đợi đến khi giải đấu kết thúc, cho dù được xếp hạng ra sao thì ta cũng sẽ phối hợp với ngươi bắt hết đám người đang giám sát ngươi, làm rõ ràng xem thế lực đứng sau lưng bọn chúng là gì.”

“Khống chế thân thể tiền bối?”

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Sau đó hắn lại nhớ đến tình cảnh lúc Diệt Phượng Công Tử đại chiến cùng Đậu Đậu. Dường như Diệt Phượng Công Tử sở hữu năng lực ảnh hưởng đến "tâm linh", có thể khống chế hành vi của người khác trong thời gian ngắn.

Thế nhưng chẳng lẽ năng lực của hắn có thể thực hiện điều ngược lại, để người khác khống chế hắn à?

Tống Thư Hàng rất tò mò nên hỏi lại:

“Ta phải khống chế thân thể tiền bối thế nào đây?”

“Ngươi thế này tức là đồng ý rồi đúng không? Thực ra rất đơn giản, đến đây nào, nhìn vào ánh mắt của ta.”

Diệt Phượng Công Tử lên tiếng nói chuyện.

Tống Thư Hàng nhìn vào thẳng vào đôi mắt của Diệt Phượng Công Tử theo bản năng.

Ngay lúc ánh mắt của cả hai người tiếp xúc với nhau, Diệt Phượng Công Tử tháo mắt kình của mình xuống bằng tốc độ nhanh như chớp.

Thoắt cái, ánh mắt của hắn biến thành bầu trời sao, Tống Thư Hàng thấy được một thế giới tinh không bao la vô hạn, bên trong có vô số ngôi sao đang phát sáng.

Hắn cảm thấy hình như ý thức của mình bắt đầu bay lên... Bay bay bay bay, cuối cùng bay vào trong thế giới tinh không bao la này.

…

…

Không biết bay bổng trong bao lâu, tựa như thời gian đã trôi qua rất lâu, lại giống như chỉ qua một chớp mắt.

Ngay sau đó, bắt đầu truyền đến cảm giác mất trọng lượng như khi đứng trong thang máy.

Ý thức của Tống Thư Hàng phục hồi lại bình thường.

Lúc này, hắn nghĩ đến một vấn đề, hỏi ngay:

“Diệt Phượng tiền bối, lúc ta khống chế thân thể của ngươi thì trạng thái lúc đó như thế nào? Có phải giống như việc đồng bộ cảm quan và linh cảm hay không?”

Lúc hắn vừa thốt ra mấy lời này, Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy đần mặt ra vì giọng nói của mình, bởi vì đó là thanh âm của Diệt Phượng Công Tử.

Điều quan trọng hơn hết chính là một thanh niên trẻ tuổi đầu trọc, mặt mày thanh tú, mặc áo cà sa đứng trước mắt hắn đang ngã lảo đảo sắp úp mặt xuống đất.

Tống Thư Hàng vươn tay theo bản năng, muốn đỡ chàng trai nhìn rất quen thuộc kia.

Nhưng có vẻ như giữa thân thể và ý thức của hắn bị chậm lại thì phải.

Quá trình từ "muốn vươn tay ra đỡ" đến khi "vươn tay" mất trọn ba giây.

Vì thế, hắn phải trơ mắt nhìn thanh niên trẻ tuổi đầu trọc đẹp trai mặc áo cà sa kia ngã xuống mặt đất, tuy chậm nhưng cực kỳ dứt khoát.

Cái đầu trọc sáng loáng nện thẳng xuống mặt đất, phát ra tiếng "cốp" giòn vang.

Hơn nữa bởi vì lực phản chấn từ mặt đất, cái quả đầu trụi lủi kia còn bị bật ngược trở lại, sau đó tiếp tục đập xuống mặt đất lần nữa... chỉ nhìn xem thôi mà đã cảm thấy đau quá chừng.

Trái tim lương thiện của Tống Thư Hàng đau đớn quá.

Bởi vì chàng đầu trọc đẹp trai kia chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu đó.

Chương 431: Luyện thành Nghịch Lân Đao Pháp

Đã hẹn là “khống chế cơ thể của Diệt Phượng Công Tử” mà… Vốn Tống Thư Hàng tưởng rằng mình phải thông qua “phương thức khống chế từ xa” để thao túng cơ thể của Diệt Phượng Công Tử.

Nhưng thật không ngờ, ý thức của hắn lại phải nhập vào cơ thể của Diệt Phượng Công Tử chứ!

Điều quan trọng hơn là, có phải là vì không có ý thức nên cơ thể của hắn rơi vào trạng thái hôn mê không?

Đây có khác gì chuyển dời linh hồn đâu cơ chứ!

Nhưng, hắn có thể khẳng định đây không phải là pháp thuật ‘chuyển dời linh hồn’, linh hồn của Tống Thư Hàng vẫn ở trong thân thể của mình, chỉ có điều ý thức của hắn bị chuyển sang cơ thể của Diệt Phượng Công Tử mà thôi.

“Đúng là một sức mạnh siêu quỷ dị mà.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 quả thật ai nấy cũng là nhân vật thực lực cao cường, bản lĩnh thông thiên.

…

…

Còn nữa, ý thức của mình nhập vào người Diệt Phượng Công Tử rồi, vậy ý thức của Diệt Phượng Công Tử thì chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ là nhập vào cơ thể của mình rồi à?

Tống Thư Hàng đau lòng nhìn “Tống Thư Hàng tiểu hữu” đang ngã bẹp dưới đất. Nhìn thấy bản thân nằm trên đất thông qua góc độ là khán giả, trong lòng hắn có cảm giác thật là đờ mờ.

Vì thế, Tống Thư Hàng khống chế cơ thể của Diệt Phượng Công Tử lần nữa, muốn khom lưng đỡ “mình” lên.

Sau khi ý thức của hắn khống chế cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, vẫn có cảm giác phản ứng bị chậm.

Sau khi mệnh lệnh “đỡ Tống Thư Hàng” được ý thức của hắn phát ra, cơ thể của Diệt Phượng Công Tử sau 1, 2 ,3 giây mới thực hiện hành động cong lưng đỡ người dậy.

“Mạng lag” quá rồi đấy, với tình trạng cơ thể như thế này thì sao hắn có thể thay Diệt Phượng Công Tử tham gia “cuộc đua máy kéo tay cầm” cơ chứ?

Nghĩ mà xem, cuộc đua vừa bắt đầu thì người ta đều phải tranh thủ từng giây từng phút một đấy!

Trong khi mọi người lập tức khởi động máy kéo tay cầm, phóng thẳng về phía trước thì phải ba giây sau hắn mới có thể di chuyển —— đây chính là thua ngay ở điểm xuất phát rồi. Nếu như đến lúc đó mình lại khoe khoang nói một câu: “Mọi người, bản Công Tử nhường các ngươi ba giây đấy” thì liệu có bị đánh không nhỉ?

Điều đáng sợ hơn là, với tình trạng “mạng lag” tới ba giây như thế này, nếu chẳng may trên đường đua có xảy ra tình huống khẩn cấp gì, ví dụ như gặp phải mìn, ngư lôi hay phi kiếm dùng một lần thì sao… Đây là việc đòi hỏi phải phản ứng trong một phần một vạn giây... mà hắn thì phải mất tới ba giây mới có thể xử lý được. Đậu xanh, chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy tương lai mù mịt rồi.

Tống Thư Hàng cảm giác da đầu run lên… Chẳng lẽ hắn phải giống như “xe phá mìn” sao, dùng da thịt của bản thân để gỡ mìn, nghiền nát tất cả những cạm bẫy trên đường đi sao?

“Nếu như cái tình trạng ‘mạng lag’ này còn cứ tiếp tục thì cuộc thi máy kéo tay cầm lần này mình chỉ có thể thi đấu trên tinh thần ‘chỉ quan tâm quá trình, không quan tâm kết quả’ thôi”. Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Điều may mắn duy nhất trong một đống xui xẻo là —— Đây là cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, nên cho dù có bị dày vò thế nào thì hắn cũng không lo bản thân mình bị thiếu tay thiếu chân.

Về phần cơ thể của Diệt Phượng Công Tử sẽ bị biến thành hình dạng gì thì chỉ đành... hên xui thôi.

Tống Thư Hàng thật sự bất lực với phản ứng đếm ngược ba giây này rồi.

…

…

Trong lúc hắn đang nghĩ đủ loại chuyện linh tinh lộn xộn thì cơ thể của Diệt Phượng Công Tử đã đỡ "Tống Thư Hàng tiểu hữu" đứng dậy.

Sau đó, ba giây sau, Diệt Phượng Công Tử quay đầu nhìn xung quanh.

Lại qua ba giây nữa, Diệt Phượng Công Tử dìu cơ thể "Tống Thư Hàng tiểu hữu", tới bên cạnh tường, đỡ hắn ngồi xuống.

Lại ba giây trôi qua, Diệt Phượng Công Tử đứng lên, ngơ ngác nhìn cơ thể của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Cái cảm giác cả thế giới đều đang bị "lag" thực sự làm con người ta phát điên lên mất —— nếu như bây giờ mà có chuột máy tính ở đây thì Tống Thư Hàng đã điên cuồng đập chuột rồi.

Nhìn cơ thể vẫn đang hôn mê của mình, Tống Thư Hàng lại bắt đầu khổ não.

Bây giờ ý thức của mình nhập vào cơ thể Diệt Phượng Công Tử rồi, ý thức của Diệt Phượng Công Tử thì không biết đã đi đến phương trời nào.

Nếu như thế, lát nữa mình thay Diệt Phượng Công Tử tham gia thi đấu, vậy cơ thể của mình thì phải tính sao đây?

Chẳng lẽ cứ đặt ở bên cạnh rồi mặc kệ ư?

Chắc chắn sẽ có chuyện mất, nhất là khi bây giờ vẫn còn có kẻ lòng dạ xấu xa luôn thầm dõi theo mọi tình hình của hắn nữa chứ!

Xem tình hình này, thì phải tìm một nơi để giấu cơ thể của mình thôi.

Trong khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên, ở đằng xa, có hai đệ tử Sở gia bay đến phía này với tốc độ rất nhanh.

Bây giờ gần Đoạn Tiên đài có rất nhiều đệ tử Sở gia.

Dưới sự ra hiệu của tộc lão Sở gia, có một nhóm đệ tử Sở gia đầu óc thông minh, khéo léo nhanh nhẹn được phái đến đây, bọn họ chủ động đến chỗ Đoạn Tiên đài để xem xem rốt cuộc các vị tiền bối mạnh mẽ trong tu chân giới muốn làm gì, có gì cần trợ giúp không——Đây cũng là một cơ hội của Sở gia, nếu như đám đệ tử Sở gia này được các tiền bối trong tu chân giới giới nhìn trúng, cho dù chỉ thu nhận họ làm đệ tử ngoại môn thì cũng là một cơ may lớn rồi.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 cũng không khách khí, cho nhóm đệ tử Sở gia này một cơ hội để thể hiện.

Lúc cải tạo máy kéo tay cầm dù sao cũng cần người nhanh nhẹn một chút làm chân chạy cho các tiền bối. Đám đệ tử Sở gia này đến thật đúng lúc.

Trên thực tế… lúc các đệ tử Sở gia biết các tiền bối muốn cải tạo máy kéo để tham gia "cuộc thi máy kéo tay cầm" thì tâm hồn bọn họ đều sụp đổ.

May là bọn họ đều là những đệ tử đã được tuyển chọn kĩ lưỡng, đầu óc nhanh nhạy. Bọn họ nhanh chóng tập trung vào công việc, nhiệt tình hỗ trợ các vị tiền bối —— Đừng nói là chỉ cải tạo một cái máy kéo cỏn con thôi, cho dù các vị tiền bối của tu chân giới này muốn cải tạo cả "xe ba bánh thân yêu" để tham gia "cuộc thi xe ba bánh thân yêu" gì gì đó thì bọn họ cũng dùng 100% sự nhiệt tình giúp đỡ các vị tiền bối.

Chỉ cần trong lúc giúp đỡ này có thể làm quen với các vị tiền bối thì chính là thắng lợi lớn rồi, Về phần quá trình như thế nào… thì không cần quá để ý làm gì.

"Diệt Phượng tiền bối."

Hai đệ tử Sở gia chạy đến, hành lễ với Diệt Phượng Công Tử.

Hai người đệ tử này là một nam một nữ, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, hai mắt lanh lợi.

Ba giây sau, Diệt Phượng Công Tử mới quay đầu lại, mỉm cười với hai đệ tử Sở gia, đáp một tiếng:

"Ừ."

"Tiền bối, bọn ta đã đến chăm sóc vị Tống Thư Hàng tiên sinh kia theo đúng ước hẹn rồi. Xin tiền bối cứ yên tâm, trước khi cuộc thi máy kéo có tay cầm kết thúc, bọn ta sẽ chăm sóc cẩn thận cho hắn, đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đâu."

Vị nữ đệ tử kia cười nói.

Bọn họ nhận được nhiệm vụ chăm sóc Tống Thư Hàng cũng đồng nghĩa với việc kéo gần quan hệ với Diệt Phượng Công Tử

hơn.

Sau khi nghe thấy lời của đệ tử Sở gia, Tống Thư Hàng mới hiểu ra —— Hóa ra Diệt Phượng Công Tử đã sắp xếp xong mọi chuyện từ trước rồi.

Vì thế, ba giây sau, Diệt Phượng Công Tử tiếp tục mỉm cười gật đầu:

“Vậy ta giao vị tiểu hữu đó cho các ngươi, nhớ chăm sóc hắn cẩn thận nhé. Về sau sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi đâu.”

“Cảm ơn Diệt Phượng tiền bối!”

Vị nam đệ tử của Sở gia vui vẻ trả lời.

Vì vậy, hai đệ tử này chia nhau ra dìu hai bên cơ thể Tống Thư Hàng, đỡ hắn lên một chiếc xe ở bên cạnh.

Đó là chiếc xe bọn họ lái từ Sở gia đi, bây giờ vừa hay có thể để Tống Thư Hàng lên xe nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, sau đó, hắn quay đầu nhìn nơi cải tạo máy kéo có tay cầm.

Dựa vào trí nhớ, hắn nhìn vào vị trí mà “Diệt Phượng Công Tử” thực sự cải tạo máy kéo.

Ở đó còn có ba đệ tử Sở gia, họ đang thực hiện công đoạn cải tạo máy kéo tay cầm cuối cùng cho “Diệt Phượng Công Tử”, sau đó họ lại phun lên chiếc máy kéo tay cầm số thứ tự tham gia thi đấu —— số 44.

Đúng là một con số làm cho người ta nghẹn cả tim mà.

Có điều nhìn tình hình này, thì trước khi ý thức của mình tiến vào cơ thể của Diệt Phượng Công Tử thì Diệt Phượng Công Tử đã cải tạo xong máy kéo tay cầm rồi.

Chắc là “trận pháp tị thủy” gì đó cũng đã làm xong hết cả rồi —— Như thế thì tốt, ít nhất không cần lo lát nữa mang máy kéo tay cầm ra bờ biển, lúc cho nó xuống nước lại vì thiếu “trận pháp tị thủy” mà bị chìm xuống dưới đáy biển.

…

…

Thừa dịp vẫn còn chút thời gian, Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi khom lưng xuống nhặt bảo đao Bá Toái lên.

Cơ thể của hắn bị hai đệ tử Sở gia dìu đi rồi nhưng bảo đao Bá Toái vẫn còn rơi trên mặt đất.

Sau khi nhặt bảo đao Bá Toái lên, Tống Thư Hàng chuẩn bị luyện Nghịch Lân Đao Pháp tiếp.

Nói không chừng, tình trạng “mạng lag” giữa ý thức của hắn và cơ thể của Diệt Phượng Công Tử chỉ là do nguyên nhân hai người vẫn chưa thích ứng được thôi cũng nên?

Nếu là vậy thì hoạt động nhiều hơn một chút, luyện Nghịch Lân Đao Pháp một lúc , có khi có thể khiến cho ý thức của mình thích ứng với cơ thể của Diệt Phượng Công Tử. Nếu như trước khi trận đấu bắt đầu có thể khiến cho ‘phản ứng đếm ngược ba giây’ khốn kiếp này biến mất thì tốt quá rồi.

Ba giây sau, “Diệt Phượng Công Tử” bắt đầu thi triển bộ Nghịch Lân Đao Pháp kia.

“Long Vũ thức”, đao như rồng múa, tà ma không thể xâm phạm!

“Long Lân thức”, đao pháp biến thành long lân, bảo vệ toàn bộ cơ thể!

Nghịch Lân thức”, chiêu thức phòng thủ mạnh nhất!

Mặc dù có phản ứng đếm ngược nhưng Tống Thư Hàng vẫn từ từ thi triển hết ba chiêu này.

Một lần, hai lần, ba lần.

…

…

Sau khi thi triển ba lần, đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy trong não hải có linh quang chợt lóe lên.

Có vô số ý nghĩ từ não của hắn hiện lên, dung nhập vào ý thức của Tống Thư Hàng.

Những linh quang và ý niệm đột nhiên hiện lên này là gần trăm lý giải về Nghịch Lân Đao Pháp và hơn ba mươi lý luận căn bản về đao pháp.

Tống Thư Hàng cảm thấy não của mình ngay tức khắc trở nên minh mẫn hơn.

Hắn lại thi triển Nghịch Lân Đao Pháp lần nữa!

Ba giây sau, thân thể của Diệt Phượng Công Tử lại bắt đầu múa đao.

Long Vũ thức!

Đao động, đường đao vạch ra giống như rồng đang bay múa. Tống Thư Hàng còn loáng thoáng nghe được trên Bá Toái đao có tiếng rồng gầm vang lên.

“Long Vũ thức” giống như thực sự có sự sống vậy, hóa thành rồng bay thật sự. Một đao chém ra có thể quét đi mọi đường tấn công vào người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, chiêu thứ hai “Long Lân thức” chém ra.

Đột nhiên có một luồng linh lực khổng lồ tràn ra từ cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, nhập vào trong bảo đảo Bá Toái.

“Long Lân thức” chém ra, linh khí hóa thành đao khí, đao khí lại hóa thành long lân.

Ngay khi chém một đao này, mơ hồ có một con thanh long thân hình giống như rắn uốn lượn, bao quanh toàn thân Tống Thư Hàng, không để hắn chịu bất cứ thương tổn nào.

Giờ khắc này Tống Thư Hàng như được thần trợ vậy. Rõ ràng lúc trước Nghịch Lân Đao Pháp của hắn còn trúc trắc nhưng hiện giờ đã vô cùng lưu loát rồi!

Chiêu cuối cùng, “Nghịch Lân thức”.

Bá Toái đao trong tay Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoay tròn một cái, thanh đao bị hắn nắm ngược trong tay.

Sau đó, Bá Toái đao vạch một đường cong hình trăng khuyết trước mặt Tống Thư Hàng với một góc độ khó tin.

Một đao chém hình vòng cung này cũng chính là vảy ngược của rồng. Nó bảo vệ cho bộ phận yếu ớt duy nhất trên cơ thể của con rồng, và cũng là lớp phòng ngự mạnh nhất trên mình rồng.

Chiêu này cũng là chiêu thức mà trước kia Tống Thư Hàng cảm thấy rất khó hiểu. Chỉ chém một đường vòng cung ở trước cơ thể của mình thì tại sao là là một chiêu phòng ngự mạnh nhất của Nghịch Lân Đao Pháp chứ?

Nhưng giờ phút này, mượn cơ thể của Diệt Phượng Công Tử để chém ra một chiêu “Nghịch Lân thức”, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác hăng hái —— Dù cho thế công của kẻ địch có mạnh đến đâu thì chỉ cần dám tấn công chính diện hắn thì một chiêu “Nghịch Lân thức” này sẽ ngăn cản toàn bộ công kích của kẻ địch!

Đương nhiên, trong lòng hắn cũng biết, sự hăng hái này thực ra chỉ là một loại ảo giác mà thôi… Nếu như uy lực đòn tấn công của kẻ địch đủ mạnh thì chỉ một chiêu Hỏa Cầu Thuật cũng đủ để làm hắn biến thành tro bụi rồi.

Lúc này Tống Thư Hàng cũng đã hiểu được nguyên nhân tại sao “Nghịch Lân thức”, lại mạnh hơn hai chiêu “Long Vũ thức” và “Long Lân thức” trước đó rồi.

Mà giờ phút này, sự lý giải và thấu hiểu của hắn với Nghịch Lân Đao Pháp, hay nói cách khác là độ thông thạo với bộ đao pháp này đã đầy đủ. Lúc chém ra chiêu “Nghịch Lân thức” thì hắn đã hoàn toàn nắm bắt được Nghịch Lân Đao Pháp, trực tiếp đạt đến trình độ “đại thành”.

Dựa vào độ thông thạo của người sử dụng đối với vũ kỹ, công pháp tu chân, đạo thuật và các kỹ năng khác mà có thể chia độ thành thạo ra làm bốn tầng.

Đầu tiên là “nhập môn”, vừa nắm vững được một loại vũ kỹ nào đó.

Tiếp đến là “tiểu thành”, lúc này người sử dụng đã khá thông thạo loại vũ kỹ đó.

Thứ ba là cảnh giới “đại thành”, người sử dụng đã đạt đến trình độ vô cùng thông thạo.

Lên cao nữa là cảnh giới “tông sư”, có thể luyện một môn võ công đến mức vô cùng cao siêu, dung nhập cả kiến giải của bản thân vào đó.

Phân chia cấp bậc độ thành thạo không rõ ràng như các cấp bậc tu chân.

Cũng chỉ có bản thân người luyện mới có thể biết được độ thông thạo của bản thân với môn võ công đó như thế nào mà thôi.

Đương nhiên, lúc này Tống Thư Hàng tuyệt không biết đến phân chia ‘độ thông thạo công pháp’. Hắn chỉ cảm thấy, rõ ràng chỉ luyện có bốn lần mà hắn đã luyện thành bộ Nghịch Lân Đao Pháp này rồi sao?

Cơ thể của Diệt Phượng Công Tử ngừng lại.

Có chuyện gì thế? Rõ ràng lúc trước mình chỉ biết sắp xếp cái khung của Nghịch Lân Đao Pháp thôi mà nhỉ?

Làm sao sau khi đổi sang cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, chỉ luyện đơn giản có bốn lần là học được đao pháp rồi thế?

“Ta có thiên phú khủng bố ở phương diện đao pháp như thế sao?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Thiên phú này đúng là nghịch thiên quá rồi.

Không, không đúng!

Sở dĩ có thể hiểu rõ được bộ Nghịch Lân Đao Pháp này chủ yếu là do lúc trước trong đại não đột nhiên xuất hiện gần một trăm ý niệm linh cảm về đao pháp, còn có hơn ba mươi lý giải về căn bản của đao pháp nữa!

Dựa trên những linh cảm và cơ sở về đao pháp đó mà hắn mới có thể nắm bắt Nghịch Lân Đao Pháp một cách nhanh chóng như thế.

Mà đại não này đương nhiên không phải là đại não của “Tống Thư Hàng tiểu hữu” mà là đại não của Diệt Phượng Công Tử đó!

Những linh quang chợt lóe lên và những lĩnh ngộ về cơ sở của đao pháp đều truyền ra từ đại não của Diệt Phượng Công Tử.

Chương 432: Tiền bối, mượn não của người dùng chút được không?

Đây có được coi là “mượn gà đẻ trứng” không? Hay nên nói là “mượn não của tiền bối để luyện đao pháp” nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm thấy tăng độ thông thạo kỹ năng kiểu này thực sự sướng vô cùng luôn.

Nếu như có thể khắc phục được tình trạng “phản ứng đếm ngược ba giây” thì còn hoàn mỹ hơn nữa.

Vì thế… mang tâm trạng có quyền không dùng, quá hạn bỏ phí, Tống Thư Hàng đặt bảo đao Bá Toái xuống. Sau đó hắn luyện lại một lần tất cả những loại công pháp, đạo thuật mà mình biết.

Kim cương căn bản quyền pháp, bất động kim cương thân, quân tử vạn lý hành, còn có cự kình thiên trong tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công và chân ngã minh tưởng kinh nữa.

Còn có ba loại bí quyết sử dụng tinh thần lực nữa.

Tiếp đó là chưởng tâm lôi, khống hỏa quyết.

Thậm chí hắn còn nhàm chán thử cả quy tức thuật và nạp điện thuật một lần.

Chỉ có sư hống công là Tống Thư Hàng không dám dùng… Nếu như lúc này mà đột nhiên phát ra một tiếng gầm của sư tử, vạn nhất làm gián đoạn ý tưởng cải tạo “máy kéo tay cầm” của các vị tiền bối trong nhóm , nói không chừng còn bị các vị tiền bối trong nhóm ghi thù nữa cũng nên.

Đến lúc đó, nhỡ may trong lúc thi đấu, có vị tiền bối nào đó dùng thủ đoạn vốn dĩ để dành cho Bạch Hạc Chân Quân lên người hắn, vậy không phải hắn sẽ “sướng” chết luôn rồi sao.

Hiệu quả của việc luyện tập rất tốt.

Tống Thư Hàng cảm thấy mức độ thông thạo của hắn đối với các loại công pháp của như quyền pháp căn bản, quân tử vạn lý hành, còn cả chưởng tâm lôi và khống hỏa quyết… đều cao hơn một bậc.

Bởi vì Tống Thư Hàng gặp rất nhiều kỳ ngộ nên hắn thăng cấp rất nhanh, chỉ trong thời gian chưa tới hai tháng, hắn đã tấn thăng lên cảnh giới nhị phẩm rồi.

Vì thế, mức độ thành thạo kỹ năng của hắn thấp hơn những tu sĩ có cùng cấp bậc khác.

Dù sao thời gian mà những tu sĩ bình thường khác sử dụng để tu luyện đến cảnh giới nhị phẩm thì đều dùng đơn vị tính là năm. Mức thông thạo kỹ năng của họ đều rất cao, đặc biệt là công pháp trụ cột chủ tu của nhất phẩm, mức độ thành thạo của họ đều từ đại thành trở lên.

Còn Tống Thư Hàng, tuy rằng hắn mỗi ngày đều luyện tập chăm chỉ, chưa từng lãng phí một ngày nào nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ có thời gian chưa đến hai tháng, cho dù hắn có nỗ lực tu luyện cả ngày lẫn đêm bộ kim cương căn bản quyền pháp thì cũng chỉ đạt đến tiểu thành, còn cách đại thành hơn một nửa độ thành thạo nữa.

Tuy rằng hắn vẫn luôn tìm cơ hội để sử dụng quân tử vạn lý hành nhưng độ thành thạo cùng lắm cũng chỉ đạt đến tiểu thành mà thôi.

Đạo thuật chưởng tâm lôi chỉ mới đạt cấp nhập môn.

Còn bây giờ… “mượn não của Diệt Phượng Công Tử luyện kỹ năng”, Tống Thư Hàng cảm thấy độ thành thạo kỹ năng của bản thân tăng lên nhanh chóng.

Dù cho là quyền pháp, thân pháp, công pháp hay đạo thuật thì cũng chỉ cần thi triển hai ba lần là đã đạt được đến cấp đại thành.

Loại cảm giác này, không cần nói cũng biết khoái như thế nào —— Đến cả phản ứng “mạng lag” ba giây cũng trở nên đáng yêu luôn rồi.

Tống Thư Hàng dám khẳng định, nếu bây giờ ý thức của mình quay về thân thể thì tuy rằng cấp bậc cảnh giới của hắn không tăng lên nhưng sức chiến đấu tuyệt đối không chỉ tăng lên một bậc thôi đâu.

“Chậc chậc, cái phương pháp tu luyện ‘khống chế thân thể’ này tuyệt ghê luôn, nếu sau này có một loại đao pháp hay công pháp nào mà mình luyện mãi không được thì có lẽ có thể đi cầu xin Diệt Phượng tiền bối giúp đỡ một chút”

Tống Thư Hàng tự nhủ.

Nên viết lời nhờ vả như thế nào thì tốt nhỉ?

“Diệt Phượng tiền bối, không xong rồi, ta tu luyện công pháp XX lâu rồi mà không luyện thành, xin cho ta mượn đầu lâu, à không, mượn não của ngài, để ta luyện công pháp có được không?”

Cảm thấy tuyệt quá đi.

…

…

“Cuối cùng còn một chiêu hỏa diễm đao nữa!”“

Tống Thư Hàng lại khống chế cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, nhấc bảo đao Bá Toái lên.

Đao pháp này hắn lấy được từ trong ký ức của tán tu Lý Thiên Tố tiền bối.

Tuy rằng Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã nói, đây chỉ là một chiêu đao pháp tầm thường nhưng Tống Thư Hàng càng hiểu sâu hơn về chiêu hỏa diễm đao này thì càng thấy nó không tầm thường chút nào.

Nhưng cấp bậc và cảnh giới của hắn vẫn chưa đủ cao, cũng không thành thạo chiêu hỏa diễm đao này, nên hoàn toàn không có cách nào phát huy được bá khí và uy lực của chiêu thức ấy.

Nếu như hắn có thể mượn não của Diệt Phượng Công Tử để nâng cao độ thành thạo đối với kỹ năng hỏa diễm đao mà Xích Lôi Tử tiền bối đã truyền dạy thì có lẽ hắn có thể phát huy được uy lực thật sự của chiêu đao pháp này, không để cho nó bị lãng quên nữa.

Muốn là làm.

Trước tiên Tống Thư Hàng nhớ lại lúc ở trong mộng, hắn nhìn thấy đao ý hủy diệt cả thiên địa phát ra khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng sử dụng hỏa diễm đao.

Hắn tùy ý lật cổ tay lại.

Một chiêu hỏa diễm đao chém ra! Đao quang chợt lóe, nhanh nhẹn mạnh mẽ khó ai địch nổi.

Ba giây sau, Tống Thư Hàng chớp chớp mắt —— Cái gì vậy, lửa đâu?

Không phải trên thân đao có ngọn lửa rực cháy sao?

Nhưng bây giờ, trên thân đao sạch sẽ bóng loáng, chả có cái quái gì cả.

Hơn nữa, lần này, trong não của Diệt Phượng Công Tử cũng không cung cấp linh cảm hay kiến thức cơ bản về hỏa diễm đao.

“Không có hiệu quả ư?”

Tống Thư Hàng nhíu mày lại.

Chẳng lẽ tư thế xuất đao vừa rồi của mình không đúng ư?

Thế là hắn nhớ lại đao ý mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng phát ra, cổ tay hắn lật một cái, lại chém ra một chiêu hỏa diễm đao.

Ánh đao chợt lóe.

Nhưng… lần này cũng giống lần trước, vẫn không có chút hiệu quả gì.

Ba giây sau, Tống Thư Hàng thu lại chiêu hỏa diễm đao.

Hắn bắt đầu yên lặng suy ngẫm.

Xem tình hình này thì quả nhiên chiêu hỏa diễm đao này khác với những công pháp mà hắn đã tu luyện trước đây… Cho dù có mượn não của Diệt Phượng Công Tử thì cũng không thể nâng cao độ thành thạo hỏa diễm đao.

“Xem ra, sau này phải bỏ ra nhiều thời gian hơn để luyện hỏa diễm đao mới được.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ trong lòng.

Chiêu hỏa diễm đao đặc biệt này đáng để mình bỏ ra nhiều thời gian để luyện tập hơn.

Có lẽ sẽ có một ngày,hắn có thể giống như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, một chiêu xuất ra, đốt cháy nhật nguyệt, thiêu đốt thiên địa.

Trong lúc suy tư thì ở đằng xa, mấy vị đệ tử Sở gia đang giúp đỡ Diệt Phượng Công Tử cũng đã hoàn thành phần việc của mình nên đi về phía hắn.

Đã cải tạo xong máy kéo tay cầm rồi, họ đến báo cáo với Diệt Phượng Công Tử một tiếng.

Cùng lúc Diệt Phượng Công Tử cải tiến xong máy kéo tay cầm thì các đạo hữu khác cũng lần lượt hoàn thành công việc cải tạo của mình.

Tiếp đó… chỉ cần đợi “trọng tài” và “khán giả” mà Bạch Tôn Giả đã liên hệ đến đông đủ là cuộc thi máy kéo tay cầm có thể khai mạc rồi!

Ở một nơi khác.

Đồng chí Tư Mã Giang của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu vẫn từ từ lái chiếc xe chuyển phát nhanh, tiếp tục đi ngày càng xa trên hành trình “lạc đường”.

“Không được rồi, lạc đường thật rồi.”

Tư Mã Giang dừng xe lại, xoa bóp huyệt Thái Dương của mình, trên mặt anh ta đầy vẻ khổ não.

Vùng phụ cận quanh đây thay đổi rất nhiều, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Anh ta đã lái xe dọc theo tuyến đường này rất lâu rồi nhưng trong lúc bất tri bất giác lại lái xe về chỗ cũ, trong thời gian dài như thế, hình như anh ta vẫn chỉ đi vòng tròn.

Chỉ có thể nói, hôm nay Tư Mã Giang quá đen đủi.

Rạng sáng ngày hôm nay chính là lúc diễn ra trận đấu Đoạn Tiên đài giữa Sở gia và Hư Kiếm phái.

Vì để ngăn không cho người bình thường xông nhầm vào Đoạn Tiên đài, làm gián đoạn trận đấu nên cao thủ hai bên đã bố trí mê trận cấp thấp ở vùng phụ cận Đoạn Tiên đài, dùng để ngăn cản người bình thường.

Vốn dĩ sau khi trận đấu kết thúc, cao thủ hai bên sẽ hủy bỏ mê trận này rồi mới rời khỏi.

Nhưng, trận đấu Đoạn Tiên đài hôm nay lại xảy ra vấn đề.

Sau khi thất bại, Hư Kiếm phái buồn bã rời khỏi Đoạn Tiên đài. Hơn nữa, bởi vì hôm nay bên phe Sở gia có nhiều vị tiền bối trong tu chân giới đến tọa trấn như thế nên đệ tử của Hư Kiếm phái căn bản không dám ở lại để giải trừ trận pháp.

Mà người của Sở gia thì vì tộc địa đột nhiên xảy ra chuyện nên vội vội vàng vàng quay về rồi, cũng không kịp phái người ở lại giải trận pháp.

Vì thế… đồng chí Tư Mã Giang vòng đi vòng lại ở trong mê trận, cuối cùng hoàn toàn mất phương hướng.

“Ài, nếu như lúc này có thể gặp được một người tốt bụng thì tốt quá rồi. Như thế mình có thể thuận tiện hỏi đường luôn.”

Tư Mã Giang thầm nói.

Hay là, đồng chí Tư Mã Giang hãy nhận mấy đơn hàng chuyển phát nhanh của nhóm Cửu Châu Số 1 để lấy thêm chút may mắn đi.

Vừa mới cầu nguyện xong thì hắn liền nghe thấy có tiếng xe đua truyền đến.

Tư Mã Giang vui mừng quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng mình.

Nhưng ngay sau đó, mặt hắn liền co giật.

Hắn nhìn thấy một thứ có bốn bánh, hình dạng như thuyền độc mộc, đang phát ra âm thanh như xe đua và lao thẳng về phía hắn.

Hơn nữa tốc độ của cái thứ này nhanh vãi đạn!

Đây là cái của nợ gì thế nhỉ?

Tô Văn Khúc, nam, đạo hiệu Đề Đao Thư Sinh, là con trai duy nhất của Hằng Hỏa Chân Quân ở Bạch Vân thư viện của nho môn.

Dù mới chỉ bốn mươi tám tuổi thôi nhưng hắn đã là tu sĩ cấp bậc Chiến Vương tam phẩm rồi.

Bạch Vân thư viện chính là môn phái của người yêu của Tàng Thiên Câu Chu Ly – giáo viên dạy ngọc cầm u Dương Viện.

Mấy năm gần đây, người của nho môn ngày càng cách biệt với thế giới bên ngoài, rất ít khi đi lại ở nhân gian. A Thất tiền bối của nhóm Cửu Châu Số 1 từng muốn tìm một người trong nho môn để tỷ thí nhưng chẳng tìm thấy ai cả…

Tô Văn Khúc cũng sống một cuộc sống cao thâm sâu sắc giống như phần lớn các đệ tử nho môn khác. Còn có một điều đáng nhắc tới nữa là, đạo hiệu thật sự của Tô Văn Khúc là Ngọc Kiếm Thư Sinh mới đúng.

Nhưng có một lần, hắn giao đấu với một đệ tử của ma môn ở trong mật cảnh, bội kiếm tùy thân bị đối thủ dùng binh khí đánh gãy. Lúc đó hắn quyết đoán nhặt đại khảm đao từ dưới đất lên, dùng đao để múa chiêu thức của kiếm, ấy thế mà lại vô cùng uy mãnh, làm cho kẻ địch vội vàng tháo chạy.

Đợi lúc sau viện binh của Bạch Vân thư viện tới nơi, sau khi nhìn thấy một màn này, thì biệt danh “Đề Đao Thư Sinh” cứ thế mà truyền đi… Về sau, không biết tại sao mà khi nhắc tới Tô Văn Khúc thì mọi người đều lập tức nghĩ đến cái tên “Đề Đao Thư Sinh”.

Đạo hiệu thực sự “Ngọc Kiếm Thư Sinh” của hắn thì lại không có ai nhớ cả.

Tô Văn Khúc quỳ luôn!

Lúc này, Tô Văn Khúc đang lái chiếc xe chuyên dụng của hắn là Nhất Diệp Cô Châu, chuẩn bị đi đến ven biển. Hắn đã hẹn với mấy người bạn tốt của mình tìm nơi nào đó để đua xe.

Hắn có nghe phụ thân Hằng Hỏa Chân Quân của mình nhận một cuộc điện thoại, nghe nói ở khu vực ven biển có một vị tiền bối đang muốn tổ chức một cuộc thi rất đặc biệt, hình như cũng là một cuộc thi đua xe thì phải?

Phụ thân đã được mời đi làm trọng tài rồi… Hình như vị trí tổ chức cũng là ở khu vực ven biển.

Mấy trò như đua xe thật sự rất thú vị.

Đua xe cũng chính là sở thích của hắn.

Đợi hắn đua xe với bạn xong thì vừa hay có thể đi xem thi đấu luôn rồi.

Cứ lái cứ lái, hắn đột nhiên nhìn thấy có một chiếc xe chuyển phát nhanh đỗ ở ven đường.

Chủ xe có vẻ như đang rất buồn phiền.

Chương 433: Tài xế lành nghề bị lật xe rồi

Tô Văn Khúc là một thư sinh quân tử chân chính, quân tử có tấm lòng lương thiện, bắt đầu từ chính hành động của bản thân.

Vì thế, hắn cho xe Nhất Diệp Cô Châu đi chậm lại, từ từ tiến lại gần chiếc xe chuyển phát nhanh kia.

Lúc đến gần chiếc xe đó, Tô Văn Khúc đột nhiên hơi nhíu mày lại, hắn cảm giác bản thân đã đi vào trong trận pháp của tu sĩ.

“Huyễn trận ư? Ra là thế, anh bạn chuyển phát này bất cẩn xông vào huyễn trận rồi.”

Tô Văn Khúc lập tức hiểu ra, tại sao anh bạn chuyển phát này lại có vẻ mặt chán nản đến thế.

Nhưng mà, nếu như nơi đây đã bị bày huyễn trận thì nên cẩn thận một chút.

Các tu sĩ bày ra huyễn trận là vì không muốn để người bình thường bị cuốn vào chuyện thị phi, trước mặt có thể đang diễn ra trận đấu của các tu sĩ, hoặc cũng có thể đang xảy ra chuyện gì đó mà không muốn để cho người phàm nhìn thấy.

Vì thế… mau đưa anh bạn chuyển phát nhanh này rời khỏi huyễn trận thôi. Hơn nữa, còn phải đi xa một chút, tránh cho xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Trong lúc đang suy nghĩ thì hắn đã đến gần chiếc xe chuyển phát nhanh.

“Ấy? Chiếc xe chuyển phát nhanh này tốt đấy chứ, có vẻ chiếc xe này đã được độ lên ngon lành rồi.”

Tô Văn Khúc rất tinh mắt, chỉ nhìn một cái là đã nhìn ra chỗ đặc biệt của chiếc xe này.

Nhìn bề ngoài thì chiếc xe này chỉ là một chiếc minibus bình thường mà thôi. Nhưng lốp xe, thân xe, kính xe, còn có tiếng của động cơ xe đều không giống bình thường, cả chiếc xe gần như đều được độ lại.

Nếu như chiếc xe này chạy hết tốc lực thì tốc độ tuyệt đối không chậm đâu.

Thú vị thật! Nơi này còn cách khu vực ven biển một đoạn đường khá dài. Chi bằng để anh bạn này đua với hắn một đoạn, thỏa mãn sở thích đua xe của hắn.

Đương nhiên, nếu như anh ta không muốn đua với hắn, hắn cũng sẽ không bắt ép người ta. Dù sao, những người có xuất thân từ Bạch Vân thư viện đều là chính nhân quân tử cả.

Nghĩ đến đây, Tô Văn Khúc liền đỗ xe ở bên cạnh chiếc xe chuyển phát nhanh.

Nhìn bề ngoài thì Nhất Diệp Cô Châu có hình dáng giống như một chiếc thuyền độc mộc… Nhưng trên thực tế, nó chính là một con thuyền độc mộc. Tiền thân của nó chính là phương tiện giao thông thông thường ở Bạch Vân thư viện -Nhất Hiệt Thiên Châu.

Ba năm trước, có một chiếc Nhất Hiệt Thiên Châu bị hỏng, không thể sửa chữa được. Vì thế, Tô Văn Khúc hí hửng xin phụ thân chiếc thuyền bị hỏng ấy, đồng thời cải tiến nó thành một chiếc xe đua cho mình. Còn đổi cho nó một cái tên khác là Nhất Diệp Cô Châu nữa chứ.

Sau khi đỗ xe lại. Tô Văn Khúc hạ kính xe xuống, vẫy tay với anh nhân viên chuyển phát nhanh kia:

“Này ông anh, có phải anh đang gặp rắc rối gì không? Có cần giúp đỡ không?”

Lúc này biểu cảm của Tư Mã Giang rất bình tĩnh, anh ta cũng là một người đàn ông đã trải qua đủ mọi sóng to gió lớn rồi. Tuy rằng chiếc “xe đua” của người kia có hình dạng hơi kì quái, nhưng nói không chừng là do người ta thích như thế thì sao? Tư Mã Giang trước giờ không bao giờ can thiệp vào sở thích của người khác, đây là tố chất nghề nghiệp.

Tư Mã Giang gật đầu đáp:

“Đúng thế, cậu em. Tôi quả thật gặp phải một vài rắc rối. Tôi bị lạc đường, tôi đã đi lòng vòng ở đây cả ngày trời rồi mà không tìm thấy đường ra.”

Nếu nhìn ngoại hình thì Tô Văn Khúc giống như một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi thôi, thế nên, Tư Mã Giang gọi hắn là cậu em.

“Ha ha ha, chỗ này đúng là hơi kì lạ thật.”

Tô Văn Khúc vừa cười vừa nói, sau đó hắn nhướng mày với Tư Mã Giang:

“Ông anh, xe của anh ngầu lắm, chắc tốn nhiều công để độ lại lắm nhỉ?”

Tư Mã Giang nghe thấy thế thì lập tức mặt mày hớn hở, có cảm giác giữa đường gặp được tri âm:

“A, cũng bình thường thôi. Chủ yếu là để thuận tiện chuyển bưu kiện trong nhiều hoàn cảnh khác nhau, vì thế tôi độ nó lại để thích ứng với mọi loại địa hình. Cứ độ hoài độ mãi, thế là nó biến thành như bây giờ.”

Sau khi cười xong, Tư Mã Giang cũng nháy mắt một cách khoa trương với chiếc xe đua của chàng thanh niên nọ:

“Xe của cậu em cũng rất thú vị đấy, tạo hình đặc biệt, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh.”

Chiếc xe có hình dáng kì lạ là thế nhưng lại chạy rất nhanh, cậu bạn này chắc cũng đã tiêu tốn không ít tiền vào nó đâu nhỉ?

“He he, ông anh quá khen rồi. Hay là, hai chúng ta thử đua xem.”

Tô Văn Khúc nhướng mày, cười hì hì nói.

Tư Mã Giang nghe vậy liền ngại ngùng lắc đầu. Hắn chỉ vào đằng sau của mình, nơi đó có một cái thùng to:

“E là không được rồi, tôi phải chuyển chỗ bưu kiện chuyển phát nhanh này đi đã.”

“Vậy thì tiếc quá.”

Tô Văn Khúc cười khẽ:

“Nếu đã vậy thì ông anh đi theo tôi đi. Tôi đưa anh ra khỏi đây. Nhưng mà phải theo sát đấy, nếu như lạc thì anh sẽ lại vòng về chỗ cũ nữa đấy.”

Tư Mã Giang nói với vẻ đầy cảm kích:

“Vậy thì… thật sự cảm ơn cậu em nhiều lắm.”

“Đừng khách sáo, chuyện nhỏ như con thỏ thôi ấy mà.”

Tô Văn Khúc phất phất tay, đóng cửa kính con xe Nhất Diệp Cô Châu của mình lên.

Tiếp đó, hắn đạp chân ga, Nhất Diệp Cô Châu tăng lên vận tốc 100km/h trong vòng một giây, "vèo" một cái là phóng ra xa rồi.

Tư Mã Giang ở phía sau cười khổ... Tốc độ nhanh thế này lại còn bắt mình phải theo sát nữa, đây có khác gì đua xe đâu chứ?

Có điều lúc này anh ta cũng không kịp nói nhiều, đi theo cậu thanh niên đó rời khỏi cái nơi chết tiệt này mới là chuyện quan trọng nhất.

Vì thế Tư Mã Giang cũng đạp chân ga, chiếc xe nhìn có vẻ rất cồng kềnh, động cơ phát ra âm thanh nặng nề, nó phi về phía trước với tốc độ hoàn toàn không tương xứng với vẻ ngoài của nó.

Chiếc xe chuyển phát bắt đầu lăn bánh, tuy đã bị Tô Văn Khúc bỏ một đoạn nhưng nó vẫn bám sát theo đuôi chiếc xe Nhất Diệp Cô Châu, không bị bỏ khoảng cách quá xa.

Vì nguyên nhân thân xe cồng kềnh nên khởi động chậm là điều khó tránh khỏi. Nhưng tính năng của chiếc xe này quả là siêu việt, sau khi tăng tốc thì động lực rất mạnh mẽ.

Đi ở phía trước, khóe miệng Tô Văn Khúc nhếch lên, quả nhiên là một chiếc xe tốt. Nếu lần sau có cơ hội gặp lại, nhất định phải đua một trận ra trò với anh ta mới được!

Hai chiếc xe một trước một sau lao vùn vụt về phía trước. Chỉ trong thời gian ngắn đã xông ra khỏi huyễn trận.

...

...

"Tiếp tục đi một đoạn nữa là phải tạm biệt với anh bạn chuyển phát rồi."

Tô Văn Khúc thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc đang nghĩ ngợi thì sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi.

Hắn lập tức thả chân ga, giảm tốc độ của xe.

Bởi vì hắn nhạy cảm phát hiện ra, chếch về phía đông ở phía trước có khí tức mạnh mẽ đang chuyển động.

Chỉ tính riêng cấp bậc từ Linh Hoàng trở lên đã có hơn bốn mươi người rồi… Còn có tới mấy cường giả có khí tức không kém gì cha hắn là Hằng Hỏa Chân Quân nữa.

“Đậu xanh, đi nhầm hướng rồi sao?” –Tô Văn Khúc thầm nghĩ.

Hắn vốn muốn đưa anh bạn chuyển phát nhanh này rời khỏi huyễn trận, đồng thời cách xa đám tu sĩ ở trung tâm huyễn trận.

Nhưng thật không ngờ, khó khăn lắm mới rời khỏi huyễn trận thì lại đi nhầm hướng, xông thẳng vào chỗ mấy tu sĩ rồi.

Hơn nữa dựa vào khí tức mạnh mẽ ở phía trước thì có thể đoán được, đằng trước chắc hẳn có một nhóm các tu sĩ tiền bối đang tụ tập với nhau.

Không được, không thể tiếp tục đi về phía trước nữa!

Không được mời mà tự mò đến, rất có thể sẽ làm cho các vị tu sĩ tiền bối chán ghét.

Huống chi đằng sau hắn còn có một người phàm nữa chứ!

Nếu như phía trước thật sự có các vị tiền bối tu chân giới tụ họp luận đạo thì rất có thể sẽ xảy ra dị tượng khi luận đạo.

Người thường chỉ cần vừa đến gần là đã không chịu đựng được những ảnh hưởng mà dị tượng xảy ra khi luận đạo mang đến rồi. Nếu như vẫn cứ cố tiến vào thì thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Tranh thủ lúc vẫn chưa đến gần, nhanh chóng đưa anh nhân viên chuyển phát ở đằng sau quay đầu rời khỏi thôi, Tô Văn Khúc nghĩ.

Sau đó, hắn chuyển hướng, hắn định xông vào huyễn trận lần nữa rồi rời khỏi đây từ một hướng khác của huyễn trận.

Ngay vào lúc Tô Văn Khúc quay đầu chuyển hướng thì đột nhiên hắn nhìn thấy trước mặt có một vật sáng chói bay tới…

Đó là thứ gì vậy?

Nhìn qua thì hình như giống ám khí thì phải?

Nhưng mặc kệ nó là cái gì thì bây giờ cũng phải phóng hết tốc lực để chạy đã, hắn không muốn để Nhất Diệp Cô Châu va vào cái thứ quỷ quái kia đâu.

Vì thế, Tô Văn Khúc linh hoạt di chuyển thân xe, tránh được vật thể phát sáng kia với một kỹ thuật tuyệt đẹp!

Tránh đẹp lắm, kỹ thuật có chỉ số độ khó 9,98!

…

…

Ở phía trước, Tô Văn Khúc nhờ vào thần kinh phản xạ nhanh nhạy của tu sĩ và tính năng mạnh mẽ của Nhất Diệp Cô Châu để tránh thoát ám khí phát sáng kia.

Nhưng còn người vẫn bám sát theo hắn là Tư Mã Giang thì không có thần kinh phản xạ nhanh nhẹn đến vậy... Xe của anh ta cũng không có tính năng trâu bò thế kia.

Vì thế, vật thể có hình dạng như ám khí kia va vào xe của Tư Mã Giang với tốc độ siêu nhanh.

Tư Mã Giang không thể tránh được... Trước khi hắn kịp phản ứng thì ám khí đã rơi vào cửa xe của hắn rồi.

Tư Mã Giang bị dọa nhảy dựng lên.

Sau đó, anh ta thấy rõ hình dáng của vật phát sáng kia, hình như là một vật có hình dạng giống một là bùa thì phải?

Nói đúng hơn thì , đây là một tờ giấy A4 với đủ các loại phù văn kỳ quái! Chỉ có điều tờ giấy A4 này lại phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Đây là cái gì thế?”

Trong lòng Tư Mã Giang đầy nghi hoặc.

Đang suy nghĩ thì ... đột nhiên tốc độ xe của Tư Mã Giang bắt đầu tăng nhanh lên, chỉ trong thời gian hai giây, tốc độ xe của anh ta nhanh đến mức nổ cả công tơ mét rồi!

Đúng thế, thật sự nổ công tơ mét đấy. Trong chớp mắt, vận tốc của xe đã vượt qua 300km/h, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tăng nhanh, không ngừng tăng tốc độ.

Đậu xanh, có chuyện gì thế này?

Xe của mình không thể nào nhanh như thế được, không thể nào có tốc độ nhanh như thế được đúng không?

Phanh lại, mau phanh lại đi!

Tư Mã Giang lập tức nhả chân ga và đạp vào phanh xe.

Tốc độ của xe bắt đầu chậm lại ... Nhưng, như thế vẫn còn rất nhanh, cho dù không đạp chân ga mà chỉ dựa vào quán tính của xe lúc trước thì cũng là một tốc độ đáng sợ rồi.

Càng đáng sợ hơn là, rõ ràng anh ta đã đạpchặt răng đạp phanh xe rồi mà xe chỉ chậm lại có một tí tẹo tèo teo thôi, thậm chí vận tốc của xe lại còn bắt đầu tăng lên nữa chứ.

Sao lại thế này?

Anh ta đã nhả chân ga và đạp phanh xe rồi, tại sao tốc độ xe không chậm lại mà còn tăng lên chứ?

Chẳng lẽ là do phanh xe hỏng rồi? Hay là mình đạp nhầm rồi, mình nhầm chân ga thành phanh xe đúng không?

Không phải!

Tư Mã Giang là một tài xế có nghề, tuyệt đối sẽ không phạm những sai lầm cấp thấp như thế này. Nhưng bây giờ, tình trạng xe chạy ngày càng nhanh, không thể phanh xe được là sao đây?

“Dừng lại đi, mau dừng lại nhanh lên.”

Tư Mã Giang hét lên, hắn nắm thật chặt vô lăng, tinh thần tập trung cao độ, đề phòng trường hợp xe chạy với tốc độ quá nhanh sẽ va phải vật gì đó.

Làm sao bây giờ?

Ở phía sau, Tô Văn Khúc trợn to hai mắt dõi theo chiếc xe chuyển phát nhanh lao vun vút giống như ngựa hoang thoát cương.

“Nhanh thật đấy!”

Tô Văn Khúc nói, với góc độ là người bình thường thì tốc độ của chiếc xe này đã nhanh vô đối rồi.

Nhưng hình như chiếc xe này bị mất khống chế rồi thì phải?

“Không được,nếu cứ tiếp tục như thế thì anh bạn chuyển phát nhanh sẽ gặp nguy hiểm mất. Ông anh mau đạp phanh xe đi, tôi tới cứu anh đây.”

Tô Văn Khúc hét lớn.

Nhờ có chân khí nên giọng nói của hắn truyền vào tai của Tư Mã Giang rõ mồn một.

“Đạp rồi mà, tôi vẫn luôn đạp phanh xe đấy chứ!”

Tư Mã Giang lớn tiếng trả lời:

“Nhưng không có tác dụng gì cả...”

Chương 434: Một thùng bưu kiện chuyển phát nhanh thật là lớn

Tô Văn Khúc hận mình không phải là tu sĩ cảnh giới tứ phẩm, nếu như đạt tứ phẩm rồi thì hắn có thể ngự kiếm phi hành, cứu anh bạn chuyển phát nhanh từ trong xe ra rồi.

“Không hay rồi, đằng trước là nơi các vị tu sĩ tiền bối trong tu chân giới họp mặt đấy.”

Tô Văn Khúc sốt ruột nói.

Nếu như đằng trước là các vị tiền bối của đạo môn, phật môn hoặc là nho môn thì đối với người xông nhầm vào, họ chỉ cười cho qua thôi, cùng lắm thì xóa đi một đoạn kí ức của người đó.

Nhưng nếu như là tu sĩ của ma môn hay yêu môn đang tụ tập thì anh bạn chuyển phát này chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tô Văn Khúc liều mạng thay đổi phương hướng của Nhất Diệp Cô Châu, đuổi theo Tư Mã Giang.

…

…

Mà vào lúc này, các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đã phát hiện ra Tư Mã Giang và chiếc xe chuyển phát nhanh đang xông thẳng đến hướng Đoạn Tiên đài.

“Có chuyện gì thế này, có người phàm xông vào sao?”

“Ấy, hình như chiếc xe này mất khống chế rồi.”

“Hơn nữa, tốc độ của chiếc xe này cũng hơi lạ, tốc độ của nó đã vượt qua giới hạn của một chiếc xe ô tô bình thường rồi.”

“Trên xe có dấu tích của pháp thuật, có người đã sử dụng trận pháp gia tốc với chiếc xe này.”

“Tóm lại, ai đó đứng ra dừng chiếc xe đó lại đi, nếu cứ để nó tiếp tục xông tới như thế thì nói không chừng sẽ va hỏng máy kéo tay cầm mất.”

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân xung phong đứng ra nhận việc:

“Để ta đi cho, ta có pháp thuật tinh hóa, có thể khu trừ tất cả đạo thuật tăng công suất và đạo thuật không tốt.”

Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy bây giờ hắn đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, các đạo hữu đã ngứa mắt hắn lắm rồi.

Lúc Bạch Tôn Giả không ở đây, Bạch Hạc Chân Quân sẽ không bước vào trạng thái fan não tàn, đầu óc hắn vẫn còn sáng suốt lắm.

Hắn biết, lúc này chính là lúc hắn đứng ra giải quyết vấn đề, giành lấy hảo cảm của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Cố giành nhiều hảo cảm một tí, dù sao thì cũng không mất tiền mà.

Nói không chừng chính một hai điểm hảo cảm đó sẽ giúp hắn lát nữa ít chịu khổ trong cuộc thi máy kéo tay cầm cũng nên?

Vì thế, Bạch Hạc Chân Quân bay đi, nhẹ nhàng hạ xuống trên đỉnh chiếc xe chuyển phát nhanh.

Hắn nhanh chóng tìm ra được nguyên nhân khiến chiếc xe mất khống chế, đó chính là tờ giấy A4 có chứa đầy các phù văn kia:

“Tìm thấy rồi, nguyên nhân khiến cho tốc độ của chiếc xe này đột nhiên tăng nhanh chính là lá bùa này ư?”

Lúc này Bạch Hạc Chân Quân đang ở trong trạng thái tàng hình, một người phàm như Tư Mã Giang không thể nhìn thấy hắn được.

“Nhìn tình hình này thì không cần dùng đến pháp thuật tịnh hóa nữa, chỉ cần xé lá bùa đó xuống thì trạng thái gia tốc của xe sẽ tự được giải trừ thôi.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Nhưng mà, chỉ cần dùng một tờ giấy A4 mà đã có thể viết ra trận pháp gia tốc, tu vi phù văn của người viết mạnh đến nhường nào đây?

Vừa nghĩ Bạch Hạc Chân Quân vừa giơ tay lên chuẩn bị xé tờ giấy A4 kia xuống.

Nhưng ngay lúc chuẩn bị cầm vào tờ giấy thì hắn lại ngây ra.

“A, khí tức trên tờ giấy này… Ừ, không sai đâu, đúng là khí tức của Bạch tiền bối rồi.”

Trong nháy mắt, Bạch Hạc Chân Quân tiến vào trạng thái “fan não tàn hết thuốc chữa”.

“Trên này chỉ có một chút khí tức của Bạch tiền bối thôi, chắc là có ai đó đã tiến hành cải tạo dựa trên cơ sở là giấy viết bùa khổ A4 của Bạch tiền bối, nhưng mà đây là giấy viết bùa do đích thân Bạch tiền bối chế tạo ra đấy. Là bảo vật vô giá đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân kích động nói.

“Ta phải cất kĩ tờ giấy viết bùa này mới được, phải để nó trở thành một phần quan trọng trong kho tàng vật phẩm mà ta sưu tầm được. Nếu như một ngày nào đó trong tương lai, ta có thể cầu hôn Bạch tiền bối thành công thì những thứ này sẽ là chứng nhân cho tình yêu của ta.”

Bạch Hạc Chân Quân cứ thế lạc vào trong hoang tưởng của bản thân, không cách nào thoát khỏi.

…

…

Sau đó, chiếc xe chuyển phát nhanh vẫn không ngừng, không ngừng tăng tốc, hoàn toàn không hề dừng lại.

Nếu cứ để nó đi như thế thì thật sự sẽ đâm phải đống máy kéo có tay cầm kia mất.

“Rốt cuộc Bạch Hạc Chân Quân đang làm cái trò khỉ gì thế?”

“Tên này lại lạc vào trạng thái kỳ quái khỉ gió nào nữa đây?”

“Trong thời điểm quan trọng hắn đúng là vô dụng mà, thôi bỏ đi, để ai khác lên dừng chiếc xe đó lại đi.”

Trong lúc đang nói chuyện thì có một bóng người từ trong chỗ các đạo hữu bay ra.

“Ồ? Diệt Phượng đạo hữu ư?”

Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói, từ khi nào Diệt Phượng Công Tử lại tích cực như thế vậy? Không giống bình thường tí nào?

…

…

Diệt Phượng Công Tử, cũng chính là Tống Thư Hàng bây giờ cảm thấy vô cùng buồn bực.

Thông qua nhục thân của Diệt Phượng Công Tử, hắn có thể nhìn thấy chiếc xe chuyển phát nhanh ở phía xa và người quen của hắn là anh nhân viên chuyển phát nhanh Tiểu Giang.

Vào lúc nhìn thấy Tiểu Giang, hắn theo bản năng muốn xông lên dừng chiếc xe đó lại và cứu Tiểu Giang ra, dù gì thì cũng là người quen cũ mà.

Nhưng ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhớ ra hiện tại mình đang ở trong thân thể của Diệt Phượng Công Tử, lại còn có phản ứng đếm ngược ba giây nữa chứ.

Nếu như giờ mình xông lên cứu người thì rất có thể sẽ gây ra hỗn loạn mất.

Việc có liên quan đến tính mạng của Tư Mã Giang, vẫn nên mời các vị tiền bối đứng bên cạnh đây đi cứu hắn thì tốt hơn!

Nhưng trong lúc hắn đang suy nghĩ thì… cơ thể của Diệt Phượng Công Tử đột nhiên phi ra.

Cái ý nghĩ muốn đi cứu Tư Mã Giang lúc trước, sau ba giây được cơ thể chấp hành rồi.

Nhưng lúc xông lên được một nửa thì cơ thể của Diệt Phượng Công Tử đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì cái ý nghĩ “Việc này có liên quan đến tính mạng của Tư Mã Giang, không thể tùy tiện ra tay cứu người” lúc sau của hắn có tác dụng rồi.

Vì thế, tình cảnh bây giờ biến thành, Diệt Phượng Công Tử bất ngờ xông ra từ trong đám người sau đó đứng chắn ngay con đường phía trước của xe chuyển phát nhanh.

Chiếc xe chuyển phát phi thẳng về phía hắn với một tốc độ khủng khiếp —— Diệt Phượng Công Tử vẫn đang ở trong trạng thái tàng hình nên Tư Mã Giang không thể nào nhìn thấy sự tồn tại của hắn được.

Tống Thư Hàng:

“Chết cmnr!”

Xem tình hình này thì mình phải học cách dự đoán trước động tác, làm giảm ảnh hưởng mà phản ứng đếm ngược ba giây, đúng là gánh nặng đường xa mà.

Tốc độ của chiếc xe càng ngày càng nhanh, sắp sửa đâm vào Diệt Phượng Công Tử đến nơi rồi.

Cơ thể của Diệt Phượng Công Tử tự động di chuyển. Xuất phát từ bản năng tự phòng ngự của cơ thể, hắn giơ hai tay lên, trên chiếc nhẫn ngọc thạch ở ngón tay hắn có ánh sáng hiện lên.

Trong chớp mắt, có bốn lớp khiên bảo hộ màu xanh lam hiện lên trước mặt Diệt Phượng Công Tử, nhìn có vẻ vô cùng kiên cố.

"Cái gì? Đợi đã, không được! Nếu như dùng khiên bảo hộ để chặn chiếc xe đó lại thì lực va chạm mạnh như thế sẽ làm Tư Mã Giang mất mạng mất thôi.""

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên ý nghĩ này.

Hắn vừa nghĩ như thế thì kết cấu khiên bảo hộ bốn tầng đột nhiên xảy ra thay đổi.

Lớp khiên bảo hộ màu xanh nhìn qua vốn rất kiên cố nổi lên một lớp sóng… rồi biến thành hình dạng giống như thể lỏng vậy.

Bùm…

Chiếc xe chuyển phát va vào bốn lớp khiên bảo hộ dạng lỏng, lực va chạm lớn làm nó đâm vỡ hai lớp khiên bảo hộ đầu tiên ngay lập tức. Nhưng lớp khiên thứ ba và thứ tư có lực đàn hồi lớn, bao chặt xung quanh chiếc xe đó.

Hơn nữa, lớp khiên bảo hộ có tính mềm dẻo đàn hồi, nó giữ lấy chiếc xe rồi quay nó lại.

Cứ như thế, chiếc xe chuyển phát nhanh giống như một con rùa đang quay đầu vậy, không thể động đậy.

Cuối cùng cũng dừng được nó lại một cách an toàn rồi.

Tống Thư Hàng tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

…

…

Đúng vào lúc này, có lẽ trong lúc xoay lại thì Tư Mã Giang đã vô tình ấn vào cái nút nào đó.

Khoang để đồ ở đằng sau xe bị bật ra, ngay sau đó có một chiếc thùng dài khoảng 2m, rộng 0,5m trượt từ trong xe ra.

Chương 435: Ta có cách chạy theo súng hiệu rồi

Khi nhìn thấy một thùng bưu kiện chuyển phát nhanh to như thế, mắt của Tống Thư Hàng co giật.

Kích cỡ này, hình dáng này làm cho hắn có cảm giác sẽ đột nhiên có một Vũ Nhu Tử hay một Tô Thị A Thập Lục từ bên trong nhảy ra vậy.

“Ai ya, không xong rồi, ta bị xe đè rồi.”

“Lúc này, một giọng nói truyền vào trong tai Tống Thư Hàng.

Ba giây sau, Diệt Phượng Công Tử cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy người vốn đáp xuống trên đỉnh xe chuyển phát là Bạch Hạc Chân Quân lúc này lại bị đè dưới đáy xe. Nhìn qua thì đúng là một tai nạn giao thông bi thảm.

Chỉ có điều, bây giờ trên mặt của Bạch Hạc Chân Quân chứa đầy sự hưng phấn, làm nhạt hẳn sự bi thương của tai nạn giao thông đi.

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân đang cẩn thận cầm một tờ giấy A4 trong tay.

Trên tờ giấy đó là một trận pháp phù văn đã được cải tạo, còn có cả trận pháp động lực phong hệ rất mạnh nữa.

Bạch Hạc Chân Quân vô cùng cẩn thận cất tờ giấy A4 đó đi. Mặc kệ là vị đạo hữu nào trong nhóm làm mất, một khi đã rơi vào tay hắn thì là đồ của hắn rồi! Đây là bảo vật có liên quan đến Bạch tiền bối đấy.

Mà sau khi bị mất đi lá bùa tăng tốc, thì cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại.

Tống Thư Hàng nhìn vào bên trong chiếc xe lần nữa, túi khí an toàn trong xe đã bật ra, đồng chí Tư Mã Giang cuối cùng vẫn bị hôn mê rồi.

Cho dù khiên bảo hộ của Diệt Phượng Công Tử đã chuyển thành khiên dạng lỏng có đàn hồi thì lực va chạm với chiếc xe chuyển phát đang chạy tốc độ cao vẫn không hoàn toàn bị triệt tiêu, vẫn còn một phần lực va chạm tác động lên chiếc xe và Tư Mã Giang.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, khống chế cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, đi vào từ thùng xe rồi vác Tư Mã Giang đang hôn mê ra ngoài.

Lúc trèo lên xe, hắn nhìn thấy chiếc hộp bưu kiện chuyển phát bị rơi dưới đất.

Tống Thư Hàng thử tìm ở trên thùng hàng và nhanh chóng nhìn thấy đơn chuyển phát nhanh.

Trên đơn không có thông tin nào của người gửi cả, ở phần người nhận thì chỉ thấy dòng chữ "Thân gửi ngô hữu - Sở Khang Bá", còn có địa chỉ của một thôn nhỏ ở bên ngoài địa bàn của Sở gia.

Cái thôn kia là do người của Sở gia đặc biệt lập ra, đó là nơi chuyển để nhận phát nhanh thông thường và là trạm trung chuyển để tộc nhân giao lưu với thế giới của người bình thường.

"Sở Khang Bá? Đó không phải là lão tổ của Sở gia sao?"

Tống Thư Hàng thầm nói.

Nhìn vào cái hộp to như thế, nếu như không có hai chữ "ngô hữu" thì một thùng chuyển phát nhanh với kích cỡ thế này rất dễ khiến cho một vài quý ông hiểu lầm đó nha.

"Nếu đã là chuyển phát nhanh của lão tổ Sở gia vậy thì cứ để cho đệ tử của Sở gia mang đi luôn đi."

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Vì thế, hắn giơ tay ra cầm lấy thùng chuyển phát nhanh, tay kia thì đỡ lấy Tư Mã Giang, bước về phía chiếc xe mà cơ thể của mình đang ở tạm.

"Diệt Phượng đạo hữu, giúp ta nâng chiếc xe này lên với. Tư thế này của ta không thể dùng sức được."

Ở phía sau, Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "…"

Mà đúng lúc này, ở đằng sau có một giọng nói vang lên.

"Vị tiền bối này, xin đợi một chút!"

Là Tô Văn Khúc, Nhất Diệp Cô Châu của hắn cũng đã đuổi kịp tới đây rồi.

Từ xa hắn đã nhìn thấy “Diệt Phượng Công Tử”một tay đỡ anh bạn chuyển phát, tay còn lại thì cầm thùng chuyển phát nhanh. Vì thế, hắn có hơi lo lắng cho anh nhân viên chuyển phát nhanh kia nên bèn lên tiếng.

Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể của Diệt Phượng Công Tử đi đến bên cạnh chiếc xe, hơi móc chân lên. Chiếc xe cồng kềnh bị lộn một vòng, giải thoát cho người vẫn đang bị kẹt dưới xe là Bạch Hạc Chân Quân.

Sau đó, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tô Văn Khúc nhảy từ trên Nhất Diệp Cô Châu xuống.

Đúng là một thư sinh có phong độ nhẹ nhàng, Tô Văn Khúc đầu đội khăn vuông, người mặc nho sam, eo buộc ngọc kiếm, đây hoàn toàn là hình tượng “bản thân sau này” trong lòng Tống Thư Hàng.

Cho nên, khi vừa nhìn thấy cách ăn mặc của Tô Văn Khúc thì ngay lập tức +10 điểm hảo cảm.

“Vãn sinh là Ngọc Kiếm Thư Sinh của Bạch Vân thư viện xin bái kiến các vị tiền bối.”

Tô Văn Khúc cong người nho nhã hành lễ, giống như một thư sinh xuyên không từ cổ đại về vậy.

Bạch Hạc Chân Quân đang đứng ở một bên vỗ bụi bẩn trên người mình, vừa nghe thấy thế thì đột nhiên xen vào:

“Tô Văn Khúc của Bạch Vân thư viện ư? Ồ, ta nhớ ra rồi, ngươi chính là con trai duy nhất của Hằng Hỏa Chân Quân đúng không? Đạo hiệu của ngươi không phải là Đề Đao Thư Sinh sao?”

Khóe miệng Tô Văn Khúc ngay lập tức co giật mãnh liệt:

“Tiền bối, đó chỉ là do các đạo hữu trêu ghẹo đặt biệt danh cho ta thôi. Đạo hiệu của vãn sinh vẫn là Ngọc Kiếm Thư Sinh.”

“Hóa ra là thế, có điều biệt danh của ngươi còn khí phách hơn đạo hiệu của ngươi đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân gật nhẹ đầu.

Miệng của Tô Văn Khúc lại co giật lần nữa.

Vì cái biệt danh Đề Đao Thư Sinh của Tô Văn Khúc mà hảo cảm của Tống Thư Hàng với hắn lại +10 điểm nữa.

Thế cho nên, hắn rất vui vẻ mở miệng hỏi:

“Tô đạo hữu có việc gì sao?”

“Khụ khụ, tiền bối, thật ra việc là thế này, cái anh nhân viên chuyển phát nhanh trên vai người ấy, thực ra là do ta dẫn nhầm đường nên hắn ta mới xông vào chỗ tụ hội của các vị tiền bối. Ngàn sai vạn sai đều là sai lầm của vãn sinh, vì thế, xin các vị tiền bối đừng trách phạt hắn.”

Tô Văn Khúc cẩn thận nói.

Tống Thư Hàng rất sửng sốt, ba giây sau, hắn cười đáp:

“Tô đạo hữu hiểu lầm rồi, chúng ta không có ác ý gì với Tiểu Giang đâu. Ta và Tiểu Giang cũng coi như có duyên gặp mặt vài lần. Thấy hắn hôn mê nên ta đang chuẩn bị đưa hắn sáng bên cạnh để nghỉ ngơi một lát, tiện thể kiểm tra tình trạng cơ thể của hắn luôn.”

“Anh bạn chuyển phát nhanh này lại có duyên với tiền bối ư?”

Tô Văn Khúc nghe đến đây bèn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần người ta không chết vì ta là được rồi.

Sau khi biết được Tư Mã Giang không sao cả thì lực chú ý của Tô Văn Khúc ngay tức khắc chuyển sang những chiếc máy kéo tay cầm xếp thành hàng kia, hắn cũng chú ý đến những vị tiền bối đang chuẩn bị cải tạo máy kéo tay cầm nữa.

Cải tạo xe và đua xe là sở thích lớn nhất của Tô Văn Khúc.

Cho dù đó chỉ là máy kéo tay cầm thì Tô Văn Khúc cũng cảm thấy rất thú vị.

Đồng thời, lúc nhìn thấy nhiều máy kéo có tay cầm như thế Tô Văn Khúc lập tức liên tưởng ngay đến nội dung cuộc điện thoại của Hằng Hỏa Chân Quân, gần đây tu chân giới sẽ có một cuộc thi đua xe rất đặc biệt trên.

Chẳng lẽ, cuộc thi đua xe đó chính là cuộc thi máy kéo có tay cầm ư?

Suy đoán của Tô Văn Khúc nhanh chóng được chứng thực. Phụ thân của hắn - Hằng Hỏa Chân Quân đã từ nơi xa xôi ngàn dặm đến đây rồi, Hằng Hỏa Chân Quân vừa đáp xuống một mảnh đất trống gần Đoạn Tiên đài.

Còn có rất nhiều vị tiền bối của tu chân giới cùng đến đây với phụ thân hắn.

Ví dụ như Giao Bá Chân Quân xưng bá ngũ hồ tứ hải!

Ví dụ như người năm mươi năm trước tấn thăng lên làm Tôn Giả, danh tiếng vang khắp thiên hạ - Toàn Phong Tôn Giả!

Ví dụ như nhân vật vô cùng thần bí của tu chân giới - Nam Hồ Đạo Nhân! Nghe nói hắn và Thiên Đình đời trước có quan hệ rất phức tạp.

Lại ví dụ như Thanh Tiêu Kiếm Quân, người đã kết hợp đạo pháp hệ lôi và kiếm thuật để sáng tạo ra một bộ kiếm pháp riêng cho mình.

Người tới đều là các vị cao nhân tiền bối danh tiếng lẫy lừng trong tu chân giới.

Những vị tiền bối cao nhân này đều đặc biệt tới đây để làm trọng tài cho “cuộc đua máy kéo tay cầm” hoặc là đến xem thi đấu.

Cũng có người nhận được lời mời của Bạch Tôn Giả, đến đây để tham gia thi đấu, ví dụ như Giao Bá Chân Quân chẳng hạn.

Mà đồng thời, trong số các vị tiền bối đang cải tạo máy kéo tay cầm cũng có vài vị có tiếng tăm lẫy lừng. Họ đứng ra tiếp đón những vị khách từ ngàn dặm xa xôi đến đây.

Ví dụ như, vị tiền bối vẫn luôn chơi đùa với kinh ba kia lại là Hoàng Sơn Chân Quân nổi tiếng của tu chân giới.

Lại ví dụ như vị đạo nhân đang yên lặng trang bị thêm cho máy kéo đủ loại vũ khí hiện đại hóa kia, lại là tu sĩ thiên tài Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Ví dụ như con khỉ lớn kia, đó là tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng nổi tiếng đấy! Không thể ngờ Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối là một con yêu tinh khỉ. Hắn đang vừa đi vừa chém gió với các đạo hữu khác.

Ngoài ra còn có vị thiên tài Đấu Chiến Phật Tông - Tạo Hóa Pháp Vương cơ bắp cuồn cuộn, tóc dài bay bay nữa.

Ấy, đợi đã nào,có chỗ nào đó không đúng rồi.

Tạo Hóa Pháp Vương. Tóc dài bay trong gió á?

Lúc này, hai mắt của Tống Thư Hàng sáng ngời nhìn chằm chằm vào mái tóc mới của Tạo Hóa Pháp Vương!

Trí nhớ của Tống Thư Hàng hẳn tốt lắm đó.

Lúc trước, khi các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 giết Huyết Ma, Tạo Hóa Pháp Vương đã sử dụng chiêu Chiến Phật Chân Thân, y như siêu Saiyan biến thân.

Lúc biến thân, tóc của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối đều cuốn theo chiều gió hết rồi. Nhưng bây giờ, sao Tạo Hóa Pháp Vương lại có một bộ tóc đen bóng mượt thế kia?

Tóc của Tạo Hóa tiền bối mọc ra kiểu gì thế?

Là đạo thuật à?

Là đạo thuật khiến tóc người ta mọc dài ra sao? Vừa nghĩ đến đây, hai mắt của Tống Thư Hàng lập tức sáng bừng lên!

Đợi sau khi cuộc thi “máy kéo có tay cầm” kết thúc, nhất định phải xin Tạo Hóa tiền bối dạy cho mình loại pháp thuật ngầu bá cháy này mới được.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Mặt trời đã ngả về Tây.

Tuy nhiên, ở một khu vực ven biển trên đất Hoa Hạ, có một nơi vắng người sinh sống. Hôm nay, nơi này lại là chỗ quy tụ của hơn một nghìn người với đủ loại hình thù kì quái.

Bọn họ đều nghe ngóng được tin tức nên mới đến đây để xem xem cuộc thi “máy kéo tay cầm” lần thứ nhất của tu chân giới rốt cuộc là cuộc thi như thế nào.

Sở dĩ chỉ trong một thời gian ngắn mà đã có nhiều tu sĩ tụ tập đến đây như vậy chủ yếu là do có các vị ‘tu sĩ tiền bối’ tiếng tăm lừng lẫy được mời đến để làm giám khảo, trọng tài.

Vì ở trong môn phái của mình, họ rất có danh vọng, vì thế liền có rất nhiều đệ tử truyền tin tức đi, vội vàng hẹn với các hảo hữu, sư huynh đệ, sư tỷ muội cùng qua đây, trở thành một thành viên trong hàng ngũ khán giả.

Ngoài ra, những đệ tử Sở gia giúp các vị tiền bối cải tạo máy kéo lúc trước cũng được lôi từ Đoạn Tiên đài sang khu ven biển này, đồng thời trở thành khán giả của cuộc thi luôn.

Cơ thể của Tống Thư Hàng, nhân viên chuyển phát Tư Mã Giang và thùng bưu kiện to tướng cùng được mang đến đây luôn thể.

Lúc này, Linh Điệp Tôn Giả, Bạch Tôn Giả hiện lên trên khoảng không của trường đấu. Hai vị Tôn Giả cảm thấy rất hài lòng với đường đua mà mình đã xây dựng. Đảm bảo các đạo hữu của nhóm Cửu Châu Số 1 sẽ có một ký ức tốt đẹp, cả đời khó quên cho mà xem.

“Toàn Phong đạo hữu, đợi lát nữa cuộc thi bắt đầu còn phải làm phiền ngươi làm trọng tài bắn súng hiệu đấy.”

Bạch Tôn Giả nói với Toàn Phong Tôn Giả.

“Đây là vinh hạnh của ta.”

Toàn Phong Tôn Giả gật đầu đáp. Năm đó, khi chưa tấn thăng làm Tôn Giả, người ta gọi Toàn Phong Tôn Giả là “Tối Huyễn Phong Triều Chân Quân”, gọi tắt là Huyễn Phong Chân Quân.

Toàn Phong Tôn Giả giao thiệp rộng rãi, thích làm việc thiện, nhưng hắn cũng rất thích làm trọng tài bắn súng hiệu. Hắn thích nhất là những vị trí nổi bật như thế.

Hơn nữa, Toàn Phong Tôn Giả cũng quyết rồi, người ta đều nói là “Tất cả vào vị trí! Chuẩn bị! Xuất phát!”

Nhưng hôm nay hắn muốn đổi mới một lần. hắn sẽ hô là “Tất cả vào vị trí! Chuẩn bị! 1,2 ,3, 4,5, 6 Xuất phát!”

Tống Thư Hàng tràn đầy tự tin bước đến bên cạnh chiếc máy kéo có tay cầm của mình.

Phản ứng đếm ngược ba giây là cái thá gì? Không làm khó được Tống Thư Hàng ta đâu!

Bình thường khi các trọng tài bắn súng hiệu, sau khi hô “Tất cả vào vị trí! Chuẩn bị!” xong thì hai, ba giây mới nổ súng.

Nói cách khác, khi cuộc thi bắt đầu, chỉ cần lúc trọng tài bắt đầu hô “chuẩn bị”, hắn ra mệnh lệnh lái xe là được!

Ba giây sau là vừa đúng lúc xuất phát rồi!

Chương 436: Xin chào các đạo hữu trước màn hình Tivi, ta là Tô Thị A Thất

Trên bầu trời, từng cụm mây trắng hiện lên rồi tụ lại.

Những đám mây ấy chính là một loại pháp khí phi hành thông dụng trong giới tu sĩ. Từ xưa đến nay mây trắng đã là một cách ngụy trang rất thực dụng rồi.

Người xưa thi thoảng lại nhìn thấy tiên nhân “cưỡi mây đạp gió”. Thực ra phần nhiều trong số đó là một vài vị tu sĩ làm ăn qua loa, quên không làm phép ẩn thân khi đang phi hành rồi bị người bình thường trông thấy.

Đương nhiên cũng có tu sĩ chủ động hiện thân trong mắt người phàm vì một nguyên nhân nào đó, như để hoàn thành một vài nhiệm vụ chẳng hạn.

Lúc này, tất cả các tu sĩ làm khán giả và đệ tử Sở gia đều trèo lên pháp khí phi hành dạng mây trắng. Bọn họ sẽ ở trên đó để xem toàn bộ hành trình của cuộc đua máy kéo có tay cầm.

Còn một số tiền bối làm trọng tài thì sẽ dùng phi kiếm hoặc pháp khí độc môn của mình để theo sát các tuyển thủ dự thi.

…

…

Trên bầu trời, Bạch Tôn Giả chủ trì màn khai cuộc:

“Các vị tuyển thủ hãy chú ý, cuộc đua máy kéo có tay cầm tu chân giới lần thứ nhất sẽ bắt đầu ngay bây giờ!”

“Đây chính là Bạch tiền bối trong truyền thuyết sao?”

“Quả nhiên là giống y như trong truyền thuyết, Bạch tiền bối tuấn mỹ đến mức chỉ nhìn một cái thôi là không tài nào mà dời mắt được. Bảo ta gả mình cho Bạch Tôn Giả ngay bây giờ ta cũng gả luôn!”

Có cô nàng ôm mặt nói.

“Chúng ta có nên lạy ngài ấy không nhỉ? Nghe nói Bạch tiền bối thiêng lắm đấy.”

“Uầy uầy, ngươi còn mang theo cả lư hương đi cơ à?”

“Chứ sao, người tu chân chúng ta làm gì cũng phải chuẩn bị tốt trước chứ. Sau khi nghe nói cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này là do Bạch Tôn Giả chủ trì thì ta bèn lặng lẽ mang theo lư hương đấy.”

Tô Văn Khúc nhìn các đạo hữu bên cạnh:

“…”

Sao cứ thấy các đạo hữu xung quanh mình liều dữ vậy ta?

…

…

Theo tiếng hô của Bạch Tôn Giả, các vị tiên tử, đạo trưởng, đại sư, nho gia tiên sinh trong nhóm Cửu Châu Số 1 và một vài vị bằng hữu khác của ngài như Giao Bá Chân Quân đều xuống khỏi máy kéo có tay cầm của mình.

Sau đó các vị tiên tử, đạo trưởng, cao tăng đại đức tác phong nhanh nhẹn đó nhất loạt chạy tới đầu máy kéo có tay cầm, ấn cần giảm áp rồi cắm cần điều khiển vào, động tác cực kì thuần thục.

Tiếp theo… các vị tiên tử, đạo trưởng, đại sư ra sức quay cần điều khiển của chiếc máy kéo.

Trên những đám mây lơ lửng trên trời, đã có rất nhiều đạo hữu đỏ bừng cả mặt, buồn cười mà chẳng dám cười. Xin hãy tha thứ cho cái sự dễ cười của họ, bởi vì hình ảnh một đám tiền bối khom lưng chổng mông cầm cần điều khiển rồi ra sức quay… đang đập thẳng vào tầm mắt họ đây này.

Kì thực đây chỉ là một hành động rất bình thường khi lái máy kéo mà thôi, nhưng vì thân phận của những người đang lái máy kéo có tay cầm ở đây, cho nên bầu không khí mới trở nên vô cùng thú vị.

“Xấu hổ quá, sao không đổi luôn cái công năng khởi động bằng tay của cái máy kéo này luôn đi?”

Chật vật mãi mới khởi động được máy kéo lên, Bắc Hà Tán Nhân ai oán.

“Đồng tình Bắc Hà.”

“Đồng tình +1.”

“Đồng tình +N.”

“Các ngươi quá ngây thơ rồi. Bạch tiền bối từng nói khởi động bằng tay chính là tất cả tinh hoa và lạc thú của máy kéo có tay cầm đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Khi các tiền bối đang bàn luận rôm rả thì Bạch tiền bối từ trên trời hạ xuống.

Sau đó hắn lấy một chiếc máy kéo có tay cầm ra từ trang bị không gian, rồi lấy thêm cả cần điều khiển, khởi động nó lên kêu ầm ầm ầm.

Tạo Hóa Pháp Vương hỏi:

“Bạch tiền bối cũng muốn tham gia thi tài à?”

“Không, ta không dự thi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Sở dĩ Bạch tiền bối tổ chức cuộc đua máy kéo có tay cầm là vì bản thân hắn rất thích chơi cái “xe” đặc biệt này. Thế nhưng là người tổ chức kiêm bố trí đường đua, hắn tham gia thì không công bằng cho lắm. Thế nên Tôn Giả chỉ có thể dùng một thân phận khác để gia nhập sân đấu cho đã ghiền thôi.

“Ta sẽ làm trọng tài theo đội, đi cùng với mọi người. Đồng thời cũng là để đề trong quá trình thi đấu có việc gì nguy hiểm đến tính mạng các đạo hữu xảy ra.”

Các đạo hữu gật đầu hiểu rõ.

“Mặt khác, mong mọi người dùng hết khả năng, phát huy hết tiềm lực để tham gia cuộc đua lần này!”

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả chỉ về phía không trung. Trên không có một trận đồ bát quái khổng lồ đang lẳng lặng xoay tròn.

Giữa trận đồ bát quái có một mảnh gương, nó thu hết tất cả những gì diễn ra bên dưới và lưu trữ vào trong trận đồ.

“Đó là… máy thu thập tin tức bát quái của nhật báo tu sĩ sao?”

Sắc mặt Bắc Hà Tán Nhân cứng đơ lại.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

"Đúng vậy, đây là cuộc thi máy kéo có tay cầm đầu tiên của giới tu sĩ, cho nên ta đã liên hệ với nhật báo tu sĩ để họ thu hình và phát sóng trực tiếp cho chúng ta. Thế nên, mọi người phải cố gắng đấy."

Tạo Hóa Pháp Vương:

"..."

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Nói cách khác, cảnh tượng ban nãy khi chúng ta xếp hàng, điên cuồng quay cần điều khiển của máy kéo có tay cầm đã bị quay lại hết... hơn nữa còn được phát trực tiếp trong toàn bộ tu chân giới rồi à?"

Sắc mặt của Đông Phương Tiên Tử cứng đơ ra.

Bắc Hà Tán Nhân:

"Bây giờ ta bỏ thi chạy lấy người có còn kịp không?"

Cuồng Đao Tam Lãng im lặng.

Sau đó, đột nhiên, Cuồng Đao Tam Lãng ngẩng đầu nhìn lên máy thu thập tin tức bát quái rồi vẫy tay gào ầm lên:

"Xin chào tất cả các đạo hữu đang ngồi trước màn hình Tivi, ta là Thiên Hà Tô Thị A Thất, xe của ta mang số hiệu 38, xin mọi người hãy nhớ và cổ vũ cho ta nhé!"

Tống Thư Hàng:

"Vãi..."

Bắc Hà Tán Nhân:

"Vãi..."

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Vãi..."

Các đạo hữu khác:

"Vãi..."

...

...

Tuyết Lang Động Chủ yên lặng lấy một tấm danh thiếp trong túi ra đưa cho Cuồng Đao Tam Lãng:

"Tam Lãng huynh, đây là danh thiếp của Giang Tử Yên cô nương, đệ tử của Dược Sư. Ta nghĩ sau khi cuộc đua kết thúc ngươi sẽ dùng tới nó đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nhận lấy danh thiếp nhìn một cái rồi cười phá lên:

“Yên tâm đi, ta không sao đâu. Ta không cần dùng đến cái danh thiếp này đâu.”

Khóe miệng Tuyết Lang Động Chủ giật giật, Tam Lãng huynh, nguyên liệu tạo nên sự tự tin của ngươi là gì thế? Chia bớt cho ta mấy miligram được không?

Trên bầu trời, trọng tài chính Linh Điệp Tôn Giả liếc nhìn con gái yêu Vũ Nhu Tử rồi trầm giọng phán:

“Cuộc đua chính thức bắt đầu!”

…

…

Các đạo hữu dự thi trong nhóm Cửu Châu Số 1 và một vài đạo hữu do Bạch Tôn Giả mời đến cùng trèo lên máy kéo.

Tống Thư Hàng cũng khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử trèo lên chiếc máy kéo có tay cầm số 44.

Tiếp theo, chỉ cần chờ trọng tài phát hiệu lệnh Toàn Phong Tôn Giả hô lên: “Các tuyển thủ vào vị trí chuẩn bị!” thì hắn sẽ lập tức lái máy kéo có tay cầm xuất phát ngay!

Hít sâu.

Hắn là Tống Thư Hàng đấy nhé, làm sao có thể thua trận vì “ba giây đếm ngược” được?

“Các tuyển thủ vào vị trí!”

Toàn Phong Tôn Giả giơ cao súng lệnh, giờ này khắc này, lực chú ý của cả tuyển thủ và người xem đều tập trung hết lên người hắn!

Đây chính là cảm giác được làm người nổi tiếng, đây chính là cảm giác ảo diệu sung sướng đê mê mà Toàn Phong Tôn Giả thích nhất.

“Chuẩn bị!”

Toàn Phong Tôn Giả lớn tiếng hô lên.

Tất cả các đạo hữu dự thi nắm cần điều khiển máy kéo bằng hai tay, tinh thần căng thẳng.

“Chính lúc này đây!”

Đúng vào lúc đó, Tống Thư Hàng hạ mệnh lệnh “xuất phát” cho thân thể của Diệt Phượng Công Tử! Ba giây sau chiếc máy kéo có tay cầm số 44 sẽ xuất phát.

Tiếp theo chỉ còn chờ súng lệnh của Toàn Phong Tôn Giả nữa thôi!

0,3 giây sau…

Toàn Phong Tôn Giả vẫn giơ cao súng lệnh nhưng lại không bóp cò, mà mở miệng nói ra một con số kì lạ:

“1…”

What?

Tống Thư Hàng ngu ra, sao lại đếm số?

Chẳng phải bây giờ hắn nên nổ súng sao?

“2!”

Toàn Phong Tôn Giả vẫn chẳng có ý gì là muốn nổ súng.

Mau nổ súng đi, mau nổ súng đi mà! Bằng không hết ba giây là ta vọt ra luôn đó!

“3!”

Toàn Phong Tôn Giả nói tiếp.

3 rồi, chắc đến 3 là được rồi chứ?

Vì là tu sĩ nên Toàn Phong Tôn Giả đếm số rất nhanh, chỉ khoảng hai giây đã đếm xong 3 số, cộng thêm thời gian trì hoãn trước khi đếm là xấp xỉ 3 giây.

Bây giờ nổ súng vẫn còn kịp á, ta có ba giây đếm ngược, nếu ngài nổ súng ngay thì ta có thể “áp súng” mà xuất phát ngay!

Thế nhưng Toàn Phong Tôn Giả vẫn không chịu nổ súng. Hắn nhếch miệng hô tiếp:

“4!”

Tống Thư Hàng hít hít mũi, cho dù ngài muốn đếm thì đếm 1 2 3 chẳng phải là đủ rồi hay sao? Sao còn đếm cả 4 nữa thế hả?

Nếu không phải là 1, 2, 3, vậy cái vị Toàn Phong Tôn Giả này muốn đếm đến mấy mới chịu bắn súng đây? Đừng nói là đến 10 luôn nhé?

Ra bài bất ngờ quá đi mà.

Tiêu rồi, sắp hết ba giây đếm ngược rồi.

Mau nổ súng đi, trọng tài phát hiệu lệnh, mau bắn đi trời ơi, hết thời gian mất rồi!

Nhưng điều khiến cho Tống Thư Hàng tuyệt vọng là Toàn Phong Tôn Giả vẫn không chịu bắn cho. Hắn phát ra một âm tiết làm cho gan ruột Tống Thư Hàng đều đau nhói:

“4…”

Tống Thư Hàng nước mắt vòng quanh.

Ba giây đếm ngược… hết mất rồi.

Theo mệnh lệnh từ ba giây trước, tay của Diệt Phượng Công Tử đã nắm chặt cần điều khiển của máy kéo có tay cầm rồi thao tác nhoay nhoáy.

Xình xịch xình xịch, máy kéo có tay cầm phát ra những tiếng gầm gừ.

Mau dừng lại đi, còn chưa bắt đầu đua mà, bây giờ dừng lại vẫn còn kịp!

Nhưng đáng tiếc thay, cho dù bây giờ muốn dừng lại, thì cũng phải 3 giây nữa mệnh lệnh mới truyền đến được thân thể của Diệt Phượng Công Tử cơ.

Vì thế, dưới ánh nhìn của đông đảo mọi người, dưới ống kính của máy thu thập tin tức bát quái, dưới con mắt ngỡ ngàng của các tuyển thủ dự thi bên cạnh và trọng tài phát hiệu lệnh Toàn Phong Tôn Giả…

Xịch xịch xịch xịch …

Chiếc máy kéo có tay cầm của Diệt Phượng Công Tử lao điên cuồng về phía trước, tốc độ kia nhanh đến bất ngờ! Xem ra trên chiếc máy kéo này, Diệt Phượng Công Tử phải bố trí trận pháp gia tốc ít nhất mười lần!

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ủa? Trọng tài nổ súng phát hiệu lệnh đã chưa?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hình như là chưa. Ngươi không thấy ngay cả Toàn Phong Tôn Giả tiền bối cũng đang trợn tròn mắt ra kia à?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vậy vì sao Diệt Phượng Công Tử lại đột nhiên lao vèo ra thế kia?”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Có khi lại phát điên đấy. Các ngươi cũng biết chủng tộc của hắn thi thoảng lại đột phát bệnh thần kinh như thế mà.”

“Cơ mà… cứ để mặc hắn lao đi ầm ầm thế hả?”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đang lúc các đạo hữu bàn tán xôn xao, thì Bạch Tôn Giả ở gần đó đứng vụt dậy, vươn tay về phía chiếc máy kéo có tay cầm của “Diệt Phượng Công Tử”…

Chương 437: Chọn đi, top 10 hay là du hành vũ trụ 1 tháng?

Trong lúc Hoàng Sơn Chân Quân và các đạo hữu đang suy đoán không biết Bạch Tôn Giả sẽ dùng thủ đoạn gì để xử phạt "Diệt Phượng Công Tử" dám xuất phát trước lệnh, thì Bạch Tôn Giả lại chớp mắt một cách hồ nghi:

"Ủa?"

Một lát sau, Bạch Tôn Giả lẩm bẩm khe khẽ:

"À… hiểu rồi, thì ra là thế à?"

Các tuyển thủ dự thi ở bên cạnh chẳng hiểu ra làm sao.

Sau đó thì Bạch Tôn Giả ra tay. Hắn vươn tay cách không bắt một cái về phía Diệt Phượng Công Tử.

Linh lực trong trời đất hội tụ thành một bàn tay khổng lồ theo ý chí của Bạch Tôn Giả, rồi chụp thẳng xuống chiếc máy kéo có tay cầm của Diệt Phượng Công Tử.

Máy kéo không hề có sức phản kháng, bị bàn tay khổng lồ ấy túm chặt rồi kéo về bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Diệt Phượng Công Tử mãi chẳng có phản ứng gì như thể đã bị dọa ngu luôn, phải ba giây sau hắn mới kêu lên những tiếng sợ hãi:

"Á á á á á á!!!!"

Bây giờ thì Bắc Hà Tán Nhân cũng thấy nghi ngờ:

"Lạ thật, hôm nay Diệt Phượng Công Tử cứ quái quái làm sao ấy nhỉ?"

"Bắc Hà đạo hữu cũng thấy thế à? Ta thì thấy cứ như Diệt Phượng Công Tử đột nhiên biến thành người khác vậy."

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân hơi nhíu mày, đúng vậy, từ lúc cuộc thi máy kéo có tay cầm bắt đầu đến bây giờ, hình như phản ứng của Diệt Phượng Công Tử bị chậm mất hai ba nhịp thì phải.

…

…

Trong lúc các đạo hữu còn đang thảo luận thì Bạch Tôn Giả đã túm toàn thân cả xe của Diệt Phượng Công Tử tới bên mình.

Hắn không thả chiếc máy kéo có tay cầm xuống, mà cứ xách nó lơ lửng giữa không trung.

Dưới con mắt nghi hoặc của các đạo hữu, Bạch Tôn Giả nhìn Diệt Phượng Công Tử trên máy kéo có tay cầm rồi mỉm cười nói:

“Thư Hàng tiểu hữu!”

Các đạo hữu mù mờ chẳng hiểu ra sao, đây rõ ràng là Diệt Phượng Công Tử mà, sao Bạch tiền bối lại gọi tên của Tống Thư Hàng vậy?

Ý thức của Tống Thư Hàng hoảng loạn luôn.

Bỏ cha rồi, việc mình giúp Diệt Phượng Công Tử ăn gian bị Bạch tiền bối nhìn ra rồi sao?

Diệt Phượng Công Tử đúng là đồ ăn hại. Tống Thư Hàng còn tưởng rằng bí thuật của hắn lợi hại lắm cơ, nào ngờ không chỉ bị đếm ngược 3 giây mà Bạch Tôn Giả còn vừa nhìn liếc một cái là đã ra rồi.

Chờ đã, đây không phải là lúc thầm oán Diệt Phượng Công Tử!

Nếu các tiền bối ở xung quan mà biết hắn giúp Diệt Phượng Công Tử ăn gian thì hậu quả khó mà tưởng nổi đó trời.

Làm sao bây giờ?

Lúc này, hắn tuyệt đối không thể trả lời kiểu: “A, sao Bạch tiền bối nhận ra ta hay vậy? ~” được.

Thêm nữa, hắn đã giao hẹn với Diệt Phượng Công Tử rồi. Hắn sẽ giúp Diệt Phượng Công Tử tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm này, còn Diệt Phượng Công Tử thì giúp hắn xử lý “người theo dõi”. Giữa hai người có quan hệ hợp tác với nhau.

Tuy rằng quá trình giao kèo có gấp rút một chút, thế nhưng giao kèo thì chính là giao kèo. Nếu bỏ cuộc dễ dàng thế thì chẳng ổn chút nào.

Hay là giả ngu thử xem?

Đây là cách ứng đối tốt nhất mà Tống Thư Hàng có thể nghĩ ra được trong thời gian cấp bách.

Thế là Diệt Phượng Công Tử sững ra ba giây rồi gượng cười nói rằng:

“Ha ha ha, Bạch tiền bối ngài đang nói gì thế? Ta là Diệt Phượng đây mà!”

“...”

Bạch tiền bối nhếch khóe miệng:

“Ồ, xem ra Thư Hàng không muốn thừa nhận phải không?”

Hình như giả ngu không có hiệu quả rồi!

Trên khuôn mặt của tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều lộ vẻ đăm chiêu. Đặc biệt là Hoàng Sơn Chân Quân, hình như hắn đã nghĩ ra điều gì đó mà khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười xấu xa chẳng khác Bạch Tôn Giả là mấy.

…

…

Tống Thư Hàng biết hành động giả ngu của mình thất bại rồi.

Hết cách… chỉ có thể thẳng thắn để được khoan hồng thôi.

“Diệt Phượng tiền bối… Tống mỗ đã cố gắng hết sức rồi”, Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Vì hiệu ứng đếm ngược ba giây, cho nên khi hắn quyết định thẳng thắn khai thật thì cũng mất ba giây nữa mới lên tiếng được…

Nhưng đúng lúc này thì Bạch Tôn Giả đã cười nhẹ rồi bảo:

“Thế thì ta cứ coi như ngươi là Diệt Phượng Công Tử nhé!”

Nói rồi, Tôn Giả đặt chiếc máy kéo có tay cầm số 44 xuống mặt đất.

Ơ ơ ơ? Bạch Tôn Giả bỏ qua á? Trong lòng Tống Thư Hàng nổi lên nghi ngờ cuồn cuộn.

“Giờ ta cho ngươi hai sự lựa chọn.”

Bạch Tôn Giả vươn ngón tay rồi nói với “Diệt Phượng Công Tử”:

“Lựa chọn thứ nhất là Diệt Phượng Công Tử ngươi phải dốc hết sức lực mà tham gia cuộc đua máy kéo có tay cầm này, ít nhất cũng phải lọt vào top… ừm, top 10! Chỉ cần ngươi lọt vào top 10 của cuộc đua thì cho dù ngươi là Diệt Phượng Công Tử hay là Thư Hàng tiểu hữu, ta đều có thể coi như vụ này chưa từng xảy ra!”

Top 10? Tuy rằng chỉ có hơn 50 vị tiền bối đi thi, nhưng cơ thể mình còn vướng hiệu ứng đếm ngược ba giây đó! Top 10 từ dưới đếm lên còn khó chứ huống chi là 10 hạng đứng đầu!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong ánh mắt của "Diệt Phượng Công Tử", Bạch Tôn Giả lại vươn một ngón tay nữa ra:

"Nếu ngươi không lọt vào top 10 thì ta sẽ chuẩn bị cho ngươi phần Tích Cốc Đan đủ dùng cho một tháng rồi đưa ngươi lên vũ trụ du lịch 30 ngày! Đây chính là lựa chọn thứ hai."

Tống Thư Hàng tức thì run như cầy sấy… du lịch vũ trụ 1 tháng trời, dã man!

Tuy rằng hắn rất thích vũ trụ bao la, thế nhưng một thân một mình bị phi kiếm dùng một lần đưa vào vũ trụ sống cô độc một tháng trời thì sẽ phát điên mất!

Thế nhưng… không thành vấn đề!

Du lịch vũ trụ 1 tháng, Tống Thư Hàng cũng không sợ!

Dù sao đến lúc đó người bị ném lên vũ trụ cũng là Diệt Phượng Công Tử cơ mà!

Đương nhiên hắn vẫn sẽ dốc toàn lực để lọt vào top 10, thế nhưng nếu không lọt vào thì cũng không thể trách hắn được.

"Cho nên ngươi cố gắng mà thi đấu đi."

Bạch Tôn Giả nói.

Ba giây sau, Diệt Phượng Công Tử vỗ ngực cam đoan:

"Đương nhiên rồi, Bạch tiền bối, ta nhất định sẽ dốc hết sức để thi đấu."

"Ừm, tốt lắm."

Bạch Tôn Giả gật đầu hài lòng:

"Vậy thì cuộc đua sẽ bắt đầu lại. Toàn Phong đạo hữu, phiền ngươi phát hiệu lệnh lại đi. Đúng rồi, lần này sau câu 'Chuẩn bị' thì đừng có đếm 1, 2, 3, 4 nữa."

Toàn Phong Tôn Giả cười ngượng ngùng:

"Ha ha ha, không thành vấn đề."

Bạch Tôn Giả mỉm cười ngồi lại lên máy kéo có tay cầm của mình.

Song sau đó hình như đột nhiên nhớ ra cái gì, hắn lại quay sang nói với “Diệt Phượng Công Tử”:

“Đúng rồi, ban nãy ta giải thích chưa được rõ cho lắm. Nếu lần này ngươi không lọt vào top 10 thì ta sẽ đưa Thư Hàng tiểu hữu lên vũ trụ. Đúng vậy, ‘ngươi’ mà ta nói lúc nãy không phải Diệt Phượng Công Tử đâu, mà là ngươi đấy Thư Hàng tiểu hữu.”

Crắc!

Có cái gì đó vừa hóa đá… hình như là ý thức của Thư Hàng tiểu hữu.

Hắn cứ tưởng người bị đưa vào vũ trụ là Diệt Phượng Công Tử, chẳng ngờ lại là Thư Hàng tiểu hữu đáng thương.

Đừng mà, đừng du lịch vũ trụ một tháng mà, tuyệt đối đừng chơi thế mà!!!

Ba giây sau, trong đáy mắt của Diệt Phượng Công Tử bốc lên lửa chiến ngùn ngụt! Nhất định hắn phải lọt vào top 10 cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này!

Phải cố gắng bằng mọi giá! Không, thế vẫn chưa đủ! Hắn phải dốc hết năng lượng, phải bùng nổ tiềm lực, bất luận dùng thủ đoạn gì cũng phải giật lấy top 10 cho bằng được!

…

…

Toàn Phong Tôn Giả lại giơ cao súng lệnh rồi hô lớn:

“Các tuyển thủ vào vị trí… chuẩn bị…”

Tất cả các tuyển thủ dự thi đều chuẩn bị sẵn sàng. Mọi người đều chờ tiếng súng lệnh của Toàn Phong Tôn Giả.

Sau đó Toàn Phong Tôn Giả nhếch cao miệng nhỏ, nói ra:

“One…”

Hắn là Toàn Phong Tôn Giả, là người đàn ông ảo diệu nhất trên đời, là thành viên của nhóm không chơi trội thì sẽ chết đó! Dù thế nào hắn cũng nhất quyết phải gặt được danh hiệu “Người chơi trội nhất” trong cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này.

Không đếm 1 2 3 4 thì ta đếm tiếng Anh!

One, Two, Three, Four, Five cũng tuyệt lắm.

Đột nhiên, Toàn Phong Tôn Giả cảm thấy dưới chân mình có cái gì đó, sau đó toàn thân hắn biến thành một cơn gió xoáy, xoắn ốc thăng thiên!

Toàn Phong Tôn Giả hét lên những tiếng a a a thảm thiết. Tuy rằng hắn cũng là cường giả cấp Tôn Giả, thế nhưng Bạch Tôn Giả tập kích bất ngờ, hắn không hề đề phòng nên cũng bị bắn tuốt lên trời.

Đương nhiên, với thực lực cấp Tôn Giả, khi bị đưa lên trời một nửa thì Toàn Phong Tôn Giả cũng đã thoát khỏi trạng thái xoắn ốc thăng thiên rồi.

Thế nhưng mà… sướng quá!

Hắn đang bay vọt lên trời theo đường xoắn ốc, được tất cả mọi người nhìn theo. Tất cả đều đang nhìn hắn, tất cả tầm mắt đều tập trung lên người hắn.

Đúng là ngầu hết xảy mà!

…

…

Bạch Tôn Giả tiếp nhận chức trách phát hiệu lệnh của Toàn Phong Tôn Giả:

“Cuộc đua bắt đầu!”

Ngay sau đó, các tuyển thủ dự thi cuộc đua máy kéo có tay cầm lập tức phóng hết tốc lực lao về phía trước!

Xình xịch xình xịch

Gần 60 chiếc máy kéo có tay cầm cơ hồ xuất phát cùng một lúc. Chúng đồng loạt phả ra khói đen, rồi phóng về phía trước với tốc độ của xe đua tầm cỡ thế giới!

Lúc này đây, chiếc máy kéo đang dẫn đầu mang số hiệu … 44! Diệt Phượng Công Tử!

Tống Thư Hàng lại sử dụng thuật “áp súng” thêm một lần nữa. Bởi vì Bạch Tôn Giả dặn dò Toàn Phong Tôn Giả không được đếm 1, 2, 3 nữa rồi mà.

Cho nên khi Toàn Phong Tôn Giả hô lên “Chuẩn bị!” thì Tống Thư Hàng đã hạ mệnh lệnh “lái xe tiến lên” cho thân thể của Diệt Phượng Công Tử trước.

Thế nhưng điều làm cho Tống Thư Hàng bất ngờ là, Toàn Phong Tôn Giả không đếm 1, 2, 3 nữa, người ta đếm One, Two,

Three!

“Tèo rồi, lần này lại chạy trước rồi.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Song, cái phấn khích của cuộc đời nằm ở sự biến hóa đột nhiên và không thể dự tính trước của nó.

Toàn Phong Tôn Giả, xoắn ốc thăng thiên!

Bạch Tôn Giả thay thế hắn hô hiệu lệnh xuất phát.

Càng may mắn hơn là khi Bạch Tôn Giả hô lớn “Cuộc đua bắt đầu” thì cũng là lúc thời gian đếm ngược 3 giây của Tống Thư Hàng kết thúc.

Thế là thân thể của Diệt Phượng Công Tử làm liên tục một loạt thao tác, chiếc máy kéo số 44 hăm hở đi đầu, phóng vọt lên như một con ngựa hoang đứt cương…

“Đáng chết, dám đoạt vị trí số 1 của ta! Ngôi vô địch phải là của ta! Ta muốn giành ngôi vô địch để dâng hiến cho Bạch tiền bối mà ta yêu quý nhất!”

Bạch Hạc Chân Quân nổi giận gầm lên.

Sau đó, Bạch Hạc Chân Quân vỗ mạnh vào bên cạnh ghế ngồi.

Ngay lập tức, phần đuôi chiếc máy kéo số 40 của hắn thò ra một trang bị nhìn chẳng khác nào bệ phóng tên lửa.

Xình xịch xình xịch, chiếc máy kéo của Bạch Hạc Chân Quân ầm ầm tăng tốc, nhanh chóng đuổi theo Tống Thư Hàng.

…

…

“Ha ha, chỉ là một con hạc trắng mà dám nhảy nhót thế kia. Đến lúc dạy cho nó một bài học rồi!”

Trên khuôn mặt của Cổ Hồ Quan Chân Quân nở một nụ cười lãnh khốc.

Sau đó hắn khẽ móc một cái trên cần điều khiển của máy kéo, một cái nút màu đỏ xuất hiện.

Cổ Hồ Quan Chân Quân ấn mạnh cái nút nọ.

Tên lửa Phi Mao Thối cải tiến ở sau thùng xe của hắn nhắm thẳng vào chiếc máy kéo có tay cầm số 40 của Bạch Hạc Chân Quân.

Ầm ầm ầm…

Tên lửa phóng lên trời rồi lao về phía Bạch Hạc Chân Quân.

Cuộc đua máy kéo có tay cầm lần thứ nhất của tu chân giới mới bắt đầu được hai giây, đã tiến vào giai đoạn cao trào.

Chương 438: Quyết liệt, dữ dội!

Khi tên lửa Phi Mao Thối bay lên lơ lửng giữa trời thì thể tích của nó to ra gấp mấy lần, rồi cứ nhắm thẳng chiếc máy kéo có tay cầm số 40 của Bạch Hạc Chân Quân mà lao xộc đến.

Bạch Hạc Chân Quân chạy phía trước sắp sửa đuổi kịp "Diệt Phượng Công Tử" ở vị trí đầu tiên, đột nhiên như có dự cảm trong lòng, hắn quay đầu lại liếc về phía sau một cái.

Và ngay lập tức, hắn nhìn thấy quả tên lửa Phi Mao Thối to đùng đang lao xộc đến mình.

"Ha ha, Cổ Hồ Quan Chân Quân đạo hữu nóng vội quá. Nhưng nếu bản Chân Quân đã thấy ngươi trang bị tên lửa ở trên xe thì sao lại không phòng bị trước được chứ?"

Bạch Hạc Chân Quân cười đắc ý.

Sau đó hắn vươn tay ra vung một cái, thảy một mảnh sắt nhỏ lên trên đầu mình.

Ầm!

Một luồng khói mù cuộn lên giữa không trung. Trong sương mù, mảnh sắt nhỏ xíu biến thành một chiếc máy kéo có tay cầm số 40 thứ hai, trên máy kéo còn có cả một con rối Bạch Hạc Chân Quân ngồi trên ghế lái, sống động như thật!

Đây là con mồi. Chiếc máy kéo có tay cầm số 40 được huyễn hóa ra giống y như đúc bản chính của Bạch Hạc Chân Quân về kích cỡ và khí tức, dù có cảm ứng sóng điện từ hay nhiệt độ bằng khoa học kĩ thuật cũng chẳng phân biệt được.

Quả tên lửa Phi Mao Thối trên trời bị con mồi lừa gạt, bắn thẳng vào nó rồi nổ tung ra.

Uy lực của vụ nổ khuếch tán mạnh, mấy chiếc máy kéo có tay cầm từ đằng sau xông lên đều bị ảnh hưởng, Bạch Hạc Chân Quân và Diệt Phượng Công Tử đồng thời nhân cơ hội kéo giãn một khoảng cách dài với những tuyển thủ phía sau.

…

…

“Xin chào mọi người, chào mừng mọi người đón xem chương trình truyền hình trực tiếp cuộc đua máy kéo có tay cầm lần thứ nhất của tu chân giới. Ta là bạn tốt của quý vị, MC hiện trường của Nhật báo tu sĩ - Giang Sơn!”

“Cuộc đua máy kéo có tay cầm lần này là do Bạch Tôn Giả tiếng tăm lừng lẫy đứng ra tổ chức, cùng với Linh Điệp Tôn Giả và Thất Sinh Phù Phủ Chủ phối hợp bố trí đường đua. Theo thông tin được tiết lộ thì đường đua này vừa kích thích vừa nguy hiểm, chắc chắn sẽ khiến các vị cả đời khó quên!”

“Cuộc đua bắt đầu! Không hổ là cuộc đua máy kéo có tay cầm lần thứ nhất, còn chưa bắt đầu đã tiến ngay vào giai đoạn cao trào. Mọi người có thể thấy, vị đang bay lên trời theo đường xoắn ốc kia chính là trọng tài phát hiệu lệnh của cuộc đua máy kéo có tay cầm lần này - Toàn Phong Tôn Giả. Dường như Toàn Phong Tôn Giả đang lấy chính thân thể mình làm hiệu lệnh bắt đầu thi đấu, tố chất chuyên nghiệp này thật khiến cho chúng ta phải khâm phục biết bao! Cách phát hiệu lệnh này thật đáng để cho cuộc đua phi kiếm diễn ra sau đây không lâu lấy làm tham khảo!”

Chỉ số cừu hận của trọng tài phát hiệu lệnh cuộc đua phi kiếm với MC Giang Sơn ＋1000 điểm.

“Cuộc đua bắt đầu! Chiếc máy kéo có tay cầm số 44 đi trước dẫn đầu, chúng ta có thể thấy tuyển thủ số 44 là Diệt Phượng Công Tử đẹp trai lai láng. Diệt Phượng Công Tử trước nay luôn xây dựng hình tượng người đàn ông tinh anh cơ trí, được đông đảo các nữ tu sĩ yêu thương!”

“Tuyển thủ số 40 Bạch Hạc Chân Quân đang áp sát và chuẩn bị vượt qua số 44 Diệt Phượng Công Tử! Ở trong tu chân giới, vì đặc thù chủng tộc, nên Bạch Hạc Chân Quân có rất nhiều fan hâm mộ từ nam đến nữ. Cuộc chiến giữa hai vị tuyển thủ có ngoại hình siêu đẹp và nhân khí cực cao này thật làm cho người ta phải sôi trào nhiệt huyết!”

“Ồ, kia là cái gì? Tên lửa Phi Mao Thối! Tuyển thủ số 6 Cổ Hồ Quan Chân Quân phóng một quả tên lửa Phi Mao Thối về phía Bạch Hạc Chân Quân! Tuy rằng cuộc đua mới bắt đầu được vài giây ngắn ngủi, song cảm xúc của các vị tuyển thủ dường như đang nóng lên hừng hực!"

"Tuyệt đẹp! Tuyển thủ Bạch Hạc Chân Quân dùng thế thân để chặn đứng đòn công của tên lửa Phi Mao Thối, hiện tại Bạch Hạc Chân Quân chỉ còn cách Diệt Phượng Công Tử ở vị trí dẫn đầu nửa thân xe! Có lẽ sau câu nói này của ta thì hắn sẽ vượt mặt Diệt Phượng Công Tử!"

"Khoan, chờ một chút, kia là cái gì?"

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh vang lên, chiếc máy kéo có tay cầm của Bạch Hạc Chân Quân dường như vừa nghiến lên một thứ gì đó. Sau đó chỉ trong nháy mắt, không hề có thời gian đếm lùi, thứ kia lập tức phát nổ.

Trên máy kéo có tay cầm của Bạch Hạc Chân Quân bố trí trận pháp phòng ngự cường đại, cú nổ mạnh dưới đường cũng không tạo thành bất cứ tổn thương nào cho chiếc máy kéo của hắn.

Thế nhưng lực xung kích cực mạnh do vụ nổ tạo ra lại khiến cho chiếc máy kéo ấy bị đánh bật lên không trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Vất vả lắm Bạch Hạc Chân Quân mới có thể ổn định được máy kéo có tay cầm của mình dựa vào tố chất thân thể cường đại.

"Ồ, là địa lôi! Hơn nữa còn là địa lôi đã được cải tạo! Không hề có thời gian đếm ngược, ngay khi máy kéo có tay cầm cán lên, địa lôi lập tức phát nổ! Uy lực của cú nổ biến thành sóng xung kích… Bạch Hạc Chân Quân dính chưởng! Rõ ràng mới ở chặng đua đầu tiên mà đã xuất hiện thứ kích thích như địa lôi, làm cho chúng ta không khỏi háo hức với những gì sẽ xảy ra ở đường đua phía trước!"

Bạch Hạc Chân Quân gian nan ổn định được thân xe thì cũng phí mất không ít thời gian.

Vèo vèo vèo vèo vèo…

Những chiếc máy kéo có tay cầm ở phía sau liên tiếp vượt qua hắn.

"Thật là đáng tiếc, rõ ràng mắt thấy chỉ còn nửa thân xe là có thể vượt qua Diệt Phượng Công Tử, không ngờ lại cán trúng địa lôi! Thứ hạng của Bạch Hạc Chân Quân rớt từ thứ 2 xuống thẳng thứ 49, sắp sửa biến thành hạng chót! Mọi người có thể thấy, ‘Nhưỡng Tửu Cư Sĩ’ ở vị trí thứ 50 cũng sắp vượt qua Bạch Hạc Chân Quân!”

“Sư bố ngươi! Ta là Túy Nguyệt! Là Túy Nguyệt!”

Người được gọi là Nhưỡng Tửu Cư Sĩ ngoi đầu ra gào lên với chiếc máy thu thập tin tức bát quái ở trên trời cao.

Nhưng đáng tiếc là tiếng gào của hắn không truyền lên được tới chiếc máy thu thập thông tin ấy.

“Hình như Túy Tửu Cư Sĩ đang vẫy tay nhiệt liệt với màn ảnh của chúng ta? Chẳng lẽ Túy Tinh Cư Sĩ muốn sắp có hành động gì sao?”

“Đậu má! Một câu mà đọc sai tên ông những hai lần, ngươi cố ý phải không? Giang Sơn béo! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Túy X Cư Sĩ nghiến răng ken két.

Nhưng đúng là hắn muốn hành động thật.

Sở dĩ hắn chạy từ từ ở cuối đội hình là để tìm kiếm cơ hội bắt kịp hai kẻ: Khỉ đầu chó Cuồng Đao Tam Lãng và Bạch Hạc Chân Quân!

Một tên trần tồng ngồng ôm hắn bay suốt nửa đường làm cho hắn mất hết mặt mũi, một tên khác giao hàng chuyển phát nhanh là đồng lõa. Thực ra còn có cả Bạch Tôn Giả nữa, nhưng muốn đối phó với Bạch Tôn Giả thì cần có cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa đầy đủ rồi tính sau. Bằng không Túy Nguyệt Cư Sĩ còn cự tuyệt luôn cả việc tưởng tượng đến chuyện “đối phó với Bạch Tôn Giả”. Nói không chừng hắn vừa nghĩ thế trong đầu thì vận xui đã rơi xuống đầu hắn ngay rồi ấy chứ.

Cha chả, điều quan trọng nhất bây giờ là, Bạch Hạc Chân Quân đã ở ngay trước mắt hắn rồi kìa!

Túy X Cư Sĩ cười lạnh lùng, sau đó vỗ mạnh lên máy kéo có tay cầm của mình. Và rồi trên đầu chiếc máy kéo thò ra một mũi khoan cực lớn.

Mũi khoan xoay tròn điên cuồng, vô số phù văn nối liền dung nhập bên trong mũi khoan ấy khiến cho nó lóe lên quang mang của pháp bảo. Ai nhìn vào cũng phải dám chắc rằng, máy kéo có tay cầm mà dính một phát khoan này thì sẽ bị xay thành một đống đồng nát sắt vụn ngay.

“Bạch Hạc! Nhận lấy một phát ‘Thiểm Điện Cuồng Long Toản’ của ta đi!!!”

Túy X Cư Sĩ gầm lên rồi dồn sức tăng tốc chiếc máy kéo có tay cầm số 13 của mình, lao thẳng về phía Bạch Hạc Chân Quân.

“Gì gì gì? Sao cả Bá Vương Cư Sĩ nhà ngươi cũng muốn đối phó với ta vậy?”

Bạch Hạc Chân Quân kinh hãi kêu lên.

“Bá Vương Cư Sĩ? AAAAA nhiều lời vô dụng! Mau nhận lấy cái chết cho ta!! Sau khi ngươi ăn một phát Thiểm Điện Cuồng Long Toản của ta mà không chết thì chúng ta lại làm bằng hữu tốt!”

Túy Nguyệt Cư Sĩ phẫn nộ gầm lên.

“Đừng mà, tuyệt đối đừng mà! Ta còn đang muốn giật quán quân cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này mà!”

Bạch Hạc Chân Quân nước mắt vòng quanh, sau đó hắn nhanh chóng kéo cần điều khiển máy kéo có tay cầm của mình, hai chiếc máy phát xạ tên lửa ở thùng xe điên cuồng phụt ra.

“Cứ đỡ một phát Thiểm Điện Cuồng Long Toản rồi tha hồ mà đi giật quán quân!”

Túy Nguyệt Cư Sĩ hét lên giận dữ.

“Muốn chết à? Dính một phát khoan điện của ngươi thì máy kéo có tay cầm của ta đi đời nhà ma rồi còn đâu nữa!”

Bạch Hạc Chân Quân điên tiết nói:

“Với cả, người ôm ngươi trần trùng trục bay lên trời là Tam Lãng chứ có phải ta đâu, ngươi tìm hắn mới đúng chứ tìm ta làm cái quái gì?”

“AAAAA Tam Lãng, Tam Lãng!! Nhiều lời vô ích, hai người các ngươi nhất định phải bị xay ra bã!!!”

Túy Nguyệt Cư Sĩ gầm rú ầm ầm.

Cứ thế, hai chiếc máy kéo có tay cầm số 13 và 40 cái đuổi sít sao, cái chạy thục mạng, đến là vui vẻ.

“Tuy rằng vì khoảng cách quá xa nên chúng ta không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Hàn Nguyệt Cư Sĩ và Bạch Hạc Chân Quân, thế nhưng nhìn tình hình này thì có vẻ như Hàn Tinh Cư Sĩ muốn dùng mũi khoan để ‘khoan’ Bạch Hạc Chân Quân, song Bạch Hạc Chân Quân liều chết không chịu. Hai người một chạy một đuổi, tốc độ cực mau. Tuy thứ hạng của họ vẫn nằm ở cuối đội ngũ, nhưng với tinh thần giao tranh quyết liệt thế này, thì vẫn có hi vọng để vượt qua các đạo hữu phía trước. Cuối cùng, chúc hai vị có thể đạt được thành tích cao. Tiếp theo chúng ta sẽ quay ống kính về phía trước.”

“Ồ? Ở đằng trước vừa có một đạo kiếm quang lóe lên, có vị đạo hữu nào vừa dính chưởng sao? Chúng ta sẽ zoom hình ảnh lại gần một chút. À, thấy rồi, là một tiểu cô nương rất xinh đẹp… Để tôi xem nào, đây là tuyển thủ số 22, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử! Cô là con gái yêu của Linh Điệp Tôn Giả, vẫn còn chưa có bạn trai, các vị nam tu sĩ độc thân cần cố gắng lên… ủa?”

Khi nói tới hai chữ “Cố gắng”, không hiểu sao Giang Sơn đạo hữu MC trực tiếp của Nhật báo tu sĩ lại cảm thấy gáy mình lành lạnh.

“Khụ khụ, tóm lại thì… có vẻ như Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử cô nương đã cán trúng cạm bẫy. Bây giờ toàn thân và xe đều xoáy tròn trở về điểm xuất phát! Tuy nhiên cuộc đua chỉ vừa mới bắt đầu, cô vẫn còn cơ hội! Chúng ta chân thành chúc cô ấy may mắn nhé!”

Vũ Nhu Tử bay trên trời rất là buồn bực. Cô bất cẩn cán vào một cạm bẫy, còn chưa kịp phản ứng thì xe đã xoắn ốc thăng thiên, bay thẳng về điểm xuất phát!

Tuy trò bay lên trời theo đường xoắn ốc này rất vui, nhưng bây giờ cô đang đua xe cơ mà. Cô vừa mới vượt mặt mấy vị Tạo Hóa tiền bối, Lạc Trần tiền bối, đang chơi hứng khởi thì bị bay mất tiêu rồi.

Không cam lòng tí nào!

“Bực quá, nhất định ta sẽ trở về!”

Vũ Nhu Tử lớn tiếng kêu lên, cho dù bị quay về vạch xuất phát thì cô cũng sẽ quay lại!

“Sau khi chúc Vũ Nhu Tử cô nương may mắn, chúng ta sẽ hướng ống kính về vị trí đầu tiên. Tình hình ganh đua của các tay đua top đầu cực kì khốc liệt! Số 44 Diệt Phượng Công Tử khá may mắn, vẫn đang duy trì ưu thế bé nhỏ của mình. Song ở ngay sát phía sau đã có một người sắp vượt qua hắn… đó là số 5 Hoàng Sơn Chân Quân!”

Ngay khi Giang Sơn thốt ra đạo hiệu Hoàng Sơn Chân Quân, thì ở trong đám người xem trên tầng mây cao cao, có một đôi mắt chó tỏa ánh sáng ngời lên:

“Gâu, ngay lúc này đây!”

Chương 439: Vũ Nhu Tử lệ rơi đầy mặt

Ở hiện trường truyền hình trực tiếp, MC vẫn đang khen ngợi liên mồm:

“Hoàng Sơn Chân Quân không hổ là tiền bối lão làng. Hắn không làm tăng tốc độ của máy kéo có tay cầm một cách lung tung mù quáng, mà cải tạo nó theo cách vừa phù hợp với khoa học, lại vừa dung nhập yếu tố tu chân một cách hoàn hảo. Từ khi xuất phát đến bây giờ, hắn vẫn luôn dùng tốc độ vững vàng để vượt qua các vị đạo hữu khác.”

Tống Thư Hàng nhìn Hoàng Sơn Chân Quân đã sắp song song với mình, đoạn cười khổ nói:

“Hoàng Sơn tiền bối, chẳng phải ngài nói ngài tham gia thi tài chỉ là để góp mặt cho đủ số thôi à?”

Nếu là góp mặt cho đủ số thì liều mạng thế để làm gì? Ngài sắp leo lên hạng nhất luôn rồi đó!

Tống Thư Hàng nhất định phải giật được top 10 đó nha, Hoàng Sơn Chân Quân tham gia cho vui mà lại lao vào tranh giành top 10 thì chính là một điều cực kì bất lợi đối với hắn đấy.

“Ha ha, nói sao nhỉ? Ta thật sự không ngờ máy kéo có tay cầm mà các ngươi cải tạo nó lại nát thế. Ta chỉ tiện tay cải tiến một tí, góp mặt đủ số thôi mà đã vượt qua hết cả các ngươi rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười phớ lớ.

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng cảm nhận được một cảm giác gọi là “bị thiên tài khinh bỉ sâu sắc” toát ra từ trên người Hoàng Sơn tiền bối.

Mỉa mai quá đi mà! Muốn nện vào mặt Hoàng Sơn Chân Quân một nắm đấm quá đi mà!

“Ờ, Thư Hàng tiểu hữu cố lên nhé, cứ duy trì như thế là có hi vọng lọt vào top10 đấy. Ta đi trước một bước đây!”

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả mà nói, đồng thời hai tay nắm chắc cần điều khiển của máy kéo có tay cầm, thân thể rung lên theo nhịp điệu, cứ thế vượt qua chiếc máy kéo số 44 của Tống Thư Hàng nửa thân xe, vừa bình tĩnh lại vừa vững vàng.

“Không hổ là Hoàng Sơn Chân Quân, phát huy rất ổn định. Bây giờ chúng ta phải chúc mừng cho số 5 Hoàng Sơn Chân Quân, hắn đã tạm thời giữ vị trí số 1 trong cuộc đua máy kéo có tay cầm lần thứ 1 này… Ồ? Hình như tôi vừa nghe thấy tiếng gì đó rất lớn, dường như là một bài hát thì phải? Đây là bài ca cổ vũ mà khán giả hát lên vì các tuyển thủ sao? Hay là chúng ta thu một đoạn bài hát này xem thử nhé.”

Sau đó, một giọng ca trong veo phát ra từ máy thu thập tin tức bát quái, truyền vào tai trăm ngàn tu sĩ có mặt tại hiện trường.

“Lẵng hoa thơm ngát ơi, mau lai đây nghe ta hát nào ~~ Mau đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn là nơi rất tốt ~ Nơi rất tốt tất có cảnh đẹp, khắp nơi đều là hoa màu, đâu đâu cũng thấy đồ ngốc ~~”

“Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc” do Đậu Đậu xướng lên, uy chấn giang hồ!

MC Giang Sơn lập tức ngu mặt.

“Phụt!”

Các đạo hữu trên pháp bảo mây trắng đua nhau cười phá lên.

Chỉ có một vài đạo hữu vẫn còn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, ví dụ như mấy đệ tử của nhà họ Sở. Cả đám đều ngu ngơ chẳng biết các vị tiền bối xung quanh mình đang cười rũ rượi vì lý do gì.

…

…

Sắc mặt của Hoàng Sơn Chân Quân trầm như nước.

Mình thật sơ ý quá, quên béng mất việc cấm ngôn Đậu Đậu thêm một lần nữa… mới để cho nó có cơ hội gây họa thế này đây.

Tối nay chuẩn bị ăn lẩu chó đi là vừa!

Tiếp đó, Hoàng Sơn Chân Quân chắp tay thành pháp ấn rồi nổi giận gầm lên:

“CẤM NGÔN!”

Vòng cổ của một con kinh ba nhỏ trên đám mây lóe lên ánh sáng yếu ớt. Sau đó chú kinh ba bé nhỏ không thể nói tiếng người được nữa, chỉ có thể phát ra tiếng kêu gâu gâu.

Thế nhưng, trong mắt kinh ba lại lóe lên ánh hào quang trí tuệ. Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi quá ngây thơ rồi!

Kĩ năng này ngươi đã sử dụng với bản Đậu Đậu một lần rồi, lần thứ hai không còn tác dụng nữa đâu!

Đậu Đậu ung dung nhích người ra, dưới thân nó cất giấu một thiết bị khuếch đại âm thanh cực lớn, và cả một chiếc máy phát nhạc nữa.

Đậu Đậu thò móng vuốt, khẽ nhấn một cái vào máy phát nhạc.

“Lẵng hoa thơm ngát ơi, mau lai đây nghe ta hát nào ~~ Mau đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn là nơi rất tốt ~ Nơi rất tốt tất có cảnh đẹp, khắp nơi đều là hoa màu, đâu đâu cũng thấy đồ ngốc ~~”

“Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc” uy chấn giang hồ lại réo rắt vang lên.

Ca khúc đáng yêu, giai điệu đơn giản, ca từ ngắn gọn, lảnh lót dễ thuộc.

Hơn nữa, trừ phi tu luyện công pháp đặc thù, bằng không tu sĩ đều là loại người có trí nhớ siêu quần, đã gặp qua là không quên được. Vừa nghe ca khúc vui vẻ kia lần đầu thì mọi người đã có thể cùng hát theo, sau khi nghe đến lần thứ hai thì ai cũng biết hát luôn.

Đã thế, “Khúc ca Hoàng Sơn ngu ngốc” còn có ma lực khó cưỡng.

Sau khi nghe một lần, mọi người đều bất giác vui vẻ hẳn lên cùng giai điệu của nó, thậm chí có người còn không kìm được mà lẩm nhẩm theo.

…

…

“Cắt ngay, cắt cái bài hát này đi ngay!”

Trong chương trình trực tiếp vang lên tiếng la cấp bách của MC Giang Sơn, song đã quá muộn rồi.

Có lẽ chỉ ngày mai thôi, toàn bộ tu chân giới đều sẽ biết đến "Khúc ca Hoàng Sơn ngu ngốc" này.

"Đậu Đậu!!!!"

Hoàng Sơn Chân Quân gầm lên một tiếng phẫn nộ, cuối cùng hắn cũng không thể nào mà nhịn nổi nữa.

Hắn vỗ mạnh tay lên chiếc máy kéo có tay cầm, máy kéo số 5 phóng thẳng lên cao, tuôn ra khói đen, lao thẳng về hướng Đậu Đậu như truy sát.

"Gâu gâu!"

Đậu Đậu đắc ý sủa hai tiếng với Hoàng Sơn Chân Quân. Nó cũng không chạy trốn, bởi vì nó biết dù có trốn cũng không thoát khỏi tay Hoàng Sơn Chân Quân được.

Đến cả pháp bảo Phong Hỏa Luân chuyên dùng để chạy trốn của nó cũng là do Hoàng Sơn Chân Quân chế tác cho, căn bản không thể đào tẩu nổi. Cho nên Đậu Đậu bất khuất đứng trên tầng mây, chờ Hoàng Sơn Chân Quân đến mà bắt nó!

Lúc này đây, Đậu Đậu cảm thấy Vũ Nhu Tử cô nương nói một câu rất đúng: Mọi người không phải là trẻ con, đương nhiên là phải chịu trách nhiệm cho mỗi việc mình làm. Đây chính là giác ngộ!

Đậu Đậu cảm thấy mình cũng giác ngộ rồi, không còn sợ hãi gì nữa. Cho dù sau này có bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói cả năm thì đời chó của nó cũng đã không uổng phí rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân bóp chặt chiếc máy phát nhạc, xách Đậu Đậu lên ném sang một phía của chiếc máy kéo có tay cầm.

"Gâu gâu!"

Đậu Đậu ngẩng đầu lên sủa hai tiếng với Hoàng Sơn Chân Quân, muốn giết hay róc thịt cũng tùy ngươi, ta mà sợ chết thì không phải là Đậu Đậu!

Hoàng Sơn Chân Quân giật giật khóe miệng, lái máy kéo có tay cầm, xình xịch xình xịch rời khỏi cuộc đua, rồi biến mất giữa trời xanh bát ngát.

Suốt cả đường đi, Hoàng Sơn Chân Quân chẳng nói chẳng rằng.

Mãi một lúc lâu sau, Chân Quân mới dịu dàng nói với:

“Đậu Đậu à.”

Giọng điệu kia ấm áp nhẹ nhàng như gió mùa xuân.

Thế mà Đậu Đậu lại rùng mình một cái.

“Ngoảnh đi ngoảnh lại, ngươi đã lớn thế này rồi. Rõ ràng cái lúc ta mang ngươi về nhà nuôi, ngươi mới chỉ nhỏ bằng bàn tay ta thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cảm khái vô vàn:

“Thời gian trôi nhanh quá.”

Đậu Đậu:

“?”

“Con cái rốt cuộc cũng phải lớn lên.”

Hoàng Sơn Chân Quân cúi đầu nhìn Đậu Đậu:

“Chung quy, con cái rồi cũng phải rời xa cha mẹ mình để tìm bạn lữ đi cùng suốt cuộc đời, để xây dựng nên một mái nhà thuộc về riêng nó.”

Đậu Đậu chẳng hiểu ra sao, Hoàng Sơn ngu ngốc tức quá hóa điên rồi à?

“Ta nghĩ cũng đến lúc gả ngươi cho người ta rồi, Đậu Đậu ạ.”

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười, dịu dàng bảo.

Đậu Đậu:

“…”

Từ… từ từ đã, chờ tí!

Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi có nhầm chỗ nào không đấy?

Đậu Đậu sốt sắng kêu toáng lên:

“Gâu gấu gâu gâu gầu gấu gấu gấu!!!”

Nó, Đậu Đậu kinh ba đại yêu khuyển là đực mà! Tại sao lại dùng “gả cho người ta” để nói nó chứ?

Chẳng lẽ nó là một con kinh ba cái, nhưng lại bị Hoàng Sơn ngu ngốc nuôi như con đực ư?

Đậu Đậu nghĩ thế, bèn nhấc người lùi về phía sau, liếc nhìn cái chỗ có “Đậu Đậu nhỏ”.

Không mà, mình đúng là một con kinh ba đực mà!

Cho nên, Đậu Đậu ngốc sững người ra.

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nhẹ nhàng, rồi vươn tay vuốt ve đầu nhỏ của Đậu Đậu với động tác càng dịu dàng hơn nữa.

Xình xịch xình xịch, máy kéo phả một luồng khói đen cuồn cuộn, mang theo Đậu Đậu ngu ngơ, biến mất không thấy tăm hơi.

…

…

“Chậc… xin chào các quý vị khán giả, vừa rồi trên đường đua đột nhiên xuất hiện một việc ngoài ý muốn. Năm giây trước, Hoàng Sơn Chân Quân vừa đuổi kịp và vượt qua Diệt Phượng Công Tử để trở thành người giữ vị trí số một đã đột nhiên rời khỏi đường đua vì việc cá nhân, nên đã mất đi quyền thi đấu. Hiện tại chúng ta có thể thấy người giữ vị trí số 1 vẫn là Diệt Phượng Công Tử may mắn. Hắn vẫn đang duy trì ưu thế mỏng manh với các đạo hữu phía sau.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Bây giờ hẳn là hắn phải cảm ơn Đậu Đậu đúng không?

Đậu Đậu phấn đấu quên mình tự tìm đường chết, mang Hoàng Sơn Chân Quân đi mất, để cho hắn bảo vệ được ưu thế “vị trí số 1” của mình?

“Đậu Đậu, ta sẽ thắp nhang cho ngươi.”

Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Sau đó hắn cố gắng khống chế máy kéo có tay cầm, lao về phía trước với tốc độ nhanh hơn, nhanh nữa! Đây chính là cơ hội mà Đậu Đậu liều mình mang về cho hắn, hắn không thể để lãng phí được!

…

…

Ngay lúc Tống Thư Hàng còn đang cảm khái, thì có một đạo kiếm quang lao sát qua người hắn “vèo” một cái, sau đó vượt qua hắn mà phóng thẳng về phía trước!

“Cái gì thế?”

Tống Thư Hàng mở to mắt ra nhìn.

“Ơ kìa? Đạo kiếm quang vừa rồi là gì! Quá nhanh, quá nguy hiểm, tốc độ không thể tin được, lại có đạo hữu nào mới trúng số sao? Chúng ta zoom màn hình để nhìn cho rõ nhé. A thấy rồi…ồ, lại là vị tiểu cô nương này sao?”

Trong đạo kiếm quang kia bao bọc một cô nương tóc dài đen nhánh, chân thon nuột nà, cùng với chiếc máy kéo có tay cầm số 22 của cô nàng.

“Lại là Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử cô nương. Vũ Nhu Tử cô nương bị đẩy về vạch xuất phát nhưng không hề bỏ cuộc mà lại tiến lên một lần nữa, sau khi xuất phát lại không lâu, có vẻ như cô ấy lại cán phải một cái bẫy khác, chiếc máy kéo số 22 của cô lại phóng thẳng lên không. Song lúc này đây cô không còn bị đưa về vạch xuất phát, mà là lao về phía trước. Sau khi vượt qua tất cả các tuyển thủ, cô tiến thẳng tới vị trí chiếc máy kéo số 44 của Diệt Phượng Công Tử ở phía trước! Tái Ông mất ngựa, biết họa hay phúc? Chúc mừng Vũ Nhu Tử cô nương, cô đang dẫn đầu cuộc đua máy kéo có tay cầm!”

Vũ Nhu Tử vẫn còn đang ngây ra. Cô chớp chớp mắt, mình lên hạng 1 rồi á?

Hạng 1 đó ~ Cảm giác này sướng quá! Cô thích!

Vũ Nhu Tử nắm chặt cần điều khiển rồi cười lên những tiếng vui vẻ dễ nghe. Nhân cơ hội này xông thẳng lên đi, kéo dãn khoảng cách với các tuyển thủ phía sau, duy trì ưu thế lao thẳng về đích đi!

Cô muốn đoạt giải quán quân cuộc thi máy kéo có tay cầm lần thứ nhất này!

“Xông lên!”

Vũ Nhu Tử vui sướng hét lên.

Chiếc máy kéo có tay cầm số 22 phóng thẳng về phía trước.

Đột nhiên, Vũ Nhu Tử cảm thấy cả chiếc máy kéo hơi hơi chấn động, cảm giác như thể mất đi trọng lực.

Khóe miệng Vũ Nhu Tử giật giật.

Cảm giác mất trọng lực này rất quen thuộc, bởi vì cô đã trải qua nó 2 lần rồi!

Sau đó, theo một tiếng thét chói tai của Vũ Nhu Tử, cô và chiếc máy kéo số 22 lại “xoắn ốc thăng thiên”. Sau khi lên một độ cao thích hợp, chiếc máy kéo có tay cầm số 22 của Vũ Nhu Tử bị đưa thẳng về phía vạch xuất phát.

Vũ Nhu Tử cô nương: TTˆTT

Nước mắt nhạt nhòa.

Chương 440: Cuồng Đao Tam Lãng sợ mất mật

“Vũ Nhu Tử may mắn thật, vèo cái đã bay đến trước mình rồi.”

Khi “Diệt Phượng Công Tử” bản Tống Thư Hàng đang nghĩ như thế thì đột nhiên lại thấy Vũ Nhu Tử bị kiếm quang bao lấy, hét ầm lên á á á rồi bay ngược từ trước mặt hắn về, bay tuốt trở lại vạch xuất phát.

Tống Thư Hàng:

“…”

Số má của cô nàng Vũ Nhu Tử này rốt cuộc là đỏ hay là nhọ đây?

“Tóm lại là cẩn thận vẫn hơn, mình còn có ba giây đếm ngược đấy, cho nên phải nhìn cho thật xa, nếu phát hiện ra cái gì bất ngờ thì trước tiên phải … Á á á á á.”

Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ phải phát hiện ra nguy hiểm thật sớm, để còn kịp thời phát chỉ lệnh cho thân thể trước ba giây, không ngờ trước mắt hắn đã xuất hiện vầng sáng của cạm bẫy.

Điều làm cho hắn tuyệt vọng hơn là cạm bẫy này còn biết di chuyển. Nó chạy qua chạy lại trên một phạm vi của đường đua, chạy đến là tùy hứng, lúc trái lúc phải, lúc trên lúc dưới, chẳng biết đằng nào mà lần.

Đừng nói Tống Thư Hàng có ba giây đếm ngược, cho dù không có thì hắn cũng không tránh nổi cạm bẫy này.

Chiếc máy kéo có tay cầm số 44 nghiến lên cạm bẫy với khí thế làm việc nghĩa quyết không chùn bước.

Sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy mình đang xoắn ốc thăng thiên.

Cả chiếc máy kéo có tay cầm và thân thể hắn đều xoay tròn quay cuồng, trời đất lộn nhào, cực kì khó chịu.

“Sau đó mình sẽ bị đưa về điểm xuất phát sao?”

Tống Thư Hàng nước mắt lã chã.

Thế nhưng sau khi xoắn ốc thăng thiên đưa Tống Thư Hàng lên một độ cao nhất định thì lại không có ý muốn đuổi hắn về vạch xuất phát. Nó cứ điên cuồng chuyển động liên hồi, đến mức Tống Thư Hàng váng đầu hoa mắt.

Chóng mặt quá… buồn nôn quá.

Đây là một cạm bẫy "cưỡng chế tạm dừng". Một khi cán vào thì phải quay tròn trong không gian đủ 10 giây mới thôi.

10 giây trên đường đua thay đổi bất ngờ này, thật là tàn nhẫn biết bao.

Vèo vèo vèo vèo…

Các tiền bối liên tục vượt qua Tống Thư Hàng. Chỉ trong nháy mắt hắn đã rớt từ vị trí số 1 xuống tận thứ 47.

Có mấy vị tiền bối phóng qua rồi còn vẫy tay với hắn nhiệt tình.

Ví như vị Tam Lãng tiền bối trong hình hài khỉ đầu chó nào đó:

"Thư Hàng, chúc quay vui, ngươi đã trở thành một phong cảnh trên đường đua rồi đó ~"

Dứt lời, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối hí hửng vượt qua Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hít hít mũi, thấy như top 10 cuộc đua máy kéo có tay cầm đang vẫy tay bai bai mình, và chuyến du hành vũ trụ một tháng thì đang nồng nhiệt ngoắc tay mời gọi.

Đừng mà, không đâu, ta không đi chơi vũ trụ một tháng đâu!

Kì nghỉ hè đáng thương của ta đã nhiều sóng gió lắm rồi, nào thì "đảo thần bí", nào thì "ôm đến chết", nào thì "trận chiến Đoạn Tiên đài", nào thì "âm mưu của tiên sinh", ta thỏa mãn lắm rồi, còn một tháng nữa, xin hãy để ta sống trong bình yên đi!

Ta muốn đi đảo nghỉ mát phơi nắng, muốn uống đồ uống ngọt ngon, muốn nằm dài trên bờ cát hưởng thụ cuộc sống!

Ta không muốn vào vũ trụ đâu!!!!

Một tháng trời đằng đẵng đó… Ta nào phải tiền bối cao nhân trong nhóm, ta chỉ là một tu sĩ nhị phẩm con con, ăn uống có thể giải quyết bằng Tích Cốc Đan, nhưng bài tiết thì phải xử lý thế nào?

Nghe nói trong môi trường không trọng lực ở trên vũ trụ, lúc đi tiểu xong chất lỏng sẽ bay lơ lửng lên… Nói không chừng nó còn dính đầy mặt ngươi nữa ấy.

…

“Tống Thư Hàng tiểu hữu à, có rảnh thì đến Đấu Chiến Phật Tông của bọn ta làm khách đi.”

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương với mái tóc dài xinh đẹp lướt qua Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Pháp Vương cũng chỉ đến tham dự cuộc thi cho đủ số mà thôi. Hiện tại hắn đang bước vào thời điểm quan trọng chuẩn bị trùng phá “Chân Quân lục phẩm”, cho nên tuy rất có hứng thú với di tích “thời đại trước” mà Bạch tiền bối nói, nhưng có lẽ hắn không có thời gian để đến lăn lóc ở di tích đó rồi.

Hơn nữa … di tích không phải là duy nhất. Lần này không có cơ hội đi thì còn lần sau, chỉ là lợi ích kém hơn nhóm đạo hữu vào lần đầu tiên mà thôi.

Khi vượt qua Tống Thư Hàng, di động của Tạo Hóa Pháp Vương vang lên.

Tạo Hóa Pháp Vương mở máy ra xem, thì ra là Tô Thị A Thất.

“Alo, A Thất đạo hữu đấy à?”

Tạo Hóa Pháp Vương mỉm cười nghe máy:

“A Thất đạo hữu có việc gì đấy? Ta đang tham gia cuộc đua máy kéo có tay cầm này, thú vị lắm nhé, ngươi không tham gia đúng là tổn thất lớn mà.”

“Ta biết.”

Tô Thị A Thất nói với giọng u ám:

“Ta đang xem truyền hình trực tiếp đây.”

“Ha ha ha, hối hận vì không tham gia cuộc đua này rồi đúng không?”

Tạo Hóa Pháp Vương lại hỏi:

“Sao ta thấy trạng thái của ngươi không ổn thế?”

“Cực kì không ổn. Trạng thái của ta bây giờ đang là núi lửa phun trào đây!”

Tô Thị A Thất nghiến răng nghiến lợi:

“Vừa rồi Tô Thị tam trưởng lão đột nhiên gọi cho ta, mắng cho ta một trận như tát nước vào mặt.”

“Vì sao?”

Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

“Tam trưởng lão mắng ta đầu bị nhồi phân, dám hóa trang thành khỉ mặt chó tham gia đua máy kéo có tay cầm, đã thế còn chìa mặt vào màn hình trực tiếp mà gào ‘Ta là Thiên Hà Tô Thị A Thất, xe đua của ta là số 38’, làm mất hết mặt mũi của Thiên Hà Tô Thị. Mẹ nó, bây giờ ta chỉ muốn biết con khỉ mặt chó chết tiệt đó là tên nào thôi.”

Tô Thị A Thất sắp phát rồ đến nơi.

Tạo Hóa Pháp Vương cười tủm tỉm:

“Ha ha, ngươi nói xem còn có thể là ai?”

“Quả nhiên là hắn! Đồ tiện nhân Cuồng Đao Tam Lãng!”

Tô Thị A Thất nghiến răng gằn lên.

“Há há há há há.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười sang sảng.

Tô Thị A Thất ở đầu bên kia nghiến răng ken két rồi căm hờn nói:

“Tạo Hóa đạo hữu, giúp ta dạy cho Cuồng Đao Tam Lãng một bài học được không?”

“Không làm, ta là người xuất gia, phải từ bi bác ái.”

Tạo Hóa Pháp Vương đáp. Hắn ưng cái tên Cuồng Đao Tam Lãng kia lắm lắm, đặc biệt là lúc tên đó đâm đầu tự tìm đường chết, làm cho Tạo Hóa Pháp Vương sung sướng vô cùng.

“Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp.“

Tô Thị A Thất cắn răng nói:

“Bút tích thật, cho ngươi mượn ngắm ba tháng, phỏng theo thoải mái.”

“Bút tích thật của Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp? Sao nó lại nằm trong tay Tô Thị các ngươi? Tô gia các ngươi có ai biết thưởng thức thư pháp hay sao? Đừng có tàn phá vật báu, bán thẳng cho ta luôn đi!”

Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán. Đừng nhìn Tạo Hóa Pháp Vương tu luyện công pháp chiến thể mạnh mẽ bá đạo, man lực vô song như Chiến Phật Chân Thân mà lầm, hắn là một nhà thư pháp nổi danh, bây giờ còn là nhân vật trụ cột trong hiệp hội thư pháp Hoa Hạ nữa đấy.

“Lượn đi.”

Tô Thị A Thất căm giận nói:

“Cho ngươi mượn tối đa 5 tháng. Hấp chết cụ tên Tam Lãng kia cho ta!”

“Chốt giá!”

Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ đồng ý. Cuồng Đao Tam Lãng hăng hái tìm đường chết như thế, vốn phải chết lâu rồi. Để ta hàng yêu trừ ma, trả lại sự trong sạch cho thiên địa này đi!

“Ta xem truyền hình trực tiếp, nếu xử đẹp vụ này thì ta có thể xem xét cho ngươi mượn Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp ngắm thêm một tháng nữa.”

Giọng nói của Tô Thị A Thất ngập tràn cám dỗ.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta đi!”

Tạo Hóa Pháp Vương vỗ ngực cam đoan.

…

…

Sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện với Tô Thị A Thất, Tạo Hóa Pháp Vương vuốt điện thoại, gọi thêm một cuộc nữa.

Bên kia nhấc máy rất nhanh, tiếng cười của Cuồng Đao Tam Lãng truyền tới:

“Tạo Hóa đạo hữu à? Gọi cho ta có chuyện gì thế? Oa hahahaha, chẳng lẽ muốn ta giúp một tay sao?”

Lúc này Cuồng Đao Tam Lãng đang chạy trên tuyến đầu cuộc đua máy kéo có tay cầm, tranh giành vị trí số 1 với Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Bắc Hà Tán Nhân và Giao Bá Chân Quân.

“Ha ha, thực ra là ta vừa nhớ ra một tin tức quan trọng, muốn nói cho Tam Lãng đạo hữu biết mà thôi.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười nói.

“Có chuyện gì thì nói mau đi, đang đua mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng giục.

“À, trước đây ít lâu Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn đến làm khách ở Đấu Chiến Phật Tông bọn ta. Lúc nói chuyện với ta, cô ấy đột nhiên nhắc tới Tam Lãng đạo hữu. Cô ấy nói Tam Lãng đạo hữu đâm đầu vào chỗ chết nhìn vui lắm, cho nên tháng sau cô ấy sẽ qua động phủ của ngươi ở chơi một thời gian.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười phớ lớ:

“Tuy ta là người xuất gia, thế nhưng vẫn hâm mộ Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu lắm lắm. Vân Tước Tử tiền bối xinh đẹp như thế, lộng lẫy như thế, ấy vậy mà lại muốn đến chỗ ngươi ở chơi. Nói không chừng Tam Lãng đạo hữu còn trở thành đạo lữ với tiền bối cũng nên ấy chứ.”

Toàn thân Cuồng Đao Tam Lãng run như cầy sấy.

Lúc này đây, Tam Lãng chỉ nhớ đến nhiều năm về trước, hắn bị một vị “đại tiền bối” xinh đẹp lộng lẫy chói lòa như mặt trăng giữa trời đêm hành hạ suốt một năm lẻ bốn tháng.

Không sai, vị đại tiền bối xinh đẹp ấy kỳ danh là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, cảnh giới thất phẩm đỉnh phong, chỉ còn cách cảnh giới “Huyền Thánh” bát phẩm nhân tiền hiển thánh có một bước nữa thôi. Đây là nhân vật cấp bậc đại tiền bối chân chính, tồn tại cùng thời với một đại tiền bối khác trong nhóm là “Thất Tu Tôn Giả”.

“Đừng mà… không muốn đâu…”

Cuồng Đao Tam Lãng rên lên thành tiếng.

Tam Lãng đáng thương lòng loạn cào cào, vừa xoắn quẩy lên thì không còn chuyên tâm vào thi đấu nữa. Hắn thậm chí còn không điều khiển nổi máy kéo của mình, chiếc máy kéo chồm lên áp sát số 19 Bắc Hà Tán Nhân.

“Tam Lãng, ngươi làm trò gì đấy?”

Bắc Hà Tán Nhân quát lên giận dữ.

Ầm! Máy kéo của Cuồng Đao Tam Lãng va chạm với máy kéo của Bắc Hà Tán Nhân, hai chiếc xe đều chấn động.

Chỉ một khoảnh khắc ấy, họ đã bị số 4 Lạc Trần Chân Quân, số

15 Tuyết Lang Động Chủ và số 56 Giao Bá Chân Quân vượt mặt.

“Tam Lãng, ngươi chán sống à!”

Bắc Hà Tán Nhân điên tiết gầm lên, sau đó hắn vỗ máy kéo có tay cầm của mình một cái. Ngay lập tức, có bốn mũi dùi nhọn hoắt thò ra từ bốn trục bánh xe của hắn.

Mũi khoan mũi dùi rất được các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 yêu thích đó.

Ngay sau đó, Bắc Hà Tán Nhân khống chế chiếc máy kéo của mình, lao thẳng vào xe của Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng gào tướng lên:

“Đừng mà, lão Bắc Hà nghe ta giải thích đã! Ta không cố ý đâu!”

“Giải thích vô dụng, ăn một phát gai đâm thắng lợi của ta đi!”

Bắc Hà Tán Nhân giận dữ gầm rống.

“Đừng mà á á á á ~~~~~~”

Rầm rầm rầm…

Dùi nhọn sắc bén đâm vào máy kéo của Cuồng Đao Tam Lãng, mũi dùi điên cuồng ma sát với vòng bảo hộ phòng ngự do Tam Lãng bố trí trên xe, hoa lửa bắn ra tứ phía.

“Á ha ha ha ha.”

Tạo Hóa Pháp Vương đắc ý mĩ mãn thu hồi điện thoại, rồi tiện tay điều khiển chiếc máy kéo có tay cầm của mình lao về phía trước.

Đây chính là thời điểm để cho Tam Lãng huynh một kích chí mạng!

Chương 441: Không xong rồi, có một hung thần xa lộ mai phục giữa chúng ta.

Phía sau Tạo Hóa Pháp Vương, “Diệt Phượng Công Tử” bản Tống Thư Hàng âm thầm lau mồ hôi. Sau khi thoát khỏi trạng thái “xoắn ốc thăng thiên” xoay vòng, hắn vẫn chạy ở đằng sau Tạo Hóa Pháp Vương.

Thính lực nhạy bén của Diệt Phượng Công Tử giúp cho Tống Thư Hàng nghe được nội dung cuộc điện thoại của Tạo Hóa Pháp Vương một cách dễ dàng. Không phải Tống Thư Hàng nghe trộm, bởi vì hắn căn bản không thể khống chế được thính lực của Diệt Phượng Công Tử. Tiếng điện thoại cứ lọt vào tai hắn, hắn muốn không nghe cũng không được mà.

Cơ mà thật không ngờ Tạo Hóa Pháp Vương lại âm hiểm đến thế!

Tạo Hóa Pháp Vương vẻ ngoài nhìn như siêu Saiyan, thuộc loại MT tường thịt kéo quái điển hình, thế mà lại âm hiểm đến bất ngờ.

Chỉ một cú điện thoại mà đã khiến cho Cuồng Đao Tam Lãng ở trên tuyến đầu hoàn toàn rối loạn, chưa kể còn kéo người qua đường Giáp Bắc Hà Tán Nhân tiền bối vô tội liên lụy theo.

Cái câu “đừng trông mặt mà bắt hình dong” là dùng để chỉ loại tiền bối như thế này đây đúng không?

…

…

Tiếng nói của MC Giang Sơn tiếp tục truyền ta từ máy thu thập thông tin bát quái:

“Thưa quý vị khán giả, tình hình trong cuộc đua máy kéo có tay cầm đúng là thay đổi chỉ trong nháy mắt! Vũ Nhu Tử tiên tử ban nãy lại cán phải cạm bẫy ‘miễn phí hồi thành’ và bị đưa về điểm xuất phát thêm một lần nữa. Tuy nhiên không sao cả, cuộc thi chỉ vừa mới bắt đầu, chúng ta hãy cùng tin tưởng rằng Vũ Nhu Tử cô nương vẫn còn cơ hội! Chúng ta cùng cổ vũ và chúc may mắn cho vị tiểu tiên tử dễ thương này nhé!”

“Vì Vũ Nhu Tử cô nương đạp trúng cạm bẫy nên Diệt Phượng Công Tử lại chiếm cứ vị trí dẫn đầu. Ồ, không hay rồi, cuối cùng thì trị số may mắn của Diệt Phượng Công Tử cũng bị dùng hết, chúng ta có thể thấy hắn vừa cán trúng cạm bẫy mang tên ‘Cối xay gió tại chỗ’. So với Vũ Nhu Tử thì Diệt Phượng Công Tử may mắn hơn một chút, ít nhất hắn không bị đuổi thẳng về điểm xuất phát. Song, 10 giây cối xay gió là đủ để hắn bị các đạo hữu khác lần lượt vượt qua! Lại vượt qua, từng chiếc máy kéo có tay cầm liên tục vượt qua Diệt Phượng Công Tử, hắn đã lập tức rớt từ vị trí dẫn đầu xuống top cuối đoàn đua.”

“Bây giờ chúng ta có thể thấy những tay đua đang duy trì vị trí dẫn đầu đội hình, gồm có Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Bắc Hà Tán Nhân, Giao Bá Chân Quân và một đạo hữu trong hình dạng khỉ đầu chó… Ồ, điều bất ngờ lại xảy ra, giữa đạo hữu khỉ đầu chó và Bắc Hà Tán Nhân xảy ra xô xát, hai người va chạm dữ dội tóe lửa và đồng thời rớt khỏi tuyến đầu!”

“Chúng ta sẽ lia ống kính về phía sau để xem một chút, Bạch Hạc Chân Quân đạo hữu và Túy Địa Cư Sĩ vẫn còn đang rượt đuổi lẫn nhau, hai người đã lên tới vị trí thứ mười và thứ mười ba từ lúc nào không biết. Phần đuôi chiếc máy kéo có tay cầm của Bạch Hạc đạo hữu bị hỏng hóc nghiêm trọng, chiếc xe đã tàn tạ đến đang thương. Tuy nhiên Túy Tỉnh Cư Sĩ rõ ràng vẫn không chịu bỏ qua cho nó. Dù không biết giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng chúng ta sẽ cùng cổ vũ cho cả hai vị đạo hữu nhé! Bất luận là Bạch Hạc đạo hữu hay Thiểm Thiểm Cư Sĩ, chúng ta sẽ cùng chúc cho họ có thể đạt được thành tích tốt!”

“Ồ, tính hình chiến cuộc lại thay đổi bất ngờ. Ở phía sau có một vị đạo hữu đang bắt đầu tăng tốc tiến lên, chiếc máy kéo có tay cầm màu vàng này là số 27 - Tạo Hóa Pháp Vương đạo hữu! Tạo Hóa Pháp Vương đạo hữu vẫn đang duy trì tốc độ từ tốn ở phía sau bỗng gia tăng tốc độ, hắn đang muốn lao lên top đầu sao?

Cuộc đua ngày càng thú vị, chúng ta sẽ cùng mỏi mắt mong chờ!”

Khi bình luận viên Giang Sơn còn đang giải thích như bắn rap thì trên chiếc máy kéo có tay cầm của Tạo Hóa Pháp Vương đã truyền ra từng câu từng câu tiếng Phạn.

Trên chiếc máy kéo có tay cầm màu vàng kim của hắn giăng đầy kinh văn. Kinh văn được kích hoạt biến thành vô số tiểu hòa thượng gia tăng các trạng thái cho chiếc máy kéo, nào là gia tốc, giảm xóc, giảm ma sát…

Chỉ trong nháy mắt, Tạo Hóa Pháp Vương đã vượt liền một lúc bốn mươi vị đạo hữu, theo sát phía sau Cuồng Đao Tam Lãng và Bắc Hà Tán Nhân.

Tạo Hóa Pháp Vương cười ha hả rồi gọi lên thành tiếng:

“Tam Lãng đạo hữu!”

Cuồng Đao Tam Lãng đang tàn sát nhau với Bắc Hà Tán Nhân, nghe thấy tiếng gọi của Tạo Hóa Pháp Vương thì tức mình hỏi:

“Gì nữa thế?”

Nếu không phải tại cú điện thoại bất thình lình của Tạo Hóa Pháp Vương thì máy kéo có tay cầm của hắn đâu tới nỗi mất khống chế, rồi lao vào xe của Bắc Hà Tán Nhân! Bây giờ bất cẩn chọc giận lão Bắc Hà rồi, hắn phiền não muốn chết đây!

“Tam Lãng, ta muốn có Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp!”

Tạo Hóa Pháp Vương cười sang sảng.

Cuồng Đao Tam Lãng nghe thấy thế thì chẳng hiểu ra làm sao:

“Pháp Vương nhà ngươi muốn có Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp thì liên quan gì đến ta?

“Liên quan quá đi chứ! Chỉ cần nhét hành ngươi là có người cho ta mượn Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp để thưởng thức rồi!”

Tạo Hóa Pháp Vương cười phớ lớ:

“Nhiều lời vô dụng, Tam Lãng, mau ăn một phát ‘Vô Địch Chân Thiên Kim Cương Quyền’ của ta đi!

Cuồng Đao Tam Lãng nước mắt đảo quanh, tiên sư, thì ta tên tiểu tử già đầu Tạo Hóa Pháp Vương này đang chơi đểu hắn!

“Này này này, pháp vương, ta và ngươi cũng là chỗ quen biết nhiều năm, chẳng lẽ mối giao tình giữa hai mình so ra còn kém một bức Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp à?”

Cuồng Đao Tam Lãng tức điên, hắn còn phải đối phó với một Bắc Hà Tán Nhân đang giận dữ đây.

Tạo Hóa Pháp Vương ở đằng sau muốn bồi cho hắn một cú họa vô đơn chí đấy à?

“Đáp án chẳng phải là rõ ràng lắm sao? Đương nhiên là… kém xa rồi! Chịu chết đi, Tam Lãng!”

Tạo Hóa Pháp Vương cười ngặt nghẽo. Trong thùng xe của hắn bỗng có một tôn tượng phật vàng kim đứng thẳng mà lên.

Tượng phật kia không phải bất cứ một pho tượng nào có thể thấy trong chùa miếu thông thường, mà là một tôn phật lạ lùng đầu trọc trụi lủi, tay cầm trường côn, toàn thân tỏa ra ánh vàng rực rỡ, có phần tương tự với Chiến Phật Chân Thân của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sau khi xuất hiện, tượng phật giơ cao nắm đấm to như thùng xe, đánh thẳng về phía chiếc máy kéo có tay cầm của Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng gào lên từng tiếng tan nát cõi lòng:

“Đừng làm thế mà á á á á...”

Ầm! Nắm đấm khổng lồ đập tan tầng phòng ngự mà Tam Lãng bố trí trên máy kéo có tay cầm. Chiếc máy kéo của Cuồng Đao Tam Lãng lập tức trở thành một con cừu non bị lột trần, thân thể yếu đuối bại lộ hoàn toàn dưới mũi dùi sắc nhọn của Bắc Hà Tán Nhân.

“Tam Lãng! Nhận lấy một kích của ta đi!”

Mũi dùi trên máy kéo có tay cầm của Bắc Hà Tán Nhân đâm thẳng vào xe của Tam Lãng một cách vô tình.

Rầm rầm rầm! Mũi dùi lia qua, cắt chiếc máy kéo có tay cầm của Cuồng Đao Tam Lãng ra làm hai nửa chỉ trong tích tắc.

Bắc Hà Tán Nhân hả hê trút giận, sau đó điều khiển chiếc máy kéo có tay cầm của mình, xình xịch xình xịch rời khỏi hiện trường.

Cuồng Đao Tam Lãng tức phát rồ gào ầm lên:

“AAAAAAA Tạo Hóa Pháp Vương, ngươi không xong với Lãng mỗ đâu!”

“Há há há há ~ Ta có Khoái Tuyết Thì Tình Thiếp trong tay thì còn quan tâm đến sống chết của Tam Lãng ngươi làm cái khỉ gì?”

Tạo Hóa Pháp Vương dương dương tự đắc, chiếc máy kéo có tay cầm của hắn cũng xình xịch xình xịch lướt qua Cuồng Đao Tam Lãng.

“Ồ, thay đổi trong nháy mắt, đúng là thay đổi chỉ trong nháy mắt! Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu ta lặp lại những lời này rồi! Vừa rồi số 27 Tạo Hóa Pháp Vương bất ngờ tiến lên, phối hợp với Bắc Hà Tán Nhân một cách tài tình, bổ cho số 38 Cuồng Đao Tam Lãng một kích trí mạng. Chiếc máy kéo có tay cầm của Cuồng Đao Tam Lãng đã bị phá hủy quá nửa. Nếu không thể may mắn tìm thấy công cụ sửa xe được sắp xếp bên cạnh đường đua, thì số 38 Cuồng Đao Tam Lãng sẽ mất đi tư cách thi đấu.”

“Lúc này đây, người vẫn duy trì được vị trí dẫn đầu gồm có số 56 Giao Bá Chân Quân, số 15 Tuyết Lang Động Chủ và số 4 Lạc Trần Chân Quân. Bám sát theo đó là Tạo Hóa Pháp Vương và Bắc Hà Tán Nhân vừa liên thủ xử lý Cuồng Đao Tam Lãng!”

“Vũ Nhu Tử tiên tử vừa về đến điểm bắt đầu đã xuất phát một lần nữa. Song lần này cô không còn gặp được cạm bẫy may mắn, cho nên vẫn đang ở vị trí cuối cùng trong cuộc đua. Nhưng cô không hề từ bỏ mà vẫn đang kiên trì tiến lên phía trước.”

“Ồ, có một vị tuyển thủ đã không còn nhẫn nại mà bắt đầu tăng tốc tiến lên! Đây là tuyển thủ ở vị trí 37 Đông Phương Tiên Tử! Thật trùng hợp làm sao, số hiệu của cô cũng là 37. Song hiện tại Đông Phương Tiên Tử đã quyết định bắt đầu tăng tốc vượt lên, cô không cam tâm ở lại vị trí số 37 của mình!”

…

…

Đông Phương Lục cảm thấy đây đúng là thời điểm để mình đại phát thần uy rồi. Từ khi cuộc đua bắt đầu đến bây giờ, chiếc máy kéo có tay cầm của cô đã tích lũy đủ năng lượng, đây chính là lúc phóng xuất chúng nó ra.

Đây chính là phương pháp cải tạo xe của Đông Phương Tiên Tử, sau mỗi đoạn đường, máy kéo có tay cầm của cô sẽ tích lũy một chút lực lượng, đến khi năng lượng tích lũy xong, là có thể bùng nổ một lèo!

Vì thế Đông Phương Tiên Tử không chút do dự kéo một chiếc vòng ở bên cạnh của chiếc máy kéo có tay cầm.

Sau khi kéo xong, chiếc máy kéo có tay cầm số 37 nhất thời bùng nổ dao động linh lực vô cùng mạnh mẽ. Toàn bộ dao động linh lực ấy chuyển hóa thành động lực, đẩy chiếc máy kéo có tay cầm số 37 phóng vọt lên.

“Nhanh ghê.”

Đông Phương Tiên Tử thầm nghĩ trong lòng.

Chính cô cũng không ngờ lực lượng tích tụ trong máy kéo có tay cầm của mình bộc phát ra lại cường đại đến như vậy… cường đại đến mức… cô dường như không khống chế nổi nữa.

Chỉ trong nháy mắt, chiếc máy kéo có tay cầm của Đông Phương Tiên Tử đã vượt qua ba vị đạo hữu và vẫn bon bon tiến về phía trước.

“Á á á á ai ở đằng trước tránh raaaaaa!”

Đông Phương Tiên Tử hét ầm lên, tốc độ này nhanh như đạn bắn, sắp vượt qua tầm khống chế của cô rồi.

…

…

Trên pháp khí mây trắng, người theo đuổi Đông Phương Tiên Tử - Lưu Long Đạo Nhân của Thiên Tiên Tông đang chống cằm suy nghĩ một việc rất chi là nghiêm trọng.

Giả sử có một hung thần xa lộ trà trộn vào trong cuộc đua máy kéo có tay cầm, mà vị hung thần xa lộ ấy còn đang ở trong trạng thái cuồng bạo… thì sẽ có kết quả gì xảy ra đây?

Lưu Long Đạo Nhân khổ tâm suy nghĩ.

Có lẽ là do thiên phú… Rõ ràng thân là tu sĩ, có được năng lực phản ứng cường đại vô song, thế nhưng Đông Phương Tiên Tử lại là một hung thần xa lộ.

Rõ ràng vì thích khiêu vũ mà có được sự dẻo dai tuyệt vời, thế nhưng cô lại là một hung thần xa lộ.

Chỉ cần Đông Phương Tiên Tử đang lái xe mà trên đường có chuyện gì ngoài ý muốn nhỏ xíu… ví dụ như đột nhiên có chiếc xe nào đó thò lên trước mặt cô, thì cô cũng sẽ lập tức luống cuống chân tay.

Năng lực phản ứng của tu sĩ đủ để cô nghĩ ra đến hai chục cách phản ứng chỉ trong một giây, thế nhưng khi lên xe thì Đông Phương Tiên Tử vẫn sẽ luống cuống.

Đôi khi thiên phú chính là không có đạo lý như vậy đó, bá đạo y như “Pháp tắc” vậy.

Ngoại trừ “giỏi ca múa” ra, Đông Phương Tiên Tử còn có một thiên phú nữa, đó chính là hung thần xa lộ.

…

…

Lúc này đây, khi tốc độ bỗng nhanh hẳn lên, Đông Phương Tiên Tử nhìn thấy phía trước mình là một đám đạo hữu đông như trảy hội thì bất giác trở nên bối rối.

Chiếc máy kéo có tay cầm của cô bắt đầu không đi thẳng nữa mà chạy theo một tuyến đường kì quỷ. Đột nhiên, nó ngoặt một góc vuông, xông thẳng vào một vị đạo hữu ở bên phải phía trước.

Chiếc xe của đạo hữu kia không có số hiệu dự thi.

Kì lạ thật, xe ai vậy? Sao lại không có số cơ chứ?

Chương 442: Khởi động hệ thống siêu cấp Diệt Phượng

À, nhìn rõ rồi, là Bạch Tôn Giả!

Chẳng trách trên chiếc xe máy kéo kia không có số dự thi, bởi vì bản thân Bạch Tôn Giả không phải tuyển thủ dự thi, hắn là trọng tài chạy theo thôi.

Toi rồi, đụng ai không đụng, sao lại đụng lên người của Bạch Tôn Giả thế này, chết chắc rồi. Đông Tiên Tử cảm giác thiếu chút nữa thì lệ trong hốc mắt đã tuôn dài luôn rồi.

Cũng may là Bạch Tôn Giả kịp thời cảm thấy tình trạng của Đông Phương Tiên Tử hơi kỳ lạ.

Trong nháy mắt khi máy kéo của Đông Phương Tiên Tử sắp đụng tới nơi thì Bạch Tôn Giả đột nhiên phanh xe lại, dùng động tác vô cùng điêu luyện tránh khỏi Đông Phương Tiên Tử.

“Đừng hoảng hốt, bình tĩnh một chút.”

Bạch Tôn Giả dịu dàng an ủi.

“Tiền bối, ta đang rất cố gắng để giữ bình tĩnh đây.”

Đông Phương Tiên Tử nói, cô cũng rất muốn để bản thân mình bình tĩnh lại, nhưng nếu như ‘muốn’ mà có tác dụng thì trên đời này cũng chẳng có nhiều chuyện ngoài ý muốn như thế xảy ra rồi. Cũng như khi sát thủ đường phố đang điên cuồng đạp chân ga thì có khi trong lòng bọn họ đang nghĩ tới việc phải phanh xe lại.

Cũng thế, xe kéo của Đông Phương Tiên Tử tiếp tục lao phăng phăng về phía trước với lộ tuyến khá quỷ dị.

Đúng tại lúc này, Đông Phương Tiên Tử đột nhiên hét lên thật to:

“Bạch tiền bối, hãy chúc ta một câu đi!”

Trong lúc kêu lên, giọng nói của cô cũng dần dần đi xa.

Bạch tiền bối:

“...”

Được rồi, nếu như chỉ chúc phúc thôi thì không thành vấn đề.

“Chúc cô may mắn nhé Đông Phương Tiên Tử.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Cảm ơn ngài.”

Thanh âm của Đông Phương Tiên Tử truyền lại từ phía xa.

Nhưng kỹ thuật lái xe của cô cũng không vì lời chúc phúc của Bạch Tôn Giả mà tăng lên một bậc, cô vẫn cứ là hung thần xa lộ như thế.

Nhưng tuyển thủ dự thi khác chỉ có thể cười khổ né cô, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

....

Lái xe lạng lách lung tung như Đông Phương Tiên Tử ở trên con đường đua đầy ắp nguy cơ thế này, rất dễ gặp phải một cái bẫy nào đó được giấu sẵn trên đường.

Vì vậy, chỉ một lát sau, xe đẩy của cô đã cán phải một cái bẫy.

Ánh sáng của cái bẫy này lóe lên...

Giọng giải thích đầy vẻ hân hoan của Mc vang lên: “Hình như chiếc xe kéo số 37 của Đông Phương Tiên Tử chạy quá nhanh dẫn đến mất kiểm soát thì phải? Ái chà chà, đây đúng là nguy hiểm, những tuyển thủ dự thi khác vì phải tránh né Đông Phương Tiên Tử nên tốc độ bị kéo chậm lại không ít rồi. Cẩn thận.... Ôi chao, Đông Phương Tiên Tử bất cẩn cán trúng bẫy mất rồi! Vậy thì cái bẫy mà cô ấy đụng trúng là gì đây? Là bẫy địa lôi phát nổ à? Hay là bẫy bị đưa về điểm xuất phát đây? Liệu có khi nào là một chiếc bẫy chứa may mắn đưa tuyển thủ vượt lên dẫn đầu đoàn xe như khi nãy hay không?”

“Là bẫy về thành sao?”

Trong lòng tất cả mọi người đều vô cùng chờ mong, lúc này, thứ thích hợp với Đông Phương Tiên Tử nhất chính là bẫy về thành!

Còn lỡ như xúi quẩy hơn, giẫm trúng cái bẫy đưa Đông Phương Tiên Tử bay thẳng lên dẫn đầu như Vũ Nhu Tử ban nãy cũng được, tử đạo hữu bất tử bần đạo mà!

Cứ giao hung thần xa lộ như Đông Phương Tiên Tử lại cho mấy vị đạo hữu có kỹ thuật lái xe điêu luyện ở phía trước xử lý thì hơn. Mấy tấm thân mong manh như bọn họ không chịu nổi chà đạp đâu.

Nhưng sau khi xe của Đông Phương Tiên Tử cán lên bẫy thì không hề xuất hiện cảnh tượng xoắn ốc thăng thiên như trong tưởng tượng của mọi người, mà trên thân chiếc xe của cô lại có thêm một phù văn sáng lấp lánh.

Cuối cùng, đạo phù văn kia hóa thành bộ dạng của một con linh điệp!

Con linh điệp xinh đẹp kia vỗ cánh một cái… sau một khắc, Đông Phương Tiên Tử hoảng hồn phát hiện, tốc độ của chiếc máy kéo của cô lại tăng nhanh.

Hơn nữa đây không phải tăng nhanh gấp một hai lần gì, mà là tăng lên những ba mươi lần!

Tốc độ vốn đã nhanh tới mức khiến người ta không cách nào tưởng tượng ra nổi rồi, bây giờ vèo một phát tăng lên tận ba mươi lần. Dọa cho Đông Phương Tiên Tử lập tức nghĩ tới chuyện bỏ xe chạy lấy mạng.

Nhưng cô lại cảm thấy mình không thể bỏ xe mà chạy được, nếu cô không khống chế xe thì không biết nó có tạo thành hư hỏng hay tai nạn gì đó hay không. Cô là một cô nương tốt rất có trách nhiệm.

‘Ta có thể làm được, chỉ cần bình tĩnh lại thì ta nhất định có thể làm được.’”

Đông Phương Tiên Tử lẩm bẩm.

Hơn nữa, Đông Phương Tiên Tử cảm giác có lẽ đây chính là cơ hội giúp cô vượt qua cái danh hiệu hung thần xa lộ này.

Vậy nên cô lại càng cố gắng hơn, chuyên tâm cố gắng điều khiển chiếc xe kéo số 37, lao vun vút trên đường đua.

“Đừng mà, Đông Phương Tiên Tử, mau bẽ cua qua phải đi!”

Rầm…. Tai nạn đâm xe liên hoàn xảy ra.

“Đông Phương Tiên Tử cô đừng có vội, không sao đâu, bình tĩnh một chút, cứ chạy bình thường, là có thể vượt qua… A!”

Rầm rầm rầm… sự cố lật hai chiếc xe thảm thiết.

“Cẩn thận, lúc này cô đừng nên phanh vội, Đông Phương Tiên

Tử! Tiêu rồi, xe bị lật rồi.”

Rầm rầm rầm, chiếc xe kéo của Đông Phương Tiên Tử bị lật dựng đứng lên, cuối cùng đè ngược về sau, trúng xe kéo của một vị đạo hữu khác.

Đủ loại tai nạn hỗn loạn xảy ra.

Đây không còn là một cuộc đua xe kéo nữa rồi, đây đúng là một trận... đồ sát mà!

“Các vị đạo hữu đang ngồi trước màn hình, có lẽ cảnh tượng trước mắt sẽ khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc và rúng động dữ dội lắm, Nhưng xin mọi người đừng lo, tuy rằng cảnh tượng trông qua thì có vẻ toàn bộ quá trình như một trận tàn sát xe kéo của bạn bè do xe số 37 gây ra. Nhưng thực ra, trận đấu mà bọn ta tổ chức chỉ là một cuộc đưa xe kéo tràn ngập hòa bình lẫn tình yêu.”

Bởi vì xấu hổ, nên mặt của Đông Phương Tiên Tử thoắt cái đã đỏ bừng lên.

Tuy rằng chiếc xe kéo bị cô tông ngã và bị đè lên đều có hộ thuẫn cường hãn chống đỡ, sau khi cô rời khỏi, những đạo hữu này chỉ cần lật xe của mình lên là có thể tiếp tục cuộc đua.

Nhưng thật sự cô có cảm giác như một con sói già độc ác xông thẳng vào bầy dê… mà cô chính là con sói gian ác đó.

Cũng may lẽ cái phù văn linh điệp tăng tốc trên xe cũng dần dần mờ đi, tốc độ nhanh hơn gấp mấy chục lần của cô đã sắp biến mất rồi.

Còn cô thì cũng từ từ nắm vững được cảm giác lái xe với tốc độ cực nhanh thế này. Cô cảm giác kỹ thuật lái xe của mình đã tiến bộ rất nhiều rồi.

“Cứ cắm đầu mà chạy thôi, đừng nghĩ vu vơ gì nữa.”

Đông Phương Tiên Tử nghĩ như thế đấy.

Nhờ ơn đợt đâm xe hoành tráng này của Đông Phương Tiên Tử.... Tống Thư Hàng khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử từ từ vượt qua mười vị tiền bối với tốc độ chậm rãi mà lại vô cùng kiên định. Bây giờ hắn đang đứng ở vị trí thứ hai mươi mốt.

....

Một lát sau, từ xa Tống Thư Hàng đã nhìn thấy chiếc xe lao vun vút của Đông Phương Tiên Tử. Còn có ở phía xa hơn, một thân ảnh nọ đang đẩy chiếc xe kéo đã hỏng bét của mình đi về phía ven đường.

Đạo thân ảnh kia... Chính là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối!

Tam Lãng tiền bối đang kéo chiếc xe kéo của mình, đi về phía rìa đường đua.

ở đó có một cái hộp sữa chữa lớn, chắc là có thể sửa được chiếc xe kéo bị hư nặng của Tam Lãng tiền bối.

Nhưng đúng lúc này.

“A a a a, Tam Lãng đạo hữu, mau tránh ra!”

Một tiếng kêu chói tai truyền tới từ phía xa.

Cuồng Đao Tam Lãng quay đầu lại xem, sau đó hắn há hốc mồm ra không ngậm lại được.

Chỉ thấy Đông Phương Tiên Tử đang lái chiếc xe đẩy số 37 của mình, lao thẳng tới dữ dội như một con ngựa hoang thoát cương.

“Đừng ~ mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng cũng hoảng hồn la lớn. Bởi vì cõi lòng đang đau đớn tan nát, khiến tiếng hét của hắn cũng ngập tràn tuyệt vọng.

“Mau ~ tránh ~ ra.”

Đông Phương Tiên Tử hét to.

Một giây sau, chiếc xe kéo của cô vô tình cán thẳng lên chiếc xe đẩy đáng thương đã chịu đủ mọi tổn thương hư hại của Cuồng Đao Tam Lãng.

“Brừm brừm brừm...” chiếc xe máy kéo của Đông Phương Tiên Tử chạy đi xa, chỉ để lại một cột khói đen.

Khóe miệng của Cuồng Đao Tam Lãng co giật, run rẩy thu hồi hộ thuẫn phòng ngự.

Sau đó hắn quay người lại, nhìn chiếc xe kéo của mình, bên trên có thêm hai vết bánh xe mới toanh.

Trong lúc nguy cấp, Tam Lãng không kịp bao cả xe kéo của mình lại. Có thể bảo vệ được bản thân đã là may mắn lắm rồi.

Nhìn chiếc xe của mình, trong lòng Tam Lãng cảm thấy đau đớn khôn nguôi:

“Tại sao chỉ có chúng ta là bị thương!”

…

Lúc này, Tống Thư Hàng vững vàng vượt qua Cuồng Đao Tam Lãng.

“Tam Lãng tiền bối, cố gắng lên, bây giờ ngươi đã trở thành một điểm nhấn trên trường đua rồi đấy.”

Hắn khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử, quay sang phất tay cười nói với Cuồng Đao Tam Lãng.

Mấy lời này hắn đã chuẩn bị sẵn từ ba giây trước rồi, đợi tới khi chạy qua Cuồng Đao Tam Lãng thì mới nói.

Tống Thư Hàng cảm giác điểm kinh nghiệm kỹ năng “chuẩn bị” của mình đang tăng lên.

Cái này gọi là “cười người hôm trước hôm sau người cười”, khi nãy Cuồng Đao Tam Lãng còn chế giễu Diệt Phượng Công Tử do Tống Thư Hàng hóa thành đã trở thành một điểm nhấn trên đường đua. Đảo mắt một cái thì chính hắn cũng biến thành điểm nhấn mất rồi.

Sau khi vượt qua Cuồng Đao Tam Lãng xong, vị tri của Tống Thư Hàng bây giờ đang ở thứ hai mươi của cuộc đua máy kéo.

Vẫn còn mười hạng nữa mới tới khoảng cách top 10 mà Bạch Tôn Giả định ra cho hắn.

“Áp lực nặng như núi mà.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cũng không biết Diệt Phượng Công Tử đã cải tạo độ lại chỗ nào cho chiếc xe kéo này. Tuy rằng tốc độ khá thật đấy, nhưng sao cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó thì phải?

Người khác đều có mấy kỹ năng bộc phát, giống như động cơ tên lửa của Bạch Hạc Chân Quân, kỹ năng đọc kinh tăng tốc của Tạo Hóa Pháp Vương, năng lực mũi khoan cực lớn của Túy Nguyệt Cư Sĩ. Ai nấy đều vô cùng đặc sắc.

Nhưng chẳng lẽ lúc Diệt Phượng Công Tử độ xe lại thì không cho thêm kỹ năng bộc phát tăng tốc gì cho nó cả à?

Chắc là phải có chứ nhỉ, đua xe mà không có khả năng chạy nước rút nào thì còn gọi là đua xe được sao?

Tống Thư Hàng bắt đầu suy nghĩ cho thật kỹ.

Nếu như thật sự có đặt ra năng lực chạy nước rút thì… có lẽ là cái nút kia nhỉ!

Hắn là người cẩn thận kỹ tính. Cho nên trước khi tham gia cuộc thi chính thức, hắn đã tìm cơ hội kiểm tra từ trên xuống dưới chiếc xe kéo mà Diệt Phượng Công Tử đã sửa chữa qua, cố gắng ghi nhớ những phần mà Diệt Phượng Công Tử đã cải tạo lại ở trong đầu.

Bây giờ hắn cố gắng nhớ lại một chút, thì lại nghĩ tới cái nút ấn màu xanh bị che ở bên cạnh chỗ ngồi.

“Hay là mình thử xem sao?”

Hắn nghĩ thầm trong lòng.

Nếu vẫn cứ dùng tốc độ kiểu này, không có năng lực tăng tốc cho nhanh thì trừ phi hai mươi vị tiền bối ở phía trước đều gặp phải sự cố, bằng không hắn căn bản không có cơ hội lọt vào top 10.

Nhưng tỉ lệ mấy vị tiền bối ở trước mặt xảy ra chuyện là rất thấp.

Lại còn cái tên Diệt Phượng Công Tử qua loa kia nữa, vội vàng chuyển hết ý thức của hắn qua đây. Còn không chịu nói rõ ràng về chiếc xe cho hắn nghe, đúng thật là thiếu tầm nhìn xa.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng ra lệnh cho thân thể. Ba giây sau, tay của Diệt Phượng Công Tử mở cái nắp nhỏ bên phải ra, ấn mạnh lên cái nút màu xanh biếc ở đó.

[Khởi động hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng!]

[Hệ thống bắt đầu...]

[Xác nhận người lái là “Diệt Phượng chủ nhân”]

[Khởi động hệ thống hoàn tất]

[Chào ngài, Diệt Phượng chủ nhân. Hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng vô cùng trung thành xin vui lòng được phục vụ cho ngài, xin hỏi ngài muốn tiến hành biến hình à?]

“Gì cơ? Biến hình á?”

Tống Thư Hàng lại cảm giác cái thứ này sẽ mang tới điềm xấu thì phải.

Chương 443: Thông Nương đang hành động.

Tống Thư Hàng vô thức hỏi một cấu:

“Thế biến hình rồi thì có tăng tốc độ không?”

[Chắc chắn là có.]

“Lại còn trả lời được câu hỏi của mình, lẽ nào nó có trí tuệ nhân tạo sao? Hay nó là khí linh đây?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng, nhưng nếu như đã có thể tăng tốc độ thì còn do dự gì nữa?

Hắn đang cần lọt được vào top 10 của cuộc đua xe kéo đây này!

Ba giây sau!

“Biến hình đi!”

Tống Thư Hàng hạ lệnh thông qua thân thể của Diệt Phượng Công Tử.

[Xác định mệnh lệnh, xin “Diệt Phượng chủ nhân” ngồi vững, chuẩn bị biến hình.]

Sau một khác, trên chiếc xe kéo số 44 đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ rực chói lóa. Ánh sáng này chiếu ra từ chỗ nối của các bộ phận của xe kéo số 44.

Loại cảm giác này... đúng vậy, trông quen khỏi nói.

Optomus biến hình!

Megatron, biến hình!

Dũng sĩ tinh tinh, biến hình +1!

Siêu nhân Voltron hợp thể! Í chết, ngại quá đi, ta vào nhầm trường quay khác mất rồi.

Dù sao thì cũng y chang như thế đấy... Và trong lúc xe đẩy số 44 tiến hành quá trình biến thân này, mỗi chỗ nối của nó đều bắt đầu tách rời ra, sau đó bắt đầu lắp ráp lại trong ánh sáng chói lóa, y hệt như các robot trong phim Transformers, bắt đầu tiến hành biến hình.

Trong lòng Tống Thư Hàng ẩn ẩn có chút chờ mong —— mỗi người đàn ông đều có giấc mơ được điều khiển một con robot ngầu lòi.

Tuy rằng sau khi trưởng thành, giấc mộng này đã biến thành ảo tưởng xa vời...

Nhưng việc điều khiển một con robot khổng lồ luôn dễ dàng khiến cho đàn ông nhiệt huyết sôi trào.

Ước chừng hai giây sau.

Trong trạng thái vừa chạy vừa biến hình, xe số 44 nhanh chóng hoàn thành biến thân.

[Hoàn thành biến hình, hình thái tốc độ siêu cấp —— hình dạng chiến luân cổn động!]

"Hả?"

Tống Thư Hàng cảm giác sau gáy của mình lạnh toát.

Chiến luân cổn động là cái quỷ gì thế? Robot khổng lồ của hắn đâu?

Hắn bất giác muốn điều động linh quỷ của mình, muốn dùng thị giác thượng đế của linh quỷ để xem thử bộ dạng của xe kéo số 44 bây giờ đã bị biến thành bộ dạng gì.

Nhưng lúc hắn hạ chỉ lệnh xong thì mới chợt nhớ ra bây giờ mình còn đang ở trong thân thể của Diệt Phượng Công Tử, không có linh quỷ để cho hắn sai.

Nhưng một khắc sau, trước mặt Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện một màn hình.

Bên trên có hình trạng của xe kéo số 44 của hắn bây giờ —— Một cái... Thùng lăn khổng lồ? Nói đúng hơn thì chắc phải là một bánh xe dạng thùng mới đúng!

[Hình thái bánh xe khổng lồ, rất phù hợp với hình thái biến thân mà Diệt Phượng chủ nhân mong muốn. Hoàn toàn không cần lo lắng đến các cái bẫy như địa lôi, gai đất trên đường đi, đủ để một đường vượt dặm băng ngàn! Cam đoan tốc độ vừa nhanh vừa có thể mang tới tổn thương đè bẹp các đối thủ cạnh tranh khác.]

[Khởi động, hình thái chiến luân khởi động! Xin Diệt Phượng chủ nhân uống thuốc say xe vào...]

Tống Thư Hàng:

"..."

Hán cảm giác cổ họng mình nghèn nghẹn, muốn phun hết chúng nó ra.

Nhưng hắn không có cơ hội đó. Bởi vì ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác tựa như đất trời đảo điên, toàn bộ thế giới giống như đang rung lắc dữ dội.

Chiến luân khổng lồ dạng thùng bắt đầu lăn tròn, dùng tốc độ vượt quá sức tưởng tượng của hắn lăn vèo vèo về phía trước.

Bởi vì nó đang ở trong hình thái bánh xe dạng thùng, cho nên Tống Thư Hàng đang nằm ở trong bánh xe đương nhiên cũng sẽ quay đều quay đều theo bánh xe. Qủa thật còn tàn nhẫn và vô tình hơn cái xoắn ốc thăng thiên của Bạch Tôn Giả nhiều.

Cứ như vậy —— chiếc bánh xe lịch sự hoành tá tráng này lăn lông lốc về phía trước, vô tình đè bẹp và nghiền nát tất cả những thứ cản đường.

....

"Má ơi, đây là cái quỷ gì thế?"

Tạo Hóa Pháp Vương vốn đang chạy trước mặt Diệt Phượng Công Tử giật mình kêu to.

Xem cảnh tượng bây giờ, hắn giống như một con bọ ngựa đang đứng giữa đường lớn... có một cái bánh xe khổng lồ đang lao vù vù về phía hắn.

"Má, cái tên thần kinh dẫm đinh nào làm ra cái thứ quỷ đó đấy? Là Diệt Phượng Công Tử!"

Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng nhận ra cái bánh xe khổng lồ kia:

"Là cái gã yêu tinh ngu si điên vượt biên đó, cũng chỉ có hắn mới có thể làm ra mấy thứ dở hơi thế này! Tạo Hóa biến thân đi, cản hắn lại!"

"Muộn mất rồi..."

Bắc Hà Tán Nhân và Tạo Hóa Pháp Vương kêu to, chiếc bánh xe bự bành ki kia đã cán qua đầu

Hai vị tiền bối là người đầu tiên bị cán qua, nhưng tuyệt đối không phải là người cuối cùng...

Phải biết là còn tới 18 vị đạo hữu đang chạy trước cổn luân chiến xa của Diệt Phượng Công Tử kia.

Sau đó... Trên đường đua của cuộc thi đấu xe kéo, lại thêm một trận gà bay chó sủa.

Giọng nói đầy phấn khởi của MC thuộc nhật báo tu sĩ lại vang lên: “Các vị đạo hữu đang ngồi trước màn hình, mức độ nhiệt tình và kích thích của cuộc thi xe kéo lần đầu tiên này đã vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta. So với mấy trận đua phi kiếm ngày một nhàm chán và thiếu kích thích kia, cuộc đua xe kéo này lại ngập tràn niềm vui, bất ngờ xen lẫn kích thích cho chúng ta. Mọi người có thể thấy, cuộc đua tranh giành top 10 đang vô cùng kịch liệt và gây cấn, lại có thêm một vị đạo hữu dùng tới lá bài tẩy của mình —— chính là vị Diệt Phượng Công Tử đã dẫn đầu lúc trước, sau khi trúng phải cái bẫy đầu tiên thì hắn đã rơi lại ở phía cuối cùng, nhưng hắn lại vượt qua sáu tuyển thủ trước mặt mình, lúc này hắn đã dùng tới lá bài tẩy của mình, toàn bộ chiếc xe kéo của hắn... biến hình rồi! Các đạo hữu đã thấy rõ rồi chứ? Đây chính là máy kéo biến hình đấy, tuy rằng biến thành một thứ trông hơi xấu là cái bánh xe khổng lồ!”

“Ồ, tuyệt vời quá, mặc dù biến thành một cái bánh xe xấu hoắc, nhưng tốc độ của nó thật sự vô cùng tuyệt vời, thoắt cái đã vượt qua mười hai vị đạo hữu trước mặt, bây giờ Diệt Phượng Công Tử đã lọt vào trong top 10, thứ hạng của hắn đang nhanh chóng tăng lên! Sẽ còn bao nhiêu đạo hữu bị chiếc bánh xe lịch sử tàn khốc nặng nề này cán qua đây?”

“Ồ... Xin các vị đạo hữu chờ một lát. Ta vừa nhận được một tin tức quan trọng. Sau khi vài vị trọng tài trên hiện trường thương lượng và thống nhất ý kiến thì ‘bánh xe khổng lồ biến hình’ của Diệt Phượng Công Tử số 44 là hành vi không tuân theo quy định. Bởi vì.... đây là một cuộc đua xe kéo, tất cả đều phải dùng hình thái xe kéo để đua với nhau, tất cả những hình dạng khác đều là phạm luật. Chúng ta hãy cùng mặc niệm ba giây thương tiếc cho Diệt Phượng Công Tử, hắn là tuyển thủ đầu tiên bị phán là làm trái quy định trong cuộc đua lần này, tiếp theo thì phải xem liên đoàn trọng tài sẽ ra hình phạt thế nào với hành vi trái quy định của hắn đây?”

Diệt Phượng Công Tử bản Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn biết ngay là cái trò biến thân này có vấn đề mà, trước khi biến thân hắn đã cảm giác được có điềm chẳng lành rồi.

....

Cuộc đua xe kéo vẫn đang diễn ra vô cùng gây cấn.

Mà có rấy nhiều người đã bắt mầm hành động trong không khí chiêng trống vang dồn này.

Ví như dưới đáy biển, chiến sĩ nhím biển và Hải Vương của chúng nó đang chuẩn bị thực thi một kế hoạch độc ác...

Ví như cái gã đã ngụy trang thành con rối người hầu của tiên sinh trước đó đang cầm theo cách lập huyết thần tà đao trận, chuẩn bị tìm một chỗ nào đó, ngưng tụ một thanh bản mệnh Huyết Thần Đao.

Còn có Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông, mặc dù hắn đã vào trạng thái bế quan, huyết hải ngọc cũng đủ để thay thế cho huyết thần toản, đủ khiến ba người hắn, An Tri Ma Quân và Chính Năng có thể tấn cấp lên thành Linh Hoàng ngũ phẩm một cách hoàn mỹ, ngưng tụ được một viên kim đan bảy long văn, thậm chí là phẩm chất cao hơn nữa. Nhưng trong lòng của hắn vẫn không thể bỏ qua mảnh huyết thần toản trên người của cái gã Thư Sơn Áp Lực Đại kia... Nếu như không lấy được mảnh huyết thần toản này về thì hắn sẽ không thể nào an lòng được. Đặc biệt là với kẻ ưa tính toán thích hoàn mỹ như hắn, nói không chừng mảnh huyết thần toản trong tay của gã Thư Sơn Áp Lực Đại kia về sau sẽ thành tâm ma của hắn luôn ấy chứ.

Cuối cùng... Còn có một Thông Nương đã bị ngắt đứt mầm nữa, kể từ khi rời khỏi hòn đảo thần bí kia, cô ta im lặng bấy lâu nay, vẫn luôn dùng bộ dạng “trọng thương” làm như ta đây đang yếu ớt lắm để lừa Tống Thư Hàng.

Mà lúc này đây, Thông Nương cảm giác cơ hội của mình rốt cuộc cũng tới rồi!

Tuy rằng cô vẫn luôn trốn trong túi áo của Tống Thư Hàng, nhưng vẫn luôn chú ý tình hình ở bên ngoài.

Cô biết rõ bây giờ thân thể của Tống Thư Hàng đang trao đổi với ý thức của một vị tiền bối nào đó, nên đang rơi vào trong trạng thái hôn mê. Ý thức của Tống Thư Hàng đã mang theo thân thể của vị tiền bối nọ tham gia cuộc đua xe kéo kia rồi, nghe thấy bên ngoài hoan hô khí thế như thế thì chắc cuộc đua xe kéo đã tiến vào giai đoạn cao trào rồi đây.

Mà ở bên cạnh cô, chỉ có hai đệ tử bình thường của Sở gia đúng thủ hộ mà thôi.

Vị Bạch Tôn Giả đáng sợ, con đại yêu kinh ba lẫn tiểu hòa thượng nọ đều không có mặt ở đây.

Không có cơ hội nào thích hợp để chạy trốn hơn lúc này!

“Hôm nay chính là ngày ta lấy lại tự do.”

Thông Nương nghĩ thầm trong lòng.

Cô hít sâu một hơi.

Sau đó trên phần mầm hành đã bị ngắt đi lại mọc ra một bàn tay nho nhỏ, tiếp theo, phần rễ dưới Ngộ Đạo thạch của cô mọc ra một đôi chân nhỏ.

“Tiếp theo, còn có mầm hành đã bị ngắt mất của ta.”

Thông Nương lẩm bẩm.

Chuyện xảy ra trên hòn đảo thần bí kia, cô cũng không nhớ rõ lắm.

Nhưng mỗi khi nghĩ tới hòn đảo thần bí thì trong đầu Thông Nương lập tức xuất hiện một từ —— biến thái! Nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy chắc là trên hòn đảo thần bí kia có biến thái chăng?

Cô không nhớ vì sao mầm hành của mình bị ngắt mất tiêu... Có lẽ nào mầm hành bị ngắt chính là lý do khiến mình quên mất mọi việc không?

Cho nên, cô muốn mang theo cái mầm hành của mình.

Dù sao thì mầm hành đó cũng là một phần thân thể của cô, nghiên cứu kỹ càng một phen, có lẽ mình có thể tìm ra nguyên nhân khiến mình mất trí từ cái mầm hành đó.

Sau khi suy nghĩ xong, Thông Nương bò ra khỏi túi áo của Tống Thư Hàng, lôi cái túi thu nhỏ một tấc hình con thỏ của Tống Thư Hàng ra.

“Đây chính là bảo vật, túi không gian bản rởm!”

Thông Nương trông thấy cái túi thu nhỏ này thì thèm nhỏ dãi, nhưng cô không dám cuỗm chiếc túi thu nhỏ này đi.

Cô sợ trên cái tủi nhỏ thần bí này có ấn ký truy tung gì đó, nếu mang nó theo thì chẳng phải kế hoạch đào tẩu của cô sẽ thành công cốc à?

“Lại nói, liệu trên người mình có ấn ký truy tung nào không nhỉ?”

Thông Nương đột nhiên nghĩ tới một khả năng đáng sợ —— nếu như trên người của cô mà cũng có ấn ký truy trung thì chẳng phải sẽ nhanh chóng bị Tống Thư Hàng bắt về lại à?

Nhưng cô lại lắc đầu nguầy nguậy:

“Kệ xác nó, cơ hội hiếm có thế này, cho dù trên người có ấn ký truy tung thì ta cũng phải trốn trước cái đã. Cơ hội đang ở trước mắt, có lẽ chạy đi rồi sẽ bị bắt về lại, nhưng nếu như không chạy thì có khi cả đời này ta cũng sẽ không còn cơ hội để bỏ trốn nữa!”

Nghĩ tới đây, cô vói bàn tay nho nhỏ kia của mình ra, mở chiếc dúi thu nhỏ ra, lấy cái gói giấy chứa mầm hành thu nhỏ ở bên trong ra.

“Tìm được rồi, đúng là mầm hành của mình.”

Thông Nương vui mừng kêu lên.

Cô cẩn thận ôm lấy mầm hành của mình. Sau khi kết hợp với Ngộ Đạo thạch, cô tạm thời mất khả năng huyễn hóa thành hình người, muốn cất đồ cũng phiền chết đi được.

Sau đó, Thông Nương cẩn thận quan sát tình hình xung quanh thân thể của Tống Thư Hàng, rồi lại dè dặt leo ra khỏi túi áo của Thư Hàng....

Chương 444: Tiểu Thư Hàng bị đông cứng

Nếu chỉ xét trên phương diện lý luận thì kế hoạch đào tẩu của Thông Nương rất chính xác, thời cơ mà cô chọn cũng rất đúng. Xung quanh không có cao thủ giám sát, cô chỉ cần chú ý một chút, né đệ tử Sở gia cực kỳ dễ dàng, đặc biệt là trong tình huống hai đệ tử Sở gia đang cắm mặt vào xem cuộc đua xe kéo mê say thế này thì xác suất trốn chạy thành công lại tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là Tống Thư Hàng không hề để lại ấn ký truy tung gì đó trên người cô.

Thông Nương dè dặt leo ra khỏi túi áo của Tống Thư Hàng, sau đó nhân dịp hai đệ tử Sở gia không chú ý tới, cô lặng lẽ lăn ra ngoài qua cửa sổ xe.

Trong một khắc khi thân thể của cô chạm tới mặt đất thì cô vô cùng kích động, trong lòng kêu la điên cuồng: “Ha ha ha ha, bà đây đã lấy lại được tự do rồi!”

Tiếp theo, chính là phải nhanh chóng chạy trốn mới được… có quá nhiều tu sĩ tụ tập quanh đây, không an toàn chút nào. Dù sao thì bây giờ cô đang mọc trên Ngộ Đạo thạch, Ngộ Đạo thạch này chính là tool hack tu luyện trong mắt các tu sĩ.

Lỡ mà bất cẩn thì rất có thể cô lại rơi từ miệng hổ sang hang sói ấy chứ.

Thông Nương cẩn thận lăn xuống gầm xe, trên lá hành mọc ra hai con mắt, lấm la lấm lét dòm ngó tình hình xung quanh, tìm kiếm con đường thích hợp để chạy trốn.

“Phía trước có nhiều tu sĩ quá, không đi được, bên trái cũng không được, đằng sau là chỗ thi đấu, càng không thể đi qua đó, bên phải thì ít người hơn thật, hơn nữa lại còn có rất nhiều thứ che chắn, có thể đột phá từ bên phải!”

Sau khi quan sát đường đi nước bước xong, Thông Nương lại cẩn thận nhìn lên trời, có rất nhiều tu sĩ đứng trên mây ở giữa không trung, hy vọng đừng có ai để ý tới động tĩnh bên này.

Ngay trong lúc tầm mắt của Thông Nương lặng lẽ ngó lên bầu trời thì cô lại bất chợt đối diện với một đôi mắt trong veo, cực kỳ thuần khiết.

Đôi mắt kia vô cùng trong trẻo, giống như của một đứa trẻ vừa mới chào đời, không mang theo chút tà ác nào.

Nhưng Thông Nương lại cảm giác toàn thân run lên, toàn bộ thân thể đều run lẩy bẩy.

Chỉ thấy ở phía trên gầm xe, có một thân ảnh "Tống Thư Hàng" lớn cỡ bằng bàn tay.

Tống Thư Hàng lớn chừng bàn tay, đầu trọc lóc, trên người còn mặc một bộ cà sa Ngọc Bích.

Lúc này, tiểu Tống Thư Hàng kia đang nhìn Thông Nương với vẻ tò mò.

"Tại sao chứ!!"

Thông Nương rít gào trong lòng, tại sao lại có một tiểu Tống Thư Hàng đứng ở trên mui xe chứ? Hơn nữa nhìn bộ dạng của hắn thì rõ ràng đã trông thấy toàn bộ hành động của mình từ đầu chí cuối rồi!

Tiểu Tống Thư Hàng này rốt cuộc là thứ gì đây? Chẳng lẽ Tống Thư Hàng đã biết được thuật phân thân đáng sợ nào đó rồi sao?

Đột nhiên, linh quang trong đầu Thông Nương lóe lên, cô nghĩ tới một thứ —— linh quỷ!

Hình như trước đây không lâu, linh quỷ của Tống Thư Hàng đã hoàn thành đồng bộ với hắn rồi, lại còn sinh ra một chút biến dị nữa chứ.

Tiểu Tống Thư Hàng to cỡ lòng bàn tay này chính là con linh quỷ kia.

Nhưng linh quỷ không có mệnh lệnh của chủ nhân, bình thường đều nằm ở bên trong cơ thể chủ nhân, không chủ động đi ra cơ mà?

Tại sao con linh quỷ này lại xuất hiện ở đây chứ? Chẳng lẽ... đây là mệnh lệnh của Tống Thư Hàng sao!

Chẳng lẽ từ khi bắt đầu Tống Thư Hàng đã đoán được cô sẽ nhân cơ hội bỏ trốn, cho nên phái linh quỷ giám thị cô?

Đáng chết, cái tên chết giẫm lắm mưu mô!

Trong lúc Thông Nương đang rối trí nghĩ ngợi thì linh quỷ của Tống Thư Hàng đã nhảy xuống khỏi mui xe, đứng ở trước mặt Thông Nương.

Quả thật linh quỷ chui ra là vì có mệnh lệnh của Tống Thư Hàng... Nhưng không phải vì giám thị Thông Nương.

Trước kia, sau khi Tống Thư Hàng đang ở trong thân thể của Diệt Phượng Công Tử khiến máy kéo biến hình xong thì lập tức hiện ra một ý niệm —— hắn muốn lợi dụng thị giác đồng bộ của linh quỷ, dùng hình thức thị giác thượng đế.

Khi đó linh quỷ nhận được mệnh lệnh này, nên mới chui ra khỏi thân thể của Tống Thư Hàng, bay lên trên mui xe.

Thực ra… nếu như linh quỷ không chui ra khỏi thân thể của Tống Thư Hàng thì lúc Thông Nương vừa chui ra khỏi túi áo cũng sẽ bị linh quỷ bắt lại thôi.

Linh quỷ và Tống Thư Hàng có ý niệm tương thông, hắn đương nhiên không thể để cho Thông Nương chạy thoát được.

...

Lúc này, linh quỷ đứng trước mặt Thông Nương, hai mắt của nó bắt đầu chuyển động.

Cuối cùng, nó nhìn về phía cái mầm hành trong tay của Thông Nương. Linh quỷ vươn tay ra túm lấy mầm hành kia.

“Làm cái gì đó, ngươi làm gì đó hả!”

Thông Nương thấp giọng la lên, đây là mầm hành của cô mà!

“Ha ha.”

Linh quỷ không nói lời nào, chỉ phát ra một tràng cười rất đỗi đắc ý. Sau đó, linh quỷ dùng sức kéo mạnh một cái, dễ dàng giật lấy mầm hành của Thông Nương.

Cảnh giới của linh quỷ lúc này cũng ngang ngửa với Tống Thư Hàng, cũng đã tấn thăng lên tới cảnh giới Chân Sư nhị phẩm. Nên cướp đồ từ trong tay kẻ có cảnh giới nhất phẩm như Thông Nương quả thực dễ như trở bàn tay.

Sau khi giằng lấy mầm hành kia, linh quỷ giơ nó lên nhìn một lúc.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sợ hãi của Thông Nương, linh quỷ há miệng ăn luôn đoạn mầm hành kia.

“Hức ~”

Sau khi ăn mầm hành xong, linh quỷ còn nấc một tiếng nữa.

“Ăn mất rồi… ngươi dám ăn mất đầu của ta. Đó là đầu của ta đấy, ngươi là đồ ác ma!”

Thông Nương cắn răng tức giận, muốn nhào tới liều mạng với linh quỷ.

Nhưng không đợi Thông Nương kịp kêu lên thì linh quỷ đã gập ngón taylại, bắn nhẹ một cái lên người Thông Nương.

Chỉ bắn nhẹ một cái, một đạo chân khí yếu ớt bị đánh vào trong cơ thể của Thông Nương.

Thông Nương nhắm tịt mắt lại, hôn mê bất tỉnh. Hai tay, hai chân của cô rụt lại, thân thể lại biến thành một cọng hành tươi non mơn mởn mọc trên Ngộ Đạo thạch.

“Hức ~”

Linh quỷ lại nấc thêm cái nữa, xách Thông Nương và Ngộ Đạo thạch lên, lặng lẽ quay lại trong xe, đặt Ngộ Đạo thạch vào túi của Tống Thư Hàng lại lần nữa.

Toàn bộ quá trình vô cùng nhẹ nhàng lưu loát, không hề khiến cho bất kỳ ai chú ý tới. Kỹ nàng tiềm hành của linh quỷ cực kỳ cao, nếu như level10 là max cấp thì ít nhất nó cũng phải trên level 7.

Cho dù là bản thân của Tống Thư Hàng thì cũng không thể nào làm kín kẽ bí mật được như linh quỷ.

Bản lĩnh cỡ này chính là được truyền thừa một mảnh vỡ ký ức nhỏ có được lúc vị tán tu Lý Thiên Tố kia thân tử đạo tiêu, lúc ấy nó đã ở sâu trong ký ức của linh quỷ…

Lý Thiên Tố đã thân tử đạo tiêu. Nhưng một số ký ức vụn vặt của hắn thì lại trở thành một phần bản năng của linh quỷ. Chẳng khác gì tăng thêm rất nhiều kỹ năng căn bản cho con linh quỷ này.

Sau khi nhét Thông Nương vào túi áo của Tống Thư Hàng lại, linh quỷ cũng không quay về tâm khiếu của Tống Thư Hàng ngay.

Nó tò mò lơ lửng trong xe, nhìn thân thể của Tống Thư Hàng nằm cách đó không xa, cùng với Tư Mã Giang đang nằm hôn mê và cái vali to tướng của Tư Mã Giang.

Linh quỷ có được trí lực rất tốt, đặc biệt là linh quỷ của Tống Thư Hàng đã được biến dị qua, trí lực lại hơn hẳn những linh quỷ trung cấp bình thường khác.

Chỉ là sau khi trải qua quá trình biến dị thì linh quỷ giống như xóa acc luyện lại vậy, lúc này linh quỷ giống như một đứa trẻ, cần phải học tập rất nhiều kiến thức.

…

Linh quỷ và Tống Thư Hàng tâm linh tương thông, cho nên nó biết cái vali này là vali chuyển phát nhanh, là hàng chuyển phát nhanh của Tiểu Giang công ty chuyển phát nhanh Phong Thu.

Hàng chuyển phát nhanh toàn là đồ cá nhân, tự ý mở hàng của người ta ra là hành vi không tốt. Dưới tình huống bình thường, tính cách của linh quỷ cũng sẽ kế thừa tính cách của chủ nhân, chắc chắn sẽ không mở món hàng chuyển phát nhanh này ra.

Nhưng lúc này linh quỷ cảm giác bên trong chiếc vali này truyền tới một cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Phải hình dung loại cảm giác này như thế nào đây nhỉ?

Huyết mạch tương liên!

Đúng vậy, linh quỷ cảm giác được thứ nằm trong vali này có được sự cộng minh khó có thể miêu tả bằng lời với nó. Giống như đang kêu gọi nó.

Cho nên linh quỷ bất giác vươn tay ra, vói về phía cái vali chuyển phát nhanh kia.

Cái vali to tướng nhưng không thể cản được hình thái linh thể của linh quỷ. Thân thể của nó dễ dàng xuyên qua lớp vỏ ngoài vali, tiến vào bên trong.

Sau đó, linh quỷ trông thấy ở trong vali thế mà lại có một tảng băng vô cùng khổng lồ!

Bên ngoài khối băng có hơn trăm tầng phong ấn, phong ấn khối băng lại kín mít, đề phòng hàn khí của nó tiết ra ngoài. Cho nên, trong lúc mấy người Tư Mã Giang vận chuyển món hàng này mới không cảm ứng được hàn khí.

“Chỉ là một khối băng thôi mà? Tại sao lại có huyết mạch tương liên với mình chứ?”

Trong lòng linh quỷ cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Sau khi ngẫm nghĩ hồi lâu, linh quỷ mới dè dặt thử vươn tay về phía khối băng kia.

Kỳ lạ chính là hơn trăm tầng cấm chế bên ngoài lại không hề ngăn cản linh quỷ, tay của nó cứ thế xuyên qua tầng tầng cấm chế, chạm vào bản thể của khối băng.

Sau một khắc, một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương phát ra từ trên thân của quan tài băng, truyền đến tay của linh quỷ.

Linh quỷ lại càng hoảng sợ hơn nữa, nó bất giác muốn kéo tay của mình lại.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Chỉ trong nháy mắt, tầng băng kia đã lan ra cánh tay của linh quỷ, sau đó, linh quỷ đã bị đóng băng.

Bị dính liền với cái quan tài băng kia, đóng thành tảng băng.

Ngay cả linh quỷ mà cũng bị đóng băng, có thể thấy rõ cái quan tài băng này không phải là một khối băng bình thường.

...

Trên đường đua của cuộc thi máy kéo.

Phát ngôn viên Giang Sơn của nhật báo tu sĩ phát biểu với tình cảm dạt dào đầy mãnh liệt: “Đoàn trọng tài đã công bố hình phạt đối với Diệt Phượng Công Tử số 44 rồi đây! Bởi vì đây là lần đầu tiên Diệt Phượng Công Tử vi phạm, cho nên đoàn trọng tài chỉ phạt Diệt Phượng Công Tử phải hưởng thụ cái bẫy xoắn ốc thăng thiên tại chỗ một lần mà thôi, cũng bắt hắn phải giải trừ biến thân của chiếc xe! Xử phạt của đoàn trọng tài không hề nặng chút nào, phải mà là ta thì chắc là sẽ phạt Diệt Phượng Công Tử quay về điểm xuất phát mới đúng! Khụ khụ!”

“Được rồi, chúng ta có thể thấy Diệt Phượng Công Tử đã giải trừ biến thân ngầu lòi của chiếc xe kéo rồi.... A, Diệt Phượng Công Tử số 44 lại bay nữa, hắn lại thành điểm nhấn trên đường đua nữa rồi... để cho chúng ta được chiêm ngưỡng cảnh tượng xe kéo số 44 bay lên trời thêm lần nữa! Ta có dự cảm, đây không phải lần đầu tiên 44 bị xoắn ốc thăng thiên, và chắc chắn cũng không phải là lần cuối cùng!”

Tống Thư Hàng lại bị bay lên trời thêm lần nữa.

Hắn cảm giác cuộc đua máy kéo này rõ ràng là quay quay quay, không ngừng quay quay quay, quay quay quay đủ kiểu, quay tới mức hắn muốn nôn luôn rồi.

Bên tai truyền tới cái giọng oang oang của phát ngôn viên.

Nghe thấy thanh âm này, Tống Thư Hàng tiểu hữu cắn răng nói:

“Ta nhớ rồi, cái tên MC này tên Giang Sơn, ta nhớ kỹ rồi ồi ồi ồi ồi!”

Không được, muốn nôn quá đi mất.

Vốn vất vả lắm mới vượt qua được mấy đạo hữu, nhưng bây giờ bọn họ lại vượt qua mặt hắn lại rồi.

“Cố gắng quay đi nhé Thư Hàng tiểu hữu.”

“Sắp nổi tiếng rồi đấy Thư Hàng tiểu hữu ạ, bảo đảm Toàn Phong tiền bối sẽ hâm mộ ngươi lắm luôn!”

“Oa ha ha, Tống tiểu hữu lại biến thành tiêu điểm đường đua rồi đấy phỏng.”

Chẳng biết từ lúc nào, Cuồng Đao Tam Lãng đã sửa xong chiếc xe kéo của hắn, brừm brừm brừm vượt qua bên cạnh Tống Thư Hàng, cười một tràng.

“Hắt xì ~ hắt xì ~~”

“Tống Thư Hàng đang bị xoay tròn tự dưng hắt hơi vài cái thật mạnh, không biết tại sao, hắn đột nhiên cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ tận trong xương.

Lạnh quá, giống như bị ném tới giữ tầng băng ở Nam Cực vậy.

Chương 445: Vấn đề của Thiên Đạo mới

Khi Tống Thư Hàng nhắm mắt vào hắt xì mạnh mấy cái, có vô số hình ảnh lóe lên trước mắt hắn.

Có một ao máu rộng lớn với vô vàn những cánh tay, cẳng chân và những tấm da người bị phơi khô bên cạnh nó… hòa với âm thanh kêu rên thảm thiết mơ hồ.

Có một hòn đảo nhỏ thần kì phủ đầy hoa thơm và tiếng chim hót véo von, cũng có cả những con ưng thần khổng lồ bay lượn. Pha lẫn với hình ảnh về hòn đảo nhỏ ấy là bóng dáng của Cửu Đăng cô nương. Giữa những hình ảnh mơ hồ, dường như có ai đó đang giảng giải cho hắn chuyện gì, trong đó có thể nghe rõ ba chữ “Thiên Đạo cũ” ngắn ngủi.

Còn có hình ảnh một tảng băng rất lớn, hình ảnh trước mắt kết thành băng giá… và tiếng thiếu nữ nào nôn nóng kêu to thảng hoặc vang lên.

Những hình ảnh ấy đều vùn vụt lướt qua trước mắt Tống Thư Hàng trong lúc hắn hắt hơi mấy cái.

“Cái quái gì thế?”

Tống Thư Hàng xoa xoa cánh mũi.

Hắn ra sức lắc người, thế nhưng cảm giác lạnh buốt đến từ sâu thẳm linh hồn vẫn không hề tiêu tán đi.

Diệt Phượng Công Tử có tu vi Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm, đã không còn biết tới nóng lạnh từ lâu, chẳng lẽ cái lạnh này không phải ở thân thể của Diệt Phượng Công Tử, mà đến từ thân thể của mình ư?

Thân thể mình không sao đấy chứ?

Trong lòng Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

Hi vọng là không sao, nếu có vấn đề gì thì hai đệ tử Sở gia trông coi nhất định phải phát hiện ra mới đúng.

…

…

10 giây sau, chiếc máy kéo có tay cầm số 44 của Tống Thư Hàng ngừng xoay tròn và rơi xuống đất.

Sau khi rùng mình một cái, Tống Thư Hàng một lần nữa điều khiển máy kéo có tay cầm hăng hái phóng đi. Thế nhưng lúc này thì hi vọng của hắn đối với top 10 càng ngày càng xa vời.

“Thủ đoạn tăng tốc” mà Diệt Phượng Công Tử trang bị cho chiếc máy kéo có tay cầm của hắn đúng là phạm quy.

Nói cách khác, cách quan trọng nhất để Tống Thư Hàng giành chiến thắng trong cuộc đua này đã bị hủy.

Ai cũng có thủ đoạn của riêng mình để tăng tốc, chỉ có hắn là không. Cuộc đua như chạy bộ này vừa mới bắt đầu thì hắn đã bị quay cho chóng hết cả mặt.

Đã thế còn có ba giây đếm ngược đáng sợ kia nữa…

Tuyệt cmn vọng luôn rồi.

Chắc chắn mình sẽ đội sổ trong cái cuộc đua máy kéo có tay cầm này mất thôi!

“Không, mình không thể bỏ cuộc được. Hãy nghĩ đến cuộc du hành vũ trụ một tháng đáng sợ kia đi, nghĩ đến một tháng không có ai bên cạnh đi. Một tháng không được lên mạng, không được đọc sách, không được xem phim, không có bất cứ cái gì để giải trí, chỉ có mỗi mình với sao trời.. Không được, tuyệt đối không được!”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói thầm:

“Hắt xì, hắt xì ~ Nghĩ thử xem còn cách nào để giành được thắng lợi không. Trời không tuyệt đường người mà, chỉ cần vào top 10 là đủ rồi.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ nát óc.

Trong lúc hắn đang nẫu ruột nẫu gan thì đột nhiên có một đạo kiếm quang bay vèo qua người hắn.

“Hì hì hì hì ~”

Tiếng cười như chuông bạc của Vũ Nhu Tử rơi xuống từ trong đạo kiếm quang nọ.

Đồng thời, giọng nói của MC Giang Sơn cũng vang lên:

“Các vị đạo hữu trước màn hình thân mến, kì tích luôn đến với người có chuẩn bị. Sau khi bị đẩy về vạch xuất phát lần thứ hai và lên đường một lần nữa không lâu, Vũ Nhu Tử tiên tử lại gặp được một cạm bẫy may mắn. Được nữ thần may mắn phù hộ, chiếc máy kéo có tay cầm của cô lại hưởng thụ thêm một lần tăng tốc trong nháy mắt, bây giờ cô đang vượt qua các tuyển thủ khác. Thứ hạng của cô đang tăng dần theo đường cô đi, bây giờ đang là hạng 40… hạng 3, hạng 4… vị trí thứ 4! Quá trình tăng tốc của cạm bẫy may mắn đã kết thúc! Chúc mừng Vũ Nhu Tử cô nương, cô lại lọt vào top đầu của cuộc đua máy kéo có tay cầm lần này và hiện đang chạy ở vị trí thứ tư. Chúc mừng cô!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Từ lúc bắt đầu cuộc đua đến bây giờ, trong số gần 60 tuyển thủ dự thi, những người khác chưa từng một lần cán trúng cạm bẫy “Về thành miễn phí” và cạm bẫy may mắn, thế mà Vũ Nhu Tử lại lần lượt cán trúng những hai lần.

Thực sự không biết nên nói cô may mắn hay là số nhọ nữa.

Nhưng bây giờ thì tạm thời cô đang may mắn lắm, bởi vì cô đã phóng vèo một cái lên tận vị trí thứ tư, lọt vào top đầu của cuộc đua rồi.

“Đúng rồi, cạm bẫy may mắn!”

Hắn không có bí kíp gì để tăng tốc, bây giờ chỉ có thể trông chờ mình cán trúng cạm bẫy may mắn thôi. Đó là tăng tốc đó, là kiếm quang hộ tống tăng tốc vèo vèo đó!

Đang nghĩ như thế thì hai mắt của Tống Thư Hàng bỗng sáng ngời lên. Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến! Hắn thật sự thấy một thứ có vẻ là cạm bẫy may mắn.

Trong một bụi cỏ không bắt mắt có một trận pháp nhỏ dạng linh điệp thoáng hiện lên. Nếu hắn đoán không sai thì đây chính là trận pháp gia tốc xuất xứ từ bàn tay của Linh Điệp Tôn Giả, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Cán lên!”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, sau đó điều khiển phương hướng của máy kéo có tay cầm số 44, lao thẳng về hướng bụi cỏ

kia.

100m... 80m… 60m… 30m...

Chỉ cần có được trận pháp gia tốc này, tăng tốc lên gấp mấy chục lần, thì hắn có thể nhảy một phát lên đến top 10 rồi!

“Ta đến đây, ta muốn chinh phục!!!”

Khi chiếc máy kéo có tay cầm số 44 của Tống Thư Hàng sắp sửa nghiến lên trận pháp tăng tốc thì…

“Á á á á á Diệt Phượng đạo hữu mau tránh raaaaaa!!”

Từ phía trước mặt truyền đến tiếng hô thất thanh.

Tống Thư Hàng khống chế Diệt Phượng Công Tử quay đầu nhìn về phía ấy một cách khó khăn.

Vừa nhìn xong, suýt nữa thì hắn hồn phi phách tán!

Đông Phương Tiên Tử đang lái chiếc máy kéo có tay cầm đã đâm đổ linh tinh nát bấy lao thẳng về phía hắn!

Đừng đùa chứ… Đông Phương Tiên Tử, cô đang lái xe ngược chiều đấy!

Tống Thư Hàng không tài nào hiểu được rốt cuộc thì Đông Phương Tiên Tử lái xe cái kiểu gì? Chẳng lẽ cô không biết mình đang đi ngược hướng à?

Lái xe đi ngược chiều là bị trừ 3 điểm, phạt 200 tệ đó, đồ ngốc!

Tống Thư Hàng muốn lái xe mình tránh đi, thế nhưng hắn lại vướng phải ba giây đếm ngược chết bầm.

Từ khi hắn hạ mệnh lệnh cho thân thể đến lúc này mới được 2 giây mà thôi.

Chiếc máy kéo có tay cầm đâm đổ linh tinh của Đông Phương Tiên Tử đã tuyệt tình lao vào máy kéo của Tống Thư Hàng.

Việc làm cho Tống Thư Hàng đắng hết lòng mề là vị trí va chạm của hai người ở ngay trên bụi cỏ có trận pháp gia tốc.

Càng đắng lòng hơn, là chiếc máy kéo có tay cầm của Đông Phương Tiên Tử nhanh hơn Tống Thư Hàng một chút, đã nghiến lên trận pháp kia trước hắn một bước.

“Á á á á á, lại gia tốc, đừng màaaaaaa.”

Đông Phương Tiên Tử kinh hãi gào lên.

Tiên tử, nếu ngài không cần gia tốc thì có thể cho ta mà! Tống Thư Hàng nước mắt đầm đìa.

…

…

Ngay sau đó, chiếc máy kéo có tay cầm của Đông Phương Tiên Tử mồm kêu xình xịch, mông phun khói đen, đụng lật chiếc máy kéo của Tống Thư Hàng rồi húc bay nó, chẳng khác gì vừa uống một liều tăng lực Thiếu Lâm.

Không chỉ thế, máy kéo có tay cầm của Đông Phương Tiên Tử húc vào máy kéo bị lật của Tống Thư Hàng rồi kéo đi hơn hai chục mét vô cùng tàn nhẫn, sau đó hai xe mới bịn rịn rời nhau ra.

Sau đó chiếc máy kéo của Đông Phương Tiên Tử tăng tốc gấp sáu chục lần, xình xịch xình xịch bắn như bay về vị trí xuất phát.

Chỉ để lại Tống Thư Hàng bị lật xe khóc không ra nước mắt.

Hi vọng là… bây giờ ở vị trí xuất phát không có nhiều người xem.

Nếu không… Đông Phương Tiên Tử sẽ lái chiếc máy kéo số 37 với vận tốc tăng gấp 60 lần kia mà đại khai sát giới ở ghế khán giả mất.

“Đúng là một tai nạn khủng khiếp! Đông Phương Tiên Tử phóng xe ngược đường đâm lật xe của Diệt Phượng Công Tử, hiện trường thảm thiết vô cùng! Có vẻ như vận may của Diệt Phượng Công Tử đã chấm dứt, hắn hoàn toàn mất đi may mắn khi liên tục chiếm cứ vị trí đầu tiên ở thời điểm cuộc đua bắt đầu!”

MC Giang Sơn bổ thêm một đao rất chi là đúng lúc.

Mấy tên đẹp trai được nhiều tu sĩ nữ yêu thích đều lật xe hết cả, Đông Phương Tiên Tử làm tốt lắm, tốt nhất là tí nữa lại quay đầu táng cho tên Diệt Phượng Công Tử này thêm một phát nữa đi.

…

Cùng lúc đó.

Trên khoảng không trên vùng biển Philippines ở biển Đông, một hòn đảo hoa lệ khổng lồ trôi lơ lửng.

Trên đảo nhỏ lại có một tòa thành trên không đồ sộ, tường thành cao sừng sững như những kim tự tháp chồng lên nhau xây nên.

Trên cửa thành, có một người mặc áo trắng đang im lặng đọc một cuốn sách.

Cuốn sách kia được tạo nên từ năng lượng vàng kim, nội dung của nó là từng tờ bản vẽ cấu trúc, nếu liên kết lại thì chắc hẳn là bản vẽ thiết kế của một cung điện.

Đột nhiên, người mặc áo trắng ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Hoa Hạ.

Người mặc áo trắng này chính là Cửu Đăng sư thái. Sau khi nhìn về phía Hoa Hạ, cô gập ngón tay lại tính toán một hồi.

Một lát sau, cô bật cười ha hả:

“Bị ăn rồi, cuối cùng cũng ăn luôn cả đoạn mầm hành của Thông Nương rồi. Tiếp theo phải xem Tống Thư Hàng có khai thác hết được chút kí ức mà ta phong ấn trong mầm hành ấy hay không. Nếu hắn khai quật được hết phần kí ức ấy ra thì chúng ta có thể tiến thêm một bước hợp tác với hắn rồi.”

“Ngươi làm thế quá mạo hiểm. Phần kí ức kia đề cập đến một vài thông tin về Thiên Đình viễn cổ, nếu như Thiên Đạo mới nhìn thấy thì Tống tiểu hữu sẽ rơi vào nguy hiểm lớn.”

Lúc này, giọng nói của vị đại tiền bối ôm con thỏ vang lên ngay bên tai Cửu Đăng Sư Thái.

“Yên tâm đi, ta đã tạo ra rất nhiều lớp bảo hiểm, tuyệt đối sẽ không mang lại nguy hiểm cho Tống Thư Hàng... Cho dù phần kí ức này thật sự bị Thiên Đạo phát giác ra thì ta sẽ tự mình trả giá, bảo vệ Tống Thư Hàng chu toàn. Ta đã chuẩn bị sẵn cả tế đàn, lúc nào cũng có thể lo liệu được, cùng lắm thì tổn thất trăm năm thọ nguyên thôi.”

Cửu Đăng duỗi eo lười biếng.

Tiếp đó, cô lại nói:

“Hơn nữa, ta không tin là đại tiền bối ngươi không động tay động chân gì vào cái túi thu nhỏ kia.”

Đại tiền bối lắc đầu nói:

“Ta không động tay động chân gì cả.”

Hắn không cần phải làm thế.

Chỉ cần chiếc túi thu nhỏ một tấc kia được Tống Thư Hàng mang ra khỏi đảo thần bí một cách thuận lợi, mà không bị “tự hủy” thì đã chứng minh được một điều.

Đó là Thiên Đạo mới… quả nhiên đã có vấn đề!

Ít nhất thì Thiên Đạo mới không thể biết tất cả mọi thứ và tùy ý làm bậy như thời viễn cổ… Hơn nữa đúng như một vài đạo hữu đã suy đoán, “quyền lực” của Thiên Đạo mới cũng hao hụt đi nhiều.

Nó đã không thể giám sát được tất cả nhất cử nhất động của vạn vật trên thế gian như thời kì viễn cổ nữa.

Thế nhưng vẫn không thể sơ xuất được.

Cho dù Thiên Đạo mới xảy ra vấn đề rất lớn, thế nhưng nó vẫn là Thiên Đạo, thiên uy mênh mang, sâu không lường được.

Con đường xây dựng lại Thiên Đình của họ, vẫn còn rất đỗi xa xôi.

Chương 446: Đối mặt với biển rộng

Thật ra, trước khi Tống Thư Hàng đến, vị đại tiền bối trên hòn đảo thần bí đã tiến hành thăm dò "Thiên Đạo mới” rồi... trước đó có rất nhiều vị khách đến hòn đảo thần bí, mang đi rất nhiều đặc sản đặc hữu thuộc về "đảo thần bí".

Mà bây giờ, tất cả những thứ đặc sản riêng kia vẫn không có bất kỳ điều gì khác thường.

Lúc này, rốt cuộc thì cô cũng đã có thể xác định là Thiên Đạo mới thật sự xảy ra vấn đề rồi.

Tại hiện trường diễn ra giải đua máy kéo tay cầm.

Trong một trận đấu cự ly dài có đủ các loại cạm bẫy thế này, ngươi không chỉ cần có tốc độ chạy nhanh mà nhất định phải có được vận may nữa.

Vất vả lắm thì Tống Thư Hàng mới điều chỉnh chiếc máy kéo tay cầm vừa bị Đông Phương Tiên Tử đâm ngã lăn quay của mình đứng thẳng.

Hắn đã không còn hi vọng gì nhiều về phương diện tốc độ nữa, còn về vận may, nhất định là trước khi đi ra ngoài tư thế rời giường của hắn bị sai chỗ nào đó, cho nên hắn chẳng may mắn được chút nào.

Vốn dĩ cũng bởi vì lần trừng phạt trước đó, hưởng thụ "cạm bẫy xoắn ốc thăng thiên tại chỗ" thêm một lần. Tiếp theo, lại bị Đông Phương Lục Tiên Tử phóng nhanh chạy ẩu đâm ngã lăn quay, thế là Tống Thư Hàng lại rớt xuống vị trí cuối cùng.

Sau khi bò lên máy kéo tay cầm một lần nữa, Tống Thư Hàng do dự một lúc, sau đó lại tiếp tục ấn nút khởi động "hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng " kia.

Khi chuỗi tiếng động cơ máy móc vang lên, hệ thống chiến giáp Diệt Phượng siêu cấp đã hoàn thành khởi động lần thứ hai.

Tống Thư Hàng không có thói quen tự tìm đường chết, sau khi hắn biến rõ hành vi biến thành bánh xe lớn là phạm quy, hắn không thể tiếp tục lấy thân mình thử nghiệm... Hơn nữa, việc biến thành bánh xe lớn không chỉ bị cấm mà còn khiến người lái cảm thấy chóng mặt, hắn không thích loại biến hình này chút nào.

Sở dĩ hắn khởi động chức năng này, vì muốn biết rốt cuộc thì hệ thống chiến giáp Diệt Phượng siêu cấp này có còn... những chức năng khác nữa hay không?

—— Chắc có lẽ Diệt Phượng Công Tử sẽ không cải tạo duy nhất một "chức năng biến thân" cho máy kéo tay cầm của mình đấy chứ?

[Xin chào ngài, hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng xin hết lòng phục vụ ngài, xin hỏi ngài có muốn tiến hành biến hình không?] Sau khi hệ thống vừa hoàn thành khởi động thì lập tức lên tiếng hỏi.

“NO, tuyệt đối không được biến hình!

Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị sẵn sàng từ trước, lúc hệ thống vừa lên tiếng hỏi thì hắn lập tức lớn tiếng từ chối đề nghị biến hình.

Qua giải đua máy kéo tay cầm này, độ thuần thục của kỹ năng "Phán trước ba giây" của hắn cũng tăng lên vèo vèo luôn.

Sau khi dừng lại một chút, Tống Thư Hàng khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử nói tiếp:

“Ngoại trừ việc biến thân ra, ngươi còn chức năng gì khác nữa không?”

[Có]

[Ngoại trừ khả năng biến thân cơ bản ra, ta còn có chức năng quét hình trạng thái thân xe và năng lực hướng dẫn nữa.]

Tống Thư Hàng đã tận mắt nhìn thấy chức năng quét hình trạng thái thân xe rồi, ngay lúc máy kéo tay cầm số 44 biến thành bánh xe lớn, hình dạng bên ngoài đã được quét, truyền thông tin đến máy tính bảng.

“Chức năng hướng dẫn kia có hiệu quả gì đặc biệt không?

Tống Thư Hàng hỏi thử, hắn đã bị hố bởi "hình thái chiến luân" kia rồi, vì thế vừa nghe thấy "khả năng hướng dẫn" thì hắn luôn lo lắng nó sẽ lại là một chức năng kỳ dị gì đó, cho nên hắn không dám trực tiếp sử dụng nó.

[Chức năng hướng dẫn này chỉ là chức năng hướng dẫn đường đua bình thường, kết hợp thêm một chút điều khiển phụ trợ, nó có thể giúp chủ nhân chủ động tránh đi những nguy cơ cực lớn trong trận đấu, vào các thời khắc khẩn cấp nhất.]

Nghe qua thì giống như một chức năng hết sức bình thường.

“Nếu thế thì, khởi động chức năng hướng dẫn đặc biệt này đi.

Tống Thư Hàng ra lệnh.

Chẳng bao lâu sau, cái màn hình cứng nhắc hơi hơi sáng lên, xuất hiện bản đồ đường đua.

Hướng dẫn vừa mới mở ra.

[Nhắc nhở, phía trước có một khúc cua nguy hiểm, xin điều khiển cẩn thận.]

Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn lên, lập tức thấy được một ngã rẽ ngoặt khá gắt hình chữ V đang nằm ở đằng xa.

Tất cả các tiền bối của nhóm Cửu Châu Số 1 và những tiền bối khác đang dự thi đều vượt qua chỗ rẽ ngoặc bằng những động tác tự nhiên phóng khoáng.

Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng nhìn thấy hơn năm mươi chiếc máy kéo tay cầm, dùng hình thức lơ lửng đi qua khúc cua kia cực kỳ oách, vẫn mang tới kích thích thị giác rất lớn.

…

…

Cũng may, không phải tất cả các tiền bối đều trôi lơ lửng qua khúc ngoặt nhẹ nhàng như thế. Ngay phía trước cách Tống Thư Hàng không xa, có một chiếc máy kéo tay cầm di chuyển khá chậm.

Tuyển thủ dự thi là một người bạn của Bạch Tôn Giả, cũng được Bạch Tôn Giả mời đến đây từ nghìn dặm xa xôi để tham gia "giải đua máy kéo tay cầm" giống như Giao Bá Chân Quân.

Tống Thư Hàng nhớ rất rõ đạo hiệu của vị tiền bối này là "Thanh Tiêu Kiếm Quân", lúc trước các tiền bối trong nhóm đã từng giới thiệu cho Tống Thư Hàng biết, đây là một vị kiếm tu thiên tài kết hợp kiếm thuật và đạo pháp Lôi hệ và sáng lập ra kiếm thuật của riêng mình.

Từ khi trận đấu bắt đầu cho đến nay, Thanh Tiêu Kiếm Quân vẫn nằm lẹt đẹt ở vị trí phía sau cùng của đội ngũ —— không phải hắn không nỗ lực, mà thực sự là vị thiên tài kiếm thuật như hắn không hề có chút thiên phú gì về việc cải tạo máy kéo tay cầm cả.

“Không ổn rồi, khúc cua gắt quá!”

Thanh Tiêu Kiếm Quân đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy Kiếm Quân dùng sức nắm lấy chiếc máy kéo, máy kéo của hắn phát ra âm thanh giống như sắp rụng hết cả động cơ.

Rắc rắc két két...

Sau đó, Tống Thư Hàng đột nhiên trông thấy có hai cái bánh xe cực lớn đang bay đến chỗ hắn.

Máy kéo của Thanh Tiêu Kiếm Quân đã bị rã máy ra hết cả rồi! Trông có hơi khoa trương thật, một chiếc máy kéo còn nguyên lành, chỉ trong chớp mắt đã bị biến thành vô số linh kiện máy móc.

Quả nhiên, hai cái lốp xe cực lớn kia đập thẳng vào chiếc máy kéo tay cầm của Diệt Phượng Công Tử.

“Bất hạnh quá mà ~~”

Tống Thư Hàng thở dài.

Thanh Tiêu Kiếm Quân đã rời khỏi trận đấu.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn còn phải nỗ lực cho giải đấu lần này. Hắn tập trung tinh thần, dùng toàn lực khống chế máy kéo, di chuyển cẩn thận qua khúc ngoặt nguy hiểm này.

Không có vụ bay qua đầy điêu luyện, đối với Tống Thư Hàng, có thể vượt qua khúc cua này một cách vững vàng thì đã phải tạ ơn ông bà tổ tiên lắm rồi.

…

…

Giọng nói của MC Giang Sơn vang lên ngay lập tức: "Chúng ta có thể thấy được, khi qua khúc cua nguy hiểm này, toàn bộ chiếc máy kéo của Thanh Tiêu Kiếm Quân số 21 đã bị đứt rời, không còn khả năng sửa chữa nữa... Tiếp bước Hoàng Sơn Chân Quân tự ý rời sân giữa đường, Thanh Tiêu Kiếm Quân là người thứ hai mất đi tư cách dự thi."

Ầm~~

“Bạch Hạc, ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi, ha ha ha ha.”

Thanh âm Túy X Cư Sĩ vang lên.

“Đừng mà, Túy Giá Cư Sĩ, đừng mà a a a~~ tha mạng cho ta đi! Phải rồi, ta có thể giúp ngươi đối phó với Tam Lãng đạo hữu!”

Bạch Hạc Chân Quân lớn tiếng cầu xin tha thứ, đồng thời có ý xoay chiều hướng họng súng sang nơi khác.

Từ khi trận đấu bắt đầu, hai người Bạch Hạc và Túy X Cư Sĩ đã đấu đến tận bây giờ.

Ngay từ đầu hai người ngươi truy ta đuổi, đã vượt qua rất nhiều tuyển thủ dự thi.

Nhưng càng về sau, khi khoảng cách giữa hai bên mỗi lúc một gần hơn, Túy X Cư Sĩ vẫn chỉa mũi khoan tấn công máy kéo của Bạch Hạc, giữa lúc va chạm, tốc độ của hai người không ngừng giảm xuống.

“Túy Giá Cư Sĩ? Ha ha ha, ngươi còn muốn hợp tác nữa à? Đừng nói nhiều lời vô nghĩa, đợi đến khi ngươi trúng đòn này của ta mà còn sống, lúc đó hẳn nói đến vấn đề hợp tác sau! Vẫn là câu nói cũ, nhận lấy cái chết cho ta! Sau khi ăn phải Thiểm Điện Cuồng Long Toản của ta thêm lần nữa, chỉ cần ngươi không chết, chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt!”

Điểm nộ khí của Túy xx Cư Sĩ đã đầy tràn.

Ầm ầm ầm ầm~~

Mũi khoan cực lớn đâm vào phần đuôi máy kéo của Bạch Hạc Chân Quân vô cùng tàn nhẫn, mấy tiếng ầm ầm ầm vang lên, phá nát máy kéo tay cầm của Bạch Hạc Chân Quân.

Nhưng ngay lúc phòng điều khiển của Bạch Hạc Chân Quân sắp bị phá hủy, chiêu "Thiểm Điện Cuồng Long Toản" của Túy xx Cư Sĩ bỗng dưng bị kẹt lại.

“Hả?”

Trong lòng Túy X Cư Sĩ khá khó hiểu, vì sao mũi khoan dừng lại bất ngờ thế này?

“Ha ha ha, dừng lại rồi.

Bạch Hạc Chân Quân lập tức thở phào nhẹ nhõm:

"Vậy thì... xem như ta đã sống sót rồi đúng không? Cư sĩ, chúng ta bàn chuyện hợp tác nhé?"

Đúng lúc đó, đột nhiên có một giọng nói vang lên từ phía trước:

"Túy cái gì đó Cư Sĩ ơi, tránh ra!"

Túy Nguyệt Cư Sĩ ngẩng đầu lên, lập tức trông thấy Cổ Hồ Quan Chân Quân đang quay đầu chạy trở lại. Không biết từ khi nào mà bên trong chiếc máy kéo tay cầm của hắn đã có thêm một quả tên lửa đạn đạo bản thu nhỏ.

Giống hệt như một quả tên lửa thực sự, tên lửa đạn đạo này phóng lên trời, tập trung vào chiếc máy kéo tay cầm của Bạch Hạc Chân Quân.

"Đừng mà a a a~"

Tiếng kêu đầy thảm thiết của Bạch Hạc Chân Quân vang lên lần nữa, mới vừa rồi hắn đã chịu một nhát khoan cực lớn của Nhưỡng Tửu Cư Sĩ, cả chiếc máy kéo không còn phòng ngự được nữa, giờ này lại tiếp tục hứng thêm một phát tên lửa đạn đạo thì hắn sẽ phải rời khỏi cuộc chơi mất.

Hắn đang muốn giành lấy chức quán quân để lấy lòng Bạch Tôn Giả đó, đừng có hủy diệt nguyện vọng nho nhỏ này của hắn mà.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết kia không thể thay đổi sự thật được.

Máy kéo của Bạch Hạc Chân Quân bị nổ tung —— vụ nổ đáng sợ lan ra khắp toàn bộ đường đua.

Trong ngọn lửa của vụ nổ, Bạch Hạc Chân Quân rơi lệ đầy mặt, vỗ cánh bay ra khỏi hiện trường vụ nổ mạnh.

Cổ Hồ Quan Chân Quân lại xoay người rời khỏi lần nữa.

Túy X Cư Sĩ cũng rời khỏi, phát ra tiếng rền vang ầm ầm.

Khi bọn họ rời đi không bao lâu... Tống Thư Hàng xui xẻo không thể tránh được, cho nên chỉ có thể kiên trì xuyên thẳng qua vụ nổ.

"Xui quá đi mất."

Cho dù có trận pháp phòng ngự, nhưng bản thân tự thể nghiệm cảm giác xuyên qua vụ nổ mạnh thế này cũng không thoải mái gì cho cam.

Đặc biệt là khi chiếc máy kéo bị nổ đã được cải tạo đủ kiểu bởi Bạch Hạc Chân Quân, lại khiến cho uy lực của vụ nổ lớn hơn nữa.

…

…

"Lại có thêm một tuyển thủ dự thi bị loại khỏi cuộc chơi, người bị loại chính là tình nhân đại chúng Bạch Hạc Chân Quân của chúng ta. Thực sự rất đáng tiếc, rõ ràng là vẫn còn muốn ngắm nhìn Bạch Hạc Chân Quân tiếp tục lao băng băng trên đường đua. Trận đấu vừa mới đi được nửa chặng đường, chuẩn bị tiến vào cuộc đua kịch liệt tại đường đua trên biển lớn thì đã có ba vị tuyển thủ dự thi bị loại khỏi cuộc đua. Cuộc cạnh tranh giữa các máy kéo tay cầm này quyết liệt xiết bao! Thậm chí ta còn đang chờ mong giới tu sĩ sẽ tiếp tục tổ chức thêm giải đua máy kéo tay cầm lần thứ hai, lần thứ ba nữa." MC Giang Sơn gào lên thật to.

…

…

Đến thời khắc này, Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ và Vũ Nhu Tử cô nương gặp may mắn đang chuyển từ chặng thứ nhất của cuộc đua sang chặng thứ hai.

Trước mặt của bọn họ chính là biển rộng mệnh mông bát ngát!

“Các vị, ta đi trước một bước đây... biển rộng... chính là địa bàn của ta!”

Giáo Bá Chân Quân cười hắc hắc, máy kéo của hắn tỏa ra khói đen, chạy xình xịch xình xịch thẳng tiến về phía biển.

Thậm chí Giao Bá Chân Quân còn không cần dùng đến "trận pháp tị thủy", hắn chính là giao long, tạo sóng gọi gió là thiên phú của chủng tộc bọn họ, khống chế nước đã trở thành bản năng của hắn!

Biển rộng, là sân nhà của hắn.

Ta làm chủ địa bàn của ta, đi vào biển rộng, hắn đã có thể thi triển đủ loại thủ đoạn của mình rồi.

Trong chốc lát, máy kéo của Giao Bá Chân Quân nhảy vào biển, di chuyển trên mặt biển giống hệt như đất bằng, chạy thẳng một đường. Thậm chí tốc độ máy kéo còn nhanh hơn mấy phần khi chạy trên mặt đất.

“Ha ha ha, Giao Bá đạo hữu nóng lòng quá rồi.”

Lạc Trần Chân Quân vỗ vào máy kéo của mình, khởi động trận pháp tị thủy, nhanh chóng đuổi theo.

Tuyết Lang Động Chủ cũng không cam tâm chịu thua, hắn chính là yêu tu băng hệ, hoàn cảnh biển nước thế này cũng có lợi cho hắn.

“Sóng lớn, lên lên lên!”

Đang ở vị trí dẫn đầu, Giao Bá Chân Quân cười hắc hắc, hắn vừa tiến vào biển rộng thì bắt đầu tạo ra đủ cơn sóng gió...

Chương 447: Máy kéo bị nước vào rồi, làm thế nào để khắc phục? Online chờ gấp!

Làm mưa làm gió là thiên phú của giao long, hơn nữa điều quan trọng nhất chính là việc gây sóng lớn không lãng phí bao nhiêu linh lực của Giao Bá Chân Quân cả.

Trên mặt biển, chỉ cần một ý nghĩ trong đầu của Giao Bá Chân Quân thì có thể tạo ra sóng lớn rồi. Một câu mệnh lệnh, có thể tạo thành cả sóng thần cỡ nhỏ trong một phạm vi đáng kể.

“Nham hiểm!”

Lạc Trần Chân Quân cười mắng.

“Lạc Trần Chân Quân nặng lời rồi, đây được gọi là chiến thuật, lợi dụng ưu thế về địa bàn một cách hợp lý.”

Giao Bá Chân Quân cười hắc hắc, có lẽ đám sóng lớn này chỉ ảnh hưởng đến các đạo hữu đằng sau trong khoảnh khắc rất ngắn thôi.

Nhưng có đôi khi... giữa quán quân và á quân cũng chỉ kém nhau chỉ trong một khoảnh khắc như thế!

Hắn ăn chắc vị trí quán quân của cuộc đua xe kéo lần này rồi!

Đương lúc Giao Bá Chân Quân dương dương đắc ý, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng thét chói tai nhưng rất dễ nghe truyền vào tai mình.

Sau đó, một luồng kiếm quang bọc lấy chiếc máy kéo quen thuộc, lao nhanh về phía trước, chỉ trong giây lát đã vượt qua Giao Bá Chân Quân.

Vị đạo hữu nào lại đạp trúng cạm bẫy may mắn thế?

Chẳng mấy chốc, Giao Bá Chân Quân thấy được chiếc máy kéo số 22 của Vũ Nhu Tử Linh Điệp Đảo bên trong kiếm quang.

Lại là vị cô nương này à?

Trong suốt chặng đua, cô ấy đã đạp trúng "cạm bẫy may mắn" những ba lần rồi đúng không? Hơn nữa, từ đầu trận đấu đến bây giờ, chỉ có một mình cô là người liên tục giẫm trúng "cạm bẫy may mắn" thôi nhỉ?

Giao Bá Chân Quân hết sức bối rối.

Không chỉ có một mình Giao Bá Chân Quân, ngay cả Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ ở đằng sau cũng đang rất bối rối.

Sau đó, ba vị đạo hữu ngẩng đầu lên đầy ăn ý, ánh mắt sáng ngời hữu thần đâm rách tầng mây, nhìn chằm chằm vào trọng tài chính Linh Điệp Tôn Giả đang ngự trên mây kia.

Mọi người đều biết, Linh Điệp Tôn Giả rất yêu thương cô con gái bảo bối của hắn. Tôn Giả sẽ không mặt dày mà âm thầm ra tay trợ giúp con gái của hắn chứ?

Dù sao trúng "cạm bẫy may mắn" ba lượt liên tục, cạm bẫy may mắn đã sắp trở thanh độc quyền của một mình Vũ Nhu Tử rồi.

“Đừng có mà nhìn ta!”

Linh Điệp Tôn Giả cũng rất nhạy cảm, hắn nhún vai giải thích:

“Cạm bẫy may mắn kiếm độn do chính Bạch đạo hữu bố trí, ngay cả ta cũng không biết Bạch đạo hữu đã bố trí tại chỗ nào nữa.”

Nói cách khác, chỉ số may mắn của vị tiểu cô nương Vũ Nhu Tử này thực sự rất cao.

“Thực lực có mạnh cỡ nào đi nữa thì cũng phải sợ số may mắn nghịch thiên.”

Giao Bá Chân Quân thở dài, rống to lần nữa:

“Dâng sóng lên!”

Từng đợt sóng lại trào dâng cuồn cuộn, những đợt sóng này không cuốn về phía các đạo hữu khác, mà chúng hóa thành nguồn lực trợ giúp hắn, đẩy tốc độ máy kéo của Giao Bá Chân Quân nhanh lên thêm một bậc!

Khi các vị tiền bối lần lượt chạy đến bờ biển, khởi động trận pháp tị thủy, nhảy lên mặt biển thì trận đấu đã bắt đầu tiến vào khâu kích thích nhất.

Từ thời khắc tiến lên mặt biển, số lượng cạm bẫy đã bắt đầu nhiều thêm.

Không chỉ có thủy lôi, mà các thứ như ngư lôi cũng lao ra từ đáy biển, nổ mạnh khiến các tuyển thủ dự thi kêu khổ thấu trời.

Cạm bẫy "xoắn ốc thăng thiên tại chỗ" cũng xuất hiện mấy lần. Cuối cùng thì thứ cạm bẫy này không chỉ là độc quyền của một mình Tống Thư Hàng nữa rồi.

Hơn nữa, các vị tiền bối cũng nhận được lợi ích từ "Linh Điệp tăng tốc gấp sáu mươi lần".

Các tuyển thủ dự thi đi đầu đã nhìn thấy một khu vực lôi điện trên mặt biển, bên trong đó có vô số lôi điện đang đánh xuống không ngừng... Nếu muốn đi qua một khu vực như thế, thì phải xem thử kỹ thuật lái máy kéo của mỗi người rồi.

Là một tay đua chuyên nghiệp hay là một tên nghiệp dư, cứ nhìn vào việc có thể vượt qua được lần khảo nghiệm ở khu vực lôi điện này hay không.

...

...

Rốt cuộc thì Tống Thư Hàng cũng đã lái được đến bờ biển.

Trước khi xuống biển, Tống Thư Hàng đã hỏi dò:

“Đã khởi động trận pháp tị thủy chưa?”

[Đã xong]- hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng trả lời.

“Thế thì chúng ta lên thôi!”

Tống Thư Hàng hít sâu... Hắn lập tức điều khiển máy kéo, nghênh đón mưa to gió lớn, chạy nước rút trong sóng biển ập tới!

Tăng tốc độ máy kéo, nhảy ùm~~ một cái vào trong nước.

"Khinh công thủy thượng phiêu" di chuyển một mạch đến khoảng cách hơn một trăm thước.

Ơ?

Ơ ơ ơ ơ?

Có phải đã có điều gì đó sai sai rồi không?

Vì sao ta lại có cảm giác tầm mắt của chính mình lại càng ngày càng thấp thế này...

Máy kéo đang chìm xuống?

Tuy rằng hắn vẫn có cảm giác "chạy nhanh như trên đấy bằng" hệt như cũ, có lẽ trận pháp tị thủy phát huy tác dụng. Nhưng mà, thực sự là máy kéo đang chìm xuống!

“Trận pháp tị thủy đã khởi động rồi đúng không?

Tống Thư Hàng lớn tiếng hỏi xác nhận lần nữa.

Cùng lúc đó, hắn lập tức lựa chọn phanh lại, ngăn không cho máy kéo tiếp tục di chuyển về phía trước.

Nhưng phản ứng chậm ba giây chết tiệt..., sau ba giây thì hắn mới thực hiện động tác hãm phanh. Đến lúc đó, với tốc độ hiện tại của máy kéo thì đã lao ra một đoạn đường thật xa rồi.

[Xác định] hệ thống siêu cấp Diệt Phượng đáp lại chắc nịch.

“Vậy thì tại sao chúng ta lại chìm xuống nước chứ!”

Tống Thư Hàng bực tức chất vấn.

Đương lúc nói chuyện, chỉ còn phần đầu của hắn nằm ở trên mặt nước. Cũng may đây là thân thể của Diệt Phượng Công Tử, cho dù không hô hấp cả ngày thì cũng chẳng hề ảnh hưởng gì đến thân thể của hắn.

Hơn nữa, máy kéo cũng tự chủ khởi động lớp phòng ngự hình tròn, bảo vệ toàn bộ chiếc máy kéo, không cho nước biển xâm nhập.

[Hệ thống tự kiểm tra đang khởi động, vui lòng đợi...]

[Cảnh báo, phát hiện vấn đề. Trận pháp tị thủy đã bị phá hủy nghiêm trọng... Trận pháp tị thủy giữ được trạng thái khởi động, hiện tại khu vực chống nước là 20% tổng bộ phận máy kéo.]

Nói cách khác, trận pháp tị thủy đã bị hủy... Tuy rằng vẫn còn hoạt động, nhưng phần lớn chức năng đã mất tác dụng. Vì vậy, máy kéo vẫn còn mang lại cảm giác "đi trên đất bằng" nhưng lại tiếp tục chìm xuống từ từ.

Trong lúc bọn họ đang trao đổi, cả chiếc máy kéo lẫn vòng bảo vệ đã bắt đầu chìm xuống mặt nước.

...

...

Máy kéo vẫn đang giữ vững trạng thái chìm dần.

Hệ thống Diệt Phượng đã truyền hình ảnh vị trí trận pháp tị thủy bị hủy đến cho Tống Thư Hàng. Vị trí hỏng hóc này nằm ở phía sàn máy kéo.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể nhớ được lúc nào thì trận pháp này bị hủy, có lẽ là khi bị Đông Phương Tiên Tử đụng trúng khi đi ngược chiều, cũng có thể lúc máy kéo Thanh Tiêu Kiếm Quân đứt rời, hoặc máy kéo của Bạch Hạc Chân Quân nổ tan tành lan đến gần hắn.

Cho dù như thế nào đi nước, trận pháp tị thủy của hắn đã bị hư.

Tống Thư Hàng:

“Mẹ kiếp...”

Vậy hắn phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ hắn sẽ phải tiếp tục thi đấu dưới đáy biển?

Hắn cũng chẳng có bản lĩnh đó đâu, trong lúc chìm xuống đáy biển thì năng lượng vòng bảo vệ cũng bị tiêu hao từng phút từng giây.

Một khi năng lượng này bị tiêu hao hết, vòng bảo vệ biến mất, chiếc máy kéo này cũng sẽ bị áp suất nước đè ép phá hủy mất thôi.

“Có thể sửa chữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

[Xác định có thể.] Hệ thống chiến giáp Diệt Phượng trả lời.

“Vậy thì sửa chữa mau đi!

Tống Thư Hàng kêu lên thúc giục.

[...]

[Chẳng phải việc sửa chữa gì đó là do Diệt Phượng chủ nhân ngươi tự làm ư?]

Tống Thư Hàng:

[...]

Con mẹ mày, nếu tao trâu đến mức sửa chữa được trận pháp tị thủy này thì cần gì tao phải buồn rầu như thế à?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

...

...

Đầu óc Tống Thư Hàng bỗng dưng sáng lên, hỏi:

“Đúng rồi, ngươi có thể lên mạng không?”

[Có]

“Mau giúp ta đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Số 1 đi!”

Tống Thư Hàng thúc giục.

Mặc dù có rất nhiều tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1 tham gia giải đua "máy kéo" này, nhưng vẫn còn kha khá tiền bối không đến tham gia.

Nếu có người đang online thì đây đúng là cách cầu cứu tốt nhất. Nếu các tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1 không thể có bất kỳ một phương án giải quyết nào, Tống Thư Hàng chỉ còn cách bỏ xe chạy để khỏi chết thôi.

"Xin chờ một lát... đang kết nối với Internet...".

Chỉ trong một chốc, màn hình cứng nhắc đã xuất hiện cửa sổ đăng nhập phần mềm chat.

Tống Thư Hàng đang muốn đăng nhập vào tài khoản của mình, nhưng màn hình cứng nhắc kia đã tự động đăng nhập vào tài khoản của Diệt Phượng Công Tử.

Thôi được rồi, tài khoản gì gì đó cũng không quan trọng.

Tống Thư Hàng thao tác trên giao diện khung chat, bắt đầu nhập tin nhắn.

...

...

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Lúc này trong nhóm đang cực kỳ náo nhiệt, một ít vị tiền bối không tham gia "giải đua máy kéo tay cầm" đang trò chuyện về giải thi đấu này.

Hơn nữa, đa số đều là những tiền bối mà thường ngày Tống Thư Hàng chưa được gặp.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Ha ha ha, Bạch Hạc Chân Quân bị nổ rồi! Đúng là thú vị mà, nếu biết sớm như thế, ta cũng sẽ tham gia cuộc so tài lần này rồi.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Ta thấy ‘Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc’ của Đậu Đậu trước đó mới thật là đáng yêu. Quá thú vị~~”

"Hệ thống thông báo: (**) Đông Phương Tĩnh Tuyết đã bị cấm ngôn 1 ngày bởi chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân.".

Hoàng Sơn Chân Quân đang nghe trộm sau màn thật đáng sợ!

Nhiều vị đạo hữu lập tức nói lảng sang chuyện khác...

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Hắc hắc, chỗ của ta chính là trạm cuối cùng trong cuộc so tài giữa bọn hắn, hơn nữa, dưới sự trợ giúp của Bạch tiền bối, Linh Điệp tiền bối, ta còn bố trí một phù trận rất lớn nghênh đón các đạo hữu.

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Ta thích xem cảnh con khỉ lớn kia đi tìm đường chết nhất, đáng tiếc là trước đó Tạo Hóa đạo hữu và Bắc Hà Tán Nhân không cán chết con khỉ lớn đó.”

Điềm Điềm Phó Đảo Chủ:

“Ca ca, đó là Tam Lãng sư huynh đó, không để ý đến ngươi nữa!”

Điềm Thiên Đảo Chủ:

“...”

Chính vì ta biết cmn rõ đó là Tam Lãng, nên mới thích xem hắn tìm đường chết đó chứ!

“Ôi, không được rồi, buồn cười chết ta. Ngay lúc vừa rồi, tên yêu tinh ngốc Diệt Phượng này đương lúc chạy xuống biển thì đã chìm xuống luôn. Ha ha ha, chìm xuống nữa... Không được rồi, bụng ta đau quá!”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền gửi đến mấy hình ảnh ôm bụng cười to liên tiếp.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử bỗng dưng ngoi đầu lên nói:

“Mấy lúc thế này, có lẽ ngươi nên post lên đây những bức ảnh như thế này: ‘Meme Bạch tiền bối cười tươi’.”

Nhóm đạo hữu bỗng dưng nhạt như nước ốc.

Mọi người đều biết rằng, bởi vì bộ meme Bạch tiền bối kia mới dẫn đến sự kiện mưa sao băng lần này. Lệ Chi Tiên Tử lại dám tiếp tục post meme của Bạch Tôn Giả thế à!

Sau một lát, Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Đồng ý.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Lại nói tiếp, Lệ Chi Chân Quân, nghe nói cô đưa Thiết Quái đó đến chỗ Dược Sư rồi hả?”

“Ừ, ta vừa đến chỗ Dược Sư, Dược Sư đang tiến hành trị liệu cho Thiết Quái. Ha ha ha.”

Hiển nhiên là tâm trạng của Lệ Chi Tiên Tử đang rất vui vẻ.

Bởi vì, chỉ cần Thiết Quái ở đó, khi bói bịp vừa đến thì sẽ bị túm cho mà xem.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đã đăng nhập vào mạng thành công.

Diệt Phượng Công Tử:

“Các vị tiền bối ơi, cầu cứu. Máy kéo bị nước vào rồi, làm thế nào để khắc phục? Online đợi, gấp lắm đó!”

“Phụt ha ha ha, Diệt Phượng, chúng ta đang xem trực tiếp đây, thấy máy kéo của ngươi chìm xuống biển luôn kìa. Đã xảy ra chuyện gì thế? Phụt hắc hắc hắc.”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền cười thật to.

Diệt Phượng Công Tử:

“Không giải thích kịp đâu, trận pháp tị thủy của ta bị hỏng rồi, ta buộc phải bị chìm xuống đáy biển đây. Xin các tiền bối cho biện pháp nào đó giải quyết với.”

“Hôm nay Diệt Phượng đặc biệt lễ phép nhỉ, thậm chí còn gọi mọi người là tiền bối. Lại nói, trận pháp hỏng rồi thì ngươi chỉ cần đi xuống tu sửa một chút là được, chỉ là một trận pháp tị thủy, sửa nó chỉ tốn mấy giây thôi mà?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi bằng giọng tò mò.

Diệt Phượng Công Tử trả lời:

“Vấn đề ở chỗ là ta không biết sửa... không có biện pháp nào khác à?”

Chương 448: Ta bị nhốt năm trăm năm

“Đậu Đậu, có phải là ngươi đang online bằng nick của Diệt Phượng Công Tử không?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi ngay lập tức:

“Chỉ là một tiểu trận pháp nhị phẩm mà thôi, sao Diệt Phượng Công Tử không biết cho được chứ?”

Lúc này Đậu Đậu còn đang sốt ruột quấn quanh Hoàng Sơn Chân Quân sủa liên tục, hiện tại trong lòng nó cũng cảm thấy sửng sốt, nó có lên mạng đâu?

Vì vậy, Hoàng Sơn Chân Quân hồi âm xác nhận:

“Không phải là Đậu Đậu.”

Lệ Chi Tiên Tử hết sức tò mò, hỏi:

“Không phải Đậu Đậu, vậy thì chuyện này là sao?”

“Lúc này đây, đến phiên ta ra tay rồi.

Điền Thiên Đảo Chủ trầm giọng đưa ra kết luận:

“Sự thật chỉ có một... Diệt Phượng Công Tử bị hồn của người khác nhập vào? Nói đi, kẻ nhập hồn kia, ngươi có lai lịch như thế nào?”

Diệt Phượng Công Tử trả lời:

“Các vị tiền bối đừng nói nữa nữa mà, thật sự là nếu chìm xuống nữa thì sẽ chìm xuống đáy biển luôn đó. Giúp ta giải quyết vấn đề xe bị nước vào trước đi, mấy chuyện khác thì sau này hẵng nói!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử đồng ý:

“Được rồi, thực ra không cần phiền phức vậy đâu. Vẫn là câu nói cũ, chính ngươi sửa chữa trận pháp tị thủy này là được.”

Diệt Phượng Công Tử nói:

“Nhưng ta không biết trận pháp tị thủy mà!”

“Lúc này, đến phiên Thất Sinh Phù đạo hữu lên sân khấu đi nào, Với tư cách là một nhân vật thiên tài về phù bảo trong nhóm, Thất Sinh Phù đạo hữu cũng nghiên cứu khá sâu về mảng trận pháp đó.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử cười nói.

“Lưu Huỳnh Tiên Tử quá khen... Vậy thì Diệt Phượng đạo hữu, ta sẽ giảng giải đơn giản cho ngươi biết về trận pháp tị thủy. Đúng lúc ta cũng có một trận pháp tị thủy bản đơn giản hóa, đảm bảo có thể hoàn thành trong vòng ba giây.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hồi âm, bổ sung thêm icon "cười nhếch miệng".

Diệt Phượng Công Tử:

“Xin chỉ bảo.”

“Đầu tiên, ngươi phải vẽ ra được kết cấu cơ bản của một trận pháp tị thủy. Phiên bản đơn giản hóa trong tay ta chính là một trận hình tròn đơn giản, dùng linh lực làm mực, vẽ một vòng tròn. Tiếp đó, ngươi vẽ một hình bát quái đơn giản ở bên trong.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ giải thích, sau đó gửi đến mấy tấm hình đơn giản.

Hình ảnh rất đơn giản, chỉ là một vòng tròn kèm theo một bát quái đồ mà thôi.

Trong lòng Diệt Phượng Công Tử hơi xoay chuyển, đúng là trận đồ này thực sự rất đơn giản:

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ngươi tiếp tục rót đầy đủ linh lực vào trong trận đồ, vậy là trận pháp tị thủy bản đơn giản hóa đã hoàn thành. Trước khi linh lực của ngươi hao hết, trận pháp tị thủy sẽ luôn phát huy hiệu quả. Nào nào, ta gửi cho ngươi hình vẽ trận pháp hoàn chỉnh nhé.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói xong, lại gửi đến hình vẽ trận pháp tị thủy hoàn chỉnh.

Khi hình vẽ trận pháp hoàn thành vừa được gửi đến, suýt chút nữa thì Tống Thư hàng đã bị mù luôn rồi.

Đồ án hoàn chỉnh rất đẹp.

Một hình tròn tiêu chuẩn, bên trong có bát quái đồ tinh xảo, giữa đồ án còn có chữ "tị thủy".

Nhưng, "đồ án hoàn chỉnh" khác quá nhiều so với "sơ đồ phác thảo" mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi đến trước đó.

Khác biệt giữa hai bên, ước chừng giống như —— cụm bốn chữ "cô gái xinh đẹp" và một bức ảnh chụp một mỹ nữ cực kỳ đẹp mắt vậy.

Tống Thư Hàng lập tức nổi khùng, Diệt Phượng Công Tử hồi âm ngay:

“Hố nhau qúa đi! Thất Sinh Phù tiền bối, có phải giữa hai bên đã bị lược bỏ rất nhiều bước không thế?”

Vì sao mà một sơ đồ phác thảo lại lập tức biến thành một "trận đồ tị thủy" hoa mỹ đến như vậy chỉ trong một bước?

“Những bước đó đều có thể xem nhẹ, không cần phải để ý đến những chi tiết đó làm gì!”

Thất Sin Phù Phủ Chủ trả lời hết sức bình tĩnh.

Diệt Phượng Công Tử:

“Vậy ta đi thử một chút nhé?”

“Bảo đảm có thể thành công, nhớ rõ rằng phải rót nhiều linh lực vào trận pháp đó, ta không muốn lúc đang xem trực tiếp lại thấy ngươi chìm vào trong nước nữa đâu.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dặn dò.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ok!”

…

…

Tống Thư Hàng không cần phải nói nhiều nữa, hắn cực khổ điều động linh lực trong cơ thể, khắc họa trực tiếp ngay chỗ chiếc ghế trên máy kéo.

Dù sao thì khắc ở đâu cũng chả khác gì nhau, chỉ cần trận pháp tị thủy có hiệu quả là tốt lắm rồi.

Dựa theo những gì Thất Sinh Phù Phủ Chủ truyền thụ, trước tiên là vẽ trận pháp thật đẹp, sau đó rót một lượng lớn linh lực vào trận pháp, rót đến khi trận pháp này bão hòa mới thôi.

“Cũng gần như là có tác dụng rồi chứ nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Thế nhưng, trận pháp tị thủy cũng không có chút hiệu quả nào, máy kéo vẫn tiếp tục chìm dần xuống.

“Bị lừa nữa hả?! Ta biết ngay là mấy bước đơn giản như thế thì chắc chắn là có vấn đề rồi!”

Tống Thư Hàng cắn răng tức giận, hắn đang chuẩn bị lên chất vấn Thất Sinh Phù Phủ Chủ trên nhóm Cửu Châu Số 1.

Đương lúc hắn đang suy nghĩ...

Keng~~

Tống Thư Hàng cảm giác máy kéo của mình đụng phải thứ gì đó thì phải?

Bởi vì rất rõ ràng rằng, bây giờ khoảng cách giữa hắn và đáy biển vẫn còn rất xa.

Sau khi đụng phải vật đó, máy kéo đụng đáy bắn ngược, nhanh chóng nổi lên dưới tác dụng của phản lực!

Sau năm giây.

Rào rào~~ Máy kéo số 44 xẻ nước xuất hiện, giống như một chiếc tàu ngầm nguy nga tráng lệ đang trồi lên mặt nước

Một trận pháp tị thủy đơn giản như vậy mà lại có tác dụng thật à?

...

...

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Ha ha ha, rốt cuộc thì con yêu tinh ngốc Diệt Phượng này cũng đã chui ra từ trong nước rồi.”

“Trận pháp do Thất Sinh Phù đạo hữu chỉ dạy lợi hại thật.”

Lệ Chi Tiên Tử cũng khen ngợi.

“Ha ha ha ha, phải thế rồi, chén cơm của ta ở mặt này mà. Thế nhưng, tiếp đó Diệt Phượng Công Tử nên tăng tốc nhanh chút, dù sao thì trận pháp tị thủy này rất đơn sơ, thời thời khắc khắc đều tiêu hao linh lực tồn trữ bên trong trận pháp. Một khi năng lượng bên trong bị hao hết, hắn sẽ bị chìm xuống nước ngay.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp lời.

“Không sao không sao, chúng ta rất thích xem cảnh hắn chìm xuống nước lắm, rất thú vị mà.”

Điền Thiên Đảo Chủ tỏ vẻ hứng thú.

Diệt Phượng Công Tử:

“…”

Ta còn đang online đó nha?

Trên tầng mây, Linh Điệp Tôn Giả nhìn máy kéo tay cầm của Diệt Phượng Công Tử, khóe miệng nhếch lên:

“Ha ha, thú vị thật. Vậy mà hắn lại đụng phải quả trứng màu bí ẩn này rồi. Ta còn tưởng rằng trong trong trận đấu này, không có ai đụng phải quả trứng màu này chứ. Vận may của Diệt Phượng Công Tử cũng không tệ lắm.”

Dù sao, phần đường đua sau cũng chỉ tâp trung trên mặt nước mà thôi, cơ hội để người khác phát hiện quả trứng màu ẩn giấu bên trong nước thế này cũng không lớn đâu.

Bạch Tôn Giả trong trận đấu cũng đang nhếch miệng cười.

Hắn và Linh Điệp Tôn Giả phát hiện quả trứng màu này trong một dịp bất ngờ, sau đó cả hai giấu quả trứng màu này thật kỹ bên dưới đường đua.

Nếu như không có ai đụng phải quả trứng màu này, đợi đến khi giải đấu kết thúc, Bạch Tôn Giả sẽ thả nó ra, để các tuyển thủ dự thi có thể vui cười một chút.

…

…

Tống Thư Hàng khống chế máy kéo của Diệt Phượng Công Tử, bắt đầu đuổi theo những tuyển thủ dự thí phía trước lần nữa.

Mà lúc này… dưới đáy biển, có một sinh vật cực lớn tỉnh lại.

Nó mở to mắt đầy chậm rãi, tròng mắt cực lớn tràn ngập tơ máu, dường như bị ai đó đụng vào rất mạnh.

“Đáng chết, ai đã đụng vào mắt ta thế hả? Đau quá, đau quá!”

Sinh vật cực lớn bắt đậu cử động chầm chậm.

Đây là một sinh vật hình mực, có một con mắt thật to giống như cá vàng. Mỗi con mắt có kích thước bằng hai chiếc máy kéo hợp lại với nhau.

Nó có một trăm xúc tu khỏe mạnh, ngoài ra còn có bốn cánh tay như con người.

Sau khi mực quái cực lớn đã tỉnh lại, một trăm xúc tua kéo dài ra, đan vào nhau thành một tấm lưới tinh thần lực, phủ kín toàn bộ đáy biển, muốn tìm cho ra tên khốn vừa đánh nó.

Chỉ trong một chốc... nó đã tập trung vào chiếc máy kéo của Diệt Phượng Công Tử trên mặt biển.

“Đồ khốn, ta tìm được ngươi rồi.”

Con mực quái cực lớn dùng sức giật giật trên trăm xúc tu, thân thể dịch chuyển lên mặt nước cực kỳ linh hoạt.

Nói muốn đuổi theo tên khốn kiếp phía trước, cản hắn ta lại, sau đó nuốt chửng kẻ đó luôn!

...

...

Hình thể cực lớn gia tăng tốc độ bơi bên trong nước, con mực quái nhanh chóng bơi đến trước mặt máy kéo số 44.

Sau đó, nó dùng sức trồi lên trên mặt nước.

Hơn trăm xúc tu giống như cây roi quất "đùng đùng đùng" vào hư không, bốn cánh tay cường tráng cầm lấy một thanh chùy to.

“Rống rống rống rống!”

Con mực quái gào to đầy phẫn nộ, ánh mắt của nó dán vào người "Diệt Phượng Công Tử" ở nơi xa.

“Ta bị nhốt ngót ngét năm trăm năm rồi, vất vả lắm mới thoát khỏi được phong ấn... Hiện tại, ngươi dám xông vào lãnh địa của ta, đúng là tự, tìm, đường, chết! A~~~~”

Con mực quái đang nói theo kịch bản, một chiếc máy kéo lướt ngang qua người nó hết sức vô tình.

Chính là Giao Bá Chân Quân!

Từ sau khi tiến vào nửa cuối chặng đua của giải đấu, hắn đã vượt lên đầu rất xa rồi.

Ở trong nước, có thể nói Giao Bá Chân Quân thực sự có thể chèo thuyền không cần mái chèo, giương buồn chẳng dựa vào hướng gió. Ở trong nước, hắn chỉ sóng là đủ rồi!

Trước đó Vũ Nhu Tử dựa vào cạm bẫy may mắn giành lấy vị trí thứ nhất, nhưng Giao Bá Chân Quân đã vượt qua lần nữa chỉ trong chưa đầy vài giây!

Bốn bánh xe vừa to vừa thô lướt qua đầu con mực quái không thương tiếc; tạo thành hai vết hằn cẩu thả trên mặt nó.

Sóng biển dâng lên, Giao Bá Chân Quân tiếp tục đi tới!

...

...

Con mực quái gào thét:

“Đáng chết, tên hèn hạ dám đánh lén... A a a~~”

Tiếp bước Giao Bá Chân Quân, máy kéo của Lạc Trần Chân Quân, Vũ Nhu Tử, Tuyết Lang Động Chủ bám riết theo sau Giao Bá Chân Quân, dường như chẳng phân biệt được ai trước ai sao đã lướt ngang qua người con mực quái.

Con mực quái bị ngã xuống nước:

“Đau quá, đau quá! Đám người các ngươi đúng là những kẻ vô lễ, ta muốn giết sạch các ngươi!”

“Tránh đường!”

Lúc này, giọng điệu lạnh lùng lại vang lên.

Con mực quái chớp chớp mắt to như hại châu, nó lập tức phát hiện có một đám máy kéo cách nó không xa đang lao đến đây.

Người đi tiên phong đầu tiên chính là một người đàn ông tóc đen tung bay đang điều khiển máy kéo tay cầm màu vàng.

“Đáng chết, tất cả các ngươi đều phải chết!”

Con mực quái gào thét, hơn mười xúc tu xách búa đập tới người đàn ông tóc đen tung bay kia.

“Con yêu quái đần độn, nhường đường đi, ngươi chặn ngay giữa đường rồi đó!”

Tạo Hóa Pháp Vương giận dữ mắng mỏ, cùng lúc đó, đại phật màu vàng lại xuất hiện bên trong thùng xe của hắn lần nữa, đứng thẳng người.

Nắm đấm màu vàng cực lớn đập thẳng đến chỗ của con mực quái.

Ầm!

Nắm đấm màu vàng đụng vào cái búa của con mực quái!

Sau một giây, con mực quái bị đánh bay ra ngoài —— không thể đón đỡ nắm đấm hòa thượng siêu Saiyan của Tạo Hóa Pháp Vương dễ dàng như thế đâu!

Sau đó, máy kéo của Tạo Hóa Pháp Vương lại lạnh lùng lăn qua người nó.

“A~”

Con mực quái kêu lên thảm thiết.

Vù vù vù vù...

Sau Tạo Hóa Pháp Vương, lại có hơn mười chiếc máy kéo dùng đủ loại tư thế lăn không ngừng qua người con mực quái.

“A a a a~~”

Con mực quái liên tục kêu lên bi thảm.

Sau một đợt máy kéo đi ngang qua, vất vả lắm thì con mực quái mới bò dậy lần nữa.

Nó phóng mắt nhìn thấy một lớp máy kéo khác cách đó không xa chuẩn bị vọt xình xịch xình xịch đến chỗ nó. Tên nhãi làm tổn thương mắt nó trước đó cũng đang di chuyển ở phía sau cùng trong nhóm người.

Cả bọn đều không đặt nó vào mắt mà.

Chương 449: Bà con của Hải Vương?

MC Giang Sơn nói: "Trong giải đua máy kéo lại tiếp tục phát sinh biến hóa! Trên đường đua thi đấu, một con mực quái cực lớn đột nhiên xuất hiện. Chúng ta có thể thấy được, con mực quái này có bốn cánh tay con người, phía dưới còn có hơn một trăm xúc tu. Trong cơ thể nó cũng không có yêu lực hoặc linh lực, dường như đây không phải là con yêu vật tu chân giới. Chẳng lẽ đây là một con hải yêu có huyết thống đặc thù gì đó ư?"

"Dường như con mực quái đang định nói cái gì đó nhỉ? Nhưng thật đáng tiếc, nó không biết Hoa Hạ, ta nghe không hiểu nó muốn nói gì."

"Hắc hắc, chúng ta vừa nhận được tin tức, con mực quái cực lớn này chính là một quả trứng màu do Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả sắp xếp trên đường đua đó. Chúc mừng tuyển thủ Diệt Phượng Công Tử của chúng ta, hắn đã kích hoạt quả trứng màu này rồi!”

...

...

Đương lúc Giang Sơn đang mở mồm nói, con mực quái kia đã phẫn nộ triệt để.

Nó chính là một đại yêu bị phong ấn năm trăm năm, thực lực cực kỳ mạnh mẽ đó? Không ngờ là vừa thoát khỏi phong ấn thì lại bị người khác lăn qua đè ép như thế.

“Lão tử đây không phát uy, các ngươi tưởng ta là bạch tuộc bệnh à?”

Con mực quái gào thét trong sự phẫn nộ, nó bỗng dưng hít một hơi thật sâu, nuốt chửng rất nhiều nước biển vào bụng.

Trên mặt biển, bởi vì nó ra sức hút nước nên tạo thành một vòng xoáy thật lớn.

Chỉ sau vài hơi thở, thân thể của nó thoáng cái đã phồng lên lớn gấp ba lần, liều chết ngăn chặn hoàn toàn đường đua trên biển —— ven đường đua trên biển, có rất nhiều chùm sáng hóa thành ký hiệu, trận đấu chỉ tiến hành trong phạm vi chùm sáng mà thôi.

“Bọn người các ngươi đều phải chết cho ta!”

Con mực quái nhìn đám người điều khiển máy kéo đang tiến đến gần, giọng điệu u tối.

“Tránh ra, ngươi chặn hết đường rồi!”

Lại một thanh âm nữa vang lên, chính là của Túy Nguyệt Cư Sĩ.

Phía sau cư sĩ chính là Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân đang theo sát.

Lần này con mực quái học khôn, bốn cánh tay cầm búa của nó nện thẳng vào người Túy Nguyệt Cư Sĩ, ra tay trước chiếm lợi thế:

“Tất cả những tên nhãi nhép nhỏ bé các ngươi đều đi chết hết đi!”

“Không nghe hiểu tiếng người hả, đã nói là không được chặn đường ta -Thiển Điện Cuồng Long Toản!”

Ở đầu máy kéo của Túy Nguyệt Cư Sĩ, mũi khoan cực lớn lại vươn ra lần nữa, những dây xích phù văn cũng cuộn xoắn chuyển động theo mũi khoan.

“Vậy thì đánh cho tới khi nó nghe lời mới thôi... gai đâm thắng lợi!”

Trên bốn bánh xe chiếc máy kéo của Bắc Hà Tán Nhân, có bốn chiếc sừng như mũi khoan chui ra.

“Các ngươi lên trước đi, ta chuẩn bị thêm một tên lửa đạn đạo chiến thuật nữa!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói bằng giọng sung sướng. Lần trước hắn gặt hái được không ít tên lửa đạn đạo chiến thuật này. Nếu không phải vì thùng xe máy kéo quá nhỏ, Chân Quân hận không thể mang theo mười quả tên lửa đạn đao, nhất định sẽ sảng khoái gấp mười.

...

...

Ở tận phía sau cuộc so tài máy kéo, Tống Thư Hàng nhìn con mực quái phía trước với vẻ đầy nghi hoặc.

Hắn cảm giác con mực quái này hơi quen quen.

Đặc biệt là đôi mắt thật to của nó, hắn luôn có cảm giác đã từng gặp qua ở đâu rồi.

“Ta đã từng gặp nó ở đâu thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ trong đau khổ.

Tức thì, ánh mắt của hắn sáng lên.

Nhớ tới... ánh mắt này, rất tương tự với Hải Vương đứng đằng sau đám chiến sĩ nhím biển đó!

Ngay lúc chiến sĩ nhím biển đang thực hiện cuộc đồ sát trong Hư Kiếm phái, thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển đã sử dụng năng lực biến thân.

Cuối cùng, một khe hở không gian đã nứt ra trong hư không, tròng mắt của Hải Vương được các chiến sĩ nhím biển đề cập đến liền xuất hiện sau cánh cửa không gian đó.

“Con mực quái đầu to này chính là Hải Vương ư?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn đã hủy bỏ giả thiết này.

Tuy rằng Hải Vương đứng sau lưng chiến sĩ nhím biển chỉ bộc lộ vẻn vẹn một lần trước mặt bọn hắn, nhưng có thể thấy rằng thực lực của nó rất mạnh, không hề kém gì so với Linh Điệp Tôn Giả. Hơn nữa, nó còn có thể sử dụng lực lượng ở phương diện không gian.

Khi so sánh với con mực quái trước mắt hắn, nó liền lộ vẻ giống hệt như chó gặm vậy.

Hơn nữa, con mực quái này chỉ có hào nhoáng bên ngoài mà thôi, nhìn qua thì rất mạnh mẽ đó, nhưng thực lực lại có thể bị áp chế. Bất kỳ một thành viên nào của nhóm Cửu Châu Số 1 đều có thể đủ sức treo con mực quái này lên đánh.

Không phải là Hải Vương, nhưng lại rất tương tự với Hải Vương.

Như thế, chẳng lẽ con mực quái này chính là bà con của Hải Vương bí ẩn kia?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Túy Nguyệt Cư Sĩ đã khống chế máy kéo, dùng những đòn tránh né đặc sắc thoát khỏi cái búa của con mực quái hết sức đơn giản.

Ngay sau đó, cư sĩ lại tránh khỏi xúc tu của con mực nhanh như thiểm điện.

Cuối cùng, Thiểm Điện Cuồng Long Toản của Túy Nguyệt Cư Sĩ lạnh lùng đâm vào thân thể của con mực quái. Thiểm Điện Cuồng Long Toản tạo ra một lổ hổng lớn trên người nó, máu tươi đen kịt như suối nước phun mạnh ra ngoài.

"A a a~~, đau quá, đau quá!"

Con mực quái không ngừng gào lên thảm thiết, lượng nước biển bị hút vào trước đó cũng bị chảy ra ngoài, thân thể của nó bắt đầu co rút lại mãnh liệt.

Túy Nguyệt Cư Sĩ cười lạnh, máy kéo lại lăn bánh qua người mực quái đầy tuyệt tình.

Tiếp theo là Bắc Hà Tán Nhân sử dụng gai đâm thắng lợi tạo ra hơn hai vết máu thật dài cực kỳ tàn nhẫn trên người nó.

Sau khi Túy Nguyệt Cư Sĩ và Bắc Hà Tán Nhân đã rời khỏi, một quả tên lửa đạn đạo chiến thuật nổ tung trên người mực quái, tạo ra ánh lửa bập bùng.

Ầm~~

Sau vụ nổ mạnh đó, toàn thân con mực quái đã đen như mực, trong lúc mơ hồ còn ngửi thấy mùi mực nướng thơm phức...

Còn toàn thân con mực quái kia lại lững lờ trong nước biển như một con sứa, chẳng lẽ nó nằm ngay đơ luôn rồi?

Cổ Hồ Quan Chân Quân cười ha ha, điều khiển máy kéo lăn bánh xình xịch qua thân thể trải rộng của con mực quái.

Tống Thư Hàng ở phía sau:

"Yếu quá!"

Đúng là lãng phí hết tạo hình mạnh mẽ của nó mà.

Mới vừa nhìn thấy ngoại hình con mực quái kia, quả thực giống như boss trong phim kinh dị vậy, thậm chí còn khí phách hơn cả mấy con ác ma lãnh chúa tại rừng sâu trong mấy trò chơi nữa.

Không ngờ rằng nó lại bị lăn lộn đè ép liên tiếp, lại còn biến thành sứa lơ lửng trên mặt nước.

Vù vù vù...

Tiếp đó, từng chiếc máy kéo của những tuyển thủ lăn qua cơ thể con mực quái theo thứ tự trước sau.

Có lẽ đối phương đã buông bỏ quá trình điều trị, cứ nằm mãi ở trên mặt biển không nhúc nhích, mặc dù đám máy kéo của các tuyển thủ lăn qua như thế.

Chỉ một chốc, đến phiên Tống Thư Hàng.

“Đừng nói là chết luôn như thế nhé?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Hắn dè dặt tới gần con mực quái này. Cùng lúc đó, hắn cũng âm thầm xách bảo đao Bá Toái được đặt bên cạnh ghế ngồi.

Hắn luôn có cảm giác con mực quái này sẽ không bị ngủm dễ dàng vậy đâu, cẩn thận một chút thì vẫn hơn.

...

...

Lúc máy kéo tay cầm số 44 của Diệt Phượng Công Tử vừa đến gần con mực quái thì quả nhiên rằng con mực quái bắt đầu chuyển động.

“Ha ha ha ha, ngu xuẩn, ngươi cho rằng ta chết thật rồi ư? Sao có thể chứ, ta không chết dễ dàng vậy đâu. Mục tiêu của ta chỉ có ngươi, chịu chết đi!”

Giọng điệu của con mực quái cực kỳ quái dị.

Dường như nó đang dùng ngôn ngữ Hoa Hạ, nhưng căn bản là Tống Thư Hàng không hiểu rõ nó đang dùng khẩu âm của địa phương nào. Thậm chí phỏng chừng đó là khẩu âm vùng nào đó ở Hoa Hạ cách đây mấy trăm năm trước nhỉ?

“Xem chiêu, Xúc Tu Tiên Si!”

Con mực quái dùng hơn ba mười xúc tu quất điên cuồng đến vị trí của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã cầm đao trong tay từ lâu rồi, ngay lúc con mực quái đó gầm rú thì hắn đã chuẩn bị sẵn sàng —— thức thứ nhất Nghịch Lân Đao Pháp, Long Vũ Thức!

Mắt thấy thân thể Diệt Phượng Công Tử nhảy ra khỏi máy kéo, bay thẳng lên trời.

Đao chuyển động, rạch ra từng dấu đao, giống như con rồng lớn đang bay múa. Trong lúc mơ hồ, có thể nghe thấy tiếng rồng ngâm rất nhỏ phát ra từ thanh đao Bá Toái kia.

Đùng đùng đùng đùng, con mực quái quất roi như mua.

Keng keng keng, đao vũ của Tống Thư Hàng lại tựa như rồng bay.

Chỉ sau hai hơi thở.

Toàn bộ hơn ba mươi roi bằng xúc tu của con mực quái bị Tống Thư Hàng ngăn cản, không thất bại lần nào.

Mặc dù phản ứng chậm sau ba giây, nhưng hắn lại có thể dự đoán vị trí công kích từ đám roi của con mực quái kia từ rất sớm, do đó hắn đã rút đao ngăn cản trước khi ba mươi sợi roi đó vừa tiến hành tấn công.

...

...

Một chiêu thăm dò lẫn nhau vừa xong.

Con mực quái thu hồi xúc tu, Tống Thư hàng khống chế thân thể Diệt Phượng Công Tử đáp xuống mặt biển, hệt như giẫm lên đất bằng.

“Cứng quá.”

Hắn liếc nhìn con mực quái kia, thế mà bảo đao Bá Toái lại không thể chém được xúc tu màu đen của nó -

“Bảo đao Bá Toái có thể cắt đứt thân thể của tu sĩ tứ phẩm đó, vậy mà khi chém lên xúc tu của mực quái lại chỉ tạo ra vết xước trắng rất mờ trên đó mà thôi.”

Phải biết rằng, thân thể Diệt Phượng Công Tử đang vung đao đó! Diệt Phượng Công Tử là yêu tu cấp bậc ngũ phẩm. Tuy rằng không biết hắn là yêu quái tộc nào, nhưng lực lượng yêu tù thường mạnh mẽ hơn tu sĩ nhân loại rất nhiều.

Một con mực quái vừa nhìn qua thì rất yếu, dễ áp chế nhưng cường độ thân thể của nó lại vượt xa cấp bậc tứ phẩm rồi.

Điều quan trọng hơn chính là, dường như mục tiêu của đối phương tập trung vào bản thân hắn —— Bực quá, có để cho người ta thi đấu yên lành được không vậy? Nếu ta không thể tiến vào top 10 thì lại phải đi chu du vũ trụ thêm một tháng nữa đó.

Hơn nữa chuyến hành trình một tháng này khác với lần trước. Lần này, Bạch Tôn Giả sẽ không đi vũ trụ cùng hắn, ngài ấy phải tham gia mạo hiểm tại di tích cùng các đạo hữu khác.

Nói cách khác, một mình Tống Thư Hàng phải trải qua một tháng đó.

Sẽ điên mất thôi!

Nếu lúc này bản thân có thể sử dụng tuyệt chiêu gì gì đó của Diệt Phượng Công Tử thì tốt rồi, đánh đập con mực quái này một trận, thì có thể lăn bánh đi qua người nó liền mà.

...

...

“A a a... Phía trước nhường đường một chút nào!”

Đúng lúc này, một chuỗi thanh âm chói tai truyền đến từ phía sau.

Giọng nói này quá quen tai rồi.

Tống Thư Hàng không cần quay lại thì cũng biến được đó là ai, chính là sát thủ đường đua Đông Phương Tiên Tử, lại bắt đầu giết thẳng vào chiến trường.

Vừa nghe thấy âm thanh của Đông Phương Tiên Tử, Tống Thư Hàng cũng nghe thấy tiếng động cơ máy kéo xình xịch xình xịch cách mình chừng trăm mét.

Nhanh quá, chẳng lẽ Đông Phượng Tiên Tử lại giẫm phải cạm bẫy "Tốc độ gấp sáu mươi lần" ư?

Tống Thư Hàng quyết đoán chui xuống đáy biển, hắn muốn chìm xuống nước luôn... Không còn cách nào khác, phản ứng của hắn chậm ba giây. Vào lúc này, chỉ có mỗi cách chìm xuống đáy biển để tránh Đông Phương Tiên Tử mới tránh tạo thành tai nạn giao thông nghiêm trọng mà thôi.

Nhưng mà, thân thể Diệt Phượng Công Tử còn nằm trên mặt biển, còn chưa kịp chìm xuống thì...

Hắn bỗng dưng cảm giác lưng của mình chìm xuống, sau đó bỏng rát —— máy kéo của Đông Phương tiên tử vô tình lăn qua lưng hắn...

Hốc mắt Diệt Phượng Công Tử lập tức ướt đẫm. Mặn quá, không biết đó là nước mắt của hắn hay là nước biển nữa.

“A a a, thực sự rất xin lỗi, Diệt Phượng Công Tử, thật sự rất xin lỗi!”

Đông Phương Tiên Tử sốt ruột đến mức sắp khóc đến nơi rồi, tiếp đó cô cất giọng cực lớn kêu lên:

“Con yêu quái bự quái dị kia, mau mau, tránh ra mau.”

“Đáng chết, lại tới nữa hả? Thật sự coi lão tử là con bạch tuộc bệnh ư? Xem chiêu đây, Loạn Vũ Chùy!”

Con mực lớn gòa thét, bốn cánh tay vung vẩy thanh chùy, đập xuống chỗ Đông Phương Tiên Tử như mưa sa.

Nhưng công kích bằng chùy pháp này chỉ dùng để phòng vệ.

Trong miệng nó, một đám nọc độc bằng acid mạnh đã ngưng tụ, đợi đến khi Đông Phương Tiên Tử đến gần, nó sẽ phun dịch lỏng vào mặt cô...

Chương 450: Diệt Phượng đạo hữu có biết ca hát không?

MC Giang Sơn lập tức cất giọng: “Đông Phương Tiên Tử làm tối lắm, chỉ vừa quay trở lại trận đấu thì đã lăn xả đè ép Diệt Phượng Công Tử rồi, đây đúng là vương giả trở về mà! Lúc này, thứ đang ngăn cản trước mặt của Đông Phương Lục Tiên Tử chính là con mực quái xấu xí kia, Đông Phương Tiên Tử sẽ làm thế nào để đối phó với con quái vật này đây?”

“Sắp tông vào mất rồi!”

Đông Phương Tiên Tử hoảng hốt kêu to, tốc độ máy kéo số 37 của cô mỗi lúc một nhanh dần.

“Loạn Vũ Chùy!”

Con mực quái điên cuồng vung vẩy cây chùy, đánh thẳng về phía Đông Phương Tiên Tử.

Keng keng keng keng keng~

Tiếng động leng keng tựa như đang rèn thép vang lên.

Thanh chùy của con mực quái va chạm liên tục vào lá chắn bảo vệ bên ngoài máy kéo của Đông Phương Tiên Tử, linh lực của cả hai chạm với nhau, mỗi đợt công kích đều tạo thành những tiếng nổ mạnh.

Tiếng nổ vang rền chẳng khác gì tiếng sét đánh, khiến mọi người cảm thấy ù hết cả tai.

“Khặc khặc khặc!”

Con mực quái cười lên đầy quái dị, từ lúc xuất hiện cho đến nay, đây là lần nó được nện thoải mái nhất —— hung thần xa lộ như Đông Phương Tiên Tử căn bản không thể nào khống chế máy kéo của mình được, cũng không thể nào tránh né cái chùy giống như những đạo hữu khác. Chỉ có thể gồng mình gánh đòn của con mực quái kỳ lạ này mà thôi.

Chỉ trong vòng một giây, bốn cái vòi của con mực quái kia đã nện xuống tổng cộng là ba mươi tám chùy.

Lần nện chùy cuối cùng, lá chắn bảo vệ trên chiếc máy kéo của Đông Phương Tiên Tử không thể chống đỡ nổi nữa, vỡ ra tan tành!

Mất đi tấm chắn, toàn thân lẫn máy kéo của Đông Phương Tiên Tử đều phơi bày trước miệng của con quái vật.

Thế nhưng, máy kéo của Đông Phương Tiên Tử đã vượt qua phạm vi công kích của thanh chùy kia, chỉ trong chốc lát nữa thì máy kéo của cô sẽ lăn trên người của con mực quái.

Đúng lúc này, con mực quái há miệng, phun thẳng đám nọc độc acid mạnh của nó về phía Đông Phương Tiên Tử.

Bởi vì khoảng cách quá gần, mà phạm vi bắn ra của nọc độc lại lớn, Đông Phương Tiên Tử không kịp tránh né...

Nọc độc acid cực mạnh phun lên máy kéo, lập tức bắt đầu ăn mòn máy kéo ngay.

Trong vòng hai giây ngắn ngủi, dường như máy kéo của Đông Phương Tiên Tử chẳng khác nào ngọn nến đang bị thiêu đốt, nó bị hòa tan thành nước thép. Chỉ để lại sàn xe và bánh xe, bởi vì "trận pháp tị thủy" đã mất tác dụng nên nó nhanh chóng chìm xuống biển.

Không riêng gì chiếc máy kéo, mà trên người của Đông Phương Tiên Tử cũng bị dính đầy nọc độc acid cực mạnh kia, trông có vẻ cực kỳ chật vật.

“Khặc khặc khặc khặc~~”

Con mực quái cười đắc ý, đây chính là hậu quả khi xem thường nó!

...

...

Tống Thư Hàng điều khiển máy kéo dừng lại, hỏi thăm Đông Phương Tiên Tử vẫn đang đứng ngay đơ ra:

“Đông Phương Tiên Tử, cô không sao chứ?”

“Ha ha ha ha.”

Đông Phương Tiên Tử tức giận mà bật cười, cô vươn tay lắc lắc, loại bỏ nọc độc trên người trước —— lúc nọc độc acid cực mạnh kia phun vào mặt cô thì đã bị linh lực hộ thể của cô ngăn lại.

Thế nhưng, vẫn có một phần nọc độc cực nhỏ xuyên qua linh lực bảo vệ, văng vào quần áo trên người cô, chúng ăn mòn tạo ra những lổ thủng trên quần áo.

Máy kéo của cô đã không còn nữa.

Quần áo bản limited năm nay mà cô mặc trên người cũng bị phá hỏng.

Trăm sai nghìn sai, hết thảy mọi cái sai này đều bắt nguồn từ cái con mực quái đần độn đứng chắn giữa đường này đây!

Đông Phương Tiên Tử phất tay hất nhẹ, vén mái tóc dài của mình ra sau đầu, sau đó dùng vòng đeo tay buộc tóc mình thành đuôi ngựa.

"Chà, đúng là kết quả nằm ngoài dự đoán! Con mực quái kia vẫn còn che giấu năng lực phụn nọc độc của nó, Đông Phương Tiên Tử không kịp tránh né nên toàn thân đã dính đầy dịch độc. Máy kéo của cô cũng đã bị dịch độc hòa tan thành nước thép rồi... Tiếp bước Hoàng Sơn Chân Quân, Thanh Tiêu Kiếm Quân và Bạch Hạc Chân Quân thì Đông Phương Tiên Tử đã trở thành tuyển thủ thứ tư bị loại. Mất đi Đông Phương Tiên Tử đúng là sự tổn thất nặng nề của giải đua máy kéo tay cầm lần này, đúng là quá đáng tiếc."

Không có sát thủ đường đua tham gia cuộc đua, thế thì nó có còn được gọi là một cuộc đua xe nữa không? Vì sao con mực quái này không phun vào Diệt Phượng Công Tử mà lại đi phá hủy máy kéo của Đông Phương Tiên Tử làm gì cơ chứ?

…

…

Những người đang xem trên tầng mây.

Lưu Long tu sĩ cảm thán:

“Lục Tử tức giận rồi.”

Lục Tử chính là tên mụ của Đông Phương Tiên Tử.

“Cả chiếc xe đều bị hòa tan, nhất định là sẽ rất giận rồi.”

Một đạo hữu ở bên cạnh cười nói.

“Ờ.”

Lưu Long gật đầu, sau đó hắn ngồi xếp bằng, mắt nhìn mũi,

mũi nhìn tâm, không nhúc nhích.

...

...

“Khặc khắc, xem chiêu tiếp đây, Loạn Vũ Chùy!”

Sau khi con mực quái phun nọc độc đắc thủ thì lấy làm đắc chí lắm, nên nó muốn thừa thắng xông lên.

Bốn cánh tay của nó lại nắm lấy thanh chùy lần nữa, đập về phía Đông Phương Tiên Tử.

Hơn nữa, lúc này đây, nó vận dụng gần năm mươi xúc tu bên dưới, phối hợp cùng thanh chùy tấn công Đông Phương Tiên Tử điên cuồng.

Đông Phương Tiên Tử vẫn đứng im lặng trên mặt nước, mãi cho đến khi thanh chùy sắp nện lên đỉnh đầu của cô, thì cô mới bắt đầu chuyển động từ từ.

Chỉ thấy thân hình của Đông Phương Tiên Tử giống như đang khiêu vũ, mũi chân điểm nhẹ lên mặt nước, tạo ra từng gợn sóng lay động. Sau đó, cô bắt đầu khiêu vũ như thế.

Rõ ràng là con mực quái đang công kích điên cuồng... nhưng lại giống như trở thành một phần trong buổi hòa nhạc của Đông Phương Tiên Tử vậy.

Thanh chùy, hay những xúc tu của con mực quái ập đến rất nhanh. Thế nhưng, công kích này chỉ đánh tới gần sát bên người Đông Phương Tiên Tử, nhưng lại không thể làm cô bị thương dù chỉ một chút.

“Đáng chết!”

Con mực quái cảm thấy giống như bản thân nó đang bị trêu đùa, nên nó tức giận gầm to một tiếng rồi lại há miệng, phun ra một đám nọc độc.

Đông Phương Tiên Tử hất phần tóc đuôi ngựa, miệng cô mấp máy giống như đang thấp giọng hát vài âm tiết. Sau lưng cô phát ra cột sáng bảy màu, sau đó ánh sáng bùng lên.

Hào quang bảy màu ẩn chức sức mạnh tịnh hóa cực mạnh, sau khi nghênh đón đám nọc độc acid của con mực quái thì trực tiếp khiến cho toàn bộ dịch độc bốc hơi sạch sẽ.

Con mực quái mở to hai mắt lên nhìn, nọc độc không có hiệu quả sao?

Đáng chết, xem ra nó phải dùng sát chiêu rồi. Ngoại trừ nọc độc ra, nó vẫn còn một chiêu pháp thuật cực mạnh, nhưng thời gian chuẩn bị hơi dài một chút.

Vì thế, nó ra tay tấn công nhanh và dữ dội hơn nữa, ngấm ngầm lặng im bắt đầu chuẩn bị tuyệt chiêu cuối của nó.

...

...

Đẹp mắt đẹp lòng.

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng phát hiện —— thì ra đánh nhau cũng có thể đánh đến mức xinh đẹp như thế này.

Hơn nữa, điệu múa của Đông Phương Lục Tiên Tử quả thực rất đẹp mắt.

Từ nhỏ tới lớn, Tống Thư Hàng đã xem qua rất nhiều điệu múa, nhưng cho dù là múa cổ điển Hoa Hạ, múa hiện đại, hoặc Audition, nhảy đường phố, thậm chí là house dance... cũng không thể sánh bằng điệu múa của Đông Phương Tiên Tử ở trước mặt.

Dường như điệu nhảy của cô có sức mạnh làm nơi sâu nhất trong linh hồn con người sinh ra sự cộng hưởng.

Muốn xem mãi như thế, ngắm nhìn Đông Phương Tiên Tử tiếp tục nhảy múa.

Muốn nhìn chằm chằm vào Đông Phương Tiên Tử, thậm chí không nỡ chuyển ánh mắt của mình ra khỏi người cô.

Đông Phương Tiên Tử trong trạng thái khiêu vũ và Đông Phương Tiên Tử lúc bình thường tựa như hai người khác nhau vậy.

Vốn dĩ Đông Phương Tiên Tử là một đại mỹ nhân rồi... Trong số các tu chân giả, ngoại trừ một số người mang theo công pháp đặc biệt ra thì khi cảnh giới tăng lên, thì thân thể của phần lớn tu sĩ cũng sẽ được thối luyện từng chút một, bản thân cũng sẽ đến gần phương hướng xinh đẹp.

Khi Đông Phương Tiên Tử bắt đầu nhảy múa, chỉ số quyết rũ của cô tăng lên gấp mười lần, thậm chí là tăng lên gấp trăm lần!

…

…

Sau khi con mực quái thấy đánh thế nào cũng không trúng Đông Phương Tiên Tử được, nó bèn tức giận quát to:

“Nhân loại đáng chết kia, ngoài việc trốn tới trốn lui giống như con bọ chó ra thì ngươi cũng chí biết trốn và nhảy thôi ấy hả?”

Nó cố ý dùng ngôn ngữ để kích động Đông Phương Tiên Tử, khiến cô phải chiến đấu chính diện với nó.

“Ha ha.”

Đông Phương Tiên Tử nhẹ nhàng nhảy lên, cánh tay đang quấn dải lụa của cô quét nhẹ một cái, lập tức quét đi toàn bộ, bảo gồm cả cái chùy và xúc tu từ con mực quái kia.

Đông Phương Tiên Tử đáp xuống trước người "Diệt Phượng Công Tử". Mũi chân cô điểm nhẹ lên mặt nước, tạo ra từng vòng gợn sóng lay động.

“Diệt Phượng đạo hữu có biết ca hát không?”

Đông Phương Tiên Tử bỗng dưng cất tiếng hỏi:

“Hôm nay ta rời khỏi nhà nhanh quá, không mang theo nhạc cụ nào hết.”

Tống Thư Hàng cứng ngắc trong ba giây:

“Ca hát? Cô muốn hát bài gì?”

“Sao cũng được, bất kỳ bài hát nào cũng được hết. Ngươi hát, ta múa!”

Đông Phương Tiên Tử mỉm cười trả lời.

“Vậy thì ‘Trên Đời Này Chỉ Có Mẹ Là Tốt Nhất’ được chứ?”

Tống Thư Hàng vô thức đáp, thực ra... vừa rồi hắn bất giác nghĩ đến ca khúc tẩy não "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc" của Đậu Đậu.

Bài hát đó được Đậu Đậu đi hát lại, tiết tấu quá tốt, ca từ rõ ràng dễ thuộc, sau khi nghe xong mấy lần thì đã khiến cho người ta bất giác ngâm nga theo. Lời bài hát vớ vẩn khác thì mọi người đều thuộ nằm lòng cả rồi, bởi vì trí nhớ của tu sĩ cực tốt.

Vì thế vừa nhắc đến chữ "bài hát", Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc ".

Nhưng mà bài hát đó thật sự hơi bị tự tìm đường chết.

Hiện tại, nếu như hắn mà dám hát bài... "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc" này, làm nhạc nền cho Đông Phương Tiên Tử thì phỏng chừng ngày mai Hoàng Sơn Chân Quân sẽ giết tới cửa mất thôi.

Đông Phương Tiên Tử cười nói:

“Bài hát này ngắn quá, có bài nào dài hơn một chút không?”

Tống Thư Hàng biết rất nhiều ca khúc... thế nhưng, hắn cảm giác nó không thích hợp với hoàn cảnh hiện tại chút nào.

Bởi vì từ năm 2018 đến 2019, đại đa số bài hát lưu hành trên thị trường đều là về chủ đề yêu đương quằn quại, hơn nữa đa số đều là do các nữ ca sĩ hát mà thôi.

Quả thực Tống Thư Hàng không thể mở miệng hát những ca khúc này được đâu —— nếu hát xong, chắc chắn sẽ có người cảm thấy rằng hắn đang theo đuổi tán tỉnh Đông Phương Tiên Tử luôn ấy chứ.

Sau đó... nghĩ tới nghĩ lui, Tống Thư Hàng nhớ đến một ca khúc kinh điển cực kỳ nổi tiếng và được ưa thích trong suốt năm 2014, 2015.

Tuy rằng đây cũng là bài hát về tình ái vẩn vơ, nhưng bởi vì nó rất khôi hài... nên có lẽ nó sẽ thích hợp mà nhỉ?

“Vậy ta hát đây, hát không tốt thì cũng đừng có trách ta nhé?”

Diệt Phượng Công Tử lớn tiếng kêu lên.

“Không sao hết, chỉ cần ca khúc dài một chút, dù đó là bài hát gì cũng không thành vấn đề.”

Đông Phương Tiên Tử mỉm cười cam đoan.

Trong nụ cười của cô mang theo sự tư tin vô cùng.

Có mấy lời của tiên tử đảm bảo tiêu chuẩn thấp nhất cho mình, đáy lòng Tống Thư Hàng yên tâm hơn nhiều.

...

...

“Vậy thì, bắt đầu đây!”

Diệt Phượng Công Tử ho khan, điều chỉnh lại cảm xúc.

Sau đó hắn dùng chân đánh nhịp, bắt đầu hát:

“Ta gieo xuống một hạt giống~ cuối cùng đơm hoa kết quả ~

hôm nay là một ngày lễ lớn~”

Nương theo tiếng hát vang lên, thân hình Đông Phương Tiên Tử xoay tròn trên mặt nước, cô không hề để ý đến nội dung bài hát mà Tống Thư Hàng đang hát là gì, chẳng qua là cô đang phối hợp với giai điệu và nhịp điệu mà thôi.

Bọt nước bắt lên, linh lực của tiên tử cuốn theo từng giọt nước trôi nổi bồng bềnh bên cạnh cô, lại được nhuốm màu sắc lung linh bởi linh lực của cô, đẹp tựa như vô số viên trân châu.

Trong khoảng khắc này, dường như Đông Phương Tiên Tử chính là tinh linh của hồ nước, xinh đẹp đến mức khiến cho người ta phải mê muội.

Tống Thư Hàng khống chế Diệt Phượng Công Tử, tiếp tục hát:

“Hái xuống những ngôi sao tặng cho ngươi~ tóm lấy vầng trăng sáng trong tặng cho ngươi~ lại khiến cho vầng thái dương phải vì ngươi mọc lên mỗi ngày...”

Đông Phương Tiên Tử càng múa càng nhanh, dải lụa màu trên người cô xoay tròn, gió nhẹ thổi bay, một vòng ảo giác kỳ quái xuất hiện quanh người cô.

Có một mảng "bầu trời đêm " nhỏ xuất hiện trên đình đầu của cô, còn mặt biển dưới bàn chân cô lại trở thành vũ đài chỉ thuộc về riêng Đông Phương Tiên Tử.

Vầng trăng vằng vặc nhô cao, ánh sao lấp lánh đầy trời! Trên biển sóng nhỏ dập dờn, in bóng áng trăng sáng rọi và biển sao dày đặc.

Không phải là "thực tại ảo" của Tôn Giả, đây chẳng qua là dị tượng thiên địa xuất hiện khi Đông Phương Tiên Tử thi triển công pháp đặc thù của mình mà thôi.

Màn trình diễn này đúng là làm say lòng người!

Lúc này, giọng hát của Diệt Phượng Công Tử lại vang lên lần nữa:

“Biến thành ngọn nến thiêu đốt bản thân vì chiếu sáng cho ngươi~ dâng hiến hết thảy của ta cho ngươi chỉ cần ngươi sướng vui~~ ngươi khiến cho ta cảm thấy mỗi một sớm mai đều trở nên đầy ý nghĩa~~”

Ca khúc này, giọng hát này, đúng là làm cho lòng người vỡ nát!

Những khán giữa vừa cảm thấy say lòng, vừa cảm thấy cõi lòng mình tan nát, những cảm xúc chuyển đổi không ngừng, khiến bọn họ có xúc động muốn cầm đao đâm chết Diệt Phượng Công Tử cho rồi.

...

...

Giọng hát vẫn đang tiếp tục, Đông Phương Tiên Tử cũng nhảy múa không ngừng.

Trên bầu trời, dù là người xem trên tầng mây hay là trọng tài đều ngẩn ngơ ngắm nhìn dáng người của Đông Phương Tiên Tử, đôi mắt của họ nhìn chằm chằm theo từng chuyển động của Đông Phương Tiên Tử —— thậm chí không thèm để ý đến giải đua máy kéo đang diễn ra.

“Cư nhiên lại là Thiên Ma Cửu Vũ, lợi hại!”

Linh Điệp Tôn Giả thầm khen, không ngờ thực sự có người có thể tu luyện Thiên Ma Cửu Vũ thành công.

Môn công pháp này khác hoàn toàn với những công pháp chủ lưu, có thể nói đây là công pháp tu luyện “không đi theo con đường bình thường”.

Trong trí nhớ của Linh Điệp Tôn Giả, hơn một nghìn năm nay không ai có thể luyện thành Thiên Ma Cửu Vũ rồi. Không ngờ hắn lại có thể nhìn thấy một vị ngay tại đây.

Thiên Ma Cửu Vũ vừa xuất, cho dù thực lực ăn đứt Đông Phương Tiên Tử đi nữa, nhưng chỉ cần lực ý chỉ còn chưa đủ thì cũng sẽ bị mê hoặc.

Giống như hiện tại, đối tượng bị Thiên Ma Cửu Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử gây ảnh hưởng tới không chỉ riêng con quái mực khổng lồ kia, mà ngay cả các đạo hữu tu sĩ trên mây cao cũng bị cô ảnh hưởng.

Tất cả những tu sĩ có thực lực yếu một chút đều đắm chìm trong điệu múa của Đông Phương Tiên Tử cả rồi.

Vì điệu múa của cô mà vui, cũng vì điệu múa của cô mà đau lòng, lại vì điệu múa của cô mà tức giận...

Tống Thư Hàng khá may mắn, với tư cách là người "hát đệm" cho Đông Phương Tiên Tử nên hắn chỉ chịu ảnh hượng nhẹ từ điệu múa của Đông Phương Tiên Tử mà thôi, không có bị hút sâu vào Thiên Ma Cửu Vũ.

Hắn chỉ cảm thấy tiên tử múa rất đẹp, vừa nhìn thôi thì đã hận không thể cầm điện thoại lên quay lại cảnh tượng lúc này.

...

...

Phía trước, con mực quái kia đã bị chơi đến phát điên mất rồi.

“Hu hu hu hu...”

Con mực quái cất tiếng khóc lớn, khóc đến mức thắt ruột thắt gan, nó vừa khóc vừa dùng xúc tu quất mạnh vào thân thể của mình.

Khóc hoài khóc mãi, bỗng dưng nó lại bật cười ha hả, bốn cánh tay nện xuống mặt biển điên cuồng. Căn bản là không thể dừng cười lại được, cười đến mức toàn thân phồng lên.

Cười xong, rồi lại đột nhiên khóc òa...

Khóc xong, rồi lại bất thình lình cười sằng sặc...

Giữa lúc đó, thi thoảng có lúc nó lại thở dài uất hận như oán phụ, có đôi khi lại phát cuồng gào thét.

Nếu ai không biết còn tưởng rằng nó đang luyện tập để tham gia tuyển chọn "diễn viên điện ảnh" đấy chứ.

...

...

Rốt cuộc thì Đông Phương Tiên Tử cũng sắp chấm dứt điệu múa. Đôi tay trắng nõn, mềm mại bắt chéo nhau, hóa thành hình đóa hoa, bắt đầu xoay tròn hướng lên trên...

Tống Thư Hàng phối hợp theo, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ hát:

“Ngươi là quả táo nhỏ của ta~ tựa như áng mây đẹp nhất bầu trời~ mùa xuân ghé sang hoa nở khắp sườn núi~ gieo xuống hi vọng sẽ gặt hái được mùa!”

Kết thúc một bài hát.

Đông Phương Tiên Tử cũng phối hợp đúng lúc hoàn thành động tác vũ đạo cuối cùng —— thân thể cô mềm mại như không xương, vùng eo thon gọn ngửa về phía sau, động tác này, thoắt cái đã phô bày đỉnh núi cao ngất ngưỡng trước ngực của cô ra một cách hoàn mỹ!

Quá đẹp!

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên, động tác này thực sự rất tuyệt, hắn thích!

Mà lúc này, con mực quái đó chợt dừng lại.

Sau một lát, cái miệng rộng của con mực quái mở ra:

“Phụt~”

Nhưng lúc này đây, nó không phun nọc độc acid cực mạn ra, mà là phun máu tươi... lượng máu phun ra rất lớn, hoàn toàn không thể dừng lại được. Xem ra, nếu không thể phun ra hết máu trong cơ thể thì chắc có lẽ nó sẽ không dừng lại.

Đáng tiếc là máu tươi của con mực quái không thể phù hợp với con người.

Nếu không thì máu tươi nó vừa phun ra đủ để chứa đầy mấy kho máu luôn ấy chứ...

Chương 451: Giáp tay màu bạc!

“Đông Phương Tiên Tử, có cần thu thập chỗ máu của con mực quái này lại không?”

Tống Thư Hàng khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử, lên tiếng hỏi.

Mặc dù con mực quái này đã thu nhỏ lại, nhưng nó vẫn là một con yêu thú, hơn nữa rất có thể nó còn là một con yêu thú tứ phẩm trở lên, thậm chí là yêu thú cấp bậc ngũ phẩm luôn ấy chứ!

Yêu thú ở cấp bậc này, toàn thân nó chắc đều là bảo vật cả.

Giống như dũng sĩ diệt rồng trong tiểu thuyết, sau khi giết rồng xong, ngoại trừ bảo tàng của cự long thì máu rồng, vảy rồng, da rồng, xương rồng, gân rồng, thậm chí là “bi” rồng đều là các chiến lợi phẩm quý giá cả.

Đông Phương Tiên Tử xõa mái tóc đuôi ngựa của mình ra, hỏi với vẻ nghi hoặc:

“Diệt Phượng đạo hữu muốn lấy máu của con mực quái này làm gì?

“Máu, thịt, da, xương của yêu thú chắc hẳn đều là bảo vật cả đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“À, đúng là có vài món bảo vật không tệ, có lẽ Thất Sinh Phù đạo hữu có thể dùng đến, nhưng ta thì không dùng được. Thế nên ai muốn lấy thì cứ ấy thôi. Hơn nữa… nếu nói đến máu yêu thì Diệt Phượng đạo hữu này, lúc cần dùng máu yêu, ngươi tự lấy máu của mình cũng được mà?”

Đông Phương Tiên Tử nghi hoặc hỏi lại.

Bởi vì bản thân Diệt Phượng Công Tử cũng là một đại yêu có thể hóa hình mà!

Tống Thư Hàng: “…”

Thì ra yêu tu còn có tác dụng tuyệt vời thế này. Nếu như yêu tu trở thành phù bảo đại sư, lúc đang vẽ phù bảo mà hết mực, còn có thể tự lấy máu của mình để vẽ luôn à? Nghĩ chút thôi cũng thấy oai phong hết biết rồi.

Trong lúc này, ở trong một cái vực sâu năm nghìn mét bên dưới Thái Bình Dương.

Ở đây có đủ các loại thuyền chìm nằm la liệt, các loại trang bị thăm dò đáy biển, thậm chí còn có cả xác máy bay.

Khu vực đáy biển chỗ này là nơi mà người bình thường không thể nào đặt chân đến được. Bất kỳ thứ gì tiến vào khu vực này đều sẽ bị một cỗ lực lượng thần bí phá hủy.

Mà ở bên trong cái khe sâu này lại có một tế đàn cực lớn.

Tế đàn có cấu tạo hình bậc thang giống như Kim Tự Tháp, chiều dài và chiều rộng đều là một nghìn mét. Bao bọc xung quanh tế đàn là mười hai cây trụ dài một trăm mét.

Lúc này, có hơn một trăm nghìn chiến sĩ nhím biển đang quỳ xung quanh tế đàn.

Trong tay những chiến sĩ nhím biển này đều cầm tập tế văn “chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển” dày cộm, họ quỳ dưới đất, vừa lật quyển sách dày cui này vừa lầm bầm trong miệng.

Dựa theo độ dày của quyển sách mà họ đang lật giở kia thì có thể thấy được hơn một trăm nghìn chiến sĩ nhím biển này đã đọc từ lâu lắm rồi.

Sau đó, lại có hơn một nghìn chiến sĩ nhím biển vô cùng cao lớn từ từ bước lên tế đàn. Tất cả bọn họ đều mặc chiến giáp màu đỏ, chính là loại khôi giáp mà tên nhím biển thủ lĩnh tấn công Hư Kiếm phái khi đó triệu hoán ra lúc biến thân.

Hơn một nghìn thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển này đang cầm những chiếc bình được đậy kín trong tay. Trong những chiếc bình đó chính là chân huyết mà các chiến sĩ nhím biển thu thập được ở khắp mọi nơi.

Những chân huyết này được lấy từ trên người của các loại sinh vật sở hữu lực lượng đặc biệt. Có yêu thú, có tu sĩ, có người thừa kế huyết mạch thượng cổ, có thần linh bản thổ, có người tế tự… vân vân và mây mây.

Bây giờ, những cái bình chứa đầy chân huyết đang được đậy kín lại này bị chôn vào trong tế đàn.

Sau đó, hơn một nghìn thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển đó quây thành một vòng tròn và hét lớn bằng thứ ngôn ngữ của chiến sĩ nhím biển.

m thanh của bọn chúng to đến mức đinh tai nhức óc.

Nội dung gào thét là muốn thông qua hiến tế mời Hải Vương giáng lâm, ban cho dòng tộc nhím biển lực lượng mạnh mẽ hơn, bảo vệ tộc nhím biển hùng mạnh hơn, sinh sôi nảy nở ra khắp đại dương.

Sau khi hét xong, thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển lùi lại rời khỏi tế đàn, quỳ xuống phía dưới tế đàn, mở tập tế văn ra và bắt đầu tụng niệm giống như các chiến sĩ nhím biển bình thường.

Khoảng mười phút sau… do hiệu quả của cái tế đàn kim tự tháp này nên nghi thức của các chiến sĩ nhím biển đã hoàn thành.

Trên tế đàn, có một kẽ hở không gian bị nứt ra. Giống như lúc thủ lĩnh chiến sĩ nhím biển biến thân lần trước, bên trong kẽ hở không gian này cũng có một con mắt lớn hiện ra.

Đây chính là con mắt của Hải Vương - tín ngưỡng của các chiến sĩ nhím biển.

Con mắt lớn này liếc nhìn các chiến sĩ nhím biển đang ở xung quanh tế đàn một lượt, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

…

…

m thanh khẩn cầu của các chiến sĩ nhím biển lại vang lên.

Ánh mắt của Hải Vương khẽ động, dường như là đang tích góp lực lượng. Vài giây sau, một đạo ánh sáng màu tím bắn ra từ trong ánh mắt của nó, đánh trúng trung tâm tế đàn.

Một lát sau, những chân huyết được chôn trong tế đàn kia bị thứ lực lượng vừa bắn ra từ trong mắt Hải Vương tác động. Chân huyết chảy dọc theo đường ống của tế đàn, rót vào bên trong tế đàn.

Trên khắp tế đàn được phủ đầy bởi những đường vân màu đỏ.

Một khắc nữa lại trôi qua.

Thùng thùng thùng! Một đợt âm thanh nặng nề, mạnh mẽ giống như tiếng tim đập vang lên. Dường như có một trái tim vô cùng to lớn đang đập ở bên trong tế đàn.

Toàn bộ tế đàn cũng rung lên theo từng tiếng tim đập đó.

Tộc nhím biển vô cùng hưng phấn, bọn họ bắt đầu kêu gào một cách điên cuồng, dùng tiếng hô của bọn họ để phối hợp với tiếng đập của trái tim tế đàn.

Khi mỗi một tiếng "Thình thịch" trong tế đàn vang lên, các chiến sĩ nhím biển cũng đồng thanh hét to một tiếng.

Cuối cùng tế đàn cũng khởi động xong!

Mười hai trụ đá ở bên cạnh nó đều phát sáng, trên từng trụ đều hóa ra một con mắt năng lượng sống động như thật.

Mười hai con mắt năng lượng này chuyển động linh hoạt theo quỹ đạo hướng ra ngoài, tiến vào trạng thái tìm tòi. Chỉ cần tế đàn có đủ chân huyết thì phạm vi tìm tòi của mười hai con mắt năng lượng này có thể mở rộng không giới hạn.

Lúc này, trong lòng các chiến sĩ nhím biển đều nổi lên một ý niệm rằng cả thế giới đều nằm trong tầm mắt của mười hai con mắt này. Đây quả thực là mắt thần giám thị được tất thảy vạn vật trên thế gian.

Đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là ảo giác hiện ra trong lòng các chiến sĩ nhím biển mà thôi…

"Tìm được rồi, ở biển Đông!""

Ánh mắt của Hải Vương đột nhiên sáng lên, truyền ra nét vui vẻ.

Sau đó, một đạo ý niệm từ trên người Hải Vương rơi xuống tế đàn, lực lượng của tế đàn lập tức bị điều động.

Mười hai ánh mắt trên trụ chuyển động trở về, tầm mắt rơi vào tế đàn kim tự tháp. Trong từng con mắt chiết xạ ra một đạo ánh sáng màu xám tro.

Những ánh sáng này tan ra trong tế đàn, phá vỡ không gian, cuối cùng hóa thành một cánh cửa không gian trên tế đàn.

Cái tế đàn này chính là bí ẩn của việc Hải Vương có thể điều động lực lượng không gian.

Chỉ cần có chân huyết, nó có thể lợi dụng tế đàn này, thi triển các loại bí pháp thần kỳ.

…

…

Tất cả các chiến sĩ nhím biển nhìn màn thần kỳ này không chớp mắt.

Thứ bọn họ nhìn thấy ở phía đối diện của cánh cửa truyền tống chính là mặt biển quen thuộc.

Phía trên mặt biển, có một con mực quái khổng lồ. Lúc này, con mực quái này đang không ngừng phun ra máu tươi giống như không cần tiền vậy, thân thể nó dần dần khô đét lại.

Trong ánh mắt của Hải Vương lại tăng thêm một phần vui vẻ nữa: “Trọng thương à? Đúng lúc lắm, đỡ tốn thời gian của ta!”

Sau đó, chân huyết trong tế đàn không ngừng tiêu hao, năng lượng đặc biệt liên tiếp được rót vào mười hai cái trụ.

Trong con mắt năng lượng trên trụ lại chiết xạ ra một đạo ánh sáng trong suốt một lần nữa.

Những đạo ánh sáng trong suốt này bắn vào bên trong cửa không gian, cuối cùng bắn lên trên người của con mực quái.

…

…

“Khục khục khục”“

Con mực quái không còn hộc máu nữa mà thay vào đó nó lại phát ra thứ âm thanh kỳ lạ.

Thân thể nó bắt đầu tan ra giống như Slime, tan thành một đống chất lỏng.

Bên trong thân thể dạng chất lỏng kia, có một miếng bảo thạch kết tinh màu vàng. Bên trong, có chứa một đôi giáp tay màu bạc.

Chương 452: Tại sao lại là ngươi nữa?

Vốn Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ xem nên xử lý cơ thể của con mực quái này thế nào…

Thì đột nhiên, từ đáy biển có mười hai đạo ánh sáng bắn vào thân thể của con mực quái. Một lát sau, thân thể của con mực quái tan ra, bên trong thân thể nó xuất hiện một viên kết tinh giống như bảo thạch màu vàng.

Đây là cái gì? Kết thạch của con mực quái à?

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc.

Lúc này, viên kết tinh giống như bảo thạch màu vàng kia đã hoàn toàn tách khỏi thân thể của con mực quái.

Thông qua ánh mắt của Diệt Phượng Công Tử, Tống Thư Hàng thấy được hình như còn có thứ gì đó được bao bọc ở bên trong viên kết tinh —— Đó là một đôi giáp tay màu trắng bạc, nhìn qua trông có vẻ giống với mẫu giáp tay của “bộ khôi giáp hạng nặng toàn thân của kỵ binh”, nhưng đẹp hơn nhiều. Trên giáp tay chạm trổ rất nhiều phù văn và hoa văn kỳ lạ, hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

“Đây là giết quái rơi đồ à?”

Sau khi trải qua sự kiện Huyết Ma thân mang bảo vật thần kỳ xong, Tống Thư Hàng đã không còn kinh ngạc với chuyện bảo vật rơi ra sau khi quái vật chết nữa.

Quái vật cũng là sinh vật, trên người của bọn chúng có chút bảo vật gì đó cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng tại sao trong cơ thể con mực quái to lớn này lại cất giữ đôi giáp tay thế này nhỉ?

Loại hình và kích cỡ này hiển nhiên không phải là loại con mực quái này có thể sử dụng được.

Đừng nói là con quái vật này ăn linh tinh, ăn nhầm đôi giáp tay này sau đó không thể nào tiêu hóa được cho nên mới hình thành kết thạch trong cơ thể nó nhé?

Đúng lúc này, Đông Phương Tiên Tử lên tiếng nhắc nhở:

“Diệt Phượng đạo hữu cẩn thận, dưới đáy biển có một luồng năng lượng cường đại đang dao động. “

Đông Phương Tiên Tử vừa dứt lời thì phần đáy biển dưới người con mực quái đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Bên dưới vòng xoáy ẩn chứa một cánh cửa không gian, nước biển đang ào ào đổ tràn vào đó. Mà ở phía đối diện của cánh cửa không gian còn có thể thấy được một tòa kim tự tháp lớn và mười hai trụ đá xung quanh nó.

Trên mười hai trụ đá đó có một con mắt, đạo ánh sáng kỳ lạ khiến thân thể của con mực quái tan chảy chính là được bắn ra từ trong tròng mắt này!

“Chiến sĩ nhím biển!”

Tống Thư Hàng kêu lên, hắn nhìn thấy rất nhiều chiến sĩ nhím biển đang quỳ xung quanh tòa kim tự tháp kia.

Những kẻ này đúng là âm hồn bất tán, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của bọn chúng.

Những trụ đá, con mắt năng lượng, thứ ánh sáng làm thân thể con mực quái tan chảy này đều là do bọn chiến sĩ nhím biển này giở trò sao?

“Mục tiêu của bọn chúng chính là đôi giáp tay màu trắng bạc này ư?”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, sau đó nhanh chóng ra lệnh cho thân thể của Diệt Phượng Công Tử.

Thân thể của Diệt Phượng Công Tử phi nhanh trên mặt biển, lao về phía miếng kết tinh màu vàng kia —— Chỉ cần là thứ đám chiến sĩ nhím biển kia muốn cướp thì cho dù có là lá gan kết thạch của con mực quái kia, Tống Thư Hàng cũng không muốn để cho bọn chiến sĩ nhím biển kia có được.

Đông Phương Tiên Tử giật mình nói:

“Diệt Phượng đạo hữu cẩn thận… đó là pháp thuật truyền tống không gian, nguy hiểm lắm đấy!”

Khi truyền tống không gian mở ra, một vòng lực cắt không gian hỗn loạn sẽ xuất hiện bên cạnh vật truyền tống. Đối với những tu sĩ cửu phẩm trở xuống mà nói thì gần như là không thể phá giải được tầng không gian hỗn loạn của lực cắt không gian này.

Bất luận lực phòng ngự của ngươi mạnh mẽ thế nào, chỉ cần không thể chống đỡ được trước lực cắt không gian thì khi vừa tiến vào tầng không gian hỗn loạn đó, ngươi nhất định sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ.

…

…

Khi còn ở trong mật thất trên địa bàn của Sở gia, Tống Thư Hàng đã từng nhìn thấy cảnh tên tiên sinh Xá Lam kia khởi động không gian trận “Đấu Chuyển Tinh Di trận” rồi.

Đồng thời hắn cũng từng được nghe Linh Điệp Tôn Giả nói về kiến thức liên quan đến truyền tống không gian và tầng phòng ngự của không gian hỗn loạn.

Với thân thể của Diệt Phượng Công Tử, nếu lao vào bên trong không gian hỗn loạn, kết cục chắc chắn sẽ là bị bầm thây vạn đoạn. Nhưng lực lượng truyền tống không gian trước mắt vẫn chưa bao phủ hết viên kết tinh này.

Vì thế, hắn vẫn còn cơ hội!

Trong quá trình lao như bay này, chân của Diệt Phượng Công Tử khẽ móc xuống dưới đất, lôi một cái mảnh vỡ từ chiếc máy kéo có tay cầm của Đông Phương Tiên Tử lên, nắm chặt trong tay.

Mảnh xác này rơi từ trên thân xe máy kéo có tay cầm của Đông Phương Tiên Tử xuống khi nó bị tan chảy. Bởi vì cấu tạo của nó là gỗ bọc da, cho nên nó vẫn nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Thân thể của Diệt Phượng Công Tử ôm lấy mảnh này, lao vọt lên phía trước sau đó nhảy lên cao.

“Ra đây cho ta!”

Diệt Phượng Công Tử trầm giọng xuống nói.

Mảnh xác xe máy kéo có tay cầm bị hắn ném mạnh về phía viên kết tinh màu vàng kia.

Giống như suy đoán của hắn, lực lượng truyền tống không gian vẫn chưa kịp bao phủ viên kết tinh màu vàng kia lại.

Mảnh xác của máy kéo có tay cầm xuyên qua mặt biển một cách thuận lợi, sau đó đập mạnh vào viên kết tinh màu vàng kia!

Tống Thư Hàng hy vọng có thể mượn lực đập này, đánh bay viên kết tinh màu vàng đó ra ngoài.

Chỉ cần nó văng ra khỏi phạm vi của truyền tống trận thì đám chiến sĩ nhím biển kia sẽ không thể có được viên kết tinh màu vàng và đôi giáp tay màu trắng bạc ở trong nó.

Với lực lượng của đại yêu ngũ phẩm như Diệt Phượng Công Tử, cho dù hắn không phải là đại yêu thiên về sức mạnh thì sau khi dùng toàn lực ném mảnh xác của máy kéo có tay cầm ra, lực va đập của nó cũng được tính theo đơn vị "Tấn".

Kích cỡ của viên kết tinh màu vàng kia chẳng qua cũng chỉ bằng một nửa kích cỡ của người trưởng thành bình thường, chắc là có thể đánh văng ra ngoài được chứ nhỉ?

Ít nhất cũng phải kéo dài thời gian một chút!

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

…

…

Coong~~

m thanh giống như tiếng chuông cổ vang lên.

Mảnh xác của máy kéo có tay cầm đập mạnh vào viên kết tinh màu vàng… Sau khi bị đập vào, viên kết tinh đang lơ lửng trong không trung đó lắc lư vài cái sau đó bắt đầu văng ra khỏi truyền tống trận giống như mong đợi của Tống Thư Hàng.

"Thành công rồi!"

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm đầy tức giận truyền tới từ phía bên kia của truyền tống trận.

Sau đó, một con mắt lớn xuất hiện ở phía bên kia của truyền tống trận.

Một đạo ánh sáng màu trắng bắn ra từ trong mắt nó, nhanh chóng đuổi theo, cuốn lấy viên kết tinh màu vàng kia, mạnh mẽ chặn lại thế đi của nó, sau đó kéo nó về vị trí trong truyền tống trận một lần nữa.

“Hải Vương!”

Tống Thư Hàng nghiến răng ken két. Quả nhiên cái tên này vẫn xuất hiện.

Khi nhìn thấy nhiều chiến sĩ nhím biển đang cúng tế như vậy, Tống Thư Hàng liền đoán được có thể Hải Vương cũng đang ẩn núp ở bên cạnh.

Hải Vương hiện thân, muốn dùng thủ đoạn bất chính cướp viên tinh thạch màu vàng kia đi thì hết hy vọng rồi.

Cũng may, bên cạnh mình cũng có người trợ giúp.

“Linh Điệp tiền bối!”

Diệt Phượng Công Tử ngẩng đầu lên trời hét lớn.

Cú ném vừa rồi của hắn cũng đã tranh thủ được không ít thời gian. Thân là trọng tài chính theo dõi cuộc thi, Linh Điệp tiền bối hẳn phải là người đến đầu tiên chứ nhỉ?

Tống Thư Hàng biết Linh Điệp Tôn Giả nghiên cứu về lực lượng không gian rất nhiều. Thậm chí hắn còn có thể ngó lơ không gian hỗn loạn của tầng lực cắt không gian kia mà trực tiếp cướp đi vật trong truyền tống trận.

“Đến rồi đây!”

Không biết từ khi nào mà thân hình của Linh Điệp Tôn Giả đã xuất hiện bên cạnh Diệt Phượng Công Tử. Hắn cười ha ha rồi kéo nhẹ vạt áo của Diệt Phượng Công Tử một cái.

Một đạo nhu kình tác động lên người Diệt Phượng Công Tử, cuốn lấy hắn ném về phía sau.

Ngay sau đó, một đạo hàn quang từ trong con mắt của Hải Vương ở phía bên kia truyền tống trận bắn vào chỗ Diệt Phượng Công Tử vừa đứng.

Vị trí đó bị đóng băng ngay lập tức, trở thành một tảng băng lạnh.

Nếu không phải Linh Điệp Tôn Giả nhanh tay kéo lại thì Diệt Phượng Công Tử đã bị kết thành đá cục rồi.

Mà lúc này, cuối cùng viên tinh thạch màu vàng kia vẫn bị đẩy vào phạm vi gần mé của truyền tống trận.

…

…

Linh Điệp Tôn Giả nhìn xuyên qua cánh cửa truyền tống kia, đối mặt với Hải Vương.

“Không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau nhanh như vậy.”

Linh Điệp Tôn Giả khẽ mỉm cười.

Sau đó hắn lập tức ra tay. Tôn Giả hoàn toàn không thèm để ý đến tầng không gian truyền tống hỗn loạn, hai tay khẽ động, trực tiếp đâm vào trong khoảng không gian hỗn loạn đó.

Trên cổ tay hắn có hai sợi dây thừng màu vàng chui ra giống như rắn, cuốn lấy viên tinh thể màu vàng kia, muốn kéo nó ra khỏi truyền tống trận.

“Hống!”

Ở phía đối diện, Hải Vương lại phát ra tiếng gầm to đầy giận dữ lần nữa, lực lượng ánh sáng màu trắng trong mắt hắn trở nên to lớn hơn.

Đáng ghét, tại sao lại là cái tên này?

Lần trước khi ở Hư Kiếm phái, Hải Vương đã giao phong qua cánh cửa không gian với Linh Điệp Tôn Giả một lần và chịu chút thiệt thòi.

Không ngờ chớp mắt một cái lại gặp phải Linh Điệp Tôn Giả.

Tại sao đi đâu cũng đụng phải tên này thế?

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Cũng tốt… lần này nó phải giành mặt mũi lại. Đôi giáp tay trong viên tinh thạch màu vàng này rất quan trọng với nó, nó tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Không chỉ muốn lấy lại đôi giáp tay đó, mà nó còn muốn dạy cho cái tên trước mặt này một bài học nhớ đời —— Dưới biên độ tăng trưởng của tế đàn, cho dù bản thể của hắn vẫn ở trong trạng thái bị phong ấn nhưng mượn sức mạnh chân huyết của tế đàn, nó gần như có thể phát huy ra được sáu mươi phần trăm thực lực của mình.

Đạo ánh sáng màu trắng trong mắt Hải Vương cuốn lấy viên tinh thạch màu vàng cứng ngắc.

Đồng thời, trong mắt nó cũng bắn ra các loại xạ tuyến, điên cuồng tấn công Linh Điệp Tôn Giả đang ở bên kia cánh cửa không gian.

Linh Điệp Tôn Giả cũng không khách khí, kiếm khí ở trên người hắn chém ra, hóa thành các loại linh điệp, hóa thành bướm phượng, thậm chí còn hóa thành bướm rồng, chém liên tiếp vào cánh cửa không gian, đối chọi gay gắt với xạ tuyến của Hải Vương.

Trận chiến đấu giữa hai bên quả thực không khác gì hai tòa pháo đài siêu cấp đang tấn công lẫn nhau.

…

…

Hải Vương thấy ánh sáng công kích bình thường không làm gì được Linh Điệp Tôn Giả thì âm thầm cắn chặt răng.

Đột nhiên, từ trong mắt nó bắn ra một tia sáng kỳ dị. Tia sáng này có màu đen nhánh, dạng như chất lỏng.

Sau khi tia sáng giống chất lỏng này bắn ra, nó không tấn công đến Linh Điệp Tôn Giả mà đến khoảng nửa đường thì khuếch trương ra, sau đó lập tức dung hợp tất cả các tia sáng mà Hải Vương bắn ra vào một chỗ.

Một lát sau, tia sáng giống chất lỏng này hóa thành một con giao long màu đen, giương nanh múa vuốt đánh về phía Linh Điệp Tôn Giả.

“Ôi ôi ôi, toi rồi, cái thứ này mạnh quá.”

Linh Điệp Tôn Giả gọi lớn:

“Bạch đạo hữu đã xong chưa thế?”

“Rồi đây!”

Xa xa, giọng nói của Bạch Tôn Giả truyền tới.

Một lát sau, một đạo kiếm quang lóe lên, bắn thẳng vào viên tinh thể màu vàng kia.

Đây chính là phi kiếm dùng một lần bản 005 độc quyền của Bạch Tôn Giả, tốc độ của phi kiếm vô cùng nhanh.

Linh Điệp Tôn Giả nhân cơ hội rút dây thừng màu vàng về, nhanh chóng lùi lại phía sau, né tránh con hắc long đáng sợ kia —— Đây là đòn tấn công chứa đầy lửa giận của Hải Vương, nếu cố gắng chống đỡ thì sẽ đau lắm đó! Nếu không cẩn thận, khéo còn bị trọng thương nữa ấy chứ.

Trong lúc lùi về phía sau, Linh Điệp Tôn Giả cũng cong ngón tay lại bắn ra một con linh điệp lên trên phi kiếm dùng một lần bản 005.

Con linh điệp này có thể giúp phi kiếm dùng một lần bản 005 không bị ảnh hưởng bởi tầng phòng ngự của lực cắt không gian, giúp nó có thể tự do ra vào truyền tống trận!

Phi kiếm dùng một lần được linh điệp phụ thể chui tọt vào bên trong truyền tống trận.

Đinh ~~ Mũi kiếm đóng mạnh vào viên kết tinh màu vàng.

Chương 453: Không bỏ qua bất kỳ cơ hội nổi tiếng nào

“Đúng là vô cùng bất ngờ, sau khi con mực quái khổng lồ bị chém chết, ở phía sau lưng nó lại xuất hiện một cánh cửa không gian, mà dường như cánh cửa không gian này muốn cướp đi bảo vật bên trong cơ thể của con mực quái. Tiêu điểm của cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này bỗng chốc chuyển đến sự kiện cánh cửa không gian đằng sau cơ thể con mực quái khổng lồ này. Diệt Phượng Công Tử xử lý rất tốt, suýt chút nữa đã đánh văng viên tinh thạch màu vàng kia ra ngoài rồi! Cho dù là người chậm nhất trong cuộc thi máy kéo có tay cầm, nhưng Diệt Phượng Công Tử vẫn là một trong những tuyển thủ nổi bật nhất của cuộc thi lần này!”“

MC Giang Sơn nói đầy cảm khái.

“Tuyển thủ nổi bật nhất á?”

Trọng tài phát súng Toàn Phong Tôn Giả vô cùng nhạy cảm với những từ này. Hắn khẽ sờ cằm, nhìn về cảnh tượng Hải Vương đang PK với Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả ở phía xa.

Lúc này, Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả chính là những người nổi bật nhất tại nơi này.

“Không được, trường hợp nổi bật như thế sao có thể thiếu ta được chứ ~~”

Toàn Phong Tôn Giả nói. Hắn là người đàn ông chói sáng nhất, không hề bỏ qua bất kỳ cơ hội nổi tiếng nào.

“Xem ra ta nhất định phải ra sân thôi, nếu không ta sẽ bị các khán giả lãng quên mất.”

Toàn Phong Tôn Giả duỗi tay lấy một vật từ trong túi càn khôn ra.

Đó là một món binh khí kỳ môn, có hình dạng bàn bát quái tầm tám mươi mét vuông, phía rìa của bàn bát quái có những lưỡi đao nhọn sắc bén.

Sau đó, Toàn Phong Tôn Giả nhẹ nhàng bước lên cái bàn bát quái này, “Vèo” một cái, nó lập tức bay về phía cánh cửa không gian của Hải Vương!

…

…

Lúc này, sau khi cắm lên viên tinh thạch màu vàng, Phi kiếm dùng một lần bản 005 của Bạch Tôn Giả tiếp tục bay nhanh, muốn đem viên tinh thạch màu vàng này rời khỏi truyền tống trận.

Tốc độ của Phi kiếm dùng một lần này nhanh đến cùng cực, chỉ trong nháy mắt nó đã mang viên tinh thạch màu vàng bay đến mép của truyền tống trận, chuẩn bị bay ra khỏi phạm vi của truyền tống trận.

Ở phía đối diện, Hải Vương phát ra tiếng gầm thét hổn hển. Nó sinh lòng độc ác, khống chế tia sáng hắc long kia quay đầu lại, đâm mạnh vào viên tinh thể màu vàng và Phi kiếm dùng một lần!

Oành!!

Ánh sáng hắc long lập phát nổ.

Dù sao thì Phi kiếm dùng một lần cũng chỉ là một thanh phi kiếm mà Bạch Tôn Giả tiện tay chế tạo ra, vì thế nó trực tiếp bị nổ thành mảnh vụn.

Viên tinh thạch màu vàng kia cũng bị nổ thành mảnh vụn.

“Lửa giận lớn thế cơ à? Trực tiếp làm nổ bảo bối luôn sao?”

Linh Điệp Tôn Giả nói. Đây chính là cái kiểu “Thứ ta không có được, ai cũng đừng mong có” trong truyền thuyết sao?

“Ý, không đúng, đôi giáp tay màu trắng bạc kia rất cứng rắn. Cho dù chịu sự tấn công toàn lực của Tôn Giả cũng không hề bị hủy đi.”

Giọng nói của Bạch Tôn Giả truyền tới từ bên cạnh.

Bạch Tôn Giả theo sát ở phía sau Phi kiếm dùng một lần, đạp lên hư không đứng ở vị trí cách truyền tống trận không xa, nói:

“Linh Điệp đạo hữu, chuẩn bị cướp lại đôi giáp tay kia nhé!”

Sau khi bạo nổ, viên tinh thạch màu vàng kia cũng bị nổ tung, đôi giáp tay màu trắng bạc bên trong cũng trôi lơ lửng trong truyền tống trận.

Linh Điệp Tôn Giả là người ra tay đầu tiên... Từ trong tay hắn bay ra một miếng vải, miếng vải đó lập tức chụp về phía đôi giáp tay màu bạc.

Trên người Linh Điệp Tôn Giả có rất nhiều loại bảo vật, cũng có rất nhiều thủ đoạn, các thủ đoạn giở ra đều không hề lặp lại.

Đồng thời, Bạch Tôn Giả cũng lập tức ra tay. Hắn không có nhiều pháp bảo như vậy nên chỉ lôi thanh phi kiếm lấy được từ chỗ tán tu Lý Thiên Tố ra, chém về phía trận pháp truyền tống không gian kia.

Kiến thức của Bạch Tôn Giả về không gian không nhiều nên hắn không thể coi thường lực cắt không gian hỗn loạn như Linh Điệp Tôn Giả được.

Có điều sau khi lấy thanh phi kiếm này ra, Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm vào phi kiếm, thần niệm tập trung.

Một lát sau, thanh phi kiếm này đột nhiên biến mất.

Lúc xuất hiện lại, nó đã nằm ngay phía trên cửa truyền tống của Hải Vương.

"Quả nhiên là thế!"

Bạch Tôn Giả khẽ nhếch khóe miệng lên —— Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng từ sau khi hắn tấn thăng lên Tôn Giả, dường như đã đạt được chút lực lượng không gian.

Lần trước, khi chuẩn bị đón Tống Thư Hàng từ hòn đảo thần bí trở về, phi kiếm của hắn đột nhiên biến mất cùng với con cá voi khổng lồ. Lúc đó hắn cho rằng đó là do năng lực đặc biệt của hòn đảo thần bí gây ra, nhưng sau này nghĩ lại, hắn luôn có cảm giác nói không nên lời.

Bây giờ thì hắn đã có thể chắc chắn rằng bản thân hắn nắm giữ được lực lượng không gian!

Sau khi xuất hiện ở trong cửa truyền tống, phi kiếm lướt qua kiếm quang rực rỡ, chém thật mạnh về phía con mắt to của Hải Vương!

…

…

Bây giờ Hải Vương vẫn còn đặc biệt ngu người —— Từ khi nào mà lực lượng không gian lại trở nên phổ thông như cải trắng thế này? Bất cứTôn Giả vớ vẩn nào chạy ra cũng biết chút thủ đoạn không gian hết là sao?

Đùa cái gì vậy trời, chuyện này khiến cho đám Kiếp Tiên cửu phẩm luôn hãnh diện vì lực lượng không gian chịu thế nào được chứ?

Nhưng lúc này Hải Vương cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

"Rống ~~!"

Hải Vương thét lên một tiếng dài, trong mắt lập tức bắn ra gần trăm đạo ánh sáng.

Toàn bộ những ánh sáng này đều bắn về phía đôi giáp tay màu bạc.

Một lát sau, con hắc long vốn đã nổ tung và biến mất ở bên cạnh đôi giáp tay kia đột nhiên lại hiện hình.

Cho dù con hắc long ánh sáng đó có nổ tung, nhưng chỉ cần Hải Vương tiếp tục bổ sung ánh sáng thì con hắc long đó vẫn có thể phục sinh lại được, vô cùng khó đối phó.

Con hắc long sống lại kia vẫn uy mãnh như cũ, nó bổ nhào về phía pháp khí hình miếng vải của Linh Điệp Tôn Giả.

Đồng thời, trong con mắt của Hải Vương lại lần nữa bắn ra tia sáng màu trắng, cuốn lấy đôi giáp tay màu trắng bạc, dùng sức kéo về phía mình.

Đối mặt với nhát chém của Bạch Tôn Giả, nó không hề thi triển phòng ngự!

Ngay lúc phi kiếm của Bạch Tôn Giả chém vào cửa truyền tống, muốn vượt qua cửa truyền tống truy kích Hải Vương, thì mười hai trụ đá trên tế đàn đột nhiên sáng lên.

Mười hai con mắt trên đó bắn ra hàng loại tia sáng, tạo thành một tầng hộ thuẫn giống như cái ô che chắn trước cửa truyền tống, cản trở phi kiếm của Bạch Tôn Giả.

Dù sao thì tế đàn đối diện đó cũng là đại bản doanh của Hải Vương, lúc này nó đang chiếm lợi thế về địa hình.

Hắc long thì cuốn lấy Linh Điệp Tôn Giả, hộ thuẫn thì ngăn trở phi kiếm của Bạch Tôn Giả!

Công kích của Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả đều không có hiệu quả.

"Kết thúc rồi! Khà khà ~~!"

Đột nhiên Hải Vương phát ra tiếng cười đắc ý, lần đầu tiên sử dụng ngôn ngữ của nhân loại.

Truyền tống trận đã được chuẩn bị ổn thỏa, đôi giáp tay màu trắng bạc vẫn còn ở trong phạm vi của truyền tống trận!

Một lát sau, truyền tống trận đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt.

…

…

"Bạch đạo hữu, có muốn liều một lần không?"

Linh Điệp Tôn Giả lên tiếng nói.

Nếu hắn và Bạch Tôn Giả hợp lực lại thì vẫn còn cơ hội đoạt đi đôi giáp tay màu trắng bạc kia. Chỉ là có chút mạo hiểm, nếu không cẩn thận bản thân sẽ bị cuốn vào bên trong truyền tống trận.

Có điều, nếu như hắn và Bạch tiền bối cùng nhau bước vào bên trong truyền tống trận, dù có bị đưa tới đại bản doanh của Hải Vương thì cũng chẳng có gì phải sợ, hắn có tự tin có thể cùng Bạch Tôn Giả giết ra ngoài. Thậm chí nói không chừng bọn họ còn có thể chém giết vào bảy ra tám nữa ấy chứ.

"Ừ, nhưng nếu không cẩn thận bị cuốn vào truyền tống trận sẽ phiền phức lắm. Cuộc thi máy kéo có tay cầm của ta vẫn chưa kết thúc mà…"

Bạch Tôn Giả trả lời.

Ý của câu này chính là hắn vẫn chưa chơi đủ.

Hắn chuẩn bị cho cuộc thi máy kéo có tay cầm này lâu như vậy, khó khăn lắm mới quẩy điên cuồng như vậy mà bắt hắn bỏ dở cuộc thi xông vào đại bản doanh của Hải Vương thì… Bạch Tôn Giả cảm thấy có phần không cam lòng.

Nhưng cứ để mặc Hải Vương cướp đôi giáp tay màu trắng bạc kia đi như thế thì Bạch Tôn Giả cũng cảm thấy không cam lòng.

Thế là, Bạch Tôn Giả nghĩ ngay ra biện pháp trung hòa.

“Quyết định rồi, lần này tạm tha cho nó đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Cũng được.”

Linh Điệp Tôn Giả cười ha ha, ấn pháp ấn một cái, thu hồi lại pháp bảo hình miếng vải của mình lại. Nếu không đợi sau khi truyền tống trận hoàn toàn khởi động xong, món pháp bảo này của hắn cũng sẽ bị kéo đi theo, thế thì lỗ vốn lắm.

Bạch Tôn Giả thì lại không thu hồi thanh phi kiếm này lại. Sau khi truyền tống trận phát ra ánh sáng, thanh phi kiếm này là thứ đầu tiên được truyền tống sang đó. Thông qua con đường không gian, nó được đưa lên tế đàn của đám chiến sĩ nhím biển.

Bạch Tôn Giả cười nham hiểm —— đã xác định được vị trí!

Như vậy, chờ sau khi cuộc thi máy kéo có tay cầm này kết thúc, càn quét di tích thượng cổ xong, nếu như vẫn còn thừa thời gian thì nói không chừng hắn còn có thể dẫn theo cả đội đi đánh tế đàn Hải Vương luôn chứ nhỉ?

Có điều con mắt to này rất mạnh, đến lúc đó hắn phải dẫn theo nhiều đạo hữu nữa lập nhóm đi đánh mới được!

…

…

Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả thu tay về, không ai ngăn cản Hải Vương nữa.

Nhìn qua có thể thấy đại cục đã định.

Hải Vương ở phía đối diện vẫn duy trì cảnh giác như cũ, nó khống chế con hắc long kia quấn quanh đôi giáp tay màu trắng bạc, bảo vệ xung quanh nó, phòng ngừa Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả ra tay tập kích…

Cuối cùng đôi giáp tay và con hắc long cũng từ từ biến mất trong màn ánh sáng của truyền tống trận.

Cuối cùng, Hải Vương ở phía bên kia truyền tống trận cũng thở phào một hơi nặng nề.

…

Nhưng đúng lúc này, từ xa có một đạo thân ảnh phi nhanh mà đến.

Người còn chưa tới nhưng tiếng đã tới rồi:

“Tôn tặc kia, đừng hòng chạy!”

Trong lúc thét lên, món binh khí kỳ môn dưới chân đạo thân ảnh đó cũng ‘Vèo’ một cái bay ra ngoài.

Đạo thân ảnh này cư nhiên trực tiếp chém ra pháp khí của mình, bay xuyên vào truyền tống trận luôn? Chẳng lẽ hắn không sợ thần binh pháp khí của mình bị truyền tống trận cuốn đi hay sao?

Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả cùng quay người lại nhìn về phía người đến. Vừa quay lại liền nhìn thấy hình ảnh hấp dẫn của Toàn Phong Tôn Giả, sau đó hai vị Tôn Giả khẽ bật cười.

Nếu như là Toàn Phong Tôn Giả, vậy thì pháp khí mà hắn sử dụng chính là món thần binh đó chứ nhỉ? —— Tử Luân trong “Đoạn Không Tử Mẫu Luân”.

Thần binh tông môn Việt Giới Tông của Toàn Phong Tôn Giả!

Việt Giới Tông là môn phái cổ xưa được truyền thừa từ thời thượng cổ, tổ sư sáng lập ra môn phái này chính là Kiếp Tiên cửu phẩm Cổ Thiên Đình. Sau khi Cổ Thiên Đình biến mất, tổ sư sáng lập ra Việt Giới Tông cũng biến mất, nhưng lại để lại đôi Đoạn Không Tử Mẫu Luân này.

Nếu cái bánh xe này là do Tử Mẫu Luân hợp nhất lại mà thành thì nó có thể sở hữu uy lực chém đứt không gian.

Cho dù chỉ có mỗi Tử Luân, cũng có thể càn quét sạch sẽ vào mười giết ra đủ mười trong không gian truyền tống.

Vì thế, Toàn Phong Tôn Giả căn bản không hề sợ không gian truyền tống của đối phương.

…

…

Mà lúc này, giáp tay bên trái của đôi giáp tay màu trắng bạc đã hoàn toàn biến mất, giáp tay bên phải cũng chỉ còn sót lại một đoạn nho nhỏ.

“Thái, Trảm!”

Toàn Phong Tôn Giả gầm lên đầy giận dữ.

Đoạn Không Tử Mẫu Luân đâm vào thông đạo của cánh cửa không gian, rạch một đường ở cổ tay của giáp tay màu trắng bạc

kia.

Coong!

Một cái giáp tay màu trắng bạc lập tức bị cắt ra khỏi toàn bộ giáp tay, bị Đoạn Không Tử Mẫu móc lấy, bay vèo vèo ra ngoài.

Sau khi bay ra khỏi phạm vi của cánh cửa truyền tống, Đoạn Không Tử Mẫu Luân mang cái giáp tay màu bạc đó bay thẳng vào tay của Toàn Phong Tôn Giả.

Sự biến hóa này xảy ra quá đột ngột, khiến Hải Vương không kịp phòng bị.

Một lát sau, cánh cửa truyền tống dần dần khép lại.

Trước khi cánh cửa truyền tống biến mất, tiếng kêu gào siêu cấp không cam lòng của Hải Vương truyền đến —— Gặp quỷ rồi, chẳng lẽ thời đại thay đổi thật rồi sao? Chẳng lẽ lực lượng không gian thực sự đã trở thành kỹ năng mà các Tôn Giả cũng có thể nắm giữ rồi ư?

“Ha ha ha ha!”

Toàn Phong Tôn Giả giơ cái giáp tay màu bạc kia lên, đắc ý cười lớn.

Lúc này, tiêu điểm của mọi ống kính máy quay đều tập trung hết lên người hắn.

Lúc này, Toàn Phong Tôn Giả chính là người nổi bật nhất.

Chương 454: Ta sẽ khiến ngươi hạnh phúc!

Cái cảm giác được muôn người dõi theo này chính là thứ mà Toàn Phong Tôn Giả thích nhất.

“Bất kể là lúc nào, ta cũng đều là người nổi bật nhất trong đám đông, ta chính là Toàn Phong Tôn Giả, ta đang tự đại diện cho chính bản thân mình!”

Toàn Phong Tôn Giả giơ cái giáp tay màu trắng bạc kia lên.

Nhưng chỉ số nổi bật tầm cỡ này vẫn chưa đủ. Mặc dù cuối cùng hắn vẫn kịp thời ra tay, nhưng không thể tỏa sáng mãi như thế này được. Vì thế nhân cơ hội tốt này, hắn muốn làm một chuyện mà từ lúc bắt đầu cuộc đua xe kéo này thì hắn đã rất muốn làm.

Thân hình của Toàn Phong Tôn Giả khẽ động, hắn đạp lên “Đoạn Không Tử Mẫu Luân”, dùng tốc độ gần bằng với thuấn di, lắc người đến trước mặt Diệt Phượng Công Tử.

Tống Thư Hàng nhìn Toàn Phong Tôn Giả với vẻ mặt nghi hoặc, không biết hắn đột nhiên đến đây làm gì nhỉ.

“Diệt Phượng!”

Mặt mày Toàn Phong Tôn Giả vô cùng dịu dàng, cầm cái giáp tay màu bạc kia đưa về phía Diệt Phượng Công Tử.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc mít đặc, hắn hoàn toàn không biết Toàn Phong Tôn Giả làm thế là muốn có ý gì nữa?

Chẳng lẽ giữa Diệt Phượng Công Tử và Toàn Phong Tôn Giả có quan hệ thân mật gì đó sao?

“Thưa các vị đạo hữu đang ở trước màn hình ti vi, chúng ta có thể nhìn thấy rằng Toàn Phong Tôn Giả lại bắt đầu ‘tấn công’ Diệt Phượng Công Tử một lần nữa! Liệu lần này hắn có thể thành công được hay không đây?”“

MC Giang Sơn lên tiếng nói.

Rất rõ ràng, đây không phải là lần đầu tiên vị Toàn Phong Tôn

Giả này “tấn công” Diệt Phượng Công Tử?

Vấn đề ở đây chính là ta không phải là Diệt Phượng Công Tử mà! Rốt cuộc giữa Toàn Phong Tôn Giả và Diệt Phượng Công Tử có quan hệ thế nào đây?? Ta có nên nhận lấy cái giáp tay màu bạc này hay không? Trong lòng Tống Thư Hàng âm thầm xoắn xuýt.

Lúc này, Toàn Phong Tôn Giả đang đứng trước mặt hắn đột nhiên lên tiếng nói:

“Diệt Phượng, ta thích ngươi!”

Đậu xanh!

Ba giây sau.

Đậu xanh đậu xanh đậu xanh!!!

Tống Thư Hàng triệt để ngu người, mặt đực ra.

Cư nhiên lại là tỏ tình? Loại chuyện này hắn thật sự chưa từng trải qua bao giờ cả!

Hơn nữa, Toàn Phong Tôn Giả rõ ràng là đàn ông mà… Diệt Phượng Công Tử, cũng là đại yêu giống đực mà ta? Theo bản năng, Tống Thư Hàng đưa tay lên sờ ngực mình một cái, hắn muốn biết liệu có phải trong này giấu một món thần khí vải quấn ngực giúp nữ giả nam trang gì đó không?

Nhưng đúng lúc này, nửa câu sau của Toàn Phong Tôn Giả lại vang lên:

“Làm thú cưng của ta đi, Diệt Phượng! Ta đã nhìn trúng ngươi từ rất lâu rồi. Ta nhất định sẽ chở che ngươi cẩn thận, giống như Hoàng Sơn đạo hữu che chở cho Đậu Đậu vậy. Ta bảo đảm ta sẽ khiến ngươi hạnh phúc, khiến ngươi trở thành thú cưng hạnh phúc nhất trên thế giới này!

Tống Thư Hàng: …

Che chở cái đầu ngươi!

“Thế nào? Ta có thể bao ăn bao ở, bao tài nguyên tu luyện, đưa ngươi đi càn quét các loại bí cảnh. Chỉ cần thỉnh thoảng ngươi có thể làm nũng như những thú cưng bình thường giống như Đậu Đậu là được, ngươi có chịu hay không?”

Toàn Phong Tôn Giả nói với vẻ chờ mong.

Ba giây sau, Tống Thư Hàng trả lời một cách quả quyết:

"Không thèm!"

Toàn Phong Tôn Giả đứng trên "Đoạn Không Tử Mẫu Luân" nhất thời cảm thấy cõi lòng mất mát, dường như đang bị đả kích khủng khiếp lắm.

Một lần nữa, giọng nói của MC Giang Sơn lại vang lên đúng lúc: "Thất bại, lại thất bại thêm một lần nữa rồi! Toàn Phong Tôn Giả lại cảm thấy mất mát rồi. Nhưng ta tin rằng, Toàn Phong Tôn Giả chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, bởi vì người đàn ông thích nổi bật như hắn căn bản không hề biết đến thất bại là cái gì. Chúng ta cùng chờ đợi lần 'tấn công' tiếp theo của Tôn Giả với Diệt Phượng Công Tử nhé!"

…

…

Lại ba giây nữa trôi qua.

"Tạm biệt nhé, Toàn Phong tiền bối."

Tống Thư Hàng khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử, chạy nhanh về phía chiếc máy kéo của mình.

Thời gian không còn bao nhiêu nữa, mục tiêu của hắn là nằm trong top mười người chiến thắng cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này đó!

Cho dù cái mục tiêu này hiện giờ đã mong manh xa vời lắm rồi, nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc đâu!

Trèo lên máy kéo có tay cầm, khởi động…

"Xịch xịch xịch" máy kéo có tay cầm phun ra khói đen, vọt lên phía trước.

"Khoan đã, Diệt Phượng!"

Toàn Phong Tôn Giả đột nhiên đứng lên, vuốt tóc một cái sau đó dùng tư thế đẹp trai nhất ném cái giáp tay màu bạc cho Diệt Phượng Công Tử.

Sau đó, hắn lại tiếp tục nói với vẻ tiêu sái:

"Diệt Phượng, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, thân thể đáng yêu với bộ lông dựng đứng lên của ngươi, đôi tai nhỏ mà nhọn hoắt của ngươi, con ngươi bảy màu tuyệt diệu của ngươi đã hấp dẫn ta một cách mãnh liệt. Ta đã thích ngươi rất lâu rồi. Sẽ có một ngày ta sẽ khiến ngươi cam tâm tình nguyện trở thành cục cưng của ta. Ta tin ngày đó sẽ không còn lâu nữa đâu!”

Tống Thư Hàng: …

“Ta sẽ không bỏ cuộc đâu, sau này chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.”

Toàn Phong Tôn Giả giơ ngón cái lên với Tống Thư Hàng, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin.

Tống Thư Hàng rùng mình một cái thật mạnh, hắn cảm giác khi loại ớn lạnh này kết hợp với cảm giác rét lạnh truyền từ linh hồn ra khiến hắn có ảo giác như thể mình đang ở trong hầm băng.

Mà nói, Toàn Phong Tôn Giả, rốt cuộc nguyên liệu của sự tự tin của ngài là gì vậy, chia cho ta vài gram có được không?

Không để ý đến sở thích kỳ lạ của Toàn Phong Tôn Giả nữa, Tống Thư Hàng khống chế máy kéo có tay cầm, “Xịch xịch xịch” tiến về phía trước.

…

…

Nhưng khi hắn vừa mới cấc bước, Linh Điệp Tôn Giả đáp từ trên không xuống, rơi vào máy kéo có tay cầm của hắn một cách nhẹ nhàng.

“Tiểu hữu, đừng vội.”

Linh Điệp Tôn Giả cười ha ha, nói:

“Phần thưởng đập trứng vẫn chưa được phát mà.”

“Phần thưởng đập trứng?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Vốn Bạch đạo hữu của chúng ta đã bố trí một phần thưởng ẩn trong cơ thể của con mực quái khổng lồ kia. Ngươi động vào quả trứng màu này, cuối cùng có thể có được phần thưởng ẩn đó. Nhưng đáng tiếc, cơ thể của con mực quái đó đã bị tan chảy, phần thưởng ẩn đó cũng bị mất luôn.”

Linh Điệp Tôn Giả nhún vai, nói.

Tống Thư Hàng mừng thầm, hỏi:

“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó ta và Bạch đạo hữu đã bàn bạc cùng nhau, đổi phần thưởng này thành thứ mà ngươi cần nhất bây giờ.”

Linh Điệp Tôn Giả cười nói.

Thứ hắn cần nhất? Là cái gì?

Chỉ thấy Linh Điệp Tôn Giả móc ra bốn tờ giấy trắng, dán “bộp” một cái lên máy kéo có tay cầm của Diệt Phượng Công Tử.

“Trận pháp tăng tốc độ lên gấp mười lần, đủ cho ngươi dùng đến khi trận đấu kết thúc. Cố gắng lọt vào top mười nhé, tiểu hữu.”

Linh Điệp Tôn Giả cười ha ha, thân hình khẽ động, quay trở lại bầu trời, tiếp tục làm trọng tài chính của hắn.

Tống Thư Hàng nhất thời kích động đến nỗi nước mắt lơi lả chả.

Mặc dù chỉ là tăng tốc độ gấp mười lần, nhưng đây quả thực đúng là thứ hắn cần nhất bây giờ!

Hơn nữa, còn là tăng tốc độ lên gấp mười lần cho đến hết cuộc thi nữa chứ. Đây quả thực là đưa than lúc trời tuyết mà.

Chỉ số hảo cảm của Tống Thư Hàng đối với Linh Điệp Tôn Giả +50, đối với Bạch Tôn Giả +51.

Nhưng chỉ khoảng ba mươi giây sau, Tống Thư Hàng thấy như mình sắp chết đến nơi.

Đứng trước tăng tốc gấp mười lần này, năng lực “phán trước 3 giây” gì đó đều là mây bay.

Lúc mới bắt đầu, dưới sự gia tốc x10 này, hắn nhanh chóng kéo gần lại khoảng cách giữa mình với các tuyển thủ dự thi khác. Nhưng chuyện phiền phức từ đó cũng thi nhau kéo tới.

Ví dụ như khu vực sét đánh trước mặt.

Sau khi tiến vào khu vực này, những tuyển thủ dự thi khác phát huy đầy đủ kỹ thuật lái xe điêu luyện và sự phản xạ thần kinh nhanh nhạy của mình, điều khiển cái máy kéo có tay cầm nặng nề ngu ngốc luồn lách trong khu vực sét đánh một cách linh hoạt, sau đó thuận lợi vượt qua nó một cách an toàn, không tổn hao chút nào.

Còn Tống Thư Hàng… Hắn giống như là xe ủi đất, xông ngang đâm thẳng qua khu vực sét đánh.

Sau khi vượt qua khỏi khu vực sét đánh này, năng lượng của tầng hộ thuẫn trên chiếc xe máy kéo có tay cầm của Tống Thư Hàng đã tiêu hao hết hoàn toàn.

Tiếp theo, cho dù chỉ là một quả thủy lôi bình thường thôi cũng có thể khiến chiếc máy kéo có tay cầm này của Diệt Phượng Công Tử đi tong.

“Xin tuyệt đối đừng khiến ta đụng vào bẫy nữa!”

Tống Thư Hàng âm thầm cầu nguyện.

Lúc này, ngoại trừ cầu nguyện ra thì hắn không thể làm được gì cả.

…

…

Có lẽ lời cầu nguyện của hắn thật sự có tác dụng. Các tuyển thủ dự thi trước mặt thường xuyên đạp trúng vô số các loại bẫy rập như miễn phí trở về điểm bắt đầu, thủy lôi đánh bất ngờ, xoay tròn trên không tại chỗ, bàn chông tấn công,.

Thậm chí còn có không ít tuyển thủ dự thi thua ở trong tay người mình… Ví dụ như Giao Bá Chân Quân lợi dụng ưu thế biển cả của mình, lật ngược máy kéo có tay cầm của các vị đạo hữu lại.

Nhưng trên đoạn đường này, Tống Thư Hàng lại không hề gặp phải nguy hiểm lớn gì.

Chỉ có một lần bị thủy lôi bạo nổ, nhưng cũng nhờ có tốc độ quá nhanh mà chỉ có phía đuôi xe máy kéo có tay cầm bị nổ nát một chút mà thôi, còn lại thì cả chiếc xe không hề hỏng hóc nặng nề gì.

Thời gian tranh giải trôi qua từng giây từng phút…

Dưới tình hình đến hắn cũng không ngờ đến, Tống Thư Hàng đã lọt vào top hai mươi người đứng đầu!

Điểm đến đang ở ngay trước mặt rồi!

Từ xa đã có thể nhìn thấy bóng dáng của một hòn đảo nhỏ. Đó là hòn đảo của Thất Sinh Phù tiền bối, cũng chính là điểm kết thúc của cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này.

Bây giờ hắn đang ở vị trí thứ 11, chỉ cần cố thêm chút nữa là có thể lọt vào top 10 rồi!

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng kích động.

…

…

Ở vị trí gần kề điểm kết thúc.

“Quán quân là của ta!”

Giao Bá Chân Quân là người dẫn đầu.

“Giao Bá đạo hữu nhầm rồi, quán quân, là của ta mới đúng!”

Ở vị trí ngang hàng với hắn là Lạc Trần Chân Quân.

Phía sau là Tuyết Lang Động Chủ, trên đường hắn bị Giao Bá Chân Quân chơi xấu một phen nên bị thụt lùi lại một chút…

Vũ Nhu Tử đang không ngừng theo sát phía sau ba vị tiền bối.

Bên cạnh cô là Thông Huyền Đại Sư và Bắc Hà Tán Nhân đang một mực yên lặng lái xe.

Sáu vị tuyển thủ phía trên tạm thời duy trì sáu vị trí đứng đầu đó. Nhưng số người tiến vào di tích chỉ có năm, nên sáu vị tuyển thủ này sẽ còn cố gắng liều mạng hơn nữa.

Ở phía sau Vũ Nhu Tử chính là khỉ đầu chó Cuồng Đao Tam Lãng, Tạo Hóa Pháp Vương, Nam Hồ Đạo Nhân, Phá Dương Kích Quách Đại, Ngự Trạch Chân Tiên cùng với Túy X Cư Sĩ mặt đầy bình tĩnh.

Sau đó chính là Tống Thư Hàng đứng thứ 11.

…

…

Điểm đến đang ở trước mắt rồi.

Một con khỉ đầu chó vui sướng kêu lên:

“Ha ha ha, cuối cùng cũng đến lúc bứt phá về đích rồi! Ta nhẫn nhịn từ đầu đến giờ cuối cùng cũng phải bắt đầu bứt phá về đích rồi! Ta phải là người nằm trong top năm, di tích thượng cổ, ta tới đây!”

Nhưng ngay lúc khỉ đầu chó vừa dứt lời, đột nhiên hắn cảm thấy đuôi xe mình bị đụng mạnh một cái, năng lượng của hộ thuẫn bị tiêu hao nhanh chóng!

Cuồng Đao Tam Lãng quay mạnh đầu lại một cái thì nhìn thấy nụ cười đầy ấm áp của Túy X Cư Sĩ.

“Tam Lãng huynh, Thiểm Điện Cuồng Long Toản này của ta có sướng hay không?”

Túy X Cư Sĩ nói với vẻ hờ hững. Thực ra hắn có thể ném cho Tam Lãng chiêu “Thiểm Điện Cuồng Long Toản” này sớm hơn, nhưng hắn vẫn luôn nhịn đến bây giờ. Vào thời khắc mấu chốt ném cho Tam Lãng một kích như vậy, thật sự là sướng điên người!

Hốc mắt của Cuồng Đao Tam Lãng lập tức rơm rớm nước mắt.

Bởi vì hành động gây trở ngại này của Túy X Cư Sĩ nên hắn và Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng bị văng ra khỏi top mười.

Mà Tống Thư Hàng, lại may mắn chen chân vào top mười!

“Top mười, vào top mười rồi!”

Tống Thư Hàng kích động nói.

Chỉ cần duy trì vị trí này là hắn có thể thoát khỏi cuộc du hành vũ trụ một tháng rồi.

“Xông lên, xông lên, xông lên! Vị trí top mười này ta lấy được chắc rồi!”

Tống Thư Hàng kích động kêu to.

Chương 455: Nhân dân toàn quốc nhao nhao chúc mừng.

Lúc Tống Thư Hàng cầu xin giúp đỡ cho vấn đề trận pháp tị thủy ở trong nhóm Cửu Châu Số 1 thì đã từng nghe Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhắc đến, hắn chuẩn bị một phù văn đại trận đầy tráng lệ ở hòn đảo nhỏ gần đấy, dùng để chào mừng mọi người đến tham gia "Cuộc thi máy kéo có tay cầm".

Cho nên, nhất định phải cẩn thận một chút mới được.

Nhưng trong lúc giữ nguyên cảnh giác thì tốc độ cũng không thể chậm đi được.

Bây giờ bọn hắn đang xếp ở vị trí số mười, đây là vị trí rất nguy hiểm, chỉ cần bị tuyển thủ khác đuổi vượt lên, thì cánh cổng du hành vũ trụ một tháng kia sẽ mở rộng trước mắt của hắn.

Lại nói, nếu như bản thân hắn không vào được top mười, lúc bị đưa lên vũ trụ, thì hắn nên làm gì cho phải đây ta?

Mang theo điện thoại là điều bắt buộc chắc rồi, sau đó hắn có thể lưu mấy trăm ebook trong điện thoại, bất kể loại sách nào cũng đều được cả. Rồi thì phim điện ảnh, phim truyền hình các kiểu này, cũng phải lưu nhiều chút. Còn trò chơi nữa, dạo gần đây chẳng có game nào hay ho mới ra cả.

Vấn đề điện thì cũng không cần phải lo, dù sao hắn cũng có "nạp điện thuật" trong tay rồi, không cần lo lắng chuyện lượng điện của máy nữa...

Nhưng mà, phải chuẩn bị một cái laptop, phòng trường hợp điện thoại tự dưng bị hỏng lúc ở trong không gian nữa.

Mẹ ơi, mình đang nghĩ cái quần gì thế này?

Phì phì phì, đại cát đại lợi. Còn lâu ta mới phải đi du lịch vũ trụ nhé!

Ta chắc chắn sẽ trở thành vua hải tặc! À lộn... ta chắc chắn sẽ giành được top 10 của cuộc đua máy kéo có tay cầm này.

Xông lên xông lên xông lên!

Hai tay của Tống Thư Hàng cầm tay lái của máy kéo, toàn thân lắc lên lắc xuống theo tiết tấu.

Nhanh lên một chút, nhanh thêm một chút nữa!

Giữ vững vị trí số mười tranh số chín, thậm chí là thứ tám, thứ bảy luôn!

Nếu có thể giữ được vị trí top chín, hoặc là cố gắng nhích thêm chút nữa, ta nhất định có thể an toàn hơn một chút.

Chiếc xe kéo tiếp tục lao xình xịch về phía trước.

“Ớ, đợi đã! Sao mình thấy có gì đó không đúng thế nhỉ.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn thò tay ra ấn vào hệ thống chiến giáp siếu cấp Diệt Phượng trên màn hình.

“Quét xem thử tình trạng của xe xem thế nào, sao ta cảm thấy xe như đang chìm xuống thế?”

Tống Thư Hàng nói.

[Chắc chắn là thế!]

Hệ thống chiến giáp siếu cấp Diệt Phượng:

[Lốp xe của máy kéo có tay cầm số 44 đã lún xuống một cm, vẫn đang tiếp tục lún xuống từ từ.]

“Tại sao lại như vậy? Trận pháp tị thủy mất hiệu lực rồi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

[Chắc chắn là thế... Linh lực bên trong trận pháp tị thủy đã gần cạn kiệt. Đợi đến khi linh lực hết sạch thì trận pháp tị thủy sẽ mất hiệu lực.]

Nhà đã dột lại còn gặp phải mưa to giữa đêm thế này.

Rõ ràng chính hắn đã rót đủ linh lực vào trong "trận pháp tị thủy" của máy kéo có tay cầm rồi mà, không ngờ vẫn không thể chống đỡ được đến khi kết thúc trận tranh tài.

Quả nhiên, là do lúc dây dưa với con mực quái kia hắn đã tốn quá nhiều thời gian sao?

“Nhưng mà, ta sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói. Hắn khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử một cách khó khăn, duỗi chân phải ra, đạp vào "trận pháp tị thủy" trên bàn đạp.

Nếu đã không còn linh lực, thì ta sẽ rót thêm một chút linh lực vào! Chút chuyện cỏn con này không làm khó được ta đâu.

Thế là, một luồng linh lực khổng lồ chảy vào trận pháp thông qua bàn chân của Diệt Phượng Công Tử.

Ánh sáng của trận pháp tị thủy lại bắt đầu sáng lên lập lòe.

Có hiệu quả rồi!

Tuyệt lắm, bây giờ chỉ cần kiên trì thêm chút nữa, giữ vững đến cuối là thắng rồi! Trong lòng Tống Thư Hàng kích động không thôi.

Nhưng đột nhiên, "trận pháp tị thủy" vốn dĩ đã sáng lên một chút nay bỗng đột nhiên lụi dần đi.

Trận pháp tị thủy bị nổ tung mất rồi!

“Ối đừng mà!”

Lòng Tống Thư Hàng gào thét.

Sau khi mất đi trận pháp tị thủy, máy kéo có tay cầm số 44 lập tức chìm vào trong biển.

“Biến hình! Mau biến hình đi! Biến thành hình thái chiến luân đi!”

Tống Thư Hàng gào lên thật to.

Nhưng mà, bởi vì nguyên nhân bị chậm... nên mệnh lệnh này của hắn đã chậm mất ba giây.

Lúc hắn gào lên, nước đã dâng lên đến cổ.

Lại bởi vì trước đó xông vào "khu vực sét đánh" nên năng lượng của hộ thuẫn đã tiêu hao chẳng còn lại chút nào, nên sau khi xe kéo có tay cầm bị chìm xuống nước, không có lá hộ thuẫn bảo vệ, động cơ lập tức bị nước vào.

Nên chiếc xe chỉ kêu "Xịch xịch xịch" vài tiếng rồi tắt ngấm.

Cứ như thế, xe kéo có tay cầm số 44 ngày càng chìm xuống sâu hơn.

Rõ ràng là sắp nhìn thấy đích đến nơi rồi, nhưng lại thất bại trong gang tấc, đúng là ông trời trêu ngươi mà.

Tống Thư Hàng chỉ kịp lôi bảo đao Bá Toái, cái giáp tay màu trắng bạc mà Toàn Phong Tôn Giả ném cho, cuối cùng lại nhớ gỡ cả cái máy tính có chứa hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng gắn trên xe xuống.

Nhìn chiếc xe kéo có tay cầm số 44 dần dần chìm xuống làn nước sâu hun hút, Tống Thư Hàng thấy mắt mình ươn ướt, vì lý do đang ở trong nước, nên nước mắt đều đã hòa vào làm một với nước biển.

“Cho dù biển có lớn, cũng không thể chứa được nỗi buồn của ta.”

Tống Thư Hàng lầm bầm nói.

Ôm bảo đao, giáp tay và máy tính, thân thể của Diệt Phượng Công Tử cứng đờ bơi về phía mặt nước.

....

....

“Các vị khán giả đang ngồi trước ti vi thân mến, trong lúc cuộc thi sắp sửa đến hồi kết thúc, lại có một vị tuyển thủ nữa bất ngờ bị loại khỏi cuộc tranh tài do xe kéo có tay cầm xảy ra sự cố —— Đó là một trong số những tuyển thủ thu hút công chúng nhất trong cuộc đua xe kéo lần này của chúng ta, Diệt Phượng Công Tử!”

“Bởi vì Diệt Phượng đạo hữu không chuẩn bị các phương pháp chống thấm nước kỹ càng, nên xe kéo bị ngấm nước, đã chìm xuống đáy biển sâu rồi. Nhưng mà lần này, hắn không may mắn gặp nhặt được phần thưởng hay bất kỳ thứ gì, mà đã chìm xuống đáy thật rồi. Cho nên, bất luận là thứ gì động vào nước đều chẳng tốt đẹp chi cho cam, dù là xe, máy tính hay là não, đều không thể để bị ngấm nước được!”

Phát ngôn viên Giang Sơn nói với vẻ khẳng khái hiên ngang.

Tống Thư Hàng: “…”

Não úng nước cái quần què nhà ngươi nhé!

…

…

Sau khi nổi lên khỏi mặt nước, máy tính trong tay Tống Thư Hàng phát ra tiếng "tít tít tít".

Không hổ là sản phẩm của Diệt Phượng, cho dù có bị ngấm nước thì cũng không bị hỏng.

m thanh vang lên, là âm báo tin nhắn của nhóm Cửu Châu Số

1.

Hắn bất giác giơ tay, mở tin nhắn ra xem.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Lưu Huỳnh Tiên Tử :

“Oa ha ha ha ha há, cười chết mất thôi, Diệt Phượng Công Tử lại bị chìm xuống nước kìa!”

“Thấy rồi thấy rồi, ta đã cười bể cả bụng rồi đây! Trời đựu!”

Điền Thiên Đảo Chủ nói :

“Lúc nãy ta còn đang vừa xem vừa ăn mì.... Lúc thấy tên yêu tinh ngu đần Diệt Phượng này lại rơi xuống nước, bèn không nhịn nổi mà cười phụt một cái, mì còn chui thòng lòng thòng lòng cả ra mũi kìa. Đậu xanh! Ta còn ăn vị siêu cay nữa chứ.”

“Ôi không được rồi! Vị siêu cay! A há há há. Ta đau bụng quá đi mất! Cái lúc mà rơi xuống nước ấy, bộ dạng đần mặt ngu người của Diệt Phượng Công Tử trông bựa quá đi mất! Nhìn mặt tên yêu tinh này ngu ơi là ngu!”

Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

Gân xanh trên trán Tống Thư Hàng nổi lên cuồn cuộn, tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1, ai cũng chỉ biết sung sướng khi người khác gặp họa thôi, không có ai chịu an ủi trái tim thiếu nam yếu ớt này của hắn cả sao?

Xe kéo có tay cầm chẳng còn nữa, hắn đã cầm chắc cái vé đi "du lịch vũ trụ" trong tay rồi, thôi xong, xong đời rồi!

Không biết van xin với Bạch Tôn Giả có được giảm nhẹ hình phạt không nhỉ?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, lại có một tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 gửi tin nhắn lên.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền :

“Nhân dân Quảng Đông gửi điện chúc mừng, chúc mừng Diệt Phượng Công Tử lại chìm xuống biển lần nữa!”

Lưu Huỳnh Tiên Tiên Tử lập tức ăn theo :

“Nhân dân Vân * Nam gửi điện chúc mừng, chúc mừng Diệt Phượng Công Tử lại chìm xuống nước lần thứ hai.”

Điền Thiên Đảo Chủ :

“Nhân dân Tiêu Dao đảo gửi điện chúc mừng, chúc mừng Diệt Phượng Công Tử rơi đài ngay trước vạch đích.”

Không biết Đông Phương Tiên Tử online từ bao giờ :

“Nhân dân Thiên Sơn cũng gửi điện chúc mừng Diệt Phượng Công Tử thần kinh dẫm đinh!”

Bạch Hạc Chân Quân thấy nhiều đạo hữu xuất hiện như vậy, cũng không nhịn được bèn đú theo hóng hót:

“Nhân dân New Zealand gửi điện chúc mừng, chúc mừng Diệt Phượng đạo hữu úng nước.”

Lúc này Tống Thư Hàng ôm máy tính, có cảm giác muốn đập nát cái máy tính này ra cho rồi.

…

…

“Thư Hàng~”

Lúc này, có một âm thanh từ xa truyền đến, gọi tên của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại đã thấy Bạch Tôn Giả đang ung dung tự tại dừng chiếc xe kéo có tay cầm ngay bên cạnh hắn.

“Lên xe đi, cuộc thi xe kéo có tay cầm kết thúc rồi, ta đưa ngươi về đảo của đạo hữu Thất Sinh Phù cái đã. Ta nhớ ngươi còn có một mảnh huyết thần toản muốn đổi với Thất Sinh Phù đạo hữu đúng không?”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hàng cúi đầu ủ rũ, nói :

“Bạch tiền bối, bây giờ ta vẫn đang ở trong thân thể của Diệt Phượng tiền bối, huyết thàn toản vẫn còn đang ở trên cơ thể của ta.”

Bạch Tôn Giả cười nhẹ một cái ;

“Yên tâm, ta đã mang thân thể qua đây giúp ngươi rồi.”

Nói xong, Tôn Giả chỉ chỉ lên trời.

Một thanh phi kiếm dùng một lần bản 005 xé trời lao đến, trên thân kiếm có một chiếc xe thương vụ, đó chính là chiếc xe thương vụ chuyển phát nhanh to to có chứa cơ thể của Tống Thư Hàng, cùng với món hàng chuyển phát nhanh và cả Tư Mã Giang.

Trong xe là hai vị đệ tử Sở gia mặt mày tái mét, bị dọa sợ nước mũi nước dãi chảy thành dòng.

Vốn dĩ bọn họ làm theo lời dặn dò của Diệt Phượng Công Tử, trông coi Tống Thư Hàng và Tư Mã Giang.

Nhưng đột nhiên cái xe thương vụ này bay lên, lao vèo vèo trên không trung với tốc độ nhanh hơn cả máy bay.

…

…

Cuối cùng, thanh phi kiếm dùng một lần lơ lửng trước cái máy kéo có tay cầm của Bạch Tôn Giả.

“Lên xe đi, sau khi lên đảo, ngươi cũng phải đi gặp mấy người bạn kia của ngươi nữa mà.”

Bạch Tôn Giả còn nhớ, Tống Thư Hàng đi đến hòn đảo nghỉ mát kia cùng với mấy người bạn của mình.

Chẳng qua cuối cùng bọn họ lại xông nhầm vào hòn đảo thần bí. Sau đó chẳng biết tại sao mà những người bạn kia của hắn lại bị đưa đến hòn đảo nhỏ của Thất Sinh Phù Phủ Chủ nữa.

“À, đúng rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, nhích đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả khởi động lại máy kéo có tay cầm, đạp gió rẽ sóng tiến về phía trước.

Gió biển thổi mạnh khiến mái tóc đen của Bạch Tôn Giả tung bay theo gió. Thân thể của hắn lắc lư theo sự chấn động có tiết tấu của máy kéo có tay cầm, nhìn qua trông có vẻ như Tôn Giả đang quẩy rất high ~~

“Thế nào, cảm thấy cuộc thi này có thú vị không?”

Đột nhiên Bạch Tôn Giả lên tiếng nói.

“Hả?”

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái:

“Ta cảm thấy rất thú vị.”

Đúng là rất thú vị, đặc biệt là lúc lái máy kéo có tay cầm lao trên mặt biển, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng rất thoải mái!

“Có điều… Ta cảm thấy lúc vào đoạn tranh tài trên mặt biển ấy, nếu như không có đường đua, điều khiển máy kéo có tay cầm lái đi băng băng trên mặt biển mênh mông vô tận, tự do lao nhanh, sẽ thú vị hơn.”

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng nói ra ý kiến của mình.

Đường đua được thiết kế trên mặt biển, các cạm bẫy quả thực rất thú vị, khiến cuộc thi càng kích thích hơn.

Nhưng khi nhìn thấy mặt biển mênh mông vô tận, không có bất kỳ vật trở ngại gì lại khiến người ta có cảm giác hăng hái hơn, có cảm giác muốn giải phóng bản thân, để cho mình tự do lao đi trên mặt biển!

“Ừ, đúng là có vẻ rất thú vị đấy.”

Bạch Tôn Giả sờ cằm:

“Vậy ở cuộc thi máy kéo có tay cầm lần sau, có thể bố trí một đoạn thành chặng đường tự do. Chỉ sắp xếp đích đến, còn chặng đường đi thì có thể để cho các tuyển thủ tự mình lựa chọn.

“Có điều, cuộc thi máy kéo có tay cầm tiếp theo ta nhất định phải tham gia với tư cách là một tuyển thủ mới được. Mặc dù lần này rất thú vị nhưng ta chơi không được vui lắm.”

Bạch Tôn Giả nói.

Chương 456: Đại trận kinh nghiệm tặng kèm

Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu:

“Tại sao Bạch tiền bối lại không vui?”

“Bởi vì không được chơi cho đã! Con đường thi đấu, các bẫy rập đều do ta tham gia sắp xếp, vì nguyên tắc công bằng, ta không thể tham gia trận đấu... chỉ có thể đi theo bên cạnh mọi người ngó ngó một chút cho đã ghiền. Nhưng ta muốn đấu tốc độ với mọi người, cái cảm giác vèo vèo vèo kia mới kích thích làm sao.”

Bạch Tôn Giả nói ra chiều tiếc nuối.

Cũng đúng, sở dĩ Bạch Tôn Giả tổ chức cuộc đua xe máy kéo này là vì bản thân hắn rất thích chơi đua xe máy kéo.

Nhưng sau này hắn lại thành trọng tài... Không thể nào tham dự với tư cách tuyển thủ được, đương nhiên không thể chơi cho đã rồi.

“Ha ha ha.”

Thư Hàng cười gượng.

Trong lúc nói chuyện với Bạch Tôn Giả, có mấy lần hắn muốn nói về chuyện “du lịch vũ trụ một tháng” với Bạch Tôn Giả lắm, muốn xin Bạch Tôn Giả thủ hạ lưu tình, đổi một tháng thành cỡ nửa tháng thôi.

Nhưng mỗi khi lời sắp thốt ra đến miệng thì hắn lại không thể nói thành lời được.

Thứ nhất là vì thật sự da mặt hắn rất mỏng… hơn nữa, có lẽ trong lòng hắn có một ảo tưởng “không thực tế” lắm. Nói không chừng, chuyến du lịch vũ trụ một tháng của Bạch Tôn Giả chỉ là thuận miệng nói cho vui thôi, chứ không có ý định đấy thật thì sao?

…

“Chuẩn bị xong rồi thì chúng ta phải vào giai đoạn cuối cùng đấy.”

Bạch Tôn Giả nói xong, giơ ngón tay ra điểm nhẹ một cái trên bầu trời.

Trên bầu trời, chiếc xe thương vụ của Sở gia tự động mở cửa ra. Sau đó, thân thể của Tống Thư Hàng bị Bạch Tôn Giả dùng linh lực nâng lên, an bài đến phía cuối xe.

Còn chiếc xe thương vụ nọ thì bị phi kiếm dùng một lần nâng lên cao, bay đến hòn đảo thổ dân của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang ở…

“Giai đoạn cuối cùng á? À, chính là cái hòn đảo của Thất Sinh Phù Phủ Chủ và đại trận phù bảo được bố trí ở bên dưới đó sao? Bạch tiền bối, các ngươi đã bố trí cái trận pháp đáng sợ gì thế?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi thử.

“Đại trận đáng sợ á? Tại sao lại đáng sợ chứ?”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ khó hiểu:

“Đại trận cuối cùng không phải bẫy rập mà là phần thưởng đấy.”

“Hả? Phần thưởng á?”

Tống Thư Hàng nói với vẻ khá ngạc nhiên.

“Đương nhiên rồi, mấy phần bẫy thì phải đặt ở giữa đường đua để tăng thêm kích thích và vui thú cho trận đấu, nhưng ngươi có thấy trận đấu nào lại đi đặt bẫy ở vạch đích của trận đấu chưa? Như vậy không phải rất thiếu đạo đức sao!”

Bạch Tôn Giả đáp.

Tôn Giả nói rất có đạo lý, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể nào phản bác được.

Bạch Tôn Giả lại giải thích thêm:

“Đại trận cuối cùng ấy ta phải tốn rất nhiều tài liệu quý giá, nhờ cả Linh Điệp đạo hữu và Thất Sinh Phù đạo hữu cùng bố trí thành một phù bảo đại trận. Mỗi một đạo hữu thuận lợi chạy đến điểm cuối cùng, sau khi cán vạch đích, tiến vào phù bảo đại trận này thì có thể được sức mạnh của phù bảo đại trận tẩy lễ cho. Lợi dụng sức mạnh của phù văn để cường hóa thân thể, cường hóa chân khí hoặc linh lực trong cơ thể. Ngươi vừa mới tấn thăng lên cảnh giới Chân Sư nhị phẩm, nếu như được phù bảo đại trận này tẩy lễ xong thì có thể triệt để củng cố cảnh giới của ngươi bây giờ, còn có thể giúp ngươi có được rất nhiều chỗ tốt nữa.”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, tóm lại đây là một trận pháp giúp gia tăng điểm thuộc tính vĩnh viễn, nếu như trải qua tẩy lễ, thể chất +1, chân khí hoặc linh lực +1. Nếu ai mà may mắn thì nói không chừng lại được cộng cả sức mạnh lẫn nhanh nhẹn luôn ấy nhỉ?

Cuộc đua xe đẩy này, chỉ có năm người top đầu mới có thể được theo Bạch Tôn Giả thăm dò cái di tích thượng cổ nọ.

Nhưng biết bao nhiêu tuyển thủ tham gia cuộc thi này đều đã vất vả đến một chuyến, cũng không thể để người ta ra về tay không được. Cho nên, Bạch Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả và cả Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới liên thủ bố trí cái đại trận này, xem như phần thưởng an ủi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại lên tiếng:

“Đúng rồi, ba cái tuế nguyệt thủy tinh căn của ngươi còn đó không?”

Tuế nguyệt thủy tinh căn sao?

À, chính là cái thứ có hình dạng giống như thủy tinh mà Bạch Tôn Giả đã lấy ra từ lòng bàn chân cháy đen của Tống Thư Hàng lúc hắn bị sét đánh trúng ngay trên đường đua do Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả tạo ra.

Người thấy đều có phần, hơn nữa, xem như phần thưởng an ủi vì bị sét đánh, Tống Thư Hàng nhận được tổng cộng ba cái tuế nguyệt thủy tinh căn. Thứ này tu sĩ nhị phẩm mà ăn được một cái thì có thể tăng được ba năm tu vi.

Tống Thư Hàng vốn còn định chờ cảnh giới của mình được củng cố xong, hoặc là tới khi quan trọng như trùng kích tiểu cảnh giới thứ hai của nhị phẩm là Long Vĩ đan điền thì sẽ dùng bảo bối này.

“Ta bỏ nó ở trong túi thu nhỏ trên người ta.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Lấy ra đi, cho thân thể của ngươi dùng. Nhờ vào năng lực của phù bảo đại trận. Lúc tiếp nhận năng lượng của phù bảo đại trận tẩy lễ thì có thể giúp ngươi một hơi hấp thủ được toàn bộ dược lực của tuế nguyệt thủy tinh căn. Hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, hiệu quả tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ta sẽ lấy ra ăn ngay.”

Tống Thư Hàng leo ra phía sau xe, móc cái túi thu nhỏ của mình ra rồi lại lấy tuế nguyệt thủy tinh căn nọ.

“Ơ?”

Sau khi móc ba cái tuế nguyệt thủy tinh căn kia ra thì trong mắt Tống Thư Hàng lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắn còn nhớ rõ, khi Bạch Tôn Giả giao thứ bảo bối này cho hắn thì mỗi cái tuế nguyêjt thủy tinh căn chỉ lớn chừng một ngón trỏ thôi mà.

Nhưng tại sao cái tuế nguyệt thủy tinh căn này lại lớn thành cỡ quả táo là sao?

Tống Thư Hàng khống chế thân thể của Diệt Phương Công Tử, giơ cái tuế nguyệt thủy tinh căn này về phía chỗ ghế lại hỏi:

“Bạch tiền bối, tuế nguyệt thủy tinh căn sinh ra biến dị rồi này, thể tích của nó tăng lên rất nhiều!”

Bạch Tôn Giả nhìn thoáng qua một cái rồi cười ha hả:

“Đừng lo, đây là hiện tượng rất bình thường. Sau khi tuế nguyệt thủy tinh căn rời khỏi mặt đất thì thể tích sẽ tăng lên rất nhanh, có thứ từng bình to ra cỡ bằng một quả dưa hấu kia.”

Sau đó, Bạch tiền bối leo ra khỏi ghế lái, đi về phía sau xe, nhận lấy ba cái tuế nguyệt thủy tinh căn kia.

Sau đó, Bạch tiền bối giơ tay bóp thân thể của Tống Thư Hàng há miệng ra.

Diệt Phượng Công Tử bản Tống Thư Hàng lộ ra vẻ khó hiểu.

Lại thấy Bạch Tôn Giả giơ tay cầm một cái tuế nguyệt thủy tinh căn nhét vào trong miệng nhục thân của Tống Thư Hàng.

Thứ này lớn cỡ bằng một quả táo mà lại bị nhét hết vào trong miệng của Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng không ngờ miệng của mình lại có thể nuốt trọn thứ lớn như thế.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lại giơ tay ấn nhẹ lên cái miệng của nhục thân Tống Thư Hàng.

Ực một tiếng, thứ to bằng quả táo đó bị ép trôi tuột xuống cổ họng thân thể của Tống Thư Hàng, chui thẳng xuống bụng của hắn.

Thông qua mắt của Diệt Phượng Công Tử, Tống Thư Hàng thậm chí còn có thể trông thấy yết hầu của mình phình lên bởi vì nuốt trọn cái tuế nguyệt thủy tinh căn đó.

Chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy nghẹn đau hết cả cổ họng rồi.

Có bị nghẹn luôn không nhỉ? Thứ lớn như thế mà nhét thẳng vào liệu có khiến mình bị nghẹn chết luôn không ta?

Tống Thư Hàng thông qua miệng của Diệt Phượng Công Tử, dè dặt hỏi thử:

“Bạch tiền bối này, cái tuế nguyệt thủy tinh căn này không thể xé nhỏ ra rồi ăn à?

Bạch Tôn Giả đáp:

“Như vậy thì hiệu quả sẽ bị giảm bớt, cho nên lựa chọn tốt nhất chính là nuốt hết một lần luôn.

Cho nên... Nếu như thứ này phình to lên cỡ bằng một quả dưa hấu thì cũng phải nuốt gọn luôn á? Cho dù là Đậu Đậu biến thành hình thái cao năm thước mà nuốt gọn một quả dưa hấu thì cũng dễ bị nghẹn lắm đấy?

Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả lại đưa hai cái tuế nguyệt thủy tinh căn khác vào trong miệng thân thể của Tống Thư Hàng, hai lần qua đi, toàn bộ tuế nguyệt thủy tinh căn đều chui thẳng vào trong bụng của Tống Thư Hàng.

“Xong rồi... ngươi ngó chừng thân thể của mình nhé. Chúng ta sắp sửa tiến vào trong phù bảo đại trận rồi đấy.”

Bạch Tôn Giả thỏa mãn phủi tay.

Sau đó, hắn bò về chỗ ghế lái, tiếp tục lái xe kéo chạy về phía trước.

Đúng vậy, ban nãy vẫn còn một vấn đề rất quan trọng, lúc Bạch Tôn Giả đút thân thể của Tống Thư Hàng ăn cái thủy tinh căn kia thì hắn vẫn không hề dừng máy kéo lại.

Khi nãy máy kéo vẫn luôn chạy trong trạng thái không có người điều khiển... chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử, giơ tay đặt ở trước mũi của thân thể mình xem thử, may quá, vẫn còn thở, không bị ba cái tuế nguyệt thủy tinh căn kia làm cho nghẹn chết.

Nhưng ba thứ to cỡ quả táo ấy vào bụng liệu có nhét căng bể dạ dày của mình không nhỉ?

Mấy lo lắng này của hắn căn bản toàn là dư thừa, sau khi tuế nguyệt thủy tinh căn vào bụng thì sẽ trực tiếp biến thành một cỗ dược dịch, bắt đầu tăng cường tu vi của người dùng nó.

Tiên dược sở dĩ gọi là tiên dược, chính là vì chúng nó hoàn toàn không nói khoa học, không nói đạo lý.

...

Lúc này, hàng xe kéo dài dằng dặc của cuộc đua xe kéo rốt cuộc cũng sắp tới điểm kết thúc.

Phía trước nhất, Giao Bá Chân Quân vẫn đang dẫn đầu.

Đành vậy, ưu thế sân nhà của Giao Bá Chân Quân thật sự quá lớn, biển rộng chính là địa bàn của hắn. Hơn nữa hắn lại vô sỉ không ai bì, thỉnh thoảng lại dùng thiên phú tạo thành vô số cơn sóng lớn để kéo chân các tuyển thủ dự thi ở phía sau.

Nếu làm tới cỡ đó rồi mà còn không giữ được vị trí dẫn đầu thì Giao Bá Chân Quân lên cạn kiếm ăn luôn cho rồi.

ở sau lưng của Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân giữ nguyên vị trí thứ hai, theo sát không bỏ...

Thông Huyền đại sư im lặng giữ vững vị trí thứ ba, trên đường đua, đại sư vẫn giữ nguyên tác phong im lặng là vàng, không làm màu, không tranh đấu với người ta, không giở âm mưu thủ đoạn.

Hắn thành thật thi đấu, kết quả lại lặng lẽ lọt vào tận top 3.

Còn Tuyết Lang Động Chủ vốn đang ở vị trí thứ ba, trước khi tới đích đến, lúc hắn sắp đuổi kịp và muốn vượt qua Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ còn tiện tay tạo ra một cơn giông gió cực mạnh, muốn đóng băng máy kéo của Giao Bá Chân Quân. Kết quả trộm gà không được, còn bị Giao Bá Chân Quân cho ăn một cơn sóng thần nhỏ, thiếu chút nữa đã bị lật xe.

Tuy rằng về sau hắn vẫn tiếp tục đuổi theo được, nhưng bất đắc dĩ rớt xuống top 4.

Mà người đứng thứ năm thì chính là Bắc Hà Tán Nhân với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng lúc sắp tới đích đến thì Bắc Hà Tán Nhân lại cố ý đi chậm lại...

Hắn cũng không có ý định tranh giành top 5, bởi vì trong vòng một tháng tiếp theo, Bắc Hà Tán Nhân định sẽ trùng kích cấp bậc Chân Quân lục phẩm.

Một tháng sau là trận chiến trên đỉnh Tử Cấm với Đồng Quái Tiên Sư, cho nên đây là lúc hắn nên tiến giai thành lục phẩm rồi! Sắp sửa tấn cấp, cho nên Bắc Hà Tán Nhân quyết định nhường cơ hội thăm dò di tích thượng cổ này lại cho đạo hữu khác.

Mà ở sau lưng Bắc Hà Tán Nhân chính là Vũ Nhu Tử.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi tốc độ của Bắc Hà Tán Nhân chậm lại thì Vũ Nhu Tử có thể vượt qua Bắc Hà Tán Nhân, lọt vào trong top 5.

...

Lúc này, Giao Bá Chân Quân dẫn đầu xông lên trước tiên, bước qua vạch đích.

Ngay sau đó, trong hư không đột nhiên xuất hiện gần một vạn lá phù bảo, tạo thành một phù bảo đại trận ở chỗ đích đến.

Mặt mày của Thất Sinh Phù Phủ Chủ có hơi tái nhợt, nhưng lại tràn ngập vẻ kích động và hưng phấn. Hắn ngự kiếm bay lên không trung, lơ lửng ở bên trên phù bảo đại trận, để duy trì cái phù trận khổng lồ này.

Chương 457: Nằm im đừng nhúc nhích, thăng cấp cái đã!

Đối với Thất Sinh Phù Phủ Chủ mà nói, tuy rằng chủ trì cái đại trận này tốn rất nhiều tinh lực, nhưng nó lại là một cơ duyên cực lớn.

Tạo nghệ của Bạch Tôn Giả ở phương diện phù văn và trận pháp cực kỳ cao, mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ chủ trì cái phù bảo đại trận này thì có thể tự mình lĩnh ngộ lý giải của Bạch Tôn Giả về phù văn.

Trong quá trình chủ trì phù bảo đại trận này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng cảm ngộ ra được rất nhiều thứ.

Đây là giúp đỡ cực lớn cho lần tấn cấp sắp tới của hắn.

Bây giờ cái nhiệm vụ dạy một vạn người học chữ Hán đã hoàn thành gần xong.

Tiếp theo, đợi cuộc đua xe kéo này kết thúc, giao dịch lấy huyết thần toản từ chỗ của Thư Hàng tiểu hữu xong là hắn có thể trùng kích vào cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm được rồi.

Đến lúc đó, một khi hắn tấn cấp thì ít nhất có thể có được kim đan bảy long văn đổ lên!

Kim đan bảy long văn, chắc chắn có thể tấn thăng thành Chân Quân lục phẩm, chỉ cần không xúi quẩy bỏ mạng hoặc bị trọng thương ảnh hưởng tới đạo căn thì cũng sẽ có cơ hội tấn cấp lên thành Tôn Giả thất phẩm.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn chính là cần phải có kim đan bảy long văn đổ lên thì mới có tư cách tấn cấp lên huyền thánh bát phẩm, nhân tiền hiển thánh.

Dược Phàm nhất phẩm, Chân Sư nhị phẩm, Chiến Vương tam phẩm, Tiên Thiên tứ phẩm, Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm, Linh Quân lục phẩm gọi là Chân Quân, Linh Tôn thất phẩm có tôn hào là Tôn Giả, nhân tiền hiển thánh bát phẩm là Huyền Thánh, Kiếp Tiên cửu phẩm.

Con đường tu chân, mỗi bước đều phải vững vàng.

Mỗi khi bước ra một bước thì đều phải đặt nền móng, chuẩn bị cho cảnh giới về sau.

Chỉ có bốn cảnh giới trước đó đặt được căn cơ đủ vững chắc, thì lúc ngưng tụ kim đan ngũ phẩm, số lượng long văn của kim đan mới có thể được nhiều hơn. Số lượng long văn đó đại biểu cho tiềm lực của một vị tu sĩ. Đại biểu cho hắn có thể đi được bao xa trên con đường tu chân này!

“Tạo căn cơ đúng là một quá trình vừa dài dòng lại nhàm chán.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Mà hôm nay, hắn rốt cuộc cũng đã tạo được căn cơ khiến mình vừa ý!

“Khai trận!”

Hai tay của hắn kết thành pháp ấn, song chưởng khép lại thật mạnh.

Vạn phù đại trận cuối cùng biến thành một hư ảnh cánh cửa đá khổng lồ, cánh cửa kia vừa xuất hiện thì lập tức khiến cho người ta sinh ra cảm giác hoang cổ của năm tháng đằng đẵng.

Quỷ dị hơn chính là các tu sĩ có mặt ở đây đều cố gắng nhớ kỹ bộ dạng của cánh cửa đá này.... Nhưng lại không thể nào nhớ được nó.

Cho dù dùng đủ kiểu như pháp thuật chụp ảnh lại, hay dùng điện thoại để chụp, vẽ lại... thì cũng không thể chép lại bộ dạng của cánh cửa đá này được.

Pháp thuật chụp ảnh hay lấy điện thoại chụp xong thì cũng chỉ nhận được một cánh cửa mờ ảo.

Còn những tu sĩ muốn hạ bút vẽ lại bộ dạng của cánh cửa đá thì chỉ cần vừa nhấc bút lên thì sẽ cảm thấy cánh cửa kia bất chợt biến ảo đủ kiểu, căn bản không thể nào vẽ lại được.

“Thần kỳ quá đi mất, ở đích đến của cuộc đua xe kéo này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã ra tay tạo nên một cái vạn phù đại trận. Đại trận này đã hóa thành một cánh cửa đá vô cùng thần kỳ... rốt cuộc cánh cửa đá này là gì đây? Là cái bẫy cuối cùng hay là kinh hỉ?”

MC Giang Sơn kêu to.

Cho dù hắn là cỗ máy thu thập tin vịt của nhật báo tu sĩ đi nữa thì cũng không thể nào quay lại bộ dạng của cánh cửa này được.

Nói cách khác, tất cả các tu sĩ đang xem trực tiếp thông qua các loại pháp khí tương tự như tivi không thể nào nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của cánh cửa đá này, chỉ có thể nhìn thấy một hư ảnh mờ mờ màu xám hình cánh cửa mà thôi.

Trực giác của Giang Sơn nói cho hắn biết, cánh cửa đá này sẽ là một kinh hỉ cực lớn.

…

Giang Sơn vừa mới nói xong thì Giao Bá Chân Quân luôn giữ vững vị trí dẫn đầu đã xuyên qua cánh cửa đá.

Trong nháy mắt, trên cánh cửa đá có một luồng sáng giáng xuống, bao phủ toàn thân của Giao Bá Chân Quân.

Đầu tiên Giao Bá Chân Quân thoáng nhíu mày, nhưng ngay sau đó trong mắt hắn lại lộ ra vẻ kinh ngạc... Mấy năm trước hắn tu luyện một bộ công pháp cổ, trong lúc tu luyện xảy ra chút sai lầm, nên để lại chút bệnh căn vặt vãnh. Tuy rằng căn bệnh vặt này không nghiêm trọng lắm, nhưng mãi mà vẫn không khỏi hẳn. Giao Bá Chân Quân đoán chừng chỉ khi nào hắn tấn cấp lên thành Tôn Giả thất phẩm thì mới có thể chữa khỏi chứng bệnh này hoàn toàn.

Nhưng lúc này, khi được luồng sáng của cánh cửa đá kia bao phủ, căn bệnh vặt trong cơ thể hắn đã biến mất hoàn toàn. Hơn nữa, hắn cảm giác dường như thể chất cơ thể của mình ẩn ẩn được tăng cường một chút.

“Đây chính là phúc lợi của quán quân sao?”

Giao Bá Chân Quân nghĩ thầm trong lòng.

Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn thử thì phát hiện trên người của Giáng Trần Chân Quân, Thông Huyền đại sư, Tuyết Lang Động Chủ chạy theo ngay sau lưng hắn đều được một luồng sáng bao phủ.

Xem ra đây không phải độc quyền của riêng quán quân rồi nhỉ?

Bạch đạo hữu lần này chịu chơi thật đấy! Giao Bá Chân Quân nghĩ thầm trong lòng.

Bố trí được một cái vạn phù đại trận thế này, nhất định là phải tiêu hao một lượng lớn thiên tài địa bảo mà những tu sĩ bình thường không thể nào tưởng tượng ra nổi ấy chứ.

... Chắc cũng chỉ có tồn tại đặc biệt như Bạch đạo hữu mới có thể tiêu tốn biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, để tạo ra một đại trận tầm cỡ như thế cho một trận đua xe kéo mà phần lớn chỉ để chơi cho vui thế này thôi nhỉ?

Cũng không biết cánh cửa đá này có bao nhiêu vị trí đây?

Trong lúc Giao Bá Chân Quân đang suy nghĩ thì Vũ Nhu Tử cũng vượt qua Bắc Hà Tán Nhân ở ngay thời khắc cuối cùng, chạy vào trong vạch đích.

Một luồng sáng chiếu xuống người của Vũ Nhu Tử.

“Ơ ơ ơ? Lợi hại quá đi mất!”

Vũ Nhu Tử lắc lắc nắm đấm nhỏ:

“Luồng sáng này mới chiếu xuống thì ta đã lập tức tăng lên một tiểu cảnh giới rồi. Chỉ còn một tiểu cảnh giới cuối cùng nữa thôi là ta có thể trùng kích vào cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm được rồi, tới lúc đó là có thể ngự kiếm phi hành rồi, hì hì hì!”

Sau khi vui mừng xong, Vũ Nhu Tử lại vẫy tay nói với Bắc Hà Tán Nhân:

“Bắc Hà tiền bối ~~ cảm ơn ngài!”

Cô đương nhiên biết rõ khúc cuối hoàn toàn là do Bắc Hà tiền bối nhường cho cô.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười, cũng nhận được chỗ tốt mà luồng sáng kia mang tới.

...

Sau đó là mấy người Tạo Hóa Pháp Vương, Nam Hồ Đạo Nhân, Phá Dương Kích Quách Đại lần lượt chạy qua vạch đích.

Đạo hư cảnh cửa đá kia cực kỳ hào phóng và sảng khoái, từng luồng sáng chiếu xuống liên tục, ập lên người của từng đạo hữu chạy qua vạch đích.

Sau đó, Cuồng Đao Tam Lãng kêu la oai oái chạy cán đích.

Chiếc xe kéo của hắn bây giờ chỉ còn lại có mỗi mình đầu xe kéo với chỗ ngồi mà thôi... Đằng sau lưng hắn chính là Túy xx cư sĩ mặt mày lạnh tanh.

Cư sĩ lái chiếc xe kéo có mũi khoan đáng sợ kia, cứ thế đẩy Tam Lãng trong hình dạng con khỉ chạy thẳng vào bên trong cánh cửa đá.

Cũng có hai luồng sáng chiếu lên người của Tam Lãng và cư sĩ ~~

"Xem ra đúng là mọi người đều có phần."

Giao Bá Chân Quân cảm thán —— mình ngàn dặm xa xôi tới đây hưởng ứng lời mời tham gia cuộc đua xe kéo này của Bạch đạo hữu đúng là rất đáng giá.

...

Từng vị từng vị tuyển thủ lần lượt xuyên qua vạch đích, nhận được tẩy lễ của luồng sáng bắn ra từ cánh cửa đá kia.

Rốt cuộc, chiếc máy kéo của Bạch Tôn Giả cũng chạy xình xịch vượt qua vạch đích.

Ba luồng sáng chiếu xuống.

Luồng sáng chiếu lên người Bạch Tôn Giả chỉ thoáng qua một cái mà thôi... Loại luyện thể cỡ này không có hiệu quả với Bạch Tôn Giả? Hay là nói thể chất của Bạch Tôn Giả đã không cần phải luyện thể nữa rồi?

Tống Thư Hàng khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử tiếp nhận luồng sáng này chiếu rọi, sau đó, hắn chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng đi, lực lượng hơi nhích thêm được một chút. Nhưng bởi vì đây không phải là thân thể của hắn, cho nên hắn không thể cảm ứng rõ ràng được.

Mà khi thân thể của chính Tống Thư Hàng tiếp xúc với luồng sáng do cánh cửa đá kia chiếu xuống thì đột nhiên lại bộc phát ra một cỗ ánh sáng thủy tinh bảy màu lóa mắt.

"Ơ? Xảy ra chuyện gì thế này? Sao công suất luồng sáng chiếu lên ta lại tăng lên thế?"

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi thử.

Trong đầu mới nghĩ thế... Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác có một cỗ lực hấp dẫn cực mạnh phát ra từ trên cơ thể của mình, trực tiếp kéo ý thức của hắn về từ bên trong thân thể của Diệt Phượng Công Tử.

Trước mắt tối sầm.

Sau khi khôi phục lại ánh sáng thì ý thức của hắn đã quay lại với thân thể của mình.

Đã quay lại rồi sao? Mình khôi phục rồi à?

Không còn đếm ngược ba giây nữa rồi...

Không cần lo lắng thân thể sẽ có thần khí vải quấn ngực đáng sợ kia nữa...

Không cần lo lắng lỡ như tới lúc mắc tè thì phải ngồi xuống để xi xi...

Tuyệt vời quá đi mất!

Đây là thân thể của mình!

Tống Thư Hàng thậm chí còn có cả cảm giác thân thiết bùi ngùi tựa như xa xứ bao năm nay mới được quay về nữa.

Nhưng loại cảm giác thân thiết tuyệt vời này chỉ duy trì không tới hai giây, toàn thân của Tống Thư Hàng đột nhiên rùng mình một cái thật mạnh.

Từ sâu bên trong linh hồn của hắn đang truyền tới cảm giác lạnh lẽo tột cùng.

Đây chính là cảm quan cộng hưởng của linh quỷ!

Tống Thư Hàng lập tức sờ lên chỗ lồng ngực của mình, nhưng lại không cảm ứng được linh quỷ.

Linh quỷ không có ở trong cơ thể mình sao? Vậy nó đi đâu rồi?

Hơn nữa, tại sao linh quỷ lại truyền tới cảm giác lạnh lẽo như thế? Nó chạy đến tận Bắc Cực luôn à?

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị lợi dụng công năng cảm quan cộng hưởng này để tìm kiếm vị trí của linh quỷ.

Linh quỷ đã ký kết khế ước với hắn, cũng đã hoàn thành đồng bộ cảm quan, cho nên hai bên đã nối liền thành một thể, cho dù là đi tới tận nơi chân trời góc bể thì hai bên vẫn có thể cảm ứng được nhau.

Nhưng ngay lúc Tống Thư Hàng định cảm ứng linh quỷ thì đột nhiên có một bàn tay đặt lên trán của hắn.

“Đừng có lộn xộn, chuẩn bị tấn thăng một tiểu cảnh giới đi đã.”

Giọng của Bạch Tôn Giả vang lên.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác được chân khí trong đan điền của mình đang bốc lên.

Đó là chân khí tu vi những chín năm ẩn chứa bên trong ba miếng tuế nguyệt thủy tinh căn, chúng đã lấp căng cứng đan điền của Tống Thư Hàng.

Lại thêm luồng sáng của cánh cửa đá kia chiếu lên người của Tống Thư Hàng, kết hợp cùng với dược lực của ba miếng tuế nguyệt thủy tinh căn kia, sinh ra hiệu quả $1+1>2$.

Đạo quang mang thủy tinh bảy màu phát ra từ trên người của Tống Thư Hàng ban nãy cũng là bởi vì dược lực của tuế nguyệt thủy tinh căn đang bộc phát.

“Ta lại sắp thăng cấp rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ không dám tin:

“Bạch tiền bối, thế này liệu có nhanh quá hay không?

Hắn chỉ vừa mới đột phá cảnh giới, tấn cấp từ nhất phẩm lên thành Chân Sư nhị phẩm.

Bây giờ lại sắp sửa tấn cấp thêm tiểu cảnh giới thứ hai của nhị phẩm rồi, có khi nào vì đột phá nhanh quá mà khiến cho căn cơ không ổn định không?

Cơm phải ăn từng đũa, đường phải đi từng bước. Ăn quá nhanh thì sẽ nghẹn, đi bước lớn quá thì sẽ cọ đau trứng.

“Nếu như là lúc trước thì ta sẽ không ủng hộ ngươi tấn cấp tiểu cảnh giới đâu. Nhưng bây giờ ngươi không cần phải lo lắng mấy vấn đề này.”

Bạch Tôn Giả cười khẽ rồi nói.

Nguyên nhân chủ yếu khiến cho việc tấn chức quá nhanh sẽ tạo thành căn cơ không ổn định là gì?

Cái này bị ảnh hưởng bởi rất nhiều nhân tố, có nguyên nhân là vì tấn cấp quá nhanh, khiến cho tu sĩ không thấu hiểu công pháp của mình đủ kỹ càng, tạo thành tình trạng phần mềm và phần cứng của máy tính không đồng bộ.

Cũng có người là đạo tâm tu dưỡng không theo kịp cảnh giới, đột nhiên sinh ra tâm ma gì đấy.

Còn có người thì do tinh thần lực không đủ cường đại, kinh nghiệm không đủ, khiến cho tinh thần lực không thể nào dẫn đường và khống chế lực lượng bất chợt tăng vọt trong cơ thể.

Nhưng Tống Thư Hàng tạm thời không cần phải lo lắng mấy vấn đề này.... Hắn mới vừa ở trên người của mỗ đại yêu Diệt Phượng xong, kiếm được không ít điểm kinh nghiệm đây.

Nhờ phúc của đại yêu Diệt Phượng, trình độ thấu hiểu của Tống Thư Hàng đối với công pháp của mình đã đạt tới tiêu chuẩn đại thành cả rồi.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng vốn không tệ, có lẽ là bị đủ loại cảnh trong mơ kỳ lạ chà đạp hành xác các kiểu, cho nên tinh thần lực của hắn đã vượt xa cảnh giới của hắn rồi.

Về phần đạo tâm ấy à.... Đã từng có một vị tiểu hữu tên Tống Thư Hàng biến thành một cọng hành suốt mấy trăm năm. Kiếp sống ‘hành non nơi núi thẵm’ buồn tẻ nhàm chán khiến cho đạo tâm của vị tiểu hữu này được rèn luyện rất nhiều.

Chương 458: Công lược nắm trong tay, thiên hạ là của ta!

Vì vậy… Tống Thư Hàng tiểu hữu với đạo tâm cực kỳ kiên định, tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa mức độ thuần thục với tất cả công pháp của mình đã lướt đến hai chữ “đại thành”, nên hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng việc thăng cấp quá nhanh sẽ dẫn đến chuyện căn cơ bất ổn.

Cho nên, điều mà hắn phải làm bây giờ chính là nắm bắt tất cả những cơ hội có thể thăng cấp, vui vẻ cày đẳng cấp.

Cơ hội không có nhiều cho nên dù có đi quá đường cũng không bao giờ được làm lỡ mất cơ hội.

“Điều đáng tiếc chính là tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công của ngươi vẫn chưa hoàn chỉnh, còn đạo ngụy tiên thiên chân khí kia thì vẫn chưa thành hình… Nếu không thì hiệu quả tấn cấp sẽ còn tốt hơn nữa. Ờm… Nói đi cũng phải nói lại, tính toán thời gian thì tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công của ngươi cũng coi như có thể đạt đến bản hoàn chỉnh rồi.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả mà nói.

“Vậy ta bắt đầu tấn cấp nhé tiền bối!”

Tống Thư Hàng yên tâm nhắm mắt lại, bắt đầu trùng kích tiểu cảnh giới “Long Vĩ đan điền” thứ hai của Chân Sư nhị phẩm.

Theo như Tống Thư Hàng hiểu thì sau nhị phẩm, tiểu cảnh giới của tu sĩ cấp Chân Sư đột phá chính là để chân khí trong đan điền được ôn dưỡng và tích lũy.

Đợi sau khi chân khí trong đan điền tích lũy đủ, chân khí sẽ nghịch dòng mà lên, cứ thế đi lên dọc theo xương cột sống của thân thể tu sĩ, là có thể khai thông đan điền thứ hai… Từ đó suy ra thì từ Long Vĩ đan điền ngược dòng lên thẳng một mạch, khai thông đến Long Giác đan điền tức là đan điền thứ 8 thì mới kết thúc.

Cũng có nghĩa là, điều mà bản thân mình phải làm bây giờ chính là dốc toàn lực để điều chỉnh chân khí trong đan điền, khống chế chúng nghịch dòng mà lên, khai thông đan điền thứ hai đúng không?

Tóm lại đây chính là quá trình “xông thẳng lên” ấy mà.

Trong lòng Tống Thư Hàng suy nghĩ như vậy, hắn bắt đầu ôn dưỡng chân khí tu vi chín năm đang tăng mạnh ở trong đan điền của mình. Rốt cuộc thì phần chân khí này cũng là do dược lực tạo ra, nếu không ôn dưỡng một lần thì không cách nào khống chế chúng một cách thuận buồm xuôi gió được.

…

…

Dược lực của tuế nguyệt thủy tinh căn cộng thêm sự giúp đỡ của vạn phù đại trận này nữa, Tống Thư Hàng nhanh chóng cảm thấy đan điền của mình căng phình lên, đã đạt đến điểm tới hạn để “xông ải” rồi.

"Cũng ổn ổn rồi đây."“

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Sau đó, hắn bắt đầu khống chế chân khí đang phình căng lên trong đan điền của mình nghịch dòng mà lên, trùng kích về phía đan điền thứ hai là Long Vĩ đan điền.

Tranh thủ một lần lấy thế phá mở Long Vĩ đan điền!

**

Cái gọi là tiến công chiếm đóng, ở thời cổ đại chính là chỉ việc 'công phá thành trì', còn ngày nay nó thường dùng để chỉ việc 'giải thích tỉ mỉ quá trình chơi game bao gồm thứ tự và kỹ xảo’. Đặc biệt là một vài game mà trong đó có những nhiệm vụ đơn lẻ, hoặc là một vài game tình ái, đặc biệt cần phải có thứ gọi là ‘công lược' này.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang hăng hái tinh thần để chuẩn bị trùng phá 'Long Vĩ đan điền' thì đột nhiên có một âm thanh nổ cái ầm vang lên trong đầu hắn: "Tên ngốc nhà ngươi, mau dừng lại ngay! Ngươi như thế này sẽ làm lãng phí rất nhiều chân khí một cách vô ích, phương pháp trùng kích 'Long Vĩ đan điền' này mà ngươi dùng đã xưa lắm rồi, dùng để trùng quan sẽ thất bại đấy!”

Bởi vì tiếng nói này trực tiếp vang lên trong đầu Tống Thư Hàng nên Tống Thư Hàng không thể nào nghe ra được tiếng nói này rốt cuộc là giọng nói của ai —— Cái này giống như là lúc con người ta tự tưởng tượng ra một câu nói trong đầu mình, bạn nghĩ tiếng nói của câu nói đó có phong cách như thế nào thì nó sẽ biến thành kiểu ngữ khí y như thế tùy vào suy nghĩ của bạn.

Tống Thư Hàng: "…"

Ai đang nói chuyện với hắn thế? Là Bạch tiền bối sao?

Không phải. Xét theo tính cách của Bạch tiền bối thì sẽ không có kiểu hô to gọi nhỏ như thế, hơn nữa từ trước tới giờ Bạch tiền bối chưa bao giờ mắng người khác là ngu ngốc cả.

Lẽ nào là thanh âm của một vị tiền bối nào đó trong nhóm Cửu Châu số 1 à?

Bởi vì bây giờ hắn và Bạch Tôn Giả đang vượt qua vạch đích, có khá nhiều tiền bối đang đứng bên cạnh họ.

Nói không chừng có vị tiền bối nào đó đang xem hắn trùng kích đan điền thứ hai, thì thấy kiểu trùng quan của hắn không đúng, nên bèn lên tiếng chỉ điểm cho hắn à?

Cho dù là vị tiền bối nào lên tiếng chỉ điểm đi nữa thì nhất định cũng là vì muốn tốt cho hắn mà thôi.

Vì thế Tống Thư Hàng lập tức dừng điều động chân khí trong người mình lại.

"Vậy thì theo tiền bối, phải làm thế nào để trùng kích 'Long Vĩ đan điền'?"“

Tống Thư Hàng đặt câu hỏi trong đầu mình.

"Khà khà, ngươi nghe cho rõ đây. Giữa 'Long Vĩ đan điền' và khí hải đan điền của tu sĩ đều có bốn cửa ải, cửa sau lại khó hơn cửa trước. Hơn nữa, giữa Khí Hải đan điền và Long Vĩ đan điền có chút liên hệ với nhau. Nếu ngươi dùng một dòng chân khí để trùng kích lên thì sau khi đột phá cửa thứ nhất xong, trong số chân khí còn thừa lại kia, chỉ có một phần nhỏ là sẽ tiếp tục trùng kích vào cửa ải thứ hai. Mà phần lớn chân khí trong đó sẽ tiêu tán ở giữa tầng thứ nhất và tầng thứ hai."

Hay nói cách khác, nếu như Tống Thư Hàng cho một dòng đi lên, điều động tất cả chân khí trong đan điền lại để trùng kích lên thì sau khi tầng thứ nhất bị phá, cho dù lượng chân khí đầu tiên có dư ra nhiều cỡ nào đi nữa, cũng sẽ tiêu tán đi mất một nửa.

Hơn nữa, giả sử đến lúc thuận lợi mở được cửa ải thứ hai thành công thì cũng vẫn sẽ lãng phí đi mất rất nhiều chân khí…

Nếu vậy thì lấy đâu ra thêm chân khí để công phá cửa thứ ba, cửa thứ tư đây?

Đến lúc đó thì lần thăng cấp này coi như sẽ kết thúc trong thất bại.

…

…

Mà một khi đã thất bại ở các cửa ải nhỏ của Chân Sư nhị phẩm thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Điều đòi hỏi ở các tiểu cảnh giới của cấp bậc Chân Sư nhị phẩm cần phải mài mòn từ từ như nước chảy đá mòn, phải tốn rất nhiều thời gian.

Trong tình huống bình thường, nếu Chân Sư nhị phẩm không ăn đan dược, không gặp được kỳ ngộ nào, thì cần phải mất thời gian từ mười đến hai mươi năm để ôn dưỡng Khí Hải đan điền, khi đó mới có thể khiến Khí Hải đan điền đạt đến điểm tới hạn để tấn cấp.

Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc với “Sở Sở” ở trong mộng cảnh, ngay cả khi cô ta thiên phú xuất chúng, lại được Sở gia cấp cho đầy đủ đan dược thì cũng phải mất thời gian năm năm tu luyện trước khi trùng kích vào đan điền thứ hai thì mới đạt đến điểm tới hạn này.

Khác với việc trùng quan thất bại thì sẽ bị hạ cảnh giới xuống của cảnh giới nhất phẩm.

Nếu như tu sĩ không thể nào một hơi đột phá toàn bộ bốn cửa ải của Long Vĩ đan điền thì vẫn có thể chọn cách chia ra trùng quan theo từng giai đoạn.

Tích lũy mười năm, giải khai một cửa ải.

Về sau, lại phải tốn mất một khoảng thời gian mấy tháng nữa để ôn dưỡng kinh mạch, trữ thế đểtiếp tục trùng phá thêm một cửa ải.

Chỉ cần bản lĩnh cao, thì kiểu gì cũng sẽ có lúc mở được cả bốn cửa ải. Chẳng qua là có hơi tốn thời gian ~~ chuyện vốn có thể hoàn thành trong một lần, nếu phá giải từ từ như thế thì cần tốn cả năm mới có thể làm xong.

…

…

"Đan điền của Thư Hàng ngươi đã từng dùng qua 'Súc Khí Khóach Chân Pháp' để ôn dưỡng rồi đúng không? Dung lượng chân khí trong 'Khí Hải đan điền' của ngươi hơn xa những tu sĩ nhị phẩm bình thường. Ngươi có thể tách chân khí của mình ra thành bốn phần: một phần mười chân khí, hai phần mười, ba phần mười và năm phần mười chân khí, rồi điều động chúng để trùng phá các cửa ải. Như thế chắc chắn đủ dùng!"

"Sau đó, lúc công phá tầng pháp, chân khí của ngươi chuyển sang phương thức bám theo con đường này, như vậy có thể tránh được việc tiêu hao lượng chân khí không cần thiết, hiệu quả đột phá tầng pháp sẽ vô cùng cao."

"Đúng rồi, ta nhớ lúc công phá 'Long Vĩ đan điền' còn có một bí quyết nho nhỏ. Sau khi ngươi đột phá cửa ải thứ hai xong, có thể nghỉ ngơi tầm một phút. Trong khoảng thời gian đó, nếu như ngươi cảm thấy chân khí không đủ thì có thể tranh thủ cơ hội ăn chút đan dược để hồi phục chân khí. Nhưng ngươi phải nhớ rằng thời gian nghỉ ngơi không được vượt quá một phút."

"Tới đi. Cứ làm theo lời ta nói. Trước tiên điều động một phần mười chân khí, ghi nhớ kỹ con đường mà chân khí vận chuyển, thử lại lần nữa xem nào."

Vị tiền bối kia gần như bắt lập tức bắt đầu chỉ đạo Tống Thư Hàng phá cửa ải.

Công lược trong tay… Thiên hạ là của ta!

Chương 459: Đạo hiệu phải có bốn chữ mới đúng!

Dựa theo sự chỉ dẫn của vị tiền bối “tốt bụng” kia, trước tiên Tống Thư Hàng điều động một phần mười chân khí, nghịch dòng mà lên!

Nếu như phải dùng một cụm từ để hình dung thì đó chính là thế như chẻ tre!

Sau khi được Bạch Tôn Giả dùng “Súc Khí Khóach Chân Pháp” để ôn dưỡng thì dung lượng chân khí trong Khí Hải đan điền của Tống Thư Hàng đã lớn hơn gấp đôi so với những tu sĩ bình thường khác.

Lại cộng thêm cả tinh thần lực mạnh mẽ của hắn khống chế nữa, cho nên trong lúc vận chuyển chân khí dường như không bị tiêu hao gì.

Mới dùng một phần mười chân khí mà đã dễ dàng phá giải được cửa ải của Long Vĩ đan điền thứ hai rồi.

Hơn nữa, vẫn còn thừa lại không ít chân khí...

“Rất tốt, chính là như thế đấy. Tiếp tục, điều động hai phần mười chân khí lên để phá giải cửa ải thứ hai của Long Vĩ đan điền đi!”

Thanh âm của vị tiền bối kia rõ ràng là đang rất hưng phấn.

Dường như việc chỉ điểm cho Tống Thư Hàng đột phá cảnh giới đã đem lại cảm giác vô cùng thỏa mãn cho vị tiền bối kia thì phải?

“Ta hiểu rồi!”

Tống Thư Hàng đáp lại, điều động phần thứ hai lên, dùng hai phần mười chân khí lại nghịch dòng mà lên một lần nữa.

Tầng thứ hai bị phá nổ, cũng có không ít chân khí tàn dư như vậy, rồi lại từ từ tiêu tán đi mất một ít.

“Chính là cảm giác này, tuyệt vời lắm. Ngươi có thời gian một phút để nghỉ ngơi, có cần phải uống chút đan dược không?”

Vị tiền bối thần bí kia cất lời hỏi.

“Hoàn toàn không cần. Ta cảm thấy trạng thái của mình bây giờ cực kỳ tốt.”

Tống Thư Hàng đáp lời.

Hắn cảm thấy dược lực còn sót lại của mấy cái tuế nguyệt thủy tinh căn mà hắn đã ăn ban nãy, đang phối hợp với sức mạnh của vạn phù đại trận để bổ sung lại nguồn chân khí mà vừa nãy hắn bị tiêu hao đi mất.

Vừa rồi hắn đã liên tục công phá hai cửa ải, mà sử dụng hết ba phần mười tổng lượng chân khí, thế mà chỉ chớp mắt một cái đã hồi phục gần được một phần mười rồi.

Hắn cảm thấy trạng thái của mình bây giờ cực kỳ tốt, tốt trước nay chưa từng có.

“Vậy thì không cần phải nghỉ ngơi nữa, tiếp tục lên, lần này là ba phần mười tổng lượng chân khí, trùng phá cửa ải thứ ba!”

Vị tiền bối thần bí kia kêu to.

Tống Thư Hàng tuân theo lời vị tiền bối kia mà làm.

Sau vài giấy, cửa ải thứ ba đã bị phá vỡ.

Loại cảm giác này, nó giống như một con man ngưu lại được cộng thêm ánh sáng chịu đòn, và ánh sáng sức mạnh, sau đó nó xông thẳng vào húc ngã mấy bức tường đất chỉ cao chừng nửa thước.

“Ồ, chính là tiết tấu như thế này đây. Tiếp theo là cửa ải cuối cùng. Điều động toàn bộ lực lượng chân khí của ngươi, dốc toàn lực trùng kích đi! Chàng trai à, nếu đột phá được cửa ải này xong, thì ngươi chính là Chân Sư có tu vi tiểu cảnh giới Long Vĩ đan điền thứ hai rồi đấy...”

Dám chắc trên người của vị tiền bối thần bí kia có thuộc tính “sĩ khí toàn quân +3”.

Dưới sự chỉ huy của hắn, Tống Thư Hàng cảm giác ý chí chiến đấu của bản thân mình đang sục sôi, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết.

Vì thế, Tống Thư Hàng điều động cả bốn phần mười tổng lượng chân khí còn lại, cộng thêm cả một phần mười chân khí mới được hồi phục ban nãy nữa, là khoảng năm phần mười chân khí, dốc toàn lực trùng kích cửa ải cuối cùng.

Oành…

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân chấn động, phía sau thắt lưng truyền đến từng cơn đau buốt. Nhưng ở vị trí cuối cùng của xương cột sống có một chỗ “chân khí tiết điểm” đã được khai thông.

Một luồng chân khí khổng lồ dũng mãnh đổ ào vào trong tiết điểm chân khí kia, mở rộng nó ra. Đây chính là Long Vĩ đan điền.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại để thăng cấp, lúc này hắn đang bị đám tiền bối của nhóm Cửu Châu Số 1 vây quanh nhòm ngó với vẻ cực kỳ vô nhân đạo.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Tống Thư Hàng tiểu hữu đây là đang thăng cấp đấy à?”

“Ừ.”

Bạch Tôn Giả gật gật đầu.

“Chặc, đúng thật là đang thăng cấp!”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Nhưng Bạch tiền bối, không phải trước đây không lâu Tống Thư Hàng vừa mới hoàn thành thăng cấp à? Lúc ở Đoạn Tiên đài, chúng ta đều đã trông thấy hắn thăng lên nhị phẩm rồi mà. Nhanh lại đột phá tiếp nhanh thế này?”

“Ừ, trước kia khi ta với Linh Điệp đạo hữu tạo ra con đường để thi đấu đã may mắn đào ra được mấy gốc tuế nguyệt thủy tinh căn. Ai trông thấy cũng có phần nên ta chia cho Tống Thư Hàng ba gốc. tuế nguyệt thủy tinh căn kết hợp với vạn phù đại trận, đúng lúc đáp ứng đủ điều kiện giúp hắn thăng cấp. Cho nên, ta mới nhân cơ hội này để cho hắn thăng cấp thử xem sao.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Bách Hà Tán Nhân ngửa mặt nhìn lên trời, thầm thở dài một hơi.

Bắc Hà tiền bối đang hồi tưởng lại quãng thời gian chua xót ngày xưa, lúc hắn vừa mới bước vào con đường tu chân.

Cuộc đời ấy à… Đây chính là sự khác biệt giữa “Cuộc đời của con nhà người ta” với “Cuộc đời của bản thân mình” sao?

Tạo Hóa Pháp Vương sáp đến gần, hỏi thử:

“Lão Bắc Hà này, năm đó ngươi phải mất bao lâu mới tấn cấp lên nhị phẩm?”

“Tám năm. Ngươi cũng biết đấy, năm đó ta là tán tu. Chỉ vì để chuẩn bị thối thể dịch thôi mà đã tốn mất của ta những mấy năm, gần như phải tiêu tốn toàn bộ gia sản. Về sau, ta tấn cấp một mạch, cũng gặp được không ít kỳ ngộ, còn kết giao được với Tô Thị A Thất đang đi du lịch ở bên ngoài, nhưng từ nhất phẩm đột phá lên nhị phẩm cũng phải mất đến tám năm chẵn.”

Bắc Hải Tán Nhân kể lại hồi ức năm ấy.

“Sau đó, ngươi tốn bao nhiêu thời gian để tấn thăng được một tiểu cảnh giới của nhị phẩm?”

Tạo Hóa Pháp Vương lại hỏi tiếp.

“Khoảng hai năm thì phải. Năm đó ta vì muốn lấy được một số đan dược cần có để tấn cấp, đành phải làm công hơn một năm ở Pháp Hoa Tự.”

Bắc Hà Tán Nhân cảm giác hốc mắt mình ươn ướt.

Tán tu khổ như chó ấy, không môn không phái, thuộc dạng “Bà không thương, cậu chẳng yêu” ở trong giới tu sĩ, chịu đủ khổ đau cay đắng. Vì kiếm được những loại tài liệu cần thiết để tấn cấp, đôi lúc còn phải lập nhóm tìm đến một số môn phái làm công để đối lấy chút đan dược nữa.

“Haizz, ta cũng không khác là bao. Ta cũng đã phải mất hai năm rưỡi gì đấy đấy.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói. Tuy hắn là đại đệ tử danh môn, nhưng hắn tu luyện công pháp khá đặc biệt, ấy chính là "Chiến Phật Chân Thân", tấn cấp đặc biệt gian nan.

“Các ngươi vẫn còn may mắn hơn ta nhiều. Ta đã phải tốn mất ba năm. Yêu tu trong giai đoạn đầu phải chịu nhiều thiệt thòi lắm, trước khi hóa hình thì tu luyện vất vả mà lại chẳng được là bao.”

Tuyết Lang Động Chủ cảm thán than thở.

Đám tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng đang phát ra ánh sáng bảo thạch bảy màu chói lóa, tất cả đều không hẹn mà cùng nhau thở dài một hơi.

“Cái tên tiểu tử này tu luyện chưa đến hai tháng mà đã từ nhất phẩm tấn thăng lên nhị phẩm. Hơn nữa, chỉ trong vòng có một ngày đã tấn thăng lên tiểu cảnh giới thứ hai của nhị phẩm rồi.”

Lẽ nào, không chỉ có Bạch Tôn Giả may mắn nghịch thiên, mà ngay cả bản thân Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng là người có khí vận nghịch thiên hay sao?

**

Cuộc thi máy kéo tay cầm lần thứ nhất cuối cùng cũng bế mạc.

Lúc Tống Thư Hàng mở to mắt ra sau khi hoàn thành việc thăng cấp, thì các vị tiền bối đang làm nghi thức trao giải.

Linh Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả đảm nhiệm tiết mục trao giải cho “giải đua máy kéo tay cầm” —— Bạch Tôn Giả cũng đã dốc tiền túi của mình ra để bố trí cái vạn phù đại trận kia rồi.

Linh Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả đã nhận thầu trao giải thưởng và cúp cho Quán Quân, Á Quân và Quý Quân.

Cũng giống như những trận thi đấu của người bình thường, huy chương cũng phân ra làm ba loại: vàng, bạc, đồng.

Nhưng, nếu ba tấm huy chương này được đưa ra từ trong tay của hai vị Tôn Giả thì đương nhiên cũng trở nên không hề tầm thường chút nào.

Tấm huy chương vàng được tạo thành từ nguyên liệu hiếm có là "tinh kim", chỉ riêng phần nguyên liệu này thôi mà đã có giá trị bằng với hàng ngàn miếng linh thạch lục phẩm rồi.

Bên trong nó còn phong ấn một đạo phù văn của Linh Điệp Tôn Giả, vào thời điểm mấu chốt có thể thi triển kiếm pháp “Điệp Hoàng Biến” một lần. Đây chính là một kích cấp bậc Tôn Giả, có uy lực cực lớn.

Nếu như bản thân Giao Bá Chân Quân không dùng đến thì hắn ta còn có thể giao lại tấm huy chương vàng này cho con của mình, xem như có tác dụng bảo vệ tính mạng. Dù sao thì số lượng con cái của hắn cũng khá nhiều.

Huy chương bạc và huy chương đồng do Toàn Phong Tôn Giả chế tạo ra, nguyên liệu tạo ra chúng cũng đều là nguyên liệu luyện khí quý giá.

Bên trong cũng được phong ấn thêm một đạo pháp thuật của Toàn Phong Tôn Giả, toàn bộ uy lực đều ở cấp bậc Tôn Giả.

Quán quân: Giao Bá Chân Quân.

Á quân: Lạc Trần Chân Quân

Quý quân: Thông Huyền Đại Sư

Xếp vị trí thứ tư là Tuyết Lang Động Chủ

Vị trí thứ năm vốn là của Bắc Hà Tán Nhân nhưng lúc gần đến đích hắn đã chủ động nhường giải thưởng này lại cho Vũ Nhu Tử.

“Ta đột nhiên phát hiện ra một điều, ngoại trừ Vũ Nhu Tử ra thì đạo hiệu của các vị tiền bối trong top 5 đều là bốn chữ cả.”

Tống Thư Hàng cảm thấy dường như mình vừa ngộ ra một điều gì đó.

Chương 460: Không phải là bốn chữ đâu!

Ngay cả vị trí thứ năm của cô nương Vũ Nhu Tử cũng là do Bắc Hà tiền bối nhường lại cho. Nói cách khác, lý ra người thật sự đứng thứ 5 phải là Bắc Hà Tán Nhân mới đúng. Nếu như vậy, top 5 người đứng đầu trong "giải đua máy kéo" lần này đều là các tiền bối có đạo hiệu bốn chữ.

"Cho nên, quả nhiên đạo hiệu nhất định phải có bốn chữ!"

Tống Thư Hàng nói.

Lại nói, cũng đến lúc hắn phải đặt một đạo hiệu rồi, cũng không thể nào gọi là "Thư Sơn Áp Lực Đại" mãi được.

Bây giờ, hắn đã là Chân Sư nhị phẩm, đã là tu sĩ nhập môn chính thức rồi.

Theo việc tu vi của hắn tăng dần lên, tương lai nhất định sẽ tiếp xúc với nhiều tiền bối hoặc đạo hữu trong giới tu sĩ hơn.

Đến lúc gặp mặt, đối phương nhìn mình, chào hỏi nhiệt tình:

"Xin chào đạo hữu, ta là XX Cư Sĩ, xin hỏi đạo hữu tên gọi là gì?"

"Ha ha, thì ra là XX Cư Sĩ, nghe danh đã lâu, các ngươi gọi ta là... Thư Sơn Áp Lực Đại là được rồi.

"A, thì ra ngươi chính là Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu à, cửu ngưỡng cửu ngưỡng~"

Mẹ ơi, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng như vậy thôi là Tống Thư Hàng đã thấy bứt rứt khó chịu!

Đã đến lúc đặt một đạo hiệu rồi!

...

...

Nhưng mà, mình nên đặt đạo hiệu kiểu gì đây?

Nếu hắn là đệ tử của các đại môn phái, thì đạo hiệu sẽ do trưởng bối tông môn hoặc sư phụ ban cho.

Ví dụ như Lệ Chi Tiên Tử... cùng với những sư huynh sư tỷ sư đệ sư muội họ nhà trái cây của cô ấy.

Nhưng nếu là tán tu thì ... đặt đạo hiệu kiểu gì?

Tự mình đặt đạo hiệu sao?

“Nếu tự mình đặt đạo hiệu, thì cái tên Thần Kiếm Đạo Nhân này nghe cũng được lắm nhỉ? Hoặc là học theo Bắc Hà tiền bối, đặt là Thư Kiếm Tán Nhân, tên này nghe cũng ngầu lắm.”

Tống Thư Hàng xoa xoa cằm nói.

Thư Kiếm Tán Nhân, hoặc Thư Kiếm Đạo Nhân, Thư Kiếm Cư Sĩ, đều hợp cả. Tương lai hắn thành công đại thành, đạo hiệu thăng cấp thành Thư Kiếm Chân Quân, Thư Kiếm Tôn Giả nghe cũng hợp lắm.

Nhưng nói lại... tự mình đặt đạo hiệu cho mình như thế, cứ có cảm giác là lạ thế nào ấy.

Dù sao thì đạo hiệu cũng không phải là nickname.

Mấy thứ liên quan đến tương lai cả đời của mình thế này, quả nhiên vẫn nên đặt tên nghiêm túc chút thì hơn nhỉ?

Nếu không thì, tìm các tiền bối trong nhóm để nhờ họ ban cho mình một cái đạo hiệu thử xem?

Nhưng mà đi tìm tiền bối trong nhóm để xin ban tặng cho đạo hiệu giúp thì kỳ lắm.

“Ngộ nhỡ đạo hiệu của tiền bối ban tặng cho ta là ‘Tìm Chết Đạo Nhân’ gì gì đó thì sao bây giờ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

...

...

Trên khán đài dự lễ, ba vị Tôn Giả là Bạch Tôn Giả, Toàn Phong Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả đang trao giải thưởng cho ba người trong top 3.

Sau khi Bạch Tôn Giả ban thưởng cho Giao Bá Chân Quân xong thì lập tức đi đến chỗ Tống Thư Hàng.

Nhìn thấy Tống Thư Hàng đã tỉnh lại, Bạch Tôn Giả cười nói:

“Tấn cấp xong rồi đấy à?”

“Đúng vậy, được các tiền bối chỉ điểm, cho nên ta thăng cấp rất thuận lợi.”

Tống Thư Hàng cười hì hì. Hắn vừa nói vừa chỉ sau lưng mình:

“Sau khi Long Vĩ đan điền mở ra, ta cảm thấy rất thú vị.”

Sau khi “Long Vĩ đan điền” được kích hoạt, hắn cảm thấy bản thân hình như có thêm cái đuôi nhỏ.

Đây cũng không phải ảo giác của hắn hay gì cả, sau khi Long Vĩ đan điền mở ra thì chân khí có thể trực tiếp tản ra từ chỗ đuôi đó, cho nên mới khiến cho Tống Thư Hàng sinh ra cảm giác như bản thân mình mọc thêm một cái đuôi.

Tất nhiên... Loại cảm giác “đuôi chân khí” này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Có lẽ, nếu như có công pháp đặc biệt gì đó, thì có thể cố định loại đuôi chân khí này... Nhưng đoán chừng cũng không có tu sĩ nào rảnh rỗi sinh nông nổi đi khai phá một loại công pháp chẳng có tác dụng gì như thế. Ngoài ra, sau khi mở long vĩ đan điền. Tất cả chất lượng và số lượng chân khí của Tống Thư Hàng đều tăng lên gấp đôi.

Chiến lực tăng lên gấp bội.

“Tiền bối chỉ điểm á?”

Trên mặt Bạch Tôn Giả lộ ra vè nghi hoặc.

Tống Thư Hàng đáp:

“Đúng vậy, lúc ta đang tấn cấp thì có một vị tiền bối truyền âm thẳng vào trong đầu óccủa ta, chỉ điểm cho ta biết cách chính xác nhất để trùng kích Long Vĩ đan điền. Nên ta mới có thể thuận lợi một hơi phá tan bốn cửa ái của Long Vĩ đan điền.”

Bạch Tôn Giả mở to hai mắt, lúc Tống Thư Hàng trùng kích tấn cấp thì có vị đạo hữu nào đó chỉ điểm cho hắn sao? Sao hắn lại không chú ý đến nhỉ?

Thôi vậy, dù sao cũng không phải là chuyện xấu gì.

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Chốc lát, ngươi hỏi trong thử trong nhóm Cửu Châu số 1 xem, là vị tiền bối nào ra tay chỉ điểm giúp ngươi. Đây cũng là một cái nhân tình, ngươi phải ghi nhớ trong lòng đấy nhé.”

“Ừ. Ta đã nhớ rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Ngoài ra, vừa rồi ta nghe thấy ngươi lầm bầm cái gì mà ‘Tìm Chết đạo nhân’, ‘Thư Kiếm Tán Nhân’ thế?”

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi. Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối lấy ra một cái hộp lớn, mở nó ra. Bên trong chứa đầy quả dương mai màu tím.

“A, bị Bạch tiền bối ngài nghe thấy rồi sao. Hắc hắc!”

Tống Thư Hàng cảm thấy hơi xấu hổ một chút, nhưng vẫn trả lời:

“Ta đang suy nghĩ, bây giờ ta đã là tu sĩ Chân Sư nhị phẩm, cũng được coi là tu sĩ nhập môn chính thức rồi, vì vậy ta đang nghĩ, có phải đã đến lúc ta cũng nên lấy “đạo hiệu” không?”

“Ừ ~”

Bạch Tôn Giả ở một bên gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Nhưng, ta chọn con đường tán tu, không hề gia nhập bất kỳ môn phái nào cả. Không có sư phụ hay trưởng môn tiền bối ban tặng đạo hiệu cho ta. Vì vậy, ta đang nghĩ... Đạo hiệu của ta sẽ do ta nghĩ ra.”

Bạch Tôn Giả phồng má lên nhai:

“Phụt phụt phụt phụt phụt phụt ~”

Hạt dương mai bắn ra thành một đường thẳng tắp, rơi xuống biển.

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Cho nên ngươi nghĩ ra cái tên Tìm Chết Đạo Nhân đó sao? Ngươi muốn vào series rau củ quả với mấy người Lệ Chi Tiên Tử đấy à? Nếu là thế thì ta đề cử ngươi nên đặt tên là Dương Mai Đạo Nhân thì sao?”

Tống Thư Hàng: “...”

“Không phải, Bạch tiền bối ngài hiểu lầm rồi. Ta đọc Tìm Chết Đạo Nhân là đang muốn nhắc nhở bản thân tuyệt đối không được lấy đạo hiệu tương tự như vậy. Hắc hắc, thật ra ta cảm thấy đạo hiệu Thư Kiếm Tán Nhân, Thần Kiếm Đạo Nhân... rất hợp với ta.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc nói.

Sau khi Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lúc thì nói ngay:

“Thư Hàng ngươi biết dùng kiếm à? Không phải ngươi dùng đao pháp sao?”

Tôn Giả nghiêm túc chỉ ra chỗ sai trong đạo hiệu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sụp đổ.

“Hơn nữa... đạo hiệu Thư Kiếm Tán Nhân, Thần Kiếm Đạo Nhân, mấy nghìn năm trước đã có rất nhiều người dùng rồi. Bây giờ nghe có cảm giác quê mùa lắm.”

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Ta cảm thấy còn thua cả đạo hiệu Thư Sơn Áp Lực Đại của ngươi bây giờ nữa.”

Tống Thư Hàng vội la lên:

“Bạch tiền bối, Thư Sơn Áp Lực Đại là nickname của ta thôi, không phải đạo hiệu, không phải đạo hiệu đâu!”

Bạch Tôn Giả mở to hai mắt:

“Phụt phụt phụt phụt phụt.”

“Với cả, ta cảm thấy, đạo hiệu bốn chữ nghe vẫn hay hơn.”

Tống Thư Hàng nói tiếp, sau đó giơ ngón tay đếm:

“Bạch tiền bối ngài xem, năm người đứng đầu ở giải thi đấu máy kéo năm nay, trừ Vũ Nhu Tử ra thì những người khác như Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ. Đạo hiệu của bọn họ đều là bốn chữ.”

“Không chỉ như vậy, hình như phần lớn đạo hiệu của các tiền bối trong nhóm cũng là bốn chữ. Như Hoàng Sơn Chân Quân, Cuồng Đao Tam Lãng này, Tô Thị A Thất, Đồng Quái Tiên Sư, Tạo Hóa Pháp Vương, v.vv..”

Bạch Tôn Giả:

“Phụt phụt phụt phụt phụt.”

Sau đó, Bạch Tôn Giả lên tiếng:

“Nhắc nhở ngươi một chút, không phải là bốn chữ đâu.”

Tống Thư Hàng: “-?”

“Những đạo hiệu của các đạo hữu mà ngươi nói đều chỉ có hai chữ thôi. Phía trước là đạo hiệu của bọn họ, phía sau là tôn xưng.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Chương 461: Đường Bạch Kình Thành Phố Văn Châu Tỉnh Chiết Giang Nước Hoa Hạ Chân Nhân

“Ví dụ như Bắc Hà Tán Nhân ấy, Bắc Hà mới là đạo hiệu thực sự, còn tán nhân chỉ là danh hiệu thôi, cũng giống như quý ngài hay quý cô vậy. Bao giờ tấn chức lên lục phẩm thì hắn sẽ sửa thành Bắc Hà Chân Quân. Các đạo hữu khác trong nhóm cũng tương tự như vậy, Giao Bá, Lạc Trần, Thông Huyền, Tuyết Lang, Đồng Quái đều là đạo hiệu hai chữ, còn Chân Quân, Động Chủ, Tiên Sư, Đại Sư đằng sau thì là danh hiệu. Vừa nãy ngươi đưa ra rất nhiều ví dụ, nhưng chỉ có mỗi Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu là có đạo hiệu bốn chữ thôi.”

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả vỗ tay nhẹ một cái:

“Nếu ngươi muốn đạo hiệu bốn chữ thì có thể tham khảo đạo hiệu của Tam Lãng đạo hữu ấy. Kiểu như Bá Đao Tống Tam chẳng hạn? Ừ, cái đạo hiệu này khá hợp với ngươi đấy.”

“Đừng đừng, tuyệt đối đừng lấy!”

Tống Thư Hàng kêu lên. Hắn hoàn toàn không muốn lấy cái đạo hiệu nghe như thổ phỉ cướp đường như thế đâu. Ít nhất cũng phải lấy cái đạo hiệu nào nghe cho văn nhã chút chứ!

Một sinh viên say mê văn học cuồng nhiệt như Tống Thư Hàng hắn, dù có mang về cổ đại cũng là văn nhân tú tài, tuyệt đối không thể lấy cái đạo hiệu nghe như đầu lĩnh tướng cướp thế kia được!

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả bật cười, rồi vươn tay nhón mấy quả dương mai cho vào miệng nhai, mặt đầy thỏa mãn.

“Phụt phụt phụt phụt…”

Sau đó, Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Thực ra đạo hiệu bốn chữ có gì hay đâu, ta thấy đạo hiệu một chữ là hay nhất, rõ là dễ nhớ.”

Ví dụ như “Bạch” Tôn Giả nè, đạo hiệu có mỗi một chữ “Bạch” thôi.

Đúng là đơn giản đến trắng toát!

Cơ mà… nếu hắn muốn lấy đạo hiệu một chữ thì…

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ một lúc:

“Một chữ thì… Thư? Hay là Kiếm nhỉ?”

Thư Chân Quân? Kiếm Chân Quân?

Hình như nghe cũng ngầu đến bất ngờ đấy chứ.

Bạch Tôn Giả:

“…”

Bạch tiền bối thở dài nói:

“Thư Hàng tiểu hữu này, rõ ràng ngươi được internet hun đúc từ nhỏ tới lớn, mà sao ta thấy vốn từ của ngươi nó nghèo nàn thế nhỉ? Trừ Thư với Kiếm ra, ngươi không nghĩ ra cái đạo hiệu nào nữa à?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Vì ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ ra hai chữ đó là phù hợp nhất với hình tượng tu sĩ trong cảm nhận của mình thôi.”

Bạch Tôn Giả lắc đầu, nói:

“Nếu ngươi thực sự không nghĩ ra cái đạo hiệu nào hay thì cứ lấy luôn Bá Đao Tống Tam đi.”

“Ấy chớ ấy chớ! Bạch tiền bối, riêng cái đạo hiệu này là ta không muốn lấy chút nào!”

Tống Thư Hàng kêu lên thảm thiết. Hắn không muốn biến thành Tam Lãng tiền bối thứ hai đâu, dễ tự đâm đầu đi đời nhà ma lắm.

Có lẽ là vì tiếng kêu gào của Tống Thư Hàng vang vọng quá, nên có mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đã bị thu hút tới chỗ này.

Đông Phương Tiên Tử đạp nước lướt đến nhẹ tênh:

“Đạo hiệu? Thư Hàng tiểu hữu muốn đặt đạo hiệu sao?”

Cho dù chỉ là động tác đạp nước mà đi, thế nhưng khi được

Đông Phương Tiên Tử thi triển thì lại xinh đẹp như là đang múa vậy.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Đúng vậy.”

“Hì hì, ta còn tưởng Thư Sơn Áp Lực Đại là đạo hiệu của ngươi cơ chứ, thì ra là không phải à?”

Đông Phương Tiên Tử cười ha hả.

“Đó là nick name, là nick name trên mạng thôi!”

Tống Thư Hàng bất lực. Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều nhớ cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại của hắn, cứ thế này, có khi nào khi mình đã có đạo hiệu của riêng mình rồi vẫn bị họ gọi là Thư Sơn Áp Lực Đại theo bản năng không?

Không được! Không thể như thế được!

Nhất định phải mau chóng có đạo hiệu, tranh thủ đặt luôn trong hôm nay đi.

Bắc Hà Tán Nhân cũng nhàn nhã nhẹ nhàng đi tới rồi cười sang sảng nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi muốn có đạo hiệu thuộc loại nào?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi ngược lại:

“Đạo hiệu mà cũng chia loại cơ á?”

“Cá nhân ta phân loại đạo hiệu thành mấy kiểu nhân lúc rảnh rỗi ấy mà.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1, Bắc Hà Tán Nhân tiền bối luôn luôn là thánh đấu sĩ online mọi lúc mọi nơi. Dường như hắn luôn là người giải đáp câu hỏi của các đạo hữu trong nhóm đầu tiên. Mà ở ngoài hiện thực cũng thế, lúc nào Bắc Hà Tán Nhân cũng chiến đấu ở mặt trận trả lời nhanh trước nhất.

Tống Thư Hàng thỉnh giáo khiêm tốn:

“Xin Bắc Hà tiền bối chỉ điểm cho.”

Bạch Tôn Giả và Đông Phương Tiên Tử cũng nhìn về phía Bắc Hà Tán Nhân với vẻ ngạc nhiên.

Bắc Hà Tán Nhân bắt đầu rủ rỉ:

“Vậy để ta giới thiệu sơ qua mấy loại đạo hiệu cho Thư Hàng tiểu hữu nhé. Theo bước tiến của thời đại thì đạo hiệu của tu sĩ đã không còn cứng nhắc và lắm khuôn sáo như thời viễn cổ nữa. Loại đạo hiệu thứ nhất, ta quy về loại 'địa danh'. Loại đạo hiệu này thường thấy ở các tu sĩ là 'chủ của một khu vực' nào đó, họ dùng chính địa danh nơi tu luyện làm đạo hiệu của mình."

"Ví như Hoàng Sơn Chân Quân tiền bối ư?"

Tống Thư Hàng suy nghĩ rất nhanh rồi lập tức đáp lời.

Bắc Hà Tán Nhân gật đầu nói:

"Đúng vậy, chính là loại của Hoàng Sơn Chân Quân, những đạo hiệu cùng loại còn có 'Hoa Sơn Kiếm Tiên', 'Động Hồ Cư Sĩ', 'Thần Long Đảo Chân Quân', v.vv.. Thực ra đạo hiệu của ta cũng thuộc loại này."

"Loại đạo hiệu này rất đơn giản!"

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một chút xem nếu lấy địa danh làm đạo hiệu thì sẽ thế nào:

"Vậy hẳn là ta nên đặt đạo hiệu thành Văn Châu Đạo Nhân? Văn Châu Cư Sĩ? Hay là Văn Châu Tu Sĩ gì đó nhỉ?"

Nghe vào tai cứ thấy sai sai.

"Đạo hiệu theo địa danh không nhất thiết cứ phải gói gọn trong hai chữ Văn Châu. Nhỏ thì có thể là một thôn, một ngọn núi, một con sông, một cái giếng, lớn có thể tới một thành phố, một tỉnh cũng được."

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tống Thư Hàng ngẫm một lát:

"Nói cách khác, ta có thể xưng là 'Hoa Hạ Đạo Nhân', cũng có thể là 'Chiết Giang Cư Sĩ', 'Văn Châu Tán Nhân', thậm chí lấy khu vực nhỏ hơn như 'Đường Bạch Kình Chân Nhân' cũng được à?"

Bạch Tôn Giả:

"Chóp chép chóp chép"

Tôn Giả không thể nhịn được nữa, mỉa mai:

"Chẳng bằng ngươi đặt là Đường Bạch Kình Thành Phố Văn Châu Tỉnh Chiết Giang Nước Hoa Hạ Chân Nhân luôn đi."

"..." - Đông Phương Tiên Tử

"..." - Bắc Hà Tán Nhân

"…" - Đại yêu Diệt Phương đang tỉnh lại nào đó.

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

"Đừng mà Bạch tiền bối! Có phải là khai báo hộ khẩu đâu! Hơn nữa nối liền vào nhau thế nghe kì quái lắm. Mỗi lần ta giới thiệu mình với đạo hữu khác mà đọc đạo hiệu thế này, nghe chẳng giống như đang xưng tên mà cứ như là đọc địa chỉ chuyển phát nhanh của mình cho người ta ấy."

Đông Phương Tiên Tử xoa cằm:

"Thực ra ta thấy cũng được mà. Đạo hiệu dài như Đường Bạch Kình Thành Phố Văn Châu Tỉnh Chiết Giang Nước Hoa Hạ Chân Nhân thế này, vừa xưng ra cái là người ta sợ rồi. Hơn nữa lúc nhận chuyển phát nhanh, viết đạo hiệu xong là vừa được cả tên, vừa được cả địa chỉ luôn."

"Tuyệt đối không được!"

Tống Thư Hàng nói đầy kiên quyết.

Bạch tiền bối:

"Thư Hàng tiểu hữu bắt bẻ quá đi."

"Không phải bắt bẻ mà! Đạo hiệu địa chỉ thế này thực sự không được đâu."

"Khụ khụ, thế thì ta giới thiệu tiếp loại thứ hai nhé."

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp:

"Loại đạo hiệu thứ hai là các tu sĩ dùng 'sở trường' của mình làm đạo hiệu cho mình, loại đạo hiệu này gần đây khá là phổ biến. Ví dụ như Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Cuồng Đao Tam Lãng, Dược Sư, còn cả tên thầy bói chuyên bịp người kia nữa, đều dùng đạo hiệu loại này. Giỏi phù chú thì dùng phù làm đạo hiệu, giỏi đao pháp thì dùng đao làm đạo hiệu, sở trường là gì thì dùng cái đó."

Tống Thư Hàng lại tiếp tục trầm ngâm.

Chương 462: Một tuần có bảy ngày

Đạo hiệu loại sở trường sao?

Lại có vấn đề rồi đây… Tống Thư Hàng có sở trường gì nhỉ?

Nếu một năm trước có người hỏi Tống Thư Hàng câu này thì hắn sẽ lập tức trả lời người ta rằng, hắn giỏi nhất là đọc sách, đam mê cũng là đọc sách.

Có lẽ có người sẽ nói rằng làm ổ trong thư viện đọc sách không thể coi là một sở trường, thế thì Tống Thư Hàng còn có thể trả lời người ta, mình còn giỏi chơi bóng nữa.

Trước khi thi đậu vào đại học Giang Nam, khả năng vận động của Tống Thư Hàng không tồi. Chơi bóng có thể miễn cưỡng tính là một sở trường cá nhân của hắn.

Thế nhưng hiển nhiên là những sở trường này không thể dùng làm đạo hiệu được. Lấy đạo hiệu là Bóng Rổ Đạo Trưởng, Bóng Rổ Thiên Sư thì người ta cười rụng hết răng mất.

Cho nên, sở trường này phải là sở trường về mặt tu chân.

Vậy… trong khía cạnh tu chân thì hắn tinh thông cái gì nhất?

Tống Thư Hàng bắt đầu hồi tưởng lại hai tháng tu chân của mình. Tuy rằng chỉ mới có hai tháng mà thôi, thế nhưng dường như hắn đã trải qua vô số chuyện cực kì phấn khích. Những gì hắn đã trải nghiệm trong hai tháng ngắn ngủi ấy đã đủ để quay thành một bộ phim ba chục tập rồi ấy chứ.

Tống Thư Hàng xoa cằm… hắn dùng bếp từ để nấu thối thể dịch à? Nhưng đây không thể coi là sở trường được.

Còn phương diện tu luyện thì sao? Hình như tốc độ tu luyện của mình rất nhanh thì phải?

Không đúng, vì hắn đi theo bên cạnh các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1, gặp được vô số kì ngộ, mới dẫn đến việc cảnh giới thăng lên vùn vụt như thế. Cho nên tốc độ tu luyện có nhanh cũng không phải sở trường của hắn, chỉ là do số hắn khá may mắn mà thôi. Chẳng lẽ lại đặt là May Mắn Đạo Nhân à?

Không ổn không ổn, so may mắn thì ai mà qua được Bạch tiền bối cơ chứ? Dùng "may mắn" làm đạo hiệu cứ như đánh trống trước cửa nhà sấm ấy.

Nếu những thứ ấy đều không thể xem là sở trường, thì chỉ có thể xuống tay từ "công pháp" của mình thôi.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng thì thào nói:

"Công pháp mà mình tu luyện thì có quyền pháp, đao pháp, thân pháp, và cả công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông nữa.

Bạch Tôn Giả nghe thấy tiếng lẩm bẩm của hắn thì hai mắt sáng ngời lên:

"Nói về sở trường, ngươi định bắt tay từ công pháp đấy à? Mấy công pháp mà ngươi có thể dùng bây giờ cũng chỉ có hỏa diễm đao kì quái kia và kim cương căn bản quyền pháp thôi. Cho nên quả nhiên 'Bá Đao Tống Tam' là thích hợp với ngươi nhất mà, không thì lấy 'Cương Quyền Tống Tam' cũng được đấy."

"... Sao cứ nhất định phải là Tống Tam thế!"

Tống Thư Hàng đã bắt đầu cảm thấy hạn hán lời với con số "3" ấy rồi đây.

Đổi thành Tống Đại hay Tống Nhất không được sao? Mẹ hắn để ra có mỗi một mình hắn, trên không anh trai, dưới không em gái mà!

"Thư Hàng tiểu hữu hỏi câu này hay lắm."

Đúng lúc này thì một con khỉ đầu chó đã xuất hiện bất ngờ sau lưng hắn, rồi cười vang rõ là đắc ý.

Là Cuồng Đao Tam Lãng.

"Vì sao nhất định phải là số 3? Bởi vì con số ấy ẩn chứa một áo bí khổng lồ."

Cuồng Đao Tam Lãng dương dương tự đắc.

Tống Thư Hàng hiếu kì hỏi:

"Áo bí gì cơ?"

Song vừa mở mồm ra hỏi thì hắn đã hơi hơi hối hận rồi. Bởi vì hắn cảm thấy đáp án mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đưa ra tuyệt đối không phải là đáp án mà mình mong muốn.

“Ồ, đây có thể xem là áo bí lớn nhất của ta đấy!”

Cuồng Đao Tam Lãng búng ngón tay đánh tách một tiếng:

“Vì ta thường xuyên bất giác đâm đầu vào chỗ chết… cho nên con số 3 này chính là một loại cảnh tỉnh đối với ta!”

“Cảnh tỉnh?”

Thì ra Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối cũng biết ổng thường xuyên lao đầu tìm chết cơ à? Tống Thư Hàng còn tưởng hắn không tự nhận thức được vụ này nữa chứ? Cơ mà thế này nghĩa là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối biết chết mà còn làm! Biết pháp còn phạm pháp, tội nặng thêm một bậc đó nha!

“Bởi vì quá tam ba bận mà!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói cực kì nghiêm túc:

“Chỉ cần không tự tìm chết cùng một kiểu ba lần thì sẽ không chết thật đâu!”

Đậu má! Còn có cả vụ đó nữa cơ à?

Tống Thư Hàng đúng là được mở mang tầm mắt!

Đúng lúc này thì có một giọng nói nặng nề đột ngột chen vào hội nghị:

“Á à, á à, cho nên Tam Lãng đạo hữu nhà ngươi năm lần bảy lượt mạo danh ta, còn dám biến thành khỉ đầu chó để bôi tro trát trấu lên hình tượng của ta, là vì cảm thấy còn chưa tới ba lần nên vẫn còn gan lắm đúng không?”

Giọng nói kia là của Tô Thị A Thất. Nghe thôi cũng đủ biết ổng đang nghiến răng nghiến lợi cỡ nào.

Cuồng Đao Tam Lãng sợ vãi linh hồn.

Khi hắn quay phắt đầu lại, thì thấy Túy X Cư Sĩ đang nhìn mình cười ha ha.

Trong tay cư sĩ cầm một chiếc di động đan bật loa ngoài, trong điện thoại truyền ra tiếng gầm phẫn nộ của Tô Thị A Thất:

“Ta nhất định phải làm thịt ngươi, Tam Lãng! Chờ ta làm xong việc trong tay, ta nhất định sẽ đưa ngươi đi hội ngộ với đám đệ tử của Vô Cực Ma Tông!”

Sau khi Tô Thị A Thất gầm xong, đầu dây bên kia truyền tới tiếng hắn cúp máy.

Túy X Cư Sĩ mỉm cười:

“Ha ha, vừa nãy ta gọi điện thoại để trò chuyện về một mối làm ăn với Tô Thị A Thất đạo hữu, kết quả là A Thất đạo hữu lại trùng hợp nghe thấy câu nói của Tam Lãng đạo hữu, há há há.”

Cười xong, cư sĩ bay bổng lướt đi.

“… “

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Tiêu rồi, không để ý một phát đã đắc tội A Thất đạo hữu quá ba lần rồi, bỏ mẹ rồi!”

Xem ra con số 3 trong đạo hiệu của ngài hoàn toàn không phát huy tác dụng rồi, Tống Thư Hàng đâm chọt trong lòng.

Coi bộ đạo hiệu loại “sở trường” cũng không thích hợp với mình rồi.

…

“Khụ!”

Bắc Hà Tán Nhân đã tinh ý cảm thấy đạo hiệu loại sở trường cũng không thích hợp với Thư Hàng tiểu hữu.

Thế là Bắc Hà tiền bối bắt đầu giới thiệu một cách thức đặt đạo hiệu khác:

“Trừ đạo hiệu loại địa danh và loại sở trường, thì một số đạo hữu mang trong mình huyết mạch thượng cổ, huyết thống thần thú, sẽ dùng nó làm đạo hiệu cho mình. Ví dụ như Bạch Hạc Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ thuộc về loại hình này. Thế nhưng loại hình này sợ là không phù hợp với Thư Hàng tiểu hữu.

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn chỉ là con người bình thường… hẳn là con người bình thường nhỉ? Cho nên đạo hiệu loại “huyết mạch” này cũng không hợp với hắn rồi.

“Trừ các loại đó thì còn loại đạo hiệu ‘ý thức lưu’ nữa!”

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói.

“Ý thức lưu?”

Tống Thư Hàng đọc lại một lần. Hắn cảm thấy có lẽ đạo hiệu dòng “ý thức lưu” này chính là cái mà mình đang muốn!

“Loại đạo hiệu này thiên về một số thứ mà không thể dùng từ ngữ chỉ vật chất để miêu tả được, như là tâm cảnh, mục tiêu, nguyện vọng chẳng hạn.”

Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Tống Thư Hàng:

“Trong nhóm có tiền bối nào đặt đạo hiệu như thế không?”

“Đương nhiên là có… ví dụ như Thông Huyền đại sư, đạo hiệu, à không, hắn là phật môn, phải gọi là pháp danh mới đúng. Pháp danh của hắn chính là loại này. Thực tế thì phần lớn pháp danh của phật môn đều mang theo chút thiện ý như vậy cả.”

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp:

“Ngoài ra thì có Tạo Hóa Pháp Vương cũng là đệ tử nhà phật, pháp danh của hắn cũng thuộc loại này. Rồi thì đạo hiệu của đạo gia trước kia cũng na ná như thế. Mấy cái đạo hiệu phổ biến hồi mấy trăm năm trước như Thuần Dương Tử, Thuần m Tử, Thanh Tịnh Đạo Trưởng, Vô Vi Cư Sĩ đều thuộc loại ‘ý thức lưu’. Song mấy trăm năm trở lại đây thì nười ta ít dùng đi nhiều.”

Chính là loại này!

Tống Thư Hàng vẫy tay nhiệt tình, đúng là loại hình này rồi!

“Quyết định vậy đi, ta muốn có đạo hiệu loại này.”

Tống Thư Hàng nói chắc nịch.

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

“Xem ra Thư Hàng tiểu hữu ưa đạo hiệu phong cách này nhỉ. Cũng đúng, thanh niên trẻ đều thích mấy đạo hiệu có sắc thái huyền bí thế này mà. Vậy trong lòng ngươi đã có ý tưởng gì chưa?”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát:

“Hay là lấy cái tên gì tốt lành chút, Bình An Cư Sĩ được không?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Bạch Tôn Giả:

“…”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Diệt Phượng Công Tử:

"…"

Đông Phương Tiên Tử:

"…"

"Bình An Cư Sĩ không được à?"

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi.

Đông Phương Tiên Tử bật cười:

"Nếu ngươi muốn lấy cái tên Bình An Cư Sĩ, thì ta đề nghị ngươi dùng luôn Thư Sơn Áp Lực Đại cho xong. Ít ra thì tên đó đọc lên còn có chút khí chất nho môn."

"Thôi được rồi."

Tống Thư Hàng cảm thấy mình không có thiên phú chọn đạo hiệu:

"Hay là các tiền bối nghĩ giùm ta xem, có thể tìm được một đạo hiệu thích hợp được không?"

Bao nhiêu tiền bối thế này, chắc là không phải ai cũng đặt mấy cái tên kiểu "Khoai Lang Đạo Trưởng" đâu ha? Chỉ cần có hai ba cái dễ nghe, rồi mình chọn ra một trong số đó là giải quyết được vấn đề đạo hiệu rồi!

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bèn ấn cho sự nhanh trí của mình 1 cái like.

"Ý hay đó, để ta ghi lại cho tiểu hữu."

Bắc Hà Tán Nhân rất nhiệt tình lôi một cuốn sổ nhỏ ra.

Đồng thời, Bắc Hà Tán Nhân còn mở nhóm Cửu Châu Số 1 rồi thả một tin nhắn:

"Thu thập đạo hiệu đây. Các đạo hữu đang online trong nhóm hãy phát huy trí tưởng tượng của mình để đặt một đạo hiệu thích hợp với Thư Hàng tiểu hữu nha."

…

"Quả nhiên vẫn nên lấy Bá Đao Tống Tam… à không đúng, Bá Đao Tống Nhất đi. Chữ 'Nhất' có thể dùng cách viết hoa, Bá Đao Tống Nhất!"

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng vừa định phản đối quyết liệt thì Bắc Hà Tán

Nhân đã múa bút thành văn, ghi luôn đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất vào quyển sổ con, còn ghi chú thêm “Bạch Tôn Giả” luôn rồi.

“Thực ra ta thấy cái tên ‘Cương Quyền Tống Tam’ mà Bạch Tôn Giả nói ban nãy cũng hay, có khí khái đàn ông lắm. Có điều chữ Tống Tam phía sau thì phải sửa, Cương Quyền Công Tử được không?”

Cuồng Đao Tam Lãng đề nghị.

“Hay lắm, tuy chỉ sửa hai chữ nhưng nghe hay hơn nhiều.”

Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng ghi vào sổ bốn chữ “Cương Quyền Công Tử”, ghi chú: Cuồng Đao Tam Lãng.

“Cho ta đề cử với, ta thấy Đường Bạch Kình Thành Phố Văn Châu Tỉnh Chiết Giang Nước Hoa Hạ Chân Nhân rất thú vị, cơ mà có thể sửa lại chút chút. Văn Châu Bạch Kình Khách… ừm, bỏ luôn Văn Châu đi, lấy Bạch Kình Đao Khách hoặc Bạch Kình Tán Nhân đều ổn đó.”

Đông Phương Tiên Tử nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, ít nhất thì đạo hiệu này nghe cũng tương đối thỏa đáng:

“Bạch Kình Tán Nhân, lấy cái này đi!”

“Bạch Kình Đao Khách đi, Tán Nhân nghe yếu xìu. Vì ta là Bắc Hà Tán Nhân nên lúc xưng tên ra chẳng khí thế bằng các đạo hữu khác gì cả, tin ta đi!”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Nói đoạn, hắn ghi vào sổ: Bạch Kình Đao Khách, ghi chú: Đông Phương Tiên Tử.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bấy giờ, Bạch Tôn Giả lại đề nghị:

“Thực ra đạo hiệu một chữ cũng tuyệt mà, tách chữ Tống của Tống Thư Hàng tiểu hữu ra, lấy chữ Mộc thôi, Mộc Đạo Nhân nghe không tồi.”

“Được, cứ ghi vào đã.”

Bắc Hà Tán Nhân ghi “Mộc Đạo Nhân” vào sổ.

…

Vì Bắc Hà Tán Nhân nhắn tin trong nhóm Cửu Châu Số 1 nên có rất nhiều đạo hữu chạy tới góp vui.

“Ta nói này, chẳng phải khi chúng ta chọn đạo hiệu thì thường lấy đạo hiệu có liên quan đến hình tượng cá nhân của tu sĩ sao? Các ngươi nhìn vẻ ngoài của Tống Thư Hàng tiểu hữu bây giờ, rồi phối hợp với quân tử vạn lý hành của hắn đi, ta đề cử ‘Thân Đao Quân Tử Kim Cương’ nhé! À không đúng, đọc thế không thuận, đổi thành ‘Kim Cương Quân Tử Đao’ được chưa?”

Lhông biết Tạo Hóa Pháp Vương vừa ngoi ở đâu lên.

“Kim Cương Quân Tử Đao? Được đấy, ghi vào.”

Bắc Hà Tán Nhân ghi lại.

“Tạo Hóa huynh, ngươi nhầm rồi, vừa rồi Thư Hàng tiểu hữu bảo muốn lấy đạo hiệu dòng ‘ý thức lưu’ cơ mà. Chiếu theo hình tượng của hắn bây giờ, cộng thêm hắn đang dùng một thanh bảo đao, chẳng phải dễ làm người ta liên tưởng tới câu kinh văn kinh điển ‘Buông đồ đao xuống, lập địa thành phật’ sao? Chẳng bằng đặt là ‘Đồ Đao Đại Sư’ đi.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa chạy tới vừa nói.

“Đồ Đao Đại Sư? Nghe quai quái nhưng cứ ghi lại trước đã.”

Bắc Hà Tán Nhân gật đầu.

Tống Thư Hàng:

“...”

Vì sao “Buông bỏ đồ đao xuống” giản lược đi lại thành “Đồ Đao Đại Sư” hả trời? Thay đổi hết cả ý nghĩa rồi!

Hắn bắt đầu hoài nghi sự “nhanh trí” của mình có phải là một sai lầm hay không đây.

“Thực ra ta vẫn luôn nghĩ đạo hiệu cho Tống tiền bối đó, ta đã nghĩ ra một đạo hiệu rất hay cho tiền bối từ lâu rồi nhé.”

Vũ Nhu Tử bay vèo tới:

“Linh Điệp Đảo Thư Sơn Cư Sĩ, được không?”

Bắc Hà Tán Nhân sửng sốt:

“Ủa, sao lại thêm cả Linh Điệp Đảo vào làm chi? Thư Hàng tiểu hữu sắp gia nhập Linh Điệp Đảo rồi à?”

“Ôi… không phải. Tại lúc ta nghĩ ra đạo hiệu này thì đang muốn rủ Tống tiền bối đến Linh Điệp Đảo ấy mà. Thế thì để Thư Sơn Cư Sĩ đi.”

Vũ Nhu Tử nói đầy tiếc nuối.

Tống Thư Hàng mừng rớt nước mắt, đạo hiệu này tạm thời là bình thường nhất nè.

Bắc Hà Tán Nhân nói rồi lại tìm điện thoại ra:

“Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 cũng đề cử mấy đạo hiệu, ta chọn mấy cái bình thường chút ghi lại rồi đây.”

Chọn vài cái bình thường…nói cách khác, phần lớn các tiền bối đều đưa ra mấy cái đạo hiệu bất thường đấy à?

“Có bốn cái đạo hiệu Áp Lực Đạo Trưởng, Nho Quyền Tăng, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ coi như bình thường.”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Ta đã loại trừ hết mấy cái đạo hiệu loại hoa quả và đạo hiệu không phù hợp với khí chất của Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi đấy.

“Rồi, ngươi lựa chọn một đạo hiệu thích hợp đi.”

Bắc Hà Tán Nhân đưa cuốn sổ ghi chi chít đạo hiệu cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy danh sách ấy, nhìn từ đầu tới cuối 11 cái đạo hiệu.

Chọn cái nào thì được bây giờ?

Đang lúc suy tư, hắn đột nhiên cảm thấy thân thể nặng nề hẳn xuống… hắn đang bị áp lực đè như núi y hệt cái nick name Thư Sơn Áp Lực Đại của mình đây!

Áp lực này xuất phát từ ánh mắt của các tiền bối trước mặt Tống Thư Hàng.

Bây giờ thì Tống Thư Hàng thực sự thấy rằng trò nhanh trí của mình sai quá sai rồi.

…

…

Sau năm phút đồng hồ.

Tống Thư Hàng đột nhiên cầm bút đánh dấu liên tục vào 11 đạo hiệu trên giấy.

Cuối cùng, hắn chọn ra bảy cái trong số chúng.

“Quyết định thế đi!”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, mỉm cười:

“Đạo hiệu của ta chính là chúng nó!”

“Chúng nó?”

Bắc Hà Tán Nhân hơi sửng sốt.

“Đúng vậy, bảy cái đạo hiệu!”

Tống Thư Hàng khẳng định:

“Một tuần có bảy ngày, vừa đẹp!”

Chương 463: Bất hạnh quá

Tống Thư Hàng đánh dấu vào Bạch Kình Đao Khách và Thư Sơn Cư Sĩ đầu tiên. Hai đạo hiệu này tương đối hợp ý của hắn.

Đồ Đao Đại Sư là phải gạch gấp.

Áp Lực Đạo Trưởng là cái khỉ gì? Đạo trưởng vịt à? Gạch gạch gạch!

Cương Quyền Công Tử? Vừa cương quyền lại còn vừa Công Tử? Mặt mũi thanh tú đi với vai u thịp bắp à? Gạch luôn!

Thế là trừ hai đạo hiệu chắc chắn giữ lại thì chỉ còn có sáu cái nữa.

Nhưng mà hắn chỉ cần có bảy cái thôi.

Cho nên phải gạch thêm một cái.

Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Kim Cương Quân Tử Đao, Nho Quyền Tăng, Thiện Tâm Tu Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh…

Cái mà Tống Thư Hàng muốn gạch đi nhất trong sáu đạo hiệu này chính là Bá Đao Tống Nhất.

Thế nhưng… đây là đạo hiệu mà Bạch Tôn Giả đặt cho đấy.

Nghĩ nghĩ một tí, Tống Thư Hàng vẫn giữ nó lại, nể mặt Bạch tiền bối một chút đi!

Nếu không nể mặt Bạch tiền bối mà làm cho ngài ấy không vui… thì khụ, chính là lấy mạng mình ra đùa đấy.

Dù sao thì bảy đạo hiệu cũng chỉ là giai đoạn quá độ thôi, hắn sẽ từ từ chọn ra một cái thích hợp với mình nhất từ bảy đạo hiệu này … Cho nên, cùng lắm thì trong quá trình đó tìm đại cái lý do nào để xóa "Bá Đao Tống Nhất" đi là được.

Thế là chỉ còn bốn đạo hiệu nữa, bây giờ chọn cái nào để gạch thì dễ rồi, hoặc là Kim Cương Quân Tử Đao, hoặc là Nho Quyền Tăng thôi.

Hai cái đạo hiệu này đều phá hoại hình tượng cả.

Nhưng so ra thì Nho Quyền Tăng đáng gạch hơn… Quyền tăng gì mà quyền tăng, có phải hắn muốn đi làm sư thật đâu!

…

…

Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ, Kim Cương Quân Tử Đao, vừa đủ 7 cái đạo hiệu.

Xếp hàng theo thứ tự, một tuần bảy ngày, mỗi ngày một cái, vừa đủ luân phiên.

Mỗi ngày một đạo hiệu, không ngày nào lặp lại, hỏi các người có sợ không nào?

Nếu không phải Tống Thư Hàng cảm thấy nhớ 365 đạo hiệu một năm quá phiền thì hắn còn muốn lấy 365 cái, để mỗi ngày lại được trải nghiệm cuộc sống với một đạo hiệu khác nhau cơ.

Tính thời gian thì bây giờ là đêm ngày mồng 1 tháng 7, thứ bảy, chỉ còn vài giờ nữa là trời sáng rồi.

Hôm nay hắn sẽ là Thiện Tâm Tu Sĩ, khi trời sáng thì đạo hiệu của hắn sẽ đổi thành Kim Cương Quân Tử Đao.

Rồi đến thứ hai, hắn chính là Bá Đao Tống Nhất!

…

Sau khi đánh dấu bảy đạo hiệu xong, Tống Thư Hàng cười nhẹ mà nói:

“Nên ta lấy bảy cái đạo hiệu này, mỗi ngày dùng một cái, vừa đủ thay phiên cả tuần luôn.”

“Tống tiền bối bảy đạo hiệu, ngầu!”

Vũ Nhu Tử nói với vẻ hâm mộ.

Đồng thời cô cũng quyết định lúc nào về sẽ nhờ phụ thân đặt cho mình thêm mấy cái đạo hiệu nữa.

Đặt mấy cái thì tốt nhỉ?

Lấy bảy cái như Tống tiền bối? Không ổn không ổn, làm thế cứ như là tình lữ ấy.

Hay là lấy ba mươi cái để luân phiên hàng tháng đi? Haiz, hình như cũng không ổn lắm, có tháng chỉ có hai tám ngày, có tháng những ba mươi mốt ngày cơ mà.

Cho nên… nhờ phụ thân đặt cho 365 cái đạo hiệu luôn đi! Mỗi ngày một cái, dùng cả năm mới hết, không lặp lại ngày nào nhé!

Tuyệt cú mèo, quyết định thế đi, phải đặt 365 đạo hiệu!

Mỗi ngày mỗi khác, mỗi ngày sẽ là một Vũ Nhu Tử hoàn toàn mới!

Linh Điệp Tôn Giả đang sắp xếp bế mạc cuộc đua máy kéo có tay cầm cùng Toàn Phong Tôn Giả ở phía xa xa, đột nhiên rùng mình một cái… Đây là giác quan thứ sáu siêu mạnh của Tôn Giả, dường như có phiền toái gì đó sắp sửa rơi xuống đầu ngài rồi.

Chuyện phiền toái à?

Chẳng lẽ là Hải Vương mắt to kia? A a a, chẳng lẽ tên đó muốn phái chiến sĩ nhím biển đến tập kích Linh Điệp đảo hay sao?

Xem lão phu có bóp chết đám chiến sĩ nhím biển đó hay không!

…

…

Bạch Tôn Giả cũng bật cười:

“Lấy bảy đạo hiệu dùng thay phiên nhau? Ha ha, đúng là chỉ có người gần như không bị quy tắc của tu chân giới này hạn chế như Thư Hàng tiểu hữu, mới có thể nghĩ ra được chủ ý thế này. Nhưng đúng là rất thú vị đấy.”

“Bảy ngày bảy đạo hiệu à?”

Bắc Hà Tán Nhân ngẩn ra:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi chắc chứ?”

“Đúng vậy, ta chắc chắn mà. Bắc Hà tiền bối yên tâm đi, ta không làm bậy đâu. Đây chỉ là giai đoạn quá độ thôi, sau này ta sẽ giữ lại một trong bảy đạo hiệu này làm đạo hiệu chính thức của mình.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hoặc giả trong quá trình quyết định đạo hiệu chính thức, hắn gặp được đạo hiệu thích hợp hơn, thì sẽ bỏ cả bảy cái đi luôn.

Dù sao thì đạo hiệu của tu sĩ cũng đâu phải là bất biến.

Theo thực lực ngày một mạnh lên, hoặc vì các nguyên nhân khác tác động, đôi khi các tu sĩ cường đại cũng thay đổi đạo hiệu của mình.

Ví dụ như Linh Điệp Tôn Giả. Đạo hiệu của hắn từ thuở xa xưa không phải là Linh Điệp, mãi sau này khi hắn xây dựng nên Linh Điệp đảo thuộc về riêng mình, thì mới đổi đạo hiệu thành

"Linh Điệp".

Hoặc ví như Cổ Hồ Quan Chân Quân, hai trăm năm trước đây, đạo hiệu của hắn không phải như vậy. Sau này hắn kế thừa vị trí quan chủ của Cổ Hồ Quan thì mới kế thừa luôn đạo hiệu Cổ Hồ Quan này. Đây là tập tục truyền thừa của họ.

"Đúng là một cách thú vị."

Cuồng Đao Tam Lãng xoa cằm nói. Hình như hắn đã gần hồi phục lại sau trạng thái khủng hoảng vì "sắp bị Tô Thị A Thất làm gỏi" rồi?

Cũng phải thôi. Thân là người quanh năm suốt tháng phấn đấu quên mình trên tuyến đầu của trận địa tìm chết, nếu không có tố chất tâm lý như vậy thì còn đâm đầu tìm chết làm sao được?

"Thư Hàng tiểu hữu này, tuy đạo hiệu chỉ là một danh hiệu, thế nhưng trong cõi u minh chúng ta không biết thì đạo hiệu của tu sĩ có mối quan hệ mật thiết với vận mệnh đấy. Ngươi đừng có coi thường nó."

Cuồng Đao Tam Lãng đưa ra một lời khuyên chân thành hiếm hoi.

"Ta hiểu mà, Tam Lãng tiền bối. Ta chưa từng coi thường 'đạo hiệu'."

Tống Thư Hàng gấp sổ lại đưa trả cho Bắc Hà Tán Nhân, hắn đã nhớ hết những đạo hiệu ấy rồi.

Vì không coi thường "đạo hiệu", cho nên hắn mới muốn đổi cái tên "Thư Sơn Áp Lực Đại".

"Lời của Tam Lãng là lời gan ruột đấy, đạo hiệu của hắn chính là vết xe đổ chứ đâu."

Bắc Hà Tán Nhân cất sổ đi rồi cười ha hả.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"…"

Chuyện đạo hiệu của Tống Thư Hàng đã được quyết định như thế đấy.

…

"Được rồi, nếu Thư Hàng tiểu hữu đã quyết định thì chúng ta đi sắp xếp hội chợ giao dịch tu sĩ đi!"

Bạch Tôn Giả vung tay, vui vẻ nói. Nói xong thì ngài lại nghĩ ra một việc:

“Hôm nay Thư Hàng lấy đạo hiệu gì?”

“Thứ bảy, xin hãy gọi ta là Thiện Tâm Tu Sĩ.”

Tống Thư Hàng lại hiếu kì hỏi:

“Bây giờ cần phải đi tổ chức hội chợ giao dịch tu sĩ luôn à?”

“Đúng vậy, bây giờ làm luôn. Đây cũng là một tục lệ trong giới tu sĩ.”

Bắc Hà Tán Nhân giải thích:

“Bình thường các tu sĩ phân tán ở khắp nơi trên thế giới, khó khăn lắm mới tụ tập lại được với nhau. Cho nên sau khi kết thúc những kì cuộc như cuộc thi phi kiếm thì sẽ nhân cơ hội tổ chức một hội chợ giao dịch tu sĩ. Linh Điệp tiền bối và Toàn Phong tiền bối đang ở đó sắp xếp các hạng mục liên quan đến hội chợ giao dịch tu sĩ đấy.”

“Thì ra là thế.”

Tống Thư Hàng gật đầu. Sau đó hắn lại nhìn sang Bạch Tôn Giả đang hào hứng bừng bừng:

“Ủa, Bạch tiền bối, ngài là người tổ chức cuộc thi máy kéo có tay cầm lần này cơ mà. Ngài không cần đi xem an bài hội chợ giao dịch tu sĩ thế nào à?”

“Yên tâm đi, ta giao hết việc cho Linh Điệp đạo hữu với Toàn Phong đạo hữu rồi. Đặc biệt là Toàn Phong đạo hữu, hắn thích mấy chuyện nổi bật thế này nhất đấy. Ta thì chỉ cần lộ mặt lúc hội chợ bắt đầu là được.”

Bạch Tôn Giả giơ ngón cái lên rồi bổ sung:

“Mặt khác thì, ta đã lo liệu những việc cần làm đâu vào đó rồi. Trước khi tổ chức cuộc thi máy kéo có tay cầm, ta đã mời hai vị ‘giám bảo đại sư’ có tiếng trong tu chân giới đến đây tọa trấn. Nếu trong hội chợ mọi người gặp món vật phẩm nào mình không định giá được thì có thể nhờ họ giám định giúp cho. Đương nhiên là không thể quên phí giám định được.”

Skill “ông chủ phủi tay mặc kệ” của Bạch Tôn Giả, max điểm.

Skill “chịu thương chịu khó” của Toàn Phong Tôn Giả, điểm cũng cao ngất ngưởng không kém tí nào.

“Đúng rồi Thư Hàng, à không phải,Thiện Tâm Tu Sĩ. Bao giờ hội chợ giao dịch tu sĩ bắt đầu thì ngươi qua tìm ta, ta sẽ đưa ngươi đi dạo một vòng để bổ sung kiến thức.”

Bạch Tôn Giả vẫy tay:

“Ta đi qua chỗ Linh Điệp đạo hữu một chuyến, để xem thời gian bắt đầu hội chợ chính xác là bao giờ đây.”

Dứt lời, Bạch Tôn Giả vui vẻ chạy mất.

“Ha ha, hội chợ giao dịch tu sĩ à? Lại là mùa thu hoạch của Bạch tiền bối nhỉ?”

“Mỗi lần có hội chợ thế này, chẳng hiểu sao Bạch Tôn Giả hay tìm ra nhiều thứ tốt lắm.”

“Gần đây mọi người đều mở mang tầm mắt rồi chứ, chỉ cần là thứ mà Bạch tiền bối muốn giao dịch thì chắc chắn chính là bảo bối hay.”

“Cũng không hẳn mà, đám lão làng thì mở mang tri thức đúng rồi, nhưng hội chợ giao dịch tu sĩ năm nào mà chẳng có một vài người mới xuất hiện.”

Các vị tiền bối bàn tán xong, vài vị lại đi tới chỗ Linh Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả.

…

…

“Hội chợ giao dịch tu sĩ là một cơ hội rất hiếm thấy… Tiếc là trong tay mình chẳng có mấy thứ đem ra giao dịch được, đến linh thạch cũng không có bao nhiêu.”

Tống Thư Hàng nói đầy tiếc nuối.

Hắn chỉ vào hội chợ giao dịch tu sĩ góp vui, nhân tiện bổ sung kiến thức về tu chân thôi vậy.

“Mà trạm cuối ở gần đảo thổ dân của Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối thì phải? Chắc là đám Thổ Ba, Dương Đức, Cao Mỗ Mỗ đang ở trên đó rồi. Mình đi thăm bọn nó cái đã!”

Tống Thư Hàng nghĩ bụng rồi đứng lên.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng phát hiện mình nằm còng queo trong thùng xe của máy kéo có tay cầm, mà bên cạnh là biển khơi bát ngát, căn bản chẳng dòm thấy đảo thổ dân kia ở chỗ nào.

Tuy nói trạm cuối của cuộc đua nằm ở gần đảo thổ dân… nhưng trời mới biết “gần” mà nhóm người Bạch Tôn Giả nói là chỉ cự ly bao xa.

Thêm nữa… các vị tiền bối à, lúc mọi người đi không thể thuận tay mang ta đi luôn sao? Chẳng lẽ ta phải bơi đi tìm các vị hay sao?

Bất hạnh quá mà.

“Bi kịch quá.”

Trên đảo thổ dân.

Đã gần rạng sáng.

Sau cả ngày học tập vất vả, cư dân trên đảo đã đi ngủ từ rất sớm. Bọn họ vẫn duy trì truyền thống tốt đẹp làm khi mặt trời mọc và nghỉ ngơi khi mặt trời xuống núi.

Cao Mỗ Mỗ nằm trong một căn nhà đất nhỏ, mắt trợn tròn, không thể nào mà ngủ được.

“Cuộc đời như cái bàn trà (bi kịch) mà.”

Kì nghỉ hè trăng mật với bạn gái Nha Y cuối cùng lại biến thành hoạt động “sinh tồn trên đảo hoang” đáng sợ.

Mà những một tháng nữa thì du thuyền đón họ mới đến hòn đảo này cơ.

“Một tháng cơ, số chương mình cài đặt chế độ tự post không còn nhiều nữa rồi. Có khi bị gián đoạn mất thôi.”

Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

Chương 464: Đồ tử đồ tôn của Tống Thư Hàng.

Từ khi đám người Cao Mỗ Mỗ lên đảo tới nay đã hơn một tuần rồi.

Kì nghỉ hè chỉ có hai tháng mà phải ở trên cái đảo này mất đứt một nửa, chỉ nghĩ thôi đã muốn khóc rống lên rồi.

Nếu muốn được rời khỏi hòn đảo này sớm, thì chỉ có một cách là giúp chủ nhân của hòn đảo này – triệu phú áo đen thần bí nọ chỉ bảo đám thổ dân bản xứ trên đảo học cho xong Luận Ngữ thôi.

Với sự dẫn dắt của giáo sư, bọn họ đã dùng biện pháp khoa học và có hiệu suất cao nhất để dạy đám thổ dân bản xứ kia học rồi, thế nhưng gian nan vất vả mãi đến giờ, cũng chỉ mới làm họ quên bản "Tam Tự Kinh" chữ như gà bới kia, và nhớ được "Tam Tự Kinh" tiếng Trung chính xác thôi.

Muốn dạy họ học xong Luận Ngữ thì không biết phải đến đời thuở nào.

Cao Mỗ Mỗ nghĩ đến đây thì cảm thán:

"Người giàu có chịu chơi thật đấy."

Rõ ràng là một phú hào đẹp trai giàu nứt đố đổ vách, thế mà không sống cuộc sống ngập trong vàng son, lại đi tới cái đảo nhỏ khỉ ho cò gáy này để tự tay chỉ dạy tiếng Trung cho thổ dân bản xứ.

Rốt cuộc tay phú hào mặc áo khoác đen kia phải nhàn rỗi sinh nông nổi đến mức nào thì mới làm cái trò này đây?

Người thường như mình đúng là không thể hiểu nổi suy nghĩ của mấy kẻ có tiền mà.

Tóm lại, kì nghỉ hè năm nay từ lúc gặp anh em nhà Gia Cát đã không bình thường rồi. Bất hạnh quá mà, sao mình lại có đám thanh mai trúc mã kiểu này cơ chứ?

Cao Mỗ Mỗ, nam, sinh viên lớp 43, khóa 19, khoa kĩ thuật cơ khí, học viện thiết kế và chế tạo đại học Giang Nam. Nam sinh đeo kính, sáng láng đẹp trai, tình hình kinh tế gia đình ổn định.

Cao Mỗ Mỗ không phải là tên thân mật. Tên của cậu ta nằm trong series "không phải con ruột", họ Cao, tên Mỗ Mỗ. Cho nên Cao Mỗ Mỗ là tên thật của cậu ta luôn.

Trong lòng Cao Mỗ Mỗ có một nguyện vọng ngông cuồng, ấy là sau khi tốt nghiệp đại học, tìm được việc làm, thoát li khỏi tầm quản hạt kinh tế của ông già mình, cậu ta sẽ lập tức đến trụ sở công an để đổi tên!

Nhất quyết phải đổi tên!

Mặt khác, cậu ta còn là người duy nhất đã có bạn gái trong kí túc xá của Tống Thư Hàng.

So với thiên tài thiết kế phần mềm Lý Dương Đức, bạn trẻ ăn no rửng mỡ Lâm Thổ Ba và thanh niên ngồi trong tiệm sách ngâm tiểu thuyết được cả buổi chiều Tống Thư Hàng, thì Cao Mỗ Mỗ được coi là người "trưởng thành" nhất. Cậu ta thường xuyên đảm nhận trách nhiệm "chăm sóc cho các bạn khác" trong phòng.

Như khi Tống Thư Hàng bị cảm hai tháng trước, Cao Mỗ Mỗ là người nhắc nhở hết những việc mua thuốc mua cháo để các bạn cùng phòng khác chia nhau ra làm.

Một Cao Mỗ Mỗ "trưởng thành" là thế nhưng lại có một bí mật nhỏ mà bạn cùng phòng cũng không biết được.

Đó là cậu ta lén viết tiểu thuyết mạng… hơn nữa còn viết lâu lắm rồi. Bắt đầu từ hồi trung học, chẳng biết từ lúc nào đã thu hút được một đống fan trung thành.

Chỉ tiếc vì việc học nặng nề nên thời gian viết của cậu ta không nhiều. Cậu ta là học sinh có thành tích tốt đấy, nếu không thì đã chẳng thi được vào đại học Giang Nam.

Mỗi ngày cậu ta chỉ có một chút thời gian để viết, bình thường chỉ được tầm sáu nghìn chữ mà thôi.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy việc viết tiểu thuyết của mình cũng giống như viết nhật kí cá nhân vậy, để cho bạn cùng phòng biết thì ngượng lắm. Thế nên cậu ta chưa từng nói chuyện này cho bạn cùng phòng biết. Mỗi khi viết truyện cậu ta đều cực kì cẩn thận, lúc nào trạng thái ổn thì viết nhiều hơn một chút, trữ sẵn hàng để đề phòng những lúc gặp chuyện bất ngờ.

Chẳng ngờ lại xảy ra chuyện tai hại như máy bay gặp rủi ro!

Bọn họ còn rớt xuống một cái đảo toàn là thổ dân nữa chứ!

Trừ chỗ ở của vị phú hào mặc áo khoác đen kia ra, trên hòn đảo này không có máy tính, không có mạng, không có kết nối internet.

Lần này có khi phải gián đoạn cả tháng mất thôi. Học kì này cậu ta vừa mới viết một quyển mới, vất vả lắm mới duy trì được từ lúc post chương đầu tới giờ không nghỉ không ngắt một ngày. Giờ xem ra lịch sử này bị phá vỡ mất rồi.

Các độc giả sẽ không chửi cậu ta là tác giả thái giám đấy chứ?

Quan trọng hơn là... mạo hiểm trên đảo hoang thì còn chịu được, nhưng vì sao khi ngủ cậu ta và Nha Y lại phải tách nhau ra chứ?

Họ là người yêu của nhau cơ mà!

Vì sao bên cạnh cậu ta lại là hai tên ngu ngốc Thổ Ba và Gia Cát Trung Dương? Hai thằng thần kinh thô này hoàn toàn không biết “lo âu” là gì, đã ngủ thẳng cẳng từ đời nào kia rồi.

“Haiiiz, mình phải tế từ chỗ nào bây giờ?”

Cao Mỗ Mỗ thở dài nẫu ruột.

Ngoài ra, còn một việc nữa vẫn đau đáu trong lòng Cao Mỗ Mỗ.

Tống Thư Hàng cùng lên máy bay với bọn họ, nhưng sau khi máy bay gặp tai nạn thì không biết đã đi đâu. Tuy rằng vị triệu phú áo đen kia nói mình là bạn tốt của Tống Thư Hàng, còn cam đoan rằng Tống Thư Hàng không sao cả, thế nhưng suốt một tuần nay chưa nghe được tin tức gì của hắn khiến Cao Mỗ Mỗ lo lắng không yên.

Mà nói đi cũng phải nói lại, thằng nhóc Tống Thư Hàng trở thành bạn bè với cái tay triệu phú áo đen này từ hồi nào nhỉ?

…

Đang lúc Cao Mỗ Mỗ không ngủ được rồi nằm suy nghĩ miên man thì đột nhiên có một bóng người đi lướt qua căn nhà đất nhỏ của cậu ta.

“Ai vậy nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ cảnh giác trong lòng. Toàn thân đều trở nên căng thẳng.

Đừng nhìn cậu ta là thư sinh đeo kính mà lầm, trước đây cậu ta cũng tập võ hẳn hoi đấy. Tuy rằng đã bỏ nhiều năm rồi nhưng một chút căn bản thì vẫn còn đây.

Cao Mỗ Mỗ căng người, rồi di chuyển ra ngoài phòng thật cẩn thận.

Nương theo ánh trăng, cậu ta nhìn rõ bóng người kia. Đó là một người nước ngoài tóc vàng cao lớn.

Trên đảo nhỏ này chỉ có mỗi mình Joseph, đệ tử trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng mới có hình thể như vậy mà thôi. Hắn ta học được cái môn thần công “Thời đại vẫy gọi” của Tống Thư Hàng, hơn nữa còn khổ luyện ngày đêm, thể chất quả thực được nâng cao lên rất nhiều.

“Quái nhỉ, đêm hôm thế này Joseph ra ngoài làm gì?”

Cao Mỗ Mỗ nghĩ thầm trong lòng.

Joseph đi xuyên qua những ngôi nhà đất, vào một khu rừng gần đó.

Trong rừng có một trảng đất trống.

Đến bãi đất trống nọ, Joseph hít sâu một hơi, rồi bắt đầu đếm 1 2 3 4 tập “Thời đại vẫy gọi”.

Cao Mỗ Mỗ:

“…”

Hiểu rồi, chắc là Joseph nửa đêm không ngủ được nên đi ra ngoài tập thể dục đây mà.

Mà nói chứ, Joseph vẫn tưởng Tống Thư Hàng là cao thủ võ lâm thật đấy hả?

“Nếu thằng nhóc Tống Thư Hàng kia mà là cao thủ võ lâm thì cỡ mình chắc phải sánh ngang hàng với giang hồ ngũ tuyệt ấy chứ.”

Cao Mỗ Mỗ vui vẻ nghĩ thầm, trước đây cậu ta còn học võ tử tế một thời gian cơ mà.

Thế nhưng vừa nghĩ thế xong thì trong lòng Cao Mỗ Mỗ lại trào lên một cảm giác rất ư là kì quái.

Hình như trí nhớ của cậu ta có một hai đoạn cắt với những hình ảnh vụn vặt, mà trong đó Tống Thư Hàng bật nóc băng tường, sử dụng cả kĩ năng chiến sĩ “Liệt Hỏa Kiếm Pháp” trong Legend of Mir.

Tại sao lại có những hình ảnh như vậy nhỉ?

Cao Mỗ Mỗ ra sức lắc đầu.

Chắc cậu ta viết tiểu thuyết nhiều quá nên không phân biệt được hiện thực và ảo giác nữa rồi.

Bỏ đi, về đi ngủ tiếp thôi.

Hắn chẳng dư hơi mà đêm hôm khuya khoắt đi chơi “Thời đại vẫy gọi”với Joseph đâu ~

Nghĩ tới đó, Cao Mỗ Mỗ lặng lẽ chuồn về, không muốn phá hoại nhã hứng của quý ngài Joseph nữa.

…

…

Đúng lúc Cao Mỗ Mỗ chuẩn bị quay về căn nhà đất nhỏ của mình thì trong rừng cây truyền tới những tiếng sàn sạt.

Ngay sau đó, khoảng hai chục người thổ dân bản xứ trên đảo đổ từ bốn phương tám hướng vào khoảng đất trống giữa rừng cây, vây kín xung quanh Joseph.

“Không ổn rồi!”“

Cao Mỗ Mỗ căng thẳng. Những thước phim và đoạn tiểu thuyết về tộc ăn thịt người dâng lên trong lòng cậu ta.

Những thổ dân này muốn làm thịt Joseph sao?

Cao Mỗ Mỗ đảo mắt tìm kiếm xung quanh, muốn tìm cho mình một thứ vũ khí. Cho dù chỉ là một cây gậy gỗ thì cũng tốt hơn là tay không tấc sắt.

Nhưng cậu ta chưa kịp tìm được món vũ khí nào thuận tay thì tình hình trước mắt lại thay đổi.

Hai mươi người thổ dân bản xứ nọ đồng loạt chắp tay hành lễ với Joseph, chẳng khác nào diễn viên trong phim truyền hình.

Không chỉ thế, họ còn dùng thứ tiếng Hoa Hạ hô lên một tiếng “Sư phò” ngọng nghịu.

Cao Mỗ Mỗ đứng đực ra đấy.

Đóng phim gì thế này?

…

…

Joseph quét mắt nhìn hai mươi người thổ dân bản xứ, vẻ mặt uy nghiêm, ánh mắt sáng ngời:

“Tốt lắm, đến đủ cả rồi chứ?”

“Vâng, sư phò. Hôm nay đến lượt hai mươi người bọn ta. Xin sư phò tiếp tục chỉ bảo thần công cho bọn ta với!”

Có một người bước ra khỏi đám hai mươi thổ dân, rồi nói bằng tiếng Hoa Hạ lơ lớ.

Joseph gật đầu hài lòng:

“Vậy thì bắt đầu thôi. Tập lại ba thức đầu tiên của thần công mà ta dạy các ngươi lần trước một lượt đi.”

“Vâng, sư phò!”

Hai mươi người thổ dân bản xứ nói với giọng đầy tôn kính.

Sau đó họ mau chóng xếp hàng thành một hình vuông như miếng đậu hũ.

Thế rồi, hai mươi người bản xứ ấy nghiêm túc tập “Thời đại vẫy gọi”.

Hình ảnh này đúng là chói mù mắt của Cao Mỗ Mỗ.

Thế giới bị làm sao thế này?

Thế giới sắp sụp đổ rồi sao?

Hay là “Thời đại vẫy gọi”đúng là một môn thần công tuyệt thế, mà đám sinh viên ngu xuẩn bọn họ ở cạnh núi vàng lại không biết khai phá nó ra?

…

…

Nhóm thổ dân bản xứ mau chóng tập xong ba động tác đầu tiên của “Thời đại vẫy gọi”.

“Tốt lắm. Động tác của các ngươi rất chuẩn.”

Trên mặt Joseph nở nụ cười hài lòng:

“Cứ tiếp tục duy trì đi, hôm nay ta sẽ dạy các ngươi chiêu thức thứ tư!”

“Sư phò, bao… giờ thì bọn ta có thể trở thành cường giả… để phản kháng đảo chủ tàn bạo… treo…hắn lên đánh?”

Một đệ tử bản xứ nói với vẻ khát khao.

“Tập võ là không được nóng vội, nóng vội là không luyện thành tuyệt thế thần công được đâu.”

Joseph nghiêm túc dặn dò.

Sau đó, hắn nói tiếp:

“Tố chất thân thể của các ngươi vượt xa ta. Chờ các ngươi học hết cả bộ thần công rồi chăm chỉ tu luyện, thì chỉ trong thời gian ngắn là sẽ cảm thấy tố chất thân thể tăng vọt!”

Vì đám thổ dân bản xứ này học tiếng Trung chưa lâu, nên nhiều lúc Joseph phải khoa chân múa tay để minh họa cho lời mình nói.

“Sau đó, khi các ngươi tu luyện ra khí cảm, khi các ngươi đánh ra một đấm có thể đánh vỡ không khí, phát ra tiếng nổ, đó chính là lúc luyện thành bước đầu của thần công!”

Tôn sư Tống Thư Hàng của hắn đã đạt tới cảnh giới chỉ cần nhẹ nhàng vung tay là có thể phá vỡ cả không khí rồi đó!

Nghe miêu tả của Joseph, trong đáy mắt những người thổ dân bản xứ đều ánh lên nét chờ mong.

Chương 465: Lễ vật của Diệt Phượng Công Tử

Cảnh giới một đấm đánh vỡ không khí, chắc là lợi hại hơn đảo chủ nhiều đúng không?

Nhóm thổ dân bản xứ cảm thấy khi bọn hắn tu luyện ra "khí cảm", có thể dùng một đấm đánh tan không khí, chính là lúc bọn họ đứng lên phản kháng tên đảo chủ tàn bạo kia để trở về với tự do!

Vừa nhớ tới đảo chủ tàn bạo thì đám thổ dân bản xứ đã đỏ hoe vành mắt.

Viết một chữ không đúng là bị đánh vào tay, đánh đỏ cả tay lên.

Đọc văn mà không thuộc là phải chịu đói, có khi cả ngày đói meo bụng.

Có đôi khi viết sai nhiều chữ quá, còn bị treo lên cây đại thụ ở lối vào bộ lạc mà quất roi vun vút, đau ơi là đau.

Đã thế, sau này khi nghe các sư phụ mới giảng bài rồi, đám thổ dân bản xứ mới biết cách viết Tam Tự Kinh chữ Hán mà đảo chủ tàn bạo dạy họ đều sai be sai bét, xấu như gà bới! Thế có kinh khủng không cơ chứ!

Sai… sai… sai…

Đám thổ dân bản xứ đau lòng lắm, nhưng lại không dám nói trước mặt đảo chủ tàn bạo. Nếu dám nói ra, không chừng còn bị treo lên đánh nữa ấy.

Thế nhưng, nơi nào có áp bức, nơi đó có đấu tranh! Cho nên bọn họ muốn học tuyệt thế thần công! Bọn họ phải trở thành người cường đại để phản kháng tên đảo chủ tàn bạo kia.

Đến lúc đó, họ sẽ bắt đảo chủ tàn bạo phải học chữ tượng hình trên đảo này, học không tốt không có cơm ăn, viết sai chữ bị vụt bàn tay, đọc không thuộc là treo lên đánh!

Cứ nghĩ đến hình ảnh tốt đẹp ấy là nước miếng họ đã chảy ròng ròng.

Thế là đám thổ dân bản xứ lại luyện tập "Thời đại vẫy gọi" càng thêm chăm chỉ và cố gắng.

…

…

Khóe miệng Cao Mỗ Mỗ giật giật.

Cậu ta có thể khẳng định, đẳng cấp kĩ năng chém gió của Joseph hẳn là phải cao lắm. Cha này không có gì trong tay, mà lừa được một đám thổ dân bản xứ đông như thế học "Thời đại vẫy gọi" với hắn cơ mà.

Thả ông nội này về cổ đại, có khi hắn còn thoải mái dùng "Thời đại vẫy gọi" mà khai tông lập phái, tạo nên một môn phái võ lâm ấy chứ. Rồi đặt tên là Thời Đại Quyền Pháp Phái? Hay là Vẫy Gọi Quyền Tông?

Được rồi, dù thế nào thì Cao Mỗ Mỗ cũng cảm thấy… nguyện vọng treo đảo chủ áo khoác đen lên đánh của đám thổ dân này hoàn toàn không có tương lai.

Cao Mỗ Mỗ đã có thể hình dung ra hình ảnh một ngày kia, đám thổ dân bản xứ này tự cho là đã luyện thành thần công, sau đó kéo nhau đi bao vây người đàn ông áo khoác đen nọ rồi bắt đầu tập "Thời đại vẫy gọi".

Hình ảnh đó đúng là đẹp quá mà!

Có khi đến lúc đó, cái cây đại thụ ở lối vào bộ lạc sẽ trĩu quả thổ dân bị quất roi ấy nhỉ?

"Cơ mà sống thì phải có ước mơ, người không có ước mơ thì khác gì cỗ máy? Cho nên ta sẽ lặng lẽ cầu phúc cho các ngươi."

Cao Mỗ Mỗ nghĩ thầm trong lòng.

Sau đó cậu ta lặng lẽ rời khỏi khu rừng nọ, về ngôi nhà đất nhỏ của mình, rồi lăn ra ngủ tiếp.

…

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng rời khỏi máy kéo có tay cầm của Bạch tiền bối một cách thuận lợi, là Diệt Phượng Công Tử đến tiếp ứng hắn.

Không biết những chiếc máy kéo có tay cầm được cải tạo này rồi đây sẽ được xử lý ra sao? Có thể cất đi để chờ một kì đua máy kéo có tay cầm mới lại lấy ra dùng hay không?

Chắc là không thể bỏ đó mặt kệ đâu nhỉ? Mấy chiếc máy kéo có tay cầm đã được cải tạo này đều trở thành "pháp khí" rất cường đại mà.

Đặc biệt là chiếc máy kéo có tay cầm mũi khoan của Túy X Cư Sĩ tiền bối. Tống Thư Hàng dám chắc là lái nó thì có thể nghiền chết cả tu sĩ tầm nhị phẩm luôn.

Mũi khoan kia mà đâm thẳng mặt, thì đến tu sĩ tứ phẩm cũng phải nộp nửa cái mạng ấy chứ!

Diệt Phượng Công Tử dùng linh lực khiên dẫn Tống Thư Hàng, giúp hắn có thể đạp nước mà đi. Hai người tới hòn đảo thổ dân của Thất Sinh Phù Phủ Chủ trước.

Đi một hồi thì Tống Thư Hàng nghĩ ra một chuyện.

"Diệt Phượng tiền bối, ta có chuyện muốn nói với ngươi đây."

Tống Thư Hàng nói đoạn, bèn lấy chiếc giáp tay màu bạc ra đưa cho Diệt Phượng Công Tử.

"Gì đây?"

Diệt Phượng Công Tử nhận lấy chiếc giáp tay nọ.

"Toàn Phong Tiền Bối đưa đấy, hắn bảo là lễ vật muốn tặng cho ngươi."

Tống Thư Hàng đáp:

"Toàn Phong Tiền Bối còn hỏi ngươi có muốn làm sủng vật của hắn hay không nữa."

"Bảo hắn đi chết một vạn lần đi!!!"

Diệt Phượng Công Tử điên tiết quát ầm lên.

"Ừ, yên tâm đi, ta đã từ chối hắn rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Diệt Phượng Công Tử vẫn gầm gừ:

"Đánh gãy răng hắn, đậu má hắn chứ, sủng vật cái đầu hắn!"

"Hì ~"

Tống Thư Hàng bật cười, người ta là Tôn Giả đấy, đánh Tôn Giả là ngại sống lâu quá à?

Cười xong, Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Tóm lại thì ta đưa chiếc giáp tay bạc này cho Diệt Phượng tiền bối ngươi rồi nhé.”

“Ngươi ném trả lại Toàn Phong cho ta đi!”

Diệt Phượng Công Tử quả quyết quăng trả chiếc giáp tay màu bạc cho Tống Thư Hàng.

“Diệt Phượng tiền bối tự đi làm việc này thì thỏa đáng hơn.”

Tống Thư Hàng lại ném chiếc giáp tay cho Diệt Phượng Công Tử. Giác quan thứ sáu của tu sĩ cho hắn biết, Toàn Phong Tôn Giả là một tên siêu phiền toái.

Cứ để Diệt Phượng Công Tử tự đi mà trả giáp tay là tốt nhất.

“Đừng có ném cho ta, ngươi nhận cơ mà! Đàn ông dám làm thì dám chịu, tự mình nhận đồ thì nuốt lệ cũng phải trả nó lại cho ta!”

Diệt Phượng Công Tử lại ném giáp tay qua.

“Ta dùng thân phận của Diệt Phượng tiền bối ngươi để nhận mà! Cho nên Diệt Phượng tiền bối tự trả mới đúng.”

Tống Thư Hàng ném lại.

“Tiên sư ngươi, biết thế thì đừng có nhận lễ vật thay ta được không?”

Diệt Phượng Công Tử lại ném qua.

“Ta đã từ chối rồi, cơ mà Toàn Phong Tiền Bối quăng nó lại ấy. Ta đã cố hết sức rồi đấy chứ.”

Tống Thư Hàng lại ném giáp tay về cho Diệt Phượng Công Tử:

“Này này, Diệt Phượng tiền bối, ngươi đừng có ném sang ta nữa, ném nữa là ta không đón đâu đấy.”

Diệt Phượng Công Tử siết cái giáp tay màu bạc trong tay, ném đi không được, cầm cũng chẳng xong.

Nếu Hải Vương nhìn thấy hình ảnh này thì … chắc hắn rớt cả nước mắt ấy chứ.

…

Sau một hồi im lặng.

“Thôi… được rồi. Ta nhận chiếc giáp tay này vậy.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

“Thế mới đúng chứ. Chỉ là một cái giáp tay thôi mà, cùng lắm thì nhận về quăng vào bảo khố, đừng có động đến là được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử gật đầu, sau đó đột nhiên lại hỏi:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này, ta nghe các đạo hữu nói thời gian trước ngươi đã chăm sóc cho Đậu Đậu phải không?

“À, đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi vất vả quá.”

Diệt Phượng Công Tử rũ mắt xuống, cảm thán nói:

“Cái tên Đậu Đậu kia hành người ta ghê lắm đó.”

Phong cách của Diệt Phượng Công Tử chuyển biến bất ngờ đến mức Tống Thư Hàng khó mà thích ứng nổi. Hắn cười khan một tiếng rồi đáp:

“Diệt Phượng tiền bối nói quá lời rồi. Thật ra Đậu Đậu giúp đỡ ta nhiều lắm.”

“Ngươi không cần nói tốt cho con chó ngốc kia. Tóm lại là, Thư Hàng tiểu hữu vất vả rồi.”

Diệt Phượng Công Tử bước gần tới chỗ Tống Thư Hàng rồi cầm lấy tay hắn:

“Ta có món quà nhỏ, coi như là quà cảm ơn ngươi đã chăm sóc cho Đậu Đậu bấy lâu nay.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Quả nhiên, một chiếc giáp tay màu bạc mọc ra trong tay hắn.

Chuyển biến phong cách đột ngột như thế, chỉ là muốn lấy cớ để nhét cái giáp tay này cho hắn thôi chứ gì?

Chương 466: Video của Lệ Chi Tiên Tử

Tống Thư Hàng theo bản năng muốn nhét đôi giáp tay màu bạc này trở lại.

“Diệt Phượng tiền bối, chuyện chăm sóc Đậu Đậu, Hoàng Sơn Chân Quân đã tặng quà đáp lễ cho ta rồi. Cái gọi là một việc không phiền hai chủ... À mà, dùng từ này không đúng lắm. Nhưng cũng là ý đấy đấy. Diệt Phượng tiền bối ngài không cần phải tặng thêm quà đáp lễ nào khác cho ta nữa đâu.”

Diệt Phượng Công Tử nói với vẻ bất mãn:

“Đàn ông đàn ang như ngươi sao mà cứ dong dài như đàn bà thế? Đôi giáp tay màu bạc này là bảo bối đúng không? Bây giờ ta cũng đâu có bảo ngươi phải mang trả nó cho Toàn Phong Tôn Giả đâu... Ta chỉ nhận một món quà của Toàn Phong Tôn Giả sau đó tặng nó lại cho ngươi coi như quà đáp lễ mà thôi, tại sao ngươi lại không chịu nhận lấy nó chứ hả?”

Diệt Phượng Công Tử nói rất hay, rất có lý!

Đôi giáp tay màu bạc này rõ ràng là một bảo vật. Thậm chí còn khiến cho cái gã Hải Vương thực lực khôn lường kia dốc hết công sức để tìm nó đấy.

Ngoài ra.... cho dù bản thân Tống Thư Hàng không dùng được đôi giáp tay màu bạc này đi nữa, nhưng chẳng phải lát nữa sẽ có một cái 'hội chợ giao dịch giữa các tu sĩ' hay sao? Nếu không dùng đến nó thì vẫn có thể dùng nó để đổi lấy mấy thứ tốt khác với các tu sĩ tiền bối kia mà!

“Vậy thì ta sẽ không khách khí mà nhận lấy nó nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Là một gã đàn ông, phải sảng khoái như thế mới phải đạo chứ.”

Diệt Phượng Công Tử cười ha hả, vỗ mạnh lên vai Tống Thư Hàng.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy mắt kính, thái độ chợt thay đổi, nói một cách nghiêm túc:

“Hơn nữa, ta cũng đã biết đôi chút về kẻ theo dõi ngươi rồi.”

“Đối tượng là ai thế?”

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi thăm.

Điều mà hắn thấy khá lo lắng chính là có người chơi trò theo dõi, âm thầm giở trò với hắn. Nếu như kẻ địch chỉ nhằm vào bản thân Tống Thư Hàng thì hắn chẳng sợ gì cả. Địch đến thì đánh, nước dâng thì chặn.

Nhưng không ai có thể đảm bảo rằng liệu mấy tên âm thầm giở trò sau lưng kia có chuyển mục tiêu sang những người thân hay bạn bè của Tống Thư Hàng hay không. Cho nên cứ đề phòng thì hơn hơn.

Rốt cuộc đối phương là ai đây? Hải Vương hay là chiến sĩ nhím biển? Hay là thế lực của Vô Cực Ma Tông? Hoặc là thế lực tồn tại sau lưng cái con rối 'tiên sinh' đã bị nổ nát bấy kia?

Những kẻ có thể sẽ đến kiếm chuyện mà Tống Thư Hàng nghĩ ra được chỉ có ba kẻ kia.

“Khà khà, nhân lúc thân thể của ngươi hôn mê bất tỉnh, ta đã cố ý sắp xếp hai vị đệ tử có tu vi bình thường của Sở gia chăm sóc thân thể ngươi... Đối tượng quả nhiên đã để lộ ra dấu vết.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy nhẹ mắt kính, thấu kính lóe lên ánh hào quang của trí tuệ:

“Thật sự đã lộ dấu chân ngựa luôn đấy. Đối phương là một con ngựa đen thành tinh đã tu luyện ra hình người.”

“Ngựa đen tinh á?”

Tống Thư Hàng hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

Hắn đã đắc tội với một con ngựa đen tinh lúc nào thế? Đối phương lại còn ôm theo âm mưu gì đó mà âm thầm theo dõi hắn nữa là sao?

Hắn hỏi lại với vẻ tò mò:

“Con ngựa đen tinh này, có thuộc về một thế lực đặc biệt nào không? Ví dụ như là Vô Cực Ma Tông chẳng hạn?”

Hải Vương và chiến sĩ nhím biển có tính bài ngoại rất mạnh mẽ nên chắc sẽ không có mối quan hệ gì với con ngựa đen tinh này. Vậy thì chỉ có thế lực Vô Cực Ma Tông, hoặc là thế lực phía sau con rối 'tiên sinh' kia thôi.

“Nó không hề có quan hệ gì với Vô Cực Ma Tông cả... Nếu như ta đoán không sai thì chắc có lẽ con ngựa đen tinh này thuộc về tổ chức tinh quái.”

Diệt Phượng Công Tử vừa lấy tay sờ sờ cằm vừa nói.

Diệt Phượng Công Tử là một đại yêu đã tu luyện thành hình người. Về phương diện các tổ chức yêu quái thì hắn có hiểu biết hơn nhiều các vị tiền bối khác trong nhóm.

“Tổ chức tinh quái?”

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu. Hắn thật sự không thể nghĩ ra được bản thân mình đã đắc tội với tổ chức tinh quái lúc nào.

“Ngươi yên tâm đi. Ta sẽ xử lý chuyện này giúp ngươi. Ta đảm bảo từ nay về sau con ngựa đen tinh này sẽ không tìm tới gây thêm phiền phức gì cho ngươi nữa đâu.”

Diệt Phượng Công Tử lấy tay đẩy đẩy gọng kính, cười cười đáp lại.

“Đa tạ Diệt Phượng tiền bối.”

Tống Thư Hàng thầm thở phào một hơi:

“Ngoài ra, xin tiền bối giúp ta điều tra một chút xem tại sao con ngựa đen tinh kia lại phải theo dõi ta... Đáng lẽ ta chưa từng đắc tội với tổ chức tinh quái nào mới đúng chứ.”

Hay nguyên nhân là vì Tống Thư Hàng đã nhận lấy đôi giáp tay màu bạc này nhỉ? Diệt Phượng Công Tử đáp lại với vẻ vô cùng hào sảng:

“Cứ giao hết cho ta!”

Cho dù có là đêm tối thì thấu kính của hắn vẫn có thể chiết xạ ra ánh sáng lóa hết cả mắt.

**

Sau đó Diệt Phượng Công Tử đưa Tống Thư Hàng lên hòn đảo thổ dân kia.

Vừa đúng lúc đó có một vị tiền bối phi thân hạ xuống, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Là Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha hả nói, sau đó hắn thu phi kiếm lại. Tà áo khoác ngoài màu đen bay bay, nghênh đón Tống Thư Hàng với vẻ vô cùng ngầu lòi.

“Thất Tinh Phù tiền bối?”

Tống Thư Hàng mỉm cười. Sau đó lấy tay vén áo cà sa ngọc bích của mình lên... cũng làm động tác nghênh đón y như thế.

“Tiền bối, mấy người bạn kia của ta vẫn ổn cả chứ?”

“Mấy người bạn của ngươi vẫn khỏe cả. Bây giờ ta sẽ đưa ngươi lên đảo đi gặp bọn họ.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vừa cười vừa đáp lời Tống Thư Hàng.

Sau đó, hắn đưa Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử vào trong đảo.

Trên đảo thổ dân, có một tầng kết giới đặc biệt bao ở bên ngoài.

Bởi vì phải sắp xếp cuộc đua lái xe máy kéo ở gần đây, tránh cho mấy thổ dân trên đảo, và bạn bè của Tống Thư Hàng bị cuộc đua máy kéo ở bên ngoài đảo ảnh hưởng tới, cho nên Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã bố trí trận pháp xung quanh hòn đảo, ngăn cách toàn bộ hoàn đảo cùng với bên ngoài.

Bởi vậy, cho dù cuộc thi “máy kéo tay cầm” ở bên ngoài có ồn ào náo nhiệt thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không ảnh hưởng đến cư dân trong đảo.

Sau khi bước vào trận pháp bảo hộ hòn đảo nhỏ này, Tống Thư Hàng lập tức trông trên đảo tối thui tối mù. Chỉ có lác đác vài ngọn lửa đang cháy, loáng thoáng điểm xuyết màn đêm của hòn đảo.

Khung cảnh trên hòn đảo này rất yên tĩnh, tất cả cư dân trên đảo cùng những hành khách trên chiếc máy bay gặp rủi ro đều đã chìm vào giấc ngủ rồi.

Tống Thư Hàng nói:

“Ấy... Đã nửa đêm canh ba rồi à?”

Giờ này chắc có lẽ đám người Cao Mỗ Mỗ kia cũng đã ngủ mất rồi... Có điều như thế cũng tốt, bởi vì bây giờ hắn vẫn đang mặc áo cà sa, lại còn không thể cởi ra được. Nếu như bọn nó còn thức mà mình lại mặc áo cà sa đi gặp bọn nó thì chắc chắn bọn nó sẽ cho rằng mình sắp xuất gia đi tu đến nơi luôn ấy chứ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Ta dẫn ngươi đi thăm mấy người bạn của ngươi trước. Sau đó, ta lại dẫn ngươi đi xem bảo khố của ta rồi chọn một món nào đó ngang giá với miếng huyết thần toản kia để giao dịch với ngươi.”

“Làm phiền tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng đáp lời, lấy miếng huyết thần toản từ trong túi thu nhỏ một tấccủa mình ra đưa cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói thì trong thời điểm hiện tại, miếng huyết thần toản này chỉ là một củ khoai nóng bóng tay mà thôi.

Cái tên Công Tử Hải kia dù đã sắp sửa trùng kích cảnh giới ngũ phẩm đến nơi rồi, nhưng vẫn nhớ mãi miếng huyết thần toản này không quên. Trong đầu hắn vẫn chưa từ bỏ ý niệm cướp lấy miếng ngọc này từ tay Tống Thư Hàng.

Cho nên mang nó đi giao dịch với Thất Sinh Phù tiền bối sớm một chút cho xong. Đến lúc đó, Công Tử Hải có bản lĩnh thì đi mà tìm Thất Sinh Phù tiền bối.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đón lấy miếng Huyết thần toản kia, cẩn thận lấy ra một cái hộp gỗ đã được chuẩn bị sẵn từ trước, rồi đặt nó vào trong. Dù sao thì miếng Huyết thần toản này cũng có liên quan đến số lượng long văn của Kim Đan lúc hắn trùng kích cảnh giới ngũ phẩm đấy.

Sau đó, Phủ Chủ mỉm cười rồi nói:

“Đi thôi. Ta đưa ngươi đi thăm mấy người bạn của ngươi trước.”

...

...

Dãy phòng của đám thổ dân ở trên đảo.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa Tống Thư Hàng, Diệt Phượng

Công Tử vào trong phạm vi một căn nhà đắp bằng đất.

Tống Thư Hàng không cần vào trong căn nhà, dựa vào tầm nhìn cường đại của tu sĩ, thì chỉ cần nhìn xuyên qua cánh cửa sổ sơ sài của gian phòng thì cũng đã có thể trông thấy từng bóng dáng quen thuộc kia rồi.

Lâm Thổ Ba đang ngủ rất say, Gia Cát Trung Dương, còn có Cao Mỗ Mỗ mới chìm vào giấc ngủ chưa được bao lâu nữa.

Ở góc không xa phía trong căn phòng có bạn gái Nha Y của Cao Mỗ Mỗ, chị em Lục Phi, con gái Kỷ Song Tuyết của Joseph. Tất cả đều ở trong căn phòng này.

Chỉ còn lại một mình Gia Cát Nguyệt giới tính bất phân, người đã từng cưỡng hôn Cao Mỗ Mỗ, đang nằm ở một góc nho nhỏ phía góc phòng.

Ngoài ra còn có vị giáo sư già trên chiếc máy bay cũng cùng vào hòn đảo thần bí, ông chú da đen biết nhảy đường phố. Đương nhiên còn có một số hành khách mà Tống Thư Hàng không quen biết nữa, tất cả đều phân ra nằm ngủ trong từng căn phòng khác nhau.

Sau khi trông thấy mọi người đều bình an vô sự, trong lòng Tống Thư Hàng mới hoàn toàn yên tâm.

Chỉ có điều... Hắn đưa mắt nhìn một vòng vẫn không trông thấy đệ tử trên danh nghĩa của mình là Joseph đâu.

“Ớ? Joseph đi đâu rồi?”

“Joseph? Người mà Tống Thư Hàng tiểu hữu nhắc đến có phải là một người trung niên nước ngoài không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi lại.

“Đúng rồi, chính là hắn đấy.”

Tống Thư Hàng nghe trong ngữ khí của Thất Sinh Phù tiền bối thì có vẻ như Joseph lại gây ra chuyện gì rồi thì phải?

Khóe miệng Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhếch lên:

“Nếu là hắn thì ở đằng kia. Ta dẫn ngươi qua đó.”

Sau đó, hắn cẩn thận dẫn Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử đi xuyên qua rừng cây, chỉ tay về vị trí khu đất trống phía xa xa:

“Đấy, Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi nhìn mà xem, người kia có phải là Joseph mà ngươi muốn tìm hay không?”

Tống Thư Hàng trông thấy Joseph đang đứng đầu múa làm mẫu bài tập thể dục ‘thời đại vẫy gọi’, còn có hai mươi thổ dân bản xứ đang xếp hàng ngay ngắn đứng múa theo hắn với vẻ mặt cuồng nhiệt.

“...”

Tâm trạng của Tống Thư Hàng lúc này giống như cả một đoàn kỵ sĩ hàng ngàn người đang thúc ngựa lao đi lộc cộc.

“Bọn họ đang làm cái gì thế này?”

Diệt Phượng Công Tử cảm thấy lạ bèn cất tiếng hỏi.

“Ha ha, đang luyện tuyệt thế thần công đấy.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Bọn họ chuẩn bị luyện cho tốt bộ tuyệt thế thần công này, đợi đến một ngày kia luyện thành công thì sẽ vùng dậy phản kháng lại ta, treo ta lên mà đánh. Còn nói sẽ không cho ta ăn cơm nữa đấy ~ Ha ha ha.”

“Thất Sinh Phù, ngươi đùa với ta đúng không?”

Diệt Phong Công Tử vặc lại.

“Ta đâu có đùa với ngươi đâu. Quả thật là bọn họ đang chuẩn bị như thế đấy. Ta đã lặng lẽ quan sát bọn họ tập luyện bộ 'tuyệt thế thần công' đấy mấy ngày liền rồi, nghe bọn họ nhắc đi nhắc lại mãi, không sai được đâu. Thú vị lắm.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp.

Tống Thư Hàng lấy tay che lấy mặt.

Ăn cám rồi... Tuyệt đối không được để Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối biết được mối quan hệ giữa mình với Joseph.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm thấy lúc trước mình dạy bài tập thời đại vẫy gọi này cho Joseph đúng là một sai lầm lớn nhất trần đời.

Sau khi thăm mấy người bạn của Tống Thư Hàng xong.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại vội vàng kéo kéo Tống Thư Hàng:

“Đi, đi thôi, Tống Thư Hàng tiểu hữu. Ta sẽ dẫn ngươi đi đến nơi cất giữ bảo khố của ta. Ta cất giữ rất nhiều đồ tốt ở trong đấy, bảo đảm sẽ không khiến cho ngươi thất vọng.”

**

Đêm dài nhân tĩnh.

Nhưng trong nhóm Cửu Châu Số 1 thì lại náo nhiệt hẳn lên

Trên hệ thống hiển thị thông báo: Lệ Chi Tiên Tử đã up một video lên nhóm.

Tin tức này vừa tung ra, lập tức có rất nhiều đạo hữu nghe tin móc điện thoại ra, vội vàng ấn vào xem.

Sau khi mở video kia lên, thì bắt đầu có hình ảnh phát ra.

Nhìn khung cảnh ở bên trong video thì có lẽ là động phủ của Dược Sư, bốn bề trồng rất nhiều dược liệu quý giá, còn có các loại thiết bị luyện đan, giàn phơi thảo dược.

Ống kính quay video chuyển động... Quay đúng vào một bóng người ở trên không trung.

Trên trời có một cô gái phương Đông, trên mặt là một nụ cười tiêu sái. Khi cô cười còn có hai chiếc má lúm đồng tiền ẩn hiện ở trên má nữa. Đó chính là Lệ Chi Tiên Tử. Bây giờ, có thể tôn xưng cô ấy là Lệ Chi Chân Quân.

Lệ Chi Tiên Tử đang hăm he xoa tay, cười nham hiểm. Cách chỗ Lệ Chi Tiên Tử đang đứng không xa còn có một tu sĩ có khuôn mặt kiểu trẻ con đang ẩn nấp.

Góc quay của video tiếp tục di chuyển, phía xa hơn nữa có bóng dáng của một người đang ngự kiếm tới, tốc độ bay cực kỳ nhanh.

Trên khuôn mặt của người đang tới lộ ra vẻ lo lắng.

Tuy là một khuôn mặt xa lạ nhưng trong lòng mọi người đều có thể đoán ra được, người đang bay đến kia chắc chắn chính là Đồng Quái Tiên Sư không lẫn đi đâu được.

Chương 467: Tiếng kêu đầy ma lực

“Lệ Chi Tiên Tử? Sao cô lại đứng ở trước cửa nhà của Dược Sư thế này?”

Đồng Quái Tiên Sư vẫy vẫy tay với Lệ Chi Tiên Tử, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Xin chào Đồng Quái đạo hữu!”

Lệ Chi Tiên Tử nở nụ cười rất đỗi ngọt ngào, lộ ra lúm đồng tiền dễ thương trên má:

“Ta đang đứng ở đây đợi ngươi ấy mà.”

Đồng Quái Tiên Sư sửng sốt:

“Đợi ta?”

“Đúng thế, ta đợi đạo hữu đã lâu rồi.”

Nụ cười của Lệ Chi Tiên Tử lại càng ngọt ngào hơn.

“Tiên Tử tìm ta có chuyện gì à?”

Đồng Quái Tiên Sư nghĩ mãi không ra lý do, nhưng hắn vẫn nở một nụ cười rồi nói tiếp:

“Tiên tử, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé. À, đúng rồi, ta còn phải cảm tạ Lệ Chi Tiên Tử đã đưa tiểu đồ của đến chỗ Dược Sư huynh... Ta đây cảm kích vô cùng!”

Đồng Quái Tiên Sư vừa nói vừa ngự kiếm bay đến gần Lệ Chi Tiên Tử để chuẩn bị vừa đi vừa nói chuyện với cô.

Hơn nữa, trong lòng Đồng Quái Tiên Sư vẫn luôn lo lắng cho thương thế của đệ tử, cũng không biết vết thương của Thiết Quái có nặng lắm hay không, không biết tình hình bây giờ thế nào rồi nữa? Thân là một người sư phụ như hắn đang lo lắng chết đi được đây.

...

...

Lúc Đồng Quái Tiên Sư đến gần Lệ Chi Tiên Tử, tiên tử chợt lên tiếng gọi:

“Đồng Quái đạo hữu.”

“Xin tiên tử cứ nói.”

Đồng Quái Tiên Sư gật đầu rồi nói.

Nhưng đúng vào lúc này, Lệ Chi Tiên Tử vốn đang đứng yên tại chỗ đột nhiên lại dốc toàn lực xông đến.

Thân hình của cô vọt lên thật cao, xoay 180 độ trong không trung, lưng quay về phía Đồng Quái Tiên Sư, khuỷu tay huých mạnh về phía sau, đánh một cú thật mạnh về phía Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng thời, trong ánh mắt của tiên tử cũng lộ ra một tia sáng vô cùng đáng sợ.

Do Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên nhảy lên tấn công quá bất ngờ, hơn nữa tu vi của cô bây giờ đã là Chân Quân lục phẩm, lại thêm Đồng Quái Tiên Sư không hề có chút phòng bị nào...

Cho nên, cuối cùng Đồng Quái Tiên Sư đã dùng mặt của mình để tiếp xúc thân mật với khuỷu tay đang đánh tới của Lệ Chi Tiên Tử.

Đồng Quái Tiên Sư chỉ kịp kêu "á hự" một tiếng.

Thân thể của hắn bị hất tung ra khỏi phi kiếm, bị Lệ Chi Tiên Tử đánh bay đi cái vèo... Nhưng chiêu phi thân công kích bằng khuỷu tay mới chỉ là đòn mở đầu cho những đòn tiếp theo mà thôi!

Ngay sau đó, thân thể mềm mại như không xương của Lệ Chi Tiên Tử trượt đến phía sau lưng Đồng Quái Tiên Sư. Cô sử dụng chiêu “Tam Giác Giảo” vô cùng đẹp mắt. Hai chân cô quấn lấy cổ Đồng Quái Tiên Sư, sau đó đan chặt vào nhau, đồng thời để mắt cá chân trái đặt cạnh mắt cá chân phải, khóa chặt lấy cổ tiên sư.

Đồng Quái Tiên Sư cảm thấy cổ mình giống như là bị kềm kẹp cứng ngắc, vô cùng đau đớn:

“Ặc, ặc.”

“Hây a!”

Lệ Chi Tiên Tử khẽ quát lên một tiếng, hai chân lại dùng thêm sức!

Đồng Quái Tiên Sư bị đá bay đi xong, bây giờ vẫn còn đang ở trong trạng thái ngu người chẳng hiểu ất giáp gì. Khỉ gió, xảy ra chuyện gì thế này? Tại sao bản tiên sư ta vừa mới gặp mặt đã bị Lệ Chi Tiên Tử đối đãi giống như cái bao cát như thế này cơ chứ?

Lẽ nào cái thằng nhócThiết Quái chết tiệt kia đã chọc gì khiến Lệ Chi Tiên Tử nổi giận rồi à? Cho nên tiên tử mới đi trút hết cơn thịnh nộ lên người ta?

Còn chưa đợi Đồng Quái Tiên Sư suy nghĩ thêm được gì, thì đã có một bóng người di chuyển đến ngay trước mặt hắn.

Là Lệ Chi Tiên Tử, cô lại vọt đến trước mặt hắn chỉ trong chớp mắt.

“Toàn Phong Thoái, hây ya!”

Hai chân Lệ Chi Tiên Tử tạo thành hình chữ mã, liên tục đá vào người tiên sư.

Một đôi chân ngọc ngà đẹp đẽ nhưng lại tàn nhẫn như một cơn lốc, đạp 'bốp, bốp, bốp' lên trên người Đồng Quái Tiên Sư.

“Á hự hự.”

Đồng Quái Tiên Sư kêu lên thảm thiết, bị Toán Phong Thoái đánh bay lên trên trời, càng bay càng cao!

“Vẫn còn chưa hết đâu, nếm thử thêm cái này nữa đây!”

Lệ Chi Tiên Tử lôi súng chống tăng vác vai AT4 ra, quát khẽ:

“Hây ya ya ya ya!”

Phần đuôi của nòng súng phóng phụt ra một ngọn lửa nóng rẫy.

Viên đạn bay cái đoẳng ra, bắn vào người Đồng Quái Tiên Sư.

“Úi úi.”

Đồng Quái Tiên Sư kêu lên vô cùng thảm thiết, thân hình bị đánh văng bay lên cao hơn. Đầu đạn phát nổ khi ở trong không trung, hóa thành một chùm pháo hoa sáng rực.

“Tiếp đây! Hãy xem Kim Câu đánh quái của ta đây!”

Thân hình Lệ Chi Tiên Tử huyễn hóa ra một chuỗi tán ảnh, “vèo” một cái vọt chạy đến trước mặt Đồng Quái Tiên Sư:

“Hây ya!”

Lăng không lộn ngược lại đá một cú đẹp miễn chê!

“Á hự!”

Đồng Quái Tiên Sư không còn sức để phản kháng nữa. Ngoài việc kêu lên thảm thiết thì thậm chí hắn có muốn chống lại một chút cũng không làm được.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thăng Long Quyền, ya ya ya!”

Đồng Quái Tiên Sư: “Á hự.”

“Toàn Chuyển Tất Lạc. Ya ya ya!”

Đồng Quái Tiên Sư kêu lên thảm thiết: “Á hự.”

“Bộ Bộ Cao Liên Kích. Ya ya ya!”

“Á hự.”

“Cơ Quan Tán Đả, ya ya ya!”

“Á hự.”

“Chiêu thức 18 không biết tên, ya ya ya!”

Đồng Quái thảm thiết kêu lên: “Á hự.”

“Ya ya ya!”

“Á hự.”

…

…

“Xong rồi, Đặng Ma Y đạo hữu, xin ngươi đi qua đây nhặt thi thể của Đồng Quái giúp ta, vác hắn đặt lại vào cái vị trí mà ta đã đặt sẵn ở chỗ của Dược Sư đi.”

Lệ Chi Tiên Tử phủi tay rất đỗi hài lòng phủi.

Tên tu sĩ có khuôn mặt trẻ con đang trốn ở trong góc kia bất ngờ chui ra, vốn hắn ẩn nấp ở trong bóng tối là vì muốn đề phòng Đồng Quái Tiên Sư chạy trốn mất, cũng như để chặn đường lui của Đồng Quái Tiên Sư.

Nhưng có vẻ như hắn đã tốn công vô ích rồi... Đồng Quái Tiên Sư đáng thương căn bản cũng không có cơ hội để bỏ chạy.

Trên khuôn mặt trẻ con của Đặng Ma Y lúc này phảng phất như xuất hiện nét gì đó tựa như thương hại.

Trước khi đến đây tìm Đồng Quái Tiên Sư, hắn đúng là vẫn luôn ôm oán giận ở trong lòng.

Cho dù hắn đã lấy được một mớ linh thạch khả khẩm từ chỗ “Hoàng Sơn Chân Quân” về, cơ bản có thể giúp hắn vớt vát được phần nào số tiền đã mất. Nhưng oán giận của hắn đối với tên bốc quẻ ngược là Đồng Quái Tiên Sư này vẫn không giảm đi chút nào cả.

Nhưng bây giờ, khi trông thấy tình trạng thê thảm của Đồng Quái Tiên Sư... trong lòng Đặng Ma Y lại sinh ra chút gì đó như là cảm giác “thương hại”.

Khi phụ nữ tức giận, mà đặc biệt là kiểu phụ nữ như tiên tử đây thật đáng sợ quá đi mất!

Oán giận trong lòng hắn bất giác đã tan thành mây khói.

Đặng Ma Y nhấc Đồng Quái Tiên Sư lên, bay về phía động phủ của Dược Sư.

...

...

Trên thực tế, vết thương của Đồng Quái Tiên Sư không hề nghiêm trọng như khi xem qua video. Trong lúc bị súng chống tăng bắn bay lên trên trời, hắn đã trông thấy Đặng Ma Y đang ẩn nấp trong bóng tối.

Trong một thoáng, hắn đã đoán ra được nguyên nhân vì sao Lệ Chi Tiên Tử lại mở hình thức cuồng bạo như thế. Ấy là bởi vì hóa ra lúc trước mình đã giả thành cô ấy để đi xem bói.

Vì thế, Đồng Quái Tiên Sư đã ngoan ngoãn đóng vai “người bị ăn đòn nhừ tử” này.

Chỉ có điều là... Lệ Chi Tiên Tử ra tay cũng tàn độc quá đi mất. Đau chết đi được. Đồng Quái Tiên Sư chỉ còn biết chảy dài hai hàng nước mắt.

Video kết thúc ở đây.

...

...

Lệ Chi Tiên Tử tắt nút quay video.

Cả một hồi lâu mà trong nhóm vẫn không có ai hó hé câu nào.

Mãi một lúc sau.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Trông Lệ Chi Tiên Tử.... Ngầu khỏi chê luôn!”

Vân Du Tăng Thông Huyền gửi một icon Like.

Điền Thiên Đảo Chủ:

"Có điều, không biết có phải ta đang bị ảo giác không mà bây giờ ở bên tai ta chỉ có hai chữ này thôi."

Tuyết Lang Động Chủ phối hợp lên tiếng:

"Hây ya!"

Phá Dương Kích Quách Đại cũng tung hứng theo:

"Á hự!"

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Chính là thế đó!"

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

"Chính là loại cảm giác này!"

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

"Chính là loại cảm giác này!"

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

"Chính là loại cảm giác này!"

Trong video vừa nãy, tiếng quát yêu kiều của Lệ Chi Tiên Tử và tiếng kêu thảm thiết của Đồng Quái Tiên Sư quả thực rất có ma lực. Hai tiếng kêu ấy không ngừng quanh quẩn, lặp đi lặp lại trong đầu mọi người.

**

Mà lúc này, Tống Thư Hàng với Diệt Phượng Công Tử đang cùng nhau đi theo Thất Sinh Phù Phủ Chủ vào bảo khố của Phủ Chủ.

Nói ra thì, bảo khố của tu sĩ phần lớn đều được giấu ở một nơi bí mật, không cho bất kỳ người nào biết.

Sau đó, nếu như có một vài tu sĩ bởi vì chuyện ngoài ý muốn mà "thân tử đạo tiêu" thì bảo khố của bọn họ kiểu như động phủ hay gì đó chẳng hạn, rất nhiều năm sau sẽ biến thành bảo tàng để cho các tu sĩ đời sau cùng đi thăm dò.

Lẽ nào bảo khố của Thất Sinh Phù tiền bối lại ở ngay trên hòn đảo thổ dân này hay sao?

Chương 468: Đã quá ~~

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dẫn Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử đến chỗ một bãi cát nằm ở đằng sau của hòn đảo.

Sau đó, hắn đến một chỗ trên bãi cát, với tay giật một cái cửa ngầm ra.

Cửa vào bảo khố chỉ đơn giản vậy thôi sao? Thất Sinh Phù tiền bối không sợ bị trộm mất à?

Lúc này, Thất Sinh Phù tiền bối dẫn đầu tiến vào bên trong mật đạo, Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử cũng nối gót Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiến vào theo.

Bên dưới cánh cửa ngầm là một địa đạo uốn khúc hướng thẳng xuống phía dưới, sâu không thấy đáy, cũng không có cầu thang.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bước lên phi kiếm, chậm rãi hạ xuống. Còn Tống Thư Hàng thì cũng được Diệt Phượng Công Tử dùng phi kiếm đỡ lấy, thong thả đi xuống.

Không biết đi xuống bao lâu, cuối cùng trước mắt Tống Thư Hàng cũng xuất hiện ánh sáng:

“Đã đến rồi sao?”

“Đến rồi! Bảo khố của ta ở chỗ này đây.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười nói. Sau đó, hắn đưa tay chỉ chỉ về phía trước.

Thứ ở trước mặt hắn là một con ngọc quy dài một trăm mét, toàn thân nó được đúc từ ngọc thạch, trông sống động như thật. Ánh sáng này là phát ra từ trên thân thể nó.

Nó cứ nằm lặng lẽ không hề nhúc nhích như thế ở trong cái vực sâu không đáy này.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha ha nói:

“Đây chính là nơi ta để bảo khố.”

Diệt Phượng Công Tử dõi mắt nhìn con rùa khổng lồ kia rồi cảm thán:

“Thất Sinh Phù đạo hữu bạo tay thật đấy.”

“Khà khà, chỉ là vận khí khá tốt, kết được mối thiện duyên với vị Quy tiền bối này thôi.

Quy tiền bối? Mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên, lẽ nào cái con ngọc quy khổng lồ này là vật thể sống sao?

Trong lúc hắn còn đang mải suy nghĩ thì Thất Sinh Phù tiền bối đã dẫn hắn và Diệt Phượng Công Tử bay đến trên lưng con rùa.

“Các ngươi cũng biết đó, năm đó ta đã hạ ra rất nhiều lời thề kỳ quái. Có một lần, trong quá trình hoàn thành một lời thề, ta đã quen biết được với Quy tiền bối. Sau đó ta bèn di dời toàn bộ bảo khố của mình đến cất giữ trên người Quy tiền bối.”

Vừa nói, Thất Sinh Phù Phủ Chủ vừa đi đến vị trí cao nhất trên mai rùa, vỗ nhẹ lên chỗ đó một cái.

Đỉnh của mai rùa bắt đầu tách ra, hóa thành một cái cửa lớn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Vào đi! Bảo khố ở bên trong đấy.

Trước khi Tống Thư Hàng bước vào nơi cất giữ bảo khố, hắn đưa mắt nhìn xuống con rùa khổng lồ ở phía dưới này một cái.

Từ đầu chí cuối, con ngọc quy này vẫn nằm im không cục cựa, đến cả mí mắt cũng không hề chớp lấy một cái.

…

…

Sau khi bước vào trong mai rùa, Tống Thư Hàng nhìn thấy một không gian màu trắng vô cùng rộng lớn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Diệt Phượng Công Tử bay bồng bềnh ở trên không trung, dường như trong không gian toàn màu trắng này không hề có trọng lực.

Trong không gian này, có vô số giá gỗ, hòm, rương đều đang trôi bồng bềnh. Trong những thứ đó đều có chứa báu vật của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Phủ chủ vẫy vẫy tay gọi Tống Thư Hàng rồi nói:

“Nói đi cũng phải nói lại, Tống Thư Hàng tiểu hữu có đang thiếu thứ gì không?”

“Ta cũng không rõ nữa. Chi bằng tiền bối giới thiệu cho ta được không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Ừm, tiểu hữu bây giờ đã có tu vi nhị phẩm. Ta thấy ngươi đã có cả pháp y lẫn vũ khí luôn rồi. Về mặt công pháp thì cũng chẳng thiếu gì. Đan dược cũng đủ...”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa tay gãi gãi cằm.

“Hay là tiền bối cho ta thêm một ít 'phù bảo' nữa được không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, phù bảo của Thất Sinh Phù tiền bối đã cứu hắn thoát khỏi nguy hiểm mấy lần.

Đặc biệt là kiếm phù đã giúp hắn vượt cấp giết chết được tới mấy tên cường địch.

“Nếu là Phù bảo thì bởi vì tu vi bây giờ của ta có hạn, nên phù bảo mà ta có thể chế tạo ra cao lắm cũng chỉ tầm cỡ tứ phẩm mà thôi... Nếu như ngươi muốn, thì ta sẽ tặng trước cho ngươi mấy tờ.”

Nói xong, Thất Sinh Phù tiền bối đưa tay ngoắc một cái.

Ba chồng bùa bay đến từ phía trên một cái giá gỗ, rơi xuống tay của Thất Sinh Phù tiền bối.

Sau đó, hắn “xoẹt xoẹt” như đếm tiền mặt, mỗi loại rút ra hai mươi tờ rồi đưa cho Tống Thư Hàng.

“Hai mươi tờ giáp phù này, hai mươi tờ kiếm phù này, với hai mươi tờ phiêu hành phù. Tất cả đều là cấp bậc tứ phẩm, mạnh hơn mấy cái ngươi dùng lần trước một chút... Sáu mươi tờ phù bảo này, cũng coi như là tiền thù lao ta trả cho Tống Thư Hàng tiểu hữu vì đã đưa tới nhiều ‘giáo viên’ như thế cho ta. Không tính vào phần giao dịch huyết thần toản nhé!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha ha nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gượng cười nhận lấy sáu mươi tờ phù bảo... Mấy thầy giáo ở trên đảo này cũng không phải do hắn đưa tới đâu.

“Tiếp theo, thật ra thì ta đã chuẩn bị một vài món đồ để trả thù lao của huyết thần toản, nhưng để xem Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi thích món nào đã.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười hắc hắc lên.

Sau đó, hắn dẫn Tống Thư Hàng đến trước ba cái rương lớn.

Mở rương thứ nhất ra, bên trong là một sợi dây thừng màu vàng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ giới thiệu:

“Đây là ‘khốn tiên thằng'... bản copy thôi nhé. Một khi thi triển ra thì nó có thể trói chặt kẻ thù. Tuy chỉ là bản copy thôi, nhưng cho dù có là Linh Hoàng ngũ phẩm thì sợi thừng này cũng có thể trói chặt được một khắc. Chỉ có điều, số lần sử dụng nó cũng có hạn. Sau khi ta có được nó đã sử dụng năm lần rồi. Bây giờ, sợi ‘khốn tiên thằng’ này còn có thể sử dụng được mười sáu lần nữa thôi. Sau khi sử dụng hết mười sáu lần này nó sẽ biến thành một sợi dây thừng bình thường.”

Mười sáu lần trói chặt kẻ thù. Tuy số lần sử dụng có hạn, nhưng nếu sử dụng thứ này hợp lý thì quả là diệu dụng khôn cùng.

Đặc biệt là đến cả tu sĩ ngũ phẩm mà cũng có thể bị trói một khắc... trong lúc các tu sĩ ngũ phẩm giao chiến với nhau, thời gian một khắc kia đủ để thay đổi thắng bại.

Tống Thư Hàng im lặng gật gật đầu. Đây đúng là một bảo bối tuyệt vời!

“Đây là món bảo bối thứ hai, là một con rối.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại mở cái rương thứ hai ra.

Trong rương có chứa một con rối rất tinh xảo —— Tống Thư Hàng thấy con rối này rất trông quen mắt, nó có hình dạng một con rồng lớn phương Tây, dài khoảng chừng ba mét, cao khoảng hơn hai mét, toàn thân màu trắng bạc.

Ngoài màu sắc của con rối này khác với con rối hắc long của gã “tiên sinh” mà Tống Thư Hàng đã từng nhìn thấy ở trong hang động dung nham kia, thì còn lại cơ hồ giống nhau như đúc.

“Đây là một loại con rối có thể phi hành do Mặc Môn sản xuất, chỉ cần nhét linh thạch vào trong là có thể khởi động nó. Nếu như chất lượng của linh thạch đủ tốt, loại con rối phi hành này thậm chí còn có thể bay với tốc độ siêu thanh. Trước khi tiểu hữu tấn cấp cảnh giới tứ phẩm, nắm vững pháp môn ngự kiếm phi hành thì con rối phi hành này là một công cụ di chuyện cực tốt đấy. Điểm trừ duy nhất là nó tốn linh thạch dữ lắm.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ giới thiệu.

Lúc Tống Thư Hàng trông thấy con rối màu trắng bạc này thì trong lòng đã cảm thấy thích rồi.

Long kỵ sĩ gì đó oách lắm!

Cho dù nó chỉ là một con rối cự long thôi... Nhưng vẫn ngầu lắm.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là, sau khi có nó rồi, dù chưa tới tứ phẩm thì Tống Thư Hàng vẫn có thể ung dung, tự do bay ở trên không trung!

“Xem chừng Tống Thư Hàng tiểu hữu rất thích món quà thứ hai này nhỉ.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười cười nói:

“Chỉ có điều, ta vẫn muốn giới thiệu một chút với ngươi về món bảo vật thứ ba.”

Hắn vừa nói vừa mở chiếc rương thứ ba ra.

Trong chiếc rương thứ ba là một gốc măng nho nhỏ, trông có vẻ như rất ngon lành.

“Đây là thiên tài địa bảo gì thế? Sử dụng nó như thế nào?”

Tống Thư Hàng quay sang hỏi.

Hắn nhớ lại lúc Bạch Tôn Giả phát hiện ra hai gốc thúy trúc duẫn hồi trước, ăn xong thì giúp ích rất nhiều cho việc khai thông tị khiếu, nhờ có tay nghề nấu ăn của nữ đầu bếp Đường Đường của Không Không đạo môn, hương vị lại càng tuyệt vời hơn.

“Ách. Cái này không phải dùng để ăn đâu... Tuy rằng nó cũng có thể ăn được thật, nhưng nếu mà ăn hết nó thì thật quá lãng phí.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vội vàng khua khua tay nói.

Diệt Phượng Công Tử đứng ở một bên ngó nhìn cây măng một hồi lâu rồi đột nhiên lên tiếng:

“Có yêu khí. Không đúng... Linh khí trên người nó rất dồi dạt. Đây là linh vật đã tu luyện thành à?”

“Đúng thế. Đây là cây măng sinh trưởng tại vùng đất hội tụ linh khí dồi dào, hơn nữa điểm hiếm thấy ở nó chính là nó không hề biến thành yêu. Sau khi nó sinh ra một ít linh trí thì bắt đầu tiến hóa theo hướng linh vật. Chỉ cần che chở cho nó trưởng thành một cách cẩn thận thì đợi đến khi nó trở thành một cây trúc rồi, không cần phải luyện chế nó cũng đã là một món pháp bảo trời sinh có khí linh.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vừa nói vừa cười ha ha lên.

Đây quả thật là một bảo bối tốt khó tìm.

Một pháp khí muốn có được khí linh trong mình là điều không dễ dàng gì. Không chỉ phải tốn hao rất nhiều thiên tài địa bảo mà còn phải đưa tình cảm yêu mến vào bên trong pháp bảo, ngày đêm làm bạn với nó, hơn nữa còn cần phải có đủ cơ duyên nữa mới được.

Ngay cả Lưu Tinh kiếm trong tay của Bạch tiền bối cũng chỉ mới đang sinh ra được một tia khí linh mà thôi.

Mà gốc măng nhỏ này, chỉ cần nuôi dưỡng nó lớn lên, biến thành một cây trúc, thì nó đã thành một cây gậy trúc trời sinh có linh.

Giá trị của món bảo vật này đã vượt xa giá trị của huyết thần toản.

“Thất Sinh Phù đạo hữu, liệu gốc măng nhỏ này có vấn đề gì không thế?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi dò. Bảo bối như thế này, tại sao phủ chủ lại định lấy ra để đổi lấy một khối huyết thần toản với Tống Thư Hàng làm gì?

Đây quả thực là kiểu muốn dùng kim cương đổi lấy mấy đồng tiền lẻ mà.

“Bản thân gốc măng này không hề có vấn đề gì cả... Sở dĩ ta lấy nó ra để giao dịch là bởi vì nó cũng không phải là đồ của ta. Bởi vì nó có ước định với ta nên tạm thời ở nhờ trong bảo khố của ta mà thôi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Theo như giao hẹn của ta và nó thì mỗi khi ta cần tiến hành 'giao dịch' với đạo hữu trong bảo khố bí mật này thì nhất định phải để cho đạo hữu đó tiếp xúc với 'gốc măng nhỏ' này. Đợi xem bao giờ xuất hiện một người chủ nhân mà thích thì nó sẽ đi theo người đó.”

Lai lịch của Thất Sinh Phù Phủ Chủ rất thần bí. Sau lưng hắn có cả một thế lực tu sĩ vô cùng khổng lồ. Điểm này dường như cũng không phải là bí mật trong nhóm Cửu Châu Số 1. Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng không hề kiêng dè tránh né đề tài này... Nhưng hắn cũng rất ít khi đề cập tới thế lực sau lưng hắn rốt cuộc là gì.

Trong tay Thất Sinh Phù Phủ Chủ luôn luôn có một vài món đồ kỳ quái... Cũng giống như những lời thề kỳ quái mà hắn đã tiện miệng lập ra khi còn trẻ vậy.

Tống Thư Hàng cười cười nói:

“Tình tiết bảo vật nhận chủ đây sao?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha ha rồi nói:

“Cũng gần như là vậy đấy.”

“Vậy thì ta phải làm thế nào?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Đơn giản thôi. Ngươi đưa tay ra nắm lấy nó, để xem thử phản ứng của nó như thế nào thôi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, vén áo cà sa lên rồi đưa tay về phía gốc măng kia. Đồng thời cũng buột miệng hỏi:

“Đúng rồi, Thất Sinh tiền bối, nếu như thật sự có người được cây măng này chấp nhận thì sau khi mang nó đi, phải mất bao lâu nó mới mọc thành trúc được?”

“Ừm... Khoảng chừng năm trăm năm là có thể lớn thành một cây trúc nhỏ rồi. Sau khoảng hai nghìn năm thì nó sẽ trưởng thành.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ xoa xoa cằm đáp lại.

Năm trăm năm mà mới chỉ nhú thành một cây trúc nhỏ thôi á?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ thì tay của hắn đã chạm vào gốc măng kia rồi.

Nó gai gai, nhưng mà cũng mềm mềm, sờ vào cũng có cảm giác không tệ.

Đột nhiên, tinh thần của Tống Thư Hàng chấn động.

Sau đó, ảo giác thấy trời và đất bỗng xuất hiện trước mắt hắn.

Ở giữa đất trời có một cây gậy trúc thật lớn đỉnh thiên lập địa. Một đầu của cây gậy cắm thẳng vào trong vân tiêu, một đầu khác của cây gậy thì đâm sâu vào trong nền đất. Như thể ông đây cắm trời thông luôn cả đất.

“Thật là khí phách.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Nhưng đúng lúc đó, cây gậy này đột nhiên rút ra từ trong lòng đất, nện tới tấp về phía Tống Thư Hàng!

Keng ~ Tiếng kim loại giao nhau vang lên, Tống Thư Hàng cảm giác trong đầu óc mình vang lên tiếng ong ong, vô cùng khó chịu.

"Đã quá ~"

Một thanh âm quanh quẩn trong đất trời tựa như tiếng sấm rền.

m thanh này khiến Tống Thư Hàng trực tiếp tỉnh lại từ trong ảo giác kia.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng phát hiện ra rằng mình đã đẩy gốc măng kia ra xa hơn mười bước, mặt mày đần thối ra.

Bị đánh á?

Chương 469: Đậu xanh, đánh nhầm người rồi

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi với vẻ nghi hoặc. Hắn đã từng giao dịch với rất nhiều đạo hữu thân thiết ở trong bảo khố này. Từ trước đến giờ tổng cộng có hơn hai mươi vị đạo hữu đã từng tiếp xúc với gốc măng này, nhưng trước giờ vẫn chưa từng có ai có phản ứng giống như Tống Thư Hàng cả.

Tống Thư Hàng đưa tay sờ sờ đầu rồi hỏi:

“Gốc măng này biến thành một cây gậy lớn rồi đánh ta!”

Bây giờ hắn chỉ cảm thấy đầu mình hơi váng vất, mắt thì hoa lên, trước mắt là cả một dàn sao năm cánh bay lượn.

Diệt Phượng Công Tử: “...”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “...”

“Xem ra, gốc măng này không thích hợp với Tống Thư Hàng phải không? Gốc măng này chỉ vừa mới gặp mặt thôi mà đã ra tay chơi Tống Thư Hàng tiểu hữu một vố rồi.”

Nhưng nói đến thì cũng lạ.

Rõ ràng Tống Thư Hàng tiểu hữu là một người tốt, các vị đạo hữu trong nhóm luôn luôn đánh giá tốt về Tống Thư Hàng. Tại sao gốc măng này vừa mới tiếp xúc thì đã đánh Tống Thư Hàng tiểu hữu cơ chứ?

Đang lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thấy hết sức khó hiểu thì gốc măng nhỏ kia đột nhiên chấn động một cái.

Sau đó có một ý niệm được truyền vào trong đầu của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Ý niệm của gốc măng nhỏ này dịch ra có nghĩa là: "Đậu xanh... Ngại quá đi mất. Ban nãy đánh nhầm người mất rồi."

“Cái gì?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ sửng sốt.

“Chính là cái người khi nãy đấy... Xin lỗi, vừa nãy ta đánh nhầm người rồi.”

Gốc măng nhỏ nói.

Khóe miệng Thất Sinh Phù Phủ Chủ giật giật.

Đánh nhầm người mất rồi ~~

Lại nói, từ khi nào mà ý thức của gốc măng nhỏ này lại nhân tính hóa đến thế cơ chứ?

Cho đến giờ, mỗi khi gốc măng nhỏ này trao đổi với hắn thì đều đứt quãng từng chút một, giống như vừa mới mở linh trí thôi.

Đến ngay cả lúc giao hẹn với mình về việc tìm chủ nhân giúp nó, trao đổi với nhau cũng chỉ toàn nói mấy câu tối nghĩa, vô cùng vất vả.

Nhưng vừa rồi, trong lúc trao đổi, thần trí của gốc măng nhỏ này đã sắp hoàn thiện rồi... Hơn nữa, vừa rồi nó còn nói đánh nhầm người phải không nhỉ? Hóa ra trước kia gốc măng nhỏ này đã quen với rất nhiều “người” đây mà.

Quả nhiên mình lại nhặt về một thứ phiền phức rồi. Thất Sinh Phù Phủ Chủ lấy tay xoa xoa hai huyệt thái dương của.

“Thất Sinh Phù, xin lỗi vị tiểu đạo hữu kia giúp ta đi mà ~”

m thanh của gốc măng nhỏ lại tiếp tục truyền đến.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài một hơi nặng nề:

“À này, Thư Hàng tiểu hữu. Vừa rồi, gốc măng nhỏ này có nói với ta là thật là ngại quá, khi nãy nó nhận nhầm người. Cho nên nó mới đánh nhầm ngươi.”

Tống Thư Hàng nhìn Thất Sinh Phù tiền bối trân trối: “...”

Phủ Chủ bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm cũng thấy xấu hổ lắm lắm, hắn quay đầu lại liếc gốc măng kia một cái.

Gốc măng nhỏ kia bị phủ chủ trừng xong cũng xấu hổ không thôi.

Một lúc sau, toàn thân của gốc măng run lên, rụng một mảnh vỏ măng xuống. Đồng thời, lại truyền một ý niệm vào đầu Phủ Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhận lấy mảnh vỏ măng kia, đưa cho Tống Thư Hàng:

“Khụ khụ, Tống Thư Hàng tiểu hữu, nó tặng cái này cho ngươi thay cho lời xin lỗi. Đừng xem thường mảnh vỏ măng này nhé, nó có thể bảo vệ ngươi một mạng trong lúc nguy cấp đấy!”

Tống Thư Hàng nhận lấy mảnh vỏ măng, nói:

“Được rồi. Ta chấp nhận lời xin lỗi của nó.”

Mà đúng lúc này, cái nắp hộp đựng gốc măng kia phát ra tiếng “cạch" một cái, đóng sập lại, giống như đang xấu hổ vậy.

...

...

“Khụ khụ khụ.”

Thất Sinh Phù tiền bối khụ hai tiếng, sau đó chỉ về hai cái hòm ở đằng trước, rồi nói với Tống Thư Hàng:

“Vậy thì, Tống Thư Hàng tiểu hữu, trong hai bảo vật này, ngươi thích cái nào hơn? Đương nhiên, nếu như đều không thích thì trong bảo khố của ta vẫn nhiều đồ lắm, ngươi cứ chọn lấy một cái. Ta đảm bảo giá trị của thứ ngươi chọn được cuối cùng tuyệt đối không thấp, mà còn cao hơn cả huyết thần toản nữa!”

Sau khi Tống Thư Hàng suy đi tính lại, thì hắn chỉ vào cái hộp thứ hai nói:

“Lấy con rối ngân long này đi.”

Tuy khôn tiên thằng bản sao kia cũng rất được, nhưng trong thời điểm này thì không có tác dụng gì lớn đối với Tống Thư Hàng.

Với trang bị, phù bảo, đan dược của hắn bây giờ thì dù cho có gặp phải kẻ thù nào đó —— dù có đánh nhau với kẻ thù thì căn bản cũng không cần dùng tới khốn tiên thẳng này làm gì.

Mà lỡ như kẻ địch nào mạnh quá, hắn đánh không lại thì có dùng tới khốn tiên thằng cũng chẳng có tác dụng gì cả. Ví dụ như nếu đối phương là Linh Hoàng ngũ phẩm chẳng hạn, khốn tiên thằng chỉ trói được đối phương nhiều cao lắm là một khắc thôi. Trong thời gian một khắc này, Tống Thư Hàng căn bản không thể chạy thoát thân được.

Cho nên, vẫn là lấy con rối ngân long này đi vậy.

Con rối không tính là vật thể sống, cho nên còn có thể nhét nó vào trong túi thu nhỏ nữa. Lúc cần thì lại lôi nó ra, rất hợp ý hắn.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính, Tống Thư Hàng nhớ rõ 'con rối hắc long’ ở trong động dung nham kia còn có khả năng chiến đấu nhất định nữa.

“Được, giao dịch đã xong!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhấc cái hòm to đấy lên đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lấy chiếc túi nhất thốn chỉ xà ra, cho cái hòm lớn cùng con rối ngân long vào trong.

Giao dịch đã xong!

…

…

Lúc này, Diệt Phượng Công Tử mới lên tiếng hỏi:

“Thất Sinh Phù đạo hữu, ngươi có giao dịch sợi khốn tiên thằng này không?”

“Diệt Phượng đạo hữu muốn có nó à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Nếu như đạo hữu muốn thì có thể lấy một vật có giá trị tương đương nó ra giao dịch với ta là được.”

“Ha ha, đúng lúc ta có mấy món đồ hay hay ở đây. Thất Sinh Phù đạo hữu xem xem có cần món đồ nào không?”

Diệt Phượng Công Tử lấy một cái túi nhỏ ra.

Nhìn qua thì có lẽ nó cũng là một cái túi thu nhỏ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đến gần, ngó đầu vào trong túi nhìn nhìn, rồi nói với vẻ hài lòng:

“Đều là hàng tốt cả đó nha. Vậy thì đưa ta năm phần coi như giao dịch xong.”

“Giao dịch xong xuôi. Hợp tác vui vẻ.”

Diệt Phượng Công Tử lấy năm vật tròn, đỏ, còn sống ra đưa cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ. Sau đó lấy sợi khốn tiên thằng kia.

Trên mặt cả hai người đều lộ ra vẻ hài lòng.

Tuy biết rằng món đồ mà hai vị tiền bối giao dịch là những thứ quang minh chính đại.

Nhưng không hiểu tại sao, cảnh tượng lúc hai vị tiền bối ghé đầu sát vào nhau giao dịch cứ luôn khiến Tống Thư Hàng liên tưởng tới mấy vụ mua bán hàng cấm vậy.

“Giao dịch xong rồi. Chúng ta đi thôi. Một lát nữa còn có 'hội chợ giao dịch tu sĩ' nữa, nói không chừng có thể đào ra được một vài thứ hay ho nữa đấy.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói, sau đó dường như hắn lại nghĩ ra điều gì đó, nên nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, đến lúc đó ngươi phải theo sát Bạch tiền bối đấy. Nếu như Bạch tiền bối cảm thấy món đồ nào không tồi thì ngươi phải nhớ cho kỹ. Nếu như có cơ hội thì quét sạch lượt mấy món đồ ấy một lượt đi, đảm bảo mấy thứ ấy toàn là đồ tốt cả.”

Tống Thư Hàng cười cười, trong túi hắn chỉ có ba khối linh thạch. Ba khối linh thạch này là Bạch Tôn Giả thuận tay ném cho hắn coi như quà an ủi sau khi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đã tiêu diệt Huyết Ma.

Ba khối linh thạch, có thể mua được đồ gì trong “hội chợ giao dịch tu sĩ” bây giờ?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Diệt Phượng Công Tử ngự kiếm bay lên, đưa Tống Thư Hàng rời đi.

Ba người rời khỏi mai rùa, bay lên mặt đất.

Trên đường quay trở về, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh...

“Lại nữa rồi.”

Linh quỷ vẫn còn đang ở Bắc Cực chơi đắp người tuyết với chim cánh cụt hay sao?

Lạnh chết đi được. Ta đang ở Đông Bắc nghịch bùn đây.

Hừ!

Đợi đến khi ra khỏi đây, hắn phải lập tức đi tìm linh quỷ mới được.

**

Lúc này, ở một góc trên hòn đảo thổ dân.

Một chiếc xe thương vụ đang bị vô số thổ dân trên hòn đảo vây quanh.

Trên xe, hai đệ tử của Sở gia cười khổ, xoa xoa hai huyệt thái dương. Bọn họ bị vị Bạch tiền bối kia dùng phi kiếm bay đến hòn đảo nhỏ này. Sau đó, bọn họ lập tức bị những người thổ dân chịu trách nhiệm canh gác trên đảo bu lại vây xem.

Dựa vào thực lực của hai vị đệ tử Sở gia, đối phó với mấy người thổ dân chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Chỉ có điều bọn họ biết rõ, đám thổ dân này được một vị tiền bối bảo kê. Bọn họ thật sự không dám ra tay với mấy thổ dân này.

Cũng may là đám thổ dân cũng không có ý định dùng vũ lực.

Mấy người thổ dân kia chỉ vây xung quanh chiếc xe, sau đó ra vẻ như rất hưng phấn, dè dặt vươn tay ra sờ sờ chiếc xe, sau đó lại cúi đầu trao đổi với nhau.

Hai vị đệ tử Sở gia cười khổ, bây giờ bọn họ chỉ còn cách ngồi đợi Bạch tiền bối qua đây, hoặc là đợi vị tiền bối bảo kê hòn đảo này xuất hiện mà thôi.

"Ôi."

Lúc này, phía sau chiếc xe thương vụ đột nhiên vang lên một tiếng kêu đau đớn

Là cái người đàn ông cao to kia tỉnh lại sao?

...

...

Tư Mã Giang xoa xoa lấy đầu mình, anh ta nhớ loáng thoáng rằng chiếc xe chuyển phát nhanh của mình đột nhiên bị mất đi khống chế, sau đó xe bị lật, mình cũng bị hôn mê thì phải?

Bây giờ là chuyện gì đây?

Tư Mã Giang mở to hai mắt, phát hiện mình đã nằm ở trong một chiếc xe thương vụ cực lớn.

Anh ta lại đưa mắt nhìn sang bên cạnh, sau đó thầm thở phào nhẹ nhõm. Cái thùng chuyển phát nhanh lớn kia vẫn còn nguyên.

"Ông chú, chú tỉnh rồi đấy à."

Vị nữ đệ tử của Sở gia quay đầu lại hỏi, ánh mắt linh động, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Khuôn mặt tươi tắn đầy ý cười của cô là kiểu khiến người ta vừa trông thấy đã bất giác bỏ hết tất cả lòng đề phòng.

"A, xin chào."

Tư Mã Giang sờ lên cái đầu vẫn còn đang đau ê ẩm của mình, nói:

“Là hai người đã cứu ta sao? Đây là đâu thế?”

“Chuyện này, bọn ta cũng không rõ nữa.”

Vị nữ đệ tử Sở gia nhún nhún vai.

“Hả?”

Tư Mã Giang cảm thấy nghi hoặc, bèn nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Sau đó, hắn trông thấy mấy người thổ dân đan thui thùi lùi đang vây lấy chiếc xe, không ngừng vuốt ve nó.

“Con mẹ nó!”

Tư Mã Giang bất giác vuột miệng kêu lên.

Đám người thổ dân kia từ đâu chui ra thế này? Trong địa phận Hoa Hạ chắc là không có tộc người này đâu nhỉ?

Giọng của Tư Mã Giang cũng không lớn lắm, nhưng đám thổ dân ở bên ngoài ai cũng thính tai cả, nên nhanh chóng nghe thấy tiếng kêu của bọn họ.

“Vị... vị tiên sinh này... mắng người là sai đấy!”

Một người thổ dân trong số đó nhòm qua cửa kính xe, nhìn chằm chằm vào mắt Tư Mã Giang rồi nói.

Tuy từng chữ nói ra không được rõ ràng nhưng không hề sai, tuyệt đối là ngôn ngữ Hoa Hạ.

Tư Mã Giang: “...”

Mình nghe nhầm rồi sao? Hay là ngôn ngữ của những người thổ dân này phát âm ra hao hao với tiếng Hoa Hạ, sau đó lại biến thành kiểu nghe nhầm à?

Lúc này, lại có một thổ dân ho khan một tiếng, vẫy vẫy tay với Tư Mã Giang cùng hai vị đệ tử của Sở gia ở trong xe rồi hô lên:

“Khụ, Tử dạy: Có bạn từ xa đến chơi, mà lại không tiếp đón thì là thất lễ!

Tư Mã Giang: “...”

Con mẹ nó, đúng thật là tiếng Hoa Hạ luôn!

Nhưng mà, vế sau của “có bạn từ phương xa đến” không phải là “không vui sao được” chứ nhỉ? “Đến mà không tiếp đón thật là thất lễ” là cái quỷ gì thế?

“Đồ ngu, Đại Căn ngươi đọc sai rồi. Nhỏ tiếng đi, đã đọc sai rồi thì sẽ bị khẽ tay nữa đó.”

Một tên thổ dân đứng ở bên cạnh vội vàng kêu to.

Cái tên thổ dân tên là “Đại Căn” kia vội vàng lấy tay bịt miệng mình lại, không dám hó hé thêm tiếng nào nữa.

Tư Mã Giang giơ tay xoa xoa huyệt thái dương, quả nhiên đám thổ dân này biết nói tiếng Trung.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, anh ta quay sang nhìn hai vị đệ tử của Sở gia:

“Chú em, cô, chúng ta có nên xuống xe xem một chút hay không? Mấy người này trông thì có vẻ như có thể trao đổi được ấy nhỉ?”

“Cũng được.”

Vị nam đệ tử kia gật đầu nói.

Tuy thực lực của bọn họ chỉ là nhất phẩm, chưa đến nhị phẩm, nhưng để đối phó với mấy người thổ dân này thì hoàn tòan không thành vấn đề gì, cho nên không cần phải sợ gì cả.

“Vậy thì để tôi xuống trước, hai người cứ ở trên xe xem tình hình thế nào đi đã.”

Tư Mã Giang nói. Sau đó, anh ta mở toang cửa xe ra, giữ vững cảnh giác bước xuống xe.

Lúc này, có một người thổ dân mặt mũi có chút hiền lành bước lên phía trước một bước, làm một tư thế “mời”:

“Tử dạy: bằng hữu, xin mời đi phía bên này!”

--

…

…

Chương 470: Giấc mộng tam liên

“Thạch Đầu ngươi cũng là kẻ ngốc, Tử chưa từng 'dạy' như thế! Ngươi lại nói loạn lời dạy lên như thế sẽ bị trói lại đánh đó, đau đớn lắm đấy.”

Người thổ dân mặt mũi hiền lành kia ngượng ngùng:

“Ấy? Tử chưa từng 'dạy' như thế sao?”

“Không có đâu ~ trước giờ Tử chưa từng 'dạy' như thế!”

Một người thổ dân khác lớn tiếng nói.

Khóe miệng Tư Mã Giang giật giật. Anh ta đã không biết phải nói gì về mấy đoạn đối thoại của những người thổ dân này nữa rồi.

Nơi mình đang đứng đây thật sự là một hòn đảo thổ dân sao? Đám thổ dân này không chỉ mở miệng nói đủ loại “Tử dạy”, mà trong miệng còn thường xuyên phun ra mấy câu linh tinh như là “sẽ bị khẽ tay, sẽ bị treo lên đánh, đau lắm đấy”.

Sao cứ luôn cảm giác như mình đi đến nhầm phim trường thế này.

“Khụ khụ, xin chào mọi người. Xin cho ta hỏi một chút, đây là nơi nào thế?”

Tư Mã Giang hỏi một cách chậm rãi.

“Cái này... Ta biết!”

Người thổ dân mặt mũi hiền lành cười cười nói:

“Theo như tên đàn ông đáng sợ kia đã nói thì đây là... là một hòn đảo nhỏ gọi là 'Thai Bằng Dương'.”

“Thai Bằng Dương” là cái quỷ gì thế?!

Tư Mã Giang vò vò đầu suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên mắt anh ta sáng rực lên, lẽ nào chính là “Thái Bình Dương” sao?

Nơi này là một hòn đảo nhỏ nằm ở Thái Bình Dương sao?

Không đúng. Trước khi mình xảy ra tai nạn xe thì mình đang ở trong nội địa Hoa Hạ, cách xa biển ngàn dặm kia mà. Tại sao bây giờ mình lại xuất hiện ở trên một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương thế này?

Chẳng lẽ, khoảng thời gian kể từ khi mình bị ngất đến bây giờ, thực ra đã trải qua những mấy tháng rồi sao?

Tư Mã Giang nhất thời nghĩ ra hàng vạn lý do.

...

...

Trong lúc Tư Mã Giang đang muốn buôn dưa thêm vài câu với mấy người thổ dân này, để tiếp tục moi thêm ít tin tình báo thì ở phía xa xa có ba bóng người từ từ tiến lại chỗ này.

Một bóng người cao, gầy, mặc áo khoác ngoài màu đen, nhìn thoáng qua là thấy vừa ngầu vừa đẹp trai.

Một bóng người cột tóc hững hờ, da thịt trắng nõn như ngọc, trên mặt là một cặp kính đen vừa to vừa dày, cho dù là trong đêm tối, mắt kính của hắn cũng chiết xạ ra ánh sáng “trí tuệ”.

Bóng người cuối cùng có cái đầu nhẵn bóng, người choàng một cái áo cà sa màu ngọc bích, nhìn từ xa thì không rõ mặt mày ra sao, dường như là một đại sư trẻ tuổi thì phải?

Lúc ba bóng người kia tiến gần về phía này, đám thổ dân ở trên đảo hiển nhiên lộ ra vẻ kinh sợ. Bọn họ lập tức xếp thành hai hàng ngay ngắn, không dám cục cựa.

Người đàn ông khoác chiếc áo ngoài màu đen đi nhanh nhất, đến bên mấy người thổ dân kia, cất giọng lạnh lùng:

“Tử dạy: Học thì phải...”

Mấy người thổ dân lại vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực, đáp:

“Học thì phải luyện tập, chẳng phải vui lắm sao!”

Người đàn ông mặc áo khoác đen tiếp tục cất giọng lạnh lùng:

“Có bạn từ phương xa tới...”

“Có bạn từ phương xa tới, chẳng phải cũng là một chuyện vui hay sao?”

Đám thổ dân vội vàng đáp lại.

Nhưng trong đó, vẫn có một người thổ dân đáp sai:

“Có bạn từ phương xa đến, đến mà không đón tiếp chẳng phải là thất lễ hay sao!”

Đôi mắt của người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu đen kia chợt trở nên lạnh lẽo, không biết hắn đào đâu ra một cây thước thật dày, ngoắc người thổ dân đáp sai kia một cái.

Người thổ dân kia mang theo khuôn mặt đau khổ đi đến trước mặt người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu đen, sợ hãi chìa bàn tay đen xì ra.

"Bốp" một tiếng nặng nề vang lên, cây thước vô tình đánh vào lòng bàn tay của người thổ dân nọ.

"A ~~"

Người thổ dân đau quá kêu thành tiếng.

Ngay cả Tư Mã Giang đứng ở bên cạnh cũng phải run run, có cảm giác giống như mình cũng bị đánh.

...

...

Lúc này, hai bóng người ở phía sau cũng từ từ tiến lại gần.

Trong đó, lúc vị đại sư trẻ tuổi kia đến gần, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tư Mã Giang.

"Hế lô, Tiểu Giang, chào anh!"

Vị đại sư trẻ tuổi kia cất tiếng chào.

Trời đêm khá tối, Tư Mã Giang phải cố gắng mở to đôi mắt nhìn về phía vị đại sư trẻ tuổi kia.

Mặt mày non choẹt, tướng mạo hiền khô, trông quen mắt thật đấy.

Ấy? Đợi đã, đây chẳng phải là bạn học Tống Thư Hàng ở trường đại học Giang Nam hay sao?

Tư Mã Giang kinh ngạc bật thốt:

"Bạn học Thư Hàng, sao cậu lại ở đây?"

"Ha ha, nơi này... cứ coi như là địa bàn của một người bạn của tôi đi... Xem như tôi đến đây chơi."

Tống Thư Hàng nhún nhún vai, đáp lại.

Sau khi đi ra từ trong bảo khố của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tống Thư Hàng liền lần theo cảm ứng giữa mình với linh quỷ, tập trung vị trí của nó —— điều khiến hắn kinh ngạc chính là linh quỷ ở cách hắn rất gần, cũng ở ngay trên hòn đảo này.

Vì thế, Tống Thư Hàng đi tìm một đường, cuối cùng lại đến chỗ chiếc xe thương vụ, gần chỗ Tư Mã Giang này.

Lúc này, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, linh quỷ của mình đang ở ngay trên chiếc xe này!

Nhưng hắn đã thử triệu hoán linh quỷ quay về, nhưng linh quỷ chỉ truyền lại cho hắn một ý niệm "bất lực". Ngay sau đó là một cơn lạnh run người truyền đến thông qua cảm quan cộng hưởng của hắn và linh quỷ.

Càng đến gần chiếc xe thương vụ này, hàn ý kia lại càng dữ hội nhiều hơn. Tống Thư Hàng có một loại ảo giác như các khớp xương ngón tay mình đều bị tê cóng.

Hết cách, hắn chỉ đành tạm thời cắt đứt cảm quan cộng hưởng giữa mình với linh quỷ, chỉ giữ lại chức năng xác định tọa độ mà thôi.

...

...

Lúc này, Tư Mã Giang nhìn nhìn Tống Thư Hàng với cái đầu trọc lốc, áo cà sa khoác trên người, bèn hỏi dò:

“Bạn học Tống Thư Hàng à, cái này, cậu đã xuất gia rồi à?”

Quả nhiên là lại hỏi vấn đề này mà!

Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi, cố gắng nặn ra một nụ cười rồi nói:

“Không phải, trước giờ tôi thực sự chưa từng có suy nghĩ sẽ xuất gia cả. Cái đầu trọc của tôi là vì đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn mà thôi... Mà áo cà sa trên người này là món quà một người bạn tốt tặng cho tôi. Tất cả những thứ này chỉ là trùng hợp mà thôi. Anh có tin không?”

Tư Mã Giang lặng lẽ gật gật đầu, nhưng, anh ta có tin lời Tống Thư Hàng hay không thì không ai biết được.

Tống Thư Hàng lại lặng lẽ thở dài lần nữa —— Đợi một lát nữa đi tìm Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối, xem xem phải cần cấp bậc nào mới học được cái pháp thuật khiến cho tóc mọc lại.

Còn có cả Hoàng Sơn Chân Quân nữa!

Chân Quân mang Đậu Đậu đi lâu như thế rồi, cái mật mã để mở khóa cái “áo cà sa ngọc bích” này rốt cuộc là gì đây!

Không có mật mã mở khóa, hắn không cởi áo cà sa ra được đây này!

…

…

“Mà này, bạn học Tống Thư Hàng, tôi muốn hỏi một chút. Đây là chỗ nào đó ở trên Thái Bình Dương à?”

Tư Mã Giang hỏi dò.

Tống Thư Hàng cười cười gật đầu.

Tư Mã Giang cười khổ… Đúng thật là đã chạy đến Thái Bình Dương mất rồi. Lại nói, rốt cuộc là ai rảnh háng như thế, chuyển mình từ trong nội địa Hoa Hạ đến một hòn đảo ở Thái Bình Dương như thế này cơ chứ?

“Bạn học Tống Thư Hàng này… Chúng ta có thể rời khỏi hòn đảo này không?”

Tư Mã Giang lại hỏi tiếp.

“Yên tâm đi, Tiểu Giang. Qua vài ngày nữa chúng ta sẽ quay về, đến lúc đó anh cứ theo tôi cùng về Hoa Hạ.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Có câu nói này của hắn, Tư Mã Giang liền cảm thấy an tâm hơn nhiều, chỉ cần có thể quay về Hoa Hạ là được rồi.

…

…

Tống Thư Hàng lần theo cảm ứng của “linh quỷ”, leo lên trên xe.

Hai vị đệ tử của Sở gia vội vàng hành lễ với Tống Thư Hàng:

“Xin chào Tống tiền bối.”

Vị Tống tiên sinh này, tuy nhìn qua thấy hãy còn trẻ tuổi nhưng đã là tu sĩ cấp bậc nhị phẩm rồi, cho nên hai tiếng tiền bối mà bọn họ gọi cũng không hề sai.

“Xin chào.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, gật gật đầu. Sau đó ánh mắt lại chuyển qua thùng chuyển phát nhanh kia.

Cảm giác được rồi… Linh quỷ đang ở bên trong cái thùng này.

Cái này là món hàng chuyển phát nhanh gửi đến cho lão tổ Sở Khang Bá của Sở gia!

Trên giấy chuyển phát nhanh không có ghi tên người gửi, chỉ có hàng chữ “Gửi cho ngô hữu - Sở Khang Bá”.

Tống Thư Hàng định vươn tay ra sờ vào cái thùng chuyển phát nhanh, nhưng lúc hắn vừa mới đưa tay ra, thì dù “cảm quan cộng hưởng” của hắn với linh quỷ đã được cắt đứt rồi, vậy mà hắn vẫn cảm thấy có một cỗ hàn ý ập tới.

Hàn ý lạnh đến cắt da cắt thịt khiến bàn tay đang định sờ vào thùng chuyển phát nhanh của Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

“Cái thùng chuyển phát nhanh này thật cổ quái.”

Tống Thư Hàng cười khổ, nói.

“Đúng là có chút cổ quái.”

Tư Mã Giang gật đầu phụ họa.

Khoảng một tháng trước, có người đưa món hàng chuyển phát nhanh tới chỗ anh ta, cũng đã chi một số tiền đặt cọc khá dày.

Người gửi giao hẹn với Tư Mã Giang, nếu như sau một tháng mà hắn vẫn chưa đến hủy đơn chuyển phát nhanh này thì Tư Mã Giang hãy gửi nó đi.

Cho nên, sau khi thời hạn một tháng đã đến, Tư Mã Giang bèn tự mình vận chuyển cái thùng chuyển phát nhanh này đến chỗ Sở gia.

...

...

Cũng không biết linh quỷ ở trong này làm cái gì, cưỡng chế triệu hoán cũng không quay về, chỉ không ngừng truyền đến ý niệm “lạnh lẽo” mà thôi.

Cũng may, tuy linh quỷ bị lạnh run nhưng vẫn không truyền đến tin tức “nguy hiểm” gì cả.

Chỉ cần không “nguy hiểm” thì Tống Thư Hàng cũng không tiện mở thùng chuyển phát nhanh của lão tổ Sở gia ra...

"Xem ra, chỉ còn cách đợi đến khi món hàng chuyển phát nhanh này chuyển đến tay lão tổ của Sở gia thì hãy tính tiếp."“

Tống Thư Hàng nghĩ thầm ở trong lòng.

Hắn cười khổ, đưa tay vỗ nhè nhẹ lên chiếc thùng chuyển phát nhanh. Rồi truyền một ý niệm cho linh quỷ —— "Nếu lúc nào cảm thấy nguy hiểm thì phải lập tức gọi ta ngay."

Nếu như linh quỷ thực sự gặp nguy hiểm, hắn chỉ còn cách mở thùng chuyển phát nhanh này, cứu linh quỷ ra ngoài trước rồi tính tiếp. Đến lúc đó lại giải thích với lão tổ Sở gia sau vậy.

Sau khi truyền ý niệm này đến cho linh quỷ... Đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy có một cơn hoa mắt chóng mặt dữ dội ập đến.

Vô số hình ảnh truyền thẳng đến não của hắn.

Có hồ máu cực lớn, xung quanh có rất phần linh kiện tay chân con rối bị bẻ vụn. Còn có từng tấm da người được phơi nắng... Tất cả hình ảnh này đều thuộc về con rối tiên sinh tên Xá Lam kia.

Còn có một hòn đảo nhỏ thần kỳ, lần này nhìn càng rõ nét hơn, đó là một tòa thành cực khổng lồ lơ lửng ở trên trời, có thần ưng khổng lồ bay lượn. Còn có con thằn lằn cực lớn... Loáng thoáng có vô số cung điện cùng với bóng dáng của Cửu Đăng cô nương, hơn nữa đây còn là Cửu Đăng cô nương phiên bản tóc dài.... tất cả những hình ảnh này là thuộc về hòn đảo thần bí sao?

Cuối cùng, còn có một khối băng vô cùng lớn, trong khối băng ấy hình như có một âm thanh kêu gọi đầy nôn nao vội vã... hình ảnh này thuộc về cái gì đây?

Đợi một chút đã, hàn băng và hàn khí, chẳng lẽ đây là tin tức mà “linh quỷ” truyền đến hay sao?

“Đau đầu quá.”

Tống Thư Hàng dùng lực xoa xoa hai huyệt thái dương.

Cơn buồn ngủ mãnh liệt ập đến, Tống Thư Hàng cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu, muốn mở ra mà không được.

Hắn dùng lực chống tay quay người lại, nói với Diệt Phượng Công Tử và Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Tiền bối, có nơi nào để nghỉ ngơi hay không?”

“Cái gì cơ?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

“Tự nhiên ta cảm thấy hơi... buồn ngủ!”

Vừa dứt lời, toàn thân Tống Thư Hàng chợt mềm nhũn ra, ngã ập xuống. Hắn nằm bò ra ghế ngồi trên xe.

Chỉ một lát sau đã truyền đến tiếng hít thở đều đặn của hắn.

Ngủ mất rồi sao?

Tốc độ chìm vào giấc ngủ nhanh thật đấy, chất lượng giấc ngủ cũng tốt nữa, điều này khiến cho mấy người có chứng mất ngủ, đêm nằm chẳng an giấc phải thế nào đây.

Diệt Phượng Công Tử: “...”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lo lắng bước lên, kiểm tra toàn thân cho Tống Thư Hàng.

“Đúng là đang ngủ say rồi. Chỉ là ngủ bình thường thôi. Dọa ta hết cả hồn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dở khóc dở cười nói.

“Có lẽ là tại vì ta đấy.”

Diệt Phượng Công Tử ngượng ngừng lên tiếng nói, Tống Thư Hàng lấy tinh lực của tu vi nhị phẩm, khống chế cơ thể của hắn lâu như thế... Cho nên mới dẫn đến việc Tống Thư Hàng tiểu hữu cảm thấy mệt mỏi.

“Thôi vậy. Ta sắp xếp một nơi để cho hắn nghỉ ngơi cái đã.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói.

...

...

Chương 471: Lục Tu Tôn Giả chi mộ

Tống Thư Hàng lại có một giấc mơ kì lạ…

Lần này, hắn trở thành một đệ tử của Thiên Thủ Môn.

Ở thời viễn cổ, thân là một môn phái nổi danh ngang với Không Không Đạo Môn , “bí pháp” của Thiên Thủ Môn không hề thua kém kĩ năng “Không Không Diệu Thủ”, họ có sở trường giải trừ phong ấn, đồng thời trên phương diện che giấu vật phẩm, họ có rất nhiều chỗ đặc biệt hơn người!

Nhưng điều đáng tiếc chính là, Thiên Thủ Môn không thông minh bằng Không Không Đạo Môn, thân là một đạo môn mà hoàn toàn không biết thu liễm lại chút nào. Cuối cùng, bị chôn vùi bên trong dòng chảy của lịch sử, bây giờ đến cả truyền thừa cũng sắp đứt đoạn rồi.

Chẳng qua thời gian Tống Thư Hàng tiến vào trong giấc mộng lần này muộn hơn một chút. Lúc hắn tiến vào giấc mộng, vị đệ tử của Thiên Thủ Môn này đã học thành tài và xuống núi rồi.

Điều này làm Tống Thư Hàng mất đi cơ hội học được kỹ năng không hề thua kém Không Không Diệu Thủ thuộc Không Không Đạo Môn của Thiên Thủ Môn.

Nhưng mà,… tại sao hắn lại mơ một giấc mơ liên quan đến đệ tử của Thiên Thủ Môn cơ chứ?

Trong thế giới thực, mình đã từng có quan hệ gì với đệ tử của Thiên Thủ Môn sao? Trong các giấc mộng trước đây, ít nhất hắn cũng có quan hệ nhất định với “đối tượng” trong mộng.

Nhưng Tống Thư Hàng quả thật không có ấn tượng gì với đệ tử của Thiên Thủ Môncả mà.

Chính trong lúc hắn đang suy tư thì những tình tiết trong giấc mộng bắt đầu.

Vị đệ tử Thiên Thủ Môn này lập đội với một vài vị đạo hữu, cùng đi thám hiểm một ngôi mộ cổ.

Nghe nói đây là một ngôi mộ cổ do một vị Tôn Giả thất phẩm cường đại thời viễn cổ để lại. Nếu như có thể thành công vào được trong ngôi mộ cổ kia, chắc chắn sẽ có thu hoạch không nhỏ.

Những cảnh tượng có liên quan đến ngôi mộ cổ của vị đệ tử Thiên Thủ Mônnọ rất mơ hồ.

Sau khi vào trong giấc mộng, Tống Thư Hàng thấy khắp nơi trong ngôi mộ cổ này đều bị che mờ, cảnh vật phía xa đều bị bao phủ trong một lớp sương mù dày đặc.

Nhưng ở của vào có một tấm bia bằng đá, vô cùng rõ ràng.

Nói đúng hơn thì tấm bia bằng đá đó… là một tấm bia mộ!

Phía trên tấm bia có khắc sáu chữ cổ —— “Lục Tu Tôn Giả chi mộ”.

Nó vô cùng bắt mắt, nên dù cho kí ức của đệ tử Thiên Thủ Môn rất mơ hồ nhưng kí ức về tấm bia mộ này lại rất rõ ràng.

Lục Tu Tôn Giả?

Lúc nhìn thấy cái tên này, Tống Thư Hàng cảm thấy hình như rất quen tai thì phải?

Hắn bắt đầu động não.

Tôn Giả thất phẩm … Những nhân vật có cấp bậc Tôn Giả mà Tống Thư Hàng từng gặp qua cũng chỉ có vài vị đó thôi.

Bạch Tôn Giả, Toàn Phong Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả!

Sau đó, còn có một người có cấp bậc Tôn Giả nữa đó là quản trị viên của nhóm Cửu Châu Số 1 - Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Ngoài ra vẫn còn có một vị nữa cũng là quản trị viên của nhóm Cửu Châu Số 1, là người đức cao vọng trọng trong nhóm - Thất Tu Tôn Giả.

Chính là hắn!

Thất Tu Tôn Giả!

Hắn chỉ khác cái vị Lục Tu Tôn Giả này một chữ số… Thậm chí chữ số này cũng chỉ kém có một đơn vị mà thôi.

Chắc không phải hai vị này có quan hệ thân thích gì với nhau đấy chứ? Hay có khi nào là quan hệ sư huynh đệ nhỉ?

Nếu thật sự là sư huynh đệ thì thật là đáng sợ!

Người xếp thứ sáu và thứ bảy đều là nhân vật cấp bậc Tôn

Giả, trước họ còn có năm vị sư huynh từ 1 đến 5 nữa đấy.

Từ Nhất Tu Tôn Giả, Nhị Tu Tôn Giả đến Ngũ Tu Tôn Giả, tất cả đều là Tôn Giả, thậm chí còn "tồn tại" cường đại hơn nữa chứ, chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy đáng sợ rồi.

…

…

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, người đệ tử Thiên Thủ Mônmà Tống Thư Hàng mơ thấy đã tiến vào trong mộ của "Lục Tu Tôn Giả".

Bởi vì đệ tử Thiên Thủ Môncó kỹ năng bí kỹ giải trừ phong ấn, cho nên hắn phụ trách công việc vô hiệu hóa các cạm bẫy, giải trừ phong ấn và dò đường.

Vừa bắt đầu, chuyến thám hiểm ngôi mộ này cổ rất thuận lợi.

Mặc dù đệ tử của Thiên Thủ Môn chỉ có tu vị tứ phẩm nhưng vô hiệu hóa một số cạm bẫy ở cửa vào trong ngôi mộ cổ của "Lục Tu Tôn Giả" không phải chuyện lớn lao gì.

Hình như có sáu người đồng bạn cùng đi mạo hiểm với hắn, nhưng trên mặt sáu người bạn này đều bị che mờ, hoàn toàn không thể nhìn rõ bộ dạng của họ trông ra sao.

Thời gian dần trôi qua, bảy người bọn họ tiến vào sâu ở trong ngôi mộ cổ.

"Vận may của chúng ta không tệ chút nào, một đường thuận lợi đi đến tận đây, nhưng đoạn đường tiếp theo sau đây mới là khu vực mộ cổ thật sự, chúng ta phải thật cẩn thận."

Một người đồng bạn trong đó lên tiếng.

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên… có tiếng nổ truyền đến từ phía trước!

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thân thể vô cùng đau đớn.

Vị đệ tử Thiên Thủ Môn mà hắn nhập vào đã bị cạm bẫy trong ngôi mộ cổ làm bị thương.

Trong vụ nổ đó, có hơn một trăm đạo kiếm khí ngưng tụ lại…

Kiếm khí đó chém vào người đệ tử Thiên Thủ Môn.

Tuy nhiên, hơn một trăm đạo kiếm khí ấy không làm hại tính mạng của vị đệ tử Thiên Thủ Mônkia, mà nó chỉ chém đứt tứ chi của người đệ tử đó, vô cùng chính xác, không lệch một li.

Hơn một trăm đạo kiếm khí ấy, như những lưỡi dao cùn, từ từ cắt hắn thành một khúc.

Vô cùng thống khổ.

“A a a a ~”

Đệ tử Thiên Thủ Môn kêu thảm.

Sau đó, ý thức của hắn bắt đầu tan rã dần… Vô số tiếng kêu thảm thiết của những người bạn đồng hành truyền tới từ sau lưng hắn.

…

…

Giấc mộng kết thúc rồi ư?

Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Không phải… giấc mộng vẫn đang tiếp tục.

Lúc Tống Thư Hàng tỉnh lại, vị đệ tử Thiên Thủ Môn kia phát hiện mình đang nằm ở bên trong một huyết trì khổng lồ.

“Đừng lo lắng, là bạn đồng hành của ngươi đưa ngươi tới đây… Bây giờ ngươi đã an toàn rồi.”

Một âm thanh khô khốc giống như một cái máy vang lên.

Đệ tử Thiên Thủ Môn kia mở to hai mắt, hắn phát hiện mình đang nằm trong một cái huyết trì lớn.

Huyết trì ư? Chắc đây không phải là huyết trì ở cái hang động dung nham dưới lòng đất kia đấy chứ?

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, hắn thấy bên bờ huyết trì có một gã có vẻ ngoài giống như một quả bong bóng, đang nở một nụ cười quái dị với hắn.

Đồng thời, cáo gã quái dị trông như quả bong bóng đó còn lắc la lắc lư lắp chân tay giả vào cho hắn.

Cái gã trông giống như trái bóng bay này chính là một “con rối da người” chứa đầy máu tươi!

“Đây là kĩ thuật xuất sắc đến từ Mặc Môn, đảm bảo chân tay giả của ngươi bây giờ có thể sử dụng linh hoạt y hệt như trước khi ngươi bị thương vậy. Hơn nữa, sau khi đổi sang dùng chúng rồi thì ngươi sẽ không phải lo lắng vấn đề chân tay của mình sẽ bị thương nữa.”

Con rối da người đó cười rất đỗi quỷ dị rồi nói.

Đệ tử Thiên Thủ Môn khẽ gật đầu, không hề nhúc nhích.

“Vậy thì… ngươi lại ngủ thêm một giấc nữa đi, đợi khi ngươi tỉnh giấc thì ngươi sẽ phát hiện chân tay của ngươi đã hồi phục như cũ rồi.”

Cái gã quái dị trông giống quả bóng đó nói với chất giọng quỷ dị:

“Sau đó… đợi ngươi tỉnh lại rồi, ngươi sẽ là chủ nhân của hang động dung nham!”

Dường như giọng nói của con rối có chứa khả năng thôi miên.

Người đệ tử Thiên Thủ Môn kia lại lâm vào hôn mê lần nữa.

Mà Tống Thư Hàng cũng đã xác định được thân phận của người mà hắn “nhập mộng” rồi —— đó chính là vị “tiên sinh” Xá Lam ở cái hang động dung nham dưới lòng đất kia, cũng chính là cái tên bị biến thành con rối mà không biết.

Còn tên con rối da người kia chính là kẻ đã âm thầm biến toàn thân Xá Lam thành con rối.

Cũng không biết con rối da người kia có âm mưu gì nữa.

…

…

Không biết qua bao lâu, cái vị “tiên sinh” Xá Lam kia tỉnh lại lần nữa.

Hai mắt của hắn hơi hé ra… Lúc này, hắn đang đứng ở chỗ sâu nhất của hang động dung nham.

Đó cũng chính là nơi phơi khô da người mà Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất đã phát hiện ra khi đi càn quét hang động dung nham.

Nhưng chỗ sâu nhất của hang động dung nham mà lúc này Xá Lam tiên sinh nhìn thấy lại hơi khác một chút.

Trước đôi mắt đang hơi hé ra của Xá Lam có một cửa đá thật dày đang từ từ hạ xuống.

Phía trong cánh cửa đá có giấu một con rối gỗ tinh xảo không gì sánh bằng.

Con rối gỗ đó không hề nhúc nhích, nó bị khảm ở trên vách tường.

Cửa đá hạ xuống hoàn toàn, đồng thời có một lớp đất đá phủ lên, che kín cửa đá, khiến nó và vách tường của hang động dung nham hợp lại làm một.

Mà lúc này, toàn thân Xá Lam tiên sinh chấn động.

Ý thức của hắn giờ mới hoàn toàn khôi phục...

Chương 472: Lại “đã” thêm lần nữa à?

“Ta là Xá Lam Thiên Thủ Môn … Ta là chủ nhân của hang động dung nham này, ta là người điều khiển tất cả các con rối!”

Xá Lam lẩm bẩm, kể từ giờ phút này, toàn thân hắn đều xảy ra biến hóa.

Giống như bị thôi miên hoàn toàn vậy.

Mà đúng vào lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng hơi chấn động, thoát ra khỏi giấc mộng này.

Cảnh trong mơ, dừng lại ở đây.

Lại là một giấc mơ chẳng học thêm được thứ gì… Cũng đúng, không phải giấc mơ của ai cũng có thể giống giấc mơ của tán tu Lý Thiên Tố, có thể may mắngặp được vị tiền bối có cấp bậc cao như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, hơn nữa lại còn tốt bụng truyền lại một chiêu hỏa diễm đao cho hắn nữa.

Thế nhưng, giấc mơ lần này cũng không phải là không có thu hoạch gì, hóa ra chỗ sâu nhất của hang động dung nham trong lòng đất kia lại có một bức tường kép.

Bên trong còn cất giấu một con rồi hình người vô cùng tinh xảo.

Con rối hình người tinh xảo đó và kẻ đứng sau màn cải tạo toàn bộ cơ thể Xá Lam có quan hệ gì đây?

Thú vị lắm.

Sau này lại đến cái hang động dung nham dưới lòng đất đó một chuyến nữa xem sao.

Dù sao thì cũng phải đi cùng Tư Mã Giang về địa bàn của Sở gia một chuyến, linh quỷ của hắn còn đang ở trong thùng bưu kiện chuyển phát nhanh gửi cho Sở Bá Khang kìa.

Nhưng mà, đến lúc đó, tốt nhất có thể đưa một vị tiền bối có thực lực cao cường cùng đi tới hang động dung nham dưới lòng đất đó để phòng ngừa xảy ra chuyện gì bất trắc mới được.

Như vậy, chắc là đến lúc tỉnh lại rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Sau đó, hắn phát hiện ra hắn đã quay về thân thể của mình rồi… Đúng là thân thể của hắn, hắn rất chắc chắn. Bởi vì hắn có cảm giác vô cùng quen thuộc, mỗi một tấc da thịt, tay và bàn tay, đều quen thuộc như thế.

Lúc này, phía trước có một luồng khí bắt đầu chuyển động, hóa thành một làn gió nhẹ lướt qua mặt, khiến da đầu của hắn có cảm giác là lạ.

Đó là cảm giác vừa quen thuộc, vừa xa lạ… cảm giác có tóc!

Tóc của ta đã mọc lại rồi sao?

Ấy, không đúng. Cảnh giới của mình hình như không được đúng lắm. Cảnh giới của mình bây giờ sao lại là cảnh giới nhất phẩm thế này… Rõ ràng mình đã tấn thăng lên đan điền thứ hai của nhị phẩm rồi mà.

Chăng lẽ, giấc mộng đó vẫn còn đang tiếp tục ư?

Lúc này, hắn phát hiện ra trước mặt mình còn có một bóng người.

“Ha ha ha ha, bế quan vài năm cùng với ta là được chứ gì, yên tâm đi, chỉ là bế quan thôi mà, chớp mắt một cái là xong ngay thôi.”

Một cô nương đầu trọc đang cười toe toét chẳng có lấy một tí hình tượng nào. Trong tay cô ấy cầm một thứ gì đó giống như là mũi khoan, đang điên cuồng khoan thủng bức tường.

m thanh đinh tai nhức óc.

Lần này không phải “nhập mộng” nữa à?

Lẽ nào hắn chỉ đang mơ một giấc mơ bình thường thôi ư?

Nhưng giấc mộng kiểu gì thế này? Hắn mơ thấy bản thân mình mọc tóc lại thì cũng thôi đi, tại sao còn phải mơ thấy mình đang ở cùng với một cô nàng đầu trọc nữa chứ?

Cô nương này còn bảo mình bế quan vài năm cùng cô ta là sao?

Có ý gì thế hả?

Cho dù nằm mơ thì ít nhất cũng phải có tiền căn hậu quả trước sau cớ sự chứ, đừng có khiến người ta ngu người chẳng hiểu mô tê gì thế này chứ.

Trong lúc hắn đang suy tư thì cô nương đầu trọc kia cười lớn, nói:

“Vách đá ở phía trước không phải đặc ruột. Có mật thất đấy!”

Trong khi nói chuyện, cô nương đầu trọc đó quay đầu lại, đối diện với Tống Thư Hàng.

Là vị sư thái tên là “Cửu Đăng” kia! Tại sao cô ấy lại xuất hiện trong giấc mộng của mình chứ?

Giấc mộng… vẫn cứ tiếp diễn.

Tống Thư Hàng và Cửu Đăng cùng đi vào gian mật thất đó.

Ở nơi đó, hắn thấy được mười cỗ quan tài.

Cỗ quan tài thủy tinh nằm giữa, được chín cỗ quan tài làm bằng đồng xanh vây xung quanh.

Mà ở trong cỗ quan tài thủy tinh đó có một con linh thú có cơ thể thon dài.

Sừng giống hươu, đầu giống lạc đà, mắt giống thỏ, gáy giống rắn, bụng giống trai, vảy giống cá, vuốt giống chim ưng, bàn chân giống hổ, tai giống trâu, cả cơ thể trắng noãn không chút tỳ vết.

“Rồng!”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt, hơn nữa đây còn là một con bạch long toàn thân trắng muốt nữa chứ!

Tình tiết trong giấc mộng diễn biến tới bước này, hay nói đúng hơn là kể từ lúc gặp được Cửu Đăng thì Tống Thư Hàng đoán ra được nguyên nhân đại khái.

Giấc mộng này… vẫn là “nhập mộng” như cũ.

Chỉ có điều đối tượng “nhập mộng” lần này lại là chính bản thân Tống Thư Hàng hắn mà thôi. Còn những tình tiết trong giấc mộng này… rất có thể là những kí ức đã bị mất của hắn.

Mà kí ức hắn bị mất cũng chỉ có phần kí ức ở trên hòn đảo thần bí kia mà thôi.

Đây là những chuyện hắn đã trải qua lúc ở trên hòn đảo thần bí sao?

Thật không ngờ… Lúc ở trên hòn đảo thần bí, hắn lại gặp được cả rồng thật thế này?

…

…

Tình tiết giấc mơ vẫn tiếp tục, có một con cốt giao xuất hiện từ trong chiếc quan tài bằng đồng xanh.

Sau một phen trao đổi, con cốt giao kia dùng long cốt khô đằng để hoàn thành giao dịch với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng để Cửu Đăng cắt cổ tay của mình, đổ một bát máu vào trong cái rãnh lõm của quan tài thủy tinh, máu tươi chảy theo đường rãnh, bao xung quanh quan tài thủy tinh.

Nhưng mà, con tiểu bạch long trong quan tài thủy tinh kia không có chút phản ứng gì với máu của Tống Thư Hàng hết.

Có vẻ như con cốt giao trong quan tài bằng đồng xanh kia rất thất vọng.

“Không thể tạo thành cộng minh được với con tiểu bạch long này. Rất xin lỗi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nói. Nhưng hắn luôn thấy nếu như không thể cộng minh được thì sẽ tốt hơn.

Trực giác nói với hắn, nếu như máu của hắn xảy ra cộng minh với con bạch long này thì đó sẽ là một chuyện rất phiền phức.

Con cốt giao trong quan tài đồng xanh kia mỉm cười tiễn khách:

“Giao dịch đã hoàn thành, vậy thì, ta xin tiễn hai vị đạo hữu rời khỏi chỗ này. Tuy rằng ta rất muốn giữ hai vị lại nói chuyện với ta một lúc nữa, nhưng huyệt mộ này tràn ngập khí tức của long thi… Ở lại đây lâu sẽ gây tổn hại đến cơ thể của hai vị.”

Trong mơ, Tống Thư Hàng và Cửu Đăng cùng nhau rời khỏi ngôi mộ dưới đất ấy.

…

…

Nhưng ngay lúc Tống Thư Hàng sắp rời khỏi ngôi mộ đó thì tinh thần của hắn chấn động.

Lại sắp xảy ra chuyện gì đây?

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cảnh tượng trước mặt thay đổi.

Có một đám mây ngũ sắc lớn xuất hiện trước mắt hắn, trên đám mây có một con rồng trắng đang uốn lượn.

“Khí phách qúa!”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Đây là rồng đấy, rồng trong truyền thuyết đấy. Tư thế bay lượn của nó trên các tầng mây thật là oai hùng khí phách biết bao.

Cự long bay lượn một lát rồi sau đó nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của một rồng, một người chạm vào nhau.

“Đậu xanh rau má, thằng trọc kia, ăn một vuốt của ông đây!”

Đột nhiên, con rồng trắng đó kêu la oai oái, thò một móng vuốt ra từ đám mây, vỗ thật mạnh vào người Tống Thư Hàng.

Bốp!

Tống Thư Hàng lập tức bị đánh bay đi.

Đau, đau quá đi. Sau đó, hắn cảm thấy não hải của mình bị đánh cho kêu lên ong ong, vô cùng khó chịu.

Con rồng trắng kia vui vẻ nói:

“Đã quá đi!”

Sau đó, cả thế giới trước mắt Tống Thư Hàng bắt đầu sụp đổ.

Bị con rồng trắng đó đập một phát như thế, giấc mộng liên quan đến “hòn đảo thần bí” của hắn cũng sắp kết thúc rồi.

Ngoài việc nhớ lại lai lịch của long cốt khô đằng và một số chuyện xảy ra trên hòn đảo thần bí ra thì giấc mộng lần này cũng vẫn chả có tí thu hoạch nào.

Nhưng mà, tiên sư nó, sao con rồng trắng đó lại nện mình nhỉ?

“Ô kìa… đậu má, nện nhầm người rồi.”

Trước khi Tống Thư Hàng mất đi ý thức, hắn chỉ nghe thấy tiếng kêu buồn bực của con bạch long nọ.

Đây tính là gì đây?

Lại thêm một tên đánh nhầm người nữa à?

Hắn luôn cảm thấy, tình tiết kiểu này không phải lần đầu tiên xảy ra rồi!

Cây gậy trúc ban trước cũng thế mà con bạch long bây giờ cũng vậy, hình như bọn nó đều là trước nhận nhầm hắn thành ai đó, sau đó sẽ thẳng tay đập mình cho sướng tay nhỉ?

Rốt cuộc họ nhận nhầm mình thành ai chứ?

Đặc biệt vừa nãy con bạch long này còn nói là “tên trọc”, quả nhiên là có quan hệ với cái đầu trọc à?

Tạo Hóa tiền bối ơi, ta nhất định phải học được loại pháp thuật giúp mọc lại một mái tóc đen mượt của ngài!

Chương 473: Đừng hát nữa, người phe mình đấy!

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt ra.

Lần này là tỉnh thật, vì hắn cảm thấy đầu mình man mát, hơn nữa còn thấy chóng mặt nặng đầu, rất khó chịu.

Bên ngoài, mặt trời đã nhô lên cao, đã bắt đầu một ngày mới rồi.

Hôm nay là chủ nhật rồi nhỉ, hôm nay xin hãy gọi hắn là “Kim Cương Quân Tử Đao”...

“Ố, tỉnh rồi à.”

Tạo Hóa Pháp Vương với mái tóc đen bồng bềnh rất đỗi tiêu sái ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, cười hỏi.

Tống Thư Hàng dụi dụi hai mắt, nói:

“Cái gì? Tạo Hóa tiền bối? Sao ngươi lại ở đây?”

Nếu như là mấy người Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Diệt Phượng Công Tử hay là Bạch Tôn Giả ở bên cạnh hắn thì cũng là chuyện bình thường, nhưng tại sao người phụ trách chăm sóc hắn lại là Tạo Hóa Pháp Vương thế này?

“Nên nói thế nào đây nhỉ.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói thoáng chút ngại ngùng:

“Lúc ngươi nằm mơ, không hiểu sao cứ gọi tên của ta mãi thôi, lại còn gọi hết lần này đến lần khác, thật là ngại quá. Sau đó, Thất Sinh Phù đạo hữu bèn gọi ta đến đây.”

Bây giờ Tạo Hóa Pháp Vương đang cảm thấy đặc biệt xấu hổ và hơi mất tự nhiên một chút, hắn và Tống Thư Hàng cũng chừa từng chính thức tiếp xúc với nhau kia mà?

Nhiều nhất cũng chỉ là do Hoàng Sơn Chân Quân và các đạo hữu khác giới thiệu đạo hiệu của hắn với Tống Thư Hàng tiểu hữu mà thôi đúng không? Tại sao trong lúc nằm mơ Thư Hàng tiểu hữu lại gọi tên hắn mãi như thế là sao đây, điều này khiến hắn cảm thấy áp lực rất lớn đó.

…

…

Hả? Luôn miệng gọi tên của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối á?

Đậu xanh rau má!!

Chắc chắn là do mình muốn làm tóc dài ra, cho nên mới nghĩ đến Tạo Hóa Pháp Vương. Nhưng thật không ngờ mình lại nói mớ như thế…

Lúc này Tống Thư Hàng xấu hổ khỏi nói..

“Khụ khụ, ừm thì, có phải Tống Thư Hàng tiểu hữu có chuyện gì quan trọng cần tìm ta không?”

Tạo Hóa Pháp Vương ướm lời hỏi thử.

Tống Thư Hàng vội nhân cơ hội giải thích:

“Ha ha ha, quả thật là ta có việc muốn thỉnh giáo Tạo Hóa tiền bối đây! Lúc nãy ta mơ thấy ác mộng, cách phá giải cơn ác mộng này chính là phải đi thỉnh giáo Tạo Hóa tiền bối một việc!”

Tạo Hóa Pháp Vương nghe thấy thế thì thầm thở phào nhẹ nhõm:

“Thư Hàng tiểu hữu cứ nói đi. À, đúng rồi, nghe nói Thư Hàng tiểu hữu có tới tận bảy cái đạo hiệu luôn nhỉ? Hôm nay ngươi tên là gì thế?

“Đạo hiệu của ngày chủ nhật chắc là ‘Kim Cương Quân Tử Đao’ đấy.”

Tống Thư Hàng cười gượng đáp, sau đó hắn nói:

“Thực ra, ta muốn xin Tạo Hóa tiền bối giúp đỡ, có cách nào có thể khiến cho tóc mọc ra trong một khoảng thời gian ngắn giống như tiền bối không!

Sau khi nghe xong, Tạo Hóa Pháp Vương bèn phì cười ha ha.

“Ta còn tưởng Thư Hàng tiểu hữu muốn hỏi vấn đề gì chứ, hóa ra là loại pháp thuật nhỏ này.”

Nói xong, hắn liếc cái đầu bóng lưỡng của Tống Thư Hàng một cái, trong lòng dâng lên cảm giác như gặp được tri âm, hai người bọn họ đều là những người đàn ông muốn nhanh chóng rũ bỏ hình tượng đầu trọc cả!

“Tạo Hóa tiền bối, khi thi triền pháp thuật này có cần điều kiện gì không? Với cảnh giới hiện tại của ta thì có thể tu luyện nó được chứ?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi thăm.

Hắn sợ nếu như pháp thuật mọc tóc này cần phải có cảnh giới tam phẩm, tứ phẩm thậm chí là những cảnh giới cao hơn mới có thể luyện được, thì hắn chỉ có thể mở to hai mắt mà lo lắng suông thôi.

“Yên tâm đi, thực lực nhị phẩm của ngươi đủ để thi triển pháp thuật này rồi.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Xin tiền bối hãy dạy cho ta pháp thuật này.”

Sau đó hắn lại nhớ ra thói quen của nhóm Cửu Châu Số 1, bèn nói:

“Còn nữa, tiền bối có muốn vật gì không? Hoặc là nói, ta có thể dùng thứ gì để đổi pháp thuật này ấy?”

Cho dù chỉ là một pháp thuật nhỏ nhưng nếu như các tiền bối không chủ động đưa ra để mọi người cùng sử dụng, thì nếu muốn học phải tự lấy vật gì đó ra để trao đổi, dù là một linh thạch nhỏ nhoi cũng không được.

“Đây chỉ là một pháp thuật nhỏ mà thôi, không cần ngươi phải trả giá gì đâu.”

Tạo Hóa Pháp Vương niết cằm của mình rồi nói, tuy nhiên sau khi suy nghĩ kĩ hắn lại nói tiếp:

“Có điều, nếu như ngươi thật sự cảm thấy trong lòng không được thoải mái thì… hay là nghe ta hát một bài đi nhé? Gần đây ta mới sáng tác ra một bài hát mới, còn chưa hát cho người khác nghe đâu. Bây giờ ngươi làm thính giả của ta, đánh giá hộ ta một tí, thế nào?”

“Tạo Hóa tiền bối lại còn biết sáng tác cả nhạc nữa à? Lợi hại thật! Mời tiền bối hát, ta xin rửa tai lắng nghe đây.”

Tống Thư Hàng tán thưởng nói.

Lúc Tạo Hóa Pháp Vương thi triển Chiến Phật Chân Thân thì chính là một soái ca đậm chất lãng tử phóng đãng không chịu gò bó. Rất có phong thái của một minh tinh đấy.

“Vậy thì ta hát đây!”

Trên mặt của Tạo Hóa Pháp Vương ánh lên sự vui vẻ, hắn xoa xoa cổ họng, trước tiên thử âm cái đã:

“À a á a à ~ à á.”

Nhìn bộ dáng của hắn lúc thử âm rất có bài có bản, vừa nhìn đã biết là chuyên nghiệp rồi.

“Tiền bối có cần nhạc cụ phối âm không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương đáp:

“Không cần, ta hát chay cho ngươi nghe một đoạn.

Sau đó, Tạo Hóa Pháp Vương mở miệng bắt đầu hát vang.

“Đinh đinh đang đang? Là la lá la? Minh thương dễ tránh? Ám tiễn khó phòng? Ta đứng trên tường thành? Nhìn xuống binh vây tường thành ~ à á a.”

Quỳ luôn!

Sức phá hoại của giọng hát kia hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ nào để miêu tả được.

Thậm chí, lúc Tạo Hóa Pháp Vương mở miệng, có từng đợt sóng âm như “sóng xung kích khi tên lửa phát nổ” truyền ra, tạo thành một lớp phòng ngự vô hình xung quanh bốn phía, tấn công toàn diện không phân địch ta.

Tống Thư Hàng đứng mũi chịu sào, toàn thân hắn đều bị tấn công đến ngu luôn rồi.

Có chuyện gì thế, tai của mình bị làm sao thế này?

Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân giống như một chiếc thuyền không có điểm tựa trôi nổi chòng chành giữa sóng biển gầm thét, phong ba bão táp, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng bị lật thuyền.

Chuyện gì thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Toi rồi, mình sắp tiêu đời rồi sao?

…

…

Cùng lúc đó, có rất nhiều tiếng kêu hoảng loạn truyền đến từ bên ngoài. Còn có tiếng rất nhiều người ngã vật xuống đất, tiếng đồ vật bị đổ ngã, đủ loại âm thanh hỗn loạn.

“Có chuyện gì thế, là kẻ nào đang hát đấy hả? Kẻ nào đang phát âm ba công đấy?”

“Giọng hát ấy… không sai vào đâu được, là linh hồn ca vương Tạo Hóa Pháp Vương đang cất giọng hát!”

“Ôi tai, tai của ta.”

“Là Tạo Hóa Pháp Vương á? Trời đánh… đừng mà, đừng mà, má ơi cứu con.”

“Tạo Hoá đạo hữu, đừng hát nữa… đều là người phe mình cả đấy!”

“Toi rồi, nghẻo rồi, chết chắc rồi, ai đi ngăn Pháp Vương lại đi, ngăn hắn lại ngay!”

“Lỗ tai sắp sẩy con mẹ nó thai luôn rồi, cứu ta với…”

“Chết tập thể, quả này là chết cả lũ luôn rồi.”

“Ta chọn được chết, chết chết chết đi thôi…

“Pháp Vương ngươi đừng hát nữa, nếu không hát nữa thì chúng ta vẫn là bạn tốt, ựa (tiếng hộc máu).”

“Ngừng chiến, mau ngừng chiến đi, là... là… quân mình mà.”

“Không xong rồi, tai ta sắp ‘sảy thai’ tới nơi rồi…”

“Mau chọc thủng màng nhĩ của mình đi! Mau lên! Như thế may ra còn có thể cứu được phần nào.”

“Đông Phương Tiên Tử, nhảy một điệu để trung hòa một chút đi, a… Đông Phương Tiên Tử, Đông Phương Tiên Tử cô làm sao thế ~ Đông Phương Tiên Tử ~”

Không biết qua bao lâu, cũng có thể là đã qua khoảng thời gian dài tựa cả thế kỷ rồi.

Tống Thư Hàng ngơ ngác ngồi trên giường, mặt mày đần thối ra.

Sóng âm công kích thật đáng sợ!

Chú ý, đây không phải là ví von mà là khi Tạo Hóa Pháp Vương mở miệng ra hát thì kèm theo pháp thuật âm ba đáng sợ giống như sư hống công vậy.

Ma âm đập thẳng vào não… đập chính diện luôn. Sóng âm thông qua lỗ tai truyền thẳng vào não hải, không ngừng quấy đảo não hải, quậy đến mức não hải của mọi người trời long đất lở.

Nếu như người bình thường nghe được âm thanh đáng sợ thế này thì chắc là có khi sẽ biến thành kẻ ngốc luôn ấy nhỉ?

Thậm chí một số tu sĩ có thực lực yếu hơn một chút, chắc cũng phát điên mất thôi?

…

...

Bên ngoài phòng.

“ m thanh đáng sợ đó, kết thúc rồi sao? Ta, vẫn còn sống ư?”

“Tuyết Lang đạo hữu, ngươi vừa nói gì thế? Ta chỉ có thể nhìn thấy ngươi mấp máy môi thôi, không nghe thấy ngươi nói ra tiếng gì cả.”

“Minh thương dễ tránh? Ám tiễn khó phòng? Trong não của ta chỉ có hai câu hát đó đang vang vọng thôi. Đáng sợ quá, biết đến lúc nào ta mới có thể quên được giọng ca đáng sợ này đây.”

“Đừng hát nữa, Cổ Hồ Quan đạo hữu, đừng hát thêm nữa. Nếu không thì ta có cảm giác ta cũng sẽ hát theo ngươi mất.”

“Phòng ở phải sửa lại rồi, tiêu tùng hoàn toàn luôn rồi.”

“Đừng nói bất cứ điều gì hết… Bắc Hà đạo hữu, điều quan trọng chính là... chúng ta vẫn còn sống.”

“Ố?”

Trong tiếng kêu thán của các vị tiền bối, có một cô gái dáng người cao gầy, tóc đen bồng bềnh, chân dài tăm tắp vẫn đăng đứng thẳng, còn nghi hoặc nói:

“Chẳng lẽ chỉ có ta cảm thấy giọng hát của Tạo Hóa tiền bối rất hay thôi sao?”

Vũ Nhu Tử cô nương tự lẩm bẩm.

Trong phòng.

Sau khi hát xong một bài, tâm trạng của Tạo Hóa Pháp Vương rất vui vẻ.

Thân là một người bắt buộc phải có kĩ năng hút quái mạnh mẽ, xướng công của Tạo Hóa Pháp Vương mạnh hơn bất kì kĩ năng hút quái nào. Nói chuyện không hợp nhau thì mở miệng ra hát, muốn hát là hát, hát cho thật vang dội luôn.

Sau khi hát xong, Tạo Hóa Pháp Vương với tâm trạng vui vẻ bắt đầu truyền”thuật mọc tóc” cho Tống Thư Hàng. Vì tâm tình đang rất tốt nên hắn dạy từng bước từng bước, nắm tay chỉ cho Tống Thư Hàng cách thi triển pháp thuật.

Tống Thư Hàng lại tiếp thu quá trình truyền dạy của Tạo Hóa Pháp Vương cứng ngắc giống như là một người gỗ vậy,

Thuật mọc tóc là một loại pháp thuật rất tuyệt, hơn nữa học nó cũng rất dễ.

Điểm bất tiện duy nhất chính là, không dễ khống chế độ dài của tóc mới mọc ra. Nói không chừng một lần chỉ nhú được chút tóc con ngắn cũn, nhưng cũng có thể một lần là tóc dài đến eo luôn.

Nhưng không sao cả, nếu tóc mọc ngắn thì có thể dùng pháp thuật một lần nữa, mà nếu như tóc mọc dài quá thì cắt thôi!

…

…

Tống Thư Hàng cũng không biết mình học được pháp thuật này kiểu gì, hắn giống như một người máy vậy, Tạo Hóa Pháp Vương chỉ dạy cái gì thì hắn nhớ cái đó. Tạo Hóa Pháp Vương bảo hắn làm cái gì thì hắn làm cái đó.

Sau đó, hắn thi triển thuật mọc tóc trên đầu của mình, chỉ trong thời gian ngắn, thuật mọc tóc đã thúc tóc của hắn mọc dài ra đến vai.

Tóc đen bóng khỏe, phát sáng lấp lánh như trân châu đen vậy.

“Vậy thì, Tống Thư Hàng tiểu hữu. À không phải… Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu, ta vẫn còn có việc, cáo từ trước nhé, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi. Còn nữa, ‘đại hội giao dịch của tu sĩ’ năm nay sắp bắt đầu rồi, ngươi nhất định đừng có bỏ lỡ đấy nhé. Nói không chừng còn mò được mấy món đồ tốt cũng nên...”

Tạo Hóa Pháp Vương vỗ vào bả vai Tống Thư Hàng, cười ha ha rời khỏi đây… Tâm trạng hắn siêu tốt luôn.

“Đại hội giao dịch của tu sĩ.”

Tống Thư Hàng nhẩm lại mấy từ này một cách máy móc. Đại hội này cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Nhưng với Tống Thư Hàng, cái đại hội kia chỉ cần ghé qua là được. Việc quan trọng nhất của hắn bây giờ là đi chuẩn bị hành lý.

Sau đó, chuyến hành trình vũ trụ một tháng còn đang chờ đợi hắn.

Phải chuẩn bị hành lý gì đây ta?

Về mặt ăn uống thì đã có tích cốc đan, cái này có thể giải quyết được rồi, không phải là vấn đề.

Nhưng phải nghĩ cách giải quyết chuyện đại tiểu tiện. nếu không ở trên vũ trụ, rất có khả năng mình bị sản phẩm đại tiểu tiện của mình dính đầy người mất.

Còn có gì nữa nhỉ?

Chương 474: Minh châu thú linh lực

Trong lúc Tống Thư Hàng vẫn còn đang suy nghĩ xem bản thân nên đem theo hành lý gì trong chuyến đi vũ trụ sắp tới thì lại có thêm một vị tiền bối nữa đến bên cạnh hắn.

Là Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Lúc này sắc mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ có phần trắng bệch, sau khi đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, hắn mới hỏi với vẻ quan tâm vô ngần:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đỡ hơn chút nào chưa?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác ngẩng đầu lên, hắn chỉ cảm thấy bây giờ tai hắn vẫn còn “ong ong ong”, trước mắt có rất nhiều ngôi sao đang nhảy múa.

“Toi rồi, Thư Hàng tiểu hữu bị chơi hỏng thật rồi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thán.

Cũng đúng, chịu trực diện tiếng gầm thét của Tạo Hóa Pháp Vương, đại nạn không chết đã là may mắn lắm rồi.

“Tiền bối, ngươi đang nói gì thế?”

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu, nói:

“Bây giờ tai của ta nghe không rõ lắm, đến cả phản ứng cũng bị chậm vài nhịp, cho dù có muốn đọc khẩu hình thì não cũng không phản ứng kịp.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vỗ vỗ đầu Tống Thư Hàng với đầy vẻ thương hại —— Tiểu hữu chịu khổ nhiều quá rồi.

“Không sao, đi với ta đi. Vừa hay có thể đưa ngươi đi thăm bạn bè của ngươi, thuận tiện ăn sáng luôn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói.

Các “giáo viên” Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Gia Cát Trung Dương, chị em Lục Phỉ mới vừa thức dậy.

Sau khi rửa mặt xong, bọn họ đang chuẩn bị đi ăn sáng.

Ở trên đảo của thổ dân này, ngoài chuyện quần áo và chỗ ở không được như ý ra thì ăn uống lại rất tốt. Bữa nào cũng có cá có thịt, sơn hào hải vị, hơn nữa còn là đồ tự nhiên100%, không hề bị ô nhiễm.

Bữa sáng mỗi ngày đều là kiểu buffet, muốn ăn gì thì tự mình đi lấy. Bữa sáng kiểu Trung, bữa sáng kiểu Tây, muốn ăn kiểu nào thì có kiểu đó.

Trong lúc mấy người Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba đi vào trong nhà ăn để ăn sáng thì đột nhiên có một tiếng hát quái dị truyền đến từ phía xa.

Tiếng hát kia quả thật rất ma mị, rõ ràng cảm giác nó rất xa nhưng lúc truyền đển tai mọi người vẫn thì có thể nghe rõ từng từ một. Hơn nữa, dường như trong tiếng hát còn mang theo cả năng lực "vầng sáng não tàn", nghe được một nửa, tất cả mọi người đều cảm thấy đầu óc mình sắp nứt hết cả ra, tư duy cũng bị chậm lại mấy nhịp.

Đây là dưới tình huống Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã bố trí trận pháp phòng ngự khắp cả hòn đảo, làm yếu đi phần lớn sức tấn công của âm ba trong giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương rồi. Nếu không thì ma âm đập vào não có thể khiến cho tất cả mọi người trên đảo biến thành kẻ ngốc hết.

Sau khi tiếng hát chấm dứt, bọn người Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ vẫn còn cứng người đứng im ở chỗ cũ, cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng, trong thời gian ngắn chính bọn họ cũng không biết bản thân muốn làm gì luôn.

Thật lâu lâu sau, Cao Mỗ Mỗ nói theo bản năng:

"Đây là tiếng hát của nữ yêu Siren trong thần thoại Hy Lạp sao?"

"Không, giọng hát vừa nãy là giọng nam mà. Nếu như là yêu quái Siren thì cũng phải là nam yêu mới đúng."

Thổ Ba đáp.

Gia Cát Trung Dương cảm thán:

"Có thể hát như thế cũng cần phải có thiên phú cả đấy chứ không đùa đâu."

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, thì có hai bóng người đến gần nhà ăn.

Một người là đảo chủ mặc áo khoác đen.

Còn một người khác là một thanh niên mặc áo cà sa, tóc dài ngang vai.

Đầu năm nay, hòa thượng cũng có thể để tóc dài à?

…

…

Ấy, đợi đã!

“Thư Hàng!”

Cao Mỗ Mỗ kinh ngạc kêu lên.

Người thanh niên tóc dài tới vai, mặt ngu si kia không phải chính là Tống Thư Hàng sao?

Tóc của Thư Hàng dài như vậy từ bao giờ thế? Lúc máy bay gặp nạn, tóc của Thư Hàng vẫn còn ngắn mà. Còn áo cà sa nó mặc trên người là sao đây?

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn mấy người Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba. Qua hồi lâu mà gương mặt hắn vẫn chả có phản ứng gì.

Thổ Ba đi lên đón hắn, lo lắng hỏi thăm:

“Đảo chủ, Thư Hàng bị làm sao thế?”

“Haizzz, chuyện này nói ra thì dài lắm. Vừa nãy, mọi người đều nghe thấy tiếng hát kia chứ?”

Gương mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ trắng bệch, hỏi.

“Tiếng hát ma quái như của yêu quái Siren kia á?”

Thổ Ba trả lời theo bản năng.

“Siren, ha ha ha ha.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha ha, sau đó nói:

“Bọn ta đều gọi cái người vừa hát đó là ‘linh hồn ca vương’. Tuy rằng cách hơi xa nhưng chắc các ngươi cũng cảm nhận được lực sát thương đến từ giọng ca đó cả chứ? Sau đó… Tống Thư Hàng tiểu hữu ở gần nhất, bị giọng ca của ‘linh hồn ca vương’ dội thẳng vào tai. Bây giờ hắn vẫn đang ở trong trạng thái phản ứng chậm, qua nửa ngày nữa là hồi phục thôi ấy mà, chẳng sao cả đâu.”

Còn phải nửa ngày nữa mới hồi phục được á?

"A, là Thổ Ba với lão Cao đấy à."

Sau hồi lâu, Tống Thư Hàng mới có phản ứng, trên mặt hắn là nụ cười gượng gạo —— Trạng thái bây giờ của hắn giống như lúc khống chế cơ thể của "Diệt Phượng Công Tử"vậy.

Hắn cảm thấy thân thể của hắn cũng có cảm giác như mạng bị lag vậy, lúc đó, thân thể của Diệt Phượng Công Tử bị đếm ngược ba giây, làm cho Tống Thư Hàng chịu đủ khổ sở. Mà bây giờ trạng thái thân thể của hắn còn tồi tệ hơn nữa, đếm ngược từ 3 đến 11 giây, thỉnh thoảng còn dài hơn.

"Vậy thì ta xin giao Tống Thư Hàng tiểu hữu lại cho các vị vậy. Ta còn chút việc phải làm, xin cáo từ trước. Chúng ta gặp lại vào buổi trưa nhé."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

…

…

Thổ ba, Cao Mỗ Mỗ đỡ Tống Thư Hàng ngồi xuống, Gia Cát Trung Dương, Gia Cát Nguyệt, còn có chị em Lục Phỉ đều tụ tập lại.

Cha con Joseph vẫn chưa ra đây, không biết dạo này Joseph bị làm sao, thời gian thức giấc ngày càng muộn…

Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y cùng đi lấy bữa sáng cho Tống Thư Hàng.

Thổ Ba lo lắng hỏi:

"Thư Hàng, mấy ngày nay mày đi đâu thế? Sao không ở cùng với bọn tao?"

"Mày đừng nói chuyện nhanh như thế, nói chậm một chút. Bây giờ não và tai tao đều đang 'ong ong ong' hết cả lên, dỏng tai lên cố nghe bọn mày nói chuyện cũng khó lắm."

Tống Thư Hàng cười khổ đáp:

"Tao khá may mắn, lúc máy bay gặp nạn, tuy rằng tao bị rơi xuống giữa biển, nhưng nhanh chóng được môt người bạn tìm thấy, là nhờ người bạn đó cứu tao lên. Sau đó, tao và người bạn đó về Hoa Hạ trước… Tiếp theo nữa, khi biết tin bọn mày đang ở trên hòn đảo này, tao và người bạn đó bèn cùng nhau đến hòn đảo nhỏ này tìm bọn mày.”

Bữa sáng không tệ chút nào, có trứng chiên, bánh crếp, sữa đậu nành, đều là mấy món mà Tống Thư Hàng thích cả. Hai tay Tống Thư Hàng run rẩy, cố gắng gắp bữa sáng đút vào miệng mình.

Cô bạn Lục Phỉ tò mò hỏi:

“Bạn học Thư Hàng, áo cà sa trên người cậu là sao thế?”

“A…

Sau một lúc lâu Tống Thư Hàng mới trả lời:

“Đây là quà mà một người bạn tặng cho mình đấy.”

Trong lúc ăn cơm, bọn người Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ ai cũng quan tâm hỏi một vài chuyện.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng bình an vô sự, Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ mới thầm thở phào một hơi.

…

…

Tống Thư Hàng vừa tiếp tục ăn bữa sáng một cách vất vả, vừa nghe bọn Cao Mỗ Mỗ kể những chuyện thú vị khi dạy chữ cho mấy người thổ dân.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng dừng một chút, hắn quay đầu lại, nhìn phía hai chiếc bàn ăn ở sau lưng hắn.

Ở đó, có một cô gái trông có vẻ cũng thuộc thành phần trí thức, cô ấy đang ngồi cùng bạn của mình, bắt đầu từ tốn dùng bữa sáng. Trên cổ cô ấy có đeo một viên trân châu to cỡ trứng chim bồ câu.

Tống Thư Hàng nhạy cảm cảm ứng được, ở bên trong viên trân châu to bằng quả trứng chim bồ câu kia tản ra một cỗ linh lực, nhưng nó khác với linh lực thuần tịnh ở trong “linh thạch”, trong cỗ linh lực này hình như còn nhiễm khí tức của loài thú.

Có lẽ là nhạy bén cảm giác được ánh mắt của Tống Thư Hàng, cho nên cô gái trông có vẻ trí thức kia ngẩng đầu lên, nhìn lại Tống Thư Hàng.

Khi nhìn đến bộ dáng của Tống Thư Hàng, cô gái trông có vẻ trí thức kia lập tức mỉm cười một cái —— Một cảm giác này thật quái lạ, rõ ràng đây là lần đầu tiên cô gặp Tống Thư Hàng, nhưng trong tim cô lại có một cảm giác kì lạ nói rằng "đây là một chàng trai đáng tin cậy". Cho dù ánh mắt đối phương nhìn chằm chằm vào cô rất thất lễ, nhưng trong lòng cô lại không hề thấy phản cảm chút nào.

Cảm giác chàng trai trước mắt này giống như đã từng cứu mạng cô vậy. Vô cùng đáng tin cậy.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng cười lại một cái.

"Cậu đang nhìn cái này sao?"

Cô gái trông có vẻ trí thức kia tự kéo hạt trân châu trên cổ mình ra, lên tiếng hỏi. Cô nhạy cảm cảm giác được, thứ mà Tống Thư Hàng đang nhìn chính là viên trân châu trên cổ của cô.

"Đúng vậy, tôi có cảm giác viên trân châu này hơi kỳ lạ."

Tống Thư Hàng gật đầu nói —— Rõ ràng không phải là linh thạch nhưng lại chứa đựng linh lực, còn có khí tức của loài thú nữa. Cũng không biết nó là thứ gì đây?

Nhưng chỉ cần ẩn chứa linh lực thì chắc là bảo bối rồi nhỉ?

Chỉ có điều vì sao Thất Sinh Phù tiền bối lại không hề chú ý đến viên minh châu trên cổ cô ấy?

Thất Sinh Phù tiền bối đã tiếp xúc với các "thầy cô giáo" này lâu rồi, không thể nào không chú ý đến viên minh châu này được đúng không?

Hoặc là, đối với tu sĩ có đẳng cấp như Thất Sinh Phù tiền bối, vật có linh lực cấp bậc này hoàn toàn không đáng để phí tâm đi thu thập chăng?

Ừm… mặc kệ tại sao Thất Sinh Phù tiền bối lại bỏ qua viên minh châu này, bây giờ cơ thể của Tống Thư Hàng có một cảm giác rất kì lạ —— Hắn cần có viên minh châu có chứa "khí tức loài thú" này.

Hắn có trực giác mãnh liệt rằng thứ này có thể giúp ích cho việc tu luyện của hắn!

"Tôi cũng không biết thứ này ở đâu ra nữa, rõ ràng trước khi máy bay gặp nạn trên người tôi không hề có nó, nhưng lúc tôi tỉnh lại ở trên đảo thì đã phát hiện viên trân châu này ở trong túi rồi."

Cô gái trông có vẻ trí thức kia trả lời.

Sau đó cô ấy nghĩ ngợi rồi tháo viên trân châu trên cổ xuống, làm một hành động ngoài dự đoán của Tống Thư Hàng —— Cô ấy ném viên minh châu đó về phía Tống Thư Hàng.

"Tặng cậu đấy."

Cô ấy nói.

Tống Thư Hàng luống cuống tay chân tiếp lấy viên minh châu.

"Hì hì."

Cô gái trông có vẻ trí thức nọ cười rộ lên.

"Hì hì, Nhạc Nhi nhìn trúng anh chàng đó rồi à?"

Cô tiếp viên hàng không đẫy đà nhưng rất xinh đẹp ngồi bên cạnh người cô gái trông có vẻ trí thức kia lên tiếng trêu.

"Không phải đâu."

Cô gái trông có vẻ trí thức kia tển là Nhạc Nhi trợn mắt lên.

Chỉ là cảm thấy… hình như mình nợ cậu ta một ân tình, nên bất giác mới muốn trả món nợ ân tình đó lại cho cậu ta theo bản năng mà thôi..

Tống Thư Hàng ngượng ngùng cầm lấy viên trân châu, sau hồi lâu, hắn mới vò vò đầu, nói:

"Cảm ơn cô nhé, quả thật tôi rất thích viên trân châu này. Nhưng mà, viên trân châu này rất quý, tôi không thể cầm không như thế được. Hay là... tôi dùng tiền mua lại viên trân châu này được không?"

Kiểu xưng hô cô nương này… khiến cô gái trông có vẻ trí thức kia cảm thấy nó cứ là lạ làm sao ấy.

Cô cười nói:

"Không cần đâu, chỉ là một viên trân châu mà chính bản thân tôi cũng không biết nguồn gốc thôi mà, tặng cho cậu đấy.

"Nhưng mà, nó rất quý đấy. Tuy rằng tôi không nhận ra nó là thứ gì nhưng tôi dám đảm bảo, giá trị của nó cao hơn so với tưởng tượng của cô nhiều."

Tống Thư Hàng cầm lấy viên trân châu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Ha ha ~~"

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Tống Thư Hàng, Nhạc Nhi cảm thấy rất thú vị, cô cười nói:

“Vậy cũng được, tùy cậu đấy.”

Nhìn bộ dạng kia của cậu ta, nếu như cô không đồng ý, nói không chừng chàng trai trước mặt này sẽ mang trả viên trân châu lại cũng nên?

Sau khi Tống Thư Hàng nghĩ kĩ thì giơ tay với vào trong ngực áo —— mượn động tác này, lấy ra một cọc tiền từ trong túi thu nhỏ một tấc.

Chương 475: Cùng đi thám hiểm mộ cổ không?

Tống Thư Hàng vốn muốn lấy một vật khác để đổi lấy viên trân châu của cô gái trông có vẻ trí thúc này, vì tuy rằng trong cuộc sống thì ai cũng cần tiền, nhưng trong tình huống thế này mà nói đến tiền thì có vẻ tục tằng lắm.

Tuy nhiên tiếc là, đồ trong tay Tống Thư Hàng đều không thích hợp với cô gái trước mặt này.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì tục cũng được, bây giờ thứ hắn có thể lấy ra cũng chỉ có tiền mà thôi.

“Tôi cũng không biết giá trị thực sự của viên ‘trân châu’ này là bao nhiêu cả. Hay là thế này nhé, tôi đặt cọc trước một trăm ngàn, đợi khi trở về, tôi sẽ nhờ bạn bè đi giám định vật này, xong xuôi thì tôi sẽ đưa nốt phần còn thiếu cho cô được không?”

Tống Thư Hàng đưa cả cọc tiền cho cô gái có tên Nhạc Nhi đó.

“Phụt.”

Nhạc Nhi nhìn cọc tiền kia, dở khóc dở cười:

“Cậu ra ngoài mà còn mang theo cả cọc tiền thế này à? Cậu không sợ nặng sao?”

“Ừm, bởi vì tôi và mấy người bạn định đến đảo nghỉ mát chơi… Đảo nghỉ mát không nằm trong phạm vi lãnh thổ Hoa Hạ, rút tiền ở nước khác rất phiền phức, vì vậy tôi dứt khoát mang theo nhiều tiền một chút.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Con người cậu thú vị thật đấy.”

Nhạc Nhi cười, cô ấy cầm lấy cọc tiền kia:

“Vậy thì, giao dịch xong xuôi, đừng nhắc với tôi về số tiền còn lại gì đó nữa, nếu còn nhắc nữa là tôi trở mặt đó nha!”

“Vậy được… cảm ơn cô.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Rõ ràng cô Nhạc Nhi không phải là kiểu người người thiếu tiền.

Lại thêm một món nợ ân tình nữa rồi.

Tống Thư Hàng ghi nhớ phần nhân tình này ở trong lòng.

…

…

Chờ đến lúc Tống Thư Hàng trở lại chỗ ngồi của mình, Thổ Ba nhìn chằm chằm vào viên trân châu trong tay hắn:

“Thư Hàng, đây là cái gì thế?”

“Tao cũng không biết.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Không biết là gì mà mày còn mua à?”

Thổ Ba dở khóc dở cười.

“Nhưng nó là bảo vật, điểm này thì tao chắc chắn đấy.”

Tống Thư Hàng cười đáp, cẩn thận cất viên trân châu vào trong lòng.

Trong khi họ đang nói chuyện thì …

Rầm!

Cửa nhà ăn bị đẩy ra.

Một bóng người vội vàng xông vào trong nhà ăn, chạy vội đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Tống tiền bối, tìm được người rồi!”

Người đó cười hi hi, nắm lấy cánh tay của Tống Thư Hàng:

“Đi thôi, Tống tiền bối. Bạch tiền bối bảo ta đến đưa ngươi qua bên đó, đại hội giao dịch sắp bắt đầu rồi đấy!”

“Á? Vũ Nhu Tử? Đợi một chút, ta còn đang ăn sáng mà!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

“Không kịp đâu, đi trước cái đã!”

Vũ Nhu Tử dùng một tay tóm chặt Tống Thư Hàng, sau đó lại hùng hùng hổ hổ chạy đi.

Vũ Nhu Tử có tu vi tam phẩm đỉnh phong, Tống Thư Hàng căn bản không có sức để chống cự, cho nên chỉ còn nước bị cô ấy kéo đi.

Sau đó, lúc Vũ Nhu Tử chạy đến cửa thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Cô ấy quay đầu lại, vẫy vẫy tay với Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ:

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Các người chính là bạn cũng phòng của Tống tiền bối đúng không? Ha ha ha, ta và Tống tiền bối có việc nên phải đi trước đây, lát nữa tìm các người chơi sau nha!

Dứt lời không đợi mấy người Cao Mỗ Mỗ trả lời, Vũ Nhu Tử lại kéo Tống Thư Hàng chạy nhanh mất hút luôn.

Cao Mỗ Mỗ: “…”

Thổ Ba: “…”

“Không đúng!”

Thổ Ba đột nhiên vỗ bàn hét lớn:

“Cái cô chân dài này không phải lại là một người chị khác của Tống Thư Hàng đây sao? Tại sao cô ấy lại gọi Thư Hàng là ‘tiền bối’?

“Chắc là bạn gái rồi.”

Nha Y đáp:

“Nhìn quan hệ giữa cô ấy và Tống Thư Hàng thì chắc chắn không phải chị em rồi. Có phải cô ấy và Tống Thư Hàng đang chơi trò diễn sâu mập mờ của mấy cặp đang yêu hay không nhỉ, vừa chị gái lại còn tiền bối nữa?”

“Diễn á? Hôm nay đóng vai làm chị, ngày mai đóng vai hậu bối à? Qua mấy ngày nữa chắc là sẽ đóng ‘hội chị em bạn dì’ với nhau đấy chứ? Cái thằng Tống Thư Hàng này thế mà lại chơi cái trò đang xấu hổ như thế sao.”

Cao Mỗ Mỗ cắn răng nói, cậu ta với Nha Y cũng chưa từng chơi như thế đâu.

Vũ Nhu Tử kéo Tống Thư Hàng chạy một mạch đến bên bờ biển, sau đó trèo lên một chiếc mô tô nước.

“Tống tiền bối ngồi lên đi, để ta lái.”

Trên mặt Vũ Nhu Tử tràn đầy vẻ hưng phấn.

Tống Thư Hàng dò hỏi:

“Cô biết lái à?”

“Đương nhiên, vừa rồi là ta lái đến đây đấy.”

Vũ Nhu Tử cười hà hà:

“Còn nữa, Tông tiền bối đừng có xem thường ta. Bất kể là máy bay, ô tô, chỉ cần là phương tiện giao thông thì ta đều biết lái cả. Bám chắc vào người ta, có lẽ tốc độ sẽ hơi nhanh đấy.

Tống Thư Hàng cẩn thận giơ tay ra nắm lấy góc áo của Vũ Nhu Tử.

Sau đó, Vũ Nhu Tử khởi động xe mô tô nước.

Nói thật điều làm Tống Thư Hàng kinh ngạc đó là tốc độ này nhiều nhất chỉ có 20km/h mà thôi!

Đây là “tốc độ có hơi nhanh đấy” mà Vũ Nhu Tử nói đấy ư?

“Ài, trận pháp mất tác dụng rồi.”

Vũ Nhu Tử bất mãn nói:

“Mấy cái phương tiện giao thông hiện đại này đúng là yếu như sên ý, chỉ tùy tiện thêm một cái trận pháp vào thôi mà dùng xong là hỏng luôn rồi. Còn không hữu dụng bằng máy kéo tay cầm nữa. Thôi bỏ đi, dù sao cũng chỉ cách có một đoạn ngắn thôi, Tống tiền bối, chúng ta cứ từ từ mà đi qua đó vậy.

“Ha ha. Không thành vấn đề. Cứ đi từ từ là ổn thỏa nhất rồi!”

Tống Thư Hàng dùng sức bật thẳng ngón cái lên, không cần đua thì tốt quá.

“Đúng rồi, Tống tiền bối. Bạch tiền bối bảo ta trả cái điện thoại này cho người, đã cải tạo xong rồi. Chỉ cần ở trong phạm vi Trái Đất thì đều có thể nhận được tín hiệu, trừ phi là bị trận pháp mạnh quấy nhiễu.”

Vũ Nhu Tử xoay người lại, đưa cho Tống Thư Hàng một chiếc điện thoại màn hình lớn.

“Đã cải tạo xong rồi sao? Nhanh vậy á?”

Tống Thư Hàng cầm lấy điện thoại, cảm thấy vô cùng thân thương.

Bởi vì tốc độ hiện giờ không nhanh nên Tống Thư Hàng kéo lướt màn hình điện thoại khá thoải mái, thành thạo đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Số 1.

Tinh!

Hệ thống thông báo: Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã chia sẻ một tập tin âm thanh.

“Vũ Nhu Tử cô chia sẻ cái gì thế?”

Tống Thư Hàng hiếu kì hỏi, vừa hỏi vừa dùng ngón tay bấm vào tệp âm thanh kia.

“Chính là bài hát Tạo Hóa tiền bối hát lúc trước đấy, ta cảm thấy nó rất hay nên thu âm nó lại, up nó lên thư mục của nhóm.”

Vũ Nhu Tử trả lời, đầu cũng chẳng thèm quay lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Má ơi!

Mau tắt đi, nhân lúc vẫn chưa phát nhạc thì mau tắt nó giùm đi!

Nhưng lúc này, “chứng não bộ phản ứng chậm” của hắn hình như lại phát tác rồi, ngón tay nhấn vài cái nhưng đều không thể tắt được trình phát nhạc.

Tại sao tay của ta lại phế như thế?

Ngay sau đó…

“Đinh đinh đang đang là la lá la. Minh thương dễ tránh, Ám tiễn khó phòng. Ta đứng trên tường thành nhìn xuống binh vây tường thành ~ à á a.”

Giọng hát độc đáo của linh hồn ca vương Tạo Hóa tiền bối vang lên.

Ngày X tháng 7 năm 2019, chủ nhật, trời nắng.

Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu, toi đời…

Cũng may là, giọng ca của linh hồn ca vương lần này là “bản thu âm”, không có sóng âm công kích, khiến cho Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu “nghẻo” một cách khá thoải mái, không quá thống khổ. Đúng là điều vạn hạnh trong bất hạnh.

…

…

Lần này, không phải chỉ có mình Tống Thư Hàng “nghẻo”.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Cột máu cạn rồi…”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Ta đã cùng tử trận với ca ca ngốc nghếch của ta…”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

“Tai của ta… Ôi tai của ta…”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Không được, ta vẫn chưa thể chết được… Ta còn phải, tạo phúc cho toàn nhân loại nữa! @ Thất Tu Tôn Giả, @ Hoàng Sơn Chân Quân, @ Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, @ Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, @ Tô Thị A Thất… đều ra hết đi. Bài hát hay thế này, quẹo nghe quẹo nghe, chớ có bỏ qua.”

Rất nhanh, có nhiều vị tiền bối đều bị triệu hồi.

Mười lăm giây sau…

“Hệ thống thông báo: (**) Lưu Huỳnh Tiên Tử đã bị quản trị viên Thất Tu Tôn Giả cấm nói chuyện bốn giờ.”

“Hệ thống thông báo: (**) Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã bị quản trị viên Thất Tu Tôn Giả cấm nói chuyện bốn giờ.”

Thất Tu Tôn Giả:

“Đáng ghét thật, trong lúc không có chút phòng bị nào, bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương đã phát rồi. Ôi lỗ tai của bản tôn! Lưu Huỳnh Tiên Tử, cô bị Tam Lãng đạo hữu trộm nick rồi sao?”

Thư Sơn Áp Lực Đại: “…”

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng chọc chọc vào Vũ Nhu Tử:

“Vũ Nhu Tử, cô bị cấm nói chuyện rồi.”

“Hả? Tại sao chứ? Ta có làm chuyện xấu đâu chứ? Ai cấm ta thế?”

Vũ Nhu Tử bất mãn nói.

“Thất Tu Tôn Giả tiền bối.”

Tống Thư Hàng cười gượng đáp.

“Tại sao lại cấm ta chứ?”

Vũ Nhu Tử kêu lên.

“Bởi vì cô phát cái bài hát kia đấy.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Vì sao chứ, rõ ràng hay như thế mà, thế nên ta mới chia sẻ vào nhóm để những tiền bối chưa nghe được thưởng thức đấy.”

Vũ Nhu Tử bĩu môi, trên mặt đầy vẻ không vui.

Tống Thư Hàng: “…”

Hay như thế? Tế bào âm nhạc của Vũ Nhu Tử cô nương phát triển kiểu khỉ gì thế? Rốt cuộc cô ấy thưởng thức giọng hát đáng sợ như thế từ góc độ nào vậy?

Vũ Nhu Tử bĩu môi, lập lời thề:

“Lần sau ta sẽ không chia sẻ nhạc hay lên cho các tiền bối nữa.”

Tống Thư Hàng nghe thấy thế bèn cảm thấy an tâm.

Đồng thời, hắn trượt màn hình điện thoại, nhìn người vừa nãy nói chuyện - Thất Tu Tôn Giả.

Trong não hải của hắn không khỏi nhớ lại giấc mộng ngày hôm qua, cái vị Xá Lam của Thiên Thủ Mônđó thám hiểm phần mộ của “Lục Tu Tôn Giả”.

Lục Tu Tôn Giả có quan hệ gì với Thất Tu Tôn Giả không? Thất Tu Tôn Giả có năm vị sư huynh sư tỷ là Nhất Tu, Nhị Tu, Tam Tu, Tứ Tu, Ngũ Tu không?

Sau khi ngẫm nghĩ, Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn lên nhóm Cửu Châu Số 1.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Thất Tu tiền bối, ngươi biết Lục Tu Tôn Giả không?”

Tin nhắn của Tống Thư Hàng vừa được gửi lên thì đã có người trả lời ngay lập tức.

Là người luôn luôn online - thánh đấu sĩ Bắc Hà Tán Nhân:

“Ấy? Thư Hàng tiểu hữu biết Lục Tu Tôn Giả sao?”

Thất Tu Tôn Giả cũng gần như trả lời tin nhắn cùng lúc:

“Thư Hàng tiểu hữu nghe được tin tức về ‘Lục Tu Tôn Giả’ từ đâu thế?”

“Ừm, Lục Tu Tôn Giả là sư huynh của Thất Tu Tôn Giả sao?”

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi, dù sao thì hắn cũng nhìn thấy mộ của “Lục Tu Tôn Giả”, nếu như thật sự là sư huynh đệ, vậy không phải có nghĩa là “Lục Tu Tôn Giả” đã chết sao?

“Ừm, không phải. Ta hoàn toàn không có sư huynh tên là Lục Tu Tôn Giả.”

Thất Tu Tôn Giả khẳng định.

“Vậy thì ta an tâm rồi.”

Tống Thư Hàng thở phảo một hơi, nói:

“Thực ra thì, hôm qua ta lấy được tin tức từ trên người một tên đệ tử của Thiên Thủ Môn, tên này đã từng đi thám hiểm mộ của Lục Tu Tôn Giả. Cũng có nghĩa là vị Lục Tu Tôn Giả này đã quy tiên rồi.”

“À à à, cái Lục Tu Tôn Giả chi mộ ấy à!”

Thất Tu Tôn Giả lập tức trả lời lại.

“Tiền bối cũng biết ư?”

Tống Thư Hàng hiếu kì hỏi.

“Ừ, ta biết. Hiện giờ ngôi mộ đó nằm trên một ngôi sao băng ở trong vũ trụ. Trong nhóm chắc vẫn chưa có đạo hữu nào từng đến mộ của Lục tu Tôn Giả đâu nhỉ?”

Thất Tu Tôn Giả nói.

“Chưa đâu, ta nhớ ta mới chỉ từng đến mộ Ngũ Tu Chân Quân thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân đáp.

Thất Tu Tôn Giả:

“Ha ha ha, vậy thì đúng lúc lắm, hôm nay có thể tiếp tục hoạt động thám hiểm mộ cổ của nhóm Cửu Châu Số 1 rồi. Đây là kì thứ mấy rồi? Chắc là mười ba rồi nhỉ?”

Thất Tu Tôn Giả lại nói tiếp:

“Vậy, Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có muốn đi thám hiểm mộ cổ không?”

Chương 476: Vay linh thạch

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Thám hiểm mộ cổ?”

Ban nãy Bắc Hà Tán Nhân nói đến một việc khiến cho Tống Thư Hàng chú ý: các tiền bối trong nhóm đã từng thăm dò mộ của Ngũ Tu Chân Quân. Giờ lại thêm mộ của Lục Tu Tôn Giả. Thất Tu Tôn Giả à, ngài nói ba người không liên quan đến nhau thì có trời mới tin được.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1, Thất Tu Tôn Giả lại nói:

“Với một tu sĩ thì việc đi tìm kiếm động phủ, di tích của cổ tu hay thăm dò mộ địa cổ tu đều là đến được chốn ‘kì ngộ’. Trong rất nhiều mộ cổ của cổ tu đều lưu trữ ‘truyền thừa’ của họ. Trong đời tu sĩ không thể thiếu mạo hiểm hệ liệt chi ‘thám hiểm mộ cổ’ được. Thư Hàng tiểu hữu, ngươi muốn thử không?”

“Ta rất muốn đi thử một lần, nhưng bao giờ mới được?”

Tống Thư Hàng hỏi lại, bởi vì gần đây hắn còn một số việc phải làm.

Nhân lúc còn chưa lên vũ trụ, hắn phải cùng Tư Mã Giang gửi hàng chuyển phát nhanh về Sở gia đã. Linh quỷ của hắn vẫn còn ở trong đó chưa chịu ra kìa.

Thất Tu Tôn Giả:

“Về thời gian thì… ta nghe nói Thư Hàng tiểu hữu sắp lên vũ trụ chơi một tháng đúng không?”

“Ha ha, ha ha.”

Tống Thư Hàng gõ mấy tiếng cười gượng.

“Vậy chờ khi nào ngươi lên vũ trụ thì ta sẽ liên lạc với ngươi. Đúng rồi, chẳng phải chỗ các ngươi có hội chợ giao dịch tu sĩ à? Chuẩn bị vài thứ đồ dùng thăm dò mộ cổ đi nhé.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

“Đồ dùng để thăm dò mộ cổ à? Cần những cái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi. Chắc không phải chuẩn bị mấy thứ như “thuổng Lạc Dương” giống mấy tay trộm mộ bình thường chứ hả?

“Tự ngươi nhìn mà liệu đi. Có điều mộ cổ của tu sĩ tối tăm, nhiều cơ quan, còn có đủ thứ kịch độc. Ngươi chuẩn bị nhiều một chút, đừng để thiếu đồ mà dùng là được.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng yên lặng thả một icon gật đầu.

“Vậy chúng ta gặp lại trong vũ trụ nhé.”

Thất Tu Tôn Giả cười nói.

“Vâng, tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

Mặc kệ Thất Tu Tôn Giả và Lục Tu Tôn Giả có quan hệ gì với nhau, đến lúc đó thì sẽ biết thôi.

Đồng thời hắn còn nhớ ra một việc nữa, đó là trong kí ức của “Thiên Thủ Môn” Xá Lam, dường như phần mộ của Lục Tu Tôn Giả không ở trong vũ trụ thì phải?

Tuy rằng cả mộ địa đều bị phủ mờ, thế nhưng trên người các đệ tử của Thiên Thủ Môn khi ấy đều không có phòng ngự đặc thù gì và vẫn hít thở bình thường.

…

“Tống tiền bối, đến rồi.”

Vũ Nhu Tử dừng mô tô nước.

Hội chợ giao dịch của tu sĩ lần này được tổ chức trên biển. Nhưng không phải trên mặt biển mà là ở một tấm…ván gỗ cực kì rộng lớn.

Tống Thư Hàng nhìn thử thì thấy chiều dài và chiều rộng của tấm ván này phải đến cả ngàn mét. Trên ván khắc rất nhiều phù văn pháp thuật và đủ loại trận pháp.

Cho dù là ở giữa ban ngày thì những văn lộ pháp thuật ấy vẫn tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Tống Thư Hàng xuống khỏi mô tô nước, nhảy lên ván gỗ rồi giẫm nhẹ mấy cái:

“Đây là pháp bảo gì vậy?”

“Đây là một hòn ván lát sàn thiên cung ở môn phái của Toàn Phong Tôn Giả.”

Vũ Nhu Tử đáp.

"Gì cơ?"

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm tấm ván gỗ dài 1000 mét rộng 1000 mét này, đây mà là ván lát sàn á? Gạch này để cho người khổng lồ cao 2000 mét dùng à?

"Môn phái của Toàn Phong Tôn Giả là Việt Giới Tông, am hiểu pháp thuật không gian. Từ hai trăm năm trước Việt Giới Tông đã bắt đầu xây dựng một tòa tiên cung khổng lồ. Trong tưởng tượng của họ thì ngày thường tòa tiên cung này sẽ được thu nhỏ lại 1000 lần bằng pháp thuật không gian. Đến thời điểm cần dùng đến nó, chỉ cần giải trừ pháp thuật không gian này thì tiên cung sẽ bung ra thành một chiến lũy to lớn gấp ngàn lần."

Vũ Nhu Tử giải thích.

"Thế nhưng mà Việt Giới Tông dùng hai trăm năm mới chỉ xây được cái móng thôi. Cũng mới chuẩn bị được có một nửa ván gỗ lát sàn. Hội chợ giao dịch của tu sĩ lần này cần một mặt phẳng lớn trên mặt biển, cho nên Toàn Phong Tôn Giả đã mượn tấm ván này từ tông môn của mình rồi phóng nó ra nguyên dạng."

Vũ Nhu Tử nói tiếp.

Sau đó, viên gạch có kích thước 1000mx1000m này liền trở thành mặt bằng cho hội chợ giao dịch của tu sĩ.

Tu sĩ đến từ khắp mọi nơi bày quầy hàng của mình trên mặt bằng ấy.

Có người trải mảnh vài ngồi bệt ra đất thành một quầy hàng. Cũng có người chuẩn bị cẩn thận rồi lập một quầy hàng tinh xảo.Thậm chí còn có người xây cả một cái nhà con.

Hội chợ giao dịch của tu sĩ bắt đầu, vô cùng náo nhiệt.

…

…

Sau khi bước lên ván gỗ, Tống Thư Hàng mau chóng nhìn thấy có một quầy hàng gần đó bị tu sĩ bu đông bu đỏ.

Tống Thư Hàng tò mò lại gần nhìn vật phẩm trên quầy.

Đó là một bàn đặt những vật thể nhìn như trứng bồ câu, có thể nhìn thấy bóng đen lờ mờ bò qua bò lại bên trong chúng.

Những bảo vật như trứng bồ câu ấy cũng được phân chia thành mấy loại, có viên chỉ cần linh thạch nhị phẩm, viên cần linh thạch tam phẩm, có viên lên tới linh thạch ngũ phẩm.

Hắn tò mò hỏi:”

“Đây là cái gì?

Vũ Nhu Tử cũng chen chúc vào đây, nhìn qua rồi nói:

“Đây là quầy hàng đặc sắc xuất hiện trong mỗi kì hội chợ giao dịch của tu sĩ. Thứ đó gọi là Linh Nguyên Châu, là một loại bảo vật đi kèm với linh thú.”

Sau khi có được Linh Nguyên Châu thì không cần luyện chế mà có thể dùng luôn. Linh Nguyên Châu cấp bậc khác nhau thì hiệu quả khác nhau, có thể tăng chân khí bản mạng hoặc là linh lực cho tu sĩ. Đây là bảo vật phụ trợ tu luyện giống như đan dược. Các tông môn chuyên chăn nuôi linh thú có thể thu hoạch rất nhiều Linh Nguyên Châu mỗi năm đấy.

“Linh Nguyên Châu kì diệu ở chỗ trong cùng cấp bậc thì nhìn chúng nó chẳng khác gì nhau. Chỉ khi tu sĩ ăn vào rồi mới biết là nó tăng cường cho mình bao nhiêu chân khí hoặc linh lực.”

“Nói cách khác hiệu quả của thứ này phụ thuộc hết vào nhân phẩm. Cứ như là bốc thăm trúng thưởng ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng hiểu ra.

Nếu ăn may thì chỉ cần trả một linh thạch, là có thể thu hoạch được linh lực gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần giá trị của “một viên linh thạch”. Nếu số nhọ thì đành chịu lỗ vốn thôi.

“Chính là thế đó. Có điều dù sao thì nó cũng không đắt, cho nên hội chợ giao dịch của tu sĩ năm nào cũng có người đến mua một ít góp vui. Hơn nữa vị nó ngon, ta thích ăn lắm đấy.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì mà nói, sau đó đi tới chỗ bán hàng, mua mười viên Linh Nguyên Châu cấp bốn với giá mười linh thạch tứ phẩm, sau đó lại dùng thêm bốn viên linh thạch nhị phẩm để mua hai viên Linh Nguyên Châu cấp hai.

Cô đưa bốn viên Linh Nguyên Châu cấp hai cho Tống Thư Hàng:

“Nè, Tống tiền bối cũng nếm thử đi, mùi vị ngon lắm đấy.”

Tống Thư Hàng nhận lấy Linh Nguyên Châu rồi nếm thử một viên.

Đúng là ngon thật, mùi vị giông giống chocolate. Khi nuốt vào bụng thì trong đan điền rực lên một luồng ấm nóng, thêm vào một luồng chân khí.

Tống Thư Hàng không dùng linh thạch để tu luyện, cho nên không biết lượng chân khí mà Linh Nguyên Châu tăng thêm cho mình so với linh thạch thì nhiều ít ra sao.

“Ở quầy hàng hên xui thế này mà Bạch tiền bối qua chọn thì nhất định là có thể chọn được Linh Nguyên Châu rất tốt đấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừm, nhưng mà ta không thích mùi vị của Linh Nguyên Châu lắm đâu, cứ đăng đắng thế nào ấy. Nhưng nếu Thư Hàng muốn mua thì ta sẽ chọn cho ngươi một ít.”

Chẳng biết Bạch Tôn Giả đã xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng từ đời nào, còn xoa cằm nói.

“Ủa, Bạch tiền bối xong việc rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Lúc khai mạc hội chợ giao dịch của tu sĩ thì ta lộ mặt một chút, còn chuyện khác ta không phải làm.”

Bạch Tôn Giả nói rồi ngồi xổm xuống cạnh quầy hàng, sau đó vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Trên người ngươi có bao nhiêu linh thạch?

Tống Thư Hàng lấy ra toàn bộ gia sản của mình: ba viên được Bạch tiền bối thưởng an ủi sau khi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 diệt Huyết Ma, hai cục xấu xấu bẩn bẩn giông giống linh thạch lấy từ người chiến sĩ nhím biển, cộng thêm mười viên linh thạch thu được sau khi khám xét động dung nham dưới lòng đất của “tiên sinh” cùng Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất.

“Chỉ có nhiêu đây? Hết rồi à?”

Bạch Tôn Giả cầm mấy viên linh thạch này rồi nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

“Hết rồi.”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Thư Hàng, ngươi đúng là nghèo rớt mồng tơi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Xin lỗi nhưng ta chính là nghèo như thế đó, Tống Thư Hàng rớt cả nước mắt. Chỗ linh thạch này mới kiếm được mấy ngày nay, chứ trước đó Tống Thư Hàng còn không biết “linh thạch” là cái gì cơ.

Hắn mới tiếp xúc với tu chân giới được ít lâu thôi mà.

“Ba viên linh thạch tứ phẩm, mười viên linh thạch tam phẩm, hai viên linh thạch nhị phẩm, vừa đủ mua được bốn trăm linh hai viên Linh Nguyên Châu cấp hai.”

Bạch Tôn Giả đưa hết chỗ linh thạch nọ cho chủ tiệm.

“Ơ, đổi hết à?”

Tống Thư Hàng hỏi. Tuy rằng hắn chỉ đến hội chợ giao dịch của tu sĩ để góp vui và mở mang kiến thức thôi, thế nhưng vừa mới lên bờ mà đã tiêu hết toàn bộ gia sản của mình rồi ư?

“Dù sao bây giờ ngươi có cầm linh thạch cũng vô dụng, hơn nữa ở thời kì nhị phẩm này tu luyện bằng linh thạch phiền toái lắm, chẳng bằng đổi thành Linh Nguyên Châu mà ăn. Vừa ngon lại vừa no bụng. Lúc ngươi lên vũ trụ mà chán ăn tích cốc đan thì có thể ăn Linh Nguyên Châu để thay đổi khẩu vị được đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Bạch tiền bối khéo hiểu ý người đã suy xét đến cả việc sau khi bay vào vũ trụ cho mình luôn rồi. Chẳng hiểu vì sao hai mắt Tống Thư Hàng tự nhiên đỏ hoe. Nếu Bạch tiền bối có thể đổi chuyến du lịch vũ trụ một tháng thành nửa tháng thì tốt biết bao nhiêu?

Bạch Tôn Giả lấy một cái giỏ nhỏ, sau đó không ngừng bốc Linh Nguyên Châu cấp hai bỏ vào trong giỏ, chỉ chốc lát sau chiếc giỏ đã đầy.

“Vừa đủ 402 viên.”

Bạch Tôn Giả đưa giỏ cho Tống Thư Hàng:

“Lúc rảnh thì ăn nhiều vào, ăn hết giỏ này là có thể tích lũy được khoảng 1% chân khí đan điền của ngươi đấy.”

“Ăn cả đống thế này mà chỉ tích lũy được có 1% thôi á?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bạch Tôn Giả nói:

"Nên biết đủ đi. Nếu ngươi tu luyện bằng linh thạch thì mấy viên linh thạch kia còn không đủ tích lũy cho ngươi được một phần ngàn chân khí trong đan điền đâu."

Dứt lời, Bạch Tôn Giả duỗi lưng, đi vào chỗ sâu trong hội chợ giao dịch của tu sĩ cùng với Vũ Nhu Tử.

"Tính thế thì mình lãi được 10 lần à?"

Tống Thư Hàng nhét giỏ nhỏ vào túi thu nhỏ, sau đó nhanh chân đuổi theo Bạch Tôn Giả.

Chủ tiệm sau lưng hắn giật giật khóe miệng.

Có nghĩa là… ban nãy Bạch Tôn Giả nhặt linh tinh trong tiệm hắn một hồi mà kiếm lãi mười lần từ chỗ hắn luôn sao?

…

…

Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng đi sâu vào trong hội chợ giao dịch của tu sĩ, vừa đi vừa giảng giải cho hắn về các loại vật phẩm trong hội chợ này.

Có những đan dược rất chi là sống động, có loại linh thảo phát ra tiếng kêu như dã thú để mê hoặc các loài sinh vật khác, ví như một cây Hổ Vương Thảo mà Tống Thư Hàng nhìn thấy, nó cứ không ngừng phát tiếng hổ gầm.

Còn có đủ các loại thần binh lợi khí, đan dược, hộ giáp, phù bảo… làm cho Tống Thư Hàng hoa cả mắt.

Đôi khi Bạch Tôn Giả cũng sẽ cúi người nhìn ngắm một bảo vật nào đó với vẻ tò mò, thế nhưng cuối cùng ngài luôn nhẹ nhàng lắc đầu, không hề có ý muốn mua chúng nó.

Mà những lúc như thế… thì cô nàng nhà giàu Vũ Nhu Tử đi theo Bạch Tôn Giả sẽ vung chi phiếu, à nhầm, là vung linh thạch và mua hết những bảo vật mà ngài xem trọng ấy. Chỉ cần chủ tiệm không ăn lãi quá 20% thì có bao nhiêu Vũ Nhu Tử đều mua tất.

…

Ba người đi dạo một chốc, Tống Thư Hàng lại thấy có người bầy tiệm bán gạo trắng.

"Ở đây bán cả gạo cơ à?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

"Đó là linh mễ. Thật ra là gạo bình thường được tưới nước linh tuyền, bón tro cốt linh thú và phân hóa học gì đó thì thành linh mễ thôi. Nó khá hữu hiệu trong việc tăng cường khí huyết cho đệ tử ở cảnh giới nhất phẩm, người thường cũng có thể ăn một ít. Nhưng mà ở đây chắc là bán đổ sỉ thôi."

"Nếu ngươi cần thì mua cho người nhà một ít cũng được."

Lời này đánh trúng vào điều mà Tống Thư Hàng đang nghĩ.

Đã bước lên con đường tu luyện, cho nên hắn cũng muốn cố gắng mang lại những thứ có lợi cho người nhà mình, thế nhưng mãi đến bây giờ, điều mà hắn có thể làm chỉ là cho họ một ít linh mạch bích trà mà thôi.

"Để ta đi hỏi thử."

Tống Thư Hàng đi đến tiệm hàng nọ.

"Ông chủ, linh mễ của ông bán thế nào?"

"Giá thống nhất trên toàn thế giới là một viên linh thạch nhất phẩm một túi. Thế nhưng ở đây bọn ta bán sỉ, cho nên tối thiểu phải mua mười vạn túi trở lên."

Ông chủ là một người đàn ông áo trắng có nụ cười chân chất.

"Gì cơ… 10 vạn túi á?"

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Song hắn lập tức hiểu ra người ta bán hàng là bán cho môn phái. Lượng tiêu hao linh mễ của một môn phái nhỏ cũng phải tính bằng cả vạn túi rồi. Bởi vì tu sĩ nhất phẩm phải tích lũy một lượng khí huyết lớn nên ăn được nhiều lắm.

Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, cười ha ha hỏi:

"Thư Hàng, không có linh thạch à?"

"Chẳng phải tiền bối biết rõ rồi sao mà còn cố hỏi."

Tống Thư Hàng nói. Ban nãy hắn đổi hết linh thạch lấy Linh Nguyên Châu rồi còn gì. Mà cho dù không đổi thì hắn cũng chỉ có bốn viên linh thạch tứ phẩm thôi, còn kém giá của 10 vạn túi linh mễ xa lắm.

"Thôi, để ta xem có ở đâu bán lẻ linh mễ không."

Tống Thư Hàng nói.

"Trong hội chợ giao dịch của tu sĩ không bán lẻ linh mễ đâu."

Bạch Tôn Giả cười bảo:

“Ngươi muốn mua lẻ linh mễ cũng chỉ có thể đi tìm tán tu để mua, nhưng mà giá đắt lắm đấy.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Không sao, ta cho ngươi vay. Nếu đổi ra thì cũng chỉ là một viên linh thạch lục phẩm thôi mà.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Nghe 1 viên linh thạch lục phẩm thì thấy nợ nần cũng không nặng nề lắm nhỉ.”

1 viên linh thạch lục phẩm và 10 vạn viên linh thạch nhất phẩm, đúng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau mà.

“Thôi… bỏ đi thì hơn.”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Mười vạn túi nhiều quá, ăn không hết được.”

Hắn chỉ muốn mua cho ba Tống mẹ Tống một ít, cùng lắm thì chia thêm cho người nhà và mấy bạn cùng phòng kí túc thêm một ít thôi.

10 vạn túi thì kinh dị quá rồi.

Cho nên… thôi thì lúc nào có cơ hội đành đi tìm tán tu mua vậy.

Chương 477: Gặp lại linh thú tinh.

Một túi linh mễ đã đủ cho gia đình ba người nhà Tống Thư Hàng ăn trong cả tháng… Mười vạn túi là 10 vạn tháng, tương đương với hơn tám ngàn năm.

Lịch sử Hoa Hạ mới chỉ có 5000 năm thôi, 10 vạn túi linh mễ là đủ cho nhà hắn ăn từ buổi hồng hoang lịch sử đến bây giờ, vẫn còn dư cho đời đời kiếp kiếp. Ăn thế có mà ăn đến trăm đời à?

Thấy Tống Thư Hàng bị số lượng 10 vạn túi linh mễ dọa hết hồn, chủ tiệm giật giật khóe miệng rồi cười ngây ngô mà bảo:

“Khụ khụ, anh bạn trẻ à, nể mặt Bạch Tôn Giả, ta có thể giảm bớt lượng mua khởi điểm một chút đấy.”

Bình thường hắn đều bán từ 10 vạn túi linh mễ trở lên, bán ít được có chút lợi nhuận, hắn đâu có thèm. Nhưng mà phải xem đối tượng mua bán là ai đã chứ! Người ta là Bạch Tôn Giả đấy. Kết được thiện duyên với một vị Tôn Giả thì khối lượng khởi điểm ít đi một chút cũng có hề chi.

“Thật sao? Vậy ngươi có thể bán bao nhiêu?”

Tống Thư Hàng vui vẻ hỏi.

“1 vạn túi đi.”

Chủ tiệm linh mễ thấy mình thế là hào phóng lắm rồi, vừa bớt đã bớt gấp 10 lần. 1 vạn túi là giới hạn cuối cùng của hắn, xuống nữa thì chính là bán lẻ rồi.

Thế nhưng, đối với Tống Thư Hàng thì 1 vạn túi vẫn là nhiều quá.

Lúc này, Bạch Tôn Giả nói:

“Đừng lo lắng, Thư Hàng. Ngươi có thể chia chỗ linh mễ đó cho người thân và bạn bè, còn đâu thì bán tiếp đi. Một vài tán tu và những thế lực nhỏ do tán tu tổ chức đều thiếu nhiều linh mễ lắm. Nếu bán lẻ ra thì ngươi có thể kiếm được không ít đâu. Hơn nữa 1 vạn túi chỉ mất có một viên linh thạch ngũ phẩm thôi, có lời.”

“Thì ra có thể làm vậy à?”

Tống Thư Hàng hiểu ra, nhưng sau đó hắn lại cười khổ:

“Nhưng mà 1 vạn túi vẫn nhiều quá.”

Hơn nữa trước mắt hắn không định tiếp xúc nhiều với các tán tu khác. Việc bán hàng trao tay cho tán tu không quen biết cũng không phù hợp với hắn lúc này.

“Thế tiểu hữu cần bao nhiêu túi?”

Khóe miệng chủ tiệm linh mễ run rẩy.

“1… 1… nghìn túi?”

Tống Thư Hàng chớp mắt.

Vốn dĩ hắn định nói là 100 túi cơ, thế nhưng nhìn thấy vẻ tươi cười đã vặn vẹo méo xẹo đi trên gương mặt chủ tiệm nên… hắn mới nói số lượng nhiều lên gấp 10 lần.

1000 túi? Chủ tiệm linh mễ hạn hán lời. Tên này tưởng hắn bán lẻ linh mễ thật à?

Thế nhưng… hắn liếc nhìn Bạch tiền bối bên cạnh đó.

Rồi cắn chặt răng.

“Tiểu đạo hữu, coi như ta kết thêm được một người bạn vậy, 1000 túi thì 1000 túi đi!”

Chủ tiệm linh mễ nghiến răng:

“1000 túi linh mễ, 1 viên linh thạch tứ phẩm.”

“Bạch tiền bối, cho ta vay 1 viên linh thạch tứ phẩm nhé!”

Tống Thư Hàng hăng hái nói.

Bạch Tôn Giả cười ha hả, sau đó lấy một viên linh thạch tứ phẩm đưa cho chủ tiệm linh mễ.

“Có địa chỉ nhận hàng không? Sau khi giao dịch xong xuôi, ta sẽ gửi 1000 túi linh mễ đến quý phủ.”

Chủ tiệm linh mễ lại nặn ra một nụ cười chân chất rồi hỏi.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lát… từ từ, mình phải ghi địa chỉ nhận hàng là đâu đây?

Không thể gửi 1000 túi linh mễ về nhà mình được, có chất chật kín cả nhà cũng không hết.

“Không có chỗ để à?”

Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng với vẻ hiếu kì.

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Để ta.”

Bạch Tôn Giả lấy di động ra, nhắn một tin vào nhóm Cửu Châu Số 1:

“Có đạo hữu nào có kho hàng trống sạch sẽ ở thành phố Văn Châu không? Ta muốn để 1000 túi linh mễ.

Chỉ loáng sau đã có đạo hữu nhắn tin riêng cho Bạch Tôn Giả.

Là Lưu Huỳnh Tiên Tử. Vì bị cấm nói trong nhóm Cửu Châu Số 1 nên cô mới dùng cách nhắn tin riêng:

“Bạch tiền bối, ta có một tòa nhà để không ở Văn Châu, chắc là có thể để được 1000 túi linh mễ. Ta sẽ lập tức gửi địa chỉ cho ngài.

Lưu Huỳnh Tiên Tử mau chóng gửi địa chỉ nhà cho Bạch Tôn Giả.

“Xong chuyện.”

Bạch Tôn Giả tươi cười điền địa chỉ ngôi nhà bỏ không của Lưu Huỳnh Tiên Tử xuống.

Sau khi xác nhận địa chỉ tồn tại xong, chủ tiệm linh mễ cười hiền hậu:

“Hợp tác vui vẻ ~”

Đồng thời, chủ tiệm linh mễ đưa ra một tấm danh thiếp.

Chuyện quan trọng hơn nhiều so với vụ mua bán 1000 túi linh mễ, chính là đặt được tấm danh thiếp của mình vào tay Bạch Tôn Giả đây.

Chỉ cần đưa được danh thiếp là kết được một thiện duyên. Nếu về sau có cần linh mễ hay thứ gì đó liên quan, Bạch Tôn Giả nhớ đến tấm danh thiếp này thì mình trúng mánh lớn rồi.

“Hợp tác vui vẻ.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nhận lấy tấm danh thiếp ấy.

Người mua chân chính là Tống Thư Hàng lại bị xem nhẹ hoàn toàn.

…

…

Thế là nợ Bạch Tôn Giả một viên linh thạch tứ phẩm rồi. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

Sau khi mua xong linh mễ.

“Đi theo ta.”

Bạch Tôn Giả cười nói với Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng:

“Ta đưa các ngươi đến chỗ này, ở đó có thứ tốt thích hợp với các ngươi.”

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả đưa hai người đi vào trung tâm hội chợ giao dịch của tu sĩ, đến trước một quầy hàng.

Quầy hàng này không một bóng người, cũng chẳng có hàng hóa gì cả.

“Ủa, quầy trống à?”

Bạch Tôn Giả nhìn quầy hàng trống rỗng kia thì hơi nhíu mày. Hắn hỏi một chủ tiệm cạnh đó:

“Đạo hữu, xin hỏi người ở quầy này đi đâu rồi?”

“Ơ kìa, chào Bạch tiền bối. Quầy bên cạnh ta đây vẫn trống suốt mà.”

Tu sĩ chủ tiệm bên cạnh đáp lại. Trong ấn tượng của hắn thì quầy này từ trước đến giờ làm gì có người.

“Chậc chậc, chạy mất rồi… keo kiệt thật.”

Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Tuy rằng không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng có vẻ “chủ tiệm vốn ở đây” đã bị Bạch tiền bối dọa đến mức ôm hàng bỏ chạy luôn rồi thì phải?

Người bán mà lại sợ người mua là cớ làm sao? Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Sau đó, hắn lại nhìn sang hàng hóa của chủ tiệm vừa mới trả lời. Hàng hóa tiệm này rất tạp, vũ khí, khôi giáp, đan dược, phù khí, gi gỉ gì gi cái gì cũng có.

Sau khi nhìn lướt đống hàng ấy một hồi, thì ánh mắt của Tống Thư Hàng bị hấp dẫ bởi một khối toản thạch.

Hắn cảm nhận được một cỗ linh lực từ khối toản thạch này. Linh lực ấy không giống linh lực thuần túy trong linh thạch mà còn kèm theo khí tức của loài thú.

Lại là cảm giác này.

Trừ vẻ bề ngoài ra, cảm giác mà viên toản thạch này mang tới cho Tống Thư Hàng giống với viên minh châu trên cổ người phụ nữ tri thức trước đây như đúc.

“Đây là cái gì?” - Tống Thư Hàng chỉ vào toản thạch rồi hỏi.

“Đây là thứ tốt đấy.” - chủ tiệm lập tức cười nhiệt tình rồi bắt đầu giới thiệu: “Thứ này tên là linh thú tinh, là kết tinh hiếm hoi xuất hiện khi linh thú kết thúc sinh mệnh, hội tụ linh lực cả đời của linh thú ấy. Thứ này tuyệt lắm đó.

“Phải đó, là một món đồ…để ngắm rất tuyệt.” - Vũ Nhu Tử ló ra từ bên cạnh Tống Thư Hàng rồi cười hì hì bảo: “Tuy rằng bị trộn với một tia khí tức loài thú, nhưng linh lực trong linh thú tinh rất tinh thuần, cơ hồ không hề thua kém linh thạch bao nhiêu… Có điều đáng tiếc là trừ khi ăn linh thú tinh, chứ không thì không thể dẫn linh lực trong đó ra được.”

“Ha ha.” - Chủ tiệm bật cười.

“Bán bao nhiêu linh thạch?” - Bạch Tôn Giả hỏi.

“Linh thạch tứ phẩm.” - Chủ tiệm trả lời nhanh gọn.

“Cho ngươi vay!” - Bạch Tôn Giả vươn hai ngón tay với Tống Thư Hàng: “Nợ ta hai viên rồi đấy nhé.”

Chương 478: Không sao, ta cũng chẳng gấp chút nào!

Nợ một viên là nợ, mà nợ hai viên cũng là nợ cả.

Hai viên linh thạch tứ phẩm, tương lai hắn nhất định có thể trả được.

Cho nên, Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Được rồi.”

Thế là chủ tiệm nhanh nhảu đưa viên linh thú tinh kia cho Tống Thư Hàng, sau đó nhận lấy bốn viên linh thạch tứ phẩm từ tay của Bạch Tôn Giả.

Tuy rằng nói vật quý ở chỗ hiếm, linh thú tinh quả thật cũng là một vật phẩm hiếm có. Nhưng tác dụng của nó cũng hơi sida, có muốn sang tay cho người khác cũng không dễ dàng gì.

“Đạo hữu này, ta có thể hỏi đây là thú tinh của linh thú gì không?”

Tống Thư Hàng cầm viên thú tinh trông như kim cương kia, hỏi thử.

“Đây là một viên hổ tinh, là thú tinh của linh thú hệ hổ.”

Chủ tiệm đáp.

Hổ tinh à? Tại sao mình lại sinh ra cảm giác cộng minh với một viên hổ tinh, thậm chí lại có cả trực giác nhất định phải có được nó là sao chứ?

Nghĩ thế, Tống Thư Hàng lại móc ra viên trân châu mua được từ chỗ của cô gái trông có vẻ trí thức lúc trước, hỏi thử:

“Đạo hữu này, ngươi có biết cái này là thú tinh của linh thú nào không?

Vị tiểu hữu này có sở thích đi thu thập linh thú tinh à? Nếu biết sớm thì nói không chừng hắn còn có thể hét giá viên hổ tinh kia lên thêm một chút ấy chứ! Ấy chết, tham lam như thế là không được...

Chủ tiệm nhận lấy viên trân châu của Tống Thư Hàng, xem xét qua một lúc rồi nói:

“Nếu như ta nhìn không lầm... thì chắc viên thú tinh này là thú tinh họ nhà rùa đấy. Thú tinh của rắn và rùa đều có dạng giống như trân châu thế này. Nhưng khí tức linh thú ẩn bên trong đó thì lại thiên về khí tức họ nhà rùa hơn.”

“Cảm ơn ông chủ nhé.”

Tống Thư Hàng gật đầu, thu hồi viên thú tinh của mình.

Linh Thú Tinh hổ hệ, linh thú tinh quy hệ, đều sinh ra phản ứng với mình.

Mình có liên hệ đặc biệt gì với rùa và hổ đâu?

Tống Thư Hàng chỉnh suy nghĩ lại, tìm tòi từ vật phẩm và công pháp trên người mình một lượt... sau đó, hắn lập tức nghĩ tới một thứ “tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công”!

Đây là thứ duy nhất có liên quan tới thú ở trên người hắn.

Cái loại công pháp đặc biệt có thể tạo ra được một ngụm ngụy tiên thiên chân khí, bao gồm ba mươi ba loại pháp môn tu luyện. Tống Thư Hàng lựa chọn cự kình thiên trong số đó để tu luyện.

Ngoại trừ Cự Kình ra, trong số ba mươi ba loài thú trong môn kỳ công này còn có cả hai loài thú là rùa và hổ nữa.

Liệu có phải lý do khiến mình sinh ra cộng minh với hai khối linh thú tinh này là do công pháp “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công” này không nhỉ?

……

Bạch Tôn Giả tiếp tục dắt Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đi dạo khắp hội chợ giao dịch của tu sĩ này thăm thú.

“Bạch tiền bối, liệu trên hội chợ giao dịch lần này còn linh thú tinh nào khác không?”

Tống Thư Hàng hỏi thử, hắn muốn xác định xem suy đoán của mình có đúng hay không.

Nếu như linh thú tinh của các loại linh thú có mặt trong tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công đều sinh ra phản ứng với hắn thì xem như có thể xác định được phân nửa.

Còn nếu như có thể tìm được linh thú tinh của các loại linh thú khác không nằm trong số ba mươi ba loại kia thì cũng có thể thử xem liệu có sinh ra phản ứng gì không. Nếu như không có thì hoàn toàn có thể xác định được.

“Dạo một vòng thử xem, chắc chắn có thể tìm thấy thôi.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Trong lòng ngươi đang có suy đoán gì à?”

“Có một chút... Có lẽ có liên quan với loại công pháp mà Bạch tiền bối đã dạy cho ta.”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng trả lời.

Bạch Tôn Giả cũng suy tư một lúc.

Sau đó, trong mắt hắn lóe lên từng đạo phù văn màu vàng —— những đạo phù văn màu vàng kia đại biểu cho tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.

Bạch Tôn Giả đang thôi trắc bộ công pháp kia.

Một lát sau, Tôn Giả gật đầu:

“Đúng là có thể... Chúng ta đi dạo tiếp đi, để xem xem có tìm được thêm thú tinh linh nữa hay không.”

…

Nửa giờ sau.

Ba người bọn họ đã dạo quanh tất cả các quầy hàng một lượt, kiếm được bảy viên linh thú tinh.

Linh Thú Tinh của bảy loài thỏ, dê, hưu, chó, gấu, ngựa, hạc.

Mấy loại linh thú này loại mà các môn phái nuôi dưỡng linh tú có thể nuôi ra được số lượng lớn, cho nên, phần lớn linh thú tinh có thể tìm thấy ở hội chợ giao dịch này cũng chỉ có bảy loại ấy mà thôi.

Cộng thêm bảy viên linh thạch này, bây giờ, Tống Thư Hàng đã nợ Bạch tiền bối tới chín viên linh thạch tứ phẩm rồi. Tịch tiểu thành đại, càng nợ thì càng lắm…

Ngoài ra, Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng còn phát hiện ra vài loại linh thú tinh khác nữa, có cả bướm lẫn ong. Hai loại linh thú này cũng là linh vật mà các môn phái tu sĩ nuôi dưỡng số lượng lớn cả.

Nhưng đúng như Tống Thư Hàng đã đoán, linh thú tinh của hai loại linh thú này hoàn toàn không hề sinh ra cảm giác cộng minh với hắn.

Bướm và ong không nằm trong số ba mươi ba loài linh vật của tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.

“Như thế thì có thể xác định được là tất cả những linh thú tinh này có liên quan với tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công. Có lẽ... đây là một cách khác để ngươi ngưng tụ ngụy tiên thiên chân khí đấy.”

Bạch Tôn Giả chốt một câu.

“?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối với vẻ khó hiểu, tất cả mọi điều về môn kỳ công này đều là do Bạch Tôn Giả nghiên cứu, hắn chỉ phụ trách tu luyện mà thôi.

Trước kia Bạch tiền bối đã chiếm được quyển thứ nhất và quyển thứ hai của môn kỳ công từ tay kẻ đứng sau màn của tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú Thần Tông, trải qua cải biên sữa chữa, mới truyền thụ lại cho Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng tu luyện cự kình thiên của môn kỳ công này xong thì trong đan điền đã tạo ra một đạo chân khí dạng kim châm ở giữa đan điền. Đạo chân khí dạng kim chân này chính là hình thức ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí.

Nhưng hắn vẫn không hề có chút đầu mối nào về việc phải làm sao biến đạo chân khí mới được sinh ra này thành ngụy tiên thiên chân khí.

...

“Thư Hàng có còn nhớ mấy gã sát thủ của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ không? Mỗi người bọn họ đều tu luyện một loại công pháp thú loại của môn kỳ công này.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đặc biệt là cái gã Kình Bát cực kỳ tàn ác có sở thích ôm rồi siết chết con gái nhà người ta, cũng tu luyện đệ nhất thiên là Cự Kình thiên như hắn.... Tống Thư Hàng chỉ nhớ tới thôi đã muốn khóc ròng rồi.

Bởi vì hắn đã từng thể nghiệm cuộc đời của Sở Sở cô nương, cũng từng hưởng thụ quá trình bị ôm ghì tới chết kia rõ mồn một.

“Nhưng trong cơ thể của mấy gã sát thủ đó không hề hình thành hình thức ban đầu của chân khí đúng không.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả rồi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn hãy còn nhớ rõ, Bạch Tôn Giả đã từng nói tới ngụy tiên thiên chân khí với cái gã Kình Bát kia, mặt mày của đối phương cứ đần thối ra, trông bộ dạng như thể hắn căn bản không hề biết công pháp mà mình tu luyện có thể luyện ra được một phần ngụy tiên thiên chân khí ấy.

“Công pháp bọn họ tu luyện đã được sửa chữa qua... Cũng giống như quyển thứ nhất và quyển thứ hai của công pháp mà kẻ đứng sau lưng ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ đã đưa tới cho chúng ta vậy.”

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Bọn họ được bồi dưỡng như hạt giống chân khí.”

tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, tên là tam thập tam thú, nhưng kẻ tu luyện không thể nào một mình học được hết ba mươi ba thiên công pháp linh thú được.

Nhưng nếu như muốn ngưng tụ ra được đạo ngụy tiên thiên chân khí kia thì nhất định phải hợp chân khí của tam thập tam thú lại thì mới được.

Ở thời đại thượng cổ, lúc “Tam Thập Tam Thú Thần Tông” cường thịnh, chắc chắn phải có bí pháp nào đó khiến cho đệ tử có thể hợp nhất chân khí của tam thập tam thú lại làm một.

Hoặc là có bí pháp nào đó để cho ba mươi ba vị đệ tử phối hợp cùng với nhau, cùng hợp thể tu luyện.

Hoặc là nhờ vào ngoại vật để hoàn thành hợp nhất chân khí.

Nhưng bây giờ, môn phái thượng cổ kia đã xuống dốc rồi.

Nên cách để hợp nhất chân khí đó đã không được toàn vẹn nữa.

Thế nên, cái kẻ đứng sau màn kia mới nghĩ ra một cách.

Hắn nuôi dưỡng ba mươi ba tên thuộc hạ. Cho mỗi kẻ tu luyện một thiên của tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, nhưng lại đưa bọn họ tu luyện loại công pháp đã bị sửa qua. Đám sát thủ này biến thành hạt giống tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.

Chỉ chờ tới thời cơ chín muồi, kẻ đứng sau màn kia sẽ thôn phệ chân khí bản nguyên trên người bọn họ.

Đây chỉ là suy đoán của Bạch Tôn Giả.

Nhưng lúc kẻ đứng sau màn kia đến chuộc lại thuộc hạ của mình, trong quá trình chuộc ba gã thuộc hạ về, hắn còn đảo qua đảo lại ở quanh người của mấy gã thuộc hạ khác nữa.

Trong lúc di chuyển, hắn đã lặng lẽ thôn phệ chân khí bản nguyên trên người của thuộc hạ.

...

Nhưng điều mà kẻ đứng sau màn kia thật sự không ngờ tới chính là trên người của mấy gã thuộc hạ kia đã bị Bạch Tôn Giả âm thầm động tay chân. Cho nên tính thời gian thì chắc cũng tới lúc số chân khí bản nguyên mà hắn đã thôn phệ kia xảy ra vấn đề rồi.

Bạch Tôn Giả chính là đang chờ đối phương tìm tới tận cửa thêm lần nữa —— vừa hay có thể mượn cơ hội đó lấy được bản tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công đầy đủ từ chỗ đối phương, cùng với cách dung hợp ngụy tiên thiên chân khí luôn.

...

Nhưng bây giờ xem ra đám linh thú tinh này mới chính là bí quyết dung hợp tiên thiên chân khí nhỉ?

Có lẽ những linh thú tinh này có thể đại biểu cho những hạt giống chân khí kia.

Nếu thật sự là như thế, sau khi Tống Thư Hàng lấy được pháp môn dung hợp chân khí xong, lại tiếp tục đi thu thập đủ ba mươi ba mảnh linh thú tinh thì có thể ngưng tụ tiên thiên chân khí thử xem sao.

“Vậy ta phải cố gắng thu thập thêm linh thú tinh nữa à?”

Bây giờ trong tay Tống Thư Hàng có chín viên linh thú tinh, cách con số ba mươi ba kia một khoảng cũng hơi bị xa.

“Cố gắng thu thập nhiều vào… trước khi ngươi tấn thăng lên cảnh giới Chiến Vương tam phẩm thì nhất định phải ngưng tụ cho ra tiên thiên chân khí trong cơ thể ngươi mới được.”

Bạch Tôn Giả nói xong rồi còn gật gù:

“Đợi lần này ta đi thăm dò thượng cổ di tích với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 xong thì ta sẽ tìm và nghiên cứu ra đủ tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công này. Thư Hàng, ngươi cũng nhân dịp này cố gắng thu thập linh thú tinh đi.

“Không thành vấn đề!”

Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay rồi nói.

“Chúng ta dạo thêm một chút đi, để xem có thứ nào cần thiết và ngươi có thể dùng được cho chuyến du lịch vũ trụ một tháng kia hay không.”

Bạch Tôn Giả nheo mắt lại nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Tiền bối, thời gian một tháng thì lâu lắm, chúng ta có thể tranh thủ thời gian… à nhầm… chúng ta có thể rút ngắn thời gian lại một chút không? Nửa tháng thôi nhé?”

Tống Thư Hàng van nài.

“Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại nói:

“Đã nói một tháng là một tháng. Một phút cũng không bớt.”

“Vậy khi nào thì ta phải lên vũ trụ đây?”

Tống Thư Hàng đành phải hỏi.

Bạch Tôn Giả giơ ngón tay cái lên:

“Sau khi hội chợ giao dịch kết thúc thì ta sẽ đưa ngươi lên đó! Yên tâm đi, series phi kiếm dùng một lần của ta đã được nghiên cứu và cho ra đời phiên bản mới rồi, sau khi đưa ngươi ra vũ trụ thì một tháng sau có thể đưa ngươi quay về ngon ơ. Chuyện vặt thôi!”

“Tiền bối, có thể muộn vài ngày được không?”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Linh quỷ của ta giờ vẫn còn nằm trong món hàng chuyển phát nhanh gửi đến cho lão tổ Sở gia, mãi mà không chịu đi ra. Ít nhất thì cũng để cho ta và Tiểu Giang đưa món hàng đó tới cho lão tổ Sở gia xong đã nhé?”

“Vậy sao.”

Bạch Tôn Giả sờ sờ cằm:

“Nhưng sau khi hội chợ giao dịch kết thúc thì ta phải đi thăm dò cái thượng cổ di tích kia với các đạo hữu mất rồi. Không biết chuyến thăm dò này tốn bao lâu nữa, không thể nào tự tay đưa ngươi lên vũ trụ được.”

“Không sao cả, không sao cả, ta không gấp đâu, chẳng gấp tí tẹo nào luôn.”

Tống Thư Hàng kích động hô to —— hắn chỉ muốn cái này thôi!

“Được rồi, vậy thì thay đổi kế hoạch vậy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Phải chỉnh lại cách đưa Tống Thư Hàng lên vũ trụ rồi...

Chương 479: Trải nghiệm mới lạ

Mặt trời ngả về tây.

Hội chợ giao dịch của tu sĩ cũng bước vào hồi kết thúc, đại hội giao dịch kéo dài suốt một ngày, có rát nhiều đọa hữu hãy còn tiếc nuối chưa thỏa mãn... Nhưng chẳng sao hết, sau cuộc thi đua xe kéo này thì cuộc thi đua phi kiếm cũng sắp bắt đầu rồi.

Sau khi cuộc thi đua phi kiếm thì sẽ có tới một đợt hội chợ giao dịch tu sĩ kéo dài suốt một tuần, tới lúc đó, những đạo hữu còn chưa chơi đã có thể thỏa cơn mua bán giao dịch ở đó.

Toàn Phong Tôn Giả thích nổi tiếng lúc này đang xử lý công việc kết thúc hội chợ giao dịch này. Hội chợ giao dịch này, Toàn Phong Tôn Giả làm MC, cực kỳ nổi bật, cho nên Toàn Phong Tôn Giả thỏa mãn lắm lắm —— chỉ cần có thể được nổi bật là hắn hoàn toàn có thể chẳng nề vất vả ngay.

Lúc này, ở trong hư không…

Bạch Tôn Giả nâng phi kiếm bay lên, theo ngay phía sau hắn là Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền đại sư, Tuyết Lang Động Chủ, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử... cùng với Bạch Hạc Chân Quân đang kích động tới mức rưng rưng muốn khóc.

Ngoại trừ Bạch Hạc Chân Quân ra, những vị khác chính là người trong top 5 của cuộc đua xe kéo này, đang đi thăm dò di tích viễn cổ với Bạch Tôn Giả.

Bạch Hạc Chân Quân vốn còn đang mất mác ủ rũ vì bản thân không thể lọt vào trong top 5 của cuộc đi đua xe máy kéo, phong cách cũng đã biến thành màu trắng đen... Được rồi, Bạch Hạc quả thật chỉ có màu trắng đen.

Nhưng ngay khi Bạch Hạc Chân Quân đang cảm thấy vô cùng thất vọng và mất mát thì Bạch Tôn Giả lại thêm một suất cùng đi thám hiểm di tích viễn cổ cho hắn, xem như cảm ơn hắn đã giúp đỡ Bạch Tôn Giả xử lý việc của huấn luyện viên tiểu Lý.

Bạch Hạc Chân Quân lập tức đầy máu hồi sinh ngay, bây giờ hắn đang ở trong trạng thái hưng phấn cực kỳ.

Quả nhiên Bạch tiền bối có yêu ta! Bạch Hạc Chân Quân tin chắc vào điểm này, lần đi mạo hiểm trong di tích viễn cổ này, hắn nhất định phải nắm chắc cơ hội, bồi đắp cảm tình của hắn và Bạch tiền bối. Nếu như thời cơ chín muồi thì hắn lại tiếp tục tỏ tình với Bạch tiền bối ở trong di tích viễn cổ đó thêm lần nữa.

Con người sống thì phải có mục tiêu, nếu không thì có khác chi giòi bọ đâu? Đúng không?

...

Trước khi chuẩn bị rời đi, Bạch Tôn Giả lại đưa cho Tống Thư Hàng một cái hộp gỗ:

“Thư Hàng, cho ngươi này.”

Cái hộp này chính là món quà đã đưa tất cả tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 tới đây qua cơn mưa sao băng nọ.

“Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001 à?”

Tống Thư Hàng theo bản năng giơ tay ra nhận lấy hộp hỗ —— Bạch tiền bối chuẩn bị dùng cái này đưa hắn lên vũ trụ à?

“Không phải, đây chỉ là phù văn của vạn lý phi độn thuật bình thường thôi. Cái hộp gỗ này đã được phong ấn rồi, chỉ chờ một tháng sau khi ngươi ra vũ trụ thì cái hộp sẽ mở ra, thông qua vạn lý phi độn thuật, kéo ngươi quay về trái đất.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Về phần cách đưa ngươi lên vũ trụ ấy à, ta đã liên lạc với đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 xong xuôi rồi... Lưu Huỳnh Tiên Tử nói rằng cô ấy sắp sửa tới Văn Châu một chuyến. Đến lúc đó, cô ấy có thể tiện đường đưa ngươi lên vũ trụ luôn.”

Tại sao hắn luôn có cảm giác như thể [tiện đường tiễn ngươi về tây thiên] thế này ~

Tống Thư Hàng hỏi thử:

“Lưu Huỳnh Tiên Tử sẽ ngự kiếm phi hành đưa ta lên vũ trụ à?”

“Ta cũng không rõ nữa, bất quá ta biết Lưu Huỳnh Tiên Tử tu luyện một loại công pháp có thuộc tính khá đặc biệt, có lẽ tới lúc đó, ngươi có thể nhận được một trải nghiệm mới lạ đó.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Trải nghiệm mới lạ gì chứ, sao ta cứ thấy bất an thế này.

…

Thiên hạ có bữa tiệc nào mà không tàn.

Sau khi Bạch Tôn Giả mang theo sáu vị đạo hữu kia rời đi, các vị tiền bối của nhóm Cửu Châu Số 1 cùng với bạn bè của Bạch Tôn Giả và những đạo hữu khác đã tới hiện tường theo dõi cuộc đua xe kéo này cũng lần lượt giải tán.

Ngay cả phần lớn đệ tử Sở gia cũng được pháp bảo hộ tống đưa về Hoa Hạ.

Mặt biển náo nhiệt nay lại khôi phục yên tĩnh.

Bên cạnh Tống Thư Hàng chỉ còn lại tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều.

Thông Huyền đại sư đi thăm dò di tích viễn cổ với Bạch Tôn Giả, cho nên tiểu hòa thượng tạm thời vẫn ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngư Kiều Kiều cũng thế, Giao Bá Chân Quân chính là người giành quán quân cuộc lần này. Hơn nữa cô còn muốn ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng để tìm một vị tác giả thích hợp để bắt đối phương về nhốt trong phòng tối nữa.

Ngoại trừ tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều ra, Diệt Phượng Công Tử cũng nói muốn ẩn nấp bên cạnh Tống Thư Hàng để âm thầm xử lý chuyện của con hắc mã kia.

“Xong rồi sao.”

Tống Thư Hàng nhìn về phía mặt biển trống rỗng.

Tiếp theo… Phải trở về thế gia họ Sở với Tiểu Giang xong cái đã. Thuận tiện để xem có thể đưa mấy đứa bạn cùng phòng là bọn Cao Mỗ Mỗ quay về trước hay không.

…

Tống Thư Hàng mang theo Ngư Kiều Kiều và tiểu hòa thượng quay về hòn đảo nhỏ của Thất Sinh Phù Phủ Chủ trước.

Trời gần vào hoàng hôn.

Những thổ dân thắp từng đống lửa lên, sau đó vây quanh đống lửa múa hát.

Miệng thì hát ú ớ mấy chữ cái: A, o, e, y, u...

Vừa hát bài ca chữ cái, mấy người thổ dân nọ lại còn sôi nổi dùng sức đạp mạnh lên đất, phát ra khẩu hiệu vang dội.

Trạng diện này, trông thế nào cũng giống như đang nguyền rủa người ta.

...

Hai giờ sau.

Một con du thuyền khổng lồ rất đỗi xa hoa cập bờ gần hòn đảo nhỏ nọ.

Xem như nể mặt Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ vung tay lên, quyết định hộ tống tất cả “giáo viên” quay về Hoa Hạ ngay trong ngày.

Bởi vì lời thế hữu giáo vô loài của hắn đã hoàn thành rồi... thực ra, ngay khi các “giáo viên” này dạy cho những người thổ dân kia học được cách viết chữ Hán bình thường chứ không phải cái kiểu chữ như gà bới kia nữa thì lời thề hữu giáo vô loài của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã hoàn thành rồi.

Nếu như đã hoàn thành lời thế, vậy thì mấy thổ dân này cũng không cần phải học Luận Ngữ tiếp nữa rồi, đám người Cao Mỗ Mỗ làm “giáo viên” cũng có thể về nhà sớm.

Tất cả “giáo viên” đều kích động tới mức lệ rơi đầy mặt, sau khi sửa sang chuẩn bị đồ đạc của mình xong xuôi, bắt đầu bước lên chiếc du thuyền xa hoa nọ.

Cho nên mấy thổ dân mới dùng một bữa tiệc múa bên đống lửa để đưa tiễn các giáo viên của họ.

Trong đó có rất nhiều thổ dân nhìn về phía giáo viên Joseph với vẻ lưu luyến không rơi, hốc mắt rưng rưng —— Bọn họ còn chưa học xong môn võ công “Thời đại vẫy gọi” nữa mà.

Chưa học xong thần công thì bọn họ biết báo thù kiểu gì đây??

Joseph cũng muốn ở lại trên hòn đảo này, tiếp tục truyền thụ võ học cho thổ dân lắm... nhưng đáng tiếc chính là mọi người đều phải rời khỏi đây, một mình hắn không tìm ra cái cớ nào để ở lại được hết.

Joseph cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói với các đệ tử:

“Nếu có cơ hội thì ta nhất định sẽ quay lại!”

“Sư phò nhất định phải quay lại đó!”

Mấy đệ tử thổ dân của hắn kêu lớn với tiếng Trung ngọng nghịu của mình.

Con gái Kỷ Song Tuyết của Joseph nhìn không nổi nữa, đành phải kéo cha của mình đi lên tàu...

Chiếc du thuyền xa hoa bắt đầu khởi động.

Tư Mã Giang nhìn cái thùng chuyển phát nhanh kia, sau đó lại nhìn về bên ngoài. Trong lòng âm thầm cầu nguyện, mong cho chuyến đi lần này bình an, để anh ta thuận lợi đưa món hàng chuyển phát nhanh này đến tận tay Sở Khang Bá. Mong rằng đừng xảy ra thêm chuyện gì nữa.

...

Du thuyền rẽ sóng lướt nhanh.

Trên không trung, có một áng mây đen bay theo sát chiếc du thuyền, một tấc cũng không rời.

Trong áng mây đen đó, có một con ngựa đen thỉnh thoảng lại ló nửa cái mặt ngựa ra, nhìn chằm chằm vào chiếc du thuyền.

“Xa thêm chút nữa... chỉ cần cách hòn đảo nhỏ này xa thêm chút nữa là có thể hành động được rồi.”

Con ngựa đen nọ lẩm bẩm.

...

Ở sâu dưới đáy biển.

Có mười đạo thân ảnh người mọc đầy gai nhọn đang bám theo chiếc du thuyền từ xa.

“Tập trung vào ‘ấn ký’ tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát được! Bất kỳ kẻ nào dính máu của chiến sĩ nhím biển đều phải dùng máu tươi để dập tắt cơn giận của chiến sĩ nhím biển!”

Chương 480: A cha, gia muốn 365 cái đạo hiệu

Tống Thư Hàng ngồi nói chuyện với đám bạn cùng phòng rất lâu, khi trời đã tối muộn thì mọi người mới chia nhau ra quay về phòng riêng để nghỉ ngơi.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ của căn phòng, chiếu lên người của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã tu luyện xong phần chân ngã minh tưởng kinh hôm nay, mở to hai mắt.

Tiểu hòa thượng đã nằm ngủ chèo queo ở bên cạnh.

Tên nhóc này trông qua thì có vẻ ngoan ngoãn nghe lời lắm, nhưng trong lòng nó lại ẩn chứa một con Đậu Đậu, bản lĩnh gây chuyện cũng chẳng nhỏ chút nào. Cho nên Tống Thư Hàng đành phải kéo nó theo sát bên mình, miễn cho nó gây phiền phức cho mấy du khách còn lại trên du thuyền.

Lúc này Ngư Kiều Kiều cũng đang nằm trên khung cửa sổ của căn phòng để hấp thu tinh hoa nguyệt quang, cô đang vất vả tu luyện.

Tống Thư Hàng ưỡn eo một cái, kể từ sau khi tiến vào cảnh giới nhị phẩm thì thời gian ngủ của hắn cũng đã giảm bớt rất nhiều. Thậm chí, bây giờ hắn hoàn toàn có thể dùng đả tọa và minh tưởng để thay cho giấc ngủ nữa.

Hắn móc điện thoại của mình ra, kéo màn hình lướt lướt, sau đó mở nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Trước khi vào nhóm để buôn dưa lê thì Thư Hàng đã đổi đạo hiệu của mình thành Kim Cương Quân Tử Đao.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Trước đó không lâu, Bắc Hà Tán Nhân đã gửi một phần video quay lại cuộc đua xe kéo lần này.

Lúc này các tiền bối trong nhóm đang bàn về mấy chủ đề liên quan tới cuộc thi xe kéo.

Ví như vị Tam Lãng đạo hữu trong hình dạng khỉ đột ưa làm màu kia.

Ví như hung thần xa lộ Đông Phương Lục Tiên Tử.

Cùng với cái vạn phù đại trận khiến cho những tuyển thủ dự thi đều vui mừng ở đích đến và những chỗ tốt mà các đạo hữu dự thi nhận được.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy cái vạn phù đại trận này thì hắn lập tức nghĩ tới một việc.

"Chào các tiền bối, buổi tối tốt lành nhé."

Kim Cương Quân Tử Đao thử hỏi thăm trong nhóm:

"Ta xin hỏi, lúc tiến vào vạn phù đại trận đó, là vị tiền bối nào đã chỉ điểm ta từng bước một, giúp ta đột phá bình cảnh của Long Vĩ đan điền thứ hai thế?"

"Kim Cương Quân Tử Đao? Là vị đạo hữu mới nào nữa à?"

Tài khoản của Dược Sư đột nhiên ngoi lên hỏi một câu.

Bất quá, xem tốc độ đánh chữ nhanh cỡ này thì... Không cần phải nói, người đang online nick nhất định là Giang Tử Yên rồi.

"Là ta, Tống Thư Hàng đây, Tử Yên cô nương!"

Kim Cương Quân Tử Đao trả lời.

Dược Sư:

"Ơ? Danh xưng Thư Sơn Áp Lực Đại của ngươi nghe hay lắm mà, sao tự nhiên lại đổi làm gì?"

Kim Cương Quân Tử Đao:

"Ha ha, bởi vì đây là đạo hiệu mà hôm trước ta vừa mới có được."

Dược Sư:

"Đạo hiệu á? Phụt ~ ~ ừ, rất thích hợp với ngươi. Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu, ha ha ha ha."

Giang Tử Yên cô nương hoàn toàn không biết cách an ủi người ta gì hết.

Kim Cương Quân Tử Đao:

"..."

"Thật rat a cảm thấy ngươi đặt thẳng đạo hiệu là Bá Đao hay Tuyệt Đao gì luôn cho rồi, hay hơn Kim Cương Đao này nhiều."

Giang Tử Yên cô nương lại nói tiếp.

"..." - Kim Cương Quân Tử Đao: "Bá Đao Tống Nhất."

Dược Sư: "?"

"Bá Đao Tống Nhất cũng là đạo hiệu của ta." - Tống Thư Hàng nói.

Dược Sư: "..."

Dược Sư:

"Một mình ngươi đặt hai cái đạo hiệu kia á? Hôm nay xài cái đạo hiệu này, ngày mai lại đổi cái đạo hiệu khác sao? Ngươi ở không tới vậy sao?"

Kim Cương Quân Tử Đao cảm thấy vô cùng xấu hổ:

"Cái kia… Giang Tử Yên cô nương, ta có tận bảy cái đạo hiệu lận."

"Phụt [icon hộc máu]"

Dược Sư: "Ngươi nói thật á?"

"Ừ, ta có tổng cộng bảy cái đạo hiệu. Mỗi ngày đổi một cái."

Tống Thư Hàng trả lời.

"Ngươi thắng! Ta phải logout để đi cười cho đã một lát."

Giang Tử Yên cô nương tiếp tục gửi thêm vài cái icon hộc máu, sau đó lập tức logout đi chia sẻ "niềm vui" này với Dược Sư.

…

Tống Thư Hàng lại hỏi thăm vài lượt trong nhóm.

Nhưng các tiền bối lại không có ai là người đã giúp hắn trùng kích vào cảnh giới Long Vĩ đan điền lúc ở trong vạn phù đại trận cả.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Nếu như không phải tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 giúp hắn đột phá... Vậy thì giọng nói đã giúp hắn trùng kích thăng cấp thành công lúc đó là ai chứ?

Sau khi giúp đỡ hắn xong lại không để lại tên tuổi.

Chẳng lẽ hắn gặp được một vị tốt bụng nào đó trong giới tu sĩ sao?

Trên thế giới này quả nhiên vẫn còn rất nhiều người tốt!

....

Tống Thư Hàng lại hỏi thăm ở trong nhóm:

“Đúng rồi, các tiền bối, ta vẫn còn một vấn đề muốn hỏi. Sắp tới ta muốn thu thập một số linh thú tinh, vậy thì phải tới nơi nào để tìm đây?”

Thú tinh của ba mươi ba loại linh thú, bây giờ hắn mới chỉ có chín loại mà thôi.

“Linh Thú tinh à, loại này không có giá trị lắm, cho nên chắc trong nhóm không có vị đạo hữu nào thu thập nó đâu.”

Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Phá Dương Kích Quachs Đại: [ảnh chụp chú chó nhỏ đáng yêu]

Phá Dương Kích Quách Đại: [icon tức giận chà đầu chó]

Sau khi làm xong mấy công tác lên đài xong, Phá Dương Kích Quách Đại mới trả lời:

“Thật ra, chắc là có vài vị đạo hữu có một số linh thú tinh đấy. Ví như Tuyết Lang Động Chủ này, Tuyết Lang Động của hắn ngoại trừ lang yêu ra thì cũng còn thu dưỡng rất nhiều linh thú có họ hàng với nhà sói nữa. Có lẽ trong tay hắn sẽ có một số linh thú tinh lang hệ đấy. Còn cả Hoàng Sơn Chân Quân nữa, dưới trướng hắn có vài vườn thú nuôi dưỡng linh thú rất lớn, chắc chắn hắn sẽ có một chút linh thú tinh.”

Bất quá, lúc này Hoàng Sơn Chân Quân lại không online.

Tuyết Lang Động Chủ thì đã đi mạo hiểm ở di tích viễn cổ với Bạch Tôn Giả rồi, trong thời gian ngắn sẽ không login.

“Cảm ơn Quách Đại tiền bối, ta sẽ đợi Chân Quân và Tuyết Lang tiền bối login rồi hỏi bọn họ thử xem.”

Tống Thư Hàng nói.

…

Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng bắt đầu ngồi lục lọi trong thư mục của nhóm.

Đôi lúc sẽ có một vài vị tiền bối trong nhóm đặt một số nhiệm vụ ở trong thư mục nhóm.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì có thể nhận được đủ loại phần thượng.

—— Bây giờ Tống Thư Hàng rất cần linh thạch, hắn còn nợ

Bạch Tôn Giả những chín viên linh thạch tứ phẩm đây.

Phải kiếm tiền trả nợ thôi.

...

Du thuyền im lặng lướt sóng đi xa.

“Chính là lúc này rồi!”

Trên bầu trời, một con ngựa đen tinh nghĩ thầm trong bụng.

“Chính là lúc này rồi!”

Dưới đáy biển, có một đám chiến sĩ nhím biển cắn răng nói.

…

Một bên khác.

Bạch Tôn Giả mang theo top 5 của cuộc thi đua xe kéo, cùng với Bạch Hạc Chân Quân, đang phi độn về phía di tích viễn cổ nọ.

Đi cùng với bọn họ còn có Linh Điệp Tôn Giả.

Linh Điệp Tôn Giả không ngờ Vũ Nhu Tử lại có thể đè bẹp nhiều đối thủ dự thi để giành được thành tích top 5 của cuộc đua như thế, giành được cơ hội tham gia chuyến thám hiểm di tích viễn cổ.

Bên trong di tích viễn cổ đầy kỳ ngộ, nhưng cũng có vô số nguy cơ.

Linh Điệp Tôn Giả chỉ cần nghĩ tới chuyện Vũ Nhu Tử sẽ phải đi vào nơi nguy hiểm như thế thì lập tức mất ăn mất ngủ một ngày một đêm.

Nhưng hắn lại không nỡ cản Vũ Nhu Tử đi mạo hiểm ở di tích đó, dù sao thì đây cũng là cơ hội do cô vất vả giành được, Tôn Giả không tiện phá hỏng niềm vui của Vũ Nhu Tử.

Cuối cùng, Linh Điệp Tôn Giả chỉ đành mặt dày đi xin một chân cùng thám tiển di tích viễn cổ với Bạch Tôn Giả. Cũng phái Lưu Kiếm Nhất quay về Linh Điệp đảo chủ trì đại cục trước.

Trên đường đi.

“Đúng rồi, a cha, gia có một chuyện này!”

Vũ Nhu Tử đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hai mắt của cô sáng rỡ lên, nhìn chằm chằm vào Linh Điệp Tôn Giả với ánh mắt lấp lánh.

Linh Điệp Tôn Giả cười đầy dịu dàng, hỏi:

“Chuyện gì thế?”

“A cha, ngươi đặt cho gia 365 cái đạo hiệu luôn được không!”

Vũ Nhu Tử nói cực kỳ nghiêm túc.

Linh Điệp Tôn Giả ngẩn ra:

“Hả? bao nhiêu cái đạo hiệu cơ?”

“365 cái đạo hiệu đó!”

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lấp lánh:

“Gia muốn mỗi ngày đổi một cái đạo hiệu, một năm 365 ngày, không hề trùng lặp. Cộng thêm cái đạo hiệu Vũ Nhu Tử này nữa, dư ra một cái xem như vừa đủ, để dành 4 năm dư ra một ngày thì lại dùng!”

Chương 481: Trong đám bạn tốt của người bắt yêu có chiến sĩ nhím biển.

Linh Điệp Tôn Giả: …

365 cái đạo hiệu, đùa cái gì vậy hả? Cũng có phải là đặt tên cho con chó con mèo đâu, hắn biết đào đâu ra 365 cái đạo hiệu bây giờ?

Chết tiệt, là ai đã dạy hư con gái của hắn thế hả? Linh Điệp Tôn Giả dám khẳng định rằng cô con gái ngoan ngoãn khôn khéo của mình chắc chắn sẽ không chủ động đi đòi 365 cái đạo hiệu làm gì, chắc chắn là ai đó đã làm ảnh hưởng đến nó!

Tốt nhất là đừng có để ta biết là ai đã làm ảnh hưởng đến Vũ Nhu Tử, nếu không thì ngươi sẽ không xong với lão phu đâu! Trong lòng Linh Điệp Tôn Giả như có một con mãnh hổ đang ngửa đầu lên trời gầm vang!

Ánh mắt Vũ Nhu Tử tỏa ra ánh sáng lấp lánh, hỏi:

“Có được không hả? A cha?”

Linh Điệp Tôn Giả hít một hơi thật sâu, một lát sau, Tôn Giả nở một nụ cười rạng ngời, bật thẳng ngón tay cái lên, nói:

“Không thành vấn đề, bất luận là bao nhiêu cái đạo hiệu, ta cũng sẽ xử lý cho con! 365 cái đạo hiệu cỏn con kia vẫn chưa làm khó được ta đâu. Đến lúc đó, mỗi một cái đạo hiệu đều sẽ có ý nghĩa sâu sắc riêng, bảo đảm không cái nào trùng với cái nào!”

“A Cha là tốt nhất!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Mặt mày Linh Điệp Tôn Giả cũng tràn đầy vui vẻ và yên tâm.

Tuyết Lang Động Chủ: …

Giao Bá Chân Quân: …

Thông Huyền Đại Sư: …

Bạch Hạc Chân Quân: …

Lạc Trần Chân Quân:

“Ái chà, đặt nhiều đạo hiệu sắp trở thành mốt mới rồi sao?”

Từ Tống Thư Hàng tiểu hữu đặt những bảy cái đạo hiệu cho đến Vũ Nhu Tử cô nương đang đòi đặt 365 cái đạo hiệu. Vị đạo hữu khiêu chiến danh hiệu “Người có nhiều đạo hiệu nhất” tiếp theo sẽ là ai đây ta?

Nếu một ngày nào đó, tất cả các vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 ngày nào cũng thay một cái đạo hiệu thì chắc là thú vị lắm đây.

Lạc Trần Chân Quân đang rất mỏi mắt chờ mong ngày đó.

Ở một nơi khác.

Ở đáy biển phía dưới chiếc du thuyền sang trọng.

Tổng cộng có mười sáu con chiến sĩ nhím biển đang bơi nhanh để đuổi theo du thuyền.

“Phàm là những kẻ nhuốm máu tươi của các chiến sĩ nhím biển chúng ta đều là kẻ địch chung của tất cả các chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới. Không được để cho hắn chạy thoát, mau đuổi kịp rồi giết chết hắn đi. Hỡi các chiến sĩ nhím biển cường đại, không có gì phải sợ cả!”

Tên chiến sĩ nhím biển cầm đầu trầm giọng xuống nói, toàn thân hắn lóe lên ánh sáng bóng loáng của kim loại, hiển nhiên cũng là loại biến dị trong đám chiến sĩ nhím biển:

“Chúng ta phải giết chết hắn bằng cách tàn nhẫn nhất để tế linh hồn các tộc nhân ở trên trời của chúng ta!”

Tất cả đám chiến sĩ nhím biển gầm nhẹ, trong mắt tràn đầy những tia máu đỏ.

Ở vị trí cuối cùng của mười sáu tên chiến sĩ nhím biển, một tên chiến sĩ nhím biển trẻ tuổi lôi một cái điện thoại di động ra —— Đây là mẫu điện thoại di động đặc biệt, ở dưới đáy biển cũng có thể bắt được tín hiệu, hơn nữa còn có thể chống lại áp lực của mực nước biển. Hiển nhiên đây là kết tinh của khoa học kỹ thuật và pháp thuật.

Sau khi mở khóa điện thoại, tên chiến sĩ nhím biển trẻ tuổi đó mở trang chủ của một phần mềm chat ra.

Sau đó hắn đăng một cái tin lên newfeed của mình.

"Cuối cùng bọn ta cũng xác định được con mồi, đó là một chiếc du thuyền sang trọng, con mồi của bọn ta đang ở trên chiếc du thuyền này. Kích động quá đi mất, thời gian săn mồi đến rồi! Đây là lần đầu tiên ta đi săn lùng con mồi, kích động quá đi mất!"

Cùng lúc đó, chiến sĩ nhím biển còn dùng thêm máy ảnh có hiệu quả của pháp thuật, giơ về phía chiếc du thuyền sang trọng kia chụp lấy hai tấm ảnh.

Sau khi biên tập nội dung, hắn đăng cả ảnh và status lên newfeed trong phần mềm chat.

"Chiến sĩ nhím biển anh hùng, không hề sợ hãi!"

Sau đó tên chiến sĩ nhím biển trẻ tuổi cất điện thoại đi, ra sức bơi về phía chiếc du thuyền.

Đợi sau khi chém chết con mồi, hắn muốn đạp chân lên đầu con mồi, chụp lại tư thế anh dũng của mình sau mỗi lần đi săn!

…

…

Mà vào lúc này, cách chiếc du thuyền sang trọng khoảng một nghìn mét có một cái đảo san hô nhỏ.

Có hai mươi người đàn ông mặc bộ quần áo kỳ lạ đang đứng trên hòn đảo san hô nhỏ này.

Những người đàn ông này mặc đạo bào màu vàng đỏ, nhưng kiểu đạo bào này lại không có tay áo.

Hơn nữa, treo trên vai áo đạo bào của bọn họ là mười lá bùa giấy dài, trên từng lá bùa giấy đó được viết chằng chịt các loại chú văn. Mỗi một lá phù giấy đều là từ 25 đến 30 lá phù bảo. Chỉ cần tháo xuống kích hoạt là có thể thi triển ra pháp thuật.

Không chỉ có thế, trên cánh tay trần của những người đàn ông này còn xăm đầy các loại hình xăm phù văn. Những hình xăm và phù bảo này đều có hiệu quả như nhau, chỉ cần rót chân khí, linh lực vào để kích hoạt chúng là có thể trực tiếp phóng thích ra pháp thuật.

Từ cách ăn mặc của bọn họ có thể nhận ra thân phận của bọn họ —— ấy chính là những "Người bắt yêu" đã ẩn cư khỏi giới tu sĩ cách đây hàng nghìn năm.

Khác với những tu sĩ chú trọng vào việc tu chân luyện cấp, tìm kiếm trường sinh bất tử khác, so với trường sinh bất tử thì người bắt yêu thích hàng yêu phục ma hơn.

Người bắt yêu rất cố chấp, họ cho rằng chỉ cần là yêu, bất kể tốt hay xấu cũng đều phải bắt lại. Những yêu quái tà ác thì phải nghĩ cách giết chết, cho dù là những yêu quái hiền lành cũng phải phong ấn lại.

Tóm lại, trên thế giới này không nên có yêu quái tồn tại!

“Tìm được tung tích của những con yêu quái nhím biển tà ác kia chưa?”

Người bắt yêu đứng đầu là một người đàn ông Đông Bắc, dáng người cao to vạm vỡ, tướng mạo uy nghiêm.

“Vị trí đại khái chính là ở khu hải vực này, chỉ có điều đại dương bao la, muốn tìm được bọn chúng cũng không phải điều dễ dàng.”

Một Người bắt yêu trẻ tuổi vừa nói vừa móc điện thoại ra bấm thật nhanh.

ID tài khoản chat của chàng trai này tên là “Viện trưởng viện tâm thần”.

Trong danh sách bạn bè của hắn có rất nhiều ID của những người bạn có tính tình cổ quái, rất có tố chất thần kinh.

Ví dụ như Đông Hải Lân Giáp Quái, Hoa Hồ Tức Ngư Tinh, Đông Bắc Đại Hổ Yêu, Trường Bạch Sơn Hoa Yêu, Tỉnh Long Vương, Oan Hồn Nhà Xí...

Bạn bè toàn các loại thần ma tinh quái.

Trong đó, có một người có ID là “Chiến sĩ nhím biển anh dũng số 32 lớp 59 năm thứ 8”.

Để có thêm nhiều bạn tốt kỳ lạ như vậy, chàng trai bắt yêu trẻ tuổi này đã phải trải qua rất nhiều gian khổ mà người bên cạnh không thể nào tưởng tượng được!

…

“Ý, có tin tức rồi!”

Người bắt yêu trẻ tuổi đột nhiên lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy trên màn hình điện thoại di động của hắn, người bạn có ID là “Chiến sĩ nhím biển anh dũng số 32 lớp 59 năm thứ 8” vừa mới đăng lên newfeed một cái status.

Trong status còn kèm thêm hình ảnh về chiếc du thuyền sang trọng cùng với tin đám chiến sĩ nhím biển này đang chuẩn bị tập kích du thuyền, liệp sát một vị hành khách nào đó trên thuyền.

Đúng vậy, không hề sai, người có ID “Chiến sĩ nhím biển anh dũng số 32 lớp 59 năm thứ 8” này chính là tên chiến sĩ nhím biển trẻ tuổi dưới đáy biển kia.

Một tên chiến sĩ nhím biển nằm trong danh sách bạn bè của một người bắt yêu.

Mấy năm gần đây, thông tin cá nhân là vô cùng quan trọng, vì thế khi thêm bạn bè phải hết sức cẩn thận.

“Mục tiêu của đối phương là du thuyền? Chúng ta lên, tuyệt đối không cho phép đám yêu quái nhím biển này làm hại người bình thường!”

Người bắt yêu cầm đầu trầm giọng xuống nói:

“Xuất phát, vì một thế giới không có yêu quái!”

“Vì một thế giới không có yêu quái!”

Tất cả những người bắt yêu duỗi tay ra chắp lên trước ngực, đồng thanh nói.

Một lát sáu, hai mươi người bắt yêu nhảy từ trên đảo san hô xuống. Bọn họ đạp lên mặt biển, đạp nước, lao như bay về phía chiếc du thuyền sang trọng đang ở cách xa một nghìn mét.

Cấp bậc tu vi của cả hai mươi người bắt yêu đều là Chân Sư nhị phẩm!

Trong đại dương bao la này, bọn họ vẫn đang tìm kiếm tung tích của đám chiến sĩ nhím biển, tìm kiếm rất lâu.

“Chuẩn bị bố trí ‘Không gian bắt yêu’ đi, chỉ cần đám yêu quái nhím biển kia vừa xuất hiện là kéo bọn chúng vào trong ‘Không gian bắt yêu’ ngay lập tức luôn!”

Người bắt yêu cầm đầu nói.

Chương 482: Còn có rắn độc núp ở một bên

“Thư Hàng đạo hữu, có khách đến kìa.”

Ngư Kiều Kiều đang nằm trên bệ cửa sổ đột nhiên mở mắt ra, dùng giọng nói mềm mại nói với Tống Thư Hàng.

Mặc dù sau khi thu nhỏ lại Ngư Kiều Kiều vẫn là thân cá chân người nhưng nhìn qua vẫn rất dễ thương, đáng yêu giống như tiểu tinh linh vậy.

Có điều nếu cô để lộ nguyên hình dài mấy mét của mình thì hình ảnh này sẽ trở nên rất đáng sợ.

Vì thế, bất cứ thứ gì, cứ bé bé thôi thì thể nào cũng là xinh xắn nhất.

“Ta biết.”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, không hề quấy nhiễu đến tiểu hòa thượng đang ngủ say.

Thực ra khi Ngư Kiều Kiều cảm nhận được bọn chiến sĩ nhím biển đang đến gần thì Tống Thư Hàng cũng cảm ứng được những vị khách không mời mà đến này.

Đây không phải là do giác quan của hắn có thể so sánh với cảnh giới tứ phẩm của Ngư Kiều Kiều, mà là vì “Ấn kí người giết nhím biển” trên người hắn.

Khi các chiến sĩ nhím biển thi triển năng lực thiên phú, tỏa định vị trí của hắn, Tống Thư Hàng cũng có thể cảm nhận được loáng thoáng là đám chiến sĩ nhím biển đang tiến lại gần.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt nhỏ, cất tiếng hỏi thử:

“Có cần ta giúp không?”

“Nếu Kiều Kiều cô nương đồng ý giúp đỡ thì không còn gì bằng.”

Tống Thư Hàng cười nói, hắn không phải là kiểu người da mặt mỏng thà chết chứ không mở miệng nhờ vả.

Hơn nữa hắn cũng chưa biết thực lực của đám chiến sĩ nhím biển không mời mà đến lần này thế nào, mang theo Ngư Kiều Kiều chính là sự bảo đảm tốt nhất.

“Cứ gọi thẳng tên ta là Kiều Kiều đi, thêm cô nương vào nghe kỳ lắm.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì một tiếng, nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, nhẹ nhàng đáp lên đầu của Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, cô đã giấu thân thể nhỏ nhắn của mình vào trong mái tóc dài của Tống Thư Hàng.

…

…

Tống Thư Hàng rời khỏi phòng, đi một mạch đến sân tắm nắng của chiếc du thuyền sang trọng, né tránh camera theo dõi trên du thuyền, nhìn xuống mặt biển rộng mênh mông.

Mà lúc này, trên mặt biển truyền đến một đợt tiếng vang.

Sau đó, có mười sáu bóng người nhảy lên từ dưới đáy biển, bám sát lên thân du thuyền giống như thằn lằn.

“Chiến sĩ nhím biển anh dũng, không sợ hãi!”

Các chiến sĩ nhím biển quát khẽ, sau đó lao nhanh về phía đỉnh của chiếc du thuyền. Trong người chiến sĩ nhím biển có huyết mạch yêu tộc, chỉ cần không hiện hình thì người bình thường không thể nào nhìn thấy bọn nó được.

Trong khi trèo lên, bọn nó cũng cảm ứng được Tống Thư Hàng.

“Mục tiêu đang ở đỉnh du thuyền, làm thịt hắn đi!”

Toàn thân của tên chiến sĩ nhím biển cầm đầu phát ra ánh sáng kim loại kia kêu lên.

…

…

Tống Thư Hàng đứng ở trên cao nhìn xuống đám chiến sĩ nhím biển đang nhanh chóng leo lên kia.

Bên tai truyền đến giọng nói của Ngư Kiều Kiều:

“Ngoại trừ con chiến sĩ nhím biển mạnh nhất kia là cấp bậc tam phẩm ra thì những con khác đều chỉ là nhị phẩm.”

Sau khi biết được thực lực của đám chiến sĩ nhím biển này, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. Trong mười sáu con chiến sĩ nhím biển kia không có cường giả cấp bậc tứ phẩm, thế thì hắn không cần phải lo lắng rồi.

Tống Thư Hàng vừa mới lấy thêm một mớ phù bảo từ chỗ Thất Sinh Phù tiền bối, cho dù không có Ngư Kiều Kiều tương trợ, chỉ dùng phù bảo không thôi thì hắn cũng có thể giải quyết được mười sáu con chiến sĩ nhím biển này.

“Có thể làm phiền Kiều Kiều cô nương xử lý con chiến sĩ nhím biển cấp bậc tam phẩm kia được không? Những con còn lại, ta sẽ xử lý.”

Tống Thư Hàng lấy thanh bảo đao Bá Toái ra từ trong túi thu nhỏ.

“Không thành vấn đề.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Còn nữa, cứ gọi thẳng ta là Kiều Kiều đi.”

Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, nhân dịp đám chiến sĩ nhím biển vẫn chưa leo đến nơi, lặng lẽ vẽ một đạo “Chưởng tâm lôi” vào trong lòng bàn tay trái. Đồng thời hai ngón tay còn kẹp theo một tấm kiếm phù mạnh mẽ.

Tay phải hắn nắm chặt bảo đao Bá Toái, cổ tay khẽ lật một cái.

Chân khí rót vào trong bảo đao, hỏa diễm đao súc thế chờ thời cơ phát động.

Chỉ đợi tới lúc những con chiến sĩ nhím biển này tiến vào phạm vi công kích của hỏa diễm đao, thì Tống Thư Hàng sẽ cho bọn chúng nếm thử mùi vị nhím biển nướng.

“Ô kìa, ô kìa kìa, mục tiêu lại còn định phản kháng!”

Đám chiến sĩ nhím biển nhìn vào Tống Thư Hàng, tức giận gầm lên:

“Phàm những kẻ nhuốm máu tươi của chiến sĩ nhím biển bọn ta đều là kẻ địch chung của chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới. Ngươi không trốn thoát được đâu, không chỉ riêng ngươi, ngay toàn thân nhà của ngươi cũng phải chịu sự trừng phạt của chiến sĩ nhím biển! Quỳ xuống, ngoan ngoãn để đầu mình lại, ta có thể tha mạng cho cả nhà ngươi!

Tống Thư Hàng: “…”

Không thể đổi lời thoại khác được à?

Bảo đao Bá Toái khẽ nâng lên, âm thầm khóa chặt con chiến sĩ nhím biển nhị phẩm có tốc độ chạy nhanh thứ hai ở sườn trái lại.

Con chiến sĩ nhím biển tam phẩm chạy nhanh nhất kia sẽ do Ngư Kiều Kiều đối phó.

“Gần thêm chút nữa, gần thêm chút nữa.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng. Chân khí đã tiến vào trạng thái kích hoạt, hỏa diễm đao có thể bốc lên bất cứ lúc nào.

…

…

Ngay lúc tinh, khí, thần của Tống Thư Hàng tăng lên đến cực hạn, đang chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào thì có một đám bóng người phi nhanh mà đến từ phía xa.

“Yêu nghiệt, đừng hòng tổn thương con người!”

Người đàn ông vạm vỡ cầm đầu gầm lớn.

Sau đó, chỉ thấy người đàn ông đó giơ tay giật mấy tờ phù văn từ trên vai mình xuống.

Vèo vèo vèo vèo!

Mấy tờ phù văn này bị người đàn ông đó bắn ra.

Trong chớp mắt, phù văn vây xung quanh đám chiến sĩ nhím biển, liên kết lại với nhau. Một lát sau, những tờ phù văn đó hóa thành một không gian hình vuông màu vàng chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy, bao vây tất cả đám chiến sĩ nhím biển lại.

Đây chính là “Không gian bắt yêu”, lợi dụng trận pháp, có thể hóa ra một chiến trường bên trong không gian hình vuông đó. Đây là thứ mà những người bắt yêu nghĩ ra để phòng ngừa làm tổn thương đến người bình thường trong quá trình bắt yêu.

Sau khi nhốt chiến sĩ nhím biển vào trong không gian kia, hai mươi người bắt yêu cũng gào thét lên sau đó cũng chui vào trong không gian màu vàng đó.

Tống Thư Hàng: …

Thế này tính là gì đây?

Cướp quái giữa đường à?

“Ối chà, là người bắt yêu. Cũng là những kẻ rất phiền phức đấy.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Vừa nói, cô vừa thu nhỏ mình lại, giấu hẳn người mình vào trong mái tóc của Tống Thư Hàng.

Không phải là cô sợ những người bắt yêu này, kẻ mạnh nhất trong đám Người bắt yêu này cũng chỉ là ba tên cường giả tam phẩm. Ngư Kiều Kiều là đại yêu độ kiếp lên tứ phẩm thành công đó.

Chỉ có điều đám người bắt yêu này rất phiền phức, nếu có thể tránh mặt thì đừng dây dưa với bọn họ làm gì cho mệt. Vì thế cô không chỉ giấu kỹ thân hình của mình mà còn thu liễm khí tức của mình lại.

…

…

Tống Thư Hàng nhìn cái không gian màu vàng đang dính lên trên du thuyền kia một cái rồi nói:

“Hay là chúng ta cũng vào cái không gian màu vàng này xem thử một cái nhé?”

“Tùy ngươi thôi, có điều có người bắt yêu ở đây, ta sẽ không xuất hiện đâu. Người bắt yêu phiền phức dữ lắm, dẹp được tên nhỏ sẽ có tên già chạy ra, dẹp được tên già thì sẽ có tên già hơn chạy ra, phiền chết đi được!”

Ngư Kiều Kiều nói.

“Thế Kiều Kiều cô trốn cho kỹ vào, ta vào xem một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

Dù thế nào thì đám chiến sĩ nhím biển này cũng vì hắn mà đến.

…

…

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị nhảy vào không gian màu vàng kia.

Thì đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái chân ngựa màu đen, đạp thật mạnh về phía hắn.

Chân ngựa màu đen… Là con ngựa đen tinh mà Diệt Phượng Công Tử đã nhắc đến.

Trước kia do vẫn còn cách hòn đảo của Thất Sinh Phù Phủ Chủ quá gần, nơi đó cao thủ nhiều như mây, cho nên ngựa đen tinh không dám ra tay.

Nhưng bây giờ du thuyền đã rời xa hòn đảo đó, cuối cùng ngựa đen tinh cũng tìm được cơ hội.

Đây là con ngựa đen tinh đã tu luyện hóa thành hình người, nói cách khác, tu vi của nó ít nhất của là ngũ phẩm. Cho dù chỉ là một cước đá tùy ý của nó thôi, Tống Thư Hàng cũng không dám trực tiếp đỡ lấy.

“Đại yêu ngũ phẩm?”

Toàn thân Ngư Kiều Kiều đang trốn trong tóc của Tống Thư Hàng căng cứng cả lên… Giữa tứ phẩm và ngũ phẩm chỉ kém nhau một cảnh giới.

Nhưng trong cơ thể của Tiên Thiên tứ phẩm vẫn là chân khỉ, còn Linh Hoàng ngũ phẩm sau khi ngưng tụ kim đan, chân khí trong cơ thể sẽ hoàn toàn chuyển hóa thành linh lực.

Cho dù có dốc toàn lực ra để ứng phó thì Ngư Kiều Kiều cũng không cản được con ngựa đen tinh này.

Lúc này Tống Thư Hàng lên tiếng gọi:

“Diệt Phượng tiền bối!”

“Yên tâm, ta vẫn ở đây.”

Giọng nói của Diệt Phượng Công Tử đột nhiên vang lên, đồng thời hắn cũng xuất hiện ở trước người con ngựa đen tinh đó, đẩy gọng kính một cái, sau đó búng ngón tay về phía những cái chân ngựa đen kia.

Ở cảnh giới ngũ phẩm, dựa vào số lượng long văn trên kim đan hoặc yêu đan khác nhau, thực lực cũng chênh lệch nhau gấp mấy lần.

Diệt Phượng Công Tử chính là đại yêu có yêu đan bảy long văn.

Mà hiển nhiên, số lượng long văn trên yêu đan của con ngựa đen tinh này không nhiều, là loại thấp nhất trong cảnh giới ngũ phẩm.

Sau khi búng tay một cái, con ngựa đen tinh lập tức bị đánh bay ra ngoài, ngã lăn lông lốc.

Diệt Phượng Công Tử khẽ đẩy gọng kính, thân hình nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở bên cạnh con ngựa đen tinh, vung chưởng đánh ra.

Ngựa đen tinh gào to một tiếng. Nó không cam lòng bị yếu thế, hóa thành hình người, đánh nhau một trận với Diệt Phượng Công Tử.

Tống Thư Hàng vừa chăm chú theo dõi trận chiến giữa hai đại yêu ngũ phẩm trên bầu trời, vừa thỉnh thoảng nhìn về cái không gian bắt yêu màu vàng kia.

Chẳng lẽ con ngựa đen tinh này đã thương lượng trước với đám chiến sĩ nhím biển? Nếu không thì tại sao lại cùng lúc tìm đến hắn gây khó dễ như vậy?

Hắn vừa quan sát trận chiến, vừa suy nghĩ.

Đột nhiên, Ngư Kiều Kiều lên tiếng nhắc nhở:

“Thư Hàng, cẩn thận!”

Gần như trong nháy mắt Ngư Kiều Kiều lên tiếng nhắc nhở, Tống Thư Hàng cũng xoay người lại, không chút do dự bổ ra một đao.

Trên thân đao, ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực. hỏa diễm đao ẩn chứa khí thế đốt trời, chém về phía sau lưng.

“Keng!” Đòn đao hung mãnh này của Tống Thư Hàng bị đối phương tiếp được.

Mà đối phương cũng bị một đao này của Tống Thư Hàng ép phải hiện hình.

Đó là một bóng người mặc bộ quần áo dạ hành, trong tay cầm một cái búa nhỏ, chính là loại búa nhỏ mà mọi người thường dùng trong sinh hoạt hàng ngày.

“Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công!”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Khi giao thủ với đối phương, hắn có thể cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc trong chân khí của đối phương.

Nếu như hắn đoán không nhầm thì thứ hắn tu luyện chính là Trư Chi Thiên trong “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công”.

Mà thực lực của đối phương cũng vừa mới bước vào cảnh giới tam phẩm.

Tống Thư Hàng híp mắt lại nói:

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ phía sau, còn có một con rắn độc núp ở bên cạnh nữa. Thật đúng là nguy cơ trùng trùng.”

“… “

Người mặc bộ đồ đen kia khẽ lùi lại phía sau, mắt hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng. Một lát sau, hắn cất giọng nói khàn khàn lên:

“Thật không ngờ ngươi đã luyện được tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công rồi.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng khẽ cười một tiếng.

“Nếu đã như vậy, ta đỡ phải ra tay, lãng phí khí lực rồi.”

Người mặc đồ đen kia gằn giọng nói.

“Ồ?”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng nhếch lên.

“Ta sẽ không khách khí mà thu nạp chân khí bản nguyên trên người ngươi, sau đó sẽ bắt ngươi đi đổi lấy thuốc giải!”

Người mặc đồ đen kia giơ tay về phía Tống Thư Hàng, làm ra tư thế “túm lấy”.

Đây là thủ đoạn hắn đã âm thầm giở trò lên “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công”. Thông qua bí pháp này, hắn có thể thôn phệ chân khí bản nguyên trên người những tu sĩ tu luyện quyển công pháp đã bị hắn sửa đổi này.

Nhưng hắn làm đi làm lại cái động tác “túm lấy” kia hai ba lần mà chân khí bản nguyên theo như dự liệu của hắn vẫn không bị hắn móc ra.

Ngược lại là Tống Thư Hàng lao người về phía hắn, một đoàn lôi quang đùng đùng xẹt xẹt trên bàn tay trái của Thư Hàng đập thẳng vào đầu của người đàn ông mặc đồ đen.

“Đáng chết!”

Người đàn ông mặc đồ đen kia lập tức hiểu ra, e rằng thủ đoạn hắn giở lên “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công” đã bị cao nhân sau lưng đối phương tìm ra và sửa lại rồi.

Lần trước khi hắn triệu hoán thuộc hạ của mình về, người cao nhân kia đã âm thầm hạ kịch độc với hắn… đúng là âm hiểm!

Chương 483: Tại sao ta lại phải chạy?

Người mặc đồ đen kia chính là chủ nhân đứng phía sau của tổ chức sát thủ “Tam Thập Tam Thú Thần Tông”, cũng chính là kẻ đã dùng “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công” để đổi những tên thuộc hạ bị Tống Thư Hàng bắt làm tù binh từ chỗ Dược Sư về lần trước.

Hắn dùng công pháp gọi ba tên thuộc hạ của mình về, đồng thời trong quá trình giao hoán hắn cũng âm thầm hút lấy “chân khí bản nguyên” trên người vài tên thuộc hạ bị bắt làm tù binh khác.

Nhưng sau khi hắn mang ba tên thuộc hạ trao đổi kia về căn cứ của mình, không bao lâu sau, trên người hắn lại xảy ra đủ loại triệu chứng.

Nôn mửa, choáng váng, không thể nào tập trung được tinh thần lực.

Trong khi tu luyện lại thường xuyên xuất hiện các loại ảo giác, chân khí cũng không thể nào bảo trì giữ được độ thuần tịnh.

Hơn nữa toàn thân hắn còn thường xuyên cảm thấy mệt mỏi rã rời một cách kỳ lạ, ngày nào cũng phải ép buộc mình ngủ mười tiếng trở lên. Đáng sợ hơn là mấy ngày này trong lúc ngủ hắn đều liên tục mơ thấy bản thân mình có bầu sinh con.

Cái cảm giác lúc sinh con kia quả thực đau đớn tột cùng, vô cùng vô cùng đau đớn. Mà hắn là đàn con mẹ nó ông kia mà! Tại sao hắn phải mơ thấy giấc mơ sinh con giống như thật như vậy chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, lời giải thích duy nhất cho trạng thái bây giờ của hắn chỉ có thể là trúng độc.

Hắn nghi ngờ… trong lúc trao đổi thuộc hạ lần trước, hắn đã bị tên cao nhân đó âm thầm hạ độc.

Bởi vì “trúng độc” nên tình trạng thân thể hắn ngày càng kém, toàn thân mềm nhũn, không làm được gì.

Rõ ràng có thực lực tam phẩm đỉnh phong, nhưng bây giờ lại chỉ có thể phát huy ra chiến lực của kẻ vừa mới bước vào tam phẩm.

Bây giờ, trong đầu của người mặc đồ đen này chỉ có một ý niệm duy nhất mà thôi —— đó chính là bắt Tống Thư Hàng để đổi lấy thuốc giải!

…

…

“Công pháp tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công mà tên nhãi này tu luyện đã không còn bí pháp mà ta hạ lên, ta không thể hấp thu được chân khí bản nguyên trên người hắn nữa. Đã thế thì…”

Người mặc đồ đen cắn răng, nắm chặt cái búa nhỏ nói:

“Trực tiếp bắt hắn lại! Dùng hắn đổi lấy giải dược từ chỗ tên ‘cao nhân’ kia!”

Lúc này, Tống Thư Hàng đã lao đến trước mặt người mặc đồ đen, vung chưởng tâm lôi vang dội đánh về phía hắn.

“Chỉ là một chưởng tâm lôi cỏn con…”

Người mặc đồ đen khinh thường, nhưng mới nói được một nửa thì:

“… Đậu xanh, thằng nhãi âm hiểm này!”

Hắn nhìn thấy dưới sự yểm hộ của chưởng tâm lôi, trong tay Tống Thư Hàng vẫn còn một tấm phù bảo đang phát sáng nữa.

Trên tấm phù bảo này truyền đến khí tức của cấp bậc tứ phẩm. Đây là tấm phù bảo công kích sở hữu lực sát thương tứ phẩm, nếu bị đánh trúng chính diện, dù không chết thì hắn cũng phải trọng thượng.

Người mặc đồ đen lập tức dừng lại, hai chân phát lực, thân hình uốn éo như sợi mì, di chuyển về phía sau lưng Tống Thư Hàng hệt như một con rắn.

Mặc dù công pháp hắn tu luyện là Trư Thiên trong tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, nhưng thân hình không hề vụng về như lợn mà lại linh hoạt như rắn.

Khả năng di chuyển trong phạm vi nhỏ thật xảo diệu!

Chưởng tâm lôi trong tay Tống Thư Hàng đánh hụt vào khoảng không.

"Tránh thoát mất rồi."

Nhưng hắn cũng không hề kinh hoảng.

Hắn cũng không muốn dùng một tấm kiếm phù để giết chết đối phương, dù sao thì đối phương cũng là tu sĩ cấp bậc tam phẩm.

Sau khi đánh hụt, Tống Thư Hàng thu hồi lại kiếm phù, thân thể nhanh chóng lăn sang một bên.

Thân pháp "Quân tử vạn lý hành" của nho môn chính là tuyệt như thế. Sau khi luyện đến cảnh giới đại thành, cho dù là lăn đi như một con lừa lười thì dáng lăn cũng vô cùng đẹp trai, lăn vô cùng nhanh.

Tống Thư Hàng liên tục lăn tròn, sau đó xoay mình đứng dậy, phong độ nhẹ nhàng.

"Phản ứng nhanh đấy, tiểu tử."

Người mặc đồ đen chuyển động cái búa, lạnh lùng nói:

"Nhưng ngươi không chạy thoát nổi đâu."

Tống Thư Hàng cười ha ha, nói:

"Tại sao ta phải chạy?"

Bây giờ hắn đang mặc trên người bộ pháp y có lực phòng ngự cực cao, trong tay cầm bảo đao Bá Toái, túi cũng có vài xấp phù bảo, đã được trang bị tận răng rồi. Cho dù không nắm chắc sẽ đánh thắng được những tu sĩ tam phẩm khác, nhưng bảo vệ tính mạng tuyệt đối không thành vấn đề.

Hai mươi tấm giáp phù, cộng thêm cà sa ngọc bích, người mặc đồ đen kia muốn bắt Tống Thư Hàng, đúng là nằm mơ!

Ở một bên khác... Mặc dù con ngựa đen tinh trên trời kia rất đáng sợ, nhưng Diệt Phượng Công Tử còn mạnh hơn.

Tuy đám chiến sĩ nhím biển rất phiền toái nhưng bất kể là số lượng hay là sức chiến đấu thì phía người bắt yêu đều vượt xa đám chiến sĩ nhím biển. Mấy con chiến sĩ nhím biển này không còn là phiền phức nữa rồi.

Chỉ cần Tống Thư Hàng cố gắng chống đỡ người mặc đồ đen kia một lúc nữa, chờ khi Diệt Phượng Công Tử giải quyết xong đối thủ trở lại, chẳng lẽ còn không bắt được người mặc đồ đen này sao?

Hơn nữa… trên đầu Tống Thư Hàng vẫn còn ẩn giấu Ngư Kiều Kiều cấp bậc tứ phẩm nữa cơ mà!

Hắn muốn chạy trốn cái quần ấy!

“Ha ha, ta muốn xem xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào.”

Người mặc đồ đen cười nhạt, tay phải hắn bóp pháp ấn một cái, một lá bùa xuất hiện trong bàn tay hắn.

Tuyệt đối không thể để thằng nhãi này chạy thoát được!

Phải nhanh chóng bắt hắn lại… “Kịch độc” trong cơ thể mình dường như lại bắt đầu phát tác rồi, cơn buồn ngủ đang dâng lên.

“Phong Phược Thuật!”

Người mặc đồ đen khẽ quát lên.

Tu sĩ tam phẩm trở lên đã có thể nắm giữ rất nhiều đạo thuật. Sau khi thi triển đạo thuật, trên lá bùa màu vàng lập tức xuất hiện ánh sáng màu xanh.

“Đi!”

Lá bùa bị người mặc đồ đen ném ra, nửa đường hóa thành một dây xích gió màu xanh, cuốn về phía Tống Thư Hàng.

“Pháp thuật trói buộc!”

Tống Thư Hàng lập tức vung đao chém về phía dây xích gió màu xanh kia.

Chỉ có điều khi một đao này vừa chém xuống, dây xích gió màu xanh kia lại nương theo đao phong, nhẹ nhàng né tránh được, sau đó xoáy tròn quấn lấy thân thể của Tống Thư Hàng.

“Bắt được ngươi rồi!”

Người mặc đồ đen cười gằn, vung búa bổ về phía Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này, cà sa ngọc bích trên người Tống Thư Hàng không gió mà bay. Cà sa khẽ phồng lên, dây xích gió màu xanh đang quấn lấy thân thể của hắn lập tức bị căng nổ.

Phong Phược Thuật bị phá!

“Thằng nhãi đáng ghét, trên người lắm bảo vật thật đấy!”

Người mặc đồ đen cắn răng nói, một lát sau hắn bấm pháp quyết một lần nữa. Lần này, hắn không sử dụng Phong Phược Thuật nữa mà đổi sang dùng thuật ẩn nấp.

Một lát sau, bóng người của hắn biến mất ngay trước mặt Tống Thư Hàng, đến tinh thần trinh sát cũng không thể tra ra được vị trí của hắn.

“Còn ẩn thân nữa à, đúng là coi trọng ta thật, ta chỉ là tu sĩ nhị phẩm thôi mà.”

“Ngoài ra, phải dời chiến trường đi chỗ khác mới được. Nơi này là du thuyền, với sức tàn phá của tu sĩ tam phẩm, chắc chắn sẽ phá hủy nơi này.”

Tống Thư Hàng lầm bầm nói.

Tầm mắt của hắn rơi vào “Không gian bắt yêu” đang dính lên trên chiếc du thuyền sang trọng.

Không có chiến trường nào thích hợp hơn chiến trường này nữa rồi.

Vì thế, Tống Thư Hàng thuận thế tung người lên nhảy về phía “Không gian bắt yêu” mà cái người bắt yêu đó bày ra.

Có điều… không gian bắt yêu là do người bắt yêu bố trí, Tống Thư Hàng không thể chắc chắn được mình có thể tiến vào không gian đó hay không.

Nhưng cho dù không thể tiến vào không gian bắt yêu thì hắn vẫn có thể tiến vào trong biển cơ mà.

Khả năng bơi lội của Tống Thư Hàng khá ổn, quan trọng hơn là đại dương chính là địa bàn của Ngư Kiều Kiều.

Keng!

Sau khi nhảy xuống, hai chân của Tống Thư Hàng giẫm lên trên không gian bắt yêu giống như là giẫm ở trên mặt đất, không thể nào tiến vào.

Quả nhiên, chỉ có người bắt yêu mới có thể trực tiếp tiến vào cái không gian đặc biệt này từ bên ngoài.

“Thế thì chuyển chiến trường xuống đáy biển đi!”

Tống Thư Hàng nhảy mạnh một cái, thả mình xuống biển không chút do dự.

Đinh!

Gần như là trong nháy mắt Tống Thư Hàng xoay người nhảy xuống biển, một thanh đoản đao đâm vào vị trí hắn vừa đứng trước đó.

Người mặc đồ đen một tay cầm dao, một tay cầm búa từ từ xuất hiện khỏi trạng thái ẩn giấu, hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng một cách lạnh lùng.

“Nguy hiểm thật.”

Tống Thư Hàng thả mình xuống biển.

“Muốn thoát thân từ trong nước sau? Ngây thơ!”

Người mặc đồ đen cười nhạt, hắn ấn thủ ấn một cái, thân hình lập tức lại được che giấu đi.

“Kiều Kiều, có thể hành động được chưa?”

Tống Thư Hàng hạ thấp giọng xuống hỏi.

“Lặn sâu thêm một chút nữa.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì, nói.

“Được, một hơi bắt hắn lại!”

Tống Thư Hàng vừa cười hắc hắc, vừa móc điện thoại ra, lướt đến số điện thoại của Bạch Tôn Giả…

Chương 484: Nếu chỉ muốn buôn dưa thì hãy tắt máy đi

Bạch Tôn Giả vẫn còn kế hoạch tiếp theo để đối phó với cái tên mặc đồ đen này, Tôn Giả muốn lấy được bộ công pháp “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công” hoàn chỉnh từ trên người hắn, cùng với một vài phương pháp tu luyện phụ trợ liên quan đến công pháp này.

Vì thế chờ sau khi bắt được cái gã mặc đồ đen này lại, Tống Thư Hàng sẽ gọi điện thoại cho Bạch Tôn Giả, hỏi xem nên xử lý cái tên mặc đồ đen này như thế nào, tránh làm rối kế hoạch của Bạch Tôn Giả —— Dù sao thì người được lợi lớn nhất trong kế hoạch này chính là Tống Thư Hàng hắn.

“Cẩn thận đánh lén, ở vị trí ngang hàng với ngươi phía bên trái! Hì hì, tốc độ của đối phương nhanh lắm đấy.”

Tiếng cười của Ngư Kiều Kiều truyền đến bên tai.

Tống Thư Hàng vội vàng cúi người, di chuyển lên phía trước, đồng thời vung bảo đao Bá Toái trong tay chém một đao về phía vị trí cũ ở bên trái.

Keng!

Đao búa đụng nhau, người mặc đồ đen kia lại để lộ thân hình lần nữa.

Tại mỗi khoảnh khắc tấn công, thuật ẩn nấp của hắn sẽ bị hiện hình.

Hơn nữa, bởi vì bây giờ đang ở dưới đáy biển, khi thi triển thuật ẩn nấp, dù người mặc đồ đen có thể ẩn thân hình đi, nhưng lúc di chuyển vẫn sẽ có dấu vết nước rẽ, hiệu quả của thuật ẩn nấp bị giảm đi đáng kể.

“Đồ sâu bọ!”

Người mặc đồ đen xuất chiêu liên tiếp nhưng đều bị Tống Thư Hàng tránh được, trong lòng vô cùng giận dữ.

Cho dù thân trúng kịch độc; nhưng tu vi của mình là tam phẩm, loay hoay nửa ngày trời vẫn không bắt được một tên tu sĩ nhị phẩm, nếu truyền đi ra sẽ bị người đời chê cười mất.

Đã như vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác.

“Vốn ta chỉ muốn bắt ngươi lại… Nhưng bây giờ, ta phải đập nát hai tay, hai chân ngươi của ngươi. Ta muốn xem xem ngươi còn muốn trốn kiểu gì!”

Bởi vì ở dưới đáy biển, dù người mặc đồ đen không hề mở miệng nhưng âm thanh vẫn thông qua chân khí, truyền thẳng vào tai của Tống Thư Hàng.

Một lát sau, người mặc đồ đen quăng cái búa nhỏ kia về phía Tống Thư Hàng:

“Bạo Phong Chi Chùy!”

Sau khi bay ra, toàn thân cái búa nổi lên lôi quang, nếu như bị đập trúng, chắc chắn sẽ rất đau đớn.

Đồng thời, hai tay của người mặc đồ đen cầm đoản đao, hét lên:

“Dã Trư Chi Nha!”

Xung quanh người hắn huyễn hóa ra hư ảnh một con heo rừng khổng lồ, tấn công về phía Tống Thư Hàng.

Bạo phong chi chùy ở phía trước, Dã trư chi nha ở phía sau.

Lần này, tuyệt đối phải giết chết tên sâu mọt này!

“Ưm ưm ưm ~~”

Tống Thư Hàng vẫn chưa học được Truyền âm nhập mật nên không thể phát ra âm thanh dưới nước được.

Có điều, Ngư Kiều Kiều đang ẩn nấp trong tóc hắn đã nghe thấy tiếng kêu của hắn.

Cô chui ra khỏi mái tóc dài của Tống Thư Hàng, giơ móng vuốt nhỏ đáng yêu ra bắt chước theo tư thế bắn súng, trong miệng kêu khẽ một tiếng:

“Pằng ~”

Ngay sau đó, nước biển cuộn trào mãnh liệt, hóa thành một cái đầu rồng khổng lồ, nghênh đón Bạo Phong Chi Chùy và Dã Trư Chi Nha của người mặc đồ đen!

Cái đầu rồng này không phải là đạo thuật hay yêu pháp gì cả, mà nó chỉ là thiên phú khống chế nước của Ngư Kiều Kiều mà thôi.

Có điều thể tích của cái đầu rồng bằng nước biển này hơi khổng lồ một chút.

Đầu rồng to cao khoảng hai mươi mét mạnh mẽ đập vào Bạo Phong Chi Chùy kia. Cái búa nhỏ ẩn chứa lực lượng sấm sét kia giống như một con côn trùng nhỏ bé bị xe lửa nghiền qua, trực tiếp đầu rồng nước biển đập thành phấn vụn.

Sau đó, dư thế của cái đầu rồng kia không mất đi mà tiếp tục đập mạnh về phía người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen âm thầm kinh hãi:

“Sao có thể được, một tên tu sĩ nhị phẩm không thể nào thi triển ra loại pháp thuật mạnh thế này được!”

Đồng thời, hắn lập tức chuẩn bị vứt bỏ Dã Trư Chi Nha, cứ tránh thoát được cái đầu rồng nước biển này trước rồi tính sau.

Nhưng đúng lúc hắn đang chuẩn bị né tránh thì một cơn buồn ngủ ập đến bất ngờ khiến hắn không chút phòng bị…

Thế giới dưới đáy biển là sân nhà của Ngư Kiều Kiều. Mọi công kích của cô đều có thể được cường hóa. Cho dù chỉ là công kích khống chế nước đơn giản nhất, nhưng cũng có thể thi triển ra uy lực của pháp thuật tứ phẩm cao giai.

Oành!

Người mặc đồ đen bị đầu rồng đánh trúng, liên tiếp bị đẩy lùi về phía xa.

Đầu tiên là thanh đoản đao trên tay hắn nát vụn ra.

Sau đó là hai cánh tay hắn, lớp da trên cánh tay lập tức bị nứt toác ra, hai cánh tay vặn vẹo lại trông vô cùng quái dị, máu tươi phun ra xối xả.

“Aaaaaa!”

Người mặc đồ đen phát ra tiếng kêu thảm thiết, khạc ra một chuỗi bong bóng từ trong miệng.

Ngay sau đó, trên quần áo của hắn không ngừng xuất hiện những tầng ánh sáng pháp thuật lóe lên. Đây là pháp y đang tự động bảo vệ chủ nhân, triệt tiêu lực sát thương của cái đầu rồng bằng nước biển kia.

Nhưng uy lực của đầu rồng nước biến rất mạnh, pháp y của người mặc đồ đen không chống đỡ được bao lâu. Đợi khi lớp phòng ngự trên pháp y mất đi hiệu lực chỉ sợ người mặc đồ đen này cũng bị đập nát thành mảnh vụn.

Tống Thư Hàng vội vã lấy điện thoại, mở phần tin nhắn ra, nhanh chóng gõ vào:

“Kiều Kiều, đừng giết hắn, giữ lại cho hắn một mạng đi.”

“Biết rồi.”

Ngư Kiều Kiều trả lời —— đồng thời trong đôi mắt nhỏ của cô cũng tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Đối phương là tu sĩ tam phẩm, mặc dù uy lực của cái đầu rồng mà cô vừa thả ra hơi lớn, nhưng tốc độ có nhanh đâu ta.

Đối phương hoàn toàn có thể cắt đứt Dã Trư Chi Nha đi giữa chừng, sau đó dựa vào tốc độ của tu sĩ tam phẩm rồi chạy trốn mà. Tại sao lại đứng đực ra tại chỗ như một kẻ ngốc, ăn trọn cái đập của đầu rồng kia chứ?

Mặc dù cảm thấy rất khó hiểu nhưng Ngư Kiều Kiều vẫn duỗi móng vuốt ra ngoắc một cái, triệt tiêu con rồng nước đi.

Lúc này người mặc đồ đen đã thương tích đầy mình, toàn thân đều ứa máu. Hơn nữa, vết thương lại còn ngâm trong nước biển, cảm giác đau đớn +1.

“Đáng chết, đệt mợ nó!”

Trong lòng người mặc đồ đen bực bội đến cực điểm!

Vừa rồi khi đối mặt với con rồng nước, vốn lấy tốc độ bây giờ của hắn chắc chắn có thể né tránh được.

Nhưng đúng lúc quan trọng đó thì cơn buồn ngủ lại ập đến.

Cơn buồn ngủ đó đến rất bất ngờ, cũng rất mãnh liệt. Trong nháy mắt, hắn cảm giác mí mắt mình càng ngày càng nặng, căn bản không thể nào mở ra nổi.

Sau đó, không còn sau đó nữa rồi.

Con rồng nước đập vào người hắn rất đỗi vô tình, trực tiếp khiến hắn tàn phế luôn.

“Ta không phục, ta không phục!”

Người mặc đồ đen kêu to trong lòng, sau đó trước mắt hắn tối sầm lại, ngất đi.

Tống Thư Hàng nhìn dáng vẻ của người mặc đồ đen như đang chìm dần xuống, gõ vào trong điện thoại: “Chết rồi sao?”

“Chưa chết, chỉ là ngất đi thôi. Kẻ này… ta cảm thấy hắn hơi bị yếu thì phải?”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Thư Hàng, đi tới bắt hắn lại, đưa lên thuyền đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu cất điện thoại đi, bơi qua đó vác người mặc đồ đen kia lên rồi bắt đầu bơi về phía mặt biển.

…

…

Trên mặt biển.

Chiếc du thuyền sang trọng vẫn đang chầm chậm di chuyển, các hành khách trên thuyền căn bản đều không hề biết ở gần đó đang xảy ra vài trận chiến đấu vượt xa khả năng của con người.

Tống Thư Hàng vác người mặc đồ đen, lặng lẽ leo lên đỉnh du thuyền —— May mà có Ngư Kiều Kiều hỗ trợ, nhờ có sóng biển đẩy giúp, nên chỉ dựa vào bơi lội, hắn vẫn bắt kịp với tốc độ của du thuyền.

Diệt Phượng Công Tử vẫn chưa trở về. Dù sao thì con ngựa đen tinh cũng là đại yêu ngũ phẩm, sẽ không thất bại nhanh như vậy.

Không gian bắt yêu màu vàng vẫn chưa tản ra, thực lực giữa Người bắt yêu và đám chiến sĩ nhím biển cũng không chênh lệch nhau mấy, e rằng cũng phải khổ chiến một phen..

“Thật không ngờ ta lại là người đầu tiên ở đây giải quyết xong đối thủ.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Đúng lúc này, một cái khăn lông khô được đưa tới.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn thì thấy thuyền trưởng của chiếc du thuyền sang trọng này đang đứng ở bên cạnh, mỉm cười với hắn. Trên người vị thuyền trưởng này có lớp chân khí tu vi nhị phẩm chập chờn xao động.

Tống Thư Hàng khẽ cười một tiếng, nhận lấy cái khăn lông khô.

Lúc vừa nhảy lên du thuyền hắn đã phát hiện ra vị thuyền trưởng này, đương nhiên đây cũng là do đối phương không hề che giấu khí tức của mình.

Chiếc thuyền này là du thuyền tư nhân của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, thuyền trưởng là tu sĩ không có gì lạ cả.

“Thực lực của Thư Hàng tiên sinh đã cường đại vượt quá sự tưởng tượng của ta… Ta là thuyền trưởng Khương Trương.”

Thuyền trưởng mỉm cười nói:

“Sau khi phát giác được trận chiến giữa Thư Hàng tiên sinh và người mặc đồ đen kia, ta đã lập tức đuổi đến, muốn giúp Thư Hàng tiên sinh một tay. Nhưng không ngờ ta vừa mới đi ra thì tiên sinh cũng đã giải quyết xong người mặc đồ đen đó rồi.”

Chỉ trong khoảng thời gian hắn chạy từ trong thuyền ra tới đây, mà trận chiến đấu đã kết thúc. Không hổ là tu sĩ có thể kết giao với Phủ Chủ, cho dù tu vi chỉ mới là nhị phẩm thì sức chiến đấu vẫn cường đại như vậy.

“Ha ha, may mắn mà thôi. Hơn nữa, trạng thái của người mặc đồ đen kia có gì đó không đúng lắm.”

Tống Thư Hàng dùng khăn lông khô lau tóc, rồi nói tiếp:

“Thuyền trưởng Khương, trên thuyền có căn phòng nào chắc chắn một chút không, ta phải nhốt cái tên này lại mới được.”

“Không thành vấn đề, mời Thư Hàng tiên sinh đi cùng ta.”

Thuyền trưởng Khương đi ở phía trước dẫn đường.

Tống Thư Hàng lại nhìn về cái không gian bắt yêu màu vàng kia lần nữa.

Sau đó hắn kéo cái người mặc đồ đen đi theo phía sau thuyền trưởng Khương.

…

…

Rất nhanh, người mặc đồ đen kia liền tỉnh lại, không phải là đã ngủ đủ giấc, mà là toàn thân trên dưới người hắn đau dữ dội kịch liệt, đau đến mức khiến hắn phải tỉnh lại.

Trên thực tế, sau khi Tống Thư Hàng kéo hắn vào căn phòng riêng này không lâu, hắn đã tỉnh lại.

Khi người mặc đồ đen tỉnh lại, hắn phát hiện toàn thân mình bị trói lại như cái bánh tét, bị treo lủng lẳng lên trên trần nhà, lại còn quay vòng tròn nữa.

Có hai tên thủy thủ đang băng bó vết thương cho hắn.

Mà toàn thân trên dưới của hắn chỉ còn có mỗi một chiếc quần xà lỏn… Bộ quần áo dạ hành và tất cả các vật phẩm trên người hắn đều được đặt ngay ngắn gọn gàng ở bên cạnh.

Bộ quần áo dạ hành màu đen kia là một bộ pháp y có lực phòng ngự rất tốt, nhưng đáng tiếc là bộ pháp y này đã bị đòn tấn công của Ngư Kiều Kiều phá hủy gần hết rồi.

Trừ những điều này ra, còn có một lọ giải độc đan, mười viên linh thạch tam phẩm, một tá lá bùa màu vàng. Những lá bùa này là vật phụ trợ cho việc thi triển đạo pháp, có thể giúp tu sĩ tiết kiệm được không ít chân khí, linh lực và tinh thần lực trong lúc thi pháp.

Còn có một đồ vật hoàn toàn khác với những vật phẩm của tu sĩ nữa, đó là một sợi dây chuyền vàng vừa to vừa thô, nhìn qua trông không khác gì sợi dây chuyền vàng giả giá mười tệ ngoài chợ.

Có điều nhìn cẩn thận lại thì thấy trên những móc xích của sợi dây chuyền vàng này đều khắc hình ảnh một loài động vật. Có trâu, dê, ngựa, lừa, hươu, còn có lạc đà, lợn, chó, mèo… đủ các loại động vật.

Sợi dây chuyền vàng này tổng cộng có ba mươi ba móc xích.

“Ba mươi ba hình vẽ.”

Tống Thư Hàng ngầm hiểu trong lòng, có lẽ sợi dây chuyền này có liên quan đến “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công”.

“Đáng chết!”

Người mặc đồ đen tức giận nhìn Tống Thư Hàng lăm lăm.

Nếu như không phải là do loại kịch độc kia phát tác không đúng lúc thì sao hắn có thể thất thủ mà bị bắt như thế này được chứ!

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười với người mặc đồ đen một tiếng, sau đó đưa tay lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Bạch Tôn Giả.

Đến lúc hỏi Bạch Tôn Giả xem nên xử lý cái người mặc đồ đen này thế nào rồi.

Sau khi ấn nút gọi, giọng nói nhu hòa của Bạch Tôn Giả lập tức truyền tới: “Xin chào đạo hữu, hoan nghênh ngươi gọi điện cho A Bạch, nhưng thật xin lỗi, ta đang thăm dò trong di tích… Nếu không phải là chuyện rất quan trọng, cần phải để lại lời nhắn thì ấn phím 1… Nếu là chuyện quan trọng bình thường, cần liên lạc với ảo ảnh phân thân từ xa thì hãy ấn phím 2… Nếu là chuyện vô cùng quan trọng, cần người phục vụ xin hãy ấn phím 3… Nếu không có chuyện gì mà chỉ muốn buôn dưa thì xin mời tắt máy.”

Tống Thư Hàng: …

Ta vừa gọi cho tổng đài 10086 đấy à?

Sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng muốn ấn phím 3 chuyển giao người phục vụ. Nhưng nghĩ lại, lỡ như quấy rầy Bạch Tôn Giả thăm dò di tích thì cũng không tốt lắm.

Thế là Tống Thư Hàng lại di chuyển ngón tay lên trên con số 2, bấm nhẹ một cái.

Chương 485: Không bằng thử “Hack tool” của ta đi.

Sau khi Tống Thư Hàng ấn số, một chùm ánh sáng bắn ra từ trên điện thoại của hắn. Chùm ánh sáng này ngưng tụ lại trong hư không một lát rồi sau đó hội tụ lại, tạo thành hình chiếu 3D của Bạch Tôn Giả.

“Ý? Thư Hàng đấy à… Ừ, hôm nay là chủ nhật, xin chào Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu! Tìm ta có chuyện gì thế?”

Hình ảnh 3D của Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh luôn!”

“Không tới mức ấy đâu, chỉ là kết hợp pháp thuật phân thân với cách dùng hình chiếu lại với nhau, gần giống với kiểu video call qua điện thoại ấy, không khó khăn cao siêu như ngươi nghĩ đâu.”

Bạch Tôn Giả phất phất tay rồi lại nói tiếp:

“Nhưng thời gian gọi ảo ảnh phân thân có hạn, vì thế có chuyện gì mau nói đi?”

“Bạch tiền bối, ta bắt được người này. Chính là kẻ đứng phía sau tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú Thần Tông đấy.”

Tống Thư Hàng chỉ vào người mặc đồ đen đang bị treo trên trần nhà.

À, bây giờ hắn không mặc đồ đen nữa, bộ quần áo đen đã bị cởi ra rồi.

“Ơ? Kẻ này cư nhiên tìm đến chỗ ngươi à?”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, nói:

“Ta còn tưởng rằng hắn sẽ đi tìm Dược Sư chứ.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Dường như hắn muốn bắt ta đến chỗ Dược Sư tiền bối đổi lấy thuốc giải gì đó, hắn bị trúng độc sao?”

“Không có đâu… loại chuyện phiền phức như phối độc dược ta lười làm lắm. Chẳng qua ta chỉ giở chút thủ đoạn, thiết lập vài loại pháp thuật vào trong chân khí bản nguyên của mấy tên bị bắt làm tù binh kia thôi. Còn tên này, sau khi hấp thu chân khí bản nguyên của những tên bị bắt làm tù binh kia thì những pháp thuật ẩn này lập tức chuyển vào trong cơ thể hắn.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Sau khi nghe được lời này, người mặc đồ đen chầm chậm quay hai vòng giống như quạt điện, sau đó thì ngu người luôn. Không có thuốc giải… Không có thuốc giải.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Vậy ta phải xử lý kẻ này thế nào đây hả Bạch tiền bối?”

“Nhìn ta này.”

Hình chiếu của Bạch Tôn Giả đi đến trước mặt người mặc đồ đen, nhìn chằm chằm vào hắn, tra hỏi một cách nghiêm túc:

“Giao toàn bộ công pháp tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công và công pháp tu luyện phụ trợ ra đây, sau đó ta sẽ giải trừ hết những pháp thuật mà ngươi trúng phải từ chân khí bản nguyên.”

Ánh mắt của người mặc đồ đen lóe lên.

“Đừng có nghĩ đến việc dùng công pháp giả lừa ta, là thật hay giả, nhìn một cái là ta biết ngay.”

Bạch Tôn Giả nói.

Người mặc đồ đen im lặng hơn mười giây.

Cuối cùng, hắn thở dài một hơi, nói:

“Ngươi giải trừ hết pháp thuật trong chân khí bản nguyên của ta ra đã, rồi ta sẽ giao hết tất cả cho ngươi.”

“Ừm… đừng có mơ!”

Bạch Tôn Giả nói.

“Tại sao!”

Người mặc đồ đen cả giận nói:

“Ngươi chơi ta à?”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ nghiêm túc:

“Bởi vì ở đây ta chỉ là một ảo ảnh phân thân, nói trắng ra chính là videocall qua điện thoại, không làm được gì cả.”

Người mặc đồ đen: …

“Ngươi cứ giao toàn bộ công pháp cho ta trước đi, sau đó chờ ta trở lại ta sẽ giải khai pháp thuật trong chân khí bản nguyên của ngươi. Ta nói chuyện luôn giữ lời, ngươi cứ yên tâm.”

Bạch Tôn Giả nói.

Người mặc đồ đen nhắm mắt lại, thầm nghĩ trong lòng, có thằng ngu mới đi tin ngươi!

Sau khi giao tất cả công pháp ra, mình liền mất đi tư cách mặc cả, mặc cho người ta xâu xé. Vì thế tuyệt đối không thể giao công pháp ra được!

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại nói:

“Đương nhiên, nếu bây giờ ngươi không muốn giao dịch thì... mãi mãi cũng đừng hòng giao dịch nữa!”

Người mặc đồ đen: 0_0

Là sao, chẳng lẽ vị “Cao nhân” này không cần “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công” nữa mà muốn trực tiếp thịt hắn luôn ư?

“Thư Hàng, ngươi cứ trông chừng tên này cho kỹ đi nhé, chờ ta thăm dò di tích trở về, ta sẽ moi tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công trên người hắn ra.”

Bạch Tôn Giả nói.

Thân là Tôn Giả thất phẩm, muốn moi móc bí mật từ trên người một tên tu sĩ tam phẩm chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Không thành vấn đề, tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Vậy hẹn gặp lại sau khi chuyến thăm dò di tích kết thúc nhé.”

Hình chiếu của Bạch Tôn Giả phất phất tay, sau đó biến mất.

Người mặc đồ đen đang bị treo kia âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì ra không phải là muốn giết chết hắn.

…

…

Lúc này, sau khi băng bó vết thương cho người mặc đồ đen xong, hai nhân viên thủy thủ lập tức rời khỏi căn phòng này.

Tống Thư Hàng nhéo cằm, nhìn chằm chằm vào người mặc đồ đen kia. Hắn nhìn thẳng vào đối phương, không hề chớp mắt.

Người mặc đồ đen bị Tống Thư Hàng nhìn đến mức toàn thân cảm thấy không được tự nhiên, hắn luôn có cảm giác trong con mắt đen láy của người thanh niên này không có ý tốt, dường như đang có âm mưu gì đó muốn dùng lên người hắn.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng gật mạnh đầu một cái, dường như đã hạ quyết tâm.

Sau đó hắn lấy một cái ly, rồi lại lấy bảo đao Bá Toái ra, duỗi tay khẽ cắt lên cổ tay một đường.

Máu tươi chảy ra, rơi vào trong ly.

“Thư Hàng, ngươi làm gì vậy?”

Ngư Kiều Kiều nghi hoặc hỏi.

“Ta muốn thử một chuyện.”

Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao Bá Toái lại, vết thương trên cổ tay cũng khép lại rất nhanh. Trong ly nhỏ cũng đã có hơn nửa ly máu.

Tống Thư Hàng cầm cái ly đi đến trước mặt người mặc đồ đen.

“Kiều Kiều, giúp ta một chuyện, rót máu của ta cho tên này uống đi!”

Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề, nhưng ngươi cho hắn uống máu ngươi để làm gì?”

Ngư Kiều Kiều nhảy xuống đất một cách nhẹ nhàng. Cô lắc mình một cái biến thành hình dạng người lớn.

Cô dùng một cái móng vuốt giữ cố định đầu của cái người mặc đồ đen kia lại, một cái móng vuốt khác thì nắm lấy lỗ mũi của hắn:

“Nào, rót đi!”

Người mặc đồ đen liều mạng giãy giụa nhưng khí lực của hắn sao có thể so được với Ngư Kiều Kiều tứ phẩm chứ?

Tống Thư Hàng rót toàn bộ ly máu tươi vào trong miệng người mặc đồ đen.

“Tiếp theo nhìn ta đây này!”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì một tiếng, sao đó vỗ một chưởng lên người người mặc đồ đen.

Yêu lực thúc giục, cưỡng chế người mặc đồ đen nuốt máu tươi xuống, đồng thời yêu lực của Ngư Kiều Kiều vẫn tiếp tục vận chuyển, khiến máu tươi của Tống Thư Hàng khuếch tán khắp cơ thể của người mặc đồ đen, khiến hắn không có cơ hội nôn ra.

“Ọe ọe… Khốn kiếp, phi phi phi phi phi phi!”

Người mặc đồ đen tức giận chửi ầm lên. Cái tên này bắt hắn uống máu tươi chắc chắn không phải là chuyện tốt đẹp gì. Đừng nói cái tên này là độc nhân gì đó, máu tươi cũng có kịch độc đấy nhé?

Sau khi đút máu tươi xong, Ngư Kiều Kiều đứng trước mặt người mặc đồ đen, tò mò nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhưng… sau mười mấy giây trôi qua cũng không thấy người mặc đồ đen này xảy ra bất kỳ dị biến gì.

“Sau đó thì sao hả Thư Hàng?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

Bắt đối phương uống máu tươi xong, tiếp theo không có gì thay đổi sao?

“Sau đó? Ừm… Sau đó ta phải đi ngủ một giấc thật đã mới được!”

Tống Thư Hàng nói với vẻ đầy nghiêm túc.

“Cái gì?”

Ngư Kiều Kiều cảm giác tư duy của mình hoàn toàn không bắt sóng được với kênh của Tống Thư Hàng.

“Trong khi ngủ, hy vọng tốt nhất có thể nằm mơ thấy cái gì đó.”

Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Có thể thành công hay không thì phải xem vào chất lượng giấc ngủ bây giờ thế nào rồi.

Ý tưởng của Tống Thư Hàng rất đơn giản, hắn muốn thử xem bản thân mình có thể phát huy năng lực “Nhập mộng” kia được không.

Lần trước, hắn cũng cắt cổ tay lấy máu làm thuốc dẫn cho thuốc cao của Sở Sở.

Máu tươi của hắn hòa cùng thuốc cao đi vào cơ thể của Sở

Sở… Đêm hôm đó, năng lực nhập mộng của hắn đã phát động. Trong đêm, hắn trở thành người hiểu rõ “Sở Sở” nhất trên thế giới.

Mà bây giờ, hắn cho người mặc đồ đen kia uống máu của hắn, chắc hẳn giữa song phương đã lập thành mối liên hệ nào đó…

Nếu như có thể kích hoạt được năng lực nhập mộng, mơ thấy cuộc sống của người mặc đồ đen kia, chưa biết chừng sẽ có cách có được manh mối về “Tam Thập Tam Thú Thần Nhất Khí Công”.

Có điều hắn cũng không thể chắc chắn rằng cách này của mình có thể thành công hay không nữa.

Rốt cuộc năng lực nhập mộng của hắn được kích hoạt như thế nào đến bản thân hắn cũng hoàn toàn không rõ, nhưng ít nhất, trước khi muốn nhập mộng, hắn bắt buộc phải có mối liên hệ nhất định với đối phương mới được.

Nguyền rủa, linh hồn, máu tươi, dây nhân quả, hay thậm chí là hành mèo gì đó, đều có thể trở thành mối liên hệ của ‘Nhập mộng’.

Ngư Kiều Kiều chớp mắt một cái rồi nói:

“Ta hoàn toàn chẳng hiểu ngươi muốn làm gì cả, nhưng ta vẫn chúc ngươi có thể thành công.”

Sau đó cô thu nhỏ cơ thể lại, lần nữa chui vào trong mái tóc của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng cười ha ha, sau đó đi đến bên cạnh cửa sổ của căn phòng, nhìn ra bên ngoài du thuyền.

Không gian bắt yêu bên ngoài vẫn chưa mở ra.

Diệt Phượng Công Tử cũng vẫn chưa trở về.

“Đợi thêm lát nữa đi, chờ chuyện của ngựa đen tinh và đám chiến sĩ nhím biển kết thúc là có thể đi ngủ rồi.”

Tống Thư Hàng lầm bầm trong miệng.

…

…

Khoảng hai phút sau.

Ầm!

Không gian bắt yêu màu vàng tản ra.

Hai mươi người bắt yêu, ai ai cũng như vừa tắm trong bể máu.

Hơn nữa trên người mỗi một người bắt yêu cũng đều có không ít vết thương, nhưng không có một ai chết cả.

Nhìn lại mười sáu con chiến sĩ nhím biển kia, toàn quân bị diệt.

Người bắt yêu rất có kinh nghiệm đối phó với yêu quái, cộng thêm sự hợp tác ăn ý giữa những người bắt yêu với nhau, trong lúc chiến đấu có thể phát huy ra chiến lực lớn hơn 1 + 1.

Nếu bàn về thực lực cá nhân thì chiến sĩ nhím biển không kém người bắt yêu là mấy, nhưng do thiếu sự phối hợp và sắp xếp chiến trận nên cuối cùng đã bị diệt hoàn toàn.

Thủ lĩnh của đám người bắt yêu một tay xách lấy thân thể của con chiến sĩ nhím biển kim loại kia, tay còn lại cầm một thanh đao âm dương đâm vào ngực đối phương.

Mà lúc này, con chiến sĩ nhím biển kim loại kia vẫn chưa chết hẳn.

Miệng hắn run rẩy phát ra thông cáo tử vong:

“Đồ ngu xuẩn… Phàm là những kẻ… nhuốm máu tươi của chiến sĩ nhím biển bọn ta… đều là kẻ địch chung… của các chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới. Các ngươi… đều chết chắc rồi, bất kể là chân trời góc bể nào… các chiến sĩ nhím biển cường đại… cũng sẽ tìm ra được các ngươi, lấy đi… tính mạng của các ngươi!”

“Ha ha ha ha!”

Người bắt yêu vạm vỡ kia phát ra tiếng cười vui sướng:

“Hợp với ý ta lắm! Người bắt yêu bọn ta rất hoan nghênh các ngươi đến báo thù! Ta không sợ các ngươi đến bao nhiêu tên, chỉ sợ các ngươi không đến thôi, ha ha ha ha.”

Vừa nói, hắn vừa vặn mạnh thanh âm dương đao trong tay, con chiến sĩ nhím biển kim loại kia thần hình toàn diệt.

Đối với Người bắt yêu, không có chuyện gì sung sướng hơn chuyện đám yêu quái tự vác mình đến cửa trả thù, như thế bọn họ đỡ phải đi khắp thế giới để tìm kiếm tung tích của yêu quái.

Chiến đấu kết thúc.

…

…

Người bắt yêu bắt đầu thu dọn chiến trường một cách thuần thục. Bọn họ thu thập máu tươi của đám chiến sĩ nhím biển và bảo vật trên người bọn chúng.

Tống Thư Hàng đứng ở bên cạnh cửa sổ.

Sau đó, hắn nhìn thấy cái người bắt yêu vạm vỡ kia móc ra hai miếng quái thạch to bằng bàn tay từ trên người con chiến sĩ nhím biển kim loại kia.

Khi nhìn thấy viên quái thạch này, thân thể của Tống Thư Hàng đột nhiên sinh ra cảm giác cộng minh.

Lại là loại cảm giác đồng cảm này ư?

Hai miếng quái thạch này, là linh thú tinh?

Trùng hợp như vậy sao?

Tống Thư Hàng sờ lên cái túi thu nhỏ của mình một cái, nếu như hai miếng quái thạch này thật sự chính là hai trong ba mươi ba loại linh thú tinh mà hắn cần thì hắn không thể nào bỏ qua được.

Tốt nhất là có thể giao dịch được với đám người bắt yêu này.

…

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, từ trên bầu trời có hai bóng người đáp xuống.

Là Diệt Phượng Công Tử và con ngựa đen tinh kia.

Diệt Phượng Công Tử đang đè con ngựa đen tinh kia xuống để tẫn cho một trận tối tăm mặt mày. Quả đấm không ngừng rơi xuống như mưa, con ngựa đen tinh kia bị đánh đến choáng váng toàn thân.

Oành!

Diệt Phượng Công Tử và ngựa đen tinh cùng đáp xuống du thuyền trên mặt biển.

Khi nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt của hai mươi người bắt yêu đột nhiên sáng lên. Đặc biệt là cái người bắt yêu cao to vạm vỡ kia, hắn quát to một tiếng:

“Yêu nghiệt!”

Tống Thư Hàng đang đứng ở chỗ cao thở dài một hơi, nhăn mặt xoa mày.

Chương 486: Đầu hàng kiểu mãnh hổ lạc địa

Trong đầu của mỗi một người bắt yêu chỉ có duy nhất một pháp tắc chí cao: Nhìn thấy yêu quái, không cần phải sợ, cứ nhào lên mà hốt!

Mấy người bắt yêu này cứng đầu cứng cổ như cục đá vậy, sau khi bọn họ trông thấy yêu quái thì sẽ giống như cắn cần, điên cuồng nhào lên.

Thậm chí cũng không thèm nhìn thử xem cảnh giới giữa mình và yêu quái chênh lệch ra sao. Ở điểm này, thật ra cách làm của bọn họ tuy rằng khác với đám chiến sĩ nhím biển kia nhưng kết quả lại chẳng khác khỉ gì nhau.

Đôi lúc mấy người bắt yêu này cũng phiền phức lắm...

Còn Diệt Phượng Công Tử và cả con ngựa đen tinh kia đều là yêu loại cả. Tiếp theo sẽ là cảnh tượng đám người bắt yêu kia nhào lên muốn hốt hàng Diệt Phượng tiền bối à?

Đám người bắt yêu kia có đi đời không nhỉ?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì hai mươi người bắt yêu kia đã nhào lên như sói như hổ... sau đó, bọn họ nhào lên đánh hội đồng con ngựa đen tinh đã bị đánh nằm ngắc ngoải nằm lật ngửa sẵn ở trên mặt đất.

Các loại ánh sáng phù văn, các loại phù diệt yêu, pháp thuật lóe lên chói hết cả mắt.

Trước đó ngựa đen tinh đã bị Diệt Phượng Công Tử đánh cho ngu người, hai mắt tối sầm, đầu óc choáng váng, sau đó hai mươi người bắt yêu kia lại dùng đủ loại phù diệt yêu nện tới tấp lên người hắn, ánh sáng nổ lép bép.

Bất quá hai mươi người diệt yêu kia lại không dám ra tay với đại yêu ngũ phẩm như Diệt Phượng Công Tử... Giống như bọn họ hoàn toàn không hề phát hiện ra thân phận đại yêu của Diệt Phượng Công Tử vậy.

“Chẳng lẽ là thủ pháp che giấu khí tức bản thân của Diệt Phượng tiền bối quá cao minh, cho nên hai mươi người bắt yêu kia đều xem hắn là con người cả sao?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Như vậy cũng được, ít nhất thì vở tuồng người bắt yêu chiến Diệt Phượng Công Tử sẽ không phải diễn ra.

...

Ngựa đen tinh tóc đen nằm thẳng cẳng dưới đất, không ngóc dậy nổi nữa.

Trong đám người bắt yêu kia có một người bắt yêu cao lớn nhất quay sang chắp tay hành lễ với Diệt Phượng Công Tử:

“Vị tiền bối này, ban nãy chúng ta đã thất lễ rồi.”

Trong quá trình tu sĩ khác đang hàng yêu mà người bắt yêu đột nhiên xông lên như thế, loại hành vi đoạt quái thế này quả thật là chuyện rất thất lễ.

Diệt Phượng Công Tử nhếch mép.

“Vậy thì tiền bối, yêu nghiệt đã bị đánh bại, chúng ta xin cáo lui trước đây.”

Người bắt yêu cao to kia lại nói tiếp.

Diệt Phượng Công Tử gật đầu.

Hai mươi người bắt yêu xoay người rời khỏi theo sự dẫn dắt của người bắt yêu cao lớn kia.

Sau đó, khi mấy người bắt yêu kia đi được hai ba bước xong thì đột nhiên quay đầu lại cùng một lúc. Trong tay mỗi người đều cầm một đạo phù văn, đồng loạt ném về phía Diệt Phượng Công Tử!

“Không gian bắt yêu!”

Người bắt yêu cao to kia quát lớn.

Cái không gian bắt yêu màu vàng nọ lại bị thi triển ra thêm lần nữa, bao vây Diệt Phượng Công Tử ở bên trong.

“Yêu nghiệt, hãy mau nhận lấy cái chết đi!”

Những người bắt yêu lớn tiếng kêu lên, nhảy vào bên trong cái không gian bắt yêu màu vàng kia.

Cho dù đối phương là đại yêu ngũ phẩm đi chăng nữa, nhưng bọn họ cũng sẽ không nao núng, vẫn sẽ hốt hàng không ngại ngần!

Cùng lắm thì chết thôi chứ có gì đâu.

Hơn nữa, cũng không phải là bọn họ không có phần thắng. Chuyến này ra ngoài, người bắt yêu cao to kia đúng lúc có mang theo một bí bảo của tộc người bắt yêu.

Đó là một sợi xích trói buộc cực kỳ cường đại, cho dù đối phương là đại yêu ngũ phẩm đã hóa hình thì vẫn có thể trói được hắn lại.

Chỉ cần tìm được cơ hội trói con đại yêu này lại thì bọn họ muốn xử lý con đại yêu này cũng được!

…

Tống Thư Hàng đứng trên cao ôm trán.

Đám người bắt yêu này đúng là hết đường cứu chữa rồi.

....

Một phút đồng hồ sau.

Không gian bắt yêu màu vàng kia bị đánh vỡ tan.

“Ha ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử đắc ý cười vang, sau đó đẩy nhẹ mắt kính của mình lên:

“Cái đám ngu xuẩn này, cho rằng một sợi dây trói yêu thì có thể vây khốn được ta à? Các ngươi cho rằng ta tu luyện trong chốn thâm sơn cùng cốc thì là con yêu quái quê mùa không hiểu gì về thời đại chắc?”

Sau lưng hắn, toàn bộ người bắt yêu đã nằm lăn quay ra đất, hôn mê bất tỉnh. Trên người họ thỉnh thoảng lại có ánh điện lóe lên.

Trận chiến kết thúc!

...

Tống Thư Hàng nhảy ra khỏi phòng, vận chuyển thân pháp quân tử vạn lý hành, nhảy lên mấy cái rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Diệt Phượng Công Tử.

“Diệt Phượng tiền bối, bây giờ phải xử lý mấy người bắt yêu này thế nào đây?”

“Lấy một con thuyền nhỏ rồi ném bọn họ lên đó, để cho bọn họ tự sinh tự diệt đi. Những kẻ này phiền lắm.”

Diệt Phượng Công Tử phất tay nói.

“Được, vậy ta đi tìm thuyền trưởng hỏi xin một chiếc thuyền nhỏ đây.”

Tống Thư Hàng đáp, lấy điện thoại di động ra gọi cho thuyền trưởng.

…

Một lát sau, có năm thủy thủ đi tới.

Những thủy thủ này ai cũng có khí huyết tràn đầy, tu vi đều ở tầm nhất phẩm nhị khiếu.

Dưới sự giúp đỡ của bọn họ, Tống Thư Hàng đưa toàn bộ hai mươi người bắt yêu kia lên trên một chiếc thuyền nhỏ.

Đương nhiên… Trước khi để mấy người bắt yêu kia xuống thì Tống Thư Hàng đã tiện tay lục soát toàn thân của bọn họ hết không chừa một ai.

Lục ra được tổng cộng hai trăm viên linh thạch nhị phẩm, còn có mười lăm viên linh thạch nhất phẩm, và hai mươi bình cao dược chữa ngoại trường.

Người bắt yêu ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, trên người cũng chẳng mang theo bảo bối gì.

Món bảo bối tốt nhất chính là sợi dây trói yêu kia thì đã bị Diệt Phượng Công Tử lấy mất rồi.

Ngoại trừ linh thạch và cao dược ra, còn có một số máu huyết gì đó của chiến sĩ nhím biển, những thứ này Tống Thư Hàng không thèm.

Say đó… thứ quan trọng nhất chính là hai hòn đá kỳ lạ nọ.

Tống Thư Hàng cầm chúng lên thì có thể xác định đây là hai viên linh thú tinh.

Trong đó có một viên cộng minh mãnh liệt với hắn —— đây chính là một viên linh thú tinh của cá voi.

Một viên khác thì chắc là linh thú tinh của cá mập, đều là đặc sản trong số các linh thú ở trong biển.

Sau khi vơ vét xong, thủy thủ mới đẩy thuyền một cái. Chiếc thuyền nhỏ mang theo hơn hai mươi người bắt yêu, trôi dần về nơi xa…

Tống Thư Hàng mang theo chiến lợi phẩm của mình quay lại bên cạnh Diệt Phượng Công Tử:

“Diệt Phượng tiền bối, đồ trên người của người bắt yêu đều ở đây. Ngoài ra... Ta muốn hỏi tiền bối xin mua hai viên linh thú tinh ở trong đó.”

“Linh thú tinh à? Ta không cần thứ đó.”

Diệt Phượng Công Tử nói:

“Tặng cho ngươi cả đấy! Ngươi cứ cầm hết mớ này đi.”

Mấy thứ linh thạch nhất phẩm nhị phẩm này, trong mắt Diệt Phượng Công Tử... Chắc cũng giống như người hiện đại nhìn vài đồng xu lẻ thôi.

Chút linh thạch ấy Diệt Phượng Công Tử căn bản lười chẳng buồn lấy làm gì cho mệt.

“Vậy thì ta sẽ không khách khí nhé.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc rồi thu hồi linh thú tinh. Thứ này là loại hắn đang cần nhất bây giờ, đương nhiên sẽ chẳng khách khí với các tiền bối làm gì.

Cộng thêm hai khối linh thú tinh này nữa thì hắn đã tìm được một phần ba linh thú tinh rồi.

…

Diệt Phượng Công Tử cười ha hả, lại đi tới trước mặt của con ngựa đen tinh kia:

“Đừng có nằm đó mà giả chết nữa, đứng dậy cho ta. Thực lực của mấy người bắt yêu kia chỉ có nhị phẩm mà thôi, uy lực từ mấy đòn phù văn tấn công của bọn họ cùng lắm cũng chỉ có thể khiến ngươi trầy da một chút mà thôi.”

Ngựa đen tinh cười khổ mở mắt ra, nhìn Diệt Phượng Công Tử một cái rồi thở dài.

Sau đó, ngựa đen tinh không giả chết nữa, bò dậy từ trên mặt đất. Xương cốt toàn thân của hắn run lên răng rắc, thân thể hơi cong lên, gồng thế chờ phát động!

“Còn định phản kháng tiếp nữa à?”

Diệt Phượng Công Tử nhếch mép.

Ngựa đen tinh hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn thi triển một tuyệt chiêu siêu cấp —— chỉ thấy hắn nhảy lên thật cao, sau đó dùng tư thế mãnh hổ lạc địa đáp xuống đất cái rầm.

“Mẹ nó!”

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh nhịn không được bèn kêu lên một tiếng.

Bởi vì Tống Thư Hàng đã quá quen thuộc với cái tuyệt kỹ này rồi, hơn nữa, bản thân hắn cũng biết tuyệt kỹ này luôn.

Tuyệt kỹ này có tên là —— Đầu hàng kiểu mãnh hổ lạc địa nằm trong năm trăm cách đầu hàng khi đánh thua tu sĩ nhân loại.

Đây là một tuyệt kỹ cực kỳ “mơi hàng”.

“Thượng tiên, xin ngài hãy tha cho tiểu yêu đi. Khi nãy tiểu yêu chỉ đang đùa với ngài mà thôi, tiểu yêu xin đầu hàng~”

Con ngựa đen tinh kia đầu hàng đặc biệt thành khẩn.

Chương 487: Thật ra, ta là một con ngựa giống tinh

Không sai, cái chiêu đầu hàng kiểu mãnh hổ lạc địa này chính là tuyệt học không lưu truyền ra ngoài của cái tổ chức tinh quái thần bí nào đó.

Sau khi gia nhập tổ chức tinh quái này, lại vượt qua khảo nghiệm của tổ chức xong thì sẽ trông thấy một vị trưởng lão truyền công, ôm theo một quyển bí tịch dày cui tới, dạy cho thành viên mới gia nhập tổ chức học cái tuyệt học bất truyền ra ngoài này, tên của nó là “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót”!

Nếu như bỏ qua thành kiến thì thật lòng Tống Thư Hàng cũng rất hâm mộ cái tuyệt chiêu “Tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp” ở trong đó, từ cảm quan mà nói thì cái tuyệt chiêu đó cũng hay ho lắm.

Ngoài ra, cái tuyệt chiêu “thuật ăn cắp thần thánh” kia cũng thú vị lắm, cảnh giới nhị phẩm như Tống Thư Hàng ma dùng tới cái “thuật ăn cắp thần thánh” thì có tỉ lệ nhỏ có thể ăn trộm được một vài món đồ linh tinh trên người của tu sĩ tam phẩm. Nhưng Tống Thư Hàng chẳng thích kỹ năng này chút nào.

À tổ lái đi xa vấn đề quá rồi...

Ngay khi con ngựa đen tinh này dùng tới “đầu hàng kiểu mãnh hổ lạc địa” xong thì Tống Thư Hàng lập tức biết rõ lai lịch của nó, hóa ra nó cũng ở trong cái tổ chức tinh quái “Yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà” mà Thông Nương từng tham gia.

Mà mục tiêu của con ngựa đen tinh đó chỉ e chính là Thông Nương trên người mình.

Nhưng Thông Nương vẫn luôn bị mình che giấu rất kỹ cơ mà, đối phương phát hiện ra Thông Nương kiểu gì thế?

…

Diệt Phượng Công Tử trông thấy con ngựa đen tinh này thành khẩn như thế thì cũng câm con mợ nó nín luôn.

Vốn còn tưởng rằng con ngựa đen tinh này muốn liều mình phản kích, nào ngờ cái tên dở hơi này lại đầu hàng gọn gàng dứt khoát như thế.

“Được rồi, nếu như ngươi đã đầu hàng rồi... vậy thì mau thành thật khai báo, tại sao ngươi lại theo dõi vị tiểu hữu của ta không buông như thế?”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Từ trước cuộc thi xe kéo thì con ngựa đen tinh này đã lén lút theo dõi giám sát Tống Thư Hàng rồi.

Nhờ phúc của nó, Diệt Phượng Công Tử và Tống Thư Hàng đã hoàn thành một vụ giao dịch, Diệt Phượng Công Tử phụ trách điều tra lai lịch của con ngựa đen tinh này, còn Tống Thư Hàng thì thay mặt Diệt Phượng Công Tử đi tham gia đua xe.

Sau khi nghe thấy vấn đề của Diệt Phượng Công Tử, con ngựa đen tinh kia ngẩng đầu lên, dè dặt nhìn Tống Thư Hàng một cái, trên cái mặt ngựa đen thui lại lộ ra vẻ xấu hổ.

Sau đó, con ngựa đen tinh kia bắt đầu giải thích:

“Thật ra, ta là một con ngựa đực tinh, ta rất thích cảm giác được làm ngựa giống... gần đây ta lại tới kỳ động dục rồi. Cho nên, ta mới đi tìm đối tượng phù hợp để giao phối.”

Nói tới đây, con ngựa đực này lại xấu hổ.

“Ngựa đực à, hóa ra là tinh trùng thượng não chứ gì? Chậc, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đánh chết cái nết cũng không chừa mà. Ủa mà khoan đã!”

Diệt Phượng Công Tử đột nhiên mở to hai mắt, hắn chỉ tay vào Tống Thư Hàng rồi nói:

“Ngươi đến kỳ động dục thì kệ ngươi, sao tự nhiên một mực lén lút theo dõi vị tiểu hữu này làm gì hả? Mở to cặp mắt ngựa đực của ngươi ra mà nhìn đi. Vị tiểu hữu này của ta tuy rằng mặt mày trắng trẻo xinh xắn thật, nhưng hắn cũng là đực rựa mà!”

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên:

“Đợi tí, đợi tí tiền bối ơi! Ngươi nói mấy lời như thế dễ khiến người ta hiểu lầm lắm đó!"

"Ta đương nhiên biết hắn là đực rựa mà."

Con ngựa đen tinh kia cũng kêu to.

"Ngươi đã biết rõ vị tiểu hữu này là đực rựa rồi mà còn theo dõi hắn mãi làm gì? Ngươi là gay à?"

Diệt Phượng Công Tử nhích ra sau mấy bước, vẻ mặt ghét bỏ lắm lắm, muốn kéo khoảng cách thật xa với con ngựa đực này.

"Không phải như thế đâu! Các người đừng có hiểu lầm mà, thân là một con ngựa đực, giới tính và tính hướng của ta bình thường lắm!"

Con ngựa đen tinh lớn tiếng giải thích:

"Mục tiêu của ta không phải là vị đạo hữu này đâu… à, cũng không phải. Mục tiêu của ta đúng là hắn... ủa mà cũng không đúng! Đậu xanh, ý của ta là, mục tiêu của ta là một nữ yêu ở trên người hắn!"

Diệt Phượng Công Tử quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng:

"Nữ yêu nào?"

"Ha ha, quả nhiên là nhắm vào Thông Nương mà."

Tống Thư Hàng đè lên túi áo của mình, Ngộ Đạo thạch và Thông Nương vẫn còn ở nguyên đấy.

"Đúng vậy, chính là Thông Nương, cho dù đã mấy trăm năm không gặp, nhưng ta vẫn nhớ rõ cô ấy là một nữ yêu vô cùng xinh đẹp."

Con ngựa đen tinh nọ nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

"Tiểu đạo trưởng à, Thông Nương chỉ là một nữ yêu không hề có sức chiến đấu gì. Cô ấy là thành viên của tổ chức bọn ta. Cho nên, mặc kệ thế nào, ta nhất định phải cứu cho bằng được cô ấy ra! Đây chính là lý do vì sao ta lại theo dõi ngươi."

Tống Thư Hàng:

"..."

Sau khi cứu ra thì lại xình xịch Thông Nương à?

"Ta rất muốn biết, tại sao ngươi lại biết Thông Nương đang ở chỗ của ta?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Con ngựa đen tinh kia khựng lại một chút.

Hắn im lặng thật lâu.

Sau đó, hắn lại quay sang đá lông nheo với Diệt Phượng Công Tử và Tống Thư Hàng một cái:

“Không thể nói cho mí người biết được đâu mà ~ bởi vì đây là bí mật hông thể bật mí á ~”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn cứ cảm giác có một sợi dây thần kinh tên là “lý trí” ở trong đầu hắn tự nhiên đứt cái pặc.

“Nói tiếng người cái coi!”

Diệt Phượng Công Tử đứng bên cạnh tức giận, móc sợi dây trói yêu ra, quất mạnh lên người con ngựa đen tinh kia một cái.

“Dây trói yêu.”

Tống Thư Hàng đã từng nhìn thấy giới thiệu về pháp khí độc môn của người bắt yêu này ở trong không gian chia sẻ tập tin của nhóm Cửu Châu Số 1 rồi. Nó có hiệu quả khắc chế yêu tộc cực mạnh. Cho dù chỉ chạm nhẹ vào thân thể của yêu tộc thôi cũng đủ mang tới thương tổn yêu thể cho yêu tộc.

Con ngựa đen tinh kia lập tức bị quất cho kêu la oai oái, trên người lại xuất hiện một vệt cháy xém đen thui.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng để ý thấy bàn tay đang cầm dây trói yêu của Diệt Phượng Công Tử căn bản lại không hề bị nó ảnh hưởng tới.

Bản thể của Diệt Phượng Công Tử là cái gì nhỉ? Cư nhiên có thể miễn dịch với dây trói yêu như thế?

...

Sau khi Diệt Phượng Công Tử quất hai roi, con ngựa đen tinh kia mới khóc lóc rấm rứt khai ra hết:

“Là ấn ký linh hồn... thành viên của tổ chức bọn ta, sau khi học được tuyệt kỹ bất truyền kia thì trên người sẽ sinh ra một đạo ấn ký linh hồn. Trong phạm vi nhất định thì những thành viên trong tổ chức có thể sinh ra cảm ứng với nhau. Ta có cảnh giới ngũ phẩm, trong phạm vi một vạn mét thì ta có thể cảm ứng được

Thông Nương."

Tống Thư Hàng sờ cằm, trên người Thông Nương lại có cả thứ như thế sao? Nói cách khác, từ nay về sau, mỗi khi gặp phải yêu tinh của các tổ chức tinh quái này thì đối phương đều có thể phát hiện ra Thông Nương sao?

Xem ra mình phải nghĩ cách gì đấy để ngăn cản ấn ký linh hồn của Thông Nương cộng minh mới được.

Con ngựa đực kia nhe răng đau đớn, nói Tống Thư Hàng với vẻ đau khổ tột cùng:

"Tiểu đạo trưởng... ngươi muốn thế nào mới bằng lòng thả Thông Nương ra? Ngươi cứ nói điều kiện đi, chỉ cần ta có thể làm được thì ta nhất định sẽ dốc hết sức ra để hoàn thành. Ta là đại yêu ngũ phẩm đấy, mặc kệ điều kiện thế nào, ta cũng sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu."

Tống Thư Hàng lắc đầu:

"Không thể được."

Bây giờ Thông Nương còn mọc trên Ngộ Đạo thạch đây này, trừ phi cô ta có cách rời khỏi Ngộ Đạo thạch... bằng không, Tống Thư Hàng không thể nào thả cho cô ta rời đi được.

"Tại sao chứ?"

Con ngựa đực kia hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng nói:

"Không tại sao hết, dù sao thì trong khoảng thời gian ngắn ta sẽ không thể thả Thông Nương đi được."

"Chẳng lẽ ngươi đã yêu Thông Nương rồi à?"

Con ngựa đen tinh giật mình kêu to:

"Tiểu đạo trưởng ơi là tiểu đạo trưởng, người và yêu ở chung với nhau sẽ không có hạnh phúc đâu! Con cái sinh ra sẽ là 'nhân yêu' đấy. Ta khuyên ngươi nên sớm cắt đứt phần tình cảm này, tìm nữ tu nhân loại khác để làm đạo lữ của ngươi đi! Thông Nương cứ giao cho ta chiếu cố là được, mặc dù ta là một con ngựa đực, nhưng ta sẽ đối xử cực kỳ tốt với người phụ nữ của mình, ngươi cứ yên tâm đi há."

Tống Thư Hàng:

“...”

...

Con ngựa đực kia bị Diệt Phượng Công Tử hạ cấm chế, tạm thời nhốt nó lại.

Đám người bắt yêu kia cũng đã trôi đi xa rồi.

Tống Thư Hàng quay lại phòng của mình, bắt đầu nhắm mắt ngủ.

“Mơ một giấc mơ đẹp đi Thư Hàng.”

Hắn lẩm bẩm… thể “nhập mộng” được hay không thì phải xem chất lượng giấc ngủ hôm nay.

Chương 488: Long Ma được tề

Ngựa đực tinh cùng với cái gã áo đen của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đều bị Diệt Phượng Công Tử hạ cấm chế, giam giữ ở trên du thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ chở đám người bắt yêu kia đã trôi đi rất xa rồi, mấy người bắt yêu trên đó đều bình an vô sự cả... qua lát nữa thì mấy người bắt yêu đó sẽ tỉnh lại. Cho nên không cần phải lo bọn họ sẽ bị lật thuyền.

Tống Thư Hàng điều chỉnh tâm tình của mình, sau đó nhắm mắt lại.

Sau đó hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái say ngủ.

Có thể vào mộng được không nhỉ?

Trong lòng Tống Thư Hàng có chút mong chờ, nếu như có thể thuận lợi nhập mộng thì coi như hắn đã thành công nắm vững được cái thiên phú cường đại này rồi.

Một lát sau, Tống Thư Hàng thật sự đã nằm mơ.

Hắn mơ thấy mình... Đã biến thành một con ngựa!

Tại sao không phải là người áo đen mà lại biến thành một con ngựa thế này? Nhầm kịch bản mất rồi!

Sau đó ở bên trái hắn, Tô Thị A Thất mặt mày lạnh tanh đang đi cùng với hắn.

Bên phải hắn là Vũ Nhu Tử với nụ cười tươi rực nắng của mình, tay cô cầm một cái bánh bao, đang gặm rất ngon lành, trông vô cùng đáng yêu.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, phát hiện sau lưng còn có cả Ngư Kiều Kiều, lúc này cô ấy chỉ lớn cỡ bằng lòng bàn tay, đang nhảy tưng tưng trên mặt đất, trông đặc biệt dễ thương.

Tống Thư Hàng còn cảm giác hình như vẫn còn một người đang ngồi trên người hắn, nhưng ở góc độ của hắn thì không thể nhìn thấy người đang cưỡi phía trên mình là ai.

Đi ở phía trước cách đó không xa là tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 như Bạch Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng... Họ đang đứng bên cạnh chuyện trò về chuyện gì đó.

Ngày nghĩ gì thì đêm mơ thấy cái đó.

Trước khi đi ngủ, người hắn tiếp xúc tới chính là con ngựa đực kia, cho nên lúc nằm mơ hắn mới biến thành con ngựa sao?

Quả nhiên... Năng lực nhập mộng không dễ xài như thế chút nào.

Chỉ tiếc một ly máu mà hắn cắt ra xem như uổng phí mất rồi.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

...

Ngày tiếp theo, khi hắn mở mắt ra thì đã bắt đầu một ngày mới.

Du thuyền vẫn chậm rãi lướt sóng như cũ, cũng không biết phải tốn bao lâu mới quay về Hoa Hạ được.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, nhìn ngày giờ.

Thứ ba, ngày 23 tháng 7.

Đạo hiệu hôm nay là Bá Đao Tống Nhất nhỉ.

Tống Thư Hàng thuận tay đổi tên nick chat của mình thành Bá Đao Tống Nhất.

“Mỗi ngày đổi đạo hiệu một lần, đến lúc đó xem xem cái đạo hiệu nào được nhiều người khen nhất.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Sau đó, hắn mở nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Chỉ trong thời gian một đêm thôi mà trong nhóm đã spam được mấy trang nhật ký chat rồi.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

“Bạch Tôn Giả đã dẫn đội tiến vào cái di tích thượng cổ kia rồi nhỉ? Hâm mộ mấy vị đạo hữu này quá đi mất, chỉ cần bọn họ đại nạn không chết thì nhất định sẽ thu hoạch được rất nhiều.”

Mọi người đều biết, nếu như đi theo bên cạnh Bạch Tôn Giả, tuy rằng sẽ thường xuyên gặp phải đủ loại nguy cơ và tai nạn gây ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng chỉ cần có thể sống sót thì sẽ nhận được thu hoạch cực lớn.

“Nghe nói Linh Điệp tiền bối cũng theo Bạch Tôn Giả vào di tích đó đấy, có Linh Điệp tiền bối ở đó, tính mạng của bọn họ có thể được đảm bảo.”

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả nói.

“Ngưỡng mộ thật đấy, lần sau mà tổ chức cuộc đua xe máy kéo nữa thì nhớ phải gọi cả ta theo đấy.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói:

“Đúng rồi, Bắc Hà tiền bối này, ngươi chắc cũng sắp tấn cấp rồi nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Bây giờ ta đang đợi cái tên Đồng Quái kia, chỉ chờ tới lúc diễn ra trận chiến trên đỉnh Tử Cấm, đánh cho hắn một trận, lúc đó ta cũng sẽ nhân cơ hội để đột phá luôn.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Chúc Bắc Hà tiền bối ra quân thắng lợi.”

Lúc này, có một vị đạo hữu trong nhóm trồi lên, kể từ khi Tống Thư Hàng vào nhóm tới nay, người này chưa từng trồi lên nói chuyện lần nào.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Chào buổi sáng nhé các đạo hữu, à, mà này, gần đây có ai có tung tích của Long Ma không? Cầu tình báo.”

Tên của ID này trông quen thật đấy!

Phá Dương Kích Quách Đại hỏi lại:

“Long Ma á? Hiến Công tiền bối cần tài liệu gì trên người của Long Ma à?”

“Cần dùng gấp để phối dược tề!”

Hiến Công Cư Sĩ trả lời:

“@Bắc Hà Tán Nhân , chỗ Bắc Hà đạo hữu có tin tức gì không?”

“Bẩm Hiến Công tiền bối, bây giờ ta đang liên lạc với bạn bè làm ở trong trung tâm giám sát Thiên Ma xem sao, nhờ hắn xem giúp tin tức. Mấy năm nay Long Ma rất ít khi xuất hiện. Cho dù có xuất hiện cũng chỉ có trình độ khá thấp mà thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân trả lời:

“Mấy ngày trước có xuất hiện một con Huyết Ma cấp bậc lục phẩm, nhưng lại bị bọn ta xử lý mất rồi, ha ha ha.”

Long Ma cũng là một loại ngoại vực Thiên Ma, còn mạnh mẽ hơn cả Huyết Ma.

Hơn nữa khác với những ngoại vực Thiên Ma thỉnh thoảng sẽ bị rớt chút trang bị và tài liệu còn lại, Long Ma nổi tiếng là kẻ nghèo, giết nó xong mà rớt ra được mấy cục linh thạch đã xem như may mắn lắm rồi.

Nhưng dù Long Ma không rơi ra bảo vật gì, nhưng bản thân nó lại là bảo vật.

Máu của Long Ma là một loại tài liệu chính của vài loại đan dược và dược tề đặc biệt trong tu chân giới.

Da của Long Ma thì lại là tài liệu cực tốt để chế tạo pháp y.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Ta muốn chế tạo một số Long Ma dược tề, để đề thăng thể chất một chút ấy mà. Mấy chục năm gần đây cứ mãi cố gắng chữa trị thương thế do vụ nổ hạt nhân kia tạo thành... Vất vả lắm mới dưỡng thương xong, nhưng gần đây tinh thần lực đề thăng nhanh quá, thể chất theo không kịp. Nên ta muốn chế một phần Long Ma dược tề để đề cao cường độ thân thể lên. Bằng không thì thể chất thiếu hụt sẽ ảnh hưởng đến việc ta trùng kích vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ ra vị Hiến Công Cư Sĩ này là ai.

[Cách chọn địa điểm bế quan —— đừng để bi kịch của Hiến Công Cư Sĩ phát sinh thêm lần nữa!]

Hiến Công Cư Sĩ chính là cái vị tiền bối đang tu luyện thì bị thứ vũ khí tối cao của nhân loại hiện nay —— bom nguyên tử rơi trúng đầu, nhưng vẫn còn sống nhăn răng.

Xem ra vị tiền bối này đang chuẩn bị trùng kích vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, như vậy thì cảnh giới của hắn bây giờ là Chân Quân lục phẩm rồi.

“Long Ma dược tề, đây đúng là đồ tốt nha ~~ Hiến Công tiền bối có phối phương điều chế loại dược tề này sao?”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

“Nếu như Dược Sư mà biết ngài có phối phương của loại dược tề này thì nhất định hắn sẽ mặt dày chạy tới chỗ ngài ăn dầm nằm dề ngay.”

Hiến Công Cư Sĩ:

“Hắc hắc, cái phối phương này là do một vị đệ tử của ta lấy được trong một lần mạo hiểm cách đây lâu lắm rồi. Ngươi mà không nói thì suýt nữa ta cũng quên mất, @ Dược Sư, khi nào online thì nhớ liên hệ với ta nhé.”

Hắn cần Dược Sư giúp hắn phân tích cái phối phương của Long Ma dược tề này.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hiến Công tiền bối, bạn của ta nói là gần đây không có tin tức Long Ma rơi xuống. Hắn sẽ để ý tin tức giúp chúng ta, nếu như có tin tức của Long Ma thì hắn sẽ báo ngay cho chúng ta biết.”

Hiến Công Cư Sĩ:

“Được rồi, giúp ta cảm ơn bạn của ngươi nhé. Bắc Hà này, chờ sau khi ngươi tấn cấp lên xong thì ta sẽ tặng cho ngươi một bao lì xì lớn để làm quà cảm ơn.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tiền bối khách khí thế, nhưng mà ta thích.”

…

“Long Ma, Long Ma dược tề.”

Tống Thư Hàng tiện tay mở mấy tập tin trên nhóm Cửu Châu Số 1 ra, tìm mấy tài liệu liên quan tới ngoại vực Thiên Ma để xem thử một chút.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang xem thông tin về ngoại vực Thiên Ma thì đột nhiên có tin nhắn do bạn bè gửi tới.

Đó là tin nhắn từ một người bạn có ID là “Viện trưởng viện tâm thần”, Tống Thư Hàng nhớ rõ hắn thêm người này khá lâu rồi, quen qua một trò chơi.

“Ơ, là Áp Lực Đại đấy à, sao ngươi lại đổi tên thế? Nếu như không phải thấy ảnh đại diện của ngươi trông quen quen thì thiếu chút nữa ta đã hủy kết bạn rồi đấy.”

Viện trưởng viện tâm thần gửi một cái icon cười toe toét qua.

“Ha ha ha, ta chuẩn bị mỗi ngày đổi một cái tên đấy ~~ đến lúc đó để xem cái tên nào hay hơn."

Tống Thư Hàng trả lời.

"Nghe hay ho thế."

Viện trưởng cười nói:

"Nhưng cái tên Bá Đao Tống Nhất này đọc lên nó cứ lẹo lưỡi thế nào ấy, ta cảm giác đổi thành Bá Đao Tống Tam nghe xuôi tai hơn nhiều."

Tống Thư Hàng:

"..."

Khỉ gió, có tin ta lật bàn ngay không hả!

Chương 489: Bí mật bên trong sợi dây xích vàng

“Đừng có nói tới Tống Tam, như thế chúng ta vẫn là bạn tốt.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Quy luật “quá tam ba bận” của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối và đạo hiệu Tống Tam này là thứ mà hắn tuyệt đối không muốn kế thừa.

Viện trưởng viện tâm thần: “Vậy Tống Tứ, Tống Ngũ thì sao?”

“Đừng nói vấn đề này nữa, ta sẽ rất cảm ơn ngươi đó.” - Tống Thư Hàng trả lời, sau đó quả quyết chuyển đề tài: “Tại sao dạo này không thấy ngươi lên mạng chơi trò chơi nữa vậy?”

“Ta tốt nghiệp đi làm rồi, cho nên thời gian chơi game cũng ít đi.” - Viện trưởng viện tâm thần cảm thán nói: “Ngoài ra, dạo này ta đang nghiên cứu cách làm thế nào để bỏ một cái tật xấu của ta.”

“Tật xấu gì thế?” - Tống Thư Hàng hỏi.

“Là một tật xấu khiến cho ta rất buồn phiền.” - Viện trưởng viện tâm thần nói: “Nói thế nào nhỉ.... Làm một phép so sánh nhé, lúc một người đàn ông nhìn thấy người phụ nữ rất quyến rũ xinh đẹp, thì sẽ muốn ‘xình xịch’ đối phương ngay đúng không?”

“...” Tống Thư Hàng: “Ngươi là ngựa giống, tinh trùng lên não đấy à?”

“Sao sánh, chỉ là so sánh thôi mà!” - Viện trưởng viện tâm thần vội nói.

Tống Thư Hàng nói: “Được rồi, tuy rằng có thể là ngươi tinh trùng thượng não thật, nhưng sau khi đàn ông nhìn thấy gái đẹp quyến rũ, sinh ra dục vọng muốn ‘xình xịch’, cũng không thể xem là tật xấu gì mà.”

“Nhưng vấn đề chính là... tật xấu của ta không chỉ như vậy.” - Viện trưởng viện tâm thần cảm thán nói.

Tống Thư Hàng trả lời bằng một dấu chấm hỏi: “?”

“Tật xấu của ta chính là, khi trong đầu ta xuất hiện dục vọng muốn xình xịch đối phương, thì ta lại không quản được bản thân mà xông lên, ‘hốt’ luôn cô ấy.” - Viện trưởng viện tâm thần cảm khái nói.

“....”

Tống Thư Hàng: “Ta có thể báo cảnh sát không? Chú cảnh sát ơi, cái gã ở trên là biến thái đấy, đáng sợ quá đi mất, nhanh đến bắt hắn lại đi!”

“Đã nói rồi mà, ta chỉ đang so sánh, so sánh mà thôi!” - Viện trưởng viện tâm thần nói.

Tống Thư Hàng: “Dùng cái kiểu so sánh biến thái đáng sợ như vậy, quả nhiên vẫn phải báo cảnh sát mới được.”

“STOP! Đừng có nói cái vấn đề báo cảnh sát với 110 này nữa, chúng ta vẫn là bạn tốt đấy.” - Viện trưởng viện tâm thần bất đắc dĩ nói.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha.”

“Hơn nữa, ta thật sự muốn trị khỏi cái tật xấu ‘trên bảo dưới không nghe’ này lắm.”- Viện trưởng viện tâm thần cảm thán nói.

“Có hai cách giải quyết đấy.” - Tống Thư Hàng đề xuất ý kiến: “Một là dựa vào ý chí kiên cường!”

Viện trưởng viện tâm thần: “Nếu dựa vào ý chí, thì ta đâu cần phải buồn phiền như thế nữa.”

“Cách thứ hai, chính là ngươi tự thiến đi! Người cắt đứt nguồn gốc của dục vọng, như vậy thì ngươi có muốn xình xịch thì cũng không có công cụ để gây án rồi. Ha ha ha ha.” - Tống Thư Hàng xấu xa trêu ghẹo.

Viện trưởng viện tâm thần: “...”

Nhưng một lúc sau, hắn trả lời nghiêm túc:

“Có lẽ, đây cũng là cách hay đấy.”

Lần này đến phiên Tống Thư Hàng câm nín.

“Ê ê ê, viện trưởng, ngươi đừng có nghĩ quẩn nhé!”

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Ta không muốn chỉ vì một câu nói đùa của ta mà ngươi sẽ biến thành vị thái giám cuối cùng của Hoa Hạ đâu!”

“Phắn đi, ai nói ta muốn làm thái giám hả? Ta chỉ nói, có lẽ giải quyết nguồn gốc của sự kích động ‘thân bất do kỷ’ đó cũng là một cách hay…”

Viện trưởng viện tâm thần nói:

“Được rồi, không nói chuyện với ngươi nữa. Tiền bối gọi ta rồi, sau khi đi làm rồi thì phiền toái như thế đấy, lúc nào cũng chẳng được yên thân.”

“Đi đi.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

…

…

Trên biển rộng mênh mông, một chiếc thuyền nhỏ chở hơn hai mươi người đàn ông.

Chính là chiếc thuyền của mấy người bắt yêu nọ.

Trong đó, có một người người bắt yêu trẻ tuổi cầm điện thoại của mình, lẩm bẩm nói:

“Giải quyết từ gốc… nhưng, người bắt yêu gặp phải yêu quái thì sẽ nổi cơn kích động muốn xông lên tấn công, cái này phải cắt bỏ kiểu gì bây giờ.”

“Lầm bẩm cái gì đấy?”

Vị đội trưởng bắt yêu cao to kia cười ha ha, vỗ mạnh lên vai của người bắt yêu trẻ tuổi này.

“Không có gì, nhưng mà đội trưởng, lần này ngay cả dây trói yêu của chúng ta cũng bị đối phương cuỗm mất rồi, thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Người bắt yêu trẻ tuổi này hỏi.

“Yên tâm đi, chỉ là một sợi dây thừng trói yêu thôi mà. Hơn nữa sợi thừng trói yêu đó sẽ trở thành tọa độ, giúp chúng ta biết định vị được vị trí của con yêu quái vừa rồi.”

Vị đội trưởng kia siết chặt nắm tay nói:

“Một ngày nào đó, chúng ta nhất định sẽ phong ấn trấn áp nó!”

Khóe miệng người thanh niên bắt yêu giật giật.

**

Tống Thư Hàng cất điện thoại, sau khi rửa mặt xong xuôi thì lại gọi tiểu hòa thượng dậy.

“Chào buổi sáng Thư Hàng sư huynh.”

Tiểu hòa thượng dụi mắt thức dậy.

“Rửa mặt cho sạch đi, chút nữa đi ăn sáng. Sau đó đừng quên tu luyện buổi sáng đấy.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Dạ.”

Tiểu hòa thượng xoay người đứng dậy, chạy đi rửa mặt. Dạo này nó luôn ở cùng với Tống Thư Hàng, có được sự trợ giúp của “Ngộ Đạo thạch”, cho nên tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh.

Ngư Kiều Kiều từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống vai Tống Thư Hàng, Ngộ Đạo thạch cũng rất có hiệu quả với cô, cho nên gần đây cô càng ngày càng thích ở gần Tống Thư Hàng.

“Khi nào chúng ta về đến Hoa Hạ thế?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Ta cũng không biết nữa, nhưng chiếc du thuyền này là do Thất Sinh Phù tiền bối cải tạo qua, chắc là tốc độ của nó sẽ nhanh hơn du thuyền bình thường.”

“Về đến Hoa Hạ nhanh một chút, sau đó chúng ta đi bắt tên tác giả kia đến đây để còn viết kịch bản phim nữa.”

Ngư Kiều Kiều hưng phấn nói.

Tống Thư Hàng cười nói: “Ha ha, được.”

Nói xong, Tống Thư Hàng lại nhìn mấy món đồ trên tủ đầu giường —— chính là thứ lấy được từ trên người của cái gã đàn ông áo đen.

Hắn đưa tay cầm sợi dây xích vàng thô to kia lên, thứ này càng nhìn càng cảm thấy giống như xích chó mạ vàng!

“Đúng rồi, đúng rồi. Thư Hàng này, hôm qua ngươi đã thành công chưa?”

Cô nhớ rõ Tống Thư Hàng đã cho người áo đen kia uống máu, sau đó muốn mượn đi ngủ để thi pháp nằm mơ thì phải?

“Thất bại rồi, một cốc máu kia coi như đi tong.”

Tống Thư Hàng buồn bực nói, không thể thành công đi vào giấc mơ, ngược lại còn mơ thấy mình biến thành một con ngựa.

Ngư Kiều Kiều nói:

“Vậy hôm nay chúng ta lại đi tra khảo người áo đen kia à?”

“Ừ, cũng được.... chúng ta tìm Diệt Phượng tiền bối trước, xem xem tiền bối có cách nào hỏi ra được chút thông tin gì từ miệng người áo đen hay không.”

Tống Thư Hàng nói.

...

...

Sau khi ăn sáng xong, tiểu hòa thượng bắt đầu phần tu luyện buổi sáng.

Diệt Phượng Công Tử còn đang đả tọa tu luyện, Tống Thư Hàng không muốn quấy rầy hắn, chỉ đành đợi tiền bối kết thúc tu luyện rồi lại đi tra khảo người áo đen kia sau cũng được.

Bây giờ, Tống Thư Hàng đang nằm phơi nắng trên mui du thuyền cùng mấy người bạn cùng phòng.

“Tuy rằng kế hoạch ở hòn đảo nghỉ mát kia đã bị bể kèo, nhưng vẫn còn chuyến du lịch kích thích đầy bất ngờ này.”

Thổ Ba cảm thán nói —— Máy bay gặp tai nạn, dạy mấy người thổ dân trên hòn đảo kia học chữ Hán, sau cùng là được lên chiếc du thuyền siêu xa xỉ tthế này, những ngày bọn họ trải qua vô cùng phong phú.

Cao Mỗ Mỗ nằm cùng với bạn gái, nói với vẻ lười biếng: “Quãng thời gian này, nếu như không có mấy con kỳ đà cản mũi như bọn mày, tao sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.”

“A ha ha... nhưng mà, kế hoạch hẹn hò của tao với cô nàng họ Lục kia vẫn chưa có cơ hội thực hiện nữa.”

Gia Cát Trung Dương nói. Chuyến đi lần này được tạo ra bởi vì cậu ta muốn hẹn hò với cô nàng họ Lục kia, nhưng không ngờ lại sảy ra nhiều chuyện như vậy.

Tống Thư Hàng quay đầu lại cười nói:

“Còn mấy ngày nữa du thuyền sẽ về đến Hoa Hạ, cậu có thể nắm tranh thủ cơ hội này để hẹn hò với cô gái học Lục kia mà.”

“Ý kiến hay.”

Gia Cát Trung Dương xoa cằm, sau đó cậu ta lôi kéo Cao mỗ mỗ đứng dậy, muốn lập một kế hoạch hẹn hò khác.

Cao Mỗ Mỗ trợn mắt nhìn Tống Thư Hàng.

…

…

Tống Thư Hàng duỗi lưng, ngắm nghía sợi dây xích vàng trong tay. Sợi dây xích này khẳng định có quan hệ với “Tam Thập Tam Thú Thần Tông”, nhưng phải làm sao để giải được bí mật của nó đây?

Lẽ nào cần phải lấy máu nhận chủ à?

Hay là dùng lửa thiêu, ngâm nước, chôn xuống đất?

“Thư hàng, mày tìm được dây xích vàng to như thế lúc nào vậy?”

Thổ Ba ở một bên nhìn thấy dây xích trong tay Tống Thư Hàng thì cười nói. Từ khi nào thẩm mỹ của Tống Thư Hàng đã thay đổi thành kỳ lạ thế này, lại đi mua loại dây xích chó màu vàng to uỳnh như thế?

“Hôm qua mới lấy được đấy, đẹp không?”

Tống Thư Hàng nói đùa.

“Ừ… rất hợp với dáng mày!”

Thổ Ba cười hì hì:

“Hay là mày đeo lên thử xem sao? Tao cứ cảm thấy nếu như mày mà đeo nó lên, sẽ rất thú vị.”

“Đeo nó lên á?”

Tống Thư Hàng suy tư cầm sợi dây xích vàng này đứng lên.

Từ lúc đoạt được nó đến giờ, hắn chưa thử đeo nó lên. Bởi vì trông nó hơi bị lòe loẹt, nên khiến hắn cảm thấy đeo lên thì xấu lắm.

Sau khi ngẫm nghĩ xong, Tống Thư Hàng lặng lẽ dùng ngón út, giật giật Ngư Thanh Kiều đang nấp ở trong tóc mình.

Sau đó hắn cẩn thận tròng sợi dây xích vàng này đeo lên cổ —— nói không chừng, đeo nó lên chính là cách giải bí mật thì sao?

Nhưng hành vi đeo mấy thứ có liên quan tới tu sĩ lên cổ thế này rất mạo hiểm.

Vì vậy, để để phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn muốn nhờ Ngư Kiều Kiều giúp đỡ chú ý một phen. Nếu như sợi dây xích vàng này có gì kỳ lạ, thì Ngư Kiều Kiều cũng có thể ra tay tương trợ bất cứ lúc nào.

Đeo dây xích vàng lên.

Nhưng đáng tiếc chính là không có bất kỳ phản ứng nào hết.

Trong lòng Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút thất vọng.

"Phụt!!"

Thổ Ba ở bên cạnh phì cười rồi nói:

"Mày đeo thật đấy à."

"Không đẹp à?"

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Thổ Ba:

"Hoàn toàn không xứng với mày tẹo nào! Tao cảm thấy, đợi mày béo thêm chục vòng nữa, nói không chừng sẽ rất hợp với nó đấy."

"Như vậy thật đáng tiếc, bây giờ tao có muốn béo cũng không béo được nữa rồi."

Tống Thư Hàng giơ tay, chuẩn bị tháo dây xích vàng xuống.

Ngay lúc Tống Thư Hàng cầm dây xích vàng và tháo nó ra, lúc hắn nhấc nó lên ngang tầm mắt.... Thì hắn đột nhiên dừng động tác lại.

Khi nhìn dây xích vàng ở góc độ này, hình vẽ các con thú trên dây xích phát ra ánh sáng nhàn nhạt khi được mặt trời chiếu rọi.

Ánh sáng trên hình vẽ, hình như còn có năng lực thôi miên, làm người ta không thể dời mắt ra được. Nhưng nếu nhìn chằm chằm vào hình vẽ này thì lại cảm thấy tâm thần toàn thân giống như đang bị hút đi.

Loại cảm giác này, rất quen thuộc.

Chính là loại cảm giác xuất hiện khi hắn xem bí tịch của "kim cương căn bản quyền pháp"!

Dựa vào sự phối hợp giữa hình vẽ và văn tự, sẽ tạo thành một huyễn thuật cấp thấp, đạt tới mục đích truyền công.

Còn hình vẽ trên dây xích vàng này, nhờ ánh nắng và góc độ đặc biệt, cũng sẽ hình thành một huyễn thuật đơn giản. Nhưng bây giờ, tinh thần lực của Tống Thư Hàng rất mạnh, sẽ không dễ dàng bị ảnh hưởng bởi huyễn thuật này.

Thú vị lắm!

Tống Thư Hàng nhếch môi cười, hắn tháo dây xích vàng xuống, vỗ Thổ Ba một cái thật mạnh:

“Thổ Ba, cảm ơn mày nhé! Đợi sau khi quay về Hoa Hạ, tao sẽ mời mày ăn một bữa ra trò, muốn ăn gì thì ăn, đừng khách khí với tao!”

Sau đó, hắn cầm sợi dây xích vàng kia, nghênh ngang đi về phòng của mình.

Chỉ để lại Thổ Ba đang đần mặt ra không hiểu gì sất ở sau lưng.

Chương 490: Kình Thôn thuật!

"Tiểu hòa thượng vẫn chưa quay về à?"

Sau khi Tống Thư Hàng quay về phòng thì vẫn không thấy bóng dáng của tiểu hòa thượng đâu.

Ngư Kiều Kiều trả lời:

"Chắc là vẫn đang luyện tập buổi sáng đấy, phật môn phiền phức như thế đấy. Nhưng như vậy cũng tốt, duy trì luyện tập buổi sáng lâu ngày, thì khiến cho ý chí của bọn họ được rèn luyện trở nên đặc biệt kiên định."

"Đúng vậy."

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Sau đó, hắn lại đeo sợi dây xích màu vàng kia lên:

"Kiểu Kiều này, ta đã phát hiện ra bí mật của sợi dây xích màu vàng này rồi. Tiếp theo ta sẽ chủ động rơi vào trong huyễn thuật... Nếu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, thì cô ra tay giúp ta nhé."

Ngư Kiều Kiều đáp:

"Không vấn đề, cứ để đấy cho ta."

Tống Thư Hàng giơ sợi xích vàng kia lên ngang tầm mắt của mình.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, dây xích vàng lại xảy ra biến ảo lần nữa.

Trên dây xích vàng, hình vẽ ba mươi ba con thú bắt đầu phát ra ánh sáng dịu nhẹ, đường cong cấu tạo thành hình vẽ cũng chuyển động uốn lượn như gợn sóng.

Tống Thư Hàng vừa nhìn chằm chằm vào những hoa văn con thú này, vừa chậm rãi xoay dây xích vàng theo chiều kim đồng hồ, nhìn chăm chú vào từng hình vẽ một.

Khi hắn xoay đến hình vẽ "cá voi", đường cong biến hóa trên sợi dây xích vàng lại càng ngày càng lớn hơn.

Quả nhiên là có liên quan đến cự kình thiên của tam thập tam thú tiên thiên nhất khí côngmà mình đã tu luyện sao?

Tiếp theo mình cần phải đi vào "ảo thuật" được khắc sâu ở bên trong dây xích vàng này à?

Lúc ban đầu, hắn có thể đi vào huyễn thuật của “kim cương bản bản quyền pháp” là vì khẩu quyết phối hợp với hình vẽ, với cả lúc ấy hắn vẫn chỉ là một người bình thường, tinh thần lực rất thấp, dễ dàng bị huyễn thuật ảnh hưởng đến.

Nhưng bây giờ, cảnh giới của hắn đã là tu sĩ nhị phẩm rồi, cường độ của tinh thần lực đã mạnh hơn lúc trước gấp trăm lần. Hơn nữa, hắn cũng khônng có khẩu quyết phối hợp với sợi dây xích vàng này... chỉ dựa vào Cự Kinh thiên trong tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công như thế, liệu có thể thành công đi vào huyễn thuật kia hay không?

Tống Thư Hàng không có cách nào xác định được, nhưng hắn vẫn muốn thử xem sao.

...

...

Ba phút sau, hai mắt Tống Thư Hàng mất dần tiêu cự.

Hắn đã thành công tiến vào trong huyễn thuật được khắc trên sợi dây xích vàng rồi.

Hành động này rất mạo hiểm, nhưng loại cảm giác mạo hiểm này, vẫn năm trong phạm vi có thể tiếp nhận của Tống Thư Hàng. Hơn nữa hắn cũng ẩn ẩn thích sự kích thích mà loại cảm giác mạo hiểm này mang lại.

Trong không gian huyễn thuật.

Xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng là mặt biển rộng bao la cùng với những con sóng cuộn trào.

Bên trong sóng biển, có một con cá voi lớn đang phun nước như suối phun.

“Loại cảm giác này, chính là không gian truyền thừa của công pháp không lẫn đi đâu được.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói, ở đây giống với không gian truyền thừa của “kim cương bản bản quyền pháp”.

Như vậy. Con cá voi lớn này sẽ truyền thụ công pháp thế nào đây?

“Muu ~~”

Con cá voi lớn phát ra tiếng kêu kì quái.

Sau đó, con cá voi lớn kia quay đầu lại, nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Có phải sắp bắt đầu truyền thừa công pháp rồi không?

“Mật mã!”

Thanh âm hồn hậu của con cá voi lớn kia vang lên.

“Hả?”

Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Mật mã!”

Cá voi lớn kia lại phát ra tiếng gầm gừ.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc thì mới tùy ý kêu một tiếng:

“1345?”

“Mật mã sai, giải trừ truyền thừa.”

Con cá voi lớn kia lại nói. Sau đó.... không gian hơi rung chuyển, đẩy Tống Thư Hàng bắn ra ngoài không gian huyễn thuật.

...

...

“Đã khôi phục từ trong huyễn thuật rồi à?”

Ngư Kiều Kiều hỏi dò.

“Ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu, quả nhiên đúng như hắn đoán... Không gian truyền thừa này chỉ là một loại huyễn bậc thấp được minh khắc trên sợi dây xích vàng này.

Ngoại trừ ngoài để truyền thừa kiến thức ra, nó căn bản không có tý lực sát thương gì. Cho nên, dù có nói sai mật mã, thì cùng lắm chỉ là đóng cửa không gian truyền thừa trong huyễn thuật mà thôi, nó không có cách nào làm thương tổn đến Tống Thư Hàng.

“Có thu hoạch được gì không?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Ừ. Đúng như ta đã đoán, hình vẽ được khắc trên sợi dây xích vàng này là dùng để truyền thừa công pháp. Ta đã đi vào trong huyễn thuật thành công.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngư Kiều Kiều hỏi:

“Vậy ngươi đã lấy được thứ mình muốn chưa?”

“Vẫn chưa. Trong không gian huyễn thuật truyền thừa đó còn có cả biện pháp bảo vệ. Cần phải có mật mã chính xác mới có thể tiến hành truyền thừa công pháp... Tiếc là chúng ta không có mật mã chính xác.”

Tống Thư Hàng nhún vai nói.

Ngư Kiều Kiều cười hì hì:

“Cho nên, vẫn phải đi tra khảo người áo đen kia chứ gì?”

“Đúng là thế đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn vươn vai đứng dậy, chuẩn bị đi xem Diệt Phượng Công Tử đã tu luyện xong chưa.

Nhưng, trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng đứng dậy thì bỗng cảm thấy đầu mình nặng trịch.

Hắn cảm thấy hai mắt hoa lên, giống như thể có cảm giác mắt nổ đom đóm.

“Dạo này ăn uống không đủ dinh dưỡng sao?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Không đúng, dạo này hắn ăn uống đầy đủ lắm mà. Lại còn ăn được rất nhiều thiên tài địa bảo nữa cơ.

Hắn nhắm mắt lại, day day huyệt thái dương.

Nhưng trong nháy mắt lúc hắn nhắm mắt lại... thì có hai hình ảnh chợt lóe lên trước mặt hắn.

Hắn phát hiện mình đang run lẩy bẩy đứng trên đống phế tích.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy hình ảnh này. Trong lòng hắn bắt đầu thắt lại đau đớn.

Đống phế tích kia, chính là tàng tích của một tiên cung khổng lồ... Nhưng xung quang lại không hề có vết tích đánh nhau nào, cảm giác dường như có một loại lực lượng cường đại đến mức không thể nào tả nổi, nháy mắt đã tiêu diệt tiên cung này hoàn toàn..

Ngay sau đó, lại có thêm một hình ảnh nữa lướt qua trước mắt hắn.

Đó là một lòng bàn tay dính đầy máu.

Trong lòng bàn tay viết mấy chữ số

“Yêu khuyển 43”, cùng với một sợi dây xích màu vàng.

Tống Thư Hàng thầm thở dài. Đây là mật mã của không gian truyền thừa kia sao?

Chỉ là, giờ phút này, tâm trạng của hắn không thể nào vui vẻ lên được.

Lúc nhìn thấy tiên cung bị phá hủy kia, trong lòng của hắn rất khó chịu.

...

...

Hai hình ảnh quái lạ bất chợt lóe lên trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng cúi đầu xuống.

“Nói chung là đã lấy được thứ cần thiết rồi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Ngư Kiều Kiều:

“Gì cơ?”

“Không có gì, ta phát hiện ra một thứ rất thú vị.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Kiều Kiều, ta thử vào huyễn thuật của dây xích vàng kia lại lần nữa nhé.”

Vừa dứt lời, Tống Thư Hàng lại đeo sợi dây xích vàng kia lên.

Xoay hình vẽ “cá voi” trên dây xích đến trước mặt, thả lỏng toàn thân, chủ động phối hợp với hình vẽ đó, tiến vào huyễn thuật được minh khắc ở trong thứ này.

Ba phút sau, hắn lại thành công tiến vào không gian huyễn thuật.

Từng con sóng biển khổng lồ, còn có cá voi to lớn đang phun nước.

“Muu ~”

Con cá voi to lớn phát ra âm thanh quái lạ:

“Mật mã!

“Yêu khuyển 43!”

Tống Thư Hàng trả lời.

"Mật mã chính xác."

Con cá voi lớn nói.

Ngay sau đó, con cá voi lớn đó bắt đầu cử động.

Nó nhảy lên cao khỏi mặt nước, lơ lửng di chuyển ngay lên trên không trung.

Nếu như coi con cá voi lớn này là một đạo "chân khí", đại dương bên dưới là đan điền, thì có thể nhìn ra đây là một pháp môn vận chuyển chân khí, là pháp môn vận chuyển chân khí của công pháp của Cự Kình thiên trong tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.

Nhưng, chỉ có pháp môn vận chuyển chân khí của Cự Kinh thiên thồi thì vẫn là công pháp không đầy đủ!

Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công này còn có một bộ công pháp phối hợp. Như "kim cương bản bản quyền pháp" có công pháp "bất động kim cương thân" làm công pháp phụ trợ, hai cái hợp làm một, mới là công pháp thật sự.

Mà công pháp phụ trợ của Cự Kình thiên... Chính là "Kình Thôn thuật"!

Chương 491: Lúc ăn cơm không được nói mấy chuyện gớm như thế

Kình Thôn thuật... Nghe tên thì có vẻ như ngầu lắm.

Nhưng trên thực tế thì nó chỉ là một loại công pháp giúp cường hóa hệ thống tiêu hóa, tăng cường răng lợi và dạ dày.

Mà hơn nữa, Kình Thôn thuật cũng không phải là cái gì cũng có thể ăn được đâu nhé. Thứ nó có thể nuốt trôi được dường như chỉ có một loại —— đó là linh thú tinh.

Trong nháy mắt khi tiếp xúc với Kình Thôn thuật, Tống Thư Hàng đã hiểu ra. Đây là pháp môn phụ trợ cho Cự Kình thiên dùng để dung hợp đạo ngụy tiên thiên chân khí kia.

Thông qua việc nuốt linh thú tinh, dung nhập hình dạng ban đầu của đạo tiên thiên chân khí trong cơ thể với ba mươi ba loại chân khí bản nguyên của linh thú, rồi từ đó thôi sinh ra chân khí bản nguyên gần sát với tiên thiên chân khí.

Ngoài "Kình Thôn thuật" ra thì trong truyền thừa còn có công pháp từ một đến bốn của "Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công" nữa. Tổng cộng có bốn bộ công pháp đủ để cho người ta tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm.

Tiên Thiên tứ phẩm cũng là cảnh giới mà đạo ngụy tiên thiên chân khí kia có thể phát huy hiệu quả của nó.

...

...

Tống Thư Hàng lại lui ra từ trong không gian huyễn thuật của sợi xích màu vàng kia một lần nữa.

Lúc vừa mới ra khỏi huyễn thuật, hắn đã trông thấy Ngư Kiều Kiều và tiểu hòa thượng đang nhíu mày nhăn mặt nhìn hắn với vẻ âu lo.

Tiểu hòa thượng lập tức đưa cho hắn một cái khăn mặt nóng.

“Cái gì thế?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Tiểu hòa thượng đáp:

“Lau mặt đi, Thư Hàng sư huynh. Vừa nãy đột nhiên ngươi gào to lên, khóc lóc thảm thiết dữ lắm, khóc đến nỗi khiến người khác thấy đứt từng đoạn ruột luôn. Kiều Kiều tỷ tỷ và ta nhìn mà thấy xót hết cả ruột.”

Tống Thư Hàng vuốt tay lên mặt mới phát hiện ra cả khuôn mặt mình đang ướt nhẹp —— là khi trông thấy hình ảnh tiên cung bị hủy, bởi vì tim đau thắt lại nên bất giác mới đổ lệ như mưa thế này không?

Tống Thư Hàng vội vàng nhận lấy cái khăn mặt mà tiểu hòa thượng đưa cho, lau hết nước mắt ở trên mặt đi... Lại nói, tại sao mình trông thấy tiên cung kia lại không nhịn được mà khóc thế nhỉ?

Cái tiên cung bị hủy diệt kia là tông môn của Tam Thập Tam Thú Thần Tông à? Hay là cung điện của một thế lực nào khác?

Ngư Kiều Kiều hỏi han:

“Thư Hàng, lần này có thu hoạch được gì không?”

Tống Thư Hàng gật gật đầu với vẻ hài lòng, nói:

“À thì có, đã bổ sung xong công pháp mà ta đang tu luyện rồi, hơn nữa còn nắm giữ được một môn công pháp phụ trợ không tồi nữa.”

Nói xong, hắn đặt chiếc khăn mặt nóng xuống, sau đó lấy một viên linh thú tinh của cá mập ra từ trong túi thu nhỏ một tấc của mình.

Đôi mắt nhỏ xíu đáng yêu của Ngư Kiều Kiều chớp chớp:

“Công pháp phụ trợ của ngươi có liên quan đến viên linh thú tinh này sao?”

Linh thú tinh cũng rất nổi tiếng trong giới tu sĩ, linh lực ẩn chứa trong đó không nằm dưới linh thạch nhưng bởi vì kết cấu của nó khá đặc biệt, nên gần như không cách nào lấy được năng lượng ở trong đó ra cả.

Tống Thư Hàng gật gật đầu nói:

“Đúng thế. Tác dụng của công pháp phụ trợ này chính là hấp thu linh thú tinh.”

Tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều dán chặt mắt vào Tống Thư Hàng, nhìn với vẻ hiếu kỳ, xem xem hắn định xài công pháp để dùng viên linh thú tinh này kiểu gì.

Tống Thư Hàng nắm chặt viên linh thú tinh loại cá mập này, rất nhanh sau đó, trên mặt hắn đã lộ ra vẻ xoắn xuýt.

Theo như mô tả về "Kình Thôn thuật" trong truyền thừa, thì sau khi vận chuyển "Kình Thôn thuật", răng miệng của hắn sẽ biến thành có thể nhai vụn linh thú tinh, dạ dày và hệ thống tiêu hóa của hắn có thể tiêu hóa sạch sẽ cả viên linh thú tinh này, đồng thời thông qua "Kình Thôn thuật", còn có thể dẫn dắt năng lượng ở trong linh thú tinh đi vào trong đan điền một cách hoàn mỹ.

Sau đó, linh lực ở trong linh thú tinh sẽ hòa tan vào trong đan điền, gia tăng tu vi của chân khí. Mà đạo sức mạnh bản nguyên linh thú kia sẽ dung nhập vào trong hình thái ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí.

Sau khi ăn hết ba mươi ba loại linh thú tinh thì đạo hình thái ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí đó sẽ lột xác, biến thành ngụy tiên thiên chân khí ở trạng thái hoàn chỉnh.

Vậy thì... lại có vấn đề nữa rồi. Ấy chính là phải ăn khối linh thú tinh này kiểu gì bây giờ?

Ăn sống á?

Rắc chút muối? Rưới chút xì dầu vào mà ăn? Hay là phải chấm với đường đây?

“Thư Hàng sư huynh đang làm gì thế?”

Tiểu hòa thượng hỏi với vẻ nghi hoặc.

Ngư Kiều Kiều trầm giọng đáp lại:

“Đừng nóng vội, nói không chừng là đang vận chuyển công pháp thần kỳ nào đó, để còn hấp thụ năng lượng ở trong linh thú tinh kia kìa!”

Tiểu hòa thượng gật gật đầu, trên mặt tràn ngập vẻ mong chờ.

Sau đó, ở trong ánh nhìn trân trối của nó và Ngư Kiều Kiều, Tống Thư Hàng nắm chặt lấy viên linh thú tinh, lau lau nó vài cái rồi cho vào trong miệng, nhai rôm rốp.

Tiểu Hòa Thượng: ...

Ngư Kiều Kiều: ...

Tống Thư Hàng: ...

Đau quá đau quá, đau muốn chết luôn! Răng như sắp gãy ra tới nơi rồi.

“Kình Thôn thuật" này chỉ khiến hàm răng trở nên cứng hơn một chút thôi, nhưng căn bản không thể nào cắn vỡ được viên linh thú tinh này!

Tống Thư Hàng ôm miệng.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn liền hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra —— Hắn mới vừa tiếp thu truyền thừa của "Kình Thôn thuật" ở trong không gian truyền thừa mà thôi, với môn kỳ công này thì hắn tối đa cũng mới chỉ ở bước nhập môn.

Muốn trực tiếp ăn linh thú tinh thì vẫn còn hơi sớm.

Nhất định phải tu luyện môn "Kình Thôn thuật" này nhiều một chút, chí ít cũng phải luyện đến cảnh giới tiểu thành thì mới có thể ăn linh thú tinh này được nhỉ?

Thế nhưng... tu luyện môn kỳ công này cũng không dễ chút nào.

Lúc tu luyện vẫn phải luôn mồm nhai linh thú tinh.

Mỗi ngày đều phải nghiến răng nghiến lợi nhai linh thú tinh, nếu bị mấy vị tiền bối không rõ thực hư chuyện này trông thấy thì nói không chừng sẽ tưởng rằng Tống Thư Hàng phát điên rồi cũng nên.

“Xem ra, chỉ có thể chơi chiêu mà thôi.”

Con ngươi Tống Thư Hàng khẽ động:

“Đi thôi. Chúng ta đi tìm Diệt Phượng tiền bối!”

Ngư Kiều Kiều và tiểu hòa thượng cùng trừng mắt lên nhìn, vẻ mặt đều ngơ ngác.

**

Diệt Phượng Công Tử đã kết thúc đả tọa tu luyện, mở to mắt ra.

“Một ngày mới lại bắt đầu.”

Hắn vươn vai một cái.

Mỗi ngày được quyết định nhờ buổi sáng, hắn thích nhất là sáng sớm tươi đẹp thế này đây.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Cửa phòng bị mở ra. Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều vội vàng xông thẳng vào trong phòng.

Diệt Phượng Công Tử nhìn cả ba người với vẻ nghi hoặc:

“Tìm ta có chuyện gì à?”

Tống Thư Hàng đáp lại ngay lập tức:

“Diệt Phượng tiền bối, ngươi lại thi triển hoán đổi cơ thể với ta một lần nữa có được không?”

Diệt Phượng Công Tử mở to hai mắt ra nhìn:

“Để làm gì chứ!”

“Ta muốn mượn CPU của tiền bối ngài dùng một chút, giúp ta chạy thử một chương trình ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp lời.

Diệt Phượng Công Tử:

“Nói tiếng người đi!”

“Mượn cơ thể của tiền bối ngài để luyện một loại công pháp, loại công pháp này rất hữu dụng với ta.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Khóe miệng Diệt Phượng Công Tử giật giật.

…

…

Nhưng đến cuối cùng, Diệt Phượng Công Tử vẫn thi triển năng lực thiên phú “hoán đổi thân thể” kia:

“Lần cuối cùng đấy nhá. Đừng có suốt ngày muốn chiếm tiện nghi của ta như thế nữa.”

“Diệt Phượng tiền bối ngài quả là yêu quái tuyệt nhất thế gian.”

Tống Thư Hàng rất đỗi cảm kích:

“Có điều, lần sau ta có thể trả phí cho tiền bối để mượn cơ thể ngài dùng được không?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Phắn qua chỗ khác chơi!”

Xem ra không còn hy vọng gì nữa rồi. Thật là đáng tiếc quá đi mất.

“Mà ta phải nói rõ với ngươi trước đây nhé, lần này chúng ta tính là giao dịch công bằng. Đối với ta mà nói, quá trình tráo đổi ý thức này cũng là một kiểu tu luyện đấy.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn tháo mắt kính xuống, đồng tử yêu dị nhắm thẳng vào mắt Tống Thư Hàng, chỉ trong một khắc ý thức của hai người đã chuyển đổi cho nhau.

Cái cảm giác chậm nhịp ba giây quen thuộc này lại đến rồi!

Thời gian không có nhiều.

Tống Thư Hàng vội vàng mượn cơ thể của Diệt Phượng Công Tử bắt đầu tu luyện "Kình Thôn thuật"

Cũng giống như lần trước khi luyện "Nghịch Lân Đao Pháp", sau khi Tống Thư Hàng tu luyện "Kình Thôn thuật" bốn lần, chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên sinh ra hàng trăm linh cảm, hơn bảy mươi phần trăm là loại như pháp thuật "thôn phệ", kiến thức cơ bản của pháp thuật cường hóa răng lợi —— Xem ra Diệt Phượng Công Tử rất biết tìm tòi học hỏi về việc “làm sao tu luyện một hàm răng khỏe”, là lĩnh ngộ ra được từ mấy cuộc đại chiến với Đậu Đậu trước khi hóa hình à?

"Kình Thôn thuật" chỉ là một công pháp phụ trợ có cấp bậc nhị phẩm, với tu vi của đại yêu ngũ phẩm như Diệt Phượng tiền bối đây thì tu luyện cái này dễ như ăn gỏi vậy.

…

…

Mà ở một bên, ý thức của Diệt Phượng Công Tử đang thâm nhập vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng.

Năng lực thiên phú này của hắn có thể để ý thức của mình cưỡng chế xâm nhập vào người khác, giống như xưa kia hắn khống chế cơ thể của Đậu Đậu, kêu lên “Hoàng Sơn đại nhân là trung khuyển của ta” vậy.

Hoặc là trực tiếp kéo “ý thức” của người khác vào trong cơ thể mình, giống như trước kia hắn kéo ý thức của Tống Thư Hàng vào, khống chế cơ thể của mình.

Hoặc là như bây giờ, hai bên hoán đổi ý thức cho nhau.

Lúc Tống Thư Hàng mượn cơ thể của Diệt Phượng Công Tử để tu luyện "Kình Thôn thuật" và "Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công", thì Diệt Phượng Công Tử cũng mượn cơ thể của Tống Thư Hàng để tu luyện thiên phú “hoán đổi ý thức” này của hắn.

Dưới điều kiện hai bên đều đồng ý hoán đổi, có thể khiến cho việc tôi luyện được năng lực thiên phú của mình Diệt Phượng Công Tử làm chơi mà ăn thật.

Chỉ có điều, nói là “giao dịch công bằng”, nhưng trên thực tế là Diệt Phượng Công Tử thấy nể mặt của Đậu Đậu nên mới cho Tống Thư Hàng được lợi một lần cuối cùng.

Thực cho là ai cũng có thể xài ké cái CPU ngon lành cành đào của hắn à?

**

Sau khi Diệt Phượng Công Tử giải trừ thiên phú “hoán đổi ý thức” của mình đi, "Kình Thôn thuật" của Tống Thư Hàng cũng đã tu luyện đến cảnh giới đại thành luôn rồi.

Hắn lại lấy viên linh thú tinh của cá mập kia ra một lần nữa, lau lau.

Sau đó, Thư Hàng lại cất tiếng hỏi:

“Có ai có sốt cà chua không?”

“Chỗ ta có đây.”

Tiểu hòa thượng đưa một phần xốt cà chua đo đỏ, còn có hai cái bánh bao trắng:

“Ta vừa mới đả tọa xong, còn chưa kịp ăn bữa sáng nữa.”

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn Tiểu Quả Quả.”

Sau đó, hắn rưới xốt cà chua lên trên linh thú tinh.

Lại vận chuyển "Kình Thôn thuật" một lần nữa.

Lần này, sau khi vận chuyển Kình Thôn thuật xong, Tống Thư

Hàng chỉ cảm thấy răng mình trở nên cứng rắn như thần binh... Bây giờ mà hắn đi biểu diễn “dùng răng cắn đao thép” thì bảo đảm không có vấn đề gì.

Về sau, nếu mà không làm ăn được gì thì hắn có thể ra đường diễn xiếc hay ảo thuật để kiếm cơm.

Miệng hắn nhai rôm rốp.

Viên linh thú tinh rắn đanh cứ như thế bị hắn cắn vỡ ra.

Nhai rồi lại nhai...

Nuốt xuống đánh “ực” một cái.

“Mùi vị hơi kỳ kỳ, còn có mùi cá nữa.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tiểu hòa thượng:

“Ăn được thật rồi kìa.”

Ngư Kiều Kiều:

“Trông có vẻ lợi hại thật đấy.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Cái thứ này ăn vào có tiêu hóa được không đấy? Ý ta muốn nói... Nếu như không tiêu hóa được linh thú tinh đã bị nghiền vụn thì liệu có bị tiêu chảy không?”

Tống Thư Hàng chỉ biết câm nín một lúc rồi lại nói:

“Diệt Phượng tiền bối à, lúc ăn cơm có thể đừng nói mấy chuyện gớm như thế được không?”

Diệt Phượng Công Tử: ...

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng nhai đi nhai lại viên linh thú tinh rồi nuốt xuống.

Viên linh thú tinh của cá mập này là do linh thú giống cá mập tam phẩm ngưng tụ lại mà thành, tương đương với linh lực của một viên “linh thạch tam phẩm.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, linh lực hàm chứa trong viên linh thú tinh này hơi cao một chút. Trong đan điền truyền đến một cảm giác bị căng cứng như sắp vỡ tung.

Cũng may đan điền của hắn đã trải qua “Súc Khí Khóach Chân Pháp” của Bạch Tôn Giả, cho nên dung lượng của đan điền to gấp đôi của tu sĩ nhị phẩm bình thường.

Tống Thư Hàng không dám khinh suất, vội vàng đả tọa ngay tại chỗ, nhắm mắt lại, bắt đầu vận hành "Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công" không ngừng, dẫn dắt lượng linh lực khổng lồ kia rót vào đan điền.

Lại dẫn dắt đạo chân khí bản nguyên của cá mập trong linh thú tinh rót vào vào trong hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí.

Bên cạnh đạo hình thái ban đầu hình cây kim của tiên thiên chân khí kia xuất hiện một đạo hư ảnh cá mập nho nhỏ, bắt đầu di chuyển xung quanh đạo hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí kia.

Chương 492: Người sai không phải là ta mà là cả cái thế gian này!

“Thư Hàng sư huynh bị sao thế?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Ăn nhiều quá nên bị chướng bụng thì phải.”

“Cho nên, trên thế gian này có một số thứ không thể ăn linh tinh được đâu.”

Ngư Kiều Kiều nói thêm.

Tiểu hòa thượng gật lấy gật để mặc dù cái hiểu cái không.

…

…

Nửa tiếng sau, Tống Thư Hàng mệt mỏi mở mắt ra, trong mắt hắn lóe lên tia sáng màu xanh.

Thật vất vả lắm mới có thể chuyển hóa hết toàn bộ linh lực trong linh thú tinh kia thành chân khí.

Lúc này, toàn bộ khí hải đan điền và Long Vĩ đan điền của hắn đều căng phình lên, căng đầy, hắn cỏ cảm giác nếu thêm một chút chân khí nữa sẽ phát nổ ra mất.

Bên cạnh hình thái ban đầu của 'Tiên Thiên Chân Khí’, lại có thêm một đạo hư ảnh của linh thú cá mập, đồng thời trên hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí lại có thêm một đạo linh văn.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng cảm giác được mi tâm của mình cũng đang từ từ căng lên. Đó chính là tinh thần lực của hắn, nhờ có linh thú tinh nên cũng tăng vọt lên.

Vốn tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã cường đại hơn của tu sĩ nhị phẩm bình thường một chút rồi, bây giờ tinh thần lực lại tăng vọt như thế, lại có cảm giác như căng phình lên tới mức sắp nổ tung.

“Tinh thần lực đã gần đến điểm cực hạn mà cơ thể có thể chịu được rồi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc nói chuyện, thỉnh thoảng trong mắt hắn lại phát ra những tia sáng màu xanh. Đây là đại biểu cho tinh thần lực tăng vọt, có phần không thể khống chế được.

Thể chất, chân khí và tinh thần lực của tu sĩ đều có liên quan đến nhau.

Thể chất lớn mạnh như thế nào thì mới có thể dung nạp được chân khí và tinh thần lực lớn như thế ấy.

Mà trình độ cường đại của tinh thần lực, lại đại biểu cho trình độ khống chế chân khí. Tinh thần lực càng mạnh mẽ, khả năng khống chế linh lực và chân khí càng tinh tế thì sẽ không tạo ra những lãng phí không cần thiết.

Mà bây giờ, bởi vì gần đây tốc độ tấn cấp của Tống Thư Hàng quá nhanh cho nên chân khí và tinh thần lực đều đã sắp đạt đến điểm cực hạn rồi.

Thể chất dường như lại ẩn ẩn không theo kịp, kéo toàn bộ tu vi của hắn tụt lại.

Tình huống này, nếu như tu sĩ bình thường biết thì sẽ ngưỡng mộ, đố kỵ, hận chết mất. Lúc tu luyện thì phải bước chắc từng bước, một tiểu cảnh giới cũng có thể phải mất thời gian những mấy năm để đột phá.

Thể chất của bọn họ, vĩnh viễn đều mạnh hơn chân khí, linh lực và tinh thần lực ở trong cơ thể. Dường như không có bao nhiêu tu sĩ sẽ cảm thấy phiền não vì chân khí và tinh thần lực trong cơ thể quá mạnh.

Cho nên... trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng, có thể nói là một loại phiền não của hạnh phúc đấy.

Tống Thư Hàng lấy một bình thối thể dịch ra, uống vào cái ực.

Hiệu quả tăng cường thể chất của thối thể dịch đối với hắn đã chẳng còn được bao nhiêu. Nhưng dù sao thì cũng còn không ít nên hắn cứ uống như thuốc bổ cũng được.

“Nhất định phải tăng cường rèn luyện quyền pháp và đao pháp để thể chất mạnh thêm nữa mới được.

Dù nó phiền não kiểu hạnh phúc đi nữa thì nó cũng vẫn là phiền não.

Nếu như thể chất của hắn lại không theo kịp, đợi tới khi chân khí và tinh thần lực của hắn lại tăng vọt thêm nữa... sẽ nổ banh xác mà chết mất, nghe thấy sợ chưa?

Thật sự sẽ nổ banh xác luôn đấy!

...

...

“Ơ. Diệt Phượng tiền bối và tiểu hòa thượng đâu rồi?”

Sau khi thu công, Tống Thư Hàng phát hiện trong phòng chỉ còn lại có mỗi mình Ngư Kiều Kiều đang ngồi trên vai hắn, cô cũng đang đả tọa tu luyện.

“Hai người bọn họ đi thẩm vấn con ngựa đen tinh và tên mặc áo đen kia rồi. Ta ở lại đây coi chừng ngươi.”

Ngư Kiều Kiều dịu giọng nói.

Trước khi yêu tu hóa hình, thì quá trình tu luyện còn gian khổ hơn tu sĩ nhân loại gấp mấy lần.

Cho nên Ngư Kiều Kiều cũng không muốn lãng phí thời gian, bèn ngồi trên vai Tống Thư Hàng ăn ké 'Ngộ Đạo thạch'. Nhờ có tác dụng của Ngộ Đạo thạch, cô mới có thể đuổi kịp tốc độ của tu sĩ nhân loại.

“Vậy thì chúng ta cũng qua đó xem thử đi.”

Tống Thư Hàng nhảy dựng lên, chạy về phía phòng thẩm vấn.

**

Trong phòng thẩm vấn.

Tên mặc áo đen vẫn đang bị treo lên, Diệt Phượng Công Tử không dùng hình tra khảo với hắn, chỉ để tiểu hòa thượng ngồi ở trước mặt hắn, bắt đầu tụng kinh.

Đồng thời, Diệt Phượng Công Tử cũng dặn dò tiểu hòa thượng, bắt đầu từ hôm nay, trước khi vào trong địa bàn Hoa Hạ, thì công khóa sáng sớm và buổi tối mỗi ngày đều phải thực hiện trước mặt của tên mặc áo đen này.

Cái này gọi là độ hóa ác nhân.

Tiểu hòa thượng hân hoan tiếp nhận nhiệm vụ này, độ hóa ác nhân gì gì đó, nghe cực kỳ có phong phạm cao tăng, tiểu hòa thượng rất thích.

Nó đã tụng kinh cho tên mặc áo đen này nghe cả nửa tiếng đồng hồ rồi, khí thế bừng bừng. Với trạng thái bây giờ của nó thì có tụng kinh cả buổi sáng cũng không vấn đề gì.

…

…

Diệt Phượng Công Tử bày ra một kết giới cách âm ở bên cạnh, đang điên cuồng đánh con ngựa đen tinh kia.

Con ngựa đen tinh bị đánh đến nỗi liên tục kêu gào thảm thiết.

Sau khi Diệt Phượng Công Tử đánh mệt thì lại ngồi xuống nghỉ tay một lúc.

"Vị đạo hữu này, ngươi rốt cuộc muốn lão mã ta phải thế nào đây hả? Ngươi nói thẳng một câu cho ta nghe xem nào!"

Viền mắt của ngựa đen tinh đã ươn ướt.

Sau khi Diệt Phượng Công Tử vào phòng, không ư hử một câu nào, cứ thế cầm roi hung hăng đánh hắn tối tăm mặt mày. Cũng chẳng bức hỏi hắn điều gì. Cũng chẳng nói muốn hắn làm gì, cứ hung hăng đánh một trận.

Ngựa đen tinh hỏi với vẻ đau đớn khôn cùng:

"Lão mã ta biết sai rồi được chưa? Ta không cần Thông Nương nữa, ta cũng sẽ không đến quấy rầy vị tiểu bằng hữu của ngươi nữa, thế đã được chưa?"

"Ừ."

Diệt Phượng Công Tử uống một ngụm nước cho thông cổ họng, sau đó cầm lấy cái sợi dây trói yêu, lại hung hăng quất ngựa đen tinh một trận.

Ngựa đen tinh lại liên tục kêu lên thảm thiết. Trên người xuất hiện vô số vết thương.

"Đạo hữu... đừng mà... a a a... Dừng lại đi... a a a... Dừng lại đi mà, cầu xin ngươi nói thẳng cho ta biết đi mà, a a a... Cho dù là muốn ta bồi thường thế nào cũng được hết."

Ngựa đen tinh bật khóc.

"Ờ, cái vụ bồi thương thì ta vẫn chưa nghĩ ra nên đòi thứ gì nữa.”

Diệt Phượng Công Tử dừng tay, lại uống một hớp trà.

Ngựa đen tinh nổi giận:

“Vậy tại sao ngươi cứ đánh ta như thế.”

“Bởi vì ngươi là một con ngựa đực!”

Diệt Phượng Công Tử thản nhiên nói.

Ngựa đen tinh ngẩn người:

“Cái gì cơ?”

Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy mắt kính, trên mắt kính phát ra ánh sáng tàn khốc:

“Ngựa đực là thứ đáng ghét nhất, số lượng yêu tinh trên thế gian này vốn đã ít lắm rồi, theo thống kê của liên minh yêu tộc lần trước thì trong tu chân giới ngày nay, số lượng nam yêu đã nhiều gấp năm lần số lượng nữ yêu! Nói cách khác, cứ trong năm nam yêu thì bốn người trong đó được định sẵn là không thể lấy được nữ yêu rồi. Dưới tình hình như thế, ngươi lại còn dám là một con ngựa đực! Lẽ nào ngươi không biết rằng thêm một tên ngựa đực như ngươi là lại mất đi một nữ yêu, như thế sẽ khiến cho bốn nam yêu không cưới được vợ đấy, ngươi hiểu chưa hả?”

Ngựa đen tinh nghiêng đầu:

“Cho nên, đổ lỗi lên đầu ta sao?”

Diệt Phượng Công Tử: ...

Lại hung hăng quất một trận chát chát chát.

Tiếng kêu thảm thiết của con ngựa đen tinh kia lại vang lên một lần nữa, vô cùng thê thảm.

“Cũng đâu phải lỗi của ta đâu!”

Ngựa đen tinh tức giận:

“Ta là ngựa đực thì sai à? Ta vốn là một con ngựa đực thành tinh, cho nên ta có ngựa đực thì cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa cơ mà? Cho nên, ta không có sai gì hết, mà sai là cái thế gian tàn khốc này đây! Cái thế gian nam nhiều nữ ít này mới là nguồn gốc của mọi tội lỗi!”

Diệt Phượng Công Tử ngẩn người, cảm thấy ngựa đen tinh nói cũng có lý lắm... Sau đó, hắn lại đánh còn dữ hơn nữa!

Lúc Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều bước vào trong phòng thẩm vấn, vừa hay trông thấy cảnh Diệt Phượng Công Tử đang hung hăng cầm roi quất ngựa đen tinh.

Hai người đồng loạt rùng mình một cái.

Đôi mắt sáng rực của Tống Thư Hàng và đôi mắt nho nhỏ dễ thương của Ngư Kiều Kiều liếc nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu nhủ thầm, sau này tuyệt đối không được chọc Diệt Phượng Công Tử nổi cơn tam bành.

Đáng sợ quá đi mất.

...

...

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều đi đến trước mặt tên mặc áo đen trước tiên.

Tên mặc áo đen uể oải ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái, hai mắt hắn đờ đẫn, không có tiêu cự.

Có điều, sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng thì trên mặt hắn lại lộ ra vẻ đắc ý.

“Tên tiểu tử nhà ngươi, ngươi cho rằng cứ tụng kinh phật như thế này thì có thể hủy diệt ý chí của ta hay sao? Ngươi ngây thơ quá rồi đấy. Ý chí của ta kiên cường hơn cả sắt thép. Trước khi ngươi giải khai pháp thuật pử trong chân khí bản nguyên trên người ta thì ngươi đừng có hòng lấy được tin tức gì từ trong miệng ta!”

Giọng nói của tên mặc áo đen khàn khàn.

Tống Thư Hàng nhìn thật sâu vào trong mắt tên mặc áo đen kia, sau một khắc, hắn đọc ra được một dãy mật mã: “Yêu khuyển 43.”

Sau khi nói xong, Tống Thư Hàng quay người đi về phía con ngựa đen tinh bên kia.

Tên mặc áo đen kia ngu người, trên mặt hắn lộ ra vẻ không dám tin.

“Không thể nào! Điều này không thể nào! Tại sao ngươi có thể biết được mật mã này chứ!”

Tên mặc áo đen giận giữ gầm lên, toàn thân điên cuồng quay mạnh như cánh quạt điện.

Tại sao đối phương lại biết mật mã này được cơ chứ?

Nếu như mật mã này đã bị đối phương biết, chẳng phải đồng nghĩa với việc bí mật trên dây xích vàng cũng đã bị phá giải hay sao? Vậy thì... coi như hắn đã mất sạch vốn liếng để mà thương lượng với đối phương rồi còn đâu.

“Thí chủ, không được tùy tiện nổi giận. Ngươi đừng vì trong lòng nóng vội mà tùy tiện nổi giận, bởi vì tức giận chỉ để lại sự ngu muội trong lòng con người mà thôi.”

Tiểu hòa thượng nói với vẻ nghiêm túc.

“Ngu muội cái con mẹ nhà ngươi, hơn nữa đây cũng chẳng phải là nội dung ở trong kinh phật, đây là lời dạy ở trong kinh thánh phương Tây nhá!”

Tên mặc áo đen điên cuồng hét lên.

“Ố? Thế à? Xin lỗi thí chủ, gần đây ta đang tìm hiểu tất cả các kiệt tác của những tông giáo nổi tiếng trên thế giới cho nên bị nhớ lộn chút xíu. Tuy không phải là kinh phật, nhưng lời này nói ra cũng có đạo lý lắm nhé. Con người bất cứ lúc nào cũng phải giữ bình tĩnh mới được, tức giận hại thân lắm.”

Tiểu hòa thượng nghiêm túc nói.

“Thằng nhãi con chết tiệt, ngươi đi chết đi. Tên khốn nhà ngươi, rốt cuộc ngươi lấy được mật mã từ chỗ nào hả? Chết tiệt, ông đệch vào mặt nhà mày.”

Tên mặc áo đen lại giận dữ gầm lên lần nữa.

“Mắng chửi người là không đúng đâu, thí chủ. Nếu như thí chủ còn tiếp tục mắng chửi người khác, thì tiểu tăng sẽ thi triển kim cương đấy.”

Tiểu hòa thượng nhíu mày lại, nói.

“Đệch đệch đệch đệch... đệch con mợ ngươi! Đệch cả nhà ngươi!”

Ý chí gì đó mà tên mặc áo đen vẫn lấy làm kiêu ngạo nay đã tan thành mây khói hết cả.

Tiểu hòa thượng đứng lên, vỗ vỗ lên trên người tên mặc áo đen, để hắn quay tròn.

Quay tròn cực nhanh, còn nhanh hơn cả khi cánh quạt điện quay với tốc độ mạnh nhất.

"Ư ư ư."

Tiếng chửi của tên mặc áo đen đều biến thành một tràng tiếng kêu ư ư.

…

…

Ở một bên khác, Tống Thư Hàng đến bên cạnh ngựa đen tinh và Diệt Phượng Công Tử.

Lúc này, hai mắt con ngựa đen tinh rực sáng, lập tức kêu gào oai oái:

"Tiểu đạo hữu ơi, xin hãy cứu mạng. Lão mã ta không bao giờ dám nhòm ngó Thông Nương nữa, về sau tiểu đạo hữu ngươi xuất hiện chỗ nào thì lão mã ta sẽ tránh xa mười dặm. A a a a còn nữa, tiểu đạo hữu, lão mã lại bồi thường long mã cho ngươi, cầu xin ngươi hãy cứu lấy ta!"

Diệt Phượng Công Tử cười lạnh, sợi dây trói yêu kia lại quất nhanh như gió.

"Long mã á?"

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

"A a a, nói gì thì lão mã ta cũng là vua trong các loài ngựa, trong tay thống lĩnh một đám mã yêu. Trong đó, có một con long mã có huyết mạch giao long, một ngày có thể phi được nửa Hoa Hạ, trông cực kỳ oách luôn."

Ngựa đen tinh lớn tiếng gào.

Tống Thư Hàng nhún nhún vai:

"Thật đáng tiếc, ta có thứ khác oách hơn rồi."

Hắn đã giao dịch với Thất Sinh Phù Phủ Chủ lấy con rối ngân long kia rồi, cực kỳ oách, lại còn có thể phi hành với tốc độ siêu thanh. Nếu như tọa kỵ thì chỉ cần có con rối ngân long này là đủ rồi.

"Vậy thì ngươi muốn cái gì? Muốn ta bồi thường cái gì cũng được, chí ít cũng phải nói một tiếng cho ta biết chứ. Đừng có đánh ta nữa mà, sẽ chết ngựa đấy."

Con ngựa đực thành tinh hét lớn lên.

Đây quả thực là tiết tấu “đến nện ta đi, đến nện ta đi” đây mà.

Diệt Phượng Công Tử tay đánh lại, tiếp tục uống một hớp trà cho thông họng.

Chương 493: Long Mã không phải là ngựa

“Vậy thì chúng ta ngồi xuống tâm sự mỏng một chút về chuyện bồi thường đi vậy.”

Tống Thư Hàng ngồi xuống, ngẫm nghĩ những thứ mình cần gấp bây giờ là gì:

“Ngươi có linh thú tinh không?”

“Có, có chứ. Cái thứ này ta có nhiều lắm.”

Ngựa đen tinh trả lời lại ngay lập tức.

Ngoài thân phận là một con ngựa đực đã thành tinh ra thì hắn còn là một con ngựa vua. Ngoài việc có trong tay rất nhiều mã yêu ra thì hắn còn có rất nhiều linh thú hệ ngựa, linh thú hệ lừa và linh thú lạc đà nữa.

Các loại linh thú này, sau một khoảng thời gian dài cũng tích góp được không ít linh thú tinh. Lại thêm việc linh thú tinh không cách nào hấp thu sử dụng được như linh thạch, cho nên chỉ có thể tích ngày càng nhiều.

“Ngươi có những loại nào?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Có của loài ngựa, loài lừa, còn có của các loại lạc đà nữa. Chỉ có ba loại này thôi, nhưng số lượng mà ta có thì nhiều lắm.”

Trên mặt ngựa của con ngựa đen tinh cố toét ra cười nham nhở.

“Vậy thì lấy cho ta mỗi loại một tá đi nhé.”

Tống Thư Hàng nói. Hắn đã có linh thú tinh của loài ngựa rồi, còn của loài lừa với lạc đà thì đúng lúc còn đang thiếu... Chỉ có điều, dù sao thì Kình Thôn thuật của hắn cũng không phải chỉ có thể nuốt một viên linh thú tinh của ba mươi ba loại linh thú, hắn có thể không ngừng thôn phệ các loại linh thú tinh đó giống như dùng linh thạch vậy.

“Không thành vấn đề. Mỗi loại đều lấy một tá cho ngươi.”

Tuy không biết cụ thể một tá là bao nhiêu, nhưng với số lượng hàng tồn của ngựa đen tinh thì mỗi loại đều có thể lấy ra hai trăm viên trở lên.

Đương nhiên là hắn sẽ không ngu si đi lấy ra nhiều như thế rồi, tối đa thì mỗi loại cũng chỉ lấy ra một trăm viên thôi.

Cái thứ này này tuy chỉ có thể để đấy ngắm chơi cho vui, lại cũng chẳng thể ăn được nhưng lại phát ra ánh sáng lấp lánh, lại còn ngập tràn linh khí, chỉ nhìn thôi cũng thấy dễ chịu.

“Vậy thì cứ quyết định như thế nhé.”

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Ngựa đen tinh sửng sốt, sau đó nó nói với vẻ kích động:

“Thứ mà tiểu đạo hữu cần bồi thường chỉ có thế thôi à?”

“Uhm, ta chỉ cần linh thú tinh là được rồi.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Nhất thời, vành mắt của ngựa đen tinh lại đã ươn ướt:

“Ngươi ~ Ngươi quả là một người tốt.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng, lại quay sang nói với Diệt Phượng Công Tử:

“Còn mấy mục bồi thường khác thì cứ hãy do Diệt Phượng tiền bối ngài nói nhé. Ta không rành lắm về các loại bảo vật trong giới tu sĩ, mà hơn nữa, con ngựa đen tinh này là do Diệt Phượng tiền bối ngài bắt được mà.”

“Cũng đúng ha. Vậy tiếp sau đây đến lượt ta.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy mắt kính, ánh sáng trí tuệ lại lóe lên liên tục từ đủ mọi góc độ.

Ngựa đen tinh lập tức đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Diệt Phượng Công Tử ngồi xuống trước mặt ngựa đen tinh, gác đôi chân thon dài lên:

“Thiên lý quả chắc là có đấy nhỉ?”

Thiên lý quả. Một loại linh quả có thể làm cường hóa đôi chân và tăng cường thân pháp của tu sĩ.Thường sống ký sinh với linh thú hoặc yêu thú loài ngựa.

“Có một ít.”

Ngựa đen tinh đáp. Đối với yêu thú và linh thú loài ngựa mà nói thì thiên lý quả cũng là một thứ rất quan trọng.

“Thế lấy một tấn đi nhé.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy mắt kính.

“Ngươi giết chết ta luôn cho rồi!”

Ngựa đen tinh mắt trợn trắng lên. Ngươi nghĩ linh quả là cái gì hả? Là táo à? Tính số lượng bằng tấn à?

Diệt Phượng Công Tử vung mạnh dây trói yêu. Hung hăng quất chát chát chát một trận.

Ngựa đen tinh liên tục kêu lên thảm thiết.

Khóe mắt Tống Thư Hàng co giật... Hắn cảm thấy Diệt Phượng Công Tử hoàn toàn là đang tìm cớ để được đánh ngựa đen tinh mà thôi.

“Mười quả. Cao lắm ta chỉ có thể lấy ra được mười quả mà thôi.”

Ngựa đen tinh hét lớn:

“Nếu đòi thêm nữa thì ngươi có giết ta, ta cũng không móc ra được đâu.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Được thôi, mười quả thì mười quả.

Nói dứt lời, hắn lại quay đầu về phía Tống Thư Hàng nói:

“Mười quả thiên lý quả, nhớ cho kỹ nhé. Loại này mà ăn sống thì có thể tăng cường lực lượng cho đôi chân của tu sĩ, cũng có tác dụng tốt cho việc tăng cường thân pháp nữa. Đến lúc đó chúng ta chia nhau năm năm.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng lôi điện thoại di động của mình ra, note lại.

“Tiếp theo, linh thú long mã, lấy hai con.”

Diệt Phượng Công Tử nói tiếp.

Ngựa đen tinh nghiến răng:

“Được.”

“Cả hai con đều phải là ngựa màu trắng, đừng có mà là ngựa đen tuyền hoặc là ngựa vằn đấy nhá. Nếu như là nòi giống của ngươi đẻ ra thì ta sẽ cảm thấy buồn nôn lắm.”

Diệt Phượng Công Tử bổ sung.

Ngựa đen tinh lại nghiến răng ken két, phát ra tiếng "Được" giữa hai hàm răng.

Cuối cùng Diệt Phượng Công Tử nói:

“Còn các loại khác thì, xem bộ dạng nghèo rớt mồng tơi của ngươi thì chắc cũng chẳng đào đâu ra mấy thứ đồ tốt. Thôi thì lấy mười nghìn viên linh thạch ngũ phẩm là được rồi.”

Hai mắt ngựa đen tinh lại trợn trắng, giống như mắt cá chết vậy:

“Muốn mạng thì có một cái đây này, muốn linh thạch ấy à, không có!”

Khóe mắt Diệt Phượng công giật một cái, lại cầm sợi dây trói yêu lên, hung hăng quất một trận nữa.

Ngựa đen tinh liên tục kêu lên thảm thiết:

“Ta không có linh thạch. Thật sự không có đâu mà. Có bao nhiêu linh thạch thì đã dùng hết ngay lập tức rồi. Bộ tộc của ta lớn như thế, lấy đâu ra linh thạch thừa chứ.”

“Còn nghèo hơn cả trong tưởng tượng của ta nữa.”

Diệt Phượng Công Tử bất mãn thu dây trói yêu lại:

“Liên lạc với thuộc hạ của ngươi đi. Chuyển hàng đến bến tàu Hoa Hạ, đến lúc đó chúng ta một tay giao hàng, một tay giao người.”

“Trả điện thoại lại cho ta. Ta gọi một cuộc.”

Ngựa đen tinh nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt. Thuộc hạ của ngựa đen tinh chắc đều là ngựa cả nhỉ? Dường như ngoài ngựa đen tinh ra thì không có con ngựa nào đạt tới cảnh giới ngũ phẩm hóa hình nhỉ?

Đến lúc đó thì bọn chúng nghe điện thoại kiểu gì đây ta? Lấy móng ngựa để ấn nút nghe à?

“Xong rồi. Vậy là đã xử lý xong con ngựa đen tinh này.”

Diệt Phượng Công Tử chỉ tay về phía tên mặc áo đen vẫn còn đang kêu gào “đệch mợ, đệch mợ” kia, nói:

“Tên này xử lý thế nào đây?

Tống Thư Hàng đáp lại:

“Đợi sau khi về đến Hoa Hạ thì nghĩ cách gửi hắn đến chỗ Dược Sư tiền bối đi vậy. Sau đó đợi Bạch Tôn Giả quay về thì xử lý hắn sau.”

“Chỗ Dược Sư á? Vậy thì đến lúc đó cứ giao cho ta đi. Đúng lúc ta phải đến chỗ Dược Sư một chuyến, muốn nhờ hắn luyện giúp cho ta một loại đan.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

“Vậy lại phải làm phiền Diệt Phượng tiền bối nữa rồi!”

“Không cần phải khách khí, chỉ là tiện đường thôi.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy mắt kính. Mắt kính phát ra ánh sáng tàn khốc.

Tên mặc áo đen vẫn đang mắng chửi người khác kia bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, tiếng mắng chửi cũng ngừng hẳn lại.

**

Hai ngày sau.

Thứ năm. Trời nắng, Bạch Kình Đao Khách.

Bạch Kình Đao Khách là đạo hiệu của Tống Thư Hàng ngày hôm nay.

Chiếc du thuyền sang trọng của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã cập bến cảng thành phố Tang Hải của Hoa Hạ.

Tống Thư Hàng vốn còn định để cho du thuyền trực tiếp cập bến cảng thành phố Văn Châu nhưng mà... đám thuộc hạ của con ngựa đen tinh kia đều tập hợp ở trong thành phố Tang Hải nên đành để du thuyền cập bến Tang Hải.

“Ta trở về Hoa Hạ rồi. Chúng ta đã trở về rồi.”

Sau khi tất cả hành khách ở trên thuyền đi xuống, thì khuôn mặt ai cũng đầy vẻ kích động.

Có người còn tụm lại cùng khóc rấm rứt với nhau.

Nhiều người ở bên đều dùng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn kỳ quái nhìn mấy hành khách này.

Sau đó, nhóm hành khách này lại từ biệt nhau, chia ra các ngã khác nhau.

Thông qua đủ loại phương tiện giao thông, bọn họ tranh thủ quay về nhà trước.

Mấy người Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba chuẩn bị đi đến sân bay trước, xem xem có chuyến bay nào về nhà hay không.

“Thư Hàng, mày không quay về cùng bọn tao à?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Tao phải đi xử lý chút chuyện với bạn. Không sao hết, không phải lo lắng cho tao đâu. Đợi sau khi về nhà bọn mình liên lạc qua điện thoại cũng được.”

Diệt Phượng Công Tử đứng bên cạnh hắn lộ ra nụ cười đầy thiện ý với mấy người Cao Mỗ Mỗ.

“Vậy mày phải chú ý an toàn đấy nhé.”

Cao Mỗ Mỗ vẫy vẫy tay, nói.

Tống Thư Hàng vẫn còn việc phải làm, cho nên mấy người Cao Mỗ Mỗ lại đi về phía sân bay trước.

…

…

Trên đường, Cao Mỗ Mỗ lại lên tiếng hỏi:

“À mà này, người bạn đứng bên cạnh Tống Thư Hàng là ai thế nhỉ? Bọn mày đã ai gặp qua chưa?”

Thổ Ba:

“Chưa gặp bao giờ. Nhưng bạn của Thư Hàng có nhiều kiểu lắm. Ngay cả cái ông đảo chủ kia cũng là bạn của nó mà. Chẳng hiểu hai người bọn họ làm bạn với nhau kiểu gì nữa.”

Gia Cát Nguyệt:

“Các cậu có cảm thấy vừa nãy cái người bạn đứng ở bên cạnh Tống Thư Hàng lúc nãy trông dễ thương chết đi được không. Tôi chỉ muốn chạy lên sờ sờ anh ấy một cái thôi.”

Cao Mỗ Mỗ: …

Thổ Ba:

“Đáng yêu á? Có thế quái nào được.”

Hắn hoàn toàn không cách nào liên hệ được hai chữ “đáng yêu” với cái sinh vật có hình người đeo một cái kính đen, trên kính thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng trí tuệ kia chút nào.

“Các cậu thật là chẳng có gu thưởng thức tí nào hết. Rõ ràng là khiến người ta có cảm giác rất là dễ thương nhá.”

Gia Cát Nguyệt lẩm bẩm.

**

Tư Mã Giang khiêng cái thùng lớn, nói với Tống Thư Hàng:

“Vậy thì bạn học Thư Hàng này, tôi cũng phải đi trước đây. Tôi còn phải liên hệ với công ty chuyển phát nhanh Phong Thu để giao món hàng chuyển phát nhanh này đến tay của khách hàng nữa.”

Bên cạnh anh ta còn có hai vị đệ tử của Sở gia, cũng đang định quay về cùng với Tư Mã Giang.

“Tiểu Giang, đừng vội.”

Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay:

“Anh đợi tôi một chút, tôi có quen biết với vị lão nhân gia của Sở gia, đúng lúc tôi cũng có chuyện phải đi tìm ông ấy. Đợi một chút rồi chúng ta cùng đi luôn thể.”

“Được.”

Tư Mã Giang gật gật đầu, có thể đi chung với Tống Thư Hàng cũng tiện bề bồi đắp tình cảm của hai bên.

“Vậy tiểu Giang này, anh ở đây đợi tôi một chút. Tôi và bạn tôi đi lấy đồ, một lát nữa chúng ta sẽ xuất phát.”

Tống Thư Hàng cười nói.

…

…

Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử đi vào trong một kho hàng ở bến tàu.

Ở trong đó có mấy người đàn ông mặc vest đen, mặt mày lạnh tanh đứng trông giữ kho hàng. Trời nóng như thế này, thấy bọn họ mặc như thế cũng thấy nóng muốn chảy hết cả mỡ.

“Ơ, là con người à.”

Tống Thư Hàng nói. Hắn còn tưởng thuộc hạ dưới trướng của ngựa đen tinh sẽ chỉ là loài ngựa thôi.

Diệt Phượng Công Tử nhấc hai cái rương lớn, lên tiếng hỏi:

“Hàng đều ở đây à?”

“Đúng thế. Đều ở đó cả, xin ngài kiểm tra lại hàng.”

Một tên mặc áo đen mở mấy cái rương gỗ ra.

Đầu tiên là ba trăm viên linh thú tinh của các loại ngựa, lừa, lạc đà. Tất cả đều được chọn lựa kỹ càng, đều là linh thú tinh mà linh thú cấp nhị phẩm thai nghén ra.

Chỉ có trong loại lạc đà là có lẫn mấy viên linh thú tinh của linh thú cấp tam phẩm. Đây là vì số lượng linh thú tinh của giống lạc đà khá ít, thực sự không thể tập trung được nhiều linh thú tinh cùng cấp nhị phẩm được, nên đành phải dùng cả linh thú tinh tam phẩm trân quý để góp nhặt thêm cho đủ số lượng.

Sau đó trong một cái hộp nhỏ có đặt mười quả trái cây tim tím to bằng nắm tay, nhìn qua thấy giông giống táo xanh. Đây lại là 'thiên lý quả', không cần luyện thành đan dược, trực tiếp dùng thì có hiệu quả tốt nhất.

Hai cái rương cuối cùng có lẽ chính là hai con long mã rồi.

Chỉ có điều thể tích hai cái rương này có vẻ không lớn lắm, nhìn qua thì hoàn toàn không thể nào cho hai con ngựa trưởng thành vào trong được.

“Không phải là cái tên này sẽ đưa hai con ngựa non cho chúng ta đấy chứ.”

Tống Thư Hàng đã đoán được cái mớ linh thú tinh mà đối phương nói được chọn lựa kỹ càng đó sẽ là nhị phẩm cấp thấp cả.

Nếu thế thì liệu có khi nào hai con long mã đó cũng là ngựa non không nhỉ?

“Nếu như dám đưa ngựa non cho ta thì để xem ta có đánh chết hắn không.”

Diệt Phượng Công Tử lạnh lùng nói.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử mở cái rương ra.

Lúc cái rương vừa được mở ra, một mùi nước biển xộc thẳng lên mũi.

Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy mắt kính, trên mắt kính phát ra hào quang hung ác:

“Dám chơi trò văn vẻ với ta à? Hửm?”

Diệt Phượng Công Tử mở cái rương mà tự mình mang đến ra, ở bên trong lộ ra con ngựa đen tinh bị trói thành cái bánh chưng.

“Ô ô ô.”

Ngựa đen tinh kêu ô ô lên.

Diệt Phượng Công Tử lấy dây trói yêu ra, điên cuồng đánh ngựa đen tinh một trận…

“A a a, đau quá, a a a, đừng mà, dừng lại đi mà.”

Ngựa đen tinh liên tục kêu lên thảm thiết.

Chương 494: Lạnh quá, thả ta ra đi!

Tống Thư Hàng đi đến gần thử rướn người ngó vào nhìn một cái, chỉ thấy trong rương chứa toàn là nước biển, sau đó ở trong hai cái rương, mỗi cái lại đựng một con... Cá ngựa ở trổng.

Tống Thư Hàng: “...”

Chẳng trách Diệt Phượng Công Tử lại tức giận đến như thế, ngựa đen tinh đúng là đáng bị ăn đòn, dám chơi trò văn vở.

Đương nhiên, hai con cá ngựa ở trong rương cũng không phải là loại cá ngựa bình thường.

Thể hình của chúng rất to, không tính cái đuôi đang cuộn lên, thì toàn thân của nó cũng phải dài tầm một mét rưỡi. Hơn nữa, phần bụng của chúng còn mọc ra bốn cái móng vuốt nhỏ sắc bén, trên đầu còn có một cái sừng nhọn. Đích thực là long “mã” có huyết mạch giao long.

“Đừng đánh ta nữa mà. Đánh nữa chết ngựa mất thôi. A a a. Ta cũng hết cách không thể nào kiếm đâu ra hai con long mã đem tới đây cho ngươi ~ Bởi vì ngươi đã nói, không thèm mấy con long mã trên người có “huyết thống” của ta mà ~~ Nhưng, long mã trong tay ta... Ngoài những con ngựa cái đã trở thành vợ ta ra thì toàn bộ những con còn lại đều có huyết thống của ta hết. Ta chính là một con ngựa giống ~~”

Ngựa đen tinh bị đánh đến mức lăn lộn trên đất.

Tống Thư Hàng: ...

Đây mới là ngựa đực đích thực, cày bừa hết cả tộc luôn.

“Đừng có nói với ta là trong đàn long mã của ngươi, ngoài vợ của ngươi ra thì không có một con ngựa dực nào khác nữa nhé?”

Diệt Phượng Công Tử nói với giọng lạnh tanh.

Ngựa đen tinh ngượng ngùng nói:

“Quả thực là không có. Quần thể long mã này cũng là không lâu trước đây ta vừa mới thu phục được... Những con long mã đực sẵn có trong đó đều bị ta đuổi đi rồi. Chỉ giữ lại tất cả long mã cái thôi.

Diệt Phượng Công Tử: “...”

Quất chết con ngựa đen tinh tinh trùng thượng não này cho rồi!

“Vả lại, hai con cá ngựa biển đó cũng lợi hại lắm đấy. Đừng thấy thân thể chúng nó nhỏ như thế, nhưng chúng nó lại có huyết mạch giao long đấy, sức mạnh vô hạn. Hai người cùng cưỡi trên một con cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, bởi vì có huyết mạch giao long nên chúng không chỉ có thể chạy trên mặt đất mà còn có thể cưỡi mây đạp gió nữa đấy!”

Ngựa đen tinh lại nói thêm.

Nghe thì có vẻ cũng oách đấy chứ.

Tống Thư Hàng thử tưởng tượng một phen, hắn cưỡi con cá ngựa biển dài một mét rưỡi giống như một người lớn cưỡi một con ngựa gỗ đồ chơi của trẻ con vậy. Sau đó chân nó chạy điên cuồng trên mặt đất... Cái khung cảnh này cũng đẹp quá đi.

Lúc này, Diệt Phượng Công Tử quay đầu lại nhìn hắn:

“Thư Hàng, ngươi có muốn con cá ngựa biển này không?”

Tống Thư Hàng liều mạng lắc lắc đầu, cho dù đổi thành linh thú bạch mã bình thường thì cũng còn tốt hơn con cá ngựa biển này nhiều lắm.

“Vậy thì đổi đi, đổi thành hai con linh thú bạch mã bình thường cũng được.”

Diệt Phượng Công Tử thở dài, nói.

Đúng lúc này, Ngư Kiều Kiều giật giật tóc Tống Thư Hàng.

Trong đôi mắt nhỏ của cô ngập tràn vẻ van nài:

“Thư Hàng đạo hữu, hãy nhận lấy hai con linh mã này có được không?”

Linh thú cá ngựa có huyết mạch giao long.

Mà Ngư Kiều Kiều cũng là người cá có... huyết mạch giao long?

Tống Thư Hàng đối diện với đôi mắt nhỏ đen lay láy của Ngư Kiều Kiều, cuối cùng thở dài:

“Được rồi, Diệt Phượng tiền bối. Giữ con cá ngựa biển của ta lại đi.”

“Ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử đưa mắt nhìn Ngư Kiều Kiều, cười nói:

“Được rồi. Giữ cả con cá ngựa biển của ta lại giao cho Kiều Kiều đi vậy.”

“Cảm ơn Diệt Phượng tiền bối, cảm ơn Thư Hàng đạo hữu.”

Ngư Kiều Kiều vui mừng nói cảm ơn.

Vì thế cho nên... giao dịch xong!

Tống Thư Hàng nhét linh thú tinh vào trong túi nhất thốn chỉ xà, lại đưa cả mười quả thiên lý quả cho Diệt Phượng Công Tử.

Giao dịch lần này, hắn lại có được linh thú tinh, bởi vì Ngư Kiều Kiều cho nên nhận lấy hai con cá ngựa biển. Nên hắn không thể lấy thêm thiên lý quả này nữa.

Diệt Phượng Công Tử mỉm cười, chỉ lấy năm quả thiên lý quả, chỗ còn thưa hắn đều đưa lại cho Tống Thư Hàng:

“Đối với ta mà nói thì thiên lý quả này đã không có tác dụng gì nữa rồi. Vốn ta đòi cái này là vì để cho ngươi đấy... Ta lấy năm quả coi như là giá hữu nghị vì đã ra tay giúp đỡ thôi.”

“Vậy thì, Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta từ biệt tại đây.

Nói xong, Diệt Phượng Công Tử xách theo cái rương đựng tên mặc áo đen ở trong, ngự kiếm bay về phía nhà Dược Sư.

...

...

Tống Thư Hàng nhấc hai cái rương đựng hai con cá ngựa biển kia, gật gật đầu với ngựa đen tinh và thuộc hạ của hắn:

“Vậy, ngựa đen tinh đạo hữu, ta cũng xin cáo từ dây. Hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.”

“Đợi... Đợi một chút đã.”

Ngựa đen tinh đưa tay ra, đau khổ nói:

“Giải khai cái cấm chế ở trên người ta trước cái đã.”

Trên người hắn vẫn có cấm chế của Diệt Phượng Công Tử.

“Cấm chế? Ồ, cái này ngươi không cần phải lo lắng đâu. Sau hai ngày thì cấm chế sẽ tự động được giải khai thôi.”

Tống Thư Hàng cười, vẫy vẫy tay:

“Tạm biệt, không hẹn gặp lại nhé.”

“Vĩnh viễn đừng bao giờ gặp lại!”

Ngựa đen tinh vẫy tay với vẻ oán hận.

**

Ở một nơi khác.

Tư Mã Giang điều động lực lượng bên công ty của mình, sau đó chi nhánh của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu ở thành phố Tang Hải đã điều một chiếc xe việt dã đến.

Tống Thư Hàng cùng hai vị đệ tử của Sở gia, thêm cả Tư Mã Giang bắt đầu lên xe, đi thẳng về địa bàn của nhà họ Sở.

Con đường dài dằng dặc. Bởi vì thời gian rất vội, cho nên hai vị đệ tử của Sở gia và Tư Mã Giang thay phiên nhau lái xe, người dừng nhưng xe không dừng.

Sau khi chạy xe suốt gần mười một tiếng đồng hồ.

Đoàn người cuối cùng cũng đến một cái thôn nhỏ nằm ở bên ngoài địa bàn của Sở gia.

Do Tư Mã Giang là một người bình thường nên đệ tử Sở gia không cho anh ta vào sâu bên trong tộc địa Sở gia.

Lão tổ Sở Khang Bá của Sở gia đã nhận được tin tức từ sớm, nên đã đến thôn nhỏ này chờ hàng chuyển phát nhanh.

…

…

Hoàn tất quá trình giao nhận chuyển phát nhanh.

Nhiệm vụ hoàn thành, Tư Mã Giang từ biệt mọi người.

Trước khi đi, lão tổ của Sở gia tặng cho Tư Mã Giang hai cái bình nhỏ. Đó là một ít nước thuốc có chứa linh lực, có thể uống trực tiếp, có thể tăng thể chất của người bình thường một cách từ từ, hiệu quả ước chừng cũng không thua kém gì linh mạch bích trà.

Sau khi Tư Mã Giang nhận lấy hai cái bình nhỏ kia thì trên mặt cuối cùng cũng hiện ra một nụ cười rực rỡ. Anh ta tiếp tục từ biệt Tống Thư Hàng, lại lái xe quay về trước.

Bàn tay của lão tổ nhà họ Sở run rẩy sờ vào cái rương kia. Món hàng chuyển phát nhanh này là do người bạn thâm giao tán tu Linh Hoàng Lý Thiên Tố gửi cho hắn lúc y hãy còn sống.

“Sở tiền bối, món hàng chuyển phát nhanh này... có phải là do Lý Thiên Tố đạo trưởng gửi cho ngài không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng dò hỏi.

Lúc trước, hắn căn cứ vào lời miêu tả của Tư Mã Giang, cộng thêm việc sau khi linh quỷ tiến vào trong món hàng chuyển phát nhanh này thì không chịu chui ra, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể là Lý Thiên Tố thôi.

“Đúng là bạn thâm giao ấy của lão phu gửi đến.”

Lão tổ của Sở gia thở dài.

Không ngờ lần này hắn bế quan dưỡng thương một chuyến, vừa mới xuất quan thì người bạn tốt của hắn đã thân tử đạo tiêu. Đây chính là sự tàn khốc của thế giới tu sĩ... Có khi một lần bế quan, thế giới bên ngoài đã thay đổi hoàn toàn, cảnh thì còn nhưng người đã mất.

Quả nhiên là như vậy, Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Hắn nhìn cái rương kia —— Hắn có thể cảm ứng được, linh quỷ đang ở bên trong cái rương đó. Hắn lại thử triệu hoán linh quỷ xem sao, nhưng linh quỷ chỉ truyền đến một ý niệm "lạnh quá, lạnh quá đi mất" vào trong đầu hắn, sau đó mãi mà không chịu ra.

Lúc này, lão tổ của Sở gia bắt đầu mở món hàng chuyển phát nhanh đó ra.

Bên trong món hàng chuyển phát nhanh là một cái rương lớn, bên trên nó có khắc phù văn trận pháp, nhìn qua thì là một cái đại trận phong ấn. Sau đó, có một luồng hàn khí truyền ra từ cái rương lớn đó.

Chỉ mới là một luồng hàn khí mỏng manh thôi, nhưng hai vị đệ tử Sở gia bình thường bên cạnh lại rùng mình một cái, bất giác lùi lại phía sau.

“Tất cả những người dưới cảnh giới nhị phẩm đều tránh ra hết đi.”

Sở Khang Bá lên tiếng.

Đồng thời, ánh mắt của hắn xẹt qua Tống Thư Hàng. Hắn nhìn ra được, Tống Thư Hàng đang đợi hắn mở món hàng chuyển phát nhanh này ra.

Hắn đoán không ra ý nghĩ của Tống Thư Hàng —— nếu như nói Tống Thư Hàng ham muốn thứ đồ ở trong món hàng chuyển phát nhanh này thì trong thời gian trên đường đến đây, hắn có rất nhiều cơ hội để cướp cái món hàng này đi cơ mà?

Mà bây giờ, hàng đã chuyển đến tay hắn, với tu vi của Linh Hoàng ngũ phẩm như hắn thì một trăm tên Tống Thư Hàng cũng không cách nào cướp được món hàng này từ trong tay hắn được.

Lẽ nào đối phương chỉ là vì tò mò muốn biết món bảo vật ở bên trong thùng chuyển phát nhanh là gì thôi sao?

...

...

Sở Khang Bá hít thở sâu, sau đó đưa tay đặt lên trên cái rương, mở nó ra.

Ngay sau đó, một khối băng tinh phát ra toàn hàn khí hiện ra trước mắt hắn.

Hàn khí cực kỳ đáng sợ, tay của Sở Khang Bá chỉ là mở cái rương thôi nhưng trên bàn tay lại đóng một tầng băng thật dày.

Hắn chính là Linh Hoàng ngũ phẩm đấy, nóng lạnh bất xâm. Nhưng mới chỉ tiếp xúc với cái rương thôi mà ngay đến bàn tay hắn cũng đã bị đông cứng lại rồi.

Sở Khang Bá thầm thở dài.

Hắn lập tức đoán ra được trong cái rương này chứa vật gì —— đó chính là con gái của người bạn cũ kia.

Hắn biết, Lý Thiên Tố có một cô con gái mắc một căn bệnh lạ. Trên người cô ấy có một đạo hàn khí rất quỷ dị, thậm chí lúc nghiêm trọng sẽ đóng băng toàn thân con gái của Lý Thiên Tố lại.

Căn bệnh lạ này ngay đến cả vị Linh Hoàng ngũ phẩm như Lý Thiên Tố cũng không cách nào chữa trị được. Thậm chí Lý Thiên Tố đã tiêu tốn toàn bộ tài sản chỉ vì cô con gái này của mình.

Đứa con gái này cũng là người duy nhất mà lúc sinh thời Lý Thiên Tố không thể nào buông bỏ được.

"Thế nhưng, hàn bệnh mà ngay đến cả Lý đạo hữu có thiên tư ngút trời cũng hết cách, vậy thì lão phu còn có thể làm được gì đây?"“

Sở Khang Bá cười khổ trong lòng.

Nhưng thân là sinh tử chi giao với Lý Thiên Tố, nếu trước khi chết Lý Thiên Tố đã phó thác cô con gái này cho hắn, hắn sẽ hết lòng chăm sóc đứa nhỏ này.

Nếu như có cơ hội, có thể trị khỏi bệnh cho con gái của Lý Thiên Tố, thì cho dù có tiêu tốn hết của cải, Sở Khang Bá cũng không tiếc. Tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần hắn vẫn còn thì linh thạch có nhiều đến mấy cũng có thể từ từ kiếm về được.

...

...

Tống Thư Hàng nhìn tăng băng tinh kia, trong lòng chợt sinh ra một cảm giác quen thuộc.

Trong băng quan, có một cô gái tóc trắng.

Tóc dài tết thành đuôi sam, vắt chéo trên vai. Trên người cô mặc một cái áo khoác thật dày khiến cho cả cơ thể bị gói thành hình một quả cầu.

“Lý m Trúc.”

Tống Thư Hàng buột miệng nói ra cái tên này.

Người ở trong băng quan chính là con gái Lý m Trúc của tán tu Lý Thiên Tố.

Lý m Trúc vốn đã mảnh mai nhỏ con, lại bởi vì mắc bệnh lạ mà dáng người cũng liên tục thu nhỏ lại. Bây giờ thoạt nhìn chỉ bằng một cô gái ba tuổi mà thôi.

Hóa ra là như thế, chẳng trách trong rương chuyển phát nhanh ngập tràn hàn khí. Chẳng trách, linh quỷ lại nằm ở trong cái tủ lạnh thiên nhiên này không chịu chui ra.

Hả? Đợi chút đã!

Tống Thư Hàng nhanh chóng trông thấy có một gật gò lên trên cái băng quan hình chữ nhật này, linh quỷ lúc này đã bị nhốt ở trong khối băng mới gồ lên đó.

"Thả ta ra, thả ta ra đi... Lạnh quá ~ Lạnh quá đi mất ~" Linh quỷ không ngừng truyền ý niệm này vào trong đầu của Tống Thư

Hàng.

Hóa ra là không phải nó chịu ra, mà là không thể ra được đây mà.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Sở tiền bối, món hàng chuyển phát nhanh đã được mở ra, vậy tại hạ muốn thu hồi linh quỷ của mình trước.”

Tống Thư Hàng chắp tay, nhìn Sở Khang Bá.

Lúc này, Sở Khang Bá cũng đã phát hiện ra, linh quỷ giống Tống Thư Hàng y như đúc đang bị nhốt trong khối băng kia.

Hóa ra là như thế, đối phương vẫn luôn đợi hắn mở món chuyển phát nhanh ra, là vì muốn thu hồi linh quỷ của mình. Nhưng mà... tại sao linh quỷ của đối phương lại vào trong món hàng chuyển phát nhanh này được?

Lúc này, Tống Thư Hàng nắm lấy bảo đao Bá Toái, nhẹ nhàng tách cái chỗ băng tinh nổi lên kia.

Chỗ băng tinh nổi lên kia bị Bá Toái Đao tách ra dễ dàng. Song, trên bảo đao Bá Toái cũng nhanh chóng ngưng tụ một tầng băng tinh mỏng.

Hàn khí này bá đạo thật đấy.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc hắn chuẩn bị thu hồi bảo đao Bá Toái, thì đột nhiên xuất hiện dị biến. Trên Bá Toái Đao có một tầng hỏa diễm bốc lên...

Chương 495: Thiếu nữ tóc trắng trong băng tinh

“Hỏa diễm đao?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi hoặc.

Không đúng. Hắn đâu có thôi phát hỏa diễm đao đâu.

Sở Khang Bá đứng ở một bên vội vàng la lên:

“Tiểu hữu, ngươi làm gì thế?”

Tống Thư Hàng:

“Ta đã làm gì đâu.”

Trong lúc nói chuyện, hỏa diễm trên bảo đao Bá Toái lại càng cháy mạnh, trong hỏa diễm trên đao lại hiện ra một đạo thiên uy nhàn nhạt.

“Kiếp hỏa!”

Tống Thư Hàng bỗng hiểu ra.

Hỏa diễm này không phải là lửa thật mà hỏa diễm đao thúc phát ra, mà là lửa của thiên kiếp!

Hắn vội vàng nhấc bảo đao Bá Toái lên, định xê dịch nó ra khỏi băng tinh.

Kiếp hỏa cũng không phải là thứ để đùa giỡn, nếu như không cẩn thận một cái mà làm Lý Thiên Tố ở trong băng tinh kia bị thương thì Tống Thư Hàng làm sao mà chịu trách nhiệm được cơ chứ?

Nhưng, lúc Tống Thư Hàng dùng lực nhấc bảo đao Bá Toái ra, nó lại không nhúc nhích chút nào.

Lúc này, băng tinh lại giống như một thỏi nam châm vậy, khư khư hút lấy hỏa diễm ở phía trước, với lực cánh tay của tu vi nhị phẩm như Tống Thư Hàng thì không cách nào nhấc bảo đao Bá Toái lên được.

“Có chuyện gì thế?”

Sở Khang Bá vội vàng tiến lên phía trước, đỡ lấy cánh tay của Tống Thư Hàng, truyền đến một chút linh lực, muốn giúp Tống

Thư Hàng một tay.

Nhưng, khi thêm linh lực của Sở Khang Bá vào, kiếp hỏa trên bảo đao Bá Toái lại như lửa đổ thêm dầu, thoáng cái đã cháy còn mạnh hơn trước.

Tống Thư Hàng và Sở Khang Bá cùng nhau buông tay lùi về phía sau để tránh bị kiếp hỏa trên đao làm bị thương.

“Kiếp hỏa này có phải là lưu lại từ lần trước không nhỉ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chủ cũ của bảo đao Bá Toái chính là Bá Thiên Quân - Tông chủ Nguyệt Đao Tông, một vị tu sĩ tứ phẩm thân chịu sự giày vò của kiếp hỏa. Cuối cùng, dưới cái phẩy quạt ngự hỏa ba sao nhẹ tênh của Tống Thư Hàng thì đến toàn thân, cả pháp bào, lệnh bài cũng bị kiếp hỏa thiêu đốt sạch sẽ.

Khi đó, bảo đao Bá Toái trong tay Bá Thiên Quân cũng chịu thiên kiếp chi hỏa thiêu đốt. Trước đây, lúc Tống Thư Hàng nhặt bảo đao Bá Toái về, cả cây bảo đao đều bị kiếp hỏa thiêu đến đen thui.

Chỉ là không thể ngờ rằng, trong bảo đao Bá Toái lại còn chôn giấu một ít kiếp hỏa. Mãi cho đến bây giờ, nó bị hàn khí trong băng tinh kích động nên mới kích phát ra.

Kiếp hỏa bốc cháy hừng hực, bao trùm cả mặt băng.

Không được rồi. Nếu như kiếp hỏa cứ đốt lên như thế, thì nói không chừng cả băng tinh cũng bị thiêu rụi mất.

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, lại đưa tay ra để nắm lấy bảo đao Bá Toái. Trên cán đao vẫn chưa bị kiếp hỏa phủ lấy, vừa hay có thể một tay nắm chặt.

Sở Khang Bá nhíu mày nói:

“Tiểu hữu cẩn thận. Thiên kiếp chi hỏa không phải là trò đùa đâu.”

Thế nhưng, lúc Tống Thư Hàng đưa tay ra nắm lấy bảo đao Bá Toái, kiếp hỏa trên đao dường như hao kiệt, đột nhiên tắt lụi đi!

Tay của Tống Thư Hàng vừa mới nắm chặt bảo đao thì không còn kiếp hỏa nữa, băng tinh cũng không còn lực hút với bảo đao Bá Toái nữa. Bảo đao bị hắn nhấc lên một cách dễ dàng.

Mà băng tinh này, chẳng qua là bị kiếp hỏa đốt cháy mất một tầng vỏ bên ngoài, tan thành nước chảy xuống, bên trong nó vẫn cứng như thép, yếu ớt phát ra luồng hàn khí. Kiếp hỏa vẫn chưa tổn thương đến Lý m Trúc ở trong băng tinh.

Tống Thư Hàng không khỏi thở phào.

…

…

Sau khi khẳng định băng tinh không sao, Tống Thư Hàng nhìn sang Sở Khang Bá chắp tay hành lễ:

"Sở tiền bối, chuyển phát nhanh đã chuyển đến nơi rồi, ta cũng đã thu hồi linh quỷ rồi. Cho nên, ta phải cáo từ tiền bối rồi."

Mấy bà mẹ họ Sở vẫn còn đang lo lắng cho mình về chuyện máy bay gặp sự cố, vẫn nên về nhà, sớm báo câu bình an để bọn họ an tâm mới phải.

Đồng thời, Tống Thư Hàng thúc giục chân khí, sau khi làm tan chảy tầng băng tinh bao lấy linh quỷ ra khỏi băng quan của Lý m Trúc. Mất đi sự chống đỡ của hàn khí, khối băng tinh lập tức biến thành một khối băng bình thường, chân khí vừa được thúc ra, khối băng tinh ngay lập tức bị tan ra.

Sau khi linh quỷ thoát thân ra khỏi băng tinh, run rẩy mất một lúc mới nhanh chóng chui về trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng, có thế nào cũng không dám ra nữa. Kể từ sau khi Tống Thư Hàng tấn thăng lên cảnh giới nhị phẩm, linh quỷ đã có hai cái nhà. Nó vừa có thể ở trong trí não của Tống Thư Hàng lại vừa có thể vào trong khí hải đan điền.

"Xin tiểu hữu đợi chút!"

Lúc này, Sở Khang Bá lại cất tiếng giữ người lại

"Thừa dịp tiểu hữu ở đây, chi bằng đi vào trong tộc địa Sở gia với ta một chuyến. Ta có thể giao bản đồ cấm địa và tin tức mà ta và Lý đạo hữu đã từng thăm dò ra được cho tiểu hữu.

Cấm địa kia là nơi mà Lý Thiên Tố đã phải trả giá bằng cả tính mạng mình.

Sở Khang Bá lặng lẽ nhìn vào đôi mắt bị đóng băng của Lý m Trúc. Nói không chừng, hy vọng cứu chữa cho con gái của cố hữu lại chính ở trong khu cấm địa đó.

Nếu như vị Bạch tiền bối và vị Tống Thư Hàng tiểu hữu đang đứng trước mắt đây, sau khi thăm dò khu cấm địa đó có thể có được phương pháp cứu chữa cho Lý m Trúc, thì có thể cứu được huyết mạch của cố hữu một mạng rồi.

“Cũng được.”

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Nếu đã đến rồi thì mang bản đồ cấm địa kia đi luôn một thể.

Nói không chừng nhìn vào phần bản đồ cấm địa, Bạch tiền bối sẽ thu lại kế hoạch du hành vũ trụ một tháng của mình đây cũng nên!

Mọi việc phải suy nghĩ theo hướng tích cực mà!

…

…

Lúc Tống Thư Hàng và Sở Khang Bá đang nói chuyện, thì điện thoại của hắn lại vang lên.

Hắn lôi điện thoại ra nhìn một cái, là Hoàng Sơn Chân Quân gọi điện đến.

Cuối cùng Chân Quân cũng nhớ đến hắn rồi sao? Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt, áo cà sa trên người hắn đến bây giờ vẫn chưa cởi ra được đây này.

m thanh ôn nhu của Hoàng Sơn Chân Quân cất lên:

“Alo, Thư Hàng tiểu hữu hả?”

“Chân Quân, ta đã đợi cuộc gọi này từ ngài được mấy ngày nay rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Khụ, ha ha ha. Mấy ngày nay ta đang bị con chó Tiểu Đậu Đậu suốt ngày quấn lấy người này giày vò, ha ha ha, đối phó với nó thật không dễ dàng gì.”

Trong ngữ khí của Hoàng Sơn Chân Quân có cảm giác có kiểu gì đấy rất là đắc ý.

Đậu Đậu, không phải là bị nấu thành lẩu thịt chó rồi đấy chứ?

“Khụ khụ, ngươi đã có cái mật mã của áo cà sa trong tay rồi, ta sẽ gửi ảnh cho ngươi, ngươi chú ý lấy xuống. Thế nhé, tạm biệt.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói xong thì tắt luôn điện thoại. Hình như Chân Quân đang bận chuyện gì thì phải?

Rất nhanh sau đó Tống Thư Hàng đã nhận được một tin nhắn hình ảnh.

Trên đó quả thực là cách thức giải mật mã áo cà sa.

Dựa theo cách thức mở khóa của ký hiệu trên hình ảnh, Tống Thư Hàng ấn lên áo cà sa màu ngọc bích.

“Bịch'“

Cái áo cà sa chết tiệt trên người hắn cuối cùng cũng rơi xuống.

Áo cà sa rơi ra, Tống Thư Hàng cảm thấy dường như gánh nặng trong lòng mình cũng rơi xuống như thế, thở phào ra một hơi dài.

…

…

Sở Khang Bá sau khi đợi Tống Thư Hàng cởi áo cà sa ra mới lên tiếng:

“Vậy thì, xin mời tiểu hữu đi vào trong tộc địa Sở gia một chuyến vậy.”

Tống Thư Hàng vắt áo cà sa lên tay:

“Mời Sở tiền bối dẫn đường.:

Sở Khang Bá chìa tay ra, cẩn thận dùng linh lực nâng băng tinh lên, đặt nó lên trên một chiếc xe đẩy nho nhỏ đã được chuẩn bị sẵn, muốn đẩy nó về tộc địa Sở gia.

Băng tinh được linh lực nâng đỡ, nhẹ nhàng rơi vào trong chiếc xe đẩy nhỏ kia.

Phịch! Lúc rơi xuống, cả khối băng tinh chấn động nhẹ.

Sau đó, Sở Khang Bá và Tống Thư Hàng trông thấy trên băng tinh xuất hiện một vết nứt. Sau đó lại càng nhiều vết nứt như lưới cá xuất hiện trên bề mặt băng.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Chuyện không liên quan gì đến ta chứ hả?”

“Lão phu đặt xuống rất nhẹ nhàng mà.”

Sở Khang Bá cũng đáp.

Rắc rắc rắc...

Cả khối băng tinh bắt đầu vỡ ra.

...

...

“Liệu có phải Lý m Trúc ở bên trong tỉnh lại rồi không?”

Tống Thư Hàng phỏng đoán hàn khí trong người con gái của Lý Thiên Tố cũng không phải là lúc nào cũng trong tình trạng 'phát bệnh'.

Hàn khí sau khi phát tác một khoảng thời gian cũng sẽ ẩn núp đi một khoảng thời gian. Lúc hàn khí ẩn núp đi, Lý m Trúc có thể hoạt động như người bình thường, chỉ có điều nhiệt độ cơ thể thấp hơn một chút, và còn đặc biệt sợ lạnh nữa.

Bây giờ, có lẽ nào là lúc hàn khí trong người đứa bé bắt đầu ẩn núp?

“Rất có thể

Sở Khang Bá gật đầu nói. Hắn cũng biết một chút về bệnh tình của con gái Lý Thiên Tố.

...

...

Trên thực tế, quả thực giống như những gì hai người phỏng đoán, dòng hàn khí đáng sợ trên băng tinh bắt đầu nội liễm lại, cả khối băng quan cũng chuyển hóa thành khối băng bình thường.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ khối băng trên băng quan vỡ vụn ra, lộ ra cô tóc trắng mặc áo rất dày, như một quả cầu ở bên trong.

Sau khi Lý m Trúc thoát ra từ trong khối băng, toàn thân lạnh run cầm cập. Trên tóc, trên người của cô còn có rất nhiều miếng băng vụn còn vương lại.

Cô mở choàng mắt... Không chỉ có tóc cô bị biến thành màu trắng bạc. Nếu nhìn kỹ một chút thì thấy cả lông mi và đồng tử của cô cũng bị biến thành màu trắng bạc.

Đẹp đẽ và đáng yêu giống như một con búp bê vậy.

Mỗi lần Lý m Trúc phát bệnh, ít thì bảy tám ngày, nhiều thì hàng tháng. Hàn khí trong cơ thể sẽ tự động nội liễm để cho cô có thể có một khoảng thời gian tự do vận động. Nhưng lần này, bệnh tình của cô quá nghiêm trọng, trực tiếp hình thành lên một băng quan. Phụ thân Lý Thiên Tố của cô lo lắng cho bệnh tình của con gái, nên đã trực tiếp phong ấn cả cái băng quan này lại.

Kết quả, mãi cho đến sau khi phong ấn được giải khai, hàn khí trong cơ thể cô mới nội liễm để cho cô chui ra khỏi băng quan.

"Ư... ư..." Lý m Trúc cuộn tròn thành quả bóng, từ trong miệng phát ra âm thanh yếu ớt.

...

...

Lúc Tống Thư Hàng trông thấy cô lạnh run cầm cập, nhất thời trong lòng trào lên một cảm giác thương xót, lẽ nào là thuộc tính “người tốt” của hắn lại phát tác.

Mà hắn đã từng nhập vào trong mộng cảnh của Lý Thiên Tố, đã trải qua quá trình Lý Thiên Tố kết hôn rồi dưỡng dục con gái. Cho nên, lúc trông thấy Lý m Trúc lạnh run cầm cập, khó tránh khỏi có chút cảm tình thâm nhập vào.

“Có khăn lông khô không?”

Tống Thư Hàng lập tức hỏi.

Đệ tử Sở gia ở bên cạnh đưa cho hắn một cái khăn lông khô thật dày.

Tống Thư Hàng tiến lên một bước, thuần thục ôm lấy Lý m Tố đang lạnh run cầm cập lên, dùng khăn lông khô lau kỹ hết mẩu băng vụn trên tóc, trên mặt, trên cổ của cô. Động tác nhẹ nhàng giống như mây trôi nước chảy, như là đã từng làm qua hàng trăm hàng nghìn lần rồi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng cau mày nhìn quần áo ở trên người Lý m Trúc.

Những bộ quần áo này có lẽ vốn là những loại vật phẩm như pháp bào, có hiệu quả pháp thuật, có thể cung cấp độ ấm cho chủ nhân.

Nhưng, dưới sự xâm nhập của luồng hàn khí vào trong cơ thể Lý m Trúc, toàn bộ áo này đều mất đi hiệu quả giữ ấm. Hơn nữa lại đóng băng trong băng tinh khá lâu nên bây giờ quần áo cũng như băng lạnh vậy.

Trước tiên phải thay một bộ quần áo khác cho cô mới được.

Tống Thư Hàng lấy áo cà sa ngọc bích của mình ra, bao lấy Lý m Trúc vào trong, lại quay đầu lại nói với Sở Khang Bá:

“Sở tiền bối, hãy để cho một nữ đệ tử của Sở gia lau qua người cho đứa bé này rồi thay một bộ quần áo khác để giữ ấm một chút.”

Sở Khang Bá gật đầu, cho gọi hai vị nữ đệ tử đến, phân phó bọn họ đi thay quần áo cho Lý m Trúc trước.

Hai vị nữ đệ tử bước đến, chìa tay ra, chuẩn bị đón lấy bé gái tóc trắng trong tay Tống Thư Hàng.

Nhưng, hai mắt của Lý m Trúc lại đột nhiên mở bừng ra đầy vẻ hoảng sợ, cô ôm chặt lấy Tống Thư Hàng, toàn thân nép vào phía sau Tống Thư Hàng. Sau đó còn run rẩy dữ dội hơn.

Hai vị nữ đệ tử của Sở gia khẽ cười ngượng ngùng.

Tống Thư Hàng nhìn đứa bé gái bám chặt lấy góc áo mình, trong lòng khẽ động, hắn lại nhìn vào cái nhẫn đồng cổ trên tay hắn. Là bởi vì chiếc nhẫn này nên Lý m Trúc mới vô thức nép vào mình đúng không?

Chương 496: Không thể trông mặt mà bắt hình dong

Nguyên nhân chính là do trên nhẫn đồng cổ này có khí tức của Lý Thiên Tố đạo trưởng, vì thế nên Lý Trúc m mới đến gần mình theo bản năng sao?

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ vào lưng của Lý m Trúc, dịu dàng nói:

“Đừng sợ, hai vị tỷ tỷ ấy chỉ thay quần áo cho ngươi thôi mà.”

Sau khi nghe được giọng nói của hắn, Lý m Trúc run rẩy gật đầu. Sau đó, cô dè dặt giơ tay mình về phía hai nữ đệ tử Sở gia ở trước mặt.

Nữ đệ tử Sở gia cười khẽ, ôm lấy Lý m Trúc, đưa cô đến căn phòng bên cạnh tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi, hắn cảm thấy trạng thái của Lý m Trúc có hơi không bình thường.

Trong kí ức khi hắn “nhập mộng”, tuổi của Lý m Trúc chắc hẳn không còn nhỏ nữa.

Trước khi hàn bệnh của cô ấy phát tác lần đầu tiên thì cô ấy đã mười hai tuổi rồi. Vì hàn bệnh của cô ấy mà Lý Thiên Tố tán gia bại sản, tìm đủ mọi cách để chữa trị cho cô, lần chữa trị này cũng mất rất nhiều năm.

Nhưng bây giờ, bất kể là ngoại hình hay là hành vi cử chỉ của cô ấy đều không khác gì một đứa trẻ mới chỉ ba, bốn tuổi cả.

Chẳng lẽ sau khi cơ thể thoái hóa thành trẻ con xong thì thần trí của cô ấy cũng trở nên giống một đứa trẻ luôn sao?

“Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, xem bộ dạng của ngươi thì có vẻ ngươi rất biết chăm sóc trẻ con đấy.”

Lão tổ Sở gia Sở Khang Bá cười ha ha nói, hắn liếc nhìn tiểu hòa thượng luôn theo sau Tống Thư Hàng, một bước cũng không rời kia.

Sau khi đến Hoa Hạ, tiểu hòa thượng không quay về Thiên Nhai Vân Du Tự mà vẫn tiếp tục đi theo bên người Tống Thư

Hàng, đợi Tam Nhật sư huynh đến đón nó trở về.

Lúc thấy lão tổ Sở gia chú ý đến nó, thì tiểu hòa thượng chắp hai tay lại, lịch sự thi lễ một cái.

Lão tổ Sở gia mỉm cười đáp lễ.

Tống Thư Hàng cười gượng, giỏi chăm sóc trẻ con ư? —— Chẳng lẽ trên người của hắn có vầng sáng của vua bầy nhỏ, vì vậy dưới tác dụng của vầng sáng ấy mà tiểu hòa thượng Qủa Qủa, kinh ba Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, còn có cả Ngư Kiều Kiều nữa, từng người từng người xuất hiện bên cạnh hắn sao?

Trong lúc nói chuyện, hai vị nữ đệ tử Sở gia kia đã đưa Lý m Trúc ra ngoài.

Sau khi rửa mặt chải đầu sạch sẽ, tóc của Lý m Trúc được tháo ra, xõa tung đằng sau lưng, mái tóc vừa dài vừa dày, nhìn qua càng thấy đáng yêu hơn.

Điều không hoàn mỹ chính là, trên người cô ấy mặc một chiếc áo len dày cộm, ở ngoài còn khoác thêm một chiếc áo cà sa màu xanh ngọc, nhìn có vẻ vô cùng quái lạ.

Vừa nhìn thấy Tống Thư Hàng, Lý m Trúc vội vàng chạy đến bên cạnh hắn, vươn bàn tay nhỏ bé từ trong áo cà sa ra, túm lấy góc áo của Tống Thư Hàng, không chịu buông ra.

Lúc cơ thể cùa Tống Thư Hàng chạm vào chiếc áo cà sa màu ngọc bích choàng bên ngoài của Lý m Trúc, hắn nói:

“Sao lại nóng như vậy?”

Chiếc cà sa ngọc bích này có thể tự động điểu chỉnh nhiệt độ, vì vậy lúc cảm thấy thân nhiệt của Lý m Trúc thấp, chiếc áo này sẽ không ngừng tăng độ ấm lên. Lúc này, chiếc áo cà sa giống như là chiếc đèn sưởi dùng để sưởi ấm trong mùa đông vậy, có cảm giác nóng bỏng tay.

Nghe được tiếng lẩm bẩm của Tống Thư Hàng, Lý m Trúc nghi hoặc nhìn lại hắn.

“Không sao đâu.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ người cô, chỉ có tí nhiệt độ thế này thì hoàn toàn không là vấn đề với Tống Thư Hàng của bây giờ.

Đúng lúc này, lão tổ Sở gia Sở Khang Bá nói:

“Mời tiểu hữu đi theo ta.”

Hắn đi phía trước dẫn đường. Tống Thư Hàng đi theo sau, tiểu hòa thượng thì bám sát Tống Thư Hàng.

Tiểu hòa thượng thỉnh thoảng lại nhìn sang Lý m Trúc, nó vô cùng tò mò đối với cô gái chui ra từ tảng băng này —— Đều nói trẻ con chui ra từ trong tảng đá, nhưng trẻ con chui ra từ tảng băng thế này thì tiểu hòa thượng chỉ mới nhìn thấy lần đầu.

Tộc địa Sở gia.

Tống Thư Hàng ngồi ở trên sô pha, tiểu hòa thượng và Lý m Trúc lần lượt ngồi ở hai bên trái phải của hắn, Ngư Kiều Kiều thì ngồi ở trên vai hắn.

Chiếc áo cà sa ngọc bích trên người cô ấy đã cởi ra trả lại cho Tống Thư Hàng, tộc lão Sở gia đã thay cho cô ấy một chiếc pháp y vô cùng xinh xắn dành cho nữ tu.

Dù sao đi nữa thì lão tổ Sở gia cũng là Linh Hoàng ngũ phẩm, hồi còn trẻ hắn đã cùng Lý Thiên Tố đi qua không ít di tích, bảo vật mà hắn cất giữ cũng không ít, chỉ là một chiếc pháp y cỏn con thì có là gì đâu.

Tiếp đó, Sở Bá Khang ghi lại bản đồ ‘cấm địa’ và tin tức về khu vực xung quanh cấm địa mà hắn là Lý Thiên Tố đã từng thăm dò trên một cuộn giấy dài, đưa cho Tống Thư Hàng.

Cái ‘cấm địa’ kia, Sở Khang Bá quả thật không dám đến nữa.

Đến cửa lớn của cấm địa mà hắn còn chưa nhìn thấy thì đã bị trọng thương, phải dưỡng thương bao nhiêu năm nay. Còn người bạn tốt Lý Thiên Tố của hắn thì lại mất mạng bên trong cấm địa, cấm địa này không phải là nơi mà Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm có thể dò xét được.

“Tiểu hữu, đây chính là vị trí của cấm địa và một số bố trí của vùng xung quanh cấm địa. Có điều đã nhiều năm trôi qua rồi, không biết vùng xung quanh cấm địa có thay đổi gì không, cho nên những gì lão phu và Lý đạo hữu từng thăm dò được chỉ có thể dùng để tham khảo mà thôi.”

Sở Khang Bá lên tiếng.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng lại cam đoan:

"Ngoài ra, xin tiền bối yên tâm, nếu như trong cấm địa đó có phương pháp để trị bệnh cho Lý m Trúc thì bọn ta nhất định sẽ dốc hết sức mình để mang nó về."

Sở Khang Bá nghe vậy thì cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Sau đó, hai người lại nói chuyện với nhau rất lâu.

Những kinh nghiệm mạo hiểm khi còn trẻ của Sở Khang Bá khiến cho Tống Thư Hàng nhận được rất nhiều lợi ích.

Cuối cùng, hai người trao đổi số điện thoại với nhau, nếu như chuyến hành trình đến cấm địa của Tống Thư Hàng có thu hoạch gì thì có thể trực tiếp liên lạc với Sở Khang Bá.

"Sở tiền bối, vãn bối còn có việc gấp phải về nhà một chuyến. Hẹn gặp tiền bối sau!"

Tống Thư Hàng chắp tay chào Sở Khang Bá.

"Hẹn gặp lại."

Sở Khang Bá đứng lên tiễn khách.

Sau khi ra đến vùng đất trống bên ngoài phòng, Tống Thư Hàng lấy "con rối ngân long" từ trong túi thu nhỏ ra.

Lúc Thất Sinh Phù tiền bối tặng con rối ngân long này cho hắn, trong con rối đã lắp sẵn một viên linh thạch tam phẩm, đủ cho con rối ngân long bay một khoảng thời gian dài rồi.

Cũng may là ở bên trong con rối ngân long này đã có sẵn linh thạch… nếu không thì với một kẻ nghèo rớt mùng tơi, đến nửa viên linh thạch cũng không có như Tống Thư Hàng, con rối ngân long này chẳng khác gì đồ để trưng cho đẹp!

Sau khi tiểu hòa thượng nhìn thấy con rối ngân long thì lập tức lên tiếng hoan hô, 'vèo' một cái lẻn lên trên lưng rồng. Cho dù bình thường có ra vẻ ông cụ non như thế nào đi chăng nữa thì khi nhìn thấy thứ mình yêu thích, nó cũng khó để khắc chế tính trẻ con của mình.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ người đang kéo góc áo của mình là Lý m Trúc:

"Ngoan nào, m Trúc, trước tiên ở cùng với Sở tiền bối đi nhé… một thời gian nữa ta lại tới thăm ngươi, được không?"

Lý m Trúc chớp chớp hai mắt, vẻ mặt ngơ ngác. Tay của cô ấy vẫn nắm chặt lấy góc áo của Tống Thư Hàng, không muốn buông tay.

Ngư Kiều Kiều ngồi trên vai hắn nói:

“He he, cô bé quấn ngươi rồi, Thư Hàng.”

“Chắc là do chiếc nhẫn trên tay ta có mang theo vị đạo quen thuộc với cô ấy.”

Tống Thư Hàng sờ sờ chiếc nhẫn đồng cổ.

Trên chiếc nhẫn này có hỏa diễm đao, Trì Dũ Thuật, còn có tụ linh trận tam phẩm nữa, đối với phẩm cấp hiện giờ của Tống Thư Hàng, đây là một bảo vật hiếm có.

Hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn này đã nhiều lần hỗ trợ cho Tống Thư Hàng thoát khỏi hiểm cảnh sinh tử, Trì Dũ Thuật còn trân quý hơn, nó thật sự là pháp thuật cứu mạng.

Nhưng sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng vẫn tháo chiếc nhẫn từ trên tay xuống.

Hắn ngồi xổm xuống, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Lý m Trúc, đặt chiếc nhẫn đồng cổ vào lòng bàn tay của cô ấy —— Đây là di vật của phụ thân cô ấy để lại, nên về tình về lý thì đều phải trả cho cô ấy. Đây coi như là vật về chủ cũ.

“Tạm biệt, bảo trọng nhé.”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nói với cô ấy.

Đôi mắt màu bạc của Lý m Trúc nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

Sở Khang Bá tiến lên một bước, nhẹ nhàng vỗ vào người Lý m Trúc, ôm cô ấy lên.

“Sở tiền bối, tạm biệt.”

Tống Thư Hàng nhảy lên con rối ngân long, chắp tay chào. Hai mắt của con rối ngân long hiện lên ánh sáng màu vàng, đôi cánh to lớn vỗ nhẹ một cái, bay thẳng lên trời.

Đệ tử Sở gia nhìn con rối kia với vẻ hâm mộ —— họ cảm thấy con rối phi hành này ngầu vô cùng. Đáng tiếc, đối với đệ tử Sở gia, đừng nói là con rối phi hành, đến cả con rối chạy dưới đất cũng là giá trên trời. Có tiền mua con rối còn không bằng lấy tiền đó đi đổi tài nguyên tu luyện.

“Đi thôi, chúng ta trở về.”

Sở Khang Bá lên tiếng.

Nằm trong lòng hắn, Lý m Trúc vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, cũng không biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì nữa.

Sở Khang Bá vỗ về con gái của cố nhân:

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ sống cùng nhau nhé.”

Hắn sẽ coi Lý m Trúc như con gái ruột của mình, dốc lòng dạy dỗ, nuôi dưỡng cô thật tốt.

Nếu như có một ngày, có thể trị tận gốc hàn độc trên người cô thì coi như mình cũng có thể không thẹn với người bạn cũ rồi.

…

…

Lúc Sở Khang Bá ôm Lý m Trúc đi được năm sáu bước thì Lý m Trúc đột nhiên mở miệng, thốt ra một từ:

“Đốt.”

Ngay sau đó, có một vật có kích cỡ bằng một viên dược hoàn nhỏ bay ra từ trong miệng của Lý m Trúc.

Đó là… kiếm hoàn!

Kiếm hoàn do lưỡi đao sắc bén có hình dáng sợi tơ cực kì mỏng manh quấn thành hình viên tròn, chỉ cần được rót chân khí hoặc là linh lực vào thì kiếm hoàn sẽ lập tức biến thành một thanh trường kiếm sắc bén, hoặc cũng có thể trực tiếp dùng hình dạng kiếm hoàn để giết địch.

Luyện chế kiếm hoàn rất khó khăn, giá trị của nó cao hơn từ năm đến mười lần giá trị của phi kiếm bình thường có cùng cấp bậc trở lên.

Kiếm hoàn này bay ra từ trong miệng của Lý m Trúc, vọt lên không trung, hóa thành kiếm quang hoàn chỉnh.

Sở Khang Bá giật mình sửng sốt nửa khắc:

“Ngự kiếm thuật!”

Mà đúng lúc này, Lý m Trúc ở trong ngực hắn giãy giụa, cô ấy nhảy lên một cái, cơ thể bé nhỏ rơi xuống trên kiếm quang, sau đó, cô cẩn thận nằm sấp trên kiếm quang, giống như một con vật nhỏ đáng yêu vậy.

“Vèo!”

Kiếm quang bay đi, trong chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời… Nhìn phương hướng kia chắc là đuổi theo bọn Tống Thư Hàng rồi.

“Tiên Thiên tứ phẩm.”

Sở Khang Bá cười khổ.

Hắn thế mà lại nhìn nhầm, cô con gái của ông bạn cũ của hắn là tu sĩ có cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm đấy!

Cô mới từng đó tuôi, thế mà đã có tu vi tứ phẩm rồi.

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng, vì để trị khỏi hàn bệnh trên người con gái, Lý Thiên Tố đã dốc sạch gia sản, còn nợ nần chồng chất, hơn nữa còn vào sinh ra tử vô số lần ở các bí cảnh và di tích nữa, những tài nguyên lấy được thì đều để cho con gái dùng cả.

Đó là thiên tài địa bảo vô cùng quý giá, cho dù phần lớn được dùng để chông lại “hàn khí” trong cơ thể nhưng một phần dược lực nhỏ còn lại cũng đủ để đẩy Lý m Trúc lên cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm.

Sau khi suy nghĩ xong thì Sở Khang Bá lấy điện thoại ra, gọi điện cho Tống Thư Hàng.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

“Ố? Sở tiền bối, có chuyện gì sao?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, lẽ nào mình để quên đồ gì đó ở Sở gia sao?

Sở Khang Bá ngượng ngùng nói:

“Tống tiểu hữu, Lý m Trúc bay đến chỗ của các ngươi rồi.”

“Cái gì? Cô bé bay tới đây á? Cô bé bay kiểu gì chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Khang Bá:

“Ngự kiếm phi hành.”

“Tiên Thiên tứ phẩm?”

Tống Thư Hàng ngu người luôn.

Sở Khang Bá:

“Ừm, Tiên Thiên tứ phẩm.”

Tống Thư Hàng: …

Đầu năm nay, thiên tài trở nên rẻ bèo thế sao? Trước đây các vị tiền bối phải mất vài trăm năm mới tấn thăng lên được cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm đấy nhé.

Chương 497: Xin chào, ta đến tìm Bạch Kình Đao Khách

Nhưng hiện nay, Vũ Nhu Tử mới mấy chục tuổi mà đã sắp đạt được cảnh giới này rồi. Người lớn tuổi hơn Vũ Nhu Tử một chút là Tô Thị A Thập Lục, thì đang trong quá trình trùng kích cảnh giới đó rồi. Ngư Kiều Kiều trên vai hắn, nếu đổi thành tuổi của nhân loại thì cũng không hơn kém Tô Thị A Thập Lục là bao, bây giờ cũng đã có cảnh giới tứ phẩm rồi.

Hình như đây là thời đại mà thiên tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp thì phải.

Lúc này, Sở Khang Bá trong điện thoại lại nói:

“Vì vậy, liệu có thể nhờ Tống tiểu hữu chăm sóc cho đứa cháu gái này của ta mấy ngày được không, bên này ta sẽ phái hai đệ tử Sở gia qua đó ngay lập tức, đến lúc đó, hai đệ tử này sẽ chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của Lý m Trúc, đảm bảo không gây phiền phức gì cho tiểu hữu đâu.

Sở Khang Bá nhìn ra, không biết vì nguyên nhân gì mà Lý m Trúc cứ nhất định phải quấn lấy Tống Thư Hàng —— Chẳng lẽ Lý m Trúc cũng giống như gà con vừa nở khỏi trứng, coi thứ đầu tiên chúng thấy thành mẹ ư?

Tóm lại, bất luận thế nào, tạm thời Lý m Trúc sẽ không rời khỏi Tống Thư Hàng đâu, thế thì dứt khoát phái hai đệ tử qua đó chăm sóc Lý m Trúc luôn cho rồi, cứ để Lý m Trúc ở bên Tống Thư Hàng một thời gian, đợi đến khi tìm thấy cách giải quyết rồi thì lại mang cô ấy về.

Mà người được chọn để chăm sóc Lý m Trúc, trong lòng Sở Khang Bá đã có người thích hợp rồi —— ấy chính là Tiểu Sở Sở thiên tài của Sở gia.

Với tư chất của Sở Sở , nếu như cứ tiếp tục ở lại Sở gia thì đúng là có hơi lãng phí thiên phú của cô. Nếu như thế thì chi bằng để cho cô ở cùng với vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này đi vậy, nói không chừng còn có thể gặp được kỳ ngộ của mình cũng nên.

Người được chọn còn lại thì nhất định phải là một đệ tử kiên định tài giỏi của Sở gia mới được…

~~~~~~

Tống Thư Hàng nhìn tiểu hòa thượng đang reo hò ở trên lưng ngân long một cái, thôi được rồi, chăm sóc một đứa trẻ là chăm sóc, mà hai đứa thì cũng là chăm sóc thôi.

“Không thành vấn đề, Sở tiền bối. Ta có thể phụ trách chăm sóc cho Lý m Trúc, có điều… Thời gian gần đây có khả năng ta sẽ phải đi xa một chuyến, thế nên tốt nhất là đệ tử Sở gia mà người phái đến để chăm sóc cô ấy có thể đến trong vòng hai ngày nhé.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Hai ngày à? Không thành vấn đề. Tiểu hữu ngươi cứ gửi địa chỉ của ngươi cho ta, ta đảm bảo trước khi mặt trời ngày mai xuống núi, hai đệ tử Sở gia sẽ đến chỗ của ngươi ngay.”

Sở Khang Bá vỗ ngực đảm bảo, đồng thời, lão tổ lại thuận miệng hỏi thêm một câu:

“Thư Hàng tiểu hữu muốn đi đâu thế? Trên đường có cần giúp đỡ gì không?”

“À… Đi đến một nơi rất xa, rất rất xa.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời sao:

“Cảm ơn ý tốt của Sở tiền bối, có điều chuyến đi lần này đã được Bạch tiền bối sắp xếp ổn thỏa cả rồi, ta chỉ cần lê cái thân này đi qua đó là được rồi.”

“Vậy thì tiểu hữu đi đường cẩn thận nhé.”

Sở Khang Bá nghe thấy khẩu khí của Tống Thư Hàng có gì đó không đúng lắm, nhưng không biết phải nói tiếp thế nào nên chỉ đành chúc một câu.

…

…

Sau khi cúp điện thoại, Tống Thư Hàng lập tức nhìn thấy đằng sau con ngân long có một đạo kiếm quang bay vút tới đây, tốc độ cực nhanh, còn nhanh gấp hai lần tốc độ bay của con rối ngân long này nữa.
~~~~~~

Trên kiếm quang, thiếu nữ tóc trắng Lý m Trúc bám trên kiếm quang, giống như một động vật nhỏ đáng yêu vậy. Lúc hai mắt của cô ấy và hai mắt của Tống Thư Hàng nhìn thẳng nhau thì đôi mắt màu bạc của cô ấy sáng lên.

Tốc độ của kiếm quang càng lúc càng nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã đuổi đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, Lý m Trúc nhảy vồ một cái, nhào sang con rối ngân long của Tống Thư Hàng.

Động tác nguy hiểm như thế làm cho tim của Tống Thư Hàng đập thình thịch, hắn vội vàng đưa tay ra đỡ lấy vị tiểu tổ tông này.

Cũng may là Lý m Trúc có thể khống chế sức lực khi va chạm của bản thân, lúc cô ấy nhào về phía Tống Thư Hàng, lực va chạm của cơ thể đã thu lại rất nhỏ, rất nhỏ rồi. Tống Thư Hàng chỉ cần ôm nhẹ là có thể tiếp được cô ấy ngay.

Đạo kiếm quang ở bên cạnh kia thu nhỏ lại, hóa hành kiếm hoàn, bay tới bên cạnh Lý m Trúc. Cô ấy hơi hé miệng ra rồi nuốt kiếm hoàn vào.

“Hì hì hì.”

Lý m Trúc bắt lấy góc áo của Tống Thư Hàng, nở nụ cười hài lòng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, vỗ nhẹ vào người Lý m Trúc.

Tiểu hòa thượng trợn to hai mắt, cái cô gái này nhìn có vẻ còn bé hơn cả nó mà đã có thể ngự kiếm phi hành rồi. Thế giới quan của tiểu hòa thượng có chút lung lay. Nhưng nó lập tức cắn chặt răng, kiên định nói —— Chắc chắn là do gần đây ta luyện tập không đủ, ta phải nỗ lực, nỗ lực hơn nữa mới được.

Trong lúc bất tri bất giác, Lý m Trúc đã trở thành động lực khích lệ tiểu hòa thượng chăm chỉ tu luyện rồi.

…

…

Sau khi nắm chặt góc áo của Tống Thư Hàng, Lý m Trúc giơ bàn tay nhỏ bé ra, đưa chiếc nhẫn đồng cổ cho Tống Thư Hàng.

“Cho ta sao?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Ừm.”

Lý m Trúc gật nhẹ đầu.

“Đây là đồ của phụ thân ngươi, ta chỉ trả nó lại cho chủ nhân của nó thôi. Vì thế, nó là đồ của ngươi rồi.”

Tống Thư Hàng lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

Lý m Trúc vẫn chìa tay ra, đôi mắt màu bạc nhìn chăm chăm vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bi cô nhìn chằm chằm nên bắt đầu có chút ngại ngùng, chỉ đành cầm lại chiếc nhẫn đồng cổ —— lại nói, lẽ nào Lý m Trúc đến gần mình không phải vì chiếc nhẫn đồng cổ này sao?

Nếu như không phải vì chiếc nhẫn đồng cổ này thì là vì nguyên nhân gì kia chứ?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới linh quỷ trong cơ thể mình… Lúc đầu khi ký kết khế ước với linh quỷ, con linh quỷ này hấp thụ một phần nhỏ năng lượng khi Lý Thiên Tố đạo tiêu.

Có thể là vì nguyên nhân này nên khiến cho trên người Tống Thư Hàng mang theo mùi vị của Lý Thiên Tố, dẫn đến việc Lý m Trúc tiếp cận hắn theo bản năng chăng?

Thôi vậy, mặc kệ thế nào thì cũng phải đưa cô ấy về nhà trước vậy —— Mẹ Tống rất thích trẻ con, thế nên chắc hẳn là sẽ thích cô gái nhỏ đáng yêu này lắm.

À, không được quên, còn có một tiểu hòa thượng nghiêm túc nữa.

Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, tại nhà của Tống Thư Hàng.

Mẹ Tống ngồi ở ghế sô pha cắn hạt dưa, xem phim Hàn.

Ba Tống thì dựa vào ghế sô pha nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời sự hôm nay đưa tin, mọi người trên chiếc máy bay xảy ra sự cố và rơi xuống đảo biệt lập đã được phú hào thần bí dùng du thuyền đưa về thành phố Tang Hải của Hoa Hạ, hiện các hành khách đang trên đường trở về nhà.

Vì thế hôm nay, ba Tống đã xin nghỉ, còn mẹ Tống thì chuẩn bị xong một bàn thức ăn ngon từ sớm, giờ chỉ còn đợi Tống Thư

Hàng về nhà nữa thôi.

Kinh coong~~

Tiếng chuông từ cửa truyền vào.

“Là Thư Hàng về sao?”

Ba Tống bật dậy từ sô pha, động tác nhanh nhẹn, căn bản không giống những người ở độ tuổi của ông chút nào. Sau đó ông bước vội, ba bước thành hai bước, ông xông đến cạnh cửa, dùng sức mở cửa nhà ra.

“Thằng nhóc này, cuối cùng con cũng biết quay… ố?”

Mới nói được một nửa, ba Tống nhìn đến người đứng ở ngoài cửa liền ngẩn toàn thân.

Người ở trước mặt ông không phải Tống Thư Hàng mà là một cô gái có dáng người cao gầy.

Cô gái có dáng người cao gầy thì chẳng có gì kì lạ cả, nhưng mà cô gái này lại mặc một chiếc váy cổ trang màu đỏ, giống như là tiên tử bước ra từ trong những bộ phim cổ trang vậy.

Nhưng trong một ngày thời tiết nóng bức thế này mà ăn vận như thế thì không những kì lạ mà còn rất oi bức nữa.

“Xin chào, cô tìm ai vậy?”

Ba Tống hỏi.

“Vâng, xin hỏi, đây có phải là nhà của Thư Sơn Áp Lực Đại tiểu hữu không ạ?”

Cô gái mặc váy cổ trang màu đỏ kia chớp chớp mắt, cười hỏi.

Cô ấy vừa nở nụ cười thì trên người xuất hiện lực hấp dẫn rất lớn, làm cho cơ thể của ba Tống không tự chủ được đến gần cô ấy hơn —— Đừng có nghĩ xiên xẹo nhé, không phải là cái loại ‘sức hút quyến rũ’ kia đâu, đó là lực hấp dẫn thực sự đấy, giống như nam châm vậy, ba Tống cảm giác cơ thể mình đứng không vững nữa.

“Thư Sơn Áp Lực Đại? Là cái gì thế?”

Ba Tống không hiểu ra sao, đồng thời ông cảm thấy trọng tâm của bản thân không vững nên vội vàng ngửa người ra sau.

“Ố? Đợi chút, ngày hôm nay thay đổi rồi.”

Cố gái mặc vảy cổ trang màu đỏ lấy điện thoại ra, trượt vài cái, sau đó cô ngẩng đầu lên, mặt đầy nghiêm túc nó:

“Đây là nhà của Bạch Kình Đao Khách à?

“Bạch Kình Đao Khách lại là cái gì nữa thế?”

Ba Tống dùng sức xoa huyệt thái dương, dạo gần đây đám thanh niên biết chơi quá, tư duy của ông có chút không theo kịp rồi:

“Tôi chỉ biết chỗ này của chúng tôi là đường Bạch Kình thôi.”

“À, chờ một chút… Ta quên một chuyện quan trọng.”

Cô gái mặc đồ cổ trang đó lại trượt điện thoại mấy cái, gõ như bay trên điện thoại.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Gấp! Có đạo hữu nào đang online không, ta hỏi một vấn đề, tên tục gia của Bạch Kình Đao Khách là gì ý nhỉ? Ta nhất thời không nhớ ra được.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Bạch Kình Đao Khách là ai?”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Là đạo hữu mới vào nhóm sao?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Không phải, chính là đạo hữu có tổng cộng bảy cái đạo hiệu, mỗi ngày đổi một cái ấy!”

Đông Phương Thanh Tuyết:

“À ~ Là Thất Nhật đạo hữu đấy à!”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Thất Nhật đạo hữu lại là cái quỷ gì thế, tiểu hữu chỉ là trong bảy ngày mỗi ngày đổi một cái đạo hiệu thôi mà.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Thất Nhật đạo hữu… Cái đạo hiệu này được đấy, ta rất thích. Ngoài ra Lưu Huỳnh Tiên Tử, tên tục gia của Bạch Kình Đao Khách là ‘Tống Thư Hàng’, cô hỏi cái này làm gì?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Ta vừa mới đến nhà hắn, có điều hình như là gặp phải cha hắn. Nhưng nhất thời ta không nhớ ra tên tục gia của Bạch Kình

Đao Khách. Bây giờ ta biết rồi, cảm ơn Bắc Hà, chụt chụt.”

Bắc Hà Tán Nhân: …

Lưu Huỳnh Tiên Tử tắt điện thoại đi, ngẩng đầu lên nhìn ba Tống lần nữa:

“Xin chào, đây có phải là nhà của Tống Thư Hàng tiểu hữu không?”

“À à, hóa ra là bạn của Thư Hàng à.”

Ba Tống gật đầu đồng thời nhìn Lưu Huỳnh Tiên Tử một cái. —— Là một cô gái xinh đẹp nha, nếu chỉ nói về khí chất, tướng mạo, thì cô gái này với cái cô Vũ Nhu Tử lần trước thì đúng là mỗi người một vẻ… Chỉ là hành vi cử chỉ, quần áo ăn mặc đều hơi lạ một chút.

Còn có cái cách xưng hô “Bạch Kình Đao Khách” vừa nãy nữa.

Đợi chút, đây chẳng lẽ chính là “cosplay” mà thanh niên hiện nay hay chơi đó sao? Cái gì mà ăn vận theo vai diễn các thứ.

Không ngờ thằng nhóc Tống Thư Hàng kia lại còn chơi cả trò này nữa.

“Mời vào, Thư Hàng vẫn còn đang trên đường trở về từ Tang Hải, chắc là trong ngày hôm nay sẽ về tới thôi. Cô tìm Thư Hàng có chuyện gì không?”

Ba Tống nhiệt tình tiếp đãi.

“Ừm, Tống Thư Hàng đã đặt một lô đặc sản, hiện đã chuyển đến Văn Châu rồi, tạm thời được gửi ở chỗ của ta, ta nghe nói hắn sắp về nhà rồi nên liền qua đây gặp hắn, xem xem lúc nào thì hắn rảnh, đến lấy lô đặc sản kia về.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử mỉm cười trả lời.

Một nghìn bao linh mễ của Tống Thư Hàng đã được gửi tới rồi, hiên đang để ở cao ốc để không của Lưu Huỳnh Tiên Tử. Ngoài ra… Lưu Huỳnh Tiên Tử được Bạch Tôn Giả phó thác phải đưa Tống Thư Hàng vào vũ trụ nữa.

Lâu rồi chưa dùng cách đó để đưa người vào vụ trụ, bây giờ Lưu Huỳnh Tiên Tử đã nóng lòng, ngứa chân ngứa tay lắm rồi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử đã giúp Tống Thư Hàng chuẩn bị đầy đủ trang bị của nhà phi hành gia rồi.

Bây giờ chỉ chờ Tống Thư Hàng quay lại, chuyển linh mễ về sau đó đợi hắn cáo biệt với người nhà xong là có thể một hơi bắn hắn lên thẳng vũ trụ luôn.

“Đặc sản ư? Lần này ra ngoài Thư Hàng còn đặt mua đặc sản gì nữa thế? Thằng bé này thật là…”

Ba Tống hỏi.

Chương 498: Hỏa diễm đao, ngon lắm, nhân lúc còn nóng thì mau ăn thôi!

“Ửm, là một ít gạo, loại gạo này rất ngon. Bởi vì rất hiếm có, cho nên Tống Thư Hàng đã đặt mua không ít.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử cười đáp.

Khi cô ấy cười, cơ thể lại bắt đầu trào ra một cổ “lực hấp dẫn”.

Ba Tống đi ở phía trước dẫn đường bỗng thấy cơ thể hơi nặng hơn, giống như là đang đi ngược chiều gió vậy, mỗi một bước đi đều tốn rất nhiều sức lực.

“Có chuyện gì thế này? dạo này cơ thể mình bị yếu rồi sao?”“

Ba Tống nghĩ bụng: “Xem tình hình này phải bảo mẹ thằng nhỏ đi mua ít thuốc bổ về bồi bổ cho cơ thể thật tốt mới được.”

Ngoài ra, sau khi nghe thấy đặc sản mà Tống Thư Hàng đặt mua là gạo thì ba Tống cũng không hỏi nhiều nữa —— Cũng may là ông ấy không hỏi tiếp. Nếu không thì nếu biết Tống Thư Hàng một hơi mua một nghìn bao gạo thì chắc chắn ba Tống sẽ hét lên một tiếng “thằng phá gia chi tử” rồi đi tìm đủ loại công cụ để tẩn cho Tống Thư Hàng một trận ra trò mất thôi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử đi ở phía sau cảm nhận được trạng thái của ba Tống thì lập tức ngừng cười, cái “lực hấp dẫn” kia cũng biến mất ngay tức khắc.

Ba Tống thấy cơ thể của mình đột nhiên nhẹ nhàng hơn, ông cảm thấy vô cùng kì lạ.

Lại đi tiếp vài bước, ba Tống lên tiếng hỏi:

“Đúng rồi, cô gái này, phải xưng hô với cô thế nào đây?”

Từ khi vào cửa cho đến bây giờ, ông còn không kịp hỏi tên của cô gái mặc váy đỏ này là gì nữa.

“Cứ gọi ta là Lưu Huỳnh thì được rồi.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử cười đáp.

“Lưu Huỳnh, tên rất hay, tên hay lắm.”

Ba Tống nói:

“Nếu như đã là bạn tốt của Thư Hàng thì đừng khách sáo, cứ gọi chú là chú Tông là được rồi.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử cười gượng: …

Dù sao thì cô vẫn chưa mặt dày không biết xấu hổ đến mức cưa sừng làm nghé, gọi một người trẻ tuổi mới hơn bốn mươi là “chú” đâu. Tuổi thật của cô đủ để viết ở mấy trang đầu tiên trong gia phả tổ tiên nhà họ Tống luôn ấy chứ

Ba Tống nhiệt tình dẫn Lưu Huỳnh Tiên Tử vào phòng khách, mẹ Tống thấy có khách thì vội vàng pha một tách linh mạch bích trà.

Vẫn như nhắc nhở của Tống Thư Hàng, một tách linh mạch bích trà nhiều nhất chỉ bỏ vào hai lá trà mà thôi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử nhận lấy chén trà, nhìn thấy trên mặt nước chỉ có độc hai cái lá trà lẻ loi thì lập tức có cảm giác dở khóc dở cười.

Cũng may là tuy đã lâu không giao tiếp cùng người thường nhưng Lưu Huỳnh Tiên Tử tuổi đã lớn, kinh nghiệm sống vẫn còn đấy. Vì thế, cô ấy “hòa nhập” vào chủ đề nói chuyện của ba Tống và mẹ Tống một cách nhanh chóng.

Ba người bắt đầu nói cười vui vẻ.

—— Ai ya, sao Thư Hàng tiểu hữu vẫn còn chưa về nhà thế này?

Nếu như còn tiếp tục nói chuyện nữa thì trong lúc nói chuyện, cô ấy khó tránh khỏi việc phải gọi ba Tống, đến lúc đó thật sự phải gọi là “chú Tống” sao? Xấu hổ quá đi mất, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó thôi là trên tay Lưu Huỳnh Tiên Tử nổi hết cả da gà .

Mà ở một phía khác, Tống Thư Hàng cưỡi trên mình con rối ngân long, hắn không trực tiếp trở về thành phố Văn Châu… mà trước tiên rẽ ngoặt, đi đến chỗ hang động dung nham kia.

Đúng vậy, chính là cái động phủ trong hang động dung nham mà tên “tiên sinh” Xá Lam kia ở.

Lần trước, trong khi “nhập mộng” trải nghiệm cuộc sống của tiên sinh Xá Lam, Tống Thư Hàng đã có được hai tin tức quan trọng.

Cái đầu tiên là Xá Lam và bạn của hắn cùng thám hiểm “Lục Tu Tôn Giả chi mộ”.

Còn một cái nữa là, ở chỗ sâu nhất trong hang động dung nham này còn ẩn giấu một bức tường kép. Trong tường kép có một con rối gỗ tinh xảo chẳng gì bì kịp, nó có liên quan đến Mặc Môn và kẻ chủ mưu phía sau lưng Xá Lam, điều này khiến cho Tống Thư Hàng rất để ý.

Sau khi Xá Lam bị cải tạo thành con rối… chính trong khoảnh khắc trước khi Xá Lam hồi phục ý thức, con rối gỗ kia đã tự chôn mình ở chỗ sâu nhất trong hang động dung nham.

Tống Thư Hàng vốn còn định đưa thêm một vị tiền bối đi theo để cùng thám hiểm Hang động dung nham này.

Hiện tại, trên vai hắn có Ngư Kiều Kiều có cảnh giới tứ phẩm, bên cạnh có thêm một Lý m Trúc cũng có cảnh giới tứ phẩm nữa, có lẽ hắn có thể thử thăm dò Hang động dung nham này chăng?

Ngoài ra, ngoài sự có mặt của hai vị có tu vi tứ phẩm, Tống Thư Hàng còn có tiểu hòa thượng cảnh giới dược phàm nhất phẩm làm cổ động viên nữa. cộng thêm hai con linh thú cá ngựa có huyết mạch của ‘giao long’ nữa, chúng đang hiếu kỳ bò bên người Lý m Trúc thổi bong bóng.

Hàn khí phát ra từ trên người của Lý m Trúc làm cho hai con cá ngựa biển này rất thích thú.

Mà Lý m Trúc cũng rất thích hai con cá ngựa biển này, có thể thấy điều đó từ khóe miệng đang chảy ra nước miếng không ngừng của cô ấy ~~

…

…

Đến khoảng trời phía trên hang động dung nham, con rối ngân long từ từ hạ cánh.

Tống Thư Hàng ngồi trên lưng ngân long sắc mặt nhợt nhạt…

Từ lúc mới bắt đầu cưỡi con rối ngân long này để được thỏa niềm đam mê được làm ‘long kỵ sĩ’, đợi tới khi niềm hưng phấn đó qua rồi thì bệnh sợ độ cao của Tống Thư Hàng lại tái phát. Hắn nhìn những ngôi nhà chỉ bé như những chấm đen ở bên dưới, Thư Hàng có cảm giác chân của mình hơi nhũn ra.

Điều này không có quan hệ gì với ý chí cả, không cần nghi ngờ gì, ý chí của Tống Thư Hàng rất kiên định, nhưng “sợ độ cao” là một chứng bệnh đáng sợ mà “ý chí” không thể nào khắc phục được.

Tống Thư Hàng đoán, có lẽ phải đợi đến khi hắn nắm vững được thuật ngự kiếm phi hành, không sợ bản thân sẽ ngã từ trên trời xuống nữa thì cái chứng sợ độ cao này mới có khả năng khỏi được.

Cũng may lưng của con rối ngân long còn to hơn kiếm quang của ‘phi kiếm dùng một lần’ một chút, hơn nữa con rối ngân long còn có thêm dây cương chuyên dụng của ‘phi hành tọa kỵ’ nữa.

Điều này làm cho Tống Thư Hàng có thể phần nào khắc chế sợ hãi, điều khiển ngân long từ từ hạ cánh.

“Trở về phải nhờ vị tiền bối nào đó lắp thêm kính thủy tinh chắn gió cho con rối ngân lòng này mới được.”“

Tống Thư Hàng thầm nhủ, xung quanh trống không thế này, lúc bay lượn ở trong không trung, trong lòng hắn có cảm giác không an toàn.

…

…

Con rối ngân long từ từ hạ xuống cửa động mà lúc đầu Bạch tiền bối đã cho nổ.

Sau khi nhảy xuống từ lưng con rối, tiểu hòa thượng tò mò đánh giá xung quanh:

“Đây là nơi nào thế?”

Bốn bức tường trong hang động dung nham đều bị cháy đen.

Cái khung cảnh con rối hắc long và “tiên sinh” Xá Lam kia tự phát nổ tựa như còn rành rành trước mắt. Vị trí vốn là huyết trì cũng đã bị Linh Điệp Tôn Giả hủy đi.

Huyết trì khô cạn, thậm chí tất cả phù văn trong hang động dung nham cũng bị Linh Điệp Tôn Giả chuyển đi rồi —— Những phù văn đó có liên quan đến ‘không gian truyền tống trận’, có ích cho nghiên cứu của Linh Điệp Tôn Giả.

Tống Thư Hàng lên tiếng giải đáp:

“Đây là động phủ của một tu sĩ đã đạo tiêu, cẩn thận một chút, chúng ta đến chỗ sâu nhất của động đi.”

Lý m Trúc nắm chặt lấy góc áo của Tống Thư Hàng, một tấc cũng không rời.

Tiểu hòa thượng cách Lý m Trúc một khoảng ngắn.

Hai con cá ngựa không có tí lực công kích nào được Tống Thư Hàng để lại bên cạnh con rối ngân long. Con rối ngân long vẫn đang ở trạng thái kích hoạt, chỉ cần một mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, lúc nào nó cũng có thể cất cánh —— Dù sao thì con rối gỗ được giấu ở chỗ sâu nhất trong hang động dung nham kia cũng có chút quái dị, Tống Thư Hàng không thể không đề phòng chút đỉnh.

…

…

Rất nhanh, đám người Tống Thư Hàng đến được chỗ sâu nhất của Hang động dung nham.

Vốn dĩ chỗ này có rất nhiều ‘con rối da người’ và một số bộ phận của con rối. Sau đó đều đã bị Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất sư huynh phá hủy.

Khung cảnh cũng đều là một mảnh cháy đen, đó là dấu tích còn lại sau khi bị một trận lửa lớn thiêu rụi.

Tống Thư Hàng cẩn thận quan sát bốn phía, phát hiện xung quanh không có dấu vết từng có người lui tới.

“Kiều Kiều, chuẩn bị một chút, lát nữa ta muốn cho nổ tầng nham thạch kia, trong tầng nham thạch ở đây có một con rối rất kỳ quái, nói không chừng có liên quan đến Mặc Môn đấy.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đồng thời, hắn lấy ra chiếc cà sa ngọc bích phủ lên người mình. Bản thân áo cà sa đã có sức phòng ngự rất mạnh, hơn nữa còn có thể kích hoạt một cái hộ thuẫn. Nếu có thể đổi nó thành đạo bào thì Tống Thư Hàng sẽ còn thích hơn ấy chứ.

Ngư Kiều Kiều gật đầu:

“Không thành vấn đề, ta chuẩn bị một cái hộ thuẫn cường lực và một thuật thế thân.”

Lý m Trúc không cần Tống Thư Hàng dặn dò đã mở miệng ra, kiếm hoàn bay ra từ trong miệng cô ấy, lơ lửng ở bên cạnh cô ấy, duy trì trạng thái canh gác.

“Vậy thì, ta lên đây.”

Tống Thư Hàng nắm chắc bảo đao Bá Toái, theo trí nhớ khi ‘nhập mộng’, đến chỗ tầng nham thạch cất giấu con rối hình người kia.

tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công vận chuyển chân khí, lúc Tống Thư Hàng giơ tay nhấc chân loáng thoáng kèm theo cả tiếng kêu của cá voi lớn. Ở trong trạng thái này, lúc mạnh nhất,Tống Thư Hàng có thể bộc phát ra thần lực mạnh như cá voi.

Sau đó, Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, cổ tay chuyển động một cái.

Trong não hải của hắn lập tức hiện lên đao ý thiêu đốt cả bầu trời của Xích Tiêu Tử tiền bối.

Hỏa diễm đao!

Một ngọn lửa sáng rực bị Tống Thư Hàng chém mạnh ra, hóa thành đao khí chém vào tầng nham thạch.

Trong quá trình mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử để luyện “Nghịch Lân Đao Pháp”, hiểu biết về đao pháp căn bản của Tống Thư Hàng được nâng lên rất nhiều.

Kiến thức về đao pháp căn bản càng phong phú thì khả năng lý giải đối với đao pháp càng sâu, lúc chém ra một chiêu hỏa diễm đao này, đao ý ẩn chứa bên trong cũng mạnh hơn.

Đao ý và uy lực của hỏa diễm đao hỗ trợ cho nhau!

Hình thể của một chiêu hỏa diễm đao này to hơn nhiều so với lúc ở Đoạn Tiên đài, hỏa diễm đao khí cách không chém ra cao gần bốn mét!

Một chiêu hỏa diễm đao này chắc là đủ để phá dược tầng nham thạch dùng để che giấu kia chứ nhỉ?

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

…

…

Trong lúc đao khí của hỏa diễm đao chém ra, có một bóng người xẹt qua bên cạnh Tống Thư Hàng, chắn ở phía trước tầng nham thạch kia!

Bóng người đó đối diện với đao khí của hỏa diễm đao, hai tay mở rộng, miệng hơi hé ra, mái tóc màu bạc tung bay theo gió, chính là Lý m Trúc!

“ m Trúc? ? Ngươi làm cái gì thế!”

Tống Thư Hàng lo lắng kêu lên, cô nhóc này phát điên gì thế, tại sao lại cản ngay trước hỏa diễm đao chứ.

Chẳng lẽ tầng nham thạch kia có gì đó kì quái ư?

Tống Thư Hàng vội vàng giơ tay ra, cách không túm một cái, ‘đao ý’ trên hỏa diễm đao tản ra, ‘đao ý’ này được mô phỏng theo đao ý của Xích Tiêu Tử tiền bối, lực sát thương rất lớn. Cũng may là Tống Thư Hàng có thể khống chế nó, khiến nó biến mất bất cứ lúc nào.

Sau khi hỏa diễm đao mất đi “đao ý” thì lực sát thương giảm mạnh, chỉ còn sót lại những vòng lửa rực cháy thôi.

Lúc này chỉ thấy Lý m Trúc mở miệng, hai tay nhanh chóng kết thành mấy cái đạo ấn.

“Thu.”

Miệng của cô hút một cái.

Ngay sau đó, một chuyện kinh người đã xảy ra.

Đao khí hỏa diễm đao to lớn bị cô ấy hút vào trong cái miệng nhỏ nhắn giống như mì sợi húp mì sợi. Sụt sụt sụt ~~ chỉ trong vòng hai giây, đao khí của hỏa diễm đao đã bị hút sạch sẽ.

“Ợ ~~”

Lý m Trúc hài lòng đánh ợ một cái, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt: 0_0

Cô ấy ăn luôn cả hỏa diễm đao luôn rồi!

Tuy rằng nó chỉ là cái vỏ không của hỏa diễm đao, không có đao ý, nhưng đó cũng là chân hỏa do chân khí phát ra, nóng hơn ngọn lửa bình thường rất nhiều.

Vậy mà lại bị Lý m Trúc há miệng hút vào trong bụng rồi. Đây có phải là “ăn nhân lúc còn nóng, nguội rồi thì không ngon” không ta?

Sau khi ăn hỏa diễm đao xong, Lý m Trúc thở ra một ngụm hơi nóng, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch lúc đầu đã từ từ hồng nhuận lên, nhìn có vẻ có sức sống hơn nhiều.

Xem bộ dáng thành thạo này của cô ấy, chắc chắn không phải là lần đầu tiên ăn hỏa diễm đao rồi nhỉ!

Tống Thư Hàng bất giác nhìn sang chiếc nhẫn đồng cổ tên ngón tay mình, rồi lại liên tưởng đến pháp thuật hỏa diễm đao được minh khắc trên nó.

Có phải là Lý Thiên Tố tiền bối thường xuyên đút cho con gái ăn hỏa diễm đao hay không? Phải chăng vì thế nên Lý m Trúc nhìn thấy hỏa diễm đao là xông lên theo bản năng, ‘sụp sụp sụp’ ăn hết sạch nó luôn?

Chương 499: Lần đầu tiên đoàn thám hiểm của Bạch Tôn Giả bị diệt đoàn

Gương mặt của Lý m Trúc càng lúc càng hồng hào hơn, có lẽ ăn hỏa diễm đao có lợi cho hàn bệnh của cô ấy chăng?

Vậy thì, trước khi hàn bệnh của cô ấy được chữa khỏi, có phải mình nên thường xuyên cho cô ấy ăn mấy nhát hỏa diễm đao không?

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

“Í chết.”

Sau khi ăn hỏa diễm đao xong, Lý m Trúc mới phát hiện dường như mình đã làm sai rồi. Cố ấy xấu hổ ‘vèo’ một cái lùi lại sau lưng Tống Thư Hàng, kéo góc áo của hắn, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nếu như có người mê lolita ở đây, nhìn thấy bộ dạng này của cô ấy, bảo đảm dù có phải trả giá như thế nào cũng phải ôm cô ấy về nhà nuôi cho bằng được.

“Thôi vậy, dù không dùng hỏa diễm đao ta vẫn có thể phá được tầng nham thạch này.”

Tống Thư Hàng lại nhấc bảo đao Bá Toái lên, lần này hắn không sử dụng hỏa diễm đao mà lại dùng tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.

Chân khí được rót vào trong Bá Toái đao, lại sử dụng kỹ năng dùng đao của đao pháp căn bản. Dựa vào sự sắc bén của bảo đao Bá Toái, thân đao chém vào tầng nham thạch, dễ dàng chém vỡ tầng nham thạch như cắt đậu phụ vậy.

Sau khi chém năm đao, một mảng tầng nham thạch bị long ra.

Vị trí của con rối gỗ trong kí ức ‘nhập mộng’ nhanh chóng xuất hiện trước mắt của mấy người Tống Thư Hàng.

Giống hệt như kí ức lúc Tống Thư Hàng nhập mộng vậy, có một con rối gỗ sống động như thật nằm trong tầng nham thạch.

Ở trên vai Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều lên tiếng:

“Không có linh lực, cũng không có dao động của bất cứ nguồn năng lượng nào cả.”

Tựa như con rối gỗ trước mặt họ chỉ là một con rối đồ chơi bình thường vậy, trên người nó cũng không có bất cứ một phù văn đạo pháp hay cơ quan ám khí nào cả.

“Chăng lẽ là ta nghĩ quá nhiều rồi ư?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Nhưng mà, lúc ‘nhập mộng’, trước khi tên Xá Lam của Thiên Thủ Môn hồi phục ý thức thì hắn đứng ở chỗ này, nhìn con rối gỗ đó bị tầng nham thạch chôn vùi.

Nếu nói đây chỉ là một con rối bình thường, thì ai mà tin chứ?

Tống Thư Hàng đoán:

“Liệu có phải đằng sau con rối gỗ này có cất giấu thứ gì đó, chỉ cần kéo con rồi ra thì sẽ kích hoạt một cơ quan đáng sợ nào đó chăng?”

Ngư kiều kiều nói:

“Rất có khă năng này. Chúng ta tránh xa một chút, ta sẽ dùng khả năng khống chế nước, túm lấy con rối đó từ xa rồi kéo nó ra.”

Thế là ba người Tống Thư Hàng tránh xa khỏi vị trí tầng nham thạch.

Ngư Kiều Kiều giơ tay lên kết thành một đạo ấn, trước mặt cô ấy xuất hiện một dòng nước trong.

Dưới sự khống chế của Ngư Kiều Kiều, dòng nước trong kia hóa thành một chiếc roi nước, quấn quanh người của con rối.

Ngư Kiều Kiều nói:

“Chuẩn bị tốt nhé, lát nữa có gì không bình thường thì lập tức chạy ngay!”

Tống Thư Hàng và Lý m Trúc đồng thời gật đầu.

Móng của Ngư Kiều Kiều động một cái, roi nước kéo ra, con rối gỗ được giấu trong tầng nham thạch bị kéo ra ngoài —— Không có cơ quan ám khí nào bị khởi động cả, con rối gỗ đó cứ thế, dễ dàng bị kéo ra như thế, nó rơi xuống bên người Tống Thư

Hàng.

Do tác dụng của lực quán tính nên cơ thể của con rối gỗ bị rung lên vài cái rồi lại nằm im.

Ngư Kiều Kiều: …

Tống Thư Hàng: …

Một lát sau, Tống Thư Hàng tiến lên một bước, dùng bảo đao Bá Toái gạt con rối trên mặt đất.

Không có tí phản ứng nào cả, con rối gỗ cũng không đột nhiên phát nổ làm bị thương người khác.

Thế nên, Tống Thư Hàng mở túi thu nhỏ một thốn ra, kề sát con rối gỗ đó… Túi thu nhỏ một thốn chỉ có thể thu nhỏ được vật không phải 'vật sống' thôi. Cũng tức là, nếu như con rối gỗ này giống như Xá Lam, là một người bị cải tạo toàn thân thành con rối thì không thể nào thu nhỏ lại được.

Túi thu nhỏ một thốn đến gần nó, con rối gỗ đó sẽ dễ dàng bị thu nhỏ lại.

Thật sự chỉ là một 'công cụ' bình thường.

Tống Thư Hàng cũng lập nhét tức nó vào trong túi thu nhỏ một thốn.

Ngư Kiều Kiều:

"Có thế thôi á?"

Tống Thư Hàng gật đầu:

"Xem tình hình này thì chỉ có thế thôi."

Trở về thử vào nhóm chat hỏi xem, có vị tiền bối nào am hiểu về 'Mặc Môn Khôi Lỗi Pháp' không, sau đó xem xem con rối gỗ này có vấn đề gì hay không.

"Cảm thấy có hơi thất vọng một chút."

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng:

"Ta cũng vậy… Thôi bỏ đi, dù sao con rối này cũng nằm trong tay chúng ta rồi. Tiếp theo, chúng ta về nhà thôi."

Ba Tống và mẹ Tống chắc hẳn là ở nhà đợi đến sốt ruột rồi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, trên nhóm Cửu Châu Số 1.

Có vài vị đạo hữu đang ngoi lên tập thể..

Lạc Trần Chân Quân: …

Tuyết Lang Động Chủ: …

Thông Huyền Đại Sư chỉ gửi tới một dấu chấm: .

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Ha ha ha ha.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Ơ? Không phải mấy người các ngươi đã đi thám hiểm di tích thượng cổ cùng Bạch Tôn Giả rồi sao? Sao lại ngoi lên tập thể thế này? Chẳng lẽ ở bên trong di tích thượng cổ kia cũng có tín hiệu gì ư?”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Ha ha ha ha, Bắc Hà tiền bối, chúng ta bị diệt đoàn rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Cái gì cơ?”

Diệt đoàn á? Có Bạch Tôn Giả dẫn đường, lại có cả Linh Điệp Tôn Giả tự mình trợ trận nữa, làm sao lại bị diệt đoàn cơ chứ?

Lạc Trần Chân Quân:

“Ừm, mấy người chúng ta đều vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, hơn nữa trên người đều bị thương. Chúng ta tạm thời đã dời khỏi di tích thượng cổ, hiện tất cả đều đang dưỡng thương đây. Ha ha ha.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Có hai đại Tôn Giả ở đó mà các ngươi cư nhiên còn bị hôn mê, rút khỏi di tích á? Cái di tích thượng cổ đó đáng sợ thế sao? Chúc mừng các ngươi nhé!”

Di tích càng đáng sợ thì đồng nghĩa với việc thu hoạch ở bên trong càng lớn.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Xin chào Túy Dương Cư Sĩ… Thực ra ta càng muốn biết, đoàn thám hiểm bị diệt đoàn kiểu gì vậy?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Túy Nguyệt, là Túy Nguyệt đó! Nếu như thật sự không nhớ được thì nhìn nick ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ của ta đây này, chữ ‘Nguyệt’ trong Minh Nguyệt đó!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Xin lỗi… lần sau nhất định ta sẽ nhớ. Minh Nguyệt, Minh Nguyệt!”

“Khụ khụ, nguyên nhân bị diệt đoàn, nói ra thì dài lắm.”

Tuyết Lang Động Chủ gửi một meme thật u sầu, đồng thời gửi lên luôn một cái meme ‘Bạch tiền bối mỉm cười’.

Lúc này rồi mà Tuyết Lang Động Chủ còn dám gửi meme Bạch tiền bối lên thế, chán sống rồi à?

Lạc Trần Chân Quân:

“Mọi chuyện là như vậy, sau khi Bạch tiền bối dẫn chúng ta vào di tích không lâu thì bắt đầu vừa thăm dò di tích vừa nghiên cứu phù văn đạo pháp thượng cổ ở xung quanh.”

Thông Huyền đại sư: ‘.’

Tuyết Lang Động Chủ tiếp tục nói:

“Sau đó không biết làm sao, Bạch tiền bối tiến vào ‘trạng thái nghiên cứu’ tự nhiên thất thần.”

“Hệ thống thông báo: Hoan nghênh ‘Giao Bá muốn sinh đủ một đội bóng đá nam’ gia nhập ‘nhóm Cửu Châu số 1’.”

Giao Bá muốn sinh đủ một đội bóng đá nam:

“Cảm ơn Hoàng Sơn Chân Quân, vào được nhóm rồi. Chào mọi người, ta là Giao Bá!”

“Nick chat của Giao Bá Chân Quân rất có cá tính.”

Bắc Hà Tán Nhân cười ha ha, nói:

“Còn nữa, chủ đề chưa đứt, tiếp tục nào.”

“Tiếp theo để ta nói”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đánh chữ nhanh như bay:

“Bạch tiền bối thất thần rồi… Nhưng chúng ta lại đi sau lưng hắn, lúc bắt đầu không ai biết hắn đã thất thần. Sau đó cứ đi hoài đi mãi, Bạch tiền bối tự nhiên ngã xuống.”

Bắc Hà Tán Nhân: “meme che mặt”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nén bi thương!”

Minh Nguyệt Kỉ Thời Hữu:

“Nén bi thương +1”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Nén bi thương ＋2”

Phá Dương Kích Quách Đại: ‘meme đầu chó đáng yêu’

Phá Dương Kích Quách Đại: ‘meme tức giận chà đầu chó ở trên.’

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Tự dìm hoàn tất. Nén bi thương ＋3.”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

“Quách đại đạo hữu đừng phá đội hình như thế chứ, nén bi thương ＋4.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Lầu trên cũng tự phá đội hình rồi. Đậu má, Bạch tiền bối bị ngã, vậy có phải ‘khởi động kỹ năng ngã lún đất luôn rồi không? Chẳng trách các ngươi bị diệt đoàn như thế.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Ôi ca ca ngốc, đừng quên còn có Linh Điệp Tôn Giả cùng đi vào di tích thượng cổ mà. Tuy rằng kỹ năng ngã lún đất của Bạch Tôn Giả đáng sợ thật, nhưng Linh Điệp Tôn Giả tuyệt đối có thể bảo vệ mọi người an toàn ngay lập tức.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Thế nên, sao mọi người lại bị diệt đoàn thế?”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử tiếp tục giải thích:

“Bởi vì chúng ta ở trong di tích thượng cổ mà, bên trong di tích thượng cổ chỗ nào cũng ẩn giấu cạm bẫy và cơ quan. Bạch tiền bối vừa ngã xuống thì tất cả các cạm bẫy và cơ quan trùng trùng điệp điệp đều khởi động ngay lập tức.”

Các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ tưởng tượng ra khung cảnh đó… Đáng sợ, đáng sợ quá.

“Nhưng mà chúng ta rất vui mừng vì cú ngã đó của Bạch đạo hữu.”

Giao Bá muốn sinh đủ một đội bóng đá nam bổ sung:

“Các cơ quan trong di tích thượng cổ được ẩn giấu rất khéo léo, có vài cơ quan kín kẽ đến mức cả hai vị Tôn Giả cũng không phát giác được. Lúc đó, chúng ta không cẩn thận tiến vào phạm vi của vài cơ quan vô cùng đáng sợ. Cũng may có cú ngã đó của Bạch Tôn Giả, làm cho mấy cái cơ quan, cạm bẫy đó khởi động trước, khiến cho chúng nổ tung luôn. Nếu như không có cú ngã đó của Bạch Tôn Giả, mấy cơ quan mật được thuận lợi khởi động thì có lẽ tiểu đội thám hiểm của chúng ta sẽ càng thảm hơn."

"Ừm, a cha của ta cũng nói như thế. Lúc đó thật sự là may mắn. May mà có chiêu ngã lún đất của Bạch Tôn Giả."

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử bổ sung.

Nói cách khác, một chiêu Ngã lún đất của Bạch Tôn Giả cũng giống như thần lai chi bút, cứu cả tiểu đội thám hiểm ư?

Bắc Hà Tán Nhân:

"Bạch tiền bối may mắn thật đấy."

Nói xong, Bắc Hà Tán Nhân chọn ra meme 'Bạch tiền bối chúc phúc ' từ trong 'gói meme Bạch tiền bối', cái meme này trước tiên cứ lưu lại đã.

Chờ hắn đột phá cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, tiến đến gần lục phẩm , phải mang cái meme này theo bên người mới được

Trong nhóm chat lại bắt đầu spam 'Bạch tiền bối may mắn'

…

Một lát sau, Lưu Huỳnh Tiên Tử xuất hiện: "@ Bạch Kình Đao Khách, Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi vẫn chưa về nhà à? Ta đã ở nhà ngươi nửa ngày trời rồi, sắp không chịu nổi nữa rồi á á á."

Mà lúc này, Tống Thư Hàng nằm bò trên lưng con rối ngân long, gương mặt trắng bệch.

Bởi vì chứng sợ độ cao của hắn ngày càng phát tác thường xuyên hơn, đối với việc khống chế con rối ngân long, hắn có chút lực bất tòng tâm rồi, vì thế hắn quyết đoán tạm thời giao quyền khống chế con rối ngân long lại cho Ngư Kiều Kiều.

Dù sao thì trong số những người ở đây, tiểu hòa thượng còn nhỏ, trạng thái của Lý m Trúc thì không được ổn lắm, cũng chỉ còn có Ngư Kiều Kiều có thể khống chế con rối ngân long thôi.

Nhưng, rất nhanh… Tống Thư Hàng liền hối hận.

Đây chính là cái gọi là hổ phụ vô khuyển tử… à nhầm, Giao mạnh không có con gái yếu sao?

Tóm lại chính là ý này.

Thân là con gái của ‘Quán quân cuộc đua máy kéo tay cầm lần thứ nhất của tu chân giới’ Giao Bá Chân Quân, trên hai hạng mục ‘khống chế phương tiện giao thông’ và ‘đua xe’, cô ấy cũng có thiên phú và nhiệt tình hơn người…

Trong khoảng khắc móng của cô ấy nắm lấy dây cương của con rối ngân long, trạng thái toàn thân của cô ấy đều thay đổi.

Ánh mắt của cô ấy trở nên sắc bén, hơn nữa còn chứa cả sát khí nữa.

Khí thế của cô ấy biến thành thẳng tiến không lùi, gặp thần hốt thần, gặp ma xử ma!

Tốc độ của con rối ngân long nháy mắt tăng tới cực điểm, trong thời gian ngắn đã đạt đến tốc độ siêu âm luôn.

Chương 500: Xe của Hoành Hành Công và vụ tai nạn bất ngờ không kịp trở tay

Thật không dễ dàng gì mới có thể vượt qua đoạn đường dài như thế, con rối ngân long đang tìm một nơi không người bên bờ biển thành phố Văn Châu để lặng lẽ đáp xuống.

Sau khi bước xuống từ trên người con rối ngân long, Tống Thư Hàng cảm thấy hai chân mình mềm nhũn cả ra —— Bệnh sợ độ cao của hắn lại nặng hơn rồi. Nếu như nói bệnh sợ độ cao có 10 level thì phỏng chừng bây giờ hắn cũng đã ở level 8 rồi.

Lần sau sẽ tuyệt đối không thể để cho Ngư Kiều Kiều tiếp xúc với con rối ngân long một lần nữa. Tống Thư Hàng thầm thề ở trong lòng.

Thu hồi lại con rối ngân long, hắn nhìn về phía tiểu hòa thượng cùng với Lý m Trúc không biết đã rơi vào trạng thái lơ mơ buồn ngủ từ lúc nào. Còn có hai cái thùng nước lớn đựng cá ngựa nữa.

Tống Thư Hàng nói:

“Bờ biển này cách đường Bạch Kình rất xa, xem ra phải tìm một chiếc xe để đi mới được.”

“Muốn có xe hả? Cứ để đó ta lo cho!”

Ngư Kiều Kiều vỗ ngực nói.

“Cô có thể tìm được xe ý hả?”

“Không vấn đề gì! Vùng biển này thuộc địa bàn quản lý của một vị thúc thúc của ta, ở đây cũng có người của bọn ta. Cho nên tìm một cái xe chẳng có gì khó cả.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Đại dương còn mênh mông hơn mặt đất nhiều.

Trên mặt đất đông nghịt toàn là con người, cho dù là Chân Quân lục phẩm cũng chỉ có thể chiếm cứ một địa bàn nhỏ, hoặc là trực tiếp mở ra một không gian dị thứ nguyên mới.

Mà trong đại dương, một vị Chân Quân lục phẩm có thể chiếm cứ một phạm vi rất lớn. Vả lại, ngoài địa bàn chính ra, còn có thể chiếm cứ rất nhiều địa bàn nhỏ lẻ rải rác khác.

Vùng biển gần Thành phố Văn Châu này, là do một vị nghĩa đệ của Giao Bá Chân Quân chiếm cứ.

Ngư Kiều Kiều móc ra cái điện thoại nhỏ xinh của cô, gọi vào một số điện thoại.

Rất nhanh sau đó từ điện thoại truyền đến một tiếng cười nồng hậu:

“Là Kiều Kiều đó hả? Hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây à mà lại chủ động gọi điện cho thúc thúc thế?”

“Hì hì, Đại Giác thúc thúc, ta bây giờ đang ở hải vực gần thành phố Văn Châu. Ngươi có thuộc hạ ở đây không, sai hắn đến giúp ta một chút đi!”

Ngư Kiều Kiều dùng giọng ngọt như mía lùi nói.

“Hải vực gần thành phố Văn Châu à? Không vấn đề gì. Ngươi đợi ta một chút, ta định vị vị trí của ngươi, một lát nữa ta phái người qua đó tìm ngươi.”

Vị Đại Giác thúc thúc kia sảng khoái nói.

...

...

Cũng không đến mười phút sau, trên mặt biển sóng cuộn trào mãnh liệt.

Sau đó có một con cua to cỡ ba mét bò lên từ dưới biển. Nó bò ngang đến trước mặt mấy người Tống Thư Hàng.

Đây là một con giải yêu có tu vi tam phẩm.

Con giải yêu này rõ ràng có kỳ ngộ, sau khi lên bờ, nó lăn ở trên bờ, mai của nó giống như lúc kim cương biến hình''biến thân, 'tách tách tách' phân ra rồi lại hợp lại với nhau.

Sau đó nó nhanh chóng biến thành một con giải quái 'có hình dạng con người', coi như là kiểu 'nửa người'.

Lớp vỏ cứng cáp giúp bảo vệ kín kẽ cả cơ thể nó, hai cái càng lớn biến thành vị trí hai cánh tay, tất cả các chân nhỏ còn lại đều biến xuống bên dưới, hóa thành hai cái chân người.

Sau đó, con giải yêu này di chuyển theo chiều ngang đến trước mặt Tống Thư Hàng rồi chắp hai cái càng lớn vào nhau, nói với Ngư Kiều Kiều:

“Kiều Kiều đại tiểu thư, tại hạ Hoành Hành Công, nhận mệnh lệnh của Đại Giác chúa công, hỏa tốc đến đây. Không biết Kiều Kiều đại tiểu thư có dặn dò gì?”

Đôi mắt nhỏ của Ngư Kiều Kiều chớp chớp, nói:

“Chúng ta cần một chiếc xe.”

“Một chiếc xe?”

Cua tinh gật gật đầu:

“Ta hiểu rồi. Xe của loài người, đúng lúc ta cũng có thu thập. Lại nói, ta rất thích xe, thêm nữa là cuộc thi máy kéo tay cầm lần này thật sự quá đặc sắc luôn. Chúc mừng Giao Bá Chân Quân đại nhân đã giành được giải quán quân của cuộc thi!”

Nói xong, cua tinh bò ngang về phía một cái kho ở trên bờ biển:

“Xin Kiều Kiều đại tiểu thư và mọi người đi theo ta. Ta dẫn mọi người đến kho để xe. Xe ta thu thập tuy không nhiều lắm nhưng chiếc nào cũng rất tuyệt.”

“Xong xuôi rồi nhé.”

Ngư Kiều Kiều nói với vẻ đắc ý.

Tống Thư Hàng xách hai cái thùng nước lớn, đi theo Cua tinh về phía nhà kho để xe. Lại nói... cua tinh biến thành hình dạng con người rồi mà vẫn đi ngang sao?

Không hổ là 'Hoành Hành Công', hoành hành bá đạo, đi đường của mình, để cho người khác không còn đường để đi, quá oách.

...

...

Giải yêu Hoành Hành Công cực kỳ thành thật, số lượng xe mà hắn cất giữ không nhiều, tổng cộng có bảy chiếc nhưng chiếc nào cũng là hàng ngon.

Hơn nữa tất cả đều có một điểm chung là thể tích xe khá lớn.

Nguyên nhân là do khi Hoành Hành Công biến thành hình dạng con người thì có chiều cao đến hơn hai mét.

“Xe ở đây, Kiều Kiều đại tiểu thư cứ tùy ý chọn lấy một chiếc đi.”

Hoành Hành Công nói.

Tống Thư Hàng nói:

“Chiếc nào cũng rất tốt, hơn nữa đều có thể đặt hai thùng nước ở trong đấy. Cứ chọn đại một chiếc là được.”

Ngư Kiều Kiều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trong lúc nhóm Tống Thư Hàng nói chuyện, tiểu hòa thượng đột nhiên trông thấy một chiếc xe khác với các xe còn lại.

Chiếc xe này bị một cái bạt cực lớn trùm lên trên.

Bản tính trẻ con của tiểu hòa thượng lại bộc phát, chạy như bay về phía đó, lật phắt cái bạt lên.

“Oai quá đi!”

Hai mắt hắn phát sáng.

Cho dù tiểu hòa thượng không hiểu gì về xe cộ nhưng vẫn có thể nhìn ra được chiếc xe bị bạt che phủ này hoàn toàn đẳng cấp hơn bảy chiếc xe có thể tích lớn kia.

Cả chiếc xe này đều có màu đen, nhìn bên ngoài thì hơi giống với chiếc xe của người dơi trong bộ phim "Batman" mấy năm trước.

Chỉ có điều, không gian ở bên trong bị cải tạo lớn hơn, thể tích của xe cũng trở nên to hơn. Đặc biệt là bốn cái bánh xe, mỗi cái bánh xe đều cao đến một mét rưỡi, đặc biệt khí phách.

“Lấy chiếc xe này đi!”

Hai mắt của Ngư Kiều Kiều sáng rực.

Không đợi Hoành Hành Công kịp phản ứng lại, Ngư Kiều Kiều đã nhảy xuống từ trên vai của Tống Thư Hàng, lúc chạm đất hình thể đột nhiên biến đổi, hóa thành chiều cao một mét bảy.

Sau đó cô nhanh nhẹn chui vào trong ghế lái.

Trên chiếc ‘chiến xa batman’ (bản cải tiến), chìa khóa điện tử của xe đã được đặt ở bên cạnh ghế lái.

Ngư Kiều Kiều tra chìa khóa vào ổ, khởi động xe.

Brừm... Brừm... Brừm ~~

m thanh động cơ vang lên điên cuồng, âm thanh này đặc biệt to. Đây đúng là một chiếc xe ‘hoang dã’ đúng chuẩn.

Tống Thư Hàng đặt hai thùng nước xuống, vỗ nhè nhẹ lên Lý m Trúc đang lơ mơ ngủ, rồi để cho cô đứng im tại chỗ nhìn thùng nước.

Sau đó Tống Thư Hàng đến bên chiến xa batman kia, nhìn cái lốp xe to lớn và cái thân xe đầy tính hoang dã đó.

Nói thật, hễ là đàn ông thì đều thích con xe này.

Chỉ có điều, liệu chiếc xe này có được phép lưu thông trên đường không nhỉ?

Hơn nữa, nhìn qua thì chiếc xe này là vật yêu thích của vị 'Hoành Hành Công' kia, quân tử không cướp đồ yêu thích của người khác được.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị mở miệng khuyên Ngư Kiều Kiều chọn một chiếc xe khác thôi. Nếu như thật sự yêu thích chiếc xe này thì trả tiền cho vị 'Hoành Hành Công' kia để lại làm một chiếc xe giống như thế.

“Để ta chạy thử xem động cơ của nó thể nào.”

Tiếng nói của Ngư Kiều Kiều phát ra từ trong xe.

Lúc này, Hoành Hành Công đang đứng ở phía xa hét lớn:

“Kiều Kiều đại tiểu thư, cẩn thận đấy. Chiếc xe này là do ta cải tạo lại, la xe chuyên dụng của ta đấy.”

“Yên tâm đi, ta cũng đâu có đòi ngươi đưa chiếc xe này. Trước tiên để ta thử lái một chút, nếu như động cơ khiến ta vừa ý, quay về ta trả ngươi gấp năm, đủ cho ngươi lại làm ra năm chiếc xe loại này luôn! Sau đó cũng cải tạo cho ta một chiếc nhé!”

Ngư Kiều Kiều nói lớn, vừa nói vừa thả tay phanh.

“Kiều Kiều đại tiểu thư, ta không phải có ý đó. Lắp ráp nó không tốn bao nhiêu tiền đâu, ý của ta là cách điều khiển chiếc xe này... ặc, muộn rồi.”

Hoành Hành Công ôm lấy mặt.

Chỉ thấy Ngư Kiều Kiều cầm tay lái, sau khi đạp chân ga một cái —— đột nhiên, bốn bánh xe của chiến xa batman chạy sang ngang.

'Brừm' một cái, chuyển động theo chiều ngang ra ngoài.

Tống Thư Hàng đứng ở một bên ngắm nhìn chiếc xe, vẻ mặt cảm thán, đột nhiên lại thấy trước mắt mình tối thui.

Chiếc chiến xa batman to đùng đen xì kia cứ thế xông ngang đến.

Không hề có chút đề phòng nào!

Tống Thư Hàng bị cả cái thân xe nặng nề tông thẳng vào...À sai rồi, tông ngay cạnh sườn chứ.

Sau đó, toàn thân hắn bị cự lực của chiếc xe hất văng đi, toàn thân bay xa đến mười mét, trực tiếp đập vào vách tường nhà kho.

Chuyện gì vậy? Trong chớp mắt vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tống Thư Hàng đã hoàn toàn ngu người.

Cho dù Ngư Kiều Kiều là tay lái lão luyện đi chăng nữa, nhưng chiếc xe chạy ngang đâm vào hắn là sao thế này?

Lẽ nào đây chính là điểm đáng sợ của nữ quái xế chăng, căn bản là không thèm để ý đến nguyên lý của vật lý và động lực luôn à?

...

...

Sau khi cơ thể của Tống Thư Hàng rơi tuột từ vách tường xuống, hắn mới nghĩ ra được nguyên nhân —— chiếc chiến xa batman này là sản phẩm do 'Hoành Hành Công' cải tạo ra.

Chiếc xe này nằm trong series hoành hành ngang dọc đây mà.

Tống Thư Hàng hiểu rõ được nguyên nhân xong thì mắt tuôn đôi dòng lệ.

"Ở đâu ra cái loại xe chạy ngang thế này chứ!"

Cho dù ngươi là một con cua tinh đi chăng nữa, cho dù bản thân ngươi đi ngang cũng không sao, nhưng mà với một chiếc xe, có nhất thiết phải cải tạo, lắp ráp thành chạy ngang như ngươi luôn không?

Hơn nữa, cho dù xe là chạy ngang nhưng tại sao không ngoặt ngang về bên phải được mà lại phải ngoặt ngang về bên trái chỗ hắn đang đứng cơ chứ? Muốn tông nát mặt hắn à?

Tóm lại.

“Bất hạnh quá đi mất...”

Tống Thư Hàng thở dài.

May mà trong chớp mắt khi cả cái thân xe nặng nề kia tông vào Tống Thư Hàng, thì chân khí trong người hắn tự động vận chuyển, bảo vệ cơ thể. Nhìn như hắn bị tông bay xa hơn mười mét nhưng ngoài chỗ bị tông trúng hơi đau một chút ra thì không hề bị thương gì.

Cũng may trong lúc nguy cấp, Ngư Kiều Kiều kịp thời đạp phanh, nên mới không tạo nên cú tông thứ hai.

Sau khi Tống Thư Hàng kích hoạt 'Trì Dũ Thuật' trên chiếc nhẫn đồng cổ, thử hoạt động gân cốt một chút lại vẹn nguyên như cũ.

**

Cuối cùng, nhóm người Tống Thư Hàng chọn một chiếc xe thương vụ có không gian thùng xe lớn để đặt hai cái thùng nước lên trên. Hai con cá ngựa ở trong thùng kia thông qua năng lực biến hình đặc biệt của linh thú, đã biến thành bộ dạng cỡ như một con cá ngựa bình thường, lớn cỡ bằng bàn tay.

Cứ thế mang về nhà, có thể tạm thời coi chúng như 'cá cảnh' để nuôi lớn. Đồng thời còn phải nói qua với mẹ Tống một chút, tránh để mẹ làm thịt hai con cá ngựa này... Dù sao thì vết xe đổ của Thông Nương hãy còn ở đó.

Lần này, Tống Thư Hàng tự mình trèo lên xe làm tài xế.

Ngư Kiều Kiều ngồi vào vị trí ghế lái phụ, thành khẩn xin lỗi:

“Xin lỗi, ta thật sự không cố ý đâu.”

“Cũng không thể trách cô được, không ai có thể ngờ rằng xe của Hoành Hành Công lại đi ngang cả.”

Tống Thư Hàng thở dài, tự xem như mình xúi quẩy.

“Ừm, lần sau chưa hỏi rõ trước thì tuyệt đối sẽ không động bừa vào xe của Hoành Hành Côn.”

Ngư Kiều Kiều nói với vẻ nghiêm túc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chiếc xe đó thật sự rất ngầu đó!

...

...

Băng qua quốc lộ bị tắc, thật không dễ dàng gì Tống Thư Hàng mới quay về đến vị trí đường Bạch Kình.

Lúc sắp về đến nhà, Tống Thư Hàng gọi một cuộc điện thoại về nhà, nói trước với mẹ một tiếng.

“Cái thằng nhóc này, cuối cùng con cũng quay về rồi đấy hả.”

Mẹ Tống nói:

“Khách khứa ở nhà đợi con cả nửa ngày trời rồi đấy.”

“Khách á? Ai thế ạ?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi hoặc.

Hắn vẫn còn chưa về đến nhà vậy mà đã có khách tới chơi nhanh như thế rồi sao?

“Một cô xinh đẹp tên là Lưu Huỳnh, nhìn xinh đẹp lắm. Cái cô này với cái cô Vũ Nhu Tử lần trước thì ai mới là người yêu của con hả?”

Mẹ Tống nhỏ giọng hỏi.

Lưu Huỳnh?

Đợi chút, đây chẳng phải là Lưu Huỳnh Tiên Tử - người sẽ đưa hắn lên vũ trụ hay sao.

Chương 501: Thư Hàng, định bao giờ thì lên trời đây?

Đây là tiết tấu chỉ cần đợi mình vừa về đến nhà là “biu~” một cái đưa mình lên vũ trụ chơi với sao trời luôn sao?

Đừng tàn nhẫn như thế mà, Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Tuy rằng khác giống, nhưng chung một giàn mà!!!

Mọi người đều là tu sĩ mà. Ít nhất thì cũng chờ hắn về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, tận hưởng tình cảm gia đình vui vẻ ấm áp với tiểu hòa thượng, Lý m Trúc và bố mẹ đã… sau đó chuẩn bị sẵn sàng rồi tìm cớ để lên trời cũng không muộn mà.

Mẹ Tống thấy mãi mà Tống Thư Hàng không trả lời thì tự nhiên nghĩ đến một việc:

“Thư Hàng à, con không bắt cá hai tay đấy chứ?”

“Phụt!”

Tống Thư Hàng phì một cái:

“Mẹ à, mẹ nói cái gì vớ vẩn thế? Vũ Nhu Tử và Lưu Huỳnh Tiên… đều là bạn của con, không phải như mẹ tưởng tượng ra đâu. Từ từ, mình mau về nhà cái đã. À đúng rồi mẹ ơi, mẹ giúp con chuẩn bị ít thức ăn chay không thêm mỡ heo nhé, con muốn đưa một đứa nhóc về nhà.”

“Đứa nhóc ăn chay hả?”

Mẹ Tống gật đầu rồi nói tiếp:

“Nhưng trẻ con thì sao mà chỉ ăn chay được? Phải cân bằng dinh dưỡng mới lớn khỏe được chứ.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Mẹ ơi, nhóc nó là một tiểu hòa thượng.”`

“Ra là thế, vậy để mẹ đi chuẩn bị ít thức ăn chay. Thôi không nói nữa, về sớm một chút nhé, cô bé Lưu Huỳnh kia còn đang chờ con đấy. Mẹ cúp trước đây.”

Mẹ Tống nói xong thì cúp máy.

Tống Thư Hàng hít vào một hơi thật sâu rồi đạp nghiến chân ga, lái xe lao nhanh về nhà mình.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được.

Nếu Lưu Huỳnh Tiên Tử thực sự muốn đưa hắn “biu~” lên vũ trụ… cùng lắm thì, à không, nhất định phải van nài cô ấy thư thả cho hai hôm.

…

Khi Tống Thư Hàng về đến nhà, vừa đẩy cửa vào thì đã thấy ngay Lưu Huỳnh Tiên Tử đang vui vẻ chơi trò chơi với ba Tống trong phòng khách.

Bọn họ đang chơi một game bắn súng phát hành năm 2017.

Cách điều khiển trò chơi này cũng giống như trò CS 1 cổ lỗ sĩ ngày xưa. Nhà sản xuất kết hợp hình thức trò chơi này vào bối cảnh khoa học viễn tưởng tương lai, biến nó thành game bắn súng online trong bối cảnh khoa học viễn tưởng.

Chi phí sản xuất cũng bình thường, vốn cũng không nghĩ sẽ thu hút được nhiều người chơi. Thế nhưng bất ngờ là cái game không mấy ấn tượng này lại hấp dẫn rất đông người chơi. Đến ba Tống ở nhà đôi khi cũng chơi một lúc.

Tống Thư Hàng còn nhớ trong kì nghỉ đông, để kiếm được một linh kiện súng ống trong phó bản mà ba Tống còn lập clone, kéo hắn cày phó bản cùng luôn.

Lúc này, Lưu Huỳnh Tiên Tử log clone của Tống Thư Hàng và ba Tống đang nhét hành người ta đến chết trong chiến trường PK.

Đúng là một thảm án máu chảy thành sông mà.

Tuy chỉ là clone sát thương cùi, nhưng với năng lực thao tác đáng sợ của Lưu Huỳnh Tiên Tử, nó vẫn có thể giết địch tháo chạy tan tác. Cho dù chỉ là một bóng người vụt qua khe hở, Lưu Huỳnh Tiên Tử cũng có thể nhanh chóng nã cho một phát.

Y như là bật hack vậy.

Lúc Tống Thư Hàng vào nhà còn nghe thấy tiếng cười sang sảng của ba Tống:

“Lưu Huỳnh à, không ngờ cháu cũng là cao thủ đấy.”

“Thường thôi ấy mà.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử khiêm tốn nói.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh tượng này thì đột nhiên nhớ tới một việc… khoảng ba năm trước, khi hắn vẫn còn là học sinh trung học thì cũng chơi một game online với đám bạn bè trong kí túc.

Trong trò chơi ấy, bọn họ gặp phải một kẻ địch mạnh y như vậy.

Rõ ràng level không cao, trang bị cũng không xịn, thế nhưng khi PK thì đối phương qua lại vô hình vô ảnh như bật hack, công kích tầm xa thì hệt như buff thêm pháp thuật lần theo dấu vết, bắn phát nào là trúng liền phát đó.

Bốn người nhóm Tống Thư Hàng ở cùng một phòng kí túc, thông báo tình báo trực tiếp cho nhau mà bị một mình đối phương nhét hành cả đám.

Sau đó có một người bạn kiên quyết cho rằng đối phương bật hack, bèn khiếu nại lên nhà phát hành game.

Nhà phát hành trả lời là trạng thái trò chơi của người nọ hoàn toàn bình thường, tuyệt đối không bật hack.

Vụ này làm cho bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng tức tối mấy ngày liền... nhìn kiểu gì cũng giống người ta bật hack mà!

Bây giờ Tống Thư Hàng nhớ lại lúc ấy... đậu má, có phải người mà năm đó bốn thằng bọn mình đối mặt cũng là một “tu sĩ” nhàm chán đi chơi game online không?

Nếu đúng là tu sĩ thì người ta bật hack thật chứ còn gì nữa. Không phải bật phần mềm hack trong trò chơi, mà là hack “tu sĩ” kìa. Đỡ không nổi là đúng rồi.

…

…

“Ồ, cuối cùng thì Thư Hàng tiểu hữu cũng về rồi.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng một cái rồi nói:

“Ta chờ ngươi suốt buổi, ăn cả cơm trưa ở nhà ngươi luôn rồi đấy.”

“Đã để tiên… để cô đợi lâu rồi. Ta xuống khỏi du thuyền thì đi tới nhà bạn một chút để lấy một món đồ ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nói đoạn, Tống Thư Hàng đi vào nhà, đặt hai thúng nước đựng “Long Mã” xuống.

Lý m Trúc sau lưng Tống Thư Hàng một tay dụi mắt, một tay nắm góc áo hắn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngả người ngủ luôn. Trạng thái của cô vẫn bị ảnh hưởng bởi hàn bệnh nên rất dễ buồn ngủ như thế.

Tiểu hòa thượng vào sau cùng, nhìn thấy ngay ba Tống và Lưu Huỳnh Tiên Tử.

“Chào Lưu Huỳnh tiền bối, chào chú Tống ạ.”

Tiểu hòa thượng nghiêm túc hành lễ với hai người.

“Chào tiểu sư phụ.”

Ba Tống gật đầu cười hiền lành.

Sau đó ông lại lướt ngón tay gõ lạch cạch trên bàn phím, nhân vật trong trò chơi của ông đang rơi vào nguy cơ sinh tử đấy.

“Chào Tiểu Quả Quả, ồ? Cô bé đằng sau ngươi là ai vậy?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nhìn Lý m Trúc mà không khỏi giật mình.

Trên người cô bé này có chân khí hùng hậu pha khí tức Tiên Thiên. Đây là Tiên Thiên chân khí, tu sĩ cảnh giới tứ phẩm sao? Nhìn cô bé này thì có vẻ còn chưa tới năm mươi tuổi đúng không?

Đương nhiên Lưu Huỳnh Tiên Tử không nhìn vẻ bề ngoài, các tu sĩ đương nhiên là có phương pháp để xác định được “tuổi” thực của nhau.

Tống Thư Hàng cảm thán nói:

“Cô ấy là con gái của một tiền bối đã qua đời, ta phụ trách chăm sóc cho cô ấy một thời gian.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử gật đầu, không nói tiếp đề tài này nữa.

Cô tiếp tục nhấp chuột điên cuồng, vừa đánh vừa nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng à, lần này ta đến là muốn nói với ngươi, 1000 bao linh mễ của ngươi tới nơi rồi, đang chất trong ngôi nhà bỏ không của ta đấy. Ngươi có rảnh thì qua đó xách mấy bao về đây. Cho ngươi chìa khóa này, nhớ địa chỉ rồi chứ?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử phất tay một cái, ném chùm chìa khóa cho Tống Thư Hàng.

Thì ra là chuyện linh mễ chứ không phải là đến đưa hắn vào vũ trụ luôn à?

Tống Thư Hàng vững lòng hẳn. Hắn đã quên mất vụ linh mễ sẽ được vận chuyển vào một ngôi nhà của Lưu Huỳnh Tiên Tử ở thành phố Văn Châu.

Hắn đương nhiên biết địa chỉ, lúc mua linh mễ xong thì địa chỉ gửi hàng chính là ở đó mà.

Sau khi nhận lấy chìa khóa, Tống Thư Hàng nhìn thời gian đã sắp tới giờ cơm chiều, đúng lúc có thể đi lấy hai bao linh mễ về để nấu cơm.

“Chờ đã.”

Ba Tống đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

“Mấy bao gạo cơ?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử không ngẩng đầu lên mà đáp luôn:

“1000 bao.”

Tống Thư Hàng lập tức toát mồ hôi lạnh đẫm trán.

“1000 bao gạo?”

Ba Tống nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Đừng có đùa chứ, nhà ông mỗi tháng chỉ ăn hết có một bao gạo, 1000 bao là muốn ăn cả ngàn tháng à?

Ăn cả đời luôn sao?

Quan trọng hơn là Tống Thư Hàng lấy đâu ra tiền? Cứ cho mỗi bao gạo là 100 đồng thì 1000 bao cũng là 100 nghìn đấy.

Không phải con trai mình bị người ta lừa rồi chứ?

“Có trả hàng lại được không con?”

Ba Tống lập tức hỏi với vẻ lo âu.

Lưu Huỳnh Tiên Tử lại đáp:

“Không trả được đâu, tiền nong thanh toán xong rồi, muốn trả cũng không có chỗ mà trả.”

Ba Tống cắn chặt răng, cuối cùng thở dài u oán, thôi thôi, con người phải trải nghiệm nhiều thì mới trưởng thành lên được. Con mình bị lừa cũng coi như là tiêu tiền để mua bài học vậy.

“Con bị lừa bao nhiêu? Nói thật cho ba biết đi.”

Ba Tống nói:

"Con mua nhiều gạo như thế có phải vay tiền ai không? Thiếu người ta bao nhiêu? Ba bù vào cho. Tuyệt đối đừng có vay nặng lãi, không được phép dây vào mấy vụ đó hiểu không?"

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì ấm sực trong lòng.

"Ba yên tâm đi, con không bị lừa đâu."

Tống Thư Hàng nói.

1000 bao linh mễ này là chủ tiệm người ta nể mặt Bạch Tôn Giả mới ưu đãi bán cho hắn đấy.

Tống Thư Hàng nói thêm:

"Con cũng không vay tiền, vì gạo này không phải mua bằng tiền, mà là dùng một viên… một viên đá quý để đổi."

"Đá quý?"

Ba Tống lặng lẽ mân mê ngón tay.

Sát khí! Ba Tống nổi sát khí!

Một viên đá quý đổi được 1000 bao gạo? Thôi được rồi, trên thế gian này đúng là có viên đá quý đắt giá như thế. Thế nhưng đừng nói với ông là… Tống Thư Hàng trùng hợp nhặt được viên đá quý giá như thế ở đâu nhé?

Đúng lúc này thì Lưu Huỳnh Tiên Tử bổ sung:

"Nói là đá quý cũng không sai, ừm, đúng là dùng một viên đá quý tứ phẩm đổi 1000 bao linh mễ, không liên quan gì đến tiền."

"Thật không?"

Ba Tống nhìn về phía Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Con người đôi khi rất chi là thú vị, ba người thì thành hổ. Có một số việc khi có nhân chứng thì độ tin cậy sẽ tăng lên gấp mấy lần.

"Đương nhiên là thật."

Tống Thư Hàng đáp:

"Hơn nữa ba à, chỗ gạo kia tốt lắm. Lưu Huỳnh, chúng ta đi lấy mấy bao về đây, tối nay dùng gạo này nấu cơm đi."

"Không thành vấn đề, để ta giết tên kia thêm lần nữa đã."

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

Pằng pằng pằng ~~ Trong máy tính truyền ra tiếng súng.

"Xong rồi, giết hắn 10 lần rồi."

Lưu Huỳnh Tiên Tử đứng lên, thoát game:

“Chúng ta đi lấy linh mễ đi.”

Mặc niệm cho bạn người càng chiến càng thua, càng thua càng chiến nọ.

…

…

“Mẹ ơi, trong hai thùng nước này của con là cá ngựa để ngắm đấy, mẹ đừng đem nấu ăn nhé. Giờ con với Lưu Huỳnh đi ra ngoài lấy ít gạo về, sẽ về sớm thôi ạ.”

Tống Thư Hàng gọi vọng vào nhà bếp.

“Đi nhanh về nhanh, chú ý an toàn.”

Tiếng của mẹ Tống từ phòng bếp vọng ra.

Lý m Trúc đã buồn ngủ rũ rượi, bèn nằm luôn trên ghế sô pha ngủ say tiểu hòa thượng thì tò mò đi khám phá hết một lượt nhà của Tống Thư Hàng.

Khi đang lái xe đến tòa nhà của Lưu Huỳnh Tiên Tử thì tiên tử đột nhiên nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ta đã chuẩn bị cho ngươi một bộ trang phục du hành vũ trụ rất hiện đại, còn có một số thứ mà lên vũ trụ có thể dùng được nữa. Ngươi định bao giờ thì bay vào vũ trụ? Ta xem thời gian của các ngươi thì hình như chỉ hơn một tháng nữa là ngươi khai giảng rồi đúng không?”

Quả nhiên, đề tài vẫn quay lại chuyện này rồi.

“Mấy hôm nữa đi, để ta ở nhà nghỉ ngơi mấy hôm rồi xuất phát.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Không thành vấn đề, bao giờ nghĩ ra thì bảo ta một tiếng, gọi lúc nào là có mặt lúc đó.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

Vừa nói xong thì tiên tử nhớ ra, hình như ba ngày nữa mình còn có việc quan trọng phải làm!

Chương 502: Lại gặp ông thầy trúng tên ở đầu gối.

Đúng vậy, ba ngày sau Lưu Huỳnh Tiên Tử còn một việc riêng cực kì quan trọng phải làm!

Nói cách khác, cô cam đoan với Tống Thư Hàng là “Không thành vấn đề, bao giờ nghĩ ra thì gọi ta một tiếng, gọi lúc nào có mặt lúc đó!”, thế nhưng trên thực tế thì cô sẽ cho hắn “biu~” một cái lên trời trước ngày hôm đó.

Lưu Huỳnh Tiên Tử cảm thấy thật ngại quá.

Chỉ hi vọng trong hai ngày tới Tống Thư Hàng có thể hưởng thụ được “tình cảm gia đình ấm áp” và sắp đặt thỏa đáng mọi chuyện, rồi được cô đưa lên trời cho thuận lợi. Tiên tử thầm nghĩ trong lòng.

Thứ sáu, ngày 26 tháng 7 năm 2019, trời nhiều mây trở nên quang đãng, Thư Sơn Cư Sĩ.

Đạo hiệu hôm nay là cái mà Tống Thư Hàng rất thích.

Mặt khác, mùi vị của linh mễ hôm qua thực sự rất ngon, ba Tống và mẹ Tống đều thích mê, cho nên ba Tống không nói thêm gì về việc Tống Thư Hàng rước về nguyên 1000 bao linh mễ nữa.

Có điều số lượng linh mễ quá lớn, 1000 bao đủ để cả nhà Tống Thư Hàng ăn trong suốt 80 năm, cho nên sáng sớm hôm nay Tống Thư Hàng lại xách ba mươi bao linh mễ về. Ba Tống và mẹ Tống đi thăm hỏi các nhà thân thích và bạn bè, tặng mỗi nhà một ít linh mễ để hâm nóng tình cảm.

…

…

Núi Ngưu Đỉnh, gần đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Núi Ngưu Đỉnh có một con đường lớn có thể đua xe, trong núi rừng ít người sinh sống, linh khí dồi dào hơn nhiều trong nội thành, là một nơi luyện công tuyệt hảo.

Sau khi rửa mặt ăn cơm xong xuôi, Tống Thư Hàng đưa Lý m

Trúc, tiểu hòa thượng Quả Quả và Ngư Kiều Kiều vào trong khu rừng trên núi này, bắt đầu tu luyện buổi sáng.

Bây giờ Thư Hàng đã để lại quả đầu đinh 3 phân nhẹ nhàng thoải mái. Hôm qua trước khi quay về nhà hắn đã xử lý mái tóc dài chạm vai rồi. Nếu không, để cho ba Tống và mẹ Tống thấy hắn để tóc dài thì ông bà sẽ sợ hãi lắm. Làm gì có ai chưa đến hai tuần mà tóc 3 phân lại biến thành tóc ngang vai? Uống thuốc kích thích chắc?

Ngư Kiều Kiều không tu luyện vũ kỹ, gần đây cô vẫn thổ nạp linh lực trong thiên địa, lấy việc ổn định cảnh giới làm chính.

Tiểu hòa thượng tu luyện kim cương căn bản quyền pháp, chân ngã minh tưởng kinh và bất động kim cương thân.

Tống Thư Hàng mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử, đã đẩy ba môn công pháp này lên cảnh giới đại thành, khi tiểu hòa thượng tu luyện thì Tống Thư Hàng có thể chỉ dạy cho nó rất nhiều kinh nghiệm.

Có hack Ngộ Đạo thạch trợ giúp, bản thân tiểu hòa thượng lại không thiếu đan dược, cho nên gần đây nó tiến bộ như bay, chỉ trong thời gian ngắn đã mở khiếu thứ ba “Tị khiếu” thành công, chỉ cần phá tiếp hai khiếu “Nhĩ”, “Khẩu” là tới cửa ải trùng kích Dược Long Môn rồi.

Lý m Trúc tu luyện một bộ kiếm pháp. Tống Thư Hàng nhìn bộ kiếm pháp này thấy hơi quen, nó chính là bộ kiếm pháp “tiến thẳng tới cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm” mà Xích Tiêu Tử tiền bối truyền thụ cho Lý Thiên Tố khi hắn “nhập mộng” trải nghiệm cuộc đời của Lý Thiên Tố.

Vừa là kiếm, vừa là pháp, một kiếm nơi tay, ngũ phẩm không lo!

Lúc ấy, trong giấc mộng cuộc đời của Lý Thiên Tố, khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ bộ kiếm pháp này thì hình ảnh rất mơ hồ, Tống Thư Hàng nhìn như ngắm hoa trong sương nên không thấy được rõ ràng.

Mà lúc này đây khi Lý m Trúc thi triển ra từng chiêu từng thức, Tống Thư Hàng vẫn thấy mình đang ngắm hoa trong sương như cũ. Hắn biết mỗi một chiêu khi nó tách riêng ra, thế nhưng khi chúng hợp vào thành một mạch thì hắn lại chẳng thể hiểu được nữa.

Khả năng lĩnh ngộ của hắn đối với kiếm pháp quả thực làm cho người ta phải tuyệt vọng.

“Rõ ràng khi mình xem đao pháp thì chỉ cần nhìn một lần đã lĩnh ngộ được bảy tám phần rồi mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn hiểu rõ, nếu không có lĩnh ngộ thì có lẽ cả đời này hắn cũng chẳng thể làm kiếm khách áo trắng mà mình yêu thích.

Thế nhưng Thư Hàng sẽ không bỏ cuộc, nếu có cơ hội, cho dù chỉ học được một chiêu kiếm thuật thật mạnh là đủ rồi!

…

…

Sau khi tu luyện xong xuôi.

Một tay Tống Thư Hàng dắt tiểu hòa thượng, một tay dắt Lý m Trúc, từ từ đi xuống chân núi trên con đường mòn gấp khúc.

Non xanh nước biếc, chim hót reo ca, khiến cho tâm cảnh của con người cũng trở nên tường hòa.

Trên đường về, họ đi qua một tiệm bán đồ ăn vặt.

Tống Thư Hàng mua cho tiểu hòa thượng một que kem, cho Lý m Trúc một cốc đồ uống nóng, cho Ngư Kiều Kiều một chiếc bánh ngọt, sau đó mua thêm chút đồ ăn để vừa đi vừa ăn.

Trộm được nửa ngày nhàn nhã trong cõi phù sinh ~

Gần đây sau khi ra khỏi hòn đảo thần bí kia thì có rất nhiều chuyện xảy ra, cơ hồ hôm nào cũng có chuyện quan trọng dồn dập đổ đến, vô hình trung khiến cho con người ta cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt.

Mà khoảng thời gian nhàn nhã hiếm hoi lúc này đây làm cho thân thể và tinh thần của Tống Thư Hàng đều được thả lỏng rất nhiều.

Trên đường tu luyện, phải có co có dãn.

Đây cũng là lí do mà rất nhiều tu sĩ tiền bối rõ ràng có kĩ thuật gieo trồng nát bét nhưng lại vẫn thích có một mảnh vườn nhỏ, để lúc nào rảnh thì trồng vài cây dược liệu linh tinh… kết quả là làm chết vô số linh dược linh thực.

Những hành động nhìn có vẻ lãng phí thời gian như làm vườn thuốc hay nuôi linh thú, thực ra chính là để điều hòa tiết tấu co dãn cho tu sĩ mà thôi.

…

Dưới chân núi Ngưu Đỉnh có một người đang dắt chó đi dạo.

… Giáo sư Smith, cụ già người Anh nghiêm túc, có sở thích là dắt chó và du lịch.

Ông từng nuôi một con thú cưng dễ thương, ai dè con chó cưng này lại là đồ sói con vô ơn, tự nhiên phát rồ cắn cho ông một phát, thế là bị ông bán cho quán lẩu.

Sau đó ông lại nuôi một con Beggie Đức, chẳng ngờ con Beggie Đức dữ dằn lực lưỡng này lại bị một con chó kinh ba đáng yêu đánh bại… đánh bại…

Thôi, hôm nay tâm trạng tốt, không nói mấy chuyện cũ làm cho giáo sư già không vui nữa.

Trong kì nghỉ hè dài dằng dặc này, giáo sư đã đi du ngoạn mấy thắng cảnh của Hoa Hạ.

Hôm qua thì giáo sư chạy tới thành phố Văn Châu, bởi vì có một người bạn làm đạo diễn của ông muốn lấy cảnh quan của núi Ngưu Đỉnh ở Văn Châu để quay một bộ phim.

Giáo sư già không có việc gì làm, bèn chạy từ ngàn dặm xa xôi về đây để gặp bạn mình.

Nói không chừng còn có thể giúp bạn một chút về phiên dịch ấy chứ.

Đoàn phim của ông bạn phải hai ba hôm nữa mới tới Văn Châu, cho nên giáo sư già ở lại một khách sạn để chờ bạn đến.

Sáng sớm nay, ông dắt chó nhà mình đi tản bộ, nhân tiện xem trước xem cảnh sắc của núi Ngưu Đỉnh là quang cảnh ra sao.

Con chó ông dắt trong tay là thú cưng mới - một con Pit Bull… lai được huấn luyện đàng hoàng.

Pit Bull thuần chủng quá dữ, tốt nhất là phải nuôi từ nhỏ, nói không chừng còn phải tìm một huấn luyện viên chuyên nghiệp đến hỗ trợ huấn luyện, giáo sư già làm sao mà chơi nổi.

Còn cái con Beggie Đức đánh thua cả kinh ba kia thì đã bị giáo sư già trả lại nơi sản xuất ngay khi về nhà rồi.

"Núi Ngưu Đỉnh đúng là một nơi rất đẹp."

Giáo sư già dắt con Pit Bull máu lai đi tản bộ về phía núi Ngưu Đỉnh. Tuy chỉ là chó lai nhưng con Pit Bull trông cũng rất vạm vỡ dữ dằn.

Giáo sư già rất chi là hài lòng với nó.

…

Đi lại một hồi, giáo sư Smith nhìn thấy một người thanh niên dắt hai đứa bé đi từ đằng trước tới.

Thanh niên để quả đầu ba phân, tay trái dắt một nhóc trọc đầu mặt mày nghiêm túc đang ăn kem, tay phải dắt một cô bé tóc dài bạc trắng đang uống đồ uống nóng. Mái tóc của cô bé dài mượt và bạc như thủy ngân vậy.

Trẻ con nhỏ xíu thế mà đã nhuộm tóc rồi à? Giáo sư Smith thầm nhủ trong lòng.

Đồng thời ông cũng thấy thanh niên tóc ngắn kia trong rất quen. Hình như ông đã gặp người có vẻ mặt ôn hòa đó ở đâu rồi thì phải.

"Good morning, giáo sư Smith, không ngờ lại có thể gặp được thầy ở đây."

Tống Thư Hàng từ xa nhìn thấy cụ già người Anh này thì mỉm cười chào hỏi.

Hắn vẫn còn ôm lòng hổ thẹn với ông, bởi vì tại hắn mà đầu gối ông mới trúng một tên, à không phải, nói đúng ra phải là cẳng chân bị chó cắn một nhát mới đúng.

"Good morning, nhớ ra cậu rồi, cậu là sinh viên nuôi con kinh ba, Thư Hàng Tống!"

Giáo sư Smith cười nói, bảo sao lại thấy cậu chàng này quen mắt thế.

"Ha ha ha, giáo sư vẫn còn nhớ em cơ à?"

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, rồi nhìn sang con vật cưng mới của ông:

"Giáo sư lại đổi con thú cưng mới rồi sao?"

Giáo sư Smith nghiêm túc nói:

“À, con Beggie Đức kia đánh không lại một con kinh ba, tôi trả hàng rồi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Giáo sư à, đó không phải là lỗi của con Beggie Đức của thầy đâu, thật đấy! Cho dù là con chó dữ nhất thế giới này cũng không phải là đối thủ của con “kinh ba nhỏ xíu” kia đâu, tin em đi!

Lúc này, giáo sư Smith lại hỏi:

“Thư Hàng Tống, cậu là người Văn Châu à?”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Vâng, thầy tới đây du ngoạn sao?”

“Ừm, coi như thế. Một người bạn của tôi là đạo diễn, gần đây ông ấy muốn đến núi Ngưu Đỉnh của Văn Châu lấy cảnh nên tôi ở đây chờ ông ấy.”

Giáo sư Smith đáp.

Đạo diễn?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến bộ phim “chưa biết” mà mình muốn mời Bạch Tôn Giả diễn. Đúng vậy, đề tài phim chưa biết, câu chuyện thế nàochưa biết, cái gì cũng chưa biết hết.

Chỉ chắc chắn một điều là diễn viên tham gia trong phim gồm có Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

Đạo cụ chắc chắn có là một đống giấy phép lái xe, nói không chừng còn có một đống xe nữa.

Ngư Kiều Kiều trên vai Tống Thư Hàng vẫn duy trì trạng thái tàng hình, nghe đến hai chữ “đạo diễn” thì mắt sáng ngời lên.

Ngư Kiều Kiều đã có manh mối về “tác giả” viết kịch bản rồi, nhưng mà vẫn rất có hứng thú với “đạo diễn” đó nha!

…

…

Khi giáo sư đang bắt chuyện với Tống Thư Hàng thì Lý m Trúc vươn tay lấy một miếng cánh gà nướng trong túi thức ăn của Tống Thư Hàng ra gặm.

Có lẽ là mùi vị cánh gà nướng đã kích thích con chó cưng mới của giáo sư Smith. Con pit Bull lai kia đột nhiên sủa to một tiếng rất hung hãn, thậm chí còn lắc mình dữ dội như thể muốn lao về phía Lý m Trúc.

“Đại Thủy Tinh, ngồi xuống!”

Giáo sư Smith xấu hổ, bèn lớn tiếng quát lên.

Thế nhưng có lẽ vì thời gian nuôi chó mới chưa lâu, nên con Pit Bull khong những không ngồi xuống theo lời chủ nhân mà còn sủa dữ dội hơn.

“Gâu gâu gâu gâu gâu!”

Nó vừa kêu, vừa nhe răng múa vuốt.

Lý m Trúc ngước con ngươi trắng bạc nhìn con chó lớn với vẻ hiếu kì. Sau đó cô lặng lẽ cúi đầu bình tĩnh gặm cánh gà của mình.

Đây là lần đầu tiên giáo sư Smith nhìn thấy một cô bé bình tĩnh như thế.

Thế nhưng tiểu hòa thượng đang ăn kem ở bên cạnh đó lại không cẩn thận nuốt một miếng kem lớn vì bị chó sủa to làm giật mình.

Tiểu hòa thượng xót xa lắm. Lúc nó ăn kem đều liếm từng tí như ăn bảo bối vậy. Nó hưởng thụ quá trình này biết bao. Ấy thế mà con chó kia vừa sủa một cái, nó đã bất cẩn nuốt cả nửa cây kem rồi.

Sau khi nuốt miếng to ấy xuống, mức hưởng thụ của tiểu hòa thượng lập tức hạ xuống mất một nửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đanh lại.

Chương 503: Không ổn, Thư Hàng sắp nổ tung rồi.

Tiểu hòa thượng tiến lên một bước, nhìn thẳng vào mắt con Pit Bull:

“Câm miệng! Con chó ngốc kia! Mày mà sủa nữa là… tiểu tăng sẽ thi triển kim cương chi nộ đấy!”

Tiếc là chó thì không hiểu tiếng người, cho nên nó sủa càng hăng, và vẻ mặt cũng càng thêm dữ tợn:

“Gâu gâu gâu gâu gâu”

giáo sư Smith cuống quít liều mạng kéo dây thừng dắt chó, chỉ sợ con chó ngốc này lao ra cắn trẻ con nhà người ta, đồng thời chuẩn bị lên tiếng bảo Tống Thư Hàng mau dắt hai đứa trẻ đi trước.

Nhưng giáo sư Smith còn chưa kịp nói gì thì đã thấy tiểu hòa thượng hít sâu một hơi rồi nổi giận hét vào mặt con Pit Bull:

“Gâu gâu gâu gâu gâu!”

“Gâu gâu gâu gâu gâu!”

Pit Bull không chịu yếu thế chút nào.

Tiểu hòa thượng lạnh lùng nói:

“Gâu gâu gâu! Gâu gâu! Gâu!”

Vừa gầm rú còn vừa nhét hết kem vào miệng, nó muốn nghiêm túc rồi!

Pit Bull cũng ngang ngạnh sủa:

“Gâu gâu gâu gâu gâu!”

Nếu không phải chủ nhân của nó, cụ già người Anh kia nhìn gầy còm nhưng sức lực lớn thì nó đã lao lên cắn tiểu hòa thượng kia rồi.

Trong mắt tiểu hòa thượng toát ra sát khí.

Thế rồi nó sử dụng thiên phú nhãn khiếu, gầm lên:

“G U!”

Pit Bull còn muốn sủa vang phản kích, thế nhưng đột nhiên nó lại nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Một cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn

Một trăm con mèo lớn to vật vã đủ các màu sắc đang vây tròn quanh nó. Nếu chỉ là mèo bình thường thì dù có 200 con nó cũng chẳng lo lắng gì. Thế nhưng đám mèo này to đến hai mét. Cái đám miệng kêu meo meo mà hình thể như hổ này thật sự là mèo sao?

Đã thế… ở đằng trước còn có cái gì kia? Một cái nồi to đùng? Trong nồi đang đun gia vị rất thơm, còn có từng con Pit Bull giống nó như đúc bị lột da ném vào.

Lẩu chó vạn ác!

Đúng lúc này thì đám mèo kia vồ tới như lang như hổ, như lang như hổ chân chính ấy! Mỗi con mèo đều to như hổ vậy.

Đáng sợ quá đi mà.

Pit Bull mù mắt đến nơi rồi, thực ra khi nó nhìn thấy từng con chó giống mình bị quăng vào nồi lẩu thì toàn thân đã run lên.

Đây là Địa Ngục mà!

…

…

Trong mắt giáo sư Smith thì con Pit Bull vốn hung hãn dũng mãnh, nhe nanh múa vuốt trong tay mình tự nhiên cứng đờ cả ra.

“Ư ứ ứ.”

Pit Bull được mệnh danh là loài chó dữ tợn và hung ác rên ư ử hai tiếng, sau đó co người lại như bị đá phải bi, rồi nằm sấp trên đất run lên bần bật.

“What? Sao lại thế này? Ban nãy mình đã bỏ qua chi tiết nào sao?”

Giáo sư Smith cảm thấy đầu óc mình phản ứng không kịp rồi. Vì sao con chó dữ nhà mình lại rụt vòi vào thế này?

Hay cái cách sủa gâu gâu điên cuồng khi gặp chó dữ giống tiểu hòa thượng này là bí quyết để khuất phục chúng nó?

Hay là lần sau mình tìm con chó dữ nào thử một cái nhỉ?

Mà thôi, bỏ đi, lỡ như không thể áp đảo chó dữ về khí thế, còn bị nó cắn cho một cái thì dại.

“Xin lỗi giáo sư Smith, trẻ con không hiểu chuyện. Ha ha, giáo sư cứ đi tản bộ đi, em đưa hai nhóc này về nhà cái đã.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói. Sau đó hắn lại nhớ ra một việc:

“À đúng rồi giáo sư, nếu có rảnh thì thầy có thể đưa em đi xem đoàn phim quay phim thế nào không?”

Hắn cũng đang định quay một bộ phim đây, ít nhất cũng phải để hắn tìm hiểu xem đoàn phim người ta quay chụp thế nào để còn liệu trước chứ.

“Được thôi, đến lúc đó tôi hỏi bạn tôi trước, bao giờ ông ấy đến núi Ngưu Đỉnh quay phim thì cậu cứ đến rồi qua là được.”

Giáo sư Smith cười ha hả:

“Nhưng phải chú ý đừng quấy rầy đoàn phim quay phim nhé.”

“Không thành vấn đề, cảm ơn giáo sư!”

Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Hai bên tạm biệt lẫn nhau.

Tống Thư Hàng dắt Lý m Trúc và tiểu hòa thượng rời đi.

Thế nhưng kế hoạch tản bộ của giáo sư Smith lại đi tong… bởi vì con chó lai dữ tợn của ông vẫn quỳ rạp trên đất và run như cầy sấy. Tiểu hòa thượng và Tống Thư Hàng đã đi xa lắm rồi, nhưng con chó lai vẫn cứ không ngừng run rẩy.

Giáo sư Smith xoa cằm nói:

“Chó dữ cũng chẳng đáng tin, quả nhiên vẫn là đổi thành con kinh ba cường đại thì tốt hơn à? Vừa đáng yêu, vừa có sức chiến đấu mạnh mẽ nữa chứ.”

Ừm, đúng thế, lần này về đổi luôn. Ôi ~ kinh ba mới đáng yêu làm sao ~

Giáo sư Smith ra sức kéo dây, nửa ôm nửa lôi con Pit Bull lai đi. Nói mới nhớ, lần trước sau khi giáo sư Smith bị chó cắn thì có một sinh viên nữ tặng cho một ít thuốc kì lạ. Điều khiến cho ông ngạc nhiên là lúc ấy ông cứ thế vui vẻ uống hết chỗ “thuốc” nữ sinh kia cho, chẳng sợ trúng độc gì. Không biết có phải ảo giác hay không mà sau khi uống chỗ thuốc kia xong… ông thấy thân thể khỏe mạnh hơn hẳn.

Lúc trước vì ông cảm thấy thể lực của mình khỏe mạnh hơn nhiều nên mới chọn loại chó có hình thể lớn như chó Beggie, lần này ông kéo một con Pit Bull mà cũng cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Nhưng điều làm ông chú ý là ông chưa từng gặp lại cô nữ sinh kia một lần nào nữa.

“Thôi, không nghĩ nữa. Mình nên liên hệ với tiệm thú cưng để đặt một bé kinh ba mạnh mẽ đi thôi.”

Giáo sư Smith lẩm bẩm nói.

…

Suốt cả ngày 26 tháng 7, Tống Thư Hàng chỉ đưa hai đứa nhóc đi lang thang khắp thành phố.

Đến chiều còn đi tặng gạo hâm nóng tình cảm cùng với mẹ Tống.

Tối đến, Tống Thư Hàng mới cảm thấy sự mệt mỏi dâng tràn.

Tuy hôm nay rất nhàn hạ nhưng vẫn cứ mệt chết đi được.

Sau khi đi dạo cả ngày đúng là có chút chống đỡ hết nổi.

Ngày mai đưa tiểu hòa thượng và Lý m Trúc đến thư viện ngồi đi, ngồi đọc sách một buổi chiều thì sẽ không mệt mỏi! Tống Thư Hàng nghĩ như thế đấy.

Đêm khuya, cả nhà Tống Thư Hàng chìm vào giấc ngủ.

Nhà hắn có đủ phòng trống, tiểu hòa thượng và Lý m Trúc đều có phòng riêng.

Chỉ có Ngư Kiều Kiều ở chung phòng với Tống Thư Hàng, chung quy không thể chuẩn bị một gian phòng riêng cho Ngư Kiều Kiều được, ha ha.

Đêm ấy, Tống Thư Hàng lại nằm mơ.

Không phải là “nhập mộng”.

Tuy rằng gần đây thiên phú “nhập mộng” cứ thích thì đến, không kịp đề phòng, thế nhưng không phải mỗi ngày hắn đều “nhập mộng”.

Tống Thư Hàng chỉ mơ mình ăn cơm thôi.

Có lẽ hôm nay hắn tiêu hao quá nhiều năng lượng vào ban ngày, cho nên dù buổi tối hắn đã ăn hai bát cơm no, thế nhưng đến tối thì cái dạ dày mạnh mẽ của hắn vẫn hoạt động hết công suất, làm cho tất cả những thứ ăn vào đều biến thành năng lượng.

Không có cách nào, Kình Thôn thuật chính là ngầu như vậy đấy.

Kình Thôn thuật chính là kì công cường hóa răng miệng và năng lực tiêu hóa của dạ dày một cách mạnh mẽ. Người phát minh ra nó là một kì tài trong giới tu sĩ, đây là việc không thể nghi ngờ! Cho dù là linh thú tinh cũng có thể tiêu hóa đến không còn chút tro tàn, chứ đừng nói là linh mễ và đồ ăn bình thường.

Chẳng bao lâu sau khi Tống Thư Hàng đi ngủ thì dạ dày được Kình Thôn thuật cường hóa của hắn đã phát huy hiệu quả.

“Đói ghê, đói ghê.”

Ý nghĩ này bắt đầu ngập tràn trong đại não của Tống Thư Hàng.

Mọi người đều biết, đôi khi vì khát vọng mạnh mẽ của con người mà cảnh mộng sẽ biến hóa thành cảnh tượng làm cho chủ nhân được thỏa mãn.

Ví dụ như khi một người đang ngủ mà buồn đi tiểu thì tám chín phần mười là sẽ mơ thấy mình đi WC. Đáng sợ hơn là khi mơ thấy mình đi WC thì sẽ đi tiểu, mà còn tiểu mãi không xong, như kiểu muốn trút nỗi buồn đến lúc thiên địa lụi tàn, tận thế kéo đến vậy, đã thế càng giải quyết thì lại càng mót hơn. Cái giấc mộng “giải quyết không ngừng” này chính là đầu sỏ gây ra vô số vụ trẻ con đái dầm.

Tương tự như thế, khi một người đói bụng thì sẽ mơ thấy mình được ăn, hơn nữa còn được ăn đủ loại món ngon.

Trong giấc mộng ấy, các món ăn mà mọi người có thể nghĩ ra và không thể nghĩ ra, đủ loại thịt, cá, phật khiêu tường, sơn hào hải vị đều xuất hiện cả.

Cùng nguyên lý với “giải quyết không ngừng”, người đang mơ giấc mơ ăn uống vĩnh viễn cũng không thể ăn no.

Món gì cũng có, nhưng đói vẫn hoàn đói.

Càng liều mạng vùi đầu ăn thì lại càng đói hơn.

Lúc này, Tống Thư Hàng chính là như thế.

Nào là dê nướng, nào là beefsteak chín tái, nào là cả nồi cơm linh mễ đầy ụ, nào là tôm bóc vỏ to như nắm tay, cả trăm loại món ngon Hoa Hạ bày ra, còn có đủ loại nguyên liệu nấu ăn và cả những món chỉ xuất hiện trong truyền thuyết và ảo tưởng.

Hắn cứ cắm đầu vào ăn, ăn nữa, ăn mãi, nhưng mà không hề có cảm giác no, ngược lại càng ngày càng đói. Tống Thư Hàng cảm thấy dịch dạ dày của mình sắp sửa hòa tan cả dạ dày luôn rồi.

Khổ quá, cho cái gì ăn đi, cái gì cũng được, bánh mì đen bình thường nhất cũng được mà!

Khi đang nghĩ thế, Tống Thư Hàng phát hiện ra trong miệng mình thật sự có cái gì đó, chắc hẳn là hắn vô ý vớ được cái gì ăn được rồi nhét luôn vào miệng.

Cái gì mà cứng thế, nhai cứ cân cấn thế nào.

Thế nhưng không sao cả, cho dù là thứ cứng hơn thì Kình Thôn thuật cũng có thể cắn ăn rồi tiêu hóa luôn.

Kình Thôn thuật khởi động!

Nhai nó! Bất luận nó là thứ gì, đã vào miệng ông rồi còn mong chạy thoát sao?

Món ăn ngu xuẩn, hãy mau dập nát dưới hàm răng như sắt như đồng của ông đi!

Rắc - vật đó bị nhai nát.

“Có vị như thịt dê, mùi vị cũng không tồi.”

Tống Thư Hàng nghĩ thế.

Thứ cứng ngắc có vị thịt dê nọ cứ thế bị hắn nuốt vào trong bụng.

Thứ này tốt đấy, vừa nuốt vào bụng một cái là cảm thấy dạ dày tràn đầy năng lượng, tràn đầy thỏa mãn, không còn đói khát.

Giấc mộng Mãn Hán toàn tịch cũng biến mất không còn chút nào.

Đúng là hạnh phúc quá mà.

Đôi khi sau cơn đói khát tận cùng, chỉ một miếng bánh mì đen thôi cũng đã là hạnh phúc lắm rồi.

Lắm lúc con người chính là một sinh vật dễ thỏa mãn như thế đó.

Chỉ là không hiểu sao sau khi nuốt cái cục có vị thịt dê kia thì trong lòng Tống Thư Hàng lại có cảm giác sai sai.

Trong đan điền có cảm giác tràn đầy đến tận cùng… không được, càng ngày càng căng trướng.

Sau đó cảm giác căng trướng này lan tỏa từ đan điền ra khắp người Tống Thư Hàng.

Như thể hắn sắp nổ tung tới nơi rồi.

“Không đúng!”

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một khả năng thật đáng sợ.

Chương 504: Cho nên, lên trời đi!

Thứ bảy ngày 27 tháng 7, mưa nhỏ.

Ngư Kiều Kiều trên bệ cửa đã tiến vào mộng đẹp. Thời tiết đổ mưa, hơi nước trong thiên địa dồi dào giúp cho cô ngủ ngon khác hẳn bình thường.

Cũng vào hôm nay, Tống Thư Hàng đạo hiệu Tầm Đạo Thư Sinh giật mình bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

Hắn nhanh chóng nhìn vào tay trái của mình, trong bàn tay ấy đang nắm chặt chiếc túi thu nhỏ.

Chiếc túi thu nhỏ ấy chứa toàn bộ pháp khí, phù bảo của Tống Thư Hàng, cho nên kể cả khi cởi áo nằm ngủ thì hắn cũng để chiếc túi này ở chỗ tay với tới được.

Một khi có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, hắn có thể mau chóng lấy bảo đao Bá Toái hoặc các loại phù bảo, đan dược để tiến vào trạng thái chiến đấu một cách nhanh nhất!

Lúc này đây hắn đang nắm chặt chiếc túi thu nhỏ ấy, tay còn lại còn cầm mấy tinh thể lóe sáng.

Là linh thú tinh!

Hắn nhớ lại thứ có vị thịt dê mà mình vừa mới ăn trong giấc mơ… chẳng lẽ là viên linh thú tinh hệ "dê" kia sao?

Toi rồi!

Tống Thư Hàng vội vàng khoanh chân ngồi xuống, yên lặng vận chuyển tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, ý thức chìm vào trong khí hải đan điền.

Quả nhiên bên cạnh đạo hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí có thêm ảo ảnh của một con dê. Ảo ảnh ấy và ảo ảnh con cá mập cùng nhau xoay vòng quanh hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí.

Trên hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí có thêm một đạo văn lộ của linh thú, khi thu thập đủ ba mươi ba văn lộ cũng chính là lúc nó thăng lên thành “ngụy tiên thiên chân khí”.

Nếu trong tình huống bình thường thì có thêm ảo ảnh và văn lộ linh thú chính là chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là… bốn ngày trước, vào ngày 23 Tống Thư Hàng vừa mới dùng Kình Thôn thuật để nuốt viên linh thú tinh cá mập kia. Mà vì viên linh thú tinh kia là tam phẩm, nên khí hải đan điền và long vĩ đan điền của Tống Thư Hàng suýt nữa bị nổ tung.

Đồng thời vì Kình Thôn thuật mà tinh thần lực cũng căng trương lên theo, thể chất của hắn hiện tại đã có chút khó lòng chống đỡ.

Tống Thư Hàng khổ tu suốt bốn hôm nay mà vẫn chưa tiêu hóa xong linh thú tinh cá mập kia, bây giờ lại thêm một luồng năng lượng linh thú tinh thuộc tính “dê” quấy phá.

Viên linh thú tinh thuộc tính dê này cũng được mua ở hội chợ giao dịch của tu sĩ, cùng là tam phẩm.

Tóm lại, thân thể hắn đang rơi vào một trạng thái cực kì nguy hiểm.

Khi vận chuyển chân khí có cảm giác như lũ tràn đê, kinh mạch toàn thân và đan điền dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tan xác. Tinh thần lực ở giữa hai bên lông mày cũng vậy, nó như sắp biến thành thực thể mà xé tan mi tâm của hắn ra.

Tống Thư Hàng thử điều động tinh thần lực, muốn thi triển mấy bí quyết nhỏ như tinh thần trinh thám pháp, đại não lập tức đau đớn như bị châm kim.

Bực thật chứ.

Đã thế kiểu bội thực này còn dẫn đến nguy hiểm về tính mạng, thuốc nhuận tràng tiêu thực cũng chẳng ăn thua.

“Nguy to rồi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm. Bây giờ thể chất chính là nhược điểm hạn chế hắn mau chóng phát triển lên.

Nếu thể chất có thể theo kịp thì chỉ cần thôn phệ linh thú tinh thôi, cảnh giới của Tống Thư Hàng cũng có thể thăng lên một cách nhanh chóng.

Nhưng nếu không theo kịp thì sẽ nổ banh xác.

…

…

Tống Thư Hàng lập tức mở di động, đăng nhập phần mềm chat, vào nhóm Cửu Châu số 1 rồi đổi biệt hiệu trong nhóm thành Tầm Đạo Thư Sinh.

Tầm Đạo Thư Sinh:

“Chào buổi sáng, các vị tiền bối. Xin hỏi một chút, có cách nào để tăng cường tố chất thân thể thật nhanh hay không?”

Người đầu tiên trả lời Tống Thư Hàng tất nhiên là Bắc Hà Tán Nhân:

“Thư Hàng tiểu hữu, trên đường tu luyện phải đi vững từng bước chân, rèn luyện nhiều thì tố chất thân thể sẽ tăng lên. Đừng suốt ngày nghĩ đến việc đi đường tắt, sẽ gây bất lợi lớn cho việc tu luyện của ngươi đấy.

Tầm Đạo Thư Sinh: [icon Vũ Nhu Tử òa khóc]

Đây là meme do chính Vũ Nhu Tử chỉnh sửa và đăng lên thư mục của nhóm. Bây giờ ngoài meme Bạch tiền bối còn có meme Tống tiền bối và meme Vũ Nhu Tử. Đồng thời có cả “tuyển tập meme các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1” do Bạch Tôn Giả sửa sang rồi up lên. Ảnh trong tuyển tập đều là tài nguyên, chờ Vũ Nhu Tử rảnh rỗi sẽ chỉnh sửa hết thành meme của mỗi người như đã hẹn.

Tầm Đạo Thư Sinh:

“Bắc Hà tiền bối có điều không biết rồi. [meme bé bi khổ tâm quá] Gần đây ta tu luyện một công pháp đặc thù tên là kkt, kết quả luyện được mấy ngày thì tinh thần lực và chân khí trong cơ thể tăng cường nhanh quá. Bây giờ khí hải đan điền và long vĩ đan điền của ta sắp nổ tung rồi, tinh thần lực cũng vượt xa mức cực hạn mà thân thể có thể dung nạp được… thế nhưng thể chất của ta không theo kịp!”

Vì thể chất không theo kịp nên hắn căn bản không dám trùng kích đan điền thứ ba là long trảo đan điền. Bởi nếu trùng kích long trảo đan điền thì chắc chắn tinh thần lực sẽ lại tăng mạnh thêm một mức nữa.

Thể chất không theo kịp, tinh thần lực tăng vọt sẽ biến Tống Thư Hàng thành một quả pháo hoa rực rỡ.

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Tinh thần lực và chân khí tăng trưởng quá nhanh, sắp làm nổ tung thân thể? Đây là tình tiết nam chính lên núi đào được một đống “khoai lang vạn năm” để ăn trong tiểu thuyết tự sướng thời xửa xưa à?

Hầu như không có một tu sĩ bình thường nào phải lo lắng về vấn đề này, bởi vì thể chất của tu sĩ đều vượt xa dung lượng tinh thần lực và chân khí.

Tống Thư Hàng tiểu hữu đúng là… sướng quá hóa phiền mà.

Thế nhưng Bắc Hà Tán Nhân vẫn nhanh chóng tổng hợp ra một vài phương pháp:

“Có mấy phương pháp có thể giải quyết việc này, mỗi cách có cái lợi và cái hại riêng. Cách thứ nhất, tìm một đạo hữu tinh thông thuật phong ấn, phong ấn hết chân khí và tinh thần lực của ngươi lại. Sau đó khi đang có phong ấn, ngươi liều mạng luyện công pháp luyện thể, nâng cao thể chất lên. Sau khi đạt được mục tiêu rồi thì giải trừ phong ấn. Nhưng phương pháp này rất nguy hiểm, vì khi chân khí và tinh thần lực đều bị phong ấn mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ngươi sẽ hoàn toàn không có sức phản kháng.”

Tống Thư Hàng âm thầm gật đầu, hắn cũng không thích phương pháp tự trói tay chân như vậy.

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp:

“Cách thứ hai là tìm một bí cảnh có thể áp chế chân khí và tinh thần lực để tu luyện. Trong bí cảnh loại này, chân khí vận chuyển cực kì khó khăn, tinh thần lực cũng bị áp chế, ngược lại hiệu quả luyện thể cực kì tốt. Chỗ tệ của cách này là ép càng ác thì khả năng bắn ngược càng cao, nói không chừng phần tinh thần lực bị áp chế khi ở trong bí cảnh sẽ tăng vọt khi vừa mới ra ngoài ấy.”

Tống Thư Hàng cười khổ, nếu bị bắn ngược một phát như thế thì nổ tan xác chứ còn gì người:

“Còn có cách nào khác không hả Bắc Hà tiền bối?”

“Đương nhiên là có, ngươi có nhớ mấy hôm trước Hiến Công tiền bối mới online không? Trong tay Hiến Công tiền bối có phối phương của Long Ma dược tề, thứ thuốc kia có thể tăng cường tố chất thân thể của tu sĩ rất nhanh, có hiệu quả với cả Chân Quân lục phẩm! Ngươi thì chỉ cần uống một ngụm nhỏ cũng có thể tăng cường tố chất thân thể lên gấp mấy lần.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Đây là phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề, không thể nghi ngờ, uống xong một ngụm, phiền não tiêu tan.

Tống Thư Hàng cười khổ:

“Thế nhưng phải tìm Long Ma đúng không? Đã rất nhiều năm nay không ai thấy Long Ma nhỉ?”

“Chính là như thế.”

Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Tống Thư Hàng thở dài.

Trong ba phương pháp này thì cách thứ nhất là dễ thực hiện nhất, Lưu Huỳnh Tiên Tử đang ở ngay Văn Châu, có thể nhờ cô ấy hỗ trợ làm vài cái phong ấn trên người mình.

Phương án tốt nhất thì đương nhiên là Long Ma dược tề, chỉ uống một hớp là xong ngay.

Chẳng lẽ thực sự phải tự trói tay trói chân, phong ấn chân khí sao? Hắn thật sự không muốn làm như thế.

Đang lúc Tống Thư Hàng nghĩ tới Lưu Huỳnh Tiên Tử thì tiên tử ngoi lên theo tiếng gọi, hiện thân trong nhóm Cửu Châu số 1.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Ta cũng có ý kiến đây, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu ơi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Mời tiên tử nói đi.”

“Dù sao ngươi cũng sắp lên trời rồi đúng không? Chờ bao giờ ta đưa ngươi vào vũ trụ, ngươi cởi trang phục du hành vũ trụ ra rồi tu luyện công pháp luyện thể ở chỗ nào gần mặt trăng ấy. Ở vị trí đó có một vài năng lượng đặc thù, tia xạ và vật chất thần kì, rất có hiệu quả với việc tăng cường thể chất cho tu sĩ. Tu luyện ở đó tiến triển nhanh lắm.

Tống Thư Hàng:

“Luyện công pháp luyện thể trong vũ trụ, còn phải cởi trang phục du hành? Tiên tử… ta chỉ là tu sĩ cảnh giới nhị phẩm thôi, nếu không có trang phục du hành vũ trụ thì chỉ một loáng là tiêu rồi.”

“Đây là lúc chiếc áo cà sa ngọc bích của ngươi phát huy công hiệu đấy. Khoác nó vào rồi tu luyện bên mặt trăng, hiệu quả tốt cực kì, cứ tin ta đi!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử khẳng định chắc nịch.

Lúc này Bắc Hà Tán Nhân cũng nói:

“Lời của tiên tử không phải là không có lí, trong vũ trụ có rất nhiều năng lượng lạ kì, nhiều thứ mà đến bây giờ tu sĩ chúng ta cũng không phân tích rõ ràng ra được…Ví dụ như đám yêu tu rất thích tu luyện dưới ánh trăng, là vì trong ánh sáng trăng có chứa năng lượng và vật chất thần bí có thể tăng cường thể chất cho yêu tu và tu sĩ. Mấy trăm năm trở lại đây, chúng ta thăm dò vũ trụ một lần nữa, có nhiều yêu tu cứ một thời gian lại chạy lên mặt trăng tu luyện, hiệu quả tốt hơn dưới Trái Đất nhiều.”

Bắc Hà Tán Nhân lại nói tiếp:

“Cho nên Thư Hàng tiểu hữu có thể thử cách này xem sao. Đương nhiên ngươi cũng phải theo dõi chặt chẽ tình hình thân thể, nếu cảm thấy không ổn thì phải dừng cách tu luyện này lại ngay.”

Có hiệu quả thật không?

Lưu Huỳnh Tiên Tử tranh thủ bồi thêm:

“Làm luôn cho nóng, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu à, hôm nay ta sẽ đưa ngươi lên trời luôn!”

“Từ từ đã, ngày mai ta định lên núi Ngưu Đỉnh xem đạo diễn và đoàn phim quay phim thế nào mà.”

Tống Thư Hàng trả lời, trạng thái thân thể của hắn duy trì mấy ngày cũng không sao.

“Chuyện nhỏ, ta có thể để lại phân thân trên núi Ngưu Đỉnh, phụ trách quay lại toàn bộ quá trình quay phim của đoàn phim, sau đó phát trực tiếp vào di động của ngươi ở trong vũ trụ. Ngươi ở trong vũ trụ tu luyện có rảnh thì có thể xem đoàn phim họ quay chụp thế nào."

Lưu Huỳnh Tiên Tử đáp cực nhanh.

Tống Thư Hàng:

"…"

Sao hắn cứ cảm thấy Lưu Huỳnh Tiên Tử rất mong được tiễn mình lên trời ngay hôm nay thế nhỉ?

"Nhưng mà tiểu hòa thượng vẫn còn đang ở trong nhà ta, ta muốn đợi Tam Nhật sư huynh đến đón nó về đã."

Tống Thư Hàng lại nói tiếp. Hắn vừa về đến Văn Châu, còn nhiều việc vẫn chưa làm xong mà.

Tống Thư Hàng vừa mới nói dứt mồm thì phần mềm chat đã vang lên âm thanh tích tích.

ID "Tam Nhật tiểu hòa thượng" gửi tới một tin nhắn:

"Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ ngươi có ở Văn Châu không? Một tiếng nữa ta đến Văn Châu rồi, ta đến đón tiểu Quả Quả về."

Tống Thư Hàng:

"…"

Tống Thư Hàng bèn trả lời Tam Nhật sư huynh:

"Ta đang ở Văn Châu, sư huynh đến lúc nào cũng được."

"1 tiếng sau gặp."

Tam Nhật sư huynh hấp tấp nói.

Tống Thư Hàng xoa cằm. Chẳng lẽ số trời đã định, bắt hắn phải lên trời chơi với các vì sao ngay hôm nay à?

Thế là hắn lại gửi tin vào nhóm Cửu Châu số 1:

"Ít nhất cũng phải để ta chuẩn bị một chút rồi thuyết phục cha mẹ đã chứ."

Thất Tu Tôn Giả:

"Ồ, Thư Hàng tiểu hữu sắp đi rồi à? Đúng lúc lắm, sau khi ngươi lên vũ trụ rồi ta sẽ tìm ngươi."

Chương 505: Kim Cương lệnh

Tống Thư Hàng:

“Đi thăm dò một của Lục Tu Tôn Giả sao?”

“Đúng vậy, bảo đảm là sẽ rất kích thích.”

Thất Tu Tôn Giả nói tiếp:

“Hơn nữa ở chỗ ta có một bộ pháp khí cấp thấp lần trước bốc thăm trúng thưởng nhận được, bên ta không ai dùng, đúng lúc cho ngươi làm quà gặp mặt luôn.”

Pháp khí bốc thăm trúng thưởng được á? Trong tu chân giới có cả hoạt động này nữa cơ à?

Nghe thú vị đấy, không biết hoạt động bốc thăm trúng thưởng của tu sĩ được tổ chức ở đâu nữa?

Đợi lúc nào rảnh thì sẽ hắn bắt tay với Bạch Tôn Giả cùng đến rút thưởng mới được.

…

…

1 tiếng sau, 5 giờ sáng.

Tam Nhật sư huynh tới nhà Tống Thư Hàng.

Tiểu hòa thượng Quả Quả hãy còn say ngủ.

Vì mọi người đều đang ngủ nên Tống Thư Hàng lặng lẽ đưa Tam Nhật sư huynh vào nhà.

“Chào buổi sáng, Tam Nhật sư huynh.”

“Sớm sủa gì nữa, 5 giờ rồi.”

Trên khuôn mặt Tam Nhật sư huynh đầy vẻ mỏi mệt:

“Lần này ta ra ngoài để giúp sư phụ hoàn thành một nhiệm vụ khá vất vả, tiện đường thì đón Tiểu Quả Quả về luôn. Đúng rồi, chắc là trong thời gian này Quả Quả đã đem đến không ít phiền toái cho Thư Hàng sư đệ đúng không?”

“Ha ha, không sao mà.”

Tống Thư Hàng cười nói. Trừ lúc ở bên cạnh Đậu Đậu gây chút phiền toái cho hắn thì phần lớn thời gian tiểu hòa thượng vẫn rất ngoan ngoãn.

Tam Nhật sư huynh nhẹ nhàng mở cửa phòng Quả Quả, bế nó lên đặt trên phi kiếm.

Động tác của hắn rất dịu dàng thuần thục, tiểu hòa thượng không hề phát hiện, vẫn ngủ ngon lành.

“Vậy ta và Tiểu Quả Quả xin tạm biệt tước. À đúng rồi, sư phụ bảo ta đưa cho ngươi cái này.”

Tam Nhật sư huynh ném một chiếc lệnh bài khắc kim cương trọc đầu cho Tống Thư Hàng.

“Đây là cái gì?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Kim Cương lệnh, vật làm tin để ngươi có thể vào Kim Cương Động Phủ. Chắc Thư Hàng sư đệ biết kim cương căn bản quyền pháp là công pháp của Kim Cương tự mà sư phụ ta và Dược Sư tiền bối có được khi thăm dò nơi ấy chứ? Trong lần thám hiểm đó sư phụ ta được chia công pháp của Kim Cương tự, và Kim Cương Động Phủ mà cao thủ của Kim Cương tự để lại.”

Trong Kim Cương tự kia có một giếng cổ “luyện tâm” và cả những lĩnh ngộ của cao thủ trong Kim Cương tự đối với kim cương căn bản quyền pháp. Hơn nữa theo lời sư phụ ta thì trong động phủ còn cất giấu công pháp nâng cao của kim cương căn bản quyền pháp là kim cương phục ma quyền. Đó là một bộ quyền pháp cường đại, tổng cộng có tám thức, bao gồm các chiêu quyền từ nhị phẩm đến ngũ phẩm.”

Tam Nhật sư huynh nói tiếp:

“Kim Cương lệnh này là chìa khóa để tiến vào động phủ áy. Nhưng dù có Kim Cương lệnh thì vẫn phải giao sáu viên linh thạch tứ phẩm mới được vào trong động phủ.”

Trong Kim Cương Động Phủ cất giấu truyền thừa công pháp nâng cao, cũng cần lĩnh ngộ như bốn họa quyển của Sở gia.

“Nói cách khác là chỉ cần có Kim Cương lệnh này, thì mỗi lần chỉ cần giao sáu viên linh thạch tứ phẩm là được vào Kim Cương động phủ kia à?”

Tống Thư Hàng hiểu ra.

“Đúng thế.”

Tam Nhật sư huynh cười nói.

“Thế nhưng mà sư huynh à, bây giờ ta nghèo rớt mồng tơi, còn đang nợ Bạch Tôn Giả mấy viên linh thạch tứ phẩm kia kìa.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Không vội, có tu sĩ nào mà không thiếu linh thạch đâu.”

Tam Nhật sư huynh cười nói:

“Dù sao với ngươi mà nói thì bây giờ vào Kim Cương Động Phủ vẫn còn sớm quá, chờ bao giờ ngươi tích cóp đủ linh thạch rồi nói sau. Không có hạn chế số lần, chỉ cần có lệnh bài trong tay, giao đủ linh thạch thì lúc nào cũng vào Kim Cương Động Phủ được mà.

Nói đoạn, Tam Nhật sư huynh phất tay, ôm tiểu hòa thượng ngủ say phóng vút lên cao.

…

…

Khoảng 6 giờ sáng.

Khi người trong nhà Tống Thư Hàng lục tục rời giường thì lại có thêm khách đến.

Là Sở Sở cô nương của Sở gia.

Sở Sở cô nương và một đệ tử Sở gia khác đã tới thành phố Văn Châu từ hôm qua, thế nhưng khi tới nơi thì sắc trời đã muộn nên hai người dứt khoát đi thuê một phòng ở gần nhà Tống Thư Hàng, rồi bố trí trận pháp để chuẩn bị bảo vệ Lý m Trúc.

Trời vừa sáng ra thì Sở Sở đã tới nhà họp mặt với Tống Thư Hàng.

Còn một đệ tử Sở gia nữa náu mình trong chỗ khuất, cô là một nữ đệ tử thông minh có kinh nghiệm làm việc phong phú, được lão tổ Sở gia chọn lựa kĩ càng để tuyển ra.

Theo kế hoạch của lão tổ, cô và Sở Sở sẽ phối hợp trong tối ngoài sáng để phụ trách việc bảo vệ cho Tống Thư Hàng và Lý m Trúc.

Lúc Tống Thư Hàng mở cửa cho Sở Sở thì tiếng của mẹ Tống truyền ra từ sau lưng hắn:

“Thư Hàng, tiểu hòa thương đi đâu rồi? Sao mẹ không thấy nó nhỉ?”

Mẹ Tống mặc áo ngủ đi ra khỏi phòng của tiểu hòa thượng, ngay sau đó thì thấy Sở Sở cô nương đứng trước cửa nhà.

Lại thêm một thiếu nữ xinh xắn với mái tóc đen dài, váy liền đen phối với tất chân đen và giày cao gót đen, cả cây đen tuyền càng làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết.

Sau khi thằng con ngốc nhà mình nghĩ thông thì tốt duyên với phái nữ ghê nhỉ? Hết cô bé xinh xắn nọ đến cô nàng xinh đẹp kia đến nhà, làm bà chỉ nhìn thôi cũng hoa cả mắt rồi.

Tống Thư Hàng quay lại trả lời:

“Mẹ à, hơn 5 giờ sáng nay anh trai của tiểu hòa thượng đến đón nó đi rồi. Vì mọi người vẫn ngủ nên không quấy rầy ba mẹ ạ.”

“Thì ra là thế. Cô bé này là?”

Mẹ Tống nhiệt tình nói:

“Thư Hàng, đừng có đứng đực ra ở cửa thế, bất lịch sự quá, mau mời con gái nhà người ta vào đây.”

Tống Thư Hàng ngại ngùng cười với Sở Sở.

“Chào bác, cháu là Sở Sở, bạn của Thư Hàng ạ.”

Sở Sở lễ phép trả lời.

…

Tống Thư Hàng bận rộn đến trưa mới sắp xếp xong xuôi những việc trong nhà.

Vất vả lắm hắn mới gom đủ dũng khí để nói với mẹ Tống là mình lại muốn đi du lịch với bạn bè, cứ tưởng mẹ Tống sẽ phản đối hắn đi hoang, bởi vì hắn vừa mới đi chơi thì máy bay rơi, cho nên chắc là trong nhà phải lo lắng lắm. Ai ngờ mẹ Tống và ba Tống lại đồng ý một cách bình tĩnh đến không ngờ. Đã thế ba Tống còn lặng lẽ dúi cho Tống Thư Hàng ba nghìn tiền riêng.

Tống Thư Hàng nhìn Lý m Trúc và Sở Sở cô nương theo sát không rời.

Không phải ba và mẹ lại hiểu lầm gì rồi đấy chứ?

…

…

Tống Thư Hàng nhét tất cả những thứ mình có thể nghĩ tới, gồm máy tính bảng, di động, notebook, máy chơi game, các loại đan dược, phù bảo, con rối ngân long… vào trong túi thu nhỏ một tấc. Sau đó hắn đi đến nơi đã hẹn với Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Tiên tử đã chờ ở đó từ lâu, thấy Tống Thư Hàng đi tới thì vui vẻ nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ta chuẩn bị cho ngươi rồi này. Đây là khoang vũ trụ đã cường hóa, cho ngươi chỗ nghỉ ngơi khi lưu lạc một tháng trong vũ trụ. Bên trong còn có một bộ trang phục du hành vũ trụ hiện đại lắm.”

Cô chỉ vào một chiếc thùng hình vuông mà nói.

“Tiên tử à, sao ta càng nhìn càng thấy cái thùng này giống cái ô tô thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói. Trừ không có bánh xe ra thì hình dạng của nó hệt như một cái ô tô nén vào vậy.

“Ngươi đoán đúng rồi, đây chính là ô tô được cải tạo mà. Còn có lượng tích cốc đan đủ dùng cho một tháng và một vài thứ hay ho có thể dùng trong vũ trụ, hy vọng là lúc vào vũ trụ ngươi có thể dùng được.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói:

“Thời gian không còn sớm nữa, mau vào đi thôi.”

Tống Thư Hàng vội hỏi:

“Tiên tử, ta có thể đưa thêm mấy người đi không?”

Ngư Kiều Kiều muốn lên mặt trăng một chuyến, cô là yêu tu, tu luyện gần mặt trăng cực kì có lợi.

Lý m Trúc không chịu rời xa Tống Thư Hàng, chỉ cần cô còn mở mắt thì nhất định phải đứng trong phạm vi 10 mét gần Tống Thư Hàng mới chịu, nếu vượt quá phạm vi này cô sẽ hoảng sợ bất an.

Lý m Trúc không rời Tống Thư Hàng một bước, Sở Sở phụ trách coi sóc cô cũng không thể bỏ cô lại một mình.

“Đưa thêm mấy người cũng không sao, Bạch Tôn Giả cũng đâu hạn chế số lượng người, hơn nữa với ta thì đưa mấy người cũng như nhau cả. Chỉ có điều… ta chỉ chuẩn bị tích cốc đan cho một người thôi.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

“Không thành vấn đề, ta mang theo rất nhiều tích cốc đan.”

Sở Sở cô nương lên tiếng, chỗ tích cốc đan này đủ để cô và Lý m Trúc cùng dùng.

“Vậy thì phía ta cũng không có vấn đề gì. các ngươi vào khoang đi, ta chuẩn bị thi pháp đây.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

Sở Sở và Lý m Trúc chui vào trong khoang vũ trụ.

Sau đó đến lượt Tống Thư Hàng.

Khi Tống Thư Hàng vừa đến gần khoang vũ trụ thì sắc mặt hơi cứng lại.

Vốn dĩ Lưu Huỳnh Tiên Tử chuẩn bị khoang vũ trụ này chi một mình hắn, cho nên không gian cũng không rộng rãi gì.

Khi Sở Sở ôm Lý m Trúc chui vào thì đã chiếm ba phần năm không gian của nó.

Cho dù Tống Thư Hàng chui vào nữa thì cũng không sao… thế nhưng nếu hắn chen vào thì cảnh tượng sẽ bị thần “hài hòa” che mất thôi.

Tống Thư Hàng quay đầu ra nói với Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Tiên tử, có khoang vũ trụ lớn hơn không?”

“Không có đâu, có mỗi một cái này thôi.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử đáp. Cái này còn được cô chế tác trong thời gian ngắn đấy.

“Vậy ta phải làm sao giờ?”

“Nếu ngươi không muốn chen vào khoang vũ trụ thì… ngươi mặc trang phục du hành vũ trụ vào đi, ta sẽ đưa cả ngươi và khoang vũ trụ này đi luôn thể. Yên tâm đi, ta sẽ đưa cùng một lúc, không để cho các ngươi lạc nhau đâu. An toàn cũng khỏi cần lo, ta đã vẽ trận pháp phòng ngự lên khoang vũ trụ và trang phục du hành rồi. Có đập vào đá cũng không sao hết.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử cam đoan chắc nịch.

Còn chưa đi mà, đừng có lập Flag chết chóc cho ta chứ!

…

…

3 phút sau.

Tống Thư Hàng dùng hai sợi xích sắt buộc mình vào khoang vũ trụ.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Tiền bối, chúng ta phải làm thế nào để vào vũ trụ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Yên tâm đi, an toàn lắm, xem đại chiêu của ta đây!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử bắt pháp ấn, một cỗ lực lượng bùng nổ trên người cô.

“Biến thành tên lửa bay đi! Siêu lực đẩy phát xạ! Hưởng thụ lạc thú thăng thiên đi!”

Biu ~

Khoang vũ trụ bay véo lên trời, nói đúng ra là nó phải chịu một lực đẩy mạnh mẽ vô hình, rồi bị mẹ Trái Đất vô tình bài xích.

Cứ thế, khoang vũ trụ hướng thẳng trời cao, bay cao cao mãi.

“Lạc thú thăng thiên ư?”

Tống Thư Hàng trong trang phục du hành vũ trụ nước mắt nhạt nhòa.

Thăng thiên chẳng có cái gì vui hết!

Cảm giác của hắn bây giờ chẳng khác gì rơi xuống vực sâu vạn trượng, thân thể mất đi trọng lượng, rơi xuống mãi mãi không ngừng.

Chứng sợ độ cao vọt thẳng lên… sợ độ cao cấp 9 không phải là một giấc mơ.

…

Ở một phía khác, trong nhà của Vân Vụ đạo trưởng, hàng xóm nhà Tống Thư Hàng.

“Đợi lâu quá, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay ~”

Vân Vụ đạo trưởng soi mình trong gương, nặn ra một nụ cười tự cho là sáng láng.

“Hôm qua mình đã biết chắc là tên tiểu tử Tống Thư Hàng kia về nhà rồi. Hôm nay phải sang đó ăn ké Ngộ Đạo thạch của hắn mới được.”

Vân Vụ đạo trưởng xách hai hộp quà nhỏ đi sang nhà Tống Thư Hàng.

Chương 506: Phệ Hồn Yêu Hồ

Mẹ Tống mời Vân Vụ đạo trưởng vào phòng khách, nhìn thấy hai hộp quà mà hắn mang đến thì cười khổ:

“Ài, Vân Vụ tiên sinh, tại sao ngài lại mang quà đến thế này chứ, thật là, chúng ta đã nói trước rồi mà, bây giờ chúng ta đã là hàng xóm, hơn nữa ngài lại là bạn tốt của Thư Hàng nhà tôi, giữa chúng ta đâu cần khách khí như vậy chứ!”

“Ha ha, đây chỉ là chút tấm lòng của ta thôi mà, mẹ Thư Hàng đừng có khách khí như vậy.”

Vân Vụ đạo trưởng chậm rãi uống một ngụm linh mạch bích trà.

Sau đó, hắn hỏi thăm vấn đề mà hắn vẫn luôn quan tâm nhất:

“Mẹ Thư Hàng này, Thư Hàng không có ở nhà à?”

Sau khi vào phòng, hắn không cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, cũng không cảm ứng được Ngộ Đạo thạch, cái thằng nhóc này lại chạy đi đâu mất rồi.

“Chà, thật là không khéo, Thư Hàng nó dẫn một cô gái đi hẹn hò rồi.” - Mẹ Tống cười hì hì nói.

Nói đến việc hẹn hò của con trai thì bà lập tức có chủ đề để nói chuyện.

“Bla bla bla bla...”

Mẹ Tống và Vân Vụ đạo trưởng nói chuyện với nhau gần một tiếng đồng hồ.

Vân Vụ đạo trưởng đau khổ uống nước trà, hai mắt lộ ra vẻ như thể “lệch mọe bố không còn muốn sống trên cõi đời này nữa”, rõ ràng tên chết giẫm Tống Thư Hàng này vừa mới về nhà, thế mà đã dẫn theo một cô gái đi du lịch, hơn nữa còn đi tới tận một tháng.

Cái quần què gì đây!

Có tin hắn lật bàn không!!

Mỗi lần vừa mới lê mông về là lại đi ngay, mỗi lần ra khỏi cửa lại đòi đi chơi hẳn một tháng, cái con mợ nó!

Cuối cùng Vân Vụ đạo trưởng hoàn toàn không biết mình quay về phòng thế nào.

Bây giờ trong lòng hắn chỉ còn lại một cảm giác rất chi là đậu xanh rau má.

Tống Thư Hàng vẫn còn đang bay lên.

Trên người là bộ đồ du hành vũ trụ, được khắc trận pháp hóa thành một tầng phòng ngự bên ngoài, để khi xuyên qua tầng khí quyển thì hắn sẽ không bị thương.

Ngư Kiều Kiều thì trốn ở trong mũ du hành của hắn.

Mà đúng lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên, hắn vất vả lắm mới nhét di động vào trong mũ du hành được.

Vừa nhìn tên người gọi hiện lên thì phát hiện là Lưu Huỳnh Tiên Tử gọi tới cho hắn, không phải tiên tử vừa khống chế pháp thuật, đưa bọn họ vào vũ trụ sao, bây giờ gọi điện cho hắn làm gì nhỉ.

Hay là pháp thuật xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì rồi.

Trong lòng Tống Thư Hàng rất bất an, vội vàng bấm nghe điện thoại.

Giọng nói của Lưu Huỳnh Tiên Tử vang lên:

“Alo, Thư Hàng này. sắp sửa xuyên qua bầu khí quyển rồi đấy, di động trong tay của ngươi sẽ mất đi tín hiệu một thời gian. các ngươi chuẩn bị sẵn sàng cho rung chuyển chưa.”

“Xong rồi, tiên tử.” Tống Thư Hàng uể oải nói.

“Lên trời có vui không.” Lưu Huỳnh Tiên Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Điều này làm cho hắn đặc biệt muốn phỉ nhổ cái tiết mục “Bạn hạnh phúc không tôi không hạnh phúc nhưng tôi họ Phúc.”

“Ha ha ha, chơi vui vẻ nhé. Vậy tháng sau gặp lại nhé Thư Hàng tiểu hữu.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử dứt lời thì lập tức cúp điện thoại.

Sau đó, Tống Thư Hàng đi vào vũ trụ cùng với cái khoang đơn giản kia.

Cũng không biết đã bay bao lâu.

Lần này mấy người Tống Thư Hàng bay thẳng hướng đến mặt trăng.

Tống Thư Hàng rảnh rỗi nên chán quá, bèn lên tiếng hỏi:

“Kiều Kiều này, trên mặt trăng có tu sĩ không?”

Lần này ra ngoài, dẫn theo mấy người cùng đi như thế thật là tốt, ít nhất thì cũng có người nói chuyện cùng.

“Trước đây trên mặt trăng có mấy căn cứ của các môn phái tu sĩ, còn có mấy cứ điểm của yêu tu nữa, nhưng khoảng gần trăm năm nay trở lại đây thì đã chuyển đi hết rồi.” Ngư Kiều Kiều trả lời.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói:

“Ớ, sao lại chuyển đi?”

“Thứ nhất là bởi vì khoa học kỹ thuật của người thường đã đi vào thời đại thăm dò vũ trụ rồi, đủ loại thiết bị thăm dò, rồi cả phi thuyền bắt đầu tiến vào mặt trăng và các hành tinh khác trong hệ mặt trời nữa. Thứ hai, là các nguồn tài nguyên trên mặt trăng đã bị khai thác gần hết rồi, cho nên các tu sĩ cũng lần lượt dời đi. Chỉ có một ít cứ điểm bí ẩn của yêu tu là còn giữ lại. Vì để thuận tiện khi các yêu tu đến mặt trăng tu luyện cũng có chỗ cư trú tạm thời.” Ngư Kiều Kiều nói.

“Nói cách khác, lúc chúng ta đến mặt trăng. Có lẽ sẽ nhìn thấy một số tu sĩ và yêu tu đúng không.” Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều trả lời: -

“Chắc khó mà gặp được họ đấy, mặt trăng cũng rất lớn mà. Yêu tu với tu sĩ sinh sống và tu luyện trên mặt trăng cũng chỉ có mấy ngàn người mà thôi, mấy ngàn yêu tu và tu sĩ đó một năm mười hai tháng chia ra làm mấy đợt thay phiên nhau lên lên xuống xuống. Tỷ lệ gặp mặt ở đó cũng không cao đâu.”

“Không gặp phải các tu sĩ khác cũng tốt.” Tống Thư Hàng nói, bây giờ thực lực của hắn không đủ, gặp phải tu sĩ khác, ngộ nhỡ nếu xảy ra xung đột thì rất bất lợi.

Nghĩ xong, Tống Thư Hàng xoay người nhìn vào trong khoang vũ trụ

Chỉ thấy bên mép của khoang vũ trụ, Lý m Trúc nằm bò lên kính, dán hết gương mặt nhỏ nhắn lên đó. Đôi mắt to màu bạc nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng không chớp lấy một cái. Hình như đối với cô mà nói, Tống Thư Hàng còn hấp dẫn hơn cả bầu trời sao ngoài kia.

Trái lại, Sở Sở cô nương thì lại lộ ra vẻ mặt như thể tam quan vừa bị phá hủy toàn bộ.

“Chỉ đơn giản như thế thôi là đã đi vào vũ trụ rồi sao.”

Đây là mấy suy nghĩ duy nhất ở trong đầu cô lúc này.

Đi vào vũ trụ thế mà lại đơn giản như vậy sao.

Sau đó nghĩ kỹ lại. Cô đột nhiên nghĩ đến vấn đề bây giờ cô phải hít thở kiểu gì đây.

Cô cũng chưa từng học quy tức công, cũng chưa tiến vào cảnh giới tiên thiên.

Hơn nữa cho dù có luyện quy tức công đến cảnh giới cao thâm đi nữa, nhưng một tháng cũng cần phải hô hấp vài lần chứ.

Sở Sở cô nương cảm thấy mình chưa chuẩn bị đầy đủ gì hết thì đã bị ném thẳng vào trong không gian luôn rồi.

Mình sẽ không tèo luôn đấy chứ

Tống Thư Hàng và khoang vũ trụ tiếp tục bay lên.

Đột nhiên, có một vật thể bay cực nhanh, xẹt qua trước mắt mọi người.

Hình như nó là một đạo kiếm quang, tháo chạy đặc biệt nhanh, hơn nữa bay không hề có quỹ đạo gì, bay loạn một đường. Trên kiếm quang hình như còn có một thứ gì đó, loáng thoáng trông thấy nó có màu đỏ rượu.

Đạo kiếm quang kia khiến cho Tống Thư Hàng có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Ơ kìa kìa, kia không phải là series phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối sao.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng, cái thứ màu đỏ rượu kia thì nhìn không được rõ lắm.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang vắt óc suy nghĩ, thì lại có mấy thân ảnh từ xa bay lóe qua, nhanh chóng đuổi theo đạo kiếm quang đó.

Mấy đạo thân ảnh này đều lộ ra đủ loại thần thông.

Có người đạp lên phi kiếm.

Có người điều khiển đám mây.

Có người điều khiển thuyền tiên.

Còn có người đi đôi giày kỳ lạ chạy như điên trong vũ trụ.

Đa dạng đủ loại, tốc độ của mỗi loại đều nhanh vô cùng.

Những thân ảnh này, có tu sĩ, có yêu tu, còn có nửa người nửa yêu. Mà tu vì của bọn họ thấp nhất cũng là cảnh giới tứ phẩm trở nên. Nếu muốn sinh sống lâu dài trong vũ trụ, mà không cần lo lắng vấn đề hít thở, các thương tổn trong vũ trụ. Thì tu vi cần phải từ Linh Hoàng ngũ phẩm trở nên mới được.

Không cần phải nói, mấy kẻ vừa mới chạy phăm phăm qua như vạn mã bôn đằng này chắc chắn đều đang đuổi theo đạo kiếm quang kia.

Trên kiếm quang kia có báu vật cỡ nào mà khiến cho tu sĩ và yêu tu điên cuồng đuổi theo nhiều như vậy nhỉ.

Tống Thư Hàng cố gắng nhớ lại xem gần đây Bạch tiền bối đã xài phi kiếm dùng 1 lần đưa đồ gì vào vũ trụ.

Có tủ lạnh, có tivi màu, có nồi cơm điện, có đủ loại các sản phẩm đồ điện gia dụng

Mấy thứ này, đáng giá để nhiều tu sĩ, yêu tu truy đuổi điên cuồng như thế sao.

Hay là, những tu sĩ này nhìn thấy uy lực của đạo kiếm quang này cường đại như vậy. Kiếm khí tung hoành như thế, bèn cho rằng đồ vật trên kiếm quang này là bảo vật.

Cho nên mới điên cuồng đuổi theo đạo kiếm quang này như thế.

Ngộ nhỡ, bọn họ vất vả đuổi theo kiếm quang cả buổi trời, nhưng cuối cùng lại lấy được một cái tủ lạnh bị hỏng thì sao nhỉ, không biết liệu các tu sĩ có phát điên hay không nữa.

Không biết tại sao, Tống Thư Hàng phát hiện bản thân lại có chút chờ mong chuyện sắp xảy ra.

Không đúng không đúng, suy nghĩ xấu xa như thế là không tốt.

“Là một cái hồ lô.” Trong lúc Tống Thư Hàng chăm chú suy nghĩ, bên tai truyền đến giọng nói của Lý m Trúc. Là truyền âm nhập mật.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã là tu vi nhị phẩm, cũng có thể tu luyện kỹ năng truyền âm nhập mật rồi. Chẳng qua là hắn vẫn luôn không có cơ hội, mà cũng không có ai dạy hắn kỹ năng này.

Tống Thư Hàng

"Hồ lô có màu đỏ như rượu."

Sao cứ cảm thấy hình như mình đã gặp qua thứ tương tự như thế ở đâu đó rồi.

Nếu nói hồ lô màu đỏ rượu thì điều đầu tiên Tống Thư Hàng nghĩ đến chính bảy anh em hồ lô.

Không đúng không đúng, không phải cái này.

Ngoại trừ bảy anh em hồ lô ra, còn nghĩ đến cái tử kim hồ lô trong Tây Du Ký nữa, kiểu bố gọi mày một tiếng, mày có dám trả lời không ấy.

Đang suy nghĩ, đột nhiên, giọng nói của Lý m Trúc lại truyền vào tai của Tống Thư Hàng lần nữa:

"Đằng trước có người."

Tống Thư Hàng lập tức tập trung tinh thần, nhìn về phía xa.

Đằng xa, có hai đạo thân ảnh đang bay nhanh đến gần khoang vũ trụ của hắn.

Hai đạo thân ảnh đó là hai gã đàn ông mặc đạo bào màu đen, trên áo choàng có thêu dòng chữ Vô Cực.

Hai người đàn ông dừng trước mắt Thư Hàng. Lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Hai tên này có tu vi nhị phẩm

Không muốn sống nữa à, loại cấp bậc này mà cũng dám mò lên vũ trụ sống sao.

Người đàn ông áo đen đầu tiên bên trái lạnh lùng nói:

"Các người cũng muốn đến đây đoạt Phệ Hồn Yêu Hồ sao?"

Kỹ năng truyền âm nhập mật này sử dụng đặc biệt hữu ích trong vũ trụ.

"Phệ Hồn Yêu Hồ?" Tống Thư Hàng nhíu mày:

"Là cái thứ nằm trên đạo kiếm quang ở phía trước sao? Ta không phải đến vì nó.”

Tống Thư Hàng không dùng khả năng truyền âm nhập mật. Cũng may đối phương có thể đọc được ý nghĩ của hắn thông qua khẩu hình môi.

“Hừ, tốt nhất là như thế, đó không phải là thứ mà một tu sĩ nhị phẩm như ngươi có thể chạm vào đâu. Ngoan ngoãn cách xa chỗ này ra đi.” Người đàn ông áo choàng đen bên tay trái nói với giọng điệu lạnh lùng.

Dứt lời, hắn định xoay người rời đi, đuổi theo đạo kiếm quang kia.

Nhưng đúng lúc này, người đàn ông áo choàng bên phải hai mắt phát sáng lên, hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi, chính là hắn.”

“Hả.”

Người mặc áo choàng bên trái cảm thấy nghi hoặc.

“Thư Sơn Áp Lực Đại, là tiểu tu sĩ đã khiến cho Công Tử Hải sư huynh bị ăn thiệt thòi đó. Chà chà, không ngờ gặp hắn ở đây.” Trong mắt người đàn ông áo choàng đen bên phải lộ vẻ hưng phấn.

Việc tranh chấp giữa Công Tử Hải và Tô Thị A Thất ồn ào như vậy, trong Vô Cực Ma Tông rất nhiều người biết đều biết. Công Tử Hải cũng chưa từng có suy nghĩa giấu giếm việc này. Nên để mặc cho người của tông môn bàn luận.

Hơn nữa, hai người áo choàng đen này rõ ràng là đệ tử của thân thiết với phe của Công Tử Hải. Cho nên, bọn họ lại càng biết rõ tướng mạo của Thư Sơn Áp Lực Đại.

Thế nên nhất định phải bắt được tên này, mang về cho Công Tử Hải sư huynh, hai người âm thầm tích tụ chân khí thiên tiên, tập trung vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thầy ánh mắt của đối phương thay đổi thì biết ngay là có phiền phức.

Giọng nói của Lý m Trúc lại vang lên:

“Đệ tử của Vô Cực Ma Tông, cảnh giới tứ phẩm.”

“Quả nhiên là bọn chúng.” Tống Thư Hàng nói, đi đâu cũng có thể gặp bọn chúng.

Chương 507: Đội tu sĩ đòi nợ

Đối phương là hai tên tu sĩ tứ phẩm, thông qua việc cảm ứng khí tức, Ngư Kiều Kiều đoán rằng có lẽ đối phương cũng vừa mới bước vào cảnh giới tứ phẩm mà thôi.

Chiến lực bên phe của Tống Thư Hàng không hề kém cạnh đối phương. Ngư Kiều Kiều là cấp bậc tứ phẩm, Lý m Trúc trong khoang vũ trụ cũng là tứ phẩm. Hơn nữa trong tay Tống Thư Hàng còn có đủ loại phù bảo, pháp khí. Nếu thật sự đánh một trận ra trò thì phần thắng của phe Tống Thư Hàng sẽ lớn hơn nhiều.

Có điều… với nội tình của Vô Cực Ma Tông, chưa biết chừng hai tên tu sĩ tứ phẩm này chỉ là lính tiên phong, phía sau e rằng vẫn còn những tu sĩ Vô Cực Ma Tông khác cường đại hơn đang đuổi đến chăng?

Không thể không đề phòng khả năng này được.

Ngoài ra, nhóm người của mình vừa mới tiến vào vũ trụ, vẫn chưa thích ứng được với hoàn cảnh trong vũ trụ, nếu có giao chiến thì sẽ bị thua thiệt về mặt này.

Vì thế, chi bằng sử dụng chiến thuật rút lui trước? … Sau đó lặng lẽ ẩn nấp ở gần đó, xem xem hai tên này có đồng bọn không, cùng với các số liệu cụ thể về lực chiến đấu, thủ đoạn tấn công của bọn chúng… vân vân và mây mây chẳng hạn.

Biết người biết ta thì mới có thể trăm trận trăm thắng mà.

Nếu như có cơ hội thì lại lao ra đánh lén cũng không tồi.

Cầm cái túi nhỏ thu nhỏ một tấc trong tay, Tống Thư Hàng đang cân nhắc xem có nên lấy con rối Ngân Long ra, mượn tốc độ của nó để thoát khỏi lần giao phong chính diện này trước không.

Đúng lúc này, giọng nói đầy hưng phấn của Ngư Kiều Kiều vang lên ở bên tai:

“Thư Hàng, cởi mũ du hành thả ta ra đi, để ta đi xử lý bọn chúng!”

Từ sau khi tấn thăng lên cảnh giới tứ phẩm tới nay, cô vẫn không có cơ hội chính thức giao chiến với kẻ khác, nên thấy ngứa ngáy tay chân. Sở hữu huyết mạch của giao long, lại thêm lần thí luyện “cá vượt Long Môn” đầy gian nan để hóa thành thân thể bán ngư nhân, nên sức chiến đấu của Ngư Kiều Kiều mạnh hơn các tu sĩ tứ phẩm bình thường rất nhiều.

Tu sĩ tứ phẩm bình thường ư? Cô nghĩ mình có thể một chọi ba được!

Cùng lúc đó, giọng nói của Lý m Trúc cũng vang lên bên tai của Tống Thư Hàng:

“Cẩn thận, đối phương tấn công đến kìa!”

Một thanh phi kiếm màu đen lặng lẽ xuất hiện ở sau lưng Tống Thư Hàng, khi giọng nói của Lý m Trúc vang lên, nó cũng đột nhiên hiện thân, đâm xuống thật mạnh.

Thanh phi kiếm màu đen này được che giấu rất tốt, chỉ trong nháy mắt khi tấn công thì kiếm khí ở trên nó mới bộc phát ra.

“Để ta phụ trách phòng ngự.”

Ngư Kiều Kiều nói, trong khi nói chuyện, cô đã tạo ra hai tầng lá chắn bảo vệ trên người Tống Thư Hàng.

Xoẹt!

Thanh phi kiếm đâm vào phía sau lưng của Tống Thư Hàng.

Tên đệ tử Vô Cực Ma Tông đứng ở phía bên phải nở một nụ cười đắc ý —— đánh trúng rồi!

Thanh phi kiếm màu đen này của hắn chính là loại kiếm ám sát đặc biệt. Trên nó còn khắc thêm vài loại phù văn đạo thuật như “Phá giáp, phá độn, sắc bén”…

Với loại pháp thuật bảo vệ bình thường căn bản là không thể cản nổi một kiếm của thanh phi kiếm này. Vì thế hắn rất tự tin có thể phá tan hai tầng lá chắn bảo vệ quanh người Tống Thư Hàng!

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười trên khóe miệng của tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia đã cứng ngắc lại.

Chỉ thấy thanh phi kiếm màu đen này của hắn dừng ở phía sau lưng của Tống Thư Hàng, còn chưa cả tiếp xúc với lớp lá chắn bảo vệ nhưng đã như đâm phải một bức tường vô hình, làm thế nào cũng không thể xuyên qua được.

Bức tường ngăn cản vô hình này không phải là phòng ngự do

Ngư Kiều Kiều bày ra.

Mà đó là một tầng lực đẩy mạnh mẽ. Thanh phi kiếm màu đen bị tầng lực đẩy này cản lại, không ngừng phát ra âm thanh vù vù, thân kiếm mơ hồ có dấu hiệu muốn quay đầu ngược lại.

“Là lực đẩy của Lưu Huỳnh Tiên Tử, đây là tàn dư mà bí pháp của cô ấy để lại sao?”

Tống Thư Hàng kịp thời phản ứng lại.

Bí pháp lực đẩy cường đại mà Lưu Huỳnh Tiên Tử sử dụng kia có thể trực tiếp đưa bọn họ từ Trái Đất vào vũ trụ, đến gần với mặt trăng. Có thể tưởng tượng được lực đẩy mà bí pháp này sinh ra kinh khủng tới cỡ nào!

Cho dù trên người của nhóm người Tống Thư Hàng chỉ còn dư lại một chút hiệu quả mà bí pháp lưu lại cũng đủ để ngăn cản thanh phi kiếm màu đen kia, thậm chí còn có thể khiến nó bắn ngược trở lại!

Thanh phi kiếm màu đen quay ngược đầu lại, sau đó bị lực đẩy bắn đi, cuối cùng đâm thẳng vào thiên thạch cách đó một nghìn mét. Đến cả chủ nhân của nó cũng không thể thu hồi nó lại trong thời gian ngắn được.

“Cơ hội tốt! Thư Hàng, mau cởi mũ ra, ta muốn chiến! Xem ta đập hai tên kia thế nào đây!”

Ngư Kiều Kiều nói.

…

…

Nhưng rất đáng tiếc, Ngư Kiều Kiều đã mất cơ hội ra tay.

Bởi vì có người đã chen ngang trước một bước.

Gần như là trong nháy mắt thanh phi kiếm màu đen kia bị đẩy lùi lại, từ xa có mười lăm bóng người “Vèo vèo vèo” bay tới.

Mười lăm bóng người này đều là những cự hán cao trên hai mét, cơ bắp cuồn cuộn, chỉ đứng đó thôi cũng đủ để khiến người khác có cảm giác áp lực nặng nề rồi.

Bọn họ xuất hiện, chắn giữa Tống Thư Hàng và các đệ tử Vô Cực Ma Tông, bọn họ liếc mắt qua hàng người Tống Thư Hàng, cuối cùng tầm mắt rơi vào người hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông.

“Chính là bọn chúng, là đệ tử của Vô Cực Ma Tông, không trật đi đâu được.”

Một người đàn ông mặc áo giáp nhìn lên ký hiệu chữ “Vô Cực” trên áo của hai kẻ kia, trầm giọng nói.

Người đàn ông mặc áo giáp vừa dứt lời, mười bốn người đàn ông còn lại lập tức siết chặt nắm đấm, bao vây xung quanh hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Giống như một đàn gấu bự đang bao vây hai con cừu nhỏ đáng thương lại.

Hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông sững sờ hết toàn thân, mặt đần thối, căn bản không hề biết chuyện gì đang xảy ra!

Ngay sau đó, mười lăm người đàn ông này lấy từ trong ngực ra vài lá cờ, băng rôn, lắp ráp chúng lại một cách thuần thục sau đó mở ra.

“Thiếu nợ trả tiền, đạo lý hiển nhiên!”

“Không thể tiếp tục duy trì cuộc sống khó khăn này nữa, mau trả lại số tiền mồ hôi nước mắt cho bọn ta, Vô Cực Ma Tông trả tiền lại đi!”

“Đệ tử Nhẫn Bảo Đông của Vô Cực Ma Tông nợ năm vạn linh thạch tứ phẩm, trả số tiền mồ hôi nước mắt lại cho bọn ta!”

“Trả lại số tiền mồ hôi nước mắt cho bọn ta! (font chữ máu chảy cỡ to)”

“Hãy cho bọn ta một con đường sống, trả lại số tiền mồ hôi nước mắt cho bọn ta!”

“Bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, cường nghiệp, thành thật, thân thiện, giàu mạnh, dân chủ, văn minh, hài hòa… Bọn ta chỉ cần số tiền mồ hôi nước mắt của mình thôi!”

Đồng thời, còn có một bản “Hợp đồng” được phóng to lên.

Nếu dùng ngôn ngữ của tu chân giới mà nói thì đây chính là một tờ khế ước —— Một tên đệ tử Vô Cực Ma Tông dùng năm vạn linh thạch tứ phẩm thuê mười lăm người đàn ông trước mắt, nhờ bọn họ giúp đỡ truy đuổi, chặn thanh kiếm quang kia và bảo vật ở trên đó lại, kỳ hạn là bảy ngày.

Bất kể có hàng phục được bảo vật kia không thì đến kỳ hạn bảy ngày, tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia vẫn phải trả tiền.

Trong thời gian kỳ hạn, mười lăm người đàn ông này phải bắt giữ và bao vây thanh kiếm quang lại, tạo cơ hội cho tên đệ tử Vô Cực Ma Tông có tên là Nhẫn Bảo Đông kia hàng phục bảo vật ít nhất là năm lần.

Mười lăm người đàn ông này là các nhân sĩ chuyên nghiệp, trong vòng bảy ngày bọn họ đã tạo ra tổng cộng là chín cơ hội cho tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia.

Nhưng tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia vẫn không thể hàng phục bảo vật thành công…

Là của người thì sẽ thuộc về người, không phải là của ngươi dù miễn cưỡng cũng không có hạnh phúc ~~

Sau thời gian kỳ hạn, tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia lại lặng lẽ chuồn mất tăm, căn bản không hề có ý định thanh toán thù lao là năm vạn linh thạch tứ phẩm kia.

Đây là chuyện quỵt tiền vô cùng tồi tệ —— nhưng mười lăm người đàn ông kia cũng không để ý, dù sao thì bọn họ cũng rất chuyên nghiệp trong việc đòi nợ.

…

…

Sau khi biết đầu đuôi sự việc, hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông nhíu mày lại rồi nói:

“Nhẫn Bảo Đông? Xin lỗi, bọn ta không biết tên đó.”

Vô Cực Ma Tông to lớn như vậy, số lượng đệ tử trong tông môn lại lên đến hàng ngàn vạn, các chi nhánh lại càng không thể đếm xuể. Bọn họ không thể nhận ra từng tên đệ tử một được.

Người đàn ông mặc áo giáp cười lạnh:

“Ha ha, mặc kệ các ngươi có biết hay không, tóm lại hãy ngoan ngoãn giao năm vạn linh thạch tứ phẩm ra, nếu không đừng trách mười lăm anh em bọn ta không khách khí!”

Tên đệ tử Vô Cực Ma Tông đứng ở phía bên phải nói với vẻ lạnh lùng:

“Không thể, tại sao bọn ta phải trả số linh thạch mà Nhẫn Bảo Đông nợ chứ? Kẻ nào nợ thì kẻ đó tự trả! Nếu các ngươi muốn đòi linh thạch thì tự đi tìm Nhẫn Bảo Đông đi! Tóm lại, dù chỉ là một viên linh thạch ta cũng không trả cho các ngươi đâu!”

Sắc mặt của người đàn ông mặc áo giáp lập tức trầm xuống:

“Ha ha, ý các ngươi là các ngươi không muốn trả linh thạch chứ gì?”

“Không trả linh thạch? Thiếu nợ thì trả tiền, không trả tiền thì đừng làm người nữa!”

Một người đàn ông trong số đó siết chặt nắm đấm nói.

“Nhìn bọn chúng da mịn thịt mềm thế kia, nếu thật sự không trả thì chúng ta trói bọn chúng lại bán cho nữ tu sĩ Nguyệt Hạ Ngọc Nữ Minh đi, cũng có thể bán được mấy vạn linh thạch tứ phẩm đấy! Chưa biết chừng chúng ta còn có thể kiếm được một khoản nho nhỏ nữa.”

“Không phải ở cái Bạch Y Ma Tông lần trước có người thu mua nam tu thân thể mềm mại sao, chưa biết chừng chúng ta có thể bán hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này ở đó với giá cao đấy.”

Mười lăm người đàn ông bàn luận rất sôi nổi.

Tên đệ tử Vô Cực Ma Tông phía bên phải hoàn toàn bị chọc giận, hắn thân là thiên kiêu chi tử của Vô Cực Ma Tông, đã bao giờ bị chọc tức như thế đâu?

“Các ngươi tự tìm cái chết đấy nhé!”

Tên đệ tử này gào lên, bấm pháp ấn, giơ tay quăng ra một đạo pháp thuật lôi điện.

Luồng điện hóa thành duệ súng, hồ quang điện vang dội, thanh thế cực lớn, bắn về phía người đàn ông mặc áo giáp đứng đầu.

“Phi!”

Người đàn ông mặc áo giáp kia khinh miệt một tiếng, hắn nắm chặt tay phải, từng khối cơ bắp trên người dường như có sinh mệnh bắt đầu đập.

Sau đó, người đàn ông mặc áo giáp giơ tay ra chộp một cái, trực tiếp bắt lấy khẩu duệ súng kia bóp nát nó trong lòng bàn tay.

Thể tu!

Giống như Tạo Hóa Pháp Vương, người đàn ông mặc áo giáp này cũng đi theo con đường thể tu, thân thể cường đại không gì sánh nổi. Rõ ràng mới chỉ là tu vi cấp bậc tứ phẩm, nhưng thân thể lại mạnh hơn Linh Hoàng ngũ phẩm rất nhiều.

Sau khi bóp nát khẩu duệ súng lôi điện, người đàn ông mặc áo giáp này xuất hiện ở trước mặt tên đệ tử Vô Cực Ma Tông, đánh một quyền vào bụng hắn.

Tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này lập tức khởi động lá chắn bảo vệ nhưng nắm đấm của người đàn ông mặc áo giáp lại trực tiếp xuyên qua lớp lá chắn bảo vệ, đánh vào trong cơ thể hắn.

Lớp lá chắn bảo vệ vẫn nguyên vẹn nhưng tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia lại gập người lại như con tôm, miệng sùi ra bọt mép, vô cùng đau đớn.

“Cái bọn đã thiếu tiền không trả lại còn dám lên tiếng mắng người. Ta hận nhất là lũ rác rưởi như các ngươi, tự tìm chết!”

Người đàn ông mặc áo giáp lạnh lùng thu nắm đấm lại.

Thấy đồng bọn bị knockout trong nháy mắt, tên đệ tử Vô Cực Ma Tông đứng phía bên trái lập tức bình tĩnh lại.

Khóe mắt hắn co giật vài cái, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, hắn nói:

“Các vị xin đợi chút. Người nợ linh thạch của các ngươi là Nhẫn Bảo Đông, các ngươi nên đi tìm hắn mới đúng, tìm bọn ta thì có được gì chứ?”

Người đàn ông mặc áo giáp nắm nắm đấm to như nồi đất lại, nói:

“Tại sao lại không được gì chứ? các ngươi đều là đệ tử của Vô Cực Ma Tông, đều là cùng một bọn với Nhẫn Bảo Đông. Bọn ta không tìm được Nhẫn Bảo Đông, đương nhiên là phải tìm các ngươi rồi. Nói ít thôi, mau trả linh thạch đi!”

Tiếp đó, một người đàn ông nữa nói chêm vào:

“Theo như khế ước thì còn phải có lãi… Không đúng, tiền vi phạm khế ước nữa. Tiền gốc là năm vạn linh thạch tứ phẩm, tiền vi phạm khế ước một ngày là năm trăm viên. Bây giờ đã qua bốn ngày rồi, tổng cộng là năm vạn hai nghìn linh thạch tứ phẩm!”

“Các ngươi làm thế là cho vay nặng lãi!”

Tên đệ tử Vô Cực Ma Tông bên trái cắn chặt răng nói.

“Xế, nếu ông đây là cho vay nặng lãi thì một ngày đã đòi các ngươi một phần mười, thậm chí là một phần hai số tiền vi phạm khế ước rồi!”

Người đàn ông mặc áo giáp nói với giọng điệu khinh thường:

“Mười lăm người anh em của ông đều là những nhân vật có tiếng trong giới tu sĩ. Bọn ta là nhóm đòi nợ chính quy, chuyên nghiệp, đừng có đánh đồng bọn ta với những kẻ cho vay nặng lãi không chuyên kia!

Chương 508: Thái Sơn phong ấn, ớ, phong ấn nhầm rồi!

“Bọn ta là nhóm đòi nợ chuyên nghiệp!”

Trên mặt người nọ đầy tự tin, nói với vẻ dương dương đắc ý.

Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Lý m Trúc và Sở Sở vây quanh theo dõi màn đòi nợ đặc sắc này.

Phải nói thế nào mới được nhỉ, thế đạo trên đời này đúng là biến ảo khó lường.

Không một ai biết giây tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra.

Chưa biết chừng một giây trước còn đang là thiên đường, giây tiếp theo đã biến thành địa ngục rồi. Giống như hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông trước mắt này, một giây trước vẫn còn tự cho mình là thợ săn, giây tiếp theo lập tức biến thành con mồi.

Nhưng chính các chuyện không thể lường trước, không thể đoán trước này mới tạo thành các loại khả năng trong tương lai, mới khiến cuộc sống trở nên đa sắc màu.

“Cuộc đời là đây chứ đâu.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Đáng tiếc là thiếu mất ấm trà ngon.

Ngư Kiều Kiều nói với vẻ tiếc nuối:

“Tiếc quá đi mất, bị người ta đoạt mất quái rồi.”

“Ta thì lại cảm thấy rất đáng mừng, ta cứ có cảm giác nếu lúc trước cô ra tay thì có lẽ bây giờ chúng ta cũng đã bị cuốn vào màn tu sĩ đòi nợ này rồi.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Hơn nữa, còn chưa biết hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này có đồng bọn nào khác hay không.

Ngư Kiều Kiều trợn mắt một cái, rồi nói tiếp:

“Nếu đã không còn chuyện gì nữa thì chúng ta đi thôi, nơi này cách mặt trăng gần lắm rồi.”

“Đồng ý +1.”

Lý m Trúc nói.

“Đồng ý +2.”

Sở Sở cũng truyền âm nhập mật.

“Đồng ý +3.”

Tống Thư Hàng giơ tay ấn lên bộ quần áo hàng không nặng nề của mình một cái.

Trên bộ quần áo hàng không này có một trận pháp động lực, có nó thì Tống Thư Hàng có thể hoạt động trong vũ trụ bởi vì hắn không biết ngự kiếm phi hành, nên nếu như không có trận pháp động lực này, hắn chỉ có thể bay mãi bay mãi rồi không biết sẽ bay đến đâu ở trong vũ trụ.

Nếu muốn phi hành bằng con rối Ngân Long thì phải tiêu hao linh thạch, mà hiện giờ trên người Tống Thư Hàng không có lấy một đồng, vì thế thời gian phi hành bằng con rối phải để dành đến lúc quan trọng.

Khi Tống Thư Hàng khởi động trận pháp, đang chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên người đàn ông mặc áo giáp của nhóm đòi nợ kia quay đầu lại, vẫy tay với hắn, nói:

“Tiểu tử, ngươi là người của môn phái nào đấy?”

“Ta không phải là người của Vô Cực Ma Tông.”

Tống Thư Hàng vội vàng phẩy tay nói. Hắn không muốn bị đòi nợ đâu, bởi vì hắn đang nghèo rớt mồng tơi, trên người không có một đồng tiền nào cả.

Ngoài ra, hy vọng đối phương có thể hiểu được khẩu hình của hắn. Có thời gian hắn nhất định phải học cách truyền âm nhập mật mới được, nếu không cứ trao đổi với người khác thế này quá phiền phức.

Người đàn ông mặc áo giáp cười sảng khoái nói:

“Đương nhiên ta biết ngươi không phải là người của Vô Cực Ma Tông rồi, chuyện này nhìn cái là ra ngay mà. Ta đã nói rồi, đối với việc đòi nợ, bọn ta chuyên nghiệp lắm!”

“...” Tống Thư Hàng: “Ta là tán tu, vẫn chưa gia nhập môn phái.”

“Tán tu? Tiểu huynh đệ cố gắng lên nhé!”

Sau khi nghe Tống Thư Hàng nói hắn là tán tu, thái độ của người đàn ông mặc áo giáp lập tức trở nên thân thiện hơn rất nhiều, xưng hô cũng đổi thành tiểu huynh đệ luôn. Bởi vì tán tu đều rất vất vả.

Nói xong, hắn giơ tay bắn một tấm card kim loại cho Tống Thư Hàng.

Thư Hàng đưa tay nhận lấy tấm card này, nhìn nó một cái. Trên tấm card có khắc một đóa hoa, phía dưới cái thẻ là một con trâu màu vàng.

"Hoàng Quán Hoa, đội trưởng của tiểu đội chuyên nghiệp mười lăm người kim loại nặng, danh hiệu: Cung Kim Ngưu."

"Đội bọn ta tiếp nhận các loại nhiệm vụ chuyên nghiệp như bảo vệ, hộ tống, tầm bảo, đòi nợ… Bọn ta là những chuyên gia chuyên nghiệp nhất!"

"Số điện thoại liên lạc: *, ID chat: *, email: **."

Đây là một tấm danh thiếp à?

"Tiểu huynh đệ, nếu có việc cần thì cứ liên lạc với bọn ta nhé. Bọn ta chuyên nghiệp đủ mọi ngành nghề luôn đấy!"

Người đàn ông mặc áo giáp giơ ngón cái lên, đắc ý thấy rõ.

"Ha ha ha ha, nhất định rồi, nhất định rồi."

Tống Thư Hàng cười khan. Sau đó khởi động hệ thống động lực trên người, bay nhanh về phía mặt trăng.

Trong lúc bọn họ rời đi, dường như còn nghe thấy được tiếng kêu thảm thiết của hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông. Dĩ nhiên, đây cũng là ảo giác thôi, bởi vì tiếng kêu thảm thiết đó không thể nào lan truyền trong không gian được.

Tiểu đội đòi nợ chuyên nghiệp à…

Tống Thư Hàng cất tấm danh thiếp này đi, có lẽ nếu mức giá thích hợp, chỉ cần không nợ tiền thì tiểu đội những người đàn ông cơ bắp này cũng là một đối tượng không sai nhỉ? Hẳn là thế.

"Nhân sĩ chuyên nghiệp thật đáng sợ."

Ngư Kiều Kiều tổng kết nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý, hỏi:

"Kiều Kiều, cô đã in ấn ký lên thanh phi kiếm màu đen đó chưa?”

“Yên tâm đi, ta đã in thành công rồi.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói:

“Ta in rất bí mật, bảo đảm sẽ không bị người khác phát hiện ra đâu.”

Tống Thư Hàng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Mười lăm người đàn ông của nhóm đòi nợ kia nhìn qua trông cũng không giống như những tu sĩ ma đạo coi mạng người như cỏ rác. Chỉ cần có thể đòi lại được thù lao linh thạch thuộc về mình thì có thể bọn họ sẽ thả hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia ra.

Nếu như thế, sau khi được thả ra, hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông đang tràn đầy tức giận kia chắc chắn sẽ muốn tìm một nơi hoặc một người nào đó để giải tỏa sự buồn bực trong lòng.

Mà Tống Thư Hàng cảm thấy mình chính là một đối tượng giải tỏa “vô cùng được”.

Giả dụ nếu hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia thoát khỏi tiểu đội đòi nợ mười lăm người kia, sẽ có xác suất hơn tám mươi phần trăm là đi tìm Tống Thư Hàng.

Vì thế, nhất định phải phòng bị bọn chúng.

Ấn ký là Ngư Kiều Kiều in lên thanh phi kiếm kia có tác dụng cảnh báo. Nếu hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông đến gần nhóm người Tống Thư Hàng thì bọn họ có thể phản ứng kịp thời, chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu.

Hai mươi phút sau…

Nhờ sự thúc đẩy của trận pháp lên bộ quần áo vũ trụ, Tống Thư Hàng và khoang vũ trụ đang dần dần tiến về phía mặt trăng.

Trong lúc bay, Tống Thư Hàng nghĩ đến một chuyện có liên quan đến hồ lô màu đỏ kia.

“Series phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả cùng với cái hồ lô màu đỏ trên đó. Khoan đã, đừng nói là thứ kia nhé?!”

Hắn nghĩ đến một chuyện, rất có thể nguồn gốc của hồ lô màu đỏ này có liên quan đến hắn.

Đó là chuyện xảy ra ngày mùng sáu tháng bảy, hôm đó hắn được Thổ Ba mời đến nhà ông ngoại của Thổ Ba làm khách.

Sau khi cùng Tam Nhật sư huynh hủy diệt đám oán quỷ do tàn dư của tổ chức của tên đàn chủ để lại, Tống Thư Hàng bị Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông và một người có tên là “Bán Hồ Đạo Nhân” tập kích.

Khi đó, dựa vào đại sát khí “công tắc bắn phi kiếm bản 013” mà Bạch Tôn Giả đưa cho, Tống Thư Hàng đã bắn “Phi kiếm dùng một lần bản 004” ra, lập tức bắn xuyên qua Bán Hồ Đạo Nhân.

Cuối cùng Phi kiếm dùng một lần bản 004 này cắm xuyên qua Bán Hồ Đạo Nhân bay thẳng lên trời, bay vào vũ trụ, biến mất không thấy đâu. Nếu hắn không nhớ nhầm thì cái hồ lô có thể hút người kia của Bán Hồ Đạo Nhân cũng là màu đỏ rượu.

Trùng hợp thật!

Đậu xanh, đừng nói cái hồ lô đó chính là “Phệ Hồn Yêu Hồ” này nhé?

Không trùng hợp như thế chứ?

Còn nhớ khi đó cái hồ lô màu đỏ của Bán Hồ Đạo Nhân cũng chỉ là một bảo vật tứ phẩm thôi. Còn cái Phệ Hồn Yêu Hồ này lại khiến các cao thủ Linh Hoàng ngũ phẩm truy lùng một cách điên cuồng.

“Là trùng hợp, hay là cái hồ lô kia của Bán Hồ Đạo Nhân đã xảy ra dị biến khi bay vũ trụ đây?”

Tống Thư Hàng lầm bầm nói.

Thoạt nhìn, có xác suất trên năm mươi phần trăm cái Phệ Hồn Yêu Hồ này chính là cái hồ lô màu đỏ của Bán Hồ Đạo Nhân khi đó.

Chẳng lẽ mình được định sẵn là có duyên với cái hồ lô màu đỏ này sao?

Nhưng bây giờ mình không thiếu pháp bảo mà.

Cái hồ lô màu đỏ này ngoài việc hút người ra thì không có tác dụng gì khác thì phải.

…

…

Đây chính là cái gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ!

Đang suy nghĩ, bên tai Tống Thư Hàng truyền đến giọng nói đáng yêu của Lý m Trúc:

"Cẩn thận, đạo kiếm quang trước mặt kia lại đến rồi kìa!"

Tống Thư Hàng vừa mở mắt ra thì quả nhiên nhìn thấy một thanh phi kiếm mang khí tức của Bạch Tôn Giả đang bay nhanh về phía hắn. Trên kiếm quang có một cái hồ lô màu đỏ đang phát sáng.

Đậu xanh! Sao tự nhiên lại bay về phía mình thế này?

Nhưng nó đến không đúng lúc chút nào hết! Không phải Tống Thư Hàng không thích pháp bảo, nếu như pháp bảo tự dâng đến cửa thì cho dù có là pháp bảo cấp thấp ai cũng sẽ nhận, chứ đừng nói đến món pháp bảo đang được các Linh Hoàng ngũ phẩm điên cuồng truy cướp thế này.

Nhưng vấn đề ở đây là phía sau cái hồ lô màu đỏ này còn có một đám tu sĩ đang đuổi theo!

Đám tu sĩ kia ai ai cũng đều giương nanh múa vuốt, kêu gào ầm ĩ, dáng vẻ như muốn gặp thần chặn thần, gặp ma giết ma.

Trong đó có vài tên tu sĩ nhìn thấy Tống Thư Hàng xuất hiện ở phía trước hồ lô màu đỏ, trong mắt lập tức tràn ngập sát ý!

Nếu cái hồ lô màu đỏ này rơi vào trong tay Tống Thư Hàng, thì đám tu sĩ tứ phẩm, ngũ phẩm này chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống hắn.

Thậm chí cho dù cái hồ lô màu đỏ này chỉ sượt qua đầu Tống Thư Hàng thôi, hắn cũng xong đời!

Bị giẫm đạp mà chết!

Mặc dù trong đám tu sĩ này có rất nhiều người dùng phi kiếm, dùng pháp bảo phi hành, nhưng cũng có rất nhiều người uy mãnh, đi đôi giày pháp bảo chạy phăm phăm đến.

Mọi người đều biết sự kiện giẫm đạp lên nhau là một chuyện rất nguy hiểm, sẽ gây chết người mà.

Mà nếu một đám tu sĩ giẫm đạp lên người ngươi thì hệ số nguy hiểm sẽ tăng lên gấp ba trăm lần!

Bây giờ tuyệt đối không nên đụng vào cái hồ lô màu đỏ này.

Tống Thư Hàng tự biết năng lực của bản thân mình đến đâu. Trừ phi bây giờ Thất Tu Tôn Giả có thể đến kịp để làm hậu thuẫn cường đại cho hắn, chứ nếu muốn sống thì phải cách cái hồ lô này xa một chút.

Thế là Tống Thư Hàng dốc hết sức thúc đẩy trận pháp động lực trên bộ quần áo vũ trụ, nhích sang một bên, trốn tránh cái hồ lô màu đỏ này!

…

…

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng né sang bên cạnh, không có ý muốn cướp đoạt Phệ Hồn Yêu Hồ, đám tu sĩ tứ phẩm, ngũ phẩm đang điên cuồng đuổi theo phía sau âm thầm thở phào một hơi.

Cùng lúc đó, trong số đám tu sĩ đang đuổi sát không buông tha đó có một vị lão giả bật nhảy lên cao, lôi ra một cái pháp bàn.

“Hừm, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, nhanh chóng ra tay, cướp lấy cái hồ lô này đi! Nhìn phong ấn đại pháp Thái Sơn Phong Ấn của lão phu đây!”

Lão giả đó lớn tiếng hét lên.

Trong đội ngũ đó lập tức có bảy tên tu sĩ tăng tốc, lao ra khỏi đám người. Họ và lão giả kia là cùng một bọn!

Lão giả vung pháp bàn, một đạo pháp thuật phong ấn bắn từ trong pháp bàn ra.

Chỉ cần lão giả dùng pháp thuật phong ấn kéo đạo kiếm quang kia lại là bảy tên đồng bọn của hắn có thể nhân cơ hội đoạt lấy hồ lô rồi nhanh chóng rút lui.

Pháp thuật phong ấn kia bay rất nhanh, chỉ một chốc đã đuổi kịp đạo kiếm quang đó!

“Lão tặc kia đừng hòng!”

“Hồ lô là của ta, ai dám cướp hồ lô của ta ta sẽ giết chết hắn!”

“Chỉ là một tên Linh Hoàng kim đan có ba long văn cỏn con mà cũng dám phách lối ư?”

Sau đó, một cảnh tượng xảy ra trước mắt đám tu sĩ…

Không biết đạo pháp thuật phong ấn này bị làm sao mà bay theo quỹ đạo thẳng, bay qua “Phệ Hồn Yêu Hồ”, chụp lấy Tống Thư Hàng đang cố gắng né sang một bên vào trong phong ấn.

Thái Sơn đè xuống!

Nặng quá, nặng quá, nặng quá.
Sắp chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi…

Chương 509: Linh Hoàng tóc đỏ.

Đây đúng thật là “áp lực lớn như núi”, sức mạnh thật lớn!

Nhưng tại sao cái Thái Sơn Phong Ấn này lại rơi vào người hắn chứ?

Nói thế nào thì lão giả kia cũng là cường giả tứ phẩm, ngũ phẩm, cho dù có mù thế nào đi chăng nữa thì khi ném một đạo phong ấn ra cũng không thể ném vào đầu hắn được chứ?

Là cố ý đúng không? Hắn cố ý đúng không!

…

…

Đương nhiên là lão giả kia không phải cố ý, bởi vì tốc độ của kiếm quang hồ lô quá nhanh nên hắn đã dùng “Khí tức tỏa định pháp” để xác định vị trí của kiếm quang, sau đó mới ném Thái Sơn Phong Ấn ra.

Rõ ràng thứ hắn xác định là khí tức của kiếm quang kia, nhưng không biết tại sao mà Thái Sơn Phong Ấn đột nhiên cua một vòng lớn rồi rơi lên người Tống Thư Hàng.

Đến bản thân lão giả cũng ngu người ra chẳng hiểu gì.

…

…

Tống Thư Hàng không biết pháp thuật mà lão giả tu sĩ kia sử dụng là “Khí tức tỏa định pháp”, nếu không có lẽ hắn đã có thể đoán ra nguyên nhân.

Đạo kiếm quang chứa cái hồ lô kia là phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả, khí tức trên đó chính là khí tức của Bạch Tôn Giả. Mà trên người Tống Thư Hàng vẫn mang theo “Vạn lý phi độn thuật” của Bạch tiền bối.

Khi lão giả kia sử dụng “Khí tức tỏa định pháp”, Thái Sơn Phong Ấn rơi xuống, xác suất chụp vào kiếm quang và Tống Thư Hàng đều là 5-5.

Cả Tống Thư Hàng và kiếm quang đều là đối tượng phong ấn của Thái Sơn Phong Ấn Pháp.

Có lẽ đạo hiệu gốc của Tống Thư Hàng là “Thư Sơn Áp Lực Đại”, chỉ số hảo cảm của Thái Sơn Phong Ấn Pháp dành cho hắn +1, nên mới đè lên hắn chăng?

Áp lực của Thái Sơn chân chính khiến cho xương cốt của Tống Thư Hàng cũng phải rên lên vì đau đớn, toàn thân như bị ép bẹp dí.

“Đáng ghét, Thái Sơn Phong Ấn Pháp mà ta khổ cực chuẩn bị!”

Lão giả tu sĩ kia suýt phát điên lên vì tức:

“Nếu không phải tên tiểu tử này đột nhiên chui ra thì ta đã phong ấn được cái hồ lô trên kiếm quang kia rồi, đồ đáng chết!”

Khi Thái Sơn Phong Ấn Pháp rơi lên người Tống Thư Hàng, kế hoạch của lão giả tu sĩ và đồng bọn của hắn cũng lập tức chết yểu. Đồng bọn của hắn xông lên một cách vô ích, hơn nữa còn để lộ “quan hệ hợp tác”, khiến những tu sĩ khác bên cạnh đều bắt đầu âm thầm phòng bị bọn họ.

Trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Đạo kiếm quang kia vẫn mang theo Phệ Hồn Yêu Hồ bay đi, tốc độ không giảm.

Đám tu sĩ lại bắt đầu gào thét, tiếp tục xông lên.

Lão giả tu sĩ và vài tên đồng bọn của hắn oán hận cắn răng, nhắm mắt đưa chân tiếp tục đuổi theo thanh phi kiếm kia.

Còn về phần tên tiểu tử phía dưới Thái Sơn Phong Ấn Pháp kia, lão giả tự nhiên sẽ không bỏ thời gian ra để giải phong ấn… Hắn không đạp cho Tống Thư Hàng vài cái là tốt lắm rồi.

Bây giờ chuyện quan trọng là đuổi theo đạo kiếm quang và cái Phệ Hồn Yêu Hồ kia, làm gì có thời gian mà lãng phí đi giải Thái Sơn Phong Ấn chứ?

…

…

Cứ thế, đám tu sĩ cường đại kia kết thành bầy, lao nhanh qua người Tống Thư Hàng.

Thân thể của Tống Thư Hàng bị Thái Sơn Phong Ấn đè lên, rơi thẳng xuống dưới.

Tống Thư Hàng dốc hết sức nói:

“Kiều Kiều, cô có thể cởi bỏ phong ấn được không?”

“Đây là phong ấn cấp bậc ngũ phẩm, nếu muốn cởi bỏ cần mấy ngày lận.”

Ngư Kiều Kiều trả lời:

“Mà đợi khi ta cởi bỏ được phong ấn, có lẽ phong ấn cũng đã tự mất đi hiệu lực, tự động cởi bỏ rồi.”

Thái Sơn Phong Ấn Pháp chỉ dùng để kéo giữ tốc độ của phi kiếm và Phệ Hồn Yêu Hồ, chứ không phải là loại phong ấn trăm năm nghìn năm. Cho dù không cởi bỏ nó thì ba, bốn ngày sau, khi linh lực hao hết nó cũng sẽ tự động biến mất.

“Thế tức là dù có cởi bỏ hay không cũng thế à?”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Thân thể của hắn đang không ngừng rơi xuống, dưới sự đè ép của Thái sơn phong ấn, không biết sẽ rơi đến ngóc ngách nào của vũ trụ nữa đây?

Thời gian trôi qua.

Từ lúc Tống Thư Hàng bị Thái Sơn Phong Ấn đến giờ đã hơn ba tiếng đồng hồ.

Vốn Tống Thư Hàng còn muốn tiến hành tu luyện, rèn luyện thân thể, nâng cao thể chất của mình trên mặt trăng.

Nhưng bây giờ chuyện gì hắn cũng không làm được.

Hắn bị Thái Sơn Phong Ấn đè nặng, đến cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích nổi. Thân thể sắp bị đè bẹp, xương cốt sắp nát vụn ra rồi.

Lúc đầu, dưới áp lực to lớn này, theo bản năng Tống Thư Hàng vận chuyển “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công”, muốn mượn chân khí để chống lại áp lực của phong ấn.

Nhưng khi hắn điều động chân khí, chân khí trong khí hải đan điền, Long Vĩ đan điền cuộn trào mãnh liệt, trong đan điền truyền tới cơn đau đớn như bị xé rách.

Do đã ăn linh thú tinh “dê” trong mơ, nên chân khí trong đan điền của hắn đã tiếp cận ranh giới tự bạo.

Bây giờ hoặc là chờ thêm mấy tháng nữa để cơ thể hắn dần dần tiêu hóa, thích ứng với chân khí đến từ những linh thú tinh này, hoặc là nâng cao thể chất, để thể chất của hắn có thể chứa được nhiều chân khí như vậy.

Không chỉ là chân khí, mà còn cả tinh thần lực ở mi tâm cũng đồng thời truyền đến cảm giác đau đớn như kim đâm.

Tống Thư Hàng lập tức ngừng vận chuyển tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công.

…

…

Nhưng nếu không chống lại áp lực của Thái Sơn Phong Ấn thì cái phong ấn nặng nề kia sẽ tiếp tục đè lên thân thể của Tống Thư Hàng.

Làn da trên người hắn bắt đầu khô nứt, xuất hiện những vết thương giống như vết nứt trên đồ gốm, trong chốc lát đã nhuộm Tống Thư Hàng thành một người máu.

“Nào, há miệng ra uống chút thuốc đi.”

Giọng nói của Ngư Kiều Kiều vang lên.

Trong phong ấn ngũ phẩm, hành động của Ngư Kiều Kiều cũng bị ảnh hưởng. Có điều cô đỡ hơn Tống Thư Hàng nhiều, chỉ cảm thấy thân thể nặng nề hơn một chút, chứ phong ấn không thể tạo thành bất kỳ tổn thương nào cho cô.

Trên khoang vũ trụ có trận pháp phòng ngự mà Lưu Huỳnh Tiên Tử đã bố trí từ trước, nên ảnh hưởng mà Thái Sơn Phong Ấn gây nên cũng không lớn.

Tu vi của Lý m Trúc cũng ở cảnh giới tứ phẩm, cô cũng không sợ áp lực của phong ấn này.

Sở Sở cũng bị áp lực của phong ấn đè lên không thể nhúc nhích nổi, có điều có khoang vũ trụ bảo vệ, nên cô chỉ cảm thấy thân thể không thể động đậy được, chứ không hề sợ sẽ bị thương.

Ngư Kiều Kiều nhét một viên thuốc vào trong miệng của Tống Thư Hàng.

Loại đan dược chữa thương này rất tốt, vừa vào miệng là tan ngay, dược lực của đan dược nhanh chóng tản đến mọi chỗ trong cơ thể của Tống Thư Hàng, hồi phục lại thương thế của hắn.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Trong thời gian bị phong ấn, có phải ta phải liên tục dùng thuốc để chống đỡ không?”

Ngư Kiều Kiều trả lời:

“Tạm thời cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.”

…

…

Thái Sơn Phong Ấn đè - bị thương - uống thuốc - thương thế dần dần khôi phục.

Cứ lặp đi lặp lại như thế.

Bây giờ Tống Thư Hàng cảm thấy miệng mình đắng vô cùng, bởi vì thuốc đắng dã tật. Cho dù là đan dược của tu sĩ, các loại thuốc trị thương đều cực kỳ đắng.

“Ta thấy mình chẳng khác gì một con khô cả.”

Tống Thư Hàng nói.

Phải làm chút gì đó mới được.

“Kim cương căn bản quyền pháp” thì không thi triển được rồi, bởi vì bây giờ đến một ngón tay hắn cũng chẳng nhúc nhích nổi.

“Chân ngã minh tưởng kinh” và “Tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công” cũng không thể vận chuyển được, bởi vì một khi vận chuyển sẽ khiến hắn tự bạo.

Nếu như vậy thì bây giờ chỉ còn lại một môn công pháp có thể làm.

“Bất động kim cương thân”.

Đây là một môn công pháp rèn luyện thân thể dạng phụ trợ, giúp cường hóa lực phòng ngự của cơ thể. Khi tu luyện không cần phải mở ra hợp lại như quyền pháp, mà có thể duy trì trạng thái bất động, thông qua công pháp “Bất động kim cương thân”, tự động hấp thu năng lượng trong cơ thể để cường hóa thân thể của mình.

Đây là chuyện duy nhất Tống Thư Hàng có thể làm bây giờ.

Lại qua ba giờ.

Tống Thư Hàng cảm giác thể chất của mình đã tăng lên rất

nhiều.

Dưới áp lực mà Thái Sơn Phong Ấn mang lại, thân thể hắn không ngừng vỡ ra, hồi phục, cộng thêm hiệu quả tôi luyện thân thể của “Bất động kim cương thân”, thể chất của hắn tăng vọt lên.

Có lẽ trong mấy ngày ở trong Thái Sơn Phong Ấn này, hắn có thể liên tục nâng cao thể chất của mình cho đến khi thích ứng được với chân khí và tinh thần lực trong cơ thể bây giờ, thoát khỏi nguy cơ bạo thể.

Có áp lực mới có động lực!

Áp lực càng lớn thì tiềm lực của con người mới càng được bộc phát ra!

“Có lẽ, chưa biết chừng lần này mình lại vì họa được phúc ấy chứ.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Trong khi đang suy tư, bên tai Tống Thư Hàng truyền đến giọng nói nhắc nhở của Lý m Trúc:

“Cẩn thận, có người đang đến gần đấy.”

Thư Hàng lập tức thoát khỏi trạng thái “Bất động kim cương thân”, đưa mắt nhìn ra phía xa.

Chỉ thấy từ xa có một ánh sáng màu lửa đỏ đang nhanh chóng đến gần.

Tốc độ của ánh sáng màu lửa đỏ kia rất nhanh, chỉ sau vài giây đã xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Đó là một người đàn ông râu tóc đỏ rực, hơn nữa trên người cũng khoác một chiếc áo khoác màu đỏ, trong tay cầm theo con dao phay màu đỏ thẫm. Toàn thân từ trên xuống dưới chỉ toàn một màu đỏ.

Linh lực trên người đối phương cuộn trào, hắn không hề che giấu tu vi của mình, đó là một tên Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm.

“Tìm thấy rồi.”

Người đàn ông tóc đỏ cười ha ha, sau đó hắn đặt tay lên Thái Sơn Phong Ấn trên người Tống Thư Hàng, trầm giọng quát một tiếng:

“Mở!”

Nguồn linh lực cuồn cuộn trào ra, đánh vào Thái Sơn Phong Ấn Pháp.

Không ngờ hắn bắt đầu giúp Tống Thư Hàng giải trừ Thái Sơn Phong Ấn.

…

…

Ngư Kiều Kiều hỏi:

"Thư Hàng, bạn ngươi à?"

"Không biết."

Tống Thư Hàng trả lời. Hắn cũng cảm thấy rất nghi hoặc, từ trước đến nay hắn chưa từng gặp người đàn ông tóc đỏ này bao giờ, tại sao đối phương lại không màng xa xôi đến đây giải trừ Thái Sơn Phong Ấn cho hắn chứ?

Rất rõ ràng, đối phương không phải vô tình đi ngang qua mà là đặc biệt tìm đến vị trí của hắn.

Không biết người đàn ông tóc đỏ này muốn làm gì.

Trong tình huống không biết đối phương là địch hay bạn, tốt nhất vẫn nên phòng bị trước. Tống Thư Hàng lặng lẽ đưa tay đến cái túi thu nhỏ một tấc.

Ngư Kiều Kiều cũng âm thầm chuẩn bị pháp thuật phòng ngự, chờ đợi thời cơ phát động.

Một phút sau.

Phanh!

Thuật Thái Sơn Phong Ấn Pháp nổ tung!

Tống Thư Hàng nhất thời cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng… Loại cảm giác này đúng là quá tuyệt vời, đáng tiếc hắn không có thời gian để hưởng thụ điều tốt đẹp này. Thư Hàng nhanh chóng thò tay vào trong cái túi thu nhỏ một tấc, với lấy con rối Ngân Long!

Ngư Kiều Kiều cũng nhìn người đàn ông tóc đỏ kia đầy cảnh giác.

"Hắc hắc, cảnh giác ghê nhỉ."

Người đàn ông tóc đỏ cười ha ha, vung bàn tay to về phía Tống Thư Hàng:

"Nhưng có cảnh giác đến mấy thì đã sao chứ? Ngươi cho rằng ngươi có thể thoát được à?”

Sau khi người đàn ông tóc đỏ kia vung tay, trong hư không hiện ra một bàn tay màu đỏ thẫm, bao phủ toàn thân Tống Thư Hàng ở bên trong. Hiển nhiên đây là thủ đoạn của người đàn ông tóc đỏ này.

“Uông dương vi phòng, ba đào hóa thuẫn!”

Ngư Kiều Kiều trầm giọng quát lên, hai cái móng vuốt nhỏ nhắn vung lên như múa.

Một tầng lá chắn bảo vệ màu xanh nhạt xuất hiện trước người Tống Thư Hàng, chặn bàn tay đỏ thẫm kia lại.

Khi tiếp xúc với bàn tay đó, tầng lá chắn bảo vệ màu xanh lập tức vỡ vụn.

“Chính là lúc này, đi mau!”

Ngư Kiều Kiều kêu lên.

Đối phương là Linh Hoàng ngũ phẩm, nếu đối kháng chính diện thì phần thắng sẽ là không.

Tống Thư Hàng nhanh chóng ném con rối Ngân Long ra, kích hoạt nó trong chớp mắt. Đồng thời, hắn nắm chặt khoang vũ trụ, nhảy lên trên lưng nó.

“Tốc độ nhanh nhất!”

Tống Thư Hàng thúc giục con rối Ngân Long.

Cặp mắt của con rối Ngân Long lóe sáng, hóa thành một đạo ngân long, nhanh chóng bay về phía xa tẩu thoát.

“Con rối phi hành?”

Người đàn ông tóc đỏ kia cười ha ha một tiếng. Đối với tu sĩ tứ phẩm mà nói, tốc độ của con rối phi hành là rất nhanh, nhưng đối với Linh Hoàng ngũ phẩm mà nói thì nó không là gì cả!

Chương 510: Có thể nể mặt lão phu không?

Linh Hoàng tóc đỏ nắm lấy khảm đao màu đỏ, ngự đao phi hành, đuổi theo Tống Thư Hàng.

Tư thế ngự đao phi hành của hắn khá kỳ quặc, không giẫm lên mặt đao như những tu sĩ khác mà là hai tay nắm chặt thân đao, thân thể treo ở phía sau đao, sử dụng thuật ngự đao.

Khảm đao màu đỏ bay vèo ra xa, tên Linh Hoàng tóc đỏ nắm lấy dao phay, bắn đi như tên lửa.

Tư thế này do chính hắn nghiên cứu ra, là tư thế ngự đao phi hành có tốc độ nhanh nhất, phù hợp với các loại học thuyết như động lực học không khí một cách hoàn mỹ.

Trong khi đuổi theo Tống Thư Hàng, khóe miêng của tên Linh Hoàng tóc đỏ này khẽ nhếch lên, lầm bầmi:

“Quả nhiên ta cảm ứng không hề sai, trên người tiểu tử này có cùng khí tức với đạo kiếm quang kia.”

Tên Linh Hoàng tóc đỏ này là một trong số những tu sĩ đuổi theo Phệ Hồn Yêu Hồ lúc trước. Chính mắt hắn nhìn thấy quá trình lão giả tu sĩ kia dùng Thái Sơn Phong Ấn, chụp Tống Thư Hàng lại.

Trong khoảnh khắc phong ấn pháp rơi xuống, tên Linh Hoàng tóc đỏ này nhạy bén phát hiện ra trên người Tống Thư Hàng có luồng khí tức giống hệt khí tức trên đạo kiếm quang kia.

Thiếu niên này có quan hệ với kiếm quang kia ư?

“Có lẽ đạo kiếm quang kia bay một vòng, gặp phải tên tiểu tử đó không phải là chuyện tình cờ. Mà là trên người hắn có bảo vật gì đó có liên quan đến kiếm quang kia, nên đạo kiếm quang mang theo Phệ Hồn Yêu Hồ kia mới chủ động đến gần thiếu niên này!”

Linh Hoàng tóc đỏ thầm suy đoán.

Nếu muốn đoạt được Phệ Hồn Yêu Hồ thì có thể ra tay từ trên người thiếu niên này!

Thế là vị Linh Hoàng tóc đỏ này lặng lẽ rời khỏi đội ngũ tu sĩ đuổi theo phi kiếm.

Sau khi bay qua bay lại mấy vòng, hắn đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cởi bỏ Thái Sơn Phong Ấn Pháp.

Hắn muốn đoạt lấy bảo vật có khí tức giống với khí tức trên kiếm quang từ trên người Tống Thư Hàng.

…

…

“Tên kia đuổi tới rồi, tốc độ của con rối Ngân Long không cắt đuôi hắn được, chẳng mấy chốc sẽ bị hắn đuổi kịp thôi.”

Tống Thư Hàng quay đầu ra phía sau nhìn một cái.

Ngư Kiều Kiều:

“Ngươi còn có tuyệt kỹ gì nữa không?”

“Ta có một ít phù bảo, nhưng đều là cấp bậc tứ phẩm thôi.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói, dùng phù bảo tứ phẩm để đối phó với Linh Hoàng ngũ phẩm thì không có tác dụng mấy.

Ngư Kiều Kiều:

“Hay là chúng ta đầu hàng?”

“Ha ha.”

Sau lưng, tên Linh Hoàng tóc đỏ kia cười ha ha, khoảng cách giữa hai bên ngày càng kéo gần lại. Sau đó, tên Linh Hoàng tóc đỏ kia cong ngón tay lại bắn ra hai đạo đao khí.

Ngư Kiều Kiều nhanh chóng thi pháp, khởi động lá chắn bảo vệ. Từ lúc nhảy lên lưng con rối Ngân Long, cô luôn tích góp pháp thuật hộ thuẫn.

Lớp lá chắn bảo vệ của cô đỡ được một trong hai đạo đao khí.

Đạo đao khí còn lại vẫn thuận thế chém về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, lấy bảo đao Bá Toái ra.

“Nghịch lân đao pháp - Long Lân Thức!”

Đao vừa xuất ra, đao khí hóa thành chân long, vây xung quanh bảo vệ nhóm người Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cũng phun ra một ngụm máu tươi. Khi thi triển “Nghịch lân đao khí” cần phải tập hợp chân khí. Mà trạng thái bây giờ của hắn đang ở ranh giới tự bạo, vừa chém ra một đao lập tức bị phản phệ lại.

Xoẹt!

Long Lân Thức đụng độ với đao khí của tên Linh Hoàng tóc đỏ.

Long Lân Thức lập tức bị đao khí đánh tan.

Thực lực của hai bên chênh lệch nhau quá lớn, không còn là khoảng cách có thể dùng đao pháp để bù đắp nữa.

Sau khi đánh tan Long Lân Thức, đao khí của Linh Hoàng tóc đỏ thừa thế xông lên, chém vào người Tống Thư Hàng.

Lúc này, bộ quần áo không gian trên người Tống Thư Hàng lóe lên tầng ánh sáng phòng ngự chói mắt.

Tầng phòng ngự lực đẩy được mở ra.

Vừa đụng vào bộ quần áo không gian, đao khí lập tức bị bắn ngược trở lại.

Đây là tầng phòng ngự mà Lưu Huỳnh Tiên Tử bày ra, chủ yếu là đề phòng Tống Thư Hàng sẽ đụng vào thiên thạch gì đó sau khi bị bắn vào vũ trụ.

Tầng phòng ngự lực đẩy này đã giúp Tống Thư Hàng đỡ được một đao vào lúc mấu chốt.

“Tiết kiệm được một tấm giáp phù rồi.”

Tống Thư Hàng lầm bầm nói.

“Reng reng reng ~~ Reng reng reng ~~” Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên.

Ngư Kiều Kiều:

“Thư Hàng, có điện thoại kìa.”

“Bây giờ làm gì có thời gian mà nghe điện thoại.”

Tống Thư Hàng điên cuồng thúc giục con rồi Ngân Long tiếp tục chạy thoát thân, dư quang ở khóe mắt luôn chú ý tên Linh Hoàng tóc đỏ ở phía sau.

Xác suất có thể trốn khỏi đối phương, không đến mười phần trăm.

Tương lai mờ mịt quá.

“Tiểu tử này nhiều bảo vật nhỉ.”

Tên Linh Hoàng tóc đỏ nhếch miệng nói. Lực công kích của hai đạo đao khí hắn vừa bắn ra chỉ ở cấp bậc tứ phẩm. Hắn không muốn giết mà muốn bắt sống Tống Thư Hàng.

Thật không ngờ hai đạo “đao khí tứ phẩm” của mình lại bị cản lại.

Nếu như bình thường, gặp được tên tiểu tử thú vị như vậy chắc chắn hắn sẽ đùa giỡn với đối phương một hồi.

“Nhưng bây giờ, bản tọa không có thời gian chơi với ngươi nữa.”

Linh Hoàng tóc đỏ thúc giục phi đao một lần nữa, tốc độ ngự đao phi hành tăng lên gấp ba.

Chớp mắt một cái, hắn đã xuất hiện ở trước mặt con rối Ngân Long của Tống Thư Hàng.

“Tiểu tử kia, ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của bản tọa đâu!”

Tên Linh Hoàng tóc đỏ trầm giọng quát lên, lần nữa vung tay chộp tới.

Đối phó với Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều cấp bậc tứ phẩm, thậm chí đến cả đạo thuật Linh Hoàng tóc đỏ cũng không cần dùng đến, chỉ giơ tay ra chộp một cái là được.

Lần này, Tống Thư Hàng không còn cách nào chặn bàn tay của Linh Hoàng tóc đỏ lại nữa, toàn thân lẫn con rối và khoang vũ trụ đều bị bắt lại.

Bị bắt làm tù binh rồi.

Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng bị kẻ địch bắt làm tù binh đấy, cảm giác rất mới mẻ.

…

…

“Ha ha ha, ta đã nói rồi, ngươi không thoát được đâu.”

Sau khi bắt được Tống Thư Hàng, Linh Hoàng tóc đỏ nhe răng ra cười. Sau đó, hắn lấy ra một pháp khí kết giới hình cầu, nhốt Tống Thư Hàng vào bên trong.

Trong kết giới của pháp khí hình cầu đó vẫn có không khí.

Vì thế, tiếng chuông của chiếc điện thoại treo trên người Tống Thư Hàng vẫn truyền ra ngoài:

“Reng reng reng ~~ Reng reng reng ~~”

“Vị tiền bối này, tại sao ngươi lại muốn bắt ta?”

Tống Thư hàng đã bình tĩnh lại, lên tiếng hỏi. Dù sao cũng đã bị bắt, vậy thì nhân cơ hội hỏi xem tại sao đối phương phải ra tay bắt hắn vậy.

Cũng không thể là lý do nhìn hắn ngứa mắt quá nên muốn bắt hắn chơi đấy chứ?

Tống Thư Hàng không hề lo lắng đến sự an toàn của tính mạng mình. Bởi vì “Vạn lý phi độn thuật” bản đã được cải tạo của Bạch Tôn Giả là vật bảo vệ hắn an toàn.

Linh Hoàng tóc đỏ cười một cách quái dị, nói:

“Ha ha, ta cần một món đồ…”

“Reng reng reng ~~ Reng reng reng ~~” Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt lời nói của Linh Hoàng tóc đỏ.

Linh Hoàng tóc đỏ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Ta cần một món đồ trên người ngươi. Đó chính là…”

“Reng reng reng ~~ Reng reng reng ~~”

Linh Hoàng tóc đỏ:

“…”

“Hay là tiền bối cho ta nghe điện thoại trước đã nhé?”

Tống Thư Hàng vừa nói vừa lấy điện thoại ra.

Số điện thoại hiển thị trên màn hình là của Thất Tu tiền bối.

Là Thất Tu Tôn Giả gọi đến.

Trước khi tiến vào vũ trụ, Thất Tu Tôn Giả cũng đã nói sẽ liên lạc với Tống Thư Hàng bất cứ lúc nào để hỏi thăm về ngôi mộ của Lục Tu Tôn Giả. Hắn còn cho Tống Thư Hàng số điện thoại của mình để Tống Thư Hàng có thể liên lạc với hắn bất cứ lúc nào nữa.

Không ngờ nhanh như vậy đã gọi đến rồi.

“Xin chào Thất Tu tiền bối.”

Tống Thư Hàng bắt máy nói. Còn tưởng Linh Hoàng tóc đỏ sẽ bắt hắn cúp điện thoại, không ngờ hắn lại cho phép mình nghe máy.

Từ trong điện thoại truyền đến giọng nam chững chạc:

“Thư Hàng tiểu hữu à, ngươi đã vào vũ trụ rồi à?”

“Đúng vậy, tiền bối. Hôm nay Lưu Huỳnh Tiên Tử đã đưa ta vào trong vũ trụ rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Thất Tu Tôn Giả nói tiếp:

“Bây giờ ngươi đang ở đâu đấy? Đã đến mặt trăng chưa? Nếu đến rồi thì đến tìm ta đi, ta đang ở tọa độ *** trên mặt trăng.”

“Cái đó… Tiền bối, bây giờ e là không tiện lắm, ta bị người ta bắt rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Thất Tu Tôn Giả:

“…”

Thất Tu Tôn Giả:

“Người bắt ngươi là ai?”

“Ta cũng không biết, là một vị Linh Hoàng tóc đỏ, râu đỏ, áo khoác đỏ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chưa từng nghe thấy Linh Hoàng nào như thế cả.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi mở loa ngoài đi, để lão phu nói chuyện với hắn một chút.”

“Vâng, tiền bối.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía vị Linh Hoàng tóc đỏ kia, sau đó mở loa ngoài điện thoại ra.

Giọng nói của Thất Tu Tôn Giả truyền ra từ trong điện thoại:

“Đạo hữu, đạo hiệu của lão phu là Thất Tu, tiểu hữu nhà ta đã đắc tội gì ngươi à?”

Tống Thư Hàng cướp lời:

“Ta căn bản chưa từng gặp hắn, sao có thể đắc tội hắn được.”

Linh Hoàng tóc đỏ suy tư một lát rồi nói:

“Đúng là thiếu niên này không hề đắc tội ta.”

Thất Tu Tôn Giả:

“Nếu đã như thế thì đạo hữu có thể nể mặt lão phu, thả tiểu hữu nhà ta ra không? Nếu như thế, ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

“Hừ!”

Linh Hoàng tóc đỏ cười lạnh một tiếng:

“Ngươi nghĩ ngươi là ai hả, tại sao ta phải nể mặt ngươi chứ?”

Vừa rồi Linh Hoàng tóc đỏ nghĩ mãi cũng không ra trong tu chân giới có vị cao nhân nào tên là Thất Tu cả. Một tên hắn chưa từng nghe thấy bao giờ lại dám ra oai trước mặt hắn sao?

Còn nói gì mà “Ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra” nữa chứ, lời này khiến người khác nghe thấy cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa, cho dù đối phương có là lão tiền bối trong giới tu sĩ thì Linh Hoàng tóc đỏ cũng không sợ.

Chỉ cần cướp được Phệ Hồn Yêu Hồ, vũ trụ lớn như thế chẳng lẽ không có chỗ cho hắn ẩn thân sao? Đến lúc đó, tìm một chỗ ẩn nấp tám mươi, một trăm năm, đợi khi hắn tu luyện lên Chân Quân lục phẩm, thiên hạ rộng lớn như thế, đi đâu mà chẳng được?

Tống Thư Hàng cười ha ha nói:

“Thất Tu tiền bối, đối phương nói là Mặt mũi của ngươi là cái thá gì, tại sao hắn phải nể mặt ngươi.”

Thất Tu Tôn Giả hắng giọng một cái:

“Ngươi không biết lão phu sao?”

Linh Hoàng tóc đỏ trực tiếp ngó lơ đến Thất Tu Tôn Giả, nói với Tống Thư Hàng:

“Tiểu tử, cúp máy đi.”

Tống Thư Hàng:

“Vậy Thất Tu tiền bối, tạm biệt ngươi.”

Sau đó hắn lập tức nghe lời tắt điện thoại đi.

Sau đó, Tống Thư Hàng ngẩng đầu tiếp tục nhìn vào Linh Hoàng tóc đỏ. Lần này, sâu trong ánh mắt của Thư Hàng ánh lên vẻ thương hại. Người này coi như đã đắc tội với Thất Tu Tôn Giả rồi nhỉ?

“Tiểu tử, không cần biết lai lịch của ngươi là gì, nhưng bây giờ hãy mau giao bảo vật kia ra đi!”

Linh Hoàng tóc đỏ trầm giọng xuống nói.

Mặc dù hắn không sợ tiền bối của đối phương.

Nhưng có chút phiền phức có thể tránh được thì nên tránh.

Tiền bối của đối phương đang ở trên mặt trăng, ở cách đây rất gần, chưa biết chừng sẽ nhanh chóng đuổi đến đây.

Thời gian không còn nhiều nữa.

“Bảo vật gì cơ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. Trên người hắn có không ít bảo vật, ai mà biết thứ đối phương muốn là gì chứ?

“Đừng giả ngu nữa, giao bảo vật có thể dẫn dụ kiếm quang chứa Phệ Hồn Yêu Hồ ra thì ta có thể tha chết cho ngươi.”

Linh Hoàng tóc đỏ nói với giọng điệu lạnh lùng. Hắn không phải là loại người thích giết chóc, vì thế nếu Tống Thư Hàng phối hợp với hắn, cùng lắm hắn chỉ đánh Tống Thư Hàng trọng thương thôi.

…

…

Trong lúc Linh Hoàng tóc đỏ đang tra hỏi Tống Thư Hàng, sâu trong vũ trụ có một đạo kiếm quang của Phi kiếm dùng một lần như bị hấp dẫn mà bay nhanh về phía Tống Thư Hàng.

Chương 511: Bi kịch

Linh Hoàng tóc đỏ muốn đợi Tống Thư Hàng giao bảo vật ra thì sẽ… đánh hắn trọng thương!

Bởi vì đến lúc đó, Tống Thư Hàng bị trọng thương thì có thể giữ chân người có vẻ như có máu mặt trong tu chân giới là “Thất Tu tiền bối” kia lại. Mà Linh Hoàng tóc đỏ có thể nhân cơ hội này để rời khỏi…

“Trên người ta có bảo vật có thể dẫn Phệ Hồn Yêu Hồ tới ư?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ, vô cùng thành khẩn nói:

“Nếu như ta nói ta không có bảo vật đó, ngươi có tin không?”

Lời nói của Tống Thư Hàng hoàn toàn là sự thật, nhưng có những lúc, lời nói thật lại không có ai tin cả.

“Tiểu tử kia, sự nhẫn nại của con người là có hạn thôi đấy.” Linh Hoàng tóc đỏ sờ bảo đao của mình, lạnh lùng nói:

“Ta cho ngươi một cơ hội nữa, nếu như vẫn không chịu giao bảo vật ra thì đừng trách ta vô tình!”

Người có tứ chi, hắn có thể cho Tống Thư Hàng tổng cộng là bốn cơ hội để trả lời… À, có lẽ có thể cho Tống Thư Hàng năm cơ hội trả lời, vì còn cả cơ thể hắn nữa mà.

Tống Thư Hàng cau mày lại, bắt đầu ngẫm nghĩ, nếu nói trên người hắn có thứ liên quan đến “phi kiếm dùng một lần” vậy thì chắc hẳn là đồ vật cũng do Bạch Tôn Giả tặng vạn lý phi độn thuật chăng?

Hay là mình giao cái hộp gỗ chứa vạn lý phi độn thuật cho hắn ta nhỉ?

Bởi vì bây giờ, tiểu đội thám hiểm của Bạch Tôn Giả đã tạm thời lui ra khỏi di tích và đang ở trong trạng thái nghỉ ngơi chỉnh đốn lại.

Nếu như Linh Hoàng tóc đỏ khởi động vạn lý phi độn thuật rồi trực tiếp bay đến bên cạnh Bạch Tôn Giả thì cũng là một chuyện rất thú vị đấy chứ?

Không ổn, không ổn. Vạn lý phi độn thuật không chỉ là con át chủ bài bảo vệ tính mạng của Tống Thư Hàng mà còn là cách hắn rời khỏi vũ trụ và về nhà, nếu như giao nó ra thì một tháng sau hắn muốn về trái đất sẽ rất phiền phức.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên cơ thể của Linh Hoàng tóc đỏ kia chợt khựng lại!

Sau đó, ánh mắt của Linh Hoàng tóc đỏ nhìn vào chỗ "pháp khí kết giới hình cầu"!

Vì để tra hỏi Tống Thư Hàng nên Linh Hoàng tóc đỏ cũng vào trong "pháp khí kết giới hình cầu".

Cũng chính bởi vì cơ thể của hắn ở trong pháp khí kết giới có không khí này nên hắn mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Tống Thư Hàng và cả giọng nói trong trạng thái khuếch đại âm thanh của Thất Tu Tôn Giả nữa.

Lúc trước Ngư Kiều Kiều cảm nhận được tiếng chuông điện thoại là do cô ở trong chiếc mũ vũ trụ của Tống Thư Hàng.

…

…

Lúc này, Linh Hoàng tóc đỏ nhìn thấy chỗ kết giới có một đạo kiếm quang bay nhanh tới.

Đó chính là kiếm quang chở "Phệ Hồn Yêu Hồ" lúc trước.

Khí tức kia không thể sai được!

Đi mòn gót giày tìm không ra, cuối cùng lấy được lại chả mất tí công sức nào.

Linh Hoàng tóc đỏ cười điên cuồng:

"Ông trời đang giúp ta mà."

Tên tiểu tử này còn nói trên người hắn không có thứ gì có thể dẫn kiếm quang tới. Bây giờ, kiếm quang đó tự tới rồi đấy thôi!

Nếu là của hắn thì cuối cùng cũng thuộc về hắn thôi. Phệ Hồn Yêu Hồ này, hắn đành không khách khí mà cầm đi vậy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái tên tu sĩ luôn bám sát không rời Phệ Hồn Yêu Hồ chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ hắn bị kiếm quang đá đi rồi sao?

"Nhưng bây giờ không kịp để nghĩ nhiều như thế, nhiệm vụ cấp bách trước mắt là ngăn đạo kiếm quang đó lại đã."

Cơ thể của Linh Hoàng tóc đỏ động một cái, lắc mình từ trong pháp khí kết giới ra ngoài.

Đồng thời, ánh sáng của kim đan trong cơ thể hắn bắt đầu nhấp nháy.

Hắn có kim đan bốn long văn, ở trong số các tu sĩ kim đan thì cũng thuộc hàng trung đẳng.

Sức mạnh của kim đan hóa thành thần quang bốn màu ở trên đỉnh đầu của Linh Hoàng tóc đỏ, số màu sắc của kim đan ứng với số long văn kim đan của hắn.

Thần quang trên đỉnh đầu của tu sĩ kim đan không chỉ là để cho đẹp thôi đâu. Mỗi một màu sắc của thần quang đều có thể tăng thêm đạo thuật, một phần uy lực của đòn tấn công cho tu sĩ kim đan. Thần quang bốn màu có thể tăng thêm bốn phần uy lực tấn công cho Linh Hoàng tóc đỏ.

Linh Hoàng tóc đỏ vận sức chờ tấn công.

“Chẳng trách các thần tiên trong truyền thuyết trên đầu ai cũng đều có thần quang, hóa ra là thế này à?”

Ở bên trong phong ấn, Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đồng thời ánh mắt của hắn cũng nhìn chằm chằm vào đạo kiếm quang đang bay tới kia.

Phi kiếm dùng một lần thật sự bị hắn ảnh hưởng, chủ động bay tới chỗ hắn sao? Nếu thật sự như vậy thì có lẽ phi kiếm dùng một lần này là một cơ hội thoát thân rồi.

...

...

Bên ngoài kết giới, Linh Hoàng tóc đỏ chắp hai tay lại tạo thành đạo ấn.

Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào phi kiếm đang ngày càng tới gần kia, trong lòng nhanh chóng tính toán khoảng cách giữa hắn và phi kiếm.

Đợi đến khi phi kiếm đến gần phạm vi một nghìn mét, hai mắt Linh Hoàng tóc đỏ sáng lên:

“Chính là lúc này!”

Hắn há miệng nhổ về phái phi kiếm, bốn vòng tròn lửa đồng thời bị hắn phun ra, phóng về phía phi kiếm.

Bốn vòng tròn lửa này là một pháp thuật phong ấn. Linh Hoàng tóc đỏ này cũng giống như lão giả Linh Hoàng lúc trước, đều chuẩn bị giảm tốc độ của phi kiếm, phong ấn kiếm quang của nó rồi mới lấy đi bảo vật phía trên nó.

Bốn vòng tròn lửa bao quanh kiếm quang một cách chuẩn xác.

Kiếm quang đã bị hạn chế, tốc độ ngay lập tức chậm đi hơn mười lần, kiếm quang cũng dần nhạt đi, có thể loáng thoáng nhìn thấy hình dáng của bảo vật bên trong kiếm quang, sao lại cảm thấy kiếm quang này không giống hồ lô nhỉ?

Nhưng hiện tại, Linh Hoàng tóc đỏ không kịp nghĩ nhiều như vậy.

“Thành công rồi!”

Trong lòng hắn vô cùng vui mừng, cơ thể bay nhanh về chỗ kiếm quang.

Nhưng đúng vào lúc này, có một đạo kiếm khí trên kiếm quang nổ ra.

Bốn vòng tròn lửa bao quanh kiếm quanh trong nháy mắt tan thành nhiều mảnh nhỏ!

Cơ thể của Linh Hoàng tóc đỏ vội vàng dừng lại, trong lòng hắn dâng lên một cơn rét lạnh, bốn vòng tròn lửa này là pháp thuật phong ấn mạnh nhất của hắn. Thế mà không chống đỡ nổi thời gian một hơi thở, trong nháy mắt đã tan tành rồi.

Rốt cuộc kiếm quang này có công kích cấp mấy chứ?

Nhưng mà... bảo vật đã ở ngay trước mắt rồi, hắn không thể bỏ qua được.

“Ta muốn nhìn xem, kiếm quang này còn có thể phóng ra bao nhiêu đạo kiếm khí nữa.”

Linh Hoàng tóc đỏ cắn chặt răng, thần quang bốn màu trên đầu hắn lại sáng lên lần nữa, tay hắn lại chắp thành đạo ấn, thi triển đạo thuật phong ấn vòng tròn lửa.

Lần này, hắn còn tế ra một chiếc vòng kim cương để phối hợp với pháp thuật phong ấn vòng tròn lửa.

Vòng kim cương và thuật phong ấn vòng lửa phóng ra cùng lúc.

“Phi kiếm dùng một lần” chỉ bay loạn trong không trung, không có người khống chế, vì thế nên dễ dàng bị pháp thuật của Linh Hoàng tóc đỏ khóa lại.

Bốn vòng lửa lại lồng vào kiếm quang.

Ngay sau đó, vòng kim cương cũng bao quanh kiếm quang.

Dưới tác dụng của hai tầng phong ấn, tốc độ của kiếm quang lại bị chậm lại.

Lúc này, Linh Hoàng tóc đỏ đã xông đến chỗ kiếm quang, chỉ đợi lúc vòng kim cương và phong ấn vòng lửa phát huy tác dụng, phong ấn kiếm quang lại, hắn sẽ nhanh chóng lấy Phệ Hồn Yêu Hồ ở trên đó xuống!

Linh lực trên vòng lửa và vòng kim cương khởi động, thi triển thuật phong ấn.

Đạo kiếm quang kia nhanh chóng tắt dần.

“Ha ha, Phệ Hồn Yêu Hồ bây giờ đã thuộc về ta rồi!”

Linh Hoàng tóc đỏ giơ tay ra muốn lấy bảo vật trên kiếm quang đi.

Nhưng đúng lúc này, Linh Hoàng tóc đỏ lại phát hiện ra có chỗ không bình thường:

“Cái gì?”

Lúc trước, do bị kiếm quang bao phủ nên với thị lực của hắn không thể nào nhìn rõ được đồ ở bên trên kiếm quang rốt cuộc là thứ gì. Chỉ có thể nhìn loáng thoáng được hình dáng của “bảo vật” mà thôi.

Bây giờ, sau khi kiếm quang bị phong ấn trong thời gian ngắn, rốt cuộc hắn cũng đã nhìn thấy món bảo bối trên kiếm quang rồi. Tiên sư nó! Vốn không phải là Phệ Hồn Yêu Hồ mà chỉ là một cái máy điều hòa gia dụng có công suất 3200W mà thôi!

Lừa bố mày à?

Tại sao trên kiếm quang lại có một cái máy điều hòa chứ? Phệ Hồn Yêu Hồ đâu rồi?

Tại sao lại như vậy chứ?

Chết tiệt, chẳng lẽ không phải là cùng một đạo “kiếm quang”

sao?

“Chẳng trách đằng sau kiếm quang này lại không có tu sĩ đi theo, hóa ra trong vũ trụ không chỉ có một đạo kiếm quang này, chết tiệt!”

Linh Hoàng tóc đỏ lập tức ngộ ra.

Nhưng tại sao trên kiếm quang lại có điều hòa?

Đây không phải giỡn mặt với người ta sao?

Rốt cuộc kẻ nào nhàm chán như thế, gửi một chiếc điều hòa gia dụng lên trên vũ trụ thế này?

Muốn tặng cho người ngoài hành tinh dùng à?

Đợi chút... Hình như chiếc điều hòa này bị cháy đen rồi.

Tiên sư nhà nó, đây còn là một cái điều hòa bị hỏng nữa chứ.

Đậu má, đậu má nó!

Hơn nữa, Linh Hoàng tóc đỏ nhìn rõ bản thể của kiếm quang chính là một thanh kiếm gỗ bình thường. Dường như là thuận tay điêu khắc mà thành.

Một thanh kiếm gỗ làm sao có thể mạnh đến vậy, có thể dễ dàng phá hỏng phong ấn của hắn thế chứ?

Phải là tu sĩ có cảnh giới thế nào mới làm ra được phi kiếm kiểu này đây?

Trong nháy mắt khi Linh Hoàng tóc đỏ ngây người, trên kiếm gỗ có một đạo kiếm quang sáng lên.

Ngay sau đó, bốn vòng tròn lửa lồng quanh nó bị phá vỡ trong nháy mắt.

“Tiêu rồi!”

Trong lòng Linh Hoàng tóc đỏ thầm kêu không ổn, hắn nhanh chóng kết tay thành đạo ấn hòng thu lại vòng kim cương.

Nhưng mà kiếm khí còn đáng sợ hơn tưởng tượng của hắn.

Ngay sau khi vòng lửa bị vỡ khoảng 0,001 giây, pháp khí vòng kim cương của hắn ta cũng bị kiếm khí chém vỡ.

Khỏi phải bàn trong lòng Linh Hoàng tóc đỏ đau lòng biết bao nhiêu, đây là pháp khí kiểu phong ấn quý giá đấy!

Trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo, lỗ hết cả vốn nhà mẹ đẻ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc đau lòng… Kiếm khí bạo phát ra, kiếm ý tung hoành.

Cơ thể của hắn cũng đang ở trong phạm vi công kích của kiếm khí.

“Chết tiệt, a!”

Linh Hoàng tóc đỏ liên tục phẫn nộ hét lên, thần quang bốn màu trên đầu hắn không ngừng nhấp nháy, trong chớp mắt hắn tung ra mấy chục đạo phòng ngự, cơ thể đội trong khiên bảo hộ, bay nhanh về phía sau.

Cho dù như vậy thì cơ thể hắn vẫn có tới ba vết thương sâu đến tận xương.

Máu của hắn hóa thành nhiều quả cầu máu, lơ lửng trong không trung.

…

…

Sau khi bắn ra hết kiếm khí, trên thân kiếm gỗ lại được kiếm quang bao phủ lần nữa.

Trong sắc mặt đen như đáy nồi của Linh Hoàng tóc đỏ, kiếm gỗ thảnh thơi bay về chỗ Tống Thư Hàng.

“Đúng là đi về chỗ mình.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Phi kiếm dùng một lần chở điều hòa, chắc là sau khi Bạch Tôn Giả bất cẩn nghịch hỏng điều hòa thì lặng lẽ dùng phi kiếm dùng một lần bản 004 bắn nó lên vũ trụ.

Sau khi phi kiếm phóng tới thì đụng vào trên pháp khí kết giới trói Tống Thư Hàng.

Bùm!

“Pháp khí kết giới hình cầu” quý giá của Linh Hoàng tóc đỏ kia bị phi kiếm dùng một lần đâm vỡ rồi!

Sau đó, phi kiếm dùng một lần ngừng lại, yên lặng bay bên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thử giơ tay ra chạm vào “phi kiếm dùng một lần”, kiếm khí trên kiếm gỗ hoàn toàn không hề có ý định làm hại hắn.

Phi kiếm thần kì do Bạch tiền bối đặc chế lại còn có cả chức năng nhận diện nữa.

Tống Thư Hàng không kịp nghĩ ngợi nhiều, hắn vác khoang vũ trụ lên, xoay người nhảy lên trên phi kiếm dùng một lần.

Lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào?

“Đi!”

Tống Thư Hàng giơ tay chỉ về phía xa, hét lớn một tiếng!

“Tiểu tử, đừng hòng chạy!”

Sau lưng hắn truyền tới tiếng quát phẫn nộ của Linh Hoàng tóc đỏ.

Hai pháp bảo trân quý của hắn liên tiếp bị phá hỏng, vậy mà bây giờ tên tiểu tử kia còn dám cưỡi lên thanh kiếm gỗ kì quái kia để bỏ trốn. Không được, trên người tên kia có bảo vật có thể thu hút được “kiếm quang”, nhất định phải cướp lấy nó.

Linh Hoàng tóc đỏ gào lên một tiếng, đuổi theo Tống Thư Hàng.

“Đi, đi mau.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng mà, có vấn đề rồi.

Sau khi phi kiếm dùng một lần bản 004 dừng lại thì không có ý định khởi động lại nữa. Dường như... đối với nó mà nói, đến được bên cạnh Tống Thư Hàng cũng giống như đã đến được đích rồi vậy.

Tống Thư Hàng: ...

Hắn quay đầu nhìn Linh Hoàng tóc đỏ đang đuổi theo phía sau.

Đúng là một tấn bi kịch.

Chương 512: Lão phu là Thất Tu

Ôi bi kịch!

Tống Thư Hàng không thể ngờ được phi kiếm lại bất động, đúng là bất ngờ hú hồn.

Mắt thấy bóng dáng Linh Hoàng tóc đỏ đằng sau ngày càng tới gần, Tống Thư Hàng dám bảo đảm, sau khi Linh Hoàng tóc đỏ đuổi kịp hắn thì nhất định sẽ gọt hắn thành nhân côn (chặt hết tay chân) để xả cơn giận.

Tống Thư Hàng giơ tay ra sờ vào vạn lý phi độn thuật, chẳng lẽ vào lúc này... phải dùng vật bảo vệ tính mạng này sao?

Hắn có phần không cam lòng, rõ ràng hắn chỉ vừa mới lên vũ trụ thôi, hắn còn muốn muốn rèn luyện thể chất mạnh hơn, còn muốn đi thám hiểm mộ cổ cùng Thất Tu tiền bối nữa.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý tưởng.

Đợi đã, có lẽ còn một thứ có thể dùng được!

Hắn móc hai chiếc hộp từ trong túi thu nhỏ một tấc ra.

Một cái là hộp gỗ có chứa vạn lý phi độn thuật, một tháng sau nó sẽ tự động mở ra để đưa Tống Thư Hàng về nhà. Trong lúc khẩn cấp, Tống Thư Hàng cũng có thể chủ động rót chân khí vào trong để kích hoạt nó, chạy đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Cái hộp còn lại có một nút bấm, đây cũng là tác phẩm của Bạch tiền bối, tên của nó là “công tắc phóng phi kiếm bản 013”. Cái này là vật Bạch tiền bối tặng cho hắn để phòng thân lúc hắn đến nhà ông ngoại Thổ Ba làm khách hồi mới nghỉ hè.

Thông qua nó, Tống Thư Hàng có thể phóng series phi kiếm dùng một lần. Nhờ có vật này, Tống Thư Hàng đã dùng một kiếm đóng đinh Bán Hồ Đạo Nhân rồi bắn cả hắn lẫn cái hồ lô của hắn lên vũ trụ.

Hiện tại, hắn muốn dùng “công tắc phóng phi kiếm bản 013” để phóng chiếc phi kiếm dùng một lần bản 004 dưới chân này đi!

Nếu như có thể thành công thì dù có là Linh Hoàng ngũ phẩm thì cũng phải dính chưởng.

Còn nếu như thất bại thì trong tay kia của hắn còn cầm hộp Vạn lý phi độn thuật, nó lập tức phóng đi ngay!

...

...

Tống Thư Hàng dùng chân đạp cái điều hòa kia ra, trong trạng thái bạo phát tiềm lực, cho dù có mặc bộ đồ vũ trun cồng kềnh thì tốc độ của hắn cũng nhanh nhẹn như cũ.

Hắn dùng cánh tay kẹp lấy hộp vạn lý phi độn thuật, hai tay thao tác nhanh như bay, lắp “phi kiếm dùng một lần bản 004 vào trong máy phóng phi kiếm.

Ngay sau đó, chân khí trong đan điền được thôi động. Hắn cố gắng đè nỗi đau bị xé rách, rót chân khí vào trong máy phóng phi kiếm.

Máy phóng phi kiếm và hắn hoàn thành quá trình cộng minh... Sau đó, trong mắt của Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện một cái ống ngắm.

Tống Thư Hàng làm liền một mạch.

Bởi vì đã dùng sản phẩm này một lần rồi nên lần này Tống Thư Hàng rất thành thạo.

Ngắm thẳng mục tiêu Linh Hoàng tóc đỏ, hoàn thành!

Chuẩn bị sẵn sàng!

Ở phía xa, Linh Hoàng tóc đỏ đột nhiên cảm thấy có nguy hiểm, cơ thể của hắn cứng đờ ra.

“Ăn một quả pháo của ta đây!”

Tống Thư Hàng nhấn xuống nút của “công tắc phóng phi kiếm bản 013” không chút do dự.

Đồng thời tay còn lại của hắn nắm chắc lấy hộp vạn lý phi độn thuật, chuẩn bị kích hoạt nó để bỏ chạy bất cứ lúc nào.

“Vèo!!”

phi kiếm dùng một lần bản 004 được phóng đi một cách thuận lợi, dù sao thì chúng cũng là cùng một bộ mà.

Đồ mà Bạch Tôn Giả làm ra tất cả đều là tinh phẩm cả.

Kiếm quang sáng chói, tốc độ cực nhanh.

Kiếm khí bên trên kiếm gỗ bị ép thành một ánh sáng mỏng, dưới tình trạng diện tích bị thu nhỏ, lực sát thương của kiếm khí tăng lên gấp bội.

Lúc ấy, Bán Hồ Đạo Nhân căn bản không thể trốn khỏi đạo kiếm quang này được, hắn trực tiếp bị bắn chết.

Nhưng mà, Linh Hoàng tóc đỏ không phải Bán Hồ Đạo Nhân.

Linh Hoàng tóc đỏ trừng mắt nhìn kiếm quang, thần quang bốn màu trên đỉnh đầu đột nhiên tăng vọt: “ Đáng chết, quả nhiên là tên tiểu tử này có quan hệ với kiếm quang đó.”

Nhưng mà, chỉ bằng đạo kiếm quang này mà muốn ngăn cản hắn sao, nằm mơ đi!

Linh Hoàng tóc đỏ nhấc khảm đao lên, tay phải dựng thẳng về phía trước, miệng lẩm bẩm, sáu trận pháp đạo thuật xếp chồng lên nhau ở phía trước.

“Hỏa Vương Đao Trận!”

Một đao này của hắn đâm vào trong sáu trận pháp xếp chồng lên nhau kia, sức mạnh của sáu trận pháp lập tức truyền vào trong cây đao.

Sau đó, Linh Hoàng tóc đỏ giơ cao khảm đao lên, chém ra một đao.

Một đạo đao quang màu đỏ như lửa lóe sáng trong không trung.

Đao quang như núi lửa đang phun trào, khí tức nóng cháy như muốn đốt cháy cả không gian, thiêu hủy hết thảy.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm quang do phi kiếm dùng một lần bản 004 hóa thành va vào đao quang.

Không có tiếng động gì… chỉ có ánh sáng chói mắt của vụ nổ.

Vụ nổ mạnh liên hoàn bao phủ lên cả thân hình của Linh Hoàng tóc đỏ.

Cuối cùng, phi kiếm dùng một lần lấy nhỏ đánh lớn, kiếm quang nhỏ bé đánh vỡ đao quang của Linh Hoàng tóc đỏ.

Thế tấn công của kiếm quang không giảm, nó đánh vào trong ánh sáng của vụ nổ, chém về phía Linh Hoàng tóc đỏ!

Kiếm quang này thật đáng sợ!

Đây còn là "phi kiếm dùng một lần bản 004" đã bay trong vũ trụ một thời gian dài rồi đấy. Mà khi nãy nó còn mới phát ra hai làn kiếm khí, tiêu hao rất nhiều linh lực. Nhưng dù có như vậy thì nó vẫn có uy lực có thể đánh bại được Linh Hoàng ngũ phẩm.

…

…

"Ngủm rồi sao?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Không chắc lắm, nhưng chúng ta vẫn nên nhân cơ hội này mà chạy đi thôi."

Ngư Kiều Kiều trả lời.

Tống Thư Hàng bắt lấy khoang vũ trụ, móc con rối ngân long ra để chuẩn bị bỏ chạy.

Lúc này, có một bóng người phi ra từ bên trong ánh sáng của vụ nổ.

"Tiểu tử, chịu chết đi!"

Linh Hoàng tóc đỏ phẫn nộ hét lên, tiếng hét của hắn đánh thẳng vào não hải của Tống Thư Hàng.

Linh Hoàng ngũ phẩm, quả nhiên không thể chết dễ dàng thế được.

Lúc này tình trạng của Linh Hoàng tóc đỏ khá thảm hại, toàn thân đều là vết thương, không có chỗ nào lành lặn cả. Pháp bào trên người bị nổ thành miếng giẻ rách, trên vài còn sót lại mấy ngọn lửa đang cháy hừng hực. Ngay đến cả bảo đao bản mệnh của hắn cũng bị chém gãy làm đôi.

Hắn bị tổn thất nghiêm trọng, toàn bộ pháp bảo, phù bảo trên người hắn đều bị mất hết, chỉ trong một buổi sáng mà lại quay về thời kì "trước giải phóng".

Thực ra thì Linh Hoàng tóc đỏ vẫn khá là may mắn, lúc bay trong vũ trụ phi kiếm dùng một lần bản 004 kia đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, nếu không thì, một kiếm của phi kiếm dùng một lần hoàn toàn mới được phóng ra, chỉ bằng tu vi tứ long văn kim đan Linh Hoàng của hắn thì chỉ chớp mắt là ngủm, hoàn toàn không có đường sống sót.

“Tiểu tử kia, ông đây phải băm ngươi nát như tương.”

Linh Hoàng tóc đỏ gầm lên dữ tợn, hắn đã không cần phải ép cung nữa rồi, quá rõ ràng, cái hộp nhỏ phóng ra kiếm gỗ vừa nãy chính là bảo vật có thể khống chế kiếm quang.

Chỉ cần nện chết tên tiểu tử chết tiệt trước mặt kia, cướp lấy chiếc hộp đó thì hắn có thể lấy được Phệ Hồn Yêu Hồ rồi. Bây giờ chỉ có đoạt được Phệ Hồn Yêu Hồ thì mới đền bù được cho tổn thất của hắn.

Thân hình của Linh Hoàng tóc đỏ không ngừng lóe lên, trong chớp mắt đã đến trước mặt Tống Thư Hàng, chém một đao xuống.

“Không ngờ tới vẫn phải dùng tới vạn lý phi độn thuật để thoát thân.”

Tay phải của Tống Thư Hàng đè chiếc hộp lại, lúc nãy hắn đã rót đủ chân khí vào trong đó, bây giờ chỉ cần một ý nghĩ của hắn là có thể chạy trốn ngay lập tức.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, lại có một giọng nói vang lên trong não hải của Tống Thư Hàng.

Giọng nói này giống như tiếng gầm của sư tử vậy, làm não của Tống Thư Hàng chấn động “ong ong ong”. Vạn lý phi độn thuật bị gián đoạn.

Tiếp sau đó, có một đạo thân ảnh với nắm đấm lớn bay nhanh đến từ xa!

Ngay trong lúc hai mắt của Linh Hoàng tóc đỏ long lên sòng sọc, muốn một đao chém Tống Thư Hàng thành hai nửa thì đạo thân ảnh với nắm đấm to ấy dùng sức nhảy vào, chắn ở giữa Tống Thư Hàng và Linh Hoàng tóc đỏ.

“Dừng tay lại cho ta!”

Đạo thân ảnh đó lại lên tiếng.

m thanh này trực tiếp xuất hiện trong não hải của Tống Thư Hàng và Linh Hoàng tóc đỏ. Đồng thời, trong giọng nói này còn có năng lực “hạ lệnh” rất cường đại!

Nhát đao phẫn nộ của Linh Hoàng tóc đỏ cũng bị giọng nói này ảnh hưởng, thế đao bị khựng lại.

“Đạo thuật công kích tâm linh.”

Linh Hoàng tóc đỏ cắn chặt răng nói. Trong giọng nói này còn mang theo đạo thuật tâm linh. Đây là loại đạo thuật quái dị nhất, khó mà đề phòng được.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng cũng nhìn rõ sinh vật chắn giữa hắn và Linh Hoàng tóc đỏ.

Đó là một con sư tử ngọc có nắm tay lớn, sống động như thật.

Lúc này, con sư tử bằng bạch ngọc mở miệng ra nói tiếng người:

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không bị thương chứ.”

“Không, ta không sao cả.”

Tống Thư Hàng gật đầu với con sư tử bạch ngọc, đây là sủng vật của Thất Tu Tôn Giả ư? Hay là pháp khí nhỉ?

Sư tử bạch ngọc gật đầu, nó lại quay người lại, nhìn về Linh Hoàng tóc đỏ.

“Ngươi là ai?”

Linh Hoàng tóc đỏ cắn răng nói. Giọng nói này dội thẳng vào tai Tống Thư Hàng.

“Lão phu chính là người nói chuyện điện thoại với ngươi lúc trước, Thất Tu.”

Sư tử bạch ngọc vẫy vẫy đuôi, tiếp tục nói:

“Vẫn là câu nói đó, lão phu cho ngươi thêm một cơ hội nữa… Nể mặt của lão phu, hbây giờ rời khỏi ngay, lão phu có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Dù gì thì mấy ngày này lão phu muốn đi thám hiểm mộ cổ với tiểu hữu, hiện giờ không muốn giết người để tránh nhiễm huyết khí.”

Sắc mặt của Linh Hoàng tóc đỏ âm trầm, tay hắn nắm chặt thanh đao đã bị gãy kia, cắn chặt răng.

“Còn không may cút đi hả?”

Sư tử bạch ngọc liếm móng vuốt của chính mình, lên tiếng.

Sắc mặt của Linh Hoàng tóc đỏ nọ đỏ bừng lên. Linh lực đang dao động trên người con sư tử ngọc này cùng lắm cũng chỉ là tứ phẩm mà thôi.

Thế nhưng tên tiểu tử này lại kiêu căng như vậy là do có âm mưu gì sao? Hay là tên này đang hù dọa người ta thôi?

“Cút con mẹ nhà ngươi ấy!”

Linh Hoàng tóc đỏ hét lên một tiếng đầy phẫn nộ, dường như hắn đã không khống chế được cảm xúc của bản thân nữa. Hắn vung thanh đao gãy lên, linh lực trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt, chém xuống một đao.

Đao quang bùng nổ, bao phủ Tống Thư Hàng và con sư tử.

Lúc Linh Hoàng tóc đỏ chém ra một đao này thì ở phía sau lưng hắn, có một hình xăm hỏa diễm lặng lẽ rơi xuống, hóa thành một đốm lửa nhỏ, trốn phía sau một viên thiên thạch…

Tu sĩ ấy mà, nếu không chút bản lĩnh gì thì tất phải chết, Linh Hoàng tóc đỏ chính là một người đàn ông có bản lĩnh.

Sư tử bạch ngọc tiếp tục liếm láp móng vuốt của mình:

“Cho ngươi mặt mũi rồi mà còn không biết giữ lấy.”

Trong lúc nói chuyện, nó vỗ một chưởng xuống, mặc niệm:

“Triệu hoán Thất Tu bản tôn!”

Ở dưới móng vuốt của sư tử ngọc, có một vật giống như là cửa không gian mở ra.

Sau đó, lại có một bóng người bước từ trong không gian đó ra.

“Không nể mặt thế sao?”

Sau khi bóng người đó hiện ra thì lẩm bẩm nói.

Sau đó, người đó nâng tay lên, dùng tay chém nhẹ về phía Linh Hoàng tóc đỏ.

Quả nhiên là muốn dùng âm mưu mà!

Linh Hoàng tóc đỏ hừ một tiếng, xoay tròn nửa thanh bảo đao của mình, chắn bàn tay của người đó lại.

Keng!

Bảo đao và bàn tay của người đó va vào nhau.

Ngay sau đó, bảo đao của hắn bị bàn tay của người kia chém thành mảnh nhỏ giống như giấy vậy.

Trong lòng Linh Hoàng tóc đỏ chợt thấy lạnh toát.

Dù rằng bảo đao của hắn đã bị chém thành hai nửa nhưng chất liệu của nó cũng cực kỳ cứng rắn, là một bảo đao ngũ phẩm đấy. Đối phương chỉ dùng bàn tay bằng da bằng thịt mà có thể đánh vỡ bảo đao của hắn, thế này có phải hơi bị khoa trương rồi không?

Bộp!

Sau khi đánh vỡ bảo đao, thế công của người kia không giảm, vỗ một chưởng lên đầu của Linh Hoàng tóc đỏ.

Dùng tay làm đao trông nhẹ nhàng thế thôi, nhưng còn đáng sợ hơn bất cứ thanh bảo đao nào.

Linh Hoàng tóc đỏ bị đánh bay ra, chỗ trán lập tức bị chém ra một vết thương sâu cỡ một ngón tay, máu tươi phun ra xối xả...

Ý thức đều bắt đầu trở nên mơ hồ, chết dở, gặp phải cao thủ rồi.

Cũng may mà mình còn để lại một chiêu, bằng không thì đã ngủm củ tỏi thật rồi.

Linh Hoàng tóc đỏ run rẩy:

“Ngươi là ai!”

Chương 513: Hỏa Diễm Thế Thân Pháp và Khiên Đao Thuật

“Lão phu là Thất Tu bản tôn.”

Người đó chắp hai tay đằng sau lưng, đứng giữa hư không.

Hắn không làm gì cả, chỉ chắp tay đứng ở đó thôi nhưng lại khiến người ta cảm giác như cả “hư không” đều lấy hắn làm trung tâm, đang sụp đổ không ngừng vậy.

Hắn đó cười với Linh Hoàng tóc đỏ, dịu dàng nói:

“Đạo hữu, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện với nhau được rồi nhỉ?”

Nói chuyện cái quần qué gì! Linh Hoàng tóc đỏ cảm thấy ý thức của mình đang bị tê liệt dần, đây chắc hẳn là cảm giác lúc sắp chết rồi, người sắp chết rồi còn nói chuyện cái khỉ gì nữa.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm:

“Thất Tu tiền bối, mới đó mà ngài đã đến rồi.”

Tống Thư Hàng vẫn chưa biết truyền âm nhập mật, cho nên ở trên vũ trụ, lúc giao tiếp với mọi người thì chỉ có thể hy vọng người kia có thể hiểu khẩu hình của hắn.

Cũng may là, với những người có thị lực siêu phàm như các tu sĩ mà nói, đọc hiểu khẩu hình chẳng phải là chuyện gì khó khăn cả.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười:

“Nói ra cũng thật trùng hợp, phân thân của lão phu đúng lúc đang ở gần đây để tìm người. Sau khi lão phu thông qua tọa độ định vị biết được vị trí của ngươi, ta bèn để cho phân thân đi đến, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến chỗ của ngươi, lại thông qua phân thân để triệu hoán bản tôn tới đây.”

Con sư tử bạch ngọc đó vươn móng vuốt về phía Tống Thư Hàng:

“Xin chào, Tống Thư Hàng tiểu hữu, ta chính là phân thân của Thất Tu.”

Tống Thư Hàng cảm ơn:

“Tới sớm không bằng tới đúng lúc, cũng may mà tiền bối tới kịp thời, nếu không thì ta phải về trái đất trước rồi.”

“Tống Thư Hàng tiểu hữu không cần khách sáo.” Thất Tu Tôn Giả nói xong liền nhìn về phía vị Linh Hoàng tóc đỏ kia:

“Vậy thì, tiếp theo phải xử lí vị đạo hữu nào thế nào đây?”

“Không cần xử lí, hắn đã chết rồi.”

Sư tử bạch ngọc ấn lên thân thể của vị Linh Hoàng tóc đỏ kia: “Thần hình đều bị diệt cả rồi.”

Thất Tu Tôn Giả lắc đầu, nói:

“Tứ Tu ngươi nhìn nhầm rồi, vị đạo hữu này chưa hề chết, chẳng qua là sử dụng một phép thuật thế thân rất thú vị mà thôi.”

“Tứ Tu ư?”“

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn con sư tử bạch ngọc kia một cái, lúc nãy Thất Tu tiền bối gọi con sư tử này là Tứ Tu á? Lại thêm Lục Tu Tôn Giả chi mộ nữa, quả nhiên là có liên quan gì đó rồi.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả từ từ bước ra, đến đằng sau một tảng thiên thạch:

“Đạo hữu, đừng trốn nữa, ra đây nói chuyện đi.”

Yên tĩnh giống như đã chết.

“Không nể mặt thế sao?”

Thất Tu Tôn Giả niết lấy cằm mình, hắn tiện tay giơ ngón tay ra, linh lực bốc cháy ở đầu ngón tay, chỉ vào tảng thiên thạch kia.

Xèo xèo xèo.

“A a a… xin tha mạng. Xin tiền bối tha mạng.”

Một ngọn lửa chui ra từ sau tảng thiên thạch.

Ngọn lửa kia lăn lộn ở trên tảng thiên thạch, hóa thành một người lửa to cỡ bàn tay. Chính là hình dáng của vị Linh Hoàng tóc đỏ kia, chỉ là đã bị thu nhỏ đi nhiều lần.

Lúc này, Linh Hoàng tóc đỏ kia hoảng sợ khỏi nói, lần này thì hắn gặp hạn thật rồi. Đến cả pháp thuật thế thân giữ mạng của hắn cũng bị người ta liếc mắt một cái là nhận ra. Thực lực của hai bên cách nhau quá xa rồi!

Thất Tu Tôn Giả cười ha ha, nói:

“Ha ha, Hỏa Diễm Thế Thân Pháp. Không ngờ đã cách năm trăm năm mà ta lại nhìn thấy pháp môn thế thân thần kỳ này một lần nữa. Nếu như không phải lão phu đây có kinh nghiệm phong phú, nói không chừng đã bị đạo hữu ngươi lừa rồi.”

Sư tử bạch ngọc gật đầu nói:

“Hóa ra là loại công pháp thần kỳ này, chẳng trách đến ta cũng không phát hiện ra.”

“Tứ Tu, thực lực của ngươi tạm thời bị hạn chế ở cảnh giới tứ phẩm, nên mới không phát hiện ra.”

Lúc này, nhìn qua thì vẻ mặt của Thất Tu Tôn Giả có vẻ rất hiền lành:

“Vậy thì, đạo hữu, ngươi có muốn sống không?”

Linh Hoàng tóc đỏ cười khổ gật đầu, dĩ nhiên là hắn muốn sống rồi, khổ luyện ngàn năm, không dễ gì mới ngưng tụ được một viên đại đạo kim đan. Những người đạt được đến cảnh giới như hắn có ai mà muốn chết đâu chứ?

“Thế thì, giao dịch đi.” Thất Tu Tôn Giả cười ha ha: “Ta muốn Hỏa Diễm Thế Thân Pháp của ngươi, à mà, ngươi còn có kỹ năng sở trường nào không?”

Linh Hoàng tóc đỏ cảm thấy lúc này mình chả khác gì con cừu non bị người ta dắt đến nơi giết mổ, mặc cho người ta chém giết. Qủa nhiên vị tiền bối này muốn lấy Hỏa Diễm Thế Thân Pháp của mình.

Hắn cười khổ đáp:

“Bẩm tiền bối, ta còn thông thạo Hỏa Diễm Phong Ấn Pháp nữa.”

Thất Tu Tôn Giả còn chưa kịp trả lời thì sư tử bạch ngọc đã lên tiếng:

“Phong Ấn Pháp? Cái đó chả có tẹo tác dụng nào cả, còn có cái gì khác không? Nhất định phải có chỗ đặc sắc đấy. Đừng dùng mấy thứ đồ đại trà để lừa ta.”

Sau khi suy nghĩ, Linh Hoàng tóc đỏ nói:

“Bẩm tiền bối, ta còn có một bộ đao pháp phụ trợ kết hợp trận pháp, uy lực rất lớn. Ngoài ra thì, thuật pháp ngự đao phi hành của ta cũng rất đặc sắc.”

Linh Hoàng tóc đỏ lúc này đang ở trạng thái ngọn lửa, lúc giao tiếp thì không cần mở miệng nói chuyện mà trực tiếp khuếch tán tinh thần lực, đạt được hiệu quả truyền âm nhập mật trong một nhóm người.

Sư tử bạch ngọc cảm thấy hứng thú, bèn hỏi:

“Pháp thuật cầm đao phi hành đặc biệt, nó như thế nào?”

Tống Thư Hàng nghe thế bèn lập tức liên tưởng đến tư thế “ngự đao phi hành” hai tay ôm lấy thanh đao, để nó kéo lê đằng sau của Linh Hoàng tóc đỏ.

Tư thế đó quái dị thế nào khỏi phải nói.

Người ta ngự đao phi hành thì hai chân đạp lên bảo đao, uy phong lẫm liệt.

Còn pháp thuật ngự đao phi hành của tên Linh Hoàng tóc đỏ này thì giống như mấy người đáng thương bị dây thừng buộc vào sau xe ô tô, cứ thế bị kéo bay đi.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả tiện tay ném một thanh pháp đao cấp thấp ra:

“Đạo hữu, chi bằng bay một đoạn cho chúng ta xem thử được không?”

Linh Hoàng tóc đỏ cảm thấy đây chính là sỉ nhục nhân cách của người khác… Hắn cũng không phải mấy kẻ chuyên biểu diễn tạp kĩ, hắn cũng có tôn nghiêm đấy!

Tuy tôn nghiêm tuy đáng quý nhưng sinh mạng còn quý hơn.

Vì thế, Linh Hoàng tóc đỏ nắm lấy pháp đao, thi triển thuật pháp ngự đao phi hành, ngoan ngoãn biểu diễn một đoạn.

Thất Tu Tôn Giả nhìn thấy tư thế phi hành của hắn, gật đầu nói:

“Thuật pháp ngự đao phi hành này rất thú vị, hơn nữa thích hợp với người mới học hơn là thuật pháp ngự đao phi hành bình thường, không cần lo vấn đề thăng bằng. Tốc độ cũng rất nhanh, thuật pháp ngự đao phi hành này mà đi tham dự cuộc thi ngự kiếm thì rất tuyệt đây.”

Linh Hoàng tóc đỏ cười gượng: “Cảm ơn tiền bối đã khen.”

“Cứ quyết định như thế đi, ta lấy Hỏa Diễm Thế Thân Pháp và thuật pháp ngự đao phi hành của ngươi, đúng rồi thuật pháp ngự đao phi hành này của ngươi tên là gì? Nó có tên không?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi.

“Khiên Đao Thuật.”

Linh Hoàng tóc đỏ thành thật trả lời.

“Cái tên không kêu lắm, thế nhưng giàu hình tượng. Vậy thì ta lấy hai loại công pháp này, giao cho ta đi, đổi lại một đường sống cho ngươi. Đạo hữu ngươi cũng rất thành thật, đúng là một người hào sảng.”

Thất Tu Tôn Giả gật đầu nói.

Hào sảng ông nội ngươi ý! Nếu như không phải là do ngươi mạnh hơn ta thì ông đây đã chém nát ngươi trong một phút rồi. Linh Hoàng tóc đỏ nghĩ thầm trong bụng.

Khóe miệng của con sư tử bạch ngọc nhếch lên:

“Thất Tu, hắn ta đang thầm mắng ngươi đấy.”

Không hay rồi, quên mất con sư tử này có đạo pháp công kích tâm linh, Linh Hoàng tóc đỏ thầm kêu khổ trong lòng.

“Không sao cả, đây là căm hận và phẫn nộ trong lòng hắn. Đạo hữu, nếu như oán hận thì hãy cố gắng tu luyện đi, nếu có một ngày ngươi luyện thành thần công thì lúc nào cũng có thể đến tìm ta báo thù. Đạo hiệu của lão phu là Thất Tu, lúc nào cũng hoan nghênh đạo hữu đại giá quang lâm.”

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười, cười giống như là thánh mẫu vậy.

Linh Hoàng tóc đỏ cảm thấy hắn đúng là đen như chó mực mà, hắn nhanh chóng giao “Hỏa Diễm Thế Thân Pháp” và “Khiên Đao Thuật” của mình ra.

Hắn không dám giở trò gì ở trên hai loại công pháp này, thực lực của đối phương cao hơn hắn nhiều, nếu như hắn giở thủ đoạn gì ở trên công pháp thì đối phương chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

“Giao dịch hoàn thành.”

Thất Tu Tôn Giả thu hai loại công pháp lại, sau đó nhẹ nhàng vỗ Linh Hoàng tóc đỏ:

“Vậy thì đạo hữu, chúc mừng ngươi giữ lại được tính mạng, tiếp theo, chúng ta sẽ từ biệt tại đây.”

Linh Hoàng tóc đỏ: …

“Đúng rồi, mấy trăm năm gần đây lão phu đều sống ở mặt trăng, chuẩn bị trùng kích cảnh giới bát phẩm, sau này đạo hữu cứ tu luyện cho tốt, nếu như đạo hữu có thời gian rảnh thì hoan nghênh đến tìm ta báo thù bất cứ lúc nào.”

Thất Tu Tôn Giả cười ha ha nói.

Linh Hoàng tóc đỏ: …

Trùng kích bát phẩm, vậy tiên sư nhà nó chẳng phải hắn ta là Tôn Giả thất phẩm sao?

Linh Hoàng tóc đỏ cảm thấy có lẽ mình rất may mắn, bảo toàn được mạng sống từ tay Tôn Giả thất phẩm. Nhưng tại sao hai mắt của hắn lại ươn ướt thế này. Rõ ràng là đang ở trong hình dạng thế thân hỏa diễm, trước khi lại chuyển lại thành nhục thân thì sẽ không có nước mắt mà…

Ở bên kia.

Thất Tu Tôn Giả vừa phóng ra một con thuyền tiên.

Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Lý m Trúc, Sở Sở đều đi lên con thuyền tiên nọ.

Con sư tử bạch ngọc không lên thuyền mà lại quay đầu tiến vào trời sao mênh mang, dường như nó phải tiếp tục để tìm một “người” ở xung quanh đây.

Thất Tu Tôn Giả lên tiếng:

“Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ chúng ta đến động phủ của ta trước trên mặt trăng, mọi người có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Tất cả đều nghe theo sắp xếp của tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, trong lòng hắn dâng lên cảm giác mệt mỏi, từ khi lên vũ trụ, trước thì hắn bị tu sĩ của Vô Cực Ma Tông cướp đường, tiếp đó là gặp Thái Sơn Phong Ấn Pháp, sau đó thì lại đụng độ Linh Hoàng tóc đỏ.

Cuộc hành trình trong vũ trụ của Tống Thư Hàng cũng thay đổi bất ngờ.

Hôm nay, hắn lại bình an sống sót.

“Đúng rồi đạo hữu, đây là phần chiến lợi phẩm của ngươi.”

Thất Tu Tôn Giả quay người, giao cho Tống Thư Hàng một bản công pháp.

“Khiên Đao Thuật”.

Đúng là thuật pháp ngự đao phi hành dở hơi của Linh Hoàng tóc đỏ kia.

Tống Thư Hàng: …

“Không hài lòng sao?”

Thất Tu Tôn Giả cười hỏi:

“Tuy rằng tư thế của thuật pháp ngự đao phi hành này không đẹp, nhưng mà tốc độ của nó rất nhanh, ít tốn sức, theo tính toán của lão phu, đợi sau khi tiểu hữu luyện lên cảnh giới tứ phẩm, học thành thuật pháp ngự đao phi hành này, nếu như bạo phát hết sức lực thì chạy trốn khỏi tay của tu sĩ ngũ phẩm cũng không phải là chuyện khó.”

“Đỉnh đến vậy sao?”

Tống Thư Hàng hỏi theo bản năng.

“Vì thế, không thể trông mặt mà bắt hình dong, vậy thì, tiểu hữu có muốn Khiên Đao Thuật này không?”

“Muốn, muốn chứ.”

Tống Thư Hàng nhận lấy bí pháp ngự đao phi hành. Tư thế xấu thì có là gì chứ? Mạng sống mới là quan trọng nhất.

Cùng lắm thì, lúc phi hành bình thường, hắn lại học một thuật pháp ngự đao phi hành cool ngầu nào đó, lúc chạy trốn thì lại dùng “Khiên Đao Thuật”!

Lúc này Tống Thư Hàng không phát hiện ra hắn đã không còn nhớ thương gì đến ngự kiếm phi hành ngầu lòi nữa. Có lẽ là vì Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu nên trong tiềm thức của hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng với kiếm rồi chăng?

“Thuật pháp Hỏa Diễm Thế thân thuật là bí pháp ngũ phẩm, đó là một pháp môn bảo vệ tính mạng, hiệu quả rất tốt. Thư Hàng tiểu hữu, đợi khi ngươi tu luyện đến ngũ phẩm thì có thể đến tìm ta, ta sẽ dạy ngươi luyện Hỏa Diễm Thế Thân Thuật này.”

Thất Tu Tôn Giả lại bổ sung thêm:

“Nhưng mà, theo như quy tắc của nhóm Cửu Châu số 1 thì có bỏ ra mới có thu về, đến lúc đó, bộ Hỏa Diễm Thế Thân Thuật này sẽ thu một mức phí nhất định.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói, nhưng mà đến tận cảnh giới ngũ phẩm cơ, giờ vẫn còn sớm lắm: “Tiền bối, đến lúc đó nếu như ta muốn học thì phí là bao nhiêu?”

Chương 514: Tiên trù

Thất Tu Tôn Giả thuận miệng đáp:

“Lấy ngươi giá gốc thôi, một vạn linh thạch ngũ phẩm là được, nếu đổi thành linh thạch thất phẩm thì chỉ một trăm viên mà thôi, có lời lắm rồi nhé.”

Một trăm viên linh thạch thất phẩm, nghe thì có vẻ như không nhiều lắm.

Nhưng nếu như đổi thành linh thạch tứ phẩm thì chính là một trăm nghìn viên đấy, nếu đổi thành linh thạch tam phẩm thì số lượng phải lên đến hàng triệu luôn!

Lúc trước, Tống Thư Hàng nhìn thấy trong thư mục của nhóm Cửu Châu số 1, các vị tiền bối có công bố một số nhiệm vụ hàng ngày, thù lao đều là bảy, tám viên “linh thạch nhị phẩm”. Đương nhiên, trong những nhiệm vụ nhỏ hàng ngày này, linh thạch chỉ là thù lao phụ, thù lao chính thường là những thứ thực dụng hơn như công pháp hay đan dược.

Nhưng nếu như dùng linh thạch nhị phẩm làm đơn vị tính toán thì một trăm viên linh thạch thất phẩm tương đương với hơn mười triệu linh thạch nhị phẩm rồi! Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy, nhiều linh thạch như thế cả đời này hắn cũng không kiếm đủ, hơn nữa hắn còn đang nợ Bạch Tôn Giả mấy viên linh thạch tứ phẩm nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt ngu ngơ của Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều cười nói:

“Ta cứ có cảm giác, bây giờ Tống Thư Hàng đang nghiêm túc nghĩ xem nên gom tiền thế nào.”

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng Ngư Kiều Kiều, sao cứ phải bóc mẻ nhau thế chứ.

Trong khi nói chuyện, Lý m Trúc lại trốn sau lưng Tống Thư Hàng, bàn tay nhỏ nhắn túm lấy góc áo của Tống Thư Hàng. Cô ấy xoa xoa mắt, dường như có phần mệt mỏi. Vì chịu ảnh hưởng của hàn khí trong cơ thể nên cô ấy luôn ở trong trạng thái ngủ đông, có lúc ba phần tư thời gian trong ngày cô ấy đều ngủ.

Sau khi Sở Sở cô nương vào trong thuyền thì bèn tìm một chỗ ngồi xuống, yên lặng nghỉ ngơi.Thái Sơn Phong Ấn Pháp lúc trước cũng gây cho cơ thể cô ấy rất nhiều gánh nặng. Lúc ở trong phong ấn, cô ấy vẫn luôn cố gắng chống lại áp lực của Thái Sơn Phong Ấn Pháp, cơ thể đã rất mệt mỏi rồi.

Sau đó, Linh Hoàng tóc đỏ xuất hiện, dù cách một khoang vũ trụ nhưng uy áp của tu sĩ ngũ phẩm cũng làm cho cô ấy cảm thấy hít thở không thông.

“Cuộc sống như thế này chính là cuộc sống thường ngày của Tống Thư Hàng tiên sinh sao? Mỗi ngày đều trải qua kích thích và áp lực như thế à?”

Nếu như so với những chuyện kích thích như chuyến du hành vũ trụ và việc đối mặt với Linh Hoàng ngủ phẩm thế này, thì những cuộc mạo hiểm trước đây của Sở Sở đều không đáng để nhắc đến.

Nói thật, từ lúc vào trong khoang vũ trụ rồi bị Lưu Huỳnh Tiên Tử bắn vào trong vũ trụ và tới tận bây giờ, Sở Sở vẫn có ảo giác như đang nằm mơ vậy.

Sở Sở còn có cảm giác, nếu như cô đi theo bên cạnh Tống Thư Hàng, mỗi ngày đều sống cuộc sống đầy kích thích như thế thì không bao lâu nữa, cảnh giới của cô ấy sẽ tăng mạnh.

Bởi vì áp lực rất lớn, nếu như không cố gắng nỗ lực thì lúc nào cũng có thể mất mạng.

…

…

Thất Tu Tôn Giả búng tay một cái, trên thuyền có con rối người hầu dâng linh mạch bích trà lên cho mấy người Tống Thư Hàng để giảm bớt mệt mỏi.

Tôn Giả lại dò hỏi:

“Đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu, ta nhớ ngươi từng nói ở trong nhóm chat là gần đây muốn rèn luyện thể chất đúng không?”

“Đúng thế, tiền bối. Do Kình Thôn thuật và một vài việc ngoài ý muốn nên tinh thần lực và chân khí của ta đã vượt qua giới hạn mà cơ thể có thể chịu được. Nếu như còn không tăng cường thể chất thì có khi cơ thể sẽ bị nổ mất.” Tống Thư Hàng buồn rầu nói.

Trong lúc giao chiến với Linh Hoàng tóc đỏ, hắn cưỡng chế vận chuyển chân khí một lần, hiện giờ trong đan điền vẫn còn cảm giác căng chướng, thần kinh lực cũng thấy đau đớn. Cũng may là lúc bắt đầu, khi ở trong “Thái Sơn Phong Ấn”, thể chất của hắn đã được nâng cao không ít, bây giờ vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

“Nếu như ngươi muốn nâng cao thể chất. Ở động phủ trên mặt trăng của ta có một nơi rất tốt có thể cho ngươi mượn để tu luyện.”

Thất Tu Tôn Giả nói: “Đúng lúc còn đến hai ngày mới mở Lục Tu Tôn Giả chi mộ. Trong hai ngày này, ngươi hãy tận dụng thời gian rèn luyện thể chất đi. Tranh thủ nâng cao thể chất đến trình độ không làm người khác vướng tay vướng chân trước khi vào thám hiểm mộ cổ.”

“Một nơi rất tốt để rèn luyện thể chất ư? Nó như thế nào vậy?”

Tống Thư Hàng lập tức lên tinh thần, thể chất là vấn đề phiền não nhất của hắn hiện giờ, bất kể là biện pháp thế nào, chỉ cần có thể nâng cao được thể chất của hắn thì hắn đều đồng ý thử xem, cải tạo cơ thể gì gì nữa thì khỏi bàn.

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Cách đây không lâu, Hoàng Sơn Chân Quân và người khác cùng nghiên cứu ra một thứ gọi là máy điều tiết trọng lực, tóm lại chính là một chiếc máy dùng máy ly tâm để tạo ra môi trường có trọng lực gấp 3 đến 10 lần. Ta đã đặt mua một chiếc, bây giờ vẫn còn đang đặt trong phủ. Lát nữa ta đem nó ra, đặt trong một căn phòng ở tầng thứ mười sáu dưới lòng đất của động phủ. Ở đó có một lượng lớn vật chất thần bí và năng lượng đặc biệt của mặt trăng, có thể tăng mạnh thể chất của tu sĩ. Ở đó ngươi thử tu luyện trọng lực lớn hơn gấp hai đến ba lần thử xem. Chắc hẳn là sẽ có kết quả rất tốt.”

“Huấn luyện trọng lực ư? Nghe có vẻ rất lợi hại đây.”

Tống Thư Hàng lại thuận miệng hỏi:

“Tôn Giả đã thử hiệu quả của nó chưa?”

Thất Tu Tôn Giả nhún vai:

“Chẳng có tác dụng gì với ta cả, cho dù trọng lực gấp mười lần, ta đứng ở trong đó chẳng có chút cảm giác nào cả. Nhưng mà, ta thấy trong tivi, tiểu thuyết đều có phương pháp tu luyện trọng lực để nâng cao thể chất, cảm thấy cũng có lí đấy chứ. Tóm lại là cứ thử xem sao, nếu như có hiệu quả, thì có thể mời các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 qua chơi thử.”

Tống Thư Hàng: …

Tốc độ của thuyền tiên không hề nhanh, tiến lên trước một cách ổn định vững chãi.

Cho nên, lúc nó đáp xuống động phủ trên mặt trăng thì đã là rạng sáng ngày hôm sau, chủ nhật ngày 8 tháng 7.

Chủ nhật, đạo hiệu của Tống Thư Hàng là Thiện Tâm Tu Sĩ.

Cái đạo hiệu này nghe có vẻ là lạ, khi đọc lên có ý như “tôi là người tốt” vậy. Tống Thư Hàng quyết định vài ngày nữa xóa cái đạo hiệu này khỏi bảy đạo hiệu.

Trong động phủ của Thất Tu Tôn Giả có đủ các loại kết giới, trận pháp, trọng lực, dưỡng khí thì cũng giống như trái đất. Sau khi vào trong động phủ, thì có thể bỏ cả trang phục du hành và khoang vũ trụ sang một bên.

Chẳng biết từ lúc nào, Lý m Trúc đã dựa vào người Tống Thư Hàng ngủ say.

Sau khi vào trong phạm vi mặt trăng thì Ngư Kiều Kiều liền tiến vào trong hình thức đả tọa tu luyện.

Có thể cô phải nhân cơ hội để bé quan một thời gian mới được. Ánh sáng của mặt trăng và năng lượng thần bí mà nó phát ra có hiệu quả rất lớn với yêu tu, nếu như Ngư Kiều Kiều tu luyện ở nơi này thì giống như được nhân đôi kinh nghiệm vậy.

Vì điều tiết thời gian, Thất Tu Tôn Giả sắp xếp cho bọn Tống Thư Hàng mỗi người một phòng riêng, để cho bọn họ nghỉ ngơi một buổi tối trước đã.

…

…

Tám giờ sáng, vì ngày hôm qua quá mệt mỏi nên Tống Thư Hàng ngủ nhiều hơn một chút.

Sau đó, hắn bị cơn đau kịch liệt ở bụng làm tỉnh giấc, cảm giác đau đớn ở trong bụng khiến dạ dày Tống Thư Hàng có cảm giác như sông cuộn biển gầm.

Là ai mà mới sáng sớm đã tấn công bụng của ta thế này?

Tống Thư Hàng mở choàng hai mắt ra, sau đó hắn nhìn thấy một củ hành non bị ngắt mất mầm hành đang tung tăng nhảy nhót bình bịch.

“Ta cảm nhận được rồi, nơi đây tràn đầy năng lượng khiến ta cảm thấy thoải mái, năng lượng tràn đầy phát ra không ngừng, nếu ở lại đây thì ta có thể nhanh chóng khôi phục đến trạng thái tốt nhất của mình rồi, khi đó ta lại có thể biến trở lại thành hình người lần nữa!”

Gốc hành có tay chân kia hưng phấn kêu lên.

Sau đó cô ấy cứ nhảy cứ nhảy, không cẩn thận nhảy trúng vào bụng Tống Thư Hàng… Lại thêm một cơn đau nhức nữa. Có trời mới biết khi Thông Nương này nhảy nhót thì sẽ tạo ra lực va chạm đáng sợ cỡ nào.

“Thông Nương, cô không thể đổi cách nào dịu dàng hơn để gọi ta thức dậy sao?”

Tống Thư Hàng cười khổ nói, vươn tay ra tóm lấy Ngộ Đạo thạch.

“Thả ta ra, thả ta ra. Để ta đi hấp thụ năng lượng của chỗ này, không lâu nữa là ta có thể hồi phục hình người rồi!”

Thông Nương kêu to.

“Đừng có ồn ào nữa.”

Tống Thư Hàng nhét Thông Nương vào trong túi:

“Nếu cô còn ồn ào nữa thì ta sẽ cắt mầm hành mới mọc của cô đấy.”

Thông Nương lập tức yên tĩnh lại.

…

…

Sau khi ra khỏi phòng là vị trí nhà ăn của Thất Tu Tôn Giả.

Lúc này Tôn Giả đang cầm một tờ báo xem say xưa.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, Thất Tu Tôn Giả cười nói:

“Chào buổi sáng, Thư Hàng tiểu hữu, tối qua ngươi ngủ có ngon không?”

“Cảm ơn Tôn Giả, ta ngủ một giấc tới tận sáng luôn.” Tống Thư Hàng hỏi: “Những người khác vẫn còn đang ngủ sao?”

“Ừ, ngoại trừ Kiều Kiều tiểu hữu vẫn đang đả tọa tu luyện ra thì hai vị cô nương khác vẫn còn đang ngủ.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Bữa sáng ngươi muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được, ta cảm giác bây giờ ta có thể ăn hết cả con bò ấy chứ.”

Tống Thư Hàng xoa xoa bụng.

Nhờ phúc của Kình Thôn thuật, bây giờ hắn cảm thấy đói chết mất, đói đến mức dạ dày cồn cào rồi.

“Như vậy, chi bằng nếm thử tài nghệ của tiên trù nhà ta xem sao. Nói không chừng, trong quá trình thưởng thức bữa sáng, tiểu hữu có thể lấy được thu hoạch bất ngờ cũng nên.”

Thất Tu Tôn Giả đứng lên, mở từng hộp thức ăn được đậy kín trên bàn ăn ra, lộ ra đủ các món ngon khiến người ta phải thèm nhỏ dãi.

“Tiên trù?”

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến thực tiên yến và Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Là người giống như Biệt Tuyết Tiên Cơ sao?”

Thất Tu Tôn Giả:

“Đúng thế… Đương nhiên, tay nghề của tiên trù nhà ta kém Biệt Tuyết Tiên Cơ nhiều lắm, nhưng mà hương vị cũng rất ngon.”

“Vậy ta không khách khí nữa.” Tống Thư Hàng vẫn thường nghe các vị tiền bối trong nhóm miêu tả thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ ngon như thế nào, sung sướng ra sao.

Hương vị món ăn do tiên trù nhà Thất Tu Tôn Giả làm ra có hương vị thế nào nhỉ?

Hắn giơ đũa lên, vươn về phía một đĩa có vẻ như là bít tết.. Hiện giờ hắn rất đói, những món ăn có miếng lớn như thế này nhìn qua có vẻ ăn no hơn.

Miếng bít tết lớn, hương vị không ngấy, có cảm giác vào miệng là tan.

Hỡn nữa không biết có phải là ảo giác hay không mà khi nuốt xong miếng bít tết này, Tống Thư Hàng lại cảm thấy thể chất của bản thân được nâng cao một chút.

Thất Tu Tôn Giả cười ha ha nói:

“Cảm nhận được hiệu quả chưa?”

“Thể chất được tăng cường rồi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi, rõ ràng chỉ trong thời gian ăn một miếng bít tết mà lại có thể nâng cao được thể chất. Tuy rằng chỉ tăng lên được có một chút mà thôi, chắc là bằng một lần hắn tu luyện “Kim cương căn bản quyền pháp”.

“Đây chính là sức mạnh của tiên trù, tuy rằng hiệu quả không mạnh bằng đan dược, dược tề nhưng hơn ở chỗ ngon miệng, lại còn không có tác dụng phụ. Nguyện liệu làm ra cũng dễ tìm hơn đan dược.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Có điều trình độ của tiên trù nhà ta không cao, chỉ có thể tăng thêm cho ngươi một chút thể chất như thế thôi.”

“Thế đã đủ lắm rồi.”

Tống Thư Hàng cảm thán, hắn bắt đầu mong chờ thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi. Không biết là thực tiên yến sẽ đem lại cho hắn bao nhiêu thay đổi đây?

Đợi sau khi Tống Thư Hàng ăn sáng xong, Thất Tu Tôn Giả lại đặt tờ báo xuống, hoạt động cơ thể một chút rồi nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu như ngươi ăn xong rồi thì chúng ta đi luyện tập được không?”

“Chúng ta ư? Ta và Thất Tu tiền bối sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng thế, hai người chúng ta cùng luyện!”

“Không thành vấn đề, tiền bối!” Tống Thư Hàng bật dậy, Thất

Tu tiền bối muốn dạy hắn tu luyện đúng không?

Đây chính là sắp được thiên vị trong truyền thuyết sao!

Chương 515: Một trăm người khổng lồ

Thất Tu Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng đến tầng thứ 16 dưới lòng đất của động phủ, đây là một không gian trắng muốt, vô cùng trống trải, không lẫn bất cứ vật nào.

Tầng 16 này chính là nơi tập trung "vật chất, năng lượng thần bí của mặt trăng" trong động phủ.

Thất Tu Tôn Giả hỏi:

"Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ ngươi không thể nào dùng được chân khí, vậy chúng ta đối luyện không dùng chân khí nhé. Ngươi thích địa điểm chiến đấu như thế nào? Rừng rậm? Thành cổ? Bình nguyên? Hay là biển cả?"

Địa điểm chiến đấu mà cũng có thể thay đồi theo ý thích được sao? Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi đáp:

"Vậy chọn thành cổ đi."

"Được thôi, thành cổ."

Thất Tu Tôn Giả giơ hai tay ra, thúc động linh lực trong cơ thể.

Ngay lập tức, không gian trắng muốt bắt đầu thay đổi.

Không gian mở rộng vô hạn.

Vách tường bao bọc cao gần mười mét phá đất mọc lên, tháp tên, gác chuông, nhà dân, tường thành, trung tâm thành trấn, đủ các loại kiến trúc cổ kính từ dưới đất mọc lên.

Trong nháy mắt, không gian của tầng thứ 16 dưới lòng đất này đã biến thành một tòa thành cổ phòng vệ nghiêm ngặt.

Tống Thư Hàng thốt lên:

"Thực tại ảo?"

Cũng chỉ có thực tại ảo của Tôn Giả mới có thể làm ra khung cảnh cách không tạo vật như thế này.

Thực tại ảo, là một không gian ảo được Thất Tu Tôn Giả mở ra ở thế giới thật. Tất cả mọi vật trong không gian ảo ảnh không hề có tí khác biệt nào với vật thật. Thậm chí nếu bị thương khi ở trong ảo ảnh thì đến khi ra khỏi thực tại ảo cũng sẽ mang theo vết thương đó. Nó cũng giống như “thế giới sa mạc” của Bạch Tôn Giả vậy.

Thất Tu Tôn Giả cười mỉm:

“Xem ra, Thư Hàng tiểu hữu đã từng vào thực tại ảo của Bạch đạo hữu rồi đúng không? Nhưng mà, bây giờ chúng ta vẫn đang ở thế giới thực đấy.”

“Còn đang ở trong thế giới thật… chẳng lẽ là ảo ảnh chân thật ư?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi.

“Ảo ảnh chân thật” có năng lực tương phản với thực tại ảo.

Sau khi ảo ảnh chân thật được mở ra thì có thể chuyển hóa một số sự việc đã thực sự xảy ra thành ảo ảnh.

Loại năng lực này. Bạch Tôn Giả chỉ lĩnh ngộ được một phần ngoài của nó, đồng thời hắn còn để Tống Thư Hàng phải thể nghiệm một đoạn kí ức cực kỳ bi thảm.

Hôm đó, Tống Thư Hàng biến thành cá vàng rồi lại bị Đậu Đậu nuốt vào bụng. Răng chó sắc bén, còn có dịch chua trong dạ dày chó nữa.

Chỉ cần nghĩ tới điều này, Tống Thư Hàng đã thấy rùng mình.

“Đến cả ảo ảnh chân thật mà tiểu hữu cũng biết à?”

Thất Tu Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng một cái với vẻ kinh ngạc xen lẫn tò mò, sau đó giải thích:

“Nhưng mà, loại năng lực này của ta không phải là ảo ảnh chân thật luôn. Đây là loại năng lực mà chỉ sau khi đạt được cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, nhân tiền hiển thánh thì mới có thể nắm vững được. Ta đây vẫn còn thiếu một chút nữa.”

“Năng lực này của ta phải kết hợp với phù văn, trận pháp, kết giới của động phủ, sau đó thông qua đạo thuật, tượng hình một số sự vật trong thực tại ảo của ta để chúng xuất hiện trong thế giới thực. Nói cách khác, đây là một loại pháp thuật miêu tả sự vật, tất cả những gì ngươi nhìn thấy đều do năng lượng tinh khiết tạo thành, ngươi thử giơ tay ra sờ là biết.”

Tống Thư Hàng sờ tường thành với vẻ vô cùng hiếu kỳ, quả nhiên, hắn cảm thấy bản thân mình đã sờ vào một loại năng lượng tinh khiết. Có thể sờ được nhưng lại khác với tường thành thực sự.

Quả là một đạo thuật thần kì.

…

…

Sau khi thành cổ hiện ra.

Tống Thư Hàng hỏi:

"Thất Tu tiền bối, chúng ta luyện tập như thế nào đây?"

Hắn chỉ là một tu sĩ nhị phẩm, hiện chân khí và tinh thần lực trong người hắn đều không điều động được, nếu như Thất Tu tiền bối muốn luyện cùng hắn thì chỉ e rằng phải hạn chế thực lực ở mức nhị phẩm.

Thất Tu Tôn Giả nói:

"Trước khi đối luyện, ta tìm hiểu lực chiến đấu cụ thể của ngươi trước đã. Nào, ngươi hãy dùng toàn lực để tấn công ta đi!"

Qủa là phong phạm của cao nhân.

Tống Thư Hàng nghe thế bèn bắt đầu tấn công Thất Tu Tôn Giả không chút do dự.

Hiện giờ hắn không thể sử dụng chân khí và tinh thần lực, công pháp mà hắn có thể thi triển lúc này chỉ có kim cương bản bản quyền pháp, các chiêu đao pháp đơn thuần của nghịch lân đao phápvà thân pháp quân tử vạn lý hành.

Nếu như kết hợp thêm thiên phú Khẩu Khiếu thì có thể miễn cưỡng sử dụng sư hống công, nhưng chắc chắn là sư hống công không có tác dụng gì với Thất Tu Tôn Giả.

Tống Thư Hàng sử dụng thân pháp quân tử vạn lý hành, nhanh chóng đến gần Thất Tu Tôn Giả, thi triển Kim cương căn bản đao pháp úp Thất Tu Tôn Giả từ các góc độ xảo quyệt.

Tôn Giả không hề đánh trả mà chỉ đứng yên tại chỗ cũ. Gặp chiêu phá chiêu, hai tay của hắn phất lên, nhẹ nhàng cản hết tất cả các quyền của Tống Thư Hàng. Mà chân của hắn thì không hề xê dịch đi một phân nào cả.

"Khá lắm, quyền pháp này ngươi đã tu luyện tới đại thành. Lúc thi triển thì linh hoạt, biến hóa đa dạng, không câu nệ những chiêu thức cứng nhắc. Phối hợp thân pháp và quyền pháp rất chính xác.”

Thất Tu Tôn Giả nói với vẻ hài lòng.

Năm giây sau, Tống Thư Hàng đã thi triển toàn bộ kim cương bản bản quyền pháp một lần.

Sau đó, hắn ngừng tấn công:

“Tiền bối, ta còn có vài loại công pháp nữa, nhưng cần có chân khí chống đỡ. Trạng thái hiện tại của ta không thể thi triển được.”

Thật là đáng tiếc, chẳng mấy khi Thất Tu tiền bối mới tâm huyết dâng trào luyện tập cùng hắn mà hắn lại chỉ có thể dùng kim cương căn bản quyền pháp. Đây chẳng khác nào khó khăn lắm mới tập hợp đủ ngọc rồng, có thể ước một điều ước nhưng cuối cùng bản thân lại chỉ có thể ước là :ta rất đói, xin cho ta một bữa cơm”.

Tống Thư Hàng biết trên phương diện võ kỹ và đạo thuật hắn có khá nhiều khiếm khuyết, nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, dù gì thì hắn mới tu luyện trong thời gian ngắn.

Thất Tu Tôn Giả gật đầu, thông qua đòn tấn công lúc nãy của Tống Thư Hàng, hắn có thể đoán ra đại khái lực chiến đấu của Tống Thư Hàng hiện giờ.

Vậy thì, tiến vào giai đoạn huấn luyện thứ hai thôi.

…

…

Trước tiên, Thất Tu Tôn Giả hỏi:

“Thư Hàng, ngươi có kinh nghiệm chiến đấu với yêu thú lớn hoặc Thiên Ma không?”

“Ừm, đã từng gặp qua Huyết Ma một lần, còn có một con yêu quái mực to lớn kỳ quái nữa. Nhưng mà, chưa từng giao đấu chính diện.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Như vậy thì, ta sẽ bổ sung cho ngươi kinh nghiệm chiến đấu cùng sinh vật to lớn, cách tấn công của ngươi có một vài khuyết điểm, có thời gian có thể xem lại thư mục của nhóm Cửu Châu số 1, chắc hẳn là có đạo hữu treo nhiệm vụ có giải thưởng là công pháp, vũ kỹ gì đó, rảnh thì đi hoàn thành những nhiệm vụ này, tu luyện thêm mấy cách công kích nữa, có nhiều kỹ năng thì không thiệt thòi đi đâu được.” Thất Tu Tôn Giả nói.

“Ta cũng đang có ý định như vậy.”

Tống Thư Hàng đáp

“Vậy thì tốt... Tiếp theo, chúng ta đổi một kiểu huấn luyện khác thôi! Trước tiên ta sẽ tạo một vài đối thủ luyện tập phù hợp cho ngươi!”

Thất Tu Tôn Giả nói xong thì giơ hai tay lên:

“Thiết lập: Cao 5 tới 10 mét. Thiết lập: Thực lực là cảnh giới nhị phẩm. Thiết lập: Vũ kỹ là Điện Quang Quyền. Thiết lập: Số lượng 100. Thiết lập: Nhược điểm trí mạng được đánh dấu ngẫu nhiên, người khổng lồ Thất Tu!”

Thất Tu Tôn Giả dứt lời thì ở ngoài thành cổ có tổng cộng một trăm người khổng lồ chui từ dưới đất lên.

Những người khổng lồ này có gương mặt giống hệt như Thất Tu Tôn Giả, toàn thân toàn là cơ bắp, cao khoảng 5 tới 10 mét. Những người này đều được tạo thành từ năng lượng tinh khiết giống như kiến trúc của tòa thành cổ này vậy.

Lúc này, bọn họ đang tạo dáng pose ở ngoài thành với tư thế như người thắng cuộc lên đài vậy.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào những người khổng lồ chui lên từ đất:

“Tiền bối, chắc không phải là ngươi muốn ta chiến đấu với một trăm người khổng lồ này đó chứ?”

Cho dù tất cả những người khổng lồ này đều chỉ có thực lực nhị phẩm nhưng bọn chúng đều to bổ chảng ra! Lại còn có tới một trăm người nữa chứ, phải đánh thế nào chứ? Tống Thư Hàng cảm thấy mình sẽ bị nghiền nát mất thôi.

Thất Tu Tôn Giả cười mỉm:

“Thư Hàng tiểu hữu, hãy tin tưởng vào thực lực của bản thân, ta đã dựa vào lực chiến đấu của ngươi mà tính toán ra đối thủ thích hợp với ngươi đấy. Chỉ cần ngươi phát huy được 100% sức chiến đấu thì một trăm người khổng lồ này không có gì đáng sợ cả.”

“Tiền bối, ngươi chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn đấy… Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có hai sự lựa chọn. Một là: cầm chân một trăm người khổng lồ Thất Tu này trong vòng một tiếng đồng hồ, bảo vệ trung tâm thành cổ. Hai là: xử lí hết đám người khổng lồ này.”

“Nếu như thành công, ta sẽ truyền cho ngươi pháp môn truyền âm nhập mật độc môn của ta, chính là loại truyền âm nhập mật cho một nhóm người đó.”

Tống Thư Hàng nhanh mồm hỏi lại:

“Vậy nếu như thất bại thì sao?”

“Nếu như thất bại… cái này ta vẫn chưa nghĩ ra.”

Thất Tu Tôn Giả ngẫm nghĩ, nói:

“Nếu như thất bại, cũng không sao cả, vì dù sao cũng là để cho ngươi luyện tập thôi. Thế nên, nếu như thất bại, thành cổ này sẽ trở lại như ban đầu, đến lúc đó sẽ không ngừng có người khổng lồ được chế tạo ra. Cứ thế huấn luyện cho đến khi ngươi thành công thì thôi.”

Tống Thư Hàng: …

Cái hình thức thi lại ở đây là cứ thi cho đến khi đỗ thì thôi sao?

“Mặt khác, xét thấy trạng thái của tiểu hữu hiện giờ không thể sử dụng chân khí nên những người khổng lồ này cũng chỉ được dùng sức lực mà thôi.”

Thất Tu Tôn Giả búng ngón tay tách một cái:

“Vậy thì, bắt đầu thôi!”

Bên ngoài tường thành, một trăm người khổng lồ Thất Tu đang không ngừng kêu gào phẫn nộ, xông thẳng vào trong tường thành.

Tường thành cao mười mét căn bản không thể nào cản được đám người khổng lồ này, một khi bọn chúng đến gần được tường thành thì chỉ cần trở mình một cái là nhảy vào trong được.

Thất Tu tiền bối, cách thiên vị của ngươi không đúng rồi!

“Đúng rồi. Nhắc nhở ngươi một chút: Thư Hàng tiểu hữu, nhìn thấy những dấu hiệu hình nắm đấm trên người những tên khổng lồ kia không? Tìm thấy những dấu hiệu đó, dùng hết sức lực hiện tại của ngươi đánh một quyền lên đó, đó là nhược điểm trí mạng của người khổng lồ."

Giọng nói của Thất Tu Tôn Giả truyền đến.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật. Hắn hít thở sâu, chân dùng thân pháp quân tử vạn lý hành, phi về phía tường thành, trước tiên thử di chuyển chiến trường đến tường thành hoặc bên ngoài tường thành đã.

…

…

Vào lúc Tống Thư Hàng nhảy lên tường thành, một người khổng lồ cao mười mét đã xông đến tường thành, hai tay của nó tóm lấy tường thành, để lộ ra nửa cái đầu.

Mà ở trong não của tên người khổng lồ kia lại có một ấn ký.

"Tới đúng lúc lắm."

Tống Thư Hàng nhảy lên cao, bảo đao Bá Toái hiện lên trong tay, chém thẳng một đao vào đầu của người khổng lồ.

"Đúng rồi, quên mất nhắc nhở cuối cùng: Thư Hàng tiểu hữu, ta tăng trọng lực gấp đôi đấy!"

Giọng nói của Thất Tu Tôn Giả tiếp tục truyền đến.

Tiền bối, ngươi đừng hại ta mà!

Trong lòng Tống Thư Hàng thầm kêu tiêu rồi.

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, hắn liền cảm thấy cơ thể đột nhiên trở nên nặng nề, cơ thể một nửa ở trên không trung của hắn bởi vì trọng lực bất ngờ tăng lên mà mất đi thăng bằng.

Người khổng lồ cao mười mét kia nhân cơ hội tát một cái về phía Tống Thư Hàng giống như là đánh muỗi vậy, bọn chúng là vật thể năng lượng nên không chịu ảnh hưởng của trọng lực…

Thất Tu Tôn Giả đứng trong không trung, hai tay chắp lại phía sau lưng, quan sát cuộc chiến giữ Tống Thư Hàng và người khổng lồ.

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu đã trở về rồi, hiện nó đang đứng song song bên cạnh hắn:

"Thất Tu, ta không nhìn ra, trên người Tống Thư Hàng tiểu hữu có chỗ nào đặc biệt chứ? Hắn không có thể chất tu chân đặc biệt, lại còn bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để Trúc Cơ của tu sĩ. Kinh nghiệm chiến đấu cũng chỉ thường thường, chẳng có chỗ nào khiến cho người ta nhìn một cái là hai mắt phải sáng lên cả!"

"Nhưng chỉ trong thời gian không đến một tháng, hắn đã tấn thăng lên cảnh giới nhị phẩm."

Thất Tu Tôn Giả cười nói.

Chương 516: Ting, chúc mừng ngài đã nhận được bộ đồ điện gia dụng hỏng

“Là do vận khí sao?”

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu hỏi một cách vô thức. Không có thiên phú đặc biệt nào của tu sĩ, lại bỏ lỡ mất độ tuổi hoàng kim để tu luyện. Bắt đầu với cấp bậc khó khăn cỡ này mà vẫn có thể thăng cấp nhanh như thế, nhất định phải vận khí cường đại mới được.

Lại thêm việc trong nhóm Cửu Châu số 1 đã có một Bạch Tôn Giả mang số mệnh nghịch thiên rồi, cho nên Tứ Tu lập tức nghĩ ngay theo hướng kia.

“Có lẽ vậy.”

Thất Tu Tôn Giả cười ha ha nói.

Dạo gần đây, hắn online khá ít, nhưng dù như vậy thì cũng có thể nhìn ra được từ trong nhật ký nói chuyện của nhóm Cửu Châu số 1, trong một khoảng thời gian ngắn, Tống Thư Hàng đã hòa nhập vào trong nhóm Cửu Châu số 1, có được sự thừa nhận của phần lớn các đạo hữu. chỉ riêng chuyện này thì không đơn thuần chỉ là may mắn được..

Có trả giá thì mới được báo đáp. Tống Thư Hàng có được sự thừa nhận của các đạo hữu,thì đương nhiên cũng phải nỗ lực trả giá cho tương xứng.

“Hơn nữa, ngay đến cả Bạch đạo hữu cũng chiếu cố cho vị tiểu hữu này rất nhiều.”

Thất Tu Tôn Giả nói thêm.

Vận khí trên người Bạch Tôn Giả đã đạt đến tình trạng vô cùng quỷ dị, mà hắn lại bất giác chiếu cố đến Tống Thư Hàng nhiều như thế, việc này rất thú vị.

…

…

Ở một bên khác.

Sau khi Tống Thư Hàng bị đám người khổng lồ quạt bay đi mấy lần, cuối cùng hắn cũng dần dần thích ứng được với trọng lực gấp ba này, cũng từ từ nắm vững được kỹ xảo chiến đấu với người khổng lồ.

Đám người khổng lồ mà Thất Tu Tôn Giả hiện hóa ra có cơ thể cực kỳ to lớn, lực lượng uy mãnh, tuy nhiên so ra thì có vẻ hơi ngốc nghếch.

Sau khi Tống Thư Hàng thích ứng được với trọng lực này, cố gắng phát huy ưu thế của quân tử vạn lý hành, cuối cùng mượn sự sắc bén của bảo đao Bá Toái, giải quyết được một người khổng lồ cao năm mét.

“Xong con thứ nhất.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc chiến đấu, thể chất của hắn không ngừng tăng lên.

Dù sao thì tu luyện rèn luyện cơ thể hằng ngày, sao có thể so với việc đề thăng thể chất lúc chiến đấu được kia chứ?

Lại thêm việc chỗ này tràn đầy vật chất và năng lượng thần bí, quả thực là nơi thích hợp nhất cho việc rèn luyện tăng cường thể chất.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra lúc đám cự nhân do Thất Tu Tôn Giả lưu lại tấn công thì thỉnh thoảng sẽ thi triển Điện Quang Quyền,

Đây là một loại quyền pháp nhị phẩm, nghe tên đã có cảm giác nó là công pháp tu chân cùng cấp bậc với "hỏa diễm đao".

Mấy người khổng lồ không cách nào sử dụng lực lượng chân khí. Lúc quyền pháp đánh ra chỉ có cái vỏ chứ không có mang theo lôi điện. Vì vậy lại mang đến cơ hội cho Tống Thư Hàng học tập chiêu thức của "Điện Quang Quyền".

Đương nhiên, học được chiêu thức suông thì cũng chẳng ích gì. Còn cần có khẩu quyết của quyền pháp phối hợp cùng thì mới được.

Vậy thì, liệu có phải khẩu quyết quyền pháp của Điện Quang Quyền cũng bị Thất Tu Tôn Giả cất giấu ở một nơi nào đó không?

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

…

…

Thất Tu Tôn Giả cười ha ha nói:

"Xem ra, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã phát hiện ra bố trí của ta rồi."

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Tứ Tu:

"Đã tìm thấy người kia chưa?"

Mấy ngày nay, bạch ngọc sư tử Tứ Tu vẫn luôn tìm kiếm một người ở các khu lân cận. Đó là một vị tu sĩ kỳ môn của tu chân giới. Trước khi chưa tìm ra hắn thì không được nhắc đến tên của hắn.

Nếu không, trong phạm vi cảm ứng của người đó, một khi nghe thấy có người nhắc đến tên mình thì chỉ trong chớp mắt hắn sẽ viễn độn ra xa ngàn vạn dặm, biến mất tăm mất tích.

Tứ Tu liếc mắt, nói:

"Làm gì có chuyện tìm ra được người kia dễ dàng như thế, nếu như hắn không muốn thì dường như không ai có thể tìm thấy hắn… bất quá vẫn có một vài manh mối. Không phải là gần đây có rất nhiều tu sĩ tứ phẩm, ngũ phẩm đang truy đuổi một pháp bảo tên là Phệ Hồn Yêu Hồ hay sao."

Thất Tu Tôn Giả gật gật đầu, nói:

"Có liên quan đến cái hồ lô này sao?

"Trên hồ lô này có vương một tia khí tức của người đó. Hay nói cách khác, rất có khả năng cái Phệ Hồn Yêu Hồ kia đã từng tiếp xúc với người kia ở khoảng cách rất gần."

Tứ Tu liếm láp móng vuốt, nói.

"Phệ Hồn Yêu Hồ kia có lai lịch thế nào?"

Thất Tu Tôn Giả hỏi.

"Vấn đề này thì… nói không chừng ngươi phải hỏi vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này thử xem sao. Hôm qua cái tên Linh Hoàng tóc đỏ kia tìm đến Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng là vì manh mối của Phệ Hồn Yêu Hồ đấy."

Bạch Ngọc Sư Tử duỗi móng, chỉ về phía Tống Thư Hàng.

Thất Tu Tôn Giả chắp tay sau lưng, cười phá lên:

“Cho nên, chuyện tìm người kia, cũng có liên quan với Tống Thư Hàng tiểu hữu đây sao?”

Quả nhiên trên người Tống Thư Hàng tiểu hữu có điểm gì đó rất thú vị.

Trong lúc Thất Tu Tôn Giả và bạch ngọc sư tử Tứ Tu đang nói chuyện với nhau, thì tình hình chiến trận bên dưới lại xảy ra biến hóa.

Tống Thư Hàng tiểu hữu nằm chèm bẹp rồi.

Hắn tính sai một bước nên kết quả đã bị đám người khổng lồ bao vây lại.

Sau đó là rất nhiều nắm đấm rơi xuống như mưa, trực tiếp đánh Tống Thư Hàng bị lọt xuống lòng đất luôn.

Trong lúc nguy cấp, trên người Tống Thư Hàng hiện ra một tầng hộ thuẫn màu vàng, đỡ lấy những đòn công kích còn lại.

Hộ thuẫn màu vàng này là hộ thuẫn mà Thất Tu Tôn Giả đã để lại trên người Tống Thư Hàng.

Khi hộ thuẫn này xuất hiện thì cũng có nghĩa là Tống Thư Hàng đã chết một lần rồi.

Trên mặt Tống thư hàng lộ ra vẻ buồn bực.

Sau mười phút nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng tiến vào hình thức thi lại.

Chỗ thành cổ bị phá đổ đã liền lại như cũ, mà người khổng lồ bị Tống Thư Hàng giết chết cũng được bổ sung lại.

Một trăm người khổng lồ được sắp xếp lại ở bên ngoài thành cổ.

Bắt đầu thi lại.

Nếu không đủ điểm sẽ phải bước vào hình thức thi lại tuần hoàn sau khi chết.

Ở một bên khác, trong không gian của mặt trăng bên cạnh.

Lúc Tống Thư Hàng đang bù đầu dây dưa với trăm tên người khổng lồ thì ở trong không gian gần đó đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như: Đám tu sĩ vốn đang đuổi theo Phệ Hồn Yêu Hồ, đột nhiên phát hiện ra kiếm quang thần kỳ kia lại không chỉ có một đạo!

Trong lúc bọn họ đang đuổi theo không biết mệt mỏi, thì đột nhiên kiếm quang chở theo Phệ Hồn Yêu Hồ ở phía trước lại biến thành hai thanh… Có rất nhiều tu sĩ ngu người đơ mặt ra, không biết nên đuổi theo đạo kiếm quang nào mới đúng.

Không chỉ có vậy, nghe các tu sĩ gần đây thường kháo nhau rằng trông thấy kiếm quang cường đại bay qua bay lại khắp nơi trong không gian.

Mà ngay buổi sáng hôm nay, rốt cuộc có một đội tu sĩ liên thủ, may mắn hạ được một đạo kiếm quang.

Sau khi mấy vị tu sĩ này liên thủ phong ấn kiếm khí trên kiếm quang xong, lúc bọn họ mừng rỡ như điên muốn gỡ bảo vật trên kiếm quang xuống để chia nhau thì lại trừng mắt to tới mức muốn lọt tròng.

Mẹ nó, đây là cái gì?

Thứ nằm trên kiếm quang căn bản không phải là pháp bảo, cũng không phải là Phệ Hồn Yêu Hồ, mà là một cái tivi màn hình lớn. Bên trên nó còn có dòng chữ made in China rất bắt mắt.

Cả đám người bọn họ cố sống cố chết, thậm chí còn bỏ ra phù bảo phong ấn loại cực kỳ trân quý, cuối cùng chỉ lấy được một cái tivi màn hình lớn thôi sao?

“Hơn nữa, cái tivi màu này còn bị hỏng nữa chứ.”

Một vị tu sĩ tứ phẩm trong nhóm liên thủ nọ lập tức lệ rơi đầy mặt, để bắt được đạo kiếm quang này, hắn thực sự đã tiêu hao mất phù bảo phong ấn có giá trị tương đương với mười sáu viên linh thạch ngũ phẩm. Bây giờ thì mất sạch cả chì lẫn chài mất rồi!

Trông thấy cái tivi tàn tạ này, trong yết hầu đội tu sĩ hợp tác liên thủ này như nghẹn một búng máu. Không phun ra thì không chịu nổi.

Cuối cùng, bọn họ lại đặt ánh mắt kỳ vọng vào đạo kiếm quang có uy lực rất lớn nọ, biết đâu nó sẽ là một thanh phi kiếm rất cường đại thì sao? Nói không chừng bán thanh phi kiếm rồi thì có thể bù lại một chút cho tổn thất của bọn họ.

Nhưng ngay sau đó, cục máu nghẹn trong cổ họng của đám tu sĩ liên thủ kia cuối cùng cũng được phun ra khí thế như nước tràn bờ ao.

Bản thể của đạo kiếm quang này… cư nhiên lại là một thanh kiếm gỗ, lại còn là cái loại tùy tay đẽo thành nữa chứ.

Chơi đểu bố mày thế này à!

…

…

Giống như hiệu ứng quân bài Domino, sau khi đạo kiếm quang thứ nhất bị chặn lại, thì lại có liên tiếp hai ba thanh nữa bị đám tu sĩ khác liên thủ chặn lại được.

Sau đó, đám tu sĩ liên thủ kỳ vọng mở kiếm quang ra, lúc nhìn vào bảo vật được che phủ ở trong kiếm quang.

Ting! Chúc mừng ngài đã nhận được lò vi sóng hỏng.

"Phụt" - đội ngũ tu sĩ liên thủ thứ hai thổ huyết.

Ting! Chúng mừng ngài đã nhận được tủ lạnh sau khi bị nổ. Tủ lạnh sau khi bị nổ tặng thêm hai bộ phun sương.

"Phụt" - nhóm tu sĩ liên thủ thứ ba phụt máu.

Ting! Chúc mừng ngài đã nhận được tivi bị hỏng, điều hòa bị nổ, các mảnh vỡ của tủ lạnh, bộ lò vi sóng hỏng.

"Phụt" - nhóm tu sĩ liên thủ thứ tư hộc máu.

Có lẽ hôm nay mọi người dân trên trái đất sẽ được trông thấy một cảnh tượng trăng máu vô cùng hiếm có.

…

…

Thời gian trôi qua.

Ba giờ chiều.

Trong một chỗ tu sĩ tụ tập ở mặt trăng.

Một nhóm tu sĩ khá đông tập hợp ở đó với ánh mắt đờ đẫn. Trên gương mặt của bọn họ đều mang theo vẻ chẳng thiết tha gì cuộc sống nữa.

“Lại có người quay lại rồi, nhìn biểu cảm của bọn họ cũng là đạo hữu đã thành công bắt được kiếm quang đây.”

“Cũng không biết thứ mà bọn họ lấy được là gì nhỉ?”

“Ta nghe nói nhóm tu sĩ quay về lần trước lấy được một cái tivi với một cái tủ lạnh. Bây giờ có vị tu sĩ trẻ còn chưa chịu thông suốt, ôm lấy cái ti vi kia về nhà phá ra nghiên cứu, còn nói với vẻ chắc nịch rằng nhất định trong chiếc ti vi kia cất giấu báu vật nữa.”

“Không chỉ vị tu sĩ trẻ kia thôi đâu. Ta nghe nói, có rất nhiều đạo hữu đều như thế, ai cũng mang mấy cái như là điều hòa này, tủ lạnh này, lò vi sóng này về nhà đấy.”

“Mất hết cả vốn gốc như thế, đổi lại là ta chắc cũng sẽ phát điên mất thôi.”

“Ta đoán chừng bây giờ bọn họ chỉ muốn đệch cả thế giới thôi.”

Trong lúc đang nói chuyện thì lại có một nhóm tu sĩ đến, cũng ánh mắt đờ đẫn như thế, cũng không lưu luyến cuộc sống như thế.

Trong nhóm, chỉ có một tu sĩ tóc dài có vẻ mặt tức tối đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Sau khi vị tu sĩ tóc dài này tiến vào nơi tập hợp, thì chắp tay quay sang hỏi dò mọi người:

“Đạo hữu, có ai biết nơi nào trên mặt trăng có mấy cô nàng khuyển yêu xuất hiện không?”

“Hả? Lẽ nào tiểu huynh đệ có thu hoạch gì sao?”

Tu sĩ ở chỗ tập hợp lập tức hỏi với vẻ tò mò. Lẽ nào đã lấy được bảo vật gì mà chỉ có khuyển yêu mới có thể dùng hay sao?

“Ha ha ha.”

Tu sĩ trẻ tuổi cười tiêu sái, giơ ngón cái lên:

“Hôm nay ta nhất định phải đi đệch cẩu một lần mới được.”

…

Hôm sau.

Thứ hai ngày 9 tháng 7, đạo hiệu hôm nay: Kim Cương Quân Tử Đao.

Hôm qua, ở dưới tầng hầm có trọng lực gấp ba kia, Tống Thư Hàng bị một trăm tên khổng lồ giày xéo cả một ngày, hành hạ mãi đến rạng sáng. Cuối cùng, Sở Sở và Lý m Trúc cũng được người hầu của Thất Tu Tôn Giả dẫn đến, đứng vây xem cảnh tượng Tống Thư Hàng quần nhau với một trăm người khổng lồ.

Sáng ngày hôm nay, lúc Tống Thư Hàng ngủ dậy thì cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều rã rời.

Con đường tu chân, kết hợp giữa vất vả và nhàn hạ. Vì thế, Thất Tu Tôn Giả khuyên Tống Thư Hàng ra ngoài đi dạo một vòng, hiếm khi đến được mặt trăng, đúng lúc bên cạnh động phủ của Tôn Giả là chỗ tụ tập của tu sĩ, bên trong có một cái chợ nhỏ.

Vì thế, Tống Thư Hàng dẫn Lý m Trúc, Sở Sở, Ngư Kiều Kiều lên thuyền tiên của Thất Tu Tôn Giả đi về phía các tu sĩ tụ tập để mua sắm, xem trong chợ có những thứ gì.

Đương nhiên, xem là đủ rồi, Tống Thư Hàng nghèo đến nỗi trên người không một xu dính túi, cũng không có linh thạch để mua bất cứ thứ gì.

Sau khi lên thuyền tiên.

Đoàn người Tống Thư Hàng đến cửa vào chỗ tập hợp, Tống Thư Hàng trông thấy gần cửa vào chất một đống lớn các đồ điện gia dụng.

Lò vi sóng này, tủ lạnh này, ti vi màu này…

Chương 517: Tranh giành yêu hồ

Là ảo giác sao? Tại sao cứ cảm thấy đống tủ lạnh, ti vi màu, lò vi sóng này lại quen mắt đến lạ thế nhỉ? Có lẽ là do mình nghĩ nhiều rồi, mấy thứ đồ như tủ lạnh này cũng đều là mặt hàng sản xuất hàng loạt cả, thỉnh thoảng trông thấy một vài thứ giống nhau y như đúc cũng không có gì là lạ mà. Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng dẫn đám người Lý m Trúc tiến vào trong chợ, chuẩn bị dạo chợ để thư giản.

Lúc đi dạo trong chợ, Tống Thư Hàng nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của mấy chủ sạp.

Phần lớn nội dung mà họ đang nói đều là về chuyện ngày hôm qua —— Hôm qua, có nhiều tu sĩ liên thủ truy bắt kiếm quang ở quanh mặt trăng, muốn lấy được bảo vật trên kiếm quang.

Sau đó, rất nhiều tu sĩ đều thành công bắt được kiếm quang!

Theo lý mà nói, đây là chuyện đáng mừng, nhưng tu sĩ bắt được kiếm quang thì lại mất hết cả chì lẫn chài, lỗ hết sạch vốn liếng —— bởi vì toàn bộ các thứ trên kiếm quang đều là đủ loại đồ điện gia dụng đã hỏng hóc.

Nghe nói hôm qua có một vị tu sĩ tóc dài không chịu nổi cú shock, đã thực sự đi tất cẩu (đệch cẩu). Còn rất nhiều tu sĩ bị lỗ vốn thi nhau khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Không cần phải nói nữa, đống đồ điện gia dụng ở cửa vào kia đều là chiến lợi phẩm mà những tu sĩ liên thủ truy đuổi kiếm quang thu được.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng, có muốn ngừng lại cũng không được. Chẳng trách hắn cứ cảm thấy đống đồ điện gia dụng kia trông quen mắt thế... Hóa ra đó chính là đống đồ mà Bạch Tôn Giả tống lên vũ trụ.

Dúng là trùng hợp quá mà.

Lại nói, những phi kiếm này chẳng phải đã bị tống vào nơi sâu trong vũ trụ rồi sao? Tại sao lại vòng về thế này?

Phù văn vạn lý phi độn thuật trên người hắn cường đại đến như thế ư? Có thể hút những phi kiếm dùng một lần từ nơi xa như thế quay về sao?

Không biết tại sao, trong lòng hắn đột nhiên có một loại cảm giác có lỗi với quần chúng nhân dân.

…

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ.

Trong chợ có tu sĩ có tin tức linh thông, lớn tiếng kêu lên:

“Tin tức mới nhất, tin tức mới nhất đây! Thiên Nham Tản Nhân dẫn một nhóm bao gồm Khung Quỷ Tản Nhân, Yến Vô Hoan cùng với đại yêu hóa hình Mặc Nhiễm liên thủ với nhau, cuối cùng cũng đã bắt được kiếm quang mang theo Phệ Hồn Yêu Hồ rồi! Bây giờ, tiểu đội của Thiên Nham Tản Nhân đang hộ tống Phệ Hồn Yêu Hồ cùng với kiếm quang quay về!”

Phệ Hồn Yêu Hồ kia, cuối cùng bị người ta lấy được rồi sao?

Mỗi thành viên trong tiểu đội Thiên Nham Tản Nhân đều có thực lực cao cường, là tu sĩ Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm nổi tiếng trong chỗ tập hợp này. Đan văn của mỗi người đều từ ngũ long văn trở lên.

Nhưng từ tin tức này thì dường như đến cả thành viên của tiểu đội này cũng không hề hàng phục được Phệ Hồn Yêu Hồ kia, mà là vận chuyển cả nó lẫn đạo kiếm quang kia về cùng thì phải?

“Đáng ghét, bị bọn chúng nhanh tay trước một bước.”

“Thiên Nham Tản Nhân đúng là giẫm phải cứt chó mà.”

“Ta không cam lòng. Tại sao chúng ta liên thủ mà chỉ lấy được có một cái tủ lạnh thôi? Thật không cam lòng.”

“Đám người Thiên Nham Tản Nhân vận chuyển cả Phệ Hồn Yêu Hồ với kiếm quang về cùng chư skhông tự mình hàng phục như thế là vì muốn đấu giá đấy à?”

“Ai mà biết được, nhưng hành động đuổi theo Phệ Hồn Yêu Hồ cuối cùng có thể lắng xuống rồi. Mọi người cũng không cần đi bắt mấy món đồ điện gia dụng hỏng hóc lừa người đó nữa.”

“Lắng xuống sao? Ta cảm thấy rằng không đơn giản như vậy đâu.”

Có người cười ha ha lên:

“Hành động trước kia, vì để tranh đoạt Phệ Hồn Yêu Hồ này, đã có biết bao nhiêu người táng gia bại sản chứ? Còn có rất nhiều cường giả kim đan trong các thế lực cường đại, đã coi Phệ Hồn Yêu Hồ này là vật trong tay của mình. Mọi người cho rằng những người này sẽ bỏ qua như thế hay sao?”

Chỉ cần tiểu đội Thiên Nham Tản Tu kia không hàng phục Phệ Hồn Yêu Hồ đó thì chuyện này vẫn chưa thể xem là kết thúc được.

Không biết có bao nhiêu con mắt đang dõi theo tiểu đội của Thiên Nham Tản Nhân đây!

Nói không chừng còn chưa đợi tiểu đội của Thiên Nham Tản Nhân quay về thì đã có người đi cướp cái yêu hồ kia rồi.

…

…

“Hồ lô kia rốt cuộc cũng bị người ta bắt được rồi.”

Tống Thư Hàng cười mỉm.

Hắn không để ý chuyện hồ lô bị người ta bắt được lắm. Cái hồ lô đó cũng không phải là của hắn, huống hồ gì hắn cũng không đủ thực lực để tham gia vào việc tranh đoạt hồ lô.

Đối với Tống Thư Hàng, hồ lô này bị người ta bắt được cũng là việc tốt… đỡ cho lại nhảy ra thêm một Linh Hoàng tóc đỏ, Linh Hoàng tóc đen gì gì đó, phát giác được mối liên hệ giữa vạn lý phi độn thuật trên người hắn và kiếm quang, sau đó lại muốn vây bắt hắn, ép hắn giao ra bảo vật gì gì đó, nghĩ thôi cũng thấy đủ phiền phức.

Không muốn mà lại được!

Tống Thư Hàng dẫn theo ba người Lý m Trúc tiếp tục đi dạo ở trong chợ.

Không hổ là chợ của tu sĩ, đủ các loại kỳ trân dị bảo, cần cái gì là có cái ấy.

“Dưỡng nhan đan” ở trong thế tục có tiền vàng bạc triệu cũng khó mà cầu được, nhưng ở đây thì chỉ cần linh thạch nhị phẩm là có thể mua được một lọ, ba mươi viên.

Tống Thư Hàng còn trông thấy linh mễ được bán lẻ, giá của một bao cư nhiên đến tận hai viên linh thạch nhất phẩm, giá cao gấp đôi, thế nhưng gói chứa linh mễ lại nhỏ hơn một cỡ. Đúng là đồ gian thương!

Ngoài ra thì còn có các loại linh thú, đan dược, linh thực.

Thứ khiến cho Tống Thư Hàng đặc biệt thích là một tiệm bán pháp bào, bên trong có nho sam văn nhã, đạo bào cực oách, cùng với áo khoác ngoài theo phong cách hiện đại trông vô cùng ngầu lòi.

Tống Thư Hàng rất muốn mua một chiếc, nhưng đành bấm bụng do túi tiền eo hẹp.

—— Tống Thư Hàng có chút kích động muốn móc cái áo cà sa ngọc bích của mình ra để đổi lấy một cái đạo bào.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn dằn lòng nén cơn xúc động được..

Bởi vì áo cà sa ngọc bích kia thật sự rất thực dụng, hiệu quả phòng ngự còn mạnh hơn những pháp y được sản xuất hàng loạt ở trong cửa tiệm pháp bào này rất nhiều.

Tống Thư Hàng là một người thực tế, không thể vì phong độ mà trả giá bằng chỉ số an toàn tính mạng của mình được.

Ngoài cửa hàng pháp bào và cửa hàng phi kiếm ra thì còn có vài nơi bán công pháp tu sĩ, cũng rất thu hút Tống Thư Hàng.

Các loại công pháp như: hỏa diễm đao, thổ linh côn, ngự hỏa quyết, kiếm thuật trúc cơ căn bản, v.v… giá cả mỗi loại cũng khác nhau. Những công pháp tu luyện này đều là những mặt hàng bình thường chẳng đặc sắc gì, rất nhiều thứ còn bị khiếm khuyết nữa.

Những công pháp này, chỉ cần mua về thì nó đã trở thành vật sở hữu của bạn, có thể truyền dạy đệ tử tùy theo sở thích của bạn.

Sau khi đi xem xét kỹ một lượt, Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi.

Giá cả của công pháp rất đắt, công pháp trúc cơ rẻ nhất cũng phải tốn một viên linh thạch tam phẩm trở lên.

Sở dĩ chúng đắt như vậy là vì mỗi quyển công pháp đều dùng cách cách đặc biệt để sao chép lại, đều có yêu cầu riêng với giấy viết và bút mực. Hơn nữa, phần lớn trên bí tịch công pháp cấp thấp đều mang theo chức năng không gian ảo thuật cấp thấp.

Cũng không phải mỗi một quyển công pháp đều được chế tác tỉ mỉ, sử dụng văn tự bài bản, hình vẽ tạo thành không gian ảo thuật truyền thừa giống như "Kim cương căn bản quyền pháp".

Phần lớn các bí tịch công pháp giá rẻ chỉ là tăng thêm chút năng lực ảo thuật trên bí tịch một cách thô bạo, sử dụng nó cũng bị hạn chế số lần.

“Đợi lần sau quay lại mà ta đã có tiền rồi… có tiền rồi thì…”

Không có tiền nửa bước cũng khó đi, chính là cái đạo lý này đây.

…

…

Sau khi đoàn người Tống Thư Hàng đi dạo khá lâu, Lý m Trúc lại bắt đầu mệt mỏi buồn ngủ.

Hai ngày nay, thời gian cô ngủ lại ngày càng dài, hàn khí trên người cũng ngày càng mạnh hơn. Có lẽ… không bao lâu nữa cô lại phải bước vào trạng thái đóng băng.

Tống Thư Hàng cảm thấy bất lực trước hàn bệnh của cô.

Chỉ có thể đợi sau này, thăm dò cái cấm địa trong ký ức của Lý Thiên Tố với Bạch Tôn Giả, để xem trong đó có cách nào giúp chữa khỏi bệnh của Lý m Trúc hay không.

“Buồn ngủ.”

Lý m Trúc kéo kéo góc áo của Tống Thư Hàng, ngáp một cái, một tầng nước mỏng dâng lên trong đôi mắt màu bạc của cô. Trông cực kỳ đáng yêu.

Tống Thư Hàng khom lưng, thuần thục bế Lý m Trúc lên.

Lý m Trúc cũng thuần thục dựa lên trên vai của Tống Thư Hàng, tìm một chỗ thoải mái rồi nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hai người bọn họ cực kỳ ăn ý.

Tống Thư Hàng bế Lý m Trúc, nói với Sở Sở:

“Sở Sở cô nương, chúng ta cũng quay về thôi.”

Sở Sở khẽ gật đầu, cô đi dạo một vòng cũng không muốn mua thứ gì.

Lần ra ngoài này, lão tổ Sở gia có cho cô một ít linh thạch, nhưng cô không nỡ tiêu bậy. Số linh thạch này phải dùng cho đáng, không thể lãng phí được.

...

Một nhóm ba người, cộng thêm cả Ngư Kiều Kiều lại lên thuyền tiên quay về động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

Thuyền tiên do hai người hầu của Thất Tu Tôn Giả điều khiển, không cần đến mấy người Tống Thư Hàng phải hao tâm tổn trí.

Ba người an tọa.

Tống Thư Hàng cẩn thận ôm lấy Lý m Trúc nằm ngang ở trong lòng, hàn khí trên người Lý m Trúc khi ở trong trạng thái ngủ say lại càng nghiêm trọng hơn. Khiến cho Tống Thư Hàng có ảo giác giống như mình đang ôm lấy một khối băng ở trong lòng vậy.

“Kiên trì thêm một chút nữa, kiên trì đến khi thăm dò cấm địa kia xong, nói không chừng lại có chuyển biến.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc ôm Lý m Trúc, hắn có cảm giác như đang vào vai của Lý Thiên Tố, coi cô như con gái mình.

Trong tâm khiếu của hắn, linh quỷ khẽ cười, cộng hưởng ý niệm với Tống Thư Hàng.

…

…

Thuyền tiên bay lên, tốc độ ổn định, từ từ bay về phía động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

Tống Thư Hàng:

“Hôm nay, nhất định phải hoàn thành khiêu chiến một trăm tên khổng lồ kia.”

Chiến đấu cùng với mấy người khổng lồ kia khiến cho hắn thu được khá nhiều lợi ích.

Chiến đấu cả ngày hôm qua, tuy rằng thân thể và tinh thần có mệt mỏi nhưng thể chất thật sự đã tăng lên rất nhiều.

Bây giờ, chân khí trong đan điền của hắn đã dần trở lại bình thường, cảm giác căng phồng đã bị đẩy lùi đi rất nhiều.

Tinh thần lực ở mi tâm cũng không còn đau đớn như trước nữa.

…

…

Thuyền tiên tiếp tục bay đi.

Trong quá trình bay, người hầu khống chế phía bên phải của tiên tru đột nhiên đứng bật dậy, hắn đưa tay ra bắt lấy một vật có hình dạng cái gậy dài, rồi nhẹ nhàng kéo một cái.

Có lẽ đây chính là hệ thống phanh xe, sau khi kéo vật kia, tốc độ bay của thuyền tiên chạy chậm lại rồi dừng hẳn.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Người hầu còn lại xoay đầu lại thưa với Tống Thư Hàng:

“Xin Thư Hàng đạo trưởng và Sở Sở tiên tử cứ yên tâm, chỉ là khu vực phía trước có tu sĩ đang chiến đấu, tốt nhất chúng ta nên lách qua khu vực chiến đấu, để tránh khỏi bị cuốn vào.

Thuyền tiên là pháp khí rất quý giá, nếu chẳng may bị hư hại thì việc sửa chữa cũng rất phiền phức. Cho nên, gặp phải các tu sĩ đang đánh nhau như thế, tránh được thì cứ tránh.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, hắn ngước mắt lên nhìn, thì thấy hai đội tu sĩ đang giao chiến với nhau.

Khung cảnh giao chiến rất lóa mắt.

Phi kiếm xoay xung quanh, kiếm quang nổ bung ra, chói mắt như mặt trời mới mọc, khiến mắt người ta không cách nào nhìn thẳng vào đó.

Lại có đao khí tung hoành ngang dọc, hóa thành thác nước chảy đổ xuống, bá đạo cuốn phăng tất cả những vật thể chắn ở trước mặt nó.

Còn có cả phù văn xoay xung quanh, che kín toàn bộ không gian chiến đấu. Số lượng phù văn này e là phải trên cả hàng ngàn tờ.

Hai bên giao chiến, đều là những tu sĩ cao thủ thực thụ.

Lúc này, một thanh âm dữ tợn vang lên từ trong cuộc chiến:

“Thiên Nham Tản Nhân, nếu thức thời thì hãy giao nộp Phệ Hồn Yêu Hồ ra đây ngay, bằng không hôm nay bản tọa sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu, cũng sẽ tra tấn linh hồn ngươi ngày đêm!”

“Hừ, có ngon thì cứ nhào vô đi, ta sợ ngươi chắc? Nói khoác thì ai mà chẳng nói được cơ chứ? Ngươi cho rằng Thiên Nham ta sợ Vô Cực Ma Tông các ngươi thật à?”

Một thanh âm lạnh lùng khác đáp lại.

Là cuộc chiến do Phệ Hồn Yêu Hồ gây ra…

Chương 518: Đang thiếu mấy tên cường tráng để đào mỏ

Trùng hợp chính là Tống Thư Hàng vẫn còn trông thấy hai gương mặt quen thuộc trong phe của Vô Cực Ma Tông.

Lúc Tống Thư Hàng vừa bước vào không gian, đã gặp phải hai đệ tử mặc áo đen của Vô Cực Ma Tông… Có điều bây giờ, hắc bào pháp y trên người họ đã không còn thấy đâu nữa rồi, thay vào đó là hai chiếc pháp y ngắn màu trắng nhìn qua là biết thấp kém hơn rất nhiều.

Hơn nữa pháp kiếm trong tay của bọn họ cũng không có, lúc đánh nhau, xa thì dùng đạo thuật, gần thì dựa vào nắm đấm, nhìn qua có vẻ cực kỳ thê thảm.

"Chúng ta là nhóm đòi nợ chuyên nghiệp!" Vẻ mặt tự hào lắm lắm của vị đội trưởng to con trong đội đòi nợ thuê kia lại xuất hiện trong đầu của Tống Thư Hàng.

Không phải là cái đội tu sĩ đòi nợ cơ bắp cuồn cuộn kia đã lột luôn cả pháp y màu đen của hai tên này luôn đấy chứ?

Lúc này, tu sĩ của Vô Cực Ma Tông và Thiên Nham Tán Nhân đang cuốn lấy nhau, sau thi nhau nói xong những lời oai phong lẫm liệt thì lại tiếp tục bắt đầu giao chiến.

Các loại ánh sáng giống như trong phim ảnh tiếp tục nổ ra.

Đạo thuật, phù bảo, kiếm quang bao trùm lấy thân ảnh của cả hai bên ở bên trong... Mà cái phạm vi bị phá vỡ này đang được mở rộng ra không ngừng.

Nếu không rời đi nữa thì sẽ bị cuốn vào mất!

Hơn nữa, trong lòng Tống Thư Hàng còn đang lo lắng chuyện khác hơn.

Nhớ lại tin tức trong chợ tu sĩ —— thì hình như thành viên của tiểu đội Thiên Nham Tán Nhân không thể lấy Phệ Hồn Yêu Hồ được, cho nên đã mang cả hồ lô và kiếm quang cùng về.

Cả kiếm quang lẫn hồ lô… Cho nên nếu như khoảng cách giữa hắn và kiếm quang quá gần thì liệu kiếm quang có mang theo hồ lô bay qua đây không nhỉ?

Mẹ nó, nếu thế thật thì hơi phiền toái một chút

Tống Thư Hàng nói:

“Chúng ta mau vượt qua đám tu sĩ đang giao chiến kia đi.”

“Không thành vấn đề, Thư Hàng đạo trưởng.”

Hai người hầu của Thất Tu Tôn Giả thản nhiên nói.

Sau đó, hai tên người hầu điều khiển thuyền, lái một vòng, tránh ra khỏi vòng chiến đấu giữa Vô Cực Ma Tông và Thiên Nham Tán Nhân.

Lại nói, được người khác gọi là Thư Hàng đạo trưởng như thế đúng là hơi lạ —— Nhưng không phải là Thư Hàng đại sư là được rồi.

…

…

Cũng may, chuyện mà Tống Thư Hàng lo lắng không hề xảy ra.

Tiểu đội của Thiên Nham Tán Nhân không hổ là những tản tu tiếng tăm lừng lẫy ở chợ tu sĩ, thủ đoạn phong ấn rất mạnh, phong ấn kiếm quang kia cứng ngắc, không để nó thoát ra được.

Thuyền tiên chở mấy người Tống Thư Hàng về đến động phủ của Thất Tu Tôn Giả một cách thuận lợi.

“Về rồi, thuận lợi về đến nhà rồi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng như trút được gánh nặng.

Hôm nay hắn không gặp chuyện xúi quẩy gì, thật là tốt quá.

Hắn bế Lý m Trúc lên, đi về phía động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

“Cẩn thận đấy!!! Thư Hàng đạo trưởng, mau tránh đi!”

Bỗng phía sau truyền đến thanh âm của hai tên người hầu lái thuyền tiên.

Tống Thư Hàng nhảy vọt sang bên cạnh một cách vô thức, trốn tránh nguy cơ sắp đến —— Hóa ra cái xúi quẩy của ngày hôm nay lại mai phục ta ở cửa nhà hả?

Đồng thời, Thư Hàng nghi hoặc ngoảnh đầu lại, muốn xem xem hai tên người hầu hét lên cẩn thận là cái gì, bởi vì hắn không hề cảm ứng được bất cứ nguy hiểm gì.

Lúc này, hắn trông thấy trong không trung có một vật đang bắn về phía hắn.

Đó là một đạo kiếm quang.

Rất chói mắt và cũng rất quen.

“Mẹ kiếp, đây không phải là ánh sáng trên phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả hay sao?”

Nói ra thì, đây là kiếm quang duy nhất mà Tống Thư Hàng có thể nhận ra bằng mắt thường.

Lẽ nào kiếm quang chở theo đồ điện gia dụng khác trong không gian lại bay về phía mình rồi sao?

Nếu là như thế thì i vẫn còn may... Cùng lắm là thu dọn rác thải trong không gian một chút mà thôi.

Nhưng vẫn còn một khả năng khiến người ta đau đầu hơn —— Đó chính là kiếm quang chứa Phệ Hồn Yêu Hồ bị Thiên Nham Tán Nhân phong ấn kia đã thoát khỏi phong ấn và bay về phía mình.

Nhóm người Thiên Nham Tán Nhân lựa chọn vận chuyển cả kiếm quang và Phệ Hồn Yêu Hồ về, không chỉ là vì bọn họ không có cách nào hàng phục được con yêu hồ này —— Thậm chí rất có khả năng là bọn họ không có cách nào tách Phệ Hồn Yêu Hồ ra khỏi kiếm quang. Cho nên, rõ ràng bọn họ biết kiếm quang rất cường đại, bất cứ lúc nào cũng có thể phá phong ấn mà tẩu thoát. Nhưng bọn họ vẫn chỉ có kiên trì vận chuyển cả kiếm quang và Phệ Hồn Yêu Hồ cùng về mà thôi.

Trong lúc đang suy nghĩ, thì Ngư Kiều Kiều ở trên vai Tống Thư Hàng lên tiếng nói:

“Hình như ở trên kiếm quang có ẩn giấu một cái bóng hồ lô.”

Tống Thư Hàng ôm trán —— sợ cái gì thì cái đó tới.

Vèo ~

Tốc độ của kiếm quang cực nhanh, trực tiếp cắm thẳng xuống trước mặt Tống Thư Hàng... Trước khi bắn tới người Tống Thư Hàng, kiếm quang chợt khựng lại cực, lặng lẽ lơ lửng trong không trung.

Một tay Tống Thư Hàng ôm chặt lấy Lý m Trúc, tay còn lại đưa ra bắt lấy, dễ dàng tóm được thanh phi kiếm dùng một lần kia.

Thanh kiếm quang đến hàng trăm tu sĩ cũng không làm gì được, lúc này lại ngoan ngoãn nằm trong tay của Tống Thư Hàng.

Sở Sở chớp chớp mắt, thứ mà nhiều tu sĩ tứ phẩm, ngũ phẩm trong không gian này liều sống liều chết để tranh đoạt như thế, lại tự động bay đến trước mặt Tống Thư Hàng như thế hay sao?

“Úi trời, đằng sau có người đuổi tới rồi kìa.”

Ngư Kiều Kiều lại nói.

Trên bầu trời, có hai tốp người trông có vẻ bản lĩnh cao cường, đang bay về phía này. Đúng là tu sĩ của Vô Cực Ma Tông và tiểu đội Thiên Nham Tán Nhân khi nãy vừa mới đánh nhau khí thế ban nãy.

“Phệ Hồn Yêu Hồ là của bọn ta!”

“Mấy tên tán nhân hèn mọn này, nếu còn dám quấy rầy nữa thì đừng trách Vô Cực Ma Tông bọn ta không tha cho các ngươi!”

“Vô Cực Ma Tông, người cần phải cẩn thận là các ngươi mới phải! Bị Tô Thị A Thất liên tiếp hủy diệt mười phân bộ rồi, vậy mà còn dám kiêu ngạo như thế. Nếu như chọc giận chúng ta… Mấy huynh đệ bọn ta liên thủ lại thì cũng không yếu hơn Tô Thị A Thất là bao đâu.”

“Mấy tên tạp chủng các ngươi, cũng có thể so được với Tô Thị A Thất sao… các ngươi dám xông đến, Vô Cực Ma Tông chúng ta sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn ngay lập tức.”

“Kiếm quang ở bên dưới đã dừng lại rồi!”

“Tên tiểu tử kia là ai, hắn cầm được kiếm quang và Phệ Hồn Yêu Hồ rồi! Đáng chết, giao nộp hồ lô ra mau!”

“Hả? Là tên tiểu tử đó à?”

Hai đệ tử mặc áo bào đen của Vô Cực Ma Tông mở to hai mắt —— Tên tiểu tử ở bên dưới kia, đúng là Thư Sơn Áp Lực Đại đạo nhân, người đã khiến Công Tử Hải bị thiệt thòi lớn!

Thế nhưng, tại sao kiếm quang lại rơi xuống bên cạnh của Thư Sơn Áp Lực Đại đạo nhân chứ? Hơn nữa, trông bộ dạng kiếm quang lại ngoan ngoãn như thế, quả thực giống hệt như là sủng vật do Thư Sơn Áp Lực Đại đạo nhân nuôi dưỡng vậy.

Đợi chút, hóa ra là như thế. Tất cả đều là âm mưu của vị Thư Sơn Áp Lực Đại này!

Cái gã này sách toán vô song như khiến Công Tử Hải sư huynh vậy mà vẫn liên tục bị thiệt, đúng là một người đàn ông âm hiểm, đáng sợ.

“Nhưng hắn chỉ là một tên tu sĩ nhị phẩm thấp kém mà thôi, vậy mà cũng dám giỡn mặt với Linh Hoàng cường đại như thế, đây là tự tìm đường chết mà, chơi với lửa cũng sẽ có ngày chết cháy!”

Hai vị tu sĩ mặc áo bào đen nghiến răng nói.

Trong hai nhóm, Thiên Nham Tán Nhân và Bảo Bình phong chủ của Vô Cực Ma Tông có thực lực cường đại nhất lóe lên vài cái, rồi đồng thời chợt lóe lên nhắm về phía vị trí Tống Thư Hàng đang đứng.

“Giao Phệ Hồn Yêu Hồ ra đây!”

Hai tay Bảo Bình phong chủ chắp lại tạo thành một hình tròn như miệng thùng, giữa hai tay có một đạo sương mù được bắn ra, cuốn về phía hồ lô trong tay Tống Thư Hàng.

“Hồ lô là của ta, tên tiểu tử đáng chết nhà ngươi, đừng có hòng cướp hồ lô của ta!”

Thiên Nham Tán Nhân giận dữ hét lên, rõ ràng là người của tiểu đội bọn họ đã phong ấn được kiếm quang, lấy được bảo vật, con vịt đã quay chín rồi thế mà còn bay mất!

Trong miệng Thiên Nham Tán Nhân phụt ra một đạo hồng quang, cuốn về phía Tống Thư Hàng!

…

…

“Tên to gan lớn mật.”

Người hầu của Thất Tu Tôn Giả nhìn lên hai vị Linh Hoàng kim đan xông ra từ trên bầu trời kia, lẩm bẩm nói —— Nhưng nơi đây lại là động phủ của Thất Tu Tôn Giả đó nha.

Hùng hổ xông vào động phủ của người khác là điều kiêng kỵ của tu sĩ.

Gặp phải người tính tình nóng nảy, dù có giết hết những người hùng hổ xông vào động phủ đi nữa thì cũng là do những người xông vào đó đuối lý.

Đồng thời, người hầu này vươn tay ra chặn, trên bầu trời động phủ xuất hiện một tầng kết giới phòng ngự, chặn mấy đòn công kích của Thiên Nham Tán Nhân và Bảo Bình phong chủ lại.

Sau đó, một người hầu khác mỉm cười với Tống Thư Hàng và Sở Sở rồi nói:

“Thư Hàng đạo trưởng, xin hãy tiến vào trong động phủ.”

Tống Thư Hàng cảm giác cơ thể mình bị một lực vô hình nâng lên, đưa vào trong động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

Sở Sở ở bên cạnh hắn cũng được đưa vào động phủ ngay sau hắn.

“Khởi động kết giới phòng ngự!”

Người hầu của Thất Tu Tôn Giả tiếp tục nói.

Nói xong, trước cửa động phủ mọc lên từng cột thạch trụ, nhìn qua là một vài căn cơ của kết giới phòng ngự. Những thạch trụ này đã khởi động một hệ thống phòng ngự khổng lồ.

…

…

“Ha ha ha. Chỉ dựa vào cái kết giới ở trình độ này mà cũng đòi ngăn cản được ta sao?”

Thiên Nham Tán Nhân giận dữ hét lên. Cho dù là hùng hổ xông vào động phủ của tu sĩ khác cũng được, nhưng nhất định phải đoạt Phệ Hồn Yêu Hồ của hắn lại.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, phòng ngự ở trước động phủ này rất bình thường, chỉ mới ở trình độ ctứ phẩm. Phòng ngự ở trình độ này thì Thiên Nham Tán Nhân chỉ cần dùng một tay cũng có thể dỡ xuống.

Trong nháy mắt, trên người hắn bắn ra vô số mũi kim nhọn.

Mỗi một kim nhọn đều bắn chính xác vào phía thạch trụ ở cửa động phủ! Chỉ riêng cái năng lực điều khiển linh lực bằng một tay cũng đã cho thấy trình độ khống chế linh lực cường đại của Thiên Nham Tán Nhân.

Những kim nhọn tinh tế này, cư nhiên có thể xuyên qua kết giới phòng ngự của động phủ Thất Tu Tôn Giả —— Trực tiếp bắn vào bên trong hệ thống phòng ngự.

Phập… Phập… Phập…

Những thạch trụ ở cửa động phủ lần lượt bị bắn vỡ, hóa thành đá vụn.

“Phòng ngự của Thất Tu tiền bối yếu đến thế sao?”

Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc, đây là động phủ của Tôn Giả cơ mà.

“Bình thường thôi, những cấm chế phòng ngự kia là do ta bố trí, có thể mạnh đến đâu được cơ chứ.”

Lúc này, bạch ngọc sư tử Tứ Tu xuất hiện ở bên cạnh Tống Thư Hàng, nói với vẻ dương dương đắc ý.

“Hả? Là Tứ Tu ngươi bố trí hả?”

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía ngoài động phủ “Hệ thống phòng ngự sụp đổ, đối phương đã phá trận mà vào rồi, không vấn đề gì đấy chứ?

“Không vấn đề gì. Đúng lúc gần đây đang thiếu mấy tên cường tráng có thể đào mỏ. Nếu như có ngũ phẩm đổ lên là tốt nhất.”

Bạch Ngọc Sư Tử Tứ Tu cười nói:

“Gần đây Thất Tu vừa mới tìm ra được một hành tinh rất xinh đẹp, trên đó có một mỏ linh thạch có chất lượng không tồi. Có điều trên tinh cầu đó có thứ dơ bẩn, tu sĩ Linh Hoàng ngũ phẩm trở xuống ở trên đó lâu rồi cũng sẽ bị biến thành một con quái vật mất hết lý trí.”

“Cho nên, phải bắt vài tên công nhân cường tráng đi đào mỏ sao?”

Sở Sở lẩm bẩm hỏi, trong giới tu sĩ Linh Hoàng ngũ phẩm cũng được xếp ở vị trí cao cao tại thượng, vậy mà phải bị bắt đi làm công nhân mỏ sao?

Đột nhiên, một giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở bên tai Tống Thư Hàng:

“Buông ra!”

Sau đó, một đôi chân ngọc trắng nõn hiện ra, một cước đá bay bạch ngọc sư tử Tứ Tu.

Đá bay rồi kìa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn theo đôi chân trắng nõn như ngọc kia, lại trông thấy một cô gái mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, trên đó điểm mấy con hồ điệp. Cái váy xẻ tà đến chỗ bắp đùi, kết hợp giữa gợi cảm và tao nhã.

Cô gái có mái tóc dài màu vàng kim, giống như tơ vàng đúc ra từ vàng ròng, phát ra ánh sáng lóa mắt. Trên mắt cô đeo một cái màn che mắt màu đen, che khuất nửa khuôn mặt lại.

Sau khi đá bay Tứ Tu đi, cô gái tóc vàng tao nhã bước về phía cửa động phủ như đi catwalk.

Chương 519: Người đàn ông cái gì cũng có thể bán

“Vị này là ai thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nữ tu tóc vàng này là đạo lữ hay là đệ tử của Thất Tu Tôn Giả à?

Không đúng. Bất luận là đạo lữ hay là đệ tử đều không thể một cước đá bay phân thân “Tứ Tu” của Thất Tu Tôn Giả đi như thế mới đúng chứ?

Cho dù là có thân phận đạo lữ hay là đệ tử thì như thế cũng quá thất lễ rồi.

“Một kẻ mà ta cực kỳ ghét.”

Tứ Tu bò từ dưới đất lên, liếm liếm móng vuốt của mình. Tuy mặt nó buồn bực nhưng lại không có vẻ gì tức giận. Dường như, sớm đã thành quen rồi.

Tống Thư Hàng: “…”

Lúc này, nữ tu tóc vàng kia đã đến cửa động phủ.

“Đám tạp nham xông vào động phủ nhà người khác kia, bây giờ ta cho các ngươi thời gian một giây, mau cút hết đi cho ta!”

Thân hình cao ráo mảnh mai của cô, đứng yên lặng ở cửa động phủ.

Cho dù trên mắt cô mang bịt mắt nhưng dường như tất cả mọi người đều có thể trông thấy trong mắt cô tràn đầy ánh nhìn khinh miệt, miệt thị, ngay cả màn che mắt dày cui cũng không ngăn được ánh nhìn khinh bỉ kia.

Kỹ năng trào phúng của nữ tu tóc vàng đã đạt đến level cao nhất rồi.

Ngoài ra, cho dù đối mặt với kẻ thù có nhân số đông gấp đôi, cô cũng không thèm mở màn che mắt ra, lẽ nào là vì cô đã tu luyện đồng thuật đặc biệt gì rồi chăng. Ví dụ như vừa mở màn che mắt ra một cái thì sẽ phóng ra sóng hóa thạch, khiến toàn bộ quân địch hóa thạch chẳng hạn?

Một tu sĩ của Vô Cực Ma Tông tức giận nói:

“Một tiểu nha đầu còn chưa mọc đủ lông cánh, đừng có mà kiêu ngạo quá … A!!!”

Một mũi tên màu vàng đâm xuyên qua bụng của tu sĩ Vô Cực Ma Tông này, bắn rơi hắn từ trên không trung xuống.

Nhẹ nhàng như bắn một con con chim nhỏ.

Sau khi vị đệ tử của Vô Cực Ma Tông kia rơi xuống đất, Tống Thư Hàng mới trông thấy mũi tên ở phần bụng của hắn có nguyên hình là một lọn tóc màu vàng, giống y hệt những lọn tóc màu vàng như được đúc từ vàng ròng ở trên đầu nữ tu nọ.

Lấy tóc của mình để làm vũ khí bắn ra sao?

Nếu như thế thì… cô không sợ bị hói đầu hay sao?

Hay là, cô ta cũng giống như Tạo Hóa Pháp Vương, có năng lực khiến cho tóc mọc lại suôn dài, sáng bóng hay sao?

“Ực!”

Trong không trung, tất cả tu sĩ của Vô Cực Ma Tông, thành viên của tiểu đội Thiên Nham Tán nhân, toàn bộ đều âm thầm nuốt nước miếng.

Bởi vì… Vị tu sĩ vừa bị bắn rơi xuống của Vô Cực Ma Tông là một vị Linh Hoàng ngũ phẩm!

Linh Hoàng ngũ phẩm, thế mà lại bị bắn rơi xuống từ trên trời một cách dễ dàng như thế. Không hề có khả năng chống cự giống như một con chim nhỏ thực sự vậy.

Thực lực của nữ tu sĩ tóc vàng này, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào rồi đây?

“Một, hai, ba… … sáu… mười… mười ba. Tổng cộng mười ba Linh Hoàng kim đan, số lượng hơi ít. Nhưng gom lại cũng dùng được đấy.”

Nữ tu tóc vàng lên tiếng.

Mái tóc dài trên đầu cô không gió mà vẫn bay.

“Mau tản ra, cẩn thận cô ta tấn công.”

Bảo Bình phong chủ hét lớn.

Người này tuyệt đối là cường giả cấp Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên, lẽ nào cô ta là Chân Quân lục phẩm hay sao?

Nhưng, Bảo Bình phong chủ vừa dứt lời, chỉ trong nháy mắt đã có mười ba đạo kim quang xẹt qua trong không trung.

Phập… Phập… Phập!

Mười ba tên Linh Hoàng kim đan rơi xuống như sung rụng trên không trung… Bao gồm cả tên mạnh nhất là Thiên Nham Tán nhân và Bảo Bình phong chủ.

Sau đó, có mấy tên người hầu của Thất Tu Tôn Giả nối đuôi nhau chạy ra từ trong động phủ, trong tay bọn họ cầm một dây xích rất dài, trói hết mười bốn tên Linh Hoàng kim đan lại, kéo vào trong động phủ.

Loại hành vi bắt cóc này, đám người hầu lại làm rất thuần thục… giống như không phải là lần đầu tiên làm như vậy.

Mấy tên tu sĩ tứ phẩm còn lại trên trời bị dọa sợ mất mật.

“Đám tu sĩ ở trên trời chỉ có cấp bậc tứ phẩm, tạm thời không có tác dụng. Cho nên các ngươi rất may mắn đấy. Cút đi.”

Nữ tu tóc vàng thản nhiên nói.

“Đáng chết. Vô Cực Ma Tông chúng ta sẽ không… sẽ không…” Một vị tu sĩ tứ phẩm kêu lên, nhưng lời hắn nói mới nói ra được một nửa thì lại ngừng lại rồi.

Chỉ thấy nữ tu tóc vàng thuận tay vung lên một cái, trên động phủ có một chiêu bài bị bụi bẩn bám kín hiện rõ ra.

"Thất Tu phủ"

Ba chữ to, vàng rực, sáng lóa mắt.

“Thất, Thất, Thất Tu phủ!”

Tống Thư Hàng có thể cảm giác ra được, thanh âm của tu sĩ tứ phẩm kia trở nên run rẩy.

Xem ra, cái tên “Thất Tu” này thật sự rất nổi tiếng trong giới tu sĩ đấy nhỉ?

Cũng đúng, nếu như không có tên tuổi, trong sự kiện Linh Hoàng tóc đỏ trước kia, Thất Tu Tôn Giả cũng sẽ không mở miệng để người ta “nể mặt lão phu” được.

Nữ tu tóc vàng thản nhiên nói:

“Thừa dịp ta vẫn chưa đổi ý thì mau cút hết khỏi nơi này cho ta. Nếu còn lại gần nữa thì ta sẽ bắn rơi hết toàn bộ các ngươi, đày đến linh thú viên nuôi lợn đấy.”

Những tu sĩ tứ phẩm kia bay lật đật bay đi khỏi "Thất Tu phủ" thật nhanh.

Ngay cả câu kiểu “Ta sẽ quay lại báo thù” cũng không dám để lại. Giống như chim sợ cành cong vậy.

“Hừ.”

Nữ tu tóc vàng hừ lạnh một tiếng. Lại bước những bước catwalk tao nhã quay trở về trong động phủ.

Lúc đi qua người bạch ngọc sư tử Tứ Tu, cái chân trắng nõn như ngọc của cô lại nhấc lên một lần nữa, bốp một cái đá Tứ Tu bay đi.

“Tên Tứ Tu ngu ngốc này, lần sau trước khi mang phiền phức đến thì trước tiên phải chọn lựa thời gian phù hợp đi đã. Đừng có làm phiền lúc ta đang ngủ, ta đã mất ngủ những hai mươi năm rồi, khó khăn lắm mới ngủ được đấy, hiểu chưa hả?”

Cô gái tóc vàng lạnh lùng nói.

Nói xong, cô lại kéo kéo cái màn che mắt màu đen:

“Ta đi đi ngủ tiếp đây, đừng có làm phiền ta nữa đấy.”

Cái màn che mắt màu đen hóa ra chỉ là cái bịt mắt cô đeo lên để đảm bảo chất lượng giấc ngủ mà thôi.

Cộp cộp cộp.

Đôi chân trắng ngọc ngà của cô gái tóc vàng lại đi về chỗ sâu trong động phủ, biến mất không còn thấy bóng dáng nữa.

Bạch Ngọc Sư Tử Tứ Tu khóc không ra nước mắt:

“Nhưng phiền phức lần này không phải là ta dẫn đến mà.”

Rõ ràng là phiền phức lần này là do Tống Thư Hàng mang đến nhé.

Nằm thôi mà cũng trúng đạn nữa là sao.

…

…

Thật vất vả lắm mới tự moi được mình ra từ trong vách tường, sau đó bạch ngọc sư tử Tứ Tu nhẹ nhàng nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng. Tầm mắt của hắn nhìn chăm chú vào cây phi kiếm dùng một lần trong tay Tống Thư Hàng, cùng với Phệ Hồn Yêu Hồ ở trên đó nữa.

Ngày hôm qua, hắn còn đang nói với Thất Tu Tôn Giả về chuyện Phệ Hồn Yêu Hồ.

Hôm nay, cái hồ lô này đã lại rơi vào trong tay Tống Thư Hàng rồi.

Là ngẫu nhiên hay là trùng hợp đây? Hay có lẽ đây là lựa chọn của Phệ Hồn Yêu Hồ này chăng? Bởi vì hồ lô này và người kia đã từng tiếp xúc với nhau ở cự ly gần.

Có lẽ, chưa biết chừng người kia đã lưu lại cái gì đó trên hồ lô rồi.

Là một "thương nhân" thần bí nhất trong truyền thuyết tu chân giới, dường như có thể mua được bất cứ bảo vật gì đã biết trong vũ trụ từ chỗ hắn, thậm chí là rất nhiều tài liệu và bảo vật thượng cổ đã bị tuyệt tích.

Chỉ cần ngươi có thể trả ra một cái giá lớn tương xứng thì cái gì hắn cũng bán.

Trong giới tu sĩ, rất có khả năng vô số người đang tìm kiếm tung tích của "hắn". Nhưng, thời gian và địa điểm mỗi lần hắn xuất hiện lại không cách nào dự đoán được. Phép thần toán, bói toán cũng không có bất kỳ tác dụng nào đối với hắn.

Mà bây giờ, manh mối để tìm thấy "thương nhân" lại đang ở trên hồ lô kia của Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ ngươi có rảnh không?”

Tứ Tu cất tiếng hỏi.

“Uhm, Tứ Tu tiền bối có chuyện gì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Thế này, là Thất Tu tìm ngươi có việc. Dạo gần đây Thất Tu đang tìm một người, cần tới sự giúp đỡ từ phía Thư Hàng tiểu hữu.”

Tứ Tu cười nói.

“Không thành vấn đề, ta đưa Lý m Trúc quay về phòng trước đã.”

Tống Thư Hàng đáp lời.

“Đúng rồi, Thư Hàng, nếu như có cơ hội thì thời gian này ngươi tích góp nhiều linh thạch một chút.”

Tứ Tu liếm láp móng vuốt nói.

Chương 520: Cơ Nguyệt Tiên Tử

Tích góp linh thạch ư?

Lời của bạch ngọc sư tử Tứ Tu tựa như đâm trúng chỗ đau của Tống Thư Hàng.

Con rối ngân long cần có linh thạch thì mới có thể hoạt động được, hắn vẫn còn nợ Bạch tiền bối linh thạch kia kìa. Tính ra thì dùng Kim Cương lệnh để đến chỗ Thông Huyền đại sư lĩnh ngộ công pháp kế tiếp của Kim cương căn bản quyền pháp cũng cần dùng đến linh thạch, tương lai muốn học được Hỏa Diễm Thế Thân Pháp từ chỗ Thất Tu Tôn Giả cũng cần phải dùng đến linh thạch.

Hơn nữa, từ sau khi hắn tấn thăng lên cảnh giới nhị phẩm thì những lúc cần dùng đến linh thạch ngày càng nhiều hơn. Quả thật phải tích góp một ít linh thạch mới được

Tống Thư Hàng thử dò hỏi:

“Tứ Tu tiền bối, có cách nào có thể tích góp được nhiều linh thạch trong thời gian ngắn không?”

Bạch Ngọc Sư Tử suy nghĩ hồi lâu:

“Hay là ngươi đến vùng lân cận tìm một mỏ linh thạch rồi đào thử xem sao? Tu sĩ nhị phẩm mỗi ngày đào mỏ linh thạch thô thì nhận được tiền công là năm viên linh thạch tam phẩm. Hơn nữa, quá trình đào mỏ ở mạch khoáng cũng là một biện pháp tu luyện khá tốt đấy. Trong mạch khoáng linh thạch cũng phát ra lượng linh khí lớn.”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi:

“Thất Tu Tôn Giả có mỏ quặng ở gần đây sao?”

“Không có, những mỏ quặng còn lưu lại ở gần đây đều là những mỏ linh thạch cấp thấp, thuộc loại mỏ bỏ đi, không đáng để Thất Tu Tôn Giả bỏ công sức đi khai phá.”

Bạch Ngọc Sư Tử liếm láp móng vuốt của mình, bắt đầu dùng móng vuốt quào mặt

Ngươi là mèo đấy à?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mỗi ngày năm viên linh thạch tam phẩm đấy, hay là đi đào quặng nhỉ? Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu rục rịch.

Tuy rằng năm viên linh thạch tam phẩm là không nhiều lắm, nhưng thử nghĩ mà xem —— một quyển công pháp tu chân căn bản như Thổ Linh Côn, Khai Lãng Chưởng cũng chỉ cần hai viên linh thạch tam phẩm là mua được.

Nói cách khác, chỉ cần có thể vào mỏ linh thạch làm công nhân đào mỏ, một vị tu sĩ nhị phẩm chịu chăm chỉ làm việc thì linh thạch kiếm được trong một ngày đào quặng đủ để mua một quyển công pháp căn bản.

Quyển công pháp căn bản này mà giao cho người thường thì chính là tiên duyên rồi.

Không đúng, nâng cao thể chất mới là việc quan trọng nhất của hắn bây giờ, làm gì có thời gian để mà đi đào quặng chứ?

Sau đó, Tống Thư Hàng mang Lý m Trúc về phòng của cô ấy.

Rồi hắn và bạch ngọc sư tử cùng nhau đi gặp Thất Tu Tôn Giả.

**

Ở bên kia.

Tại nơi tập trung các tu sĩ.

Tin tức Phệ Hồn Yêu Hồ bị người của Thất Tu phủ lấy đi đã được truyền ra.

Đồng thời tin tức truyền ra còn có mười bốn Linh Hoàng kim đan trong tiểu đội của Thiên Nham Tán Nhân và Bảo Bình phong chủ thuộc Vô Cực Ma Tông xông vào Thất Tu phủ thất bại, bị người của Thất Tu phủ bắt đi đào mỏ rồi.

Tuy nhiên… bị bắt đi đào quặng nói không chừng cũng là một cơ duyên, bởi vì đó là mỏ của Thất Tu Tôn Giả, tu luyện ở trong mỏ linh thạch cũng là một chuyện làm ít được nhiều.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như Phệ Hồn Yêu Hồ đã vào Thất Tu phủ rồi thì những người khác cũng đành phải từ bỏ ý định tranh cướp Phệ Hồn Yêu Hồ này mà thôi.

Đây chính là động phủ của một vị Tôn Giả, trừ phi là chán đời hoặc bị úng não, muốn đi đào mỏ với đám người Thiên Nham Tán Nhân, nếu không thì ai lại muốn xông vào động phủ của Tôn Giả cơ chứ?

Cứ như thế, những tu sĩ tập trung đến quanh mặt trăng vì sự kiện Yêu Hồ đã bắt đầu lũ lượt trở về trái đất.

Sau khi những tu sĩ đi tìm bảo vật rời khỏi, những tu sĩ bày sạp bán hàng cũng không buôn bán được, thế nên cũng lần lượt rời đi.

Chỉ trong thời gian nửa ngày, mặt trăng ồn ào suốt mấy ngày qua chớp mắt chỉ còn lại bóng dáng của mười mấy tu sĩ mà thôi, nhìn có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

**

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Có đạo hữu nào tìm thấy tin tức của Long Ma chưa? @ Bắc Hà Tán Nhân.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hiến Công tiền bối, gần đây có tin tức có vài con ngoại vực Thiên Ma sắp xuất hiện, nhưng đều là cốt ma và bạch ma, không thấy có dự báo Long Ma sẽ đáp xuống.”

“Cảm ơn Bắc Hà Tán Nhân, vất vả cho vị đạo hữu đó của ngươi rồi.” Hiến Công Cư Sĩ gửi kèm theo một icon thở dài.

Cư sĩ lại nói:

“Vậy có ai có tin tức của Long Ma chi huyết không? Ta có thể trả giá cao để mua lại. Đúng rồi, bây giờ có ai đang ở trung tâm giao dịch tu sĩ không, ta định treo cái nhiệm vụ máu Long Ma đây?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta sẽ để ý thay Hiến Công tiền bối một chút, nếu như có máu của Long Ma thì ta sẽ báo cho tiền bối. Ngoài ra… ta gửi cho tiền bối trang web giao dịch của tu sĩ nhé, có thể đăng kí một tài khoản rồi thử rao mua máu của Long Ma ở trên đó xem sao.”

“Cảm kích vô tận.”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Sau khi Hiến Công Cư Sĩ tán phét không lâu thì Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử online, nick chat của cô ấy biến thành Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử).

Linh Điệp Tôn Giả, thật sự bắt đầu đặt cho con gái mỗi ngày một đạo hiệu sao?

Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử):

"Các tiền bối, hôm nay bọn ta lại chỉnh trang chờ xuất phát, đi vào di tích đó lần nữa, hôm nay ta sẽ cố gắng nỗ lực hết mình!"

Bắc Hà Tán Nhân:

"Vũ Nhu Tử, chúc mọi người may mắn!"

Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử):

"Xin Bắc Hà tiền bối hãy gọi ta là Cơ Nguyệt Tiên Tử, cảm ơn lời chúc tốt lành của tiền bối, chúng ta nhất định sẽ may mắn, sau đó thu hoạch thật nhiều thì mới ra."

Bắc Hà Tán Nhân: …

Bạch Tôn Giả:

"Vũ Nhu Tử, chuẩn bị xuất phát rồi, mọi người đều ở dưới lầu chờ, chỉ còn chờ ngươi nữa thôi đấy."

"Vâng, Bạch Tôn Giả, ta xuống lầu ngay đây."

Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử) nhanh chóng trả lời lại.

Bạch Tôn Giả:

"[icon mỉm cười]. Đúng rồi @ Lưu Huỳnh Tiên Tử, Thư Hàng tiểu hữu đã vào trong vũ trụ rồi à?"

"Đúng vậy, tiền bối."

Lưu Huỳnh Tiên Tử xuất hiện, nói:

"Hai ngày trước, ta đã đưa Tầm Đạo Thư Sinh vào trong vũ trụ rồi, hoàn thành nhiệm vụ!"

"Vất vả cho tiên tử rồi, đồng thời cũng chúc tiên tử may mắn."

Bạch Tôn Giả cười nói.

Mấy ngày nay, Lưu Huỳnh Tiên Tử đang làm một chuyện rất quan trọng, là chuyện riêng.

"Cảm ơn lời chúc phúc của Bạch tiền bối."

Lưu Huỳnh Tiên Tử cười đáp.

Đúng lúc này, Kim Cương Quân Tử Đao ngoi lên:

“Vị tiền bối nào vừa nhắc đến ta thế?”

Tống Thư Hàng đã cài đặt hàng loạt những từ nhắc nhở liên quan đến hắn như Thư Hàng, Tống tiểu hữu, Thư Sơn Áp Lực Đại và bảy cái đạo hiệu ở trong nhóm.

Cho nên, cứ mỗi lần các vị tiền bối trong nhóm nhắc đến hai chữ Thư Hàng, hắn liền bị tag vào.

Lướt lại lịch sử trò chuyện, Kim Cương Quân Tử Đao:

“Bạch tiền bối, mọi người lại định đi thám hiểm di tích đó nữa à.”

Bạch Tôn Giả:

“Các vị đạo hữu chỉ bị thương ngoài da, đã hồi phục rồi, vì thế hôm nay lại vào di tích lần nữa, ngươi đã thích ứng được với cuộc sống trên vũ trụ chưa?”

“Không thành vấn đề, tuy rằng có chút chuyện... Còn nữa, hiện ta đang ở quý phủ của Thất Tu tiền bối, đang trong quá trình cường hóa thể chất.”

Tống Thư Hàng đáp

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một số chuyện.

Kim Cương Quân Tử Đao:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối. Ta muốn hỏi một chút, ngoài việc đào mỏ ra thì có cách kiếm linh thạch nào phù hợp với ta không? Tốt nhất là có thể kiếm được linh thạch trong thời gian ngắn ấy.”

Bạch Tôn Giả:

“Biện pháp nhanh nhất trong thời gian ngắn chính là đi vay linh thạch của các tiền bối. Ta có thể cho ngươi vay.”

Tống Thư Hàng: …

Những tiền bối khác trong nhóm hình như cũng không có đề nghị nào khác —— Những phương pháp kiếm linh thạch bọn họ biết đều không phù hợp với Tống Thư Hàng.

Ví dụ như cách của Dược Sư hay của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đều là tuyệt học độc môn.

Bắc Hà Tán Nhân thì thật sự đang suy nghĩ phương pháp kiếm linh thạch phù hợp với Tống Thư Hàng, vẫn còn đang trong quá trình sắp xếp.

Vì vậy Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu đổi chủ đề khác:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối. Lúc ở ngoài vũ trụ, ta đã gặp phi kiếm dùng một lần mà ngươi bắn lên trước kia. Không biết tại sao bọn chúng đều bay trở lại rồi!”

Chương 521: Trời nắng đẹp, phơi pháp bảo nào.

Tống Thư Hàng đoán rằng có thể là vì hộp gỗ chứa vạn lý phi độn thuật của mình đã hấp dẫn toàn bộ phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả, khiến cho chúng bay hết về phía của hắn.

Bất quá... có một số phi kiếm dùng một lần đã bay vào vũ trụ gần một tháng rồi kia mà? Với tốc độ của phi kiếm dùng một lần thì chắc là phải bay tới mấy hành tinh khác ở bên ngoài hệ mặt trời rồi mới phải, tại sao chúng vẫn còn quay vòng vòng quanh mặt trăng là sao?

“Tất cả phi kiếm dùng một lần đều quay lại à?”

Bản thân Bạch Tôn Giả cũng tỏ vẻ vô cùng khó hiểu.

Sau khi hắn phóng mớ phi kiếm đó vào trong không gian xong thì không để ý tới chúng nữa... Dù sao thì bình thường ai lại đi để ý tới mấy thứ đã bị mình ném đi cơ chứ.

Bạch Tôn Giả suy ngẫm một lúc rồi nói:

“Có lẽ là thế này đây, mười ngày trước, trước lúc mà ta đưa các ngươi tới Sở gia để theo dõi cuộc chiến đoạn tiên tài đó, không phải trong lúc bay hoài bay mãi thì ta đột nhiên bế quan tu luyện hai ngày sao? Lần bế quan đó ta đã sáng chế ra một kiếm trận rất thú vị, kiếm trận này có liên quan tới nhân quả. Chắc là vì cái kiếm trận nhân quả này đã triệu hoán toàn bộ phi kiếm dùng một lần có liên quan tới ta về đấy.”

Lúc ngủ… à không, là bế quan chừng hai ngày thì tạo ra được một kiếm trận nhân quả sao?

Bạch Tôn Giả ngài trâu bò như vậy thì chúng ta biết chịu thế nào được đây.

“Nhưng những phi kiếm có thể triệu hoán về chắc đều là mấy phi kiếm dùng một lần mà ta mới phóng ra gần đây thôi, ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười gượng hai tiếng.

Số phi kiếm mà Bạch Tôn Giả phóng ra ngoài hơn một trăm năm trước không thể nào bị triệu hồi về được nữa.

Kim Cương Quân Tử Đao thành thật nói:

“Đúng là chỉ toàn số phi kiếm dùng một lần mới được phóng ra gần đây thôi, nhưng số lượng hình như nhiều hơn so với tưởng tượng của ta dữ lắm.”

Có thể khẳng định rằng, sau khi đã tháo banh chành toàn bộ mớ đồ điện ở chỗ của Dược Sư xong, Bạch tiền bối còn phá thêm một mớ đồ điện gia dụng không biết lấy được ở đâu ra nữa...

“Ha ha ha ha, cứ kệ xác mớ phi kiếm dùng một lần này đi, hơn nữa qua mười ngày thì chắc là lực ảnh hưởng của kiếm trận nhân quả kia chắc cũng sẽ biến mất. Khi ấy chúng sẽ tự mình rời khỏi... không nói nhiều nữa, bọn ta lại tiếp tục tổ đội đi thăm dò cái di tích kia tiếp đây, khi nào quay lại thì nói tiếp nhé.”

Bạch Tôn Giả gửi lên một cái icon vẫy tay.

“Tạm biệt Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị cất điện thoại di động thì trong nhóm lại có một vị tiền bối khác online.

Tô Thị A Thất:

“Thư Hàng tiểu hữu có online không thế, ngươi còn nhớ cái bọc đồ mà ta giao cho ngươi khi bắt được tên Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông kia làm tù binh không?”

Lúc ấy, Tống Thư Hàng dùng phi kiếm dùng một lần để đâm xuyên qua Bán Hồ Đạo Nhân, sau đó lại bị Cảnh Mạch đà chủ ép phải dùng tới vạn lý phi độn thuật. Kết quả Cảnh Mạch đà chủ vẫn đuổi theo không buông, thề phải bắt cho bằng được Tống Thư Hàng... Đuổi theo một đường, cuối cùng đuổi tới chỗ của Bạch Tôn Giả, chấm dứt cuộc đời xúi quẩy đáng thương của mình.

Sau đó bảo vật trên người hắn bị Tô Thị A Thất lột sạch sẽ, phong ấn lại giao cho Tống Thư Hàng —— trên những vật phẩm này có mang theo ấn ký cá nhân, nếu như không xử lý thì cho dù Tống Thư Hàng có cầm cũng không thể nào dùng được.

Lúc ấy A Thất tiền bối có dặn dò Tống Thư Hàng, đợi chừng một hai tháng sau, hắn xử lý tên Cảnh Mạch đà chủ kia xong thì

Tống Thư Hàng có thể mở phong ấn, lấy mấy vật phẩm bị phong ấn ở bên trong.

“Cái túi kia ta vẫn còn đang giữ đây, bây giờ có thể mở ra được rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

Tô Thị A Thất nói:

“Ừ, Cảnh Mạch đà chủ đã bị Tô thị gia tộc xử lý xong xuôi rồi. Hơn nữa, dưới tác dụng của cái phong ấn do ta lập ra, những ấn ký cá nhân của hắn trên mớ đồ đó đã bị xóa đi rồi, ngươi cứ yên tâm mà dùng.”

“Vâng, tiền bối.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô Thị A Thất:

“Ngoài ra, cảm ơn mớ long cốt khô đằng của tiểu hữu ngươi đã đưa lần trước nhé, thương thế của A Thập Lục đã ổn định hơn nhiều, hoàn toàn vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi.”

“Thế thì tốt quá.”

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì trong lòng cũng an tâm hơn phần nào.

Rốt cuộc thì sự cố gắng của hắn cũng không lãng phí.

Chắc là vẫn còn cơ hội gặp lại Tô Thị A Thập Lục đấy nhỉ?

…

Tống Thư Hàng vừa nhanh tay gõ lóc cóc trên màn hình di động, vừa đi theo Tứ Tu.

Lúc này, phía trước lại truyền tới giọng của Thất Tu Tôn Giả:

“Tiểu hữu đang nói chuyện với đạo hữu ở trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đấy à.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, chợt thấy bạch ngọc sư tử Tứ Tu đã dừng lại, đang liếm láp móng vuốt của mình.

Ở trước mặt hắn là một sân bóng đá rất lớn.

Sau đó, Thất Tu tiền bối đang —— Phơi pháp bảo?

Không phải bày pháp bảo ra để chụp ảnh đăng lên mạng sống ảo, mà là thật sự đang bày hết bảo vật ra phơi nắng.

Thất Tu Tôn Giả xắn tay áo lên, chuyển một đống bảo vật kỳ lạ ra từ trong động phủ của mình, bày chúng ra la liệt trên bãi đất trống.

Có vô số cây trượng gỗ có tạo hình kỳ quái, mấy thứ vật phẩm có hình tháp với đủ mọi kích cỡ lớn nhỏ khác nhau, các loại gương với đủ chất liệu, mấy chục cái pháp bào treo lủng lẳng trên sào, vô số rương lá bùa...

Trên mỗi món vật phẩm đều có sóng linh lực cường đại —— những vật phẩm này đều là pháp bảo ngũ phẩm đổ lên cả.

Pháp bảo cấp bậc tầm này, với tu vi của Tống Thư Hàng bây giờ, chỉ cần giơ tay rờ nhẹ lên chúng một cái thôi cũng sẽ bị phản phệ nặng.

Đủ loại pháp bảo có hình dạng khác nhau, Thư Hàng nhìn mà hoa hết cả mất.

Thất Tu Tôn Giả đặt một khối tượng đá phượng hoàng xuống cái đùng rồi phủi hai tay.

“Tiền bối, ngài đang làm gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi —— không phải là đang phơi pháp bảo thật đấy chứ? Chẳng lẽ pháp bảo của tu sĩ cũng phải thường xuyên lấy ra phơi nắng để chống nổi mốc à?

“Thì như ngươi thấy đấy, ta đang sửa sang lại bảo khố của mình, xem có thứ gì có thể bán lại cho người ta hay không. Lâu lắm rồi ta không sửa sang lại bảo khố của mình rồi, giờ phát hiện ra có rất nhiều thứ không dùng được nữa. Đúng lúc có thể soạn hết chúng ra, đem đi đổi linh thạch.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Thất Tu Tôn Giả cũng không thiếu linh thạch, hắn là người đàn ông đang nắm trong tay rất nhiều mỏ linh thạch, mỗi giây trôi qua đều đút túi mấy trăm vạn viên linh thạch có phẩm chất cao cấp đây.

Bởi vì thế cho nên hắn không hề thiếu linh thạch, số linh thạch hắn có hoàn toàn đủ để đáp ứng nhu cầu sử dụng cho tu luyện của hắn hằng ngày.

Nhưng tiếp theo hắn phải đi gặp cái tên thương nhân thàn bí “cái gì cũng có thể bán” kia.

Nghe đồn rằng, nếu như có đủ linh thạch thì ngay cả thuốc bất tử cũng có thể mua được ấy chứ!

Cái gọi là thuốc bất tử kia, không phải là loại ăn vào là có thể trường sinh bất tử.

Trên đời này, ngoại trừ thiên đạo và những Kiếp Tiên thiên tài đã tạo ra được đạo của riêng mình, lĩnh ngô ra được cảnh giới trường sinh thì không còn ai có thể bất tử cả.

Mạnh như Kiếp Tiên cửu phẩm, tuổi thọ có thể đạt tới được ngàn vạn năm. Nhưng nếu như không thể nào ké thừa thiên mệnh, hóa thân thành thiên đạo, hoặc là tạo ra con đường của riêng mình, lĩnh ngộ được trường sinh thì vẫn sẽ chết mà thôi.

Mà tác dụng của thuốc bất tử aáy chính là sống lại một kiếp —— khiến cho thọ nguyên vốn đã khô cạn lại có thể lặp lại lần nữa. Tựa như cây khô gặp mưa xuân, hồi sinh sống lại.

Nếu như vào lúc thọ nguyên sắp kết thúc mà Kiếp Tiên cửu phẩm ăn được một viên thuốc bất tử thì có thể sống khỏe mạnh thêm ngàn vạn năm nữa. Đáng tiếc chính là cái thứ này chỉ có thể dùng một lần mà thôi.

Bằng không, chỉ dựa vào việc cắn thuốc này thôi cũng có thể thật sự biến thành bất tử rồi!

Chỉ cần có đủ linh thạch thì có thể mua được bất kỳ thứ gì. Đối mặt với một người có tiếng cái gì cũng có như thế, dù có chuẩn bị bao nhiêu linh thạch đi nữa thì đều cảm thấy không đủ dùng.

Hơn nữa... bây giờ Thất Tu Tôn Giả đang cần mua gấp một loại bảo bối, loại này nghe đâu đã tuyệt chủng mất rồi, nhưng loại bảo vật này lại rất quan trọng đối với việc tấn cấp lên bát phẩm của hắn.

Bây giờ, cũng chỉ ở chỗ của cái gã thần bí cái gì cũng có này thì mới có hy vọng mua được loại bảo vật đó.

...

Lúc này, bạch ngọc sư tử Tứ Tu đang lăn qua lăn lại ở trên một món pháp bảo được làm từ da thú, vừa lăn vừa nói:

“Thất Tu, Thư Hàng tiểu hữu đã giành được một cái Phệ Hồn

Yêu Hồ đấy.”

“Ồ? Chính là cái hồ lô đó à?”

Thất Tu Tôn Giả nhìn về chỗ tay của Tống Thư Hàng.

Trong tay Tống Thư Hàng còn đang cầm thanh phi kiếm dùng một lần bản 004.

Bên trên có một cái hồ lô màu đỏ sẫm đang phát ra ánh sáng màu đỏ lập lòe.

Thông qua bộ dạng của hồ lô, Tống Thư Hàng có thể khẳng định rằng, đây chính là cái hồ lô nằm trong tay của gã Bán Hồ Đạo Nhân lúc trước đã bị Tống Thư Hàng đâm xuyên người.

Bất quá... Thi thể của Bán Hồ Đạo Nhân trê phi kiếm đã biến đâu mất tăm, vị trí mà chiếc hồ lô nằm cũng khác trước.

Có khi nào là bởi vì lúc đám người Thiên Nham Tán Nhân đuổi theo kiếm quang đã tiện tay xử lý thi thể của Bán Hồ Đạo Nhân luôn rồi nhỉ? Hoặc có lẽ là trong lúc cái hồ lô này trôi dạt trong không gian đã làm rớt mất thi thể của Bán Hồ Đạo Nhân.

“Tiền bối đang tìm kiếm cái hồ lô này sao?”

Tống Thư Hàng giơ cả phi kiếm dùng một lần lẫn cái hồ lô về phía Thất Tu Tôn Giả —— Cái hồ lô này có lai lịch đến thế kia á? Ngay cả Tôn Giả mà cũng đi tìm nó sao?

Thất Tu Tôn Giả vươn tay đón lấy Phệ Hồn Yêu Hồ, rồi giải thích:

“Không phải là ta đang tìm cái hồ lô này, mà là đang tìm một người đã từng tiếp xúc với cái hồ lô này trong khoảng thời gian gần đây. Sau đó hỏi mua một thứ mà ta muốn ở trong tay của người đó.”

Sau khi đón lấy cái yêu hồ xong, Thất Tu Tôn Giả cười nói:

“Hóa ra đây là series phi kiếm dùng một lần của Bạch đạo hữu đây à, chẳng trách mớ phi kiếm kia cứ bay lại quanh Thư Hàng tiểu hữu như thế.”

“Bạch tiền bối nói có thể là vì một cái kiếm trận nhân quả mà hắn vừa mới lĩnh ngộ ra được vào mười ngày trước gây nên, thế cho nên sắp tới, số phi kiếm mà hắn đã bắn vào vũ trụ cũng sẽ quay lại.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thất Tu Tôn Giả ho nhẹ một cái:

“Cái hồ lô này cũng là do Bạch đạo hữu đưa vào trong vũ trụ đấy à?”

“Không phải, cái này là do ta đưa vào trong vũ trụ.”

Tống Thư Hàng nói xong thì lại kể một lượt chuyện giữa mình và Bán Hồ Đạo Nhân cho Thất Tu Tôn Giả hiểu.

Thất Tu Tôn Giả vỗ nhẹ lên thanh kiếm gỗ, chuyện này đúng là hữu duyên với Thư Hàng tiểu hữu.

Cái hồ lô của Bán Hồ Đạo Nhân là do Tống Thư Hàng đưa vào trong vũ trụ.

Lúc hồ lô bay lên không gian thì lại tiếp xúc với cái tên cái gì cũng có thể bán kia.

Sau đó, hình như cái hồ lô này sinh ra biến dị, sau đó lại quay về trong tay của Tống Thư Hàng.

Đây cũng không phải chuyện trùng hợp ngẫu nbhiên.

Như thế, nếu như có thể tìm được cái kẻ được gọi là cái gì cũng có thể bán kia… thì nếu đưa Tống Thư Hàng tiểu hữu theo thì chắc sẽ có thêm thu hoạch gì đó. ,

“Thư Hàng tiểu hữu này, tạm thời cho ta mượn cái hồ lô này nghiên cứu một quãng thời gian có được không?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng đáp, dù sao thì thứ này vốn cũng có phải của hắn đâu.

“Thư Hàng tiểu hữu thật sảng khoái.” Thất Tu Tôn Giả cười ha ha, tay phải ấn một cái, một đạo phù văn phong ấn phủ lên hồ lô, phong ấn nó lại, để vào bên trong trang bị không gian.

“Tiểu hữu, hôm nay còn muốn chiến đấu với một trăm người khổng lồ nữa không?”

“Đương nhiên rồi, ta phải nhân cơ hội nhanh chóng nâng cao thể chất mới được.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thất Tu Tôn Giả hỏi:

“Nói về thể chất...Ta nhớ, Thư Hàng tiểu hữu ngươi có tu luyện kim cương bản bản quyền pháp và nguyên bộ bất động kim cương thân đúng không?”

“Đúng vậy.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Nếu như ngươi đã luyện bất động kim cương thân rồi thì... Ta nhớ là có một bộ công pháp rất hợp với ngươi. Công pháp này có thể nâng cao thể chất tu sĩ, khuyết điểm duy nhất chính là trong lúc tu luyện sẽ tiêu hao lượng lớn chân khí để cường hóa thân thể. Như vậy sẽ làm liên lụy đến tốc độ tiến giai của tu sĩ. Ừm, nhưng thật ra lại tương đối phù hợp với ngươi lúc này. Bởi vì bây giờ chân khí của ngươi đang tăng vọt, mà thể chất thì lại yếu.”

Chương 522: cương thủ

Phần giới thiệu của Thất Tu Tôn Giả về bộ công pháp này, khiến cho Tống Thư Hàng nghĩ ngay đến tuyệt học trấn phái Chiến Phật Chân Thân của Đấu Chiến Phật tông mà Tạo Hóa Pháp Vương đã dùng. Tạo Hóa Pháp Vương dựa vào thân thể cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm mà có thể chống chọi với Huyết Ma lục phẩm.

“Tiền bối, đó công pháp gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Tu Tôn Giả đáp:

“Cương thủ!”

Tống Thư Hàng: “?”

“Tên của công pháp đó là cương thủ, tu sĩ có phẩm cấp nhị phẩm là có thể tu luyện được rồi. Một khi tu luyện thành công, thể chất của tu sĩ có thể tăng lên một đoạn, đặc biệt là đôi tay có thể trở nên cứng rắn hơn, thủy hỏa bất xâm, song chưởng có thần lực, có thể dùng tay không chống lại các loại pháp bảo nhị phẩm!”Thất Tu Tôn Giả nói:

“Đừng xem thường công pháp cương thủ này, tuy rằng tên của nó nghe hơi cùi bắp thật, nhưng nó là công pháp bắt buộc của đệ tử Huyền Trọng Phái, một đại tông thượng cổ chuyên chế tạo vũ khí đấy.

Thì ra là thần kỹ của tuyệt kỹ rèn sắt của tông môn luyện khí.

Sau khi đệ tử của Huyền Trùng Phái học được cương thủ thì sư phụ cũng sẽ không bao giờ phải lo lắng tương lai đệ tử sẽ bị ế chổng mông nữa, cho dù đoạt cũng phải đoạt được một đạo lữ về!

“Ngươi có muốn học không?” Thất Tu Tôn Giả cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Muốn!”

Cương thủ thì cương thủ, nghe hay hơn mấy cái tên như Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam gì nhiều. Hơn nữa, công pháp này có lợi cho hắn, tội gì mà không học chứ?

“Tiền bối, học cương thủ này cần bao nhiêu linh thạch?”

“Chỉ là một môn công pháp nhị phẩm mà thôi, coi như là thù lao ngươi cho ta mượn hồ lô nghiên cứu đi.” Thất Tu Tôn Giả cười khẽ nói. Công pháp nhị phẩm, đối với Thất Tu Tôn Giả mà nói đã là chuyện của dĩ vãng xa lắc xa lơ rồi.

Dứt lời, Tôn Giả giơ tay điểm nhẹ lên không trung, trong mắt hắn lóe lên tia sáng màu vàng. Tia sáng màu vàng này từ trong mắt Tôn Giả chiếu vào hư không, hóa thành một phần khẩu quyết công pháp.

Tứ Tu ở bên cạnh há miệng, phun một quyển giấy trắng ra.

Ngón tay của Tôn Giả sờ lên trang giấy trắng đó, khẩu quyết công pháp trong hư không cũng lập tức rơi xuống bên trên tờ giấy trắng.

“Đây là khẩu quyết và công pháp của cương thủ, tu luyện rất đơn giản lắm, có chỗ nào không hiểu thì cứ việc hỏi Tứ Tu.” Thất Tu Tôn Giả nói.

“Vậy thì xin cảm ơn tiền bối, ta sẽ không khách khí nữa.” Tống Thư Hàng nhận tờ giấy trắng này.

Mặc dù nó chỉ là công pháp có phẩm cấp nhị phẩm, nhưng cũng không phải là thứ mà mấy loại công pháp tầm thường như Khai Lãng Chưởng và Thổ Linh Côn có thể sánh bằng. Giá trị của bộ công pháp này it nhất cũng phải cỡ chừng vài viên linh thạch ngũ phẩm, thậm chí còn cao hơn nữa.

Hắn cứ cảm giác gần đây mình “không khách khí” với các vị tiền bối hơi nhiều nên nhân tình mà hắn nợ cũng tăng lên một mớ.

...

Sau đó, Tứ Tu dẫn Tống Thư Hàng đến sân tu luyện của động phủ, tiếp tục khiêu chiến cái phó bản một trăm người khổng lồ nọ.

Sở Sở và Ngư Kiều Kiều cũng đang bắt đầu tu luyện ở đây.

Trên đường, Tống Thư Hàng tìm cơ hội mở gói hàng Tô Thị A Thất nhắc đến.

Bảo vật của Cảnh Mạch đà chủ không có bao nhiêu. Dù sao thì không có mấy thứ như trang bị không gian và túi thu nhỏ một tấc, đồ mà Cảnh Mạch đà chủ có thể mang theo bên người cũng không nhiều lắm.

Đầu tiên là một thanh phi kiếm màu đen nhánh, đây là phi kiếm chung của Vô Cực Ma Tông. Miễn cưỡng cũng đạt tiêu chuẩn tứ phẩm. Tốc độ phi hành bình thường, nhưng hiệu quả đánh lén thì lại rất tốt. Vứt đến môn phái nhỏ bé như Hư Kiếm phái cũng có thể trở thành bảo vật trấn tông.

Một pháp khí phi hành dạng đám mây, chỉ cần tới cảnh giới tứ phẩm là có thể sử dụng. Tốc độ của pháp khí phi hành này cũng rất tốt, lúc ấy Cảnh Mạch cũng nhờ có nó mà đuổi theo sát nút Tống Thư Hàng đang trong trạng thái vạn lý phi độn.

Nhưng Tống Thư Hàng không dùng nó được. Con rối Ngân Long của hắn có ngoại hình đẹp mắt, tốc độ còn nhanh hơn, hơn nữa có thể sử dụng ngay bây giờ luôn. Sau khi đến tứ phẩm, Tống Thư Hàng có thể ngự kiếm phi hành, càng không cần đến cái thứ này.

Có lẽ có thể bán nó đi để đổi lấy chút linh thạch chăng?

Tiếp theo, trong cái gói còn một ít đan dược, đều dùng để chữa trị các vết thương.

Cuối cùng còn có linh thạch, hơn nữa còn là linh thạch cấp bậc tứ phẩm nữa. Tổng cộng có mười hai viên, trong đó có một viên đã được sử dụng để tu luyện, linh lực bên trong chỉ còn lại khoảng phân nửa.

Nếu như trả chín viên linh thạch hắn đã vay của Bạch tiền bối thì sẽ còn dư lại ba viên.

Đúng là đáng mừng.

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng đi vào sân tu luyện, Tứ Tu khởi động hình thức tu luyện của hắn.

Thành cổ to lớn lại xuất hiện lần nữa, một trăm người khổng lồ với đủ kích thước lớn nhỏ khác nhau cũng được triệu hồi ra.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, hét to lên, bắt đầu chiến đấu một trận mới với mấy người khổng lồ.

Hôm nay hắn đã nhanh nhẹn hơn hôm qua nhiều.

Thân ảnh của hắn di chuyển qua lại giữa những người khổng lồ. Thân pháp quân tử vạn lý hành được thi triển phát huy đến cực hạn.

Mười phút sau…

Xoạt!

Đao quang hiện lên, chỉ là vận dùng đao pháp cơ bản bình thường thôi, nhưng bảo đao Bá Toái sắc bén chém rách tầng phòng ngự của người khổng lồ, chém vào nhược điểm trí mạng trên người nó.

Máu tươi phun trào.

Người khổng lồ ngã xuống ầm ầm.

“Con thứ mười tám.”

Tống Thư Hàng thở hồng hộc, thân hình chạy nhảy lên trên tường thành, mượn độ cao của tường thành. Hắn đột nhiên nhảy vọt lên, bảo đao Bá Toái chém vào đình đầu người khổng lồ thứ 19.

Sau khi trải qua một ngày tôi luyện, Tống Thư Hàng đã tiến bộ thần tốc.

Ngày hôm qua hắn còn mệt mỏi gắng sức chống đỡ người khổng lồ, hôm nay đã có tiến bộ vượt bậc, cho dù trong tình huống bị người khổng lồ bao vây, hắn vẫn có thể tìm được khe hở, chui ra khỏi vòng bao vây. Thậm chí lúc đột phá vòng vây, còn có thể tiện tay giết luôn một người khổng lồ.

Hơn nữa, trên người hắn còn mang theo Ngộ Đạo thạch, mỗi lần linh quang lóe lên trong lúc xuất đao, trải qua một lần được Ngộ Đạo thạch tăng cường xong sẽ biến thành một phần lĩnh ngộ, exp đao pháp đang tăng lên vèo vèo.

Áp lực lớn bao nhiêu, thì tiềm lực bị ép ra cũng được bấy nhiêu, lời này quả thực không sai.

“Thư Hàng tiểu hữu tiến bộ nhanh thật đấy.”

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu cười lớn nói: “Như vậy tiếp theo, ta sắp sửa tăng trọng lực rồi đấy nhé! Trọng lực trực tiếp tăng lên gấp năm, ta tin ngươi có thể làm được mà!”

“Gì cơ? Trọng lực gấp năm á?” Tống Thư Hàng lập tức gào lên: “Tứ Tu tiền bối, ngươi đừng có làm bậy!”

Vừa dứt lời, hắn đã cảm thấy thân thể của mình nặng hơn.

Thân thể vừa nhảy lên giữa không trung thì đột nhiên rơi phịch xuống dưới, ngã lăn quay trên mặt đất.

Đau quá!

Đằng sau còn có cơn đau dữ dội hơn đang chờ hắn, mười người khổng lồ nhân cơ hội bao vây Tống Thư Hàng.

Bàn chân của mười người khổng lồ kia giáng xuống từ trên trời, hung hăng dẫm nát người Tống Thư Hàng, cứ đè đầu hắn ra mà đánh!

Không bao lâu, hộ thuẫn trên người Tống Thư Hàng sáng lên.

Khiêu chiến thất bại.

Tống Thư Hàng nằm trên mặt đất như cá ươn, không thể động đậy.

Cho dù là ai đi chăng nữa, bị mười người khổng lồ hung hăng giẫm đạp một trận, cũng không thoải mái được. Hơn nữa, không biết có phải Tống Thư Hàng bị ảo giác hay không, hình như mấy người khổng lồ này đều bị thối chân cả.

…

…

Lúc Tống Thư Hàng cực khổ tu luyện, Thông Nương trên người hắn cũng đang vất vả tu luyện. Cô có thể cảm nhận được, mình vẫn còn thiếu chút năng lượng nữa mới có thể hóa thân thành hình người được.

Nhưng bây giờ vấn đề rất đỗi nghiêm trọng mà Thông Nương đang lo lắng nhất chính là sau khi biến thành hình người rồi, Ngộ Đạo thạch sẽ ở chỗ nào trên người cô đây?

Sẽ không phải biến thành sỏi trong người cô đấy chứ?

…

…

Ở trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng.

Một viên linh thạch tứ phẩm chạm vào con rối hình người tinh xảo mà Tống Thư Hàng lấy được ở sâu bên trong hang động dung nham nọ.

Lúc linh thạch tiếp xúc với con rối hình người kia thì giống như tảng đá rơi xuống nước, dung nhập vào trong cơ thể của con rối hình người...

Chương 523: Thất Tu hướng dẫn thám hiểm cổ mộ

Con rối hình người của Mặc Môn, cần phải có nguồn năng lượng truyền vào để khởi động. Con rối càng mạnh thì lại càng cần nhiều linh thạch hơn để có thể khởi động được nó.

Sau khi hấp thụ một viên linh thạch tứ phẩm xong thì đôi mắt của con rối hình người này chỉ lóe lên một cái rồi tắt ngấm.

Một viên linh thạch tứ phẩm đủ để cho con rối Ngân Long phi hành một tháng không ngừng nghỉ rồi, nhưng lại không đủ để khởi động được con rối hình người này.

Con rối hình người này rất cường đại.

Nó vẫn cần thêm rất nhiều linh thạch nữa... Ở trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng, vẫn còn lại mười một viên viên linh thạch tứ phẩm.

Con rối hình người không cách nào động đậy, nhưng lúc Tống Thư Hàng vận động đánh nhau kịch liệt với người khổng lồ, mười một viên linh thạch tứ phẩm còn lại đều có lúc va vào nó.

Chỉ cần chạm nhẹ vào một cái thôi thì linh thạch đều bị nó hấp thu vào.

Mà lúc này, toàn bộ tâm trí của Tống Thư Hàng đều tập trung vào việc đấu với người khổng lồ trong điều kiện trọng lực tăng gấp năm lần, nên vẫn chưa phát hiện ra điều bất thường trong túi thu nhỏ.

Không biết sau khi kết thúc huấn luyện, trong túi của Tống Thư Hàng sẽ còn thừa lại được mấy viên linh thạch nữa đây?

...

...

Thời gian trôi qua cực nhanh, mới đó mà đã hết nửa ngày. Hơn nửa ngày trời phải đấu với người khổng lồ trong điều kiện trọng lực gấp năm thế này, khiến cho toàn thân Thư Hàng rã rời.

8 giờ tối tính theo giờ Hoa Hạ.

Trong phòng của Thư Hàng.

Trong tay hắn mở quyển bí tịch cương thủ ra, nhân lúc buổi tối rảnh rỗi, chuẩn bị học môn tuyệt học này.

Mà bên cạnh Thư Hàng, ba người Lý m Trúc, Sở Sở và Ngư Kiều Kiều thì đang ngồi chơi bài.

Buổi sáng Lý m Trúc đã ngủ nửa ngày rồi, bây giờ là lúc cô tỉnh táo nhất. Sau khi cô tỉnh ngủ thì lập tức chạy ngay sang phòng của Thư Hàng, không chịu rời đi.

Sở Sở vì chăm sóc cô nên cũng phải đi theo.

Ngư Kiều Kiều thì vẫn luôn ở cùng một chỗ với Tống Thư Hàng.

Sau đó, ba cô gái nhàm chán, bắt đầu chơi bài với nhau, cũng không biết mấy cô này lấy bộ bài từ đâu ra.

Các cô không phải chơi bài tú lơ khơ, mà là chơi kiểu bài cào, đếm nút xem ai lớn thì ăn, người thắng có thể búng vào trán hai người thua.

Thực ra cách chơi rất bình thường.

Nhưng...

“Hì hì hì, ta thắng rồi.” Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

Sở Sở tái mặt, cô đau khổ vén tóc phần tóc mái ngắn của mình lên.

Sau đó, Ngư Kiều Kiều gập móng vuốt búng vào trán cô một cái

Một tiếng chóc trong trẻo vang lên.

“A a a.” Sở Sở hét toáng lên, toàn thân bị bắn bay ra ngoài.

Tiếp theo là Lý m Trúc, hai mắt cô ngấn lệ, từ từ đưa trán về phía Ngư Kiều Kiều.

Chóc...

“A a a.” Lý m Trúc cũng bị bắn bay ra ngoài. So với Sở Sở thì tình hình Lý m Trúc tốt hơn nhiều. Bởi vì cô cũng có cảnh giới tứ phẩm, thể chất tương đối mạnh.

Sở dĩ cô bị bắn văng ra là bởi vì cô đã bỏ hết phòng ngự.

“Chơi lại!” Sở Sở xoa cái trán của mình, bò quay lại.

“Ừ!” Lý m Trúc gật đầu thật mạnh.

Một lúc sau.

“A a a.” Sở Sở lại kêu thảm, bị bắn bay ra.

“Ha ha ha.” Lần này. Người bị búng khác là Ngư Kiều Kiều, cho dù cô chủ động buông lực phòng ngự xuống, nhưng cô là hậu duệ giao long, lực phòng ngự của thân thể cũng rất kinh người. Lý m Trúc búng mạnh một cái, nhưng với cô mà nói cũng chẳng khác nào gãi ngứa.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh lặng lẽ buông bí tịch cương thủ xuống, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Đây là không muốn để cho người ta học bí tịch mà!

…

Vô Cực Ma Tông là đại tông ma đạo của giới tu sĩ.

Bên trong ma tông lại được chia làm ba đường.

Mỗi một đường lại do rất nhiều phong chủ quản lý.

Mỗi một đường chủ của ba đường đều có tu vi cấp bậc Chân Quân lục phẩm.

Lúc này, ở trong Cửu Nhãn Già Ma Đường của nhị đường.

Tượng thần Cửu Nhãn Già Ma được thờ cúng ở giữa đại điện, dưới ma tượng còn có một ngọn lửa âm u.

Xung quanh ma tượng, có hơn 20 vị phong chủ ngồi vây thành vòng tròn, vây quanh tượng thần tựa như sao vây quanh mặt trăng.

Đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường ngồi xếp bằng trong ngọn lửa dưới tượng thần. Thân ảnh của hắn hư ảo, gần như hòa thanh một thể với tượng thần Cửu Nhãn Già Ma ở đằng sau.

Con ngươi của Già Ma đường chủ trầm xuống, nói:

“Tám vị Linh Hoàng kim đan đều bị bắt cả sao?”

Đó là tám vị Linh Hoàng kim đan. Chứ không phải tám hạt đậu vàng. Cho dù là đại tông ma đạo như Vô Cực Ma Tông thì Linh Hoàng cũng là lực lượng trung kiên trong môn phái, mỗi một người đều cực kỳ quý giá. Nếu trong nháy mắt đã mất đi tám vị Linh Hoàng kim đan thế này, sẽ khiến cho Cửu Nhãn Già Ma Đường của hắn lập tức trở thành đường yếu kém nhất trong ba đường của tông môn.”

“Nhất định phải cứu tám vị phong chủ về.” Đường chủ của Già Ma Đường trầm giọng nói.

Đối phương là Thất Tu Tôn Giả. Nhân vật vô cùng cường đại cấp Tôn Giả. Nếu như có thể, hắn cũng không muốn dây dưa với loại tu sĩ có cấp bậc thế này.

Nhưng hắn bắt buộc phải cứu tám vị Linh Hoàng kim đan về.

Đám phong chủ bên dưới nhỏ giọng nghị luận.

Một lúc sau, có một vị phong chủ trả lời:

“Đường chủ, theo tin tình báo của chúng ta đang ở mặt trăng truyền về thì hình như Thất Tu Tôn Giả muốn sai tám vị phong chủ đi làm thợ đào mỏ. Nếu như vậy thì cúng ta có thể chặn cướp thuyền tiên ở giữa đường để cứu các vị phong chủ về.”

Đường chủ Già Ma Đường gật đầu, nói:

“Ba tiếng sau, trình tin tình báo cáo lên quan lên đây. Đến lúc đó, ta sẽ đích thân tham gia kế hoạch cứu viện này.”

“Rõ.” Tất cả các phong chủ bắt đầu hành động, vô số mệnh lệnh được truyền xuống.

Bên trong ngọn lửa u ám, đường chủ âm thầm thở dài.

Hắn cần phải chuẩn bị cho kỹ càng mới được.

Đồng thời lúc chuẩn bị kế hoạch cứu viện, hắn còn chuẩn bị thêm một số linh thạch nữa.

Nếu như cứu viện thất bại, thì cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn đi chuộc tám vị phong chủ về, khi ấy nhất định phải trả một cái giác không nhỏ.

…

…

Trên đỉnh Ma Hầu Phong thứ sáu mươi chín của Cửu Nhãn Già Ma Đường,.

Ở trên vách núi bị mây mù che phủ, hình nhân phân thân của Công Tử Hải đang đứng cùng một hình nhân khác.

Từ sau khi lấy được huyết hải ngọc xong, bản thể của Công Tử Hải đã bắt đầu trùng kích cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm rồi. Mà hình nhân phân thân này, lại ở lại đại diện giải quyết những việc cấp bách thay cho Công Tử Hải lúc hắn bế quan.

Mây mù bay bay, một đám mây đen từ trong biển mây chui ra, đây chính là phân thân của An Tri Ma Quân.

Ma công của An Tri Ma Quân tu luyện rất kỳ lạ, hắn có thể phân thân ra được rất nhiều, những phân thân này đều có chung suy nghĩ với bản thể, phân tán khắp nơi ở Hoa Hạ, thu thập tình báo cho An Tri Ma Quân.

“Vừa mới nhận được tin này, Cửu Nhãn Già Ma đường của chúng ta có tám vị phong chủ bị Thất Thu Tôn Giả bắt giữ.” Phân thân của An Tri Ma Quân dừng lại chút, rồi nói tiếp:

“Hơn nữa, nguyên nhân còn là vì Thư Sơn Áp Lực Đại.”

Ma Quân dùng phương pháp truyền âm nhập mật, để phòng ngừa người khác nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ.

Hình nhân phân thân của Công Tử Hải hơi động, cũng dùng truyền âm nhập mật:

“Lại là Thư Sơn Áp Lực Đại à? Hắn có quan hệ với Thất Tu Tôn Giả sao?”

An Tri Ma Quân nói:

“Quan hệ thân thiết hơn so với tưởng tượng của ta, sau khi Thư Sơn Áp Lực Đại đi lên mặt trăng, thì vẫn luôn ở trong động phủ của Thất Tu Tôn Giả.”

Hình nhân của Công Tử Hải trầm mặc chốc lát, hình như còn suy nghĩ một vài vấn đề.

Một lúc sau, Công Tử Hải lại hỏi:

“Đường chủ chuẩn bị xử lý những phong chủ bị bắt làm tù binh thế nào?”

An Tri Ma Quân đáp:

“Tất nhiên là định cứu tám vị phong chủ đó rồi.”

Hình nhân phân thân của Công Tử Hải nói:

“Tám vị phong chủ bị bắt... Đối với chúng ta mà nói, đây cũng là một cơ hội tốt. Chúng ta cần nắm lấy cơ hội này, cho nên, không thể để cho tám vị phong chủ kia quay về hết được.”

Trong Vô Cực Ma Tông, chỉ cần sau khi thăng lên phẩm cấp Linh Hoàng ngũ phẩm, thì có thể trở thành một vị phong chủ trong Ma Tông.

Nhưng, phong chủ mới cần phải tự tiêu hao tinh lực, đi gầy dựng nên một ngọn núi của riêng mình.

Điều này cần phải đầu tư tinh lực, nhân lực và vật lực rất lớn.

Tất nhiên, lúc xây dựng ngọn núi mới. Vô Cực Ma Tông cũng sẽ phát cho một chút tiền. Nhưng chút tiền đó quá ít, cùng lắm cũng chỉ đủ để làm lớp nền của ngọn núi mới.

Kế hoạch của Công Tử Hải là trong thời gian ngắn, để ba người của mình trở thành cấp cao ở trong Vô Cực Ma Tông. Bọn họ không thể lãng phí thời gian, tinh lực đi xây dựng ngọn núi mới được.

Vì vậy, nếu như có thể kế thừa ngọn núi của phong chủ khác, thì không còn gì tốt hơn, có thể tiết kiệm được rất nhiều sức người, sức của và tài nguyên.

Tám vị phong chủ bị bắt đi, nếu không thể quay về đủ thì sẽ có trống ra mấy vị trí.

Mà chỉ cần ba người bọn họ có thể kịp thời thăng cấp phong chủ, như thế thì có thể thuận nước đẩy thuyền. Tiếp nhận thế lực và ngọn núi của vị phong chủ cũ.

Quá trình tiếp nhận thế lực cũ, có thể sẽ có chút phiền phức, nhưng dễ dàng hơn nhiều so với xây một ngọn núi mới.

An Tri Ma Quân ngay lập tức hiểu ra ý của Công Tử Hải. Nói cách khác, tám vị phong chủ kia, ít nhất phải để lại ba người trong đó đi đào mỏ cho Thất Tu Tôn Giả.

“Chúng ta phải làm như thế nào đây?” Phân thân của An Tri Ma Quân cười gian.

“Để ta suy nghĩ kỹ cái đã... Có lẽ chúng ta có thể xuống tay từ trên người của vị Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu kia.” Hình nhân của Công Tử Hải xoa cằm nói.

An Tri Ma Quân:

“Ra tay thế nào? Tiết lộ kế hoạch của đường chủ cho Thư Sơn Áp Lực Đại sao?”

“Không được, trực tiếp bán đồng đội rất dễ khiến chúng ta bị lộ. Hơn nữa, ngộ nhỡ Thất Tu Tôn Giả lấy được tin tình báo, đích thân ra tay bắt luôn cả đường chủ đi đào mỏ thì sẽ rất bất lợi cho chúng ta.” Công Tử Hải đáp.

Hắn phải nghĩ ra cách ổn thỏa nhất. Để cho đường chủ chỉ có thể cứu viện được một nửa số phong chủ về…

…

Khu Giang Nam, Hoa Hạ.

Ngón tay Cao Mỗ Mỗ đang lướt nhanh trên bàn phím ghi lại chuyến đi đến đảo thổ dân lúc trước, quá trình dạy đám thổ dân biết chữ, khiến cho linh cảm trong đầu Cao Mỗ Mỗ tuôn ra ào ào.

Khổ nỗi trên đảo lúc ấy không có máy tính. Cậu ta cũng không có cách nào biến những linh cảm đó thành văn được.

Hôm kia, đưa bạn gái Nha Y về nhà xong.

Sau đó, cậu ta ở trong lì phòng của mình suốt ba ngày liên tiếp, liều mạng gõ chữ.

Khi trong đầu có linh cảm, hạ bút như có thần phù hộ, đặc biệt trôi chảy.

“Đã quá. Một ngày hai vạn chữ, ba ngày viết được sáu vạn chữ. Sau đó một ngày đăng sáu ngàn chữ, có thể đăng được mười ngày. Ha ha ha ha.” Cao Mỗ Mỗ cười đắc ý.

Cậu ta lưu mấy chương mà mình đã viết mấy hôm nay vào trong thư mục hẹn sẵn, đặt trước giờ tự động đăng truyện luôn.

“Có được nhiều bản thảo như vậy, ngày mai có thể hẹn Nha Y đi chơi rồi. Lần này, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hỏng tuần trăng mật của mình và Nha Y nữa. Cả Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương, đều biến qua một nên. Ha ha ha ha.”

Chỗ để hưởng trăng mật cậu ta cũng đã chọn xong rồi, du lịch nghỉ mát sơn trang ba ngày ba đêm, mới nghĩ thôi đã cảm thấy kích động muốn chết rồi, lúc đầu muốn chọn đi biển, nhưng gần đây biển hay động mạnh. Cho nên, thôi thì đổi lại thành đi rừng sâu núi thẳm thôi.

Sau khi hẹn giờ đăng truyện xong, Cao Mỗ Mỗ mở phần mềm chat trên máy tính ra.

Tiện tay gửi cho ba người bạn phòng là Tống Thư Hàng, Thổ Ba, Lý Dương Đức mấy cái icon hỏi thăm ân cần. Sau khi không thấy ai online trả lời thì cậu ta đóng phần mềm chat trên máy tính đi.

Tiếp theo, Cao Mỗ Mỗ lại đăng nhập vào tài khoản chat chuyên dùng cho tác giả của cậu ta, cái tài khoản này cậu ta chỉ dùng để thêm mấy độc giả trung thành của mình, khá kín tiếng, không hề thêm bất kỳ người quen nào ở ngoài đời hết.

Khi Cao Mỗ Mỗ mở tài khoản nói chuyện ra.

Tinh tinh tinh đây là có người thêm hắn làm bạn tốt, hoặc nhắc nhở thêm vào nhóm.

“Lại có bạn đọc thêm mình à?” Cao Mỗ Mỗ ấn mở tin nhắn thông báo ra.

Long Nữ Ngư Kiều Kiều (?) xin thêm bạn làm bạn tốt. “Tin nhắn kèm theo: thêm ta, thêm ta, mau thêm ta đi!”

“Ngư Kiều Kiều, nhìn tên chắc là của em gái nào đấy nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ thầm nghĩ.

Thời gian cậu ta đăng nhập cái tài khoản không nhiều lắm, hơn nữa tài khoản này cũng chưa từng công bố ra ngoài, những người thật sự tìm được tài khoản của cậu ta rồi thêm cậu đều là độc giả đáng tin. Cho nên, chỉ cần là độc giả, cậu ta đều tiện tay thêm bạn.

Cao Mỗ Mỗ tiện tay ấn đồng ý yêu cầu kết bạn.

Nhưng... đối phương xin làm bạn vào mấy ngày trước, bây giờ hình như không online.

Sau đó Cao Mỗ Mỗ tiện tay gửi một icon mặt cười qua.

Tiếp theo cậu lại mở nhóm bạn đọc của mình ra, bắt đầu tán phét buôn chuyện trong nhóm một lúc.

Sau khi nói chuyện với trong nhóm xong, Cao Mỗ Mỗ mới cảm thấy mỹ mãn tắt phần mềm chat đi.

Sau đó cậu ta bắt đầu gọi điện cho bạn gái Nha Y, bắt đầu một kế hoạch hẹn hò mới.

……

Ngày hôm sau.

Thứ ba ngày 30 tháng 7, thời tiết không biết, bởi vì bây giờ Tống Thư Hàng đang ở trên mặt trăng. Đạo hiệu của hắn hôm nay là Bá Đao Tống Nhất, do Bạch Tôn Giả đặt cho.

Buổi sáng, sau khi thức dậy, Tống Thư Hàng liền thử tu luyện công pháp cương thủ.

Cương thủ là công pháp cấp bậc nhị phẩm, lúc tu luyện khó hơn kim cương bản bản quyền pháp nhiều. Tống Thư Hàng thử suốt mấy chục lần, chỉ biết được sơ sơ.

Lúc hắn đang tu luyện thì ở xa xa lại truyền đến giọng nói của Thất Tu Tôn Giả:

“Thư Hàng tiểu hữu, chuẩn bị xong chưa?”

“Có chuyện gì à Thất Tu tiền bối?” Tống Thư Hàng cảm thấy nghi hoặc.

“Không phải đã hẹn là hôm nay cùng nhau đi thăm dò Lục Tu Tôn Giả chi mộ à!” Thất Tu Tôn Giả nói.

Suýt nữa thì quên, hôm trước hắn đã hẹn với Thất Tu tiền bối, hôm nay sẽ đi thăm dò Lục Tu Tôn Giả chi mộ.

Chỉ vì hai ngày nay hắn luôn đánh nhau với người khổng lồ, đánh đến hoa mắt váng đầu quên hết mọi việc luôn.

“Không thành vấn đề, tiền bối. Ta lúc nào cũng có thể xuất phát được.” Tống Thư Hàng nói, hôm qua từ sau khi dùng trọng lực gấp năm để đấu với người khổng lồ xong, thể chất của Tống Thư Hàng cũng đã tăng lên một bậc.

Bây giờ, cảm giác trướng đau trong đan điền của hắn đã giảm hẳn, đau đớn ở mi tâm cũng giảm đi rất nhiều.

Chân khí đã có thể vận dụng. Hỏa diễm đao, nghịch lân đao pháp cũng đều có thể sử dụng rồi.

Tinh thần lực thì còn cần phải làm dịu thêm một khoảng thời gian nữa, đợi sau khi thể chất tăng thêm một bậc, mới có thể tu luyện pháp môn minh tưởng bình thường được. Vì vậy, mấy loại đạo thuật cần kết hợp với tinh thần lực như chưởng tâm lôi thì vẫn không thể thi triển được.

Thất Tu Tôn Giả:

“Vậy dẫn theo nhóm người Sở Sở nữa, chúng ta xuất phát thôi.”

Chương 524: Chìa khóa điều khiển từ xa của cửa cổ mộ

Từ sau khi một vị tu sĩ thượng cổ phát minh ra loại cổ mộ tu sĩ có thể di động này xong, những vị tu sĩ am hiểu định vị phong thủy thượng cổ kia lập tức rầu thúi ruột.

Lúc đó, rất nhiều tu sĩ phong thủy tầm bảo rất khó để có thể xác định được vị trí cổ mộ, sau đó lúc chuẩn bị xong xuôi để đi vào mộ rồi, thì cổ mộ dưới chân không biết lại chạy đi đâu... làm cho người ta cảm thấy đặc biệt bực dọc phiền muộn.

Nhưng... dù cổ mộ tu sĩ có tự di chuyển đi nữa thì cũng có cần phải chạy thẳng vào trong không gian thế này không?

Sở Sở cô nương ở một bên đã sớm ngớ người ra, vừa rồi cô nghe thấy Lục Tu Tôn Giả chi mộ đúng không?

Tiếp theo các cô phải đi thăm dò cổ mộ của một vị Tôn Giả?

Loại chuyện này thế này, trước đây Sở Sở căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng từ sau khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng, cô đã gặp được đến mấy vị Tôn Giả rồi. Còn sống cũng có, chết rồi cũng có.

...

...

Sau khi thuyền tiên bay đi thật lâu thì rốt cuộc cũng đã bắt đầu chậm lại.

Thất Tu Tôn Giả chỉ vào một khối thiên thạch phát ra ánh sáng màu vàng kim chói lóa, nói:

“Đến rồi, chính là ở đằng trước. Có nhìn thấy khối thiên thạch to phát sáng kia không? Chính là vị trí của Lục Tu Tôn Giả chi mộ đấy.”

Bên trong thiên thạch sao?

Tống Thư Hàng lại muốn buột mồm chửi thề lần nữa, cổ mộ của một tu sĩ rốt cuộc là dùng cách nào để di chuyển thì mới có thể chui vào bên trong một khối thiên thạch ngoài vũ trụ chứ!

Hơn nữa phát ra ánh sáng màu vàng kim chói lóa mù mắt này, lẽ nào các tu sĩ dạo chơi trong vũ trụ gần đây đều là đám mù à, cư nhiên không có bất kỳ ai phát hiện ra Lục Tu Tôn Giả chi mộ này?

Thuyền tiên dừng lại cạnh thiên thạch, lúc này Tống Thư Hàng mới phát hiện, lớp ánh sáng màu vàng kim chói lóa kia là một tầng kết giới phòng ngự, thuyền tiên không cách nào tiến vào trong được.

“Đúng rồi,Thư Hàng tiểu hữu, chân khí của ngươi đã có thể vận dụng được rồi chứ? Trước khi đi vào Lục Tu Tôn Giả chi mộ, đúng lúc ta muốn dạy ngươi một pháp thuật nhỏ, khi ở trong cổ mộ nhất định sẽ dùng đến.” Thất Tu Tôn Giả cười nói.

“Tiền bối, pháp thuật gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chính là truyền âm nhập mật trước đây ta hứa với ngươi, nếu ngươi đánh thắng trăm người khổng lồ kia thì ta sẽ truyền thụ cho ngươi đấy. Nói là pháp thuật. Nhưng truyền âm nhập mật chỉ là một loại kỹ xảo vận chuyển chân khí đơn giản mà thôi, học nó nhanh lắm.” Thất Tu Tôn Giả nói.

“Hả? Nhưng tiền bối, ta chưa đánh thắng được trăm người khổng lồ kia mà?”

Thất Tu Tôn Giả cười nói:

“Ha ha, thật ra, lúc Tứ Tu điều chỉnh tăng trọng lực lên gấp năm lần thì đã xem như ngươi qua cửa rồi.”

Trọng lực tăng gấp ba lần, Tống Thư Hàng đã nắm vững được kỹ xảo giao chiến với sinh vật khổng lồ rồi, dựa vào địa thế đã có thể dễ dàng chém giết vào nhược điểm chí mạng của người khổng lồ.

Lúc đó, nếu như Tứ Tu không tăng trọng lực lên gấp năm lần thì chắc chắn Thư Hàng sẽ có cơ hội giết hết toàn bộ một trăm người khổng lồ kia.

…

…

Cho nên, trước khi đi vào Lục Tu Tôn Giả chi mộ, Thất Tu Tôn Giả bắt đầu dạy Tống Thư Hàng sử dụng kỹ xảo truyền âm nhập mật.

Truyền âm nhập mật, chính là vận chuyển chân khí thành một đường, trực tiếp truyền lời mình muốn nói vào tai người khác thông qua đường chân khí đó.

Rất bí mật, rất thực dụng. Đặc biệt là khi ở trong vũ trụ, khi không có cách nào truyền âm thanh thì kỹ năng này đúng là thần kỹ.

Như lời Tôn Giả đã nói, học truyền âm nhập mật cũng không khó chút nào.

Ngón tay của Thất Tu Tôn Giả điểm xuống. Năm phút sau, Tống Thư Hàng cũng đã nắm giữ được đại khái kỹ xảo truyền âm nhập mật này.

Tuy lúc sử dụng, âm thanh hơi đứt quãng, còn có cảm giác cứng ngắc như giọng người máy. Nhưng ít nhất thì người khác cũng có thể nghe hiểu.

Như vậy là đủ rồi.

…

…

Sau khi đợi Tống Thư Hàng học truyền âm nhập mật xong, Thất Tu Tôn Giả lại nói:

“Như vậy tiếp theo, chúng ta phải nghĩ cách phá bỏ tầng kết giới này, nếu không chúng ta không thể đi vào Lục Tu Tôn Giả chi mộ được.”

Ngư Kiều Kiều hỏi:

“Phá bỏ thế nào đây?”

“Rất đơn giản, các ngươi nhìn chằm chằm vào kết giới màu vàng kia, có phát hiện ra cái gì không?” Thất Tu Tôn Giả chỉ cái kết giới màu vàng kia.

Nhóm người Tống Thư Hàng nhìn sang cái kết giới màu vàng đó.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã nhìn ra chỗ khác biệt ở trên kết giới. Trên kết giới màu vàng, thấp thoáng hiện ra hình dạng của một ô cửa sổ. Mà trong ô cửa số đó, có thể nhìn thấy bóng dáng một cô gái đang ngồi.

“Shhh!” Tống Thư Hàng đột nhiên rùng mình, vừa mới nhìn thấy bóng dáng cô gái này thì hắn lập tức cảm thấy toàn thân rét run.

Chuyện gì thế này? Chỉ là nhìn thấy bóng dáng của cô gái này thôi mà toàn thân đã lạnh run là sao?

“Đó là gì vậy?”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Ảnh của người chết, thứ thường thấy nhất trong cổ mộ của tu sĩ. Sau khi tu sĩ cường đại tử vong thì trên người phát ra khí tức tử vong, nó sẽ liên kết làm một với cấm chế trên cổ mộ của mình, hóa thành một loại ảnh của người chết thế này. Mà nếu muốn đi vào kết giới của cổ mộ thì đầu tiên phải qua được cửa ảnh của người chết.”

Lúc này, Sở Sở cũng lên tiếng nói:

“Sao cứ cảm thấy vừa nhìn thấy ảnh người chết này thì toàn thân lập tức rét run thế này.”

Không chỉ mình Thư Hàng cảm thấy toàn thân lạnh run.

Tống Thư Hàng nhớ lại những ký ức có liên quan tới kết giới từ ký ức của gã tiên sinh Xá Lam của Thiên Thủ Môn kia.

Nhưng kết giới ở trong mơ đều bị xóa phông hết cả, hơn nữa, trong ký ức của Xá Lam, khi thăm dò Lục Tu Tôn Giả chi mộ, lúc phá kết giới này thì hắn đã dùng tới cách khá bạo lực để mở.

Mà ý tứ trong lời nói của Thất Tu Tôn Giả cho thấy không thể dùng bạo lực để phá giải cái kết giới màu vàng kim này sao?

…

…

Thuyền tiên dùng lại, cửa thuyền mở ra.

Thất Tu Tôn Giả phóng quy tức thuật và trận pháp phòng ngự lên thân thể đám người Tống Thư Hàng, đảm bảo bọn họ có thể sống trong vũ trụ, không cần lo lắng vấn đề hít thở và áp lực hay phóng xạ gì.

Toàn bộ đám người Sở Sở, Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Lý m Trúc đi xuống khỏi thuyền tiên, đáp xuống sát viền kết giới.

Phải mở kết giới này như thế nào đây?

“Có muốn thử chút bí pháp của tộc chúng ta không, Giao Bá

Chân Quân cha ta rất có kinh nghiệm phá giải phong ấn đấy.” Ngư Kiều Kiều nói.

Lúc nói chuyện, móng phải của cô ngoắc một cái, bên trên xuất hiện năm quả bóng nước:

“Bí pháp, Hắc Hà Thủy!”

Trong truyền thuyết, thiên phủ thượng cổ có một dòng Hắc Hà. Nước sông trong đó có thể rửa sạch tất cả phong ấn, phù văn. Cho dù là rơi vào trong pháp bảo mạnh thế nào, phù văn trên đó đều bị nước Hắc Hà tẩy sạch, cuối cùng biến thành vũ khí bình thường.

Bí pháp Hắc Hà chi thủy của Giao Bá Chân Quân, cũng có được công hiệu xóa bỏ phong ấn như nhau.

Lúc móng phải của Ngư Kiều Kiều đang ra sức tìm hiểu, trên kết giới vàng kim kia, ảnh người chết đột nhiên di chuyển qua, từ bên trên kết giới nháy mắt đi đến trước mặt Ngư Kiều Kiều

Sau đó, cô ta giơ tay vỗ nhẹ lên phía trước một cái.

Bí pháp Hắc Hà Chi Thủy của Ngư Kiều Kiều bị phá vỡ, thân thể của cô cũng bị ảnh của người chết đập bay đi...

Thất Tu Tôn Giả ở đằng sau nói:

“Không thể cứng rắn được, đây là kết giới cổ mộ cấp bậc Tôn Giả, không dễ cưỡng chế mở ra đâu.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào đây?” Sở Sở hỏi.

Thất Tu Tôn Giả:

“Hay là thử giao lưu với ảnh của người chết trên kết giới vàng kim này xem sao, nói không chừng có thể nhận được gợi ý thì sao?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Vì sao hắn lại cảm thấy giống như Thất Tu Tôn Giả là đang chỉ dẫn thám hiểm, hoặc là tiến công chiếm đóng thế nhỉ?

...

...

Theo sự chỉ dẫn của Thất Tu Tôn Giả, Sở Sở thử giao lưu khai thông với ảnh của người chết trên kết giới màu vàng kim nọ, quả thật là thành công!

Ảnh của người chế dễ dàng nói chuyện đến bất ngờ, sau khi cống hiến một viên linh thạch tứ phẩm, ảnh của người chết đưa ra chỉ dẫn:

“Ở bên trên của kết giới cổ mộ có một cái giếng cạn. Đào cái giếng cạn này lên, có thể lấy được một khối kim loại mảnh. Đó chính là chìa khóa để mở kết giới cổ mộ này.”

Tống Thư Hàng ra mặt giao một viên linh thạch tứ phẩm, sau khi giao viên linh thạch xong, hắn nghi hoặc không hiểu vì sao linh thạch của hắn chỉ còn có lại mười một viên?

Quái thế, sao tự dưng lại thiếu mất một viên rồi?

Chẳng lẽ mình nhớ nhầm sao? Không thể nào, hắn nhỡ rõ ràng là có tổng cộng mười hai viên linh thạch tứ phẩm, trong đó có một viên đã dùng hơn phân nửa.

Viên linh thạch bị thiếu kia rớt đâu mất tiêu rồi?

Chỉ là bây giờ, không phải lúc để tìm hiểu linh thạch bị mất.

Sau khi Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ kỹ, bèn cầm linh thạch còn lại trong túi thu nhỏ một tấc ra, để vào túi áo bịt kín có khóa kéo.

Sau đó, nhìn về phía miệng giếng cạn.

…

…

Dựa theo chỉ dẫn của ảnh người chết nọ, sau khi mấy người đào cái giếng đó lên, quả thật đã đào được một khối kim loại mỏng.

Trên khối kim loại kia có khắc hai loại đồ án chim và cá.

“Cái chìa khóa này dùng thế nào?”

Tống Thư Hàng cầm tấm kim loại này lên, tò mò đưa tay chạm vào hình vẽ chim kỳ lạ trên đó.

Két két két.

Kết giới màu vàng kia phát ra tiếng như người ta nghiến răng, cuối cùng mở ra đường vào cao ba mét. Không chỉ có kết giới, mà trên thiên thạch to cũng xuất hiện một cửa vào, đây chính là cửa vào cổ mộ.

Tống Thư Hàng lại thử ấn vào hình vẽ cá trên tấm kim loại nọ.

Ầm ầm ầm!

Cửa lớn của kết giới vừa mới mở và đường vào trên thiên thạch đều đóng lại.

Hai nút, một đóng một mở.

“...” Tống Thư Hàng:

“Chìa khóa điều khiển từ xa à?”

Rất nhiều kỹ thuật vô cùng hiện đại hóa, nhưng ở thời đại thượng cổ đã bị các tu sĩ cổ chơi chán rồi.

Tống Thư Hàng lại ấn cái hình con chim nhỏ kia.

Kết giới mở ra, đoàn người nối đuôi nhau đi vào.

Sau khi đi vào thông đạo ở bên trong thiên thạch, bọn họ nhanh chóng đi tới cửa chính của cổ mộ.

Có một tấm bia mộ được dựng lên ở chỗ cửa vào, bên trên viết sáu chữ cổ Lục Tu Tôn Giả chi mộ.

Chỉ là trong sáu chữ cổ này lại ẩn chứa một cỗ lực lượng vô cùng cường đại.

Sở Sở cảm thấy chỉ hơi đến gần tấm bia mộ này một chút thôi, đã phải bị uy áp cực kỳ cường đại ảnh hưởng, tim đập càng ngày càng nhanh.

Mãi khi đến được chỗ này rồi, hoàn cảnh xung quanh mới giống với với cảnh trong mơ của Tống Thư Hàng.

Tiếp sau đây, mới thật sự bắt đầu nguy hiểm. Tống Thư Hàng nhớ rõ ràng, Xá Lam tiên sinh của Thiên Thủ Môn, dựa vào bí kỹ tinh xảo, một đường loại bỏ cạm bẫy đi sâu vào trong cổ mộ. Nhưng còn chưa đến khu vực cổ mộ thật sự, thì đã bất cẩn dẫm phải bẫy, tứ chi bị chém lìa, biến thành nhân côn.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả nói:

“Tiếp theo đây, mọi người phải cẩn thận, từ chỗ này là chính thức tiến vào phạm vi của cổ mộ Lục Tu Tôn Giả rồi, khắp nơi tràn ngập nguy hiểm đấy, đi vào thôi. Chính thức thể nghiệm kích thích khi đi thăm dò cổ mộ tu sĩ đi!”

“Đợi chút đã, Sở Sở cô nương. Đằng trước 10cm bên phải của cô có một cạm bẫy, đừng giẫm lên nó.”

“Thư Hàng tiểu hữu, chú ý quan sát xung quanh. Tuy rằng đây chỉ là phần ngoài rìa của cổ mộ, nhưng xung quanh vẫn ẩn giấu rất nhiều thứ thú vị lắm đấy.”

Thất Tu tiền bối... trình độ thấu hiểu của ngài về cổ mộ này đã đạt được đến đẳng cấp nắm rõ như lòng bàn tay luôn rồi đấy.

Chương 525: thánh quang kiếm thuật.

Mặc dù từ sau khi biết về sự tồn tại của Ngũ Tu Chân Quân chi mộ và bạch ngọc sư tử Tứ Tu, Tống Thư Hàng đã từng hoài nghi giữa Lục Tu Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả có quan hệ gì đó.

Nhưng bây giờ, Thất Tu Tôn Giả thuộc như nằm lòng, chỉ dẫn mấy người Tống Thư Hàng đi vào trong cổ mộ thế này. Một đường chỉ dẫn tận tường, ở đây có bẫy này, chỗ kia giấu bảo vật đấy... Đây là là gì chứ?

Đây giống như chuẩn bị chơi một trò chơi kinh điển trên máy chơi game, chưa chơi thì đã xem xong hướng dẫn trước rồi, kết quả lúc bắt đầu chơi thật thì phát hiện trò chơi không còn thú vị chút nào nữa!

Tình trạng của đám người Tống Thư Hàng chính là như vậy.

Vốn là một chuyến thám hiểm cổ mộ tu sĩ đầy kích thích và mạo hiểm, bây giờ lại biến thành du lịch ngắm phong cảnh.

Quỳ lạy cách gợi ý trò chơi của Thất Tu tiền bối luôn... Nhưng thật ra đám người Tống Thư Hàng cũng thu hoạch được ít thứ linh tinh.

Sở Sở nhận được một mũi tên Phá Ma Tiễn, giống như phù bảo vậy, một khi bắn ra thì có lực sát thương gần với cấp bậc ngũ phẩm.

Ngư Kiều Kiều nhận được một viên Quy Châu thủy hệ, đeo lên người có thể duy trì độ ẩm cho cơ thể. Cái này giúp cho Ngư Kiều Kiều sống được ở trên đất liền trong môi trường khô hanh, có thể tiết kiệm chút pháp thuật thường dùng trong quá trình duy trì độ ẩm của thân thể, tiết kiệm được rất nhiều pháp lực.

Lý m Trúc nhận được một vật có hình dáng giống quả bom, chỉ cần ném ra thì sẽ lan ra một luồng khói kịch độc.

Những thứ này cũng không phải bảo vật thuộc về Lục Tu Tôn Giả chi mộ —— nói thế nào thì cũng là một ngôi mộ của Tôn Giả, bảo vật bên trong không thể nào là những đồ chơi cấp thấp như vậy được.

Những bảo vật này, đều là những tu sĩ thám hiểm trước đây mang vào, sau khi xảy ra sự cố trong cổ mộ, những đồ vật này cũng rơi vào trong cổ mộ...

Còn Tống Thư Hàng thì nhận được —— một quyển bí tịch kiếm thuật!

Bí thuật kiếm thuật mà hắn đã khát khao bấy lâu nay!

Không phải là cái loại bí tịch thông thường đâu...

Nó có tên là thánh quang kiếm thuật.

Nghe cái tên thì... cảm thấy không phù hợp với phong cách của tu sĩ Hoa Hạ chút nào.

“Đây là một quyển bí thuật kiếm pháp không tồi, phong cách quang minh chính đại, uy lực chính diện khá tốt. Tổng cộng có sáu chiêu, nhị phẩm dùng đến lúc lên tới tứ phẩm cũng không có vấn đề gì.” Đây là lời đánh giá của Thất Tu Tôn Giả về quyển bí tịch kiếm thuật này.

Nhưng mà có một vấn đề nhỏ ở đây —— Bản thánh quang kiếm thuật này không phải là sản phẩm của tu sĩ Hoa Hạ.

Mà bản kiếm thuật này vốn là của kỵ sĩ thánh đường của phương Tây thời cổ. Sau khi lưu truyền đến Hoa Hạ, được một vị tu sĩ cao nhân sửa đổi mà thành.

Kiếm thuật vẫn lưu giữ lại phong cách và đặc sắc kiếm thuật của kỵ sĩ thánh đường phương Tây.

Nói cho dễ nghe, thì kiếm thuật này gọi là kiểu Trung Tây kết hợp.

Nhưng trên thực tế, loại phong cách kiếm thuật này không phù hợp với kiếm tu của Hoa Hạ.

Khi Tống Thư Hàng mở trang thứ nhất của quyển thánh quang kiếm thuật ra —— Chiêu thứ nhất: Thánh quang trảm ác kiếm. Kiếm quyết: Thánh quang, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng giá để đấu một trận!

Tiếp tục mở trang thứ hai, chiêu thức thứ hai: Thánh quang thập tự kiếm. Kiếm quyết: Đối thủ đáng kính, vì vinh quang mà chiến đấu!

Cái đậu má, đây là thứ gì vậy?

Có phải là quyển sách kiếm thuật này vào nhầm sang trường quay không vậy?

Tống Thư Hàng có xúc động muốn xé nát bản kiếm thuật này ra cho rồi.

Nhưng sau một phút suy nghĩ lại, cuối cùng hắn vẫn cất bản thánh quang kiếm thuật này vào... Dù sao thì nó cũng là một bản kiếm thuật, nếu thật sự rảnh rỗi không có gì làm thì tập bừa cũng được.

Hơn nữa thánh quang kiếm thuật này cũng không tồi, ít nhất sau khi luyện thành kiếm pháp này thì có thể tăng cơ bắp.

Cơ cắp săn chắc hơn thì có thể nâng cao thể chất tu sĩ theo.

Cùng lắm coi nó là công pháp luyện thể thôi.

...

...

Trên đường đi, trò gợi ý Thất Tu hướng dẫn thám hiểm cổ mộ diễn ra không ngừng, khiến cho đám người Tống Thư Hàng tránh thoát được phần lớn cạm bẫy, dễ dàng đi ra khỏi một mê cung, cách xa từng nguy cơ ẩn nấp.

Quả nhiên, Lục Tu Tôn Giả chi mộ này là nhà ngài mở ra đúng không, Thất Tu tiền bối?

Tống Thư Hàng dám bảo đảm, chỉ cần đi theo Thất Tu Tiền bối thôi, một đường qua cửa đến chỗ sâu nhất trong cổ mộ thì sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Nhưng, trò chơi gợi ý này của Thất Tu Tôn Giả, không thể thuận lợi từ đầu đến cuối.

Sau khi đi qua phía ngoài xa nhất của cổ mộ, lúc chính thức đi vào phạm vi cổ mộ thật, trước mặt đám người Tống Thư Hàng xuất hiện bảy đường đi.

Sở Sở:

“Có tới bảy lối rẽ sao?”

Ngư Kiều Kiều:

“Chọn đường nào đây?”

Tống Thư Hàng nhìn Thất Tu tiền bối:

“Tiền bối, đi thế nào đây?”

“Khụ!! Chim ưng non kiểu gì cũng phải rời tổ, vỗ cánh bay xa. Trên đường đời của mỗi con người, chúng ta không thể dựa vào trưởng bối mãi được, có lúc mình cũng phải tự lựa chọn nữa.” Thất Tu Tôn Giả nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng nói:

“Được rồi... Chúng ta chọn thế nào, bỏ phiếu hay ném cành cây đây?”

Sở Sở:

“Ném cành cây đi, rút phiếu rất phiền, vì ở đây có bảy con đường mà.”

Ngư Kiều Kiều:

“Đồng ý, ném cành cây đi. Ai may mắn thì người đó ném.”

Lý m Trúc túm góc áo Tống Thư Hàng, không phát biểu ý kiến.

Sở Sở đáp:

“Ta cảm thấy vận khí của mình bình thường, không ném đâu.”

Tống Thư Hàng im lặng ngẩng đầu:

“Ta thì thôi đi.” Hắn là chàng trai thường xuyên gặp phải xui xẻo. Có thể sống đến bây giờ đúng là kỳ tích.

“Ta nói này, tại sao mà nhất định phải ném cành cây. Nếu trước mắt có 7 con đường, lúc này không phải nên phân ra à, mỗi người chọn 1 đường thì sao?” Thất Tu Tôn Giả đứng ở một bên nhịn không được bèn nói.

Tống Thư Hàng là người tôn trọng ý kiến tiền bối, thế nên hắn nói với mọi người:

“Tách ra đi nhé?”

Ngư Kiều Kiều:

“Được rồi, tách ra đi.”

Sở Sở:

“Vậy chúng ta tách ra đi đi,, nhưng thật ra ta cảm thấy tách ra đi là hành động ngu ngốc! Giống như nội dung phim kinh dị ấy, mỗi lần mấy diễn viên diễn tới cảnh nguy hiểm thì lúc nào cũng đưa ra đề nghị tách ra, rõ ràng đi cùng nhau thì sẽ tốt hơn mà... Có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Thất Tu Tôn Giả:

“...”

Cuối cùng đoàn người Tống Thư Hàng vẫn tách ra, mỗi người tự chọn một đường riêng.

Dù sao thì đây cũng là đề nghị của người hướng dẫn Thất Tu Tôn Giả —— mọi người đều biết Thất Tu Tôn Giả có quan hệ với Lục Tu Tôn Giả chi mộ, cho nên cần phải xem trọng ý kiến của hắn.

Sở Sở chọn đường thứ năm, cô quay đầu lại nhìn Lý m Trúc sau đó chui đầu vào.

Ngư Kiều Kiều chọn đường thứ hai.

Lý m Trúc chọn con đường đầu tiên, trước khi đi vào cô nhìn Tống Thư Hàng với vẻ lưu luyến không rời.

Tống Thư Hàng thì chọn con đường thứ bảy.

Bóng dáng bốn người biến mất ở trong các con đường.

Bạch Ngọc Sư Tử Tứ Tu liếm móng vuốt nói:

“Cả bốn người đều đã đi vào rồi.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Chúng ta cũng nên đi vào đi, Tứ Tu, chú ý chiếu cố mấy người Thư Hàng tiểu hữu nhé, đừng cho bọn họ chơi hăng quá mà gặp chuyển nhé. Lần trước ở trong Ngũ Tu Chân Quân chi mộ, Tam Lãng đạo hữu chơi hăng quá, suýt chút nữa đã mất mạng rồi.”

Tứ Tu:

“Ta cảm thấy trên đời này chẳng có mấy người tìm đường chết giống như Tam Lãng đâu.”

Thất Tu Tôn Giả:

“Lo trước khỏi họa, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Hơn nữa... Thư Hàng tiểu hữu cũng là thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1. Mấy ngày trước ta login lên mạng xem nội dung chat, đạo hữu trong nhóm đang bàn luận về đạo hiệu của hắn, trong đó có một đạo hiệu là Bá Đao Tống Nhất. Đạo hiệu này làm ta nghĩ đến

Tam Lãng. Nên phải đề phòng một chút.”

Bạch Ngọc Sư Tử Tứ Tu:

“Có lý, ta sẽ chú ý bọn họ nhiều hơn.”

Chương 526: Có muốn ký kết khế ước với ta, trở thành...

Sở Sở tiến vào lối đi thứ năm, trên đường đi cô vẫn luôn duy trì cảnh giác.

Không biết tự lúc nào, bên trong con đường thứ năm này đột nhiên có sương mù bốc ra, chẳng hề chứa bất kỳ linh lực nào, cũng không mang theo độc tố gì cả.

Nhưng sương càng bình thường thì càng phải chú ý hơn mới được, bản thân chuyện sương mù bình thường xuất hiện ở trong Lục Tu Tôn Giả chi mộ đã là chuyện rất đỗi quỷ dị rồi.

Sương mù dày đặc như vậy, là thể chất thuộc tính thủy. Hơn nữa xem ra, còn là thuộc tính thủy đơn thuần rất khó gặp. Một con mắt do ngọc thạch biến thành lặng lẽ đi theo sau lưng Sở Sở, giữ nguyên khoảng cách nhất định, không khiến cho cô phát hiện ra.

Đó là con mắt của Tứ Tu tách rời ra.

Sở Sở tiếp tục bước về phía trước thêm một đoạn đường, sau đó lối đi thứ năm đột nhiên xảy ra biến hóa.

Bốn đạo thân ảnh tản ra yêu khí chặn ở trước mặt của Sở Sở, bốn đạo thân ảnh này có hình dạng nửa người nửa thú, thực lực nằm khoản nằm ở cảnh giới chừng khí hải đan điền nhị phẩm, so với Sở Sở bây giờ thì thấp hơn hai tiểu cảnh giới.

Sở Sở đưa tay đặt lên đoản kiếm ở trên đùi, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào bốn con yêu loại nửa người nửa thú ở trước mặt.

“Grào!”

Đám yêu loại nửa người nửa thú kia gào lên hung tợn, sau đó xông lên, trong mắt chúng nó hằn đầy tơ máu, không có lý trí, cứ như một bầy dã thú.

Sở Sở hít sâu vào một hơi, đoản kiếm rời vỏ, đồng thời cô lẩm bẩm bằng thanh âm chỉ có mỗi bản thân nghe thấy:

“Đời này của ta, chỉ đúc một kiếm.”

Lời vừa dứt thì đoản kiếm trong tay của cô phát ra tiếng kêu ong ong.

Đoản kiếm chém ra, thi triển kiếm quyết thần bí nọ.

Một kiếm chém ra, chứa đựng bảy mươi hai loại biến ảo khác nhau, khiến cho kẻ thù khó lòng đề phòng được.

Bốn con bán thú nhân không có lý trí kia căn bản không thể nào ngăn cản nổi kiếm pháp cỡ này.

Chỉ một chiêu thôi. Trong mắt chúng nó ánh lên đầy kiếm quang, kiếm quang trực tiếp cắm vào trong não của chúng, cắt đứt toàn bộ sinh cơ.

“Ô ô!”

Đám yêu loại nửa người nửa thú đó phát ra tiếng rên rỉ, sau một khắc, thân thể của chúng nó đột nhiên tan biến, hóa thành sương mù, tan vào trong lớp sương dày đặt ở xung quanh.

Sở Sở cầm chặt đoản kiếm giữ nguyên cảnh giác.

Hồi lâu, sau khi xác định không còn yêu loại nào khác đang ẩn nấp thì Sở Sở mới thu hồi đoản kiếm lại.

Lúc này, cô cảm giác lồng ngực của mình ẩn ẩn truyền tới cảm giác đau đớn, mặc dù sau khi bôi xong hai loại dược cao của Dược Sư đưa cho, thương thế của cô đã gần khỏi hẳn. Nhưng vẫn còn lưu lại chút di chứng sau khi bị tên Kình Bát kia siết gãy xương cốt, mỗi lần cử động mạnh thì Sở Sở vẫn sẽ cảm giác lồng ngực của mình hơi nhói đau.

Sau khi thu hồi đoản kiếm, Sở Sở tiếp tục đi tới trước.

Sương mù ngày càng dày hơn, lần này, ở trong màn sương lại có thêm một phần năng lượng kỳ lạ khó tả.

Sở Sở ngưng tụ chân khí tập trung vào hai mắt rồi mà chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách trong phạm vi chừng mười thước mà thôi.

Cô lại càng cẩn thận hơn trong mỗi bước đi.

Sau khi đi thêm chừng 50m, phía trước lại xuất hiện bán thú nhân cản đường, lần này số lượng biến thành mười con, cảnh giới cũng vào tầm nhị phẩm như cũ, vừa xuất hiện đã gầm lên rồi nhào về phía Sở Sở.

Sở Sở bình tĩnh ra tay, thi triển kiếm quyết thần bí nọ, xử lý mười con bán thú nhân này.

Sau đó... Cô lại đi thêm chừng 650m, phía trước lại xuất hiện thêm một đống bán thú nhân cản đường.

Sở Sở lại ra tay thêm lần nữa, dễ dàng xử lý toàn bộ đám bán thú nhân nọ.

Tình cảnh này lặp lại chừng mười lần.

Sở Sở đã giết mười đợt bán thú nhân. Đợt sau số lượng lại nhiều hơn đợt trước.

“Sẽ không phải là cứ lặp lại mãi như vậy đấy chứ.”

Sở Sở nghĩ thầm.

Trong lúc cô đang nghĩ thế thì đột nhiên trước mắt sáng rỡ lên.

Ngay sau đó, cô đã rời khỏi lối đi tràn ngập sương mù nọ.

Sau đó xuất hiện trước một ngôi mộ.

Một ngôi mộ bằng đá rất đơn sơ, không hề được trang trí hoa lệ gì. Thoạt nhìn là một ngôi mộ do vị tu sĩ cường đại nào đó dùng pháp lực trực tiếp móc rỗng một khối đá lớn mà thành.

Ở giữa ngôi mộ có đặt một quan tài được đúc từ vàng ròng.

“Thế này là xem như đã đến nơi sâu nhất trong Lục Tu Tôn Giả chi mộ ư?”

Sở Sở lẩm bẩm, đơn giản như thế thôi sao?

Sau khi suy tư một lát, Sở Sở bước một bước lên ngôi mộ nọ.

Lúc này, cô cảm giác thân thể của mình chợt nhẹ bẫng đi.

Đồng thời, chân khí trong đan điền của cô cũng được tăng vọt.

Cô vốn đang ở cảnh giới Long Trảo đan điền thứ ba của nhị phẩm, nay lại được tăng vọt lên một tiểu cảnh giới, chân khí tăng vọt trong cơ thể xông thẳng lên mở luôn đan điền thứ tư trong cơ thể là Long Khu đan điền!

So với ba đan điền trước. Gian khổ tích góp những bốn năm năm mới có thể đột phá được, cái cảnh giới đan điền thứ tư này tăng lên quả thực sung sướng và nhẹ nhàng khiến cho Sở Sở cô nương muốn khóc ròng.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng việc tăng lên một tiểu cảnh giới lại nhẹ nhàng như thế.

Chuyến thám hiểm cổ mộ sung sướng như thế này, dù tham gia bao nhiêu lần cô cũng đồng ý!

Trong lúc Sở Sở đang đắm chìm trong quá trình thăng cấp đầy hạnh phúc kia thì cái quan tài bằng vàng nọ lại xảy ra biến hóa.

Quan tài bằng vàng kia mở ra.

Có một bóng người bị quấn kín mít thành xác ướp bò ra khỏi quan tài. Lơ lửng giữa không trung, sau đó bay đến trước mặt Sở Sở.

Phản ứng đầu tiên của Sở Sở chính là giơ tay túm lấy đoản kiếm. Thế nhưng... Cô đột nhiên phát hiện thân thể của mình không thể cử động được, ngay cả một ngón tay cũng không thể nào cục cựa được.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cái xác ướp trong quan tài bằng vàng nọ bay tới trước mặt cô, thân ảnh kia vươn tay ra, vạch mắt của Sở Sở ra để xem tròng mắt của cô, sau đó lại nhéo mũi cô, còn banh miệng cô ra để xem cả lưỡi nữa.

Cái khỉ gì đây?

Gớm quá đi mất !

Thân ảnh kia xem tròng mắt, mũi, miệng, lưỡi, lỗ tai của Sở Sở xong thì lại cầm tay của Sở Sở lên, xem kỹ lòng bàn tay của cô.

Sau khi xem xong, thân ảnh kia lại ném Sở Sở lăn quay ra đất, sau đó cởi giày của cô ra, kéo đôi tất quẳng đi. Sau đó nó nắm bàn chân của cô lên để nhìn cả vân chân.

Sở Sở cảm giác xấu hổ muốn chết.

Sau khi xem chân của Sở Sở xong, đạo thân ảnh đó lại lui về bên cạnh cỗ quan tài màu vàng, lấy một cái mai rùa ra khỏi quan tài, nhét ba đồng xu vào trong.

Sau khi dừng lại một lát, hình như do đạo thân ảnh kia cảm giác số lượng đồng xu không đủ, nên lại nhét thêm năm đồng vào, cho đủ con số 8 may mắn.

Sở Sở thầm nghĩ:

“Ơ hay người này định xem bói sao?”

Đúng là đang xem bói.

Chỉ thấy thân ảnh của xác ướp nọ co tay búng một cái, bắn rất nhiều phù văn vào trong cái mai rùa nọ, trong đó bao gồm cả tướng mặt, chỉ tay chỉ chân của Sở Sở vào cùng luôn.

Đầy đủ thông tin về Sở Sở.

Sau khi bắn vào xong thì mai rùa sáng lên, nó bay đến giữa không trung rồi xoay tròn.

Sau khi xoay đủ tám vòng, mai rùa bắn tám đồng tiền kia ra như tiên nữ rắc hoa.

Đồng tiền xếp thành một vòng tròn trên mặt đất.

Thân ảnh kia nhìn tám đồng tiền trên mặt đất rồi suy tư một lúc.

Lát sau, thân ảnh kia lại bay tới trước mặt Sở Sở lần nữa, trịnh trọng nói:

"Tiểu cô nương, ta thấy cô cốt cách kinh kỳ, hơn nữa đôi chân cũng rất đẹp. Có muốn cân nhắc chuyện ký kết khế ước với ta, trở thành..."

...

Bên khác.

Trong lối đi thứ nhất.

Lý m Trúc ngáp dài đi tới trước, đi hoài đi mãi, trong lối đi bắt đầu có tuyết rơi.

Cư nhiên lại có tuyết rơi, đây là thuộc tính băng biến dị từ thuộc tính thủy hệ đây mà, là một loại thuộc tính cực kỳ hiếm có. Chỉ là trạng thái của tiểu cô nương này không được tốt lắm.

Một tròng mắt của Tứ Tu bay lơ lửng sau lưng của Lý m Trúc, quan sát hành động của cô.

Cũng giống như Sở Sở, Lý m Trúc cũng tiếp tục đi tới trong trận tuyết này.

Đi được một lúc, Lý m Trúc đột nhiên ngồi xổm xuống.

Cô co người lại thành một cục, kéo chặt quần áo trên người, không động đậy tí nào.

Chính là hàn khí trong cơ thể phát tác, nên cô lại tiến vào trạng thái ngủ đông.

Tròng mắt của Tứ Tu:

"..."

Chương 527: Đạo thống truyền thừa của Lục Tu Tôn Giả?

Lý m Trúc: “zzzzz”

Trong trạng thái ngủ đông thì cô ngủ đến là ngon.

Tròng mắt bằng bạch ngọc kia thở dài, nó lơ lửng bay đến chỗ Lý m Trúc. Sau đó, nó nhanh chóng biến hóa, hóa thành một bạch ngọc sư tử nho nhỏ. Rồi cắp lấy thân thể của Lý m Trúc rời khỏi lối đi số 1 này, quay lại phía thuyền tiên nằm bên ngoài mộ cổ của Lục Tu Tôn Giả.

Xem ra Lục Tu Tôn Giả chi mộ và Lý m Trúc không có duyên với nhau rồi.

……

Bên trong một lối đi khác.

Trong con đường mà Ngư Kiều Kiều đã chọn thì lại có một cơn giông gió đầy sấm chớp… trong một lối đi nhỏ xíu xiu thế này mà lại giăng kín sấm chớp bão bùng thế này, khiến cho cô cũng không biết phải mắng gì cho đúng.

Thực ra, sấm chớp và mưa bão thế này chứng tỏ Ngư Kiều Kiều có thể chất song thuộc tính lôi, thủy. Giao long từ nhỏ đã có thể hô phong hoán vũ, Ngư Kiều Kiều có hai thuộc tính lôi, thủy cũng là chuyện bình thường.

Cũng giống như Sở Sở, sau khi Ngư Kiều Kiều đi thêm một đoạn trong lối đi đầy mưa to sấm giật đó thì lại gặp phải kẻ thù cản lối. Bất quá thứ mà cô gặp phải không phải là bán thú nhân, mà là tu sĩ ma đạo với ánh mắt mang theo vẻ tàn nhẫn khôn cùng.

Trình độ của những tu sĩ ma đạo này ở chừng vừa mới bước vào cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm, chỉ luận cảnh giới thôi thì xêm xêm với Ngư Kiều Kiều. Nhưng Ngư Kiều Kiều là bán ngư nhân đã trải qua ngư dược long môn để hóa thành, sức chiến đấu thật sự của cô cao hơn mấy tu sĩ cùng đẳng cấp một đoạn.

Bốn tu sĩ ma đạo nọ nhanh chóng bị Ngư Kiều Kiều đánh nằm thẳng cẳng.

Tu sĩ ma đạo bị giết chết lại tiêu tán một cách quỷ dị, hóa thành một phần của cơn bão.

Cơn bão lại càng dữ dội hơn, triệt để giăng kín tầm mắt của người ta.

Cũng giống như những gì Sở Sở đã gặp phải, phạm vi tầm nhìn của Ngư Kiều Kiều chỉ còn lại không tới mười mét.

Cô lại tiếp tục đi về phía trước thêm 50m nữa, sau đó thì lại gặp được đợt tu sĩ ma đạo tiếp theo...

Ngư Kiều Kiều như có điều suy nghĩ.

Sau khi giết xong đợt tu sĩ ma đạo thứ hai, cô quyết đoán xoay người lại, lùi về cửa vào của lối đi.

Nhưng khi cô vừa lùi lại 50m thì đợt tu sĩ ma đạo thứ ba đã đứng đó sẵn để chờ cô.

Mặc kệ là đi tới hay lùi lại thì đều bị kẻ địch chặn đường, hơn nữa thực lực của kẻ thù về sau vẫn thấp hơn Ngư Kiều Kiều một chút.

“Thiệt cái tình.”

Ngư Kiều Kiều lẩm bẩm.

Cô đành phải quay ngược lại. Tiếp tục đi sâu vào bên trong lối đi.

Cũng giống như Sở Sở, sau khi đánh xong mười lượt tu sĩ ma đạo, Ngư Kiều Kiều cũng thuận lợi đi vào trong ngôi mộ đó.

Lúc vừa mới bước vào cổ mộ thì người cô run lên bần bật. Không thể giữ hình thái nửa người nửa cá được, đành phải biến thành hình dạng giao ngư.

Đồng thời, số lượng tiên thiên chân khí trong cơ thể của cô cũng tăng lên những một phần tư, triệt để củng cố được cảnh giới tứ phẩm!

“Không hổ là mộ của Tôn Giả, thoáng cái đã lấy được chỗ tốt lớn thế này.”

Ngư Kiều Kiều nheo mắt lại, ánh mắt nhìn về phía quan tài bằng vàng ròng ở trong ngôi mộ này.

Lúc này, quan tài bằng vàng đó mở ra, có một đạo bay ra từ trong đó.

Ngư Kiều Kiều ở cảnh giới tứ phẩm, nhưng khi đối mặt với đạo thân ảnh trong quan tài màu vàng kia cũng chẳng khá khẩm gì hơn Sở Sở ở cảnh giới nhị phẩm.

Cô cũng giống như bị trúng định thân thuật, không thể động đậy.

Thân ảnh từ bên trong cỗ quan tài bằng vàng kia bay ra, sau đó tới bên cạnh Ngư Kiều Kiều, bắt đầu kiểm tra toàn thân từ ngũ quan cho tới bốn cái móng vuốt của cô.

Sau đó, thân ảnh kia lại móc cái mai rùa ra, nhét tám đồng xu vào.

Mai rùa bay lên, đồng tiền văng ra. Tạo thành trạng thái lộn xộn chẳng có quy tắc gì.

“Ơ? Qủe bói này... đáng tiếc. Xin lỗi nhé tiểu nha đầu, xem ra cô không thích hợp với ta. Tuy rằng cô có hình thái nửa người nửa cá, hai chân cũng đẹp lắm, nhưng giữa hai ta chẳng có duyên gì cả.”

Thân ảnh trong quan tài bằng vàng kia ra chiều tiếc nuối, nói với Ngư Kiều Kiều.

Ngư Kiều Kiều:

“...”

“Nhưng cô cũng đừng có thất vọng, tuy rằng giữa hai ta không có duyên phận gì, nhưng ta sẽ tặng cho cô một phần quà an ủi.”

Nói xong, đạo thân ảnh kia lại quay về bên cạnh quan tài bằng vàng, moi moi móc móc một lúc, lấy ra một khối bảo thạch.

“Nguyệt Quang thạch. Là thứ mà yêu tu thích nhất đấy, chỉ cần đeo nó thì bất kỳ lúc nào cũng có thể hưởng thụ khoái cảm tựa như đang tu luyện dưới ánh trăng. Khối Nguyệt Quang thạch này còn được chừng một nửa năng lượng, cũng đủ cho cô dùng hơn mười năm đấy.”

Thân ảnh kia giao Nguyệt Quang thạch lại cho Ngư Kiều Kiều, sau đó lại giơ tay ra vỗ nhẹ lên người cô.

Toàn thân Ngư Kiều Kiều bị bắn ra khỏi cổ mộ cái vèo như một mũi tên.

Một lát sau.

Khi thân thể của cô dừng lại thì đã xuất hiện ở bên cạnh chiếc thuyền tiên nằm bên ngoài mộ cổ rồi.

Ngư Kiều Kiều điều chỉnh trạng thái lại, sau đó nhanh chóng biến hóa thành trạng thái bán ngư nhân.

Cô quay đầu lại nhìn cánh cửa Lục Tu Tôn Giả chi mộ khổng lồ kia, nghĩ thầm: Không có duyên á? Nói vậy thì Lục Tu Tôn Giả chi mộ này đang tìm kiếm người hữu duyên ư? Chẳng lẽ nó đang chọn người kế thừa đạo thống hay sao?

Thời đại thượng cổ, có rất nhiều tu sĩ cường đại toàn tâm toàn ý cắm đầu vào trong việc tu luyện. Trong núi chẳng nhớ năm tháng trôi qua mấy bận. Bởi vì mãi mê tu luyện, có rất nhiều cổ tu thuở sinh tiền quên cả việc thu nhận đệ tử. Hoặc là cảm thấy thu nhận đệ tử quá đỗi phiền phức, cho nên lười chẳng thèm nhận.

Sau đó đột nhiên có một ngày, những cổ tu cường đại đó phát hiện thân thể của mình không ổn, thọ nguyên sắp tận, bản thân sắp tèo.

Lúc này mấy cổ tu đó mới nhấp nha nhấp nhổm như ngồi trên đống lửa, muốn thu nhận một đệ tử, bồi dưỡng thành tài cũng chẳng còn kịp nữa. Hoặc là họ vẫn cho rằng nhận đệ tử phiền quá nên đến chết vẫn lười chẳng buồn thu.

Nhưng việc truyền thừa đạo thống của tu sĩ lại cũng rất quan trọng, đâu thể nào để cho đạo thống của mình bị đứt đoạn được.

Thế cho nên, một số cổ tu sẽ để đạo thống của mình lại ở trong mộ của chính mình, đợi người hữu duyên tới, đặng còn kế thừa đạo thống, phát dương quang đại công pháp của mình.

Đây chính là người có duyên với cổ mộ.

“Không biết trong số chúng ta ai là người may mắn trở thành người kế thừa đạo thống của cổ mộ này nữa? Đây chính là đạo thống của một vị Tôn Giả đấy.”

Ngư Kiều Kiều nghĩ thầm.

Bên trong lối đi thứ bảy.

Năm phút trước.

Tống Thư Hàng ngước nhìn phía trên đỉnh đầu của minh, nơi đó có luồng điện lóe lên kêu lách tách, thi thoảng còn xẹt ra cả ánh lửa.

“Xem ra Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể chất lôi, hỏa song thuộc tính rồi.”

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu đi theo sau lưng Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Bởi vì Tống Thư Hàng là thành viên của nhóm Cửu Châu Số 1, trước kia từng thiếu chút nữa có được một cái đạo hiệu là Bá Đạo Tống Tam, tuy rằng về sau đã được đổi thành Bá Đao Tống Nhất.

Cho nên bạch ngọc sư tử Tứ Tu đặc biệt cẩn thận, đi theo sau lưng Tống Thư Hàng, tránh cho Tống Thư Hàng tự tìm đường chết như Cuồng Đao Tam Lãng, khiến bản thân mình thiếu chút nữa bỏ mạng.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào lôi điện với ánh lửa kia cả buổi trời, sau khi xác định mấy thứ này sẽ không đột nhiên giáng xuống đầu hắn thì hắn mới dám cất bước tiến vào chỗ sâu bên trong lối đi thứ bảy.

Sau khi đi được một đoạn thì lập tức trông thấy bốn người đứng cản đường ở phía xa.

Bốn người đang cản đường này rất quen thuộc với Tống Thư Hàng, toàn thân chúng được bọc kín trong một mảnh vải đen, bên trên mọc ra một đám gai nhọn hoặc.

Đây chính là chiến sĩ nhím biển!

Vậy nên, Tống Thư Hàng không chút do dự, rút đao nhào lên, lúc hắn nhìn thấy đối phương thì đối phương cũng đã thấy hắn, hơn nữa, trên người Tống Thư Hàng có ấn ký kẻ tàn sát nhím biển, hắn và chiến sĩ nhím biển như nước với lửa, hai bên căn bản không có khả năng hòa giải.

Nếu đã như vậy thì cứ tiên hạ thủ vi cường, chẳng sai đi đâu được.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã có cảnh giới Long Vĩ đan điền thứ hai của nhị phẩm rồi, trình độ của đám chiến sĩ nhím biển này thì đều là mới vào nhị phẩm, thấp hơn hắn một tiểu cảnh giới.

Mặc dù là một đấu bốn, nhưng bản thân Tống Thư Hàng có một đống phù bảo, pháp khí, phần thắng phải tám phần đổ lên.

Chương 528: Muốn ký kết khế ước trở thành Bát Tu không?

Tống Thư Hàng:

“Bá vương toàn phong trảm!”

Hắn thi triển thân pháp quân tử vạn lý hành, sau đó nhanh chóng chém một đao về phía tên chiến sĩ nhím biển đứng ngoài cùng bên phải! Miệng thì gào bá vương toàn phong trảm thế thôi, nhưng thứ đánh ra lại là hỏa diễm đao.

Điểm này là học được từ đệ tử Sở gia với đệ tử Hư Kiếm Phái trong trận chiến Đoạn Tiên Đài trước kia —— lúc giao chiến chính diện, gào to tên kỹ năng của mình thì có thể tăng mạnh khí thế của bản thân, khiến cho uy lực của chiêu thức tăng lên mấy phần.

Nhưng nếu gào tên chiêu thức của mình ra như thế thì sẽ dễ dàng bị đối thủ phá giải. Cho nên... Phần lớn tu sĩ trong lúc ra chiêu chiến đấu thì sẽ gào lên một cái tên nào đó nghe trâu bò một tí, thứ nhất là có thể gia tăng khí thế của mình, thứ hai là có thể đạt được mục đích che mắt người khác, thứ ba là nếu như tên tuyệt chiêu của mình nghe cùi bắp quá thì cũng tiện bề nhờ cái tên dỏm kia lấp liếm một chút.

Tóm lại —— miệng thì gầm lên kiếm nhận phong bao, nhưng thứ dùng lại là cú húc mạnh bạo, gặp phải đối thủ ngây thơ không rõ chân tướng thì có thể dễ dàng lừa hắn một vố.

Nhưng rất đáng tiếc, bốn tên chiến sĩ nhím biển đối diện Thư Hàng căn bản không để mình bị lừa. Hai mắt của chúng đỏ bừng lên, căn bản không hề có lý trí, nên lúc chiến đấu căn bản không cần dùng đầu óc suy nghĩ làm gì.

Thấy Tống Thư Hàng chém một đao tới, tên chiến sĩ nhím biển đứng phía ngoài cùng bên phải lao lên hùng hục dùng lồng ngực của bản thân để ngăn cản một chiêu hỏa diễm đao kia, cũng giơ tay túm lấy bảo đao Bá Toái, muốn tạo ra cơ hội phản kích cho ba tên đồng bọn của mình.

“Đúng là phong cách chiến đấu của chiến sĩ nhím biển.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, đối mặt với kiểu liều mạng của đám chiến sĩ nhím biển này, hắn cũng không hề chùn tay.

Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng rỡ lên, mỗi một hành động nhỏ nhất của đám chiến sĩ nhím biển kia đều rơi vào trong mắt của hắn. Đồng thời, trong lòng của hắn lại dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ —— động tác của bốn chiến sĩ nhím biển kia đập vào mắt hắn lại có cảm giác vô cùng chậm chạp, sơ hở giăng kín khắp nơi!

“Động tác quá chậm, mấy động tác dư thừa trong lúc chiến đấu cũng nhiều nữa.”

“Không có thân pháp phụ trợ, hoàn toàn chỉ dựa vào tốc độ bản năng... Đừng nói là bị bốn tên bao vây, tình hình kiểu này dù có thêm mười tên cũng không làm gì được ta.”

Trong quá trình mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử để tăng cao trình độ lẫn thuần thục với võ học, tiện thể còn hưởng ké được rất nhiều kiến thức căn bản. Lại thêm hai ngày nay Tống Thư Hàng phải vùi đầu chiến đấu với 1 đám người khổng lồ nữa.

Nhãn lực và kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng đã được tăng lên rất nhiều.

Đối mặt với kiểu chiến đấu dùng mạng đổi mạng của đám chiến sĩ nhím biển kia, Tống Thư Hàng lựa chọn kích hoạt cái hộ phù thanh phong gia tốc trên người.

“Thanh phong gia tốc.”

Một đạo thanh phong xoay tròn quanh người hắn, khiến cho tốc độ của hắn lại tăng thêm rất nhiều.

Đao quang lóe lên.

Tên chiến sĩ nhím biển đứng ngoài cùng bên phải thậm chí còn không kịp giơ tay ra đỡ lấy thân đao thì đã bị ngọn lửa cuốn lấy thân thể, thần hình câu diệt.

Cổ tay của Tống Thư Hàng lật nhẹ một cái, trước khi đòn tấn công của ba tên chiến sĩ nhím biển khác đánh tới thì hắn đã sớm vận sức chờ phát động long vũ thức trong nghịch lân đao pháprồi.

Đao khí hóa thành hình rồng, bay lượn bốc lên.

Keng keng keng keng keng!

Toàn bộ công kích của ba tên chiến sĩ nhím biển kia đều bị long vũ thức cản lại toàn bộ. Bản thân ba tên chiến sĩ nhím biển cũng bị lực phản chấn của đao khí bắn văng ra, liên tục lùi lại phía sau.

Sau khi bắn ba tên chiến sĩ nhím biển kia bay ra, Tống Thư Hàng không đuổi theo. Nhờ vào thanh phong gia tốc, nhanh chóng chạy thẳng về phía chỗ sâu trong cổ mộ, không lãng phí thời gian để dây dưa với đám chiến sĩ nhím biển này.

Tốc độ của thanh phong gia tốc cộng thêm quân tử vạn lý hành, thoáng cái đã bỏ xa ba tên chiến sĩ nhím biển ở lại sau lưng.

……

Cứ như thế, lúc Tống Thư Hàng vọt lên hơn 50m nữa thì hắn phát hiện phía trước lại có thêm chiến sĩ nhím biển đang chặn đường.

Lần này là mười con chiến sĩ nhím biển, con nào con nấy hai mắt đỏ ngầu, nhe nanh múa vuốt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

“Grào ~~” Tống Thư Hàng há miệng gầm một tiếng, sư hống công cộng thêm năng lực thiên phú là huyễn âm của hắn khiến thân thể của mười hai tên chiến sĩ nhím biển kia cứng đờ, bị sư hống công chặn đứng,

Tống Thư Hàng nhân cơ hội nhảy lên thật cao, phóng về phía đầu của mười tên chiến sĩ nhím biển nọ. Tác dụng tăng tốc của thanh phong gia tốc vẫn còn chưa biến mất, thế cho nên hắn lại tiếp tục lao thẳng về đích.

Cứ như vậy, nhờ vào năng lực của huyễn âm cùng sư hống công, thanh phong gia tốc cộng thêm quân tử vạn lý hành, Tống Thư Hàng một hơi chạy qua mặt năm lượt chiến sĩ nhím biển chặn đường.

Khi hắn gặp phải lượt chiến sĩ nhím biển thứ sáu thì số lượng của đám chiến sĩ nhím biển cản đường cũng phải cao tới hai mươi tên, đây cũng không phải con số mà nhảy một cái là vượt qua được.

Hơn nữa, lúc này hiệu quả của thanh phong gia tốc trên người Tống Thư Hàng đã tản đi.

“Xem ra phải đánh một trận rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hai mươi tên chiến sĩ nhím biển mới bước vào cảnh giới nhị phẩm, cho dù đều ở trong trạng thái điên cuồng thì chỉ riêng bản năng chiến đấu thôi, không cần dùng tới bất kỳ thân pháp, công pháp, võ kỹ gì, đối phó cũng chẳng hề dễ dàng.

Vậy cho nên, Tống Thư Hàng với tay vào trong túi tiền, muốn nhờ vào uy lực của kiếm phù để càn quét hai mươi tên chiến sĩ nhím biển này.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang định đánh một trận thì phía sau lưng đột nhiên vang lên một trận tiếng gầm điên cuồng và tiếng hét tức giận.

Năm đợt chiến sĩ nhím biển bị hắn vượt qua lúc trước bây giờ đã tụ lại một chỗ, biến thành một đội quân chiến sĩ nhím biển, đang chạy như điên về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Chạy tới hết rồi sao, thiệt cái tình. Bị người ta vượt qua rồi mà không chịu ngoan ngoãn đứng im ở chỗ cũ là sao chứ.”

Tống Thư Hàng nói thầm, sau đó, hắn quyết đoán móc kiếm phù ra, kích hoạt nó.

Thế nhưng... Sau khi Tống Thư Hàng hoàn thành quá trình kích hoạt kiếm phù xong thì kiếm phù lại bị kẹt đạn, không hề bắn ra kiếm khí.

“Chuyện gì thế này? không phải là trùng hợp vớ phải sản phẩm thất bại của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đấy chứ.”

Tống Thư Hàng dùng tốc độ nhanh nhất đổi một lá kiếm phù khác, chuẩn bị kích hoạt nó thêm lần nữa.

Nhưng lá kiếm phù thứ hai vẫn bị tịt ngòi như cũ.

Không phải là do bản thân kiếm phù, chẳng lẽ ở bên trong Lục Tu Tôn Giả chi mộ này thì không thể nào dùng được phù bảo sao?

Tống Thư Hàng đoán đúng rồi!

Trước đây thật lâu, có một vị đạo hữu tên Cuồng Đao Tam Lãng gì đó đi thăm dò Ngũ Tu Chân Quân chi mộ, cầm theo một lá bảo phù cường đại vô. Cuối cùng, trong lúc tình cờ, Cuồng Đao Tam Lãng đạo với lá phù bảo cường đại nọ thiếu chút nữa cho nổ tung Ngũ Tu Chân Quân chi mộ năm đó... Ngay cả bản thân Cuồng Đao Tam Lãng cũng suýt bị nổ banh xác.

Thế nên, ở trong Lục Tu Tôn Giả chi mộ này có thêm một cái trận pháp dùng để áp chế phù bảo.

...

Tống Thư Hàng đành phải cất phù bảo lại túi, cầm chặt bảo đao Bá Toái:

“Biết trước như thế thì đã gặp đợt nào xử đợt đó rồi.”

Nhưng bây giờ hắn chẳn còn thời gian để mà hối hận là được.

Quân đoàn chiến sĩ nhím biển gầm lên, điên cuồng nhào về phía Tống Thư Hàng. Móng vuốt, hàm răng, gai nhọn, mỗi một bộ phận trên thân thể của chúng đều có thể hóa thành vũ khí cường đại.

Nghịch lân đao pháp, long toàn thức!

Đao khí biến thành long lân, hoàn toàn bao vây Tống Thư Hàng.

Tuy rằng số lượng chiến sĩ nhím biển hơi nhiều thật, nhưng số lượng có thể tấn công Tống Thư Hàng cùng một lúc cũng có hạn, còn công kích đánh được về phía thằn

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cũng bắt đầu phản kích.

Kim cương bản bản quyền pháp, hỏa diễm đao, sư hống công, còn có cả cương thủ mà ngày hôm qua hắn mới học được chút ít đều bị thi triển ra hết.

…

Sau khi khổ chiến một trận, Tống Thư Hàng vất vả lắm mới giải quyết xong hết đám chiến sĩ nhím biển kia.

Trạng thái của đám chiến sĩ nhím biển này không đúng lắm, hai mắt ngập tràn tơ máu, không hề phối hợp với nhau. Chỉ biết dựa vào bản năng để tấn công, tuy có cảnh giới cấp bậc nhị phẩm, nhưng sức chiến đấu mà bọn chúng thật sự phát huy ra e là còn không bằng một tu sĩ ba bốn khiếu của nhất phẩm nữa.

Nên số lượng có nhiều thật, nhưng vẫn bị Tống Thư Hàng giết sạch.

Sau khi giải quyết đám chiến sĩ nhím biển kia xong thì hoàn toàn không có thi thể để lại, chúng biến thành hỏa diễm và lôi điện bay lên cao, hóa thành một phần của lôi hỏa phía trên lối đi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua lôi điện và ánh lửa trên đầu —— quả nhiên cái đám chiến sĩ nhím biển ban nãy không phải là vật sống, mà do Lục Tu Tôn Giả chi mộ này dùng cách đặc biệt nào đó để mô phỏng ra thôi.

Chẳng lẽ chiến đấu với đám chiến sĩ nhím biển này thì sẽ có ý nghĩa đặc biệt gì à?

Thôi kệ đi, không cần phải nghĩ nhiều làm gì, trước tiên phải đi hết lối thứ bảy này cái đã... Nói không chừng sau khi tiến vào trong chỗ sâu nhất thì sẽ lấy được đáp án nào đó.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Lần này, hắn cũng thành thật qua từng ải từng ải, gặp đợt chiến sĩ nhím biển nào thì xử lý đợt đó.

Sau khi giải quyết xong mười lượt chiến sĩ nhím biển thì Tống Thư Hàng cũng bước vào trong thạch thất có chứa Lục Tu Tôn Giả chi mộ kia.

Thạch thất khổng lồ vô cùng đơn sơ cùng với chiếc quan tài được đúc bằng vàng.

Hơn nữa, ngay khi Tống Thư Hàng bước vào trong thạch thất thì lập tức cảm giác chân khí trong cơ thể của mình được tăng vọt.

Là bẫy sao?

Không, không phải là bẫy, đây là phúc lợi sau khi qua được lối đi kia!

Nhưng cái phúc lợi này tới không đúng lúc tí nào cả.

Xúi quẩy quá đi mất.

Trong lòng Tống Thư Hàng chua xót nghẹn ngào, hắn đã trải qua thái sơn phong ấn pháp, sau đó lại phải chiến đấu tròn hai ngày với một trăm người khổng lồ kia, vất vả lắm mới tăng thể chất lên một đoạn, khiến cho chân khí trong khí hải đan điền không còn cảm giác như bị căng phình lên nữa.

Nhưng nào ngờ, vừa mới giải trừ cái nguy cơ chân khí bạo thể xong... Thì lập tức gặp được kỳ ngộ, khiến chân khí trong cơ thể tăng lên cái vèo. Khí hải đan điền lại ẩn ẩn phình lên đau nhói, toàn thân giống như có thể phát nổ bất kỳ lúc nào.

“Khó chịu quá, đau chết mất, sắp nổ rồi, không phải là ta sẽ bỏ mạng ở đây đấy chứ.”

Trong lúc suy tư thì cỗ quan tài bằng vàng trong thạch thất mở ra, thân ảnh xác ượp nọ cũng bò ra khỏi quan tài, bay tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt khi xác ướp này bay ra thì Tống Thư Hàng giống như bị trúng phải thuật định thân vậy, ngoại trừ con mắt ra thì toàn thân không thể cục cựa được chút nào.

Xác ướp bay tới bên cạnh Tống Thư Hàng, giơ tay bắt đầu lật mí mắt của hắn lên ngó nghiêng, nặn mũi, sờ tai, kéo miệng, lại còn cạy cả miệng của hắn ra xem lưỡi nữa.

Sau khi xem xét ngũ quan xong, thân ảnh xác ướp nọ lại xem tay cho Tống Thư Hàng.

Xem tay xong thì thân ảnh đó lại dựng ngược Tống Thư Hàng ra đất, xách hai chân hắn lên, tháo giày hắn ra để xem cả bàn tay.

Lúc này Tống Thư Hàng cảm thấy đặc biệt xấu hổ, hắn chỉ muốn chết quách đi cho xong.

Sau khi xem chân xong, thân ảnh xác ướp nọ đột nhiên cảm thán mà rằng:

“Chân cũng được lắm... nhưng tiếc quá, sao lại là đực rựa chứ.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nếu như ta mà là nữ thì bây giờ ta đã kiện ngươi tội quấy rối rồi nhé!!!

Sau khi buông hai chân của Tống Thư Hàng ra, xác ướp đó lại bay về bên cạnh cái quan tài màu vàng nọ, cầm cái mai rùa kia ra, nhét tám đồng xu vào. Lại đánh mớ phù văn về thông tin mặt mày, tay chân của Tống Thư Hàng vào trong mai rùa.

Mai rùa chuyển động, xoay tròn mấy vòng, cuối cùng rơi xuống mặt đất.

Sau khi đồng tiền kia rơi xuống, xếp thành hai hàng chỉnh tề, mỗi bên bốn đồng.

Đúng là một quẻ bói kỳ lạ.

Thân ảnh xác ướp nọ nhìn chằm chằm vào quái tượng nọ cả buổi trời, rơi vào trạng thái trầm tư, sau đó mới giơ tay bấm thử.

Một lúc sau, xác ướp kia lại lướt về bên cạnh Tống Thư Hàng:

"Tiểu tử kia, tuy rằng ngươi là nam, nhưng ta thấy ngươi cốt cách kinh kỳ, hơn nữa hình dạng đôi chân của ngươi không tồi... khụ khụ!"

Tống Thư Hàng:

"..."

"Khụ, nói thế nào đây nhỉ, ta không thể tính rõ được duyên phận giữa ta và ngươi. Quái tượng này một nửa là rất có duyên, một nửa khác là không hề có duyên. Nói thật, quái tượng kỳ lạ thế này, ta cũng không biết phải giải kiểu gì nữa."

Thân ảnh xác ướp kia nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Cái thứ quái tượng này có đáng tin không?

Nói đến xem quẻ, Tống Thư Hàng lập tức nhớ ngay đến Đồng Quái Tiên Sư tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 —— ai cũng bảo quẻ bói của Đồng Quái Tiên Sư phải xem ngược lại mới được. Nhưng lỡ như Đồng Quái Tiên Sư cũng cho ra một đáp án hoàn toàn trái ngược với cái quái tượng này thì phải xem ngược kiểu gì đây? Nghĩ thôi cũng thấy hay ho rồi.

Lúc này, xác ướp kia lại nói tiếp:

"Thế này đi nhé tiểu tử, nể tình cặp giò của ngươi không tệ, chi bằng chúng ta ký kết khế ước, trở thành... Bát Tu có được không?"

Nếu như có thể thì ngươi không cần phải nể mặt cặp giò của ta đâu.Tống Thư Hàng bắt đầu khinh bỉ thầm trong bụng.

Hơn nữa, ý tứ để lộ ra từ trong lời nói của xác ướp này khiến cho hắn để ý đến hai từ Bát Tu nọ.

Ký kết khế ước, trở thành Bát Tu sao?

Có ý gì đây?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ ra rất nhiều thứ.

Phân thân bạch ngọc sư tử Tứ Tu của Thất Tu Tôn Giả, trong nhóm Cửu Châu Số 1 từng có tiền bối đi thăm dò Ngũ Tu Chân Quân chi mộ, bây giờ bọn họ lại đang thăm dò Lục Tu Tôn Giả, lại còn cả Thất Tu Tôn Giả nữa.

Tống Thư Hàng ẩn ẩn đoán được một khả năng.

Chẳng lẽ Tứ Tu, Ngũ Tu, Lục Tu, Thất Tu Tôn Giả đều đã từng ký kết khế ước với người nào đó, trở thành xxx Tu sao?

Sau đó, nếu như mình ký kết khế ước thì mình cũng có thể biến thành Bát Tu?

Nhưng tại sao bạch ngọc sư tử Tứ Tu lại biến thành phân thân của Thất Tu Tôn Giả chứ?

...

Lúc này, xác ướp kia lại giơ tay ra túm lấy mớ băng vải trên tay mình kéo thật mạnh xuống.

Sau khi băng vải trên người của xác ướp kia bị lột xuống hết thì lộ ra chân thân thật sự ở bên trong xác ướp.

Bên dưới lớp băng vải dày đó là một cô gái đầy ưu nhã.

Cô gái mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, tà váy xẻ lên giữa đùi, vừa gợi cảm lại ưu nhã. Trên váy được thêu vô số hình bươm bướm. Hơn nữa mấy hình bươm bướm này cư nhiên đều có thể hoạt động, đang tung tăng bay múa trên chiếc váy đó.

Cô gái này có một mái tóc dài tựa như vàng ròng, vô cùng lóa mắt. Lông mi, lông mày của cô cũng ánh lên màu vàng.

Khi cô mở mắt ra, ngay cả đồng tử cũng là màu vàng.

Tống Thư Hàng lập tức nhận ra cô —— đây đúng là cô gái tóc vàng vừa ra tay đã hạ gục mười bốn tu sĩ kim đan của tiểu đội Thiên Nham Tán Nhân và Vô Cực Ma Tông ở trước cửa động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

“Lục Tu Tôn Giả?”

Tống Thư Hàng bật thốt lên tiếng, lúc cô gái tóc vàng kia tháo lớp băng vải xuống thì hiệu quả của định thân thuật trên người hắn đã bị giải trừ.

Chẳng lẽ cô gái này chính là Lục Tu Tôn Giả?

Nhưng cô ấy vẫn còn sống mà. Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh cường đại trên người cô ta, đây tuyệt đối không phải con rối, cương thi hay oán quỷ gì cả.

Nếu đã còn sống thì tại sao lại xây nên một cái Lục Tu Tôn Giả chi mộ làm gì kia chứ, lại còn tự chôn mình ở trong quan tài màu vàng kia nữa chứ?

Chẳng lẽ đây là sở thích cá nhân của cô ấy à?

“Đúng vậy, ta chính là Lục Tu.”

Cô gái tóc vàng kia thản nhiên nói:

“Ngoài ra, tuy ràng ta đã từng đạt đến cảnh giới Tôn Giả, nhưng bây giờ thực lực của ta bị hạn chế ở cảnh giới Chân Quân lục phẩm.”

“Vậy tiểu tử này, ngươi có hứng thú ký kết khế ước, trở thành Bát Tu không?”

Vấn đề này... Trong ngôi mộ cách vách, Lục Tu cũng đang hỏi Sở Sở.

Chương 529: Đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao

Cô gái tóc vàng Lục Tu Tôn Giả kia đã từng đạt đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, nhưng không biết lý do vì sao lại rớt xuống cảnh giới Chân Quân lục phẩm, cuối cùng còn xây Lục Tu Tôn Giả chi mộ rồi chôn bản thân ở trong đó.

Sau đó, lại do Thất Tu Tôn Giả đại biểu cho Tứ Tu, Lục Tu (và các x Tu còn lại) hành tẩu trên thế gian?

Nói cách khác, nếu như lập khế ước trở thành Bát Tu thì... Tương lai một ngày nào đó mình cũng sẽ thay thế cho Thất Tu Tôn Giả ư?

Lúc này, cô gái tóc vàng kia lại hỏi tiếp:

“Sao hả, có muốn ký kết khế ước hay không?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Lục Tu tiền bối, ít nhất thì trước tiên ngài cũng phải giải thích cho ta biết Bát Tu kia là thế nào mới đúng chứ?”

Hắn còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào đây, thì sao mà dám ký kết khế ước bậy bạ được chứ?

“Ta biết ngay là ngươi sẽ hỏi vấn đề này mà... Cho nên ta đã chuẩn bị sẵn rồi đây.”

Cô gái tóc vàng kia với tay vào trong áo của mình moi moi một lúc, lấy ra một viên bảo thuật có chứa ấn ký pháp thuật. Đây là một thứ phát minh ra đời trước khi có máy chụp ảnh, tu sĩ dùng nó để ghi lại hình ảnh.

“Tìm được rồi, may mà ta còn giữ lại, tuy rằng hơi xưa rồi, nhưng vẫn còn xem được.”

Cô gái tóc vàng kia nói.

Nói xong, Lục Tu mở viên bảo thạch pháp thuật kia ra, chiếu ra một bức ảnh cổ mộ.

Nó cũng là một ngôi mộ bằng đá đơn sơ, nhưng quan tài trong ngôi mộ đó lại dùng bạc để tạo thành. Trong ngôi mộ đó có treo một tấm biển, bên trên viết “Ngũ Tu Chân Quân chôn cất thân trong quá khứ ở nơi này”.

Là mộ của Ngũ Tu Chân Quân.

Trong bức ảnh kia, cái nắp của quan tài từ từ dịch ra, có một đạo thân ảnh chui ra từ trong quan tài đó. Thân ảnh kia có nụ cười thản nhiên, trông rất đỗi bình dị gần gũi.

Khi người trong quan tài xuất hiện thì Tống Thư Hàng lập tức bật thốt:

“Lạc Trần Chân Quân?!

Đạo thân ảnh chui ra từ chiếc quan tài bằng bạc kia đúng là Lạc Trần Chân Quân tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1. Tống Thư Hàng nhớ rõ Lạc Trần Chân Quân là một vị tiền bối rất kiên nhẫn.

Trước đây không lâu, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 cùng nhau đánh Huyết Ma, chính là vị Lạc Trần Chân Quân này đứng ở bên cạnh Tống Thư Hàng, giải thích tình hình chiến đấu cho hắn nghe.

Sau đó, Lạc Trần Chân Quân lọt vào top 5 trong cuộc đua máy kéo của Bạch Tôn Giả, bây giờ đang đi theo Bạch Tôn Giả cùng thám hiểm cái di tích thượng cổ kia rồi.

Lạc Trần Chân Quân lại là Ngũ Tu sao?

“Lạc Trần Chân Quân? À... Ngươi nói chính là con cháu hơn ba mươi đời của Ngũ Tu ấy à. Tên nhóc kia cũng khá lắm, tuổi còn trẻ mà đã trở thành Chân Quân rồi.”

Cô gái tóc vàng thuận miệng đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Con cháu hơn ba mươi mấy đời rồi mà còn giống nhau được như thế. Gien di truyền của vị Ngũ Tu này phải bá đạo đến cỡ nào chứ?

Có khi nào cả dòng họ nhà Lạc Trần Chân Quân từ ông cha đến chú bác đều trông giống nhau như đúc thế không nhỉ?

...

Trong bức ảnh, lão tổ Ngũ Tu của Lạc Trần Chân Quân lơ lửng trên chiếc quan tài bằng bạc kia, đưa mắt nhìn về phía một vị tu sĩ trẻ tuổi, giống như đang kiên nhẫn giải thích việc gì đó.

Tống Thư Hàng nhìn qua thì phát hiện vị tu sĩ trẻ tuổi kia chính là Thất Tu Tôn Giả!

Bất quá, Thất Tu Tôn Giả ở trong bức ảnh nọ còn rất trẻ, cảnh giới tu vi thì đang ở tầm Tiên Thiên tứ phẩm đổ lên —— bởi vì Thất Tu Tôn Giả ở trong bức ảnh kia còn đang cưỡi trên phi kiếm, ngự kiếm phi hành.

Đây là cảnh tượng lúc Thất Tu Tôn Giả đang thăm dò Ngũ Tu Chân Quân chi mộ, trước khi ký kết khế ước để trở thành Thất Tu sao?

Lúc này, Ngũ Tu trong bức ảnh bắt đầu giải thích.

“Thất Tu cũng không phải một loại nghề nghiệp, ký kết khế ước cũng không phải do ta muốn thu ngươi làm đồ đệ,... Nói đúng hơn, Ngũ Tu cũng thế, Lục Tu cũng vậy, Thất Tu cũng được, đây không phải đạo hiệu hoặc nghề nghiệp truyền đời trong dòng họ sư môn gì cả, nó là một món đạo khí!”

Cũng giống như đứa cháu đời thứ ba mươi mấy của hắn là Lạc Trần Chân Quân, Ngũ Tu cũng là một người đàn ông có tính kiên nhẫn, giải thích mọi việc rất kỹ càng.

Đạo khí?

Thất Tu Tôn Giả trẻ tuổi trong bức ảnh đần mặt ra.

Tống Thư Hàng đang xem cũng đần mặt ra.

X Tu là một kiện đạo khí? Tuy rằng không biết đạo khí là cái gì, nhưng chắc cũng là một loại pháp bảo ấy nhỉ? Nhưng nó có quan hệ gì với pháp bảo đây?

Ngũ Tu Chân Quân lại tiếp tục giải thích:

“Món đạo khí này có tên là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trên thân đao có phong ấn cửu chuyển, mỗi một chuyển đủ để tăng cường uy lực nhất phẩm. Lúc bản tọa nhận lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao từ tay của Tứ Tu thì nó có uy lực ngũ chuyển, bản tọa một mực tế luyện nó tới uy lực của lục chuyển, công thành viên mãn thì giao nó lại cho Lục Tu, để cho Lục Tu tiếp tục tế luyện đao này.”

Trong bức ảnh, Thất Tu Tôn Giả lúc còn trẻ lại nói:

“Nói cách khác, sau khi kế thừa đạo hiệu Thất Tu xong thì ta phải kế thừa thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này? Sau đó tiếp tục tế luyện nó, đợi cho sau này có một ngày ta công thành viên mãn thì lại chuyển nó cho Bát Tu?”

“Đúng là như thế.”

Ngũ Tu Chân Quân gật đầu nói:

“Như vậy, ngươi có muốn ký kết khế ước với ta hay không, chỉ cần ký kết khế ước thì đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong truyền thuyết sẽ trở thành của ngươi!”

“Không thèm.”

Thất Tu Tôn Giả từ chối:

“Sau khi kế thừa cái đạo hiệu Thất Tu này xong thì không chỉ tốn công để tế luyện thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao kia, lại còn phải bị thanh đao này hạn chế. Tương lai còn phải giao lại thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này cho người ta. Trong quá trình này, ta có thể nhận được lợi ích gì chứ?”

“Ha ha, nếu như không có chỗ tốt gì có thể đả động được tu sĩ thì sao bọn ta có thể cam tâm tình nguyện kế thừa thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này được chứ?”

Ngũ Tu Chân Quân cười lớn.

“Lúc ngươi chính thức tiếp nhận thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này thì ngươi có thể lấy được một quyển Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công đầy đủ từ bên trong đạo khí, đây là một bộ công pháp đủ để cho ngươi lên đến Kiếp Tiên cửu phẩm, không có sai sót gì! Ngoài ra, sau khi ngươi trở thành chủ nhân của đạo khí thì còn có thể thể nghiệm kinh nghiệm và tâm đắc của vài vị chủ nhân đời trước của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nữa.”

Chẳng khác gì nói, cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thì có thể mở ra được một con đường đi lên tới đỉnh cao của tu sĩ cả.

“Ngoài ra, trong quá trình tu sĩ chúng ta tu luyện, không thể nào tránh khỏi việc phải gánh chịu thiên kiếp. Thiên kiếp vô tình, một khi trong quá trình độ kiếp xảy ra chút sai lầm nào thì sẽ bị kiếp hỏa quấn thân, vạn kiếp bất phục.”

Ngũ Tu Chân Quân thở dài.

Trong bức ảnh, Thất Tu Tôn Giả trẻ tuổi âm thầm gật đầu.

Thiên kiếp chính là thứ mà tu sĩ sợ nhất trên con đường tu luyện, cũng là kiếp nạn không thể nào tránh khỏi. Từ xưa tới nay, chí ít cũng có hơn một phần tư tu sĩ không thể sống hết tuổi thọ, mà là chết ở dưới thiên kiếp.

“Chỉ cần ngươi có được đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, dù tương lai có một ngày ngươi độ kiếp thất bại đi nữa thì cũng không bị thần hình câu diệt. Đương nhiên, tuy rằng không bị thần hình câu diệt, nhưng vì giấu giếm thiên đạo, sau khi độ kiếp thất bại thì người nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng phải trả một cái giá lớn…”

Ngũ Tu Chân Quân nói đến đây thì Tống Thư Hàng đã hiểu cái giá lớn đó là gì.

Cái giá lớn đó chắc chính là giống như bạch ngọc sư tử Tứ Tu vậy, được Cửu Tu Phượng Hoàng Đao che chở, nhưng vẫn sẽ bị hạn chế cảnh giới tu vi, trở thành một tồn tại giống như phân thân.

So với thần hình câu diệt thì vẫn tốt hơn nhiều.

“Nhưng không cần lo lắng, cho dù phải trả một cái giá đắt, nhưng vẫn có cách để lấy lại.”

Ngũ Tu Chân Quân mỉm cười nói.

Chương 530: Tống Nhất mới là bản thể

Phải trả giá đắt còn có cách để cứu vãn, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này quả là thần khí bảo mệnh khi độ kiếp.

“Ngũ Tu tiền bối, ngài cũng độ kiếp thất bại nên ở lại đây à?”

Trong hình ảnh, Thất Tu Tôn Giả trẻ tuổi hỏi.

“Cũng không phải thế!”

Ngũ Tu Chân Quân lắc đầu cười nói:

“Thứ mà ta để lại ở cổ mộ này là một phân thân đặc biệt được tách ra. Bản tôn của ta năm đó độ kiếp thành công, tấn chức lên Chân Quân, cũng đã tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lên lục phẩm và giao nó cho Lục Tu rồi. Có thể nói là thành công lui thân được.”

Thế cho nên bảng hiệu trong mộ đá mới viết là “Ngũ Tu Chân Quân chôn cất thân trong quá khứ ở nơi này”. “Thân trong quá khứ” ấy chính là phân thân đặc thù mà Ngũ Tu Chân Quân nói.

Cho dù không có Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thì Ngũ Tu Chân Quân cũng có Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công hoàn chỉnh. Nếu không phải giờ đây hắn đã ngã xuống thì có lẽ đã lên tới Huyền Thánh bát phẩm, thậm chí là cảnh giới cao hơn nữa rồi.

“Vậy ngươi có muốn kí kết khế ước không, hả người trẻ tuổi?”

Ngũ Tu Chân Quân lại hỏi.

Trong hình ảnh, Thất Tu Tôn Giả trẻ tuổi trầm tư hồi lâu.

“Được.”

Cuối cùng hắn cũng quyết định, lựa chọn kế thừa danh hiệu “Thất Tu”, nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Đến ngày hôm nay hắn đã tấn chức lên Tôn Giả thất phẩm, chỉ còn cách Huyền Thánh bát phẩm có một chút mà thôi. Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong tay hắn cũng đang loanh quanh ở ranh giới của chuyển tiếp theo, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào bát chuyển.

…

…

Hình ảnh của pháp thuật Thác Ấn dừng lại ở đó.

Tống Thư Hàng về phía cô gái tóc vàng… xem ra Lục Tu cũng độ kiếp thất bại nên thực lực mới hạ xuống cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Lục Tu nhìn lại Tống Thư Hàng rồi hỏi:

“Vậy bây giờ ngươi có kí khế ước để trở thành Bát Tu không?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi hỏi lại:

“Lục Tu tiền bối, nếu kế thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thì có hạn chế gì ngoài những cái lợi nhận được không?”

Nếu kế thừa đạo khí này có được nhiều điểm tốt như vậy, thì cũng phải có hạn chế hay khuyết điểm gì đó chứ?

Lục Tu lắc đầu:

“Có lẽ là có hạn chế, thế nhưng trong quá trình ta nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thì không thấy có hạn chế nào xuất hiện cả. Có điều… trong thời gian nắm giữ đạo khí thì uy lực của thiên kiếp phải chịu trong mỗi lần độ kiếp sẽ tăng lên vài phần, đây có được coi là khuyết điểm không?”

“Ta hiểu rồi, vậy Lục Tu tiền bối à, chúng ta phải kí khế ước thế nào đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

So với một quyển công pháp hoàn chỉnh có thể tu luyện đến Kiếp Tiên cửu phẩm và những kinh nghiệm tâm đắc của tiền nhân, thì việc uy lực của thiên kiếp tăng mạnh đúng là chẳng đáng kể chút nào.

Từ khoảnh khắc bắt đầu lựa chọn “tu chân”, Tống Thư Hàng đã chuẩn bị xong tâm lý đối mặt với nguy hiểm tử vong rồi. Bước trên con đường tu chân này mà chẳng có nổi chút máu liều ấy thì chi bằng về làm ruộng cho xong.

“Ta biết ngươi sẽ lựa chọn kí khế ước mà.”

Lục Tu cười nhẹ rồi lấy một thứ như quyển trục ra từ trong ngực.

Quyển trục mở ra, bên trong chi chít toàn chữ.

Mà bên dưới ô vuông ghi “Bát Tu” đã có vô số đạo hiệu được ghi.

Trong đó còn có ba cái tên mà Tống Thư Hàng quen thuộc.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái Tiên Sư tiền bối và Tuyết Lang Động Chủ.

Ba vị tiền bối này từng lần lượt đi vào thám hiểm trong mộ của Ngũ Tu Chân Quân.

Tống Thư Hàng xem tới đây thì hiểu ra tất cả những cái tên ấy đều là người dự bị của Bát Tu cả.

Sau khi Thất Tu Tôn Giả độ kiếp thăng cấp lên Huyền Thánh bát phẩm, sẽ chọn ra một vị từ trong những thành viên dự bị “Bát Tu”ấy để kế thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trở thành Bát Tu.

Khi Tống Thư Hàng đang cầm bút chuẩn bị viết tên mình xuống thì có một cái tên đột nhiên xuất hiện trên quyển trục, chữ viết rất đẹp.

Là tên của Sở Sở.

Sở Sở cô nương cũng lựa chọn trở thành thành viên dự bị của Bát Tu.

Cũng đúng, nếu so với người được gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 như mình, thì lực hấp dẫn của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đối với Sở Sở còn lớn hơn nhiều.

Tống Thư Hàng mỉm cười rồi nhấc bút viết ba chữ “Tống Thư Hàng” lên quyển trục.

“Xong rồi.”

Hắn buông bút.

“Chuyện tiếp theo cứ giao cho ta.”

Lục Tu vươn tay chuẩn bị thu lại quyển trục ở chỗ Tống Thư Hàng.

Song đúng lúc này, ba chữ “Tống Thư Hàng” trên quyển trục lại bốc hơi mất.

Trong con ngươi vàng kim của Lục Tu lộ vẻ nghi hoặc:

“Ủa?”

“Sao lại thế này?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lục Tu hỏi lại:

“Ngươi viết sai tên mình à?”

“Ba chữ Tống Thư Hàng, không sai mà.”

Tống Thư Hàng nói. Tên này là tên hắn, hắn đã viết cả ngàn vạn lần rồi, làm sao mà sai được chứ?

Lục Tu chớp đôi mi vàng óng, đoạn nói:

“Ngươi có đạo hiệu chưa? Thử viết đạo hiệu xem nào.”

“Đạo hiệu? Được rồi, phải viết hết à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lục Tu:

“Đạo hiệu thì đương nhiên phải viết đủ chứ.”

Thế là Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó múa bút thành văn viết lên quyển trục một đống tên.

Xếp theo thứ tự từ đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao của ngày thứ hai, đến Bá Đao Tống Nhất của thứ ba, Mộc Đạo Nhân vào thứ tư, Bạch Kình Đao Khách cho thứ năm, Thư Sơn Cư Sĩ của thứ sáu, Tầm Đạo Thư Sinh vào thứ bảy và Thiện Tâm Tu Sĩ của chủ nhật.

Lục Tu: …

Ai da, quên mất thằng nhóc này có đến bảy cái đạo hiệu. Nhìn xem, nó chiếm mất luôn bảy dòng tên rồi.

“Tiền bối, viết xong rồi ạ.”

Tống Thư Hàng buông bút xuống.

Thế nhưng hắn vừa đặt bút xuống thì bảy đạo hiệu mà hắn mới viết xong đã bắt đầu biến mất. Thiện Tâm Tu Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thư Sơn Cư Sĩ, Bạch Kình Đao Khách, cái nọ nối cái kia lũ lượt bốc hơi.

Cuối cùng chỉ để lại một cái đạo hiệu: Bá Đao Tống Nhất.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ý gì đây?

Chẳng lẽ ý chí của thiên địa chỉ thừa nhận mỗi một đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất của hắn thôi sao? Tại sao lại không thừa nhận cả tên gốc Tống Thư Hàng cơ chứ?

Có tin hắn lộn cái bàn ngay đây không? Đạo hiệu này rõ ràng chỉ là góp cho đủ số vì nể mặt Bạch tiền bối mà thôi, hắn còn đang định ít lâu nữa xóa béng nó đi mà!

“Bá Đao Tống Nhất, đạo hiệu hay lắm.”

Lục Tu khích lệ. Thế nhưng đôi mi vàng óng đang rung lên lại bán đứng ý nghĩ chân thực trong lòng cô.

“…” Tống Thư Hàng vất vả lắm mới đè được xúc động xé tan quyển trục xuống.

Lục Tu vươn tay nhận lấy quyển trục, cuộn lại rồi cất vào trong ngực:

“Khế ước hoàn thành!”

Thư Hàng tiểu hữu và cô có duyên phận rất kì quái, nếu một ngày kia hắn trở thành Bát Tu thì sẽ thú vị lắm đây.

Ngay khi Lục Tu khép quyển trục lại thì đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất trên nó cũng đã biến mất một nửa.

Hai chữ “Bá Đao” biến mất tiêu, chỉ còn lại hai chữ “Tống Nhất”.

Cả Lục Tu và Tống Thư Hàng đều không nhìn thấy cảnh ấy.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lục Tu duỗi lưng lười biếng. Nhìn Tống Thư Hàng, cô đột nhiên nhớ ra một việc.

Chân khí trong người Tống Thư Hàng tăng vọt vì “lối đi trong cổ mộ”, hắn đang mấp mé ranh giới nổ tung rồi…

Trước khi hắn rời khỏi cổ mộ, phải nghĩ cách xử lý chân khí tăng vọt trong cơ thể hắn mới được. Bằng không vừa rời cổ mộ, mất đi sự áp chế của trận pháp trong mộ thì Tống Thư Hàng sẽ nổ tan xác mà chết thật chứ không đùa.

Chương 531: Cho ngươi mượn quan tài vàng để nằm một chút

Trong mộ của Lục Tu có rất nhiều trận pháp trấn áp mộ thất. Thế mà khi Tống Thư Hàng ở trong mộ, chân khí đã có dấu hiệu không chống đỡ nổi, sắp làm nổ tung khí hải đan điền. Nếu hắn rời khỏi phạm vi của cổ mộ này thì chắc chắn sẽ nổ bụp một tiếng thành một quả pháo hoa sáng chói.

Lục Tu nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, thầm nghĩ xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Tống Thư Hàng cảm thấy ánh mắt của Lục Tu cứ khó coi thế nào ấy, ánh mắt cô nhìn hắn cứ như đang nhìn một bệnh nhân sắp chết vậy.

“Tiền bối, trên người ta có vấn đề gì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lục Tu gật đầu:

“Có chút vấn đề thật. Ta đang suy nghĩ xem nên xử lý vấn đề trên cơ thể ngươi thế nào để tránh cho ngươi vừa ra khỏi đây đã nổ tung đây. Ta không muốn đeo cái tội giết người đâu.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Vì chân khí tăng vọt trong người ta sao?”

Lục Tu lại gật đầu.

“Tiền bối, người có cách nào để giải quyết không?”

Chẳng lẽ phải phong ấn chân khí trong cơ thể hắn lại sao?

“Coi như ngươi may mắn vì gặp được ta.”

Lục Tu nói.

Dứt lời, cô chỉ vào chiếc quan tài màu vàng của mình:

“Thấy nó không?”

Tống Thư Hàng:

“Có.”

“Nằm vào đó đi. Chiếc quan tài này được tạo ra từ vật chất đặc thù ở gần mặt trăng có thể tăng cường thể chất của tu sĩ mà ta thu thập suốt trăm năm nay, phối hợp với mười ba loại tài liệu quý giá khác. Vào đó nằm đi, hiệu quả sẽ không kém gì việc ngươi vật lộn với đám người khổng lồ ở không gian trọng lực gấp năm lần đâu."

Lục Tu nói.

Cảnh giới của cô bị hạn chế ở Chân Quân lục phẩm, thế nhưng thân thể của cô vẫn còn đường cường hóa.

Hơn nữa vốn dĩ cô tu luyện một công pháp luyện thể, chỉ cần chịu khó thì cường độ thân thể của cô hoàn toàn có thể cường hóa lên tới cấp bậc Tôn Giả thất phẩm.

Cho nên trước khi thu lại giá đắt phải trả và giải trừ hạn chế cảnh giới, thì thứ mà cô có thể cường hóa mạnh hơn cũng chỉ có cơ thể mà thôi.

Quan tài vàng kim này mới được cô tạo ra cách đây không lâu.

Nó đã có hiệu quả tăng cường đối với cả nhục thân của Chân Quân lục phẩm, thì hiệu quả ấy lại càng cao hơn với một tu sĩ nhị phẩm con con như Tống Thư Hàng nhiều.

Tống Thư Hàng nhìn chiếc quan tài vàng kim kia:

"…"

Tuy biết chiếc quan tài này có công năng cường hóa thể chất của mình, thế nhưng nhìn cái ngoại hình này thì chẳng muốn chui vào gì hết.

Lục Tu đã mở nắp quan tài rồi chuyển rất nhiều thứ từ bên trong ra, nào là mai rùa, tiền đồng, đồ ăn vặt, còn có cả đài, TV và máy tính nữa chứ.

Cuối cùng Tống Thư Hàng còn nhìn thấy cả một bộ định tuyến không dây. Khỏi cần nói cũng biết đây lại là một sản phẩm khoa học kĩ thuật của tu sĩ, dùng để lên mạng trên vũ trụ đây mà.

Lục Tu nói với Tống Thư Hàng:

"Còn không mau qua đây."

Tống Thư Hàng cắn chặt răng cố gắng chui vào quan tài vàng kim.

"Gì mà như anh dũng hi sinh thế, nếu không sợ ngươi vừa bước ra ngoài đã nổ tung thì còn lâu ta mới cho ngươi xài ké cái quan tài vàng của mình nhé.”

Lục Tu nói xong bèn cầm nắp quan tài đậy vào.

Trong quan tài vàng tối om lại, đến cả âm thanh bên ngoài cũng bị nắp quan tài ngăn trở.

Chỉ còn lại bóng tối lạnh lẽo và tĩnh mịch, còn đáng sợ hơn bị giam trong phòng tối.

Đã thế lúc này đây Tống Thư Hàng không thể tu luyện chân khí, cũng không thể nào minh tưởng được, chỉ có thể mở mắt đờ ra bên trong quan tài.

Không biết mình phải ở trong quan tài vàng bao lâu.

Sau khi nằm được ba phút, Tống Thư Hàng lấy chiếc di động đã được Bạch Tôn Giả sửa chữa ra.

Vừa mở ra thì phát hiện bên cạnh có tín hiệu wifi, đã thế còn không cài mật khẩu.

Thế là Tống Thư Hàng kết nối wifi rồi lên mạng. Lên mạng được là không sợ chán rồi.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Không được rồi, vẫn chẳng có tin tức gì của Long Ma cả, có đạo hữu nào có tình báo gì không?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Gần đây vẫn không có Long Ma đáp xuống. Phải rồi, Hiến Công tiền bối, ngài đã đăng tin lên mạng giao dịch chưa?”

Hiến Công Cư Sĩ:

“Đăng rồi, nhưng mà mua bán trên mạng lắm lừa đảo lắm. Ta đăng kí một tài khoản mới lên giao dịch, chẳng bao lâu sau đã có hai đứa ngốc coi ta là gà con, dùng mấy loại máu Thiên Ma giả làm máu Long Ma. Mấy thằng ranh liều lĩnh đó bị ta túm được, phong ấn tu vi, ném vào chuồng linh thú nuôi linh thú heo cho ta rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Trong tu chân giới này luôn có những loại người tìm chết phong phú như thế đó.

Hiến Công Cư Sĩ nói tiếp:

“Nếu có đạo hữu nào có tin tức gì về máu Long Ma thì liên hệ với ta nhé, thu mua giá cao.”

“Hiến Công tiền bối yên tâm đi, nếu có tin tức gì nhất định ta sẽ báo cho ngài biết.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nói.

Các đạo hữu đang online trong nhóm Cửu Châu số 1 đều lần lượt tỏ vẻ nếu có tin thì sẽ báo cho Hiến Công Cư Sĩ ngay.

Tống Thư Hàng thở dài não ruột.

Máu của Long Ma à? Nếu hắn mà có được máu của Long Ma rồi đưa cho Hiến Công Cư Sĩ tiền bối, để hắn phối Long Ma dược tề, thì chỉ cần uống một ngụm là thể chất đã tăng thẳng lên đẳng cấp tam phẩm rồi.

Đến lúc đó hắn tu luyện Kình Thôn thuật và tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công sẽ không sợ bị nổ tan xác nữa.

Đáng tiếc là máu Long Ma đâu dễ có như vậy.

Tống Thư Hàng đang suy tư thì Dược Sư nhắn tin riêng cho hắn.

Dược Sư:

“Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng thì ngươi cũng online rồi, ta lội tin nhắn thấy mấy hôm trước ngươi có hỏi cách tăng cường thể chất trên nhóm.”

“Đúng vậy, Dược Sư tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

“Bây giờ ngươi đang ở tu vi nhị phẩm đúng khong? Ta đang có một phương thuốc dùng để tắm. Ngươi nghĩ cách phối ra rồi mỗi ngày tắm hai lần thì hẳn là sẽ giúp tăng thể chất lên không ít đấy. Lấy không?”

Dược Sư trả lời.

Thuốc để tắm, tăng thể chất lên không ít? Lấy chứ!

“Dược Sư tiền bối, ta muốn!”

Tống Thư Hàng đáp nhanh:

“Tiền bối à, phương thuốc dùng để tắm này cần bao nhiêu linh thạch vậy?

Bây giờ trên người hắn chỉ có 10 viên linh thạch tứ phẩm, không biết là có đủ hay không.

“Ha ha, giữ linh thạch mà dùng đi. Ngươi mới bước vào tu chân giới không lâu, chỗ nào cũng cần tiêu linh thạch. Nếu ngươi băn khoăn thì ta nghe nói ngươi nuôi một cây hành tinh trăm năm hả? Lúc nào tiện tay ngắt cái mầm của nó gán nợ cho ta là được rồi.”

Dược Sư tùy ý đáp.

Nói đoạn, hắn gửi cho Tống Thư Hàng một file tài liệu, chính là thông tin và hình ảnh các loại dược liệu của phương thuốc kia.

Mầm hành của Thông Nương… hắn đang có một viên kết tinh hành tinh, không biết là có thể thay thế cho mầm hành được không đây.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì trong túi hắn có gì đó căng lên.

Là Thông Nương.

Khi ở trên mặt trăng, Thông Nương đã cảm thấy vật chất thần bí ở đây có trợ giúp rất lớn cho việc cô biến trở lại thành người. Lúc này đây, quan tài vàng của Lục Tu mang lại hiệu quả càng cao đẩy nhanh tốc độ biến thành người của cô.

Lúc này Thông Nương đã biến lại thành người.

Túi của Tống Thư Hàng bị căng rách.

Thông Nương biến thành hình người nằm áp sát vào Tống Thư Hàng.

Khéo một cái là sau khi biến thành hình người, cô thấy ngay câu nói của Dược Sư trong di động của Tống Thư Hàng.

Sắc mặt Thông Nương thoắt cái đã trắng bệch.

Chương 532: Cái bụng vồng lên đầy mẫu tính hơi lộ ra kìa

Thông Nương rất muốn mình bị cận thị, thế thì cô sẽ không nhìn thấy mấy kí tự trên điện thoại di động của Tống Thư Hàng, cũng sẽ không bị dọa cho trắng nhợt cả mặt.

Hơn nữa… tiện tay ngắt cái mầm là ý gì? Tưởng cô là rau hẹ thật à? Tưởng ngắt mầm xong tưới tí tro rơm lên là lại mọc chắc? Mầm hành của cô rất khó mọc, đã thế ngắt nó khác gì ngắt đầu cô cơ chứ? Đó là việc tàn nhẫn đến mức nào hả?

Thông Nương ngước đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn Tống Thư Hàng.

"…" Tống Thư Hàng: "Cô đọc được rồi à?"

Thông Nương gật đầu.

Đồng thời cô cũng nhanh chóng suy nghĩ. Chuyện liên quan đến mầm hành và đời hành hạnh phúc, cô nhất định phải nghĩ cách mà tự cứu lấy mình thôi.

Bây giờ không lẽ lại phải để "Hai trăm bản lĩnh cần có để có thể ngoan cường sống sót của yêu tinh" lên sàn à?

Thế nhưng Thông Nương lại nhớ đến tình hình lần trước, khi cô thi triển "500 cách đầu hàng khi đánh thua tu sĩ nhân loại". Lúc đó Tống Thư Hàng lại lạnh lùng dùng chưởng tâm lôi muốn đánh cô. Sau đó cô áp dụng tuyệt chiêu cuối là "Tuyệt kĩ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp", thế mà đối phương vẫn trơ như gỗ đá, chẳng hề thương hoa tiếc ngọc chút nào.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng người này đã miễn dịch với "Hai trăm bản lĩnh cần có để có thể ngoan cường sống sót của yêu tinh" rồi.

Mà đánh giáp lá cà thẳng mặt thì cô lại không đánh lại Tống Thư Hàng. Cô ở bên cạnh Tống Thư Hàng nên biết rõ đối phương thăng cấp rất nhanh, đã tiến vào cảnh giới đan điền thứ hai ở nhị phẩm là long vĩ đan điền rồi. Còn cô thì vẫn chỉ là một cây hành thành tinh nhất phẩm đáng thương bé nhỏ.

Mềm mỏng không được, cứng rắn không xong. Chẳng lẽ cô chỉ có thể hiến dâng mầm hành của mình để rồi sống trong nhục nhã sao? Đừng mà! Nếu còn dám ngắt mầm của cô nữa thì cô sẽ liều mạng cho chúng nó xem!

“Thông Nương, cô biến thành cây hành trước được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Không gian của quan tài vàng chỉ có thế, bây giờ Thông Nương nằm dán sát lên người hắn. Đối với bất cứ người đàn ông nào thì đây cũng là một loại khiêu khích đó.

Thông Nương nghe nói thế thì nóng hết cả ruột.

Biến về cọng hành để bị ngắt mất mầm à?

Đừng hòng!

“Đừng mà, ứ chịu đâu! Ta khôn muốn bị ngắt mầm nữa đâu.”

Thông Nương vừa la vừa giãy.

“Đừng lộn xộn, ta đã nói tui ngắt mầm của cô đâu? Tóm lại cô cứ biến về cây hành đi đã rồi ta giải thích rõ ràng cho.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong tay hắn đang có một viên kết tinh hành tinh hiệu quả còn tốt hơn mầm hành. Hẳn là có thể giao cho Dược Sư tiền bối để trả cho “phối phương thuốc để tắm” thay mầm hành được.

“Ngươi đừng hòng lừa ta, ngươi định chờ ta biến thành cọng hành để ngắt mầm của ta luôn chứ gì? Đừng có mơ!”

Thông Nương liều mạng đẩy nắp quan tài vàng.

Thế nhưng quan tài vàng được Lục Tu chuẩn bị cho chính mình, Chân Quân lục phẩm bình thường cũng không mở được ra chứ đừng nói là cọng hành tinh nhất phẩm.

Nắp quan tài vàng không suy suyển gì, thế nhưng tiếng kêu và âm thanh khi cô nàng đập nắp quan lại truyền đến tai Lục Tu.

Tiếng con gái truyền ra từ trong quan tài?

“Ta nhớ ta chỉ đưa mỗi Bá Đao Tống Nhất vào thôi cơ mà nhỉ?”

Lục Tu lẩm bẩm nói.

Thế là Lục Tu mở nắp quan tài vàng.

…

…

Trong quan tài vàng, một hình ảnh ba chấm và kinh hoàng hiện ra trước mắt Lục Tu.

Thông Nương nằm úp trên người Tống Thư Hàng, đang vừa la vừa giãy điên cuồng.

Tống Thư Hàng nằm dưới Thông Nương thì đang vươn tay túm lấy cô, muốn bịt miệng cô lại.

Khi quan tài vàng bị mở ra, cả Tống Thư Hàng và Thông Nương đều sững sờ. Ánh sáng bất ngờ chiếu vào làm cả hai đều thấy chói mắt.

Tống Thư Hàng phát hiện ánh mắt Lục Tu tiền bối nhìn mình quai quái, ánh mắt kia như muốn nói: Bà đây khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm nhường quan tài vàng cho ngươi nằm vào để cường hóa thể chất, thế mà ngươi dám nằm trong này chơi gái à?

“Lục Tu tiền bối, hiểu lầm rồi, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi!”

Tống Thư Hàng lập tức kêu lên. Hắn cảm thấy việc này phải giải thích rõ ràng, chuyện liên quan đến danh dự của hắn đó!

Lúc này ánh mắt Lục Tu rơi xuống trên người Thông Nương, rồi nó lại càng trở nên quai quái.

Tống Thư Hàng cảm thấy có gì đấy sai sai, thế là bèn nhìn theo ánh mắt của Lục Tu. Sau đó… hắn thấy cái bụng của Thông Nương lộ ra ngoài áo vì giãy dụa.

Cái bụng nhẵn nhụi hơi hở ra, vồng lên một độ cong đầy mẫu tính!

Đó là đường cong vồng lên của một cái bụng mang bầu!

Đậu má, vụ gì đây?

Tống Thư Hàng ngu người luôn.

Thông Nương có bầu? Lúc nào chứ? Chẳng phải mình vẫn để cô ấy ở trong túi hay sao? Sao tự nhiên lại biến thành mẹ bầu thế này?

Chẳng lẽ là con “ngựa đực tinh” cách đây không lâu? Nó có năng lực nhìn một cái là khiến cho nữ yêu mang thai à?

“Ngại quá, hình như ta quấy rầy các ngươi rồi.”

Lục Tu rầu rĩ nói.

Đôi ngươi vàng kim của cô đờ đẫn. Cô vươn tay đóng nắp quan tài, dường như không muốn quấy rầy đôi chim cu tình qua ý lại nữa.

“Tiền bối hiểu lầm rồi! Thật sự là hiểu lầm mà!”

Trong quan tài vàng truyền ra tiếng kêu ầm ĩ của Tống Thư Hàng.

Kia chắc chắn không phải con của hắn mà!

Sao bụng của Thông Nương tự nhiên lại vồng lên vậy?

Từ từ đã, chẳng lẽ lại là do thứ đó? Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới một khả năng, chính là Ngộ Đạo thạch mà Thông Nương cắm rễ!

Ở hình thái cọng hành, rễ của Thông Nương bám vào Ngộ Đạo thạch, sau này lớn dần lên, cô có thể biến ra hai chân dưới Ngộ Đạo thạch để chạy trốn.

Tính ra mà nói thì khi cô biến thành người, Ngộ Đạo thạch đúng lúc ở đúng chỗ bụng cô.

…

…

“Thanh niên bây giờ cởi mở thật đấy.”

Lục Tu cảm thán.

Đúng lúc này một con sư tử bạch ngọc xuất hiện bên cạnh Lục Tu, lẳng lặng nhìn quan tài vàng trước mặt.

Tứ Tu và Lục Tu có thể cộng hưởng tin tức ở một mức độ nhất định thông qua Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Cho nên Tứ Tu cũng thấy cảnh tượng Tống Thư Hàng và Thông Nương dây dưa trong quan tài vàng, và cả cái bụng nhô ra của Thông Nương nữa.

Tứ Tu thở dài u oán, sau đó nó áp sát bên cạnh quan tài vàng, rồi không biết lấy một đống gỗ ở đâu chất bên dưới quan tài.

Đồng thời một móng của nó cầm cao ngọn đuốc, móng còn lại xách theo can xăng.

“Tứ Tu, ngươi làm trò gì đấy?”

Lục Tu tóc vàng hỏi.

Tứ Tu kinh ngạc hỏi ngược lại:

“Ủa? Sao trong tay ta lại có đuốc với xăng thế này?”

Đúng rồi, đuốc và xăng không quan trọng, quan trọng là việc tiếp theo mà nó muốn làm kia.

Đốt ~~ Đốt ~~ Cháy lên đi lửa thiêng cao nguyên ~~

Sau đó Tứ Tu tưới xăng lên củi dưới đáy quan tài vàng.

Rồi dùng đuốc châm lửa lên.

Ôi ~ Cháy lên đi thánh hỏa hừng hực ~ Một trai một gái trong quan tài vàng này đáng thiêu chết thì thôi ~

“Tiền bối, hiểu lầm thật mà! Hãy nghe ta giải thích đã, trong bụng Thông Nương không có đứa con nào hết mà là Ngộ Đạo thạch! Ngài cảm ứng một chút thì hẳn là có thể cảm ứng ra thứ ở trong bụng cô ấy mà! Hơn nữa, ban nãy ta giằng co với Thông Nương là vì Dược Sư tiền bối vừa gửi ta một phương thuốc dùng để tắm có thể tăng cường thể chất đấy!”

Tống Thư Hàng hét lên.

Chương 533: Sắp tan rồi, thân thể sắp tan ra rồi!

Mái tóc như tơ vàng của Lục Tu tự bay lên dù không có gió. Cô nhìn ngọn lửa bùng lên hừng hực mà sa mạc lời luôn:

“Tứ Tu, ngươi đốt thật à? Ta chỉ đùa với Thư Hàng tiểu hữu một chút thôi mà.”

Tuy thực lực của Lục Tu bị hạn chế nhưng cô vẫn có thực lực cấp bậc Chân Quân. Cho dù không có đôi mắt nhìn xuyên thấu, nhưng cô liếc mắt một cái vẫn cảm ứng ra trong cái bụng vồng lên của Thông Nương không hề có khí tức sinh mệnh.

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu cứng đờ ra, một lát sau nó mới quay sang cười khan một tiếng:

“Ờ thì Lục Tu à, ta cũng đùa thôi, ngươi tin không?”

Tin ngươi có mà bán nhà! Bộ dạng nghiêm túc châm lửa của ngươi nhìn kiểu gì cũng không giống đang đùa đâu!

Đâng lúc nói chuyện thì trong túi Lục Tu phát ra tiếng vang leng keng.

Cô lấy di động, mở màn hình lên thì phát hiện ra đó là lời nhắc nhở tài khoản chat của mình vừa được đăng nhập ở một chiếc điện thoại khác.

“Ủa, ai đăng nhập tài khoản của Thất Tu vậy?”

Lục Tu hỏi. Bình thường cô toàn dùng tài khoản của Thất Tu Tôn Giả để vào nhóm Cửu Châu số 1 hóng chuyện và xem tin tức.

Xem ra là bản tôn Thất Tu Tôn Giả lên mạng rồi.

Người này có thời gian rảnh để mà lên mạng cơ đấy, hiếm có thật.

Thế là Lục Tu thao tác một hồi trên di động của mình, đăng nhập bằng một tài khoản khác. Đó là một tài khoản có tên “Phượng Hoàng Đao Molly”, lặn sâu trong nhóm Cửu Châu số 1, cơ hồ chưa bao giờ sủi tăm.

Lục Tu không hay dùng tài khoản này vì nó chẳng kết bạn mấy, không vui bằng tài khoản của Thất Tu Tôn Giả.

Khi Lục Tu đăng nhập Phượng Hoàng Đao Molly vào nhóm Cửu Châu số 1 thì thấy trong đó có một tấm ảnh mới up lên.

Là Thất Tu Tôn Giả đăng.

Trong ảnh chụp là một động đá u ám, trong động đá có một chiếc quan tài vàng chói lóa.

Sao cảnh này quen quen thế nhỉ?

Trong quan tài vàng có một thanh niên trẻ mặt mày ngu ngơ, trên người hắn là một cô bé xinh xắn đáng yêu tóc xanh buộc hai bím, cảnh tượng đến là ái muội.

Sau đó tiêu điểm của tấm ảnh này tập trung vào phần… bụng của cô bé dễ thương tóc hai bên nọ.

Cái bụng hơi nhô lên kia… nhìn thế nào cũng rất đáng chú ý đó!

“Ơ kìa, ai đăng thế này?”

Lục Tu thốt lên.

Cô không đăng nhé, vừa rồi tài khoản của cô còn bị đăng nhập ở chỗ khác này!

“Cũng không phải ta đâu. Trong tay ta thậm chí còn không có điện thoại di động.”

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu giơ vuốt ra chiều trong sạch.

“Bản thân Thất Tu cũng sẽ không làm chuyện nhàm chán thế này, tính cách hắn nghiêm túc lắm.”

Lục Tu lại nói.

Thế thì là ai làm?

Không phải Ngũ Tu. Ngũ Tu độ kiếp thành công, mất đi trạm trung chuyển Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, liên hệ giữa hắn và Tứ Tu, Lục Tu, Thất Tu rất mỏng manh.

Vậy rốt cuộc là ai làm?

…

…

Đối với Tống Thư Hàng ở trong quan tài vàng thì ai làm cũng không còn quan trọng nữa!

Sau khi tài khoản của Thất Tu Tôn Giả đăng tấm ảnh kia lên nhóm Cửu Châu số 1, rất nhiều tiền bối lặn không sủi tăm trong nhóm Cửu Châu số 1 đều bị lôi lên.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ôi đờ mờ!”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

“Từ từ đã, thiếu niên trong ảnh kia có phải là Thư Hàng tiểu hữu không?”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Không sai, chính là ‘bảy đạo hiệu’ đạo hữu, không còn nghi ngờ gì nữa!”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Thế cô gái trên người hắn là ai kia?”

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 chưa bao giờ thấy hình người của Thông Nương cả.

Thế nhưng khi nhìn thấy cô gái tóc hai bím màu xanh lá trong ảnh thì có một vị tiền bối đã đoán ra thân phận của cô.

Vị tiền bối này chính là Diệt Phượng Công Tử. Khi hắn đang nhét hành ngựa đực tinh thì nghe được một tin tức từ trong miệng nó, rằng trong tay Tống Thư Hàng có một nữ yêu tinh tên là Thông Nương cực kì xinh đẹp, khiến cho ngựa đực tinh chạy tới từ ngàn dặm xa xôi, định “làm một phát” với cô.

Thế là Diệt Phượng Công Tử nhanh chóng trả lời:

“Chẳng lẽ đây chính là cây hành tinh mà Thư Hàng tiểu hữu đang nuôi dưỡng sao?”

“Đó là ái sủng? Không ngờ Thư Hàng tiểu hữu lại là người như thế, dám làm cho ái sủng của mình mang thai luôn.”

Lệ Chi Tiên Tử tiếp lời:

“Cơ mà hành tinh mang thai nhanh thế cơ à?”

“Vì là hành tinh nên chu kì sinh trưởng ngắn đó. Tóm lại lần này Thư Hàng tiểu hữu làm tốt lắm. Đứa nhỏ do con người và yêu tinh sinh ra chắc là rất thú vị đây, có khi nào lớn lên sẽ thành người có mái tóc lá hành không?”

Đồng Quái “Liệt Giường” phát ngôn.

“Hoặc là mọc tay chân hành tây chẳng hạn?”

Thiết Quái “Liệt Giường” bổ sung tiếp.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng hưng phấn nói:

“Ta nói nè các đạo hữu, hay là chúng ta thảo luận xem nên đặt tên gì cho con của Thư Hàng tiểu hữu đi?”

Trong nhóm Cửu Châu số 1 tức thì náo nhiệt hẳn lên.

Mà tài khoản Thất Tu Tôn Giả châm ngòi vụ việc thì phất tay áo bỏ đi, lặn không thấy bóng.

…

Khóe mắt Lục Tu giật giật, hình như đùa quá rồi.

Ththt trong quan tài vàng không hề phản ứng, không lên tiếng, cũng không đập quan tài.

Thậm chí khi các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhao nhao thảo luận tên cho “đứa con tương lai” của hắn, cũng không thấy hắn rên một tiếng.

Bị chơi ngu luôn rồi à?

Lục Tu dè dặt hé một góc quan tài vàng ra xem. Quan tài bị đốt nóng bỏng tay, thế nhưng đối với Lục Tu thì chút độ ấm này chẳng đáng gì cả.

Sau khi mở hé quan tài vàng, cô nhìn thấy Tống Thư Hàng đang điên cuồng ấn di động.

“Toi rồi, toi rồi, đời mình xong rồi!”

Tống Thư Hàng thì thào nói, màn hình di động của hắn tối thui, hết pin rồi.

Đúng lúc quan trọng thế này, di động của hắn lại hết pin.

Lúc này vốn dĩ phải đến lúc cho nạp điện thuật lên sàn, thế nhưng cho dù thuật sạc điện ấy có là cấp thấp đến mấy thì cũng là đạo thuật. Mà muốn thi triển đạo thuật thì phải có tinh thần lực dẫn đường.

Lúc này không chỉ khí hải đan điền của Tống Thư Hàng sắp nổ tung mà tinh thần lực của hắn cũng quá mức cường đại, đến mức khiến cho mi tâm hắn đau nhức.

Ở trạng thái này, hắn căn bản chẳng thể nào sạc điện cho điện thoại của mình được.

Đây chính là nguyên nhân vì sao các tiền bối trong nhóm thảo luận khí thế ngất trời mà Tống Thư Hàng lại chẳng nói chẳng rằng.

Trước khi điện thoại hết pin, hắn đúng lúc thấy được tấm ảnh mà Thất Tu Tôn Giả đăng lên và tình cảnh các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nhiệt tình như lửa đánh giá nó.

Tống Thư Hàng lập tức bật công năng trò chuyện bằng giọng nói, những mong lên tiếng giải thích hiểu lầm tai hại này cho họ.

Ai ngờ hắn vừa kéo khung giọng nói ra, chưa kịp mở mồm thì di động lại kêu tút một cái, sau đó âm thanh tắt máy tuyệt diệu vang lên, tịt ngóm!

Tống Thư Hàng phát rồ.

Hắn có thể tưởng tượng ra khi hắn không lên mạng thì các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã phát huy trí tưởng tượng đến mức nào rồi!

Có lẽ chẳng mấy lâu sau, những cái tên kì quái như “chơi hành cuồng ma”, “Người đàn ông không buông tha cho cả ma sủng”, “Cha của bán yêu” sẽ truyền ra khắp nơi!

“Teo rồi, teo thật rồi.”

Tống Thư Hàng không ngừng lẩm bẩm.

Ở góc quan tài phía dưới, Thông Nương ngây ngẩn cuộn mình lại, bàn tay nhỏ bé xoa xoa bụng với vẻ không dám tin. “Màu sắc cuộc đời” cô tựa hồ biến thành xám xịt. Không ai biết được lúc này đây cô đang nghĩ gì.

…

…

Lục Tu muốn đóng ngay cái nắp quan tài lại, thế nhưng đúng lúc ấy thì Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với cô.

Ánh mắt kia ngập tràn vẻ có sống cũng chẳng thiết tha gì.

“Tấm ảnh kia không phải ta đăng!”

Lục Tu lập tức nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Lục Tu mau chóng lảng sang chuyện khác:

“À thì… Thư Hàng tiểu hữu à, có cần một phát nạp điện thuật không? Miễn phí đấy.”

Nói đoạn, cô thò ngón tay vào chạm nhẹ một cái lên di động của Tống Thư Hàng.

Ánh điện chợt lóe lên, Tống Thư Hàng vẫn đang ấn tay trên nút khởi động, chiếc di động bắt đầu rung nhẹ.

Lực chú ý của Tống Thư Hàng chuyển sang chiếc điện thoại của mình.

Chỉ cần di động có pin thì hắn có thể giải thích hiểu lầm cho các tiền bối trong nhóm rồi!

“Đúng rồi, Lục Tu tiền bối. Không biết có phải ảo giác hay không mà ta thấy hơi… nóng?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Lục Tu rồi nói.

Lục Tu cúi đầu nhìn xuống dưới quan tài vàng, thánh hỏa hừng hực vẫn còn đang thiêu đốt.

Thế là Lục Tu tóc vàng quay người lại đạp cho Tứ Tu một phát.

“Áu áu áu ~” Tứ Tu kêu thảm thiết, bị đạp bay ra, toàn thân dính lên vách tường.

“Đừng để ý, kiệt tác của tên ngốc Tứ Tu kia đó mà. Ta làm nó khôi phục ngay đây.”

Lục Tu nói rồi âm thầm vươn tay ra áp xuống một cái, “Thánh hỏa” đang đốt ngùn ngụt lập tức tắt ngóm.

m thanh tính tang khởi động máy vang lên. Điện thoại của Tống Thư Hàng sống lại.

Hắn nhanh chóng mở nhóm Cửu Châu số 1, trong nháy mắt ấy động tác của hắn lên tới tốc độ siêu âm.

Lúc này đây… các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã thảo luận đến vấn đề nên đặt tên cháu của Tống Thư Hàng là gì cho hay rồi.

Móa, mới có vài phút thôi mà đề tài chạy đi đâu vậy?

Sau đó Tống Thư Hàng lội lại lịch sử trò chuyện. Hắn mau chóng thấy Lệ Chi Tiên Tử dùng chức năng vẽ hình vẽ một người có mái tóc dài lá hành và tay chân thân hành tây… Đây chính là hình dáng của con trai hoặc con gái Tống Thư Hàng trong tưởng tượng của cô.

Không được, không thể để các tiền bối thả trí tưởng tượng bay lung tung thế được, phải giải thích ngay thôi.

Tống Thư Hàng nhanh chóng mở khung trò chuyện ra rồi mở chức năng giọng nói.

Đúng lúc ấy thì Dược Sư đột nhiên nhắn riêng một tin cho hắn:

“Ờ thì… há há há Thư Hàng tiểu hữu, ta không biết quan hệ giữa ngươi và cây hành tinh kia lại là như thế. Ha ha ha, ta không cần mầm hành nữa đâu, lần sau ngươi tùy tiện giúp ta gì đó để trả cho phương thuốc dùng để tắm kia là được rồi. Cơ mà không hổ là hành tinh, chu kì mang thai mau thật đấy. Chúc mừng ngươi nhé Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng xem tin tức này xong thì đầu nghiêng oặt sang một bên, toàn thân biến thành màu xám xịt.

Hắn cảm thấy bây giờ mình đứng ra giải thích thì cũng chỉ là càng bôi càng đen.

Xong rồi, đời mình thế là hết.

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Lục Tu vươn tay ra chọt hắn.

Tống Thư Hàng:

“Hết, hết, hết rồi...”

Lục Tu cảm thấy lúc này mình nên để cho Tống Thư Hàng yên tĩnh một mình. Thế là Lục Tu lẳng lặng khép quan tài lại.

Thế nhưng đúng lúc đó, cô liếc màn hình di động của Tống Thư Hàng, thấy phương thuốc dùng để tắm tăng cường thể chất được ghi lại trong lịch sử trò chuyện với Dược Sư.

“Đó là phương thuốc mới nhất mà Dược Sư mới nghĩ ra đó à? Vừa kinh tế vừa thực dụng nhỉ, đáng tiếc chỉ có tác dụng với tu sĩ cấp thấp thôi.”

Ơ? Đây là một đề tài đánh trống lảng không tồi!

Thế là Lục Tu nói tiếp:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có cần dược liệu trong phương thuốc dùng để tắm này không?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, gật một cách máy móc:

“Cần.”

“Đúng lúc ở đây ta có dự trữ một ít dược liệu mà phương thuốc kia yêu cầu này. Ta bán rẻ cho ngươi, mỗi lần tắm thuốc 7 viên linh thạch tam phẩm được không?”

Lục Tu tính toán một chút rồi nói.

“Được.”

Tống Thư Hàng thò tay lấy một viên linh thạch tứ phẩm ra.

Lục Tu nhận linh thạch tứ phẩm, tìm linh thạch tam phẩm trả lại cho Tống Thư Hàng.

Thư Hàng nhận lấy linh thạch tam phẩm rồi tiện tay mở túi thu nhỏ ra nhét chúng vào.

Sau đó, hắn tiếp tục đờ ra.

…

…

Ba phút sau, Lục Tu trở lại, mở quan tài vàng ra.

Sau đó cô đổ vào trong đó cả đống dược liệu. Lục Tu muốn coi cái quan tài vàng này là bồn tắm để Tống Thư Hàng tắm thuốc luôn à?

Đổ dược liệu vào xong, Lục Tu lại nói với Tống Thư Hàng:

“Bá Đao Tống Nhất đạo hữu, ngươi đưa những vật dư thừa trên người đây để ta bảo quản giùm cho.”

Tống Thư Hàng vẫn còn trầm tư, thân thể nghe lời theo bản năng, đưa cho Lục Tu túi thu nhỏ, điện thoại và những thứ linh tinh khác trên người mình.

Nhận lấy những vật ấy, Lục Tu lại nhìn Thông Nương đang cuộn mình trong góc.

Vốn dĩ cô định túm luôn cây hành tinh này ra ngoài. Thế nhưng nghĩ một lúc thì lại thấy việc bắt hành tinh ra ngoài là việc của chủ nhân nó, cô xen vào việc của người khác làm chi? Nói không chừng đây là cơ hội tốt để hành tinh tăng cường thể chất của nó ấy chứ.

Hơn nữa trong lúc tắm uyên ương với chủ nhân mình, biết đâu lại có thể bồi dưỡng tình cảm để sau này vùng lên thành nữ chủ nhân.

Lục Tu thấy hình dáng thật của cây hành tinh này không tồi, cô thích.

Đổ dược liệu xong, Lục Tu lại chắp tay thành pháp quyết.

Một quả cầu nước cực lớn được cô gọi ra, đổ xuống quan tài vàng, bao phủ cả Tống Thư Hàng và Thông Nương.

“Bắt đầu tắm thuốc đấy. Lúc mới đầu chắc là sẽ hơi đau, ngươi cố nhịn một chút nhé.”

Lục Tu nói.

Sau đó không chờ Tống Thư Hàng và Thông Nương đáp lời, cô đã đóng nắp quan tài vàng.

…

…

Tứ Tu ở bên cạnh đã sớm chuẩn bị xong. Chờ Lục Tu đóng nắp quan, nó bèn giơ một chiếc hũ vàng kim hướng thẳng vào quan tài. Một luồng hỏa diễm bắn ra từ chiếc hũ ấy, châm bùng lên xăng và củi mà Tứ Tu chất đầy lúc trước. Đồng thời chiếc hũ còn không ngừng phun lửa thúc cho ngọn lửa bùng lên cao hơn.

“Đốt nè đốt nè ~ Cháy lên đi lửa thiêng cao nguyên ~” Trong ánh mắt Tứ Tu bập bùng ánh lửa.

“Ừm, thế là ổn rồi đấy. Ngâm hai tiếng theo phương thuốc của Dược Sư là có thể khiến cho nhục thân của Bá Đao Tống Nhất đạo hữu hấp thu dược lực triệt để.”

Lục Tu cô nương gật đầu hài lòng.

…

Trong quan tài vàng.

Dược lực của dược liệu dung nhập vào trong nước theo độ ấm dần tăng.

Tống Thư Hàng ngâm người trong nước, trên người hắn có quy tức thuật của Thất Tu Tôn Giả nên căn bản không cần phải hít thở.

Nhìn nước tắm dần dần đục ngầu, Tống Thư Hàng cảm thấy cũng giống như khi mình nấu Thối thể dịch trước kia.

Hắn bắt đầu toàn tâm toàn ý hưởng thụ lần tắm thuốc này.

Thôi thì cứ vứt cái chuyện các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thảo luận việc “Thư Hàng chơi hành” sang một bên đi. Người trong sạch ắt tự trong sạch, bao giờ các tiền bối hết hứng bàn tán vụ này rồi hắn ra mặt giải thích, lúc đó hiệu quả có khi lại tốt hơn nhiều.

Cho nên chẳng cần vội trong chốc lát.

Sau khi thả lỏng toàn thân, Tống Thư Hàng nhanh chóng cảm giác được tác dụng của tắm thuốc.

Trong nước nóng sôi trào, dược lực chủ động tiến vào cơ thể hắn. Dược lực này chỉ đơn thuần tăng cường thể chất và xương cốt của hắn, khiến cho hắn cảm thấy mỗi thớ thịt đường gân trên người đều đang mạnh lên, lực lượng không ngừng ùa tới.

Hiệu quả của thuốc phối hợp với chiếc quan tài vàng của Lục Tu cô nương lại càng tăng lên gấp nhiều lần.

Nếu dùng con số để so sánh, coi thể chất của tu sĩ sau khi Trúc Cơ nhất phẩm thành công là 100, nhị phẩm là 200, thì thể chất của Tống Thư Hàng hiện tại vào khoảng trên 230.

Hắn nằm ngâm nước thuốc trong quan tài vàng, mỗi ba phút sẽ tăng lên khoảng 0.1 điểm thể chất.

Mỗi tiếng tắm thuốc thế này hắn có thể tăng lên được hơn 4 điểm thể chất. Nếu ở Trái Đất mà không cắn thuốc thì hắn phải tu luyện hai ba tháng vất vả mới đạt được hiệu quả này!

Phỏng chừng chỉ cần tăng thể chất lên khoảng 240 là hắn có thể tạm thời không lo chân khí trong khí hải đan điền bành trướng quá mức rồi.

“Tắm thuốc thật là tốt, may mà có Dược Sư tiền bối.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lần đầu tiên tắm thuốc sẽ mang lại hiệu quả tốt nhất, càng về sau thì hiệu quả càng giảm.

Nhưng cho dù là như thế thì, thì qua ba ngày, 6 lần ngâm, thể chất của Tống Thư Hàng vẫn có thể tăng lên đến 250 một cách vững vàng.

Đây chính là cường độ thể chất mà tu sĩ nhị phẩm bốn đan điền mới có thể có được.

…

…

Khi Tống Thư Hàng đang hưởng thụ những lợi ích mà tắm thuốc mang tới thì đột nhiên Thông Nương đang co mình trong góc quan tài lại hoảng hốt kêu to:

“Á á á á không xong rồi, tan ra! Tan ra rồi!”

“Cái gì cơ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng lên.

Sau đó hắn thấy một hình ảnh rất không khoa học… Thông Nương đang tan ra.

Bắt đầu từ phần chân, thân thể của Thông Nương đang hòa tan như slime… Ừm, có thể dùng hình ảnh mỹ nhân tuyết dưới ánh mặt trời để hình dung Thông Nương lúc này cũng được.

“Sắp chết rồi, sắp tiêu rồi, chết chắc rồi!”

Thông Nương khóc lóc thảm thiết, quơ quào tay chân, giãy dụa lộn xộn, thế nhưng chỉ làm quá trình hòa tan xảy ra nhanh hơn.

Thân thể cô mau chóng bị hòa tan tới bụng… ở đó có một viên Ngộ Đạo thạch tỏa sáng yếu ớt. Lấy Ngộ Đạo thạch làm ranh giới, nửa người trên của Thông Nương cũng đang tan ra.

Tống Thư Hàng nhanh chóng ngồi dậy bắt lấy Thông Nương, hai tay giơ cao Ngộ Đạo thạch, cố gắng tách cô ra khỏi nước thuốc:

“Nè nè, sao tự nhiên cô lại tan ra thế hả?”

“Ta cũng không biết, ta thực sự không biết vì sao tự nhiên lại tan ra… hu hu hu.. có phải ta sắp chết rồi không?”

Thông Nương càng khóc thảm hơn.

Tống Thư Hàng nhìn nước thuốc sôi sục quanh người, chẳng lẽ có liên quan đến nước tắm thuốc này sao?

Hắn nhớ tình hình khi mình luyện Thối Thể Dịch lần đầu tiên, lúc bỏ vài loại dược liệu vào đun nóng lên sẽ sinh ra phản ứng hóa học, sau đó hòa tan các dược liệu mới.

Có lẽ nước thuốc mình đang ngâm cũng sinh ra công năng hòa tan, có thể hòa tan được một cọng hành tinh?

Rốt cuộc phải trộn bao nhiêu loại dược liệu vào nhau mới có được hiệu quả này chứ?

Thông Nương sẽ không chết như vậy đâu ha?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Thông Nương đã tan biến gần hết.

Hắn không kịp nghĩ nhiều mà vội vàng đập nắp quan tài vàng, vừa đập vừa hỏi:

“Rễ đâu? Rễ có còn không?”

Đây là vấn đề lớn đấy.

Cho dù Thông Nương bị ngắt mất mầm hành, nhưng chỉ cần còn rễ thì cô có thể sống lại một cách cực kì đáng yêu.

Nhưng nếu ngay cả rễ hành cũng bị hòa tan thì cô chết chắc thật rồi.

“Còn, vẫn còn, nhưng ta cảm thấy rễ cũng sắp tan rồi.”

Thông Nương sốt ruột.

Thực tế thì rễ hành bị hòa tan chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Tuy rằng không biết tại sao rễ hành của cô lại mọc vào trong Ngộ Đạo thạch, thế nhưng bây giờ có Ngộ Đạo thạch bảo vệ, rễ của cô sẽ không bị hòa tan chỉ bởi một chậu nước tắm.

Tống Thư Hàng vội vàng vỗ mạnh nắp quan.

Quan tài vàng lại bật mở nhanh chóng.

Lục Tu thò mặt vào:

“Lại làm gì thế? Nước nóng quá à? Ôi trời ơi, chuyện gì thế này?”

Cô cũng thấy Thông Nương đang bị hòa tan.

Ngay khi Lục Tu mở nắp quan tài thì toàn bộ cơ thể của Thông Nương đều tan ra thành nước, hòa tan vào quan tài nước thuốc.

Lục Tu:

“…”

Cọng hành tinh này cứ tèo như thế à?

“Lục Tu tiền bối, xin giúp ta coi chừng viên Ngộ Đạo thạch này. Rễ hành của Thông Nương ở bên trong nó.”

Tống Thư Hàng vội kêu lên.

“Còn rễ à? Thế là tốt rồi, tưới cho tí nước, chắc là sẽ mọc lại ngay thôi.”

Lục Tu thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhận lấy viên Ngộ Đạo thạch:

“Bá Đao Tống Nhất đạo hữu, ngươi cứ ngâm đi, đừng lãng phí nước thuốc.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi nằm vào quan tài.

Lục Tu lại khép kín nắp quan lại.

Sau đó cô phủ tay lên Ngộ Đạo thạch:

“Vẫn còn khí tức sinh mệnh, không biết phải nói cọng hành này may mắn hay là bất hạnh nữa.”

Dứt lời, cô thi triển một đạo thuật loại chữa trị, đạo thuật hóa thành ánh sáng chiếu lên Ngộ Đạo thạch, khiến cho khí tức sinh mệnh của Thông Nương bên trong nó càng ổn định hơn.

Tiếp đó, Lục Tu đứng dậy rời khỏi mộ địa.

Khi Lục Tu trở về thì cầm theo một cái chậu hoa. Cô đặt Ngộ Đạo thạch trong chậu hoa ấy.

“Bón tí tro rơm vào, chắc là sẽ khiến nó lớn nhanh hơn đây.”

Lục Tu lẩm bẩm.

…

Bên cạnh tảng thiên thạch có mộ địa của Lục Tu.

Trên tiên thuyền của Thất Tu Tôn Giả.

Lý m Trúc vẫn ngủ say sưa, nhưng hàn khí trên người cô càng ngày càng nặng, chẳng bao lâu nữa lần phát hàn bệnh tiếp theo của cô sẽ tới.

Ngư Kiều Kiều bị bắn ra khỏi cổ mộ, trở lại tiên thuyền.

Tâm trạng cô rất tốt, tuy rằng không thể có được truyền thừa của Lục Tu Tôn Giả, nhưng lần đi này cô không chỉ có một viên Thủy Hệ Quy Châu giúp cơ thể luôn duy trì độ ẩm, mà còn được một viên Nguyệt Quang thạch, thu hoạch rất là phong phú.

Sau đó không lâu Sở Sở cũng ra khỏi cổ mộ. Sau khi đi vào tiên thuyền, cô không khỏi nhìn Thất Tu Tôn Giả thêm một chút. Sau khi nhận được khế ước Bát Tu thì cô cũng hiểu hơn về bí mật của “X” Tu rồi.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười với cô.

“Tiếp theo chỉ còn chờ Bá Đao Tống Nhất đạo hữu thôi.”

“Bá Đao Tống Nhất? Phụt!”

Ngư Kiều Kiều cười lên thành tiếng. Cô biết có đạo hiệu này tồn tại, thế nhưng dù nghe bao nhiêu lần thì khi liên hệ nó với bản thân Tống Thư Hàng, cô vẫn cứ buồn cười.

“À, có lẽ Tống Nhất đạo hữu sẽ ra muộn một chút đấy. Hắn đang tắm.”

Phân thân bạch ngọc sư tử Tứ Tu lên tiếng.

Tắm á? Đi thám hiểm cổ mộ thì liên quan gì đến tắm?

“Ngâm nước thuốc hả? Nếu phối phương nước thuốc không sai thì có thể nói đó là một trong những phương pháp an toàn nhất để tăng cường thể chất đấy.”

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói.

Dù là ăn hay là ngâm thì đơn thuốc vẫn là quan trọng lắm đó nha.

Chương 534: Tống Thư Hàng chiên dầu hành.

Tống Thư Hàng tiếp tục ngâm nước thuốc trong quan tài vàng, cảm thấy dược lực của nước thuốc càng ngày càng mạnh, làm cho thân thể nóng rát lên đau đớn.

Đau đớn bỏng rát... Hình như có gì đó không ổn.

“Có điều tốc độ tăng cường thể chất rõ ràng là nhanh hơn nhiều. Có khi đây mới là lúc dược lực thực sự phát huy hiệu quả cũng nên.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc trước cứ 3 phút thì thể chất của Tống Thư Hàng tăng lên được khoảng 0.1, bây giờ cứ 3 phút thì được tầm 0.2, tốc độ tăng cường thể chất đã nhanh hơn gấp đôi.

Phối phương thuốc ngâm của Dược Sư tiền bối đúng là tuyệt thật.

Tống Thư Hàng nghĩ thế rồi ngâm toàn thân chìm vào nước thuốc.

A ~ Chỉ cần nghĩ đến việc thể chất tăng lên như ngồi tên lửa thì dường như nỗi đau bỏng rát này cũng có thể ráng chịu…

Có thể ráng chịu cái con khỉ ấy!

Mới đầu chỉ là bỏng rát đau đớn mà thôi, thế nhưng kiểu đau này không những không giảm đi mà càng ngày càng dữ dội hơn, bây giờ thì đã đau như đao cắt rồi.

Khi ngâm mình trong nước thuốc thì có cảm giác như mình đang bị hàng ngàn con dao lóc thịt, da thịt tan nát hết chẳng khác nào bị băm thây làm vạn mảnh.

“Đau quá, đau quá… AAAAA.”

Tống Thư Hàng đau đến mức lăn lộn trong quan tài vàng.

Sắp đến cực hạn rồi, nỗi đau này hoàn toàn có thể sánh với nỗi đau khi chịu đựng “ôm đến chết” lúc đi vào giấc mơ cuộc đời của Sở Sở.

May là càng đau thì thể chất lại càng tăng cao.

Khi Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân đau như róc thịt thì trong mỗi ba phút hắn đã có thể tăng được 0.3 thể chất.

…

…

Nước thuốc ngâm mình trong quan tài vàng biến thành màu xanh ngọc bích từ lúc nào không hay, dược thủy tỏa ra ánh sáng chiếu sáng cả không gian trong quan tài.

Bên ngoài quan tài, thế lửa vẫn ngùn ngụt.

Bên trong quan tài, mùi hương của nước thuốc mỗi lúc một nồng, cho dù không hít thở những mùi hương man mác vẫn thoang thoảng trong miệng mũi Tống Thư Hàng.

Mùi hương không xua đi được khiến người ta rớt cả nước miếng, giống hệt như mùi thịt dê xào hành tây vậy.

Từ từ, chờ đã, mùi hành á?

Không có quan hệ gì với Thông Nương đấy chứ? Tất cả thân hành của cô đều đã hòa tan vào nước tắm cùng với dược liệu rồi, thế cũng có nghĩa là trong phương thuốc để tắm của Dược Sư tiền bối lại có thêm một cọng hành tinh mấy trăm năm nữa.

Cho nên… dẫn đến việc nước thuốc thay đổi rồi?

Khả năng này lên đến tám chín phần mười.

Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Tống Thư Hàng hơi lo lo… thế nhưng bây giờ ngoại trừ thân thể đau như xẻo thịt ra thì tạm thời vẫn chưa có biến gì khác.

Thể chất thì ngược lại, cứ càng tăng càng nhanh.

Thôi thì ráng chịu thêm chút nữa đi, một khi có gì bất ngờ thì lập tức gọi Lục Tu tiền bối ở bên ngoài vậy.

…

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì nước thuốc trong quan tài vàng lại biến đổi.

Thuốc ngâm màu xanh ngọc bích dần dần chuyển sang màu xanh vàng, ảo ảnh của một mầm hành mơ hồ hiện lên trong lớp sương mờ của nước thuốc. Mầm hành lắc lư trong gió, xinh xắn thướt tha.

Ảo ảnh ấy càng lúc càng thật hơn, dần ngưng tụ lại giống như một thực thể.

Sau khi ngưng tụ đến một mức nhất định, mầm hành nọ chậm rãi đến gần Tống Thư Hàng, cuối cùng dừng lại cách hắn một sải tay.

Nhờ ánh sáng từ nước thuốc, Tống Thư Hàng nhìn thấy ảo ảnh mầm hành đó.

“Có thể khẳng định sự biến hóa của nước thuốc chắc chắn là liên quan đến Thông Nương” Tống Thư Hàng vươn tay muốn chạm vào ảo ảnh mầm hành nọ.

Thế nhưng ảo ảnh vẫn không phải là thực thể, ngón tay của Tống Thư Hàng xuyên qua nó chứ không chạm được vào.

Tuy rằng ảo ảnh này không chạm vào được, nhưng sau khi nó ngưng tụ thành hình thì đau đớn trên người Tống Thư Hàng lập tức biến mất.

Nỗi đau như ngàn đao róc thịt nọ loáng cái đã không còn!

Cảm giác sảng khoái khi nước thuốc gột rửa thân thể tràn tới ngay sau đó, tốc độ tăng cường thể chất chỉ tăng mà không giảm.

Giờ đây mỗi phút trôi qua đều có thể tăng lên đến hơn 0.1 thể chất.

“Rốt cuộc cũng qua giai đoạn đau đớn rồi à?”

Có lẽ khi cắn răng chịu đựng nỗi đau như xẻo thịt lột da đã tích lũy cảm giác mệt mỏi nặng nề, cho nên sau khi đau đớn không còn mà chuyển thành thoải mái, thì Tống Thư Hàng bất giác rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Hắn nằm đó không nhúc nhích mặc cho nước thuốc cọ rửa thân mình, ý thức dần dần rời xa ngoại giới.

…

1 tiếng 55 phút sau, quá trình tắm thuốc cũng gần kết thúc.

Tống Thư Hàng tỉnh lại từ trạng thái nửa ngủ nửa thức.

Lúc này sắc nước trong quan tài vàng đã biến thành màu xanh đen, đây là kết quả sau khi dược lực của thuốc ngâm bị thân thể của Tống Thư Hàng hấp thu hết.

Sau gần 2 tiếng, nếu tính ra con số cụ thể thì Tống Thư Hàng đã tăng cường được khoảng 13 điểm thể chất.

Vốn dĩ hắn đã có sẵn hơn 230 điểm thể chất, nói chính xác ra thì vào khoảng 232 rồi. Thêm 13 điểm hôm nay, thể chất của hắn lập tức đạt tới mức 245 điểm.

Sau khi có được thể phách đủ cường đại, chân khí trong khí hải đan điền lại bình ổn xuống.

Tuy Tống Thư Hàng lúc này đây vẫn chỉ có đan điền thứ hai của nhị phẩm là long vĩ đan điền. Thế nhưng sau Súc Khí Khoách Chân Pháp của Bạch Tôn Giả và một loạt sự việc làm tăng vọt chân khí gần đây, nếu chỉ tính chân khí thì hắn đã có thể sánh với tu sĩ nhị phẩm có đan điền thứ tư là long khu đan điền rồi.

Cảm giác đau nhức trên mi tâm vì tinh thần lực cũng đã giảm bớt gần như không còn nữa.

“Không ngờ thể chất lại tăng lên nhiều như thế… từ giờ mình chỉ cần ôn dưỡng chân khí trong khí hải đan điền thêm vài lần,thì có lẽ có thể trùng kích đan điền thứ ba là long trảo đan điền rồi.”

Giờ đây thể chất đã theo kịp rồi, buộc phải tạo lập đan điền mới để tránh chân khí làm nổ tung đan điền thôi.

Tạo lập nên càng nhiều đan điền thì lượng chân khí dung nạp được vào cơ thể càng lớn.

Chắc phải cảm ơn Thông Nương một chút nhỉ? Ừm, có lẽ cô ấy chẳng thèm nhận lời cảm ơn của mình đâu… cả thân thể cô ấy đều bị hòa tan trong nước thuốc rồi mà.

“Cũng đến lúc ra khỏi bồn thuốc này rồi.”

Tống Thư Hàng chậm rãi ngồi dậy. Hắn vẫn có thể nhìn thấy ảo ảnh của mầm hành trong ánh sáng từ nước thuốc phát ra.

Chẳng lẽ dược lực của Thông Nương trong thuốc ngâm còn chưa bị mình hấp thu hết à?

Đúng lúc này, linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng không ngừng truyền ra một ý niệm.

Tống Thư Hàng sửng sốt một chút rồi đồng ý:

“Được.”

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thu nhỏ chui từ tâm khiếu của hắn ra, lẻn đến trước mặt ảo ảnh mầm hành, sau đó mở miệng nuốt luôn ảo ảnh ấy vào bụng.

Nuốt xong, linh quỷ lại thỏa mãn lùi vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sờ sờ cơ thể mình, sau khi nuốt ảo ảnh của mầm hành thì hắn không hề có phản ứng xấu nào cả.

Lịch kịch, lịch kịch, lịch kịch…

Đúng lúc này thì nắp của quan tài vàng được Lục Tu cô nương mở ra.

Cô quan sát Tống Thư Hàng bằng con ngươi vàng kim:

“Kết thúc rồi, bước ra đây đi Tống Nhất đạo hữu!”

“Ủa? Nước thuốc này thơm ghê nhỉ, làm ta nhớ tới bánh hành trước kia.”

Tứ Tu đột nhiên nói.

Lục Tu xoa cái cằm trơn nhẵn, chớp mắt, nghiêm túc nói:

“Tống Nhất chiên dầu hành? Hay là Tống Thư Hàng chiên dầu hành?”

Chương 535: Ta đi túm tên kia tới.

Tống Thư Hàng:

"…"

Hắn đứng lên từ quan tài vàng rồi nhảy lên một cái.

Cốp cốp!

Đầu hắn đụng thẳng lên đỉnh mộ, làm lõm một cái hố nhỏ. Cũng may cái hố đó được trận pháp trong cổ mộ tu bổ rất nhanh.

"Vì thể chất tăng vọt nhanh quá nên không khống chế được cường độ."

Tống Thư Hàng xoa xoa đầu.

Nhưng mà không cần lo lắng, từ khi bắt đầu tu chân đến giờ hắn đã có kinh nghiệm trải qua mấy lần tăng vọt về thể chất và cường độ rồi. Chỉ cần cho hắn một chút thời gian là hắn sẽ thích ứng nhanh thôi.

Tống Thư Hàng đáp đất an toàn.

Tứ Tu vươn móng vuốt ra gẩy nhẹ hắn một cái. Pháp thuật hong khô phủ xuống làm cho nước trên người hắn bốc hơi lên.

"Cảm ơn Tứ Tu tiền bối."

Tống Thư Hàng cảm kích nói.

"Không cần khách khí, khi hơi nước bốc lên khỏi người ngươi thì mùi hành lại càng đậm, thơm ơi là thơm."

Sư tử bạch ngọc liếm môi.

"Đậu má, Tứ Tu không định đớp mình đấy chứ?"

Tống Thư Hàng hốt hoảng trong lòng.

"Tống Nhất đạo hữu, đây là di động và túi thu nhỏ một tấc của ngươi. Đây là cọng hành tinh ngươi nuôi."

Lục Tu cô nương trả lại đồ đạc của Tống Thư Hàng cho hắn. Vốn dĩ cô định bốc cho Thông Nương một quẻ xem cô có duyên phận gì với Bát Tu không, thế nhưng toàn thân Thông Nương đều bị hòa tan hết, không có mặt, không có tay, không có chân, không làm sao mà tính quẻ được, đành phải đợi tới lần sau thôi.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Thông Nương không sao chứ?”

Lục Tu giơ chậu hoa trồng Thông Nương lên:

“Chắc là không sao đâu, vì còn rễ cho nên hẳn là thân thể vẫn lớn lên được. Nhưng có lẽ sẽ có chút bất trắc nho nhỏ.”

Tống Thư Hàng:

“Bất trắc gì?

Lục Tu:

“Ngươi cảm ứng cẩn thận một chút là thấy… trên cọng hành tinh này không còn yêu khí.”

Tống Thư Hàng dùng tinh thần lực miễn cưỡng lắm mới vận chuyển được để cảm ứng một chút, trên rễ hành bám vào Ngộ Đạo thạch của Thông Nương đã không còn yêu khí nữa. Yêu khí của Thông Nương rất cường đại, bởi vì dù sao cô cũng là đại yêu sống mấy trăm năm cơ mà.

Tuy rằng cô không biết thao túng yêu khí của mình như thế nào, nhưng yêu khí của cô vẫn dọa được người ta. Lần đầu gặp nhau, suýt nữa thì cô đã dùng yêu khí để dọa được Tống Thư Hàng rồi.

Thế mà bây giờ trên thân cô không còn một chút yêu khí nào nữa. Không phải biến mất ở bên ngoài, mà là mất sạch từ trong rễ của Thông Nương.

“Vậy cô ấy bây giờ còn là yêu tinh không?”

Tống Thư Hàng hỏi. Yêu tinh mà không có yêu khí ư?

Lục Tu nghĩ ngợi rồi đáp:

“Chắc vẫn là yêu tinh. Yêu khí chỉ là một loại năng lượng mà thôi. Ô tô không có xăng thì vẫn là ô tô mà.”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, vấn đề ở đây là có lẽ tương lai cái ô tô này không dùng xăng nữa mà chạy bằng dầu thực vật ấy.”

Lục Tu lại bổ sung một câu.

Tống Thư Hàng: “…”

Đổi sang chạy bằng dầu thực vật là ý gì? Chẳng lẽ về sau Thông Nương không dùng yêu khí nữa mà dùng một loại năng lượng khác à?

Bánh răng nhân sinh đôi khi sẽ rẽ theo hướng mà ngươi không sao tưởng tượng ra được. Thông Nương trong tương lai không dùng xăng chiến đấu nữa mà dùng dầu thực vật, đúng là không ngờ nổi mà.

Được rồi, dù sao thì Thông Nương cũng không dùng đến yếu khí. Khi chiến đấu với mình trong lần đầu gặp mặt, cô còn dùng công pháp Phật Môn đường đường chính chính cơ mà.

Nếu có thể thì lại chọn một bộ công pháp thích hợp cho Thông Nương tu luyện đi.

“Nếu tắm thuốc xong rồi thì đi theo ta. Đám người Thất Tu đã ở bên ngoài chờ ngươi lâu lắm rồi đấy.”

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu nhảy nhẹ một cái, đi trước dẫn đường.

“Được.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Lúc gần đi thì hắn nghĩ đến một việc:

“Đúng rồi, Lục Tu tiền bối, có thể bán cho ta thêm mấy phần tài liệu thuốc để tắm kia không?”

“Không thành vấn đề. Chỉ là một ít dược liệu cấp thấp thôi, ta có nhiều lắm, bán cho ngươi với giá 7 viên linh thạch tam phẩm hết nhé.”

Lục Tu cô nương.

Tống Thư Hàng:

“Xin hãy bán cho ta 10 phần.”

Trong tay hắn bây giờ còn 9 viên linh thạch tứ phẩm và 3 viên linh thạch tam phẩm. Thế nhưng trong đó có một viên linh thạch tứ phẩm đã dùng mất một nửa rồi.

Cho nên giữ lại một viên linh thạch tứ phẩm để phòng lúc cần thiết. Còn lại bảy viên linh thạch tứ phẩm, đúng lúc đổi được mười phần tài liệu thuốc để tắm.

Còn chỗ linh thạch nợ Bạch Tôn Giả… thì thôi cứ nợ tiếp đi, một ngày nào đó rồi trả lại sau!

Nếu có thể thì Tống Thư Hàng hi vọng mình có thể đổi được nhiều dược liệu một chút. Bởi vì nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không mua được dược liệu với giá rẻ nữa.

…

Sau khi đổi dược liệu xong, Tống Thư Hàng và bạch ngọc sư tử Tứ Tu rời khỏi mộ của Lục Tu, trở về tiên thuyền.

Sau đó, tiên thuyền đưa họ về mặt trăng

Mộ của Lục Tu Tôn Giả đằng sau ẩn vào hư không rồi từ từ biến mất. Cổ mộ này biết di chuyển, trừ khi chính Lục Tu cô nương đồng ý thì muốn gặp được nó phải xem vào may mắn.

“Thư Hàng tiểu hữu cũng kí khế ước sao?”

Thất Tu Tôn Giả ngồi bên cửa sổ tiên thuyền nhìn trời sao, mỉm cười nói.

“Ừm, đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu”

Thế nhưng Lục Tu tiền bối nói quẻ tượng của ta khá kì lạ. Chắc là ta không có duyên phận gì với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đâu, góp cho đủ số thôi.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười:

“Ha ha, duyên phận ít nhiều không sao cả, có duyên chính là có duyên.”

…

…

Sau khi tiên thuyền bay trong vũ trụ hơn 10 phút thì tốc độ hơi chậm lại.

Thất Tu Tôn Giả đột nhiên nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta sắp tạm biệt nhau rồi. Đợi một thời gian nữa, bao giờ ta khám phá ra bí mật của hồ lô thì sẽ lại tìm ngươi.”

“Tạm biệt? Thất Tu tiền bối muốn đi đâu sao?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ừm, đương nhiên là ta về động phủ của mình rồi. Nhóm của Thư Hàng tiểu hữu mới phải rời đi. Hôm đó Bạch đạo hữu cố ý lên mạng hàn huyên với ta một chút. Hắn bảo ta sau khi thám hiểm xong mộ của Lục Tu Tôn Giả thì thả tiểu hữu ra vũ trụ chơi.”

Thất Tu Tôn Giả dựng thẳng ngón tay cái:

“Bạch đạo hữu nói, chuyến du hành vũ trụ này chính là một cuộc rèn luyện đối với Thư Hàng tiểu hữu.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Giờ thì Thư Hàng tiểu hữu chuẩn bị lên đường đi. Ta chuẩn bị hết các thứ cho ngươi rồi này, khoang vũ trụ và trang phục du hành vũ trụ đều đủ cả.”

Thất Tu Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thư Hàng, cố gắng lên nha.”

Ngư Kiều Kiều cười vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Chuyến này ta không đi cùng ngươi nữa đâu. Ta phải về Trái Đất trước một chuyến.”

“Hả hả hả? Kiều Kiều, cô cũng muốn bỏ rơi ta sao?”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngư Kiều Kiều nói:

“Ha ha, ta đã có Nguyệt Quang thạch trong tay, không cần tu luyện gần mặt trăng nữa. Mặt khác, có nhớ cái tên viết tiểu thuyết rất thú vị mà ta nói lần trước không?”

“Ờ, Kiều Kiều, cô mà không nhắc tới thì ta cũng gần quên rồi.”

Tống Thư Hàng nhớ ra.

Hắn còn hứa sẽ quay một bộ phim với Bạch Tôn Giả cơ mà.

Tống Thư Hàng muốn quay một bộ phim ngắn về mấy chuyện thường ngày để nhà mình xem thôi. Tết nhất sẽ nhờ ba Tống chiếu cho mọi người xem cho vui là được.

“Hôm qua ta xác định được hắn lên mạng ở ngay nhà mình. Cho nên ta phải về Trái Đất bắt hắn giam vào phòng tối mới được.”

Ngư Kiều Kiều cười ha hả nói.

Chương 536: Đủ kiểu khách mời chẳng biết đâu mà lần

Vì thế, Ngư Kiều Kiều bỏ lại mấy người Tống Thư Hàng, một mình trở về Trái Đất để bắt tác giả đáng yêu kia rồi.

Còn Tống Thư Hàng, Sở Sở, Lý m Trúc thì bị Thất Tu Tôn Giả bắn từ thuyền tiên vào vũ trụ mênh mông… Đúng thế, không sai, họ bị bắn đi đấy!

Lúc đó, Sở Sở và Lý m Trúc chui vào cái khoang vũ trụ nhỏ hẹp, Tống Thư Hàng thì mặc bộ quần áo du hành dày cộm, bị khóa vào khoang vũ trụ, chuẩn bị xuống khỏi thuyền tiên.

Thất Tu Tôn Giả hỏi với thái độ vô cùng thân thiết:

“Chuẩn bị xong rồi chứ.”

Tống Thư Hàng:

“Chuẩn bị xong rồi.”

Thất Tu Tôn Giả:

“Có muốn được thử một lần không?”

Tống Thư Hàng:

“Thử một lần ư? Thất Tu tiền bối muốn tặng ta cái gì sao? Được chứ.”

Sau đó… Thất Tu Tôn Giả nhét thẳng bọn họ vào trong một thứ giống như ống pháo, bùm một tiếng, bắn bọn họ đi mất.

Quả thật là bị bắn đi đấy!

“Thất ~ Tu ~ Tiền ~ Bối ~ ta xx ngài!”

Tống Thư Hàng hoảng sợ kêu lên một tiếng thảm thiết, không thể để hắn xuống thuyền một cách bình thường sao? Rõ ràng là thuyền tiên có cửa mà.

“Thuận buồm xuôi gió nhé!”

Qua cửa sổ của thuyền tiên, vẫn có thể nhìn thấy Thất Tu Tôn Giả đang lưu luyến vẫy tay với bọn hắn.

…

…

Cứ như thế, Tống Thư Hàng không biết đã bị Thất Tu Tôn Giả bắn tới chốn nào rồi.

Nơi đây không phải là trái đất, Tống Thư Hàng cũng không có mấy loại công nghệ tiên tiến không tưởng như hệ thống hướng dẫn vũ trụ, hiện giờ hắn không thể nào xác định được tọa độ của mình.

Cứ để mặc cơ thể bay ở trong vũ trụ, Tống Thư Hàng nói khẽ:

“Đây là thí luyện của Bạch tiền bối sao?”

Vốn hắn tưởng rằng Bạch tiền bối đưa hắn lên vũ trụ là trừng phạt hắn vì không lọt vào Top10 trong cuộc thi máy kéo tay cầm. Bây giờ nhìn lại, Bạch tiền bối còn bố trí những gì trong vũ trụ để đợi hắn tới thí luyện nữa thì phải?

…

...

Lúc này, bên trong chiếc túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng.

Vì sự xóc nảy kịch liệt khi bị pháo bắn nên ba viên linh thạch tam phẩm mà Tống Thư Hàng nhận lại được sau khi giao dịch với Lục Tu cô nương tiếp xúc với con rối gỗ tinh xảo kia.

Cũng giống hệt lần trước, khi ba viên linh thạch tam phẩm tiếp xúc với con rối gỗ thì đều dung nhập vào trong cơ thể con rối gỗ, hoàn toàn bị hút sạch, không sót lại một mảnh vụn nào.

Đợi đến lúc nào đó, Tống Thư Hàng lại mở túi thu nhỏ một tấc ra thì hắn sẽ phát hiện ra một việc đáng sợ rằng linh thạch của hắn lại hết sạch rồi!

Trên đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, tại nhà của Tống Thư Hàng.

Hôm nay, cạnh nhà Tống Thư Hàng lại có một hàng xóm mới chuyển đến.

Sau khi gia đình hàng xóm cũ của họ là nhà thím Hà nhận được một cái giá hậu hĩnh đến mức không thể từ chối được thì cả nhà bà ấy lập tức hoàn thành việc dọn nhà và chuyển nhượng quyền sở hữu của căn nhà trong vòng hai ngày.

Joseph Joe Mobosan đánh giá căn nhà mới với vẻ hài lòng, người chủ nhà trước kia - thím Hà là một người phụ nữ có bệnh sạch sẽ, thế nên nhà của bà ấy trước giờ đều gọn gàng, sạch sẽ, sáng sủa.

“Qủa là một nơi rất tuyệt vời.”

Joseph than lên một tiếng hài lòng.

Đứng bên cạnh hắn, trên gương mặt cô con gái Kỷ Song Tuyết đang tràn đầy vẻ ngạc nhiên, lúc cô nghe thấy cha mình đột nhiên muốn mua một căn nhà tại Hoa Hạ, cô còn tưởng rằng ba mình sẽ mua một căn nhà ở vùng Giang Nam, bởi vì trường đại học Giang Nam chính là nơi mà cô đang theo học.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ, ba mình lại đi mua nhà ở thành phố Văn Châu, một nơi cách đại học Giang Nam rất xa.

Ba của cô lại nổi cơn điên gì thế này?

Bà Joseph cũng không thể hiểu được cách làm của chồng mình.

“Nếu như đã chuyển đến đây thì việc tiếp theo là phải chuẩn bị vài món quà nho nhỏ để đi thăm mấy hàng xóm mới.”

Joseph nói một cách vui vẻ.

“Hàng xóm mới ư?”

Kỷ Song Tuyết hỏi với vẻ nghi hoặc:

“Nhà nào vậy ạ?”

“Nhà sư phò của ba.”

Joseph cười ha ha nói.

“Sư phò á?”

Đột nhiên trong lòng Kỷ Song Tuyết dâng lên dự cảm không tốt:

“… Là nhà của vị bạn học Tống Thư Hàng kia sao?”

“Ha ha ha ha.”

Joseph cười lớn với vẻ đắc ý.

Cho dù là kiểu con gái dịu dàng như Kỷ Song Tuyết thì lúc này cũng muốn nổi đóa lên.

“Đây là cơ hội mà ba vất vả lắm mới tranh thủ được đấy.”

Joseph đắc ý… Hắn còn nhớ loáng thoáng mình từng nói với sư phụ Tống Thư Hàng là muốn dọn đến làm hàng xóm với sư phụ, sư phụ cũng đồng ý rồi.

Ừm… chỉ có một vấn đề là, dù thế nào Joseph cũng không nhớ được, mình đã nói là muốn dọn tới làm hàng xóm với sư phụ vào lúc nào và ở đâu vậy nhỉ?

Trên hòn đảo thần bí, tuy rằng kí ức của tất cả mọi người đều bị xóa rồi… nhưng có những thứ đã nằm sâu trong tiềm thức, cho dù trí nhớ không còn nữa nhưng những thứ đó vẫn sẽ còn sót lại.

Cũng giống như Joseph vậy.

Nhưng mà bất luận thế nào, tóm lại hắn đã chuyển đến làm hàng xóm với sư phụ Tống Thư Hàng rồi, sau này sẽ có nhiều thời gian để xin sư phụ dạy thần công hơn.

Sau đó, trong tình trạng Joseph mặt đầy vui vẻ, vợ của hắn thì mê mang khó hiểu, con gái Kỷ Song Tuyết đầy lúng túng, họ đến nhà Tống Thư Hàng để thăm hỏi.

…

…

Vào lúc Joseph đến nhà thăm hỏi thì nhà Tống Thư Hàng còn có một vị khách nữa, ấy là Vân Vụ đạo trưởng.

Gần đây Vân Vụ đạo trưởng thường xuyên ghé thăm nhà Tống Thư Hàng, trong thời gian này, đạo trưởng đã trở thành người bạn thân không có gì giấu nhau của ba Tống và mẹ Tống.

Gần đây ba Tống đang chuẩn bị mở công ty chế tạo máy tập thể hình với hai người bạn của mình.

Vốn ba Tống muốn đợi sau khi Tống Thư Hàng tốt nghiệp, không cần phải lo lắng ảnh hưởng đến việc học của hắn, cũng không còn những nỗi lo toan buồn phiền thì ông sẽ từ chức ở chỗ mạng lưới điện quốc gia, tranh thủ lúc chưa già cùng hai người bạn của mình liều một phen.

Nhưng kế hoạch luôn không theo kịp sự thay đổi.

Năm nay, họ gặp được một cơ hội rất tốt. Có một ông chủ của một xưởng chế tạo máy tập thể hình tại thành phố Văn Châu mắc bệnh, cần tiền gấp để chữa bệnh, vì vậy ông ấy chuẩn bị nhượng lại cả xưởng lẫn toàn bộ thiết bị. Nếu như có thể mua được xưởng chế tạo đó thì sẽ giúp ba người ba Tống tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Trong phòng khách, Vân Vụ đạo trưởng và ba Tống đang nói tới chủ đề thiết bị tập thể hình, tuy rằng Vân Vụ đạo trưởng mới tiếp xúc với thiết bị tập thể hình hiện đại không lâu nhưng hắn là tu sĩ kim đan ngũ phẩm, trên phương diện tập thể hình, đạo trưởng cũng nói đến một vài ý tưởng và phương pháp, dẫn dắt rất nhiều cho ba Tống. Ba Tống càng coi Vân Vụ đạo trưởng như tri kỷ thân thiết.

Vân Vụ đạo trưởng nhấp một ngụm linh mạch bích trà, thầm thở dài một hơi, lấy điện thoại của mình ra.

Gần đây Vân Vụ đạo trưởng đã bỏ cái nick chat mà hắn dùng khi bị Hoàng Sơn Chân Quân chèn ép. Hắn chuyển sang dùng một phầm mềm chat trên di động có nhiều chức năng hơn.

Đây là phần mềm ba Tống giới thiệu cho hắn, nghe nói sáu mươi phần trăm người trong cả nước đều sử dụng phần mềm này.

Vân Vụ đạo trưởng mở điện thoại ra, đăng một status trên dòng thời gian của mình.

Tiêu đề: “Gần đây vẫn luôn làm khách ở nhà của một vị tiểu hữu, vốn muốn đến ăn ké chút điểm kinh nghiệm nhưng không ngờ tiểu hữu lại vắng nhà, đắng lòng quá. Mấy ngày trước, khó khăn lắm tiểu hữu mới về nhà một chuyến nhưng lại bỏ lỡ nhau. Qủa là làm người ta phiền lòng. Hy vọng tiểu hữu sớm ngày về nhà. Tim của ta mệt mỏi quá.”

Đính kèm: “Hai bức ảnh tự sướng của Vân Vụ đạo trưởng.”

Nhưng mà, chỉ có lác đác vài người like, bạn bè cũng chả có mấy người. Dù sao thì đây cũng không phải ảnh tự sướng của em gái xinh đẹp nên cũng chẳng mấy người xem.

Điều này làm Vân Vụ đạo trưởng nhớ thương đến phần mềm chat mình dùng lúc bị phong ấn. Lúc đó, dù hắn có đăng status như thế nào thì cũng có mấy trăm người vào like và comment.

Vân Vụ đạo trưởng rất thích cảm giác được nhiều người hâm mộ đó.

“Đáng tiếc, không thể dùng lại phần mềm chat đó nữa rồi.”

Vân Vụ đạo trưởng cảm thán, hắn đã phát hiện ra vấn đề của cái phần mềm chat đó, rất có thể trong đó có nick nhỏ của Hoàng Sơn Chân Quân, không, là âm mưu.

Vì thế, Vân Vụ đạo trưởng mới quyết đoán thay đổi phần mềm chat khác.

Nhưng trong cái phần mềm chat mới này, số lượng bạn bè của hắn không tăng lên được, só người vào like và comment ít vô cùng, điều này khiến Vân Vụ đạo trưởng cảm thấy bản thân như đang dùng máy tính không nối mạng ấy.

Cả gia đình Joseph đi tới trước cửa nhà Tống Thư Hàng rồi bấm chuông cửa.

Nghe được tiếng chuông cửa, mẹ Tống bèn đến mở cửa. Sau đó bà nhìn thấy một người đàn ông nước ngoài tóc vàng mắt xanh đang đứng trước cửa nhà mình cười một cách ngốc nghếch.

Bên cạnh ông là một người phụ nữ Hoa Hạ có nụ cười xinh đẹp.

Đằng sau ông còn có một thiếu nữ con lai tóc vàng.

Mẹ Tống hỏi:

“Xin chào, các vị tìm ai vậy?”

“Xin chào, xin hỏi, đây có phải là Tống Thư Hàng sư phò…” Người đàn ông nước ngoài kia nói.

Nhưng ông mới nói được môt nửa thì cô gái con lai đằng sau ông đã vôi vàng cướp lời:

“Chào bác gái, xin hỏi đây là nhà của bạn Tống Thư Hàng ạ?”

Mẹ Tống chớp chớp mắt:

“A, đúng thế.”

“Nhà chúng cháu mới chuyển đến gần đây, nghe nói nhà bạn Tống Thư Hàng cũng ở đây nên liền đến thăm.”

Cô gái con lai kia trả lời rất lễ phép.

Người đàn ông nước ngoài kia cũng đồng thời giơ tay ra đưa cho bà một hộp quà lớn:

“Chỉ là chút tấm lòng, chút tấm lòng thôi.”

Người đàn ông người nước ngoài này nói tiếng Trung rất lưu loát.

Mẹ Tống lại chớp mắt lần nữa, lại là bạn của thằng nhóc Tống

Thư Hàng sao?

Sau đó, bà nở một nụ cười sáng lạn, mời ba vị khách vào trong nhà:

“Mời vào, chỉ cần đến chơi là quý hóa lắm rồi, không cần phải quà cáp gì đâu, thật đúng là, người nào cũng khách sáo như thế.”

Sau khi vào nhà, Joseph vội hỏi:

“Thư Hàng sư phò…”

Ông còn chưa kịp nói xong thì con gái Kỷ Song Tuyết của ông đã cướp lời:

“Bác ơi, bạn Tống Thư Hàng có nhà không ạ?”

Mẹ Tống cảm thấy hai cha con nhà này rất thú vị, bà đáp:

“Mấy ngày trước, Thư Hàng đi du lịch với người ta rồi, nói là phải một tháng nữa mới về, các vị tìm nó có việc gì không? Tôi có thể gọi điện liên lạc với nó.”

Cũng không biết ở đây gọi cho Tống Thư Hàng thì hắn có nhận được hay không nữa.

Nếu giả sử có thể gọi được thì không biết phí điện thoại phải tính thế nào đây?

“Không có việc gì đâu, bác không cần phải gọi điện thoại đâu ạ.”

Kỷ Song Tuyết mỉm cười, một tháng sau mới quay về, đúng là tuyệt. Lúc đó thì đã khai giảng rồi, đúng là một tin tốt.

Joseph lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng Joseph không thất vọng quá lâu, vì ông nghĩ đến một chuyện.

Sư phụ Tống Thư Hàng của ông đã từng nói, thần công tuyệt thế đó là tuyệt học gia truyền.

Nếu như là tuyệt học gia truyền thì giữa ba Tống và mẹ Tống, chắc chắn có một người là cao nhân tuyệt thế!

Theo như quy tắc công phu gia truyền không truyền cho người ngoài của Hoa Hạ thì rất có thể cha của sư phụ Tống Thư Hàng chính là vị cao nhân kia.

Có lẽ, ông có thể lãnh giáo thần công với ba Tống.

Dù nói thế nào thì hiện giờ ông cũng là đệ tử dự bị của sư phụ

Tống Thư Hàng mà.

Nghĩ tới đây, linh hồn công phu Trung Quốc trong lòng Joseph lại cháy hừng hực.

Nếu như không phải bây giờ trong phòng khách còn có một vị khách lạ mặt là Vân Vụ đạo trưởng thì nói không chừng ông đã xông đến trước mặt của ba Tống rồi đánh một bộ tuyệt học võ lâm để ba Tống chỉ giáo đôi điều rồi.

Trong lúc cả nhà Joseph đến làm khách.

Ở cách nhà Tống Thư Hàng không xa, có hai bóng người đang lén lén lút lút đến gần nhà Tống Thư Hàng.

"Phía trước chính là nhà của cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia sao?"

Một tên mặc áo bào đen nói nhỏ.

"Đây là tình báo sư huynh Công Tử Hải đích thân cung cấp cho ta, sẽ không sai đâu."

Tên mặc áo bào đen còn lại trả lời, đồng thời trong mắt hắn cũng lộ ra ánh sáng hưng phấn:

"Nếu như chúng ta có thể bắt được người nhà của cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia làm con tin thì có thể đổi lấy các phong chủ của Vô Cực Ma Tông chúng ta từ tay tên Thư Sơn Áp Lực Đại và Thất Tu Tôn Giả đó về, đây là một công lớn đấy."

"Nói không chừng còn có thể đổi cả cái Phệ Hồn Yêu Hồ kia nữa ấy chứ."

Hai mắt của tên áo bào đen số 1 sáng lên.

"Đến lúc đó, chúng ta nhất định có thể lấy được phần thưởng lớn của tông môn, nói không chừng đây còn là cơ hội cho chúng ta tấn thăng lến kim đan Linh Hoàng ngũ phẩm nữa cũng nên!" Tên áo bào đen số 2 nói với vẻ vô cùng kích động.

Hai tên mặc áo bào đen này chính là hai đệ tử Vô Cực Ma Tông mà Tống Thư Hàng gặp phải khi vừa lên vũ trụ.

Lúc ấy, bọn chúng muốn bắt Tống Thư Hàng để đến chỗ sư huynh Công Tử Hải tranh công, nhưng không ngờ lại gặp phải đội tu sĩ đòi nợ, kết quả là toàn thân chúng bị cướp sạch sẽ.

Tên áo bào đen số 1 và áo bào đen số 2 tiếp tục quan sát tình hình trong nhà Tống Thư Hàng.

Một đôi vợ chồng trung niên, chắc là cha mẹ của Thư Sơn Áp Lực Đại rồi.

Còn có một đôi vợ chồng người nước ngoài và một cô con gái, chắc là khách hoặc là thân thích, nếu như họ đã ở đây thì bọn chúng tiện tay bắt hết một lượt luôn, nói không chừng còn có thể đổi thêm chút linh thạch nữa chứ.

Còn có một người đàn ông bình thường, hình như cũng là khách.

Vân Vụ đạo trưởng là một tu sĩ Linh Hoàng kim đan không ăn đan dược, mà chỉ dựa vào tu vi tích lũy ngày này qua ngày khác của bản thân, dám tấn thăng dưới Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp! Cơ sở của hắn vững chắc đến mức đáng sợ!

Vì thế, nếu như Vân Vụ đạo trưởng che giấu khí tức của mình thì hai đệ tử của Vô Cực Ma Tông này căn bản không thể phát giác được tu vi của hắn, chỉ coi hắn như một người bình thường mà thôi.

Hai tên đệ tử của Vô Cực Ma Tông từ từ đến gần nhà Tống Thư Hàng.

…

…

Cùng lúc hai tên này đến gần nhà Tống Thư Hàng thì bóng người đang ẩn nấp dưới một gốc cây đại thụ gần nhà Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười vui mừng.

Hắn lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, gửi đi một tin nhắn.

“Phát hiện hai kẻ khả nghi đang đến gần nhà của Bá Đao đạo hữu, xác định là đệ tử của Vô Cực Ma Tông, thực lực Tiên Thiên tứ phẩm, xin phép được bắt chúng lại. Báo cáo hết.”

Người nhận tin nhắn là Tô Thị A Thất.

Tin nhắn trả lời của Tô Thị A Thất nhanh chóng được gửi tới: “Đồng ý cho bắt, tiểu đội năm xuất phát, không được để lại bất cứ dấu vết gì.”

Tô Thị A Thất rất vui.

Kể từ lần trước Tống Thư Hàng lấy được huyết thần toản từ tay Công Tử Hải, khiến cho kế hoạch của Công Tử Hải không hoàn thành được thì Tô Thị A Thất dám chắc rằng Công Tử Hải sẽ có hành động đối phó với Tống Thư Hàng.

Vì thế, hắn ra một nhiệm vụ dài hạn ở phân bộ tại thành phố Văn Châu của Thiên Hà Tô Thị: theo dõi nhà của Thư Hàng tiểu hữu, nếu như có thể bắt sống người của Vô Cực Ma Tông thì có thể đến chỗ hắn lĩnh thưởng.

Vốn dĩ Tô Thị A Thất cảm thấy, với sự lợi hại của Công Tử Hải thì nhiệm vụ này ít nhất phải mất vài năm mới có thu hoạch. Nhưng không ngờ, hắn mới chỉ treo nhiệm vụ một tháng mà đã có thu hoạch rồi.

Khu Giang Nam, tại nhà Cao Mỗ Mỗ.

Hôm nay Cao Mỗ Mỗ cảm thấy có chút không yên lòng, trong lúc đánh chữ, cậu ta cứ thấy người mình lạnh toát.

“Cảm lạnh rồi ư?”

Cao Mỗ Mỗ thầm nói.

Chương 537: Di tộc cổ vu

Tại nhà Tống Thư Hàng.

Trong phòng khách, Vân Vụ đạo trưởng đang uống trà nói chuyện với ba Tống thì đột nhiên hắn ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

"Khí tức của hai tên tu sĩ tứ phẩm ư? Bọn chúng tới gần đây làm gì nhỉ?"

Vân Vụ đạo trưởng thầm nhíu mày lại, chẳng lẽ bọn chúng tới đây vì Ngộ Đạo thạch ư?

Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng hiểu rõ sự trân quý của Ngộ Đạo thạch, hơn nữa còn có máy vị tiền bối cường đại ở bên chỉ điểm, hắn sẽ không ngốc đến nỗi để người khác biết đến sự tồn tại của Ngộ Đạo thạch chứ?

Nếu như không phải là vì Ngộ Đạo thạch thì hai tên tu sĩ Tiên Thiên tứ phẩm này lén lút đến gần đây để làm gì?

"Tốt nhất là bọn chúng không tới vì Ngộ Đạo thạch, nếu không thì..." Nếu không thì cái con khỉ ấy, Ngộ Đạo thạch cũng đâu có ở đây đâu!

Đúng vào lúc này, tình hình bên ngoài có thay đổi.

Trong lúc tên áo bào đen số 1 và tên áo bào đen số 2 tiếp cận nhà Tống Thư Hàng thì tên áo đen số 1 cảm thấy trước mắt tối đen, bổ nhào một cái, ngã lăn ra đất.

Bị kẻ khác đánh trộm rồi ư?

Tên áo đen số 2 lập tức nâng cao mười hai phần đề phòng —— Tu sĩ đạt cảnh giới tứ phẩm bình thường nếu không thất thần thì tuyệt đối không thể bị té ngã như thế, chắc chắn có người đánh lén!

Trước khi tới đây, sư huynh Công Tử Hải đã nhắc đi nhắc lại với bọn chúng rằng, lúc tiếp cận nhà của tu sĩ Thư Sơn Áp Lực Đại đó, nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Bởi vì nói không chừng sẽ có tu sĩ cường đại ở đó.

Trên cả đoạn đường này áo đen số 1 và áo đen số 2 đều cẩn thận vô cùng.

Nhưng không ngờ tới, bọn chúng vẫn trúng bẫy của người khác. Lúc này, tên áo bào số 2 cảm thấy toàn thân sởn tóc gáy —— Cái tên ẩn nấp trong chỗ tối kia rất hiểu bọn chúng, hay nói cách khác là hiểu rõ Vô Cực Ma Tông bọn chúng. Hiểu được thói quen hành động của chúng, hiểu đặc điểm tấn công và nhược điểm của chúng, thậm chí còn biết cách tấn công thế nào để tạo thành một chiêu tất sát với chúng nữa.

Loại cảm giác này, quả thật là cảm giác thiên địch!

Tên áo đen số 2 giữ cảnh giác, đồng thời cẩn thận đến gần tên số 1, hắn muốn thử xem liệu có thể đánh thức được đồng bọn của mình hay không.

Trong lúc tên số 2 đang cẩn thận di chuyển thì một miếng kim loại vàng óng xuất hiện tại góc chết mà hắn không cảm nhận được, đập thẳng vào gáy hắn.

Tên số 2 bị đập ngất đi.

Sau đó, có năm thành viên của Thiên Hà Tô Thị xuất hiện.

Một người trong số đó cầm một mũi tên lông tơ, người đánh ngất tên áo đen số 1 chính là hắn.

Một người khác vẫy tay một cái, gọi thỏi vàng về.

Hai vị tu sĩ này không phải là thành viên của tiểu đội năm mà Tô Thị A Thất phái tới… Họ chính là đội săn thú do Thiên Hà Tô Thị đặc biệt bồi dưỡng ra. Họ chuyên phụ trách truy tung, sắn bắt những kẻ thù của Thiên Hà Tô Thị.

Có thể nói hai thành viên của đội Săn bắt này rõ như lòng bàn tay đối với công pháp cơ sở của Vô Cực Ma Tông. Đích thực có thể xưng là thiên địch của những đệ tử Vô Cực Ma Tông bình thường.

Bọn họ cũng không phải cố ý đến đây thực hiện nhiệm vụ truy bắt, những nhiệm vụ nhỏ thế này không cần bọn họ phải đích thân ra tay. Bọn họ xuất hiện tại đây hoàn toàn chỉ là vì trùng hợp thôi!

Hôm qua bọn họ hoàn thành một nhiệm vụ và đang quay về Thiên Hà Tô Thị, họ đi ngang qua thành phố Văn Châu. Trùng hợp là hai người họ và những thành viên trong tiểu đội năm là người quen cũ, thế là họ liền qua đây ôn chuyện với các thành viên của tiểu đội năm.

Tiếp đó, biết được tiểu đội năm phải đi bắt hai tên đệ tử của Vô Cực Ma Tông, họ liền thuận tay giúp đỡ một chút.

Bọn họ ra tay giống như người chơi chuyên nghiệp bắt nạt tay mơ vậy.

Hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này gần đây ra ngoài chắc chắn không giẫm vào phân chó, nên không được may mắn.

Trong vũ trụ thì gặp phải tiểu đội chuyên đòi nợ, về đến trái đất thì lại gặp ngay tiểu đội săn bắt của Thiên Hà Tô Thị, đúng là mệt tim hết sức.

…

…

Ba thành viên của tiểu đội năm mỉm cười, bước lên trói hai tên đệ tử của Vô Cực Ma Tông lại.

“Nhiệm vụ hoàn thành, đợi lúc Thất ca phát giải thưởng xuống thì ta mời ngươi đi uống rượu.”

Ba thành viên tiểu đội năm cười ha ha, nói.

Nhưng trong lúc bọn họ đang cười nói thì cơ thể của hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông đang bị trói đột nhiên biến thành một làn huyết vụ, lủi ra bốn phương tám hướng.

Hai thành viên của đội săn bắt sáng bừng cả mắt:

“Kinh Nguyệt Độn Đại Pháp!”

Ba người của tiểu đội năm cũng đồng thời kêu lên:

“Huyết Độn Đại Pháp!”

Huyết Độn Đại Pháp mà lại gọi là Kinh Nguyệt Độn Đại Pháp, cách so sánh này quả thực rất sinh động quá.

Huyết Độn Đại Pháp này rất nổi tiếng, người thi triển thuật pháp có thể hóa thành huyết vụ phân tán tháo chạy, cuối cùng tập hợp lại một chỗ, lại hội tụ thành một cơ thể sống như ban đầu.

Cho dù trên đường chạy trốn, huyết vụ có bị hủy diệt thì cùng lắm cũng chỉ bị thương nhẹ mà thôi, bồi dưỡng mấy ngày là lại hồi phục.

Nếu như may mắn, một số vật quý giá trên người cũng sẽ được giấu trong huyết vụ, được Huyết Độn Đại Pháp mang đi!

Thậm chí, khi đã tu luyện Huyết Độn Đại Pháp tới cảnh giới cao nhất rồi thì chỉ cần một làn huyết vụ có thể chạy thoát được thì cũng có thế khôi phục lại hình dạng ban đầu. Vết thương trên người cùng lắm chỉ cần tĩnh dưỡng vài năm là có thể bình phục. Cũng chính vì lẽ đó nên Huyết độn Đại Pháp mới dám xưng là độn pháp có thể giúp thoát được một mạng từ trong tay Chân Quân.

Có phải nghe qua thì pháp thuật này rất đỉnh đúng không?

Đúng thế, pháp thuật này rất lợi hại, hai thành viên của đội săn bắt cũng không có cách nào để ngăn nó lại. Huyết Độn Đại Pháp được thi triển cũng đồng nghĩa với mạng quèn của tên áo đen số 1 và áo đen số 2 đã được bảo toàn rồi.

Nhưng cho dù không cản được Huyết độn đại pháp, các thành viên của đội săn bắt vẫn lấy được một số lợi ích từ nó.

Chỉ thấy hai thành viên đội săn bắt vươn tay ra, nhanh chóng bắt lấy đám huyết vụ đó, sau đó bỏ chúng vào trong những chiếc bình đặc biệt.

Bị mất đi một ít huyết vụ cũng không ngăn được hai tên mặc áo bào đen đó bỏ chạy.

Nhưng chỉ cần những huyết vụ khác của hai tên này bay về hóa thành hình người thì những huyết vụ bị phong ấn này sẽ hóa thành nguyên hình.

Một phần trong đó sẽ biến thành bảo vật mà tên áo bào đen số 1 và số 2 mang theo bên người.

Nhưng phần nhiều trong đó sẽ hóa thành những khối tinh thể màu máu có năng lượng tinh khiết —— Những tinh thể có màu máu này không thể hấp thu trực tiếp như linh thạch được nhưng lại có thể thay thế cho linh thạch để lắp vào con rối hay trận pháp.

Ngoài ra, có một phần huyết vụ có khả năng sẽ hóa thành một loại máu màu bạc. Máu màu bạc này chính là tinh thần lực của tên áo bào số 1 và số 2 ngưng tụ lại.

Trong đó có chứa một phần kí ức của hai tên này.

Đối với các thành viên của Thiên Hà Tô Thị, mục đích bắt hai tên này chính là tra hỏi bọn chúng, moi ra tin tình báo liên quan đến Vô Cực Ma Tông.

Nếu như có thể lấy được ngân huyết từ đám huyết vụ này thì nhiệm vụ của bọn họ hoàn thành rồi.

Huyết vụ tản ra và biến mất nhanh chóng.

Nhưng hai thành viên của Thiên Hà Tô Thị vẫn bắt được một lượng lớn huyết vụ.

Lúc này.

Trên đỉnh núi Ma Hầu Phong thứ sáu mươi chín dưới Cửu Nhãn Già Ma Đường của Vô Cực Ma Tông.

Mây mù vờn quanh vách đá, con rối của Công Tử Hải từ từ đứng lên, trước người Công Tử Hải có hai lá phù văn. Lúc này, hai lá phù văn đột nhiên bốc cháy trong không trung.

“Huyết Độn Đại Pháp trên người hai vị sư đệ bị kích hoạt rồi.”

Cơ thể con rối của Công Tử Hải đung đưa theo gió, nó lên tiếng.

Phù văn Huyết Độn Đại Pháp trên người hai đệ tử Vô Cực Ma Tông là do Công Tử Hải thầm tặng cho chúng.

Dù sao thì rất có thể trong nhà cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia có cao thủ. Công Tử Hải cũng không thể để hai đệ tử tứ phẩm chịu chết vô ích được.

Phân thân của An Tri Ma Quân xuất hiện, đáp:

“Điều này cho thấy, gần nhà cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia có người ẩn nấp bảo vệ.”

“Chuyện này cũng nằm trong dự liệu.”

Công Tử Hải gật đầu nói —— Hai vị sư đệ mặc áo bào đen kia bị hắn coi như con cờ dò đường.

Lúc này, một cây trúc màu tím chui ra từ bên người con rối của Công Tử Hải, cây trúc màu tím này chính là hóa thân của Chính Năng của Tiên Nông tông khi xưa:

“Ta nhận được tin tức, sau khi cuộc thi máy kéo tay cầm lần trước kết thúc thì huyết thần toản trên người Thư Sơn Áp Lực Đại đã được giao dịch với một tu sĩ tên là Thất Sinh Phù Phủ Chủ.”

Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, thậm chí Thất Sinh Phù Phủ Chủ còn cố ý lan truyền việc này cho Tống Thư Hàng, chính là chủ động ôm việc này vào người —— Muốn lấy được huyết thần toản, có bản lĩnh thì đến tìm ta đây này!

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ? Tu vi thế nào?”

An Tri ma quân hỏi.

Cây trúc màu tím trả lời:

“Tu vi tứ phẩm đỉnh phong, có khả năng sắp trùng kích lên cảnh giới ngũ phẩm.”

“Chỉ có cảnh giới tứ phẩm thôi sao? Vậy chúng ta phái người đi, cướp lại huyết thần toản từ trong tay hắn thôi. Tuy rằng chúng ta đã có huyết hải ngọc rồi nhưng nếu có thêm một phần huyết thần toản thì khi luyện kim đan, số lượng long văn sẽ càng ổn định hơn.”

An Tri Ma Quân nói.

Lúc này, con rối Công Tử Hải lại lắc đầu:

“Nếu như Thất Sinh Phù Phủ Chủ mà ngươi nói là một đại sư luyện phù thì chúng ta không có cách nào ra tay với hắn.”

“Tại sao chứ?”

An Tri Ma Quân hỏi với vẻ tò mò

“Dù cho ta có dám đi chọc vào Thiên Hà Tô Thị thì cũng không muốn động chạm với thế lực đằng sau Thất Sinh Phù Phủ Chủ. Ta thích khiêu chiến kích thích trong lằn ranh sinh tử nhưng ta sẽ không làm những chuyện mà chắc chắn 100% là sẽ chết.”

Con rối Công Tử Hải cười ha ha, nói.

Chẳng có mấy ai biết thế lực sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ, nhưng những người biết nó tồn tại đều không muốn trở thành kẻ địch của nó.

An Tri Ma Quân thấy trong lòng rất khó chịu, hắn nói:

“Vậy thì huyết thần toản của chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Tạm thời… cũng chỉ có thể nhịn cơn tức này xuống. Nếu như huyết thần toản đã không có trên người Thư Sơn Áp Lực Đại thì chúng ta cũng có thể giảm theo dõi hắn một chút.”

Công Tử Hải nói.

n oán với Tống Thư Hàng chỉ có thể đợi bọn hắn tấn thăng lên ngũ phẩm thành công, củng cố cảnh giới rồi lại nói tiếp! Chuyện này sẽ không kết thúc thế này đâu!

“Được rồi, cũng chỉ đành như thế thôi.”

Chính Năng thở dài một hơi, sau đó, hắn bắt đầu dùng truyền âm nhập mật để nói chuyện:

“Đúng rồi, đường chủ đã lấy được tuyến đường đi giải cứu tám vị phong chủ chưa?”

Theo như kế hoạch của bọn hắn, tốt nhất là để lại một nửa trong số tám vị phong chủ, như vậy thì bọn hắn mới có thể thay thế họ, chiếm cứ những ngọn núi hiện có, trong thời gian ngắn nhất nâng cao địa vị của bản thân trong Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải mỉm cười, cũng truyền âm:

“Đã lấy được rồi, đây cũng chẳng phải là tình báo cơ mật gì.”

An Tri Ma Quân truyền âm với bọn họ:

“Chuyện bên này của ta cũng xong rồi, một phân thân của ta đã tìm ra tung tích của di tộc cổ vu Elise!”

Chữ Elise ở đây không phải là một cái tên tiếng Anh mà là một âm đọc, hay nói cách khác là một âm hiệu.

Ở địa vực Hoa Hạ, cổ vu là những người tu luyện thượng cổ đã hành tẩu khắp Hoa Hạ vào lúc mà tu chân giả vẫn chưa xuất hiện. Hệ tu luyện của bọn họ có khác biệt rất lớn với tu sĩ, nhưng lúc tu luyện đến cảnh giới cao nhất thì cũng có thể đảo ngược sông ngòi biển cả, hái sao cách không.

Chỉ có điều không biết từ lúc nào, truyền thừa của cổ vu dần dần biến mất, thay thế nó là truyền thừa tu chân giả.

Cổ vu dần dần biến mất không có nghĩa là họ đã bị diệt sạch, chỉ là ngày càng khó có thể nhìn thấy họ mà thôi.

m hiệu chính là thứ chỉ riêng cổ vu mới có.

Tên thật của những cổ vu đó trước giờ không tùy tiện nói với người khác, tên của bọn họ có chứa các loại năng lượng kì diệu —— Vì thế, cổ vu sẽ lấy một âm hiệu phát âm đặc biệt để thay thế cho tên thật của mình.

Điểm này khá giống với đạo hiệu của tu sĩ.

Chỉ có điều, âm hiệu của cổ vu là để che giấu tên thật của mình, còn đạo hiệu của tu sĩ thì lại như cái tên thứ hai của họ vậy, thậm chí còn liên kết với vận mệnh của tu sĩ đó.

Elise mà An Tri Ma Quân nói là âm hiệu của một cổ vu, cô ấy là một người của di tộc cổ vu, cảnh giới tu vi của cô ấy không thể dùng cảnh giới của tu sĩ để đo lường được. Nhưng lực chiến đấu của cô ấy có thể so với cấp bậc Chân Quân. Thậm chí, khi các thủ đoạn như vu trùng, vu độc, vu thuật của cô ấy được sử dụng cùng lúc thì còn mạnh hơn tu sĩ cấp bậc Chân Quân nhiều.

Ba người bọn Công Tử Hải phải đi tìm vu nữ Elise này vì trong kế hoạch sắp tới của bọn chúng cần lợi dụng sức mạnh của cô ấy.

Cổ vu Elisa này và Thất Tu Tôn Giả là bạn thân, Thất Tu Tôn Giả đã nhiều lần cứu cô ấy thoát khỏi nguy cơ sinh tử, cô gái cổ vu kia luôn tìm cơ hội để báo đáp cho Thất Tu Tôn Giả.

Ba người bọn Công Tử Hải muốn để vài vị phong chủ ở lại chỗ Thất Tu Tôn Giả tiếp tục đào khoáng, mượn sức mạnh của cổ vu nữ Elise này là một lựa chọn rất tốt.

Công Tử Hải dự định lúc đường chủ của Cửu Nhãn Thiên Ma Đường đưa người đi cứu tám vị phong chủ thì hắn sẽ dụ cổ vu nữ này ra, chỉ cần nắm bắt đúng thời cơ là có thể khiến cho đường chủ chỉ cứu về được ba đến bốn vị phong chủ. Những phong chủ khác thì tiếp tục ở lại chỗ Thất Tu Tôn Giả đào mỏ đi.

Nhưng… cái vị di tộc cổ vu này không dễ dàng bị lợi dụng thế đâu.

Có lẽ là do phương pháp tu luyện cổ vu nên những cổ vu này đều có thần kinh khác người, lối tư duy thường xuyên lệch pha với người bình thường.

Đối với một người tính toán không bỏ sót thứ gì, luôn thích mọi thứ phải nằm trong kế hoạch như Công Tử Hải thì —— phiền phức nhất chính là mấy người có lối tư duy khác người thế này.

Ai cũng không biết được một giây sau những người này sẽ làm ra chuyện gì ——Bởi vì đến chính bản thân họ cũng không biết một giây sau mình sẽ làm gì.

“Hy vọng kế hoạch thuận lợi.”

Công Tử Hải thở dài một hơi.

Đồng thời, con rối của hắn bắt một pháp quyết.

Tại thành phố Văn Châu xa xôi, trên đường Bạch Kình, nhà của

Tống Thư Hàng có hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông mặc áo bào đen dùng Huyết Độn Đại Pháp để bỏ chạy, có một vài sợi huyết vụ bám trên lá cây ở xung quanh, không bị đệ tử của Thiên Hà Tô Thị phát hiện ra.

Sau khi Công Tử Hải bắt pháp ấn, những sợi huyết vụ này liền biến thành những con nhện kim loại to bằng cái cúc áo.

Đệ tử của Thiên Hà Tô Thị ở xung quanh đã rời khỏi.

Con nhện kim loại này bắt đầu bò nhanh về hướng nhà của Tống Thư Hàng —— Đây là thứ mà Công Tử Hải đã thầm giấu trong phù văn Huyết Độn Đại Pháp của hai tên đệ tử áo đen kia. Theo kế hoạch thì con nhện kim loại này sẽ âm thầm ở lai nhà Tống Thư Hàng.

Con nhện kim loại này là kế hoạch dự phòng của Công Tử Hải —— Nếu như kế hoạch dẫn dụ cô gái cổ vu kia thất bại thì hắn có thể khởi động con nhện này, thực thi kế hoạch B.

Lợi dụng quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Thất Tu Tôn Giả để đạt được mục đích của mình.

Chương 538: Hôm qua anh mới add thêm một em gái dịu dàng, tên là Ngư Kiều Kiều.

Nhưng mà, tốt nhất là có thể không dùng đến kế hoạch dự bị này.

Thất Tu Tôn Giả rất phiền phức đấy.

Nói đúng hơn thì, chỉ cần là Tôn Giả thì đều là bọn phiền phức cả! Chỉ cần không cân thận một cái là thân tử đạo tiêu ngay và luôn.

…

…

Con nhện kim loại lặng lẽ bò vào trong nhà Tống Thư Hàng, mọi thứ đều bình thường, không gặp phải kết giới phòng ngự gì cả, cũng không bị người khác phát hiện ra.

Công Tử Hải thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn điều khiến con nhện bò lên trên đèo treo trên trần nhà, trốn vào trong đèn.

Sau khi làm xong mọi việc, Công Tử Hải ra lệnh ẩn nấp cho con nhện kim loại, đồng thời tạm thời cắt đứt liên lạc, để tránh bị tu sĩ cao nhân ở trong nhà Thư Sơn Áp Lực Đại phát hiện ra.

Làm xong hai tầng bảo hiểm.

Tiếc là thời gian không đủ, nếu không thì với tính cách của Công Tử Hải, chắc chắn sẽ vạch ra từ ba kế hoạch dự phòng trở lên.

…

…

Chính vào lúc Công Tử Hải cắt đứt liên lạc với con nhện kim loại thì người vẫn luôn cúi đầu uống trà là Vân Vụ đạo trưởng hơi ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn qua vị trí chiếc đèn treo mà con nhện đang ẩn núp một cái. đạo trưởng chỉ liếc qua thôi, thậm chí ánh mắt còn không dừng lại trên chiếc đèn lâu thêm chút nào.

Sau đó, Vân Vụ đạo trưởng tiếp tục uống trà nói chuyện phiếm với ba Tống.

Joseph ngồi bên cạnh cũng hòa nhập vào chủ đề câu chuyện một cách nhanh chóng.

Nhân lúc nói chuyện, tinh thần lực của Vân Vụ đạo trưởng vẫn luôn theo dõi con nhện kim loại kia. Là đồ nhìn trộm sao? Cái tên thả con nhện đó vào đây rốt cuộc muốn làm cái gì?

Suy nghĩ trong chốc lát, Vân Vụ đạo trưởng quyết định tạm thời không phá hủy con nhện kim loại đó để tránh đánh rắn động cỏ. Hắn nhất định phải làm rõ xem có phải tên kia đến vì Ngộ Đạo thạch hay không.

Nhưng mà, vẫn phải làm một số phòng ngự cần thiết! Vì hắn cũng không thể ở lại nhà Tống Thư Hàng mãi được, hắn còn phải tu luyện, còn phải giải trí nữa chứ.

Thế nên, sau khi nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ thì Vân Vụ đạo trưởng đứng lên chào tạm biệt ba Tống.

Lúc rời khỏi căn phòng, tay phải của Vân Vụ đạo trưởng cử động nhẹ một cái, linh lực hóa thành sợi mỏng —— Không Không Diệu Thủ được thi triển.

Ngay lập tức, tám cái chân của con nhện kia đều bị Vân Vụ đạo trưởng cắt đứt… chỉ còn sót lại một cái người không trơ trọi mà thôi.

Sau khi làm xong mọi thứ, Vân Vụ đạo trưởng mới hài lòng rời khỏi đây.

…

…

Sau khi Vân Vụ đạo trưởng đứng dậy tạm biệt, trong lòng Joseph bắt đầu thấy kích động, ông đang chuẩn bị đứng dậy, biểu diễn một đoạn thời đại đang kêu gọi, nhờ ba Tống chỉ điểm cho ông.

Nhưng đúng lúc này, vợ và con gái Kỷ Song Tuyết của Joseph từ một phòng khác đi ra.

“Honey, cũng không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi.”

Bà Joseph cười nói.

Kỷ Song Tuyết cũng nói:

“Daddy, người của công ty chuyển nhà tới rồi, chúng ta còn có rất nhiều đồ đạc cần chuyển vào nhà mới đấy.”

Vì thế, Joseph cũng chỉ đành lưu luyến chào tạm biệt ba Tống.

Nhưng mà không sao cả, nếu như đã trở thành hàng xóm rồi thì ông còn nhiều thời gian để đến nhà Tống Thư Hàng.

Một ngày nào đó ta cũng có thể giống như sư phụ, một quyền đánh ra tiếng nổ, trở thành một cao thủ võ lâm.

Joseph nghĩ thầm trong lòng.

Giấc mộng công phu Hoa Hạ, mộng tưởng trở thành cao thủ võ lâm từ nhỏ tới lớn của hắn cuối cùng cũng được thực hiện rồi!

A ~ Chinese Kung Fu! Tuyệt vời!

…

Khu Giang Nam, tại nhà Cao Mỗ Mỗ.

Hôm nay Cao Mỗ Mỗ cảm thấy khó chịu, cậu ta ngồi trước máy tính để bàn đánh chữ —— Rồi lại ôm lấy laptop ngồi dưới sàn nhà đánh chữ —— Lại nằm bò trên giường dùng ipad để đánh chữ, cậu ta đổi mấy tư thế liền mà vẫn cảm thấy không thoải mái.

Rõ ràng trong đầu cậu ta đã có đủ các tình tiết rồi nhưng lúc bắt đầu viết ra thì cậu ta lại cứ cảm thấy ngón tay cương cứng, toàn thân khó chịu.

“Chẳng lẽ chứng ung thư lười của mình lại phát tác sao?”

Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

Mỗi tháng đều có một hai ngày như thế, trong những ngày này cậu ta sẽ không muốn đánh chữ, không muốn up chương mới. Cũng may là cậu ta còn có bản thảo để dành, mỗi khi không muốn viết thì có thể chống đỡ bằng bản thảo viết sẵn —— Nếu không mỗi tháng đều có mấy ngày không up truyện, độc giả nhất định sẽ nghi ngờ giới tính của cậu ta mất.

“Nếu như bệnh ung thư lười lại tái phát thì thôi không viết nữa vậy.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

Cậu ta dứt khoát đóng word lại, sau đó mở phần mềm chat ra, đăng lên tài khoản cá nhân của mình và tài khoản chuyên dùng của tác giả.

Trên nick cá nhân của cậu ta, Lý Dương Đức và Thổ Ba trả lời hắn vu vơ vài câu, nghỉ hè chả có chuyện gì mới mẻ cả, vì thế cậu ta lại cãi nhau với bọn Thổ Ba mấy câu.

Sau đó cậu ta kéo khung chat với Tống Thư Hàng lên.

Hôm qua, trong lúc rảnh rỗi nhàm chán, cậu ta đã gửi một tin nhắn có Tống Thư Hàng, tin nhắn của cậu ta chỉ có hai chữ:

"Có online không?"

Mà mãi cho đến sáng nay, Tống Thư Hàng mới trả lời cậu ta một chữ:

"Có!"

Cao Mỗ Mỗ gõ tin nhắn trả lời:

"Bây giờ còn onlinne không, đang chơi ở đâu thế?"

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhắn lại:

"Nói ra thì sẽ dọa chết mày, giờ tao đang bay lơ lửng trong vũ trụ, xung quanh chỉ có thiên thạch thôi, chán như con gián."

Bây giờ Tống Thư Hàng vô cùng rảnh rỗi, đang bay vô định trong vũ trụ.

Cao Mỗ Mỗ cười nói:

"Mày tưởng mình là phi hành gia à, lại còn bước đi trong vũ trụ với cả thiên thạch nữa chứ, ha ha ha, nói thật đi, có phải là đang hẹn hò với em nào xinh xinh đúng không?"

"Mày không tin thì thôi ~ Lời tao nói toàn là thật cả. Gần đây mày làm gì thế?"

Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời hắn thầm nghĩ trong lòng —— đợi một ngày nào đó thần công của tao đại thành thì nhất định sẽ đưa thằng ranh mày lên vũ trụ xoay vài vòng, dọa chết mày luôn cho coi.

"Tao đang chuẩn bị tiếp tục đi hưởng tuần trăng mật với Nha Y, lần này tao sẽ không để mày tiếp tục quấy rầy tuần trăng mật của tao với Nha Y đâu, ha ha ha ha, vì thế nên trong mười mấy ngày tới, dù chúng mày có việc hay không thì cũng đừng tìm tao, cho du trái đất có tận thế thì tao cũng sẽ trải qua cùng Nha Y."

Cao Mỗ Mỗ nói với vẻ vô cùng đắc ý.

Trong lúc nói chuyện thì Cao Mỗ Mỗ thấy biểu tượng của phần mềm chat nằm ở góc bên phải phía dưới của màn hình nhấp nháy. Hình như đấy là avatar của một em gái mới kết bạn hôm qua , hình như tên là Ngư Kiều Kiều thì phải?

Tống Thư Hàng nhắn lại: “Cái tên hay khoe mẽ gợi đòn như mày, rồi sẽ có một ngày tao trói mày lại rồi cho lửa thiêu.”

“Ha ha ha, tao cứ thích nhìn cái dáng vẻ ghen tị vì tao vừa đẹp trai lại vừa có bạn gái của chúng mày đấy.” Cao Mỗ Mỗ đắc ý: “Người đẹp trai chính là có sức hấp dẫn, nếu không thì sao hôm qua lại có một cô em lạ add nick chat của tao chứ. Hâm mộ không?”

Tống Thư Hàng: …

Cao Mỗ Mỗ: “Đáng tiếc, anh đây là người đàn ông đã có bạn gái rồi, aizzz ~~ Có muốn anh đây nhìn giúp các chú xem cô em này có xinh hay không hơm, nếu như xinh thì anh đây sẽ giới thiệu cho các chú, thấy thế nào? Nick chat của em này cũng hay lắm đấy, Ngư Kiều Kiều, vừa nghe đã biết là một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu rồi. Thích chưa?”

Trên vũ trụ xa xôi.

Tống Thư Hàng tiểu hữu nhìn thấy tin nhắn này của bạn thân Cao Mỗ Mỗ thì lập tức phun ra:

“Phụt ~~”

Ngư Kiều Kiều?

Có cần trùng hợp thế không, không phải là trùng tên chứ? Dù gì thì cái tên Kiều Kiều có cảm giác như một em gái dịu dàng mềm mại, thế nên có rất nhiều cô gái thích dùng cái tên này để đặt làm nick chăng?

Hơn nữa, hình như Cao Mỗ Mỗ cũng không viết tiểu thuyết đúng không?

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn không quá yên tâm, hắn hỏi:

“Đúng rồi Cao Mỗ Mỗ này, mày có biết tác giả trên mạng không?

Chương 539: Xem tình hình này thì có vẻ là một trận hiểu lầm tuyệt vời

Cao Mỗ Mỗ:

“Cái thằng ăn nói dở hơi, tao đương nhiên biết tác giả tiểu thuyết mạng rồi, tao đây không phải là người ngoài hành tinh, tao cũng thường xuyên xem tiểu thuyết mạng đấy, tao còn có tới tận mấy tài khoản để đọc truyện, chuyên môn dùng để bỏ phiếu, mua chương cho tác giả mà mình yêu thích.”

“…”

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng rồi lại hỏi:

“Vậy… Mỗ Mỗ, mày có hứng viết tiểu thuyết mạng không?”

Lúc nhìn thấy tin nhắn này, tim Cao Mỗ Mỗ đập bùm bụp một cái, toàn thân cứng đờ.

Lúc trước cũng từng nói, sở thích của Cao Mỗ Mỗ là viết tiểu thuyết mạng —— Nhưng cậu ta sẽ không gửi truyện mình viết cho người quen đọc.

Đối với Cao Mỗ Mỗ, tiểu thuyết mà cậu ta viết cũng giống như nhật kí của cậu ta, nếu như để người quen nhìn thấy thì sẽ rất ngại đấy.

Đặc biệt là khi bút danh của Cao Mỗ Mỗ rất hoang tưởng. Trước kia cậu ta còn viết rất nhiều tiểu thuyết có phong cách hoang tưởng nghiêm trọng, nếu như để người quen đọc được thì đó chẳng khác nào lịch sử đen tối cả.

“Tống Thư Hàng hỏi thế là có ý gì? Chẳng lẽ nó biết mình trộm viết tiểu thuyết ư?”“

Trong lòng Cao Mỗ Mỗ tràn đầy hoài nghi.

Không thể nào, mình vẫn luôn che giấu rất tốt mà! Đặc biệt là lúc lén viết tiểu thuyết, mình đều chú ý trốn lên trên giường của mình, tránh khỏi ánh mắt của bạn cùng phòng, không thể nào bị phát hiện được!

Sau khi suy nghĩ, Cao Mỗ Mỗ trả lời:

“Không có hứng thú, tại sao mày lại hỏi như thế? Chẳng lẽ Thư Hàng mày muốn viết tiểu thuyết à?”

“Không phải không phải, chỉ là đột nhiên nghĩ ra mà thôi.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời lại.

Cao Mỗ Mỗ không có hứng thú với chuyện viết tiểu thuyết, vậy thì Ngư Kiều Kiều mà hắn thêm bạn bè chắc không phải là mĩ ngư nhân Kiều Kiều cô nương đâu nhỉ?

Có lẽ, chỉ là một cô gái trùng hợp có nick cũng là Ngư Kiều Kiều mà thôi?

Tống Thư Hàng hơi yên tâm hơn —— Bởi vì thử nghĩ xem, Ngư Kiều Kiều đột nhiên bắt một tác giả đến để viết truyện, giam hắn trong một căn phòng tối, một ngày bắt hắn viết hai ngươi nghìn chữ, nếu như không viết được thì không cho ăn cơm.

Nếu như tác giả này mà là Cao Mỗ Mỗ… Tống Thư Hàng làm sao có thể đối mặt với người bạn thân này của mình chứ?

Đặc biệt là khi Ngư Kiều Kiều còn dự định bắt tác giả đó viết kịch bản để quay một bộ phim điện ảnh. Đến lúc đó, với tư cách là người đầu tư kiêm một diễn viên trong phim, Tống Thư Hàng phải đối diện với vị tác giả đó như thế nào đây?

Tóm lại là, không phải là Cao Mỗ Mỗ là tốt rồi.

“Thư Hàng mày luôn hỏi mấy câu kì lạ, chắc không phải đọc nhiều sách quá rồi nên biến thành mọt sách đấy chứ.”

Cao Mỗ Mỗ trêu ghẹo:

“Thôi tao không tán phét với mày nữa, để tao đi trêu ghẹo cái em Ngư Kiều Kiều cô nương này xem sao, tranh thủ bảo cô ấy gửi một tấm ảnh thật xinh đẹp tới. Nếu như cô ấy đẹp thì tao sẽ cho mày nick chat của cô ấy, cho chúng mày một cơ hội để tán gái.”

Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng trả lời, Cao Mỗ Mỗ đã nhanh chóng chuyển đến cửa sổ chat với Ngư Kiều Kiều.

Cái vị Ngư Kiều Kiều cô nương này, ba phút trước gửi một tin nhắn cho hắn:

“Xin hỏi anh có phải là tác giả Nãi Kỵ của bộ xxxxx không?

[meme xấu hổ]"

Cao Mỗ Mỗ:

"Đúng thế, chính là tôi."

"Nãi Kỵ, tôi vẫn luôn theo dõi truyện của anh ~~ thật sự rất thú vị. Bút danh của anh cũng rất hay."

Ngư Kiều Kiều nói.

Cao Mỗ Mỗ: "[meme cười lớn] Kiều Kiều, tên nick của cô cũng rất hay."

"Nãi Kỵ, anh là người ở khu Giang Nam, Hoa Hạ à?"

Ngư Kiều Kiều lại hỏi.

Cao Mỗ Mỗ:

"A, đúng thế, trên tài liệu cá nhân của tôi đều viết cả đấy ~~ Kiều Kiều cô nương ở đâu?"

Ngư Kiều Kiều:

"Tôi ở gần biển Đông, hì hì."

"Gần biển Đông sao? Nói ra cũng thật trùng hợp, cách đây không lâu tôi vừa mới đi du lịch ở biển Đông về."

Cao Mỗ Mỗ gõ bàn phím một cách thuần thục.

Chỉ mới mấy câu ngắn ngủi mà Cao Mỗ Mỗ đã bắt đầu kéo gần quan hệ với Ngư Kiều Kiều. Đương nhiên, Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn không có ý định phát triển một chuyện tình qua mạng.

Dù gì thì cậu ta cũng là một người đàn ông đã có bạn gái, bình thường cậu ta cũng không đi trêu chọc con gái nhà người ta, tình cảm cậu ta dành cho Nha Y rất kiên định. —— Điểm này từ lúc ở trên hòn đảo thần bí có thể nhìn ra, để cứu bạn gái của mình, cậu ta phấn đấu quên mình, cuối cùng còn bị con chim ưng lớn bắt đi. Tuy rằng, hiện tại Cao Mỗ Mỗ đã bị mất đi đoạn kí ức đó nhưng vẫn không có gì thay đổi cả.

Ở ngoài đời không thể đi trêu gái, cho nên, Cao Mỗ Mỗ chỉ có thể trêu gái ở trên mạng. Hơn nữa, cậu ta cũng sẽ không dùng tài khoản cá nhân của mình để trêu gái mà chỉ dùng cái tài khoản tác giả kia của mình thôi.

Có cái gọi là quen tay hay việc.

Skill trêu gái trên mạng bất giác luyện đến trình độ rất cao.

Sau khi nói chuyện với Ngư Kiều Kiều một lát, dưới sự phối hợp của Cao Mỗ Mỗ, hai người nhanh chóng chuyện trò vui vẻ.

Cuối cùng, Cao Mỗ Mỗ thuận theo tự nhiên, đưa ra yêu cầu gửi một bức ảnh thật xinh đẹp cho tôi xem một chút với Ngư Kiều Kiều.

“Không thành vấn đề, anh đợi tôi một lát, tôi đi tìm ảnh.”

Ngư Kiều Kiều trả lời rất sảng khoái.

Một bức ảnh đại mĩ nhân vô cùng xinh đẹp nhanh chóng được Ngư Kiều Kiều gửi đi.

Địa điểm chụp ảnh là một ao nhỏ bên đình viện xinh đẹp, ánh nắng sáng lạn, có một cô gái tóc đen cuộn sóng ngồi nghiêng bên hồ. Dung mạo của cô tinh xảo như tinh linh, có nét đẹp của con lai. Con ngươi màu xanh nhạt, da dẻ trắng như ngọc, nửa người dưới mặc váy dài, gấu váy chìm trong nước hồ.

Tay của đại mĩ nhân ấy đang nâng một vật nhỏ, nhưng vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ trên tay cô ấy là vật gì.

Tấm ảnh này thực sự là ảnh chụp của Ngư Kiều Kiều.

Chỉ có điều, đại mĩ nhân trên bức ảnh là… mẹ của Ngư Kiều Kiều. Mẹ của cô ấy là nhân ngư hóa hình ngũ phẩm, vô cùng xinh đẹp.

Còn về Ngư Kiều Kiều —— Vật thể căn bản không thể nhìn rõ mà mẹ cô ấy đang cầm, chính là cô ấy.

Lúc Cao Mỗ Mỗ nhìn thấy bức ảnh này thì ngơ luôn rồi. Cô gái này quả thật đẹp quá trời luôn!

“Ảnh nghệ thuật à? Hay là ảnh đã được photoshop đây?”

Cao Mỗ Mỗ copy lại bức ảnh rồi gửi cho bạn thân của mình là Lý Dương Đức.

Cao Mỗ Mỗ:

“Dương Đức, có online không, xem giúp tao xem em gái trên bức ảnh này có phải đã photoshop hay không?”

“Chờ chút.”

Lý Dương Đức trả lời.

Chỉ trong vòng hơn mười giây, Lý Dương Đức đã nhắn lại:

“Không có dấu hiệu photoshop, có điều vốn bức ảnh này đã đẹp đến mức quá đáng rồi. Hoặc là kĩ thuật photoshop của bức ảnh này quá cao, đến tao cũng không nhìn ra được, hoặc là cô gái trong bức ảnh này vốn đã rất đẹp, cộng thêm kĩ thuật chụp ảnh đẳng cấp của phó nháy nên mới đạt được hiệu quả hoàn mĩ đến thế.”

Cao Mỗ Mỗ cười ha ha, nói:

“Cũng có nghĩa là, rất có thể là thật à? Cô ấy còn đẹp hơn cả minh tinh nữa, tao lại đi gửi cho Thổ Ba và Thư Hàng một tấm, đây là một cô em mà tao mới thêm bạn trên mạng đấy, có muốn tao giới thiệu cho chúng mày quen không?”

“Không cần, tao có máy tính là đủ rồi.”

Lý Dương Đức trả lời một cách dứt khoát.

Cao Mỗ Mỗ: …

Sau đó, cậu ta gửi cho Tống Thư Hàng và Thổ Ba một tấm ảnh:

“Thư Hàng, đây chính là bức ảnh của em Ngư Kiều Kiều tao vừa quen, thế nào, đẹp lắm đúng không? Có thích không?”

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được ảnh chụp, xem một lượt thì thở phào nhẹ nhõm. Không phải là Ngư Kiều Kiều nửa người nửa cá, xem tình hình này thì đúng là một sự hiểu lầm mà thôi.

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ cười hỏi:

“Có muốn anh đây giới thiệu cô ấy cho chú mày quen không?”

“Không cần, ý tốt của mày, ông đây sẽ nhớ trong lòng.”

Tống Thư Hàng cười nhẹ. Bây giờ hắn lấy đâu ra thời gian yêu đương đây chứ!

Chương 540: Bích Thủy Các

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng lại mở đến tài khoản của Ngư Kiều Kiều, hắn muốn xác nhận với Ngư Kiều Kiều xem tác giả mà cô ấy muốn bắt trông như thế nào, sống ở đâu, là nam hay nữ.

Tuy rằng Cao Mỗ Mỗ nói mình không phải là tác giả, lại còn gửi một bức ảnh của cô bạn Ngư Kiều Kiều xinh đẹp trên mạng cho hắn… Nhưng xuất phát từ tính cẩn thận, Tống Thư Hàng vẫn muốn xác nhận lại với Ngư Kiều Kiều để đề phòng.

Nhưng lúc Tống Thư Hàng muốn ấn vào nick của Ngư Kiều Kiều thì đột nhiên phía trên cùng giao diện phần mềm chat trên điện thoại của hắn xuất hiện một dấu chấm than màu đỏ —— “Khoảng cách xa nhất trên thế giới này chính là không có mạng, xin bạn vui lòng kiểm tra lại kết nối mạng. [đính kèm meme mặt cười]”

“Cái gì, mất mạng rồi á?”

Tống Thư Hàng quay về giao diện chính của điện thoại liền nhìn thấy điện thoại của mình không có tín hiệu nữa rồi.

Vốn điện thoại ở trong vũ trụ mà vẫn còn tín hiệu là một việc rất phi khoa học.

Nhưng chiếc điện thoại này là phiên bản đã được Bạch tiền bối cải tiến… Cho dù đột nhiên nó biến thành một thanh kiếm quang của Jedi (Star Wars) thì Tống Thư Hàng cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Không có tín hiệu rồi, có vẻ như là cách trái đất xa quá, đến cả điện thoại được Bạch tiền bối cải tiến cũng không bắt được tín hiệu nữa rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn đành phải cất điện thoại đi, chỉ đành đợi đến ngày nào đó, hắn bay về trí trái đất rồi lại xác nhận lại vấn đề này với Ngư Kiều Kiều vậy.

Chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

…

…

Tống Thư Hàng tiếp tục trôi nổi trong vũ trụ.

Trong khoang vũ trụ bên cạnh hắn, Sở Sở đang ôm lấy Lý m Trúc, toàn thân Lý m Trúc đang run nhẹ.

Hàn khí trên người Lý m Trúc ngày càng nghiêm trọng, gần đến lúc phát tác lần nữa rồi. Loại hàn khí này, đến tu sĩ ngũ phẩm như lão tổ Sở gia cũng bị nó làm bị thương, đừng nói đến Chân Sư nhị phẩm như Sở Sở.

“Còn chịu đựng được nữa không?”

Tống Thư Hàng sử dụng truyền âm nhập mật để hỏi.

Sở Sở gật đầu nhưng lại không trả lời.

Hiện chân khí trong toàn thân cô đều đang dùng để chống đỡ với hàn khí mà Lý m Trúc truyền sang, căn bản không cách nào phân tâm sử dụng truyền âm nhập mật để nói chuyện với Tống Thư Hàng được.

Tống Thư Hàng thở dài, xem tình trạng này thì vẫn nên tìm nơi nào đó để nghỉ chân trước đã.

Đúng lúc hắn đang nghĩ như thế thì chợt thấy trên thiên thạch cách đó gần nhìn mét có một tòa nhà giống như cung điện. Trên tòa nhà đó còn có trận pháp bảo vệ, chỉ có tu sĩ mới có thể nhìn thấy nó mà thôi.

Sau khi suy nghĩ… Tống Thư Hàng quyết đoán kích hoạt trận phá trên quần áo vũ trụ, đẩy cơ thể của mình tránh khỏi tòa cung điện đó!

Trên thiên thạch vũ trụ có một tòa cung điện quái dị như thế, nhìn thấy nó liền có cảm giác như xin hãy đến đây vậy.

Giữa vũ trụ, trong hoàn cảnh không biết là địch hay là bạn thì hắn tuyệt đối sẽ không mạo muội xông lên.

Cho nên, vẫn nên tránh ra xa, quan sát tình huống đã rồi tính sau.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như thế thì cửa lớn của tòa nhà giống như cung điện kia đột nhiên mở ra.

Có Kim Đồng Ngọc Nữ môi hồng răng trắng bước từ bên trong ra, bọn họ đứng bên cạnh cửa lớn, liếc một cái liền nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Kim Đồng Ngọc Nữ rất lịch sự vái một cái từ xa về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi cách một lớp áo vũ trụ dày cộm, đáp lễ lại với Kim Đồng Ngọc Nữ.

Kim Đồng Ngọc Nữ đồng thời nở nụ cười vui vẻ, cách một khoảng xa như thế nhưng gương mặt khi cười của bọn họ vẫn rất rõ ràng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể của mình như bị một lực hút lớn hút lại, bay thẳng về phía toàn cung điện kia.

Hắn căn bản không thể dừng lại được!

“Tiêu rồi, chỉ hành lễ một cái là trúng chiêu sao?”

Chẳng lẽ giống như Tử Kim Hồ Lô, chỉ cần gọi: Con khỉ kia, ta gọi ngươi một tiếng ngươi có dám thưa không? Nếu như thưa thì sẽ bị hút vào bên trong.

Chẳng lẽ mình đáp lễ là động đến cơ quan, chỉ cần đáp lễ là sẽ khởi động chức năng hút của cung điện, hút mình qua bên đó sao?

Bất luận thế nào, nếu như đã bị hút qua rồi thì cứ qua đó xem sao, chuẩn bị tốt công tác phòng bị cái đã.

Đối phương có thủ đoạn như thế, một tu sĩ nhị phẩm như Tống Thư Hàng hoàn toàn không có sức phản kháng. Nếu đã chạy không thoát thì đành phải đối mặt vậy.

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện mi mắt của mình bắt đầu nặng trĩu.

Thứ tư, ngày 31 tháng 7, đạo hiệu của hôm nay là Mộc Đạo Nhân. Vì đang ở trong vũ trụ nên không biết thời tiết của trái đất.

Hôm qua, sau khi Tống Thư Hàng đáp lễ từ xa với Kim Đồng Ngọc Nữ thì lập tức bị cánh cửa của cung điện hút vào trong. Lúc đó, hắn đã chuẩn bị phòng ngự xong xuôi để tùy cơ ứng biến.

Nhưng đột nhiên cảm giác buồn ngủ dâng lên khiến hắn lập tức bị hôn mê.

Chỉ chớp mắt đã sang ngày hôm sau rồi.

Ngày cuối cùng của tháng bảy, ngày 31.

Khi Tống Thư Hàng mở mắt ra, hắn chợt phát hiện mình đang nằm trên một chiếc cầu vòm vô cùng to lớn.

Ở mỗi đầu của cầu vòm lại có hai cột đèn, bên trong có ánh sáng trắng chiếu sáng cả cây cầu, hiện giờ hắn đang ở chính giữa cây cầu.

“Đây là nơi nào?”

Tống Thư Hàng nhìn quanh bốn phía, cây cầu vòm này to như cây cầu lớn bắc qua biển ở hiện đại vậy, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng cột đèn ở đầu cầu mà thôi.

Hắn lại nhìn xuống người mình, trên người hắn vẫn mặc quần áo vũ trụ dày cộm. Trong khoang vũ trụ bên cạnh, Sở Sở và Lý m Trúc vẫn đang trong trạng thái ngủ say.

Tất cả vật phẩm trên người đều còn cả, không hề mất mát tí nào. Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem giờ, vậy mà đã một ngày trôi qua rồi. Hơn nữa ở đây không có tín hiệu, không thể liên lạc được với bên ngoài.

Hắn lại quay đầu nhìn xung quanh nhưng lại không thấy bóng dáng của đôi Kim Đồng Ngọc Nữ hôm qua đâu cả.

“Nhìn nơi này có vẻ như không phải ở trong vũ trụ.”

Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Phía dưới cây cầu là biển mây mênh mông vô bờ, sâu không lường được. Lúc ngẩng đầu nhìn lên thì có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh, mây lành giăng kín, nhưng lại lộ ra chút tối tăm.

Sau khi hắn thử bỏ mũ vũ trụ ra thì lại phát hiện xung quanh tràn ngập không khí, hơn nữa không khí còn trong lành hơn ở trái đất, khi hắn hít vào một hơi thì cảm thấy có một loại linh lực tinh khiết bị hút vào trong cơ thể hắn cùng với không khí, khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần đều sảng khoái.

Linh lực có độ tinh thuần cao như thế, chẳng lẽ, cánh cửa của cung điện hôm qua là lối vào của một động thiên ư?

“Có ai không? Có ai ở đây không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Nhưng bốn phía xung quanh không có bất cứ phản ứng nào cả.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát bèn vác khoang vũ trụ lên, đi về phía đầu cầu.

Bởi vì hắn đang ở chính giữa cây cầu nên hắn bèn chọn bừa một hướng…

Đi chừng năm nghìn mét, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đến được đầu cầu.

Xuất hiện trước mặt hắn là một lầu các có phong cách Hoa Hạ cổ đại với kết cấu hai tầng.

Tòa lầu các này ngăn ở con đường phải đi qua ở đầu cầu, giống như một cửa thành ngăn cản đường đi của Tống Thư Hàng.

Trên lầu các treo một tấm biển, bên trên đề ba chữ Bích Thủy Các.

“Bích Thủy Các, nghe có vẻ giống tên gọi của một môn phái nhỉ?”

Tống Thư Hàng đi tới trước cửa của lầu các, vươn tay lên gõ cửa.

Kẹt ~~

Cánh cửa to lớn mở ra, đôi Kim Đồng Ngọc Nữ hôm qua lại xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Ngọc Nữ chớp chớp mắt:

“Tu sĩ đường xa tới đây, hoan nghênh ngươi ghé thăm.”

Kim Đồng cười hì hì:

“Ta biết đạo hữu có duyên với chúng ta mà. Ngươi nhất định sẽ chọn hướng đi vào Bích Thủy Các.”

Cây cầu này là một khảo nghiệm duyên phận. Trong hai đầu cầu thì một đầu dẫn đến Bích Thủy Các, đầu còn lại thông thẳng đến lối ra.

Chương 541 Ngươi cũng muốn tới để cười nhạo ta sao?

Có duyên?

Lúc nghe thấy hai từ này, Tống Thư Hàng lập tức không sao nuốt trôi được mấy lời khinh bỉ trong cổ họng —— Ta chỉ là người qua đường đáng thương tình cờ đi ngang qua, bị cung điện của các ngươi cưỡng ép hấp thu vô mà thôi! Có duyên khỉ gì với các ngươi đâu chứ?

Cái này giống như là ngươi đứng ở trước cửa nhà, lúc thấy một cô nàng xinh đẹp hay một anh chàng đẹp trai đi qua, đánh cô ta /anh ta một gậy cho ngất xỉu ngã lăn quay ra đất rồi kéo cô ta / anh ta về nhà mình vậy.

Đúng rồi, còn phải chuẩn bị hai cánh cửa, một cửa là để rời đi, còn một cửa là để bước vào phòng ngủ.

Nếu như cô ta /anh ta lỡ bước vào cửa phòng ngủ… Ôi, cô nàng xinh đẹp / anh chàng đẹp trai à, hai chúng ta đúng là có duyên mà! Chi bằng chúng ta làm một phát nhỉ?

Có duyên cái con khỉ!

Nhưng, Tống Thư Hàng còn chưa nói ra khỏi miệng, thì Kim Đồng Ngọc Nữ giống như có độc tâm thuật vậy, hiểu được những lời trong lòng hắn.

“Không phải là ngẫu nhiên mà đạo hữu bay tới cửa Bích Thủy các của bọn ta đâu… Đạo hữu rõ ràng là bị người khác đưa đến chỗ bọn ta mà.”

Kim Đồng lên tiếng nói.

Ngọc Nữ che miệng, khẽ cười:

“Bọn ta chỉ là đề phòng ngươi đâm vào cửa ngoài của Bích Thủy Các, mà trên cửa chính có đinh đồng, đâm vào thì sẽ đau lắm. Cho nên, bọn ta mới dẫn ngươi đến chỗ cầu hình vòm trong Bích Thủy Các.”

Kim Đồng tiếp lời:

“Cho nên, lựa chọn của ngươi chính là đại diện cho duyên phận của ngươi với Bích Thủy các của chúng ta.”

Độc tâm thuật?

Tống Thư Hàng ngay lập tức khống chế nét mặt của mình, không suy nghĩ lung tung nữa.

Mặt khác… Nếu không phải là hắn trôi dạt tự do đến vị trí của Bích Thủy Các, mà là bị người ta đưa đến, vậy thì ai là người đã đưa hắn tới đây?

Lẽ nào là Thất Tu Tôn Giả sao?

Hắn bị Thất Tu Tôn Giả nhét vào trong nòng pháo của thuyền tiên, rồi bắn hắn đi… Là Thất Tu Tôn Giả cố ý đưa hắn đến chỗ Bích Thủy các hay sao?

“Xem ra, đạo hữu đã đoán ra là ai đưa ngươi đến đây rồi.”

Kim Đồng mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng khẽ cười, không nói gì.

Đây là lời nói từ một phía. Trước khi chưa làm rõ được mối quan hệ thật sự giữa mình và đối phương thì không thể tin hoàn toàn vào lời nói từ một phía, cùng lắm cũng chỉ tin một phần mà thôi.

Ngọc Nữ lại nói tiếp:

“Như vậy, vị đạo hữu có duyên này, ngươi có muốn gia nhập Bích Thủy các chúng ta, trở thành đệ tử của Bích Thủy các bọn ta hay không?”

“Bích Thủy các bọn ta đã mấy trăm năm nay chưa thu nhận đệ tử mới rồi đấy.”

Kim Đồng nói.

Trở thành đệ tử của Bích Thủy các á?

“Ta thật sự phù hợp sao?”

Tống Thư Hàng chui ra từ trong bộ trang phục du hành vũ trụ cồng kềnh, cười nói:

“Ta đã bỏ lỡ mất độ tuổi tốt nhất để tu luyện của tu sĩ, trong cơ thể cũng không còn sót lại chút tiên thiên chân khí nào. Hơn nữa, tư chất tu luyện của ta cũng chỉ có thể xem như bình thường thôi.”

Có thể tấn thăng nhị phẩm nhanh như vậy, đều dựa vào sự chiếu cố của các tiền bối trong nhóm và vận khí của Bạch Tôn Giả giúp cho.

“Chúng không phải là những điểm mà Bích Thủy các bọn ta để ý tới lúc thu nhận đệ tử.”

Kim Đồng vẫn giữ nụ cười kia.

Ngọc Nữ nói:

“Đối với bọn ta mà nói, tư chất hay độ tuổi đều không là gì cả. Chỉ cần ngươi nguyện ý ở lại Bích Thủy Các, bọn ta có đầy đủ tài nguyên cung cấp cho ngươi dùng để tu luyện.”

Ở lại Bích Thủy Các… Cũng đúng, các môn phái lớn đều có yêu cầu đối với đệ tử chính thức của họ. Trước khi các đệ tử chưa đạt tới cảnh giới nhất định, có năng lực tự bảo vệ bản thân thì sẽ không để đám đệ tử rời khỏi tông môn một cách dễ dàng.

Đương nhiên, đệ tử ngoại môn thì sẽ không như vậy rồi. Đệ tử ngoại môn chỉ có thể tính là đệ tử dự bị mà thôi.

“Cảm ơn ý tốt của hai vị.”

Tống Thư Hàng khẽ lắc đầu, vấn đề trở thành đệ tử tông môn hay là tán tu này, lúc bước vào nhóm Cửu Châu số 1 không bao lâu thì hắn đã có quyết định rồi.

Tạm thời hắn không muốn chịu sự ràng buộc của môn phái, tán tu là lựa chọn tốt nhất cho hắn bây giờ —— Hơn nữa, tính ỷ lại của Tống Thư Hàng về môn phái cũng không mạnh.

Có nhóm Cửu Châu số 1 ở đây, chỉ cần chịu cố gắng, đủ cần cù, thứ mà Tống Thư Hàng có thể nhận được bảo đảm không hề thua kém đệ tử của các tông môn lớn.

“Đạo hữu đừng vội từ chối như thế, ít nhất cũng vào xem trước xem Bích Thủy các chúng ta thế nào đã chứ?”

Kim Đồng cười ha hả.

Sau đó, hắn và Ngọc Nữ đứng ở hai bên lầu các, làm động tác Mời vào.

…

…

Một bước là thiên đường. Đây chính là đánh giá của Tống Thư Hàng khi trông thấy Bích Thủy các thật sự.

Sau khi xuyên qua lầu các này, thứ mà Tống Thư Hàng trông thấy là một tiên giới thực sự.

Chim kêu hoa nở, ngọc thạch trải thành một con đường lớn, có thể thấy dược liệu trân quý ở khắp nơi, trong dòng chảy của nước cũng tản ra linh lực nồng đậm.

Thậm chí, cả trong không khí của Bích Thủy các cũng ngập tràn linh lực.

Linh lực thật sự quá dồi dào rồi, ở trong Bích Thủy Các, cho dù không tận lực tu luyện, chỉ cần hít thở, thì thậm chí cũng hiệu quả hơn là vất vả đả tọa tu luyện ở bên ngoài.

Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn đường cho Tống Thư Hàng, đi thẳng về phía tòa lầu các cao ở nơi sâu nhất của Bích Thủy các —— Đó chính là nơi Sở Tiên Tử - chủ nhân của Bích Thủy các ở.

Trên đường đi, đệ tử của Bích Thủy các đều nhiệt tình chào hỏi Kim Đồng Ngọc Nữ. Kiểu không khí thế này quả thực giống như người một nhà vậy, vô cùng hòa thuận và thân thiết.

Ở đây, giữa người với người hoàn toàn không có bất kỳ mâu thuẫn cá nhân gì. Kiểu hòa thuận thân thiết như thế này đều xuất phát từ chính lòng thành tâm của mỗi đệ tử Bích Thủy Các.

Nơi đây là khắc họa chân thực nhất của tiên giới, thiên đường hay là thế giới cực lạc ở trong truyền thuyết các tông giáo.

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng, lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Rõ ràng hắn có thể cảm ứng được sự thân thiết vui vẻ hết sức chân thành từ trên người mỗi đệ tử của Bích Thủy Các, nhưng… hắn lại có một cảm giác hơi không chân thực.

Không phải là sự thân thiết vui vẻ của các đệ tử Bích Thủy các có vấn đề —— mà là hắn ẩn ẩn cảm thấy dường như cả sự tồn tại của Bích Thủy các cũng có trạng thái dị thường khó nói nên lời.

…

…

“Phía trước chính là Vân Trung các mà các chủ ở, các chủ đang ở bên trong chờ đạo hữu.”

Sau khi Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn Tống Thư Hàng đến dưới chân tòa tháp cao thì dừng bước lại.

Mà lúc này, Sở Sở ở trong khoang vũ trụ đã tỉnh lại.

Tống Thư Hàng mở khoang vũ trụ ra, đón lấy Lý m Trúc từ trong tay Sở Sở.

Tống Thư Hàng dò hỏi:

“Ta có thể mang bọn họ cùng vào gặp các chủ tiền bối không?”

“Tất nhiên là không thành vấn đề, các chủ đang đợi đạo hữu cùng hai vị tiên tử đây.”

Kim Đồng Ngọc Nữ cười nói.

Sau đó, Kim Đồng mở cửa của tòa lầu các cao cao kia.

Tống Thư Hàng bế Lý m Trúc rồi cùng với Sở Sở bước vào bên trong.

…

…

Men theo cầu thang xoắn ốc đi lên, cuối cùng, đẩy mở cánh cửa ở tít phía trên đỉnh.

Ba người tiến vào một gian phòng toàn là sương mù.

Gian phòng không lớn, thứ đầu tiên đập vào mắt là một cái ghế nằm làm bằng gỗ.

Còn có một cái lò đan kim loại, đang phát ra đan khí. Chính là những thứ giống như đan khí này, hóa thành sương mù, bao phủ cả gian phòng.

Trong nháy mắt Tống Thư Hàng đẩy cửa bước vào, có một thân ảnh chậm rãi ngồi dậy từ trên chiếc ghế nằm làm bằng gỗ kia.

Đó là một cô gái tóc đen, tóc rất dài, không biết đã bao lâu rồi chưa cắt, phủ kín cả cái ghế nằm, cứ xõa ra tứ tung như thế. Cô gái có nước da tái nhợt gần như trong suốt, đôi mắt khép hờ, trông bộ dạng như thể ngủ chưa đủ giấc. Toàn thân đầy cảm giác suy sụp chán chường.

Nhưng kiểu cảm giác suy sụp tinh thần này khi kết hợp với bản thân cô gái lại tạo ra một dáng vẻ lười nhác nhưng duyên dáng.

Cô ngồi thẳng dậy, đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Là ngươi à.”

Cô gái ngáp một cái: “Sao thế, ngươi cũng muốn tới đây cười nhạo ta sao? Tống đầu gỗ.”

“Tiền bối, chúng ta quen nhau sao?”

Tống Thư Hàng mở miệng hỏi.

Đôi mắt cô gái nửa khép nửa mở, lại cẩn thận nhìn lại Tống Thư Hàng một lúc:

“Ồ… Nhận nhầm người rồi.”

Chương 542: Thời Quang thành

Lại nhận nhầm sao? Tống đầu gỗ á?

Đây đã là lần thứ ba mình bị nhận nhầm rồi. Lần đầu tiên là một gốc măng ở trong bảo khố của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, không những nhận nhầm mình mà còn đánh mình một cú đau điếng nữa.

Lần thứ hai là lúc nhập mộng trở lại hòn đảo thần bí trong trí nhớ của mình, trông thấy tiểu bạch long trong mộ thất dưới lòng đất. Tiểu bạch long cũng hung hăng đánh cho mình một cái như thế, cũng vẫn là nhận nhầm người.

Mà bây giờ, vị các chủ của Bích Thủy các cũng lại nhậm nhầm mình thành một người khác.

Tống Thư Hàng nhìn thẳng vào cô gái có mái tóc đen dày trước mắt:

“Tiền bối… Tống đầu gỗ là ai thế?”

Lẽ nào, mình là chuyển thế của một vị tu sĩ nào đó thời thượng cổ hay sao?

“Tống đầu gỗ ấy à.”

Cô gái có mái tóc đen dày ngẩng đầu lên, nằm trên ghế, dường như rơi vào trong sự trầm tư, suy nghĩ:

“Đó là một vị đạo hữu của ta rất lâu, rất lâu trước kia, có mối quan hệ khá tốt với ta. Bây giờ, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, cũng không biết được hắn sống chết thế nào… Lâu lắm rồi ta chưa gặp lại hắn.”

“Tiền bối, ta là chuyển thế của hắn sao?”

Tống Thư Hàng hỏi ngay vấn đề mà bản thân mình rất muốn biết.

Tuy rằng chưa từng tiếp xúc qua, nhưng tu sĩ quả thực là có luân hồi. Chỉ cần không phải chết do thiên kiếp hay là bị đối thủ đánh cho thần hình câu diệt thì các tu sĩ đều có cơ hội bước vào luân hồi.

“Uhm. À ~~ Duy chỉ có điểm này là không thể nào.”

Cô gái tóc đen nằm ở trên ghế mà quay đầu lại, nhìn về phía

Tống Thư Hàng, miễn cưỡng nói:

“Bởi vì cái tên Tống đầu gỗ kia không có kiếp sau. Nếu hắn muốn chuyển thế… Chỉ có cách đoạt xác hoặc là bước vào trong thân thể của con rối mà thôi.”

Nếu là đoạt xác thì Tống Thư Hàng không phải là Tống Thư Hàng, mà là Tống đầu gỗ trong lời nói của cô gái tóc đen kia.

Mà nếu như lợi dụng thân thể con rối thì lại càng không có cách nào liên hệ vị Tống đầu gỗ này với Tống Thư Hàng được.

Chỉ là nếu đã như vậy, nói rõ mình và vị cổ tu trong lời cô gái tóc đen kia không hề có quan hệ gì với nhau, vậy tại sao lại bị người ta nhận nhầm hết lần này đến lần khác như chứ? Nếu đã bị nhận nhầm nhiều lần như thế… thì chắc là cũng có nhân quả tồn tại ấy nhỉ.

Tống Thư Hàng dò hỏi lại một lần nữa:

“Ta và hắn rất giống nhau à?”

Cái giống nhau mà hắn nói, không chỉ là riêng tướng mạo mà còn là một thứ gì đó sâu xa hơn.

Trên thế gian này, không có cái lá nào giống cái lá nào. Người cũng thế, cũng không có ai giống ai y như đúc cả.

Giữa các tu sĩ, nhìn người sẽ lại càng không chỉ đơn giản là nhìn vào ngoại hình. Nhưng, gốc măng cũng thế, bạch long cũng vậy, đến cô gái có mái tóc đen dày trước mặt cũng thế đều nhận nhầm hắn!

“Làm sao để nói rõ được đây nhỉ… Nếu nói về ngoại hình thì hai ngươi cũng chỉ là có nét hơi giống nhau. Nhưng linh hồn, cùng với khí tức trên người của các ngươi lại rất dễ khiến người ta ngộ nhận. Đúng là bất ngờ, ngươi là hậu duệ của hắn sao?”

Cô gái tóc đen dày ngẩng đầu lên, tiếp tục nói:

“Ta nhớ hắn đã từng có đạo lữ, nói không chừng, ngươi là hậu duệ nhất mạch đơn truyền của hắn, như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.”

“Hậu duệ sao?”

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu, gia đình hắn vì vô số lý do mà từng di dời đi rất nhiều lần, gia phả tổ truyền gì đó sớm đã bị mất rồi, truy ngược lên thì cùng lắm cũng chỉ đến đời ông cố của hắn mà thôi.

Lúc này, cô gái tóc đen từ trên ghế đứng bật dậy, mái tóc đen của cô vừa dày vừa dài, giống như một cái áo choàng khoác ở sau lưng, kéo lê trên mặt đất vậy.

Cô đứng dậy, đến trước mặt Tống Thư Hàng, ngẩng đầu nhìn vào Tống Thư Hàng. Sau khi đến gần, Thư Hàng mới phát hiện ra cô gái tóc đen cũng không cao lắm, lúc đứng chỉ cao đến cằm hắn mà thôi.

“Lại nói, năm đó Tống đầu gỗ đã để lại một món đồ, gửi lại trong Bích Thủy các của ta, hắn còn nói rồi sẽ có một ngày hắn đến đây lấy lại thứ đó… Nhưng tiếc là bây giờ ta không cách nào trả lại thứ đó cho hắn được nữa rồi. Bởi vì thứ đó bây giờ bị ta dùng mất rồi, ha ha ha.”

Cô gái tóc đen cười đắc ý, nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Cô gái tóc đen lại đưa tay phất một cái, Lý m Trúc trong lồng ngực Tống Thư Hàng bị nâng lên bởi một lực vô hình, rồi bị đưa vào trong tay Sở Sở đang đứng ở cửa.

Sau đó, cô gái tóc đen đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên má Tống Thư Hàng.

Đôi tay cô lành lạnh, mang theo một cảm giác mát lạnh.

“Uhm, để ta xem xem. Công pháp mà ngươi tu luyện là kim cương căn bản quyền pháp và tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công phải không? Ngươi là đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao?”

Cô gái tóc đen hỏi.

Chỉ là sự tiếp xúc giữa những ngón tay với cơ thể Tống Thư Hàng mà cô lại thuộc như lòng tay đến thế, nói hết những công pháp mà Tống Thư Hàng tu luyện ra. Tu vi và kiến thức của vị tiền bối này quả thực thâm sâu khó dò!

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm ứng được lực áp bức trên người cô gái tóc đen này giống y hệt với lực áp bách phát ra từ trên người của Bạch Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả, Toàn Phong Tôn

Giả và Thất Tu Tôn Giả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây cũng là một vị cấp bậc Tôn Giả.

Thậm chí có khả năng còn cường đại hơn nữa!

“Thưa tiền bối, ta không phải là đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.”

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu đáp:

“Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị hủy diệt rồi, tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công mà ta tu luyện là do Bạch tiền bối khôi phục giúp ta, lại thêm Kình Thôn thuật tình cờ có được hợp lại mà thành.”

“Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị hủy diệt rồi sao?”

Cô gái tóc đen rõ ràng rất kinh ngạc. Năm đó, Tam Thập Tam Thú Thần Tông này cũng là danh môn đại phái, trong môn phái cũng có mấy vị tu sĩ cấp Tôn Giả, không ngờ nó cũng bị hủy diệt.

“Thế sự vô thường.”

Cô gái tóc đen nói, bàn tay cô nâng khuôn mặt của Tống Thư Hàng lên.

Đột nhiên, cô khẽ chau mày, biểu cảm miễn cưỡng trên mặt cũng dần tan đi.

Sau đó, cô vuốt vuốt mái tóc đen dài, leo lại lên cái ghế xích đu vừa cao vừa to kia, toàn thân lọt thỏm trong cái ghế đó.

“Ta mệt rồi.”

Cô gái tóc đen nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Mệt rồi, cho nên muốn đi ngủ rồi. Ta muốn ngủ một giấc… Ngày mai gặp lại nhé.”

Nói xong, không biết cô lôi ở đâu ra một cái chăn, đắp lên người. Cái ghế đu ở bên dưới giống như một vật biến hình đang bắt đầu biến hình, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một cái giường lớn thoải mái.

“Chúc ngủ ngon.”

Cô gái tóc đen phất phất tay với ba người nhóm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười —— Thế này là gì đây?

Sau lưng, cửa phòng bị mở ra, Kim Đồng Ngọc Nữ nhẹ nhàng bước vào trong phòng, bọn họ cười xin lỗi với Tống Thư Hàng và Sở Sở, làm tư thế "Mời".

“Vậy được rồi, tiền bối. Hẹn gặp lại vào ngày mai.”

Tống Thư Hàng chỉ có thể rời khỏi lầu các này trước thôi.

…

…

Đợi sau khi Tống Thư Hàng, Sở Sở và Lý m Trúc đi xa rồi, Sở Tiên Tử mở bừng mắt.

Con ngươi cô khẽ động, có phù văn tự động hóa thành từng hình ảnh trước mắt cô.

Có một đao đốt trời rực cháy bừng bừng.

Có một sợi xích vàng thô to khắc ba mươi ba loại thú.

Có con rối vô cùng tinh xảo.

Còn có hư ảnh một mụt măng và một con bạch long.

Trừ những thứ đó ra, còn có đôi giáp tay màu bạc, một khúc huyết cốt…

Mỗi một món đều đại diện cho một vị tu sĩ cường đại.

“Cái tên Xích Tiêu Tử huyền bí kia thì cũng thôi đi, những tên khác muốn làm gì không biết?”

Sở Tiên Tử lẩm bẩm nói.

Một lát sau, Sở Tiên Tử kéo kéo cái chăn lên, thoải mái uốn mình một cái:

“Ư ư, có điều dù sao cũng chẳng liên quan gì tới ta cả. Buồn ngủ quá… Đúng rồi, nếu hắn cũng có chút nhân quả với Tống đầu gỗ thì đành giúp một tay vậy.”

“Thời Quang thành là một nơi không tồi, ngày mai đưa bọn họ đến đó cũng được.”

Sở Tiên Tử nói mớ.

Chương 543: Ngươi có chuyển phát nhanh ở dưới lầu

Sau khi đi ra từ trong Vân Trung các của Sở Tiên Tử, Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn Tống Thư Hàng và Sở Sở đến một bãi cỏ dọc bờ sông của Bích Thủy Các.

Ở đó, các đệ tử nhiệt tình của Bích Thủy các đã sớm bày sẵn yến tiệc, hoan nghênh Tống Thư Hàng, Sở Sở và Lý m Trúc đến.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang đói rã ruột, từ hôm qua hôn mê ở cầu hình vòm cho đến bây giờ, đến một giọt nước hắn cũng chưa uống.

Trong yến tiệc, thỉnh thoảng lại có chấp sự, phân các chủ, trưởng lão của Bích Thủy các đến đây, dò hỏi một vài tin tức của Tống Thư Hàng và Sở Sở, tìm hiểu tình hình phát triển của xã hội hiện nay ở thế giới bên ngoài, v.v…

Đồng thời, bọn họ còn nói vòng vo xa gần rằng muốn mấy người Tống Thư Hàng, Sở Sở bái nhập môn hạ của bọn họ —— Cứ luôn cảm thấy bọn họ như đang đẩy mạnh tiêu thụ bản thân mình vậy, gấp gáp muốn thu nhận đệ tử, thậm chí còn ưng thuận đủ loại chỗ tốt luôn.

Sở Sở ở một bên nghe tới mức đã có chút rung rinh rồi. Chỉ cần cô đồng ý thì có thể lập tức trở thành đệ tử nhập môn của Bích Thủy Các, thậm chí là đệ tử chân truyền luôn.

Công pháp, tài nguyên của Bích Thủy các đều mở cửa chào đón cô. Tuy cô đã ký kết khế ước trở thành Bát Tu nhưng việc trở thành đệ tử của Bích Thủy các và việc trở thành Bát Tu cũng không hề xung đột nhau.

…

…

Sau khi yến hội xong xuôi, Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn ba người Tống Thư Hàng đi thẳng về Tân Khách Điện nghỉ ngơi.

“Tống đạo hữu và Sở Sở đạo hữu, mọi người bây giờ đã hiểu về Bích Thủy các chúng ta chưa? Liệu có dự định vào Bích Thủy các chúng ta tu luyện không?”

Lúc Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn đường, vẫn không quên dò hỏi chuyện này.

Sở Sở khẽ gật đầu, cô cũng khá rục rịch, có điều còn phải suy nghĩ lại thêm một chút nữa.

Tống Thư Hàng lại dò hỏi với vẻ tò mò:

“Ta có thể hỏi hai vị một chút không? Tại sao mọi người lại muốn bọn ta gia nhập Bích Thủy các thế?”

Nói thế nào thì Bích Thủy các cũng là môn phái tu sĩ cường đại, cứ nóng lòng nhận người như vậy là sao?

Kim Đồng Ngọc Nữ nhìn nhau cười:

“Bởi vì lâu lắm rồi nơi này của bọn ta chưa có đệ tử mới gia nhập.”

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, nhưng lý do này cũng không thể thuyết phục hắn.

Kim Đồng Ngọc Nữ rõ ràng không hề nói ra nguyên nhân thực sự cho hắn biết.

…

…

Sau khi dẫn ba người Tống Thư Hàng vào Tân Khách Điện, Kim Đồng Ngọc Nữ cười tạm biệt.

Ba người Tống Thư Hàng, Sở Sở, Lý m Trúc mỗi người một gian phòng riêng.

Nằm trên chiếc giường trong phòng mình, thật lâu mà Tống Thư Hàng vẫn không cách nào ngủ được. Bởi vì hắn vừa mới tỉnh lại từ trạng thái hôn mê ở trên cầu hình vòm, nên bây giờ làm sao mà ngủ được đây?

Vẫn cứ luôn cảm thấy, mỗi một nơi ở Bích Thủy các đều ngập tràn cảm giác không tự nhiên.

Mãi cho đến sau nửa đêm, Tống Thư Hàng mới nhắm mắt lại, ngủ được một lát.

**

Ngày tiếp theo, thứ năm ngày 1 tháng 8.

Sáu giờ rưỡi sáng, Tống Thư Hàng tỉnh dậy.

“Đạo hiệu hôm nay có lẽ là Bạch Kình Đao Khách nhỉ.”

Hắn lôi điện thoại ra xem ngày tháng, trên điện thoại vẫn không có tín hiệu như trước.

“Chào buổi sáng, Bạch Kình Đao Khách.”

Lúc này, một thanh âm lười biếng vang lên bên tai hắn.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, lập tức trông thấy cô gái tóc đen - vị các chủ của Bích Thủy các đang ngồi ở phía cách giường của hắn không xa, mái tóc đen dài phủ kín mặt đất.

Xem ra cô đã ngồi ở đó rất lâu rồi.

Tống Thư Hàng:

“Chào buổi sáng, Sở tiền bối.”

May là hắn không có thói quen khỏa thân đi ngủ …

“Bạch Kình Đao Khách đạo hữu, ngươi rửa mặt trước đi, sau khi ăn sáng xong thì ta dẫn ngươi đến một nơi rất tuyệt vời!”

Sở các chủ nói.

…

…

7 giờ sáng.

Tống Thư Hàng và Sở Sở được Sở các chủ đích thân dẫn đi thẳng vào nơi sâu trong Bích Thủy Các. Hàn khí trong người Lý m Trúc phát tác, lại rơi vào trạng thái ngủ đông, không biết lần này cô bé phải ngủ bao lâu…

Sau khi đi khoảng hai mươi phút, Sở các chủ dẫn ba người Tống Thư Hàng đến dưới một bức tường thành.

“Đến rồi, chính là chỗ này, Thời Quang thành.”

Sở các chủ nói.

Đây chính là nơi cô đã dùng bảo vật của Tống đầu gỗ để lại mà xây nên —— Thời Quang thành.

Đúng như cái tên của nó, bảo vật này thật sự quý giá, là vật phẩm có liên quan với thời gian. Nhờ sự sắp xếp của Sở các chủ, bảo vật này đã phát huy được tác dụng kỳ diệu.

Trong Thời Quang thành, chia làm thượng thành và địa hạ thành.

Trong thượng thành, một ngày lại bằng với mười hai ngày bên ngoài. Mười hai là một luân hồi, thời gian trôi qua nhanh hơn.

Mà trong địa hạ thành của Thời Quang thành lại hoàn toàn ngược lại. Trong địa hạ thành, mười hai ngày mới là một ngày bên ngoài. Thời gian trôi qua rất chậm.

Bất kể là thượng thành hay là địa hạ thành, một khi tu sĩ bước vào thì cùng lắm chỉ có thể ở được khoảng chừng ba mươi ngày.

Nơi mà bây giờ Sở các chủ muốn dẫn Tống Thư Hàng và Sở Sở vào chính là địa hạ thành.

Mười hai ngày mới là một ngày.

Người khác tu luyện một ngày thì ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành này lại có thể tu luyện mười hai ngày.

**

Khu Giang Nam, nhà của Cao Mỗ Mỗ.

“Cái thằng Thư Hàng kia còn không trả lời nữa, đây là biểu hiện chứng tỏ nó nhất định sẽ ế tới già à.”

Cao Mỗ Mỗ ngồi trên ghế, xoay qua xoay lại.

Nói đi cũng phải nói lại, cô bạn trên mạng tên là Ngư Kiều Kiều kia xinh đẹp thật đấy. Cũng không biết cô là người ở đâu, đã có bạn trai hay chưa nữa?

Nếu có cơ hội thì giới thiệu cô ấy cho Tống Thư Hàng hoặc là Thổ Ba mới được.

Lúc suy nghĩ như vậy, điện thoại của Cao Mỗ Mỗ lại vang lên, là một dãy số lạ.

“Ai thế không biết, mới sáng sớm đã gọi điện đến là sao? Lẽ nào là bọn lừa đảo hay là đám bán hàng đa cấp à?”

Cao Mỗ Mỗ lập tức ngồi thẳng người dậy, nhấp một ngụm trà cho thấm giọng.

Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba đều có sở thích huyên thuyên với mấy tên lừa đảo và nhân viên bán hàng đa cấp. Nếu như tên lừa đảo đó là một cô em thì sức chiến đấu của bọn họ còn có thể tăng lên gấp ba.

Vì thế, Cao Mỗ Mỗ ấn nghe điện thoại:

“Xin chào ~~ Xin chào ~~”

“Chào anh, xin hỏi anh là Cao Mỗ Mỗ phải không ạ?”

Trong điện thoại truyền đến một âm thanh dễ nghe của con gái.

Là một cô em!

Cao Mỗ Mỗ:

“Là tôi đây, tìm tôi có việc gì sao?”

“Tôi là người bên công ty chuyển phát nhanh Lam Hải, xin anh hãy xuống dưới lầu để nhận chuyển phát nhanh ạ!”

Giọng nói của cô em kia thật là dịu dàng.

Không phải là lừa đảo à?

Cao Mỗ Mỗ đành mặc bộ đồ ngủ đi xuống dưới lầu —— Lại nói, mấy ngày gần đây cậu ta đâu có mua đồ gì ở trên mạng đâu nhỉ.

Chẳng lẽ là Nha Y hay là mấy người bạn cùng phòng Tống Thư Hàng gửi quà cho cậu ta sao?

Sau khi xuống lầu, Cao Mỗ Mỗ lập tức nhìn thấy chiếc xe của "công ty chuyển phát nhanh Lam Hải" ở phía xa. Đó là một chiếc xe bảy chỗ.

Cao Mỗ Mỗ đến bên cạnh chiếc xe chuyển phát nhanh, gõ lên cửa kính:

“Tôi chính là Cao Mỗ Mỗ đây, chuyển phát nhanh đâu?”

Cửa trượt của xe mở ra, đầu tiên là một đôi chân trắng nõn. Sau đó, một cái móng vuốt quái vật trông vô cùng đáng sợ thò ra, túm lấy Cao Mỗ Mỗ.

“Ơ?”

Cao Mỗ Mỗ sững người.

Sau một khắc, cậu ta chỉ cảm thấy một sức mạnh không thể địch nổi truyền đến, trực tiếp kéo cậu ta vào trong xe.

“A a a…” Cao Mỗ Mỗ kêu lên thảm thiết.

Bắt cóc? Mình bị bắt cóc sao? Cái thứ như móng vuốt của con quái vật vừa nãy là gì thế?

“Xin chào, Cao Mỗ Mỗ, cuối cùng chúng ta cũng gặp được nhau rồi.”

Giọng nói mềm mại của cô em kia lại vang lên, là chủ nhân của đôi chân trắng nõn nọ.

Cao Mỗ Mỗ nhìn về phía cô em kia, đối phương mặc một cái áo có mũ, còn đeo một cái khẩu trang rất dày:

“Cuối cùng cũng gặp nhau? Cô đang tìm tôi sao?

“Xin tự giới thiệu, ta là Ngư Kiều Kiều.”

Giọng nói của cô em đó vẫn giữ ý cười, nói:

“Chính là Ngư Kiều Kiều fan của ngươi đấy.”

Cao Mỗ Mỗ: “…”

Chương 544: Bích Thủy Các, thời gian dừng lại!

Cao Mỗ Mỗ lúc này vẫn đang trong trạng thái ngu người, mặt mày đần thối ra.

Ngư Kiều Kiều?

Thế quái nào mà cô ấy lại tìm được nhà mình mà mò đến đây thế nhỉ? Hơn nữa cô dùng danh nghĩa chuyển phát nhanh lừa mình từ trên nhà xuống, bắt vào trong xe chuyển phát nhanh để làm cái gì cơ chứ? Làm như là bắt cóc vậy.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy hoảng hốt, bèn thử hỏi:

“Kiều Kiều, cô cố ý chạy đến đây tìm tôi có việc gì sao? Muốn xin chữ ký à?”

Ngư Kiều Kiều lắc đầu cười, nói:

“Thật ra ta đã sớm muốn đến tìm ngươi rồi, hôm nay ta cuối cùng cũng tìm được cơ hội. Lại nói, Nãi Ky, gần đây ngươi chẳng chăm chỉ đăng chương mới chút nào!!”

Không chăm chỉ đăng chương mới?

Đây tính là gì đây? Fan đến tận nhà gõ cửa hối chương mới sao?

Cao Mỗ Mỗ khóc không ra nước mắt, độc giả như vậy thật là đáng sợ.

Không đúng, đợi một chút đã, gần đây mình chăm đăng chương mới lắm mà!

Cho dù trước đó không lâu, lúc rơi xuống hòn đảo thổ dân ở biển Đông, cũng bởi vì còn bản thảo để dành nên không hề dừng đăng chương ngày nào. Vừa quay về thì cậu ta đã gõ được rất nhiều bản thảo, cũng đặt sẵn tự động cập nhật đến cuối tháng này rồi mà!

Một tác giả có lương tâm như mình thế này rất hiếm thấy ở trên các trang văn học mạng đấy nhé!

Còn hơn mấy tác giả mỗi ngày chỉ cập nhật một chương, thậm chí là ba bốn ngày hay một tháng mới cập nhật một lần. Cao Mỗ Mỗ cảm thấy bản thân mình thật sự rất kính nghiệp.

Thông qua nét mặt của Cao Mỗ Mỗ thì Ngư Kiều Kiều biết được suy nghĩ trong lòng cậu ta:

“Mỗi ngày ngươi chỉ cập nhật năm, sáu ngàn chữ, đúng là quá ít!”

Cao Mỗ Mỗ: “…!”

Mỗi ngày năm sáu ngàn chữ mà vẫn còn quá ít sao? Vậy phải cập nhật bao nhiêu mới được coi là đủ đây?

“Mỗi ngày không viết một trăm đến hai trăm nghìn chữ thì làm sao sinh tồn được trong cái xã hội cạnh tranh ngày càng ác liệt này đây?!”

Giọng Ngư Kiều Kiều cũng trở nên kích động hẳn lên. Một ngày không viết một hai trăm nghìn chữ. Ngươi vẫn còn mặt mũi nói mình là một tác giả sao?

Trong khi nói chuyện. Cửa xe bị khóa lại. Chiếc xe từ từ khởi động.

“Đợi đã, đợi chút đã, Ngư Kiều Kiều, chúng ta đi đâu đấy?”

Cao Mỗ Mỗ kêu lên, đồng thời cậu ta nắm lấy cửa xe, muốn thoát ra khỏi chiếc xe này.

Đúng lúc này, bên cạnh Ngư Kiều Kiều có một gã cao to vạm vỡ mặc bộ vest giơ tay ra, ôm ghì lấy Cao Mỗ Mỗ vào trong ngực. Làm cho cậu ta không cách nào nhúc nhích được.

“Yên tâm đi, Nãi Kỵ, chúng ta không có ác ý gì cả.”

Ngư Kiều Kiều cười nói:

“Chúng ta đưa ngươi đến một nơi tuyệt vời, có thể cho ngươi chăm chỉ gõ chữ.”

Cao Mỗ Mỗ: “…”

Đưa tác giả đến một nơi tuyệt vời để gõ chữ sao? Đến nhà gõ cửa đòi chương đã đáng sợ lắm rồi, bắt tác giả đi gõ chữ, độc giả như cô là đang phạm tội đấy nhé, đây là phạm tội đấy nhé!!!

“Đúng rồi, Nãi Kỵ. Lúc đến đón ngươi thì ta đã nói rõ với người nhà của ngươi rồi, họ cũng đã đồng ý cho bọn ta đưa ngươi đi.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói, không biết cô đã dùng lý do như thế nào để có thể thuyết phục được ba mẹ Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ quay đầu lại, nhìn qua cửa xe. Hình như cậu ta trông thấy ba mẹ mình đang đứng ở trên ban công, mỉm cười vẫy tay từ biệt với mình thì phải?

Sao lại có thể như vậy? Ngư Kiều Kiều đã dùng thủ đoạn gì, mà lại có thể khiến ba mẹ yên tâm để cho người ta mang con trai của mình đi chứ?

Ngư Kiều Kiều:

“Cho nên, ngoan ngoãn đi gõ chữ với ta đi. Ha ha ha ha.”

“Đừng, đừng mà! Tôi từ chối, mấy ngày này tôi còn có việc nữa. Đúng rồi, Ngư Kiều Kiều, trong file bản thảo của tôi có rất nhiều bản thảo, tôi có thể giao hết đống bản thảo ấy ra cho cô mà.”

Cao Mỗ Mỗ kêu lên. Cậu ta đã hẹn với bạn gái Nha Y rồi. Mấy ngày này phải đi hưởng tuần trăng mật của hai người lại một lần nữa mà!

Chỉ hai người, không mang theo bất kỳ con kỳ đà nào, vui vẻ hưởng thụ chuyến du lịch trăng mật mà thôi! Nếu như cậu ta bị bắt đi gõ chữ thì cuộc hẹn của cậu ta phải làm sao đây?

Tiếc là sự từ chối của Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn vô ích… Cậu ta vẫn bị Ngư Kiều Kiều bắt đi mất.

Trước khi viết một kịch bản thú vị dành cho Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, Ngư Kiều Kiều đã chuẩn bị riêng cho cậu ta một căn phòng đen nhỏ khá ngon lành, bố trí một cái máy tính siêu xịn.

Mục tiêu là mỗi ngày một trăm đến hai trăm nghìn chữ bản thảo.

Không nghĩ ra được thì không cho ăn cơm, ngày nào gõ chữ xong sớm thì có thể nghỉ ngơi sớm, nếu mà chưa gõ xong thì thức thâu đêm mà làm.

Ngư Kiều Kiều đã chuẩn bị các loại đan dược, nước thuốc mà người thường cũng có thể dùng được như linh mạch bích trà, tỉnh mục đan, nước hoạt lực v.vv.. cho Cao Mỗ Mỗ.

Có những thứ này thì cô có thể đảm bảo một ngày hai mươi tư giờ Nãi Kỵ Cao Mỗ Mỗ đều tràn đầy tinh lực, viết lách không ngừng! Đừng nói là một hai trăm nghìn chữ một ngày, lúc trạng thái tốt hơn hẳn thì ba bốn trăm nghìn chữ một ngày cũng không phải là không thể đâu!

**

Ở một nơi khác.

Trong Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng, Sở Sở được cô gái tóc đen dẫn vào trong địa hạ thành của "Thời Quang thành".

Đó là một thế giới dưới mặt đất được tạo thành bởi rất nhiều thông đạo.

“Nơi này là địa hạ thành trong Thời Quang thành, thời gian ở đây khác với ở thế giới bên ngoài. Mười hai ngày ở đây tương đương với một ngày ở thế giới bên ngoài. Rất thần kỳ đúng không?”

Cô gái tóc đen lười biếng nói.

Rõ ràng là một thứ rất đáng để khoe khoang nhưng lúc cô giới thiệu thì lại có cảm giác ỉu xìu.

“Nơi tốt mà Sở các chủ nói ấy chính là nơi này sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng thế… Nơi này rất tốt cho tu luyện. Ngoại trừ chênh lệch thời gian thì đây cũng là nơi có linh khí dồi dào nhất trong Bích Thủy các của ta, khi tu luyện có thể làm chơi ăn thật. Là một nơi rất thích hợp để bế quan một thời gian ngắn.”

Sở các chủ vừa nói vừa dụi mắt, sau đó nói tiếp:

“Nếu như vận khí các ngươi đủ tốt, nói không chừng còn có thể ngộ ra được một chút đại đạo liên quan đến thời gian. Hôm nay các ngươi ở trong Thời Quang thành tu luyện đi một ngày, ừm… Cái một ngày mà ta nói là một ngày của thế giới bên ngoài ấy. Cũng chính là mười hai ngày ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành này. Đến lúc đó ta sẽ tới đón các ngươi!”

Dứt lời, Sở các chủ cười cười phất tay, cứ thế mà tiêu sái rời đi mất.

Chỉ còn Tống Thư Hàng và Sở Sở ngơ ngác ở lại.

Bước vào Bích Thủy các một cách kỳ lạ, lại gặp được một Sở các chủ kỳ lạ, sau đó bị dẫn vào một nơi giống như một tòa thành thời gian là Thời Quang thành này – nơi tương đương với cấm địa ở những tông môn khác một cách kỳ lạ.

Sở các chủ thật sự yên tâm mà dẫn hai người lạ mặt vào trong như vậy sao?

Chỉ bởi vì có duyên thôi sao?

Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể nào hiểu nổi được cách tư duy của vị Sở các chủ này.

"Nhưng, nếu đã tới rồi thì cứ yên tâm ở lại vậy. Đây quả thực là nơi tốt để tu luyện, chúng ta ở đây tu luyện một khoảng thời gian đi."

Tống Thư Hàng thở dài.

Sở Sở gật đầu, đối với cô mà nói thì nơi bế quan giống như Thời Quang thành này, cô cầu còn không được, đây đã xem như là kỳ ngộ của cô rồi.

Đây có thể là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, chẳng có lý do gì để từ chối cả!

…

…

…

Sau khi Sở các chủ rời khỏi Thời Quang thành. Một thân một mình, mơ mơ hồ hồ bay đến dưới bức tường thành của Thời Quang thành như mộng du.

Sau đó, cô đột nhiên dừng lại, ngơ ngác bất động, là ngủ mất rồi sao?

Kiểu năng lực nói ngủ là ngủ này, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai có thể luyện được.

Ước chừng một tiếng đồng hồ sau.

Sở các chủ lại đột nhiên tỉnh lại, cô vươn mình, ngáp một cái thật dài.

Tiếp theo, Sở các chủ lại dụi dụi mắt, vẻ mặt mơ màng.

"Ớ? Tại sao ta lại ở chỗ Thời Quang thành nhỉ?"

Sở các chủ đột nhiên lẩm bẩm.

Sau đó, cô cố gắng suy nghĩ.

Trong trí nhớ, dường như cô đã ngủ rất rất lâu rồi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, trong mơ hồ có một người quen đến tìm mình, sau đó… chẳng có sau đó nữa, buồn ngủ quá rồi, toàn thân không có chút sức nào nữa rồi.

Cô không còn nhớ mình đã làm và nói những gì với người quen kia nữa.

Tựa như là một người trong quá trình ngủ say, có điện thoại gọi tới, sau khi người đó mơ mơ màng màng nghe điện thoại, thật ra thì họ không biết chính bản thân đã nói gì. Đến khi tỉnh lại thì cũng khó mà nhớ được mình đã nói những chuyện gì.

Hay nói cách khác, chuyện tiếp xúc với Tống Thư Hàng, đưa Tống Thư Hàng vào trong Thời Quang thành, đều là những chuyện mơ mơ hồ hồ trong trí nhớ của Sở các chủ.

Bây giờ, cô lại dứt khoát cho Tống Thư Hàng và Sở Sở đi vào dĩ vãng rồi… Rõ ràng đây là chuyện chỉ mới xảy ra một giờ trước thôi.

Trạng thái của Sở các chủ bây giờ rất có vấn đề!

…

…

“À, không sao cả, không nhớ thì thôi khỏi nghĩ nữa, dù sao chuyện không nhớ được đó có lẽ không liên quan gì tới ta đâu.”

Sở các chủ lẩm bẩm nói.

Khắc tiếp theo, thần trí của cô mở rộng ra, bao phủ cả các ngóc ngách của Bích Thủy Các.

Các đệ tử của Bích Thủy các vẫn vất vả tu luyện như thế, mỗi người đều tràn đầy tinh lực và lạc quan.

Các trưởng lão, chấp sự hoặc là tu luyện, hoặc là luận đao, hoặc đánh cờ, hòa thuận vui vẻ.

Trong một gian Tân Khách Điện, Kim Đồng Ngọc Nữ đang thay chăn màn cho một vị khách nhỏ tóc trắng đáng yêu.

Trong Bích Thủy các có khách đến à? Dường như là cùng vào Bích Thủy các cùng với người quen kia của mình, nhưng… người quen kia của mình chạy đi đâu mất rồi nhỉ?

Nghĩ không ra cũng không sao, đã là người quen của mình thì khẳng định sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

“Bích Thủy các hôm nay vẫn yên bình như thế.”

Sở các chủ vui mừng cười một cái.

Sau đó, cô vuốt mái tóc đen dài thườn thượt, chớp vài cái đã rời khỏi Thời Quang thành, quay trở lại Vân Trung các của mình rồi.

“Cảm giác lần này cực kỳ, cực kỳ buồn ngủ, muốn ngủ lâu hơn chút nữa.”

Sở các chủ quay trở về chiếc giường của mình, tìm một vị trí tốt, mệt mỏi cuộn mình lại rồi lẩm bẩm.

Chẳng mấy chốc cô đã chìm vào trong một giấc mộng đẹp.

Giấc ngủ lần này không hề giống với mấy ngày trước.

Lần này là trạng thái ngủ say thực sự.

Trong nháy mắt các chủ Sở Tiên Tử đã chìm vào giấc ngủ… Bên ngoài, toàn bộ Bích Thủy các đều đã dừng vận chuyển.

Giống như thời gian bị dừng lại vậy.

Kim Đồng Ngọc Nữ vốn thay chăn cho Lý m Trúc vẫn giữ tư thế đắp chăn, không hề động đậy.

Các đệ tử bình thường đang nỗ lực tu luyện ở bên ngoài của Bích Thủy các đã dừng cả lại, vẫn giữ nguyên động tác tu luyện cuối cùng.

Ngay cả các chấp sự, phó các chủ, trưởng lão, toàn bộ đều dừng lại động tác cuối cùng trong nháy mắt, có người đang uống trà, có người đang đánh cờ, có người đang luận đạo, có người đang nói chuyện phiếm nữa.

Không chỉ tu sĩ trong Bích Thủy Các, mà ngay cả nước sông, suối chảy, chim bay trên trời, thú chạy dưới đất, côn trùng đang bò ở bên trong cũng đều dừng hết lại.

Tất cả không gian, thời gian trong Bích Thủy các đều dừng lại.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Lý m Trúc bị hàn khí trong người phát tác, nằm ngủ say trên giường bệnh.

Hô hấp của Lý m Trúc đều đều, chỉ là hơi thở thở ra từ trong miệng mũi đều mang theo hàn khí, hóa thành một làn sương trắng.

Cả căn phòng đều ngập tràn hàn khí.

Lông mi của Lý m Trúc khẽ run lên, không biết là sắp tỉnh hay là lại sắp bị hàn khí trong người đóng băng nữa đây?

**

Trong địa hạ thành của Thời Quang thành.

Tống Thư Hàng và Sở Sở đi dọc theo thông đạo rất dài, đến được một đại điện rất rộng lớn. Trong đại điện này, ngoài một bức tổ họa Bích Thủy các lẻ loi được treo ra thì chẳng còn bất kỳ thứ đồ nào khác.

Linh khí trong đại điện phải dày đặc hơn khoảng gấp ba lần trong thông đạo ở ngoài kia.

Vì thế, Tống Thư Hàng và Sở Sở lựa chọn tu luyện ở chỗ này.

Ban đầu hai người đều tự tu luyện riêng.

Cái mà Sở Sở tu luyện lấy kiếm quyết thần bí của nhà họ Sở làm chính, đó là một bộ công pháp tu luyện trực chỉ kim đan ngũ phẩm. Ngoài cái đó ra, Sở Sở còn bắt đầu tu luyện một vài đao pháp căn bản khác.

Những đao pháp căn bản này là cô lấy được từ chỗ Lục Tu cô nương sau khi ký kết khế ước Bát Tu.

Kế thừa danh hiệu Bát Tu, đồng nghĩa với việc phải kế thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao kia. Nếu đã phải kế thừa Phượng Hoàng Đao, Sở Sở tự nhiên phải học tập đao pháp mới được.

Tống Thư Hàng tạm thời tu luyện "bất động kim cương thân" và cương thủ có được từ chỗ Thất Tu Tôn Giả là chính.

Hắn còn muốn gắng sức tăng thể chất của mình lên, nếu dùng con số để hình dung thì thể chất bây giờ của hắn ước tầm 245. Bàn về thể chất, hắn đã không kém Sở Sở có cảnh giới đan điền thứ tư của nhị phẩm là bao.

Mà mục tiêu của Tống Thư Hàng là nhanh chóng tăng thể chất của mình lên tầm 250. Sau đó thì hắn có thể yên tâm trùng kích đan điền thứ ba là Long Trảo đan điền rồi!

Đợi Long Trảo điền mở ra, Tống Thư Hàng lại có thể ăn linh thú tinh, tu luyện "tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công".

Tống Thư Hàng đã tu luyện "bất động kim cương thân " tới mức đại thành, duy trì tư thế bất động, cũng có thể tu luyện công pháp luyện thể bổ trợ này.

Mà tu luyện cương thủ thì tương đối khó khăn.

Mấy ngày nay Tống Thư Hàng vẫn luôn tu luyện thần kỹ rèn thép. Bây giờ khi Tống Thư Hàng toàn lực thi triển cương thủ thì có thể khiến mười đầu ngón tay hóa thành màu sắt thép.

Đừng nói là hai tay có thần lực, tay không cũng có thể miễn cưỡng kháng cự được pháp bảo cấp nhị phẩm rồi, bây giờ khi mười ngón tay của hắn vận chuyển cương thủ, gõ nhẹ vào vũ khí bình thường một cái cũng khiến nó tiêu tán.

“Lúc này mình thật sự rất nhớ một tiền bối.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Sở Sở ở bên cạnh luyện kiếm pháp xong, thì hỏi:

“Là vị Bạch Tôn Giả kia sao?”

Lại nói Sở Sở thật sự rất ngưỡng mộ Tống Thư Hàng, có thể được một vị tiền bối cấp Tôn Giả chỉ bảo tu luyện mỗi ngày.

“Không phải Bạch Tôn Giả đâu. Là một vị tiền bối rất đẹp trai, chức năng tăng cấp level kỹ năng của hắn rất là mạnh.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Tuy Bạch Tôn Giả cũng là một người thầy rất giỏi, lúc dạy bảo đạo pháp, vũ kỹ cho Tống Thư Hàng thì giảng giải nội dung sâu sắc với lời lẽ rất dễ hiểu. Nhưng, người mà Tống Thư Hàng nhớ tới lại là Diệt Phượng Công Tử tiền bối.

Tu luyện công pháp nhà ai mạnh, Hoa Hạ Thần Châu tìm ai… tìm Diệt Phượng Công Tử!

Chỉ cần mượn CPU của hắn để update một cái, độ thuần thục kỹ năng sẽ tăng lên xoành xoạch. Sau khi độ thuần thục đầy rồi thì lại quay về trong cơ thể mình, chỉ dùng cần làm vài lần là có thể trực tiếp luyện kỹ năng đến cảnh giới đại thành trở lên.

“Tuy không biết Thư Hàng đạo hữu ngươi đang nói cái gì, nhưng chắc đó là một vị tiền bối rất tuyệt vời đây.”

Sở Sở nói.

“Ừ, cực kỳ tuyệt vời luôn ấy chứ.”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên:

“Đúng rồi, ta thấy Sở Sở cô nương cô đang luyện đao pháp căn bản, có cần giúp đỡ không?

Đao pháp căn bản của Tống Thư Hàng rất chắc, lúc trước khi ở trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả, hán bị thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng kia hành hạ đến chết đi sống lại, nên đã nắm vững được đao pháp căn bản.

Cuối cùng, lúc mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử tu luyện up "Nghịch lân đao pháp", lại nắm giữ đao pháp căn bản đến cảnh giới cao hơn nữa.

Chương 545: Sở các chủ đã quên béng chúng ta rồi sao?

Sở Sở đương nhiên sẽ không từ chối sự chỉ điểm của một vị tu sĩ có đao pháp đại thành. Mặc dù là dựa vào xài tool hack để tăng lên, nhưng đao pháp của Tống Thư Hàng đích thực là cảnh giới đại thành, không lẫn đi đâu được!

Vì thế, Tống Thư Hàng bắt đầu chỉ điểm đao pháp căn bản cho Sở Sở.

Cách dạy mà hắn dùng tới chính là loại thiếu niên áo xanh đã áp dụng với trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả khi đó vậy.

Đơn giản và thô bạo, trước tiên giảng giải các kỹ xảo dùng đao cho Sở Sở, sau đó giơ bảo đao Bá Toái lên, để Sở Sở dùng cơ thể nhận thức mị lực của đao pháp căn bản.

Điều không được hoàn mỹ nhất chính là, lần này Sở Sở không mang theo đao vào, chỉ có thể dùng kiếm để xuất đao chiêu, lúc luyện khá kỳ cục.

Có điều khả năng lĩnh ngộ của Sở Sở rất mạnh, có thể học một hiểu mười.

Đây mới là thiên tài thật sự, đao cũng được mà kiếm cũng thế, không câu nệ hình thức.

Ngày thứ nhất trong địa hạ thành cứ thế trôi qua trong lúc Tống Thư Hàng và Sở Sở tu luyện.

Buổi tối, hai người chia nhau đả tọa minh tưởng.

Trên người cả hai đều mang đủ tích cốc đan, không cần lo lắng về vấn đề ăn uống.

**

Ngày thứ hai trong địa hạ thành.

Tống Thư Hàng và Sở Sở cô nương thử rời khỏi đại điện, men theo thông đạo dưới địa hạ thành, tiếp tục đi về phía trước.

Nửa giờ sau, bọn họ đã tìm được một đại điện mới.

Trong đại điện này có hơn ba mươi thau đồng, dưới thau đồng là từng khối tinh thể màu đen.

Thau đồng này chính là cái mà tu sĩ dùng để tắm rửa, ở bên cạnh, còn bày biện các loại vũ khí như đao, côn, bổng…

Đây đúng mèo mù vớ cá rán, muốn cái gì là có cái ấy. Tống Thư Hàng đang cần thau đồng để ngâm tắm, Sở Sở cô nương đang cần một thanh đao tiện tay.

Vì thế, Tống Thư Hàng vui vẻ quyết định ngâm tắm một phen.

Tinh thể màu đen ở dưới thau đồng là một loại nhiên liệu để đốt cháy, một tia lửa nhỏ cũng có thể nhóm nó bùng lên.

Đổ dược liệu vào, cho thêm nước vào ngập thau đồng.

Ngâm mình trong nước thuốc, Tống Thư Hàng phát ra tiếng thở dài khoan khoái.

Đáng tiếc, hiệu quả lần này không được như lúc trong quan tài màu vàng của Lục Tu cô nương. Lúc trong quan tài màu vàng của Lục Tu cô nương, cứ mỗi ba phút thể chất lại tăng lên khoảng 0,1.

Mà bây giờ, nười phút mới tăng lên khoảng 0,1. Sau hai giờ thì thể chất cũng chỉ tăng lên hơn 1 mà thôi.

Méo mó có còn hơn không.

Một ngày ngâm tắm hai lần, cũng có thể tăng thể chất lên gần 4 rồi.

…

…

Ở một phía khác. Sở Sở cô nương đi chọn một thanh đao vừa tay để luyện đao pháp căn bản một lần.

Sau khi luyện đao pháp xong, cô đi đến chỗ một thau đồng cách xa chỗ của Tống Thư Hàng, kéo một cái màn che, sau đó cho đầy nước trong vào thau để tắm…

Sau khi bước vào thau thuốc. Cô cúi đầu nhìn xuống dưới cổ mình.

Lần trước sau khi bị kẻ thù ôm ghì nát hết xương cốt, may mắn có được vị đạo hữu của Tống Thư Hàng giúp đỡ, nên thương thế của cô đã khôi phục.

Nhưng ngực lại không thể khôi phục lại độ cong ban đầu, cũng không biết về sau có cơ hội khôi phục hay không.

Cho dù có thể khôi phục độ cong thì không biết độ đàn hồi thế nào nữa?

Dù sao chỗ này cũng là khuôn mặt thứ hai của người con gái, không thể xem thường được.

**

Ngày thứ ba ở địa hạ thành.

Lúc Sở Sở cô nương tỉnh dậy, đột nhiên ngồi khoanh chân lại, vào trạng thái tu luyện.

Sau đó, cô bước vào hình thức đột phá tiểu cảnh giới.

Tống Thư Hàng trông thấy cô bắt đầu trùng kích cảnh giới thì chủ động tới hộ pháp cho cô.

Hộ pháp không chỉ là tránh cho Sở Sở chịu ảnh hưởng bởi bên ngoài, quan trọng hơn, nếu như trong lúc trùng kích cảnh giới Sở Sở xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì người hộ pháp có thể ra tay cứu cô bằng cách cho cô dùng đan dược bùng nổ giúp chân khí, hoặc là ngăn không cho cô tẩu hỏa nhập ma gì đó trong lúc nguy cấp.

Hai giờ sau.

Sở Sở mở mắt, đan điền thứ năm là "Long Chưởng đan điền" của nhị phẩm đã mở ra thành công!

Sau lưng cô, chân khí ngưng tụ lại thành phần lớn thân thể của một con rồng, kế tiếp cũng chỉ còn thiếu Long Cảnh và Long Thủ nữa thôi.

“Phù!”

Sở Sở phun ra một ngụm trọc khí.

Lần tăng cảnh giới này nhanh hơn các lần trước. Hơn nữa lại có cảm giác nhẹ nhàng tựa như nước chảy thành sông.

Dù sao thì không lâu trước đây, cô suýt nữa đã bị người ta siết đến chết, kề cận sinh tử.

Mấy hôm nay ở trong vũ trụ với Tống Thư Hàng, gặp phải áp lực của "Thái Sơn Phong Ấn Pháp", tu luyện trong căn phòng trọng lực dưới mặt đất của Thất Tu Tôn Giả, thu hoạch trong mộ của Lục Tu Tôn Giả cùng với thu hoạch trong địa hạ thành của Thời Quang thành. Đây đều là những kỳ ngộ mà mấy năm trước cô rất khó được gặp qua một lần. Trong mấy hôm nay lại như hạn hán gặp mưa rào, gần như mỗi ngày lại được gặp một lần.

Cho nên, thăng một tiểu cảnh giới cũng không có gì lạ.

…

…

Đợi sau khi Sở Sở tấn thăng thành công, Tống Thư Hàng lại bắt đầu tu luyện.

Bây giờ, lúc hắn vận chuyển cương thủ thì đã có thể khiến cho hai bàn tay đều biến thành màu sắt thép. Cứ như đeo một đôi găng tay bằng sắt vậy.

Tu luyện cương thủ cũng có thể tăng thể chất của Tống Thư Hàng lên, hôm nay hắn dã thành công tăng thể chất của mình lên đến 250, đã có thể trùng kích đan điền thứ ba là "Long Trảo đan điền" của nhị phẩm rồi!

Có điều hôm nay không cần phải vội.

Tống Thư Hàng chuẩn bị dùng thời gian một ngày để ôn dưỡng chân khí trong đan điền, điều chỉnh lại tinh thần lực của mình đến trạng thái tốt nhất.

“Ngày mai, chính là lúc đột phá cảnh giới!”

Tống Thư Hàng khẽ nói.

**

Ngày thứ tư trong địa hạ thành.

Tống Thư Hàng điều chỉnh trạng thái bản thân mình đến tốt nhất, sau đó không quên thỉnh giáo kinh nghiệm lúc đột phá Long Trảo đan điền của Sở Sở.

Lần trước lúc trùng kích Long Vĩ đan điền, chính vì không có kinh nghiệm nên suýt nữa đã thất bại. Cũng may có một vị tiền bối làm việc tốt mà không để lại danh tính, lúc hắn trùng kích cảnh giới đã từng bước chỉ dẫn hắn.

Lại nói, vị tiền bối tốt bụng kia rốt cuộc là ai nhỉ?

Trong nhóm Cửu Châu số 1, không có vị tiền bối nào nói mình đã từng giúp đỡ hắn cả.

Có kinh nghiệm trùng kích cảnh giới của Sở Sở, Tống Thư Hàng bắt đầu trùng kích "Long Trảo đan điền". Sở Sở ở một bên hộ pháp cho hắn.

Các cửa của Long Trảo đan điền cũng không chỉ một tầng, cần phải lần lượt trùng kích.

Tống Thư Hàng trùng kích tiểu cảnh giới không có cảm giác tốn nhiều công sức. Thứ khác trong cơ thể hắn bây giờ không nhiều lắm, nhưng lượng chân khí đủ lớn. Hắn chỉ có tu vi hai tiểu cảnh giới nhị phẩm mà lượng chân khí trong cơ thể đã không thua gì tu sĩ tiểu cảnh giới thứ tư của nhị phẩm là bao.

Cửa ải của Long Trảo đan điền cũng giống như bức tường đất, dưới những lượt sóng chân khí của Tống Thư Hàng, nó đã bị phá hủy từng tầng một.

Cũng nửa giờ sau.

Tống Thư Hàng thành công đột phá "Long Trảo đan điền", bước vào giai đoạn ôn dưỡng sau khi mở đan điền!

Không biết tại sao, Sở Sở cảm thấy lòng mình có chút buồn bực…

Thời gian thấm thoắt trôi qua. Mới đó đã hết mười hai ngày.

Trong thời gian mười hai ngày này, Tống Thư Hàng đã dùng hết số tài liệu ngâm tắm mua từ chỗ Lục Tu cô nương

Đan điền thứ ba là Long Trảo đan điền cũng đã được củng cố triệt để, sau khi có đan điền thứ ba gánh một phần áp lực chân khí, nguy cơ bạo thể của Tống Thư Hàng đã được giải trừ.

Trên lý thuyết, Tống Thư Hàng đã lại có thể ăn thêm một viên linh thú tinh rồi. Có điều hắn chuẩn bị tiếp tục tăng thể chất của mình lên một chút, tránh cho thể chất không đủ, lại tiến vào nguy cơ bạo thể mới.

Thần kỹ rèn thép cương thủ này cuối cùng cũng tu luyện thành công, bước vào cấp bậc nhập môn.

Mà thể chất của Tống Thư Hàng lại tăng lên đến khoảng 265. Nếu thể chất lại tăng lên nữa, nói không chừng hắn có thể giống như Tạo Hóa Pháp Vương, lúc ở cảnh giới nhị phẩm đã có được thể chất của cảnh giới tam phẩm.

Cảnh giới tam phẩm, cũng là cảnh giới Chiến Vương. Tu sĩ ở cảnh giới này thì chân khí đã hóa lỏng, chất lượng chân khí tăng lên rõ rệt.

Ngoài ra, điều đặc biệt của tu sĩ tam phẩm chính là lúc thông qua thiêu đốt dịch thể chân khí trong cơ thể, có thể bộc phát "Chiến Vương Chi Thân", khiến cho chiến lực tăng lên rõ rệt trong thời gian ngắn.

…

…

“Thời gian mười hai ngày cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Sở Sở tay trái cầm kiếm, tay phải cầm đao. Cô không hổ là tu sĩ cấp bậc thiên tài, trong thời gian mười hai ngày mà đã nắm vững hết đao pháp căn bản.

Trong tương lai, nói không chừng Sở Sở sẽ thành tu sĩ đao kiếm song tuyệt rất cường đại.

Trong lòng Sở Sở có chút không nỡ, độ tu luyện ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành này nhanh gấp năm , sáu lần so với bên ngoài. Việc này giống như cô liên tục sử dụng đan dược trân quý trợ giúp tu luyện vậy.

Cô thật sự không nỡ ra khỏi đây.

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng hai tay cầm một thanh kiếm lớn.

Chỉ thấy thân hình của Tống Thư Hàng nhảy lên thật cao, trên quái kiếm chớp lên ánh sáng khiến người ta lóa mắt.

Đồng thời, trong miệng Tống Thư Hàng phát ra những lời kịch kỳ quái:

“Thánh quang, thứ tà ác kia thoạt nhìn rất đáng để chiến một trận!

"Thánh quang trảm ác kiếm!"

Bộ kiếm thuật này cải biên từ phương Tây. Tuy rằng uy lực đánh trực diện không tồi. Nhưng kiếm quyết của nó thật sự rất đáng xấu hổ.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn chơi rất hăng say.

Kiếm thuật đó! Đây chính là kiếm thuật đó!

Tuy là đại kiếm hai tay, nhưng đây cũng là kiếm mà phải không?

Cuối cùng hắn cũng luyện được kiếm thuật rồi. Thánh quang trảm ác kiếm này cũng có uy lực không tồi.

Sở Sở đã từng thử một chiêu với hắn.

Lúc tiếp xúc chính diện với "Thánh quang trảm ác kiếm", Sở Sở cần một hơi bộc phát hai mươi mốt kiếm (kiếm đánh bình thường), mới có thể ngăn cản được.

Hơn nữa, lúc Tống Thư Hàng thi triển kiếm thuật này, trên kiếm quang sẽ mang theo thánh diễm, thuộc tính thánh diễm này rất thú vị. Tuy lực sát thương không cao, nhưng rất dính người.

Hơn nữa, khẩu vị cũng tốt, cái gì cũng có thể đốt… Uhm, cái gì cũng có thể đốt!

…

…

Bởi vì đã là ngày cuối cùng tu luyện trong địa hạ thành của Thời Quang thành, Tống Thư Hàng và Sở Sở không lãng phí thời gian, liên tục tu luyện đến rạng sáng.

“Tiếp theo chỉ còn đợi Sở các chủ đến đưa chúng ta ra ngoài thôi.”

Tống Thư Hàng dựng đại kiếm hai tay lại, nét mặt mang theo vẻ mệt mỏi.

Sở Sở ngồi xếp bằng ở bên cạnh hắn, trên người khoác một bộ quần áo được may sửa từ một cái rèm, nhìn lại Thời Quang thành ở phía sau lưng với vẻ lưu luyến không nỡ rời.

Thật là một nơi tuyệt vời, nếu có thể ở trong này tu luyện thêm mấy ngày thì tốt quá.

…

…

Song, hai người chờ đợi mãi, đợi hơn nửa ngày nhưng vẫn không thấy vị Sở các chủ vốn phải đến đón bọn họ đâu cả.

Sở Sở chau mày:

“Chuyện gì vậy nhỉ, đã đến giờ hẹn rời khỏi Thời Quang thành rồi mà.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, nói:

“Hay là… vị Sở các chủ kia lại ngủ mất rồi nhỉ? Trạng thái của cô ta hơi lạ, cứ luôn ở trạng thái buồn ngủ, chắc là lại ngủ quên rồi. Thời gian chỗ chúng ta khác với bên ngoài, một ngày bên ngoài tương đương với mười hai ngày của chúng ta. Nếu cô ta ngủ đến mấy tiếng thì đã là mấy ngày đối với chúng ta rồi.”

Trong mắt Sở Sở lộ ra vẻ vui mừng:

“Vậy thì chúng ta lại quay về tu luyện thêm mấy ngày nữa nhé?”

Tống Thư Hàng có phần lo lắng cho Lý m Trúc, nhưng nếu không có Sở các chủ dẫn dắt thì bọn họ cũng không có cách nào ra khỏi Thời Quang thành được.

Hết cách, hắn đành đồng ý với ý kiến của Sở Sở, quay lại tu luyện.

Hiệu quả tu luyện trong địa hạ thành của Thời Quang thành rất tốt.

**

Quay lại Thời Quang thành tiếp tục tu luyện

Một ngày rồi lại một ngày…

Rất nhanh, lại mười hai ngày trôi qua nhưng vẫn không thấy các chủ Sở Tiên Tử đến.

Tống Thư Hàng hoài nghi không biết có phải mình bị Sở Tiên Tử quên béng đi rồi không?

Sở Sở mỗi ngày đều tu luyện rất vui vẻ … Đối với cô mà nói, mỗi ngày có thể cảm nhận được mình trở nên mạnh hơn chính là chuyện cực kỳ vui vẻ. Cô là một cô gái rất dễ thỏa mãn.

Cương thủ của Tống Thư Hàng đã tu luyện đến cảnh giới tiểu thành, ngay cả nguyên bộ "Thánh quang kiếm thuật" cũng đã tu luyện xong, đạt đến tiêu chuẩn nhập môn rồi.

Tuy rằng nguyên liệu ngâm tắm đã dùng hết, nhưng dựa vào hiệu quả công pháp luyện thể cương thủ tăng cường thể chất, trong vòng mười hai ngày này, Tống Thư Hàng đã đẩy thể chất đến trình độ trên dưới 275.

Mà mấy ngày nay, Tống Thư Hàng còn tranh thủ nghiên cứu một thứ.

Chính là con rối hình người trong túi thu nhỏ một tấc của hắn.

Cái thứ gài hàng bố mày này, lại có thể nuốt linh thạch!

Lần trước mua dược liệu ở chỗ Lục Tu cô nương, không phải được thối lại 3 viên linh thạch sao, lúc đặt vào trong túi thu nhỏ một tấc thì lại mất tiêu không thấy đâu nữa.

Tống Thư Hàng cảm thấy cực kỳ đau lòng, đây chính là 3 viên linh thạch tam phẩm đấy, tiền công mà hắn phải đào khoáng hơn nửa ngày ở trong mỏ linh thạch đấy.

Tại sao bỏ linh thạch vào trong túi thu nhỏ một tấc xong thì nó lại biến mất chứ?

Vì thế, Tống Thư Hàng tò mò bỏ viên linh thạch tứ phẩm cuối cùng đã được sử dụng một nửa ở trong tay vào trong túi thu nhỏ một tấc.

Sau đó hắn lại thử lắc lắc cái túi thu nhỏ một tấc . Rất nhanh, hắn đã trông thấy được thủ phạm nẫng mất linh thạch của hắn, ấy chính là con rối hình người, nó đã nuốt mất mấy viên linh thạch.

“Lòng đau như cắt ứ ứ.”

Bởi vì thí nghiệm này mà lại mất tiêu viên linh thạch tứ phẩm đã dùng một nửa rồi.

Bởi vậy, Tống Thư Hàng cũng không dám bỏ linh thạch vào trong túi thu nhỏ một tấc nữa.

Hơn nữa, khi mỗi lần tu luyện kết thúc, hắn sẽ nghiên cứu cái con rối hình người tinh xảo này một phen.

Chỉ là con rối hình người không có đủ năng lượng nên giống như một món đồ chơi bình thường thôi, không có bất kỳ điểm nào đặc biệt. Tống Thư Hàng cũng không phải là đại sư nghiên cứu con rối, căn bản không nghiên cứu ra bất cứ thứ gì.

“Hay là cứ đợi sau khi Bạch Tôn Giả quay về, đưa thứ này cho Bạch Tôn Giả nghiên cứu xem sao nhỉ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Bạch tiền bối gỡ đồ đặc biệt lợi hại đấy.

Đáng tiếc là tháo ra xong, rất có thể không lắp lại được nữa. Cho dù có thể lắp trở lại thì nó cũng vẫn mang theo tai họa ngầm.

“Dù sao cũng không phải đồ của mình. Hỏng thì hỏng thôi, lần sau đưa cho Bạch tiền bối tháo ra xem sao.”

Tống Thư Hàng quyết định trong lòng.

…

…

“Hôm nay Sở các chủ vẫn không đến.”

Sở Sở lên tiếng nói.

Cô và Tống Thư Hàng đã ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành đợi được 24 ngày rồi.

Nhưng Sở Tiên Tử vẫn không nhớ tới bọn họ.

“Bên ngoài có lẽ đã qua được hai ngày rồi.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Lúc này nếu có internet thì tốt biết bao, có thể gọi một cuộc cho Sở Tiên Tử, bắt cô ấy xách mông lên đến Thời Quang thành đón người.

Sau khi Sở Sở ngẫm nghĩ thì lại nói:

“Thư Hàng đạo hữu, chi bằng chúng ta lại quay về nơi sâu trong địa hạ thành của Thời Quang thành dạo một vòng xem sao, nói không chừng lại có cách để ra ngoài thì sao?”

Đương nhiên là cô vẫn muốn tiếp tục ở lại đây tu luyện, chẳng qua ngoài tu luyện ra thì cũng có thể tìm một lối đi ra trước, có thể lưu lại một đường lui cho mình.

Chương 546: Ánh mắt không dám tin của Sở Sở cô nương

Mãi mà không thấy Sở các chủ đến đưa Tống Thư Hàng và Sở Sở ra khỏi Thời Quang thành.

Thế là, sau khi kết thúc việc tu luyện hàng ngày, Tống Thư Hàng và Sở Sở đi đến khắp các thông đạo và các gian phòng, đại điện, động huyệt trong Thời Quang Thành, để xem có thể tìm được cách chủ động rời khỏi đây hay không.

Khi hai người Tống Thư Hàng đi vào Thời Quang thành là do Sở các chủ đưa bọn họ vào. Dọc theo đường đi bây giờ có đủ loại cấm chế, mê cung, thông đạo đều nằm trong trạng thái kích hoạt. Không có Sở các chủ dẫn đường, hai người muốn đi ra khỏi địa hạ thành ở bên dưới Thời Quang thành là chuyện không thể.

Trong chớp mắt, lại hai ngày nữa trôi qua.

Trong hai ngày này, Thư Hàng và Sở Sở đã thăm dò được gần bảy mươi gian phòng, đại điện và động huyệt… có điều vẫn chưa tìm được manh mối nào về cửa ra mà thôi.

Lúc này trông Tống Thư Hàng và Sở Sở vô cùng chật vật.

Không phải đại điện nào trong Thời Quang thành cũng đều an toàn.

Vài phút trước Tống Thư Hàng và Sở Sở vừa mới tiến vào một đại điện có “đồng nhân trận”.

Trong đó có một trăm linh tám đồng nhân, chiến lực của người đầu tiên đã đạt đến cấp bậc nhị phẩm.

Nếu là một chọi một thì Tống Thư Hàng và Sở Sở tuyệt đối sẽ không sợ những đồng nhân này.

Nhưng khi hai người vừa bước vào, một trăm linh tám đồng nhân này được kích hoạt đồng bộ, tạo thành trận pháp vây khốn Tống Thư Hàng và Sở Sở lại ở bên trong.

Dù Tống Thư Hàng và Sở Sở có hợp lực lại cũng chỉ có thể khốn khổ chống đỡ dưới thế tấn công như vũ bão của một trăm linh tám đồng nhân này một cách khó khăn.

Kiếm quang của Sở Sở quét ngang, đánh bay ba tên đồng nhân trước mắt:

“Thư Hàng đạo hữu, chúng ta hợp lực chạy đi! Những đồng nhân này căn bản là không biết mệt là gì, nếu cứ tiếp tục hao tổn khí lực thế này chúng ta sẽ gục mất!”

Tống Thư Hàng vừa vung nắm đấm đánh bay tên đồng nhân trước mặt, vừa nói:

“Sở Sở cô nương, cô hãy yểm hộ ta một chút, ta sẽ dốc toàn lực bạo phát ra Long Vũ thức của nghịch lân đao pháp, đến lúc đó có lẽ có thể ngăn cản được đám đồng nhân này, sau đó… chúng ta nhân cơ hội thoát thân!”

Nghịch lân đao pháp không có lực công kích, nhưng lực phòng ngự của nó thật sự vô cùng mạnh mẽ!

“Được, không thành vấn đề!”

Sở Sở nói, vừa nói cô vừa thu nhỏ lại phạm vi kiếm khí của mình, bảo vệ Tống Thư Hàng trong đó.

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, vận chuyện chân khí trong cơ thể, kết hợp tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công và nghịch lân đao pháp, dốc toàn lực bạo phát ra ngoài.

Hắn trầm giọng xuống quát một tiếng:

“Long Vũ thức!”

Một lát sau, chân khí chuyển hóa thành đao mang hình rồng vô cùng sống động, bao bọc xung quanh Tống Thư Hàng, hình thành nên một tầng phòng ngự như một cái thùng sắt, đánh bay tất cả đồng nhân lao đến, đến cả Sở Sở cũng bị đao mang của Long Vũ thức ép cho lùi lại phía sau hai bước.

Nhân cơ hội đó, Tống Thư Hàng lập tức khống chế tầng phòng ngự của Long Vũ thức, tạm thời đánh ra một đường trống ở chỗ của Sở Sở.

Chân khí hình rồng không ngừng xoay vần, mở rộng phạm vi phòng ngự, đồng thời đánh về phía cửa ra.

“Chính là lúc này! Sở Sở cô nương, mau tiến vào phạm vi phòng ngự của ta đi, chúng ta cùng đánh ra ngoài.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngay lập tức, Sở Sở thu hồi lại vòng kiếm của mình, tung người nhảy về khoảng trống mà Tống Thư Hàng vừa đánh ra, nhảy vào trong vòng phòng ngự.

"Thành công rồi, xông lên, xông lên! Ha ha ha!"

Tống Thư Hàng cười phá lên.

…

…

Nhưng đúng lúc này, có một cái hộp gỗ bay từ trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng ra, trôi lơ lửng trước người hắn.

Sau đó chiếc hộp gỗ tự động mở ra, trong đó lộ một đạo phù văn —— đó chính là "Vạn lý phi độn thuật" của Bạch Tôn Giả!

Tống Thư Hàng ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành này đã tròn hai mươi sáu ngày rồi.

Cộng thêm trước khi tiến vào Thời Quang thành, hắn đã ở trong vũ trụ, động phủ của Thất Tu Tôn Giả, mộ của Lục Tu Tôn Giả và Bích Thủy các bốn ngày nữa.

Tổng cộng vừa tròn ba mươi ngày.

"Vạn lý phi độn thuật" của Bạch Tôn Giả là loại đếm ngược ba mươi ngày, kể từ khi Tống Thư Hàng bị bắn vào vũ trụ thì quá trình đếm ngược cũng được kích hoạt.

Mà bây giờ, đếm ngược của "Vạn lý phi độn thuật" đã dừng lại ở con số "không", vì thế nên đạo phù văn mà Bạch Tôn Giả bố trí trước đó cũng được kích hoạt!

Phù văn hóa thành một vòng sáng, cuốn lấy Tống Thư Hàng.

…

…

Kể từ khi hộp gỗ tự động bắn ra đến khi "Vạn lý phi độn thuật" được kích hoạt còn chưa đến một phần một trăm giây.

Cả Tống Thư Hàng và Sở Sở đều không phản ứng kịp.

Sau đó độn quang của vạn lý phi độn thuật cuốn Tống Thư Hàng lại, đưa lên không trung!

"Đừng mà ~~ Thế này đột ngột quá ~~~"

Tống Thư Hàng hét lớn, toàn thân cả đao khí của Long Vũ thức đều bị đưa lên trời, "Vèo" một cái lập tức bay ra khỏi nơi có "một trăm linh tám đồng nhân".

Tống Thư Hàng cứ thế bị đưa đi, đi một cách vô cùng bất ngờ… Chỉ còn lại một mình Sở Sở ở đó với vẻ mặt đần ra.

Cô cứ đứng đó nhìn Tống Thư Hàng "biu" một cái bay vèo đi với vẻ mặt không dám tin vào mắt của mình.

Vừa rồi Sở Sở đã thu lại vòng kiếm, đang chuẩn bị chui vào tầng phòng ngự Long Vũ thức của Tống Thư Hàng, chuẩn bị chạy ra khỏi trận pháp một trăm linh tám đồng nhân này.

Nhưng bây giờ, cả Tống Thư Hàng và Long Vũ thức đều cùng nhau bay đi, trong lúc nhất thời Sở Sở liền lộ ra trước mặt đám đồng nhân trong trạng thái không hề có chút phòng ngự nào.

"Đồ bán đứng đồng đội, không đưa đội hữu đi cùng!!!"

Sở Sở thực sự khóc không ra nước mắt.

Lúc này, mấy chục đồng nhân quây thành một vòng, đồng loạt tấn công về phía Sở Sở. Chín mươi đồng nhân còn lại thì kết thành một trận pháp lớn, nước chảy cũng không lọt, vây kín Sở Sở lại.

Vòng thứ hai, một trăm linh tám đồng nhân pk Sở Sở, bắt đầu!

Dù có thêm Tống Thư Hàng và cả Sở Sở thì cũng chỉ có thể ứng phó với đại trận đồng nhân này một cách miễn cưỡng.

Mà bây giờ chỉ còn lại một mình cô, đây là tuyệt cảnh hàng thật giá thật chứ còn gì nữa!

Tống Thư Hàng đành phải phất tay vẫy chào Sở Sở một cách bất đắc dĩ, sau khi vạn lý phi độn thuật được kích hoạt, hắn lập tức tiến vào trạng thái "Người đứng xem", không thể nào điều khiển được độn pháp này.

Vì thế hắn chỉ đành cố gắng truyền âm nhập mật cho Sở Sở:

"Sở Sở, sau khi lao ra khỏi trận pháp đồng nhân này thì nghĩ cách đuổi theo ta nhé."

Chưa biết chừng vạn lý phi độn thuật có thể trực tiếp mang hắn ra khỏi địa hạ thành bên dưới Thời Quang thành này ấy chứ.

Cứ thế, thân hình của Tống Thư Hàng được độn quang đưa đi, xuyên thật nhanh qua các lối đi trong địa hạ thành.

Vạn lý phi độn thuật lần này chắc là bản đã được nâng cấp của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng vẫn còn nhớ, phiên bản vạn lý phi độn thuật ban đầu trong cái hình dán anh em hồ lô biến mà Bạch Tôn Giả đưa cho hắn, trong quá trình phi hành nếu gặp phải một vài chướng ngại nhỏ thì cũng sẽ tông thẳng vào.

Khi đó Tống Thư Hàng đụng vào sau lưng của Lãnh Diễm Kiếm thuộc Không Không Đạo Môn, đẩy hắn bay theo một khoảng cách rất dài.

Nhưng bây giờ phiên bản vạn lý phi độn thuật này đã trở nên linh hoạt hơn rất nhiều, nếu trước mặt xuất hiện các vật cản nhỏ nó đều sẽ né tránh vô cùng linh hoạt.

Chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hắn có thể rời khỏi Thời Quang thành rồi.

…

…

Giống như một tay lái chuyên nghiệp, độn quang mang theo Tống Thư Hàng rẽ trái rẽ phải, cuối cùng phi thẳng vào một lối đi tối thui.

Mỗi một lối đi trong Thời Quang thành dưới lòng đất này đều tràn ngập ánh sáng, nhưng lối đi này lại tối thui, không giống với những lối đi khác, chẳng lẽ nó là cửa ra ư?

Tống Thư Hàng đề cao tinh thần.

Lối đi tối thui này vô cùng dài, với tốc độ của độn quang bay hơn mười phút rồi nhưng vẫn chưa bay đến điểm cuối.

Cuối cùng sau khi bay trong độn quang nửa tiếng, Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy ánh sáng xuất hiện.

Sắp ra ngoài rồi!

Nhưng bởi vì vị trí định vị của vạn lý phi độn thuật là ở trên người Bạch Tôn Giả, nên tiếp sau đây mình có thể sẽ phải trực tiếp rời khỏi Bích Thủy Các, quay trở về trái đất.

Nếu cứ thế thì có lẽ mình sẽ không có cơ hội tạm biệt với Sở các chủ, mà khách không từ mà biệt như thế đúng là ngượng lắm.

Còn cả Lý m Trúc nữa, mình cũng không có cách nào mang theo cô ấy đi cùng. Hy vọng đợi Sở Sở ra khỏi Thời Quang thành thì có thể chăm sóc cô ấy thật tốt.

Mặc dù đó không phải là con gái của mình, nhưng do bị ảnh hưởng bởi trí nhớ của tán tu Lý Thiên Tố, nên Tống Thư Hàng có cảm giác vô cùng thân thiết với Lý m Trúc.

…

…

Trong lúc suy nghĩ, độn quang đã mang Tống Thư Hàng đâm vào trong khoảng ánh sáng kia.

Tống Thư Hàng cảm giác như mình đã đâm phải một vách ngăn mềm mại.

Ngay sau đó, dưới lực xung kích cường đại của vạn lý phi độn thuật, toàn thân hắn bị cưỡng ép chui vào trong vách ngăn đó.

“Ra ngoài rồi… Ế không đúng, đây là chỗ quỷ quái nào thế?” Tống Thư Hàng nhìn chầm chầm vào không gian trước mắt mình.

Khung cảnh xuất hiện trước mặt hắn không phải là cửa ra của Thời Quang thành, cũng không phải là Bích Thủy Các, mà là một hang động cây khổng lồ.

Ở chính giữa động cây này có một vật thể phát sáng như một con sứa khổng lồ.

Trên vật thể phát sáng này có hàng ngàn hàng vạn tia sáng đâm tủa kéo dài, phủ kín toàn bộ động cây.

“Nếu không phải cửa ra thì đây là đâu nhỉ?”

Đúng lúc đó, khi hắn nhìn vào con sứa đang phát sáng kia, toàn thân sởn hết cả gai ốc lên.

…

…

Dường như là cảm ứng được có người xông vào, con sứa phát sáng kia phóng vô số xúc tu ra.

Cho dù là vạn lý phi độn thuật linh hoạt nhạy bén cũng không thể nào tránh khỏi được sự tấn công toàn diện toàn không gian thế này! Cho dù có sự bén nhạy và né tránh cao cường thế nào đi nữa thì khi đối mặt với sự tấn công như pháo bắn thế này cũng chỉ có thể giương mắt đứng nhìn.

Tuy vậy những xúc tu của con sứa đó không hề tấn công trực tiếp đến thân thể của Tống Thư Hàng.

Mà nó lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, trong vòng bán kính hai mét các xúc tu bao bọc lại ngoài ba tầng, trong ba tầng. Tống Thư Hàng bị các xúc tu bọc thành một cái kén thật dầy trông không khác gì tằm kết kén.

Sau khi hoàn thành việc bao bọc con mồi, trên những xúc tu của con sứa đó lộ ra từng cái giác hút một.

Những giác hút đó co lại, dán vào tầng ánh sáng hạt độn quang của vạn lý phi hành thuật xunh quanh Tống Thư Hàng.

Một lát sau, độn quang của vạn lý phi độn thuật bị những cái giác hút kia chuyển hóa thành tinh lực tinh khiết, không ngừng hấp thu…

Vạn lý phi độn thuật bị ăn ư?

Tống Thư Hàng thở một hơi dài thượt. Bất hạnh quá!

Xem ra điểm may mắn tích góp được mấy ngày trước đã dùng hết, bây giờ bất hạnh bắt đầu lên ngôi rồi.

…

…

Cùng lúc đó, sau khi động quang của vạn lý phi độn thuật biến mất, Tống Thư Hàng bắt đầu cảm thấy hít thở không thông. Trong cái động cây này không có không khí!!!

Hơn nữa nó còn không có cả trọng lực, mất đi độn quang bảo vệ, Tống Thư Hàng vẫn tiếp tục bay lơ lửng trong không trung, lơ lửng trong bọc kén đó.

Mà sau khi hấp thu xong Vạn lý phi độn thuật, những xúc tu ánh sáng kia bắt đầu rục rịch, hàng ngàn lông tuyến nhọn dò xét về phía Tống Thư Hàng.

“Long Vũ thức - Nghịch lân đao pháp!”

Tống Thư Hàng vung bảo đao Bá Toái lên, chân khí phun trào, hóa thành chân long bay múa.

Đao khí hóa rồng, sống động như thật.

Nhưng ngay sau khi chân long do Long Vũ Thức hóa thành xuất hiện, những giác hút của xúc tu kia lập tức phi nhanh đến bám chặt vào nó. Những giác hút đó co lại, chỉ trong chốc lát đã hấp thu sạch sẽ chân khí hình rồng mà Long Vũ Thức biến thành.

Hệt như vạn lý phi độn thuật, chân long cũng bị cắn nuốt sạch sẽ.

“Đến cả chân khí hóa hình và linh lực cũng có thể hóa giải, hấp thu, rốt cuộc con sứa này là cái thứ quỷ quái gì đây?”

Cái cảm giác rợn tóc gáy trên người Tống Thư Hàng lại càng rõ ràng hơn.

Bất kể là Vạn lý phi độn thuật của Bạch Tôn Giả hay là đao khí Long Vũ Thức của hắn đều bị chuyển hóa thành năng lượng nguyên thủy, sau đó bị cắn nuốt hấp thu.

Hình như cái con sứa phát sáng này ở trạng thái đối nghịch với Tu sĩ thì phải!

Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái trong tay.

Lúc này, dường như con sứa phát sáng kia đã no nê sau khi hấp thu hết chân khí của Long vũ thức.

Nó không tiếp tục cuốn lấy Tống Thư Hàng nữa mà chỉ kết thành kén, nhốt hắn ở trong đó, đứng im bất động.

“Không chủ động tấn công mình nữa sao?”

Nghĩ nghĩ, Tống Thư Hàng lập tức khống chế chân khí, ở trong lòng hai bàn tay vẽ ra một phù văn quy tức thuật, dùng tinh thần lực kích hoạt nó, sau đó hai tay kết lại thành pháp ấn huyền quy, thi triển quy tức thuật.

Ở trong động cây không có không khí này, điều quan trọng nhất chính là không được để mình chết vì ngạt thở.

Nhưng ngay khi hai tay Tống Thư Hàng vừa kết ra pháp ấn huyền quy, những cái xúc tu đang kết thành kén kia bất ngờ vươn ra một cái xúc tu, đụng vào lòng bàn tay của hắn với tốc độ nhanh như chớp.

Một lát sau, phù văn quy tức thuật chuyển hóa thành năng lượng tinh khiết nguyên thủy, bị những giác hút trên xúc tu của con sứa phát sáng kia hấp thu hết.

Tống Thư Hàng: …

Xem ra con sứa phát sáng này không có ý định tấn công hắn, mà nó chỉ đang chờ hắn chuyển hóa chân khí thành đao khí hoặc đạo thuật, sau đó hấp thu chúng.

“Nếu cứ tiếp tục như thế này thì mình sẽ chết vì ngạt thở mất!”

Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái trong tay, hai tay dồn sức. Nếu chân khí, linh lực đều bị hấp thu… thì thử tấn công vật lý xem sao.

Sau đó, hắn chỉ dùng sức mạnh thuần túy, không mang theo chân khí chém ra một đao với khí thế vô cùng hung hăng.

Keng keng keng keng ~~

Vô số tia lửa bắn ra.

Những xúc tu kia thoạt nhìn có vẻ rất mềm mại, nhưng thực tế cái nào cái nấy đều cứng rắn hơn cả thần binh lợi khí.

Bảo đao Bá Toái là thanh đao có thể chém đứt thân thể của tu sĩ tứ phẩm, vậy mà khi chém vào những xúc tu này đến một vết xước cũng không có.

Quả nhiên, tấn công vật lý cũng không được. Dù sao thì con sứa này cũng có thể phá giải được vạn lý phi độn thuật của Bạch Tôn Giả mà… Cấp bậc của nó không phải là Tôn Giả thì ít nhất cũng phải là Chân Quân lục phẩm.

Đao khí không dùng được, đạo thuật cũng bị nuốt mất.

Vậy thì thử cái này xem sao!

Tống Thư Hàng cất bảo đao Bá Toái đi rồi lấy ra cặp cự kiếm hai tay.

“Thánh quang kiếm thuật - Thánh quang trảm ác kiếm!”

Lực công kích của thánh quang kiếm thuật rất mạnh, nhưng nếu muốn phá vỡ những cái xúc tu của con sứa phát sáng này thì vẫn còn chưa đủ.

Ý định của Tống Thư Hàng là dựa vào thánh diễm trên thân kiếm khi thi triển thánh quang kiếm thuật.

Tuy uy lực của thánh diễm bình thường, nhưng nó lại ăn tạp, dễ bắt lửa và cũng không dễ dập tắt. Không biết con sứa này có xơi cả món đồ nhập từ phương Tây về hay không?

Thánh quang trảm ác kiếm chạm nhẹ vào những xúc tu của con sứa.

Những tiếng “keng keng keng” vẫn vang lên, xúc tu của con sứa phát sáng kia vẫn không bị gì.

Có điều khi thánh diễm bắt vào những cái xúc tu trên người con sứa thì chúng bắt đầu bốc cháy.

Lực sát thương của thánh diễm rất thấp, dù có đốt cả trăm năm cũng không thể nào gây ra sát thương gì với con sứa này.

Lúc này những cái giác hút trên xúc tu của con sứa lại vươn ra lần nữa, co lại, một lượng lớn thánh diễm bị chuyển hóa thành năng lượng nguyên thủy, sau đó bị nó hấp thu.

“Vẫn chưa xong đâu!”

Tống Thư Hàng tiếp tục thi triển ra một đạo thuật nhỏ:

“Khống hỏa thuật!”

Thánh diễm là loại lửa có thể bị khống hỏa thuật thao túng, điều này mười bốn ngày trước Tống Thư Hàng và Sở Sở đã từng thử nghiệm với nhau.

Mà những cái xúc tu của con sứa có thể trở thành vật bắt cháy của thánh diễm.

Dưới sự thao túng của khống hỏa thuật, thánh diễm bắt đầu bốc cháy một cách điên cuồng. Không mong bỏng chết đối phương, chỉ mong có thể cháy trong diện tích lớn.

Chỉ cần diện tích cháy lớn thì hơn phân nửa chỗ xúc tu kia sẽ phải di chuyển để dập lửa. Mà đó chính là cơ hội chạy trốn!

Những cái xúc tu đó… thật sự bắt đầu di chuyển!

Sau lưng Tống Thư Hàng, hơn ba mươi xúc tu bện thành một sợi thừng vừa to vừa thô, đập về phía Tống Thư Hàng.

Chương 547: 88888 âm thanh!

Đám xúc tu bện lại thành thừng kia tập kích Tống Thư Hàng thất bại, bởi vì nó đập lên một lá chắn nhỏ màu vàng.

Thông qua năng lực cảm ứng đặc biệt của mình, linh quỷ ẩn náu trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đã giúp hắn cảm ứng tất cả mọi thứ xung quanh. Vì thế khi sợi thừng xúc tu đập xuống, linh quỷ đã chủ động kích hoạt thiên phú kim thuẫn, đỡ thay cho Tống Thư Hàng một kích.

Nhưng giây tiếp theo, hàng trăm cái giác hút trên sợi thừng xúc tu kia lại hiện lên một lần nữa.

Những giác hút đó bám chặt vào lá chắn nhỏ màu vàng, vừa co lại vừa phình ra, sau đó kim thuẫn của linh quỷ cũng bị chuyển hóa thành năng lượng tinh khiết, rồi bị con sứa phát sáng kia hấp thu sạch sẽ.

Đến cả kim thuẫn phòng ngự do năng lực thiên phú hóa ra mà cũng bị hấp thu ư!

“Không sợ ngươi động, chỉ sợ ngươi đứng im thôi! Khống hỏa thuật, thế lửa lớn nhất, thiêu nó cho ta!”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, dốc toàn lực thúc giục khống hỏa thuật, khống chế sự thiêu đốt của thánh diễm.

Hy vọng có thể khiến con sứa phát sáng này phân tán hơn, để hắn còn có cơ hội thoát thân.

“Xèo xèo xèo.”

Lúc này, con sứa phát sáng đó phát ra một loạt tiếng vang. Sau khi hấp thu xong năng lượng của lá chắn nhỏ màu vàng của linh quỷ, tất cả các xúc tu của nó đều thu về, lặp lại trạng thái hình kén.

Sau đó nó vẫn duy trì trạng thái không nhúc nhích, mặc cho thánh diễm thiêu đốt lên các xúc tu của mình. Một lát sau nó lại mở các giác hút ra, bắt đầu hấp thu, từ từ chuyển hóa năng lượng của thánh diễm.

Tống Thư Hàng: …

Tống Thư Hàng đành dừng khống hỏa thuật lại với tâm trạng vô cùng bất lực. Có thúc giục thánh diễm nữa cũng chỉ là bổ sung năng lượng cho đối phương, uổng phí sức lực mà thôi.

…

…

Tống Thư Hàng đứng im bất động, trầm tư suy nghĩ tìm kiếm cách giải thoát.

Mà hắn không động đậy thì những cái xúc tu của con sứa kia cũng không động đậy.

Nhưng chỉ cần Tống Thư Hàng không nhịn được mà muốn sử dụng quy tức thuật là những cái xúc tu đó sẽ lao nhanh tới, hóa giải và hấp thu phù văn quy tức thuật trong tay hắn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là Tống Thư Hàng sẽ ngạt thở mà chết mất.

“Không được, không có quy tức thuật, mình sắp hết chịu nổi rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, hình kén bao bọc xung quanh người hắn động đậy. các xúc tu bên trong nó mở từng cái miệng ra sau đó bắt đầu phun ra một đoàn không khí ẩm ướt màu trắng như sương mù.

Vừa hấp thu quy tức thuật của hắn, lại vừa phun ra không khí cho hắn, rốt cuộc con sứa phát sáng này muốn làm gì đây?

Chẳng lẽ luồng không khí này có vấn đề? Trong nó ẩn chứa độc khí gì đó ư?

Nhưng lúc này… Tống Thư Hàng không còn sự lựa chọn nào khác.

Dĩ nhiên là hắn cũng không tham lam đến mức trực tiếp hít vào.

Đầu tiên hắn lấy một viên thuốc Đạo Hòa Đan năm sao mà Cổ Hồ Quan tiền bối tặng cho hắn từ trong cái túi nhỏ một tấc ra. Tuy đây là loại thuốc chữa thương nhưng nó cũng có tác dụng giải độc vô cùng tốt.

Sau khi ngậm viên thuốc Đạo Hòa Đan này vào trong miệng, Tống Thư Hàng mới dám hít thở một cách dè dặt… Một khi luồng không khí do con sứa phát sáng này phóng ra có vấn đề, hắn có thể lập tức uống Đạo Hòa Đan để giải độc.

Thở trọc khí trong cơ thể ra, sau đó tiến hành tuần hoàn hô hấp một lần.

Luồng không khí trong lành ùa vào trong cơ thể, làm dịu khoang phổi đang bị ngột ngạt đến mức sắp nổ tung kia.

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Không khí vô cùng tinh khiết, trong đó không hề cảm giác được bất kỳ loại độc tố nào.

Vì lý do đảm bảo an toàn, Tống Thư Hàng vẫn lựa chọn nuốt viên Đạo Hòa Đan kia xuống. Bất kể có độc hay không, thuốc cũng không được ngừng.

…

…

Ngay sau khi vừa nuốt viên Đạo Hòa Đan kia xuống, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy choáng váng dữ dội, khiến đầu óc hắn trống rỗng, trời đất quay cuồng.

Một lát sau, thân thể hắn mềm nhũn, bất tỉnh nhân sự.

“Xì xì xì.”

Con sứa phát sáng kia lại phát ra âm thanh kỳ quái, giống như là đang cười nhạo Tống Thư Hàng.

Sau đó, nó duy trì trạng thái hình kén, cẩn thận kéo Tống Thư Hàng lại gần bản thể của mình… Sau đó trên mình con sứa nứt ra một cái miệng, nuốt chửng Tống Thư Hàng vào trong.

Không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng tỉnh lại từ trong cơn hôn mê.

“Uống thuốc mà lại hôn mê, điều này không bình thường chút nào cả.”

Sau khi mở mắt, hắn nhanh chóng quan sát bốn phía xung quanh. Mình lại tiến vào một nơi kỳ lạ rồi.

Xung quanh hắn là vô số các tấm gương thủy tinh, trong những tấm gương đó lại phản chiếu ra vô số Tống Thư Hàng. Trong không gian do những tấm gương thủy tinh này tạo ra có trọng lực, có không khí.

Ngoại trừ những điều này, cách Tống Thư Hàng tầm ba mét còn có một quả cầu màu đen bất quy tắc thoắt ẩn thoắt hiện.

Trên quả cầu màu đen đó tản ra lớp ánh sáng mờ ảo, chiếu sáng khắp không gian gương thủy tinh cổ quái này.

“Đây lại là chỗ nào thê snày?”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn quay đầu lại quan sát xung quanh, “hắn” trong vô số những cái gương xung quanh kia cũng quay đầu lại quan sát hắn…

Khắp không gian này, ngoại trừ gương ra cũng chỉ toàn là gương.

Còn có cả quả cầu phát sáng màu đen kia nữa.

“Con sứa phát sáng kia đã đưa mình đến đây sao?”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một chút rồi rút thanh bảo đao Bá Toái ra đâm về phía quả cầu màu đen.

Giống như là hoa trong gương, trăng trong nước, bảo đao Bá Toái không đâm trúng quả cầu màu đen kia mà trực tiếp đâm xuyên qua vỏ ngoài của nó.

“Vật ảo sao?”

Tống Thư Hàng nhíu mày, chuẩn bị thu hồi bảo đao lại.

Nhưng đúng lúc này, quả cầu màu đen kia lại thuận theo thế rút của bảo đao mà lăn về phía Tống Thư Hàng.

Đây không phải là vật ảo. Mặc dù Tống Thư Hàng không thể tiếp xúc được với quả cầu màu đen này, nhưng nó lại có thể tiếp xúc được với Tống Thư Hàng và bảo đao.

Tốc độ lăn của quả cầu màu đen đó cực nhanh, đến mức Tống Thư Hàng chưa kịp rút đao về thì nó đã chạm đến đầu ngón tay của hắn.

Một lát sau… Vô số thứ từ trong quả cầu màu đen này truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

…

…

Trong đầu Tống Thư Hàng lúc này có 88888 âm thanh đồng thời vang lên, đang không ngừng tụng niệm những nội dung mà hắn nghe chẳng hiểu gì cả.

Bởi vì có quá nhiều âm thanh đan chéo xen kẽ nhau tạo thành một trận âm hưởng “Ong ong ong”, cho nên Tống Thư Hàng căn bản không thể phân biệt nổi những âm thanh này đang tụng niệm những gì.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra, đến giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương khi nghe ở cự ly gần trước đây cũng không có lực xung kích mạnh như vậy.

Nhưng lạ ở chỗ hắn lại có thể nhận biết rất rõ ràng rằng tổng cộng có tất cả 88888 âm thanh như thế này! Không nhiều hơn, không ít hơn, vừa tròn 88888.

“Chẳng lẽ đây là cạm bẫy gì sao?”

Tống Thư Hàng giơ hai tay lên đỡ đầu, hắn cảm thấy đầu mình đang cấp tốc ứ đọng máu lại, có thể phát nổ bất cứ lúc nào giống như đã trúng phải thần quyền “Ngươi đã chết rồi” vậy.

Nếu đây thật sự là một cạm bẫy, vậy người thiết lập ra cạm bẫy này nhất định là có chứng ám ảnh cưỡng ép! Chỉ cần 88888, một cái bẫy mang về nhà luôn.

“Không được, đầu mình sắp nổ mất rồi. Nếu cứ để những âm thanh này đọc tiếp như vậy thì mình nhất định sẽ điên mất!”

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng giơ nắm đấm ra định đấm một đấm vào đầu mình xem xem có thể tự khiến mình ngất đi được không.

Nhưng khi ý niệm này vừa mới hiện ra trong đầu hắn, 88888 âm thanh kia lập tức trở nên cao vút, tốc độ tụng niệm nhanh hơn gấp ba lần.

Trong nháy mắt đầu óc của Tống Thư Hàng trở nên quá tải, toàn thân đều bị căng cứng lại. Giống như đã trúng phải định thân thuật, thân thể của hắn không thể nào nhúc nhích được.

88888 âm thanh kia vẫn tiếp tục tụng niệm, khiến cho những nội dung kỳ lạ kia tràn ngập khắp đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không thể nghĩ được cái gì nữa, hắn chỉ có thể lắng nghe 88888 âm thanh kia trong trạng thái ngây ngốc một cách bị động.

…

…

Trong tu chân giới, có một vài loại đạo thuật, công pháp đặc thù mà trong chúng bao hàm quy luật của Thiên Đạo hoặc ý chí của đại đạo vô cùng cường đại. Những loại công pháp tuyệt thế, đạo thuật siêu phàm này không thể nào dùng chữ viết để ghi chép lại được. Cho dù có cưỡng chế dùng chữ viết ghi chép chúng lại thì chúng cũng sẽ bị lực lượng pháp tắc trong thiên địa trực tiếp xóa đi…

Muốn truyền thừa những loại công pháp tuyệt thế, đạo thuật siêu phàm này cho các thế hệ đời sau là một việc cực kỳ khó khăn.

Nếu là những loại công pháp hàm chứa ít pháp tắc, đại đạo của thiên địa thì còn có thể dùng các phương pháp như “ngọc giản truyền công”… để ghi chép lại, lưu truyền cho hậu bối lĩnh ngộ.

Nhưng nếu là những loại công pháp hàm chứa toàn bộ pháp tắc, đại đạo của thiên địa thì đến “ngọc giản truyền công” cũng không thể ghi chép nó lại. Thậm chí đến bản thân người sáng tạo ra những công pháp, đạo thuật đó cũng khó có thể dùng ngôn ngữ để truyền đạt chúng lại cho đệ tử.

Chính vì không thể nào ghi chép lại như thế nên có rất nhiều đạo thuật, công pháp tuyệt thế trân quý đều bị thất truyền.

Để có thể ghi chép lại những đạo thuật, công pháp tuyệt thế của mình, có thể nói rằng những tu sĩ cường đại thời thượng cổ đã phí hết rất nhiều tâm tư sức lực.

…

…

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây.

Cuối cùng, tròn 45 tiếng, gần hai ngày trời.

88888 âm thanh trong đầu cuối cùng cũng đọc xong rồi!

Dàn âm hưởng “ong ong ong” bắt đầu từ khi bọn chúng đồng thanh đọc lên, kéo dài suốt 45 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc.

Toàn thân Tống Thư Hàng xụi lơ trên mặt đất.

Một lát sau, máu tươi từ trong mắt, lỗ mũi, lỗ tai và miệng hắn chảy ra không ngừng.

…

…

Lại một ngày nữa trôi qua.

Tống Thư Hàng tỉnh lại.

Tuy đầu đau như muốn vỡ toác ra nhưng ở giữa mi tâm lại truyền đến từng trận khí tức mát mẻ.

Tống Thư Hàng chống người ngồi dậy, cảm giác cồn cào đau đớn vì đói bụng truyền đến từ trong dạ dày. Hắn nhanh chóng mở túi thu nhỏ một tấc, lấy một viên tích cốc đan ra rồi nuốt vào.

Tích cốc đan, phẩm chất khác nhau thì phân lượng dinh dưỡng có thể cung cấp được cũng sẽ khác nhau.

Tích cốc đan bình thường có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho người bình thường đủ dùng trong một tháng, nếu là tu sĩ nhất phẩm thì là mười ngày, tu sĩ nhị phẩm thì chỉ có thể chống đỡ khoảng bốn đến năm ngày.

Tích cốc đan trong tay Tống Thư Hàng bây giờ là do Tô Thị A Thập Lục tặng, mỗi một viên đủ để tu sĩ nhất phẩm dùng trong hai tháng trở lên, tu sĩ nhị phẩm dùng khoảng một tháng.

Vốn Tô Thị A Thập Lục muốn tặng loại tích cốc đan có phẩm chất cao hơn cho Tống Thư Hàng nhưng khi đó cảnh giới tu vi của Tống Thư Hàng vẫn chưa đủ, nếu dùng tích cốc đan có phẩm chất quá cao sẽ khiến cho hắn no căng diều.

Nhưng bây giờ… sau khi ăn xong một viên tích cốc đan, Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy vô cùng đói bụng.

Thế là hắn lại lấy một viên tích cốc đan nữa ra ăn.

Sau đó lại thêm một viên, rồi lại một viên nữa.

Ăn liên tiếp tám viên tích cốc đan, hắn mới cảm thấy trong bụng có bảy phần no.

“Mình ngất đi bao lâu rồi nhỉ? Tại sao lại có thể đói như thế được chứ?”

Tống Thư Hàng lầm bầm nói trong miệng, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về mặt gương phía trên.

Trong gương, khuôn mặt hắn tái mét, không chút sắc hồng nào.

Hơn nữa ở khóe mắt, lỗ mũi, bên mép và hai bên tai hắn đều dính vệt máu khô.

Nhưng thứ khiến hắn để ý hơn là ở giữa mi tâm của mình thỉnh thoảng lại lóe lên màu đồng xanh. Màu đồng xanh đó đại biểu cho việc tinh thần lực của hắn lại tiếp tục tăng vọt, lượng thay đổi dẫn đến chất cũng thay đổi, từ đó phát sinh ra dị tượng.

Đây không phải là tinh thần lực mà tu sĩ nhị phẩm có thể sở hữu được.

Gần đây Tống Thư Hàng đã bồi đắp thêm rất nhiều kiến thức liên quan đến thể chất và tinh thần lực của tu sĩ. Và loại tinh thần lực màu đồng xanh này chính là tượng trưng cho tinh thần lực đạt đến trình độ tam phẩm.

“Phiền to rồi.”

Tống Thư Hàng hít vào một hơi khí lạnh.

Chương 548: Đây là viên đá có niên đại một tỷ năm!

Ở mi tâm, trong khi lưu chuyển, tinh thần lực mang theo từng trận khí tức mát lạnh.

Sau đó khi loại khí tức mát lạnh này được tích lũy đến một mức nhất định, nó sẽ hóa thành những ánh sáng màu xanh lóe lên giữa mi tâm của Tống Thư Hàng. Lúc này, Tống Thư Hàng cảm nhận được một trận đau đớn ẩn ẩn ở mi tâm. Đây là sự đau đớn do khí lực không theo kịp tinh thần lực đem lại.

Theo thời gian, cảm giác đau nhói này sẽ ngày càng dữ dội hơn.

Như bình thường thì tu sĩ tam phẩm mới có thể ngưng tụ, áp súc tinh thần lực của mình từ trạng thái vô hình sang trạng thái hữu hình.

Màu đồng xanh này là hình thức hóa hình ban đầu của tinh thần lực. Tinh thần lực ở giai đoạn này giống như trẻ con, dù lực tấn công trực tiếp rất yếu nhưng lại có rất nhiều tác dụng thần kỳ.

Mà khi tinh thần lực tăng cường, lột xác hóa thành ánh sáng bạc theo sự tấn thăng của cảnh giới, đó chính là tượng trưng của tinh thần lực trưởng thành. Đến lúc đó, tu sĩ sẽ có đủ tinh thần lực để tu luyện pháp môn ngự kiếm phi hành, ngự kiếm lên cửu thiên.

Sau hai ngày hai đêm tụng niệm liên tiếp trong đầu Tống Thư Hàng, 88888 âm thanh kia đã trực tiếp đẩy tinh thần lực của hắn lên đến cảnh giới tu sĩ tam phẩm.

Như thế xem ra, thể chất mà hắn khó khăn lắm mới tăng lên được lại không theo kịp tinh thần lực rồi.

Tinh thần lực bỏ xa cường độ thể chất… Loại chênh lệch này đã không còn là khoảng cách có thể kéo bằng lại chỉ với một quyển công pháp cương thủ luyện thể nữa rồi.

“Đau đầu quá đi mất, lại là cái loại hạnh phúc đến mức đau đầu này… Mình phải nghĩ cách tăng cường thể chất nhanh lên mới được.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Cứ có cảm giác dù mình có tăng thể chất đến mức nào cũng không đủ dùng.

Có lẽ mình thật sự phải suy nghĩ đến việc học tập một bộ hệ thống công pháp luyện thể như Tạo Hóa Pháp Vương mới được. Thật ra thì Chiến Phật Chân Thân của Tạo Hóa Pháp Vương cũng rất ngầu, khi biến thân trông giống hệt siêu Saiyan, mặc dù đó là phiên bản không có tóc.

…

…

Sau khi lau sạch vết máu trên mặt và nghỉ ngơi một lát, Tống Thư Hàng bắt đầu quan sát bốn phía. Nơi này vẫn là không gian do gương tạo thành đó, có điều quả cầu màu đen phát sáng trong không gian kia đã biến mất.

Rõ ràng đã mất đi nguồn sáng nhưng dường như toàn bộ không gian gương này còn trở nên sáng hơn lúc trước - tấm gương nào cũng đều phát sáng.

“Mà 88888 âm thanh kia rốt cuộc là gì nhỉ?”

Tống Thư Hàng day day huyệt Thái Dương, nhớ lại cái âm thanh kéo dài suốt hai ngày hai đêm suýt chút nữa ép hắn phát điên kia.

Không được… Đau đầu quá. Chỉ cần hồi tưởng lại cảnh tượng về 88888 âm thanh kia là Tống Thư Hàng lại tái mặt, toàn thân yếu ớt vô lực.

Hắn chống tay lên một chiếc gương, há miệng thở hổn hển.

“Ong~”

Lúc này bên tai hắn truyền đến một trận ong ong. Đồng thời, từ trên cánh tay phải đang chống lên mặt gương của hắn truyền đến một trận đau buốt kịch liệt giống như bị nhét vào cối xay thịt xay nát ra, vô số giọt mồ hôi to chừng hạt đậu trượt xuống từ trán của Tống Thư Hàng.

“Chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng rút tay mình về… Chỉ thấy trên cánh tay phải của hắn xuất hiện hàng trăm vết thương.

Vết thương không sâu, với thể chất bây giờ của hắn thì chỉ mấy phút sau là có thể hồi phục lại những vết thương này như ban đầu. Nhưng nó lại vô cùng đau. Loại cảm giác đau nhức này thật sự không khác gì cảm giác đau đớn về thần kinh được phóng đại lên gấp trăm lần!

“Kỳ lạ, vừa rồi mình không hề bị tấn công mà.”

Tống Thư Hàng nói, hẳn chỉ chống hai tay vào gương mà thôi, tại sao cổ tay hắn lại nứt ra hàng trăm vết thương thế này chứ?

Nói xong, hắn quay đầu nhìn vào mặt gương mà hắn vừa chống tay kia, chẳng lẽ cái gương này có gì cổ quái ư?

Trong gương phản chiếu lại bóng dáng của Tống Thư Hàng.

Hắn nhìn vào gương, Tống Thư Hàng ở trong gương cũng đang nhìn vào hắn.

Một lát sau, Tống Thư Hàng phát hiện bản thân mình trong gương hơi lạ.

Là mắt!

Trong mắt của mình ở trong gương hiện ra vô số đạo phù văn chằng chịt, những phù văn này trải khắp con ngươi của hắn. Sau đó chúng chui ra từ trong hốc mắt, đụng mạnh vào phía trước!

“Không phải do mình trong gương có cổ quái, mà là do con ngươi của mình xuất hiện dị trạng!”

Những phù văn trong hốc mắt của Tống Thư Hàng bắn lên gương, trong lúc mơ hồ tổ hợp thành hình dạng như cái đồng hồ.

Tiếp theo hắn thấy cây kim chỉ giờ của cái đồng hồ này quay ngược lại cực nhanh. Trong nháy mắt đã quay ngược lại hơn trăm vòng.

Sau đó, những phù văn này lại bắt đầu tan rã khỏi hình dạng đồng hồ, bay từ trong gương vào trong hốc mắt của Tống Thư Hàng.

…

Sau khi phù văn bay trở về, Tống Thư Hàng không tự chủ được mà lên tiếng nói: “Những tấm gương thủy tinh bình thường sau khi được cường hóa bằng pháp thuật trở nên cứng rắn hơn cả sắt thép… Thời gian chế tạo không biết, người chế tạo không biết. Được Sở Tiên Tử chuyên chở đến đây khi xây dựng Thời Quang thành. Đồng thời kèm thêm đạo thuật chiếu sáng lên mỗi mặt gương.”

Sau khi nói xong, Tống Thư Hàng khẽ khựng lại.

Ý?

Tại sao vừa rồi tự nhiên mình lại nói như thế nhỉ?

Sau khi hồi thần lại, hắn mới phát hiện ra vừa rồi mình đã giải thích về lai lịch của những tấm gương trước mặt này.

Những tấm gương này chẳng qua chỉ là những tấm gương thủy tinh bình thường được cao nhân dùng pháp thuật cường hóa mà thành. Sau đó nó lại được Sở Tiên Tử vận chuyển đến đây, tạo thành một không gian gương.

Nói cách khác thì cái không gian gương này chính là kiệt tác của Sở Tiên Tử? Vậy thì cái con sứa phát sáng đã đưa hắn đến đây cũng có liên quan đến Sở Tiên Tử sao?

Tống Thư Hàng day day chân mày, làm dịu sự căng trướng đau đớn ở mi tâm, sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

…

…

Xem ra, vừa rồi trong lúc vô tình mình đã bộc phát ra một loại pháp thuật? Mà loại pháp thuật này, lại tương tự như “Giám định thuật”?

Không đúng, có lẽ nó không đơn giản như giám định thuật! Vừa rồi hắn nhìn thấy những cái phù văn nhảy ra khỏi mắt mình, tổ hợp thành hình dạng một cái đồng hồ trên bề mặt gương.

Đừng nói là loại pháp thuật này có liên quan đến thời gian nhé?

Nhưng… rốt cuộc loại pháp thuật này là gì? Mình phải sử dụng nó như thế nào đây?

Oành! Oành! Oành!

Trong lúc suy nghĩ, hai tấm gương phía trước Tống Thư Hàng tự động mở ra, để lộ ra một con đường ra khỏi không gian gương này.

Rõ ràng là có người vẫn luôn chú ý đến trạng thái của hắn. Sau khi chắc chắn rằng hắn đã tiếp nhận được truyền thừa, học tập được bí pháp thì lập tức mở cửa ra cho hắn.

Có lẽ chính là con sứa phát sáng kia đã mở cửa, dù sao thì khả năng nó đưa mình đến đây là rất lớn.

Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, sải từng bước dài trong thông đạo kia. Hắn muốn biết rốt cuộc con sứa phát sáng kia muốn làm gì?

Thông đạo này cũng không dài lắm.

Chỉ năm phút sau, Tống Thư Hàng đã ra khỏi thông đạo đó. Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mặt hắn không phải là động cây mà con sứa phát sáng kia ở.

Sau khi ra khỏi thông đạo, hắn lập tức xuất hiện trong con đường của dưới lòng đất của Thời Quang thành.

Trước mặt hắn chính là một đại điện bình thường, nơi mà hắn và Sở Sở đã từng tiến vào khi mới đặt chân đến Thời Quang thành dưới lòng đất. Trong đại điện đó không có bất cứ thứ gì ngoại trừ một bức tranh vẽ tổ sư gia của Bích Thủy các được treo trong điện.

Quay đầu lại nhìn, Tống Thư Hàng phát hiện thông đạo mà hắn vừa bước ra khỏi đã biến mất.

Nếu không phải ở mi tâm vẫn truyền đến từng đợt đau nhức, chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ liệu có phải mình vừa mộng du hay không.

…

…

“Tóm lại là cứ đi tìm Sở Sở trước rồi tính sau.”

Sau khi ngẫm nghĩ, Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hàng trăm vết thương trên tay hắn đã hồi phục hoàn toàn, có điều cảm giác đau nhức vẫn đang kích thích thần kinh của hắn.

Nói đi cũng phải nói lại, lần trước vạn lý phi độn thuật nói bay là bay ngay, chỉ để lại một mình Sở Sở lẻ loi giữa đại trận một trăm linh tám đồng nhân, cũng không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi?

Cô ấy sẽ không bị một trăm linh tám đồng nhân kia đánh cho phát khóc đấy chứ?

Hy vọng cô ấy vẫn bình an vô sự… Nếu như đã thuận lợi rời khỏi Thời Quang thành rồi thì càng tốt.

Công cuộc tìm Sở Sở không hề khó khăn, chỉ cần thuận theo mùi hương trên người cô là có thể tìm được cô. Lỗ mũi của tu sĩ nhị phẩm thính và nhạy lắm đấy!

Đương nhiên là khứu giác quá nhạy cũng khiến cho các tu sĩ nhị phẩm vô cùng đau đầu.

Trước khi có thể tự do khống chế khứu giác của mình mà có ai đó đến ném một quả Ác Xú Hoàn vào mặt Tống Thư Hàng thì hắn sẽ nôn ra cả nước chua!

Men theo con đường có chứa khí tức của Sở Sở, Tống Thư Hàng nhanh chóng di chuyển khắp các thông đạo trong địa hạ thành củaThời Quang thành.

Đồng thời trong đầu hắn cũng đang nhớ lại tình cảnh trước khi mình thi triển giám định thuật quái dị kia. Tuy rằng loại pháp thuật này chắc chắn không hề đơn giản như giám định thuật, nhưng tạm thời cứ gọi nó là giám định thuật đi.

Trước khi vô tình sử dụng giám định thuật kia, đầu tiên là mình cố gắng nhớ lại nội dung mà 88888 âm thanh kia tụng niệm trong đầu.

Đồng thời tay phải của mình cũng đặt lên mặt gương một cách vô thức.

Sau khi trải qua trận đau đớn kịch liệt như bị nghiền thịt, phù văn bắt đầu bay ra khỏi mắt mình, bắn lên mặt gương.

Sau khi phù văn quay trở về, mình lập tức nhận được phần thông tin về những cái gương đó?

“Hay là thử lại lần nữa xem sao?”

Tống Thư Hàng lầm bầm.

...

…

Muốn làm thì làm thôi!

Thế là Tống Thư Hàng bắt đầu thử nhớ lại trận ong ong của

88888 âm thanh kia. Mỗi lúc nhớ lại tình cảnh này không khác gì tự ngược đãi mình, nhớ lại một lần chính là tự ngược mình một lần.

Sau đó lần này thì chọn cái gì để giám định được đây?

Vừa chạy Tống Thư Hàng vừa nhìn ngó xung quanh.

Rất nhanh hắn đã tìm được một mục tiêu thích hợp, đó chính là một khu quái thạch nằm trong thông đạo dưới lòng đất. Nhìn qua, hình dáng của chúng trông vô cùng thú vị.

Thế là Tống Thư Hàng lập tức chạy đến khu quái thạch đó, dùng cánh tay trái còn hoàn hảo nhặt một viên đá kỳ lạ to bằng nắm đấm lên, bắt đầu nhìn chằm chằm quan sát nó.

Khoảnh hai tích tắc sau, bàn tay trái của Tống Thư Hàng truyền đến cảm giác nóng bỏng!

Ngay sau đó là cảm giác đau đớn kịch liệt như bị thiêu đốt. Chẳng biết từ khi nào mà trong lòng bàn tay hắn bị bỏng mất một lớp da, cháy khét một mảnh.

Giống như hàng trăm vết thương trên cánh tay phải, rõ ràng không hề bị bất cứ thứ gì tấn công nhưng cánh tay trái của Tống Thư Hàng lại xuất hiện thương thế kỳ lạ!

Tống Thư Hàng cắn chặt răng nói:

“Quả nhiên những vết thương kỳ dị và đau đớn này có liên quan đến giám định thuật. Đây là cái giá phải trả khi sử dụng giám định thuật đó sao?”

Cố gắng chịu đựng cơn đau vì bỏng, Thư Hàng đưa mắt sang nhìn vào một viên đá.

Hệt như hắn suy đoán.

Phù văn lại bắt đầu hiện lên trong mắt hắn, nhảy tọt ra ngoài rơi lên bề mặt viên đá, cuối cùng là hóa thành hình dáng của một chiếc đồng hồ.

Kim chỉ giờ trên cái đồng hồ đó bắt đầu quay ngược lại với tốc độ chóng mặt.

Sau khi quay hơn trăm vòng, phù văn trở về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đồng thời nó cũng mang về một đoạn thông tin có liên quan đến khu vực quái thạch.

“Đây là một viên đá, một viên đá bình thường có niên đại là một tỷ năm. Ưu điểm là vô cùng cứng rắn.”

Đoạn giới thiệu rất đơn giản.

Tống Thư Hàng: …

Không phải cứ có lịch sử lâu đời thì chính là bảo vật.

Đá không phải là nhân sâm, cho dù niên đại có cao đến mấy thì cũng không thể là bảo vật được.

Viên đá có niên đại một tỷ năm này vẫn chỉ là một viên đá mà thôi…

Để biết được điều này, Tống Thư Hàng đã phải trả giá bằng bàn tay trái bị bỏng của mình đấy.

Hắn dở khóc dở cười ném viên đá đó vào lại khu quái thạch, sau đó tiếp tục men theo tung tích mùi hương còn lưu lại của Sở Sở.

Đồng thời suy nghĩ của hắn cũng bắt đầu linh hoạt dần lên.

Không phải trong cái túi thu nhỏ một tấc của hắn có một con rối thần bí sao? Nếu như dùng bí pháp thăm dò nó, không biết có thể nhìn ra cái gì không nữa?

Chương 549: Mất khống chế? Sẽ chết người đó!

Trong Bích Thủy Các.

Một con sứa phát sáng đang lướt đến Vân Trung Các, nơi ở của Sở Tiên Tử. Dọc đường đi, tất cả các loại động vật, hoa cỏ, cây cối, nước chảy hay người trong Bích Thủy các đều duy trì trạng thái tạm dừng.

Con sứa phát sáng kia cũng không hề để ý đến những đệ tử Bích Thủy các đang tạm dừng kia mà cứ lướt qua đỉnh đầu của bọn họ.

Do rất quen thuộc với Bích Thủy các nên chỉ chốc lát sau nó đã lướt vào trong Vân Trung Các.

Là nơi nghỉ ngơi của Sở Tiên Tử, bên trong Vân Trung các bố trí rất nhiều kết giới phòng ngự. Cho dù chỉ là một ngọn gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến Sở Tiên Tử nhanh chóng tỉnh lại.

Nhưng khi con sứa phát sáng này lướt qua những kết giới phòng ngự, cấm chế này, hoàn toàn không hề chạm phải chúng.

Đây là do cấm chế và kết giới của Sở Tiên Tử không hề phòng bị nó. Đây là tín nhiệm tuyệt đối!

Con sứa phát sáng này cứ thế lẳng lặng bay đến bên cạnh Sở Tiên Tử.

“Thật là, lại ngủ như chết rồi.”

Con sứa phát sáng thở dài một hơi nói. Nó nói bằng tiếng người, giọng nói dễ nghe như thiếu nữ.

Sở Tiên Tử vẫn ngủ rất say, căn bản không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Cho dù ngươi đã ngủ thì ta cũng sẽ không ở đây chờ ngươi tỉnh lại đâu. Vì thế… ta sẽ ở đây nói chuyện với ngươi, sau khi tỉnh dậy ngươi tự xem lại đoạn băng thu hình trong kết giới giám sát nhé.”

Dừng lại một chút rồi con sứa phát sáng tiếp tục nói:

“Theo như hiệp ước, ta đã tiềm tu trong địa hạ thành ở Thời Quang thành này từ khi nó được xây dựng cho đến ngày hôm nay. Đồng thời ta cũng đã bảo vệ pháp thuật truyền thừa của Tống đầu gỗ trong địa hạ thành này cho các ngươi. Trong đó, tổng cộng có mười bảy tên tu sĩ may mắn xông vào được không gian động cây của ta. Đáng tiếc là mười sáu tên tu sĩ trước đó không một ai có thể phối hợp được với pháp thuật truyền thừa mà Tống đầu gỗ để lại.”

“Mãi cho tới hôm nay, sau khi một nam tu sĩ thứ mười bảy xông vào không gian động cây của ta thì đã thành công lấy được pháp thuật truyền thừa mà Tống đầu gỗ để lại. Như vậy theo như ước định ban đầu của ta và các ngươi, từ nay về sau ta sẽ rời khỏi Thời Quang thành.”

“Ngoài ra, ta sẽ mang pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn mà Tống đầu gỗ để lại đi. Theo như ước định thì nó thuộc về ta.”

Nói tới đây, con sứa phát sáng lắc lắc xúc tu, để lộ ra một quả cầu huỳnh quang màu đen. Đây chính là quả cầu đen truyền thừa lại 88888 âm thanh đã giày vò hành hạ Tống Thư Hàng đến chết đi sống lại kia.

Sau khi nói xong, con sứa phát sáng duỗi những cái xúc tu ra, ngưng tụ thành hình dáng bàn tay của con người, vuốt nhẹ lên gò má của Sở Tiên Tử.

“Vậy thì… Tạm biệt nhé, Sở nha đầu.”

Con sứa phát sáng nói với giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Cũng chúc ngươi sớm tỉnh dậy khỏi giấc mộng không bao giờ kết thúc này, bạn thân của ta.”

Nói xong, con sứa phát sáng lại để lại một cái xúc tu bên cạnh Sở Tiên Tử. Đoạn xúc tu này sẽ bảo vệ cho Sở Tiên Tử, đồng thời chờ khi cô tỉnh lại sẽ chuyển lời của nó cho cô.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, nó cuốn lấy cái pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn kia rồi lướt ra khỏi Vân Trung các một cách nhẹ nhàng.

Chỉ sau vài tia lập lòe thì nó đã rời khỏi Bích Thủy Các.

“Bây giờ nên đi đâu được nhỉ? Hay là đi xem xem những tên bạn già ngày xưa còn mấy người còn sống đi.

Vừa dứt lời, thân hình của con sứa phát sáng đó lóe lên, rồi nhanh chóng biến mất trong vũ trụ mờ mịt…

Tư vị của thiên đao vạn quả là như thế nào?

Coi như bây giờ Tống Thư Hàng đã cảm nhận được rồi!

Lúc này hắn đang lăn lộn khắp mặt đất, chảy xuống những hàng nước mắt rất mất mặt nam nhi. Loại nước mắt này chính là phản ứng theo bản năng của cơ thể con người. Giống như khi bạn bị đấm một đấm vào mũi, nước mắt sẽ bắt đầu tuôn tuôn ra theo bản năng.

Ba mươi giây trước, sau khi Tống Thư Hàng dần dần nắm bắt được cách sử dụng của giám định thuật này, hắn vừa đi theo tung tích mùi hương của Sở Sở lưu lại, vừa lấy con rối hình người từ trong cái túi thu nhỏ một tấc ra.

Trong đầu hắn âm thầm nhớ lại nội dung của 88888 âm thanh kia, sau đó hai tay hắn cầm lấy phần eo của con rối, đôi mắt nhìn chằm chằm vào nó. Hắn rất muốn biết lai lịch của con rối hình người này.

Một lát sau… Trên người Tống Thư Hàng xuất hiện hàng nghìn vết thương, bước hụt một bước ngã nhào xuống đất.

Đây quả thực là thiên đao vạn quả thật sự. Lúc này toàn thân Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới gần như không có chỗ nào là hoàn chỉnh. Toàn thân hắn bị nhuộm đỏ thành huyết nhân, đau đớn đến mức lăn lộn khắp mặt đất.

Bây giờ hắn ngồi không được mà đứng cũng không xong bởi vì mông và lòng bàn chân hắn đều có miệng vết thương, vô cùng đau nhức.

Cũng may những vết thương này giống hệt những vết thương trên cánh tay phải vừa rồi, tuy đau đớn đến tận xương tủy nhưng bản thân những vết thương đó không hề sâu, sau khi nghỉ ngơi mấy phút, thương thế lập tức tự động hồi phục.

Sự xuất hiện của những vết thương kỳ dị này chính là một trong những cái giá phải trả của việc giám định.

Những vật phẩm càng cao cấp thì cái giá phải trả khi giám định lại càng nặng.

Hơn nữa, bây giờ Tống Thư Hàng căn bản là vẫn chưa nắm giữ được bí pháp giám định này. Chỉ có khi nào hắn có thể nhớ lại được tất cả những nội dung mà 88888 âm thanh kia nói đến trong đầu mình thì hắn mới được coi như là nhập môn vào bí pháp này.

Sau khi chịu sự đau đớn như bị thiên đao vạn quả này, Tống Thư Hàng cũng nhận được một vài thông tin về con rối hình người.

"Con rối tinh phẩm được Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho khách VIP, có rất nhiều chức năng thần dị. Phải có năm vạn linh thạch bát phẩm mới có thể kích hoạt."

Năm vạn linh thạch bát phẩm?

Đùa cái quần gì vậy?

Cho dù có bán Tống Thư Hàng đi mười triệu lần cũng không tích đủ năm vạn linh thạch bát phẩm! Đối với Tống Thư Hàng mà nói đây quả thực là cái giá trên trời.

Hơn nữa con rối này còn là thứ được chế tạo riêng cho khách VIP nữa.

Những thứ được chế tạo riêng này đại biểu cho tính độc nhất. Chưa biết chừng con rối này còn có cách khống chế đặc biệt mà nhất định phải do chủ nhân của nó mới có thể khống chế được gì đó.

Nếu thật sự như vậy thì cho dù có bỏ năm vạn linh thạch bát phẩm ra để kích hoạt nó thì chưa chắc đã thu lại được thứ gì hữu dụng.

"Niêm phong, niêm phong vĩnh viễn!"

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, ném con rối này vào trong túi thu nhỏ một tấc. Tuyệt đối không thể để nó tiếp túc đến linh thạch của mình nữa!

Năm vạn linh thạch bát phẩm, đây đúng là một cú lừa mà!

…

…

Năm phút sau, vết thương trên toàn thân Tống Thư Hàng khép vảy lại, miễn cưỡng hồi phục lại năng lực đi lại.

Chỉ có điều trong đầu hắn vẫn vang lên từng đợt “Ong ong”. Có lẽ đây là hậu di chứng khi dùng giám định thuật nhiều lần trong một khoảng thời gian ngắn.

“Trước khi chưa nắm vững được toàn bộ bí pháp tự ngược này, tốt nhất là đừng dùng đến nó.”

Tống Thư Hàng tự nhủ, trong lòng hãy còn sợ hãi.

Chỉ mới giám định ra được chút thông tin về con rối kia đã bị thiên đao vạn quả, khiến hắn thương tích đầy mình rồi.

Lỡ như ngày nào đó gặp phải thần binh cỡ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, hắn lại lên cơn chập mạch mà đi giám định, khéo còn mất luôn nửa cái mạng ấy chứ chẳng chơi!

Sau khi thương thế hồi phục được một chút, Tống Thư Hàng lại tiếp tục đi tìm Sở Sở.

Nửa tiếng sau, hắn đã tìm được vị trí của Sở Sở thành công. Lúc này Sở Sở cô nương đang ngồi xếp bằng trên một tòa đạo quan trong không gian, đả tọa minh tưởng.

Vừa nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến thì Sở Sở lập tức mở mắt ra. Ngay sau đó cô nhìn thấy Tống Thư Hàng toàn thân đầy máu. Dáng vẻ bây giờ của Tống Thư Hàng muốn thảm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Vốn trong lòng Sở Sở còn thầm oán, dù sao thì mấy ngày trước, vạn lý phi độn thuật của Tống Thư Hàng nói bay là bay luôn, để lại một mình cô đối chọi với một trăm linh tám đồng nhân. Hôm đó cô bị đám đồng nhân đó bắt nạt rất thảm, khó khăn lắm mới ném được hai quả phù bảo ra, sau đó mới có thể thoát thân khỏi đại trận một trăm linh tám đồng nhân đó.

Vốn Sở Sở còn định khi nào nhìn thấy Tống Thư Hàng nhất định phải oán thán hắn vài câu.

Nhưng bây giờ, khi thấy toàn thân nhuốm đầy máu như vừa bước từ trong địa ngục ra của Tống Thư Hàng, chút u oán trong lòng Sở Sở kia lập tức tan thành mây khói.

Xem ra… mấy ngày nay Tống Thư Hàng còn khổ hơn mình nhiều. Nghĩ thế, trong lòng cô nhất thời thăng bằng lại.

Sau đó Sở Sở đứng dậy, đến gần Tống Thư Hàng, hỏi:

“Thư Hàng đạo hữu, ngươi không sao chứ?”

“Không có gì đáng ngại cả, chỉ là bị chút tổn thương da thịt thôi.”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng nói:

“Đúng rồi, Sở Sở cô nương, hai ngày nay cô có tìm được manh mối nào về cửa ra không?

Sở Sở lắc đầu.

Tống Thư Hàng cười khổ, nói:

“Haiz, xem ra trước khi Sở các chủ nhớ đến và đến đón chúng ta ra, thì đành phải tiếp tục tìm đường ra vậy.

“Ừ, chúng ta tiếp tục cố gắng thôi.”

Sở Sở mỉm cười gật đầu nói. Điều này đúng lúc hợp ý cô. Cô chỉ mong có thể ở lại địa hạ thành này, tu luyện thêm vài ngày nữa.

Thế là hai người đưa tay ra khẽ nắm chặt lại, hiểu ý cười một tiếng.

…

…

Vừa mới chạm tay vào tay của Sở Sở, trên cánh tay phải của Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện hơn ba mươi vết thương, máu tươi phun vọt ra! Máu tươi phun ra rất mạnh, cả cánh tay của Sở Sở cũng bị nhuộm đỏ.

“Đậu xanh, chuyện gì xảy ra thế này? Ta không hề sử dụng bí pháp giám định thuật mà? Tại sao đột nhiên trên tay lại xuất hiện nhiều vết thương như thế này?”

Tống Thư Hàng ngu người.

Ngay sau đó cơn đau đớn kịch liệt khiến Tống Thư Hàng đau đến mức nhe răng trợn mắt. Mặc dù hơn ba mươi vết thương này ít hơn so với lúc giám định gương thủy tinh rất nhiều, nhưng những vết thương này lại sâu hơn, đau hơn, máu cũng chảy nhiều hơn!

“Thư Hàng đạo hữu, vết thương của ngươi lại rách ra rồi!”

Sở Sở vội vàng móc một cuộn băng vải từ sau người ra, băng bó vết thương cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc Sở Sở đang băng bó vết thương, những phù văn trong mắt Tống Thư Hàng chảy ra, rơi lên trên lưng Sở Sở, hóa thành cái đồng hồ.

Kim chỉ giờ của cái đồng hồ này lại bắt đầu quay ngược lại.

Chỉ vài giây sau toàn bộ những thông tin về quá khứ của Sở Sở đã bị cái đồng hồ do phù văn hóa thành thu thập.

Một lát sau, những phù văn này lại quay trở về trong mắt Tống Thư Hàng.

Trong toàn bộ quá trình này Sở Sở đều không có chút phản ứng gì. Bởi vì cô căn bản không thể cảm nhận được dòng phù văn trong mắt Tống Thư Hàng, cũng không thể cảm nhận được cái đồng hồ do phù văn hóa thành.

Sau đó những thông tin liên quan đến Sở Sở được truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

“Đây là một nữ tu sĩ trẻ 28 tuổi, cảnh giới Long Chưởng đan điền thứ năm của nhị phẩm, cao 1m68, nặng 40kg, tiềm lực khổng lồ, thiên phú không tệ.”

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã bị thiệt vô cùng thiệt. Những điều này hắn đều biết cả rồi!

Hơn nữa hắn còn biết nhiều hơn nữa cơ!

Hắn đã từng mơ về cuộc đời của Sở Sở, có thể nói trên thế giới này Tống Thư Hàng là người hiểu rõ Sở Sở nhất, còn rõ hơn cả mẹ của cô ấy.

Ừ… Vấn đề không phải là cái này!

Mà vấn đề là vừa rồi hắn không hề khởi động bí pháp giám định thuật mà? Hắn cũng không hề nhớ lại 88888 âm thanh trong đầu!

Thế thì tại sao lại bị chảy máu?

Đừng nói là bí pháp này mất khống chế rồi nhé?

Không được, nếu thật sự là do bí pháp mất khống chế thì sẽ chết người đó! Cho dù là tu sĩ nhị phẩm, nếu chảy máu quá nhiều cũng sẽ chết đó!

Chương 550: “Thiên khấp bảo điển”

Bây giờ Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng vô cùng đau khổ với vận may vừa rồi của mình. Đối tượng của giám định thuật này là Sở Sở cô nương, cái giá phải trả cũng chỉ là chảy chút máu ở bàn tay phải.

Nhưng bây giờ cái bí pháp này đang trong trạng thái mất khống chế, giám định bất cứ vật gì hắn chạm phải. Cho dù hắn có biến thành kho máu thì cũng không đủ máu tươi để phun ra thế này!

Giám định cây cối sỏi đá gì đó còn đỡ, nếu lỡ như không cẩn thận mà ngã xuống đất, đừng nói là cũng bắt hắn giám định cả ngôi sao băng khổng lồ, nơi Bích Thủy các tọa lạc này nhé?

Một viên đá có niên đại một tỷ năm thôi đã khiến hắn thương tích đầy mình rồi, nếu là cả một cái ngôi sao băng khổng lồ không rõ niên đại, không phải sẽ khiến hắn mất máu mà chết sao?

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy ngón tay của mình cũng truyền đến một trận đau nhức.

Trên ngón tay của hắn lại có thêm một vết thương nữa. Có câu gọi là mười ngón tay liền tâm, vết thương trên ngón tay là đau nhất.

Lại nữa sao?

Lần này lại là cái gì đây?

Dòng phù văn trong mắt Tống Thư Hàng tuôn ra, cuối cùng rơi vào dải băng vải trên tay, ngưng tụ thành hình cái đồng hồ.

Sau khi dòng phù văn kia trở về, Tống Thư Hàng lập tức nhận được một thông tin mới.

“Đây là một cuộn băng vải y tế bình thường, bán rất nhiều ở các tiệm thuốc, có tác dụng cầm máu. Đệ tử Sở gia thường mang theo bên người để đề phòng bất trắc.”

Tống Thư Hàng: …

Ta cần loại thông tin này để làm gì hả!

Ở bên cạnh, Sở Sở nhíu mày lại. Khi nhìn thấy trên ngón tay Tống Thư Hàng lại xuất hiện thêm một vết thương mới, cô mới cảm thấy không đúng. Cô nhớ rất rõ rằng trên ngón tay của Tống Thư Hàng không hề có vết thương nào cả!

Vết thương này xuất hiện vô cùng bất ngờ!

“Thư Hàng đạo hữu, có phải ngươi bị pháp thuật nguyền rủa gì đó làm tổn thương không?”

Sở Sở hỏi. Cũng chỉ có loại đạo thuật nguyền rủa mới xuất hiện những vết thương quỷ dị này.

“Cứ coi là thế đi.”

Tống Thư Hàng thở một hơi dài thượt. Khó khăn lắm hắn mới nắm giữ được bí quyết sử dụng giám định thuật này, nhưng phải làm thế nào để đóng nó lại đây?

Vừa nói, Tống Thư Hàng vừa run rẩy giơ bàn tay của mình ra, thò vào trong cái túi thu nhỏ một tấc móc ra một viên Đạo Hòa Đan trị thương.

Trong khoảnh khắc hắn móc thuốc ra, trên bàn tay hắn lập tức xuất hiện hơn ba mươi vết thương, máu chảy không ngừng.

Dòng phù văn trong mắt lại hóa thành hình cái đồng hồ một lần nữa. Lần này mục tiêu của nó là Đạo Hòa Đan trong tay Tống Thư Hàng.

“Đạo Hòa Đan, một loại đan dược chữa, phiên bản năm sao bao gồm combo giải độc, chữa trị, khôi phục khí huyết. Sản phẩm của Cổ Hồ Đạo Quan, dược tính trung tính ôn hòa.”

Tống Thư Hàng: ...

Hắn đã hoàn toàn sa mạc lời rồi.

Đến cả vật phẩm trên người mình cũng phải giám định sao?

Chẳng lẽ bất cứ thứ gì hai tay mình chạm vào mình cũng phải giám định hết sao?

Sắp toi đời rồi!

Mình có nên cân nhắc đến việc viết di thư trước không nhỉ?

Mà liệu khi viết di thư mình có phải giám định giấy và bút trước một lần không ta?

Nghĩ đến cảnh tượng chua xót cõi lòng này, Tống Thư Hàng cảm thấy ánh mắt mình cũng ươn ướt.

Sở Sở ở bên cạnh nói:

“Thư Hàng đạo hữu, hay là ngươi nghĩ cách giải trừ pháp thuật nguyền rủa trên người mình trước đi.”

Những vết thương mới cứ không ngừng xuất hiện trên người Tống Thư Hàng, máu phun như suối, nhìn không thôi cũng thấy cực kỳ đau rồi.

Tống Thư Hàng nuốt viên Đạo Hòa Đan năm sao kia vào, sau đó cắn răng nói:

“Sở Sở cô nương, cô đánh ngất ta đi! Có lẽ chỉ có như thế mới có thể khiến ta ngừng phun máu!

Hắn không tin, khi hắn ngất đi cái bí pháp giám định thuật kia vẫn có thể khởi động được!

“Được!”

Thân hình Sở Sở chợt lóe lên rồi thuấn di đến sau lưng hắn. Sau đó cô điểm ngón tay một cái.

Tống Thư Hàng chủ động bỏ qua tất cả kháng cự.

Ngón tay của Sở Sở đặt ở sau cổ hắn, chân khí thôi động.

Một lát sau, Tống Thư Hàng ngã ập xuống đất, ngất đi một cách sảng khoái.

Hiệu quả của Đạo Hòa Đan năm sao rất tốt, dưới tác dụng của thuốc, thương thế của Tống Thư Hàng nhanh chóng khép lại.

Sau khi hắn ngất đi, dòng phu văn trong mắt hắn cuối cùng cũng bị che lại, hoàn toàn tiêu tan.

Chủ động ngất đi quả nhiên là có hiệu quả.

Có điều trong lúc Tống Thư Hàng hôn mê, 88888 âm thanh trong đầu hắn lại bắt đầu vòng tụng niệm tuần hoàn, đọc lên cái thứ không thể nào nghe hiểu được kia.

Trước khi Tống Thư Hàng hoàn toàn nắm giữ được đạo thuật truyền thừa này, 88888 âm thanh này sẽ không ngừng lại!

Sở Sở khiêng Tống Thư Hàng đã bị ngất đi lên và kéo lê hắn vào một góc của không gian đạo quan.

Nhìn toàn thân như nhuộm đẫm máu của Tống Thư Hàng, cô âm thầm thở dài một hơi.

Địa hạ thành của tòa Thời Quang thành này còn phiền phức hơn cô tưởng tượng nhiều.

Ngoại trừ đại trận một trăm linh tám đồng nhân kia, không ngờ còn có cả sự tấn công bằng chú ngữ quỷ dị này.

Xem ra công cuộc thăm dò tòa thành dưới đất, tìm kiếm cửa ra này nặng nề lắm đây.

Tạm thời cứ nghỉ ngơi trong không gian đạo quan này một thời gian vậy.

Trong phòng dành cho khách trong Bích Thủy Các.

Lý m Trúc mở mắt ra, tỉnh dậy sau trạng thái ngủ say.

“Lạnh quá.”

Cô lầm bầm trong miệng. Lúc này cả căn phòng tràn đầy khí lạnh màu trắng không khác gì một hầm băng.

Đây đều là những hàn khí trong cơ thể cô phát tác, tản ra theo dòng hô hấp trong lúc cô ngủ say.

“Đây là đâu?”

Lý m Trúc thầm nói.

Sau đó cô lập tức nhìn thấy Kim Đồng, Ngọc Nữ đang đứng ở bên mép giường.

Kim Đồng, Ngọc Nữ duy trì tư thế cầm chăn, dường như là đang muốn đắp lên cho cô. Nhưng lúc này Kim Đồng và Ngọc Nữ lại bị dừng lại, không hề nhúc nhích.

Thậm chí Lý m Trúc còn không thể cảm nhận được khí tức “sinh mệnh” trên người các Kim Đồng, Ngọc Nữ. Dường như các cô chỉ là hai bức tượng đá.

Lý m Trúc nhíu mày lại, sau đó nhảy từ trên giường xuống, đi đến bên cạnh Ngọc Nữ, đưa tay vỗ lên thân thể của Ngọc Nữ một cái. Thân thể của đối phương lạnh băng, cứng ngắc.

Lý m Trúc lại thử gia tăng khí lực trên tay, nhưng thân thể của Kim Đồng và Ngọc Nữ vẫn không hề nhúc nhích, giống như gắn liền với đất vậy.

“Rốt cuộc nơi này là đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Sở Sở và hắn đang ở đâu?”

“Lạnh quá.”

Lý m Trúc ôm chặt pháp y trên người, không để ý đến Kim Đồng, Ngọc Nữ nữa mà đứng dậy rời khỏi Khách Tân Điện.

…

…

Khi vừa ra khỏi Khách Tân Điện, Lý m Trúc nhìn thấy cả thế giới đều trong trạng thái ngừng lại.

Các đệ tử đang đi lại trong Bích Thủy Các, những chú chim trên bầu trời, linh thú dưới mặt đấy, lá cây hay sóng nước, tất cả đều nằm trong trạng thái ngừng lại.

“Thời gian dừng lại ư?”

Lý m Trúc nói với giọng nghi hoặc.

Sau một hồi vòng vo xung quanh Bích Thủy Các, cô phát hiện ra không có bất kỳ ngoại lệ nào, tất cả mọi sự vật đều trong trạng thái tĩnh, toàn bộ Bích Thủy các lặng im tĩnh mịch.

Sau đó Lý m Trúc bắt đầu đi tìm tung tích của Sở Sở và Tống Thư Hàng.

Nhưng cô tìm hơn nửa Bích Thủy các vẫn không thấy bóng dáng hai người đó đâu.

Trong lòng Lý m Trúc có chút hoảng hốt, bàn tay nhỏ bé của cô quơ vào hư không như muốn nắm giữ cái gì đó một cách vô thức.

“Không được hoảng, không thể hoảng loạn. Ta có thể cảm nhận được hắn đang ở đây.”

Lý m Trúc dụi mắt một cái, cuối cùng cô đi về tòa kiến trúc cao nhất của Bích Thủy Các.

Đó là Vân Trung Các, nơi Sở các Chủ đang ngủ say.

Khắp nơi trong Vân Trung các đều được bố trí các loại phòng ngự, cạm bẫy. Con sứa phát sáng lúc trước có thể đi lại tự do trong vòng phòng ngự, cấm chế này là bởi vì nó được Sở các Chủ hoàn toàn tín nhiệm.

Còn Lý m Trúc thì không có quyền hạn đó.

Khoảnh khắc cô bước vào vòng ngoài của Vân Trung Các, một cấm chế cảnh báo được kích hoạt.

Sâu trong Vân Trung Các, hàng lông mi của Sở các Chủ đang ngủ say khẽ lay động…

Sau khi Sở các Chủ bị cảnh báo làm thức tỉnh, toàn bộ Bích thủy các cũng được giải trừ khỏi trạng thái ngừng lại, bắt đầu từ từ vận chuyển.

Nước sông bắt đầu chảy lại, những chú chim trên bầu trời cũng bắt đầu vỗ cánh.

Các đệ tử của Bích Thủy các cũng bắt đầu tu luyện tiếp tục.

Bích Thủy các dần khôi phục lại sinh cơ.

Ở phía bên kia, trong khu vực lân cận mặt trăng, có một thiên thạch bị móc rỗng đang lơ lửng trong không trung.

Trong thiên thạch đó, một vị lão giả tóc bạc đứng dậy, kết thúc việc tĩnh tọa tu luyện ngày hôm nay của mình.

“Vẫn chưa đến sao? Vị Tống tiểu hữu kia rốt cuộc đang làm gì vậy?”

Lão giả tóc trắng kia lấy ra một cái điện thoại màn hình lớn, vuốt màn hình, mở bộ sưu tập ảnh ra.

Trong bộ sưu tập ảnh đó có một tấm hình của Tống Thư Hàng.

Lão giả này là một vị tán tu, đạo hiệu là Khốc Lão Nhân, là một vị Linh Hoàng ngũ phẩm cường đại.

Công pháp hắn tu luyện là một bộ kỳ công quỷ dị lưu truyền từ thời thượng cổ - Thiên khấp bảo điển.

Thiên khấp bảo điển được mệnh danh là bộ kỳ công có thể khiến người tu luyện và kẻ địch của hắn đều đắm chìm trong bi thương không thể nào tự thoát ra được.

Khi còn trẻ Khốc Lão Nhân đã từng đi vào một di tích có liên quan đến Bích Thủy Các, lấy được bộ thiên khấp bảo điển này.

Dựa vào bộ bảo điển này, hắn từng bước từng bước trở thành một Linh Hoàng ngũ phẩm cường đại.

Khi nhìn tấm ảnh của Tống Thư Hàng trong bộ sưu tập, không biết tại sao mà đột nhiên Khốc Lão Nhân không nén nổi bi thương, khóc òa lên.

“Hu hu hu hu.”

Khốc Lão Nhân khóc rống lên, càng khóc càng đau lòng.

Nếu là người không rõ chân tướng sự việc nhìn thấy cảnh tượng này, khéo họ sẽ nghĩ là lão giả tóc trắng này đang khóc tang.

“Tống tiểu hữu, rốt cuộc ngươi đang ở đâu? Đã mấy ngày rồi, nếu ngươi còn không chịu ra thì ta biết ăn nói sao với Bạch tiền bối đây.”

Khốc Lão Nhân lau nước mắt ở khóe mắt, đến cả vành mắt cũng đỏ hoe hết cả lên.

Năm trăm năm trước, Khốc Lão Nhân từng nợ Bạch Tôn Giả một ân huệ rất lớn. Giống như Bạch Hạc Chân Quân, Khốc Lão Nhân cũng vẫn luôn tìm kiếm cơ hội báo đáp Bạch Tôn Giả.

Cách đây không lâu, thông qua đường dây độc nhất của mình, Khốc Lão Nhân được biết Bạch Tôn Giả muốn đưa một hậu bối trẻ tuổi vào trong vũ trụ, đồng thời cũng chuẩn bị một vài thí luyện trong vũ trụ cho hắn.

Nghe xong Khốc Lão Nhân lập tức nhận ra rằng cơ hội báo đáp Bạch Tôn Giả của mình đến rồi!

Thế là hắn bèn nắm lấy cơ hội này, chủ động liên lạc với Bạch Tôn Giả, tiếp nhận nhiệm vụ bố trí thí luyện trong vũ trụ và nghênh đón vị hậu bối trẻ tuổi Tống tiểu hữu này.

Bạch Tôn Giả đồng ý với yêu cầu của hắn, đồng thời còn cho Khốc Lão Nhân một bức ảnh của Tống Thư Hàng và một cái phù bảo có thể xác định được vị trí của hắn trong vũ trụ.

Vì thế, Khốc Lão Nhân bèn ở cạnh mặt trăng, chuẩn bị cho màn thí luyện tuyệt vời!

Mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ cần chờ Tống tiểu hữu tới, là vừa được hưởng thụ sự kích thích này, vừa có thể tìm được cách luyện tập phù hợp.

Thế nhưng Tống Thư Hàng tiểu hữu chưa từng xuất hiện.

Sau đó Khốc Lão Nhân nhận được tin vài ngày trước Tống Thư Hàng đã đi thăm dò cổ mộ với Thất Tu Tôn Giả. Nhưng nhẩm tính thời gian, hôm nay Tống Thư Hàng nên trở lại mới đúng chứ nhỉ?

“Hu hu hu, thôi vậy, thôi vậy, ta sẽ tự mình đi tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu vậy. Mặc dù như thế thì sự thú vị của sân thí luyện sẽ giảm đi rất nhiều.”

Khốc Lão Nhân đưa tay lau nước mắt rồi nói.

Trong tay hắn có một phù bảo có thể xác định được vị trí của Tống Thư Hàng. Khốc Lão Nhân chắc chắn sẽ tìm thấy và đưa hắn đi.

Chương 551: Nước mắt mỹ nhân

Khốc Lão Nhân kích hoạt tấm phù bảo dùng để xác định vị trí của "Tống Thư Hàng" mà Bạch Tôn Giả cho hắn.

Sau đó, trong đầu Khốc Lão Nhân xuất hiện hai điểm.

Một điểm màu xanh lá cây là vị trí của chính Khốc Lão Nhân. Sau đó, một điểm màu đỏ ở cách đó rất xa, ấy chính là vị trí đại khái của Tống Thư Hàng.

“Không hổ danh là Bạch tiền bối, đến định vị phù cũng làm xuất sắc đến mức này, đúng là thật sự làm cho người ta cảm động.”

Khốc Lão Nhân tự nhiên lại khóc lớn.

Cảm động quá đi mất.

Khốc Lão Nhân cảm động khóc lớn một hồi lâu, sau đó che dấu "Sân thí luyện" của mình đã bố trí sẵn lại, tránh cho bị các đạo hữu khác xông nhầm vào trong, phá hủy bố trí của hắn.

Không lâu sau, Khốc Lão Nhân đi theo vị trí “điểm màu đỏ” kia! Hắn muốn túm vị Tống tiểu hữu đó tới đây, để tiến hành cuộc thí luyện đầy sảng khoái kia, để hắn còn báo đáp đại ân của Bạch tiền bối nữa!

…

Khốc Lão Nhân không ngừng bay tới trong không gian, bay hoài bay mãi, rốt cuộc cũng tới được chỗ của Tống Thư Hàng do định vị phù chỉ ra.

Thứ xuất hiện trước mắt hắn là một ngôi sao băng cực lớn. Trên ngôi sao băng khổng lồ đó một tòa có kiến trúc tựa như cung điện tọa lạc. Chỉ là cả tòa kiến trúc đó lại bị pháp thuật che giấu, không thể thấy rõ được hình dạng cụ thể của nó.

Theo như những gì mà Khốc Lão Nhân nhìn thấy thì chỉ có thể nhìn thấy cánh cổng khổng lồ được phủ kín đầy những mắt đồng lồi ra lỗ chỗ thật thôi.

Lúc này, Khốc Lão Nhân cũng đần mặt đứng đực ra. Hắn chẳng có thời gian để mà khóc nữa, chỉ lẳng lặng đánh giá cánh cửa cung điện ở trước mắt.

Sau một hồi, hắn ngẩng đầu lên chăm chú nhìn vào phía trên cánh cổng cung điện.

Trên cánh cổng lớn của cung điện khắc ba chữ cong cong vẹo vẹo, không phải bất kỳ loại văn tự nào trên trái đất, nhưng Khốc Lão Nhân biết ba chữ này nghĩa là gì.

Bích Thủy Các!

Lúc còn trẻ, Khốc Lão Nhân đã từng đi vào một chỗ di tích có liên quan đến "Bích Thủy Các". Hắn cũng đã lấy được "Thiên khấp bảo điển" ở trong di tích đó. Cũng dựa bào bộ công pháp này mà hắn có thể ngưng tụ được kim đan và trở thành cao thủ ngũ phẩm trong hàng tán tu.

Nếu như tính ra thì có thể coi Khốc Lão Nhân là truyền nhân rất rất lâu đời của Bích Thủy các!

Cho nên hắn cũng biết sơ sơ về Bích Thủy Các.

“Không sai, đây chính là bộ dạng về Bích Thủy Các mà ta từng nhìn thấy trong di tích kia.”

Khốc Lão Nhân bước ra từ trong pháp khí thiên thạch của mình. Đi tới cửa lớn trước cánh cổng lớn của cung điện, vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên cánh cửa điện bằng đồng kia.

Nhưng… vì sao Bích Thủy các lại xuất hiện ở đây? Xuất hiện ở trong không vũ trụ như thế này?

Chẳng phải rất nhiều năm trước Bích Thủy các bị cuốn vào một trận đại chiến tông môn của tu sĩ, sau đó bị hủy diệt hay sao?

Theo như trí nhớ của Khốc Lão Nhân, thời kỳ thượng cổ, Bích Thủy các đã từng bị cuốn vào một cuộc đại chiến tông môn của các tu sĩ. Cả tông môn đều bị hủy diệt sạch rồi.

Chẳng lẽ hậu nhân may mắn còn sống sót của Bích Thủy các đã gây dựng lại Bích Thủy các một lần nữa ư?

Tay của Khốc Lão Nhân hơi run lên, nước mắt không ngăn được mà trào ra.

"Hu hu hu" Khốc Lão Nhân khóc lớn rất đỗi thương tâm, nhưng lần này là khóc thật sự

Thiên khấp bảo điển mà năm đó hắn lấy được cũng không đầy đủ, tu luyện tới cảnh giới ngũ phẩm đã là cực hạn rồi. Muốn tiếp tục tu luyện thì cần phải có được phần sau của công pháp, nhưng Bích Thủy các đã không còn nữa, mà thiên khấp bảo điển lại kia chính là công pháp độc môn của Bích Thủy các năm đó!

Đây là chuyện bi kịch cỡ nào chứ.

Nếu như Khốc Lão Nhân muốn tiến lên một bước ở cảnh giới ngũ phẩm này, thì hoặc là đổi sang một bộ công pháp khác… hoặc là chỉ có thể tự mình tìm tòi, nghiên cứu rồi bổ sung quyển thiên khấp bảo điển này mà thôi.

Khốc Lão Nhân vẫn luôn muốn bổ sung hoàn thiện thiên khấp bảo điển nhưng hiệu quả thật sự chẳng ra làm sao.

Mà bây giờ, nếu như Bích Thủy Các còn tồn tại, thì hắn sẽ có cơ hội lấy được " thiên khấp bảo điển bản đầy đủ. Mặc kệ là khả năng lấy được thấp bao nhiêu đi nữa, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn là không có tí cơ hội nào.

Khốc Lão Nhân vuốt ve cửa điện Bích Thủy Các như nhẹ nhàng dịu dàng như thể đang vuốt ve hi vọng tấn chức Chân Quân của mình!

Giờ khắc này, Khốc Lão Nhân lại sinh ra cảm giác cận hương tình khiếp.

Thật lâu sau, hắn hạ quyết tâm, gõ cửa thật mạnh.

Đông đông đông ~

Tiếng gõ cửa tựa như tiếng chuông ngân vang thật xa. Tại phía trên ngôi sao băng nhỏ này, dưới sự bảo vệ của trận pháp, có không khí tồn tại giúp cho tiếng chuông có thể truyền đi.

Sau khi gõ cửa, tâm tình của Khốc Lão Nhân vô cùng căng thẳng hồi hộp. Đợi thật lâu… Thế nhưng cánh cổng của Bích Thủy các vẫn không có vẻ gì là sẽ mở ra.

Khốc Lão Nhân cố lấy lại can đảm, gõ thêm một lần nữa

Đông đông đông!

Cánh cửa trơ ra như cũ, không hề động đậy chút nào.

Không có người à? Hay là đối phương căn bản không muốn mở cửa đây?

“Hay là mình xông thẳng vào trong đi nhỉ?”

Khốc Lão Nhân lẩm bẩm nói. Thế nhưng hắn nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này. Xông cửa vào chắc chắn sẽ bị người ta coi là kẻ thù xâm nhập mất thôi.

Đến lúc đó, cho dù đối phương thật sự có thiên khấp bảo điển đi nữa thì hắn cũng không còn cơ hội để lấy được. Nói không chừng vừa xông vào cửa thì đã bị đối phương chém giết thần hình câu diệt luôn rồi cũng nên.

Vì vậy, Khốc Lão Nhân tiếp tục gõ cửa

Khốc Lão Nhân rất có kiên nhẫn, lúc còn trẻ, hắn đã từng muốn bái nhập vào môn hạ của một vị tán tu tiền bối để tu luyện. Cuối cùng quỳ gối trước cửa động phủ của vị tiền bối kia suốt 5 ngày 5 đêm liền.

Hiện tại hắn lại tiếp tục phát huy sự kiên nhẫn chờ đợi của chính mình.

…

Bên kia, ở bên trong Bích Thủy các

Lý m Trúc bước chân vào chỗ Vân Trung các của Sở các chủ ở, kích phát mấy trận pháp báo động ở trong Vân Trung các. Các chủ cũng tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Đồng thời hệ thống phòng ngự trong Vân Trung các được kích hoạt, từng cột đá tinh tháp bay lên từ gần Vân Trung các.

Lý m Trúc lập tức hiêu ra mình đã xâm nhập vào cấm địa, bản chân nhỏ nhắn của cô điểm một cái trên mặt đất, kiếm hoàn trong miệng bay ra, trải dài ra dưới chân cô biến thành kiếm quang.

Cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi Vân Trung các.

Nhưng mà… đã muộn. Hệ thống phòng ngự trong Vân Trung các chính là Các chủ tự tay thiết kế.

Lý m Trúc vừa mới ngự kiếm bay lên. Trong hư không có một chiếc lưới lớn ập xuống, kéo cô rơi xuống. Ngay sau đó liền có mười sợi xiềng xích bắn ra, buộc Lý m Trúc thành hình chữ "Đại"treo ngược lên ngay tại lối vào của Vân Trung các.

Cảm giác bị người ta treo ngược lên thật mất mặt.

Lý m Trúc khóc không ra nước mắt.

Bằng vào cảnh giới tu vi tứ phẩm của cô, căn bản không cách nào thoát được khỏi những xiềng xích này. Càng giẫy giụa thì lại càng bị buộc chặt hơn nữa.

“Cứu mạng, xin thả ta xuống, ta không phải cố ý xâm nhập vào nơi này đâu.”

Lý m Trúc kêu to, trong đầu không khỏi nhớ tới bóng dáng của Tống Thư Hàng

…

Bên trong Vân Trung các

Sau khi xác định người xâm nhập đã bị chế trụ, Sở các chủ lại lâm vào trong trạng thái ngủ say tiếp.

Nhưng có lẽ là do đã ngủ hơn hai ngày, nên lần này cô ngủ không sâu lắm. Cho nên Bích Thủy các không có tiến vào trạng thái "Thời gian dừng lại" kia nữa.

Các tu sĩ trong môn bắt đầu khôi phục hành động.

Các đệ tử đi đường tiếp tục vùi đầu đi lại, các đệ tử tu luyện lại bắt đâu tu luyện lần nữa, các trưởng lão đánh cờ uống trà cũng tiếp tục cuộc sống nhàn hạ của mình.

Bọn họ hoàn toàn không có cảm giác như “Thời gian dừng lại”.

Chỉ có Kim Đồng Ngọc Nữ trong Tân Khách điện là nghi hoặc cầm lấy trong chiếc chăn màu tím trong tay.

Trong ấn tượng của bọn họ thì có một vị khách nhỏ bị hôn mê, được đưa vào gian phòng này.

Nhưng hiện tại trong phòng vô cùng lạnh lẽo mà lại không thấy tung tích của vị khách nhỏ kia đâu.

Kim Đồng Ngọc Nữ vội vàng bắt đầu tìm kiếm vị khách nhỏ đã biến mất kia.

…

Cùng lúc đó lối vào, 'Thời Quang thành'.

Một vị nữ đệ tử của Bích Thủy các ôm điển tịch thật dày tiến vào "Thời Quang thành", bước vào địa hạ hành, nơi cô đến không cùng một cửa vào với chỗ mà Sở các chủ đã dẫn hai người Tống Thư Hàng đi vào.

Bởi vì chỗ mà Sở các chủ tiến vào không có đệ tử thủ vệ. Rõ ràng Sở các chủ mang hai người Tống Thư Hàng tiến vào bằng một đường tắt bí mật nào khác.

Đệ tử phụ trách trông coi “Thời Quang thành” cười nói:

“Diệp sư tỷ, tỷ lại định tiến vào địa hạ thành để tu luyện đấy à.”

“Ừ, ta muốn vào bên bên trong tu luyện một tháng.”

Nữ đệ tử được gọi là “Diệp sư tỷ” kia xoay đầu lại, mỉm cười. Cô nói chính là thời gian một tháng ở bên ngoài, cũng chính là gần một năm ở bên trong địa hạ thành.

Trong tay cô ôm một quyển sách thật dày, người mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt.

Cô sở hữu mái tóc dài màu nâu nhạt, được tết thành hai bím tóc vô cùng tỉ mỉ.

Phần tóc mái thật dài ẩn ẩn che khuất ánh mắt của cô. Khi cô quay đầu lại mỉm cười, lộ ra hốc mắt đỏ bừng, khóe mắt còn vương theo ánh lệ, bộ dạng trông như thể vừa mới khóc xong một trận.

Đây là một thiếu nữ tựa như đóa hoa lục bình làm rung động lòng người.

Sau khi mỉm cười, cô gái đó lại ôm tập sách dày chầm chậm tiến vào bên trong Địa hạ thành. Lưu lại mùi hương mực thoang thoảng.

Đợi vị thiếu nữ yểu điệu động người kia đi xa, hai đệ tử phụ trách trông coi Thời Quang thành đều cảm thán:

“Diệp sự tỷ vừa mới khóc đấy à?”

Điểm mị lực tăng lên 100!

Sự tồn tại cửa Diệp sư tỷ quả thực là chính là vì để giải thích câu lê hoa đái vũ mà.

Lệ mỹ nhân lăn dài, giọt lệ chữa trị của Bích Thủy các… Những danh tự này chính là cái tên nổi danh này ở Bích Thủy các.

…

Thời Quang thành, địa hạ thành.

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng tỉnh lại từ trong trạng thái hôn mê.

Khi hắn tỉnh lại thì, phát hiện mình đang đứng ở gian phòng có dược dục kia.

Là Sở Sở đưa hắn đến gian phòng này sao?

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi sao?”

Sở Sở khoác lên một bộ váy mới được may từ rèm, hỏi.

“Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

Tống Thư Hàng xoa huyệt Thái dương, trong giấc mộng 88888 thanh âm kia vẫn không buông tha hắn, hắn ngủ bao lâu, tám vạn thanh âm kia cũng niệm suốt bấy lâu.

“Ngươi hôn mê một lần hết ba ngày ba đêm luôn.”

Hiện tại đã là ngày thứ ba mươi bốn kể từ khi cô và Tống Thư Hàng bước vào Thời Quang thành này, nếu như đổi thành thời gian ở bên ngoài thì chắc là sắp qua đến ngày thứ ba ấy nhỉ?

“Đã ngủ lâu như vậy rồi à.”

Tống Thư Hàng cười khổ, sau đó, hắn cẩn thận vươn tay ra, chụp vào chậu đồng dùng để dược dục ở bên cạnh để xem thử cái bí pháp giám định kia còn mở hay không.

Chạm vào chậu đồng xong, Tống Thư Hàng trong mắt không hề xuất hiện phù văn giám định kia nữa, trên người cũng không có xuất hiện thêm miệng vết thương nào!

Hắn lập tức mừng rỡ:

“Tuyệt quá đi mất!”

Rốt cuộc thì hiệu quả của bí pháp giám định thuật kia cũng đã qua, hắn không cần phải sợ sờ trúng cái gì thì sẽ xuất hiện giám định kia nữa.

Xem ra, chỉ cần mình hôn mê, thì có thể kết thúc giám định thuật kia.

Sở Sở thấy bộ dạng vui vẻ ra mặt như thế của Tống Thư Hàng thì dò hỏi:

“Lời nguyền rủa trên người của ngươi đã biến mất rồi à?”

“Biến mất rồi, cuối cùng không cần lo lắng bất cứ lúc nào cũng có thể phun máu nữa, chúng ta lại có thể tiếp tục đi tìm lối vào được rồi đấy.”

Tống Thư Hàng nhảy dựng lên, đứng làm động tác hoạt động gân cốt cứng đờ do hôn mê suốt mấy ngày nay.

Lúc hắn hoạt động thì trên người phát ra tiếng rắc rắc.

Chương 552: Cái gì nên đến, rốt cuộc cũng sẽ đến!

Theo tiếng xương cốt toàn thân vang lên ‘rắc rắc’, Tống Thư Hàng cảm thấy thể chất của bản thân thoắt cái đã tăng vọt lên, dù chỉ tăng có một chút thôi.

Không chỉ có thể chất, mà hình như ngay cả chiều cao cũng tăng lên một ít thì phải?

Trong mấy ngày hôn mê bất tỉnh, thể chất chẳng những không yếu đi, mà còn tăng thêm nữa chứ.

Chẳng lẽ là do kết quả của việc lần trước sử dụng “Giám định thuật” gây ra? Trong quá trình mình phun máu thì thể chất của bản thân cũng được tăng cường sao?

Nhưng loại tăng cường cỡ này, hắn thà rằng không cần còn hơn, vì phải trả giá quá đắt mà nhận lại thì chẳng được bao nhiêu! Hoàn toàn là một vụ làm ăn lỗ vốn.

“Ngươi ngủ một mạch tận mấy ngày, mấy hôm nay ta đổi sang mấy lối đi, mấy gian phòng đều phải khiêng ngươi đi đấy.”

Sở Sở ở một bên nói.

Nói xong, cô lại lấy mấy viên tích cốc đan trong túi nhỏ ra, đưa cho Tống Thư Hàng:

“Muốn ăn không? Ở đây ta có mấy vị. Ngươi ngủ suốt mấy ngày liền như thế, chắc đói rồi phải không?”

“Có vị gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tích cốc đan của Tô Thị A Thập Lục gửi cho hắn đều là loại không có vị, hắn vẫn luôn cho rằng tích cốc đan đều không có mùi vị gì như thế.

Sở Sở giải thích:

“Vị hoa quả, vị thịt nướng, vị cà chua, vị thịt gà, có đủ cả.”

“Cho ta thử một viên vị thịt gà đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn và Sở Sở đã ngây người trong Thời Quang thành này gần một tháng, trừ tích cốc đan ra thì cũng chỉ toàn là tích cốc đan, nghĩ đến vị thịt gà thôi là hắn đã thèm chảy nước miếng.

Sở Sở đưa cho hắn một viên tích cốc đan màu vàng.

Sau khi Tống Thư Hàng nhận lấy, đưa lên mũi ngửi thử, thế mà lại ngửi được mùi gà nướng thoang thoảng thật, nước miệng bất giác ứa ra:

“Chỉ là ngửi mùi thôi đã cảm thấy thơm như thế rồi, tích cốc đan này chỗ nào bán thế? Còn có đủ mùi vị nữa chứ.”

Tống Thư Hàng vừa mới dứt lời xong... Đột nhiên, sắc mặt hắn khẽ biến.

Ngay sau đó, cánh tay đang cầm tích cốc đan của hắn, tự dưng xuất hiện hơn hai mươi vết thương nông sâu khác nhau do đao gây ra.

Máu tươi phun xối xả.

Lại nữa à?!

Cái bí pháp “Giám định thuật” trời đánh này còn chưa đóng nữa sao?

Đừng nói đùa nhé, ta cũng không phải là kho máu đâu! Mấy ngày nay, số máu mà ta phun ra còn nhiều hơn tổng số máu đã chảy suốt mười mấy năm qua nữa.

Sở Sở:

“Không xong rồi... Thư Hàng đạo hữu... ngươi lại chảy máu rồi kìa.”

“Đúng vậy, ta cũng nhìn thấy mà.”

Tống Thư Hàng nhìn chăm chằm miệng vết thương trên cánh tay — biết bao nhiêu máu tươi như thế lại bị lãng phí rồi.

Lại nói, hắn có nên cân nhắc chuyện nuôi một sinh vật đáng yêu một chút, tương tự như quỷ hút máu làm sủng vật bên người không? Như thế thì sẽ không lãng phí máu như thế này nữa nhỉ? Theo Tống Thư Hàng được biết, loài quỷ hút máu thật sự có tồn tại trên thế giới này. Chính là không biết có phải toàn trai xinh gái đẹp như trên phim hay không thôi?

Sở Sở:

“Máu chảy không ngừng được sao?”

“Chảy đã thì sẽ tự ngừng thôi. Ta cảm thấy mình đã quen rồi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói, thoạt nhìn thì có vẻ lượng máu chảy ra rất nhiều, nhưng chỉ vì miệng vết thương quá rộng. Chứ thực tế miệng vết thương rất nông, chỉ cần mấy phút sẽ khép lại ngay thôi.

Nhưng, do gần đây miệng vết thương của hắn cứ toác rồi lại lành, lành xong thì lại toác, nên trên người hắn đã có rất nhiều vết sẹo.

Người ta hay bảo “vết sẹo” là huy chương của người đàn ông... Tống Thư Hàng đoán nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, một tháng sau, toàn thân hắn sẽ treo đầy huy chương.

Sở Sở hỏi:

“Có phải là do lời nguyền chưa được phá giải hết không?”

“Chắc là chưa giải quyết được tận gốc.”

Tống Thư Hàng thở dài — nhưng cũng coi như là có tiến bộ. Ít nhất bí pháp “Giám định thuật” này, từ lúc mất khống chế chạm vô cái gì cũng khởi động, đến nay lại chuyển sang khởi động ngẫu nhiên thế này đã là tiến bộ lớn lắm rồi.

Khi nói chuyện, phù văn trong mắt hắn như dòng nước chảy vọt thẳng lên tích cốc đan, lại biến thành hình cái đồng hồ, kim giờ trên đồng hồ quay rất nhanh...

Một lúc sau, phù văn lại lui về trong mắt Tống Thư Hàng như thủy triều.

[Tích cốc đan vị thịt gà, giòn răng rắc, đủ cung cấp dinh dưỡng cho tu sĩ nhất phẩm trong một tháng — sản xuất tháng 4 năm 2018, hạn sử dụng hai mươi năm. Nơi sản xuất: sản phẩm của Thực Tiên Động, phía nam Hoa Hạ. Một viên linh thạch nhị phẩm hai mươi viên. Mua nhiều sẽ được chiết khấu.]

Tống Thư Hàng:

“...”

“Giám định thuật” lần này còn kèm theo quảng cáo cho Thực Tiên Động nữa à? Không biết có được phí quảng cáo không đây?

Ớ, Đợi đã!

Khi nãy, lúc mình mới nhận viên tích cốc đan vị thịt gà này, có thuận miệng hỏi Sở Sở vấn đề “Tích cốc đan này chỗ nào bán thế?” thì phải.

Sau đó, giám định thuật lập tức khởi động. Không chỉ có giám định tác dụng của tích cốc đan, mà còn nói ra nơi sản xuất của tích cốc đan. Có lẽ là bởi vì ban nãy mình tò mò, cho nên giám định thuật mới khởi động chăng?

Tống Thư Hàng trầm tư suy nghĩ — nếu như hắn đoán không sai, chẳng khác nào nắm được quy luật khởi động của “Giám định thuật” cả.

“Mấy chuyện bị thương thế này sao có thể nói là quen với không quen được chứ.”

Sở Sở dở khóc dở cười, lại lấy băng vải ra, băng bó vết thương trên tay Tống Thư Hàng.

Bởi vậy, hai tay trái phải của Tống Thư Hàng đều băng kín mít, đặc biệt giống cao thủ tán đả.

Sau khi nhìn hai tay của mình xong, Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói:

“Có lẽ, mình nên thử chút xem sao!”

Sở Sở:

“Thử? Thử cái gì?”

Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, sau cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên vải băng mới quấn trên đôi tay mình — nếu như giám định vải băng này thì cũng lắm là ngón tay lại có thêm một vết thương mà thôi!

Thế thì, thử xem!

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi:

“Đoạn vải băng này sản xuất ở đâu thế?”

Không đợi “Giám định thuật” của Tống Thư Hàng khởi động, Sở Sở ngồi bên cạnh đã vội vàng trả lời:

“Là do Sở gia chúng ta tự làm ra. Sở gia chúng ta có một công ty sản xuất vật phẩm y tế ở Hoa Hạ, cung cấp cho các đệ tử cần dùng trong lúc tu luyện. Dù sao trong giai đoạn luyện thể tu sĩ hay bị thương lắm.”

Sở Sở cô nương giành quyền trả lời một cách hoàn hảo!

Tống Thư Hàng:

"..."

Không biết có phải vì Sở Sở đã tranh phần trả lời trước hay không, mà lần này giám định thuật không khởi động — Sau trận hôn mê tỉnh lại lần này, bí pháp "Giám định thuật" trên người Tống Thư Hàng, hình như đã trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.

Thôi vậy, nhìn xem trên người mình còn đồ gì có thể giám định không, hoặc là đồ gì có giá trị bé thôi.

Vì vậy, Thư Hàng bắt đầu bới trong túi thu nhỏ một tấc của mình.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một việc — Chết cha, lần trước trước khi hôn mê, lúc mình lấy "Đạo Hòa Đan" ra, hình như đã chạm vào túi thu nhỏ một tấc trước? Sau đó mới chạm đến Đạo Hòa Đan thì phải?

Lúc đó, bí thuật giám định thuật ở trạng thái mất khống chế, chưa "giám định" túi thu nhỏ một tấc trước, mà lại chọn giám định "Đạo Hòa Đan" — Đó coi như là vô hình chung khiến hắn tránh được một kiếp!

Nghĩ lại thì biết ngay, "túi thu nhỏ một tấc" có lai lịch thần bí này và Đạo Hòa Đan bản năm sao do Cổ Hồ đạo quan làm ra, dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết cái nào phiền toái hơn.

Do mất đi đoạn trí nhớ ở trên "đảo thần bí", vì vậy Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết "túi thu nhỏ một tấc" của mình từ đâu mà ra. Lúc đó, nếu không phải trong túi thu nhỏ một tấc có một mẩu giấy nhắc nhở, có thể hắn cũng đã tặng "túi thu nhỏ một tấc" hình con thỏ đáng yêu này cho người khác, hoặc là vứt xừ đi rồi.

Lại nói, mình đã lấy cái túi thu nhỏ một tấc này từ đảo thần bí ra ngoài như thế nào nhỉ?

Mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ ra được cái gì.

Chết mợ!!!

Không được, không được, không được, ban nãy mình vừa nghĩ đến một suy nghĩ vô cùng nguy hiểm!

Mau ngừng suy nghĩ ngu xuẩn này lại.

[Tâm tĩnh tự nhiên mát, hắn mạnh mặc hắn mạnh, vô dục vô cầu. Để đầu của mình trống rỗng — bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, cường nghiệp mạnh, thành tín, thân thiện, giàu mạnh, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do... vân vân các loại, hộ thể!] Tống Thư Hàng liều mạng thả lỏng để đầu óc của mình trống rỗng.

Nhưng đã quá muộn rồi!

Hơn nữa con người có lúc rất kỳ lạ, lúc bạn càng không muốn nghĩ đến thứ gì, thứ đó lập tức sẽ luẩn quẩn trong đầu bạn không thể xua đi được.

Tống Thư Hàng đã cảm nhận được, trên người mình xuất hiện cảm giác đau nhói.

Xong đời, chết toi rồi.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Một lúc sau, toàn thân Thư Hàng xuất hiện hơn nghìn vết đao nông sâu khác nhau, máu tươi phun ra ào ào như thác đổ. Khiến hắn biến thành một huyết nhân thêm lần nữa.

“A a a a, đau đau đau, đau chết mất, đau chết mất, chết mất thôi.”

Đàn ông có lệ nhưng không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc đau lòng mà thôi.

Tống Thư Hàng lại rơi những giọt lệ đàn ông thêm lần nữa... Không phải vì đau, mà là chảy nước mắt hối hận vì sai lầm ngu si của bản thân.

“Thư Hàng đạo hữu!”

Sở Sở ở một bên luống cuống tay chân, không biết phải làm sao mới được.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, khổ sở giơ ngón cái lên với Sở Sở:

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ, nhưng hơi bị nhiều thôi, không có gì đáng ngại cả.”

“Đây cũng không phải vết thương nhỏ đâu, toàn thân ngươi đều đang chảy máu rồi kìa.”

Sở Sở nhanh chóng lấy băng vải ra, nhưng không biết nên bắt đầu băng bó cho Tống Thư Hàng từ đâu.

Cả người Tống Thư Hàng đều chảy máu, nếu thật sự băng bó lại, chắc là sẽ quấn Tống Thư Hàng thành xác ướp mất, nhưng cô không có mang theo nhiều băng vải như vậy!

Tống Thư Hàng:

“Không sao đâu, mấy phút sau miệng vết thương sẽ khép lại thôi.”

“Nhìn ngươi chẳng giống như không có việc gì tí nào cả! Lời nguyền trên người ngươi rốt cuộc là gì thế? Ngươi bị lời nguyền này ở đâu, chúng ta cùng nghĩ cách phá giải nó trước đã rồi tính tiếp.”

Sở Sở vội vàng nói.

Có lời nguyền này, Tống Thư Hàng vừa động một cái liền chảy máu, chẳng làm được chuyện gì nữa rồi.

“Yên tâm đi, ta đã tìm được quy luật chảy máu rồi.”

Tống Thư Hàng nhếch môi nói.

Lúc đang nói chuyện, phù văn trong mắt hắn biến thành dòng nước chảy đến ‘túi thu nhỏ một tấc’, sau đó lại quay về trong mắt hắn.

[Túi thu nhỏ một tấc hình thỏ đáng yêu, làm thành từ da lột ra của nhất thốn chỉ xà. Người chế tác xoẹt xoẹt xoẹt thích thỏ, cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm. Do cô tự tay chế tạo, tặng cho Tống Thư Hàng đạo hữu.]

Xoẹt xoẹt xoẹt kia là tiếng rè kiểu như bíp bíp bíp, chắc đó là tên hoặc “đạo hiệu” đại diện của vị Kiếp Tiên cửu phẩm thích thỏ kia.

Nhưng mà, vị Kiếp Tiên cửu phẩm kia cố ý che giấu quá khứ, hiện tại, tương lai, của mình, nên ngay cả “Giám định thuật” của Tống Thư Hàng cũng không cách nào tìm ra được đạo hiệu, hoặc tên của cô.

Cũng may, vị đại tiền bối trên đảo thần bí kia che giấu thiên cơ của bản thân rồi — Nếu không, Tống Thư Hàng đi giám định thông tin của một vị Kiếp Tiên cửu phẩm, cái giá phải trả không chỉ đơn giản là toàn thân phun máu như thế thôi đâu.

Nói không chừng, mạch máu toàn thân của hắn sẽ phát nổ mà chết mất.

Thì ra lúc mình ở trên đảo thần bí lại được gặp một vị Kiếp Tiên cửu phẩm sao? Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lại nhớ đến vị “Cửu Đăng cô nương” gặp được trên đảo thần bí, cùng với tiểu bạch long trong ngôi mộ cổ nọ mình nhìn thấy khi nhập mộng lần trước.

Đảo thần bí đúng là không đơn giản mà.

Chương 553: Tri âm khó cầu, đồng loại!

Lại thêm một ngày trôi qua...

Một mình Tống Thư Hàng đi trong đường hầm bên dưới “Thời Quang thành”.

Hôm qua, tình cờ chơi dại giám định “túi thu nhỏ một tấc” xong, sau đó toàn thân hắn chảy máu, nên hắn và Sở Sở đành phải nghỉ ngơi thêm một ngày.

Sáng nay, hai người lại lập thành nhóm đi thăm dò tìm kiếm cửa ra của “địa hạ thành”.

Lúc thăm dò, Tống Thư Hàng và Sở Sở cùng nhau hành động.

Bởi vì địa hạ thành này đầy rẫy các mối nguy cơ, đại trận một trăm lẻ tám người đồng cũng được, thứ mà Sở Sở cho rằng là lời nguyền khiến cả người Tống Thư Hàng phun máu cũng thế, cái nào cũng là nguy cơ cả.

Trong hoàn cảnh khắp nơi đều tràn ngập mối nguy hiểm như thế này, hai người cùng hành động thì có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Tống Thư Hàng và Sở Sở cũng không phải giống như mấy diễn viên trong đội mạo hiểm trên phim, trong mấy khu nguy hiểm mà lại đi chia nhỏ nhóm ra.

Nhưng, Thư Hàng thật sự không ngờ, hắn và Sở Sở lại tách khỏi nhau!

Lúc đó, Sở Sở đi trước hắn, nhưng lúc rẽ vào khúc cua, Sở Sở vừa rẽ một cái... Sau đó, mất tiêu không thấy đâu luôn!

Rõ ràng cũng rẽ vào ngay lập tức theo sát cô ấy kia mà, nhưng hắn vừa rẽ vào thì đã không thấy Sở Sở đâu nữa, đồng thời còn có loại cảm giác mất trọng lực khi đi thang máy.

Hắn lập tức hiểu ra, thông đạo của địa hạ thành trong “Thời Quang thành” còn biết di chuyển nữa à?

Chơi nhau một vố đau quá!

Sau khi bị tách ra với Sở Sở, Tống Thư Hàng đành phải tự mình tìm kiếm trong các lối đi, vừa tìm Sở Sở và lối ra.

Mỗi khi đi qua một con đường thì hắn sẽ đánh một dấu khác nhau xuống.

...

...

Bất giác, lại thêm một ngày nữa trôi qua.

Tống Thư Hàng vẫn chưa tìm thấy tung tích của Sở Sở.

"Hoàn toàn không biết quy luật di động của mấy thông đạo ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành này là gì nữa, lần này ngay cả mùi để lại cũng bị quấy đảo, muốn tìm được Sở Sở chỉ đành dựa vào vận khí thôi."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Nếu dựa vào vận khí thì hình như gần đây vận khí của hắn không được tốt cho lắm.

Đúng lúc hắn đang suy tư thì đột nhiên, hắn nhìn thấy trong không gian đèn đuốc sáng trưng phía cuối đường — đang có bóng người di chuyển!

Có người!

Là Sở Sở hay là đệ tử Bích Thủy các đây?

Bất kể là ai thì cũng đều là tin tốt cả!

"Cuối cùng vận may của mình cũng đến rồi sao?"

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Hắn vội đẩy nhanh tốc độ tiến vào phía cuối lối đi nọ.

...

Sau khi bước vào không gian nơi đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy một thư viện khổng lồ.

Chắc là... thư viện nhỉ?

Bên trong không gian trước mắt chứa đầy sách. Khắp nơi đều là sách, số lượng ít nhất cũng phải vài chục nghìn quyển, đúng là một biển sách luôn.

Nhưng, tất cả sách không phải đặt trên giá sách chỉnh tề, mà là xếp thành từng chồng trên mặt đất, trông rất lộn xộn.

Mà bên trong biển sách nọ, có một cô thiếu nữ đang ngồi xổm giống như một đóa hoa dạ lan.

Trên người cô mặc váy dài màu tím, mái tóc màu nâu nhạt, được tết thành bím tóc thật dài vô cùng tỉ mỉ, phần tóc mài vừa dài vừa dày, gần như che cả ánh mắt của cô.

Lúc này cô gái đó đang cầm một quyển sách đọc mê say chăm chú. Trong miệng cô phát ra âm thanh khe khẽ:

“Không còn có chỗ nào tuyệt vời hơn địa hạ thành ở Thời Quang thành cả, ở đây, một ngày mình có thể xem sách của mười hai ngày bên ngoài, thật hạnh phúc!”

Bây giờ thính lực rất tốt của Tống Thư Hàng có thể nghe thấy lời nói thầm của cô.

Cô gái, “năng lực thời gian” của thành phố dưới lòng đất bị bà cô trẻ đây dùng như vậy, Sở Các Chủ sẽ khóc mất!

Nhưng cũng đồng thời, thiện cảm của Tống Thư Hàng dành cho cô gái kia lập tức + 20 — Hắn cảm nhận được mùi của “đồng loại” từ trên người cô gái này. Cũng thích ngồi trong biển sách, chỉ cần trong tay cầm sách thì đó chính là thiên đường.

“Hu hu hu.”

Đột nhiên cô thiếu nữ xem được một lúc thì lại bi thương khóc rống lên.

Nước mắt không ngừng chảy xuống từ trong hốc mắt, lăn dài trên khuôn mặt nõn nà của cô, làm ướt quyển sách cô đang cầm trên tay.

Cô thiếu nữ lại bối rối giơ tay lau sạch nước mắt rơi trên quyển sách, nhưng vì nước mắt chảy xuống không ngừng, nên càng lau thì nước mắt trên sách càng nhiều, chỉ một thoáng đã khiến cả trang sách bị ướt nhẹp.

Là do xem được nội dung gì đó bi thương quá nên mới nhịn không được mà khóc nức nở vậy sao?

Đây là một thiếu nữ văn học tràn đầy tình cảm.

Thiện cảm của Tống Thư Hàng đối với cô thiếu nữ kia lại tăng lên hơn 20 điểm nữa.

Hắn càng có cảm giác như gặp được người “tri âm”.

Đi lên chào hỏi chứ nhỉ?

Đối phương là đệ tử Bích Thủy các, chắc là biết đường rời khỏi Thời Quang thành nhỉ?

Vì vậy, Tống Thư Hàng lên tiếng nói:

“Xin lỗi vì đã quấy rầy.”

...

Lúc này, cô thiếu nữ văn học thích đọc sách kia mới nhận ra là có khách đến.

Cô cuống quýt giấu quyển sách ra sau lưng, ngước mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Đồng thời, nước mắt không ngừng chảy xuống từ trong mắt cô, hai mắt mông lung đẫm lệ, diễn tả cụm từ lê hoa đái vũ vô cùng hoàn mỹ.

“Xin chào cô.”

Tống Thư Hàng ngại ngùng giơ tay vẫy vẫy.

“Xin chào, hu hu hu.”

Cô thiếu nữ kia cũng gật đầu chào, sau đó khóc càng thương tâm hơn.

Thấy cô khóc mãi không ngừng, Tống Thư Hàng bắt đầu hơi xấu hổ.

Hình như nhận ra Tống Thư Hàng đang xấu hổ, cô thiếu nữ tựa như đóa địa lan tím đó đó nhẹ nhàng vẫy tay:

“Xin đừng để ý đến ta, hu hu hu! Ta chính là như vậy đấy, một khi đã khóc, hu hu hu, thì khó mà ngăn lại được. Lại nói, vị sư đệ này, ngươi là đệ tử ở phân các nào đấy? Hu hu hu, trước đây hình như ta chưa từng thấy ngươi thì phải?”

“Xin chào cô, ta không phải là đệ tử của Bích Thủy các. Vài ngày trước ta tình cờ đi vào Bích Thủy các, lại được gặp Sở Các chủ. Sau đó, Sở Các chủ đã dẫn ta và bạn đến địa hạ thành của Thời Quang thành này.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thì ra là vậy.... Hu hu hu. Vậy thì là khách của Bích Thủy các chúng ta rồi.”

Cô thiếu nữ cũng không hề nghi ngờ gì Thư Hàng, vì “Thời Quang thành” là nơi rất đặc biệt, liên quan đến khái niệm “thời gian”, trừ khi nhận được sự đồng ý của Sở Các chủ người nắm giữ

“Thời Quang thành”, nếu không thì không có ai có thể đi vào trong được.

“Hu hu hu, ta là đệ tử của Bích Thủy các bối phận chữ Diệp, đạo hiệu là Diệp Tư. Hu hu hu.”

Cô thiếu nữ văn học kia lau nước mắt, nói tiếp:

“Ngoài ra, vì ta rất thích đọc sách và suy ngẫm, nên các sư huynh đệ muội cũng có người gọi ta là ‘Diệp Tư Khảo’ hoặc là ‘Diệp Chi Tư Khảo’.”

Về phần các danh hiệu giống như [mỹ nhân thút thít], [nước mắt chữa trị của Bích Thủy các] gì đó, cô mới không thèm thừa nhận nhé!

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, vị sư tỷ này ơi, vừa mới gặp mặt, lại nói cả biệt danh cho ta biết luôn làm gì?

Hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại, lễ phép trả lời:

“Ta gọi cô là Diệp sư tỷ nhé, ta là Tống Thư Hàng. Đạo hiệu... Bên ngoài hôm nay là thứ ba hay thứ tư nhỉ. Ừ, vẫn là thứ ba. Cho nên đạo hiệu là Tầm Đạo Thư Sinh!”

“Tầm Đạo Thư Sinh? Ngươi cũng thích xem sách à?”

Mắt của Diệp sư tỷ sáng rỡ lên, cuối cùng cô cũng không còn khóc nữa, chỉ là thỉnh thoảng vẫn nức nở.

“Ừ, ta thích đọc sách nhất đấy.”

Tống Thư Hàng kiên định đáp — đây chính là sở thích lớn nhất trong cuộc đời hắn đó.

Diệp sư tỷ liếc nhìn Tống Thư Hàng, cô cảm nhận được khí tức của “đồng loại” từ trên người Tống Thư Hàng, đích thị là người có cùng sở thích thích đọc sách!

Bởi vì có “cùng chung sở thích”, chỉ trong chốc lát, hai người đã vui vẻ bắt chuyện cùng nhau.

...

“Diệp sư tỷ này, vừa rồi cô xem gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi, là sách gì mà lại khiến cô đọc đến mức khóc rất đỗi thương tâm như thế?

“Thật ra, chỉ là một quyển sách tiện tay cầm đại mà thôi.”

Diệp sư tỷ lấy quyển sách sau lưng đưa ra.

Tống Thư Hàng nhận lấy.

“Hỏi tu sĩ phải tiết kiệm chân khí hoặc linh lực lúc ngự kiếm phi hành như thế nào!”

Chương 554: Nhiệt độ giữa ngón tay

Tĩnh tâm, tĩnh tâm!

Lúc nhìn thấy tên của quyển sách này, Tống Thư Hàng phải cố gắng để đại não của mình giữ bình tĩnh, cảm xúc không được dao động. Để tránh kích phát cái bí pháp “Giám định thuật” kia, kẻo đột nhiên lại phun máu ngay trước mặt Diệp sư tỷ.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nghiêm túc nhìn tên sách lần nữa — Nếu chỉ nhìn tên thì quyển sách này, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng ra nó có gì đáng giá để Diệp sư tỷ khóc lớn như vậy mà?

Chẳng nhẽ, nội dung bên trong ẩn giấu điều gì à?

Ví dụ như tên sách là phương pháp thảo luận học thuật nghiêm túc, nhưng nội dung lại là mấy chuyện tình yêu bi kịch thì sao? Loại sách dùng tên lòe người này, trước kia Tống Thư Hàng đã tiếp xúc không ít!

Vì vậy, Tống Thư Hàng nhanh chóng mở quyển sách có tên “Hỏi tu sĩ phải tiết kiệm chân khí hoặc linh lực lúc ngự kiếm phi hành như thế nào!”, còn cố ý mở đến trang bị nước mắt của Diệp sư tỷ làm ướt nữa.

Nhưng mà, thứ hắn nhìn thấy trông giống như là một chuỗi các công thức toán học, hắn đọc nhanh như gió, lật liên tiếp mấy trang, nhưng chỉ nhìn thấy lý luận chán ngắt của “Hỏi tu sĩ phải tiết kiệm chân khí hoặc linh lực lúc ngự kiếm phi hành như thế nào!” mà thôi.

Hoàn toàn không cách nào nhìn thấy nội dung nào “bi kịch” hay “đẫm nước mắt” cả!

Mẹ ơi, rốt cuộc Diệp sư tỷ đứng ở góc độ độc giả kiểu gì, mới có thể khóc bi thương như thế từ trong nội dung lý luận khô khan kiểu này chứ?

Lẽ nào cô gái này thuộc loại độc giả bổ não đẳng cấp luôn à?

Ví dụ, có một loại độc giả, lúc coi mấy tình tiết quánh nhau bùm chéo, kích thích nhiệt huyết sôi trào thành hài với bi kịch?

Nhưng... Cho dù Diệp sư tỷ là kiểu độc giả thích bổ não đi nữa thì rốt cuộc tại sao cô có thể nhìn “công thức lý luận” phức tạp thế này thành bi kịch được chứ?

Chẳng lẽ ký hiệu * là nam chính, ký hiệu # là nữ chính, ký hiệu ¥ là nam phụ, sau đó để bọn nó biểu diễn một đoạn tình yêu lâm li bi đát khiến người xem phải rơi lệ à?

Tống Thư Hàng yên lặng trả quyển sách “Hỏi tu sĩ phải tiết kiệm chân khí hoặc linh lực lúc ngự kiếm phi hành như thế nào!” lại cho Diệp sư tỷ.

Quả nhiên, mình vẫn không thể nào hiểu được thế giới của mấy thiếu nữ văn học thế này hay sao?

Trên con đường mọt sách này, mình vẫn còn non quá chăng?

“Tầm Đạo Thư Sinh sư đệ này, ta luôn cảm thấy hình như ngươi đang suy nghĩ việc gì đó rất vô lễ.”

Diệp sư tỷ nhận lấy quyển sách, đôi mắt đỏ au, bất mãn nói.

Tống Thư Hàng vội xua tay:

“Không có, không có chuyện đó đâu!”

“Nhìn bộ dáng chột dạ của ngươi kìa, quả nhiên đang suy nghĩ mấy chuyện thất lễ.”

Diệp sư tỷ nức nở mấy tiếng, sau đó hai tay che mặt, nước mắt đột nhiên rơi không ngừng, bắt đầu khóc đến là thương tâm.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Xin lỗi xin lỗi, cũng không phải vì ngươi mà ta đột nhiên khóc đâu, hu hu hu, chỉ là bỗng nhiên ta có cảm giác bi thương dâng trào, nhịn không được mới khóc thôi. Hu hu hu ~ thật sự không liên quan gì tới ngươi đâu. Ngươi đừng hiểu lầm.”

Diệp sư tỷ vừa khóc vô cùng thương tâm, vừa giơ tay xua liên tục với Tống Thư Hàng, chủ động lên tiếng cho hắn yên tâm.

Tống Thư Hàng:

“...”

Cái kiểu khóc của Diệp sư tỷ thật sự quá kỳ lạ! nhưng bộ dạng cô vừa khóc vừa tốt bụng an ủi người ta thế này sao trông đáng yêu thế nhỉ?

Thật vất vả lắm Diệp sư tỷ mới ngừng khóc.

"Đã khiến cho Tầm Đạo Thư Sinh sư đệ chê cười rồi."

Thỉnh thoảng Diệp sư tỷ vẫn nức nở một tiếng.

Tống Thư Hàng đưa một túi khăn giấy qua cho cô – cũng không phải bản thân hắn mang theo, mà là Diệp sư tỷ đã đặt rất nhiều khăn giấy ở bên cạnh.

Diệp sư tỷ lau nước mắt, sau đó... cố ý nói lảng sang chuyện khác:

"Tầm Đạo Thư Sinh sư đệ này ngươi thích đọc loại sách gì thế?"

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp:

"Sách gì ta cũng thích xem cả, có lẽ, chỉ đơn giản là ta thích đọc sách mà thôi."

Cho dù là sách kiến thức lý luận buồn tẻ, sách giáo khoa, hoặc là tiểu thuyết, manga, hoặc luận văn khoa học, thơ từ cổ, chỉ cần là sách, thì Tống Thư Hàng đều có thể ôm xem mê mẩn. Mỗi lần xem là sẽ ngồi xem hết cả một buổi chiều, thậm chí còn lâu hơn!

"Không kiêng sách gì hết à?"

Diệp sư tỷ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu cái rụp.

"Thế thì ngươi giống ta rồi, ta cũng vậy đấy. Dù có rất nhiều sách đều xem không hiểu gì cả, nhưng chỉ cần là sách thì ta đều thích hết. Cho nên ta đặc biệt thích đến địa hạ thành của Thời Quang thành, ở đây ta có thể xem được thêm rất nhiều, rất nhiều sách nữa."

Diệp sư tỷ vui vẻ nói.

Quả nhiên là đồng loại!

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình với vị Diệp sư tỷ này thật sự rất có duyên với nhau!

Diệp sư tỷ lại hỏi:

"Vậy bình thường ngươi xem loại sách nào nhiều nhất?"

“Nếu tính loại xem nhiều nhất, thì chắc là sách dạy học với sách phụ đạo nữa, vì ta vẫn còn là sinh viên, cho nên tiếp xúc với sách loại đấy nhiều nhất.”

Tống Thư Hàng nhớ lại nói:

“Trừ loại đó ra, thì loại tiếp xúc nhiều nhất, có lẽ là tiểu thuyết và manga nữa, hai loại này dùng để thư giãn thì không còn gì bằng. Sau đó là mấy tác phẩm nổi tiếng thế giới, rồi thơ từ.”

“Tiểu thuyết và truyện tranh à? Ta cũng có hứng thú với hai loại đó lắm đấy, dạo này có bộ tiểu thuyết và truyện tranh nào hay không?”

Diệp sư tỷ vui vẻ nói.

Lúc hai người thích xem sách trao đổi với nhau, chủ đề nói chuyện bất giác đều xoay quanh “sách”.

Cái này được gọi là “có chung đề tài” đây.

Vì vậy, Tống Thư Hàng nói về mấy quyển tiểu thuyết mà bản thân thích nhất.

Bởi vì phạm vi đọc của hắn rất rộng, từ các tác phẩm nổi tiếng thế giới đến võ hiệp, rồi đến văn học mạng hiện đại, thể loại nào hắn cũng có tác phẩm yêu thích riêng.

Nghe thấy một đống tên sách do Tống Thư Hàng nói ra, Diệp sư tỷ cảm thán nói:

“Những quyển sách ngươi kể, ta đều chưa nghe qua bao giờ. Là mấy quyển tiểu thuyết mới xuất hiện trên thế giới gần trăm năm qua à?”

“Xem như là vậy đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói — năm tháng chính là thú vị như vậy đấy, một lần tu sĩ bế quan phải đến mấy trăm năm, sau khi ra ngoài thì toàn bộ thế giới đã trời xoay chuyển rất khác hẳn rồi.

“Vậy ngươi giới thiệu sơ qua cho ta mấy bộ tiểu thuyết thú vị ngươi vừa nói được không? Ta đột nhiên cảm thấy rất có hứng thú với chúng.”

Diệp sư tỷ nói với vẻ trông chờ.

“Cái này không vấn đề gì. Ta có thể kể đại khái nội dung cốt truyện và chỗ thú vị của mấy quyển sách kia cho Diệp sư tỷ nghe.

Nếu Diệp sư tỷ thật sự thích quyển sách nào, thì lần sau có cơ hội đến Bích Thủy các, ta sẽ mang những quyển sách đó đến cho cô.”

Tống Thư Hàng cười ha ha, sau khi hắn trở thành tu sĩ xong thì trí nhớ của hắn rất tốt, nội dung cốt truyện của tiểu thuyết chỉ cần xem qua một lần thì cũng nhớ được bảy tám phần, kể tóm tắt lại không vấn đề gì.

“Đúng rồi Diệp sư tỷ, lúc trước ta với bạn bị lạc trong thông đạo của địa hạ thành này, cô có cách nào tìm cô ấy không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Ngoại trừ Sở Sở ra, còn có cửa ra khỏi địa hạ thành này nữa, cũng phải nhân cơ hội này dò hỏi Diệp sư tỷ mới được.

“Hì hì, chắc là đúng lúc các ngươi gặp phải lúc Thời Quang thành dịch chuyển rồi. Vì để giảm bớt gánh nặng của thời gian ăn mòn, cho nên cứ cách một thời gian thì Thời Quang thành sẽ thay đổi vị trí và kết cấu bên trong một lượt.”

Diệp sư tỷ giải thích:

“Trên người của ngươi có mang theo thứ gì có nhiễm khí tức của người bạn đó không? Đưa cho ta đi, ta sẽ tìm người bạn đó giúp cho ngươi.”

“Băng vải có được không?”

Tống Thư Hàng tháo băng vải trên cánh tay xuống, cái này là Sở Sở quấn giúp hắn, chắc là có khí tức của Sở Sở.

“Được chứ.”

Diệp sư tỷ cười nói, nhận lấy băng vải từ trên tay của Tống Thư Hàng.

Trong lúc đưa băng vải, ngón tay của hai người chạm vào nhau, cả hai đều có thể cảm nhận được nhiệt độ trên ngón tay của đối phương.

Chương 555: Đạo hữu có đạo lữ chưa?

Trong nháy mắt khi đầu ngón tay của hai người chạm vào nhau, sắc mặt Tống Thư Hàng bỗng nhiên biến đổi.

Chết dở rồi!

“Đến rồi, lại sắp đến nữa rồi!”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Loại cảm giác này lại sắp đến, có muốn ngừng cũng không được. Đây là cảm giác khi giám định thuật khởi động!

Diệp sư tỷ mở to hai mắt, nhìn Tống Thư Hàng đột nhiên như lên cơn điên với vẻ mặt khó hiểu.

“Diệp sư tỷ, mau tránh ra!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng, Diệp sư tỷ còn chưa kịp tránh, thì máu tươi trên người Tống Thư Hàng đã phun ra như suối! Hơn nữa lần này, máu tươi bắn ra còn dữ dội hơn cả lần trước!

Diệp sư tỷ nhẹ nhàng vung tay lên, máu tươi bắn về phía cô bị một lá chắn vô hình ngăn cản.

“Chết tiệt, đau quá!”

Tống Thư Hàng hạ giọng, cố gắng kiềm chế tiếng kêu thảm thiết nằm yên trong cổ họng.

Nhưng ngay sau đó, miệng hắn lại không ngừng nôn ra máu tươi:

“Ọe.”

Mấy lần trước cũng chỉ là trên người xuất hiện vết thương mà thôi, chưa bao giờ nôn ra máu cả. Trên người vị Diệp sư tỷ này rốt cuộc có bí mật gì đây? Vết thương lần này còn nghiêm trọng hơn so với lần giám định “con rối hình người” và “túi thu nhỏ một tấc” kia nữa.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, kích hoạt trì dũ thuật của chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay. Các vết thương trước đây chỉ là vết thương da thịt, chỉ cần mấy phút thì sẽ tự phục hồi. Nhưng vết thương lần này thì hơi nghiêm trọng. Cho nên, hắn phải dùng đến trì dũ thuật có hạn chế số lần sử dụng mỗi ngày trên chiếc nhẫn đồng cổ này.

Ánh sáng của trì dũ thuật bao phủ trên người Tống Thư Hàng, bắt đầu khôi phục những vết thương trên người hắn.

Nhưng... Khi miệng vết thương trên người hắn vừa mới khôi phục, thì lại nhanh chóng nứt ra lại. Hơn nữa, số vết thương mới còn nhiều hơn, cái giá phải trả cho việc giám định vị “Diệp sư tỷ” này lại nghiêm trọng đến như vậy sao?

Hơn nữa giám định thuật khởi động cũng rất đột ngột.

Rõ ràng Tống Thư Hàng không hề tò mò về thân phận của vị Diệp sư tỷ này, cũng không có suy nghĩ muốn giám định cô, vì sao lần này bí pháp giám định thuật lại tự khởi động chứ?

Tống Thư Hàng phun từng ngụm từng ngụm máu, tình trạng như vậy, ngay cả đan dược hắn cũng không có cách nào dùng được.

Chỉ một thoáng… vì hắn mất máu quá nhiều, nên cảm thấy mí mắt nặng dần, đầu óc hơi choáng váng.

Diệp sư tỷ ngẩn người ra, sau đó hai tay ngay lập tức bấm đạo ấn, thi triển một đạo trì dũ thuật lên người Tống Thư Hàng. Trì dũ thuật của cô mạnh hơn trên chiếc nhẫn đồng cổ của Tống Thư Hàng rất nhiều.

Sau khi thi triển trì dũ thuật xong, vết thương trên người Tống Thư Hàng đã bắt đầu ổn định lại. Miệng vết thương bắt đầu khôi phục dần, không bị vỡ ra nữa.

Diệp sư tỷ:

“Cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn rồi. Cảm ơn Diệp sư tỷ.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần này, hắn thật sự có cảm giác gần kề cái chết!

Trong lúc nói chuyện, dòng chảy phù văn trong mắt hắn bị kích hoạt, tuôn dài đến chỗ Diệp sư tỷ thiếu nữ văn học ở trước mắt. Dưới tình huống bình thường, dòng chảy phù văn này sẽ tuôn đến bên ngoài Diệp sư tỷ, biến thành hình đồng hồ, bắt đầu quay ngược.

Nhưng lần này, tình huống hơi đặc biệt.

Khi dòng phù văn kia rơi xuống người "Diệp sư tỷ", lại trực tiếp nhập vào người cô, rồi mới biến thành đồng hồ, Diệp sư tỷ lại hoàn toàn không hề hay biết gì về chuyện này cả!

Không bao lâu sau, dòng chảy phù văn kia quay lại trong mắt Tống Thư Hàng.

Kết quả giám định của Diệp sư tỷ quay về trong đầu hắn.

[Người chấp chưởng Bích Thủy các, Sở Tiên Tử... ong ong ong ong ong]

Thông tin trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có một chút như vậy mà thôi. Loạt tiếng 'ong ong ong ong' ở phía sau là do giám định thất bại?

Người chấp chưởng Bích Thủy các, Sở Tiên Tử?

Diệp sư tỷ và Sở Tiên Tử có gì đặc biệt à?

Còn phần giám định thất bại kia là có ý gì đây?

Tống Thư Hàng há hốc mồm, sau đó trước mắt tối sầm, ngã ầm xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt trước khi hắn hôn mê, sau khi âm thanh 'ong ong ong' kết thúc, lại có thêm một chút thông tin nữa truyền đến trong đầu hắn.

[Diệp Tư Tiên Tử được gọi là 'mỹ nhân thút thít', 'nước mắt chữa trị'. Làm người tốt bụng, sở thích là đọc sách. Cô còn được gọi là tàng thư các sống của Bích Hải các... Cạch!] Vì Tống Thư Hàng hôn mê nên nội dung giám định còn lại bị cắt đứt!

"Phụt!"

Tống Thư Hàng đang hôn mê lại phun thêm một búng máu tươi.

Theo ý thức của hắn tiêu tan, bí pháp giám định thuật cũng ngừng lại.

Mà lúc này... Ai cũng không phát hiện, máu tươi bắn ra từ trên người của Tống Thư Hàng, có một ít tập trung ở bên ngoài túi áo của hắn.

Chỗ đó, Ngộ Đạo thạch và "rễ" của Thông Nương đang hấp thụ máu hắn, giống như được tưới tiêu chăm bón, bắt đầu chậm rãi lớn lên.

...

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng tỉnh lại từ trong hôn mê.

Có thể tỉnh lại nhanh như vậy cũng là nhờ có pháp thuật của Diệp sư tỷ.

"Ngươi xảy ra chuyện gì vậy, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu? Sao đột nhiên lại phun máu như mưa thế? Hơn nữa trên người còn xuất hiện nhiều vết thương như vậy nữa?"

Diệp sư tỷ nghi hoặc hỏi.

"Chắc có thể xem như là đạo thuật phản phệ thôi, hoặc cũng có thể nói là một loại đạo thuật… nguyền rủa nào đó."

Tống Thư Hàng cười khổ nói, nguyên lý của bí thuật giám định thuật kia, hắn cũng chưa nắm rõ ràng lắm, không biết phải giải thích như thế nào với mọi người.

"Pháp thuật phản phệ toàn thân phun máu... Là loại pháp thuật như thế nào?"

Diệp sư tỷ nghi hoặc hỏi:

"Nếu thuận tiện, có thể nói một chút cho ta biết được không? Ta đã xem rất nhiều rất nhiều bộ sách phân tích đạo thuật, có lẽ có thể giúp ngươi tìm ra cách giải quyết chăng?"

Số sách kiến thức lý luận đạo pháp mà Diệp sư tỷ đã xem qua nhiều không kể xiết, thậm chỉ vì nguyên nhân nào đó mà dùng được, không dùng được, hay ngay cả những kiến thức đạo thuật bản thân cô không biết cũng nắm rõ trong lòng bàn tay!

"Tất nhiên, nếu như là pháp thuật bí mật đặc biệt gì, thì ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết. Đây cũng chuyện thường."

Diệp sư tỷ bổ sung.

Tống Thư Hàng gật đầu, bí pháp này, vốn là lấy được từ trong Thời Quang thành. Hơn nữa, ngay cả chính hắn cũng không cách nào miêu tả rõ pháp thuật này.

Với cả, nếu Diệp Tư Tiên Tử là người lương thiện, lại được gọi là tàng thư các sống của Bích Thủy các, có lẽ.... có thể thử một lần xem sao.

“Cụ thể thì ta cũng không biết phải hình dung như thế nào. Có lẽ là một loại năng lực dùng để giám định vật phẩm, nhưng lúc sử dụng... sẽ tạo thành phản phệ khiến toàn thân chảy máu. Từ sau lần đầu tiên ta sử dụng pháp thuật này, thì nó đã rơi vào tình trạng mất kiểm soát.”

Tống Thư Hàng miêu tả chung chung hiệu quả của pháp thuật này cho Diệp sư tỷ.

Diệp sư tỷ cố gắng suy tư tìm tòi, nhưng dù được gọi là tàng thư các di động của Bích Thủy các, thì cô cũng chưa từng tiếp xúc qua kiến thức liên quan đến triệu chứng này bao giờ.

Loại pháp thuật giám định này, ở giới tu sĩ cũng có thể so với một số đồng thuật có thể quan sát và đánh giá vật phẩm, có hiệu quả hơn bất cứ loại kính hiển vi nào.

Hoặc là pháp thuật giám định trực tiếp thông qua nguyên tố, kiểm tra niên đại vật phẩm, thứ này thì có rất nhiều loại... Nhưng tất cả loại pháp thuật giám định, à Diệp sư tỷ từng tìm hiểu, không có loại làm người thi triển chảy máu tươi như mưa giống Tống Thư Hàng cả.

Diệp sư tỷ lắc đầu:

“Ta cũng chưa từng gặp qua chứng... A?”

Nhưng đúng lúc này, trong đầu cô hình như có một tia linh quang lóe lên, hình như cô đã gặp triệu chứng tương tự ở đâu đó rồi thì phải!

Nhưng không thể nào nhớ ra được.

Theo lý thuyết thì trí nhớ của tu sĩ, chắc chắn không thể xuất hiện vấn đề này. Có lẽ có kiến thức liên quan đến triệu chứng này là do cô nhìn lướt qua trong bộ sách nào đó chăng?

“Có lẽ, ta thật sự đã từng nhìn thấy qua loại triệu chứng này ở đâu đó rồi!”

Diệp sư tỷ xoa xoa mày, nói với vẻ không chắc chắn:

“Nhưng nhất thời ta không nhớ ra, rốt cuộc đã đọc được loại bệnh trạng này ở trong quyển sách nào!”

Thậm chí, cô cũng không cách nào xác định được có phải mình đã nhìn thấy bệnh trạng này ở "quyển sách nào" hay không, vì kiến thức của "chứng bệnh" này, chỉ bất ngờ xuất hiện... giống như không thuộc về trí nhớ của cô vậy.

"Thật sao?"

Trong lòng Tống Thư Hàng vui vẻ.

"Nếu như không ngại thì Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, ngươi tìm cùng ta nhé, ta để rất nhiều sách trong thông đạo không gian này, bao gồm các loại kiến thức lý luận đạo thuật, kỹ xảo sử dụng. Chúng ta tìm ở đây thử xem, xem có tìm được tình huống nào tương tự như của ngươi không."

Diệp sư tỷ nói.

"Cảm ơn Diệp sư tỷ... Nhưng, ta cũng có thể xem sách ở đây à?"

Tống Thư Hàng hỏi, nội dung sách ở đây đều có liên quan đến kiến thức tu sĩ.

Bên ngoài, Hỏa Diễm Đao loại bình thường cũng phải cần tốn mấy viên linh thạch tam phẩm mới mua được. So với mấy loại sách vớ vẩn như Hỏa Diễm Đao thì sách của Diệp sư tỷ ở chỗ này phải quý giá hơn nhiều.

"Ừ, đây cũng là một vấn đề."

Diệp sư tỷ gật đầu nói.

...

Vì vậy, một mình Diệp sư tỷ tìm kiếm trong biển sách mênh mông.

"Đúng rồi, người bạn kia của ngươi ấy, ta đã thông qua pháp thuật thông dụng trong Thời Quang thành, tìm được rồi. Khí tức trên băng vải đã tìm được vị trí của cô ấy, nó có thể nhanh chóng dẫn đường cho cô ấy đến chỗ này của chúng ta."

Bàn tay nhỏ của Diệp sư tỷ lật sách nhanh như bay.

"Cảm ơn Diệp sư tỷ!"

Tống Thư Hàng nói với vẻ cảm kích vô cùng. Như vậy, sự an nguy của Sở Sở có được bảo đảm rồi.

Hắn ngồi ở một bên, nhìn Diệp sư tỷ lật sách nhanh như bay mà lòng thì ngứa ngáy dữ dội.

Bộ dáng Diệp sư tỷ ngồi lật sách trong biển sách thế này, trông có vẻ hạnh phúc ghê cơ.

Hắn cũng rất muốn ngồi cùng một chỗ với Diệp sư tỷ, lật xem biển sách mênh mông này... Nhưng thật đáng tiếc, hắn không có tư cách xem sách ở đây.

...

Diệp sư tỷ lật tìm thật lâu trong biển sách.

Đột nhiên, cô lên tiếng hỏi:

“Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, ngươi là đệ tử của môn phái nào thế?”

“Ta không phải là đệ tử môn phái nào cả, coi như là tán tu đi.”

Tống Thư Hàng cười trả lời.

“Hả? Tán tu?”

Diệp sư tỷ không khỏi nhìn Tống Thư Hàng thêm một cái, tu sĩ có cách riêng để quan sát tuổi tác. Cô có thể nhìn ra, Tống Thư Hàng còn chưa đến 20 tuổi nhưng đã ở cảnh giới “Long Trảo đan điền” thứ ba của nhị phẩm rồi. Hơn nữa, tinh thần lực của hắn lại càng hiện ra màu đồng, điều đó đại biểu tinh thần lực của hắn đã tiến vào cảnh giới tam phẩm.

“Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, ngươi có muốn gia nhập Bích Thủy các không?”

Hai mắt Diệp sư tỷ phát sáng lên hỏi thử.

“Cảm ơn ý tốt của Diệp sư tỷ... Nhưng e rằng trong thời gian ngắn ta không có ý định gia nhập môn phái nào đâu.”

Tống Thư Hàng uyển chuyển từ chối.

“Vậy à, thật đáng tiếc. Với tư chất của ngươi, nếu gia nhập môn phái, nhất định sẽ được môn phái dốc sức bồi dưỡng.”

Diệp sư tỷ cười nói.

Tống Thư Hàng xấu hổ cười khan, tư chất của hắn cũng thường thôi. Hơn nữa hắn đã bỏ lỡ thời kỳ tu luyện tốt nhất rồi, căn bản không phải là thiên tài gì cả.

Diệp sư tỷ lại cúi đầu lật tìm trong biển sách.

Cô lẳng lặng tìm kiếm trong biển sách còn Tống Thư Hàng nhàm chán ngồi bên cạnh nhìn cô.

Sau đó, Thư Hàng bắt đầu tu luyện cương thủ và bất động kim cương thân.

“Đúng rồi, Tầm Đạo Thư Sinh này, ngươi đã có đạo lữ chưa?” Diệp Tư bỗng nhiên tò mò hỏi.

Chương 556: Làm đạo lữ với ta nhé!

“Đạo lữ à? Ta không có, ta vẫn còn trẻ mà. Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khan, hắn đã lên đại học rồi nhưng vẫn còn ế chổng mông, đúng là một chuyện đau lòng mà.

“Vẫn chưa có đạo lữ sao?”

Diệp sư tỷ che miệng cười.

Tống Thư Hàng cảm thấy như bị trúng mấy mũi tên trêu chọc của Diệp sư tỷ.

“Vậy... có muốn thành đạo lữ với ta không?”

Diệp sư tỷ giơ tay chỉ vào chính mình, mắt chớp chớp.

“Hả?”

Mặt Tống Thư Hàng nghệt mặt ra, hắn suýt nữa đã cho rằng tai mình có vấn đề.

“Ta nói, có thể cân nhắc chuyện trở thành đạo lữ với ta không?”

Diệp sư tỷ nói lại lần nữa.

Lúc này, Tống Thư Hàng hỏi một câu hỏi rất ngốc:

“Tại sao thế?” — Chủ yếu là vì hắn tự nhận bản thân mình không phải là nhân vật có thể run mình một cái là khí thế bá vương bắn chíu chíu. Dựa vào đâu mà Diệp sư tỷ vừa mới gặp không được lâu, đã chủ động muốn thành đạo lữ với hắn kia chứ?

“Vì ta cảm thấy chúng ta rất hợp nhau, giữa chúng ta sẽ có chung đề tài.”

Đôi mắt Diệp sư tỷ sáng lấp lánh, nói tiếp:

“Mặc dù không biết vì sao, nhưng ta có một loại kích động muốn thử quen với một ‘đạo lữ’. Giống như... nó là một nguyện vọng rất mãnh liệt ấy!”

Đúng vậy, là một nguyện vọng rất mãnh liệt! Rõ ràng trước đây, cô chưa bao giờ có suy nghĩ cần phải tìm “đạo lữ” gì gì đó cả.

Nhưng đột nhiên, trong lòng cô lại có thêm một nguyện vọng như vậy.

Nguyện vọng này, giống như một chấp niệm trong lòng cô vậy. Muốn thử quen với một “đạo lữ”, tốt nhất là có hứng thú, có chung sở thích với mình — mà Tống Thư Hàng trước mắt này chính là đối tượng thích hợp nhất.

Ít nhất, hai người bọn họ đều có chung sở thích đọc sách, có chung chủ đề, giống như tri kỷ vậy.

“Nhưng, thế này có hơi đột ngột.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói — Đúng là hắn có ấn tượng rất tốt với Diệp sư tỷ, một thiếu nữ văn học, sở thích giống nhau, trò chuyện cùng nhau cũng rất vui vẻ.

Nhưng hai người bọn họ chỉ vừa mới gặp mặt chưa lâu mà trời?

“Ừ nhỉ, đúng là có hơi đột ngột thật.”

Diệp sư tỷ gật đầu, sau đó cô nghĩ một lúc, lại nói:

“Nếu... nếu ta và người trở thành đạo lữ, thì sẽ không được coi là người ngoài nữa! Đến lúc đó ngươi cũng có thể xem được tất cả sách ở chỗ này rồi!”

Vừa nói xong, Diệp sư tỷ vừa dang rộng hai tay, chỉ mấy chục nghìn quyển thư tịch có liên quan đến tu sĩ tu luyện trong không gian này!

Tống Thư Hàng cười khan — Diệp sư tỷ, cô dụ dỗ trắng trợn như vậy thật sự không vấn đề gì sao?

Nhìn thấy Tống Thư Hàng cười khan như thế, Diệp sư tỷ cũng cảm thấy mình dụ dỗ trắng trợn quá, xấu hổ cười cười:

“Ha ha ha.”

...

Sau đó, Diệp sư tỷ tiếp tục ngồi xem sách, Tống Thư Hàng tiếp tục bắt đầu tu luyện.

“Nhưng, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu này, ngươi thật sự không suy nghĩ thử một chút sao? Ta cảm thấy hai người chúng ta nhất định sẽ rất hợp nhau đấy.”

Diệp sư tỷ nói:

“Chúng ta có thể tìm hiểu lẫn nhau trong thời gian dài hơn, sau đó đợi thêm một khoảng thời gian thì chúng ta lại thành đạo lữ được không?”

Tống Thư Hàng im lặng nhìn Diệp sư – qua thông tin giám định thuật truyền về, hắn biết rằng, trong Bích Thủy các này, Diệp sư tỷ có hai danh hiệu khá hay. Diệp sư tỷ tương đối có nhân khí ở Bích Thủy các!

Tống Thư Hàng đoán, nếu Diệp sư tỷ đứng ở ngoài Bích Thủy các hô một tiếng: “Hãy cho ta một người đạo lữ.” thì sẽ có hàng chục, hàng trăm nam tu sĩ lập tức nhào tới tranh cướp vỡ đầu, muốn kết đôi thành đạo lữ với cô.

Thật ra – nhìn mấy chục vạn quyển sách kia, Tống Thư Hàng thật sự có một loại xúc động muốn nhắm mắt đưa chân cho rồi.

Nhưng, hắn không làm như vậy. Bởi vì như vậy thật sự rất vô trách nhiệm.

Đạo lữ, chẳng khác nào vợ mình.

Nếu tùy tiện đồng ý, không chỉ là vô trách nhiệm với bản thân hắn, mà hơn hết là không có trách nhiệm với Diệp sư tỷ.

Nhìn bộ dạng khó xử của Tống Thư Hàng, Diệp sư tỷ chớp chớp mắt.

“Ơ? Từ từ bồi dưỡng cảm tình cũng không được sao?”

Bỗng dưng cô như chợt hiểu ra:

“Lẽ nào Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu đã có người trong lòng rồi sao?”

Người trong lòng?

Trước khi trở thành tu sĩ, Tống Thư Hàng vẫn ế bền vững, mục tiêu của hắn là trong 4 năm đại học nhất định phải cua được một người bạn gái dễ thương.

Sau khi thành tu sĩ, trong khoảng thời gian dài, Tống Thư Hàng căn bản hoàn toàn không có cách nào quen với bạn gái được – hắn cho rằng, tu hành quan trọng hơn với yêu đương linh tinh. Ừm, đến tận bây giờ hắn vẫn ôm suy nghĩ đó.

Sau đó, sau khi đã trở thành tu sĩ, Thư Hàng được tiếp xúc với mấy vị nữ tu rất tốt. Quan hệ cũng tương đối tốt đẹp như Vũ Nhu Tử, Tô Thi A Thập Lục, đều tiếp xúc khá lâu, thêm cả Sở Sở bây giờ. Cùng với rất nhiều vị nữ tiền bối xinh đẹp trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa.

Nhưng nếu nói đến nữ tu có thể trở thành ‘đạo lữ’ thì chắc là không có ai cả nhỉ?

Vì vậy, Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Vậy thì hãy nghiêm túc cân nhắc chuyện thành đạo lữ với ta đi! Trong địa hạ thành của Thời Quang thành này, mười hai ngày bằng một ngày ở bên ngoài. Chúng ta có thể sống chung ở đây trong thời gian dài mà, một năm ở đây, thì chỉ mới bằng một tháng ở bên ngoài thôi.”

Diệp sư tỷ nói.

“Ta ta nghĩ kỹ cái đã... Ách.”

Tống Thư Hàng vừa mới nói được một nữa, bỗng nhiên nhìn thấy vành mắt của Diệp sư tỷ ửng đỏ lên.

Hả, không phải Diệp sư tỷ lại muốn khóc nữa đấy chứ?

Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng, thì nước mắt đã tuôn như mưa từ trong hốc mắt của Diệp sư tỷ, từng giọt từng giọt rơi lã chã.

Khóc thật rồi!

“Hu hu hu hu!!!”

Diệp sư tỷ lau nước mắt, sau đó lấy sách che mặt mình, khóc lớn hơn.

Đồng thời cô giơ tay xua xua với Tống Thư Hàng:

“Hu hu, đừng để ý đến ta. Trong lòng ta đột nhiên cảm thấy bi thương, vì vậy nhịn không được nên mới khóc thôi. Không có liên quan gì với ngươi đâu, hu hu hu, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu ngươi đừng để ý. Hu hu, thật sự không phải vì ngươi đâu!”

Lời Diệp sư tỷ nói là thật, vì cô tu luyện kỳ công có một không hai là thiên khấp bảo điển của Bích Thủy Các, từ sau khi luyện thành công kỳ công này, điểm khóc của cô cũng trở nên rất kỳ lạ.

Có đôi khi, đang đọc sách, một chữ nào đó đập vào mắt cô, cũng làm cô khóc to một trận.

Có lúc, khuôn mặt một ai đó bỗng nhiên làm cô liên tưởng đến cái gì đó, chạm trúng điểm khóc, cũng làm cô khóc.

Có lúc, khi cùng ai nói chuyện, vừa nói một chữ trúng mục tiêu cũng làm cô khóc.

Càng kỳ lạ hơn là, đến bản thân của cô cũng không rõ vì sao lại chạm trúng điểm khóc này nũa. Tóm lại, lúc muốn khóc, thì sẽ khóc ngay lập tức, căn bản là không ngăn lại được.

Vừa nãy, lúc Tống Thư Hàng nói chuyện có nói ra chữ “ta” kia, chẳng biết tại sao lại ấn trúng điểm khóc của cô lúc này, thế là cô liền khóc một trận cho thỏa.

Cô thiếu nữ văn học giống như đóa hoa dạ lan này, khóc rất đỗi thương tâm, điềm đạm đáng yêu, không thẹn với danh hào “lệ mỹ nhân thút thít” của cô.

Tống Thư Hàng:

“...”

Vẫn là câu kia, điểm khóc của Diệp sư tỷ rất kỳ lạ – nhưng bộ dạng cô vừa khóc vừa tốt bụng không quên an ủi người khác thế này, rất ngây thơ hồn nhiên.

Lúc Diệp Tư sư tỷ khóc tỉ tê – mị lực tăng thêm 100, hơn nữa, sau khi khóc xong, hai mắt ửng đỏ, mị lực càng tăng 20 nữa kia!

...

Tống Thư Hàng xoa mày, suy nghĩ trong lòng.

Hay là, mình cứ đồng ý yêu cầu làm đạo lữ của Diệp sư tỷ trước đi đã - Diệp sư tỷ nói rồi, cũng không phải hai người thành đạo lữ ngay lập tức, mà là hai bên tìm hiểu nhau một khoảng thời gian dài trước mà.

Nói không chừng vài ngày sau, Diệp sư tỷ tỉnh táo lại, sẽ cảm thấy Tống Thư Hàng không hợp làm đạo lữ của cô thì sao?

Thậm chí nói không chừng, là do Diệp sư tỷ nhất thời hứng lên nên mới muốn quen đạo lữ, muốn chơi trò chơi đạo lữ, qua mấy ngày hết hứng không thèm chơi nữa thì sao?

Hơn nữa, thật tâm mà nói – Diệp sư tỷ thuộc dạng thiếu nữ văn học thích đọc sách, có sở thích tương đồng với hắn, thật sự rất phù hợp với hình tượng “nửa kia” của Tống Thư Hàng.

“Vậy... Diệp sư tỷ. Chúng ta thử xem sao nhé?”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Hả?”

Diệp sư tỷ bỏ quyển sách xuống, trên mặt vẫn còn ngấn lệ, nước mắt vẫn còn rơi không ngừng, đặc biệt khiến người ta yêu thương.

Tống Thư Hàng nói:

“Chúng ta thử tìm hiểu lẫn nhau, xem xem có thật sự thích hợp thành đạo lữ không?”

“Được, chúng ta thử xem!”

Hai mắt Diệp sư tỷ phát sáng. Sau đó, cô vui vẻ òa khóc:

“Vậy chúng ta, hu hu hu, coi như là đạo lữ dự bị rồi, hu hu hu!”

“Đạo lữ dự bị? Ừ, cũng đúng, đạo lữ dự bị.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Vậy chúng ta cùng nhau cố gắng tìm hiểu đối phương nhé!”

Diệp sư tỷ cố gắng lau nước mắt của mình:

“Đúng rồi, Thư Hàng. Nếu vẫn chỉ là đạo lữ dự bị thì không thể song tu được, cái đó phải đợi chúng ta thành đạo lữ thật sự thì mới có thể làm được!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Được rồi, đầu tiên, chúng ta tự giới thiệu về bản thân chút nhé. Tự giới thiệu cặn kẽ để tìm hiểu lẫn nhau dễ dàng hơn.”

Diệp sư tỷ ngồi quỳ ở trước mặt Tống Thư Hàng như cổ nhân.

“Được thôi.”

Tống Thư Hàng học Diệp sư tỷ, ngồi quỳ xuống.

“Để ta làm trước.”

Diệp sư tỷ nói:

“Ta giới thiệu qua trước nhé, ta là đệ tử bối phận chữ Diệp của Bích Thủy các, đạo hiệu là Diệp Tư. Từ nhỏ ta đã được sư phụ nhận vào Bích Thủy các, vì vậy đạo hiệu cũng là tên của ta. Bây giờ tu vi của ta là Linh Hoàng ngũ phẩm, sư phụ là Sở Ngự Hành Giả, các chủ của Ngân Nguyệt các, một trong các phân các của Bích Thủy các. Công pháp ta tu luyện là thiên khấp bảo điển, từ tên công pháp thì chắc ngươi cũng có thể đoán ra được, chuyện ta hay bị xúc động với sinh ra cảm giác đau lòng cũng có liên quan đến công pháp này. Nhưng thiên khấp bảo điển rất lợi hại đấy, ngươi đừng có xem thường ta.”

“Sở thích của ta là đọc sách, ta thích nhất là xem sách ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành này, mười hai ngày ở đây chỉ bằng một ngày ở ngoài. Ta có thể nhân cơ hội đó mà xem được rất nhiều rất nhiều sách... Đương nhiên, tu luyện cũng không thể tụt lùi được, nếu không thì sư phụ sẽ hủy bỏ thời gian tu luyện ở địa hạ thành Thời Quang thành của ta.”

“Còn có đồ ăn ta thích ăn nhất là... Bạn tốt ta thích nhất có...”

Diệp sư tỷ nói nhanh như gió, hận không thể kể hết mọi thứ từ lúc bé cho đến bây giờ ra cho Tống Thư Hàng nghe.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, ghi nhớ những gì cô đã nói.

“Xong rồi, tiếp theo đến lượt ngươi.”

Diệp sư tỷ chớp mắt, cô gần như đã nói hết mọi thứ của mình cho Tống Thư Hàng biết rồi.

“Ta tên là Tống Thư Hàng. Về phần đạo hiệu của ta... ừ, Kim Cương Quân Tử Đao, Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ!”

Tống Thư Hàng kể một lèo hết bảy đạo hiệu của mình ra.

Diệp Tư sư tỷ chớp chớp mắt:

“Đạo hiệu của ngươi dài thật đấy!”

Tống Thư Hàng lấy hơi, nói:

“Không phải, đó là bảy đạo hiệu của ta. Bảy cái đạo hiệu này mỗi ngày lại đổi một cái!”

Diệp Tư sư tỷ:

“...”

Chẳng lẽ gần đây giới tu sĩ có phong trào đặt nhiều đạo hiệu à? Phong trào dở hơi thế?

Chương 557: Khung cảnh ôm nhau mà khóc đầy thú vị

“Một tuần? Chính là đại diện cho một vòng bảy ngày sao? Trong vòng tuần hoàn này mỗi ngày đổi một đạo hiệu á? Như vậy không mệt à?”

Diệp sư tỷ hỏi.

“Ha ha, làm gì có chứ, từ từ là quen thôi ấy à.”

Tống Thư Hàng cười khan, sau đó tiếp tục giới thiệu về bản thân.

Bao gồm chuyện bản thân mình được thêm nhầm vô nhóm Cửu Châu Số 1 vào ba tháng trước, bắt đầu kiếp sống tu chân.

Sau đó nhận được sự giúp đỡ của các vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1, thành công hoàn thành trăm ngày trúc cơ. Sau đó, miêu tả đơn giản một lượt mấy chuyện về các chuyến mạo hiểm và những chuyện xảy ra trong hơn hai tháng nay.

“Chờ chút đã!”

Diệp sư tỷ đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Từ lúc ngươi bắt đầu tu luyện đến bây giờ là bao lâu cơ?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Chừng hai tháng, sau đó thêm khoảng thời gian ở địa hạ thành trong Thời Quang thành này nữa, thì khoảng hơn ba tháng.”

Ba tháng?! Vành mắt của Diệp sư tỷ ửng đỏ, đột nhiên khóc rống lên.

Tống Thư Hàng:

“...Sư tỷ lại bị sao vậy?”

Diệp sư tỷ xua tay:

“Không cần phải để ý đến ta đâu, hu hu hu, ngươi cứ tiếp tục nói đi. Hu hu hu, vừa rồi tự dưng trong lòng ta lại dâng lên cảm giác đau xót, nhịn không được nên khóc thôi... Tuyệt đối không phải vì nghe thấy thời gian tu luyện ngắn ngủi của ngươi, ngẫm nghĩ một chút lại thương tâm đâu... Ngươi đừng có tự trách mình!

Hu hu hu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn cảm thấy nếu mình chuẩn bị chung sống lâu dài cùng Diệp sư tỷ thì nhất định phải làm quen được với thói quen có thể xả nước mắt khóc hù hụ bất kỳ lúc nào của cô ấy mới được.

...

Sau khi hai người giới thiệu đơn giản về nhau xong, sự hiểu biết về đối phương cũng coi như tăng thêm một chút.

Diệp sư tỷ lau nước mắt:

“Như vậy, từ nay trở đi, chúng ta chính là đạo lữ dự bị của nhau rồi, hãy cố gắng phát triển thành loại song tu kia nhé.”

Sư tỷ, có thể đừng treo hai từ song tu ở ngoài miệng như thế được không?

“Sau đó, ngươi có thể thỏa thích xem tất cả các quyển sách ở đây rồi! Nhiều sách như vậy, đủ để ngươi đọc trong thời gian rất dài rất dài luôn đó!”

Diệp sư tỷ dang tay chỉ mấy chục nghìn quyển sách trong không gian này, cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói:

“Hả? Còn chưa thành đạo lữ chính thức mà cũng có thể xem sao?”

Công pháp, kinh nghiệm truyền thừa, kiến thức tích lũy của mỗi một môn phái, đều là vốn liếng tài liệu bí mật bất truyền của các môn phái, không thể tùy tiện truyền ra ngoài.

Cho dù là đệ tử bản môn mà muốn có được những công pháp này, kinh nghiệm tu luyện, kiến thức cũng chút bước từng bước, tích góp từng chút một sự từng trải trong môn phái, thì mới có thể từ từ đạt được nó.

“Ừ, không sao hết. Tất cả nội dung của sách trong này đều không có công pháp truyền thừa của Bích Thủy các của chúng ta đâu. Phần lớn đều là lý luận, kỹ xảo, kinh nghiệm tu chân lưu truyền rộng rãi của giới tu sĩ. Chỉ cần ngươi và ta xác nhận quan hệ đạo lữ thì những quyển sách này đều có thể đưa cho ngươi xem.”

Diệp sư tỷ đáp.

Nói cách khác, mấy chục nghìn quyển sách ở đây, đều là “sản phẩm xuất bản” của giới tu sĩ – giới tu sĩ thời cổ đại, trước khi trải qua kiếp nạn “Thiên Đạo mới” phát triển cực kỳ mạnh. Rất nhiều kinh nghiệm, kiến thức trân quý, đều có người chỉnh lý đóng lại thành sách, cung cấp cho tất cả tu sĩ của giới tu sĩ đọc, nhờ vào đó thu được lượng lớn linh thạch.

Đối với tán tu mà nói, đó là thời kỳ tuyệt nhất của tu sĩ.

“Thì ra là vậy.”

Sau khi Tống Thư Hàng nghe đến đó thì cảm thấy yên tâm hơn nhiều, hắn thuận tay lấy một quyển ở trong biển sách ra.

Trên bìa sách viết bốn văn tự thời xa xưa, là loại văn tự Tống Thư Hàng không biết, nhưng lúc nhìn thấy bốn chữ này, chân khí trong người hắn bắt đầu khởi động có quy luật dựa theo chữ viết.

Sau đó tự nhiên hắn cũng đọc hiểu nghĩa của bốn chữ này luôn.

Thiên khấp bảo điển.

Mẹ kiếp!

Đây không phải là công pháp chủ tu của Diệp sư tỷ sao?

“Diệp sư tỷ, bộ công pháp này cô đưa nhầm rồi.”

Tống Thư Hàng vội vàng trả lại bộ thiên khấp bảo điển cho Diệp sư tỷ.

Xem nhầm công pháp độc môn của môn phái người khác sẽ phải trả một cái giá rất lớn, hơn nữa còn đặc biệt phiền toái.

Tống Thư Hàng cũng không muốn chuyện phiền toái như vậy quấn vào thân.

“Tầm Đạo Thư Sinh, ngươi gọi ta là Diệp Tư đi! Bây giờ chúng ta là đạo lữ rồi, dù có là đạo lữ dự bị đi nữa, nhưng chúng ta đều lấy song tu làm điều kiện tiên quyết để làm quen mà!”

Diệp sư tỷ nói nghiêm túc.

Cô giơ tay nhận bộ thiên khấp bảo điển này, nhìn một cái, lại đưa nó cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“?”

“Bộ thiên khấp bảo điển này cũng không được coi là bí pháp của Bích Thủy các. Cái này là do ta cùng sư phụ sáng tạo ra, là công pháp chế tạo riêng cho ta. Mặc dù bây giờ vẫn không tính là hoàn chỉnh, mới chỉ tính ra đến cảnh giới lục phẩm. Nhưng... đây là công pháp thuộc về ta. Chỉ cần ta đồng ý thì có thể cho ngươi mượn xem.”

Diệp sư tỷ dương dương tự đắc nói.

Công pháp riêng biệt, chế tạo riêng đấy!

Công pháp như vậy, có lẽ không phải là công pháp nhất lưu gì, nhưng quả thật chính là thứ thích hợp nhất với chính mình, là công pháp có thể phát huy ra trạng thái mạnh nhất của mình.

Chẳng trách Diệp sư tỷ lại trực tiếp để bộ công pháp này ở trong biển sách.

Nhưng... hắn tiện tay cầm một cái thôi mà đã có thể trực tiếp lấy được bộ thiên khấp bảo điển này, thật sự là do trùng hợp sao?

“Muốn xem bộ công pháp đó không? Thông qua nó, ngươi có thể hiểu rõ về ta hơn. Theo ý nào đó mà nói, bộ thiên khấp bảo điển này chính là bản tóm tắt về cuộc đời ta.”

Diệp sư tỷ cười hì hì mò đến gần.

Tống Thư Hàng nhìn cô một cái, sau đó mở bộ thiên khấp bảo điển này ra.

Số chữ này trông giống chữ Hán, lại không giống chữ Hán, miêu tả lại công pháp.

Cũng giống với bốn chữ thiên khấp bảo điển tên sách, lúc Tống Thư Hàng nhìn nội dung của thiên khấp bảo điển, thì chân khí trong người bắt đầu rục rịch dâng lên.

Sau đó, hắn cũng tự nhiên xem hiểu nội dung của thiên khấp bảo điển luôn.

Trang đầu tiên!

Tống Thư Hàng chỉ mới có xem trang đầu tiên trong bảo điển thôi, thì bỗng nhiên, trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác bi thương.

Nỗi bi thương này quả thật trầm trọng đến mức không cách nào hình dung được!

Bắt đầu hồi tưởng lại những ký ức khi Tống Thư Hàng còn bé bị chị cướp mất kẹo... Sau đó là đủ loại chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi. Ví dụ như đi đường bước hụt, bên người đột nhiên xuất hiện một cái hố to, rồi ăn cơm bị nghẹn, chẳng biết tại sao lại bị người đuổi giết, ví dụ như tinh thần lực chợt tăng mà thể chất lại không theo kịp, thân thể bắt đầu chảy máu...

Rất nhiều đau khổ cùng tụ lại, tạo thành một đòn tấn công mạnh mẽ đánh thẳng vào tâm hồn của Tống Thư Hàng. Hắn cảm thấy mũi mình cay cay, viền mắt ửng đỏ.

Rất bi thương, rất đau khổ!

Nước mắt cứ chảy xuống không ngừng.

"Hu hu hu hu, thật đau lòng, vì sao lại đau lòng như vậy chứ."

Hai đầu gối của Tống Thư Hàng quỳ sụp xuống đất:

"Cuộc đời ta quả thật là bi kịch, thê thảm quá mà, vì sao ta lại có cuộc sống như vậy chứ? Giá trị tồn tại của ta trên thế giới này là gì? Hu hu hu... Cứ cảm giác ta vẫn luôn ở trong bất hạnh thế này. Hu hu hu."

Đợi chút, đợi chút, miệng của mình đang nói cái gì? Tại sao tinh thần đột nhiên sa sút vậy cà?

Chỉ có chút bất hạnh này đối thì có là cái gì với mình đâu cơ chứ? Mình chính là Tống Thư Hàng ý chí như sắt đá cơ mà.

Ý chí của mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị chút bi thương này hạ gục đâu.

Nhưng mà đau khổ quá.

Giống như ý chí của Tống Thư Hàng đã bị tách khỏi thân xác vậy, mặc dù ý chí cứng rắn như thép, nhưng thân thể lại mềm oặt.

Cuối cùng... hắn òa khóc, khóc cực kỳ thương tâm.

Nước mắt như mưa rơi xuống, ướt cả sàn nhà dưới người hắn.

Diệp sư tỷ vội vàng nói:

"Này này, Tầm Đạo Thư Sinh, ngươi đừng khóc đau lòng như vậy, ngươi khóc như thế, ta cũng bị ngươi lây đấy."

"Ta biết... Diệp sư tỷ, ta biết chứ... hu hu hu, nhưng căn bản ta không ngừng được. Rất xấu hổ, hu hu, rất đau lòng, thương tâm không cách nào kiềm chế được. Ta cũng muốn ngừng lại, nhưng ta không khống chế được bản thân.”

Tống Thư Hàng khóc càng ngày càng lớn, càng xấu hổ, thì lại khóc càng thương tâm hơn – cảm giác xấu hổ, cũng trở thành một trong những ngọn nguồn bi thương của hắn.

Không được, dạo này nhất định phải uống nhiều nước, chất lỏng chảy ra quá nhiều. Vừa chảy máu, vừa chảy nước mắt, hoàn toàn không cách nào khống chế.

“Hu hu hu, Tầm Đạo Thư Sinh, đừng khóc nữa, không được rồi, ta cũng muốn khóc theo rồi.”

Lúc Diệp sư tỷ nhìn thấy Tống Thư Hàng khóc lóc, bị lây tiếng khóc của hắn nên cũng không khống chế được mà khóc theo.

Ngươi khóc, ta cũng khóc.

Tiếng khóc của Tống Thư Hàng, làm lay động nỗi thương cảm của Diệp sư tỷ.

Ngược lại, tiếng khóc của Diệp sư tỷ, cũng càng làm Tống Thư Hàng đau lòng hơn.

Cuối cùng, hai người ôm nhau, gào khóc.

Ngươi khóc một tiếng, ta than khóc một tiếng. Càng khóc, lại càng không cách nào khống chế được.

Hai người ôm nhau, dựa vào trên bả vai của nhau.

Nước mắt Diệp sư tỷ làm ướt bả vai của Thư Hàng.

Nước mắt của Thư Hàng cũng là ướt bả vai của Diệp sư tỷ.

Không được rồi, không chỉ là nước mắt, mà ngay cả nước mũi cũng đều sắp chảy ra. Nếu dựa vào bả vai của Diệp sư tỷ thì nước mũi sẽ chảy ra người cô ấy mất.

Đây tuyệt đối sẽ thành một trong những vết nhơ đen tối và xấu hổ nhất trong cuộc đời hắn. Sau này chỉ cần nhớ lại tình cảnh này, bảo đảm hắn sẽ xấu hổ đến mức muốn độn thổ xuống đất mất.

Dừng lại cho ta, nước mắt dừng lại cho ta.

Nhưng rất đau lòng, hoàn toàn không dừng lại được. Hơn nữa... khóc một lúc thì lại cảm thấy thể xác và tinh thần đều thoải mái, hình như tất cả áp lực gì đó trong lòng, đều đi ra theo nước mắt.

Thôi, thôi, đàn ông khóc cũng không phải là tội. Chỉ cần hình ảnh này không bị người khác nhìn thấy là được. Trong lòng Tống Thư Hàng nói thầm.

Ý niệm vừa mới xuất hiện trong đầu! một lúc sau, cửa thư viện không gian mở ra, có một con chim nhỏ do băng vải biến thành đi vào.

Đằng sau chú chim nhỏ băng vải, một đôi chân đẹp xuất hiện ngay trước mắt Tống Thư Hàng.

Là Sở Sở cô nương đến.

...

Sở Sở một đường chạy theo chú chim nhỏ do băng vải biến thành đến đây.

Sáng nay, lúc cô thăm dò cửa ra khỏi địa hạ tành cùng với Tống Thư Hàng, đi được một lúc thì lạc nhau.

Sau đó, có con chim nhỏ băng vải nhuốm máu kia tìm thấy cô, cô biết ngay là băng vải trên tay của Tống Thư Hàng. Bởi vì trên băng vải đó, có ký hiệu “sản phẩm Sở gia”.

Lúc ấy Sở Sở rất lo lắng, sợ Tống Thư Hàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy, cô ngay lập tức một đường đuổi theo chim băng vải đến đây.

Lúc cô chạy đến đích, đúng lúc nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng và một cô thiếu nữ rất có khí chất văn học, ngồi ôm nhau khóc nức nở trên mặt đất.

Từ góc nhìn của cô, còn có thể nhìn thấy trên mặt Tống Thư Hàng nước mắt chảy kinh người, thậm chí còn mơ hồ thấy cả nước mũi chảy ra.

Sở Sở cô nương:

“...”

Cô há miệng, nhưng lại không biết nên nói gì mới phải.

Chẳng lẽ phải cô đi lên an ủi Tống Thư Hàng đạo hữu và cô thiếu nữ tràn ngập khí chất văn học kia sao?

Chương 558: Tứ chi chạm đất, chạy nhanh 5000m

“Hai người các ngươi cứ tiếp tục, ta tránh đi trước.”

Sở Sở an phận giữ mình, sáng suốt giữ thân, cô quyết định kệ xác, không dính vào tình trạng kỳ dị giữa Tống Thư Hàng và vị thiếu nữ tràn đầy khí tức văn học này.

“Hu hu hu, Sở Sở cô nương cô đợi chút, hu hu hu, việc này không phải như cô tưởng tượng đâu. Chắc chắn là cô đã hiểu nhầm cái gì rồi.”

Tống Thư Hàng vươn tay gọi, vẻ mặt Sở Sở tràn ngập vẻ nghi ngờ và cảnh giác kia, khẳng định là hiểu nhầm gì rồi.

“Vậy một đại nam nhân như ngươi, khóc đến mức đau lòng như vậy để làm gì?”

Sở Sở dừng bước, nhưng thân thể vẫn không thể khống chế được mà lùi ra ngoài không gian thư viện nọ.

“Chỉ là do bị ảnh hưởng của một loại công pháp, hu hu hu, không thể khống chế được nên mới khóc.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Sở Sở dừng một chút, lại tò mò hỏi:

“Vì sao vị tiên tử cạnh ngươi lại khóc cùng ngươi thế?”

Diệp sư tỷ tự mình trả lời:

“Hu hu hu, bởi vì ta và Tầm Đạo Thư Sinh trở thành quan hệ đạo lữ, Tầm Đạo Thư Sinh khóc thương tâm như vậy, nên bất giác ta cũng thương tâm theo. Hu hu hu.”

Quan hệ đạo lữ?

Sở Sở bấm ngón tay, tính thời gian mình và Tống Thư Hàng lạc nhau.

Căn bản chưa được bao lâu mà!

Trong thời gian ngắn như vậy, Tống Thư Hàng đạo hữu đã trở thành đạo lữ với vị tiên tử đậm chất khí tức văn học này rồi? Còn là loại quan hệ đạo lữ kia?

Trong đầu Sở Sở liền xuất hiện các từ ngữ mạng hiện đại như súng ống hình người, nắm tay là mang thai…

Nhưng cô nhanh chóng lắc đầu, ném hết những từ đó ra khỏi đầu.

Dù sao thì cũng không phải lần đầu cô tiếp xúc với Tống Thư Hàng, tính tình của Tống Thư Hàng như thế nào cô cũng biết được mấy phần.

...Nhưng mà, trong thời gian ngắn như thế, một vị tiên tử thoạt nhìn có cảnh giới không thấp, lại có loại quan hệ đạo lữ đó với Thư Hàng đạo hữu, vẫn khiến Sở Sở bị chấn động rất lớn.

…

Nửa tiếng sau.

Cuối cùng Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ cũng ngừng khóc.

Thư Hàng tiểu hữu cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt lả. Từ lúc sinh ra đến giờ, hắn chưa khóc lớn như thế này, còn khóc lâu như vậy nữa, nước mắt cũng sắp khóc khô rồi!

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, ba người chủ động tránh đề tài “khóc lóc”.

Để giảm bớt không khí xấu hổ này, Diệp sư tỷ bắt đầu chỉ điểm Tống Thư Hàng và Sở Sở tu luyện.

Diệp sư tỷ chính là cao thủ Linh Hoàng ngũ phẩm thật sự.

Hơn nữa, cô cũng không phải là Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường. Cô là tu sĩ thiên tài, có thể cùng sư phụ tạo ra được một bộ công pháp đặc biệt chỉ dành riêng cho bản thân cô.

Cô đều có sự lý giải kỹ xảo vận hành công pháp tu chân, kỹ năng võ thuật, đạo thuật, chân khí và linh lực cấp đại sư. Thậm chí một ít kiến thức nào đó phù hợp với chuyên môn của bản thân cô, cô lại có trình độ cấp tông sư luôn.

Sau khi Sở Sở nhận sự chỉ điểm của Diệp sư tỷ thì thu lợi rất nhiều.

Một lúc sau, một mình Sở Sở yên lặng đi qua một bên, bắt đầu cảm ngộ để tìm hiểu về những lĩnh ngộ mà mình mới đạt được.

...

Sau đó Diệp sư tỷ chỉ điểm Tống Thư Hàng tu luyện.

Cô có phần buồn phiền xoa mày.

Bởi vì cô phát hiện, mặc dù công pháp, vũ kỹ mà Tống Thư Hàng nắm giữ không nhiều, nhưng phần lớn đều đã ở trình độ “đại thành” cả rồi.

Mấy môn công pháp, võ kỹ như kim cương căn bản quyền pháp, quân tử vạn lý hành, bất động kim cương thân, nghịch lân đao pháp, tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, Kình Thôn thuật, chưởng tâm lôi đều đã có cấp bậc đại thành cả rồi.

Cô chỉ có thể chỉ điểm cho Tống Thư Hàng được cương thủ và thánh quang kiếm thuật dở dở ương ương mà hắn vừa mới tu luyện gần đây.

Không thể trợ giúp cho Tống Thư Hàng nhiều ở mặt công pháp, cô chỉ có thể giới thiệu cho Tống Thư Hàng một chút bí quyết nhỏ.

Ví dụ như lúc dùng chân khí “kích phát” đao khí, kiếm quang như thế nào thì mới có thể dùng ít chân khí nhất, mà đạt được hiệu quả tấn công mạnh nhất.

Làm thế nào để mượn chân khí đột phá thân pháp của bản thân có hiệu quả hơn, nhanh hơn khi sử dụng quân tử vạn lý hành!

Những bí quyết nhỏ này nhìn thì có vẻ như không là gì, nhưng lại bao hàm kinh nghiệm tổng kết của vô số các tiền bối.

Mà những bí quyết, kỹ xảo này, nói không chừng ở lúc mấu chốt có thể quyết định thắng thua, sống chết.

…

Đợi sau khi tu luyện kết thúc, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ lại cùng tìm kiếm biện pháp có thể giải trừ tình trạng toàn thân phun máu của Thư Hàng sau khi sử dụng giám định thuật trong biển sách.

Sở Sở không thể tiếp xúc với những thư tịch này.

Cô là con gái, không có cách nào trở thành “đạo lữ” của Diệp sư tỷ được. Cho nên cô không thể đọc sách ở trong không gian thư viện này được.

Vì vậy, cô chọn yên lặng nghỉ ngơi ở một bên, làm một bóng đèn sáng rực. Cô rất tò mò, giữa Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ sẽ phát triển thành dạng gì đây.

Đáng tiếc là, có lẽ vì cô làm bóng đèn điện công suất quá cao, hai người Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ căn bản không có bất cứ tiến triển nào.

Hai người ngồi xổm trong biển sách, mạnh ai nấy cầm một bộ sách thật dày, say sưa xem. Cùng lắm là lúc đổi sách hai người mới cười ra chiều ăn ý.

Ngoài ra, giữa hai người không có căn bản tiến thêm một bước thân mật nào cả.

Tiến độ phát triển của kịch bản thế này, Sở Sở trốn ở một bên nhìn cũng thấy sốt hết cả ruột.

Có lẽ mình nên tránh sang sát vách, như vậy giữa Thư Hàng đạo hữu và Diệp sư tỷ, mới có thể tiến thêm một bước nhỉ? Sở Sở nghĩ thầm trong lòng.

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đã là ngày thứ 37 Tống Thư Hàng và Sở Sở đi vào Thời Quang thành.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Bên ngoài, chắc là bắt đầu ngày thứ tư nhỉ?

Bây giờ Tống Thư Hàng có thể khẳng định, Các chủ đại nhân thật sự đã bỏ quên bọn họ ở trong Thời Quang thành rồi.

Cũng tốt... Đã như vậy, hắn sẽ cố gắng tu luyện trong quãng thời gian ở Thời Quang thành. Đây là nơi rất phù hợp để tu luyện.

Bên cạnh, truyền đến tiếng nức nở nghẹn ngào.

Diệp sư tỷ lại khóc rồi à? Mới sáng sớm, lại có chuyện gì chọc trúng tuyến lệ của cô vậy?

Thế là, Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Diệp sư tỷ co rúc lại giống một chú mèo nhỏ mệt mỏi, có lẽ là lúc này cô gặp ác mộng, nhỏ giọng khóc, thỉnh thoảng còn có tiếng nức nở.

Với thực lực của cô thì vốn không cần đi ngủ.

Chỉ là hôm qua, cô thấy Tống Thư Hàng đã ngủ rồi, vì vậy cô cũng thuận tiện tìm chỗ, nằm xuống ngủ một lát. Giấc một giấc thế mà lại mơ thấy một giấc mộng.

“Này, Diệp sư… Diệp Tư, Diệp Tư, mau tỉnh lại.”

Tống Thư Hàng giơ tay đẩy nhẹ Diệp sư tỷ.

Diệp sư tỷ mở mắt, cô nức nở vài tiếng, ngại ngùng nói:

“Ta vừa khóc đấy à?”

“Đúng vậy, Diệp sư…. Diệp Tư, cô vừa mơ thấy gì thế?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Diệp sư tỷ suy nghĩ một chút, cười khổ nói:

“Một giấc mơ không không thể nào ngờ nổi… Ta mơ đến cảnh ngày tận thế, tu sĩ chém giết nhau rất tàn nhẫn, còn có sự hủy diệt của Bích Thủy các bọn ta. Đã lâu rồi ta chưa nằm mơ, nhưng lại mơ giấc mộng kỳ quái như vậy. Vì vậy, cảm thấy trong lòng rất khó chịu.”

“Là ác mộng thôi.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

“Ừ, cho nên sau khi khóc xong cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

Diệp sư tỷ duỗi người, cười ha ha.

Nước mắt, là cách tốt nhất để trút đi những đè nén trong lòng người.

…

Bữa sáng, là tích cốc đan vị bò bít tết.

Sau đó, vẫn Diệp sư tỷ vẫn chỉ điểm như cũ, Sở Sở và Tống Thư Hàng bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Chỉ mới một ngày ngắn ngủi, kiếm thuật của Sở Sở đã nâng cao một bước, đao pháp căn bản cũng đã bước vào hàng nhập môn.

Tống Thư Hàng thì đạt được nhiều hơn.

Sau khi kết thúc tu luyện, Sở Sở tìm cớ, tạm thời đi khỏi cái không gian thư viện này. Để lại hai người Tống Thư Hàng với Diệp sư tỷ một chỗ.

Đáng tiếc là, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ không có tính tự giác “cô nam quả nữ một mình một phòng” chút nào.

Diệp sư tỷ rất vui vẻ ngâm mình trong biển sách, ôm một quyển sách thật dày, trông rất thú vị.

Tống Thư Hàng thì lấy một viên linh thú tinh từ trong túi thu nhỏ một tấc ra. Đây là linh thú tinh loài ‘ngựa’, cướp được từ chỗ con ngực đực tinh muốn cướp Thông Nương.

Cấp bậc rất thấp, chỉ có trình độ nhị phẩm. Lúc đó, để có thể kiếm ra nhiều linh thú tinh nhị phẩm như vậy, con ngựa giống kia cũng phải cắn răng dữ lắm.

Nếu hấp thu nó, thì cũng tương đương với hấp thu một viên linh thạch nhị phẩm.

Bây giờ thể chất của Tống Thư Hàng đã tăng lên gần đến trình độ tu sĩ nhị phẩm đỉnh phong, tinh thần lực đã đạt đến cảnh giới tam phẩm rồi.

Trước đó không lâu, hắn giải khai đan điền thứ ba là Long Trảo đan điền, làm cho cái chứng số lượng chân khí quá lớn trong thân thể của hắn được giải trừ. Bây giờ, ngoại trừ tinh thần lực làm mi tâm của hắn đau nhức âm ỷ ra, thân thể của hắn đã không còn vấn đề gì khác.

Bây giờ, hắn có thể thử dùng Kình Thôn Thuật nuốt tiếp một viên linh thú tinh khác, bù đắp cho cỗ ngụy tiên thiên chân khí sơ ình trong khí hải đan điền kia.

Hơn nữa, linh thú tinh hệ ngựa của con ngựa đực kia đưa là cấp nhị phẩm... Chắc có thể đủ nuốt!

Cũng không biết, nuốt linh thú tinh hệ “ngựa” này vào, có tạo thành xung đột với tinh thần lực không?

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên trong lòng Tống Thư Hàng hơi động.

Sau đó, trên bàn tay phải đang cầm lấy linh thú tinh của hắn xuất hiện hai cái lỗ rất nhỏ và nông, nhưng đang phun máu xối xả.

Tống Thư Hàng há miệng.

Trong mắt, phù văn kia lại tuôn ra, rơi trên linh thú tinh, biến thành đồng hồ.

Một lát sau, phù văn quay trở lại hai mắt của Tống Thư Hàng.

[Một viên linh thú tinh linh thú hệ ngựa, cấp nhị phẩm, thông qua dùng Kình Thôn Thuật, có thể tăng cường thể chất rất nhiều, tăng cường lượng chân khí, hoàn thiện ngụy tiên thiên chân khí. Sau khi ăn thông qua Kình Thôn thuật, tứ chi chạm mặt đất, chạy nhanh năm nghìn mét, trình độ dung hòa linh thú tinh sẽ tăng lên nhanh nhất.]

Tống Thư Hàng:

"..."

"Tầm Đạo Thư Sinh, ngươi lại bị thương rồi."

Diệp sư tỷ nhanh chóng để sách xuống, đến bên cạnh Tống Thư Hàng, chiếu trì dũ thuật xuống miệng vết thương của Tống Thư Hàng.

"Không cần lo lắng, Diệp sư... Tư, chỉ là hai vết thương nhỏ thôi."

Tống Thư Hàng cười nói.

Vết thương như vậy, căn bản là không cần dùng trì dũ thuật, lấy thể chất của hắn, nhiều nhất là một phút sau, sẽ có thể khôi phục.

"Ngươi lại bị mất khống chế cái bí pháp giám định thuật kia à?"

Diệp Tư Tiên Tư dò hỏi.

"Ừ."

Tống Thư Hàng đáp.

"Xem ra, phải nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết hậu di chứng bí pháp này của ngươi, nếu không ta sợ một ngày nào đó, ngươi giám định thứ gì cường đại, sau đó sẽ chết mất."

Diệp Tư Tiên Tử thở dài nói.

Tống Thư Hàng cười khổ.

Bây giờ Tống Thư Hàng rất sợ, lỡ như có một ngày mình sơ ý vấp ngã, sau đó giám định thuật mất khống chế, đi giám định cả Thời Quang thành hoặc ngôi sao băng ở bên dưới này thì toi.

Chương 559: Bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách

“Có khi mình thử đi kiếm một đôi bao tay xem sao.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Theo những gì hắn hiểu về giám định thuật thì khi dùng bí pháp này, tay hắn phải chạm vào vật cần giám định cái đã.

Sau đó khi hắn nhìn chăm chú vào sự vật hoặc trong lòng nảy ra sự tò mò với sự vật thì sẽ có tỷ lệ khởi động bí pháp rất cao!

“Tiếp xúc bằng tay” là điều kiện đầu tiên, cho nên nếu hắn đeo một đôi bao tay thì có thể ngăn cách tay mình với sự vật và giảm bớt tỷ lệ kích hoạt giám định thuật ở một mức độ nào đó nhỉ?

Cùng lắm thì khi đeo bao tay chỉ bị thương nhẹ chảy tí máu thôi, chịu tí là qua ngay ấy mà!

Có lẽ cách này xài được đó!

“Đang nghĩ gì thế?”

Diệp sư tỷ thấy Tống Thư Hàng suy tư thì hỏi.

Thế là Tống Thư Hàng nói hết ý tưởng của mình vừa rồi cho Diệp sư tỷ nghe.

“Bao tay? Nếu ngươi muốn bao tay thì vừa hay ta có một đôi này! Một tháng trước ta tỉnh lại khỏi trạng thái bế quan thì đã thấy nó ở bên cạnh rồi, chẳng biết là ở đâu ra. Vì thấy hơi lạ nên ta đã cất nó đi, ngươi thử xem có vừa tay hay không.”

Diệp sư tỷ nói đoạn, bèn đặt tay lên vòng tay của mình rồi lấy ra một đôi bao tay màu trắng.

Pháp khí không gian loại vòng tay à? Đây là trân phẩm đây, Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường táng gia bại sản cũng không có nổi một món trang bị như vậy đâu.

Đôi bao tay mà Diệp sư tỷ lấy ra nhìn có vẻ cũ kỹ lắm rồi, chẳng phải là pháp bảo gì cả, cho nên Diệp sư tỷ thoải mái đưa cho Tống Thư Hàng ngay.

“Cảm ơn Diệp sư tỷ... Để ta đeo lên thử xem sao.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nhận đôi bao tay màu trắng, trong lòng đã chuẩn bị tốt cho giám định thuật.

Thế nhưng lần này giám định thuật thần bí kia lại không bị kích hoạt.

Cứ như là nó khinh không thèm giám định đôi bao tay này vậy.

Tống Thư Hàng:

"…"

Đùa nhau hả?

Ngươi không chủ động kích hoạt, ta lại càng muốn kích hoạt ngươi một lần đấy!

Thế là Tống Thư Hàng chủ động bắt đầu nhớ lại 88888 âm thanh rồi nhìn chằm chằm vào đôi bao tay nọ.

Đồng thời hắn lặng lẽ nghĩ trong lòng: "Ta thấy rất hiếu kỳ về đôi bao tay này, muốn biết lai lịch và cấu tạo của nó!"

Một lát sau, bí thuật được kích hoạt thành công.

Trên cổ tay phải của Tống Thư Hàng xuất hiện mấy vết thương nhỏ.

Băng vải trên tay phải vẫn chưa được tháo ra, máu nhiễm đỏ cả một tầng băng.

Cảm giác đau đớn chích thẳng vào thần kinh, Tống Thư Hàng cắn răng chịu.

Tiếp đó, phù văn trong mắt Tống Thư Hàng rơi xuống bao tay, biến thành một chiếc đồng hồ.

Kim giờ quay ngược… phù văn lại trở về trong mắt hắn.

"Bao tay tình yêu. 600 năm trước, một tên trộm xưng danh Mộc Ngưu Kiếm Khách đã đánh rơi đôi bao tay này ở Bích Thủy các. Bao tay do người yêu hắn là Dực Tiên Tử dùng băng tàm ti tự tay dệt nên, từng đường kim mũi chỉ đều đong đầy tình yêu của Dực Tiên Tử. Đeo nó, ngươi sẽ gặp được may mắn!"

Bao tay đong đầy tình yêu của người yêu… chắc là vị Mộc Ngưu Kiếm Khách 600 năm trước bất cẩn đánh rơi bao tay lúc về phải quỳ bàn giặt sấp mặt ấy nhỉ? Không đúng, hình như ở tu chân giới này ưa chuộng sầu riêng kim cương vô cực thì đúng hơn.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1, Tống Thư Hàng từng thấy có tiền bối đăng một tin tức giới tu sĩ với nội dung đại loại là: tông chủ của Trường Sinh Kiếm Tông – danh môn giới tu chân, đứng ở phía Nam trong kiếm môn tứ phái, xảy ra mâu thuẫn với phu nhân của hắn. Tông chủ nóng máu buột mồm bảo là sẽ đoạn tuyệt quan hệ với phu nhân… thế nhưng sau này thì chính vị tông chủ đáng thương ấy đã phải quỳ trên vỏ sầu riêng kim cương vô cực một ngày.

Tống Thư Hàng chưa nhìn thấy quả sầu riêng kim cương vô cực tròn méo ra sao, nhưng chắc hẳn nó phải oai hơn quả sầu riêng bình thường nhiều chứ.

Đau đớn từ cổ tay truyền tới lại làm Tống Thư Hàng phải cắn răng lần nữa.

Hắn hồi thần.

Đồng thời trong lòng hắn cũng nảy ra nghi hoặc: Mộc Ngưu Kiếm Khách đánh rơi đôi bao tay này ở Bích Thủy các từ 600 năm trước, vậy vì sao một tháng trước Diệp sư tỷ mới có được nó? Hơn nữa Diệp sư tỷ căn bản còn không biết lai lịch đôi bao tay này nữa.

Tống Thư Hàng chỉ nghĩ thế chứ không hỏi nhiều. Sau đó hắn mau chóng đeo đôi bao tay tình yêu kia lên.

Kích thước vừa như in. Xem ra tay của vị Mộc Ngưu Kiếm Khách kia cũng xêm xêm như tay hắn!

Đã thế thì Tống Thư Hàng sẽ không khách khí mà nhận lấy đôi bao tay này luôn. Sau khi rời khỏi Bích Thủy các mà có cơ hội gặp được tiền bối Mộc Ngưu Kiếm Khách thì hắn nhất định sẽ trả cho hắn ta!

Bao tay tình yêu được dệt từ băng tàm ti, lúc đeo lên tay nhẹ như không có. Tống Thư Hàng thử hoạt động ngón tay một chút, đôi bao tay này gần như không ảnh hưởng gì tới độ linh hoạt của ngón tay hắn.

Khuyết điểm duy nhất là độ ấm của bao tay khá thấp, đeo lâu sẽ có cảm giác tê cứng cả tay.

“Đôi bao tay này không tồi.”

Tống Thư Hàng khen.

Diệp sư tỷ cong cong mắt cười… tuy Diệp sư tỷ tu luyện thiên khấp bảo điển, thế nhưng bình thường cô là một cô gái thích cười đấy.

…

Sau khi đeo bao tay, Tống Thư Hàng vội vàng sờ thử bàn, ghế, sàn nhà, tinh thạch xung quanh. Sau đó hắn còn lấy Phong Hồn Băng Châu, các loại đan dược, phù bảo, con rối ngân long… trong túi thu nhỏ của mình ra sờ hết lượt.

Sờ Phong Hồn Băng Châu, không có phản ứng gì!

Sờ đan dược, phù bảo, không có phản ứng luôn!

Sờ con rối ngân long, cũng không có phản ứng!

Sau khi sờ hết lượt đồ đạc trong túi thu nhỏ một tấc, bí pháp giám định thuật cũng không có dấu hiệu bị kích hoạt!

“Có tác dụng rồi!”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Tuy rằng không biết đôi bao tay này có ngăn chặn được giám định thuật hay không, thế nhưng ít ra cũng có thể làm giảm khả năng kích hoạt của nó xuống rất nhiều.

Trước khi tìm ra phương pháp giải quyết tác dụng phụ phọt máu của giám định thuật, hắn phải đeo đôi bao tay này mãi không rời mới được… À không được, lúc làm ba việc gấp của đời người thì vẫn phải cởi ra chứ.

…

5 phút sau.

Tống Thư Hàng cầm một viên linh thú tinh loại “ngựa” lên xoa xoa. Hắn cần thôn phệ linh thú tinh.

Diệp sư tỷ ở bên cạnh hiếu kỳ nhìn cả quá trình hắn sử dụng Kình Thôn thuật.

Cô rất tò mò với môn công pháp có thể cắn nuốt và tiêu hóa linh thú tinh này. Mặt khác, có cô ở bên cạnh quan sát, nếu trong quá trình Tống Thư Hàng sử dụng Kình Thôn thuật mà xảy ra chuyện gì thì cô cũng có thể ra tay giúp đỡ kịp thời.

Tống Thư Hàng điều chỉnh trạng thái của mình lên mức tốt nhất.

Sau đó hắn đưa viên linh thú tinh loại “ngựa” vào trong miệng.

Sau khi Kình Thôn thuật làm việc, răng của Tống Thư Hàng có thể cắn vỡ cả linh thú tinh, dạ dày và hệ tiêu hóa có thể tiêu hóa hết chúng, hơn nữa Kình Thôn thuật còn giúp hắn dẫn năng lượng trong linh thú tinh vào đan điền một cách hoàn mỹ.

Trên thực tế, khi tu luyện Kình Thôn thuật, Tống Thư Hàng vẫn nghĩ ngoại trừ công dụng cắn nuốt và hấp thu linh thú tinh thì nó là một môn tuyệt học cắn người cực ngầu.

Bởi vì khi khởi động nó thì răng của Tống Thư Hàng cứng như dao búa vậy, nếu mà cắn lên người kẻ địch thì có thể cạp thịt tước da ngon ơ.

Khụ khụ… môn tuyệt học này hại người quá, nếu không cần dùng thì tốt nhất là không dùng vẫn hơn.

Hắn nghiến răng, rắc rắc rắc.

Linh thú tinh cứng đơ bị cắn nát.

Nuốt xuống nuốt xuống…

Ực một cái nuốt luôn ~

“Lần này là vị thịt nướng à? Vị cứ chát chát thế nào ấy.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lần trước khi hắn nuốt linh thú tinh cá mập thì có chút mùi của cá, còn lúc ăn linh thú tinh hệ dê thì có vị giống ăn sườn cừu.

Thế bây giờ vị thịt nướng trong miệng là vị thịt ngựa đó hả?

Diệp sư tỷ ở bên cạnh nói:

“Ăn thật à? Lợi hại ghê.”

Muốn lấy được linh lực trong tinh hạch của linh thú tinh là một việc rất khó nhằn, thế mà lại có thể dùng cách đơn giản là “ăn luôn tinh hạch” để giải quyết. Tiền bối nào sáng tạo ra tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công đúng là thiên tài!

“Nhưng mà Thư Hàng này, cho dù có ăn linh thú tinh thì nó vẫn ở trạng thái tinh hạch. Ngươi có tiêu hóa nổi không? Không bị tiêu chảy đấy chứ?”

Diệp sư tỷ hỏi han. Cô đang đứng ở góc độ thảo luận học thuật để suy nghĩ về vấn đề này đó.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chẳng lẽ khi mọi người thấy mình dùng Kình Thôn thuật để nuốt linh thú tinh thì đều chỉ nghĩ đến việc mình có bị tiêu chảy hay không thôi à?

Lúc trước Diệt Phượng tiền bối đã hỏi thế rồi, bây giờ Diệp sư tỷ lại hỏi tiếp.

Hắn lắc đầu cười khổ mà đáp:

“Kình Thôn thuật có thể tiêu hóa toàn bộ linh thú tinh, không có gì còn lại để gây ảnh hưởng đâu.”

“Thì ra là thế.”

Diệp sư tỷ gật đầu.

Kình Thôn thuật được tiến hành thuận lợi.

Tống Thư Hàng không dám coi thường. Hắn khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công, dẫn linh lực trong linh thú tinh vào trong đan điền, sau đó lại dẫn chân khí bản nguyên loại ngựa dung nhập vào trạng thái ban đầu của tiên thiên chân khí.

Hết thảy đều rất thuận lợi… trừ việc tinh thần lực quá khổng lồ gây ra đau đớn trên mi tâm thì không có hiện tượng lạ gì xảy ra.

Cuối cùng, bên cạnh trạng thái ban đầu của tiên thiên chân khí ở khí hải đan điền của Tống Thư Hàng cũng xuất hiện một ảo ảnh con ngựa nhỏ. Nó cùng với ảo ảnh của dê và cá mập quay thành một vòng quanh trạng thái ban đầu của tiên thiên chân khí.

Tống Thư Hàng mở to mắt.

Tiếp theo chính là bước cuối cùng.

“Sau khi hoàn thành Kình Thôn thuật thì dùng tứ chi chạy 5000m, có thể dung hợp linh thú tinh một cách nhanh nhất.”

Phải làm như thế thật hả?

Thấy cứ xấu hổ làm sao ấy, có một Diệp sư tỷ đang đứng ngay cạnh nè.

Thế nhưng ở Địa Hạ thành trong Thì Quang thành không chỉ có một con đường và không gian.

Tống Thư Hàng có thể lặng lẽ tìm một không gian khác rồi tha hồ chạy một mình ở đó.

Thế là Tống Thư Hàng đứng lên và nói với Diệp sư tỷ:

“Diệp sư tỷ~ Ta đi ra ngoài vận động một chút rồi về ngay nhé!”

5000m thôi mà, cho dù là sử dụng cả chân và tay thì cũng chỉ mất vài phút là chạy xong thôi.

“Đi cẩn thận nha. Đúng rồi, ngươi mang cái huy chương này theo thì sẽ không sợ lạc đường này.”

Diệp sư tỷ đưa cho Tống Thư Hàng một chiếc huy chương nhỏ như cúc áo.

…

Tống Thư Hàng cầm chiếc huy chương rồi rời khỏi không gian thư viện của Diệp sư tỷ.

Đi thẳng theo thông đạo, hắn đến một không gian trông có vẻ là một lôi đài rất rộng. Lôi đài rộng mênh mông không khác gì sân vận động trường, đường chạy quanh nó cũng phải 300 400 mét.

“Tầm 20 vòng nhỉ.”

Tống Thư Hàng thử dùng cả hai tay hai chân, dùng tư thế này mà “chạy” có vẻ không dễ dàng gì.

Hay là thử chạy như báo săn nhỉ?

Chương 560: Phát sóng trực tiếp quá trình tu luyện của đạo lữ nhà Diệp sư tỷ

Tống Thư Hàng chống hai tay xuống đất rồi chổng mông lên.

Sau đó hắn dồn lực nhảy chồm lên. Trong tưởng tượng của hắn thì dáng người hắn bây giờ chắc phải ngập tràn cảm giác bùng nổ sức mạnh y như một con báo săn!

Nhưng trên thực tế thì tư thế của Tống Thư Hàng cũng chẳng đẹp đẽ gì cho cam. Động tác chống tay xuống đất rồi nhảy lên cao nhìn không giống báo săn, mà giống hệt loài động vật lưỡng cư thích bơi lội nào đó vậy.

Đây chính là sự khác biệt giữa “tôi trong mắt tôi”, “tôi trong mắt em” và “tôi trong hiện thực”.

Thế nhưng do dù dáng dấp của Tống Thư Hàng trông như thế nào thì không gian lôi đài lúc này cũng chỉ có mỗi một mình hắn mà thôi, chẳng có ai nhìn thấy cả. Cho nên hắn có thể phóng túng cả thể xác và tinh thần để bay nhảy thỏa thuê, muốn nhảy thế nào thì nhảy thế đó, chỉ cần hai tay hai chân đều chạm đất mà chạy hết 5000m là OK!

Sau khi guồng chân guồng tay chạy được khoảng 200m thì Tống Thư Hàng đã dần dần thích ứng với kiểu chạy bằng tứ chi này.

Tốc độ chạy của hắn càng lúc càng nhanh, thậm chí sau 200m đầu tiên thì hắn còn vận dụng một vài bí quyết di chuyển trong quân tử vạn lý hành. Nắm giữ một môn công pháp không phải là sử dụng cứng nhắc một chiêu một thức, mà càng phải tách chúng ta vận dụng thuần thục linh hoạt, sau đó tiếp thu chọn lọc kỹ xảo của nó để tích lũy thành kinh nghiệm của chính mình.

Tống Thư Hàng càng chạy càng nhanh, càng chạy lại càng thuận lợi.

Nội dung giám định của giám định thuật thần bí không hề sai, khi chạy như bay bằng cả tay và chân, năng lượng của linh thú tinh loại “ngựa” trong cơ thể hắn đã mau chóng dung hợp vào thân thể.

Tuy không biết nguyên lý là gì, thế nhưng phương pháp này rất chi là hữu hiệu.

“Mau thêm một chút, chỉ 5000m mà thôi, loáng cái là xong ấy mà!”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

…

Trong không gian thư viện của Diệp sư tỷ ở ngay sát đó.

Diệp Tư Tiên Tử không đọc sách mà đang lắp một pháp khí nho nhỏ.

Đó là một món pháp khí dạng gương, mặt sau khắc họa đồ bát quái. Diệp sư tỷ đang trang bị lên nó thêm rất nhiều linh kiện.

Thứ này cực kỳ giống với pháp khí “Máy thu thập tin tức bát quái” phụ trách truyền hình trực tiếp trận đua máy kéo có tay cầm cách đây không lâu, chỉ có điều nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.

“Rốt cuộc cũng xong. Tiếp theo chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.”

Diệp sư tỷ nhẹ giọng nói.

Pháp khí này dùng để định vị chiếc huy chương cúc áo của Tống Thư Hàng.

Pháp khí có thể thành lập liên hệ với Tống Thư Hàng, cho dù vị trí của Thời Quang thành thay đổi cũng không sợ Tống Thư Hàng đi lạc.

Thế nhưng sau khi lắp ráp xong pháp khí này thì còn phải kích hoạt nó cùng với huy chương cúc áo của Tống Thư Hàng nữa.

Thế là Diệp sư tỷ đưa một thông tin vào chiếc pháp khí nhỏ:

“Xin phép kích hoạt huy chương định vị và gương định vị.”

Đạo hiệu của người giữ huy chương định vị: 1. Kim Cương Quân Tử Đao, 2. Bá Đao Tống Nhất, 3. Mộc Đạo Nhân, 4. Bạch Kình Đao Khách, 5. Thư Sơn Cư Sĩ, 6. Tầm Đạo Thư Sinh, 7. Thiện Tâm Tu Sĩ. (ghi chú: 7 đạo hiệu trên là của một người)

Thân phận: 1. Khách nhân của Bích Thủy các, do các chủ tự mình đưa tới Thời Quang thành. 2. Đạo lữ song tu của ta.

Người yêu cầu: Diệp Tư.

Sau khi làm xong, Diệp sư tỷ ấn nhẹ một chút, đệ trình thông tin này qua pháp khí gương định vị.

Đây là trình tự cuối cùng để kích hoạt gương định vị và huy chương định vị.

Yêu cầu xin kích hoạt sẽ được chuyển tới đại điện khống chế cả Thời Quang thành thông qua gương định vị.

Ở đó, các tu sĩ quản lý thay phiên nhau trông coi “Đại điện khống chế Thời Quang thành” sẽ xác định thân phận của người giữ huy chương thông qua tin tức xin kích hoạt, rồi kích hoạt pháp khí của hai người.

Đây là một phương tiện dùng để quản lý hệ thống Thời Quang thành.

…

Sau khi Diệp Tư Tiên Tử trình tin tức của Tống Thư Hàng lên thì các quản lý viên luân phiên của Thời Quang thành đã nhanh chóng nhận được.

Quản lý viên hôm nay là một nữ tu sĩ cấp bậc ngũ phẩm, sư muội của Diệp Tư Tiên Tử.

“Ủa? Người được đệ trình là một tu sĩ có bảy đạo hiệu liền, lợi hại thật đó.”

Nữ tu sĩ cười hì hì nói.

Sau đó cô tiếp tục xem tin tức.

“Thì ra là khách mà các chủ tự mình đưa vào Thời Quang thành, chẳng trách lại vào thẳng mà không cần thông qua thủ vệ. Ủa ủa ủa, chờ tí chờ tí, ‘đạo lữ song tu của ta’ là có ý gì? Người đệ trình là Diệp sư tỷ, chẳng lẽ người khách mới tới này là đạo lữ của Diệp sư tỷ sao?”

Quái lạ, Diệp sư tỷ có đạo lữ lúc nào? Sao cô lại không biết gì hết vậy?

Đừng nói là cô, trong toàn bộ Bích Thủy các này cũng không có ai biết “mỹ nhân thút thít”, “nước mắt chữa trị của Bích Thủy Các” đã có đạo lữ song tu từ lúc nào đâu!

Đây là tin tức lớn đó, tin sấm rền luôn đó!

Nữ tu sĩ kích hoạt gương định vị và huy chương định vị trước.

“Yo yo yo, để ta định vị thử một chút xem đạo lữ song tu của Diệp sư tỷ đang ở đâu nào. Nếu có thể biết hắn đang làm gì luôn thì tốt quá.”

Nữ tu sĩ bắt đầu thao tác trên một chiếc pháp khí gương.

Đồng thời, một ý tưởng dâng trào trong lòng cô:

“Ôi ôi ôi, phải cho tất cả người trong Bích Thủy Các biết tin tức như sét đánh này mới được. Mình không thể ích kỷ nha ~”

Thế là tay còn lại của cô lại mau mắn thao tác trên một mặt gương khác.

Chiếc pháp khí gương bên trái có thể định vị vị trí của người nắm giữ gương định vị Tống Thư Hàng, hơn nữa sau khi được người giữ huy chương đồng ý, quản lý viên còn có thể quan sát được vị trí của hắn và hình ảnh cụ thể ở xung quanh hắn thông qua pháp khí gương.

Bên cạnh pháp khí gương, là những chiếc gương trình chiếu rất lớn kết nối với khắp mọi nơi ở Bích Thủy các.

Vốn dĩ những chiếc gương trình chiếu này được dùng để thông báo tình huống khẩn cấp.

Nhưng sau này thời gian dần trôi, những chiếc gương chiếu này cũng dùng để thông báo một số tin tức lớn nữa.

“Kết nối thành công, tiếp theo, gửi ‘yêu cầu kết nối định vị’ đến cho đạo lữ của Diệp sư tỷ đi!”

Vị nữ tu sĩ gõ giao diện khống chế trước mặt, gửi mệnh lệnh yêu cầu kết nối tới huy chương của Tống Thư Hàng.

…

Lúc này, trong lúc Tống Thư Hàng đang chạy như điên thì hắn đột nhiên phát hiện chiếc khuy áo trước ngực mình có ánh sáng đỏ lấp lóe.

Cái gì thế này?

Tống Thư Hàng vừa duy trì tư thế cắm đầu chạy, vừa vừa thò tay ấn lên chiếc huy chương khuy áo một cái.

Ngay sau đó, huy chương khuya áo lại không lóe sáng nữa.

“Lạ quá vậy? chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng không hiểu gì sất.

Trong lòng hắn đang tính toán khoảng cách mà bản thân vừa chạy, còn lại khoảng ba nghìn mét nữa thôi.

Sau khi chạy xong rồi, hắn sẽ đi hỏi Diệp sư tỷ chuyện chiếc huy chương này phát ra ánh sáng đỏ là sao cũng được!

…

Trong phòng quản lý của Thời Quang thành.

Đôi mắt của vị nữ tu sư muội kia sáng lên:

“Chấp nhận kết nối định vị, đạo lữ song tu của Diệp sư tỷ thoải mái thật đấy!”

Dù sao thì không phải ai cũng chấp nhận cho phép để người khác dòm ngó tình trạng của bản thân cả, cho dù đó loại dòm ngó này chỉ có mấy phút.

Nói xong, cô vừa cười vừa mở định vị Tống Thư Hàng ra.

Sau một lát, trên mặt gương bát quái xuất hiện một đường vân gợn sóng như làn nước gợn.

Thời gian trôi qua từng chút một, có một bóng dáng mơ hồ xuất hiện trong gương, phỏng chừng bóng người này đang tu luyện thì phải?

Có lẽ đây là một người đàn ông rất chăm chỉ nhỉ?

Hình ảnh trong gương bắt đầu rõ ràng dần.

Nhân lúc này, nữ tu sư muội kia gõ gõ vào bên phải gương bát quái, đồng bộ hình ảnh bên phải gương bát quái với hình ảnh ở bên trái.

Cùng lúc đó, cô lại còn ghi một tiêu đề cực kỳ vang dội cho lần phát trực tiếp này.

"Trực tiếp toàn bộ quá trình tu luyện vất vả của đạo lữ nhà Diệp Tư sư tỷ!"

Người đẹp vì lụa... tin tức dựa vào tiêu đề. Một tiêu đề nổi bật thường hấp dẫn được thêm sự chú ý của nhiều người hơn.

Trong Bích Thủy các, các đệ tử vốn dĩ đang tu luyện hay nghỉ ngơi thì đều dừng lại. Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía màn hình gương bát quái được bố trí khắp nơi trong Bích Thủy các, nhìn chằm chằm vào cái tiêu đề tin tức đầy kích thích này.

Trên gương bắt đầu xuất hiện một thân ảnh đàn ông mơ hồ, hình như đang tiến hành tu luyện. Hình ảnh đang hiện lên rõ ràng hơn…

Quá trình tu luyện của đạo lữ nhà Diệp sư tỷ à? Nước mắt chữa trị của Bích Thủy các chúng ta có đạo lữ từ khi nào thế này?

Nói đùa cái gì thế, là cái tên đàn ông đáng chém nghìn đao nào dám trở thành đạo lữ của Diệp Tư sư tỷ thế?

Đi ra, đi ra đây ngay cho ta, để bọn ta nhìn rõ cái bản mặt của ngươi!

Nếu để bọn ta thấy ngươi có chỗ nào không được thì đến lúc đó đừng có trách chúng ta chém chết ngươi nhé.

Chỉ một thoáng... hình ảnh trên mặt gương bát quái đã trở nên rõ ràng.

Người đàn ông xuất hiện trên màn ảnh, mặt mày thanh tú, nét mặt hiền lành. Với gương mặt dạng này rất khó để khiến cho người ta xuất hiện địch ý.

Lúc này, chàng trai trẻ tuổi này đang dùng cả tứ chi chạy với tốc độ cực nhanh.

Có đôi khi lại giống như đang leo trèo, chân sau hơi cong lên, phi tốc độ nhanh.

Có đôi khi, lại bắt đầu bật nhảy, bật nhảy, bật nhảy.

Bật nhảy bật nhảy kiểu này cũng chia ra làm mấy kiểu, có lúc giống với kiện tướng bơi lội trong đám động vực lưỡng cư, có lúc lại giống như chú chuột túi; lại có lúc giống như những con báo săn ngầu lòi trên màn ảnh.

"Hắn đang làm cái gì thế nhỉ? "

Lúc này, có một phần ba số người trong toàn bộ đệ tử Bích Thủy các trở lên đều đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn với đôi mắt sáng ngời, nhìn tư thế tu luyện quái dị của vị "đạo lữ của Diệp sư tỷ" này.

“Chẳng lẽ hắn đang tu luyện một loại thần công đặc thù nào đó à, trước kia ta có nghe người ta nói đến Ếch xanh đại pháp gì gì đó.”

“Hoặc là Thú Nhân Nghĩ Hình Thuật chăng, nghe nói có một số tu sĩ mang huyết mạch yêu tộc thượng cổ trong cơ thể, trong khi tu luyện hằng ngày sẽ có hành động giống hệt dã thú, để kích thích thú huyết trong cơ thể mình càng hoàn mỹ hơn. Ta nghe nói kế bên có một vị tu sĩ cũng bắt chước con trâu đi ăn cỏ hơn ba mươi năm rồi đó.”

Các đệ tử trong Bích Thủy các đều đang bàn tán xôn xao.

“Cảm giác thú vị lắm đấy chứ.”

…

Bên kia, ở bên ngoài không gian lôi đài chỗ Tống Thư Hàng, trùng hợp có một bóng người đi ngang qua.

Là Sở Sở.

Vì để tránh trở thành bóng đèn điện công suất lớn, cô cố ý rời khỏi thư viện lớn kia, để Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ có không gian riêng tư hơn.

Bởi vì lòng tò mò, sau khi rời khỏi đó một thời gian ngắn, cô lặng lẽ vòng lại, muốn nhìn thử xem giữa Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ có xuất hiện tia lửa nóng bỏng nào không.

Lúc này, trên đường cô trở về, đi ngang qua không gian lôi đài chỗ Tống Thư Hàng. Sau đó, cô nhìn thấy Tống Thư Hàng đang chay như điên bằng cả tứ chi.

Sở Sở đần mặt ra.

Thư Hàng đạo hữu đang làm trò gì thế này? Không biết tranh thủ lúc cô nam quả nữ ở chung một phòng để phát triển cảm tình với Diệp sư tỷ đi, một mình chạy ra đây nhảy nhót làm gì thế?

Chương 561: Đánh giá chính mình

Tống Thư Hàng đang chạy như điên bỗng có cảm giác không tự tại một cách kỳ lạ. Tại sao hắn lại cảm thấy như có vô số con mắt đang theo dõi mình vậy nhỉ?

Chẳng lẽ vì mình chạy bằng cả tứ chi hơi bị xấu hổ nên tâm lý sinh ra ảo giác sao?

“Vẫn còn 1000m.”

Tống Thư Hàng thầm nói rồi cắn chặt răng, mau chạy cho hết đi thôi!

Thế là Tống Thư Hàng nâng cao tinh thần, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy nốt 1000m còn lại!

Tuy rằng tư thế không đẹp cho lắm, thế nhưng khi dùng cả tay cả chân mà chạy thì Tống Thư Hàng lại phát hiện ra mình đã càng ngày càng lý giải thông suốt thân pháp quân tử vạn lý hành.

Khi bạn nhìn và suy ngẫm bất cứ việc gì dưới một góc độ khác, bạn sẽ có được thu hoạch không ngờ. Không thể chỉ nhìn duy nhất một mặt của sự việc được!

“Có lẽ đây chính là thu hoạch bất ngờ đấy nhỉ?”

…

Sở Sở cô nương đang đứng ở cửa chớp mắt mấy cái rồi lặng lẽ lui vào. Tuy không biết rằng Tống Thư Hàng tự nhiên chạy bằng cả hai tay hai chân trong không gian này làm cái gì, thế nhưng đây là sở thích của người khác thì cô còn nói gì được? Hơn nữa có khi Thư Hàng đạo hữu đang tu luyện công pháp gì đó cũng nên.

Thôi, dù Thư Hàng đạo hữu làm gì thì cô cũng cứ coi như mình chưa nhìn thấy là được. Một cô gái thông minh là phải biết cách âm thầm bảo vệ tôn nghiêm cho đàn ông con trai.

Xây dựng và bảo vệ tôn nghiêm đều là chuyện quan trọng lắm đó.

…

Cùng lúc đó, trên màn hình mà tất cả các đệ tử trong Bích Thủy các đang nhìn, tốc độ hình ảnh bắt đầu tăng nhanh.

Thời gian trong Bích Thủy Các và thời gian trong địa hạ thành là 1:1.

Hình ảnh với tốc độ bình thường mà bọn họ nhìn thấy lúc ban đầu, nói thì nói là "phát sóng trực tiếp", thế nhưng thực tế là hình ảnh được lưu trữ bởi pháp thuật trong gương bát quái rồi phát lại.

Đến khi phát lại được một khoảng thời gian nhất định thì tốc độ hình ảnh bắt đầu tăng nhanh.

Khi phát lại được một nửa, Tống Thư Hàng bắt đầu hành động với tốc độ gấp 12 lần!

Nói thế nào cho dễ hình dung nhỉ? Cho dù là hình ảnh gì mà phát với tốc độ nhanh gấp 12 lần thì cũng sẽ trở nên rất kích thích, rất hổ báo.

Hình ảnh mà các đệ tử của Bích Thủy các nhìn thấy cũng là như thế, cảnh tượng Tống Thư Hàng dốc toàn lực chạy vèo vèo được phát với tốc độ gấp 12 lần đúng là ấn tượng vô cùng.

Một vài đệ tử trong Bích Thủy các bắt đầu lấy các bảo vật linh tinh như Pháp Thuật Thác Ấn, Ảnh Tượng Thủy Tinh, chĩa về phía gương bát quái rồi quay hình ảnh lại.

Cảnh tượng thú vị thế này đáng để bảo tồn!

…

Trong Thời Quang thành.

5000m kết thúc!

Trong nháy mắt ấy, Tống Thư Hàng cảm thấy một luồng ấm áp trào lên trong khí hải đan điền.

Linh lực trong linh thú tinh loại "ngựa" đã bị hấp thu hết, thậm chí phần chân khí này còn không cần phải ôn dưỡng, như thể nó là do chính Tống Thư Hàng tự tu luyện ra vậy!

Vốn dĩ… cho dù là dùng linh thạch hay đan được phụ trợ tu luyện thì chân khí gia tăng trong cơ thể đều cần tu sĩ ôn dưỡng lại vài lần. Đây là một quá trình "thuần hóa", làm cho chân khí ngoại lai hoàn toàn trở thành chân khí của chính mình qua quá trình ôn dưỡng, thì mới có thể điều khiển như tay chân mình được.

Nhưng giờ đây sau khi chạy như điên 5000m, phần chân khí ngoại lai trong người Tống Thư Hàng không cần ôn dưỡng mà đã hệt như chân khí hắn tu luyện ra.

“Trừ việc tư thế hơi ngu ngu ra thì hiệu quả đúng là tốt thật.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau đó hắn nghỉ ngơi một chốc rồi trở về không gian thư viện của Diệp sư tỷ.

…

Trong không gian thư viện

Không biết Diệp sư tỷ đã biến ra một chiếc ghế dựa lớn từ bao giờ.

Bây giờ cô đã cuộn mình thành một cục nho nhỏ trên ghế to, hai tay ôm bộ sách cồng kềnh mà đọc mê mẩn.

Không gian không có gió, nhưng bím tóc gọn gàng của cô vẫn hơi lúc lắc theo mỗi động tác nhỏ.

Không gian chất đầy sách vở đẹp như một bức tranh.

Tống Thư Hàng vào trong không gian, nhìn thấy hình ảnh này thì ngẩn ra ngắm nhìn trong chốc lát.

Diệp sư tỷ đang cuộn mình đọc sách dường như cảm giác được có người bước vào, cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng với đôi mắt đỏ hoe, dường như vừa mới khóc xong.

Sau đó cô nhoẻn miệng cười, dịu dàng nói:

“Về rồi đấy à?”

Nét cười bừng lên trên vẻ mặt vẫn còn rưng rưng nước mắt.

Tống Thư Hàng cũng dịu dàng đáp lại:

“Ừm, ta về rồi. Vận động một chút sảng khoái hơn nhiều.”

Sau đó Thư Hàng đến bên Diệp sư tỷ, tiện tay rút một quyển sách dày. Hắn hơi cúi người định ngồi xuống đất cạnh cô.

Nhưng đúng lúc này thì Diệp sư tỷ nhích người, nhường một nửa chiếc ghế dài cho hắn.

Hai người họ là đạo lữ, hơn nữa còn theo hướng đạo lữ song tu, cho nên ngồi cùng với nhau chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?

Tống Thư Hàng cười cười rồi ngồi xuống chiếc ghế lớn ấy theo ý Diệp sư tỷ, hai người dựa sát vào nhau.

Ngọt ngào ơi là ngọt ngào.

…

Hình ảnh này cũng được huy chương định vị trên người Tống Thư Hàng chiếu ra ở khắp các ngóc ngách trong Bích Thủy các.

Trong Bích Thủy các ngập lụt thành sông.

Cho dù là hình ảnh với tốc độ gấp 12 lần thì cũng chẳng là gì trong mắt các tu sĩ cường đại, đại não của họ có thể chuyển thẳng hình ảnh tua nhanh này thành hình ảnh bình thường.

Nước mắt chữa trị của Bích Thủy các bọn họ, mỹ nhân thút thít trong lòng họ thật sự đã là "của nhà người ta" rồi.

"Buồn quá, muốn khóc quá."

"Hình ảnh này phải cắt đi chứ, sao lại chiếu ra làm gì? Mau cắt đi!"

"Sao lại tình tứ công khai tàn nhẫn thế hả?"

"Nhũn hết cả chân rồi, đứng không vững nữa rồi. Không không, cả người ta đều nhũn luôn rồi. Ta cần sư tỷ sư muội đáng yêu hô hấp nhân tạo, cho ta sức mạnh."

"Tự nhiên ta muốn đi tu luyện thiên khấp bảo điển quá."

"Không, nếu như ngươi tu luyện thiên khấp bảo điển, mỗi lần tu luyện đều nghĩ đến Diệp sư muội thì chỉ càng đau khổ hơn thôi."

"Vậy thì tốc độ tu luyện thiên khấp bảo điển càng nhanh hơn chứ sao?"

"Ừa ha, ngươi nói cũng có lý lắm."

…

Trong không gian thư viện

Tống Thư Hàng tháo huy chương định vị xuống:

"Diệp Tư, ta có chuyện này muốn hỏi cô."

Diệp sư tỷ:

"Chuyện gì thế?"

"Lúc trước khi ta bắt đầu tu luyện thì chiếc huy chương này nổi lên ánh sáng màu đỏ lấp lóe, đó là gì vậy? Sau đó ta ấn vào cái huy chương một cái nó lại không lóe sáng nữa."

Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư Tiên Tử:

“…”

Cô nhận lấy huy chương định vị của Tống Thư Hàng, để trước mắt nhìn một chút. Sau đó cô vươn tay, dứt khoát ấn xuống vị trí chính giữa của nó.

Công năng phát sóng trực tiếp của huy chương định vị bị cắt đứt!

Các đệ tử Bích Thủy các đang vây xem tự nhiên ngớ ra.

Sau đó, Diệp Tư tiên tử nói:

“Ánh đỏ lấp lóe kia là yêu cầu xin định vị của ban quản lý Thời Quang thành. Sau khi ngươi ấn một cái nghĩa là đồng ý “định vị” đấy.”

“Đồng ý định vị? Vậy sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức trào lên dự cảm không ổn. Lúc này hắn nghĩ ngay tới ảo giác bị vạn người nhìn trộm khi đang dùng cả tay và chân để chạy ban nãy. Đừng có nói với hắn đó không phải là ảo giác đấy nhé!

Diệp Tư Tiên Tử đáp:

“Không sao đâu, không tạo ra tổn thương gì cho ngươi đâu mà. Sau khi ngươi đồng ý định vị thì ban quản lý Thời Quang thành có thể định vị vị trí của ngươi. Nếu ban quản lý muốn thì có thể nhìn thấy hình ảnh xung quanh huy chương định vị thông qua pháp khí gương bát quái. Nói cách khác là nhìn thấy ngươi.”

Nhìn thấy ngươi… nhìn thấy ngươi… nhìn thấy ngươi…

Cảm giác “bị vạn người nhìn trộm” thật sự không phải là ảo giác sao?

Tống Thư Hàng ôm trong lòng một tia hi vọng may mắn nhỏ nhoi mà hỏi:

“Diệp Tư, ta hỏi một câu nhé. Sau khi ta bật huy chương định vị lên thì ban quản lý có thể nhìn thấy cả người ta, hay là chỉ nhìn thấy một phần của ta thôi?”

Ba mươi chưa phải là Tết!

“Đương nhiên là cả người rồi. Công năng định vị này dùng khi cứu viện, phạm vi lớn nhất của nó có thể bao quát hết thảy sự vật trong phạm vi 200m tính từ huy chương định vị đấy.”

Diệp Tư tiên tử trả lời.

Tất cả mọi thứ trong bán kính 200m!

Nói cách khác, cảnh tượng hắn dùng cả tay và chân để chạy như phát cuồng… bị người ta thấy hết rồi…

Tống Thư Hàng muốn khóc quá.

…

Thấm thoắt đã ba ngày trôi qua ở địa hạ thành.

Mấy ngày nay, bộ não của Tống Thư Hàng tự động từ chối hồi tưởng sự kiện huy chương định vị.

Mà Sở Sở ngày ngày được Diệp Tư Tiên Tử chỉ điểm, sau đó sẽ rời khỏi không gian thư viện rồi tìm một chỗ để lặng lẽ tu luyện.

Đối với Sở Sở mà nói thì mấy ngày nay chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời tu luyện của cô. Có một vị Linh Hoàng kim đan chu đáo chỉ điểm, còn có nơi tu luyện dày đặc linh khí sánh ngang với không gian bí cảnh, cảnh giới của cô tiến triển và tăng lên rất nhanh.

Có lẽ nếu ở đây tu luyện một năm thì cô chắc chắn có thể trùng kích đan điền thứ sáu của nhị phẩm – Long Cảnh đan điền.

Muốn ở đây tu luyện cả đời luôn quá!

Vì Sở Sở chế tạo không gian riêng cho Tống Thư Hàng và Diệp Tư Tiên Tử theo bản năng, cho nên tình cảm giữa hắn và Diệp Tư Tiên Tử cũng ngày một thắm nồng.

Tình cảm giữa người với người là phải có thời gian bồi dưỡng.

Suốt mấy hôm nay, bọn họ ở bên nhau, sít lại gần nhau, cùng nhau… đọc sách.

Giữa hai người lại có đề tài chung, có thể nói chuyện với nhau về mọi thứ từ trời nam đến bể bắc cho nên đương nhiên tình cảm phải tốt hơn rồi.

Diệp Tư Tiên Tử giảng giải cho Tống Thư Hàng nghe rất nhiều chuyện thú vị từ thời đại thượng cổ và đủ thứ bí quyết tu luyện.

Tống Thư Hàng thì kể cho Diệp Tư Tiên Tử nghe những chuyện vui ở thế giới bên ngoài, các sản phẩm hiện đại và một vài chuyện hay ho trong giới tu chân đương thời, như cuộc thi máy kéo có tay cầm chẳng hạn.

Lại ví dụ như hắn đang chuẩn bị quay một bộ phim nhỏ, đã có mấy vị đạo hữu và tiền bối muốn tham gia rồi.

Diệp Tư Tiên Tử rất có hứng thú với bộ phim mà Tống Thư Hàng muốn quay.

Và thế là họ tựa lưng nhau gần gũi, rồi trò chuyện với nhau về đề tài phim ảnh.

“Hí kịch mà lại phát triển tới trình độ như vậy, thật khó mà tin nổi.”

Diệp Tư Tiên Tử cảm thán. Trước kia tuy rằng giới tu chân cũng có Ảnh Tượng Thủy Tinh và Thác Ảnh Pháp Thuật, nhưng các tu sĩ chưa bao giờ nghĩ tới việc quay một bộ phim cả.

Tu sĩ chung quy vẫn khác với người phàm, việc chính của họ vẫn là tu luyện.

“Bao giờ ngươi đóng phim, ta cũng muốn tham gia.”

Diệp Tư Tiên Tử hạ quyết định:

“Đã lâu ta không rời khỏi Bích Thủy các rồi, thời gian vừa vặn lắm.”

“Không thành vấn đề. Giờ bọn ta vẫn đang chuẩn bị kịch bản, bao giờ bọn ta về sẽ bảo tác giả kịch bản viết một nhân vật thú vị cho cô.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng đáp.

“Quyết định như thế nhé!”

Diệp Tư Tiên Tử cười vui sướng.

Tống Thư Hàng cũng mỉm cười.

Nếu đưa Diệp Tư Tiên Tử rời khỏi Bích Thủy các về Trái Đất, mình phải giới thiệu Diệp Tư Tiên Tử với cha mẹ như thế nào đây nhỉ?

Đương nhiên không thể giới thiệu là đạo lữ được rồi.

Cho nên, chắc là dùng thân phận bạn gái nhỉ?

Bạn gái à.

Ôi đờ mờ, đây chính là nguyện vọng khi mình vừa mới vào đại học mà! Nguyện vọng nhất định phải tìm được bạn gái trong thời gian bốn năm đại học đó!

Nguyện vọng này thành hiện thực rồi sao?

Sao đột nhiên lại thấy như không thực thế này?

…

Buổi trưa Sở Sở không về, tiếp tục dành không gian riêng cho Tống Thư Hàng và Diệp Tư Tiên Tử.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, lưng dựa vào tường, tay ôm một quyển sách giới thiệu về “ngoại vực Thiên Ma”.

Diệp Tư Tiên Tử dựa vào vai hắn. Khi cô vừa nhìn thấy một chuỗi ký hiệu và công thức thì chẳng biết chạm phải dây xúc động nào mà khóc òa lên.

Thế là Tống Thư Hàng ôm lấy cô, để cô dựa trong lòng mình.

Sau khi khóc thoải mái một hồi, Diệp Tư Tiên Tử ngượng ngùng dựa sát vào vai Tống Thư Hàng không nhúc nhích gì, giả vờ làm một con đà điểu.

Tống Thư Hàng cười nhẹ rồi tiếp tục lật cuốn sách viết về Thiên Ma trong tay.

Lật lật một hồi, hắn giở đến trang viết về Long Ma.

Long Ma cũng là một loại ngoại vực Thiên Ma, có sức chiến đấu còn cường đại hơn cả Huyết Ma.

Thế nhưng chúng cũng là một loài đặc biệt trong ngoại vực Thiên Ma. Những Thiên Ma khác xuống Trái Đất đều mang theo trang bị và tài liệu gì đó. Thế nhưng Long Ma lại nổi tiếng xa gần là nghèo mạt rệp, sau khi giết chúng mà tìm được trên người chúng mấy viên linh thạch đã là hời lắm rồi.

Tuy Long Ma không có bảo vật gì, thế nhưng thân thể chúng nó chính là bảo vật.

Da Long Ma là tài liệu tốt để chế tạo pháp y.

“Không biết Long Ma dược tề của Hiến Công tiền bối đã được phối chế thành công chưa?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thứ dược tề thần kỳ có thể tăng cường thể chất nhanh chóng ấy là thứ mà Tống Thư Hàng muốn nhất ở thời điểm này.

Cảm giác đau đớn do tinh thần lực mang tới nơi mi tâm mỗi ngày một gia tăng.

Cho dù hắn đã cố gắng luyện môn công pháp luyện thể Cương Thủ, thế nhưng lượng tăng cường thể chất vẫn không đủ.

Hiện tại Tống Thư Hàng chuẩn bị dùng thêm mấy viên linh thú tinh trong vài ngày tới, sau đó mau chóng đẩy cảnh giới lên đến đan điền thứ tư là long khu đan điền.

Tiểu cảnh giới tăng lên kéo theo thể chất tăng lên, sẽ giảm đi đau đớn trên mi tâm gây ra bởi tinh thần lực.

Nghĩ đến linh thú tinh và thể chất của mình, trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một ý.

Hắn nhìn đôi tay mang bao tay của mình. Bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách thật sự không tồi, sau khi đeo nó thì Tống Thư Hàng không còn phụt máu nữa.

“Lúc trước khi mình giám định linh thú tinh hệ ngựa thì giám định thuật không chỉ giám định ra linh thú tinh loại ngựa, mà còn kết hợp với công pháp của mình để đưa ra phương án hấp thu càng nhanh hơn sau khi dùng Kình Thôn thuật để hấp thu linh thú tinh.”

Nhớ lại thì đáp án của giám định thuật lần trước đã không chỉ đơn giản là “giám định bản chất vật phẩm” nữa rồi.

“Nếu… nếu thôi nhé, nếu mình dùng giám định thuật để giám định trạng thái hiện tại của mình một chút, thì có thể có phương án giải quyết chuyện “giải quyết tinh thần lực quá cường đại” không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên lóe lên ý tưởng.

Chương 562: Con đường là biển khơi công đức

Tống Thư Hàng có được bí pháp giám định thuật thần kỳ, với mỗi vật phẩm có cấp bậc khác nhau thì cái giá phải trả cũng khác nhau.

Cho nên nếu mình muốn giám định chính mình thì hẳn là cái giá sẽ không lớn lắm đâu nhỉ?

Vì là “chính mình” mà. Mình khá là hiểu bản thân mình, giờ mình chỉ cần biết phương pháp giải quyết chuyện “tinh thần lực quá tải” mà thôi.

Có khi làm được thật đó!

Tống Thư Hàng thuộc phái hành động. Khi hắn đã quyết định muốn làm gì thì sẽ nghĩ cách làm ngay.

“Đang nghĩ gì thế?”

Diệp Tư Tiên Tử đang dựa vào Tống Thư Hàng cảm nhận được trạng thái của hắn thay đổi, bèn tò mò hỏi.

Thế là Tống Thư Hàng nói lại cách nghĩ của mình cho Diệp sư tỷ nghe.

“Bí pháp giám định của ngươi có thể giám định ra cả chuyện ấy ư? Thế thì nó đã không đơn giản chỉ là giám định nữa rồi.”

Diệp sư tỷ suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu nói:

“Nếu ngươi thật sự muốn thử thì ta hộ pháp cho. Để ta chuẩn bị một trận pháp trước đã.”

“Trận pháp gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp sư tỷ đáp:

“Một trận pháp chữa trị loại nhỏ, khi đứng trong đó có thể giảm bớt nỗi đau của ngươi khi bị thương và làm tăng tốc độ khép miệng vết thương. Hơn nữa nó có thể khiến trì dũ thuật của ta tăng lên gấp khoảng hai lần. Như vậy cho dù bí pháp của ngươi có xảy ra chuyện bất trắc gì thì ta cũng có thể hỗ trợ sớm cho ngươi.”

Cô cũng rất ngạc nhiên với hiệu quả của giám định thuật mà Tống Thư Hàng nói.

Bí pháp giám định của Tống Thư Hàng dường như đã dính đến cả phương diện "đại đạo" rồi.

…

Diệp sư tỷ dọn ra một khoảng trống giữa biển sách mênh mông, sau đó lấy kiếm làm bút khắc một trận pháp đơn giản trên mặt đất.

Tống Thư Hàng chuẩn bị xong xuôi rồi đứng vào trung tâm trận pháp.

Hắn tháo bao tay xuống.

Hít sâu, sau đó đặt tay lên lồng ngực của mình.

Bí pháp giám định thuật không chủ động kích hoạt.

Ví thế trong đầu Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ lại 888888 âm thanh kia… mấy ngày nay chỉ cần hắn vừa mới ngủ thì âm thanh này sẽ quanh quẩn trong đầu hắn.

So với lúc mới có được bí pháp giám định thì bây giờ Tống Thư Hàng đã lý giải nó càng thêm sâu sắc.

Vừa nhớ lại tám vạn âm thanh kia, Tống Thư Hàng vừa lẩm bẩm:

"Ta muốn biết cách giải quyết việc tinh thần lực của bản thân quá lớn, ta chỉ muốn biết phương pháp giải quyết việc đó mà thôi."

Sau năm hơi thở.

Đây rồi! Sắp tới!

Cảm giác của bí pháp giám định đang tới đây!

Thế nhưng trên người Tống Thư Hàng lại không hề có vết thương nào cả.

Rõ ràng dù chỉ giám định một viên đá nhỏ nhưng trên tay hắn đã xuất hiện vết thương, vì sao khi giám định chính mình lại không có gì xảy ra cả?

Chẳng lẽ mình chẳng có chút giá trị nào à?

Còn không bằng một viên đá ư?

Hay là… khi giám định chính mình thì không cần trả giá?

“Không có vết thương nào ư? Hay là bí pháp vẫn chưa khởi động?”

Diệp sư tỷ hiếu kỳ hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Bí pháp giám định đã thi triển thành công rồi, thế nhưng chưa hề xuất hiện vết thương, có lẽ ta muốn xem tin tức về chính mình nên không cần trả giá chăng?”

Thế nhưng khi vừa nói được một nửa thì cơ mặt của Tống Thư Hàng giật một cái thật mạnh.

“Đau quá! Đau quá! Đau quá!”

Không phải không cần trả giá, mà là cái giá này ung dung đến muộn!

Đau đớn đến chậm này lại mãnh liệt vô cùng.

Kỳ lạ một điều là rõ ràng Tống Thư Hàng đã đau đến chết đi sống lại, thế nhưng trên người hắn lại không hề xuất hiện vết thương nào!

Thậm chí Tống Thư Hàng còn không thể cảm giác được mình đau ở đâu, chỉ thấy cả người đều đau nhức nhối!

Diệp sư tỷ vội vàng hỏi:

“Có vết thương sao?”

Đồng thời cô dồn trì dũ thuật vào người Tống Thư Hàng.

“Chắc hẳn phải có vết thương xuất hiện.”

Được trì dũ thuật của Diệp sư tỷ hỗ trợ, Tống Thư Hàng mới thở được một hơi:

“Thế nhưng ta không biết vết thương nằm ở đâu!”

Toàn thân đều kêu gào đau đớn, thế nhưng hắn nhìn khắp tay chân và ngực mình đều không thấy chỗ nào bị thương cả.

Hơn nữa… phù văn lưu trong mắt hắn không hề xuất hiện!

“Bí giám định thuật phát động thất bại rồi ư?”

“Không biết vết thương ở đâu? Vết thương của ngươi cũng kỳ quái quá đấy.”

Diệp sư tỷ nói. Xong, bàn tay trắng ngần của cô tản mác ánh sáng của trì dũ thuật, phủ lên người Tống Thư Hàng để kiểm tra vết thương trên người hắn.

Thế nhưng cô kiểm tra toàn thân của Tống Thư Hàng mà vẫn không thấy vết thương nào. Trên người hắn cũng không hề có vết máu.

Diệp tiên tử nhíu mày:

“Kỳ lạ thật… Thư Hàng, ngươi cởi quần áo ra cho ta nhìn kỹ xem nào.”

Tống Thư Hàng hơi ngại ngùng.

“Ngượng gì mà ngượng, chúng ta sắp thành đạo lữ song tu rồi đấy.”

Diệp sư tỷ nói.

“Không phải ngượng, chỉ là ta không quen thôi!”

Tống Thư Hàng bắt đầu cởi đồ, cuối cùng cởi đến mức chỉ còn chừa lại cái quần xà lỏn.

Diệp sư tỷ lại kiểm tra cho hắn một lượt từ đầu đến chân.

Thế nhưng vẫn không có vết thương nào!

…

“Ta đã về rồi! Thư Hàng đạo hữu, Diệp sư tỷ, ta vừa tìm thấy một không gian nhà bếp, trong đó có đủ loại nguyên liệu nấu ăn, trưa nay chúng ta có thể ăn chút thức ăn khác được rồi, vừa may dược hiệu của tích cốc đan cũng sắp qua.”

Sở Sở cô nương cao hứng phấn chấn nhảy vào không gian thư viện.

Sau đó cô lại dùng tốc độ gấp ba lần tốc độ nhảy vào để nhảy vọt ra:

“Xin lỗi xin lỗi, ta không nhìn thấy gì hết. Thư Hàng đạo hữu và Diệp sư tỷ cứ tiếp tục đi. Từ giờ đến giữa trưa ngày mai ta sẽ không về đây quấy rầy hai người đâu. Bai bai!”

Chúc mừng Thư Hàng đạo hữu và Diệp sư tỷ! Nhất định hai người sẽ sinh được một bé con đáng yêu.

“Sở Sở đạo hữu đừng đi mà! Không phải như cô nghĩ đâu! Đừng có hiểu lầm như thế!”

Tống Thư Hàng vươn tay gọi lớn.

Thế nhưng Sở Sở đã chạy mất hút từ bao giờ.

…

“Hì hì hì.”

Diệp sư tỷ cười nhẹ thành tiếng, trì dũ thuật không hề ngừng lại, vẫn chẳng rời người Tống Thư Hàng. Cô nói:

“Ta vẫn không tìm được bất cứ vết thương nào, loại đau đớn này có phải là ảo giác tâm lý của ngươi không?”

“Ảo giác tâm lý? Không, không phải. Cả người ta đều đau, đau kinh khủng, tuyệt đối không thể là ảo giác được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Diệp sư tỷ nói:

“Thế thì vết thương có khả năng là ở chỗ cuối cùng chưa kiểm tra tới…”

“Chắc không phải chỗ đó đâu.”

Tống Thư Hàng nói. Chưa nói xong thì một cơn đau kịch liệt đã tràn tới.

Cơn đau này vượt qua cả giới hạn chịu đau lớn nhất của Tống Thư Hàng.

Nỗi đau này còn đau đớn hơn gấp ngàn lần khi bị Kình Bát “ôm ghì đến chết” lúc Tống Thư Hàng đi vào giấc mộng của Sở Sở cô nương. Hắn cảm thấy như mình nằm dưới xe lu rồi bị nó nghiền lên vậy.

Thế nhưng cố tình là trên người hắn lại không có bất cứ vết thương nào.

Mẹ nó chứ vụ gì vậy.

Đúng lúc này thì trong đầu hắn xuất hiện một tin tức, tin tức về thân thể hắn!

Giám định thuật không hề thất bại.

“Tống Thư Hàng, nam, 18 tuổi, cao 1m82, người ở đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, cảnh giới đan điền thứ ba – Long Trảo đan điền của nhị phẩm.

Song thuộc tính lôi, hỏa.

Tu luyện: Kim cương căn bản quyền pháp, bất động kim cương thân, chân ngã minh tưởng kinh, thánh quang kiếm thuật, nghịch lân đao pháp, phần thiên hỏa diễm đao, sư hống công, quân tử vạn lý hành, tam thập tam thú tiên thiên nhất khí công Cự Kình thiên, Kình Thôn thuật, cương thủ.

Đạo pháp: chưởng tâm lôi, nạp điện thuật, quy tức thuật, khống hỏa quyết, tăng phát thuật.

Đạo hiệu: Một tuần bảy đạo hiệu.”

Những tin tức này Tống Thư Hàng đều tự biết.

Trừ việc mình đã cao hơn 2cm và hỏa diễm đao mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ biến thành phần thiên hỏa diễm đao ra, thì không còn gì thay đổi.

Thì ra mình đã tu luyện được nhiều công pháp đến thế rồi cơ à?

Trong lúc suy tư thì tin tức trong đầu hắn lại ngừng lại.

Hết rồi à?

Cứ thế hết luôn á?

Mình chịu đau đớn khôn xiết như thế chỉ để đổi lại mấy tin tức này thôi à?

Mấy cái đó mình đều biết cả mà! Vì sao lại phải trả cái giá lớn đến như thế?

…

Chẳng lẽ đây là cái gọi là “Thầy bói chỉ tính cho người chứ không tính được mình?”

Nếu tính quẻ cho chính mình thì phải trả giá siêu lớn như thế ư?

Vậy thì mình chịu đau chịu khổ có ý nghĩa gì chứ?

Thiệt to rồi!

Đúng lúc này trong đầu Tống Thư Hàng lại có thêm vài tin tức… bí pháp giám định tiếp tục.

“Trạng thái thân thể dị thường, trạng thái tinh thần lực quá cao. Đề cử phương án giải quyết:

1. Loại dược tề: Long Ma dược tề, Bá Thể dược tề, Huy Hoàng đan.

2. Loại công pháp: Tu luyện công pháp luyện thể cường đại Chiến Phật Chân Thân, Long Vương Thể, Huyết Ma Hóa Thân Đại Pháp.

3. Loại phong ấn: Phong ấn tinh thần lực

4. Tu luyện ánh sáng công đức: Luyện địa tạng độ hồn kinh, độ hóa 10 vạn oan hồn, ánh sáng công đức sinh ra biến đổi về chất, tăng cường thể chất và tinh thần lực. Ánh sáng công đức có thể chia sẻ áp lực của tinh thần lực đối với thể chất.”

Đây chính là thứ mà Tống Thư Hàng muốn!

Hắn xoa nhẹ huyệt thái dương, lúc này giám định thuật mới thực sự kết thúc.

Một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại nhẹ nhàng đặt lên day nhẹ trên Thái Dương Tống Thư Hàng, Diệp sư tỷ hỏi:

“Có hiệu quả không?”

“Có, bí pháp giám định đã khởi động thành công.”

Tống Thư Hàng thở dài kể lại kết quả của bí pháp giám định một lần.

Về loại dược tề thì hắn chưa nghe qua loại nào khác ngoài Long Ma dược tề, có lẽ mấy thứ kia cũng khó lấy chẳng kém gì Long Ma dược tề đâu.

Nếu hắn có thể tìm được tung tích của một con Long Ma hoặc là một ít máu Long Ma thì hắn có thể hợp tác cùng Hiến Công tiền bối, lấy một phần Long Ma dược tề từ chỗ tiền bối ấy rồi.

Các loại dược tề khác thì khỏi cần nghĩ tới luôn đi.

Về loại công pháp thì hắn mới chỉ nghe qua Chiến Phật Chân Thân – tuyệt kỹ trấn phái của linh hồn ca thần Tạo Hóa Pháp Vương, trừ việc lần nào sử dụng cũng khiến tóc tai rụng hết thì cơ hồ không có khuyết điểm gì.

Thế nhưng muốn tu luyện công pháp này thì hắn phải gia nhập môn phái Đấu Chiến Phật Tông của Tạo Hóa Pháp Vương. Trước mắt Tống Thư Hàng không muốn làm thế. Nếu phải gia nhập tông môn nào đó thì cũng là chuyện trong kế hoạch vài chục năm tới của hắn kia.

Hai loại công pháp còn lại có thể sánh cùng với Chiến Phật Chân Thân thì cũng chính là công pháp luyện thể số 1 số 2 trong thiên hạ, làm sao mà dễ lấy cho được?

Cách phong ấn tinh thần lực thì khi chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Tống Thư Hàng sẽ không làm. Bởi vì cách này tựa như tự trói tay chân, không có lợi với việc tu hành.

Cách “Tu luyện ánh sáng công đức” lại khiến cho hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên. Có còn nhớ hòa thượng Tây bên bờ Đại Minh không?

Nhầm nhầm, là hòa thượng Tây ngầu lòi gánh tai vạ ở tàu điện ngầm chứ!

Hòa thượng Tây kia có ánh sáng công đức dày đặc quanh người. So với các phương án trước đó thì cách thứ tư này dễ làm nhất rồi.

Ánh sáng công đức, chỉ cần học được kinh văn độ hóa như địa tạng độ hồn kinh rồi tìm vong hồn để độ hóa là được.

Nếu Tống Thư Hàng muốn công pháp thì cũng không khó lấy lắm… nhưng độ hóa một trăm nghìn oan hồn thì không phải là chuyện dễ dàng.

Đương nhiên nói là một trăm nghìn oan hồn nhưng không phải cứ độ hóa đủ một trăm nghìn oan hồn mới đủ. Có một vài oan hồn cường đại như quỷ tướng thì đã đáng hàng chục, hàng trăm hoặc hàng ngàn oan hồn bình thường rồi.

Vì rất thích ánh sáng công đức quanh người hòa thượng Tây và hiệu quả thối thể của nó, cho nên Tống Thư Hàng đã từng tìm hiểu về ánh sáng công đức.

“Nếu không có được Long Ma dược tề… thì có lẽ có thể suy xét đến ánh sáng công đức một chút.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tốt nhất là tiến hành hai việc cùng một lúc, vừa tu luyện ánh sáng công đức, vừa xem xem có thể tìm được tin tức gì về Long Ma hay không.

Nếu có thể có được Long Ma dược tề thì là tốt nhất, nếu không thì tu luyện ánh sáng công đức đi!

Đang lúc Tống Thư Hàng chìm vào suy tư thì một cơn đau nữa lại kéo tới.

Cơn đau này còn chia thành từng đợt ập tới như sóng triều, cơn sóng sau lớn hơn cơn sóng trước!

Đau đớn dồn dập còn mãnh liệt hơn ban nãy gấp chục lần!

Nỗi đau trước đó đã vượt ra ngoài giới hạn chịu đựng của Tống Thư Hàng, mà nỗi đau lúc này đây còn lớn hơn khi ấy không chỉ mười lần.

Tống Thư Hàng cảm thấy mỗi bộ phận trên người mình đều đang bị nghiền nát. Ngón tay ngón chân không ngừng bị cắt đứt, cổ không ngừng bị bẻ gãy… cứ thế lặp đi lặp lại!

Tống Thư Hàng cắn chặt răng chịu đựng hai giây, cuối cùng bỏ mặc mình lăn lộn trên mặt đất.

“Thư Hàng, Thư Hàng!”

Diệp sư tỷ lo lắng gọi to. Cô không ngừng dồn trì dũ thuật lên người Tống Thư Hàng, thế nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

…

Ngay vào khoảnh khắc Tống Thư Hàng hôn mê, có một bóng hình hư ảo chui ra từ sau lưng hắn như bươm bướm phá kén.

Cái bóng này giống Tống Thư Hàng y hư đúc, chỉ có điều kích thước chỉ nhỏ bằng một nửa hắn mà thôi.

Linh hồn xuất khiếu?

Tống Thư Hàng thực sự sắp chết rồi ư?

“Linh quỷ?”

Diệp sư tỷ hỏi.

Cái bóng ấy chính là linh quỷ trong người Tống Thư Hàng. Lúc này đây, linh quỷ chui ra, vẻ mặt đong đầy đau đớn.

Trên tấm lưng trần của nó có hai vết thương sâu thấy cả xương!

Hai vết thương này vô cùng kỳ quái, tuy trong vết thương có thể nhìn thấy cả “xương” của linh quỷ, thế nhưng những chỗ khác lại tối om như hố đen, không nhìn thấy gì cả.

Chẳng lẽ vết thương xuất hiện khi Tống Thư Hàng giám định chính mình đã chuyển sang người linh quỷ ư?

“Chẳng trách mình dùng trì dũ thuật lên bản thể của hắn lại không có hiệu quả gì cả.”

Diệp sư tỷ cười khổ, sau đó vội vàng chuyển sang một loại trì dũ thuật đặc biệt chuyên dùng để chữa khỏi vết thương cho linh quỷ.

Đạo thuật dùng để chữa trị cho linh quỷ và con người hoàn toàn khác nhau.

Ánh sáng chữa trị phủ lên người linh quỷ, vết thương như hai cái hố đen trên lưng nó bắt đầu khép lại.

Vẻ đau đớn thống khổ trên mặt linh quỷ cũng giảm đi một chút.

Vết thương mau chóng khép miệng.

Diệp sư tỷ ngừng trì dũ thuật.

Thế nhưng ngay khi cô dừng lại, vết thương trên lưng linh quỷ lại nứt ra một lần nữa.

“A a a a a a.”

Linh quỷ kêu gào thảm thiết.

“A a a a a a a.”

Tống Thư Hàng đang hôn mê cũng thốt lên tiếng kêu thống khổ.

Vành mắt của Diệp Tư sư tỷ lại đỏ hoe.

Chương 563: Hòa thượng Tây ra tù

Tống Thư Hàng đang hôn mê lại mơ một giấc mơ. Lần này không phải hắn rơi vào trạng thái nhập mộng mà chỉ là mơ thấy cuộc đời mình.

Toàn bộ cuộc đời của hắn bắt đầu từ khi có ký ức tới nay được chiếu ra từ từ như một bộ phim.

Rất nhiều ký ức vụn vặt mà Tống Thư Hàng tưởng chừng như đã quên từ lâu đều nhất nhất hiện về. Thậm chí còn có rất nhiều việc hắn muốn quên đi cũng xuất hiện lại một cách rõ ràng trong trí nhớ, quả thực là lúc ngọt lúc chua.

Trong cơn mơ khi hôn mê, Tống Thư Hàng dường như nghe thấy tiếng khóc của Diệp sư tỷ.

Hắn cũng muốn tỉnh lại thật nhanh, thế nhưng cảnh mộng của hắn mới chỉ tới lớp bảy mà thôi, còn cách thời điểm học đại học sau này cả nửa đời người, muốn tỉnh lại hãy còn lâu lắm.

“Đúng là cái đồ giám định thuật bịp người.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thế nhưng tuy lần này đau đớn tới chết đi sống lại, suýt nữa thì teo luôn cái mạng quèn, song rốt cuộc cũng có ít nhiều thu hoạch. Ít nhất thì hắn cũng biết được vài cách giải quyết vấn đề tinh thần lực quá tải, đợi khi tỉnh lại, hắn có thể bắt đầu tích tụ ánh sáng công đức. Trước đó thì hắn sẽ phải tu luyện pháp thuật độ hóa như địa tạng độ hồn kinh cái đã.

Nếu có thể gặp lại hòa thượng Tây kia thì tốt rồi. Trên người cha đó có ánh sáng công đức dày như sắp kết thành thực thể, chắc là cũng phải độ hóa mấy chục nghìn người rồi ấy chứ? Thậm chí nói không chừng số lượng vong hồn mà hắn độ hóa đã vượt quá trăm nghìn, thay đổi về chất luôn rồi cũng nên!

Ở cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm mà đã độ hóa được nhiều oán quỷ để tích góp được ánh sáng công đức nhiều như thế, thì chắc là hòa thượng Tây phải có kinh nghiệm đầy mình.

Nếu có thể gặp lại hòa thượng Tây, nói không chừng Tống Thư Hàng còn có thể học được một ít kinh nghiệm độ hóa oán quỷ từ hắn đấy.

Tống Thư Hàng đang nghĩ thế thì tự nhiên cảm thấy người mình nhẹ bẫng!

…

Trong không gian thư viện ở Thời Quang thành.

Diệp sư tỷ nước mắt lã chã gào ầm lên:

“Hu hu hu~ ta nói trước với ngươi nhé, ta khóc không phải vì ngươi bị thương nặng như thế này đâu. Hu hu hu, chỉ đơn thuần là khóc vì bi thương trong lòng trào dâng thôi. Ta không muốn khóc, hức hức hức, nhưng mà không dừng lại được.”

Diệp sư tỷ vừa khóc vừa vung trì dũ thuật lên người linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Trì dũ thuật cuồn cuộn không ngừng phủ xuống ức chế vết thương của linh quỷ. Thế nhưng chỉ cần Diệp sư tỷ ngơi tay dừng lại một cái thì vết thương sẽ nứt ra ngay.

“Rốt cuộc thì bao giờ vết thương này mới lành chứ? Nó không rách mãi ra vậy chứ? Hu hu hu!”

Diệp sư tỷ nghĩ thầm.

Lúc cô đang nói thì vết thương trên lưng linh quỷ lại toạc ra.

Lần này rõ ràng Diệp sư tỷ vẫn đang thi triển trì dũ thuật, thế mà vết thương trên lưng linh quỷ lại mỗi lúc mỗi rách to hơn.

Vết thương tối thẫm sâu không thấy đáy như một hố đen.

“Sao lại thế này?”

Diệp sư tỷ tăng mạnh hiệu quả của trì dũ thuật. Thế nhưng vết thương của linh quỷ chẳng hề có dấu vết khôi phục lại.

Vết thương không lành được sao?

“Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải đi tìm sư phụ nhờ giúp ư?”

Đúng lúc ấy, tiếng kêu thảm thiết của linh quỷ lại ngưng bặt.

Vết thương trên lưng còn nguyên, nhưng nỗi đau thì đã biến mất.

Linh quỷ yếu ớt cúi đầu trôi nổi trên lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trong cơn hôn mê cũng ổn định lại.

…

Diệp sư tỷ nhỏ giọng hỏi:

“Hết đau rồi à?”

Linh quỷ khẽ gật đầu.

Diệp sư tỷ hiếu kỳ vươn ngón tay ra chọt lên vết thương của linh quỷ.

Thế nhưng cô còn chưa kịp chạm vào thì linh quỷ đã mau chóng lẩn sang một bên.

Thị giác của linh quỷ khác với con người, thị giác của nó là hình trụ với 360 độ không góc chết. Cho nên nó có thể nhìn thấy Diệp sư tỷ vươn tay muốn chạm vào vết thương của mình.

“Chạm vào là đau à?”

Diệp sư tỷ hỏi.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó, dường như nó nghĩ ra một việc gì đó.

Nó lẻn đến trước mặt Diệp sư tỷ đánh vèo một cái, rồi vươn tay ra đưa về phía cô.

“?”

Diệp sư tỷ nghi hoặc đưa tay mình chạm vào tay nó.

Sau đó, một ý niệm truyền từ linh quỷ tới cho cô.

“Hả? Ngươi muốn rời khỏi Thời Quang thành và Bích Thủy các à?”

Diệp sư tỷ hỏi.

Linh quỷ gật đầu.

Diệp sư tỷ:

“Ngươi rời khỏi Bích Thủy các rồi định đi đâu?”

“Về Trái Đất.”

Linh quỷ tiếp tục truyền ý niệm sang.

“Thân thể của Thư Hàng ở đây, ngươi về Trái Đất không vấn đề gì chứ?”

Diệp sư tỷ lo lắng hỏi.

“Không thành vấn đề. Ta đi chấp hành một mệnh lệnh của bản thể, tìm kiếm cách giải quyết vấn đề tinh thần lực quá tải.”

Linh quỷ yếu ớt trả lời.

Diệp sư tỷ gật đầu:

“Được rồi, để ta nói cho ngươi biết cách rời khỏi đây.”

…

Diệp sư tỷ chỉ cách cho linh quỷ rời khỏi Thời Quang thành và Bích Thủy các.

Sau đó linh quỷ bay ra khỏi Thời Quang thành, rời khỏi Bích Thủy các.

Vì linh quỷ là linh thể nên tốc độ di chuyển của nó cực nhanh, còn nhanh gấp mấy lần tu sĩ tứ phẩm ngự kiếm phi hành. Thậm chí linh quỷ còn có thể xuyên thẳng qua một vài thiên thạch thuần vật chất.

Chỉ khoảng nửa ngày sau, nó đã về đến Trái Đất, trở lại Hoa Hạ.

Trên đường đi, linh quỷ vẫn duy trì cảnh giác cẩn thận, không để cho bất cứ tu sĩ nào chú ý đến mình.

Sau khi về Hoa Hạ, linh quỷ về nhà của Tống Thư Hàng ở đường Bạch Kình thành phố Văn Châu trước. Sau khi xác định được cả ba và mẹ đều bình an, nó mới bay tới núi Ngưu Đỉnh gần đường Bạch Kình.

Có một đoàn phim đóng quân ở đây, đang dựng giá đạo cụ đặt máy quay các thứ. Đây đúng là đoàn phim của đạo diễn bạn thân nhà giáo sư Smith thích nuôi chó.

Xem ra đoàn phim vẫn chưa bắt đầu quay nhỉ?

Linh quỷ bay vòng trong không trung trên đoàn phim một lát rồi lại lặng lẽ bay đi.

Bao giờ đoàn phim bắt đầu quay thật thì nó lại về vậy.

Tiếp đó linh quỷ muốn đi tìm Ngư Kiều Kiều xem cô đã bắt được tay tác giả thú vị kia về hay chưa.

Thế nhưng nó không cảm ứng được khí tức của Ngư Kiều Kiều.

Linh quỷ không có cách liên lạc với Ngư Kiều Kiều, chỉ trong điện thoại của Tống Thư Hàng mới lưu số điện thoại của cô thôi. Xem ra đành chờ bản thể tỉnh lại rồi gọi cho Ngư Kiều Kiều sau đi.

Linh quỷ từ bỏ ý nghĩ tìm kiếm Ngư Kiều Kiều.

Cuối cùng thì nó chuẩn bị chấp hành mệnh lệnh của bản thể thôi!

...

Linh quỷ tiếp tục bay, bay nữa, bay mãi.

Lần này về Trái Đất, chủ yếu là nó muốn tìm ông hòa thượng Tây kia!

Tống Thư Hàng đang hôn mê vẫn luôn nghĩ đến việc tìm kiếm hòa thượng Tây để học cách độ hóa oán quỷ và tích lũy kinh nghiệm.

Không hiểu sao linh quỷ lại coi ý nghĩ này của hắn thành mệnh lệnh. Cho nên nó mới rời khỏi Bích Thủy các rồi ngàn dặm xa xôi chạy về Trái Đất tìm hòa thượng Tây cho hắn.

Song chẳng biết vị hòa thượng Tây này bây giờ đang ở phương trời nào, hai bên cũng chẳng có cách để liên lạc với nhau, Hoa Hạ rộng lớn thế này thì biết đi đâu mà tìm người ta đây?

Linh quỷ bắt đầu suy tư. Cảm quan và tư duy của nó và Tống Thư Hàng đồng bộ với nhau. Chỉ cần Tống Thư Hàng cho phép thì nó có thể có được toàn bộ ký ức của Tống Thư Hàng.

Trong trí nhớ của Tống Thư Hàng, vị hòa thượng Tây kia cuối cùng bị các chú cảnh sát bắt đi, giam vào nhà tù của Giang Nam.

“Mình đến nhà giam Giang Nam xem thử, biết đâu lại thu hoạch được gì?”

Linh quỷ thầm nghĩ như thế.

Thế là nó bay về hướng ga Văn Châu, chuẩn bị quá giang xe về địa khu Giang Nam.

Trên bảng thông báo giờ tàu chạy ghi chuyến tàu gần nhất về địa khu Giang Nam cũng phải ba tiếng nữa mới xuất phát, thời gian dài quá, hay là quá giang máy bay nhỉ?

Thế nhưng đúng lúc này, linh quỷ thấy cảm giác mệt mỏi ùa tới.

Hôm nay bay từ vũ trụ về Trái Đất rồi lại vòng vèo ở Văn Châu nửa ngày trời, nó đã mệt muốn chết rồi. Phải nghỉ ngơi một lát để tích lũy thể lực thôi. Chung quy bây giờ cảnh giới của nó cũng giống như bản thể, mới chỉ ở đan điền thứ ba của nhị phẩm, mức tiêu hao này quá lớn so với nó rồi.

Tranh thủ ba tiếng này để nghỉ một tí vậy.

Vết thương trên lưng còn nguyên đó, chỉ là không còn đau nữa thôi, chẳng biết bao giờ mới khỏi hẳn được.

Linh quỷ lơ lửng ở khoảng không trên nhà ga, bắt đầu nghỉ ngơi lấy sức.

…

Mà cùng lúc này, hòa thượng Tây đang đứng giữa nhà ga tàu cao tốc của địa khu Giang Nam.

Hắn đã được thả ra khỏi nhà giam Giang Nam mấy ngày rồi. Thực ra thì hắn đã có thể ra khỏi nhà giam từ lâu, chỉ vì hắn chọn ở lại trong nhà giam để độ hóa kẻ ác và độ hóa quỷ hồn nên mới nấn ná đến tận bây giờ.

Hòa thượng Tây bây giờ đã vượt được Long Môn và trở thành một tu sĩ nhị phẩm rồi.

Hắn có một vòng ánh sáng công đức hộ thể hùng hậu đến mức khiến cho người ta phải giận sôi, cho nên cảnh giới Dược Long Môn như cái lạch trời trong mắt tu sĩ bình thường chẳng qua cũng chỉ là nước chảy thành sông với hắn. Hắn thoải mái phóng qua Long Môn mà cơ hồ chẳng gặp cản trở gì, cứ thế mà lên nhị phẩm luôn!

Sau khi thăng cấp thành công, hắn lựa chọn rời khỏi nhà giam Giang Nam.

Khi hòa thượng Tây rời khỏi nhà giam thì người vui vẻ nhất chính là đệ tử hắn nhặt được trong ngục – Triệu Bất Luật. Đây cũng chính là đệ tử ngoại môn Nguyệt Đao Tông cả gan ăn cướp hàng chuyển phát nhanh từ tay ông trùm Tư Mã Giang của chuyển phát nhanh Thu Phong, sau đó bị người của Tư Mã Giang tóm về đánh què cả hai chân.

Tiểu Triệu đáng thương vừa bị nhốt vào nhà giam Giang Nam thì gặp ngay hòa thượng Tây. Cuối cùng bị hắn độ hóa bằng bạo lực, ép phải xuất gia làm sư, bị ấn cho sáu vết nhang cháy rồi ngày nào cũng phải tụng kinh cùng hắn. Đau nhất là đồ ăn trong nhà giam Giang Nam vốn đã chẳng ngon lành gì rồi, ấy thế mà tên hòa thượng Tây kia còn bắt hắn chỉ được ăn mỗi phần cơm chay.

Triệu Bất Luật đã nghĩ đến chuyện tự sát mấy lần đấy.

Cho nên khi hòa thượng Tây đi khỏi nhà giam thì Triệu Bất Luật là người vui sướng nhất. Nếu như hòa thượng Tây có thể thu hồi câu nói “Chờ bao giờ ngươi ra tù, vi sư sẽ đến đón ngươi” thì lại càng tuyệt hơn!

Trong một tuần đầu sau khi rời nhà giam, hòa thượng Tây vừa đi lang thang hóa duyên vừa củng cố cảnh giới nhị phẩm của mình.

Đồng thời hắn còn nhận làm pháp sự đưa tang cho mấy hộ ven đường để kiếm tiền mấy bữa cơm chay.

“Giờ mình tấn chức lên nhị phẩm rồi, có nên về tông môn gặp sư phụ Vô m Tử không nhỉ?”

Hòa thượng Tây lẩm bẩm nói.

Nếu về gặp sư phụ Vô m Tử thì người nhất định sẽ bắt mình thay áo cà sa ra, rồi đổi cả thiền trượng trong tay thành phi kiếm luôn mất.

Nghĩ đến cảnh này, hòa thượng Tây mệt hết cả tim.

“Nán lại mấy hôm rồi hẵng về tông môn vậy, về sớm chỉ tổ bị sư phụ mắng sớm thôi.”

Hòa thượng Tây xoa xoa đầu, trong đầu đã tưởng tượng ra cảnh sư phụ mình nổi cơn tam bành.

Quyết định, không thèm về tông môn nữa!

“Cơ mà nếu không về sư môn thì mình đi đâu tiếp đây?”

Hòa thượng Tây lấy điện thoại, mở bản đồ ra xem.

Thế giới rộng mênh mông, hắn muốn đi mỗi nơi một tí, giờ đi đâu thì hay đây?

Đúng lúc này thì di động của hắn vang lên tiếng chuông báo, một thông tin quảng cáo nảy ra.

“Đạo diễn nổi tiếng Jacob đã đến thành phố Văn Châu, Hoa Hạ vào mấy ngày trước, đồng thời lựa chọn núi Ngưu Đỉnh đường Bạch Kình làm địa điểm quay bộ phim mới của mình.”

“Jacob tiên sinh tới Hoa Hạ quay phim mới à?”

Hòa thượng Tây đọc tới đó thì động lòng rồi.

Tuy rằng hắn coi mình là người quy y xuất gia nhưng vẫn còn giữ rất nhiều đam mê hứng thú đó.

Trừ độ hóa oán quỷ ra thì hòa thượng Tây rất thích xem phim, mà đạo diễn hắn thích nhất chính là của ngài Jacob đồng hương với hắn. Ông ấy là đạo diễn nổi tiếng thế giới, là niềm kiêu ngạo của quê hương hắn đó nha!

“Nếu có cơ hội đóng vai quần chúng trong phim của Jacob thì thích biết mấy.”

Hòa thượng Tây nghĩ thầm.

Quyết định! Mục tiêu kế tiếp là đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu!

Thế là hòa thượng Tây leo lên chuyến tàu chạy tới Văn Châu.

…

3 tiếng rưỡi sau.

Gần nhà ga tàu cao tốc Văn Châu.

Chu Lực, 46 tuổi mỏi mệt về đến nhà, dừng chiếc xe chạy điện mới tinh rồi khóa lại.

Mấy ngày nay công ty tăng ca suốt, Chu Lực rất phiền lòng.

Hai hôm trước chiếc xe điện cũ của ông bị trộm thó mất, ông lại phải tiêu mất hơn ba nghìn tệ để tậu con xe mới này đây, thế là đang không thì mất đứt nửa tháng lương quèn.

Đã thế bà vợ ở nhà còn càm rà càm ràm suốt một đêm, làm ông ôm một bụng uất ức.

“Tiên sư nó, đừng có để ông biết đứa nào thó xe của ông, ông mà biết thì ông cho nó biết mùi nắm đấm. Đệch!”

Chu Lực vung mạnh nắm tay.

Cứ nhớ tới thằng trộm là ông lại hận đến nghiến răng ken két.

Sau khi khóa chiếc xe điện mới, Chu Lực lết xác lên nhà ở trên tầng.

…

Đúng lúc này, có một bóng người gầy yếu đi về phía này.

“Ha ha, hai hôm trước vừa thó con cũ thì hôm nay mua con mới. Cơm chiều nay đây rồi.”

Người đó cười hì hì rồi đảo mắt láo liên nhìn quanh.

Trong phạm vi mấy chục mét không có ai, quả là cơ hội trời cho.

Gã lặng lẽ tiếp cận chiếc xe điện mới cứng.

“Khóa thêm một cái mới to hơn à? Chậc chậc, ngây thơ, khóa này ba giây ông mày mở được đôi cái ấy chứ.”

Người gầy gò nọ tới gần chiếc xe rồi nhanh chóng ngồi xuống, trong tay cầm một thanh sắt nhỏ mở khóa thoăn thoắt.

Thế nhưng chiếc khóa to này nhìn có vẻ cũ mà bên trong lại khá là sáng tạo, gã chọc ngoáy năm giây đồng hồ mà vẫn chưa mở được.

“Chết tiệt, khóa gì thế này?”

Tên gầy gò buồn bực nói. Không mở nổi.

Gã cắn chặt răng, sau đó lấy một sợi xích từ trong túi ra. Đây là một thói quen của gã. Nếu gặp cái xe nào khóa không mở được thì gã sẽ khóa thêm một cái nữa… Dù ông không trộm được xe cũng phải chọc cho mày tức chết!

Nếu có cơ hội nhìn thấy chủ nhân chiếc xe nổi trận lôi đình thì gã sẽ vui vẻ lắm.

Tâm lý vặn vẹo méo mó thế này là bệnh, phải chữa!

Đúng lúc ấy thì một hòa thượng Tây từ phía xa chậm rãi đi tới.

“Thí chủ, xin hãy dừng tay!”

Hòa thượng Tây hô vang, tiếng như sấm nổ:

“Thí chủ à, ăn cắp là không tốt! Là tội ác phải ngăn chặn ngay! Xin hãy mau dừng tay để tránh bị trừng phạt!”

Nói đến hai chữ trừng phạt thì mắt của tên hòa thượng Tây này lại sáng rực lên!

Chương 564: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Để ta lên!

Giọng nói của hòa thượng Tây vang vọng quá, làm cho tên trộm đang khóa xe giật nảy cả mình.

“Thằng mất dạy nào dọa ông đấy?”

Tên trộm quay đầu lại.

Sau đó gã thấy thân mình cường tráng như con gấu Bắc Cực và cái đầu trọc lóe sáng của hòa thượng Tây, đây là bạo long hình người đấy à?

Tên trộm âm thầm nuốt nước miếng.

Sau đó gã lập tức nghiêm mặt làm ra vẻ hung hăng rồi đe dọa hòa thượng Tây:

“Tên trọc kia, đừng có xen vào việc của người khác! Nếu không ông chọc tiết mày đấy!”

Đầu năm nay làm mấy trò trộm cắp này là phải thật dữ dằn. Anh phải dữ thì người ta mới sợ anh được!

Thế nhưng chiêu này không phải lần nào cũng hiệu nghiệm.

“Thí chủ à, ngươi định biết sai mà không sửa hay sao?”

Hòa thượng Tây trầm giọng nói. Một tay hắn bưng cái bát, tay còn lại cũng lộ ra khỏi áo cà sa.

Sau đó hòa thượng Tây làm động tác nâng tay của một bậc thầy thể hình, cơ bắp lẫn lên trên cánh tay phải hắn, mỗi một thớ cơ đều vằn vện gân xanh.

Hòa thượng Tây nói một cách ôn hòa:

“Thí chủ à, đây là cánh tay phải độc thân ba mươi sáu năm của bần tăng đấy, nếu ngươi còn ngoan cố không chịu sửa sai thì bần tăng sẽ cho ngươi biết sức mạnh của cánh tay này.”

Cánh tay phải độc thân ba mươi sáu năm của hắn cường tráng khỏe mạnh, chỉ riêng bắp tay đã to bằng đùi của tên trộm luôn rồi!

Tên trộm dám chắc người ta chỉ cần nện một đấm thôi là mình ngắc ngoải luôn.

Thế là gã… nhũn ra như con chi chi. Đúng vậy, anh hung dữ thì người ta sợ anh. Hòa thượng Tây hung hăng thì tên trộm sợ rúm cả người.

“Mày nhớ mặt ông đấy, lần sau mà ông gặp mày, ông gọi anh em ra nện mày nhừ tử!”

Tên trộm phun ra mấy câu hung tợn rồi đứng lên tính chuồn êm.

Thế nhưng đúng lúc này thì một cánh tay rắn chắc mạnh khỏe khác vươn tới, túm lấy áo gã rồi nhấc bổng gã lên.

“Á á á!!!”

Tên trộm kêu lên sợ hãi, vừa quay đầu lại nhìn thì thấy người túm mình là chủ xe Chu Lực.

Ban nãy tiếng hô của hòa thượng Tây đã đánh động tới Chu Lực. Trộm à? Ông vừa mới mua được con xe mới mà đã có trộm sờ rồi hay sao?

Điên quá mà! Hôm nay ông không tẩn mày cho má nhận không ra thì ông không phải họ Chu nữa!

Chu Lực vội vàng phóng xuống lầu. Hai ngày nay ông đã bực dọc lắm rồi.

Bây giờ thằng trộm này lại dám đâm ngay đầu vào họng súng!

Ông chỉ muốn dùng nắm đấm của mình đánh dập mặt tên trộm kia, cho nó biết lửa giận của hắn đáng sợ tới chừng nào.

“Thằng ranh kia! Mày muốn trộm xe của ông hả?”

Chu Lực cười lạnh, sau đó nắm chặt nắm tay. Nắm đấm này cực kỳ đáng sợ, nếu nện vào mặt thỉ chỉ cần một đấm thôi cũng đủ cho thằng trộm máu me be bét, chấn động não vào viện nằm rồi!

Sắc mặt của tên trộm trắng nhợt ra. Chỉ cần nhìn thôi cũng biết Chu Lực là người có sức khỏe trâu bò, nếu ăn một đấm này thì gã thấy có khi mình sẽ tèo luôn, không khéo nửa đời sau còn bị ngu si đần ấy chứ!

“Ăn một đấm của ông đây!!!!”

Chu Lực vung một đấm đầy oán hận.

“Á á á!!”

Tên trộm ôm mặt, bủn rủn cả người.

“Thí chủ, xin hãy dừng tay!”

Khi sắp nện một đấm lên mặt tên trộm thì nắm tay của Chu Lực bị một cánh tay cường tráng khác bắt lại!

Chu Lực thấy tay mình như bị ghìm trong kìm sắt, chẳng động đậy được chút nào.

Ông phẫn nộ nhìn về phía hòa thượng Tây mồm to – chủ nhân của cánh tay kia.

“Đại sư?”

Chu Lực nghi hoặc nói. Sao ông sư này lại ngăn hắn thế?

“Thí chủ, ông không được đánh gã.”

Hòa thượng Tây nói với giọng bình thản.

“Sao lại thế? Chẳng lẽ đại sư muốn bao che cho tên trộm này à?”

Chu Lực nói với giọng phẫn nộ.

Ông ghét nhất là cái loại người hiền lành thánh mẫu như thế này. Đám người này cái gì cũng bao che cho được, bất kể người ta thiện hay ác cũng ngu ngốc tha thứ hết. Chỉ tại mấy kẻ thánh mẫu ngốc nghếch này nên xã hội mới càng ngày càng nhiều kẻ xấu, và kẻ xấu thì càng ngày càng kiêu căng!

“Không, không phải bần tăng muốn bao che cho tên trộm này đâu.”

Hòa thượng Tây mỉm cười nói:

“Nhưng thí chủ ạ, nếu ông đấm cú này thì tên trộm gầy yếu này sẽ bị thương nặng, khó mà tránh khỏi chấn động não.”

“Thế thì đã sao?”

Chu Lực cả giận, ông đang muốn đánh thằng trộm này thành thằng đần luôn đây.

“Làm vậy thì thí chủ sẽ phải trả giá đắt đấy. Theo quy định của pháp luật, dù gã là thằng ăn cắp nhưng nếu thí chủ đánh gã bị thương nặng thì vẫn bị phạt tội hình sự. Nếu nghiêm trọng thì có khi còn bị xử đến trên dưới ba năm tù giam. Mà tội ăn trộm vặt thì cùng lắm chỉ bị tạm giữ mười ngày thôi. Dùng ba năm của ông đổi lấy mười ngày tạm giữ của gã thì có đáng không?”

Hòa thượng Tây bình tĩnh nói. Tuy lời chẳng lọt tai nhưng lại là sự thật rành rành.

Chu Lực:

“…”

Sao ông sư trọc này hiểu biết về luật pháp quá vậy?

“Thế tôi phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ cứ thế mà tha cho thằng trộm này à?”

Chu Lực nghiến răng nghiến lợi.

Hai mắt tên trộm sáng ngời lên. Đây đúng là núi hẻm non cùng ngờ hết lối, liễu thắm hoa tươi lại thấy làng à?

“Thí chủ có thể đưa gã ta tới đồn cảnh sát.”

Hòa thượng Tây chắp tay nói.

Tên trộm chẳng sợ vào đồn, chẳng phải chỉ tạm giam dăm bữa nửa tháng thôi ư? Coi như đi nghỉ mát!

“Cơ mà thế thì tôi không cam lòng!”

Chu Lực cắn răng bảo.

“Một khi đã thế thì… cứ giao cho bần tăng xử lý đi vậy.”

Hòa thượng Tây chắp tay, vẻ mặt từ bi:

“Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?”

Sau đó hòa thượng Tây tiếp nhận tên trộm từ tay Chu Lực.

Chu Lực nghi hoặc hỏi:

“Đại sư muốn xử trí tên trộm này thế nào? Chẳng lẽ ông muốn độ hóa gã hay sao?”

Sau đó ông thấy hòa thượng Tây xách tên trộm lên bằng một tay, rồi vươn cánh tay tráng kiện độc thân ba mươi bảy… à quên, ba mươi sáu năm của hắn ra.

“Nếu trong lòng thí chủ có oán niệm không thể lắng xuống thì hãy để bần tăng bình ổn nó! Thế gian này có nhân thì có quả, nhân quả báo ứng, không phải không báo, chỉ là thời gian chưa tới mà thôi. Lần này hãy để bần tăng đây kết thúc đoạn nhân quả ấy!”

Đại sư hiên ngang lẫm liệt, nói tiếp:

“Nếu có ai đó bị đày vào lao ngục thì hãy để bần tăng vào đi! Chẳng phải chỉ là tù ba năm thôi ư? Nháy mắt đã qua rồi!”

Hòa thượng Tây dứt lời, trên mặt đượm vẻ từ bi.

Chu Lực:

“Gì cơ?”

“…”

Tên trộm gào lên:

“Đừng mà!!!”

Móa nó, tên hòa thượng Tây này đầu óc có vấn đề! Gã đã mơ hồ đoán ra hắn muốn làm gì!

Thế nhưng đã muộn mất rồi!!

Ngay sau đó, một nắm đấm vô cùng đáng sợ đã nện xuống người tên trộm.

Sức mạnh trên nắm đấm kia có thể so được với bò tót húc!

Rắc, rắc, rắc, tên trộm cảm thấy xương cốt của mình vỡ vụn hết ra.

Thậm chí có khi nội tạng cũng bị thương rồi, bị thương nặng ấy, nói không chừng là bị thương ngắc ngoải luôn ấy…

“A a a a a a a.”

Tên trộm gào lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra như tắm. Thân thể gã vốn đã gầy yếu, làm sao mà chịu nổi đau đớn như thế cơ chứ?

Đậu xanh! Uy lực của một quyền này phá cả núi chứ chả đùa!

Biết thế thì để chủ xe kia đập một trận cho rồi. Chủ xe bực tức cùng lắm cũng chỉ đánh gã bị thương mà thôi, chứ một đấm của hòa thượng Tây này đúng là nện toi cái mạng già của gã luôn mà.

Tèo, sắp tèo rồi!

Sau khi đánh tên trộm xong, hòa thượng Tây xem xét vết thương của gã một chút.

“Không nhiều không ít, vừa chuẩn thương tổn cấp độ hai!”

Hòa thượng Tây gật đầu thỏa mãn rồi lấy điện thoại ra gọi 110.

“A a a a a a a a!”

Tiếng kêu gào bi thiết của tên trộm trở thành BGM của hòa thượng Tây.

Lúc này thì chủ xe Chu Lực đã ngu mặt đứng đực ra ở đấy.

Ông cảm thấy bộ nhớ não mình không đủ mà dùng rồi.

“Alo? 110 à? Tôi muốn báo cảnh sát. Chỗ tôi bắt được một tên trộm vặt này.”

“Đúng vậy, một tên trộm chuẩn bị chôm xe đạp của người ta. Phiền các anh đến đây một chuyến rồi đưa gã đi đi. Đúng rồi, trong lúc chúng tôi bắt trộm thì có chút chuyện xảy ra…”

“Ừm đúng thế, tôi ra tay nặng quá đánh tên trộm đó gần chết rồi. Tổn thương cấp độ hai, có lẽ còn nặng hơn một tí. Theo luật có phải tôi sẽ bị xử tới ba năm tù giam không?”

“Gì? Tôi không đùa đâu, nói thật đấy! Mấy anh qua đây nhìn thì biết ngay. Nếu không tôi chụp ảnh cho các anh xem nhé. Tổn thương cấp hai, đang túa mồ hôi lạnh trong tay tôi đây này. Các anh mau phái người đến đây bắt trộm với tôi đi.”

“Không đùa thật mà, tôi nói thật hết đấy. Tôi là tăng lữ nên cũng biết sơ sơ về vết thương. Cho nên tôi có thể phán đoán ra gã bị thương cấp hai rồi đấy. Thật mà, tôi đi tu mà, người tu hành không nói dối! Anh nghe mà xem, tên trộm đó còn đang kêu á á á thảm thiết đây này.”

“…”

Một lát sau, hòa thượng Tây cười khổ rồi cúp máy:

“Hình như 110 không tin ta, họ tưởng là ta gọi điện gây rối, còn cảnh cáo ta nếu còn dám gọi điện cản trở công việc của họ nữa thì sẽ phạt hành chính ta hai trăm tệ.”

Chu Lực:

“…”

“Thế nào cũng được! Mau cứu tôi với á á á á á á!”

Tên trộm đau khổ than khóc. Muốn làm gì thì làm cũng đưa gã đến bệnh viện trước đã được không? Gã thấy nội tạng của mình đang chảy máu dầm dề, cứ kéo dài mãi là chết đấy.

“Ôi, thật là hết cách.”

Hòa thượng Tây khiêng tên trộm lên rồi hỏi Chu Lực:

“Thí chủ, đồn cảnh sát gần nhất ở đâu?”

Chu Lực ngu ngơ chỉ về một hướng.

“Cảm ơn thí chủ, tôi sẽ mang tên trộm này đến đồn cảnh sát tự thú, đánh người đến mức bị thương nặng là phạm pháp, cho dù gã là ăn trộm thì cũng vậy thôi. Thí chủ nhớ điều ấy nhé. Về sau làm việc đừng kích động.”

Hòa thượng Tây chắp tay nói, nói xong bèn khiêng tên kẻ trộm đi xa.

Chu Lực:

“…”

Hòa thượng Tây khiêng tên trộm đi mỗi lúc một xa.

“Đưa tôi đến bệnh viện đi đã á á á, đau quá, sắp chết đến nơi rồi!”

Tên trộm trên vai hắn kêu lên tuyệt vọng.

“Không được, bần tăng đánh ngươi bị thương nặng thế này, chúng ta phải đến đồn cảnh sát lấy lời khai cái đã.”

Hòa thượng Tây nói với giọng ôn hòa.

“Không khai! Không cần khai gì hết! Chỉ cần ông đưa tôi vào bệnh viện thì gì cũng được hết!!”

Tên trộm vừa nói vừa khóc, khóc đến là đau lòng.

“Không được, ngươi phạm tội ăn trộm, phải tạm giữ mười ngày mới được.”

Hòa thượng Tây nghiêm túc đáp.

Tên trộm tuyệt cmn vọng. Móa nó chứ tên sư cọ này bị ngu thật à?

Để giam mình mười ngày mà hắn chịu ở tù ba năm luôn ư?

Rốt cuộc thì đầu óc hắn có vấn đề nặng cỡ nào chứ?

Móa nó hắn bị thần kinh đúng không?

Ủa khoan, từ từ!

Tên trộm bỗng nghĩ tới một việc thật đáng sợ.

Bệnh thần kinh?

Đờ phắc! Bệnh nhân tâm thần giết người cũng không bị xử tội hình sự đúng không? Lần này tên trộm sợ quéo giò.

Nếu mình thực sự bị thương quá nặng rồi chết giữa đường, thì tên sư trọc này cũng không bị xử tù đâu, cùng lắm chỉ bị nhét vào bệnh viện tâm thần thôi á á á!

Linh quỷ của Tống Thư Hàng trên trời cao lặng lẽ nhìn mọi việc xảy ra.

“Ánh sáng công đức” trên người của hòa thượng Tây lại tăng thêm một chút rồi.

Chương 565: Đám quỷ tu lề mề

Linh quỷ của Tống Thư Hàng ở giữa không trung lẳng lặng nhìn hòa thượng Tây.

Không phải chỉ khi dùng địa tạng độ hồn kinh để độ hóa vong hồn mới làm dày thêm ánh sáng công đức mà dùng thủ đoạn kỳ quái để giải quyết nhân quả như hòa thượng Tây cũng có thể tích góp ánh sáng công đức ư?

Hiểu biết của mình về ánh sáng công đức vẫn ít ỏi quá.

…Hơn nữa, xem ra đường đến với lớp ánh sáng công đức dày cộp như của hòa thượng Tây kia còn rất dài ấy chứ.

Đúng lúc trước khi lên tàu đi tới địa khu Giang Nam thì linh quỷ nhìn thấy hòa thượng Tây đi từ trong nhà ga ra.

Phải nói là may thật. Linh quỷ còn đang định chạy tới Giang Nam tìm hòa thượng Tây, không ngờ lại gặp hắn ở đây dễ dàng như vậy. Thế là nó đi theo hòa thượng Tây suốt cả dọc đường.

“Chờ hắn đi ra khỏi đồn rồi mình gặp hắn vậy.”

Linh quỷ nghĩ thầm trong lòng. Bản thể muốn thỉnh giáo địa tạng độ hồn kinh và kinh nghiệm tích góp ánh sáng công đức ở chỗ hòa thượng Tây kia mà.

Thế nhưng khi nhìn ông sư khờ khờ này thì linh quỷ cứ thấy bất an làm sao ấy.

Nếu nó đùng một cái xuất hiện trước mặt hòa thượng Tây thì có bị hắn coi là oán quỷ mà tịnh hóa luôn không?

Linh quỷ cảm thấy với thiết lập nhân vật của hòa thượng Tây thì 90% trở lên là hắn sẽ tịnh hóa nó mất.

Vừa nghĩ thế, linh quỷ đã thấy đầu đau nhoi nhói… cả vết thương trên lưng cũng nhưng nhức đau theo.

…

Song, bây giờ thì các chú cảnh sát trong đồn còn đau đầu hơn cả linh quỷ.

Khi các chú nhìn thấy một hòa thượng Tây vạm vỡ khiêng một tên trộm nước mắt tèm lem bước vào, thì vừa căng thẳng lại vừa nghi hoặc.

“Chào các đồng chí, tôi đến để tự thú đây. Đây là một tên trộm định chôm xe đạp bị tôi tóm được tại trận, tôi quay được toàn bộ quá trình ăn cắp của gã cho các anh làm bằng chứng đây.”

Hòa thượng Tây lấy điện thoại di động ra rồi nói với vẻ đắc ý lắm:

“Các anh có thể tạm giữ tên này theo luật pháp.”

“Cảm ơn…. đồng chí. Thế nhưng sao lại là tự thú vậy?”

Một chú cảnh sát nói. Nhìn dáng người vạm vỡ cao to như con gấu của hòa thượng Tây, chú thấy áp lực lớn quá đi mà.

“Tự thú vì tôi tức giận quá nên đã lỡ tay… à không, đã cố ý đánh tên trộm này bị thương cấp độ hai rồi. Tôi đã xem qua, đúng chuẩn mức cao nhất ở cấp hai luôn! Cho nên theo pháp luật thì chắc là tôi bị xử tù khoảng ba năm đúng không? Thế nên tôi tới để tự thú này.”

Hòa thượng Tây ném tên trộm sang một bên rồi chắp tay nói với vẻ mặt chính khí lẫm liệt.

Tên trộm run rẩy rên lên:

“Đưa tôi…đi bệnh viện…á á á…”

Chú cảnh sát:

“…”

Bây giờ tui phải làm gì đây? Tui phải dùng vẻ mặt gì để cư xử với anh bạn nước ngoài này đây? Phải bắt người ta giam ba năm à? Nhưng mà sao tui cứ thấy có gì đó sai sai thế này?

Sau một hồi lâu, chú cảnh sát nọ mới hít vào một hơi thật sâu rồi hỏi tên trộm:

“Anh có dám chắc là đại sư này đánh anh bị thương không?”

Thôi thì lấy lời khai rồi ghi chép lại đúng quy trình đi. Nếu tên trộm cũng thừa nhận là tên hòa thượng Tây kia đánh hắn bị thương thì… thì mang hắn vào bệnh viện tâm thần vậy!

“Không phải hắn đâu! Không phải đại sư đánh đâu! Tôi bất cẩn tự ngã nên mới bị thương đấy. Hu hu hu, thế nào cũng được, bắt giam tôi mười ngày cũng được, cơ mà trước khi giam thì xin hãy đưa tôi đến bệnh viện đi huhuhuhu.”

Tên trộm khóc sướt mướt.

Gã không muốn có liên quan gì đến thằng cha tâm thần kia hết!

Thế nào cũng được, làm gì cũng được, đừng để cho cha tâm thần này nói thêm gì nữa! Không được để hắn giảng giải “giam ba năm” với “giam mười ngày” gì hết… chỉ cần đưa gã vào bệnh viện là tốt lắm rồi.

Con chỉ muốn được vào bệnh viện thôi, thần linh ơi, xin hãy mang tên hòa thượng Tây chết tiệt này đi xa con một tí đi.

Cả đời đừng để con gặp lại hắn là tốt nhất.

…

Sau đó không biết trong đồn cảnh sát đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà hòa thượng Tây thì ngơ ngác đi ra khỏi đồn, và anh trộm cũng được đưa vào bệnh viện.

Hòa thượng Tây vẫn không chịu từ bỏ:

“Các đồng chí, các đồng chí không thể chỉ nghe lời nói từ một phía của tên trộm kia được. Đúng là tôi đánh gã bị thương cấp độ hai thật mà. Tin tôi đi mà, người tu hành bọn tôi không nói dối đâu!”

Các chú cảnh sát day day huyệt Thái Dương, nhức đầu quá!

“Này các đồng chí, hay là tôi lại tương cho thằng trộm kia một đấm nhé? Để tôi đánh gã bị thương nặng hơn cho nhé? Giam thêm mấy năm tôi cũng nhận hết mà.”

Hòa thượng Tây hô to.

Sắc mặt tên trộm tái xanh tái xám… dân tâm thần đáng sợ quá.

“Tuyệt đối xin đừng làm như thế.”

Các chú cảnh sát hét lên.

Cuối cùng, hòa thượng Tây bị tống ra khỏi đồn cảnh sát trong ánh mắt “quan tâm thương yêu kẻ ngu si” của các chú cảnh sát trong đồn.

…

Hòa thượng Tây thở dài u oán:

“Người tu hành không nói dối mà!”

Đương nhiên hắn cũng biết bị giam vào tù ba năm chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Thế nhưng hắn đâu có sợ bị giam. Hắn rất thích ở tù, hơn nữa dù sao thì vào mấy hôm là cũng được thả ra thôi.

Quan trọng là người xuất gia thì không nói dối. Và hòa thượng Tây cũng rất trọng nhân quả. Nếu đánh người thì phải bị nhốt, ở nước nào thì phải tôn trọng pháp luật của nước đó chứ.

Đáng tiếc là các chú cảnh sát không cho hắn được thỏa nguyện.

“Xem ra bần tăng phải ước thúc chính mình, tìm chỗ nào tự giam ba năm để kết thúc đoạn nhân quả này mới được.”

Hòa thượng Tây lẩm bẩm.

Vậy bây giờ đi tìm chỗ tự nhốt ba năm luôn!

Coi như bế quan ba năm đi.

Nghĩ thế, hòa thượng Tây bắt đầu đi về phía núi Ngưu Đỉnh, đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Thuận đường tiện thể đi xem ông đạo diễn yêu thích của mình trước.

Sau đó sẽ tìm một chỗ yên tĩnh trong núi Ngưu Đỉnh để làm một mỹ nam tử… à nhầm, làm một mỹ hòa thượng an tĩnh.

Đương nhiên là, nếu có thể được đóng một vai quần chúng trong bộ phim của đạo diễn thì không còn gì tốt hơn rồi.

…

Thế là hòa thượng Tây bắt đầu đi về phía núi Ngưu Đỉnh, đường Bạch Kình.

Hắn đi bộ tới nơi ấy, đây cũng là một loại tu hành.

Linh quỷ trên trời:

“…”

Thôi thôi, dù sao hòa thượng Tây cũng đã ra khỏi đồn cảnh sát rồi, mình xuống gặp hắn thôi.

Linh quỷ đang định bay xuống gặp hòa thượng Tây, thì đúng lúc đó lại có mấy vị khách không mời mà tới chạm mặt hòa thượng Tây trước cả nó.

Đó là bốn người đàn ông mặc vest đen, đeo kính đen.

Trời nóng thế này mà ăn mặc thế, không sợ mọc rôm hả?

“Rốt cuộc cũng chịu chui ra khỏi nhà giam rồi à? Tên hòa thượng Tây chết tiệt này!”

Bốn người đàn ông vest đen bao vây hòa thượng Tây.

Hòa thượng Tây ngu ngơ nhìn bốn người nọ:

“Chúng ta quen nhau hả?”

Bốn người đàn ông vest đen cười lạnh một tiếng, không nói nhiều lời. Trên lưng họ hiện lên một luồng sương đen.

Giữa luồng sương đen nọ có tiếng quỷ khóc thê thiết, đồng thời, một bộ vuốt sắc bén cũng lộ ra khỏi nó.

“Quỷ tu?”

Linh quỷ bay giữa không trung nhìn mấy vị khách không mời kia.

Sau đó nó có thể đoán được đại khái nguyên nhân đám quỷ tu này đi tìm hòa thượng Tây, chắc là hòa thượng Tây từng lỡ tay thanh tẩy vài con oán quỷ rồi chứ gì?

Chương 566: Tu sĩ nhị phẩm rớt xuống từ tầng 35 thì có đi đời nhà ma không?

Rõ ràng bốn gã quỷ tu kia cũng biết sự lợi hại của hòa thượng Tây, mặc dù hắn ta là người nước ngoài, nhưng ánh sáng công đức chói lòa trên người kia quả thực khiến cho người ta thấy mà sợ sun vòi, còn hùng hậu hơn rất nhiều cao tăng trong tu chân giới nữa.

Ánh sáng công đức chói lóa kia chính là chứng cứ về những việc làm công đức vô ngần của hòa thượng Tây mà đất trời đang chứng minh cho vạn vật trên thế gian biết này biết. Có ánh sáng công đức hộ thể, chư tà đều bất xâm!

Phải độ hóa cả ngàn vong hồn mới có thể gọi là công đức.

Cần độ hóa hồn phách của cả chục nghìn người thì mới có ánh sáng công đức hộ thể.

Còn ánh sáng công đức chói lóa trên người của hòa thượng Tây thì đã đạt đến trình độ biến thành thực chất luôn rồi, nhất định là vào hàng độ hóa hơn chục nghìn người mới được thế!

Uy lực chói lòa cỡ này, đám quỷ binh nhất phẩm bình thường căn bản không thể nào phá vỡ được ánh sang công đức của hòa thượng Tây.

Hơn nữa, sau khi hòa thượng Tây thăng cấp lên thành nhị phẩm xong thì khả năng thao túng ánh sáng công đức này cũng được nâng cao thêm một bước, quỷ binh nhất phẩm bình thường chỉ cần tiếp xúc với ánh sáng công đức thì sẽ bị hóa thành tro bụi ngay lập tức!

Nếu như hòa thượng Tây ở trạng thái im lặng ngồi đọc kinh văn thì ngay cả quỷ tướng nhị phẩm mà động vào ánh sáng công đức của hắn cũng sẽ bị đốt thành trọng thương!

Hòa thượng Tây này đã hóa thân thành thiên địch của đám quỷ tu cùng giai mất rồi.

Trước khi bốn gã quỷ tu chạy đến tìm hòa thượng Tây báo thù thì vẫn đang điều tra gốc gác lai lịch của hắn, bọn chúng chuẩn bị chờ khi hòa thượng Tây vừa mới ra khỏi nhà giam khu Giang Nam thì sẽ xử lý hắn ngay lập tức.

Ở đây cần phải nói rõ một chút, bởi vì nhà giam khu Giang Nam này là địa bàn của một đại nhân vật nào đó trong giới tu sĩ, mà bọn chúng còn chưa ngu si tới mức chạy đến địa bàn của vị đại nhân vật kia kiếm chuyện. Cho nên mới phải kiên nhẫn ngồi chờ hòa thượng Tây mãn hạn tù được thả ra ngoài.

Chỉ là không thể ngờ hòa thượng Tây vừa mới ra khỏi nhà giam thì tự dưng lại thăng cấp lên cảnh giới nhị phẩm mất rồi.

Vậy cho nên bốn gã quỷ tu chỉ có thể thay đổi kế hoạch, chuẩn bị thêm một số thứ khác nữa.

Vì thế nên mới kéo dài thời gian một chút.

Mãi đến hôm nay mới đến tận cửa tìm hòa thượng Tây này để báo thù!

…

Sau khi bốn gã quỷ tu xuất hiện thì không nói nhảm câu nào. Chúng đồng thời tế xuất quỷ vật ở sau lưng ra, bốn người giơ tay lên, cùng ném một nắm huyết sa màu đỏ sậm ra. Bọn họ vừa xuất hiện thì cũng đã âm thầm tính toán bao vây hòa thượng Tây kia, huyết sa bị ném ra từng mảng như thế, hòa thượng Tây căn bản không có đường nào để tránh né.

Huyết sa này được luyện chế thành từ thứ dơ bẩn nhất trên thế gian này, chuyên môn khắc chế ánh sáng công đức. Chỉ cần bị huyết sa này vấy trúng thì dù là ánh sáng công đức có sáng ngời dày đặc cỡ nào đi nữa thì tạm thời cũng sẽ bị khắc chế.

Đối với bốn quỷ tu kia mà nói, sau khi phá vỡ một thân ánh sáng công đức phiền phức nhất của hòa thượng Tây xong thì không khác gì phá hủy được cái mai rùa của đối phương!

Huyết sa thuận lợi bị ném trúng người của hòa thượng Tây, ánh sáng công đức quanh người hắn lập tức bị lu mờ… ánh sáng công đức tạm thời bị ‘phong ấn’ lại, nếu muốn khôi phục lại được như lúc ban đầu thì ít nhất cũng phải chờ năm sáu phút đồng hồ gì đó.

“Nghiệp chướng!”

Mắt của hòa thượng Tây long lên, tức giận gầm lớn một tiếng, hắn giật đứt chuỗi phật châu trên tay mình, sau đó bắn chúng ra.

Trên phật châu phát ra ánh sáng màu vàng kim, bắn về phía bốn gã quỷ tu. Đây chính là một trong những tuyệt chiêu mà hòa thượng Tây dùng để đối phó với quỷ vật.

Đáng tiếc chính là lực công kích của phật châu lần này hơi thấp một chút. Bốn gã quỷ tu chỉ phun một phiến khói đen ra thì đã có thể cản lại đòn tấn công của phật châu.

Hòa thượng Tây nói với vẻ cực kỳ không cam lòng:

“Nếu như không phải vì mấy tháng trước phật châu cũ của bần tăng đã dùng mất ở trên chiếc tàu ngầm kia thì sao có thể bị các ngươi ngăn cản lại dễ dàng như thế chứ!”

Phật châu ban nãy hắn bắn ra là do hắn mới vừa làm ra lúc ở trong tù, cho nên uy lực thấp hơn một chút.

Nhưng mà đòn tấn công của phật châu cũng đã tranh thủ được chút thời gian ngắn ngủi cho hòa thượng Tây.

Ngay sau đó, tăng bào rộng thùng thình của hắn bắt đầu bay bay, chợt có một thanh kim cương xử trượt ra, rơi vào tay của hắn.

Hòa thượng Tây vung kim cương xử lên, xông mạnh về phía cái tên quỷ tu ở bên phải.

Địch thì đông, ta chỉ có một mình, nên trước tiên phải đột phá vòng vây, sau đó lại đánh bại từng tên!

“Khục khục khục.”

Bốn gã quỷ tu đồng loạt phát ra một tràng cười quỷ dị.

Ngay sau đó, phiến khói đen mà bọn chúng phun ra lại dung hợp lại với bốn quỷ tướng ở sau lưng. Qủy tướng lại dung hợp lại cùng với bản tôn của bọn chúng.

Trong nháy mắt đã hình thành một oán quỷ đại trận.

Tu vi của bốn gã quỷ tu đều là nhị phẩm, oán quỷ sau lưng bọn chúng cũng đều là quỷ tướng nhị phẩm, tràng diện này cũng tựa như tám đánh một vậy.

Oán quỷ đại trận biến hóa, mặc kệ là hòa thượng Tây tấn công gã quỷ tu nào trong trận thì cũng chỉ như tấn công bốn gã quỷ tu và bốn con quỷ tướng liên thủ với nhau mà thôi.

Keng!

Kim cương xử của hòa thượng Tây bị một đôi hắc đao chặn lại.

Rầm!

Cỗ man lực từ cú tông mạnh kia cũng bị khói đen ngăn lại, nháy mắt mà cỗ khói đen kia đã trở nên cứng rắn còn hơn cả sắt thép, lực phản chấn khiến cho hòa thượng Tây nổ đom đóm mắt.

Đối phương đã chuẩn bị kỹ càng rồi mới đến, sao có thể để cho hắn chạy thoát dễ dàng được kia chứ?

…

“Bọn ta sẽ không để cho ngươi chạy thoát đâu… Hạt giống oán quỷ cực phẩm do tộc bọn ta tốn bao năm bồi dưỡng như thế, là hạt giống oán quỷ cực phẩm có hy vọng tấn chức lên thành quỷ vương tứ phẩm, lại bị ngươi lén lút tịnh hóa như thế. Mối hận này thề không đội trời chung!”

Một gã quỷ tu cắn răng trầm giọng nói.

Song đao trong tay của hắn ta điên cuồng chém về phía hòa thượng Tây, thế tấn công dồn dập hệt như cối xay thịt vậy.

Kim cương xử của hòa thượng Tây ngăn cản đôi song đao của đối phương chém tới, mặt thì đần thối ra. Hắn hoàn toàn không nhớ mình đã độ hóa hạt giống oán quỷ cực phẩm gì mà gã quỷ tu này vừa mới nói khi nào cả, cả đời này hắn đã độ hóa rất nhiều oán quỷ, nên không nhớ cũng là chuyện thường.

Khi một người bỏ ra mấy chục năm để lên cơn dở hơi đi giết mấy chục nghìn con kiến thì sao mà hắn có thể nhớ được con kiến nào có vẻ hơi đặc biệt so với mớ còn lại trong số mấy nghìn con kiến mà hắn đã giết được? Nếu như có thể nhớ được con kiến nào có khoang bụng bự nhất, con nào có chân dài nhất thì ấy là biến thái mất rồi.

“Để ta cản hắn, các ngươi mau vấy bẩn hắn đi! Phá hủy công pháp phật môn của hắn!"

Gã quỷ tu dùng song đao kia lạnh lùng nói.

Ngoại trừ huyết sa dùng để tạm thời phong ấn ánh sáng công đức kia ra, đám quỷ tu còn chuẩn bị rất nhiều bảo vật có tính vấy bẩn.

Khắc chế của tu sĩ phật môn đối với quỷ tu thật sự quá lớn, cho nên, đám quỷ tu vẫn luôn nghiên cứu cách phá ngược lại công pháp của phật môn!

Bọn họ đã nghiên cứu ra đủ thứ dơ bẩn, độc vật chuyên dùng để đối phó với tu sĩ phật môn.

"Phụt phụt phụt phụt!"

Bốn con quỷ tướng oán quỷ kia há miệng phun ra một thứ chất lỏng có màu xanh đen.

Hòa thượng Tây bị nhốt ở trong trận không thể nào tránh né được, nên bị thứ chất lỏng màu xanh đen kia phun đầy mình.

"Cái này tên là nước diệt phật, là kịch độc do quỷ tu bọn ta chuyên môn nghiên cứu ra. Dùng để phá chân khí nội công của phật môn, chỉ cần bị dính nó thì nó sẽ xâm nhập vào thân thể của ngươi, trong vòng ba giây sẽ cắn nuốt sạch sẽ chân khí phật môn trong cơ thể của ngươi. Ha ha ha."

Bốn gã quỷ tu cười lớn.

Gã quỷ tu cầm song đao lại tiếp tục tấn công, ngăn cản hòa thượng Tây, để cho nước diệt phật kia phát tác.

Ngoài ra lại có thêm hai gã quỷ tu canh thời cơ đục nước béo cò, chỉ cần hòa thượng Tây để lộ sơ hở thì bọn chúng sẽ nhào lên tựa như một con rắn độc, để lại vô số vết thương trên người của hòa thượng Tây.

Gã quỷ tu cuối cùng không hề ra tay, hắn phải duy trì vận chuyển đại trận này, đề phòng hòa thượng Tây thoát thân.

Lúc này, gã quỷ tu không hề ra tay này mới mở miệng đếm:

"Một, hai, ba!"

Sau ba tiếng đếm, bốn gã quỷ tu và bốn con quỷ tướng đồng thời xông lên tấn công.

Vừa ra tay thì dốc hết toàn bộ tuyệt học vào hàng võ kỹ kinh điển của quỷ tu như Tang Hồn Quỷ Thoái! Diệt Nhân Quyền! Bất Tử Thần Công! Hận Sự Đao… toàn bộ tuyệt chiêu phóng ra ào ạt.

Bốn con quỷ tướng thì huyễn hóa ra đủ loại quỷ trảo, quỷ vĩ, quỷ binh, đánh qua tới tấp.

Nhân dịp nước diệt phật phát tác, bọn họ nhất định phải một cú hốt trọn, bắt cho bằng được hòa thượng Tây.

…

"Mẹ! Cái chất lỏng màu xanh này là gì đây, bắn lên bẩn hết cả người của bần tăng rồi! Thích chơi dơ chứ gì? Các ngươi dám chọc giận ta, hôm nay bần tăng sẽ khiến cho các ngươi xem rõ tuyệt học thật sự đây!"

Hòa thượng Tây tức giận quát.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn vói một tay túm lấy một đầu của kim cương xử kia, vuốt một cú thật mạnh! Tiếp theo, có một mảnh kiếm nhận bị kéo ra từ bên trong kim cương xử.

Cái kim cương xử này là pháp khí đã được cải tạo rồi, bên trong còn cất giấu cả nhuyễn kiếm nữa.

"Xem kiếm đây, Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm!"

Hòa thượng Tây hét lớn một tiếng, tay run lên vẽ nên vô số đường kiếm.

Mỗi một kiếm vẽ ra thì đều có một đạo cầu vồng tiên khí theo cùng.

Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm này mới thật sự là võ kỹ chính thức của hòa thượng Tây, khi hắn tấn cấp lên cảnh giới nhị phẩm, mở được khí hải đan điền xong thì mới có thể chính thức thi triển môn kiếm thuật thần kỳ này.

Mỗi một đạo cầu vồng tiên khí này đều cực kỳ xinh đẹp, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm! Toàn bộ cầu vồng tiên khí này đều là kiếm khí được áp súc lại, chém trúng thì sẽ bị trọng thương!

Đây chính là kiếm thuật nổi danh của một đại môn phái!

"Không thể nào, sao hắn lại không bị nước diệt phật ảnh hưởng chứ!"

"Nước diệt phật chẳng có chút hiệu quả nào cả sao?"

"Lẽ nào mua phải hàng rởm rồi?"

“Không thể, ta mua mớ nước diệt phật này từ trong tay của một vị quỷ tu tiền bối được đánh giá năm sao chất lượng cao đấy, người ta buôn bán uy tín lâu năm, được cho hẳn năm sao luôn, tuyệt đối không thể nào là hàng rởm được.”

Keng keng keng keng keng!

Hòa thượng Tây dùng một đỡ tám, Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm một hơi ngăn cản toàn bộ tuyệt học của đám quỷ tu kia lại! Phẩm cấp của Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm này cao hơn phẩm cấp võ học của đám quỷ tu kia nhiều lắm.

Thậm chí, cái gã quỷ tu dùng chân và dùng quyền kia còn bị kiếm khí có mang theo cầu vồng tiên chí kia của hòa thượng Tây gây thương tích, nắm đấm và bàn chân đều xuất hiện mấy vết kiếm, máu tươi chảy ra ướt đẫm cả bộ vest chúng mặc trên người.

Chạm đến là bị thương, hơn nữa, nếu như không xử lý cho nhanh thì kiếm khí của Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm sẽ để lại thương tật vĩnh viễn nữa.

Bốn gã quỷ tu này vĩnh viễn sẽ không thể nào đoán được, cái tên hòa thượng Tây này hay làm ra vẻ cao tăng đắc đạo chuyên tích cóp trăm nghìn ánh sáng công đức thế thôi. Chứ thực tế tên dở hơi này lại tu công pháp đạo môn chính cống, căn bản chẳng hề liên quan khỉ khô gì với công pháp phật môn hết!

Kịch độc nước diệt phật chuyên môn được tạo ra để nhằm vào công pháp phật môn thì có thể làm gì được hòa thượng Tây chứ?

“Nói đùa cái gì chứ… đáng chết, cho dù nước diệt phật không có hiệu quả thì bốn người chúng ta cộng thêm quỷ tướng lẽ nào lại không bắt được thằng lừa trọc này à? Dốc sức tấn công, cố gắng một chiêu bắt được hắn.”

Gã quỷ tu phía bên phải cắn răng nói.

Bốn gã quỷ tu và bốn con quỷ tướng bắt đầu đẩy nhanh tốc độ tấn công.

Thời gian của bọn chúng chẳng có bao nhiêu, nếu như quá năm phút đồng hồ, ánh sáng công đức biến thái của đối phương khôi phục lại, không còn bị huyết sa vấy bẩn nữa thì bọn chúng sẽ không dễ gì mà bắt được hòa thượng Tây!

Thế là những đòn tấn công của đám quỷ tu lại đổ xuống dồn dập như vũ bão.

Hòa thượng Tây chỉ có thể cắn răng, thi triển Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm thêm lần nữa, cố gắng gồng mình chống đỡ!

Năm giây sau, hòa thượng Tây há mồm thở dốc.

Trạng thái của hắn bây giờ không được tốt lắm… uy lực của Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm lại cực lớn, thậm chí đủ để khiến hắn lấy một đấu tám mà vẫn không rơi vào thế yếu.

Nhưng uy lực cường đại cũng đại biểu cho tiêu hao cực lớn.

Mỗi một đạo cầu vồng tiên khí của Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm đều là kiếm khí được áp súc lại! Trông vừa đẹp mắt lại trí mệnh, tiêu hao cũng cực lớn.

Hòa thượng Tây vừa mới đột phá cảnh giới nhị phẩm không bao lâu, số lượng chân khí ở trong khí hải đan điền chẳng được bao nhiêu.

Bây giờ hắn chỉ đang cố gắng chống chọi mà thôi.

Nếu như trước khi chân khí trong cơ thể tiêu hao toàn bộ mà vẫn không thể nào đột phá được vòng vây thì hôm nay cái thân hơn một trăm năm mươi cân của hắn sẽ phải bỏ lại đây rồi!

Trước mắt, công kích của bốn gã quỷ tu và bốn con quỷ tướng lại mạnh thêm.

Hơn nữa bọn chúng còn kết hợp với trận pháp, công thủ luân phiên rất có trật tự, khiến cho hòa thượng Tây không cách nào thoát ra khỏi trận pháp được.

Lẽ nào hôm nay ta phải chôn đời ở đây hay sao? Hòa thượng Tây nghĩ thầm trong lòng, pháp bảo trên người hắn cùng lắm chỉ có thể đỡ nổi một kích toàn lực của tu sĩ nhị phẩm mà thôi, cho dù có khởi động phòng ngự trên pháp bào thì hắn cũng không thể nào chạy thoát được.

Hắn vừa mới tấn cấp lên nhị phẩm, vẫn còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu của tu sĩ cấp bậc nhị phẩm.

Biết trước như thế thì lúc ra khỏi nhà giam ta cứ ngoan ngoãn về gặp sư phụ là được. Qủa nhiên, làm người thì phải biết hiếu thuận, một khi bất hiếu thì có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Sư phụ, nếu như còn có kiếp sau thì ta vẫn xin làm đệ tử của người.

Nhưng kiếp sau người nhất định cũng phải cho phép ta quy y xuất gia đấy nhé.

Trong đầu hòa thượng Tây đang suy nghĩ miên man, bởi vì mấy liên tục đỡ đòn của bốn gã quỷ tu và bốn con quỷ tướng nên cánh tay cầm kiếm của hắn cũng đang run lên.

Đã đến cực hạn mất rồi, hòa thượng Tây cắn răng, mắt lóe hung quang, ít nhất… cũng phải để hắn chém chết được một tên mới được. Có chết thì cũng phải kéo theo một cái đệm lưng!

“Cẩn thận đấy, có thể hắn đang muốn liều mạng phản kích kìa.”

Bốn gã quỷ tu này có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, nhìn ra hòa thượng Tây đang muốn liều mạng.

Thế nên kiểu tấn công của bọn chúng lại đổi thành đánh luân phiên, căn bản không cho hòa thượng Tây có cơ hội liều mạng.

Thế giới này, ai cũng cáo già cả.

…

Trên bầu trời, linh quỷ của Tống Thư Hàng lặng lẳng đứng nhìn.

Trận chiến bên dưới đã tăng thêm rất nhiều suy ngẫm cho nó.

“Sau này phải cẩn thận để ý mấy thứ dơ bẩn dùng để đối phó ánh sáng công đức này một chút.”

“Kiếm thuật của hòa thượng Tây kia rất khá, chết tiệt, rõ ràng hắn là một gã hòa thượng kia mà, sao lại có thể học được kiếm thuật ngầu lòi như thế. Thế mà “bọn ta” lại chỉ có thiên phú về đao pháp là sao.”

“Cái trận pháp kia của đám quỷ tu mạnh thật, nhất định phải cảnh giác. Tuyệt đối không thể bất cẩn như gã hòa thượng Tây kia, sơ ý rơi vào trong trận pháp của đối phương, biến thành con thú bị nhốt trong lồng được.”

“Xem ra hòa thượng Tây kia sắp chịu hết nổi rồi, cũng đến lúc ta phải ra tay rồi đây.”

Giữa không trung, linh quỷ khẽ khựng lại.

Sau đó nó thi triển thân pháp quân tử vạn lý hành, lướt nhanh xuống từ trên không trung.

Theo một ý nào đó mà nói, thì linh quỷ chính là phân thân của Tống Thư Hàng.

Những gì Tống Thư Hàng biết thì nó cũng biết. Những thứ mà Tống Thư Hàng lĩnh ngộ được thì nó cũng có thể lĩnh ngộ được, đương nhiên, có một số kỹ năng bị giới hạn thể chất thì dù cho linh quỷ nó có biết rõ lý luận thì cũng không thể thi triển ra được.

Trong quá trình bay xuống, hai tay của linh quỷ chắp lại, thi triển hai năng lực thiên phú của mình.

Cái hộ thuẫn màu vàng nhỏ xuất hiện ở tay trái của nó, còn tay phải thì có cây kiếm nhỏ màu vàng.

Trái khiên phải kiếm.

“Thánh quang kiếm thuật, thánh quang trảm ác kiếm!”

Linh quỷ chọn dùng loại kiếm thuật đặc biệt này để mở đường.

Nếu như là bản thể của Tống Thư Hàng ở đây thì thi triển chưởng tâm lôi chính là đòn tấn công phù hợp nhất, chỉ cần đắc thủ thì chớp mắt đã có thể phế bỏ một con quỷ tướng của đối phương.

Nhưng bởi vì lý do thể chất, cho nên linh quỷ không thể dùng được chưởng tâm lôi mà Bạch Tôn Giả đã truyền thụ được.

Cho nên chỉ có thể lùi để cầu tiến, chọn dùng loại công pháp thánh quang kiếm thuật có hiệu quả khắc chế oán quỷ tương đương với công pháp phật môn này.

Tốc độ di chuyển của linh quỷ được quân tử vạn lý hành tăng cường, đã gần đạt đến đến tốc độ ngự kiếm phi hành của tu sĩ tứ phẩm luôn rồi.

Chỉ trong nháy mắt thì nó đã xuất hiện ở sau lưng quỷ tu số 1 và con quỷ tướng của gã ta!

Đồng thời, linh quỷ há miệng, môi mấp máy.

Chỉ là không hề phát ra bất kỳ thanh âm nào, nó chỉ lẳng lặng đọc nhẩm: Thánh quang ơi, thứ tà ác kia thoạt nhìn đáng để đánh một trận!

Cái bộ kiếm thuật cải biên từ kiếm thuật phương Tây này khá dở hơi, tuy rằng không cần đọc đoạn ‘kiếm quyết’ này cũng có thể thi triển được kiếm thuật, nhưng nếu như đọc kiếm quyết thì uy lực của kiếm pháp có thể được tăng cường thêm chừng hai phần!

Diệp sư tỷ đã từng chỉ đạo Tống Thư Hàng, đưa ra hai loại suy đoán về bộ kiếm quyết này, một là cái kiếm quyết này là một đoạn chú văn tương đương với ‘cấp cấp như luật lệnh’ của đạo thuật, có thể khiến cho kiếm thuật có thêm hiệu quả tấn công pháp thuật, để gia tăng uy lực của kiếm thuật.

Hoặc có thể nó là một loại khẩu lệnh kiểu thôi miên bản thân, khiến cho mình bộc phát ra được tiềm lực lớn hơn nữa.

Tóm lại, chỉ cần da mặt dày một chút, lớn giọng đọc đoạn chú văn kỳ quái này lên thì uy lực của thánh quang kiếm thuật thi triển ra sẽ có thể tăng mạnh!

Thánh quang kiếm thuật chém thật mạnh lên sau lưng của con quỷ tướng nọ.

Tốc độ quá nhanh, tuy rằng quỷ tướng và gã quỷ tu số 1 kia cảm ứng được có người đánh lén ở sau lưng rồi, nhưng chúng còn chưa kịp quay lại phòng thủ thì sau lưng của con quỷ tướng kia đã trúng một kiếm.

“A a a a a.”

Qủy tướng rú lên thảm thiết, một kiếm đánh lén này quá hèn hạ.

Trong lúc không hề có phòng bị gì, lưng của con quỷ tướng kia bị chém ra thành một vết thương dài gần một thước, chiếu chút nữa là thân thể nó đã bị chém thành hai nửa rồi.

Không chỉ có thế, trên kiếm của đối phương lại mang theo sát thương Thánh Diễm rất đáng ghét kia nữa.

Thứ này đám quỷ tu cũng biết, đây là thủ đoạn của phương Tây, cũng giống như công pháp phật môn, nó cũng tăng thêm thương tổn cho quỷ vật.

Tuy rằng hiệu quả thương tổn vẫn thua công pháp phật môn, nhưng nó ăn điểm ở chỗ cái gì cũng có thể đốt, tính dính người cao, nếu như không nghĩ cách dập tắt nó đi thì Thánh Diễm đó có thể cháy hoài cháy mãi đến khi quỷ tướng chết đi mới thôi.

Trình độ dính người quả thực khiến người ta phát rồ!

Hòa thượng Tây đang bị bao vây cũng trông thấy viện quân, lập tức kích động hẳn lên, nhìn thấy hy vọng thì hắn lại càng ra sức phản kháng hơn.

…

Sau khi một kích đắc thủ, linh quỷ cũng thoáng nhíu mày, một kiếm ban nãy lại không thể xử lý được con quỷ tướng của đối phương khiến nó hơi bất mãn.

Có điều… thôi bỏ đi, không giết được thì thôi vậy, chỉ cần đánh trọng thương được tới một trình độ nhất định thì cũng đủ rồi! Chỉ cần quỷ tướng bị thương đến một trình độ nhất định thì đã không còn sức phản kháng nữa, nuốt chửng nó sẽ không còn khó khăn gì.

Ngay sau đó, linh quỷ há to miệng.

Kình Thôn thuật!

Rõ ràng Kình Thôn thuật chỉ dùng để nuốt linh thú tinh, nhưng do linh quỷ thi triển ra thì lại vô cùng đáng sợ.

Quả thực đúng là nuốt chửng thật sự, nó há miệng ra dùng sức hút thật mạnh, con quỷ tướng đang bị thánh diễm thiêu cháy kêu la oai oái kia đã bị một lực hút khổng lồ kéo tới, sau đó… con quỷ tướng khổng lồ lại bị linh quỷ nuốt chửng cái một.

Đấy là một cảnh tượng khá quỷ dị… linh quỷ há miệng ra thật rộng, nuốt chửng một con quỷ tướng to gấp đôi nó.

Sau khi nuốt chửng con quỷ tướng kia xong, linh quỷ liên tục lùi lại phía sau, dựa vào tốc độ ngự kiếm phi hành của tu sĩ tứ phẩm, bay vọt lên bầu trời.

Bốn gã quỷ tu ở bên dưới chỉ có thể trố mắt nhìn nó bay lên cao mà chẳng thể làm gì.

Biết bay đôi lúc lại là một năng lực rất khó giải thích.

Tuy rằng quỷ tu có thể sai sử quỷ tướng của mình bay lên, nhưng tốc độ bay của quỷ tướng thì thua linh quỷ xa lắc xa lơ, có dí theo cũng chẳng kịp hít bụi của nó.

…

Mất đi một con quỷ tướng, đại trận do bốn gã quỷ tu tạo thành đã không còn hoàn mỹ nữa rồi, áp lực của hòa thượng Tây ở trong trận cũng vơi đi phần nào, khả năng phản kháng lại +2.

Trên không trung.

“Ợ!”

Linh quỷ thỏa mãn nấc một cái, trong miệng phun ra một đoàn cặn của thánh diễm.

Khi phát động Kình Thôn thuật thì khả năng tiêu hóa của linh quỷ cũng được tăng cường, linh quỷ của Tống Thư Hàng có hệ tiêu hóa đặc biệt của riêng nó.

Hơn nữa, cái hệ tiêu hóa này cũng có thể được Kình Thôn thuật tăng cường.

Ba giây sau, một con quỷ tướng nhị phẩm đã bị tiêu hóa sạch sẽ không còn sót lại miếng nào.

“Ợ!”

Linh quỷ lại thỏa mãn nấc thêm một cái.

Trên lưng nó, hai vết thương không cách nào khôi phục nay đã hơi khép lại một chút rồi!

Ánh mắt linh quỷ sáng ngời, nhìn chằm chằm vào ba con quỷ tướng còn lại, tham lam liếm môi.

Sau một khắc, tay phải của nó cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, lại thi triển thân pháp quân tử vạn lý hành lần nữa, lao xuống phía dưới.

Tựa như con chim ưng săn mồi.

Đám quỷ tu bên dưới vẫn luôn đề phòng linh quỷ.

“Cái thứ chết giẫm kia lại dám xuống nữa kìa, lần này nhất định phải xử lý nó!”

Gã quỷ tu thứ hai tức giận gầm lên, trên lưng quỷ tướng của hắn đột nhiên lại mọc ra một quỷ trảo.

Trên quỷ trảo kia bốc lên quỷ diễm ngùn ngụt, bắn về phía linh quỷ đang bay ở trên trời.

Linh quỷ giơ hộ thuẫn màu vàng trên tay lên đỡ, dễ dàng ngăn chặn mấy đoàn quỷ diễm kia lại.

Còn cây kiếm nhỏ màu vàng khác ở trên tay nó lại xảy ra biến hóa khác, thân kiếm hơi uốn lượn, hóa thành một thanh đao màu vàng.

Loại năng lực thiên phú có thể biến hóa hình thái này cũng là gần đây linh quỷ mới vừa lấy được.

Tay cầm đao màu vàng, đao khí tung hoành, nghịch lân đao pháp, Long Vũ Thức!

Đao khí biến thành một con chân long trông rất sống động, bao phủ toàn bộ thân thể của linh quỷ ở bên trong.

Linh quỷ được lớp phòng ngự đao khí chân long này bao phủ, đâm sầm vào trong trận pháp của bốn gã quỷ tu, đáp xuống trên đỉnh đầu của hòa thượng Tây.

Đao khí chân long bao trùm cả hòa thượng Tây vào bên trong.

“Đáng chết, nó đang muốn cứu người!”

Bốn gã quỷ tu tức giận, lực độ tấn công lại tăng mạnh, toàn lực ra tay.

Trong số mấy con quỷ tướng ở sau lưng của bọn chúng lại có thêm một con tế ra một lá phù bảo, cũng không biết cái phù bảo này có trình độ công kích cỡ nào nữa!

Chỉ có thể cảm giác được công kích ở bên trong lá phù bảo này rất đáng sợ.

“Ầm ầm ầm!” công kích của đám quỷ tu giáng xuống trên đao khí chân long kia, nhưng lại hoàn toàn không thể nào phá vỡ được phòng ngự của đao khí chân long.

Lực phòng ngự của cái Nghịch Lân Đao Pháp miễn dịch tấn công này quả thật mạnh tới mức người người khinh bỉ!

Trên mặt linh quỷ lộ ra vẻ vui sướng, một tay nó nhấc hòa thượng Tây lên, sau đó vèo một cái bay lên thật cao.

Bốn gã quỷ tu hoàn toàn không thể nào đuổi kịp tốc độ của linh quỷ, chỉ có thể trơ mắt nhìn linh quỷ cuỗm hòa thượng Tây chạy khỏi vòng vây.

Linh quỷ nhìn lại phía sau với vẻ lưu luyến không rời, tuy rằng nó rất muốn ăn hết ba con quỷ tướng còn lại, nhưng lá phù bảo do đối phương lấy ra khiến nó cảm thấy bất an.

Lúc này không nên mạo hiểm làm gì.

Lại nói, mục tiêu của nó vốn chỉ là muốn cứu hòa thượng Tây ra. Bây giờ đã đạt được mục tiêu rồi, vậy cho nên nó mang theo hòa thượng Tây, quyết đoán bỏ chạy.

Chỉ để lại bốn gã quỷ tu đang tức giận kêu gào cực kỳ không cam lòng.

…

Được cứu rồi! Hòa thượng Tây thở phào một hơi, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là về thành dưỡng sức rồi.

Tiếp theo, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía ân nhân cứu mạng mình:

“Cảm ơn ân cứu mạng của tiền bối… Ơ, quỷ vật à?”

Hòa thượng Tây giật bắn cả mình.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại trông thấy rõ ràng mặt mũi của “quỷ vật” này.

“ n công!”

Hòa thượng Tây lại giật mình thêm lần nữa.

Đây chẳng phải là ân nhân đã cứu mạng hắn khỏi tay của gã quỷ tu Đàn Chủ đáng sợ kia, lúc ở trong đường hầm hay sao?

Sao tự dưng ân công lại biến thành quỷ vật thế này?

Chẳng lẽ… ân công đã ngủm củ tỏi rồi sao?

Hốc mắt của hòa thượng Tây đỏ ửng lên, trên mặt đầy vẻ thương cảm:

“ n công… Ngươi ị (chết) rồi hả?”

Tiếng Trung của hòa thượng Tây không được tốt lắm, phát âm còn ngọng không được rõ ràng.

Linh quỷ:

“…”

Lại nói, bây giờ nó đã xách hòa thượng Tây bay lên chừng một trăm mét trên không, tương đương với một tòa cao ốc 35 tầng rồi.

Vậy thì, hỏi: Nếu ném một tu sĩ nhị phẩm xuống từ độ cao này thì kẻ đó có chết hay không?

Chương 567: Nhật ký của cao tăng khổ hạnh

Linh quỷ của Tống Thư Hàng đã khôi phục đến phẩm trung cấp một lần nữa, ở trong cơ thể của nó còn có được một phần hạch tâm phù văn, đó là thứ mà chỉ có linh quỷ cao cấp mới có được. Có được phần phù văn hạch tâm này, linh quỷ của Tống Thư Hàng sẽ có được một phần tỷ lệ nhỏ có thể tiến hóa thành linh quỷ cao cấp!

Linh quỷ trung cấp có được trí lực khá cao, nhưng trí lực của linh quỷ cao cấp lại hoàn toàn không thua gì con người, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn cả tu chân giả bình thường, cũng có thể tu luyện một số pháp thuật quỷ đạo nữa.

Kể từ sau khi Tống Thư Hàng hoàn thành đồng bộ với linh quỷ xong thì linh quỷ của hắn đang từ từ tiến hóa thành linh quỷ cao cấp.

Tuy rằng nó vẫn là linh quỷ trung cấp, nhưng đã có được trí lực cực cao.

…

Hòa thượng Tây căn bản không hề chú ý nhận ra rằng bản thân mình đang đứng ở lằn ranh sinh tử, vẫn tiếp tục mở miệng hỏi dò:

“ n công à, có phải ngươi còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành hay không?”

Tu sĩ cường đại cỡ như ân công mà biến thành quỷ vật thì chắc chắn là do oán niệm gì đó, hoặc là còn tâm nguyện gì chưa thể hoàn thành chăng?

Nếu như ân công vẫn còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì hòa thượng Tây cảm thấy mình có trách nhiệm hoàn thành tâm nguyện này giúp cho ân công!

Ơn cứu mạng này không gì báo đáp nổi. Huống hồ gì đối phương còn cứu hắn đến tận hai lần!

Linh quỷ:

“…”

Hòa thượng Tây chờ một lát, thấy “ân công” mãi mà chưa nói tiếng nào thì nghi hoặc hỏi lại:

“ n công à, nếu như ngươi có tâm nguyện gì thì có thể nói cho ta biết, ta nhất định sẽ hoàn thành giúp ngươi!”

Linh quỷ:

“…”

“ n công, nói gì đi chứ.”

Hòa thượng Tây gọi thử, đột nhiên trong lòng hắn chợt lóe lên một suy nghĩ, chẳng lẽ không phải vì ân công vẫn còn nguyện vọng gì chưa kịp hoàn thành, mà chẳng qua là vì hắn chưa được siêu độ thôi sao?

Đây cũng là một chuyện bình thường, sau khi tu sĩ cường đại bất ngờ bỏ mạng, bởi vì tinh thần lực của bọn họ quá mức cường đại, nên rất dễ dàng khiến cho linh hồn của bọn họ biến thành quỷ hồn, lang thang khắp nơi.

Quỷ hồn của ân công ngàn dặm xa xôi đến tìm hắn… lẽ nào là vì muốn mình giúp đỡ siêu độ hắn hay sao?

“Ta hiểu rồi, ân công. Ta nhất dịnh sẽ dùng nghi thức long trọng nhất, siêu độ quỷ hồn của ngươi! Bây giờ ta sẽ im lặng đọc ba trăm biến kinh phật làm nóng người cái đã, sau đó ân công tìm chỗ nào đáp xuống đi, ta sẽ chuẩn bị nghi thức siêu độ cho ân công!”

Hòa thượng Tây nói đầy vẻ chân thành.

Trong lúc nói chuyện, hắn bắt đầu lặng lẽ đọc kinh phật. Cũng không biết hắn đọc thứ kinh phật gì nữa… Hình như trong lúc đọc còn chêm thêm vài câu tiếng Anh với cả tiếng Phạn vào.

Lúc này, linh quỷ có xúc động muốn ném quách gã hòa thượng Tây này xuống từ trên không trung cho rồi.

Không phải là nó không muốn nói, chỉ là nó không thể nào nói được mà thôi!

Hòa thượng Tây đã đọc xong một biến kinh phật khá nhanh. Hắn chỉ chờ tụng xong ba trăm biến kinh phật thì sẽ chuẩn bị nghi thức siêu độ cho linh quỷ.

Khóe miệng của linh quỷ co giật, giơ tay vung lên, hất hòa thượng Tây lên thật cao.

“Ớ? n công!!!”

Hòa thượng Tây gào lên oai oái, đang ở giữa không trung đấy trời ạ, bây giờ hắn đang ở giữa không trung đấy, cách mặt đất cả trăm mét lận!

Hắn không có pháp khí phi hành, cũng chẳng biết bay luôn. Cho dù là tu sĩ nhị phẩm đi nữa, ngã xuống từ nơi cao như thế cũng sẽ bị nát bét ra mất. Có chân khí hộ thể cũng bằng thừa!

Giữa không trung, hòa thượng Tây hoảng hồn la to:

“ n công, có phải ta vừa nói sai cái gì rồi không? A a a!”

Lúc này, linh quỷ bay xuống dưới người hắn giơ tay đỡ lấy hắn.

“ n công!”

Hòa thượng Tây khóc lóc lấm lem hết cả mặt mày.

Nhưng ngay sau đó, linh quỷ lại hất mạnh cái nữa, mục tiêu của cú ném lần này là sân thượng của một tòa cao ốc 30 tầng.

Cũng không phải là linh quỷ cố ý trả thù tên hòa thượng Tây ngốc nghếch này, mà là xách cái gã to như voi thế này bay mãi nó cũng sắp chịu không thấu rồi.

Cường độ thân thể của linh quỷ cấp bậc nhị phẩm cũng có hạn.

Xách theo một tên hòa thượng Tây to con phi hành với tốc độ gần bằng tu sĩ tứ phẩm lâu như thế, cũng đã gần đến cực hạn của nó rồi.

Nếu như không đáp xuống thì hòa thượng Tây sẽ ngã xuống bẹp thịt từ trên không thật mất.

…

Rầm!

Hòa thượng Tây thuận lợi tiếp đất, nhưng bị dọa mướt hết cả mồ hôi lạnh.

Lúc này, linh quỷ bay tới trước mặt hắn, vươn tay ra, dựng thẳng bàn tay trước mặt hòa thượng Tây.

Hòa thượng Tây không hiểu mô tê gì, nhìn cánh tay của linh quỷ một hồi, sau đó hắn mới nghi hoặc vươn tay ra áp lòng bàn tay với linh quỷ.

Tay của linh quỷ và hắn chạm vào nhau, hai bên tạo thành liên kết.

Ngay sau đó, một giọng nói vang lên trong đầu của hòa thượng Tây:

“Bản thể của ta còn chưa chết đâu, ta là linh quỷ, là linh quỷ đó!”

Hòa thượng Tây lập tức cảm thấy xấu hổ!

Là linh quỷ à!

Tuy rằng hòa thượng Tây chưa từng thấy linh quỷ, nhưng hắn từng nghe nói tới cái tool hack mà biết bao tu sĩ đều tha thiết mơ ước này rồi, cho dù là linh quỷ hạ cấp thì cũng có thể khiến cho tốc độ tu luyện của tu sĩ tăng lên gấp đôi. Có linh quỷ thì chẳng khác nào có thêm được một cái máy sạc điện di động hàng xịn ngon hơn so với mấy tu sĩ khác, có thể kéo dài lượng điện. Có linh quỷ thì không cần lo lắng chiến đấu thời gian dài nữa.

Mà trước mắt, linh quỷ của ân công lại linh xảo như thế, hành vi và phong thái gần như không khác gì con người. Đây ít nhất cũng phải là linh quỷ trung cấp đổ lên đúng không?

“Ha ha ha, hóa ra là linh quỷ à. Ta đã bảo mà, với tu vi cường đại của ân công thì sao có thể ị (chết) dễ như vậy chứ, hô hô hô hô hô.”

Hòa thượng Tây chỉ đành cười gượng để che sự bối rối của mình.

Sau đó, hắn cố ý bẻ lái sang chuyện khác:

“ n công này, có phải ngươi tìm ta là vì có chuyện gì hay không?”

Linh quỷ ngồi thẳng dậy

“Ta tới tìm ngươi là vì muốn thỉnh giáo cách siêu độ vong hồn.”

“Cách siêu độ à? n công cũng có hứng thú với chuyện này sao?”

Hai mắt của hòa thượng Tây lập tức sáng rỡ lên, sau đó hắn lại moi moi móc móc ở trong tăng bào của mình, móc ra một quyển sách ố vàng cũ rích.

Mặc dù cách siêu độ này rất quý báu, nhưng không thể sánh được với ơn cứu mạng hai lần của ân công.

Thế là hòa thượng Tây cẩn thận đưa quyển sách cũ mèm kia cho linh quỷ:

“ n công, đây là sách siêu độ mà ta lấy được, ta chính là tu luyện dựa theo nội dung ở trong này, sau đó là học được cách siêu độ vong hồn luôn. À đúng rồi, còn phải phối hợp chung với cái này nữa chứ.”

Hòa thượng Tây nói, sau đó lại móc ra thêm một quyển địa tạng độ hồn kinh ra rồi nói:

“Hai thứ này kết hợp với nhau thì có thể siêu độ đủ loại vong hồn luôn!”

Linh quỷ im lặng gật đầu, sau đó giơ tay giở quyển địa tạng độ hồn kinh kia ra.

Ở góc quyển sách có một dòng ghi chú của hòa thượng Tây: Độ hết chúng sinh, Bồ Đề chứng giám, Địa Ngục chưa trống, thề không thành Phật.

Linh quỷ nhanh chóng lật qua vài trang, địa tạng độ hồn kinh này là một kinh văn bí truyền của một tông phái phật môn nào đó, nội dung khá là thâm ảo. Chỉ mới đọc kinh văn thôi mà đã có thể dẫn dắt được linh lực trong đất trời rục rịch rồi.

Cũng không biết hòa thượng Tây này lấy được nó kiểu gì nữa.

Vậy nên linh quỷ lật quyển kinh văn này ra đọc từ đầu chí cuối, nhớ kỹ nội dung của nó. Nó có trực giác rằng một ngày nào đó quyển địa tạng độ hồn kinh này sẽ phát huy công dụng rất lớn.

Sau khi nhớ kỹ địa tạng độ hồn kinh xong, linh quỷ lại mở quyển sách ố vàng mà hòa thượng Tây vừa mới đưa.

Nói là quyển sách thôi chứ nhìn nó chẳng khác gì một quyển sổ tay bình thường.

Sau khi mở ra, linh quỷ lập tức trông thấy mấy chữ nhỏ ở phía trên.

"Nhật ký của cao tăng khổ hạnh"

Linh quỷ:

"…"

Nó ngẩng đầu nhìn về phía hòa thượng Tây, tên này thật sự lĩnh ngộ được cách siêu độ vong hồn từ trong cái thứ này sao?

Linh quỷ bán tín bán nghi mở quyển nhật ký này ra.

Quyển nhật ký này cũng không phải do vị cao tăng khổ hạnh kia ghi, mà được ghi lại ở góc độ của người đứng nhìn, ghi lại quá trình khổ hạnh của vị cao tăng đó.

Vị cao tăng ở trong quyển nhật ký này có quả đầu trọc lốc, mặc quần áo vải đơn sơ, đi chân trần, người gầy gò ốm o, nhưng đôi mắt sáng ngời, tinh, khí, thần đều tràn trề.

Nhật ký khá là dài dòng, hơn nữa nội dung của một số phần đều chỉ kể lại quá trình khổ hạnh của cao tăng kia mà thôi.

Ví như cao tăng đi trong trời đông gió rét, hơn mười ngày không ăn không uống. Chỉ riêng nội dung này thôi mà đã viết được tận năm sáu phần.

Rồi lại như cao tăng đi trong khu rừng chỉ toàn đá vụn bén nhọn, đôi chân trần giẫm lên những viên đá bén nhọn kia, sống cảnh màn trời chiếu đất. Nội dung này cũng ghi lại hơn năm phần.

Trong đó cũng có kể lại quá trình chiến đấu lúc cao tăng gặp phải một số yêu quái. Nhưng cái quá trình khiến cho người ta cảm thấy hứng thú này lại bị người viết nhật ký tả lại rất sơ sài.

Tác giả của nhật ký này thì lại thích tả lại quá trình chịu khổ của vị cao tăng này lắm, tả đủ kiểu hắn chịu đói, chịu khổ, chịu rét, chịu khát…

Không biết có phải là ảo giác của linh quỷ hay không, chứ nó đọc mới một lát thôi đã cảm giác được cảm giác sung sướng từ trong từng câu văn con chữ của tác giả quyển nhật ký này.

Mẹ nó, cái gã tác giả của quyển nhật ký nhất định là một tên S nặng, hắn trông thấy quá trình chịu khổ của cao tăng kia mà đã thấy toàn thân sướng run.

Lật giở từng tờ từng tờ, thế là linh quỷ đã đọc quá nửa quyển sách mỏng tang này.

Trong nhật ký viết vị cao tăng kia tiến vào trong một khu rừng già rất đáng sợ, bên trong chỉ toàn các loại trùng độc. Ngày đầu tiên sau khi cao tăng tiến vào bên trong đã bị trúng độc, thiếu chút nữa ngỏm củ tỏi.

Nhật ký dùng đủ loại từ ngữ hoa mỹ để tả chi tiết lại vị cao tăng này lúc trúng độc, môi tím ngắt, mặt bầm xanh, thở dốc dồn dập, đau đớn, tuyệt vọng giơ tay cào nát mặt đất.

Quả nhiên tác giả của quyển sách này đang tìm niềm vui trên nỗi đau đớn của vị cao tăng này.

“Đây thật sự là một quyển nhật ký sao?”

Linh quỷ đã bắt đầu không tin lắm.

Nó đang đồ rằng có khi nào đây là một quyển “tiểu thuyết” thời xưa do một vị cổ nhân nào đó viết ra hay không? Tác giả thông qua việc miêu tả kỹ lưỡng quá trình chịu khổ của vị cao tăng kia để thỏa mãn thú vui sở thích đen tối trong lòng của mình chăng?

Hơn nữa… rốt cuộc là cái tên hòa thượng Tây này đứng ở góc độ nào để đọc quyển sách này để mà lĩnh ngộ ra được cách siêu độ vong hồn kia chứ?

Linh quỷ lại ngẩng đầu lên nhìn về phía hòa thượng Tây lần nữa, chỉ thấy hắn đang nhìn nó với ánh mắt tha thiết ngóng trông.

Hơn nữa, ánh mắt của cái tên hòa thượng Tây kia khi nhìn quyển sách ố vàng này chẳng khác nào đang nhìn báu vật vô giá, sợ động tác giở sách của linh quỷ mạnh quá sẽ làm rách quyển sách.

Linh quỷ:

“…”

Vậy nên, nó hạ quyết tâm cố nhịn, tiếp tục xem nốt quyển nhật ký này.

Vị cao tăng ở trong quyển nhật ký này bị trúng độc cửu tử nhất sinh, nhưng cuối cùng dựa vào ý chí kiên cường để áp chế kịch độc này, khôi phục sinh cơ một lần nữa!

Áp chế bà nội ngươi ấy! Kịch độc là thứ có thể dùng ý chí để áp chế à? Tả lại quá trình giải độc kỹ hơn một tí thì chết ai à?

Tốc độ giở sách của linh quỷ tăng lên thấy rõ.

Vị cao tăng khổ hạnh nọ đi chân trần vượt qua bao núi cao đèo hiểm, lội qua biết bao sông sâu ao lầy, băng qua sa mạc, bơi qua biển rộng. Gặp phải giông gió, bị sấm sét đánh trúng, xông qua biển lửa, còn bị cả bão cát chôn sống nữa.

Kinh nghiệm của hắn đúng là chịu không thấu luôn!

Lật hoài lật mãi, đợi đến khi đã lật xong cả quyển, linh quỷ đột nhiên có được chút cảm ngộ.

Nó nghĩ đến thân pháp quân tử vạn lý hành.

Tuy rằng không muốn thừa nhận chút nào, nhưng nó luôn cảm giác kiểu khổ hạnh của vị cao tăng trong này rất hợp với quân tử vạn lý hành!

Một cái là cách khổ hạnh của phật môn, một bên là cách đi nghìn dặm đường của nho môn, giữa hai cái cũng có vài điểm chung.

Có lẽ, khi nào rảnh thì bản thể cũng có thể thử đi lữ hành một chuyến chứ nhỉ.

Không mang theo bất kỳ lương khô hay nước nôi gì, sau đó trèo đèo lội suối băng ngàn, sống cảnh màn trời chiếu đất giống như vị cao tăng khổ hạnh trong quyển nhật ký này vậy. Vượt núi, băng qua sa mạc, lội qua đầm lầy, bơi xuyên biển cả. Trải qua gió bão và sấm đánh, thể nghiệm bão cát và sóng thần…

Sau đó, cũng giống như vị cao tăng khổ hạnh này, sau khi chấm dứt hành trình dài cả vạn dặm, toàn thân sẽ được thăng hoa, đây cũng là một cách tu hành khá hay chứ nhỉ?

Trong lúc nghĩ thế, cuối cùng linh quỷ cũng lật đấy tờ cuối cùng của nhật ký của cao tăng khổ hạnh.

Tờ cuối cùng của nhật ký này rất ngắn.

“Cuối cùng, hắn đã tử ẹo…

Ngay cả xương cốt cũng mục ruỗng ở trong đất sâu.

Hắn dùng sinh mạng của mình làm điểm cuối cho chuyến khổ hạnh của đời mình.

Linh hồn của hắn đã được thăng hoa! Đây chính là khổ hạnh tuyệt vời nhất! “

Linh quỷ:

“…”

Ngay lúc này đây, trong lòng nó trào lên cơn xúc động muốn xé nát quyển sách này.

Cái đệt con mợ nó “Cuối cùng hắn đã tử ẹo… nữa chứ.”

Chết là sao hả!

Còn có thể nói chuyện đàng hoàng nữa hay không đây?

Vẫn là vấn đề kia, rốt cuộc cái tên hòa thượng Tây kia ngộ ra được cách siêu độ vong hồn từ chỗ nào chứ?

Linh quỷ khép quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh lại, khóe miệng co giật, trả nó lại cho hòa thượng Tây.

“ n công, có thu hoạch được gì không?”

Hòa thượng Tây cẩn thận nhận lấy quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này, sau đó hỏi với vẻ mong chờ.

“…”

Linh quỷ hỏi thẳng:

“Ta muốn biết ngươi làm cách nào để học được cách siêu độ từ trong quyển nhật ký này.”

“Ớ, ân công ngươi xem qua quyển nhật ký này rồi chẳng lẽ không thấy cảm động à?”

Hòa thượng Tây hỏi ngược lại với vẻ kinh ngạc:

“Chẳng lẽ ân công không cảm thấy, một vị cao tăng khổ hạnh như thế rất đáng được người người kính nể hay sao? Lúc ta xem đến cuối thì trong lòng lại dâng lên suy nghĩ muốn chúc phúc cho vị cao tăng khổ hạnh kia.”

“Trong lúc ta đang có suy nghĩ này thì cuộc đời của vị cao tăng khổ hạnh kia lại xẹt qua đầu của ta giống như một bộ phim vậy. Sau đó, ta liền học được cách siêu độ vong hồn từ trên người của vị cao tăng khổ hạnh này.”

Hòa thượng Tây đáp lại với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Đây quả thực đang nói “Hôm nay tui giải đề số học, đột nhiên trong lòng sinh ra cảm động, trong đầu nghĩ đến định lý Pitago, lại nghĩ tới hình tam giác từ trong định lý Pitago này. Sau đó tui lập tức học được một môn thần công tuyệt thế tên là Thần Quyền

Hình Tam Giác.”

Linh quỷ thầm thở dài.

Xem ra muốn tự mình lĩnh ngộ cách siêu độ vong hồn từ trong nhật ký của cao tăng khổ hạnh này là chuyện không thực tế.

Chỉ có thể đổi sang cách khác.

Hay là lát nữa quay về nhà một chuyến, lên Nhóm Cửu Châu Số 1 hỏi mấy vị tiền bối vậy. Trong số các tiền bối nhất định sẽ có người biết về cách độ hóa.

Nghĩ tới đây, linh quỷ đang chuẩn bị tạm biệt hòa thượng Tây để quay về nhà một chuyến, đúng lúc nó còn muốn đi tìm Ngư Kiều Kiều nữa.

…

Bích Thủy các, Thời Quang thành.

Kể từ sau khi linh quỷ rời khỏi Bích Thủy các thì Tống Thư Hàng lập tức rơi vào trạng thái hôn mê, nằm mê mang mãi đến tận bây giờ.

Ở trong Thời Quang thành, Tống Thư Hàng đã hôn mê năm ngày rồi.

Cũng ngay lúc linh quỷ đọc nhật ký của cao tăng khổ hạnh thì phía sau lưng của Tống Thư Hàng đột nhiên toác ra mười đạo vết thương.

Máu tươi phun ra ào ào, nháy mắt đã thấm ướt cả bộ quần áo mới… Bộ quần áo mới này là do Diệp sư tỷ thay cho hắn lúc hắn hôn mê.

Tống Thư Hàng đang lâm vào hôn mê đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt có phù văn bay ra, phù văn lẫn vào hư không rồi biến mất tăm.

Một lát sau, phù văn lại quay về từ trong hư không, chui lại từ trong mắt của Tống Thư Hàng.

« Nhật ký của cao tăng khổ hạnh », quyển nhật ký miêu tả một vị cao tăng khổ hạnh, bí kíp siêu độ thuật Cứu Thế Phật Tông. Chỉ cần người lòng mang đại từ bi thì có thể lĩnh ngộ ra được tinh túy của siêu độ thuật từ « Nhật ký của cao tăng khổ hạnh ». Mang lòng từ bi đọc quyển sách này, ngươi sẽ có thu hoạch không tưởng.

Chương 568: Bạch đạo hữu, chớ có nhúc nhích!

“Sao tự dưng lại phun máu thế này? Lần này đâu có giám định gì đâu ta?”

Diệp sư tỷ lo lắng nói, một đạo trì dũ thuật trong tay cô nhanh chóng áp xuống lưng của Tống Thư Hàng:

“Không phải là miệng vết thương của Thư Hàng bị nứt ra mãi nên thành quen đấy chứ?”

“Cái thứ như vết thương này không thể nào vì hay bị toác ra mà thành thói quen đâu.”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, suy yếu cười khổ nói:

“Chào buổi sáng nhé, Diệp sư tỷ!”

“Tính thời gian thì đã là buổi tối rồi. Nên phải nói là chào buổi tối chứ Thư Hàng.”

Diệp sư tỷ thuần thục giúp Tống Thư Hàng thay bộ đồ dính máu kia ra.

Tống Thư Hàng:

“Chào buổi tối nhé Diệp sư tỷ.”

“Có đói không? Lúc ngươi đang hôn mê hình như vẫn luôn tiêu hao thể lực và năng lượng đấy.”

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng sờ bụng của mình:

“Hơi hơi.”

“Cho ngươi này, tích cốc đan của Sở Sở cô nương đấy, lần này là vị hoa quả.”

Diệp sư tỷ đưa một viên tích cốc đan cho hắn.

Tống Thư Hàng nhớ đến một chuyện, bèn hỏi:

“Ơ mà, ta nhớ Sở Sở có nói đã tìm được một không gian nhà bếp, ở trong đó còn có cả nguyên liệu nấu ăn mà?”

Diệp sư tỷ bình tĩnh nói:

“Ừ, nhưng đó đã là chuyện của năm ngày trước rồi.”

Tống Thư Hàng:

“?”

“Nguyên liệu nấu ăn trong không gian đó đã bị ăn hết sạch rồi. Dù sao cũng năm ngày rồi mà.”

Diệp sư tỷ cười nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Chúng ta đừng có nói tới cái vấn đề đau lòng này nữa, bằng không thì ta sẽ khóc mất. Nguyên liệu nấu ăn chất đầy cả phòng mà chỉ mới ba ngày đã bị ăn hết sạch rồi.”

Hốc mắt của Diệp sư tỷ bắt đầu ửng đỏ lên:

“Đúng rồi, ban nãy ngươi lại dùng tới bí thuật kia à? Sao tự dưng lại phun máu như thế.”

“À, đúng là đã phát động. Nhưng không phải là do ta làm, mà là do linh quỷ đã phát động bí pháp.”

Tống Thư Hàng cười khổ, nhìn cái bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách ở trên tay mình.

Vất vả lắm mới tìm được cách có thể ngăn cản cái bí pháp giám định này phát động, nhưng nào ngờ phòng được mùng 1 lại không phòng được 15.

Sau khi linh quỷ thỏa mãn một số điều kiện thì thứ mà nó tiếp xúc đến cũng có thể phát động bí pháp giám định của bản thể. Hơn nữa cũng có thể khiến cho bản thể phun máu ào ạt.

Mệt não quá đi mất.

Xem ra trước khi nắm giữ bí pháp giám định này hoàn toàn thì sau này phải cố gắng quản thúc hành động của linh quỷ mới được. Tránh cho linh quỷ bất cẩn tiếp xúc với thứ gì đó đáng sợ, sau đó khiến hắn ngu ngu ngơ ngơ mất máu quá nhiều mà tử ẹo.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Sau đó, hắn nhớ đến kết quả giám định khi nãy.

[Nhật ký của cao tăng khổ hạnh, cuốn nhật ký miêu tả cuộc sống khổ hạnh của một vị cao tăng, lời dẫn siêu độ thuật của Cứu Thế Phật Tông. Chỉ cần là kẻ trong lòng mang theo đại từ bi thì có thể lĩnh ngộ được tinh túy của siêu độ thuật từ bên trong quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này. Người mang lòng từ bi mà đọc quyển sách này thì sẽ có được thu hoạch không tưởng.]

Mang lòng từ bi để đọc quyển nhật ký đó?

Hiện tại Tống Thư Hàng đã hoàn thành đồng bộ với linh quỷ, chỉ cần hắn muốn thì cũng có thể đồng bộ với những thứ mà linh quỷ đã nhìn thấy và tiếp xúc qua.

Bản nhật ký của cao tăng khổ hạnh này đã được linh quỷ nhớ kỹ rồi. Tống Thư Hàng có thể lật xem nhật ký của cao tăng khổ hạnh ở trong trí nhớ của mình tựa như xem sách thật sự vậy.

“Mang lòng từ bi để đọc quyển nhật ký này.”

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt Thái Dương.

Như vậy thì có thể tìm được bí mật ẩn chứa bên trong nhật ký của cao tăng khổ hạnh này sao?

“Đang nghĩ gì thế?”

Diệp sư tỷ hỏi thử.

“Nghĩ phải làm sao để dùng lòng từ bi để đọc một quyển sách.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Diệp sư tỷ nghe thấy thế thì lập tức lên tinh thần:

“Sách gì thế?”

Tống Thư Hàng nói:

“Nhật ký của cao tăng khổ hạnh.”

“Ở đâu vậy? Có thể cho ta xem cùng được không?”

Diệp sư tỷ vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu:

“Sư tỷ muốn xem ta cũng không lấy ra được. Quyển sách này nằm trong đầu của ta.”

“Nội dung có dài không?”

Diệp sư tỷ hỏi thử.

“Cũng không dài gì, hoặc nên nói là nó khá ngắn mới đúng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Thế ngươi viết nó ra được không?”

Diệp sư tỷ vui vẻ dùng thủ tốc của tu sĩ, nhanh chóng lấy giấy và bút đến, cho dù dùng giấy bút để chép thì một giờ viết mấy nghìn chữ cũng không thành vấn đề.

Chép ra rồi thì cô cũng có thể cùng xem chung.

Sau đó… dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Diệp sư tỷ, Tống Thư Hàng bắt đầu chép Nhật ký của cao tăng khổ hạnh ra.

Thư Hàng viết một tờ thì Diệp sư tỷ xem một tờ.

Diệp sư tỷ vừa xem vừa bình luận:

“Cái người tác giả này có thù với vị cao tăng kia sao?”

“Ta cũng nghĩ thế đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Nhưng đây chỉ là nội dung thể hiện ra mà thôi. Nếu như người có lòng nhân từ xem quyển sách này thì sẽ có thu hoạch không tưởng đấy. giám định thuật của ta cho ta biết như thế.”

“Vậy thì chúng ta hãy thử mang lòng từ bi đọc quyển sách này đi.”

Diệp sư tỷ sửa sang sắp xếp lại quyển Nhật ký của cao tăng khổ hạnh này lại thành một chồng, quay sang cười tươi rói với Tống Thư Hàng.

…

Chỗ cửa ra vào của Vân Trung các trong Bích Thủy các.

“Có ai không, làm ơn thả ta xuống có được không?”

Lý m Trúc muốn khóc quá đi mất, cô đã bị treo lên thành hình chữ đại mấy ngày liền rồi, nhưng chủ nhân của nơi này chẳng hề nghĩ tới việc thả cô xuống.

Rốt cuộc còn muốn treo cô thêm bao lâu nữa dây?

Cái tư thế này xấu hổ lắm đó được không?

Hơn nữa mấy ngày rồi, giờ cô hơi bị mót tè…

…

Lúc này, ở một khu vực xa tít bên ngoài hệ mặt trời.

Con sứa phát sáng kia rời khỏi Bích Thủy các xong thì lập tức đi đến nơi này.

Nơi này là một cái sào huyệt cũ của cô ta cách đây rất lâu, che giấu ở trong không gian nhị thứ nguyên. Bởi vì ẩn giấu khá tốt, nên suốt ba ngàn năm nay cũng không bị ai phát hiện ra.

Xét các góc độ mà nói thì đám mạo hiểm giả phải cảm thấy may mắn vì bọn họ không tìm ra được cái không gian nhị thứ nguyên này, bằng không dù có chết cả chục nghìn người cũng đừng có hòng thuận lợi xông vào trong không gian nhị thứ nguyên này.

Sau khi quay lại sào huyệt của mình xong, con sứa phát sáng kia lại lấy cái pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn của Tống đầu gỗ để lại ra, bắt đầu nghiên cứu món bảo vật này.

Bao năm nay, cô đã làm bạn với viên cầu phát sáng này rất lâu ở trong Thời Quang thành rồi, cô vẫn luôn nghiên cứu viên ám dạ thời hoàn này, chỉ là cho tới nay vẫn chưa có thu hoạch gì.

Cái vật truyền thừa ẩn chứa pháp tắc thời gian này, trước khi bị kích hoạt thì nó chỉ là một viên cầu phát sáng bình thường mà thôi.

Có điều, sau khi Tống Thư Hàng kích hoạt viên ám dạ thời hoàn này xong thì món bảo vật truyền thừa này rốt cuộc cũng xuất hiện một khe hở.

Con sứa phát sáng này nghiên cứu ròng rã mấy ngày mấy đêm, rốt cuộc cũng mò ra được chút ít.

Nhưng trong lòng của con sứa phát sáng này không hề thấy vui mừng gì.

Hơn nữa, ngay tại lúc nghiên cứu về ám dạ thời hoàn có được chút khởi sắc thì con sứa phát sáng lại ngưng hết mọi hành động, cô phong ấn viên cầu phát sáng này lại rất nhiều lớp, một hơi đã tạo ra hơn trăm cái phong ấn!

Bởi vì trong lúc cô ấy sắp sửa mở ra bí mật ẩn chứa bên trong ám dạ thời hoàn thì trong lòng lại dâng trào cảm giác xúc động bất an không thể nào tả được. Hơn ngàn năm nay cô không hề có cảm giác bất an này.

“Là do ta chuẩn bị chưa đầy đủ sao? Hay là bây giờ vẫn chưa phải thời cơ thích hợp để mở ám dạ thời hoàn này?”

Con sứa phát sáng lẩm bẩm.

Dù sao thì truyền thừa có liên quan đến thời gian, có hơi cổ quái cũng là chuyện thường.

Nghĩ tới đây, cô ta bỏ ám dạ thời hoàn đã được phong ấn lại vào trong một cái rương báu.

Trong nháy mắt khi cô ta bỏ viên cầu phát sáng này vào trong rương báu thì dường như xúc tua của cô đã xuyên thấu qua ám dạ thời hoàn chạm phải thứ gì đó… Sau đó, có một bức ảnh chứa đầy oán niệm và sát khí đột nhiên xuất hiện ở trong tâm linh của cô ta.

Thứ này cư nhiên có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tâm linh của cô sao?

Rốt cuộc bên trong cái ám dạ thời hoàn này chứa thứ đáng sợ gì đây?

“Có khi ta phải tìm vài lão bằng hữu đến giúp một tay mới được.”

Con sứa phát sáng nói thầm. Sau đó cô ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía trái đất.

Sau hàng sa số các trận hạo kiếp khi Thiên Đạo cũ và mới thay đổi, không biết đám lão bằng hữu của cô có còn bình an sống sót hay không?

…

Trên trái đất, bên trong một di tích thượng cổ ở sâu dưới đáy biển.

Tiểu đội mạo hiểm của Bạch Tôn Giả đang dè dặt tiến lên từng bước một vô cùng thận trọng.

Sau khi có được kinh nghiệm diệt đoàn một lần xong thì nhóm người của Bạch Tôn Giả lại càng không dám khinh thường cái di tích thượng cổ này nữa.

“Mọi người nhớ kỹ mấy cái bẫy ở đây nhé. Lần sau mang theo các đạo hữu khác ở trong nhóm đến đây thì cũng biết đường mà tránh.”

Bạch Tôn Giả nói.

Bên cạng, Lạc Trần Chân Quân đang cầm một cái khung vẽ cứng ngắc, một tay đặt trên khung nhanh chóng vẽ lại bản đồ. Từ khi bọn họ đi vào đến nay đã gặp phải các loại bẫy rập gì, Lạc Trần Chân Quân đều vẽ ra rất kỹ càng.

Sau khi Bạch Tôn Giả kiểm tra qua thì Linh Điệp Tôn Giả sẽ kiểm tra lại thêm lần nữa, hai vị tôn giả đồng tâm hiệp lực, nên mấy ngày qua mọi việc đều tiến triển hết sức thuận lợi.

Trong quá trình đi sâu vào trong, thành viên của đội mạo hiểm ít nhiều gì cũng thu hoạch được rất nhiều bảo vật ở bên trong di tích này, có một số vật áp trận của trận pháp và bẫy rập đều là bảo bối cả. Sau khi phá giải trận pháp và bẫy rập xong thì có thể lấy được rất nhiều bảo vật.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đang dẫn đường ở phía trước đột nhiên khựng lại.

Linh Điệp Tôn Giả đứng bên cạnh mới hỏi:

“Bạch đạo hữu, có bẫy gì à?”

Bạch Tôn Giả lắc đầu, hỏi ngược lại:

“Từ khi chúng ta tiến vào cái di tích này lại đến nay đã bao nhiêu ngày rồi nhỉ?”

Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời:

“Lần thứ hai chúng ta tiến vào di tích cổ này là ngày 30 tháng bảy, hôm nay là khuya ngày 4 tháng 8, đã gần qua sáng ngày 5 rồi. Tính ra thì đã 6, 7 ngày gì đó. Còn nữa, qua sáng hôm nay thì đạo hiệu của ta chính là Vũ Kính Tử rồi. Hôm nay thì ta vẫn tên là Tránh Tinh Tiên Tử.”

Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Bạch Hạc Chân Quân, Thông Huyền đại sư đứng kế bên đều lặng lẽ đưa mắt nhìn Linh Điệp Tôn Giả.

Linh Điệp Tôn Giả im lặng quay đầu sang chỗ khác, lén thở dài.

“Nói cách khác là chỉ mới chừng 6 ngày thôi đúng không.”

Bạch Tôn Giả nhíu mày.

Tuyết Lang Động Chủ nghi hoặc hỏi lại:

“Xảy ra chuyện gì à Bạch tiền bối?”

“Phù văn vạn lý phi độn thuật mà ta để lại cho Tống Thư Hàng đã tự động khởi động vì đến kỳ hạn 30 ngày rồi.”

Bạch Tôn Giả nhíu mày nói.

Hơn nữa, lại thêm bây giờ bọn họ đang ở bên trong di tích thượng cổ, nên tin tức từ bên ngoài mà muốn truyền đến đây cũng phải muộn một hai ngày.

Nói cách khác, phù văn vạn lý phi độn thuật trên người của

Tống Thư Hàng đã tự động khởi động từ một hai ngày trước vì đạt đến kỳ hạn 30 ngày rồi?

Bạch Hạc Chân Quân giật mình:

“Kỳ hạn 30 ngày? Chẳng lẽ ở bên ngoài đã qua 30 ngày rồi sao?”

Chẳng lẽ bọn họ đã tiến nhập vào trong một động phủ của một kẻ trường sinh viễn cổ cường đại có liên quan đến thời gian sao?

Bạch Tôn Giả mở to hai mắt, sau đó, tôn giả lại lâm vào trong trầm tư.

Lúc này, Linh Điệp Tôn Giả đứng bên cạnh lén con gái thở dài xong mới quay đầu lại.

Ngay sau đó, Linh Điệp Tôn Giả kinh hãi:

“Ơ kìa? Đợi đã! Bạch đạo hữu, đừng có cử động!”

“Hả?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Ớ? Sao mặt đất càng lúc càng gần mình thế này?

Rầm!

Chương 569: Tiểu Bạch, đợi ngươi… dài… A!!

Rầm!

Dù với tốc độ của Linh Điệp Tôn Giả thì cũng không kịp cứu vãn thảm kịch này xảy ra.

Dưới chân của tiểu đội thám hiểm của Bạch Tôn Giả bị sụp xuống thành một cái hố lớn. Ngay sau đó, toàn bộ mặt đất lại sụp đổ, dưới chân của mọi người cư nhiên lại ẩn chứa một vực sâu không đáy!

Mọi người không kịp phòng bị nên rơi thẳng xuống vực.

“A a a a, hôm nay lại sắp sửa bị diệt đoàn nữa hay sao?”

Cô nàng có đạo hiệu hôm nay là Tránh Tinh Tiên Tử kêu to.

Tuyết Lang Động Chủ:

“Một cảm giác thật đáng ghét!”

Thông Huyền đại sư:

“…”

Lạc Trần Chân Quân muốn thử ngự kiếm để giảm bớt tốc độ rơi xuống, nhưng lại không được:

“Không thể nào bay lên được, lẽ nào bị phù văn cấm không ảnh hưởng đến hay sao? Bạch Hạc đạo hữu, ngươi biến về nguyên hình dùng cánh bay thử xem có bay lên được không?”

“Ta thử từ lâu rồi, nhưng ta cũng không thể nào biến về nguyên hình được.”

Bạch Hạc Chân Quân cười khổ.

Xem ra lại là một cái bẫy rập dạng hố rồi đây!

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên lên tiếng:

“Ừm, mọi người cứ yên tâm đi, ta cảm giác sinh linh ở bên dưới chẳng có ác ý gì đâu. Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên ngã xuống dưới là được rồi.”

“Sinh linh ở bên dưới? Bên dưới có thứ gì à?”

Linh Điệp Tôn Giả nghi hoặc hỏi lại, tại sao hắn lại chẳng cảm ứng được chút gì thế này? Khả năng cảm ứng của hắn không thể nào kém hơn Bạch Tôn Giả được mà.

Bịch bịch bịch bịch...

Đội viên của nhóm mạo hiểm rớt bình bịch xuống cái vực sâu kia từng cục như sủi cảo rơi vào nồi.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả bình tĩnh leo ra khỏi hố, hắn vỗ vỗ quần áo, dùng phép tịnh y thuật, toàn thân lại biến thành trắng sạch như mới.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lại bấm pháp ấn, thi triển một cái bình thổ chú ra, lấp đầy cái hố do mình ngã lún.

Linh Điệp Tôn Giả ôm Vũ Nhu Tử chui ra khỏi hố, thực lực của Vũ Nhu Tử là yếu nhất, nếu như không phải có Linh Điệp Tôn Giả bảo vệ, rơi xuống từ nơi cao như thế thì cô khó mà tránh khỏi cảnh bị thương.

Ngay sau đó, mấy người Thông Huyền đại sư, Lạc Trần Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ đều leo ra khỏi cái hố kia.

Tuyết Lang Động Chủ lên tiếng hỏi thăm:

“Đây là nơi nào thế này?”

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên lại làm động tác im lặng. Ánh mắt của hắn nhìn về phía trước mặt, giống như đang chuyên chú nhìn cái gì đó.

Mấy người Linh Điệp Tôn Giả cũng tò mò nhìn về phía mà Bạch Tôn Giả đang nhìn, nhưng chỉ thấy nơi đó là một mảnh đất bị cháy sém đen thui, chứ chẳng hề có thứ gì hết.

Linh Điệp Tôn Giả dùng truyền âm nhập mật hỏi:

“Bạch đạo hữu, phía trước có thứ gì à?”

“Có đại năng viễn cổ đang khai đàn, chắc là nơi này có thứ gì đó tương tự như vật ghi lại hình ảnh, các người không nhìn thấy à?”

Bạch Tôn Giả tò mò xoay đầu lại, hỏi dò.

Mọi người đều lắc đầu.

Trong lòng mọi người đều hiểu được, đây là vấn đề do duyên rồi.

Chỉ người có duyên mới có thể nhìn thấy những hình ảnh đó, người không có duyên thì dù có ở ngay trước mắt đi nữa thì cũng sẽ không nhìn thấy bất kỳ thứ gì hết.

Trong lòng của các vị đạo hữu đều cảm thấy ngứa ngáy, đây chính là cảnh tượng khai đàn của đại năng viễn cổ đó, cho dù chỉ là hình ảnh được minh khắc lại đi chăng nữa thì cũng vô cùng quý báu.

Đây chính là đại kỳ ngộ, rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng bọn họ lại không thể nhìn thấy, thật sự khiến cho người ta sốt hết cả ruột.

…

Lúc này, Bạch Tôn Giả suy tư một lúc, đột nhiên nói:

"Hóa ra là vậy, ta hiểu rồi. Có lẽ ta có cách có thể giải quyết được vấn đề này."

Hắn quay đầu lại nói:

"Các vị đạo hữu đừng có chống cự, ta sẽ triển khải năng lực thực tại ảo phạm vi nhỏ đấy."

Nói đoạn, trên người Bạch Tôn Giả như có một tầng "giới" nhàn nhạt tản ra.

Linh Điệp Tôn Giả nghĩ thầm trong lòng: Không ngờ ở đây cũng có cơ hội được trông thấy thế giới sa mạc của Bạch đạo hữu.

Mấy vị đạo hữu khác cũng rất tò mò, bọn họ cũng biết chuyện thực tại ảo của Bạch Tôn Giả là một thế giới sa mạc khổng lồ.

Vài vị đạo hữu cấp bậc chân quân cũng rất tò mò với thực tại ảo này.

Đây chính là thứ đặc biệt nhất của Tôn Giả thất phẩm, thể nghiệm thế giới ảo giác này sẽ giúp ích rất nhiều cho bọn họ khi tấn chức Tôn Giả thất phẩm trong tương lai.

"Giới" nhàn nhạt kia trải rộng ra. Nhưng cái thế giới sa mạc trong truyền thuyết lại không hề xuất hiện.

"Ớ?"

Các vị đạo hữu cảm thấy khó hiểu, rõ ràng bọn họ cảm giác mình đã tiến vào trong phạm vi của thực tại ảo rồi mà, nhưng tại sao xung quanh lại không hề thay đổi gì hết là sao?

"Chẳng lẽ đây là một thế giới ảo giác trong suốt hay sao?"

Linh Điệp Tôn Giả là người có kiến thức rộng rãi, thoáng cái đã đoán ra được lý do.

Thật không thể ngờ Bạch đạo hữu lại có tạo nghệ cao siêu ở thực tại ảo như thế, thế giới thực tại ảo của hắn đã không còn giới hạn riêng thế giới sa mạc kia rồi hay sao?

Nhưng thế giới trong suốt này lại có nghĩa gì đây?

Thực tại ảo chính là ảo giác có thể huyễn hóa ra thứ chân thực. Ở trong cái thế giới trong suốt này lại không huyễn hóa ra được gì thì còn làm ăn chi nữa?

Trong lúc mọi người đang suy tư thì đột nhiên có một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện giữa bọn họ, từ từ ngồi dậy.

Thân ảnh đó có gương mặt bình thường, trông rất hiền lành, nói thẳng ra là mặt đúng chuẩn người tốt, cho dù có đi đóng vai ác thì cũng chỉ có thể đóng mấy vai kiểu miệng nam mô bụng bồ dao găm ấy…

"Tống tiền bối!"

Tránh Tinh Tiên Tử Vũ Nhu Tử kinh ngạc kêu to.

Thư Hàng tiểu hữu á? Sao tự nhiên hắn lại xuất hiện trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả thế?

Lúc này, sau khi Tống Thư Hàng xuất hiện thì trên mặt lộ ra một nụ cười khổ:

"Bạch Chân Quân tiền bối, xin chào ngài, ta đang đứng ở bên cạnh ngài đây!"

Vũ Nhu Tử:

"Hả?"

Bạch Hạc Chân Quân:

"Hả?"

Tuyết Lang Động Chủ:

"Hả?"

Thông Huyền đại sư:

"…"

Linh Điệp Tôn Giả, Lạc Trần Chân Quân, Giao Bá Chân Quân cũng như có điều suy nghĩ.

Bạch Tôn Giả:

"…"

Chính bản thân của Bạch Tôn Giả cũng ngây ra không hiểu gì, khi nãy hắn đang thử triệu hồi thực tại ảo của mình. Nhưng nào ngờ không xuất hiện thế giới sa mạc kia, mà lại xuất hiện cái thế giới ảo giác kỳ lạ khó hiểu này.

Hơn nữa, tự dưng xuất hiện Tống Thư Hàng là sao đây?

Còn nữa, ban nãy Tống Thư Hàng vừa gọi là Bạch Chân Quân tiền bối đúng không? Sao hắn thấy cảnh này quen quen thế nhỉ?

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lộ ra vẻ mặt hoảng sợ:

"Phanh lại! Mau phanh lại đi!... Tiền bối đừng nhảy, phía trước là vách núi đó!"

Trên mặt Bạch Tôn Giả lập tức lộ ra vẻ xấu hổ ngượng ngùng, hắn nhớ cảnh tượng này hình như là lần đầu tiên mình đi đua xe, sau đó chở theo Tống Thư Hàng lao xuống vách núi.

Nhưng sao tự dưng lại xuất hiện thực tại ảo kiểu này chứ?

Chúng đạo hữu trông thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Tống Thư Hàng thì không khỏi sờ lên ngực tự vấn lương tâm, khi đó Tống Thư Hàng tiểu hữu phụ trách tiếp đón Bạch tiền bối xuất quan đúng là đã phải chịu lắm gian truân rồi!

Sau đó, ước chừng hơn hai mươi giây sau, Tống Thư Hàng đột nhiên lộ ra vẻ mặt ngờ nghệch trông đến là ngây thơ con nai tơ, nói:

"Ví như: Tiểu Bạch, đợi ngươi..."

Phụt!

Máu tươi phun trào!

Vị Tống Thư Hàng tiểu hữu do thực tại ảo huyễn hóa ra bị Bạch tiền bối giáng cho một chưởng văng ra xa, máu tươi phun ào ào.

Tất cả đạo hữu đều đần mặt ra, còn chưa kịp hiểu cóc khô gì.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng tiểu hữu bị đánh bay đi kia vẫn còn ngoan cường đứng dậy, tiếp tục nói lời thoại:

"Đợi ngươi... dài…"

Lời còn chưa dứt.

Thân ảnh của Bạch Tôn Giả đột nhiên lóe lên, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng tiểu hữu. Vỗ nhẹ lên người hắn một cái, hờ hững nói:

"Hóa cát."

"A."

Vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này kêu thảm một tiếng, lập tức hóa thành cát vàng rơi xuống đất.

Cát vàng bay lả tả.

Đáng sợ quá má ơi, Bạch tiền bối giết người diệt khẩu kìa, mặc dù biết rõ Tống Thư Hàng tiểu hữu này chỉ là ảo giác huyễn hóa ra, nhưng Bạch tiền bối dịu dàng lại chọn giết Tống Thư Hàng tiểu hữu để diệt khẩu kìa.

Lượng tin tức của cảnh tượng này lớn quá trời quá đất!

Tất cả đạo hữu đều cảm giác tim gan phèo phổi run rẩy, hình như trong lúc vô tình bọn họ đã thấy được thứ không nên thấy thì phải.

Nhưng mà câu cuối cùng mà Tống Thư Hàng tiểu hữu nói là gì nhỉ?

Mang ngươi à? Hay là thay ngươi? (đều là dai ni)

Còn cái chữ dài cuối cùng là gì ta?

Hoàn toàn không liên quan khỉ khô gì với nhau hết!

Ôi tò mò quá đi mất, không biết câu cuối cùng mà Tống Thư Hàng tiểu hữu chưa nói xong là cái gì nữa.

Có đôi khi con người kỳ quái như thế đấy, biết rõ rất có thể lời còn chưa nói hết ở trong miệng của Tống Thư Hàng tiểu hữu chính là bí mật không thể bật mí, thậm chí rất có thể sẽ khiến cho Bạch tiền bối giết người diệt khẩu, hoặc là bị Bạch tiền bối đánh cho mất trí nhớ luôn ấy chứ.

Nhưng bí mật càng nguy hiểm thì lại càng khiến cho người ta muốn thăm dò.

Trái cây càng nguy hiểm thì càng ngon lành!

Đáng tiếc, Tống Thư Hàng tiểu hữu lên sàn chưa kịp diễn xong đã bị đánh chết, còn chẳng kịp nói hết câu.

…

Trong lúc các đạo hữu đang suy tư, sau khi Tống Thư Hàng tiểu hữu số 1 bị hóa thành cát diệt khẩu xong thì thực tại ảo lại chuyển biến lần nữa, lại có thêm một Tống Thư Hàng tiểu hữu khác được sinh ra trong ảo giác.

Tống Thư Hàng tiểu hữu số 2 vừa mới lên sàn đã lộ ra nụ cười khổ:

“Bạch Chân Quân tiền bối, xin chào ngài, ta đang đứng ở bên cạnh ngài đây!”

Bạch Tôn Giả:

“…”

Lại đến nữa à?

Ánh mắt của các đạo hữu sáng lên, lại đến nữa rồi kìa!

Khóe miệng của Bạch Tôn Giả co giật, sau đó tiền bối giơ ngón tay chỉa về phía Tống Thư Hàng số điểm một cái:

“Cấm ngôn!”

Đây là thực tại ảo của Bạch Tôn Giả.

Ở nơi này, hắn là người chấp chưởng tất cả. Hắn nói cấm ngôn xong thì vị Tống Thư Hàng tiểu hữu số 2 vừa mới sinh ra kia lập tức im miệng, không hó hé tiếng nào.

Trong lòng các đạo hữu lập tức dâng lên một loại cảm giác tiếc hùi hụi.

…

Bạch Tôn Giả vỗ tay, khiến các đạo hữu tập trung chú ý đến chỗ hắn.

Sau đó, hắn chỉ về phía xa:

“Các ngươi nhìn về phía kia xem thử đi.”

Các đạo hữu lại nhìn sang đó thêm lần nữa.

Sau đó, hai mắt của bọn họ sáng lên. Ở nơi đó vốn là một mảnh đất cháy đen thui. Nhưng bây giờ lại xuất hiện một cánh rừng rậm có cổ thụ che trời, hoa cỏ xanh ngát, suối chảy róc rách, còn có một cái đạo tràng khổng lồ nữa.

Sau khi bị thực tại ảo của Bạch Tôn Giả bao vây xong thì có thể thông qua Bạch Tôn Giả, nhìn thấy cảnh tượng đại năng viễn cổ này hay sao?

Thực tại ảo còn có thể dùng như vậy sao? Ngay cả bản thân của Linh Điệp Tôn Giả cũng không nghĩ được như thế.

Các đạo hữu tạm thời bỏ qua chuyện tìm hiểu nội dung lời còn chưa tỏ của Tống Thư Hàng tiểu hữu, sự chú ý của bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

Phía trên đạo tràng đó có thân ảnh của một vị đại năng như ẩn như hiện. Trên đầu hắn đội một đạo quan viễn cổ, người mặc đạo bào kim vân, ngồi trên một đài sen bằng bạch ngọc.

Vị đại năng cổ xưa này đội một quang luân trông như một vầng trăng sáng, bao phủ dung mạo của hắn, khiến cho người ta không thể trông thấy rõ tướng mạo.

Các vị đạo hữu chỉ mới trông thấy đạo quang luân trông như vầng trăng sáng kia thôi thì trong lòng cũng đã dâng lên rất nhiều cảm ngộ rồi.

Đạo quang luân tựa như mặt trăng kia chính là ánh sáng của Đạo mà những trường sinh giả đã tạo ra.

Nó giống như một mặt gương, bất kỳ tu sĩ trình độ nào, khi nhìn vào ánh sáng của Đạo này thì đều có thể soi rọi ra chính bản thân mình, kết hợp với ánh sáng của Đạo, có thể nhận được rất nhiều cảm ngộ khác nhau.

Mà lúc này, vị đại năng cổ xưa kia đang kết ấn, một tay vẫy nhẹ phất trần, trong miệng đang giảng một thiên kinh văn được lưu truyền rất rộng rãi là đạo tạng.

Thiên kinh văn này vẫn còn lưu truyền đến ngày nay, ngay cả đệ tử phật môn như Thông Huyền đại sư cũng biết nó.

Chương 570: Trường Sinh Giả bị nổ đầu

Tất cả thành viên trong tiểu đội của Bạch Tôn Giả đều biết sơ sơ về thiên kinh văn đạo tạng này, thậm chí mỗi người đều từng nghiên cứu về thiên kinh văn này rồi.

Thế nhưng, đương khi vị đại năng cổ lão này mở miệng giảng giải thiên kinh văn đạo tạng kia thì tất cả mọi người trong tiểu đội của Bạch Tôn Giả vẫn cảm giác được nó vô cùng huyền diệu. Nội dung của kinh đạo tạng được vị đại năng cổ lão kia dùng vài câu giảng giải thấu đáo, biến thành đại đạo chi âm.

Từng chữ như châu ngọc, mỗi câu mà đại năng kia nói ra đều như cộng minh với lực lượng đại đạo trong đất trời.

Luận đạo mà có cả dị tượng xuất hiện, mây lành giăng kín, trong hư không còn có cả vô số đóa sen vàng nở rộ, sau đó thì lục tục tiêu tán…

Tất cả thành viên trong tiểu đội của Bạch Tôn Giả, thực lực cao thấp khác nhau, nhưng mỗi người đều nghe vô cùng say sưa. Cùng một nội dung, nhưng lọt vào tai từng người khác nhau thì đều có thể sinh ra lĩnh ngộ riêng thích hợp với bản thân mình.

Vị đại năng viễn cổ kia còn chưa kết thúc buổi khai đàn thì trong lòng Linh Điệp Tôn Giả đã sinh ra xúc động muốn bế quan tu luyện ngay lập tức, gần như chỉ mới nghe vài câu thôi đã khiến hắn loáng thoáng bắt được bí quyết của Huyền Thánh bát phẩm rồi. Chuyến mạo hiểm vào di tích viễn cổ lần này, chỉ riêng mấy lời đại đạo chi âm này thôi cũng xem như khiến cho Linh Điệp Tôn Giả lời to rồi.

Bạch Tôn Giả cũng tu hoạch được rất nhiều, hắn đang nhắm mắt suy tư. Trên người Bạch tiền bối, linh lực đang tiếp tục áp súc không ngừng… đang sinh ra một loại thoát thai hoán cốt khác.

Mấy người Vũ Nhu Tử, Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Thông Huyền đại sư, Bạch Hạc Chân

Quân đều có thu hoạch riêng của mình, hoặc là trầm tư, hoặc là nghe say mê.

Đợi sau khi bọn họ bình an rời khỏi di tích thượng cổ này, chỉ cần bế quan tu luyện, thì chuyện đột phá một tiểu cảnh giới, hay thậm chí là trùng kích một đại cảnh giới cũng không phải chuyện viễn vông.

Vị đại năng viễn cổ kia thật sự chính là đại kỳ ngộ, đại tiên duyên chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu!

Huống hồ gì, vị đại năng viễn cổ này không phải là Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường, mà đây chính là một vị Trường Sinh Giả.

Sau Kiếp Tiên cửu phẩm, trong tình huống Thiên Đạo có chủ thì nếu như những nhân vật thiên tài có được thiên mệnh chi tư kia muốn tiến được thêm một bước thì phải tạo ra được đạo của riêng mình, thì mới có thể bước thêm được nửa bước, trở thành Trường Sinh Giả.

Thời kỳ thượng cổ, những người có thiên mệch chi tư tự tạo ra Đạo của mình đều là những kẻ ưu tú nhất trong thời đại ấy.

Vị thiên đế đã từng thành lập nên Thiên Đình viễn cổ, chính là dùng toàn bộ Thiên Đình viễn cổ ấy dựng nên Trường Sinh chi đạo khổng lồ của riêng mình. Trường Sinh chi đạo của hắn không chỉ có thể khiến cho mình trường sinh, mà còn có thể khiến cho những thành viên của Thiên Đình viễn cổ cũng có thể nhận được hiệu quả của trường sinh. Chỉ cần Thiên Đình vẫn còn thì chúng tiên trong Thiên Đình vẫn có thể được trường sinh, có thể tiếp xúc sớm với bí mật của trường sinh.

Còn có vị tổ sư con rối thời viễn cổ của Mặc Môn kia nữa, hắn ta chơi một chiêu quá tuyệt, biến thân thể của mình thành con rối, tạo ra trường sinh chi đạo thuộc về chính bản thân mình.

Vị đại năng thượng cổ đang khai đàn ở trước mắt này cũng là một thành viên trong số những Trường Sinh Giả kia, chỉ là không biết Đạo của ngài ấy là gì nhỉ?

Thành viên trong tiểu đội của Bạch Tôn Giả đang suy nghĩ vấn đề này thì vị đại năng kia đột nhiên ngừng lại, kết thúc giảng giải thiên thứ nhất của đạo tạng kinh!

Sau đó, quang luân trên đầu của vị đại năng kia đột nhiên trở nên sáng rực.

Đài sen bằng ngọc mà ngài ấy đang ngồi chợt biến thành vô vàng đốm sáng, sau đó mất tăm không thấy đâu nữa.

Trên thân thể của ngài ấy lại "mọc" ra một đóa hoa sen khổng lồ, bao phủ toàn bộ cơ thể lại.

Bạch Tôn Giả nháy mắt hiểu ra, nói:

"Đây chính là Trường Sinh Giả đang diễn dịch Đạo của mình!"

Trường Sinh Giả đang biểu diễn nguyên lý về trường sinh chi đạo của ngài ấy cho mọi người ở đây.

Trong quá trình vị đại năng này diễn dịch, mọi người cũng cảm ứng được một số pháp tắc vụn vặt. Đó là cảm ứng về một loại pháp tắc "sinh ra mầm sống mới từ trong tử vong", hoặc nên nói là cây khô gặp xuân nhỉ?

Ở bên trong thân thể vốn có của vị đại năng này, có một sinh mệnh mới đang được thai nghén mà thành, hiện tại đã sắp sinh ra thành công. Cái sinh mạng mới kia chính là con của cô ấy… cũng chính là bản thân cô ấy!

Đúng vậy, là cô ấy.

Từ trong thân thể của vị đại năng mọc ra một đóa hoa sen, bên trong hoa sen loáng thoáng xuất hiện một đạo thân ảnh mảnh khảnh, cũng là hình dạng của một cô gái.

Trong lòng mọi người đều sinh ra một loại minh ngộ, có thể khả năng thai nghén ra sinh mệnh mới này chính là Đạo của vị đại năng kia.

Cũng giống như sinh con đẻ cái vậy, từ trong cơ thể của mình, lại "sinh" ra một "chính mình" khác.

Mà sau khi sinh ra một "mình" mới kia thì "mình" mới ấy sẽ kế thừa toàn bộ của thân thể cũ. Bao gồm toàn bộ những thứ cần thiết như tri thúc, linh hồn, cảnh giới thực lực, cảm ngộ!

Hơn nữa, mỗi một lần tân sinh đều khiến cho vị đại năng này trở nên cường đại hơn nữa.

Đó cũng là một trường sinh chi lộ rất đặc biệt.

…

Nhưng lúc này trong lòng mấy người Bạch Tôn Giả vẫn có chút tò mò, rốt cuộc vị đại năng kia lưu lại đoạn hình ảnh này là muốn biểu đạt cái gì đây?

Trước đó cô ấy đang giảng thuật đạo tạng kia cho ai chứ?

Chỉ là, thành viên trong tiểu đội của Bạch Tôn Giả bây giờ lại không có thời gian để nghĩ chuyện khác, tất cả mọi người đều căng mắt ra nhìn kỹ quá trình vị đại năng này thai nghén tân sinh. Cái quá trình này là Trường Sinh Giả đang diễn dịch Đạo của mình, còn tuyệt vời hơn gấp trăm gấp ngàn lần so với khai đàn nữa.

Nếu như có thể lĩnh ngộ ra được dù chỉ ít thôi thì cũng diệu dụng vô cùng.

Trước mắt, đóa hoa trên trên người của vị đại năng kia hé mở, lộ ra một ngọc thể hoàn mỹ tuyệt vời ở bên trong. Thân thể này hoàn mỹ đến mức không thể nào tả nổi, không hề có chút tì vết nào!

Đó chính là tân sinh của cô ấy!

Còn thân thể vốn có của cô thì lại dung nhập vào bên trong đóa hoa sen khổng lồ này, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Thân thể tân sinh kia đứng lên từ trong hoa sen, cánh của đóa sen kia biến thành một kiện đạo bào, khoác lên cơ thể cô.

Hạt sen thì biến thành đạo quan.

Đài sen thu nhỏ lại, biến trở lại thành một tòa sen trắng để ngồi, lơ lửng dưới chân, nâng cơ thể cô lên.

“Hôm nay ta lại có thể sinh đẻ thuận lợi, thành công sinh hạ chính bản thân mình ra. Lần này ta đã thử ‘sinh’ bản thân mình ra sớm một chút. Rất thành công, hiệu quả còn tốt hơn so với tưởng tượng của ta.”

Trường Sinh Giả vừa mới chào đời ngửa mặt lên nói với không trung, nét mặt để lộ ra vẻ vui mừng.

Giọng nói của cô mang theo khẩu âm địa phương khá nặng, nhưng cũng giống như lúc cô khai đàn vậy, trong thiên địa có một loại lực lượng tự động “phiên dịch” những lời do cô nói ra, khiến cho tất cả những người nghe thấy giọng của cô đều tự động hiểu được ý tứ của cô là gì.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, rất nhiều người trong tiểu đội của Bạch Tôn Giả đều dâng lên một loại cảm giác quen thuộc, lẽ nào vị Trường Sinh Giả tự sinh ra bản thân mình đang tự sướng quay lại cảnh này đấy à?

Chuẩn không cần chỉnh, đúng là cô ấy đang tự sướng đó. Cô đang ngửa mặt lên trời nói chuyện, nhưng bộ dạng lại giống như đang nói chuyện với rất nhiều người theo dõi vậy.

Nếu thế thì có thể toàn bộ quá trình khai đàn lưu lại ở chỗ này cũng thành ra dễ hiểu rồi, đây có thể chính là do cô ấy tự quay rồi lưu lại.

“Trạng thái hiện tại của ta rất tốt… có thể, ta của bây giờ có thể ứng đối với trận chiến tiếp theo rồi nhỉ?”

Vị Trường Sinh Giả này nhìn về phía “màn hình” cười ha hả nói.

Tuy rằng bộ dạng cười tươi như thế, nhưng từ trong hình ảnh này cũng có thể thấy được một người thân là Trường Sinh Giả như cô nhưng hình như không mấy tự tin vào trận chiến sắp tới thì phải?

“Tránh né hắn hơn ba trăm năm rồi, nhưng vẫn bị hắn tìm thấy. Đúng là một gã đàn ông cứng đầu cứng cổ mà… Ái chà, tuy rằng ta không hề ghét mấy gã đàn ông cứng đầu như thế. Nhưng nếu như ở trong trường hợp đối phương một lòng một dạ muốn đuổi giết ta thì đau đầu lắm ấy chứ.”

Cô tiếp tục nói.

“Không nói chuyện này nữa… Tóm lại, trước khi ta chết, ta sẽ quay lại toàn bộ. Dù sao thì công việc của ta chính là ghi chép lại tất cả những gì ta thấy, lưu lại toàn bộ lịch sử ‘thật sự’. Nếu như có một ngày, ta thật sự muốn chết thì ta nhất định sẽ quay lại toàn bộ quá trình bản thân bỏ mạng. Đây cũng là một phần của lịch sử.”

Vị Trường Sinh Giả này vỗ vỗ đạo bào trên người mình, buộc cái đạo quan bị lệch của mình lại.

Cảnh tượng lại trở nên nặng nề.

Chừng 30 giây sau, nhưng có vẻ như thời gian trong hình ảnh đó lại trôi qua nhanh hơn, khung cảnh vốn đang sáng sủa lúc này lại trở nên nhá nhem.

“Tới rồi.”

Vị Trường Sinh Giả kia mỉm cười khẽ kêu một tiếng.

Ở trước mặt cô, không gian đột nhiên bị một đôi tay khổng lồ đen thui xé toạc ra.

Trên đôi tay này có vô số hắc khí quấn quanh, bên trong luồng ma khí đó loáng thoáng có thể trông thấy vô số đôi mắt đỏ quạch như máu, mọc khắp đôi tay này.

“Tìm thấy ngươi rồi, Trường Sinh Giả Trình Lâm.”

Trong giọng nói của đôi tay màu đen nọ ngập tràn tức giận.

“Ờ, là ta đây.”

Trường Sinh Giả được gọi là Trình Lâm kia thản nhiên đáp lời. Ngữ khí vô cùng bình tĩnh, không hề có cảm giác thấp thỏm run sợ.

“Trả lời ta đi, Trường Sinh Giả Trình Lâm, tại sao cô lại tiết lộ tình báo về Thiên Đình ra ngoài chứ! Tại sao lại bán đứng bọn ta?”

Trọng giọng nói của chủ nhân đôi tay màu đen kia mang theo cơn giận bị đè nén đến cùng cực, hắn tựa như một ngọn núi lửa đang súc thế chỉ chực phun trào, bất kỳ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

“Hóa ra là thế, ngươi biết ta là kẻ đã tiết lộ tin tức của Thiên Đình ra ngoài cho nên mới bám riết theo ta không chịu buông đấy à. Rõ ràng ta làm kín kẽ lắm mà nhỉ, ha ha.”

Trường Sinh Giả Trình Lâm mỉm cười, vô cùng xinh đẹp.

Chủ nhân của đôi tay màu đen kia đẩy không gian bước ra:

“Tại sao cô vẫn có thể bình tĩnh như thế hả, bởi vì cô tiết lộ tin tức của Thiên Đình ra ngoài cho nên Thiên Đình mới bị hủy diệt… Cô là kẻ tội đồ không thể thứ tha.”

“Ừ, đương nhiên là vì ta biết rõ Thiên Đình sẽ bị hủy nên mới tiết lộ tin tức ra ngoài đấy chứ.”

Trường Sinh Giả Trình Lâm cười lớn rồi đáp.

Trong lúc nói chuyện, chủ nhân của đôi tay màu đen kia thuấn di đến bên cạnh cô, giơ cánh tay rắn rỏi của mình siết chặt cổ của Trình Lâm.

Trên đầu của chủ nhân của đôi tay màu đen kia cũng có một vầng quang luân tựa như ánh trăng, bên trong quang luân nọ ẩn chứa pháp tắc đại đạo của sự hủy diệt lẫn tử vong, đây cũng là một vị Trường Sinh Giả.

Thân thể khổng lồ của hắn xách cổ Trình Lâm giơ lên giữa không trung. Còn Trình Lâm thì lại không hề ra tay phản kháng.

“Hãy cho ta biết lý do khiến cô phản bội mọi người đi, hãy mau nói cho ta biết!”

Chủ nhân của đôi tay màu đen kia cắn răng nói, giọng của hắn tựa như dã thú đang gầm lên.

“Đây là bí mật đấy.”

Trường Sinh Giả Trình Lâm mỉm cười ngọt ngào, còn tinh nghịch nháy mắt với chủ nhân của đôi tay màu đen kia:

“Hơn nữa Thiên Đình cũng bị hủy cả rồi, nói cho ngươi biết lý do thì có nghĩa lý gì nữa đâu? Chẳng lẽ ‘lý do phản bội’ của ta lại có thể khiến cho nỗi đau tâm hồn của ngươi đỡ hơn phần nào à?”

“Đáng chết!”

Chủ nhân của đôi tay màu đen kia nổi điên, hắn siết chặt cổ của Trường Sinh Giả Trình Lâm, một tay túm lấy đầu của cô, siết thật mạnh.

Cũng dễ dàng như đang bóp nát đồ thường vậy, đầu của một vị Trường Sinh Giả cứ thế bị bóp nát.

Trong toàn bộ quá trình này, Trường Sinh Giả Trình Lâm không hề phản kháng chút nào.

Rõ ràng trước đó cô còn nói phải đối mặt với trận chiến sắp tới. Nhưng khi thật sự đối mặt với chủ nhân của đôi tay màu đen này, cô lại không hề có bất cứ động thái gì, cả hai đều là Trường Sinh Giả, vượt xa Kiếp Tiên cửu phẩm, không lý nào cô lại không có khả năng chống cự được.

Sau khi đầu của Trường Sinh Giả Trình Lâm bị bóp nát xong thì hình ảnh được ghi lại trước mắt cũng lập tức dừng lại.

Tất cả lại trở nên yên tĩnh.

…

Tuyết Lang Động Chủ không dám tin:

“Trường Sinh Giả lại chết như thế sao?”

Một người nữ nhân vượt xa cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, đứng ở đỉnh cao của giới tu chân lại ngủm như thế sao? Hay chỉ là quay phim thôi?

Linh Điệp Tôn Giả thản nhiên nói:

“Chưa chắc đâu, chỉ là đầu bị bóp nát mà thôi… Cho dù là bản thân ta thì cũng có vài cách có thể khôi phục lại, huống hồ gì là một vị Trường Sinh Giả như thế.”

“Chuyện này có liên quan đến việc Thiên Đình viễn cổ bị tiêu diệt. Theo như những gì trong đoạn hình ảnh ban nãy thì bí ẩn trong sự sụp đổ của Thiên Đình viễn cổ có liên quan đến vị Trường Sinh Giả Trình Lâm kia, mà bản thân cô ấy lại sắm vai nhân vật chẳng lấy làm tốt đẹp gì.”

Mắt Lạc Trần Chân Quân tối sầm… Chuyện của Thiên Đình viễn cổ, một vị lão tổ tông nhà hắn cũng biết được chút tin tức.

Lão tổ tông nhà hắn chính là chủ nhân thứ năm của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Ngũ Tu. Thất Tu nhất mạch đời đời tương truyền, Nhất Tu hoặc Nhị Tu ngày xưa chắc chắn có trải qua sự kiện Thiên Đình bị hủy diệt, nên cũng truyền lại được chút tin tức cho đời sau.

Bạch Hạc Chân Quân:

“Ta lại càng để ý tới Trường Sinh Giả có đôi tay đen thui mọc đầy mắt kia hơn, hắn là ai nhỉ? Không phải là Thiên Đế đấy chứ?”

Bạch Tôn Giả lắc đầu nói:

“Không phải Thiên Đế đâu, năm đó Thiên Đế là một trong những vị Trường Sinh Giả cường đại nhất, trong số những người cùng lập nên Thiên Đình với hắn còn có vài vị đạo hữu có thiên tư không hề thua kém gì Thiên Đế. Về sau, nghe nói trong số mấy đạo hữu của Thiên Đế kia cũng có vài vị tạo ra được Đạo của riêng mình. Chủ nhân của đôi tay màu đen này chắc là một trong số mấy vị Trường Sinh Giả ấy. Thậm chí, ngay cả vị Trường Sinh Giả Trình Lâm kia cũng có thể là một trong số những đạo hữu của

Thiên Đế.”

Thông Huyền đại sư đứng kế bên chắp tay, thở dài.

Phật môn đều để ý đến nhân quả.

Mỗi một việc tu sĩ làm đều có thể vì nhân mà mang đến các quả khác nhau.

Không thể nghi ngờ, e là vì việc này mà có thể mấy người bọn họ đã bị cuốn vào trong nhân quả của Thiên Đình viễn cổ rồi.

“Chuyện của Thiên Đình viễn cổ cách chúng ta xa xôi lắm, mọi người không cần nghĩ ngợi gì nhiều, cứ bình tĩnh, cứ từng bước tu luyện lên là được. Nghĩ nhiều thì sẽ dễ sinh ra tâm ma nữa.”

Lúc này, Linh Điệp Tôn Giả lại mỉm cười nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Mọi người cứ nghỉ ngơi một lúc đi, sau đó lại chờ đoạn ghi hình đó chiếu lại lần nữa, trong đoạn phát ban nãy, trước khi Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng giải đạo tạng thì còn giảng giải vài loại kinh văn khác nữa. Đợi sau khi đoạn ghi hình đó phát lại thì chúng ta lại xem thêm lần nữa.”

Thành viên của tiểu đội đều gật đầu, trước khi Bạch Tôn Giả khởi động thực tại ảo thì bọn họ đã bỏ lỡ rất nhiều đoạn, nếu như có thể xem thêm lần nữa thì tốt quá.

Nhóm người Linh Điệp Tôn Giả ngồi bên trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả, vừa chờ đoạn ghi hình kia phát lại, vừa suy tư nhớ lại những thu hoạch có được trong quá trình nghe Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng đạo.

Bạch Tôn Giả thì im lặng nhìn khu đất cháy đen ở phía xa.

Trường Sinh Giả Trình Lâm… Trường Sinh Giả có đôi tay mọc đầy mắt… Thiên Đế mất tích trong lúc Thiên Đình bị nổ tung.

“Thú vị thật đấy.”

Bạch Tôn Giả nói thầm.

Hơn nữa, hiệu quả ghi hình của vị Trường Sinh Giả ở đây quả thật rất tuyệt vời. Trước tiên cứ nhớ kỹ cái chỗ này, đến lúc đó, nếu như các đạo hữu khác ở trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng có hứng thú thì có thể dẫn bọn họ đến đây nghe pháp rồi lĩnh ngộ.

Đến lúc đó, thì có thể kiếm thêm một khoản linh thạch xem như bán vé vào cổng rồi, cũng giống như khi Thông Huyền đại sư phát hiện bên trong Kim Cương động phủ có một cái giếng cổ luyện tâm xong thì đại sư lập tức làm ra mớ kim cương lệnh để bán vé vào cổng vậy.

Bạch Tôn Giả chiếm cứ cái di tích thượng cổ này cũng có thể thu một phần tiền nhất định xem như vé vào cổng, bởi vì Nhóm Cửu Châu Số 1 có quy định, có trả giá thì mới có thu hoạch!

Nhưng muốn dẫn người vào đây nghe pháp thì Bạch Tôn Giả lại phải mở thực tại ảo ra cho các đạo hữu khác nữa, hình như món tiền này cũng chẳng ngon ăn tí nào nhờ?

Nghĩ tới đây, Bạch Tôn Giả lại quay đầu lại, đúng lúc trông thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu số 2.

À đúng rồi, còn có Thư Hàng tiểu hữu nữa. Phù văn vạn lý phi độn thuật của hắn bị kích hoạt rồi, thế bây giờ hắn đã quay lại trái đất rồi sao? Nếu như có thời gian thì đợi sau khi “quay phim” xong thì sẽ dẫn hắn đến di tích cổ này xem như ban thưởng cũng được.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bộ phim kia phải khiến hắn vừa lòng cái đã.

Bạch Tôn Giả nghĩ thầm trong lòng.

…

Trước cổng của Bích Thủy các.

Khốc Lão Nhân nghiêm mặt ngồi canh ở trước cửa, nếu cửa lớn của Bích Thủy các mà không mở thì hắn sẽ không đứng dậy đâu!

Lại nói, hình như hôm qua hắn thấy loáng thoáng có thứ gì bay ra từ trong Bích Thủy các, nếu như hắn không nhìn nhầm thì chắc thứ bay ra đó là linh quỷ thì phải.

Nhưng Khốc Lão Nhân cũng không hề đuổi theo linh quỷ, bây giờ với hắn mà nói, tìm được thiên khấp bảo điển bản hoàn chỉnh mới là chuyện quan trọng nhất. Linh quỷ gì đó hoàn toàn không khiến hắn có tí tẹo hứng thú gì.

Thế nên Khốc Lão Nhân chọn tiếp tục ngồi chờ ở cổng.

Hắn muốn dùng ý chí kiên cường của mình để khiến người trong Bích Thủy các này cảm động, dù có phải trở thành đệ tử của

Bích Thủy các thì hắn cũng chịu nữa, dù sao thì hắn cũng chỉ là một gã tán tu mà thôi!

Dù là mười ngày, một tháng, hay thậm chí là một năm, mười năm, ta cũng có thể chờ được! Khốc Lão Nhân nghĩ thầm trong bụng, hắn không tin người trong Bích Thủy các mười năm cũng không bước chân ra khỏi cửa!

“Hu hu hu, dù cho có chết thì ta cũng phải chết ở trước cửa của Bích Thủy các, huhuhu, hãy cảm nhận ý chí của ta đi mà!”

Khốc Lão Nhân vừa khóc vừa nói.

…

Bích Thủy các, Thời Quang thành.

“Hu hu hu hu, mang tấm lòng nhân từ đọc bản nhật ký của cao tăng khổ hạnh này xong, tự dưng ta cảm giác vị cao tăng này thật là lợi hại. Hu hu hu, biết bao nhiêu đau khổ như thế mà hắn vẫn có thể kiên cường chịu đựng hết thảy. Đặc biệt là cái đoạn trúng độc này đây, sau cùng cao tăng còn có thể dựa vào ý chí kiên cường của mình để áp chế kịch độc nữa, đúng là cảm động quá đi mất, huhuhu.”

Diệp sư tỷ vừa xem vừa khóc, nước mắt tuôn như mưa rào.

Tống Thư Hàng vừa dịu dàng an ủi, vừa giúp cô lau nước mắt, mà ta bảo này Diệp sư tỷ ơi, mang lòng nhân từ xem quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này thôi chứ không phải là bỏ hết luôn chỉ số thông minh với cả đầu óc để mà đọc đâu nha!

Cái đoạn dựa vào ý chí để áp chế kịch độc tả bốc phét không chịu nổi. Chẳng lẽ chỉ cao tăng chỉ cần dựa vào ý chí kiên cường, dù cho là chất độc cực mạnh thiếu chút nữa lấy mạng hắn cũng có thể tự động khỏi à?

Nếu như ý chí mà đáng sợ được như thế thì còn cần bác sỹ làm cái gì?

Mà lại nói… Diệp sư tỷ cũng khóc thành như thế rồi, chắc cũng phải đủ lòng nhân từ rồi ấy nhỉ?

Đây là cả lòng nhân từ lẫn lòng thương cảm cộng lại luôn đấy.

Trong lúc suy tư, Diệp sư tỷ lại giở sang tờ cuối cùng của quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này.

“Huhuhuhu, ôi xúc động quá đi mất. [Cuối cùng, hắn đã tử ẹo… Ngay cả xương cốt cũng mục ruỗng ở trong đất sâu]. Qủa nhiên, kiểu lãng mạn thế này mới là kết cục tốt nhất dành cho cao tăng mà. Huhuhu.”

Diệp sư tỷ khóc đến dốc hết cả ruột gan.

Tống Thư Hàng tiếp tục dịu dàng lau nước mắt cho Diệp sư tỷ, cái đoạn “Lại nói cái vụ ngay cả xương cốt cũng mục ruỗng ở trong đất sâu” thì lãng mạn ở chỗ nào chứ hả! Hơn nữa không phải cao tăng có ý chí kiên cường lắm à? Ngay cả kịch độc cũng vượt qua được nữa mà, sao không vượt qua luôn cái chết nhảm nhí này giùm cho ta luôn đi! Tự dưng chết vớ vẩn như thế là lạ lắm à nha!

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng hiểu ra, bây giờ Diệp sư tỷ không chỉ mang theo lòng nhân từ thôi đâu, mà nhất định là cô thời gian thương cảm của thiên khấp bảo điển của cô ấy lại phát tác nữa rồi.

Cho nên lúc này đây cô ấy đang cực kỳ mẫn cảm, một chút xúc động nhỏ xíu thôi cũng có thể đâm mạnh vô điểm khóc của cô ấy, khiến cho cổ khóc tu tu luôn.

Lại nói, Diệp sư tỷ ở trong trạng thái này thật sự rất thú vị.

Nếu như điểm khóc của cô ấy có thể đề cao thêm được chút nữa thì càng tốt.

“Diệp Tư, cô có lĩnh ngộ được gì không?”

Tống Thư Hàng dịu dàng hỏi, theo như những gì mà giám định thuật nói thì mang lòng nhân từ để đọc quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này thì sẽ có được thu hoạch không tưởng.

Bây giờ Diệp sư tỷ đã đọc xong quyển nhật ký này rồi, không biết có thu hoạch hay lĩnh ngộ được gì không nữa?

Diệp Tư Tiên Tử dụi mắt, thi thoảng lại thút thít vài cái.

Sau đó cô cố gắng ngẫm lại một lúc.

“Hình như lúc đọc xong thì ta có một loại cảm giác tựa như linh quang lóe lên ấy.”

Diệp Tư sư tỷ khẽ nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng rỡ lên:

“Đúng là nó rồi, thứ linh quang lóe lên đó chắc chính là bí quyết siêu độ đấy!”

Diệp sư tỷ xấu hổ cúi đầu xuống:

“Nhưng sau đó vì trong lòng ta đang buồn đau khôn xiết, nên khóc một trận cho đã, cái linh quang mới lóe lên kia ta cũng chẳng kịp bắt lấy.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Nhưng không sao đâu, chúng ta xem lại lần nữa là được thôi! Lần này nhất định có thể thành công.”

Diệp sư tỷ sụt sịt nói, tuy rằng sau khi xem qua một lần thì toàn bộ nội dung của quyển sách này đã khắc sâu trong đầu của cô rồi. Nhưng cô cảm giác nếu như xem lại lần nữa thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

“Được rồi, cũng chỉ có thể làm thế thôi.”

Tống Thư Hàng lại lật quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh kia qua.

Lòng nhân từ, lòng nhân từ!

“Thư Hàng, ngươi có thể đọc quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này cho ta nghe được không.”

Diệp sư tỷ đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng:

“?”

Diệp sư tỷ dịu giọng:

“Ban nãy ta khóc dữ quá, giờ mắt hơi sưng. Cho nên ngươi đọc cho ta nghe nhé. Ta muốn nghe giọng ngươi đọc quyển sách này.”

Tuy rằng có thể dùng trì dũ thuật để hai mắt mình khỏi hẳn, nhưng Diệp sư tỷ cảm giác đây là một cách để gia tăng cảm tình của mình và Tống Thư Hàng.

“…Cũng được.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Thế nên hắn giở quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh kia ra bắt đầu đọc.

Lòng nhân từ, lòng nhân từ!

Chất giọng của Tống Thư Hàng chậm rãi vang lên trong không gian thư viện, hắn khoan thai đọc nội dung của quyển nhật ký này.

Nội dung của quyển nhật ký cũng quanh quẩn bên tai.

Vị cao tăng ở trong quyển nhật ký này có quả đầu trọc lốc, mặc quần áo vải đơn sơ, đi chân tần, người gầy gò ốm o, nhưng đôi mắt sáng ngời, tinh, khí, thần đều tràn trề.

Cao tăng đi trong trời đông gió rét, hơn mười ngày không ăn không uống.

Cao tăng đói khổ lạnh lẽo.

Diệp sư tỷ ôm gối nghiêng đầu, nhắm mắt lại nghe hắn đọc.

Tiếng đọc sách của Tống Thư Hàng vẫn vang lên khoan thai trầm bổng.

Đột nhiên, Thư Hàng đang đọc sách tự dưng lại rùng mình một cái.

Hắn cảm thấy đói khổ, lạnh lẽo, và cả cảm giác đau nhói giá rét thấu tim truyền đến từ lòng bàn chân nữa!

Chương 571: Linh hồn thiếu nhân từ, chết một lần đi!

Không phải nhập mộng, cũng không phải ảo giác.

Đang khi Thư Hàng chậm rãi đọc quyển “Nhật ký của cao tăng khổ hạnh” này, thì thân thể của hắn lại có thể cảm nhận được sâu sắc sự đau khổ mà vị cao tăng này đã trải qua trong lúc khổ hạnh.

Loại cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy khi mặc áo tang mỏng manh, chịu đói rét lạnh lẽo, đi chân trần ở nơi băng thiên tuyết địa… Cái khả năng chịu rét mà tu sĩ vẫn lấy làm tự hào lúc này hoàn toàn chẳng có chút tác dụng nào

Những đau khổ mà vị cao tăng ở trong quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này đã gánh chịu bây giờ đang trực tiếp tác dụng lên người của Tống Thư Hàng, không thèm đếm xỉa đến ma phòng và vật phòng của hắn.

Mặt của Tống Thư Hàng bị đông lạnh xanh mét, môi tím tái và cảm giác như thể bàn chân của hắn sắp bị đông lạnh tới mức nứt toác ra.

“Thư Hàng?”

Diệp sư tỷ nhìn thấy trạng thái của Tống Thư Hàng không đúng lắm nên lập tức thi triển trì dũ thuật lên người hắn.

Nhưng trì dũ thuật hoàn toàn không có tác dụng gì cả, bởi vì thân thể của Tống Thư Hàng vốn cũng không phải bị thương.

Quyển “Nhật ký cao tăng của khổ hạnh” này quả nhiên có điều tà đạo, đọc lên thì lại xảy ra dị trạng. Tống Thư Hàng lập tức dừng lại không đọc quyển Nhật ký cao tăng của khổ hạnh này nữa, không dây vào được thì anh không biết trốn à? Cùng lắm thì anh đây không đọc nữa là được chứ gì!

Nhưng lúc này lúc này lại xuất hiện chuyện khá quỷ dị.

Tống Thư Hàng đã ngừng đọc, nhưng trong hư không lại có một giọng nói khác đang lớn giọng đọc quyển nhật ký này.

Giọng đọc kia nghe y chang giọng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng lấy tay bịt miệng của mình lại – Bố khỉ, làm sao có thể như vậy được chứ, miệng mình căn bản không hề mấp máy cái nào luôn mà!

Giọng đọc này ở đâu ra đây? Từ mũi à, hay là lỗ mông chui ra?

Diệp sư tỷ giống như nghĩ đến điều gì đó, liền nói:

“Lẽ nào đây là chú văn ngâm xướng tên kỹ xảo tự động tục xướng của vu thuật thượng cổ sao? Thư Hàng, lý ra ngươi không thể nắm giữ kỹ xảo cao thâm như thế được đúng không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy.

Hơn nữa, kỹ xảo tự động tục xướng ư? Nói cách khác, hắn chỉ đọc đoạn mở đầu, nhưng quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này sẽ tự động đọc hết nguyên quyển sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy lòng đau như cắt.

Thế này rõ ràng là chơi gian mà – Đây chẳng phải là ép hắn phải chịu đựng cùng một loại thống khổ với cao tăng trong quyển sách hay sao?

Diệp sư tỷ nhíu mày nói:

“Xem ra cái kỹ năng tự động tục xướng này chính là cái bẫy ẩn chứa ở bên trong quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh đó, bắt đầu từ khi Thư Hàng ngươi đọc quyển nhật ký này thì e là chân khí trong cơ thể của ngươi cũng đã tiến vào hình thức của chú văn ngâm xướng mất rồi. Ngươi cố gắng cảm nhớ lại thử xem, có phải là cảm giác được có chỗ nào không đúng hay không?”

Có một số điều Diệp sư tỷ còn chưa nói ra. Tự động ngâm xướng này là một loại kỹ xảo giống như pháp thuật, bây giờ Tống Thư Hàng đang tự mình thể nghiệm một phen, nếu như may mắn thì nói không chừng sau này hắn còn có thể nhân cơ hội để nắm giữ loại kỹ xảo dạng pháp thuật này nữa. Tuy rằng đối với tu sĩ mà nói thì loại pháp thuật này chẳng để làm gì. Dù sao thì tu sĩ cũng khác với cổ vu, mấy loại đạo pháp cần phải ngâm xướng thời gian lâu cũng chẳng có nhiều.

“Rất lạnh, cũng giống hệt như vị cao tăng ở trong quyển nhật ký này vậy, giống như đang phải đi chân trần giữa trời đông giá rét ấy.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

“Thế thì đúng là phiền toái rồi.”

Diệp sư tỷ lập tức cảm thấy lo lắng – bởi vì cô nhớ rõ, kết cục cuối cùng trong quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này thì vị cao tăng khổ hạnh kia đã bỏ mình.

Nghĩ tới đây, Diệp sư tỷ lập tức dùng kiếm làm bút, nhanh chóng khắc họa trên mặt đất. Cô nhất định phải nhanh chóng cắt đứt cái tự động tục xương ở trong hư không này mới được, bằng không rất có thể mạng sống của Tống Thư Hàng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Thấy Diệp sư tỷ có vẻ lo lắng như thế, Tống Thư Hàng thở dài, hắn cũng đã nghĩ đến kết cục tử ẹo của vị cao tăng này rồi.

Chẳng lẽ hắn sẽ chết hay sao?

Trong lúc đang suy tư thì hàn ý trên người hắn đột nhiên biến mất hết… Sau đó là cái nóng rẫy khắc nghiệt không ngôn từ nào tả siết. Giống như đang phải đi lại trong sa mạc vậy, hàn ý lạnh thấu xương dưới chân nay lại biến thành cơn nóng sôi sục tựa như có thể nướng chín con người.

Tống Thư Hàng cảm giác lúc này mình giống như chang con vịt nhỏ trong món ăn chân bịt nướng mà Hoa Hạ cấm bán vậy – Đặt một con vịt sống lên một tấm thép nóng, sau đó cho gia vị vào rồi tăng nhiệt độ của tấm thép lên. Bởi vì nóng, nên con vịt sống kia sẽ đi tới đi lui trên tấm thép, sau đó sẽ bắt đầu nhảy tưng tưng lên. Cuối cùng chân vịt được nướng chín rồi, nhưng con vịt vẫn còn sống, đầu bếp sẽ chặt chân nó ra bày lên đĩa, còn con vịt thì để làm món khác.

Bàn chân của Tống Thư Hàng lúc này bỏng rát vô cùng khó chịu, cảm giác như sắp bị nướng chín đến nơi. Nếu thêm mấy phút nữa thì chắc chân của hắn cũng có thể chặt ra bày lên mâm mất thôi, chết tiệt thật!

“Lần này lại là sa mạc à?”

Tra tấn người ta như thế vui lắm hay sao?

Tác giả của quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này nhất định là một kẻ thích ngược đãi.

Không đợi chân của Tống Thư Hàng kịp làm quen với cái nóng cháy da cháy thịt kia, ngay sau đó, lòng bàn chân hắn lại biến thành nỗi đau đớn như bị vô số lưỡi đao sắc bén cứa đứt – đây chính là khu loạn thạch.

Từng cơn đau đớn thấu tim gan!

Chết tiệt, rốt cuộc cái sở thích khổ hạnh tăng phải đi chân không này từ đâu ra đây? Cái quá trình khổ tu đi chân trần dã man này.

Tống Thư Hàng thầm cắn răng, dựa theo những gì hắn nhớ thì sau khi đi qua khu loạn thạch bén ngót này thì… chính là trúng độc thì phải?

A, tèo rồi, đột nhiên hắn có cảm giác chẳng lưu luyến trần đời nữa.

Tới rồi, tới rồi.

Cảm giác trúng độc này hình như là trạng thái trúng độc hỗn hợp do ăn nhầm thứ gì có độc, rồi lại bị trùng độc chích thì phải.

Rất đau đớn, rất khó thở, giống như bị sốt cao hơn 40 đột vậy! Không khí hít vào đều giống như có lẫn cát, khiến khí quản và lồng ngực của hắn rát buốt.

Tống Thư Hàng phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

“Xin lỗi, xin lỗi, đều là do ta.”

Diệp sư tỷ ngồi bên cạnh đã dùng đủ cách rồi, nhưng tất cả đều không thể phá giải năng lực tự động tục xướng này.

Là kỹ năng đắc ý của cổ vu, tự động tục xướng này chính là thần kỹ có thể bảo đảm lúc kẻ thi thuật niệm chú dở dang, lại bị người nào đó xen ngang cắt đứt thì chú văn vẫn có thể được đọc tiếp! Trong một quãng thời gian ngắn thì khó mà cắt đứt nó được.

Diệp sư tỷ nhìn thấy Tống Thư Hàng mặt mày tím tái, miệng sùi bọt mép thì không khỏi đau lòng òa khóc:

“Huhuhu.”

Tống Thư Hàng há miệng, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào để an ủi cô.

Sau kịch độc chính là đủ loại đau đớn tựa như hình phạt khác như bị sóng lớn ập vào, bị bão cát chôn sống, bị sấm sét đánh trúng.

Sau đó… vẫn phải đi đến cuối cùng.

Phần cuối hình như là ngỏm củ tỏi thì phải?

Lúc này, lại có một giọng nói trung tính nặng nề vang lên bên tai của Tống Thư Hàng.

“Hỡi linh hồn đã rơi vào tội ác, còn thiếu lòng nhân từ kia, hãy chết một lần đi!”

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng hiểu rõ, đây là do mình không mang lòng nhân từ để đọc quyển nhật ký này, cho nên mới vô tình kích hoạt cái bẫy nào đó ẩn chứa bên trong quyển nhật ký này hay sao?

Cái đồ thần kinh!

Nội dung quyển nhật ký ngươi viết dở như hạch ấy, mọi câu chữ đều toát lên vẻ hân hoan hớn hở bệnh hoạn của tác giả quyển nhật ký này, thế thì ta mang lòng nhân từ khiểu quái gì được chứ hả!

Đúng là làm khó người ta mà!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm giác khi mình đọc quyển nhật ký của cao tăng khổ hạnh này lên thì cũng ẩn ẩn tìm được bí quyết nhân từ rồi.

Nếu cho hắn thêm một cơ hội nữa thì hắn nhất định có thể mang theo tâm trạng nhân từ để đọc quyển nhật ký này. Nhưng hắn đã không còn cơ hội may mắn lần sau nữa rồi.

Nhưng bây giờ, mặc kệ Tống Thư Hàng buồn bực hay nổi cơn tam bành kiểu gì thì cảm giác chết chóc vẫn giáng xuống người hắn.

Hắn cảm giác giống như mình bị cuốn vào bên trong một căn phòng tối đen.

Hắn cảm giác xương cốt của mình bị chôn sâu xuống lòng đất, bắt đầu mục rữa.

[Cuối cùng, hắn đã tử ẹo…

Ngay cả xương cốt cũng mục ruỗng ở trong đất sâu.

Hắn dùng sinh mạng của mình làm điểm cuối cho chuyến khổ hạnh của đời mình.

Linh hồn của hắn đã được thăng hoa!!]

Sau cùng, trước mắt Tống Thư Hàng tối sầm, mất đi khả năng khống chế thân thể.

Đây chính là cảm giác tử vong ư?

Chương 572: Thích tự sướng, thích cuộc sống!

Lạ thay, khi đã hoàn toàn mất đi khả năng khống chế thân thể, trong lòng Tống Thư Hàng lại cảm nhận được một loại cảm giác tự do. Một loại cảm giác tự do không còn bất kỳ gò bó trói buộc nào.

Loại cảm giác kỳ lạ này khiến cho nội tâm của Tống Thư Hàng cảm thấy sợ hãi.

Trước khi mất đi ý thức, hắn loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc xé lòng của Diệp sư tỷ.

Khoảng hơn 10 phút sau.

Ý thức của Tống Thư Hàng được hồi phục lại một lần nữa, chỉ là ý thức vẫn ở trong không gian đen tối như cũ.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, hơn 10 phút mất đi ý thức này quả thật giống như một loại dày vò hơn cả thế kỷ dài đằng đẵng, không sao tả siết.

Nhưng cảm giác giày vò buồn chán kéo dài này, cuối cùng lại trở thành vốn liếng kinh nghiệm quý giá của Tống Thư Hàng.

Đạo tâm của hắn lại được củng cố vững chắc thêm trong kinh nghiệm tử vong lần này.

Tâm tính người đã chết qua một lần và người chưa từng chết qua hoàn toàn khác nhau.

Còn chưa khôi phục lại từ trạng thái tử vong nữa à? Phải chờ tiếp tới lúc tự động tỉnh lại sao? Trong lòng Tống Thư Hàng tự nhủ thầm.

Hay là phải dùng cách gì đó mới có thể khiến mình khôi phục lại từ trong trạng thái tử vong đen tối này nhỉ?

Suy nghĩ này vừa sinh ra thì Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ lại toàn bộ công pháp, đạo thuật sở học của hắn cùng với toàn bộ những thứ hắn xem được từ trong thư viện của Diệp sư tỷ dạo gần đây lại một lượt.

Đồng thời, ngộ đạo thạch trong túi áo của Tống Thư Hàng bắt đầu phát huy lực lượng của nó.

Thông Nương ở trên ngộ đạo thạch lại bắt đầu mọc ra một đoạn chồi hành. Trên đoạn chồi hành non này lại thấm vết máu đỏ tươi, khiến cho mầm hành xanh non lại càng đẹp hơn nữa.

Theo lực lượng của ngộ đạo thạch được phát động, có một bộ kinh văn được kích hoạt trong đầu của Tống Thư Hàng.

Là bản địa tạng độ hồn kinh trong ký ức được cộng hưởng từ linh quỷ.

Cũng không biết nó là kinh văn bí truyền của môn phái phật tông nào, nhưng nó tuyệt đối là bảo điển.

[Độ hết chúng sinh, Bồ Đề chứng giám, địa ngục chưa trống, thề không thành Phật] – Mấy dòng ghi chú mở đầu của hòa thượng Tây lại lượn lờ trong đầu của Tống Thư Hàng đầu tiên.

Sau đó nội dung của địa tạng độ hồn kinh cũng dần dần hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng, giống như một bức tranh thật dài.

Lực lượng của ngộ đạo thạch không ngừng kích hoạt năng lực lĩnh ngộ của Tống Thư Hàng. Theo nội dụng của địa tạng độ hồn kinh được triển khai từng chút một, linh quang liên tục lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Hắn đã nắm bắt được bí quyết của siêu độ thuật.

“Thì ra là thế, đây chính là siêu độ thuật sao.”

Tống Thư Hàng đã hiểu ra rồi.

Trải qua trạng thái tử vong một lần xong, suy xét địa tạng độ hồn kinh này từ góc độ của “người chết”, sau đó lĩnh ngộ ra được áo bí của cách siêu độ.

Nếu như thế, hình như hắn đã biết đối tượng đầu tiên mà mình cần phải siêu độ là gì rồi!

Chính là nó!

Tống Thư Hàng lặng lẽ đọc nội dung kinh văn của Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Theo thanh âm tụng kinh văn ngày càng lớn, một quyển địa tạng độ hồn kinh thực chất hóa bắt đầu xuất hiện ở trong biển ý thức của Tống Thư Hàng, phát ra ánh sáng màu vàng kim rạng ngời, ánh quang thắp sáng không gian tối đen ở chỗ Tống Thư Hàng.

Không gian đen thui kia biến thành một không gian sáng sủa màu vàng kim. Còn Tống Thư Hàng thì cũng mở to hai mắt, tỉnh lại từ trong trạng thái hôn mê.

"Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh rồi sao Thư Hàng."

Diệp sư tỷ ngồi xổm bên cạnh hắn, đôi mắt ửng đỏ, đang cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên trán cho hắn.

Thư Hàng trong cơn hôn mê dường như đã trải qua chuyện gì đó rất đáng sợ, nên cứ túa mồ hôi lạnh không ngừng.

"Ừ, rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi. Mặc dù nó là một đoạn kinh nghiệm khá quỷ dị, nhưng cũng là đoạn trải nghiệm quý báu rất đáng giá. Diệp Tư, ta đã ngủ bao lâu rồi?"

Tống Thư Hàng cười hỏi.

"Mười ba phút, bây giờ ngươi ổn cả chứ?"

Diệp sư tỷ lo lắng hỏi.

"Hoàn toàn không sao nữa rồi, trạng thái của ta bây giờ rất tốt."

Tống Thư Hàng đứng dậy:

"Hơn nữa ta cũng có được thu hoạch không tệ."

Hiện tại mà dùng Chân Ngã Minh Tưởng Kinh để quan sát chân ngã thì có thể nhìn thấy rõ ràng chân ngã của Tống Thư Hàng lại có thêm chút thay đổi.

Trạng thái của chân ngã lúc này đại khái cũng giống như Tống Thư Hàng.

Điều khiến cho Tống Thư Hàng an tâm hơn chính là trên người của chân ngã không có thêm cái áo cà sa nào, vẫn là cái quần đùi như cũ. Đầu của chân ngã cũng không bị trọc, vẫn giữ nguyên vẻ mặt nom như thư sinh, dù rằng thân thể vẫn còn vai u thịt bắp chả đổi gì.

Lúc này, trên nét mặt của chân ngã lại có thêm vài phần thương cảm, trong tay thì có thêm một quyển kinh văn.

Đó chính là địa tạng độ hồn kinh, ngay khi vừa mới tiếp xúc với bản kinh văn này thì nó lập tức ảnh hưởng đến trạng thái của chân ngã của Tống Thư Hàng.

Rõ ràng bản địa tạng độ hồn kinh này có cùng nguồn gốc với chân ngã minh tưởng kinh! Cũng là sản phẩm của Kim Cương tự thời thượng cổ.

Tóm lại, sau khi trong chân ngã xuất hiện kinh thư thì tinh thần lực sắp sửa bùng nổ của Tống Thư Hàng lại được chân ngã chia bớt phần nào, nên cũng dễ thở hơn rất nhiều.

Tiếp theo, nếu như có thể tu luyện ánh sáng công đức tới mức độ được như hòa thượng Tây, biến ánh sáng công đức trở thành thực chất, cũng có thể tạo được tác dụng chia sẻ tinh thần lực.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng sẽ không sợ chứng đau đầu do tinh thần lực quá mạnh nữa.

Diệp sư tỷ tò mò hỏi:

“Thu hoạch á? Ngươi đã lĩnh ngộ được cách siêu độ rồi à?”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó, hắn mặc niệm quyển địa tạng độ hồn kinh nọ, ngón tay điểm nhẹ lên hư không.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một đốm oan hồn màu đen, phát ra tiếng kêu chít chít kỳ lạ ở dưới ngón tay của Tống Thư Hàng.

Đó chính là lời nguyền của gã Đàn Chủ!

Khi xưa, lúc gã Đàn Chủ biết mình bị lừa một vố thì dùng sinh mệnh còn lại của mình làm cái giá để hạ một lời nguyền rủa độc ác tựa như giòi bám trong xương cho Tống Thư Hàng.

Trong lời nguyền rủa này thậm chí còn ẩn chứa một phần tàn hồn của gã Đàn Chủ.

Đáng tiếc chính là lời nguyền rủa này cũng thảm lắm.

Mấy lần nó xuất hiện đều không thể làm gì được Tống Thư Hàng, ngược lại, mỗi lần gần như đều trở thành đồ ăn cho linh quỷ của Tống Thư Hàng. Có một lần lại còn bị Bạch Tôn Giả chủ động kích hoạt ra, vo thành một quả cầu đen đút cho linh quỷ của Tống Thư Hàng nữa.

Tính ra thì lời nguyền của Đàn Chủ chỉ còn chừng ba bốn lần có cơ hội thành hình nữa thôi.

Lời nguyền ẩn chứa một phần oan hồn của Đàn Chủ này vẫn luôn lặng lẽ tích góp năng lượng, chờ cơ hội trả thù.

Thế nhưng tốc độ tấn cấp của Tống Thư Hàng thật sự quá nhanh, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi thôi mà đã từ một gã tu sĩ nhất phẩm bình thường tấn cấp lên đến cảnh giới nhị phẩm mất rồi.

Với sức của lời nguyền rủa do Đàn Chủ hạ thì căn bản không tìm thấy cơ hội nào để bộc phát, chỉ có thể một mực lặng lẽ ẩn nấp, tích góp sức mạnh.

Cho nên về sau nó vẫn luôn không có cơ hội xuất hiện. Cũng vì thế nên nó mới còn nguyên tới bây giờ.

Lúc này, đoàn oán khí nguyền rủa màu đen kia bị ngón tay của Tống Thư Hàng điểm trúng.

Trên ngón tay của Tống Thư Hàng ẩn chứa sức mạnh siêu độ.

Ở trong ánh sáng siêu độ của Địa Tạng Độ Hồn Kinh, tàn hồn của Đàn Chủ biến thành đốm sáng màu vàng, sau đó dần dần biến mất…

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng có thể cảm ứng được cơn giận và nỗi oán hận ẩn chứa ở bên trong tàn hồn của Đàn Chủ. Nỗi oán hận lẫn tức giận kia đang tan biến dần.

Diệp sư tỷ chống cằm, chớp chớp mắt, nhìn quá trình Tống Thư Hàng siêu độ tàn hồn của Đàn Chủ.

Ánh lên trong mắt của cô lúc này là cảnh tượng tàn hồn của Đàn Chủ biến thành đốm sáng.

Từng đốm từng đốm sáng tan biến đi tựa như mang theo sự giải thoát, buông bỏ toàn bộ oán và hận.

Cô cũng bất giác thở dài.

Chính bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại thở dài như thế nữa!

Sau đó, cô đột nhiên làm một hành động khiến cho cả Tống Thư Hàng lẫn bản thân mình không thể nào ngờ tới.

Cô đột nhiên bay tới bên cạnh Tống Thư Hàng, sau đó vươn ngón tay thon dài của mình ra, nhẹ nhàng điểm về phía ngón tay của Tống Thư Hàng, chính là ngón tay đang điểm lên người oán quỷ Đàn Chủ để siêu độ tàn hồn của hắn.

Ngón tay của hai người khẽ chạm vào nhau, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đồng thời cảm giác như bị điện giật, cả hai cùng run lên. Cảm giác dòng điện xẹt qua nơi đầu ngón tay rồi lan ra khắp thân thể cả hai.

Đúng lúc này, lời nguyền ẩn chứa tàn hồn của Đàn Chủ rốt cuộc cũng hoàn toàn tan biến.

Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đưa mắt nhìn nhau một cái.

“Hì hì hì hì.”

Diệp sư tỷ đột nhiên vui vẻ mỉm cười, ngón tay cả hai chạm vào nhau lại sinh ra cảm giác như điện giật, khiến cho cô và Tống Thư Hàng lại càng thân thiết hơn nữa. Cảm giác này chẳng đáng ghét chút nào.

Tống Thư Hàng cũng mỉm cười, hắn nhẹ nhàng xoa xoa ngón tay của mình, trong nháy mắt khi ngón tay của hắn và Diệp sư tỷ chạm vào nhau, hắn cảm giác hình như mình và Diệp sư tỷ đang kết nối với nhau.

Hắn cảm ứng được niềm vui mừng của Diệp sư tỷ từ ngón tay của cô, rõ ràng cô ấy đang rất vui vẻ.

Thời gian dần trôi qua, dựa theo thời gian của Thời Quang thành thì bây giờ đã bước vào rạng sáng của ngày mới rồi.

Tống Thư Hàng và Sở Sở đã vào trong Thời Quang thành này 48 ngày.

Bên ngoài cũng vừa bắt đầu một ngày mới.

Thứ hai, ngày 5 tháng 8, đạo hiệu của Tống Thư Hàng: Kim Cương Quân Tử Đao.

…

Hoa Hạ, động phủ của Lệ Chi Tiên Tử.

Hôm nay Lệ Chi Tiên Tử nhận được một món lễ vật đến từ người đang nằm thẳng cẳng trên giường bệnh là Đồng Quái Tiên Sư, đó là bộ pháp bào nữ tu mới số lượng có hạn vừa mới ra mắt năm nay của Tu Hoa Cung, đây là nhãn hiệu thành lập trên trang web giao dịch riêng của tu sĩ. Hơn nữa đây là bộ bỏ tiền ra đặt làm riêng nữa.

Nó không có chức năng đặc biệt gì hết, là loại được cái đẹp mã thôi ấy…

Đây là lễ vật xin lỗi của Đồng Quái Tiên Sư, một hơi đã tiêu hết nửa tháng lương của tiên sư rồi.

Tháng trước, Đồng Quái Tiên Sư bị Lệ Chi Tiên Tử ôm cây đợi thỏ chờ sẵn ngay cửa nhà Dược Sư. Sau đó bị cô đánh cho một chặp hây a! Hây a! tơi bời, thế là sau đó Đồng Quái Tiên Sư quyết đoán chọn cách xin lỗi nhận tội.

Lệ Chi Tiên Tử mở hộp quà ra, pháp bào bên trong rất đẹp, rất hấp dẫn.

Loại pháp bào này là hàng số lượng có hạn, tuy rằng giá cả không thể xem là đắt đỏ gì, nhưng vì số lượng có hạn, cho nên mấy nữ tu mê làm đẹp có linh thạch thì cũng khó mà mua được.

Không ngờ Đồng Quái Tiên Sư lại có chiêu mua được loại pháp bào số lượng có hạn này luôn.

Đạo hữu ở trong Nhóm Cửu Châu Số 1, đều giấu tài nhiều lắm đây. Lệ Chi Tiên Tử nghĩ thầm trong lòng.

Đồng Quái Tiên Sư mới không thèm nói cho Lệ Chi Tiên Tử biết là bản thân hắn là khách VIP của Tu Hoa Cung đâu.

Đồng Quái Tiên Sư đã từng đặt mua đủ loại pháp bào ở Tu Hoa Cung. Nam nữ gì cũng có tuốt. Hắn có dịch dung thuật đỉnh cao, nên cũng cần tốn rất nhiều tiền của để duy trì.

Lệ Chi Tiên Tử mặc bộ pháp bào xinh đẹp này vào, đây là một chiếc pháp bào có kiểu dáng giống như một chiếc váy chiết eo màu đen, Lệ Chi Tiên Tử mặc vào càng tôn lên vóc dáng gợi cảm của cô.

“Ừm, hình như mình béo lên rồi hay sao ấy.”

Lệ Chi Tiên Tử nói nhỏ.

Sau đó, cô lấy điện thoại ra, bấm một cái pháp ấn, điện thoại lập tức tự động lơ lửng trên không trung, tìm một góc độ hoàn mỹ để chụp ảnh.

Tách tách! Một bàn tay vô hình ấn nút chụp ảnh, lưu lại dáng vẻ xinh đẹp của Lệ Chi Tiên Tử.

Trước khi thần khí chụp ảnh hiện đại của người thường được phát minh ra thì kỹ năng chụp ảnh tự sướng của Lệ Chi Tiên Tử đã max cấp rồi.

Cô thích chụp ảnh tự sướng, kể từ khi có ký ức đến nay thì cô đã thích rồi. Không chỉ riêng việc chụp ảnh, cô còn thích quay lại các chuyện và vật ở quanh mình, đây là sở thích riêng của cô.

Sau đó cô chọn mấy bức đẹp nhất up lên nhóm Cửu Châu số 1.

Chương 573: Dược Sư huynh, đặt giường thêm nửa tháng nữa nhé!

Mỗi khi Lệ Chi Tiên Tử gửi ảnh tự sướng lên thì đó đều là thời gian hưởng phúc lợi của Nhóm Cửu Châu Số 1. Trong giới tu sĩ có rất nhiều tiên tử xinh đẹp, nhưng tiên tử xinh đẹp tầm cỡ lại còn thích gửi ảnh tự sướng như Lệ Chi Tiên Tử thì hiếm có lắm.

Hôm nay phúc lợi đến vào buổi sáng.

Mà lúc này, ở trong động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Môt con chó kinh ba nho nhỏ đang tự nhốt mình ở trong phòng, nó đã tự nhốt mình hơn nửa tháng rồi.

Đậu Đậu trốn ở trong góc phòng, tay cầm một cái máy tính bảng, lặng lẽ login vào Nhóm Cửu Châu Số 1 để xem tin nhắn.

Bây giờ nó không thể nào lên tiếng được, Hoàng Sơn Chân Quân đã cấm nó chat trong nhóm đến tận ba mươi ngày cơ.

Hơn nữa ở ngoài đời nó cũng không thể nào nói chuyện được, Hoàng Sơn Chân Quân cũng đã cho nó ăn một phần đồ ăn cấm nói đúng một năm ròng.

Lần này Hoàng Sơn đại ngốc nổi giận thật rồi.

“Lệ Chi Tiên Tử lại gửi ảnh tự sướng lên kìa, Hoàng Sơn đại ngốc mà xem thì chắc là sẽ vui lắm nhỉ?”

“Lại nói, tên Thư Hàng kia chẳng có nghĩa khí chút nào, đợi biết bao lâu rồi mà chẳng online lấy một lần, mấy hôm trước hắn online cũng chẳng thèm hỏi han gì mình… đúng là không có nghĩa khí gì hết! Chẳng lẽ hắn không biết bây giờ mình đang rơi vào nguy cơ lớn nhất của đời một con cẩu hay sao? Gâu gâu!”

Trong lòng Đậu Đậu đặc biệt buồn bực, nó tự nhốt mình ở trong phòng, nhưng nó vẫn còn cách nghe ngóng được một số tin tức ở bên ngoài, nếu như không có chút thủ đoạn phòng thân thì sao nó có thể thường xuyên trốn khỏi động phủ của Hoàng Sơn

Chân Quân, bỏ nhà đi bụi được chứ?

Theo như tin tức mà Đậu Đậu nhận được, hiện tại Hoàng Sơn Chân Quân đã định ngày hẹn với vài vị đạo hữu, lại còn đang chuẩn bị hôn lễ cho nó nữa.

Thật ra hôn lễ cũng chẳng phải chuyện to tát, dầu gì nó cũng là một con khuyển yêu tứ phẩm, đã sắp ngưng tụ được một viên yêu đan để trở thành đại yêu ngũ phẩm rồi, là ngôi sao mới nổi trong giới yêu quái, sau này nó cũng phải tìm một cô nàng chó nào đó để kết hôn, sinh một ổ chó con nữa.

Nhưng vấn đề là trong cái hôn lễ sắp sửa cử hành này, nó lại là bên phải gả đi!

Nó không dám tưởng tượng đến cảnh tượng mình mang trang sức màu đỏ bị gả ra ngoài tí nào.

“Rốt cuộc Hoàng Sơn đại ngốc có âm mưu gì đây? Hắn muốn thiến mình hay sao? Hay là nói hắn có thủ đoạn đặc biệt gì đó, có thể biến mình thành một em chó cái Đậu Đậu đây?”

Ngoại trừ hai khả năng này ra thì còn một khả năng còn khiến cho Đậu Đậu cảm giác sợ hãi hơn nữa, đó chính là biết đâu bản thân nó vốn chính là một con yêu khuyển giống cái! Không chừng “em chim nhỏ” mà mình có được bây giờ chính là do Hoàng Sơn đại ngốc dùng loại đạo thuật thần kỳ gì đó biến ra chăng?

Nói không chừng mình vốn là một em chó cái thì sao?

Mấy hôm nay Đậu Đậu vẫn luôn lăn tăn về cái vấn đề đáng sợ này.

Sau khi Hoàng Sơn Chân Quân bắt nó về động phủ xong thì không hề nhìn nó lấy một cái. Chân Quân chỉ cắm đầu sắp xếp hôn lễ vô cùng long trọng cho nó.

Hành động của Hoàng Sơn Chân Quân khiến cho Đậu Đậu bắt đầu hoài nghi cuộc đời một con cẩu và cả giới tính của mình.

“Không được, mình không thể ngồi im chịu chết được. Mình nhất định phải bỏ trốn thêm lần nữa, mặc kệ là thiến hay là biến thành giống cái, hoặc mình vốn là giống cái cũng được, đây hoàn toàn không phải cuộc đời mà mình mong muốn! Mặc kệ là loại nào mình cũng không hề thích, nếu như không thể tự mình chọn lựa được thì mình chọn chó chết!”

Đậu Đậu ấn mạnh nút tắt máy tính bảng, nó định chuồn đi lần nữa, hơn nữa lần này nó không tính tiếp tục ở lại Trái Đất làm gì.

Nó phải học theo Tống Thư Hàng, chạy vào trong vũ trụ bao la mới được!

Ngay cả con gà nhị phẩm như Tống Thư Hàng mà cũng có thể sống sót được ở ngoài không gian, lẽ nào một con đại yêu khuyển tứ phẩm như nó lại sợ đói chết à?

Ừ, trước khi trốn đi cứ mang nhiều tích cốc đan một chút thì hơn.

…

Lúc này, trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Cho dù là mới sáng sớm, nhưng vẫn có rất nhiều đạo hữu online, tu sĩ cường đại đã chẳng cần ngủ nghỉ gì nhiều.

Đồng Quái liệt giường nịnh nọt:

“Lệ Chi Tiên Tử xinh quá đi mất, bộ đồ này có vừa ý tiên tử hay không?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tha cho ngươi đấy!”

Thế nên, “Đồng Quái liệt giường” hớn hở đổi tên nick của của mình lại thành Đồng Quái Tiên Sư, sau đó, bản thân hắn cũng nhảy dựng lên từ trên giường bệnh, không cần phải tiếp tục nằm lì trên giường giả bệnh nữa rồi.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân ở trong nhóm lại gửi một cái icon cười gian.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đồng Quái, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề này.”

“Thôi đừng hỏi làm gì, chỉ cần là Bắc Hà thì ta sẽ không trả lời vấn đề của ngươi đâu!”

Đồng Quái Tiên Sư đáp cái một.

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Đồng Quái Tiên Sư lại nói thêm:

“Đương nhiên, nếu như ngươi cung kính gọi ta một tiếng Đồng

Quái đại nhân thì ta có thể cân nhắc, xem tâm trạng thế nào mà trả lời câu hỏi của ngươi.”

“Thôi đi đồ thầy bói dỏm, ngươi chết chắc rồi. Ngày 1 tháng 9 trên đỉnh Tử Cấm, ta nhất định sẽ nện chết ngươi!”

Bắc Hà Tán Nhân nghiến răng nói.

“Mấy lời này ta xin trả ngược lại cho ngươi không sót chữ nào! Kẻ chết chắc sẽ là ngươi đấy Bắc Hà!”

Đồng Quái Tiên Sư cười hềnh hệch, tâm trạng của hắn bây giờ tốt lắm. Lệ Chi Tiên Tử không thèm chấp nhất hắn nữa, mà thương thế của đệ tử Thiết Quái Toán Tiên nhà hắn cũng đang chuyển biến tốt đẹp hơn, bây giờ Đồng Quái cảm giác toàn bộ thế giới đều trở nên đáng yêu hẳn.

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Tô Thị A Thất trồi lên, tò mò hỏi:

“Bắc Hà, ngươi định hỏi Đồng Quái chuyện gì thế?”

“A Thất huynh đệ ngươi nối tiếp chủ đề hay lắm.”

Bắc Hà Tán Nhân cười hắc hắc:

“Ta đang nghĩ đến một chuyện, cái tên thầy bói dỏm này từng dịch dung thành bộ dạng của Lệ Chi Tiên Tử để đi lừa phỉnh hãm hại người ta. Như thế, ta muốn hỏi hắn xem, ngoại trừ Lệ Chi Tiên Tử ra thì có phải hắn còn từng ngụy trang thành đạo hữu khác trong Nhóm Cửu Châu Số 1 để đi bịp người hay không ấy mà.”

Đồng Quái Tiên Sư xem đến đây thì trong lòng lập tức thầm kêu toi đời.

“Mẹ nó!”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức trồi lên, dùng chức năng chat voice để nói.

Khả năng này cũng lớn lắm, không thể không đề phòng được.

Tô Thị A Thất:

“@ Đồng Quái Tiên Sư, ta cũng muốn biết đáp án của vấn đề này lắm!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ha ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử:

“@ Đồng Quái Tiên Sư, ta cũng muốn biết đáp án của vấn đề này nữa!”

Càng lúc càng có thêm nhiều đạo hữu trồi lên, Nhóm Cửu Châu Số 1 lại bắt đầu spam màn hình.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Ha ha ha ha, hôm nay đẹp trời phết đấy nhờ. Các ngươi cứ nói chuyện đi nhé, tự dưng ta nhớ ra mình còn có việc, ta thăng trước đây.”

Trời đẹp cái con khỉ khô, bây giờ Hoa Hạ còn chưa sáng nhé.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn thấy Đồng Quái Tiên Sư nhắn thế thì không thể nào bình tĩnh được nữa:

“Đợi đã, Đồng Quái đạo hữu ngươi đứng lại đó cho ta, chẳng lẽ ngươi cũng từng dùng hình dạng của ta để đi bịp người à?”

Chẳng trách ngày nào đó của năm năm trước, ánh mắt của mấy vị trưởng bối ở nhà nhìn hắn lại kỳ quái như thế, hắn cứ cảm giác hình như có hiểu lầm gì đó, chẳng lẽ chính là do cái tên thầy bói dỏm này gây họa rồi để hắn đổ vỏ thay à?

“Ha ha, tự nhiên ta nhớ đến một chuyện, một trăm năm trước, đột nhiên có một quãng thời gian có đạo hữu hỏi có phải ta đang tu luyện quái thuật hay không. Năm đó ta còn không hiểu gì cả. Đồng Quái đạo hữu này, một trăm năm trước ngươi có dùng ngoại hình của ta để đi xem bói dạo không thế?”

Tô Thị A Thất gửi một cái icon cười lạnh.

Người cảm giác có vấn đề không riêng gì Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Tô Thị A Thất.

Lúc này, bàn tay đang cầm điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư run lên, cầm cũng không chắc.

“Không đáp chứ gì? Đồng Quái đạo hữu này, đao của ta đang đói khát dữ lắm đây.”

Tô Thị A Thất tiếp tục nói, hắn chính là Tô Thị A Thất cuồng đánh nhau đấy, đánh nhau chính là chuyện mà hắn thích nhất.

Diệt Phượng Công Tử:

“Bảo kiếm của ta cũng đói khát lắm đây.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Icon đầu chó đáng yêu.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Icon tức giận xoa đầu con chó ở trên.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Tự dìm hàng xong rồi, đại kích của ta cũng đang đói khát lắm đây!”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Giọng hát của ta cũng đang đói khát lắm đây!”

“Thôi đủ rồi, Pháp Vương huynh ngươi đừng có xuất cái chiêu lưỡng hại câu thương ấy ra như thế, phần của ngươi cứ giao cho Cuồng Đao Tam Lãng ta đại diện lĩnh thay đi. Đại đao của Lãng mỗ đang đói khát gấp đôi luôn rồi đây!”

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nói.

“Tam Lãng đạo hữu nói hay lắm.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân thản nhiên nói, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương gây ô nhiễm tiếng ồn ghê lắm…

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Ta nói này, chắc là Đồng Quái đạo hữu sẽ không dịch dung thành ta đấy chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tỉnh Mục Cư Sĩ đừng lo, Đồng Quái Tiên Sư căn bản không nhớ nổi ngươi là ai đâu.”

“Cảm ơn Lệ Chi Tiên Tử.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu gửi một icon thở dài:

“Nhưng ta là Túy Nguyệt Cư Sĩ mà. Nếu như tiên tử không nhớ nổi thì có thể dùng chức năng đặt biệt danh cho bạn bè đấy!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Lệ Chi Tiên Tử xin lỗi luôn mồm, nhưng không rõ tại sao cô lại không muốn dùng cái chức năng đặt biệt danh cho bạn bè với Túy X Cư Sĩ.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lại lên tiếng, chém thêm một đao cho Đồng Quái Tiên Sư:

“Ha ha, Đồng Quái đạo hữu, ngươi còn đang ở nhà của Dược

Sư đúng không? Ta nhìn thấy địa chỉ của ngươi rồi.”

Chết dở, bại lộ rồi!

Đồng Quái Tiên Sư yên lặng đặt điện thoại di động của mình xuống.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Sau đó, hắn cầm cái mai rùa lên, tự bói cho mình một quẻ, tuy rằng bình thường khó mà tự tính quẻ cho bản thân được, nhưng Đồng Quái Tiên Sư bây giờ lại là lúc ở trong trường hợp đặc biệt.

Đồng tiền trong mai rùa văng ra, sau khi rơi xuống thì lại xếp thành một đồ án rất đẹp.

Quẻ đại cát đại lợi tốt nhất.

Hốc mắt của Đồng Quái Tiên Sư lập tức ươn ướt, rồi hắn quay sang kêu rõ to với Dược Sư ở đằng xa:

“Dược Sư huynh ới~ đặt giường thêm mười ngày nữa nhé, à không, đặt luôn đến ngày 1 tháng 9 đi vậy!”

Dược Sư yên lặng đặt điện thoại trong tay xuống, gật đầu cái rụp:

“Ừ, không thành vấn đề. Đồng Quái đạo hữu, đến lúc đó ngươi cứ an tâm nằm dưỡng thương đi.”

Rõ ràng là Dược Sư vẫn luôn ngồi xem mọi người chat, nên biết hết những chuyện đã xảy ra.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Vẫn là Dược Sư huynh chu đáo hiểu lòng người nhất.”

“Ừ, lương y như từ mẫu mà, yên tâm đi, dù vết thương nặng tới đâu đi chăng nữa thì ta cũng có thể chữa lành cho ngươi.”

Dược Sư nói.

Đồng Quái Tiên Sư cảm động tới mức lệ nóng doanh tròng.

Lúc này, Dược Sư lại hỏi dò:

“Vậy ta hỏi thử tí nhé, Đồng Quái đạo hữu năm xưa có từng dịch dung thành ta để đi lừa bịp không thế?”

Rắc! Đồng Quái Tiên Sư hóa đá, hồi lâu sau, hắn mới cười khan nói:

“Cái đó, cái đó… chắc là… không có đâu ha?”

“Xem ra là có rồi.”

Dược Sư yên lặng gật đầu.

Hai chân của Đồng Quái Tiên Sư mềm oặt ra… còn có chuyện gì nguy hiểm hơn việc sắp sửa bị đánh nhừ tử mà còn đắc tội với bác sỹ điều trị trực tiếp không chứ?

Trái đất nguy hiểm quá đi mất, liệu hắn có nên tính đến chuyện trốn ra ngoài vũ trụ không nhỉ?

…

Lúc này, ở trong một khu biệt thự xa hoa của khu Giang Nam.

Ngư Kiều Kiều biến thành cỡ lòng bàn tay, nằm bẹp trên giường, dùng móng vuốt kéo màn hình điện thoại với vẻ hưởng thụ. Xem nội dung chương mới nhất do tên tác giả bị bắt nhốt trong phòng viết ra mấy hôm nay.

Mặc dù đang là rạng sáng, nhưng bây giờ trạng thái tinh thần của cô đang rất tốt.

“Mỗi ngày 10 chương, mỗi chương 3000 chữ, đọc một lèo 30 nghìn chữ thế này đúng là thích thật đấy!” Ngư Kiều Kiều ra chiều thỏa mãn.

Chương 574: Pháp sự siêu độ

“Qủa nhiên hiệu quả của tỉnh mục đan + linh mạch bích trà + nước hoạt lực cộng lại vô cùng tuyệt vời. Những thứ này bảo đảm sức khỏe của hắn, để cho hắn có thể tràn trề sinh lực suốt cả ngày, gõ không ngừng tay! Ba mươi nghìn chữ quả nhiên không phải giấc mộng nữa.”

Ngư Kiều Kiều hớn hở cười lớn.

“Tiểu thư đúng là anh minh.”

Có một cô gái mặc quần áo nha hoàn cổ điển đứng bên cạnh Ngư Kiều Kiều khẽ nói, cô yêu thương đưa một miếng bánh lên cho Ngư Kiều Kiều.

“Nể tình hôm nay hắn chăm chỉ là thế, cho hắn thêm một bữa ăn khuya đi.”

Ngư Kiều Kiều gật đầu nói:

“Đúng rồi, trong đồ ăn của hắn nhớ cho thêm tí thối thể dịch nhé, để xem thể chất của hắn có thể thừa nhận nổi hay không.”

Khó khăn lắm mới gặp được một vị tác giả viết văn hợp ý mình, nên Ngư Kiều Kiều đang cân nhắc xem liệu có thể bồi dưỡng hắn thành tu sĩ luôn hay không. Nếu làm thế thì ít nhất có thể khiến hắn sáng tác được mấy trăm bộ tiểu thuyết luôn ấy nhỉ?

Ở trong giới tu chân trước đây đã từng có chuyện thế này xảy ra rồi.

Nghe nói từng có vài vị văn nhân Hoa Hạ sáng tác thể loại tiểu thuyết diễn nghĩa khá là hay, sau đó bị một vị đại lão trong giới tu sĩ bắt đi, nhận làm đệ tử dạy dỗ tu hành.

Nói cho hay thì là: Ta thấy tư chất của ngươi rất khá, rất có khiếu tu luyện, chi bằng theo ta tu đạo thành tiên đi nhé.

Thực ra thì mấy bị đệ tử này bị túm đi xong thì ngày nào cũng chỉ có nước è cổ ra sáng tác tiểu thuyết mà thôi.

À đúng rồi... Nghe nói tuy rằng vị đại lão trong giới tu sĩ kia vừa giàu lại còn tùy hứng, nên dù mấy vị đệ tử kia căn bản chẳng có chút thiên phú tu chân nào, nhưng vị đại lão kia vẫn bỏ ra một số tài nguyên khổng lồ để nhồi nhét tăng cảnh giới tu vi cho mấy vị đệ tử nọ, hơn nữa còn tìm thêm rất nhiều đan dược, thiên tài địa bảo chuyên môn dùng để kéo dài tuổi thọ cho bọn họ.

Có thể thấy được, việc giỏi một nghề kiếm cơm là chuyện quan trọng tới mức nào!

Ngư Kiều Kiều cảm giác mình cũng có thể học theo vị đại lão tu sĩ kia.

"Tiểu thư quả là nhân từ."

Cô gái mặc quần áo nha hoàn kia che miệng cười khẽ:

"Ngoài ra, hôm nay vị tiên sinh kia có nói với ta là hắn muốn gọi một cuộc điện thoại cho bạn gái của hắn."

"Nói cho hắn biết chuyện gọi điện thoại có thể bỏ qua được rồi – bởi vì ta đã chuẩn bị một sự bất ngờ cho hắn lâu lắm rồi, vì ta đã mời bạn gái của hắn đến đây làm khách. Giờ này bạn gái của hắn đang trên đường đến đây đấy!"

Ngư Kiều Kiều nói với vẻ vô cùng đắc ý.

"Vậy thì ta sẽ chuyển lời cho hắn y như thế."

Cô gái mặc quần áo nha hoàn nọ cười khẽ rồi nói.

Ngư Kiều Kiều lại vui vẻ lăn lộn trên giường.

"Ài, nếu mà biết sớm chuyện bắt cóc tác giả nhốt vào trong phòng tối thì sẽ được đọc truyện sướng như vậy thì ta đã làm từ đời nào rồi. Vẫn còn vài vị tác giả vẽ truyện tranh khác nữa, mình cũng đang chờ truyện ra đây. Liệu có nên bắt hết về luôn không nhỉ?"

Ngư Kiều Kiều nghĩ thầm trong lòng.

"Đúng rồi, không thể quên chính sự được."

Ngư Kiều Kiều vất vả lắm mới ngừng nghĩ vậy được, sau đó gửi một tin nhắn qua cho Tống Thư Hàng.

"Thư Hàng ơi, ngươi muốn kịch bản phim theo đề tài gì thế? Chúng ta định quay phim đô thị? Phim kiếm hiệp? Phim tiên hiệp? Hay là phim khoa học viễn tưởng đây?"

Dù là phim kiếm hiệp, tiên hiệp, khoa học viễn tưởng, hay là huyền huyễn đi nữa, Ngư Kiều Kiều đều bảo đảm có thể quay đỉnh của đỉnh luôn!

Độ chân thực trăm phần trăm, nghe thấy sợ chưa?

Các loại đạo pháp lẫn tiên thuật, chỉ có thứ mi không nghĩ đến chứ không có chuyện bọn họ không làm được!

Lên trời xuống đất chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ!

Mặc kệ là trong không trung, đáy biển, núi lửa, sa mạc, muốn cảnh gì thì có cảnh đó!

Hơn nữa, mấy diễn viên đóng phim đều là tuấn nam mỹ nữ cả, đưa mỗi người ra đều có thể làm ngôi sao quốc tế luôn chứ chẳng đùa, nghe thích không?

Thậm chỉ còn có cả mấy vai quần chúng từ thần thú ngầu lòi đến thú cưng đáng yêu nữa.

Ngư Kiều Kiều gửi tin nhắn đi rồi mà vẫn không thấy Tống Thư Hàng trả lời lại ngay.

Bây giờ hắn còn đang ở trong Thời Quang thành, không bắt được sóng.

…

Thứ hai, ngày 5 tháng 8, Kim Cương Quân Tử Đao.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng đã đổi hướng đi.

Nó vốn còn định đi tìm gặp Ngư Kiều Kiều, nhưng bây giờ nó lại quyết định sẽ đi cùng với hòa thượng Tây – Đi làm một vụ làm ăn siêu độ người chết.

Bản thể của Tống Thư Hàng đã trải qua nỗi khổ lúc sinh tiền của vị cao tăng khổ hạnh nọ, lĩnh ngộ được cách siêu độ.

Thư Hàng lĩnh ngộ được cũng đồng nghĩa với việc Linh quỷ cũng đã lĩnh ngộ.

Sau đó, trùng hợp hơn chính là điện thoại của hòa thượng Tây lại vang lên, có khách tới tìm. Là do người nhà trong gia đình nào đó qua đời, nên bọn họ gọi điện thoại cho hòa thượng Tây, muốn làm pháp sư siêu độ cho người chết.

Gia đình này trước kia cũng từng mời hòa thượng Tây đến làm pháp sự rồi, bọn họ cảm thấy tuy rằng hòa thượng Tây là người nước ngoài, nhưng quả thật là một vị cao tăng đắc đạo. Sau khi làm pháp sự xong thì ngay cả người bình thường cũng cảm giác được hiệu quả kinh người ấy!

Vậy nên lần này nhà bọn họ có người qua đời thì vẫn cố ý mời hòa thượng Tây sang chủ trì pháp sự siêu độ lần nữa.

Hòa thượng Tây đồng ý ngay và luôn, siêu độ là chuyện hắn thích nhất mà.

Còn linh quỷ của Tống Thư Hàng thì vì vừa mới biết cách siêu độ xong nên cũng hớn hở đưa ra đề nghị đi ăn ké hòa thượng Tây, đến gia đình nọ xem xem có cơ hội thử cách siêu độ của mình hay không.

Là ân nhân cứu mạng của hòa thượng Tây, nên hòa thượng Tây vui mừng gật đầu đồng ý trước yêu cầu xin được đi chung của linh quỷ.

Vậy nên, một tên hòa thượng Tây, một con linh quỷ, bắt đầu hành trình đi tây thiên thỉnh kinh… À lộn phim rồi, là leo lên xe bus để đến địa điểm cần đến.

…

Ở bên trong địa hạ thành của Thời Quang thành.

Tống Thư Hàng điều chỉnh trạng thái của mình lại, sau đó lại dùng Kình Thôn Thuật để nuốt một viên linh thú tinh hệ lửa. Linh thú tinh này cũng là do con ngựa đực tinh kia mang qua xin lỗi, chỉ có cấp bậc nhị phẩm.

Trước khi nuốt viên linh thú tinh này, Tống Thư Hàng cắn răng dùng bí pháp giám định để giám định linh thú tinh một lần.

[Đây là một viên linh thú tinh thuộc hệ lửa, cấp bậc nhị phẩm. Dùng nó thông qua Kình Thôn Thuật thì có thể tăng cường thể chất một chút, tăng cường dung lượng chân khí, hoàn thiện ngụy tiên thiên chân khí. Nhắc nhở: sau khi dùng Kình Thôn Thuật để ăn nó thì nếu người dùng thuật vác theo đồ nặng, xoay vòng 5000m như lừa kéo cối xay, thì có thể đẩy tốc độ dung hợp linh thú tinh lên nhanh nhất.]

Cái giá của nó là một vết thương khá nhỏ, cảm giác đau đớn vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận của Tống Thư Hàng – Thuận tiện nói luôn, Tống Thư Hàng cảm giác càng lúc dây thần kinh cảm giác đau của mình càng không được bình thường cho lắm.

Khả năng chịu đau của hắn tăng lên vèo vèo, dù cho cường độ của cơn đau do mấy vết thương nhỏ này mang đến có tăng lên gấp bội thì cũng không ảnh hưởng gì đối với Tống Thư Hàng bây giờ lắm.

Có thể tưởng tượng được, theo việc bí pháp giám định này được dùng liền tù tì, khiến cho Tống Thư Hàng phun máu liên tục, một ngày nào đó, hắn sẽ không ngán bất kỳ cơn đau đớn nào nữa. Đến lúc đó, ba đao sáu lỗ đối với hắn cũng là chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi!

Tống Thư Hàng không ngán vết thương, nghĩ thôi cũng thấy ngon lành cành đào rồi.

Sau khi dùng Kình Thôn Thuật nuốt linh thú tinh loại lừa kia xong thì cỗ ngụy tiên thiên chân khí trong cơ thể của Tống Thư Hàng lại được hoàn thiện thêm.

Sau đó, Tống Thư Hàng đứng dậy.

Diệp sư tỷ cười hì hì nhảy lên lưng của hắn – Trước đó Tống Thư Hàng từng hỏi Diệp sư tỷ rằng trong không gian này có thứ gì phù hợp để tu luyện hạng nặng hay không, Diệp sư tỷ giơ tay chỉ chính mình.

“Ta chính là vật nặng thích hợp nhất đây, thiên khấp bảo điển của ta là công pháp có hai loại thuộc tính là thủy và thổ. Thiên Cân Trụy và Gia Trọng (tăng trọng) đạo thuật của ta đều đã tu luyện đến cực hạn, đừng có thấy ta ốm nhom như thế, nhưng chỉ cần ta dùng tới Gia Trọng đạo thuật và Thiên Cân Trụy thì có thể tăng thể trọng lên đến mười tấn đấy!”

Diệp sư tỷ đáp.

“Ừ, Diệp sư tỷ tuyệt đối không thích hợp để ở trên, bảo đảm luôn!”

Đương nhiên là Tống Thư Hàng không cần sức nặng đến tận mười tấn làm gì, hắn chỉ cần nặng chừng một ngàn cân là được rồi.

Sau đó, đợi hấp thu hết linh thú tinh loại lừa kia xong thì hắn cõng Diệp sư tỷ, bắt đầu chạy vòng tròn quanh một cây cột trong không gian thư viện nọ.

“Hì hì hì hì, nhanh nữa lên, Thư Hàng nhanh lên tí nữa.”

Diệp sư tỷ rất vui vẻ, hình như kể từ sau khi có cảm giác điện giật lúc tiếp xúc với ngón tay của Tống Thư Hàng xong thì tâm trạng của cô vẫn luôn vui vẻ như thế – Nửa ngày rồi mà cô chưa hề khóc một tiếng nào!

“Không thành vấn đề, thế ta tăng tốc nhé.”

Tống Thư Hàng nói, hắn bắt đầu vận chuyển thân pháp quân tử vạn lý hành, dựa vào lĩnh ngộ từ đợt dùng cả hai tay hai chân để chạy lần trước, khi Tống Thư Hàng dùng thân pháp quân tử vạn lý hành càng lúc càng có trật tự và lưu loát hơn.

“Hì hì hì hì.”

Tiếng cười lanh lảnh của Diệp sư tỷ vang vọng khắp không gian này.

Sở Sở lặng lẽ quay lại không gian thư viện nọ – bởi vì có kinh nghiệm lần trước, nên cô không lỗ mãng nhảy xộc vào trong không gian thư viện nữa, sợ phá hỏng thế giới riêng tư của Diệp sư tỷ và Tống Thư Hàng.

Lỡ như hai người bọn họ đang làm chuyện í í gì đó thì sao?

Vậy nên Sở Sở cô nương lặng lẽ tới gần thư viện, ló đầu ra liếc nhìn không gian thư viện nọ.

Sau đó, cô lập tức nhìn thấy cảnh tượng Tống Thư Hàng đang cõng Diệp sư tỷ chạy vòng vòng quanh cây cột.

Diệp sư tỷ thì cười đến là ngọt ngào:

“Thư Hàng nhanh hơn nữa đi, nhanh lên.”

Tống Thư Hàng đáp rõ to:

“Được, vịn chắc vào nhé!”

Sau đó hắn lại chạy vèo vèo quanh cây cột như một cơn lốc.

Cảnh tượng này đẹp đến mức Sở Sở không đành lòng nhìn thẳng.

“Người trẻ tuổi bây giờ chịu chơi thật đấy.”

Sở Sở lặng lẽ gật đầu, rồi lại lặng thầm lùi về sau… hai mét!

Sau đó, cô móc điện thoại di động của mình ra, mở chế độ quay phim lên, im ỉm quay lại một đoạn.

Tương lai nếu như có ngày Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ trở thành “đạo lữ song tu” thì nhất định vòi bọn họ cho cô một bao lì xì bự thiệt bự mới được.

Cô đã cố gắng hết sức chế tạo không gian riêng tư cho bọn họ, nên mới khiến cảm tình của bọn họ phát triển nhanh tới cỡ này.

…

Thời gian trong Thời Quang thành nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm sau.

Tống Thư Hàng lại dùng Kình Thôn thuật nuốt một viên linh thú tinh loại lạc đà. Đây cũng là linh thú tinh nhị phẩm do con ngựa đực kia cúng lên.

Diệp sư tỷ:

“Thư Hàng, ngươi có đói bụng không? Có muốn ăn gì không? Mà chỉ có tích cốc đan thôi.”

“Không ăn đâu.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói – Hắn phải học theo lạc đà, hôm nay không động vào một giọt nước nào.

“Ơ? Mấy hôm nay ngươi tu luyện vất vả như thế tốn sức lắm, thế mà không ăn thật à?”

Diệp sư tỷ tò mò hỏi.

“Ừ, hôm nay không ăn.”

Tống Thư Hàng đáp lại chắc nịch.

Sở Sở ngồi bên cạnh bắt đầu bổ não – ơ kìa, giận nhau đấy à?

…

Lại thêm một ngày.

Trong tay Tống Thư Hàng cầm một viên linh thú tinh loại nai.

Viên linh thú tinh này là viên mà Bạch Tôn Giả đã mua được ở trong đợt tụ tập giao dịch của tu sĩ – đây là một viên linh thú tinh có cấp bậc tứ phẩm.

Phẩm cấp của viên linh thú tinh này rất cao, chẳng khác gì một viên linh thạch tứ phẩm cả, nếu như Tống Thư Hàng cưỡng chế dùng Kình Thôn Thuật để dùng nó thì bảo đảm sẽ dẫn tới nguy cơ chân khí bạo thể.

“Tạm thời vẫn không thể hấp thu viên linh thú tinh này được.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Hắn bắt đầu chuyển sự chú ý lên người của linh quỷ.

Theo như tin tức đồng bộ được từ chỗ linh quỷ thì nó đang đi cùng với hòa thượng Tây, muốn tham gia một pháp sự siêu độ nào đó.

Tuy rằng Tống Thư Hàng đã nắm giữ cách siêu độ rồi, dù hắn cũng đã thành công độ hóa lời nguyền bám theo trên người hắn do gã Đàn Chủ để lại. Nhưng thứ lưu lại bên trong lời nguyền của Đàn Chủ chỉ là tàn hồn, chứ không phải linh hồn hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng muốn xem thử, nếu linh quỷ độ hóa một linh hồn hoản chỉnh thì bản thân nó sẽ có biến hóa gì.

Chương 575: Ra Bích Thủy các đi dạo đi!

Hòa thượng Tây là một người đàn ông biết rõ cái gọi là ăn quả nhớ kẻ trồng cây – Cho nên, dù bản thân hắn là một gã cuồng siêu độ, thích siêu độ vong hồn. Nhưng khi linh quỷ của Tống Thư Hàng đưa ra yêu cầu muốn siêu độ vong hồn thì hắn vẫn cắn răng nhường vụ siêu độ này lại cho linh quỷ.

Sau khi đến nơi, hòa thượng Tây không lập tức đưa ra yêu cầu làm pháp sự siêu độ với người nhà, mà điều đầu tiên hắn làm chính là đi mua một số đồ với linh quỷ của Tống Thư Hàng – Toàn là mấy thứ dùng để bày đạo tràng của các hòa thượng cả.

Sau đó, hòa thượng Tây mới đến căn nhà có người qua đời nọ.

Sau vài câu trao đổi đơn giản, hòa thượng Tây bắt đầu bố trí.

Đầu tiên là phải bố trí pháp đàn dùng để siêu độ, sau đó là chuẩn bị đạo tràng – thật ra thì những chuyện này chỉ là làm để lòe người bình thường mà thôi, chứ thật ra để siêu độ vong hồn của người thường thì hòa thượng Tây chỉ cần niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, sau đó giơ tay ấn nhẹ một cái là siêu độ xong.

Nhưng nếu như làm đơn sơ quá thì “khách hàng” nhìn thấy sẽ cảm thấy thiếu tin tưởng.

Nói thật, theo khoa học kỹ thuật hiện đại ngày càng phát triển thì có rất nhiều “khách hàng” mời hòa thượng đến nhà siêu độ, cũng không phải họ mê tín dị đoan hay tin tưởng tôn giáo tín ngưỡng gì, đại loại là để lòe thiên hạ mà thôi! Phần lớn người thường đều mượn dịp này để khoe khoang, muốn chứng tỏ tình cảm nhung nhớ của mình dành cho người thân đã qua đời. Muốn để cho người thân có lìa đời thì cũng phải mở mày mở mặt với thiên hạ.

Cho nên, nếu như làm không đủ hoành tráng thì sau này hòa thượng Tây khó mà nhận được mấy vụ “làm ăn siêu độ” kiểu này lắm.

Vì để cho mình có khả năng nhận được nhiều mối làm ăn siêu độ hơn nữa, để còn tiện bề siêu độ vong hồn, nên lúc lập đàn và đạo tràng ở trước mặt gia chủ, hòa thượng Tây cũng tốn rất nhiều công sức.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Cũng làm khó hòa thượng Tây rồi – bản tông của hắn vốn là đạo sĩ, nay vì nghiên cứu cách bày đạo tràng của hòa thượng mà hắn cũng tốn đủ công sức.

Sau khi sắp xếp đạo tràng xong, hòa thượng Tây khoác áo cà sa, bắt đầu lặng lẽ tụng kinh văn. Tay thì gõ mõ, trước mặt hắn được đặt một quyển kinh văn, theo tiếng tụng của hắn, quyển kinh văn lập lòe tỏa sáng.

Bản kinh văn này cũng là do hòa thượng Tây tự tay viết ra lúc còn ở trong tù, xem như một loại có tác dụng tương tự như phù bảo, lúc đối phó với quỷ vật thì chỉ cần xé nó ra là có thể tấn công được.

Đây cũng là ưu điểm khiến hòa thượng Tây nổi bật hơn những hòa thượng bình thường khác – hắn có bản lĩnh thật sự, đủ loại đạo cụ có thể phát ra phật quang, lúc hắn tụng kinh có thể khiến cho người bình thường ở xung quanh cảm thấy bình tâm lại, dáng vẻ lúc hắn gõ mõ trông đặc biệt thần thánh.

Theo tiếng tụng kinh của hắn vang lên, người thân đang ngồi bên chân quan tài khóc than bất giác đều bình tĩnh lại, nỗi buồn đau còn sót lại do người thân qua đời cũng bị cuốn sạch.

Lần này chẳng ai dám xem thường vị hòa thượng Tây này nữa rồi.

Nói thật, có khá nhiều trông thấy hòa thượng Tây chỉ đến đây siêu độ có một mình, không dẫn theo vị hòa thượng nào khác thì có hơi bất mãn. Bởi vì chỉ có một vị hòa thượng thì không đủ hoành tráng.

Hòa thượng người nước ngoài tụng kinh thì cũng được đấy, nhưng chỉ có một người thôi, sao có thể sánh bằng cả nhóm hòa thượng bản địa đến cùng lúc chứ?

Nhưng sau khi trải qua tràng diện này xong, rốt cuộc cũng không ai dám xem thường vị hòa thượng này nữa. Đây đúng là một vị "cao tăng" có tu vi cao thâm mà!

Mà lúc này đây, linh quỷ của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu hành động.

Nó bay lơ lửng đến phía trên quan tài.

Mỗi nơi đều có tập quán riêng của mình, người dân ở khu này thì sau khi người nhà qua đời sẽ đặt ở trong nhà, lập linh đường để từ hai đến ba ngày, sau đó sẽ đưa đi hỏa táng.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng bay đến trên quan tài, nó có thể nhìn thấy một quả cầu ánh sáng mờ ảo đang lơ lửng ở trên quan tài, đó chính là linh hồn của người chết.

Đó là một linh hồn rất bình thường, đốm sáng mờ ảo lư lửng trên chiếc quan tài, dường như còn không nỡ xa rời thân thể của mình.

Khi còn sống linh hồn này không hề làm chuyện xấu xa gì, bình thường cũng chú ý làm việc thiện tích đức. Cho nên sau khi chết, mặc dù có quyến luyến, nhưng cũng không có dấu hiệu biến thành oán quỷ.

Khi cảm ứng được sự có mặt của linh quỷ thì đốm sáng này lập tức hoảng sợ lùi lại phía sau, giống như gặp phải thiên địch vậy.

Linh quỷ đúng là có thể xem như thiên địch của linh hồn và oán quỷ bình thường.

Bởi vì danh sách thức ăn của nó có cả oán quỷ. Đã có thể thôn phệ được linh quỷ thì đương nhiên cũng có thể thôn phệ được quỷ hồn bình thường. Chẳng qua là linh quỷ của Tống Thư Hàng chưa từng làm thế mà thôi.

Nó vươn tay ra, trong lòng mặc niệm địa tạng độ hồn kinh, sau đó điểm nhẹ ngón tay.

Linh quỷ không thể nào xác định được mình có thể dùng siêu độ thuật hay không, bởi vì mặc dù linh quỷ cũng biết được nguyên lý của mấy loại đạo thuật như chưởng tâm lôi lẫn Ngự Hỏa Thuật mà Tống Thư Hàng nắm giữ, nhưng bởi vì thân thể linh quỷ hạn chế mà nó không thể nào thi triển ra được.

Cũng may là độ hóa thuật này khác với mấy loại đạo thuật như chưởng tâm lôi.

Một ngón tay của linh quỷ điểm lên linh hồn bình thường kia, trên người linh hồn kia truyền tới cảm giác kinh ngạc, sau đó kinh ngạc lại biến thành vui mừng.

Vong hồn này cứ thế biến thành đốm sáng rồi tiêu tán dần.

Siêu độ thành công rồi.

Trong thiên địa có một đạo công đức chi lực hạ xuống trên người linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Công đức chi lực chi ra làm ba phần, một phần biến thành ánh sáng công đức mỏng manh quấn quanh người của linh quỷ, đạo ánh sáng công đức này quá đỗi mờ nhạt. Ít nhất phải độ hóa vong hồn của cả ngàn người mới có thể khiến cho ánh sáng công đức này hiện ra. Ít nhất phải độ hóa trăm nghìn người thì mới có thể khiến nó biến thành thực chất.

Một phần khác thì dung nhập vào trong tinh thần lực của linh quỷ, tăng cường tinh thần lực của nó, chỉ là đối với linh quỷ ở trình độ nhị phẩm thì tia tinh thần lực này chỉ tăng lên được rất ít mà thôi.

Phần cuối cùng thì dung nhập vào trong thân thể của Tống Thư Hàng, cường hóa thân thể của nó, cũng chỉ tăng cường được rất ít mà thôi.

Sau khi linh quỷ thành công tịnh hóa vong hồn bình thường đó thì nó lơ lửng giữa không trung, cảm thụ loại ánh sáng công đức nhập thể này kỹ càng hơn. Sau đó lại truyền loại cảm ứng này về cho Tống Thư Hàng thông qua ký ức đồng độ.

Hòa thượng Tây đang tụng kinh đột nhiên chắp hai tay lại, khẽ nói:

"Công đức vô lượng!"

Linh quỷ quay sang gật đầu với hòa thượng Tây, sau đó chính thức tạm biệt hắn:

"Đạo hữu, sau này gặp lại."

Hòa thượng Tây im lặng gật đầu.

Sau đó hắn tiếp tục tụng kinh, giả vờ gõ mõ tiếp – đạo tràng cũng bày ra cả rồi, không thể nào chỉ đọc mấy câu đã bỏ đi được đúng không?

Tệ lắm cũng phải tụng mười lần rồi hãy đi chứ.

Bằng không làm màu không đủ, sẽ khiến khách hàng khó chịu đấy.

Ôi cái hình thức xã hội chủ nghĩa chết bầm này, vừa hành hạ người ta, cũng hành hạ bản thân mình.

…

Linh quỷ bay lên không trung.

Trước khi bay đi, nó còn cố ý đánh giá xung quanh hòa thượng Tây nữa – Mấy gã quỷ tu đuổi giết hòa thượng Tây không đến đây, tiếc quá đi mất.

Mấy con quỷ tướng kia ăn ngon lắm. Thôi bỏ đi, nếu như chúng nó không tới thì thôi vậy, xem như chúng đã may mắn tránh thoát một kiếp.

Sau đó, nó lại nhìn về phía hòa thượng Tây đang ngồi gõ mõ tụng kinh – mặc dù gã hòa thượng này trông mặt đần chết đi được, nhưng linh quỷ biết rõ hắn không phải kẻ ngu, chỉ là cách suy nghĩ của hắn có phần dở hơi quá, không giống với người bình thường mà thôi.

Trong lúc có quỷ tu muốn lấy mạng hắn thế này, tất nhiên là hòa thượng Tây sẽ không ở lì một chỗ quá lâu. Đợi làm xong pháp sự này thì chắc là hắn sẽ chạy về sư môn của mình mà thôi.

Linh quỷ cũng không cần lo lắng cho hòa thượng Tây.

Vậy nên linh quỷ bay về phía nhà của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, nó lại truyền một suy nghĩ về cho bản thể – [Ta có cảm giác rằng cách siêu độ rất hữu dụng đối với ta. Có lẽ đây chính là cơ hội để ta đột phá đến linh quỷ cao cấp!]

Lúc công đức chi lực trong thiên địa chia ra làm ba phần rơi lên người nó, thì nó lập tức sinh ra một loại cảm ngộ thuộc về trực giác, rằng chỉ cần tiếp tục dùng cách siêu độ này xong thì nó sẽ có cơ hội mượn nhờ công đức chi lực này để chính thức đột phá đến cảnh giới linh quỷ cao giai!

Đó chính là cảnh giới mà nó vẫn theo đuổi!

…

Ở trong địa hạ thành của Thời Quang thành.

Sau khi Tống Thư Hàng chấm dứt thời gian tu luyện xong thì nhận được tin tức do linh quỷ gửi tới:

“Cách siêu độ này lại có thể giúp ích cho linh quỷ tấn cấp ư?”

Tống Thư Hàng biết rõ linh quỷ trung cấp và linh quỷ cao cấp khác nhau rất nhiều. Linh quỷ trung cấp sẽ bị hạn chế thực lực, cùng lắm chỉ có thể tấn thăng đến cảnh giới lục phẩm mà thôi.

Nhưng linh quỷ cao cấp thì lại có thể sánh với những tu sĩ vào hàng thiên tài khác, nó cũng có thể tu hành lên đến trình độ Kiếp Tiên cửu phẩm. Thậm chí còn có thể tu luyện pháp thuật quỷ tiên đặc thù, lại còn là một phân thân trâu bò trung thành tuyệt đối nữa.

Nếu như linh quỷ có thể tấn cấp lên thành linh quỷ cao cấp thì cho dù sau này Tống Thư Hàng có nằm lười ra không thèm động đậy, phải dựa vào cảnh giới của linh quỷ để kéo hắn lên thì cũng có thể lên được đến cảnh giới kim đan ngũ phẩm ấy chứ! Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể vượt qua được thiên kiếp.

Đây là điểm khác nhau giữa tool hack bình thường với tool hack VIP.

Vậy nên Tống Thư Hàng truyền một ý niệm lại cho linh quỷ của mình – [Sau khi liên hệ với Ngư Kiều Kiều xong thì xem thử cô ấy có cần giúp gì không. Sau đó đặt chuyện siêu độ vong hồn lên hàng đầu! Trước khi ta quay về Trái Đất thì ngươi cứ tự do làm việc.]

Sau khi trả lời cho linh quỷ xong, Tống Thư Hàng yên lặng nhìn về phía hai tay của mình… Sau khi linh quỷ siêu độ vong hồn bình thường kia thì bản thể của Tống Thư Hàng không hề nhận được bất cứ chỗ tốt nào.

Hình như ánh sáng công đức của linh quỷ chỉ tính riêng cho mình nó thôi thì phải? Hoặc có thể là phải đợi đến khi linh quỷ quay lại thân thể của hắn xong thì ánh sáng công đức trên người nó mới có thể kết hợp với mình nhỉ?

“Ngươi đang nghĩ chuyện gì thế?”

Lúc này, Diệp sư tỷ đã chỉ điểm Sở Sở tu luyện xong xuôi, quay lại bên cạnh Tống Thư Hàng, nhìn thấy hắn có vẻ trầm tư như thế thì lên tiếng hỏi thăm.

“Đang nghĩ chuyện ánh sáng công đức.”

Tống Thư Hàng mỉm cười trả lời, đồng thời kể lại chuyện mình dùng linh quỷ để thử nghiệm cách siêu độ.

Sau khi kể xong, Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Diệp sư tỷ, ở gần Bích Thủy các có nơi nào có thể tìm được vong hồn để độ hóa hay không?”

Xung quanh Bích Thủy các là vũ trụ bao la, nhưng cũng có không ít sân đấu của tu sĩ ở không gian, biết đâu ở gần đó lại có vong hồn thì sao?

“Ở gần Bích Thủy các á? Ta không để ý cái này lắm.”

Diệp sư tỷ ngẫm nghĩ một lúc, sau đó đột nhiên vỗ tay cái bộp rồi nói:

“Hay là ta dắt ngươi đi dạo xung quanh Bích Thủy các nhé, chúng ta ở trong địa hạ thành này cũng lâu rồi. Bây giờ ra ngoài đổi gió hít thở không khí cũng được đấy!”

Hơn nữa, không rõ tại sao, ở trong trí nhớ của cô thì hình như đã lâu lắm rồi cô chưa từng bước chân ra khỏi Bích Thủy các.

Rõ ràng ở tu vi Linh Hoàng ngũ phẩm như cô thì đã đạt đủ cấp bậc có thể xuống núi lâu lắm rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi Bích Thủy các ra ngoài du lịch. Nhưng bao năm nay hình như cô chưa từng có suy nghĩ rời khỏi Bích Thủy các ra ngoài dạo chơi thì phải.

Đúng là chuyện lạ.

Nếu hôm nay Tống Thư Hàng nhắc đến chuyện này thì cứ nhân cơ hội ra ngoài chơi với hắn đi vậy!

Chương 576: Tôn Giả thất phẩm?

Thế là, Diệp sư tỷ vui vẻ ra mặt, dẫn theo Tống Thư Hàng, rời khỏi địa hạ thành của Thời Quang thành.

Sở Sở không đi cùng họ, tuy rằng trong lòng cô rất muốn biết rốt cuộc là Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đã phát triển đến giai đoạn nào rồi, nhưng tại thời điểm thế này, cô cảm giác bản thân không nên làm một cái bóng đèn hình người sáng chói thì hơn.

Đặc biệt là... trong tình huống trước khi mang Tống Thư Hàng đi, Diệp sư tỷ đã dạy cho cô một chiêu kiếm thuật rất thần kỳ.

Ám Kiếm Thuật, kiếm trong kiếm, lúc chém ra một kiếm lại còn có thể ẩn giấu thêm một luồng kiếm khí ở bên trong kiếm nữa. Nó khá bí ẩn, trong chiến đấu khó có thể bị người khác phát hiện.

Vì thế, Sở Sở bắt đầu tu luyện chiêu kiếm thuật thần kỳ này với tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Sở Sở cô nương là một cô gái rất dễ thỏa mãn.

…

Sau năm phút đồng hồ.

Diệp sư tỷ đã dẫn Tống Thư Hàng rời khỏi địa hạ thành của Thời Quang thành.

Trong chớp mắt, trong người Tống Thư Hàng bỗng dâng lên cảm giác nóng rực. Giống như trong một ngày hè oi bức nóng nực, bản thân chợt rời khỏi phòng có máy điều hòa, bước ra nơi có ánh mặt trời gay gắt!

“Đây chính là tu chính chi lực của thế giới, sau khi ngươi rời khỏi Thời Quang thành, trong nháy mắt tuổi thọ sẽ chịu ảnh trưởng. Nhưng tu chính chi lực này cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đến ngươi. Tối đa thì tuổi thọ cũng chỉ bị ảnh hưởng một, hai phút mà thôi.”

Diệp sư tỷ mỉm cười giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu một cái, dùng một hai phút tuổi thọ để đổi lấy tỷ lệ thời gian 1:12 ở địa hạ thành của Thời Quang thành thì đúng là lời to rồi.

Diệp sư tỷ liếc Tống Thư Hàng, cười nói:

“Nhưng mà, nếu ngươi ở lại địa hạ thành quá mười hai ngày thì đó sẽ là mười hai ngày thật sự. Tuổi thọ cũng sẽ không tính theo thời gian như một ngày ở bên ngoài nữa đâu.”

Tống Thư Hàng hơi hụt hẫng, dường như không gian tu luyện này không trâu bò được như trong tưởng tượng của hắn.

Diệp sư tỷ cười hì hì, nói:

“Đi thôi, ta đưa ngươi lén trốn ra bằng cửa sau Bích Thủy các, chúng ta đi âm thầm thôi.”

“Không đi cửa chính à?”

Tống Thư Hàng hỏi lại, hơn nữa vì sao lại phải đi trong âm thầm chứ?

“Nếu như ngươi muốn bị toàn thể đệ tử Bích Thủy các vây xem thì chúng ta có thể đi bằng cửa trước cũng được.”

Diệp sư tỷ cười nói, hiện tại toàn bộ người trong Bích Thủy các đều biết cô đã tìm được một đạo lữ, lại còn là loại song tu ấy ấy nữa.

Hiện tại, e rằng hơn một nửa trong tổng số các đệ tử của Bích Thủy các đều đang có hứng thú dạt dào với Tống Thư Hàng đây. Nếu mà đụng phải, tuy rằng bọn họ sẽ nể mặt mũi của cô mà không làm ra việc gì quá đáng. Nhưng không thể tránh khỏi việc bị mọi người bu quanh soi mói đâu.

Vì thế, Tống Thư Hàng lặng lẽ đi theo Diệp sư tỷ rời khỏi Bích Thủy các bằng cửa sau.

…

Tại cửa chính Bích Thủy các, Khốc Lão Nhân vẫn ngồi kiên định nguyên ở đó, hắn ngồi xuống tu luyện ngay tại cổng chính, bởi vì thiên khấp bảo điển nên suốt cả ngày, cứ hở một tí là hắn lại bỗng dưng khóc một trận rất lớn trước cửa Bích Thủy các.

Chẳng qua là thời gian vẫn cứ trôi qua từng ngày từng giờ, nhưng cánh cửa lớn của Bích Thủy các vẫn đóng chặt như cũ.

“Không sao cả, ta đã quyết tâm rồi, cho dù có chờ thêm mấy năm nữa thì ta cũng có thể chịu được.”

Khốc Lão Nhân cắn răng thể hiện quyết tâm của mình, đây chính là cơ duyên của hắn, đạt được phần công pháp còn lại của thiên khấp bảo điển liên quan đến tương lai của hắn, hắn sẽ không buông bỏ dễ dàng như vậy được.

Khốc Lão Nhân hoàn toàn không biết rằng ngay vừa rồi, duyên phận giữa hắn và hai người Diệp sư tỷ lẫn Tống Thư Hàng vừa lướt khẽ qua nhau.

Nếu như Khốc Lão Nhân biết rõ Diệp sư tỷ chọn rời khỏi từ cửa sau thì hắn nhất định sẽ khóc ngất trước cổng chính của Bích Thủy các cho xem.

…

Vân Trung các bên trong Bích Thủy các

Lý m Trúc vẫn bị treo trên không trung như cũ.

“Xin thả ta xuống có được không, cho dù là giam ta lại thì cũng không sao cả. Chỉ xin đừng có tiếp tục treo ta như thế này nữa có được không?”

Lý m Trúc thật muốn khóc lắm rồi, hơn nữa hàn khí trên người cô lại ngày càng nghiêm trọng hơn, nói không chừng là hàn bệnh kia lại bắt đầu tái phát rồi ấy chứ.

Đến lúc đó nếu như hàn bệnh lại tái phát, lỡ khi bị đóng băng mình lại tè ra quần thì phải làm sao bây giờ?

Đấy là còn đỡ đấy nhé, hiện tại thì cô ngày càng mắc tiểu dữ lắm rồi, nhưng lỡ như trong lúc giải khai băng phong mà tiểu ra quần thì xấu hổ lắm.

Đến lúc đó thì cô không còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa đâu.

Rốt cuộc thì chủ nhân của tòa lầu các lớn này là ai đây, vì sao lại treo cô ở chỗ này chứ không để xuống, lại không thả cô ra, cũng chẳng thèm bắt lại, lẽ nào kẻ này bị biến thái à?

…

Tại một chỗ khác.

Ước chừng cách Bích Thủy các trên 500 kilomet.

Một chiếc thuyền tiên cỡ lớn đang đi trong vũ trụ.

Tại mũi thuyền, có một vị nữ tu tóc vàng đang nằm đó. Cô mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, váy xẻ đến tận đùi, lộ ra khoảng da thịt trắng nõn, vừa gợi cảm mà cũng vừa tao nhã. Cô có mái tóc dài màu vàng kim, giống như những sợi tơ được làm từ vàng, phát ra ánh sáng lấp lánh. Đôi mắt của cô bị che lại bởi một lớp bịt mắt màu đen, đồng thời nó cũng che khuất hơn phân nửa gương mặt cô.

Lúc này, cô đang ngồi ngáy ngủ ngon lành bên cạnh ghế phó lái.

Bên cạnh cô còn có một con bạch ngọc sư tử đang liếm láp móng vuốt của mình, trên mặt lộ rõ vẻ nhàm chán.

Phía sau tiên chu, có mười ba Linh Hoàng kim đan bị trói bởi pháp thuật trói buộc, có một sợi tóc dài màu vàng kim đang ghim thẳng vào những vị trí quan trọng trên cơ thể bọn họ.

Đây cũng là những tu sĩ kim đan bị bắt được khi xông vào Thất Tu phủ lần trước.

Có Thiên Nham Tán Nhân, Khung Quỷ Tán Nhân, Yến Vô Hoan, đại yêu hình người Mặc Nhiễm cùng với Bảo Bình Phong Chủ và bảy vị phong chủ khác của Vô Cực Ma Tông.

Chiếc tiên chu này do Lục Tu Phượng Hoàng Đao Mạt Lỵ và Tứ Tu đang áp tải mười ba linh quỷ kim đan đi khai thác tại một mỏ linh mạch xa xôi.

Nhân tiện sẽ mang linh thạch đã được đào trong một quý về.

…

Phía trước, cách thuyền tiên không xa có một đội quân đang phục kích.

Người này chính là đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường của Vô Cực Ma Tông, mang theo đám phong chủ thuộc hạ của hắn đến đây để mai phục.

Dù sao thì người bị bắt đi chính là tám vị phong chủ cấp bậc Linh Hoàng Kim Đan ngũ phẩm cả! Đối với một môn phái lớn như Vô Cực Ma Tông thì đây đều là chiến lực cao cấp quý giá hết.

Cho dù có phải đắc tội với Thất Tu phủ thì đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường cũng không thể không cứu người được.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường chuẩn bị đánh úp thuyền tiên, sau đó cứu đám thuộc hạ của mình ra với tốc độ nhanh nhất. Rồi lại bỏ chạy với tốc độ còn nhanh hơn thế.

Lần này tới đây, hắn đã bố trí phù văn độn thuật để chạy thoát thân cho mỗi một tên thuộc hạ rồi.

Hắn muốn dùng chiến thuật đánh nhanh chớp nhoáng, đánh nhanh thắng nhanh.

…

Ở một nơi khác.

Tại một vùng vũ trụ xa hơn, có một bóng người cũng đang tìm kiếm thuyền tiên của Thất Tu phủ.

Bóng người này chính là người bạn thân thiết của Thất Tu Tôn Giả, nữ cổ vu Elise.

Cô vừa nhận được tin khẩn cáp rằng dường như người của Vô Cực Ma Tông muốn cướp thuyền tiên của Thất Tu Tôn Giả, nên cô vội chạy thật nhanh đến để giúp cho Thất Tu một tay, trả lại món nợ ân tình cho hắn.

Thế nhưng cách tư duy của nữ cổ vu Elise có phần đâm bang.

Dù cho là ai đi chăng nữa thì cũng không thể nào đoán được cô sẽ trợ giúp chiếc thuyền tiên của Thất Tu Tôn Giả bằng kiểu gì.

…

Sau mười phút.

Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đã đi đến cửa sau của Bích Thủy các.

“Đi thôi, đi qua nơi này là ngươi có thể rời khỏi Bích Thủy các trong âm thầm, sẽ không khiến quá nhiều người chú ý đâu.”

Diệp sư tỷ cười hì hì nói.

Cửa sau Bích Thủy các không có người canh gác.

Mà đừng nói chi đến cửa sau, ngay cả cửa chính cũng chẳng có đệ tử chịu trách nhiệm đứng canh gác nữa là!

Nếu như Tống Thư Hàng mà nhạy bén hơn thì sẽ phát hiện, toàn bộ Bích Thủy các đang nằm trong trạng thái không hề có phòng ngự gì. Lúc trước cũng là Kim Đồng Ngọc Nữ đặc biệt đi đến cửa, chịu trách nhiệm mang bọn Thư Hàng vào Bích Thủy các.

Dường như đối với Bích Thủy các thì phòng ngự là thứ quá dư thừa thì phải?

Dù sao thì lúc Diệp sư tỷ và Tống Thư Hàng đi thẳng một đường đến cửa sau Bích Thủy các cũng không đụng phải đệ tử nào khác.

Sau khi mở cánh cửa ra, khung cảnh vũ trụ mênh mông xuất hiện trước mặt Thư Hàng và Diệp sư tỷ. Xa xa, còn có một ít thiên thạch nhỏ chịu lực hấp dẫn của ngôi sao băng chứa Bích Thủy các mà bay đến đây.

Tống Thư Hàng lấy bộ quần áo du hành vũ trụ ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, rồi mặc lên người.

Dù cho thân thể yếu ớt cấp bậc nhị phẩm của hắn đã giải quyết được vấn đề hô hấp thông qua quy tức thuật đi nữa, nhưng thân thể của hắn mà lộ ra trực tiếp trong vũ trụ thì sẽ rất nguy hiểm. Vì thế hắn vẫn cần phải mặc quần áo du hành vũ trụ bảo vệ.

Diệp sư tỷ cười hì hì, vươn tay ra triệu hồi một quyển sách rất dày.

Đây là pháp khí phi hành của cô.

Quyển sách này mở ra, thì có hàng trăm phù văn màu vàng xoay tròn vây quanh quyển sách. Tốc độ phi hành của quyển sách này tuyệt đối không thua kém tốc độ của phi kiếm là bao.

“Lên đây đi, ta chở ngươi.”

Diệp sư tỷ gọi.

Thế là Tống Thư hàng bò lên quyển sách này, nếu hắn muốn di chuyển trong vũ trụ thì chỉ có thể dựa vào trận pháp nhỏ bổ sung động lực trong bộ quần áo du hành vũ trụ này mà thôi, nhưng tốc độ của nó thì cực kỳ chậm chạp.

Do đó, muốn bay trong vũ trụ thì phải dựa vào Diệp sư tỷ.

“Ngồi vững nhé!”

Diệp sư tỷ vươn tay bấm pháp ấn, quyển sách dưới chân bay lên, rời khỏi phạm vi Bích Thủy các.

Ngay lúc hai người sắp rời khỏi tầng phòng ngự của Bích Thủy các.

Đúng lúc này, Diệp sư tỷ đột ngột dừng lại, ngay cả quyển sách thật dày đang phi hành cũng ngừng theo.

Nước mắt bắt đầu tràn mi, không thể ngăn lại được.

Lần này, cô không phát ra tiếng khóc gì cả, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống không ngừng, lăn dài trên gương mặt cô, rồi nhỏ xuống đất.

“Lại bị chuyện gì chọc trúng điểm khóc à?”

Tống Thư Hàng mỉm cười, vươn tay lau nước mắt trên khóe mi Diệp sư tỷ rất đỗi dịu dàng.

Hắn cảm thấy lần khóc này của Diệp sư tỷ rất quái dị. Không hề có tiếng khóc thút thít huhuhu dễ nghe kia nữa, mà là lẳng lặng rơi lệ trong im lặng, nhìn Diệp sư tỷ lúc này mới đúng là bộ dạng đau lòng thật sự.

“Hả? Ta đang khóc ư?”

Diệp sư tỷ lại xoa xoa khóe mắt mình, cảm thấy quái lạ:

“Đang khóc thật hả? Lạ quá vậy, vì sao nước mặt bỗng dưng rơi xuống thế này. Lần này ta không bị cái gì chọc trúng điểm khóc đâu, trong lòng ta cũng không có cảm giác đau lòng gì cả.”

Trong lúc hai người nói chuyện... có một luồng hào quang bay ra từ Bích Thủy các, rơi vào người Diệp sư tỷ.

“Chuyện gì đang xảy ra thế? Chẳng lẽ là cô không được phép rời khỏi đây à?”

Tống Thư Hàng nhớ tới bộ dáng khi Diệp sư tỷ lặng lẽ rời khỏi Bích Thủy các, hắn thấp thỏm hỏi lại, chẳng nhẽ Diệp sư tỷ phạm phải sai lầm gì nên bị cấm túc ở bên trong Bích Thủy các, vừa rời khỏi thì sẽ bị trừng phạt gì gì đó sao?

Luồng ánh sáng vừa rồi nãy là ánh sáng trừng phạt à?

“Đâu có đâu, ta nhớ trước đó ta hay rời khỏi Bích Thủy các lắm. Ta cũng đâu có bị cấm túc gì đâu.”

Diệp sư tỷ cũng không hiểu nổi.

Vậy tia sáng vừa rồi là cái gì, chính cô còn cảm thấy hoảng sợ hơn cả Tống Thư Hàng. Nhưng mà, cô không thể tránh được tia sáng này, hơn nữa, cô cảm giác được tia sáng này rất thân thiết, giống như sẽ không bao giờ làm tổn thương đến cô.

Sau một lát, nước mắt của Diệp sư tỷ không rơi xuống nữa.

“Không sao đâu, Thư Hàng, ngươi không cần lo cho ta đâu.”

Diệp sư tỷ lại lên tiếng an ủi ngược lại Thư Hàng.

Cô vốn là người như thế đấy, rõ ràng trong lúc cô khóc đến chết đi sống lại nhưng vẫn không quên an ủi bảo Tống Thư Hàng đừng lo lắng.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, lại vương tay lau nước mắt cho Diệp sư tỷ lần nữa. Sau đó chủ động ôm cô vào trong lòng.

Trong nháy mắt khi tia sáng vừa rồi dính vào người Diệp sư tỷ, hắn đã cảm ứng được một loại cảm giác đặc biệt, nó giống hệt như khi đối mặt với Bạch Tôn Giả vậy.

Tôn Giả thất phẩm ư?

Chương 577: Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, hủy điệt chi đao!

Bởi vì Thư Hàng mặc một bộ du hành vũ trụ cồng kềnh, nên động tác lau nước mắt cho Diệp Tư của hắn trở nên cực kỳ vụng về, vì thế hắn lại càng cẩn thận từng ly từng tý, mỗi ngón tay đều cực kỳ dịu dàng.

Trong chớp mắt lúc nãy, khí tức mà hắn cảm ứng được trên người Diệp sư tỷ chính là của Tôn Giả thất phẩm, thậm chí… đó là lực áp bách còn cường đại hơn cả Tôn Giả thất phẩm nữa.

Tuy rằng chỉ vẻn vẹn một cái nháy mắt, nhưng Tống Thư Hàng ở chung với Bạch Tôn Giả lâu đến vậy, đương nhiên cực kỳ quen thuộc với những khí tức, uy áp đến từ cấp bậc Tôn Giả trở lên.

Không thể nào sai được.

Vì sao khí tức cấp bậc Tôn Giả trở lên lại đột ngột xuất hiện trên người Diệp sư tỷ?

Nhưng nhìn thấy Diệp sư tỷ lệ rơi đầy mặt thế này, Tống Thư Hàng tạm đè ép sự tò mò của mình xuống đáy lòng.

“Cảm ơn ngươi, Thư Hàng.”

Diệp sư tỷ bắt lấy bàn tay đang lau nước mắt cho mình của Tống Thư Hàng, giọng nói vẫn còn mang theo tiếng nấc nghẹn ngào:

“Không biết tại sao, sau khi rời khỏi Bích Thủy các rồi quay lại nhìn nơi này, đột nhiên ta lại khóc nữa. Cái đặc điểm này của thiên khấp bảo điển không tốt chút nào, cho dù có là công pháp hệ Thổ hay hệ Thủy gì cũng đừng để ta trở thành người khóc nhè thế này chứ.”

“Hiện tại không sao rồi chứ.”

Tống Thư Hàng cười an ủi.

“Ừ, không sao. Không sao thật rồi.”

Diệp sư tỷ cười hì hì, cô buông tay Thư Hàng rồi xoa xoa mắt mình.

Lúc ngón tay cô lướt qua mi mắt, lau hết phần nước mắt còn đọng lại trên đó, trên mi mắt của cô xuất hiện một lớp viền mắt màu tím rất nhạt.

Chỉ có thêm cặp viền mắt nhạt màu như thế thôi nhưng khí chất của Diệp sư tỷ lại biến hóa rất nhiều.

Khí chất vốn dĩ thuộc về một cô thiếu nữ văn học ngây thơ, hiện tại lại đượm thêm một phần quyến rũ trưởng thành. Không chỉ như thế, toàn thân cô lại toát ra một cỗ ý vị xuất trần.

"Thấy đẹp không?"

Diệp sư tỷ mở to mắt, hỏi Tống Thư Hàng. Giữa lúc nói chuyện, cô lại thút thít vài tiếng, rất phá hỏng khí chất của cô.

"Đẹp lắm."

Tống Thư Hàng thành thật trả lời – không cần phải sử dụng ngôn ngữ mỹ miều hoa lá gì, chỉ hai chữ đẹp lắm đã đủ khiến cho Diệp sư tỷ hài lòng.

"Đi nào, ta dẫn ngươi đi dạo chơi khắp nơi gần Bích Thủy các, thử xem có thể gặp được vong hồn nào có thể siêu độ hay không."

Diệp sư tỷ giơ tay nâng cách tay Thư Hàng.

Sau khi bay ra khỏi trận pháp phòng ngự của Bích Thủy các, Tống Thư Hàng sẽ bay lơ lửng vì bị mất trọng lực, cho nên cô phải bắt lấy Thư Hàng, tránh cho hắn bay mất.

Trên quyển sách cực lớn đang mở kia có phù văn bay lên, chở Thư Hàng và Diệp sư tỷ bay nhanh về phía trước.

Trận pháp phòng ngự của Bích Thủy các chẳng những không ngăn cản cô và Thư Hàng, mà còn chủ động mở ra một cách cửa nhỏ, để hai người tùy ý rời khỏi dễ dàng.

Sau khi rời khỏi phạm vi Bích Thủy các, khí chất xuất trần trên người Diệp sư tỷ lại càng rõ ràng hơn.

Diệp sư tỷ hỏi:

"Chúng ta nên đi theo hướng nào tiếp đây?"

"Đi đâu cũng được, ta cảm thấy nhìn trái nhìn phải, nhìn lên, nhìn xuống cũng chẳng khác nhau chỗ nào."

Tống Thư Hàng cười nói, đưa mắt nhìn ra vùng không gian tràn ngập sao trời.

“Vậy ta tự chọn đại một địa điểm nhé!”

Diệp sư tỷ cười nói, cô nhắm mắt lại, phát tán tinh thần lực ra ngoài, cẩn thận cảm ứng khu vực lân cận.

Sau ba giây, mắt Diệp sư tỷ mở to, hai mắt trở nên sáng ngời:

“Đi hướng kia đi, sắp có chuyện thú vị xảy ra ở chỗ đó đó.”

Hướng cô vừa chỉ cũng chính là vị trí thuyền tiên của Thất Tu phủ.

…

Trên thuyền tiên Thất Tu phủ.

Một bóng người mặc váy dài màu xanh nhạc đang đứng trên mũi thuyền, mái tóc vàng không gió vẫn bay bồng bềnh.

Suối tóc vàng như hoàng kim tạo nên, kéo dài ra dài ơi là dài.

Tóc vàng kết thành một tấm lưới lớn, bao lấy thuyền tiên, bảo vệ tất cả mọi thứ ở bên trong.

Lúc này, trên chiếc lưới do mái tóc vàng tạo thành đó có rất nhiều dấu viết công kích pháp thuật.

Có dấu vết đóng băng, có dấu viết sau khi bị ngọn lửa nóng thiêu đốt, có dấu vết bị đao khí, kiếm khí chém qua. Thế nhưng toàn bộ những pháp thuật tấn công này không thể phá vỡ được lớp lưới được kết ra từ suối tóc vàng kia.

Lục Tu vươn tay, tháo bịt mắt của mình xuống, lộ ra đồng tử màu vàng đang tràn ngập sát khí:

“Giống hệt với dự đoán của Thất Tu, quả nhiên là sẽ có đám tạp chủng đến đây cứu người. Ha hả, ta chờ đám người các ngươi lâu lắm rồi.”

Phía trước mặt cô chính là đám người Vô Cực Ma Tông do đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường đã mai phục sẵn trước đó.

Hai tay đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường thả lỏng chắp ra sau, hắn có thể thấy được, cô gái trước mắt cũng như hắn, đều có cùng cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Nếu như việc phục kích không thành công, vậy thì đánh một trận đường đường chính chính vậy. Đều có cảnh giới lục phẩm như nhau, bản thân hắn thì đã đạt tới cảnh giới lục phẩm đỉnh phong, không hề sợ phải giao chiến chính diện chút nào.

Hơn nữa, phía sau hắn lại có rất nhiều tu sĩ ngũ phẩm ủng hộ, phần thắng rất lớn.

…

Đồng tử màu vàng của Lục Tu đảo qua tất cả những người trong đám cứu viện của Vô Cực Ma Tông, ánh mắt dừng lại hơi lâu trên người một số nữ tu.

“Trời… Không có người nào có dáng chân đẹp hơn một chút à? Ngay cả một đôi chân đẹp mà cũng không có.”

Vẻ mặt Lục Tu cực kỳ khinh thường.

Trong mắt của Lục Tu, mấy vị nữ tu trong Vô Cực Ma Tông còn thua cả Tống Thư Hàng. Ban đầu khi Tống Thư Hàng ở trong mộ Lục Tu Tôn Giả, còn bị Lục Tu cô nương bình luận hắn chỉ có được dáng chân “không tệ” mà thôi.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường:

“…”

Chân đẹp hay không đẹp thì liên quan gì đến việc chiến đấu đâu?

“Trong đám người các ngươi không có lấy một người có chân đẹp, vậy thì ta cũng không cần phải thương hoa tiếc ngọc làm gì nữa, ta sẽ không nương tay đâu.”

Lục Tu khoanh tay trước ngực, động tác này càng làm cho đôi gò bồng đào của cô nhô cao hơn.

Kỹ năng kéo thù hận của Lục Tu cô nương đã đạt điểm tuyệt đối rồi.

Cụm từ thương hoa tiếc ngọc này đủ để khiến cho gân xanh trên trán mỗi một người trong đám phong chủ của Vô Cực Ma Tông đều giật giật, mặt lộ ra vẻ tức giận.

“Nhân lúc ta chưa ra tay, ta khuyên các ngươi tấn công mau đi. Bởi vì các ngươi chỉ có một cơ hội để ra chiêu thôi, nếu để đến lúc ta ra tay, các ngươi sẽ không thể đứng đó được nữa đâu.”

Một phần tóc vàng trên đầu Lục Tu cô nương giống như có sinh mệnh, chỉ thẳng vào đám người Vô Cực Ma Tông.

“Vậy thì xin đạo hữu chỉ giáo.”

Gương mặt đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường cực kỳ bình tĩnh, thân là cường giả Chân Quân lục phẩm, đương nhiên là phải trải qua rất nhiều sóng to gió lớn rồi, há lại bị ảnh hưởng bởi vài ba câu nói chứ?

Trong lúc nói chuyện, hai tay của đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường chấn động, một hư ảnh ma quỷ xuất hiện phía sau hắn. Dường như ma tượng kia đang muốn hủy trời phá đất, đập một chưởng về phía thuyền tiên.

Nếu thuyền tiên bị đập trúng, thì bảo đảm cái tiên chu này sẽ nát bấy.

Vừa mới ra tay thì đã sử dụng chiêu tấn công mạnh mẽ nhất!

“Hừ, rõ ràng chân ngắn có một mẩu, nhưng xem qua ngươi cũng có chút bản lĩnh ấy nhỉ.”

Đồng tử vàng kim của Lục Tu sáng ngời – nếu chiêu này của đối phương đập tới, thì ngay cả cô với cảnh giới lục phẩm bây giờ cũng không dễ chịu gì.

Vì vậy, Lục Tu vươn tay trảo một cái ở trong hư không.

Ngọn lửa hừng hực bùng lên ở trong bàn tay phải của Lục Tu. Sau đó, Lục Tu rút một thanh đao toàn thân rực lửa từ ra trong hư không.

Ngọn lửa bao phủ toàn bộ thân đao, làm người ta không thể thấy rõ hình dạng cụ thể của thanh đao này là gì, chỉ nhác thấy thấp thoáng hình dạng một con thần điểu bằng lửa.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Hiện tại đã thức tỉnh đến cảnh giới đạo khí Tôn Giả thất chuyển

Lục Tu cầm thanh đao này, chém ra một đao nghênh đón đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường.

Chỉ trong tích tắc, thế giới trong mắt của những thành viên Vô Cực Ma Tông chỉ còn lại biển lửa đang bùng nổ!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chính là hủy diệt chi đao. Một đao kia chém xuống, hỏa diễm điên cuồng hủy diệt hết thảy mọi thứ trước mắt, đến chết mới thôi —— ngọn lửa này ẩn ẩn giống với thiên kiếp chi hỏa.

Chương 578: Siêu độ Linh Hoàng Kim Đan ngũ phẩm

Một đao kia vừa chém ra thì đã thắng bại đã được phân rõ.

Chỉ là một đao thôi, nhưng đường chủ củ Cửu Nhãn Già Ma Đường đã thất bại thảm hại ngay lập tức.

Hư ảnh ma tượng do chính ma công của hắn biến thành là thứ bị đánh nổ đầu tiên.

Sau một khắc, ngọn lửa Phượng Hoàng kia quấn quanh khắp mọi ngóc ngách trên người hắn, không chỗ nào không có, chỉ trong vòng hai hơi thở thôi nhưng đã thiêu hủy phòng ngự hộ thể của hắn, một hơi tiếp theo thì đốt cháy rụi pháp bào của hắn. Sau đó, trong vòng ba hơi thở thì đã phá vỡ pháp bảo phòng ngự còn lại của đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường. Cuối cùng, ngọn lửa này cuốn lấy toàn bộ cơ thể hắn, thiêu đốt điên cuồng, không chết không tắt.

“A a a...”

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường liên tục gào lên đầy thảm thiết.

Không chỉ riêng gì hắn, những phong chủ phẩm cấp Kim Đan ngũ phẩm phía sau hắn cũng bị tổn thương bởi Phượng Hoàng đao hỏa, bọn họ kêu thảm không ngừng.

“Chạy!”

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường quyết đoán ra lệnh.

Sau một khắc, tất cả độn quang trên người các phong chủ đều bị kích hoạt.

Bọn họ hóa thành rất nhiều hình thái, hoặc huyết độn, âm ảnh độn, hoặc cực tốc kiếm độn, chạy thoát thân với tốc độ cực nhanh. Nhưng mà... cho dù đang trong quá trình bay nhanh chạy trối chết thì ngọn lửa Phượng Hoàng kia vẫn quấn lấy bọn họ như cũ, giống như ruồi nhặng bâu trên xác chết.

Trong quá trình bọn họ chạy thoát thân thì vẫn luôn miệng kêu la thảm thiết.

Có thể còn mạng để sống sót hay không thì phải xem vận khí của họ thế nào rồi.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường cũng kích hoạt một độn pháp đặc biệt, quyết đoán chạy trốn thoát thân.

Hắn cũng chẳng lấy làm bất ngờ lắm khi thất bại thế này, vì hắn cũng lường trước là có thể bọn họ sẽ không thành công rồi, dù sao thì đối phương là thế lực của Thất Tu Tôn Giả của Thất Tu phủ mà.

Nhưng mà, hắn chẳng ngờ rằng bản thân lại thất bại thảm đến cỡ này.

Kế hoạch mai phục của bọn hắn thật sự quá mức nực cười.

Thực lực tuyệt đối đè ép, ức lòng hơn nữa là đối phương đè ép bọn họ đến mức nhục nhã đều dựa vào thần binh có lực công kích +99999.

Cũng may là mọi người đều đã được trang bị độn pháp bảo vệ tính mạng, chỉ cần có thể trốn về Vô Cực Ma Tông thành công, nhất định sẽ có cách loại bỏ đốm lửa quái dị trên người bọn họ.

…

Lúc Diệp sư tỷ mang Tống Thư hàng bay đến gần chỗ thuyền tiên, thì có một quả cầu lửa đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người.

Bên trong quả cầu lửa kia có một tu sĩ mặc áo đen đang gào thảm liên tục, dường như trên người vị này có báu vật gì đó, tạm thời khởi động một lớp phòng ngự hình tròn chặn đứng ngọn lửa Phượng Hoàng kia.

Nhưng trạng thái của người này thì không tốt lắm, phòng ngự hình tròn kia đã sắp không chịu nổi nữa rồi, đã có mấy đốm lửa nhỏ xâm nhập vào pháp bào phòng ngự của hắn.

Hắn sử dụng kiếm độn để bảo vệ tính mạng mình, chạy trối chết với tốc độ cực nhanh.

Mong mỏi sau khi rời khỏi chiến trường kia thì sẽ tìm một chỗ nào đó để loại bỏ ngọn lửa này.

“Tu sĩ của Vô Cực Ma Tông.”

Tống Thư Hàng liếc nhìn pháp bào trên người tu sĩ mặc đồ đen nọ, liền phát hiện ra thân phận của đối phương.

“Ngươi quen à?”

Diệp sư tỷ hỏi dò.

“Đã từng có tiếp xúc với bọn họ rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu xác nhận, đúng là hắn và Vô Cực Ma Tông có duyên thật đấy, cho dù đi đến nơi nào cũng có thể gặp được bọn họ.

Diệp sư tỷ:

“Bạn bè à?”

“Không, có thể xem như đó là kẻ địch của ta.”

Tống Thư Hàng quyết đoán trả lời, cùng lúc đó, hắn cũng rút bảo đao Bá Toái ra từ trong túi thu nhỏ một tấc, đối đầu với đệ tử Vô Cực Ma Tông này, chỉ cần có cơ hội, hắn hoàn toàn không hề ngán việc bỏ đá xuống giếng đâu.

Diệp sư tỷ gật nhẹ đầu.

Sau đó, hai tay Diệp sư tỷ vỗ vào nhau ba lần, cất tiếng nói:

“Ta khóc trời khóc, thiên khấp bảo điển!”

Gã tu sĩ đang chạy như điên kia đột nhiên cảm giác có một nỗi bi thương không thể nào nén lại đang trào dâng trong lòng mình.

“Hu hu hu hu.”

Hắn cất tiếng khóc rống lên, cực kỳ đau thương.

Không thể ngăn được dòng nước mắt đang chảy ra.

Nương theo những giọt nước mắt rơi xuống, thân thể của hắn trở nên nặng nề hơn, mỗi một giọt nước mắt rơi xuống thì cả người lại nặng thêm gấp đôi.

Thiên khấp bảo điển là công pháp đặc thù có hai thuộc tính Thủy và Thổ.

Công pháp này thật đáng sợ! Đây chính là công pháp khiến cho người ta nói khóc là khóc ngay lập tức trước mặt tất cả mọi người đó. Năng lực tổn thương tâm lý của nó còn cao hơn cả pháp thuật có năng lực tổn thương người nữa.

Bên cạnh đó, công pháp này còn là công pháp tấn công phạm vi rộng nữa, nếu như dùng một chiêu thiên khấp bảo điển ở đại hội mít ting nào đó thôi, cái cảnh tượng mấy vạn người đồng thanh khóc rống lên ấy chắc đẹp mắt lắm nhỉ?

“Hu hu hu hu.”

Vị tu sĩ này ngày càng sốt ruột, nhưng càng sốt ruột thì càng khóc thương tâm hơn.

Khóc càng thương tâm, thì thân thể lại càng nặng dần.

Vả lại, điều đáng sợ hơn chính là, hắn phát hiện ra linh lực của mình lại trôi theo từng giọt nước mắt rơi xuống. Linh lực của hắn đang bị tiêu hao không ngừng.

Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nước mắt làm nhòe cả mắt hắn, khiến hắn không nhìn thấy rõ sự vật trước mặt mình. Hắn cố gắng sử dụng một số đạo thuật và tịnh hóa phù để giải trừ trạng thái quái dị hiện giờ bằng hết sức mình. Nhưng mà, nó không có chút hiệu quả nào cả.

Đây là công pháp quái quỷ gì thế này?

Nhớ rồi, đây là công pháp của cái tên Khốc Lão Nhân kia!

Khốc Lão Nhân đáng chết, chỉ là một tán tu mà cũng dám phục kích người của Vô Cực Ma Tông bọn họ, sau khi giữ được mạng sống mình thì sẽ đi tìm hắn tính toán cho ra nhẽ chuyện này.

Nhưng mà, hắn không còn cơ hội đó nữa.

Khi hắn bay đến trước mặt Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ, thì cả người hắn đã bị thiêu đốt bởi ngọn lửa Phượng Hoàng.

Mất đi phòng ngự, mất đi pháp bào, chỉ trong vòng năm hơi thở ngắn ngủi, một cường giả cấp bậc Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm đã bị đốt thành tro bụi.

Trong hư không, một đốm lửa Phượng Hoàng đang bốc cháy leo loét.

…

Tống Thư Hàng nhìn đốm lửa Phượng Hoàng này, đột nhiên trong lòng hắn lại nảy sinh ra cảm giác cực kỳ thân thiết.

Đốm lửa Phượng Hoàng này cũng sinh ra cộng hưởng với hắn, sau một khắc, nó chủ động bay tới chỗ Tống Thư Hàng.

Diệp sư tỷ đã từng thấy sự đáng sợ của ngọn lửa này nên điều khiển pháp khí phi hành muốn tránh né đốm lửa đó.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại chủ động giơ bảo đao Bá Toái ra.

Phượng Hoàng chi hỏa chạm vào thanh đao Bá Toái, sau đó... dung nhập vào bên trong.

Bảo đao Bá Toái, dài ba thước ba, được chế tạo từ lôi trì trọng kim, chí dương chí cương, độ cứng bượt xa bảo đao cùng cấp, có thể cắt đứt thân thể tu sĩ tứ phẩm. Hơn nữa, bảo đao Bá Toái trải qua sự trui rèn của lửa Thiên Kiếp, nên có tính chất dung hợp đặc biệt với lửa.

Lửa Phượng Hoàng dung hợp vào trong bảo đao Bá Toái, khiến cho Bá Toái vốn dĩ đen thẫm một màu lại xuất hiện nhiều đường vân đỏ rực.

Diệp sư tỷ hỏi:

“Ngươi đã từng tiếp xúc với ngọn lửa kỳ dị này rồi à?”

“Không, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nó.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Nhưng mà, ta biết rõ đây là loại lửa gì. Nó là ngọn lửa Phượng Hoàng, ngọn lửa sinh ra từ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.”

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?”

Dường như Diệp sư tỷ chưa từng nghe thấy tên của thanh đao này.

“Ừ, đó là một thanh thần binh rất thần kỳ, ta đã có một giao ước với nó. Có lẽ bởi vì chuyện này nên ngọn lửa do nó tạo thành không hề có ý xấu với ta đấy.”

Tống Thư Hàng cười cười giải thích.

Hắn đã ký khế ước cùng với Lục Tu, sẽ trở thành thiếu nữ phép thuật... À nhầm, là người đàn ông có cơ hội trở thành Bát Tu.

“Ta luôn có cảm giác mấy thứ duyên phận các loại của ngươi rất kỳ lạ.”

Diệp sư tỷ mở to hai mắt, cười trêu.

Sau đó, Diệp sư tỷ chỉ về hướng cách đó không xa:

“Thư Hàng, mau nhìn qua đó xem, có một vong hồn mới toanh luôn kìa, hơn nữa lại là linh hồn của tu sĩ cấp bậc ngũ phẩm nữa. Khi còn sống nó đã bị trúng công kích đặc thù, thần trí đã bị tiêu diệt hoàn toàn, trở thành một linh hồn trống không cực kỳ cường đại. Chẳng phải đây chính là vong hồn mà ngươi muốn tìm sao!”

Linh hồn của tu sĩ ngũ phẩm là thứ rất khó có thể tìm thấy được.

Bởi vì ngay thời khắc những tu sĩ cấp bậc ngũ phẩm khác chết đi đều rơi vào kết quả thần hình đều bị diệt. Cái chết này rất triệt để, thân thể và linh hồn đều bị diệt vong hoàn toàn cùng một lúc.

Cho dù lúc tu sĩ ngũ phẩm hao hết tuổi thọ mà chết đi chăng nữa, bọn họ cũng sẽ chọn hóa Đạo, dùng linh hồn mình hóa Đạo rồi biến mất, sau khi chết lại tiến vào một vòng luân hồi khác, vốn dĩ không cần phải siêu độ làm gì.

Cho dù có một số ít tu sĩ ngũ phẩm không muốn dùng linh hồn mình để hóa Đạo, thì với linh hồn có tinh thần lực cực mạnh của bọn hắn, có muốn siêu độ cũng không dễ chút nào! Ít nhất là một tu sĩ nhị phẩm như Tống Thư Hàng không có cách nào để siêu độ cho linh hồn của một tu sĩ ngũ phẩm được.

Nhưng cái linh hồn trống rỗng trước mắt này lại khác.

Lửa Phượng Hoàng cực kỳ bá đạo, thiêu đốt hết thảy tu sĩ ngũ phẩm đến mức gần như chẳng còn gì, thân thể, pháp khí, linh thạch, thậm chí là cả tinh thần lực.

Nhưng sự hủy diệt của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại đại diện cho niết bàn sống lại nên có thể nói cái linh hồn trống rỗng này là một tia sinh cơ ở bên trong hủy diệt kia.

Chính vì lẽ đó, sau khi tu sĩ ngũ phẩm bị thiêu đốt, thứ còn lại sau cùng chỉ có một linh hồn trống rỗng cực kỳ cường đại, thậm chí còn không có cả ấn ký linh hồn.

Nếu như sau khi có người siêu độ cho linh hồn này, tuy rằng vẫn còn thua việc siêu độ linh hồn tu sĩ ngũ phẩm nguyên vẹn, nhưng nhất định có thể có được thu hoạch không nhỏ.

“Linh hồn tu sĩ ngũ phẩm, tuy rằng đó chỉ là một linh hồn rỗng, nhưng sau khi siêu độ thì chắc chắn vẫn mang đến rất nhiều công đức chi lực ấy nhỉ.”

Trong lòng Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

“Ta sẽ đề phòng giúp ngươi, ngươi siêu độ nhanh đi.”

Diệp sư tỷ dặn dò, sau đột đột nhiên che mắt khóc thành tiếng.

“Lại bị chọc trúng điểm khóc rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Không phải, bởi vì sau khi sử dụng thiên khấp bảo điển, đôi khi sẽ tự dưng khóc một trận. Không sao đâu, nó sẽ ngừng nhanh thôi.”

Diệp sư tỷ vừa khóc hu hu vừa giải thích.

Quả thực thiên khấp bảo điển này không phải là thứ phiền phức bình thường mà.

Tống Thư Hàng bay đến bên cạnh linh hồn tu sĩ ngũ phẩm nọ.

Siêu độ một vong hồn thế này có thể mang đến bao nhiêu công đức chi lực cho hắn đây nhỉ?

Hắn lặng lẽ vận chuyển cách siêu đó, sau đó im lặng niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, rồi điểm nhẹ vào linh hồn tu sĩ ngũ phẩm kia.

Bắt đầu siêu độ.

Linh hồn rỗng của tu sĩ ngũ phẩm không chống cự gì cả, cứ thế dần dà bị siêu độ, hóa thành những đốm sáng tinh khiết.

Còn Tống Thư Hàng lại không cảm nhận được bất cứ ý niệm gì bên trong linh hồn mà hắn đang siêu độ cả. Không có đau thương, không có oán hận, không có lưu luyến gì.

Bởi vì tất cả những thứ đó đều bị thiêu đốt bởi lửa Phượng Hoàng rồi.

Thời gian của lần siêu độ này vẫn còn kéo dài.

Cứ tiến hành siêu độ mãi, đến sau cùng, rốt cuộc thì linh hồn trống rỗng đó truyền ra một loại cảm xúc như cảm kích.

Sau một khắc, một luồng công đức chi lực trong trời đất rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Công đức chi lực chia làm ba phần.

Một phần gia tăng tinh thần lực của Tống Thư Hàng… phần tăng cường lấy được từ việc siêu độ tu sĩ ngũ phẩm, mà chỉ có thể khiến tinh thần lực của Tống Thư Hàng tăng lên được thêm một tia.

Một phần khác dùng để tăng cường thân thể của hắn, mà cũng không tăng lên nhiều lắm.

Một phần khác thì biến thành công đức chi lực, quấn quanh bên cạnh hắn, lúc ẩn lúc hiện!

Công đức chi lực như ẩn như hiện, cũng đại biểu cho đây là phần công đức siêu độ vong hồn nghìn người!

Siêu độ vong hồn một nghìn người mới có thể gọi là công đức.

Siêu đồ vong hồn mười nghìn người mới có ánh sáng công đức hộ thể.

Siêu độ vong hồn trăm nghìn người thì ánh sáng công đức hộ thể mới biển đổi về chất!

Một vong hồn trống rỗng suy yếu của Linh Hoàng ngũ phẩm thì đã tương đương với công đức siêu độ một nghìn người trở lên rồi! Nếu đó là vong hồn nguyên vẹn của Linh Hoàng ngũ phẩm thì có bao nhiêu công đức đây!

“Một linh hồn đã tương đương với phần công đức của một nghìn người, nếu có mười linh hồn giống như thế, chẳng phải là có thể có được ánh sáng công đức hộ thể ngay rồi sao?”

Tống Thư Hàng không khỏi cảm thán

Chương 579: Hi vọng là sẽ không dọa hắn sợ

Ôi chao, không cẩn thận lại trở nên tham lam quá rồi. Hiện tại có thể siêu độ linh hồn trống rỗng của một Linh Hoàng đã là một việc cực kỳ may mắn. Bản thân lại muốn thêm mười cái linh hồn giống thế, đúng là lòng người chưa đủ rắn nuốt voi mà! Trên đời này không có việc nào trùng hợp đến thế đâu.

Tống Thư Hàng nghĩ thế, đang chuẩn bị thu hồi ngón tay của mình về.

Lúc này, không biết Diệp sư tỷ đã đến bên cạnh hắn từ lúc nào. Giống hệt như lần trước, cô lại vươn ngón tay đáng yêu của mình ra chọc vào ngón tay của Tống Thư Hàng.

Uy lực của siêu độ thuật trên ngón tay Thư Hàng vẫn còn.

Ngón tay Diệp sư tỷ lại tiếp xúc với ngón tay hắn lần nữa, cảm giác giống như điện giật truyền đến thêm một lần, hai người đều run run một cái.

Hơn nữa, lúc này đây, dòng điện này còn mạnh mẽ hơn lần trước, Thư Hàng còn có cảm giác thân thể mình bị tê dại.

Thư Hàng lập tức dở khóc dở cười:

“Diệp Tư.”

“Có!”

Diệp sư tỷ trả lời nhanh nhảu, hai mắt mở to nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, Thư Hàng cảm ứng được cảm xúc của Diệp sư tỷ từ ngón tay cô – mừng rỡ và mong chờ.

“Thôi được rồi, cô vui vẻ là được.”

Thư Hàng nói nhỏ, xem như đầu hàng.

“Ừ.”

Diệp sư tỷ cười hì hì.

Cùng lúc đó.

Bích Thủy các, Vân Trung các.

Rốt cuộc thì cô bé Lý m Trúc đã được cứu rồi!

Kim Đồng Ngọc Nữ lật tung toàn bộ Bích Thủy các mà không tìm được cô, Kim Đồng mới đến cấm địa cuối cùng, Vân Trung các.

Quả nhiên vừa vào trước cửa Vân Trung các, hắn và Ngọc Nữ đã thấy Lý m Trúc bị treo với một tư thế cực xấu hổ.

Vì vậy, Kim Đồng Ngọc Nữ lập tức sử dụng phương thức đặc biệt gọi Sở các chủ đến.

Vất vả lắm thì Sở các chủ mới đáp lại tín hiệu của Kim Đồng Ngọc Nữ.

Sau cả một buổi giày vò, rốt cuộc thì Lý m Trúc cũng được đặt xuống đất.

Giờ này khắc này, Lý m Trúc không kìm được nước mắt chảy dài.

"Xin nói cho ta biết đi, WC ở chỗ nào thế?"

Giọng nói của Lý m Trúc đã trở nên run rẩy.

…

Sau khi Kim Đồng Ngọc Nữ mang Lý m Trúc rời khỏi, trong Vân Trung các, Sở các chủ xoa xoa mắt, ngồi dậy.

"Buồn ngủ~ quá~"

Cô duỗi lưng, mái tóc rất dài lại tựa như dài hơn, nhưng Sở các chủ không có dự định cắt nó đi, để để tùy nó trải kín mặt đất.

"Đúng là muốn ngủ thêm một lát nữa."

Sở các chủ nói bằng giọng miễn cưỡng.

Ngồi trên giường mỏi mệt rã rời cả buổi trời, rốt cuộc thì Sở các chủ mới phát hiện ra điều gì đó, cô mở chức năng thu hình của kết giới ra. Sau đó, cô thấy được con sứa phát sáng để lại tin nhắn cho mình.

Con sứa phát sáng gửi tin nhắn xác nhận đã hoàn thành nhiệm vụ cho cô, nhân tiện lấy tiền thù lao mà cô ta được nhận. Với lại còn kể về những điều đã trải qua trong mấy năm qua.

Cuối cùng, trong màn hình giám sát và điều khiển, Con sứa phát sáng nói bằng giọng dịu dàng:

"Vậy thì... hẹn gặp lại, Sở nha đầu."

"Ừ, hẹn gặp lại, bạn của ta. Hi vọng ngươi có thể tìm được con đường Trường Sinh cho chính mình.”

Giọng Sở các chủ đáp lại rất khẽ – cô biết rõ, tuổi thọ của con sứa phát sáng chỉ còn vỏn vẹn ba nghìn năm mà thôi. Đối với một người bình thường, đây là một khoảng thời gian dài dằng dặc đầy buồn tẻ. Nhưng đối với một Kiếp Tiên cửu phẩm, ba nghìn năm quá ngắn ngủi.

Nếu như cô ấy không tìm được con đường Trường Sinh cho chính mình, cũng chỉ còn có thể đợi đến lúc hao hết tuổi thọ, thân tử đạo tiêu.

…

Sau đó, Sở các chủ lim dim chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Cơn buồn ngủ bắt đầu trào dâng.

Nhưng sau một lát, đôi mắt cô bỗng dưng mở to, xoa xoa mi tâm:

“Ôi, rốt cuộc thì cũng nhớ ra mình quên cái gì rồi. Mình bỏ quên thằng nhóc Thư Hàng và một cô nương trẻ tuổi trong địa hạ thành của Thời Quang thành rồi!”

Thông qua lời nhắn của bạn tốt, thằng nhóc Tống Thư Hàng kia lĩnh ngộ được truyền thừa ám dạ thời hoàn do Tống đầu gỗ để lại rồi.

Cùng là họ Tống, rốt cuộc thì mối quan hệ giữa Tống đầu gỗ và thằng nhóc này là gì?

Đây chắc chắn không phải là cùng một người, cũng không thể nào là chuyển thế gì gì đó. Nhưng nhất định là có liên quan đến nhau – nếu không ấy hả, vì sao Tống Thư Hàng lại bắt được truyền thừa của Tống đầu gỗ một cách trùng hợp đến thế?

“Được rồi, nhân lúc mình còn chưa quên, mang thằng nhóc Tống và cô nương trẻ tuổi kia rời khỏi Thời Quang thành đi thôi.”

Sở các chủ đứng dậy, kéo theo mái tóc đen thật dài, chuẩn bị vớt Tống Thư Hàng ra khỏi Thời Quang thành.

Nhưng lúc cô vừa đi được hai bước, một ký ức khác tràn ngập trong đầu, đồng bộ với trí nhớ trước đó – Diệp Tư Tiên Tử gặp Tống Thư Hàng, trở thành đạo lữ của hắn. Sau đó, hiện tại Diệp Tư đã dẫn Tống Thư Hàng ra khỏi Bích Thủy các, dạo chơi quanh khu vực gần đây.

Sở các chủ:

“...”

Mình vừa ngủ mấy ngày thôi, rốt cuộc là Bích Thủy các đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi? Thằng nhóc tên Thư Hàng này không chỉ tiếp xúc với truyền thừa ám dạ thời hoàn mà còn gặp được Diệp Tư, sau đó trở thành đạo lữ của cô ấy?

Sở các chủ thở dài.

Sở các chủ ấn nhẹ lên lồng ngực mình, đó là vị trí tâm khiếu, có một phù văn khế ước.

“Đạo lữ hợp ý.”

Sở các chủ cúi đầu, nói lẩm bẩm.

Khi nói đến đạo lữ, cô đã từng có có suy nghĩ này. Trong lúc cô tuyệt vọng nhất, khi Bích Thủy các bị hủy diệt, cô tưởng tượng ra một người có thể ra mặt cứu vớt Bích Thủy các.

Đương nhiên, kết quả lại chỉ toàn là tiếc nuối...

Mọi người trên thế giới đều cho rằng, Sở Tiên Tử của Bích Thủy các thượng cổ chỉ đang sống trong giấc mộng tự mình dệt ra. Sau khi Bích Thủy các bị hủy diệt, Sở Tiên Tử xinh đẹp đã gầy dựng nên một giấc mộng mang tên Bích Thủy các mà cô mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Nhưng trên thực tế, cô đã không còn là một Sở Tiên Tử sống trong giấc mộng do mình dệt nên nữa. Ngay lúc giấc mộng này được dệt nên trong khoảng thời gian dài thật dài, có một ngày kia, đột nhiên cô khóc đến mức tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Cho dù thực tại ảo có thể huyễn hóa ra con người, có nhiệt độ, có cảm tình, chẳng khác gì người thật cả, nhưng giấc mơ thì cũng chỉ là giấc mơ mà thôi.

Sau khi Sở Tiên Tử khóc một trận thật lớn thì đã tỉnh lại.

Nhưng cô không loại bỏ cảnh vật Bích Thủy các trong mơ.

Bích Thủy các do thực tại ảo ngưng tụ ra đã biến thành Đạo của cô, đạo khiến cô thành công bước vào cảnh giới Trường Sinh.

“Cuối cùng rồi cũng sẽ có ngày, ta sẽ giúp tất cả những đệ tử của Bích Thủy các chính thức sống lại, sống lại thật sự trên thế giới này.”

Không biết cảnh giới Trường Sinh có thể làm được việc này hay không nữa.

Thế nhưng không sao... nếu Trường Sinh không làm được, vậy thì cô sẽ nghĩ cách để trở thành Thiên Đạo. Vị chúa tể Thiên Đạo nắm giữ tất cả Thiên Đạo, không có việc gì là không làm được.

Toàn bộ Bích Thủy các đều là cảnh vật trong mơ do thực tại ảo của Sở Tiên Tử dệt nên. Những đệ tử bên trong đó đều chỉ có thể hoạt động bên trong Bích Thủy các, không thể nào rời khỏi phạm vi thực tại ảo của Sở Tiên Tử được.

…

“Nhưng mà, nếu như thằng nhóc họ Tống kia muốn mang Diệp Tư rời khỏi Bích Thủy các thì ta phải tạo điều kiện cho hắn gặp phải một vài thứ gì đó mới được.”

Sở các chủ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía hình cầu bằng đồng thau. Đây chính là mô hình Trái Đất. Điểm nhìn của Sở các chủ rơi vào vị trí Hoa Hạ... và cũng là cổng vào Bích Thủy các ban đầu.

“Hi vọng sẽ không dọa hắn sợ. Ừ, tuy rằng có dọa đi nữa thì cũng thú vị nhỉ? Ha ha ha.”

Sở các chủ bật cười thành tiếng rất vui vẻ.

Cô lại ấn nhẹ lên lồng ngực của mình, hào quang phù văn như ẩn như hiện bắt đầu tối dần, sau đó chui vào trong tâm khiếu, không ra nữa.

Sau khi ngừng cười, ánh mắt Sở các chủ lại nhìn xuyên qua toàn bộ Bích Thủy các, rơi xuống người Khốc Lão Nhân trước cửa.

“Thiên khấp bảo điển ấy à, đúng là một nhân quả thú vị.”

Sau đó, Sở các chủ dời mắt, để mặt Khốc Lão Nhân tiếp tục ở lại trước cửa chính.

Khốc Lão Nhân tu luyện thiên khấp bảo điển, nên có nhân quả với Diệp Tư. Vì thế, không cần phải quá gấp gáp làm gì, đợi đến khi Diệp Tư và Tống Thư Hàng trở về, gặp mặt Khốc Lão Nhân là được rồi, Sở các chủ không có ý định nhúng tay vào chuyện này.

Cuối cùng, ánh nhìn của Sở các chủ xuyên qua phân nửa Bích

Thủy các, liền nhìn thấy cô gái Lý m Trúc đang lao nhanh về phía WC. Chuyện này thật sự rất đáng sợ, toàn bộ Bích Thủy các đều không còn là bí mật gì trong mắt của Sở các chủ!

Dường như cô nhóc này bị cô treo trước cổng chính mấy ngày rồi thì phải?

Ánh mắt cô lướt qua thân thể Lý m Trúc, lập tức phát hiện ra nguyên nhân dẫn đến căn bệnh của cô nàng. Từ khi người mẹ mang thai đã mang theo một tia khí cực hàn, hơn nữa vì không được chữa trị chính xác nên căn bệnh đã chuyển biến xấu. Cô nhóc có thể sống đến bây giờ thì đã là kỳ tích rồi.

Sở các chủ không hiểu rõ công pháp thuộc tính hàn băng, nên không có cách nào với căn bệnh này cả.

Nhưng cô có thể quan sát được, lượng hàn khí trong cơ thể cô nhóc kia đã đến cực hạn rồi. Trước kia dựa vào nhiều loại dược liệu quý giá để bảo vệ tính mạng, hiện tại nếu chỉ dựa vào những dược liệu kia thì cũng không thể đè ép được hàn khí nữa.

Nhiều nhất là một năm nữa, nếu không giải quyết lượng hàn khí này, cô nhóc sẽ phải đối mặt với kiếp số sinh tử. Vượt qua được, có thể sống thêm vài năm nữa.

Nếu không độ qua được, thì sẽ bị đóng băng vĩnh viễn, không còn cơ hội thức tỉnh nữa.

Không biết rằng, thằng nhóc Tống Thư Hàng kia biết được chuyện này chưa nhỉ?

Đến lúc đó, nên nhắc nhở cho nhóc Tống Thư Hàng một chút đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở các chủ lại bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Chẳng mấy chốc, cô bắt đầu ngủ khò khò.

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đang chuẩn bị tiến đến phi thuyết của Thất Tu phủ, bỗng dưng, có một quả cầu lửa cực lớn vừa gào khóc vừa bay tới chỗ này.

Có tất cả mười hai người.

“Tất cả bọn họ đều là Linh Hoàng ngũ phẩm.”

Ánh mắt Diệp sư tỷ lướt qua, lập tức phát hiện được tu vi của các tu sĩ trong quả cầu lửa.

“Tất cả đều là người của Vô Cực Ma Tông.”

Hai mắt Tống Thư Hàng trợn to.

Trước đó mình chỉ nói thuận miệng vậy thôi, không ngờ lại có một đám Linh Hoàng ngũ phẩm bị thiêu cháy bay tới đây thật này?

Hôm nay dường như mình đang gặp may mắn đặc biệt hả?

Chẳng lẽ hôm nay lúc Bạch tiền bối đi mạo hiểm tại di tích cổ, đột nhiên nghĩ đến mình, nên chúc phúc cho mình luôn à?

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, đó là mười hai Linh Hoàng ngũ phẩm đang bị lửa thiêu đó. Nếu như có thể bắt hết lại, thì chính là mười hai vong hồn Linh Hoàng trống rỗng.

Một vong hồn đã tương đương với một nghìn vong hồn người bình thường, chẳng mấy chốc thì hắn đã có thể ngưng tụ được ánh sáng công đức hộ thể rồi!

“Diệp Tư, cô có thể chặn những độn quang này lại không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không thành vấn đề, ta nói rồi, thiên khấp bảo điển của ta rất mạnh đó!”

Giọng điệu Diệp Tư mang theo mười phần tự tin.

“Vậy thì chúng ta lập tức chặn bọn họ lại!”

Tống Thư Hàng quyết định.

Khi hình thành ánh sáng công đức hộ thể thì cũng là lúc quay trở về Trái Đất.

Vốn dĩ sau khi đánh cược thua Bạch tiền bối, hứa là sẽ ở trong vũ trụ ba mươi ngày. Hiện tại, tính cả thời gian ở lại Thời Quang thành và địa hạ thành, hắn đã trong không gian thời gian quá ba mươi ngày rồi.

Có lẽ, đó cũng phù hợp với yêu cầu của Bạch tiền bối.

Sau khi trở về, học thử xem đóng phim như thế nào.

Ừ, cho dù quay bộ phim điện ảnh nào thì nhất định cũng phải quăng cái bộp ra một đống hình chụp giấy chứng nhận sở hữu xe. Tuy rằng nhất định là hình tượng này rất ngu, nhưng phải có một kết quả trót lọt mới báo cáo kết quả công tác cho bố được.

“Thư Hàng, cẩn thận, tập trung nào!”

Tiếng kêu của Diệp sư tỷ truyền đến.

Một độn quang bị bao bọc bởi một đám lửa đang bay tới chỗ Tống Thư Hàng, hắn lập tức giơ tay ngăn cản trong vô thức.

Sau đó, một bí pháp được kích hoạt.

Qua hai lớp bao tay nhưng vẫn cố chấp kích hoạt như cũ.

Trên người Tống Thư Hàng toác ra hơn 70 vết thương, máu tươi phun như mưa.

Chương 580: Linh quỷ: sắp chết, sắp chết rồi!

Trò đùa gì thế này? Vì sao bí pháp giám định lại bị kích hoạt? Tống Thư Hàng không hiểu nổi.

Hiện tại hắn vẫn còn đeo bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách, mặc thêm quần áo du hành vũ trụ rất dày. Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, hiện tại tay của hắn không đụng vào bất cứ vật gì hết!

Lúc độn quang bị ngọn lửa vây quanh kia đập tới, thật sự là hắn muốn vươn tay ngăn cản trong vô thức, nhưng tay của hắn còn chưa tiếp xúc đến độn quang trong đám lửa kia đâu đó!

Phản ứng bản năng là một chuyện, nhưng phản ứng thứ hai của hắn chính là trốn sang một bên mà!

Huống chi, Diệp sư tỷ còn đang bảo vệ bên cạnh hắn nữa. Tất nhiên là Diệp sư tỷ sẽ không để độn quang bốc lửa kia đụng thẳng vào người Tống Thư Hàng!

Độn quang bị cháy vẫn còn cách một quãng đường để đến chỗ Tống Thư Hàng! Cho dù Tống Thư Hàng không muốn né tránh, nhưng Diệp sư tỷ cũng sẽ ngăn cản lại.

Nhưng cứ như thế mà bí pháp giám định của Thư Hàng lại khởi động mà không hiểu vì sao.

Lừa bố à!

Trên người hắn có hơn bảy mươi vết thương, phun ra máu tươi. Hơn nữa bảy mươi vết thương này rất sâu, Tống Thư Hàng đau đến mức co rúm người.

Hắn lập tức khởi động trì dũ thuật từ mặt nhẫn đồng cổ, ánh sáng chữa trị bao quanh người hắn, giảm bớt cảm giác đau nhức kịch liệt.

Diệp sư tỷ đang chặn đường mười hai độn quang kia, vừa thấy Thư Hàng co người lại, lập tức hỏi han:

“Thư Hàng, cái bí pháp kia lại gây chuyện rồi hả?”

“Đúng thế đó, không hiểu vì sao mà lại khởi động nữa. Xem ra, cho dù đeo bao tay cũng không thể ngăn cản bí pháp này khởi động được.”

Tống Thư Hàng cười miễn cưỡng, trả lời bằng cách truyền âm nhập mật.

“Ngươi ráng nhịn đau một chút, ta ngăn mười hai độn quang này trước đó, sau đó sẽ trị thương cho ngươi.”

Diệp sư tỷ trấn an.

Thiên khấp bảo điển của cô cực kỳ quái dị khó lường, cả thảy mười hai tên Linh Hoàng ngũ phẩm của Vô Cực Ma Tông đang dùng độn thuật chạy trốn lại bị cô chặn lại!

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường bố trí độn thuật cho đám thuộc hạ phong chủ đủ để chạy trốn khỏi Chân Quân lục phẩm đó. Những độn thuật này, hoặc là đã đạt đến tốc độ tương đương với tu sĩ lục phẩm ngự kiếm, hoặc là huyết độn có thuộc tính quái dị, hoặc như âm dương độn là loại độn pháp chuyển hóa thân thể trong thời gian ngắn...

Nhưng mà, cả đám mười hai phong chủ Vô Cực Ma Tông sử dụng độn pháp này đều bị cản lại. Mười hai người cất tiếng khóc thút thít như trẻ con, nước mắt ướt cả mặt. Thân thể của bọn họ ngày càng nặng dần, linh lực toàn thân cứ thế xói mòn.

Cùng lúc đó, hai ngón tay Diệp sư tỷ đặt lên mi tâm của chính mình, đôi mắt màu tím nhạt đảo qua mười hai phong chủ.

Hai mắt Diệp sử tỷ phát ra một loại pháp thuật kỳ dị.

Không phải là đạo thuật, mà là một loại năng lực thiên phú!

Chỉ trong chốc lát, mười hai phong chủ cảm thấy tâm thần bị hút vào, ý thức của bọn hắn trở nên trống rỗng, chỉ còn lài một đôi mắt màu tím nhạt đang nhìn chằm chằm bọn họ với vẻ lạnh lùng.

Trong ánh nhìn chằm chằm của đôi mắt này, mười hai vị phong chủ cảm giác bản thân giống hệt như những con ếch bị rắn chú ý đến, không thể nhúc nhích.

Bọn họ bị dính cứng ngắc tại chỗ, lửa Phượng Hoàng trên người họ bắt đầu cắn nuốt họ.

…

Lúc này, phù văn trong mắt Tống Thư Hàng tuôn ra như nước chảy, chạm vào người đang kiếm độn bị bao bọc bởi một đám lửa.

Phù văn ngưng tụ thành hình dạng đồng hồ báo thức, nhanh chóng quay ngược.

Sau một lát, phù văn trở về hai mắt của Thư Hàng.

[Lửa Phượng Hoàng do đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém ra, là một trong những nguyên mẫu của Thiên Kiếp chi hỏa, đại diện cho hủy diệt, thiêu đốt tất cả kẻ địch, đến chết mới thôi, Nhưng, bên trong hủy diệt có ẩn chứa một tia sinh cơ.]

Thứ mà bản thân bỏ ra cái giá quá lớn để giám định chính lửa Phượng Hoàng à?

Một trong những nguyên mẫu của Thiên Kiếp chi hỏa, nói cách khác, Thiên Kiếp chi hỏa hình thành dựa trên sự dung hợp giữa lửa Phượng Hoàng và các loại lửa đặc biệt khác ư?

Có lẽ bởi vì chính Cửu Tu Phượng Hoàng Đao có thuộc tính đặc biệt này nên nó mới trở thành thần khí bảo vệ tính mạng khi độ kiếp. Cho dù chủ nhân của nó độ kiếp thất bại đi chăng nữa, nhưng lại có thể trả một cái giá cực lớn để có thể che giấu Thiên Đạo, giúp bản thân sống sót bằng một cách thức đặc thù khác.

Thậm chí, nó còn có cơ hội trạng thái đảo ngược trở lại, phục sinh hoàn mỹ!

“Nhưng mà thông tin này có tác dụng đếch gì với ta đâu”.

Hốc mắt Tống Thư Hàng hơi ươn ướt.

Chỉ xem xét được chút tin tức như thế mà đã khiến cho bản thân mình trả giá bằng bảy mươi vết thương rất sâu, rốt cuộc thì nguồn gốc của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này là gì nhỉ?

Tống Thư Hàng tiếp tục tưởng tượng như thế, bỗng dưng, trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác khác thường xông thẳng lên đầu.

Dường như cái bí pháp giám định quái dị kia đang đi sâu vào thêm một tầng nữa, xuôi theo ngọn lửa Phượng Hoàng để tiếp xúc thẳng với bản thể của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

“Không ổn chút nào! Đùa cái gì vậy nè, dừng lại đi, chết người đó!!”

Nhưng mà đã muộn màng rồi.

Một thông tin mới đã xuất hiện trong đầu của hắn.

[Đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là thần binh còn sót lại khi Thiên Đạo thứ ba biến mất.]

Một tin tức đơn giản.

Nhưng lại bao hàm một nội dung không hề đơn giản chút nào.

Liên quan đến Thiên Đạo đó!

Thiên Đạo bất diệt, bất tử bất diệt. Nhưng không hiểu vì lý do gì, từ thời Thái Cổ đến nay, vị bất hủ quản lý Thiên Đạo lại bị thay đổi nhiều lần.

Bất hủ Thiên Đạo, không chết, không diệt, chỉ cần muốn trở thành Thiên Đạo thì không có bất cứ ai gây tổn thương cho họ. Trừ khi họ tự nguyện nếu không thì chẳng ai có thể khiến bọn họ biến mất.

Không biết Thiên Đạo thứ ba là ở thời kỳ nào của Thiên Đạo.

Nhưng trước khi hắn mất tích, cố ý để lại Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nhất định ẩn chứa bí ẩn rất lớn. Thậm chí nó có thể liên quan đến vì sao mà các Thiên Đạo lại mất tích.

Một bí mật nặng nề như thế... hắn sẽ phải trả giá lớn đến cỡ nào đây?

Trong lòng Tống Thư Hàng có một dự cảm không tốt đẹp chút nào.

Đừng nói là rất thê thảm đó nhé?

Hắn cắn chặt răng, chuẩn bị chịu đựng thống khổ sắp đến với mình.

Thế nhưng... qua nửa ngày rồi, trên người Tống Thư Hàng lại chẳng có thêm vết thương nào cả.

Không cần phải trả giá lớn nữa hả?

Từ lúc nào thì cái bí pháp giám định này trở nên nhân từ như thế rồi?

…

Trong lúc đang suy nghĩ, giọng điệu dịu dàng của Diệp sư tỷ truyền đến:

“Thư Hàng, ngươi có sao không?”

“Ừ, không sao đâu.”

Tống Thư Hàng gật nhẹ đầu, vết thương trên người đã khôi phục, nhưng vẫn còn hơi đau.

“Vậy là tốt rồi.”

Diệp sư tỷ thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Thư Hàng, đến siêu độ vong hồn đi.”

Trước mặt cô, mười hai Kim Đan Linh Hoàng của Vô Cực Ma Tông đã bị lửa Phượng Hoàng thiêu đốt thành linh hồn rỗng.

Diệp sư tỷ chỉ cần chặn được bọn chúng, sau đó không cần làm thêm điều gì nữa, lửa Phượng Hoàng trên người sẽ tiêu diệt toàn bộ chúng.

Diệp sư tỷ rất kỳ vọng sau khi Thư Hàng siêu độ số lượng vong hồn nhiều như thế, công đức chi lực sẽ xuất hiện biến hóa gì đây?

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi. Linh hồn rỗng của mười hai Kim Đan Linh Hoàng, chỉ cần siêu độ là hắn có thể nhận được ánh sáng công đức hộ thể rồi!

Miệng hắn bắt đầu tụng niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, bắt đầu siêu độ mười hai vong hồn này.

Mỗi lần siêu độ được một vong hồn Kim Đan Linh Hoàng, lại có một luồng công đức chi lực đáp xuống người hắn, ít nhất thì mỗi một luồng công đức chi lực có hơn một nghìn giá trị công đức.

…

Cách Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ không quá xa, đôi mắt đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường nhìn trừng trừng như muốn nứt ra, hắn vừa nhìn thấy hình ảnh Tống Thư Hàng đang siêu độ cho từng phong chủ cấp dưới của mình.

Quả thật là hắn hận đến mức muốn xông lên, dùng một tay bóp nát tên tu sĩ nhị phẩm nho nhỏ Tống Thư Hàng này.

Nhưng hiện tại, hắn không làm được.

Hắn trả cái giá rất lớn, dùng một loại pháp thuật thoái hóa mới thoát khỏi sự vướng víu từ lửa Phượng Hoàng.

Sau đó... hắn lập tức bị người khác đuổi giết rồi.

Mà người đuổi giết hắn không phải là Lục Tu tóc vàng kia mà là một cô gái mặc quần áo và trang sức của Miêu tộc Hoa Hạ.

Dáng người của cô cao gầy, một vết thuốc màu đỏ được vẽ trên chiếc mũi tinh xảo của cô, kéo dài đến tận hai bên má. Vệt màu đỏ này không hề phá hủy gương mặt xinh đẹp của cô, ấy thế mà còn làm cho cô tỏa ra một sắc đẹp rất đặc biệt.

Đây chính là vu nữ Elise, truyền nhân cổ vu, người mà Công Tử Hải đang cố gắng dụ dỗ.

"Hì hì hì hì."

Tiếng cười của vu nữ Elise quanh quẩn trong hư không, giống như chui thẳng vào tai từng người, chẳng khác nào đang truyền âm nhập mật cả.

Nếu ở tình huống bình thường, cuộc chiến đấu giữa đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường và vu nữ Elise thì tỷ lệ thắng bại là 5:5.

Nhưng hiện tại, đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường vừa chịu một đao từ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, mới vừa rồi còn dùng pháp thuật bảo vệ tính mạng mới thoái khỏi lửa Phượng Hoàng, tiêu hạo cực kỳ to lớn.

Vì thế, hắn chỉ còn cách cố sức chạy trốn liều mạng để thoát chết. Đan dược, túi càn khôn của hắn đều bị ngọn lửa Phượng Hoàng thiêu cháy thành tro, lúc này hắn có muốn sử dụng vài thứ để khôi phục linh lực nhưng cũng không được.

Do đó, hắn chỉ có thể nhìn Tống Thư Hàng từ xa bằng lòng tràn ngập oán hận, ghi nhớ thật kỹ hình dạng của Tống Thư Hàng, sau đó tiếp tục chạy trối chết.

Tống Thư Hàng tiếp tục siêu độ cho mười hai vong hồn Linh Hoàng kia.

Diệp sư tỷ bảo vệ bên cạnh Tống Thư Hàng cẩn thận tý, ánh mắt cô nhìn qua đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường đang ở xa, thấy được sự phẫn nột vã oán hận từ trong đôi mắt của đối phương.

Cũng may là đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường đang bị đuổi giết, nếu không hắn mà tới đây, chắc chắn Diệp sư tỷ và Tống Thư Hàng phải chạy thoát thân.

Dù sao thì thực lực của Diệp sư tỷ chỉ ở cấp bậc ngũ phẩm, mượn nhờ thiên khấp bảo điển đo ni đóng giày cho chính bản thân thì để chạy trốn khỏi đối thủ cấp bậc Chân Quân đã không tệ lắm rồi.

Ở bên cạnh, sau khi Tống Thư Hàng siêu độ mười hai vong hồn Linh Hoàng, công đức chi lực trên người hắn bắt đầu phát sinh biến hóa.

Mỗi một vong hồn Linh Hoàng đều có ít nhất một nghìn điểm công đức. Thậm chí có một số linh hồn mạnh mẽ thì được đến một nghìn ba, một nghìn bốn trăm.

Vì thế, lại thêm một vong hồn từ ban đầu, điểm công đức của Tống Thư Hàng đã đạt đến số lượng mười nghìn.

Giá trị công đức mười nghìn thì sẽ có ánh sáng công đức hộ thể.

Hiện tại, chỉ cần là tu sĩ có tu luyện, đều có thể cảm ứng được công đức chi lực quanh thân Thư Hàng.

Nếu tu sĩ đã mở nhãn khiếu, họ có thể thấy được một lớp ánh sáng vàng kim sáng ngời bên cạnh hắn.

Trái Đất, Hoa Hạ.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng nằm không mà cũng trúng đạn lần nữa.

Vốn dĩ linh quỷ đang chuẩn bị quay về nhà hắn ở thành phố Văn Châu, liên hệ với Ngư Kiều Kiều. Nhưng trên đường về nhà, bỗng dưng linh quỷ cảm nhận được một cơn đau nhức vô cùng kịch liệt ùa tới.

Hai vết thương trên lưng lại vỡ ra lần nữa, phần lỗ hổng bị rách ra còn lớn hơn, sâu hơn và đau hơn cả lần trước nữa.

Linh quỷ biết ngay, nhất định là bản thể xui xẻo đã khởi động bí pháp giám định quái dị kia rồi. Sau đó không biết là giám địch vật gì mà khiến cho bản thân linh quỷ nằm không mà cũng trúng đạn.

Cũng may là nhờ có kinh nghiệm trước đó, linh quỷ chủ động chặt đứt mối liên hệ giác quan giữa mình và Tống Thư Hàng.

Sau đó, nó gửi tin nhắn đến cho bản thể một cách lặng lẽ.

“Chết mất, sắp chết mất rồi”

Chương 581: Xin Bản Thể Hãy An Ủi Ta Thật Dịu Dàng Trong Vòng 5 Phút

Một con sứa phát sáng xuyên qua không gian, xuất hiện trong tầng khí quyển của Trái Đất.

Cô có cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, nắm giữ không gian chi lực, có thể xuyên qua cả hệ Mặt Trời, đi từ rìa ngoài của hệ Mặt Trời về tận Trái Đất chỉ trong có mấy giây đồng hồ.

Con sứa phát sáng mang theo chiếc rương báu phong ấn “pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn”. Cô định tìm một vài đạo hữu sống chết có nhau để cùng nghiên cứu ám dạ thời hoàn ấy.

Không lâu sau, oán hận và sát khí truyền ra từ ám dạ thời hoàn thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến tâm hồn cô, làm cho cô trở nên bất an.

“Đi về phía biển Đông trước vậy.”

Con sứa phát sáng nói nhỏ. Cô nhớ một vị đạo hữu của mình có động phủ ở biển Đông, hi vọng là vị đạo hữu ấy giờ không vắng nhà.

Sau khi tiến vào khí quyển của Trái Đất, chiếc rương báu trong tay cô đột nhiên động đậy. Ngay sau đó thì một cánh cửa không gian xuất hiện ngay bên cạnh chiếc rương, dường như có cái gì đó trong rương muốn phá phong ấn thoát ra!

Con sứa phát sáng nhướng mày, trong ám dạ thời hoàn ngập tràn oán hận và sát khí, trước khi hiểu rõ là gì thì cô không muốn để thứ nguy hiểm nào thoát ra ngoài.

“Hây!”

Cô kêu lên một tiếng rất nhỏ, sau đó vươn xúc tu của mình ra. Những xúc tu hệt như kim chỉ khâu kín cánh cửa không gian lại.

Thế nhưng đằng sau cánh cửa không gian bị khâu lại ấy lại xuất hiện một đường hầm không gian.

Một người đàn ông ăn mặc như thư sinh bước ra từ trong đường hầm không gian nọ, toàn thân hắn trong suốt như thủy tinh, hai mắt đỏ ngầu toát ra vẻ điên cuồng.

Cánh cửa không gian này mở ra hai con đường. Đằng sau nó vẫn còn một cánh cửa ngầm náu kín.

Thư sinh lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Khi con sứa phát sáng nhìn thấy thư sinh này thì trợn to hai mắt:

"Tống đầu gỗ!"

Thư sinh như thủy tinh đang chìm trong trạng thái điên cuồng này chính là Tống đầu gỗ - người đã để lại "Pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn", bạn tốt của cô và Sở các chủ.

Thế nhưng vì sao Tống đầu gỗ lại ở trong "Pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn" chứ?

Năm đó rõ ràng là Tống đầu gỗ dã giao "Pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn" và một bảo bối chứa "pháp tắc thời gian" cho Sở các chủ.

Vì sao bây giờ hắn lại chui ra từ ám dạ thời hoàn chứ?

Chẳng lẽ năm đó hắn tự phong ấn mình trong ám dạ thời hoàn, rồi dùng thuật phân thân gì đó để giao nó cho Sở các chủ à?

Lúc này thư sinh toàn thân như thủy tinh kia nghe thấy giọng nói của con sứa phát sáng. Trong đôi mắt đỏ ngầu vẫn ngập đầy sát ý và điên cuồng, thế nhưng vẻ mặt của hắn lại vô cùng bình thản. Sát ý điên cuồng kia đã bị hắn áp chế lại rồi.

"Chào đạo hữu… thật ngại quá, ta không phải là Tống đầu gỗ."

Thư sinh như thủy tinh mỉm cười rồi nói với vẻ có lỗi:

"Nhiều năm trước ta đã nhờ hắn giúp một tay, xin hắn phong ấn ta vào trong ám dạ thời hoàn, rồi đợi đến thời gian đã hẹn thì mở phong ấn thả ra ra."

Thư sinh toàn thân như thủy tinh giải thích tiếp:

"Còn ngoại hình hiện tại của ta thì chắc là thú vui dở hơi của tên Tống đầu gỗ kia rồi. Nếu đạo hữu đã biết Tống đầu gỗ thì chắc phải biết tính cách thần kinh kia của hắn nhỉ."

Con sứa phát sáng hơi gật đầu, chuyện này có vẻ đúng với tác phong của Tống đầu gỗ thật.

“Đạo hữu à, ta không có nhiều thời gian cho lắm. Nếu không có việc gì khác thì ta xin cáo từ trước nhé. Trạng thái của ta hiện giờ tốn ‘Thời gian’ rất nhiều, mỗi một giây đều cực kì quý giá.”

Thư sinh mỉm cười hành lễ: “Nhân lúc ‘thời gian’ còn chưa hao hết, ta muốn đi gặp một người.”

Sau khi cáo từ xong, chưa đợi con sứa phát sáng trả lời thì thân thể của thư sinh đã hòa vào không gian rồi biến mất.

Con sứa phát sáng mở hộp báu của mình ra, “pháp thuật truyền thừa ám dạ thời hoàn” ở trong đó vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Thật sự là thư sinh toàn thân như thủy tinh kia chủ động nhờ Tống đầu gỗ phong ấn hắn lại sao? Nếu không phải thế thì khi hắn phá phong ấn thoát ra, ám dạ thời hoàn đã bị phá vỡ rồi.

Sau khi suy tư chốc lát, con sứa phát sáng cắn chặt răng đuổi theo hướng thư sinh kia đã đi.

Cô muốn xem thử xem rốt cuộc tên thư sinh đó muốn làm gì!

…

…

Thư sinh như thủy tinh nọ cũng ở cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, sau khi hắn vượt qua không gian thì… xuất hiện ngay bên cạnh linh quỷ của Tống Thư Hàng.

“Tìm thấy rồi.”

Thư sinh thủy tinh mỉm cười nói với linh quỷ trên mặt đất.

Lúc này linh quỷ đang đau đến chết đi sống lại. Sau khi gửi thông tin báo cho bản thể thì nó bèn đáp xuống nóc một tòa nhà rồi nằm im ở đấy.

Vì ăn hành đau quá, nên sau khi nghĩ ngợi một tí thì linh quỷ lại gửi thêm một tin cho Tống Thư Hàng.

“Xin bản thể hãy an ủi ta thật dịu dàng trong vòng năm phút, nói cách khác, bây giờ ta mở cộng hưởng cảm quan đây. Đau một mình không bằng đau hội đồng, cả nhà đau mới là đau chân thật!”

Nó vừa mới gửi tin đi thì thư sinh toàn thân như thủy tinh kia đã xuất hiện ngay bên cạnh.

Trong mắt tên thư sinh ấy chứa đầy sát khí và cuồng điên, nhưng trên mặt lại nở nụ cười hết sức ôn hòa.

Tên này là ai đây? Trong trí nhớ của linh quỷ không hề có người này.

“Thời gian gấp quá nên ta không kịp giải thích với ngươi.”

Thư sinh thủy tinh nọ nói: “Ta muốn mượn thân thể linh quỷ của ngươi dùng một chút để đi gặp một người. Sau khi xong việc ta sẽ đưa linh quỷ về an toàn, sau đó sẽ trả ngươi một khoản thù lao vừa ý!”

Linh quỷ sửng sốt, mượn thân thể dùng một chút á?

Quỷ nhập thân? Nhưng nó vốn đã là linh quỷ thì lấy đâu ra thân mà nhập?

“Đừng phản kháng, cứ để ta tiến vào thân thể của ngươi là được.”

Thư sinh nói rất dịu dàng, trong giọng nói lại mang theo sự uy nghiêm không cho phép người ta từ chối.

“Ta từ chối, ta không muốn để cho một người đàn ông tiến vào thân thể của mình đâu!!!!” Linh quỷ của Tống Thư Hàng há miệng ra thở dốc hồng hộc, nhưng tiếc là nó lại chẳng thể thốt thành lời.

Sau đó thì thư sinh toàn thân như thủy tinh kia đã tiến vào cơ thể linh quỷ của Tống Thư Hàng!

Linh quỷ cảm thấy ý thức của mình lịm đi. Sau khi mất đi hết thảy cảm giác, nó không còn cảm thấy đau đớn trên lưng mình nữa, đây có lẽ là điều may mắn trong bất hạnh.

Hai giây sau, linh quỷ đứng lên từ mặt đất.

Đôi mắt nó đỏ ngầu tràn ngập điên cuồng và sát ý, nhưng vẻ mặt của nó lại cực kì bình tĩnh. Đồng thời trên người linh quỷ huyễn hóa ra một bộ áo dài của thư sinh thời cổ.

Linh quỷ đứng yên tại chỗ chẳng hề nhúc nhích, nhưng phong thái cao thủ và uy nghiêm thì toát ra hừng hực.

Song chỉ một lát sau, vẻ mặt bình tĩnh của linh quỷ trở nên vặn vẹo.

“Đau đau đau đau… đau quá! Chết rồi, đau chết đến nơi rồi…”

…..

Ở một nơi khác, sau khi siêu độ vong hồn của tất cả các Linh Hoàng ngũ phẩm thì điểm công đức của Tống Thư Hàng đã lên tới một vạn bảy.

Chỉ trong một ngày, hắn đã hoàn thành được 1 phần 5 của con số 10 vạn công đức.

Song đúng lúc này thì hắn hơi khựng lại.

Bởi vì có một tin tức từ chỗ linh quỷ truyền sang.

“Sắp chết rồi, sắp teo rồi!”

Linh quỷ làm sao thế? Chẳng lẽ nó gặp phải nguy hiểm gì à?

Tống Thư Hàng lập tức chuẩn bị liên hệ với linh quỷ để hỏi cho rõ ràng chi tiết.

Đúng lúc ấy thì tin tức thứ hai đã truyền tới: “Xin bản thể hãy an ủi ta thật dịu dàng trong vòng năm phút, nói cách khác, bây giờ ta mở cộng hưởng cảm quan đây. Đau một mình không bằng đau hội đồng, cả nhà đau mới là đau chân thật!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Bây giờ thì hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Bảo sao lúc nãy thi triển bí pháp giám định xong không thấy đau đớn gì, hóa ra là linh quỷ ăn đủ.

Bí pháp giám định kia cực kì lạ lùng. Có lúc linh quỷ giám định gì đó thì Tống Thư Hàng gánh hết vết thương, có lúc hắn giám định gì đó thì lại đến linh quỷ hưởng trọn đau đớn.

Nghe tới đó, Tống Thư Hàng liên hệ với linh quỷ để chuẩn bị an ủi tâm hồn bị tổn thương của nó.

Ai ngờ chính vào lúc ấy thì liên hệ giữa hắn với linh quỷ lại biến mất tiêu.

Không phải là bị cắt đứt, mà là bị một loại lực lượng cường đại nào đó cưỡng chế chặn lại.

Sau khi kí kết khế ước, hoàn thành “đồng bộ” thì liên hệ giữa tu sĩ và linh quỷ là không thể cắt đứt được. Thế nhưng dùng lực lượng cường đại thì có thể tạm thời chặn đứng liên kết giữa linh quỷ và bản thể của nó.

Trước khi liên hệ bị chặn đứng, linh quỷ đã truyền hình ảnh cuối cùng mà nó nhìn thấy cho Tống Thư Hàng thông qua cộng hưởng.

Một thư sinh toàn thân như thủy tinh đã mượn thân thể của nó.

Tống Thư Hàng:

“0_0!”

Mượn thân thể của linh quỷ mà cũng được luôn à?

Diệp sư tỷ thấy Tống Thư Hàng ngẩn ra thì hỏi:

“Thư Hàng, có chuyện gì thế?”

“Linh quỷ của ta bị người ta dùng sức mạnh mượn đi rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Linh quỷ bị mượn đi á?”

Diệp sư tỷ cũng ngẩn ra luôn. Linh quỷ mà mượn được hay sao?

“Diệp Tư, ta muốn về Trái Đất một chuyến.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ rồi nói.

Linh quỷ vô cùng quan trọng đối với hắn. Nếu không có nó thì tốc độ tu luyện của hắn sẽ chậm lại rất nhiều.

Hơn nữa linh quỷ chính là một nửa của hắn. Tuy rằng đối phương nói sẽ trả lại và còn trả thêm cả thù lao, thế nhưng Tống Thư Hàng không thể vững lòng cho nổi. Người ta mượn mất một nửa của mình đi thì làm sao mà không nóng ruột cho được?

“Được. Chúng ta về Bích Thủy Các trước, ta báo cáo cho sư phụ hoặc các chủ một câu rồi mình cùng nhau về Trái Đất.”

Diệp sư tỷ dịu dàng an ủi Tống Thư Hàng: “Đừng sốt ruột, liên hệ giữa linh quỷ và bản thể không thể bị cắt đứt. Cho dù đối phương dùng sức mạnh để mang linh quỷ đi thì chúng ta vẫn sẽ tìm được nó về thôi.”

“Diệp Tư, cảm ơn cô.”

Tống Thư Hàng gật nhẹ đầu rồi nói.

“Ngồi cho vững, chúng ta về Bích Thủy Các trước.”

Diệp sư tỷ nói.

Linh quỷ bị mượn đi à… trong đầu Diệp sư tỷ bỗng hớ đến một việc. Hình như cô cũng đã từng trải qua việc này rồi thì phải. Thế nhưng kí ức của cô lại rất mơ hồ.

Diệp sư tỷ điều khiển pháp khí phi hành, chuẩn bị về Bích Thủy Các.

Đúng lúc này thì một chiếc thuyền tiên lao nhanh về phía họ.

Trong thuyền tiên, một con bạch ngọc sư tử hình như bị ai đó đạp văng ra.

“Lục Tu, đồ ngốc kia, không dịu dàng được một tí à?”

Bạch ngọc sư tử Tứ Tu vừa bay vừa cáu bẳn.

“Cái đồ sinh vật bốn chân ngắn cũn như ngươi mà cũng đòi ta phải dịu dàng á?”

Tiếng nói của Lục Tu cô nương truyền ra từ chiếc thuyền tiên.

Tứ Tu: “…”

Ta là bạch ngọc sư tử đó! Chẳng lẽ ngươi muốn ta phải có bốn cái chân dài như hươu cao cổ mới được à?

Tứ Tu lăn mình rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng, rũ rũ người rồi nói rất chi là bình tĩnh:

“Thư Hàng tiểu hữu, lại gặp rồi.”

“Tứ Tu tiền bối, mình lại gặp rồi.”

Tống Thư Hàng nói. Vô Cực Ma Tông bị xử lý bởi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cho nên hắn cũng không bất ngờ khi Tứ Tu và Lục Tu ở gần đây.

"Trước đó Lục Tu cảm ứng được 'Phượng Hoàng chi hỏa' bị người khác hấp thu, nên qua đây xem thử. Hóa ra là Thư Hàng tiểu hữu."

Tứ Tu cười hắc hắc, sau đó nó đưa một phù văn cho Tống Thư Hàng: "Đây là 'Truy nhật phi độn phù ' mà Thất Tu đã chuẩn bị cho ngươi, cất cho kỹ đi."

Chương 582: Cái Gì? Đại Minh Ta Đã Diệt Vong Rồi Ư?

Truy nhật phi độn phù chắc hẳn là độn pháp không khác với vạn lý phi độn thuật lắm nhỉ?

Bạch ngọc sư tử giải thích tiếp:

“Thư Hàng tiểu hữu, sau khi nghiên cứu thì Thất Tu đã có một vài manh mối về cái Phệ Hồn Yêu Hồ kia của ngươi rồi. Truy nhật phi độn phù này là một loại trong các pháp thuật phi độn. Bao giờ Thất Tu tìm thấy người có liên quan đến Phệ Hồn Yêu Hồ thì có thể thông báo cho tiểu hữu qua Truy nhật phi độn phù này rồi kéo ngươi tới bên cạnh mình.”

Tống Thư Hàng:

“Người có liên quan tới Phệ Hồn Yêu Hồ ư?”

Hắn dùng phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả bắn cái Phệ Hồn Yêu Hồ kia vào vũ trụ, sau này cái hồ lô ấy trải qua dị biến trong vũ trụ, chính hắn cũng không biết bây giờ nó có quan hệ với ai nữa.

“Đó là một kẻ rất đặc biệt, trước khi tìm ra hắn thì chúng ta không thể nhắc tới tên hắn. Bằng không hắn sẽ cảm ứng được rồi lặn mất tăm. À đúng rồi, Thất Tu nhờ ta nhắc nhở Thư Hàng tiểu hữu, có phải ngươi đang rất muốn có một cái gì đó không? Thế thì chuẩn bị nhiều linh thạch vào. Chỉ cần có đủ linh thạch thì ngươi muốn cái gì cũng có thể mua được hết.”

Tứ Tu nhắc nhở.

Đều mua được hết à? Vậy thì có thể mua được cả máu của Long Ma đúng không?

“Cảm ơn Tứ Tu tiền bối, ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Thế nhé, Thư Hàng tiểu hữu, sau này chúng ta còn gặp lại.”

Bạch ngọc sư tử vung móng cuốt, sau đó dưới chân hóa gió, về lại thuyền tiên.

Tống Thư Hàng nhận lấy lá Truy nhật phi độn phù nọ.

Nếu có thể mua được máu Long Ma thật thì vấn đề lại quay về điểm xuất phát - Đó là linh thạch! Hắn cần một lượng linh thạch rất lớn.

Làm sao để có được một lượng lớn linh thạch trong thời gian ngắn đây?

Ngoại trừ cách bay trong vụ trụ rồi va phải một ngôi sao băng làm bằng linh thạch ra thì phương pháp nhanh nhất để có được nhiều linh thạch là gì?

"Biện pháp để có nhiều linh thạch trong khoảng thời gian ngắn nhất chính là tìm tiền bối mà vay. Ta có thể cho ngươi vay đấy."

Giọng nói của Bạch Tôn Giả văng vẳng bên tai Tống Thư Hàng.

Phải đi vay à?

…

Sau khi chia tay Tứ Tu, Diệp sư tỷ đưa Tống Thư Hàng về Bích Thủy Các.

Lần này họ vào thẳng từ cửa trước.

Khi Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ tới gần Bích Thủy Các thì có tiếng khóc từ xa vẳng lại.

"Hu hu hu …"

Tiếng khóc này như tiếng quỷ rót vào đầu, dù ở giữa hư không cũng vẫn xuyên thẳng vào não bộ người ta cứ như là truyền âm nhập mật.

"Thiên khấp bảo điển?"

Tống Thư Hàng quen với tiếng khóc này lắm luôn. Lần nào Diệp sư tỷ bị chọc vào huyệt khóc thì đều khóc ra tiếng như thế cả.

Thế nhưng tiếng khóc của Diệp sư tỷ rất dễ nghe, dáng vẻ như bông hoa lê tắm mưa làm cho người ta xót lòng xót dạ.

Còn cái tiếng khóc từ đâu vẳng tới này nghe chẳng khác gì con mèo phát tình kêu gào thảm thiết, xuyên vào não như quỷ khóc, làm cho người ta run bắn cả da đầu.

Diệp sư tỷ khó hiểu:

"Đúng là thiên khấp bảo điển, thế nhưng trong Bích Thủy Các chỉ có mỗi ta luyện thiên khấp bảo điển thôi cơ mà!”

Thiên khấp bảo điển là công pháp đo ni đóng giày thuộc về riêng mình cô, do cô và sư phụ nghiên cứu sáng tạo ra.

Trong cả Bích Thủy Các chỉ có một mình cô tu luyện nó, ngay cả sư phụ cô cũng không luyện.

Thế thì tiếng khóc phát ra từ thiên khấp bảo điển kia là của ai đây?

…

…

Thế là Diệp sư tỷ đi nhanh hơn nữa, đưa Tống Thư Hàng vượt qua đại trận phòng ngự của Bích Thủy Các, đi tới cửa chính.

Hai người phóng mắt nhìn sang.

Ở cửa chính của Bích Thủy Các, có một lão giả bạc trắng nhưng mặt mũi lại chẳng có mấy nếp nhăn đang đả tọa.

Hắn chỉ ngồi đó thôi mà đã hiện rõ khí phách cao nhân. Linh Hoàng ngũ phẩm, hơn nữa số lượng long văn trên kim đan không hề ít hơn bốn cái!

Lúc này lão giả đang khóc tu tu, hai mắt đỏ au:

“Hu hu hu, nhìn từ chỗ ta thì sáu viên thiên thạch trước mặt đang tạo thành một đường lượn sóng kìa. Hu hu hu, cảm động quá đi mà. Hu hu hu, cảm động quá, ta không thể nào dừng khóc được.

“…”

Tống Thư Hàng quay sang nhìn cái hình ảnh mà lão giả đang nhìn thấy… đậu xanh, chỉ có một đống thiên thạch đang bay bất quy tắc mà thôi!

Rốt cuộc lão giả này dòm đống thiên thạch đó từ góc độ nào mà ra hình ảnh làm hắn đau lòng muốn chết thế hả?

Diệp sư tỷ cũng tò mò, định quay sang xem một cái thì bị Tống Thư Hàng vươn tay ra bịt kín mắt lại:

“Đừng nhìn.”

Hắn có dự cảm… nếu Diệp sư tỷ mà nhìn thấy hình ảnh “sáu viên thiên thạch xếp thành đường lượn sóng” kia thì cũng sẽ xúc động mà khóc ầm lên mất.

Một người khóc đã phiền lắm rồi, nếu mà hai người cùng khóc thì biết đến đời nào mới dừng lại được?

Diệp sư tỷ:

“…”

Sau đó cô và Tống Thư Hàng cùng đứng trước mặt lão giả.

Diệp sư tỷ hành lễ rồi hỏi ngay:

“Chào đạo hữu, xin hỏi ngươi là ai vậy?”

Lão giả kia cũng đã nhìn thấy Diệp sư tỷ và Tống Thư Hàng rồi, thế nhưng hắn không thể dừng khóc ngay được nên vẫn chưa chào hỏi họ.

“Hu hu hu, chào đạo hữu. Bần đạo là Khốc Lão Nhân, là một tán tu không môn không phái mà thôi.”

Khốc Lão Nhân đứng dậy trả lễ.

Sau đó hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Tống tiểu hữu, rốt cuộc thì bần đạo cũng tìm thấy ngươi rồi. Hu hu hu, bần đạo tìm ngươi vất vả quá, hu hu hu, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi, bần đạo vui quá đi.”

Ngay sau đó, dưới hai tầng kích thích mang tên “sáu viên thiên thạch xếp thành đường lượn sóng” và “Tống Thư Hàng”, Khốc Lão Nhân khóc lên khóc xuống, khóc đến mức tưởng như có thể lăn đùng ra mà ngất lịm bất kỳ lúc nào.

“…”

Tống Thư Hàng tò mò mà hỏi: “Tiền bối biết ta à?”

“À, ta được Bạch tiền bối nhờ… hu hu hu… đi vào vũ trụ chờ ngươi… hu hu hu… còn sắp xếp sân tập luyện khổng lồ cho ngươi, để ngươi tập luyện trong vòng một tháng nữa cơ.”

Khốc Lão Nhân nói rồi lấy một chiếc điện thoại di động ra, mở khóa màn hình, tìm tấm ảnh “Tống Thư Hàng” mà Bạch tiền bối gửi cho.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy tấm ảnh này thì khóe miệng giật mấy phát liền. Đó là một trong những tấm ảnh mà Bạch tiền bối chụp hắn khi ngài dẫn hắn đi nhảy Bungee.

Thư Hàng tiểu hữu trong ảnh tươi cười miễn cưỡng còn xấu xí hơn cả khóc.

Không ngờ Bạch Tôn Giả còn sắp xếp người cho hắn tập luyện ở trên vũ trụ.

“Thật ngại quá, Khốc Lão Nhân tiền bối. Sau khi vãn bối vào vũ trụ đã gặp rất nhiều chuyện, một lời khó mà nói hết được.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Khốc Lão Nhân:

“Không sao, thực ra thì ta cũng đã nghe chuyện của tiểu hữu rồi. Hu hu hu.”

Dường như những gì nghe thấy lại chọc đúng huyệt khóc của Khốc Lão Nhân, hắn lại càng khóc dữ hơn.

Diệp sư tỷ và Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, Diệp sư tỷ hỏi:

“Khốc đạo hữu, ngươi tu luyện thiên khấp bảo điển sao?”

“Chính là thiên khấp bảo điển. Ta có được tàn quyển của nó từ một di tích có liên quan tới Bích Thủy Các thượng cổ.”

Khốc Lão Nhân trả lời thành thật.

“Di tích Bích Thủy Các, thượng cổ?”

Diệp sư tỷ hơi chau mày. Di tích á?

Khốc Lão Nhân trả lời:

“Đúng vậy, một di tích. Trong di tích ấy miêu tả lại chuyện Bích Thủy Các bị hủy diệt. Không ngờ ta lại có thể nhìn thấy một Bích Thủy Các mới được xây dựng lại ở nơi này.”

Cái gì cơ? Bích Thủy Các đã diệt vong từ thượng cổ ư?

Diệp sư tỷ kinh ngạc đến mức ngây người.

Chương 583: Ngươi Đã Bị Con Khỉ Đập Cho Một Trận

Làm sao có thể như thế được? Cô vẫn luôn sống ở Bích Thủy Các này, Bích Thủy Các đã truyền thừa từ thượng cổ tới nay, diệt vong lúc nào chứ?

Diệp sư tỷ muốn lên tiếng phản bác, thế nhưng không hiểu vì sao câu phản bác đã ra đến miệng lại chẳng thể thốt lên thành lời. Đồng thời, không hiểu sao cô thấy toàn thân mềm nhũn rồi cứ thế ngã ngửa ra sau.

Sao lại thế này? Tại sao toàn thân lại mềm oặt ra, chẳng còn chút sức lực nào thế này?

Tống Thư Hàng đang cởi đồ du hành vũ trụ bên cạnh vội vàng đỡ lấy Diệp sư tỷ. Thân thể của cô trở nên nhẹ bẫng như thể không hề có chút trọng lượng nào.

“Thư Hàng.”

Diệp sư tỷ ngẩng lên nhìn Tống Thư Hàng, nước mắt ầng ậng dâng lên trong đôi mắt.

“Sư tỷ đừng sợ, mình xem xét lại sự tình từ đầu tới cuối rồi tính tiếp.”

Tống Thư Hàng đỡ Diệp sư tỷ rồi an ủi:

“Nói không chừng chỉ là một môn phái nào đó trùng tên với Bích Thủy Các đã bị diệt vong từ rất lâu trước kia rồi thôi.”

Tống Thư Hàng vừa nói câu này ra khỏi miệng thì đã lẳng lặng phủ định nó trong đầu.

Môn phái thì có thể trùng tên, thế nhưng Khốc Lão Nhân tu luyện thiên khấp bảo điển hàng thật giá thật kia kìa!

Lúc này thì Khốc Lão Nhân cuối cùng cũng nín khóc, thế nhưng trong lòng hắn thì như đang có cả vạn con ngựa đang cùng lồng lên.

Móa nó, mình vừa mới nói gì? Đứng trước cửa Bích Thủy Các mới mà nói với người ta là “Bích Thủy Các đã từng bị hủy diệt” chẳng phải là lao đầu tìm chết hay sao!

Nói cách khác, cảm giác này giống như… trong “Tây Du Ký”, Ngọc Hoàng vất vả lắm mới sửa chữa xong Thiên Cung bị con khỉ đại náo phá tới bời. Thế mà đúng lúc đó lại có khách đến, vừa mở mồm đã bảo ngay: Nghe nói ngài vừa bị con khỉ đánh cho một trận hả?

Chính là như thế đó.

Chắc ban nãy mình khóc lú đầu nên mới nói chuyện này ra mà!

Xem đi, ấn tượng ban đầu với người ta hỏng hết cả rồi, nói không chừng còn bị người ta ghét luôn rồi ấy chứ.

Phải làm thế nào để cứu vãn đây? Đầu óc của Khốc Lão Nhân vận động điên cuồng. Chuyện này liên quan đến việc hắn có thể tìm được phần công pháp tiếp theo của thiên khấp bảo điển hay không đấy!

Lúc này, Tống Thư Hàng mới ướm hỏi:

“Khốc tiền bối, ngài có thể miêu tả một chút xem di tích Bích Thủy Các mà ngài nhìn thấy trông như thế nào không?”

Tống Thư Hàng cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

Nếu Bích Thủy Các đã bị hủy diệt từ thời thượng cổ thì Bích Thủy Các trước mắt hắn đây là cái gì? Chẳng lẽ thực sự là Bích Thủy Các được xây dựng lại hay sao?

Hay chăng… nó chính là Bích Thủy Các tồn tại bằng một phương thức nào khác?

…

…

Khốc Lão Nhân ngừng khóc rồi miêu tả cho Tống Thư Hàng nghe:

“Đó là một động phủ của tiên nhân thời cổ trông rất bình thường, nằm sâu dưới đất. Lúc còn trẻ, ta đã tình cờ đi vào trong đó.”

“Dường như động phủ đã bị vứt bỏ từ lâu, hoặc là trước khi ta vào thì đã có ai đó đến trước một bước rồi, đồ đạc bị dọn đi hết, chỉ để lại một giá sách rất lớn mà thôi. Có lẽ trên giá sách ấy từng có rất nhiều công pháp và đạo pháp đấy.”

"Có một bức tranh tường còn lại trên bức tường của động phủ ấy. Trong tranh là cảnh tượng của Bích Thủy Các khi còn phồn vinh, giống y như Bích Thủy Các trước mắt chúng ta lúc này vậy. Bên cạnh đó có một đoạn văn giới thiệu về Bích Thủy Các. Trong đoạn văn đó viết, dưới sự dẫn dắt của Sở các chủ, Bích Thủy Các năm đó phồn vinh hưng thịnh, các đệ tử trong các sống cuộc đời cách biệt với thế nhân. Bích Thủy Các chẳng khác nào một gia đình lớn."

"Thế nhưng ở thời kì thượng cổ, năm thế lực tu chân cường đại đấu đá lẫn nhau, kéo Bích Thủy Các cuốn vào vào cuộc chiến của họ. Chỉ trong vòng một đêm Bích Thủy Các đã bị hủy diệt, không có một đệ tử nào may mắn thoát thân."

Khi Khốc Lão Nhân nói đến đoạn này thì Diệp sư tỷ bên cạnh Tống Thư Hàng siết chặt lấy cánh tay của hắn. Dường như cô đang nhớ lại điều gì đó, thế nhưng vẻ mơ hồ vẫn phủ trùm trong đôi mắt.

Tống Thư Hàng vỗ về sư tỷ rồi hỏi tiếp:

"Thiên khấp bảo điển của Khấp tiền bối được lấy từ động phủ kia ra à?"

Thiên khấp bảo điển là công pháp do sư phụ của Diệp sư tỷ và chính cô tạo ra cho riêng cô, trong cả Bích Thủy Các chỉ có Diệp sư tỷ và sư phụ mới có thiên khấp bảo điển.

Nếu vậy thì động phủ mà Khốc Lão Nhân tìm được có liên quan đến Diệp sư tỷ ư?

"Đúng vậy, ta tìm thấy thiên khấp bảo điển trong động phủ đó, đáng tiếc chỉ có tàn quyển mà thôi, công pháp dừng lại ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm. Chính vì thế nên ta dừng lại ở cảnh giới Linh Hoàng đã bao năm mà chẳng thể tiến lên thêm được bước nào."

Khốc Lão Nhân nói.

Tống Thư Hàng:

"Khốc tiền bối có biết chủ nhân của động phủ ấy là ai không? Có manh mối gì không?"

Khốc Lão Nhân lắc đầu, chủ nhân của động phủ không hề lưu lại tên tuổi gì cả.

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Diệp sư tỷ.

Vẻ mặt của Diệp sư tỷ vẫn hoang mang như cũ, sau đó thì vẻ mặt cô đượm nét buồn rầu:

"Ta không nhớ ra gì hết, Thư Hàng."

Bởi vì không nhớ ra được cho nên cô nóng ruột nóng gan, trông như thể sẽ òa khóc bất cứ lúc nào.

"Một khi đã thế thì chúng ta đi hỏi các chủ đi."

Chúng ta đứng đây đoán mò thì có ích gì? Đi hỏi Sở các chủ là biết đáp án ngay thôi.

Nghe thấy tên của Sở các chủ, Khốc Lão Nhân tức thì kích động hẳn lên:

"Quả nhiên là Sở các chủ đã xây dựng lại Bích Thủy Các mới sao? Tống tiểu hữu, nếu ngươi gặp Sở các chủ thì có thể hỏi giùm ta một tiếng xem Bích Thủy Các mới có nhận người nữa không được không? Chỉ cần cho ta chạm vào thiên khấp bảo điển bản hoàn chỉnh thì không phải lo gì về lòng trung thành của ta hết!"

Hắn là tán tu thân thế trong sạch, không môn không phái nhưng đã tu luyện tới cảnh giới kim đan ngũ phẩm, trên kim đan còn có đến năm đạo long văn!

Tán nhân như hắn mà thành tâm muốn gia nhập môn phái nào thì bình thường bọn họ đều sẽ thu nhận.

Cho dù độ trung thành không thể so sánh với các trưởng lão trong phái của mình, thế nhưng nói thế nào thì cũng là thêm một phần chiến lực cấp bậc ngũ phẩm cơ mà.

Mang về làm trưởng lão trên danh nghĩa hay "khách khanh" cũng được.

Tống Thư Hàng nhíu mày, người sáng lập ra thiên khấp bảo điển đang đứng ngay bên cạnh hắn đây đây chứ đâu.

Ừm, hình như Bích Thủy Các đang nhận người thật, đúng là Khốc tiền bối có cơ hội đấy.

"Để ta hỏi Sở các chủ thay tiền bối chút vậy."

Tống Thư Hàng đáp….

…

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì cổng lớn của Bích Thủy Các đã từ từ mở ra.

Một bàn tay trắng muốt đột nhiên xuất hiện, túm áp Khốc Lão Nhân rồi nhấc toàn thân hắn lên khỏi mặt đất.

Khốc Lão Nhân cấp bậc ngũ phẩm mà lại không hề có sức chống trả, bị bàn tay nhỏ bé trắng ngần ấy nhấc lên y như một con gà con.

“Lượn đi!”

Tiếng nói của Sở các chủ khẽ vang lên.

Sau đó Khốc Lão Nhân bị quẳng ra ngoài, bay xa mãi xa, chỉ để lại một tràng tiếng kêu gào á á á thảm thiết.

Dám nhắc tới việc Bích Thủy Các bị hủy diệt ngay trước mắt Sở các chủ, chuyện này cũng làm cho người ta khó ở y như “Ngài đã bị con khỉ đập cho một trận” vậy.

“Á á á á”

Khi tiếng gào của Khốc Lão Nhân mới ngân được một nửa thì một cánh cửa không gian xuất hiện ngay sau lưng hắn.

Khốc Lão Nhân ngã vào trong cửa không gian rồi bị truyền tống thẳng tới một phương trời xa xăm.

Là pháp thuật truyền tống không gian.

Sở các chủ vỗ vỗ tay rồi duỗi cái eo lười một cái.

Mái tóc đen dàitrải ra tản mác như một tấm áo choàng sau lưng cô.

Sau đó, cô rũ mắt nhìn Tống Thư Hàng:

“Tống tiểu hữu, ban nãy ngươi nói định hỏi ta cái gì cơ?

Tống Thư Hàng giật thót một cái.

Hắn lẳng lặng nhìn Khốc Lão Nhân đã biến mất xa xa, trong lòng thầm cảm thấy bây giờ mà dám hỏi cái gì thì sẽ nối gót hắn ngay. Hắn chỉ là một tu sĩ nhị phẩm con con, bị quăng như thế thì còn đâu là người.

Lúc này, Diệp sư tỷ lại ngẩng đầu nhìn Sở các chủ:

“Các chủ, Bích Thủy Các chúng ta đã bị diệt vong từ thời thượng cổ có phải không?”

Sở các chủ mơn trớn mái tóc dài đen mượt rồi đáp rất nhẹ:

"Đúng vậy, bị diệt vong rồi, bị san thành đất bằng chỉ trong vòng một đêm ngắn ngủi. Đó là tâm huyết bao nhiêu năm của ta… năm ấy ta khóc lóc thảm thiết đến mức suýt mù, sau chuyện ấy ta còn mắc bệnh tự kỷ mấy mấy ngàn năm nữa."

Diệp Tư không nhịn nổi mà rơi nước mắt.

Sở các chủ kéo cô vào lòng rồi an ủi:

"Đứa bé ngốc này, có gì mà phải khóc? Thời kì thượng cổ có vô vàn môn phái, diệt vong là chuyện thường tình. Bích Thủy Các của chúng ta chỉ là không may bị cuốn vào thị phi. Chúng ta không làm sai gì cả, nếu có sai thì chỉ trách năm đó chúng ta không đủ cường đại mà thôi."

Nếu như năm đó cô đã có được tu vi của hiện nay thì Bích Thủy Các sẽ không bị tiêu diệt.

Sở các chủ rõ ràng không giỏi an ủi người khác, lời an ủi của cô chỉ khiến cho Diệp sư tỷ khóc càng đau đớn hơn.

Đúng là đã bị diệt vong à?

Tống Thư Hàng thở dài rồi lại nhìn Bích Thủy Các trước mắt:

"Thế thì… Bích Thủy Các bây giờ là do Sở các chủ người xây dựng lại đúng không?"

Hai mắt của Sở các chủ đã lờ đà lờ đờ, nhìn Tống Thư Hàng:

"Trong lòng ngươi đã đoán được thì cần gì phải hỏi nhiều nữa?"

Tống Thư Hàng cười khổ. Lúc trước đúng là hắn đã có một suy đoán to gan, rằng tất cả được tạo thành từ thực tại ảo - năng lực đặc biệt của Tôn Giả thất phẩm.

Chỉ có điều hắn không thể tin được suy đoán này của mình thôi.

Từ con người đến kiến trúc, từ sông nhỏ uốn quanh đến từng cành cây ngọn ở Bích Thủy Các đều vô cùng chân thực. Các đệ tử trong cách đều rõ ràng hiển hiện, có được tư tưởng và ý chí của riêng mình.

Nếu đây cũng là thực tại ảo thì có gì khác với sự thật đâu?

Tống Thư Hàng đột nhiên thấy đồng cảm với Vân Vụ đạo trưởng. Ngươi cho rằng trong nhóm này náo nhiệt lắm sao? Thật ra tất cả đều là clone của ta đó!

Mà bây giờ thì hắn đang tự mình trải qua version người thật đây. Ngươi cho rằng Bích Thủy Các rất đông vui sao? Thực ra tất cả những người bên cạnh ngươi trong Bích Thủy Các này đều là clone của ta đó!

Ủa, từ từ, chờ chút!

Có vấn đề lớn rồi!

Nếu toàn bộ Bích Thủy Các này đều là thực tại ảo, thì…

"Các chủ, con Diệp sư tỷ thì sao?"

Thư Hàng hỏi.

Nếu toàn bộ Bích Thủy Các đều là thực tại ảo, vậy còn Diệp sư tỷ thì sao?

Tuy rằng hắn và Diệp sư tỷ mới là "đạo lữ dự bị", thời gian ở bên nhau ngắn ngủi và còn đang bồi dưỡng tình cảm. Đến tận bây giờ cả hai vẫn chỉ là "bạn tốt có cùng đam mê", có lẽ có thể thân hơn một chút, nhưng còn cách xa cả vạn dặm mới bồi đắp được tình cảm giữa tình nhân với nhau.

Thế nhưng nói gì thì nói, Diệp sư tỷ vẫn được coi là mối tình đầu của Tống Thư Hàng đấy.

Mối tình đầu… chính là vừa chua xót lại vừa tàn nhẫn…

Cõi lòng Tống Thư Hàng đắng ngắt.

Đúng lúc ấy, Sở các chủ phất tay qua mặt Diệp sư tỷ một cái, cô lập tức chìm vào giấc ngủ say.

"Diệp Tư là đặc biệt. Nó không phải là thực tại ảo mà ta huyễn hóa ra. Về một mặt nào đó thì thực tại ảo là một phần của ta. Nếu nó là thực tại ảo của ta thì không thể tìm rồi trở thành đạo lữ với ngươi được."

Sở các chủ đáp.

Cô chưa đói khát đến mức độ đi tìm một tiểu tu sĩ về làm đạo lữ song tu của mình đâu.

Tống Thư Hàng nhất thời cảm thấy hình như mối tình đầu của mình vẫn còn đướng cứu chữa.

Chương 584: Ngủ Ngon! Tống Tiểu Hữu, Không Ngủ Cùng Sao?

Nếu không phải là ảo giác do thực tại ảo biến thành thì Diệp sư tỷ là đệ tử của Bích Thủy Các còn sống sót từ năm đó sao?

Hay cô ấy là đệ tử mà Diệp sư tỷ thu nhận khi đang thi triển thực tại ảo? Trong thực tại ảo, các trưởng lão và chủ của các phân các đều đang tích cực thu nạp đệ tử mà.

Ban nãy Tống Thư Hàng còn định giới thiệu Khốc Lão Nhân vào Bích Thủy Các làm đệ tử, nhưng bây giờ xem ra duyên phận giữa Khốc Lão Nhân và Bích Thủy Các đã hết rồi.

Thư Hàng có thể khẳng định Diệp sư tỷ không phải là một vong hồn, bởi vì cô đã từng tiếp xúc với ngón tay của Tống Thư Hàng trong trạng thái siêu độ hai lần, mà hoàn toàn không có dấu hiệu bị siêu độ.

Nếu sư tỷ là vong hồn thì đã bị siêu độ ngay từ lúc ấy rồi. Cho dù cô có thực lực cao cường, không bị Tống Thư Hàng siêu đọ thì ít nhất cũng phải xảy ra phản ứng siêu độ chứ.

“Vậy thì các chủ à, Diệp sư tỷ vẫn ổn chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc này Sở các chủ lại ngáp một cái dài thượt, vẻ mặt mệt mỏi như thể có thể lăn ra ngủ bất cứ khi nào.

“Sở các chủ ơi tỉnh lại đã, xin người trả lời câu hỏi của ta đã rồi hẵng ngủ được không?”

Tống Thư Hàng biết rõ tính tình của Sở các chủ rồi.

Cô buồn ngủ rũ ra rồi, nói ngủ là ngủ, tùy hứng cực kì.

Hơn nữa cô mà ngủ thì sẽ quên rất nhiều việc quan trọng. Ví dụ như chuyện khi Tống Thư Hàng và Sở Sở ở trong Thời Quang Thành đã bị cô quên sạch sành sanh.

Sở các chủ không trả lời Tống Thư Hàng, nét mỏi mệt càng ngày càng rõ rệt. Cô quay người lại, sau lưng đã xuất hiện truyền tống không gian.

Sau đó cô ôm Diệp Tư bước vào cánh cửa không gian đến một chỗ khác, đó chính là Vân Trung Các - phòng ngủ của cô.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sau đó hắn nhìn cánh cửa không gian mãi không có dấu hiệu đóng lại, bèn cắn răng rồi chui luôn vào.

Sau đó, hắn cũng xuất hiện trong Vân Trung Các.

Trước mắt hắn, Sở các chủ duỗi eo lười biếng, người đổ về giường, mí mắt sụp xuống.

"Sở các chủ, ít ra người trả lời ta đã chứ."

Tống Thư Hàng vội la lên.

Sở các chủ ngước mắt lên nhìn Tống Thư Hàng rồi bảo:

"Tống tiểu hữu, muốn cùng ngủ một giấc không?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Tiền bối, người uống lộn thuốc à? Hay là hôm nay người chưa uống thuốc thế?

"À, không muốn ngủ cùng à? Thế ngươi ngủ trên sàn đi nhé."

Sở các chủ quơ tay kéo một cái chăn rồi phủ lên người mình và Diệp Tư.

"Tống tiểu hữu, ngủ ngon."

Sở các chủ nói khẽ.

Tống Thư Hàng:

"..."

Người cố ý đúng không? Có tin ta lật giường của người lên không? Chỉ có hai chữ "Đúng" hay là "Không" thôi mà người nhất quyết không cho ta biết đấy à?

Chỉ trong thời gian một ý niệm, tiếng thở đều đều của Sở các chủ đã vang lên từ phía giường.

Hít vào thở ra, vững vàng đều đặn.

Thực ra với tu vi của Sở các chủ thì cô đã không cần phải hít thở nữa từ lâu rồi. Thế nhưng khi đi ngủ thì Sở các chủ vẫn hít thở theo bản năng.

Tống Thư Hàng thở dài u ám, chẳng lẽ bây giờ hắn phải học theo Khốc Lão Nhân rồi cắm rễ ở bên ngoài khuê phòng của Sở các chủ để đợi cô tỉnh lại à? Có trời mới biết cô ấy sẽ ngủ tới khi nào mới tỉnh.

Hay là… Tống Thư Hàng nhìn bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách trên tay mình, hay là hạ quyết tâm giám định cho Diệp sư tỷ một phát nhỉ?

Lần trước sau khi giám định Diệp sư tỷ, hắn đã chìm vào hôn mê.

Nhưng bây giờ cứ mỗi khi Tống Thư Hàng ngủ nghỉ thì âm thanh “88888” lại không ngừng rót vào tai, qua đó hắn đã thấu hiểu bí pháp giám định thuật ngày càng sâu sắc.

Khi giám định có thể thấy được nhiều nội dung hơn, và cái giá phải trả cũng giảm dần đi.

Thử không nhỉ?

Tống Thư Hàng nhìn Diệp sư tỷ và Sở các chủ trên giường, hình ảnh miêu tả chính xác thế nào là hai mỹ nhân chìm trong giấc ngủ.

Đậu xanh, giờ mình chạy tới lật chăn ra giám định, sau đó túa máu ngã bên cạnh thì khác quái gì gã biến thái?

Hay là chờ sư tỷ tỉnh dậy rồi xem sau nhỉ?

Không biết Sở các chủ ngủ tới bao giờ. Thế nhưng Diệp sư tỷ không ngủ lâu vậy đâu đúng không?

Khi Tống Thư Hàng nghĩ thế thì tiếng thở đều đều của Sở các chủ vẫn vang bên tai y như thuật thôi miên vậy.

Mí mắt của Tống Thư Hàng cứ ngày một nặng dần.

Sau đó hắn mềm người ngã rạp xuống đất.

Rồi cứ thế mà thiếp đi.

…

Sau đó Tống Thư Hàng cảm thấy mình lại nhập mộng. Nhập mộng khác với giấc mộng thông thường, bây giờ thì hắn đã có thể phân biệt được dựa vào những chi tiết rất nhỏ rồi.

“Từ từ, không đúng, đây không phải là nhập mộng!”

Tống Thư Hàng phát hiện ra tầm quan sát của mình đang đặt trên không nhìn xuống, không hề nhập vào cảnh mộng của ai cả.

Quan trọng hơn là trong giấc mộng này không có âm thanh 88888 lải nhải bên tai.

Vậy rốt cuộc là ai đã đưa hắn vào cảnh mộng?

Dường như chỉ có Sở các chủ là làm được việc này thôi.

Cảnh mộng dần dần trở nên rõ ràng.

Dưới "tầm mắt" của hắn là nơi trú đóng của một môn phái lớn… chính là Bích Thủy Các.

Ở vị trí dễ chú ý nhất của Bích Thủy Các, Sở các chủ mặc váy dài, tay nắm chặt, đứng hiên ngang.

Sở các chủ trong hình ảnh mà Tống Thư Hàng nhìn thấy tóc chỉ tới eo, trên khuôn mặt cũng chẳng hề có vẻ gì mệt mỏi hay biếng nhác. Tuy rằng thiếu một chút mỹ cảm lười biếng, lại thêm vào mấy phần hăng hái sinh động.

Bích Thủy Các duy trì trạng thái phòng ngự mạnh nhất.

Vô số đệ tử đứng đúng vị trí của mình, rót toàn bộ linh lực trong mình vào đại trận phòng ngự của Bích Thủy Các.

Sở các chủ lấy ra toàn bộ linh thạch dự trữ trong các để làm nguồn năng lượng cho trận pháp phòng ngự.

Thư Hàng không thể tìm thấy Diệp Tư trong đám đông vô số đệ tử ấy, khung cảnh rất hỗn loạn, có lẽ cô đang đứng ở một góc khuất nào rồi.

…

…

Trên bầu trời của mộng cảnh có lẽ chính là trận đại chiến của các tu sĩ thời đó. Thế nhưng ở góc độ thị giác của Tống Thư Hàng thì chỉ có thể nhìn xuống Bích Thủy Các chứ không thể thấy được trận chiến tu sĩ trên trời.

Hắn chỉ từng đợt sóng gợn thi thoảng cuộn lên và hoa lửa chốc chốc tóe ra trên đại trận phòng ngự của Bích Thủy Các, đó là pháp thuật của các tu sĩ đang chiến đấu trên bầu trời lọt xuống.

Cũng có thi thể của một vài tu sĩ cường đại rơi xuống. Khi các thi thể đó rơi xuống thì không "hóa đạo tiêu tán" mà lựa chọn phương thức tự bạo để nổ tung.

Song chúng nó tự bạo căn bản không thể làm đối thủ bị thương, mà chỉ không ngừng tiêu hao lớp phòng ngự của Bích Thủy Các.

“Không sai, đây chính là cảnh tượng khi Bích Thủy Các bị hủy diệt ở thượng cổ.”

Cửa thành cháy lớn, cá chậu vạ lây.

Bích Thủy Các thời thượng cổ sống những tháng ngày không tranh với đời, chỉ tu luyện trong địa bàn của chính mình. Thế nhưng môn phái của họ lại nằm gần chiến trường của năm môn phái tu sĩ cường đại, dẫn đến việc bị cuốn vào trận chiến ấy.

“Tuy trận chiến của năm môn phái rất khốc liệt, thế nhưng nhìn từ hình ảnh này thì chiến trường chính không nằm ở Bích Thủy Các, cùng lắm chỉ có một vài dư chấn lọt tới mà thôi. Chỉ chút dư chấn từ trận chiến ấy mà đã khiến Bích Thủy Các bị hủy diệt hoàn toàn, cả phái chết hết chỉ còn lại một mình Sở các chủ ư?”

Chẳng lẽ trong hồi kết của trận chiến giữa năm môn phái ấy đã có người sử dụng đạo thuật “cấm chú” gì đó trong truyền thuyết, làm cho hết thảy mọi thứ xung quanh đó đều bị diệt vong?

Hay là hồi sau trận chiến có chuyện gì đột biến?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ thì thi thể tu sĩ trên trời không ngừng rơi xuống y như sủi cảo, nện xuống đại trận của Bích Thủy Các từng lớp từng lớp một!

Đã thế, khi những thi thể ấy rơi xuống thì căn bản còn không kịp tự bạo.

Tống Thư Hàng vẫn không nhìn thấy cảnh tượng trên không, thế nhưng… ánh mắt của Sở các chủ bỗng trở nên ngạc nhiên, thậm chí còn pha lẫn nét kinh hoàng.

Không đúng, tần suất các tu sĩ tử vong quá nhanh, nhanh gấp cả trăm lần lúc trước!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vừa nghĩ như thế thì ánh mắt rốt cuộc cũng không còn bị hạn chế trong Bích Thủy Các nữa. Cả tình hình chiến đấu trên trời cũng lọt vào trong “tầm nhìn” của hắn.

Trên không trung, năm môn phái chia thành hai phe.

Một phe là liên minh giữa hai đạo môn mặc đạo bào khác nhau và một phật môn.

Phe còn lại gồm một tông môn phủ mình trong ma vụ và một môn phái do toàn đại yêu quái hình người tạo thành.

Lúc này, thành viên của cả hai phe đang liên tục bị giết chết, thế nhưng họ lại không bỏ mạng trong tay địch thủ của mình. Họ chết bởi một thế lực thứ ba đột ngột xuất hiện.

Đó là một thế lực có phần lớn thành viên là người bắt yêu, nhân số lên tới trên ba ngàn người.

Trang phục của người bắt yêu từ xưa tới nay chẳng thay đổi gì, Tống Thư Hàng nhìn qua một cái là nhận ra ngay.

Một phía là phe người bắt yêu có sức chiến đấu mạnh đến mức biến thái, một phía là năm đại môn phái chém giết đã lâu, trở thành nỏ mạnh hết đà.

Người bắt yêu vào trận sau và bắt đầu đồ sát điên cuồng.

Người bắt yêu thượng cổ cực mạnh, còn mạnh hơn cả tu sĩ bình thường.

Ở thời kì thượng cổ, họ điên cuồng bắt giữ yêu quái để nghiên cứu các biện pháp đối phó với chúng, đồng thời họ cũng nghiên cứu ra rất nhiều cấm thuật.

Hơn nữa, mỗi người bắt yêu đều tích lũy vô số kinh nghiệm chiến đấu cùng yêu quái, kinh nghiệm thực chiến của họ phong phú vô cùng.

Lại thêm việc bọn họ biết dùng thân thể yêu vật để chế tạo ra các pháp khí rất mạnh.

Người bắt yêu vào trận muộn và chém giết không chút nương tay.

Trong đám người bắt yêu ấy có một người trẻ tuổi rất thu hút sự chú ý của người khác.

Trên hai tay hắn cấy vào tua tủa gần mười con mắt yêu quái. Hắn xòe tay một cái, các loại thiên phú cổ yêu đáng sợ tung ra. Có cái làm hóa đá, có cái thả ảo giác, có cái phun chân hỏa, có cái lóe lên ánh sáng lạ lùng.

Xung quanh hắn, cả người và yêu đều ngã rạp xuống.

Người của năm đại môn phái thi nhau sử dụng độn pháp muốn bỏ chạy.

Thế nhưng có một cái lưới lớn do mười vạn sợi dây trói yêu kết thành xuất hiện giữa không trung, cắt đứt đường lui của họ.

Lên trời không cửa, xuống đất không đường.

Đội người bắt yêu này đến có chuẩn bị, họ căn bản không định để cho người của năm đại môn phái sống sót rời đi.

Ở phía dưới, sắc mặt của Sở các chủ càng ngày càng khó coi.

Đám người bắt yêu này đuổi cùng diệt tận như thế, họ sẽ bỏ qua cho Bích Thủy Các ư?

Sở các chủ lập tức hạ lệnh cho người trong Bích Thủy Các chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Trên khuôn mặt cô còn đang do dự, không biết có nên để cho đệ tử của Bích Thủy Các trực tiếp tham chiến hay không.

Trong trận chiến trên trời, ai nấy đều có cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên. Mà số lượng tu sĩ Linh Hoàng ngũ phẩm trong Bích Thủy Các còn chưa tới ba mươi người.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi sau đó, người của năm đại môn phái đã bị diệt sạch, không một ai may mắn thoát được.

Quá nhanh, nhanh đến mức các đệ tử của Bích Thủy Các còn chưa hề kịp phản ứng.

Ngay sau đó, hơn ba ngàn người bắt yêu lao về phía Bích Thủy Các.

Chương 585: Ngày Đó, Linh Quỷ Mang Thai

Tống Thư Hàng nhìn thấy hình ảnh này thì không khỏi thở dài một tiếng.

Tuy đã biết được kết cục của Bích Thủy Các từ lời kể của Sở các chủ, thế nhưng khi nhìn thấy ba ngàn người bắt yêu đánh xuống Bích Thủy Các thì cảm giác bất lực vẫn trào lên trong lòng hắn. Đó là cảm giác khi biết rõ kết cục mà bản thân chẳng thể làm gì để đổi thay.

Thế nhưng… người bắt yêu thời thượng cổ điên cuồng như thế sao? Không chỉ nhắm vào yêu vật mà còn đồ sát cả tu sĩ, lẽ nào đây là nguyên nhân khiến cho sau này người bắt yêu đột ngột biến mất, không để lại chút dấu vết ư?

Khi Tống Thư Hàng còn đang trầm tư thì giọng nói của Sở các chủ đột nhiên vang lên ngay bên tai hắn:

“Ầy, lược bỏ đoạn này đi. Ta xem lại đoạn kí ức này bao nhiêu lần cũng vẫn thấy đau thương vô hạn, mình tua qua đi.”

Quả nhiên là Sở các chủ cố ý dẫn dắt hắn vào trong mộng cảnh này!

Tiếp đó, hình ảnh trước mắt Tống Thư Hàng đen kịt.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bị Sở các chủ chen ngang vào, cảm giác đau thương trong lòng hắn vơi hẳn đi.

Hình ảnh lại sáng lên một lần nữa. Bích Thủy Các vốn dĩ phồn vinh hưng thịnh nay đã trở thành một mảnh hoang tàn máu chảy thành sông, có dấu vết chiến đấu và có cả vô số dấu vết của sấm sét.

Trong cảnh mộng, Sở các chủ bị trọng thương quỳ trong tàn tích, òa khóc thất thanh.

Sở các chủ khi đó bi thương vô hạn. Cô bị trọng thương, mà sấm sét trên bầu trời vẫn liên tục giáng xuống.

Từng luồng sấm sét bổ xuống thân thể cô.

Cô quỳ rạp trong tàn tích không hề động đậy, để mặc cho lôi kiếp giáng xuống người mình.

Tống Thư Hàng nhìn hình ảnh ấy, lòng bỗng thắt lại.

Lúc này, giọng nói của Sở các chủ lại vang lên bên tai hắn:

“Nhìn ta lúc đó xinh đẹp lắm đúng không, có cảm giác cực kì thê mĩ ha? Nếu tên đàn ông nào có đam mê đặc biệt mà nhìn thấy hình ảnh này thì sẽ nổi cơn hưng phấn luôn ấy nhỉ? Một đại mỹ nhân quỳ trên mặt đất, vừa khóc lóc thê thảm, vừa rên rĩ thống khổ khi bị sấm sét quất roi mà.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Sở tiền bối à, người đừng nói nữa thì hơn.

“Đúng rồi, ngươi thấy hình ảnh đó rồi có hưng phấn không?”

Sở các chủ lại hỏi.

Tống Thư Hàng hô lớn:

“Hoàn toàn không tí hứng nào!”

“Xem ra ngươi không có con mắt thưởng thức cái đẹp rồi.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta không phải là biến thái.”

“Biến thái thì có gì mà không tốt? Không điên cuồng thì không phải là sống, đôi khi kẻ điên lại sống tốt ấy chứ.”

Sở các chủ cười nhạt.

Tống Thư Hàng:

“Biến thái với thằng điên là hai giống khác nhau mà!”

Sở các chủ tự nhiên cạn lời không biết đáp thế nào, chẳng lẽ trong mắt cô, kẻ điên chính là kẻ biến thái hay sao?

Ngay sau đó, Sở các chủ đổi chủ đề rất chi là quyết đoán:

“Nhìn thấy hình ảnh phía dưới không? Đáng tiếc, nếu khi đó ta đột phá sớm một chút thì nói không chừng đã bảo vệ được Bích Thủy Các rồi, thế thì tốt biết mấy. Khi đó ta dẫn kiếp lôi xuống giết chết hơn một nửa kẻ thù đấy. Lúc đó ta ôm ý nghĩ đồng quy vu tận, cố ý dẫn chúng vây quanh mình rồi bắt đầu độ kiếp. Kiếp lôi giáng xuống như mưa, đám khốn kiếp bao vây ta bị đánh thành tro bụi chỉ trong nháy mắt. Sau đó ta còn gánh kiếp lôi trên lưng đuổi theo bọn chúng mà đánh thật lâu, ít nhất cũng phải giết chết quá nửa.”

Sở các chủ nói đoạn này có chút lộn xộn.

Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Nhưng chính ta cũng không ngờ rằng cuối cùng mình lại độ kiếp thành công… nếu ta chết ngay khi đó thì có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.”

Trận thiên kiếp kia giáng xuống trọn mười ngày. Sở các chủ quỳ gối trong phế tích, bị kiếp lôi đánh trọn mười ngày.

“Sở các chủ đang che giấu nỗi bi thương của chính mình ư?” Tống Thư Hàng nghĩ, có cần an ủi Sở các chủ một chút không nhỉ?

Sở các chủ nói tiếp:

“Thôi lướt qua phần bị sét đánh đi, đánh mấy ngày lận cơ. Đoạn tiếp theo chính là đoạn mà ngươi quan tâm đấy. Khi đó, sau khi ta độ kiếp thành công thì bắt đầu tìm kiếm xem có còn đồng môn nào của mình trong Bích Thủy Các sống sót hay không.”

Nội dung mà mình quan tâm? Diệp sư tỷ?

Sở các chủ trong cảnh mộng bắt đầu tìm kiếm trong Bích Thủy Các. Cô đào bới đống tàn tích tan hoang, vừa khóc gọi vừa kiếm tìm.

“Đoạn này cũng xót lòng lắm, thôi cắt, lại cắt đi.”

Sở các chủ lại nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Trước mắt hắn, hình ảnh lại tối thui.

Đến khi khung cảnh sáng rõ lần nữa thì Sở các chủ đã đi tới một nơi bên cạnh đại trận không còn toàn vẹn.

Diệp sư tỷ nằm lại nơi đó, một nửa thân thể hóa thành đá, một nửa đã bị đánh nát tươm.

Trên người cô không còn một chút hơi thở sinh mệnh mảy may, đến vong hồn cũng không còn nữa. Có lẽ là do thiên kiếp đã đánh tan cả hồn phách của cô rồi.

Lòng Tống Thư Hàng thắt lại.

Diệp sư tỷ năm đó đã thân tử đạo tiêu? Thế chẳng phải là đã hết rồi ư?

“Ha ha ha, vẻ mặt đẹp lắm. Ta đang muốn nhìn thấy chính cái vẻ mặt kinh hoàng của ngươi đấy.”

Sở các chủ cười nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên:

“Lẽ nào là Sở các chủ người cứu sống cô ấy ư?”

“Không. Chết hẳn rồi. Linh hồn nó cũng biến mất. Đừng nói ta khi đó chỉ là một Tôn Giả thất phẩm, cho dù là ta bây giờ cũng không thể cứu sống một thân thể bị hóa đá đánh nát, đến linh hồn cũng tiêu tán.”

Sở các chủ đáp.

Đậu xanh! Mối tình đầu của ta!! T^T

“Không thể cứu được hay sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không cứu được.” - Sở các chủ nói: “Đừng nóng ruột, xem tiếp đi.”

Trong hình ảnh, khi Sở các chủ đi tới bên cạnh thi thể của Diệp Tư thì thấy có một hồn phách mờ ảo chui ra từ đó.

Diệp sư tỷ đã chết, linh hồn cũng không còn, thế thì hồn phách này là cái gì đây?

Hơn nữa tuy rằng hồn phách này cũng mang thân thể phụ nữ, nhưng lại hoàn toàn không giống với Diệp sư tỷ.

“Linh quỷ?”

Sở các chủ trong cảnh mộng chậm rãi nói.

Bên tai Tống Thư Hàng cũng truyền tới tiếng giải thích của Sở các chủ:

“Đó là linh quỷ, thế nhưng không phải là của Diệp Tư.”

“Không phải linh quỷ của Diệp sư tỷ, chẳng lẽ là linh quỷ mà cô ấy mượn từ đâu đó sao?”

Tống Thư Hàng nhớ tới linh quỷ bị “mượn bằng sức mạnh” của mình theo bản năng.

“Ngươi biết nhiều ghê nhỉ. Cũng đúng, ngươi cũng là tu sĩ may mắn có linh quỷ mà.”

Sở các chủ giải thích tiếp:

“Đúng vậy, linh quỷ này có thể nói là được ‘mượn’ đến. Nó là linh quỷ được truyền thừa nhiều đời của nhà Diệp Tư, khi truyền tới tay Diệp Tư thì đã là đời thứ năm rồi. Cũng không biết là đại năng nào cho gia tộc nhà họ Diệp mượn.”

“Vậy Diệp sư tỷ mà ta nhìn thấy bây giờ là một linh quỷ sao?”

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi.

Mối tình đầu của mình là linh quỷ á?

Không hiểu sao lòng đau quá. Cho dù là linh hồn của Diệp sư tỷ thì vẫn còn hơn là linh quỷ mà. Ít ra thì linh hồn cũng là của chính Diệp sư tỷ mà.

“Ha ha, ngươi cũng là người có linh quỷ. Linh quỷ và chủ nhân ý thức tương thông, có thể nói là hai người chung một trái tim. Ngươi thấy ở dưới tình hình như vậy thì linh quỷ có thể chơi trò yêu đương với ngươi hay sao? Còn không biết chủ nhân chân chính của linh quỷ là nam hay nữ kia kìa.”

Sở các chủ nói.

Cũng đúng!

Thế nhưng nếu không phải con linh quỷ này thì rốt cuộc chuyện là thế nào?

Đúng lúc ấy thì linh quỷ trong cảnh mộng đột nhiên biến đổi.

Cái bụng của nó lớn lên y như ai thổi bóng bay.

“Chuyện này…?”

Tống Thư Hàng sợ ngu người.

“Ừm, đúng như ngươi nghĩ đó.”

Sở các chủ bình tĩnh gật đầu.

Đờ mờ, linh quỷ mang thai?

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng biết rằng linh quỷ còn có thể mang thai.

Đến lúc này thì gần như Tống Thư Hàng đã đoán ra chuyện sau đó rồi.

“Sau đó không phải là nó sẽ sinh Diệp sư tỷ ra đó chứ?”

“Ừ. Ngạc nhiên lắm đúng không? Lúc đó khi ta nhìn thấy cảnh này thì cũng không biết phải nói cái gì mới đúng nữa.”

Sở các chủ nói.

Trong cảnh mộng, dưới chân linh quỷ nọ xuất hiện một đóa hoa sen thuần trắng, dần dần bao phủ thân thể của nó.

Sau đó nó nhìn Sở các chủ với vẻ khát khao rồi vươn tay về phía cô. Trong tay nó xuất hiện một khế ước, thể hiện rằng nó cần năng lượng của cô.

Sở các chủ trong cảnh mộng đưa tay ra không hề do dự, kí kết khế ước cùng linh quỷ.

Không phải là khế ước linh quỷ, bởi vì linh quỷ này đã có chủ rồi.

Đây chỉ là một khế ước linh lực mà thôi. Bởi vì chủ nhân của linh quỷ này không thể cho nó năng lượng, dường như là vì bị hạn chế hay sao đó.

Có lẽ là vì nó đang được gia tộc nhà Diệp Tư “mượn” chăng?

Song dù sao đi chăng nữa thì, lúc đó Sở các chủ đã vì Diệp Tư mà kí kết khế ước năng lượng với linh quỷ, không hề mảy may do dự.

Phù văn khế ước in lên tâm khiếu của Sở các chủ.

Linh quỷ có được năng lượng của Sở các chủ, đóa sen khổng lồ phủ kín toàn thân nó.

Đóa sen trắng muốt nổi bật trên phế tích Bích Thủy Các tan hoang, đẹp đẽ đến tàn khốc.

Thật lâu thật lâu sau…

Bông sen khổng lồ ấy nở ra. Trừ linh quỷ nọ, trong đó còn có một người khác.

Đó là Diệp sư tỷ.

Không phải là một đứa trẻ sơ sinh, mà là một Diệp sư tỷ đã trưởng thành. Trong thân thể ấy còn lưu giữ một linh hồn hoàn chỉnh của Diệp sư tỷ.

Linh hồn tiêu tán của Diệp Tư được linh quỷ kì lạ này bảo vệ, sau đó mang thai và sinh ra thành một Diệp Tư khác.

Đó chính là Diệp sư tỷ của bây giờ.

Khó trách khi không khống chế được cảm xúc thì thân thể của Diệp sư tỷ lại nhẹ đến gần như không có trọng lượng.

…

…

Trong cảnh mộng, sau khi linh quỷ sinh ra Diệp Tư thì đứng lên từ biệt Sở các chủ.

Sau đó, nó bay lên trời.

Giữa không trung, trên người nó phủ thêm một chiếc đạo bào và đầu buộc đạo quan lỏng lẻo. Cứ như thế, linh quỷ bay cao cao mãi, rồi biến mất khỏi tầm mắt của Sở các chủ.

Trong cảnh mộng, Sở các chủ ôm lấy Diệp Tư mới được sinh thành rồi òa khóc nức nở.

Diệp Tư mới được linh quỷ mang thai sinh ra tuy là người nhưng lại giống với linh quỷ hơn.

Thế nhưng nói cô là linh quỷ thì cũng không đúng, bởi vì trong thân thể cô còn có một linh hồn toàn vẹn.

“Đó chính là Diệp Tư.”

Sở các chủ nói rất thản nhiên:

“Diệp Tư mới sinh hôn mê trọn mười năm. Trong mười năm ấy, ta dùng thực tại ảo phục hồi hết thảy mọi thứ của Bích Thủy Các.”

“Diệp Tư mới tỉnh lại có tất cả kí ức trước kia, chỉ duy đoạn ‘Bích Thủy Các bị hủy diệt’ là không có.”

“Đoạn kí ức ‘Bích Thủy Các bị hủy diệt’ ấy dường như đã bị linh quỷ kia xóa đi, hoặc là… đã bị linh quỷ kia mang theo rồi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Mối tình đầu của mình không phải là linh quỷ, tốt quá rồi!

Thế nhưng… mối tình đầu của mình lại là do linh quỷ sinh ra, mình phải làm sao đây?

“Đáng tiếc là ngươi đã khế ước một linh quỷ rồi. Linh quỷ nhà ngươi lại còn đang tiến hóa lên cấp cao nữa. Chứ nếu không thì ta còn muốn để cho ngươi và Diệp Tư kí kết khế ước linh quỷ đấy.”

Sở các chủ nói bình thản.

Diệp sư tỷ có thể bị khế ước như linh quỷ ư? Tống Thư Hàng luống cuống

Chương 586: Mau Thả Ta Xuống! Sắp Tè Ra Quần Rồi!

Tống Thư Hàng:

“Chờ đã, Diệp sư tỷ có thể kí kết khế ước linh quỷ với người khác á?”

“Ừm, đúng vậy.”

Sở các chủ đáp:

“Ngươi đừng ngạc nhiên thế, chung quy thể chất của Diệp Tư bây giờ nghiêng về linh quỷ hơn mà.”

Tống Thư Hàng sợ hết hồn.

Vấn đề này không phải lớn vừa đâu… nó có nghĩa là một ngày nào đó Diệp sư tỷ cũng sẽ kí kết khế ước với người khác như những linh quỷ khác ư?

Nói vậy… nếu hắn tiếp tục yêu đương với Diệp sư tỷ mà đột nhiên một ngày nọ, Diệp sư tỷ kí kết khế ước linh quỷ với người khác thì họ phải làm sao đây?

Mỗi lần hẹn hò đều bị một cái đèn điện sáng trưng cảm ứng từ xa thông qua “khế ước linh quỷ” sao?

Nếu người ta là nữ thì còn may.

Chứ nếu mà là nam… thế thì trong tương lai nếu hắn và Diệp sư tỷ kết thành đạo lữ song tu, người đàn ông kí kết khế ước linh quỷ với Diệp sư tỷ kia sẽ có cùng cảm nhận à?

Đáng sợ quá đi mất.

Không đúng không đúng, nếu Diệp sư tỷ trở thành đạo lữ song tu của hắn thì tuyệt đối không thể kí kết khế ước linh quỷ với người khác được! Cho dù đối phương là nữ cũng không được!

Thế nhưng vấn đề ở đây là… khế ước linh quỷ có thể kí kết cưỡng chế đó!

Nếu đối phương có thực lực cực mạnh thì hoàn toàn có thể bắt ép Diệp sư tỷ kí kết khế ước linh quỷ. Ngay cả khế ước giữa hắn Tống Thư Hàng hắn và linh quỷ cũng là hắn khuất phục linh quỷ xong rồi kí kết mà.

Nói cách khác, mối tình đầu của hắn bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị người ta bắt cóc đi kí kế khế ước sao?

Đúng là khiến cho người ta tuyệt vọng quá đi mà!

Nếu vậy thì việc mang Diệp sư tỷ ra khỏi Bích Thủy Các là vô cùng nguy hiểm.

Vì nỗi tuyệt vọng đáng sợ này, Tống Thư Hàng lập tức tỉnh lại từ trong mộng cảnh.

Thứ 3, ngày 6 tháng 8.

Tống Thư Hàng ngủ một giấc tỉnh lại thì phát hiện ra mình vẫn đang nằm bò trên sàn của Vân Trung Các, vì tư thế nằm sấp không được tự nhiên nên cổ hắn hơi nhức mỏi.

“Mình ngủ bao lâu rồi?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói. Vì ở Địa Hạ thành trong Thời Quang Thành một thời gian nên thời gian trong di động và đồng hồ của hắn đều sai lệch hết.

Trong phòng Sở các chủ cũng không có công cụ tính thời gian, nên hắn không biết đã qua bao lâu.

Tống Thư Hàng nhìn Sở các chủ và Diệp sư tỷ trên giường mà thở dài khe khẽ.

Thể chất của Diệp sư tỷ là một phiền phức lớn đây.

Linh quỷ bình thường có thể sẽ không khiến cho tu sĩ chú ý tới, thế nhưng Diệp sư tỷ lại cực kì đặc biệt, hơn nữa đã ở cảnh giới ngũ phẩm rồi, còn quý giá hơn linh quỷ cấp cao nhiều.

Cho dù là Tôn Giả thất phẩm hay huyền thánh bát phẩm không có linh quỷ mà nhìn thấy Diệp sư tỷ thì cũng sẽ không nề hà gì mà cho cô một “khế ước cưỡng chế” làm lễ vật đâu.

Nếu không giải quyết vấn đề này thì hắn căn bản không dám đưa Diệp sư tỷ ra khỏi Bích Thủy Các.

Chẳng lẽ hắn và mối tình đầu lại phải yêu xa à?

…

…

Cười khổ một tiếng, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng rời khỏi Vân Trung Các. Xem ra Diệp sư tỷ và Sở các chủ còn ngủ một hồi lâu nữa, hắn cũng ngại đứng mãi ở đây nhìn hai vị mỹ nhân ngủ say.

Thế bây giờ đi đâu tiếp đây nhỉ?

Đúng rồi, tìm Lý Âm Trúc trước mới được.

Sau khi vào Bích Thủy Các, vì hàn bệnh phát tác mà Lý Âm Trúc rơi vào trạng thái ngủ sâu, không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi.

Sau khi ra khỏi khối băng thì cô bé này cứ quyến luyến mình chẳng muốn rời xa một bước. Nếu cô tỉnh lại mà không thấy mình bên cạnh thì không biết có sợ hãi hay không.

Cứ thế, Tống Thư Hàng mau chóng rời khỏi Vân Trung Các, xuống đến cửa ra vào.

Ngay khi Tống Thư Hàng bước chân tới cửa vào Vân Trung Các thì đột nhiên nhìn thấy bên cạnh mình có từng tòa tháp cột đá dựng đứng lên.

Tống Thư Hàng:

“?”

Từ từ, đây là hệ thống cảnh giới à?

Tại sao hệ thống phòng ngự của Vân Trung Các lại bị kích hoạt? Hắn đi từ bên trong ra cơ mà!

Chẳng lẽ hệ thống phòng ngự này khinh hắn không có hộ khẩu Vân Trung Các hay sao?

Tống Thư Hàng mau chóng hạ quyết định, dồn sức xuống chân, nhảy vọt ra sau. Nếu là hệ thống phòng ngự thì hắn nhảy lại vào Vân Trung Các chắc là không sao chứ nhỉ?

Thế nhưng ngay khi Tống Thư Hàng nhảy vọt về phía sau thì đột nhiên có tấm lưới chụp xuống từ không trung, trùm kín hắn lại.

Ngay sau đó từ tháp đá bắn ra hơn mười sợi xích, trói Tống Thư Hàng thành hình chữ “Đại” rồi treo lên cao ngay trước cửa vào Vân Trung Các.

Tư thế bị treo này cực kì xấu hổ.

“Đừng thế mà!”

Tống Thư Hàng kêu lên rồi giãy dụa mấy cái theo bản năng.

Nhưng chỉ dựa vào tu vi tu sĩ nhị phẩm của hắn thì làm sao có thể trốn thoát hệ thống phòng ngự mà Sở các chủ tự tay bố trí đây?

Hắn càng giãy thì xiềng xích trói hắn lại siết càng chặt hơn.

Hắn đang bị trói thành chữ “Đại” mà bị siết chặt, bây giờ sắp thành chữ “Thổ”, hai chân đã bị kéo thành chữ “Nhất” rồi!

Nếu không phải nhờ thể chất của hắn tăng nhanh trong thời gian ngắn làm cho thân thể trở nên cực kì mềm dẻo, thì chữ “nhất” này đã có thể khiến hắn ngất lịm đi luôn.

“Đau đau đau đau quá, chuột rút chân rồi!”

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt:

“Sở các chủ, mau dậy đi! Là ta mà, ta không phải kẻ xâm nhập đâu, xin hãy mau thả ta xuống đi mà!”

Thế nhưng Sở các chủ đã ngủ say há có thể tỉnh dậy dễ dàng như thế?

Quan trọng hơn là, nơi này chính là “cấm địa” của Bích Thủy Các, bình thường nếu không có việc gì thì chẳng có đệ tử nào lại đi vào trong cấm địa này cả.

Cho nên không một ai nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn.

Tống Thư Hàng quẫn đến khôn cùng.

…

…Lúc này, một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới làm cho Tống Thư Hàng rùng cả mình.

Hai chân bị kéo thành chữ nhất tê quá đi.

Không chỉ thế, Tống Thư Hàng cảm thấy bàng quang căng cứng mót tiểu.

Cảm giác mót tiểu này rất thần kì. Lúc ngươi không để ý đến nó thì có thể nhịn rất lâu, thế nhưng khi ngươi bắt đầu để ý đến nó thì sẽ cảm thấy càng ngày càng mót tiểu, càng để ý thì càng không nhịn được.

Sắc mặt hắn trắng bệch cả ra.

Đúng là họa vô đơn chí!

“Cứu mạng, cứu mạng, ai cũng được, mau cứu ta đi.”

Tống Thư Hàng gào xé cổ.

Hắn không muốn diễn trích đoạn “Vừa ra ngoài đã bị treo thành chữ “thổ” mà tè ra quần đâu!

“Sở các chủ mau dậy đi! Diệp sư tỷ mau dậy đi!”

“Ai đến cũng được, mau thả ta xuống đi mà!”

“Còn không mau thả ra xuống là ta tè ra trước cửa nhà cô nè, ta nói được thì làm được đó!”

“Có ai không? Có ai ở đây không?”

“Chết tiệt, phòng ngủ của Sở các chủ không có kết giới cách âm đấy chứ?”

Phù phù, Tống Thư Hàng kiệt sức, tiếng hô cũng yếu ớt dần đi.

Hu hu, tuyệt vọng rồi, tuyệt vọng hoàn toàn với thế giới tràn ngập ác ý này rồi.

Không được, sắp tè ra quần rồi.

Mau dời lực chú ý đi, mau nghĩ tới cái khác đi!

Đúng rồi, trong tiểu thuyết võ hiệp hắn đọc trước kia, khi nhân vật chính uống say thì có thể dùng nội lực ép rượu ra mà! Vậy mình có thể ép nước tè ra không nhỉ?

Có lẽ đây là ý kiến hay đó. Trong cơ thể mình bây giờ có mấy cái đan điền cơ mà! Mình bây giờ còn mạnh hơn đại hiệp trong tiểu thuyết nhiều, chắc chắn là có thể làm được…

Có thể cái con khỉ ấy!

Tè mà còn phải ép à? Ép một phát là bắn nó ra luôn còn gì?

Không được, phải dời lực chú ý đi, phải dời lực chú ý đi!

Đúng rồi, mình có thể thầm niệm địa tạng độ hồn kinh, niệm nhiều lần thì sẽ có thể lĩnh ngộ thuật siêu độ càng thêm sâu sắc.

Thế là Tống Thư Hàng bắt đầu niệm địa tạng độ hồn kinh để dời lực chú ý.

Hình như có tác dụng thật?

Thế thì niệm thêm mấy lượt nữa đi.

Từ từ đã, dời lực chú ý là một cách rất tiêu cực. Hẳn là mình phải chủ động một tí, mình có thể thử một chút xem có dùng bí pháp giám định để giám định xiềng xích này, coi có cách nào cởi nó ra không.

Chung quy thì nhìn từ một góc độ nào đó, thuật giám định hữu dụng lắm đấy. Tuy bây giờ mình vẫn còn đeo bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách, nhưng chắc gì bao tay đã ngăn cản được thuật giám định.

Thử một phát đi, cùng lắm thì phun máu thôi, hắn phun quen rồi.

“Giám định cho ta!”

Tống Thư Hàng hét lớn.

Đáng tiếc là bí pháp không khởi động. Dù cách bao tay cũng vẫn có tỷ lệ xúc phát bí pháp rất nhỏ, thế nhưng tỷ lệ này đã nhỏ quá rồi.

A, không được.

Kích động lên một cái thì càng mót tiểu hơn.

Hay là tè luôn đi? Dù sao ở đây cũng có ai thấy đâu.

Không không không, không đúng!

Ý chí kiên cường như thép của ta lại có thể đầu hàng dễ dàng như thế hay sao?

Trong quyển “Nhật kí tu hành của cao tăng khổ hạnh” kia, cao tăng đã dùng ý chí kiên định để vượt qua cả kịch độc cơ mà!

Chỉ là mót tiểu mà thôi, để đấy rồi ta vượt qua cho các người xem!

…

…

Ngay khi Tống Thư Hàng muốn dùng ý chí cường đại của mình đã vượt qua giờ phút khó khăn thì đột nhiên… hắn cảm thấy từ chỗ xương sống của mình truyền tới một luồng mát lạnh thoải mái.

Đó là cảm giác tê dại mà sung sướng khi cúi mình quá lâu rồi được vươn vai.

Đồng thời, phù văn khế ước linh quỷ trong cơ thể hắn hơi hơi phát sáng.

Linh quỷ xảy ra chuyện gì rồi?

Vị đại năng mượn linh quỷ của Tống Thư Hàng đã dùng lực lượng cường đại để chặn cảm ứng giữa hắn và linh quỷ. Hắn không thể biết được linh quỷ của mình đang trải qua cái gì.

Thế nhưng dựa vào liên hệ khế ước thì Tống Thư Hàng cũng đoán ra trạng thái của linh quỷ hiện tại. Linh quỷ đang tiến hóa!

Linh quỷ của hắn vốn có cơ hội tiến hóa thành linh quỷ cao cấp, thế nhưng tỷ lệ kia rất thấp, nói không chừng đến cuối đời Tống Thư Hàng cũng không thể làm cho linh quỷ tiến hóa được.

Mà lúc này đây linh quỷ của hắn đang tiến hóa lên cảnh giới linh quỷ cao cấp!

Không, nói đúng ra là linh quỷ của hắn đã sắp tiến hóa xong rồi! Quá trình tiến hóa đã tiến vào giai đoạn kết thúc, cho nên phù văn khế ước trong cơ thể hắn mới biến hóa như thế.

Theo sự tiến hóa của linh quỷ, chân khí trong khí hải đan điền, Long Vĩ đan điền, Long Trảo đan điền trong cơ thể Tống Thư Hàng đều sục sôi tràn đầy.

Trong khoảng thời gian này, Tống Thư Hàng lại dùng thêm mấy viên linh thú tinh, chân khí trong cơ thể đã sắp đến mức bão hòa.

Bây giờ không cần Tống Thư Hàng cố ý khống chế, chân khí trong cơ thể đã bắt đầu trùng kích đan điền thứ tư là Long Khu đan điền!

Cảm giác vui sướng đê mê tràn ngập toàn thân Tống Thư Hàng.

“Á á á, không ổn rồi. Thân thể thoải mái thế này thì sẽ không nhịn được mất thôi!”

Tống Thư Hàng đỏ hoe cả mắt.

Đáng sợ hơn là, vì chân khí trong cơ thể đang trùng kích Long Khu đan điền thì toàn thân Tống Thư Hàng đều bất giác chấn động lên.

Thân thể chấn động làm cho xiềng xích siết càng chặt.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì một chữ tèo sẽ thành chữ tè mất!

Chương 587: Hải Vương Bi Thương

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Khi trạng thái của Tống Thư Hàng trớ trêu hết nói thì trên người hắn lại có gì đó bắt đầu quấy rối, chiếc túi thu nhỏ một tấc rung lên, sau đó một chiếc giáp tay màu bạc bay vụt ra.

Chiếc giáp tay màu bạc này là thứ mà Hải Vương được đám chiến sĩ nhím biển cung phụng rất muốn chiếm được.

Lúc trước Bạch Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả hợp lực cướp chiếc giáp tay ấy về, cuối cùng Diệt Phượng Công Tử lại ném nó cho Tống Thư Hàng.

Chiếc giáp tay màu bạc này rõ ràng là bảo bối, thế nhưng cũng là một mối phiền toái lớn. Bởi vì dường như Hải Vương có thể tiến hành huyết tế thông qua một tế đàn kì lạ, sau đó định vị được nó, xuyên qua cả hạn chế không gian.

Mà bây giờ giáp tay màu bạc bị một luồng lực dẫn dắt chạy ra khỏi túi thu nhỏ, chắc chắn là do Hải Vương kia lại mở tế đàn triệu hồi nó rồi.

“Không ổn!”

Tống Thư Hàng thầm hô trong lòng.

Lần trước trong cuộc thi máy kéo có tay cầm, Hải Vương đã mở thẳng cửa không gian ra mà cướp chiếc giáp tay màu bạc này. Lần này nó không định mở luôn một cái ngay trước mặt mình đấy chứ?

Ầm ầm ầm ầm ầm

Giáp tay màu bạc chấn động giữa hư không, có một luồng không gian chi lực đột ngột xuất hiện muốn túm lấy nó.

Thế nhưng luồng không gian chi lực kia không thể xác định được chuẩn xác vị trí của giáp tay màu bạc, cho nên cửa không gian vẫn chưa thể mở ra.

Là Bích Thủy Các! Phải biết rằng toàn bộ Bích Thủy Các này đều là thực tại ảo của Sở các chủ. Dưới sự tác động của thực tại ảo, Hải Vương không thể mở cửa không gian ngay bên cạnh giáp tay màu bạc được.

Sau khoảng vài giây, luồng không gian chi lực giữa hư không kia bắt đầu chấn động. Hải Vương đã nóng ruột rồi.

Cuối cùng nó định cưỡng chế mở cửa không gian. Dù sao thì giáp tay màu bạc cũng đã ở ngay đây rồi cùng lắm thì mở cửa không gian xong tìm thêm một tí là được!

Vì thế, ở vị trí cách Tống Thư Hàng hơn 100m, một khe hở không gian từ từ hình thành.

Nếu cánh cửa không gian này mà mở ra thì Tống Thư Hàng đang bị treo lơ lửng giữa không trung chắc chắn sẽ toi cơm.

…

…

Đúng lúc này, một cánh tay trắng nõn xuất hiện ngay cạnh Tống Thư Hàng.

Cánh tay trắng nõn ấy từ xa nắm nhẹ một cái về phía luồng không gian chi lực nọ.

Không gian chi lực bị bóp nát, khe không gian đang mở dở dang biến mất tăm, cửa không gian không thể mở được nữa!

Không chỉ như thế, cánh tay trắng ngần kia còn cách không đánh một chưởng theo luồng không gian chi lực kia.

Một chưởng này xuyên qua vô số không gian, đánh thẳng lên người Hải Vương.

Tiếng kêu thảm thiết của Hải Vương vang vọng giữa hư không. Một chưởng ấy nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại có uy lực kinh người!

Trộm gà không được còn mất cả nắm gạo.

“Sở tiền bối.”

Tống Thư Hàng vui sướng hô lên. Chủ nhân của cánh tay trắng ngần kia chính là Sở các chủ.

Ngay sau đó, Sở các chủ dụi mắt, đi ra từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Toàn bộ Bích Thủy Các là kết giới của cô, có người dùng không gian chi lực định cưỡng chế xâm nhập đã gọi cô tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu.

Sở các chủ không ngủ đủ thì sẽ nóng giận lúc rời giường, bèn dùng một chưởng dạy cho Hải Vương kia một bài học.

…

…

“Thư Hàng, chào buổi sáng.”

Sở các chủ lười biếng nói.

Mái tóc dài đen mượt của Sở các chủ bay múa giữa không trung. Phải khi cô đang bay lơ lửng thế này thì Tống Thư Hàng mới nhìn rõ mái tóc ấy dài gấp ba lần chiều cao toàn thân cô.

Để tóc dài thế không thấy nặng sao?

Ơ từ từ, vấn đề cấp bách bây giờ không phải là cái này!

“Sở tiền bối, xin hãy thả ta xuống với.”

Tống Thư Hàng cắn răng mà nói. Sự nhẫn nại của con người có hạn, hắn sắp không nhịn được nữa rồi.

“Ủa? Ngươi bị treo ở đây hả? Sao gần đây cả đám đều thích treo người ở cửa phòng ta thế nhỉ?”

Sở các chủ lẩm bẩm nói rồi vung tay một cái, đám xiềng xích trói chặt Tống Thư Hàng mau chóng rụt về.

“Ma nó thèm treo mình ở cửa nhà cô.”

Tống Thư Hàng chửi thầm trong lòng, đồng thời rơi từ trên không xuống, lộn mèo một cú xinh đẹp rồi tiếp đất vững vàng.

Khi hắn rơi xuống đất thuận lợi thì Long Khu đan điền trong cơ thể cũng đồng thời bị xé toạc ra, đan điền thứ tư là Long Khu đan điền được tạo ra thành công!

Thể chất của Tống Thư Hàng lại tăng thêm một ít nhưng tinh thần lực lại tăng lên rất nhiều, cơn đau trên mi tâm chỉ tăng chứ không có giảm.

Nếu không mau chóng tăng thể chất lên tới cảnh giới tam phẩm thì đau đớn trên mi tâm sẽ càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

“Linh quỷ thăng cấp thành công rồi.”

Tống Thư Hàng ngầm hiểu trong lòng. Thông qua khế ước linh quỷ, hắn có thể cảm nhận được linh quỷ đã thăng cấp xong.

Giờ đây linh quỷ đã trở thành linh quỷ cao cấp, có thể so sánh với tu sĩ cấp bậc thiên tài, tốc độ tu luyện nhanh hơn tu sĩ bình thường rất nhiều, thậm chí còn có thể tu luyện pháp thuật quỷ đạo!

Đúng là một tin tức đáng mừng.

Thế nhưng việc quan trọng nhất bây giờ không phải là chuyện đó.

Tống Thư Hàng cuống quýt la lên:

“Sở tiền bối, WC ở đâu?”

“Cái chỗ ngũ cốc luân hồi ấy hả? Ngươi và cô bé Lý m Trúc kia đúng là có duyên.”

Sở các chủ cười ha ha rồi búng ngón tay đánh tách một tiếng.

Tách!

Tống Thư Hàng bị truyền tống đi.

…

…

Sau khi tiễn bước Tống Thư Hàng, Sở các chủ khom lưng nhặt chiếc giáp tay màu bạc kia lên rồi nói khẽ:

“Thánh kiếm chiến tranh bảo giáp, tiếc là chỉ có một cái giáp tay.”

Nếu thu thập đủ bộ bảo giáp này thì nó chính là tiên khí cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm. Từ thời thượng cổ, Sở các chủ đã từng nghe nói bộ bảo giáp này có tất cả mười hai món, nếu thu đủ mười hai món thì có thể phát hiện ra áo bí trường sinh ẩn chứa bên trong đó.

“Ừm, tuy rằng chỉ có một cái giáp tay, nhưng chỉ cần phối hợp với một vài tài liệu và vẽ trận pháp thì đã đủ để che giấu khí tức linh quỷ trên người Diệp Tư, ngụy trang nó thành tu sĩ bình thường rồi.”

Sở các chủ lẩm bẩm nói.

Sau đó cô lấy một cái lọ từ trong người mình rồi rót lên giáp tay màu bạc.

Chất lỏng màu lam biếc trong chai rót xuống chiếc giáp tay.

Chất lỏng còn chưa tiếp xúc với giáp tay màu bạc thì đã phát ra tiếng vang xèo xèo và bốc lên một cụm khói lớn. Đó chính là ấn kí mà Hải Vương dùng để định vị chiếc giáp tay màu bạc này từ xa, cũng là con đường liên hệ giữa thánh kiếm chiến tranh bảo giáp và tế đàn dưới đáy biển.

Mà bây giờ, chất lỏng màu lam biếc Sở các chủ rót xuống đã hòa tan hết ấn kí ấy. Từ nay về sau, Hải Vương có khởi động huyết tế cũng sẽ không thể nào cảm ứng được chiếc giáp tay màu bạc này nữa.

Làm xong những việc này, Sở các chủ lại để lại ấn kí của mình trên chiếc giáp tay màu bạc, trên ấn kí này là một tọa độ không gian.

Thông qua tọa độ này, Sở các chủ có thể xuất hiện ở bên cạnh giáp tay màu bạc bất cứ lúc nào.

“Thế là ổn rồi đấy.”

“Giờ thì chắc là Thư Hàng tiểu hữu cũng sắp về rồi.”

Sở các chủ lại búng ngón tay một cái.

Tách.

Tống Thư Hàng xuất hiện ngay trước mặt cô trong tư thế chạy bộ.

“Đi WC xong rồi chứ?”

Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Các chủ, lúc người truyền tống ta về đây không xem xét trạng thái của ta trước à? Người không sợ tự nhiên người truyền tống ta thì bị ta tưới đầy mặt hay sao hả?

Sở các chủ:

“Trả ngươi cái giáp tay màu bạc này.”

Tống Thư Hàng nhận lấy giáp tay rồi nói đầy cảm kích:

“Cảm ơn tiền bối.”

Lần này may mà có Sở các chủ, nếu không phải Tống Thư Hàng đang ở trong Bích Thủy Các thì lúc mở cổng truyền tống để cướp lại chiếc giáp tay màu bạc này, Hải Vương đã tiện tay xử đẹp luôn tên tu sĩ nhị phẩm con con ngứa mắt là hắn rồi.

“Không cần khách khí.”

Sở các chủ cười tủm tỉm mà hỏi:

“Ngươi muốn rời khỏi Bích Thủy Các đúng không?”

“Đúng vậy tiền bối. Thứ nhất là ta đã hoàn thành ước định với Bạch tiền bối, thứ hai là vì linh quỷ của ta có chút vấn đề.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Linh quỷ có vấn đề á?”

Sở các chủ hiếu kì hỏi.

“Linh quỷ của ta bị ta phái về Trái Đất mấy hôm trước. Cách đây không lâu, nó đã bị người ta cưỡng chế mượn mất.”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

Bây giờ hắn phải về Trái Đất tìm linh quỷ của mình.

“Thì ra là thế. Nếu ngươi đã có việc cần làm thì ta cũng không giữ ngươi ở lâu nữa.”

Sở các chủ gật đầu rồi nói tiếp:

“Đúng rồi, bệnh tình của cô bé Lý m Trúc mà ngươi đưa tới không lạc quan đâu.”

“Bệnh tình của cô ấy lại nặng thêm sao?”

Tống Thư Hàng cau mày hỏi.

Hắn cơ hồ đã bất lực với bệnh tình của Lý m Trúc, bây giờ hắn chỉ còn kí thác hi vọng vào “cấm địa” mà Lý Thiên Tố thăm dò trước khi hóa đạo, mong rằng ở trong đó có thứ gì chữa được bệnh cho Lý m Trúc mà thôi.

Thế nhưng muốn vào “cấm địa” kia thì phải chờ xem lúc nào Bạch Tôn Giả có thời gian rảnh mới được, chứ với thực lực bây giờ, Tống Thư Hàng xông vào khác nào đi tìm đường chết.

“Ừm, tối đa là một năm nữa thì hàn khí trong người cô bé sẽ hóa thành Sinh Tử Kiếp. Nếu độ qua thì nó còn sống thêm được vài năm, nếu không thể độ qua được thì thứ chờ đợi nó sẽ là đóng băng vĩnh viễn.”

Sở các chủ đáp.

“Một năm?”

Tống Thư Hàng cau mày. Thời gian một năm quá ngắn, hắn căn bản không dám chắc có thể tìm ra cách chữa trị cho Lý m Trúc chỉ trong vòng một năm.

Có lẽ… cái người “cái gì cũng có thể bán” mà Tứ Tu tiền bối từng nhắc tới sẽ có cách chữa khỏi bệnh cho Lý m Trúc. Thế nhưng bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy tung tích của người đó, không biết Thất Tu tiền bối có thể tìm thấy hắn trong vòng mọt năm hay không. Hơn nữa… linh thạch cũng là một vấn đề lớn.

Sở các chủ nhìn ra Tống Thư Hàng đang khổ não, sau một hồi suy nghĩ, cô nói:

“Nếu ngươi không dám chắc có thể tìm ra cách chữa khỏi bệnh cho cô bé trong vòng một năm, thì ta có một cách có thể làm cho cô bé chống đỡ được hàn bệnh này trong khoảng 12 năm đấy.”

12 năm? Tống Thư Hàng vui vẻ hẳn lên:

“Xin tiền bối chỉ cho!”

“Cái giá không rẻ đâu nhé.”

Sở các chủ cười bảo.

Tống Thư Hàng:

“Cần phải trả cái gì?”

Chỉ cần là thứ mà hắn có thể tìm được thì dù phải vay hắn cũng sẽ vay mà mang tới.

Hắn thiếu nợ phụ thân của Lý m Trúc là đạo trưởng Lý Thiên Tố quá nhiều. Hơn nữa vì “nhập mộng” mà hắn và Lý m Trúc có duyên phận rất sâu.

“Thời Quang thành. Ngươi cũng đã từng trải nghiệm rồi đấy. Trong thượng thành ở Thời Quang Thành, 12 ngày ở thế giới bên ngoài chỉ tương đương với 1 ngày ở đó. Chỉ cần để con bé vào sống trong Thời Quang thành một năm thì ở bên ngoài chính là 12 năm. Thế nhưng muốn duy trì sự vận động của Thời Quang thành thì cần phải tiêu hao rất nhiều linh thạch.”

“Tiền bối, có thể cho ta biết cần khoảng bao nhiêu linh thạch không?”

Tống Thư Hàng cắn răng nói. Đã đề cập đến khái niệm “Thời gian” thì hắn có thể tưởng tượng ra số lượng linh thạch là một con số trên trời rồi.

Thế nhưng dù là bao nhiêu thì hắn cũng sẽ cố gắng nghĩ cách kiếm đủ.

Sở các chủ chớp mắt rồi nói:

“Ta tạm thời không thiếu linh thạch. Cho nên ta muốn ngươi trả ta bằng một thứ khác.”

“Mời tiền bối cứ nói.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sở các chủ:

“Chiếc giáp tay màu bạc kia.”

“Không thành vấn đề!”

Tống Thư Hàng lập tức đưa lại chiếc giáp tay màu bạc cho Sở các chủ. Hắn hào sảng đến mức khiến cho Sở các chủ cũng phải thấy ngạc nhiên.

“Ta phải nhắc trước với ngươi là chiếc giáp tay màu bạc này không phải đồ thường đâu. Nó vô cùng quý giá, quý giá đến mức các tu sĩ cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm cũng khao khát có được nó đó. Ngươi chắc là muốn dùng nó để giao dịch với ta ư?”

Sở các chủ cười hỏi.

“Ta biết là nó quý giá.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói. Bạch Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả hợp sức lại mới cướp được chiếc giáp tay màu bạc này từ tay Hải Vương cơ mà.

Thế nhưng dùng giáp tay màu bạc để đổi lấy 12 năm sống sót cho Lý m Trúc thì giao dịch này có lời rồi.

Mặt khác, đối với Tống Thư Hàng mà nói thì chiếc giáp tay màu bạc này ngoài quý giá ra còn là một nỗi phiền phức lớn!

“Ha ha.”

Sở các chủ cất chiếc giáp tay màu bạc đi rồi lại hỏi:

“Lúc ngươi về Trái Đất có định đưa Diệp Tư theo không?”

“Ta rất muốn đưa cô ấy theo. Thế nhưng ta sợ rằng mình không thể đưa cô ấy ra khỏi Bích Thủy Các.”

Tống Thư Hàng cười khổ mà rằng. Với thực lực của hắn bây giờ thì căn bản không thể nào bảo vệ được Diệp sư tỷ.

Nếu đưa Diệp sư tỷ về Trái Đất rồi xui xẻo gặp Tôn Giả, huyền thánh gì đó muốn cưỡng chế bắt cô ấy đi, thì Tống Thư Hàng biết đi đâu mà khóc đây?

“Ừm, một khi đã vậy thì để ta giải thích với Diệp Tư. Ngươi cứ yên tâm mà về Trái Đất đi.”

Sở các chủ nói rồi đưa cho Tống Thư Hàng mọt khối lệnh bài, đoạn bảo:

“Ngươi mang theo thứ này về. Đây là lệnh bài thông hành của Bích Thủy Các. Có nó thì ngươi có thể tìm đến Bích Thủy Các bất cứ lúc nào. Mặt khác nó còn có công năng thiên lý truyền âm bản tăng cường, nếu may mắn thì ngươi ở Trái Đất cũng có thể liên hệ với Diệp Tư trong Bích Thủy Các đấy.”

Tống Thư Hàng cất chiếc lệnh bài thật cẩn thận:

“Cảm ơn các chủ.”

Xem ra mối tình đầu của hắn biến thành yêu xa thật rồi.

…

Ở một phía khác, trong tòa lầu tiếp đãi khách nhân của Bích Thủy Các.

Lý m Trúc co mình trên giường, rét run.

Hàn bệnh của cô phát tác càng ngày càng không có quy luật, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng. Lúc này đây, cả căn phòng đều ngập trong khí lạnh.

Chiếc chăn cô đang quấn trên người cũng đóng một lớp sương trắng.

Kim Đồng Ngọc Nữ dán đầy phù văn giữ ấm tăng cường trong phòng, thế nhưng chỉ tối đa nửa canh giờ sau thì chúng đã bị hàn khí trên người Lý m Trúc phá hủy. Ngay cả chậu than cũng tắt trong thời gian rất ngắn.

Lúc này, ý thức của Lý m Trúc đã dần dần mơ hồ.

Cô gắng gượng mở hé đôi ngươi màu bạc, thi thoảng lại nhìn quanh, những mong kiếm tìm con người khiến cho mình an tâm kia.

Thế nhưng suốt mấy ngày nay hắn không hề xuất hiện.

Hàn khí dâng lên, Lý m Trúc rùng mình một cái rồi co tròn người lại.

Lúc này, cửa phòng lại mở ra một lần nữa.

Lý m Trúc nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn ra cửa.

Thế nhưng người bước vào vẫn là Kim Đồng Ngọc Nữ. Trong ánh mắt của Lý m Trúc khó nén nổi thất vọng.

Kim Đồng mang theo phù văn tăng cường độ ấm, đổi phù văn đã bị hàn khí phá hủy đi.

Ngọc Nữ thì cầm một viên hỏa diễm châu tỏa ra khí nóng, đặt ở bên cạnh Lý m Trúc.

“Cảm ơn.”

Lý m Trúc nói bằng giọng run rẩy.

“Đừng khách khí.”

Kim Đồng Ngọc Nữ mỉm cười đáp.

Đúng lúc này thì có một bóng người xuất hiện ngay trước cửa.

Người ấy ngã trên đất đánh ầm một tiếng.

Đó chính là Tống Thư Hàng vừa được Sở các chủ truyền tống tới đây.

Trước khi quay về Trái Đất, Tống Thư Hàng muốn sắp xếp thỏa đáng cho Lý m Trúc... Cả Sở Sở cô nương nữa, không biết cô ấy chọn ở lại Bích Thủy Các chiếu cố Lý m Trúc hay là cùng hắn cùng trở lại Trái Đất với hắn đây?

Chương 588: Ở Đâu Có Áp Bức, Ở Đó Có Đấu Tranh Nhé Nhé Nhé!

Kim Đồng Ngọc Nữ hành lễ với Tống Thư Hàng:

“Chào Tống đạo hữu.”

“Chào buổi sáng, Tống đạo hữu.”

Tống Thư Hàng bò dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người rồi đáp lễ:

“Chào buổi sáng hai vị đạo hữu, cảm ơn hai người đã giúp ta chăm sóc con… m Trúc.”

Đậu xanh, vì ảnh hưởng quá sâu bởi đạo trưởng Lý Thiên Tố trong lúc “nhập mộng” mà suýt nữa Tống Thư Hàng đã phun ra hai chữ “con gái”.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhìn về phía Lý m Trúc đang cuộn mình rét run trên giường. Hắn nghĩ ngợi một lát rồi lấy bảo đao Bá Toái ra.

Trong con mắt nghi hoặc của Kim Đồng Ngọc Nữ, Tống Thư Hàng kích hoạt hỏa diễm đao trên chiếc nhẫn đồng cổ, một chiêu hỏa diễm đao hóa thành luồng khí hình bán nguyệt chém thẳng về phía Lý m Trúc.

“Tống đạo hữu, ngươi làm gì thế?”

Kim Đồng Ngọc Nữ trừng lớn mắt. Tống Thư Hàng ra tay quá bất ngờ, bọn họ thậm chí còn không kịp ngăn cản hắn.

Tống Thư Hàng vội vàng giải thích:

“Không sao đâu, không sao đâu, ta đã khống chế hỏa diễm đao này thuần thục lắm rồi, muốn nó biến mất là nó biến mất ngay. Hơn nữa các ngươi cứ nhìn tiếp đi thì biết mà.”

Khi hắn đang nói chuyện thì Lý m Trúc trên giường đã bật dậy rồi lao thẳng về phía hỏa diễm đao. Sau đó cô bé há to miệng, tóc bạc bay tung, hai tay nhanh chóng kết vài đạo thủ ấn.

Cô bé hút mạnh một cái.

Tiếp theo, đao khí hỏa diễm đao khổng lồ bị Lý m Trúc hút vào miệng chẳng khác gì một sợi mì.

Chỉ trong vòng hai giây ngắn ngủi, đao khí hỏa diễm đao đã bị cô bé hấp thu không còn lại gì.

Lý m Trúc ợ một cái, trên mặt đầy vẻ hưởng thụ.

Sau khi nuốt hỏa diễm đao thì sắc mặt cô bé hồng hào lên nhiều, hàn khí trên người cũng bị áp chế.

Đương nhiên, nuốt hỏa diễm đao chỉ là cách trị ngọn chứ không nhổ tận gốc. Nó chỉ có thể tạm thời ngăn chặn hàn khí trong cơ thể để cô bớt đau đớn khổ sở mà thôi.

Đây cũng là một pháp thuật nhỏ mà cha cô - đạo trưởng Lý Thiên Tố khổ tâm nghiên cứu ra.

Kim Đồng Ngọc Nữ ở bên cạnh trợn mắt ra nhìn đầy kinh ngạc.

“Còn muốn nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi Lý m Trúc.

Lý m Trúc lắc đầu. Sau đó cô nhảy từ trên giường xuống, chạy lon ton về phía Tống Thư Hàng, vươn đôi tay nhỏ ra nắm lấy góc áo hắn, động tác cực kì quen tay.

Tống Thư Hàng ôm lấy cô:

“Ta đưa cô đi tìm Sở Sở trước, sau đó chúng ta đến chỗ này hay lắm.”

Lạnh quá. Cho dù đã nuốt một phát hỏa diễm đao nhưng nhiệt độ cơ thể của Lý m Trúc vẫn rất thấp, nếu mùa hè mà ôm cô bé thì sẽ thoải mái lắm đây. Không đúng, không đúng, nếu hàn khí của cô mà phát tác thì mùa hè ôm cũng sẽ cảm nhận được cái lạnh khắc nghiệt của mùa đông ấy.

“Ừm.”

Lý m Trúc ngoan ngoãn gật đầu.

Tống Thư Hàng vẫy tay tạm biệt Kim Đồng và Ngọc Nữ.

Sau đó hắn bế Lý m Trúc đến địa hạ thành của Thời Quang thành. Có lệnh bài mà Sở các chủ đưa, hắn có thể tự do đi lại ở khắp nơi trong Bích Thủy Các.

Bích Thủy Các bây giờ cũng không hoàn toàn là thực tại ảo của

Sở các chủ nữa. Ít nhất thì Vân Trung Các của Sở các chủ và Thời Quang thành đều là kiến trúc tồn tại chân thực được xây dựng ở thời kì sau.

…

…

Ở một phía khác.

Khốc Lão Nhân bị Sở các chủ ném bay vào một không gian truyền tống, không biết bị truyền tống tới phương trời nào.

Khi hắn thoát khỏi trạng thái truyền tống thì phát hiện ra hình như mình bị nhét vào một thứ gì đó.

“Chật quá, cái gì thế nhỉ? Mình bị vị Sở các chủ kia truyền tống tới đây à?”

Khốc Lão Nhân thầm hỏi trong lòng.

Hắn cảm thấy hình như mình bị nhồi vào đáy của sa mạc vậy, toàn thân không nhúc nhích được, trong lỗ mũi cũng bị cái gì đó lấp đầy.

Hắn lập tức kiểm tra cơ thể của mình một lượt. May quá, không có vật lạ gì chui vào người cả. Có lẽ lúc Sở các chủ truyền tống hắn đi thì đã cho hắn một lớp bảo hộ.

“Sao mình cảm thấy tính tình vị Sở các chủ kia không được tốt lắm nhỉ? Chẳng phải trong bích họa miêu tả cô ấy là người hiền lành lương thiện hay sao? Thế này thì mình còn hi vọng gì với thiên khấp bảo điển nữa không đây?”

trong lòng Khốc Lão Nhân vô cùng mất mát.

Mà thôi, không suy nghĩ nhiều nữa, tìm cách ra khỏi cái chỗ kì quái này rồi tính.

Đã biết Bích Thủy Các ở nơi này rồi, chỉ cần mình kiên trì cố gắng với ý chí sắt đá thì cuối cùng sẽ có một ngày làm cho người ta cảm động thôi!

Nghĩ tới đây, linh lực trong đan điền của Khốc Lão Nhân bùng nổ tràn đầy khắp bốn phương tám hướng cơ thể hắn!

…

…

Ở một khu rừng phong cảnh tươi đẹp tại Hoa Hạ.

Có một vài thanh niên rảnh rỗi sinh nông nổi băng rừng vượt núi tới nơi này. Gần đây có những thanh niên vừa mới sinh ra đã đứng ở vạch đích của cuộc đời nên thừa thời gian.

Một thanh niên đầu trọc uống một ngụm nước rồi nói:

“Lần trước có một người anh em của tôi nói trên đỉnh quả núi trước mặt kia có một khối đá lớn, hình thù rất đẹp, có thể nói là kì thạch khó gặp trên đời đấy.”

Một thanh niên khác đeo balo trên lưng cười cười tiếp lời:

“Tôi cũng có nghe nói đến nó. Tôi còn nghe đâu thấy bảo mấy đoàn phim quay Tây Du Kí năm nay đều rất xem trọng khối đá ấy, nói không chừng họ sẽ lấy cảnh ở đỉnh núi đó để quay đoạn Hầu Vương xuất thế ấy chứ.”

“Tôi phải tới đó xem tận mắt mới được, dù sao hôm nay cũng rảnh mà.”

Mấy cô gái trẻ dáng thể thao nhìn rất hăng hái cũng nói.

Thanh niên đầu trọc bảo:

“Thực ra thì mình đứng ở đây cũng có thể thấy lờ mờ khối đá ấy rồi. Tiểu Tư, cậu qua đây, đứng chỗ tôi là thấy được đây này.”

Cô nàng dáng thể thao hăng hái ghé qua nhìn. Quả nhiên khi đứng nhìn từ góc độ này thì có thể thấy một tảng đá lớn lờ mờ trên ngọn núi cách đó không xa, hình dạng đặc sắc vô cùng.

Tiểu Tư cười hì hì nói:

“Đẹp quá, mình cố leo lên đó rồi chụp ảnh cùng nó nhân lúc trời còn sáng sủa đi.”

Sau đó… vào đúng lúc đám thanh niên này còn đang nói cười thì đột nhiên phía xa truyền tới tiếng vang rền như sấm nổ.

Tiếng vang rền kia đinh tai nhức óc như đang nổ mìn phá đá.

Đám thanh niên cảm thấy mặt đất dưới chân mình cũng đang rung lên.

“Á á á ~ nổ rồi!”

Tiểu Tư hét lên.

“Động đất hay núi lở?”

“Không phải động đất đâu, có khi là tên thất đức nào lén nổ mìn phá núi chăng?”

“Không phải! Tảng đá lạ đằng trước nổ kìa!”

Tiểu Tư lại hét lên.

Tảng đá kì lạ đẹp đẽ phía xa xa nổ tung. Đứng cách rất xa vẫn có thể cảm nhận được sự tráng lệ khi nó phát nổ.

Ngay sau đó, đám trai gái trẻ tuổi ấy nhìn thấy một cái bóng phát sáng từ trong tảng đá bay thẳng lên trời, vọt vào trong mây.

Lúc cái bóng ấy phóng lên cao còn vẳng lại tiếng kêu “hu hu hu” kì quái.

“Móa ơi, hầu vương xuất thế!”

“Ngộ Không! Là Ngộ Không đấy!”

“Quay lại, mau quay lại đi!”

“Làm mình sợ thọt tim, chết tiệt, xa quá quay không rõ.”

“Chậm quá rồi, bay lên trời mất rồi, không quay được nữa.”

“Mau mau qua đó xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở đó đi!”

Thế là đám thanh niên trai gái nọ mau chóng chạy tới nơi tảng đá lớn kia vừa nổ.

Đây chính là hình ảnh “hầu vương xuất thế” hàng thật giá thật. Tuy rằng không biết thứ gì bay ở trong đó ra nhưng chắc chắn là kì tích đó!

Nếu đăng hình lên mạng thì sẽ HOT ngay.

Thế nhưng vì cách quá xa nên hình ảnh chụp được mờ mờ nhòe nhòe. Không biết nếu đăng lên mạng thì người ta có tưởng bọn họ đang bày trò không nữa?

Mặc kệ! Cứ đăng lên đã rồi tính sau!

….

Trên một đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.

“Cuối cùng cũng công đức viên mãn rồi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lấy cuốn sổ nhỏ ra, gạch mục “Dạy thổ dân học chữ Hán” đi, rất chi là hài lòng.

Qua mấy tháng ròng thì nhiệm vụ này đã hoàn thành rồi.

Hơn nữa, huyết thần toản của Thư Hàng tiểu hữu cũng đã đổi xong, thời điểm trùng kích cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm tới rồi!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cất sổ nhỏ đi rồi phóng mắt nhìn các thổ dân trên đảo. Đám thổ dân này ngốc thì có ngốc, thế nhưng ở cùng nhau lâu thì hắn cũng có chút tình cảm với họ rồi.

Từ một góc độ nào đó mà nói thì đám dã nhân này đều là “học sinh” của Thất Sinh Phù Phủ Chủ mà.

“Trước khi mình đi thì cho họ chút ngọt ngào vậy. Để ta gọi điện về phủ điều hai tiên trù tới đây nấu cho họ một bữa, để bọn họ biết cái gì là thức ăn ngon. Đúng rồi, sau đó cho họ uống chút đan dịch để khỏe mạnh mà sống lâu trăm tuổi nữa chứ.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối xoa cằm và nghĩ thầm trong lòng.

…

…

Cùng lúc đó, trong khu rừng ở trên đảo nhỏ.

Một đám thổ dân ngày ngày kiên trì luyện “thời đại vẫy gọi” tụ tập cùng nhau.

“Không được, ác ma kia quá tàn nhẫn, hôm nay thằng Bảy và thằng Mười Chín đều bị treo lên cây đánh, bây giờ vẫn đang treo kia kìa.”

“Ta nữa, ta phải nhịn đói hai bữa liền, bây giờ nhìn thấy vỏ cây cũng sáng cả mắt lên.”

“Ta thì bị đánh vào lòng bàn tay, bây giờ còn đỏ hết cả tay không cầm được bút đây này. Thế mà tối nay còn phải làm bài tập một ngàn chữ nữa chứ! Không biết ta còn phải viết tới chừng nào đây.”

“Ta nghe nói tên ác ma kia không chỉ muốn ép chúng ta học mà còn muốn mò bàn tay độc ác lên con của chúng ta nữa! Nghe đâu hắn định xây một thứ gọi là ‘trường tiểu học’ để bắt con của chúng ta vào đó, ngày ngày treo chúng nó lên đánh, ngày ngày bỏ đói chúng nó, ngày ngày đánh tay chúng nó.”

“Đáng sợ quá, không sống nổi nữa rồi!”

“Cho nên, như thầy Joshep đã nói, ở đâu có áp bức thì ở đó có đấu tranh! Chúng ta phải đoàn kết dậy, chúng ta phải phản kháng!”

“Chúng ta không thể kéo dài thêm nữa, chúng ta phải hạ quyết tâm!”

"Hôm nay, ngay hôm nay, chúng ta phải tập hợp lại để chống lại ác ma đó!"

"Có áp bức, có đấu tranh! Chúng ta không muốn đói bụng, chúng ta không muốn bị treo lên đánh, không muốn bị khẽ tay, không muốn phải làm nhiều bài tập như thế nữa!"

"Làm bài tập cũng được, nhưng tuyệt đối không được nhiều như thế! Ngày nào ta cũng phải viết đến rạng sáng mà hôm sau sáu giờ đã phải dậy rồi, muốn khóc quá đi!"

"Gần đây ta cảm thấy thị lực của mình bị giảm sút, chắc chắn là vì hôm nào cũng phải thức khuya viết bài tập đấy!"

"Đừng có biến chỗ này thành đại hội tố khổ, hôm nay chúng ta sẽ hành động! Phản kháng tên ác ma kia!"

"Đúng! Hành động ngay hôm nay!"

Đám thổ dân hạ quyết tâm sôi sục.

"Chúng ta hãy kêu gọi hết thảy anh em đồng chí, ngay đêm nay, chúng ta sẽ nắm tay nhau, đồng tâm hiệp lực trảm yêu trừ ma!"

Thế là đám thổ dân bắt đầu tản ra, kêu gọi bạn bè, lôi kéo xóm giềng, đêm nay họ sẽ mở cuộc tổng tấn công lật đổ ác ma!

…

…

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn luôn theo dõi toàn đảo: "..."

Chương 589: Đảo Chủ Đánh Một Quyền Nổ Tung Biển Rộng!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ buông điện thoại xuống. Vốn dĩ hắn định gọi về phủ điều hai tiên trù đến cho cư dân trên đảo nếm thử tiên trân mỹ vị, cộng thêm tăng cao tuổi thọ cho bọn họ.

Nhưng giờ thì bỏ đi!

Xem tối nay bản tọa hù chết đám các ngươi thế nào!

…

…

Đêm đến.

Tất cả thổ dân trên đảo tụ tập cùng nhau.

Sau đó, một thổ dân cao lớn vạm vỡ đứng ra, hắn là lãnh đạo của kế hoạch phản kháng lần này.

Hắn vung tay hô lớn:

“Hôm nay, ngay hôm nay đây, chúng ta phải chống lại ma kia!”

Có thổ dân bên dưới nghe thế thì sáng ngời cả mắt:

“Đúng! Chúng ta phải chống lại ác ma kia! Bài tập mỗi ngày phải giảm đi một nửa, không, phải giảm hai phần ba đi mới được!”

“Còn nữa còn nữa, tuyệt đối không được bắt nhịn đói hai bữa liên tiếp, tối đa chỉ được một bữa thôi, nếu không thì ta không chịu được!”

“Đúng lắm, còn khẽ tay nữa! Chỉ được khẽ một bàn tay! Nếu khẽ cả hai tay thì biết làm bài tập thế nào được?”

Đám thổ dân được hô hào tụ tập lại bắt đầu hô vang nguyện vọng của mình. Những nguyện vọng mới chất phác biết bao! Tối đa đói một bữa, tối đa đánh một tay, bị đánh rồi mà vẫn không quên làm bài tập.

Lúc này, thổ dân cao lớn quát lên:

“Không có tiền đồ!”

“Cả đám các ngươi chả có tí tiền đồ nào! Chúng ta lần này đi phản kháng ác ma là phải lật đổ hắn! Bài tập còn một phần ba? Làm sao mà đủ được? Chúng ta không làm bài tập nữa!”

Thổ dân cao lớn trầm giọng nói.

Đám thổ dân ngẩn ra, ừ nhỉ, sao chúng ta lại phải làm bài tập chứ?

“Không làm bài tập! Không làm bài tập!”

Đám thổ dân hô vang.

Thổ dân cao lớn nói tiếp:

“Chúng ta cũng không muốn phải nhịn đói, không muốn bị khẽ tay, không muốn bị treo lên đánh nữa!”

“Không muốn đói bụng! Không muốn bị khẽ tay! Không muốn bị treo lên đánh!”

Đám thổ dân lại hô vang.

Nếu thế giới này không có bài tập, không có khẽ tay, không bị treo lên quất, không bị đói bụng không cho ăn cơm thì đúng là thiên đường mà!

“Cho nên, chúng ta phải phản kháng, chúng ta phải lật đổ ách thống trị của hắn!”

Thổ dân cao lớn hô to:

“Đả đảo đảo chủ tàn bạo, đả đảo đảo chủ tàn bạo!”

Tất cả thổ dân sôi trào nhiệt huyết:

“Đả đảo đảo chủ tàn bạo, đả đảo đảo chủ tàn bạo!”

Thổ dân cao lớn ra sức nắm chặt nắm tay rồi làm tư thế mở đầu cho thời đại vẫy gọi:

“Trước khi phản kháng đảo chủ tàn bạo, chúng ta hãy vận động trước cho ấm người, điều chỉnh trạng thái thân thể tới mức tốt nhất nào!”

Ừm… cái chính là đảo chủ tàn bạo đáng sợ quá, cho nên trước khi hành động, thổ dân cao lớn phải luyện thần công để cổ vũ dũng khí cho chính mình cái đã.

Thế là đám thổ dân đã học tdvg ở bên dưới xếp thành hàng lối, trong mắt ai nấy đều ngập tràn hi vọng.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, hai, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám…”

Mấy trăm thổ dân học tdvg, quần ma loạn vũ, khí thế ngất trời.

Đây gọi là sức mạnh lòng quân sao? Chắc là ý này rồi.

Trong lòng thổ dân cao lớn thỏa mãn ghê lắm, thế nhưng vẫn còn tiếc nuối:

“Đáng tiếc thời gian luyện tập của chúng ta còn ngắn nên chưa thể đạt tới cảnh giới ‘đánh ra một quyền nổ tung không khí’ như sư phụ Joshep nói. Nếu không chỉ cần một phút là có thể đánh cho đảo chủ nằm sấp luôn rồi.”

Tiếc là bây giờ không còn thời gian nữa. Đảo chủ quá tàn bạo, bọn họ đã bị áp bức đến cực hạn rồi, hôm nay nhất định phản kháng! Nếu còn chần chừ không phản kháng thì huyết khí của họ sẽ bị mài mòn. Cho dù có thất bại thì cũng phải bắt đảo chủ nhìn cho rõ, bọn họ cũng có tâm huyết, cũng có lý tưởng riêng!

Hắn không muốn làm bài tập nữa!

Trời biết, hắn là chiến sĩ bắt cá mập trong bộ tộc, cả bàn tay toàn vết chai, mỗi khi cầm bút viết phải vất vả tới mức nào. Người khác viết được ba chữ rồi hắn mới miễn cưỡng viết được một chữ mà thôi.

Bút bình thường thì cũng thôi, chứ mỗi khi học viết bằng bút lông thì hắn đều cảm thấy cánh tay cường tráng lực lưỡng của mình run rẩy, nét nào viết ra cũng thành đường lượn sóng.

Bài tập là thứ đáng ghét nhất!

Nghĩ tới đây, ý chí của thổ dân cao lớn càng thêm kiên định.

…

…

Sau khi tập xong một lượt thời đại vẫy gọi, tất cả các thổ dân đều cảm thấy toàn thân mình ngập tràn sức mạnh.

Nhất định có thể làm được! Chúng ta đã không còn là chúng ta trước kia, chúng ta đã luyện được thần công, nhất định chúng ta có thể lật đổ ách thống trị của đảo chủ tàn bạo.

“Xuất phát, tới nhà của đảo chủ!”

Thổ dân cao lớn vung mạnh tay lên.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của hắn, một đám thổ dân vây kín nhà của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thế nhưng vì còn sợ uy nghiêm ngày xưa của Thất Sinh Phù Phủ Chủ nên đám thổ dân không dám xông thẳng vào nhà hắn.

“Chúng ta làm gì tiếp bây giờ? Xông vào sao?”

“Không ổn lắm, lỡ như gặp cạm bẫy thì làm thế nào?”

“Nếu xông vào đó, ở trong chỗ nhỏ hẹp như thế chúng ta sẽ không phát huy được lợi thế đông người.

Lúc này, thổ dân cao lớn trầm ổn bình tĩnh suy nghĩ rồi đề nghị:

“Chúng ta hãy ép đảo chủ ra đây! Nào, mình cùng vây quanh nhà đảo chủ rồi luyện công, hãy hét to lên từng tiếng, xem hắn có thể trốn trong nhà được bao lâu!

Các thổ dân nghe thấy lời này có lý lắm.

Thế là đám thổ dân biết thời đại vẫy gọi bèn xếp hàng thành hình vuông xung quanh nhà đảo chủ.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, hai, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám…”

Bọn họ bắt đầu đếm nhịp tập thể dục.

Đầu tiên, đứng thẳng người, giơ tay trái lên, mắt nhìn tay trái.

Bước tiếp theo, bước chân phải chếch lên phía trước, đồng thời hạ tay trái xuống trước người, hướng vào phía trong, mắt nhìn tay phải.

Sau đó rút chân phải về tư thế đứng thẳng, giơ hai tay lên cao (lòng bàn tay hướng ra ngoài), hơi ngẩng đầu lên.

Hít vào thở ra, khí thế ngất trời.

Ở phía sau lưng họ, những người không học thời đại vẫy gọi thì lớn tiếng hô vang để tăng cao khí thế phe ta.

…

…

Bọn họ đánh xong nửa bộ thời đại vẫy gọi mà vẫn không thấy trong phòng đảo chủ có động tĩnh gì.

Trong lòng đám thổ dân bắt đầu hơi hơi bất an.

Lúc này, thổ dân cao lớn suy nghĩ một lát rồi ngộ ra chân lý:

“Nhất định là đảo chủ tàn bạo sợ chúng ta rồi! Tiếp tục luyện thần công đi! Hô lớn lên thêm nữa, hắn sợ chúng ta nên trốn tịt trong nhà không dám thò ra đấy! Chúng ta phải làm cho hắn sợ hãi hơn nữa vào, ép hắn phải ra đây!”

Có được sự cổ vũ lớn lao, các thổ dân khác tươi cười hạnh phúc, bọn họ tập thể dục cũng càng ngày càng hăng hái hơn.

Một hai ba, nhịp đều nhịp.

Đảo chủ tàn bạo run sợ rồi!

Quả nhiên, đảo chủ cũng phải sợ hãi khi bọn họ đã luyện được thần công!

Đánh xong một lượt, bọn họ hưng phấn đánh thêm lượt nữa.

Tất cả đều chìm trong ảo tưởng về một thế giới tươi đẹp không có bài tập và hình phạt thể xác.

Tương lai tốt đẹp đang chờ đón chúng ta!

“Cố lên, tập thêm một lần nữa! Lần này chúng ta hãy tiến lên, vừa thi triển thần công vừa tiến lên! Xông vào nhà đảo chủ đi!”

Thổ dân cao lớn hô vang.

Rõ ràng chỉ là tập ba lần thời đại vẫy gọi, thế nhưng vì kích động nên mồ hôi đã chảy đầm mặt mũi hắn.

Thế là tất cả các thổ dân vừa tập thời đại vẫy gọi lần thứ tư, vừa tiến từng bước lên phía trước.

Mắt thấy đám thổ dân đi đầu đã sắp đâm thẳng vào nhà của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thì đúng lúc ấy, một tiếng nổ mạnh ầm vang truyền tới từ phía xa.

Ầm ầm ầm ầm.

m thanh kia rền vang mang theo hồi âm cuồn cuộn như là sấm sét.

Sau đó là tiếng sóng nước, là tiếng sóng nước cuộn trào vang dội.

Đám thổ dân đang thi triển thần công lập tức dừng lại, tiếng la hét của đám thổ dân phía sau cũng bị cắt đứt.

“Chuyện gì thế này?”

Thổ dân cao lớn trầm giọng hỏi. Sét đánh à? Đâu có. Trời quang trăng sáng sao thưa, đâu có cơn mưa sấm sét gì đâu.

“Ở bờ biển! Ngoài đó có một cột nước bốc lên cao tới mười mét kìa!”

Có một thổ dân tinh mắt la lên.

“Ai đi xem có chuyện gì đi!”

Thổ dân cao lớn quát.

Hắn còn đang nói thì có một thiếu niên thổ dân chạy từ phía bờ biển về:

“Không ổn rồi, chúng ta tìm thấy đảo chủ rồi! Đảo chủ đang ở bờ biển ấy!”

Đảo chủ ở trên bờ biển chứ không ở trong nhà sao?

Cả đám tập thời đại vẫy gọi cho rằng đảo chủ đang run sợ núp trong nhà tức thì xấu hổ vô cùng.

“Đảo chủ đang ở bờ biển, vậy là tiếng sấm sét ban nãy có liên quan đến hắn à?”

Thổ dân cao lớn cắn răng một cái:

“Chúng ta ra bờ biển tìm hắn đi! Hãy duy trì khí thế ban nãy, chúng ta làm được! Hãy nghĩ đến bài tập nặng nề, hãy nghĩ đến thức ăn, nghĩ đến những tháng ngày không còn bị treo lên đánh, hãy khí thế lên nào!”

“Đúng vậy, khí thế lên!”

Tất cả thổ dân nói đầy quả quyết.

Thế là đám thổ dân lại trùng điệp kéo nhau ra bờ biển, muốn dùng khí thế ngút trời đè bẹp đảo chủ!

…

…

Đám thổ dân mau chóng hùng hổ kéo nhau ra bờ biển.

Sau đó thì cả đám ngây ra như phỗng.

Trong tầm mắt bọn họ, đảo chủ đang đứng bên bờ biển. Đảo chủ từ trước tới nay chỉ khoác áo gió đen lúc này đây lại mặc một bộ đồ luyện công trắng tinh, chân đi giày vải.

Hình như đảo chủ đang luyện công.

Đảo chủ nhảy lên thật cao, cao phải tới mười lăm mét! Đây là độ cao mà con người có thể nhảy lên hay sao? Đừng có đùa!

Ngay sau đó, đảo chủ đang nhảy vọt lên giữa không trung tung chân phải thẳng tắp, rồi liên tục đá ra.

Liên hoàn cước?

Và rồi, chuyện đáng sợ diễn ra ngay trước mắt đám thổ dân.

Mũi chân đảo chủ đá ra những luồng khí kình trắng xóa mắt thường có thể thấy được.

Những luồng khí kình ấy bay ra thật xa, hóa thành từng hình rồng hổ giữa không trung rồi đâm sầm xuống mặt nước.

Người tạo ra cảnh tượng huyền ảo này đúng là không phải người mà!

Đây là việc mà thần tiên mới làm được đúng không?

Ầm ầm ầm ầm

Đùng đùng đùng đùng

Khí kình hình rồng đâm xuống mặt biển thì nổ tung, để lại trên mặt biển những luồng lốc xoáy, lốc xoáy nối liền đến năm sáu giây liền, mặt biển mãi sau vẫn chưa yên ả trở lại.

Khí kình hình hổ đâm xuống mặt biển thì làm bốc lên cột nước cao tới hai chục mét, cột nước ngưng mãi không tan.

Rồng ngâm hổ gầm, vừa cool vừa ngầu!

Một đoàn thổ dân đang hùng hổ bỗng sợ rúm người.

Nếu đảo chủ đá bọn họ một phát thì có phải bọn họ sẽ bị đá thành thịt vụn luôn không?

Nhớ ngày đó khi đảo chủ chinh phục hòn đảo nhỏ này, hắn chỉ dùng có một bàn tay trần đã cướp hết vũ khí của thổ dân, rồi tung nắm đấm đánh cho hết thảy chiến sĩ đều nằm bò trên đất.

Không ngờ rằng hắn còn đáng sợ đến mức này.

Mẹ ơi, đầu gối của con nhũn ra rồi!

Chương 590: Đây Là Báo Ứng Sao?

Đám thổ dân sợ teo vòi.

Đảo chủ trước đó vẫn còn nằm trong phạm trù nhân loại, nhưng đảo chủ trước mắt này thì phi nhân loại luôn rồi.

Đối mặt với một đảo chủ đáng sợ như vậy, một đám người lén luyện “thần công” như họ căn bản chỉ là trò cười mà thôi.

Cho dù mỗi đấm họ đánh ra đều có thể đánh nổ tung không khí, thế nhưng đối diện với đảo chủ phi nhân loại thế này thì kết cục vẫn là bị treo lên đánh như trước thôi đúng không?

Thế nhưng, khi đám thổ dân còn chưa hoàn hồn thì chuyện càng khoa trương hơn đã xảy ra.

Không biết đảo chủ lấy đâu ra một lá bùa rồi ném lên trời.

“Thần phù vi lệnh, triệu thần lôi đến!”

Lá bùa màu vàng bay thẳng lên không rồi mất hút trong những đám mây.

Ngay sau đó, từng tia sấm sét vàng kim cắt hình nhằng nhịt phía chân trời rồi hướng về phía đảo chủ! Mỗi một tia sét đều mang theo sức mạnh hủy diệt. Mấy thổ dân nhát gan đã ôm đầu ngồi rạp xuống từ lâu.

Triệu hồi sấm sét? Đảo chủ biết gọi sấm sét kìa!

Trúa ơi (nói ngọng)! Hắn là thần tiên sao?

Thế nhưng đảo chủ đang tính làm gì đây? Hắn triệu hồi sấm sét tự đánh mình à? Hắn nghĩ quẩn hay sao?

Đám thổ dân vừa mới nghĩ thế thì đã thấy đảo chủ giơ tay lên.

Sau đó, đảo chủ vung nắm đấm, từng đấm từng đấm đánh tan những tia sấm sét đang tấn công về phía hắn.

Đánh tan, đánh tan!

Những cái đầu gối vốn đã nhũn như chi chi của đám thổ dân cuối cùng cũng không chống đỡ nổi thể trọng của cơ thể họ nữa. Họ quỳ mọp xuống.

Sau khi sấm sét mù trời bị đảo chủ đánh tan hết, hắn xoay người lại nhìn về phía đám thổ dân rồi hỏi với giọng trầm trầm:

“Sao đám các ngươi bu đông bu đỏ một chỗ thế này? Làm xong bài tập cả chưa?”

Đám thổ dân người này nhìn người kia, không biết phải trả lời thế nào mới đúng.

Lúc này, thổ dân cao lớn bỗng thông minh khác thường, hắn đáp ngay:

“Đảo chủ à, bọn ta nghe thấy tiếng nổ ầm ầm nên mới nảy lòng tò mò chạy ta xem ấy mà.”

Nói xong, hắn còn nịnh nọt:

“Đảo chủ đại nhân, thần công cái thế, thiên hạ vô song!”

“Ừm.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười rồi nói:

“Ban nãy hình như ta nghe thấy tiếng quát tháo cái gì như ‘Đả đảo ác ma tàn bạo’ ấy, thế là thế nào nhỉ?”

“Ác ma? Ác ma nào? Bọn ta chẳng biết gì hết.”

Thổ dân cao lớn đáp đến là nghiêm túc.

“Các ngươi không biết hả? Thế thì chắc là ban nãy ta luyện công gây ra tiếng động lớn quá nên nghe nhầm rồi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật đầu rất chi là thản nhiên.

Các thổ dân thở phào nhẹ nhõm. Dù thế nào thì chỉ cần chối bay chối biến đi là được rồi.

Đúng lúc này thì Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại hỏi:

“Đúng rồi, hôm nay ta dạy Kinh Thi, các ngươi đã nhớ hết chưa? Bộ Kinh Thi này có khá nhiều chữ lạ, lúc học có phải là hơi khó không?”

“Không khó, không khó! Bọn ta thích học Kinh Thi nhất luôn đó!”

Thổ dân cao lớn vỗ ngực nói.

Đám thổ dân phía sau cũng nhao nhao phụ họa theo:

“Trong Kinh Thi có câu hay lắm, ‘Quan quan chim cu/Tại hà chim câu/ Yểu điệu thục nữ/ Quân tử hảo cầu’! Đẹp biết bao nhiêu!”

“Hôm nay bọn ta thảo luận về đề tài này suốt đấy, bọn ta chỉ mong đảo chủ có thể chỉ bảo cho nhiều nội dung trong Kinh Thi hơn thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, Kinh Thi là thích nhất đấy!”

“Ta chỉ hận không thể học Kinh Thi mỗi ngày thôi này!”

Đám thổ dân mồm năm miệng mười, vỗ ngực thể hiện niềm yêu thích dạt dào đối với Kinh Thi, đồng thời xin xỏ đảo chủ chỉ giáo thêm nhiều hơn nữa.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lẳng lặng gật đầu:

“Không ngờ các ngươi lại thích Kinh Thi đến thế.”

Hắn dừng một chút rồi tựa hồ vừa hạ quyết định gì quan trọng lắm:

“Một khi đã vậy, thì thời gian tới chúng ta cùng học hết Kinh Thi luôn nhé!”

Đám thổ dân lòng thì muốn khóc nhưng mặt thì vẫn phải gắng gượng cười tươi.

Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại bổ thêm cho họ một nhát đao chốt hạ:

“Thực ra ấy, tối nay ta định tạm biệt mọi người. Bởi vì tâm nguyện của ta chỉ là chỉ dạy cho mọi người biết chữ để đọc sách được. Tâm nguyện này đã hoàn thành rồi. Còn Kinh Thi ấy mà, ta chỉ định giảng qua vài chương để kết thúc khóa học này thôi. Thậm chí ta còn định tổ chức một bữa tiệc to để làm tiệc chia tay nữa đấy.”

“Thế nhưng nếu mọi người đã thích Kinh Thi đến vậy thì ta quyết định dạy xong nó rồi mới đi sau. Mọi người à, chúng ta lại ở với nhau thêm mấy ngày nữa nhé!”

Tất cả đám thổ dân trợn tròn hai mắt.

“Hu hu hu hu! ~”

Rồi cả đám bật khóc nức nở nghe nẫu hết cả ruột gan.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối cười xấu xa:

“Ồ, xem ra các ngươi rất cảm động ha. Tốt quá, vậy thì ta sẽ dốc toàn lực chỉ bảo Kinh Thi cho các ngươi. Thế nhưng ta cũng sẽ đối xử với các ngươi nghiêm khắc hơn nữa. Cho nên các ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt vào.”

“Hu hu hu hu! ~”

Đám thổ dân suýt ngất.

Nếu tối nay họ không tự đâm đầu vào chỗ chết thì ác ma đã sắp đi rồi á…

Đau lòng quá, muốn khóc quá, bi thương như thác nước núi Lư chảy ngược thành sông vậy.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối nói tiếp:

“Được rồi, trời không còn sớm nữa, mọi người về nghỉ ngơi đi. Viết bài tập cho nhanh vào nhé, ngày mai năm giờ vào lớp. Vì thời gian của ta không nhiều, cho nên ta sẽ tranh thủ dạy cho xong Kinh Thi trong vòng nửa tháng. Thế nên là… mọi người cố gắng lên lớp sớm tí, đi về muộn tí, bài tập nhiều thêm tí! Sẽ học xong Kinh Thi rất nhanh thôi!”

“Hu hu hu hu ~”

Vô số thổ dân đã ôm gốc cây khóc sướt mướt.

Vô số thổ dân khác ra sức đâm đầu vào thân cây, chỉ hận không thể đập ngất luôn đi.

“Cuộc sống vẫn luôn tốt đẹp như vậy đó ~”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối cảm thán.

Nhân nửa tháng này hắn có thể mài huyết thần toản thành huyết mặc để vẽ phù rồi.

…

…

Đám thổ dân khóc đến chết đi sống lại xong thì bắt đầu nước mắt nước mũi kéo nhau đi làm bài tập.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thay bộ đồ luyện công trên người thành áo khoác đen thường ngày.

“Đám ranh con ngây thơ dám phản kháng bản tọa. Nửa tháng tiếp theo, bản tọa sẽ cho các ngươi nếm thử cách học nhồi vịt địa ngục được ưa chuộng nhất ở Hoa Hạ, học đến bao giờ mấy đứa nhìn thấy Kinh Thi là buồn nôn mới thôi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đeo lên cặp kính đen ngầu lòi.

Dứt lời, hắn chuẩn bị quay về nhà mình.

Thì đúng lúc ấy, có một khe hở không gian mở ra ngay bên cạnh hắn.

Sắc mặt của Thất Sinh Phù Phủ Chủ căng thẳng hẳn lên, tay hắn nắm chặt nhẫn thủy tinh, dõi mắt nhìn chằm chằm vào khe hở không gian.

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc áo dài như thư sinh bước ra từ khe hở không gian.

Người đàn ông ấy mặt mũi nho nhã, chỉ có đôi mắt là đỏ ngầu sát khí và điên cuồng.

“Đau ghê đau ghê, sao cái vết thương này vẫn chưa lành vậy. Vất vả tấn chức lên cao cấp rồi cơ mà.”

Thư sinh nho nhã chui ra khỏi khe hở không gian thì mặt mũi đã cau hết lại vì đau.

Đây chính là người đã “mượn” linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Vết thương trên lưng hắn chính là vết thương do Tống Thư Hàng dùng bí pháp giám định tạo thành. Không thể phòng ngự, không thể xóa bỏ, cảm giác đau đớn nhân lên đến 1000%, lại còn không chữa trị được mà chỉ có thể cắn răng chịu nhịn.

“Thư Hàng tiểu hữu?”

Khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn thấy người vừa tới thì hỏi với vẻ kinh ngạc.

“A, xin lỗi, có lẽ đạo hữu nhận nhầm người rồi.”

Thư sinh nho nhã nghiến răng vì đau rồi đáp.

“Thật ngại quá tiền bối, chẳng là ngài trông rất giống một đạo hữu mà ta quen biết.”

“À, thế thì có lẽ ngươi không nhận lầm đâu. Ta cưỡng chế ‘mượn’ linh quỷ của một tiểu đạo hữu. Có lẽ linh quỷ mà ta mượn chính là của Thư Hàng tiểu hữu mà ngươi quen biết đấy. Phiền ngươi nói với Thư Hàng tiểu hữu một tiếng, bảo hắn rằng ta mượn linh quỷ của hắn nhưng ít lâu nữa sẽ trả lại ngay. Lúc nào trả hắn, ta sẽ trả thêm cả thù lao xứng đáng khiến hắn vừa lòng.”

Thư sinh nho nhã chắp tay nói với Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“…”

Linh quỷ mà cũng mượn được á?

Lúc này, thư sinh nho nhã nọ lại lấy một tấm bản đồ ra rồi hỏi:

“Đúng rồi đạo hữu này, ngươi ở biển Đông, có nhìn thấy một thư sinh ăn mặc hơi giống ta nhưng đầu óc không được tỉnh táo cho lắm không? Theo cảm ứng của ta thì hẳn là hắn đang lang thang đâu đó ở biển Đông.”

“Xin lỗi, ta không nhìn thấy.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lắc đầu, sau đó lại nhắc nhở đầy thiện chí:

“Còn nữa, tiền bối ơi, đây là Thái Bình Dương mà.”

Thư sinh nho nhã lập tức tìm kiếm vị trí của Thái Bình Dương ở trên bản đồ.

“Vậy… đạo hữu này, ta đi trước nhé. Ta không có nhiều thời gian, phải tìm ra tên kia sớm chút mới được. Chúng ta tạm biệt ở đây nhé.”

Nói đoạn, thư sinh nho nhã cười khan một tiếng, giơ tay xé rách không gian trước mặt rồi chui vào.

Trước khi đi, hắn còn quay đầu lại nói với Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Đúng rồi, đừng quên chuyển lời cho vị tiểu hữu kia đó. Ta là người có vay có trả, hứa danh dự lắm. Bảo hắn cứ yên tâm nhé!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ;

“…”

Xé mở không gian, Kiếp Tiên cửu phẩm đó…

Thất Sinh Phù Phủ Chủ sờ nhẹ cái nhẫn thủy tinh trên tay mình. Cho dù hắn có chiếc nhẫn thủy tinh ẩn chứa khả năng truyền tống không gian này thì cũng khó mà bảo đảm có thể chạy thoát khỏi vị Kiếp Tiên cửu phẩm kia.

Đối mặt với kẻ ấy, hắn bất giác toát mồ hôi lạnh đẫm người.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài u ám rồi cố gắng làm mình bình tĩnh lại.

Thế nhưng chẳng đợi hắn có thời gian trấn tĩnh thì bên cạnh đã lại có một thông đạo không gian lớn hơn mở ra.

Đồng thời, một đống xúc tu thò từ cánh cửa ấy ra ngoài.

Lại nữa?!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn thẳng vào thông đạo không gian.

Ngay sau đó, một con sứa phát sáng khổng lồ chui ra.

Sau khi xuất hiện, con sứa phát sáng nhìn quanh một vòng rồi ngó sang Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Xin chào đạo hữu. Có thấy một tên ăn mặc kiểu thư sinh đi qua đây không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp:

“Tiền bối ấy vừa mới đi về hướng biển Đông.”

“Cảm ơn.”

Con sứa phát sáng mỉm cười rồi nói tiếp:

“Đúng rồi, ngươi có biết một tiểu đạo hữu tên là Tống Thư Hàng không?”

“Có biết.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật đầu đáp. Lại là Thư Hàng tiểu hữu à?

“Bảo sao, ta thấy một vài tấm phù bảo trong túi thu nhỏ một tấc của hắn, trên chúng toàn là khí tức của ngươi. Mấy tấm phù bảo kia tốt lắm. Ngươi đúng là một phù sư sáng tạo đấy.”

Con sứa phát sáng nói.

“Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp với vẻ kích động.

“Thôi, ta phải đuổi theo tên thư sinh kia đây. Tạm biệt nhé.”

Nói đoạn, con sứa phát sáng vươn xúc tu xé rách không gian rồi chui tọt vào.

Sau khi nó biến mất, Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở phào một cái.

Hai vị Kiếp Tiên chỉ có trong truyền thuyết xuất hiện liên tiếp, áp lực như núi mà!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười khổ, hắn vừa dọa đám thổ dân xong thì lập tức bị hai vị Kiếp Tiên dọa cho hết hồn.

Chương 591: A Thất, Ta Muốn Làm Thịt Con Khỉ Đầu Chó Kia!

Đợi sau khi hai vị Kiếp Tiên cửu phẩm kia rời đi, Thất Sinh Phù phủ chủ mới trở lại căn phòng của mình.

Sau đó đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Số Một xem xem Tống Thư Hàng có online hay không. Nếu như online thì sẽ nói với hắn về chuyện hai vị Kiếp Tiên kia. Chỉ là không biết trong vũ trụ Tống Thư Hàng có vào mạng được không nữa?

Gần đây nhóm Cửu Châu Số Một rất náo nhiệt.

Gần đây mọi người có một đề tài chung đó là rốt cuộc có bao nhiêu thần binh của bao nhiêu vị đạo hữu đã không nhịn nổi đói khát mà đến chỗ Dược Sư, tìm Đồng Quái đạo hữu để nói chuyện?

Trong lòng các đạo hữu cũng muốn biết rốt cuộc mấy trăm năm qua, Đồng Quái đã dùng cái dịch dung thuật đáng chết kia biến thành bộ dáng của ai đi khắp nơi hại người?

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân trong nhóm lên tiếng hỏi:

“@Tô Thị A Thất, A Thất đạo hữu, nghe nói ngươi đã đến chỗ của Dược Sư huynh để tìm Đồng Quái rồi à?”

“Ừ, vì đúng lúc ta phải đến chỗ Dược Sư lấy một vài loại thuốc đặc biệt nên tiện thể muốn gặp Đồng Quái đạo hữu luôn. Nhưng nửa đường đi lại xảy ra chút chuyện bất ngờ, ha ha ha.”

Tô Thị A Thất hiện thân, gửi ra biểu cảm một điệu cười âm hiểm.

Bắc Hà Tán Nhân: “Gặp phải chuyện gì?”

“Đi được nửa đường thì ta nhìn thấy một con khỉ đầu chó đang nhảy điên loạn khắp nơi tự xưng là Tô Thị A Thất, ha ha ha ha. Bây giờ ta vẫn đang đuổi giết con khỉ đầu chó này, đậu má nhà hắn, nếu hôm nay ta không chém chết con khỉ này ta sẽ không mang họ Tô! Không nói nhiều nữa, ta đi giết nó tiếp đây. Sau khi xử xong ta nhất định sẽ lôi con khỉ chết này đến làm quà ra mắt cho Dược Sư đạo hữu.”

Tô Thị A Thất vừa dứt lời thì offline.

Bắc Hà Tán Nhân: …

Tạo Hóa Pháp Vương: “Nếu nói tới khỉ đầu chó…”

Diệt Phượng Công Tử: “Đó chắc chắn là Tam Lãng huynh rồi!”

Đông Phương Lục Tiên Tử (Hung Thần Xa Lộ): “Trạng thái khỉ đầu chó của Tam Lãng đạo hữu là từ khi ngụy trang trên Đoạn Tiên đài lần trước đó đúng không? Sau này hắn dùng đến phát nghiện luôn à?”

Bắc Hà Tán Nhân: “Ta nghĩ với tính cách của Tam Lãng chắc chắn hắn sẽ nghĩ thế này ‘Ôi trời mẹ ơi, dáng vẻ con khỉ đầu chó này hữu dụng quá đi, dùng một lần là không dứt được luôn’, sau đó khi biến thành khỉ hắn sẽ đi khắp nơi rêu rao ‘Ta là Tô Thị A Thất, mọi người đừng quên nhé’ vv…”

Diệt Phượng Công Tử: “Thảo nào A Thất đạo hữu lại tức giận như vậy. Dù là ai thấy cảnh này chắc chắn cũng đều phát điên hết. À còn nữa, Lục Tử, cái chú thích sau tên của cô là tự ghi vào đấy à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử (Hung Thần Xa Lộ): “Chú thích gì?”

Diệt Phượng Công Tử: “Hung Thần Xa Lộ!”

Đông Phương Lục Tiên Tử (Hung Thần Xa Lộ): “Ta có ghi đâu? Chết tiệt, là ai thêm biệt danh vào cho ta hả? Đứng ra đây cho ta! Xem ta có tông nát mặt ngươi hay không!”

Bắc Hà Tán Nhân: “Người có thể sửa đổi danh xưng trong nhóm, ngoại trừ cô ra cũng chỉ có Hoàng Sơn Chân Quân và mấy người nhân viên quản lý thôi? Nhưng mấy người nhân viên quản lý đều là những tiền bối đức cao vọng trọng, hẳn sẽ không làm ra những chuyện nhàm chán như vậy đâu.”

Diệt Phượng Công Tử nói: “Hoàng Sơn Chân Quân cũng sẽ không vô vị như vậy.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Ha ha, Hoàng Sơn Chân Quân chắc chắn sẽ không vô vị như vậy, nhưng… Hoàng Sơn Chân Quân có Đậu Đậu mà, ai mà dám đảm bảo có lúc nick của Hoàng Sơn Chân Quân không rơi vào tay Đậu Đậu chứ?”

Tạo Hóa Pháp Vương: “Ta dám cá là Đậu Đậu, không trật đi đâu được!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Đậu Đậu ＋ 1.”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Đậu Đậu ＋2.”

Điền Thiên Đảo Chủ: “Đậu Đậu ＋ 3.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Đậu Đậu ＋ 4.”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Đáng chết, món nợ này bản tiên sẽ nhớ kỹ!”

Mà lúc này ở động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Đậu Đậu đang lén lút chuẩn bị rời nhà ra đi đột nhiên cảm thấy sởn gai ốc, có cảm giác như mình sẽ xảy ra ảo giác bất ngờ bất cứ lúc nào.

“Kỳ lạ, gần đây mình làm cái gì sao ta? Không đúng mà, gần đây mình rất là ngoan, có làm chuyện gì xấu đâu? Thôi kệ, chạy vào vũ trụ trước rồi tính sau, nếu không bị Hoàng Sơn ngu ngốc kia gả đi thì toi đời!”

Đậu Đậu nghĩ vậy rồi dùng móng vuốt xoa xoa lỗ mũi của mình, tiếp tục thực hiện kế hoạch chạy trốn.

Nó - Đậu Đậu - Đại yêu khuyển tứ phẩm, tuyệt đối không muốn lập gia đình!

…

…

Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ online:

“Nghe nói gần đây Tống Thư Hàng tiểu hữu có online hả?”

Lệ Chi Tiên Tử: “Không phải Thư Hàng bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đẩy vào vũ trụ sao? Nghe nói phải ở đó tận một tháng lận. Đúng rồi, không phải mấy ngày trước Thất Tu tiền bối nói sẽ đưa Thư Hàng tiểu hữu đi thăm dò cổ mộ sao? @Thất Tu Tôn Giả!”

Nhưng Thất Tu Tôn Giả không online nên không thể trả lời được.

Lệ Chi Tiên Tử: “Xem ra Thất Tu Tôn Giả không online rồi, nghe nói Thất Sinh Phù tìm Thư Hàng tiểu hữu có chuyện hả?”

“Thôi vậy, ta chỉ thuận miệng hỏi chút thôi. Nói đi cũng phải nói lại đội của Bạch Tôn Giả vào thăm dò cái di tích kia có tin tức gì không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Vẫn còn ở trong cái di tích đó. Lần này cả đội không toàn diệt vì cú ngã rạp đất của Bạch Tôn Giả nữa nên chắc sẽ có thu hoạch không nhỏ đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Thật hâm mộ bọn họ quá đi, sớm biết thế ta cũng tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm này mới đúng.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Lệ Chi Tiên Tử không phải sốt ruột, cuộc thi máy kéo có tay cầm còn có lần sau nữa đấy.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ha ha, có điều ta nghe Bạch Tôn Giả nói lần tới hắn sẽ là tuyển thủ dự thi. E rằng đến lúc đó tình huống của cuộc thi sẽ vô cùng thảm thiết đấy!”

Nghe thấy chúng đạo hữu lập tức nhớ đến một loạt những hình ảnh kinh hoàng… Trong cuộc thi máy kéo có tay cầm, Bạch Tôn Giả may mắn gặp được hàng loạt cạm bẫy may mắn, mạnh mẽ tăng tiến cả chặng đường. Còn những đạo hữu dự thi khác sẽ bi kịch cả chặng đường, hoặc là bị thiên thạch rơi trúng, hoặc là bị núi lửa phun ra từ đất bằng, hoặc là bị đất đá vùi lấp các thứ… Nghĩ thôi đã thấy sợ hãi rồi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Cuộc thi máy kéo có tay cầm lần tới sẽ do ai tổ chức? Trước khi làm nhất định phải nhắc nhở vị đạo hữu kia mua bảo hiểm chắc chắn cho các tuyển thủ dự thi mới được.”

“Bắc Hà đạo hữu nói có lý.” - Tạo Hóa Pháp Vương thở dài.

Trong khi các tiền bối đang vây quanh đề tài Cuộc thi máy kéo có tay cầm lần thứ hai thì Tống Thư Hàng đang online một cách âm thầm.

Đêm khuya…

Trong một cánh rừng già trong núi sâu ở Hoa Hạ.

Bóng dáng của Tống Thư Hàng chui ra từ hư không, rơi vào trong rừng.

“Oẹẹ, chuyện gì thế này? Truyền tống không gian cũng buồn nôn sao?”

Tống Thư Hàng ôm cây, ọe ọe một trận.

Một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu lên nhìn vào các loại cây trong rừng, nơi này hơi giống rừng cây nhiệt đới.

Lần này chỉ có một mình hắn trở về trái đất, Lý m Trúc và Sở Sở không trở về với hắn.

Lý m Trúc muốn ở địa hạ thành của Thời Quang thành, tận lực kéo dài thời gian phát bệnh của. Về chuyện này Tống Thư Hàng mất rất nhiều thời gian mới có thể khuyên được cô ấy.

Còn Sở Sở dĩ nhiên là muốn ở lại Bích Thủy Các để chăm sóc Lý m Trúc.

Cuối cùng vẫn là Sở Các Chủ tự tay đưa hắn trở về trái đất, chẳng qua không ngờ truyền tống trong truyền tống không gian dài dằng dẵng của Sở Các Chủ không khác gì trải qua ngày tận thế.

Khó khăn lắm mới ngừng nôn, Thư Hàng hít thở sâu mấy hơi.

Sau đó hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy cảm giác nhẹ nhàng không nói ra thành lời được, trọng lực ở Bích Thủy Các nặng gấp ba lần trọng lực ở trái đất.

“Mà nơi này là nơi nào nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, đừng nói là bị truyền tống ra nước ngoài rồi nhé?

Thôi… Có thể truyền tống về trái đất thành công đã là may mắn lắm rồi.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, ngón tay trượt trượt trên màn hình một lúc.

Sau khi trở về trái đất, chiếc điện thoại được Bạch Tôn Giả sửa lại này có thể bắt được mạng ngay.

Sau đó, nó tự động đồng bộ thời gian và ngày tháng.

10 giờ 5 phút tối ngày mùng 6 tháng 8 năm 019.

Hôm nay là thứ ba à.

Sau đó hắn lại mở bản đồ chỉ đường ra xác định vị trí mình vừa hạ xuống.

Khu vực Hoa Nam, Hoa Hạ.

Cũng may truyền tống về Hoa Hạ thành công, hơn nữa còn không bị ném vào trong sa mạc.

Chỉ là khoảng cách từ đây đến thành phố Văn Châu cũng khá xa.

Thư Hàng không nỡ dùng con rối ngân long đưa hắn bay ra ngoài, bởi vì nó bay rất nhanh nhưng dùng nó phải tốn quá nhiều linh thạch.

“Sau này phải nghĩ cách tìm được linh quỷ mới được.”

Nhưng Tống Thư Hàng không có chút manh mối nào về việc tìm linh quỷ cả.

Cảm ứng giữa hắn và linh quỷ đã bị vị Đại Năng kia che giấu hoàn toàn. Bây giờ ngoại trừ việc có thể cảm nhận được khế ước giữa mình và linh quỷ ra thì hắn chẳng cảm ứng được cái gì nữa cả.

“Có nên tìm Đồng Quái tiền bối nhờ ngài ấy bói cho một quẻ không nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Mặc dù Đồng Quái tiền bối chuyên tính ra quẻ ngược, nhưng đứng từ góc độ nào đó mà nói thì quẻ của hắn thật sự rất lợi hại. Chỉ cần có thể nhìn ngược lại thì kết quả của quẻ bói là vô cùng chính xác.

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì trên điện thoại di động của hắn hiện ra tin nhắn từ nhóm Cửu Châu Số Một, có người nhắc đến tên hắn.

Khi hắn vừa ấn vào thì thấy Thất Sinh Phù tiền bối đang tìm mình.

“@Thất Sinh Phù Phủ Chủ, tiền bối tìm ta có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

…

…

Nhóm Cửu Châu Số Một.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ơ? Thư Hàng tiểu hữu ngươi có thể lên mạng à?”

“Ta đã về tới trái đất rồi.” - Tống Thư Hàng cười rồi trả lời.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Lưu Huỳnh Tiên Tử đã nhanh chóng đưa ra câu hỏi: “Cái gì? Ngươi đã về trái đất rồi sao? Mới có mấy ngày thôi mà? Còn lâu mới đến thời hạn ba mươi ngày mà? Chẳng lẽ khi ta đưa ngươi vào vũ trụ bị thất bại sao?”

“Không phải vậy đâu Lưu Huỳnh Tiên Tử, ta tự chủ động trở về đấy.” - Tống Thư Hàng giải thích.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Thế sao được? Bây giờ ngươi đang ở đâu, để ta đưa ngươi lên trời lần nữa!”

Tống Thư Hàng: …

“Ngươi chờ ta, để ta xác định vị trí của ngươi đã, đừng có đi quá xa.” - Lưu Huỳnh Tiên Tử tiếp tục nói.

“Đừng mà!” - Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Tiên tử hạ thủ lưu tình, xét từ góc độ nào đó mà nói thì ta đã hoàn thành ước định với Bạch tiền bối rồi. Thời gian ta ở trong vũ trụ đã quá ba mươi ngày, phù văn vạn lý phi độn thuật mà Bạch tiền bối để lại cho ta cũng đã bị kích hoạt rồi!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử khó hiểu, cô hỏi: “Hả?”

Nghe đến đây, đột nhiên ánh mắt của Bắc Hà Tán Nhân sáng lên: “Thư Hàng, chẳng lẽ ngươi gặp được bí cảnh gì đó liên quan đến thời gian à?”

Thật là khiến người ta hâm mộ quá đi mất, bất kể là thời gian hay không gian, nếu tiếp xúc với nó trước đều nhận được sự trợ giúp rất lớn đối với tương lai của tu sĩ.

“Không hổ là Bắc Hà tiền bối, nói đâu trúng đó.” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử thì gửi ra một cái icon “trầm mặc”.

Một lát sau cô lại nói: "Không được, ta cứ thấy không ổn. Ta đã hứa Bạch tiền bối là sẽ ngươi đưa vào vũ trụ một tháng. Một tháng ấy là tính theo thời gian bình thường. Tính theo ngày bí cảnh thì khác gì chơi ăn gian, cho nên. . . Thư Hàng ngươi đợi ta nhé, ta sẽ cho ngươi lên vũ trụ chuyến để ở cho đủ một tháng!”

Chương 592: Ngư Kiều Kiều: Thư Hàng, Ta Bắt Được Tác Giả Rồi Này

“Đừng mà Lưu Huỳnh Tiên Tử! Bây giờ ta còn có chuyện quan trọng phải làm. Hơn nữa ta thật sự đã trải qua ba mươi ngày trong vũ trụ, sao có thể nói là ăn gian được chứ? Nếu không thì Lưu Huỳnh Tiên Tử cô liên lạc với Bạch tiền bối trước hỏi xem ta như thế có được tính không đã!”

Không cả kịp gõ chữ, Tống Thư Hàng gửi luôn tin nhắn thoại.

Nhưng tin nhắn thoại của hắn còn chưa kịp gửi đi thì avatar của Lưu Huỳnh Tiên Tử đã tắt màu, cô ấy offline rồi. Xem ra cô ấy đã xác định được vị trí của Tống Thư Hàng thông qua định vị và nhanh chóng chạy đến rồi.

Ngay tức thì hốc mắt của Tống Thư Hàng đỏ lên.

Lưu Huỳnh Tiên Tử mà ta biết có phải kiểu cố chấp như thế đâu!!!

Rõ ràng trước đây khi gặp lần đầu tiên, Lưu Huỳnh Tiên Tử chơi nguyên bộ váy đỏ rực rất dễ nói chuyện mà! Lúc đó đến chuyện khi nào thì đưa Thư Hàng vào vũ trụ Lưu Huỳnh Tiên Tử cũng tự thương lượng với hắn.

Cô còn cung cấp kho để linh mễ tạm thời cho Tống Thư Hàng, trong suy nghĩ của Tống Thư Hàng cô hoàn toàn là một mỹ nữ váy đỏ hào phóng!

Nhưng không ngờ khi Lưu Huỳnh Tiên Tử rúc đầu vào sừng trâu lại đáng sợ như vậy!

Vì thế Tống Thư Hàng móc con rối ngân long ra không chút do dự, rồi lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đó… Hy vọng có thể chạy xa trước khi Lưu Huỳnh Tiên Tử đến.

Đồng thời hắn cũng nhanh chóng ẩn trạng thái của mình về trạng thái offline.

…

…

Con rối ngân long bay lượn trên không trung.

Tống Thư Hàng chuyển sang kênh chat riêng để liên lạc với Thất Sinh Phù tiền bối:

“Tiền bối, có phải vừa rồi ngài có chuyện tìm ta không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Thư Hàng, có phải linh quỷ của ngươi xảy ra vấn đề không?”

“Ơ? Sao tiền bối biết?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc trong lòng, sau đó hắn nói:

“Đúng vậy, linh quỷ của ta… bị người ta cưỡng chế mượn đi.”

“Quả nhiên là linh quỷ của ngươi!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười khổ nói:

“Lúc trước ta đã gặp vị cao nhân mượn linh quỷ của ngươi đi.”

Ánh mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên:

“Xin hỏi tiền bối thấy người đó ở đâu?

“Ở trên hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương đó, có điều bây giờ vị cao nhân đó đã đến biển Đông rồi… chắc là thế!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thấy vị tiền bối kia bị mù đường, đi đến biển Đông mà cũng chạy nhầm đến Thái Bình Dương. Trời mới biết con đường đến biển Đông của hắn có thuận lợi hay không?

“Cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói cảm ơn.

“Biển Đông, lại là biển Đông!”

Lần trước cũng ở biển Đông hắn đã lọt vào đảo thần bí, mất đi rất nhiều ký ức, dù sau đó có nhớ chắp vá lại được một chút nhưng cho đến tận bây giờ vẫn chưa thể khôi phục lại hoàn toàn trí nhớ ở đảo thần bí.

Ngoại trừ hắn thì Bắc Hà tiền bối, Cuồng Đao Tam Lãng, Cổ Hồ Quan tiền bối còn thảm hơn, cho đến tận bây giờ vẫn chưa có chút dấu hiệu khôi phục nào. Dược Sư tiền bối vẫn đang dốc toàn lực để nghiên cứu cách gỡ bỏ ký ức.

Tống Thư Hàng đưa hai tay day day huyệt thái dương.

“Biển Đông lớn như vậy, phải đi đâu để tìm vị cao nhân mượn đi quỷ linh kia đây, có khác nào mò kim đáy biển đâu!”

Không đúng, mình không thể bi quan như thế được!

Nếu đứng nhìn từ góc độ khác thì cuối cùng cũng có được tin tức liên quan đến linh quỷ rồi. Ít nhất phạm vi tìm kiếm đã thu nhỏ thành biển Đông mà không cần phải tìm khắp thế giới nữa.

Chuyến du hành vào vũ trụ này hắn thu hoạch được rất nhiều, trong đó lĩnh ngộ “Nhìn nhận sự vật từ góc độ khác” khiến hắn được lợi rất nhiều.

Lúc này Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối lại gửi đến một tin nhắn:

“Thư Hàng, có phải ngươi còn biết một vị tiền bối có hình dạng con sứa phát sáng nữa đúng không?”

“Con sứa phát sáng?”

Sắc mặt Tống Thư Hàng nhất thời trắng bệch ra:

“Có lẽ từng nhìn thấy, nhưng ta không quen cô ta lắm.”

Nhớ lại hình ảnh mình bị con sứa phát sáng đó dùng xúc tu treo đánh, Tống Thư Hàng nghĩ lại mà kinh.

Thất Sinh Phù Phủ chủ nói tiếp:

“Vị tiền bối mang hình dáng con sứa phát sáng này đang đuổi theo linh quỷ của ngươi.”

Ý? Con sứa phát sáng rời khỏi Thời Quang thành trong Bích Thủy Các rồi sao?

“Cám ơn Thất Sinh Phù tiền bối, tin tức này thật sự quá hữu dụng với ta!”

Tống Thư Hàng cảm kích nói, đây cũng là manh mối quan trọng để hắn tìm linh quỷ của mình.

“Còn nữa, vị đại năng mượn linh quỷ của ngươi đi còn nói hắn sẽ trả lại linh quỷ cho ngươi, còn chuẩn bị thù lao nữa. Nghe qua chắc là có uy tín lắm đấy.”

Thất Sinh Phù tiền bối nói.

Cưỡng chế lên xe rồi bồi thường tiền cũng gọi là có uy tín sao?

“Thư Hàng tiểu hữu, ta đoán, có phải ngươi muốn đến biển Đông tìm vị đại năng đã mượn linh quỷ của ngươi không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy, tiền bối. Nếu như có thể ít nhất ta muốn biết rốt cuộc đối phương muốn mượn linh quỷ của ta đi làm gì. Dĩ nhiên, ta sẽ không miễn cưỡng. Nếu như có nguy hiểm ta sẽ lập tức né tránh.”

“Nếu đã như vậy thì ngươi có thể liên lạc thử với thế lực của Giao Bá Chân Quân đạo hữu. Bọn họ là bá vương một vùng ở biển Đông, nếu trong biển Đông có biến động gì bọn họ nhất định có thể nhận được tin tức nhanh nhất.”

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhất thời sáng lên, thế lực của Giao Bá Chân Quân chính là Ngư Kiều Kiều mà!

Trong lòng hắn vô cùng vui mừng, bèn nói vội:

“Cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối đã nhắc nhở, ta sẽ tìm Ngư Kiều Kiều ngay đây!”

Sau khi chat riêng với Thất Sinh Phù tiền bối xong, Tống Thư Hàng nhanh chóng tìm nick của Ngư Kiều Kiều, gửi cho cô một tin nhắn.

Bá Đao Tống Nhất:

“Kiều Kiều, bây giờ cô đang ở đâu?”

…

…

Trong một biệt thự sang trọng ở Giang Nam, Hoa Hạ.

Lúc này Ngư Kiều Kiều đang nằm trên giường, biến thành dáng vẻ to bằng bàn tay, cặp móng vuốt kéo qua kéo lại trên laptop.

Hôm nay lại bắt ép tác giả Cao Mỗ Mỗ viết hai mươi nghìn chữ, đọc sướng thật.

Niệm tình mấy ngày nay được đọc đã đời như vậy, Ngư Kiều Kiều chuẩn bị ngày mai phá lệ khai ân, cho cái người có bút danh Nãi Kỵ kia nửa ngày để hóng gió,

Đang suy nghĩ đột nhiên một tin nhắn truyền đến từ phần mềm chat, là của Tống Thư Hàng gửi đến.

“Ý? Thư Hàng, ngươi từ vũ trụ về rồi à?”

Ngư Kiều Kiều nhanh chóng trả lời lại:

“Đúng rồi, lúc trước ta gửi tin nhắn cho ngươi, ngươi đã đọc được chưa?”

“Ta vừa mới trở về trái đất, một lời khó mà nói hết được. Cô gửi tin gì cho ta thế?”

Tống Thư Hàng vừa nói vừa kéo lại lịch sử chat, hắn có nhận được tin nhắn nào của Ngư Kiều Kiều đâu.

Nghe thế Ngư Kiều Kiều gửi lại tin nhắn mấy hôm trước cô gửi cho Tống Thư Hàng rồi hỏi:

“Thư Hàng, kịch bản phim là đề tài gì thế? Chúng ta sẽ quay phim đô thị? Võ hiệp? Tiên hiệp? Hay khoa học viễn tưởng?”

Sau đó cô lại bổ sung:

“Thư Hàng, nói cho ngươi biết một tin tốt, ta đã tìm được một tác giả lối hành văn rất hay. Bây giờ ta đã bắt hắn lại, nhốt trong một phòng nhỏ, bắt hắn mỗi ngày viết hai - ba mươi nghìn chữ rồi. Đọc đã lắm luôn! Thêm một thời gian nữa ta cũng muốn bắt một tác giả truyện tranh về nhốt trong phòng tối vẽ truyện cho ta đọc!”

Tống Thư Hàng: …

Tác giả bị bắt lại, nhốt trong phòng tối, mỗi ngày viết hai đến ba mươi nghìn chữ.

Cuộc sống chuyên tâm như thế thật khiến người khác muốn rơi lệ.

Điều hắn có thể làm cũng chỉ là âm thầm mặc niệm cho vị tác giả không biết tên này năm giây, sau đó đợi sau khi viết xong kịch bản phim sẽ âm thầm nhét thêm chút tiền cho vị tác giả này.

Điều bần đạo có thể làm chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Sau đó, Thư Hàng trả lời:

“Nếu là đề tài phim thì sắp đón tết rồi mà, nên chúng ta quay một bộ phim vui vẻ đi. Có điều cũng không thể lãng phí thiên phú của diễn viên chúng ta được, bởi vì có rất nhiều các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số Một muốn đóng bộ phim này. Bọn họ ai ai cũng đều là cao thủ siêu cấp, nếu quay cảnh đánh nhau chắc chắn sẽ vô cùng ngầu và đẹp trai, vì thế chúng ta hãy quay một câu chuyện tiên hiệp hoặc mang sắc thái ma quỷ huyền huyễn đi.”

“Có lý.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Đúng rồi, một xấp bằng lái xe kia của ta cũng phải có cơ hội xuất hiện, vì thế bối cảnh bộ phim phải đặt ở đô thị. Hoặc là ở tương lai, bối cảnh khoa học viễn tưởng cũng được.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Dù sao thì căn nguyên của sự kiện quay phim này chính là mấy cái bằng lái đó, vì thế phải tìm cơ hội cho chúng ló mặt ra, để ba mẹ xem cho hài lòng.

“Quay phim đô thị thì không vui, chúng ta quay phim tương lai đi. Khoa học viễn tưởng thêm yếu tố tiên hiệp, hoặc là ma huyễn, chắc chắn sẽ rất kích thích!”

Ngư Kiều Kiều nói với giọng điệu vui vẻ.

“Kích thích hay gì cũng được, dù sao cũng chỉ là chúng ta tự quay tự thẩm thôi mà. Chủ yếu là nhân vật xuất hiện nhiều, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số Một, bọn họ còn lôi kéo bạn bè của mình đến nữa, vì thế phải cố gắng thỏa mãn yêu cầu của mọi người.”

Tống Thư Hàng nói.

“Nếu nhiều nhân vật cùng xuất hiện, cảm giác như thế phim được quay ra sẽ hỏng mất.”

Ngư Kiều Kiều nói. Không phải kiểu vừa lộ mặt là chết thì sẽ là kiểu lộ nửa bên mặt là chết.

“Không sao, chúng ta quay phim cũng có phải để cho người khác xem đâu, chúng ta quay chỉ để tự thẩm thôi mà. Thích thẩm thế nào thì quay thế đó, khi vừa quay xong cũng đúng lúc đón năm mới, đến khi đó có thể xem ở nhà, như vậy vui mà.”

Tống Thư Hàng cười ha ha.

“Ngươi nói có lý.”

Ngư Kiều Kiều gật đầu nói.

“Đúng rồi, nhân vật chính nhất định phải là Bạch tiền bối đấy. Bạch tiền bối hóng bộ phim này lắm.”

Tống Thư Hàng bổ sung thêm. Điểm này không được phép quên, nếu Bạch tiền bối mà không vui thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy.

“Không thành vấn đề!”

Ngư Kiều Kiều nói, nhưng đột nhiên cô lại bổ sung thêm một câu:

“Nam chính hay nữ chính đây?”

“Chắc chắn là nam chính rồi, nếu sắp xếp vai nữ chính cho Bạch tiền bối thì ta chắc chắn sẽ bị giết chết!”

Tống Thư Hàng vội nói ngay.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần trước khi hắn và Vũ Nhu Tử tự tìm chết, ghép các kiểu tóc như tóc đuôi ngựa cho Bạch Tôn Giả, thật sự trông rất đẹp, tạo nên cơn sốt avatar trong Nhóm Cửu Châu Số Một luôn.

Với giá trị nhan sắc của Bạch tiền bối, cho dù làm nữ chính cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Không đúng, không đúng! Tống Thư Hàng vội vàng bóp chết suy nghĩ đáng sợ này.

Có câu gọi là: Không tự tìm chết sẽ không chết.

Mới vừa rồi ở trong Nhóm Cửu Châu Số Một còn thấy A Thất tiền bối đang truy sát con khỉ đầu chó Tam Lãng xong.

Tống Thư Hàng hắn mới không muốn trở thành con khỉ đầu chó tự tìm chết thứ ba đâu.

“Biết rồi, Bạch tiền bối là nam chính của phim.”

Ngư Kiều Kiều ghi lại.

“Nhưng ta cứ có cảm giác nếu để Bạch Tôn Giả diễn nam chính là một chuyện rất đáng tiếc. Hay là để nam chính có sở thích mặc đồ con gái nhỉ?”

“Đừng có tự tìm chỗ chết! Kiều Kiều, cô vừa mới vào nhóm mấy ngày, đừng có lây bệnh của Tam Lãng.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Ngư Kiều Kiều:

“Bệnh của Tam Lãng là cái gì?”

“Tên đầy đủ là ‘Bệnh Cuồng Đao Tam Lãng không làm không chết’, cô hiểu chưa?”

Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều: …

Bá Đao Tống Nhất: "Đợi đã! Vừa rồi mãi nói chuyện, thiếu chút nữa là ta quên chuyện quan trọng hơn rồi, Ngư Kiều Kiều bây giờ cô đang ở đâu? Ta đi tìm cô.”

Chương 593: Cao Mỗ Mỗ: anh em Tốt Có Nạn Cùng Chịu

Mới vừa rồi mải nói chuyện đóng phim với Ngư Kiều Kiều hăng quá suýt chút nữa quên mất chuyện quan trọng là hắn muốn nhờ Ngư Kiều Kiều hỗ trợ, chú ý một chút về tình hình biển Đông gần đây, xem xem có thể nhờ đó tìm ra tung tích của vị đại năng đã mượn đi linh quỷ kia hay không.

Ngư Kiều Kiều trả lời:

“Ta đang ở khu Giang Nam.”

“Ta sẽ tới ngay!”

Tống Thư Hàng hồi âm lại sau đó ôm cổ con rối ngân long, cố gắng ngồi thật vững trên lưng nó.

“Tốc độ nhanh nhất, xông lên! Mục tiêu là khu Giang Nam!”

Ngân long vỗ cánh bay lên cao, dốc toàn lực bay nước rút, linh thạch trong cơ thể cũng vì thế mà nhanh chóng bị tiêu hao.

Sắc mặt của Tống Thư Hàng có chút trắng bệch, rõ ràng đã đi dạo khắp một vòng vũ trụ nhưng chứng sợ độ cao của hắn vẫn không được cải thiện chút nào.

Có cần lắp thêm chút lan can cho con rối ngân long không nhỉ? Như vậy cảm giác sẽ an toàn hơn một chút.

Ế khoan, vừa rồi mình quên không hỏi Ngư Kiều Kiều địa chỉ cụ thể rồi.

Tống Thư Hàng cười khổ, xem ra chỉ có thể đến khu Giang Nam rồi hỏi sau thôi, bây giờ đang ở trên người con rối ngân long đang tăng tốc cũng khó mà nhắn tin được.

Mà lúc này trong căn phòng bị Ngư Kiều Kiều gọi là căn phòng tối nhỏ trong một cái biệt thự ở khu Giang Nam.

Nói là phòng tối nhỏ thế thôi chứ thực ra căn phòng đó rất rộng rãi, độ sáng cũng có thể tùy ý điều chỉnh.

Trong góc phòng có một cái bàn cực to, bên cạnh đó còn có một cái ghế giám đốc được chỉnh độ cao phù hợp.

Bây giờ Cao Mỗ Mỗ đang tựa toàn thân vào chiếc ghế giám đốc kia, đặc biệt là chiếc ghế giám đốc đó còn có thể khởi động chức năng Matxa toàn thân, khiến cậu ta sướng đến run người.

Bên cạnh cậu ta còn có một chiếc giường đôi hoa lệ, bạn gái Nha Y của cậu ta đã có một giấc ngủ say ngọt ngào trên giường.

Ngư Kiều Kiều đúng là thần thông quảng đại, hôm đó cậu ta vừa định làm chuyện ấy ấy qua điện thoại với bạn gái thì tối đó Nha Y đã bị xách tới rồi.

Giống hệt Cao Mỗ Mỗ, khi bị đưa đến đây Nha Y còn vẫy tay với cô ấy vô cùng vui vẻ, cứ như là bị tẩy não vậy.

Sau đó Nha Y ở bên cạnh Cao Mỗ Mỗ trong căn phòng tối nhỏ đó, nhưng cô không bị hạn chế phạm vi hoạt động mà có thể đi bất kỳ đâu trong biệt thự, muốn rời đi bất cứ lúc nào cũng được.

“Viết xong một chương nữa rồi, nhưng vẫn chưa sửa lại… Chương này để mai đi, dù sao trời cũng sắp sáng rồi.”

Cao Mỗ Mỗ tự nhủ, hôm nay cậu cũng đã viết gần hai mươi nghìn ba trăm chữ rồi.

Mấy ngày nay, ngày nào cũng hai mươi đến ba mươi nghìn chữ, đúng là tốc độ mà trước đây Cao Mỗ Mỗ không thể nào tưởng tượng nổi.

Trước đây một ngày tối đa cậu ta chỉ có thể viết mười nghìn chữ, cho dù là ngày lễ nghỉ ở nhà cả ngày gõ chữ cũng chỉ có thể được nhiều như thế thôi. Hơn nữa mỗi lần sau khi viết xong mười nghìn chữ, cho dù có muốn viết tiếp thì toàn thân cả đầu hệt như sắp nổ tung, căn bản không thể nghĩ thêm ra bất cứ tình tiết nào nữa.

Nhưng bây giờ cậu ta lại cảm thấy lúc nào đầu óc mình cũng trong trạng thái lạnh như băng, cho dù vừa quất xong ba mươi nghìn chữ thì tinh thần vẫn hừng hực như trước!

Lúc đầu cậu ta bị dọa sợ, cho là cái cô Ngư Kiều Kiều từ trước đến nay chỉ thấy hình, nghe thấy tiếng chưa chưa thấy người thật bao giờ kia cho thuốc kích thích vào trong thức ăn của mình. Cũng chỉ có các loại thuốc kích thích mới có thể khiến con người gõ chữ vất vả cả một ngày vẫn phấn chấn tinh thần được thôi?

Nhưng sau này cậu ta phát hiện ngoại trừ việc toàn thân tràn đầy tinh thần, đầu óc thanh tỉnh ra cũng không có bất cứ hậu di chứng không tốt nào cả.

Điều khiến cậu ta càng không dám tin hơn cả là trạng thái sức khỏe của mình. Mấy ngày này ngày nào cũng khóa mình trong căn phòng tối nhỏ đó liều mạng gõ chữ, theo lý mà nói thì sức khỏe của cậu ta nên tụt dốc không phanh mới đúng.

Nhưng mấy ngày nay cậu ta cảm thấy sức khỏe của mình vẫn cực kỳ tốt.

Mấy múi cơ bụng dần bị mất đi do thời đại học lười tập luyện giờ đây lại ngày càng lộ ra rõ ràng hơn, cậu ta cảm giác hai cánh tay mình đều tràn đầy sức mạnh.

Không chỉ có thế, cậu ta còn cảm thấy hàng ngày độc tố trong cơ thể mình cũng được tống ra nhiều hơn, trạng thái sức khỏe tốt đừng hỏi luôn.

Thậm chí một vài vết thương ngầm trên người cậu ta cũng khỏi hẳn.

Ví dụ như bả vai phải của cậu ta chẳng hạn. Vào năm lớp 11 do thường xuyên chơi game, cộng thêm hay gõ chữ về đêm nên vai phải thường bị đau nhức.

Vì thế chỉ cần cậu ta duy trì tư thế gõ chữ một lúc thôi là nó sẽ lại sưng đau lên.

Mà sáng sớm hôm qua sau khi tỉnh lại, Cao Mỗ Mỗ phát hiện cảm giác sưng đau trên vai phải của mình đã hoàn toàn biến mất!

Bây giờ điều duy nhất Cao Mỗ Mỗ có thể khẳng định chính là trong đồ ăn Ngư Kiều Kiều đưa cho cậu ta hàng ngày chắc chắn có vấn đề. Chỉ là không biết những thứ này tốt thật, hay là sẽ để lại hậu di chứng nữa.

Sau đó cậu ta lưu chương vừa viết thật cẩn thận.

Nghĩ một chút, Cao Mỗ Mỗ nhấn nút ấn liên lạc với Ngư Kiều Kiều ở trên bàn.

Sau khi ấn xuống, giọng nói đáng yêu của một cô gái lập tức truyền ra từ bên tai cậu ta:

“Cao tiên sinh, ngươi lại viết xong một chương nữa rồi à?”

Bên cạnh không có bất cứ dụng cụ truyền âm gì nhưng giọng nói của đối phương cứ thế trực tiếp xuất hiện bên tai cậu.

Đây là pháp thuật truyền âm nhập mật, tất nhiên là Cao Mỗ Mỗ không thể nào hiểu được rồi.

“Nhưng tôi vẫn chưa sửa, tính là ngày mai mới làm.”

Cao Mỗ Mỗ lắc đầu nói.

“Không sao, hôm nay ta đọc đủ sướng rồi.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì rồi nói tiếp:

“Thế ngươi tìm ta có chuyện gì à?”

“Đúng vậy, tôi có vài chuyện muốn hỏi cô.”

Cao Mỗ Mỗ nói. Nghe giọng nói đáng yêu của cô gái này, cậu hoàn toàn không nghĩ tới cô ấy lại là nữ độc giả độc ác bắt cậu nhốt vào trong phòng tối nhỏ.

Có fan đáng sợ như thế này đúng là áp lực quá.

“Ngươi cứ hỏi đi, ta nhất định sẽ biết gì nói đó.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói.

Cao Mỗ Mỗ:

“Vấn đề thứ nhất: Cô còn muốn nhốt tôi bao lâu nữa?”

“À, nếu có thể, ta có thể nhốt ngươi cả đời được không?”

Giọng nói đáng yêu của Ngư Kiều Kiều vang lên.

“Tôi từ chối!”

Giọng nói vang dội hữu lực của Cao Mỗ Mỗ vang lên. Nhốt mình cả đời? Thà mình đập đầu chết còn hơn!

“Ta đùa thôi, ta đưa Cao tiên sinh đến đây chủ yếu là muốn nhờ ngươi viết cho bọn ta một câu chuyện, một câu chuyện thú vị! Sau đó bọn ta sẽ quay câu chuyện này thành một bộ phim.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Cao Mỗ Mỗ: …

Đậu xanh, nói trắng ra là mấy người muốn tôi viết kịch bản phim cho mấy người chứ gì?

Loại chuyện này chỉ cần nói một tiếng, sau đó ký hợp đồng gì đó mới đúng chứ. Bây giờ truyện của tác giả mạng được quay thành phim mạng, phim truyền hình có phải lạ đâu. Có cần phải nhốt mình vào phòng tối gõ chữ không chứ?

“Ta nghĩ nếu đã muốn nhờ ngươi viết kịch bản cho bọn ta, thì đúng lúc có thể bắt ngươi đến gõ chữ luôn. Ta rất thích đọc tiểu thuyết của ngươi… Chỉ có điều thời gian ngươi up chương mới quá chậm, căn bản đọc không đã. Bây giờ một ngày hai mươi, ba mươi nghìn chữ mới miễn cưỡng khiến ta hài lòng. Thật ra thì nếu được năm mươi, sáu mươi chữ thì càng tốt, đáng tiếc tốc độ của ngươi không nhanh như vậy.”

Ngư Kiều Kiều lại nói tiếp.

Hốc mắt của Cao Mỗ Mỗ lập tức đỏ hoen. Suy cho cùng, viết kịch bản phim gì đó chỉ là phụ thôi, còn bắt mình đến nhốt vào phòng tối để gõ chữ mới là nguyện vọng chính.

“Cao tiên sinh còn có vấn đề gì khác không?”

Ngư Kiều Kiều khẽ cười hỏi.

“Vấn đề tiếp theo: Cô đã cho gì vào thức ăn hàng ngày của tôi thế?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Vấn đề này rất quan trọng, mặc dù trong thời gian ngắn những thứ đó không gây ra hậu di chứng gì, hơn nữa còn chữa khỏi bệnh ngầm của mình, nhưng nếu những hậu di chứng này kéo dài tới mãi về sau mới bùng phát thì sao? Như thế thì càng đáng sợ hơn ấy.

“Cuối cùng ngươi cũng chú ý tới điểm này à, ta còn tưởng ngươi sẽ chú ý đến sớm hơn cơ.”

Nhắc đến đề tài này, Ngư Kiều Kiều rất có hứng thú, cô nói rất nhanh:

“Thật ra thì cũng chẳng phải thứ to tát gì. Thứ ta cho vào trong đồ ăn của ngươi hàng ngày là tỉnh mục đan và nước thuốc hoạt lực. Hai loại thuốc này là hai thứ cực bổ, có thể khiến ngươi ngày nào cũng tai thính mắt tinh, tinh thần phấn chấn, tràn đầy sức sống. Hơn nữa hai loại thuốc này là hai loại thuốc được truyền từ xưa lại, những nguyên liệu được chọn dùng đều là những dược liệu quý giá, sẽ không để lại bất cứ hậu di chứng gì đâu, ngươi cứ yên tâm đi. Hơn nữa gần đây ta còn cho vào trong món đậu phụ thối yêu thích của ngươi một chút thối thể dịch, cũng may mà ngươi thích ăn đậu phụ thối nếu không thật sự khó để che giấu mùi của thối thể dịch. Thối thể dịch là loại thuốc mà những người tập võ như bọn ta dùng khi rèn luyện thân thể. Nó có thể giúp tăng cường thể chất, loại trừ những bệnh ngầm bị lưu lại trong cơ thể do tu luyện quá độ chứ cũng không có tác dụng phụ gì cả. Chẳng qua do thể chất của ngươi hơi yếu nên thối thể dịch mà ta cho ngươi dùng đều là loại đã được làm loãng rất nhiều rồi.

"Thật sự sẽ không có bất cứ hậu di chứng gì chứ?"

Cao Mỗ Mỗ vẫn vô cùng căng thẳng.

"Tuyệt đối không, điểm này ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng ta."

Ngư Kiều Kiều lên tiếng nói, trong giọng nói của cô dường như có chút lực lượng khiến người khác tin tưởng, trong giọng nói dễ nghe đó mang theo lực lượng thần bí.

Đó là lực lượng của Ngư Yêu mà cô được di truyền từ mẹ của mình, tiếng hát của người cá luôn mang theo năng lực mị hoặc mà.

Khi Ngư Kiều Kiều lên tiếng đảm bảo với Cao Mỗ Mỗ, trong giọng nói của cô cũng bất tri bất giác truyền ra hiệu quả tương tự như mị hoặc, đây là chuyện mà chính bản thân cô đều không nhận ra được.

"Tôi biết rồi."

Cao Mỗ Mỗ gật đầu. Không biết tại sao mà sau khi nghe được sự đảm bảo của Ngư Kiều Kiều, trong lòng cậu ta lập tức tin lời cô ngay!

Sau đó, Cao Mỗ Mỗ lại hỏi:

"Vậy trong đồ ăn của Nha Y cũng cho thêm vật tương tự thế sao?"

"Đúng vậy, nể mặt Cao tiên sinh nên ta tặng thêm phúc lợi đó."

Ngư Kiều Kiều cười hì hì. Phúc lợi này là thứ dù có nhiều tiền cũng khó mà cầu được đấy.

"Tôi có cần cảm ơn không?"

Cao Mỗ Mỗ lại nói tiếp:

"Vậy tôi còn có một yêu cầu cuối cùng."

Ngư Kiều Kiều:

“Cao tiên sinh cứ nói.”

“Cô hãy cho tôi gọi mấy cuộc điện thoại, tôi muốn gọi thêm mấy người bạn thân nữa đến ở cùng tôi, cùng bị nhốt vào căn phòng tối nhỏ với tôi.”

Giọng nói tràn đầy kiên định của Cao Mỗ Mỗ vang lên.

Anh em tốt là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Bây giờ cậu gặp được chỗ tốt thần kỳ như vậy, dĩ nhiên phải chia sẻ với anh em một chút rồi. Ba thằng Thổ Ba, Dương Đức, Thư Hàng cũng phải được bồi bổ chứ.

Sau đó, sau khi hưởng thụ những chỗ tốt tuyệt vời đó xong, các anh em cùng bị nhốt vào trong phòng tối nhỏ với cậu ta chắc là không sao đâu nhỉ? Có họa cùng chịu mà.

“Được rồi, ta có thể cho ngươi liên lạc với mấy người bạn thân của mình.”

Ngư Kiều Kiều gật đầu nói.

…

…

Một lát sau, hai cô gái ăn mặc như nha hoàn đi vào, đặt một chiếc điện thoại bàn lên bàn làm việc của Cao Mỗ Mỗ.

Sau khi lắp điện thoại xong, hai cô gái ăn mặc như nha hoàn kia mỉm cười hành lễ cáo lui rồi đi ra khỏi phòng.

Cao Mỗ Mỗ thở dài, cậu ta lấy điện thoại di động của mình ra, ấn thử vào dãy số của Tống Thư Hàng nhưng vì bây giờ cậu ta đang ở trong phòng tối nhỏ nên sóng điện thoại bị chặn rồi.

Vì thế điện thoại di động của cậu ta không thể lên mạng hay gọi đi được.

Nhưng thế không phải do Ngư Kiều Kiều sợ cậu ta liên lạc với bên ngoài mà là muốn tránh cho Cao Mỗ Mỗ lên mạng không tập trung gõ chữ được.

Thế là Cao Mỗ Mỗ đành nhấc điện thoại bàn lên, bấm số của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó giọng nói của Tống Thư Hàng truyền ra từ trong điện thoại:

“Alo, xin chào, ai thế ạ?”

“Thư Hàng, tao đây, Cao Mỗ Mỗ đây!”

Cao Mỗ Mỗ nói với vẻ nhiệt tình.

“Ha ha, là Mỗ Mỗ à, không phải dạo này là thời gian thân mật của mày với bạn gái sao? Tìm tao có chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hình như Cao Mỗ Mỗ nghe thấy tiếng gió rít gào từ trong điện thoại, Tống Thư Hàng đang làm cái gì vậy?

“Thư Hàng, bây giờ mày đang ở đâu, có rảnh không? Nếu rảnh thì mấy anh em mình hẹn một chỗ để tụ tập đi.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

“Không thành vấn đề! Nhưng bây giờ tao đang có chút việc, nhưng cũng xong nhanh thôi. Bao giờ thì tụ? Ở đâu đây? Tao sẽ đến ngay.”

Tống Thư Hàng trả lời vô cùng sảng khoái.

“Địa điểm thì tao đã tìm được rồi… Ừm, chút nữa tao sẽ gửi tin nhắn địa chỉ cho mày. Về thời gian thì mày cứ làm xong chuyện của mày đi rồi tới, lần này chúng ta ở cùng nhau mấy ngày đi. Bạn gái tao Nha Y cũng đang ở đây.”

Cao Mỗ Mỗ nhanh chóng trả lời. Cậu ta không nói ra địa chỉ ngay là vì từ sau khi bị bắt nhốt vào phòng tối thì cậu ta chưa từng rời khỏi đây bao giờ.

Vì thế cậu ta căn bản không hề biết địa chỉ của ngôi biệt thự này.

Thế là Cao Mỗ Mỗ lại ấn một cái nút ấn khác ở trên bàn.

Hai cô gái vừa mới lắp điện thoại cho cậu ta lại đi vào, mỉm cười và hỏi:

“Cao tiên sinh, cậu ta có chuyện gì muốn phân phó sao?

Cao Mỗ Mỗ:

“Địa chỉ cụ thể của biệt thự này là gì thế?

“Số 105, đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam.”

Một trong hai cô trả lời.

“Được rồi, tôi nhớ rồi. Đúng rồi, hai cô giúp tôi gửi tin nhắn địa chỉ này cho bạn của tôi đi.”

Vừa nói, Cao Mỗ Mỗ vừa đọc số điện thoại của Tống Thư

Hàng cho hai cô gái ăn mặc như nha hoàn này.

“Vâng, Cao tiên sinh. Chúng tôi sẽ lập tức gửi tin nhắn ngay.”

Sau khi lưu số điện thoại của Tống Thư Hàng xong, hai cô gái đó rời khỏi căn phòng tối nhỏ.

“Mà nói mới nhớ, rốt cuộc lai lịch của cô gái Ngư Kiều Kiều này là gì nhỉ? Thời buổi này mà vẫn còn có nha hoàn nữa.”

Cao Mỗ Mỗ thầm nói trong lòng.

Sau đó cậu ta bắt đầu bấm số điện thoại của Thổ Ba, bắt đầu một vòng tuần hoàn mới.

Cho dù có bị lộ thân phận tác giả tiểu thuyết mạng của mình mình cũng phải lôi kéo ba thằng bạn kia đến đây bị nhốt với mình mới được!

Ở phía bên kia, chỉ chốc lát sau Tống Thư Hàng đã bay đến bầu trời trên khu Giang Nam.

Tốc độ của con rối ngân long chậm dần, Tống Thư Hàng bắt đầu tìm nick của Ngư Kiều Kiều rồi gửi đi một tin nhắn:

“Kiều Kiều, vị trí cụ thể của cô bây giờ là gì?”

Ngư Kiều Kiều nhanh chóng trả lời lại:

“Số 105, đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam. Mau đến đây, ta sẽ giới thiệu vị tác giả kia cho ngươi biết.”

Sau khi Ngư Kiều Kiều vừa đọc địa chỉ không đến hai giây, một tin nhắn cũng được gửi đến điện thoại của Tống Thư Hàng.

“Địa chỉ: Số 105, đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam.”

“Kiều Kiều cẩn thận thật, còn gửi cả tin nhắn đến nữa chứ.”

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Sau đó hắn mở điện thoại di động ra, dẫn đến vị trí “Số 105, đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam”.

Con rối ngân long lại giương cánh lần nữa, bay thật nhanh về phía biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

…

…

Hai phút sau.

Con rối ngân long duy trì trạng thái ẩn không để người bình thường không nhìn thấy rồi từ không trung đáp xuống sân biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Ngư Kiều Kiều đã đứng chờ sẵn từ rất lâu rồi.

Tống Thư Hàng vừa đáp xuống, cô lập tức nhảy một cái lên bả vai của Tống Thư Hàng rồi nói:

"Đi, ta đưa ngươi gặp vị tác giả kia. Đúng rồi, ngươi tìm ta có chuyện gì thế, vừa đi vừa nói nào."

Chương 594: Đậu Xanh, Đây Không Phải Là Thằng Bạn Thân Cao Mỗ Mỗ Của Mình Sao?

Khi nhảy lên bả vai của Tống Thư Hàng một cách thuần thục, Ngư Kiều Kiều nhìn thấy quanh người Tống Thư Hàng có một tầng ánh sáng màu vàng nhạt dường như đang bảo vệ hắn.

Thấy thế, cô nháy mắt một cái:

“Má ơi, ánh sáng công đức hộ thể?”

Cô là nửa giao nửa yêu nên rất nhạy cảm với loại ánh sáng công đức này. Dù sao thì ánh sáng công đức hộ thể cũng là thứ khiến yêu ma quỷ quái không thể chạm vào người được.

Chỉ có điều Ngư Kiều Kiều không có ác ý với Tống Thư Hàng vì thế khi nhảy lên cô mới không bị ánh sáng công đức hất văng ra ngoài.

“Ha ha ha, cô chỉ cái này à. Nói ra thì dài lắm, cách đây không lâu ta vừa mới học được cách siêu độ. Sau đó thì trùng hợp gặp được rất nhiều vong hồn của Linh Hoàng ngũ phẩm tinh khiết, sau đó ta một lèo siêu độ hết cho họ, cuối cùng ngưng tụ được hộ thể ánh sáng công đức này.”

Tống Thư Hàng nói.

“Rất nhiều vong hồn cấp bậc Linh Hoàng? Sau đó đợi ngươi đi siêu độ hết đến mức ngươi có thể ngưng tụ thành hộ thể ánh sáng công đức luôn? Vận may của ngươi cũng ghê thật đấy!”

Ngư Kiều Kiều liếc mắt:

“Thư Hàng, thành thật khai báo đi, có phải ngươi là Bạch Tôn Giả ngụy trang thành không?”

“Hoặc là đúng hôm đó Bạch Tôn Giả lại nhớ đến ta, sau đó thêm cho ta cái chúc phúc từ xa gì đó?”

Tống Thư Hàng trả lời, hơn nữa hắn không hề cảm thấy mình may mắn chút nào.

Mà hắn cảm thấy gần đây mình rất thảm.

Chỉ cần không cẩn thận bộc phát bí pháp giám định là toàn thân hắn bắt đầu phun máu.

Khi học tập pháp thuật siêu độ, hắn còn được thể nghiệm mùi vị của cái chết một lần nữa.

Hơn nữa, linh quỷ trên người hắn còn bị người ta cưỡng chế mượn đi.

Đúng rồi, còn có nữa là mối tình đầu của hắn đã từng mẫn đạo một lần, bây giờ đã là trạng thái linh quỷ được sinh ra rồi. Điều đặc biệt cuối cùng là khi nhớ tới mắt hắn sẽ ướt bởi vì không ngờ mối tình đầu của hắn lại bị người khác khế ước mất!

Ngư Kiều Kiều thì lâm vào trạng thái trầm tư, lời chúc phúc của Bạch Tôn Giả hiệu nghiệm tới vậy sao? Mình có nên đi cầu một cái bùa hộ mạng về thử không nhỉ?

…

…

Dưới sự hướng dẫn của Ngư Kiều Kiều, Thư Hàng đi đến căn phòng nhỏ đang nhốt tác giả kia.

Dọc đường đi, hắn vừa đi vừa giải thích với Ngư Kiều Kiều về chuyện linh quỷ của mình bị người khác cưỡng chế mượn đi cùng với chuyện vị đại năng mượn linh quỷ của mình đang đi đến biển Đông.

Ngư Kiều Kiều hỏi:

“Linh quỷ cũng có thể bị người khác cưỡng ép mượn đi sao? Ta thật sự chưa nghe thấy loại chuyện này bao giờ.”

Linh quỷ chỉ cần ký kết khế ước với bản tôn thì sẽ là một thể với bản tôn.

Mượn linh quỷ đi, xét từ một ý nghĩa nào đó mà nói thì giống như là mượn đi cánh tay của Tống Thư Hàng vậy, hơn nữa còn với điều kiện tiên quyết là không chặt đứt cánh tay của hắn. Chuyện này phải giải quyết thế nào đây?

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, có điều sau khi linh quỷ bị mượn đi hắn cũng nhận được một vài chỗ tốt. Ví dụ như bây giờ, linh quỷ đã là linh quỷ cao cấp hiếm có, sau khi kéo ra ngoài nó lại trở thành bảo bối đến cả các tu sĩ có cấp bậc như Thất Tu Tôn Giả trở lại cũng yêu thích.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ chú ý đến tin tức ở biển Đông nhiều hơn giúp ngươi. Chỉ cần có tin tức đặc biệt gì ta cũng sẽ thông báo cho ngươi đầu tiên.”

Ngư Kiều Kiều vỗ cái móng vuốt nhỏ vào ngực rồi nói. Loại chuyện này chỉ là chuyện cỏn con thôi.

“Cảm ơn cô, Kiều Kiều.”

Tống Thư Hàng nói.

Biển Đông mênh mông rộng lớn như vậy, một mình hắn quả thực không thể làm gì được. Bây giờ chỉ có thể chờ vào tin tức của Ngư Kiều Kiều thôi. Hy vọng có thể tìm được tung tích của linh quỷ.

“Đừng lo, nghe ngươi miêu tả thì hình như vị tiền bối kia không có ác ý đâu. Hơn nữa những tiền bối có thực lực đạt đến trình độ đó nói sao làm vậy. Nếu hắn đã đồng ý sẽ trả linh quỷ lại thì chắc chắn sẽ trả lại.”

Ngư Kiều Kiều an ủi.

“Chỉ mong là thế.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đi thôi, gác chuyện phiền não sang một bên đã. Chúng ta đến gặp vị tác giả kia đi, sau đó nhờ hắn viết cho chúng ta một câu chuyện thú vị.”

Ngư Kiều Kiều nói, trên mặt cô tràn đầy cảm giác vui vẻ.

…

…

Trên đường, Tống Thư Hàng tùy ý hỏi:

“Kiều Kiều, cô tìm được vị tác giả kia ở đâu thế?”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói:

“Ở ngay khu Giang Nam này này, thế nên ta mới trực tiếp xây dựng căn phòng tối nhỏ ở khu Giang Nam chứ.”

Tống Thư Hàng gật đầu, trong đầu lại bất giác nghĩ đến bạn tốt Cao Mỗ Mỗ của mình. Nó cũng là người ở khu Giang Nam nhỉ.

Ba thằng bạn của Tống Thư Hàng là Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức đều là người ở xung quanh thành phố Giang Nam. Vì thế bọn họ mới ở ký túc xá kiểu nửa vời, thứ hai đến thứ sáu là ở trường, còn thứ bảy và chủ nhật thì đều về nhà hết.

Nhớ đến Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến cách đây không lâu Cao Mỗ Mỗ còn hưng phấn giới thiệu cho hắn một bạn gái trên mạng tên là Ngư Kiều Kiều.

Ế khoan! Sao càng nghĩ càng thấy sai sai thế này?

"Kiều Kiều, sao cô tìm được vị tác giả đó thế?"

Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

Ngư Kiều Kiều cười toe:

"Nói ra thì dài lắm, mấy hôm trước ta mới tạo một nick chat, sau đó tìm được nick của vị tác giả kia, không lâu sau đó thì kết bạn với."

Motip quen tai quá đi mất, Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp:

"Kiều Kiều, nick của cô là gì?"

"Chỉ là tên thật của ta - Ngư Kiều Kiều thôi, ta cảm thấy tên mình nghe hay lắm mà."

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng: ...

Càng ngày càng cảm thấy không ổn rồi.

Nhắc đến chuyện này Ngư Kiều Kiều rất có hứng thú, cô nói tiếp:

"Sau đó có một ngày ta giả vờ làm một cô gái dễ xấu hổ, chỉ nói chuyện với tên tác giả kia vài ba câu đã thành công có được địa chỉ gia đình của hắn. Đúng rồi, trong đó còn xảy ra một chuyện thú vị nữa cơ, vị tác giả kia còn hỏi xem ảnh của ta nữa."

Tống Thư Hàng: ...

Toi rồi, sao càng nghe càng quen tai thế này?

Tống Thư Hàng hỏi tiếp:

"Sau đó thì sao, cô gửi ảnh của ai cho tên tác giả đó thế?"

Ngư Kiều Kiều không thể gửi ảnh của mình đi được tuy sau khi tấn thăng thành ngũ phẩm hóa hình sau cô nhất định sẽ là một đại mỹ nhân nhưng bây giờ cô vẫn trong trạng thái nửa người nửa cá mà.

“Dĩ nhiên là gửi của ta rồi, vị tác giả kìa là vị tác giả ta thích, ta không thể dùng ảnh của người khác để lừa hắn được!”

Ngư Kiều Kiều cười duyên một tiếng:

“Có điều bức ảnh ta gửi là bức ảnh ta chụp chung với mẹ khi còn bé, khi đó ta vẫn còn là một con cá bé như cá bé. Ừ, tiện thể nói luôn là mẹ ta là một đại mỹ nhân đấy, tên tác giả kia không bị thiệt đâu.”

Tống Thư Hàng: …

Hắn cảm thấy lòng mình có chút hoang mang.

Sẽ không trùng hợp thế chứ? Trên thế giới này sẽ không có chuyện trùng hợp như thế chứ?

Còn nữa, Ngư Kiều Kiều cô gửi ảnh của mẹ mình cho người đàn ông khác xa lạ ở trên mạng, Giao Bá Chân Quân cha cô có biết không?

Khi Tống Thư Hàng đáp xuống từ không trung đã là 3 giờ 58 phút rồi.

Bây giờ sau khi nói chuyện vài câu với Ngư Kiều Kiều, thời gian đã nhảy sang một ngày mới.

Rạng sáng thứ tư ngày 7 tháng 8.

“Đến rồi, chính là căn phòng trước mặt này.”

Ngư Kiều Kiều vừa chỉ vào căn phòng tối nhỏ trước mặt vừa nói.

Ngoài cửa, hai cô gái ăn mặc như nha hoàn khẽ hành thị về phía Tống Thư Hàng, sau đó các cô đưa tay đẩy cửa phòng ra!

“Đợi đã, hai cô đừng mở vội!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Bây giờ hắn rất nghi ngờ, không biết vị tác giả trong căn phòng tối nhỏ này có phải là bạn thân Cao Mỗ Mỗ của hắn không. Nếu quả thật là như thế thì hắn phải đối mặt với bạn thân như thế nào?

Vì thế trước hết hãy để hắn chuẩn bị tâm lý trước đã.

Tốt nhất là để hắn khẽ nhòm qua khe cửa, xác nhận tác giả trong đó là ai trước.

Nhưng giọng nói của Thư Hàng đã trễ mất một bước.

Hai cô gái ăn mặc như nha hoàn kia đều là bán yêu nhị phẩm, hai cô vừa đưa tay ra một cái thôi, một đạo nhu kình đã được đánh ra, đến động cũng chưa động vào cửa, cửa đã mở ra rồi.

Sau đó cánh cửa từ từ mở ra.

Tống Thư Hàng: …

“Đừng là Cao Mỗ Mỗ, đừng là Cao Mỗ Mỗ, tuyệt đối đừng là Cao Mỗ Mỗ!”

“Thư Hàng, ngươi làm gì vậy?”

Ngư Kiều Kiều khó hiểu nhìn về phía Tống Thư Hàng, cảm giác hắn cứ là lạ thế nào ấy.

Lúc này, cửa phòng mở ra, lộ ra vị tác giả đang ngồi trên chiếc ghế giám đốc, hưởng thụ sự sung sướng khi được matxa trong căn phòng tối nhỏ kia.

Giống như cảm nhận được cửa mở ra, vị tác giả kia cũng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của Thư Hàng tiếp xúc với ánh mắt của đối phương.

Tống Thư Hàng bối rối: 0_0!

Tống Thư Hàng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Trông khá đẹp trai, trên mặt đeo một cái kính mốt mới. Khi vị tác giả này ngẩng đầu lên tròng kính sẽ chiết xạ ra ánh sáng quỷ dị. Chắc chắn Cao Mỗ Mỗ và Diệt Phượng Công Tử mua kính cùng một tiệm!

Đúng vậy, đó chính là bạn thân của hắn - Cao Mỗ Mỗ!

Thằng Cao Mỗ Mỗ ngu si này, không phải trước kia cứ luôn mồm phủ nhận mình là tác giả mạng sao? Tại sao cuối cùng nó lại bị Ngư Kiều Kiều bắt nhốt vào phòng nhỏ tối gõ chữ hả?

Nhưng vấn đề bây giờ không phải là cái này, vấn đề là hắn phải đối mặt với Cao Mỗ Mỗ thế nào?

Đầu óc Tống Thư Hàng nhanh chóng hoạt động.

Lập tức nói xin lỗi:

“Ha, xin lỗi, xin lỗi, Cao Mỗ Mỗ. Tất cả chỉ là một sự hiểu lầm tuyệt vời, Ngư Kiều Kiều là bạn của tao, bọn ta muốn quay một bộ phim, muốn tìm một tác giả viết sách hay, không ngờ Ngư Kiều

Kiều lại bắt mày đến.” Sau đó sẽ đính kèm một bài luận văn xin lỗi nhỏ ba trăm chữ nữa?

Hay là lên tiếng áp đảo trước:

“Đậu xanh, Cao Mỗ Mỗ, tại sao mày lại ở đây?”

Hay là giả ngu:

“Ý? Cao Mỗ Mỗ? Mày cũng đến đây chơi à? Trùng hợp thật đấy, tao cũng vừa mới đến đây làm khách xong.”

Mà Cao Mỗ Mỗ ở trong phòng cũng nhìn về phía khuôn mặt vị khách đến thăm.

Sau đó cậu ta cũng ngây người.

Đây không phải là bạn thân Tống Thư Hàng của mình sao?

Đù, tốc độ của Tống Thư Hàng nhanh như thế từ bao giờ vậy?

Mấy phút trước, mình vừa mới bảo hai cô gái ăn mặc kiểu nha hoàn kia nhắn tin địa chỉ nơi này cho nó mà nó đã đến rồi sao?

Chẳng lẽ đúng lúc nó đang ở gần đây?

Bầu không khí lúc này trở nên vô cùng quỷ dị.

…

…

“Lão Cao.”

Tống Thư Hàng cố gắng vẫy tay về phía Cao Mỗ Mỗ.

“Đậu xanh, Thư Hàng, mày đến nhanh thật đấy! Tao vừa mới bảo người nhắn tin gửi địa chỉ nơi này cho mày xong thế mà mới mấy phút mày đã đến rồi!”

Cao Mỗ Mỗ bật dậy từ chiếc ghế giám đốc, vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, chẳng lẽ vừa rồi mày đang ở gần đây à?

“Bảo người nhắn tin địa chỉ nơi này cho tao?”

Thì ra tin nhắn mình nhận được lúc cưỡi trên người con rối ngân long kia chính là do Cao Mỗ Mỗ nhờ người gửi tới?

Tống Thư Hàng cười khan.

Đờ mờ nó có cần phải trùng hợp nhiều thế không?

“Đừng có đứng ngẩn người ở cửa nữa, mau vào đi, mau vào đi. Đúng rồi, nhỏ tiếng một chút thôi, Nha Y vừa mới ngủ không lâu, đừng làm ồn.”

Cao Mỗ Mỗ lại nói tiếp.

Được cậu ta nhắc nhở, Tống Thư Hàng mới nhìn sang thân thể nhỏ nhắn đang co lại, ngủ một giấc ngủ say nồng trên chiếc giường xa hoa kia của Nha Y.

Tống Thư Hàng: …

Trong cổ họng hắn có một ngụm đờm nhưng lại không biết phải nhổ ra thế nào.

Mà vẻ mặt Ngư Kiểu Kiều đang ngồi trên vai Tống Thư Hàng lúc này thì vô cùng bối rối: 0_0!

Tống Thư Hàng cũng quen tác giả này à?

Chương 595: Ngày Hôm Đó, Tự Dung Tao Muốn Đóng Phim

Ngư Kiều Kiều truyền âm nhập mật hỏi:

“Thư Hàng, tên tác giả này là người quen của ngươi à?”

Tống Thư Hàng cũng truyền âm ngược lại, dở khóc dở cười nói:

“Cao Mỗ Mỗ này là bạn thân ở chung kí túc xá với ta.”

Ngư Kiều Kiều: "... "

Có cần trùng hợp thế không? Năm 2019 toàn thế giới có hơn tám tỷ dân, thế mà tên tiểu thuyết gia cô tùy tiện bắt, lại là bạn thân cùng kí túc xá với Tống Thư Hằng. Vậy có khi nào tác giả vẽ manga tiếp theo mà cô muốn bắt đây là cô dì của hắn không?

Tống Thư Hằng bước vào trong phòng tối nhỏ với vẻ cứng đờ, hắn tiện tay kéo ghế ngồi xuống đối diện Cao Mỗ Mỗ sau đó hắn nhìn lên chiếc ghế giám đốc xa hoa mà Cao Mỗ Mỗ đang ngồi, hình như hưởng thụ phết nhỉ?

Sau lưng, có hai cô gái mặc đồ như nha hoàn khẽ mỉm cười rồi khép cửa lại.

Cao Mỗ Mỗ rót một ly nước, đưa cho Tống Thư Hằng, hỏi:

“Thư Hàng, trước đó mày gọi nói với tao là còn có chuyện phải làm, giải quyết xong rồi à?”

“Tìm được biện pháp giải quyết rồi, giờ đang chờ giải quyết thôi, chuyện này cũng không gấp được.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp, ánh mắt rơi nhìn về phía Cao Mỗ Mỗ và cái máy vi tính của hắn.

Hắn định tìm một cơ hội giải thích chuyện này cho Cao Mỗ Mỗ, dù sao nó cũng là bạn thân của mình, lừa dối bạn mình hắn sẽ cảm thấy tội lỗi vô cùng. Hơn nữa nguyên nhân còn do mình hại nó bị Ngư Kiều Kiều bắt vào trong căn phòng tối nhỏ này nữa.

“Mày tới nhanh vậy? Vừa rồi ở gần đây à?”

Cao Mỗ Mỗ lại hỏi chuyện này.

"Cứ coi là thế đi."

Tống Thư Hàng cười khổ.

Cao Mỗ Mỗ nhìn Thư Hàng với vẻ kì quái, cứ cảm thấy hôm nay tên này có chút gì đó không đúng. Hơn nữa... mới nửa tháng không gặp thôi mà hình như Thư Hàng lại cao hơn một ít nhỉ? Còn to con ra nữa chứ?

Cao Mỗ Mỗ lại nói:

"Tao vừa gọi điện cho Thổ Ba với Dương Đức xong, Thổ Ba nói nó đang ở nhà ông ngoại, trưa mai có thể tới. Dương Đức thì nói phải thức suốt đêm là một cái phần mềm nhỏ, chiều mai ngủ dậy thì tới sau. Ngày mai, bốn anh em chúng ta có thể gặp nhau rồi, đến lúc đó tha hồ mà uống."

"Duyệt!"

Tống Thư Hằng gật đầu một cái.

Hắn nâng tay cầm ly nước, khẽ nhấp môi một cái.

Rốt cuộc phải giải thích chuyện này với Cao Mỗ Mỗ sao cho phải đây?

Nếu mà nói thẳng ra, chưa biết chừng sẽ mất tình bạn. Nhưng mà nếu uyển chuyển quá thì lại sợ giải thích không rõ ràng dẫn đến hiểu lầm to hơn thì càng khó giải quyết.

Cao Mỗ Mỗ ngồi trên chiếc ghế dựa, khẽ đẩy đẩy mắt kiếng.

Tâm trạng của Thư Hàng quả nhiên không ổn. Từ lúc nó bước vào cửa nhìn thấy mình tới giờ cứ luôn ngẩn ngơ ngơ ngẩn. Còn nữa, chẳng lẽ nó không thấy tò mò tại sao mình lại ở trong cái biệt thự này sao?

Nếu bình thường, sau khi bước vào Thư Hàng sẽ ôm mình một cái thiệt nhiệt tình, sau đó lập tức hỏi mình sao lại chọn căn biệt thư này làm nơi gặp mặt mới phải chứ?

Cao Mỗ Mỗ khoanh hai tay lại, chống cằm, ánh mắt xuyên qua mắt kính nhìn vào Tống Thư Hàng. Không biết tại sao mà mình cứ có cảm giác như thằng này sớm đã biết hết mọi chuyện, biết tại sao mình lại ở trong căn biệt thư này vậy?

Cao Mỗ suy tư trong chốc lát rồi nói:

"Thư Hàng, tao có một bí mật muốn nói với mày."

“Bí mật gì?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

“Thật ra thì… Lần trước trong lúc chat mà tao dấu giếm tụi mày, thực ra lúc đó tao đang viết tiểu thuyết, hơn nữa đã viết từ lâu rồi.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

Từ lúc gọi ba người Tống Thư Hàng, Thổ Ba và Dương Đức tới đây, trong lòng hắn đã hiểu bí mật này của mình chắc chắn là không giữ được nữa rồi bởi vì sau này ngày nào cậu ta cũng phải ráng gõ hai ba chục ngàn chữ cho Ngư Kiều Kiều, cho nên thà nói thẳng ra sẽ tốt hơn.

“Ừ.”

Tống Thư Hằng khẽ gật đầu, cuối cùng vẫn trở lại chủ đề này rồi.

Cao Mỗ Mỗ tiếp tục duy trì tư thế hai tay đan lại chống cằm, không ngờ thằng Thư Hàng lại chẳng bất ngờ tí nào cả!

Cậu ta tiếp tục nói:

“Sau đó… Mấy ngày trước trong lúc chat, không phải tao đã nói với mày là có một nữ độc giả xinh đẹp kết bạn với tao sao? Mày còn nhớ không, cô gái xinh đẹp tên là Ngư Kiều Kiều, tao còn gửi hình cho tụi mày xem, định giới thiệu cho mấy thằng FA tụi mày đó.”

“Nhớ.”

Tống Thư Hằng yên lặng gật đầu, ấn tượng sâu sắc mà.

Ngư Kiều Kiều đang đứng trên vai hắn dùng hai cái móng vuốt che mắt lại, diễn biến của chuyện này quá kì lạ. Đặc biệt là khi cô nghe Cao Mỗ Mỗ giải thích chuyện này thì lại càng lúng túng hơn.”

Cao Mỗ trầm giọng nói:

“Sau đó, không biết vị độc giả này dùng thủ đoạn gì mà thuyết phục được ba mẹ tao, sau đó bắt tao tới đây, nhốt tao trong cái phòng tối nhỏ này, bắt tao ngày nào cũng phải gõ chữ. Một ngày ít nhất cũng phải được hai ba mươi nghìn chữ mới thôi, không gõ được thì cũng không được ăn cơm.”

Tống Thư Hàng: "... "

Khuôn mặt của hắn bây giờ đã căng cứng, không biết nên dùng biểu cảm gì để đáp lại Cao Mỗ Mỗ mới tốt.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cơm nước ở đây cũng không tệ. Bây giờ mỗi bữa cơm tao có thể ăn tới ba bát lớn, cơm ở đây ngon lắm, cho dù không có thức ăn chỉ ăn cơm không tao cũng có thể ăn được hai tô.”

Cao Mỗ tiếp tục nói.

Sao không ngon chứ, đây là “linh mễ” mà.

Cao Mỗ lại tỏ vẻ thần bí nói:

“Hơn nữa, thức ăn ở đây còn bỏ thêm chút gia vị đặc biệt. Mấy ngày nay tao ăn, đều cảm thấy ngày nào toàn thân cũng tràn đầy sức sống, hơn nữa một ít bệnh ngầm trên cơ thể cũng biến mất luôn. Tao còn nghe nói mấy món phối liệu này còn không để lại tác dụng phụ, tao định trước lúc rời khỏi đây, xin cô Ngư Kiều Kiều kia một ít nước hoạt lực, thối thể dịch các loại mang về cho người nhà tao thử dùng xem sao.”

Bởi vì trước kia trong lời nói của Ngư Kiều Kiều có chứa năng lực “Mị hoặc”, trong lúc vô tình, Cao Mỗ đã có một niềm tin mù quáng đối với “nước hoạt lực, thối thể dịch” rồi.

Cao Mỗ Mỗ liên tục trần thuật.

Còn Tống Thư Hàng thì liên tục gật đầu phụ họa.

Chờ sau khi Cao Mỗ Mỗ nói xong, Thư Hàng mới thở dài một hơi thật sau, sau đó dò hỏi:

“Lão Cao, mày có từng nghĩ đến chuyện chạy khỏi đây không?”

Mày bị bắt đến đây để gõ chữ đấy được không?

Còn bị nhốt trong phòng tối nhỏ, hơn nữa không gõ xong còn không được cho ăn cơm nữa!

Tại sao bây giờ mặt mày mày lại tràn đầy vẻ hưởng thụ, mỗi bữa còn có thể ăn ba bát cơm lớn nữa chứ!

Như thế này hoàn toàn khác với mày lý trí của thường ngày! Phải biết rằng trước đây trong ký túc xá Cao Mỗ Mỗ luôn là người chín chắn nhất, luôn đóng vai nhân vật chăm sóc cho ba người Tống Thư Hàng.

“Chạy đi?”

Cao Mỗ Mỗ vẫn luôn khoanh tay chống cằm đột nhiên sững sờ. Đậu xanh, ừ nhỉ, sao mình không nghĩ đến chuyện chạy đi nhỉ?

Kỳ lạ, từ sau khi bị bắt nhốt vào trong căn phòng này, mình lập tức chấp nhận sự thật ngay, liều mạng gõ chữ đổi cơm ăn, mặc dù Ngư Kiều Kiều chưa từng bỏ đói mình.

Nhưng tại sao mình lại chưa từng nghĩ đến chuyện chạy khỏi đây nhỉ?

Kể cả lúc trước, khi có được địa chỉ từ trong miệng cô gái mặc đồ nha hoàn cũng thế, mình cũng chưa hề có ý muốn chạy trốn, cũng không hề âm thầm bảo bọn Tống Thư Hàng dùng địa chỉ này để cứu mình luôn.

Chẳng lẽ vì thức ăn ở đây quá ngon thật ư?

Nhưng mình cũng không phải là người mê ăn mà.

Cao Mỗ Mỗ bắt đầu xoắn xuýt.

Lúc này Ngư Kiều Kiều trợn mắt một cái, sau đó truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng nói:

“Là vì ám thị tâm lý.”

Nếu cô đã bắt Cao Mỗ Mỗ đến nhốt vào phòng tối nhỏ chắc chắn sẽ phải phòng chuyện hắn chạy trốn rồi.

Nhưng nếu thật sự nhốt hắn trong một nhà tù, như thế sẽ khiến tâm lý của Cao Mỗ Mỗ bị áp chế, trong tình huống như thế còn có thể viết ra được tiểu thuyết hay sao? Chưa biết chừng đến lúc đó Cao Mỗ Mỗ sẽ viết các loại tiểu thuyết “Cuộc sống bi thảm trong căn phòng tối nhỏ” ấy chứ.

Vì thế Ngư Kiều Kiều đã sử dụng cách “Ám thị tâm lý”. Sở hữu huyết thống nửa người nửa cá, cô dùng vô cùng quen tay.

Sau khi sử dụng Ám thị tâm lý, trong đầu Cao Mỗ Mỗ chưa từng xuất hiện suy nghĩ chạy trốn. Ngày nào cũng vui vẻ ăn cơm, gõ chữ, ngủ, xxx.

Tống Thư Hàng: …

Quả nhiên, đối với tác giả mà nói, trong số độc giả có tiên nhân, có người siêu năng lực, người ngoài hành tinh… là chuyện đáng sợ nhất. Bởi vì ngươi hoàn toàn không thể dùng suy nghĩ bình thường để suy đoán những người siêu năng lực như bọn họ sẽ dùng những cách gì cả.

May mà mình không có hứng viết tiểu thuyết. Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Đúng lúc này, sau khi xoắn xuýt hồi lâu Cao Mỗ Mỗ cắn răng nói:

“Thư Hàng, ngày mai chờ Thổ Ba đến, chúng ta bắt đầu bàn kế hoạch chạy trốn đi.”

Tống Thư Hàng: …

Hắn liếc nhìn người trong cuộc Ngư Kiều Kiều đang ở trên bả vai mình, bàn chuyện làm thế nào để thoát khỏi bàn tay cô liệu có thảm quá không?

“Không đúng, không đúng, chúng ta không thể lập tức chạy trốn được. Tao cũng muốn cho chúng mày nếm thử đồ ăn ở đây, hiệu quả tốt vãi luôn. Tao mới ăn có mấy ngày thôi mà cơ bụng cũng sắp lòi ra rồi. Không cần rèn luyện cũng có thể sở hữu một body đẹp, đây thật sự là mơ ước của tao mà!”

Cao Mỗ Mỗ cảm thán.

Tống Thư Hàng: …

Mấy ngày nay Cao Mỗ Mỗ gõ chữ nhiều quá nên bị hỏng não rồi sao?

“Nhưng mặc dù đồ ăn ở đây rất ngon, nhưng tao vẫn phải chạy mới được. Nên Thư Hàng này, ngày mai nhờ mày đi ra ngoài biệt thự xem xem có con đường chạy trốn nào tốt không. Cô gái Ngư Kiều Kiều kia chắc chắn sẽ không hạn chế phạm vi hoạt động của mày, đúng lúc có thể lợi dụng điểm đó.”

Tống Thư Hàng thở một hơi dài thượt.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa. Nếu cứ giấu diếm hiểu lầm sẽ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, đến lúc đó muốn nói thẳng thì sẽ thật sự mất bạn luôn.

Vì thế Tống Thư Hàng nói:

“Lão Cao, tao cũng có một bí mật muốn nói với mày.”

“Nói đi.”

Cao Mỗ Mỗ khoanh hai tay lại chống cằm, cười ha ha:

“Từ lúc mày bước vào, nhìn thấy vẻ mặt táo bón của mày là tao biết ngay nhất định mày cũng có chuyện muốn nói rồi. Tao chờ câu này của mày lâu lắm rồi đấy.”

“Gì nhỉ, tao nói trước với mày nhé, chờ khi tao nói xong bí mật của tao mày không được trở mặt đâu đấy!”

Tống Thư Hàng rào trước đón sau nói.

Cao Mỗ Mỗ cười, sau đó dùng giọng nói khoa trương nói:

“Thư Hàng này, tình cảm giữa chúng ta là gì chứ? Yên tâm đi, tình bạn giữa chúng ta chắc chắn có thể chịu đựng được bất kỳ cuồng phong bạo vũ nào.”

“Ừ, vậy tao nói nhé.”

Tống Thư Hàng hắng giọng một cái rồi nói:

“Bắt đầu nói từ đâu thì được nhỉ, thế nói từ khi vừa bắt đầu nghỉ hè đi. Hôm đó tự dưng tao muốn quay một bộ phim.”

Mặc dù rất muốn nói thẳng là vì nguyên nhân bắt đầu từ mình nên Ngư Kiều Kiều mới bắt Cao Mỗ Mỗ nhốt vào phòng tối nhỏ. Nhưng nói thẳng cũng phải có kỹ xảo.

Nếu trực tiếp lao thẳng vào vấn đề sẽ khiến người khác cảm thấy áp lực lớn, vì thế hắn phải từ từ phân tích căn nguyên, diễn biến của câu chuyện.

“Đóng phim?”

Khóe miệng của Cao Mỗ Mỗ khẽ giật giật.

“Ừ, dĩ nhiên không phải là loại phim mà mày tưởng tượng đâu. Chỉ là muốn đóng một bộ phim cho bọn tao tự thẩm với nhau, sau đó chờ khi đón tết thì mở ra xem cho vui vẻ thôi.”

Tống Thư Hàng tiếp tục nói:

"Sau đó, có một người đề nghị, đã quay phim thì phải có kịch bản. Tệ lắm cũng phải có một cốt truyện chứ."

Chương 596: Đồng Quái: Tiên Tử, Cô Phóng Lộn Người Rồi

Tống Thư Hàng thong thả giải thích:

“Vốn là tao nổi hứng muốn quay một bộ phim điện ảnh nhỏ nhỏ, căn bản chẳng cần kịch bản làm khỉ gì, cứ xem cái gì hay ho thì quay đại cho có… Nhưng nghe bạn bè bảo thế thì tao thấy cô ấy nói cũng có lý lắm. Hơn nữa, người bạn kia của tao còn tự tiến cử, đòi tìm một tác giả viết kịch bản phim giúp cho tao, cũng bảo đảm là cô ấy nhất định sẽ kiếm được một kịch bản thú vị. Thế nên tao cũng gật đầu đồng ý luôn.”

Nghe tới đó, Cao Mỗ Mỗ sờ lên mặt mình, phát hiện khóe miệng của mình đang co giật.

“Thêm mấy hôm trước tao có việc bận đột xuất, phải đi xa một chuyến… Cho nên cái nhiệm vụ tìm kiếm vị tác giả sáng tác kịch bản thú vị kia cũng đành phải giao lại hết cho người bạn đáng tin kia của tao toàn quyền quyết định luôn, tao cũng chẳng nhúng tay vào chuyện này nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

Cao Mỗ Mỗ:

“…”

Cậu cảm giác cơ mặt của mình đang co rút dữ dội lắm.

“Ha ha ha, nhìn vẻ mặt của mày thì chắc là đã đoán được rồi chứ gì? Không sai, người bạn rất đáng tin kia của tao tên là Ngư Kiều Kiều, thật ra nhìn từ một góc độ khác thì cô ấy thật sự là một cô gái rất đáng yêu đấy.”

Tống Thư Hàng nói, sau đó giơ ngón tay cái lên với Cao Mỗ Mỗ, mẹ của Ngư Kiều Kiều xinh đẹp nhường ấy, một khi Kiều Kiều tấn cấp lên ngũ phẩm, có thể hóa thân được thì chắc chắn bộ dạng không kém đi đâu được. Nói dựa theo góc độ “tương lai” thì cô nhất định sẽ rất đáng yêu và xinh đẹp.

Cao Mỗ Mỗ cảm giác bụng mình hơi nhói:

“Sau đó, cái thằng tác giả xúi quẩy hết nấc bị cô nàng tên Ngư Kiều Kiều kia túm tới nhốt vào phòng tối, mỗi ngày cắm đầu vục mặt gõ mấy mươi nghìn chữ, không viết đủ thì không được ăn cơm kia tên là Cao Mỗ Mỗ đúng không!!”

“Đúng vậy, không hổ là tác giả viết tiểu thuyết! Khả năng tư duy nhanh nhạy phết!”

Tống Thư Hàng khen nịnh một câu.

Nhưng rõ ràng câu nịnh này của hắn nói không đúng chỗ.

“Nói cách khác, lý do khiến tao bị người ta bắt đến đây nhốt vào phòng tối, chẳng đêm nào được ngủ yên, phải liều mạng gõ chữ chính là Thư Hàng mày tự dưng nổi hứng muốn quay một bộ phim phỏng?

Cao Mỗ Mỗ sờ lên lồng ngực của mình, động tác này có thể khiến cho trái tim của cậu ta bình tĩnh lại một chút.

Tống Thư Hàng đáp chắc nịch:

“Chuẩn cơm mẹ nấu rồi, chuyện là thế đó.”

Cao Mỗ Mỗ cắn răng nói:

“Thư Hàng.”

“Tao đây.”

Tống Thư Hàng lại nhắc nhở:

“Mỗ Mỗ, trước đó tao cũng đã nói rồi, tất cả chỉ là hiểu lầm và ngoài ý muốn mà thôi. Đây là một trò đùa do vị thần số mệnh gây ra cho mọi người cả, tao cũng ngồi giải thích rõ ràng cho mày rồi, nên mày đừng có giận nhiều.”

“Mày cứ yên tâm đi, con thuyền chở tình đồng chí của bọn mình đã vượt qua bao sóng to gió lớn, sẽ không lật dễ thế đâu.”

Cao Mỗ Mỗ nghiến răng:

“Mày qua đây!”

“Làm gì.”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Qua đi, tao bảo đảm sẽ không đánh chết mày đâu!”

Cao Mỗ Mỗ siết chặt nắm đấm, lúc này cậu chỉ có một xúc động duy nhất là để cho thằng nhóc Tống Thư Hàng kia biết rõ cái gì là uy lực của nắm đấm tình đồng chí! Yên tâm, bảo đảm sẽ đau chết mợ luôn!

“Đừng có mơ.”

Tống Thư Hàng cười gian, nói:

“Hơn nữa bây giờ mày đánh không lại tao đâu.”

“Đừng có tưởng mày cao thêm được một chút thì thành vô địch thiên hạ nhé. Mau qua đây cho tao, tao sẽ cho mày nếm thử nắm đấm sắt thép của tình đồng chí.”

Cao Mỗ Mỗ gào lên.

“Tao không chỉ cao thêm một chút thôi đâu.”

Tống Thư Hàng mỉm cười tiêu chuẩn, lộ ra sáu cái răng sáng bóng, sau đó hắn tự kéo vạt áo của mình lên, để lộ ra dáng người rắn rỏi như được tạc ra từ cẩm thạch.

Mỗi một khối cơ bắp đều vô cùng rõ ràng. Không phải giống với mấy vận động viên vai u thịt bắp, cơ thịt cuồn cuộn gì, nhưng mỗi khối cơ đều vô cùng rắn rỏi như ẩn chứa năng lượng bùng nổ. Chỉ cần Tống Thư Hàng dùng sức nhẹ một cái thôi thì từng khối cơ thịt trên người đều sẽ run lên, trông vô cùng đẹp mắt.

“Mẹ nó.”

Cao Mỗ Mỗ mở to hai mắt ra nhìn, đệch mợ, rõ ràng trước khi nghỉ mấy hôm Tống Thư Hàng nó còn bị béo bụng mà. Sao mới hơn ba tháng mà đã tập ra được cơ bắp chói mù mắt thế này?

Cho dù là cắm đầu rèn luyện cũng không thể nào ra được cơ bắp cỡ này.

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng làm bộ dạng như vận động viên thể hình:

“Nhìn thấy rõ chưa, từ cơ bắp của tao bây giờ cũng có thể thấy được thể chất của tao bây giờ tốt cỡ nào rồi. Giờ mày không đánh lại tao đâu.”

Cao Mỗ Mỗ cắn răng:

“Xế, tao mặc kệ. Mày không được đánh trả, để tao tẩn mày mấy cú xả giận đi.”

“Mày mơ đi nhé, không có cửa đâu, cửa sổ cũng đếch có!”

Tống Thư Hàng cười gian:

“Tao cũng có phải thằng thích bị hành hạ đâu.”

“Xế, thế thì tao sẽ tự đập vỡ tường mà ra. Xem chiêu đây, Thư Hàng hãy nhận lấy cái chết cho anh mày nào.”

Cao Mỗ Mỗ chống tay lên bàn làm điểm tựa nhảy vọt lên, hai chân bắt chéo đá về phía Tống Thư Hàng, chiêu này trước kia Cao Mỗ Mỗ có tập qua rồi!

Nhưng động tác chống nhảy của cậu ta mới làm được phân nửa thì chân lại vướng phải mép bàn… cái bàn này lớn lắm chứ có phải đùa đâu.

Bịch một tiếng, Cao Mỗ Mỗ mất thế, ngã lăn quay.

Tống Thư Hàng:

“…”

Nhìn có vẻ đau lắm đây.

“Mày có sao không.”

Hắn ngồi xổm xuống bên cạnh Cao Mỗ Mỗ, hỏi thử.

“Mày nói thử xem?”

Cao Mỗ Mỗ ngẩng đầu lên, tay ôm mũi, hốc mắt rơm rớm, cậu ta làu bàu:

“Vốn chỉ định kéo thằng ‘bạn thân’ là mày qua đây ở chung với tao cho vui. Nhưng đến cuối cùng lại phát con mẹ nó hiện ra kẻ chủ mưu khiến tao bị nhốt lại là mày. Tao với mày ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Ơ mày muốn ân đoạn nghĩa tuyệt thật đấy à? Không phải mày bảo là con thuyền đồng thí của bọn mình có thể vượt qua sóng to gió lớn à?”

“Bị vào nước là được chứ gì? Bị vào nước cũng chìm được đấy!”

Cao Mỗ Mỗ liếc mắt.

“Được rồi, vậy chìm luôn cũng được.”

Tống Thư Hàng giơ tay kéo Cao Mỗ Mỗ đứng dậy.

Cao Mỗ Mỗ lập tức cảm giác mình bị một cỗ lực lượng lớn tới mức không cách nào ngăn nổi kéo dậy. So sánh khí lực hai bên thì giống như cậu chỉ là một đứa bé không cách nào giãy thoát lại sức của người lớn vậy!

Cao Mỗ Mỗ nghiến răng nghiến lợi:

“Bố tổ sư, Thư Hàng, gần đây mày ăn cái giống gì mà khỏe như trâu thế?”

Tống Thư Hàng thản nhiên nói:

“Ờ, gần đây thật sự phải trải qua hơi nhiều chuyện, khó mà nói hết lắm.”

“Cơ hội tới, xem chiêu đây!”

Trong lúc đang nói chuyện thì Cao Mỗ Mỗ đột nhiên quét ngang một chân ra, góc độ khá xảo trá, quét về phía đầu gối của Tống Thư Hàng, khi còn bé Cao Mỗ Mỗ từng học võ, tuy rằng bỏ cũng lâu rồi, nhưng cũng còn biết được chút ít.

Bốp!

Ngay sau đó, Cao Mỗ Mỗ suýt tí thì trừng lọt cả tròng mắt ra, khi nãy cậu quét một chân thì cảm giác như đang đá trúng cây cột vậy. Chân bị dội ngược ra đau muốn chết.

“Chơi hèn thế, Thư Hàng mày giấu cây sắt ở trong ống quần đấy à! Lần này tao tuyệt giao với mày thật nhé!”

Cao Mỗ Mỗ đau tới mức nhe răng, vì để không đánh thức bạn gái Nha Y, nên cậu ta chỉ có thể cắn răng chịu đau, thật sự có khổ mà nói không nên lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn im lặng kéo ống quần của mình lên, lộ ra bắp chân chắc nịch. Sau đó, hắn cười đến là gợi đòn:

“Đã bảo rồi, tao có giấu gì đâu, mày thấy chưa, ôi bắp chân săn chắc đây này.”

“Thằng chết bầm này, mày luyện kim chung tráo đấy à?”

Cao Mỗ Mỗ xoa xoa ống chân của mình, ban nãy cậu ta cũng định chơi chơi thôi nên không đá mạnh, nhưng dù là như thế thì vẫn đau muốn chết.

“Thế bây giờ mày còn muốn đá tao thêm mấy cú để xả giận nữa không? Tao cảm giác mình có thể không né đấy.”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt ra nói, khi người ta đá chân trái của bạn, bạn lại giơ cả chân phải ra cho người ta đá thêm cú nữa cho cân, làm thế đúng là bao sướng.

“Đá em gái mày.”

Cao Mỗ Mỗ trừng mắt.

Cậu ta cà nhắc về lại chỗ cái ghế, sau đó ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên phì cười.

Trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp thế đấy. Rất nhiều chuyện trùng hợp tập trung lại thì sẽ xảy ra nhiều chuyện mà không ai ngờ nổi.

Tống Thư Hàng lại ngồi xuống trước mặt Cao Mỗ Mỗ lần nữa, nói:

“Xin lỗi mày nhé, nhưng nó thật sự là chuyện ngoài ý muốn thôi, tao cũng hoàn toàn không ngờ tác giả bị Ngư Kiều Kiều bắt tới lại là mày đâu. Hơn nữa trước đó tao có hỏi mày có viết tiểu thuyết gì không, mày cũng không nói thật cho tao biết. Nên bản thân mày cũng có trách nhiệm đấy.”

Cao Mỗ Mỗ trợn mắt một cái, viết tiểu thuyết chính là bí mật nho nhỏ của riêng cậu, sao có thể nói cho người quen biết được chứ.

“Thế tao bảo Ngư Kiều Kiều không nhốt mày vào phòng tối nữa, mày cứ coi như ở đây chơi mấy ngày cũng được.”

Tiếp tục cười nói.

Ngư Kiều Kiều nằm trên vai của Tống Thư Hàng giơ móng vuốt lên với hắn, không nhốt Cao Mỗ Mỗ vào phòng tối thì có nghĩa là cô sẽ không thể nào được xem hai ba vạn chữ mỗi ngày được nữa.

Cao Mỗ Mỗ lại tiếp tục trợn mắt lên, mày mà còn dám nhốt tao vào phòng tối nữa thì tao sẽ liều mạng với mày đấy!

“Nhưng mà Mỗ Mỗ này, mày có hứng thú viết kịch bản phim không?”

Tống Thư Hàng hỏi, nếu như Cao Mỗ Mỗ không muốn viết thì bọn họ sẽ đi tìm người khác viết cũng được

“Viết chứ sao lại không? Đúng lúc tao cũng muốn kiếm chút tiền tiêu cho chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật của tao với Nha Y đây.”

Cao Mỗ Mỗ oán hận nói, Ngư Kiều Kiều đã từng định ra con số thù lao để hắn viết kịch bản phim rồi, số tiền không thấp chút nào.

Sau đó, Cao Mỗ Mỗ lại nói thêm:

“Mà tao cũng có một yêu cầu nhé.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ phóng khoáng:

“Yêu cầu gì thế? Mày đừng có khách khí.”

Cao Mỗ Mỗ nói rất đỗi nghiêm túc:

“Đến lúc đó tao cũng muốn sắm một vai.”

“Chuyện này không thành vấn đề, nhân dịp này kéo cả Thổ Ba với Dương Đức theo đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói, diễn viên càng nhiều thì càng vui chứ so. Chỉ cần đế lúc đám Cao Mỗ Mỗ diễn thì dặn mấy vị tiền bối chú ý thu liễm một phen, đừng có dọa tụi nó là được.

“Vậy thì quyết định thế nhé. Mày muốn viết phim đề tài gì, tao sẽ dốc hết sức viết một câu chuyện hay thật hay cho mày.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

“Tương lai khoa học viễn tưởng thêm tiên hiệp nữa có được không?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

Cao Mỗ Mỗ:

“…”

Khoa học viễn tưởng? Cho dù là tay mơ như cậu mà cũng biết là muốn làm mấy bộ phim khoa học viễn tưởng thì cần phải có mấy kỹ thuật máy móc đạo cụ đặc biệt, Tống Thư Hàng định quay phim khoa học viễn tưởng rồi dùng đạo cụ ba xu lắp vào chắc?

Lại còn thêm cả tiên hiệp nữa, cái này cũng cần nhiều kỹ xảo với đạo cụ lắm.

Tống Thư Hàng lí nhí hỏi thử:

“Không được à?”

“Không thành vấn đề, không phải chỉ là khoa học viễn tưởng thêm tiên hiệp thôi sao… Tao sẽ làm cho mày xem.”

Cao Mỗ Mỗ cắn răng nói.

“Đúng rồi, lão Cao này, mày phải nhớ diễn viên chính là người đẹp trai với tiên khí ngời ngời đấy nhé.

Tống Thư Hàng bổ sung, dù sao thì Bạch tiền bối cũng là diễn viên chính mà.

“Không thành vấn đề.”

Cao Mỗ Mỗ cười gian.

Chờ xem đến lúc đó cậu hành xác đám diễn viên kia tới cỡ nào đây.

Cao Mỗ Mỗ muốn tự mình tham gia đóng phim, đóng vai đối thủ của vai chính, hành hạ chà đạp vai chính cho nhiều vào để trả thù đời!

Ừ, Cao Mỗ Mỗ còn tưởng rằng vai chính chắc chắn sẽ là Tống Thư Hàng.

…

Cùng lúc đó, ở một khu khác.

Trên không trung ở khu Giang Nam.

Một người thiếu niên mặt mày hiền hòa đang đứng đón gió đêm trên sân thượng của một tòa building ở khu Giang Nam.

Chàng thiếu niên này có mái tóc ngắn màu đen, toàn thân trông có vẻ rất tinh thần.

Nếu như Tống Thư Hàng mà nhìn thấy thiếu niên này thì nhất định sẽ ngu người luôn tại chỗ. Chàng thiếu niên mặt mày hiền hòa này trông y hệt như bộ dạng của Tống Thư Hàng.

Không riêng gì vẻ bề ngoài, ngay cả hành vi, phong thái lẫn khí tức phát ra từ trên người hắn đều giống hệt như Tống Thư Hàng!

Nhưng chàng thiếu niên này cũng không phải linh quỷ của Tống Thư Hàng.

“Cuối cùng cũng thoát khỏi Dược Sư huynh rồi, Dược Sư huynh đúng là khó nhằn thật đấy, lại còn lặng lẽ hạ nhiều thuốc bột dùng để truy tung lên người ta như thế. Nếu như là người khắc thì đúng khó mà thoát khỏi Dược Sư huynh rồi. Đáng tiếc đối thủ của Dược Sư lại là ta.”

Vị ‘Tống Thư Hàng’ này nói với vẻ dương dương đắc ý lắm lắm.

“Tiếp theo đi đâu đây nhỉ? Gần đây trái đất nguy hiểm quá đi mất, quả nhiên vẫn nên trốn lên vũ trụ đỡ đi vậy.”

Vị ‘Tống Thư Hàng’ này lẩm bẩm.

Đúng rồi, trước đó còn phải xem tình hình ‘quân thù’ mới được chứ lị. Thế là hắn móc một chiếc điện thoại có hình dạng kỳ lạ ra, ấn ấn mấy cái.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Tống Thư Hàng:

“Dược Sư huynh, tọa độ của ngươi bây giờ là bao nhiêu? Ta dắt theo một con khỉ lớn qua đó tìm ngươi… Khuya nay chúng ta ăn món óc khỉ đi!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“… A Thất đạo hữu ới, ăn óc khỉ là tà đạo đấy! Chúng ta nên yêu quý họ nhà khỉ.”

Tô Thị A Thất:

“Hừ! Con khí nhà ngươi cứ ngoan ngoãn chờ ta bổ đầu ngươi ra moi óc là được rồi, đừng có mà lắm mồm!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Chừng một phút sau, Dược Sư ngoi lên:

“Gửi tọa độ cho ngươi. Ngoài ra, Đồng Quái chạy.”

Tô Thị A Thất:

“Trốn nhanh thật nhỉ.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Với tính cách của Đồng Quái đạo hữu, khi biết có nhiều đạo hữu muốn tìm hắn tâm sự như thế thì nhất định sẽ nghĩ cách bỏ chạy thôi. Dược Sư đạo hữu, ngươi có để lại thứ gì đó tiện truy tung trên người hắn không?”

“Để lại, nhiều lắm, nhưng đều biến mất.”

Dược Sư đáp lại ngắn gọn.

Diệt Phượng Công Tử:

“Đồng Quái chạy khi nào thế, chạy bao lâu rồi?”

Dược Sư trả lời:

“Hai canh giờ trước rồi, phần thuốc phấn ta lén bôi trên người hắn bị xóa đi mất. Địa điểm cuối cùng là ở khu duyên hải.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Nếu lâu như thế thì chắc là hắn đã chạy ra nước ngoài luôn rồi.

Phá Dương Kích Quách Đại:

“icon đầu chó đáng yêu.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“icon tức giận vò đầu chó ở trên.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Với tính cách của Đồng Quái đạo hữu, nếu đã chạy rồi thì bảo đảm rất khó mà tìm thấy. Chỉ cần hắn dịch dung thì biển người mênh mông, không biết tìm hắn ở đâu ra.”

Rất nhiều đạo hữu đang định tìm Đồng Quái tâm sự đều cảm thấy nuối tiếc khôn nguôi.

Lúc này Dược Sư lại nói thêm:

“Nhưng ta vẫn còn lưu lại một loại thuốc ở trong cơ thể của hắn. Bây giờ chắc cũng sắp sửa tự động kích hoạt rồi đấy, một khi kích hoạt thì có thể khiến cho Đồng Quái đạo hữu rơi vào trạng thái cực kỳ suy yếu trong một thời gian ngắn. Chúng ta có thể nhân cơ hội này để tìm hắn.”

Vị ‘Tống Thư Hàng’ trên nóc tòa building ở khu Giang Nam thấy thế thì khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, cái địa điểm ở khu duyên hải đó chỉ là thủ thuật che mắt của hắn mà thôi.

Hừ, muốn tìm thấy ta à, mơ đi nhé.

Cho dù ở trong trạng thái suy yếu đi nữa, hiệu quả dịch dung thuật của ta cũng sẽ không giảm đi chút nào đâu!

Ta bây giờ chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu, không ai có thể nhìn ra được!

Đúng vậy, vị Tống Thư Hàng này chính là do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân login:

“Đồng Quái trốn không thoát đâu, ta bảo đảm luôn! Đúng rồi, gần đây có đạo hữu nào ra ngoài vụ trụ không thế… liên hệ với ta cái nào. Ta cho mọi người vài tọa độ. Theo như ta đoán thì nói không chừng bây giờ tên bịp bợm ấy đang bay ra vũ trụ rồi đấy. So với trái đất thì vũ trụ bao la lại càng an toàn hơn. Mấy cái tọa độ mà ta gửi chính là chỗ mà hắn có khả năng sẽ đến khi ra ngoài vũ trụ nhất đấy.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Bắc Hà Tán Nhân đạo hữu, ngươi nói thẳng ra ngoài khung chat nhóm thế này thì Đồng Quái đạo hữu cũng sẽ đọc được đấy.”

“Không sao cả, ta đang muốn cho hắn xem mà. Ta dám bảo đảm bây giờ hắn đang bay ra vũ trụ, chỉ cần hắn ra ngoài vũ trụ một cái thì ta có một nửa cơ hội chặn được hắn lại. Đến lúc đó, hừ hừ.”

Bắc Hà Tán Nhân gửi một cái icon cười nham hiểm, cái icon cười này mà để cho cái tên Đồng Quái kia nhìn thấy được thì càng tốt.

Nếu như vì tin tức này mà đối phương chọn cách ở lại trên trái đất thì càng tốt. Vũ trụ bao la như thế, nếu thật sự để hắn trốn ra đó thì khó mà bắt được hắn lại. Nếu như ở lại trái đất thì kiểu gì cũng sẽ có cơ hội tìm được hắn.

Còn nếu như Đồng Quái vẫn một lòng muốn đi ra vũ trụ thì tin tức mà Bắc Hà gửi lên ban nãy ít nhất cũng có thể dọa hắn một phen! Khiến cho cái tên bịp bợm này hú hồn.

Bắc Hà Tán Nhân vừa mới nói xong thì lập tức có vài đạo hữu trong nhóm trồi lên, tỏ vẻ đứng lúc mình đang định lên vũ trụ một chuyến.

Sau đó Bắc Hà Tán Nhân lại gửi tin nhắn riêng cho bọn họ.

…

…

Trên nóc tòa building ở khu Giang Nam, khóe miệng của ‘Tống Thư Hàng’ co giật.

Không hổ là Bắc Hà Tán Nhân, người hiểu rõ ngươi nhất chính là kẻ thù của ngươi, lời này nói chuẩn không cần chỉnh.

Mình đang định trốn ra ngoài vũ trụ thế mà lại bị đối phương đoán được ngay. Bắc Hà quả thực chẳng khác nào con giun trong bụng hắn.

Đồng Quái Tiên Sư yên lặng thở dài, móc mai rùa ra, chuẩn bị tính thêm một quẻ cho mình, nếu như vẫn là đại cát đại lợi thì cứ tìm quách một xó nào đó trên trái đất mà nấp cũng được.

Nếu như là tiền đồ nguy hiểm thì hắn sẽ vui vẻ mà bay thẳng lên trời.

Đành chịu vậy, dù sao hắn cũng là một tên bói ngược mà!

Bản thân tự hiểu lấy mình là một tên bói trật thế này cũng đau lắm chứ.

Đồng tiền văng ra khỏi mai rùa, Đồng Quái Tiên Sư nhìn quẻ tượng, sau đó bấm tay tính toán.

Quẻ thượng, vận may sắp đến!

Thôi tèo rồi, xem ra chuyến đi vào vũ trụ đúng là sẽ gặp lắm nạn tai rồi.

Nói không chừng cái tên Bắc Hà Tán Nhân kia đã bày ra thiên la địa võng gì chờ mình tự chui đầu vào lưới đây.

“Hừ! Thiên hạ to lớn thế này, lẽ nào không có chỗ cho ta nấp được chắc? Cùng lắm thì ta lại đổi sang bộ dạng khác trốn vào trong đám người, thế giới có tận mấy tỉ người, các ngươi tìm ra ta kiểu gì chứ?”

Đồng Quái Tiên Sư hừ lạnh rồi nói, thậm chí hắn còn có thể dịch dung thành động vật luôn ấy chứ.

Bất quá ngươi nhớ cái mặt ngươi nhé Bắc Hà Tán Nhân. Trận chiến trên đỉnh tử cấm sắp tới nhất định phải tẩn cho tên Bắc Hà Tán Nhân này một trận đẹp mặt mới được.

Nghĩ tới đây, Đồng Quái Tiên Sư thu mai rùa lại, nhảy lên một cái, di chuyển giữa nóc mấy tòa cao ốc.

Vèo!

Lúc này lại có một đạo kiếm quang nhanh chóng bay vèo vèo về phía hắn.

Bên trên kiếm quang kia có một vị tiên tử mặc váy đỏ. Gương mặt của tiên tử này vô cùng nghiêm túc, đồng thời còn nhắm mắt để cảm ứng cái gì đó nữa.

Sau đó tiên tử nhìn thấy Đồng Quái Tiên Sư đang ở trong bộ dạng của Tống Thư Hàng.

“Tìm được ngươi rồi, Thư Hàng tiểu hữu.”

Tiên tử nọ mim cười, cô đáp xuống trước mặt Đồng Quái Tiên Sư.

Trong lòng Đồng Quái Tiên Sư cười khổ, quả nhiên sợ cái gì thì cái đó tới ngay. Hắn đang định trốn tránh đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 xong thì không ngờ lại gặp phải một người ngay mới gay.

Người tới chính là Lưu Huỳnh Tiên Tử ở trong Nhóm Cửu Châu Số 1, cô là tu sĩ tu luyện công pháp đặc biệt có liên quan đến lực hút và lực đẩy. Cô có tính tình khá tốt, bình thường cũng dễ nói chuyện lắm.

Nhưng có đôi lúc cô lại rất cố chấp vào mấy chi tiết vụn vặt. Sau khi cô đã chấp nhất chuyện gì rồi thì sẽ trở nên khá là cứng đầu.

Đồng Quái Tiên Sư cố gắng nặn ra một nụ cười tươi rói, bắt chước giọng điệu của Tống Thư Hàng tiểu hữu:

“Chào buổi tối nhé tiên tử.”

“Ừ, Thư Hàng tiểu hữu. Ta đang vội lắm, chúng ta đừng nói nhiều nữa.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói xong, giơ tay kéo một cái ở bên hông của mình.

ở bên hông của cô có một chiếc khăn lụa được dùng như đai lưng, cô tháo mảnh khăn lụa này xuống.

Sau đó, trong ánh mắt nghi hoặc ngu ngơ của Đồng Quái Tiên Sư, Lưu Huỳnh Tiên Tử quấn chiếc khăn này lên ngang hông của hắn.

Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì, tiên tử đang làm cái quỷ gì thế nhỉ?

“Còn tích cốc đan không?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nhẹ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng do Đồng Quái Tiên Sư giả thành ngại ngùng gật đầu một cái:

“Vẫn còn một chút.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử giải thích:

“Vậy là được rồi. Để ta giải thích nhé, khăn lụa này của ta là một phần của pháp bào, có thể phòng ngự cho ngươi thay đồ du hành vũ trụ, tránh cho ngươi bị thương lúc ở trong vũ trụ.”

Đồ du hành vũ trụ? Tránh cho bị thương? Ớ đây là sao đây? Sao tự dưng ta có dự cảm chẳng lành thế này!

Trước kia Đồng Quái Tiên Sư lén chạy trốn khỏi chỗ Dược Sư, cho nên hắn không nhìn thấy đoạn nhật ký chat lúc Lưu Huỳnh Tiên Tử nói muốn đưa Tống Thư Hàng về lại ngoài vũ trụ một lần nữa ở trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Hắn chỉ đọc đoạn sau nên biết được có mỗi việc Tống Thư Hàng tiểu hữu đã quay về từ trong vũ trụ mà thôi.

Vậy nên hắn cũng thuận tay ngụy trang thành bộ dạng của tiểu hữu để trốn tới khu Giang Nam.

“Vậy thì chúc Thư Hàng tiểu hữu thuận buồm xuôi gió. Tròn một tháng nữa thì chúng ta sẽ gặp lại sau nhé.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói xong, rồi lại đóng thêm một cái pháp ấn trên người của Đồng Quái Tiên Sư.

Bởi vì lần này không có thời gian chuẩn bị thêm khoang không gian, cho nên Lưu Huỳnh Tiên Tử chỉ có thể phong ấn đủ linh lực vào chiếc khăn lụa kia của mình. Tầng bảo hộ do lượng linh lực này tạo thành có thể bảo vệ Tống Thư Hàng tiểu hữu đi qua tầng khí quyển mà không bị thương tổn gì.

Đồng Quái Tiên Sư ngu người ra, đây không phải là đang định đưa ta vào vũ trụ đây sao? Đừng mà, đừng có tàn nhẫn như thế mà!

“Phóng ra!

Lưu Huỳnh Tiên Tử trầm giọng nói.

Ngay sau đó, Đồng Quái Tiên Sư phóng thẳng lên trời tựa như một mũi tên lửa, xuyên thẳng vào tầng mây!

“A a a a a a.”

Đồng Quái Tiên Sư gào lên thảm thiết.

Là vũ trụ đấy, Lưu Huỳnh Tiên Tử thật sự muốn đưa hắn ra ngoài vũ trụ rồi.

Không hiểu tại sao Đồng Quái Tiên Sư lại cảm thấy đau lòng khôn xiết. Bây giờ hắn trúng độ của Dược Sư, trong thời gian ngắn vẫn còn ở trong trạng thái suy yếu, căn bản không có sức đâu mà giãy thoát ra khỏi pháp thuật lực đẩy của Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Hắn chỉ có thể trơ mắt ếch nhìn mình bị đưa vào vũ trụ, càng bay càng xa.

Chết tiệt, tại sao hôm nay ta lại nổi hứng dịch dung thành Thư Hàng tiểu hữu làm gì kia chứ!

“Ta không muốn lên vũ trụ đâu.”

Tiếng kêu la thảm thiết của Đồng Quái Tiên Sư vang vọng khắp trong hư không, chẳng lẽ đây chính là quẻ thượng mà hắn bói ra được ban nãy sao?

…

…

Bên dưới, Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa mắt nhìn ‘Tống Thư Hàng tiểu hữu’ đang bay xa dần.

“Ừm, quả nhiên đưa Tống Thư Hàng tiểu hữu lên lại vũ trụ là một lựa chọn chính xác. Giờ mình thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều rồi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói, ngoại trừ có tật hay chấp nhất mấy việc lặt vặt ra thì Lưu Huỳnh Tiên Tử còn có chứng bắt buộc nhẹ nữa.

Chỉ cần nghĩ tới chuyến hành trình du lịch vũ trụ 30 ngày của Tống Thư Hàng chưa đạt chỉ tiêu, vẫn còn tận hai mươi ngày thì trong lòng Lưu Huỳnh Tiên Tử cứ lấn cấn bồn chồn mãi không yên.

Nhưng bây giờ thì xong rồi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử mở Nhóm Cửu Châu Số 1 ra, gửi một tin:

“Đã tiến Tống Thư Hàng tiểu hữu lên vũ trụ thêm lần nữa rồi, cũng đã để lại ấn ký đạo thuật trên người hắn, tròn một tháng sau thì sẽ có đạo hữu ở ngoài vũ trụ tiện đường đưa hắn về chung. Hoặc đến khi đó ta kéo hắn xuống cũng được.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tiên tử vất vả rồi.”

Thư Hàng tiểu hữu cũng vất vả nữa.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Đây là chuyện mà ta đã hứa với Bạch Tôn Giả, là trách nhiệm của ta.”

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đang ngồi tán dóc vơi Cao Mỗ Mỗ cũng lấy điện thoại ra, nhìn thấy tin này thì cũng ngu người ra.

Ta bị đưa vào vũ trụ thêm lần nữa á? Chuyện này xảy ra khi nào thế nhỉ?

Nếu như mình đã bị đưa vào vũ trụ lần nữa thì “mình” đang ngồi trước mặt Cao Mỗ Mỗ là ai?

Chương 597: Đạo Bào Mới Của Hòa Thượng Tây

Đương nhiên, Thư Hàng tiểu hữu cũng sẽ không nhắc nhở Lưu Huỳnh Tiên Tử chuyện mình vẫn còn đang ở trái đất ngay trong nhóm đâu.

Tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nếu như ‘Tống Thư Hàng đã bị đưa vào vũ trụ’ rồi thì cứ để cho ‘hắn’ ở ngoài vũ trụ đủ 30 ngày rồi quay về cũng được.

Vậy nên Tống Thư Hàng bình tĩnh tắt điện thoại di động của mình.

Đúng là chuyện đáng mừng, mọi người đều vui vẻ.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều nằm trên vai của Thư Hàng cũng đang lướt chiếc điện thoại nhỏ xíu của mình, cô dùng truyền âm nhập mật nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng này, ta đã liên hệ với thuộc ở ở biển Đông rồi, nếu như phát hiện tin tức đặc biệt gì ở ngoài biển Đông thì bọn họ sẽ báo cáo lại cho ta ngay.”

Mặc dù phạm vi thế lực của Ngư Kiều Kiều ở biển Đông không nhiều lắm, nhưng phụ thân Giao Bá Chân Quân của cô lại là bá chủ một phương ở ngoài biển Đông.

Giao Bá Chân Quân là họ nhà rồng, ở phương diện chiến đấu cũng nhỉnh hơn một chút, thực lực của hắn có thể xếp vào hàng đầu trong cấp bậc Chân Quân lục phẩm. Thậm chí nếu như hắn mà chịu tiêu hao cả chân huyết bản mệnh của giao long thì thậm chí vẫn có thể nắm chắc thoát được dưới tay của Tôn Giả thất phẩm. Cho nên hắn chiếm được địa bàn khá lớn ở biển Đông, còn chia ra phân cho con cái của mình nữa.

Ngư Kiều Kiều có thể thông qua thế lực của Giao Bá Chân Quân để tìm hiểu tin tức mới nhất ở biển Đông.

Hơn nữa đám hải yêu ở biển Đông cũng có con đường tin tức của riêng mình. Ở thời đại internet phát triển thế này, mọi người chỉ cần ngồi trong nhà cũng có thể biết được đủ loại tin tức. Ở trong biển Đông cũng thế, một khi xảy ra chuyện quan trọn gì thì đám hải yêu đều có thể thông qua con đường tương tự như internet để truyền tin tức cho nhau.

‘Cảm ơn.’ Tống Thư Hàng cảm kích đáp lời, có Ngư Kiều Kiều giúp đỡ, rốt cuộc hắn cũng không cần lo lắng nữa.

‘Đừng có khách khí qua, ngươi chỉ cần bảo bạn thân Cao Mỗ Mỗ của ngươi mỗi ngày viết thêm vài vạn chữ là đủ rồi. ’ Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ngư Kiều Kiều vẫn còn chưa từ bỏ suy nghĩ muốn ép Cao Mỗ Mỗ liều chết gõ chữ nữa à?

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ đang đặt tay trên bàn phím gõ như bay, vừa sửa chữa nội dung chương truyện hôm nay vừa lên tiếng hỏi Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng này, nếu như mày muốn quay phim ấy, đã chuẩn bị dụng cụ đến đâu rồi?”

Cậu rất muốn biết Tống Thư Hàng muốn quay một bộ phim kiểu gì. Cũng đâu thể cầm một cái máy quay phim rồi quay đại là được? Như thế thì khác gì quay clip hài vớ vẩn đâu.

Nhưng Cao Mỗ Mỗ biết rõ mặc dù điều kiện gia đình của Thư Hàng không tệ, nhưng nếu như một mình Tống Thư Hàng tự bỏ tiền ra quay phim thì cậu lại cảm thấy không thực tế lắm.

Trừ phi hắn và vài người bạn khác cùng nhau hùn vốn để quay phim.

Nói đến bạn của Tống Thư Hàng thì cô nàng Ngư Kiều Kiều chủ nhân của ngôi biệt thự này, cùng với ngài triệu phú thần bí trên hòn đảo thổ dân lần trước nữa, không biết Tống Thư Hàng nó quen mấy người bạn này từ khi nào đây?

“Thiết bị quay phim ấy, tao đang định liên hệ với mấy người bạn. Chắc là trong tay bọn họ có sẵn công ty chuyên sản xuất phim ảnh đấy, đến lúc đó nhờ bọn họ giúp một tay là được. Nếu như may mắn thì nói không chừng bọn họ có thể giúp bọn mình chuẩn bị sẵn cả đạo diễn với đoàn làm phim luôn ấy chứ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Bạn mày mở công ty sản xuất phim ảnh á?”

Cao Mỗ Mỗ gật đầu:

“Nếu thế thì tốt quá rồi.”

Thế thì dù là phim quay về tự xem cho vui đi nữa thì ít nhất cũng coi như một bộ phim đàng hoàng.

Lúc này Tống Thư Hàng mới nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ rưỡi khuya rồi, nên hắn vươn eo nói:

“Thôi cũng muộn rồi, Mỗ Mỗ, mày cũng đi ngủ sớm một chút đi.

Cao Mỗ Mỗ lườm Tống Thư Hàng một cái - nhờ ơn của cô nàng Ngư Kiều Kiều kia, bây giờ cậu đang tinh thần phấn chấn lắm đây, căn bản không ngủ được.

…

Ở bên trong Bích Thủy Các xa xôi.

Sở Sở theo Lý m Trúc tiến vào bên trong Thời Quang thành, phụ trách chăm sóc Lý m Trúc. Ở bên trong Thời Quang thành không có đệ tử Bích Thủy Các nào khác, chỉ có cô và Lý m Trúc. Cũng là một nơi tốt để bế quan tu luyện.

Cũng ngay khi Sở Sở và ý m Trúc tiến vào bên trong Thời Quang thành, Bích Thủy Các ở bên ngoài lại tiến vào trạng thái thời gian ngừng trôi.

Toàn bộ nhịp chảy bên trong Bích Thủy Các đều dừng lại.

Bất quá lần này Sở các chủ không hề chìm vào giấc ngủ say, trong tay cô cầm theo chiếc giáp tay màu bạc kia, xuất hiện ở bên cạnh Diệp Tư.

Lúc này Diệp Tư đang ở trong trạng thái say ngủ.

Thực ra thì mỗi lần thời gian trong Bích Thủy Các ngừng lại thì Diệp Tư cũng sẽ rơi vào trạng thái ngủ say… đây là do Sở các chủ cố ý sắp xếp.

Chính vì thế nên ở trong thực tại ảo Diệp Tư cũng chưa từng phát hiện ra dị trạng của Bích Thủy Các.

Sở các chủ xuất hiện ở phía sau Diệp Tư, đeo phần giáp tay màu bạc đã qua cải tạo kia lên tay của Diệp Tư.

Ngay sau đó, giáp tay màu bạc kia đã biến đổi. Giáp tay vốn được cấu tạo bằng kim loại nay lại di chuyển như dòng nước chảy, chỉ một lát sau đã biến thành một chiếc bao tay màu bạc mỏng như cánh ve.

“Có cái bao tay này thì dù có là Kiếp Tiên cửu phẩm cũng sẽ không nhìn ra dị trạng trên người của Diệp Tư.”

Sở các chủ dịu giọng nói.

Hơn nữa bên trên chiếc bao tay này còn có ấn ký tọa độ không gian của cô. Nếu như Diệp Tư thật sự xảy ra chuyện gì thì cô có thể trực tiếp mở hạn chế không gian ra rồi xuất hiện bên cạnh Diệp Tư.

“Chờ ngươi làm quen với chiếc bao tay này xong thì có thể mang theo một kinh hỉ cho Thư Hàng tiểu hữu rồi.”

Sở các chủ khẽ nói.

Bích Thủy Các là thực tại ảo, dù có chân thực đến mấy đi nữa thì nó vẫn là ảo giác. Diệp Tư đã ở lại trong Bích Thủy Các này quá lâu rồi, cũng đã đến lúc để cho cô ấy rời đi.

“Đáng tiếc là Tống tiểu hữu đã có linh quỷ cao cấp của riêng mình. Bằng không thì ta lại muốn cho ngươi ký kết khế ước linh quỷ với hắn hơn. Nếu thế thì sẽ không cần lo lắng ngươi bị kẻ khác cưỡng chế ký kết khế ước nữa rồi.”

Sở các chủ lẩm bẩm.

Theo lý thuyết mà nói thì số lượng linh quỷ mà một tu sĩ có thể ký kết không chỉ có một con.

Chỉ cần bản thân có thể khống chế được thì có hai ba con cũng chẳng sao hết. Đương nhiên, linh quỷ có phẩm giai càng cao thì khó khăn khi khế ước lại càng lớn.

Ví như lúc trước khi Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử tìm tới Qủy Đăng Tự thì phát hiện ra tận hai con linh quỷ vậy.

Lúc trước gã đàn chủ kia đã nghĩ cách muốn một lần khế ước với cả hai con linh quỷ. Sau đó dựa vào năng lực của hai con linh quỷ để cưỡng chế khiến bản thân mình đột phá nhị phẩm, tăng lên cảnh giới tam phẩm.

Nhưng Diệp Tư lại khác với linh quỷ bình thuòng. Tuy rằng cô có được phần lớn thuộc tính của linh quỷ, nhưng ngoài cái xác linh quỷ kia còn ẩn chứa một linh hồn của con người. Đối với Diệp Tư mà nói, thân thể của linh quỷ này không chỉ chứa hồn phách của cô, mà nó đã là thân thể của cô rồi.

Sau khi ký kết khế ước với Diệp Tư thì Diệp Tư sẽ không giống như linh quỷ bình thường, trở thành phân thân của tu sĩ, cô vẫn giữ được ý chí riêng của mình.

Cho nên, vì có loại trạng thái kỳ lạ này ảnh hưởng, nến nếu như muốn ký kết khế ước với Diệp Tư thì không thể nào khế ước giống như linh quỷ bình thường được.

Thế nên nếu đã ký kết khế ước với linh quỷ khác rồi thì không thể nào tiến hành khế ước với Diệp Tư được nữa. Hai bên không thể nào chứa được hết.

Nhìn thấy Diệp Tư đã dung hợp với chiếc bao tay màu bạc kia xong thì Sở các chủ gật đầu.

“Mệt quá.”

Nàng duỗi lưng một cái, để Diệp Tư ở chỗ của cô ấy.

Sau đó, nàng trở lại Vân Trung Các của mình, ngã lưng nằm xuống giường của mình, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Sở các chủ tiến vào trạng thái ngủ say thì cả Bích Thủy Các lại sống lại.

…

Một bên khác, Khốc Lão Nhân lau khô nước mắt của hắn.

Sau đó, hắn lại bước lên con đường bay khắp vũ trụ. Hắn phải đi tìm lại Bích Thủy Các mới được!

Không thể từ bỏ, phải cố hết sức tranh thủ mới được.

Tuy rằng tranh thủ chưa chắc đã thành công, nhưng nếu như từ bỏ thì coi như thua chắc!

Thiên khấp bảo điển là hy vọng để hắn tấn chức Chân Quân lục phẩm, hắn nhất định phải dùng sự kiên trì của mình để khiến Sở các chủ cảm động, trở thành đệ tử của Bích Thủy Các, tu luyện phần sau của thiên khấp bảo điển.

Nếu như có thể gặp lại được Tống Thư Hàng tiểu hữu thì hay quá… Trông có vẻ như hắn quen thân với Sở các chủ lắm, biết đâu hắn có thể nói giúp mình vài câu thì sao?

…

Cùng lúc đó, ở một nơi gần trái đất đang xảy ra một trận chiến cấp bậc Chân Quân.

Là đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường và cổ vu Elise.

Lúc này đường chủ đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ có thể dốc sức ngăn cản chứ không còn sức đánh trả.

Đường chủ cắn răng nói:

“Cái con mụ điên này, rốt cuộc ngươi muốn cái gì đây?”

“Hì hì hì hì.”

Cổ vu Elise cười xong thì trong tay có vô số tia sáng và bột phấn bay về phía đối thủ.

Thứ này có kịch độc, có cổ, và có cả lời nguyền rủa của cổ vu.

ở thời đại thượng cổ, vu sư từng có thời kỳ khá huy hoàng. Cách tấn công lẫn tư duy của bọn họ đều quỷ dị khó lường, không ai biết được liệu một giây sau bọn họ sẽ ra đòn tấn công kiểu gì cả.

Sau khi đánh một lượt xong, cổ vu Elise đột nhiên ngừng tấn công.

“Thật ra ta đuổi theo ngươi lâu như vậy là vì muốn báo cho ngươi biết một chuyện.”

Cổ vu Elise cười nói.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường:

“…”

“Nghe cho kỹ đây, mấy lời này ta chỉ nói có một lần thôi, không lặp lại lần thứ hai đâu.”

Cổ vu Elise đột nhiên lộ ra vẻ mặt khá nghiêm túc. Hơn nữa nói xong cô còn đỏ mặt nữa.

Mới ban nãy còn là một trận ác chiến tàn khốc giữa các Chân Quân lục phẩm với nhau, sao mà chỉ trong chớp mắt lại như biến thành một cuộc tỏ tình giữa các Chân Quân lục phẩm thế này?

Đường chủ:

“…”

“Thật ra… Sở dĩ ta sẽ xuất hiện ở trong vũ trụ, còn đuổi kịp lúc các ngươi cướp phi chu là vì…”

Cổ vu Elise đột nhiên giơ hai tay ôm mặt, ngượng ngùng nói:

“Có người cố ý dụ dỗ ta, dẫn ta đi thẳng đến gần chỗ các ngươi. Hơn nữa tin tức chính xác mà ban nãy ta nhận được cũng rất trùng hợp, kẻ dẫn đường cho ta tới có quan hệ với Vô Cực Ma Tông của các ngươi đấy.”

Đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường thầm siết chặt nắm đấm, vẻ mặt bình tĩnh, không lộ ra biến hóa trong lòng hắn.

Hắn cũng không toàn toàn tin những gì mà cổ vu Elise đã nói. Nhưng có điều hắn có thể khẳng định là quả thật có kẻ âm thầm bán đứng hắn.

“Vậy đấy, ta cũng nói xong rồi, chúng ta tạm biệt ở đây vậy. Sau này gặp lại nhé.”

Cổ vu Elise vẫy vẫy tau với đường chủ, sau đó bay đi mất tiêu…

Thật sự bay đi mất tiêu rồi…

Không phải chơi chiêu, rõ ràng đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, đánh thêm tí nữa thôi là đường chủ chỉ còn nước tự bạo linh hồ trong cơ thể để liều mạng với cô. Nào ngờ cô nàng cổ vu này lại đi thẳng luôn.

Mẹ nó, đám thần kinh cổ vu này trưởng thành kiểu gì thế này, hoàn toàn không thể nào biết rõ trong đầu bọn họ chứa thứ gì cả!

Đường chủ sống sót sau tai nạn cười khổ một cái, sau khi xác định cổ vu Elise đã rời đi chứ không phải định chơi chiêu đánh úp bất ngờ. Thế là hắn cắn răng, cưỡi kiếm quang bay về phía Vô Cực Ma Tông.

Lần này Cửu Nhãn Già Ma Đường của hắn đúng là lỗ nặng rồi, Không chỉ không thể cứu được đám Linh Hoàng dưới trướng của mình, mà lại còn tổn thất một lần tận 10 gã Linh Hoàng.

Đặc biệt là cái tên tiểu tu sĩ nhị phẩm mặc đồ du hành vũ trụ mà hắn nhìn thấy lúc ở trong vũ trụ kia, dám siêu độ vong hồn của từng tên thủ hạ của mình, đúng là gan cùng mình mà.

Hắn đã nhớ kỹ khí tức của tên tiểu tu sĩ nhị phẩm kia rồi.

Đừng có cho hắn gặp lại tên tiểu tu sĩ kia lần nữa, bằng không hắn nhất định sẽ đánh bẹp mặt tên kia.

Nếu như rơi vào trong tay hắn thì hắn nhất định sẽ khiến cho tên tiểu tu sĩ kia muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!

…

Hoa Hạ, thành phố Văn Châu, gần núi Ngưu Đính ở đường Bạch Kình.

Hòa thượng Tây khoác thêm một lớp áo khoác ở bên ngoài áo cà sa, đầu đội một cái mũ lớn, che giấu khí tức của mình, lặng lẽ chạy tới vị trí ở gần núi Ngưu Đính.

Đám quỷ tu vẫn luôn đuổi theo đã bị hắn cắt đuôi rồi.

Hắn rốt cuộc cũng thuận lợi đi tới nơi mình muốn.

Đạo diễn mà hắn thích nhất đang quay một bộ phim ở chỗ này. Hòa thượng Tây còn đang nghĩ xem liệu có thể thuận tiện xin đóng một vai quần chúng hay không.

Bất quá hòa thượng Tây cũng trùng hợp gặp phải một người mà bây giờ hắn hoàn toàn không muốn gặp lại chút nào, ấy chính là sư phụ của hắn, Vô m Tử Đạo Nhân.

Rõ ràng chỉ có ba năm ngắn ngủi thôi mà trông Vô m Tử Đạo Nhân đã già đi nhiều lắm rồi.

Hòa thượng Tây cười gượng, bước lên hành lễ:

“Sư phụ, sao ngài lại ở đây thế này.”

“Lão đạo chuyên môn ngồi đây chờ ngươi đấy.”

Vô m Tử Đạo Nhân thở dài, nhìn cái đứa đệ tử trông càng lúc càng giống hòa thượng của mình mà lòng dạ đớn đau từng cơn.

Hắn thật sự rất muốn nện cho người chế tác bộ phim ‘võ công trong thiên hạ đến từ thiếu lâm’ ngày xưa của Hoa Hạ một trận quá. Con mẹ nó, rảnh rỗi sinh nông nỗi quá không có gì làm lại đi nhồi nhét tư tưởng làm nghề hòa thượng chi vậy hả?

“Sư phụ ngài có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại thẳng cho đệ tử là được, đệ tử sẽ lập tức chạy đến chỗ ngài ngay, để ngài đặc biệt đến chờ đệ tử thế này thì kỳ lắm.”

Hòa thượng Tây vội vàng nói.

“Bốc phét, nếu ta thật sự gọi điện thoại cho ngươi, bảo ngươi tới gặp lão đạo thì ngày hôm sau ngươi sẽ trốn về Châu u luôn thì có.”

Vô m Tử Đạo Nhân liếc mắt.

“Lão đạo biết rõ ngươi đã tấn cấp lên nhị phẩm rồi, thế thì mấy ngày nay cứ đi theo lão đạo đi, lão đạo sẽ truyền thụ công pháp tiếp theo của Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm cho ngươi. Sau đó, đạo bào trên người của ngươi cũng phải thay cái khác rồi.”

Vô m Tử Đạo Nhân nhìn bộ đạo bào bị dán ‘vỏ cà sa’ kia một cái, tim gan phèo phổi lại quặn lên từng cơn.

Thu phải cái tên đệ tử này khiến hắn cảm giác mình tổn thọ dữ lắm.

Trong lúc nói chuyện Vô m Tử Đạo Nhân móc ra một cái đạo bào màu xanh từ trong ba lô.

“Đây là kiện đạo bào nhị phẩm mà vi sư đoạt được trong một chuyến mạo hiểm lúc còn trẻ, dùng tơ của linh thú Kim Chu đan thành, vô cùng nhẹ nhàng. Sau khi mặc nó vào thì đao kiếm bất nhập, cho dù không mở trận pháp phòng ngự của nó lên cũng có thể ngăn được đạn bắn của mấy loại súng nhỏ. Còn nếu như chủ động mở trận pháp ra thì dù có mưa đạn bão bom cũng chẳng sao. Ngoài ra trên kiện đạo bào này còn mang theo trận pháp quy hấp nữa, sau khi mở nó ra thì có thể khiến cho ngươi không bị khói độc ảnh hưởng, thật sự là trân phẩm hiếm có trong số đạo bào nhị phẩm đấy.”

Vô m Tử Đạo Nhân nói một tràng.

Sở dĩ hắn nói nhiều như thế là vì thật ra hắn chỉ có một suy nghĩ, ấy chính là mong rằng đệ tử của mình đừng có dán vỏ cà sa lên đạo bào quý giá này.

“Cảm ơn sư phụ.”

Hòa thượng Tây mừng rỡ cởi “áo cà sa” trên người mình ra để trả lại cho Vô m Tử. Sau đó, hắn nhận lấy đạo bào mới trong tay Vô m Tử, hí hửng mặc vào.

Chương 598: Hàng Gửi Của Tu Sĩ Từ 130 Năm Trước

Tuy rằng hòa thượng Tây rất muốn dán ngay một lớp dán áo cà sa lên cái đạo bào mới này, nhưng hắn phải cố dằn lòng xuống.

Bây giờ đã không cần phải ngay thẳng như trước nữa, dù sao thì đợi đến khi tạm biệt sư phụ xong thì hẵng dán lớp cà sa lên cũng được. Không cần làm thẳng ngay trước mặt để chọc giận sư phụ làm gì.

Đồng thời mặc đạo bào vào trước mặt sư phụ thế này lại có thể khiến cho sư phụ vui vẻ phần nào.

Quả nhiên, sau khi Vô m Tử Đạo Nhân nhìn thấy hắn trực tiếp mặc đạo bào vô xong thì trên gương mặt già nua rốt cuộc cũng lộ ra ý cười.

Vô m Tử Đạo Nhân nói:

“Đi thôi, theo ta qua đây. Ta sẽ dạy phần công pháp tiếp theo của Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm cùng với một số công pháp phụ trợ khác cho ngươi.”

Hòa thượng Tây ngoan ngoãn đi theo hắn, không dám cách xa một tấc nào.

Vô m Tử Đạo Nhân đi ở đằng trước đột nhiên thở dài nói:

“Ngoài ra hai tháng sau ngươi hãy quay lại tông môn một chuyến đi. Sau khi đạt tới cảnh giới nhị phẩm thì có thể thắp mệnh đăng của ngươi lên. Có mệnh đăng ở đó, ngươi ra ngoài hành tẩu thì ta cũng yên tâm hơn phần nào.”

Hòa thượng Tây khựng lại, sau đó cung kính nói:

“Vâng, sư phụ, tới lúc đó ta nhất định sẽ quay về môn phái.”

Việc dán lớp cà sa lên đạo bào lại phải kéo dài thêm nữa rồi.

Ít nhất thì lúc về môn phái không thể để sư phụ bị sốc nữa.

Hòa thượng Tây nghĩ thầm trong lòng.

Lại nói, không biết linh quỷ ân nhân của mình đi đâu rồi ta? Nếu như có cơ hội gặp lại thì nhất định phải nghĩ cách báo đáp ân cứu mạng hai lần của â nhân mới được.

…

Rạng sáng hai giờ, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng rời khỏi căn phòng tối của Cao Mỗ Mỗ, hắn không bao giờ ngờ Cao Mỗ Mỗ còn có thuộc tính lắm mồm thế này nữa.

Cao Mỗ Mỗ tinh lực dư thừa lôi kéo Tống Thư Hàng nói chuyện tới tận bây giờ mới thả cho Tống Thư Hàng đi với vẻ lưu luyến không rời.

Sau đó, Ngư Kiều Kiều lại sắp xếp thêm một căn phòng cho Tống Thư Hàng, để hắn nghỉ ngơi.

Quay về phòng, Tống Thư Hàng cũng không hề đi ngủ ngay lập tức.

Hắn tu luyện một lượt kim cương căn bản quyền pháp trước, sau đó lại tới bất động kim cường thân, cuối cùng là cương thủ lấy được từ chỗ Thất Tu tiền bối.

Sau khi tu luyện xong xuôi thì thể chất lại thoáng tăng thêm được một chút.

Nhưng còn lâu mới đủ được. Thư Hàng xoa nhẹ mi tâm, tinh thần lực cấp bậc tu sĩ tam phẩm vẫn còn khiến mi tâm của hắn ẩn ẩn phát đau.

Phải giải quyết vấn đề này nhanh lên mới được.

Trong lúc tăng thể chất lên, tốt nhất hắn phải tìm cơ hội để đề thăng cả công đức chi lực của mình luôn thôi.

Đợi tới khi trời sáng rồi phải đi tìm xem có vong hồn nào để siêu độ được không. Nếu muốn ánh sáng công đức hộ thể của hắn sinh ra biến chất thì cần thêm tám vạn vong hồn nữa.

Hơn tám vạn vong hồn luôn, biết tìm ở đâu bây giờ?

“Đang nghĩ gì đấy?”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giật bắn toàn thân, hắn vừa quay đầu lại thì phát hiện Ngư Kiều Kiều biến thành cỡ lòng bàn tay, đang nằm trên bệ cửa sổ phòng hắn để phơi ánh trăng.

Không phải Ngư Kiều Kiều đã quay về phòng của mình rồi sao? Sao lại chạy đến chỗ hắn thế này?

“Bởi vì trên người ngươi có Ngộ Đạo thạch chứ sao.”

Ngư Kiều Kiều liếc mắt một cái là có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Tống Thư Hàng, lười biếng đáp lời.

Lúc ở trong mộ của Lục Tu Tôn Giả cô có lấy được một viên Nguyệt Quang thạch, lúc mang theo trên người thì có thể hưởng thụ ánh trăng mọi lúc mọi nơi để đề thăng tốc độ tu luyện. Lại thêm Ngộ Đạo thạch trên người Tống Thư Hàng nữa, hiệu suất tu luyện lại càng cao hơn.

Hóa ra là đến hưởng sái Ngộ Đạo thạch à, Tống Thư Hàng trả lời vấn đề của Ngư Kiều Kiều:

“Ta đang nghĩ phải đi đâu mới có thể tìm được thật nhiều vong hồn bây giờ?”

“Tìm quỷ tu đi, chỉ cần tìm được một cái động phủ quỷ tu, thì cho dù là quỷ tu cấp bậc nhị phẩm cũng phải có hơn cả ngàn vong hồn, quỷ binh, quỷ tướng đấy.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới tên đàn chủ kia, đáng tiếc chính là cái ổ của tên đàn chủ kia đã trống không rồi, tất cả quỷ binh lẫn quỷ tướng ở trong đó đều bị đại đệ tử của Thông Huyền đại sư là Tam Nhật sư huynh mang đi luyện bí pháp cả rồi.

Nhưng quỷ tu cũng có phải củ cải đâu, làm gì dễ tìm như thế?

Đợi đã, đúng là có quỷ tu đây! Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới mấy tên quỷ tu đuổi giết hòa thượng Tây kia, có lẽ mình nên đi gặp mặt hòa thượng Tây cái chứ nhỉ?

Tống Thư Hàng nhớ chuyện này ở trong lòng, sau đó hỏi tiếp:

“Ngoại trừ quỷ tu ra thì còn chỗ nào tìm được vong linh số lượng lớn nữa không nhỉ?”

“Thế thì đến mấy quốc gia có chiến tranh ấy, đến đó thì ngươi mới có thể tìm được nhiều vong hồn. Nhưng mà bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, uy lực của vũ khí cũng càng lúc càng lớn. Với cảnh giới nhị phẩm của ngươi bây giờ, cộng thêm kiện áo cà sa ngọc bích thì không sợ súng đạn bình thường nữa. Chỉ cần cẩn thận một chút, nếu không đụng phải mấy loại vũ khí hạng nặng thì nói không chừng có thể siêu độ được không ít vong hồn trong thời gian ngắn đấy.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì cũng hơi siêu siêu lòng.

“Nhìn ngươi thế này là siêu lòng rồi chứ gì?”

Ngư Kiều Kiều liếc mắt nhìn hắn, lại nói thêm:

“Nếu như ngươi thật sự muốn đến mấy khu có chiến loạn thì ta đề cử ngươi nên mang theo thêm một vị tiền bối mạnh mẽ để đi chung, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho ngươi.”

“Ta cũng chỉ mới nghĩ thôi mà, hơn nữa mấy khu chiến loạn ấy nguy hiểm lắm, dễ mà bể kèo ấy chứ.”

Tống Thư Hàng cười nói tiếp:

“Thôi bỏ đi, không nghĩ chuyện này nữa. Kiều Kiều, ta đi ngủ đây, ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Ngư Kiều Kiều vẫn cứ nằm dài trên bệ cửa sổ hít thở thổ nạp.

…

…

‘Mấy khu chiến loạn ấy à? ’

Tống Thư Hàng nằm trên giường, trong lòng nghĩ thầm, hắn cũng không định đến mấy khu chiến loạn đâu, chỉ cần nghĩ đến hai chữ chiến loạn thì trong đầu hắn lập tức xuất hiện một hình ảnh.

Một mảnh phế tích của đại tiên cung khổng lồ, bốn phía không hề có dấu vết chiến đấu, dường như toàn bộ tiên cung đã bị một cỗ lực lượng cường đại san bằng trong nháy mắt.

Ở cùng với mảnh phế tích tiên cung đó còn có một lòng bàn tay nhuốm máu, bên trên viết con số ái khuyển 43B.

Đó là hình ảnh mà Tống Thư Hàng nhìn thấy được ở trong cái sợi dây màu vàng lúc lĩnh ngộ được Kình Thôn thuật.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại lôi cái túi thu nhỏ một tấc rồi lấy sợi dây màu vàng đó ra xem. Thoạt nhìn trông chẳng khác gì sợi xích chó, bên trên còn khắc ba mươi ba loại thú.

Rốt cuộc cái tiên cung bị hủy diệt chỉ còn phế tích kia là đâu đây?

Nơi đó liệu có vong hồn tồn tại hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui, tự nhiên sắc mặt của Tống Thư Hàng lại tái mét!

Tèo rồi, sắp tới rồi, sắp tới nữa rồi!

Rõ ràng đã cách một cái bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách rồi, nhưng cái bí pháp giám định thần bí nọ lại bị khởi động.

Thứ nó giám định thì không cần phải nói rồi, chính là sợi dây vàng trong tay hắn đây.

Sợi dây vàng này có lai lịch thần bí, có quan hệ rất lớn với Tam Thập Tam Thú Thần Tông thời thượng cổ, truyền thừa công pháp của Tam Thập Ta Thú Thần Tông. Tóm lại, nó chính là thứ mang theo bí mật rất lớn lao, bí mật lớn thì đại biểu cho lượng máu sẽ phun ra cũng lớn!

Hai mắt của Tống Thư Hàng đẫm lệ.

Một giây sau, trên người Tống Thư Hàng thoắt cái đã có gần hai trăm vết thương. Mỗi vết đều sâu 2 milimet, máu tươi bắn ra xối xả, nhuộm Tống Thư Hàng thành một huyết nhân luôn.

Cơn đau đớn dữ dội tấn công tinh thần của hắn.

“Ư ư ư ư.”

Tống Thư Hàng cắn răng, cố nén cơn đau, nước mắt, mồ hôi và máu trộn lẫn vào nhau thấm ướt chăn giường.

Ngư Kiều Kiều đang nằm trên cửa sổ đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi gay mũi. Cô vừa quay đầu lại nhìn thì giật bắn người.

Trên người Tống Thư Hàng đang phun máu xối xả, giống như một quả bóng nước bị đâm vô số lỗ vậy, máu tuôn như suối, Thư Hàng đang làm gì thế này? Dở hơi à mà tự dưng lại đi vạch nhiều vết thương trên người mình thế chứ, thích tự ngược phỏng?

“Thư Hàng, ngươi nghĩ quẩn nên chơi trò tự ngược đấy à?”

Cô nhảy lên, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng. Sau đó có một loại đọa thuật trông như bóng nước xuất hiện trên tay, cô vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng.

Thân là con lai giữa nhân ngư và giao long, cô trời sinh đã biết được nhiều loại đạo thuật chữa trị hệ thủy rồi. Hiệu quả trị liệu không thua kém gì Diệp sư tỷ.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn Ngư Kiều Kiều, cắn răng nén đau rồi nói:

“Làm khỉ gì có chuyện tự ngược chứ! Đây là cái giá phải trả khi thi triển một loại bí thuật đấy.”

“Loại bí thuật tự ngược đến thế cơ á? Khi không ngươi lại dùng loại bí thuật này làm gì thế?

Ngư Kiều Kiều hỏi, đồng thời lại thi triển thêm một đạo thuật chữa trị.

Nhờ sự cố gắng của cô, vết thương trên người của Tống Thư Hàng cũng dần khôi phục phần nào.

“Vấn đề nằm ở chỗ này đây, kể từ khi ta học được cái bí thuật này xong thì nó sẽ tự động kích hoạt, ta không khống chế được.”

Tống Thư Hàng đau đớn nói.

Ngư Kiều Kiều:

“...”

Cô nhìn Tống Thư Hàng với vẻ đồng tình lắm lắm, sau đó nghiêm trang hỏi dò:

“Có cần mua cả huyệt mộ không? Giá huyệt mộ dưới biển rẻ hơn trên bờ nhiều lắm đấy, hơn nữa cũng chẳng lo chuyện có người giành mồ với ngươi. Ngươi cân nhắc thử đi nhé?”

“Ta sẽ không chết dễ thế đâu!”

Tống Thư Hàng kích động đợp lại, vừa mới kích động lên một phát là máu tươi trên người hắn lại phun ra xối xả.

Sau khi phun máu lẫn chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt thì trong mắt của Tống Thư Hàng lại có một dòng phù văn bay ra, đáp lên trên sợi dây vàng nọ, xuất hiện hình một cái đồng hồ.

Kim đồng hồ bắt đầu quay ngược.

Sau đó, phù văn lại bay ngược về trong đầu của Tống Thư Hàng, mang đến tin tức mà nó giám định được.

“Dây linh thú, do tinh kim chế tạo mà thành, biểu tượng thân phận của đệ tử trong thần thú bộ nằm trong tám mươi tám bộ phụ thuộc của Thiên Đình viễn cổ. Mỗi một sợi dây linh thú đều đại biểu cho một vị đại sư nuôi dưỡng linh thú được Thiên Đình viễn cổ thừa nhận. Đại biểu cho thân phận.”

Dây linh thú? Thứ này không phải bảo vật truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao? Sao tự dưng lại biến thành bộ thần thú gì đó phụ thuộc tám mươi tám bộ của Thiên Đình viễn cổ thế này?

Bất quá Tống Thư Hàng lại nhanh chóng hiểu ra. Có lẽ tiền thân của Tam Thập Ta Thú Thần Tông chính là thần thú bộ của Thiên Đình viễn cổ!

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì bí pháp giám định lại tiếp tục truyền tin tức tới.

“Dây linh thú số 10541, thuộc sở hữu của Trúc Quản Tử trưởng lão trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông. Cũng đã trải qua một loạt cải tạo của Trúc Quản Tử, bên trên cất giấu bí pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công huyền bí của tông môn. Mang theo sợi dây này thì có thể đề thăng hiệu suất tu luyện Tam Thập Tam Thú Thần Tiên Thiên Nhất Khí Công. Mật mã: Ái khuyển 43B. Dựa vào thứ này và mật mã thì có thể mang về một món hàng gửi ở trong tiêu cục Tam Thế. Thứ này là quà mà Trúc Quản Tử chuẩn bị trước cho đệ tử vào 130 năm trước.”

Tin tức của bí pháp giám định dừng ở đây.

Tống Thư Hàng thở hồng hộc, trong đầu truyền đến một đợt đau đớn sâu sắc, cứ mỗi khi 88888 thanh âm kia vang lên liên hồi thì bí pháp giám định của hắn cũng ngày càng mạnh hơn thật.

Thứ có thể giám định ra được cũng ngày càng nhiều hơn, lần này lại giám định ra được thứ khá kỳ lạ.

Ngư Kiều Kiều hỏi thử:

“Đã xong rồi à?”

“Rốt cuộc cũng xong rồi.”

Tống Thư Hàng đau đớn đến mức nhe răng trợn mắt, vết thương trên người nhờ có Ngư Kiều Kiều chữa trị nên đã lành lặn cả rồi, nhưng cảm giác đau đớn kia vẫn phải kéo dài thêm rất lâu.

Lại nói, cái giá phải trả lần này hình như nhẹ hơn so với mình tưởng tượng thì phải? Thứ liên quan đến Thiên Đình viễn cổ mà chỉ khiến mình bị hơn hai trăm vết thương thôi sao? Đúng là lãi to.

“Cái bí pháp này của ngươi đúng là phiền toái thật đấy.”

Ngư Kiều Kiều nói, sau đó cô lại phát một đạo truyền âm nhập mật ra ngoài.

Cửa phòng nhanh chóng bị mở ra. Một bán yêu ăn mặc theo kiểu nha hoàn bước vào, thi lễ với Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng.

Một lát sau, nha hoàn đó mang chăn màn ướt đẫm máu của Tống Thư Hàng ra ngoài, rồi lại đổi sang một bộ chăn drap mới cho hắn.

Đợi sau khi nha hoàn kia rời đi, Ngư Kiều Kiều nhìn về phía Thư Hàng:

"Sau khi bí pháp của ngươi khởi động thì sẽ có hiệu quả gì?"

"Đúng là thu hoạch được một chút... Kiều Kiều, cô có biết tiêu tục Tam Thế không?"

Tống Thư Hàng cầm sợi dây vàng mở miệng hỏi, nghe qua thì hình như là tổ chức chuyên vận chuyển bảo vật của các tu sĩ thời cổ thì phải?

"Tiêu cục Tam Thế á? À, cái này thì ta có biết, nhưng bây giờ bọn họ đổi tên rồi, giờ tên là công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế cơ... Nhưng hai mươi năm gần đây ít khi thấy bọn họ ra mặt nhận mấy đơn hàng ở Trái Đất lắm, bây giờ bình thường họ chỉ nhận mấy vụ làm ăn vận chuyển hàng trong vũ trụ thôi."

Ngư Kiều Kiều giới thiệu.

'Hành trình của chúng tôi chính là biển sao mênh mông vô tận kia!'

Không biết tại sao trong đầu Tống Thư Hàng lại nhớ đến mấy câu này.

"Vậy bọn họ có chi nhánh ở Hoa Hạ không?"

"Đương nhiên là có rồi, tông môn của bọn họ nằm ở Hoa Hạ đấy. Đúng rồi, ở khi Giang Nam này có một chi nhánh của bọn họ, lúc còn nhỏ phụ thân đã từng gửi đồ cho mẫu thân ta lúc bà tức giận bỏ đi ra ngoài vũ trụ, nên ta vẫn còn nhớ."

Ngư Kiều Kiều gật đầu.

Bình thường đàn ông mà cãi nhau với vợ thì cùng lắm là tức giận bỏ về nhà mẹ ruột thôi, mấy cô nàng trong giới tu chân mà tức giận một cái thì có thể trực tiếp chạy thoảng ra ngoài vũ trụ. Trước khi nguôi giận thì nói không chừng ngươi căn bản chẳng thể nào tìm thấy họ đâu.

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp:

“Nếu như có một món hàng gửi từ hơn 130 năm trước, đến giờ vẫn chưa đi lĩnh thì bây giờ có đi lĩnh được không nhỉ?”

“Hàng gửi từ 130 năm trước á? Cái này không thành vấn đề, đối với tu sĩ mà nói thì đây chỉ là chuyện rất đỗi bình thường. Nói không chừng nổi hứng một cái là sẽ bế quan ngay, một lần bế quan phải vài trăm năm, mà trong lúc bế quan thì lại không thể nào ký nhận hàng chuyển phát nhanh được. Cho nên công ty chuyển phát nhanh Tam Thế đó đã có lời cam kết sẽ giữ nguyên hàng gửi của khách hàng. Cụ thể ra sao thì còn phải đến chỗ bọn họ xác nhận thử thì mới biết được.”

Ngư Kiều Kiều giải thích:

“Nhưng bọn họ nhất định sẽ thu phí bảo quản tương đương đấy.”

“Ngư Kiều Kiều này, ngày mai chúng ta đến công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế đó xem thử đi!”

Tống Thư Hàng nói.

Lễ vật mà Trúc Quản Tử chuẩn bị cho đệ tử của hắn lại được bí pháp giám định cố ý nhắc tới, nhất định là thứ ngon lành cành đào lắm nhỉ?

“Không thành vấn đề.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Coi như báo đáp, ngày mai ngươi bảo bạn tốt của ngươi gõ bốn vạn chữ nhé?”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, đáp nhanh:

“Ta đi tắm trước đây!”

“Xế!”

Ngư Kiều Kiều giơ cái vuốt giữa lên với Tống Thư Hàng.

...

...

Ở tít ngoài biển Đông xa xôi.

Một vị thư sinh chắp hai tay sau lưng, trong đôi mắt đỏ rực của hắn tràn ngập vẻ điên cuồng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng yên bình.

Hai loại biểu lộ điên cuồng lẫn bình tĩnh đan xen lại với nhau, tạo thành khí chất rất đặc biệt của hắn.

Thư sinh lăng không bước đi, dường như đang tìm kiếm cái gì đó. Mỗi một bước bước ra đều lan ra một loại khí chất cao thủ.

Nhưng đột nhiên mặt của thư sinh tái nhợt, chợt nhăn nhó.

“Đau quá đau quá đau quá đau quá đau quá, lại đến nữa sao?”

Ở trên lưng của hắn lại toát ra một vết thương thật sâu, vết thương cũ còn chưa lành thì lại thêm vết thương mới rồi.

Thường bị như vậy sao?

Thế này bảo người ta sống kiểu gì đây?

Có tin ta mở cái cảm quan đồng bộ ra cho ngươi cũng nếm thử cơn đau đớn của ta hiện tại hay không!

Đương nhiên, cũng chỉ nghĩ mà thôi, thư sinh hiện tại tuyệt đối sẽ không mở giác quan đồng bộ ra. Hắn chỉ có thể cắn răng cố chịu cơn đau này

Chương 599: Nỗi Oan Này, Ta Cắn Răng Gánh!

Tống Thư Hàng mất máu nhiều quá nên sau khi tắm rửa sạch sẽ xong thì suy yếu nằm phịch lên giường ngủ thẳng thẳng cẳng để khôi phục trạng thái.

Mà lúc này, trong vũ trụ, lại có một Tống Thư Hàng khác đang gặp phải nguy cơ lớn.

Bởi vì trước đó bị Dược Sư hạ độc, toàn thân rơi vào trạng thái suy yếu, cho nên Đồng Quái Tiên Sư căn bản chẳng còn sức đâu mà phản kháng lại xích lực hỏa tiễn phi thiên pháp của Lưu Huỳnh Tiên Tử, thế là bị bắn thẳng vào trong vũ trụ luôn.

‘Haiz, đúng là rốt cuộc vẫn phải vào trong vũ trụ. Chết tiệt, nếu như không phải ta trúng độc của Dược Sư huynh dẫn đến suy yếu thì ta có thể hóa giải đạo thuật của Lưu Huỳnh Tiên Tử ngay lập tức ấy chứ. ’ Đồng Quái Tiên Sư buồn bực nghĩ thầm.

Đồng thời, tiên sư lại nhớ đến lời mà cái tên Bắc Hà Tán Nhân chết giẫm kia đã nói lúc chat ở trong nhóm: ‘Ta dám bảo đảm hắn (Đồng Quái Tiên Sư) bây giờ đang bay ra ngoài vũ trụ đấy, chỉ cần hắn vừa tiến vào trong vũ trụ là ta nắm chắc năm mươi phần trăm có thể chặn được hắn. ’

Người hiểu rõ ngươi nhất chính là kẻ thù của ngươi. Bây giờ thì Đồng Quái Tiên Sư tin sái cổ lời này rồi!

Bây giờ mình đã tiến vào trong vũ trụ rồi.

Nếu như Bắc Hà Tán Nhân thật sự có bố trí bẫy rập gì đó ở ngoài vũ trụ thì lỡ mình sơ ý để lộ chân thân ở ngoài vũ trụ thì nói không chừng sẽ bị mai phục của Bắc Hà Tán Nhân túm được mất.

Chỉ cần nghĩ tới cái cảnh bị các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu số 1 vây quanh thì Đồng Quái Tiên Sư lại rùng mình một cái.

Nói cách khác, tốt nhất là ta cứ giữ nguyên hình dạng của Thư Hàng tiểu hữu đi, mắc công bị các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu số 1 với cái tên Bắc Hà Tán Nhân kia tìm thấy. Đồng Quái Tiên Sư nghĩ thầm trong lòng.

Vậy nên Đồng Quái Tiên Sư lại càng thêm cẩn thận, giữ nguyên hiệu quả của thuật dịch dung, đồng thời còn cố ý làm cho mình tản ra khí tức của Tống Thư Hàng tiểu hữu nữa.

Bây giờ thì dù ba mẹ của Tống Thư Hàng cũng không thể nhìn ra hắn là hàng dỏm được.

Dịch dung thuật thần cấp đáng sợ như thế đấy.

Cứ như thế, lại xảy ra một chuyện khá là trùng hợp.

Chính bởi vì Đồng Quái Tiên Sư đang cố gắng hết sức phóng ra khí tức của Tống Thư Hàng tiểu hữu, cho nên khí tức của hắn lại hấp dẫn sự chú ý của một vị tu sĩ!

ấy chính là đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường!

Đường chủ đang trên đường quay về Vô Cực Ma Tông, hắn vừa bay về vừa rủa thầm ‘hắn đã nhớ kỹ khí tức của tên tiểu tu sĩ nhị phẩm kia rồi, đừng có mà để cho hắn gặp lại cái tên tiểu tu sĩ kia lần nữa, bằng không nhất định sẽ nện cho tên kia một trận ra trò! Phải mà rơi vào trong tay hắn thì hắn nhất định sẽ khiến cho tên tiểu tu sĩ kia muốn sống không được, muốn chết cũng không xong! ’

Đang lúc nghĩ thế thì hắn đột nhiên lại cảm ứng được cỗ khí tức này!

Là khí tức của cái tên tiểu tu sĩ chết bầm kia, không lẫn vào đâu được, hắn vẫn nhớ kỹ cổ khí tức này đây. Cho dù có cách trăm núi nghìn sông đi chăng nữa thì hắn cũng không bao giờ nhận lầm được.

Cái tên tiểu tu sĩ chết tiệt kia cũng đang ở quanh đây!

“Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, nay lại tự đến chẳng tốn công!

Đường chủ hít sâu một hơi, trên mặt của hắn lại lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, hôm nay hắn đang ấm ức lắm đây! Cứu thủ hạ thất bại, đám thuộc hạ cấp bậc kim đan chết như rạ, ngay cả linh hồn cũng bị một tên tiểu quỷ nhị phẩm siêu độ, sau đó lại bị con ả vu nữ tâm thần đuổi giết.

Trong lòng hắn dâng lên một ngọn tà hỏa, nếu như không xả ra thì nói không chừng sẽ trở thành tâm ma của hắn mất.

Giết chết tên tiểu tử kia, rút vong hồn của hắn ra, khiến cho hắn nếm thử những tra tấn tàn nhẫn nhất trên thế gian này.

Đường chủ lấy phi kiếm chuyên dụng của Vô Cực Ma Tông ra, nhanh chóng bay đến chỗ phát ra cỗ khí tức nọ.

Vài giây sau, đường chủ đã tiếp cận mục tiêu.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn quanh thì trông thấy cái tên tiểu tu sĩ nhi phẩm chết giẫm kia mặt mày tỉnh rụi tên Tống Thư Hàng kia đang sờ cằm, giống như đang suy nghĩ chuyện gì cao xa lắm.

Khí tức này cùng với cái bản mặt kia, cho dù lúc đó cách một bộ đồ du hành vũ trụ thì hắn vẫn có thể loáng thoáng nhìn ra được.

Không lẫn đi đằng nào được, chính là hắn!

“Tên tiểu tử chết giẫm kia, ta tìm thấy ngươi rồi!”

Đường chủ Cũu Nhãn Già Ma Đường tức giận gầm lên, thanh âm nọ thông qua truyền âm nhập mật, trực tiếp rót vào trong tai của Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư giật bắn người, nhìn về phía kẻ nọ:

“Đạo hữu này, ngươi tìm ai thế?”

“Còn dám giả vờ như không biết ta à? Ha ha ha ha... Thôi bỏ đi, dù sao thì hôm nay ta cũng sẽ giết chết ngươi mà thôi! Hãy nhận lấy cái chết đi!

Đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường cười lạnh, thanh phi kiếm đặc chế chuyên dụng của Vô Cực Ma Tông ở dưới chân thoắt cái đã bay lên, chém về phía Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư đần mặt ra, mẹ nó, cái quỷ gì đây? Vừa gặp đã vung kiếm là sao?

‘Chẳng lẽ là mai phục của Bắc Hà Tán Nhân à? ’

Chẳng lẽ cái tên Bắc Hà Tán Nhân kia lại thần cơ diệu toán như thế, ngay cả việc hắn ngụy trang thành bộ dạng của Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng bị mai phục của tên kia bắt được sao?

Không đúng! Đây tuyệt đối không phải là người của Bắc Hà Tán Nhân.

Sát ý trên người đối phương quá rõ ràng.

Sát ý trắng trợn thế này chứng tỏ đối phương thật sự muốn giết mình... Nói đúng hơn là muốn giết Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?

“Hãy giải quyết cho xong mối thù dám siêu độ hết đám thủ hạ của ta ngay hôm nay đi! Cái tên chết giẫm này!”

Đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường cả giận gầm lên, kiếm quang chém tới tấp.

Nghe tới đây thì Đồng Quái Tiên Sư lập tức hiểu ra mọi việc, hóa ra là thù oán do Thư Hàng tiểu hữu rước lấy!

Nhưng xem tình hình bây giờ thì hắn phải gánh nỗi oan này chắc rồi!

Nói đùa gì đó, bây giờ hắn vẫn đang trúng độc của Dược Sư huynh, rơi vào trạng thái suy yếu, lại còn bị Lưu Huỳnh Tiên Tử cột cứng ngắc phóng lên đây, chẳng né được đằng nào đây này.

Đây không phải chơi ta à?

Đáng chết, ta không muốn gánh cái oan này đâu nhé!

Keng!

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì phi kiếm của đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường đã chém tới bên cạnh Đồng Quái Tiên Sư, nhưng lại bị một tầng phòng ngự vô hình ngăn lại.

Phi kiếm kéo xẹt tạo thành một tia điện trong hư không.

Ngay sau đó, một kiếm cuồng nộ của đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường bị bắn ngược ra ngoài... đó chính là đạo thuật xích lực hỏa tiễn bao quanh Đồng Quái Tiên Sư do Lưu Huỳnh Tiên Tử để lại.

Có tầng bảo hộ này đỡ một kích thay cho Đồng Quái Tiên Sư, chỉ là sau một kiếm này thì lực đẩy kia cũng biến mất.

Còn Đồng Quái Tiên Sư thì rốt cuộc cũng khôi phục tự do.

Nhưng cái tự do này đến chẳng đúng lúc tẹo nào. Lúc này hắn đang ở trong trạng thí suy yếu, một thân thực lực chỉ có thể phát huy được có hai ba phần, mất đi tầng bảo hộ đó thì sẽ mệt lắm chứ chẳng chơi đâu.

Đường chủ thấy một kiếm chứa đầy cơn thịnh nộ của mình lại không làm gì được một tiểu tu sĩ nhị phẩm thì lại thẹn quá hóa giận, giận càng thêm giận.

“Chết đi!”

Lực lượng trong hồ linh lực của cơ thể hắn bây giờ đã khôi phục được khá nhiều, đã có thể thi triển được một số thần thông cấp bậc Chân Quân lục phẩm.

Trong lúc gầm lên thì đường chủ lại bước lên một bước. Đồng thời chân của hắn lại xuất hiện chân của ma tượng khổng lồ, nó to đến mức dẫm chân một cái là đạp nát cả đất bằng lẫn hư không.

Một cước này đạp xuống chỗ Đồng Quái Tiên Sư, muốn đạp nát hắn!

“Con mẹ ngươi, nếu như không phải ta đang ở trong trạng thái suy yếu thì ta nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

Đồng Quái Tiên Sư cắn răng, giơ tay bắn ra mười đạo que trúc.

Tất cả những que trúc kia đều là quẻ xăm dùng để xem bói, nhưng ở trong tay của Đồng Quái Tiên Sư thì trong nháy mắt được phóng ra chúng lại tạo thành quái toán đại trận. Qủe thăm ở giữa hư không tự động triển khai trận pháp dựa theo phương vị bát quái, hơn một trăm que trúc nhìn có vẻ như tầm thường lại có thể mượn lực lượng trong thiên địa, hóa thành một phòng ngự đại trận.

Nếu như không phải Đồng Quái Tiên Sư đang ở trong trạng thái suy yếu thì phạm vi và uy lực của đại trận này có thể được tăng cường gấp mười lần.

Tuy rằng hắn chuyên bói trật, nhưng không có ngĩa là tu vi của hắn ở phương diện khác sẽ yếu! Bói trật là vì nhân phẩm quỷ dị trên người hắn thôi chứ chẳng liên quan gì đến thực lực cả!

“Chút tài mọn mà thôi, chết đi cho ta!”

Đường chủ gầm lên, chân phải đạp thật mạnh, đôi chân ma tượng kia cũng đè xuống.

Bát quái chi trận của Đồng Quái Tiên Sư bố trí cũng bị giẫm nát.

Đồng thời, cỗ cự lực đủ để đạp nát hư không cũng đè ép về phía tiên sư với dư thế không giảm.

Tống Thư Hàng do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành bị đạp một cước ngay chính diện, sau đó giống như con kiến bị người ta đè bẹp:

“A a a a a a a~”

Ở giữa tiếng kêu gào thê lương đó, Tống Thư Hàng do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành bị đè bẹp lép.

Tống Thư Hàng phiên bản Đồng Quái Tiên Sư sắp tèo rồi sao?

“Hừ, cái tên chết giẫm kia, đừng tưởng như thế là xong. Mối thù siêu độ biết bao nhiêu thủ hạ của ta không hết dễ thế đâu, ta sẽ bắt vong hồn của ngươi lại, cho ngươi nếm thử thủ đoạn tra tấn tàn bạo nhất của Vô Cực Ma Tông.”

Đường chủ lạnh lùng nói.

Nói xong, thân hình của hắn chợt động, nháy mắt đã vọt đến bên cạnh thi thể của Tống Thư Hàng. Lại với tay rút một cái, muốn rút linh hồn ra khỏi thi thể.

Nhưng, một khắc sau, Đường Chủ sững người lại.

Vong hồn không rút ra được?

“Đáng ghét, lẽ nào là phân thân? Hay là có con rối thế thân ở đây?”

Đường Chủ siết chặt nắm đấm lại.

Hắn ngó nhìn xung quanh, nhưng cũng không tìm ra được bóng dáng của vị tu sĩ nhị phẩm kia, đến khí tức cũng biến mất tăm.

Đáng ghét, thế mà lại không thể giết chết được tên này!

Nhưng… nếu lần tới còn gặp lại, tuyệt đối sẽ giết chết hắn. Lần sau, đừng nghĩ lại có thế thân hay là mấy kiểu thủ đoạn thoát thân chạy trốn nữa!

Đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma Đường oán hận thu hồi phi kiếm của mình lại, chân đặt lên phi kiếm, trong chớp mắt đã bay xa ngàn dặm, biến mất khỏi nơi đó.

Ước chừng hơn mười phút sau.

Trong cõi hư không này, ngoài thi thể của Tống Thư Hàng ra thì không có bất kỳ biến ảo gì.

Đột nhiên, bóng dáng của Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường nhẹ nhàng xuất hiện ở phía sau một ngôi sao băng, nhìn kỹ cái cỗ thi thể kia.

Cỗ thi thể này vẫn không xảy ra biến hóa gì.

Đường chủ chau mày, cuối cùng hắn giơ tay ra, bắt lấy thi thể của Tống Thư Hàng, lại ngự kiếm lần nữa, bay về phía Vô Cực Ma Tông.

Bất luận cỗ thi thể này là thế thân cũng được, là phân thân cũng chẳng sao, tóm lại có liên quan với bản thể là được. Vô Cực Ma Tông bọn hắn có cách truy tìm ngược về bản thể từ phân thân hoặc thế thân.

Chỉ là sẽ tiêu tốn không ít chi phí, hơn nữa thời gian thế thân hoặc phân thân bị tiêu hủy không thể quá lâu, quá dài thì sẽ không cách nào bắt được chút tia 'liên hệ' kia.

Cho nên, Đường chủ gia tăng tốc độ nhanh chóng quay trở về.

“Lần sau khi mà gặp mặt, tuyệt đối phải cho tên tiểu tử kia chết không có chỗ chôn!”

…

…

Sau khi xác định Đường chủ biết mất không còn trông thấy đâu nữa, trong hư không, một trận bát quái ẩn hình bỗng hiện thân, Đồng Quái Tiên Sư với sắc mặt trắng bệch bỗng chui ra từ trong trận bát quái.

“Thật là nguy hiểm quá. Nếu không phải trên người bản thiên sư ta có không ít đạo cụ thì một cước này cũng có thể lấy đi cái mạng nhỏ này của bản thiên sư rồi. Lại nói, lẽ nào đây mới là lời giải thật sự cho quẻ Thượng Thiêm mà mình bói khi ở trên trái đất sao?”

Đồng Quái Tiên Sư buồn bực nói.

Đợi sau khi trở về trái đất, Tống Thư Hàng tiểu hữu nhất định phải cảm tạ hắn mới được. Hắn lại thay thế Tống Thư Hàng tiểu hữu nhận lấy một lần sát kiếp này.

“Vậy thì tiếp theo, phải quay về Trái Đất sao?”

Đồng Quái Tiên Sư suy tư, nhìn nhìn cái đai bằng tơ của Lưu Huỳnh Tiên Tử ở phía thắt lưng, còn có ấn ký bị tiên tử lưu lại trên người.

Thật không dễ xử lý chút nào. Mấy cái ấn ký này ở đây, một khi hắn vừa quay về trái đất thì sẽ bị Lưu Huỳnh Tiên Tử cảm nhận được ngay lập tức. Đến lúc đó nói không chừng tiên tử lại phải ngàn dặm xa xôi chạy tới, tặng cho hắn một phát xích lực hỏa tiễn phi thăng thuật ' ấy chứ.

“Vậy thì phải xóa sạch mấy cái ấn ký với cái đai bằng tơ này đi nhỉ?”

Trong lòng Đồng Quái Tiên Sư lại hiện lên ý nghĩ như vậy.

Nhưng ngay lập tức, hắn lại quăng cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Nếu như xóa sạch ấn ký, Lưu Huỳnh Tiên Tử tuyệt đối sẽ cảm nhận được ngay lập tức. Đến lúc đó, cô tuyệt đối sẽ cho rằng Tống Thư Hàng tiểu hữu đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Lỡ đâu cô hiệu triệu các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đang ở trong không trung, nếu họ ngay lập tức chạy đến chỗ tọa độ lưu lại ấn ký, thì há chẳng phải Đồng Quái Tiên Sư sẽ thành cá nằm trên thớt sao?

Cho nên, trước tiên không quay về trái đất nữa. Nếu đã vào trong vũ trụ rồi thì cứ bình tĩnh ở trong vũ trụ một thời gian.

Nhưng… cũng không thể lại sử dụng bộ dáng của Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi.

Ai mà biết được lúc ở trong vũ trụ Tống Thư Hàng tiểu hữu còn chọc tới chuyện gì.

Hắn đã gánh lấy một tai họa cho Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi, tuyệt đối đừng gánh tiếp tai họa thứ hai!

Vậy thì, đổi khuôn mặt đi vậy.

Tốt nhất là đổi giới tính, đổi thành nữ vậy. Nữ tu xinh đẹp ở trong hoàn cảnh xa lạ đều thơm hơn những tu sĩ nam một chút.

Vậy phải dịch dung thành dáng vẻ của ai mới tốt đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, trên điện thoại đặc biệt của Đồng Quái Tiên Sư truyền đến tiếng tin báo.

Tiên sư bây giờ rời khỏi trái đất vẫn chưa tính là quá xa, cái điện thoại này đã được cải tạo qua nên vẫn còn có thể nhận được tín hiệu.

Là tin tức trong nhóm Cửu Châu số 1, Lệ Chi Tiên Tử vừa ngoi

lên.

Không lâu trước đây, Đồng Quái Tiên Sư đưa Lệ Chi Tiên Tử vào danh sách theo dõi trong nhóm Cửu Châu số 1, chỉ cần Lệ Chi lên mạng thì hắn có thể trông thấy ngay lập tức.

Bởi vì lúc đó, hắn mua một cái pháp y quý giá tặng cho Lệ Chi Tiên Tử làm quà xin lỗi. Cho nên đặc biệt chú ý đến tiên tử, xem xem quà xin lỗi của mình có thu được kết quả gì hay không.

Bây giờ, Lệ Chi Tiên Tử còn trong danh sách đối tượng theo dõi của Đồng Quái Tiên Sư.

Lệ Chi Tiên Tử gửi hai bức hình xinh đẹp như thường lệ, là ảnh ở Bắc Cực với mấy con chim cánh cụt.

Hôm nay, Lệ Chi Tiên Tử vẫn xinh đẹp như hoa.

Quyết định rồi... Sẽ dịch dung thành hình dáng của Lệ Chi Tiên Tử vậy!

Tại sao sau khi hắn bị Lệ Chi Tiên Tử đánh cho một trận, vẫn còn muốn dịch dung thành hình dáng của cô cơ chứ? Đó là vì Lệ Chi Tiên Tử là thành viên duy nhất trong nhóm Cửu Châu số 1 đã được hắn xác định, có thể dùng bảo vật để 'mua chuộc'.

Cứ coi như lại bị cô phát giác ra mình dịch dung thành hình dáng cô lần nữa, nhưng chỉ cần kịp thời gửi quà xin lỗi thì sẽ không có vấn đề gì.

Vì Đồng Quái Tiên Sư nghĩ như vậy, nên hắn bắt đầu tiến hành dịch dung hoán trang trong vũ trụ.

Cũng chỉ trong thời gian mười mấy phút, trong vũ trụ ít đi một Tống Thư Hàng, lại có thêm một Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp.

Kỳ thực, Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn có thể tùy ý dịch dung thành một nữ tu nào đó.

Nhưng, không biết vì sao, mấy năm gần đây Đồng Quái Tiên Sư rất ít khi dịch dung 'gương mặt nguyên gốc', mà ngày càng thích dịch dung thành các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, hoặc là hình dáng của các nhân vật khá có tiếng trong tiên giới, làm không biết chán.

Còn về phần nguyên nhân... Có lẽ là khoảng thời gian này sở thích, hứng thú của hắn bị ảnh hưởng chăng?

“Biến thành Lệ Chi Tiên Tử, vốn không thể tiếp tục gọi mình đi chịu trận rồi!”

Đồng Quái Tiên Sư cười mỉm một cái, nụ cười giống Lệ Chi Tiên Tử trong bức ảnh đến tận xương tủy!

**

Mặt trời ló dạng.

Tống Thư Hàng mệt mỏi bò dậy khỏi giường, hôm qua mất quá nhiều máu, vẫn luôn cảm thấy cơ thể có chút suy yếu.

“Dậy rồi à? Chuẩn bị đi, ta dẫn ngươi đến chi nhánh công ty chuyển phát nhanh Tam Thế Toàn Cầu đi.

Ngư Kiều Kiều bật dậy từ trên bệ cửa sổ, rơi xuống trên vai Tống Thư Hàng.

Mau đi xem năm đó Trúc Quản Tử trưởng lão đã để lại thứ gì mới được!

Chương 600: Kiều Kiều, Ta Không Thể Nào Nuốt Thêm Bùn Đất Nữa Đâu

Bữa sáng là do Ngư Kiều Kiều bảo đầu bếp đặc biệt chuẩn bị những món bổ máu cho Tống Thư Hàng, dùng để bù đắp cho lượng máu đã chảy ngày hôm qua.

Sau khi ăn sáng xong, Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều bắt đầu luyện công buổi sáng.

Thời điểm tốt nhất của một ngày chính là vào lúc sáng sớm.

Tống Thư Hàng ôn tập lại hết một lượt toàn bộ những công pháp mà mình học, cảm thấy thể chất lại tăng lên một chút.

“Đã đi được chưa?” Ngư Kiều Kiều lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng thu công, phun ra một ngụm trọc khí:

“Được rồi, chúng ta đi thôi! Mà đi thế nào? Có gần không?”

Nếu như cái “công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế” kia ở tận khu Giang Nam, vậy bây giờ lái xe qua đó hay là đi bộ đây?

“Nắm chặt lấy ta, ta đưa ngươi qua đó.” Ngư Kiều Kiều cười nói. Dứt lời, cô nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống vai Tống Thư Hàng.

“Muốn ngự kiếm bay qua đó sao?” Tống Thư Hàng hỏi, hắn nắm Ngư Kiều Kiều kiểu gì đây? Nắm chặt cô trong lòng bàn tay hay sao?

Ngư Kiều Kiều lắc đầu, nói:

“Không phải, công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế không ở trong vũ trụ.”

Trong lúc nói, móng vuốt nhỏ của Ngư Kiều Kiều bám chặt lấy tai Tống Thư Hàng, đây là vị trí mà cô nắm được thuận tay nhất. Sau đó lại nói:

“Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu đây?” Tống Thư Hàng hỏi. Không ở trong vũ trụ, lại muốn mình nắm chặt lấy Ngư Kiều Kiều, cái công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế kia rốt cuộc ở đâu đây?

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên 'bùm! ' một cái, Tống Thư Hàng trông thấy trước mắt mình đã xuất hiện từng mảng sương trắng, ôm trọn lấy hắn và Ngư Kiều Kiều.

Ngay sau đó, làn sương trắng dung nhập vào cơ thể bọn họ, khoảng hai giây sau, lại đồng hóa cơ thể của cả hai người họ thành trạng thái 'làn sương'. Trạng thái này khá giống với trạng thái linh hồn.

Không chỉ có cơ thể của hắn, mà đến ngay cả các vật phẩm khác của hắn như quần áo hay túi thu nhỏ nhất thốn chỉ xà cũng bị đồng hóa.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều khẽ quát một tiếng:

“Địa Độn Chi Thuật!

Một sau đó, Tống Thư Hàng trông thấy mặt đất dưới chân mình giống như đã tan ra một nửa, hắn và Ngư Kiều Kiều thoắt cái đã lọt thỏm trong lòng đất.

Lòng đất như hóa thành đại dương, hắn và Ngư Kiều Kiều bơi trong lòng đất, hơn nữa hắn còn có thể thấy loáng thoáng những thứ trong phạm vi mười mét, dù có cảm giác mông lung như ngắm hoa trong sương vậy.

Đây chính là 'Địa Độn Thuật' sao? Lại có thể biến mặt đất ở bên người thành thể lỏng, à không đúng, không phải là mặt đất hóa thành thể lỏng, mà là cơ thể hắn và Ngư Kiều Kiều phát sinh ra biến hóa.

Tống Thư Hàng lập tức ngộ ra, đối với cơ thể bây giờ của bọn họ mà nói, mặt đất giống như là một dạng thể lỏng, khiến cho bọn họ có thể chui xuống.

Tống Thư Hàng còn cho rằng 'Địa Độn Thuật' khiến tu sĩ di chuyển rất nhanh ở trong lòng đất như một con giun. Không ngờ rằng Địa Độn Thuật lại thần kỳ đến như thế.

Xuyên qua tầm mắt trong làn sương mù, hắn có thể trông thấy một vài sự vật trong tầng đất. Giun dế, các loại côn trùng kỳ quái, còn có một vài rễ vây thực vật. Có điều không trông thấy đá, bởi vì đá cũng nằm trong phạm vi của Địa Độn Thuật, sẽ bị tầm nhìn xuyên thấu.

Lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng sinh ra nỗi xúc động muốn học loại pháp thuật thần kỳ này.

Dù sao là công ty chuyển phát nhanh của tu sĩ, đối tượng phục vụ cũng là tu sĩ, cho nên không thể hiện thân một cách đường hoàng trước mặt người thường được. Dưới lòng đất chính là nơi ẩn giấu mình tốt nhất, điều này cũng dễ hiểu.

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy tai đau buốt, không biết vì sao Ngư Kiều Kiều lại dùng lực bấu chặt lấy vành tai của hắn.

Tống Thư Hàng không dám quay đầu để nhìn Ngư Kiều Kiều, bởi vì bây giờ hắn mà quay đầu thì Ngư Kiều Kiều đang nắm chặt lấy tai hắn sẽ bị hất văng đi mất. Lỡ Ngư Kiều Kiều bị hất văng đi mất rồi, hắn và Ngư Kiều Kiều bị đứt liên kết, vậy thì hắn không cách nào giữ được trạng thái 'Địa Độn Thuật' nữa, đến lúc này, chẳng phải hắn sẽ bị kẹt ở trong lòng đất hay sao?

Cho nên, hắn sử dụng truyền âm nhập mật để hỏi thử:

“Kiều Kiều, xảy ra chuyện gì thế? Sao lại dùng sức véo ta như thế?”

Ngư Kiều Kiều đáp lại rất nhanh:

“Không có gì, chỉ là vừa rồi lúc ta gia tăng tốc độ địa độn, phía trước mặt xuất hiện một kiến trúc nhân tạo, dọa ta một phen. Sau đó ta mới thắng gấp, nên bất giác mạnh tay một chút ấy mà.

Trong phạm vi thị giác của Tống Thư Hàng, lại không hề trông thấy bóng dáng 'kiến trúc' nào. Hiển nhiên, trong trạng thái địa độn, phạm vi nhìn thấy của Ngư Kiều Kiều xa hơn Tống Thư Hàng.

“Là kiến trúc gì thế? “Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Nhìn qua thì có lẽ là một trạm tàu điện ngầm… Theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, tu sĩ chúng ta muốn có một nơi tu luyện thanh tịnh cũng khó hơn. Đám hải tộc bọn ta còn đỡ hơn một chút, chứ tu sĩ loài người thì cực kỳ nhức đầu. Trước kia, đám tu sĩ chỉ cần ngồi trong thâm sơn cùng cốc là không cần phải lo lắng có người làm phiền. Nhưng bây giờ, thâm sơn cùng cốc có thể ở lại ngày càng ít, đến cả dưới lòng đất, trên bầu trời, dưới lòng biển cũng đều có dấu vết của loài người. Rất nhiều tu sĩ có bản lĩnh đều tự mở dị không gian, đưa hết cả sơn môn cùng linh mạch vào đó.” Ngư Kiều Kiều lên tiếng đáp.

Tống Thư Hàng cười khan vài tiếng.

“À đúng rồi, tiếp theo nên hạn chế nói chuyện với ta, ta phải chuyên tâm duy trì 'Địa Độn Thuật', không ngờ mang theo một người Địa Độn Thuật cùng còn mệt hơn cả mang theo mười người ngự kiếm bay đi. Ta không thể phân tâm nữa.” Ngư Kiều Kiều nói.

“Không sao!” Tống Thư Hàng lập tức ngậm miệng lại, không dám nhiều lời thêm nữa. Lỡ như bị kẹt lại ở trong lòng đất thì phải làm thế nào? Hãy nghĩ đến sự an toàn tính mạng của bản thân, lúc này tuyệt đối đừng làm phiền đến Ngư Kiều Kiều.

Tiếp tục địa độn.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh biến hóa rất nhanh, nhưng bởi vì không có vật tham chiếu, nên hắn cũng không biết mình và Ngư Kiều Kiều bây giờ đã địa độn được đến đâu.

Đúng lúc này, đột nhiên, tai hắn lại đau nhói.

“Lại sao thế? Ngư Kiều Kiều?” Tống Thư Hàng vô thức hỏi.

Nhưng, Ngư Kiều Kiều không hề phát ra tiếng trả lời.

Tống Thư Hàng phát hiện trên cơ thể mình xảy ra một vài biến hóa. Mặt đất ở xung quanh đang chuyển động.

Lúc Địa Độn Thuật vừa mới khởi động, hắn còn cho rằng mặt đất dưới chân mình hóa thành thể lỏng nhưng trên thực tế đó là ảo giác của hắn, cái biến hóa không phải là mặt đất, mà là cơ thể bọn họ.

Bây giờ, Tống Thư Hàng có thể khẳng định trạng thái thể lỏng hiện lên ở lòng đất xung quanh là bùn nhão!

Cơ thể của Ngư Kiều Kiều và hắn vẫn lướt nhanh giữa tầng đất nghi lòa bùn nhão này.

Nhưng xuyên qua trong lớp bùn nhão, Ngư Kiều Kiều lại càng bị tiêu hao nhiều hơn. Bây giờ đang cắn răng đi cho nhanh, không kịp trả lời Tống Thư Hàng.

Sau khi lại xuyên qua một đoạn đường, Ngư Kiều Kiều mới trả lời:

“Không được rồi, đoạn đường này tiêu hao quá lớn, ta sắp không trụ vững nữa rồi.”

“Cái gì?”

Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn. Chị hai à, ta gọi cô một tiếng chị đã được chưa? Đừng có dọa ta nha! Ta không muốn mắc kẹt trong lòng đất đâu đấy.

“Cố chịu nha, phía trước không xa có một con sông ngầm, chúng ta cứ tới đó nghỉ ngơi một chút trước đã!”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Sau đó, Ngư Kiều Kiều bay thật nhanh, xông kích về phía trước.

Sau khoảng hai mươi giây.

Ngư Kiều Kiều mang theo Tống Thư Hàng dồn sức nhảy về phía trước, cuối cùng thành công nhảy vào trong con sông ngầm đó.

Bùm, những bọt nước bắn tóe lên từ trong lòng sông ngầm.

“Ha ha ha, được cứu rồi.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì, cơ thể cô luồn vào trong làn nước, bơi lội một vòng. Cá vào biển lớn, thật là thoải mái.

Nhưng Tống Thư Hàng ở bên cạnh cô lại tái mặt.

Ngư Kiều Kiều cất tiếng hỏi:

“Thư Hàng, ngươi làm sao thế?”

“Kiều Kiều, chúng ta còn cách điểm cuối bao xa nữa?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ khổ sở.

“Còn hai phần ba quãng đường nữa.” Ngư Kiều Kiều suy nghĩ một chút rồi mới đáp.

“Ta nghĩ, ta không xong rồi.”Tống Thư Hàng nhẹ thở dài một hơi, hắn sờ sờ lên bụng mình:

“Ta sắp không thể nuốt thêm được nữa rồi.”

“Cái gì?” Đôi mắt nhỏ của Ngư Kiều Kiều chớp chớp, nghi hoặc hỏi.

“Bùn, ta muốn nói… Ta không thể nuốt thêm tí bùn nào được nữa!”

Tống Thư Hàng nói, đưa ngón tay vào trong miệng, muốn nôn thứ ở trong ra.

Ngư Kiều Kiều lập tức thấy vô cùng khó xử.

…

…

Tại lúc nãy, trong khoảng thời gian hai mươi giây cuối cùng lúc Ngư Kiều Kiều gia tăng tốc độ chạy nước rút, Tống Thư Hàng hoảng sợ phát hiện ra 'Địa Độn Thuật' có vấn đề.

Trạng thái 'vụ hóa' ở vị trí miệng hắn bắt đầu suy yếu đi, tuy rằng vẫn duy trì được 'vụ hóa', có thể miễn cưỡng duy trì hiệu quả của địa độn, nhưng trong quá trình địa độn lại xuất hiện một vài việc ngoài ý muốn. Nước bùn ở xung quanh Tống Thư Hàng xộc thẳng vào trong miệng hắn!

Tống Thư Hàng đã uống đầy một bụng nước bùn.

Hắn nhanh chóng ngậm chặt miệng lại nhưng lúc này, trạng thái 'vụ hóa' ở vị trí mũi của hắn cũng bắt đầu suy yếu.

Nước bùn, lại trực tiếp xộc thẳng vào trong mũi hắn!

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay ra bịt chặt lấy mũi và miệng mình, hắn cũng không muốn trở thành tu sĩ bị chết ngạt trong nước bùn khi đang độn thổ.

Sau khi bịt chặt lấy mũi và miệng, nước bùn cũng không còn xộc vào trong miệng và mũi hắn nữa.

Ngay lúc đó Tống Thư Hàng thầm thở phào.

Nhưng vừa mới thở phào được một cái, thì chuyện đáng sợ lại xảy ra. Nước bùn này lại trực tiếp xuất hiện ở trong bụng hắn!

Giống như nước bùn này biết đạo thuật không gian vậy, xuyên qua lớp da bụng của hắn rồi chui thẳng vào trong.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không cách nào lý giải được tại sao!

Hiệu quả của 'Địa Độn Thuật' ở miệng và mũi bị mất đi, tại sao bùn lại có thể trực tiếp xuất hiện trong bụng hắn cơ chứ? Cái này thật phi khoa học mà!

À, đúng rồi, tu chân vốn là thứ vượt khoa học mà.

Nhưng đây cũng không 'tu chân' nhé! Trạng thái vụ hóa Địa Độn Thuật trên bụng hắn lại không hề giải trừ mà! Dựa vào cái gì mà nước bùn này lại có thể trực tiếp chui thẳng vào trong bụng hắn cơ chứ?

Chẳng lẽ ngoại trừ miệng ra, thì bất cứ vị trí nào trên cơ thể mà bản thân hắn chưa phát giác ra đều mất đi hiệu quả vụ hóa của Địa Độn Thuật hay sao?

Dù sao bất kể là nguyên nhân gì đi nữa, nước bùn cũng vẫn chui đầy một bụng Tống Thư Hàng rồi.

Đến cuối cùng, sau khi Ngư Kiều Kiều dẫn hắn xuyên qua tầng bùn nhão, đất bùn cũng bắt đầu có mặt trong bụng của Tống Thư Hàng.

Đậu xanh rau má!

Đến cuối cùng, trong dạ dày của Tống Thư Hàng toàn là bùn đất.

…

…

Bây giờ, Tống Thư Hàng đã quăng cái ý niệm muốn học Địa Độn Thuật ra khỏi đầu mình. Cho dù sau này có muốn học thì nhất định phải có điều kiện đảm bảo rồi mới học.

Cảm giác một bụng chứa toàn bùn đất thật là đau đớn quá đi mất.

…

…

Giằng co tầm năm phút, dưới sự giúp sức của Ngư Kiều Kiều dùng pháp thuật thủy hệ, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng giải quyết được cái bụng toàn bùn đất kia.

Giờ khắc này, hắn cuối cùng cũng thể nghiệm được cái nỗi khổ của bá tánh trong cảnh chiến tranh loạn lạc thời cổ đại rồi. Phải đói đến cỡ nào thì mới có thể ăn đất đây!

“Thư Hàng, chúng ta còn muốn tiếp tục đi về trước nữa không?” Ngư Kiều Kiều đặc biệt ý tứ hỏi. Cô đánh giá cao tu vi Địa

Độn Thuật của mình.

Chủ yếu là cô mang hai dòng máu Giao Long và Ngư Kiều của thủy hệ, tinh thông đạo thuật thủy hệ.

Và đừng quên rằng, trong ngũ hành… thổ khắc thủy!

Ngư Kiều Kiều có thể học được Địa Độn Thuật cũng đã là nhờ có 'huyết mạch Giao Long' giúp đỡ.

Bây giờ, cô lại còn mang theo một người cùng tiến hành địa độn, đúng là hơi vượt quá khả năng của cô.

“Tiếp tục! Cũng đã đi được một phần ba quãng đường rồi, không thể phí công vô ích!”

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng nói.

Ngư Kiều Kiều:

“Nhưng lỡ như ta không trụ được nữa, ngươi sẽ lại phải ăn bùn đất vào trong bụng đấy.”

“Chuyện này dễ xử lý.”Tống Thư Hàng đề nghị:

“Kiều Kiều, đoạn đường tiếp theo, chúng ta sẽ chia nó làm bốn. Khi đi được mỗi một phần tư quãng đường, chúng ta sẽ tìm một nơi để dừng lại nghỉ một chút. Nếu như không tìm được nơi để nghỉ ngơi, vậy thì tranh thủ lúc hiệu quả Địa Độn Thuật của ngươi vẫn còn, chúng ta động thủ làm nổ ra một cái hang động dùng để nghỉ ngơi!

“Được, cứ làm như vậy đi.”Ngư Kiều Kiều gật đầu đáp.

Vì vậy, sau khi tiếp tục nghỉ thêm năm phút, Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng lại địa độn lần nữa!

**

Một giờ sau.

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều cuối cùng cũng thuận lợi đến được cửa vào nơi cần đến. Đó là một thông đạo vừa cao vừa rộng.

Lúc Ngư Kiều Kiều thốt ra hai chữ 'đến rồi' từ trong miệng, hai hốc mắt Tống Thư Hàng lại rơm rớm.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Ngư Kiều Kiều, hai người tiến vào trong thông đạo, đi về phía vị trí chi nhánh 'Công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế' ở khu Giang Nam.

Rất nhanh, hai người đã đến được lối đi cuối cùng trong thông đạo.

Nhưng thứ xuất hiện ở trước mắt họ lại không phải là chi nhánh của 'Công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế', mà là một cái động trống cực kỳ khổng lồ.

Bên trong chẳng có lấy ma nào!

“Công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế đâu?”

Ngư Kiều Kiều ngu người, khi còn bé cha cô đã dẫn cô qua đây, rõ ràng chính là nơi này, không hề sai mà!

Tống Thư Hàng nhìn vào trong cái động rỗng lớn này, hiển nhiên, chỗ này đúng là là chi nhánh 'Công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế' dưới lòng đất, nhưng bây giờ cả chi nhánh đều đã biến mất.

“Chẳng lẽ, chi nhánh Công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế ở chỗ này đã bị người ta phá hủy rồi sao?”

Ngư Kiều Kiều nhìn thẳng vào cái động rỗng cực lớn trước mắt, hết sức nghi hoặc.

“Không có dấu vết chiến đấu đâu.”

Tống Thư Hàng tìm kiếm một vòng ở trong động rỗng, rất nhanh, hắn trông thấy ở trong một góc khuất của động rỗng này có ánh sáng:

“Kiều Kiều, hình như bên kia có gì kìa!”

“Đi xem xem.” Ngư Kiều Kiều đáp.

…

…

Hai người vội vàng chạy đến nơi phát ra thứ ánh sáng ấy.

Ở nơi đó có khắc hai trận pháp cỡ nhỏ.

“Trận pháp ở bên trái là Tụ Linh trận, trận pháp còn lại xem không hiểu, hình như là trận pháp hỏa hệ dùng để chiếu sáng thì phải?!”

Ngư Kiều Kiều nói.

Trận pháp dùng để chiếu sáng á?

Cả chi nhánh của Công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế đã biến mất rồi, nhưng còn để lại một cái trận pháp chiếu sáng ở nơi này, lẽ nào ở phía dưới này có thứ gì đó sao?

Tống Thư Hàng vươn tay ra, lục lọi phía dưới cái trận pháp chiếu sáng kia.

“Có thứ gì đó!”

Hắn nhanh chóng phủi phủi lớp đất bụi ở dưới trận pháp chiếu sáng.

Rất nhanh, một món có hình dạng tấm kim loại được Tống Thư Hàng rút ra.

Ngư Kiều Kiều: “…”

Tống Thư Hàng: "..."

Chương 601: Viên linh thạch tứ phẩm cuối cùng

Trên tấm bảng kim loại đó có khắc năm 2009, nói cách khác mười năm trước công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế đã chuyển chỗ rồi, lại còn chuyển đến chỗ Building Phồn Hoa nào đó trong một khu phố sầm uất ở khu Giang Nam nữa.

Công ty chuyển phát nhanh của tu sĩ đáng lý ra phải giữ bí ẩn với người bình thường chứ? Sao tự dưng lại chuyển thẳng đến khu đông đúc của người phàm thế này, im lặng nằm trong lòng đất không phải tốt hơn à?

Hốc mắt của Tống Thư Hàng lập tức ươn ướt. Rốt cuộc hắn phải trải qua Địa Độn thuật tàn khốc như thế, bị ăn phải nhiều đất như thế, chịu lắm khổ đau như thế để làm gì kia chứ?

Ngư Kiều Kiều cũng cảm thấy xấu hổ lắm. Đúng là khi còn bé cô đã đích thân theo cha mình đến nơi này một chuyến, nhưng đó là chuyện của hơn ba bốn mươi năm trước cơ.

Cô lén lút đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái, Tống Thư Hàng như gặp phải đả kích gì nặng nè lắm, mặt cũng đần thối ra rồi kìa.

“Khụ!”

Ngư Kiều Kiều ho khan một tiếng:

“Thư Hàng này, bây giờ chúng ta có đi đến building kia không?”

“Đương nhiên là phải đi rồi!”

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi. Chịu nhiều vất vả đau khổ như thế, lẽ nào lại từ bỏ món hàng của Trúc Quản Tử trưởng lão hay sao?

Hắn sẽ không từ bỏ đâu!

Cái câu dã tràng se cát này không thuộc về hắn.

Ý chí cứng rắn như sắt thép của hắn sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như thế đâu.

“Vậy chúng ta nghỉ ngơi một chốc rồi quay lại mặt đất nhé.” Ngư Kiều Kiều nói.

“Được!” Tống Thư Hàng đáp.

Quay lại mặt đất thì lại phải dùng đến Địa Độn thuật tiếp.

Tống Thư Hàng cảm giác ngoại trừ chứng sợ độ cao ra thì có lẽ sau này mình có thể bị thêm chứng sợ độ sâu rồi, chỉ cần nghĩ tới cảnh ở trong lòng đất thì hắn sẽ xuất hiện tình trạng nhũn giò luôn ấy chứ.

Nửa giờ sau.

Dưới một bóng cây ở khu vực khá hẻo lánh của khu Giang Nam đột nhiên có một đạo thân ảnh lẳng lặng xuất hiện. Đó chính là Tống Thư Hàng dùng địa độn quay về.

Vì giảm bớt tiêu hao của Địa Độn thuật, nên lần này Ngư Kiều Kiều chọn cách đào thẳng một đường lên mặt đất.

Trên đường quay về lần này lại chui qua một mạch nước ngầm ở dưới đất, thế nên toàn thân Tống Thư Hàng cũng ướt nhẹp.

Ngư Kiều Kiều ỉu xìu ở trên bả vai hắn, địa độn suốt gần ba giờ đồng hồ, nên bây giờ cô đang ở trong trạng thái mệt mỏi, toàn thân mềm oặt. Cô yếu ớt nói:

“Đi ra khỏi cái công viên này thì chính là đường lớn rồi đấy, chúng ta có thể thuê xe đến building Phồn Hoa kia.”

“Được, ta đi gọi xe taxi.”

Tống Thư Hàng sờ lên túi tiền của mình, may mà lần này có cầm theo tiền ra ngoài.

“Ta phải nghỉ ngơi một chút cái đã, sau khi đến nơi thì hãy gọi ta.”

Ngư Kiều Kiều nói xong thì lại duỗi móng vuốt của mình bấu lên người của Tống Thư Hàng. Ngay sau đó, nước dính trên người của Tống Thư Hàng biến thành hơi nước trắng đục bốc lên rồi biến mất.

“Cô vất vả rồi, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Tống Thư Hàng cảm kích nói với cô. Tuy rằng bởi vì Địa Độn thuật của Ngư Kiều Kiều mà hắn đã phải chịu khổ lẫn ăn vào không ít bùn đất, nhưng toàn bộ chuyến đi này Ngư Kiều Kiều cũng đã giúp hắn rất nhiều, làm người thì phải biết uống nước nhớ nguồn.

Hơn mười phút đồng hồ sau.

Tống Thư Hàng thanh toán tiền xe, bước xuống khỏi taxi.

Trước mắt hắn là một khu vui chơi giải trí, cũng chính là cái building Phồn Hoa đó.

Trước khi bước vào tòa nhà, Tống Thư Hàng còn nhủ thầm: “Mong là công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế kia đừng có chuyển địa điểm thêm đợt nữa.”

Bước vào building Phồn Hoa, vô thang máy, ấn nút lên tầng 30.

Sau khi bước ra khỏi thang máy, Tống Thư Hàng nhìn về phía cuối hành lang, nhưng nó thoạt nhìn giống như là một tầng lầu bị vắng vẻ, không có lắp đặt thiết bị gì, cũng chẳng có bóng dáng ai.

Tống Thư Hàng chợt có dự cảm không tốt.

“Không phải là lại chuyển chỗ rồi đấy chứ?”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt ra nhìn.

Có tin là hắn lăn ra ăn vạ ngay tại chỗ này luôn không!

Ngư Kiều Kiều mở mắt ra, nhìn tầng lầu trống hoác một cái rồi cười nói:

“Hì hì, đây chỉ là loại pháp thuật che mắt đơn giản nhất mà thôi, Thư Hàng ngươi thử vận chuyển chân khí một cái rồi nhìn lại là rõ thôi ấy mà.”

Cho dù đã chuyển đến khu vực đông đúc đi chăng nữa, nhưng dù sao thì nó cũng là công ty chuyển phát nhanh chỉ phục vụ tu sĩ, trong tình huống bình thường sẽ không nhận hàng chuyển phát nhanh của người bình thường.

Cho nên vẫn cần phải dùng pháp thuật che mắt, tránh cho có người thường sơ ý đi vào.

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì vận chuyển chân khí, tập trung tinh thần lực nhìn về phía tầng lầu trống trơn đó.

Lần này thì hắn đã nhìn thấy bộ dạng thật sự của tầng lầu rồi.

Cuối hành lang là một cánh cổng lớn bằng đồng xanh, ở chỗ cửa ra vào có hai pho trông hệt như tượng binh mã, nó là pháp bảo thuộc loại tượng gỗ bảo hộ.

Nhìn thì có vẻ khá vắng lặng, dù sao thì số lượng tu sĩ cũng chẳng có mấy ai, hơn nữa nơi này chỉ là một cái phân bộ, đương nhiên không thể đông người ra vào như mấy công ty chuyển phát nhanh bình thường được rồi.

Tống Thư Hàng đi dọc theo hành lang, bước đến trước cánh cửa bằng đồng xanh kia.

Trong mắt của hai bức tượng người kia có ánh sáng lóe lên, xác nhận thân phận tu sĩ của Tống Thư Hàng, sau đó để mặc hắn tự nhiên đẩy cánh cửa đồng ra.

Vừa vào cửa xong là lập tức có một giọng nói véo von vang lên:

“Ơ, có khách đến à? Hiếm khi có tận hai vị khách cùng đến thế này lắm đấy.”

Bên trong cánh cửa bằng đồng xan kia là một đại sảnh mang phong cách cổ điển, trong đó có một cô gái mặc sườn xám mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng nói.

Cô chính là người phụ trách ở chi nhánh của công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế này.

Còn ở trước mặt cô thì lại có một vị đạo nhân râu tóc trắng phau, đang cắm cúi viết đơn chuyển phát nhanh.

Vị đạo nhân này có thực lực cực kỳ cường đại, hơn nữa chắc là đang ở giai đoạn sắp sửa tấn giai, nên không thể nào thu liễm khí tức toàn thân lại được, cứ thả cho nó tản ra…

Khí tức mà hắn phát ra đã vượt xa cấp độ của kim đan ngũ phẩm bình thường đổ lên, chắc là một vị tu sĩ đã sắp sửa trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm rồi.

Cỗ khí tức do hắn phát ra khiến cho tu sĩ nhị phẩm nho nhỏ như Tống Thư Hàng cảm giác áp lực nặng nề.

Lúc này, vị đạo nhân tóc trắng đang cúi đầu ghi đơn chuyển phát nhanh mới tò mò quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng một cái. Tu sĩ nhị phẩm bình thường mà ở dưới luồng khí tức khó có thể thu liễm của hắn thì đã sớm mềm nhũn cả hai chân ra rồi, không ngờ tên tiểu tử này vẫn có thể trụ được.

Đạo nhân tóc trắng nọ nở nụ cười hiền lành với Tống Thư Hàng, sau đó giao mớ đơn chuyển phát nhanh đã viết xong lại cho cô gái mặc sườn xám kia rồi hỏi:

“Cần bao nhiêu linh thạch?”

Cô gái mặc sườn xám kia nhìn địa chỉ xong bèn đáp: “Khoảng cách hơi xa, một viên linh thạch ngũ phẩm.”

“Được, xin mang hàng chuyển phát nhanh gửi đi sớm một chút. Vì vật này khá gấp đấy.” Đạo nhân tóc trắng nói.

“Xin ngài cứ yên tâm, công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế của chúng tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để gửi món hàng chuyển phát nhanh này đi.” Cô gái mặc sườn xám kia cam đoan.

“Cảm ơn.”

Vị đạo nhân tóc trắng nọ đứng dậy, rời khỏi đại sảnh của công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế.

Trên đường đi, vị đạo nhân đó có đi lướt qua sát người với Tống Thư Hàng vừa mới bước vào.

Lúc đi qua bên cạnh Tống Thư Hàng, đạo nhân tóc trắng nọ đột nhiên khựng lại một chút.

Mũi hắn giật giật ngửi một cái, ngửi thấy một mùi khá đặc biệt, ấy chính là mùi Huyết Ma của ngoại vực Thiên Ma!

Trong mắt của vị đạo nhân tóc trắng kia lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng tia kinh ngạc này chỉ lóe lên một cái mà thôi.

Hắn quay sang mỉm cười với Tống Thư Hàng rồi rời khỏi đại sảnh này.

Tống Thư Hàng đi tới trước mặt của cô gái mặc sườn xám kia.

“Xin chào! Xin hỏi quý khách muốn gửi đồ đến hành tinh nào thế?”

Cô gái mặc sườn xám kia chủ động hỏi.

Công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế nay đang dốc sức phát triển hoạt động chuyển hàng ngoài vũ trụ. Chuyển đồ trong phạm vi trái đất họ chẳng nhận nữa rồi, trừ phi là món hàng cực kỳ đặc biệt nào đó.

Đương nhiên, công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế cũng không bỏ hết mấy mối làm ăn trên trái đất. Bọn họ còn nhiều công ty con lắm. Thường thì mấy mối làm ăn trong phạm vi trái đất họ đều giao cho các công ty con chịu trách nhiệm cả.

Công ty con của bọn họ không chỉ nhận mối từ tu sĩ mà còn phụ trách chuyển hàng cho một số người thường nữa.

Tống Thư Hàng bèn nói: “Ta muốn lấy một món hàng ký gửi, món hàng này gửi từ 130 năm trước.”

Cô gái mặc sườn xám kia khựng lại một cái rồi hỏi:

“Hàng gửi từ 130 năm trước sao? Xin hỏi quý khách có thứ gì làm tin không?”

“À có.”

Tống Thư Hàng lấy sợi dây màu vàng kia ra đưa lên.

Cô gái mặc sườn xám nhận lấy sợi dây vàng nọ, giám định một lượt rồi nói:

“Xin quý khách hãy chờ một lát, bởi vì thời gian khá lâu nên ta phải liên hệ với tổng bộ để xác định hàng gửi.”

Món hàng gửi đó đương nhiên sẽ không giữ ở phân bộ khu Giang Nam rồi... Toàn bộ vật phẩm không gửi được năm xưa đều đưa về tổng bộ của công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế để bảo quản cả rồi.

“Được!” Tống Thư Hàng đáp.

Cô gái mặc sườn xám kia giơ tay thi triển một pháp thuật lên sợi dây màu vàng nọ, truyền tin tức về sợi dây màu vàng qua cho tổng bộ.

Hiệu suất làm việc của công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế khá nhanh, chỉ trong vòng một phút mà tổng bộ đã trả lời.

Cô gái mặc sườn xám xem tin hồi âm xong thì mỉm cười nói:

“Đã nhận được tin tức hồi âm rồi. Là món hàng 130 năm trước Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã gửi đúng không?”

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Năm đó khi tiêu cục Tam Thế của bọn ta chuyển đồ đến Tam Thập Tam Thú Thần Tông thì Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị người ta hủy diệt rồi. Bọn ta không tìm được tung tích của Trúc Quản Tử trưởng lão nên đành phải mang hàng về giữ ở tổng bộ của bọn ta."

Cô gái mặc sườn xám kia giải thích.

Tống Thư Hàng cũng gật đầu. Hắn đã nhìn thấy một phần ký ức rời rạc ở bên trong sợi dây xích màu vàng kia. Năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt, chắc cũng vì thế nên tiêu cục Tam Thế không thể đưa hàng đến trong tay của Trúc Quản Tử trưởng lão.

Cô gái mặc sườn xám kia lại nói:

"Như vậy, dựa theo ước định giữa tiêu cục của bọn ta và Trúc Quản Tử trưởng lão, chỉ cần người nào mang theo sợi dây vàng này đến tiêu cục Tam Thế của bọn ta thì có thể lấy hàng của hắn đi. Nhưng ngoại trừ sợi dây vàng này ra, dựa theo khế ước của Trúc Quản Tử trưởng lão năm đó thì quý khách còn phải biểu diễn một phần Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà ngài tu luyện cho bọn ta xem nữa."

Còn có yêu cầu này nữa sao?

Cũng may mà Tống Thư Hàng có tu luyện công pháp này.

"Không thành vấn đề."

Hắn vươn tay ra, vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Chân khí ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, ẩn ẩn còn có tiếng cá voi kêu lớn phát ra từ lòng bàn tay của Tống Thư Hàng.

"Đã xác định đây đúng là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, vậy thì quý khách có thể để lại địa chỉ nhận hàng của ngài được không? Chúng ta sẽ chuyển món hàng đó về tới địa chỉ kia cho ngài trong vòng hai ngày."

Cô gái mặc sườn xám vẫn giữ nguyên nụ cười kia, đưa một tờ giấy chuyển phát nhanh lên.

Cô không hỏi thêm điều gì khác, đối với công ty chuyển phát nhanh Tam Thế thì chỉ cần khớp với điều kiện do khách nhân năm đó để lại là có thể lấy được hàng.

Cô gái mặc sườn xám lại nói thêm:

"Ngoài ra, phí bảo quản hàng 130 năm cộng với phí chuyển phát nhanh, tổng cộng là một viên linh thạch tứ phẩm.”

Một viên linh thạch tứ phẩm?

Tống Thư Hàng mò vào túi thu nhỏ một tấc lấy viên linh thạch tứ phẩm cuối cùng của hắn ra.

Thế là ngoại trừ viên linh thạch sắp xài hết ở trong cơ thể của con rối ngân long ra thì trên người hắn chẳng còn đồng xu dính túi...

Hắn nghèo rồi!

Chương 602: Lão gia gia tóc trắng muốn truyền công lực nhiều năm cho ta

Đưa viên linh thạch tứ phẩm này ra xong, Tống Thư Hàng cảm thấy đứt từng đoạn ruột. Đây chính là một viên linh thạch tứ phẩm đó! Có thể dùng để mua ba bản công pháp cùng cỡ như Hỏa Diễm đao đấy!

Mong rằng phần quà mà Trúc Quản Tử trưởng lão gửi cho đệ tử đủ để bù lỗ viên linh thạch tứ phẩm này, đừng có mà gửi mấy thứ dở hơi gì đấy nhé!

Tiếp theo Thư Hàng lại điền địa chỉ biệt thự của Ngư Kiều Kiều vào mẫu chuyển phát nhanh kia.

Mấy ngày này hắn vẫn sống ở trong nhà của Ngư Kiều Kiều.

Hắn vốn còn định quay về nhà sớm một chút sau chuyến đi vào vũ trụ kia.

Nhưng bây giờ Cao Mỗ Mỗ còn đang ở trong nhà Ngư Kiều Kiều, hai thằng bạn cùng phòng khác cũng đang trên đường chạy đến đây. Đã như thế thì cứ ở thêm vài ngày chờ gặp mấy đứa bạn cái đã.

Cô gái mặc sườn xám kia mỉm cười nhận lấy tờ đơn chuyển phát nhanh rồi trả sợi dây màu vàng lại cho Thư Hàng, bổ sung thêm:

“Quý khách, món đồ của quý khách sẻ được chuyển đến trong vòng 2 ngày. Vui lòng kiểm tra cẩn thận và nhận hàng. Ngoài ra quý khách còn có nhu cầu giao dịch gì khác nữa không?”

“Cảm ơn, đã hết rồi.”

Tống Thư Hàng đứng dậy, bỏ sợi dây màu vàng vào trong túi thu nhỏ một tấc:

“Vậy chúng ta xin cáo từ.”

“Tạm biệt quý khách!”

Cô gái mặc sườn xám mỉm cười.

Đối công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế mà nói, mấy món đồ giữ thế này được lấy đi càng nhanh càng tốt. Nếu quá 500 năm thì sẽ lỗ chết mất..

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều rời khỏi công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế.

“Hàng gửi thuận lợi vào tay rồi, không biết nó là cái gì nhỉ? Mong rằng đừng có là mấy thứ như con rối.”

Tống Thư Hàng cảm thán. Nếu không thì hắn phun máu cho mà xem!

Ngư Kiều Kiều nói:

“Yên tâm đi, quà tu sĩ để cho đệ tử thì chỉ toàn mấy thứ kiểu như đạo bào pháp y, phi kiếm bảo đao, các loại đan dược quý hiếm hoặc pháp bảo linh tinh gì đó. Chẳng có vị sư phụ nào lại đi đưa mấy thứ không thực dụng như con rối cho đệ tử đâu.”

Còn việc nó có đáng giá một viên linh thạch tứ phẩm hay không thì Ngư Kiều Kiều không dám nói trước.

Nghe Ngư Kiều Kiều nói vậy thì Tống Thư Hàng cũng thấy yên tâm hơn hẳn. Cũng đúng, dù sao cũng là tu sĩ chứ có phải người thương đâu mà, chắc là không tặng mấy thứ linh tinh đâu.

Ngư Kiều Kiều ưỡn eo một cái:

“Vậy giờ chúng ta gọi xe về đi. Cũng muộn rồi, bây giờ về thì chắc là kịp giờ ăn cơm trưa.”

Nghe thấy cái chữ ăn này xong thì mặt mày Thư Hàng tái mét. Chữ ăn này làm cho hắn nhớ tới cảm giác bùn nhão tràn thẳng vào họng, thêm cả lúc toàn thân bị bùn đất hành hạ nữa.

Khuya nay về nhà hắn phải lấy ảnh của Bạch Tôn Giả ra thắp nhang cầu nguyện mới được. Hôm nay xúi quẩy quá, mong rằng có thể vớt vát được phần nào.

Hai người vào thang máy đi xuống dưới, vừa bước ra cửa định gọi một chiếc xe taxi.

Lúc này chợt có một giọng nói vang lên bên tai Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng:

“Hai vị đạo hữu, xin dừng bước!”

Là truyền âm nhập mật đây mà.

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều đều quay đầu lại và trông thấy có một vị đạo nhân tóc trắng phau ngồi ở bồn hoa bên cạnh building Phồn Hoa kia.

Đây đúng là vị đạo trưởng tóc trắng đã gửi hàng chuyển phát nhanh ở công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế ban nãy. Lúc này nhờ có hắn toàn lực khống chế nên khí tức trên người hắn đã thu liễm lại rất nhiều.

Đạo nhân tóc trắng ngồi xếp bằng ở bên cạnh bồn hoa... Trước mặt hắn chất một đống cả tiền lẻ.

Đạo trưởng hạc phát đồng nhan, khí chất xuất trần, dù là người bình thường đi chăng nữa cũng có thể nhìn ra hắn không hề tầm thường. Tuyệt đối không phải cái loại người đi nhuộm tóc bạc để lừa đảo.

Sau đó lúc đạo trưởng ngồi bên cạnh bồn hoa nhắm mắt đả tọa thì có vài tín đồ đạo môn gan lớn lặng lẽ để lại vài đồng xu trước mặt đạo trưởng, xong xuôi còn chắp tay cầu nguyện, mấy vị tín đồ gan lớn này coi đạo trưởng như hồ cầu nguyện luôn rồi.

Sau khi mấy vị tín đồ này đi khỏi thì có một số người qua đường không hiểu đầu cua tai nheo gì, thấy trước mặt đạo nhân có vài đồng xu thì cũng tiện tay góp thêm một chút vào đống tiền trước mặt đạo nhân.

Khi đạo trưởng đứng dậy thì nhìn thấy trước mặt mình có một đống tiền lẻ, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Hắn khoát tay một cái liền cuốn hết số tiền lẻ này vào trong áo.

Sau đó hắn cất bước đi về phía Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

Hắn dùng pháp môn Súc Địa Thành Thốn, sau hai bước thì đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thi lễ với đạo trưởng tóc trắng một cái, nghi hoặc hỏi lại:

“Đạo trưởng gọi ta lại có việc gì chăng?”

“Tiểu đạo hữu, bần đạo gọi ngươi lại là vì có điều cần nhờ vả.”

Đạo trưởng tóc trắng mỉm cười, cố hết sức thể hiện thiện ý của mình. Sau đó hắn lại dùng truyền âm nhập mật hỏi:

“Tiểu đạo hữu, trên người của ngươi có thứ gì liên quan đến Huyết Ma ngoại vực Thiên Ma không?”

Thứ liên quan đến Huyết Ma?

Trên người Tống Thư Hàng có hai thứ liên quan đến Huyết Ma, một là khúc huyết cốt thần bí nọ, ngay cả Bạch tiền bối cũng không nhìn ra được công dụng của nó nên tiện tay ném lại cho Tống Thư Hàng, bảo hắn khi nào nuôi chó thì để cho nó gặm mài răng.

Ngoại trừ khúc huyết cốt kia ra thì trên người Tống Thư Hàng còn rất nhiều huyết trân châu.

Lúc trước con Huyết Ma tội nghiệp kia bị các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đánh hội đồng, cuối cùng bị Bạch Tôn Giả đánh một chưởng biến thành huyết trân châu văng đầy đất. Số lượng huyết trân châu này nhiều quá nên Bạch Tôn Giả lại chia cho Tống Thư Hàng một nắm.

Lão đạo tóc trắng này hỏi thế thì đương nhiên là đã cảm ứng được bảo vật Huyết Ma trên người hắn.

“Đúng là trên người ta có vật liên quan đến Huyết Ma.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong mắt của lão đạo hiện lên vẻ mừng rỡ, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh:

“Xin thứ cho lão đạo mạo muội, có thể cho lão đạo mượn xem thử bảo vật liên quan đến ngoại vực Thiên Ma trên người của tiểu đạo hữu hay không?”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc thì với tay vào trong ngực mò mò, nhờ vào quần áo che giấu rồi lấy một viên huyết trân châu ở trong túi thu nhỏ một tấc ra đưa cho lão đạo tóc trắng kia.

Lão đạo tóc trắng nhận lấy huyết trân châu xong thì ngửi một hơi, sau đó vận chuyển chân khí thăm dò cấu tạo của huyết trân châu. Vẻ vui mừng trong mắt hắn lại càng rõ ràng hơn.

“Đúng thật là đồ trên người Huyết Ma, cũng không biết là thủ đoạn của vị cao nhân tiền bối nào, lại có thể chuyển hóa thân thể của Huyết Ma thành thế này.”

Đạo trưởng tóc trắng cầm huyết trân châu rồi cảm thán.

Loại thủ đoạn này đúng là chưa từng nghe thấy qua, người ra tay nhất định là một vị cao nhân tiền bối vô cùng cường đại.

Sâu khi xem xét một lúc, đạo trưởng tóc trắng mới trả huyết trân châu lại cho Tống Thư Hàng, sau đó hắn hành lễ một cái rồi nói:

“Lão đạo Thiên Nhai Tử. Tiểu hữu này, ngươi có định giao dịch mớ trân châu do Huyết Ma biến thành này không?”

Tống Thư Hàng nghe tới đó thì hai mắt sáng rỡ lên:

“Thiên Nhai Tử đạo trưởng muốn dùng thứ gì để đổi lấy huyết trân châu này?”

Bây giờ hắn thiếu tiền nhiều lắm!

Đổi linh thạch đi! Hắn thích linh thạch nhất đấy!

Đây chính là huyết trân châu do Huyết Ma cấp bậc Chân Quân lục phẩm biến thành đó! Đổi lấy một viên linh thạch ngũ phẩm chắc là không thành vấn đề nhỉ?

Thiên Nhai Tử mỉm cười, vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này đồng ý giao dịch đúng là may quá.

Vậy bây giờ dùng thứ gì để đổi nhỉ?

Thiên Nhai Tử dần rơi vào trầm tư.

Mấy trăm năm gần đây hắn vẫn luôn nghiên cứu Huyết Ma, bên trong viên huyết trân châu này ẩn chứa linh lực cường đại. Thông qua viên huyết trân châu, hắn có thể luận ra được thực lực của con Huyết Ma bị biến thành huyết trân châu này vô cùng cường đại, ít nhất cũng phải là Huyết Ma có cấp bậc Chân Quân lục phẩm!

Huyết Ma lục phẩm... Rất có thể chính là cái con Huyết Ma lục phẩm vừa mới đáp xuống Hoa Hạ trước đây không lâu.

Nghe nói con Huyết Ma kia cũng xui đến tám đời, vừa mới đáp xuống chưa kịp làm gì đã bị một nhóm tu sĩ tiền bối cường đại đang họp nmặt đánh hội đồng.

Thật ra hôm đó Thiên Nhai Tử cũng muốn đi tìm con Huyết Ma kia, vì gần đây hắn đang luyện một bộ pháp khí khá đặc biệt, cần sức mạnh Huyết Ma làm hạch tâm.

Gần đây hắn vẫn luôn tìm kiếm thứ có liên quan tới Huyết Ma, nhưng dù là chất lượng hay số lượng hắn thu thập được đều không đủ.

Nếu như bộ pháp khí kia mà luyện thành thì hắn nắm chắc tám phần có thể vượt qua cửa ải ngũ phẩm đã ngăn hắn gần ba trăm năm này.

Đáng tiếc... Lúc ấy rõ ràng hắn đã lấy được tin tức nội bộ, xác định được cả địa điểm mà con Huyết Ma kia có thể đáp xuống nhất.

Nhưng con Huyết Ma này chơi không theo bài, đang đi lại tự dưng đổi hướng, đáp xuống giữa nhóm tu sĩ đang họp mặt kia, thành ra tự tìm đường chết luôn.

Đợi tới khi Thiên Nhai Tử chạy tới chỗ con Huyết Ma kia đáp xuống thì đã chẳng còn lại gì.

Nào ngờ không bao lâu sau hắn lại tiếp xúc được với kết tinh do thân thể của con Huyết Ma kia hóa thành!

Đây đúng là duyên phận mà!

Thế nhưng huyết trân châu này thật sự rất trân quý, nếu như dùng linh thạch để đổi thì có vẻ như mình không đủ thành ý. Hơn nữa sau lưng vị tiểu đạo hữu này rõ ràng có một vị tiền bối cường đại chống lưng nữa. Thiên Nhai Tử nghĩ thầm trong bụng.

Tiếc là Tống Thư Hàng không có tu luyện mấy đạo thuật đọc tâm. Bằng không hắn nhất định sẽ năn nỉ Thiên Nhai Tử đạo trưởng đừng thành ý quá làm gì, thật đấy, lấy linh thạch để đổi cũng được lắm!

Thiên Nhai Tử nhìn viên huyết trân châu kia trầm tư hồi lâu. Đột nhiên như nghĩ tới gì đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Cảnh giới của vị đạo hữu này vẫn còn là đan điền thứ tư Long Khu đan điền của nhị phẩm.

Nhưng thân thể của vị tiểu đạo hữu này lại vô cùng cường đại, thể chất đã gần tới trình độ đan điền thứ bảy là Long Thủ đan điền, thậm chí còn mạnh hơn nữa! Rõ ràng là đã tu luyện công pháp luyện thể cường đại nào đó, lại còn dùng không ít đan dược quý hiếm để đề thăng thể chất nữa.

Không chỉ như thế, mi tâm của vị đạo hữu này thỉnh thoảng lại có ánh sáng màu đồng xanh lóe lên. Đó chính là dấu hiệu của việc tinh thần lực đã đạt tới cấp bậc tam phẩm.

Như thế... Có lẽ là hợp điều kiện đến bất ngờ luôn!

Thiên Nhai Tử trầm tư một lúc xong thì hỏi dò:

“Tiểu đạo hữu này, trong tay ngươi có bao nhiêu huyết trân châu này thế?”

Hắn đã sớm ngửi được trên người Tống Thư Hàng còn có mùi khác của Huyết Ma. Tuyệt đối không chỉ có một viên huyết trân châu.

“Tổng cộng có gần hai mươi viên.” Tống Thư Hàng đáp.

Hai mươi viên? Đúng là niềm vui bất ngờ mà. Thiên Nhai Tử vốn cho rằng trong tay Tống Thư Hàng có chừng bốn năm viên huyết trân châu thôi là quá lắm rồi.

Không ngờ lại có tận hai mươi viên, tất cả đều là hàng lục phẩm chất lượng cao!

Nếu thế thì cũng đủ cho hắn chế tạo xong bộ pháp khí đặc biệt kia rồi. Hắn tốn gần ba trăm năm chế tạo ra một bộ pháp bảo cho chính mình dùng để độ kiếp!

Đau khổ chờ đợi gần ba trăm năm, rốt cuộc kỳ ngộ của hắn cũng tới rồi!

Vậy nên Thiên Nhai Tử lên tiếng nói:

“Tiểu đạo hữu này, ngươi xem vầy có được không... Lão đạo dùng truyền thụ công lực để đổi với ngươi. Năm viên huyết trân châu tương đương với một năm công lực, lão phu truyền cho ngươi bốn năm công lực nhé?”

Truyền thụ công lực? Tu sĩ cũng có thể truyền thụ công lực sao? Trong lòng Tống Thư Hàng rõ là nghi hoặc.

“A, ta nhớ ra ngươi rồi!” Lúc này Ngư Kiều Kiều đột nhiên nói: “Chẳng trách ta nghe cái tên Thiên Nhai Tử này quen lắm, hóa ra ngươi chính là Truyền Công Cuồng! Thư Hàng, tuyệt đối đừng có cho hắn truyền công, chúng ta đi mau lên!”

Chương 603: Biệt Tuyết Tiên Cơ trong tiệm đầu cá.

Chỉ cần nghe cái nickname Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử là biết ngay không phải lần đầu Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công cho người ta.

Truyền công cho người khác đã trở thành đam mê của hắn, cho nên hắn mới bị người ta gọi là Truyền Công Cuồng.

Mà nhìn phản ứng của Ngư Kiều Kiều thì vụ được lão giả tóc bạc truyền công như kì ngộ của nhân vật chính trong tiểu thuyết võ hiệp cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì. Bằng không thì Ngư Kiều Kiều đã không bảo hắn chạy cho mau.

“Không phải, đạo hữu, các người hiểu lầm rồi! Nghe ta giải thích đi mà!” Thiên Nhai Tử vội la lên.

Thế nhưng Thiên Nhai Tử còn chưa nói xong thì Tống Thư Hàng tiểu hữu đã chạy biến rồi.

Ngay khi Ngư Kiều Kiều hô “chúng ta đi mau”, Tống Thư Hàng đã lập tức vận chuyển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành mà chạy như bay.

Bàn tay Thiên Nhai Tử vươn ra cứng còng giữa không trung, hắn khóc chẳng ra nước mắt.

Hiểu lầm rồi, tất cả đều là hiểu lầm thôi.

Nickname Truyền Công Cuồng là cái khỉ gì? Đúng là hắn thường xuyên truyền công cho người khác, thế nhưng đều là hai bên tôi tình anh nguyện mà, sao lại phải chạy cơ chứ?

…

…

Khi Tống Thư Hàng guồng chân chạy như điên thì Ngư Kiều Kiều cũng bắt đầu giảng giải cho hắn về sự tích cuồng truyền công của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Quả thực Thiên Nhai Tử đạo trưởng có đam mê đặc biệt trong việc truyền công cho người khác. Thế nhưng đam mê này không phải trời sinh mà là tình thế bắt buộc nên mới có. Nếu không phải có nguyên nhân đặc biệt thì làm gì có tu sĩ nào nỡ truyền chân khí bản nguyên hay linh lực bản nguyên mà mình vất vả tu luyện cho người khác, thế có khác gì may áo cưới cho người ta không chứ?

Tìm hiểu ngọn nguồn ra thì nguyên nhân chủ yếu chính là thiên kiếp.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng giậm chân tại chỗ ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong rất lâu, đã gần ba trăm năm rồi. Thế nhưng hắn không dám xông qua cánh cửa tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm!

Thiên Nhai Tử rất biết lượng sức mình. Hắn đã tính thử rồi, nếu hắn cứ thế trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm thì chỉ nắm chắc hai phần thành công mà thôi, xác xuất thất bại lên tới tám phần kia.

Đây chính là cục diện bát tử nhị sinh. Thân là một cường giả kim đan tuổi thọ dài lâu, sao Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại phải lấy tính mạng ra làm trò đùa như thế chứ?

Thế là Thiên Nhai Tử đạo trưởng khổ sở đè cảnh giới của mình xuống, đồng thời tìm kiếm biện pháp có thể giúp tăng tỉ lệ độ kiếp thành công cho mình.

Thế nhưng ép cảnh giới cũng không phải là kế lâu dài… Nếu Thiên Nhai Tử đạo trưởng cứ loanh quanh ở ngũ phẩm đỉnh phong mãi, cho dù không tu luyện thì cũng chỉ tầm mười năm là linh lực kim đan trong cơ thể hắn sẽ đạt tới cực hạn.

Đến lúc đó kim đan sẽ tự động sáng lập linh hồ, bắt hắn cưỡng chế trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Để tránh xảy ra tình huống này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã nghĩ ra một kế hay.

Kế hay đó chính là dùng cách truyền công để truyền “công lực” của mình cho tu sĩ khác, hoặc là “dịch kinh tẩy tủy” cho tu sĩ khác để tiêu hao linh lực bản nguyên của mình. Thế là hắn không phải lo lắng về thiên kiếp nữa.

Lúc nghĩ ra cách truyền công này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng thấy mình thông minh lắm.

Dùng biện pháp truyền công, chẳng những hắn có thể truyền chân khí bản nguyên cho tu sĩ khác, mà còn trao đổi đồng giá được rất nhiều món hay.

Ba trăm năm qua, cứ cách năm đến mười năm thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại tìm cơ hội để truyền công một lần, không hề biết mỏi mệt là gì.

Thế là danh tiếng Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử mau chóng lan xa.

Nếu chỉ lan truyền tiếng tăm Truyền Công Cuồng thì cũng thôi đi… sau khi nổi tiếng rồi Thiên Nhai Tử đạo trưởng còn nhân cơ hội mở cửa làm ăn! Suy cho cùng thì trong giới tu sĩ có rất nhiều người hy vọng sở hữu công lực cường đại trong thời gian ngắn mà.

Đặc biệt là tu sĩ dưới ngũ phẩm. Nếu được một vị Linh Hoàng ngũ phẩm truyền công cho thì trước ngũ phẩm, nhục thân của tu sĩ đó sẽ được linh lực tưới nhuần, công lực được tăng cường, còn có thể dịch kinh tẩy tủy, quả thực là lợi vô cùng. Rõ ràng là chuyện “lão giả tóc bạc cầm tay truyền công” tốt đẹp như vậy, vì sao thanh danh của Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử lại trở thành người gặp người sợ, để cho ai nghe đến việc Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công cũng phải bỏ chạy mất dép thế?

Chẳng lẽ Thiên Nhai Tử đạo trưởng động tay mó chân trong công lực của mình trong mà truyền cho người ta, để người được truyền công bị thương tổn gì à?

Cũng không phải như thế!

Thiên Nhai Tử truyền công rất nghiêm túc đấy! Mỗi lần truyền đều truyền lượng công lực lớn chất lượng tốt, danh tiếng vang xa!

…

…

Nói đến việc này cũng thật kì lạ.

Mỗi lần Thiên Nhai Tử chọn được đối tượng truyền công thì sẽ vui vẻ bước tới gọi đạo hữu kia lại:

Ví dụ như:

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Hoặc là:

“Đạo hữu, xin đợi một lát, có thể nói chuyện chút không?”

“Bần đạo thấy ngươi thiên tư cực cao, bần đạo có năm năm công lực, muốn truyền cho ngươi, ngươi có cần không? Chỉ cần trao đổi một tí là có ngay ấy mà.”

Kĩ năng làm ăn của Thiên Nhai Tử đạo trưởng rất cao, hắn quảng cáo thúc đẩy tiêu thụ công lực của mình cho người ta mười lần thì phải thành công đến tám chín lần.

Sau đó thì tiền trao cháo múc.

Hai bên chủ khách đều rất vừa lòng.

Từ lúc bắt đầu đến nay là 300 năm, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã truyền công cho 72 vị tu sĩ.

Và vấn đề nảy sinh!

Trong bảy mươi hai tu sĩ này, có hai mươi chín vị được truyền công xong ít lâu thì chết vì thiên kiếp, thân tử đạo tiêu. Có người đoán có thể là hai mươi chín tu sĩ này tham lam quá, lấy quá nhiều công lực của Thiên Nhai Tử đạo trưởng trong một lần truyền công. Sau khi công lực tăng mạnh, bọn họ còn chưa kịp khoe thì đã bị cưỡng chế độ kiếp, vì không chuẩn bị đủ nên mới bị thiên kiếp giáng cho tan thành tro bụi.

Có ba vị tu sĩ thì gặp phải tai kiếp nhục thân bị hủy sau khi giao dịch không lâu, không còn cách nào khác, họ phải chuyển đổi hình thái thân thể như biến thành con rối để kéo dài hơi tàn.

Còn hai vị tu sĩ đắc tội với cao nhân ma tông rồi bị luyện thành xác sống.

Mười một tu sĩ khác mất tăm mất tích, không rõ sống chết thế nào.

Cho đến bây giờ, chỉ còn có bảy tu sĩ vẫn sống khỏe mạnh.

Đây là tỷ lệ sinh tồn “cửu tử nhất sinh” thật sự!

Trong bảy vị còn sống khỏe mạnh, có một vị vừa mới được Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công cho cách đây 12 năm.

Lúc ấy tu sĩ kia không biết đến sự đáng sợ của Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng, sau khi được lão giả tóc bạc truyền công cho thì hí hửng về tông môn khoe với các sư huynh đệ.

Kết quả là sau khi nghe sư huynh đệ nhà mình kể truyền thuyết về tên đạo trưởng Thiên Nhai Tử thích truyền công thì tu sĩ trẻ tuổi suýt nữa đã vỡ tim chết vì sợ.

Ngay đêm đó hắn đã viết xong di thư, rồi mấy ngày tiếp theo đều lo sợ nơm nớp và luyện công chăm chỉ… may mắn là hắn vẫn sống đến bây giờ.

Trong bảy mươi hai tu sĩ được truyền công, chỉ có số lẻ được bình an.

Cho nên từ nhiều năm về trước, những người biết truyện trong giới tu sĩ nghe thấy “Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công” thì đều tránh cho thật xa.

Đa số các tu sĩ đều tin tưởng thuyết “số mệnh”.

Trong việc truyền công, Thiên Nhai Tử đạo trưởng không làm sai, công lực hắn truyền ra cũng không có vấn đề gì, số lượng nhiều, chất lượng tốt.

Thế nhưng, chuyện này lại mang tới số mệnh lạ kì.

Có người đoán rằng, có lẽ khi Thiên Nhai Tử truyền linh lực bản nguyên của mình thì vô hình trung đã truyền cả thiên kiếp mà mình sắp gặp cho người ta.

Cho nên người được truyền công mới cửu tử nhất sinh như thế.

…

“Tóm lại, Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công thật đáng sợ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói. Hơn nữa, hắn cũng không thiếu công lực.

Bây giờ trong túi thu nhỏ một tấc của hắn còn có rất nhiều linh thú tinh chưa ăn hết, chính là vì thể chất của hắn không theo kịp. Nếu công lực còn tăng mạnh nữa thì hắn sẽ toi đời luôn!

Thế là Tống Thư Hàng tiếp tục thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành. Khi thi triển thân pháp, động tác của Tống Thư Hàng tuyệt đẹp, hơn nữa nhìn chẳng khác gì người thường đi đường, thế nhưng trên thực tế thì tốc độ của hắn nhanh đến kinh người.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng ở đằng sau dường như không đuổi theo. Nếu không với thực lực ngũ phẩm đỉnh phong, hắn muốn đuổi kịp Tống Thư Hàng chỉ là chuyện trong giây lát mà thôi.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

“Chúng ta bắt xe về đi.”

Thế nhưng ngẫm kĩ ra thì mình không cần chạy mà!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng chỉ muốn dùng công lực để trao đổi thôi, có nhất định phải dùng phương thức truyền công để giao dịch đâu, dùng linh thạch để đổi cũng được mà.

Lần tới nếu gặp Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì mình không lằng nhằng nữa, cứ bảo hắn giao dịch với mình bằng linh thạch là được rồi.

Bây giờ thứ mà hắn cần nhất chính là linh thạch.

……

Mặt trời lên cao, hôm nay trời vẫn rất nóng.

Thế nhưng ở đường Nhạc Viên trong khu Giang Nam thì vẫn rất đông người qua lại, vô cùng náo nhiệt.

Tống Thư Hàng xoa bụng, vì lúc trước rửa ruột nên bây giờ trong bụng hắn rỗng không. Tuy vừa nghĩ đến “ăn” thì đã nhớ ngay đến bùn đất, thế nhưng bây giờ hắn đang rất đói.

“Hay là ăn gì trước rồi về nhé?” Tống Thư Hàng nói.

“Cũng được. Dù sao thì vị Thiên Nhai Tử đạo trưởng kia cũng không không đuổi theo bọn mình.” Ngư Kiều Kiều đáp. Thế nhưng để đề phòng thì Ngư Kiều Kiều vẫn kích hoạt một vài pháp khí nhỏ trên người mình.

Đó là pháp khí che giấu khí tức bản thân do Giao Bá Chân Quân cha cô tự tay chế tạo, sau khi kích hoạt thì nó có thể che giấu khí tức trên người cô và Tống Thư Hàng.

Thế thì không sợ Thiên Nhai Tử đạo trưởng lần theo khí tức mò tới.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhìn về phía một loạt các quán ăn gần đường Nhạc Viên.

Ở đây có đủ các loại đồ ăn, hình thức đa dạng, quy mô thậm chí có thể sánh với con phố toàn hàng ăn ở bên ngoài Đại học Giang Nam.

Sau đó… Tống Thư Hàng nhìn thấy một quán đầu cá rất là phong cách.

Bởi vì giữa thời tiết nóng bức thế này mà người ta vẫn xếp hàng dài dằng dặc ở ngoài cửa quán. Hàng người dài phải tới mấy chục mét.

Đội ngũ trông khiếp thật. Đúng là trời nóng vỡ đầu cũng không cản được nhiệt tình của đám ham ăn mà.

Thế nhưng… quán đầu cá này nổi tiếng đến thế cơ à? Sao trước nay hắn chưa nghe thấy tên nó bao giờ nhỉ?

Thế là Tống Thư Hàng tò mò đứng vào cuối hàng.

Trước mặt hắn là một thiếu niên mặc đồng phục, trời nóng bức làm cho mũi của thằng nhóc cũng túa mồ hôi.

Khi Tống Thư Hàng xếp hàng sau lưng cậu nhóc thì nó tự nhiên thấy mát mẻ như vừa mới bước vào phòng điều hòa vậy. Nó bèn ngẩng đầu lên nhìn ra phía sau, thì nhìn thấy Tống Thư Hàng vóc dáng cao ráo đứng đó.

Tống Thư Hàng nhe răng cười với nó.

Thiếu niên kia cũng tươi cười đáp lại.

Nhìn hàng ngũ có vẻ phải chờ lâu, Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Này nhóc, quán đầu cá này có tiếng lắm hả?”

“Đầu cá? Đâu có, thực ra quán đầu cá này bình thường lắm.” Thiếu niên cười nói.

Tống Thư Hàng: “?”

Quán bán đầu cá mà đầu cá lại không có tiếng tăm? Thế bao nhiêu người xếp hàng ở đây để mua cái gì thế?

Lúc này lại có một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên sau lưng Tống Thư Hàng:

“Anh à, có phải anh nhìn thấy nhiều người xếp hàng nên cũng tò mò mà chạy đến xếp cùng không? Bọn em xếp hàng ở đây không phải để ăn đầu cá đâu, để mua bánh bao nhân thịt đấy.”

Tống Thư Hàng: “...”

Bánh bao thịt?

Xếp hàng ở quán đầu cá để mua bánh bao thịt? Thế thì chắc là ông chủ quán đầu cá phải khóc mất.

…

…

Đúng là chủ quán đầu cá sắp khóc thật.

Ông đang nhìn chằm chằm vào gian bếp trong quán đầu cá của mình, bây giờ ở chỗ đó có thêm một bộ dụng cụ để làm bánh bao.

Một cô gái che mặt, vóc người cao gầy đang thái các loại thịt, hai cánh tay thon dài thao tác thoăn thoắt với một bộ dụng cụ mà chủ quán chưa từng thấy.

Động tác của cô gái che mặt này cực kì lão luyện, hành động thái thịt đơn giản vào tay cô cũng trở nên đẹp mắt như đang biểu diễn nghệ thuật vậy.

Chủ quán bắt đầu nhớ lại lí do vì sao cô gái che mặt xa lạ này lại làm bánh bao thịt trong quán đầu cá của mình.

Chuyện xảy ra vào buổi sáng hôm nay. Cô gái che mặt này đến ăn cơm trong quán đầu cá của ông cùng với một đạo nhân tóc bạc.

Tuy cảm thấy tổ hợp hai người này hơi cổ quái, thế nhưng họ đã đến quán thì là khách hàng. Người mở quán làm ăn đương nhiên là không từ chối khách hàng rồi.

Cô gái che mặt và lão giả chọn đại vài món nổi bật trong quán.

Sau khi đồ ăn được mang lên, lão giả tóc bạc ăn rất sung sướng, thế nhưng cô gái che mặt chỉ vén khăn lên nhấm một miếng bé tí rồi buông đũa xuống.

Chuyện này thì cũng chẳng sao, chủ quán chưa từng nghĩ rằng đầu cá nhà mình ngon đến nỗi ai ăn cũng phải khen không dứt miệng, có một vài người ăn thấy không hợp khẩu vị là chuyện bình thường.

Thế nhưng chuyện sau đó lại làm cho chủ quán choáng váng luôn.

Cô gái che mặt đứng bật dậy, đi thẳng vào phòng bếp rồi nói với đầu bếp:

“Ngươi nấu đầu cá khó ăn quá, căn bản không phải cho người ăn, kĩ thuật tệ quá. Ta không thể chịu nổi nữa. Để ta dạy ngươi phải làm đầu cá như thế nào!”

Đầu bếp đực mặt ra.

Sau đó, cô gái này đoạt đồ làm bếp của đầu bếp chẳng khách khí chút nào, rồi bắt đầu nấu đầu cá, vừa nấu vừa giảng giải chi tiết trình tự cho đầu bếp nghe.

“Phải cắt đầu cá thế này thì nó mới ngon hơn.”

“Gia vị phải phối thế này mới đúng.”

“Độ lửa cũng rất quan trọng, nhất định phải canh cho kĩ.”

Giọng điệu cô gái này nói chuyện y như thầy cô dạy dỗ học trò, không hề nể mặt gì cả.

Lúc chủ quán nhìn thấy cảnh tượng này thì tức điên cả người, cô gái này làm trò gì thế? Còn định để người ta yên ổn mở quán làm ăn nữa hay thôi đây?

Hơn nữa, đầu bếp nhà ông dẫu sao cũng là đầu bếp lão làng đầy mình kinh nghiệm, bị cô ta dạy như con cháu thế này có khi phải cáu điên lên ấy chứ.

Thế mà… đầu bếp nhà ông chẳng những không phát cáu mà còn học tập khiêm tốn như con cháu thật. Đã thế, không biết đầu bếp lấy đâu ra được một quyển sổ con mà ghi chú hết những gì cô gái kia nói như nuốt từng lời.

Chủ quán lại đực mặt ra. Hôm nay đầu bếp nhà ông uống lộn thuốc hả? Sao lại hiền lành đến ngờ nghệch thế này?

Cô gái che mặt dạy xong, đầu bếp kích động cảm tạ cô như bắt được chí bảo, sau đó… ông ta ôm sổ chạy luôn.

Chạy biến luôn, chạy mất tích luôn, không thèm nói với chủ quán một lời.

Thậm chí chủ quán gọi năm cuộc điện thoại liền mà đầu bếp chẳng thèm nhấc máy.

Chủ quán tức nổ phổi.

Đừng có đùa, cô nàng che mặt này cấu kết với đầu bếp để chơi ông ta phải không hả?

Lúc ấy, chủ quán chỉ hận không thể xông lên túm cổ áo cô gái che mặt, để cho cô nếm thử tuyệt chiêu “chủ quán phẫn nộ gào thét” của mình.

À không đúng, chủ quán nhớ rằng lúc đó đúng là mình đã xông lên phía trước định túm lấy cô gái che mặt kia rồi. Thế nhưng…

sau đó thì sao nhỉ? Ông ta nhớ là tự nhiên trước mắt mình tối sầm lại rồi ngất lịm đi.

Lúc ông ta tỉnh lại thì đã thấy cô gái che mặt kia chơi trò tu hú chiếm tổ chim thước, bắt đầu làm bánh bao thịt trong quán đầu cá của mình rồi.

Đáng sợ hơn là cô gái này làm món ăn cực kì đắt khách, một hàng người dài xếp kín bên ngoài. Người mua đông đến mức nhìn mãi mà không thấy điểm cuối đám người đâu.

Chủ quán nước mắt lưng tròng.

…

…

Lúc này thì cô gái che mặt nhìn thấy chủ quán, cô nói với vẻ thản nhiên:

“Đừng nhìn ta như thế, yên tâm đi, bao nhiêu tiền kiếm được cho ngươi hết. Ta không thèm chút tiền ấy đâu.”

Lúc cô gái che mặt đang làm đầu cá thì đột nhiên nảy ra sáng kiến phối hợp mấy loại thịt trong đầu, cứ như là ngộ đạo vậy.

Cô cảm thấy cách phối hợp này rất thú vị, nếu thành công thì không chừng có thể nâng tầm “thực tiên yến” lần này lên một bậc.

Thế là cô bắt đầu làm thử luôn.

Cô thử rất nhiều cách phối hợp. Và khi đang thử nghiệm thì những món ngon cô làm ra đã tỏa hương ngàn dặm, thu hút vô số kẻ ham ăn đến đây.

Không biết từ lúc nào, khách hàng đã xếp một hàng dài và nhìn vô với ánh mắt khát khao vô hạn.

Cô gái che mặt suy nghĩ một lát, dù sao mình cũng đang thử nghiệm các cách phối hợp nhiều loại thịt với nhau, nếu vật thí nghiệm đem bán được thì cũng không lãng phí, thế là cô thuận tay làm bánh bao thịt.

Đương nhiên, để tránh việc linh khí trong nguyên liệu nấu ăn làm cho khách hàng bị quá tải nên cô đã rút hết linh lực trong nguyên liệu ra rồi.

Đó chính là đầu đuôi câu chuyện.

Tuy linh lực bị rút hết ra nhưng nguyên liệu vẫn là những món quý giá trong giới tu chân, ăn vào rất có lợi cho thân thể. Đám ham ăn hôm nay gặp may rồi.

Đôi khi, làm một kẻ ham ăn hạnh phúc cũng là một chuyện tốt.

…

Cô gái che mặt tiếp tục thực hiện thử nghiệm phối hợp thức ăn của mình.

Đúng lúc ấy, cửa phòng bếp bị đẩy ra. Một lão đạo tóc bạc bước vào, trên mặt có vẻ hơi xấu hổ. Để tránh khí tức của mình ảnh hưởng đến chủ quán người phàm, lão đạo tóc bạc cố gắng hết sức giấu khí tức của mình đi, còn sử dụng thêm một pháp khí che giấu khí tức nữa.

Đạo trưởng tóc trắng này chính là Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử, vị khách cùng ăn với cô gái che mặt sáng nay.

“Biệt Tuyết cô nương, ta về rồi đây. Có gì ăn ngon thế?”

Thiên Nhai Tử vừa vào đến nơi đã ngửi thấy mùi thơm, nước miếng cũng ứa ra theo.

“Ngươi làm xong việc của mình chưa?”

Cô gái che mặt Biệt Tuyết cười hỏi.

Thiên Nhai Tử gật đầu rồi truyền âm nhập mật nói:

“Chuyển phát nhanh đi rồi. Mặt khác, ta cũng đã giúp cô hỏi sư môn một chút xem có cất giữ cách nuôi Ô Kim Thiền hay không, thế nhưng có vẻ hy vọng xa vời lắm, dù sao thì Ô Kim Thiền cũng rất hiếm gặp mà.”

“Cảm ơn Thiên Nhai Tử đạo hữu, ta xin nhận tâm ý của ngươi.” Biệt Tuyết gật đầu. Gần đây cô có mấy con Ô Kim Thiền quý báu, đang muốn thử xem có nuôi được không. Đây là một món ngon được ghi chép lại từ thời viễn cổ, cô muốn tìm cơ hội phục chế lại nó.

“Mặt khác, ta cũng thu thập được thông tin về Bạch Tôn Giả rồi. Đúng là Bạch tiền bối có sống ở khu Giang Nam một thời gian. Nghe nói Bạch tiền bối còn mở một cuộc đua máy kéo có tay cầm trên một con đường ở khu Giang Nam nữa cơ.” Sắc mặt của Thiên Nhai Tử rất cổ quái. Hắn móc di động ra vuốt một hồi.

Một người bạn tốt của hắn còn giữ một tấm ảnh “Bạch tiền bối mở cuộc đua máy kéo có tay cầm", hình ảnh cắt từ máy quay cho nên hơi mờ một chút.

Người bạn đó đã gửi tấm ảnh sang cho hắn…

"Ừm." Biệt Tuyết cô nương gật đầu. Trước đó không lâu Bạch Tôn Giả đã tổ chức một cuộc thi máy kéo có tay cầm làm rung động cả giới tu chân, được phát trực tiếp luôn cơ mà. Đáng tiếc là lúc đó cô bận việc nên không tới được.

"Đây rồi, bạn ta gửi ảnh đến đây rồi."

Thiên Nhai Tử lấy di động ra rồi phóng to ảnh lên.

Trong bức ảnh ấy…

Có một chiếc máy kéo có tay cầm mới tinh đang xì khói đen khởi động trên đường lớn.

Người điều khiển chiếc máy kéo ấy đẹp như tiên nhân bước ra từ trong tranh vẽ, khiến cho người ta chỉ hận không thể spam hết những từ ngữ dùng để miêu tả vẻ đẹp như tuấn mỹ, anh tuấn, xinh đẹp… lên người ngài!

Thế nhưng vị tiên nhân tuấn mỹ vô hạn ấy lại đang hăng hái cầm cần điều khiển máy kéo, thân mình lắc lư theo nhịp máy rung và vẻ mặt thì high bất chấp.

Bên cạnh tiên nhân có một sinh viên dáng vẻ thanh tú, trên mặt vẫn còn chưa hết nét trẻ con. Vì máy kéo có tay cầm chỉ có một chỗ ngồi, cho nên nam sinh đó chỉ có thể thu lu thành một cục nhỏ, trông rất ngoan hiền đáng yêu.

"Nghe nói trước khi Bạch tiền bối mở cuộc thi máy kéo có tay cầm thì ở khu Giang Nam tự nhiên xuất hiện một hố sâu dạng nửa hình tròn. Thời gian cách đó khoảng một tháng thì phải. Từ chuyện này có thể đoán rằng, sau khi xuất quan thì Bạch tiền bối đã ở khu Giang Nam hơn một tháng. Mà manh mối để tìm được Bạch tiền bối bây giờ chính là thiếu niên cùng điều khiển máy kéo có tay cầm với ngài ấy… ơ ơ ơ?!"

Đang nói, Thiên Nhai Tử đạo trưởng bỗng mở to hai mắt.

Hắn vươn tay phóng to ảnh chụp lên để nhìn cho kĩ.

Tuy thiếu niên trong ảnh non nớt hơn một chút, thế nhưng đó chính là thiếu niên mà hắn vừa mới muốn "truyền công" cho!

Hắn tuyệt đối không nhận lầm người!

Biệt Tuyết cô nương ngước đôi mắt xinh đẹp lên nhìn Thiên Nhai Tử rồi hỏi:

“Thiên Nhai Tử đạo hữu quen thiếu niên này à?”

“Trùng hợp thật, hôm nay ta vừa mới gặp thiếu niên này xong, là một tu sĩ nhị phẩm còn rất trẻ. Thì ra hắn có quan hệ với Bạch Tôn Giả, bảo sao còn nhỏ tuổi mà thể chất lại mạnh mẽ đáng sợ, chân khí trong cơ thể thì hùng hậu, hơn nữa tinh thần lực còn đạt tới cấp bậc tu sĩ tam phẩm rồi.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng gật đầu nói.

Hai mắt của Biệt Tuyết cô nương sáng ngời lên:

“Giờ thiếu niên này đang ở đâu?”

Bốn trăm năm trước, cô muốn trở thành đạo lữ song tu với Bạch Tôn Giả, còn từng bày tỏ trước mặt ngài.

Kết quả là Bạch đạo hữu từ chối không chút nghĩ ngợi.

Cô dỗi luôn, suốt bốn trăm năm qua không hề phát thiệp mời của thực tiên yến cho đối phương.

Năm nay, cô nghĩ ngợi mãi, cuối cùng vẫn quyết định cho ngài thêm một cơ hội nữa, bèn gửi thiệp cho ngài. Thế nhưng vấn đề là cô không thấy Bạch đạo hữu đâu cả.

Chẳng biết ngài lại chạy đi đâu rồi, đừng nói là lại muốn bế quan rồi bế luôn trăm năm nữa nhé?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ nói:

“Lúc ấy ta đang chuẩn bị giao dịch với thiếu niên này thì hắn chạy mất tiêu luôn…”

Chương 604: Trên người ngươi có mùi thơm lắm

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “…”

Cô biết thanh danh Truyền Công Cuồng của Thiên Nhai Tử đạo hữu, cho nên cũng rất thấu hiểu cho hành động của thiếu niên kia. Nếu cô là thiếu niên kia, nghe thấy Thiên Nhai Tử đạo hữu muốn truyền công cho mình thì chắc cũng sẽ chạy mất dép thôi.

Thế nhưng vất vả lắm mới tìm được tin tức về Bạch Tôn Giả, cô không muốn từ bỏ như thế.

Thế là Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi:

“Thiên Nhai Tử đạo hữu, bây giờ ngươi có thể tìm được thiếu niên này hay không?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng gật đầu:

“Đương nhiên là được. Chỉ cần hắn vẫn còn ở khu Giang Nam này thì tìm cũng chẳng khó gì.”

Tu sĩ có rất nhiều cách để tìm người, Thiên Nhai Tử đạo trưởng biết đến hơn mười cách để có thể theo dấu người ta. Không có năng lực lần theo dấu vết cường đại thì làm sao hắn có thể tìm được tu sĩ thích hợp mà truyền công cơ chứ?

Ánh mắt của Biệt Tuyết Tiên Cơ lấp lánh ý cười:

“Thế thì xin đạo hữu giúp ta tìm thiếu niên kia. Sau đó ta sẽ chuẩn bị một bữa ăn khiến ngươi vừa lòng làm thù lao nhé, được không?”

“Được thế thì còn gì bằng.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng nuốt nước miếng: “Thế thì lão đạo phải tranh thủ đuổi theo tiểu đạo hữu ấy ngay kẻo hắn chạy xa mất.”

Nói đoạn, Thiên Nhai Tử đạo trưởng vội vàng ra ngoài từ cửa sau phòng bếp, sau đó bắt đầu chuẩn bị pháp bảo truy tung của mình.

Chỉ cần khu Giang Nam này còn có khí tức của thiếu niên kia thì hắn nhất định sẽ tìm ra đối phương!

…

Mà lúc này đây, thiếu niên mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang muốn tìm đang xếp hàng ở bên ngoài quán đầu cá.

Pháp khí che giấu khí tức trên người Ngư Kiều Kiều là do Giao Bá Chân Quân chính tay làm ra, khả năng che giấu khí tức cực kì tốt.

Pháp thuật truy tìm dấu vết của Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng không thể tìm được Tống Thư Hàng ở ngay cửa quán. Nó dẫn Thiên Nhai Tử đạo trưởng đến một tòa biệt thự trong khu Giang Nam.

Trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều, đương nhiên là nồng nặc khí tức của Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều rồi!

…

…

Hơn 10 phút sau.

Rốt cuộc hàng dài trước mặt Tống Thư Hàng cũng sắp kết thúc.

“Cuối cùng cũng đến mình, hàng dài thật.” Tống Thư Hàng cảm thán, đồng thời trong lòng hắn cũng suy nghĩ một việc.

Đó là… vì sao mình lại phải xếp cái hàng dài thế nhỉ? Chỉ vì đợi bánh bao thịt ở đây à?

Rõ ràng mình rất đói rồi, hơn nữa mình không kén ăn, chỉ cần no bụng thì ăn gì cũng được mà!

Tống Thư Hàng quỳ luôn!

Thế nhưng nếu đã đến lượt mình thì thôi làm cho trót đi. Để hắn thử xem bánh bao thịt ở đây có gì đặc biệt mà lại khiến cho đám ham ăn này đội nắng xếp hàng dài tít tắp.

Hắn không tin lắm. Chỉ là bánh bao thịt mà thôi, chẳng lẽ còn có thể làm cho đặc biệt nữa sao? Rốt cuộc là nó tỏa ra ánh sáng vàng, hay là sau khi ăn xong thì người ta sẽ cảm thấy mình đang chạy như điên trên bờ biển đây?

Đang lúc suy tư thì đội ngũ lại dồn lên một chút, Tống Thư Hàng đi vào trong quán đầu cá.

Trong quán, ba nhân viên mặc đồ phụ bếp đang bán hàng.

Bọn họ không ngừng đẩy từng khay bánh bao thịt ra từ trong bếp, rồi đóng gói và tính tiền cho khách.

“Thơm quá.”

Tống Thư Hàng hít một hơi, đúng là thơm quá đi mà! Ai ngửi thấy mùi hương này cũng có xúc động nhất định phải nếm thử cho bằng được, nếu không nếm thử thì cứ như là chân mọc rễ, không làm sao mà cất bước ra khỏi quán cho nổi.

Khó trách nhiều người xếp hàng để được nếm thử mùi vị này như vậy.

Tống Thư Hàng còn phát hiện ra đám ham ăn xếp hàng ở đây mua bánh với số lượng không nhỏ.

“Cho tôi mười cái!”

Thanh niên xếp hàng đầu tiên nói.

“Bán cho tôi mười hai cái!”

Ông chú sau lưng thanh niên không chịu kém cạnh.

“Cho tôi năm cái.”

Một em gái xinh xắn nhỏ nhẹ nói.

Không chỉ thế, Tống Thư Hàng còn nhìn thấy có khách hàng chỉ mua hai cái, ăn xong rồi lại cắn răng chạy đi xếp hàng… chẳng trách hàng người cứ mỗi lúc một dài, chẳng hề ngắn đi chút nào. Đây rõ ràng là một vòng tuần hoàn ác tính mà.

“Trông có vẻ ngon thật. Hay là mình mua nhiều chút rồi mang về chia cho đám Cao Mỗ Mỗ nếm thử nữa nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc ấy thì Ngư Kiều Kiều trên vai Tống Thư Hàng nói khẽ:

“Chờ đã, nguyên liệu làm bánh này có vấn đề.”

“Có vấn đề?” Tống Thư Hàng khựng lại, có độc sao?

“Nguyên liệu này căn bản không phải là nguyên liệu dành cho người thường ăn. Ta nhìn thử rồi, phần lớn đều là thịt của kì trân dị thú mà tu sĩ mới dùng, tuy linh lực trong nguyên liệu bị rút hết rồi, nhưng hương vị và cảm giác chắc chắn là cấp bậc tiên trân.” Ngư Kiều Kiều giải thích.

Nguyên liệu nấu ăn của tu sĩ?

Ngư Kiều Kiều nói nhỏ:

“Nói cách khác, người ở trong bếp kia là một vị tiên trù!”

“Tiên trù?” Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến bữa cơm được ăn ở chỗ Thất Tu Tôn Giả. Bữa cơm ấy được tiên trù nấu ra, ngon đến mức hắn chỉ hận không thể nuốt luôn cả lưỡi.

Quan trọng hơn là ăn món ngon do tiên trù nấu ra có thể tăng cường thể chất của tu sĩ đó!

Bây giờ việc khiến cho Tống Thư Hàng sầu lòng nhất chính là thể chất, chỉ cần có cơ hội tăng cường thể chất thì chắc chắn là hắn sẽ không bỏ qua.

“Thế nhưng… sao trong quán đầu cá này lại có tiên trù nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi. Từ bao giờ mà tiên trù lại chạy đến quán đầu cá bán bánh bao thịt để kiếm sống thế này?

Đúng lúc này thì anh giai phụ bếp hỏi:

“Quý khách muốn mua mấy cái?”

Đến lượt Tống Thư Hàng rồi.

“Bán cho tôi năm mươi cái.”

Tống Thư Hàng nói. Đây là món ăn do tiên trù nấu đó, cho dù đã bị rút hết linh lực, thế nhưng người thường ăn vào vẫn rất tốt.

Đây chính là chuyện còn lợi hơn cả nhặt tiền ngoài đường, không nhân cơ hội mua nhiều chút thì có lỗi với bản thân mình quá. Đáng tiếc là bây giờ hắn không mang nhiều tiền mặt trên người, chứ nếu không thì hắn đã ôm hết cả hàng của người ta rồi!

Thậm chí Tống Thư Hàng còn đang nghĩ đến việc có nên đi rút tiền ở ngân hàng gần đó rồi lại về xếp hàng hay không.

Năm mươi cái bánh bao thịt nhét đầy một cái túi to đùng.

Tống Thư Hàng xách cái túi ấy, vừa trả tiền vừa suy nghĩ.

…

…

Đúng lúc ấy, một cô gái vóc dáng cao gầy đi từ nhà bếp ra.

Trên mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn che khăn lụa, mũi khẽ hít hà.

Ban nãy ở trong nhà bếp, cô bỗng ngửi thấy mùi hành rất dễ chịu. Ít nhất phải là hành thành tinh bốn trăm năm trở lên mới có được mùi vị ấy.

Vì thế, Biệt Tuyết Tiên Cơ lần theo mùi hương, ra khỏi nhà bếp, đi vào trong quán.

Cuối cùng, ánh mắt của cô dừng lại trên người Tống Thư Hàng, mùi hành kia tỏa từ thiếu niên này ra!

Khi Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn thấy thiếu niên thì ánh mắt trở nên rất kì lạ.

Phải gọi đây là duyên phận à?

Ban nãy cô vừa muốn tìm thiếu niên này, thậm chí còn nhờ Thiên Nhai Tử ra tay giúp đỡ nữa.

Không ngờ người mà cô tìm kiếm lại tự đến tận cửa. Hắn vào quán đầu cá, tay xách một túi to, nhìn qua là biết vừa mua đồ xong và đang tính tiền.

Mùi hành mà Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa ngửi thấy là từ người thiếu niên này tỏa ra. Không phải tỏa ra từ thứ đồ gì mà hắn đang cầm, mà là từ làn da và xương cốt hắn!

“Tống Thư Hàng bản nồng mùi hành, ngươi phải có cho bằng được!”

Thậm chí trong nháy mắt ấy, Biệt Tuyết Tiên Cơ còn nghĩ Tống Thư Hàng là một cây hành tu luyện thành hình người.

Song, quan hệ giữa thiếu niên này và Bạch đạo hữu quan trọng hơn!

“Thiếu niên này chính là người đứng trên máy kéo có tay cầm cùng với Bạch đạo hữu!” Nhìn thấy Tống Thư Hàng, trong đầu Biệt Tuyết Tiên Cơ nảy ngay ra hình ảnh Bạch Tôn Giả đứng trên máy kéo. Cô không khỏi cười nhẹ lên thành tiếng.

Có lẽ vì quan hệ giữa Tống Thư Hàng với Bạch Tôn Giả, cũng có lẽ bởi mùi hành trên người hắn, đã khiến cho hảo cảm của tiên trù Biệt Tuyết Tiên Cơ với hắn tăng lên rất nhiều.

Tóm lại, ấn tượng của Biệt Tuyết Tiên Cơ với Tống Thư Hàng không tồi.

Ánh mắt cô nhìn hắn càng ngày càng dịu dàng hơn.

Tống Thư Hàng đang tính tiền thì cảm thấy có người đang nhìn mình chăm chú. Hắn quay đầu lại, tầm mắt chạm phải ánh mắt của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hắn cảm thấy ánh mắt khi cô gái che mặt này nhìn mình… trông không khác gì một đầu bếp đang nhìn thịt cá dưới con dao phay.

Tống Thư Hàng hiểu ngay cô gái che mặt này chính là tiên trù trong nhà bếp. Bởi vì trên người cô có dao động linh lực, hơn nữa tay vẫn còn đang dính bột mì.

Thế nhưng vì sao tiên trù này tự nhiên lại chạy từ bếp ra đây nhìn chằm chằm mình vậy?

Trên mặt mình có hoa hay sao?

Đúng lúc này thì Biệt Tuyết Tiên Cơ híp mắt cười với Tống Thư Hàng rồi truyền âm nhập mật nói:

“Chào đạo hữu.”

“Chào tiên tử.” Tống Thư Hàng cũng truyền âm nhập mật đáp lễ, sau đó giơ gói lớn trong tay lên rồi khen: “Kĩ thuật của tiên tử tuyệt lắm.”

“Cảm ơn.” Trong đôi mắt lộ ra ngoài khăn che mặt của Biệt Tuyết Tiên Cơ lấp lánh ý cười.

“Tiên tử, nếu không có việc gì thì ta xin phép đi trước đây.” Tống Thư Hàng vẫy tay với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi xấu hổ. Tuy rằng là mua bán bình thường, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy như mình đang chiếm lợi mà bị chủ quán túm được vậy.

Cho nên, sau khi vẫy tay thì hắn bèn tạm biệt rồi định rời đi.

Nghe thấy Tống Thư Hàng muốn đi thì Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức truyền âm nói:

“Tiểu đạo hữu, xin hãy chờ một chút.”

Cô không thể để Tống Thư Hàng đi như vậy được.

Tống Thư Hàng quay đầu sang, nhìn tiên tử che mặt với ánh nhìn đầy nghi hoặc:

“Tiên tử có việc gì sao?”

Việc gì à? Đương nhiên là việc liên quan đến Bạch Tôn Giả rồi!

Thế nhưng đây là lần đầu tiên Biệt Tuyết Tiên Cơ gặp Tống Thư Hàng, nếu cô hỏi thẳng: “Đạo hữu, ngươi có biết Bạch Tôn Giả đang ở đâu không?” thì thiếu niên này sẽ đề phòng cô mất.

Thế là Biệt Tuyết Tiên Cơ nghĩ ngợi một chút rồi nói:

“Đạo hữu à, trên người ngươi có mùi thơm lắm.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đây là quấy rối đúng không?

Lúc này thì Biệt Tuyết Tiên Cơ lại vỗ tay rồi nói với chủ quán đầu cá:

“Chủ quán, hoạt động hôm nay dừng ở đây. Ở trong phòng bếp còn một ít bánh bao thịt sắp làm xong, tự ngươi trông lửa đi, bao giờ chín thì mang ra mà bán. Ta có việc gấp phải đi trước đây.”

Chủ quán đầu cá kích động đến nước mắt lưng tròng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng rồi nói:

“Tiểu đạo hữu, ta có thể nói chuyện với ngươi một chút được không?”

Tống Thư Hàng hơi gật đầu.

Tiên cơ đưa Tống Thư Hàng ra cửa sau của quán đầu cá, nơi đó có một chiếc thuyền tiên tàng hình đang lơ lửng giữa không trung.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa Tống Thư Hàng vào thuyền tiên rồi hỏi:

“Tiểu hữu, có phải ngươi đã ăn bảo vật gì đó thuộc họ nhà hành lâu năm không?”

Chương 605: Ta muốn máu của Long Ma

Bảo vật họ nhà hành lâu năm?

Cái này mà còn phải nghĩ hay sao? Đương nhiên là Thông Nương rồi.

Nói đến Thông Nương, lần trước hắn ăn mầm hành của cô ấy xong thì suýt nữa đã chết vì nhiễm yêu khí.

Đáng sợ hơn là vì thế mà hắn còn đi vào giấc mộng cuộc đời của Thông Nương, làm một cọng hành phất phơ trong gió suốt mấy trăm năm… Vừa nghĩ đến cơn ác mộng kia thì hắn đã cảm thấy không thiết tha gì với cuộc sống này nữa rồi.

May mà lúc đó Vân Vụ đạo trưởng của Không Không Đạo Môn đang ở gần đó, dùng Không Không Diệu Thủ trộm mầm hành từ trong cơ thể Tống Thư Hàng ra rồi biến nó thành một viên kết tinh hành tinh.

Bây giờ thứ kia vẫn đang nằm trong túi thu nhỏ một tấc của hắn đây này.

Thế là Tống Thư Hàng nói:

“Đúng là vãn bối từng ăn bảo vật họ hành hành thật.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Khó trách trên người ngươi lại tỏa ra mùi hành nồng như vậy.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Không đâu tiên tử, cô hiểu lầm rồi! Mùi hành trên người ta không phải là vì ăn Thông Nương mà có đâu! Ta bị ném vào quan tài vàng ngâm thuốc, thân thể của Thông Nương bị hòa tan vào thuốc ngâm cho nên ta mới bị ướp mùi hành như thế đấy!”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thế nhưng đây là một đoạn chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, thôi không nhắc lại làm gì.

Ngư Kiều Kiều trên vai Tống Thư Hàng bật cười thành tiếng, cô cũng biết câu chuyện Tống Thư Hàng ngâm dầu hành khi đó.

“Đúng rồi, tiểu đạo hữu, cây hành bảo bối mà ngươi từng ăn đó có còn không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi tiếp.

“Cũng còn một ít.” Tống Thư Hàng nói, còn viên kết tinh hành tinh kia kìa. Với cả… Thông Nương cũng mọc thêm một cái mầm hành khác nữa.

Khụ, đương nhiên là hắn sẽ không đi ngắt mầm hành của Thông Nương, dù gì Thông Nương cũng là một yêu tinh có trí tuệ biến được thành người mà.

“Còn thật à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Mục đích chính của cô là tán gẫu với Tống Thư Hàng mấy câu cho thân quen rồi tìm hiểu tin tức của Bạch Tôn Giả kia.

Nhưng không ngờ trong tay Tống Thư Hàng thực sự còn hành bảo bối lâu năm. Đối với một vị tiên trù thì gia vị lâu năm càng nhiều càng ít đó.

Thế là tiên cơ hỏi tiếp:

“Tiểu đạo hữu có định đem bán cây hành kia không?”

“À, bán được chứ. Ta giữ cũng chẳng để làm gì. Thế nhưng mà nhìn hình dạng nó hơi kì một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Nói đoạn, hắn lấy tinh thể xanh biếc ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, rồi đưa nó cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Sao lại là dạng tinh thể thế này?” Biệt Tuyết Tiên Cơ nhận lấy tinh thể rồi kiểm tra một chút.

Không sai, đây là một cây hành tây hành tinh ước chừng ba bốn trăm năm tuổi, để có được một viên tinh thể thế này thì cơ hồ là phải hòa tan hết cả thân hành. Nếu có được tinh thể này, xử lý qua một chút thì sẽ thành gia vị đủ cho cô dùng rất lâu!

Nghĩ đến đây, Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng:

“Tiểu hữu, ngươi có cần thứ gì không?”

Nể mặt Bạch Tôn Giả, cô sẽ cố hết sức giúp Tống Thư Hàng vừa lòng.

“Muốn gì à?” Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi nói: “Gần đây đúng là ta đang muốn tìm một thứ, nhưng ta không biết vật ấy có giá thế nào nên trong lòng cũng không chắc chắn.”

“Nói nghe thử xem, ta sẽ định giá giúp ngươi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói.

“Là máu của Long Ma.” Tống Thư Hàng đáp. Thể chất là vấn đề lớn nhất đối với hắn lúc này. Trước mắt, chỉ có Long Ma dược tề được phối chế từ máu Long Ma là có thể giải quyết tai họa ngầm này của hắn một cách nhanh nhất mà thôi.

“Máu Long Ma? Sao ngươi lại muốn có thứ này?” Bạch Thu Tuyết tò mò đánh giá Tống Thư Hàng, sau đó cô cười nhẹ.

Thảo nào, tuy thể chất của thiếu niên này đã là rất cường đại ở cảnh giới nhị phẩm rồi, thế nhưng chân khí trong cơ thể hắn sục sôi, mi tâm mơ hồ tản ra ánh sáng đồng xanh, đó là dấu hiệu tinh thần lực của tu sĩ tam phẩm.

Tuy thể chất của hắn cường đại nhưng tinh thần lực và chân khí còn cường đại hơn. Để duy trì thế cân bằng, hắn chỉ có một cách là tìm kiếm phương pháp tăng cường thể chất.

Nói đến thứ có liên quan đến tăng cường thể chất và máu Long Ma thì hình như chỉ có thứ đó thôi!

“Ngươi muốn phối chế Long Ma dược tề ư?” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu. Chuyện này chẳng có gì mà phải giấu, tu sĩ có kinh nghiệm chỉ cần liếc nhìn một cái là rõ tình trạng hiện tại của hắn ngay.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu nói:

“Đáng tiếc là trong tay ta cũng không có máu Long Ma, hơn nữa giá trị của máu Long Ma lớn hơn viên kết tinh hành tinh này nhiều lắm.”

Chênh lệch giá trị giữa hai thứ này lên tới hơn một trăm lần, đã thế máu Long Ma còn là vật chỉ có thể gặp mà không cầu được. Đã lâu lắm rồi không có con Long Ma nào xuất hiện, sự chênh lệch về giá chỉ sợ là còn lớn hơn.

Tống Thư Hàng thở dài gật đầu. Thế nhưng hắn cũng không thất vọng lắm, bởi vì hắn cũng đã đoán trước kết quả này rồi.

Đúng lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nói:

“Tuy ta không có máu Long Ma, thế nhưng ta vừa nghĩ ra một cách giao dịch hay lắm. Ta sẽ làm một bữa tiên trân yến cho ngươi nhé. Tuy rằng hiệu quả không tốt như Long Ma dược tề, thế nhưng ta ước tính có thể tăng cường thể chất của ngươi bây giờ lên đến cực hạn của nhị phẩm đấy.”

Tiên trân yến do tiên trù tinh chế ra có những hiệu quả rất cường đại.

Thế nhưng tiên trân yến do tiên trù bình thường chế ra thì hiệu quả cũng chỉ có hạn mà thôi.

Bữa tiên trân ở quý phủ của Thất Tu Tôn Giả lần trước chỉ giúp Tống Thư Hàng tăng cường được lượng thể chất bằng một lần tu luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp.

Đương nhiên cũng là vì tiên trù ở phủ của Thất Tu Tôn Giả không sử dụng toàn bộ năng lực của mình, nên đó chỉ là một bữa cơm thường mà thôi.

Cô gái che mặt trước mắt Tống Thư Hàng vừa lên tiếng đã nói sẽ giúp thể chất của hắn tăng lên từ hai đến ba tiểu cảnh giới!

Rốt cuộc thì tiên tử này có lai lịch thế nào đây?

Nghĩ đến vấn đề này thì Tống Thư Hàng mới phát hiện ra mình thất lễ quá. Từ lúc gặp mặt đến giờ hắn vẫn chưa biết tên của cô gái che mặt này là gì, cũng chẳng thèm giới thiệu mình luôn.

Thế là hắn bổ sung ngay:

“Tiên tử, tại hạ là Tống Thư Hàng, không biết đạo hiệu của tiên tử là gì?”

“Mọi người đều gọi ta là Biệt Tuyết. Ngươi cũng gọi thế đi… Tiên trù bọn ta khác với tu sĩ bình thường, cho nên cũng không lấy đạo hiệu chính thức.” Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười đáp.

“Biệt Tuyết Tiên Cơ?” Tống Thư Hàng thấy cái tên này sao mà quen thế.

Từ từ, Biệt Tuyết Tiên Cơ?

“Thực tiên yến?!” Tống Thư Hàng thốt lên theo bản năng.

“Ngươi đã nghe đến thực tiên yến rồi à? Ừm, cũng đúng.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói khẽ. Thiếu niên này có quan hệ khá tốt với Bạch Tôn Giả, có lẽ là đã nghe tin tức về thực tiên yến từ chỗ Bạch Tôn Giả rồi.

“Đúng vậy, ta nghe một vị tiền bối kể về thực tiên yến của người, một bữa tiệc khó mà cầu được. Rất nhiều tiền bối ta quen đều đang nghĩ cách để được tham dự thực tiên yến đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Không ngờ Tô Thị A Thất tiền bối còn chưa kịp dẫn hắn đi tham dự thực tiên yến thì hắn đã gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ trước, khéo thay.

Nhưng gần đây các cao nhân đều có đam mê đặc biệt hả?

Thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ nổi tiếng trong giới tu chân. Bao nhiêu người nghĩ nát óc để có được một chỗ ngồi trong tiệc. Bởi vì mỗi lần thực tiên yến là một hồi kì ngộ, chẳng những tăng thể chất, tăng thực lực, mà nếu may mắn thì ăn một bữa tiệc là có thể đột phá thẳng một tiểu cảnh giới luôn.

Nhưng ai mà ngờ được Biệt Tuyết Tiên Cơ giỏi giang trâu bò thế lại đến một quán đầu cả ở khu Giang Nam, lặng lẽ bán bánh bao thịt cơ chứ!

Nghe Tống Thư Hàng nói xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười, hai mắt híp lại thành hai khe hở nhỏ xíu.

Theo những gì cô nghĩ thì những gì Tống Thư Hàng vừa nói chắc chắn là do Bạch Tôn Giả nói cho hắn nghe. Cho nên đây là đánh giá của Bạch Tôn Giả dành cho cô nhỉ?

Thế là cô cũng vui vẻ hẳn lên.

Một khi tâm trạng người ta tốt, thì người ta sẽ cực kì hào phóng.

“Thế nào? Có muốn giao dịch với ta không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười hỏi. Tâm trạng cô rất tốt, cho nên cô đang muốn chuẩn bị kỹ càng để làm cho Tống Thư Hàng một bữa tiên trân yến phong phú đây.

“Quyết định thế đi!” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Kết tinh của hành tinh để ở chỗ hắn chẳng có tác dụng gì, nếu thể chất của mình tăng lên đến cảnh giới nhị phẩm đỉnh phong thì cảm giác đau đớn ở mi tâm sẽ bớt đi nhiều lắm.

Hơn nữa, nếu thể chất đạt tới cực hạn nhị phẩm thì hắn có thể yên tâm mà thôn phệ linh thú tinh để tranh thủ đẩy cảnh giới của mình lên tam phẩm sớm hơn rồi.

“Quyết định vậy nhé!” Biệt Tuyết Tiên Cơ vui vẻ nói: “Thế này đi tiểu hữu, ngươi đưa địa chỉ cho ta. Ta sẽ đi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Ngày mai ta nấu tiên trân yến cho ngươi, được không nào?”

Lần này Biệt Tuyết Tiên Cơ mang theo hành trang gọn nhẹ ra ngoài nên trên người không có nguyên liệu nấu ăn, công cụ cũng không đủ. Nếu muốn chuẩn bị tiên trân cho Tống Thư Hàng thì cô phải mất thời gian chuẩn bị một chút.

“Không vấn đề gì, tiền bối.” Tống Thư Hàng cho Biệt Tuyết Tiên Cơ địa chỉ biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Hai bên hoàn thành một cuộc giao dịch mà mọi người đều vui vẻ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ có được kết tinh hành tinh, còn móc nối quan hệ với Tống Thư Hàng một cách thuận lợi. Trong bữa tiên trân yến ngày mai, cô có thể moi được tin tức của Bạch Tôn Giả trong miệng Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng giành được cơ hội để tăng cường thể chất, cảm thấy vô cùng mĩ mãn.

Ngư Kiều Kiều cũng rất sung sướng, bởi vì lúc đó cô có thể ăn ké rồi!

Nói tóm lại, đây là một cuộc trao đổi vui vẻ cả làng.

…

…

Lúc này, Thông Nương nằm trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. Từ lúc gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ, tim của cô vẫn treo lơ lửng trên cổ họng.

Thông Nương cho rằng “những gì còn lại của cây hành ba trăm năm tuổi” chính là mình. Cô còn tưởng là cái mầm hành vất vả lắm mới mọc được ra này lại sắp bị ngắt mất rồi cơ!

May mà tránh thoát được một kiếp nạn.

Sau khi thở phào thì trong lòng Thông Nương lại bắt đầu xoắn quẩy.

“Không được, ta không thể suy sút như thế được! Lần này có viên kết tinh kia chịu trận cho mình, nhưng mà lần sau thì sao? Nếu lần sau lại cần dùng hành để trao đổi thì Thư Hàng có ngắt mầm của mình không?”

Thông Nương càng nghĩ càng lo lắng.

Quả nhiên vẫn nên chạy trốn thì hơn!

Lần này linh quỷ của Tống Thư Hàng không có ở đây, chỉ cần tìm được cơ hội thì nhất định có thể đào tẩu thành công!

…

Ở một nơi khác.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cuối cùng cũng tìm được biệt thự của Ngư Kiều Kiều nhờ pháp thuật lần theo dấu vết.

“Không sai, chính là nơi này!” Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói thầm.

Thế nhưng hình như thiếu niên kia vẫn chưa về, mình phải ngồi ngoài cửa đợi hắn sao?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì có một người đi ra từ trong biệt thự. Đó là một thanh niên trẻ đeo kính, trong tay cầm quyển sổ như đang suy tư cái gì khổ sở lắm.

“Phải viết về tiên hiệp à, nhưng mà mình đã viết tiểu thuyết tiên hiệp bao giờ đâu, chỉ riêng thiết lập thế giới quan thôi đã thấy phiền rồi.” Thanh niên trẻ nói nhỏ.

Thanh niên này chính là Cao Mỗ Mỗ vừa mới thoát khỏi phòng tối ra ngoài tắm ánh mặt trời.

Chương 606: Kịch bản với sắc thái bi kịch của Cao mỗ mỗ

Cao Mỗ Mỗ đi từ trong biệt thự ra để chuẩn bị đón Lâm Thổ Ba.

Bởi vì vừa rồi Thổ Ba nói trong điện thoại rằng cậu ta đang ngồi trên xe taxi rồi. Nếu không bị tắc đường thì có lẽ khoảng mười phút sau sẽ đến nơi.

Thế là Cao Mỗ Mỗ lập tức xách cả laptop của mình ra ngoài đón Thổ Ba, tiện thể ra ngoài giải sầu luôn mặc dù thời tiết hôm nay nóng chảy mỡ. Trời nóng nực thế này nếu ở trong biệt thự có máy điều hòa mát rượi chắc chắn sẽ thoải mái hơn nhiều.

Nhưng đối với Cao Mỗ Mỗ, bị nhốt trong căn phòng tối tăm mấy ngày nay đã là quá đủ rồi.

Bây giờ cậu tình nguyện bị phơi nắng ở bên ngoài chứ cũng không muốn mát mẻ trong căn phòng tối của biệt thự nữa.

Tất cả đều vì bộ lạc và tự do!

Thời tiết nóng nực đã là gì chứ?

Nghĩ tới đây, Cao Mỗ Mỗ tìm một gốc cây to ở cổng biệt thự sau đó ngồi bên dưới tán cây tránh nắng.

Vừa chờ Thổ Ba, cậu vừa nghĩ đến kịch bản phim của mình.

“Kết hợp tiên hiệp với khoa học viễn tưởng, xây dựng thế giới quan như vậy thật sự có thể tạo ra một bộ phim hay sao? Mà quên, mình lo đến điều này làm gì nhỉ? Rõ ràng Thư Hàng và bạn bè của nó muốn quay một bộ phim để tự sướng cho vui thôi mà, thế nên những vấn đề như thế giới quan các loại không quan trọng.”

Cao Mỗ Mỗ vừa gõ ý tưởng vào laptop vừa lầm bầm nói.

Thật ra thì những thế giới quan tương tự thế vẫn phải có, ví dụ như không nhất định phải là tiên hiệp mà có thể thay thế tiên hiệp thành hệ thống võ thuật mạnh mẽ cộng thêm ngày tận thế hoặc những thế giới khoa học viễn tưởng, như mấy series phim về anh hùng trên thế giới bây giờ vậy, đều xây dựng những thế giới quan được như thế, trong phim hoạt hình còn nhiều hơn.

“Vậy thì mình sẽ trực tiếp đổi các hệ thống võ thuật cao độ thành hệ thống tiên nhân, như thế thì thế giới quan được định hình ngay rồi. Sau đó nếu muốn quay phim thì nội dung chính chẳng qua cũng chỉ là đấu tranh với kẻ xâm lược cường đại, hoặc là tiến hành cải tạo lại thế giới mục nát, hoặc là giải quyết các nguy cơ diệt vong lớn của con người…”

“Nếu thế thì mình sẽ lựa chọn mô típ trực quan là đấu tranh với kẻ xâm lược. So ra thì loại mô típ này trực diện với hot hơn nhiều, không mệt não như những bộ phim đấu trí đấu lực khác.”

Cao Mỗ Mỗ vừa lẩm bẩm vừa nhanh chóng gõ vào trong laptop của mình.

“Tiếp theo sẽ là các nhân vật chính. Khà khà khà, nhân vật chính nhất định phải lắm tai nhiều nạn, các yếu tố nhân tố đau khổ dành cho nam chính đều phải có hết. Ví dụ như mối tình đầu lấy chồng, chú rể không phải là mình chẳng hạn.”

“Hoặc là mùa xuân thứ hai chầu trời, ấy khoan! Đây là thế giới tiên hiệp, vậy thì có thể biến người yêu thứ hai của nam chính thành một vong hồn! Thử nghĩ mà xem, trong thời gian dài nam chính không hay biết rằng mình yêu một hồn ma, sau đó đột nhiên phát hiện người yêu của mình đã chết từ lâu, ù uây thú vị kinh khủng!”

“Sau đó nam chính thất tình lần hai, ngày ngày mượn rượu giải sầu, dở dở ương ương. Đây chính là hình tượng trước thời khi thay đổi của nhân vật chính. Có điều… hình như phim ảnh Hoa Hạ bây giờ đang cấm ma quỷ nhỉ? Ầy, kệ đi kệ đi, bộ phim này của Tống Thư Hàng cũng chỉ để tự thẩm thôi chứ có được lên sóng đâu mà.”

“Sau đó chính là vai phụ của mình, thân phận sẽ là sư huynh của nam chính. Lúc nào cũng ác ý tìm nam chính tỷ võ đánh hắn sấp mặt, lấy việc hành hạ nam chính làm thú vui. Ý này được đấy! Nhưng để tránh Tống Thư Hàng kháng nghị, cuối cùng vẫn phải tìm cơ hội nào đó để nhân vật này của mình ngỏm củ tỏi mới được. Mà trước khi chết còn phải nghĩ cách tẩy trắng cho mình, không thể phá hoại hình tượng của mình trong lòng Nha Y được.”

“Rồi Thư Hàng còn yêu cầu phải cho xuất hiện nhiều hình ảnh của giấy chứng nhận sở hữu siêu xe nữa. Nếu thế thì còn phải cho thêm một vai công tử ăn chơi, thân phận sẽ là làm khí linh cho nam chính. Khi đang lái xe tên công tử ăn chơi này sẽ vô tình đụng phải nam chính say rượu, kết quả nam chính chả hề hấn gì còn tên này thì tèo, sau đó do đủ loại cơ duyên mà trở thành khí linh của nam chính, ý tưởng này cũng được đấy!

“Toàn bộ câu chuyện đều phải lấy bi kịch làm chính để còn lấy nước mắt của người xem. Ha ha ha, ai bảo tác giả truyện hài chỉ có thể viết truyện hài? Rõ vớ vẩn mà!”

Thế này thì nội dung đại khái của câu chuyện đã xong cả rồi.

Sau đó linh cảm của Cao Mỗ Mỗ lập tức bùng nổ, phần mở đầu nhanh chóng được viết ra.

Bối cảnh của câu chuyện sẽ là tương lai của thế giới song song.

Trái đất đột nhiên bị một thế lực thần bí tấn công, không một ai biết lai lịch của thế lực thần bí này là gì, là người trái đất? Là người ngoài hành tinh? Hay là một kẻ có dã tâm nào đó? Dù sao thì không ai biết cả.

Dưới sự tấn công dữ dội của thế lực thần bí cường đại này, con người trên trái đất bị tổn thất nặng nề, tiến vào thời kỳ tận thế. Nếu không phải trái đất cũng được một thế lực thần bí khác bảo vệ có lẽ loài người đã bị diệt trừ sạch sẽ.

Sau đó cuối cùng thế lực thần bí bảo vệ con người kia cũng lộ ra thân phận thật sự.

Bọn họ chính là những tu chân giả trong truyền thuyết, có thực lực vô cùng cường đại. Những cường giả đó có thể dời non lấp biển, đi mây về gió.

Để đấu tranh với thế lực thần bí tấn công kia, những tu chân giả bắt đầu hợp tác với nhau, thu nhận đệ tử trên diện rộng. Từ trạng thái lánh đời trước kia xuất hiện trước mặt người thường, đảm nhiệm vai trò nhân vật bảo vệ thế giới.

Mà nhân vật chính chính là một trong những đệ tử của thế lực tu chân đó.

“Sau đó cảnh đầu tiên của câu chuyện phải bắt đầu từ việc sư huynh đùa cợt hành hạ nam chính trên sân tỷ võ. Tiến hành một trận đối chiến tuyệt vời.”

“Đương nhiên, mỗi khi nam chính bị thương đều sẽ có một sư tỷ dịu dàng ra sân băng bó vết thương, nhẹ nhàng an ủi hắn. Và vị sư tỷ này chính là mối tình đầu của nam chính.”

“Sau đó, phải xây dựng tình tiết vị sư tỷ này bị các trưởng bối trong gia đình ép uổng, buộc phải gả cho một người đàn ông khác. Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt muốn khóc của Tống Thư Hàng khi diễn phân đoạn này thôi là mình đã thấy sướng rơn rồi. Thậm chí vì nội dung cần mà đến cuối cùng vợ chồng vị sư tỷ kia còn phải chết trong tay thế lực thần bí đối nghịch kia để kích thích, tạo động lực cho nam chính trả thù.”

Cao Mỗ Mỗ tiếp tục gõ cành cạch trên laptop.

Tuyệt vời! Tuyệt quá xá!

Cao Mỗ Mỗ càng viết càng có hứng, hận không thể lập tức đi quay bộ phim này ngay lập tức, để vai của mình oai phong đánh Tống Thư Hàng ngã lăn quay, đánh cho nó bầm dập luôn, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi!

Sau khi viết xong phần mở đầu, Cao Mỗ Mỗ tạm thời dừng tay.

Những tình tiết sau này cần phải từ từ suy nghĩ.

“Thế thì tiếp theo phải xây dựng hệ thống cấp bậc tiên hiệp trước. Có hệ thống cấp bậc rồi thì so sánh mạnh yếu cũng rõ ràng hơn.”

Cao Mỗ Mỗ suy nghĩ.

Nhưng phải xây dựng thế nào bây giờ?

Nếu nhắc đến tiên hiệp chắc chắn mọi người sẽ nghĩ ngay đến “Trúc Cơ, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Động Hư, Đại Thừa, Độ kiếp”.

Nhưng nếu muốn quay phim theo mô típ này thì chắc chắn sẽ dài dòng lắm.

Dù sao thì điện ảnh không phải là phim dài tập, không có nhiều thời gian để miêu tả cảnh giới tu chân.

“Quyết định rồi, chỉ cần ba cấp bậc Thanh Đồng tiên nhân, Bạch Ngân tiên nhân và Hoàng Kim tiên nhân thôi. Còn về phần bạn muốn nói với tôi đây không phải là tiên hiệp ấy à? Đương nhiên, đây là bịa cả mà! Hơn nữa một khi tiếp nhận cách xây dựng này thì cũng hay ho lắm chứ chẳng chơi!”

Cao Mỗ Mỗ phá lên cười, sau đó ghi phần xây dựng này vào laptop.

Mà Cao Mỗ Mỗ không hề biết rằng trong lúc cậu đang xây dựng cấp bậc tu sĩ “Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim” thì có một lão đạo tóc trắng đang trợn tròn mắt đứng bên cạnh cậu.

Đùa nhau à?!

Cho dù là đóng phim nhưng sao có thể bịa ra cái hệ thống tu sĩ vớ vẩn như thế được?

Chương 607: Để lão đạo giúp ngươi hoàn thiện kịch bản nhé!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thấy bản thân mình có thể chỉ điểm một chút cho người viết kịch bản trẻ tuổi này.

“Khụ khụ.”

Thế là đạo trưởng bèn hắng giọng một tiếng sau đó nói:

“Vị tiểu hữu này, ừm… ngươi xây dựng Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim như thế nghe có hơi buồn cười quá không?”

Cao Mỗ Mỗ giật hết cả mình. Cậu ta đứng dưới bóng cây trước cổng biệt thự lâu lắm rồi mà không hề phát hiện ra bên cạnh mình có người!

Vừa quay đầu lại nhìn thì cậu lập tức nhìn thấy một đạo nhân đầu tóc trắng xóa, hạc phát đồng nhan. Ngoại trừ ở khóe mắt có vài nếp nhăn ra thì không thấy dấu vết của năm tháng nào trên mặt ông ta nữa cả.

Lão đạo này dưỡng da tốt thật đấy!

Hơn nữa mặt mũi của lão đạo tóc trắng này rất hiền hòa, tạo ấn tượng đầu tiên cực tốt cho người khác. Chỉ cần nhìn mặt thì người khác sẽ cảm thấy hắn đáng tin, thân thiết ngay.

Đây chính là năng lực của ánh sáng thân thiện bẩm sinh của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, khiến độ hảo cảm của người xa lạ ＋50!

Cũng chính bởi có lực tương tác của loại năng lực kỳ quái này mà trong gần ba trăm năm qua, Thiên Nhai Tử đạo trưởng mới có thể liên tục tìm được các tu sĩ trẻ tuổi, tiếp xúc với họ, lấy được độ hảo cảm cực cao của họ, cuối cùng tiêu thụ công lực của mình vô cùng thành công!

Bây giờ ánh sáng thân thiết này cũng khiến Cao Mỗ Mỗ vừa nhìn đã cảm thấy cực kỳ có hảo cảm với vị đạo trưởng này.

Nếu đã như vậy thì nghe ý kiến của đạo trưởng một chút cũng không sao!

“Chào đạo trưởng!”

Cao Mỗ Mỗ nói. Trước mặt đạo sĩ người ta mà xây dựng cấp bậc của tu chân giả thành Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim liệu có lạ lùng không nhỉ? Nhưng mình muốn quay phim chứ có phải muốn phổ cập kiến thức về tu chân đâu. Chỉ cần cách hay ho là được, mấy chuyện khác thì cứ kệ xừ nó đi.

“Mặc dù ta biết tiểu hữu muốn viết kịch bản một bộ phim… Xin lỗi tiểu hữu vì ban nãy ta đứng bên cạnh có nghe thấy ngươi lẩm bẩm cho nên cũng biết đại khái.”

Đạo nhân tóc trắng vừa chắp tay với Cao Mỗ Mỗ vừa nói.

“Không sao đâu đạo trưởng. Hơn nữa những thứ tôi vừa viết cũng chỉ là dự tính thôi.”

Cao Mỗ Mỗ cười khẽ rồi nói tiếp:

“Vậy theo đạo trưởng thì tôi nên xây dựng cấp bậc tu sĩ thế nào mới đúng?”

Nghe vậy, Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói:

“Ít nhất cũng không thể qua loa quá được, ta cảm thấy xây dựng theo hệ thống cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn cũng được đấy!”

Cao Mỗ Mỗ: …

Còn không bằng Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim của mình nữa! Cùng lắm thì phía sau thêm Bạch Kim, Toàn Thạch, đại sư, Vương Giả nữa là được.

“Không được à?”

Từ vẻ mặt của Cao Mỗ Mỗ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng có thể thấy được đề nghị của mình rất vớ vẩn, hoàn toàn không được người khác chấp nhận.

Cao Mỗ Mỗ gật đầu với vẻ cực kỳ thành khẩn:

“Nếu là cấp một, cấp hai sẽ khiến tôi nghĩ đến chế độ năm nhất, năm hai và năm ba của học sinh tiểu học đấy.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng: …

Một lát sau, đạo trưởng cắn răng nói:

“Vậy thì đổi thành phẩm. Nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm, thế có được không?”

Cao Mỗ Mỗ yên lặng nhìn đạo trưởng một cái. Ngoại trừ cấp bậc theo số, chẳng lẽ vị đạo trưởng này không thể nghĩ ra quan niệm về cấp bậc nào thú vị đặc sắc hơn một chút sao?

Nhưng mà nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm gì đó cứ ghi lại cũng được.

Đến lúc đó để Tống Thư Hàng thảo luận với Ngư Kiều Kiều xem rốt cuộc họ muốn cấp bậc kim loại hay là cấp bậc dạng số.

Thế là Cao Mỗ Mỗ ghi lại dự tính "Phẩm cấp" vào laptop.

Thấy thế Thiên Nhai Tử đạo trưởng rất hài lòng, chỉ cần người trẻ tuổi này sửa lại đẳng cấp tu chân thì mục đích của hắn đã đạt được rồi.

Theo lý mà nói sau khi đạt được mục đích, Thiên Nhai Tử đạo trưởng phải rời đi mới đúng.

Nhưng không biết tại sao mà trong lúc vô tình Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại bắt đầu thảo luận về tình tiết kịch bản với Cao Mỗ Mỗ.

Sau này khi nghĩ lại Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng tự cảm thấy rất khó tin!

Rõ ràng lúc đầu hắn chỉ muốn chỉ điểm cho người trẻ tuổi này về việc xây dựng quan niệm cấp bậc tu chân thôi.

Nhưng không biết tại sao mà hắn lại cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này rất giỏi nói chuyện. Ngồi buôn dưa một hồi, hai người bắt đầu nhắc đến chuyện nên viết tiếp tình tiết thế nào.

Mặc dù Thiên Nhai Tử chưa từng viết truyện nhưng kinh nghiệm của hắn lại vô cùng phong phú!

Mà những kinh nghiệm đời người phong phú của hắn chỉ cần để lộ ra một chút thôi cũng có thể khiến Cao Mỗ Mỗ được gợi ý lớn rồi.

Ví dụ như…

Thiên Nhai Tử nói:

"Vừa rồi ta thấy khi tiểu hữu xây dựng cốt truyện, nói là muốn viết nên một câu chuyện khiến người khác cảm động đúng không? Hơn nữa nhân vật chính của câu chuyện nhất định phải cực kỳ bi thảm, khiến người khác không tự chủ được mà đồng tình ấy?"

“Đúng vậy, đạo trưởng có ý kiến gì về việc khiến nhân vật chính trở nên thê thảm hơn không?”

Cao Mỗ Mỗ thuận miệng hỏi đạo trưởng một câu, sau đó càng nói chuyện cậu càng bội phục vị đạo trưởng tóc trắng này. Kinh nghiệm trải đời của đối phương vô cùng phong phú, cái nhìn độc đáo, mỗi lần chỉ điểm đều có thể khiến cậu tuôn trào ra nhiều linh cảm hơn.

“Thật ra thì vừa rồi khi nghe tiểu hữu nói đến tình tiết sư tỷ tình đầu của nhân vật chính phải gả cho người khác, trong đầu ta lập tức nhớ đến một vị đạo hữu trong môn phái cách đây rất lâu của ta, những chuyện hắn trải qua khiến người khác ấn tượng cực kỳ sâu sắc.”

Thiên Nhai Tử thở dài một hơi, bắt đầu hồi tưởng lại câu chuyện năm xưa.

Một khi con người bắt đầu già đi, họ cực kỳ thích “nhớ năm đó”.

“Năm đó, vị đạo hữu môn phái bên cạnh của ta cũng khá giống với nhân vật chính trong câu chuyện mà tiểu hữu ngươi xây dựng. Hắn có một vị sư muội lưỡng tình tương duyệt, hai người cùng thầm mến thương nhau hơn mười năm rồi. Nhưng bỗng nhiên một ngày nọ, dưới sự sắp xếp của trưởng bối, vị sư muội đó phải gả cho một người đàn ông khác, hơn nữa hôn lễ còn được cử hành ngay sau đó vài ngày.”

“Lúc ấy, vị sư muội đó nói với vị đạo hữu kia một câu thế này Vào ngày đại hôn của ta, chàng hãy đến tìm ta. Chỉ cần chàng tới, ta sẽ từ bỏ tất cả, bái đường với chàng.”

“Nhưng trước đại hôn của vị sư muội kia hai ngày, vị đạo hữu của ta đang trên đường đuổi đến hôn lễ, chuẩn bị liều hết tất cả cũng phải ngăn cản hôn lễ của sư muội lại! Nhưng trên nửa đường, hắn lại gặp phải một con mãnh thú… nổi điên, sau đó hắn bị con mãnh thú đó đập trọng thương, hôn mê mất mấy ngày. Khi hắn khó khăn lắm mới hồi phục lại, đi tìm sư muội thì sư muội hắn đã thành hôn với người đàn ông khác rồi.”

Nói tới đây, Thiên Nhai Tử cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Nếu con yêu thú năm đó là một âm mưu thì cũng đành thôi, nhưng sau đó khi hắn đi kiểm tra cho vị đạo hữu kia thì phát hiện sự xuất hiện của con yêu thú bạo loạn thật sự chỉ là một sự trùng hợp.

Chỉ có thể nói là ý trời trêu người mà thôi.

Sau khi cảm thán xong, Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói:

“Ta đang suy nghĩ, ngươi có thể sửa đổi nội dung của câu chuyện này một chút dùng vào vị sư tỷ trong kịch bản của ngươi.”

“Tuyệt! Tuyệt quá! Nếu như thế khi nam chính đau khổ vì ngoài ý muốn mà mất đi sư tỷ của mình, sự hối hận đau xé ruột gan đó, nỗi bi thương như thác Lư Sơn nghịch dòng đó nhất định sẽ khiến nhiều người cảm động đến rơi lệ!”

Cao Mỗ Mỗ vừa nói vừa gõ như bay vào trong laptop của mình.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng mỉm cười gật đầu, sau đó lại tiếp tục bổ sung:

“Ngoài ra còn một điểm nữa, ta cảm thấy nếu muốn khiến nhân vật chính hóa bi thương thành lực lượng để trả thù thì mức độ bi thương sau cái chết của vợ chồng sư tỷ vẫn chưa đủ đô. Hơn nữa sự căm phẫn của nữ nhi tình trường đưa tới thật sự quá nhỏ. Tiểu hữu hoàn toàn có thể mở rộng thêm một chút, cho cả môn phái của nhân vật chính bị thế lực tà ác thần bí giết chết luôn đi, như thế mới có thể kích thích sự bi phẫn trong nội tâm nhân vật đến mức độ cao nhất! Như thế cũng có thể khiến kịch tình không bị giới hạn bởi thù hận nữ nhi tình trường mà lập tức tăng lên phạm vi nợ nước thù nhà luôn! Tình thế cũng kích thích hơn hẳn.”

“Đạo trưởng nói hay quá!”

Cao Mỗ Mỗ cảm giác như mình đã gặp được thầy giỏi bạn hiền, người yêu chết so thế nào với cả nhà chết được chứ?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng tiếp tục mỉm cười:

“Thật ra thì chúng ta còn có thể cho nhân vật chính mắc phải căn bệnh ho ra máu, mỗi khi bi thương đến cực điểm, chỉ cần khẽ ho một cái là máu tươi phun trào, như thế càng dễ chiếm được sự đồng tình của người xem hơn.”

“Hay, quá hay!”

Cao Mỗ Mỗ nhanh chóng ghi lại.

Cứ thế, Cao Mỗ Mỗ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngày càng tiến xa hơn trong chủ đề “hành hạ nhân vật chính”, xa đến nỗi hoàn toàn không thể quay đầu lại.

…

…

Khi Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều trở lại biệt thự, hai người lập tức nhìn thấy đạo trưởng tóc trắng và Cao Mỗ Mỗ đang ngồi trò chuyện vui vẻ với nhau dưới ánh mặt trời chói chang.

Hình ảnh này không khác gì gặp quỷ cả.

Ngư Kiều Kiều giật mình nói:

“Nguy rồi, ta còn tưởng Truyền Công Cuồng đã buông tha cho ngươi rồi cơ chứ. Không ngờ hắn cố chấp như vậy, lại còn tìm đến tận nhà ta luôn. Đây là muốn ôm cây đợi thỏ mà!”

Không hổ là Truyền Công Cuồng trong truyền thuyết, không dễ đối phó như vậy. Phàm là những tu sĩ trẻ bị Truyền Công Cuồng nhìn trúng, mười người thì chín người đều bị nhận sự truyền công của Truyền Công Cuồng!

Chẳng lẽ cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn không thể thoát khỏi kiếp này sao?

“Chúng ta có cần độn thổ trở về biệt thự không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng đã quá muộn, vị đạo trưởng tóc trắng Thiên Nhai Tử ở trước mặt đã cảm ứng được Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều, hắn quay đầu lại, mỉm cười nhìn về phía hai người.

Đối với Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều, nụ cười đó tuyệt đối là nụ cười nghiêng thành đổ nước, bởi vì người trong thành và nước đều sẽ bị nụ cười đó dọa cho gà bay chó sủa…

Sau khi cười xong, Thiên Nhai Tử chắp tay hành lễ với Tống Thư Hàng:

“Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tống Thư Hàng cười khổ, hắn thi lễ lại rồi nói:

“Đạo trưởng, ngài cố chấp thật đấy.”

“Khụ khụ, thật ra thì lão đạo không cố chấp thế đâu.”

Khuôn mặt già nua của Thiên Nhai Tử đỏ bừng lên, hắn giải thích:

“Thật ra thì lão đạo được người khác nhờ vả đi tìm… Ý?”

Nói được một nửa, Thiên Nhai Tử bỗng thấy Tống Thư Hàng đang xách một cái túi lớn trong tay. Trong cái túi đó chứa rất nhiều bánh bao nhân thịt.

Hương vị này chắc chắn chính là bánh bao nhân thịt của Biệt Tuyết Tiên Cơ!

Vị tiểu đạo hữu này đến tận cửa hàng bán cá đó để mua bánh bao nhân thịt ư?

Vậy hắn đã gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi sao?

Đúng lúc đó Cao Mỗ Mỗ đứng ở bên cạnh lên tiếng hỏi:

“Thư Hàng, mày biết vị đạo trưởng này à?”

Tống Thư Hàng gật đầu sau đó thở dài nói:

“Sáng sớm nay khi tao ra ngoài nhận chuyển phát nhanh, tiện thể mua đồ ăn cho mọi người thì gặp vị đạo trưởng này trên đường.”

Sau đó Thư Hàng quay sang hỏi Thiên Nhai Tử:

“Đạo trưởng vừa nói là được người nhờ vả? Ai muốn tìm ta thế?”

Thiên Nhai Tử nhìn cái túi lớn trong tay Tống Thư Hàng cười với vẻ thần bí.

Người nhờ ta tìm ngươi đã từng gặp ngươi rồi đấy.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang chuẩn bị nói thế thì đột nhiên cả người hắn bay ra ngoài khoảng mười mấy mét như vừa bị thứ gì đó đụng phải vậy!

Trên cung đường bay còn làm gãy một cái cây non.

Sau đó tiếng kêu rên rỉ đầy đau khổ của đạo trưởng truyền đến.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, tại sao đạo trưởng đột nhiên bị đánh bay như thế? Ai đã tập kích hắn?

Đầu óc của Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn mơ hồ, bay ra ngoài khoa trương như vậy là bị cái xe tải chở hàng mười tấn đâm vào à?

Nhưng cậu có thấy thứ nào đâm trúng đạo nhân tóc trắng đâu?

Chương 608: Chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế, ngài xứng đáng có

Đúng lúc này, có một làn sóng dao động rồi mở ra trong không trung, bóng dáng của một chiếc thuyền tiên cỡ nhỏ lờ mờ xuất hiện.

Rõ ràng đầu sỏ đánh bay Thiên Nhai Tử đạo trưởng chính là chiếc thuyền tiên xúi quẩy này đây!

Cùng lúc thuyền tiên hiện ra, một mùi hương thoang thoảng cũng lan tỏa.

Cao Mỗ Mỗ đang ngu ngơ chưa hiểu ra sao, ngửi thấy mùi hương này thì dụi mắt, ngồi xuống, dựa vào cây đại thụ sau lưng rồi thiếp đi.

“Khí gây mê à?”

Ngư Kiều Kiều nói.

Dường như loại khí này chỉ có tác dụng với người thường mà thôi. Đối với tu sĩ đã tu luyện thì khí huyết chi lực, chân khí hoặc linh lực trong cơ thể có thể tự động hóa giải thứ khí này.

Đây là biện pháp khẩn cấp đề phòng người thường nhìn thấy thuyền tiên. Khí gây mê tự động bắn ra hệt như túi khí an toàn trên ô tô vậy.

Sau khi Cao Mỗ Mỗ hôn mê thì thuyền tiên mở cửa, một thiếu niên đi từ trong đó ra với vẻ lo lắng.

Thiếu niên vội vàng chạy như bay đến chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng bị đụng văng, vừa chạy vừa móc đan dược ra:

“Xin lỗi, xin lỗi, tiền bối không sao chứ? Ta không cố ý đâu!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng xoa eo, bò dậy khỏi mặt đất. Tự nhiên bị đụng cho một phát, không chết nhưng mà đau lắm đấy nhé!

Tiên sư nó, tên nào lái xe mà mắt để trên trán thế hả?

Thứ đâm phải hắn không phải là ô tô bình thường mà là thuyền tiên, hơn nữa trông còn có vẻ là loại thuyền tiên có thể lao vèo vèo trong vũ trụ nữa! Thuyền tiên loại đó có thể phá tan hoặc đâm nát cả thiên thạch đấy!

Nó đâm vào thắt lưng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng một phát làm xước hết cả da. May mà hắn là Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm có linh khí tự động bảo vệ chủ nhân nên mới không bị tổn thương đến gân cốt.

“Tiền bối, ngài không sao chứ? Ngài có ổn không?”

Thiếu niên kia chạy tới chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì lo cuống cả lên. Hắn vừa nói vừa móc ra đủ loại đan dược trị ngoại thương, trị nội thương, khôi phục thể lực, khôi phục linh lực, cái gì cũng có.

Thấy vẻ lo lắng của thiếu niên thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng nguôi nguôi:

“Yên tâm đi, lão đạo không yếu ớt thế đâu. Thế nhưng ngươi lái thuyền tiên cũng ẩu quá đấy!”

“Xin lỗi, xin lỗi tiền bối. Ban nãy ta đang điều khiển thuyền tiên rất là ổn định, chẳng hiểu sao lúc hạ xuống thì tự nhiên thuyền tiên bị nhiễu, đơ hết cả, rõ là kì quái. Sau đó ta không phanh được nó, rồi phương hướng cũng không điều chỉnh được luôn, thế là nó mới đâm vào tiền bối.”

Thiếu niên vừa giải thích vừa ôm một đống đan dược rồi hỏi:

“Tiền bối, hay là ngài chọn bừa một loại mà uống đi?”

Thiếu niên còn giấu một chuyện không nói. Đó là khi hắn sắp hạ cánh xuống thì “hàng chuyển phát” bên trong thuyền tiên tự nhiên cộng hưởng với một thứ gì đó trên mặt đất, lực cộng hưởng kia mới là nguyên nhân chủ yếu làm cho thuyền tiên mất kiểm soát.

Thiên Nhai Tử:

“…”

Thuốc là thứ uống bừa được à? Không bệnh thì uống gì mà uống?

“Lão đạo không sao thật mà. Mà thôi mà thôi, coi như hôm nay lão đạo xui xẻo đi. Tiểu hữu, tốt nhất là ngươi nên kiểm tra lại thuyền tiên của mình xem. Nếu ban nãy ngươi không đụng vào lão đạo mà đụng trúng người khác ở bên cạnh thì đã xảy ra tai nạn chết người rồi đấy.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thán.

Dù là người thường Cao Mỗ Mỗ ở cạnh hắn hay tu sĩ nhị phẩm Tống Thư Hàng ở cách đó không xa, mà bị con thuyền tiên có sức phá thiên thạch này tông cho một phát thì kết cục cũng là về chầu ông vải thôi.

Nếu đâm chết người là phiền to rồi. Đặc biệt là tiểu đạo hữu kia, sau lưng hắn là Bạch Tôn Giả đó! Lửa giận của Tôn Giả không phải muốn là dập được dễ dàng đâu.

“May mà tông vào tiền bối, à không… ý của ta là may mà công lực của tiền bối cao thâm! Ta sẽ lập tức đi kiểm tra thuyền tiên, ta còn phải báo cáo vấn đề của thuyền tiên về tổng bộ nữa! Không thể để cho chuyện này tái diễn được, nguy hiểm quá đi mất!”

Thiếu niên mồm năm miệng mười nói.

Thiên Nhai Tử:

“…”

“Đúng rồi, ta còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối.”

Thiếu niên nói rồi đưa một tấm danh thiếp:

“Ta là Lăng Độ Tử, đệ tử bốn sao của công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế.”

Thiên Nhai Tử nhận danh thiếp, trên đó ghi số liên lạc của Lăng Độ Tử và cả dấu hiệu cá nhân mang hình hai vệt nước mắt của hắn. Mỗi đệ tử chính thức của toàn cầu Tam Thế đều có dấu ấn cá nhân của mình, hai vệt nước mắt này chính là dấu ấn của Lăng Độ Tử.

“Chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế?” Tống Thư Hàng ở bên cạnh nghe thấy câu đó thì hơi ngạc nhiên. Sáng nay hắn vừa mới đến phân bộ công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế ở khu Giang Nam để làm thủ tục thu hồi hàng chuyển phát. Người ta gửi lại hàng nhanh như vậy cơ à?

Trước sau mất có hơn hai tiếng đồng hồ thì phải? Hiệu suất làm việc đáng sợ thật.

Còn nữa, lúc trước ở trong phân bộ công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế khu Giang Nam, chẳng phải cô gái mặc sườn xám nói phải hai ngày nữa mới gửi lại hàng đến hay sao?

Hay là… đây chỉ là một nhân viên giao hàng của công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế đi ngang qua đây rồi bị rụng xuống vì thuyền tiên gặp sự cố thôi?

Hình như vụ này có khả năng hơn.

“Lão đạo Thiên Nhai Tử, tiểu đạo hữu không cần lo lắng quá, lão đạo thật sự không sao, ngươi cất hết thuốc men đi. Lần sau đừng liều lĩnh thế nữa.”

Thiên Nhai Tử cất danh thiếp đi rồi nói. Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Lăng Độ Tử thì hắn cũng không muốn trách cứ người ta cái gì nữa.

“Cảm ơn Thiên Nhai Tử đạo trưởng, cảm ơn đạo trưởng. Mấy ngày nữa nhất định ta sẽ đến nhà hỏi thăm và xin lỗi vì chuyện hôm nay.”

Lăng Độ Tử không ngừng cảm ơn, sau đó dường như nghĩ ra cái gì đó, hắn bật thốt lên theo bản năng:

“Truyền Công Cuồng!”

Khuôn mặt già nua của Thiên Nhai Tử tối sầm lại.

“Xin lỗi, xin lỗi tiền bối. Ý của ta là… ừm… truyền công tốt lắm, truyền công tuyệt cực kì! Truyền công là tốt nhất luôn! Cho nên, tiền bối, người cũng rất tuyệt!”

Lăng Độ Tử muốn vả mình méo mặt quá đi, thế này thì lúc đến nhà xin lỗi lại có thêm một tội nữa để kể rồi.

Thiên Nhai Tử thở dài u ám, mệt tim quá, muốn tìm chỗ nào đó chữa trị một tí.

Tống Thư Hàng nhìn thấy hình ảnh này thì cảm thấy huyệt cười trong lòng mình bị chọt liên hồi, buồn cười chết đi được.

…

…

Vất vả lắm Lăng Độ Tử mới thoát khỏi chế độ xin lỗi và quay lại với công việc chính của mình.

Hắn quay người đi về phía Tống Thư Hàng.

“Xin hỏi, ngươi có phải là Tống Thư Hàng đạo hữu không?”

Lăng Độ Tử hỏi.

“Đúng vậy, chính là ta.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp. Không ngờ lại là hàng chuyển phát của mình thật, nhanh quá!

Lăng Độ Tử lấy một cặp tài liệu ra, đối chiếu thông tin đúng quy trình rồi bảo:

“Ta là Lăng Độ Tử của công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế, hôm nay Tống Thư Hàng đạo hữu xin nhận một món hàng chuyển phát từ chi nhánh công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế ở khu Giang Nam và đã trả phí bảo quản rồi, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Lăng Độ Tử nói tiếp:

“Tống đạo hữu, mời ngươi lấy sợi dây vàng làm tin kia ra đây một chút được không?”

Tống Thư Hàng lấy sợi dây vàng ra đưa cho Lăng Độ Tử.

Thế nhưng Lăng Độ Tử không nhận sợi dây vàng, mà chỉ giơ một pháp khí nhỏ lên rồi nhìn nó một chút. Nhìn xong, xác định thật giả rõ ràng, hắn gật đầu:

“Chờ một lát, ta sẽ giao hàng cho ngươi.”

Dứt lời, Lăng Độ Tử chạy về thuyền tiên của mình rồi ôm ra một cái thùng vuông mỗi chiều tầm 1m.

Thùng to thế này cơ à? Rốt cuộc là quà gì vậy?

Tống Thư Hàng mong nhất là mở ra thấy một thùng toàn linh thạch, linh thạch cửu phẩm thì càng tốt. Thế nhưng hắn chỉ có thể tưởng tượng trong đầu cho đã ghiền thế thôi, hiện thực thì lấy đâu ra.

Đây chính là món hàng mà Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông nhờ bọn ta vận chuyển năm đó, bây giờ trả về cho chủ. Mặt khác, xin Tống đạo hữu hãy điểm chỉ xác nhận đã nhận hàng giúp ta.

Lăng Độ Tử đưa một phiến thủy tinh ra.

“Điểm thế nào? Một ngón hay là cả bàn tay?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Mời Tống đạo hữu đặt cả bàn tay lên phiến thủy tinh này, rồi dùng một chút chân khí là có thể để lại ấn kí.”

Lăng Độ Tử mỉm cười giải thích.

Tống Thư Hàng đặt tay lên phiến thủy tinh rồi thúc giục chân khí trong cơ thể như Lăng Độ Tử chỉ dẫn.

Chân khí Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể khởi động dường như truyền tới tiếng cá mập kêu to. Chân khí dồn vào trong phiến thủy tinh, để lại ấn kí thuộc về riêng hắn.

“Tống đạo hữu, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi. Chúc ngươi vui vẻ!”

Lăng Độ Tử cất phiến thủy tinh kia đi.

Sau đó hắn lại lấy một tấm danh thiếp đưa cho Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi, Tống đạo hữu. Nếu sau này ngươi muốn chuyển phát nhanh cái gì vào vũ trụ thì có thể liên hệ trực tiếp với ta. Có điều tháng một hàng năm là thời gian nghỉ của ta. Nếu ngươi liên hệ với ta vào tháng một thì ta chỉ có thể nhận một vài việc riêng. Việc riêng thì không chuyển được cự li xa nhưng giá rẻ lắm nhé.

Trong thời gian các đệ tử nghỉ ngơi, công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế cho phép họ được nhận một số đơn hàng riêng. Thế nhưng công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế không cam đoan chắc chắn cho các loại bảo hiểm hay uy tín của các đơn hàng đó.

Song giá cả của đơn riêng rất rẻ, vả lại có thể chuyển phát được những thứ không quá nguy hiểm, cho nên nó cũng trở thành một con đường kiếm thêm thu nhập cho các đệ tử của chuyển phát nhanh công ty chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế.

“Ta biết rồi, cảm ơn. Nếu có việc cần thì nhất định ta sẽ liên hệ với ngươi.”

Tống Thư Hàng nhận lấy danh thiếp.

Chiếc danh thiếp này nhìn rất tinh xảo, hai vệt nước trên đó nhìn qua giống như “nước mắt”, mang lại cảm giác rất kì quái, chắc là có trận pháp nhỏ gì đó bên trong.

Sắp tới chắc là hắn cũng không có cái gì gửi vào vũ trụ. Tạm thời hẳn là không dùng đến tấm danh thiếp này.

Nói mới nhớ, trong túi thu nhỏ một tấc của hắn còn có một tấm danh thiếp kì lạ đáng sợ của “Đội đòi nợ tu sĩ”, “Đòi nợ, bọn ta là dân chuyên nghiệp!”

Tống Thư Hàng cảm thấy mình phải cất cho kĩ cái danh thiếp ấy, tốt nhất là đừng có để cho ai nhìn thấy. Bằng không lỡ như ngày nào đó hắn vay của Bạch Tôn Giả nhiều linh thạch quá, không trả kịp, xong Bạch Tôn Giả nhìn thấy danh thiếp rồi hứng lên mời đội đòi nợ tu sĩ ấy đến thì biết làm sao?

Đương nhiên là Bạch Tôn Giả sẽ không làm việc tàn nhẫn như thế đâu, ngài ấy sẽ dùng cách khác kìa!

Vừa suy nghĩ, Tống Thư Hàng vừa nâng thùng hàng kia lên.

Đúng lúc ấy, sợi dây vàng trong tay hắn nổi lên cộng hưởng với vật trong thùng.

Chiếc xích hơi rung lên, tỏa ra ánh hào quang vàng chói.

Tống Thư Hàng yên tâm hẳn.

Thứ khiến cho dây vàng cộng hưởng thì chắc không phải mấy thứ như gấu bông rồi!

Chương 609: Tống Thư Hàng rất vui vẻ... Cái con khỉ!

Cao Mỗ Mỗ dụi mắt một cái rồi tỉnh táo lại.

“Kỳ lạ, tại sao vừa rồi mình lại ngủ mất thế này?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi với vẻ nghi hoặc.

Chẳng lẽ mình bị cảm nắng rồi ngất đi?

Cậu ta phát hiện mình không còn ở bên dưới bóng cây ngoài biệt thự nữa mà đã nằm trên ghế salon trong phòng khách của biệt thự rồi.

Xem ra là có người đưa cậu ta trở về biệt thự.

Trên chiếc ghế salon bên cạnh cậu ta, vị đạo trưởng rất hợp duyên với cậu đang dùng hai tay nâng ly trà uống một cách nhàn nhã. Trước mặt đạo trưởng còn bày ra rất nhiều bánh bao nhân thịt.

“Lão Cao, mày tỉnh rồi đấy à.”

Đúng lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng truyền đến.

Cao Mỗ Mỗ nhìn về phía âm thanh phát ra thì thấy Tống Thư Hàng đang ngồi xổm ở khoảng đất trống trong phòng khách và lôi một cái thùng lớn ra.

“Ừ, tỉnh rồi. Thư Hàng, tao vừa ngất đi bao lâu thế?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

“Không lâu lắm, chỉ mấy phút thôi.”

Tống Thư Hàng thuận miệng trả lời.

Thời gian của khí thể thôi miên kia rất ngắn, hắn vừa mới chắc chắn là mình đã ký xong chuyển phát nhanh, sau đó chuyển Cao Mỗ Mỗ và hàng chuyển phát về phòng, đến cả thùng đựng hàng chuyển phát nhanh cũng chưa kịp mở ra thì Cao Mỗ Mỗ đã tỉnh lại rồi.

“Xem ra tao bị cảm nắng thật rồi. Đúng rồi Thư Hàng, Thổ Ba đã đến chưa?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi, cậu ta cảm giác sau khi tỉnh lại thì tinh thần cực kỳ tốt.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nói với Cao Mỗ Mỗ:

“Có lẽ là bị tắc đường, giờ vẫn chưa thấy đến. Hay là gọi điện thoại hỏi nó xem sao?”

Trong lúc nói chuyện hắn thấy Thiên Nhai Tử vươn tay kẹp lấy một cái bánh bao nhân thịt, ăn vô cùng ngon lành.

Đây đã là cái thứ bảy rồi!

Vị lão đạo đang ngồi uống trà ăn bánh bao nhân thịt này là tự mặt dày đòi vào cùng.

Tống Thư Hàng không phải là chủ nhân của biệt thự vì thế không tiện đuổi hắn đi.

Mà Ngư Kiều Kiều - chủ nhân của căn biệt thự cũng không tiện xua đuổi một vị tiền bối Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng không hề biết ngại là gì, sau khi vào nhà thì ăn uống tự nhiên như ở nhà mình.

Quả không hổ là Truyền Công Cuồng.

…

…

Cao Mỗ Mỗ vận động thân thể một chút rồi đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, thuận miệng hỏi:

“Thư Hàng, trong cái thùng này là gì thế?”

“Coi như là món quà của một vị tiền bối gửi cho đi, tao cũng không biết bên trong này là gì.”

Tống Thư Hàng vừa trả lời vừa lột cái túi bọc hòm ra.

Sau đó xuất hiện trước mặt hắn là một miếng kim loại hình vuông, nhìn qua thì thấy đây là một miếng kim loại, đến một kẽ hở cũng không thấy.

Đừng có nói với mình là cái cục kim loại to đùng này chính là quà nhé?!

“Đây chính là quà hả?”

Giọng nói của Ngư Kiều Kiều vang lên bên tai Tống Thư Hàng. Để tránh Cao Mỗ Mỗ nghe thấy nên cô đã dùng truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi nói:

“Khi ta chuyển nó thì không thấy nặng, rất có thể bên trong nó là rỗng ruột, hoặc đây là một cái hòm kim loại đặc biệt, cần phương pháp đặc biệt mới có thể mở ra được.”

Nhưng cũng không loại bỏ khả năng đây là một miếng kim loại đặc biệt nhẹ, được Trúc Quản Tử đạo trưởng tìm đến cho đệ tử sử dụng để luyện khí.

Nghĩ tới đây, Thư Hàng lại lấy sợi dây vàng kia ra.

Trước đây sợi dây vàng này có cộng hưởng với miếng kim loại hình vuông này. Nếu món hàng gửi kia là cái hòm này thì hẳn sợi dây vàng chính là chìa khóa để mở hòm kim loại ra.

Khi Thư Hàng vừa lấy sợi dây chuyền ra, miếng kim loại kia và sợi dây vàng này lại tạo ra cộng hưởng lần nữa.

Bên trái của miếng kim loại hình vuông có một cái đồ án ba mươi ba con thú xếp thành một vòng, vừa vặn đối ứng với ba mươi ba con thú trên sợi dây.

Có điều thứ tự của ba mươi ba con thú trên miếng kim loại hình vuông này khác với thứ tự trên sợi dây chuyền.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, thử đưa tay chạm vào một con thú trên đồ án rồi kéo nó sang vị trí khác giống như dùng điện thoại thông minh.

Sau đó hắn thành công. Như đang chơi game mobile, những con thú đi theo sự chuyển động ngón tay của Tống Thư Hàng tùy ý cho hắn thay đổi sắp xếp thứ tự.

Cứ thế, Thư Hàng đã hiểu được cách mở cái hòm vàng này, hắn đối chiếu với sợi dây vàng trong tay mình, sau đó sắp xếp vị trí của ba mươi ba con thú kia thành hàng.

Chỉ chốc lát sau, đồ án đã được sắp xếp vị trí thành công.

Ngay sau đó mặt chính của miếng kim loại hình vuông kia từ từ trượt ra, lộ ra một cái cửa.

Cao Mỗ Mỗ ở bên cạnh nhìn thấy thế bèn nói:

“Công nghệ cao thế cơ á?”

“Đúng rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, hơn nữa còn là khoa học công nghệ đen nữa, đây là món đồ tận 130 năm trước cơ mà. Sau đó hắn lại thở dài lần nữa, rất nhiều thứ khoa học kỹ thuật hiện đại bây giờ đã bị các tu sĩ chơi đến phát chán từ rất nhiều năm về trước rồi.

Sau khi cái hòm mở ra, Tống Thư Hàng đứng dậy nhìn vào trong đó.

Mất một viên linh thạch tứ phẩm phí bảo quản, rốt cuộc món quà trong cái hòm này là gì?

“Đẹp quá đi!”

Lúc này, giọng nói Ngư Kiều Kiều vang lên trên vai hắn.

Đúng vậy, rất đẹp.

Trong cái hòm đó là một chồng quần áo tầng tầng lớp lớp.

Hơn nữa, toàn bộ đều là quần áo con gái!

Các loại quần áo con gái, kiểu nào kiểu nấy đều là loại độc nhất vô nhị, mỗi một bộ đều có thể xứng với những bộ váy mà các tiên nữ trong thần thoại cổ tích thường mặc.

Nhưng… cũng chỉ là đẹp mà thôi.

Những bộ váy này không phải là pháp bào.

Do chất liệu tốt hơn những bộ quần áo bình thường nên trông chúng rất chắc chắn, nhưng căn bản vẫn không phải là pháp y, không có chức năng và lực phòng ngự như pháp y.

Mặc dù trên chúng cũng có các loại trận pháp phù văn, nhưng tác dụng duy nhất của những trận pháp phù văn này chỉ là làm cho những bộ váy này trở nên lộng lẫy hơn mà thôi.

Do chất liệu đặc thù, cộng thêm trận pháp bảo quản trong cái hộp kim loại đó nên những bộ váy này mới có thể được bảo quản tốt cho đến tận bây giờ.

Bây giờ có thể khẳng định thêm một chuyện rằng vị đệ tử của Trúc Quản Tử đạo trưởng của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kia là một vị tiên tử.

Hơn nữa có lẽ tuổi tác cũng không quá lớn, hoặc cơ thể thuộc vào dạng nhỏ con.

Bởi vì size của những bộ váy trong cái hòm này cái nào cũng đều nhỏ cả.

Hai tay Tống Thư Hàng run run lấy ra một bộ váy màu xanh nhạt trông vô cùng hoa lệ, nhưng do size khá nhỏ nên trông lại có chút đáng yêu.

Trong đầu Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ đến một cô gái nhỏ bé là Tô Thị A Thập Lục.

Trí nhớ của tu sĩ rất tốt, vì thế chỉ cần nhớ lại vóc dáng của A Thập Lục một chút thôi là Thư Hàng có thể khẳng định bộ váy hoa lệ nhưng pha chút đáng yêu này chắc chắn rất hợp với A Thập Lục.

Cô có mái tóc ngắn, khuôn mặt dù không trang điểm vẫn rất xinh đẹp, nếu cộng thêm bộ váy màu xanh nhạt này nữa chắc chắn sẽ rất xinh!

Sau đó Thư Hàng lại nhìn thấy trong tầng thứ hai của tầng thứ hai vẫn là váy, nhưng size có vẻ lớn hơn một chút.

Hắn bỏ bộ váy màu xanh da trời về chỗ cũ, sau đó cầm bộ váy ở tầng thứ hai lên, mở ra nhìn. Đây là một bộ váy màu trắng, hơn nữa còn là kiểu váy liền ngắn, nhưng vạt sau của váy lại loe và khá dài.

Bộ này lớn hơn bộ kia một size… Kỳ lạ, tại sao Trúc Quản Tử trưởng lão phải mua quần áo hai size khác nhau cho đệ tử của mình?

Bộ váy trắng noãn thứ hai khiến Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới một vị đạo hữu quen thuộc khác - Vũ Nhu Tử.

Bộ váy váy ngắn vạt sau loe dài tràn đầy sức sống thanh xuân này rất thích hợp với Vũ Nhu Tử cô nương chân dài!

Nhưng kích cỡ của Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lớn hơn nhau tận mấy size lận mà!

Chẳng lẽ vị đệ tử kia của Trúc Quản Tử trưởng lão tu luyện công pháp đặc biệt, sở hữu năng lực biến thân, dáng người thường xuyên thay đổi sao?

Hay là đệ tử của Trúc Quản Tử trưởng lão không chỉ có một? Mà là một đám nữ tu?

Nhiều váy như vậy, nhìn qua cũng rất đẹp, có loại hợp với Tô Thị A Thập Lục, có loại hợp với Vũ Nhu Tử, phía dưới còn có bao nhiêu size khác, có lẽ còn có thể tìm được nhiều người thích hợp hơn.

Tống Thư Hàng rất vui vẻ… cái con khỉ ấy!

Hắn cầm nhiều quần áo con gái như vậy để làm gì chứ?!

Một viên linh thạch tứ phẩm trân quý đổi lấy một hòm váy… Mặc dù giá trị của những bộ váy này có lẽ còn hơn giá trị của viên linh thạch tứ phẩm nhiều.

Nhưng chẳng lẽ bảo hắn mở sạp rao bán váy à?

Hơn nữa rốt cuộc tại sao những bộ váy này lại nảy sinh cộng hưởng mãnh liệt với sợi dây vàng như thế?

Hay là sự cộng hưởng của sợi dây vàng trước đây chính là có liên quan đến cái hòm này?

“Sao nhiều quần áo con gái thế? Lại còn là loại cổ trang nữa chứ.”

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ đi tới, chúi đầu nhìn vào hòm đựng váy một cái.

“Tao cũng không ngờ trong này lại toàn là quần áo con gái!”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Cao Mỗ Mỗ trêu ghẹo:

“Vị trưởng bối tặng món quà này cho mày thật thú vị! Hay là… mày có sở thích đặc thù gì đó thế?”

“Khỉ gió, mày mới có sở thích mặc đồ con gái ấy!”

Tống Thư Hàng bật cười rồi mắng một câu.

“Tao có nói là mày có sở thích mặc đồ con gái đâu, tao chỉ muốn nói là có phải mày có sở thích sưu tập đặc biệt gì đó không thôi.”

Cao Mỗ Mỗ bật cười ha ha.

Rồi đột nhiên ánh mắt cậu ta lập tức sáng lên.

“Ha, điều này rất thú vị, mình có cần thêm một tính cách thích mặc đồ con gái vào cho nhân vật chính không nhỉ? Không đúng, thế thì trực tiếp quá! Mình phải xây dựng một tình tiết khéo léo, khiến nhân vật chính dịch dung mặc đồ con gái thi hành nhiệm vụ bí mật, hoặc là tham gia một bữa tiệc gì đó.”

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy linh cảm của mình lại được kích hoạt, vô số những tình tiết thú vị tuôn trào ra trong đầu cậu. Thật muốn viết lại ngay quá!

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết trong đầu Cao Mỗ Mỗ đang nghĩ gì, nếu không hắn nhất định sẽ… like cho Cao Mỗ Mỗ một cái, sau đó mua một mảnh đất chôn cất có phong thủy tốt dưới đáy biển của Ngư Kiều Kiều cho cậu ta.

Bởi vì nhân vật chính không phải là hắn!

…

…

Sau khi bỏ váy về chỗ cũ, Tống Thư Hàng thở dài:

"Ta dọn những thứ này về trước đây."

Nói xong, hắn chào với Cao Mỗ Mỗ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng một tiếng rồi ôm cái hòm kim loại của mình về phòng.

Khi lên cầu thang, Thư Hàng quay sang nói với Ngư Kiều Kiều đang nằm trên bả vai của mình:

"Kiều Kiều, trong số những bộ quần áo này cô có thích bộ nào không? Hay là cô chọn một bộ đi?"

Chờ sau khi Ngư Kiều Kiều tấn thăng lên ngũ phẩm, hóa thành hình người là có thể dùng đến mà.

Một hòm đầy váy, tặng cho người khác là sự lựa chọn tốt nhất.

Ngư Kiều Kiều nghe vậy thì cười hì hì rồi nói:

"Thôi, từ giờ cho đến lúc ta tấn thăng lên ngũ phẩm hóa hình vẫn còn một đoạn thời gian nữa. Những thứ này ngươi cứ giữ lại để lấy lòng đạo lữ tương lai của mình đi. Hơn nữa, thẩm mỹ quan của ngươi không hợp với thẩm mỹ quan của ta lắm."

Tống Thư Hàng: …

Rốt cuộc hắn phải trả lời Ngư Kiều Kiều cô nương thế nào mới được đây?

Xin lỗi Kiều Kiều cô nương, ta không thể mọc ra một cái đầu cá vì thế không thể hợp với thẩm mỹ quan của cô được, thật sự rất xin lỗi sao?

Thật ra thì chuyện liên quan đến thẩm mỹ quan, Tống Thư Hàng đã hiểu lầm rồi.

Thẩm mỹ quan của Ngư Kiều Kiều là thiên về người cha giao long của mình. Đối với cô những người đàn ông anh tuấn đẹp trai đầu tiên cần phải có cái sừng rồng hoặc là sừng giao long cứng rắn…

Loại đàn ông đến sừng rồng cũng không có thì sao mà tính là đẹp trai được chứ?

Chương 610: Hôm nay tôi phải gõ đến sáng, ai cũng đừng kéo tôi dậy!

Sau khi kéo cái hòm về phòng mình, Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi lại bắt đầu lấy từng bộ váy một trong hòm ra, sắp xếp ngay ngắn ở bên cạnh.

Ngư Kiều Kiều lên tiếng hỏi:

“Thư Hàng, ngươi đã nghĩ ra cách xử lý những bộ váy này chưa?”

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói:

“Một phần để tặng cho người khác, phần còn lại cứ để đó xem tình hình rồi tính sau.”

“Vậy ngươi lôi những bộ váy này ra để làm gì?”

Ngư Kiều Kiều hỏi với vẻ tò mò. Chẳng lẽ Tống Thư Hàng muốn xem những bộ váy kia nên đưa cho vị tiên tử nào thì thích hợp sao?

Cô biết Tống Thư Hàng quen với mấy vị nữ tu trẻ tuổi xinh đẹp lận.

“Ừm… Chỉ là ta vẫn chưa từ bỏ ý định. Ta không tin trong cả cái hòm này chỉ toàn là quần áo không.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ kiên định.

Nghe vậy, Ngư Kiều Kiều trêu ghẹo:

“Ha ha ha, dù sao cũng là quà mà, có khi chỉ toàn là quần áo không đấy.”

Đang nói thì cô thấy động tác của Tống Thư Hàng dừng lại, ánh mắt hắn trở nên sáng ngời.

“Trong hòm thật sự có món quà khác sao?”

Ngư Kiều Kiều tò mò cúi đầu nhìn vào trong cái hòm.

Có thật này!

Sau khi hơn nửa cái hòm bị Tống Thư Hàng dọn dẹp, cuối cùng Ngư Kiều Kiều cũng thấy được phần đáy của nó. Vẫn còn một tầng chứa những món đồ khác nữa.

Một sợi dây vàng giống hệt sợi dây chuyền trong tay Tống Thư Hàng, nhìn cái biết ngay là thứ cùng loại.

Còn có một món đồ nhìn như hộp kẹo.

Ngoài ra còn có một quyển sách buộc bằng chỉ nữa.

Cuối cùng là một tờ danh sách món quà. Dưới trận pháp bảo vệ trong hòm, sau khi trải qua một trăm ba mươi năm những thứ này vẫn được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Thứ đầu tiên Tống Thư Hàng lấy ra là sợi dây vàng kia. Sau đó sợi dây chuyền trong tay hắn lập tức sinh ra sự cộng hưởng mãnh liệt với sợi dây vàng mới này.

Đây mới là nguyên nhân cộng hưởng thật sự. Sợi dây chuyền mới này chắc cũng là món quà của Trúc Quản Tử trưởng lão tặng cho đệ tử chứ nhỉ?

Tống Thư Hàng khẽ thở dài một tiếng, thả sợi dây chuyền xuống sau đó lại cầm quyển sách được buộc bằng chỉ kia lên.

Quyển sách này được người ta viết tay lại.

Sau khi mở ra, hắn phát hiện chữ viết được sử dụng là thể phồn thể, vô cùng khó nhận biết nhưng phần lớn vẫn có thể hiểu được.

Trang đầu tiên giống như là lời tựa đầu của một bức thư vậy.

Là của tác giả của quyển sách này viết cho Trúc Quản Tử.

Trong phần lời tựa này, tác giả cảm ơn Trúc Quản Tử đã luôn ủng hộ hắn. Sau đó hai người cùng nhau nghiên cứu, quy nạp và tổng kết lại Huấn Thú thuật, sau đó hắn đã biên tập lại thành sách.

Chỉ cần chờ lần khảo hạch toàn diện cuối cùng thì bọn họ có thể đệ trình quyển “Bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú” mới này cho tông chủ, thay thế quyển sách “Tam Thập Tam Thú Thần Tông” cũ kia.

Đến lúc đó, quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng mới này chắc chắn sẽ khiến cho năng lực huấn thú của đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông lên một tầm cao mới.

Mà sau khi biên soạn và hiệu đính quyền “Bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú” này xong, tác giả biên soạn sách này bèn cố ý sao chép lại một bản, chỉnh lý thành một quyển sách đưa cho thầy hay bạn tốt Trúc Quản Tử của mình.

Hắn hy vọng Trúc Quản Tử có thể bớt chút thời gian để kiểm tra lại toàn bộ quyển “Bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú” này, xem thử còn có chỗ nào có thể cải tiến hay sửa đổi không, đồng thời cũng coi như là một vật lưu niệm.

Rất rõ ràng, tác giả của quyển sách này cũng là môn nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, hơn nữa rất có thể còn là kiểu tu sĩ nghiên cứu quý hiếm. Hơn nữa vị tác giả này bình thường không hề ở trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông mà ở bên ngoài nghiên cứu.

Cái hòm váy và những bảo vật khác này chắc hẳn đều là do Trúc Quản Tử trưởng lão nhờ hắn mua giùm sau đó gửi đến đây.

Nhưng thời thế thay đổi khó lường, quyển “Bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú” bản viết tay này cuối cùng vẫn không thể đưa đến tay Trúc Quản Tử trưởng lão, mà Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng bị người khác hủy diệt.

Tống Thư Hàng vươn tay khẽ ấn lên trên quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú này.

Khoảnh khắc hắn mở quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú này ra đã chú định sinh ra các loại liên hệ với Tam Thập Tam Thú Thần Tông rồi. Mà không… chính xác mà nói thì khi hắn bắt đầu tu luyện “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công” đã sản sinh ra mối liên hệ sâu xa với tông môn bị hủy diệt từ một trăm ba mươi năm trước này rồi.

Nhưng những sự liên hệ trước kia đều có chút cảm giác bị động, còn lần liên hệ này là do Thư Hàng chủ động.

Tống Thư Hàng khẽ mở quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú này ra, trong đó ghi lại hơn trăm cách thuần phục nuôi dưỡng các loại linh thú, linh cầm, linh trùng, linh ngư.

Mà ba mươi ba loại linh thú trước mặt chính là ba mươi ba loại linh thú mà Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cần.

Nguồn gốc của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là Thú Thần bộ trong tám mươi tám bộ của Thiên Đình viễn cổ. Đến cả sợi dây vàng ký hiệu môn phái của bọn họ đều là chứng minh đại sư huấn luyện linh thú được Thiên Đình viễn cổ thừa nhận.

Chỉ trong chốc lát Tống Thư Hàng đã đọc xong quyển sách đó, đồng thời cũng ghi nhớ tất cả nội dung trong đó vào đầu.

Vừa đưa tay khép lại quyển sách viết tay này, hắn vừa thầm nói:

“Không biết ta có thiên phú thuần thú hay không nữa… Nếu ta không có tương lai khi tu luyện có thành quả ta phải nghĩ cách truyền thừa quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú này lại.”

Nhận được chỗ tốt của người khác thì phải cố gắng hoàn thành nhân quả của người ta, như thế mới có thể khiến đạo tâm của mình vô cấu, sau này sẽ có lợi cho việc tu luyện.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú này đã hoàn toàn bù lại viên linh thạch tứ phẩm kia rồi.

“Chỉ là không biết năm xưa, vị tác giả của quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú đã gửi phần bưu kiện này có tránh được kiếp nạn Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị diệt môn kia không?”

Sau khi bỏ quyển chép tay này vào chiếc túi thu nhỏ một tấc, Thư Hàng lại mở cái hộp nhỏ như hộp kẹo kia ra.

Trong hộp chứa đầy các loại đá quý, tản mát ra luồng ánh sáng vô cùng nhu hòa.

Tổng cộng có ba mươi ba viên.

“Linh thú tinh.”

Chỉ liếc mắt một cái là Tống Thư Hàng lập tức nhận ra những viên linh thú tinh này… Trong đó có khá nhiều loại hắn đã ăn rồi.

Ba mươi ba viên linh thú tinh trong hộp đều có cấp bậc nhị phẩm, đúng lúc là những linh thú tinh mà Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cần dùng.

Đây cũng là món quà mà Trúc Quản Tử trưởng lão tặng cho đệ tử của mình sao?

Nhưng bản thân Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là đại lão của giới tuần thú, số lượng linh thú tinh được dự trữ vô cùng nhiều. Chẳng lẽ Trúc Quản Tử trưởng lão còn phải mua những linh thú tinh ở bên ngoài để chuẩn bị cho đệ tử của mình?

Hay đây cũng là món quà mà người gửi tặng cho đệ tử của Trúc Quản Tử trưởng lão?

Cuối cùng Tống Thư Hàng cầm tờ danh sách những món quà trong hòm bị gấp gập lại lên.

Trên danh sách liệt kê ra những bộ váy kia, tổng cộng có bốn size, mỗi size đều có mười bộ.

Phía sau danh sách váy còn có dòng chữ “Một hộp ba mươi ba viên linh thú tinh” được viết thêm vào bằng tay, bút tích giống hệt với bút tích trong quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú.

Hơn nữa, phía dưới còn kèm theo một hàng chữ nhỏ:

“Chúc mừng đệ tử của đạo hữu đột phá cảnh giới nhị phẩm, bên ta không có cái gì tốt, nên chỉ đành tặng một hộp linh thú tinh do chính ta đặc biệt lựa chọn cho đệ tử đang tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của đạo hữu sử dụng.”

Quả nhiên là thế.

Tống Thư Hàng lại lấy hộp linh thú tinh kia ra một lần nữa. Bây giờ đối với hắn mà nói, hộp linh thú tinh này còn thực dụng hơn quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng muôn thú kia.

Đây là thứ hắn sắp sửa cần dung tới!

Trước đây Thư Hàng cảm thấy việc thu thập ba mươi ba loại linh thú tinh trước khi tấn thăng lên tam phẩm là một việc vô cùng khó khăn.

Mắt thấy cảnh giới của hắn ngày càng tăng nhanh, cảnh giới nhị phẩm cũng sắp tăng được một nửa, nhưng vẫn chưa thu thập nổi một nửa số lượng ba mươi ba viên linh thú tinh. Hơn nữa những viên linh thú tinh hắn đang thu thập bây giờ đều là cảnh giới tứ phẩm, nếu ăn nó sẽ khiến hắn tiến đến ranh giới bạo thể, muốn ăn cũng có loại cảm giác đánh cược cả tính mạng.

Nhưng nếu không thể hoàn thành tiên thiên chân khí trước khi tăng lên tam phẩm thì hiệu quả của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công sẽ yếu đi rất nhiều.

Mà bây giờ hộp linh thú tinh này xuất hiện đã giúp Tống Thư Hàng tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Hơn nữa tất cả linh thú tinh trong cái hộp này đều là cấp bậc nhị phẩm, dù có dùng thuật nuốt chửng nuốt xuống cũng không phải sợ bị no đến mức nổ tung, thật sự không có món quà nào tuyệt vời hơn món quà này nữa!

“Đáng giá!”

Tống Thư Hàng nói.

Viên linh thạch tứ phẩm hắn bỏ ra kia rất đáng giá!

Bây giờ chỉ cần chờ ngày mai ăn tiên trân yến mà Biệt Tuyết Tiên Cơ chuẩn bị cho hắn xong, thể chất của hắn sẽ được tăng lên đến cực hạn của nhị phẩm.

Sau đó thì hắn có thể ăn linh thú tinh thả phanh, tranh thủ ăn hết ba mươi ba viên linh thú tinh kia trước khi tấn thăng lên tam phẩm!

Đến lúc đó, tiên thiên chân khí trong cơ thể thành hình, tốc độ tu luyện của hắn lập tức có thể đuổi kịp với những thiên tài có tiên thiên chân khí mang ra từ trong bụng mẹ kia rồi!

Trên bả vai của Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều dùng móng vuốt chống cằm, dáng vẻ như có điều suy nghĩ. Đậu xanh, cô cảm thấy vận khí mấy ngày nay của Tống Thư Hàng tốt quá thể đáng luôn!

Nhưng mỗi khi cô nhắc đến vận khí, Tống Thư Hàng sẽ lập tức đùn đẩy vận khí lên đầu Bạch Tôn Giả.

Thần may mắn Bạch Tôn Giả trong truyền thuyết thật sự linh nghiệm như vậy sao?

Nghĩ thế, Ngư Kiều Kiều lấy chiếc điện thoại di động màu hồng xinh xắn của mình ra.

Thử một chút cũng không mất tiền, hay là… cứ thử một chút xem sao nhỉ?

Thế là móng vuốt nhỏ của cô vuốt nhẹ một cái, mở tấm ảnh mái tóc dài của Bạch Tôn Giả được tết bím lại sau đó cuộn lên đỉnh đầu ra. Đây chính là tấm ảnh trong gói meme của Bạch tiền bối được Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng chụp được khi tự tìm chết lần trước.

Sau đó Ngư Kiều Kiều đặt chiếc điện thoại nhỏ của mình lên cổ của Tống Thư Hàng, dùng nếp gấp cổ áo hắn giữ điện thoại lại.

Nhắc đến nguyện vọng gần đây của Ngư Kiều Kiều, lớn thì không có nhưng nhỏ thì đúng thật là có một cái!

Hy vọng cái tên Cao Mỗ Mỗ kia trong tối nay có thể tự động viết được ba mươi nghìn chữ, nếu như được năm mươi nghìn chữ thì càng tốt!

Vì cái tên Cao Mỗ Mỗ kia là bạn thân của Tống Thư Hàng nên Ngư Kiều Kiều không thể cưỡng ép hắn vào trong phòng tối được. Cứ thế thì cô thấy những chương mới ra mỗi ngày vẫn không đủ để đọc.

Thế là sau khi suy nghĩ một hồi, cô lập tức ước một nguyện vọng như thế, xem có tác dụng hay không.

Thử chút cũng có mất gì đâu!

Sau đó hai cái móng vuốt của Ngư Kiều Kiều chắp lại, lạy với chiếc điện thoại di động của mình.

Tống Thư Hàng: …

Thông qua sự phản chiếu của cái hòm kim loại trước người, hắn nhìn thấy toàn bộ động tác của Ngư Kiều Kiều, hơn nữa với nhãn lực cực tốt của mình, đến cả hình ảnh của Bạch tiền bối trên điện thoại hắn cũng có thể thấy được.

…

…

Năm phút sau, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Thổ Ba:

“Cao Mỗ Mỗ, Thư Hàng, tao tới rồi đây! Hôm nay nóng thật đấy, hơn nữa ngày nóng như vậy mà bên ngoài lại còn tắc đường, tao bị tắc đến tận bây giờ mới đến được.”

Sau khi nghe thấy tiếng của bạn tốt, Cao Mỗ Mỗ vô cùng vui vẻ ra ngoài đón Thổ Ba.

Bạn gái Nha Y của cậu đang ngồi trên ghế salon nói chuyện với đạo trưởng tóc trắng, hay nói đúng hơn là nghe hắn nói chuyện.

Kinh nghiệm trải đời của đạo trưởng tóc trắng vô cùng phong phú, vừa rồi Cao Mỗ Mỗ nhàm chán không có chuyện gì làm lại ngồi trao đổi tình tiết kịch bản với Thiên Nhai Tử đạo trưởng. Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại lâm vào trong hồi ức, sau đó tiếp tục kể lại sự tích "nhớ năm đó" của mình. Sự trải đời của hắn còn gay cấn xuất sắc hơn cả tiểu thuyết và phim điện ảnh, khiến Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y nghe say sưa mê mệt.

Tống Thư Hàng vội vàng thu dọn lại cái hòm nhỏ của mình sau đó nhét vào trong cái túi thu nhỏ một tấc. Sức chứa của cái túi thu nhỏ một tấc của hắn cũng không lớn lắm, sau khi nhét cái hòm này vào gần như là đầy ụ luôn.

Hơn nữa cái túi này còn là cái túi hình con thỏ.

Aiz~~ Rốt cuộc vị tiền bối chế tạo túi cho hắn khi đó ác ý cỡ nào chứ?

Sau khi thu dọn xong Tống Thư Hàng lao như bay xuống dưới nghênh đón Thổ Ba.

Tối đến, Dương Đức cũng tới, đám bạn thân trong ký túc xá tụ tập đầy đủ. Tối nay, nhất định phải say sưa chán chê mê mỏi!

Đêm hôm đó mấy người Tống Thư Hàng thật sự đã say bét nhè.

Sau khi Dương Đức đến, bốn người Tống Thư Hàng cộng thêm cả Nha Y, vị đạo trưởng Thiên Nhai Tử mặt dày và một đại mỹ nhân xinh như minh tinh cùng nhau uống một trận thống khoái!

Đại mỹ nhân xinh như minh tinh đó chính là Ngư Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng cho cô mượn một thứ chính là "ghim cài áo biến hình" của Vũ Nhu Tử mà lần trước hắn quên trả lại. Vì thế Ngư Kiều Kiều mượn cái ghim cài áo biến hình này, biến thành hình dáng của mẹ cô uống rượu với mấy người Tống Thư Hàng.

Cũng không biết nếu Giao Bá Chân Quân biết Ngư Kiều Kiều gài hàng mẹ mình như vậy có khóc thành tiếng mán không nữa.

Đồ nhắm là do Ngư Kiều Kiều bảo người đi chuẩn bị, trong đó cho thêm không ít những nguyên liệu nấu ăn trân quý dành cho tu sĩ, những nguyên liệu này đã bị rút linh lực đi, có thể cung cấp cho người bình thường ăn được.

Dĩ nhiên rượu cũng là do Ngư Kiều Kiều cung cấp, là rượu mà hải tộc cống nạp cho Giao Bá Chân Quân, cho dù tu sĩ mà không dùng chân khí hoặc linh lực để chống đỡ, khi uống nhiều cũng sẽ say sấp mặt.

Cuối cùng ngoại trừ Thiên Nhai Tử đạo trưởng có công lực thâm hậu ra thì cả bàn đều say bét nhè.

Cao Mỗ Mỗ nâng ly, say đến mức cười nói ầm ĩ:

“Ha ha ha, từ hôm nay trở đi tao muốn trở thành một nhà văn đứng đầu thế giới, tao muốn viết ra một bộ tiểu thuyết được quay thành phim với đẳng cấp điện ảnh thế giới!”

“Mục tiên của thanh niên hay đấy, ta tán thành, cạn!”

Ngư Kiều Kiều nâng ly nói.

Đám người Tống Thư Hàng căn bản không hề biết Cao Mỗ Mỗ đang nói gì, chỉ nghe thấy chữ “Cạn” là lập tức nâng ly lên.

Cao Mỗ Mỗ ngửa đầu uống cạn ly rượu một cách tiêu sái, sau đó cậu lắc lư chao đảo đứng dậy:

“Cao Mỗ Mỗ tao nói được làm được, trở thành tác gia đứng đầu trong tương lai sẽ bắt đầu từ hôm nay! Bây giờ tao sẽ đi viết, hôm nay tao muốn viết đến điên thì thôi, chiến đến trời sáng luôn! Ai cũng đừng hòng kéo tao dậy, ai mà kéo tao thì tao sẽ liều mạng với nó!”

Ngư Kiều Kiều đã say thành một con cá say đương nhiên là cũng vỗ tay hưởng ứng.

Đám người Tống Thư Hàng cũng vỗ tay hưởng ứng Cao Mỗ Mỗ theo bản năng, không một ai ngăn cản Cao Mỗ Mỗ đi gõ chữ viết kịch bản cả.

Sau đó Cao Mỗ Mỗ say lúy túy trở về căn phòng tối nhỏ của mình, mở máy tính ra.

Cậu bắt đầu gõ chữ.

Theo lý mà nói thì cậu đã say thành một con quỷ như thế thì còn có thể gõ được cái gì?

Nhưng con người Cao Mỗ Mỗ có một điểm khác người!

Thời cổ đại có thi nhân mượn rượu để thoải mái làm thơ. Cao

Mỗ Mỗ cũng thế, khi say đến một trình độ nhất định cậu sẽ bắt đầu viết truyện, tốc độ nhanh như chớp.

Hơn nữa nội dung của câu chuyện đều nằm sâu trong đầu cậu, các ý tưởng cứ tuôn ra như suối cho nên dù có say cậu vẫn có thể viết được ngon lành.

Con ma men này cứ ngồi gõ đến khi trời hửng sáng…

Chương 611: Ta không phục, ta không phục đâu!

Mượn rượu trợ hứng, chỉ trong thời gian một đêm Cao Mỗ Mỗ đã viết được hơn năm mươi nghìn chữ.

Trong ngày thường, dù cho Ngư Kiều Kiều có nhốt cậu ta trong phòng tối một ngày, cho hắn uống dược dịch, linh mạch bích trà cộng thêm thối thể dịch bổ sung thể lực và tinh thần thì một ngày cậu ta có cố sống cố chết cũng chỉ viết được có ba - bốn mươi nghìn chữ thôi.

Nhưng trong tối hôm nay, những ngón tay của cậu ta lướt như bay trên bàn phím, chỉ trong một đêm mà đã có thể viết xong lượng chữ của hai ngày đó! Nếu như không phải say quá thì cậu ta còn có thể viết nhiều hơn nữa!

Viết được vừa đúng hơn năm mươi nghìn chữ.

Đợi Ngư Kiều Kiều tỉnh lại thấy Cao Mỗ Mỗ viết ra hơn năm mươi nghìn chữ thế này, không biết cô ấy sẽ kinh ngạc đến mức nào đây?

…

…

Một bên khác, ở trong trúc uyển gần bên hồ trong khu Giang Nam.

Nơi này từng là nơi dừng chân của một người bạn thân của Biệt Tuyết Tiên Cơ, toàn bộ kiến trúc nơi này, bao gồm cả hàng rào bên ngoài, đều được làm từ trúc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ dùng thời gian một đêm để tập hợp đủ các nguyên liệu nấu ăn phù hợp, trong đầu cô ấy đã có sẵn thực đơn tiên trân yến giúp nâng cao thể chất cho Tống Thư Hàng rồi.

Thực đơn bao gồm một món ăn chính và mười ba món ăn phụ. Món chính thì cần ăn một miếng là hết, món phụ thì phải ăn một lượng vừa đủ. Chỉ cần ăn xong bữa tiệc này là đủ khiến thể chất của Tống Thư Hàng tăng cái vèo.

Sau khi suy nghĩ xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt đầu xử lí nguyên liệu nấu ăn.

Cô phải làm xong bữa tiên trân yến ở đây rồi gửi thẳng đến biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Viên kết tinh hành tinh mà Tống Thư Hàng đưa cho cô được đặt bên cạnh bếp lò trong bếp. Biệt Tuyết Tiên Cơ định cho thêm vị hành vào trong món chính, xem thử xem hiệu quả ra sao.

Đúng lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nhanh chóng chế biến nguyên liệu nấu ăn thì cửa phòng bếp ở trúc uyển bị mở ra, một bóng người nhỏ nhắn vừa ngái ngủ, vừa lắc mông đi vào trong.

Cô ấy chính là bạn thân của Biệt Tuyết Tiên Cơ, chủ nhân của trúc uyển này. Cô có vóc dáng thon dài, còn cao hơn Biệt Tuyết Tiên Cơ cả một cái đầu, tuy rằng cơ thể không nóng bỏng nhưng cô lại sở hữu vòng eo rất nhỏ, đúng là eo rắn nước chân chính. Lúc cô ấy đi lại thì vòng eo lắc lư, mỗi bước đi của cô ấy đều giống như đang khiêu vũ.

“Biệt Tuyết, mới sáng sớm mà cô đã làm gì thế?”

Cô gái này đến bên cạnh Biệt Tuyết Tiên Cơ, ngó đầu ra nhòm vào trong nồi.

“Đừng lộn xộn, đây là thức ăn ta nấu riêng cho một vị tiểu đạo hữu đấy.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lên tiếng:

“Lát nữa ta lại làm đồ chay để cho cô ăn sáng nhé.”

“Ta đang ngủ thì ngửi thấy mùi thơm nên bị đói tỉnh. Đều tại cô cả, mới sáng sớm đã làm món ăn thơm như thế này, lát nữa ta muốn ăn thịt chay, gà chay, bò chay… tóm lại là làm cho hương vị của nó giống thịt là được.”

Cô gái có vòng eo rắn nước kia cười hì hì rồi nói.

Nhưng cô ấy không hề ăn vụng thức ăn mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nấu, làm gián đoạn một vị tiên trù nấu ăn thì sẽ chọc giận tiên trù đó.

Tuy rằng với quan hệ của cô ấy và Biệt Tuyết Tiên Cơ thì chắc hẳn Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ không tức giận. Nhưng những chuyện vượt quá giới hạn, phá hoại tình bạn này thì vẫn nên tránh thì sẽ tốt hơn.

Quan trọng hơn là do một số nguyên nhân nên cô ấy chỉ có thể ăn chay, không được động vào chút đồ tanh mặn nào! Ít nhất còn phải nhịn một năm mười tháng nữa cơ!

Thế nên cô gái có vòng eo rắn nước đó ngồi xổm bên bếp lò, ngửi mùi thơm của thức ăn, thèm rỏ dãi rồi nhưng chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn.

Cô ấy bỗng nhiên nhìn thấy viên kết tinh hành được đặt bên bếp lò kia.

Thứ này rất thơm.

“Biệt Tuyết, đây là cái gì thế?”

Cô ấy hỏi.

“Là hành, nhưng hình dáng đã được biến đổi, bị người ta biến thành kết tinh.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời cô ấy nhưng không quay đầu lại.

Hành ư?

Vậy thì chính là thực vật đúng không?

Nếu như là thực vật thì chính là đồ chay rồi, cái này ăn được.

Nghĩ tới đây, cô gái có vòng eo rắn nước nhanh chóng vươn đầu ra, thè lưỡi cuốn lấy viên Thông Yêu Kết Tinh kia một cách khéo léo, nhai hai cái thì nuốt luôn.

“Ngon quá, ngon tuyệt luôn, hạnh phúc quá đi.”

Cô ấy giơ hai tay ôm lấy má, gương mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ quay đầu lại: …

Cô xoa xoa huyệt Thái Dương, nói:

“Cô ăn kết tinh hành tinh rồi à?”

“Ừ, ngon cực luôn.”

Cô gái có vòng eo rắn nước vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc khi được ăn đồ ngon.

“Đó là hành đấy. Không phải gần đây cô phải kiêng đồ tanh chỉ được ăn chay thôi sao?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười khổ, hơn nữa nó còn là hương liệu bảo bối mà cô ấy dùng một bữa tiên trân yến để đổi lấy đó. Vẫn còn chưa kịp dùng thì đã bị người khác ăn mất rồi.

“Ta biết, vì thế nên nó là thực vật, vì thế nên có thể ăn.”

Cô gái có vòng eo rắn nước nói với vẻ đắc ý.

“Tuy rằng hành là thực vật thật… nhưng, hành thuộc vào năm loại đồ tanh đấy!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Cái gì? Còn có chuyện đó sao? Nhưng khi tên đầu trọc chết tiệt cảnh báo ta phải ăn chay thì chỉ nói với ta là không được ăn thịt động vật, còn thực vật thì có thể ăn. Nhưng hắn không nói với ta là hành là đồ tanh mà nhỉ? Cái tên đầu trọc đáng chết đó dám bẫy ta?!”

Cô gái eo rắn nước hét lên.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì ở bên ngoài trúc uyển, có một bảo tháp tinh xảo giáng từ trên trời xuống.

“Con rắn ngu ngốc kia, cô phạm vào giới luật ăn mặn, mau ngoan ngoãn vào trong tháp tu luyện với tiểu tăng, đóng cửa tu luyện ba năm sáu tháng, niệm kinh để rửa sạch tội lỗi của bản thân đi!”

Có một giọng nói hùng hậu truyền ra từ trong bảo tháp tinh xảo nọ.

Trong lúc âm giọng nói đó vang lên, có một tia sáng phóng ra từ trong bảo tháp tinh xảo, chiếu vào trong phòng bếp ở trúc uyển, chiếu lên trên người cô gái có vòng eo thon thả.

Ánh sáng đó hóa thành một lực hút, hút cô ấy vào trong bảo tháp tinh xảo.

“Đừng, đừng mà. Tiên sư cái tên đầu trọc chết tiệt, ngươi lại bẫy ta, ta vừa mới ra khỏi tháp có hai tháng, chưa hưởng thụ được cái gì, ta không muốn lại phải quay lại đó ngay đâu. Hơn nữa tại sao lại là ba năm sáu tháng nữa thế, ngươi thích ba năm sáu tháng thế cơ à?”

Cô gái có vòng eo con rắn kêu lên, hai tay cô ấy cố sống cố chết bám lấy cạnh bếp lò để chống lại ánh sáng phát ra từ bảo tháp.

“Điều này không phải do cô quyết, khi thả cô ra khỏi tháp hai tháng trước, cô đã bảo đảm với tiểu tăng rằng sau khi ra khỏi tháp sẽ tuân thủ lời hứa, tiếp tục ăn chay hai năm nữa… Chỉ cần cô có thể kiên trì thì tiểu tăng sẽ không bắt cô về tháp nữa. Nhưng bây giờ cô đã phá vỡ giới luật, cô thua rồi! Cho dù là người hay là rắn, chỉ cần làm sai thì phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, mau ngoan ngoãn vào tháp tu luyện, niệm kinh ba năm sáu tháng với tiểu tăng đi thôi!”

Giọng nói trong bảo tháp lại vang lên, sức hút của bảo tháp lại mạnh hơn mấy phần.

Cô gái có vòng eo nhỏ nhắn kia cứ thế bị hút từng chút một ra khỏi phòng bếp.

Ngón tay của cô ấy để lại mười vết cào trên mặt đất, cuối cùng cô ấy cố sống cố chết bám lấy cánh cửa:

“Tên đầu trọc kia, nhưng chẳng phải ngươi nói không ăn thịt động vật, chỉ ăn thực vật là được sao? Hành không phải là thực vật à?! Tiên sư nó, ngươi dùng âm mưu chơi xỏ ta, ta không phục, ta không phục đâu.”

Cô gái eo thon hét lớn:

“Biệt Tuyết cứu ta với!”

Khóe miệng Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật, cô ấy đúng là lực bất tòng tâm.

“Hừ, con rắn ngốc này còn bẻm mép bẻ cong sự thật, tiểu tăng nói với cô chỉ ăn thực vật bao giờ? Tiểu tăng chỉ nói với cô là kiêng đồ tanh mặn, không được ăn thịt động vật thôi!”

Giọng nói vang dội truyền ra từ bên trong tháp lúc này đã có vẻ giận dữ.

Cô gái có vòng eo rắn nước chớp chớp mắt, hồi tưởng lại một chút. Đậu má, hình như lúc ấy tên đầu trọc chết tiệt này nói như thế thật! Hắn không nói “cứ ăn thực vật là được”. Nửa câu sau là do não của cô tự bổ sung thêm vào, không được ăn thịt động vật thì chỉ có thể ăn thực vật chứ gì nữa.

“Mặc kệ, ta mặc kệ, tên đầu trọc nhà ngươi chơi đểu, dùng bẫy ngôn ngữ, ta đây không phục!”

Cô gái có eo rắn lại hét to lên.

Nhưng cô không phục thì cũng không có tác dụng gì, lực hút kia càng lúc càng mạnh, tiếng kêu của cô gái có vòng eo con rắn càng lúc càng nhỏ, cô cứ thế bị hút vào trong bảo tháp!

Biệt Tuyết Tiên Cơ xoa mặt của mình, cô cảm thấy biểu cảm trên gương mặt của mình bị cương cứng, câm nín luôn rồi.

"Thế nhé, Biệt Tuyết Tiên Cơ, tiểu tăng cáo từ trước đây, ta phải đem con rắn ngốc này về đọc kinh tu luyện đây."

Giọng nói trong tháp lại vang lên lần nữa… Hiển nhiên, hòa thượng ở trong tháp đó cũng quen biết với Biệt Tuyết Tiên Cơ, quan hệ của hắn với Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng không kém gì cô gái có vòng eo nhỏ nhắn kia cả.

"Ừm, tạm biệt đại sư…Chúc hai người chơi vui vẻ nhé."

Chứng kiến việc bạn thân của mình bị hòa thượng bắt đi song Biệt Tuyết Tiên Cơ có vẻ rất bình tĩnh.

Dù sao thì trong mười năm nay việc này cũng đã xảy ra hơn ba mươi lần rồi.

Chuyện này xảy ra trước mặt cô nhiều lần như thế nên cô cũng quen rồi!

Lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ nói chuyện thì có tiếng "đùng đùng đùng" truyền từ trong bảo tháp ra, đó là sự giãy giụa cuối cùng của cô gái có vòng eo nhỏ nhắn kia.

Nhưng chỉ một lát sau, bảo tháp lại yên tĩnh trở lại.

Bảo tháp xoay lại, "vèo" một cái bay thẳng lên trời, biến mất không thấy bóng dáng…

****

Ngày 8 tháng 8, trời râm mát, không có ánh nắng mặt trời bỏng rát, thời tiết cũng mát mẻ hơn một chút.

9 giờ sáng.

Ngư Kiều Kiều cuối cùng cũng tỉnh lai từ trong cơn say. Hôm qua, sau khi Cao Mỗ Mỗ về, cô ấy và Thư Hàng uống cho Thổ Ba và Dương Đức gục trước.

Sau đó, cô ấy và Tống Thư Hàng lại bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng hạ gục!

Núi cao còn có núi cao hơn, sóng sau mạnh hơn sóng trước!

Bây giờ tỉnh rồi nhưng cô cảm thấy đầu có hơi đau buốt.

Thấy cô ấy tỉnh lại, nha hoàn liền bưng canh giải rượu và một phần đồ ăn sáng lên.

Vốn dĩ hôm qua Tống Thư Hàng mua liền năm mươi cái bánh bao thịt, đến cả phần ăn sáng hôm nay cũng tính vào cả luôn.

Nhưng Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều và cả bạn cùng phòng mới ăn hết có mười cái, bốn mươi cái còn lại tối qua đã nằm trong bụng Thiên Nhai Tử đạo trưởng cả rồi.

Lão đạo trưởng này hôm qua ăn no uống đủ, sắc mặt hồng hào. Đúng là đồ mặt dày!

Ngư Kiều Kiều lại xoa huyệt Thái Dương lần nữa.

Sau khi bò ra khỏi giường, cô ấy kéo lấy máy tính bảng quẹt vài cái theo thói quen, cô muốn xem hôm qua Cao Mỗ Mỗ viết thêm được bao nhiêu chữ.

Nhưng sau khi kéo máy tỉnh bảng qua thì cô ấy nhớ tới mọi chuyện hôm qua, cả ngày hôm qua Cao Mỗ Mỗ đều nói chuyện phiếm với bạn thân, buổi tối thì lại uống rượu với cô ấy, cuối cùng uống đến say mèm, lấy đâu ra thời gian để sáng tác chứ?

Nói cách khác, hôm qua chắc là Cao Mỗ Mỗ không cập nhật chương mới rồi… Ngư Kiều Kiều thở dài một tiếng đầy ảo não, mấy hôm nay ngày nào cũng có mấy chục nghìn chữ để đọc, đột nhiên một ngày không có, trong lòng cảm thấy không quen lắm.

Đúng lúc cô ấy đang suy nghĩ, máy tính bảng của cô ấy tải lại trang, cô liền nhìn thấy tiểu thuyết của Cao Mỗ Mỗ cập nhật một lúc những 16 chương mới.

Ngư Kiều Kiều dùng móng vuốt nhỏ dụi hai mắt với vẻ không dám tin.

Đúng là 16 chương thật, mỗi chương đều có 3000 chữ.

Đây là khoảng năm mươi nghìn chữ đấy!

Có chuyện gì thế này?

Cao Mỗ Mỗ viết được nhiều chữ như thế từ lúc nào vậy?

Ngư Kiều Kiều cố gắng nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua.

Sau đó, có một hình ảnh đột nhiên hiện lên trong đầu cô ấy.

Hôm qua sau khi uống rất nhiều rượu, Cao Mỗ Mỗ đột nhiên đứng dậy một cách tiêu sái, nói một đoạn các mục tiêu nguyện vọng rất trâu bò.

Sau khi nói xong, Cao Mỗ Mỗ lại vẫy vẫy tay:

“Bây giờ tao sẽ đi viết, hôm nay tao muốn viết đến điên thì thôi, chiến đến trời sáng luôn! Ai cũng đừng hòng kéo tao dậy, ai mà kéo tao thì tao sẽ liều mạng với nó!”

Lúc đấy tất cả mọi người đều uống say rồi nên đương nhiên không ai kéo Cao Mỗ Mỗ lại.

Chẳng lẽ lúc đó Cao Mỗ Mỗ đi gõ chữ thật sao? Lại còn gõ chữ tới tận sáng luôn?

Hơn nữa còn viết đến năm mươi nghìn chữ nữa.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt.

Khoan đã, năm mươi nghìn chữ, trùng hợp thế sao?

Cô lấy điện thoại của mình ra, mở màn hình điện thoại lên, trên đó có ảnh của Bạch Tôn Giả.

Lúc nắm lấy điện thoại, trong lòng Ngư Kiều Kiều có hơi kích động.

Thật sự linh nghiệm thế sao?

Hôm qua cô thử cầu nguyện với bức ảnh của Bạch Tôn Giả, nguyện vọng của cô là Cao Mỗ Mỗ có thể viết được năm mươi nghìn chữ.

Nhưng theo tình hình ngày hôm qua, lý ra Cao Mỗ Mỗ căn bản không có thời gian để viết truyện.

Nhưng thật không ngờ, sáng sớm hôm nay Cao Mỗ Mỗ lại thật sự viết được năm mươi nghìn chữ!

Đây chắc hẳn là sức mạnh của điều ước rồi!

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối vạn năng!”

Ngư Kiều Kiều siết chặt móng vuốt, cô cảm thấy mình phải làm gì đó.

Sau khi suy nghĩ, Ngư Kiều Kiều mở máy tính bảng của mình ra, đăng nhập vào một tài khoản.

Tài khoản đó là “Giao Bá muốn sinh đủ một đội bóng đá nam”.

Đúng thế, đó là tài khoản của cha cô. Về phần tại sao cô ấy lại có tài khoản của cha mình… thì là vì tài khoản của Giao Bá Chân

Quân là do chính cô ấy lập chứ sao.

Sau khi đăng nhập vào tài khoản của Chân Quân, cô vào nhóm Cửu Châu số 1 một cách thông thạo rồi tải lại “gói meme Bạch tiền bối” từ trong thư mục nhóm.

Cô mở gói meme này ra, gửi lại vào tài khoản “Long Ngư A Kiều” của mình.

Thế là gói meme Bạch tiền bối tới tay cô rồi.

Ngư Kiều Kiều đã chuẩn bị rồi, mỗi ngày thay một hình nền Bạch tiền bối khác nhau, dù có chuyện gì hay không thì cũng lạy vài cái, tích góp chút vận may.

Như thế thì nói không chừng lần sau có nguyện vọng gì cũng có thể thành hiện thực và hoàn mỹ hơn nữa, hay lần sau thử để cho Cao Mỗ Mỗ viết thêm một trăm ngàn chữ một ngày nhỉ?

Ừm, thế thì không ổn, nếu một lần mà viết tận một trăm nghìn chữ thì nội dung chắc chắn là nhạt như nước ốc. Nếu thế thì đổi thành để Cao Mỗ Mỗ trong một tháng ngày nào cũng giữ được mức hai mươi nghìn chữ thì sao nhỉ?

Trong lúc suy nghĩ, Ngư Kiều Kiều đổi toàn bộ màn hình bảo vệ và wallpaper của mình thành meme Bạch Tôn Giả. Như thế thì mỗi lần khóa màn hình thì cô đều có thể cầu nguyện với Bạch Tôn Giả một lần.

Đúng rồi, cô còn phải chia sẻ niềm vui này với người khác mới được!

Chia sẻ niềm vui, chia sẻ cuộc sống!

Ngư Kiều Kiều lại đăng nhập vào tài khoản trên điện thoại của mình, cập nhật trạng thái cá nhân của mình.

“Hôm qua cầu nguyện trước ảnh của một vị tiền bối xinh đẹp, hôm nay vừa tỉnh dậy thì liền phát hiện nguyện vọng của mình được thực hiện rồi, cảm thấy trên thế gian này tràn ngập tình yêu.”

Đính kèm một bức ảnh mẹ Ngư Kiều Kiều cười xán lạn.

Tài khoản “Long Ngư A Kiều” này của cô không có nhiều bạn bè, chủ yếu là người nhà của Giao Bá Chân Quân, các bà vợ của hắn, còn có những đứa con trai sắp góp thành một đội bóng đá nam và còn rất nhiều con gái của hắn nữa.

Còn có một vài vị đạo hữu, trưởng bối có quan hệ tốt.

Ngoài ra, cách đây không lâu, Ngư Kiều Kiều mới kết bạn với Bạch Tôn Giả, chính là vào lần Bạch Tôn Giả nhờ cô ấy giúp đỡ việc kêu gào ở một hòn đảo hoang ở ngoài biển Đông, hai người tiện tay kết bạn luôn.

Chính vì thế nên khi Ngư Kiều Kiều đăng status mới dùng cụm "tiền bối xinh đẹp" để thay cho Bạch tiền bối, tránh cho Bạch tiền bối nhìn thấy thì lại gửi "phi kiếm dùng một lần bản mới nhất" đến cho cô.

Cô cũng không phải là Vũ Nhu Tử, cô hoàn toàn chả thích thú gì với việc ngồi phi kiếm bay lên trời chơi vòng quay Thomas cả.

Ngư Kiều Kiều duỗi lưng một cái, nhìn qua cửa sổ ngắm phong cảnh, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Chương 612: Tống tiểu hữu, ngươi quen Bạch đạo hữu à?

10 giờ 40 phút sáng

Tống Thư Hàng cũng tỉnh lại sau cơn say, hắn cảm thấy đầu mình sắp nổ tung đến nơi rồi, cứ như ai đánh mấy quyền thật mạnh vào huyệt Thái Dương của hắn vậy.

Vốn dĩ vì tinh thần lực của hắn quá lớn nên đầu của hắn luôn ở vào trạng thái đau nhức… Bây giờ lại thêm cơn nhức đầu sau say rượu nữa, hai cơn đau hợp lại làm một khiến hắn thật sự muốn quỳ luôn.

“Kiêng rượu, gần đây nhất định phải kiêng rượu.”

Tống Thư Hàng tự nhủ.

Hơn nữa, sau khi tỉnh dậy thì có một chuyện làm cho hắn sợ hãi, bao tay trên tay hắn bị rơi mất một chiếc, may mà không rơi xa. Chiếc bao tay bên phải rơi ngay cạnh giường, chắc là hôm qua say rượu, lúc ngủ hắn tự mình làm rơi.

May là hôm qua khá may mắn, không kích hoạt bí pháp giám định quái dị kia, không có giám định giường, chăn, gối gì cả, may quá đi mất.

Tống Thư Hàng vội vàng nhặt bao tay lên rồi mang vào.

Từ nay về sau trước khi đi ngủ nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không được có chuyện rớt bao tay lúc ngủ mơ nữa. Tốt nhất là trước khi ngủ phải nghĩ cách để cố định bao tay mới được.

Sau khi dậy khỏi giường, Tống Thư Hàng bắt đầu rửa mặt.

Hắn nghĩ thầm trong lòng xem hôm nay nên làm gì… Hôm nay, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ nấu tiên trân yến nhỉ?

Hy vọng sau khi ăn xong tiên trân yến thì thể chất của hắn sẽ được tăng lên, giảm bớt chứng đau đầu cho hắn.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì có một cơn gió thổi vào qua chiếc cửa sổ đang mở.

Một chiếc thuyền tiên tàng hình mà người thường không nhìn thấy được đỗ lại trên vùng trời phía trên biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Ngay sau đó, Biệt Tuyết Tiên Cơ bê một hộp thức ăn lớn, bước xuống từng bước trên không trung. Cô ấy vẫn đeo khăn voan che mặt như trước, làm người ta không thể nhìn rõ dung mạo của cô.

Biệt Tuyết Tiên Cơ bước từ từ đến trước cửa biệt thự của Ngư Kiều Kiều rồi gọi:

“Thư Hàng tiểu hữu có nhà không?”

“Có, Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô tới rồi à!”

Tống Thư Hàng lên tiếng trả lời.

Sau khi vội vàng rửa mặt xong thì hắn bước như bay xuống tầng để đón Biệt Tuyết Tiên Cơ, mở cổng ra cho cô ấy vào.

“Chào buổi trưa, Tống tiểu hữu.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười, nói:

“Vừa đúng giờ, tiên trân yến mà ta hứa làm cho ngươi đã làm xong rồi đây… Nếu như không có vấn đề gì thì bây giờ ngươi có thể dùng rồi. Nếu để lâu thì hiệu quả của tiên trân yến sẽ bị mất đi.”

Tống Thư Hàng vừa nghe thế thì nói luôn:

“Mời tiên cơ vào!”

Hắn phải tranh thủ thời gian ăn hết chúng trước khi hiệu quả của tiên trân yến mất đi.

Tiên cơ vào trong biệt thự, sau đó cô ấy vừa liếc mắt một cái là nhìn thấy Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

Lúc này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhìn tiên cơ với ánh mắt vô cùng u oán.

Hắn là bạn thân của tiên cơ, nhưng bình thường khó mà được ăn tiên trân yến do cô ấy dày công chuẩn bị. Bây giờ cô ấy lại tỉ mỉ chuẩn bị tiên trân yến cho Tống Thư Hàng tiểu hữu mới chỉ gặp mặt hôm qua, lại còn đặc biệt mang đến tận nơi nữa chứ, đúng là đồ thấy sắc quên bạn!

Sau khi nhìn thấy Thiên Nhai Tử đạo trưởng, khóe miệng ẩn sau lớp khăn voan của Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật, Thiên Nhai Tử đạo trưởng thế mà lại ở lại biệt thự này ư? Chẳng lẽ Thiên Nhai Tử muốn giao dịch với với vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này, truyền công cho hắn à?

Thực ra Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công khá tốt… tất nhiên là nếu bỏ qua kết cục cửu tử nhất sinh kia.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều cũng đi từ trên tầng xuống.

Ba người bạn của Tống Thư Hàng và Nha Y vẫn chưa sống lại sau cơn say, chắc hẳn hôm nay họ phải ngủ một giấc đến tối.

****

Trong phòng ăn ở biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Biệt Tuyết Tiên Cơ mở hộp cơm ra, bày từng đĩa thức ăn bên trong lên bàn ăn.

Một món chính, mười ba món phụ.

Tống Thư Hàng nhìn mười bốn món ăn đẹp giống như tác phẩm nghệ thuật này, trong lòng cảm thán. Hôm nay hắn mới biết, hóa ra món ăn của tu sĩ thật sự có thể phát sáng!

Mỗi một món ăn trong tiên trân yến mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu ra thì đều có một lớp ánh sáng nhạt lấp lánh, đó là linh lực của món ăn, nó được kĩ thuật tiên trù của Biệt Tuyết Tiên Cơ dẫn ra, tạo thành linh quang trên bề mặt món ăn.

Đây mới chỉ là tiên trân yến Biệt Tuyết Tiên Cơ gấp rút làm ra trong một đêm, linh quang vẫn còn khá yếu mà thôi.

Nêu như là thực tiên yến mà Biệt Tuyết Tiên Cơ chuẩn bị vài năm thì liệu linh quang có biến thành ánh sáng màu vàng chói mắt bay thẳng lên trời không nhỉ? Thậm chí linh quang còn hóa thành những hình ảnh ảo khoa trương như rồng hay phượng hoàng ấy?

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Tiếng cảm thán đầy ngạc nhiên của thực khách chính là lời khen ngợi dành cho đầu bếp.

“Mời dùng.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười, chuyển món chính đến trước mặt hắn.

Món chính phải để Tống Thư Hàng ăn hết, không thể chia cho người khác.

Mười ba món ăn phụ thì căn cứ theo thể chất của Tống Thư Hàng, mỗi món ăn hơn một phần ba là đủ rồi.

Đương nhiên là ăn hết tất cả cũng không sao.

Nhưng có Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngồi bên cạnh với vẻ mặt chờ mong như thế, Tống Thư Hàng sao có thể không biết xấu hổ mà ăn một mình chứ?

Theo như giới thiệu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng ăn một hơi hết món chính, sau đó ăn lần lượt mười ba món phụ theo thứ tự.

Mặc dù không có loại hưởng thụ khoa trương như cởi áo chạy như điên trên mặt biển… nhưng khi mỗi một miếng tiên trân yến nuốt vào bụng, đầu óc của Tống Thư Hàng sẽ hoàn toàn trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ, ăn một miếng nữa, ăn thêm một miếng nữa.

Mà trong lúc bất giác, thể chất của Tống Thư Hàng cũng được tăng lên nhanh chóng.

Mỗi miếng thức ăn vào bụng, năng lượng trong đó sẽ nhanh chóng tản ra khắp nơi trong cơ thể hắn.

Đợi đến lúc ăn hết tiên trân yến, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cơ thể hắn cứ như sắp bay lên ấy.

Cái cảm giác căng cứng mơ hồ trong đan điền lúc trước giờ cũng hoàn toàn biến mất rồi.

Ngay cả sự đau đớn ở giữa mi tâm cũng bớt đi một nửa.

Lúc này thể chât của hắn đã ở vào mức độ nhị phẩm đỉnh phong.

Thậm chí hắn còn lờ mờ cảm nhận được, thân thể của hắn đã trẻ hóa lại một chút. Cảm giác này hoàn toàn không phải là ảo giác mà là do thọ nguyên của Tống Thư Hàng đã tăng lên.

Đây là thực lực của tiên trù số một tu chân giới, tiên trân yến mà cô ấy mất công sức để làm ra không những tăng cường thể chất mà còn tăng cả thọ nguyên cho Tống Thư Hàng nữa!

"Đã quá."

Tống Thư Hàng hô khẽ một tiếng.

Cảm giác này còn thoải mái, nhẹ nhõm hơn là đi ra từ căn phòng có trọng lực tăng gấp năm lần.

Hắn rời khỏi bàn ăn, chọn một chỗ trống ở phòng khách, đánh một bộ quyền pháp.

Hắn đánh Kim Cương Cở Sở Quyền Pháp, chỉ thấy mỗi một quyền của hắn đều chứa đầy sức mạnh, năng lượng trên cả cơ thể hắn đều có thể tập trung lại một cách dễ dàng.

Lúc này, không cần dùng chân khí, uy lực của một quyền chỉ đánh bằng xác phàm cũng đã cao bằng một quyền dùng toàn lực của hắn hôm qua rồi!

Hơn nữa... bây giờ hắn đã có thể nuốt được linh thú tinh, tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công rồi!

Nếu như một ngày hắn nuốt được năm viên linh thú tinh nhị phẩm thì nhiều nhất là năm ngày, hắn có thể ngưng tụ được ngụy tiên thiên chân khí trong người, lột xác cho Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công rồi!

Tiên trân yến có hiệu quả thế này, nếu như qua một thời gian nữa, đợi hắn ăn xong thực tiên yến thì có khi nào thể chất của hắn sẽ lên thẳng cảnh giới tam phẩm không nhỉ?

Cảnh giới nhị phẩm nhưng lại có cường độ thân thể ở cảnh giới tam phẩm, vậy không phải là tôi luyện thân thể đạt đến cường độ của cảnh giới tiếp theo giống với linh hồn ca vương Tạo Hóa Pháp Vương sao?

Nhưng mà Tạo Hóa Pháp Vương là dựa vào Chiến Phật Chân Thân khổ luyện từng chút mà ra... còn Tống Thư Hàng thì hơn một nửa là nhờ ăn mà có.

...

...

Sau khi dánh xong bộ quyền pháp, Tống Thư Hàng chắp tay lại, cảm ơn Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Cảm ơn tiên trân yến của tiên cơ!”

“Không cần cảm ơn, ta và ngươi chỉ trao đổi đồng giá thôi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười đáp, nói đến lại làm cô thấy đau lòng.

Không dễ gì mới đổi được kết tinh hành tinh mấy trăm năm từ trong tay Tống Thư Hàng nhưng chưa dùng được lần nào đã bị con rắn ngốc đó ăn mất tiêu rồi.

Nhớ tới chuyện này, Biệt Tuyết Tiên Cơ bèn hỏi:

“Đúng rồi, Tống tiểu hữu, kết tinh hành tinh mà lần trước ngươi đưa cho ta ấy, ngươi có còn dư viên nào không?”

Lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi câu hỏi này, Thông Nương trong túi áo của Tống Thư Hàng bị dọa tới mức cọng hành cũng mềm oặt ra: “Quả nhiên lại tới rồi, quả nhiên lại tới rồi! Lần này trên người Tống Thư Hàng không có kết tinh nữa rồi, mầm hành của ta không giữ được nữa rồi!”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Xin lỗi tiên tử, ta cũng chỉ có một viên kết tinh như thế thôi.”

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tìm được cây hành mấy trăm năm đó ở chỗ nào thế? Nếu như có thể thì có thể nói cho ta biết địa điểm không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lại lên tiếng hỏi, nếu như có thể biết được nơi sinh trưởng thì có lẽ cô sẽ đi tìm thử xem, nói không chừng lại có thể tìm thấy một cây hành có đủ tuổi thọ cũng nên ý chứ.

“Điều này không thành vấn đề, lần trước ta gặp được cây hành đó đúng ở chỗ Ngưu Đỉnh sơn đằng sau nhà ta. Chính là ngọn núi Ngưu Đỉnh ở gần đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.”

Tống Thư Hàng lại bổ sung:

“Nhưng mà tiên cơ, tình hình lúc đó có hơi đặc biệt… không phải là ta tìm thấy cây hành đó, mà là nó tự tìm tới chỗ ta. Nơi sinh trưởng của cây hành đó có lẽ không phải là núi Ngưu Đỉnh đâu.”

Tống Thư Hàng không muốn ngắt mầm của Thông Nương nữa, dạo gần đây Thông Nương đã thảm lắm rồi, lần trước toàn thân đều tan ra trong quan tài vàng, Tống Thư Hàng đã thấy có lỗi với cô ấy lắm.

Cho nên những chủ đề liên quan đến Thông Nương, hắn cũng chỉ có thể nói đến điểm nhất định là dừng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu:

“Cảm ơn tiểu hữu.”

Trở về cô sẽ cho người đến núi Ngưu Đỉnh tìm kiếm xem có thu hoạch gì không. Tiên cơ đương nhiên sẽ không tự mình đi tìm rồi, cô ấy là người vô cùng bận rộn, cái việc nhỏ như con kiến này mà cũng cần cô ấy tự mình đi làm ư.

…

…

Dùng xong tiên trân yến, ba người Ngư Kiều Kiều, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Tống Thư Hàng cùng ngồi trên sofa, hồi tưởng lại dư vị của tiên trân.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thu dọn lại hộp cơm, sau đó cô ấy cũng ngồi xuống sofa, muốn nói lại thôi.

Sau khi suy nghĩ một lát, Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn quyết định hỏi thẳng vấn đề mà mình muốn biết nhất:

“Tống tiểu hữu, ngươi quen với Bạch đạo hữu à?”

Bạch đạo hữu?

“Bạch Tôn Giả tiền bối ư?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Ừm.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, đột nhiên hắn nhớ ra một việc khá nhạy cảm. Hắn nhớ Bạch Tôn Giả đã từng nói, Biệt Tuyết Tiên Cơ từng chủ động muốn Bạch Tôn Giả trở thành đạo lữ song tu với cô ấy.

Nhưng sau đó Bạch Tôn Giả đã từ chối.

Sau đó nữa, Biệt Tuyết Tiên Cơ tức giận, bốn trăm năm qua không hề gửi thiệp mời thực tiên yến cho Bạch tiền bối.

Bây giờ mình phải trả lời vấn đề này thế nào đây?

Sau khi cân nhắc một lúc, Tống Thư Hàng bèn đáp:

“Đúng thế, tiên cơ. Đúng là ta có quen Bạch tiền bối. Bởi vì lần này khi Bạch tiền bối xuất quan thì ta là người đi đón hắn.”

“Thì ra là thế.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu, thảo nào vị Tống tiểu hữu này rõ ràng mới chỉ đạt tới cảnh giới nhị phẩm mà lại có quan hệ với Bạch Tôn Giả.

Ngừng một chút, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi với vẻ chờ mong:

“Tống tiểu hữu, ngươi biết hiện giờ Bạch đạo hữu ở đâu không?”

Chương 613: Thiệp mời thực tiên yến quý giá

Tống Thư Hàng trả lời:

“Sau cuộc thi máy kéo tay cầm lần trước, Bạch tiền bối đã đưa mấy vị đạo hữu đi thám hiểm một di tích ở dưới đáy biển. Về phần di tích đó ở đâu thì ta cũng không biết.”

Vị trí của di tích kia chỉ có mỗi mình Bạch Tôn Gỉa biết, Tống Thư Hàng chưa từng đến đó nên đương nhiên là không biết nó ở đâu rồi.

Sau khi nghe thấy Tống Thư Hàng nói thế, Biệt Tuyết Tiên Cơ thầm thở dài một hơi. Ngừng một chút, cô lại hỏi:

“Vậy thì Tống tiểu hữu, bây giờ ngươi có thể liên lạc được với Bạch đạo hữu không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu nói:

“Bạch tiền bối vẫn ở trong di tích đó, ta không gọi được cho hắn. Bạch tiền bối cũng không để lại cách thức liên lạc khác... Tiên cơ tìm Bạch tiền bối có việc gì không? Nếu không thì ta cho cô số điện thoại của Bạch tiền bối, đợi hắn ra khỏi di tích thì cô có thể liên lạc với hắn rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe thế thì hai mắt sáng lên, nhưng qua một lát thì lại cúi đầu xuống, lấy được số điện thoại của Bạch đạo hữu từ người khác khiến cô thấy có phần hụt hẫng, vì cô lại muốn hắn đích thân nói số điện thoại của mình cho cô biết hơn.

Sau khi suy nghĩ, Biệt Tuyết Tiên Cơ mới nói:

“Tống tiểu hữu, có thể cho ta số điện thoại của ngươi không?”

“Hả? Số của ta sao?”

Tống Thư Hàng đơ người.

“Ừm, ta muốn xin số điện thoại của ngươi... Nếu như Bạch đạo hữu ra khỏi di tích thì ngươi có thể gọi điện thông báo cho ta một tiếng không, ta có việc cần tìm hắn.”

Dưới lớp khăn voan che mặt, Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ cắn răng.

Tống Thư Hàng: ...

Lòng dạ của phụ nữ như kim dưới đáy biển, hắn không thể hiểu được Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nghĩ gì. Lấy thẳng số điện thoại của Bạch tiền bối không phải là đơn giản hơn nhiều à, sao còn muốn bắt hắn làm trung gian nữa chứ?

Nhưng mà... cơ hội có thể móc nối quan hệ với tiên trù số một tu chân giới đã đưa tới tận cửa rồi thì sao lại không cần chứ?

Vì thế, Tống Thư Hàng đưa số điện thoại của mình cho Biệt Tuyết Tiên Cơ một cách vô tư.

Đợi lúc Bạch tiền bối ra khỏi di tích, Tống Thư Hàng có thể nói thẳng với Bạch tiền bối Biệt Tuyết Tiên Cơ có chuyện tìm hắn, sau đó có thể bảo Bạch tiền bối liên lạc trực tiếp với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Cảm ơn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói khẽ, cô ấy trao đổi số điện thoại với Tống Thư Hàng.

Sau khi suy nghĩ, Biệt Tuyết Tiên Cơ rút ra một vật có hình dạng giống như một cái thiệp mời, sau đó cô ấy viết tên Tống Thư Hàng lên trên:

“Tống tiểu hữu, tặng ngươi cái này.”

Đây là thiệp mời của thực tiên yến!

Thiệp mời của thực tiên yến có thể lấy được dễ dàng thế sao?

Hắn còn nhớ, Bắc Hà Tán Nhân tiền bối từng nhắn trên nhóm Cửu Châu số 1 là muốn kiếm một tấm thiệp thực tiên yến nhưng cuối cùng cũng vẫn không kiếm được suất nào.

“Cảm ơn tiên tử... Nhưng mà, vô công bất thụ lộc.”

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Hơn nữa, có lẽ ta không dùng đến tấm thiệp này đâu.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lấy làm khó hiểu.

“Tô Thị A Thất tiền bối đã từng hứa là sẽ đưa ta đi dự thực tiên yến rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời. Vì thế nên với hắn, tấm thiệp mời riêng viết tên Tống Thư Hàng là thừa thãi.

“Thiên Hà Tô Thị A Thất ư? Hóa ra là thế.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn Tống Thư Hàng với vẻ hiếu kỳ.

Cậu thanh niên này lại có thể lấy được một suất thực tiên yến từ chỗ kẻ cuồng đánh nhau là Tô Thị A Thất kia... Không phải hắn là con riêng của A Thất đấy chứ?

Kể ra thì tên tiểu tử này cũng giống A Thất lắm chứ... Đều là loại tu sĩ nhìn qua thì có vẻ điềm đạm nho nhã nhưng từ trong khung lại lộ ra đao ý làm người ta sợ hãi.

“Nếu đã thế thì...”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cầm lại thiệp mời, sau đó giơ tay ra quẹt một cái trên tên Tống Thư Hàng, xóa cái tên đó đi.

Sau đó cô ấy lại vẽ một cái khung ở ô tên khách mời rồi đưa tấm thiệp cho Tống Thư Hàng:

“Ô tên khách mời tùy ngươi điền... Đây chỉ là một tấm thiệp mời thực tiên yến mà thôi, dù cho bên ngoài có đồn đãi thế nào thì với ta mà nói, đó chẳng qua thì là nấu một bữa cơm rồi mời khách đến ăn mà thôi. Thế nên ngươi không cần phải từ chối, chỉ là một bữa cơm mà thôi!”

Như thế này thì Tống Thư Hàng có thể dùng tấm thiệp này để mời thêm một người nữa đi dự thực tiên yến rồi.

Trên lý thuyết thì giá trị của cái thiệp mời này bằng giá trị hai mươi loại nguyên liệu quý giá của thực tiên yến, nhưng thực tế thì giá trị của nó còn cao hơn thế!

Một tấm thiệp mời như thế này, có tiền cũng chưa chắc mua được nhé.

Sau khi đem thiệp mời nhét vào tay Tống Thư Hàng, không đợi hắn từ chối, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã đứng dậy, cầm lấy hộp thức ăn rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Lúc đi qua Thiên Nhai Tử Đạo Trường, cô ấy còn liếc đạo trưởng một cái.

Thiên Nhai Tử Đạo Trường lắc đầu, giữa hắn và Thư Hàng tiểu hữu không có giao dịch nào hết.

Hắn rất muốn có được mấy viên trân châu Huyết Ma trên người Tống Thư Hàng, nếu không truyền công thì hắn cũng có thể dùng những thứ khác để giao dịch với Tống Thư Hàng.

Bấy giờ Biệt Tuyết Tiên Cơ mới yên tâm cầm theo hộp thức ăn rời khỏi biệt thự.

Lúc ra đến cửa, Biệt Tuyết Tiên Cơ thở hắt ra một hơi, có được tin tức của Bạch Tôn Gỉa, dường như tâm trạng của cô ấy đã tốt hơn một chút rồi.

Thuyền tiên khởi động, bóng dáng Biệt Tuyết Tiên Cơ ngày càng xa.

…

…

Tống Thư Hàng cầm lấy tấm thiệp thực tiên yến, Biệt Tuyết Tiên Cơ cứ nhét thiệp vào tay hắn, hắn cũng ngại lại từ chối người ta.

Sau khi suy nghĩ, hắn nhìn sang Ngư Kiều Kiều:

“Kiều Kiều, cô có cần không?”

Gần đây Ngư Kiều Kiều giúp đỡ Tống Thư Hàng rất nhiều, đặc biệt là lúc cùng đi vào vũ trụ với Tống Thư Hàng, may mà có sự giúp đỡ phòng ngự của cô ấy, Tống Thư Hàng mới có thể vượt qua vài lần kiếp nạn.

“Ta không cần, ta cũng có một suất rồi.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì, đáp.

Giao Bá Chân Quân thân là bá chủ của biển Đông, chiếm cứ địa bàn rộng lớn, một phần lớn nguyên liệu nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ đều lấy từ trong tay Giao Bá Chân Quân.

Thực tiên yến hằng năm, số suất tham dự mà Giao Bá Chân Quân nhận được có thể so với cả một tông môn lớn.

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn bèn cất tấm thiệp thực tiên yến này đi, hình như trong nhóm Cửu Châu số 1 có mấy vị tiền bối đang muốn có một suất đây này.

Đến lúc đó chắc hẳn có thể giao dịch với mấy vị tiền bối này, đổi lấy ít linh thạch nhỉ?

Linh thạch, gần đây hắn thiếu linh thạch nhiều lắm.

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Lúc này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng mỉm cười, nói:

“Chúng ta giao dịch nhé?”

“Đạo trưởng muốn có tấm thiệp thực tiên yến này sao?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Không không không, ta cũng có phần tham dự thực tiên yến rồi.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lắc đầu nói:

“Ta chỉ muốn những viên trân châu Huyết Ma của Tống tiểu hữu thôi.”

Tống Thư Hàng lập tức đáp:

“Không thành vấn đề, nhưng mà đạo trưởng à, chuyện truyền công thì miễn bàn nhé!”

Gần đây vận may của hắn lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì rất tốt, lúc xấu thì thảm vô cùng tận luôn. Vì thế, hắn thật sự không dám cược tỷ lệ cửu tử nhất sinh sau khi truyền công cảu Thiên Nhai Tử đạo trưởng đâu.

“Ha ha ha.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khan vài tiếng:

“Không nhắc đến chuyện truyền công nữa, ta chỉ muốn biết Thư Hàng tiểu hữu có muốn có vật gì không?”

“Máu của Long Ma!”

Tống Thư Hàng trả lời ngay lập tức.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ:

“Trong tay lão đạo không có thứ đó… Nếu như có, lão đạo sẽ không ngần ngại gì giao dịch với ngươi. Nhưng mà tỉ lệ xuất hiện của Long Ma gần đây quá thấp.”

“Nếu như không có máu long mà thì ta muốn linh thạch.”

Tống Thư Hàng nói tiếp, vẫn là câu đó, hắn nghèo lắm!

“Linh thạch ư? Chỉ cần linh thạch là được ư?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng buồn bực nghĩ lại, hôm qua hắn còn nghĩ rằng dùng linh thạch để giao dịch có vẻ không đủ thành ý cho lắm.

Thật không ngờ đi một vòng, kết quả là người ta lại muốn có linh thạch.

Chương 614: Người chết không thể nào mai táng cho người chết được

“Đúng thế, linh thạch là được rồi.”

Tống Thư Hàng nói chắc nịch. Hắn nghèo lắm, giờ trên người hắn ngoại trừ viên linh thạch đã dùng quá nửa trong người con rối ngân long ra thì đến cả bã linh thạch cũng chẳng có.

Thân là một tu sĩ mà trên người đến một viên linh thạch cũng không có, hắn thảm khỏi nói luôn.

Tống Thư Hàng nhìn sang Thiên Nhai Tử đạo trưởng, bây giờ trên người hắn có hai mươi viên huyết trân châu, không biết có thể đổi được bao nhiêu viên linh thạch từ trên người Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhỉ?

Chuyện buôn bán quan trọng là hai bên đều phải tự nguyện, cho dù chỉ là một khúc gỗ mục, chỉ cần ngươi tìm được đúng người mua, mà đối phương cũng thích hàng của ngươi thì vẫn có thể bán được giá tốt.

Những viên trân châu Huyết Ma trong tay Tống Thư Hàng, nếu như bán cho những tu sĩ khác thì giá cả hẳn là sẽ không cao. Vì những tu sĩ khác cũng không có nhu cầu cấp thiết gì với trân châu Huyết Ma cả.

Những trân châu Huyết Ma này là một thí nghiệm của Bạch Tôn Giả. Bạch Tôn Giả, vốn hắn muốn biến những viên trân châu Huyết Ma này thành thứ giống như linh thạch, nhưng chuyển hóa không thành công cho lắm.

Cuối cùng, dù cho những viên trân châu Huyết Ma này có linh lực lục phẩm nhưng lượng linh lực trong một viên trân châu Huyết Ma chỉ bằng bảy phần mười linh lực trong linh thạch lục phẩm bình thường mà thôi. Hơn nữa độ tinh thuần của linh lực trong trân châu Huyết Ma không bằng linh thạch lục phẩm thông thường, trong linh lực của chúng còn có lẫn tạp chất của Huyết Ma.

Vì thế một viên trân châu Huyết Ma chỉ có giá trị tương đương với hai viên linh thạch ngũ phẩm mà thôi.

Nhưng đây là tình huống thông thường.

Vị Thiên Nhai Tử đạo trưởng đối diện này hiện đang rất cần số huyết trân châu này, hơn nữa thoạt nhìn đạo trưởng cũng không phải là người nghèo.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng thầm định giá trong lòng là, năm viên linh thạch ngũ phẩm đổi lấy một viên huyết trân châu!

Như thế thì hắn có thể có được một trăm viên linh thạch ngũ phẩm, tương đương với một nghìn viên linh thạch tứ phẩm rồi.

Đối với Tống Thư Hàng, đây đã là một con số khổng lồ rồi.

Phải biết rằng, một lần đi vào Kim Cương động phủ của Thông Huyền đại sư, lĩnh ngộ tầng tiếp theo của Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp là Kim Cương Phục Ma Quyền từ giếng cổ luyện tâm thì cần đến sáu viên linh thạch tứ phẩm. Một nghìn viên linh thạch tứ phẩm đủ cho Tống Thư Hàng lĩnh ngộ được bao nhiêu lần đây?

Còn nếu muốn học được pháp thuật giữ mạng thần kì Hỏa Diễm Thế Thân Pháp từ chỗ Thất Tu Tôn Giả thì phải cần tròn mười nghìn viên linh thạch ngũ phẩm.

Cái pháp thuật giữ mạng thần kì đó để sau rồi tính vậy. Mười nghìn viên linh thạch ngũ phẩm, giờ có bán Tống Thư Hàng thì cũng không kiếm được nhiều như thế.

…

…

Sau khi nghe được Tống Thư Hàng muốn đổi lấy linh thạch thì hai mắt Thiên Nhai Tử đạo trưởng sáng lên.

Chuyện mà có thể dùng linh thạch để giải quyết thì không gọi là chuyện khó!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng hỏi:

“Tiểu hữu định bán thế nào?”

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói ngược lại:

“Đạo trưởng ngươi tự ra giá đi.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng suy nghĩ một lát, trong đầu hồi tưởng lại hình dáng của trân châu Huyết Ma.

Một viên trân châu Huyết Ma có linh lực gần bằng với linh thạch lục phẩm, nếu thế thì, đổi một viên linh thạch lục phẩm lấy một viên huyết trân châu nhỉ?

Mà bây giờ hắn rất muốn có được trân châu Huyết Ma này, nhưng nếu lấy một viên linh thạch lục phẩm để đổi lấy trân châu Huyết Ma thì không thực tế lắm.

Như thế thì… lên giá gấp đôi vậy.

“Một viên trân châu Huyết Ma đổi hai viên linh thạch lục phẩm, thế nào hả?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng trầm giọng nói.

Nét mặt của Tống Thư Hàng không thay đổi, Thiên Nhai Tử đạo trưởng thật hào phóng, vừa mở miệng thì đã nâng thẳng giá trong lòng hắn lên gấp bốn lần.

Vì thế, hắn gật đầu đáp:

“Giao dịch thành công!”

Có lẽ nếu hắn bắt chẹt chút nữa thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng sẽ ra giá cao hơn, vì dù gì thì đây cũng chỉ là lần ra giá đầu tiên của Thiên Nhai Tử đạo trưởng mà thôi, chắc chắn là vẫn còn chút khoảng cách với giá cả cao nhất trong lòng đạo trưởng.

Nhưng Tống Thư Hàng thấy cái giá này cũng được rồi. Hắn chắc chắn không phải là một thương nhân giỏi, nếu như hắn ra ngoài làm ăn buôn bán thì lỗ vốn là cái chắc.

“Thành giao!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng thầm thở phào một hơi.

Hai người một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Hai mươi viên trân châu Huyết Ma đổi lấy bốn mươi viên linh thạch lục phẩm.

Cũng tương đương với bốn trăm viên linh thạch ngũ phẩm, bốn nghìn viên linh thạch tứ phẩm.

Lại là một cuộc giao dịch cả hai bên đều vừa lòng đẹp ý.

…

…

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhận lấy hai mươi viên trân châu Huyết Ma, vuốt nhẹ lên từng viên trân châu một, sau đó hắn nhìn sang chủ nhân của căn biệt thự Ngư Kiều Kiều:

“Kiều Kiều đạo hữu, có thể cho lão đạo mượn một căn phòng yên tĩnh được không?”

Đạo trưởng chuẩn bị làm một thực nghiệm với những viên huyết trân châu này, xem xem độ tương khớp của những viên trân châu này với pháp khí độ kiếp mà hắn tự tay tạo ra như thế nào?

Hắn đã có chút nóng lòng không chờ đợi được nữa rồi.

“Không thành vấn đề, đạo trưởng, mời đi bên này.”

Lúc này Ngư Kiều Kiều vẫn đang dùng ghim cài áo biến hình của Vũ Nhu Tử để giữ hình dáng của mẹ cô.

Cô đứng lên, dẫn đạo trưởng vào căn phòng ở sâu nhất trong căn biệt thự. Chỗ đó khá yên tĩnh, không bị người khác quấy rầy.

“Cảm ơn Kiều Kiều đạo hữu.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói với vẻ cảm kích.

“Đạo trưởng đừng khách khí.”

Ngư Kiều Kiều mỉm cười đáp, chỉ cần không nhắc đến chuyện truyền công thì chúng ta có thể làm đạo hữu thân thiết rồi.

…

…

Ở bên kia, Tống Thư Hàng đút hết linh thạch vào trong túi, giờ hắn không dám để linh thạch vào trong túi thu nhỏ một tấc nữa, trong cái túi đó vẫn còn có một con rối biết nuốt linh thạch kia kìa.

Theo như kết quả của bí pháp giám định thì thứ đó là con rối cao cấp mà Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho khách VIP, nó có nhiều chức năng thần dị. Phải cần năm mươi nghìn viên linh thạch bát phẩm thì mới có thể khởi động được nó!

Ôi năm mươi nghìn viên linh thạch bát phẩm đấy, chỗ này của hắn chỉ có bốn mươi viên linh thạch lục phẩm mà thôi, còn không bằng số lẻ của số lẻ nữa, nếu như số linh thạch này mà bị ăn thì sẽ chẳng còn sót lại tí tẹo nào.

Tống Thư Hàng quyết định đưa con rối này cho Bạch Tôn Giả tháo ra chơi, tóm lại hắn tuyệt đối sẽ không vung tiền như rác, đi kiếm năm mươi nghìn viên linh thạch bát phẩm về để chơi cái con rối này đâu.

Sau khi cất linh thạch đi, Tống Thư Hàng lấy một hộp quà từ túi thu nhỏ một tấc ra, bên trong chiếc hộp đó có đủ một bộ ba mươi ba linh thú tinh, toàn bộ đều là nhị phẩm.

Thể chất của Tống Thư Hàng đã tăng lên mức cao nhất của nhị phẩm, có thể thông qua Kình Thôn thuật để hấp thụ những viên linh thú tinh này, hoàn thiện tiên thiên chân khí trong cơ thể mình.

Hiện tại Tống Thư Hàng đã nuốt linh thú tinh của năm loại động vật là cá mập, dê, ngựa, lừa, lạc đà.

"Hôm nay, mình sẽ nuốt năm loại linh thú tinh bò, nai, lợn, chó, mèo. Mỗi ngày nuốt một viên, nhất định sẽ nhanh chóng tu luyện được tiên thiên chân khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tiên Thiên Nhất Khí Công thôi!"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vì thế, hắn trở lại phòng của mình, lấy ra năm viên linh thú tinh, dùng Kình Thôn thuật nuốt chúng vào, bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Khoảng cách đến giấc mộng tứ phẩm ngự kiếm phi hành càng ngày càng gần rồi.

Đúng lúc đang nghĩ như thế thì Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra trong tay hắn còn có một pháp thuật ngự đao phi hành tên là Khiên Đao thuật.

Ác niệm mau biến đi!

Trừ phi phải bỏ chạy để bảo vệ tính mạng, nếu không hắn nhất định sẽ không để bị đao kéo bay đi như thế đâu, trông ngu lắm.

****

Một bên khác, nơi biển Đông xa xôi.

Thư sinh thủy tinh như thủy tinh đã chiếm mất linh quỷ của Tống Thư Hàng tìm kiếm rất lâu ở biển Đông, cuối cùng cũng tìm thấy người mà hắn cần tìm.

Ở trên biển Đông, có một người đàn ông mặc nho sam như thư sinh đang chạy như bay trên mặt biển.

Tóc tai hắn bù xù, quần áo xộc xệch, giày trên chân cũng chỉ còn lại một chiếc.

Trên mặt hắn là nụ cười ngơ ngác, trong lúc chạy, tiên năng đáng sợ xung quanh người hắn làm tóe lên những cơn sóng cồn khủng khiếp.

Lúc nhìn thấy người này, có nước rơi xuống từ hốc mắt của vị thư sinh đã chiếm mất linh quỷ của Tống Thư Hàng. Chỉ có điều nước đó không phải là nước mắt mà là linh lực thuần khiết không gì bì kịp.

“Đạo Tử sư huynh, ta tới rồi.”

Thư sinh thủy tinh nói khẽ, trong đôi mắt chứa đầy sự điên cuồng và sát khí của hắn lộ ra một chút ấm áp.

Nhưng thư sinh điên khùng kia hoàn toàn không để ý gì đến thư sinh thủy tinh.

Hắn vẫn tiếp tục cười điên khùng, chạy như bay trên mặt biển, hoặc là chui xuống dưới đáy biển trong nháy mắt, lẻn vào chỗ sâu nhất dưới biển, không thấy bóng dáng đâu.

Thư sinh thủy tinh xoa xoa hai mắt của mình, bám sát thư sinh điên quần áo xộc xệch kia, không rời nửa bước.

Thư sinh điên phía trước không ngừng chạy, tìm kiếm đủ loại cá kì quái, lại còn chơi đùa với cá, rùa, tôm.

Bộ dạng này của Đạo Tử sư huynh chưa từng xuất hiện trong kí ức của thư sinh thủy tinh

Trong kí ức của hắn, Đạo Tử sư huynh là đại sư huynh, đồ đệ đầu tiên của lão sư Thánh Nhân nho môn.

Mỗi lời nói và hành động của hắn đều là mẫu mực cho những đệ tử khác, giống như sách mẫu vậy.

Đại sư huynh uy nghiêm, đại sư huynh kính yêu, đại sư huynh vừa như anh vừa như cha.

Nhưng vị đại sư huynh trước mắt hắn đây lại giống như một đứa trẻ, cười đùa, ngơ ngác đuổi theo tất cả những thứ mà mình nhìn thấy.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng thì Đạo Tử sư huynh cũng chơi đùa mệt rồi, hắn cứ để mặc bản thân chìm xuống.

Cứ chìm mãi chìm mãi.

Cuối cùng, chìm sâu xuống đáy biển.

Thư sinh thủy tinh cũng chìm xuống dưới đáy biển theo hắn.

Đạo Tử sư huynh cứ nằm im dưới đáy biển như thế, hai mắt nhắm nghiền, không hề cử động.

Ở bên cạnh, tiên năng đã tạo thành một khoảng không gian để nước biển không thể xâm nhập được vào người hắn.

Thư sinh thủy tinh ngồi xuống bên người sư huynh mình.

Rất lâu rất lâu sau.

Đạo Tử sư huynh vốn đang ngủ say mở mắt ra. Đôi mắt ngây thơ trong sáng như đôi mắt của một đứa trẻ của hắn nhìn thư sinh thủy tinh trước mặt với vẻ tò mò.

“Đạo Tử sư huynh, ta tới rồi.”

Thư sinh thủy tinh nói lại một lần nữa.

Trong đôi mắt của Đạo Tử sư huynh vẫn chỉ có vẻ tò mò, hoàn toàn không nhận ra thư sinh thủy tinh.

Thư sinh thủy tinh quỳ xuống, dập đầu:

“Xin Đạo Tử sư huynh nói cho ta biết tung tích di thể của Thánh Nhân và di thể của các sư huynh đệ đã bị cướp đi.”

Năm đó, Thánh Nhân lão sư thất bại trong việc tranh giành Thiên Đạo mới.

Trong cuộc chiến, nếu như không chiến thắng thì sẽ chết chắc, Thánh Nhân của nho môn chết trong tay Thiên Đạo mới.

Không chỉ có thế, những đả kích Thiên Đạo mới tạo ra cứ nối tiếp nhau. Mười ba Kiếp Tiên dưới trướng của Thánh Nhân hầu như toàn bộ đều chết hết. Vô số bảo điển của nho môn bị hủy, hàng chục nghìn nho sinh dưới trướng Thánh Nhân bị kiếp hỏa thiêu rụi.

Mà trong cơn hạo kiếp của nho môn đó, di thể của Thánh Nhân và những người đã chết trong mười ba Kiếp Tiên cũng biến mất không thấy tung tích.

Đạo Tử sư huynh nghiêng đầu, vẫn nhìn thư sinh thủy tinh với ánh mắt tò mò như cũ.

“Sư huynh, kiếp nạn đã chấm dứt, xin để cho ta đưa di thể của

Thánh Nhân và các sư huynh đệ về, an táng cho họ."

Thư sinh thủy tinh quỳ mọp trên mặt đất, trầm giọng nói.

Một trong những nguyên nhân hắn cầu xin Tống đầu gỗ phong ấn hắn lại, kéo dài hơi tàn cho đến nay chính là để cho hắn vượt qua hạo kiếp của nho môn. Sau đó hắn mới có thể có cơ hội an táng cho sư phụ và sư huynh đệ của mình.

"Hì hì hì hì."

Đạo Tử sư huynh đột nhiên cười hì hì:

"Người chết rồi thì làm sao mà an táng được cho người chết cơ chứ?"

"Đạo Tử sư huynh!"

Thư sinh thủy tinh dập đầu xuống vô cùng kiên định.

"Người chết không thể nào an táng cho người chết."

Đạo Tử sư huynh lại chỉ cười hì hì rồi nói.

Thư sinh thủy tinh cười khổ, cuối cùng thầm thở dài một hơi:

"Ta hiểu rồi."

Thư sinh lại dập đầu với Đạo Tử sư huynh lần nữa, nói với vẻ cung kính:

"Đạo Tử sư huynh, ta đã lưu lại truyền thừa của Thánh Nhân, đợi người có duyên xuất hiện. Nhiêm vụ sư huynh giao cho ta năm đó cũng coi như đã hoàn thành rồi. Bây giờ ta đã không còn lưu luyến gì với thế gian này nữa rồi… Vì thế, ta muốn hỏi sư huynh việc cuối cùng, Thiên Đạo mới là ai?"

Thiên Đạo mới là có lai lịch gì!

Tại sao toàn bộ tu chân giới, dù là đạo, nho, phật, ma hay yêu đều không có bất cứ ai biết rõ lai lịch của hắn. Năm đó rốt cuộc Thánh Nhân lão sư đã tranh chấp tư cách bất hủ với ai"

"Hì hì hì hì."

Đạo Tử sư huynh vẫn cứ cười hì hì, hắn trở mình, bắt đầu cuộn mình lại dưới đáy biển.

"Sư huynh, thời gian của ta không còn nhiều nữa rồi. Ít nhất xin hãy cho ta một cơ hội để kết thúc, hay đúng hơn là hãy cho ta một cơ hội để giải tỏa đi."

Thư sinh thủy tinh trầm giọng nói..

Đạo Tử sư huynh vẫn chỉ nhìn thư sinh thủy tinh với vẻ tò mò. Sau đó hắn ngồi dậy, một tay chống cằm, hai hàng lông mày nhíu chặt lại tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Nhưng nếu như hắn có thể dễ dàng nhớ lại thì hắn sẽ không điên khùng mãi thế này.

Cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, Đạo Tử sư huynh lăn trên đáy biển, cứ lăn mãi không ngừng, ngón tay vẫn niết lấy cằm, dường như vẫn đang nghĩ gì đó.

Thư sinh thủy tinh quỳ tại chỗ, không lên tiếng làm phiền Đạo Tử sư huynh.

Đột nhiên, Đạo Tử sư huynh ngồi bật dậy:

"Cửu U."

"Cửu U ư? Thiên Đạo mới đến từ Cửu U sao?"

Hai mắt của Thư sinh thủy tinh sáng lên.

"Không phải… nhưng mà, ngày đó người của Cửu U giết chết rất nhiều nho sinh."

Đạo Tử sư huynh vỗ tay nói.

Thư sinh thủy tinh thầm thở dài một hơi, cuối cùng, hắn lại dập đầu với Đạo Tử sư huynh.

Sau đó, hắn đứng dậy, nổi lên mặt biển.

Hắn không thể an táng Thánh Nhân lão sư được rồi. Truyền thừa của Thánh Nhân lão sư, hắn cũng đã sắp xếp xong, chỉ cần đợi người có duyên nữa thôi.

Bây giờ, một chút thời gian cuối cùng của hắn… cứ đến Cửu U thôi!

Vào lúc thư sinh thủy tinh ngoi lên mặt biển, một con sứa phát sáng cũng đồng thời xé rách không gian xuất hiện trước mặt hắn.

"Đạo hữu, ngươi đúng là cố chấp thật đấy."

Thư sinh thủy tinh nhìn con sứa kia, trong đôi mắt điên cuồng có ẩn một ý cười.

"Bây giờ ngươi muốn đi đâu và làm gì thế?"

Con sứa phát sáng nhìn thư sinh thủy tinh, sau đó phát hiện ra, hình dáng của hắn lại thay đổi rồi sao? Đây là hình dáng của vị Tống tiểu hữu kia mà nhỉ?

Con sứa phát sáng không nhìn thấy cảnh thư sinh thủy tinh mượn linh quỷ của Tống Thư Hàng nên mới kinh ngạc như thế.

“Ta muốn đến Cửu U.”

Thư sinh thủy tinh cười nhạt:

“Đó là nơi cuối cùng ta muốn đến, đi rồi thì cũng sẽ không quay về nữa. Thế nên đạo hữu ngươi không cần đi theo ta nữa đâu.”

Con sứa phát sáng nhìn chằm chằm Thư sinh thủy tinh, cuối cùng gật nhẹ:

“Bảo trọng.”

Thư sinh thủy tinh khẽ lắc đầu.

Sau đó, hắn giơ tay ra xé rách không gian ở không gian đối diện, đó là một không gian tập trung mọi thứ tà ác trên thế gian, tràn ngập dơ bẩn và nguyền rủa.

Thư sinh thủy tinh hít sâu một hơi, đi vào trong Cửu U.

Vào khoảnh khắc khi hắn đi vào Cửu U, năng lượng vốn bị khống chế trên người hắn hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

Tiên năng khổng lồ vô địch tràn ngập trong cơ thể linh quỷ của Tống Thư Hàng.

So với chân khí, thậm chí so với linh khí thì tiên năng còn cao hơn hai cấp, nó thuộc về năng lượng của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Đúng vào lúc thư sinh thủy tinh hoàn toàn bộc phát năng lượng thì… ở trong căn biệt thự khu Giang Nam xa xôi, Tống Thư Hàng đột nhiên mở to hai mắt.

Truyền công?

Chương 615: Thiên Nhai Tử đạo trưởng đánh lén ngươi à?

Có chuyện gì thế này? Trong lòng Tống Thư Hàng hốt hoảng.

Hắn vừa nuốt viên linh thú tinh thứ năm - linh thú tinh của loài mèo, bắt đầu tập trung tu luyện. Bên cạnh hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí trong cơ thể, bắt đầu ngưng tụ ảnh ảo của linh thú thứ mười là mèo.

Sau đó, hắn bắt đầu dẫn linh lực trong linh thú tinh mèo đến lấp đầy bốn đan điền của mình.

Nhưng đúng lúc này, một lực lượng khổng lồ không thể tưởng tượng nổi từ trong không trung dội vào đầu hắn, xông thẳng vào trong người hắn. Phẩm chất của nguồn năng lượng này rất cao, chân khí hoàn toàn không thể so sánh với nó được.

Truyền công ư?

Đậu xanh rau má, Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng kia đánh lén mình ư? Hắn cưỡng chế truyền công cho mình à?

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu của Tống Thư Hàng.

Dù sao cái tiếng Truyền Công Cuồng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng đáng sợ quá rồi, làm cho người ta có ảo giác là đạo trưởng không đạt được mục đích thì tuyệt đối không chịu bỏ qua.

Nhưng Tống Thư Hàng nhanh chóng phủ định suy khả năng này… Bởi vì nguồn năng lượng truyền vào người hắn còn có độ tinh thuần và phẩm chất cao hơn cả linh lực của kim đan ngũ phẩm.

Mặc dù Tống Thư Hàng chỉ là một tiểu tu sĩ nhị phẩm nhưng nhờ có các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nên hắn đã được tự mình tiếp xúc nhiều lần với linh lực của các tu sĩ kim đan.

Vì thế, truyền công lần này không phải là thủ đoạn của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Vậy ai là người lén truyền công cho hắn đây?

Tống Thư Hàng hít thở sâu để giữ bình tĩnh cho bản thân.

Đầu tiên, hắn dung nhập linh lực của linh thú tinh vào huyệt đan điền thứ tư của mình, nhanh chóng ôn dưỡng một lần, biến linh lực của linh thú tinh thành chân khí bản nguyên trong cơ thể… để tránh lưu lại tai họa ngầm!

Sau đó, hắn giữ nguyên trạng thái ngồi luyện công, vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công nhiều lần.

Nguồn năng lượng vừa rót vào trong cơ thể hắn quang minh chính đại, không có gì khuất tất cả. Vì thế, Tống Thư Hàng thuận lợi tìm được đến nơi phát ra nguồn năng lượng là linh quỷ!

Bên chỗ linh quỷ xảy ra chuyện gì rồi à?

Trong lúc Tống Thư Hàng nghĩ như thế thì có một ý nghĩ truyền từ chỗ linh quỷ đến chỗ hắn, đó là liên hệ giữa hắn và linh quỷ.

Vị đại năng chiếm đoạt linh quỷ của hắn hình như giờ không che kín hoàn toàn liên hệ giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ nữa.

Chỉ cần một ý nghĩ của hắn, linh quỷ có thể truyền một ít tin tức đứt quãng đến cho hắn.

Thông qua ý nghĩ này, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng mơ hồ được tình hình phía bên kia… Vị đại năng chiếm linh quỷ của hắn giờ đang bộc phát năng lượng, chuẩn bị tiến hành một cuộc đại chiến.

Mà trong lúc vị đại năng đó bộc phát năng lượng, có một lượng năng lượng cực kỳ nhỏ thoát ra ngoài thông qua liên hệ của Tống Thư Hàng và linh quỷ.

Đối với vị đại năng kia thì đây quả thật là một lượng cực kỳ nhỏ. Không bằng cả chín trâu mất một cọng lông, nhiều nhất chỉ bằng một nhân tế bào trong chín mươi con trâu mà thôi.

Nhưng với Tống Thư Hàng thì nguồn năng lượng này cực kỳ đáng sợ!

Đáng sợ đến mức khiến thân thể của hắn không thể chứa nổi.

…

…

“Đây là lần thứ hai rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ trong lòng.

Lần trước, cũng là do phẩm chất của linh quỷ tăng lên dẫn đến việc Tống Thư Hàng đột phá một tiểu cảnh giới, từ đan điền thứ ba Long Trảo đan điền của nhị phẩm đột phá lên Long Khu đan điền.

Sau đó, Tống Thư Hàng gần như không tích lũy chân khí trong cơ thể nữa, cho nên những ngày gần đây, hắn chỉ tu luyện để nâng cao thể chất là chính. Đến khi thể chất của hắn được nâng cấp đủ rồi thì mới bắt đầu nuốt viên linh thú tinh thứ năm, tăng tu vi chân khí ở đan điền.

Mà bây giờ, nguồn năng lượng khủng bố do linh quỷ truyền sang bắt đầu lấp đầy đan điền của Tống Thư Hàng.

Năng lượng này vô cùng đáng sợ.

Tuy chỉ là một phần năng lượng nhỏ bé nhưng khi đi vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng lại khiến cho đan điền thứ tư của hắn có cảm giác bị lấp đầy, lại còn chen lấn với chân khí linh thú tinh mà hắn vừa chuyển hóa được lúc trước.

Rõ ràng đan điền thứ tư Long Khu đan điền của Tống Thư Hàng vẫn còn nhiều chỗ trống nhưng khi một tia năng lượng này đi vào thì lập tức lấp đầy đan điền của hắn, không thể chứa thêm được chút năng lượng nào nữa!

Giống như là có một chum nước, lúc đầu vốn dĩ chỉ có một phần nước, nhưng sau đó có một hạt cát rơi vào, hạt cát này lấp kín hết cả chum nước, khiến chum nước này không thể chứa thêm bất cứ vật gì khác nữa, thậm chí còn làm lượng nước vốn có trong chum bị tràn ra ngoài.

Hiện giờ Tống Thư Hàng đang ở trong trạng thái này.

Chân khí bị chen ra ngoài không có chỗ nào để đi, tất nhiên là sẽ bắt đầu đột phá bình cảnh đan điền thứ năm là Long Chưởng đan điền.

Nhưng mà chỉ dựa vào chút chân khí này thì làm sao có thể đột phá được ngăn cách bình cảnh giữa các đan điền cơ chứ?

Những chân khí bị đẩy ra ngoài này lúc đột phá bình cảnh thì nhanh chóng bị tiêu hao hết, hoàn toàn không thể tạo thành ảnh hưởng đến vách ngăn.

Đúng lúc này, thông qua thông đạo giữa linh quỷ và Tống Thư Hàng, có nhiều hạt cát hơn chuẩn bị cưỡng chế chen vào trong chum nước đã đầy.

Sau một hơi thở… năng lượng đáng sợ tiếp tục truyền đến từ chỗ linh quỷ. Nhiệm vụ xông vào ngăn cách bình cảnh được nguồn năng lượng có phẩm chất cực cao này thay thế.

Sau hai giây, ngăn cách giữa đan điền thứ tư Long Khu đan điền và đan điền thứ năm bị đột phá!

Cơ thể của Tống Thư Hàng run nhẹ lên, hắn lập tức trở thành tu sĩ cảnh giới đan điền thứ năm Long Chưởng đan điền rồi.

Thời gian tổng cộng chỉ có năm giây mà thôi.

Việc này quá mức khoa trương rồi!

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc!

Sau khi mở Long Chưởng đan điền, năng lượng có phẩm chất cao tiếp tục được rót vào.

Giống như lúc trước, nguồn năng lượng có thể tích khá lớn rót đầy đan điền thứ năm của Tống Thư Hàng, chúng tiếp tục rót vào, bắt đầu đột phá đan điền thứ sáu là Long Cảnh đan điền.

Sau sáu giây, bình cảnh giữa đan điền thứ năm và đan điền thứ sáu bị phá vỡ.

Cơ thể của Tống Thư Hàng lại run nhẹ lên lần nữa, lúc này hắn đã là tu sĩ nhị phẩm đan điền thứ sáu Long Cảnh đan điền rồi, còn cao hơn Sở Sở cô nương một tiểu cảnh giới!

Sở Sở đã khóc ngất trong WC rồi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ bản thân đã liên tiếp đột phá hai cảnh giới nhỏ rồi, thế này chắc là xong rồi chứ nhỉ?

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, mình đã quá ngây thơ rồi.

Cũng như lúc trước, lại có một hạt chân khí phẩm chất cao chiếm cứ đan điền thứ sáu của hắn, sau đó bắt đầu một vòng đột phá mới.

…

…

Với tu sĩ ở cảnh giới nhị phẩm, giữa mỗi tiểu cảnh giới đều có một bình cảnh.

Nếu như hình dung cửa ải bình cảnh này là một bức tường đất thì chân khí của Tống Thư Hàng chính là một khúc cây.

Trước kia muốn đột phá tiểu cảnh giới thì phải dùng khúc cây chọc tường đất, vốn dĩ phải đâm chọc rất vất vả.

Bây giờ, đột nhiên khúc cây biến thành một thanh tuyệt thế bảo đao chém sắt như chém bùn, lúc đâm vào bức tường đất kia, chính là một đao chém thành một đường. Chỉ hạ vài đao thì bức tường kia đã sụp đổ rồi.

Cứ như thế, đối với Tống Thư Hàng lúc này thì cái bình cảnh khiến cho vô số tu sĩ trùng kích muốn chết đi sống lại đó chẳng là gì hết.

Lần này, trong thời gian tám giây, đan điền thứ bảy Long Thủ đan điền tuyên cáo thất thủ… bị quân địch công phá!

Thân thể của Tống Thư Hàng lại run lên một cái, giờ hắn đã là tu sĩ nhị phẩm đan điền thứ bảy rồi.

Bây giờ, tất cả đan điền trong cơ thể hắn chạy dọc lên theo cột sống, khí hải đan điền cộng thêm bảy đan điền Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, đã nối thành hình dáng cơ bản của một con rồng.

Bây giờ, chỉ còn thiếu Long Giác là con rồng do các đan điền nối lại mà thành này sẽ được kích hoạt!

Nếu như đan điền thứ tám Long Giác đan điền được mở, lấy đan điền thứu nhất làm điểm khởi đầu, chân khí trong cơ thể của tu sĩ sẽ không ngừng chảy vào đan điền thứ tám. Tiếp theo đó, chân khí dồi dào sẽ phun ra từ đan điền thứ tám, làm cho trời đất biến hóa, dẫn tới lôi kiếp.

Đó chính là lôi kiếp của nhị phẩm!

Chỉ cần vượt qua lôi kiếp thì cơ thể của tu sĩ nhị phẩm sẽ mạnh lên rất nhiều! Đồng thời, chân khí cũng sẽ không tiếp tục phun ra từ Long Giác đan điền nữa mà nó sẽ chạy dọng theo con rồng đan điền trở lại khí hải đan điền, đến lúc đó chân khí sẽ hình thành một vòng tuần hoàn, hóa thành một dòng sông chân khí lớn.

Khi đó, do dòng sông chân khí nên chân khí trong cơ thể từ biến đổi về lượng đạt đến biến đổi về chất, hóa thành hình dạng thứ hai chân dịch.

Đó chính là cảnh giới Chiến Vương tam phẩm, cũng chính là cảnh giới hiện tại của Vũ Nhu Tử!

…

…

Ở cảnh giới Chiến Vương tam phẩm, ngoài việc chân khí hóa thành chân dịch, tinh thần lực cũng sẽ có thay đổi, ở mi tâm sẽ hóa ra tinh thần lực màu đồng xanh.

Đồng thời, cơ thể của Chiến Vương tam phẩm rất mạnh mẽ. Chiến Vương Chi Khu là đặc trưng của Chiến Vương tam phẩm, cũng là con đường họ tu luyện.

Chiến Vương Chi Khu chỉ bốn kinh mạch thần kì phân bố khắp cơ thể của tu sĩ, mạch thứ nhất Tinh Huy, mạch thứ hai Nguyệt m, mạch thứ ba Dương Viêm, mạch thứ tư Không Vương, đây cũng là trạng thái đầy đủ của Chiến Vương Chi Khu.

Chỉ cần từng bước đả thông bốn kì mạch này thì trong lúc chiến đấu, tu sĩ tam phẩm kích hoạt chúng là có thể bộc phát năng lượng cường đại trong nháy mắt. Mỗi khi đả thông nhiều thêm một mạch thì có thể bộc phát năng lượng mạnh hơn nữa.

Sau khi mở cả bốn mạch thì tu sĩ tam phẩm hoàn toàn có thể bộc phát Chiến Vương Chi Khu ở trạng thái hoàn mĩ, dẫn tới thiên kiếp, tiến lên cảnh giới tu sĩ Tiên Thiên tứ phẩm.

Cũng chỉ có đạt tới cảnh giới tu sĩ tứ phẩm thì mới có thể tự mình chống đỡ một mặt. Thời thượng cổ, những đệ tử được các môn phái cho hạ sơn rèn luyện đều phải đạt được cảnh giới này. Ở cảnh giới này, tu sĩ có thể ngự kiếm hoặc ngự đao để di chuyển, lấy đầu kẻ địch ở khoảng cách hơn ngàn dặm!

…

…

Nếu như độ kiếp thất bại… thì sẽ không cần lo gì nữa hết. Những người độ kiếp thất bại, thường thì lập tức thân tử đạo tiêu, người còn sống sót chỉ chiếm tỉ lệ 1/10000.

Cho dù có còn sống thì sẽ giống như tông chủ Bá Thiên Quân của Nguyệt Đao tông lúc trước, ngày đêm phải chịu nỗi thống khổ của kiếp hỏa, sống không bằng chết.

…

…

Hôm nay, Tống Thư Hàng một hơi đột phá đan điền thứ bảy Long Thủ đan điền, khoảng cách đến khi độ kiếp chỉ còn cách một bước nữa thôi!

Thực sự chỉ còn cách một bước nữa thôi!

Bởi vì có một chút năng lượng phẩm chất cao lấp đầy đan điền thứ bảy của hắn cho nên năng lượng chất lượng cao chảy vào người hắn lúc sau lại tiếp tục tiến lên bình cảnh đan điền cuối cùng.

Giờ khắc này, trong lòng Tống Thư Hàng không những không có chút vui sướng nào mà ngược lại, hắn còn muốn khóc!

Bởi vì một khi mở được đan điền thứ tám Long Giác đan điền thì bước tiếp theo sẽ là chân khí phun ra, dẫn thiên kiếp tới, như thế là sẽ chết người đấy!

Sau nhị phẩm, mỗi lần tu sĩ tăng lên một cảnh giới thì đều phải đối mặt với thiên kiếp.

Thiên kiếp cũng không phải là trò đùa, đối với tu sĩ, mỗi một lần đối mặt với thiên kiếp thì đều là một cuộc khảo nghiệm sinh tử.

Trong tình huống chưa chuẩn bị đầy đủ mà đã đột phá cảnh giới thì đúng là đã yếu còn ra gió, tự tìm đường chết!

Bây giờ Tống Thư Hàng chưa chuẩn bị cái con khỉ gì cả.

Nếu như bây giờ hắn độ kiếp thì tỉ lệ tử vong đạt 98% trở lên luôn!

1% sống sót trong đó thì còn phải xem năng lượng phẩm chất cao này có giúp gì được cho hắn trong lúc độ kiếp hay không.

Còn 1% sống sót còn lại thì phải xem mặt mũi! Xem nhân phẩm! Xem vận may!

“Đủ rồi mà, mau dừng lại đi mà!”

Tống Thư Hàng gào to trong lòng.

“Ít nhất cũng phải để cho ta chuẩn bị một chút chứ, giờ trên người ta còn không có pháp bảo nào có thể giúp độ kiếp cả, đan dược dự trữ không đủ, quan trọng hơn là bây giờ ta vẫn chưa nuốt hết số linh thú tinh mà Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cần mà. Ta mới chỉ ăn có mười loại linh thú tinh thôi mà! Ta phải hoàn thiện tiên thiên chân khí, nếu không một khi tiến vào cảnh giới tam phẩm thì sẽ kiếm củi ba năm thiêu rụi trong một giờ đấy!”

Hơn nữa, hắn còn phải đợi Bạch tiền bối từ trong di tích đi ra nữa, vì Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công này không đầy đủ, phải đợi Bạch tiền bối lấy trọn bộ thần công từ trên người kẻ áo đen nữa.

Cho nên… đừng tiếp tục nữa, mau dừng lại đi!

Nhưng mà, năng lượng được chuyển vào không hề chịu sự khống chế của Tống Thư Hàng.

Dù hắn co lo lắng thế nào đi chăng nữa thì… Ấy? Có tác dụng rồi nè!

Hình như là cảm ứng được tâm trạng chống cự mãnh liệt của Tống Thư Hàng… nên liên kết giữa linh quỷ và Tống Thư Hàng bị đứt rồi!

Liên kết này vừa đứt thì sẽ không có năng lượng phẩm chất cao truyền vào nữa.

Cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng dừng lại ở Long Thủ đan điền cực hạn.

Chỉ cần một chút xíu trợ lực nữa thôi thì hắn có thể lập tức đột phá đan điền thứ tám rồi!

“Thật tốt quá, tốt quá đi thôi.”

Lúc này, Tống Thư Hàng cảm động đến phát khóc.

…

…

Không đợi Tống Thư Hàng cảm động xong thì trong không trung, có một tia năng lượng phẩm chất cao cuối cùng rót vào trong cơ thể của hắn, đó là năng lượng được truyền đến vào khoảnh khắc trước khi liên kết của hắn và linh quỷ bị đứt.

Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng căng thẳng:

“Đừng mà, một khi năng lượng này mà đi vào thì hắn sẽ đột phá thẳng lên đan điền thứ tám mất.

Có lẽ là cảm nhận được tâm trạng mãnh liệt của hắn nên tia năng lượng phẩm chất cao cuối cùng không truyền vào trong đan điền của hắn mà lại đi vào mi tâm của hắn…

Mi tâm chính là chỗ của tinh thần lực.

Với Tống Thư Hàng thì lại có một chuyện đáng sợ đã xảy ra, màu đồng xanh của tinh thần lực ở mi tâm của hắn càng ngày càng đậm, có dấu hiệu chuyển thành màu bạc!

Điều này có nghĩa là tinh thần lực của hắn lại mạnh lên rất nhiều!

Hốc mắt của Tống Thư Hàng ươn ướt, khó khăn lắm hắn mới có thể nâng thể chất lên đến mức cao nhất của nhị phẩm, giảm nhẹ sự đau đớn mà tinh thần lực ở mi tâm mang đến. Bây giờ, tinh thần lực của hắn lại tăng lên rất rất nhiều.

Hắn chỉ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi. Cứ cách mười hơi thở là tinh thần lực lại nảy lên, hắn cảm thấy cứ như có ai đó cầm chùy nện vào đầu hắn vậy.

Đùng đùng đùng, não hắn đau đớn quá, cũng không biết đợi đến khi hắn tấn thăng lên cảnh giới tam phẩm thì thể chất có theo kịp tinh thần lực hay không nữa?

…

…

Nhưng cũng coi như tất cả đã kết thúc rồi.

Tống Thư Hàng thở hắt ra một hơi, rời khỏi trạng thái tu luyện.

Sau này… hắn phải cố hết sức khống chế cảnh giới của mình mới được.

Ít nhất trước khi độ kiếp, phải nuốt hết một lượt toàn bộ ba mươi ba loại linh thú tinh, luyện thành hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí, để nó biến thành ngụy tiên thiên chân khí hoàn mĩ.

Sau đó, lúc độ kiếp tốt nhất là đợi Bạch Tôn Giả đến đã.

Tống Thư Hàng trầm ngâm suy nghĩ cho kế hoạch tương lai của mình.

Lúc này, cửa phòng của Tống Thư Hàng bị đẩy ra.

Ngư Kiều Kiều dưới hình dáng của mẹ mình bước vào phòng.

“Thư Hàng, nhận được tin rồi. Ở biển Đông có một tiểu yêu nuôi cá. Cách đây khá lâu, hắn nhìn thấy có hai kẻ rất đáng sợ đứng trên mặt biển. Một người là một tên đàn ông ăn mặc như thư sinh, kẻ còn lại thì là một con sứa phát sáng… Rất có khả năng đó chính là vị đại năng chiếm mất linh quỷ của ngươi mà ngươi vẫn luôn muốn tìm kiếm đấy.”

Ngư Kiều Kiều nói với vẻ hưng phấn.

Ngay sau đó, Ngư Kiều Kiều đột nhiên dừng bước, mở to hai mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Sau hai hơi thở, cô ấy giơ tay lên chỉ vào Tống Thư Hàng:

“Cái đậu xanh rau má, có chuyện gì với ngươi thế này? Thiên Nhai Tử đạo trưởng đánh lén ngươi rồi hả?”

Ngư Kiều Kiều cũng nghĩ ngay đến khả năng này.

Chương 616: Đồng Quái và Đậu Đậu hợp lực

Thật sự là quá khoa trương!

Ngư Kiều Kiều đưa “Thiên Nhai Tử đạo trưởng” vào phòng trong cùng của biệt thự, sau đó tranh thủ ăn miếng bánh và leo lên mạng.

Khi đang lướt mạng thì Ngư Kiều Kiều nhận được tin tức từ biển Đông, bèn chạy sang báo tin cho Tống Thư Hàng.

Thế nhưng vừa sang đến nơi thì Ngư Kiều Kiều phát hiện ra, Tống Thư Hàng vừa mới đột phá đan điền thứ tư của nhị phẩm cách đó không lâu đã sắp sửa đột phá đan điền thứ tám là Long Giác đan điền, mà lại còn có thể đột phá bất cứ lúc nào nữa chứ!

Đột phá với tốc độ bàn thờ!

Tu sĩ đột phá cảnh giới dễ dàng như vậy từ bao giờ thế?

Ngư Kiều Kiều nghĩ nát óc chỉ ra mỗi một khả năng… Chẳng lẽ trong lúc cô đang ăn vặt và lên mạng thì Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng đả lẻn vào phòng Tống Thư Hàng, đánh lén rồi cưỡng chế truyền công cho hắn hay sao?!

Chỉ có mỗi khả năng này mới giải thích được việc công lực của Tống Thư Hàng tăng mạnh đột ngột mà thôi!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên cười khổ với Ngư Kiều Kiều. Khi hắn đang chuẩn bị lên tiếng, thì tinh thần lực đang chuyển dần thành màu bạc nơi mi tâm hơi sáng lên. Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình như bị gõ cho một chùy, một chùy bự ơi là bự!

Coong một cái, cả sọ não như nứt toác ra!

Tống Thư Hàng đau đến nghiến răng nghiến lợi, sau khi dằn vặt một hồi thì thể chất lại trở thành vấn đề lớn rồi.

Chẳng lẽ thật sự phải mời các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ra tay giúp đỡ phong ấn tinh thần lực của mình lại sao?

Thế nhưng bây giờ hắn không muốn tùy tiện ló đầu lên trong nhóm Cửu Châu số 1. Vạn nhất Lưu Huỳnh Tiên Tử cố chấp kia nhìn thấy lịch sử trò chuyện, phát hiện ra hắn còn ở Trái Đất, rồi lại chạy tới từ ngàn dặm xa xôi, dùng pháp thuật đẩy hắn vào vũ trụ lần nữa thì tính sao bây giờ?

Bây giờ hắn có việc gấp, không có thời gian lay lắt ở trên vũ trụ đâu.

“Ngươi làm sao vậy?”

Nhìn thấy vẻ đau đớn trên mặt Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, ta tăng một lúc mấy tiểu cảnh giới liền nên bị chút di chứng thôi, vui quá hóa buồn ấy mà.’

Tống Thư Hàng day day huyệt thái dương.

Ngư Kiều Kiều hỏi:

“Thiên Nhai Tử đạo trưởng cưỡng ép truyền công cho ngươi à?”

“Không phải là Thiên Nhai Tử đạo trưởng đâu.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Là linh quỷ của ta ở nơi khác gặp chuyện ngoài ý muốn. Nhờ phúc của linh quỷ và vị đại năng kia nên ta mới đột phá một lúc từ đan điền thứ tư lên đan điền thứ bảy, và còn cách đan điền cuối cùng có một xíu nữa thôi. Ừm… nhưng mà di chứng để lại cũng không ít.”

Tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa, cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn “bị truyền công”.

Ngư Kiều Kiều lập tức đoán ra đại khái sự việc. Cô biết linh quỷ của Tống Thư Hàng bị một vị đại năng đáng sợ cướp đi, chắc là vị đại năng kia đã “truyền công” cho Tống Thư Hàng thông qua linh quỷ nhỉ?

“Đúng rồi, Kiều Kiều, ban nãy cô nói cô đã tìm thấy tung tích linh quỷ của ta hả? Ở đâu thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chờ một lát.”

Ngư Kiều Kiều mở notebook, lấy bản đồ Biển đông ra rồi chỉ vào một chấm đỏ trên đó mà nói:

"Ở đây này. Ta vừa nhận được tin xong. Có một tiểu yêu nuôi cá ở biển đông phát hiện ra hai kẻ rất khủng bố ở cách đó khá xa. Một người là gã đàn ông ăn mặc như thư sinh, còn lại là một con sứa phát sáng. Rất có thể linh quỷ của ngươi ở đó đấy!"

"Sứa phát sáng?" Nhắc tới con sứa này, Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại những gì mình trải qua ở Thời Quang thành trong Bích Thủy các.

Nhờ Vạn Lý Phi Độn thuật của Bạch Tôn Giả mà Tống Thư Hàng từng bay vào con đường do một con sứa phát sáng trấn giữ. Ở đó, hắn bị con sứa dùng xúc tu quấn lấy, sau đó ngất lịm đi, cuối cùng thì có được bí pháp giám định thường xuyên làm hắn phun máu.

Con sứa phát sáng xuất hiện ở Biển đông và con sứa ở Bích Thủy các có phải là một không?

Nếu đúng thế thì có phải đại năng cướp mất linh quỷ của hắn cũng có quan hệ với Bích Thủy các hay không?

Chờ đã!

Ban nãy sở dĩ hắn thăng cấp vùn vụt là vì đại năng chiếm đoạt linh quỷ của hắn đang ở trong trạng thái bùng nổ năng lượng, dường như muốn dốc toàn lực ra để chiến đấu. Chẳng lẽ vị đại năng chiếm linh quỷ của hắn đánh nhau với con sứa phát sáng kia à?

Tống Thư Hàng suy nghĩ rất lung:

"Kiều Kiều, bây giờ hai vị ấy có còn ở Biển đông nữa không? Họ đang đánh nhau à?"

"Đánh nhau? Đâu có. Tiểu yêu nuôi cá kia nói tuy hắn đứng ở xa nhưng vẫn nhìn thấy hai vị đại năng cường đại ấy bình tĩnh lắm. Họ chỉ hàn huyên với nhau mấy câu xong thì đường ai nấy đi rồi."

Ngư Kiều Kiều đáp.

Nếu hai vị đại năng đáng sợ ấy mà đánh nhau thì tiểu yêu nuôi cá kia khó mà bảo toàn được mạng sống, chỉ một chút sóng lan giữa cuộc chiến của hai người họ cũng đủ để nghiền tiểu yêu kia chết mấy lần rồi.

“Nếu không đánh nhau với con sứa phát sáng đó, thì đại năng đoạt linh quỷ của ta sắp quyết đấu với ai đây?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Hắn thử liên hệ với linh quỷ của mình, thế nhưng mối liên hệ giữa hắn và linh quỷ lại bị chặn một lần nữa, hoàn toàn không thể cảm ứng được.

Trong lúc suy tư, tinh thần lực lại dồn lên trán hắn mang theo cảm giác đau như búa bổ. Tống Thư Hàng thầm nghiến răng:

“Kiều Kiều, sau đó thì con sứa phát sáng kia và linh quỷ của ta đi đâu? Có tin tức gì không?”

Ngư Kiều Kiều:

“Người đàn ông ăn mặc kiểu thư sinh kia nói chuyện với con sứa phát sáng thêm mấy câu rồi đột nhiên biến mất. Sau đó con sứa cũng biến mất theo, không thấy đâu nữa cả.”

“Thế họ còn ở biển Đông không?”

Tống Thư Hàng rầu rĩ nói. Mấy vị đại năng cường đại này hệt như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, muốn tìm họ thật chẳng dễ dàng gì.

“Không xác định được. Để ta tiếp tục lưu ý giúp ngươi. Nếu còn thấy họ ở nơi nào đó quanh biển Đông thì sẽ xác định được là họ vẫn còn lòng vòng ở đó, đến lúc đó chúng ta có thể tới biển Đông tìm họ rồi.”

“Kiều Kiều, cảm ơn cô.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần này may mà có Ngư Kiều Kiều giúp đỡ, chứ nếu không thì hắn biết tìm kiếm thế nào giữa biển Đông mênh mông cơ chứ.

“Không cần khách khí, chúng ta là bạn bè mà. “

Ngư Kiều Kiều cười nói.

Tống Thư Hàng cảm động muốn chết luôn. Bạn của ta là em gái nhân ngư đó, các người có hâm mộ không nào?

Hâm mộ thì nhấn số 1, ta sẽ share ảnh của em gái nhân ngư cho mấy người ~

…

Ở một nơi khác, trong vũ trụ.

Đồng Quái Tiên Sư lại hóa trang thành Lệ Chi Tiên Tử lạc trôi trong vũ trụ.

"Chắc bây giờ mình an toàn rồi nhỉ?"

Đồng Quái Tiên Sư thầm nghĩ trong lòng.

"Mai phục trong vũ trụ" mà Bắc Hà Tán Nhân nói trong nhóm Cửu Châu số 1 không xuất hiện, tiên sư cảm thấy mình đã thoát khỏi vòng vây rồi.

"Chậc chậc, muốn bắt được Đồng Quái ta à, các ngươi còn non và xanh lắm." Đồng Quái Tiên Sư dương dương tự đắc.

Hắn chuẩn bị tới mặt trăng tìm chỗ định cư, sau đó điều chỉnh trạng thái của mình. Hắn muốn chuẩn bị cho cuộc chiến, để đến đêm trăng tròn sẽ giết chết Bắc Hà Tán Nhân trên đỉnh Tử Cấm!

Một Bắc Hà con con muốn quyết đấu với hắn, đúng là không biết chữ "chết" viết như thế nào! He he he, bởi vì Đồng Quái Tiên Sư hắn đây đã thành công đột phá cảnh giới tử nửa năm trước rồi!

Bây giờ hắn đã là Đồng Quái Chân Quân rồi đấy!

Ầy, tém lại đã, trước khi dần cho Bắc Hà một trận thì hắn phải tém lại cái đã.

Đồng Quái Tiên Sư đang tưởng tượng đến cảnh tượng trên đỉnh Tử Cấm vào đêm trăng tròn. Khi Bắc Hà Tán Nhân tự tin mười phần đến đánh với hắn một trận, thậm chí muốn mượn cơ hội này để trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm, Đồng Quái Tiên Sư hắn sẽ lên đài sáng chói và khoe luôn cảnh giới lục phẩm ra.

Đến lúc đó Bắc Hà Tán Nhân sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ? Đúng là đáng chờ mong quá mà!

"Nhất định ta phải đánh ngươi tè ra quần mới thôi, Bắc Hà!"

Đồng Quái Tiên Sư tràn ngập tự tin.

Chuẩn bị đánh nhau, chuẩn bị chiến thôi! Sư tử vồ thỏ còn phải dùng toàn lực, huống hồ Bắc Hà Tán Nhân đâu phải là thỏ, nói thế nào thì hắn cũng là một con sói dữ!

Đồng Quái Tiên Sư đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy lông mày giần giật, hắn thấy ở đằng xa có một bóng hình quen thuộc.

Đúng vậy, rất quen thuộc!

Một con kinh ba đáng yêu đang nhảy nhót giữa các vì sao.

Trong tu chân giới không có nhiều kinh ba cho lắm.

“Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân!” Đồng Quái Tiên Sư lập tức nhận ra con kinh ba này.

Sao Đậu Đậu lại ở đây?

Hơn nữa nhìn bộ dạng Đậu Đậu thì hình như nó đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chờ đã, tìm cái gì à?

Đồng Quái Tiên Sư cả kinh.

Chẳng lẽ…đây chính là một trong số những cạm bẫy mà Bắc Hà Tán Nhân đã giăng ra hay sao?

Vừa nhắc đến chó thì người ta sẽ nghĩ ngay đến việc “lần theo dấu vết” còn gì nữa.

Bắc Hà Tán Nhân thực sự bày ra thiên la địa võng trong vũ trụ, chờ hắn chui đầu vào lưới hay sao?

Nhưng rõ ràng hắn đã thoát ra khỏi xích lực hỏa tiễn của Lưu Huỳnh Tiên Tử rồi tìm bừa một hướng trong vũ trụ để lạc trôi cơ mà, thế mà vẫn bị Bắc Hà Tán Nhân đoán được ư?

Bắc Hà Tán Nhân hiểu hắn đến vậy luôn sao?

“Nếu đây thực sự là mai phục mà Bắc Hà bố trí thì ta phải làm thế nào? Đón đầu Đậu Đậu à?” Đồng Quái Tiên Sư nghĩ thầm trong lòng.

Bây giờ hắn đang ngụy trang thành Lệ Chi Tiên Tử, chắc là có bị Đậu Đậu phát hiện cũng không sao đâu nhỉ?

Tuy Lệ Chi Tiên Tử đang chụp ảnh tự sướng với chim cánh cụt ở Nam Cực, thế nhưng đã một ngày trôi qua rồi, cô ấy có xuất hiện trên vũ trụ cũng là chuyện bình thường thôi phải không?

Đồng Quái Tiên Sư tin tưởng rằng dịch dung thuật của mình tuyệt đối không có sơ hở!

…

…

Mà Đậu Đậu không hề phát hiện ra tung tích của Đồng Quái Tiên Sư.

Đậu Đậu chỉ là một con đại yêu tứ phẩm. Nếu ở trên Trái Đất thì nó còn có thể phát hiện ra Đồng Quái Tiên Sư nhờ cái mũi cực thính, thế nhưng đây là vũ trụ, năng lực trinh sát của nó đã giảm đi quá nửa rồi.

Hơn nữa mục đích của Đậu Đậu không phải là tìm kiếm Đồng Quái Tiên Sư, nó đang tìm kiếm khí tức của Tống Thư Hàng!

Đậu Đậu đã bỏ nhà ra đi lần nữa để tránh số phận bị gả cho người ta.

Và nó đã thành công trốn vào tận vũ trụ.

Khi đào tẩu, nó không mang theo bất cứ thiết bị liên lạc nào để tránh bị Hoàng Sơn Chân Quân định vị. Chính bởi thế mà nó cũng không biết việc Tống Thư Hàng đã về Trái Đất.

Nó cho rằng Tống Thư Hàng vẫn còn ở trong vũ trụ, cho nên sau khi vào vũ trụ thì bắt đầu tích cực tìm kiếm khí tức của Tống Thư Hàng để đi theo hắn.

Hoàng Sơn Chân Quân thật đáng sợ, không ngờ hắn lại muốn gả nó cho người ta. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là ở chỗ Thư Hàng tiểu hữu sướng nhất. Thi thoảng nó vẫn oán thầm Hoàng Sơn ngu ngốc không tìm nó về, thế nhưng lần này nó tuyệt đối sẽ không tin tưởng Hoàng Sơn ngu ngốc nữa. Bao giờ hắn ta từ bỏ ý định gả nó ra ngoài mới thôi.

Đậu Đậu tìm kiếm trong vũ trụ hai ngày. Nó khá là may mắn, bởi vì đã tìm ra khí tức còn sót lại của Tống Thư Hàng rất nhanh nhờ pháp thuật truy tung.

Và lúc này, nó đang lần theo khí tức của Tống Thư Hàng.

…

…

Đồng Quái Tiên Sư duy trì dáng vẻ của Lệ Chi Tiên Tử, lặng lẽ đi theo sau lưng Đậu Đậu. Vốn dĩ hắn nghĩ rằng Đậu Đậu đang tìm hắn, thế nhưng khi hắn đang định đón đầu Đậu Đậu thì lại phát hiện ra không phải như vậy.

Thế thì Đậu Đậu đang tìm cái gì đây?

Đồng Quái Tiên Sư rất tò mò, nên hắn theo đuôi Đậu Đậu.

Thế là một người một chó đi mãi đi mãi trong vũ trụ bao la.

Không biết đi bao lâu, Đậu Đậu mới dừng lại.

Nó tìm thấy mục tiêu rồi.

Nó ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Trên một thiên thạch cách đó không xa có một cung điện được trận pháp bảo vệ, chỉ tu sĩ mới nhìn thấy được.

“Không sai, chính là nơi này!”

Đậu Đậu hưng phấn thốt lên. Khí tức của Tống Thư Hàng đến từ trong chính tòa cung điện này đây!

Thế là Đậu Đậu guồng chân chạy về phía cung điện ấy.

Nhìn đã thấy đây là một nơi sang trọng xa hoa, chắc chắn là chơi thích lắm! Tí nữa khi Tống Thư Hàng nhìn thấy nó thì có phải sẽ rất vui nhỉ? Nó là một con kinh ba nhỏ đáng yêu thế này cơ mà.

Biu ~ Đậu Đậu xâm nhập qua tầng bảo hộ và dừng lại ngay trước cửa cung điện.

“Có không khí, hít thở được, còn có cả trọng lực nữa, gâu gâu ~”

Đậu Đậu sung sướng giẫm chân lên mặt đấy, sau đó chạy tới trước cửa cung điện và gõ nhẹ:

“Có ai không? Gâu gâu, ta tìm Tống Thư Hàng, có Tống Thư Hàng ở đó không?”

…

…

Đồng Quái Tiên Sư ở phía xa xa nhìn cung điện này thì hơi nhíu mày… hình như mình thấy nơi này ở đâu rồi thì phải?

Đồng Quái Tiên Sư lắc đầu rồi chậm rãi lùi về đằng sau.

Đậu Đậu vào vũ trụ là để tìm Thư Hàng tiểu hữu, tiếc quá, chắc chắn là nó không thể tìm thấy Thư Hàng tiểu hữu rồi.

Bởi vì Thư Hàng tiểu hữu đã về Trái Đất mất tiêu rồi!

Vốn dĩ Thư Hàng tiểu hữu có thể bị đưa vào vũ trụ thêm một lần nữa, nhưng bản tiên sư đã dịch dung thành hắn và vào vũ trụ thay cho hắn rồi!

Cho nên Đậu Đậu à, ngươi gọi rách cổ cũng không ai đáp lại ngươi đâu.

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười vừa lòng, làm chuyện tốt xong thì rời đi, không cần lưu danh!

Không cần cảm ơn hắn, hắn chính là người tốt như thế đó.

Đồng Quái Tiên Sư đang muốn quay người đi thì cánh cửa của cung điện kia đột ngột mở ra.

Một cô gái thanh tú mở cửa ra, mái tóc tím nhạt ánh nâu được tết lại cẩn thận, tóc mái rất dài dường như che đi cả đôi mắt cô.

Cô gái cầm trong tay một quyển sách rất dày, vừa nhìn thấy cô thì người ta đã cảm thấy khí tức văn học phả thẳng vào mặt.

“Xin chào, ngươi muốn tìm Tống Thư Hàng sao?”

Thiếu nữ học thức cúi đầu nhìn Đậu Đậu rồi hạ thấp người xuống, vươn tay xoa xoa đầu nó. Trên tay cô có một chiếc bao tay rất đẹp.

“Đúng vậy, ta là bạn tốt của Tống Thư Hàng, ta đến tìm hắn để chơi.”

Đậu Đậu trưng ra vẻ ngoài đáng yêu.

“Hoan nghênh ngươi tới đây chơi, thế nhưng mà… Tống Thư Hàng về Trái Đất mất rồi.”

Thiếu nữ văn học đáp với vẻ dịu dàng, khi đang nói thì dường như cô cảm ứng được gì đó, bèn liếc mắt nhìn ra phía xa.

Đó là chỗ mà Đồng Quái Tiên Sư đang ẩn thân.

Thiếu nữ học thức nhìn chằm chằm vào nơi mà Đồng Quái Tiên Sư đang ở, ánh mắt cô nhìn thấu nơi hắn đang ẩn nấp và thấy ngay được hắn.

Ngay sau đó, nước mắt thiếu nữ đột nhiên tràn mi. Hai mắt đỏ bừng lên, cô bật khóc nức nở.

Đồng Quái Tiên Sư chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Đầu đuôi câu chuyện chỉ có… hắn và cô gái kia nhìn nhau một cái và đối phương tự nhiên khóc nấc lên, khóc đến mức hắn rối hết cả ruột.

Mình trêu gì cô gái này à?

Mình chỉ đứng ở một chỗ bí mật rồi nhìn lướt cô gái này có một cái thôi mà.

Nhìn một cái mà cũng là sai sao?

Chương 617: Mẹ?

Lúc này Đậu Đậu cũng quay sang nhìn theo ánh mắt của Diệp Tư tiên tử, và nó thấy ngay “Lệ Chi Tiên Tử” đang náu mình trong góc khuất.

“Lệ Chi Tiên Tử? Sao cô lại ở đây?”

Đậu Đậu kêu lên một tiếng vui mừng. Đối với nó mà nói thì Lệ Chi Tiên Tử chính là một chỗ dựa cực kì to.

Mỗi lần nó chịu ấm ức ở chỗ Hoàng Sơn Chân Quân thì đều chạy đến chỗ Lệ Chi Tiên Tử cầu an ủi. Đôi khi nó còn cáo mượn oai hùm núp bóng Lệ Chi Tiên Tử để gây chút rắc rối cho Hoàng Sơn Chân Quân nữa kia.

Cho nên sau khi nhìn thấy Lệ Chi Tiên Tử thì Đậu Đậu vui vẻ nhảy cẫng lên, vọt ra khỏi cửa Bích Thủy các mà lao thẳng vào lòng “Lệ Chi Tiên Tử” rồi sung sướng kêu to.

Đậu Đậu hoàn toàn không thể nhận ra Lệ Chi Tiên Tử trước mắt mình là thật hay giả.

Đây chính là điểm đáng sợ của Đồng Quái Tiên Sư. Sau khi hắn dịch dung xong thì đến cả Đậu Đậu vốn rất quen thân với Lệ Chi Tiên Tử cũng không phân biệt được thật giả từ vẻ bề ngoài. Trừ khi Đậu Đậu ở cùng “Lệ Chi Tiên Tử” này một thời gian rồi suy đoán từ một vài dấu vết nhỏ thì còn may ra.

“Lệ Chi Tiên Tử, cô có biết không? Gần đây Hoàng Sơn ngu ngốc điên rồi! Hắn đang tổ chức lễ cưới cho ta, cưới thì cưới đi, nhưng hắn lại muốn gả ta ra ngoài!”

Đậu Đậu chui vào lòng “Lệ Chi Tiên Tử” cọ loạn xạ, rồi bắt đầu truyền âm nhập mật kể cho tiên tử nghe gần đây mình khổ sở thế nào.

“Lệ Chi Tiên Tử” mỉm cười xoa đầu Đậu Đậu và cũng truyền âm cho hắn với giọng dịu dàng:

“Ngươi lại làm gì khiến cho Hoàng Sơn tiền bối giận đúng không?

Giọng nói hoàn mỹ, ngữ điệu hoàn mỹ, động tác xoa đầu Đậu

Đậu cũng hoàn mỹ, đây chính là Lệ Chi Tiên Tử chân chính!

“Đâu có đâu.”

Đậu Đậu hơi chột dạ. Hình như việc nó phát bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc trong cuộc thi máy kéo có tay cầm lần trước đã làm cho Hoàng Sơn ngu ngốc giận thật rồi.

Nó lại cọ loạn xạ trong lòng Lệ Chi Tiên Tử thêm một chút:

“Ta mặc kệ, dù thế nào thì Lệ Chi Tiên Tử nhất định phải làm chủ cho ta. Không biết Hoàng Sơn ngu ngốc định gả ta thế nào kìa… bây giờ ta sợ nhất là hắn sẽ biến đổi giới tính của ta rồi gả ta cho người khác.”

“Lệ Chi Tiên Tử” nhẹ nhàng vuốt đầu Đậu Đậu:

“Thay đổi giới tính? Hoàng Sơn tiền bối quá đáng thế!”

“Chậc chậc, thay đổi giới tính của Đậu Đậu rồi gả nó đi? Ta chỉ muốn nói một câu thôi, Hoàng Sơn Chân Quân, làm tốt lắm!” Đây mới là ý nghĩ trong đầu Đồng Quái Tiên Sư.

“Đúng vậy, quá đáng lắm luôn á! Chờ khi nào mình về Trái Đất, tiên tử nhất định phải răn dạy Hoàng Sơn ngu ngốc, nhất định phải bắt hắn từ bỏ ý định gả ta đi đấy! Ta không muốn làm vợ của người khác đâu!” Đậu Đậu nói.

“Cứ giao cho ta, yên tâm đi!”

“Lệ Chi Tiên Tử” xinh đẹp mỉm cười và nói.

“Đúng vậy, cứ giao cho bản tiên sư! Đậu Đậu ngươi cứ yên tâm mà về Trái Đất đi. Đến khi đó, với sự trợ giúp của bản tiên sư, ngươi nhất định sẽ có một lễ cưới cả đời khó quên!” Đồng Quái Tiên Sư cười ha hả trong lòng.

Nói xong, hắn ôm Đậu Đậu rồi nhìn về phía cửa lớn của Bích Thủy các. Thiếu nữ kia vẫn đang khóc nẫu cả lòng.

Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn không hiểu gì hết.

Chẳng phải ta chỉ liếc nhìn cô ấy có một cái thôi sao? Sao mà khóc dữ vậy?

Chẳng lẽ đây là series “Ngươi nhìn gì mà nhìn” phiên bản khóc lóc à?

Đồng Quái Tiên Sư thở dài rồi cam chịu, ôm Đậu Đậu đến cửa đại điện của Bích Thủy các.

“Tiên tử muội muội à, sao tự nhiên cô lại khóc đến đau lòng thế này?”

Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

“Hu hu… không hiểu sao ta nhìn thấy tỷ tỷ thì lại thấy vui ơi là vui. Hu hu hu… vì vui quá nên không kìm được mà khóc…”

Thiếu nữ học thức vừa lau nước mắt vừa tự giới thiệu:

“Chào tỷ tỷ, ta là Diệp Tư.”

“Ta là Lệ Chi.”

Đồng Quái Tiên Sư nói với vẻ rất bình tĩnh.

Nhìn thấy “mình” thì vui vẻ? Hắn chưa bao giờ gặp vị nữ tu tên là Diệp Tư này. Nói cách khác, là đối phương nhìn thấy Lệ Chi Tiên Tử mà hắn đang dịch dung rồi vui vẻ phát khóc luôn?

Vậy thì cô gái này có quan hệ gì với Lệ Chi Tiên Tử nhỉ?

“Chào Lệ Chi tỷ tỷ… Không cần lo cho ta đâu, ta khóc một tí là ổn thôi… hu hu hu, chuyện này cũng liên quan đến công pháp của ta nữa… không phải tại tỷ đâu… hu hu hu, đừng để ý…”

Diệp Tư vừa lau nước mắt vừa cố gắng ngăn tiếng nức nở của mình.

Khóc đến hơn mười phút sau, Diệp Tư mới dừng lại, cuối cùng chỉ còn hơi nấc lên một chút thôi.

“Con gái đúng là toàn làm từ nước, nữ tu thì làm từ đại dương luôn.” Đồng Quái Tiên Sư thầm nói. Cô gái này khóc giỏi quá đi, khóc đến mười phút liền, nước mắt không ngừng rơi, cũng không hề ngắt nghỉ.

Có khi nước mắt phải chứa được đầy một bình luôn ấy chứ.

Mãi mới nín khóc được, Diệp Tư dè dặt vươn tay ra kéo tay áo của “Lệ Chi Tiên Tử” rồi cảm ứng khí tức trên người tiên tử.

Sâu trong kí ức của cô dường như có một đoạn trí nhớ ngăn ngắn…

Đoạn trí nhớ ấy có liên quan tới vẻ ngoài của “Lệ Chi Tiên Tử” và khí tức trên người cô, thân quen như khí tức của mẹ vậy.

Diệp Tư được Bích Thủy các nhận nuôi từ nhỏ, đối với cô mà nói, sư phụ và Sở các chủ không khác gì mẹ ruột. Thế nhưng giờ đây cô lại cảm nhận được sự thân quen tương tự trên người Lệ Chi

Tiên Tử.

Cảm giác thân quen này mãnh liệt vô cùng.

“Mẹ…”

Diệp Tư gọi lên một tiếng cực khẽ cực khẽ.

“Cái gì cơ?”

Đồng Quái Tiên Sư nghi hoặc hỏi.

“Không có gì không có gì, ta chỉ lảm nhảm một câu thôi.”

Diệp Tư xua tay lịa lịa. Vừa rồi bị cảm giác thân thiết mãnh liệt kích thích nên cô mới bất giác thốt ra câu ấy thôi. Cô cũng hiểu rõ đối phương không thể nào là mẹ của mình được.

Trong lòng Đồng Quái Tiên Sư lúc này thì đang có cả 1000 con Đà Mã phóng qua vèo vèo. Tuy Diệp Tư gọi rất khẽ nhưng Đồng Quái Tiên Sư có tu vi Chân Quân lục phẩm đó, hắn nghe thấy rõ rành rành.

Sở dĩ hắn hỏi lại không phải vì không nghe rõ mà là vì không dám tin. Mẹ? Nữ tu tên Diệp Tư này gọi Lệ Chi Tiên Tử là mẹ á?

Lệ Chi Tiên Tử có con gái khi nào? Còn lớn thế này rồi nữa chứ. Nếu biết tin tức này thì không biết bao nhiêu đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ đau lòng đến chết đây?

Từ từ đã, tình tiết phát triển không đúng!

“Hẳn là không phải quan hệ mẹ con thật. Chắc là Diệp Tư tiên tử cảm nhận được khí tức giống mẹ của mình trên người Lệ Chi Tiên Tử nên mới gọi theo bản năng thôi.” Đồng Quái Tiên Sư suy đoán.

Lúc này, Diệp Tư tiên tử đang nhiệt tình dẫn Lệ Chi Tiên Tử và Đậu Đậu vào trong Bích Thủy các làm khách.

Bích Thủy các đã lâu không có nhiều khách nhân náo nhiệt như vậy rồi.

Vì Diệp Tư tiên tử nhiệt tình quá nên Đồng Quái Tiên Sư và Đậu Đậu cũng không tiện từ chối. Thế là đành phải đi cùng cô vào trong đại điện.

“Có lẽ nơi này là một chỗ hay đấy. Ta sẽ trốn ở đây cho đến khi quyết chiến cùng Bắc Hà luôn!” Đồng Quái Tiên Sư vừa đi theo Diệp Tư vừa nghĩ.

…

…

Ở biệt thự của Ngư Kiều Kiều tại khu Giang Nam.

Cao Mỗ Mỗ tỉnh lại sau cơn say rượu. Cậu ta gãi gãi đầu, sau đó lấy “kịch bản” ra. Phải đi chém gió với Tống Thư Hàng một chút về kịch bản của mình thôi.

Chương 618: Bạn mình lao đầu tìm chết như vậy ổn thật sao?

Hôm qua Cao Mỗ Mỗ uống được một nửa thì đi gõ chữ, cho nên so ra thì cậu ta là người uống ít nhất trong bọn, cộng thêm tửu lượng không tồi nên cậu ta tỉnh rượu tương đối sớm.

Sau khi tỉnh rượu, cậu ta cầm bản thảo kịch bản chạy sang tìm Tống Thư Hàng.

Cậu ta đang nóng lòng muốn cho Tống Thư Hàng xem kịch bản thú vị này lắm rồi.

…

…

Lúc này Tống Thư Hàng đang nói chuyện với Ngư Kiều Kiều bật mode “mẹ già lắm lời” ở ngoài ban công biệt thự, về những vấn đề cần chú ý khi độ kiếp.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã đến cảnh giới đan điền thứ bảy “Long Thủ đan điền của nhị phẩm, cách lúc độ kiếp gần lắm rồi. Hắn nhất định phải tìm hiểu tin tức liên quan đến độ kiếp thôi.

Tống Thư Hàng cảm thấy thực ra tu luyện cũng giống như là đi học vậy.

Quá trình tu luyện thì giống việc học hàng ngày, là thời gian dành để bồi dưỡng tri thức và nâng cao thực lực.

Và mỗi lần độ kiếp để thăng lên một cảnh giới lớn thì chính là thi lên cấp 3 và thi đại học. Để độ kiếp thành công, các tu sĩ không chỉ cần tu luyện vất vả mà còn phải liều mạng chuẩn bị.

Bây giờ hắn đang có cảm giác hệt như sắp đi thi đại học năm đó đây.

Ngư Kiều Kiều kể lại kinh nghiệm mình độ kiếp nhị phẩm cho Tống Thư Hàng nghe.

“Thế nhưng ngươi chỉ có thể tham khảo kinh nghiệm của ta một chút thôi, bởi vì ta là con lai giữa giao long và cá nên thiên kiếp sẽ khác ngươi một chút, hơn nữa năm đó ta có phụ thân ở bên cạnh bảo vệ, người còn chuẩn bị cho ta rất nhiều thứ giúp độ kiếp nữa. Tóm lại là, tốt nhất ngươi nên đi hỏi các tiền bối là nhân loại trong nhóm Cửu Châu số 1 đi, sẽ hiểu biết nhiều hơn đấy. Phải chú ý đặc biệt xem lúc các tu sĩ nhân loại các ngươi độ kiếp thì cần chuẩn bị cái gì."

Ngư Kiều Kiều nói.

"Cảm ơn cô nhé Kiều Kiều."

Tống Thư Hàng nói.

Tu sĩ loài người độ kiếp thì cần phải chuẩn bị cái gì?

Chờ bao giờ Bạch tiền bối ra thì hỏi Bạch tiền bối vậy. Nếu Bạch tiền bối ra trễ quá thì hắn có thể hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 như Bắc Hà Tán Nhân.

Độ kiếp… thấy hồi hộp quá đi.

…

…

Trong lúc hắn đang suy tư thì có tiếng bước chân ở đằng sau truyền đến.

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều dừng chủ đề độ kiếp và quay đầu lại nhìn.

Sau đó họ thấy Cao Mỗ Mỗ ôm một tập bản thảo dày cộp đi tới.

"Thư Hàng, thì ra mày ở đây. Ủa, hóa ra Kiều Kiều cũng ở đây luôn à? Đúng là không còn gì bằng."

Cao Mỗ Mỗ cười toe toét rồi chạy ra ban công, đoạn kéo một cái ghế nằm ra.

"Lão Cao, mày tìm tao à?"

Tống Thư Hàng bật cười nhìn Cao Mỗ Mỗ. Hắn đã nghe Ngư Kiều Kiều kể, nghe đâu hôm qua Cao Mỗ Mỗ uống say rồi còn đi cào được năm mươi nghìn chữ.

Bây giờ hắn chỉ cần hình dung ra cảnh Cao Mỗ Mỗ say vật vờ mà vẫn liều mạng gõ chữ là đã thấy buồn cười rồi.

Đương nhiên là hắn cũng xót bạn thân mình lắm. Đã say rượu còn phải gõ chữ cơ mà… thế là Thư Hàng thương cảm cho Cao Mỗ Mỗ tận ba giây liền.

“Tao viết xong phần đầu kịch bản rồi, mang đến đây cho hai người xem đây.”

Cao Mỗ Mỗ rót trà cho mình rồi đưa kịch bản cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận bản thảo phần mở đầu kịch bản thì kinh ngạc lắm. Trời má, hôm qua Cao Mỗ Mỗ không chỉ điên cuồng gõ được năm mươi nghìn chữ, mà còn sửa sang lại kịch bản rồi in ra thành bản thảo cơ à?

Cao Mỗ Mỗ hôm qua chắc chắn đã biến thân thành Super Cao Mỗ Mỗ!

Sau khi vừa khâm phục vừa thương cảm Cao Mỗ Mỗ ba giây, Tống Thư Hàng bắt đầu đọc kịch bản.

Ngư Kiều Kiều cũng ghé vào đọc cùng với hắn.

…

…

Bối cảnh câu chuyện là tương lai ở thế giới song song.

Trái Đất bị một thế lực thần bí vô cùng cường đại tập kích bất ngờ. Sau cuộc tập kích này, nhân loại tổn thất nghiêm trọng, bước vào thời kì tận thế.

Đúng lúc này thì trên Trái Đất lại xuất hiện một thế lực thần bí khác, đây là thế lực thần bí thứ hai. Thế lực này bảo vệ nhân loại, giúp cho con người không bị hủy diệt.

Thế lực bảo vệ nhân loại kia chính là những tu tiên giả trong truyền thuyết, thực lực cực kì cường đại, những cường giả trong số đó thậm chí có thể dời non lấp bể, cưỡi mây đạp gió.

Để chống đối thế lực đến tập kích kia, những tu chân giả bắt đầu liên hợp lại và thu nhận đệ tử một cách rộng rãi. Bọn họ từ bỏ cuộc sống lánh đời trước kia, bước ra trước mắt người đời, đảm nhiệm vai trò bảo vệ thế gian.

“Không hổ là Cao Mỗ Mỗ, thế giới quan ảo diệu thế này mà cũng viết ra được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đương nhiên rồi!”

Cao Mỗ Mỗ uống một ngụm trà, đắc ý chờ mong xem Tống

Thư Hàng đọc phần tiếp theo thì sẽ có biểu cảm gì.

Tống Thư Hàng đọc tiếp.

Câu chuyện phát triển.

Nhân vật chính là đệ tử của một môn phái tầm trung trong thế lực tu chân. Theo yêu cầu của Tống Thư Hàng, nhân vật chính đẹp trai lai láng, khí chất siêu quần.

"Hay ghê hay ghê."

Tống Thư Hàng gật đầu, Bạch Tôn Giả chắc chắn sẽ hài lòng với nhân vật này lắm cho xem.

Thế nhưng khi đọc tiếp nữa thì sắc mặt của Tống Thư Hàng trở nên rất kì quái.

Cảnh đầu tiên khi tình tiết phim chính thức mở màn bắt đầu bằng một cuộc luận võ trong môn phái.

Cuộc luận võ diễn ra giữa nhân vật chính và một sư huynh tên là Cao Thăng.

Sau đó… nhân vật chính đẹp trai lai láng bị sư huynh Cao Thăng này treo lên đánh.

Đấu đao pháp, đấu kiếm pháp, đấu quyền pháp, đấu chân đấu tay đủ thứ… mà nhân vật chính vẫn không thể thắng nổi Cao Thăng sư huynh.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên hình ảnh Bạch tiền bối đẹp tựa tiên nhân bị tên sư huynh Cao Thăng nào đó treo lên đánh.

Tống Thư Hàng day day huyệt Thái Dương. Tinh thần lực phát tác khiến cho mi tâm của hắn đau như búa bổ, thế nhưng loại đau đớn này vẫn hoàn toàn không sánh nổi cảm giác thốn tận rốn khi xem kịch bản.

"Cao Mỗ Mỗ, hỏi mày cái này được không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Cứ việc hỏi đi."

Cao Mỗ Mỗ đắc ý vắt chân chữ ngũ lên rung đùi.

Tống Thư Hàng hói:

"Sư huynh tên Cao Thăng này là ai sắm vai đấy?"

"Mày biết rồi mà còn hỏi, đương nhiên là Cao Mỗ Mỗ đẹp trai rạng ngời tao đây rồi."

Cao Mỗ Mỗ khoái chí đáp.

Vừa nói xong, Cao Mỗ Mỗ phát hiện ra ánh mắt của Tống Thư Hàng thay đổi.

Ánh mắt mà Tống Thư Hàng nhìn hắn ngập tràn vẻ thương hại pha lẫn chút từ bi mơ hồ.

Thậm chí, không biết có phải do ảo giác hay không mà Cao Mỗ Mỗ lại nhìn thấy quanh người Tống Thư Hàng tỏa ánh hào quang vàng chói, giống như Phật Đà đại từ đại bi, thương xót chúng sinh tỏa ra kim quang công đức ngời ngời.

“Đừng có nhìn tao như thế, tao nói mày nghe, mày không đồng ý thì tao vẫn nhét nhân vật này vào. Nếu không tao không viết kịch bản cho mày nữa đâu!”

Cao Mỗ Mỗ nói đầy cương quyết.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Yên tâm đi, tao không phản đối nhân vật này đâu. Thật đấy, tao không phản đối mà.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng còn vươn tay vỗ vai Cao Mỗ Mỗ rồi thở dài.

Sau đó hắn truyền âm nhập mật nói với Ngư Kiều Kiều:

“Kiều Kiều, mộ địa ở đáy biển bán bao nhiêu tiền? Ta nghĩ phải mua cho bạn tốt của mình một cái thôi.”

Ngư Kiều Kiều ngu mặt ra:

“?”

“Bởi vì nhân vật chính trong kịch bản này chính là Bạch Tôn Giả đó!”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Ngư Kiều Kiều ngộ ra chân lý!

“Hai người mắt qua mày lại cái gì đấy?”

Cao Mỗ Mỗ nói:

“Có vụ gì thì nói mau ra!”

“Không có gì, không có gì đâu. Chúng ta xem kịch bản tiếp thôi”

Tống Thư Hàng cười ha hả.

Đương nhiên là hắn cũng chỉ nói chơi thế thôi. Bạch tiền bối không nhỏ mọn như thế. Chắc chắn là Bạch tiền bối chấp nhận được tình tiết kiểu này, bởi vì chỉ là diễn kịch thôi mà.

…

…

Tống Thư Hàng tiếp tục đọc kịch bản của Cao Mỗ Mỗ.

Tiếp theo, Cao Thăng sư huynh không ngừng khiêu khích nhân vật chính tỷ thí mười tám loại vũ khí đao thương côn bổng. Sao cứ thấy cảnh này quen quen thế này?

Đột nhiên, Tống Thư Hàng nhớ lại một cảnh tượng.

“Tiểu Bạch, ban nãy ngươi chạy đi đâu đấy? Ta cứ tưởng là ngươi đi lạc rồi.”

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện quyền/ đao/ kiếm/ côn/ thương nhé?”

“Tiểu Bạch, hãy xem quyền/ đao/ kiếm/ côn/ thương đây!”

“Tiểu Bạch, tiếp chiêu!”

“Nào nào, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi. Mai ta lại tìm ngươi chơi nhé!”

Nhạc nền là một tràng tiếng nhạc ngựa...

Đờ phắc!

Sa mạc mênh mông và thiếu niên áo xanh!

Nghĩ đến đây thì Tống Thư Hàng nhìn Cao Mỗ Mỗ với ánh mắt cực kì quỷ dị, hình như bạn thân nhà mình vô tình nghịch dại rồi!

Phải dùng kịch bản này thật đấy hả?

Nếu mà dùng thì không chỉ có Cao Mỗ Mỗ gặp xui xẻo đâu!

Nếu đưa kịch bản này cho Bạch tiền bối… có khi nào Bạch tiền bối nghĩ mình mượn kịch bản để âm thầm xóc xiểm gì không?

Đến lúc đó đứa vô tình tìm chết là Cao Mỗ Mỗ, nhưng thằng gánh nhọ là hắn đây này!

“Thôi, cứ để đoạn này lại xem đoạn sau nói gì rồi tính tiếp.”

Tống Thư Hàng day day huyệt Thái Dương rồi hít sâu một hơi và đọc tiếp:

Trong câu chuyện, sau khi nhân vật chính bị Cao Thăng sư huynh nhét hành đủ kiểu thì có một sư tỷ xinh đẹp xuất hiện, bôi thuốc cho hắn, trị thương cho hắn.

Tình tiết này không tồi, sư tỷ vừa lên sàn đã hiện lên với dáng vẻ của một ngự tỷ dịu dàng, tuyệt lắm.

Nhưng ngay sau đó thì diễn biến lại đánh lái!

Tự nhiên sư tỷ sắp kết hôn rồi, mà tân lang lại còn không phải là nhân vật chính!

May mà sư tỷ hẹn với nhân vật chính là: "Nếu ngươi đến tìm ta vào ngày đại hôn thì chỉ cần ngươi tới, ta sẽ bất chấp tất cả mà bái đường với ngươi."

Theo motip thông thường thì hẳn là sau đó nhân vật chính sẽ bộc phát sức mạnh, đại náo hôn lễ của sư tỷ rồi bái đường thành thân với sư tỷ đúng không?

Nhưng mà Cao Mỗ Mỗ ra bài không theo lối thường!

Trên đường chạy tới hôn lễ của sư tỷ, nhân vật chính bị thế lực thần bí đối địch đánh lén, hôn mê mấy ngày liền, bỏ lỡ lễ thành thân của sư tỷ luôn.

Khi hắn tỉnh lại thì sư tỷ đã trở thành đạo lữ song tu của người khác rồi…

Sau đó Cao Mỗ Mỗ miêu tả nỗi đau của nhân vật chính khi mất đi sư tỷ của mình, hắn hối hận đến cào tim rách phổi, hắn bi thương như thác núi Lư chảy ngược đến trời.

Tìm chết thế này thật sự ổn chứ?

Tống Thư Hàng lại ngẩng lên nhìn Cao Mỗ Mỗ.

"Đoạn này là sáng kiến của Thiên Nhai Tử đạo trưởng đấy, tuyệt lắm đúng không?"

Cao Mỗ Mỗ cười phớ lớ rồi chỉ vào một góc kịch bản, chỗ đó còn đánh dấu "tư liệu do Thiên Nhai Tử đạo trưởng cung cấp".

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình lại nhức bưng bưng.

Quả nhiên để cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng vào biệt thự này là một sai lầm lớn mà!

Đáng chết! Đến lúc đó nếu Bạch Tôn Giả có ý kiến gì với đoạn kịch bản này thì hắn nhất định phải bán Thiên Nhai Tử đạo trưởng mới được! Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn tiếp tục đọc.

Nhân vật chính mất đi sư tỷ thì uống rượu tiêu sầu một thời gian, sau đó… hắn gặp nữ chính thứ hai.

Đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp, có sở thích là đọc sách. Cô thích ngồi trong tiệm sách đọc sách với nhân vật chính, thích vùi mình trong sách, thích ngắm tịch dương với nhân vật chính và thích ăn chân gà.

Nữ chính thứ hai này được Cao Mỗ Mỗ chiếu nguyên xi đam mê của Tống Thư Hàng mà viết ra!

Chương 619: Tối nay, thần công của ta đại thành rồi!

Đặc điểm của nhân vật của nữ chính thứ hai được Cao Mỗ Mỗ viết theo y hệt đam mê của Tống Thư Hàng.

Thích gì viết nấy!

Cho nên Tống Thư Hàng thích mê nhân vật nữ mới xuất hiện này luôn và ngay.

Chính là cảm giác này, chính là hương vị này! Cô gái này rất tuyệt, rất phù hợp với tam quan của hắn!

Thư Hàng đang muốn khen Cao Mỗ Mỗ một câu, nhưng khi nghĩ đến cô sư tỷ đi lấy chồng làm người ta cảm thấy như nuốt phải gai kia, hắn lại nén câu khen ngợi ấy xuống.

Xem tình tiết diễn biến thế nào đã rồi tính sau.

Tống Thư Hàng hiểu ra kịch bản này chứa đựng ác ý mãnh liệt của Cao Mỗ Mỗ. Trong lúc chưa thấy được kết cục thì hắn không dám hạ bất cứ quyết định nào một cách dễ dàng.

Sau đó… đọc thêm một tí thì cô nữ chính thứ hai rất hợp khẩu vị của Tống Thư Hàng đột nhiên… sắp thăng thiên rồi!

Đậu má, sắp thăng thiên, thế mà nữ chính lại muốn bỏ nam chính để thăng thiên một mình?

Bởi vì nữ chính thứ hai này là một hồn ma!

Thiện Nữ U Hồn!

Nữ chính mới xuất hiện vốn ôm một bụng bất mãn đối với thế giới này, thế nhưng vì nam chính mà những bất mãn kia cũng tiêu tán, cuối cùng buông bỏ hết thảy mà siêu thoát.

Thế nhưng lúc này thì vấn đề xuất hiện.

Nếu cô muốn thăng thiên thuận lợi thì phải cướp được tro cốt về từ tay kẻ thù. Mà không cần nói cũng biết kẻ thù chính là thế lực thần bí đối địch kia.

Đọc đến đây… Tống Thư Hàng đau gan quá.

“Cao Mỗ Mỗ, mày cố ý phỏng?” Tống Thư Hàng thốt lên.

Cái hiện thực “đang có cảm tình với nhau, phát triển tình cảm theo chiều hướng người yêu người đương thì ta đột nhiên phát hiện ra đối tượng của mình là một hồn ma” thực sự quá tàn khốc.

Cao Mỗ Mỗ nhất định muốn bắt hắn trải nghiệm sự tàn khốc này trong một bộ phim ảo sao?

Lộn cái bàn!

“Há há há há, sao nào? Kịch bản này hay tuyệt cú mèo đúng không?” Cao Mỗ Mỗ cười hả hê.

Khi Tống Thư Hàng thấy cái mặt cười nham nhở của thằng bạn thân thì tim cũng nhoi nhói.

Hắn đang suy xét không biết có nên tẩy não Cao Mỗ Mỗ để sửa kịch bản hay không đây, bức bối quá.

“Chậc chậc, vì thời gian có hạn nên tạm thời tao viết đoạn mở đầu đến đây cái đã. Sau đó các nhân vật khác sẽ nối nhau lên sàn, rồi triển khai các cảnh đánh nhau hoành tráng, vụ này tao thạo lắm.” Cao Mỗ Mỗ nói: “À đúng rồi, còn cảnh giới của người tu tiên nữa, mày thấy kiểu kim loại hay hơn hay kiểu đánh số hay hơn?”

“Kiểu kim loại? Kiểu đánh số?” Tống Thư Hàng ngu mặt.

“Thì kiểu Thanh Đồng, Bạch Ngân, hay là đổi thành cấp 1 cấp 2 cấp 3, nhất phẩm nhị phẩm tam phẩm?” Cao Mỗ Mỗ nói.

“Quyết định dùng kiểu kim loại đi, kiểu đó nghe ngầu!” Tống Thư Hàng đáp chắc nịch. Kiểu đặt tên theo kim loại đó làm hắn nhớ tới một trò chơi hồi cấp hai. Năm đó kĩ thuật của hắn siêu nát, thường xuyên hại đồng đội chết lên chết xuống, thế nhưng điều đó vẫn chẳng ngăn nổi tình yêu bỏng cháy của hắn dành cho trò chơi nọ. Đó là một hồi ức tốt đẹp vô cùng.

Cho nên vừa nghe Cao Mỗ Mỗ nói xong thì hắn chọn kiểu kim loại ngay.

“Không hổ là bạn thân tao, cách nghĩ giống tao lắm.” Cao Mỗ Mỗ nói. Sau đó hắn vung tuyệt bút, đánh dấu lựa chọn vào kiểu đặt tên theo kim loại cho hệ thống thăng cấp trong sổ tay.

Hôm qua Thiên Nhai Tử đạo trưởng khổ sở lải nhải nửa ngày trời, cuối cùng thành công dã tràng hết. À, cũng không tính là công dã tràng, ít nhất thì kinh nghiệm cuộc đời của đạo trưởng cũng đã trở thành một phần trong kịch bản của Cao Mỗ Mỗ, thế là đáng mừng lắm rồi.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới dằn được mong muốn xé tan bản thảo. Hắn hỏi:

“Cao Mỗ Mỗ, bao giờ thì mày viết xong được?”

“Khoảng một tháng là tao hoàn thiện kịch bản gốc.” Cao Mỗ Mỗ nghĩ ngợi một chút rồi nói. Chung quy nó chỉ là một truyện ngắn nên cũng không mất nhiều thời gian.

“Thế thì tốt.” Tống Thư Hàng nói.

Khoảng một tháng là đúng thời điểm hắn trở về từ “vũ trụ”. Đến lúc đó hắn có thể liên hệ với các tiền bối trong nhóm để bắt đầu công tác chuẩn bị quay phim rồi.

“Nhưng mà tao chưa viết kịch bản phim bao giờ, muốn chuyển thể truyện thành kịch bản chắc phải cải biên một tí nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Ngư Kiều Kiều mỉm cười:

“Không thành vấn đề. Ta có thể liên hệ với biên kịch phim chuyên nghiệp, bảo hắn phối hợp với ngươi để chuyển thể kịch bản, bảo đảm cải biên xong mà vẫn giữ nguyên câu chuyện gốc.”

“Được thế thì còn gì bằng!” Cao Mỗ Mỗ nói. Thế thì cậu ta còn có thể học tập với biên kịch chuyên nghiệp một chút xem cách chuyển thể kịch bản phim ra làm sao.

“Nhưng mà Cao tiên sinh này, ta muốn hỏi một câu.” Ngư Kiều Kiều chỉ vào kịch bản rồi hỏi rất đỗi dịu dàng: “Đây là một câu chuyện thú vị và vui vẻ sao?”

Sở dĩ cô nghĩ trăm phương ngàn kế túm Cao Mỗ Mỗ đến đây chính là để hắn viết một câu chuyện thú vị và vui vẻ.

Thế nhưng phần mở đầu của Cao Mỗ Mỗ bị sao vậy chứ? Chẳng thấy vui vẻ tí nào! Còn hơi u buồn nữa là khác.

“Yên tâm đi, Kiều Kiều tiểu thư.” Cao Mỗ Mỗ cam đoan: “Đây chắc chắn sẽ là một câu chuyện thú vị.”

Đúng vậy, thú vị lắm lắm luôn, còn vui hay không vui thì hắn không cam đoan nhé.

Ngư Kiều Kiều nghe Cao Mỗ Mỗ cam đoan xong thì gật đầu.

Cũng đúng, câu chuyện chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà.

Ngư Kiều Kiều vui vẻ nói:

“Vậy đi, tối nay chúng ta lại uống rượu chúc mừng, chúc mừng Cao tiên sinh viết xong phần đầu kịch bản!”

Thử xem Cao Mỗ Mỗ lại quá chén thì có thể bung thêm năm vạn chữ nữa hay không ~

Vừa nghe đến rượu thì mặt mũi Cao Mỗ Mỗ trắng bệch ra.

Tống Thư Hàng thấy đầu mình cũng nhưng nhức.

Vừa mới tỉnh xong mà giờ lại uống à?

....

Đêm đó Tống Thư Hàng lại say khướt.

Chủ nhà Ngư Kiều Kiều nhiệt tình đề nghị tối đó lại uống một bữa mừng Cao Mỗ Mỗ viết xong dạo đầu.

Chẳng có cách nào mà từ chối lý do chúc mừng này cả.

Hơn nữa Ngư Kiều Kiều lại còn nhiệt tình quá đỗi.

Thế là đêm đó Tống Thư Hàng, mấy người bạn cùng phòng và cả cô bạn gái Nha Y của Cao Mỗ Mỗ đều uống say túy lúy, sau đó được nha hoàn đưa về phòng mình.

Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y của hắn ôm nhau ngủ quá nhanh, không thể bung lụa năm vạn chữ như Ngư Kiều Kiều mong muốn.

Ngư Kiều Kiều đắng hết cả lòng.

…

…

Rạng sáng thứ sáu, ngày 9 tháng 8

Tống Thư Hàng mơ màng tỉnh lại.

Đau đầu quá…

Đêm qua hắn khống chế lượng rượu nên chỉ say thôi chứ không say chết như hôm trước. Thế nhưng bây giờ tinh thần lực của hắn quá cường đại, cứ một lúc lại chấn động trong đầu hắn như búa gõ.

Một lúc lại ong ong, một lúc lại ong ong, làm Tống Thư Hàng bị nện tỉnh luôn.

Hơn nữa vì đau quá nên Tống Thư Hàng không ngủ được. Hắn mất ngủ.

Tống Thư Hàng day day mắt rồi cười chua xót.

Đậu má, căn bản là không muốn cho hắn nghỉ ngơi mà!

Đau đớn do tinh thần lực tăng vọt đã không thuộc phạm trù "có thể bỏ qua" được nữa.

Trước khi tăng cường thể chất lên mức tương xứng hoặc tìm ra cách giải quyết, thì nghe chừng hắn còn phải mất ngủ một thời gian dài.

Thực lực tu vi của Tống Thư Hàng bây giờ vẫn chưa đạt tới trình độ có thể không ngủ cả tháng trời. Không ngủ tối đa bảy tám hôm là trạng thái của hắn sẽ bị ảnh hưởng.

Tống Thư Hàng thở dài rồi bò dậy khỏi giường, mở cửa ban công, đi ra ngoài.

Khu Giang Nam vào thời điểm nửa đêm về sáng vẫn sáng trưng đèn đuốc.

Những quán ăn đêm bán đồ nướng và hải sản ven đường đang rất đông vui.

"Đẹp quá." Tống Thư Hàng bất giác cảm thán một tiếng.

…

…

Ngắm cảnh đêm một lúc, Tống Thư Hàng về phòng, lấy hộp đựng linh thú tinh ra.

Nếu không ngủ được thì tu luyện thôi!

Hắn cảm thấy linh thú tinh mình thôn phệ vào cơ thể ngày hôm qua đã được hấp thu triệt để và ôn dưỡng hoàn tất, có thể thôn phệ tiếp được rồi.

Hơn nữa ngày hôm qua hắn đột phá nhiều tiểu cảnh giới một lúc như thế, chắc là hôm nay có thể thôn phệ được nhiều linh thú tinh hơn một chút nhỉ?

Hắn lấy năm viên linh thú tinh ra trước, lần này là năm loại "sư tử, hổ, báo, sói, cáo".

Kình Thôn thuật vận chuyển, linh thú tinh loại sư tử được Tống Thư Hàng nuốt vào bụng, tiêu hóa và hấp thu tinh hoa.

Bên cạnh hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí trong bản nguyên đan điền có thêm một ảo ảnh sư tử, tiến gần hơn một bước đến độ hoàn mỹ.

Sau đó linh lực trong linh thú tinh được chuyển hóa thành chân khí và đổ vào đan điền của Tống Thư Hàng.

Đặc biệt là từ đan điền thứ tư Long Khu đan điền tới đan điền thứ bảy Long Thủ đan điền đều được năng lượng phẩm chất cao chiếm cứ, căng tràn, không dung nạp được thêm chân khí nữa.

Sau khi trợ giúp Tống Thư Hàng đột phá cảnh giới thì luồng năng lượng phẩm chất cao ấy vẫn chiếm cứ đan điền của hắn. Nó vô cùng cường đại, sau khi tiến vào đan điền của Tống Thư Hàng, tuy rằng cũng được ôn dưỡng dần dần để chuyển thành chân khí của hắn, thế nhưng quá trình này thực sự rất chậm.

Nếu không có ngoại lực giúp đỡ, thì thời gian Tống Thư Hàng tự chuyển hóa được nó phải tính bằng đơn vị năm.

Vì tiền đề này, cho nên linh lực trong linh thú tinh mà Tống Thư Hàng thôn phệ hóa thành chân khí, rồi còn chưa ôn dưỡng xong, thì đã bị năng lượng phẩm chất cao trong đan điền thứ bảy Long Thủ đan điền cưỡng chế đẩy vào bình cảnh.

Thế nhưng năng lượng của một viên linh thú tinh thì làm sao có thể phá tan được bình cảnh?

Cho nên chỉ trong nháy mắt, linh lực của linh thú tinh loại sư tử mà Tống Thư Hàng thôn phệ và hấp thu đã tiêu hao đến mức chẳng còn bao nhiêu.

Vụ này lãng phí quá đi mất!

Khác gì lãng phí linh khí trong linh thạch đâu!

Thế nhưng hai mắt của Tống Thư Hàng lại sáng ngời lên. Tuy chân khí sau khi thôn phệ linh thú tinh còn chưa được ôn dưỡng xong đã bị tiêu hao vô nghĩa, nhưng trong khí hải đan điền của hắn, bên cạnh hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí đã có một ảo ảnh sư tử xuất hiện.

Thế này… chẳng phải nghĩa là Tống Thư Hàng có thể nuốt một lúc ba mươi ba loại linh thú tinh mà không sợ chân khí trong cơ thể tăng vọt hay sao?

Tuy làm vậy rất lãng phí linh thú tinh, thế nhưng lại có thể tiết kiệm cho Tống Thư Hàng thời gian mấy ngày, giúp hình thành "ngụy tiên thiên chân khí" sớm hơn một chút.

"Dù không có lãi, thế nhưng đối với mình bây giờ thì đây đã là lựa chọn tốt nhất rồi. Cứ thử xem đi!" Tống Thư Hàng lại thử thôn phệ thêm linh thú tinh loại hổ.

Bản nguyên đan điền có thêm ảo ảnh của hổ hệt như lần trước.

Chân khí hấp thu được qua việc thôn phệ còn chưa ôn dưỡng xong đã bị đưa vào cửa ải giữa đan điền thứ bảy và đan điền thứ tám và tiêu hao hết.

"Có hy vọng! Nếu cứ duy trì thế này thì hôm nay mình sẽ nuốt trọn ba mươi ba linh thú tinh, ngưng tụ ra đạo "ngụy tiên thiên chân khí" kia!" Tống Thư Hàng vui vẻ trong lòng.

…

…

Thư Hàng thôn phệ hết viên linh thú tinh này đến viên linh thú tinh khác.

Báo, sói, cáo, điêu, gấu, voi, vượn, gà, hạc, nhạn, ưng, rắn, rùa, tê tê, thỏ, chuột, cá voi, cá heo, cua, tôm, cá mực.

Cộng thêm cá mập, dê, ngựa, lừa, lạc đà, trâu, hươu, heo, chó, mèo, sư tử, hổ, vừa đủ ba mươi ba linh thú tinh!

Sau khi thôn phệ xong viên linh thú tinh cuối cùng, bên cạnh đạo hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí trong đan điền của Tống Thư Hàng đã có ba mươi ba ảo ảnh linh thú chuyển động quay vòng nhanh chóng.

Sau khi chuyển động đủ ba mươi ba vòng, những ảo ảnh ấy bắt đầu dung hợp với nhau.

Tống Thư Hàng luyện Cự Kình thiên trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, cho nên ba mươi ba ảo ảnh dùng "cự kình" làm hình thái cơ sở để dung hợp lại.

Mỗi khi một ảo ảnh thú dung hợp đều sẽ làm thay đổi một bộ phận trong ảo ảnh cự kình.

Cứ hai đến ba giây lại có một ảo ảnh thần thú được dung nhập xong.

Hai phút sau, ảo ảnh cự kình dung hòa ba mươi ba loài thú đã biến thành một quái vật đáng sợ.

Nó có đủ hết đặc thù của ba mươi ba loài thú với bốn chân thú tráng kiện, bờm sư tử, vảy cứng, sừng nhọn, xúc tu mực, cánh chim…

Sau khi con thú lớn dữ tợn này thành hình, nó đi xung quanh đạo hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí, sau đó há miệng nuốt đạo hình thái ban đầu của tiên thiên chân khí ấy vào bụng.

Đây đúng là bước cuối cùng của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Con thú khổng lồ này sẽ biến thành tiên thiên chân khí viên mãn của hắn!

Có được tam thập tam thú tiên thiên chân khí, thì tốc độ tu luyện của Tống Thư Hàng sau khi tấn chức tam phẩm sẽ không thua gì các thiên tài tu luyện từ thuở nhỏ!

Đây chính là công pháp thích hợp nhất với Tống Thư Hàng trong thời gian trước mắt mà Bạch Tôn Giả đã nói.

…

…

Thế nhưng, công năng của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, công pháp trấn phái của Thú Thần bộ truyền thừa từ Thiên Đình cũ làm sao có thể đơn giản như thế?

Năm đó Tam Thập Tam Thần Thú Thần Tông cũng là môn phái lớn nổi danh trong thiên hạ. Đệ tử mà bọn họ thu nhận chẳng lẽ không tu luyện từ nhỏ hay sao? Chẳng lẽ chúng nhất định cứ phải bỏ qua thời kì tu luyện hoàng kim, để rồi vất vả tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công để bổ khuyết thiếu hụt của mình à?

Đương nhiên không phải như thế!

Khi Tống Thư Hàng ngưng tụ thành công tiên thiên chân khí thì lấy tam thập tam thú tiên thiên chân khí làm trung tâm, khí tức tiên thiên chân khí bắt đầu khuếch tán!

Nó bắt đầu thay đổi chân khí toàn thân của Tống Thư Hàng chẳng khác gì đổ thuốc nhuộm vào một vại nước trong.

Tốc độ thay đổi nhanh khủng khiếp.

Chỉ trong thời gian vài hơi thở, toàn bộ chân khí trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng đã được chuyển hóa thành tam thập tam thú tiên thiên chân khí.

Ngay sau đó, sự chuyển hóa này lan vào các đan điền còn lại của hắn.

Cuối cùng thần công cũng đại thành!

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi kích động. Khi Bạch Tôn Giả ra khỏi di tích mà thấy hắn thế này thì chắc chắn là sẽ ngạc nhiên lắm nhỉ?

Ngay cả chính hắn cũng không thể tin được, chỉ trong thời gian ngắn như thế mà mình lại có thể có được ba mươi ba linh thú tinh hoàn chỉnh, và ngưng tụ được thiên tiên chân khí thế này.

Sau đó… hắn phát hiện ra, khi chân khí trong người được chuyển hóa hết thành tam thập tam thú tiên thiên chân khí, thì bình cảnh đan điền thứ tám của hắn - Long Giác đan điền cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa. Nó sụp đổ!

Chương 620: Thiên kiếp biết binh pháp, hỏi ngươi có sợ không?

Vì bị luồng năng lượng phẩm chất cao mà đại năng chiếm đoạt linh quỷ truyền sang trùng kích, cho nên bình cảnh đan điền thứ tám của Tống Thư Hàng vốn đã ở trong tình trạng lung lay chực đổ.

Vào giây phút tam thập tam thú tiên thiên chân khí hình thành trong cơ thể Tống Thư Hàng, cuối cùng bình cảnh không chống đỡ được nữa mà đi đời nhà ma.

Bắt đầu từ khí hải đan điền, tam thập tam thú tiên thiên chân khí khổng lồ trong thân thể Tống Thư Hàng bắt đầu bùng nổ dữ dội.

Tiên thiên chân khí hội tụ ở Long Vĩ đan điền, rồi chảy qua năm đan điền Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh. Mỗi khi chảy qua một đan điền, đạo tam thập tam thú tiên thiên chân khí kia lại mạnh thêm như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Đặc biệt là trong các đan điền phía sau có năng lượng phẩm chất cao do vị đại năng kia "truyền công" sang. Luồng năng lượng phẩm chất cao kia chẳng khác nào băng hàn vạn cổ từ từ hòa tan. Chân khí mà nó chuyển hóa ra cũng có phẩm chất cực cao.

Sau khi dung hợp phần chân khí này, tam thập tam thú tiên thiên chân khí tăng vọt điên cuồng cả về số lượng lẫn chất lượng.

Cuối cùng, luồng tam thập tam thú tiên thiên chân khí khổng lồ rót hết vào đan điền thứ tám - Long Giác đan điền.

Làm tràn đầy đan điền thứ tám chỉ trong nháy mắt!

Lấp đầy luôn!

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Thế mà một mạch lấp đầy luôn rồi.

Uy lực của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vượt xa trong tưởng tượng của hắn. Sau khi tu sĩ bình thường đả thông Long Giác đan điền thì cần có thêm một quá trình tích lũy chân khí. Bọn họ phải lấp đầy Long Giác đan điền rồi mới chuẩn bị độ kiếp.

Thế nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn không đi đường bình thường, hắn đốt cháy luôn giai đoạn tích lũy chân khí.

Chân khí tràn đầy đan điền thứ tám, thế mà tam thập tam thú tiên thiên chân khí trong bản nguyên đan điền và bảy đan điền còn lại vẫn không ngừng sinh sôi cuồn cuộn.

Tiên thiên chân khí từ tám đan điền sinh ra đều đổ vào Long Giác đan điền.

Cuối cùng, toàn bộ chân khí từ Long Giác đan điền bắn ra, tỏa vào trong trời đất.

Chỉ trong nháy mắt, linh khí quanh người Tống Thư Hàng trở nên vô cùng đậm đặc. Mấy bồn hoa trong phòng tắm mình trong linh lực mà lớn nhanh như thổi.

Thời gian mới qua vài hơi thở, chúng đã nở hoa.

Nếu sau này Tống Thư Hàng hết tiền thì mở tiệm bán hoa chắc sẽ lãi to lắm.

…

…

Tống Thư Hàng ngừng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, thế nhưng chân khí trong cơ thể hắn vẫn liên tục phun trào.

Trong mơ hồ, hắn cảm giác thấy một lực lượng thần bí trong thiên địa đang bị chân khí phun trào trong cơ thể mình thu hút tới.

Tống Thư Hàng biến sắc.

Lực lượng thần bí bị thu hút đến chính là thiên kiếp!

Thiên kiếp làm cho tu sĩ vừa yêu lại vừa hận. Yêu ở chỗ chỉ cần độ kiếp thành công thì cảnh giới và thực lực sẽ tăng lên một bậc. Hận ở chỗ từ xưa đến nay đã có không biết bao nhiêu tu sĩ chết vì thiên kiếp rồi!

Nếu chân khí của Tống Thư Hàng cứ phun trào thế này thì thiên kiếp sẽ thành hình, sau đó giáng xuống đầu hắn!

“Đừng màààààààà!!!” Tống Thư Hàng chỉ hận không thể thò tay ra mà chặn kín Long Giác đan điền của mình lại thôi.

Thế nhưng chuyện này là không khả thi… bây giờ hắn đã tiến vào hình thức độ kiếp rồi. Cho dù không tu luyện nữa thì cơ thể vẫn sẽ sinh ra chân khí cuồn cuộn không ngừng, chân khí vẫn sẽ phun trào từ Long Giác đan điền ra.

Thiên kiếp đã không thể ngăn cản được nữa.

…

…

Tống Thư Hàng chưa độ kiếp bao giờ, thế nhưng hôm qua Ngư Kiều Kiều nói là thiên kiếp nhị phẩm chủ yếu chỉ có lôi kiếp là chính, ít khi gia tăng thêm các thuộc tính linh tinh khác như “thiên kiếp chi hỏa” gì đó.

Dựa theo độ nhọ của tu sĩ mà thiên kiếp nhị phẩm chia làm năm đến mười đợt. Đợt sau có cường độ mạnh và diện tich rộng hơn đợt trước.

Nếu may mắn thì tu sĩ có thể thăng lên Chiến Vương tam phẩm chỉ sau năm đợt thiên kiếp. Nếu số nhọ thì phải chịu cả mười đợt mới xong.

Năm đợt và mười đợt là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Tóm lại, đến cả thiên kiếp cũng chọn mặt giáng đòn. Đúng là tuyệt vọng với cái thế giới chỉ nhìn mặt và vận may này mà!

…

…

Nếu lôi kiếp sắp đến thì đương nhiên Tống Thư Hàng không thể độ kiếp ở trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều được.Hắn lập tức phi xuống khỏi giường rồi mở cửa sổ ra và nhảy từ tầng hai xuống.

Sau đó Tống Thư Hàng vận chuyển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, lao vọt về phía ngoại ô trấn Hồng Hà của khu Giang Nam.

Đám Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba vẫn còn đang ở trong biệt thự, lỡ như thiên kiếp lan đến chỗ họ thì biết làm sao? Bọn họ là người thường, bị thiên kiếp đánh thì chắc chắn sẽ hóa thành tro bụi.

Khi Tống Thư Hàng phóng ra khỏi biệt thự thì Ngư Kiều Kiều cũng xông ra từ trong phòng và theo sát sau lưng hắn. Cô đang ngà ngà say thì bị khí tức của thiên kiếp làm cho choàng tỉnh.

“Thư Hàng, ngươi lại bị truyền công à?” Ngư Kiều Kiều hỏi đầy lo lắng.

Hôm nay trước khi đi ngủ Tống Thư Hàng vẫn ở cảnh giới đan điền thứ bảy của nhị phẩm, sao đến nửa đêm tự nhiên lại đột phá đến tận đan điền thứ tám và bắt đầu độ kiếp thế này?

Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng Ngư Kiều Kiều thì trong lòng trấn định hơn nhiều. Hắn méo mặt đáp:

“Hôm nay thì không phải bị truyền công… mà là ta tự đâm đầu vào chỗ chết.”

“Ngươi đã làm cái gì thế hả?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Hôm nay ta ăn một lúc hết linh thú tinh của ba mươi ba loại thú, thăng cấp đạo thiên tiên chân khí trong cơ thể thành tam thập tam thú tiên thiên chân khí hoàn mỹ. Không lâu sau khi thần công đại thành thì đan điền thứ tám của ta bị đột phá. Chân khí của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cực kỳ trâu bò, nó lấp đầy đan điền thứ tám của ta rồi gọi thiên kiếp tới luôn.” Tống Thư Hàng đổ lệ chứa chan.

Ngư Kiều Kiều:

“…”

NO làm thì NO chết, tại sao Tống Thư Hàng không hiểu đạo lý này vậy hả?

“Bây giờ chân khí trong cơ thể ta hoàn toàn không dừng được. Ta cảm giác thấy thiên kiếp sắp hạ xuống đến nơi rồi.” Tống Thư Hàng vội la lên: “Kiều Kiều, cô có biết gần đây có chỗ nào để độ kiếp mà không bị người khác quấy rầy không?”

“Để ta đưa ngươi đi, ngươi cố điều chỉnh trạng thái của mình đi.” Cả người Ngư Kiều Kiều nhoáng lên một cái, dừng ngay sau lưng Tống Thư Hàng. Sau đó một pháp bảo phi hành xuất hiện dưới chân Ngư Kiều Kiều rồi đưa cô phóng vụt lên cao.

…

…

Ba phút sau, Ngư Kiều Kiều đưa Tống Thư Hàng đến một sơn cốc ngoại ô trấn Hồng Hà ở khu Giang Nam.

Bình thường thì tu sĩ phải chọn lựa nơi độ kiếp của mình rất kĩ càng.

Ví dụ như trong thiên kiếp mà có hỏa kiếp thì phải chọn nơi hơi nước dồi dào; trong thiên kiếp có thủy kiếp thì phải chọn sa mạc hoặc một nơi tương tự thế.

Thế nhưng bây giờ Tống Thư Hàng căn bản không kịp chọn. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng chọn một nơi hẻo lánh ở xa trấn nhỏ và không có bóng người mà thôi.

Ngư Kiều Kiều hỏi:

“Đủ đan dược không?”

“Đủ rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Lần trước trong đống quà mà các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 tặng hắn có cả đan dược. Hắn cơ hồ chưa hề dùng đến nên vẫn còn rất nhiều.

Ngư Kiều Kiều lại hỏi:

“Pháp bảo thì sao? Ngươi có pháp bảo gì thì lấy ra đeo hết lên đi.”

Tống Thư Hàng lập tức lấy áo cà sa ngọc bích trong túi thu nhỏ một tấc ra mặc lên người, sau đó rút cả bảo đao Bá Toái ra cầm trong tay.

Nhẫn đồng cổ và bùa hộ mệnh Thanh Phong Gia Tốc đều ở trong trạng thái sẵn sàng khởi động.

Sau đó hắn đeo thêm cả sợi xích vàng. Sợi xích vàng này có thể giúp hắn vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công càng thêm thông thuận. Lúc độ kiếp thì không được phép bỏ qua bất cứ một vật tăng thêm sức mạnh dù là nhỏ nhất nào.

Cuối cùng hắn lấy một viên Hỏa Sơn đan ngậm vào miệng. Đây là đan dược khôi phục một lượng lớn chân khí trong thời gian ngắn. Nếu khi độ kiếp mà không đủ chân khí thì nuốt ực một cái là xong.

Làm xong tất cả những việc này, Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, chân khí trên người không ngừng phun trào.

“Ngươi cứ thế thôi hả? Không có pháp bảo loại phòng ngự nào à?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng cười khổ lắc đầu. Trừ chiếc áo cà sa ngọc bích trên người ra, hắn không còn bất cứ trang bị phòng ngự nào khác cả.

Bởi vì hắn không ngờ mình sẽ độ kiếp đột ngột như thế, hắn chẳng hề phòng bị chút nào.

Thậm chí hắn còn chưa kịp hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 xem khi tu sĩ nhân loại độ kiếp thì cần chú ý gì nữa.

“Ngươi từ từ vài hôm rồi hẵng độ kiếp được không? Ta lo muốn chết.” Ngư Kiều Kiều sốt ruột sốt gan.

Ngư Kiều Kiều nhớ khi cô độ kiếp thì phụ thân Giao Bá Chân Quân đã cho cô cả chục loại pháp bảo phòng ngự, còn giúp cô bày trận pháp phòng ngự hết lớp này đến lớp khác ở một đảo nhỏ ngoài biển Đông. Những trận pháp ấy phải do Ngư Kiều Kiều tự tay vẽ ra, Giao Bá Chân Quân không thể vẽ thay cô được.

“Thiên kiếp” là việc rất riêng tư.

Nếu có người nhúng tay hỗ trợ thì uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên. Người hỗ trợ càng mạnh thì uy lực của thiên kiếp lại càng cường đại.

Vì nguyên nhân ấy, nên dù Ngư Kiều Kiều nắm giữ rất nhiều trận pháp phòng ngự nhưng lại không thể bố trí thay cho Tống Thư Hàng.

Mà trong thời gian cấp bách thế này, Tống Thư Hàng lại không tài nào học được cách bố trí các trận pháp phòng ngự ấy.

Chưa nói tới rất nhiều trận pháp phòng ngự trong số đó là bí kĩ gia truyền của Giao Bá Chân Quân, không truyền ra bên ngoài, chỉ riêng bản thân trận pháp đã là một môn học vấn phức tạp đề cập đến rất nhiều kiến thức lí luận căn bản, không phải cứ copy paste như trên máy tính là ra.

Tống Thư Hàng không thể học được cách bố trí trận pháp trong thời gian ngắn.

Quan trọng hơn là bây giờ Tống Thư Hàng hoàn toàn không có tài liệu để bày trận. Cho dù hắn học một biết mười, biết cách bày trận chỉ trong nháy mắt, mà không có tài liệu bày trận thì cũng chẳng bố trí ra được trận pháp độ kiếp nào hữu dụng.

…

…

Mắt thấy thiên kiếp ngày càng tới gần, Ngư Kiều Kiều thở dài nói:

“Thư Hàng, ngươi đừng chết nhé.”

“Ta cảm thấy… lần này ta sẽ chết thật mất.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, cười gượng gạo. Bởi vì hắn cảm giác được số đợt thiên kiếp của hắn có lẽ không ít chút nào.

Bởi vì hắn luyện thành Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nên toàn bộ chân khí trong cơ thể đều chuyển hóa thành một loại chân khí gần như tiên thiên chân khí.

Tiên thiên chân khí là chân khí của tu sĩ tứ phẩm. Chân khí của Tống Thư Hàng bây giờ tuy không phải là tiên thiên chân khí, thế nhưng phẩm chất thì đã gần bằng chân khí của tứ phẩm rồi.

Hơn nữa hắn lại còn có tinh thần lực cường đại hơn tu sĩ tam phẩm bình thường gấp mấy lần.

Hai thứ kết hợp với nhau đẩy thiên kiếp của Tống Thư Hàng lên một cấp độ đáng sợ.

Tống Thư Hàng cảm thấy thiên kiếp mà mình sắp gặp phải sẽ cực kì mạnh!

Không chừng sẽ đủ cả mười đợt ấy chứ.

Ngư Kiều Kiều cả giận nói:

“Phủi phui cái mồm, chỉ biết nói gở.”

“Ta cảm thấy thiên kiếp của ta ít nhất phải mười đợt.” Tống Thư Hàng thở dài. Lúc trước, từ khi ấn phím gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 thì hắn đã giác ngộ “dù phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng do thiên kiếp cũng không sợ”. Thế nhưng không ngờ là giác ngộ mới có mấy tháng mà đã sắp biến thành sự thật rồi.

Ngư Kiều Kiều:

“…”

Cô không biết phải an ủi Tống Thư Hàng thế nào nữa.

Mười đợt thiên kiếp mà Tống Thư Hàng lại chẳng chuẩn bị gì. Tình hình này đúng là 9,9% chết 0,1% sống mà.

Ngư Kiều Kiều chỉ còn biết im lặng cầu nguyện.

Đồng thời, cô cũng bắt đầu tích tụ lực lượng.

Nếu Thư Hàng độ kiếp thất bại thật, thì dù liều mạng cô cũng phải ra tay, thử xem có thể đánh tan thiên kiếp hay không!

…

8 phút sau.

Chân khí trên người Tống Thư Hàng phun trào càng thêm đậm đặc.

Cỏ cây trong sơn cốc được linh khí tắm tưới đều trở nên tốt tươi.

Ngay cả thân thể của Tống Thư Hàng cũng xảy ra biến hóa, thế nhưng biến hóa này quá nhỏ, cho nên Tống Thư Hàng chuẩn bị độ kiếp không thể tự phát hiện ra được.

Thể chất của hắn đang từ từ chuyển biến. Thể chất của hắn đang tăng cường, tuy chậm nhưng vững chắc.

Sau khi ăn tiên trân yến của Bạch Thu Tuyết, thể chất của Tống Thư Hàng đã đạt tới cảnh giới nhị phẩm đỉnh phong, đây cũng là nguyên nhân hắn dám ăn bậy linh thú tinh rồi lao đầu vào chỗ chết lúc rạng sáng.

Hôm qua Tống Thư Hàng đã thăng một lúc mấy tiểu cảnh giới liền.

Mỗi khi tăng một tiểu cảnh giới thì toàn bộ thuộc tính của hắn bao gồm tinh thần lực, chân khí, thể chất đều tăng lên một mức nhất định.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã quá cường đại rồi, nên so ra thì lượng tinh thần lực nhỏ bé tăng thêm khi thăng cấp không rõ ràng cho lắm.

Tương tự như thế, hắn nhận công lực của vị đại năng kia truyền qua hư không, cho một lượng lớn năng lượng phẩm chất cao tiến vào cơ thể, nên cũng không thấy được chân khí tự thân của mình cũng tăng lên một chút.

Chỉ có thể chất, thể chất của hắn vốn đã đạt tới đỉnh phong.

Hôm qua, trong quá trình nhận truyền công và đột phá từ đan điền thứ tư lên đan điền thứ bảy, thể chất của hắn vẫn tăng lên.

Bây giờ đan điền thứ tám đã đột phá, nhục thân của Tống Thư Hàng cũng phá tan bình cảnh mà tiến dần lên cấp độ của tu sĩ tam phẩm. Chuyển biến này tuy chậm rãi mà vô cùng vững chãi.

…

…

“Tới rồi!” Tống Thư Hàng nói khẽ và nắm chặt đao trong tay.

Mây đen dày đặc che kín bầu trời phía trên sơn cốc, phủ lấp cả trăng sao.

Sau đó, ánh chớp nhập nhằng lóe lên trong mây mù.

Đồng thời toàn bộ thiên kiếp đều bị lực lượng của thiên kiếp bao phủ. Lúc này, nếu có ai đó dùng ống nhòm nhìn về phía sơn cốc thì sẽ phát hiện ra nó bị sương mù bọc kín, không thể nhìn thấy gì cả.

Đây là hiệu ứng do thiên kiếp mang tới. Hiệu ứng này để đảm bảo hình ảnh tu sĩ độ kiếp không bị bất cứ ai nhìn thấy.

Cảnh tượng này cực kì giống khi Tống Thư Hàng đi thuê sách ở tiệm sách ngoài trường, rồi nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục độ kiếp vào mấy tháng trước. Đương nhiên là cảnh tượng khi đó còn hoành tráng hơn thế này nhiều.

Lúc đó Tô Thị A Thập Lục độ kiếp thất bại, nhưng có Tô Thị A Thất tiền bối cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, chiến lực vô song ở bên hộ pháp. Cuối cùng A Thất tiền bối đã đánh tan thiên kiếp rồi cứu A Thập Lục về.

Mà bên cạnh Tống Thư Hàng lúc này đây chỉ có mỗi Ngư Kiều Kiều. Ngư Kiều Kiều mới vừa tấn chức tứ phẩm không lâu… không biết cô có đánh tan được thiên kiếp nhị phẩm của hắn không?

Nói mới nhớ…Thiên Nhai Tử đạo trưởng cuồng truyền công vẫn ở trong biệt thự, đáng tiếc là không hiểu sao lại không tới đây cùng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đương nhiên là không thể đến cùng được. Đạo trưởng bây giờ tránh thiên kiếp còn không kịp nữa là chen vào cho thiên kiếp giáng xuống đầu.

Hắn mà tới đây, rồi thiên kiếp của Tống Thư Hàng kéo theo cả thiên kiếp của hắn, đến lúc đó thiên kiếp nhị phẩm cộng thêm thiên kiếp ngũ phẩm đánh xuống, cả Tống Thư Hàng và đạo trưởng đều tan thành tro bụi mất thôi.

…

…

Thiên kiếp thành hình, Ngư Kiều Kiều vội né cho xa để tránh bị lan tới.

Đùng đùng đùng!

Sét đánh giữa trời quang, một luồng lôi điện kim sắc rạch toạc tầng mây rồi bổ xuống đại địa.

Cư dân trấn Hồng Hà khu Giang Nam bị tiếng sét vang trời đánh tỉnh.

Nhiều người mơ màng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Và họ chỉ thấy trong sơn cốc ngoài ngoại ô giăng kín mây đen sấm sét.

“Cơn mưa sấm chớp, sắp có mưa rào à?” Mọi người trong trấn Hồng Hà nghĩ thầm trong lòng.

…

Đoành! Đoành! Đoành!

Sấm kiếp lôi tỏa ánh vàng kim bổ về phía Tống Thư Hàng.

“Kiều Kiều, chẳng phải cô nói đợt thiên kiếp nhị phẩm đầu tiên chỉ có một tia sét thôi sao?” Tống Thư Hàng nhìn lôi điện đánh về phía mình mà nước mắt lưng tròng.

Ngay đợt đầu tiên đã có đến chín, mười tia sét điên cuồng giáng vào đầu hắn.

Sấm sét của thiên kiếp khác với sấm sét bình thường, nó có một quá trình tụ lực. Khi tu sĩ độ kiếp phải nắm bắt quá trình tụ lực này để lựa chọn ra phương pháp xử lý phù hợp. Nếu là tu sĩ có kinh nghiệm phong phú, thì chỉ cần nhìn thiên kiếp tụ lực trong mây là đã có thể đoán ra nó là loại thiên kiếp gì rồi.

Tống Thư Hàng không có kinh nghiệm đầy mình như thế. Trước khi thiên kiếp thành hình, hắn còn đang chuanar bị cho đao pháp phòng ngự mạnh nhất của mình” Nghịch Lân thức của Nghịch Lân đao pháp!

Khi thiên kiếp giáng xuống, Tống Thư Hàng vung đao.

Tam Thập Tam Thú tiên thiên chân khí quanh người hắn phun trào hóa thành Nghịch Lân đao khí. Bảo đao Bá Toái vẽ nên một hình cung, ngưng tụ ra lớp phòng ngự mạnh nhất: Nghịch Lân Đao Pháp!

Ầm ầm ầm ầm ầm

Mười tia kiếp lôi liên tiếp đánh vào đao khí phòng ngự do Nghịch Lân thức tạo nên. Thế cực lớn, lực nặng nề, khiến cho cánh tay của Tống Thư Hàng run lên.

Thiên kiếp điên cuồng oanh tạc, ánh sét phủ kín cả người hắn.

Thế nhưng Tống Thư Hàng bị thiên kiếp vây quanh lại chớp mắt đầy nghi hoặc.

Hắn dồn sức nâng đao, gắng gượng ngăn chặn thiên kiếp. Thiên kiếp trông có vẻ hoành tráng nhưng hình như không đáng sợ như trong tưởng tượng của hắn thì phải?

Mười tia kiếp lôi giáng xuống hoàn toàn không ăn thua trước Nghịch Lân đao khí của hắn, cùng lắm chỉ có thể làm cánh tay hắn run lên mà thôi.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn cảm thấy hắn căn bản chẳng cần xuất đao, chỉ cần vận chuyển Cương Thủ thì dùng tay trần cũng đánh tan được mười tia sét nọ.

Thoải mái ghê, nhẹ cả người!

Nếu thiên kiếp chỉ có uy lực thế này thì có lợi hại gấp mười lần hắn cũng không sợ!

Piu piu piu ~ Mười tia kiếp lôi đầu tiên đều bị Tống Thư Hàng ngăn cản hết.

Trên bầu trời, kiếp vân lại hội tụ, ánh chớp loáng lên xèn xẹt, bắt đầu chuẩn bị giáng xuống đợt thiên kiếp thứ hai.

…

…

Chỉ mấy giây sau, đợt thiên kiếp thứ hai đã bắt đầu.

Tiếng sấm vẫn rền vang như trước.

Lần này sấm kiếp lôi hạ xuống còn ít hơn lần trước một tia, chỉ có chín tia!

Hơn nữa những tia sét lần này còn mảnh mai hơn lần trước, uy lực yếu đi rất nhiều.

Chẳng phải mọi người nói là đợt thiên kiếp sau mạnh hơn đợt trước sao?

Sao thiên kiếp của hắn lại càng ngày càng yếu đi vậy?

Có điều tính tình Tống Thư Hàng vốn cẩn thận. Cho dù nhìn có yếu thế nào thì đây vẫn là thiên kiếp.

Dù cho nhìn có vẻ yếu hơn lần trước, nhưng hắn tuyệt đối không coi thường.

Bảo đao bá toái trong tay vung lên, đao phòng ngự mạnh nhất tung ra, Nghịch Lân đao pháp: Nghịch Lân thức!

Ánh đao chuyển động, hóa thành Nghịch Lân đao khí hộ thể.

Piu piu piu ~

Chín tia kiếp lôi giáng xuống mà vẫn không thể phá vỡ đao khí phòng ngự của Tống Thư Hàng, y hệt như lần trước. Tống Thư Hàng khởi động Nghịch Lân đao pháp là có thể ngăn cản Thiên Kiếp ngon ơ.

Dễ dàng vô cùng.

Thế là đợt thiên kiếp thứ hai kết thúc, kiếp vân trên trời lại hội tụ, ánh chớp loằng ngoằng, chuẩn bị cho đợt thiên kiếp tiếp theo.

"Không phải ảo giác của mình, đúng là yếu hơn đợt đầu thật." Tống Thư Hàng phẩy tay, đợt thiên kiếp thứ hai yếu hơn đợt một cả về uy lực và sức mạnh.

Tống Thư Hàng quay sang nhìn Ngư Kiều Kiều ở phía xa xa với vẻ tò mò.

Lúc này Ngư Kiều Kiều cũng đang trợn đôi mắt to xinh xắn và đần mặt ra. Bởi vì cô cũng chưa từng thấy loại thiên kiếp mà đợt sau nhẹ nhàng hơn đợt trước thế này bao giờ.

Thiên kiếp ngược à?

Xem ra không thể tìm lời giải thích ở chỗ Ngư Kiều Kiều rồi. Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái thân thể đến mức tốt nhất, Nghịch Lân thức tụ lực sẵn sàng phát động.

Sau đó, đợt thiên kiếp thứ ba giáng xuống.

Lần này chỉ có tám tia sét, lại yếu hơn lượt thứ hai một chút.

Tống Thư Hàng vung đao, vẫn là Nghịch Lân thức, ung dung ngăn cản hết.

Một lát sau… đợt thiên kiếp thứ tư giáng xuống.

Lần này chỉ còn bảy tia sét, lại yếu hơn đợt thứ ba.

Tống Thư Hàng vẫn duy trì cảnh giác, đánh ra Nghịch Lân thức để ngăn cản.

Tiếp theo… là đợt thiên kiếp thứ năm giáng xuống.

Đợt thiên kiếp thứ năm lại giảm một tia sét so với đợt thứ tư, chỉ có mỗi sáu tia sét, và uy lực cũng càng thêm yếu đi.

Tống Thư Hàng nghiến răng, thoải mái vung đao thành Nghịch Lân thức cản thiên kiếp.

“Đợt sau yếu hơn đợt trước thật à? Chẳng lẽ lôi kiếp của mình đến ngược ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Chỉ một loáng sau, mười đợt thiên kiếp đã qua một nửa.

Chỉ còn lại một nửa nữa.

Nếu thiên kiếp cứ giáng xuống đúng tiết tấu đợt sau yếu hơn đợt trước thế này đến hết mười đợt, thì hắn chỉ cần dùng Nghịch Lân thức là độ kiếp thoải mái rồi.

…

…

Kiếp vân lại tụ lại trên bầu trời, chuẩn bị cho đợt thiên kiếp thứ sáu.

Cũng giống như lần trước, kiếp lôi lần này lại ít đi một tia, chỉ còn lại năm tia.

Đã thế tia sét còn nhỏ xinh hơn đợt trước.

“Nghịch Lân thức!” Tống Thư Hàng tiếp tục vung cao Bá Toái đánh thức đao phòng ngự mạnh nhất.

Đao khí Nghịch Lân thức bao phủ toàn thân hắn.

Năm tia kiếp lôi trên trời giáng xuống.

Một tia, hai tia, ba tia, bốn tia… tia nào tia nấy yếu ớt mong manh, không thể phá nổi tầng phòng ngự.

“Mình chuẩn bị đón đỡ đợt thiên kiếp tiếp theo là vừa rồi.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm, rồi tiếp tục duy trì Nghịch Lân thức để ngăn cản tia kiếp lôi thứ năm.

Đúng lúc này thì... ĐOÀNG!

Tiếng nổ rền vang vô cùng khủng bố.

Tia lôi kiếp thứ năm vừa chạm vào lớp phòng ngự của Tống Thư Hàng thì đột nhiên hóa thành một con lôi long nhe nanh giương vuốt.

Lôi long kia sống động như thật, thậm chí còn huyễn hóa ra cả râu rồng và vảy rồng.

Lôi long ầm ầm giáng xuống với lực lượng hủy diệt hết thảy.

Vừa tiếp xúc với lôi long, đao khí Nghịch Lân thức của Tống Thư Hàng đã vỡ tan.

Lớp phòng ngự của áo cà sa ngọc bích trên người Tống Thư Hàng tự động khởi động, tầng phòng ngự cực hạn nhị phẩm phóng ra ngăn cản lôi long.

Thế nhưng phòng ngự của áo cà sa chỉ chống đỡ được trong chớp mắt.

Sừng rồng húc một nhát, phòng ngự của áo cà sa cũng bị đánh tan.

“Tổ sư màyyyyy!” Tống Thư Hàng chửi ầm lên. Không ngờ thiên kiếp của hắn lại giở trò!

Nó dùng kế tỏ ra yếu thế, lấy vài đợt lôi kiếp yếu xìu làm mồi, giấu sát chiêu trong đòn cuối cùng của đợt thiên kiếp thứ sáu.

Thiên kiếp của tu sĩ nhị phẩm mà còn chơi binh pháp ư?

Gràooooo!

Thiên kiếp lôi long ngâm lên vang rền.

Tống Thư Hàng nghiến răng vung quyền lên.

Bất Động Kim Cương Thân khởi động.

Cương Thủ khởi động.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công toàn lực khởi động.

Trên người hắn, ánh sáng công đức sáng ngời lên.

Thức thứ nhất của Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp đánh ra như trọng pháo, uốn lượn ẩn giấu kiên định, lực mạnh mẽ, thế ngàn cân, quyết tiến chẳng lùi!

Tống Thư Hàng vung quyền nện lên lôi long với khí thế cực kì hung mãnh!

Lôi long va chạm với quyền của hắn, nổ tung!

ẦM ẦM ẦM

Ánh sáng khi lôi long nổ tung phủ kín cả người Tống Thư Hàng…

Chương 621: Binh bất yếm trá

Tống Thư Hàng cực kì khó chịu. Hắn dồn hết lực lượng và công pháp toàn thân vào một quyền, vốn dĩ là muốn lấy cứng đối cứng với lôi long.

Thế nhưng quyền của hắn còn chưa chạm vào lôi long thì nó đã tự nổ tung trước.

Thiên kiếp này quả thực có ý thức của riêng nó chứ không phải là thiên kiếp theo quy trình như khi các tu sĩ khác độ kiếp.

Ầm ầm ầm!

Ánh sáng khi lôi long nổ tung phủ kín toàn thân Tống Thư Hàng. Sức mạnh của thiên kiếp ẩn giấu trong lôi long đánh thẳng vào nhục thân của Tống Thư Hàng, bỏ qua mọi loại vật phẩm phòng ngự trên người hắn!

Tuy trận pháp phòng ngự trên áo cà sa ngọc bích đã bị phá, thế nhưng bản thân nó vẫn là một pháp y phòng ngự rất cường đại. Vậy mà lúc này, sức mạnh của lôi long thiên kiếp lại xuyên thẳng qua áo cà sa ngọc bích mà đánh vào nhục thân của Tống Thư Hàng.

Lực lượng của lôi long bùng nổ, chỉ trong nháy mắt, Bất Động Kim Cương Thân của Tống Thư Hàng bị phá vỡ, hiệu quả của Cương Thủ trên hai tay cũng bị giải trừ.

Lực lượng lôi kiếp xông thẳng vào, tàn sát bừa bãi trong cơ thể hắn.

Lực lượng của thiên kiếp có thuộc tính khắc chế chân khí và linh lực của tu sĩ. Sau khi kiếp lôi vào trong cơ thể thì chân khí của Tống Thư Hàng không ngừng tan rã.

Kiếp lôi bắt đầu xâm nhập tám đan điền của Tống Thư Hàng thông qua kinh mạch.

Tống Thư Hàng cảm thấy người mình bị giật điện nhũn cả ra, cơ bắp toàn thân đều không khống chế được…cảm giác không thể điều khiển thân thể của mình này khiến cho người ta nổi điên.

“Mẹ kiếp.”

Tống Thư Hàng nghiến răng, hắn sẽ không buông tay dễ dàng như vậy.

Hắn điều động toàn bộ tinh thần lực ở mi tâm, không hề giữ lại. Tinh thần lực dẫn dắt tam thập tam thú tiên thiên chân khí trong cơ thể đối kháng với lực lượng của lôi long thiên kiếp.

Nỗi đau đớn trên nhục thân và nỗi thống khổ vì điều động tinh thần lực đồng thời tấn công Tống Thư Hàng, tiếng rên trầm thấp tràn ra từ yết hầu của hắn.

…

…

“Sắp chết rồi, mình sắp chết rồi.”

Thông Nương đáng thương trong túi thu nhỏ một tấc cũng kêu gào thảm thiết.

Trước khi Tống Thư Hàng độ kiếp đã quên lấy cô ra mà cứ thế mang theo người.

Mấy đợt thiên kiếp trước đều bị Tống Thư Hàng dùng Nghịch Lân đao pháp ngăn cản hết, không hề làm tổn thương đến người hắn, cho nên Thông Nương cũng được bảo vệ an toàn, chẳng chịu một chút thương tổn nào.

Nhưng nay lôi long đánh thẳng vào người Tống Thư Hàng, bỏ qua mọi loại phòng ngự, Thông Nương không thể né tránh. Cho dù người chịu kiếp là Tống Thư Hàng, thế nhưng cô ở ngay trên người hắn cũng bị uy lực của lôi long thiên kiếp lan tới. Cô cảm thấy thân thể mình sắp bị nướng khét, hơi nước trong cơ thể thì bị rút cạn với tốc độ cực nhanh.

Điều làm cho Thông Nương bi thương hơn là cô vất vả lắm mới nhú ra được một cái mầm, thế mà đã bị lôi long thiên kiếp đốt thành tro bụi.

Nếu không phải cô bám rễ trên Ngộ Đạo thạch nên rễ hành được Ngộ Đạo thạch bảo vệ, thì lôi long thiên kiếp này lan đến đã lấy mạng cô rồi!

“Ta không cam lòng, ta khổ luyện gian nan như thế mà vừa mới xuống núi đã bị ni cô kia túm lấy giam mấy trăm năm. Khổ sở lắm mới được thả ra ngoài tự do thì lại bị tên tu sĩ con con này bắt được. Vất vả lắm mới nhú được cái mầm thì bị hòa tan trong quan tài vàng… bây giờ còn sắp chết chung với tên tu sĩ này dưới thiên kiếp nữa.”

“Ta không phục! Ta không muốn chết!”

Không phục thì làm gì đi!

Nhưng đáng tiếc là Thông Nương chẳng làm được gì hết.

Thông Nương chỉ hận không thể lăn ra khỏi túi thu nhỏ một tấc rồi rời xa Tống Thư Hàng. Thế nhưng cô không làm được. Bây giờ mầm hành của cô cũng bị thiêu rụi, không thể biến hóa được nữa rồi.

…

…

Ngư Kiều Kiều đứng phía xa xa nhìn Tống Thư Hàng với vẻ đầy nôn nóng. Thiên kiếp lần này rất kì lạ, trước kia khi cô độ kiếp thì thiên kiếp hoàn toàn không giống như bây giờ.

“Gần đây thiên kiếp lại thay đổi hình thức à? Hay là thiên kiếp của Tống Thư Hàng đặc biệt vậy nhỉ?” Ngư Kiều Kiều nghĩ thầm trong lòng, nôn nóng muôn phần.

Tinh thần lực của cô tập trung cao độ trên người Tống Thư Hàng. Một khi khí tức sinh mệnh của Tống Thư Hàng hạ xuống dưới giới hạn an toàn thì cô sẽ ra tay đánh tan thiên kiếp nhị phẩm trên bầu trời kia.

Tuy là lôi long vừa rồi rất đáng sợ, nhưng Ngư Kiều Kiều vẫn dám chắc đến tám phần là mình có thể đánh tan nó.

Nếu rơi vào xác xuất hai phần xui xẻo kia... thì nể mặt bạn bè, cô sẽ chuẩn bị cho Tống Thư Hàng một ngôi mộ thật xa hoa dưới đáy biển.

…

Lực lượng của lôi long vẫn tàn sát lung tung trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Thế nhưng nhờ có tinh thần lực tam phẩm cường đại dẫn dắt, tam thập tam thú tiên thiên chân khí trong cơ thể Tống Thư Hàng đã ổn định được tình hình chiến cuộc, và bắt đầu bài trừ lực lượng của lôi long thiên kiếp ra ngoài.

Nếu cho Tống Thư Hàng một canh giờ thì hắn có thể bài trừ toàn bộ lực lượng của lôi long bằng chính sức mình. Thế nhưng bây giờ hắn không có nhiều thời gian đến vậy!

Trên bầu trời, đợt kiếp lôi tiếp theo đã rục rịch bắt đầu.

Chẳng lẽ đành thất bại uất ức như thế sao?

Đúng lúc này, thân thể của Tống Thư Hàng lại tỏa ra ánh kim.

Lấp lóe, lấp lóe.

Mới đầu chỉ ở phần ngực và bụng lóe lên ánh sáng yếu ớt, sau đó ánh sáng này ngày càng rực rỡ, và lan tràn ra toàn thân Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ thân thể hắn đã đột phá hạn chế bình cảnh ở cảnh giới nhị phẩm và từ từ chuyển dần lên Chiến Vương tam phẩm.

Lúc này đây, lực lượng thiên kiếp đánh vào cơ thể lại đang kích thích nhục thân của hắn một cách điên cuồng. Dưới sự kích thích của thiên kiếp, biến chuyển trong thân thể của Tống Thư Hàng nhanh hẳn lên, giai đoạn cuối cùng hoàn thành!

Ánh kim lấp lóe lên trên người hắn là biểu hiện của việc thân thể hắn chính thức bước vào cảnh giới Chiến Vương tam phẩm.

Cảm giác cường đại ùa lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Cảm giác tê dại do lôi long thiên kiếp mang tới bị bài trừ sạch sẽ.

Đôi mắt của Tống Thư Hàng sáng ngời.

Lúc này đây, cảnh giới của hắn vẫn chưa lên tới tam phẩm, thế nhưng tinh thần lực và nhục thân thì đã lên tam phẩm trước.

Trong khoảnh khắc thể chất tăng lên, tinh thần lực nhận được trợ giúp đắc lực.

Tam thập tam thú tiên thiên chân khí trong cơ thể Tống Thư Hàng hăng hái xông lên, dốc toàn lực bài trừ lôi long thiên kiếp xâm nhập cơ thể hắn.

“Cút ra ngoài cho ta!”

Thư Hàng gầm lên.

Theo tiếng gầm, dư uy của lôi long thiên kiếp trong cơ thể hắn bị dồn xuống cánh tay phải.

Cuối cùng tàn dư của thiên kiếp cũng bị bài trừ hết.

Đúng lúc này thì bảo đao bá toái trong tay Tống Thư Hàng truyền đến lực hút. Nó lặng lẽ hấp thu hết năng lượng của lôi long thiên kiếp còn sót lại.

Trước kia, bảo đao Bá Toái đã từng bị lửa trong thiên kiếp tứ phẩm của Tông chủ Nguyệt Đao tông Bá Thiên Quân thiêu dốt, trong đao xảy ra một chút biến đổi. Nó có thể lưu trữ một chút năng lượng của thiên kiếp. Sau khi hấp thu năng lượng của thiên kiếp, thân đao đen tuyền dường như hơi sáng lên.

Uy lực sau khi lôi long phát nổ tan dần…

Lúc này cả người Tống Thư Hàng đen thui, tóc và lông mi cháy rụi dưới lực lượng của thiên kiếp. Thế nhưng rốt cuộc thì hắn cũng độ qua lôi long thiên kiếp rồi.

Đợt thiên kiếp thứ sáu chấm dứt!

“Còn bốn đợt nữa!”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đúng lúc này thì đợt thiên kiếp thứ bảy cũng thành hình, bốn đạo kiếp lôi hung tàn giáng xuống.

Tống Thư Hàng nhìn đăm đăm vào kiếp lôi, ngay khi chúng giáng xuống thì bảo đao Bá Toái trong tay hắn cũng vung lên.

Hắn không dùng Nghịch Lân Đao Pháp nữa, mà chỉ thúc giục Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công chém ra một đao bá đạo tột cùng.

Một đao chém ra, trong thân thể Tống Thư Hàng vang lên tiếng cự kình kêu to, trong tiếng kêu của cự kình còn hòa quyện tiếng gầm rú của đủ loài thú vật. m thanh hỗn tạp ấy lại gần giống như rồng ngâm vang trời.

ẦM!

Bốn đạo kiếp lôi của đợt thiên kiếp thứ bảy bị đánh tan.

…

…

Đợt thiên kiếp thứ tám đến liền sau đó, ba đạo kiếp lôi bị đánh tan.

Đợt thiên kiếp thứ chín, hai đạo kiếp lôi cũng bị một đao chém nát.

Mỗi khi đánh tan một đợt lôi kiếp thì ánh kim trên người Tống Thư Hàng càng sáng hơn, Chiến Vương Chi Khu của tu sĩ tam phẩm cũng được củng cố càng ngày càng vững chãi.

…

…

Rốt cuộc thì đợt thiên kiếp cuối cùng kéo đến.

Đợt thiên kiếp thứ mười, chỉ có một đạo kiếp lôi.

Nhưng đạo kiếp lôi này ngưng tụ uy lực của các đợt thiên kiếp trước, và cũng là một đòn mạnh nhất sau cùng.

“Đợt cuối cùng rồi! Độ xong đợt cuối này, ta sẽ là Chiến Vương tam phẩm!”

Tống Thư Hàng quát lớn, xoay mạnh cổ tay, hỏa diễm hừng hực bốc lên trên bảo đao Bá Toái.

Phần Thiên Hỏa Diễm đao được Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ.

Dùng một đao này đánh dấu chấm hết cho thiên kiếp thôi!

Oành!

Đạo thiên kiếp cuối cùng giáng xuống.

Lại là một con lôi long, thế nhưng nó còn nhỏ hơn lôi long đợt thứ sáu một chút.

Có vẻ như thiên kiếp hết bài để xài rồi.

“Lại muốn giả vờ yếu thế à?”

Tống Thư Hàng cười nhạt.

Theo lý thuyết thì thiên kiếp có mười đợt, đợt sau mạnh hơn đợt trước. Thế thì làm sao lực lượng bốn đợt sau ngưng tụ lại có thể nhỏ hơn lực lượng của sáu đợt trước hợp lại chứ?

Vô dụng thôi, muốn dùng lại chiêu đã xài một lần để đối phó với ông đây ư?

Ngươi nghĩ rằng ta lại mắc mưu lần nữa à?

Lôi long thiên kiếp lần này chắc chắn sẽ mạnh hơn lần trước. Cho dù mày có giả vờ yếu đuối thế nào thì ông cũng dốc hết bình sinh ra phang.

Tống Thư Hàng dốc toàn lực thúc giục bảo đao Bá Toái, tam thập tam thú tiên thiên chân khí từ tám đan điền trong cơ thể đổ vào thân đao cuồn cuộn không ngừng.

Trên thân đao, hỏa diễm càng bốc càng cao, hỏa diễm bao phủ cả người Tống Thư Hàng. Lấy hắn làm trung tâm, trong phạm vi ba mét xung quanh ngập đầy đao khí Hỏa Diễm đao.

Đao khí của Hỏa Diễm đao ẩn chứa một đạo đao ý nuốt chửng cả đất trời, có thể đốt sạch cả thiên địa vạn vật!

Phần Thiên Hỏa Diễm đao!

Sau khi tấn chức lên nhị phẩm, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng dốc toàn lực thúc giục Phần Thiên Hỏa Diễm đao.

Lôi long giáng xuống!

Tống Thư Hàng dùng hai tay nắm chặt thanh đao rồi vung mạnh lên:

“Phá cho ta!”

Hỏa diễm bao phủ toàn thân hắn hóa thành một luồng đao khí như mặt trời bỏng cháy theo đao vung lên, chém về phía lôi long trên trời.

ẦM ẦM ẦM

Lôi long rít gào.

Phừng phừng phừng

Hỏa Diễm đao thiêu rụi hết thảy.

Lôi long và Hỏa Diễm đao đâm sầm vào nhau.

Đây chắc chắn sẽ là một trận long tranh hổ đấu… Ủa?

Hổ thì đang đấu, nhưng mà rồng lại không tranh.

Trong hư không, sau khi lôi long và đao khí liệt nhật của Hỏa Diễm đao chạm vào nhau thì… lôi long tan xác!

Lôi long giương nanh múa vuốt bị đánh tan tành xác pháo luôn.

Đao khí hỏa diễm như liệt nhật kia còn thôn phệ và thiêu cháy luôn cả uy lực của lôi long thiên kiếp sót lại.

Trong Hỏa Diễm đao khí truyền ra tiếng lôi long thiên kiếp rú lên đầy không cam lòng.

Hóa ra không phải lôi long giả vờ yếu thế mà là yếu thật à?

Chẳng lẽ tất cả lực lượng của thiên kiếp đều tập trung hết vào con lôi long trong đợt thiên kiếp thứ sáu rồi sao?

Nhưng dù thế nào thì mười đợt thiên kiếp đều đã qua rồi.

Tống Thư Hàng chống đao đứng đó, và mỉm cười sung sướng.

Hắn đã vượt qua thiên kiếp nhị phẩm thành công rồi!

Hắn đã xông phá cục diện gần như 9.9% chết 0.1% sống thành công, chỉ kinh hãi mà không nguy hiểm.

Sau khi mỉm cười vui sướng, Tống Thư Hàng nhìn lên trời cao.

Đạo lôi long cuối cùng yếu xìu vẫn làm cho hắn cảm thấy kì lạ.

Chẳng lẽ là do uy lực của Phần Thiên Hỏa Diễm đao do Xích Tiêu Tử tiền bối truyền lại quá mạnh ư?

…

…

Ngư Kiều Kiều ở phía xa xa cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô vui mừng cất tiếng:

"Thư Hàng, chúc mừng ngươi!"

Hắn thành công. Thiên kiếp hung hiểm muôn phần, không hề chuẩn bị gì cả, thế nhưng hắn vẫn thành công.

Từ nay hắn đã là một tu sĩ cấp bậc Chiến Vương tam phẩm.

Trong thời đại ngày nay, tam phẩm là cảnh giới mà đệ tử chân truyền của các môn phái có thể xuất sư xuống núi, là cảnh giới "xuất sư" được giới tu sĩ đương thời thừa nhận.

Thời gian qua nhanh quá, lúc cô mới quen biết Tống Thư Hàng thì hắn vẫn còn đang ở cảnh giới Dược Long Môn.

Nhớ khi đó Bạch Tôn Giả còn nghĩ cách giúp hắn trải nghiệm "điểm hóa Long Môn", hy vọng hắn có thể thoải mái dễ dàng hơn khi phá cảnh giới Dược Long Môn nọ.

Thế mà bây giờ Tống Thư Hàng đã trưởng thành rồi, thành một tu sĩ tam phẩm rồi, đúng là năm tháng thoi đưa.

Đợi đã, năm tháng thoi đưa cái con khỉ á!

Từ lúc cô quen Tống Thư Hàng đến bây giờ mới hơn một tháng chứ mấy, thoi đưa cái quái gì!

Tên chết giẫm này hoàn thành quá trình tu luyện mười mấy năm của tu sĩ có tư chất bình thường chỉ trong vòng một tháng!

Ngư Kiều Kiều ngước mắt ngó thiên không, cô thấy buồn bực quá đi mất.

Khi Ngư Kiều Kiều cô nương đang ngó trời phiền não thì đột nhiên, hai mắt cô trợn to.

Bởi vì kiếp vân trên bầu trời còn chưa tan!

Theo lý thuyết thì sau khi vượt qua thiên kiếp, kiếp vân sẽ tiêu tan chỉ trong chớp mắt. Thế nhưng kiếp vân trên trời vẫn còn ùn ùn chưa dứt.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ… thiên kiếp vẫn chưa xong sao?

“Thư Hàng cẩn thận!”

Ngư Kiều Kiều không kịp suy nghĩ mà hét lên: “Hình như thiên kiếp còn chưa kết…”

Ngư Kiều Kiều còn chưa nói xong thì một đạo lôi trụ đã giáng thẳng từ trên trời xuống.

Không phải tia sét, mà là cột sét!

Một đạo lôi trụ khổng lồ lặng lẽ hình thành chỉ trong chớp mắt.

Sau đó nó bao phủ toàn thân Tống Thư Hàng.

Thực tế thì không cần Ngư Kiều Kiều nhắc nhở, Tống Thư Hàng đã phát hiện ra kiếp vân trên trời khác thường. Sau khi đợt thiên kiếp thứ mười chấm dứt thì hắn vẫn nhìn bầu trời đăm đăm.

Cho nên khi lôi trụ này giáng xuống thì Tống Thư Hàng đã nắm chặt đao bằn hai tay rồi chém ra một nhát Hỏa Diễm đao.

“Lại ăn thêm một đao của ông đi!”

Tống Thư Hàng gầm lên.

Thế nhưng lần này đến phiên Hỏa Diễm đao bị lôi trụ nuốt chửng.

Hỏa Diễm đao tắt ngấm chẳng khác nào một cây đuốc nhỏ bị ném vào hồ nước đầy.

Sau đó lôi trụ mau chóng bao phủ Tống Thư Hàng, lực lượng của kiếp lôi trút thẳng vào người hắn như núi đổ.

Binh bất yếm trá, ai quy định thiên kiếp chỉ có mười đợt đâu?

Sự thật nói cho mọi người biết rằng thiên kiếp của tu sĩ nhị phẩm còn có đợt thứ mười một. Chỉ là đa phần tu sĩ khá may mắn nên không gặp phải đợt thứ mười một này thôi.

Còn một vài tên số nhọ gặp đợt kiếp lôi thứ mười một khi ở nhị phẩm thì đều tan thành tro bụi cả rồi.

Đây cũng là nguyên nhân mà thiên kiếp mười một đợt chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Dần dà giới tu sĩ đều nghiễm nhiên nhận định rằng thiên kiếp nhị phẩm chỉ có mười đợt mà thôi.

Sấm sét trong lôi trụ nổ tung.

"AAAAAAAAA!"

Tống Thư Hàng bị giật kêu thảm thiết, cả người run lên bần bật.

Khó trách hắn lại cảm thấy lôi long đợt thứ mười có gì đấy sai sai, thì ra lực lượng của thiên kiếp tụ tập hết ở đòn này đây!

Không phải đã hẹn thiên kiếp chỉ có mười đợt thôi sao? Cần lời giải thích, đâu ra đợt thứ mười một thế này?

Không được, không ổn, đến Chiến Vương Chi Khu của tam phẩm cũng không chống đỡ nổi lực lượng của thiên kiếp này.

Cả người bị điện giật nhũn như con chi chi, muốn động đậy ngón tay cũng không được.

Lực lượng thiên kiếp lại xâm nhập cơ thể hắn.

Lần này ngay cả chân khí trong cơ thể cũng bị lôi kiếp ảnh hưởng mà vận chuyển khó khăn.

Teo rồi, xong rồi, lần này có khi ăn cám thật rồi!

…

…

Lúc này, ở trên không trung Thái Bình Dương, có một hòn đảo trôi nổi trên không từ từ di động.

Trong cung điện đồng xanh nơi sâu trên đảo, vị đại tiền bối nọ cảm ứng được gì đó và mở bừng đôi mắt.

Chương 622: Chỉ cần không chết thì ngươi sẽ rất sướng!

“Đợt thiên kiếp thứ mười một cơ à?”

Một tay đại tiền bối vuốt nhẹ con thỏ trong lòng, bàn tay trắng ngần như ngọc còn lại thì bấm đốt tính toán.

Chiếc túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng là do bà tự tay chế tác nên, trên đó có ấn kí của bà.

Thường ngày ấn kí này không bị chạm tới thì sẽ không khởi động. Thế nhưng nếu Tống Thư Hàng gặp phải mối nguy nan gì liên quan đến Thiên Đạo mới thì ấn kí sẽ khởi động và thu hút sự chú ý của bà.

Đến lúc đó, bà có thể ra tay tương trợ, giúp đỡ Tống Thư Hàng một phen.

Mà “thiên kiếp” chính là chuyện liên quan đến Thiên Đạo. Cho nên khi Tống Thư Hàng gánh lôi trụ và bị kiếp lôi đánh te tua thì ấn kí mà đại tiền bối để lại đã bị kích phát.

Thông qua ấn kí này, đại tiền bối có thể cảm nhận được trạng thái của Tống Thư Hàng. Đứa trẻ này thế mà lại gặp phải đợt thiên kiếp thứ mười một ngàn năm khó gặp!

Không ổn rồi, chẳng lẽ là ấn kí mình để lại trên túi thu nhỏ một tấc đã gợi nên sự chú ý của Thiên Đạo mới, cho nên nó mới sinh ra đợt thiên kiếp thứ mười một này hay sao?

Bởi vì đối với Thiên Đạo mới thì bà chính là dư nghiệt của Thiên Đình cũ.

Đại tiền bối bấm ngón tay tính toán một hồi… nhưng tính mãi vẫn không ra kết quả gì.

“Mà thôi, dù thế nào thì cũng có một phần trách nhiệm của ta. Đúng lúc ta có thể âm thầm ra tay một lần. Hơn nữa vị Tống tiểu hữu này chưa thể chết bây giờ được… thôi thì ra tay một lần thay Cửu Đăng vậy.”

Đại tiền bối nghĩ thầm trong lòng.

Thế nhưng trước khi ra tay thì bà còn phải che giấu đảo Thiên Giới trước đã, để tránh Thiên Đạo mới túm được đuôi.

Bàn tay đỏ thẫm của đại tiền bối vung lên, tất cả các cấm chế của đảo Thiên Giới được phát động.

Sau đó đại tiền bối thầm tính thời gian, tay còn lại chuẩn bị mở không gian để giúp đỡ Tống Thư Hàng vượt qua đợt thiên kiếp thứ mười một.

Bà có một bí pháp rất kín đáo có thể dùng để ăn gian, giúp Tống Thư Hàng tăng cường kháng tính đối với lôi kiếp cho nhục thân của hắn.

Chỉ cần tăng cường kháng tính của nhục thân thì khả năng Tống Thư Hàng vượt qua được đợt thiên kiếp thứ mười một này sẽ lớn hơn nhiều.

Nhiều năm qua đại tiền bối vẫn luôn nghiên cứu cách để che mắt Thiên Đạo mới, pháp thuật này chính là thành quả nghiên cứu của bà bao năm nay, hiệu quả tốt lắm đấy.

…

…

Bên ngoài đảo Thiên Giới, Cửu Đăng cô nương gấp một quyển kinh phật lại.

Cô mặc áo dài trắng, chân đứng trên đài sen, ánh sáng công đức chói ngời bao phủ quanh người.

Sau khi gấp kinh phật, cô chắp tay cúi đầu về phía nơi nằm sâu trong đảo Thiên Giới, cảm tạ đại tiền bối đã ra tay giúp đỡ.

...

Cửu U.

Tất cả tà khí và những thứ dơ bẩn nhất thế gian đều hội tụ ở nơi này.

Một thư sinh mặc nho sam bước vào chỗ sâu trong Cửu U, vô số sách vở nho gia bay lượn quanh người hắn, tiếng Thánh Nhân ngâm tụng nội dung của chúng vang vọng cả không gian.

Tiếng Thánh Nhân quấn quanh bài trừ hết tà khí và dơ bẩn xung quanh thư sinh.

Trong mắt thư sinh ngập đầy điên cuồng và sát ý. Từ sau khi bước vào Cửu U, hắn đã bắt đầu giết chóc để dọn dẹp tà ma ở nơi này.

Thế nhưng, thư sinh đột nhiên dừng lại.

Sau khi hơi khựng lại thì hắn mỉm cười:

“Thiên kiếp mười một tầng, thú vị, thú vị lắm.”

“Lực lượng của thiên kiếp là thứ mà ta đang cần có. Lôi trụ thiên kiếp này sẽ quét dọn được một khu vực lớn đến mức nào ở Cửu U đây?”

Thư sinh điên cuồng bật cười ha hả.

Sau đó hắn mở “liên hệ” giữa mình và Tống Thư Hàng ra. Thông qua liên hệ này, hắn xác định vị trí của Tống Thư Hàng và mở cửa không gian.

Thân thể hắn đang chiếm cứ bây giờ là linh quỷ của Tống Thư Hàng, chỉ cần mở thông đạo không gian liên kết hai không gian với nhau thì đạo thiên kiếp thứ mười một kia sẽ chia làm đôi, truy tìm khí tức của linh quỷ và đánh vào thế giới Cửu U này.

“Ha ha ha ha, đến đây đi, đến đây đi!”

Thư sinh cười điên cuồng, cửa không gian mở ra!

…

Ở di tích dưới đáy biển.

Nhóm nhỏ của Bạch tiền bối đã đi vào đến nơi sâu nhất trong di tích. Ở nơi sâu nhất trong di tích này chỉ có một loại bí pháp, đó là bí pháp “Tự chữa trị”. Khi thúc giục bí pháp này thì cành gãy cũng có thể đơm hoa.

Bí pháp nhìn có vẻ đơn giản này lại được ghi chú chi chít trên sáu bức tường liền!

Rõ ràng bí pháp này không hề giản đơn, nói không chừng trong đó còn ẩn giấu trường sinh chi đạo của Trường Sinh Giả Trình Lâm nữa. Thế nên mấy ngày nay các thành viên trong tiểu đội của Bạch Tôn Giả vẫn luôn lĩnh ngộ bí pháp ở đây.

Quả nhiên bí pháp này cực kì thâm ảo. Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả có tư chất như thế, mà họ lĩnh ngộ mấy ngày vẫn chưa nắm giữ được bí pháp này.

Nhưng dù vậy thì hai vị Tôn Giả vẫn thu hoạch được rất nhiều từ bí pháp này.

Năm vị đạo hữu Giao Bá Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền đại sư, Tuyết Lang Động Chủ cũng có nhiều lĩnh ngộ.

Người có thu hoạch lớn nhất trong số họ là Vũ Nhu Tử. Khi cô nghe Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng đạo thì bình cảnh của cảnh giới đã bắt đầu rục rịch rồi.

Lúc này, khi lĩnh ngộ bí pháp tự chữa trị, thì rốt cuộc cô cũng bước tới bước cuối cùng của tam phẩm. Bây giờ chỉ cần một ý niệm của cô cũng có thể dẫn lôi kiếp tam phẩm xuống để tấn chức lên Tiên Thiên tứ phẩm.

Từ đó về sau có thể ngự kiếm phi hành, có thể ngự kiếm trảm địch ở xa ngàn dặm.

Chờ sau khi ra khỏi di tích này và về Linh Điệp đảo, để Linh Điệp Tôn Giả bố trí chuẩn bị độ kiếp xong xuôi thì cô có thể trùng kích cảnh giới tứ phẩm rồi.

Khi mọi người đang tự mình lĩnh ngộ bí pháp tự chữa trị thì đột nhiên Bạch Tôn Giả hơi khựng lại.

Hắn kết pháp ấn.

Trên ngực của đồng chí Tống Thư Hàng đang độ kiếp ở khu Giang Nam xa xôi, một ấn kí hình phi kiếm đột nhiên sáng ngời lên. Đó là ấn kí “Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001” mà Bạch Tôn Giả đánh trên người hắn rất lâu về trước.

Lần trước, sau khi Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001 giúp Tống Thư Hàng thoát khỏi sóng thần mà Ngư Kiều Kiều triệu đến thì hình vẽ phi kiếm liền biến mất.

Tuy hình vẽ đã biến mất, nhưng thực ra gốc rễ của ấn kí vẫn còn ở đó.

Thông qua ấn kí này, nếu Bạch Tôn Giả không bế quan mà Tống Thư Hàng gặp phải nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc thực sự thì hắn sẽ cảm ứng được.

Và lúc này thì Bạch Tôn Giả đã cảm ứng được trạng thái của Tống Thư Hàng.

“Độ kiếp à?”

Bạch Tôn Giả nhíu mày, sau đó lấy bội kiếm Lưu Tinh của mình ra.

Lưu Tinh kiếm làm bạn bên cạnh Bạch Tôn Giả nhiều năm, cùng hắn vượt qua thiên kiếp hết lần này đến lần khác. Nếu cầm Lưu Tinh kiếm trong tay thì cơ hội để Tống Thư Hàng độ kiếp thành công sẽ tăng lên một chút.

Sau đó, Bạch Tôn Giả cầm kiếm phóng về phía không trung.

Lưu Tinh kiếm biến mất trong không gian. Nó đã được Bạch Tôn Giả dùng năng lực thiên phú không gian đưa đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Hi vọng là bội kiếm của mình có thể giúp Thư Hàng tiểu hữu một tay.

…

Trong sơn cốc ngoại ô khu Giang Nam.

Tống Thư Hàng đã te tua như xơ mướp.

Hắn khóc, khóc thật luôn.

Khi hắn đang quần quại chịu đựng lôi trụ thiên kiếp đợt thứ mười một, thì sấm sét bao phủ tất cả kia đã xuyên thẳng qua đôi bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách và chạm vào bàn tay hắn.

Sau đó… tổ sư bố nó, cái bí pháp giám định của nợ kia phát động!

Đùa bố à, đây là thiên kiếp đó!

Muốn giám định thiên kiếp thì hắn phải trả giá lớn thế nào chứ? Đúng là nhà dột gặp đêm mưa, lại còn là mưa đá!

Trái tim của Tống Thư Hàng bị bí pháp giám định chà đạp giày vò.

Thế nhưng cho dù hắn có đau lòng thế nào thì cũng không ngăn cản được bí pháp giám định khởi động.

Một tích tắc sau, Tống Thư Hàng bắt đầu phun máu. Hơn năm trăm vết thương lớn nhỏ nứt toạc ra từ tay chân và lưng hắn. Nhất thời cả tay, chân và lưng của Tống Thư Hàng đều như bị cắt nát ra.

Máu phun như suối.

Đau đớn kịch liệt làm cho đầu gối của Tống Thư Hàng mềm oặt xuống.

Cái giá vẫn còn rẻ hơn so với tưởng tượng của Tống Thư Hàng. Hắn cứ tưởng là chí ít mình cũng bị thiên đao vạn quả cơ.

Sau đó, phù văn giám định hiện lên trong mắt Tống Thư Hàng, đồng hồ đảo ngược, kết quả giám định cũng truyền vào đầu óc hắn.

“Nếu đã kích phát thuật giám định rồi thì mau nhè phương pháp giải quyết ra đây cho ta!!!”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói thầm.

Có lẽ… bí pháp giám định này chính là hy vọng cuối cùng của hắn.

Nếu có thể giám định ra phương pháp giúp hắn vượt qua đợt thiên kiếp thứ mười một này thì hắn chịu đống vết thương kia cũng đáng.

“Thiên kiếp nhị phẩm đợt thứ mười một. Có uy lực của một đòn toàn lực do tu sĩ tam phẩm đánh ra. Khi một trong ba yếu tố tinh thần, thể chất và chân khí của người độ kiếp đang ở nhị phẩm mà đạt tới mức tam phẩm thì loại thiên kiếp này có thể xuất hiện với tỷ lệ siêu nhỏ. Tỷ lệ xúc phát khoảng 1/100.000.000.000”

Ngươi đang cười vào mặt ta đấy à? Tỷ lệ bé tí thế mà ta cũng bốc trúng? Từ nhỏ đến lớn ta chưa trúng thưởng lớn bao giờ, chẳng lẽ bao nhiêu may mắn của ta dồn hết vào quả tỷ lệ không thể đỡ nổi này à?

“Phương pháp độ kiếp: Nghiến răng chịu đựng đi! Hãy coi đau đớn là một loại tra tấn ngọt ngào. Chỉ cần không chết thì ngươi sẽ lên đỉnh cực khoái!”

Tổ sư mày!!!!

Tống Thư Hàng đau lòng quá… Nếu không mất máu quá nhiều thì hắn còn có cơ hội chống đỡ được. Thế nhưng giờ hắn phun một đống máu, trên người lại còn vô số vết thương, kêu hắn làm sao mà gắng gượng được đây?

Hắn cảm thấy những vết thương trên người mình đã bị uy lực của thiên lôi nướng khét luôn rồi.

Lần này toi thật chứ không đùa!

…

…

Ngư Kiều Kiều nghiến răng nắm chặt bàn tay nho nhỏ, sau đó gầm nhẹ một tiếng rồi biến ra yêu thân.

Không ngờ sau đợt thiên kiếp thứ mười vẫn còn một đợt nữa.

Tức thật. Rõ ràng chỉ thiếu tí nữa thôi là Thư Hàng tiểu hữu đã độ kiếp thành công rồi. Ngư Kiều Kiều nghĩ thầm trong lòng.

Thế nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể chống chọi được với đợt thiên kiếp thứ mười một này, giờ chỉ còn cách đánh nát nó mà thôi.

Ngư Kiều Kiều phóng lên cao, muốn ra tay đánh tan lôi trụ.

Nhưng đúng vào lúc này, thì một cánh cửa không gian mở rộng giữa hư không. Khí tức mạnh mẽ tràn ra.

Khí tức vô cùng tà ác thốc tới từ đằng sau cánh cửa không gian.

Bị khí tức đó ảnh hưởng, toàn thân Ngư Kiều Kiều cứng đờ. Cô bị khí tức cường đại kia áp chế đến mức không sao nhúc nhích được.

Má ơi, cái gì thế này?

Đang lúc suy tư thì lôi trụ khủng bố trên bầu trời chia làm hai nửa. Một nửa to và một nửa nhỏ hơn.

Nửa to hơn lao thẳng vào cánh cửa.

Còn nửa nhỏ vẫn đang giáng xuống Tống Thư Hàng.

Sau đó, uy lực của thiên kiếp đánh lên Tống Thư Hàng lập tức yếu đi một nửa!

Ngư Kiều Kiều đần mặt ra.

Tống Thư Hàng cũng đần mặt ra.

Vào lúc này, lại có thêm một cánh cửa không gian được mở. Một ngón tay trong suốt cách không điểm vào Tống Thư Hàng. Động tác ấy kín đáo vô cùng, cả Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng đều không hề phát hiện ra.

Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể mình thay đổi. Hắn có thể kháng sấm sét!

Bị điện giật lâu quá nên cơ thể ta tự sinh ra kháng tính luôn à?

Chương 623: Tiểu hữu đừng sợ, bần đạo đến đánh tan thiên kiếp giúp ngươi đây!

Động tác của vị đại tiền bối ở đảo Thiên Giới rất nhanh. Bà lặng lẽ mở cửa không gian, thi triển pháp thuật ăn gian tăng cường sức kháng lôi điện cho Tống Thư Hàng xong, bèn rút đi trong im lặng, lập tức lùi về đảo Thiên Giới và phong ấn toàn đảo ngay. Bà không hề quan tâm Tống Thư Hàng thêm chút nào để tránh bị Thiên Đạo mới dò được dấu vết.

Đạo thuật của đại tiền bối có khả năng man thiên quá hải, Thiên Đạo mới đang gặp vấn đề hoàn toàn không thể phát giác ra động tác nhỏ của bà.

Đây mới là pháp thuật ăn gian giúp độ kiếp thật sự.

…

…

Thư sinh như thủy tinh ở Thế giới Cửu U chiếm cứ thân thể linh quỷ của Tống Thư Hàng. Nhờ có mối quan hệ này mà hắn có thể dẫn một phần thiên kiếp từ chỗ Tống Thư Hàng đi một cách thoải mái, đồng thời nhanh chóng phong kín thông đạo không gian, cắt đứt liên hệ với Tống Thư Hàng một lần nữa.

Thiên kiếp biến thành lôi trụ hung hãn đánh thẳng về phía linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này, thư sinh nhanh tay cầm một quyển kinh thư đang trôi quanh người mình. Trên kinh thư có tiếng Thánh Nhân không ngừng tụng niệm. Hắn nhét quyển kinh thư này vào trong kiếp lôi.

Quyển kinh thư kia bị thiêu đốt trong thiên lôi, biến thành một đạo lôi điện tím sẫm.

Luồng lôi điện tím sẫm được thư sinh như thủy tinh khống chế, dung nhập vào trong lôi trụ thiên kiếp! Từ đó, lôi trụ thiên kiếp vốn đang ở nhị phẩm lập tức bùng nổ uy lực của cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm!

“Ha ha ha, diệu, diệu, diệu!”

Thư sinh như thủy tinh kia cười vang thành tiếng. Thân mình hắn nhoáng lên, bắt đầu chạy trong Cửu U với tốc độ cực nhanh.

Lôi trụ được tăng cường lên thành cửu phẩm ở phía sau bám sát không tha.

Phàm là nơi lôi trụ quét qua thì mọi thứ dơ bẩn và tà khí đều tan thành mây khói, đến cả mặt đất của Thế giới Cửu U cũng bị sấm sét thiên kiếp cày lên một lần.

Nếu cường giả của Cửu U mà không nhúng tay can thiệp vào thì trong vòng ít nhất mười năm nữa, mảnh đất Thế giới Cửu U này cũng đừng hòng khôi phục được nguyên trạng.

Cho dù có khôi phục được thì uy lực của thiên kiếp còn sót lại cũng vẫn tồn tại như kịch độc đối với những sinh vật ở Thế giới Cửu U.

Đối với Thế giới Cửu U, thiên kiếp chính là vũ khí hạt nhân phóng xạ. Sau vụ nổ hạt nhân thì bức xạ hạt nhân vẫn còn tồn tại dai dẳng.

Đây là thứ mà tà ma ở Cửu U căm ghét nhất.

....

Hiện trường độ kiếp.

Tống Thư Hàng cảm thấy cả người mình tê dại, thế nhưng vì thuộc tính kháng lôi được tăng cường, thế nên khi thiên lôi đánh xuống thì đau đớn giảm đi nhiều.

Hơn nữa lôi trụ thiên kiếp trên đỉnh đầu hắn nhỏ đi hơn nửa, uy lực cũng giảm mạnh theo.

“Vượt qua được, ta nhất định có thể vượt qua được đợt thiên kiếp này!”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời, lòng tin tăng lên gấp bội.

Chỉ cần vượt qua thiên kiếp này thì hắn chính là tu sĩ tam phẩm.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì Ngư Kiều Kiều ở giữa không trung cuối cùng cũng có thể cử động được. Ban nãy cô bị tà khí trong cửa không gian ảnh hưởng nên cứng đờ cả người giữa không trung. Sau khi cửa không gian biến mất thì khả năng hoạt động của cô mới khôi phục.

Sau khi có thể cử động được thì việc đầu tiên cô làm chính là cảm ứng khí tức của Tống Thư Hàng.. không ổn rồi, khí tức của hắn càng ngày càng mong manh!

Cứ thế này thì cho dù thiên kiếp đã yếu đi một nửa, Tống Thư Hàng cũng vẫn chết dưới đợt thiên kiếp thứ mười một này mất!

Ngư Kiều Kiều không biết rằng pháp thuật “ăn gian” trên người Tống Thư Hàng đã làm cho tính toán của cô bị sai lệch. Nghĩ đến đó, cô thầm nghiến răng, yêu thân uốn lượn lao thẳng về phía đợt thiên kiếp thứ mười một.

Lôi trụ thiên kiếp đã yếu đi phân nửa, cô nắm chắc 100% có thể đánh tan nó!

Đúng vậy, Kiều Kiều cô nương chuẩn bị đánh tan thiên kiếp, cắt ngang quá trình độ kiếp của Tống Thư Hàng!

…

…

Tống Thư Hàng đứng chịu lôi kiếp ở dưới nhác thấy Ngư Kiều Kiều lao vào lôi trụ thì đoán ra ngay cô muốn làm gì.

“Đừng mà, Kiều Kiều dừng tay lại đi!”

Tống Thư Hàng hét lên. Lôi trụ thiên kiếp trên không trung nhỏ đi, thuộc tính kháng lôi của hắn tăng lên, hắn sắp độ kiếp thành công rồi!

Nhưng nếu Ngư Kiều Kiều đánh tan thiên kiếp thì hắn sẽ thất bại.

Đáng tiếc là giọng nói của Tống Thư Hàng không thể truyền ra khỏi lôi trụ, cho nên Ngư Kiều Kiều không thể nào nghe thấy được.

Giữa không trung, Ngư Kiều Kiều quyết chí tiến lên!

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Hắn chỉ có thể vươn tay ra xua xua trong tuyệt vọng… mà trơ mắt nhìn Ngư Kiều Kiều cách kiếp vân mỗi lúc một gần.

Thôi rồi, nếu Ngư Kiều Kiều đánh tan kiếp vân thì thiên kiếp sẽ bị cưỡng chế cắt đứt, bao nhiêu đau khổ hắn phải chịu đều uổng phí hết cả rồi!

Hắn rất cảm kích Ngư Kiều Kiều vì đã chọn lao mình vào kiếp vân để cứu hắn, thế nhưng… hắn thật sự không cần cô cứu mà!

“Kiều Kiều, cô đừng quan tâm đến ta, cứ để ta bị thiên kiếp nện cho đã đi.” Tống Thư Hàng cảm thấy huyệt khóc của mình đã bị chọt trúng rồi.

Tiếc rằng hắn không có nước mắt để mà rơi. Nếu có thì cũng sẽ bị thiên lôi làm bốc hơi cho kì hết.

Hu hu…

Mà thôi mà thôi, cùng lắm thì nghỉ ngơi dưỡng sức mấy hôm, rồi tham khảo kinh nghiệm độ kiếp của các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1. Sau đó tái chiến với thiên kiếp vậy!

…

Khi Ngư Kiều Kiều sắp đâm sầm vào kiếp vân thì một lỗ đen to như nắm tay bỗng xuất hiện giữa không trung. Lại là năng lực không gian, thế nhưng đây lại không phải là pháp thuật của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Một thanh trường kiếm cổ xưa lao ra từ hố đen nhỏ cỡ nắm tay này, rồi dạo một vòng trên không như có linh tính.

Đó chính là bội kiếm Lưu Tinh của Bạch Tôn Giả. Trải qua một thời gian dài sớm chiều ở bên cạnh Bạch Tôn Giả nên Lưu Tinh kiếm đã có hình thái ban đầu của khí linh. Chỉ cần ôn dưỡng thêm một thời gian là có thể sinh ra khí linh rồi.

Nó là một thanh kiếm có linh tính.

Sau khi dạo một vòng trên không, Lưu Tinh kiếm hơi chững lại.

Sau đó nó lao về phía Ngư Kiều Kiều nhanh như đạn bắn. Dưới ánh nhìn kinh ngạc của Ngư Kiều Kiều, Lưu Tinh kiếm quấn lấy cô rồi kéo theo cô bắt đầu xoay tròn.

Vèo!

Ngư Kiều Kiều bị đưa ra bên ngoài phạm vi của thiên kiếp.

Lưu Tinh kiếm nhìn ra Ngư Kiều Kiều định phá hư thiên kiếp nên mới ngăn cản cô sao?

Trí tuệ của nó không cao đến thế, nó chỉ lao đến giúp Tống Thư Hàng độ kiếp nhờ vào một chút linh tính mà thôi.

Và rồi nó sẽ dọn dẹp hết những người khác trong phạm vi thiên kiếp, không để ai tới gần thiên kiếp, hộ pháp cho Tống Thư Hàng.

Chỉ có thể nói rằng, Lưu Tinh kiếm xuất hiện quá đúng lúc!

Ngư Kiều Kiều bị đưa đi mà đần thối cả mặt ra.

…

…

Lại vèo một tiếng.

Lưu Tinh kiếm lao về phía Tống Thư Hàng, thân kiếm xuyên qua kiếp lôi rồi dừng lại ở trong tay hắn.

Lưu Tinh kiếm không phải là tu sĩ. Sau khi nó nhúng tay vào quá trình độ kiếp của Tống Thư Hàng thì cường độ của thiên kiếp cũng tăng lên, thế nhưng mức độ tăng uy lực không thể khủng bố như khi tu sĩ đích thân ra tay được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các tu sĩ đều trăm phương ngàn kế tìm kiếm pháp bảo loại “độ kiếp” khi vượt qua thiên kiếp.

Những pháp khí cấp bậc thấp, phòng ngự cao, có kháng tính đối với thiên kiếp là được các vị tu sĩ độ kiếp yêu thích nhất.

Khi nhìn thấy Lưu Tinh kiếm thì Tống Thư Hàng hiểu rằng đây là viện quân đến từ chỗ Bạch Tôn Giả.

Hắn đã từng nhìn thấy Lưu Tinh kiếm. Ngày đó hắn bị cuốn trong Thiên Lý Phi Độn thuật, kéo theo Lãnh Diễm Kiếm của Không Không Đạo Môn bay thẳng đến bên cạnh Bạch Tôn Giả, mới mang được thanh kiếm này về mà.

“Lưu Tinh kiếm đến đúng lúc quá, Bạch Tôn Giả tuyệt nhất dãy ngân hà!” Tống Thư Hàng cảm động lắm thay.

Khi hắn cầm thanh kiếm này trong tay thì cảm thấy năng lực chống cự thiên kiếp của mình lại càng tăng mạnh.

ẦM ẦM ẦM!

Lưu Tinh kiếm gia nhập chiến cuộc làm cho lực lượng của lôi trụ thiên kiếp tăng lên rất nhiều.

Nhưng Tống Thư Hàng lại không cảm nhận được nó đã tăng lên bao nhiêu, bởi vì kiếp lôi được tăng cường không thể trực tiếp đánh vào người hắn!

Tất cả thiên lôi đã bị Lưu Tinh kiếm hấp thu.

Sau khi chúng bị Lưu Tinh kiếm thanh lọc rồi mới có thể chuyển lên người Tống Thư Hàng.

Sức phá hoại của thiên lôi đã bị thanh lọc yếu đi cực nhiều. Sau khi chúng đánh vào cơ thể thì cơ bản không thể tạo nên thương tổn gì lớn cho Tống Thư Hàng.

Đồng thời, năng lượng từ những luồng sấm sét ấy lại bắt đầu kích thích thân thể của hắn dần dần thay đổi.

Đây cũng là bước cuối cùng khi độ kiếp!

Nếu độ kiếp thành công thì lực lượng của thiên kiếp sẽ kích thích thân thể của tu sĩ, giúp bọn họ hoàn thành việc thăng cấp.

“Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối còn có khả năng thanh lọc thiên kiếp á? Thế thì lần sau độ kiếp mình chỉ cần mang theo bội kiếm của Bạch Tôn Giả là nỗi thống khổ do thiên kiếp mang đến đã giảm hẳn năm đẳng cấp rồi.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Trong lúc Tống Thư Hàng suy tư thì cả người hắn bắt đầu lột xác.

Chân khí vận chuyển trong tám đan điền với tốc độ càng lúc càng nhanh, rồi nối liền thành một dòng.

Cảm giác “sảng khoái” ùa lên trong lòng hắn.

Đây là cảm giác sảng khoái không sao miêu tả bằng ngôn từ được, nó lâng lâng sung sướng, thoải mái đến mức như muốn bay lên.

Chân khí trong tám đan điền vận chuyển càng lúc càng nhanh, cuối cùng đạt đến một giới hạn.

Sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tám đan điền trong cơ thể mình đang đột phá hạn chế chỉ trong nháy mắt, biến hóa nghiêng trời lệch đất xảy ra!

Mỗi đan điền của tu sĩ vốn dĩ đều hỗn độn. Chúng giống như những cái lọ khổng lồ lưu trữ chân khí vậy.

Mà bây giờ, mỗi đan điền đang khuếch trương lên gấp đôi!

Trừ bản nguyên đan điền, phần mở rộng trong bảy đan điền còn lại Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, Long Giác đều liên kết với khí hải đan điền, song giữa chúng lại có một chút khoảng cách.

Chẳng khác gì trong bảy đan điền kia có thêm một đan điền phụ thuộc.

Theo sự thay đổi của khí hải đan điền và các đan điền khác, con đường vận chuyển chân khí của Tống Thư Hàng cũng thay đổi.

Vốn dĩ chân khí ở tám đan điền sẽ tràn vào đan điền thứ tám là Long Giác đan điền, sau đó phun trào ra ngoài từ đan điền này.

Thế nhưng bây giờ, chân khí khởi đầu từ khí hải đan điền, chảy qua Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, cuối cùng mới đổ vào Long Giác đan điền.

Sau đó chân khí dồn vào đan điền phụ thuộc của Long Giác đan điền, rồi men theo đan điền phụ thuộc của bảy đan điền còn lại để trở về khí hải đan điền, hình thành nên một vòng tuần hoàn kín.

Một đạo chân khí khổng lồ hình thành như sông lớn.

Thân hình Tống Thư Hàng hơi chấn động, hắn đột phá đến cảnh giới tam phẩm rồi!

Khi cảnh giới tăng lên, cả tinh thần lực, thể chất và chân khí của hắn đều tăng vọt…

Cảm giác lâng lâng sung sướng tràn ngập cả thân thể hắn.

“Nghiến răng chịu đựng đi! Hãy coi đau đớn là một loại tra tấn ngọt ngào. Chỉ cần không chết thì ngươi sẽ lên đỉnh cực khoái!”

Trong đầu Tống Thư Hàng lúc này cũng chỉ có mỗi câu ấy mà thôi.

Khoái! Sướng! Thích! Sung sướng tột cùng!

Đây chính là cảm giác thăng cấp sau khi tu sĩ độ kiếp sao?

Cảm giác thăng cấp này đúng là sẽ khiến cho người ta nghiện ngập mà.

Trong nháy mắt Tống Thư Hàng thăng cấp thành công, kiếp lôi trên không trung hơi tạm dừng.

Sau đó lực lượng của kiếp lôi thu nhỏ lại, lôi trụ bé lại chỉ còn một đạo sét màu tím thẫm loằng ngoằng giữa kiếp vân.

Đây là đòn cuối cùng chân chính! Chỉ cần chống đỡ được đòn này, được thiên lôi tẩy rửa cơ thể, thì Tống Thư Hàng sẽ thực sự độ kiếp thành công.

Tống Thư Hàng nhìn lôi điện màu tím thẫm đang ngưng tụ, trong lòng dấy lên nỗi kích động.

…

…

Đúng vào lúc này thì một giọng nói vang lên ở phía xa.

“Tống tiểu hữu đừng sợ! Lão đạo đến giúp ngươi một tay! Cố gắng chống đỡ, lão đạo sẽ đánh tan đợt thiên kiếp thứ mười một cho ngươi!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngự kiếm lao đến, nôn nóng hét lớn.

Chương 624: Tiểu yêu tinh, ăn một phát truyền công đại pháp của lão đạo đi!

Vốn dĩ Thiên Nhai Tử đạo trưởng chọn ở lại trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều chứ không ra mặt can thiệp vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng. Không phải vì hắn không muốn giúp Tống Thư Hàng, mà là vì chính hắn cũng sắp phải độ kiếp tới nơi.

Nếu tùy tiện ra tay mà bất cẩn một cái thì nói không chừng sẽ kéo lôi kiếp của hắn giáng xuống theo. Đến lúc đó hai tầng lôi kiếp cùng đánh thì cả Thư Hàng và hắn đều cầm chắc cái chết.

Cho nên đạo trưởng mới ở lại trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều và cố gắng che giấu khí tức của mình. Song hắn vẫn quan sát tình hình độ kiếp của Tống Thư Hàng từ xa và lúc nào cũng cảm ứng sát sao khí tức sinh mệnh của Tống Thư Hàng.

Hết đợt thiên kiếp này đến đợt thiên kiếp khác, Tống Thư Hàng đã vượt qua mười đợt thiên kiếp.

“Không ngờ tiểu tử này lại gặp thiên kiếp mười đợt trăm năm khó thấy, may mà cuối cùng cũng vượt qua thành công rồi.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng khi ấy cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ấy vậy mà lúc này kiếp vân trên trời lại ngưng tụ chứ không tan, sau mười đợt thiên kiếp vẫn còn đợt thứ mười một nữa.

Sao lại có thiên kiếp mười một đợt ở đâu ra thế này?

Đã thế, uy lực của đợt thiên kiếp thứ mười một còn cường đại vô cùng. Đối với tu sĩ nhị phẩm thì đây chính là tình huống thập tử vô sinh, đặc biệt là Thư Hàng tiểu hữu còn chẳng kịp chuẩn bị gì. Đợt thiên kiếp thứ mười một này chắc chắn sẽ lấy mạng hắn mất.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhíu mày.

Sau đó hắn thầm tính toán trong lòng. Thiên kiếp của Tống Thư Hàng đã đánh đến đợt cuối rồi, nếu hắn ra tay mà cẩn thận một chút thì có thể đánh tan kiếp vân! Chỉ cần tốc độ đủ nhanh thì sẽ không ảnh hưởng tới trạng thái của mình.

Coi như kết thiện duyên đi.

Thế là Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngự kiếm bay vọt đến nơi Tống Thư Hàng đang độ kiếp. Thực tế thì mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Thiên Nhai Tử đạo trưởng còn chưa sâu sắc tới mức hắn phải dấn thân vào nguy hiểm đến cứu đối phương. Vì hai người chỉ vừa mới gặp mặt hôm kia và giao dịch với nhau một lần mà thôi.

Thế nhưng vì quan hệ với Biệt Tuyết Tiên Cơ, cộng thêm ba ngày ăn chực uống chùa trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều, cho nên hắn có cảm nhận không tồi về hai đứa hậu bối Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều này.

Bởi thế, dưới tiền đề là có đủ khả năng, hắn đã chọn cách tay trợ giúp.

…

…

Khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang phi hành thì vẫn luôn chú ý đến biến hóa của thiên kiếp. Dường như thiên kiếp bị lực lượng nào đó dẫn đi nên đã yếu đi rất nhiều, thế nhưng khí tức sinh mệnh của Thư Hàng tiểu hữu cũng càng ngày càng yếu hơn.

Thế là vừa tới nơi, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã hét to để an ủi Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu chớ sợ, lão đạo đến giúp ngươi một tay đây!”

Tống Thư Hàng đang hứng thiên kiếp: 0_0

May mà có Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh.

Chưa đợi Thiên Nhai Tử đạo trưởng ra tay thì Ngư Kiều Kiều đã đón đầu hắn và hét lên nhắc nhở:

“Đạo trưởng dừng tay lại!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nghi hoặc.

“Đạo trưởng, thiên kiếp của Tống Thư Hàng đã sắp kết thúc rồi, đạo trưởng không cần căng thẳng đâu.”

Ngư Kiều Kiều vội vàng giải thích.

Tống Thư Hàng đã vượt qua đạo thiên kiếp thứ mười một sau muôn vàn gian khổ, bây giờ chỉ cần thiên lôi tẩy rửa thân thể nữa là hoàn thành thiên kiếp rồi. Nếu bây giờ thiên kiếp của Tống Thư Hàng mà bị đánh tan thì hắn sẽ khóc ngất trong WC luôn mất.

Thiên lôi luyện thể - khi tu sĩ bình thường độ kiếp trùng kích cảnh giới tam phẩm xong thì có thể nhận "Thiên lôi luyện thể", đẩy thể chất lên cảnh giới tam phẩm, bước vào Chiến Vương Chi Khu.

Mà Tống Thư Hàng đã hoàn thành Chiến Vương Chi Khu ngay khi đang độ kiếp, cho nên thiên lôi thối thể chỉ tăng lên một chút thể chất cho hắn mà thôi.

Thế nhưng thiên lôi thối thể cũng là một giai đoạn của thiên kiếp, nếu mà bị đánh tan thì lần sau thiên kiếp sẽ lại bắt đầu từ đầu!

Trời biết thiên kiếp lần sau có phải lại là thiên kiếp mười một đợt nữa hay không?

Nếu vẫn là mười một đợt thì Tống Thư Hàng không dám chắc là rằng mình sẽ vượt qua được một cách thuận lợi đâu. Vì tuy hắn đã lên tới cảnh giới tam phẩm rồi, nhưng thực lực của hắn tăng thì uy lực của thiên kiếp cũng tăng theo đấy!

Nghe tiếng nhắc nhở của Ngư Kiều Kiều xong, Thiên Nhai Tử cũng dừng lại và lùi đến bên cạnh cô.

Hắn nhìn trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng, Chiến Vương Chi Khu đã ngưng tụ xong, chân khí trong cơ thể hóa thành sông lớn!

"Đúng là anh hùng xuất thiếu niên."

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói.

Ngư Kiều Kiều cũng gật đầu cảm thán, sau đó bắt đầu giảng giải cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng nghe thiên kiếp lần này hung hiểm đến mức nào.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng vừa nghe vừa không ngừng xuýt xoa.

Đột nhiên hắn nghĩ đến một việc.

Từ từ, chờ một tí.

Có phải hắn bỏ sót cái gì rồi không? Ba ngày trước khi hắn gặp

Tống Thư Hàng thì Tống Thư Hàng mới chỉ có tu vi nhị phẩm bốn đan điền thôi cơ mà?

Sao tự nhiên đã độ kiếp thế này?

Là kẻ nào truyền công cho Thư Hàng tiểu hữu ư?

Sao có thể như vậy? Rõ ràng hắn đã hẹn sẽ truyền công cho Thư Hàng tiểu hữu cơ mà, ai hớt tay trên của hắn thế?

…

Ầm ầm ầm

Đạo thiên lôi thối thể màu tím trên bầu trời cuối cùng cũng giáng xuống.

"AAAA!"

Tống Thư Hàng bị đánh run rẩy cả người, thế nhưng kì lạ là cảm giác sảng khoái sung sướng lại không ngừng dâng trào từ nơi sâu thẳm trong cơ thể hắn. Trong sự sảng khoái ấy, thể chất của hắn cũng từ từ tăng lên.

Tống Thư Hàng cũng thấy sai trái lắm… bị sét đánh mà mình lại thấy sướng, sướng đến mức không muốn dừng.

Cơ thể mình không bị sao đấy chứ hả?

Tia sét màu tím giáng đủ mười giây mới tiêu tan.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn lên kiếp vân trên bầu trời.

Kiếp vân tiêu tán trong nháy mắt! Rốt cuộc thiên kiếp nhị phẩm của hắn cũng kết thúc rồi!

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

"Thành công!"

Lần này hắn không cười nữa. Hắn sợ mình cười xong mà đợt kiếp lôi thứ mười hai xuất hiện thì biết phải làm sao?

Sau đó hắn bắt đầu kiểm tra thân thể của mình.

Đầu tiên là chân khí. Sau khi chính thức thăng lên tam phẩm thì đan điền trong cơ thể đã nối liền thành một vòng tuần hoàn, chân khí hóa thành sông lớn tuần hoàn không nghỉ, cuồn cuộn không dừng. Sau đó chân khí trong cơ thể hắn bắt đầu biến hóa thành "chân dịch".

Mười phần chân khí có thể ngưng tụ ra một phần chân dịch. Thể tích có thu nhỏ lại, thế nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong nó không những không thay đổi mà chất lượng còn cao hơn!

Khi chân khí toàn thân đều ngưng tụ thành chân dịch thì lượng năng lượng được tồn trữ trong đan điền sẽ tăng lên không chỉ chục lần.

Hơn nữa sau khi tấn chức tam phẩm thì các đan điền của hắn đều to ra gấp đôi. Chỉ tính riêng chân khí thì lượng chân khí trong cơ thể tu sĩ tam phẩm đã tăng gấp hai mươi lần nhị phẩm! Mà Tống Thư Hàng còn từng được Bạch Tôn Giả dùng Súc Khí Khoách Chân pháp, sức chứa của đan điền còn cao hơn cả tu sĩ tam phẩm bình thường. Chỉ cần cứ duy trì như thế thì chân khí của hắn sẽ hùng hậu hơn tu sĩ cùng cảnh giới bình thường rất nhiều.

Tiếp đến là thể chất. Thiên lôi thối thể tăng cường thẻ chất của tu sĩ, đẩy thể chất của tu sĩ nhị phẩm lên tam phẩm. Số lượt thiên lôi càng nhiều thì hiệu quả thối thể của thiên lôi càng lớn.

Trước khi Tống Thư Hàng độ kiếp xong thì thể chất đã đạt tới cảnh giới Chiến Vương tam phẩm. Sau mười một đợt thiên kiếp, thể chất của hắn tăng vọt lên gấp bội lần.

Hắn phát hiện khi mình dốc toàn lực vận chuyển chân khí thì trên thân thể sẽ tản mác ra những đốm sáng như ánh sao.

Bây giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa biết, “ánh sao” này chính là dị tượng mà thân thể sản sinh ra khi tu sĩ tam phẩm bình thường đả thông mạch Tinh Huy.

Có điều lúc này thì bốn kì mạch trong cơ thể của Tống Thư Hàng vẫn chưa được đả thông. Chỉ vì thể chất của hắn quá mức khổng lồ, thể chất vừa vào tam phẩm đã tích lũy đến mức độ của “tu sĩ tam phẩm Tinh Huy” nên mới xuất hiện dị tượng ấy.

Tống Thư Hàng cảm thấy thể chất của mình đã trở nên vô cùng mạnh mẽ. Với thể chất này thì nỗi đau nhức nhối do tinh thần lực mang lại chắc là sẽ giảm đi nhỉ?

Đang lúc suy tư thì tinh thần lực của Tống Thư Hàng chấn động. Sau đó đau nhức từng cơn kéo tới như búa nhỏ gõ lên đầu hắn.

Sau khi độ kiếp thành công, thể chất, chân khí và tinh thần lực tăng cường toàn diện. Tuy thể chất của hắn mạnh lên nhưng tinh thần lực cũng tăng theo. Tinh thần lực ở mi tâm của hắn càng gần với màu bạc hơn một chút.

Tống Thư Hàng lại thấy vui mừng. Tuy mi tâm vẫn đau nhưng đã giảm đi nhiều so với hồi còn nhị phẩm.

Lúc trước hắn đau như thi thoảng có cây búa lớn nện vào trán, bây giờ thì chỉ còn là búa nhỏ thôi. Chỉ cần tăng cường thể chất thêm nữa thì búa nhỏ sẽ thành búa bơm hơi, thế là hắn có thể ngủ yên được rồi.

Nghĩ thế, Tống Thư Hàng ngập tràn hạnh phúc.

Tống Thư Hàng cất Lưu Tinh kiếm đi, chờ bao giờ gặp lại Bạch tiền bối sẽ trả kiếm lại cho ngài ấy.

Sau đó hắn nhìn về phía xa xa, mỉm cười ra dấu "thành công" với Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Thành công rồi, lần này thành công thật rồi!

Sau khi báo tin vui cho Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng xong, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Sau đó hắn nhanh chóng mò vào túi thu nhỏ một tấc và lấy Ngộ Đạo thạch ra. Rễ của Thông Nương vẫn còn bám trên này.

Ban nãy Tống Thư Hàng cảm ứng được một luồng khí tức sinh mệnh khổng lồ tỏa ra từ Ngộ Đạo thạch!

…

…

Mấy phút trước.

Thông Nương cảm thấy hôm nay mình nhọ không để đâu cho hết, vất vả lắm mới nhú ra được cái búp mà nó lại bị thiên lôi thiêu ra tro. Cô tuyệt vọng sâu sắc.

Rốt cuộc thì phải mất bao lâu nữa cô mới có thể mọc ra được một cái mầm hành hoàn chỉnh rồi hóa thành người đây?

Thông Nương đang suy tư thì đạo thiên lôi luyện thể kia từ trên trời giáng xuống. Khi nó tẩy rửa thân thể của Tống Thư Hàng, thì cũng có một phần đổ vào Thông Nương có huyết mạch của hắn đang bám trên Ngộ Đạo Thạch.

Sau khi thiên lôi thối thể qua đi thì Thông Nương cảm thấy mấy cọng rễ hành của mình đều run lên. Cô nghĩ hôm nay đúng là bi kịch thật mà.

Thế mà lúc này thì Tống Thư Hàng tự nhiên lại lấy Ngộ Đạo Thạch ra.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Thông Nương nghi hoặc.

Ngay sau đó, một cọng mầm hành xanh biếc phớt đỏ sinh trưởng từ Ngộ Đạo thạch… thế rồi chỉ trong chớp mắt, Thông Nương đã trở thành một cây hành cao tới nửa mét.

Thông Nương sững ra.

Sau đó cô cười vang sung sướng:

“Há há há há há há!”

Mầm hành của cô lại nhú ra rồi! Nhú ra cả cây hoàn chỉnh luôn!

Đồng thời, trong lòng Thông Nương nảy ra một suy nghĩ.

Ngay sau đó, cô biến thành một cô gái có làn da trắng ngần và khuôn mặt giảo hoạt.

Cô mặc sườn xám màu xanh làm tôn lên dáng người thon thả và quyến rũ, mái tóc dài màu lục buộc thành hai bím lắc lư sau lưng.

Vì Tống Thư Hàng cầm Ngộ Đạo thạch trong tay, cho nên sau khi Thông Nương biến hình thì mũi chân đứng ngay trên tay hắn.

“Ha ha ha ha ha, cuối cùng thì ta cũng biến hóa lại được rồi ~”

Thông Nương reo lên vui vẻ.

Hơn nữa lúc này đây cô đã học được bài học. Khi biến hình thì Ngộ Đạo thạch ẩn sâu trong cơ thể chứ không còn phồng lên như mang thai nữa.

Thông Nương chống nạnh đứng trên bàn tay của Tống Thư Hàng và cười to thỏa mãn.

“Chúc mừng Thông Nương đạo hữu lại biến được thành người.”

Tống Thư Hàng run tay, cảm thấy Thông Nương trên tay mình nhẹ bẫng.

Nghe thấy câu nói của Tống Thư Hàng thì Thông Nương ngừng bặt tiếng cười và sắc mặt trở nên đắng ngắt.

Vất vả lắm cô mới biến hóa thành công. Thế nhưng cô vẫn là Thông Nương lúc trước

Vẫn chỉ là cây hành thành tinh đáng thương có cảnh giới nhất phẩm tam khiếu mà thôi.

Dù có Ngộ Đạo thạch tương trợ, thế nhưng mấy tháng qua mầm hành của cô cứ gãy lại cụt, cụt lại gãy, cả quá trình đẫm máu và nước mắt, cảnh giới không hạ đã là tốt lắm rồi.

Còn đối thủ Tống Thư Hàng của cô vốn chỉ là một tu sĩ nhân loại cảnh giới xấp xỉ cô, thế mà đã trở thành một tu sĩ tam phẩm cường đại trong thời gian ngắn, cứ như là bật hack vậy.

Thông Nương ngẩng đầu ngó trời cao… mẹ nó, không biết bao giờ nô gia mới có thể đào tẩu khỏi lòng bàn tay của người đàn ông này mà vươn tới tự do đây?

Bây giờ cô hối hận xanh cả ruột, lúc trước đúng là không nên máu dồn lên não rồi đi cướp Ngộ Đạo thạch làm gì...

Sau khi thở vắn than dài não ruột, Thông Nương lại cúi đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng rồi chớp mắt:

“Thư Hàng đạo hữu, ngươi hãy thương tình ta vất vả lắm mới biến lại thành người được, ngươi thả ta đi có được không?”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khẽ. Ngộ Đạo thạch vẫn còn đang ở trên người Thông Nương, trước khi tách được nó ra khỏi người cô thì làm sao mà hắn thả cô đi cho được?

Thông Nương:

“Đậu xanh!”

Tống Thư Hàng:

“Ha ha.”

…

Ở phía xa xa

Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng đều cười rất tươi rồi bước tới chúc mừng Tống Thư Hàng độ kiếp thành công.

Trong giới tu sĩ, mỗi một lần độ kiếp thành công đều là một chuyện đáng để chúc mừng. Đệ tử trong các môn phái và thế gia lớn mà độ kiếp thành công thì còn có thể bày tiệc đãi khách nữa

kia.

Thiên Nhai Tử đi được mấy bước thì đột nhiên biến sắc.

Khí tức trên người hắn bắt đầu xao động.

Hình như vừa rồi bị ảnh hưởng của thiên kiếp cho nên… cảnh giới của hắn không ức chế nổi rồi.

Bi kịch, rõ ràng là hắn rất chú ý khống chế, không ngờ là vẫn bị ảnh hưởng.

Bây giờ ép cảnh giới vô dụng rồi, cho nên phải truyền công ngay thôi! Phải truyền công, phải kéo cảnh giới xuống, phải đẩy thiên kiếp xa ra!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng kết pháp ấn rồi nhìn sang Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh mình:

“Kiều Kiều cô nương, tuy rằng cô là hải yêu, thế nhưng truyền công đại pháp của lão phu đã được cải tạo nhiều năm nên yêu tộc cũng nhận được đấy. Lão phu đang có mười năm công lực rất chi là tinh thuần, lần này không giao dịch mà cho không cô nương luôn nè, được không?”

Ngư Kiều Kiều:

“…”

“Xin lỗi đạo trưởng, ta nghĩ ta tạm thời mình không cần đến công lực đâu.” Ngư Kiều Kiều từ chối thẳng thừng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lấy làm tiếc nuối lắm.

Sau đó hắn nói với Tống Thư Hàng phía xa:

“Thư Hàng tiểu hữu, tuy ngươi vừa mới độ kiếp thành công, thế nhưng công lực thì có bao giờ thừa đâu. Lão phu đang có mười năm công lực tinh thuần, cho không luôn nè ngươi có lấy không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Xin lỗi đạo trưởng, ta vừa mới thăng cấp thành công, ít nhất cũng phải củng cố cảnh giới của mình trước đã.” Tống Thư Hàng đáp rất đỗi chân thành.

“Cũng phải, đối với ngươi bây giờ thì củng cố cảnh giới là quan trọng nhất.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng thở dài não ruột. Nếu không thể truyền công được thì đành phải phong ấn chính mình lại thôi.

Thế nhưng phong ấn bản thân thì nhiều di chứng và hạn chế lắm… không thoải mái hết cả người như là truyền công đâu.

Đang lúc Thiên Nhai Tử đạo trưởng suy nghĩ mông lung thì thấy Thông Nương đứng trên tay Tống Thư Hàng.

“Ủa?”

Đạo trưởng mở to hai mắt.

Vốn dĩ hắn cho rằng yêu quái biến được thành người phải là đại yêu ngũ phẩm, cho nên ngay từ đầu hắn đã không nghĩ đến việc truyền công cho Thông Nương.

Cùng là ngũ phẩm nhưng con người thì khác với yêu tinh, đại yêu ngũ phẩm người ta đâu có thèm gì mười năm công lực tinh thuần của hắn.

Thế nhưng bây giờ khi nhìn kĩ lại thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng phát hiện ra Thông Nương mới chỉ có cảnh giới tam khiếu của nhất phẩm mà thôi.

Cảnh giới này thấp quá đi mất.

Tiểu yêu cảnh giới thấp thế này làm sao mà biến thành người được hay vậy? Chẳng lẽ chủng tộc của cô ta có chỗ nào đặc thù? Cô ta là linh vật thiên địa? Hay là cô ta gặp kì ngộ gì đặc biệt?

Song bất luận thế nào thì yêu nữ này cũng là đối tượng tốt nhất để hắn truyền công.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, cây hành thành tinh kia là ái sủng của ngươi à?”

“Ái sủng cái đầu ông, ta là một cây hành tinh tự do tự tại, không phải là sủng vật của bất cứ ai hết!”

Thông Nương quay khuôn mặt nhỏ nhắn sang lườm Thiên Nhai Tử đạo trưởng đầy căm tức, cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “tự do”.

Tống Thư Hàng hơi gật đầu:

“Đúng vậy đạo trưởng, Thông Nương không phải là sủng vật của ta, chỉ vì một vài nguyên nhân nên cô ấy tạm thời ở bên ta mà thôi.”

“Thế thì tốt rồi.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói:

“Này hành lá thành tinh, lão đạo đang có mười năm công lực tinh thuần, cho không cô nè, có muốn hay không?”

“Ta thèm vào, bị ngươi truyền công xong thì nhọ bỏ xừ, chẳng sống được bao lâu thì đã về chầu ông bà rồi.”

Thông Nương nói. Cô được Tống Thư Hàng mang theo bên cạnh nên đương nhiên đã nghe Ngư Kiều Kiều nói về tên cuồng truyền công này rồi.

“Tất cả những lời đó đều là tin đồn ác ý nhằm hãm hại lão đạo. Thực ra sau khi nhận công lực của lão đạo, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, ôn dưỡng tiêu hóa hết công lực đó thì sẽ không nguy hiểm gì đến sinh mạng đâu mà. Ví dụ như cái vị tiểu đạo hữu nhận công lực của lão đạo cách đây không lâu ấy. Hắn siêng năng tu luyện, nên bây giờ đã là tu sĩ tam phẩm đỉnh phong, sắp sửa trùng kích cảnh giới tứ phẩm đến nơi rồi kia kìa.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng mỉm cười.

Nghe đến đây thì… Thông Nương hơi động lòng.

Bởi vì cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này thì khoảng cách cảnh giới giữa mình và Tống Thư Hàng sẽ bị kéo càng ngày càng xa mất.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng càng ngày càng cao, thực lực của hai người chênh nhau mỗi lúc một lớn, hy vọng chạy trốn của cô lại càng xa vời hơn.

Thế nhưng nếu nhận công lực của vị dạo trưởng này thì cô cũng sẽ đạt tới cảnh giới tứ phẩm nhanh thôi!

“Cho không thật à?”

Thông Nương hỏi.

“Mười năm công lực tinh thuần, cho không luôn, không lấy một xu nào.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười hiền dịu.

Chương 625: Thiên Nhai Tử xếp chong chóng tre

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng truyền công trước mặt. Vốn dĩ hắn cho rằng truyền công sẽ giống như trong phim hay diễn, tức là lão giả đặt hai tay lên lưng nhân vật chính, không ngừng truyền công lực sục sôi cuồn cuộn sang, sau đó sắc mặt của cả lão giả và nhân vật chính đều đỏ lựng, có khi còn xì khói trắng, cuối cùng nhân vật chính luyện được thần công. Không ngờ truyền công lại là truyền từ đỉnh đầu.

Tư thế này nhìn mệt chết đi được. Chẳng biết là Thông Nương ở dưới có thấy mỏi cổ không. Cô nàng phải gánh cả người đạo trưởng trên đầu cơ mà.

Khi bắt đầu truyền công, trên người Thiên Nhai Tử đạo trưởng tỏa ra ánh sáng chói mắt. Đạo trưởng truyền công hàng thật giá thật, không lừa con trẻ, không gạt người già.

Hắn vốn là đệ tử của đạo môn chính tông, công lực công chính ôn hòa, phẩm chất hết sức tinh thuần.

Từ kim đan của đạo trưởng, bản nguyên linh lực tràn ra đổ vào thân thể Thông Nương.

Hắn khống chế lượng linh khí rất cẩn thận để tránh cho Thông Nương bị quá tải, bởi vì thực lực của Thông Nương còn quá yếu.

Sau khi linh lực tràn vào cơ thể Thông Nương, thì một phần cường hóa thân thể cô dưới sự khống chế của đạo trưởng, một phần khác phân tán trở thành “chân khí”, rồi từ chân khí chuyển hóa thành khí huyết chi lực. Thông Nương mới ở cảnh giới nhất phẩm, chỉ hấp thu được khí huyết chi lực mà thôi.

Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh nói:

“Truyền công cần có lực khống chế rất tỉ mỉ tinh tế. Nếu lượng năng lượng truyền sang quá lớn thì có khả năng sẽ làm nổ tung kinh mạch của người được truyền công, làm cô ấy trở thành một phế nhân. Mà nếu lượng năng lượng truyền sang quá nhỏ thì lại tạo thành hao phí không cần thiết, lãng phí bản nguyên chân khí và linh lực một cách vô ích.”

Được truyền công cũng là một loại mạo hiểm. Tống Thư Hàng âm thầm gật đầu.

“Thế nhưng Thiên Nhai Tử truyền công nhiều năm nên đã lành nghề lắm rồi. Hắn truyền công thì không có sai lầm gì đâu.”

Ngư Kiều Kiều bổ sung.

Tống Thư Hàng lại gật đầu. Dù sao thì cũng là người cuồng truyền công mà.

…

…

Song lúc này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang truyền công cho Thông Nương lại hơi nhíu mày.

Trải qua nhiều lần nghiên cứu thì truyền công đại pháp của hắn đúng là có thể truyền cho cả yêu tinh thật.

Nói thì nói thế, nhưng cho dù là yêu tộc đã hóa thành hình người thì kinh mạch trong cơ thể vẫn khác với con người.

Khi hắn truyền công cho Thông Nương thì lại phát hiện ra kinh mạch trong cơ thể Thông Nương giống con người như đúc, cơ hồ không khác gì. Hắn còn nghi ngờ không biết có phải mình đang truyền công cho một tu sĩ nhân loại hay không nữa kia.

Thế nhưng bây giờ không phải là thời điểm để truy cứu vấn đề này, trong quá trình truyền công không thể phân tâm được.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng chuyên tâm bắt đầu truyền công.

Sau đó, cảnh giới của Thông Nương tăng lên nhanh chóng!

Một vị kim đan Linh Hoàng ngũ phẩm truyền công, truyền linh lực ngũ phẩm để chuyển hóa thành khí huyết thì năng lượng ấy khổng lồ cỡ nào chứ?

Chưa đến hai phút sau thì khiếu thứ tư là Nhĩ khiếu của Thông Nương đã được đả thông, thể chất của cô càng cường đại hơn, mắt tinh tai thính.

Cộng thêm Ngộ Đạo thạch trong cơ thể Thông Nương luôn không ngừng cường hóa ngộ tính của cô, khiến cho cô lĩnh ngộ ra rất nhiều bí quyết vận chuyển khí huyết chi lực khi đang được truyền công.

Buff hai tầng liền!

“Sướng quá, ta tu luyện khổ sở ba trăm năm mới tăng lên tới cảnh giới nhất phẩm tam khiếu, không ngờ chỉ trong vài phút đã đột phá cảnh giới luôn rồi. Nếu cứ thăng cấp thế này thì có khi ta có thể đuổi kịp cảnh giới của Tống Thư Hàng thật đây.” Thông Nương kích động trong lòng.

“Duy trì bình tĩnh, yên lặng vận chuyển pháp thuật minh tưởng của ngươi đi, đừng có phân tâm.”

Thông Nương vừa phân tâm thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã nói ngay.

Thông Nương vội vàng thu liễm tinh thần và lặng lẽ vận chuyển minh tưởng pháp.

Năm phút sau, nhờ công lực đạo gia tinh thuần không ngừng rót vào, khiếu thứ năm của Thông Nương cũng đột phá.

Sau đó, Thông Nương thức tỉnh thiên phú của khẩu khiếu.

Thiên phú: Huyễn âm!

Khi thiên phú này thức tỉnh thì Thông Nương đã hiểu rõ tác dụng của nó ngay. Đây là thiên phú có thể làm cho giọng nói của cô ẩn chứa năng lực ảo thuật, khi thúc giục thiên phú này thì lúc nói chuyện có thể kéo người ta rơi vào ảo giác.

Trong tay cô bây giờ lại đang có một quyển công pháp Sư Hống Công, tuy rằng đã giao bản chính cho Tống Thư Hàng nhưng cô vẫn nhớ rõ nội dung. Chỉ cần cô tu luyện xong công pháp ấy, cộng thêm hiệu quả huyễn âm nữa thì chắc là tuyệt lắm. Sư Hống công thêm huyễn âm, rống lên một cái là ngã rạp cả đám người.

Thế nhưng sao cô cứ thấy cái thiên phú Khẩu khiếu huyễn âm này quen quen thế nhỉ? Trong thời gian ngắn, Thông Nương không tài nào nhớ được mình đã nghe thấy thiên phú này ở chỗ nào rồi.

Thôi kệ đi. Tóm lại là thiên phú khẩu khiếu này rất hợp với cô.

Nếu bây giờ cô lại thi triển chiêu “tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu xinh đẹp” trong 200 bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót, kết hợp với huyễn âm thì không biết có thể mê hoặc Tống Thư Hàng được không ta?

Đúng là một chuyện đáng để chờ mong mà!

Thông Nương rất muốn thử uy lực của thiên phú khẩu khiếu này ngay bây giờ, thế nhưng cô vẫn còn đang ở trong trạng thái được truyền công nên không làm gì được, chỉ có thể kìm nén cái mong muốn ấy lại mà thôi.

Thông Nương đã đột phá liên tiếp hai cảnh giới, nhưng công lực mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền cho cô lại chưa tiêu hao đến một năm. Đạo trưởng định truyền cho cô mười năm công lực, bây giờ mới chỉ được có một phần hai mươi.

Bây giờ trong cơ thể Thông Nương đã đả thông toàn bộ năm khiếu huyệt lớn, tiếp theo chính là bước cuối cùng của nhất phẩm!

Năm khiếu đều mở, khí huyết chi lực trong cơ thể liên kết lại một chỗ, bốn khiếu tai, mũi, miệng, mắt nối liền với tâm khiếu, hiển hiện ra thế Ngư Dược Long Môn.

Sau khi vượt qua Long Môn thì khí huyết chi lực ở toàn thân có thể biến từ vô hình thành hữu hình, hóa từ hư thành thực, trở thành chân khí, đó chính là cảnh giới Chân Sư nhị phẩm!

“Chuẩn bị tinh thần đi, sắp tiến vào trạng thái đột phá bình cảnh để thăng cấp rồi đấy. Mau bảo vệ linh đài, duy trì tâm linh bình tĩnh. Đừng có ngừng minh tưởng!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng trầm giọng nói. Đương nhiên là câu nói này tiến thẳng vào tai Thông Nương qua truyền âm nhập mật.

Bây giờ Thiên Nhai Tử đạo trưởng không thể mở miệng nói chuyện được, quá trình truyền công đã bước vào giai đoạn quan trọng rồi.

Để giúp Thông Nương đột phá bình cảnh Dược Long Môn chỉ sợ sẽ tiêu hao không ít linh lực. Đây chính là bản nguyên linh lực của Linh Hoàng đấy, lấy nó ra để giúp một tiểu yêu tinh thăng cấp đúng là dùng dao mổ trâu để thịt gà, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đau lòng lắm lắm.

Thông Nương vội vàng vận chuyển minh tưởng pháp.

Lúc này, Tống Thư Hàng nhìn thấy Thiên Nhai Tử đạo trưởng ở trên đầu Thông Nương quay vòng.

Đúng vậy, Thiên Nhai Tử đạo trưởng quay vòng! Đầu hắn chạm đầu Thông Nương, hai chân cong lên, tay hướng lên trời, rồi hắn bắt đầu quay tròn như nhảy breaking đường phố. Đã thế còn quay rất nhanh, nhanh hơn cả cái quạt máy.

Tống Thư Hàng không đành lòng nhìn thẳng. Nếu một ông chú da đen lực lưỡng làm động tác này thì coi còn được, nhưng đây lại là một lão đạo trưởng tiên phong đạo cốt..

Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn đang quay vòng mỗi lúc một nhanh.

“Đến rồi đến rồi, ta nhìn thấy Long Môn rồi!”

Thông Nương reo lên vui vẻ. Dường như cô đã nhìn thấy Long Môn cao lớn sừng sững trước mắt mình, chỉ cần nhảy lên và phóng qua Long Môn này thì cô có thể tấn chức lên cảnh giới nhị phẩm rồi.

Tốc độ thăng cấp này nhanh như tên lửa, cảm giác thật là sung sướng, sung sướng quá đi mà!

“Phối hợp với lão đạo, lão đạo sẽ đưa ngươi xông tới, phóng vượt Long Môn!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng trầm giọng nói.

Thông Nương ngưng thần, điều động khí huyết chi lực toàn thân, dốc toàn lực phối hợp với Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Lúc này, bản nguyên linh lực trong cơ thể Thiên Nhai Tử đạo trưởng tăng vọt lên, gần một năm công lực đổ như thác vào thân thể Thông Nương.

Thông Nương từ từ lơ lửng giữa không trung với tư thế ngồi khoanh chân.

Trên đỉnh đầu cô, Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn đang quay tròn. Vì chuyển động quá nhanh mà hai chân hắn đã biến thành chữ “Mã”, tư thế chẳng khác gì Toàn Phong Thối của Xuân Lệ*. (*Nhân vật trong game Street Fighter II)

Nhìn từ xa, trên đầu Thông Nương như đang gắn một chiếc chong chóng tre của Doraemon.

Trông rõ là vui mắt.

Nhưng mà dưới động tác nhìn có vẻ khôi hài ấy, khí huyết chi lực trong cơ thể Thông Nương lại cứ tăng lên, tăng mãi!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng bùng nổ dữ dội, một đạo công lực tinh thuần nữa truyền xuống mang theo hai năm công lực tinh thuần của hắn.

Cuối cùng, Thông Nương phóng một mạch qua Long Môn!

Trong cơ thể cô, khí huyết chi lực toàn thân chảy ngược xuống rồi dồn về bụng, lập nên đan điền ở nơi đó. Sau đó khí huyết chi lực tập trung hết tại đan điền, chuyển hư thành thực, hóa thành chân khí.

Thông Nương tu luyện ba trăm năm, hôm nay mới bật hack tấn chức lên cảnh giới nhị phẩm.

Trong giờ phút này đây, nước mắt cô rưng rưng.

Để giúp Thông Nương thăng cấp thành công mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng tốn ba năm công lực tinh thuần một lúc làm cho lòng hắn đau sâu sắc.

Sau khi Thông Nương thăng cấp thành công, Thiên Nhai Tử đạo trưởng dừng xoay tròn.

Thông Nương cũng thoát khỏi trạng thái lơ lửng trên không mà rơi về mặt đất. Đạo trưởng vẫn chổng ngược trên đầu cô không hề cử động.

“Đừng thả lỏng, ta còn muốn truyền cho ngươi sáu năm công lực nữa cơ. Lập tức vận động pháp môn minh tưởng, làm quen với chân khí trong cơ thể mình. Lão đạo muốn dẫn ngươi thăng cấp như bay, phá tan các tiểu cảnh giới của nhị phẩm để mở đan điền!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền âm nói.

Thông Nương hạnh phúc tràn trề.

Còn tận sáu năm công lực, nói không chừng có thể giúp cô thăng luôn lên tới cảnh giới tam phẩm, ở cùng cảnh giới với Tống Thư Hàng luôn ấy chứ!

Cô lập tức bắt đầu làm quen với chân khí ở trong đan điền của mình.

Đây là chân khí sao? Nó khác hẳn với khí huyết chi lực lúc trước. Tuy khí huyết chi lực cũng khống chế được, song lúc vận chuyển thì có một chút cảm giác ấm nóng. Ví dụ lúc muốn vận chuyển khí huyết chi lực xuống cánh tay thì sẽ cảm thấy một luồng ấm nóng chảy từ tâm khiếu và các khiếu huyệt khác vào cánh tay mình.

Nhưng chân khí thì khác. Chân khí vận chuyển trong kinh mạch của cơ thể lại mang tới cảm giác mát lạnh, hơn nữa còn có thể cảm nhận được xúc cảm khi nó di chuyển trong kinh mạch. Sức khống chế và thể nghiệm vượt xa khí huyết chi lực!

Sướng quá, khoái quá!

Từ hôm nay trở đi ta đã trở thành một cây hành tinh nhị phẩm rồi! Thông Nương bắt đầu khống chế chân khí cho nó vận chuyển đi khắp các kinh mạch trong cơ thể.

…

…

“Thế là nhị phẩm luôn à?”

Tống Thư Hàng ngu người ra. Nhẹ nhàng thế thôi á?

Lúc trước để vượt qua Long Môn, đầu tiên là hắn bị chó ăn vào bụng, bây giờ cảm giác răng chó của Đậu Đậu đâm vào cơ thể vẫn là kí ức đáng sợ khó có thể phai mờ. Sau đó thì bị Tống Thư Hàng dùng một lần bản 001 phóng tuốt lên trời, rồi chia sẻ cảm quan với Ngư Kiều Kiều để hưởng thụ một lần điểm hóa Long Môn, cuối cùng còn phải giả gái chạy đến tham gia trận chiến Đoạn Tiên đài nữa chứ.

Tống Thư Hàng trải qua muôn vàn đau khổ mới leo lên được nhị phẩm.

Thế mà Thông Nương trước mặt hắn lại chỉ cần đội một Thiên Nhai Tử đạo trưởng biến hình chong chóng tre là đã thăng cấp được rồi… Đúng là ai dùng truyền công đại pháp thì người ấy mới thấu hiểu được mà.

Chương 626: Lệ Chi Tiên Tử ở Châu Phi?

Nếu cái truyền công đại pháp quái quỷ của Thiên Nhai Tử đạo trưởng không có nhiều hậu di chứng đáng sợ kia thì thật tốt biết bao! Nếu mà như vậy, dù hắn muốn truyền công bao nhiêu lần cũng không đáng sợ nữa.

Lúc này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng hỏi dò:

“Tiểu cô nương đã quen với chân khí chưa đấy?”

“Đã quen rồi.”

Thông Nương hưng phấn đáp lời. Có Ngộ Đạo thạch ở đây, chỉ trong chớp mắt cô đã nắm vững được phương thức vận chuyển chân khí. Bây giờ cô có thể khiến chân khí trong đan điền vận chuyển linh hoạt, hơn nữa cũng vận chuyển một chút trong mấy đường kinh mạch ở gần đan điền.

Chỉ có điều do cô vẫn chưa học qua công pháp nhị phẩm, cho nên chân khí chỉ có thể vận chuyển ở gần đan điền thôi chứ không dám để chân khí vận chuyển quá xa… Nếu như chân khí ở trong kinh mạch chạy tán loạn thì sẽ tạo thành tẩu hỏa nhập ma.

“Vậy thì chúng ta sẽ tiếp tục truyền công, chuẩn bị tiếp nhận linh lực tinh thuần hơn sáu năm còn lại của lão đạo đi.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng hít sâu một hơi, lại bắt đầu chuyển động.

Lần này tư thế của hắn lại thay đổi một chút. Bởi vì Thông Nương tấn thăng nhị phẩm, điều cần chú ý không phải đơn giản ở năm cái khiếu huyệt nữa mà cần quán nhập vào trong kinh mạch của cô, cuối cùng để năng lượng tiến vào đan điền, cho nên phải đổi tư thế truyền công một chút.

Dưới sự hướng dẫn của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thông Nương vẫn ngồi xếp bằng như thế, chỉ có điều bây giờ cô đang trong tư thế vươn hai tay lên trời.

Hai tay của Thiên Nhai Tử đạo trưởng và hai tay cô đối nhau, sau đó đầu chụm đầu. Như vậy thì khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng bắt đầu chuyển động, Thông Nương cũng chuyển động theo.

Hai người xoay rồi lại xoay, đúng là thần kỳ.

Tống Thư Hàng cảm thấy khóe mắt mình giật giật, đây có lẽ là do ngày hôm qua cơ mắt của hắn mệt mỏi quá chứ tuyệt đối không phải là do tư thế của Thông Nương và đạo trưởng trước mặt, tuyệt đối không phải!

…

…

Trạng thái truyền công bắt đầu, Thiên Nhai Tử đạo trưởng trầm giọng nói:

“Vận chuyển công pháp mà ngươi tu luyện, điều động chân khí, phối hợp với lão đạo.”

“Minh tưởng pháp à?”

Thông Nương hỏi lại.

“Không đúng, là công pháp vận chuyển chân khí của nhị phẩm!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đáp.

Thông Nương:

“…”

Thông Nương quýnh luôn.

Cô chưa từng học công pháp của nhị phẩm mà!

Lúc ấy cô bị Cửu Đăng sư thái bắt nhốt vào trong Thiên Long tự, sau đó đã học được một bộ công pháp thối thể cơ bản của Thiên Long tự là "Chỉ pháp căn bản của Thiên Long tự" và một bộ pháp môn minh tưởng.

Công pháp vận chuyển chân khí nhị phẩm sau đó thì không có ai truyền thụ cho cô cả.

“Đừng có thất thần như thế, mau vận chuyển chân khí phối hợp với lão đạo, để lão đạo truyền một hơi giúp ngươi giải khai đan điền thứ nhất của nhị phẩm là Long Vĩ đan điền, truyền thụ thêm một mớ công lực tinh thuần cho ngươi nào!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói.

Thông Nương mếu máo nói:

“Cái đó… Đạo trưởng ơi. Ta chưa từng học qua công pháp nhị phẩm.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

“…”

Con mẹ nó chứ!

Trăm tính vạn tính, hắn lại không tính đến điểm này!

Thông Nương này mới chỉ chỉ nắm vững được công pháp căn bản của nhất phẩm thôi chứ chưa học được công pháp vận chuyển chân khí.

Như vậy thì còn tấn cấp cái con khỉ gì nữa. Chân khí toàn thân của hắn quan nhập vào trong người Thông Nương này, sẽ tích trữ trong khí hải đan điền của cô ta, cuối cùng sẽ nhồi kín khiến đan điền của cô ta nổ tung mất thôi.

Làm sao bây giờ? Làm thế nào mới được đây, buồn chết mất.

Thông Nương thử hỏi:

“Hay là bây giờ đạo trưởng ngài dạy ta một loại công pháp được không?”

Bây giờ trên người cô có Ngộ Đạo thạch, khả năng lĩnh ngộ chắc là rất cao, dạy cô một bộ công pháp thì hoàn toàn có thể vừa học vừa thực hành luôn. Thậm chí nương theo sự truyền công của đạo trưởng, chưa biết chừng một hơi là khiến công pháp luyện đến cảnh giới rất cao thâm thì sao?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

“…”

Ngươi coi ta là giáo dục phổ cập đấy phỏng? Truyền công miễn phí rồi lại còn đòi học công pháp miễn phí nữa cơ à?!

Mà công pháp của sư môn lấy đâu ra việc nói truyền là có thể truyền được chứ hả? Nếu Thiên Nhai Tử đạo trưởng muốn thu nhận đồ đệ thì phải tiến hành một trình tự thu nhận đệ tử, sau khi ghi đạo hiệu của đệ tử vào danh sách sư môn, lúc đó thì mới có thể truyền thụ công pháp của sư môn. Bằng không cái tội danh tự ý truyền thụ công pháp này hắn không gánh vác nổi đâu.

Hơn nữa học công pháp có giống như ăn cơm đâu mà nói học là có thể học được ngay chắc?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhíu mày lại.

Chẳng lẽ cứ kết thúc truyền công như thế này ư?

Nhưng mà mới truyền được chưa đến bốn năm công lực, với trạng thái của hắn bây giờ thì sự chênh lệch của công lực bốn năm vẫn còn rất nguy hiểm. Nói không chừng thiên kiếp ở trên đỉnh đầu vẫn sẽ bị dẫn dắt xuống, đánh thẳng vào đầu hắn. Ít nhất phải truyền chục năm mới chắc ăn được.

Vì vậy Thiên Nhai Tử đạo trưởng từ từ dừng chuyển động lại, ánh mắt của hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

“Cái này, hai vị tiểu hữu cũng nghe thấy rồi đấy. Hay là chỗ công lực tinh thuần hơn sáu năm còn dư lại của lão đạo sẽ chia ra truyền cho hai người các ngươi nhé? Miễn phí luôn này!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói.

“Đạo trưởng, ta vừa hoàn thành việc tấn cấp xong, thật sự không cần đâu.”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp. Trạng thái của hắn bây giờ thì thật sự không tiện tiếp nhận truyền công. Nếu không thì hắn sẽ gật đầu cái rụp ngay, dù sao Thiên Nhai Tử đạo trưởng là vì hắn nên tức tốc chạy qua đây, bị thiên kiếp ảnh hưởng thế này …

“Ta cũng không cần đâu.”

Ngư Kiều Kiều liều mạng lắc đầu.

Thông Nương:

“Ta muốn mà, cho ta tiếp đi.”

“Muốn cái gì mà muốn, ngươi chưa học qua công pháp nhị phẩm, nếu lão đạo tiếp tục truyền công thì sẽ khiến cho đan điền của ngươi trực tiếp nổ tung.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng thở dài một hơi.

Thông Nương thấy thật đau lòng quá thể. Vừa mới thể nghiệm được khoái cảm của việc tấn cấp vèo vèo như thế mà giờ lại phải chấm dứt hay sao? Vẫn còn hơn sáu năm công lực tinh thuần nữa đang đợi cô mà.

Tống Thư Hàng nhìn Thông Nương ở trước mặt, thầm thở dài.

Nếu như trên người hắn có dư công pháp thuộc về bản thân hắn thì cũng không ngại cho Thông Nương một phần.

Dù sao mấy tháng gần đây, hắn nợ Thông Nương khá nhiều mầm hành đây. Hơn nữa không biết có phải vì thân thể Thông Nương tan ra, hòa vào nước thuốc trong quan tài bằng vàng lần trước hay không, sau khi quay trở về Trái Đất xong thì Tống Thư Hàng lại có cảm giác thân thiết với Thông Nương hơn.

Cũng giống như giữa hai người huyết mạch tương thông vậy. Thông Nương giống như con gái hắn chăng? So sánh này không thỏa đáng lắm, nhưng chính là kiểu cảm giác thân thiết như vậy đấy.

Điều đáng tiếc là "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công" của hắn có được từ chỗ Bạch Tôn Giả chứ không phải thuộc về hắn. Cho dù hắn có muốn truyền thụ cho người khác thì vẫn phải hỏi Bạch Tôn Giả mới được. Đây chính là điều cấm kỵ của giới tu chân, lúc đầu khi Dược Sư tiền bối chỉ dẫn Tống Thư Hàng bước vào con đường tu hành thì đã dạy rõ cho hắn biết những điều cấm kỵ của giới tu sĩ.

Lại nói, khi tu luyện "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công" cần phải có linh thú tinh phối hợp cùng… Bây giờ trong tay Tống Thư Hàng cũng không có dư nhiều linh thú tinh như thế.

Gia đình của Ngư Kiều Kiều thì có tiếng là giàu nứt vách đổ tường, cha cô chính là một vị Chân Quân có tiếng lâu năm, có hy vọng trùng kích đến Tôn Giả, bạn tốt nhiều năm của Bạch Tôn Giả.

Nhưng công pháp của cô lại có liên quan đến huyết mạch Giao Long, không có huyết mạch của Giao Long thì căn bản không cách nào học được công pháp của cô.

Hơn nữa công pháp của cô cũng không thể dễ dàng truyền ra bên ngoài được.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng thở dài một hơi, rốt cuộc hắn vẫn phải tự phong bế công lực hay sao?

…

…

Trông thấy đạo trưởng mặt nhăn mày nhó khổ sở và Thông Thương đần hết cả mặt ra, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Trong đầu hắn ngoài "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công" ra thì vẫn còn một bộ công pháp nữa, bộ công pháp này có uy lực không tồi, hơn nữa còn đến thẳng cảnh giới Chân Quân lục phẩm luôn!

Cũng không phải là bộ kiếm quyết thần bí ở trong mật thất Sở gia kia, kiếm quyết này không có duyên với Tống Thư Hàng, mãi mà hắn cũng không lĩnh ngộ ra được.

Cái mà Tống Thư Hàng chỉ chính là công pháp Thiên Khấp Bảo Điển mà không lâu trước đây hắn đã đọc được ở trong Bích Thủy các, đây là công pháp do Diệp Tư sư tỷ và sư phụ của cô cùng sáng tạo ra.

Lúc ấy Tống Thư Hàng đã từng xem qua bộ Thiên Khấp Bảo Điển này một lần, bị ảnh hưởng bởi bảo điển, khóc rất thảm thiết.

Chỉ có điều, bộ Thiên Khấp Bảo Điển này cũng không thuộc về hắn mà thuộc về Diệp Tư sư tỷ.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Tống Thư Hàng móc ra cái lệnh bài mà lúc đầu Sở Các chủ đưa cho hắn, lệnh bài này có thể trực tiếp liên hệ với Diệp Tư sư tỷ.

Tống Thư Hàng tập trung chân khí vào trong lệnh bài, bên trong nhanh chóng truyền đến giọng nói của Diệp Tư sư tỷ.

“Alo! Là Thư Hàng hả? Hu hu hu ~~~”

Trong tiếng khóc của Diệp Tư sư tỷ còn mang theo cả ý mừng rỡ.

“Là ta đây.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Diệp Tư, sao cô lại khóc thế?”

“Hu hu hu, ngày hôm qua có một người bạn của ngươi và một con chó tên là Đậu Đậu cùng đến Bích Thủy các. Người bạn kia của ngươi mang đến cho ta một cảm giác cực kỳ thân thiết, khi ta trông thấy cô ấy thì lập tức có cảm giác như đã gặp được mẹ của mình vậy, một cảm giác vô cùng nhung nhớ. Sau đó lúc ta ngủ còn mơ thấy khung cảnh ta chơi đùa với mẹ lúc còn nhỏ, thế nên là khóc thôi.”

Diệp Tư vừa khóc vừa trả lời.

Tống Thư Hàng ngẩn người, người bạn của hắn và Đậu Đậu cùng đến Bích Thủy các, người bạn của hắn rất giống mẹ của Diệp Tư? Người bạn nào nhỉ?

"Người bạn kia của ta là vị đạo hữu nào thế?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại.

"Cô ấy tên là Lệ Chi Tiên Tử, bây giờ vẫn còn đang làm khách ở chỗ ta đây nè. Ừ, đúng là một vị tiên tử vô cùng dịu dàng, lại còn xinh đẹp nữa."

Diệp Tư không dễ gì mới ngăn được tiếng khóc, sau đó lại hỏi:

"Tống Thư Hàng ngươi tìm ta có việc gì thế?"

"À, là thế này… Trong tay ta có một cọng hành tinh nhỏ, ta muốn thử xem cô ta có thể học được Thiên Khấp Bảo Điển hay không, có được không?"

Tống Thư Hàng hỏi thử.

"Không thành vấn đề, chỉ cần ngươi muốn thì có thể dạy cho bất kỳ ai. Giữa hai chúng ta không cần phải tính toán mấy điều này."

Sau khi Diệp Tư nấc nghẹn một tiếng, lại nói tiếp:

"Mấy ngày nay các chủ nói để ta đến Trái Đất làm một nhiệm vụ, đến lúc đó ta sẽ đi tìm ngươi."

Sở dĩ Diệp Tư vui vẻ đồng ý, cũng là vì từ trong sâu thẳm đáy lòng cô có một ý niệm kỳ quái, hay nói cách khác là một kiểu chấp niệm - cô phải để công pháp thuộc về Bích Thủy các được truyền thừa tiếp! Không thể để truyền thừa của Bích Thủy Các bị đứt đoạn được.

"Được!"

Tống Thư Hàng đáp. Nếu Sở các chủ đã phái Diệp Tư đến Trái Đất thì chắc là đã có cách tránh cho Diệp Tư bị người ta khế ước chăng?

"Vậy cứ quyết như vậy trước đi, ta cảm giác vẫn còn muốn khóc, để ta khóc thêm một lúc nữa vậy. Đến lúc đó ta sẽ liên lạc với ngươi nhé."

Diệp Tư nói xong thì loáng thoáng lại bắt đầu khóc toáng lên.

Tống Thư Hàng: …

Lại nói, Lệ Chi Tiên Tử lại mang đến cho Diệp Tư sư tỷ cảm giác giống như mẹ là sao nhỉ? Lẽ nào giữa hai người bọn họ có quan hệ máu mủ à?

Tống Thư Hàng thuận tay móc điện thoại ra xem.

Thật là trùng hợp, Lệ Chi Tiên Tử vừa mới gửi một bức ảnh chụp lên nhóm Cửu Châu số 1.

Trên một thảo nguyên rộng mênh mông, Lệ Chi Tiên Tử mặc một cái áo màu ngắn tay, đang chụp một bức ảnh tự sướng. Sau lưng cô là một con sư tử hùng dũng đang há miệng rõ to.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Vừa mới đến bình nguyên Serengeti ở Châu Phi, đây là lần thứ sáu trong mấy năm gần đây ta chụp chung với đám sư tử, mỗi lần đến đây đều có chút thay đổi nho nhỏ, rất thú vị.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tiên tử vừa mới đến Châu Phi à? Nghe nói ở đấy xuất hiện một dị không gian nhỏ, tiên tử có đi qua đấy xem thử không?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Trả lời Bắc Hà, đúng là ta chuẩn bị đến chỗ dị không gian kia xem thử đây, nên mới đến Châu Phi đấy. [icon mặt cười]”

Sau đó, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 bắt đầu cuộc trao đổi vây quanh cái dị không gian với bức ảnh tự sướng của Lệ Chi Tiên Tử.

Tống Thư Hàng: …

Mẹ ơi, Lệ Chi Tiên Tử đang ở Châu Phi á?

Vậy người ở cùng với Đậu Đậu trong Bích Thủy các kia là ai?

Tống Thư Hàng cảm giác mình dường như đã ngộ ra được điều gì đó…

Chương 627: Tiên trù Biệt Tuyết Tiên Cơ đã online!

Rất rõ ràng, vị Lệ Chi Tiên Tử rất thích tự sướng trên Trái Đất kia mới thực sự là Lệ Chi, còn vị ở trong Bích Thủy các kia có lẽ là hàng rởm.

Vậy thì hàng giả mạo ở trong Bích Thủy các kia rốt cuộc là ai đây?

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe linh quang, đột nhiên nhớ đến vài ngày trước, tự dưng có tin tức rằng Tống Thư Hàng tiểu hữu đã bị Lưu Huỳnh Tiên Tử tống vào trong vũ trụ… Hắn lại may mắn thoát được kiếp nạn này.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến vài ngày trước trong nhóm Cửu Châu số 1, Bắc Hà Tán Nhân phát động một chủ đề là tất cả tiền bối trong nhóm vây chặn Đồng Quái Tiên Sư tiền bối, đã bày ra thiên la địa võng ở trong vũ trụ.

Hơn nữa Đồng Quái Tiên Sư tiền bối là một tay có dịch dung thuật rất đáng gờm. Lúc đầu Tống Thư Hàng đã được tận mắt chiêm ngưỡng dịch dung thuật của tiên sư khi ở trên hòn đảo ngoài biển kia. Ngày hôm qua vẫn là hán tử cưỡi ngựa oai hùng, ngày hôm nay đã ngay lập tức biến thành một cô nàng nóng bỏng có thân hình đồng hồ cát.

Nói tóm lại, Tống Thư Hàng phát hiện có thể bản thân đã bất cẩn mò được chân tướng rồi.

…

…

Cho nên mình có nên vạch trần Đồng Quái Tiên Sư tiền bối không nhỉ?

Tống Thư Hàng rất muốn gửi một tin lên nhóm Cửu Châu số 1 để vạch mặt chuyện Đồng Quái Tiên Sư có thể đang ở Bích Thủy các.

Đây là một tâm trạng rất thú vị.

Lấy một ví dụ, có một vụ án thần bí, tất cả những người khác đều không hay biết gì, chỉ có ngươi phát hiện ra chân tướng. Sau đó, lúc tất cả mọi người đều đang thảo luận về vụ án này, khi phỏng đoán ra đủ loại đáp án sai bét, trong lòng rất nhiều người sẽ có kiểu kích động muốn công bố hết sự thực ra ngoài.

Tống Thư Hàng bây giờ cũng đặc biệt kích động đây!

Cũng may mà hắn cắn răng cố dằn cơn cảm xúc kích động này.

Không tìm chết thì sẽ không chết, trong lòng Tống Thư Hàng thầm nhủ câu nói này. Hắn tuyệt đối không thể trở thành Tam Lãng tiền bối thứ hai được, hắn mới không muốn trở thành Bá Đao Tống Tam đâu!

Nếu như bây giờ hắn gửi một tin nhắn lên nhóm Cửu Châu số 1 thì sẽ để lộ ra chuyện mình vẫn còn đang ở Trái Đất. Bởi vì điện thoại đã qua cải tạo của hắn mà vào vũ trụ thì không thể nào lên mạng được.

Đến lúc đó Lưu Huỳnh Tiên Tử mắc chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế kia sẽ lại tìm tới tận cửa lần nữa, tống hắn thăng thiên luôn.

Như vậy thì hắn sẽ đồng quy vu tận cùng với Đồng Quái tiền bối rồi.

Vì để vạch trần chuyện của Đồng Quái Tiên Sư mà làm hại bản thân mình thì đúng là lỗ to.

Đương nhiên, có lẽ hắn có thể thử dùng cách thức nói chuyện riêng, nói hết chuyện này với tiền bối trong nhóm, ví dụ như Bắc Hà Tán Nhân tiền bối chẳng hạn.

Chỉ có điều… Bây giờ chưa phải là lúc.

Tống Thư Hàng cất điện thoại đi, nhìn về phía Thông Nương và Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn đang trong trạng thái truyền công.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang tiến hành giai đoạn kết thúc truyền công. Hắn đang quán nhập nốt dòng công lực tinh thuần cuối cùng vào trong khí hải đan điền của Thông Nương, nếu như truyền hết thì chuẩn bị thu công được rồi.

Tống Thư Hàng lên tiếng nói:

“Thông Nương, có lẽ ta có thể truyền thụ cho cô tầng thứ nhất của một bộ công pháp, cũng chính là phần tu luyện nhị phẩm đấy.”

Hai mắt Thông Nương lập tức sáng bừng lên ngay.

“Nhưng có thể học được hay không thì phải xem bản thân cô thế nào. Ngoài ra… Sau khi ta dạy bộ công pháp này cho cô thì coi như cô đã bái nhập vào môn hạ của một vị cao nhân tiền bối, xem như đệ tử dự bị của cô ấy. Cô có bằng lòng không?”

Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

“Ta bằng lòng. Ta bằng lòng! Mau truyền cho ta đi, ta nhất định sẽ học được nhanh thôi. Hơn nữa ta nhất định sẽ là một đệ tử tốt, hiếu kính với sư phụ.”

Thông Nương liều mạng gật đầu.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói:

“Ngoài ra ta còn có một yêu cầu nữa.”

“Nói đi, nói đi!”

Thông Nương bây giờ rất vội, cô cảm giác Tống Thư Hàng nói lắm quá.

“Sau khi ta dạy cô bộ công pháp này, không có sự cho phép của ta thì cô không được tự ý chạy đi, xem như cái giá phải trả cho việc truyền công. Đợi ta lấy được thứ đồ đó ra thì mới có thể trả tự do lại cho cô được. Nếu như đồng ý thì hãy thề đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương lập tức cứng người lại, thật là rắc rối.

Sở dĩ cắn chặt răng thừa nhận cái truyền công đại pháp quái quỷ của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, không màng cả hậu di chứng chính là vì muốn đợi sau khi thực lực tăng lên thì sẽ thoát ra khỏi Tống Thư Hàng mà!

Thế nhưng bây giờ nếu đồng ý với điều kiện của Tống Thư Hàng thì việc cô tiếp nhận truyền công còn nghĩa lý gì nữa đâu?

Vẻ mặt Thông Nương lộ rõ vẻ rối rắm.

Tống Thư Hàng: …

Quả nhiên cái cọng hành ngu ngốc này muốn đợi sau khi tiếp nhận truyền công của Thiên Nhai Tử đạo trưởng xong, công lực lớn mạnh rồi thì sẽ thoát ra khỏi hắn đây mà!

Hừ, tuyệt đối không thể để cô ta thỏa lòng dễ thế được.

Kỳ thực, nếu không phải Ngộ Đạo thạch sinh trưởng ở trên người cô thì Tống Thư Hàng đã vứt cô từ lâu rồi. Nhưng Ngộ Đạo thạch quá quan trọng đối với Tống Thư Hàng … Tuyệt đối không thể để cọng hành ngu ngốc này chạy thoát đi được!

Trong lòng Tống Thư Hàng đã quyết định rồi, sau này mức độ cảnh giác đối với cô ta phải tăng lên ba bậc, quản cô ta thật chặt mới được!

Sau đó, đợi Bạch Tôn Giả ra ngoài thì nhờ Bạch Tôn Giả ấn một phát Tống Thư Hàng dùng một lần bản 01 lên người Thông Nương, một khi Thông Nương chạy thì kích hoạt lạc ấn, kéo cô ta quay về!

Đúng là một cách hay!

…

…

Thông Nương vẫn còn đang phân vân. Nếu như không đồng ý với Tống Thư Hàng, cô bây giờ đang ở cảnh giới nhị phẩm, vẫn chưa có pháp môn vận chuyển chân khí tương ứng, dường như có chết già ở cảnh giới này cũng không tiến thêm được phân nào. Mà trong tình huống Tống Thư Hàng đã tấn thăng lên tam phẩm, cô căn bản không có cách nào thoát đi được.

Nếu như đáp ứng lời của Tống Thư Hàng, tuy là vẫn không có cơ hội chạy thoát, nhưng chí ít vẫn có thể có được một quyển công pháp tu luyện nhị phẩm, còn có truyền công của Thiên Nhai Tử đạo trưởng nữa.

Kết cục đều như nhau, vậy thì ít ra cứ lấy cái lợi cho mình trước… Mà hơn nữa lời nói gió bay mà lị!

“Ngươi có bảo đảm sau khi thứ kia được lấy ra thì sẽ trả tự do cho ta không?”

Thông Nương nhìn về phía Tống Thư Hàng, nghiến răng hỏi.

“Ta xin thề với thiên kiếp của mình!”

Tống Thư Hàng nói. Lời thề với thiên kiếp có tính ràng buộc khá mạnh.

“Vậy được, ta đồng ý với ngươi, ta cũng xin thề với thiên kiếp của mình.”

Thông Nương nói:

“Chỉ cần ngươi chịu tuân thủ giao hẹn thì ta cũng sẽ giữ lời! Trước khi thứ kia được lấy ra thì sẽ không tự ý bỏ trốn.”

Người phàm miệng cá mà, ta sẽ không tự ý bỏ trốn nhưng ta sẽ để lại lời nhắn cho ngươi, sau đó quang minh chính đại mà rời đi. Ha ha ha ha.

“Xong xuôi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, thầm nghĩ trong lòng. "Đợi sau khi Bạch Tôn Giả ra ngoài thì sẽ lặng lẽ in một cái Tống Thư Hàng dùng một lần bản 01 lên người Thông Nương!”

Một cái không an toàn thì tốt nhất có thể in thêm vài cái, bảo đảm cô ta có chạy thoát đến chân trời góc biển cũng có thể gọi về được!

Hai bên thề thốt xong xuôi.

Tống Thư Hàng thông qua cách thức truyền âm nhập mật, truyền thụ Thiên Khấp Bảo Điển cho Thông Nương.

Thiên Khấp Bảo Điển được phân làm năm tầng, tầng thứ nhất là công pháp cấp nhị phẩm, tầng thứ năm là công pháp cấp lục phẩm.

Tống Thư Hàng truyền công pháp tầng thứ nhất cho Thông Nương.

Công pháp cấp nhị phẩm bình thường cũng không khó tu luyện lắm, mấu chốt là khẩu quyết của công pháp với lộ tuyến vận chuyển chân khí.

Thiên Khấp Bảo Điển là thần công riêng, cho nên lộ tuyến chân khí vận chuyển khá là phức tạp. Chỉ có điều môn công pháp này có một đường tắt.

Càng là người dễ đau lòng thì lại càng có thể nhanh chóng tu luyện thành công bộ công pháp này. Vết thương trong lòng càng lớn, đau thương trong lòng càng sâu thì càng nhanh nắm vững được bộ công pháp này.

Ví dụ như nhân vật chính trong kịch bản của Cao Mỗ Mỗ ấy, đặc biệt thích hợp để luyện bộ thần công này.

…

…

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhìn Tống Thư Hàng và Thông Nương, âm thầm thở dài một hơi, nói:

“Aizzz, bây giờ bắt đầu tu luyện công pháp nhị phẩm cũng trễ rồi.”

Cho dù là công pháp trình độ nhị phẩm, bình thường muốn nắm vững cũng phải mất thời gian một đến vài ngày.

Nhưng bây giờ, truyền công đại pháp quái quỷ của hắn đã gần đến hồi kết thúc rồi, chỉ đợi khí hải đan điền của Thông Nương ngập đầy chân khí thì sẽ xong xuôi.

Nhiều nhất cũng chỉ mất thời gian mười mấy phút.

Hay nói cách khác, Thông Nương cần nắm vững được công pháp mà Tống Thư Hàng tiểu hữu truyền thụ trong vòng mười mấy phút.

Thế này đúng là làm khó cho cọng hành này rồi! Trừ phi cây hành tinh này là loại thiên tài tu luyện ngàn năm khó gặp một lần thì mới có thể hoàn thành được bộ công pháp này trong thời gian ngắn như vậy.

Tống Thư Hàng mỉm cười, đáp lại:

“Nhưng dù sao chúng ta cũng nên thử xem chứ đạo trưởng. Chưa biết chừng lại có cơ hội thành công thì sao? Nếu như không thử thì vĩnh viễn cũng không thể thành công được. Cơ hội chỉ dành cho những người dám hành động thôi!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại nhìn Tống Thư Hàng, mỉm cười nói:

“Tống Thư Hàng tiểu hữu không hổ là đệ tử phật môn, lời nói ra đều vô cùng có thiền ý. Vậy hy vọng cô ấy có thể nắm vững được công pháp mà tiểu hữu truyền thụ cho trong vòng mười phút này.”

Tống Thư Hàng: …

Tống Thư Hàng tiểu hữu của bây giờ “đầu trọc lóc, đến cả lông mày cũng đã hóa thành tro bụi trong thiên kiếp rồi. Người khoác một cái áo cà sa ngọc bích, trên cơ thể có một tầng ánh sáng công đức chói mắt, công pháp chính lại là là Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp.

Tống Thư Hàng nói mình không phải là đệ tử phật môn thì cũng chẳng có ai tin!

Hắn xoa cái đầu trọc lốc của mình, cắn chặt răng, thi triển Tăng Phát thuật học được từ chỗ Tạo Hóa Pháp Vương.

Vừa dùng Tăng Phát thuật … Thì tóc của Tống Thư Hàng dứt khoát mọc lên pựt pựt pựt.

Trong nháy mắt, tóc hắn đã mọc dài tới eo.

Hiệu quả của Tăng Phát thuật thật là tuyệt, chỉ là có lúc không thể khống chế được độ dài của phần tóc mọc ra. Có lúc chỉ có thể mọc ra được một lớp tóc ngắn cũn, có lúc lại mọc dài quá mức, có khi dài tới mức mười mấy mét.

Có cơ hội, nhất định phải đổi cái áo cà sa ngọc bích này thành đạo bào mới được!

…

…

Lúc này, Thông Nương đang toàn tâm toàn ý tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển mà Tống Thư Hàng truyền thụ.

Không có sư phụ chỉ dẫn cho cô, Tống Thư Hàng cũng chỉ nói qua quýt, thông qua truyền âm nhập mật đọc nội dung tầng thứ hai của bảo điển cho cô ta nghe một lần.

Có thể tu luyện thành công hay không thì hoàn toàn phải xem thiên phú và khả năng lĩnh ngộ của Thông Nương.

Nhưng thiên phú của Thông Nương… Ba trăm năm từ nhất khiếu nhất phẩm tu luyện thành tam khiếu, một trăm năm mở được một khiếu huyệt, ngươi còn ôm lấy kỳ vọng gì vào thiên phú của cô ta đây?

Lúc này Thông Nương lẩm nhẩm khẩu quyết của Thiên Khấp Bảo Điển, dẫn dắt chân khí dựa vào lộ tuyến vận hành của kinh mạch trên bảo điển.

Cũng may là nhờ có tác dụng của Ngộ Đạo Thạch, cho nên khả năng lĩnh ngộ của cô ta cũng tăng lên không ít, tu luyện khá thuận buồm xuôi gió, không xảy ra sơ suất gì.

Nhưng cho dù vẫn thuận lợi, nhưng nếu cô muốn tu luyện bộ Thiên Khấp Bảo Điển này thành công thì ít nhất cũng phải mất khoảng hai ngày.

Mà bây giờ, cái cô thiếu nhất lại chính là thời gian. Cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã lọt vào tai cô, cô chỉ có thời gian là mười mấy phút thôi!

Trong lòng Thông Nương rất nôn nóng.

Nhưng điều kiêng kị nhất lúc luyện công chính là nóng vội không yên lòng, một khi cô nóng vội thì công pháp sẽ càng chậm hơn.

Thông Nương rất thất vọng.

Chẳng lẽ cứ kết thúc như vậy sao?

Lẽ nào cả đời này cô sẽ bi kịch như thế mãi hay sao?

Cô không bất giác nhớ lại cuộc cuộc đời làm một cây hành của mình - một cuộc đời nghĩ lại mà kinh.

Cô vốn là một cọng hành tinh vô tư, sau khi đã tinh thông “200 bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót”, chuẩn bị xuống núi bước chân vào giang hồ.

Nhưng vừa mới xuống núi, cô vẫn còn chưa kịp mở rộng cuộc đời của mình, vẫn chưa kịp lưu lại chút tiếng tăm gì trong giang hồ thì đã gặp ngay Cửu Đăng sư thái… bị bắt giam trong Thiên Long tự suốt ba trăm năm.

Vốn cho là bị nhốt ba trăm năm đã thảm lắm rồi… Nhưng không ngờ rằng vẫn còn chuyện thảm hơn chờ đợi cô.

Ba trăm năm sau, cuối cùng cô cũng lấy lại được tự do. Nhưng vẫn chưa nhảy nhót được mấy ngày thì lại gặp phải Tống Thư Hàng… Cướp bóc thất bại còn phải lấy thân mình để bù vào nữa.

Từ sau khi gặp Tống Thư Hàng, cuộc đời đầy đau khổ của cô mới thực sự bắt đầu được vén màn lên.

Ví dụ như lá hành bị cắt này, ví như lá hành lại bị cắt này, hay ví dụ như lá hành lại bị linh quỷ ăn mất này, ví dụ như cả thân hành của cô bị hòa tan này, lá hành của cô lại bị thiên kiếp hóa thành tro bụi này.

Thật là đau lòng, đau lòng quá đi mất.

Thông Nương cảm giác những tổn thương của mình quá lớn, càng nhớ lại thì càng muốn khóc.

Nhất thời, điểm khóc của cô bị chọt mạnh, thế là bất giác khóc rống lên.

Khóc cực kỳ đau lòng.

Lúc Thông Nương đang cực kỳ bi thương, đau buồn đến khóc toáng lên thì Thiên Khấp Bảo Điển của cô lại giống như một chiếc xe đua đầy đủ mã lực, phóng lên cái vèo.

Trong vòng hai phút chân khí mới được sinh ra ở trong bản nguyên đan điền của cô đã bị chuyển hóa thành thiên chấp chân khí, sau đó mớ thiên khấp chân khí này lại giống như ý thức của riêng mình, nhanh chóng vận chuyển trong kinh mạch. Không cần Thông Nương khống chế chúng cũng nhanh chóng tiến vào trong các đường kinh mạch phức tạp, bắt đầu vận chuyển từng vòng.

Theo sự Thiên Khấp Bảo Điển ngày càng hoàn thiện, nỗi bi thương của Thông Nương lại càng lớn hơn.

Từng giọt nước mắt to như hạt đậu lăn dài trên má cô.

Mùi hành nồng nặc bay tản ra bên ngoài ~~ càng bay càng xa.

…

…

Thiên Nhai Tử đạo trưởng trông thấy Thông Nương đột nhiên khóc toáng lên thì có chút không đành lòng, bèn cất tiếng an ủi:

“Sao tự nhiên cọng hành con này lại khóc toáng lên thế? Cho dù tu luyện không thành công thì cũng đừng đau lòng quá, bảo ngươi tu luyện thành công một quyển công pháp nhị phẩm trong vòng mười mấy phút thế này đúng là làm khó cho cọng hành mà.”

“Không sao cả, đạo trưởng, cái này có lẽ là liên quan đến công pháp mà ta đã truyền thụ đấy. Bộ công pháp đó sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của người tu luyện, khiến cho người tu luyện trở nên mau nước mắt.”

Tống Thư Hàng lên tiếng giải thích.

“Có công pháp kỳ lạ như vậy à?”

Khóe miệng Thiên Nhai Tử đạo trưởng giật giật, lúc hắn nghe thấy những lời này thì hắn cảm giác hơi quen tai.

Ấy? Đây chẳng phải là công pháp của cái vị Khốc Lão Nhân kia hay sao. Được gọi là loại công pháp khiến cho người tu luyện và cả quân địch phải cùng khóc đây mà!

Trong lúc Thiên Nhai Tử đạo trưởng suy tư thì mùi hành lại phát ra ngày càng nồng hơn.

Là nước mắt của Thông Nương, mùi hành này phát tán từ trong nước mắt của Thông Nương.

“Ọc ọc ọc ~”

Trong bụng Tống Thư Hàng réo lên. Vừa nãy mới độ xong mười một lượt thiên kiếp khiến hắn tốn khá nhiều sức, nên bây giờ đã thấy đói rồi.

Cùng lúc đó bụng của Ngư Kiều Kiều cũng sôi ùng ục lên. Ngày hôm qua cô chỉ toàn uống rượu, không ăn được gì nhiều cho nên cũng thấy đói.

Trong lúc Thông Nương khóc toáng lên thì nghe thấy bụng của Tống Thư Hàng réo, thế là trong đầu cô ấy đột nhiên lại hiện lên một khung cảnh - Tống Thư Hàng cười gian, ra tay tàn nhẫn bứt mất mầm hành mới mọc ra của cô để lót dạ.

Cảnh tượng này khiến cô vừa hoảng vừa sợ, tiếng khóc lại càng dữ dội hơn.

Tống Thư Hàng: …

Thiên Khấp Bảo Điển này cái gì cũng tốt, chỉ là hở một tí lại chọt trúng điểm khóc, rất là... thấy cưng!

Ừ, điều kiện tiên quyết là người tu luyện nó bắt buộc phải là một cô em dễ thương.

Một tên đàn ông to con lực lưỡng mà hễ tí lại khóc sẽ khiến người ta cảm thấy gớm lắm.

…

…

Mà lúc này đây, ở phía xa có một chiếc thuyền tiên đang nhanh chóng bay đến chỗ của nhóm người Tống Thư Hàng.

Đây là thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Cô cũng cảm ứng được Tống Thư Hàng đang độ kiếp nên lập tức đến đây với tốc độ nhanh nhất. Tống Thư Hàng liên quan đến việc cô có thể liên hệ được với Bạch Tôn Giả hay không.

Trước khi liên lạc được với Bạch Tôn Giả thì Tống Thư Hàng không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì được.

Thuyền tiên đến gần, mũi của Biệt Tuyết Tiên Cơ chợt động.

Mùi hành nồng quá đi mất.

Chương 628: A Thập Lục xuất quan!

Theo như mùi mà Biệt Tuyết Tiên Cơ ngửi được thì cái mùi hành này hoàn toàn không thua kém gì viên kết tinh hành mà Tống Thư Hàng giao dịch với cô trước đây, thậm chí mùi vị lần này còn thơm đậm rõ ràng hơn một chút.

Mùi của viên kết tinh hành lúc trước giống như hương liệu vị hành đã qua bước xử lý cơ bản, hương hành tản ra thoang thoảng.

Còn mùi lần này thì lại giống như mùi liệu vị hành cao cấp đã qua bàn tay của Biệt Tuyết Tiên Cơ tự mình gia công vậy, ngửi qua thì mùi vị sẽ khiến người ta rục rịch, sinh ra cảm giác thèm ăn.

"Chẳng lẽ trước khi Tống Thư Hàng tiểu hữu tấn thăng lại tìm được một gốc hành đủ tuổi nữa à? Hơn nữa ngửi mùi vị này thì hình như cây hành này đã bị thiên kiếp tác động đến, cho nên mùi vị mới trở nên thơm ngát nồng nàn như vậy thì phải?”

Trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ thầm suy đoán.

Khi càng đến gần nơi độ kiếp của Tống Thư Hàng thì mùi thơm càng nồng hơn. Đồng thời Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng thấy yên tâm hẳn. Kiếp vân của thiên kiếp đã tan đi rồi, mà khí tức sinh mệnh của Tống Thư Hàng tiểu hữu vẫn không bị gì cả.

Xem ra hắn đã thông qua lần thiên kiếp này rồi.

"Nếu như Tống Thư Hàng tiểu hữu thật sự lại tìm thêm được một gốc hành mới thì đúng là tuyệt vời."

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhủ thầm. Đúng lúc viên kết tinh hành kia của cô đã bị con rắn ngu ngốc tham ăn kia nuốt mất tiêu rồi, bây giờ cô lại phải đi tìm đồ gia vị lại. Thực tiên yến lần này của cô đang cần một loại hành tốt đủ tuổi thế này.

Chỉ có điều lần này cô phải lấy thứ gì để giao dịch với Tống Thư Hàng tiểu hữu bây giờ?

Trong lúc đang suy tư thì thuyền tiên đã đáp xuống.

Biệt Tuyết Tiên Cơ bước xuống thuyền tiên, sau đó liền trông thấy được tình hình chỗ độ kiếp.

Thiên kiếp đã tan đi, lượng sương mù bao phủ lấy vùng này cũng đã tản đi rồi.

Chỉ có điều Ngư Kiều Kiều đã kịp thời bố trí một ảo trận cỡ nhỏ ở nơi đây bao phủ lấy Tống Thư Hàng, cô ấy, Thông Nương và Thiên Nhai Tử đạo trưởng ở trong, tránh bị người phàm nhìn thấy bọn họ.

Ảo trận này chỉ có thể ngăn cản người bình thường, nhưng không thể ngăn cản được tu sĩ.

Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ bước vào trong ảo trận thì lại trông thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu và vị Ngư Kiều Kiều cô nương kia đang đứng cùng một chỗ… Mà mùi hành thơm nồng cô ngửi thấy lại phát ra từ hai nguồn.

Một nguồn trong đó là Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Mùi thịt xào hành trên người hắn còn nồng đậm hơn, có lẽ là do thiên kiếp đã đề thăng thể chất của hắn, khiến cho dược lực còn sót lại của đủ loại đan dược lẫn thiên tài địa bảo trong người hắn trước kia đều được kích phát ra toàn bộ, dẫn đến mùi hành trên người hắn mãi mà không tan.

Thật là một mùi hương quyến rũ ngon lành. May mà ở gần đây không có đại yêu hung ác nào, nếu không một vài yêu thú vừa hung ác vừa cường đại mà ngửi thấy mùi trên người Tống Thư Hàng thì chưa biết chừng sẽ thèm thuồng nhào đến đánh chén một bữa ấy chứ.

Sau đó, ánh mắt của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại chuyển sang một hướng khác. Ở đó có một cô gái tóc xanh cột hai chùm đang ngồi khoanh chân, hai tay hướng thẳng lên trời.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng với tư thế úp ngược, đang quay tròn rất nhanh giống như một cánh quạt hình người ngay trên đỉnh đầu của cô ấy.

… Mới nửa ngày không gặp mà cái tên ngốc Thiên Nhai Tử này lại đang gieo rắc tai họa lên một tiểu tu sĩ trẻ tuổi nữa rồi.

Tiểu cô nương cột tóc hai chùm được truyền công ở bên dưới, đang khóc đặc biệt đau lòng, nước mắt tuôn như mưa.

Nơi thứ hai phát ra mùi hành chính là trên người tiểu của cô nương tóc xanh cột hai chùm này. Nói đúng hơn thì mùi thơm cực kỳ nồng nàn kia đến từ trong những giọt nước mắt đang tuôn trào của cô ấy…

"Lại là một tiểu đạo hữu đã ăn một gốc hành lâu năm như Tống Thư Hàng tiểu hữu à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm thấy nghi hoặc, nhưng một khắc sau thì hai mắt của cô chợt sáng bừng. Không đúng! Không phải đã ăn một gốc hành lâu năm, mà trên người tiểu cô nương này có phát ra yêu khí nhàn nhạt.

Tiểu cô nương này chính là một cây hành đã tu hành nhiều năm!

Nhưng không ngờ gốc hành này đã có thể hóa thành hình người rồi..

Lúc này Tống Thư Hàng mới gọi Biệt Tuyết Tiên Cơ một tiếng:

“Biệt Tuyết Tiên Cơ tiền bối? Cô đến đây làm gì thế?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp:

“Ta trông thấy ngươi đang độ kiếp nên chạy qua xem thử có thể giúp được gì cho ngươi hay không ấy mà. Có điều xem ra ngươi đã độ kiếp thành công rồi. Chúc mừng ngươi nhé Tống tiểu hữu!”

“Cảm ơn tiên cơ.”

Tống Thư Hàng chân thành đáp lại.

Mặc kệ có giúp được gì hay không, Biệt Tuyết Tiên Cơ có lòng muốn giúp hắn độ kiếp, ngàn dặm xa xôi chạy tới đây như thế, phần tâm ý này khiến hắn thật lòng thấy rất cảm kích.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ về phía Thông Nương, nói:

“Tống tiểu hữu, vị hành tinh có thể hóa hình nhưng thực lực lại chỉ có nhị phẩm này là ai thế?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật. Suýt chút nữa là quên béng mất nghề nghiệp của Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi, cô ấy chính là tiên trù đấy. Đối với Thông Nương mà nói, đây tuyệt đối là kiểu tồn tại giống như thiên địch.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại thì hắn mới trả lời:

“Tiên cơ, vì một vài nguyên nhân cho nên cọng hành tinh lâu năm này vẫn luôn ở bên cạnh ta. Thật ra viên kết tinh lúc đầu ta giao dịch cho tiên cơ chính là lấy từ trên người cô ấy đấy.”

“Ồ? Thì ra là như thế.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu, sau đó quả nhiên tiên cơ lại cất tiếng hỏi:

“Vậy thì Tống Thư Hàng tiểu hữu này, lá hành của cô ấy ngươi có bán không thế? Ta thấy cô ấy đã mọc ra được lá mới rồi kìa.”

Dù sao thì yêu vật loại hành lá này chỉ cần gốc hành vẫn còn thì vẫn có thể mọc lá lại y như cũ. Hơn nữa nếu như chịu dùng thiên tài địa bảo để làm phân bón chăm chút nó thì độ tuổi của cọng hành mới mọc ra cũng sẽ không ít hơn cọng hành bị ngắt đi trước đó là bao.

Đương nhiên, làm như vậy thì không có lời chút nào. Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng sẽ không phí phạm đến múc dùng thiên tài địa bảo làm phân bón để chăm một cây hành như thế. Bây giờ cô cũng có trồng một vài cây hành tinh, nhưng lá hành mới mọc lại lại non quá, không thể xài được.

Đây cũng là lý do khiến phần hành tinh năm ngoái rất có giá.

Có lẽ cọng hành tinh này của Tống Thư Hàng tiểu hữu đã hấp thu được thiên tài địa bảo gì đó rồi chăng? Lá hành vừa mới mọc ra cũng đã đủ tuổi rồi, đáng để giao dịch.

Biệt Tuyết Tiên Cơ không hề biết rằng cọng hành của Thông Nương đã mọc lại rất nhiều lần chỉ trong một thời gian ngắn. Hơn nữa… Thông Nương khác với những cọng hành mà Biệt Tuyết Tiên Cơ biết. Dù cho lá hành của cô bị hái đi bao nhiêu lần đi nữa thì độ tuổi của lá hành mới mọc lại cũng y hệt như cọng hành đã bị ngắt đi trước đó.

Tống Thư Hàng: …

Hắn biết ngay là Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ hỏi vấn đề này mà. Điều này cũng không thể trách tiên cơ được. Bởi vì Tống Thư Hàng đã bán kết tinh thông yêu cho cô hết một lầnmột lần, và chính bản thân hắn cũng đã từng ăn Thông Nương rồi.

Cho nên Biệt Tuyết Tiên Cơ tự nhiên sẽ cho rằn lá của cây hành tinh này nằm trong số những thứ có thể giao dịch.

"Hu hu hu hu ~~"

Thông Nương ở cách đó không xa bị dọa sợ chết khiếp, bây giờ cô đã có cảnh giới nhị phẩm, nhĩ khiếu cũng mở rồi nên thính lực tăng lên gấp bội.

Lúc nãy cô vừa trông thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ thì đã sợ quéo rồi.

Bây giờ nghe thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ chính miệng nói muốn mua lá hành của cô thì chân cũng nhũn hết cả ra. Trong lòng vừa sợ vừa kinh hãi, lại có nỗi ấm ức nói không thành lời. Lá hành mới mọc lại của cô lại sắp bị ngắt đi rồi sao?

Rất nhiều cảm xúc tiêu cực cùng tụ lại, cộng thêm cả ảnh hưởng của Thiên Khấp Bảo Điển nữa, trở thành nỗi bi thương mạnh mẽ nhất trong cuộc đời của Thông Nương.

Thông Nương cảm thấy nước mắt của mình như muốn chảy ngược lên. Bởi vì đau thương đến cùng cực thì nước mắt sẽ chảy ngược vào trong.

Dưới sự tác động lẫn thôi thúc của nỗi bi thương này, Thiên Khấp Bảo Điển của Thông Nương tiến bộ một cách khoa trương điên cuồng.

Cuối cùng… Sau vài giây thì trong đan điền của Thông Nương đã sinh ra một tiếng vang khẽ.

Ào ~ Trong bản nguyên đan điền của cô có thêm một giọt chân khí giống như là giọt nước mắt. Đó tượng trưng cho việc cô đã tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển xong!

Đồng thời, ngay cả chân khí mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền nhập vào trong cơ thể cô cũng bắt đầu bị đồng hóa, không ngừng chuyển hóa thành thiên khấp chân khí, sau đó nhanh chóng bị Thiên Khấp Bảo Điển ôn dưỡng, triệt để hóa thành chân khí thuộc về Thông Nương.

"Được rồi ư?"

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang xoay tròn liên tục phía trên kinh ngạc bật thốt.

Đúng là chuyện không thể tin được!

Chỉ trong vòng hơn mười phút mà cọng hành tinh nhìn có vẻ ngốc nghếch ngây thơ này lại thật sự luyện được công pháp vận chuyển chân khí của giai đoạn nhị phẩm mà Tống Thư Hàng tiểu hữu truyền thụ cho cô ấy!

Chẳng lẽ cọng hành tinh ngây ngô ngốc nghếch này thật sự là một thiên tài tu luyện bị vùi lấp sao? Chỉ là trước đây không có danh sư chỉ giáo cho nên không thể tấn thăng à?

Nếu mà biết trước thì lão đạo thu nhận cô vào môn hạ là được rồi, như vậy thì có thêm một đệ tử thiên tài. Đáng tiếc, hạt giống tốt thế này lại bị Tống Thư Hàng đoạt mất đi mất tiêu.

Trong lúc đang suy tư thì Thiên Nhai Tử lại nói:

“Giỏi lắm, tiểu đạo hữu! Mau phối hợp với lão đạo, vận chuyển công pháp của ngươi. Sau khi lão đạo thêm đầy khí hải đan điền của ngươi thì chúng ta sẽ trùng kích Long Vỹ đan điền. Theo như lão đạo thấy thì chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, ít nhất có thể để cho ngươi một hơi lên tới đan điền thứ ba của nhị phẩm đấy.”

Thông Nương lại đần mặt ra. Bản thân cô cũng không ngờ Thiên Khấp Bảo Điển này tự dưng lại luyện thành bất ngờ như thế, đúng là lạ đời.

Lẽ nào là do Thiên Khấp Bảo Điển này rất phù hợp với cô à?

Nhưng bất kể nói thế nào thì luyện thành chính là luyện thành. Rốt cuộc cô cũng có thể tiếp tục phối hợp với Thiên Nhai Tử đạo trưởng, hưởng thụ khoái cảm tấn cấp vèo vèo rồi!

Thông Nương vừa khóc vừa cười, bắt đầu phối hợp với Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Cô phải trở nên mạnh hơn, ít nhất thì phải mạnh đến mức đủ để bảo vệ lá hành của mình.

…

…

Ở một phía khác, Tống Thư Hàng lắc đầu nói với Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Xin lỗi tiên cơ. Bây giờ ta không định bán lá hành của Thông

Nương. Ta đã hứa với cô ấy là sẽ không ngắt lá hành của cô ấy nữa rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười như không cười, đưa mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng, nói:

“Cũng đúng… Tuy chỉ là một cây hành nhưng cũng là một mỹ nhân. Dù là nhìn từ góc độ yêu tinh hay là nhìn từ góc độ con người thì cũng rất xinh đẹp. Tống Thư Hàng tiểu hữu không nỡ tổn thương cô ấy cũng là chuyện bình thường.”

Dù sao thì vị Tống tiểu hữu này vẫn chỉ là một thanh niên trai trẻ huyết khí căng tràn thôi.

“Không, thật sự không phải như tiên cơ ngươi đang nghĩ đâu.”

Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

“Yên tâm đi, ta hiểu mà. Chỉ là tiếc quá, rõ ràng đây là một nguyên liệu nấu ăn tuyệt vời.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lẩm bẩm nói, cô nhìn chằm chằm vào Thông Nương, trong ánh mắt ngập tràn ý muốn chiếm đoạt.

Đó là ánh mắt của một vị tiên trù khi nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn quý giá.

Thông Nương run cầm cập bởi ánh mắt này.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn chằm chằm vào Thông Nương một lúc thì lại nhìn về phía Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang quay tròn ở trên đầu cô ấy.

“Uhm… à! Đúng rồi!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ liên tục chuyển mấy câu cảm thán liền.

Sau đó cô lại quay sang nói với Tống Thư Hàng:

“Tống Thư Hàng tiểu hữu này. Nếu như, ta nói là nếu như nhé… Sau khi được Thiên Nhai Tử truyền công không bao lâu… Mà Thông Nương này của ngươi xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì ngươi có thể bán một phần lá hành của cô ấy cho ta được không?”

Ý tứ trong lời nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ trắng trợn khỏi nói. Đã tiếp nhận Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công thì sợ là tiểu yêu tên Thông Nương này sẽ cửu tử nhất sinh mất thôi.

Nói không chừng qua vài ngày thì thân tử đạo tiêu gì đó vì đủ loại chuyện bất ngờ. Dù sao đây cũng là Thiên Nhai Tử truyền công mà lị, Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng biết uy danh của Truyền Công Cuồng mà.

Cho nên nếu như sau khi Thông Nương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu vẫn còn lưu lại củ hành thì chẳng phải có thể lấy đi giao dịch rồi sao?

Nói cho cùng thì trong mắt của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Thông Nương vẫn là một cây nguyên liệu dùng trong nấu ăn mà thôi.

Tống Thư Hàng: …

Ngư Kiều Kiều: …

Thiên Nhai Tử đạo trưởng: …

Thông Nương tiếp tục run cầm cập, càng khóc thương tâm hơn.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói rất đỗi thành khẩn:

“Tiểu yêu tinh này, ngươi phải sống đấy nhé, hơn nữa nhất định phải sống cho tốt vào. Tuyệt đối đừng để người đời xem thường lão đạo với ngươi!”

Không chỉ vì cô ấy, mà cũng là vì mặt mũi của hắn nữa.

“Đạo trưởng, chúng ta cùng nhau cố gắng đi.”

Thông Nương nức nở nói.

Trong khi đang nói chuyện thì cô lại rơi nước mắt như mưa lần nữa.

…

…

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên lại nhìn chằm chằm vào Thông Nương, ngửi một cái.

Sau đó cô nhanh chóng bước đến trước mặt Thông Nương và Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ngồi thụp xuống, dáng người cao ráo của cô ngang bằng với Thông Nương đang khoanh chân ngồi.

Thông Nương hoảng sợ nhắm tịt mắt lại.

“Yên tâm đi tiểu cô nương. Tống Thư Hàng tiểu hữu không định bán lá hành của cô đâu, ta cũng sẽ không bức ép làm khó người khác.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ an ủi. Dù sao thì sau khi đợi Thông Nương này có chuyện thì cô vẫn có thể giao dịch với Tống tiểu hữu, không cần phải vội vàng nhất thời làm gì.

Cô duỗi ngón tay thon dài của mình ra, khẽ chạm vào khóe mắt của Thông Nương, quệt nước mắt của cô.

Tiên cơ vén tấm màn che mặt của mình lên, thè lưỡi ra liếm nhẹ giọt nước mắt ở trên ngón tay.

“Ừm, thú vị lắm. Tuy rằng phẩm cấp không cao lắm, nhưng rất thơm. Gia công một chút rồi thêm lá hành của hành tinh bình thường thì có lẽ sẽ tạo ra được hương liệu không tệ.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ nói.

Trong nước mắt của Thông Nương mang theo mùi thơm nồng, không cần xử lý mà đã có có đẳng cấp của hương liệu thượng hạng rồi. Nếu như lượng nước mắt đủ nhiều thì cô lấy ra, gia công một chút cũng có thể đủ dùng.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi không bán lá hành thì nước hành có thể giao dịch không? Mỗi ngày bảo cô ấy khóc vài lần, sau đó ta có thể giao dịch nước mắt của cô ấy với ngươi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Đến lúc đó có thể gọi loại hương liệu này là nước mắt hàng tinh.

Tống Thư Hàng: …

Ngư Kiều Kiều sờ sờ lên mắt mình. Cô nói thế nào cũng là con lai của Giao Long và Nhân Ngư, mắt của Thông Nương cũng có thể bán lấy tiền, thế nước mắt của cô có bán được không nhỉ?

Không cần nhiều đâu, nếu như nước mắt của cô có thể đổi được một tấn tiên trân yến thì ngay tối nay cô sẽ về xem mấy tập phim tình yêu thê thảm quằn quại đặng còn khóc mót tí nước mắt.

“Trả lời đi chứ?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Nếu như là nước mắt… Đến lúc đó hẳn là Thông Nương sẽ có không ít, tiên cơ cứ trực tiếp giao dịch với Thông Nương là được rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi luyện thành Thiên Khấp Bảo Điển, cái khác thì không có nhưng nhưng nước mắt thì nhất định sẽ hứng không hết.

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một cảnh tượng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đứng một bên xào rau, Thông Nương ngồi ở bên cạnh chảo cất tiếng khóc lớn… Cảnh tượng này nghĩ thôi cũng thấy có rợn gáy rồi.

Hơn nữa, nước hành là cái quỷ gì chứ!

**

Thiên Hà Tô Thị, trong linh mạch của Thiên Hà bí cảnh, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn chui ra từ trong con sông linh mạch.

Cô có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, tóc ngắn ngang vai gọn gàng, dung mạo vô cùng xinh đẹp. Lúc này, trên thân thể nhỏ nhắn của cô lại phát ra uy áp giống như rồng.

“Thương thế mà thiên kiếp mang lại cuối cùng cũng hồi phục gần hết rồi.”

Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Cô đưa tay lộ ra một gốc linh dược, loại linh dược này có hình dáng giao long sống động như thật.

Long Cốt Khô Đằng, nghe A Thất nói đây là thứ do Tống Thư Hàng tìm thấy ở trên hòn đảo thần bí cho cô. Vì thế cho nên tên ngốc kia mới mất đi một phần ký ức.

Khép bàn tay nhỏ bé lại, A Thập Lục rời khỏi Thiên Hà bí cảnh.

Sau khi quay lại chỗ ở thì cô cầm điện thoại của mình ra ấn khởi động.

Chương 629: Tạo Hóa Pháp Vương muốn livestream

Sau khi A Thập Lục khởi động điện thoại thì khẽ nhíu mày. Cô vươn tay ra vỗ lên điện thoại một cái, một đạo Nạp Điện thuật được vỗ lên điện thoại, khiến điện thoại thuận lợi khởi động.

Tiểu đạo thuật này do Cuồng Đao Tam Lang tiền bối chế ra, đến bây giờ đã lưu truyền rộng rãi đến các đạo hữu và bạn bè trong nhóm Cửu Châu số 1. Nói thật… Cuồng Đao Tam Lang mà có thể chế ra được tiểu đạo thuật loại tinh xảo như thế này đúng là ứng với câu nói không thể trông mặt mà bắt hình dong. Có lẽ thật ra đám người thích tự tìm đường chết đều có sức tưởng tượng và khả năng sáng tạo hết sức phong phú chăng?

Sau khi mở máy thì A Thập Lục nhanh chóng kéo màn hình điện thoại, mở nhóm Cửu Châu số 1 ra.

Cô trực tiếp vào lịch sử chat của nhóm, kéo đến đoạn mấy ngày trước mình bế quan rồi kéo xuống phía dưới.

Cô đã tham gia vào nhóm này từ lâu lắm rồi, là do Tô Thị A Thất thêm vào, nhưng bởi vì tính tình của mình nên cô không nói gì nhiều trong nhóm Cửu Châu số 1.

Mấy tháng qua, lịch sử chat trong nhóm rất dài, A Thập Lục cũng không có thời gian để xem từng tin, cô chỉ tùy tiện kéo lướt đi, để tìm hiểu mọi chuyện xảy ra trong mấy tháng qua của nhóm.

Thông qua nhật ký chat này cô hiểu được rất nhiều thứ.

Kể từ khi cô gửi mình đến chỗ Tống Thư Hàng, gặp mặt hắn lần cuối… Bởi vì quen biết với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số mà cuộc sống của Tống Thư Hàng đã trở nên muôn hình vạn trạng.

Ví dụ như… Sau khi cô bế tử quan thì Tống Thư Hàng đã tiếp đãi vị Bạch Chân Quân trong truyền thuyết kia, cũng đã xảy ra khá nhiều chuyện dở khóc dở cười.

Còn có hòn đảo thần bí, Đoạn Tiên đài của Sở gia, cuộc thi máy kéo tay cầm.

Cuối cùng vài ngày trước Tống Thư Hàng bị tiễn vào trong vũ trụ rồi.

Là Lưu Huỳnh Tiên Tử hai lần tống hắn vào trong vũ trụ!

Tô Thị A Thập Lục: …

Gần đây Tống Thư Hàng chịu lắm khổ thế nhỉ?

Hơn nữa, trong lúc bất tri bất giác mà Thư Hàng đã đến cảnh giới nhị phẩm rồi. Nhanh thật… Ban đầu khi mình mới gặp hắn thì hắn mới vừa chân ướt chân ráo bước lên con đường tu chân, đang xây dựng căn cơ dưới sự giúp đỡ của Dược Sư tiền bối.

Chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi mà hắn đã chính thức trở thành một vị tu sĩ rồi.

Rõ ràng đã bỏ lỡ mất độ tuổi tốt nhất để tu luyện, nhưng tốc độ tu luyện của hắn lại rất nhanh. Hai mắt của A Thập Lục sáng bừng lên.

“Cũng không biết lúc nào hắn mới quay về từ trong vũ trụ đây.”

A Thập Lục lướt khung trò chuyện của nhóm Cửu Châu số 1.

Cô đã quyết định cuối tháng này thì sẽ thử trùng kích cảnh giới tứ phẩm tiếp. Lần này cô sẽ không thất bại nữa đâu!

Vốn cô muốn đi gặp Tống Thư Hàng một lần trước khi trùng kích cảnh giới tứ phẩm. Không ngờ hắn lại đi vào vũ trụ rồi.

Thôi vậy, đợi sau khi mình độ kiếp thì lại gặp hắn cũng được. Đến lúc đó, mình có thể trực tiếp ngự đao phi hành bay đi tìm hắn, tạo một bất ngờ cho hắn vậy.

Trong lúc A Thập Lục suy tư thì có người gửi một tin nhắn trong nhóm Cửu Châu số 1.

Là Hiến Công Cư Sĩ:

“Hôm nay lão phu tức tới mức cười luôn, khó khăn lắm mới có người giao dịch máu của Long Ma hàng xịn với ta, nhưng số lượng máu Long Ma giao dịch chỉ có một cục to bằng ngón tay cái, lại còn là máu Long Ma cấp bậc ngũ phẩm nữa. Tên nhóc kia vừa mở miệng đã đòi lão phu ba trăm nghìn linh thạch lục phẩm. Muốn linh thạch đến phát điên rồi à! Hay là coi lão phu là kẻ ngốc đấy?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ba trăm nghìn linh thạch lục phẩm á? Đúng là đồ điên.”

“Bắc Hà ở bên đó ngươi có tin tức gì không?”

Hiến Công Cư Sĩ buồn bực nói.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Xin lỗi Hiến Công tiền bối. Gần đây quả thực có mấy con ngoại vực Thiên Ma hàng lâm, nhưng đều là Hắc Ma cấp thấp, cảnh giới tam phẩm tứ phẩm mà thôi. Nếu như có tin gì thì ta nhất định sẽ thông báo với tiền bối trước tiên.”

“Ai… Xin Bắc Hà ngươi tiếp tục chú ý giúp ta nhé.”

Hiến Công Cư Sĩ thở dài. Luôn cảm thấy kể từ sau khi bị quả bom nguyên tử rớt trúng thì vận khí của hắn ngày càng tụt dốc.

Lúc này Thất Tu Tôn Giả đột nhiên nói:

“Hiến Công đạo hữu, nếu như ba tháng sau ngươi vẫn chưa có được máu của Long Ma thì liên hệ với ta nhé. Đến lúc đó ta sẽ có cách giúp ngươi tìm một phần máu của Long Ma phẩm cấp cao, nhưng phẩm chất có thể sẽ rất cao, cho nên có thể hơi đắt một chút, ngươi phải chuẩn bị sẵn tâm lý đấy.”

“Đa tạ Thất Tu đạo hữu, ta sẽ tiếp tục xem thử, nếu như trong ba tháng không có thu hoạch gì thì ta sẽ liên lạc với ngươi.”

Hiến Công Cư Sĩ thở dài một hơi.

Gần đây có phải là Long Ma tuyệt chủng rồi nên mới không hàng lâm nữa không?

Sau khi Hiến Công Cư Sĩ nói xong thì, trong nhóm im lặng mất một lúc.

Sau đó lại có một vị đạo hữu ngoi lên.

Là linh hồn ca vương Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Có vị tiên tử nào ở gần khu Giang Nam của Hoa Hạ không? Có thể giúp ta chút việc được không? @Nữ quái xế Đông Phương Lục Tiên Tử.”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Ấy? Sao trước tên Đông Phương Lục Tiên Tử lại có thêm cái danh xưng lạ thế?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nhanh chóng ngoi lên:

“Cái đậu xanh rau má, là tên ngốc nào đổi biệt hiệu của ta thế kia? Đậu Đậu, có phải ngươi làm hay không?”

Hoàng Sơn Chân Quân hiện thân:

“Không phải Đậu Đậu đâu, Đậu Đậu nó lại bỏ nhà đi rồi… Lần này đi khá là xa, ở trong vũ trụ lận. Ở đó không có tín hiệu, cho nên không phải do nó làm đâu. Ha ha ha, ta vẫn luôn định vị chỗ của nó. Qua mấy ngày nữa sẽ bắt nó về.”

Đông Phương Lục Tiên Tử: …

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hoàng Sơn tiền bối sa đọa rồi.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Nghe nói Hoàng Sơn Chân Quân sắp gả Đậu Đậu cho người ta rồi à?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Moah ha ha ha! Chân Quân làm tốt lắm!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ấy? Đậu Đậu sắp gả đi rồi á? Gả cho ai thế? Lại nói, Hoàng Sơn tiền bối đen tối thành như thế là do bài hát của Đậu Đậu ở trong cuộc thi máy kéo tay cầm lần trước phải không?”

Hiến Công Cư Sĩ:

“Bài hát gì thế?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ấy chết, tên bài hát không tiện nói ra.”

Phương Đông Tĩnh Tuyết:

“Ta biết này, ta biết này. Bài hát ấy thú vị lắm, trước đây không lâu ta còn mở lại nghe nữa. Tên là bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc, là của Đậu Đậu sáng tác đấy. Ta cảm thấy trong nguyên cuộc thi máy kéo tay cầm kia thì bài hát của Đậu Đậu là một nét đặc sắc như điểm mắt cho rồng luôn, có thể trở thành ca khúc chủ đề của cuộc thi máy kéo tay cầm ấy, đó đúng là chân ái mà. Thú vị lắm ～～”

[Hệ thống thông báo: Đông Phương Tĩnh Tuyết bị trưởng nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm phát ngôn 30 ngày.]

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử…

Lần trước cũng vì thảo luận chuyện "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc”, bị Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy nên đã cấm phát ngôn một ngày.

Không ngờ cô lại hay quên thế, lần này lại còn nói về về bài hát này ngay trước mặt Hoàng Sơn Chân Quân nữa.

Dược Sư:

“Ha ha ha… Thú vị lắm!”

Dược Sư [chat voice]:

“Đợi chút, đợi một chút, không phải là ta cười Hoàng Sơn tiền bối đâu, ta đang cười biệt hiệu của Đông Phương Lục Tiên Tử. Chỉ là bởi vì gõ chữ chậm quá cho nên vừa mới gửi lên thôi. Chân Quân đừng cấm phát ngôn ta nhé.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

Quản lý cái nhóm này mệt mỏi quá đi, có nên giải tán cái nhóm này luôn không nhỉ?

“Vậy là ai làm thế? Ngoài Đậu Đậu ra thì còn ai ở không làm mấy chuyện dở hơi thế này chứ?”

Đông Phương Lục Tiên Tử cắn răng nói. Nữ quái xế thì sao hả? Nữ quái xế thì không được lái xe à? Có tin ta cán chết ngươi hay không!

Trong Thất Tu phủ xa xôi, Thất Tu Tôn Giả đột nhiên có một loại dự cảm không lành.

Nếu như không phải là Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân làm ra vậy thì ai lại đi làm chuyện thế này này, chỉ còn lại mấy đứa trẻ có vấn đề của nhà hắn mà thôi.

Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử, Lục Tu Mạt Lỵ Tiên Tử, hai người này đều có khả năng sẽ làm ra chuyện như thế.

Vì vậy Thất Tu Tôn Giả lẳng lặng lặn mất, không phát ngôn thêm gì nữa.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Đông Phương Lục Tiên Tử, quay lại chủ đề cũ, bây giờ cô có ở gần khu Giang Nam không?”

"Chuyện gì thế?"

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi lại.

"Ta muốn quay một video chơi cho vui, nên muốn nhờ cô đến nhảy múa một điệu, làm cảnh mở đầu cho video của ta. Với dáng vẻ xinh đẹp mỹ miều của tiên tử cô khi múa thì bảo đảm video sẽ rất đặc biệt! Bây giờ ta ở trong khu phim trường mới xây dựng ở khu Giang Nam. Chỗ này có một cung điện được xây dựng rất đặc biệt, phía trước có một biển hoa rộng lớn. Tranh thủ lúc khu phim trường này vẫn chưa mở cửa, ta đã tạm thời bao hết cả khu xung quanh cung điện này rồi, định nhân dịp này quay một cái video."

Tạo Hóa Pháp Vương cười nói.

"Quay một cái video á? Mời ta khiêu vũ? Được thôi, không thành vấn đề. Bây giờ ta cách khu Giang Nam cũng chưa đến một giờ đồng hồ. Ngươi gửi tọa độ đến cho ta đi, ta sẽ lập tức đến ngay."

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp lời. Chuyện nhỏ có thể tiện tay giúp bất cứ lúc nào này, cô vẫn rất vui vẻ đi giúp một phen. Hơn nữa cô cũng rất thích nhảy múa.

"Trong nhóm còn có vị tiên tử nào rảnh nữa không, đến giúp góp vui đi, ở đây ta có mấy bài hát hay lắm, muốn mời vị tiên tử nào đó tới hát. Tốt nhất là ba vị tiên tử, bài hát này có ba giọng nữ, phối hợp lại với nhau nhất định sẽ hay tuyệt vời."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lúc này, Lưu Huỳnh Tiên Tử nói:

"Ta rảnh này, khoảng bốn mươi phút nữa là đến khu Giang Nam rồi, gửi tọa độ cho ta."

"Được. Lưu Huỳnh Tiên Tử, ta sẽ gửi tọa độ cho cô."

Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ đáp lại.

Lúc này Tô Thị A Thập Lục nhìn vào nội dung trò chuyện, trầm ngâm suy tư.

Khu Giang Nam là nơi cô độ kiếp lần trước, về sau cô gặp được Tống Thư Hàng ở gần khu đại học học Giang Nam.

Đi xem thử cũng được.

Sau khi suy đi tính lại, Tô Thị A Thập Lục cũng gửi một tin nhắn:

"Tạo Hóa tiền bối, cho ta một suất. Có điều ta đi hơi chậm, hôm nay A Thất không ở đây, có thể ta sẽ lái xe đi, chắc là phải tốn chút thời gian."

Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấy A Thập Lục xuất hiện thì lập tức hỏi dò:

"A Thập Lục, vết thương của cô đã đỡ hơn chưa?"

"Cám ơn Bắc Hà tiền bối đã quan tâm, vết thương trong lần độ kiếp trước đã hoàn toàn khỏi rồi."

A Thập Lục gửi một icon mặt cười.

Tạo Hóa Pháp Vương rất vui vẻ đáp lại:

"Thập Lục cô không cần phải lái xe đâu, để ta đi đón cô, bây giờ cô đang ở tộc địa Tô Thị phải không?"

"Ừ."

A Thập Lục mỉm cười trả lời.

"Chờ ta nhé, ta đi đón cô ngay đây. Ta dốc toàn lực thì qua lại cũng chỉ hơn một giờ thôi."

Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói.

Có giọng hát của cả hai người A Thập Lục và Lưu Huỳnh Tiên Tử, lại thêm cả điệu múa khuynh quốc khuynh thành của Đông Phương Lục Tiên Tử nữa, nếu bắt đầu livestream thì tuyệt đối có thể thu hút được rất nhiều người xem!

Đúng vậy, Tạo Hóa Pháp Vương không phải muốn quay video gì cả. Hắn là muốn phát livestream. Linh hồn ca vương cảm giác một mình mình hát thì chán lắm. Trong thời đại internet phát triển như thế này, hắn hoàn toàn có thể lên mạng hát cho mọi người nghe!

Nhưng nếu hắn livestream thì bảo đảm chẳng hút được mấy mống. Cho nên Tạo Hóa Pháp Vương đã nghĩ ra diệu kế này.

"Còn có vị tiên tử nào khác ở đây không? Có thì đến giúp ta thêm đi."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Diệt Phượng Công Tử:

"Tạo Hóa đạo hữu, có cần ta giúp đỡ không?"

“Diệt Phượng đạo hữu đến giúp ta à? Được thế thì còn gì bằng, mị lực của ngươi nhất định có thể thu được hiệu quả rất tốt, chỉ có điều… ngươi phải mặc đồ nữ đấy! Có được không?”

Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

“Ngươi đi chết đi!”

Diệt Phượng công tử đáp.

Chương 630: Tạo Hóa sư thúc thật tuyệt vời!

Diệt Phượng công tử:

“Vốn bản công tử muốn nói là ta quen biết rất nhiều tiên tử, có thể giới thiệu cho ngươi mấy tiên tử có giọng ca như tiên nhạc. Không ngờ ngươi lại muốn để ta mặc đồ nữ á? Nếu ngươi đã không có thành ý vậy thì thôi đi. Pháp Vương huynh, chúng ta dứt tình bằng hữu rồi.”

“Công tử, công tử ~~ Ta sai rồi, ta vừa nãy chỉ nói đùa thôi, xin ngươi hãy giới thiệu giúp cho ta mấy vị tiên tử đi mà. Chỉ cần giọng hát tốt là được.”

Tạo Hóa Pháp Vương vội vàng kêu lên.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ha ha ~~ đã muộn rồi, tạm biệt! Tiếp theo ta sẽ chặn Tạo Hóa đạo hữu ngươi một tháng.”

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử còn gửi một bức ảnh chụp màn hình.

Đó là bức ảnh chụp màn hình hắn ấn chọn chặn người này một tháng trong danh sách nhóm Cửu Châu số 1.

“Đừng mà, Diệt Phượng đạo hữu, ngươi đừng tàn nhẫn như vậy mà.”

Tạo Hóa Pháp Vương vội vàng la lên… Nhưng rất tiếc, hắn đã bị Diệt Phượng Công Tử chặn rồi. Cho nên Diệt Phượng Công Tử đã không thấy lời hắn nói nữa.

Tạo Hóa Pháp Vương u oán buông điện thoại xuống.

Sau đó hắn nhìn cái thiết bị ở trước mắt mình. Đây là một bộ thiết bị thu hình để livestream, là loại rất tiên tiến, do một vị sư điệt của Tạo Hóa Pháp Vương làm ra cho hắn.

Vị sư điệt này chuẩn bị cho Tạo Hóa Pháp Vương một bộ thiết bị livestream đỉnh nhất, sau khi đăng ký tài khoản, xin phép phát livestream v.v.. cho Tạo Hóa Pháp Vương thì hắn nhanh chân bỏ chạy, được bao xa thì chạy bấy nhiêu.

Vị sư điệt này đã chuẩn bị ít nhất trong hai năm sẽ không đăng nhập vào trang mạng livestream này nữa. Lỡ như sơ ý thấy livestream của vị sư thúc nhà mình thì sao bây giờ? Sẽ tổn thọ đấy!

Bản thân Tạo Hóa Pháp Vương cũng biết, nếu khi phát livestream mà hắn tự mình xông ra hát mở đầu thì nhất định không thể nào thu hút được nhiều người.

Hắn định livestream hát trên mạng chính là vì muốn để cho càng nhiều người nghe thấy giọng ca của hắn hơn. Nếu như chỉ có vài mống thì thà hắn tự mở một show ca nhạc ở trong môn phái của mình luôn cho rồi!

Ừm, đây cũng là nguyên nhân mà vị sư điệt kia lại ra mặt chuẩn bị bộ thiết bị livestream và còn đăng ký, xin phép đủ kiểu cho Tạo Hóa Pháp Vương đây.

Linh hồn ca vương của Đấu Chiến Phật Tông đã mở quá nhiều show ca nhạc rồi, cho nên sau khi biết linh hồn ca vương chuẩn bị đi ra ngoài livestream thì các trưởng lão trong môn phái đều lần lượt khen ngợi.

Vì thế, môn phái đầu tư, bố trí cả chỗ, chuẩn bị thiết bị, đăng ký nick cho Tạo Hóa Pháp Vương…

[Tái bút: Để phòng ngừa Tạo Hóa Pháp Vương vừa mở livestream, người theo dõi quá ít mà cắt đứt giữa chừng quay về phủ, Đấu Chiến Phật Tông đã sắp xếp các đệ tử tục gia khắp cả nước chuẩn bị sẵn sàng, một khi Tạo Hóa Pháp Vương vừa phát livestream thì sẽ lập tức theo dõi từ những phút đầu để cổ vũ cho Tạo Hóa Pháp Vương. Đồng thời, các trưởng lão của Đấu Chiến Phật Tông nhẹ nhàng nhắc nhở những đệ tử tục gia kia khi xem livestream, nhớ tắt hết âm lượng máy tính hoặc âm lượng điện thoại.]

Tạo Hóa Pháp Vương lại không hề hay biết chuyện này, hắn lo lắng sau khi bản thân phát livestream lại không có ai xem, vì thế hắn đã nghĩ ra một cách rất hay. Hắn kéo mấy vị tiên tử thân thiết đến giúp đỡ, hát múa thu hút người xem… Đợi sau khi người xem đủ rồi thì Tạo Hóa Pháp Vương sẽ chuẩn bị cất giọng hát oanh vàng của mình lên!

Tạo Hóa Pháp Vương tính toán như thế.

“Đáng tiếc còn thiếu mất một vị tiên tử. Thôi bỏ đi, trước tiên cứ rước tiểu Thập Lục qua đây rồi nói sau.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười ha ha, thân hình bay lên trời, sử dụng pháp bảo phi hành của mình bay về phía Thiên Hà Tô Thị.

**

Cùng lúc đó, ở chỗ mà Tống Thư Hàng độ kiếp.

Quá trình truyền công của Thông Nương cuối cùng cũng đến hồi kết.

Bởi vì Biệt Tuyết Tiên Cơ tới, mang đến sự sợ hãi cực lớn đối với cô ấy, nên nỗi sợ hãi trong lòng cô hóa thành nỗi buồn đau, thúc đẩy Thiên Khấp Bảo Điển phát huy hiệu quả cao, khiến cho lần truyền công này thành công vô cùng mỹ mãn.

Cảnh giới của Thông Nương một hơi tăng đến Long Vĩ đan điền, đan điền thứ ba của nhị phẩm, hơn nữa Long Trảo đan điền cũng đã viên mãn, thiếu chút nữa thôi là có thể đột phá thêm một tiểu cảnh giới rồi.

Thông Nương của bây giờ đã đuổi kịp cảnh giới của Tống Thư Hàng ba ngày trước!

Truyền công kết thúc.

Thông Nương và Thiên Nhai Tử đạo trưởng đều bình an vô sự.

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thán. Không hổ là tool hack có thể xếp trong top 10 của vầng sáng nhân vật chính hay gặp trong mấy bộ tiểu thuyết, trong thời gian ngắn như vậy mà Thông Nương đã thành tiểu cao thủ nhị phẩm rồi!

Nếu như sau đó cô ấy có thể bình an sống tiếp thì lần truyền công này xem như lãi to.

Lại nói, không biết tại sao sau khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng hoàn thành việc truyền công cho Thông Nương thì mũi của Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm giác ngưa ngứa.

Hắn gãi gãi mũi của mình, xoa lấy xoa để, cảm giác trong mũi có gì đó nóng nóng, lẽ nào đây là hậu di chứng của mười một lượt thiên kiếp sao?

Nhưng tóm lại, tất cả mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp.

Hắn móc điện thoại ra, chuẩn bị chụp một tấm hình chung cho mọi người làm kỷ niệm chúc mừng bản thân độ kiếp thành công, cũng kỷ niệm Thông Nương nhận được lão gia gia truyền công.

…

…

Vừa móc điện thoại ra thì Tống Thư Hàng phát hiện nhóm Cửu Châu số 1 đột nhiên có rất nhiều kha khá đoạn nhật ký chat.

Hắn vô thức mở nhóm ra lướt một cái.

Trên đó là tin tức Hiến Công Cư Sĩ vẫn đang cầu mua máu của Long Ma.

Sau lại là Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối nhờ các vị tiên tử trong nhóm giúp đỡ, giúp hắn quay một cái video. Tạo Hóa Pháp Vương đã mời được Đông Phương Lục Tiên Tử, còn mời được Lưu Huỳnh Tiên Tử nữa.

Sau đó, Tống Thư Hàng đã trông thấy tin tức Tô Thị A Thập Lục ngoi lên.

Là A Thập Lục!

Thập Lục đã xuất quan rồi, vết thương của cô rốt cuộc cũng đã khỏi rồi sao?

Trong mắt Tống Thư Hàng lộ ra vẻ mừng rỡ, từ sau A Thập Lục khi bế tử quan đến nay thì vẫn luôn bặt vô âm tín. A Thất tiền bối cũng chưa từng đưa ra một câu trả lời chắc chắn nào.

Mà bây giờ cuối cùng A Thập Lục cũng đã bình an xuất quan rồi.

Đây đúng là tin tức tốt nhất trong mấy ngày nay.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào trong khung trò chuyện, chuẩn bị gửi một dòng tin nhắn chúc mừng cho A Thập Lục.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã trông thấy avatar của Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Tống Thư Hàng dừng ngón tay đang gõ nhập tin nhắn lại ngay lập tức. Suýt chút nữa là gửi tin nhắn đi rồi. Nếu gửi tin nhắn đi, đúng lúc Lưu Huỳnh Tiên Tử lại đang bay khu Giang Nam, cô ấy tuyệt đối sẽ tìm hắn, sau đó tặng cho hắn một chiêu Xích Lực Hỏa

Tiễn, tống hắn lên trời ngay.

"Vẫn là nói chuyện riêng với A Thập Lục vậy."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, như vậy có thể tránh được Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Đợi chút, như vậy cũng không ổn chút nào.

Bây giờ Lưu Huỳnh Tiên Tử đang đi đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương cùng A Thập Lục để quay video ca hát cho Pháp Vương.

Lỡ như, Lưu Huỳnh Tiên Tử thông qua A Thập Lục, biết được chuyện hắn vẫn còn tung tẩy trên trái đất thì sao? Dù tỷ lệ này là rất nhỏ nhưng vẫn có nguy hiểm.

…

…

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại thì Tống Thư Hàng nhìn về phía cây ghim cài áo biến hình trên người của Ngư Kiều Kiều.

Trùng hợp thay, nơi mà Tạo Hóa Pháp Vương và A Thập Lục hẹn gặp là ở khu phim trường mới xây dựng của khu Giang Nam, dò một phát là ra địa chỉ ngay.

Chi bằng… Đợi livestream xong thì mình đến đó tìm A Thập Lục, cho cô ấy một bất ngờ nhỉ? Chỉ cần cẩn thận một chút, đợi sau khi Lưu Huỳnh Tiên Tử rời đi thì hắn có thể đến gặp A Thập Lục rồi. Để phòng ngừa vạn nhất, hắn có thể mang theo cái ghim cài áo biến hình này.

Hơn nữa… Hắn vốn định hôm nay sẽ đi đến khu đại học Giang Nam một chuyến, tới garage xe của Bạch Tôn Giả lái một chiếc đến đây. Hắn phải tiễn mấy người bạn thân của mình về nhà trước. Cao Mỗ Mỗ cũng có thể tiễn về nhà trước, chỉ cần hắn có thể nhanh chóng hoàn thành kịch bản kia là được.

“Thư Hàng, sao tự dưng đứng dực mặt ra thế?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Vết thương do thiên kiếp tạo nên của A Thập Lục đã khôi phục, cô ấy đã xuất quan rồi.”

“Tô Thị A Thập Lục? Ngươi quen cô ấy à?”

Ngư Kiều Kiều hỏi dò, cô có nghe đến mấy vị thiên tài trong nhóm Cửu Châu số 1. Nếu như lấy tuổi của cô đổi thành tuổi của con người để tính thì Ngư Kiều Kiều, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều có thể xem là cùng thế hệ.

“Ừ, lúc ta vừa mới tiếp xúc với tu chân thì quen biết cô ấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vì A Thập Lục nên sau này hắn mới có thể tiếp xúc với chuyện của Nguyệt Đao tông và Tiên Nông tông, lấy được được bảo đao Bá Toái, một viên huyết thần toản, à còn có rất nhiều chỗ tốt khác nữa.

“Kiều Kiều, đợi sau khi trời sáng thì ta sẽ đến khu đại học Giang Nam một chuyến để lấy xe. Sau đó có thể ta sẽ đi tìm A Thập Lục, nói không chừng còn đi gặp mấy vị tiền bối nữa. Cô có muốn đi cùng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc Ngư Kiều Kiều nghe Tống Thư Hàng nói xong thì hai mắt đột nhiên sáng bừng:

“Không được, ta không thể cùng đi với ngươi được.”

Tống Thư Hàng mà đi thì cũng có nghĩa là cô có thời gian ở riêng với mấy người Cao Mỗ Mỗ.

Nếu nói như vậy, cô có thể chuốc say mấy người Cao Mỗ Mỗ, sau đó cô còn có thể thử xem có thể khiến cho Cao Mỗ Mỗ gõ ra được hơn năm mươi nghìn chữ trong tình trạng say túy lúy như đợt trước nữa hay không.

Nghĩ thôi cũng thấy kích động rồi.

“Được rồi, vậy đến lúc đó ta đi một mình cũng được.”

Tống Thư Hàng cười đáp. Hắn vẫy điện thoại:

“Chúng ta chụp chung một bức đi, coi như là kỷ niệm ta độ kiếp thành công, cũng chúc mừng Thông Nương được Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công.”

“Được đấy, nơi này là nơi đầu tiên ngươi độ kiếp, đúng là có giá trị lưu niệm.”

Ngư Kiều Kiều cười nói.

Mấy người Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng không ý kiến gì.

…

…

Chụp ảnh chung xong.

Ở giữa là Tống Thư Hàng tóc dài đến eo, không có lông mày, người mặc áo cà sa ngọc bích, trên lưng còn thắt một chiếc khăn lụa của con gái.

Bên trái là Ngư Kiều Kiều với nguyên hình nửa người nửa cá, còn có Thiên Nhai Tử đạo trưởng một thân chính khí, tinh thần sảng khoái.

Bên phải là Biệt Tuyết Tiên Cơ đeo màn che mặt, thân hình cao nhất trong nhóm người.

Cùng với tiểu Thông Nương run lẩy bẩy đứng bên cạnh Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tống Thư Hàng trông thấy bức ảnh trong điện thoại, khóe miệng co giật:

“Tại sao ta lại không có lông mày thế này!”

Ngư Kiều Kiều an ủi:

“Thư Hàng đừng lo lắng, lông mày có thể vẽ lên được mà. Mấy cô gái loài người các ngươi đều có đồ nghề để trang điểm, vẽ hai đường lông mày đẹp đẹp là được rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nhìn ba cô gái ở đây.

Kiều Kiều nửa người nửa cá, đương nhiên là không dùng đến đồ trang điểm của loài người rồi.

Thông Nương xinh đẹp bẩm sinh, hơn nữa cô ấy chỉ là một cây hành, cũng chẳng có dùng đồ trang điểm.

Cuối cùng là Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Đúng là người ta có chút đồ trang điểm thật.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói:

“Nhưng người ta sẽ không vẽ lông mày cho ngươi đâu. Đây là thú vui tao nhã giữa hai vợ chồng với nhau, Tống Thư Hàng tiểu hữu vẫn nên tìm nữ tu khác giúp thì hơn.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Vẽ cái lông mày thôi mà tiên cơ! Bây giờ có phải thời cổ đại nữa đâu!

Vẽ lông mày cũng tính là thú vui tao nhã giữa hai vợ chồng, cô nói xem mấy chuyên gia trang điểm chịu sao thấu đây? Theo như cách nói của tiên cơ thì lẽ nào bọn họ không được lấy chồng cưới vợ nữa à?

Một giờ sau.

Tạo Hóa Pháp Vương dắt Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử cùng với A Thập Lục đến địa điểm hắn đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Các vị tiên tử bắt đầu luyện tập mấy ca khúc, Đông Phương Lục Tiên Tử bắt đầu thuận theo nội dung bài hát, biên đạo một điệu múa ngay tại chỗ.

Tạo Hóa Pháp Vương đưa mấy thợ chụp ảnh chuyên nghiệp, tiến hành quay chụp đủ kiểu.

Pháp Vương đã lặng lẽ bắt đầu buổi livestream hiện trường của mình.

Livestream bắt đầu, các đệ tử có nhiệm vụ cổ động của Đấu Chiến Phật Tông cũng lũ lượt mở máy tính hoặc điện thoại, bắt đầu lần lượt theo dõi livestream của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Ấy? Không phải bảo là Tạo Hóa sư thúc hát à? Sao tự dưng lại thành tiên tử đang múa thế? Phía sau còn có hai vị tiên tử đang hát nữa là sao?”

“Mau mở tiếng lên, mở tiếng nhanh lên, ta muốn nghe thanh âm véo von của tiên tử.”

Chương 631: 300 nghìn bệnh nhân cầu chữa trị!

“Tạo Hóa sư thúc đỉnh quá đi mất! Tiên tử khiêu vũ kìa!”

Thế là các đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông phân tán khắp Hoa Hạ, thậm chí là khắp thế giới đều dùng tốc độ nhanh nhất để mở âm thanh lên. Nào loa, nào tai nghe, nào là các thiết bị khuếch đại âm thanh đều được mở hết!

Sau đó, giọng hát du dương của hai vị tiên tử truyền vào tai họ, một giọng trong veo lanh lảnh, một giọng trầm thấp dịu dàng.

Thế rồi các đệ tử của Đấu Chiến Phật Tông đối chiếu giọng hát với ba vị tiên tử trong màn ảnh.

Vị tiên tử đứng ở vị trí trước nhất mặc váy rực rỡ, tay áo rộng lồng lộng tung bay, tóc đen dài mượt mà bay múa, khóe miệng mỉm cười thản nhiên hệt như bươm bướm giữa muôn ngàn hoa.

Đằng sau cô còn hai tiên tử nữa, một người xinh đẹp quyến rũ, mặc trang phục cổ trang đỏ rực, dáng người chuyển thướt tha, tiếng ca như gió xuân phả vào mặt chính là do cô ấy hát lên…

Còn một người có dáng người nhỏ nhắn đáng yêu, cũng mặc đồ đỏ nhưng lại trang điểm theo phong cách hiện đại. Cô mặc áo ngắn kết hợp với váy ngắn đỏ rực, khăn lụa buộc bên eo che đi một phần bụng và chân xỏ một đôi dép nhỏ dễ thương, giọng hát trong trẻo pha chút thanh lãnh chính là của cô ấy.

“Các tiên tử khiêu vũ đẹp quá đi, ta chuẩn bị xong xuôi đâu đấy cả rồi, ta muốn quay lại toàn bộ hình ảnh của vị tiên tử đó.”

“Ngu ngốc, vị tiên tử dáng người nhỏ xinh đằng sau kia mới là chân ái của chúng ta, nhìn cô ấy dễ thương mà giọng ca cũng dễ thương y như người luôn. Ngực không phẳng thì còn lấy cái gì mà bình thiên hạ chứ?”

“Ta thì ủng hộ vị tiên tử trưởng thành mặc váy đỏ kia kìa, cô ấy hát dịu dàng như thể đang thì thầm ngay bên tai ngươi vậy đó, xương cốt ta nhũn hết cả ra rồi. Ta muốn gả cho cô ấy á á á!”

“Tuy ta không nghe rõ hai vị tiên tử hát cái gì, thế nhưng mà giọng ca hay quá là hay!”

“Chắc là còn đang hát thử ấy, hai người họ vẫn đang hát thử thôi, hơn nữa còn cách khá xa cho nên mới không nghe rõ lời bài hát đấy. Tí nữa họ bắt đầu biểu diễn là nghe rõ ngay ấy mà.”

“Nhân lúc buổi diễn còn chưa chính thức bắt đầu, mau đi gọi hết các sư huynh đệ ra đây đi.”

“Phải chia sẻ những điều tốt đẹp với mọi người mới được.”

Những người đầu tiên chú ý đến phòng phát livestream cơ hồ đều là đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông. Các đệ tử chia nhau hành động, truyền bá phòng livestream này khắp nơi bằng con đường riêng của mình.

“Mau xem phòng livestream của Tạo Hóa sư thúc, sư thúc đỉnh quá đi mất, hắn không tự hát mà đi tìm mấy tiên tử lên phát livestream kìa. Ba vị tiên tử kia miễn chê luôn, vừa hát hay lại vừa múa cực cực cực đẹp!”

“Số phòng livestream đây, vào mau! Không vào là hối hận đó.”

Tốc độ tuyên truyền của các đệ tử tục gia Đấu Chiến Phật Tông cực kì nhanh.

Chỉ một loáng sau, không chỉ có bọn họ mà những người đang xem livestream ở nơi khác cũng bị thu hút tới.

Trong thời đại ngày nay, chỉ cần có mánh lới và mánh lới này thu hút sự chú ý thì có thể hấp dẫn được vô số người tới xem trong thời gian rất ngắn.

Mà bây giờ, tin tức về ba mỹ nữ siêu cấp gần như không thực cùng lên livestream đang lan truyền như gió trong giới hội viên.

Thế là càng ngày càng nhiều hội viên trên mạng livestream chui vào phòng bằng đủ các con đường.

“Ta đến rồi ta đến rồi đây!”

“Đây mà vẫn chỉ là hình ảnh khi luyện tập thôi á? Tí nữa khi ba vị mỹ nữ này bắt đầu livestream thật thì chắc là phải đẹp lắm đây!”

“Chờ tí, có phải ta hoa mắt không? Vừa rồi trên người mỹ nữ đang khiêu vũ này hình như có ánh sáng lóe lên hay sao ấy? Không phải là chế tác hậu kì, thế là có hiệu ứng ánh sáng đặc biệt gì à? Ban ngày ban mặt mà cũng có hiệu ứng ánh sáng rõ nét vậy sao? Chuyên nghiệp thật đó.”

“Sao ta càng nhìn vũ đạo này càng cảm thấy như mình đắm chìm vào đó luôn vậy?”

Con người hiện đại đã xem qua vô số loại vũ đạo trên mạng, múa cổ phong, múa hiện đại, nhảy hip hop, múa dễ thương, thậm chí là nhảy sexy cũng đã ngắm không ít rồi.

Thế nhưng vũ đạo mà tiên tử này đang múa không phải là bất cứ loại nào trong số đó, thế mà lại có thể khiến sự đồng điệu mãnh liệt nảy sinh trong lòng mọi người.

Trong lòng mọi người chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là xem tiếp, xem tiếp, phải xem vị tiên tử này múa đến khi trời tàn đất tận.

Đấy mới là xem tiên tử khiêu vũ qua màn hình livestream thôi đấy.

Nếu là nhìn thấy ở ngay trước mắt thì còn tuyệt vời đến mức nào nữa đây?

Đông Phương Lục Tiên Tử đang khiêu vũ tỏa ra mị lực gấp mười, gấp trăm lần lúc bình thường. Lúc này đây cô rực rỡ chói ngời, không một ai có thể dời ánh mắt.

Hai tiên tử đằng sau cũng có tiếng ca vô cùng tuyệt vời, một uyển chuyển, một trong veo, khi ngân lên cùng nhau mang lại cho người ta cảm giác cực kì sung sướng.

…

…

Khi Tô Thị A Thập Lục và Lưu Huỳnh Tiên Tử phối hợp với nhau ngày càng nhuần nhuyễn thì hai người cùng cất cao giọng hát. Một vài đoạn ca khúc ngắn truyền vào tai những người đang xem livestream.

“Ta dừng bước nơi mái hiên tường trắng ngói xanh
Chờ người bung dù bước qua cạnh ta
Khói bếp nhà ai giăng giăng trên cổ trấn...”

“Nghe thấy rồi, ta nghe rõ rồi. Lỗ tai muốn tan ra luôn rồi, ta muốn chìm đắm trong tiếng ca này cả đời.”

Kiểu nói chuyện phiếm trong phòng livestream rất chi là khoa trương.

“Mong chờ ba vị streamer chính thức bắt đầu quá đi.”

Các loại đạo cụ tung hoa bắt đầu spam khắp màn hình.

Tất cả mọi người đắm chìm trong dáng múa tuyệt vời và tiếng ca miên man.

Mọi người không ai bảo ai mà đã tự mình lan truyền phòng livestream này. Họ hô bạn gọi bè, chia sẻ phòng livestream cho nhiều người hơn. Người theo dõi phòng livestream tăng vọt lên như ngồi tên lửa, càng lúc càng nhiều như cầu tuyết lăn mãi càng to.

Số người xem mau chóng đột phá con số một vạn… và con số này vẫn tăng lên nhanh chóng.

Đương nhiên trong số đó không thể thiếu các đệ tử của Đấu Chiến Phật Tông châm ngòi thổi lửa, thế nhưng lực lượng của người xem cũng không thể coi thường được.

Chỉ sau khoảng một giờ thì số người xem đã qua một trăm nghìn.

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn thấy số liệu này thì tim đập bình bịch trong lồng ngực. Một trăm nghìn đó, tổng cộng đã có một trăm nghìn người đang xem phòng livestream này đó. Hắn chưa bao giờ hát trước mặt một trăm nghìn người như vậy đâu.

Thật là hồi hộp quá đi.

Tạo Hóa Pháp Vương nhếch miệng nở nụ cười hạnh phúc.

…

…

Khoảng mười phút sau, Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử và Tô Thị A Thập Lục tạm thời kết thúc buổi tập luyện, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi thương lượng xem tí nữa phối hợp với nhau như thế nào.

Tạo Hóa Pháp Vương hít sâu một hơi, cơ hội tới rồi!

Pháp Vương nhiệt tình dẫn đường cho ba vị tiên tử vào phòng nghỉ đã sắp xếp đâu ra đó ở sâu trong cung điện, có trà có bánh, có tiên quả trân quý dâng cho các vị tiên tử nghỉ ngơi.

Sau khi sắp xếp cho ba vị tiên tử xong xuôi, Tạo Hóa Pháp Vương lấy cớ tạm rời khỏi phòng. Trước khi đi hắn còn lặng lẽ mở một trận pháp cách âm xung quanh căn phòng đó.

Xong xuôi đâu đấy, Tạo Hóa Pháp Vương từ từ đi đến trước thiết bị quay livestream.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi mà số người chú ý đã tăng gấp đôi, lên tới trên hai trăm nghìn.

Tạo Hóa Pháp Vương cười sung sướng.

Hắn bắt đầu mân mê thiết bị livestream rồi nói:

“Chào mọi người, ba vị tiên tử ban nãy đã vào nghỉ ngơi trong hậu trường. Mọi người đừng sốt ruột, ba vị tiên tử đã tập luyện gần xong, chỉ một chút nữa thôi là chúng ta có thể thưởng thức điệu múa và tiếng ca của họ rồi.”

“Tụi tui muốn tiên tử lên sàn, cầu tiên tử mau mau lên sàn!”

“Mọi người đừng sốt ruột, nhân lúc các vị tiên tử đang nghỉ ngơi thì ta muốn hỏi một chút, mọi người có muốn nghe hát không? Ta làm cái thống kê nhỏ chút nào.”

Tạo Hóa Pháp Vương mỉm cười.

“Tiên tử hát cái gì cũng được, tụi tui thích tất. Chỉ cần tiên tử mau lên sân khấu thôi.”

“Ví tiền của tui đã đói khát lắm rồi, chỉ cần các tiên tử lên sân khâu là tui thưởng lì xì ngay và luôn.”

“Hai mắt và hai tai của tui đã chuẩn bị sẵn sàng, tui muốn hưởng thụ bữa đại tiệc nghe nhìn!”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười ha hả, hắn đang muốn có hiệu quả như thế này đây.

Hắn lại nhìn lại số người chú ý, không ngờ đã lên đến con số ba trăm nghìn.

Nhiều người xem thế này là đủ rồi.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Nếu hát bài gì cũng được thì tí nữa sẽ hát Thủy Điệu Ca Đầu nhé, được không?”

“Thích ca khúc cổ phong nhất!”

“Thích Thủy Điệu Ca Đầu lắm luônnnn!”

“Ủng hộ Thủy Điệu Ca Đầu!”

“Tiên tử hát gì cũng được!”

Bình luận bay đầy màn hình.

“Ha ha ha, thế thì mọi người rửa tai mà nghe đây!”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Thế là tất cả các hội viên đang xem phòng livestream này đều điều chỉnh âm thanh lên mức tốt nhất. Người thì vặn âm thanh lớn, người thì đi lấy tai nghe, thậm chí có người còn bật cả ghi âm, tất cả chuẩn bị sẵn sàng cho bữa đại tiệc nghe nhìn.

Chỉ có các đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông là cảm thấy có gì đó sai sai... Không phải nói các tiên tử sẽ lên sàn hát “Thủy Điệu Ca Đầu” sao? Sao Tạo Hóa sư thúc vẫn cứ chiếm màn ảnh chưa lượn đi vậy?

Chẳng lẽ... không thể nào đâu! Không phải thế đâu!

Đệ tử nào thông minh một chút thì lập tức vươn tay vặn nhỏ volume của tất cả các thiết bị âm thanh của mình.

Thế nhưng đúng lúc đó thì Tạo Hóa Pháp Vương đã cất giọng rồi!

Đôi môi của pháp vương hé mở, và ngài ngân nga hát lên:

“Trăng sáng tự khi nào ~~~ Nâng cốc hỏi trời xanh ~~~ Không biết trên cung Quế ~~~ Năm nay là năm nao ~~~”

Vừa mở miệng, cả lũ quỳ!

Không hổ là linh hồn ca vương, tiếng ca của hắn không chỉ chinh phục được lỗ tai của con người mà còn có thể xuyên qua nhục thân của con người để chinh phục luôn cả linh hồn họ.

Hơn ba trăm nghìn người xem đột nhiên cảm thấy đầu gối mình nhũn ra.

Tiếng ca của linh hồn ca vương tràn ngập tính phá hoại, hoàn toàn không thể dùng lời nói để mà hình dung được.

Khi Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng thì có từng đợt sóng âm như sóng xung kích của một vụ nổ hạt nhân khuếch tán ra, tạo nên sát thương bỏ qua phòng ngự, không nhìn địch ta, đại sát tứ phía!

Sóng âm đáng sợ này đã bị chuyển hóa qua thiết bị điện tử rồi mà lực phá hoại vẫn vẹn nguyên như cũ. Trong tiếng ca của pháp vương như có một luồng sóng âm mà khoa học còn chưa giải thích được, nó thông qua thiết bị livestream, phát ra từ tai nghe, điện thoại, loa thùng của tất cả các thành viên đang xem…

Ma âm xuyên não!

…

…

Chỉ trong nháy mắt, tất cả người xem đều trở thành một con thuyền con bất lực giữa sóng biển thét gào, giữa bão táp vùi dập, bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp tan xác.

Ngay sau đó… âm thanh ma quỷ kia không ngừng quấy đảo lung tung trong não mọi người.

Từ đầu đến chân như đang chết đi sống lại!

“Á á á á á!!!”

“Đừng mà .... đừng hát nữa màaaaaa”

“Cứu tui với, ai ai ai giật hộ tui cái tai nghe ra cái… đừng mà… dừng lại đi... Cha mẹ thánh thần ơi cứu connnnnn”

“Xin sư thúc hãy nương tay… sư thúc ơi con là Hư Cảnh đây! Sư thúc người đừng hát nữa, mình là người một nhà mà! Không được, đầu con choáng quá, con muốn nôn, cả người con kiệt sức rồi… con chỉ còn cách nút tắt loa có một bàn tay mà không lết đến nổi.”

“Cứu ta, không ổn rồi, tai ta sắp mang thai rồi, choáng váng quá buồn nôn quá, ta mang thai rồi sao…”

“Teo, teo rồi, tèo đến nơi rồi. Tai sắp chảy ra thành nước rồi.”

“Ta dieeeeeeeeeeeeeeeeeeee.”

Đáng tiếc là Tạo Hóa Pháp Vương không nghe thấy những tiếng rên xiết ấy!

Cho nên Tạo Hóa Pháp Vương càng hát càng hăng:

“Ta muốn cưỡi gió trở về ~~ Lại sợ quỳnh lâu điện ngọc ~~~ lên cao sao mà lạnh lẽo ~~~ Bóng xanh đang bay múa ~~~ Nào có giống nhân gian ~~~~”

Hơn ba trăm nghìn người đang nghe hắn hát livestream đó nha

~ Hơn ba trăm nghìn người đang nghe luôn đó nha ~~ thích quá đi mà ~ tuyệt quá đi mà ~

Lúc này pháp vương cảm thấy mình chính là một ngôi sao lớn, càng hát lại càng nuột.

“Ngừng bắn, mau ngừng bắn! Sư thúc ơi con là… là Hư Uyên nè, con là sư điệt kiệt suất Hư Uyên của người nè ~~~”

“Không ổn rồi, lỗ tai sắp sảy thai rồi…”

“Óc ta sắp nổ tung rồi chảy hết ra khỏi tai rồi.”

“Mẹ ơi, kiếp sau con vẫn muốn làm con của mẹ.”

“Tiểu Nam, Tiểu Nam, anh yêu em...”

…

…

May mà Tạo Hóa Pháp Vương lựa chọn phương thức phát livestream trên internet… cho nên phần lớn tiếng ca chà đạp linh hồn con người kia bị giới hạn trong internet và thiết bị phát thanh chứ không thể truyền ra ngoài được.

Thứ truyền được ra ngoài chỉ có sóng âm mang theo lực sát thương không giải thích được kia mà thôi.

Bằng không, người thường mà nghe thẳng thứ âm thanh đáng sợ này vào tai thì sẽ biến thành thằng ngu mất!

“Qua gác tía ~~~ nhòm cửa gấm ~~~ rọi canh sầu ~~ Chẳng nên oán hận ~~ Chỉ nguyện người trường cửu ~~ Ngàn dặm dưới trăng thâu ~~”

Hát xong một lần, Tạo Hóa Pháp Vương ngừng lại nhưng vẫn còn chưa đã ghiền.

Mà lúc này đây, trừ những người thông minh tắt loa ngoài và tháo tai nghe ngay từ đầu ra, toàn bộ ba trăm nghìn người nghe đều trắng nhợt mặt mũi.

Cả đám đều thấy đầu váng mắt hoa, nao nao muốn mửa, cả người rệu rã, thậm chí còn không có cả sức mà tháo cái tai nghe trên tai mình xuống.

Hơn ba trăm nghìn người, ai nấy đều như vừa bị chơi nát. Bọn họ mềm rũ gục xuống bàn, xuống ghế, xuống giường nằm, tàn tạ xác xơ.

Đáng sợ hơn là có người xem livestream ở quán net hoặc một vài chỗ tương tự như thế đã bật volume lớn nhất.

Sau đó… không có sau đó nữa. Cả quán đều bay màu!

Thế nhưng cuối cùng cũng kết thúc rồi.

“Ha ha, há há há.”

Một đám rất đông trong số ba trăm nghìn hội viên bật cười ngốc nghếch... cuối cùng họ cũng bò ra khỏi địa ngục, cuối cùng tiếng ca cũng kết thúc, cuối cùng không bị tra tấn nữa rồi.

Bọn họ bắt đầu tích tụ sức mạnh, chỉ cần chắt chiu ra một tí sức lực là họ sẽ tháo hết tai nghe và tắt hết loa đài ngay lập tức.

Nhưng đúng vào lúc này thì Tạo Hóa Pháp Vương đang phát livestream lại lên tiếng.

Hắn nói:

“Há há há, ban nãy ta hát không hay lắm, có mấy âm bị chậm mất một nhịp.”

Ba trăm nghìn người đang theo dõi lặng lẽ trợn trắng mắt, có quỷ mới nghe ra vấn đề gì trong giọng điệu của ông á!

Rõ ràng ông hát cả bài, tụi này chỉ nghe thấy trong tai vang oong oong, người thì chao liệng như xe qua núi, như nhảy bungee, như ngồi bánh xe chết chóc.. chết đi chết lại đủ kiểu.

Tạo Hóa Pháp Vương nói tiếp:

“Cho nên ta thấy mình nên hát lại lần nữa thì tốt hơn. Vậy đi, mời mọi người lại rửa tai để nghe ta hát thêm lần nữa nhé. Giờ mọi người yên lặng hát cùng ta nha ~”

Hơn ba trăm nghìn người xem: Σ(っ°Д°;)っ, ĐỜ MỜ! Lại hát nữa à?

Chương 632: Tai nạn giao thông ở bãi đỗ xe

Thế là trong nỗi tuyệt vọng sâu sắc của ba trăm nghìn, Tạo Hóa Pháp Vương lại cất giọng oanh vàng:

“Trăng sáng tự khi nào ~~~ Nâng cốc hỏi trời xanh ~~~ Không biết trên cung Quế ~~~ Năm nay là năm nao ~~~”

Nữa rồi, nữa rồi! Tiếng ca đáng sợ ập tới như bão lốc!

Làn này thì hơn ba trăm nghìn người xem không còn sức lực đâu để mà ngăn cản nữa. Họ chỉ cảm thấy mình y hệt một con cá khô bị quăng vào sóng thần để cho ngọn sóng thần kia mặc sức đùa giỡn.

Á á á á, lần này sắp tèo thật rồi, sắp tèo thật á. Tiếng nói yếu ớt cất lên.

Bác sĩ ơi bác sĩ ơi cứu em, em vẫn còn cứu được mà…

Mẹ ơi, thế gới này đáng sợ quá, con không bao giờ, không bao giờ xem livestream nữa.

Tui không muốn sống, tui không muốn sống nữa.

Trưởng lão, con sai rồi, con không nên mở loa, trưởng lão ơi cứu con với… Đây là tiếng rên rỉ của đệ tử trong Đấu Chiến Phật Tông .

Trên đầu chữ sắc có một chữ đao, tiên tử hại ta, tiên tử hại chết ta rồi! Từ nay trở đi ta sẽ không bao giờ yêu tiên tử nữa! Nè nè, thề kiểu này không sao chứ hả?

Từ ngày mai ta sẽ làm một hòa thượng chân chính, kiêng sắc, kiêng rượu, kiêng đồ mặn! Ta muốn về Đấu Chiến Phật Tông xuất gia đường hoàng, ta không muốn làm tục gia đệ tử khám phá hồng trần gì nữa hết!

Tạo hóa trêu người mà!

Tiếng kêu rên thê thảm vang vọng khắp nơi.

Khi Tạo Hóa Pháp Vương hát xong bài này thì có khi bệnh viện trên khắp Hoa Hạ phải nhận trên dưới ba trăm nghìn bệnh nhân

mất.

Mà triệu chứng của họ chắc chắn đều là váng đầu buồn nôn và thân thể mềm rũ…

Trong số này hẳn là sẽ có một đám người mắc chứng sợ âm nhạc, sợ Tống từ, và một đống người mắc bệnh sợ xem livestream.

Hôm nay, “Thủy Điệu Ca Đầu” đã trở thành ác mộng của hơn ba trăm nghìn người.

Không biết rồi chuyện lớn thế này thì phải xử lý thế nào đây?

Còn nữa, liệu một ngày nào đó trong tương lai, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương được thu lại có thể trở thành một loại siêu vũ khí đáng sợ và không ô nhiễm hay không?

Lúc này, trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng tạm biệt Ngư Kiều Kiều, Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Biệt Tuyết Tiên Cơ, rồi đưa Thông Nương đến gara của Bạch Tôn Giả ở gần đại học Giang Nam.

Thông Nương sống chết không chịu ở lại, lần này cô cam tâm tình nguyện đi theo Tống Thư Hàng, thậm chí còn biến về hình dạng cây hành rồi ngoan ngoãn trốn vào túi thu nhỏ một tấc của hắn. Bởi vì thiên địch Biệt Tuyết Tiên Cơ của cô nàng cứ nhìn cô nàng hệt như hổ rình mồi.

Cô sợ rằng mình mà ở lại biệt thự của Ngư Kiều Kiều thì chỉ ngày mai thôi là bị ngắt búp nấu canh mất.

Đến gara của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng lái một chiếc xe nội địa ra ngoài, sau đó bật GPS lên, cài đặt đích đến là khu phố phim trường của khu Giang Nam.

Hi vọng khi hắn đến thì Lưu Huỳnh Tiên Tử đã đi rồi, thế thì hắn mới có thể gặp Tô Thị A Thập Lục một cách quang minh chính đại. Tống Thư Hàng cầu nguyện trong lòng.

Sau đó, khi hắn lái xe ra khỏi gara thì thấy gần đó có một ông chú mặc vest đặc trưng của dân công sở đang đứng chờ.

“Ủa? Là ngươi à?”

Tống Thư Hàng nhìn thấy ông chú này thì nhớ ngay ra, đạo hiệu của hắn hình như là Chính Đức.

Hắn là đệ tử của Tiên Nông tông. Mấy tháng trước, hắn bị đám người Công Tử Hải châm ngòi li gián nên cho rằng Tô Thị A Thất cướp mất Thất Hoàng Diệu Quả của Tiên Nông tông nhà họ.

Sau đó ông chú trung niên này lần theo dấu vết đến đại học Giang Nam, tìm thấy Tô Thị A Thập Lục rồi dây dưa lằng nhằng với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một hồi.

Tống Thư Hàng dừng xe lại, nhìn về phía Chính Đức. Hắn đang ở tu vi nhị phẩm đỉnh phong, cách tam phẩm rất gần rồi. Tống Thư Hàng nhớ hình như ông chú này trở thành tông chủ Tiên Nông tông rồi cơ mà, sao tự nhiên lại chạy đến gần đại học Giang Nam vậy?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn thì hình như hắn đang chờ mình?

Chính Đức cũng đang đánh giá Tống Thư Hàng.

Thiếu niên này đã cao hơn một chút, dáng dấp cũng rắn chắc hơn trước kia nhiều. Tóc ngắn hồi đó biến thành tóc dài đến eo, lông mày thì trụi lủi.

Nhìn đến cảnh giới thì… đậu má!

Chính Đức run run khóe miệng. Mới hơn hai tháng trước khi hắn gặp thiếu niên này thì nó còn chưa hoàn thành Trúc Cơ, bị hắn đánh một quyền đã lăn đùng ra đấy. Thế mà hôm nay gặp lại thì thiếu niên ngày ấy đã lên tới tam phẩm rồi.

Chính Đức không nhịn được mà quát lên:

“Ngươi bật hack à?!”

“Ha ha, Chính Đức đại thúc dạo này cập nhật xu hướng nhanh thế, biết cả từ ngữ hiện đại rồi cơ đấy.”

Tống Thư Hàng bật cười rồi xuống xe:

“Thực ra là vì gần đây ta gặp được một số kì ngộ nên tốc độ tu luyện nhanh hơn một chút thôi. Vì thăng cấp quá nhanh nên ta đang phải tu luyện gấp bội, tranh thủ củng cố căn cơ của mình đây.”

Khi còn ở cảnh giới nhị phẩm hắn nhận truyền công nên mới tăng cảnh giới, cho nên cảnh giới này có chút phù phiếm. Bởi vậy thời gian tới đây hắn phải củng cố lại trụ cột của mình cho vững chãi.

Ông chú Chính Đức thở dài não ruột, một số kì ngộ? Hơi nhanh chút? Cả cái giới tu chân này mà nhìn thấy tốc độ tu luyện của ngươi thì đều sẽ khóc ngất biết không hả?

Tống Thư Hàng hỏi:

“Chính Đức đại thúc tìm ta có việc gì à?”

“Đúng vậy, ta muốn tìm ngươi mà không biết ngươi ở đâu, nên đành phải chờ ngươi ở loanh quanh trường đại học này.”

Chính Đức đáp.

Mấy hôm nay hắn vẫn chầu chực ở gần đại học Giang Nam để đợi Tống Thư Hàng, thế nhưng vì trường học đang nghỉ hè nên đến hôm nay hắn mới gặp được.

“Đại thúc có việc gì cần nhờ ta giúp sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Chính Đức đại thúc lấy một mầm cây ra từ trong lòng, mầm cây tỏa ra bảy sắc cầu vồng, chỉ nhìn thôi cũng biết là cực kì quý giá.

“Đây là mầm cây của Thất Hoàng Diệu Quả. Thất Hoàng Diệu Quả đã chín của Tiên Nông tông bọn ta bị đám giặc cướp Nguyệt Đao tông lấy mất, muốn trồng lại thì cần rất nhiều thời gian. Hai tháng nay bọn ta cũng mới trồng được hai cái mầm. Nếu muốn nuôi lớn nó thì cần trên trăm năm và một lượng tài nguyên rất lớn.”

Khi Chính Đức nói đến đây thì cười đầy chua xót.

“Đại thúc muốn cho ta thứ này ư?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. Quan hệ giữa hắn và Tiên Nông tông trở nên tốt đẹp đến mức họ có thể cho hắn mầm cây Thất Hoàng Diệu Quả quý giá như thế từ khi nào vậy?

Ông chú Chính Đức đỏ mặt bật cười:

“Thực ra ta muốn tặng nó cho tiểu cô nương của Thiên Hà Tô Thị. Ta biết cô ấy phải chịu nhiều đau đớn do thiên kiếp gây ra. Mầm cây Thất Hoàng Diệu Quả này tuy không thể tốt bằng quả chín, thế nhưng dùng nó thì vẫn có tác dụng chữa trị nhất định với vết thương do thiên kiếp đấy.”

Tống Thư Hàng xấu hổ quá, thì ra là người ta muốn nhờ hắn tặng cái này cho Tô Thị A Thập Lục.

“Đại thúc à, sao ngươi không tự mình đưa cho Tô Thị A Thập Lục?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Chính Đức cười khổ:

“Ta không còn mặt mũi nào mà đi gặp đám người Tô Thị A Thất cả.

Lúc trước hắn hồ đồ ngang ngạnh, suýt nữa thì hại Tô Thị A Thập Lục bị thương nặng hơn, thế mà sau này Tô Thị A Thất không những không so đo với hắn, mà còn tặng cho hắn một tấm lệnh bài để bảo vệ Tiên Nông tông.

Tô Thị A Thất là người đại nghĩa, Chính Đức vẫn khắc ghi ân tình này của hắn.

Tống Thư Hàng nhận mầm cây Thất Hoàng Diệu Quả từ tay ông chú Chính Đức:

“Được rồi, để ta giao nó cho Tô Thị A Thập Lục cho. Đúng lúc ta đang muốn đi gặp cô ấy đây.”

“Thư Hàng tiểu hữu, vô cùng cảm kích.”

Chính Đức nói nghiêm túc.

“Đại thúc còn chuyện gì khác không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Chính Đức lắc đầu.

Ông chú này đúng là chẳng thay đổi gì cả, hắn chờ ở đây suốt mấy ngày chỉ để đưa cho Tống Thư Hàng mỗi một cái mầm cây này vậy thôi.

“À đúng rồi, Chính Đức đại thúc, trao đổi cách liên lạc đi, sau này có chuyện gì thì cứ gọi thẳng cho ta là được rồi.”

Tống Thư Hàng lấy chiếc di động đã được Bạch Tôn Giả cải tạo của mình ra. Chiếc điện thoại này có chất lượng ổn cực kì, đến thiên kiếp cũng không thể đánh hỏng nó được, chỉ có vỏ ngoài là cháy đen thôi.

“Được không?”

Ông chú Chính Đức cũng lấy điện thoại ra rồi trao đổi số điện thoại với Tống Thư Hàng, động tác cứ lóng nga lóng ngóng.

Trước kia Tiên Nông tông gần như tách biệt với đời, trong hai tháng mà ông chú Chính Đức này biết dùng các loại sản phẩm khoa học kĩ thuật thì đã là cố gắng lắm rồi.

Sau khi trao đổi số máy, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một việc:

"Đúng rồi, Chính Đức đại thúc này, Tiên Nông tông nhà các ngươi có bán dược liệu không?"

Trước đó không lâu Tống Thư Hàng có được một loại phối phương nước tắm từ chỗ Dược Sư tiền bối, cũng chính là cái loại hắn đã dùng để ngâm mình trong quan tài vàng ở mộ Lục Tu.

Hiệu quả tốt lắm luôn, ngâm một lần là thể chất tăng lên không ít.

Tuy rằng bây giờ cảnh giới của Tống Thư Hàng đã tăng lên tam phẩm, thế nhưng thuốc ngâm vẫn có tác dụng nhất định. Hơn nữa loại nước ngâm đó mà pha loãng ra thì còn có hiệu quả tăng cường sức khỏe cho người thường, rất thích hợp cho người thân của Tống Thư Hàng.

"Tiểu hữu muốn mua dược tài à? Dược liệu gì thế?"

Chính Đức hỏi.

Tống Thư Hàng kể ra các loại dược liệu và hỏi giá cả luôn.

Chính Đức tính một lát rồi nói:

"Dược liệu đó đều là cấp thấp thôi, bọn ta có hết. Mỗi phần dược liệu có giá khoảng bảy viên linh thạch tam phẩm."

Lúc trước trong mộ của Lục Tu thì Lục Tu cô nương cũng bán cho Tống Thư Hàng với giá này, xem ra đúng là cô đã bán đúng giá cho hắn.

"Không thành vấn đề, bán cho ta một ít đi."

Tống Thư Hàng lấy một viên linh thạch lục phẩm ra:

"Đổi thành dược liệu hết nhé."

Chính Đức nhận lấy linh thạch lục phẩm rồi tính toán một chút:

"Một viên linh thạch này có thể đổi được hơn tám trăm năm mươi bảy phần dược liệu. Ta sẽ làm tròn rồi mang tám trăm sáu mươi phần đến cho ngươi. Nhưng số lượng nhiều thế này thì ta phải về môn phái chuẩn bị, bao giờ có ta sẽ gửi đến tận nơi cho ngươi nhé.”

“Cảm ơn Chính Đức đại thúc, lúc nào giao tới thì báo cho ta một tiếng để ta nói cho các ngươi biết địa điểm giao hàng.

Tống Thư Hàng hớn hở nói.

“Về sau ngươi cần dược liệu gì thì cứ việc đến tìm ta. Cho dù Tiên Nông tông ta không có thì cũng có thể mua được từ các môn phái gieo trồng linh dược với giá thấp hơn giá thị trường. Khi đó bọn ta sẽ bán cho tiểu hữu với giá hời nhất.”

Ông chú Chính Đức cười bảo.

“Vậy thì tốt quá, đại thúc, hợp tác vui vẻ.”

Tống Thư Hàng bắt tay Chính Đức.

Đối với tu sĩ mà nói thì đan dược và thiên tài địa bảo là những thứ không thể thiếu trong việc tu luyện.

Trước kia Tống Thư Hàng không có mối mua dược liệu, thế nên dù hắn muốn luyện chế Thối Thể dịch đơn giản nhất thì cũng chỉ có một ít dược liệu mà Vũ Nhu Tử cho hắn trước kia thôi, dùng xong là hết nhẵn.

Bây giờ có Tiên Nông tông, nếu sau này Tống Thư Hàng học được thêm tri thức về luyện đan và một số loại đan dược hữu dụng ở chỗ Dược Sư tiền bối, thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều linh thạch.

Sau khi tạm biệt Chính Đức, Tống Thư Hàng lại lái con hàng nội địa chạy về phía phố phim trường.

Không biết vì Tống Thư Hàng thăng cấp lên tam phẩm nên thể chất và thị lực trở nên mạnh hơn, hay là do trước kia hắn quen lái xe có trận pháp gia tốc gấp 10 lần của Bạch tiền bối, mà bây giờ lái xe tốc độ bình thường cứ thấy yếu xìu, y như đi xe điện hiệu cừu con vậy.

Không biết nhóm Bạch tiền bối đi thăm dò di tích có ổn không.

Tống Thư Hàng vuốt nhẹ Lưu Tinh kiếm bên hông. Cấm địa mà tán tu Lý Thiên Tố để lại còn đang chờ hắn đi khám phá, việc trị liệu cho Lý m Trúc phải trông vào cái cấm địa ấy.

Thế nhưng muốn vào cấm địa thì phải chờ Bạch Tôn Giả có thời gian mới được.

Ba giờ chiều, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng tới khu phim trường.

Mùa này thời tiết thay đổi thất thường, mới sáng còn nắng chang chang mà chiều đã đổ mưa to.

Mưa to tầm tã cũng làm dịu trời hè nóng bức.

“Chắc là Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối và Tô Thị A Thập Lục đều ở trong khu phim trường này nhỉ.”

Tống Thư Hàng ở xa đã nhìn thấy trong khu phim trường có một trận pháp phòng ngự khổng lồ, trên trận có phù văn phật môn, trên phù là bút tích của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối. Không biết là nhóm Lưu Huỳnh Tiên Tử đã quay xong video chưa.

Tống Thư Hàng dừng xe ở bãi đỗ xe của khu phim trường rồi lấy ghim cài áo biến hình ra cài lên ngực. Ghim cài do Linh Điệp Tôn Giả chế ra có năng lực biến ảo cực kì xuất sắc. Sau khi biến xong, chỉ cần cẩn thận một chút, cộng thêm pháp môn ngụy trang khí tức của chiến sĩ nhím biển, cho dù có gặp Lưu Huỳnh Tiên Tử thì hắn cũng rất khó bị tiên tử nhận ra.

Tống Thư Hàng biến mình thành một tên cao to đen hôi và cố gắng che giấu khí tức của bản thân đi.

Sau đó hắn lấy di động, mở nhóm Cửu Châu số 1.

Vừa mở đã thấy trong nhóm cực kì ồn ào.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Úi xùi ui, linh hồn ca vương lên tiếng kìa!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Chẳng phải Thất Sinh Phù Phủ Chủ chuẩn bị thăng cấp à? Sao lại chạy tới đây nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát vậy?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Không phải đâu, ta chưa bắt đầu thăng cấp, ta cũng không tới để gặp Tạo Hóa đạo hữu. Đám thổ dân trên đảo của ta dám to gan tụ tập nhau muốn chống lại ta, thế nên ta sẽ ở lại đảo thêm một thời gian nữa, bao giờ dạy họ học xong Kinh Thi mới đi. Mà nói chứ, hay lắm nhé, lần trước khi phản kháng ta thì họ đã xếp hàng tập thể dục quanh nhà ta đó. Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng ngượng chín mặt. Người dạy đám thổ dân kia tập thể dục chính là đệ tử ngoại quốc Joshep của hắn chứ ai.

Hình như Joshep đã chuyển sang làm hàng xóm với Tống Thư Hàng rồi. Nếu tương lai có duyên thì có lẽ hắn thật sự sẽ nhận đệ tử này.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại nói:

“Ta vừa nghe một vị đạo hữu tố khổ, là hắn bị một đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông mê hoặc rồi kéo vào một phòng livestream. Ban đầu thì có ba vị tiên tử múa hát hay lắm, thế mà chẳng hiểu sao tự nhiên lại thành Tạo Hóa Pháp Vương hát nghêu ngao. Đã thế hắn còn hát hết lần này đến lần khác. Người bạn kia của ta bây giờ vẫn còn đang sùi bọt mép, bước đi cùng tay cùng chân kia kìa. Hắn nghe nói ta quen biết Tạo Hóa Pháp Vương bèn chạy đến tìm ta kể khổ đây.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Tổ sư, hóa ra sáng nay Tạo Hóa Pháp Vương lừa ba vị tiên tử đi không phải để quay video mà là để phát livestream à?

Tống Thư Hàng đọc tới đây thì toàn thân run lên.

Hắn nhớ tới nỗi khiếp sợ khi nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát lần đầu tiên, thế mà giờ Tạo Hóa Pháp Vương lại còn phát livestream, thật đúng là thiên tai mà!

Đột nhiên, Tống Thư Hàng thấy thân xe của mình lắc mạnh một cái. Sau đó cả xe bị đâm lao ra ngoài.

Tai nạn giao thông à?

Đùa gì hay vậy? Xe của ta đang dừng giữa bãi đỗ cơ mà!

Chương 633: Chờ người bung dù bước qua bên cạnh ta

May mà hôm nay hắn lái chiếc SUV có thân xe nặng đến, bằng không cú va chạm kia sẽ húc bay cả xe của hắn đi luôn!

Dân tổ lái ở đâu mà lao ầm ầm thế không biết!

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn thì thấy chiếc xe đâm vào mình là một chiếc xe việt dã không rõ của hãng nào, đuôi xe của đối phương đang dính chặt vào đuôi xe hắn (Rõ ràng là đối phương đánh lái quá đà, ngoặt gấp để quay xe nên mới gây ra tai nạn giao thông).

Đó là một chiếc xe việt dã rất hoàng tráng, toàn bộ khung xe dường như đều được gia cố, ngay cả đuôi xe cũng gắn thêm thanh chống va chạm rất dày.

Không đúng! Không chỉ có đuôi xe, từ góc độ của Tống Thư Hàng, hắn có thể nhìn thấy xung quanh chiếc xe này đều trang bị thanh chống va chạm. Đây đâu còn là xe việt dã nữa, nó là cái “ô tô đụng” chuyên đâm đổ lung tung thì đúng hơn, đã thế còn là loại khủng bố đâm phát chết ngay nữa chứ!

Sau cú va chạm thì đuôi xe của Tống Thư Hàng đã nát bấy ra, còn xe của đối phương thì chẳng xây xát gì.

Không phải là chủ xe này cố ý đấy chứ?

“Á á á tiêu rồi rồi, lại đâm vào xe của người khác rồi!”

Trong xe việt dã truyền ra một giọng nói quen thuộc.

“Lại” đâm vào xe người khác? Rõ ràng là vị này đã đâm vào người ta không chỉ một lần, đúng là hung thần xa lộ mà!

Tống Thư Hàng nhìn qua kính chiếu hậu, thấy một tiên tử xinh đẹp bước xuống khỏi con xe việt dã hầm hố.

Tống Thư Hàng:

“...”

Không ngờ lại là người quen.

Đó là hung thần xa lộ đỉnh cao Đông Phương Lục Tiên Tử trong nhóm Cửu Châu số 1. Trong cuộc thi máy kéo có tay cầm lần trước, cô đã để lại trong lòng Tống Thư Hàng ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Mãi đến tận bây giờ, cứ mỗi lần Tống Thư Hàng nhớ đến hình ảnh Đông Phương Lục Tiên Tử lái máy kéo có tay cầm là lại phải giật mình bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

Đáng sợ thật, thế mà Đông Phương Lục Tiên Tử cũng dám lái xe ra đường à?

Cô không sợ mình gây ra tai nạn giao thông mang tính hủy diệt sao? Cái kĩ thuật lái xe đâm vào người ta trong bãi đỗ của cô mà đem ra đường, lại chẳng nghiền nát cả con đường rồi để lại vô số vụ án máu me be bét cho cảnh sát giao thông à?

…

Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử che ô chạy như bay đến bên cạnh chiếc xe của Tống Thư Hàng rồi hỏi đầy lo lắng:

“Xin lỗi, xin lỗi, ông anh ở trên xe ơi, anh có làm sao không?”

Tống Thư Hàng đang định thuận mồm chào một câu thì nhớ ra mình đang ở trong trạng thái biến hình.

Thế là hắn mở cửa kính ra, ho khan một tiếng rồi nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử với ánh mắt đầy nghiêm túc.

Hắn đang định nói chuyện thì hai mắt Đông Phương Lục Tiên Tử đã sáng ngời lên:

“Ủa? Thư Hàng tiểu hữu, sao lại là ngươi?”

“Trời đất, ta biến thành thế này rồi mà tiên tử vẫn nhận ra ta cơ à?”

Tống Thư Hàng cả kinh thốt lên.

“Ha ha ha, ta tu luyện Thiên Ma Cửu Vũ, thiên phú nhãn khiếu của ta cũng chuyển hóa thành Thiên Ma Nhãn rồi, ta liếc mắt một cái là nhìn ngay ra mấy ảo thuật thông thường ấy mà.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Thiên Ma Cửu Vũ vốn dĩ chính là công pháp hàng đầu về ảo thuật và mị hoặc, cô đã quá rành ngón nghề này, lại có thêm sự trợ giúp của Thiên Ma Nhãn, cho nên cô nhìn thấu thuật biến hóa của Tống Thư Hàng ngay.

Tống Thư Hàng:

"…"

"Ban nãy ra giật cả mình, không ngờ lại đâm vào xe người ta ngay trong bãi đỗ xe. May mà ta đâm vào Thư Hàng tiểu hữu chứ không đâm vào người bình thường đấy… Ta vừa mới khởi động xe, còn chưa kịp mở trận pháp giảm xóc va chạm đâu, đâm vào người ta là phiền to luôn."

Đông Phương Lục Tiên Tử giải thích.

Đông Phương Lục Tiên Tử cũng biết kĩ thuật lái xe của mình không tốt… hoặc nên nói là rất nguy hiểm thì đúng hơn. Thế nhưng kĩ thuật lái xe thì phải tập dần mới ra được chứ! Thế là để bóc cái mác "hung thần xa lộ" ra khỏi trán mình, gần đây tiên tử rất chăm chỉ khổ luyện kĩ thuật đấy.

Để tránh việc mình đang lái xe thì bất cẩn gây ra cảnh tượng "Nghiền nát đường cái, huyết tẩy quốc lộ", cô đã thêm trận pháp giảm xóc khi va chạm vào xe của mình.

Có trận pháp này, cho dù cô có lỡ đâm vào xe của người khác hay là vật gì thì lực đâm cũng sẽ bị trận pháp cản hết, sau đó tác động lên người cô.

Thế là không phải lo mình sẽ tắm máu con phố nào nữa.

Thế nhưng vừa rồi cô mới chỉ khởi động xe mà chưa mở trận pháp, khi đang quay xe thì bất cẩn dí ga một cái, thế là chiếc xe phóng thẳng ra ngoài rồi đâm sầm vào chiếc SUV ở đằng sau.

Chiếc SUV đáng thương bị đâm nát cả đít.

Lúc ấy Đông Phương Lục Tiên Tử sợ lắm, nếu trên chiếc xe kia có người mà cô gây tai nạn thế này thì phiền to rồi!

May mà cô đâm vào Thư Hàng tiểu hữu đấy. Đông Phương Lục Tiên Tử thở phào nhẹ nhõm.

Trong bãi đỗ xe lớn như vậy mà đâm được vào xe của Thư Hàng tiểu hữu, thật là có duyên quá đi mà!

Tống Thư Hàng:

"…"

"Thư Hàng à, chẳng phải ngươi đã bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ rồi sao? Sao lại quay về đây thế này?"

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Hơn nữa trạng thái của Thư Hàng tiểu hữu bây giờ cũng rất chi là kì quái, tóc thì dài đến eo, lông mày lại trụi lủi, trông cứ dị dị thế nào ấy.

“Xin tiên tử hãy giữ bí mật chuyện này cho ta.”

Tống Thư Hàng nói nhỏ:

“Không giấu gì tiên tử, thực ra lần thứ hai ta không bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ. Ta đoán chắc là có người nào đó đóng giả thành ta xong bị Lưu Huỳnh Tiên Tử thuận tay tiễn lên trời rồi.”

“Dịch dung?”

Đông Phương Lục Tiên Tử sáng mắt lên:

“Tên bói bịp kia ư?”

“Ta đoán có lẽ cũng chỉ có Đồng Quái Tiên Sư tiền bối mà thôi.”

Tống Thư Hàng khoái trá bán luôn Đồng Quái Tiên Sư.

“Đúng là một tin tức tốt.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói rồi kiểm tra Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận hắn khỏe mạnh bình thường và không bị thương thì mới trấn tĩnh hẳn lại.

Thế nhưng… hình như ban nãy cô kiểm tra nhầm lẫn ở đâu thì phải.

Sao mà cảnh giới của Thư Hàng tiểu hữu đã lên tới tam phẩm rồi?

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, chiếc xe này ngươi mới mua hả? Ta đâm nát cả đuôi nó rồi, hay là ta đền cho ngươi cái mới nhé?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Không sao đâu, chiếc xe này không phải của ta, là của Bạch Tôn Giả đó.”

“Phụt!”

Đông Phương Lục Tiên Tử tiên tử chết sặc.

Gì cơ? Xe của Bạch Tôn Giả á?

Cô đột nhiên vươn tay nhéo đùi mình một cái rõ đau.

“Tiên tử, cô làm gì thế?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Tiêu rồi, không phải là mơ, thế mà mình đụng phải xe của Bạch Tôn Giả thật rồi!”

Đông Phương Lục Tiên Tử lẩm bà lẩm bẩm. Đâm vào xe của Bạch Tôn Giả thì khác gì đâm vào Bạch Tôn Giả. Mà đâm vào Bạch Tôn Giả thì… có khi nào mình sẽ bị thiên thạch từ trên trời giáng xuống nện chết tươi ở đây luôn không?

“Không sao đâu, không nghiêm trọng thế đâu Đông Phương Lục Tiên Tử ơi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Mấy cái xe này đều là do Hoàng Sơn Chân Quân tặng cho Bạch Tôn Giả để ngài ấy nghịch chơi cho đã ấy mà. Từ lúc Bạch tiền bối xuất quan đến giờ đã chơi hỏng mấy cái rồi. Nếu tiên tử thật sự để ý thì cứ đền cho Bạch Tôn Giả mấy cái khác là được.”

“Cứ thế là được à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử vui vẻ hỏi.

“Được thật mà. Hơn nữa chiếc xe này cũng chỉ bị bẹp đuôi tí thôi, ta mang đi sửa lại là được ngay.”

Tống Thư Hàng nói.

Nghe thấy hắn nói thế thì Đông Phương Lục Tiên Tử mới thở phào.

“Đúng rồi, tiên tử à, các cô đã livestream xong chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Lục Tiên Tử nghi hoặc hỏi lại:

“Livestream? Livestream cái gì?”

“Ơ? Chẳng phải Tạo Hóa Pháp Vương mời các vị tiên tử đi quay livestream sao? Cô,Tô Thị A Thập Lục và Lưu Huỳnh Tiên Tử vừa hát vừa nhảy múa này, sau đó nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi thì Tạo Hóa Pháp Vương còn tự lên hát một bài cơ. Bây giờ trong nhóm Cửu Châu số 1 đang bàn luận xôn xao hết cả lên kia kìa. Nghe nói sau khi Tạo Hóa Pháp Vương cất tiếng hát thì đã tạo thành hậu quả vô cùng nghiêm trọng đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử nheo mắt một cái rồi lấy điện thoại di động ra vuốt vuốt.

Một lát sau, toàn thân tiên tử đều nhức nhối.

Đùa nhau à? Không phải hứa trước là quay video hay sao? Sao cuối cùng lại thành cô,Tô Thị A Thập Lục, Lưu Huỳnh Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương mở livestream thế?

"Tạo Hóa Pháp Vương là cái đồ đàn ông mưu mô xảo quyệt!"

Đông Phương Lục Tiên Tử nghiến răng ken két, hôm nay bà đây phải lái xe nghiền nhà của ngươi ra bã.

Bây giờ thì Tống Thư Hàng đã hiểu, Tạo Hóa Pháp Vương không nói cho các vị tiên tử mà lén lút phát livestream sao?

Thế có phải ban nãy mình vừa lỡ bán Tạo Hóa Pháp Vương rồi không? Ngượng quá đi. Tạo Hóa Pháp Vương có ơn truyền thụ công pháp Tăng Phát thuật cho hắn đó.

Không đúng không đúng, việc này đã lan truyền trong nhóm Cửu Châu số 1 từ lâu rồi. Ba vị tiên tử chỉ cần lấy di động ra nhìn một cái là sẽ biết ngay. Cho nên dù hắn có nhắc nhở hay không thì hậu quả vẫn như nhau cả thôi.

Khụ, không biết Tạo Hóa tiền bối… có thể nhìn thấy mặt trời ngay mai nữa hay không đây?

…

…

Khi cảm xúc của Đông Phương Lục Tiên Tử bình tĩnh trở lại.

Tống Thư Hàng mới hỏi:

"Đúng rồi, Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử còn đó không?"

"Lưu Huỳnh Tiên Tử ngự kiếm đến đây, quay video xong thì lại ngự kiếm đi rồi. Ta đi mua sắm ở gần đây nên mới lái xe qua đây."

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

"Còn Tô Thị A Thập Lục thì là do Tạo Hóa Pháp Vương đưa tới. Thế nhưng cô ấy không muốn về Thiên Hà Tô Thị mà bảo muốn bắt xe đi một mình cơ."

“Thế bây giờ Tô Thị A Thập Lục đang ở đâu rồi?”

Tống Thư Hàng đáp.

“Trước khi ta đi ra thì thấy cô ấy đi về một phía khác của khu phim trường, nơi đó có trung tâm vận chuyển hành khách, chắc là cô ấy đi đằng đó đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử chỉ về phía trung tâm vận chuyển hành khách.

“Cảm ơn tiên tử.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó hắn tạm biệt Đông Phương Lục Tiên Tử rồi lết con xe nát đít lao về phía trung tâm vận chuyển hành khách.

Hi vọng là có thể đuổi kịp Tô Thị A Thập Lục.

…

…

5 phút sau.

Tống Thư Hàng dừng xe trong bãi đỗ xe gần trung tâm vận chuyển hành khách.

Tiếp đó, hắn chạy nhanh vào một con đường nhỏ. May mắn là ban nãy khi đi xe qua đường thì hắn đã nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục bung dù đi tới trung tâm vận chuyển hành khách.

Trời mưa càng lúc càng to.

Tống Thư Hàng chạy vào một mái hiên ven đường trú lại. Hắn dựa vào tường, thở ra một hơi. Mưa xối ướt đẫm cả người hắn, nhỏ giọt theo tóc hắn xuống đất tí tách.

Sau đó hắn dõi mắt ra xa.

Ở nơi đó, Tô Thị A Thập Lục cầm dù từ từ đi tới.

Mái tóc ngắn gọn gàng, dung mạo không trang điểm vẫn vô cùng xinh đẹp.

Cô mặc đồ đỏ rực, áo ngắn, váy ngắn, khăn lụa buộc trên eo, đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn đi đôi dép lê nho nhỏ.

Nhìn Tô Thị A Thập Lục càng lúc càng gần, Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hắn chuẩn bị nhảy ra tặng cho Tô Thị A Thập Lục một bất ngờ khi cô tới gần!

A Thập Lục cầm dù, dường như nghĩ đến điều gì nên hơi thất thần.

Đúng lúc ấy, đột nhiên có một gã đàn ông cao to đen hôi, mặt mày dữ tợn vọt ra từ ven đường, trên mặt cười gằn hung hãn.

Chương 634: Đồng Quái Tiền Bối Hại Ta Rồi!

Là ai đây? A Thập Lục giật mình, thân thể nhỏ xinh của cô vận sức chờ phát động, chân khí trong cơ thể ngưng tụ lại, tay phải dùng chưởng làm đao. Đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cái tên đang nhe răng cười kia.

Tu sĩ cảnh giới tam phẩm... Hơn nữa thoạt nhìn thì có vẻ như đã đứng chờ cô ở đây từ trước. Lẽ nào lại là kẻ thù của Tô Thị đến đây để ám sát cô à?

Thế nên thoáng chốc thân thể của A Thập Lục đã phản kích. Gương mặt nhỏ nhắn của cô đanh lại, tay phải đánh ra tuyệt chiêu Đao Hoàng trong Bá Đao quyết của Thiên Hà đao pháp!

Một đao khí phách vang dội.

Đao ý cuồng bạo tuôn trào ra từ trong thân thể nhỏ nhắn của A Thập Lục.

Cũng ngay đúng lúc cô ra tay thì cái tên vẫn luôn nhe răng cười toe toét kia mới làm một cái mặt quỷ với cô, dùng giọng điệu kỳ quái nói:

“A Thập Lục, đoán xem ta là ai nào?”

Nhưng vừa dứt lời thì người kia lập tức giật mình kinh hoảng:

“Đừng mà, A Thập Lục, là ta đây...”

Giọng này... là giọng của Tống Thư Hàng à?

Trong lúc nguy cấp, A Thập Lục cố gắng rút tay lại, thu hồi đao khí của mình lại tối đa.

Nhưng dư uy của chưởng đao vẫn đánh mạnh lên người của Tống Thư Hàng.

Thiên Hà đao pháp vô cùng khí phách. Lúc xuất đao gặp thần giết thần, ma cản diệt ma! Đao pháp như thế, sau khi chém ra mà muốn thu hồi thì cực kỳ khó khăn.

“A a a a a.”

Tống Thư Hàng phát ra một tiếng hét vô cùng thảm thiết, toàn thân bay ngược ra ngoài trời mưa, vì gặp A Thập Lục nên hắn không mặc cái áo cà sa bích ngọc kia. Cho nên thân thể của hắn hứng trọn một đao của A Thập Lục.

Chân khí trong bát đại đan điên trên người Tống Thư Hàng kịp thời bộc phát, tạo thành chân khí hộ thế. Nhưng chân khí hộ thể hình thành vội vàng trong phút chốc sao có thể ngăn cản nổi tuyệt kỹ Thiên Hà Đao Pháp của Tô Thị A Thập Lục chứ?

Cho dù giây phút sau cùng A Thập Lục kịp thời thu hồi một phần chân khí, nhưng một đao kia vẫn vô cùng bá đạo.

Sau khi Tống Thư Hàng bị đánh bay ngược ra sau thì rớt thẳng vào vũng nước sình, nước mưa trút xối xả xuống mặt hắn, men theo khóe mắt chảy dài xuống trông đến nao lòng.

Cái kịch bản này hơi sai sai à nha!

Theo như Tống Thư Hàng tưởng thượng thì đáng lý ra chuyện nên phát triển thế này đây: Ở trong màn mưa trắng xóa, hắn tiêu sái đứng dựa ở dưới mái hiên ngói xanh tường trắng, sau đó Tô Thị A Thập Lục bung dù đi lướt qua.

Hắn vui mừng nhảy ra nói với A Thập Lục một tiếng:

“A Thập Lục, đoán xem ta là ai nào?”

Thoạt tiên A Thập Lục sẽ bị dọa hết hồn, sau đó lại lộ ra nụ cười đáng yêu như xưa:

“Thư Hàng, ngươi dọa ta giật mình đây.”

Sau đó hai người bọn họ xa cách lâu ngày gặp lại, đứng trong màn mưa hư ảo mỉm cười nhìn nhau.

Nhưng nào ngờ, A Thập Lục tự dưng lại xuất chiêu thế này, ra tay đập hắn một cú rõ là rung ác, hắn thì ngã lăn quay ra ngoài trời mưa như trút nước, hạt mưa quất thẳng vào mặt làm nhòa hết cả mắt.

Lồng ngực như muốn nứt toác ra, cảm giác ngực bị đánh muốn lõm vào luôn.

…

…

Trong cơn mưa lớn, Thư Hàng nằm bẹp trong vũng nước, bị nước mưa xối ướt nhẹp.

Tô Thị A Thập Lục bung dù đứng trước mặt hắn, một tay giữ nguyên dạng chưởng đao, nhìn hắn đầy nghi hoặc.

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, hóa giải công năng biến ảo của cái ghim cài áo biến hình, nói với A Thập Lục:

“A Thập Lục, ta là Thư Hàng đây. Đau quá đi mất, đến đỡ ta dậy giúp với.”

Một chiêu này của A Thập Lục đúng là đau quá trời quá đất, cũng may mà thế chất của hắn mạnh, ngoại trừ hơi đau một chút ra thì không bị thương nặng gì.

Thế nhưng... Tô Thị A Thập Lục không hề đến kéo hắn dậy. Mà nhìn hắn với vẻ cảnh giác hơn nữa, hơn nữa tay phải lại làm thành chưởng đao lần nữa, bên trên cũng có đao khí ngưng tụ lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Gì nữa đây? Ta đã biến lại thành bộ dạng của mình rồi mà, sao A Thập Lục vẫn phản ứng dữ dội như thế vậy cà?

“Ngươi là sao? Sao lại giả mạo Tống Thư Hàng?

Tô Thị A Thập Lục lạnh lùng nói, cô một tay cầm dù, một tay chỉ về phía Tống Thư Hàng. Trong mắt chứa đầy hàn ý.

“Hả? Ta là Tống Thư Hàng mà, ta không phải hàng rởm đâu!!!”

Tống Thư Hàng ngồi dậy từ vũng nước kia, xoa xoa lồng ngực của mình:

“A Thập Lục cô không nhận ra ta à? À à à, ta nhớ ra rồi, có phải là bộ dạng của ta bây giờ nom quái lắm đúng không? Đây là vì thiên kiếp đó, tóc với lông mi của ta bị đánh trụi lủi, bây giờ tóc ta dài như thế là do dùng Tăng Phát thuật nên thoắt cái đã mọc ra dài thườn thượt như thế đó. Ta còn chưa kịp cắt bớt đi nữa.”

“Đến lúc này rồi mà vẫn còn mạnh miệng nói láo à? Nếu đã như vậy thì đừng có trách ta không khách khí.”

Tô Thị A Thập Lục bước lên áp sát Tống Thư Hàng, trên bàn tay nhỏ bé của cô có đao ý bốc lên bừng bừng.

Chẳng lẽ không phải vì tóc với lông mi à? Tống Thư Hàng vội hỏi:

“A Thập Lục, có phai cô hiểu lầm cái gì rồi không?”

Chẳng lẽ muốn hắn phải chứng minh ta chính là ta à? Biết chứng minh kiểu gì bây giờ?

“Hừ, mấy ngày trước Tống Thư Hàng thật sự đã bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa lên vũ trụ lại rồi. Bây giờ hắn còn đang ở trong không gian kia.”

Tô Thị A Thập Lục lạnh lùng nói:

“Khai mau, rốt cuộc ngươi là ai? Giả mạo Tống Thư Hàng tiếp cận ta với mục đích gì hả?”

Tống Thư Hàng ngu người.

Cái đậu xanh rau má, trong lòng hắn có mười vạn con đà mã đang lao nhanh!

Bị Đồng Quái tiền bối hại thảm rồi!

“Cái này, A Thập Lục cô bình tĩnh, nghe ta giải thích.”

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói với Tô Thị A Thập Lục, cô ấy đến gần kiểu đó làm hắn bị áp lực lắm.

“Thật ra, người bị đưa vào vũ trụ lần thứ hai không phải ta mà là Đồng Quái tiền bối!”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Lúc ấy Đồng Quái tiền bối đột nhiên dịch dung thành bộ dạng của ta... Sau đó hắn xui xẻo bị Lưu Huỳnh Tiên Tử chộp được nên bị tống vào vũ trụ. Lưu Huỳnh Tiên Tử không nhận ra đó là Đồng Quái tiền bối ngụy trang nên mới lên nhóm nói đã đưa ta vào lại trong vũ trụ. Thật ra thì lúc đó ta vẫn còn ở trên Trái Đất.”

Tô Thị A Thập Lục chợt dừng bước, đôi mắt đen láy của cô tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng ở trước mặt.

“Giờ thì hiểu rồi chứ gì?”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Ta nhìn thấy nhật ký chat trên nhóm Cửu Châu số 1, thấy cô bảo muốn đến Giang Nam nên mới lén chạy đến đây tìm cô, chuẩn bị cho cô một bất ngờ đây.”

Đôi mắt của Tô Thị A Thập Lục trầm xuống, hồi lâu sau cô vẫn kiên định lắc đầu:

“Không thể nào, rõ ràng Thư Hàng mới vừa tấn thăng lên nhị phẩm trong cuộc đua xe kéo cách đây không lâu.”

Nhưng cảnh giới của thiếu niên trước mắt đã là tam phẩm rồi!

Mấy tháng trước Tống Thư Hàng vừa mới bắt đầu con đường tu hành, chỉ vỏn vẹn có mấy tháng mà lên được tới cảnh giới tam phẩm á? Đùa nhau à?

"Ta lại tấn cấp đấy! Rạng sáng hôm nay ta vừa mới tấn cấp xong, cô ngửi thử đi, trên người của ta vẫn còn mùi thiên kiếp đây."

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Tô Thị A Thập Lục:

"Ta chỉ ngửi được mùi hành thôi."

"..."

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu:

"Hay là ta lấy thẻ căn cước ra cho cô xem nhé?"

"Thứ này hoàn toàn chẳng đáng tin chút nào."

Tô Thị A Thập Lục nói, lúc các tiền bối tu sĩ xuất quan thì trước tiên đều tìm Tuyết Lang Động Chủ trong nhóm Cửu Châu số 1, nhờ hắn làm giấy tờ.

Chuyện mà Tuyết Lang Động Chủ có thể làm được thì đương nhiên tu sĩ khác cũng có thể làm được. Cho nên cái thứ như thẻ căn cước thì tin sao được?

"Vậy phải làm sao cô mới chịu tin ta là Tống Thư Hàng đây."

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, hắn thật sự hết cách rồi.

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu xuống, đôi mắt lóe sáng, sau khi hàn huyên vài câu thì trong lòng cô cũng ẩn ẩn xác định hắn chính là Thư Hàng rồi. Tuy rằng khí tức trên người hắn thay đổi, thân thể cũng cao hơn nhiều, ngay cả cảnh giới tu vi cũng khác hẳn, nhưng tính cách của hắn vốn độc nhất vô nhị, chỉ cần tiếp xúc một chút là cô có thể xác định được ngay.

Thế nhưng... Cô vẫn muốn thử Tống Thư Hàng một phen.

"Vậy ta hỏi ngươi một vấn đề nhé."

Tô Thị A Thập Lục che dù, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng che mưa cho hắn.

Tống Thư Hàng:

"Vấn đề gì cơ?"

“Cái ngày mà chúng ta bị ông chú Tiên Nông tông truy đuổi, cuối cùng phải ẩn nấp đi ấy... Ngươi đã cho ta ăn cái gì?”

A Thập Lục nhẹ giọng hỏi.

Chỉ có cái này là chuyện mà chỉ riêng cô với Tống Thư Hàng biết.

“Viên tích cốc đan đó à?”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói, A Thập Lục vẫn còn nhớ chuyện viên tích cốc đan kia sao?

A Thập Lục mỉm cười, trên má còn thoáng hiện lúm đồng tiền mờ mờ.

Cô giơ tay kéo Tống Thư Hàng đứng lên.

Tống Thư Hàng vừa đứng lên thì Tô Thị A Thập Lục liền âm thầm nghiến răng nghiến lợi, Tống Thư Hàng đã cao hơn mấy tháng trước nhiều lắm, từ 1m75 lên tới 1m82.

Còn bản thân Tô Thị A Thập Lục thì không nhích thêm được 1mm nào, bây giờ cô vẫn chỉ cao có 1m5...

Chiều cao chênh nhau hơn 30cm thế này, nếu như bây giờ cô mà ôm Tống Thư Hàng một cái thì chỉ có thể đứng đến tới ngực của Tống Thư Hàng thôi.

Khi khổng khi khổng tự dưng lại cao lên làm gì thế, 1m75 không phải rất tốt à, tại sao còn cao thêm làm gì. Còn cao nữa thì có phải định thành người khổng lồ 2m luôn chắc!

Tống Thư Hàng thấy A Thập Lục đột nhiên nghiến răng thì nghi hoặc gãi đầu, hắn lại làm gì chọc A Thập Lục nữa à?

Cuối cùng A Thập Lục thầm thở dài một hơi.

Sau đó cô giơ tay đặt lên ngực Tống Thư Hàng, một đạo chân khí theo bàn tay cô truyền qua bao phủ toàn thân Tống Thư Hàng.

Chỉ chốc lát sau nước bám trên quần áo và tóc tai của Tống Thư Hàng đều bị bốc hơi.

Chân khí còn dùng được kiểu này nữa à? Tống Thư Hàng tò mò thể nghiệm thật kỹ quá trình này.

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng cho nên Tô Thị A Thập Lục giải thích:

“Chỉ cần là chân khí thuộc tính hỏa thì đều có thể làm được như thế, cũng không khó lắm đâu.”

Đây là một thủ đoạn khá dễ, nếu như không có chân khí thuộc tính hỏa thì phối hợp với pháp thuật dạng dạng như Tịnh Y thuật cũng được.

“Chân khí thuộc tính hỏa á? Ta nhớ hình như ta là song thuộc tính lôi, hỏa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chỉ cần có thuộc tính hỏa là đủ rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Đây cũng là một cách luyện tập khả năng khống chế chân khí đấy, trước kia lúc A Thất huấn luyện cho ta cũng dạy như thế. Lát nữa ta sẽ dạy cho ngươi cách khống chế chân khí làm bốc hơi nước trên quần áo với tóc tai, ngươi có thể tự thử, luyện khả năng khống chế chân khí.”

“Được.”

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp:

“A Thập Lục, cô đang định đi đâu à?”

A Thập Lục dừng lại một chút, cô vốn còn tưởng Tống Thư Hàng đang ở trong vũ trụ nên định đi dạo quanh khu đại học Giang Nam. Trước khi độ kiếp lại lần nữa, cô muốn đến xem nơi lúc trước mình đã gặp Tống Thư Hàng.

Nhưng nào ngờ Tống Thư Hàng lại tìm đến tận nơi, mang đến cho cô một nỗi kinh hỉ khiến cô thiếu chút nữa đã đánh chết hắn.

Vậy thì bây giờ phải đi đâu đây?

A Thập Lục cúi đầu, đột nhiên thấy được bộ quần áo mình đang mặc trên người, bộ đồ màu đỏ này là do Tạo Hóa Pháp Vương mang đến, lúc nãy đi vội quá cô cũng quên mang đồ thay.

A Thập Lục đáp:

“Ta muốn đi tìm cửa hiệu bán quần áo.”

“Quần áo á?”

Mắt của Tống Thư Hàng đột nhiên sáng rực lên:

“A Thập Lục, đi với ta đi, đúng lúc ta có mấy bộ đồ hợp với cô lắm, đang định tặng cho cô đấy!”

Chương 635: Kim Cương Động Phủ Phun Trào

Giờ Tống Thư Hàng đang có một rương váy đây, đủ kiểu đủ dạng, đẹp khỏi chê. Bởi vì nhiều quá nên hắn không biết phải xử lý thế nào mới tốt.

Đúng lúc A Thập Lục cũng đang cần quần áo, cô ấy rõ là có duyên với mớ váy kia mà, trước đó Tống Thư Hàng cũng đã tính tặng cho cô ấy một số, bây giờ thì đúng dịp luôn.

Cả một rương quần áo bây giờ đang nằm trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng đây, có điều giờ không tiện lấy ra cho lắm.

Cho nên Tống Thư Hàng muốn đưa A Thập Lục đến chỗ nào khác, để cô ấy xem thử có thích bộ nào trong rương váy đó không.

A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt kỳ quái, cuối cùng cô nhét cái dù trong tay mình cho Tống Thư Hàng:

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Tống Thư Hàng cầm lấy cây dù:

“Theo ta đi, xe của ta đậu ở trong nhà ga của trung tâm vận chuyển hành khách đấy.”

Cây dù này cũng không lớn lắm, một mình A Thập Lục che thì vừa đủ, thêm một tên cao to như Tống Thư Hàng thì có vẻ hơi chật.

Tống Thư Hàng cố gắng nhích dù che cho A Thập Lục, dù sao thì hắn bị mưa tạt ướt cũng không sao, lát nữa cũng có thể thử cách dùng chân khí làm hơi nước bốc hơi mà A Thập Lục sẽ dạy cho hắn.

…

…

Bãi đỗ xe.

A Thập Lục nhìn đuôi xe bị tông xẹp lép kia rồi hỏi:

“Đây là xe của ngươi đấy à?”

“Ha ha, thật ra ban nãy lúc ta lái nó qua đây thì nó vẫn là một chiếc xe mới toanh đấy.”

Nói tới đây thì Tống Thư Hàng thở dài một hơi:

“Nào ngờ lúc vào bãi đỗ xe của khu phim trường kia thì lại gặp phải Đông Phương Lục Tiên Tử đang quay đầu xe.”

Tô Thị A Thập Lục phá lên cười rồi gật đầu, sau đó đương nhiên là hung thần xa lộ Đông Phương Lục Tiên Tử tông vào xe của Tống Thư Hàng.

Cũng may là tuy phần sau bị tông bẹp một chút, nhưng mấy chỗ khác không bị gì hết, xe vẫn chạy được ngon lành.

Đến lúc đó tìm garage nào đó sửa lại là được.

Sau khi lên xe, Tống Thư Hàng chạy về phía khu đại học Giang Nam trước. Hắn phải về garege của Bạch Tôn Giả đổi chiếc xe khác mới được. Đến lúc đó cũng không thể lái chiếc xe bị tông bẹp này đưa đám bạn về nhà được.

…

…

4 giờ 40 phút chiều.

Tống Thư Hàng chạy đến garage, đổi một chiếc xe bình thường khác.

Hơn nữa, bên cạnh garage cũng có một cửa hàng sửa chữa ô tô, thế là Tống Thư Hàng cũng tống chiếc xe SUV kia vào sửa luôn.

Bên trong garage còn rất nhiều siêu xe, nhưng Tống Thư Hàng không muốn lái ra. Dù sao thì ngày mai còn phải tiễn ba thằng bạn cùng phòng của mình về nhà của bọn nó nữa. Nếu như lái mấy chiếc siêu xe kia thì lại phải giải thích rất phiền phức.

Trên đường đi.

Tống Thư Hàng hỏi:

“A Thập Lục này, cô có đặt sẵn chỗ ở chưa?”

“Không có, sáng sớm hôm nay ta đã bị Tạo Hóa tiền bối đưa tới khu Giang Nam rồi, chưa có thời gian tìm chỗ ở lại.”

Tô Thị A Thập Lục ngồi kế bên ghế lái, thong thả đáp lời.

“Vậy thì theo ta đến chỗ Ngư Kiều Kiều ở vài ngày nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngư Kiều Kiều? Là ai thế?”

Tô Thị A Thập Lục khẽ nhướng mày lên, nghe qua có vẻ là tên của con gái nhỉ?

“Là con gái của Giao Bá Chân Quân trong nhóm Cửu Châu số 1 đấy, chính là cái vị có nick tên Giao Bá muốn sinh đủ một đội bóng đá nam đấy, cô ấy là con lai giữa Giao Long với Nhân Ngư.

Tống Thư Hàng trả lời.

“Cảnh giới thế nào?”

A Thập Lục tùy ý hỏi.

“Cảnh giới tứ phẩm, không phải là cô định khiêu chiến với cô ấy đấy chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi lại, theo như Tống Thư Hàng biết thì Tô Thị A Thập Lục cũng giống y chang như Tô Thị A Thất, hay thích khiêu chiến với người khác cả. Nói trắng ra thì là thích đánh nhau đấy.

Lúc trước khi A Thập Lục độ kiếp, A Thất còn vui vẻ lên nói trên nhóm: Đợi sau khi A Thập Lục độ kiếp thành công thì sẽ dắt cô ấy đi khiêu chiến với các vị tiền bối trong nhóm.

“Yên tâm đi, ta không định khiêu chiến.”

Tô Thị A Thập Lục cười nói. Nếu như là con lai Giao Long với Nhân Ngư mà tứ phẩm thì chắc là không thể huyễn hóa thành người rồi:

“Nếu như vị Ngư Kiều Kiều cô nương kia đồng ý thì ta sẽ đến quấy rầy vài hôm vậy.”

“Ừ, vậy thì quyết định thế nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

…

…

Chiếc xe tiếp tục chạy bon bon trên đường.

Điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên.

Hắn liếc nhìn màn hình điện thoại một cái, phát hiện đây là Tam Nhật sư huynh, đệ tử tục gia của Thông Huyền đại sư gọi tới. Hắn dừng xe lại bên vệ đường, kéo màn hình nghe máy.

“Alo, Tam Nhật sư huynh đấy à? Tìm ta có gì không thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Thư Hàng, bây giờ ngươi đang ở chỗ nào? À không đúng, ta muốn hỏi trước là mấy hôm nay ngươi có rảnh không? Có thể ra ngoài được không?”

Tam Nhật sư huynh nhanh chóng hỏi.

“À chắc là đi được đấy, có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi lại, chẳng lẽ tiểu hòa thượng kia lại muốn ra ngoài trị bệnh trĩ nữa à?

“Đi được là tốt rồi, ngươi còn nhớ Kim Cương lệnh lần trước ta giao cho ngươi không?”

Tam Nhật sư huynh hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Nhớ chứ.”

Kim Cương lệnh này là bằng chứng để tiến vào Kim Cương động phủ để lĩnh ngộ phần sau của tuyệt học độc môn Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp thuộc Kim Cương tự. Đó là một bộ quyền pháp cường đại, tổng cộng có tám thức, có đủ quyền chiêu từ nhị phẩm đến ngũ phẩm.

Ngoài ra trong động phủ đó còn có một cái giếng cổ tên là luyện tâm, chỉ cần ty sĩ nhìn vào cái giếng cổ này thì cũng sẽ bị giếng cổ này kích phát toàn bộ dục vọng lẫn dã tâm ở sâu tận đáy lòng, thậm chí là suy nghĩ nằm sâu nhất trong lòng không dám để cho ai biết.

Sau khi kích hoạt những dục vọng này, lại thông qua cái giếng cổ luyện tâm ấy thì có thể vượt qua từng suy nghĩ lẫn dục vọng ấy, đạt tới tác dụng rèn giũa tâm cảnh.

Nó có hiệu quả luyện tâm không tệ đối với tu sĩ dưới ngũ phẩm.

Sở hữu Kim Cương lệnh, lại trả thêm sáu viên linh thạch tứ phẩm làm phí thì có thể vào trong Kim Cương động phủ.

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được linh thạch từ chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng xong thì đã từng nghĩ đến chuyện tìm cơ hội đến Kim Cương động phủ này, thử xem có lĩnh ngộ được Kim Cương Phục Ma Quyền hay không.

Tam Nhật sư huynh lại nói:

"Tối hôm qua, giếng cổ trong Kim Cương động phủ đột nhiên phun trào biến thành suối phun luôn. Thiên Nhai Vân Du tự bọn ta có rất nhiều đệ tử vào trong đó, ai nấy cũng đều có thu hoạch khổng lồ. Thậm chí có mười ba vị sư đệ lĩnh ngộ ra được một phần của Kim Cương Phục Ma Quyền nữa. Ta đoán đây là một cơ hội hiếm có khó tìm, suối phun từ giếng cổ có thể khiến cho người ta dễ dàng lĩnh ngộ ra được quyền pháp hơn. Hơn nữa thời gian nó phun trào chắc chắn sẽ không dài. Cho nên phải nhân lúc này mới được, nếu ngươi mà rảnh thì ta sẽ đưa ngươi đến Kim Cương động phủ lĩnh ngộ. Nếu như ngươi không đủ linh thạch thì ta cho ngươi mượn trước cũng được."

Tam Nhật sư huynh nợ Thư Hàng vài cái nhân tình nho nhỏ, đặc biệt là lúc ấy tiểu hòa thượng còn mang đến không ít phiền toái cho Tống Thư Hàng nữa.

Cho nên gặp chuyện thế này thi Tam Nhật sư huynh lập tức nhớ đến Tống Thư Hàng ngay, thế là cũng mượn việc làm luôn.

"Cảm ơn Tam Nhật sư huynh."

Tống Thư Hàng nói:

"Nếu là linh thạch thì sư huynh không cần lo đâu, trước đó không lâu ta vừa mới kiếm được một số linh thạch. Đúng rồi, sư huynh này... Kim Cương lệnh có thể mang thêm vài người vào được không? Ta có thể trả số linh thạch tương ứng với số người."

Tam Nhật sư huynh:

"Tiểu tử ngươi thật là... Được rồi, lần này ta sẽ xin giúp ngươi, cho phép ngươi mang thêm vài người vào. Báo địa chỉ của ngươi cho ta đi, ta qua đó đón ngươi."

"Cảm ơn sư huynh."

Tống Thư Hàng cười hì hì, sau đó báo địa chỉ biệt thự của Ngư Kiều Kiều cho Tam Nhật sư huynh.

Giếng cổ luyện tâm trong Kim Cương động phủ rất có ích cho tu sĩ. A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều cũng có thể cùng đến đó thử xem.

Sau khi cúp máy thì Thư Hàng quay sang nói với A Thập Lục:

“A Thập Lục, cô cùng đến Kim Cương động phủ xem thử với ta nhé?”

“Được.”

Tô Thị A Thập Lục nhìn chầm chầm vào Tống Thư Hàng nói:

“Nhưng ta không mang linh thạch theo.”

“Cứ để ta trả cho.”

Tống Thư Hàng nói ngay.

“Ừ, coi như ta nợ ngươi. À còn nữa, lần trước ta còn nợ ngươi bao nhiêu tiền nhỉ?”

Tô Thị A Thập Lục dựa lưng lên ghế rồi hỏi tiếp.

“Cái đó ta quên mất rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Khởi động xe, nhanh chóng quay lại biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Khi Tống Thư Hàng quay lại biệt thự thì mưa đã ngừng, không khí sau cơn mưa rất trong lành.

Tống Thư Hàng vừa đi vào cửa thì lập tức ngửi thấy mùi rựu nồng nặc.

Lại uống nữa á?

Tống Thư Hàng dắt A Thập Lục đi tới cửa, ấn chuông.

“Ai đấy.”

Giọng của Ngư Kiều Kiều vang len, trong giọng nói còn mang theo men say nữa.

Tống Thư Hàng:

“Kiều Kiều, là ta đây, ta về rồi.”

“Ờ, tới ngay đây.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Sau đó là tiếng bước chân vang lên.

Cánh cửa chuyển động, cửa biệt thự của Ngư Kiều Kiều là dạng mở hướng ra ngoài... Một đôi chân dài trắng nõn đạp cửa ra.

Cửa bị đạp ra, để lộ một đôi chân dài nõn nà, còn có cả năm ngón chân như châu ngọc kia nữa.

Nói theo kiểu lưu truyền trên mạng thì là vầy: Đôi chân này đủ để ngắm một năm.

Men theo đôi chân nhìn len thì là một chiếc váy dài đến gối. Lại nhìn lên trên... Đúng là nửa người vô cùng duyên dáng.

Tống Thư Hàng nhìn vào trong phòng, sau đó, quả nhiên đám bạn thân đáng thương của hắn lại say như chết rồi.

Tửu lượng của Cao Mỗ Mỗ kém nhất, đã nằm lăn ra bàn, không biết đang lải nhải cái gì.

Thổ Ba với Dương Đức thì trong tình trạng chuếnh choáng, chân nam đá chân chiêu.

“Lại uống nữa đấy à?”

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Còn nữa, Kiều Kiều này, cô cứ hiện ra nguyên hình như thế uống rượu với đám Cao Mỗ Mỗ đấy hả?”

“Yên tâm đi, ta không có say đâu.”

Ngư Kiều Kiều phun ra toàn mùi rượu:

“Trên người của ta có mang theo pháp thuật huyễn hình, ở trong mắt người bình thường thì bây giờ ta có bộ dạng của mẹ ta, không dọa bạn của ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chẳng lẽ Kiều Kiều thích uống rượu à? Trước kia không phát hiện cô ấy có sở thích này à mà, sao tự dưng mấy ngày nay lại biến thành không rượu không vui thế này?

“Ngươi về đúng lúc lắm, có muốn uống với ta một chút không?”

Ngư Kiều Kiều nói, lúc này cô lại nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục đứng sau lưng Tống Thư Hàng.

Sau khi ngẩn người thì cô đoán thử:

“Chẳng lẽ vị này chính là Tô Thị A Thập Lục đạo hữu à?”

“Xin chào Kiều Kiều đạo hữu.”

Tô Thị A Thập Lục mỉm cuòi trả lời.

“Đừng khách khí thế, cứ coi nơi này như nhà của mình đi, đúng rồi, cô có muốn uống một chút không?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Hôm nay đừng uống nữa.”

Tống Thư Hàng xua tay liên tục:

“Kiều Kiều, lát nữa Tam Nhật sư huynh sẽ đến đây đón chúng ta, đưa chúng ta đến Kim Cương động phủ. Giếng luyện tâm ở đó đang ở trong trạng thái phun trào, hiệu quả tăng lên cao lắm. Ta muốn nhân cơ hội đén đó xem thử.”

“Giếng cổ luyện tâm ở Kim Cương động phủ á?”

Ngư Kiều Kiều ngẩn ra, rõ ràng cô cũng không hề biết nơi này.

“Kiều Kiều cô cũng đi cùng đi, giếng cổ luyện tâm đó có hiệu quả rất tốt đối với tu sĩ đấy.”

Tống Thư Hàng nói. Mấy ngày hôm nay Ngư Kiều Kiều đã giúp hắn rất nhiều việc, hắn vẫn luôn muốn báo đáp cho cô phần nào.

“Ờ.”

Ngư Kiều Kiều quay đầu lại nhìn về phía Cao Mỗ Mỗ cùi bắp kia. Giờ hắn say mèm như thế rồi, xem ra hôm nay chắc cũng không gõ chữ được.

Thôi vậy, coi như tha cho hắn một lần cũng đi.

Bất quá trước khi ra ngoài thì phải chuốc say hai tên còn lại mới được.

Còn Tống Thư Hàng thì dắt A Thập Lục lên phòng mình, lấy cả cái rương to ra khỏi túi thu nhỏ một tấc...

Chương 636: Ta sẽ lớn lên

Rương được mở ra, bên trong là váy xếp tầng tầng lớp lớp, hơn nữa tất cả đều là đồ của nữ.

Chiếc nào cũng có kiểu dáng độc nhất vô nhị, chiếc nào cũng không hề thua kém xiêm y của tiên tử trong thần thoại, lại thêm đủ loại phù văn trận pháp làm cho chúng càng thêm đẹp đẽ.

Tô Thị A Thập Lục nhìn thấy một rương to toàn váy lộng lẫy thì chớp đôi mắt đẹp.

Tống Thư Hàng lấy đâu ra nhiều váy thế này?

Tống Thư Hàng chủ động giải thích luôn:

“Rương váy này là quà của một vị tiền bối, vẫn để mãi ở tiêu cục Tam Thế. Trước đó không lâu ta mới mang nó từ tiêu cục về đây, không ngờ khi mở ra thì thấy trong đó đều là xiêm y của nữ hết.”

May mà trừ váy ra thì trong này còn có một hộp ba mươi ba viên linh thú tinh và một quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú. Bằng không chắc Tống Thư Hàng khóc ngất trong WC luôn. Lúc đó hắn đã phải vét hết linh thạch trong người ra để trả phí giữ hàng đấy.

“Lúc nhận được rương váy này, ta thấy có một loại rất hợp với cô, nên đã nghĩ rằng nếu gặp lại nhau thì sẽ tặng nó cho cô.”

Tống Thư Hàng lấy chiếc áo trên cùng, giũ phẳng ra rồi trải lên giường.

Con ngươi của Tô Thị A Thập Lục lấp lánh, cô mỉm cười:

“Để ta thử xem.”

“Ừ, cô cứ thử hết đi, ta đứng ngoài cửa chờ cô, bao giờ xong thì bảo ta nhé.”

Tống Thư Hàng vẫy tay rồi đi ra ngoài cửa.

“Ừ.”

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu đáp.

Tống Thư Hàng đứng ngoài cửa phòng, cầm quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú lên đọc. Nhìn qua thì quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú này dễ hiểu y như sách giáo khoa vậy.

Đã thế, phương pháp thuần dưỡng linh thú trong đó còn có liên quan đến Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của Tống Thư Hàng.

Theo những gì được viết trong bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú thì Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công là một công pháp tuyệt diệu để thuần dưỡng linh thú.

Trong quá trình thuần dưỡng linh thú, dùng tam thập tam thú tiên thiên chân khí ôn dưỡng linh thú thì có thể giúp cho linh thú lớn nhanh hơn, mau chóng vượt qua thời kì thú non, tăng nhanh phẩm chất linh thú… và các hiệu quả huyền diệu khác.

Tóm lại, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cơ hồ chính là tool hack cho linh thú lớn nhanh!

Hơn nữa Tống Thư Hàng còn tìm ra một điểm rất quan trọng từ cuốn bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú ấy. Đó là mỗi một chương công pháp trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đều có cùng một pháp môn Kình Thôn thuật, có thể dùng các biện pháp khác nhau để nuốt và hấp thu năng lượng trong linh thú tinh.

Vì thế mà đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng thường xuyên gặp phải trường hợp chân khí căng tràn trong cơ thể, có nguy cơ nổ tung đan điền như Tống Thư Hàng lúc này.

Khi ấy, các đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông có thể dùng phương pháp đặc biệt trong bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú để dùng chỗ chân khí dư thừa đó truyền cho linh thú để ôn dưỡng chúng.

Trong quá trình ôn dưỡng này, họ có thể lấy lại một nguồn năng lượng tinh thuần hơn từ linh thú, tuy lượng năng lượng ít đi nhưng chất lại rất tinh thuần. Không chỉ như thế, quá trình ôn dưỡng linh thú còn có thể làm tăng thể chất cho đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông .

Tống Thư Hàng:

"…"

Quả nhiên Tam Thập Tam Thú Thần Tông có cách giải quyết đối với Kình Thôn thuật.

Nếu hắn có thể thuần dưỡng một đàn linh thú thì có thể dùng cách này để truyền chân khí hoặc chân dịch tràn trề trong người cho linh thú để ôn dưỡng chúng nó rồi.

Trong quá trình này, chân khí và chân dịch trong cơ thể hắn có thể tăng cao về chất lượng, quan trọng hơn là thể chất cũng tăng theo!

Đúng là tool hack có thể so được với linh quỷ mà!

“Không hổ là công pháp có thể làm cho Bạch tiền bối hứng thú.”

Tống Thư Hàng cảm thán. Sau khi Bạch Tôn Giả xuất quan thì hắn phải sao chép quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú này ra một cuốn nữa tặng ngài ấy mới được.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại nhớ ra một việc, đó là nhà hắn có hai con linh thú. Chúng là hai con linh thú hải mã có huyết mạch Giao Long mà ngựa đực tinh mang đến bồi tội.

Còn nhớ khi đó, vì đi tặng hai con hải mã kia mà con ngựa đực tinh nọ bị Diệt Phượng Công Tử quất cho một trận suýt ngất.

Có lẽ hắn có thể dùng hai con hải mã này để thử hiệu của của bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú! Xem nó có thần kì như trong giới thiệu hay không.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì tiếng của Tô Thị A Thập Lục truyền ra từ trong phòng:

“Thư Hàng, ta thử xong hết rồi, ngươi vào đây đi.”

Tống Thư Hàng nhìn thời gian, mới chỉ có hơn bảy phút.

Nhanh thật đấy!

Con gái thử quần áo là một việc phức tạp vô cùng tốn thời gian, không ngờ Tô Thị A Thập Lục lại thay nhanh đến vậy.

Tống Thư Hàng mở cửa phòng rồi nhìn vào trong.

A Thập Lục đã thay một bộ váy dạng sườn xám ngắn với hai sắc màu đỏ trắng đan xen, chiếc áo này như thể được đo ni đóng giày may riêng cho Tô Thị A Thập Lục vậy, vừa người đến lạ kì.

Chiếc sườn xám làm tôn lên vòng eo nhỏ nhắn của Tô Thị A

Thập Lục, nếu dựa theo tỷ lệ cơ thể mà xét thì hai chân của cô cũng rất thon dài.

36 cái like!!

“Đẹp không?”

Tô Thị A Thập Lục ngẩng lên, tóc ngắn vén sau tai, cô hướng đôi mắt về phía hắn.

“Tuyệt lắm ~”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái:

“Những bộ khác có vừa không?”

“Ừa, tất cả cùng một cỡ, vừa với ta lắm luôn.”

Tô Thị A Thập Lục đáp, suýt nữa thì cô tưởng cả đống quần áo ấy đều được may riêng cho mình rồi.

“Thế thì tốt quá, vậy ta tặng hết rương váy này cho cô luôn.”

Tống Thư Hàng cảm thấy chỉ cần tống khứ cái đống này đi được là đã tốt lắm rồi.

“Ta sẽ không khách khí đâu.”

Tô Thị A Thập Lục cười nói.Thực ra có mấy bộ kiểu dáng dễ thương, cũng không hợp với cô cho lắm.

“Không cần khách khí!”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Cô chịu nhận là giúp đỡ ta giải quyết được một nan đề đấy.”

Tô Thị A Thập Lục gật nhẹ đầu:

“Thế đống còn lại thì sao? Ngươi định xử lý thế nào?”

“Còn mấy loại nữa. Ừm. Ở dưới có một lô hơi rộng, có lẽ sẽ vừa với Vũ Nhu Tử. Hơn nữa ta cũng nợ cô ấy mấy lần ân tình, để ta đưa cho cô ấy thử xem, không biết là cô ấy có thích hay không nữa.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Thế nhưng cha của Vũ Nhu Tử là Linh Điệp Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả là một Tôn Giả lão làng giàu nứt đố đổ vách, chắc Vũ Nhu Tử không thiếu mấy thứ quần áo này đâu nhỉ?

Thêm nữa là nếu mình tặng quần áo cho Vũ Nhu Tử thì có khi nào Linh Điệp Tôn Giả sẽ hiểu lầm không? Linh Điệp Tôn Giả được xưng tụng là người lòng dạ hẹp như cái trôn kim trong nhóm Cửu

Châu số 1 đấy.

Thế nhưng Tống Thư Hàng đã gặp Linh Điệp Tôn Giả rồi. Đó là một tiền bối rất hiền hòa và đối xử rất tốt với hậu bối. Cho nên chắc là không sao đâu nhỉ? Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tống Thư Hàng không biết lúc trước khi hắn đi mua giày đôi với Vũ Nhu Tử thì Linh Điệp Tôn Giả đã khó ở rồi. Nếu hắn tặng Vũ Nhu Tử mấy bộ váy mà ngày nào cô cũng mặc, thì chắc Tôn Giả phải bỏ nhà đi bụi mất.

"Ừm, ở dưới còn có mấy cái rộng nữa cơ, ta nghĩ trong nhóm có vài vị tiên tử sẽ mặc vừa. Đến lúc đó để xem có thể tặng cho họ hay không.

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục:

"…"

"Không ổn à?"

Tống Thư Hàng nhìn thấy vẻ cạn lời trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục thì hỏi một câu dè dặt.

Quả nhiên là tặng quần áo cho các tiên tử thì không thỏa đáng cho lắm. Thế nhưng nếu không tặng đi thì để trong rương cho nó mọc mốc ra à? Hắn có mặc quái đâu!

Tô Thị A Thập Lục nghĩ ngợi một tí rồi nói:

"Dù sao ngươi cũng tặng hết chỗ váy này cho người khác đúng không?"

"Ừm, vì ta có để đây cũng vô dụng, cho dù đổi thành linh thạch cũng không dễ." Cho nên chẳng bằng ta tặng hết cho cô luôn.

Tống Thư Hàng nói.

"Thế thì cho ta hết đi."

Tô Thị A Thập Lục nói.

"Hả?"

Tống Thư Hàng ngẩn ra:

"Quần áo có size mà."

"Ta sẽ lớn nhanh thôi."

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nói với vẻ tràn ngập tự tin.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hẳn là hắn nên tin tưởng Tô Thị A Thập Lục về vấn đề này nhỉ?

“Khụ, ta có thể tặng những bộ cỡ to hơn cho các chị em trong Tô Thị mà.”

Tô Thị A Thập Lục cười rồi bổ sung.

Được rồi... Tô Thị A Thập Lục cảm thấy cả đời mình cũng chẳng lớn đủ để mặc cái áo cỡ lớn nhất kia.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi gật đầu nói:

“Thế thì tốt quá rồi!”

Dù sao cũng phải đem đi tặng người ta, đưa cho Tô Thị A Thập Lục cũng được mà, thế là giải quyết xong một nỗi phiền não to.

Tô Thị A Thập Lục nhếch khóe miệng:

“Chỗ váy này có giá trị không nhỏ đâu, nếu ta đã cầm hết đi thì cũng phải đưa cho ngươi cái gì để đáp lễ mới được.”

“Không cần, không cần thật mà, giờ ta không thiếu gì cả đâu.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngươi có pháp môn thu liễm khí tức chưa?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn có pháp môn tương tự như thế. Quyển sách giáo khoa của chiến sĩ nhím biển mang theo một pháp môn nhỏ để ngụy trang khí tức. Thế nhưng cái kia cần phải phối hợp với ghim cài áo biến hình của Vũ Nhu Tử mới được, ghim cài áo thì phải trả Vũ Nhu Tử còn hiệu quả lại không tốt cho lắm.

“Hơn nữa nếu đã đạt tới cảnh giới tam phẩm thì có thể học tập pháp thuật bậc cao hơn rồi. Nếu ngươi có hai thuộc tính lôi, hỏa thì có thể học các pháp thuật trụ cột như Dẫn Lôi thuật, Hư Không Hoán Hỏa pháp. Đáng tiếc ngươi không có thuộc tính phong, không thì mấy pháp thuật loại thân pháp khinh công hữu dụng trong chiến đấu lắm đấy.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Nghe thấy Dẫn Lôi thuật và Hư Không Hoán Hỏa pháp thì hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên, đúng là hắn đang thiếu pháp thuật. Lúc trước mới có Chưởng Tâm Lôi mà hắn đã kích động đến mức thao thức cả đêm rồi cơ mà.

Tô Thị A Thập Lục lại hỏi:

"Với cả, ngươi đã có công pháp cảnh giới tam phẩm chưa?"

"Có rồi, ở chỗ Bạch Tôn Giả có công pháp bước tiếp theo của ta, chỉ cần chờ ngài ấy ra khỏi di tích là ta có thể luyện tiếp ngay."

Tống Thư Hàng nói.

Lúc trước ngay cả Bạch Tôn Giả cũng không ngờ là Tống Thư Hàng lại thăng cấp nhanh điên cuồng như thế, cho nên ngài không để lại công pháp tầng thứ ba của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cho hắn.

Trừ thứ đó thì sau khi lên tam phẩm, hắn còn có thể học một thân pháp mới từ chỗ Bạch Tôn Giả. Lúc trước Bạch Tôn Giả biểu diễn một lượt các loại thân pháp cho hắn xem, loại nào hắn cũng thích.

Đợi bao giờ mình học được thêm nhiều công pháp, rồi có cơ hội sẽ đi tìm Diệt Phượng tiền bối!

Chương 637: Dã tâm lớn nhất trong đáy lòng ta là gì?

Sau khi gặp Diệt Phượng tiền bối thì phải thử xem có mượn được CPU của ngài ấy hay không, ừm, đồng thời phải chúc cảnh giới của Diệt Phượng tiền bối càng ngày càng cao và thăng cấp thuận lợi hết thảy, thế thì tương lai khi thăng lên tứ phẩm và ngũ phẩm vẫn có thể tìm ngài ấy để mượn CPU rồi. Khụ, nghĩ xa quá… Mà bây giờ muốn mượn Diệt Phượng Công Tử cũng chẳng dễ gì, phải nghĩ cách đả động ngài ấy cái đã.

Suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng tự nhiên cười lên trông đến là ngốc nghếch.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh suýt nữa thì tưởng là Tống Thư Hàng bị thần kinh.

…

Nửa tiếng sau

Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục ngồi trong phòng khách của biệt thự, chờ Tam Nhật sư huynh đến.

Ba người bạn thân của Tống Thư Hàng và bạn gái của Cao Mỗ Mỗ đều bị đưa về phòng. Thế nhưng Cao Mỗ Mỗ không bị đưa lên giường đi ngủ, mà Ngư Kiều Kiều phái người nhét cậu ta vào trước bàn máy tính.

Ngư Kiều Kiều muốn thử xem, nếu nửa đêm Cao Mỗ Mỗ tỉnh dậy mà đột nhiên nhìn thấy máy tính thì có thể bùng nổ linh cảm rồi tuôn ra mấy mươi nghìn chữ hay không.

…

…

Oong oong oong…

Tiếng kiếm ngân từ ngoài biệt thự truyền vào.

“Tam Nhật sư huynh đến rồi sao?” Tống Thư Hàng vội vàng nhìn ra cửa.

Sau đó hắn nhìn thấy một lão đạo sĩ hạc phát đồng nhan hạ xuống từ trên không, là Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

“Ủa? Các vị tiểu hữu đều ở đây cả à?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng đạo trưởng đã truyền mười năm công lực tinh thuần cho Thông Nương nên tạm thời không phải lo đến thiên kiếp nữa, trạng thái toàn thân đều ổn vô cùng.

Lúc này hắn xách hai bình rượu trong tay, vừa vào tới cửa thì mùi hương say lòng đã phả ra.

“Đúng lúc quá, đêm nay chúng ta lại say một trận được không? Mấy hôm trước lão đạo ăn chầu uống chực ở đây ngại quá, cho nên hôm nay lão đạo đã xin được mấy bình rượu ngon từ tay của Biệt Tuyết Tiên Cơ để chúng ta uống tới hừng đông đây!” Thiên Nhai Tử đạo trưởng vừa nói vừa cười sang sảng.

Thực ra lần này Thiên Nhai Tử đạo trưởng đạo trưởng tới đây… là vì Thông Nương.

Hắn cảm thấy có lẽ tiểu yêu Thông Nương này thật sự là một mỏ vàng đang bị lấp kín.

Hắn muốn thu nhận Thông Nương thành đồ đệ của mình.

Tuy Thông Nương đã trở thành “đệ tử ghi danh” của một đạo hữu khác của Thư Hàng tiểu hữu, thế nhưng nếu chưa bái sư hẳn hoi thì hắn vẫn có cơ hội đào góc tường mà.

Đây chính là thiên tài học xong một bộ công pháp nhị phẩm tinh diệu chỉ trong mười phút đó, nếu bỏ lỡ thì có khi cả đời này cũng không tìm thấy người thứ hai đâu.

Cho nên Thiên Nhai Tử đạo trưởng suy nghĩ một đêm rồi vẫn quyết định vác mặt tới đây.

“Đạo trưởng… ngài tới muộn quá, ta vừa mới uống xong rồi.” Cả người Ngư Kiều Kiều toàn là mùi rượu. Thực ra sau khi ngửi thấy mùi rượu ngon say đắm lòng người tỏa ra từ bình rượu trong tay Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì Ngư Kiều Kiều cũng muốn uống thêm một chầu nữa lắm, nhưng tối nay cô có việc mất rồi.

“Không sao, chúng ta có thể uống thêm chầu nữa mà. Ngư Kiều Kiều cô nương vẫn còn tỉnh táo, Thư Hàng tiểu hữu cũng uống được. Tiểu cô nương bên cạnh này có muốn uống tí luôn không? À không đúng, không đúng, người chưa thành niên thì đừng uống rượu là hơn.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười ha hả. Đương nhiên đạo trưởng cũng nhìn ra Tô Thị A Thập Lục không còn là một thiếu nữ vị thành niên, chỉ là hắn thấy cô có khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc quá nên mới muốn đùa cô một chút thôi.

Khi con người ta lớn tuổi mà nhìn thấy trẻ con thì “trái tim ông nội” sẽ bị kích hoạt, cứ thích trêu đùa con trẻ để hưởng cái thú thiên luân.

Có lẽ Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng đang ở trong trạng thái này.

Chưa thành niên?

Tô Thị A Thập Lục ngẩng phắt đầu lên nhìn chằm chằm vào Thiên Nhai Tử đạo trưởng, tay phải biến chưởng thành đao, vẻ mặt nôn nóng muốn đập người.

Tống Thư Hàng vội nói:

“Thiên Nhai Tử đạo trưởng à, xin lỗi ngài, tối nay chúng ta còn có việc. Hay là mấy ngày nữa mình uống với nhau nhé?”

Trong lúc hắn đang nói chuyện thì bên ngoài lại truyền vào tiếng kiếm ngâm.

Một thân ảnh ngự kiếm phi đến trong hư không, lần này đúng là Tam Nhật sư huynh.

Sư huynh chưa tới mà tiếng đã vang lên:

“Thư Hàng tiểu hữu, đã chuẩn bị xong chưa? Nếu xong rồi thì chúng ta đi luôn thôi.”

“Vâng, sư huynh, chuẩn bị xong cả rồi. Ta đưa hai người Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục đi theo có được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không thành vấn đề. Lên đi, ta sẽ đưa mọi người tới Kim Cương động phủ bằng tốc độ nhanh nhất… Không biết thời gian giếng cổ trong động phủ phun trào sẽ chấm dứt vào lúc nào, chúng ta đi càng nhanh càng tốt.” Tam Nhật sư huynh cười phóng khoáng.

Tống Thư Hàng kéo Tô Thị A Thập Lục theo rồi chắp tay với Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

“Đạo trưởng, chúng ta xin cáo từ trước.”

“Kim Cương động phủ? Thì ra các ngươi muốn đi thủ phủ cũ của Kim Cương tự nhà Thông Huyền đại sư à?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười ha hả: “Vậy lão đạo cũng đi cùng các ngươi một chuyến.”

Nói đoạn, Thiên Nhai Tử đạo trưởng buông rượu xuống, lấy một chiếc Kim Cương lệnh ra vung vẩy đầy đắc ý.

Sau đó, đạo trưởng lấy một pháp bảo phi hành hình đám mây rồi bảo:

“Các ngươi lên cả đi, ta đưa các ngươi qua, nhanh hơn các ngươi tự ngự kiếm phi hành nhiều đó.”

Bấy giờ Tam Nhật sư huynh cũng hạ xuống, thấy Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì hét lên thất thanh:

“Truyền Công Cuồng!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

“…”

Tô Thị A Thập Lục nghe thấy câu hét của Tam Nhật sư huynh thì phản ứng lại ngay tắp lự:

“Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử lão đạo? Bảo sao cái đạo hiệu này lại quen tai thế, Thư Hàng, chúng ta chạy mau… A Thất nói nếu gặp Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì chạy được bao xa thì cứ chạy, tuyệt đối không được để hắn tóm cổ, nếu không sẽ có chuyện kinh dị xảy ra đó.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

“…”

Đạo trưởng chỉ thấy mệt tim quá, hết yêu cái thế giới luôn rồi.

“Khụ khụ.” Tống Thư Hàng vội giải thích: “Yên tâm đi, trong thời gian tới Thiên Nhai Tử đạo trưởng không truyền công nữa đâu. Hôm trước hắn đã truyền mười năm công lực cho một cây hành thành tinh rồi.”

Tô Thị A Thập Lục và Tam Nhật sư huynh nghe thế thì thoải mái hơn hẳn, thế nhưng cả hai vẫn nhìn Thiên Nhai Tử đạo trưởng bằng ánh mắt cực kì cảnh giác.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đau lòng muốn chết.

…

Cuối cùng cả đám vẫn ngồi lên pháp bảo phi hành của Thiên Nhai Tử đạo trưởng để đến Kim Cương động phủ.

Đạo trưởng cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm thúc giục pháp bảo, nhanh hơn nhiều so với Tam Nhật sư huynh ngự phi kiếm. Bây giờ thời gian chính là linh thạch đó.

Cả nhóm đến Kim Cương động phủ rất nhanh, Thiên Nhai Tử đạo trưởng cất pháp khí phi hành đi.

Vừa đến gần Kim Cương động phủ thì cả nhóm đã cảm nhận được một loại lực lượng không thể miêu tả bằng lời ngập tràn bốn phía.

Đó không phải là linh lực hay chân khí của tu sĩ, nếu nhất định muốn phân loại nó thì… nó có chỗ tương tự với năng lượng tinh thần… hoặc là lực lượng linh hồn.

Dưới ảnh hưởng của luồng năng lượng giống như lực lượng linh hồn này, nhóm người Tống Thư Hàng chợt thấy trước mắt xuất hiện rất nhiều hình ảnh hư ảo.

Trong những hình ảnh đó là muôn vẻ đời người. Đây là dục vọng và khao khát trong nội tâm sâu thẳm của các tu sĩ đến Kim Cương động phủ nhận thí luyện “Luyện tâm” của giếng cổ, kết tụ lại cùng nhau, rồi bị lực lượng khi giếng cổ phun trào đúc thành những hình ảnh kì quái.

Tam Nhật sư huynh đưa mấy người Tống Thư Hàng vào trong động phủ.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đưa Kim Cương lệnh ra làm phí dụng khi tiến vào động phủ.

Tống Thư Hàng giao phần linh thạch của ba người rồi đi vào cùng với Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều.

…

…

Lúc này trong động phủ đã có rất nhiều đệ tử, phần lớn đều là đệ tử và đệ tử tục gia của Thiên Nhai Vân Du tự.

Giữa động phủ có một cái giếng cổ, nước trong giếng thi thoảng sẽ phun tóe lên như suối phun.

Một đám tu sĩ ngồi quây xung quanh nó, thối luyện tâm cảnh nhờ lực lượng của giếng cổ.

Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục không luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp nên đương nhiên cũng không cần lĩnh ngộ Kim Cương Phục Ma Quyền. Sau khi vào động phủ, dưới sự chỉ dẫn của Tam Nhật sư huynh, hai cô gái chọn chỗ ngồi xuống gần giếng cổ, đợi giếng cổ bình ổn lại thì nhìn vào mặt nước và tiến vào trạng thái “luyện tâm”.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng xoa cằm suy tư một lát rồi cũng tiến vào trạng thái luyện tâm, chắc đã là khách quen của động phủ này rồi. Vì thường xuyên trốn tránh thiên kiếp nên hắn rất hay vào đây mượn giếng cổ để luyện tâm, khiến tâm cảnh của mình duy trì trạng thái bình thường.

Giếng cổ luyện tâm này có hiệu quả tốt nhất đối với Tô Thị A Thập Lục. Trải qua luyện tâm có thể giúp cho tâm cảnh của cô trở nên bình thản trong lần độ kiếp tiếp theo, không bị ảnh hưởng bởi lần thất bại trước kia nữa.

Tống Thư Hàng dạo qua một vòng trong động phủ, xem xét những điều mà cao nhân của Kim Cương tự lĩnh ngộ được từ Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, xem một hồi thu hoạch được rất nhiều.

Một lát sau, hắn lại đối diện với bức bích họa Kim Cương Phục Ma Quyền rồi bắt đầu lĩnh ngộ.

Sau một hồi lâu, Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng.

Hắn cảm thấy mình rất phù hợp với Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, lúc trước khi tu luyện quyền pháp này, hắn cũng nắm giữ nó rất nhanh.

Thế nhưng lĩnh ngộ công pháp từ trong bức họa thế này dường như không phải là việc mà hắn am hiểu.

Dù là kiếm quyết thần bí của Sở gia hay là bích họa Kim Cương Phục Ma Quyền trước mắt, đều vô cùng trừu tượng với Tống Thư Hàng.

Hắn sờ chiếc túi thu nhỏ một tấc trong lòng, hy vọng nhờ năng lực của Ngộ Đạo thạch, có thể có thu hoạch gì đó.

Bây giờ…cứ từ từ rồi hẵng lĩnh ngộ vậy. Tống Thư Hàng xoay người đi tới giếng cổ luyện tâm.

Đi xem cái giếng cổ như suối phun này có gì huyền diệu cái đã.

Hắn từng bước đến gần giếng cổ rồi bước vào phạm vi luyện tâm.

Lực lượng thần bí của giếng cổ ảnh hưởng tới Tống Thư Hàng, sẽ khơi lên dã tâm và tà niệm trong đáy lòng hắn. Tống Thư Hàng không ngăn cản, để mặc cho lực lượng của giếng cổ tác động mình.

Trên đời này không có ai hoàn mỹ, cho dù là Thánh Nhân thì trong lòng cũng vẫn có dục vọng, đó là chuyện quá bình thường. Nếu con người ta không có dục vọng hay điều gì để theo đuổi thì có khác gì con cá khô đâu?

Theo lời giới thiệu của Tam Nhật sư huynh, khi suối phun chấm dứt tạm thời thì Tống Thư Hàng nhìn vào mặt giếng phẳng lặng.

Mặt nước chiếu bóng hình của hắn.

“Thứ mà ta muốn là gì?” Trong lòng Tống Thư Hàng cũng đang tự hỏi câu hỏi ấy.

Trước khi vào nhóm Cửu Châu số 1, thì những thứ mà hắn muốn có đều không thoát khỏi khuôn khổ thế tục.

Thế sau khi bước lên con đường tu hành thì hắn muốn gì đây?

Lúc này, mặt nước giếng cổ bỗng gợn sóng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy rồi!

Hắn thấy mình ăn mặc như nho sinh, tuấn mỹ phi phàm, một quyển kinh thư chuyển động quanh người hắn, trên kinh thư có tiếng Thánh Nhân tụng niệm.

Ha ha ha, đây mới là phong cách mà mình muốn nè!

Trước mặt hắn khi đó là một tà vật vô cùng dơ bẩn.

Hình như… đây là một cuộc đại chiến?

Chẳng lẽ giấc mộng của mình lại là trở thành đồng minh chính nghĩa trảm yêu trừ ma?

Chương 638: Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch trì…

Tuy rằng thư sinh kia rất giống Tống Thư Hàng, thế nhưng nhìn kĩ thì hắn biết người kia không phải là mình mà chỉ là một phần của mình thôi. Đó là linh quỷ của hắn! Là linh quỷ bị đại năng thần bí kia mượn mất.

Quái thật. Chẳng phải mặt giếng cổ này sẽ cho ta thấy dã tâm hoặc dục vọng sâu thẳm trong nội tâm mình sao? Sao ta lại nhìn thấy linh quỷ của mình thế này?

Chẳng lẽ dã tâm không muốn cho ai biết ở trong lòng ta lại là làm cho linh quỷ trở thành một tu sĩ nho gia cường đại? Thế ta thì sao? Bản thân ta thì sao?

Chẳng lẽ bản thân ta chỉ nằm một chỗ ăn chơi chờ chết, rồi để linh quỷ thay mình ra ngoài làm chiến sĩ chính nghĩa, cuối cùng mình ôm cả danh cả lợi? Ta… có phải là người như thế đâu chứ?

Hay đây không phải là khao khát và dục vọng trong nội tâm mình, mà là chuyện đang thực sự xảy ra?

Nếu là chuyện thực sự xảy ra, thì liên hệ giữa ta và linh quỷ đã bị chặt đứt rồi, làm sao ta nhìn thấy hình ảnh như vậy được? Chẳng lẽ liên hệ giữa ta và linh quỷ lại được thành lập một lần nữa dựa vào lực lượng của giếng cổ này à?

Thế nhưng điểm nhìn của Tống Thư Hàng lúc này cũng không phải là điểm nhìn của linh quỷ, mà hoàn toàn là điểm nhìn của người đứng xem.

…

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì trong hình ảnh nơi giếng cổ, linh quỷ ăn mặc kiểu thư sinh đã bắt đầu chiến đấu với tà ma.

Hẳn là một trận chiến cực kì ác liệt.

Nhưng nói thật là Tống Thư Hàng xem mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Hắn chỉ có thể thấy linh quỷ dáng vẻ thư sinh đứng đối diện với tà ma dơ bẩn kia, hai bên nhìn nhau chằm chằm, giữa hai người không ngừng có ánh sáng lóe lên.

Dường như ánh sáng đó là dấu hiệu cho thấy họ đang chiến đấu.

Thế nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhìn ra hai người đó giao đấu với nhau thế nào, chỉ thấy xung quanh họ là vô số tà ma không ngừng chết đi.

Những thứ tà ma chết đi ấy có hình thái khác nhau, trong đó có loại giống như người, râu tóc kín mặt, mặc quần áo đỏ và còn thắt đai lưng đỏ rực.

Khi nhìn thấy thân ảnh ấy, Tống Thư Hàng tự nhiên lẩm bẩm:

“Đệ tử Cửu U?”

Tuy rằng trong đầu hắn hoàn toàn không có chút kí ức nào về bộ dạng của đệ tử Cửu U, thế nhưng hắn cứ cảm thấy mình đã nhìn thấy bọn chúng ở đâu rồi.

Kí ức bị trống à?

Nếu nó nằm ở kí ức trống, thì mình đã từng gặp thứ này ở trên đảo thần bí rồi sao?

…

…

Cứ thế, tà ma vô cùng dơ bẩn và linh quỷ không ngừng giao phong bằng phương thức mà Tống Thư Hàng chẳng hề xem hiểu.

Không biết đánh được bao lâu, tà ma dơ bẩn bỗng cười gằn dữ tợn.

Sau đó Tống Thư Hàng nhìn thấy toàn bộ Cửu U đều hóa thành chất lỏng đen đặc sệt đổ vào cơ thể của tà ma, khí thế của tà ma không ngừng dâng lên!

Trái lại, cuốn sách luôn vang lên tiếng đọc của Thánh Nhân bên cạnh linh quỷ dáng dấp thư sinh thì bắt đầu bốc cháy. Chẳng bao lâu sau đã cháy thành tro.

Tống Thư Hàng giật thót một cái, cảm giác không ổn bốc lên cuồn cuộn trong lòng hắn.

Linh quỷ dáng dấp thư sinh thở dài:

“Xem ra đến lúc kết thúc rồi.”

Khi đang nói chuyện thì một thân ảnh chui ra khỏi linh quỷ dáng dấp thư sinh, đó chính là thư sinh thủy tinh đã cướp linh quỷ đi lúc trước.

Lúc này sát ý và vẻ điên cuồng trong mắt hắn đã giảm đi nhiều, trên khuôn mặt đượm vẻ không cam lòng. Nếu không phải năng lượng trong cơ thể không đủ, nếu có thể cho hắn thêm một chút thời gian thì ít nhất hắn có thể phong ấn và trấn áp tà ma này.

Đáng tiếc là, trên thế gian này không có “nếu như”.

Thư sinh thủy tinh bước lên phía trước một bước, một quyển sách cực lớn tụ lại bên cạnh hắn. Quyển sách này bao bọc thân thể hắn, tiếng Thánh Nhân quanh quẩn tinh lọc tà ma xung quanh rồi ập xuống tà ma dơ bẩn nọ.

Mà linh quỷ của Tống Thư Hàng cũng bị lực lượng của thư sinh vây lấy, một cánh cửa không gian xuất hiện ngay cạnh nó.

“Về đi, về bên chủ nhân của ngươi đi.” Tiếng nói của thư sinh thủy tinh vang lên bên tai linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể mình hơi chấn động.

Liên hệ giữa hắn và linh quỷ đã được nối lại. Quả nhiên hình ảnh hắn thấy trong giếng cổ này không phải là dục vọng và dã tâm trong tâm hồn hắn, mà là thư sinh thủy tinh chiếm linh quỷ của hắn đã tiến vào Cửu U và đánh nhau với người ta.

Trận chiến này đã đến hồi kết thúc, cho nên thư sinh như thủy tinh mới trả linh quỷ của Tống Thư Hàng về cho hắn.

Khi liên kết với linh quỷ được nối lại, Tống Thư Hàng đã cảm nhận được trạng thái của nó.

Đau đau đau đau!

Trên lưng linh quỷ có hai vết thương sâu hoắm, nỗi đau đớn này không thể diễn tả bằng lời.

Tống Thư Hàng đau đến mức trắng nhợt cả mặt mũi.

Không chỉ như thế, mà lúc này đây linh quỷ còn khó chịu như thể toàn thân ngập trong bùn lầy. Nếu không có một tia lực lượng cuối cùng của thư sinh như thủy tinh bảo vệ thì linh quỷ đã sớm bị ô nhiễm bởi sình bùn dơ bẩn, và đọa thành ta ma rồi!

Tống Thư Hàng đau không thở nổi.

Lúc này, khe hở không gian mở ra, kéo linh quỷ vào trong.

“Xin lỗi, ta mượn linh quỷ của ngươi lâu như vậy, vốn phải trả cho ngươi thù lao vừa ý khi đưa nó về. Thế nhưng bây giờ tất cả những gì ta có đều đã hóa thành tro tàn, không còn gì làm thù lao cho ngươi cả, có lẽ ta phải nuốt lời rồi.” Giọng nói của thư sinh thủy tinh kia truyền qua linh quỷ, vang thẳng vào tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài khe khẽ, hắn đã nhận được thù lao từ lâu rồi. Năng lượng truyền từ thư sinh như thủy tinh kia sang đã giúp hắn đột phá một mạch từ cảnh giới nhị phẩm lên tam phẩm, thù lao này đã đủ trả cho việc thư sinh mượn linh quỷ đi rồi.

Dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng, thư sinh thủy tinh kia quay đầu lại và mỉm cười: “Ôi, nói thế thì ta cũng… được an tâm.”

Dứt lời, cửa không gian bao phủ linh quỷ, truyền tống không gian bắt đầu…

Đúng lúc này, Hoa Hạ vừa hết rạng đông, ngày tiếp theo đã bắt đầu.

Ngày 10 tháng 8, thứ bảy, đạo hiệu: Tầm Đạo Thư Sinh.

Linh quỷ tiến vào truyền tống không gian, thế nhưng Tống Thư Hàng lại vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh thư sinh thủy tinh kia giao chiến với tà ma.

…

…

Gràoooooo!

Đúng lúc này, tà ma Cửu U dơ bẩn gào lên điên cuồng.

Trong nháy mắt, chất lỏng đen sì từ bốn phương Cửu U tập trung về đổ như biển rộng vô biên vô hạn đổ vào cơ thể của tà ma.

Toàn bộ Thế giới Cửu U đều trở thành hậu thuẫn của tà ma, dưới sự trợ lực khổng lồ này, chỉ trong phút chốc, tà ma đã đột phá hạn chế bình cảnh và thăng lên cảnh giới cao hơn!

Loại trợ lực này có hạn chế thời gian, nó chỉ kéo dài một vài hơi thở.

Nhưng đối với tà ma thì thế là đủ rồi.

Trên thân thể tà ma mọc ra trăm ngàn ma trảo, điên cuồng đánh về phía cuốn sách mà thư sinh thủy tinh ngưng tụ ra.

Chỉ một đòn đã hủy diệt cuốn sách ấy.

Đồng thời, hơn một ngàn ma trả nọ quấn riết vào nhau, giữa ngàn cánh tay ma quỷ ngưng tụ ra một luồng pháp thuật chẳng khác gì mặt trời đen đặc.

Thư sinh thủy tinh khoanh tay đứng đó. Hắn không hề phòng ngự mà đối đầu trực diện với mặt trời đen.

Trên thực tế, hắn đã chẳng còn chút sức lực nào để phản kháng nữa rồi. Lực lượng còn sót lại chỉ đủ để duy trì thân thể hắn không tan rã mà thôi.

Hắn không sợ chết, bởi vì từ lâu.. hắn đã là một người chết rồi.

ẦM!

Mặt trời đen đặc giáng xuống nuốt chửng cả thân thể của thư sinh thủy tinh kia, thân thể hắn hóa thành cát bụi, tiêu tán trong Cửu U.

Giữa thân thể thư sinh lộ ra một cây bút lưu ly, đây là pháp khí mà hắn kí sinh lên, một pháp khí cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm.

Thế nhưng dưới uy áp khủng bố của mặt trời đen, chỉ một hơi thở sau, cây bút đã nổ vụn. Mảnh nhỏ bắn ra bốn phương tám hướng.

Mặt trời đen kia khủng bố vô cùng. Sau khi cắn nuốt thư sinh thủy tinh, nó nổ tung. Uy lực của vụ nổ tràn ngập toàn bộ hình ảnh mà Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy!

Thậm chí vụ nổ mạnh ấy còn bỏ qua cả hạn chế không gian, năng lượng của nó phóng thẳng vào hư không.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng đang được truyền tống về thì lại bị lực lượng của mặt trời đen lan đến.

"Toi rồi!" Tống Thư Hàng cả kinh thốt lên.

Ngay sau đó, uy lực vụ nổ mặt trời đen đã cuốn linh quỷ của Tống Thư Hàng vào.

Linh quỷ như bị nhét vào trong một cái máy trộn bê tông, bị quấy đảo điên cuồng rồi nhào như nhào bột, sau đó dường như lại có một luồng lực lượng kéo dài linh quỷ của hắn ra, muốn kéo nó thành mì!

Toàn bộ quá trình đều đi kèm với đau nhức thấu trời.

Loại đau đớn này đồng bộ trên cơ thể của Tống Thư Hàng thông qua cộng hưởng cảm quan, làm hắn đau đến toát mồ hôi lạnh.

Linh quỷ tấn chức lên cao cấp thì có trí thông minh không kém gì con người. Ngay sau đó nó đã cắt đứt cảm quan đồng bộ giữa mình và bản thể để bản thể không còn chịu đau đớn nữa.

Sau khi cảm quan đồng bộ bị ngắt thì Tống Thư Hàng thở dốc đầy đau đớn. Khế ước giữa hắn và linh quỷ vẫn còn, hắn có thể cảm nhận được trạng thái lúc này của linh quỷ.

Một lực lượng cường đại đang cuốn lấy linh quỷ, muốn kéo nó vào vực sâu không đáy.

Thế nhưng lúc này linh quỷ lại không hề có chút sức phản kháng nào.

“Phải làm sao đây?” Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm.

…

…

Ầm ầm ầm đùng!

Lực lượng của mặt trời đen vẫn làm chấn động không gian. Trong quá trình nổ tung, một mảnh thủy tinh nhỏ bị hấp dẫn bởi khí tức của linh quỷ và rơi trên người nó.

Oong ~

Khi tiếp xúc với linh quỷ, mảnh thủy tinh nhỏ hiện ra khí tức của thư sinh thủy tinh trong một phút giây ngắn ngủi.

Lực lượng còn sót lại của thư sinh thủy tinh cười khổ một tiếng. Rồi một lát sau, giọng nói của hắn lại vang lên bên tai linh quỷ: “Xin lỗi tiểu hữu, có lẽ ta không thể trả linh quỷ của ngươi về bên cạnh ngươi một cách thuận lợi được rồi.”

“Không ngờ ta lại phải nuốt lời một lần nữa.”

“Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch trì…”

Dường như thư sinh thủy tinh muốn tiết lộ tin tức gì đó cho Tống Thư Hàng, thế nhưng hắn chưa kịp nói hết lời thì bên cạnh linh quỷ đã vang lên những tiếng nổ liên miên không dứt.

ẦM!!

Lực lượng vụ nổ cuối cùng vặn vẹo thành một lực lượng xuyên qua cả không gian. Lực lượng ấy quấn lấy linh quỷ như cuốn mì rồi kéo dãn nó ra, lôi xuống đáy vực.

“KHÔNG!!!!!” Tống Thư Hàng thét gào trong lòng.

Thế nhưng lực lượng đáng sợ kia vẫn bắt linh quỷ kéo đi mất hút.

…

…

Ầm!

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân mình như nổ tung. Hắn mềm oặt người ngã vật xuống.

Chương 639: Ta là Bá Đao, à không, ta là Tống Nhất!

Có một luồng lực lượng bị kéo ra khỏi cơ thể của Tống Thư Hàng, cuối cùng biến mất không còn tăm tích. Đó là lực lượng thuộc về linh quỷ. Vì linh quỷ bị kéo vào vực sâu không đáy nên lực lượng này cũng tiêu tán khỏi cơ thể của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chịu ảnh hưởng của nó, chỉ cảm thấy chân dịch trong cơ thể chạy loạn, toàn thân như bị khoét rỗng, cảm giác suy yếu cùng cực dâng lên trong lòng.

Cuối cùng hắn không cảm nhận được sự tồn tại của linh quỷ nữa.

Linh quỷ mất rồi sao?

Linh quỷ ở bên hắn từ khi chập chững bước chân vào giới tu chân, lần lượt trải qua vô vàn gian lao, vất vả tăng phẩm chất từ linh quỷ trung cấp lên linh quỷ cao cấp, có tiềm chất tu luyện thành Quỷ Tiên để trở thành đồng bạn cả đời của hắn. Thế mà đã bị hủy diệt rồi sao?

“Thư Hàng, ngươi làm sao vậy?” Giọng nói mang đầy lo lắng của Tam Nhật sư huynh vang lên.

Sau đó còn có tiếng của Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Thế nhưng Tống Thư Hàng đã kiệt sức đến mức không thể mở nổi mắt ra nữa.

…

Linh quỷ của mình biến mất rồi ư?

Tống Thư Hàng không cam lòng, hắn thăm dò cơ thể mình, thăm dò kĩ càng từng chút một, thế nhưng toàn bộ phần năng lượng dự bị thuộc về linh quỷ trong người hắn đã biến mất cả rồi.

Khác với tình hình khi thư sinh thủy tinh chặn liên kết của hắn với linh quỷ. Lần này linh quỷ đã biến mất thật rồi sao?

Không đúng!

Tống Thư Hàng đột nhiên vươn tay sờ lên ngực mình. Hắn hít sâu một hơi, bắt mình phải bình tĩnh. Sau đó lại cảm ứng một cách thật cẩn thận.

Cảm ứng được… Tuy rằng suy yếu và có chút “khiếm khuyết”, thế nhưng khế ước với linh quỷ vẫn còn đây!

Khế ước không biến mất, cho nên, linh quỷ vẫn còn sống!

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Linh quỷ không biến mất, nó chỉ bị lực lượng khủng bố kia kéo vào một vực sâu không đáy vô định, cho nên hắn mới không cảm nhận được nó thôi.

Hơn nữa, lần này, liên hệ giữa hắn và linh quỷ bị cắt đứt còn nghiêm trọng hơn so với khi bị thư sinh thủy tinh chặn lại, thậm chí năng lượng dự trữ thuộc về linh quỷ trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng biến mất.

Đây cũng là nguyên nhân hắn thấy cơ thể mình như bị khoét rỗng.

Thế nhưng linh quỷ vẫn còn, khế ước của hắn cũng vẫn còn.

Chỉ cần linh quỷ còn sống thì hắn còn cơ hội cứu nó trở về.

Sau khi thở phào, Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công để giảm bớt cảm giác suy yếu trên cơ thể.

Trong đầu hắn lại hồi tưởng đến vực sâu không đáy kia, rốt cuộc thì đó là nơi nào?

Lực lượng kéo linh quỷ đi cho Tống Thư Hàng cảm giác nó có thể vượt qua cả không gian.

Rốt cuộc là lực lượng gì thì mới có thể áp đảo được cả năng lực không gian cơ chứ?

Bây giờ hắn đã không còn là con gà mờ không biết gì về giới tu chân, ít nhất bây giờ hắn cũng biết lực lượng không gian là lực lượng thuộc về Kiếp Tiên cửu phẩm.

Lực lượng gì mà vượt qua cả Kiếp Tiên cửu phẩm…?

Hay là nó có thuộc tính vượt qua không gian về mặt bản chất… ví dụ như, thời gian?

…

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì giữa lòng bàn tay hắn xuất hiện một cánh cửa không gian.

Sau đó, một tinh thể thủy tinh xuất hiện trong tay hắn. Nó cũng là một mảnh pháp bảo Kiếp Tiên như mảnh rơi trên người linh quỷ ban nãy.

Sau đó có một đoạn tin tức từ tinh thể thủy tinh truyền vào đầu Tống Thư Hàng.

Thân pháp Thiên Hành Kiện. Thiên Hành Kiện, là quân tử không ngừng vươn lên.

Đây là thân pháp nho gia tương truyền cùng mạch với Quân Tử Vạn Lý Hành, chỉ cần tu luyện Quân Tử Vạn Lý Hành đại thành thì có thể tiếp tục tu luyện thêm.

Quân Tử Vạn Lý Hành áp dụng cho chạy đường trường, đi mấy ngàn dặm đường mà không phải thở gấp. Dùng nó trong việc di chuyển né tránh phạm vi nhỏ cũng có hiệu quả rất tốt. Nếu tu luyện đến cảnh giới đại thành thì thân nhẹ như yến, chuồn chuồn lướt nước cũng dễ như chơi.

Mà Thiên Hành Kiện thì lại là thân pháp thân pháp tăng cường thể phách bản thân, rồi từ trụ cột thể phách cường đại ấy, bộc phát ra bộ pháp cực nhanh. Đây là công pháp kết hợp giữa “luyện thể” và “bùng nổ tốc độ”.

Đây là khoản bồi thường sau chót của thư sinh thủy tinh cho Tống Thư Hàng. Trong khoảnh khắc cuối cùng, toàn bộ lực lượng trong pháp khí Kiếp Tiên đều được vét sạch để mở ra một con đường không gian nhỏ bé, truyền chương công pháp ngắn gọn này đến chỗ hắn.

Sau khi truyền lại xong xuôi thì ánh sáng trên mảnh tinh thể thủy tinh kia tắt dần, thế rồi nó biến thành một mảnh thủy tinh trong suốt bình thường.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Lúc này, bên tai hắn vang lên đủ loại giọng nói.

“Ta nghĩ phải cho Thư Hàng uống đan dược bổ sung thể lực.” tiếng của Ngư Kiều Kiều.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Cho uống luôn đan dược bổ sung chân khí và linh lực được không?”

Tam Nhật sư huynh:

“Ta thấy khí tức của Thư Hàng hỗn loạn lắm, để ta vận công giúp hắn điều tiết khí tức trong cơ thể cái đã.”

“Các ngươi sai hết rồi! Thân thể của Thư Hàng tiểu hữu đang suy yếu, theo những gì ta quan sát thấy thì là do bị tiêu hao một lượng lớn bản nguyên chân dịch trong thời gian ngắn đấy. Xem ra hắn đã lĩnh ngộ được gì đó ở bên giếng cổ rồi. Bây giờ đến lượt lão phu xuất mã đây!” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười ha hả: “Nếu đã mất đi một lượng bản nguyên chân dịch lớn thì hãy để lão phu truyền cho hắn một năm công lực, cam đoan hắn lại nhảy nhót khỏe mạnh như thường!”

Nghe thấy thế, Tống Thư Hàng liều mạng mở mắt ra:

“Đạo trưởng… xin hãy nương tay!”

“Ủa, Thư Hàng tiểu hữu tỉnh rồi hả?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói với vẻ tiếc nuối lắm: “Tiểu hữu, cơ thể ngươi vừa mất đi một lượng năng lượng bản nguyên rất lớn, bây giờ để lão phu truyền cho ngươi một chút công lực, bổ sung năng lượng bản nguyên cho ngươi nhé?”

“Cảm ơn đạo trưởng ưu ái, nhưng không cần truyền công đâu. Hơn nữa, ta cũng không có gì để giao dịch với đạo trưởng ngài.” Tống Thư Hàng gượng cười mà nói.

“Cái mà ngươi có thể cho ấy à... Hahahaha.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói được một nửa thì ngừng. Vốn dĩ hắn định bảo “Ngươi có thể cho Thông Nương kia bái ta làm thầy” kia, đây chính là mục đích của hắn đó.

“Tóm lại là cảm ơn đạo trưởng, mọi người không cần lo lắng cho ta đâu, ta đả tọa một tí là ổn rồi.” Tống Thư Hàng lấy ra một ít Tuyết Hồ Chân Khí tán số 7 uống vào, rồi ngồi điều dưỡng chân dịch trong cơ thể.

Tô Thị A Thập Lục trông bên cạnh hộ pháp cho hắn.

....

Linh quỷ bị lực lượng mạnh mẽ kia lôi kéo, lúc thì bị kéo thành mì sợi, lúc thì bị ép thành bánh mì.

Không biết mất bao lâu, cuối cùng lực kéo kia cũng biến mất.

Linh quỷ bị ném ra khỏi trạng thái truyền tống không gian. Sau đó rơi thẳng xuống một bãi cỏ.

"Vẫn sống cơ à, ta cứ tưởng lần này mình về chầu ông vải thật rồi chứ." Linh quỷ ngồi dậy kiểm tra trạng thái của mình.

May mắn là không khuyết thiếu bộ phận nào cả, thậm chí trạng thái của nó còn tốt hơn nữa kia. Ví dụ như cả hai vết thương trên lưng nó đều đã biến mất cả rồi! Đáng mừng quá!

Nó lại mở lòng bàn tay ra, ở đó có một mảnh pháp bảo Kiếp Tiên hao hết năng lượng, đã biến thành một tinh thể thủy tinh trong veo.

May mà có lực lượng còn sót lại trong mảnh tinh thể này bảo vệ cho thân thể nó, nó mới không bị xé nát trong không gian hỗn loạn.

Thế nhưng đây là chỗ quái nào? Linh quỷ của Tống Thư Hàng quay đầu nhìn ngó bốn phía.

Chim hót, hoa thơm, cổ thụ rợp trời, linh lực trong thiên địa đậm đặc đến mức khiến cho người ta sôi máu. Linh quỷ căn bản không cần phải làm gì mà đã cảm thấy lực lượng của thiên địa không ngừng dung nhập thân thể mình, bổ sung năng lượng và tăng cường tu vi cho nó.

"Mình vào tiên cảnh nào rồi à?" linh quỷ nghĩ thầm trong lòng, thôi thì cứ liên hệ với bản thể trước xem sao.

Lần này bản thể phải an ủi nó thật dịu dàng vào, hơn nữa còn phải an ủi nó ba tiếng, không, chí ít cũng phải năm tiếng, thì mới bù đắp tổn thương tâm hồn của nó được!

Một lát sau, linh quỷ ngây đơ ra.

Nó không thể liên hệ được với bản thể. Rõ ràng lần này nó không còn bị vị Kiếp Tiên cửu phẩm kia phong bế nữa, thế nhưng lại cảm thấy bản thể và nó không ở trong cùng một thế giới!

Quái lạ, khế ước giữa nó và bản thể vẫn còn đây, sao lại không liên hệ được?

Linh quỷ cảm ứng cẩn thận một hồi thì phát hiện ra khế ước có hiện tượng khiếm khuyết.

Chuyện gì thế này?

Linh quỷ gãi đầu, chẳng hiểu tình trạng của mình bây giờ là làm sao nữa.

Mà thôi, tóm lại là cứ đi tìm chỗ nào có người rồi hỏi xem đây là đâu cái đã. Chẳng biết nơi này cách Hoa Hạ bao xa, phải mất bao lâu mới về được thành phố Văn Châu của Hoa Hạ mà tìm Tống Thư Hàng đây?

Thế là linh quỷ bay lên không rồi nhìn từ trên cao xuống.

Nó bay mãi bay mãi, bay lên thẳng mấy tầng trời cao.

Và rồi nó thấy một quần thể kiến trúc được tạo thành từ rất nhiều cung điện.

Nó nhìn kiến trúc này thấy quen lắm.

Bởi vì trước đó không lâu, nó đã ở đây cùng với bản thể mà!

Không sai, chính là nó, Bích Thủy các!

“Nếu có Bích Thủy các thì có thể liên hệ với bản thể thông qua Sở các chủ hoặc Diệp sư tỷ rồi.” linh quỷ mau chóng bay về phía Bích Thủy các.

Thế nhưng bay được một nửa thì nó nhớ ra một việc.

Chẳng phải Bích Thủy các ở tít ngoài vụ trụ sao? Sao tự nhiên lại hạ xuống đất rồi? Chẳng lẽ Sở các chủ tự nhiên chán không muốn ngắm sao trên vũ trụ nữa nên về Trái Đất ư?

Trong lòng linh quỷ dấy lên cảm giác quái dị.

Tính cách của nó kế thừa sự cẩn thận của Tống Thư Hàng. Thế nên nó tiếp cận Bích Thủy các cũng rất cẩn thận.

“Này, chào ngươi.” Đột nhiên, có một tiếng nói vang lên ngay sau lưng nó.

Linh quỷ giật bắn mình, nó có thị giác 365 độ, thế mà lại không hề phát giác ra có người tiếp cận từ phía sau mình.

Mãi đến khi giọng nói kia vang lên thì nó mới nhìn thấy một cô gái có vẻ rất hoạt bát xuất hiện ngay bên cạnh.

Cô gái này bay giữa không trung, mái tóc rất dài xõa xuống bên chân.

“Sở các chủ?” linh quỷ vừa nhìn thấy cô gái này thì đã liên tưởng ngay đến Sở các chủ theo bản năng.

Tuy rằng trông cô có vẻ trẻ hơn một chút, và cũng không có khí tức biếng nhác như Sở các chủ. Thế nhưng linh quỷ có thể khẳng định được rằng cô ấy chính là Sở các chủ.

“Ồ? Ngươi biết ta à?” Cô gái cười: “Thế ngươi lén lút đến gần Bích Thủy các nhà ta để làm gì thế?”

“Sở các chủ không biết ta sao?” Linh quỷ đã có vài suy đoán trong lòng, thế nhưng vẫn hỏi thử.

“Chúng ta đã gặp nhau rồi ư?” Sở các chủ nghi hoặc hỏi lại.

Linh quỷ lại không đáp lời ngay, mà chỉ nhìn Sở các chủ đăm đăm.

Trên áo tiên mà Sở các chủ đang mặc có một viên ngọc thủy tinh to cỡ quả trứng chim.

Linh quỷ nhìn thấy chính mình trên viên ngọc thủy tinh ấy. Bộ dạng của nó bây giờ chỉ có ba phần giống với bản thể, còn bảy phần y hệt thư sinh thủy tinh nọ.

Sao vẻ ngoài của ta lại thay đổi thế này?

Sở các chủ thấy linh quỷ không nói không rằng một hồi lâu thì lại hỏi tiếp:

“Ngươi là ai?”

“Bá Đao Tống… À không.” Linh quỷ ngẩng đầu lên, cắn răng một cái rồi nói: “Hãy gọi ta là Tống Nhất đi!”

Phải xóa sạch “Bá Đao” mới được.

Chương 640: Kim Cương Phục Ma Quyền… lại nữa?

“Vậy thì Bá Đao Tống Nhất đạo hữu, ngươi tới gần Bích Thủy các của chúng ta có việc gì không?

“Xin hãy gọi ta là Tống Nhất!”

Linh quỷ thở dài. Vốn dĩ nó tìm vị trí của Bích Thủy các là để lấy địa chỉ “thành phố Văn Châu, Hoa Hạ” từ chỗ Sở các chủ hoặc Diệp sư tỷ, sau đó về nhà bản thể liên hệ với hắn.

Thế nhưng bây giờ thì linh quỷ đã mơ hồ hiểu ra rằng, cho dù nó có thể tìm thấy “Hoa Hạ” thì cũng chẳng có hy vọng tìm được bản thể ở Văn Châu!

Từ Sở các chủ trẻ tuổi ở trước mặt đến linh khí dồi dào trong thiên địa, từ việc nó bị cuốn vào thông đạo không gian và tiếp xúc với lực lượng vượt qua không gian, kết hợp với các loại tri thức cộng hưởng được từ đầu óc của bản thể trước kia, khiến cho linh quỷ nghĩ đến một motif quen thuộc… đừng nói là nó xuyên không rồi nhé?

Linh quỷ nghĩ ngợi một chút rồi hỏi:

“Thực ra ta tiếp cận Bích Thủy các là để tìm Sở các chủ người.”

“Tìm ta?”

Sở các chủ nói với vẻ nghi hoặc.

Linh quỷ lại hỏi:

“Sở các chủ, ta có thể mượn Thời Quang thành của Bích Thủy các để dùng một chút không?”

“Thời Quang thành là cái gì? Trong Bích Thủy các làm gì có Thời Quang thành?”

Sở các chủ nhìn linh quỷ một cách đầy tò mò và nghi hoặc.

Linh quỷ nghe xong thì vẻ mặt thay đổi chớp nhoáng trông đa dạng cực kì.

Không phải nó thực sự muốn vào Thời Quang thành, nó chỉ muốn xác nhận một việc mà thôi. Theo những gì linh quỷ nhớ thì Thời Quang thành là do Sở các chủ trong tương lai thành lập nên nhờ một pháp bảo liên quan tới thời gian.

Mà Sở các chủ ở trước mắt nó lúc này đây lại không hề biết đến Thời Quang thành. Sở các chủ này không phải là Sở các chủ toát ra vẻ biếng lười trong tương lai nọ.

Nó xuyên không thật rồi sao?

Linh quỷ ngẩng đầu nhìn trời, chẳng lẽ bây giờ nó phải nỗ lực sống sót, sống đến tận lúc bản thể sinh ra rồi hoàn thiện khế ước à?

Không đúng, bản thể trong tương lai hoàn toàn không cảm ứng được khế ước với "mình".

Chẳng lẽ là… nó sẽ chết mất xác trong dòng thời gian đằng đẵng?

Đậu xanh, ta sẽ bị ngăn cách ở một thời không khác với bản thể rồi cuối cùng còn chết trước khi hắn sinh ra á?

Tự nhiên linh quỷ thấy mệt tim quá.

Vốn dĩ làm một linh quỷ thì nó chỉ cần không ngừng thăng cấp và thăng cấp với chủ nhân mà thôi, không cần phải suy nghĩ đến cái gì khác cả.

Sau đó, hoặc là nó sẽ chết cùng chủ nhân dưới thiên kiếp, thân tử đạo tiêu; hoặc là nó sẽ dũng mãnh tiến bước cùng chủ nhân, tấn cấp lên Kiếp Tiên, rồi có lẽ còn có thể bước vào cảnh giới Trường Sinh, thậm chí là tranh đoạt Thiên Đạo và trở thành bất hủ.

Làm một linh quỷ, nó căn bản không bao giờ cần nghĩ đến chuyện "Ta phải làm sao? Ta phải làm gì? Mục tiêu của ta là gì?", bởi vì đây đều là chuyện mà bản thể phải lo phải nghĩ.

Thế nhưng bây giờ nó bị thời không dằng dặc ngăn cách với chủ nhân, bao nhiêu lo nghĩ ấy đều đè lên người nó.

"Mệt tim quá, hay là mình lại tìm người khác để kí khế ước nhỉ?

Linh quỷ thầm nghĩ trong lòng, sau đó nhìn vào khế ước "khiếm khuyết" giữa mình và bản thể ở trong người.

Khế ước linh quỷ vĩnh viễn không tan biến… nó xuất hiện “khiếm khuyết” là bởi vì ở thời điểm này Tống Thư Hàng còn chưa được sinh ra!

Đừng nói đến Tống Thư Hàng, có khi tổ tông của tổ tông của Tống Thư Hàng cũng mới chỉ là nòng nọc thôi ấy chứ. Vì không có đối tượng khế ước, cho nên “khế ước” vĩnh viễn không phá không diệt cũng xuất hiện “khiếm khuyết” rồi.

Một khi đã vậy thì nó có thể tìm người khác để kí khế ước, sống hết một đời đã rồi tính sau không?

Sở các chủ nhìn thấy vẻ mặt của linh quỷ thay đổi xoành xoạch thì thấy thú vị lắm. Cô cũng không quấy rầy linh quỷ mà chỉ đứng bên cạnh đánh giá nó thật kỹ mà thôi.

Sở các chủ cảm thấy rất tò mò với linh quỷ này, bởi vì trên người nó còn sót lại một chút khí tức pháp thuật khiến cho cô thấy rất quen thuộc… đó là khí tức của chính cô.

Loại khí tức tàn dư này là khí tức pháp thuật còn sót lại do linh quỷ thường xuyên nhận pháp thuật phụ trợ của cô.

Nói cụ thể ra thì, nếu cô thường xuyên dùng Trì Dũ thuật với một đệ tử nào đó, thì một thời gian sau trên người đệ tử đó sẽ vương khí tức pháp thuật tàn dư của cô.

Tình trạng của linh quỷ lúc này chính là như thế.

Thế nhưng Sở các chủ có thể khẳng định rằng mình chưa từng thấy con linh quỷ này, cũng chưa từng thi triển pháp thuật phụ trợ gì với nó cả.

Cho nên Sở các chủ rất ngạc nhiên.

Đây cũng là lí do vì sao linh quỷ này lén lút tiếp cận Bích Thủy các mà Sở các chủ không bắt nó ngay, còn đi tới nói chuyện cùng với nó. Cô muốn biết vì sao trên người linh quỷ này lại có khí tức của mình.

Đúng lúc này thì linh quỷ thoát khỏi trạng thái trầm tư buồn rầu. Nó nhìn Sở các chủ một lúc rồi hỏi:

“Sở các chủ, người có bằng lòng tạm thời thu nhận kẻ không nhà để về là ta đây không?”

“Rất bằng lòng là đằng khác.”

Sở các chủ híp mắt cười nói, cô cũng đang có ý này.

Thế là Sở các chủ vui vẻ đưa linh quỷ Tống Nhất đi Bích Thủy các.

Linh quỷ thầm thở phào nhẹ nhõm. Trước khi kịp nghĩ ra bây giờ mình phải làm gì thì cứ ở Bích Thủy các một thời gian đã vậy!

…

Lúc này, trong Kim Cương động phủ.

Giếng cổ đang trong trạng thái “suối phun” tự nhiên lại lắng xuống.

Sau đó mặt nước trong giếng hạ xuống rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã rút đi một nửa.

Tất cả các tu sĩ đang “luyện tâm” đều dừng lại. Đây là kinh nghiệm mà tiền nhân để lại.

Mực nước trong giếng cổ có quan hệ trực tiếp đến quá trình luyện tâm, nước trong giếng càng nhiều thì hiệu quả luyện tâm càng tốt.

Nếu nước trong giếng không đủ, thì dục vọng và dã tâm trong lòng tu sĩ luyện tâm sẽ bành trướng quá mức, không khắc chế được. Đến lúc đó thì chẳng những không thể luyện tâm mà còn sinh ra tâm chướng.

Trên thực tế, chỉ có thành viên của Thiên Nhai Vân Du tự mới biết đáy sâu của giếng cổ luyện tâm này nối tiếp với một nơi đáng sợ: thế giới Cửu U!

Tuy rằng thông đạo nối với Thế giới Cửu U vô cùng nhỏ, chỉ bằng cái móng tay mà thôi.

Nhưng lực lượng của Thế giới Cửu U, khí tức đến từ thế giới hỗn loạn tà ác và dơ bẩn truyền qua vẫn dễ dàng khơi lên dục vọng và dã tâm từ sâu tận đáy lòng các tu sĩ.

“Nước giếng” trong giếng cổ chính là một pháp bảo dạng phong ấn, do một cường giả của Kim Cương tự năm xưa dẫn một linh mạch nhỏ kết hợp với thủ pháp đặc thù của Kim Cương tự tạo thành.

Phong ấn này không những có thể trấn áp được cái khe nhỏ bé thông với Thế giới Cửu U, mà còn vận dụng lực lượng của phong ấn sản sinh ra hiệu quả luyện tâm.

Hơn nữa khi các tu sĩ dựa vào giếng cổ để luyện tâm thì cũng là không ngừng gia cố phong ấn trên giếng cổ.

Đúng là một công được đôi ba việc.

...

…

Thực ra nguyên nhân giếng cổ đột nhiên phun trào là do vị thư sinh thủy tinh kia khống chế linh quỷ của Tống Thư Hàng, giao chiến với một tà ma cấp bậc Kiếp Tiên trong Thế giới Cửu U.

Mà trùng hợp là con đường nhỏ như móng tay kia cách chiến trường đại chiến của hai vị Kiếp Tiên không xa.

Hai vị Kiếp Tiên chiến đấu mới làm xuất hiện hiện tượng “suối phun” trong giếng cổ.

Cho nên khi Tống Thư Hàng đang luyện tâm thì không nhìn thấy dã tâm trong lòng mình, mà lại nhìn thấy trận đại chiến giữa thư sinh như thủy tinh nọ và tà ma Cửu U.

Giờ đây mực nước trong giếng không ngừng hạ xuống cũng liên quan đến tà ma cấp bậc Kiếp Tiên nọ. Tà ma làm nổ tung mặt trời đen, khiến cho cả Thế giới Cửu U đều rung chuyển. Thông đạo nhỏ bằng cái móng tay kia cũng chịu ảnh hưởng theo.

Bị vụ nổ lan tới, một lượng lớn lực lượng ô uế từ Thế giới Cửu U tràn ra khỏi thông đạo nhỏ bằng móng tay ấy.

Thậm chí thông đạo này còn bị lực lượng Cửu U chen rộng ra một chút.

“Xem ra thời kì suối phun của cái giếng này kết thúc rồi.” Tam Nhật sư huynh nói đầy tiếc nuối, đồng thời có hơn mười đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự bước lên vây quanh một vòng bên giếng cổ.

Đây không phải là lần đầu tiên mực nước trong giếng cổ hạ thấp, những năm vừa qua mực nước cũng thường xuyên hạ xuống.

Nước giếng hạ thấp nghĩa là phong ấn bắt đầu yếu bớt, lúc này phải tăng mạnh phong ấn trong một thời gian ngắn.

Đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự bắt đầu lập phong ấn. Tuy rằng phòng ấn của họ không có năng lực luyện tâm như của Kim Cương tự, thế nhưng dù sao Thiên Nhai Vân Du tự cũng là Phật tông có danh tiếng, thế nên hiệu quả phong ấn của họ cũng không hề yếu.

…

…

Thế nhưng lần này thì nguyên nhân biến hóa của giếng cổ không giống những lần trước!

Hơn mười đệ tử Thiên Nhai Vân Du tự vừa lập phong ấn xong thì đã có một luồng lực lượng như bùn đen phun ra từ miệng giếng, va chạm với phong ấn.

“Không ổn rồi! Mọi người rút khỏi Kim Cương động phủ mau!” Một đệ tử lớn tuổi trong Thiên Nhai Vân Du tự kêu lên: “Tam Nhật sư đệ, mau liên hệ với sư thúc, giếng cổ có biến rồi!”

Thực tế thì không cần đệ tử lớn tuổi này nhắc nhở, các tu sĩ trong động phủ đã sớm rút khỏi Kim Cương động phủ từ lâu. Mỗi một tu sĩ đều có trực giác cảm ứng nguy hiểm cực kì nhạy bén, thứ vừa phun trào từ giếng cổ làm cho bọn họ có cảm giác nguy cơ.

Ngư Kiều Kiều, Tô Thị A Thập Lục và Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng nhanh chóng rút khỏi động phủ này. Tống Thư Hàng cũng đã khôi phục thể lực và theo sát sau lưng họ.

Thế nhưng khi lùi đến cửa của Kim Cương động phủ thì hắn hơi khựng lại.

Sau đó hắn quay đầu lại nhìn vào mấy bức bích họa trong động phủ.

Không biết có phải do ảo giác hay không, mà khi năng lượng bùn lầy phun ra khỏi giếng cổ thì những bức bích họa này cũng tản mác ra ánh hào quang thuần khiết. Ánh hào quang kia cộng minh với một loại lực lượng trên người Tống Thư Hàng.

Là ánh sáng công đức!

Siêu độ vong hồn ngàn người mới có thể gọi là công đức.

Siêu độ vong hồn vạn người mới có ánh sáng công đức hộ thể.

Lúc này, ánh sáng công đức hộ thể trên người Tống Thư Hàng cộng minh với hào quang trên bích họa, thông qua loại cộng minh này, Tống Thư Hàng bắt đầu hiểu ra công pháp “trừu tượng” được che giấu trong bích họa.

Đồng thời, trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng, Ngộ Đạo thạch bắt đầu vận chuyển lực lượng tăng cường ngộ tính cho hắn.

Mấy hơi thở sau, Tống Thư Hàng ngộ ra.

Hắn ngộ ra thức thứ nhất và thức thứ hai của Kim Cương Phục Ma Quyền thuộc về riêng hắn, đó là chiêu thức mà cảnh giới nhị phẩm và tam phẩm có thể tu luyện được.

Đúng vậy, Kim Cương Phục Ma Quyền rất đặc biệt, người tu luyện có tính cách khác nhau thì sẽ lĩnh ngộ ra quyền pháp khác nhau, giống như kiếm quyết thần bí dưới tầng hầm của Sở gia vậy.

Quyền pháp mà Tống Thư Hàng ngộ ra có tên là...

Kim Cương Phục Ma Quyền một!

Kim Cương Phục Ma Quyền hai!

Tiên sư nó, đúng là cách đặt tên mang đậm phong cách Kim Cương tự mà, tên chiêu thức y hệt như Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, lấy số một hai ba làm tên luôn.

Chắc chắn là người sáng lập ra quyền pháp của Kim Cương tự mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, hoặc là phải lười đặt tên ghê lắm.

…

…

Lúc này thì tiếng thốt của Tô Thị A Thập Lục vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, cẩn thận!”

Sau đó, một đạo đao khí hiên ngang lẫm liệt từ tay Tô Thị A Thập Lục chém ra, ánh đao chói sáng lóe lên trước mặt Tống Thư Hàng,chém chết một thứ tà vật dơ bẩn đang tấn công về phía hắn.

Phong ấn giếng cổ bị phá vỡ, lực lượng Cửu U không ngừng chui ra đông nghịt từ giếng cổ.

Không hiểu sao có một phần tà vật dơ bẩn cứ dán mắt vào Tống Thư Hàng… Rõ ràng trong động phủ còn vài vị đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự nhưng đám nước bùn ấy tránh họ rất xa, chỉ nhằm vào Tống Thư Hàng mà đánh.

Tô Thị A Thập Lục chém bay một vốc bùn thì lại có mấy vốc khác lao vào Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng mau lùi lại!” Tô Thị A Thập Lục kêu lên.

Tống Thư Hàng cười ha ha rồi lùi về phía sau một bước, sau đó hắn diễn thức mở đầu của quyền pháp.

Hắn không sợ năng lượng từ đám nước bùn dơ bẩn kia, bởi vì trên người hắn có ánh sáng công đức hộ thể, vạn tà bất xâm. Ánh sáng công đức trên người hắn có thể ngăn cản thứ ô uế này một cách dễ dàng.

Mà bây giờ thì hắn đang nóng lòng muốn thử quyền pháp vừa mới lĩnh ngộ được.

Hắn có một nỗi xúc động và trực giác mạnh mẽ rằng, bây giờ chỉ cần mình vung quyền là có thể thi triển ngay ra quyền pháp mới lĩnh ngộ được.

Xúc động này mãnh liệt vô cùng, trực giác này cường liệt vô cùng!

“Kim Cương Phục Ma Quyền!” Tống Thư Hàng quát lên một tiếng, rồi chêm thêm số một trong đáy lòng.

Trong nháy mắt ra quyền, ánh sáng công đức hộ thể của Tống Thư Hàng sáng ngời lên, biến hắn thành một vầng mặt trời nho nhỏ.

Trong cơ thể hắn, dòng sông chân khí tạo thành từ tám đan điền điên cuồng vận chuyển, tam thập tam thú tiên thiên chân khí hình thái hóa lỏng bùng nổ theo lộ tuyến vận chuyển của Kim Cương Phục Ma Quyền.

Ngay sau đó, ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng tỏa rộng ra, hóa thành một người khổng lồ cao tới ba mét bao quanh hắn.

Người khổng lồ kia bọc kín Tống Thư Hàng, từ dung mạo đến lông mi trụi lủi, từ tóc dài đến eo đến quần áo trên người nó đều giống Tống Thư Hàng y như đúc.

Tống Thư Hàng đánh ra một quyền, thì người khổng lồ vàng kim cũng đánh ra một quyền.

Một quyền chém ra, trong hư không mơ hồ vang lên tiếng

Phạn... hòa cùng cả tiếng cự kình kêu to.

Ánh sáng công đức, quyền pháp của phật môn, loại nào cũng là khắc tinh của tà vật.

Quyền phong đảo qua, bùn lầy dơ bẩn đánh về phía Tống Thư Hàng đều tan thành mây khói. Không chỉ như thế, quyền phong phá vỡ năng lượng của những vốc bùn nhỏ rồi khuếch tán ra, quét sạch hơn nửa Kim Cương động phủ.

Phàm là nơi mà quyền phong của Tống Thư Hàng quét qua, thì bùn lầy dơ bẩn từ Thế giới Cửu U đều tiêu tán.

Thành công rồi ư?!

Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không ngờ hắn lại thực sự có thể sử dụng được Kim Cương Phục Ma Quyền.

Hắn hướng ánh mắt về phía một vị trí khác của Kim Cương động phủ, chỗ đó vẫn còn năng lượng ô uế tồn tại. Tống Thư Hàng nắm chặt quyền, muốn tẩy rửa sạch sẽ thứ lực lượng dơ bẩn ấy.

Lúc này, từ trong giếng cổ truyền ra âm thanh khiến cho người ta ghê răng.

Sau đó, một dáng chui ra khỏi giếng.

“Ta ngửi thấy khí tức khiến cho người ta ghét cay ghét đắng.” Thân ảnh đó cất lên tiếng nói tục tằng.

Mặt kẻ ấy toàn râu xồm xoàm, người mặc quần áo đỏ chóe, và thắt đai đỏ quanh eo.

Chương 641: Hình chiếu quái long cơ bắp

Thân ảnh áo đỏ này là đệ tử tà ma đến từ Cửu U.

Trong Thế giới Cửu U có rất nhiều chủng tộc, mỗi chủng tộc có môn phái và thế lực của chúng, trong đó cũng có những loài rất giống với con người. So với các loại tà ma khác thì tà ma có hình dạng con người thông minh hơn một chút.

Đệ tử tà ma Cửu U mặt đầy râu ria, người mặc áo đỏ này là một thành viên trong chủng tộc hình người của Thế giới Cửu U.

Lúc tước khi mọi người thấy thư sinh thủy tinh chiến đấu với tà ma cấp bậc Kiếp Tiên thì xung quanh họ có đủ loại tà ma chết vì bị cuộc chiến của hai vị đại năng lan ra, trong đó có không ít đệ tử tà ma Cửu U mặc áo đỏ này.

Thực ra khi còn ở đảo thần bí thì Tống Thư Hàng đã từng giết chết tà ma đệ tử Cửu U này rồi, chỉ có điều hắn đã mất đi kí ức về những ngày ở đảo thần bí mà thôi.

…

…

Thông đạo dưới đáy giếng cổ bị mở rộng, tên đệ tử tà ma Cửu U phát hiện ra lối vào nên đã chui theo thông đạo để lên đây.

Vừa mới ra đến nơi thì hắn ta đã cảm thấy khí tức làm cho hắn ta ghét cay ghét đắng, đó là khí tức công pháp phật môn và khí tức của ánh sáng công đức.

Hắn ta liếc nhìn đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự trong Kim Cương động phủ. Trong tất cả các kiểu tu sĩ thì chúng ghét nhất chính là đám đầu trọc này, vì thuộc tính tương khắc, đã thế hơn mười tên trọc này đều có cảnh giới tứ phẩm, xương rất cứng.

Tiếp đó, hắn ta lại nhìn về phía Tống Thư Hàng ở cửa động. Tuy tên này không phải đầu trọc, thế nhưng ánh sáng công đức dày cộp hộ thể còn làm cho hắn ta ghét hơn cả đám sư cọ kia.

Quan trọng hơn là thằng ranh tóc dài đến eo này mới chỉ có cảnh giới tam phẩm mà thôi, hơn nữa còn đứng ngay cửa, chặn đường đi của hắn ta.

Bây giờ mà hắn ta không xông lên bóp thằng ranh tóc dài kia chết tươi thì đúng là có lỗi với Thế giới Cửu U.

Thế là, đệ tử tà ma Cửu U nọ cười lạnh một tiếng, giơ hai tay lên, nước bùn đen sì từ Cửu U phun ra từ trong giếng cổ ngày càng nhiều, bắn tứ tung trong Kim Cương động phủ.

Các đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự trong động phủ chống đỡ vô cùng vất vả.

Đúng lúc này, đệ tử tà ma Cửu U xông thẳng vào Tống Thư Hàng, hắn ta rút ra một cây gậy bằng đồng rồi vung về phía hắn:

"Chết đi!"

Ngôn ngữ mà hắn ta nói không phải bất kì một thứ tiếng nào của con người, nhưng lại có thể khiến người ta nghe hiểu bằng phương pháp khuếch tán tinh thần lực.

"Tà ma Cửu U tam phẩm." Tống Thư Hàng cũng nhìn ra cảnh giới của tà ma.

Tuy rằng đều là tam phẩm, thế nhưng đối phương được tăng cường sức mạnh nhờ những thứ ô uế từ Cửu U trong giếng cổ, cho nên sức chiến đấu có thể so sánh với tu sĩ cảnh giới tứ phẩm.

Trong tình huống không có gì khắc chế lực lượng ô uế từ Cửu U thì dù là tu sĩ Linh Hoàng ngũ phẩm cũng không muốn đánh nhau với chúng nó, để khỏi bị lực lượng Cửu U làm ô nhiễm.

Có lực lượng Cửu U giúp sức, tốc độ của đệ tử tà ma Cửu U trở nên cực nhanh, Tống Thư Hàng thậm chí chỉ có thể nhìn thấy một chuỗi tàn ảnh.

"Thiên phú nhãn khiếu!"

Tống Thư Hàng kích hoạt thiên phú nhãn khiếu được đặt tên là "cao thủ thị giác" của mình.

Thế là tốc độ của đệ tử tà ma Cửu U trong mắt Tống Thư Hàng lập tức chậm đi rất nhiều, hệt như viên đạn thời gian trong The Matrix. Vốn dĩ chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, thế mà bây giờ Tống Thư Hàng lại thấy nó còn chậm hơn người thường một chút.

Khi đang thi triển thiên phú nhãn khiếu, Tống Thư Hàng đã thấy trên người đệ tử tà ma Cửu U kia có ít nhất sáu sơ hở lớn.

Trong đó sơ hở ở eo bụng là lớn nhất.

Tống Thư Hàng chậm rãi rút bội kiếm Lưu Tinh của Bạch Tôn Giả đang đeo ở bên hông, rồi vận chuyển chân dịch Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể.

Hắn muốn thi triển bộ kiếm thuật duy nhất mà mình được học

Thánh Quang Kiếm Thuật. Kiếm pháp này cũng có hiệu quả khắc chế lực lượng ô uế giống như công pháp của Phật môn.

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng: “Thánh Quang à, tà ma kia trông đáng để đánh một trận đó!”

Nếu đọc to lên trước mặt mọi người thì uy lực của kiếm thuật có thể tăng lên không ít, nhưng mà thế thì ngượng lắm. Có lẽ ông đồ đệ ngoại quốc Joseph kia của hắn sẽ thích cảm giác được đọc kiếm quyết ra lắm nhỉ?

Thánh Quang Kiếm Thuật! Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!

Đệ tử tà ma Cửu U càng ngày càng gần.

Trên Lưu Tinh kiếm hiện lên ánh sáng trắng thánh khiết, Tống Thư Hàng bước theo bộ pháp Quân Tử Vạn Lý Hành đón đánh đệ tử tà ma Cửu U.

Khi đôi bên va chạm với nhau, thân mình Tống Thư Hàng đột nhiên vặn vẹo, thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành đại thành giúp hắn tránh được cú đánh của đệ tử tà ma Cửu U một cách nhẹ nhàng.

Đồng thời, Tống Thư Hàng gập người như cây cung chờ bắn, lực lượng bùng nổ! Hắn nắm Lưu Tinh kiếm bằng cả hai tay, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm chém ngang về phía sơ hở lớn nhất ở eo bụng của đệ tử tà ma Cửu U.

“Ha ha ha ha ha, ngu ngốc, ngươi cho rằng chỗ đó là sơ hở của ta sao? Chỗ đó là nơi lớp phòng ngự của ta cường đại nhất đấy, ngươi chết chắc rồi!”

Tà ma kia cười phá lên.

Hắn ta căn bản không sợ Tống Thư Hàng chém vào bụng mình, bởi vì trên người hắn ta có một tầng vảy rồng xuất hiện, mà phần bụng chính là nơi lớp vảy rồng dày nhất.

“Ta là đệ tử mà Long động chủ sủng ái nhất, trên người ta có lực phòng ngự của Long động chủ, kiếm của tu sĩ tam phẩm cỏn con như ngươi có thể phá vỡ được hay sao?”

Đệ tử tà ma Cửu U cười dữ tợn rồi quay người vung gậy đồng, nện một gậy vào lưng của Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này thì Lưu Tinh kiếm đã chém vào bụng hắn, lưỡi kiếm va phải lớp phòng ngự vảy rồng.

Tống Thư Hàng cười khẽ… phòng ngự cường đại nhất ư?

Lưu Tinh kiếm chém ngang.

Sau đó, lớp phòng ngự vảy rồng mà đệ tử tà ma Cửu U lấy làm tự hào bị chém rách chẳng khác nào một tờ giấy mỏng. Lưu Tinh kiếm không giảm thế công, tiếp tục chém vào thân mình của tà ma Cửu U như cắt đậu hũ.

Thánh Quang kiếm khí của Thánh Quang Kiếm Thuật chém vào thân thể của đệ tử tà ma Cửu U, kiếm khí bùng nổ trong cơ thể hắn ta rồi xuyên thủng, sau đó phóng ra tứ phía!

“AAAAAAA… sao có thể như vậy được?”

Đệ tử tà ma Cửu U kêu gào thảm thiết.

Người hắn ta bị chém đứt lìa thành hai nửa, không có máu chảy ra, bởi vì máu của hắn ta đã bị lực lượng của thánh quang tịnh hóa hết rồi.

Tống Thư Hàng vung Lưu Tinh kiếm lên rất chi là nhẹ nhàng.

Đây là kiếm mà Bạch Tôn Giả mang theo bên người. Kiếm của Tôn Giả thất phẩm mà không chém được thân thể của một con đệ tử tà ma Cửu U tam phẩm thì người ta cười cho.

Cho dù không có bội kiếm của Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng dùng bảo đao Bá Toái cũng chém đôi được nhục thân của đệ tử tà ma Cửu U. Bảo đao Bá Toái của hắn cũng có thể chém đứt nhục thân của tu sĩ tứ phẩm, chẳng qua không có Thánh Quang Kiếm Thuật tăng cường sức mạnh mà muốn chém tên đệ tử tà ma Cửu U này thì hơi phiền thôi, không thể giết trong một đòn được.

Hơn nữa trên người đệ tử tà ma còn có một tầng phòng ngự vảy rồng, có khi độ cứng rắn còn vượt qua cả tứ phẩm.

“Aaaaa, ngươi dám giết ta!”

Đệ tử tà ma Cửu U nói một câu thê lương, vừa nói vừa dùng chút năng lượng cuối cùng để kích hoạt năng lực thiên phú của mình.

Sau khi kích hoạt năng lực thiên phú, thân thể đệ tử tà ma Cửu U biến mất. Đây là một loại năng lực tàng hình, bên cạnh hắn ta mọc ra một cụm sương mù quỷ quái mà tu sĩ loài người không nhìn thấy, hai tay biến thành hai móng vuốt khô quắt.

Thế nhưng cho dù bây giờ hắn ta có tàng hình thì cũng không đào thoát được, vì thánh quang chi lực không ngừng phun ra từ cơ thể hắn ta đã bán đứng hành tung của hắn ta rồi.

Vậy thì rốt cuộc hắn ta muốn làm cái gì đây?

“Ta nguyền rủa ngươi. Ta lấy danh nghĩa đệ tử Thế giới Cửu U nguyền rủa ngươi, dốc hết ô uế của Cửu U, nguyền rủa ngươi vĩnh viễn rơi vào trong Cửu U!”

Đệ tử tà ma Cửu U gào lên bằng giọng khàn khàn.

Sương quỷ trên người hắn ta ngưng tụ thành một phù văn nguyền rủa, rơi xuống chỗ Tống Thư Hàng.

Đây là năng lực thiên phú của sinh vật hình người trong Thế giới Cửu U, sau khi chúng bị giết trong hình thái bị sương quỷ bao phủ thì có thể thi triển thiên phú nguyền rủa này. Tu vi càng cao thì lực lượng nguyền rủa lại càng mạnh.

Tống Thư Hàng nhìn thấy phù văn nguyền rủa này thì nhói lòng lắm lắm. Nếu linh quỷ của hắn còn ở đây thì tốt quá rồi. Vì biến dị nên linh quỷ của hắn có thể thôn phệ được oán quỷ, thậm chí là nguyền rủa để tăng cường lực lượng cho bản thân. Nếu linh quỷ ở đây thì có thể nuốt sạch lời nguyền này rồi.

Đương nhiên là hắn cũng không sợ gì thứ nguyền rủa cấp thấp này cả.

Tống Thư Hàng vung quyền, Kim Cương Phục Ma Quyền Một!

Lực lượng ánh sáng công đức hóa thành người khổng lồ vàng kim cao ba mét, bao bọc cả người Tống Thư Hàng và đồng thời đánh ra một quyền.

ẦM!

Trong hư không vang lên tiếng Phạn hòa cùng tiếng cự kình gầm rú, tiếng cự kình cất lên đã có dấu hiệu dần chuyển thành tiếng rồng ngâm.

Kim Cương Phục Ma Quyền đánh lên phù văn nguyền rủa màu đen, một đòn đánh nát lời nguyền đó.

Phục Ma Quyền hàng yêu phục ma, cũng có thể đánh vỡ mấy thứ nguyền rủa tạp nham này.

“A a a a, đáng chết! Đáng chết!”

Đệ tử tà ma Cửu U hiện hình, thế nhưng không còn thủ đoạn phản kích nào nữa.

Giữa tiếng kêu gào oán hận thảm thiết, khí tức trên người nó dần dần tiêu tán, cuối cùng thân tử đạo tiêu.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Thiên Nhai Tử đạo trưởng thu trường kiếm của mình lại rồi mỉm cười với hắn.

Ngư Kiều Kiều cũng hóa giải một pháp thuật phòng ngự.

Tô Thị A Thập Lục thì cất tiểu đao của mình đi, Thư Hàng đã không còn là tu sĩ gà mờ lúc trước nữa rồi.

…

…

Lúc này Tống Thư Hàng đang đánh giá cái xác của đệ tử tà ma Cửu U, hắn cứ thấy thứ này rất giống với oán quỷ.

Cho nên hắn nghĩ tới việc siêu độ vong hồn.

Hay là thử độ hóa nó một cái nhỉ?

Thôi thì siêu độ chút đi, siêu độ có mất tiền đâu.

Thế là Tống Thư Hàng vỗ tay rồi lẩm nhẩm đọc thầm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, tay phải điểm vào thi thể của đệ tử tà ma Cửu U rồi thi triển phép siêu độ.

Các đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự xung quanh nhìn Tống Thư Hàng với ánh nhìn đầy kinh ngạc, đệ tử tà ma Cửu U mà cũng siêu độ được á?

Sự thật chứng minh, tà ma Cửu U không phải là oán quỷ.

Thứ này không thể siêu độ được.

Thế nhưng khi Tống Thư Hàng đang siêu độ đệ tử tà ma Cửu U thì hình như đã kích hoạt một ấn kí tinh thần trên người nó.

Ngay sau đó, hình chiếu của một con rồng đen xuất hiện trên thi thể nó.

Đó là một hình chiếu 3D trông cực kì sống động của một con rồng phương Đông… vai u thịt bắp.

Vốn dĩ là một con rồng phương Đông thon dài ưu nhã, thế mà bây giờ lại vừa ngắn vừa thô, hơn nữa còn hơi dị dạng vì chỉ có mỗi hai cái chân trước.

Đây là thứ gì vậy? Tống Thư Hàng đề cao cảnh giác.

Vì sao sau khi hắn dùng Địa Tạng Độ Hồn Kinh để siêu độ thì lại lôi ra được hình chiếu của con rồng cơ bắp này chứ?

Lúc này, con rồng cơ bắp kia trợn to hai mắt, nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng rồi gầm lên giận dữ:

"Dư nghiệt của Kim Cương tự! Ta tìm thấy ngươi rồi!"

Dư nghiệt của Kim Cương tự?

Tống Thư Hàng hiểu rồi, quả nhiên đúng như suy đoán trước kia của hắn, Địa Tạng Độ Hồn Kinh và Kim Cương tự có liên quan với nhau!

Chương 642: Yêu long, ăn một phát giám định của ta đây!

Sau khi Tống Thư Hàng học xong Địa Tạng Độ Hồn Kinh thì trong bàn tay chân ngã hình thành từ Chân Ngã Minh Tưởng Kinh cũng xuất hiện hình chiếu của một quyển Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Khi đó Tống Thư Hàng đoán rằng Địa Tạng Độ Hồn Kinh có khả năng bị truyền ra ngoài từ Kim Cương tự, sau đó không hiểu sao lại rơi vào tay hòa thượng Tây, cuối cùng giúp hắn luyện ra siêu độ thuật độc môn, ngưng tụ được một tầng ánh sáng công đức dày cui, khiến sư phụ của hắn là Vô m Tử tức ói máu bao nhiêu đêm không ngủ được.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì con rồng cơ bắp kì dị đã nói tiếp:

“Tiểu tử, ta nhớ mặt ngươi rồi, dư nghiệt của Kim Cương tự! Ngươi trốn không thoát đâu, dù ngươi có đi tới chân trời góc bể, ta cũng sẽ tìm được ngươi, chém chết ngươi, nuốt sống ngươi! Đầu ngươi cứ tạm treo trên cổ, sau đó hưởng thụ cái gì thì cố mà hưởng thụ đi, ngươi không còn sống được bao lâu nữa đâu!”

“…” Tống Thư Hàng thấy cái bài uy hiếp này nghe đến là quen tai, thế là hắn hỏi:

“Xin hỏi, ngươi có biết một chủng tộc tên là chiến sĩ nhím biển không? Hay là… ngươi có học chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển không đấy?”

Nếu không học chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển, sao vừa mở mồm đã tuôn ra một chuỗi câu từ uy hiếp đậm phong cách chiến sĩ nhím biển thế?

“Hừ, đồ ngu xuẩn, mạnh miệng đến mấy cũng chẳng giúp ngươi kéo dài mạng sống thêm nổi một giây đâu. Ta nói cho ngươi biết, ngươi chết chắc rồi! Ta sẽ cho ngươi nếm thử sự tra tấn tàn khốc nhất trên thế gian này, sau đó ăn hết từng cái tay, cái chân của ngươi.”

Con rồng cơ bắp cười gằn mà nói.

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Thực ra ta định nói cho ngươi biết là ta không phải người của Kim Cương tự, ngươi có tin không?”

“Ha ha ha, đồ hèn nhát, bây giờ mới biết sợ sao? Muộn rồi nhé!”

Con rồng cơ bắp nói.

“Không, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết ta không phải là hòa thượng thôi, hơn nữa, ta cũng không định xuất gia đâu.” Tống Thư Hàng phẩy tay rồi hỏi: “Thế ngươi có lai lịch gì?”

“Ngươi không xứng được biết lai lịch của ta. Phàm là dư nghiệt của Kim Cương tự thì đều phải chết! Bọn ta sẽ không bỏ qua cho bất cứ một tên dư nghiệt nào của Kim Cương tự! Ngươi cứ sống trong sợ hãi mà chờ ta tới lấy đầu ngươi đi!”

Nói đoạn, hình chiếu của con rồng quái dị nọ bắt đầu nhạt dần.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, hỏi:

“A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, mọi người đã nhìn thấy con rồng kì lạ đó bao giờ chưa?”

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại sầm xuống. Chủng tộc nào có huyết mạch của “rồng”thì đều khó đối phó cả.

“Ta cũng chưa bao giờ thấy nhánh rồng nào trông như thế, chắc là loài biến dị đó.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng nói:

“Ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy dạng tà ma nào hình rồng như vậy.”

“Khửa khửa khửa.”

Con rồng cơ bắp cười quái dị, hình chiếu mỗi lúc một nhạt dần.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó bước một bước về phía trước, bỏ bao tay của mình ra rồi chạm tay vào hình chiếu con rồng quái dị.

Hình chiếu là hư ảo, thế nhưng Tống Thư Hàng chỉ cần tiếp xúc được với hình chiếu là được rồi.

Hắn bắt đầu hồi tưởng tiếng động 88888 trong đầu, rồi dốc hết sức khởi động bí pháp giám định pháp.

“Khởi động cho ta!” Tống Thư Hàng nói.

Biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng. Nếu không biết rõ lai lịch của đối phương thì còn phòng bị thế nào được?

Cho nên dù phải trả cái giá phun máu thì hắn cũng phải giám định ra lai lịch của đối phương.

Giám định thuật khởi động thành công.

Lưng và hai tay của Tống Thư Hàng xuất hiện ba mươi ba vết thương, máu tươi túa ra nhuộm đỏ cả quần áo hắn, làm hắn đau đến mức liên tục hít khí lạnh.

Sau đó phù văn trong mắt hắn dừng lại trên hình chiếu con rồng quái dị.

Phù văn hóa thành đồng hồ, kim đồng hồ chạy ngược không ngừng.

Ngay sau đó, phù văn trở lại trong mắt hắn.

“Lạc ấn hình chiếu pháp lực, tạo ra hình chiếu Long động chủ của Tà Long động trong Lai Sinh sơn thuộc bảy mươi bảy ngọn núi Cửu U.”

“Ta không chỉ cần những điều này, cho ta nhiều tin tức hơn đi.”

Tống Thư Hàng gầm nhẹ trong lòng.

Ảo ảnh của con rồng cơ bắp quái dị đã trở nên trong suốt, nó nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng túa máu đẫm người mà hoàn toàn không hiểu nổi hắn đang làm gì.

Nhưng đúng vào lúc này thì thân thể của con rồng cơ bắp quái dị bỗng chấn động cực mạnh. Nó cảm thấy có gì đó sai sai, như thể có người đang dò xét bản thể của nó. Có ai đó muốn ám sát bản thể của nó ư?

Cảm giác này cực kì khó chịu, thế là nó rút ý thức khỏi hình chiếu pháp lực và trở về bản thể.

Mà lúc này thì trong đầu Tống Thư Hàng cũng nhận được tin tức giám định mới.

“Long động chủ, Lai Sinh sơn, tu vi lục phẩm, vốn là tà ma Phụ Thân Trùng ở Cửu U. Ngàn năm trước nó từ Cửu U vào Hoa Hạ, may mắn bám được vào một con Long Ma đang suy yếu. Về sau, nó nhập vào Long Ma để tránh né tu sĩ đuổi giết khắp nơi, trốn về Thế giới Cửu U thành công. Dựa vào Long Ma mà mình bám vào, tu vi của nó mỗi lúc một tăng, ba trăm năm trước tấn chức Chân Quân lục phẩm thành công, trở thành một động chủ trong Lai Sinh sơn của Thế giới Cửu U. Ghi chú: Con Long Ma bị nó nhập vào bị ô nhiễm bởi lực lượng Cửu U nên ngoại hình có thay đổi lớn.”

Tống Thư Hàng rút tay lại, cơ thể mất một lượng máu lớn mềm oặt ngã xuống đất. Vết thương trên người hắn chưa khép miệng, máu vẫn tuôn xối xả.

Thế nhưng hắn lại nở nụ cười vui vẻ.

Trong hư không, hình chiếu con rồng cơ bắp kì lạ cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn… chỉ còn lại thi thể của đệ tử tà ma Cửu U lạnh ngắt nằm trên mặt đất.

Lúc Tống Thư Hàng ngã xuống thì đã đeo bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách lên.

Sau đó hắn dùng tinh thần lực kích hoạt Trì Dũ thuật trong chiếc nhẫn đồng cổ, Trì Dũ thuật tác động lên lưng và tay của Tống Thư Hàng để trị liệu vết thương cho hắn. Thế nhưng vết thương quá sâu, cho nên Trì Dũ thuật chỉ có thể chữa khỏi một phần nhỏ mà thôi.

Tống Thư Hàng đau đến nghiến răng.

Tô Thị A Thập Lục lập tức lấy đan dược trị liệu ra, đến bên Tống Thư Hàng, định cho hắn uống.

Đúng lúc đó, Ngư Kiều Kiều đã nhanh nhẹn tới bên hắn:

“Tô Thị A Thập Lục cô nương đừng nóng ruột, hắn không bị thương nặng đâu, xước tí da thịt ấy mà, đừng làm lãng phí đan dược quý báu.”

Nói đoạn, Ngư Kiều Kiều liên tục dùng pháp thuật Trì Dũ thủy hệ lên người Tống Thư Hàng, cô đã có kinh nghiệm xử lý giám định pháp phiền phức của Tống Thư Hàng rồi.

Vết thương trên người Tống Thư Hàng khép miệng nhanh chóng, sau đó hắn cười lên thành tiếng.

“Lúc nào rồi mà ngươi còn cười? Ngươi không sợ con rồng cơ bắp kì quái kia gây phiền toái cho mình à?”

Ngư Kiều Kiều vừa trị liệu cho Tống Thư Hàng vừa hỏi.

“Không sợ nó đến, chỉ sợ nó không đến thôi!”

Tống Thư Hàng nói.

Long Ma!

Động chủ Lai Sinh sơn trong Cửu U là một con Long Ma đó!

Cho dù đã bị lực lượng ô uế ở Cửu U làm ô nhiễm thì bản chất của nó vẫn là Long Ma!

Có Long Ma nghĩa là có Long Ma dược tề, mà có Long Ma dược tề thì nghĩa là có thể giải quyết vấn đề “tinh thần lực cường đại quá, thể chất theo không kịp” của hắn!

Đến lúc đó hắn sẽ không phải lo trán mình đau như có búa bổ vào, sẽ có thể ngủ một giấc an ổn rồi.

“Thư Hàng, ngươi nhìn ra cái gì vậy?”

Tô Thị A Thập Lục cũng đến bên hắn rồi hỏi.

“Ừm, ta đã nhìn ra thân phận chân chính của con rồng quái dị đầy cơ bắp đó. Ha ha ha, mình về rồi nói.”

Tống Thư Hàng cười ha ha rồi bảo.

Sau khoảng mười hơi thở, cuối cùng những vết thương trên người Tống Thư Hàng cũng lành lại.

…

…

Mà lúc này thì các cao tăng của Thiên Nhai Vân Du tự - cứu binh mà Tam Nhật sư huynh gọi tới cũng chạy tới Kim Cương động phủ.

Trước kia ở Kim Cương động phủ cũng thường xuyên xuất hiện hiện tượng nước giếng hạ thấp, thế nhưng nước giếng cạn kiệt, làm cho tà ma từ thông đạo Cửu U phía dưới chui lên Kim Cương động phủ thế này lại là lần đầu.

May mà không có ai thương vong.

Các cao tăng của Thiên Nhai Vân Du tự đi vào Kim Cương động phủ, thi triển các loại thần thông phật môn, lực lượng ô uế trong Kim Cương động phủ nhanh chóng bị thanh trừ sạch sẽ.

Tiếp đó, bốn vị cao tăng lại đi tới bên giếng cổ rồi lập tầng tầng phong ấn, chặn kín miệng giếng ấy lại.

Không biết trong tương lai, cái giếng cổ luyện tâm này có khôi phục được như ban đầu không?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng buồn bực nhìn giếng cổ, chẳng lẽ đây chính là cực thịnh mà suy sao? Lúc trước cái giếng này còn phun ào ào, thế mà bây giờ đã cạn kiệt luôn rồi.

Không có cái giếng cổ luyện tâm này thì hắn không thể thường xuyên thối luyện tâm cảnh được nữa.

May mà hắn có đủ trân châu Huyết Ma, chỉ cần luyện ra pháp khí độ kiếp thật nhanh, tấn chức lên Chân Quân lục phẩm thì trong thời gian ngắn không cần phải lo tới tâm cảnh của mình.

…

Sau khi mọi chuyện xong xuôi.

Các đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự xin lỗi từng tu sĩ trong Kim Cương động phủ, không chỉ thế, họ còn trả lại linh thạch cho các tu sĩ luyện tâm trong động phủ vừa rồi.

Những tu sĩ có Kim Cương lệnh vốn có quan hệ khá tốt với Thiên Nhai Vân Du tự, sau khi được các đệ tử của Thiên Nhai Vân Du tự trấn an thì đều giải tán.

Lúc này, Tam Nhật sư huynh đi tới chỗ nhóm người Tống Thư Hàng:

“Xin lỗi Thư Hàng tiểu hữu, ta đưa ngươi tới từ ngàn dặm xa xôi, thế mà ngươi còn chưa bắt đầu tu luyện thì cái giếng đã xảy ra chuyện mất rồi.”

Nói đoạn, sư huynh chuẩn bị trả lại linh thạch cho Tống Thư Hàng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhận linh thạch, nhưng Tống Thư Hàng lại từ chối linh thạch mà Tam Nhật sư huynh trả lại.

Tống Thư Hàng:

“Tam Nhật sư huynh, lần này tới đây, ta đã lĩnh ngộ được Kim Cương Phục Ma Quyền thức thứ nhất và thứ hai, xem như đã đại thắng mà về rồi. Ta còn phải cảm ơn sư huynh đã vượt ngàn dặm xa xôi tới Giang Nam đón ta tới đây mới đúng.”

“Cảm kích thì cảm kích, thế nhưng ngươi cứ nhận chỗ linh thạch này về đi. Đây không phải cá nhân ta xin lỗi, mà là ta thay mặt Thiên Nhai Vân Du tự xin lỗi ngươi. Hơn nữa ta nghe sư huynh nói, may mà có ngươi giết tà ma Cửu U kia. Ta sẽ báo việc này với ân sư.”

Tam Nhật sư huynh cười ha hả rồi nhét linh thạch vào tay Tống Thư Hàng:

“Chúc mừng ngươi đã lĩnh ngộ được Kim Cương Phục Ma Quyền chỉ trong một lần.”

…

…

Sau khi từ biệt Tam Nhật sư huynh, Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại lái pháp bảo đưa ba người Tống Thư Hàng về biệt thự ở Giang Nam.

Trên pháp bảo phi hành, Tống Thư Hàng mỉm cười lấy chiếc di động màu đen ra, mở nhóm Cửu Châu số 1 rồi xin kết bạn với Hiến Công Cư Sĩ.

Không đến hai giây sau, Hiến Công Cư Sĩ đã kết bạn với hắn.

“Là Bảy đạo hiệu tiểu hữu đó hả? Chẳng phải ngươi bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ rồi sao? Lấy đâu ra tín hiệu mà kết bạn với ta thế?”

Bảy đạo hiệu tiểu hữu là cái khỉ gì? Tí nữa thì Tống Thư Hàng điên tiết đập luôn cả cái điện thoại!

Chương 643: Bần tăng là biên kịch Thôn Vân đỉnh của đỉnh.

Tuy bảy đạo hiệu là hắn tự lấy, thế nhưng gọi hắn là “Tiểu đạo hữu bảy đạo hiệu” thì lại khiến cho hắn… không biết phải gào thét từ đâu mới tốt.

Hít sâu.

Bây giờ không phải là lúc xoắn quẩy với đạo hiệu, mà quan trọng là phải nói cho Hiến Công Cư Sĩ biết chuyện về Long Ma. Chung quy chuyện này liên quan trực tiếp đến an toàn sinh mạng của hắn và … Long Ma dược tề mà!

Tống Thư Hàng gõ vào di động:

“Hiến Công tiền bối, ta có tin tức của Long Ma!”

Hiến Công Cư Sĩ:

“!!!!!”

“Tiểu hữu, ngươi có tin tức của Long Ma? Ở đâu? Long Ma sắp đáp xuống ở chỗ nào?”

Hiến Công Cư Sĩ kích động tuôn một tràng dài, tốc độ đánh chữ nhanh không tưởng, chưa tới một giây mà đã gửi cả một câu dài ngoằng. Rõ ràng là chiếc di động của cư sĩ cũng đã được cải tạo rồi.

Gần đây Hiến Công Cư Sĩ đi thu mua các loại máu Long Ma mà không thu hoạch được gì. Trước đó không lâu, vất vả lắm mới gặp được một người bán máu Long Ma thì đó lại là một tên ngu ngốc muốn bán một tí máu với cái giá trên trời.

Bây giờ Hiến Công Cư Sĩ đã sắp tuyệt vọng với việc thu mua máu Long Ma thì Tống Thư Hàng lại nói có tin tức của Long Ma, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Đúng vậy, tiền bối, ta có tin tức của Long Ma. Thế nhưng không phải Long Ma sắp đáp xuống Trái Đất, mà là một con Long Ma đã đáp xuống Hoa Hạ từ ngàn năm trước, sau đó bị Phụ Thân

Trùng của Cửu U nhập vào và đưa tới Thế giới Cửu U rồi.”

“Thế giới Cửu U? Ngươi nói con Long Ma bị nhập kia đang ở Thế giới Cửu U à?”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Đúng vậy.”

Hiến Công Cư Sĩ:

“Điên thật, sao lại ở Thế giới Cửu U cơ chứ? Thế giới đó phiền phức lắm, với thực lực của ta mà cũng không ở đó được lâu đâu. Hơn nữa nếu vào Thế giới Cửu U thì uy lực trận pháp mà ta am hiểu sẽ suy yếu đi nhiều, tài liệu bày trận đưa vào Thế giới Cửu U cũng bị ô nhiễm hết. Nếu chỉ sử dụng linh hồ của bản thân để cưỡng chế bày trận thì hiệu quả và thời gian của trận đều kém đi rõ rệt. Sao ta lại bất hạnh như thế chứ?”

Tống Thư Hàng: …

Hiến Công tiền bối đang định xông vào Thế giới Cửu U để bắt con Long Ma kia đấy à?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lại nhanh chóng gõ vào di động:

“Ta muốn hỏi chuyện này đã, nếu con Long Ma kia đã ở Thế giới Cửu U lâu đến mức bị Thế giới Cửu U làm ô nhiễm, thậm chí cả ngoại hình cũng thay đổi thì máu Long Ma còn có hiệu quả không?”

“Không vấn đề gì đâu. Ngoại vực Thiên Ma cơ bản không khác lắm so với sinh vật trong Thế giới Cửu U, chúng đều có thuộc tính hỗn loạn và điên cuồng. Cho dù có bị Thế giới Cửu U ảnh hưởng thì chỉ cần xử lý một chút là được, sẽ không làm giảm hiệu quả đâu.”

Hiến Công tiền bối đáp xong thì lại bắt đầu phiền não:

“Xem ra phải tìm mấy đạo hữu hỗ trợ mới được. Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, con Long Ma kia bây giờ đang ở đâu trong Thế giới Cửu U?”

“Nó ở Tà Long động trong Lai Sinh sơn của bảy mươi bảy ngọn núi Thế giới Cửu U, là một con Long Ma có cảnh giới lục phẩm.”

Tống Thư Hàng đáp, đây là tin tức mà hắn dùng giám định pháp lấy được từ con rồng cơ bắp kia.

Hiến Công Cư Sĩ:

“[Icon quỳ] Quả nhiên ta bất hạnh quá đi mà! Bực quá! Lai Sinh sơn? Tuy chỉ là một động chủ nhưng mà Lai Sinh sơn phiền toái lắm, phiền hơn cả bom nguyên tử nữa đó! Muốn đi vào Lai Sinh sơn đánh chết một động chủ khó như lên trời… ta chỉ muốn có một tí máu Long Ma thôi mà!”

Dường như Hiến Công tiền bối suy sụp hẳn chỉ trong chớp mắt.

Thế nhưng không phải đạn hạt nhân là từ cấm của Hiến Công Cư Sĩ, ai nhắc tới hắn đều nổi quạu hay sao? Sao hôm nay tự hắn lại nói ra vậy?

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Hiến Công tiền bối, thực ra ngài không cần phiền não vậy đâu, bởi vì chờ ít ngày nữa là con Long Ma ấy sẽ đi ra khỏi Thế giới Cửu U thôi.”

Hiến Công Cư Sĩ sáng ngời mắt lên:

“Tiểu hữu bảy đạo hào, có nguồn tin đặc biệt à?”

“Thực tế là cách đây ít lâu, con Long Ma này đã thề dẫu có lật tung chân trời góc bể cũng phải tìm ra ta cho bằng được. Nếu nó làm đúng những gì nó nói và có thủ đoạn cao minh thì chỉ ít hôm nữa là nó chủ động tìm tới chỗ ta thôi.”

“Đúng là một tin tức tốt.”

Hiến Công Cư Sĩ cười ầm lên sung sướng:

“Thế bây giờ Thư Hàng tiểu hữu đang ở đâu?”

“Số 105 đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam. Ta đang ở tạm nơi này.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

“Bảy đạo hiệu tiểu hữu, muộn nhất là ngày mai lão phu sẽ tới chỗ ngươi.”

Hiến Công Cư Sĩ cũng trả lời nhanh không kém.

Đối thủ là một con Long Ma lục phẩm bị năng lượng của Thế giới Cửu U làm ô nhiễm, để đảm bảo thì Hiến Công Cư Sĩ định tìm thêm người giúp đỡ, tuyệt đối không để cho nó thoát.

Trời biết lúc nào thì lớp Long Ma tiếp theo mới đáp xuống Trái Đất, lỡ như vài ngàn năm nữa chúng nó mới tới thì sao? Hắn không thể đợi thời gian dài như thế được!

Cho nên ra quân một lần là phải thành công ngay!

Xem ra sau khi trải qua lễ rửa tội của bom nguyên tử thì cũng đến lúc hắn đổi vận rồi!

“Không thành vấn đề, tiền bối, ta sẽ ngồi đây chờ ngài tới.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Buff [Sự bảo vệ của Hiến Công Cư Sĩ] đã vào tay!

Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ lại hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có cần thứ gì không?”

Tin tức về Long Ma thực sự quá quan trọng đối với hắn, việc này liên quan đến việc thăng cấp của hắn luôn đó. Cho nên hắn phải trả công thật hậu hĩnh cho Tống Thư Hàng vì đã cung cấp thông tin cho mình mới được.

“Tiền bối, ta cũng cần một ít Long Ma dược tề.”

Tống Thư Hàng đáp thẳng.

“Ha ha, thế thì được ngay thôi. Chỉ cần bắt sống được con Long Ma lục phẩm này, hút tinh huyết của nó là đủ luyện ra rất nhiều Long Ma dược tề. Đến khi luyện được dược tề thì ta sẽ chia cho ngươi một phần.”

Hiến Công Cư Sĩ hào sảng đáp.

“Cảm ơn Hiến Công tiền bối.”

Tống Thư Hàng mỉm cười trả lời. Sau đó hắn xoa xoa huyệt Thái Dương. Vừa rồi tinh thần lực lại chấn động một chút, gõ vào đầu hắn như búa nện, rất đau.

“Không cần khách khí, đây là phần mà ngươi đáng được.”

Hiến Công Cư Sĩ nói dứt lời rồi lại hiếu kì hỏi:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi trước của ta, chẳng phải ngươi đã bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ rồi sao? Chẳng lẽ ngươi đã về Trái Đất rồi à?”

“Chuyện này thì… thực ra cách đây không lâu có một vị tiền bối dịch dung thành ta, sau đó hắn bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ rồi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

“Hả? Ha ha ha, ta hiểu rồi. Đây đúng là một tin tốt. Có được tin tức này thì ta có thể mời mấy vị đạo hữu ra tay giúp đỡ với cái giá nhẹ nhàng hơn rồi. Thôi, gặp Thư Hàng tiểu hữu sau nhé.”

Hiến Công Cư Sĩ cười nói.

“Tiền bối, khi ngài nói tin tức này với các vị tiền bối khác thì đừng có khai ta ra đấy nhé.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở. Hắn không muốn bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ nữa đâu.

“Yên tâm đi, ta còn cần ngươi hợp tác dẫn con Long Ma kia ra mà.”

Hiến Công Cư Sĩ cười ha hả, nói xong bèn logout.

…

…

Khi họ về đến biệt thự của Ngư Kiều Kiều thì đã là 6h sáng ngày 10 tháng 8.

Pháp khí phi hành của Thiên Nhai Tử đạo trưởng đỗ lại, nhóm người Tống Thư Hàng nhảy xuống.

“Lại là một ngày mới đẹp trời.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngắm bình minh dâng lên rồi cảm thán:

“Thời tiết tốt quá, hay là chúng ta lại say sưa một chầu đi.”

Mấy bình rượu hắn lấy được ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn còn đó kìa.

Sáng sớm ngày ra mà đã muốn uống rượu? Tống Thư Hàng bắt đầu thấy dạ dày chua chua.

“Đạo trưởng, đừng vội, để ta cho người làm ít đồ nhắm đã rồi đến trưa chúng ta uống nhé.”

Ngư Kiều Kiều hào sảng nói.

“Cũng đúng, có rượu há lại có thể không có đồ nhắm. Vậy giữa trưa chúng ta sẽ uống, không say không về.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng hào sảng không kém.

Tống Thư Hàng đột nhiên rất muốn bỏ nhà đi bụi, trốn ngay khỏi cái biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì có tiếng gầm rú của động cơ vang lên ngoài biệt thự.

Có người đang phóng xe máy tới gần ngôi biệt thự này.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn ra ngoài biệt thự, thì thấy một người đàn ông trắng trẻo mập mạp lái chiếc mô tô nhỏ xinh phóng đến.

Chiếc mô tô nhỏ ấy không phải loại xe thấp dành cho con gái, mà là một chiếc mô tô "nhỏ" thật sự. Nó chỉ cao đến đầu gối người lớn và dài khoảng nửa mét mà thôi.

Người đàn ông trắng trẻo mập mạp ngồi trên con mô tô nhỏ xinh trông chẳng khác gì voi cưỡi lừa con, làm cho người ta không khỏi đau lòng thay con xe tội nghiệp, chỉ lo nó sẽ rụng rời ra bất cứ lúc nào.

Thế nhưng thực tế thì không những chiếc mô tô ấy không rụng ra, mà nó còn chạy với tốc độ rất nhanh.

Cuối cùng, chiếc mô tô chạy tới gần biệt thự của Ngư Kiều Kiều, rồi đánh võng một cái điệu nghệ và dừng lại.

Sau đó người đàn ông trắng trẻo mập mạp xách chiếc mô tô lên, và quay đầu nhìn nhóm người Tống Thư Hàng đang đứng ở cửa biệt thự.

Cả nhóm Tống Thư Hàng cũng nhìn ra phía đó.

Người đàn ông trắng trẻo mập mạp mỉm cười buông chiếc mô tô xuống rồi chắp tay hành lễ với đám người Tống Thư Hàng và nói:

"Chúc các vị thí chủ buổi sáng tốt lành, xin hỏi đây có phải là số 105 đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam không?"

Ngư Kiều Kiều xòe móng vuốt nhỏ:

"Đúng rồi, ngươi tìm ai?"

"Bần tăng là đệ tử Thôn Vân của Đấu Chiến Phật Tông, được sư huynh Tạo Hóa Pháp Vương nhờ cậy đến đây để tìm Ngư Kiều Kiều đạo hữu."

Người đàn ông trắng trẻo mập mạp cười ôn hòa:

"Nghe Tạo Hóa sư huynh nói Ngư Kiều Kiều đạo hữu muốn nhờ bần tăng giúp chuyển thể một câu chuyện thành kịch bản phim đúng không?”

“Ha ha, thì ra là Thôn Vân đại sư. Ngươi tới thật tốt quá. Ta đã hẹn với Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối là một tháng sau giúp ta tìm biên kịch, sao đại sư tới sớm vậy?”

Ngư Kiều Kiều vội vàng chào đón.

Lúc trước cô đã hứa với Cao Mỗ Mỗ là sẽ tìm biên kịch chỉ đạo hắn viết kịch bản.

Sau đó cô đã hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 xem có ai liên hệ được biên kịch không, cô muốn chuyển thể câu chuyện của Bạch Tôn Giả thành kịch bản phim.

Khi đó Tạo Hóa Pháp Vương đã nói hắn quen một biên kịch rất nổi tiếng, cứ giao nhiệm vụ này cho hắn là được.

Vốn dĩ Ngư Kiều Kiều đã hẹn với Pháp Vương là một tháng nữa thì mời biên kịch tới, không ngờ vị Thôn Vân đại sư này lại đến sớm như thế.

“À.”

Thôn Vân đại sư trắng trẻo mập mạp thở dài não ruột:

“Hôm qua Tạo Hóa sư huynh phát livestream trên mạng, khiến cho gần ba trăm nghìn người nhập viện. Bần tăng và rất nhiều các sư đệ khác tới đây chủ yếu là để giải quyết việc này. Đã đến đây rồi nên bần tăng thuận đường đi qua chỗ Ngư Kiều Kiều đạo hữu để làm quen một chút.”

…

Chương 644: Cao Mỗ Mỗ: Kĩ thuật mặt lăn bàn phím đánh chữ bí mật.

"Ba trăm nghìn người?"

Tống Thư Hàng sợ điếng người, móa ơi, ba trăm nghìn người đó, lôi đến thời cổ đại là cả một cánh đại quân đấy chứ.

Không hổ là linh hồn ca vương Tạo Hóa tiền bối, nghe bài hát của người khác thì mất tiền, còn nghe hắn hát thì phải dâng lên cả linh hồn mà nghe.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục đượm vẻ nghi hoặc:

"Tạo Hóa tiền bối phát livestream? Lúc nào thế?"

"Ủa? Tô Thị A Thập Lục đạo hữu không biết à? Hôm qua trước khi Tạo Hóa đạo hữu lên livestream, cô và Lưu Huỳnh Tiên Tử còn hát và Đông Phương Lục Tiên Tử còn múa mà."

Người đàn ông trắng trẻo mập mạp cũng nghi hoặc hỏi ngược lại, nhân tiện bán đứt luôn Tạo Hóa Pháp Vương.

"Hả?"

Ngón tay của Tô Thị A Thập Lục bất giác đặt lên chuôi đao, muốn đi chém cho Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối một đao quá!

"Nén bi thương."

Ngư Kiều Kiều vươn móng vuốt nhỏ vỗ vỗ Tô Thị A Thập Lục.

"Chờ ta lên tới tứ phẩm thì cứ mấy ngày ta sẽ lại tìm Tạo Hóa tiền bối để so đao một lần!"

Cuối cùng Tô Thị A Thập Lục chỉ hừ một tiếng nặng trịch.

Tạo Hóa Pháp Vương tu luyện Chiến Phật Chân Thân, có năng lực biến thân thành siêu Saiyan, cường độ của nhục thân có thể sánh với Chân Quân lục phẩm.

Trừ Chiến Phật Chân Thân, hắn còn am hiểu côn pháp, Thao Thiên Phúc Hải Côn Pháp của phật tông được xưng tụng là một trong những côn pháp cương mãnh nhất trong thiên hạ đấy.

Thế nhưng Tạo Hóa Pháp Vương chỉ hiểu một chút đao pháp căn bản thôi. Thỉnh giáo đao pháp của hắn… là Tô Thị A Thập Lục lấy sở trường của mình để đấu với sở đoản của người ta.

“Tô Thị A Thập Lục đạo hữu, bần tăng ủng hộ cô!”

Thôn Vân đại sư giơ ngón cái:

“Đến lúc đó nếu cô muốn tìm Tạo Hóa sư huynh để khiêu chiến đao pháp thì ta sẽ phụ trách gửi vị trí của hắn cho cô, khiến cho hắn không trốn thoát được!”

…

Sau khi trao đổi một lát, Ngư Kiều Kiều mở cửa biệt thự:

“Mời đại sư vào, ta đi xem thiếu niên phụ trách viết cốt truyện cho phim đã ngủ dậy chưa đã. Nếu hắn tỉnh rồi thì đại sư có thể trao đổi với hắn một chút. Hắn mong được nói chuyện với một biên kịch chân chính lắm rồi đấy.”

Háo hức quá đi, hôm qua cô chuốc say Cao Mỗ Mỗ rồi bảo nha hoàn để hắn ngồi trước máy tính. Không biết đêm qua Cao Mỗ Mỗ có tỉnh giữa chừng mà bung lụa mấy mươi nghìn chữ không?

Thế là sau khi mời Thôn Vân đại sư vào nhà, Ngư Kiều Kiều thi triển ảo thuật lên người, biến thành mẹ mình rồi vui vẻ đến phòng Cao Mỗ Mỗ.

Trong phòng Cao Mỗ Mỗ.

Bạn gái Nha Y của hắn vẫn còn ngủ ngủ li bì vì say rượu, Thổ Ba và Lý Dương Đức ở phòng cách vách cũng say như chết.

Cao Mỗ Mỗ đang nằm dán vào cạnh máy tính, nước miếng chảy đầy đất.

Trên màn hình là một trang viết mới mở còn chưa được chữ nào.

“Không gõ truyện à?” Ngư Kiều Kiều thất vọng tràn trề.

Sau đó cô đi ra sau lưng Cao Mỗ Mỗ, nhìn phần mềm gõ chữ đếm “Số chữ hôm qua” và “số chữ hôm nay”.

Ớ?

Ơ kìa ơ kìa?

Một trăm nghìn chữ luôn!

Hôm qua thêm sáu mươi nghìn chữ, hôm nay thêm hơn ba mươi nghìn nữa?

Chẳng lẽ nửa đêm hôm qua Cao Mỗ Mỗ bật dậy gõ chữ thật à?

Tâm trạng của Ngư Kiều Kiều nhất thời tốt hẳn và hai mắt thì sáng ngời lên. Quả nhiên chuốc say Cao Mỗ Mỗ ném đến cạnh máy tính đúng là hữu hiệu mà!

"Để ta xem thử hôm qua Cao Mỗ Mỗ đã viết những gì nào, ta háo hức muốn biết tình tiết trong một trăm nghìn chữ này lắm rồi."

Ngư Kiều Kiều vươn tay điều khiển chuột, mở phần mềm đánh chữ, lật đến trang hôm qua Cao Mỗ Mỗ viết.

Một lát sau

Ngư Kiều Kiều đơ đuỗn ra.

Nội dung của mười vạn chữ này đều là nsngvluiwgonsdvjcygrfekzofhpq937506T

Ngư Kiều Kiều không cam lòng, bèn lăn chuột xuống xem tiếp, thế nhưng đống chữ nghĩa phía sau cũng y hệt như là vẽ bùa, lẫn lộn giữa chữ Trung chữ Anh và con số loạn xì ngầu.

Cái của quỷ gì thế này? Đống này tách ra thì chữ nào Ngư Kiều Kiều cũng biết, thế nhưng ghép lại thì có ý nghĩa quái gì đâu?

Cao Mỗ Mỗ say rượu xong gõ chữ bằng mật mã à?

Trong lúc suy tư, Ngư Kiều Kiều vô tình khom lưng nhìn thấy mặt của Cao Mỗ Mỗ, sau đó… cô đã nhanh trí phát hiện ra chân tướng.

Trên mặt Cao Mỗ Mỗ in hằn một loạt phím bấm.

Không sai, chân tướng chỉ có một… toàn bộ 10 vạn chữ loạn cào cào này chính là Cao Mỗ Mỗ dùng mặt lăn lên bàn phím đánh ra.

Ngư Kiều Kiều đau lòng muốn khóc, cảm thấy mình bị cả thế giới dối lừa.

Xem ra kế hoạch chuốc say Cao Mỗ Mỗ rồi ném vào cạnh máy tính đã thất bại toàn tập rồi.

Cao Mỗ Mỗ trong trạng thái này đúng là vẫn gõ được chữ, còn gõ được một trăm nghìn chữ kia. Chỉ có điều hắn dùng mặt lăn bàn phím ra một đống vô nghĩa mà thôi.

…

…

Ngư Kiều Kiều thất vọng não nề rời phòng Cao Mỗ Mỗ rồi đi ra phòng khách.

Trong phòng khách, cả Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn im lặng nhìn chằm chằm vào Thôn Vân đại sư.

Thôn Vân đại sư trải ra trước mặt mười mấy cái di động, gần như cái nào cũng đang réo inh ỏi.

Lúc này Thôn Vân đại sư đang nghe điện thoại với tốc độ bàn thờ.

Nghe một cuộc gọi, nói mấy câu, cúp; nghe một cuộc gọi khác, hạ một chuỗi mệnh lệnh bla bla bla, rồi lại cúp, cứ thế tuần hoàn vô hạn.

Trong thời gian Ngư Kiều Kiều đi xuống khỏi cầu thang và vào trong đại sảnh thì Thôn Vân đại sư đã nhận ít nhất là sáu cuộc gọi rồi.

Thôn Vân đại sư đang làm cái gì vậy?

Không lẽ ngoài là một biên kịch tầm cỡ quốc gia, hắn còn kiêm chức nhân viên tổng đài 10086 à mà bận rộn thế này?

Ngư Kiều Kiều đến bên Tống Thư Hàng rồi hỏi:

“Đại sư đang làm cái gì đấy?”

“Đại sư đang xử lý vụ Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối phát livestream hôm qua đấy, ba trăm nghìn người bị tống thẳng vào bệnh viện, hậu quả này vượt xa so với dự trù của Đấu Chiến Phật Tông. Thôn Vân đại sư và vô số sư huynh đệ của hắn đang sứt đầu mẻ trán vì giải quyết chuyện này.”

Tống Thư Hàng đáp nhỏ.

Các trưởng lão của Đấu Chiến Phật Tông căn bản không ngờ Tạo Hóa Pháp Vương lại dám dùng mỹ nhân kế trước khi phát livestream!

Vốn dĩ theo dự toán của đám quản lý Đấu Chiến Phật Tông, khi một tên đực rựa như Tạo Hóa Pháp Vương phát livestream cùng lắm cũng chỉ có một hai con mèo nó xem thôi. Bọn họ lặng lẽ huy động mấy ngàn đệ tử tục gia, mỗi người cày chục cái clone chạy vào cho đủ mười nghìn người xem để Tạo Hóa Pháp Vương đỡ mất mặt là được rồi. Thế thì dù Tạo Hóa Pháp Vương có cất tiếng ca hát cũng có thể hạn chế mức sát thương xuống thấp nhất.

Nhưng không ngờ Tạo Hóa Pháp Vương lại lấy ba vị tiên tử xinh đẹp làm mồi nhử, thu hút tới ba trăm nghìn người xem! Đê tiện!

Thế là thương vong thê thảm la liệt khắp nơi, các trưởng lão của Đấu Chiến Phật Tông hối hận xanh cả ruột.

Tô Thị A Thập Lục đứng cạnh cảm thán:

“Các đại sư của Đấu Chiến Phật Tông vất vả quá.”

Thôn Vân đại sư nghe thấy thế thì hít hít mũi rồi cũng cảm thán theo:

“Đâu chỉ là vất vả… haiiiz, chung quy vẫn là tại bọn ta không đủ kinh nghiệm, hơn nữa Tạo Hóa sư huynh lại quá âm hiểm, dám dùng mỹ nhân kế! Đã thế Tô Thị A Thập Lục cô nương và hai vị tiên tử lại còn xinh đẹp quá, thu hút được tận ba trăm nghìn người liền.”

Tô Thị A Thập Lục cười khan đầy ngượng ngùng.

“Nhưng mà mọi chuyện đã được xử lý tàm tạm rồi. Chỉ còn có một việc khiến cho ta lo lắng thôi, đó là nhờ có lần livestream này mà Tạo Hóa sư huynh đã nổi tiếng trên mạng internet.”

Thôn Vân đại sư dừng một chút rồi nói tiếp:

“Chuyện khó tin là bây giờ đã có tới trên dưới năm trăm nghìn người follow tài khoản livestream kia rồi. Nghe nói họ đều chờ Tạo Hóa sư huynh phát livestream nữa đó!”

“Gì cơ?”

Tống Thư Hàng không dám tin.

Hắn biết rõ uy lực tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương lắm, lúc trước hắn nằm trên giường bệnh đã được nghe linh hồn ca vương hát rồi.

Nghe xong, Tống Thư Hàng cảm thấy đời này mình chẳng còn lưu luyến cái gì nữa. Câu tục ngữ “minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng” cứ quanh đi quẩn lại trong đầu hắn, dư âm văng vẳng bên tai bảy ngày chưa tan.

Lần ấy nghe xong hắn đã thề tuyệt đối không bao giờ nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát nữa. Thế mà bây giờ trên mạng lại có tận năm trăm nghìn người xếp hàng chờ Tạo Hóa Pháp Vương phát livestream á?

“Năm mươi vạn người là kết quả thống kê bước đầu thôi. Bây giờ tất cả cư dân mạng đều tò mò muốn biết giọng ca làm cho ba trăm nghìn người sùi bọt mép ngất đi đáng sợ thế nào. Lòng hiếu kì quấy phá, lại thêm nhiều người sống nơi thị thành thiếu kích thích quá, thành ra mới có những trò như nhảy bungee hay xe phi thiên. Livestream của Tạo Hóa sư huynh cũng tương tự như vậy đó, đa số người trong số năm trăm nghìn ấy chỉ muốn kiếm tìm kích thích cho cuộc đời thôi.”

Thôn Vân đại sư giải thích.

Tống Thư Hàng vừa nghe đến chữ Bungee thì đã thấy đầu gối mình hơi run run.

Tóm lại là con người hiện đại bây giờ rảnh rỗi sinh nông nổi, cho nên mới chờ Tạo Hóa Pháp Vương phát livestream để tìm kiếm kích thích chứ gì.

Nói cách khác thì, trong đáy lòng mỗi con người hiện đại đều cất giấu khát khao lao đầu tìm chết!

“Còn nữa, trên mạng lan truyền một số đoạn ghi âm giọng hát của Tạo Hóa sư huynh, thế nhưng trong những đoạn ghi âm đó hình như thiếu đi lực lượng đặc thù, làm cho chúng chỉ không hay thôi chứ không có sức mạnh khiến cho lỗ tai mang thai rồi sảy thai như vậy. Càng như thế thì lại càng có nhiều người muốn xem livestream của sư huynh, càng ngày càng nhiều người khao khát sư huynh phát livestream. Bây giờ ta rầu thối ruột đây. Bây giờ người follow mỗi lúc một đông, lần sau sư huynh phát livestream mà đẩy cả triệu người vào bệnh viện thì ta biết phải xử lý thế nào bây giờ?”

Thôn Vân đại sư nói.

Nếu cả triệu người cùng vào viện thì sẽ chấn động cả nước mất. Không… ba trăm nghìn người vào viện đã gây tiếng vang toàn quốc rồi, nếu là một triệu thì chắc chắn là sẽ rung chuyển toàn thế giới luôn.

Biết phải ngăn cản vụ này thế nào bây giờ? Chẳng lẽ lại cấm Tạo Hóa Pháp Vương hát à?

Vất vả lắm hắn mới có có được sân khấu livestream của mình, hơn nữa đại thế thành rồi, tưởng muốn cản hắn mà dễ sao?

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một chút rồi đề nghị:

“Hay là chúng ta đưa Tạo Hóa Pháp Vương ra nước ngoài livestream nhỉ? Chắc là nước ngoài cũng có chương tương tự thế chứ đúng không?”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt:

“Đúng ha, người ta chết thì thôi, mình sống là được!

Thân thể của Thôn Vân đại sư cứng đờ ra, sau đó hắn vỗ đùi đánh bép một tiếng:

“Biện pháp này tuyệt quá!”

Để cho tiếng ca của sư huynh vang vọng giữa trời ngoại quốc xa xôi, thật là tuyệt diệu biết bao nhiêu…

Chương 645: Tam Lãng uốn éo

Thiên Nhai Tử đạo trưởng hỏi đầy lo lắng:

“Thế có gây ra chiến tranh thế giới không? Lực sát thương của Tạo Hóa đạo hữu cao lắm đó.”

Chỉ cần cho Tạo Hóa đạo hữu đủ thiết bị và bệ phóng thì lực sát thương của hắn còn kinh dị hơn cả vũ khí hạt nhân. Không cẩn thận còn tạo ra tận thế ấy chứ!

P/s. Là một cao tăng tu vi cao thâm, Tạo Hóa Pháp Vương tinh thông ngôn ngữ của rất nhiều nước.

Thôn Vân đại sư nghe vậy thì chìm vào trầm tư… thế thì to chuyện rồi.

…

…

Vì Cao Mỗ Mỗ còn đang say bí tỉ, không thể dậy trao đổi kịch bản với Thôn Vân đại sư được, cho nên sau khi được Ngư Kiều Kiều đồng ý thì Thôn Vân đại sư cũng tạm thời ở lại biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Biệt thự của Ngư Kiều Kiều rất rộng, đủ phòng cho khách ở.

Sau khi ăn sáng xong, Tống Thư Hàng bắt đầu phần tu luyện của một ngày trong phòng luyện công đằng sau biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Vì thể chất không đủ, cho nên bây giờ Tống Thư Hàng chỉ hận không thể tranh thủ từng giây từng phút để nâng cao thể chất.

Đầu tiên là Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, Bất Động Kim Cương Thân, sau đó là Kim Cương Phục Ma Quyền vừa lĩnh ngộ được trong Kim Cương động phủ.

Có thể nói hắn mới chỉ vừa nắm giữ được phần nhập môn của Kim Cương Phục Ma Quyền mà thôi. Bây giờ hắn bắt đầu nhơ nhớ cái CPU của Diệt Phượng Công Tử rồi đó, chỉ cần mượn ổ cứng của Diệt Phượng Công Tử để dùng thì hắn có thể luyện hai chiêu đầu tiên trong Kim Cương Phục Ma Quyền lên tới đại thành trong thời gian ngắn rồi.

Sau quyền pháp là đến Thánh Quang Kiếm Thuật, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao và Nghịch Lân Đao Pháp.

Cuối cùng là thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành và Thiên Hành Kiện. Thiên Hành Kiện không chỉ là thân pháp mà còn là một công pháp luyện thể. Nó phối hợp với Cương Thủ có thể làm cho thể chất tăng lên rất nhiều.

Sau khi tu luyện xong, Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân lại để tu luyện tiếp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục chỉ làm đi lam lại một động tác chém đao đơn giản, ánh mắt cô vẫn luôn để ý tới quá trình của Tống Thư Hàng phía này.

Trước khi lên tứ phẩm thì tu sĩ không nắm được nhiều pháp thuật, lại càng không thể ngự kiếm phi hành, lúc chiến đấu chủ yếu vẫn dùng vũ kỹ.

Tống Thư Hàng giờ đây trong tay có quyền pháp tinh diệu, vũ khí thì có kiếm pháp và đao pháp không tồi, thân pháp thì của nho gia, vừa đẹp vừa thực dụng. Nếu xét về vũ kỹ thì tạm thời hắn không còn thiếu cái gì nữa rồi.

Còn công pháp thì chờ khi nào Bạch Tôn Giả xuất quan là có thể chỉ bảo hắn giai đoạn kế tiếp.

Nhoáng một cái… Tống Thư Hàng đã trưởng thành đến mức này rồi…

“Ta cũng phải cố gắng thôi.” Tô Thị A Thập Lục thầm nói. Cô mà còn không thăng chức lên tứ phẩm thì sẽ bị Tống Thư Hàng đuổi kịp mất.

..

…

Tống Thư Hàng nhanh chóng vận chuyển xong xuôi một chu kì Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, chân khí trong cơ thể càng thêm hùng hậu, dòng sông chân dịch cuồn cuộn như mặt sông sóng trào.

Bây giờ chỉ cần có phần công pháp tiếp theo từ chỗ Bạch Tôn Giả là hắn có thể bắt đầu tu luyện mạch đầu tiên

Tinh Huy mạch của tam phẩm rồi.

Đợi Tống Thư Hàng tu luyện xong, Tô Thị A Thập Lục tra đao vào bao rồi gọi:

“Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng:

“Ơi?”

Tô Thị A Thập Lục:

“Trạng thái thế nào rồi? Bây giờ đang rảnh, ta dạy cho ngươi phương pháp che giấu khí tức toàn thân và bắt lấy khí tức nhé?”

Đối với tu sĩ mà nói thì che giấu khí tức của bản thân là một môn học bắt buộc, có tác dụng lớn trong cả việc đánh lén cũng như giả heo ăn thịt hổ.

Thực ra thì phương pháp che giấu khí tức bản thân là do các tu sĩ cường đại nghiên cứu sáng tạo ra, nhằm giảm bớt áp lực cho các tu sĩ cấp thấp.

Các tu sĩ cường đại mà không che giấu khí tức của mình, thì sóng linh lực mà họ vô tình phát ra sẽ nghiền sập ý chí chiến đấu của tu sĩ cấp thấp. Nếu không biết thu liễm khí tức lại thì các tu sĩ cường đại muốn lại gần con cháu mình cũng là cả một vấn đề đau đầu.

Thế nhưng sau này thì người ta lại khám phá ra rất nhiều hiệu quả của biện pháp này.

“Được.”

Tống Thư Hàng nhảy bật lên:

“À phải rồi, A Thập Lục này, ta từng có một quyển Chương trình giáo dục bắt buộc của chiến sĩ nhím biển. Trên đó có bí quyết ngụy trang khí tức bản thân của các chiến sĩ nhím biển. Không biết là nó có liên quan gì đến phương pháp che giấu khí tức bản thân không?”

“Ta chưa tiếp xúc với bí quyết của chiến sĩ nhím biển bao giờ.”

Tô Thị A Thập Lục cười nhẹ:

“Ta cứ dạy ngươi hai phương pháp này trước đã, rồi ngươi tự nghĩ xem chúng nó có chỗ nào giống nhau không.”

“Thế cũng được.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói, thế nhưng ngay sau đó thì hắn lại nhớ ra một chuyện:

“Từ từ đã A Thập Lục, hai phương pháp che giấu khí tức toàn thân và bắt giữ khí tức này không phải là bí mật không truyền ra ngoài của Thiên Hà Tô thị các cô đấy chứ?”

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu:

“Yên tâm đi, hai năng lực này không phải là bí mật gì, quá nửa số tu sĩ trong giới tu sĩ đều biết hai năng lực này ấy chứ.”

“Thế thì tốt rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

…

…

Hai năng lực này nghe thì dễ, nhưng lúc học thì lại khá phức tạp.

Có Tô Thị A Thập Lục cầm tay chỉ dạy mà Tống Thư Hàng vẫn phải dùng cả buổi sáng mới nắm giữ được chúng.

Đây là còn trong tình huống có Ngộ Đạo thạch hỗ trợ. Nếu không có sự giúp sức của Ngộ Đạo thạch thì chỉ sợ hắn phải mất cả ngày để học được hai năng lực này mất thôi.

Có hai cách để sử dụng phương pháp che giấu khí tức bản thân.

Cách sử dụng thứ nhất là có thể giúp cho tu sĩ thu liễm toàn bộ năng lượng và khí thế trong cơ thể trong thời gian cực ngắn, khiến cho tu sĩ trở nên giống hệt người thường. Phương pháp này thực ra giống như khi con người nín thở vậy, không thể nín mãi được, hết thời gian thì bao nhiêu linh lực và khí thế của tu sĩ lại bộc phát ra ngay. Thế nhưng có thể dùng nó để thoát khỏi kẻ địch đuổi theo trong thời gian ngắn, hoặc là khi đánh lén chẳng hạn.

Phương pháp sử dụng thứ hai là che giấu tu vi thực tế của bản thân thông qua việc che giấu khí tức, thế nhưng cách này không làm cho tu sĩ giống hệt người thường được. Nó giống như khi mọi người hô hấp chậm lại, chỉ cần duy trì được trạng thái thì có thể che giấu khí tức rất lâu.

Khi Tống Thư Hàng vừa học được năng lực này và dùng cách thứ nhất thì chỉ duy trì được khoảng 9 giây, sử dụng cách thứ hai thì cũng chỉ có thể áp chế khí tức xuống nhị phẩm đỉnh phong, còn cần phải luyện tập nhiều.

Năng lực bắt giữ khí tức thì chính là định vị khí tức của tu sĩ khác thông qua việc cảm ứng, vận dụng càng thuần thục thì phạm vi cảm ứng càng xa. Thậm chí tu sĩ cường đại còn có thể định vị được kẻ thù của mình ở một vị diện không gian khác.

Thực ra, năng lực này có chút tương đồng với bí quyết vận dụng tinh thần lực Tinh Thần Trinh Thám pháp hắn học được trong nhóm Cửu Châu số 1. Thế nhưng năng lực bắt giữ khí tức là vận dụng kết hợp tinh thần lực với chân khí hoặc linh lực, cho nên khả năng định vị càng mạnh hơn, có thể xem là bản update của Tinh Thần Trinh Thám pháp.

“Sáng nay học tới đây thôi. Đến chiều chúng ta sẽ học tiếp Dẫn Lôi thuật và Hư Không Hoán Hỏa pháp.”

Tô Thị A Thập Lục cười híp mắt và nói.

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tuy hắn chỉ hận không thể học luôn Dẫn Lôi thuật, thế nhưng thời gian đã không còn sớm nữa. Hai thiếu nữ trang điểm theo phong cách nha hoàn của Ngư Kiều Kiều đã đến mời Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi dùng cơm rồi.

…

…

Trong phòng ăn.

Cao Mỗ Mỗ, Nha Y, Lý Dương Đức và Thổ Ba đã ngủ dậy. Cả bốn đều cảm thấy lúc ngủ dậy thì sảng khoái thoải mái, chẳng có chút uể oải vì say rượu nào. Rượu nhà Ngư Kiều Kiều là trân phẩm, dù nặng đô nhưng không đau đầu, say nhanh nhưng tỉnh rượu thì lại khoan khoái.

Bấy giờ nhóm người Cao Mỗ Mỗ đã bắt đầu dùng cơm.

Thổ Ba đang vuốt máy tính bảng ầm ầm.

“Thổ Ba, đang làm gì đấy?”

Tống Thư Hàng đi tới sau lưng Thổ Ba rồi nhìn vào màn hình của hắn.

Sau đó Tống Thư Hàng phát hiện ra Thổ Ba đang làm bài tập hè.

Nhìn tiêu đề thì đó là: Bài tập hè môn Ngữ Văn lớp 2.

Tống Thư Hàng: …

Thổ Ba ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng rồi gượng cười và nói:

“Đang làm bài tập hè cho một thằng em họ. Nhóc con này chơi cả mùa hè mà chưa sờ đến một chữ bài tập nào, hôm nay ngày mười rồi mới bắt đầu cuống lên chạy sang nài nỉ tao.”

“Thổ Ba, không phải thằng em họ đó nắm được cái thóp nào của mày đấy chứ?”

Cao Mỗ Mỗ ngồi cạnh đó đẩy kính mắt, nói một câu đâm trúng hồng tâm.

“Đâu ra, tao có làm gì mà để cho ranh con nó bắt thóp đâu chứ? Há há há há.”

Thổ Ba cười khan.

Tống Thư Hàng: “…”

Rốt cuộc năm đó thằng này làm thế nào mà thi đậu được vào đại học Giang Nam hay vậy?

Thổ Ba cười khan xong thì nhìn Tô Thị A Thập Lục sau lưng Tống Thư Hàng rồi quyết tâm nói lảng sang chuyện khác:

“Thư Hàng, cô bé sau lưng mày là ai đấy? Nhìn dễ thương ghê, em gái mày à?”

Tống Thư Hàng: “…”

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy Tô Thị A Thập Lục đã xù hết lông lên rồi.

“Thổ Ba.”

Tống Thư Hàng vỗ vai thằng bạn thân:

“Đây là bạn tốt của tao, A Thập Lục. Nếu nói đến tuổi thì mày phải gọi cô ấy là chị Thập Lục đấy.”

“Sao lại thế được? Nhìn nhỏ thế này mà!”

Thổ Ba bật thốt lên.

Tống Thư Hàng cảm thấy thằng bạn mình hết thuốc cứu rồi, lòng quá thẳng, mồm quá nhanh!

…

Ở một phía khác, Hiến Công Cư Sĩ đang gọi bạn bè.

Hắn đã hẹn mấy người bạn rồi, thế nhưng vẫn cảm thấy chưa ăn chắc bắt được con Long Ma nọ.

Tìm thêm nhiều người hỗ trợ vẫn hơn.

Thế là hắn nghĩ đến các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đầu tiên, hắn nghĩ ngay đến Tô Thị A Thất cảnh giới ngũ phẩm, chiến lực vô song, khi đao của A Thất bùng nổ thì cho dù là tu sĩ lục phẩm cũng phải né tránh không dám đối đầu.

Nếu A Thất có thể đến hỗ trợ thì việc đối phó con Long Ma kia sẽ chắc thắng hơn.

Hơn nữa, trong tay hắn còn đang có tin tốt có thể làm A Thất động lòng.

Hiến Công Cư Sĩ lấy di động ra gọi cho Tô Thị A Thất.

Điện thoại được bắt rất nhanh, Hiến Công Cư Sĩ nói thẳng vào chủ đề:

"A Thất đạo hữu, ta có tin tốt về Đồng Quái đạo hữu muốn nói cho ngươi biết đây."

"Tin tức của Đồng Quái? Tốt quá, Hiến Công tiền bối hãy chờ ta một chút."

Tô Thị A Thất trả lời cực nhanh:

"Chờ ta xử lý con khỉ đầu chó kia xong sẽ trả lời ngay."

Nói xong, Tô Thị A Thất tắt điện thoại.

Trước mặt hắn, Cuồng Đao Tam Lãng bị trói như cái bánh chưng, đang nhúc nha nhúc nhích như bò sát.

"Tam Lãng, ngươi còn muốn chạy sao?"

Tô Thị A Thất cười lạnh nói. Đậu xanh, hôm trước ở chỗ Dược Sư, hắn đã nhân từ thả Cuồng Đao Tam Lãng đi.

Tối hôm qua hắn và Tam Lãng đều ngủ qua đêm ở nhà Dược Sư.

Thế mà sáng nay khi hắn mở mắt ra thì lại thấy mình bị nhét vào một cái quan tài và chôn xuống đất!

Chương 646: Vì sao ta vẫn còn chưa chết?

Lúc mở mắt ra, Tô Thị A Thất còn tưởng mình đang nằm mơ.

Hôm qua hắn còn ngủ ngon say trong nhà Dược Sư, thế mà lúc dậy thì đã bị nhét vào quan tài. Đã thế khi tỉnh dậy hắn còn thấy đầu đau đau như vừa say rượu nữa chứ.

Nhưng hôm qua hắn với đám Dược Sư có uống rượu đâu?

Một cái quan tài đương nhiên không vây khốn được Tô Thị A Thất. Hắn đẩy nhẹ một cái thì cả nắp quan tài lẫn lớp bùn đất bên trên đều lật tung.

Sau khi phá quan tài ra, hắn còn thấy trên cái đống đổ nát mình vừa phá có một cái bia rất chi là tử tế: [Mộ của bạn ta Tô Thị A Thất - Cuồng Đao Tam Lãng lập]

Và lúc ấy, Tô Thị A Thất cười.

Tiếng cười giận dữ khiến cho kẻ khác phải run sợ.

Đúng rồi, bên cạnh chỗ Tô Thị A Thất còn có một ngôi một lớn gấp đôi.

Trên mộ ghi [Mộ của vợ chồng bạn thân Dược Sư và Giang Tử Yên], lạc khoản cũng là [Cuồng Đao Tam Lãng lập].

Lúc Tô Thị A Thất phá mộ nhảy ra rồi cất tiếng cười vang vọng thì Dược Sư cũng phá mộ phi ra, Giang Tử Yên mắt tím sáng ngời, cúi đầu thẹn thùng cũng ra luôn cùng hắn. Hai người bị chôn trong cùng một quan tài, tuy Giang Tử Yên giận thì có giận, nhưng mà trong lòng lại khó nén được sung sướng.

Sau khi phá mộ ra ngoài, việc đầu tiên Dược Sư làm là nhìn quan tài rồi nhìn bia mộ, sau đó thì cái chuông điên tiết trên đầu vang lên leng keng không ngừng:

“Tam Lãng! Bản tọa với ngươi không chết thì không thôi! Bản tọa nhất định phải luyện ngươi thành dược nhân!”

Giang Tử Yên cúi đầu, vừa liếc thấy mấy chữ “Mộ của vợ chồng Dược Sư, Giang Tử Yên” thì nỗi tức giận với Cuồng Đao

Tam Lãng đã tan thành mây khói.

…

“Bây giờ ta sẽ đi tóm cổ Cuồng Đao Tam Lãng về đây.”

Tô Thị A Thất nghiến răng nói.

Hơn nữa, hắn có điều không hiểu, tuy rằng hôm qua hắn nghỉ ngơi ở nhà Dược Sư nên có lơi lỏng cảnh giác, thế nhưng Tam Lãng đào hai ngôi mộ to, còn lập bia và mang quan tài đến rồi ném cả hắn và Dược Sư vào quan tài. Tại sao cả hắn, cả Dược Sư và Giang Tử Yên đều không hề phản ứng gì với động tĩnh lớn như thế?

Phải biết rằng với thực lực và cảm quan nhạy bén của Tô Thị A Thất, thì dù là lúc ngủ say hắn vẫn có thể cảm ứng được cả tiếng gió thổi cỏ lay.

Thế mà hôm qua hắn lại ngủ như heo chết, bất tỉnh nhân sự ư?

Chẳng lẽ hôm qua Cuồng Đao Tam Lãng hạ thuốc mê mà hắn không hề hay biết? Hay là trên người Cuồng Đao Tam Lãng có pháp bảo đặc biệt gì?

Song nói gì thì nói, lần này Cuồng Đao Tam Lãng CHẾT! CHẮC! RỒI!

“Phiền Tô Thị A Thất huynh túm Cuồng Đao Tam Lãng về đây, ta sẽ chuẩn bị mười loại thí nghiệm dằn vặt để cho Tam Lãng đạo hữu nếm thử.”

Dược Sư nghiến răng nghiến lợi.

Thế là Tô Thị A Thất đuổi theo Cuồng Đao Tam Lãng.

…

…

Sau một đêm, tuy Cuồng Đao Tam Lãng đã chạy xa rất xa nhưng vẫn bị Tô Thị A Thất túm được.

Tiếp đó, Cuồng Đao Tam Lãng bị pháp bảo dây thừng vàng của Tô Thị A Thất trói thành cái bánh chưng.

Chẳng làm gì được, ai bảo hắn đánh không lại Tô Thị A Thất cơ chứ.

Tam Lãng tự thấy mình tu vi cao thâm, bây giờ đã đạt tới tu vi

Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong, chỉ còn cách Linh Quân lục phẩm có một bước, thế mà vẫn đánh không lại Tô Thị A Thất.

Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao của hắn vừa nhanh vừa ác, cộng thêm thân pháp nhanh như điện xẹt, thế mà vẫn bị Tô Thị A Thất nhét hành.

Hắn được xưng là Cuồng Đao, khi cuồng lên ngay cả chính hắn cũng phải sợ bản thân mình, thế mà vẫn bị A Thất nện tan xác.

Thế là hắn bị trói cứng lại, nhúc nha nhúc nhích trên mặt đất.

“Tam Lãng huynh, lần này ngươi còn định trốn đi đâu?”

Tô Thị A Thất ngoài cười nhưng trong không cười.

Tam Lãng hoảng hết cả hồn.

Đạo hiệu của hắn là Cuồng Đao Tam Lãng, số 3 không chỉ là con số cát tường của hắn, mà còn là một lời nhắc nhở.

Bởi vì, quá tam ba bận!

Cho nên chỉ cần không tìm chết ba lần trên cùng một vấn đề thì sẽ không chết thật. Trước đây thì đó chính là nguyên tắc tìm chết của hắn.

Thế nhưng gần đây hắn đã liên tục lao đầu vào Tô Thị A Thất tìm chết ba lần rồi. Lần này mà bị tóm là tiêu chắc!

Sao hôm qua ta lại không kìm nén được mà đi tìm chết cơ chứ?

Rõ ràng hôm qua Cuồng Đao Tam Lãng cũng biết nếu mình còn lao vào Tô Thị A Thất tìm chết nữa thì sẽ tiêu thật.

Thế nhưng đêm qua hắn đói quá tỉnh lại, mơ màng đi vào phòng luyện đan của Dược Sư, mở một cái hồ lô ra. Hồ lô vừa mở thì sương mù trắng đã lan ra. Cuồng Đao Tam Lãng cả kinh, ngừng thở, vận công chống cự màn sương rồi lập tức đóng chặt nắp lại. Song sương trắng vẫn lan ra tràn ngập, chỉ trong khoảng khắc đã phủ kín cả nhà Dược Sư.

Tam Lãng đạo hữu sợ lắm, bèn vội vàng nghĩ cách đánh thức Dược Sư và Tô Thị A Thất.

Chuyện sau đó thì mọi người biết rồi đấy.

Sương trắng này dường như là một loại thuốc mê rất mạnh, một khi hít vào thì tu sĩ ngũ phẩm cũng ngã sấp như ai.

Tam Lãng nhìn Dược Sư và Tô Thị A Thất ngủ li bì, gọi thế nào cũng không tỉnh, thế là… tâm hồn tìm chết trong lòng hắn trỗi dậy.

Rõ ràng lòng hắn vẫn rung chuông cảnh tỉnh rằng “Tam Lãng à, đừng tìm chết quá ba lần!” thế nhưng tay hắn và thân thể hắn lại hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế.

Đêm đó, hắn đào hai cái hố to trong vườn sau nhà Dược Sư, đi mua hai cái quan tài một to một nhỏ rồi tự tay khắc hai cái bia mộ.

Sau đó, hắn bế công chúa Tô Thị A Thất và Dược Sư nhét vào quan tài, rồi thuận tay đưa Giang Tử Yên vào quan tài của Dược Sư luôn.

Sau đó, Cuồng Đao Tam Lãng đóng đinh quan tài lại.

Đúng rồi, sau khi làm xong những việc trên, Tam Lãng còn đốt một ít tiền âm phủ, tờ nào tờ nấy đều có mệnh giá cả chục nghìn tệ.

Trong quá trình đốt vàng mã, Tam Lãng vui sướng lâng lâng, đây là lần tìm chết vui vẻ nhất năm của hắn đó.

Sau khi tìm chết xong xuôi, Cuồng Đao Tam Lãng mới bắt đầu thấy sợ.

Thế là nhân lúc trời còn chưa sáng, hắn vắt giò lên cổ mà chuồn.

Tiếc là mới trốn được có một buổi sáng thì đã bị Tô Thị A Thất túm cổ lại.

…

…

“Ú ớ ú ớ …”

Cuồng Đao Tam Lãng liều mạng nhúc nhích.

Nhìn Tô Thị A Thất ngoài cười mà trong không cười, trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng dấy lên nỗi bất an mãnh liệt. Thế nhưng hắn không thốt lên lời, miệng cũng bị bịt kín. Thậm chí hắn còn không dùng được truyền âm nhập mật, bởi vì một khi đã bị thừng vàng của Tô Thị A Thất trói lại thì linh lực toàn thân đều không thể điều động nổi.

“Yên tâm đi, Tam Lãng huynh. Tô mỗ sẽ không chém chết ngươi đâu.”

Tô Thị A Thất cười lên quái dị, sau đó nhấc thẳng Cuồng Đao Tam Lãng lên mà ném lên trên thanh đao của mình.

Tô Thị A Thất càng bình tĩnh thì Cuồng Đao Tam Lãng càng bất an:

“Ú ớ ú ớ”

“Tô mỗ chỉ đưa ngươi đến chỗ Dược Sư đạo hữu thôi. Dược Sư đạo hữu đã chuẩn bị cho ngươi nhiều thí nghiệm lắm, hơn chục cái liền. Ha ha ha.”

Tô Thị A Thất cười ha hả.

Cuồng Đao Tam Lãng trợn trừng hai mắt, cố sức giãy dụa.

Trên thế gian này độc ác nhất là lòng dạ đàn bà… à nhầm… là lòng dạ của đám luyện đan sư cao minh am hiểu các loại thuốc độc tra tấn người khác!

Nếu hắn rơi vào tay Tô Thị A Thất thì cùng lắm cũng chỉ bị nện cho một trận thôi, hắn không thèm sợ chút thương tích da thịt ấy.

Thế nhưng nếu rơi vào tay Dược Sư thì sớm muộn gì cũng bị nhét cho một viên dược hoàn rồi hết muốn sống luôn!

“Bây giờ chỉ mong đường lui mình chuẩn bị hôm qua có thể cứu mình một mạng thôi.” Cuồng Đao Tam Lãng âm thầm cầu nguyện.

Đúng vậy, hôm qua khi đang liều mạng tìm chết thì Cuồng Đao Tam Lãng đã sắp xếp cho mình một đường lùi. Đó là hắn nhét Giang Tử Yên cô nương vào chung một mộ với Dược Sư, còn lập cho cô nàng một cái bia vợ chồng.

Nếu Giang Tử Yên cô nương nhìn thấy cái bia đó mà vui vẻ lên, nói không chừng sẽ thấy mình vừa mắt hơn một tí.

Đến lúc đó, nếu có cô âm thầm giúp đỡ thì dù có rơi vào tay Dược Sư hắn cũng có thể giữ mạng được.

Khi tìm chết cũng phải chừa cho mình tí hy vọng, cũng như lúc nhảy Bungee phải thắt chặt dây thừng vậy.

Cuồng Đao Tam Lãng thấy vẫn còn sung sướng lắm.

…

…

Sau khi ném Cuồng Đao Tam Lãng lên đao rồi dặm thêm hơn chục thuật phong cấm lên người hắn, Tô Thị A Thất mới vừa lòng thu lại pháp bảo thừng vàng.

Tiếp đó, Tô Thị A Thất ngự đao phi hành về nhà Dược Sư. Trên đường, hắn mở máy gọi lại cho Hiến Công Cư Sĩ:

“Hiến Công tiền bối, ta xong việc rồi, chỗ ngài có tin tức của Đồng Quái đạo hữu sao?”

Hôm nay, Tô Thị A Thất chuẩn bị đảm đương trách nhiệm người dọn dẹp trong nhóm Cửu Châu số 1, bắt hai tên thích tìm chết nhất hội này lại xử lý một lượt luôn.

“Theo tin tức ta nhận được thì Đồng Quái Tiên Sư đã lẳng lặng chuồn vào vũ trụ rồi.”

Hiến Công Cư Sĩ cười ha hả đáp.

Tô Thị A Thất hỏi:

“Tiền bối có tọa độ chính xác không?”

“Có!”

Hiến Công Cư Sĩ mỉm cười. Sáng nay hắn đã liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu và lấy được thêm thông tin tình báo về Đồng Quái Tiên Sư.

Trong đó có một tin tức giúp hắn định vị được Đồng Quái Tiên Sư rồi.

Hiến Công Cư Sĩ đáp:

“Theo nguồn tin đáng tin cậy thì bây giờ Đồng Quái Tiên Sư đang ở cùng với con chó ngốc Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân. Chỉ cần tìm được Đậu Đậu là tìm được Đồng Quái đạo hữu, mà trong tay Hoàng Sơn Chân Quân có cách để định vị được vị trí của Đậu Đậu.”

“Hiến Công tiền bối, vô cùng cảm kích!”

Tô Thị A Thất nói rồi cúi đầu nhìn Cuồng Đao Tam Lãng. Đạo hữu đừng sợ, Tô mỗ tìm bạn cho ngươi ngay đây.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ú ớ ú ớ”

Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ trong điện thoại lại hỏi:

“A Thất này, sắp tới ngươi có rảnh không?”

“Sắp tới à? Thời gian ngắn thì rảnh đó, cuối tháng thì ta có tí việc.”

Tô Thị A Thất nói.

Đến lúc đó Tô Thị A Thập Lục lại độ kiếp, hắn phải về chuẩn bị.

“Thế thì hẳn là được. Ít ngày nữa ta muốn vây giết một con Long Ma ở khu Giang Nam, cho nên định mời Tô Thị A Thất đạo hữu ra tay giúp đỡ một phen. Thù lao ngươi cứ việc đưa ra, lúc đó ta chỉ cần máu Long Ma, còn tài liệu khác trên người nó cho các ngươi chia nhau hết, thế có được không?”

Hiến Công Cư Sĩ hỏi.

“Khu Giang Nam? Trùng hợp thế?”

Tô Thị A Thất gật đầu nói:

“Nếu là khu Giang Nam thì được thôi.”

Hắn còn nhớ hôm qua Tô Thị A Thập Lục bị Tạo Hóa Pháp Vương kéo đi quay livestream. Tạo Hóa Pháp Vương hát một bài tống ba trăm nghìn người vào viện đã lan truyền khắp nơi trong giới tu sĩ rồi.

Mà hình như cái chỗ Tạo Hóa Pháp Vương hát hò là khu Giang Nam thì phải.

Hắn cũng đang định đi xem tình hình của Tô Thị A Thập Lục thế nào đây. Tô Thị A Thất nắm chặt nắm tay, lần này hắn nhất định phải giúp Tô Thị A Thập Lục độ kiếp bình an.

…

…

Trong di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm dưới đáy biển.

Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả lần lượt mở mắt ra.

Thời gian không sai lệch nhiều lắm, đến lúc rời khỏi đây rồi.

Chương 647: Bạch Tôn Giả: Ta muốn một nhánh cây tươi.

Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả đều thu được rất nhiều linh cảm từ tiểu pháp thuật tự chữa trị của Trường Sinh Giả Trình Lâm.

Nhìn từ bề ngoài thì bí pháp này chỉ là một pháp thuật chữa cây gãy thành lành, thế nhưng thực tế thì nó lại ẩn chứa Trường Sinh chi đạo của Trường Sinh Giả Trình Lâm… đó chính là đạo Trường Sinh "sinh" ra chính mình.

Mấy ngày trước Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả đã luyện thành tiểu pháp thuật tự chữa trị kia, tiếp theo cần phải nghĩ cách khai thác đạo Trường Sinh của Trình Lâm, để làm dẫn chứng cho "đạo" của chính mình. Song quá trình này không dễ dàng và cần tốn rất nhiều thời gian.

Sở dĩ họ ở lại đây lâu như vậy là để cho các đạo hữu khác nắm giữ pháp thuật này.

Đến tận hôm nay thì Giao Bá Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Thông Huyền đại sư, Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ và Vũ Nhu Tử cô nương mới lần lượt nắm được pháp thuật ấy.

Sau khi nắm được pháp thuật tự chữa lành này, trong di tích mà Trường Sinh Giả Trình Lâm để lại tạm thời không còn gì có thể thăm dò được nữa.

"Linh Điệp đạo hữu, đã đến lúc chúng ta rời khỏi đây rồi."

Bạch Tôn Giả đứng dậy, cười nói.

"Ta cũng đang nghĩ như thế."

Linh Điệp Tôn Giả nhìn con mình với ánh mắt chiều chuộng. Sau lần lĩnh ngộ này, Vũ Nhu Tử đã ở trong trạng thái thăng cấp, có thể dẫn đến lôi kiếp tam phẩm bất cứ lúc nào, để tấn chức lên Tiên Thiên tứ phẩm.

Cho nên Linh Điệp Tôn Giả cũng phải mau chóng đưa cô về

Linh Điệp đảo để giúp cô bố trí trận pháp độ kiếp.

…

…

Được Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả dẫn dắt, đoàn người rời khỏi di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm.

Sau đó Bạch Tôn Giả phong ấn lối vào của di tích một lần nữa để che giấu nó. Tuy trong động phủ từ thời Thiên Đạo cũ để lại này chẳng có pháp bảo gì, thế nhưng hình ảnh “Đại năng Trường Sinh Giả giảng đạo” trong đó còn quý giá hơn tất cả các loại pháp bảo.

Bạch Tôn Giả đang suy nghĩ xem, trước khi mình bế quan thì có nên đưa tất cả các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đến di tích này tham quan một lần hay không.

“Bạch đạo hữu, Giao Bá đạo hữu, Bạch Hạc đạo hữu, Lạc Trần đạo hữu, Thông Huyền đạo hữu, Tuyết Lang đạo hữu, lão phu đưa tiểu nữ về Linh Điệp đảo trước đây. Sau này gặp lại.”

Linh Điệp Tôn Giả chắp tay nói với mọi người.

“Ơ ơ? Mình về Linh Điệp đảo luôn hả a cha? Chúng ta không đến chỗ Tống tiền bối xem hắn đóng phim à? Gia còn muốn diễn vai nữ trong phim của hắn mà.”

Vũ Nhu Tử vừa nghe thấy mình phải về Linh Điệp đảo ngay thì nhất thời hơi tiếc nuối.

Lần này vất vả lắm mới được ra khỏi nhà, nói thật là… cô còn chưa chơi đủ mà!

“Độ kiếp quan trọng hơn.”

Linh Điệp Tôn Giả nói rất thản nhiên.

Lý do này quá mạnh mẽ, Vũ Nhu Tử không tài nào mà phản bác được.

Thế nhưng cô vẫn không từ bỏ.

“A cha, nếu gia độ kiếp thành công mà Tống tiền bối vẫn đang quay phim thì gia có thể đến diễn một vai được không?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt dễ thương với phụ thân mình.

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười đáp rất sảng khoái:

“Được.”

“Bao giờ về Linh Điệp đảo, mình sẽ phái một đoàn phim tinh nhuệ đến giúp Tống Thư Hàng tiểu hữu quay phim xong luôn. Thế là bao giờ Vũ Nhu Tử độ kiếp thành công thì đã có thể đến rạp xem phim của Tống tiểu hữu rồi.” Linh Điệp Tôn Giả nghĩ thầm trong lòng.

Đúng là gừng càng già càng cay!

Vũ Nhu Tử mừng lắm:

“Quyết định như thế nhé!”

Sau đó cô vui vẻ vẫy tay với mọi người:

“Chào các vị tiền bối, ta đi về Linh Điệp đảo với a cha trước đây, sau này gặp lại mọi người nhé.”

“Vũ Nhu Tử, sau này gặp lại.”

Tuyết Lang Động Chủ cũng vẫy tay nói.

“Không đúng, không đúng, Tuyết Lang tiền bối, không đúng rồi.”

Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tuyết Lang Động Chủ:

“?”

“Hôm nay đạo hiệu của ta là Sồ Vũ Tử, xin Tuyết Lang tiền bối hãy gọi ta là Sồ Vũ Tử đi.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói tiếp.

Tuyết Lang Động Chủ ngẩn ra, sau đó cũng nghiêm túc gật đầu:

“Sồ Vũ Tử đạo hữu nói có lý lắm.”

“Tạm biệt, Tuyết Lang tiền bối.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Giờ khắc này, ngoại trừ Bạch Tôn Giả thì tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Linh Điệp Tôn Giả… 365 đạo hiệu đó.

Linh Điệp Tôn Giả xoay người, để lại cho tất cả mọi người một bóng lưng cao lớn và cô độc.

Gần đây Tôn Giả thấy hình như mình có tóc bạc hay sao ấy, về nhà phải dùng ít vừng đen để bổ tóc thôi.

Sau khi Linh Điệp Tôn Giả và Vũ Nhu Tử rời đi, Tuyết Lang Động Chủ, Giao Bá Chân Quân, Thông Huyền đại sư và Lạc Trần Chân Quân cũng lần lượt cáo từ. Sau lưng các vị đạo hữu này đều có thế lực hoặc to hoặc nhỏ, không thể cứ ở mãi bên ngoài được. Sau khi chấm dứt cuộc mạo hiểm ở di tích, họ phải về tông môn của mình ngay để xử lý công việc.

Chỉ còn lại Bạch Hạc Chân Quân vẫn theo bên cạnh Bạch Tôn Giả không rời một tấc:

“Bạch tiền bối, chúng ta đi đâu tiếp đây?”

“Ơ? Bạch Hạc, ngươi không về à?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Gần đây ta chỉ muốn đi theo Bạch tiền bối đến bao giờ ngài bế quan lại lần nữa mới thôi, để đền đáp ân tình của tiền bối đó mà.”

Bạch Hạc Chân Quân vỗ ngực:

“Cho nên có chỗ nào cần đến ta thì tiền bối cứ sai bảo tự nhiên.”

Ủ ấm giường cũng được luôn… Tuy nhiên Bạch Hạc Chân Quân tuyệt nhiên không dám thốt câu này ra khỏi mồm.

“Ừm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, sau đó lấy di động ra gọi cho Tống Thư Hàng.

Ngài biết Tống Thư Hàng đã về Trái Đất rồi.

Lúc này Tống Thư Hàng đang nghỉ ngơi, cho nên điện thoại được bắt rất nhanh:

“Bạch tiền bối, ngài ra khỏi di tích rồi sao?”

Ting! Bạn tốt Bạch Tôn Giả của ngài đã online!

Ting! Buff Bạch Tôn Giả của ngài đã được gia hạn!

“Ừ, di tích này không tồi, thu hoạch được nhiều lắm. Đợi ít nữa có thời gian rảnh ta sẽ đưa ngươi vào chơi.”

Bạch Tôn Giả bình tĩnh đáp.

“Tốt quá tốt quá.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói. Đến Bạch Tôn Giả mà còn bảo vào di tích thu hoạch được nhiều, thì khi hắn vào rồi trở ra nói không chừng còn tăng cảnh giới ấy chứ.

Nói chứ… mấy ngày nay hên thật đấy.

Hắn muốn gặp Tô Thị A Thập Lục thì Tô Thị A Thập Lục đến

Giang Nam. Hắn muốn có Long Ma, Long Ma thò ra. Hắn muốn có võ kĩ thì lại có được Kim Cương Phục Ma Quyền, cần biên kịch thì biên kịch đã tự chạy tới cửa.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là linh quỷ quý giá của hắn biến mất rồi… thế nhưng không sao cả, linh quỷ vẫn còn sống! Chỉ cần còn sống thì hắn sẽ có cách để mang linh quỷ về thôi.

“Ngươi thăng cấp thành công không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng;

“Nhờ phúc của tiền bối, trên đường thăng cấp có nhiều sự bất ngờ, nhưng nhờ có Lưu Tinh kiếm và được các vị tiền bối khác giúp đỡ, cho nên ta đã độ kiếp thành công, bây giờ ta là tu sĩ tam phẩm rồi.”

“Thế thì tốt, đợi lúc nào về ta sẽ kiểm tra căn bản của ngươi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, bao giờ thì ngài về? Chúng ta đã viết xong phần đầu của cốt truyện phim rồi đó, bây giờ đang chuyển cốt truyện thành kịch bản đây. Bạch tiền bối mà về là có thể xem qua kịch bản ngay đó.”

“Viết xong phần đầu rồi à? Ừ, được, ta về ngay đây, ngươi đang ở đâu đấy?”

Bạch Tôn Giả hỏi. Sau khi kết thúc cuộc thăm dò di tích thì quay bộ phim để nghỉ ngơi thư giãn cũng đúng lúc lắm.

“Chúng ta đang ở biệt thự của Ngư Kiều Kiều, số 105 đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả trở về thì hắn có bản công pháp phần tiếp theo rồi. Hơn nữa có Bạch Tôn Giả ở đây thì hắn lại càng mong được gặp con rồng mập kia hơn.

Không biết con rồng cơ bắp kia sẽ đến một mình hay là mang theo một đám lâu la đến giúp đỡ đây?

Nếu đến sớm một tí là tốt nhất… nếu mà trễ quá thì hắn còn phải chuẩn bị quay phim, con rồng này mà đến đúng cái lúc đang đóng phim thì phiền lắm.

Ớ?

Từ từ! Nếu con rồng này đến đúng lúc đang đóng phim thì cái mà nó phải đối mặt chính là các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1! Còn thêm rất nhiều bạn bè thích phim ảnh của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa.

Đến lúc đó chắc là cảnh tượng hoành tráng lắm nhỉ?

Điều này làm cho hắn không khỏi nhớ tới hình ảnh một đám đại thần của nhóm Cửu Châu số 1 đi đánh Boss Huyết Ma.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy tuyệt vời.

“Được, chờ ta ngự kiếm phi hành về đó.”

Bạch Tôn Giả nói xong thì bổ sung thêm một câu:

“Ta hơi đói rồi.”

Tống Thư Hàng:

“Để ta chuẩn bị đồ ăn cho ngài, Bạch tiền bối muốn ăn gì nào?”

“Gì cũng được, ta tự nhiên hơi đói nên muốn ăn cái gì đó thôi.”

Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi rồi lại nói:

“Nếu có cái gì ngon thì càng tốt.”

“Được rồi, để ta chuẩn bị cho Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy ta lên đường đây, gặp sau nhé.”

Bạch Tôn Giả nói xong thì ngắt máy, sau đó ngài đưa tay sờ lên eo mình…

Không thấy Lưu Tinh kiếm đâu cả!

À, ngài đã đưa Lưu Tinh kiếm đến chỗ Tống Thư Hàng rồi. Lần này ra ngoài ngài chỉ mang theo có mỗi một thanh phi kiếm thôi đó…

Chẳng còn cách nào, để tìm xem có nhánh cây tươi nào không, làm cái phi kiếm dùng một lần xài tạm vậy.

Bạch Tôn Giả đưa mắt nhìn bốn phía.

Haiiz, phiền não ghê, đây là biển mênh mông thì lấy đâu ra nhánh cây phù hợp chứ?

Bạch Hạc Chân Quân hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài đang tìm cái gì thế?”

“Ta đang tìm một nhánh cây, đáng tiếc đây lại là giữa biển. Lần này lại chẳng có ai đạp nhánh cây đi chơi giữa biển cả.”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ đầy tiếc nuối.

“Nhánh cây? Bạch Tôn Giả cần nhánh cây làm gì vậy?”

Bạch Hạc Chân Quân thật hối hận, sao mình lại không nhét mấy nhánh cây vào túi không gian cơ chứ? Thế là có thể thỏa mãn nhu cầu cho Bạch Tôn Giả rồi. Lần sau phải nhớ mà làm mới được.

“Làm cái phi kiếm dùng một lần.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Tiền bối, ta có thuyền tiên đây. Chúng ta có thể đi cùng thuyền mà!”

Bạch Hạc Chân Quân vui vẻ nói, cuối cùng thì mình cũng có chỗ hữu dụng rồi.

Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi một lát rồi lại nói:

“Nhưng ta vẫn muốn nhánh cây cơ.”

Ngự kiếm phi hành kích thích hơn ngồi thuyền tiên nhiều.

“Nhưng đây là giữa biển mênh mông, chúng ta không thể tìm nhánh cây tươi ở đâu được…”

Bạch Hạc Chân Quân mới nói được một nửa thì thấy trước mắt xuất hiện một khe không gian.

Từ cái khe này, khí tức tà ác và dơ bẩn bốc ra.

“Thế giới Cửu U!”

Ánh mắt của Bạch Hạc Chân Quân đanh lại.

Nói đoạn, hắn dùng hai tay kết ấn, khí tức quang minh bùng nổ quanh người. Thế giới Cửu U là kẻ địch của giới tu sĩ, một khi gặp thì phải dốc hết toàn lực xử lý tà ma, rồi phong ấn thông đạo giữa Thế giới Cửu U với Trái Đất lại.

Trong lúc Bạch Hạc Chân Quân đang định thi triển thần công để tiêu hủy thông đạo này, thì từ trong thông đạo bỗng vươn ra một nhánh cây xanh mướt.

Nhánh cây giống như nhánh liễu của Trái Đất, chỉ có điều lá cây màu đen mà thôi.

Bạch Tôn Giả gật đầu, nhánh cây này có chất liệu không tồi, lại non mơn mởn, tươi roi rói, ngài rất vừa lòng…

Chương 648: Không ổn! Lập tức đi mời Long động chủ ra mặt!

Khinh Vũ, đạo hiệu: Phi Dương Thánh Nữ.

Cô là một cái cây thành tinh, nói đúng ra thì là một cây liễu thành tinh rất đáng yêu.

Cô là một viên đại tướng dưới trướng Long động chủ của Tà Long động thuộc Lai Sinh sơn trong bảy mươi bảy ngọn núi ở Thế giới Cửu U, tu vi đã lên đến cảnh giới ngũ phẩm.

Nếu cô sống ở Trái Đất, thì khi tu luyện tới cảnh giới ngũ phẩm rồi ngưng tụ yêu đan là có thể hóa thân ngay thành một mỹ nhân liễu trắng xinh.

Đáng tiếc là cô lại sống trong Thế giới Cửu U hỗn loạn, tà ác và dơ bẩn. Bị lực lượng Cửu U ảnh hưởng nên tuy cô đã ngưng tụ được yêu đan nhưng vẫn không thể biến được thành người. Cô mới chỉ luyện được mỗi cái mặt mà thôi… cho nên bộ dạng cô bây giờ chính là một cây liễu có mặt người.

Khác với liễu trên Trái Đất, lá cây của cô đều là màu đen.

Không thể biến hóa là chuyện khiến cho cô buồn bực nhất trên đời.

Tâm nguyện lớn nhất của Khinh Vũ chính là một ngày kia có thể tấn chức đại yêu lục phẩm, đến lúc đó dù là lực lượng của Thế giới Cửu U cũng không thể ngăn cản cô hóa thành hình người. Dẫu không thể hóa thành một yêu tinh liễu trắng xinh đẹp thì cô cũng phải biến thành một liễu mỹ nhân đen tuyền quyến rũ!

Trở lại chuyện chính đi, sáng nay Khinh Vũ nhận được mệnh lệnh của Long động chủ. Động chủ sai cô tìm một thông đạo đi đến Trái Đất, lẻn vào Hoa Hạ, tìm kiếm một tu sĩ nhân loại tam phẩm cỏn con. Tu sĩ nhân loại đó là dư nghiệt của Kim Cương tự, năm đó Lai Sinh sơn phải trả cái giá cực đắt mới có thể hủy diệt được Kim Cương tự, tuyệt đối không thể để cho Kim Cương tự cháy lại từ đống tro tàn!

Thế là liễu yêu Khinh Vũ mới ra đây.

Vì trận chiến của đại năng Cửu U cấp bậc Kiếp Tiên và một vị Kiếp Tiên của nho môn, nên rất nhiều thông đạo không gian đã bị phá hủy. Thậm chí một vài thông đạo bí ẩn cũng phun trào năng lượng vì đại chiến, bị tu sĩ nhân loại và các thế lực khác trên Trái Đất phát hiện và phong ấn lại.

Giờ đây muốn tìm đường từ Thế giới Cửu U đến Trái Đất chẳng dễ chút nào.

Khinh Vũ mất nửa ngày trời mới tìm được một thông đạo không gian. Thế nhưng thông đạo này hơi bé, cô chui ra rất khó khăn, phải tốn thêm thời gian dẫn lực lượng Thế giới Cửu U ăn mòn nó để mở rộng nó ra một chút.

Khinh Vũ cau mày suy nghĩ xem có nên đổi sang một thông đạo không gian khác hay không. Đúng lúc đó thì thông đạo không gian bỗng nhiên rộng ra.

Chỉ chốc lát sau, thông đạo không gian đã nới ra vừa đủ để cô chui ra rồi!

Khinh Vũ vui vẻ lắm.

Thế nhưng cô vẫn phóng ra một tiểu pháp thuật để thăm dò thông đạo không gian trước đã, Trái Đất ẩn chứa rất nhiều nguy cơ, cho nên cô buộc phải cẩn thận mới được.

Pháp thuật thăm dò báo tin tức về, cho Khinh Vũ biết đầu kia của nó thông đến biển khơi mênh mông không một bóng người. Đây đúng là một địa điểm dừng chân tuyệt hảo mà!

Thế là Khinh Vũ sung sướng vươn nhánh cây của mình ra khỏi thông đạo không gian.

A ~ Cảm thấy gió biển ẩm ướt và mùi biển mằn mặn, ngọn của Khinh Vũ cũng sáng bóng cả lên rồi.

Trái Đất tuyệt quá đi, hay ho hơn Thế giới Cửu U nhiều lắm!

Nếu có thể thì cô hy vọng rằng mình có thể cắm rễ trên Trái Đất, làm một cây liễu yêu xinh đẹp, tu luyện thành một mỹ nhân đen huyền.

Tiếc là khí tức Thế giới Cửu U nồng nặc trên người cô sẽ thu hút đám tu sĩ nhân loại chẳng khác gì trăng sáng giữa đêm đen.

Trong thời gian ngắn thì cô còn có biện pháp để che giấu khí tức của mình. Thế nhưng nếu cô cắm rễ ở Trái Đất thì cùng lắm chỉ một tháng thôi, là có tu sĩ đến đè cô ra mà trảm yêu trừ ma ngay.

"Hừ, một ngày nào đó Thế giới Cửu U chúng ta sẽ chinh phục Trái Đất! Đến lúc đó, hết thảy những gì trên Trái Đất này sẽ đều là chiến lợi phẩm của chúng ta. Ta nhất định phải cắm rễ ở một mảnh đất phì nhiêu cạnh suối nước, tắm mình dưới ánh mặt trời và nước trong, yên lặng làm một liễu mỹ nhân!" Khinh Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy nhánh cây của mình bị người ta tóm được!

"Chuyện gì thế này? Rõ ràng ta đã thăm dò, đầu kia thông đạo là biển rộng, làm gì có người nhỉ? Sao tự nhiên lại có người ở đâu chui ra thế? Chết tiệt, dám túm ngọn của ta, muốn chết đây mà! Xem ta đây! Ta sẽ kéo ngươi vào Thế giới Cửu U, cho ngươi biết mùi ăn mòn của Thế giới Cửu U, cho ngươi biết thế nào là sa đọa!"

Khinh Vũ nghiến răng một cái rồi cắm rễ trong mảnh đất ở Thế giới Cửu U.

Nhánh cây của cô dồn lực, muốn kéo cái tên gan lì cóc tía dám dùng tay nắm ngọn của cô vào Thế giới Cửu U.

Thế nhưng Khinh Vũ nhanh chóng cảm thấy sợ hãi, bởi vì rõ ràng cô đã dốc hết sức lực mà người ta thì lại chẳng xê dịch mảy may! Thậm chí thân thể của cô còn đang bị lôi về phía Trái Đất!

Đối phương là lực sĩ khăn vàng à? Sao khỏe thế?

Không được, không ổn, Khinh Vũ cảm thấy rễ của mình cũng sắp bị nhổ ra khỏi Thế giới Cửu U mất rồi!

…

…

Lúc này, trên mặt biển.

Bạch Hạc Chân Quân chớp mắt. Pháp thuật trong tay hắn đã chuẩn bị được một nửa, đang định đánh chết ma vật đi ra từ Thế giới Cửu U này và phong ấn thông đạo luôn.

Nhưng hắn không ngờ là lại có một nhánh cây non mơn mởn thò ra khỏi thông đạo đến Thế giới Cửu U.

Vừa mới phút trước, Bạch Tôn Giả nói muốn có một nhánh cây tươi.

Ngay sau đó thì không gian nứt ra, và một nhánh cây thò ra từ Thế giới Cửu U. Đây là ma vật ở Thế giới Cửu U đang giả bộ dễ thương để lấy lòng Bạch Tôn Giả đấy à?

Bạch Hạc Chân Quân liếc nhìn vẻ mặt của Bạch Tôn Giả, Tôn Giả có vẻ vừa lòng với nhánh cây này lắm, vừa nhìn thấy nó thì Tôn Giả đã di chuyển tức thời đến bên cạnh nó, rồi vươn tay cầm lấy nhánh cây luôn.

Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy thế thì vội vàng nhắc nhở:

“Bạch tiền bối cẩn thận, đó là tà vật đến từ Thế giới Cửu U, trên đó có lực lượng dơ bẩn từ Thế giới Cửu U đó!”

“Không phải lo.”

Bạch Tôn Giả trả lời rất bình tĩnh.

Lấy bàn tay của Bạch Tôn Giả làm trung tâm, lực lượng tinh lọc khuếch tán ra, xua tan hết lực lượng ô uế của Thế giới Cửu U trên nhánh liễu. Khí tức của Thế giới Cửu U không thể nào tiếp xúc được với Bạch Tôn Giả.

Sau đó, Bạch Tôn Giả kéo hơi mạnh một cái, cả nhánh liễu liền bị lôi ra từ hư không.

Chỉ trong thời gian một hơi thở, nhánh liễu và cả bản thể của nó đã bị lôi ra phân nửa.

“Ồ, hóa ra là một cây liễu à?”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

“Á á á á, đau quá đau quá, tên đáng chết nào kéo mạnh thế? Sắp đứt rễ ta rồi, sắp đứt rồi! Buông ra, mau buông ra không ta cắn ngươi bây giờ!”

Bây giờ thì đến cả cái mặt mỹ nhân trên thân của Liễu yêu Khinh Vũ cũng bị lôi ra.

Cô kêu lên đau đớn. Rễ của cô vẫn còn đang cắm trong Thế giới Cửu U kia kìa. Không ngờ cái tên ở phía đối diện lại có sức mạnh lớn như thế, sắp sửa kéo bật cả rễ của cô ra luôn rồi! Cô thấy rễ mình sắp đứt tới nơi!

Quan trọng hơn là đối phương còn không ngừng truyền lực lượng tinh lọc tới khiến cho toàn thân của cô mềm nhũn ra. Cô vốn định dùng nhánh liễu khác đâm chết đối phương, thế nhưng bây giờ cô còn không động đậy nổi một cái lá.

Bạch Hạc Chân Quân:

“Bạch tiền bối, đây là một cây liễu tu luyện thành tinh.”

“Ừ.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, tay ngài vẫn kéo chặt nhánh liễu và mắt thì chạm mắt với liễu yêu.

Liễu yêu Khinh Vũ đối mắt với Bạch Tôn Giả, một lát sau, cả khuôn mặt của cô đỏ lựng lên. Trên đời này sao lại có người tuấn mỹ đến thế cơ chứ? Cứ như là tiên nhân bước ra từ tranh cổ vậy.

Cô cảm thấy tim mình đập nhanh hơn… không đúng… cô còn chưa luyện ra được trái tim mà.

“Thi ra là một cây liễu đã thành tinh, thảo nào mà ta lại thấy chất liệu của nhánh cây này tốt thế.”

Bạch Tôn Giả nói.

Ngay từ đầu, Tôn Giả chỉ cần một nhánh cây để chế tạo phi kiếm dùng một lần mà thôi.

Nhưng khi ngài rút cái nhánh cây này thì nó lại nối liền với một cây liễu hoàn chỉnh.

Bạch Tôn Giả cảm thấy chất liệu của cây liễu này rất hợp ý mình, nếu có thể nhổ cả cây về thì nhất định sẽ chế ra rất nhiều thanh phi kiếm dùng một lần có chất lượng tuyệt hảo.

Thế là Bạch Tôn Giả ra sức nhổ bật cây liễu kia lên.

Song, nhổ được một nửa thì ngài phát hiện ra cây liễu này tu luyện ra thành quả, có được ý thức rồi.

Thụ yêu người ta đã có ý thức của riêng mình thì Bạch Tôn Giả cũng không tiện chẻ xác người ta ra làm phi kiếm như chẻ củi. Cây liễu yêu này có đắc tội gì với ngài đâu.

Hơn nữa Bạch Tôn Giả cũng không phải là người bắt yêu, cứ thấy yêu quái là muốn đánh muốn giết.

Thế là Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi một chút rồi quyết định.

Ngài vẫn nắm chặt ngọn liễu rồi nói với cô rằng:

“Thôi, bản tôn thấy ngươi tu hành vất vả nên tha cho ngươi một con đường sống. Từ nay về sau, ngươi ngoan ngoãn ở lại Thế giới Cửu U đi, đừng đến Trái Đất gây chuyện thị phi nữa.”

Trên mặt liễu yêu Khinh Vũ vẫn còn đỏ ửng. Người này đẹp quá đi, dịu dàng quá đi, cô yêu người ta mất rồi. Người này thật đáng để cô dùng cả đời hầu hạ mà.

“Đại nhân, xin hãy cho ta theo người, cho dù chỉ làm một yêu sủng dễ thương của người thôi cũng được.” Liễu yêu Khinh Vũ nghĩ trong lòng, và cũng thực sự đang muốn nói ra.

Nhưng đột nhiên cô lại thấy từ ngọn của mình truyền đến cơn đau nhức nhối.

Vị đại nhân dịu dàng tuấn mỹ, đáng để cô hầu hạ suốt đời này đang bẻ cành của cô! Tách một cái, ngài đã bẻ gãy cái ngọn quý giá của cô rồi!

“Á á á á đau quá đau quá!!!”

Liễu yêu đau đến ứa cả nhựa cây, nhựa chảy chan chứa qua đường hốc mắt.

Vị đại nhân dịu dàng này lại đi bẻ cây tàn nhẫn như thế!

Tiếp đó, Khinh Vũ lại thấy Bạch Tôn Giả dùng tay làm dao, tước hết vỏ trên nhánh cây của mình.

Cô là một cây liễu yêu ngũ phẩm, thân thể còn được cường hóa bởi Cửu U lực lượng, nhánh cây có thể sánh với pháp bảo ngũ phẩm đó! Thế mà ở trong tay vị đại nhân này thì nhánh cây của cô lại chẳng khác gì một cành trúc bình thường.

Đáng sợ quá! Vị đại nhân dịu dàng này đáng sợ quá đi mất!

Hay là mình chuồn về trước rồi tìm Long động chủ ra mặt nhỉ?

Liễu yêu Khinh Vũ nghĩ thầm trong lòng.

…

…

Bạch Tôn Giả làm phi kiếm dùng một lẩn rất quen tay. Chỉ một lát sau thì phi kiếm đơn sơ đã nằm trong tay Tôn Giả.

Tiếp đó, ngài khắc họa các phù văn trận pháp lên thân kiếm, thế là một thanh phi kiếm dùng một lần bản 004 đã ra lò.

Series phi kiếm này vốn đã đến bản số 005 rồi, thế nhưng sau này bản 005 đã đổi thành Lưu Tinh kiếm dùng một lần bản 001.

"Xong rồi."

Bạch Tôn Giả thổi phù một cái lên phi kiếm mới hoàn thành một cách mỹ mãn:

"Bạch Hạc, mình đi thôi."

"Chờ đã, Bạch tiền bối, trước khi đi, hãy để ta thu phục thụ yêu kia và phong ấn thông đạo đến Thế giới Cửu U này đã."

Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng.

Liễu yêu Khinh Vũ trắng bệch cả mặt mày.

Không ổn rồi! Phải đi thỉnh Long động chủ ra mặt ngay thôi!

Chương 649: Sếp của ta bị đâm thành thịt xiên rồi phải làm sao đây?

“Không cần phiền thế, Bạch Hạc, ngươi cứ tống cô ta về Thế giới Cửu U rồi phong ấn nơi này lại là được.”

Bạch Tôn Giả đứng trên phi kiếm và nói.

“Nhưng mà Bạch tiền bối ơi, cô ta là tà vật Cửu U mà.”

Bạch Hạc Chân Quân lo lắng nói.

Bạch Tôn Giả mỉm cười bảo:

“Yên tâm đi, nếu cô ta là tà vật điên cuồng thì đã bị ta chẻ xác ra ngay lúc mới hiện thân rồi.”

Cây liễu thành tinh này có chất liệu không tồi, cho nên ấn tượng đầu tiên của Bạch Tôn Giả với cô cũng khá tốt.

Nghe Bạch Tôn Giả nói vậy, Bạch Hạc Chân Quân gật đầu, sau đó hắn xòe đôi cánh trắng sau lưng vỗ mạnh về phía liễu yêu.

Cuồng phong thét gào thốc thẳng về hướng Khinh Vũ.

“Á á á á á.”

Khinh Vũ thét lên chói tai rồi bị hất về Thế giới Cửu U. Bây giờ cơ thể cô vẫn còn suy yếu, căn bản không có sức đâu để mà phản kháng.

Tiếp đó, Bạch Hạc Chân Quân vung tay thi triển thuật phong ấn, phong ấn thông đạo tới Thế giới Cửu U lại.

Điên tiết thật. Khinh Vũ nghiến răng.

Sau khi Khinh Vũ bị hất về Thế giới Cửu U, năng lượng của Thế giới Cửu U đã đổ vào cơ thể và giúp cô khôi phục lại sức lực.

Tiếp đó, cô lấy ra một sinh vật dạng cánh cứng từ trong nhánh cây của mình.

Vì nguyên nhân năng lượng hỗn loạn nên trong Thế giới Cửu U không thể sử dụng thiết bị liên lạc vô tuyến, thậm chí cả pháp thuật thiên lý truyền âm vào Thế giới Cửu U cũng chịu hạn chế rất lớn.

Thế nhưng tà ma trong Thế giới Cửu U vẫn nghĩ ra được kĩ thuật để liên lạc tầm xa. Con bọ cánh cứng này chính là thứ họ dùng để liên lạc trong khoảng cách xa với nhau.

Khinh Vũ liên hệ với Long động chủ bằng tốc độ nhanh nhất.

Lúc này Long động chủ đang mời vài vị động chủ khác trong Lai Sinh sơn đến Tà Long động của mình để thương thảo cách đối phó với dư nghiệt Kim Cương tự nọ.

Tuy dư nghiệt Kim Cương tự kia chỉ có cảnh giới tam phẩm, thế nhưng Long động chủ không dám coi thường. Bởi vì bên cạnh đối phương còn có các tu sĩ khác. Thế là Long động chủ đã mời các vị động chủ khác trong Lai Sinh sơn đến, để lôi kéo chúng cùng lẻn vào Trái Đất xử lý dư nghiệt kia cùng mình, sau đó nhân cơ hội túm vài tên tu sĩ nhân loại luôn.

Đối với tà ma Cửu U thì tu sĩ nhân loại chính là một thức đại bổ. Dù là nuốt ngay vào bụng hay mang về Thế giới Cửu U song tu thải bổ, thì đều có tác dụng làm thực lực của chúng tăng lên nhanh chóng. Long động chủ muốn giết chết dư nghiệt Kim Cương tự, nhưng trên thực tế cũng muốn nhân cơ hội này để tổ chức một cuộc đi săn nhằm tăng thực lực của mình.

Cuộc đi săn này khiến cho các động chủ khác cũng rất hào hứng.

Hai bên ăn nhịp với nhau ngay.

Khi cuộc thương thảo tiến vào hồi kết, Long động chủ và các vị động chủ khác đã hẹn xong thời gian và chia sẻ xong tư liệu về Tống Thư Hàng, chỉ chờ đến thời điểm là chúng sẽ định vị vị trí của Tống Thư Hàng rồi tổ chức tấn công đồng loạt.

Đúng lúc này, Long động chủ nhận được cuộc gọi của Khinh Vũ.

“Khinh Vũ à, có chuyện gì thế?”

Long động chủ trầm giọng hỏi.

“Động chủ, ta bị người chặn ở cửa Thế giới Cửu U không ra được, có người ở phía đối diện đánh ta về Thế giới Cửu U,còn muốn phong ấn thông đạo mà ta vất vả lắm mới tìm được ra nữa.”

Liễu yêu Khinh Vũ nói.

Long động chủ nhíu mày. Tuy liễu yêu có thực lực khá yếu trong đám đại tướng dưới tay hắn, thế nhưng cô ta cũng là một đại yêu ngũ phẩm mà! Hơn nữa cô ta còn có thân thể cứng rắn, nếu đánh nhau thì cũng có thể chiếm hạng tầm trung trong đám đại tướng của hắn đấy!

“Đối phương có cảnh giới thế nào?

Long động chủ có thân thể Long Ma nhưng bản chất chỉ là một con phụ thân trùng mà thôi. Nó không dám lỗ mãng.

“Đối phương có hai người. Một người thực lực lục phẩm, người còn lại ta không thấy rõ, hẳn là cũng phải từ lục phẩm trở lên.”

Liễu yêu Khinh Vũ đáp.

“Ngươi ở yên đó chờ ta, ta sẽ tới đó ngay.”

Long động chủ vừa nghe thấy đối phương chỉ có thực lực lục phẩm thì không còn lo lắng gì nữa.

Long Ma có chiến lực nổi bật trong đám ngoại vực Thiên Ma, còn mạnh hơn so với Huyết Ma. Muốn bắt một con Long Ma mất đi ý chí thì cần có vài vị tu sĩ nhân loại cùng đẳng cấp vây công mới được.

Mà hắn đang chiếm cứ thân thể của Long Ma, cộng thêm được lực lượng Cửu U tắm tưới suốt bao ngày tháng, một mình hắn chấp hai mươi tu sĩ nhân loại lục phẩm cũng ngon ơ.

Thế là Long động chủ cáo từ các vị động chủ khác rồi mau chóng bay tới chỗ Khinh Vũ.

Mấy động chủ khác cũng chia nhau ra về, trở lại địa bàn của mình để chuẩn bị xuất chinh.

Lúc này.

Công cuộc phong ấn thông đạo Thế giới Cửu U của Bạch Hạc Chân Quân đã tiến vào giai đoạn cuối.

“Phong!”

Bạch Hạc Chân Quân quát lên một tiếng, thi triển pháp thuật phong ấn, thông đạo Cửu U bắt đầu từ từ khép lại.

Pháp thuật phong ấn này đã được truyền lưu trong giới tu sĩ nhân loại từ rất lâu trước kia, dành riêng cho việc phong ấn thông đạo Cửu U.

Tuy Bạch Hạc Chân Quân chỉ có tu vi lục phẩm, thế nhưng nếu hắn dùng pháp thuật này để hoàn thành phong ấn thì cho dù là tà ma Cửu U cấp bậc thất phẩm cũng khó mà mở phong ấn ra được.

Hơn nữa, phong ấn của Bạch Hạc Chân Quân mới chỉ là hình thái ban đầu mà thôi!

“Bạch tiền bối, hình thái ban đầu của phong ấn đã hoàn thành rồi, tiếp theo phải nhờ tiền bối ra tay gia cố phong ấn.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu rồi vươn tay bổ sung thêm vài trận pháp lên phong ấn của Bạch Hạc Chân Quân. Từ nay trở đi, nếu trong đám tà ma Cửu U không có Huyền Thánh bát phẩm thì đừng mơ mở được phong ấn này ra nữa. Trong thời gian ngắn, không sợ tà ma Cửu U trốn ra ngoài từ con đường này.

Phong ấn hoàn thành.

“Bạch tiền bối, chúng ta đi thôi nhỉ?”

Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

Trong lòng hắn dâng tràn kích động, tiếp theo hắn sẽ được ngự phi kiếm cùng với Bạch Tôn Giả rồi.

Tuy rằng series phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả đã để lại ám ảnh tâm lý không nhỏ trong lòng hắn, thế nhưng chỉ cần được ở bên Bạch tiền bối thì khó khăn gì hắn cũng sẽ vượt qua!

Bạch Tôn Giả kết kiếm quyết, phi kiếm dùng một lần tản mát ra kiếm quang dịu dàng nâng ngài lên. Sau đó Bạch Hạc Chân Quân cũng mặt dày bước lên phi kiếm dùng một lần.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Ủa? Bạch Hạc ngươi không tự lái thuyền tiên à?”

“Thưa Bạch tiền bối, ta đột nhiên cảm thấy thuyền tiên chậm quá. Hơn nữa ta muốn theo sát không rời Bạch tiền bối một tấc nào cơ!”

Bạch Hạc Chân Quân đáp vô cùng nghiêm túc.

“Được rồi, thế thì ngươi đứng cho vững.”

Bạch Tôn Giả cũng không ngại.

Tôn Giả lại kết kiếm quyết, phi kiếm dùng một lần ngân vang rồi rung lên.

Ngay sau đó, nó phóng vụt đi.

Nhanh quá, còn nhanh hơn cả Lưu Tinh kiếm dùng một lần lúc trước. Bạch Hạc Chân Quân thầm nghĩ trong lòng, xem ra lần này đi động phủ của Trường Sinh Giả đã giúp Bạch Tôn Giả thu hoạch được rất nhiều, có lẽ cảnh giới của ngài cũng cao thêm một tầng rồi.

Trong lúc Bạch Hạc Chân Quân đang suy tư thì phi kiếm của Bạch Tôn Giả bỗng phanh gấp.

“Bạch tiền bối, làm sao thế?”

Bạch Hạc Chân Quân hỏi. Suýt nữa thì hắn đứng không vững mà bị bắn văng ra khỏi phi kiếm.

Bạch Tôn Giả nhìn quanh bốn phía rồi nói:

“Không hay rồi, ban nãy phi kiếm lao đi nhanh quá, ta vừa nhãng đi một cái thì chúng ta đã phóng thẳng vào một khe hở không gian rồi.”

“…”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Bạch tiền bối, khe hở không gian mà chúng ta lọt vào nối đến đâu vậy?”

“Nếu ta không lầm thì chúng ta sẽ đến Thế giới Cửu U.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Bạch Hạc Chân Quân:

“…”

Vào thẳng Thế giới Cửu U luôn á?

Bỏ xử rồi. Hắn mang trong mình huyết thống thần thú, trời sinh đã có thuộc tính quang minh. Nếu ở trên Trái Đất thì hắn chính là khắc tinh của tà vật Cửu U.

Thế nhưng vào Thế giới Cửu U thì sẽ tèo luôn đó!

“Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta quay lại có còn kịp không?”

Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

Bạch Tôn Giả đáp:

“Muộn mất rồi.”

Khi ngài nói chuyện thì phi kiếm dùng một lần đã xông lên, xé mở thông đạo không gian và tiến vào một thế giới hắc ám tà ác.

Khí tức làm cho người ta buồn nôn phả vào mặt làm cho Bạch Hạc Chân Quân thấy cả người khó ở. Nơi này tương khắc với thuộc tính của hắn, ở đây thì lực chiến đấu của hắn sẽ bị giảm đi nhiều.

Bất hạnh cỡ nào chứ?

Không đúng không đúng, chỉ cần ở bên Bạch Tôn Giả thì bất hạnh cỡ nào cũng là ngọt ngào!

Chỉ là Thế giới Cửu U thôi mà, hãy xem ta vượt qua mi đây!

Trong Thế giới Cửu U.

“Đáng chết, thông đạo không gian bị phong kín rồi!”

Liễu yêu Khinh Vũ buồn bực vô cùng. Phong ấn trước mắt cực kì vững chắc, cô hoàn toàn không thể phá vỡ được.

Xem ra nếu muốn vào Hoa Hạ thì lại phải tìm một con đường khác thôi.

“Khinh Vũ, tình hình thế nào rồi?”

Khinh Vũ đang suy tư thì một con rồng cơ bắp đã đáp xuống bên cạnh cô.

Tuy con rồng cơ bắp nọ đồ sộ và béo núc nhưng tốc độ lại rất nhanh. Chỉ trong thời gian ngắn nó đã chạy từ động phủ tới chỗ Khinh Vũ.

“Long động chủ, ngài tới chậm một bước, thông đạo bị phong kín rồi.”

Khinh Vũ chỉ về phía thông đạo đã bị phong kín ở phía trước.

Long động chủ kiểm tra phong ấn không gian đó một lúc rồi nhíu mày:

“Khó làm rồi, đây là phong ấn do cường giả lục phẩm thiết lập. Phong ấn này chuyên nhắm vào Thế giới Cửu U, muốn mở ra thì chỉ e phải tìm cường giả Cửu U thất phẩm mới xong. Hết cách rồi, chỉ có thể tạm thời tha cho bọn chúng thôi. Khinh Vũ, ngươi đi tìm thông đạo khác đi.Ta cam đoan với ngươi, nếu lần sau đi giết dư nghiệt Kim Cương tự mà gặp hai người này thì ta sẽ xả giận thay ngươi.”

“Chỉ đành thế mà thôi.”

Liễu yêu Khinh Vũ nói.

Khi họ đang nói chuyện thì một đạo kiếm khí sắc lẻm đã đâm toạc không gian, sau đó đánh thẳng về phía Khinh Vũ và Long động chủ.

“Kẻ nào?!”

Long Ma cơ bắp quát lớn một tiếng rồi xoay người lại. Giơ hai nắm đấm tấn công vào kiếm khí.

Nhưng ngay sau đó, con rồng cơ bắp thấy tay mình đau buốt.

Đôi nắm đấm mà hắn lấy làm tự hào đã bị kiếm khí của đối phương đâm xuyên qua.

Không chỉ thế, thế tới còn sót lại của kiếm khí đâm thẳng qua người hắn, ghim chặt hắn vào kiếm rồi tiếp tục phóng về phía trước.

“Ai da, mình đâm vào cái gì rồi.”

“Không sao đâu Bạch tiền bối, đây là Thế giới Cửu U mà, mình có đụng vào cái gì cũng không sao.”

Một giọng nói an ủi vang lên.

“Ta thấy hình như mình đâm vào một tà ma gì trông như rồng ấy.”

Bạch Tôn Giả nói xong thì quay đầu sang, đúng lúc thấy được thụ yêu đang ngu người đứng đực ra đó.

Bạch Tôn Giả thấy mình và thụ yêu này có duyên với nhau ghê lắm, thế là ngài vẫy tay với cô để chào hỏi:

“Ơ? Đây không phải là liễu yêu ban nãy hay sao? Xin chào, mình lại gặp nhau rồi.”

Liễu yêu Khinh Vũ cảm thấy hai hàm răng của mình va vào nhau lập cập. Thấy Long động chủ bị vị đại nhân dịu dàng kia đâm thành thịt xiên, cô cảm giác bộ rễ của mình nhũn ra, mãi mà chẳng thốt lên lời.

Chương 650: Ngươi tưởng ngươi là Quan Nhị Gia chắc?

Đáng sợ quá! Long động chủ cảnh giới lục phẩm, lại có được thân thể Long Ma, chiến đấu trong đám lục phẩm cũng có thể xếp vào chiếu trên! Thế mà một tên trâu bò như thế vừa gặp người ta đã bị xiên thành que thịt rồi.

Liễu yêu Khinh Vũ sợ hết cả hồn, rốt cuộc vị đại nhân dịu dàng này có cảnh giới gì đây? Vì sao Long động chủ cảnh giới lục phẩm lại không hề có sức chống đỡ gì ở trước mặt hắn thế này?

“Đừng sợ, ta đến Thế giới Cửu U không phải là để đối phó với cô. Chỉ vì ta ngự kiếm phi hành nhanh quá nên mới gặp sự cố, thế là lọt vào Thế giới Cửu U này thôi.”

Bạch Tôn Giả xua tay an ủi liễu yêu rồi hỏi tiếp:

“Đúng rồi, tiểu liễu yêu, cô có biết cách nào để rời khỏi Thế giới Cửu U không?”

Đây là lần đầu tiên Bạch Tôn Giả đi vào Thế giới Cửu U, ngài không hiểu lắm về thế giới này.

Liễu yêu Khinh Vũ run rẩy ngẩng đầu lên:

“Ngài vào từ chỗ nào… thì có thể ra từ chỗ đó.”

“Ồ, ta biết rồi, cảm ơn nhé.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Đúng rồi, còn phải cảm ơn nhánh cây làm phi kiếm của cô nữa, chất liệu tốt lắm, dùng rất thuận tay, tốc độ phi hành không kém gì phi kiếm bản mệnh của ta đâu.”

Liễu yêu Khinh Vũ: …

Sau khi chào hỏi liễu yêu Khinh Vũ xong, Bạch Tôn Giả lại nhìn con Long Ma cơ bắp đang bị đính vào mũi chiếc phi kiếm dùng một lần bản 004 của mình.

Long Ma cơ bắp vẫn duy trì tư thế hai tay giao nhau, bị kiếm khí đâm xuyên. Kiếm khí xuyên qua hai tay giao nhau của Long Ma rồi đâm thấu lồng ngực hắn, xiên luôn hắn vào mũi kiếm. Lúc này con Long Ma cơ bắp đang vùng vẫy không ngừng, muốn thoát ra khỏi phi kiếm của Bạch Tôn Giả.

Thế nhưng kiếm khí của Bạch Tôn Giả mang sức mạnh đồng dạng với tinh lọc, đó cũng chính là lực lượng mà liễu yêu Khinh Vũ tiếp xúc khi trước.

Lực lượng tinh lọc này sẽ khu trừ hết lực lượng Cửu U ô uế trên người Long Ma, không chỉ thế, nó còn khiến cho đám tà ma Cửu U suy yếu và vô lực. Cho dù Long động chủ đã ở cảnh giới lục phẩm, nhưng bị luồng lực lượng tinh lọc này đâm thẳng vào cơ thể thì cũng nhũn như con chi chi mà thôi. Long động chủ căn bản không thể giãy thoát khỏi mũi kiếm được.

“Ồ? Hóa ra là một con Long Ma.”

Bạch Tôn Giả ngửi thấy mùi máu trên người Long động chủ thì kinh ngạc lắm.

Không ngờ con tà thú cường tráng ú nu này lại là Long Ma trong ngoại vực Thiên Ma.

Ngoại vực Thiên Ma mà lại là tà ma Cửu U, quả nhiên nên xử lý đi thì hơn!

Thế là Bạch Tôn Giả giẫm nhẹ phi kiếm dưới chân, một đạo kiếm ý phóng ra.

Kiếm ý xuyên thẳng vào cơ thể Long Ma.

Hóa đá!

Ngay sau đó, thân thể Long Ma cứng đờ lại, một tầng vật chất màu hổ phách từ trong cơ thể nó toát ra, bao phủ toàn thân nó rồi biến nó thành một hóa thạch hổ phách khổng lồ.

Khối hóa thạch hổ phách cô đọng ngay trên mũi phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả.

Khí tức sinh mệnh của Long động chủ nhanh chóng tiêu tán. Không chỉ có thân thể của Long Ma, ngay cả Phụ Thân Trùng ở sâu trong cơ thể nó cũng biến thành một phần của hóa thạch hổ phách, thân tử đạo tiêu!

Long động chủ của Tà Long động thuộc Lai Sinh sơn chưa kịp ra trận, thậm chí còn chưa kịp ra khỏi cửa nhà thì đã tiêu đời nhà ma.

"Long Thiên Quân động chủ!"

Liễu yêu Khinh Vũ kêu lên thất thanh.

Long Thiên Quân chính là tên thật của Long động chủ. Năm đó Phụ Thân Trùng tên là Bách Quân, sau khi bám vào người Long Ma thì đã đổi tên thành Long Thiên Quân!

"Ô? Cô biết con Long Ma này à?"

Bạch Tôn Giả quay lại nhìn liễu yêu.

Mặt mày liễu yêu tái đi. Sau đó cô nàng quyết đoán lắc đầu nguầy nguậy:

"Không, ta chẳng biết hắn là ai cả."

Bạch Hạc Chân Quân cười lạnh lùng:

"Nhưng cô vừa mới gọi tên nó xong đấy. Long Thiên Quân động chủ? Hừ! Bạch tiền bối, liễu yêu này quả nhiên có vấn đề, để ta chém cô ta thành củi đi!"

"Đừng mà!"

Liễu yêu Khinh Vũ sợ mất mật, rút ngay rễ khỏi mặt đất Thế giới Cửu U rồi phóng lên trời bỏ chạy. Tuy chưa biến hóa nhưng cô đã ngưng tụ được yêu đan, là một đại yêu cấp bậc ngũ phẩm có thể đạp không mà đi rồi.

Thế nhưng cô không ngự kiếm phi hành thì sao có thể chạy nhanh hơn Bạch Hạc Chân Quân có đến bốn cánh chứ?

Bạch Hạc Chân Quân tung cánh lao đi như chớp giật, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay bên cạnh liễu yêu Khinh Vũ.

Sau đó Bạch Hạc Chân Quân vung tay phải chém ra một chưởng.

Vụt!

Liễu yêu Khinh Vũ bay ngược lại, rơi xuống trước mặt Bạch Tôn Giả.

Lại một chớp mắt sau, Bạch Hạc Chân Quân đã lao vụt về bên cạnh liễu yêu Khinh Vũ, biến chỉ thành kiếm, định chém cô thành một bó củi.

"Bạch Hạc, chờ đã."

Bạch Tôn Giả lên tiếng ngăn cản.

Bạch Hạc Chân Quân lập tức dừng kiếm khí lại rồi nhìn về phía Bạch Tôn Giả với vẻ nghi hoặc:

“Bạch Tôn Giả có gì sai bảo?”

“Ta thấy mình và cô ta rất có duyên, cho nên tha cho cô ta đi. Mang cô ta về… rồi nghĩ cách thanh lọc hết năng lượng Cửu U trong cơ thể cô ta là được.”

Bạch Tôn Giả xoa cằm rồi bổ sung thêm:

“Thế thì sau này ta đã có nguồn nhánh cây vô tận để chế tạo phi kiếm dùng một lần rồi. Có lẽ ta nên nghiên cứu một series phi kiếm mới, ví dụ như series liễu yêu dùng một lần chẳng hạn.”

Liễu yêu Khinh Vũ: …

Đáng chết! Trả một rổ cảm động lại cho bà!

Khi vị đại nhân cường đại mà dịu dàng này nói nửa câu trước, cô đã cảm động đến mức muốn lấy thân báo đáp người ta. Thế mà ngài lại nói nửa câu sau, đánh cô từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục.

Bạch Hạc Chân Quân:

“Không hổ là Bạch tiền bối, suy tính sâu xa quá!”

Thế là hắn thi triển pháp thuật trói chặt liễu yêu Khinh Vũ lại, treo vào phía đuôi của phi kiếm dùng một lần bản 004.

Liễu yêu Khinh Vũ cảm thấy chả còn lưu luyến gì ở cuộc đời này nữa.

…

…

“Đứng vững nhé, chúng ta về nhà thôi!”

Bạch Tôn Giả nói đoạn thì kết kiếm quyết, phi kiếm dùng một lần đưa theo ba “người” và ghim con Long Ma cơ bắp nọ phóng vụt ra khỏi khe hở không gian.

Tốc độ cực nhanh.

Liễu yêu Khinh Vũ cảm thấy rễ của mình mềm nhũn ra, may mà cô là đại yêu ngũ phẩm nên mới có thể cắn răng chống đỡ được.

Thế nhưng chỉ trong thời gian hai hơi thở sau.

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng: “Thấy bụng hơi đói…về nhà nhanh một chút mới được.”

Sau đó ngài lại kết kiếm quyết, làm cho tốc độ phi kiếm tăng lên gấp năm lần!

Bạch Hạc Chân Quân thân là Chân Quân, tốc độ này hắn thừa sức chịu được.

Thế nhưng liễu yêu Khinh Vũ bị cuốn dây thừng treo toòng teng sau kiếm thì không chịu được nữa rồi! Cô nàng chưa bao giờ bay với tốc độ điên cuồng chóng mặt thế này cả, lại còn bị trói treo lên, nếm đủ mùi kinh sợ khi bay.

“Á á á á.”

Tiếng thét của liễu yêu Khinh Vũ chẳng khác nào một khúc hát cá heo vang mãi chẳng dừng.

…

…

Một nơi khác.

Gần một con đường vắng người và không có camera giao thông, cách biệt thự của Ngư Kiều Kiều ở khu Giang Nam không xa.

Một chiếc Ngũ Lăng Hoành Quang màu bạc xuất hiện trong im lặng, sau đó điềm nhiên đi vào đường cái.

Trong xe, một người đàn ông mặt đỏ au huýt sáo vang vang:

“Không bị bất cứ ai phát hiện, tốt lắm.”

“Mục tiêu là biệt thự của Ngư Kiều Kiều tiểu hữu, đi thôi.”

Người đàn ông mặt đỏ cười ha hả rồi lái con xe Ngũ Lăng Hoành Quang sản xuất trong nước đi bon bon trên đường.

Đừng nhìn con Ngũ Lăng Hoành Quang này bình thường mà lầm, thực tế đây là một chiếc thuyền tiên của tu sĩ, lên được trời, đi được đường cái, lặn được xuống nước, trâu bò lắm đấy nhé.

Ngũ Lăng Hoành Quang chỉ là cái vỏ ngoài để ngụy trang mà thôi, dùng nó đi trên đường sẽ không bị người ta để ý.

Người đàn ông mặt đỏ vừa lái xe vừa huýt sáo, sắp tới chỗ Thư Hàng tiểu hữu rồi ~

…

…

Bon bon bon bon, đột nhiên thấy cảnh sát giao thông cắm chốt đằng trước, hình như là đang kiểm tra nồng độ cồn.

Mấy năm gần đây ngày càng nhiều xe riêng đi lại trên đường, sự cố giao thông cũng ngày càng thường xuyên hơn. Cảnh sát giao thông kiểm tra việc uống rượu khi đang lái xe cực kì nghiêm ngặt. Mấy chú cảnh sát thử nồng độ cồn xuất quỷ nhập thần như anh hùng Núp, trời biết bọn họ sẽ cắm chốt ở cung đường nào.

Người đàn ông mặt đỏ cũng không để ý mà chỉ bình thản lái xe đi qua.

Sau đó… xe hắn bị chặn lại. Trước mặt hắn đã có ba bốn chiếc xe, một đám tài xế bị bắt xuống thổi khí vào một thiết bị trông như cái microphone.

Mấy tài xế đằng trước kiểm tra xong thì đến người đàn ông mặt đỏ.

Hắn vừa hạ kính xe, lấy được giấy phép lái xe ra, chưa kịp nói câu nào thì anh cảnh sát giao thông trẻ tuổi đã nói ngay:

“Mời anh đưa giấy phép lái…chậc chậc, uống kinh quá nhỉ?”

Người đàn ông mặt đỏ lấy giấy phép lái xe ra mà ngu cả người:

“Gì cơ?”

“Anh đừng có mà giả ngu, mặt mũi đỏ au thế này rồi còn gì.”

Cảnh sát giao thông trẻ cười lạnh, nhìn vào giấy phép lái xe, thấy tên đề là “Hiến Công”, họ Hiến tên Công? Tên tuổi gì lạ vậy? Anh chàng xem xong bèn lấy thiết bị như chiếc microphone rồi đưa qua:

“Trời sinh đó! Mặt đỏ của ta là trời sinh đó!”

Người đàn ông mặt đỏ cả giận nói.

“Haha, anh tưởng anh là Quan Nhị Gia hay sao? Thổi đi. Đã uống rượu thì đừng mong mà thoát kiểm tra, có nói xạo cũng vô dụng thôi.”

Cảnh sát trẻ tuổi đẩy thiết bị thử nồng độ cồn tới.

Sau đó…

“Ơ? Không uống thật à?”

Cảnh sát trẻ tuổi thốt lên kinh ngạc. Đây không phải là lần đầu anh chàng đi bắt mấy tên uống rượu lái xe, thế nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy người không uống rượu mà mặt mũi đỏ gay như người đàn ông mặt đỏ này. Chẳng lẽ trời sinh người này như vậy thật? Mặt đỏ của anh ta giống y như kiểu đỏ vì uống rượu luôn.

"Thấy rồi chứ? Đã bảo là trời sinh rồi, trời sinh đó, có hiểu không hả?"

Người đàn ông mặt đỏ chỉ hận không thể phun đầy mưa xuân lên mặt cảnh sát trẻ.

Mặt đỏ thì làm sao? Mặt đỏ thì đáng bị kì thị à?

Cảnh sát giao thông trẻ ngại quá, đành phải cho hắn đi ngay.

Người đàn ông mặt đỏ buồn bực lái chiếc Ngũ Lăng Hoành Quang đi về phía biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

"Đi đường mà gặp bắt thử độ cồn, mình cứ thấy hôm nay nhọ nhọ kiểu gì ấy." Hiến Công Cư Sĩ thầm nghĩ trong lòng.

Đúng vậy, người đàn ông mặt đỏ này chính là Hiến Công Cư Sĩ.

"Hy vọng là con Long Ma của mình sẽ không sao. Thư Hàng tiểu hữu đừng có bị tập kích lúc ta còn chưa tới đó nhé. Không được, ta phải nhanh hơn nữa, phải tới bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu thật nhanh, không thể để con Long Ma kia trốn mất hay rơi vào tay người khác được."

Hiến Công Cư Sĩ nhanh chóng chạy tới gần biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

"Chính là nơi này!"

Hiến Công Cư Sĩ xuống xe, nhìn thấy biệt thự của Ngư Kiều Kiều vẫn còn nguyên vẹn không sứt mẻ gì, xem ra con Long Ma kia vẫn chưa đến.

Đúng là không còn gì tốt hơn.

Chương 651: Sao Chưởng Tâm Lôi lại có thể đơn giản như thế?

Lúc này, ở phòng luyện công trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Tô Thị A Thập Lục tiếp tục chỉ dẫn Tống Thư Hàng tu luyện.

Trong lúc đang tu luyện thì Tống Thư Hàng nhận được điện thoại của Bạch Tôn Giả và biết là ngài sắp sửa trở về. Mặt khác, Bạch tiền bối nói rằng tự nhiên mình rất đói, muốn ăn một bữa thật là ngon.

Nói đến ăn thì Tống Thư Hàng nghĩ ngay đến Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Bàn tiên trân yến lần trước ngon lành đến nỗi hắn muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Thế là Tống Thư Hàng gọi cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Điện thoại được bắt rất nhanh, giọng nói của tiên cơ cất lên:

“Alo, Thư Hàng tiểu hữu à, tìm ta có chuyện gì đấy?”

“Ừm, ta muốn hỏi tiên cơ một chút, bây giờ ta muốn đặt một bàn tiên trân yến bình thường ở chỗ tiên cơ thì hết bao nhiêu?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Không cần linh thạch! Chỉ cần cắt một đoạn mầm hành của cây hành tinh trong tay ngươi đưa đây thì ta sẽ làm ngay cho ngươi một bàn tiên trân yến!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói rất sảng khoái.

Tống Thư Hàng: …

Hắn đã có thể cảm thấy Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc đang run rẩy, làm cho cả cái túi cũng rung lên theo.

Tiên cơ tỷ tỷ à, đừng có dụ dỗ ta cắt mầm của Thông Nương nữa, nếu cứ dụ dỗ tích cực thế này thì nói không chừng ngày nào đó ta sẽ cắt mầm của cô ta thật mất. Tống Thư Hàng thở dài não nề.

“Không nỡ à? Thế thì thông thường một bàn tiên trân yến bình thường nhất của ta có giá năm vạn linh thạch ngũ phẩm. Ta giảm giá cho ngươi, trả hai vạn linh thạch ngũ phẩm thôi, ta sẽ làm cho ngươi một bàn tiên trân yến.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười bảo.

Cô là tiên trù số một giới tu chân đấy nhé, đương nhiên là giá phải cao rồi. Trên thực tế thì cái giá khởi điểm năm vạn linh thạch ngũ phẩm đã là tiên cơ chiết khấu rồi đấy.

Tống Thư Hàng quỳ mọp tại trận luôn. Trước đó không lâu hắn mới giao dịch được bốn mươi viên linh thạch lục phẩm ở chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng, đổi ra thành linh thạch ngũ phẩm cũng chỉ được có bốn trăm viên, còn kém xa số lẻ của tiên trân yến.

“Nếu Thư Hàng tiểu hữu không có linh thạch ngay thì cứ ghi sổ cũng được. Chờ bao giờ ngươi có linh thạch rồi từ từ trả ta cũng không sao.”

Bạch Thu Tuyết lại bổ sung.

Thư Hàng tiểu hữu chỉ là một tu sĩ cỏn con vừa lên tam phẩm, cô cũng lường trước được là trong người hắn chẳng có bao nhiêu linh thạch mà. Cho nên nếu đối phương muốn ăn một nữa thì cô sẽ nể mặt Bạch Tôn Giả mà bán chịu cho hắn, dù sao cũng chỉ là một bữa tiên trân yến mà thôi.

Tống Thư Hàng lặng lẽ hít vào một hơi, nếu ghi sổ thì sẽ nợ hai vạn viên linh thạch ngũ phẩm luôn đó! tiên trân yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ đắt quá đi.

Đây là cái giá mà bây giờ hắn hoàn toàn không có khả năng chi trả. Hết cách rồi, tuy rất muốn cho Bạch tiền bối ăn một bữa ngon, thế nhưng với tình hình tài chính của hắn hiện tại thì vẫn nên đặt cơm nước bình thường là hơn, hoặc là bảo đầu bếp nhà Ngư Kiều Kiều nấu một bữa cũng được. Có lẽ mình chuẩn bị thêm hai hộp dương mai, chắc là Bạch Tôn Giả sẽ vui vẻ nhỉ?

“Cảm ơn tiên cơ… nhưng mà thôi vậy.”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Hì hì, thực ra ta có thể cho ngươi nợ vô thời hạn, lúc nào có linh thạch thì trả lại ta, thế có muốn không nào?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng nghe xong thì hơi bị động lòng.

Thế nhưng chưa chờ hắn kịp lên tiếng thì Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, sao tự nhiên ngươi lại muốn đặt một bàn tiên trân yến thế?”

“À, thực ra là vì Bạch tiền bối sắp về rồi.”

Tống Thư Hàng ăn ngay nói thật. Bây giờ Biệt Tuyết Tiên Cơ ở ngay khu Giang Nam, tí nữa Bạch Tôn Giả ngự kiếm về thì tiên cơ sẽ cảm ứng được ngay, muốn giấu cũng không giấu được thì cần gì phải nói dối.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: ...

Một lát sau, Biệt Tuyết Tiên Cơ cắn răng một cái rồi nói:

“Ta sẽ làm cho ngươi một bàn tiên trân yến giá năm vạn linh thạch ngũ phẩm không giảm, cho ngươi nợ… đến bao giờ cũng được. Cho dù sau này ngươi có linh thạch rồi mà không muốn trả cho ta cũng không sao. Nghĩa là ngươi mua một bàn tiên trân yến của ta, ta cho ngươi nợ, không cần ngươi trả tiền, ngươi có chịu hay không?”

Nói là cho nợ nhưng thực tế chính là cho không.

Thế là Tống Thư Hàng gật đầu chẳng chút do dự:

“Được.”

“Lúc nào Bạch đạo hữu về tới nơi?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

“Chắc là sắp rồi. Bạch tiền bối đang ngự phi kiếm về đấy, tuy là cách cả nửa vòng trái đất, thế nhưng với tốc độ của tiền bối thì sẽ về nhanh thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chờ đó, ta sẽ làm tiên trân yến xong trong thời gian sớm nhất.”

Dứt lời, Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức cúp điện thoại.

…

…

Tống Thư Hàng nhún vai, cất điện thoại:

“Thế là nợ Biệt Tuyết Tiên Cơ năm vạn linh thạch ngũ phẩm rồi.”

Tô Thị A Thập Lục cười thành tiếng, với thính lực của cô thì đương nhiên là có thể nghe thấy rõ ràng cuộc nói chuyện giữa Tống Thư Hàng và Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Đúng rồi, A Thập Lục, suýt thì quên, cho cô nè.”

Nói đoạn, Tống Thư Hàng lấy một cái mầm trong túi thu nhỏ một tấc rồi đưa cho Tô Thị A Thập Lục.

Đây là mầm của Thất Hoàng Diệu Quả mà ông chú Chính Đức của Tiên Nông tông giao cho hắn hôm qua.

Lúc đó hắn mang cái mầm theo, định bụng đưa cho Tô Thị A Thập Lục… ai ngờ vừa mới thò mặt ra định cho A Thập Lục một bất ngờ thì đã bị cô nàng đánh ngã chỉ bằng một đòn. Sau đó hắn đã quên không đưa nó cho cô.

“Cái gì đây?”

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhận lấy mầm cây, khi tiếp xúc với mầm cây ấy thì cô lại cảm thấy rất thoải mái. Dường như những tai họa ngầm tiềm ẩn trong cơ thể cô đều được giảm hẳn đi.

“Đây là mầm của Thất Hoàng Diệu Quả mà ông chú Chính Đức của Tiên Nông tông nhờ ta giao cho cô làm quà tạ lỗi. Tuy nó chỉ là mầm cây của Thất Hoàng Diệu Quả, thế nhưng vẫn có hiệu quả nhất định với vết thương do thiên kiếp tạo ra đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Là ông chú kì quái kia à?”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu rồi cất mầm cây đi:

“Ta nhận ý tốt của hắn, nếu lần sau Thư Hàng còn gặp lại ông chú đó thì nhớ cảm ơn ý tốt của hắn thay ta nhé.”

“Ừm.”

Tống Thư Hàng cười nói.

…

…

Sau khi nghỉ ngơi một lát.

Tô Thị A Thập Lục bắt đầu chỉ dẫn Tống Thư Hàng luyện tập hai pháp thuật thích hợp với tu vi tam phẩm của hắn là Dẫn Lôi thuật và Hư Không Hoán Hỏa pháp.

Lúc mới bắt đầu tu luyện, Tô Thị A Thập Lục giao cho Tống Thư Hàng hai cuốn sổ dày, trong đó giới thiệu nguyên lý pháp thuật của Dẫn Lôi thuật và Hư Không Hoán Hỏa pháp.

Tống Thư Hàng tính toán thử thì thấy nếu muốn thi triển hai pháp thuật này thì cần có những trình tự khá rườm rà.

Dưới sự chỉ dạy tận tâm của Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng bắt đầu thử hai loại pháp thuật ấy.

“A Thập Lục à, pháp thuật tam phẩm đều phức tạp như thế hả?”

Tống Thư Hàng vừa thử Hư Không Hoán Hỏa pháp vừa hỏi. Hắn phát hiện ra thiên phú về mặt học tập pháp thuật của mình bỗng trở nên rất bình thường. Hắn đã thử Hư Không Hoán Hỏa pháp mấy lần rồi mà chẳng thấy ngọn lửa cháy lên.

“Không phức tạp mà, pháp thuật tam phẩm chắc cũng chẳng khác lắm so với Chưởng Tâm Lôi mà ngươi đã học được đâu.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Pháp thuật trước tứ phẩm có độ khó ngang ngửa nhau, chỉ có lượng năng lượng và tinh thần lực phải đổ vào nhiều hơn một chút mà thôi.

“Sao có thể thế được?”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhớ khi mình luyện Chưởng Tâm Lôi thì Bạch Tôn Giả chỉ dạy hắn cách vẽ Lôi phù mà thôi, cái Lôi phù đó cũng rất dễ vẽ, chỉ có bảy nét đơn giản. Sau đó hắn chỉ cần dùng khí huyết chi lực hoặc chân khí để vẽ Lôi phù lên lòng bàn tay, và dùng tinh thần lực kích hoạt năng lượng trong nó là có thể phóng sét từ lòng bàn tay rồi.

Còn muốn dùng Hư Không Hoán Hỏa pháp thì phải dùng tinh thần lực minh tưởng cấu trúc và phù văn của nó trong đầu, sau đó dùng phương thức đặc biệt vận chuyển chân khí trong cơ thể, dẫn chân khí khắc họa bốn phù văn trong hư không, rồi vừa dùng tinh thần lực duy trì phù văn, vừa đổ chân khí vào phù văn lần nữa.

Cuối cùng lại dùng tinh thần lực dẫn lực lượng trong phù văn ra… mới có thể dẫn lực lượng ra từ phù văn.

“Chưởng Tâm Lôi của ta có mỗi hai trình tự, mà Hư Không Hoán Hỏa pháp có tận năm cái liền!”

Tống Thư Hàng nói.

“Chưởng Tâm Lôi hai trình tự? Sao mà thế được? Chưởng Tâm Lôi nhà ai mà lại chỉ có hai trình tự chứ?”

Lần này thì đến phiên Tô Thị A Thập Lục không dám tin:

“Ngươi thi triển Chưởng Tâm Lôi cho ta xem thử xem nào.”

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì hiểu ngay ra… đậu xanh, hóa ra Chưởng Tâm Lôi mà mình học là bản đặc biệt à?!

Chắc chắn là phiên bản đã bị Bạch Tôn Giả sửa đổi rồi.

Bảo sao lúc trước khi gặp quỷ tướng mà đám đàn chủ để lại ở quê ngoại của Thổ Ba, Tống Thư Hàng lại có thể dùng một đòn Chưởng Tâm Lôi đánh ngu cả quỷ tướng. Chưởng Tâm Lôi hoàn toàn không phải là pháp thuật mà Tống Thư Hàng nhất phẩm khi đó có thể sử dụng được.

“Ta nghĩ có lẽ pháp thuật Chưởng Tâm Lôi mà ta học là bản đã được Bạch tiền bối chỉnh sửa rồi.”

Tống Thư Hàng nói đoạn bèn dùng tay trái vẽ lôi phù lên tay phải của mình, rồi dùng tinh thần lực kích thích, thế là Chưởng Tâm Lôi bèn xuất hiện ngay trong lòng bàn tay hắn và vang lên xèn xẹt.

Hai trình tự, gần như thi pháp trong nháy mắt.

Tô Thị A Thập Lục: …

Chỉ có thể nói không hổ là Bạch Tôn Giả. Sửa Chưởng Tâm Lôi thành đơn giản như thế mà cũng được sao?

Mà Tống Thư Hàng thì đang nghĩ… hay là mình cứ học cả Hư Không Hoán Hỏa pháp, Dẫn Lôi thuật và pháp thuật thăng cấp của Chưởng Tâm Lôi là Chưởng Trung Thiên Lôi với Bạch Tôn Giả thì hơn nhỉ?

Nói không chừng trong tay Bạch tiền bối có đủ phiên bản đơn giản của chúng nó ấy chứ?

Pháp thuật phức tạp thế này thực sự không thích hợp để dùng trong chiến đấu, bản đơn giản hóa của Bạch tiền bối có tốc độ thi pháp nhanh hơn nhiều.

…

…

Đúng lúc này thì từ bên ngoài phòng vang lên tiếng hô.

“Thư Hàng tiểu hữu, lão phu tới rồi!”

Hiến Công Cư Sĩ cười sang sảng.

Hiến Công Cư Sĩ là tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 là con người mạnh mẽ đã từng giáp lá cà với bom nguyên tử. Nếu không phải bom nguyên tử năm đó ảnh hưởng tới trạng thái của hắn thì nói không chừng bây giờ hắn đã trở thành Tôn Giả rồi.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục vui vẻ đi ra, cả Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng ra ngoài đón Hiến Công Cư Sĩ.

Sau khi nhìn thấy Hiến Công Cư Sĩ thì Tống Thư Hàng phát hiện ra hắn khác hẳn so với tưởng tương của mình.

Vừa nghe đạo hiệu “Hiến Công” thì người ta đã nghĩ ngay hắn là một ông già, lại thêm hậu tố “cư sĩ” làm cho người khác hình dung ra dáng vẻ thư sinh.

Thế nhưng thực ra Hiến Công Cư Sĩ lại là một gã đàn ông vạm vỡ mặt đỏ au, thân cao mét chín, cơ bắp toàn thân trông như đá tảng.

“Thư Hàng tiểu hữu, con Long Ma kia chưa đến đây đấy chứ?”

Hiến Công tiền bối lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Chưa đâu.”

“Tốt lắm!”

Hiến Công Cư Sĩ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 652: Thêm chút ưu đãi

“Ta đã hẹn vài vị hảo hữu đến hỗ trợ và xin cả nhóm Cửu Châu số 1 giúp đỡ. Đến lúc đó bọn ta sẽ ẩn nấp xung quanh Thư Hàng tiểu hữu, chỉ cần Long Ma đến đây thì bọn ta sẽ khiến nó có đi mà không có về!”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Vì kế hoạch bắt giữ Long Ma lần này mà hắn đã bỏ hết vốn liếng, thậm chí còn nợ bao nhiêu ân tình.

Thế nhưng hết thảy đều đáng giá! Chỉ cần có thể bắt giữ Long Ma thành công, tạo ra Long Ma dược tề thì có thể tăng cường thể của hắn lên kịp với cảnh giới, hoàn toàn loại bỏ tai họa ngầm cho thân thể.

Đến lúc đó thì hắn có thể trùng kích Tôn Giả thất phẩm rồi!

“Ta sẽ dốc toàn lực phối hợp với tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hơn nữa bây giờ Bạch Tôn Giả cũng sắp về rồi. Có Bạch Tôn Giả ở nhà thì bắt giữ Long Ma đã là chuyện nắm chắc trong tay.

Trong phòng khách của biệt thự.

Sư đệ của Tạo Hóa Pháp Vương, biên kịch hàng đầu Thôn Vân đại sư đang trao đổi tình tiết câu chuyện với Cao Mỗ Mỗ, đồng thời Thôn Vân đại sư cũng cải biên luôn phần mở đầu mà Cao Mỗ Mỗ đã viết xong thành kịch bản, chỉ dẫn cho Cao Mỗ Mỗ phương pháp sáng tác kịch bản phim truyền hình.

Bạn gái Nha Y của Cao Mỗ Mỗ ngồi bên cạnh cậu ta, tay chống lên cằm, cùng nghe Thôn Vân đại sư chỉ cách biên soạn kịch bản.

Dương Đức và Thổ Ba ngồi một bên làm việc của mình. Dương Đức nhàm chán ngồi chơi game, Thổ Ba thì vẫn đang làm bài tập cho em trai của cậu ta.

Hiến Công Cư Sĩ không quấy rầy mọi người trong phòng, trước khi hắn vào phòng đã dùng pháp thuật ẩn thân lên người mình.

Sau đó hắn bắt đầu quan sát biệt thự của Ngư Kiều Kiều và khu vực xung quanh đó, thăm dò địa hình và bố trí kế hoạch, đồng thời tìm kiếm mấy nơi thích hợp cho việc đặt cạm bẫy để bày thiên la địa võng.

Hiến Công Cư Sĩ cảm thấy hôm nay mình hơi đen đủi, cho nên cứ phải cẩn thận thì hơn, không thể bỏ sót một chi tiết nào, không được cho Long Ma cơ hội chạy trốn. Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Hơn nửa tiếng sau, chuông cửa ngôi biệt thự của Ngư Kiều Kiều vang lên.

“Ai đến đấy?”

Tống Thư Hàng đứng lên đi mở cửa, không biết là Bạch tiền bối hay là Biệt Tuyết Tiên Cơ đây?

Sau khi mở cửa, Tống Thư Hàng nhìn thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ. Cô xách hai tay hai hộp đồ ăn cực lớn, to hơn nhiều so với hộp tiên trân yến lần trước làm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Tiên cơ, cô tới rồi.”

“Bạch đạo hữu đến chưa?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn đeo khăn che mặt nên không ai nhìn thấy vẻ mặt cô.

“Chưa đâu, nhưng tính thời gian thì chắc là Bạch tiền bối cũng sắp về tới nơi rồi.”

Tống Thư Hàng vươn tay giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ xách một hộp đồ ăn.

“Thế thì vừa kịp.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói, rồi vào phòng và nói với Ngư Kiều Kiều:

“Kiều Kiều đạo hữu, ta muốn mượn phòng bếp một chút, còn có vài món nữa đợi bao giờ Bạch đạo hữu về rồi nấu ở đây luôn.”

“Không thành vấn đề!”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Cô đã nghe Tống Thư Hàng nói rằng Bạch Tôn Giả muốn về đây, cả chuyện hắn mua chịu một bàn tiên trân yến giá năm vạn linh thạch ngũ phẩm. Xem ra hôm nay cả nhà có cơ hội nếm thử tài nấu nướng của tiên cơ rồi.

Tống Thư Hàng giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ mang đồ ăn vào phòng bếp.

“Đúng rồi, tiên cơ, người thường có ăn được tiên trân yến này không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tiên trân yến ẩn chứa linh lực cường đại, người thường ăn vào mà không có công pháp tu chân để tiêu hóa số linh lực đó thì sẽ nổ tung vì linh lực của tiên trân yến.

“Yên tâm đi, ta biết ngươi có vài người bạn là người bình thường nên đã chuẩn bị trước rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười đáp.

“Thế thì tốt quá.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thì lúc ăn cơm cũng không thể đuổi đám Cao Mỗ Mỗ ra bàn khác được.

Sau đó Tống Thư Hàng giúp tiên cơ phân loại đồ ăn cho tiên trân yến và một vài loại nguyên liệu nấu ăn ra.

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng phát hiện ra một việc rất kì quái. Đó là thức ăn cho mỗi món thì rất ít nhưng số lượng món thì lại cực kì nhiều.

Tiên cơ không đủ nguyên liệu nấu ăn à? Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Ba phút sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ đến biệt thự thì Bạch Tôn Giả và Bạch Hạc Chân Quân cũng bay tới bầu trời khu Giang Nam.

Phi kiếm dùng một lần bay chậm lại.

Con Long Ma hóa thạch hổ phách bị ghim trên mũi kiếm đã bị Bạch Tôn Giả cất vào pháp bảo không gian, để tránh nó ở trước mũi kiếm gây cản trở tốc độ phi hành.

Còn liễu yêu bị trói ở chuôi kiếm thì sợ nhũn cả rễ, đã biến mình nhỏ lại chỉ bằng bàn tay rồi.

Nhân lúc phi kiếm tạm dừng, Bạch Hạc Chân Quân thò tay kéo liễu yêu lên trên phi kiếm.

“Bạch tiền bối, chúng ta đến nơi rồi sao?”

“Ừ, địa chỉ mà Thư Hàng tiểu hữu cho ta ở gần đây, để ta xem lại chỉ dẫn một chút đã.”

Bạch Tôn Giả lấy di động ra, nhập địa chỉ nhà Ngư Kiều Kiều vào.

“Tìm được rồi, còn hơn 1000m nữa, chúng ta đáp xuống thôi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Phi kiếm dùng một lần lao xuống, chỉ chớp mắt đã đi ngàn dặm, đáp xuống bên cạnh biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Trong nhà bếp.

Khi Bạch Tôn Giả đáp xuống, Lưu Tinh kiếm bên hông Tống Thư Hàng phát ra tiếng ngân vang vui vẻ rồi bay lên.

“Ồ? Bạch tiền bối đến rồi à?”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Tiên cơ có muốn đi đón Bạch tiền bối với ta không?”

“Không cần, ngươi đi đón ngài ấy đi. Ta đang xử lý mấy món ăn cuối cùng, mọi người ngồi vào bàn trước, ta sẽ mang đồ lên ngay.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp rồi chạy nhanh ra cửa.

Bên ngoài biệt thự.

Khi Bạch Hạc Chân Quân đang chuẩn bị bấm chuông thì Tống Thư Hàng đã mở cửa ra.

Hắn nhìn Bạch Hạc Chân Quân rồi cười nói:

“Bạch Hạc tiền bối, ngài cũng đến à?”

“Hóa ra là tiểu tử nhà ngươi đó hả? Sao ngươi lại biết bọn ta đã tới thế?”

Bạch Hạc Chân Quân đang nói chuyện thì thấy trong phòng có mấy người bình thường, thế là vội vàng thi triển ảo thuật giấu đôi cánh của mình đi.

“Là Lưu Tinh kiếm đã cảm ứng được khí tức của Bạch Tôn Giả đầu tiên đấy.”

Tống Thư Hàng chỉ chỉ Lưu Tinh kiếm đang bay bên cạnh mình rồi giải thích.

Lưu Tinh kiếm có trận pháp đặc biệt, không bị người thường phát hiện, cho nên nó bay giữa không trung cũng không làm cho đám Cao Mỗ Mỗ chú ý.

Khi Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy Lưu Tinh kiếm thì bỗng nổi cơn ghen. Hắn trừng mắt lườm Tống Thư Hàng. Tên con người ngu xuẩn này dám không hiểu mị lực của Bạch tiền bối tốt đẹp biết chừng nào, đúng là thẩm mỹ quan và tam quan đều có vấn đề!

Thế mà Bạch tiền bối cứ chiếu cố tiểu tử này mãi, bây giờ đến cả bội kiếm Lưu Tinh cũng gửi ở chỗ hắn luôn!

Hừ! Bạch Hạc Chân Quân hắn đây nhất định phải xoay cái tam quan lệch lạc của tên ngu xuẩn này về đúng hướng!

Tống Thư Hàng tự nhiên bị lườm, chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bèn gãi đầu rồi hỏi:

“Bạch Hạc tiền bối à, Bạch tiền bối đâu rồi?”

“Đang ở bồn hoa kia kìa.”

Bạch Hạc Chân Quân đáp rồi nhích người ra, để cho Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang ngồi xổm cạnh bồn hoa.

Tống Thư Hàng nhìn ra thì phát hiện Bạch Tôn Giả đang ngồi nghịch đất.

Bạch Tôn Giả đào một cục đất to từ trong bồn hoa ra rồi nặn rất say sưa.

Tống Thư Hàng: …

Hắn đi tới sau lưng Bạch Tôn Giả rồi hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài đang làm gì thế?”

“Ta đang nặn chậu hoa, xong rồi, hoàn thành!”

Bạch Tôn Giả nói nhỏ, tay thao tác rất nhanh, cục đất đã được ngài nặn thành một cái chậu con con.

Tiếp đó, Tôn Giả chỉ vào chậu nhỏ:

“Hóa thạch!”

Ánh sáng pháp thuật lóe lên, chậu hoa nặn bằng đất biến thành một chậu hoa bằng đá.

Bạch Tôn Giả gật đầu hài lòng:

“Tuy hơi đơn sơ nhưng cứ dùng tạm trước đi.”

Sau đó Tôn Giả cho đất vào chậu hoa, rồi lấy ra một cây liễu nhỏ bằng bàn tay cắm xuống chậu hoa ấy, sau đó lấp đất lại.

“Xong rồi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu hài lòng rồi vỗ hai tay, linh lực trong cơ thể chấn động, toàn bộ đất trên tay ngài đều rơi xuống đất.

“Cây liễu nhỏ này là bảo bối mà tiền bối thu hoạch được sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn biết Bạch tiền bối cực kì may mắn, đây chắc là thiên tài địa bảo gì ngài nhặt được trên đường về chăng?

Nói đoạn, Tống Thư Hàng vươn tay chọt cây liễu một cái.

Cây liễu run rẩy, thế rồi một giọng nữ cất lên:

“Đồ dê xồm, không được sờ bậy lên thân thể của người ta!”

Khi cây liễu nói chuyện, trên thân nó hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp. Khuôn mặt ấy giận dữ quát ầm lên với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sợ run cả người, đây là một cây liễu thành tinh à?

“Đây là liễu yêu của Thế giới Cửu U, tên là Khinh Vũ.”

Bạch Tôn Giả giới thiệu với Tống Thư Hàng:

“Cô ta bị ta bắt làm tù binh. Ta thấy nhánh cây của cô ta là chất liệu tốt, rất thích hợp để chế tạo phi kiếm dùng một lần, cho nên đã mang cô ta về đây cất giữ. Sau này nếu ta muốn làm phi kiếm dùng một lần thì không phải lo vấn đề nhánh cây nữa rồi.”

Liễu yêu nghe thấy thế thì rét run cả người.

Tống Thư Hàng xoa cằm, sao hắn thấy hình ảnh này kích thích thị giác thế nhỉ?

Lúc này thì Bạch Tôn Giả lại nhắc nhở thêm:

“Bây giờ toàn thân Khinh Vũ đều là tà khí ô uế của Thế giới Cửu U, phải cần thời gian dài để tinh lọc sạch. Cho nên tốt nhất là Thư Hàng người đừng tùy tiện chạm vào cô ta, nếu bị năng lượng Cửu U nhiễm vào thì không hay đâu. Năng lượng Cửu U còn có sức mạnh ăn mòn nữa đó.”

Sức mạnh ăn mòn? Tống Thư Hàng lập tức nhìn vào tay mình, may quá, bao tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách vẫn còn nguyên xi không bị tổn hao gì. Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu cái bao tay này mà bị hỏng thì hắn gặp phiền toái lớn rồi.

“À phải rồi Thư Hàng. Có đồ ăn chưa? Ta đói quá.”

Bạch Tôn Giả vừa ôm chậu hoa vừa nhìn Tống Thư Hàng rồi

hỏi.

“Làm xong rồi, chỉ chờ tiền bối ngồi vào bàn nữa thôi.”

Tống Thư Hàng đắc ý nói:

“Bảo đảm là ngon cực, chắc chắn là tiền bối sẽ vừa lòng.”

“Bảo đảm ngon à?”

Bạch Tôn Giả gật đầu nghiêm túc:

“Ta chờ mong lắm đấy.”

Bạch Tôn Giả mở cửa, đi vào trong biệt thự, thì thấy trên bàn cơm đã xếp đầy món ăn ngon. Món nào món nấy đều đủ cả sắc màu, hương vị.

Tống Thư Hàng nhìn qua thì thấy thức ăn trên bàn đều được nấu từ nguyên liệu bình thường, chỉ tăng thêm một chút đồ của tu sĩ mà thôi. Đây là thức ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ đặc biệt chuẩn bị để cho đám Cao Mỗ Mỗ cũng có thể ăn được, tiên cơ có tâm quá!

Bạch Tôn Giả nhìn thấy bàn đồ ăn này thì xoa cằm trầm tư.

Những món này dường như là do tiên trù nấu ra. Tống Thư Hàng có thể tìm được một vị tiên trù cơ à?

Hơn nữa, không biết có phải vì trùng hợp hay không, mà tuy thức ăn trên bàn đều làm từ nguyên liệu bình thường, thế nhưng món nào cũng là món mà Bạch Tôn Giả thích.

Rõ ràng Tống Thư Hàng không biết ngài thích ăn những món này mà.

Khéo quá đi, chỉ ngửi mùi thức ăn thôi mà Bạch Tôn Giả đã cảm thấy lòng vui phơi phới, sau đó mỉm cười rạng rỡ.

Trong nháy mắt, ánh sáng mị lực của Bạch Tôn Giả tỏa ra.

Trong phòng khách, Thôn Vân đại sư, Cao Mỗ Mỗ lẫn Nha Y đang sửa và học kịch bản, Dương Đức đang chơi game, Thổ Ba đang viết bài tập hè cho thằng em họ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang uống trà, Ngư Kiều Kiều đang giúp bưng bê đồ ăn và cả Bạch Hạc Chân Quân đứng đó đều như bị bấm nút Pause.

Trong mắt tất cả mọi người, cả thế giới dường như đều biến thành hai màu đen trắng, chỉ có Bạch Tôn Giả đang tươi cười xán lạn là sắc màu rực rỡ duy nhất giữa đất trời.

Chỉ có mỗi Hiến Công Cư Sĩ đang thăm dò địa hình, không có mặt ở đó là thoát được kiếp nạn.

“Đừng mà, đừng như thế! Hãy để ta bảo vệ nụ cười của Bạch tiền bối đi!”

Bạch Hạc Chân Quân nôn nóng. Bao nhiêu người nhìn thấy Bạch Tôn Giả mỉm cười như thế, nếu tất cả đều bị Bạch Tôn Giả mê hoặc hết thì biết phải làm sao bây giờ?

Sao tự nhiên lại có thêm lắm tình địch thế này?

“Hãy để ta bảo vệ nụ cười này!”

Ngư Kiều Kiều quyết tâm nói.

“Phải để ta bảo vệ mới đúng chứ! À không, ta không bảo vệ được!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói được nửa câu rồi mới tỉnh ngộ ra.

Tống Thư Hàng vội vàng kéo Bạch Tôn Giả lại:

“Tiền bối tiền bối, tém lại một chút nào. Chúng ta còn phải ăn cơm mà.”

“Ừ.”

Bạch Tôn Giả ngượng ngùng thu lại nụ cười của mình.

Sau khi Bạch Tôn Giả thu liễm mị lực quỷ dị của mình thì mọi người trong phòng mới khôi phục bình thường và lục tục ngồi vào vị trí.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng mang mấy vò rượu ngon của mình ra, chuẩn bị mất bao lâu, cuối cùng cũng được uống rồi.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng gọi điện mời Hiến Công Cư Sĩ về ăn cơm. Thế nhưng Hiến Công Cư Sĩ trả lời rằng hắn còn đang bận chế tác trận pháp, cho nên mọi người cứ ăn cơm trước đi, hắn sẽ về sau.

Thế thì không cần phải chờ Hiến Công Cư Sĩ nữa.

Một lát sau, Biệt Tuyết Tiên Cơ bưng món chính đầu tiên đi lên.

Bây giờ tiên cơ đã dùng lụa che kín cả khuôn mặt, thay đổi như vậy là không muốn Bạch Tôn Giả nhận ra à?

Tiên cơ đang chơi trò gì vậy? Chẳng phải cô mong được gặp Bạch Tôn Giả lắm hay sao? Gặp rồi lại che kín hết mặt mũi làm chi?

Tống Thư Hàng đang nghi hoặc thì Bạch Thu Tuyết đã mở món chính đầu tiên ra.

Món chính đầu tiên là sủi cảo thủy tinh, chiếc nào chiếc nấy tỏa sáng long lanh, trong suốt lấp lánh, bên cạnh chúng là sườn nướng vàng ươm.

Chỉ nhìn thôi đã đủ rớt nước miếng rồi.

Thế nhưng Tống Thư Hàng lại thấy hơi khó hiểu, tuy món này nhìn đẹp mùi thơm, nhưng hình như không phải là tiên trân mà?

Tiên trân yến đâu?

Tiếp đó, hắn thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ lại mang một lồng hấp nhỏ lên, đặt trước mặt Bạch Tôn Giả.

Sau đó tiên cơ quay đầu đi xuống bếp.

Đúng vậy, trước mặt Bạch Tôn Giả có thêm một lồng hấp, còn người khác thì không có.

Hình như Tống Thư Hàng đã đoán ra cái gì.

Bạch Tôn Giả nghi hoặc mở nắp lồng ra, trong đó cũng là sủi cảo thủy tinh và sườn nướng vàng rộm, thế nhưng chỉ cần là tu sĩ đã khai khiếu thì đều có thể nhận ra sủi cảo và xương sườn trước mặt Bạch Tôn Giả phát sáng!

Đây mới là tiên trân yến chân chính!

Tiên trân yến giá năm vạn viên linh thạch ngũ phẩm, cho ngươi nợ, không cần trả cũng không sao!

Tiên cơ tỷ tỷ, đừng có như vậy chứ!!

Chương 653: Tính đi xi xi để đánh dấu địa bàn như sư tử hả?

Tiên cơ tỷ tỷ quang minh chính đại cho Bạch Tôn Giả thêm ưu đãi, để một mình ngài ăn tiên trân yến thế cũng được sao?

Sự thật chứng minh… quá được đi là đằng khác.

Cho dù những món khác trên bàn đều là món ăn nấu bằng nguyên liệu bình thường, thế nhưng dưới kĩ thuật nấu nướng cao siêu của Biệt Tuyết Tiên Cơ thì mùi vị của chúng nó cũng chẳng thua kém gì tiên trân yến. Cả Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục đều ăn rất mĩ mãn.

Mấy người bạn thân của Tống Thư Hàng lần đầu tiên tiếp xúc với tay nghề của tiên trù, ai nấy đều cảm thấy bữa cơm này ngon đến mức ăn cả chục bát cơm cũng được, bọn họ hoàn toàn không để ý đến việc Biệt Tuyết Tiên Cơ cho mình Bạch Tôn Giả hưởng đãi ngộ riêng.

Bạch Tôn Giả chớp mắt tò mò nhìn món ăn cấp bậc tiên trù độc đáo trong tay mình, rồi lại nhìn Tống Thư Hàng, đây là do Thư Hàng tiểu hữu cố ý sắp xếp ư?

Quả nhiên là không để cho người ta thất vọng, đã có món ăn hợp khẩu vị của ngài mà lại còn do tiên trù nấu ra, Bạch Tôn Giả vừa lòng lắm.

Đồ ăn ngon không thể thiếu rượu ngon, Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại chuẩn bị rượu ngon mang tới rót đầy cho mọi người.

Tống Thư Hàng mượn hoa hiến phật, nâng chén cười nói:

“Chén thứ nhất, chúc mừng Bạch tiền bối thắng lợi trở về.”

Tuy rằng không biết là Bạch tiền bối đã thu hoạch được bảo vật gì từ trong di tích từ thời Thiên Đạo cũ kia, thế nhưng dựa vào vận may của Bạch tiền bối thì dùng bốn chữ “thắng lợi trở về” tuyệt đối không sai đi đâu được.

“Cảm ơn.”

Bạch tiền bối mỉm cười.

…

…

Qua ba tuần rượu, các món ăn được đưa lên liên tục.

Phần lớn các món chính đều chia thành hai loại, một loại là đồ ăn bình thường cho mọi người cùng ăn, một loại khác là loại đặc biệt mà Biệt Tuyết Tiên Cơ làm riêng cho Bạch Tôn Giả.

Thi thoảng cũng có những món chỉ có loại bình thường mà thôi.

Rượu mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng mang đến có thể sánh với tiên nhưỡng, ngon miệng ngọt lành, tuy nhiên cũng rất nhanh say. Sau mấy chén thì mấy người bạn của Tống Thư Hàng đã mơ mơ màng màng, Nha Y tửu lượng kém đã nằm sấp trên bàn mà ngủ.

“Sao hôm nay mình nhanh say thế nhỉ?”

Thổ Ba đỏ ké mặt mày mà vẫn còn nghi hoặc.

Từ khi chạy ngàn dặm xa xôi đến chỗ Cao Mỗ Mỗ thì cậu ta và Dương Đức cứ như rơi vào một cái vòng tuần hoàn chết: say rượu - tỉnh rượu - ăn cơm - uống rượu - rồi lại say rượu…

Xong đời rồi, vòng tuần hoàn này có độc, hôm nay xem ra lại say bét nhè rồi…

Thiên Nhai Tử đạo trưởng dương dương tự đắc nói:

“Vì rượu hôm nay là do lão phu đặc biệt xách tới mà, tuyệt lắm luôn đó.”

“Vì rượu ngon của đạo trưởng, chúng ta cạn!”

Cao Mỗ Mỗ hào hứng bừng bừng cạn một ly với Thiên Nhai Tử đạo trưởng, sau khi uống xong thì cậu ta nằm sấp trên bàn cùng bạn gái mình luôn.

“Cao Mỗ Mỗ say rồi à?”

Ngư Kiều Kiều đột nhiên sáng ngời mắt lên. Sau đó cô gọi nha hoàn đến, bảo họ đỡ Cao Mỗ Mỗ đi ngủ một giấc.

Đồng thời cô cũng âm thầm ra dấu cho nha hoàn.

Nha hoàn hầu âm thầm gật đầu đáp lại, sau đó họ đỡ Cao Mỗ Mỗ cho cậu ta ngồi trước bàn máy tính, rồi bật luôn máy, mở luôn phần mềm soạn thảo văn bản, cài đặt luôn cả bộ gõ cho.

Ngư Kiều Kiều không tin hôm nay Cao Mỗ Mỗ lại có thể dùng mặt gõ một trăm nghìn chữ.

Thất bại là mẹ thành công, sau nhiều lần thất bại thì nhất định cô sẽ tìm ra con đường dẫn đến thành công thôi!

…

…

Sau Cao Mỗ Mỗ thì Thổ Ba và Dương Đức cũng lần lượt gục xuống, thế là tất cả người thường đều đã bỏ mạng trên chiến trường đấu rượu.

Trong phòng bếp, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại bưng thêm đồ ăn lên.

Không biết có phải trùng hợp hay không mà món ăn lần này lại là tiên trân yến số lượng lớn. Đó là tiên trân lấy nguyên liệu là cua, cũng là món ăn cuối cùng trong bữa này.

Sau khi bưng món này lên thì Biệt Tuyết Tiên Cơ không bỏ đi mà đứng bên cạnh Bạch Tôn Giả, dùng kĩ thuật phi phàm lột vỏ cua giúp Bạch Tôn Giả, lấy thịt cua ra đặt vào bát của ngài với phong thái rất mực dịu dàng.

Nếu không phải tiên trù thì khó mà có được tay nghề này.

Bạch Tôn Giả bị cách phục vụ chu đáo của Biệt Tuyết Tiên Cơ làm cho hơi mất tự nhiên, thế nhưng mà… thịt cua do tiên cơ lấy ra ăn ngon quá.

“Ngon không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ dịu dàng hỏi.

Bạch tiền bối đáp một cách thành thật và thuyết phục:

“Ngon lắm.”

“Có muốn được ăn mỗi ngày không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi tiếp.

Bạch Tôn Giả:

“Muốn.”

“Thế… có muốn làm đạo lữ của ta không? Rồi ngày nào ta cũng làm món ngon hơn cho ngươi ăn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ dịu dàng nói.

Bạch Hạc Chân Quân ở bên cạnh nghe thấy thế thì sốt cả ruột.

Đáng chết! Sao có thể như vậy chứ? Muốn dùng món ngon để quyến rũ Bạch tiền bối sao? Phạm quy nhé! Câu cá đấy à? Bất công quá!

Bạch Tôn Giả ngẩn ra, rồi đột nhiên ngài ngộ ra chân lý:

“Bảo sao ta lại thấy món ăn này quen thuộc đến vậy, đã thế còn toàn là món mà ta thích ăn. Ra là cô à Biệt Tuyết? Đã lâu không gặp.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nới lỏng vải lụa che mặt ra một chút, để lộ đôi mắt sáng trong:

“Hừ.”

“Kĩ thuật nấu nướng của cô lại tiến bộ rồi.”

Bạch Tôn Giả cảm thán.

“Đương nhiên, con người luôn tiến bộ mà.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ kiêu ngạo nói. Cô rất tự tin về tài nấu nướng của mình:

“Bạch đạo hữu, đừng có trốn tránh câu hỏi vừa rồi của ta. Trả lời đi, có muốn trở thành đạo lữ song tu của ta không?”

“Không.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Thế có muốn ăn ngon mỗi ngày không?”

“Muốn.”

Bạch Tôn Giả nói không chút do dự.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Thế thì làm đạo lữ song tu của ta đi, ngày nào ta cũng nấu cho ngươi ăn! Hơn nữa món ăn còn ngon hơn thế này nữa kìa.”

“Không.”

Bạch Tôn Giả vẫn không chút do dự.

Biệt Tuyết Tiên Cơ mệt tim quá.

“Mấy trăm năm nay rồi mà câu trả lời của ngươi chẳng thể thay đổi chút nào sao?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ oán thầm.

“Ừ.”

Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi một tí rồi đưa ra đáp án theo kiểu khác:

“Muốn được ăn ngon, nhưng không cần đạo lữ song tu.”

“Muốn hay nhỉ?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiến răng.

“Ừ, nên ta cũng chỉ muốn chơi thế thôi mà.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ trợn trắng mắt, một lúc lâu sau mới nói tiếp:

“Vậy chúng ta làm bạn bè bình thường!”

Bạch Tôn Giả:

“Được.”

Trên thực tế thì xưa nay Bạch Tôn Giả vẫn luôn coi Biệt Tuyết Tiên Cơ là bạn tốt. Nhớ năm đó lần nào Biệt Tuyết Tiên Cơ bày thực tiên yến cũng mời Bạch Tôn Giả, Bạch Tôn Giả vẫn cảm thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ là một tiên tử tốt.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Bạch Tôn Giả, trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ dấy lên nỗi buồn bực khó nói nên lời.

Cô chà chà chân mình.

Rắc!

Nền đá cẩm thạch bị Biệt Tuyết Tiên Cơ giẫm nứt toác ra.

Nhóm người Tống Thư Hàng lẳng lặng lùi ra sau một tí, duy trì một khoảng cách nhất định với Bạch Tôn Giả và Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Cho ngươi này!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ dỗi lẫy một lúc rồi lấy một chiếc thiệp mời ra đưa cho Bạch Tôn Giả.

Đó là thiệp mời của thực tiên yến, cô đã chuẩn bị từ trước khi tới đây.

“Thực tiên yến? Lần này mời cả ta rồi à?”

Bạch Tôn Giả ngượng nghịu nhận lấy thiệp mời.

“Hừ! Thực ra ta đã bắt tay vào chuẩn bị thực tiên yến lần này từ trăm năm trước! Ta nhất định sẽ làm ra món ăn khiến cho ngươi ăn vào rồi cả đời khó quên! Đến lúc đó ngươi sẽ không thể rời xa đồ ăn mà ta làm ra được nữa!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói với khí thế ngút trời.

“Ta chờ mong lắm đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Đến khi đó, ta nhất định bắt ngươi phải cầu xin được làm đạo lữ song tu của ta!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nắm chặt tay mà nói. Muốn chinh phục trái tim của một người đàn ông thì phải bắt đầu chinh phục từ dạ dày của hắn. Biệt Tuyết Tiên Cơ tin tưởng rằng nếu có một cô gái nào chinh phục được dạ dày của Bạch Tôn Giả, thì đó nhất định chính là cô chứ không còn ai khác!

Bạch Tôn Giả suy tư một lát:

“Ừm, nếu thật sự có đồ ăn ngon như thế thì ta rất mong chờ!”

Tiên cơ trợn trừng mắt. Chính là phản ứng này! Chính cái phản ứng này của Bạch Tôn Giả làm cho cô có cảm giác chưa đánh đã thua, buồn hết cả bực!

Thế nhưng cô đã đạt được mục đích rồi.

Đến lúc đó, hãy để cô dùng thực tiên yến quyết phân thắng bại với Bạch Tôn Giả đi!

“Đi đây, gặp ở thực tiên yến!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Ừ, được, ta rất mong chờ.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ phóng khoáng xoay người đi, không quay đầu lại, hai hộp đồ trong phòng bếp cũng bị quên luôn.

Ngư Kiều Kiều là chủ nhân, đành vội vàng đứng lên tiễn khách.

…

…

Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ rời đi thì Bạch Hạc Chân Quân bắt đầu rầu thúi ruột. Không ổn rồi, Biệt Tuyết Tiên Cơ là kẻ địch lớn trước nay chưa từng có, hoàn toàn không nằm trong cùng một thế giới với đám tình địch trước kia! Đặc biệt là đối phương còn nắm giữ kĩ thuật nấu nướng mạnh nhất giới tu sĩ nữa chứ! Hắn cảm thấy tình cảnh của mình hơi không ổn rồi!

Xem ra hắn cũng phải phát huy hết sở trường của mình mới được.

Giờ thì vấn đề tới rồi. Rốt cuộc sở trường của hắn là cái gì đây? Hắn không biết nấu ăn, không biết luyện đan, không biết hái thuốc, so với Biệt Tuyết Tiên Cơ thì hình như chưa đánh đã thua mất rồi.

Không ổn! Nguy cơ to quá!

Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ đi, Bạch Tôn Giả lại cầm một con cua lên nhìn nhìn ngó ngó.

Một lát sau, ngài nhìn Bạch Hạc Chân Quân:

"Bạch Hạc, ngươi biết lột vỏ cua không? Lột vỏ rồi lấy thịt cua nguyên vẹn ra như Biệt Tuyết Tiên Cơ ban nãy ấy."

Bạch Hạc Chân Quân nước mắt ròng ròng, hắn biết bóc vỏ cua, thế nhưng không phải tiên trù thì làm sao mà có kĩ thuật như Biệt Tuyết Tiên Cơ để làm như cô được chứ?

"Không được à?"

Bạch Tôn Giả lại nhìn về phía Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng có biết không?"

Nhưng vừa hỏi xong thì Bạch Tôn Giả đã thở dài thất vọng, bởi vì khi Tống Thư Hàng ăn cua thì cũng thô bạo cạp vỏ cua như bình thường thôi.

Tống Thư Hàng: "…"

Bạch Tôn Giả thở dài xong, bèn giơ cua lên suy nghĩ xa xăm.

…

…

Cơm no rượu say.

Hiến Công Cư Sĩ không được ăn bữa tiên trân yến này.

Thế nhưng cư sĩ cũng không để ý đến một bữa cơm. Bây giờ đối với hắn, bố trí cạm bẫy để bắt con Long Ma kia quan trọng hơn hết thảy.

Tống Thư Hàng ăn no uống đủ thì hơi ngà ngà say. Hắn đang định đi nghỉ ngơi một tí thì lại bị Hiến Công Cư Sĩ gọi qua.

"Thư Hàng tiểu hữu tới rồi, bây giờ ta cần ngươi giúp đỡ một chút."

Hiến Công Cư Sĩ đứng trong sân sau biệt thự của Ngư Kiều Kiều, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

“Hiến Công Cư Sĩ cần ta làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng bước tới rồi hỏi với vẻ tò mò.

“Ta đã bố trí một cạm bẫy liên hoàn ở đây, ngươi để lại khí tức của mình trong cạm bẫy đi. Như vậy ta có thể khuếch tán khí tức của ngươi ta phạm vi lớn nhất dựa vào trận pháp, để cho con Long Ma kia tìm ngươi dễ dàng hơn. Bây giờ bạn bè ta sắp tới nơi rồi, mọi sự đã xong, chỉ thiếu gió đông thôi.”

Hiến Công Cư Sĩ tự tin nói.

“Không thành vấn đề, Hiến Công tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thế nhưng mà.. phải để lại khí tức kiểu gì đây?

Chẳng lẽ phải đi xi xi để đánh dấu lãnh thổ như sư tử à?

Chương 654: Bạch Tôn Giả xem kịch bản rồi!

Đương nhiên đi xì xì chỉ là nói đùa thôi. Tống Thư Hàng không dám để lại khí tức của mình trong cạm bẫy của Hiến Công Cư Sĩ kiểu đó. Nếu hắn dám làm như vậy thì Hiến Công Cư Sĩ sẽ trói nghiến hắn lại rồi ném vào cạm bẫy làm mồi sống để hấp dẫn Long Ma mất.

Thực ra cách thức để tu sĩ để lại khí tức của mình rất đơn giản, dù là chân khí hay linh lực thì đều mang theo khí tức cá nhân đậm đặc.

Tống Thư Hàng chỉ cần đưa chân khí vào một khối tinh thể trong suốt giữa trung tâm trận pháp theo lời chỉ của Hiến Công Cư Sĩ là có thể để lại khí tức của mình.

Tinh thể trong suốt này thực ra là linh thạch đã dùng gần hết, sau khi xử lý qua thì nó sẽ trở thành tinh thạch có thể đưa chân khí hoặc linh lực vào.

Thực ra đây là phương pháp được một vị tiền bối trong giới tu chân nghĩ ra khi muốn biến linh thạch thành “pin sạc”, đáng tiếc là cuối cùng nghiên cứu thất bại nên chỉ cho ra đời bán thành phẩm này thôi. Chân khí và linh lực đưa vào loại tinh thạch này rồi thì không thể lấy ra để dùng được nữa.

Sau khi phương pháp chế tác bán thành phẩm này được lưu truyền thì các tu sĩ đã nghĩ ra nhiều cách sử dụng rất thần kì. Trong lệnh bài của đệ tử một số môn phái đều gắn một viên tinh thạch bán thành phẩm như vậy để ghi lại thân phận của đệ tử.

Hiến Công Cư Sĩ đã bố trí gần hai mươi trận pháp và cạm bẫy chỉ trong khoảng thời gian một bữa cơm ngắn ngủi, xung quanh khu vực biệt thự của Ngư Kiều Kiều đều được Hiến Công Cư Sĩ sắp xếp các trận pháp ẩn nấp.

Tống Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ đi dạo một vòng rồi lưu lại khí tức của mình ở tất cả các trận pháp.

“Hôm nay cứ đến đây cái đã.”

Hiến Công Cư Sĩ gật đầu hài lòng:

“Ngày mai chúng ta sẽ bố trí thêm nhiều trận pháp, tốt nhất là nối liền những trận nhỏ độc lập này thành một khối, tạo nên một trận pháp lớn.”

Tống Thư Hàng nói:

“Không thành vấn đề, tiền bối, nếu cần ta hỗ trợ chỗ nào thì cứ gọi ta là được.”

“À phải rồi Thư Hàng tiểu hữu, Bạch đạo hữu cũng tới đây sao?”

Hiến Công Cư Sĩ hỏi. Lúc nãy khi đang bày trận thì hắn đã cảm ứng được khí tức của Bạch Tôn Giả rồi.

“Đúng vậy, lúc ta gọi tiền bối đi ăn cơm thì Bạch tiền bối cũng về đến nơi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong hắn lại nhớ ra một chuyện:

“Hiến Công tiền bối à, không phải là vì Bạch Tôn Giả đến nên ngài không về ăn cơm đó chứ? Thực ra không sao đâu, bây giờ Bạch Tôn Giả đã khống chế được mị lực kì lạ trên người mình rồi, sẽ không ảnh hưởng tới người bên cạnh nữa đâu.”

“Khụ, không phải vì Bạch đạo hữu. Định lực của lão phu kiên định hơn ngươi tưởng nhiều, vì bận bày trận nên lão phu mới không vào được thôi.”

Hiến Công Cư Sĩ nói rất nghiêm túc.

Vì mặt của cư sĩ lúc nào cũng đỏ au, cho nên không thể nhìn xem mặt hắn có đỏ hay không để phỏng đoán hắn đang nói thật hay nói dối.

Hiến Công Cư Sĩ nói:

“Thực ra lão phu muốn hỏi là, lúc mình làm việc thì Bạch đạo hữu có giúp đỡ không?”

“Nếu Long Ma đột kích thì nhất định là Bạch Tôn Giả sẽ ra tay.”

Tống Thư Hàng nói.

Hiến Công Cư Sĩ nói:

“Thế thì đến lúc đó ta phải nghĩ tới vấn đề thù lao cho Bạch đạo hữu rồi.”

Tống Thư Hàng:

“Bạch Tôn Giả ra tay mà cũng cần thù lao ư?”

“Cần chứ, lần này bắt Long Ma là vì hai chúng ta, dù là đạo hữu nào ra tay tương trợ thì đều phải cho họ thù lao xứng đáng. Đặc biệt là Bạch đạo hữu, phải cho hắn lì xì để cầu may.”

Tống Thư Hàng ngộ ra chân lý.

“Nhưng mà nếu Bạch đạo hữu ra tay thì phải cho hắn thù lao gì mới được nhỉ?”

Hiến Công Cư Sĩ suy tư một lát rồi đột nhiên hai mắt sáng ngời lên:

“Có rồi, lão phu nghĩ ra thứ này hay lắm.”

“Thứ gì thế?”

“Gần đây lão phu vẫn luôn nghiên cứu về Long Ma. Ngoài có thể đem chế thành Long Ma dược tề thì có thể nói cả người Long Ma đều là bảo bối. Trừ da và gân ra thì xương Long Ma có thể chế tác thành một pháp bảo gọi là Long Vĩ Độn Ảnh, pháp bảo này có thể làm tăng tốc độ phi hành của phi kiếm lên một chút, đột phá cực hạn của phi kiếm. Bạch đạo hữu thích đua phi kiếm nên chắc hẳn là sẽ thích nó lắm.”

Hiến Công Cư Sĩ đáp.

Tống Thư Hàng:

“Hiến Công tiền bối biết chế tác loại pháp bảo này sao?”

Pháp bảo kiểu tăng tốc đúng là loại mà Bạch Tôn Giả sẽ thích đó.

“Việc chế tác Long Vĩ Độn Ảnh cũng không khó lắm, sau khi bắt được Long Ma thì ta sẽ tự tay chế tác cho Bạch đạo hữu một cái. Kĩ thuật luyện khí và pháp trận của ta có thể xếp vào top 5 trong nhóm Cửu Châu số 1 đấy.”

Hiến Công Cư Sĩ cười ha hả rồi nói.

Tống Thư Hàng hoàn toàn tin tưởng chuyện này, bởi vì Hiến Công Cư Sĩ đã dùng tầng tầng lớp lớp trận pháp để đón một quả bom nguyên tử mà không chết đó.

Lúc trước khi hắn đọc thấy tin tức này trong nhóm Cửu Châu số 1 thì đã cảm thấy Hiến Công Cư Sĩ rất ngầu!

Tống Thư Hàng nói:

“Đến khi bắt được Long Ma thì Long Vĩ Độn Ảnh có thể cho Bạch tiền bối một niềm vui lớn.”

“Lão phu sẽ chế tác rồi Thư Hàng tiểu hữu mang đưa cho Bạch đạo hữu nhé, quyết định thế đi.”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng:

“Được luôn, cứ giao cho ta.”

Hai người nhìn một đống cạm bẫy, bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Long Ma kiêu ngạo từ trên trời hạ xuống muốn lấy mạng Tống Thư Hàng, sau đó Hiến Công Cư Sĩ và các đồng đội của hắn sẽ vọt ra, kích hoạt một đống cạm bẫy, đánh Long Ma ngã xuống đất, đập chết nó rồi cho nó có đi mà không có về!

Sau đó chia xác con Long Ma ra, ai muốn da thì lấy da, ai muốn máu thì lấy máu.

Hình ảnh ấy mới tuyệt vời làm sao!

“Long Ma dược tề!”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Long Ma dược tề!”

Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm hô theo.

Hai người nhìn nhau cười sung sướng.

…

…

Hiến Công Cư Sĩ tiếp tục đo đạc để bày trận.

Tống Thư Hàng xin phép đi trước một bước rồi về biệt thự.

“Bây giờ làm gì tiếp nhỉ? À đúng rồi, đi tìm Bạch tiền bối để học Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tầng thứ ba trước vậy.”

Tống Thư Hàng nắm tay.

Bây giờ hắn đã thăng lên cảnh giới tam phẩm, đã đến lúc học công pháp tiếp theo và bắt đầu đả thông tứ đại kì mạch của mình rồi. Tu hành như bơi thuyền ngược nước, không tiến sẽ lùi, hắn phải cố gắng hơn nhiều mới được.

Trong lúc suy tư thì Ngư Kiều Kiều đã đi tới.

“Kiều Kiều, có thấy Bạch tiền bối đâu không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“À, Bạch tiền bối đang ở chỗ Cao Mỗ Mỗ đấy.”

Ngư Kiều Kiều cười nói.

“Chỗ Cao Mỗ Mỗ á? Bạch tiền bối vào đó làm gì? Từ từ… chẳng lẽ là kịch bản?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Ngư Kiều Kiều:

“Ừ, Bạch tiền bối nghe nói đã viết xong phần mở đầu kịch bản, cho nên đã hào hứng đi tìm bạn thân Cao Mỗ Mỗ của ngươi rồi. Thế nhưng bây giờ Cao Mỗ Mỗ vẫn đang say, Bạch tiền bối đang ngồi đọc kịch bản một mình đấy.”

“Ôi chao, phải giải thích cái phần mở đầu đó cho Bạch tiền bối một chút mới được.”

Tống Thư Hàng cuống lên, nếu Bạch tiền bối cho rằng Cao Mỗ Mỗ viết phần mở đầu ấy để đì ngài thì không ổn rồi.

Bởi vì phần mở đầu mà Cao Mỗ Mỗ viết thực sự rất giống với thiếu niên áo xanh và ngựa trắng của Bạch tiền bối đó.

“Kiều Kiều, ta tới chỗ Bạch tiền bối một chút đây!”

Tống Thư Hàng nói xong bèn ba chân bốn cẳng chạy thẳng đến phòng Cao Mỗ Mỗ.

…

…

Trong phòng Cao Mỗ Mỗ.

Nhờ ơn Bạch tiền bối mà cuối cùng Cao Mỗ Mỗ cũng được đám người hầu đỡ lên giường, không phải ngủ trên bàn phím nữa.

Còn Bạch Tôn Giả thì đang giở cuốn kịch bản đã viết xong phần mở đầu và đọc được một lúc rồi.

“Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng mở cửa vào rồi gọi.

“Thư Hàng, có chuyện gì mà cuống lên thế?”

Bạch tiền bối tò mò hỏi.

“Ta nghe nói Bạch tiền bối đang đọc kịch bản nên tới đây xem.”

Tống Thư Hàng cười hì hì:

“Bạch tiền bối đọc tới đâu rồi?”

“À, đến đoạn sư tỷ của nhân vật chính lấy người khác, nhân vật chính định đến hôn lễ tỏ tình với sư tỷ mình đây.”

Bạch Tôn Giả cầm kịch bản và chỉ vào số trang.

Xem đến tận đây rồi cơ á?

“Bạch tiền bối thấy cốt truyện thế nào?”

Tống Thư Hàng gắng sức duy trì bình tĩnh, kéo ghế dựa qua ngồi cạnh Bạch Tôn Giả.

“Ừm, tuy vừa đọc được một chút thôi, nhưng ta thấy cũng không tệ lắm.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả đáp.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Ban đầu Ngư Kiều Kiều nói đây là một câu chuyện thú vị, thế nhưng kịch bản này thấy cứ nặng nề sao ấy, hình như không phải là hài đâu nhỉ?”

Bạch tiền bối tò mò hỏi.

“Đây là vì bọn ta đột nhiên muốn quay một bộ phim có chiều sâu đó, phim không chỉ giới hạn ở khôi hài đâu.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

“À.”

Bạch Tôn Giả gật đầu rồi nói tiếp:

“Trong đoạn mở đầu, sư huynh kia cứ luận võ với nhân vật chính hết lần này đến lần khác, làm cho ta nhớ lại chuyện rất lâu trước kia, xúc động vô cùng.”

“Tới rồi, cuối cùng vẫn nói tới tình tiết này rồi!”

Tống Thư Hàng thót cả tim.

“Ừm, cho nên ta đồng cảm với nhân vật chính lắm luôn. Thư Hàng à, ta tin tưởng rằng ta sẽ diễn vai diễn này rất tốt.”

Bạch Tôn Giả nói tiếp.

“Hả?”

Tống Thư Hàng sửng sốt, sau đó thì suýt nữa đã kích động phát khóc lên được.

Hắn vốn đang lo rằng phần mở đầu bốc đồng của Cao Mỗ Mỗ sẽ kích thích Bạch Tôn Giả, nào ngờ ngài lại đồng cảm với cái tình tiết ngược nam chính đến chết đi sống lại thế này.

Mừng quá, đáng mừng quá! Cao Mỗ Mỗ à, bạn tao à, mày may mắn tránh được một tử kiếp rồi! Cuối cùng tao cũng có thể an tâm hủy đặt cái mộ dưới đáy biển của mày với Ngư Kiều Kiều rồi.

Trong lúc hắn đang mải suy nghĩ mông lung thì Bạch Tôn Giả lại nói tiếp:

“À đúng rồi Thư Hàng, nếu ta diễn nam chính thì sư huynh ở phần mở đầu này là ai diễn? Cái người tên là Cao Thăng này ấy?”

“À, đây chắc là nhân vật mà bạn của ta, chính là tên Cao Mỗ Mỗ viết kịch bản kia muốn diễn đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ơ? Hắn diễn ư?”

Bạch Tôn Giả nhìn Cao Mỗ Mỗ đang say bí tỉ rồi lắc đầu:

“Khí chất của hắn không hợp với Cao Thăng sư huynh lắm, đã thế hắn lại còn chưa tu luyện bao giờ.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Ta sẽ thương lượng với Cao Mỗ Mỗ, không sao đâu, thực ra hắn không nhất thiết phải diễn cho bằng được nhân vật này đâu.”

Tống Thư Hàng biết, sở dĩ Cao Mỗ Mỗ thiết lập nhân vật Cao Thăng này là vì tưởng rằng Tống Thư Hàng sẽ diễn nam chính. Hắn có thể khẳng định rằng nếu hắn diễn nam chính, lúc quay phim Cao Mỗ Mỗ sẽ diễn cực kì thật, diễn cho ra một màn Cao Mỗ Mỗ tẩn Tống Thư Hàng nhừ tử mới thôi.

Khụ khụ, cho nên chỉ cần bảo Cao Mỗ Mỗ rằng diễn viên chính là Bạch Tôn Giả thì cậu ta sẽ trốn khỏi cái nhân vật Cao Thăng này ngay.

Cậu ta chỉ muốn nhét hành Tống Thư Hàng, chứ không dám nhét hành cho Bạch tiền bối đâu.

“Vậy Bạch tiền bối muốn ai diễn nhân vật Cao Thăng này? Đây là một nhân vật phụ khá quan trọng đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Chương 655: Cuối cùng vẫn không thoát được à?

Tống Thư Hàng vừa nói xong thì đột nhiên thấy có ánh mắt sắc lẻm đang nhìn mình chằm chằm.

Là ánh mắt của Bạch tiền bối!

Lúc này Bạch tiền bối đang xoa cằm suy tư và nhìn hắn đăm đăm.

Không... không phải chứ?

Đừng nói là Bạch Tôn Giả muốn bắt hắn diễn Cao Thăng sư huynh nhé? Tống Thư Hàng bắt đầu bất an.

Không được, không thể để Bạch Tôn Giả nảy ra suy nghĩ đó được!

Dù là ai diễn nhân vật Cao Thăng này, rồi trong quá trình quay phim cứ nhét hành nhân vật chính Bạch Tôn Giả hết lần này đến lần khác, lại còn tung đủ kiểu skill treo nhân vật chính lên đánh nữa… Tống Thư Hàng có dự cảm là lúc diễn xong, hơn 90% là người đó sẽ chẳng gặp chuyện tốt lành gì.

Còn nữa, Tống Thư Hàng cảm thấy mình có cái mặt rất chi là “hiền hòa”, chắc là không hợp để đóng một nhân vật phản diện như Cao Thăng sư huynh đâu ha?

Thế nhưng phải làm thế nào để Bạch Tôn Giả quên cái suy nghĩ đó đi bây giờ?

Trong lúc khẩn cấp, Tống Thư Hàng bỗng nảy ra một ý, hắn nghĩ đến nhóm Cửu Châu số 1.

Lúc trước khi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thương lượng về việc quay một bộ phim cho Bạch Tôn Giả thì có nhiều vị tỏ ra hứng thú lắm, thậm chí có đến hơn một nửa số tiền bối tỏ vẻ muốn sắm một vai trong bộ phim này nữa kia.

Nói vậy thì chắc chắn trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ có vị tiền bối nào đó ưng nhân vật Cao Thăng sư huynh này đúng không?

Thế thì có thể giải quyết vụ này rồi.

Thế là Tống Thư Hàng chủ động đề nghị:

“Tiền bối, ta có ý này hay lắm! Lần trước khi ta muốn quay một bộ phim thì có rất nhiều tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 biết, hơn nữa còn có rất nhiều tiền bối muốn sắm một vai trong phim. Hay là chúng ta gửi thiết lập nhân vật Cao Thăng sư huynh lên nhóm Cửu Châu số 1 xem có vị tiền bối nào có hứng với nhân vật này không đi? Rồi mình chọn một vị trong số đó để diễn, Bạch tiền bối thấy có được không?”

Đúng là một ý tưởng hoàn hảo hết chỗ chê, trong nhóm Cửu Châu số 1 có nhiều tiền bối như thế, chắc chắn là phải có một vị thích hợp với hình tượng Cao Thăng sư huynh trong mắt Bạch tiền bối chứ!

Bạch Tôn Giả thấy Tống Thư Hàng nói rất có lý. Ngài bèn gật đầu:

“Ừ, các đạo hữu trong nhóm có hứng với việc đóng phim đến thế cơ à? Thế thì đúng là không còn gì tốt hơn. Một khi đã vậy thì chúng ta liệt kê một bảng các nhân vật sẽ xuất hiện ở phần đầu đi, nhân vật nào mà chưa có diễn viên thì gửi qua nhóm Cửu Châu số 1, xem có đạo hữu nào có hứng diễn không.”

Về mặt kĩ thuật diễn xuất thì trừ mấy tiểu bối ra, kéo đại thành viên nào trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng là ảnh đế cả.

Bởi vì đa số các tu sĩ đều đã sắm vai vô số nhân vật khác nhau trong cuộc đời đằng đẵng của mình. Có một số tu sĩ đã diễn từ tổ sư gia của chính mình cho đến bối phận bây giờ của mình nữa kia.

Đặc biệt là Đồng Quái Tiên Sư. Nói thật… Đồng Quái Tiên Sư chính là diễn viên phái thực lực chân chính trong nhóm Cửu Châu số 1, nếu hắn muốn thì một mình hắn cũng có thể diễn cả một bộ phim hoàn chỉnh luôn!

Dịch dung liên tục thành đủ loại nhân vật rồi dùng kĩ thuật cắt nối biên tập tình tiết phim, thế là có một bộ phim rồi. Hơn nữa đảm bảo là không ai sẽ tin cả bộ phim này chỉ có duy nhất một diễn viên.

“Không thành vấn đề, tiền bối. Chờ Cao Mỗ Mỗ tỉnh dậy thì ta sẽ bảo cậu ta nhanh chóng hoàn thiện kịch bản với Thôn Vân đại sư, rồi liệt kê các nhân vật ra để chuyển tới không gian của nhóm Cửu Châu số 1.”

Tống Thư Hàng thầm nắm tay trong đầu.

YES! Tránh thoát một kiếp thành công!

Bạch Tôn Giả gật đầu cười, sau đó đánh giá Tống Thư Hàng từ đầu đến chân một lượt rồi xem tiếp câu chuyện mà Cao Mỗ Mỗ viết.

Phần mở đầu của Cao Mỗ Mỗ cũng không dài, đặc biệt là những tình tiết ở đoạn sau chỉ là một vài đoạn ngắn nghe được từ chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng. Cao Mỗ Mỗ còn chưa viết hết những tư liệu đó vào trong kịch bản của mình.

Bạch Tôn Giả xem xong phần mở đầu rồi khép kịch bản lại và lẩm bẩm nói:

“Sao ta thấy nhân vật chính thảm thế nhỉ?”

“Bởi vì như vậy thì có thể tôn lên sự tịch mịch của anh hùng, hơn nữa sắc thái bi kịch thì sẽ khiến cho hình tượng của nhân vật chính được toàn diện hơn, đi vào lòng người hơn. Những bi kịch này cũng là động lực để cho nhân vật chính quật khởi phản kháng kẻ thù nữa đó!”

Tống Thư Hàng giải thích.

Ừm, thực ra thì đây toàn là những lời mà Cao Mỗ Mỗ đã giải thích với hắn.

Kệ người khác có tin hay không, Tống Thư Hàng vẫn tin sái cổ.

“Ừ, cũng đúng. Hơn nữa nói thật là ta cảm thấy nhân vật như vậy cũng thú vị lắm.”

Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng đóng kịch bản lại rồi đi cùng Tống Thư Hàng ra khỏi phòng của Cao Mỗ Mỗ.

…

…

Tống Thư Hàng đi bên cạnh Bạch tiền bối.

“Đúng rồi, Thư Hàng à, ngươi đã tấn chức lên cảnh giới tam phẩm rồi đúng không? Vậy lúc nào có thời gian thì chúng ta liên hệ với Dược Sư, lấy bản hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công từ chỗ đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị Diệt Phượng tóm được qua đây đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng vốn đang định đề cập vấn đề công pháp với Bạch Tôn Giả, không ngờ Bạch Tôn Giả đã tự nói tới trước.

“Bạch tiền bối, thực ra ta đã có công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công từ tầng một đến tầng bốn rồi.”

Tống Thư Hàng cười hì hì rồi lấy sợi xích vàng ra.

Sau khi phá giải mật mã của sợi xích vàng, Tống Thư Hàng đã có được Kình Thôn thuật, giúp cho hắn luyện thành Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể.

Ngoài ra còn có công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bốn tầng đầu tiên.

Tống Thư Hàng kể lại chuyện có được công pháp bốn tầng đầu từ xích vàng cho Bạch tiền bối, rồi đưa cả sợi xích và mật khẩu cho Bạch Tôn Giả luôn.

Ý thức của Bạch Tôn Giả chủ động tiến vào không gian truyền thừa của sợi xích vàng, tiếp xúc với truyền thừa Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong nó, gồm có truyền thừa bốn tầng công pháp đầu tiên và Kình Thôn thuật.

Sau thời gian mấy hơi thở, ý thức của Bạch Tôn Giả rời khỏi không gian truyền thừa.

Ngài xoa cằm rồi rơi vào trầm tư.

Mãi một lúc lâu sau, Bạch Tôn Giả mới nói:

“Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công này đúng là thú vị giống như tưởng tượng của ta. Trong đó có nhiều chỗ rất đáng để tham khảo đó. Đi, Thư Hàng, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh đi.”

…

…

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đi tới phòng luyện công ở phía sau biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Bạch Tôn Giả nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tầng thứ ba và thứ tư.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả mở mắt ra, trong mắt tỏa ánh vàng, hình thành nên vô số chữ vàng giữa không trung. Những con chữ màu vàng ấy tạo nên ba mươi ba hạt tròn, không ngừng quay trước mặt Bạch Tôn Giả.

Giống như lúc trước khi truyền thụ môn công pháp này cho Tống Thư Hàng, ba mươi ba hạt phù văn vàng kim này chính là do công pháp tầng thứ ba, bốn của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công biến thành.

Bạch Tôn Giả nhìn những phù văn ấy rồi rơi vào trầm tư.

Phiên bản Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công lần này là từ trong không gian truyền thừa của xích vàng truyền ra, không có nhiều lỗ hổng như bản công pháp mà đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông giao dịch lúc trước.

“Gần như không có chỗ nào cần tu chỉnh cả, không hổ là công pháp trấn tông của Tam Thập Tam Thú Thần Tông được truyền thừa dài lâu, đã đến mức độ gần như hoàn mỹ rồi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tuy nói là nói thế, nhưng Bạch Tôn Giả vẫn vươn tay sửa chữa một chút trên những phù văn vàng kim, bỏ chỗ này một chút, sửa chỗ kia một chút.

Những chỗ cần tu chỉnh này không phải là công pháp có vấn đề, mà là sau khi được Bạch Tôn Giả tu chỉnh xong thì công pháp tầng thứ ba và bốn của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công lại càng phù hợp với Tống Thư Hàng hơn một chút.

Vì lúc trước khi Tống Thư Hàng tu luyện công pháp tầng một và hai thì cũng đã được Bạch Tôn Giả sửa chữa qua, cho nên nó tồn tại một chút chênh lệch rất nhỏ so với bản gốc.

“Tốt rồi, thế này là gần như hoàn mỹ rồi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu hài lòng rồi vươn tay điểm một cái trong hư không, phù văn vàng kim biến thành hai chương công pháp.

Tống Thư Hàng đã có kinh nghiệm, không cần Bạch Tôn Giả nhắc nhở, hắn đã nhớ hai chương công pháp này với tốc độ nhanh nhất.

“Bây giờ Thư Hàng ngươi có thể tiến hành tu luyện ngay tầng thứ ba, tầng bốn có đề cập tới tiên thiên chân khí, ta có một vài linh cảm, có lẽ có thể dung hòa vào đó. Để qua một thời gian nữa, ta thử xem có thể sửa cho nó tốt hơn không.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

“Không cần khách khí. Còn nữa, Thư Hàng, chúc mừng ngươi tấn chức lên tam phẩm.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tu sĩ cảnh giới Chiến Vương tam phẩm, chỉ cần không chết vì tai nạn hay thi triển một vài pháp thuật cấm kị thiêu đốt thọ nguyên thì hoàn toàn có thể sống đến hơn ba trăm tuổi.

Bạch Tôn Giả:

“Thế này thì lần sau ta xuất quan, chắc là vẫn có thể gặp Thư Hàng tiểu hữu rồi.”

Lần này đi tới di tích động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm, Bạch Tôn Giả có rất nhiều lĩnh ngộ. Một thời gian nữa hắn sẽ lại bế quan.

Lần bế quan này có lẽ sẽ hơi dài, ít nhất cũng phải tầm một trăm năm mươi năm, thậm chí có thể sẽ kéo dài đến gần hai trăm năm.

Trước khi bế quan, hắn muốn quay xong bộ phim kia… và cả cấm địa mà Tống Thư Hàng đang giữ cách mở cửa nữa, Bạch Tôn Giả rất có hứng với hai việc này.

Cho nên ít nhất cũng phải làm xong hai việc ấy rồi hắn mới bế quan.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Thế thì lần sau Bạch tiền bối xuất quan thì, lại để ta đến đón ngài nhé.”

“Ừ.”

Nói đến việc này, đột nhiên Bạch Tôn Giả hơi mất hứng. Rõ ràng ngài đã có thể khống chế mị lực quái dị của bản thân rồi, mà sao các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 trốn mình như trốn tà thế nhỉ?

Ví dụ như cái vị Hiến Công đạo hữu mặt đỏ đang đào hầm đặt cạm bẫy ở bên ngoài biệt thự kia kìa.

Không biết Hiến Công Cư Sĩ đào nhiều cạm bẫy như thế để làm gì nữa.

“À đúng rồi, Thư Hàng này.”

Bạch Tôn Giả lên tiếng, dường như ngài vừa nghĩ ra gì đó.

Tống Thư Hàng:

“?”

Bạch Tôn Giả:

“Ta nghĩ từ nãy đến giờ, rồi điểm qua hình tượng của tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 một lần, nghĩ tới nghĩ lui, ta thấy cái nhân vật Cao Thăng kia…”

“Để Tam Lãng tiền bối diễn là hợp nhất đúng không?”

Tống Thư Hàng cướp lời đáp luôn. Chắc là Tam Lãng tiền bối thích lao đầu chỗ chết thích cái nhân vật tìm chết đó lắm.

“Không, Tam Lãng đạo hữu không được.”

Bạch Tôn Giả lắc đầu rồi nói rất nghiêm túc:

“Ta thấy Thư Hàng tiểu hữu thích hợp lắm đấy.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Cuối cùng vẫn không trốn thoát được à?

Chương 656: Bạch Tôn Giả: hy vọng ngay ngày mai có thể đóng phim luôn!

Không, ta cảm thấy mình có thể cứu vãn một chút!

“Bạch tiền bối, ta thấy nhân vật Cao Thăng sư huynh đó không hợp với mình đâu.”

Tống Thư Hàng chỉ vào mặt mình:

“Ta thấy ta có thể diễn một nhân vật thiện lương, ví dụ như là…”

Ví dụ như, ví dụ như ai mới được chứ?

Bỏ mẹ, trong phần mở đầu câu chuyện của Cao Mỗ Mỗ chỉ có mỗi mấy nhân vật, muốn tìm một nhân vật nam tính tình lương thiện chẳng dễ chút nào.

Nhân vật duy nhất có thể coi là “lương thiện” hình như là cái người kết hôn với sư tỷ rồi chết cùng sư tỷ luôn, đến tên còn không có!

Đã thế, vì nhân vật này kết hôn với sư tỷ cho nên bị nhiều người hận lắm luôn.

Tống Thư Hàng nghĩ mãi vẫn không ra mình phải diễn ai thì mới hợp.

Thấy Tống Thư Hàng đần ra cả buổi trời, Bạch Tôn Giả nói:

“Ta cảm thấy Cao Thăng sư huynh này phải có vẻ ngoài rất lương thiện, thế thì khi kết hợp vẻ ngoài với những gì hắn làm mới có thể mang lại cảm giác tương phản mãnh liệt được chứ.”

Bạch Tôn Giả nói có lý quá, Tống Thư Hàng hoàn toàn không phản bác được!

Bạch Tôn Giả nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, chẳng lẽ ngươi không muốn diễn nhân vật này sao?”

Tống Thư Hàng cười gượng đáp:

“Bạch tiền bối, thực ra ta không chuẩn bị gì cho vai diễn Cao Thăng sư huynh này cả, ta chỉ sợ mình diễn không tốt thôi.”

“Không phải lo, bây giờ chưa quay thì ngươi có thể nghiên cứu nhân vật này thêm một chút. Hơn nữa lúc bắt đầu quay chúng ta còn có cơ hội thử vai, nếu không hợp thật thì đổi nhân vật khác là được mà.”

Bạch Tôn Giả an ủi.

Tống Thư Hàng sáng ngời mắt:

“Cũng đúng!”

Còn thử vai cơ mà, đến lúc đó hắn diễn không tốt là có thể đổi người rồi.

Bạch Tôn Giả lại hỏi:

“Thư Hàng à, thế bao giờ chúng ta mới quay phim?”

“Ta nghĩ phải chờ Cao Mỗ Mỗ viết xong cốt truyện, rồi Thôn Vân đại sư cải biên thành kịch bản xong mới bắt đầu quay được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả:

“Thế phải mất bao lâu nhỉ?”

“Cao Mỗ Mỗ từng nói trước cuối tháng này là có kịch bản, sau đó có thể quay phim được rồi. Lúc đó ta cũng khai giảng.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Thời gian nghỉ hè qua rất nhanh, thế nhưng Tống Thư Hàng lại cảm thấy kì nghỉ hè này rất dài, bởi vì trong thời gian ấy hắn đã trải qua vô số chuyện. Hơn nữa vì sự kiện ở Thời Quang thành trong Bích Thủy các mà hắn còn có thêm gần một tháng liền.”

“Phải chờ lâu như vậy ư?”

Bạch Tôn Giả nói khẽ.

“Đành chịu thôi, viết kịch bản cần thời gian mà. Hơn nữa đợi các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 liên hệ được với đoàn phim, rồi chờ đoàn phim chuẩn bị sẵn sàng để tới đây thì cũng cần thêm một chút thời gian nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nói cách khác là phải đợi lâu hơn nữa ư?”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm:

“Ta mong kịch bản có thể hoàn thành thật nhanh, nếu ngày mai chúng ta có thể quay luôn thì tốt biết mấy.”

Bạch Tôn Giả thấy linh hồn diễn viên của mình đang thiêu đốt sục sôi, ngài muốn đóng phim lắm rồi.

“Không nhanh như vậy được đâu. Bây giờ cả Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư đều uống say bí tỉ, hai người vẫn còn đang ngủ kia kìa. Đợi ngày mai ta bảo họ tăng tốc viết xong kịch bản để tranh thủ quay sớm nhé?”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tuy Thôn Vân được gọi là “đại sư” nhưng hắn chỉ là đệ tử tục gia, thịt vẫn ăn, rượu vẫn nốc, nên uống say như chết.

“Đành thế vậy.”

Bạch Tôn Giả nói.

………

7 giờ tối, ngày 10 tháng 8.

Cao Mỗ Mỗ đang say ngây ngất bỗng bừng tỉnh lại, không thể nào mà ngủ cho yên được.

Trong đáy lòng cậu ta, có một thứ gọi là “linh cảm” bỗng bùng nổ như bom nguyên tử, vô số linh cảm tràn ngập trong đầu.

Đối với một tác giả mà nói, linh cảm chính là thứ quan trọng nhất trong sáng tác. Nếu không có linh cảm thì dù có là người văn hay nhất thế giới cũng chỉ có thể viết ra những từ ngữ hoa mỹ thiếu linh hồn mà thôi.

Cao Mỗ Mỗ bùng nổ linh cảm không thể nào ngủ được, bèn bật dậy khỏi giường, cầm giấy và bút, bắt đầu ghi lại linh cảm của mình.

Những linh cảm quý giá này sửa sang lại một chút là sẽ trở thành tình tiết trong câu chuyện của cậu ta ngay.

Viết được một lát thì Cao Mỗ Mỗ muốn bật máy tính để ghi chép linh cảm, nhưng khi chuẩn bị mở máy thì cậu ta thấy bạn gái Nha Y của mình đang ở bên cạnh.

Cao Mỗ Mỗ là một người bạn trai kỹ tính.

Để không quấy rầy giấc ngủ của Nha Y, cậu ta bèn cẩn thận rời phòng, mang theo giấy bút, định đến phòng Tống Thư Hàng hoặc Thổ Ba để sáng tác.

Khi Cao Mỗ Mỗ vừa mở cửa phòng ra thì thấy có một người đang đi về phía phòng mình.

Đó chính là biên kịch hàng đầu quốc gia - Thôn Vân đại sư.

“Ủa? Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu dậy rồi à?”

Thôn Vân đại sư nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ thì cười nói.

“Chẳng phải đại sư cũng dậy sao?”

Cao Mỗ Mỗ cười nhẹ rồi vung vẩy giấy bút trên tay mình và nói:

“Không hiểu sao ban nãy khi ta đang ngủ thì đột nhiên trong đầu lại nảy ra rất nhiều linh cảm, nhiều vô cùng luôn. Ta sợ mình ngủ một giấc dậy sẽ quên hết nên phải dậy chuẩn bị ghi hết chúng ra đây.”

“Trạng thái của Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu đúng là không tồi.”

Thôn Vân đại sư cười ha hả:

“Thật ra thì ta cũng thế. Ban nãy khi ta đang ngủ thì tự nhiên tỉnh lại, sau đó cảm thấy cả người ngập tràn nhiệt huyết, cứ muốn tìm việc gì đấy để làm. Thế là ta bèn nghĩ đến câu chuyện của Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu. Ta đang muốn chuyển hết câu chuyện của ngươi thành kịch bản nhân lúc nhiệt huyết dâng trào này đây.”

Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư nhìn nhau rồi cười đầy thấu hiểu.

Không hiểu vì sao, giờ khắc này đây hai người đột nhiên cảm thấy như mình vừa tìm được tri âm.

“Thôn Vân đại sư à, hay là chúng ta tìm chỗ nào để hoàn thiện câu chuyện này nhé.”

Cao Mỗ Mỗ vẫy vẫy sổ tay.

“Ta đang có ý đó đây.”

Thôn Vân đại sư nói.

“Không bằng chúng ta vào phòng của đại sư đi, bạn gái của tôi đang ngủ rồi.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

Thôn Vân đại sư:

“Đúng ý ta đấy.”

Thế là một tác giả và một biên kịch không hiểu vì sao bùng nổ linh cảm, hẹn nhau trong phòng của Thôn Vân đại sư, bắt đầu quá trình chế tác kịch bản của bọn họ.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy suốt mấy năm qua chưa bao giờ linh cảm của mình lại bộc phát dữ dội như thế, vô số tình tiết quan trọng không ngừng phun trào trong đầu cậu ta. Chỉ bằng những linh cảm và tình tiết quan trọng này thôi là đủ để cậu ta viết thành cả câu chuyện hoàn chỉnh rồi!

Thôn Vân đại sư cũng cảm thấy động lực của mình chưa sục sôi đến thế bao giờ, nhiệt tình cuộn cuộn không ngừng đủ để hắn có thể cải biên kịch bản chỉ trong vòng một đêm!

Trong lòng Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư đều có niềm tự tin mãnh liệt.

Đêm nay, chính là đêm nay!

Họ sẽ viết xong câu chuyện này một cách hoàn mỹ!

…

Ở một nơi khác.

Nơi giao nhau giữa biển Đông và Thái Bình Dương có một đảo nhỏ chưa từng xuất hiện trên bản đồ thế giới. Cả hòn đảo được bao phủ bởi một lực lượng siêu nhiên, cho dù là thiết bị khoa học kĩ thuật tiên tiến nhất cũng không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Trên bầu trời đảo nhỏ có vô số cánh bướm rực rỡ bay múa, đây chính là Linh Điệp đảo, nhà của Vũ Nhu Tử cô nương.

Linh Điệp Tôn Giả tĩnh tọa trên một ngôi đình, đang chỉ điểm con gái mình tạo trận pháp độ kiếp.

Cấu tạo của trận pháp độ kiếp khá phức tạp, thiên kiếp cũng không phải chỉ một lượt là xong. Trừ lôi kiếp ra, thiên kiếp tứ phẩm còn có thể có các loại thuộc tính khác như thủy kiếp, hỏa kiếp, thổ kiếp v.vv..

Thiên kiếp khó lường, thế cho nên khi sắp xếp trận pháp độ kiếp cũng cần phải có chuẩn bị đầy đủ để ngừa vạn nhất.

Vũ Nhu Tử lau mồ hôi, tự mình bố trí trận pháp khổng lồ và phức tạp là một công việc cực kì mệt mỏi. Thế nhưng cô buộc phải tự mình hoàn thành trận pháp ấy, phụ thân cô là Linh Điệp Tôn Giả cũng không thể nhúng tay vào, nếu không sẽ khiến cho uy lực của thiên kiếp mạnh hơn.

“Còn thiếu chút nữa, không cần vội. Hôm nay ta là Sồ Vũ Tử kiên nhẫn vạn phần. Đợi ta hoàn thành trận pháp, độ kiếp thành công là có thể đến tìm Tống tiền bối để cùng đóng phim rồi, a cha cũng đồng ý rồi. Cố lên, Sồ Vũ Tử!”

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm nói.

“Tống tiền bối, chờ ta nhé, nhất định phải chuẩn bị cho ta một nhân vật thật thú vị đấy!”

Vũ Nhu Tử âm thầm nắm tay rồi tiếp tục cố gắng bố trí trận pháp.

Cô nhất định không thể bỏ qua chuyện thú vị như là đóng phim được.

…

…

Linh Điệp Tôn Giả ngồi trong định nhấp một ngụm trà.

Lúc này, một con bướm màu xuất hiện trên vai hắn.

“Sư tôn, ta đã liên hệ được một đoàn phim cực kì chuyên nghiệp, bây giờ đang quay ngoại cảnh ở ngay núi Ngưu Đỉnh thành phố Văn Châu. Ta đã đàm phán ổn thỏa với họ rồi, chỉ ngày mai là họ có sẽ chạy tới khu Giang Nam, bắt đầu chuẩn bị quay phim cho Thư Hàng tiểu hữu.”

Bướm màu dùng phương thức truyền âm nhập mật để cung cấp thông tin cho Linh Điệp Tôn Giả:

“Ngoài ra, ta đã phái người trà trộn vào đoàn phim, khi đến lúc sẽ tăng mạnh hiệu suất làm việc của cả đoàn, cam đoan có thể làm phim xong trong thời gian ngắn nhất. Theo lời sư tôn dặn, ta đã sắp xếp cho mỗi nhân viên đoàn phim một con huyễn điệp. Có huyễn điệp rồi, nếu trong quá trình quay phim mà có quay được hình ảnh kì lạ gì thì thành viên trong đoàn cũng sẽ không thấy ngạc nhiên.”

Bởi vì diễn viên là một đám tu sĩ cường đại đó, nói không chừng trong quá trình quay phim họ lại phi thiên độn thổ hay đánh nhau bằng đạo thuật linh tinh thì sao.

Đề phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, Linh Điệp Tôn Giả kỹ tính đã sắp xếp cho mỗi thành viên đoàn phim một con huyễn điệp… đến lúc đó khi thành viên đoàn phim nhìn thấy lực lượng siêu nhiên của tu sĩ thì trong đầu sẽ tự động che lại hoặc huyễn hóa ra các hình ảnh để che đậy.

Ví dụ như khi dùng Chưởng Tâm Lôi thì Chưởng Tâm Lôi sẽ bị che lại, còn khi dùng phi thiên độn thổ thì não bộ sẽ tự động tưởng tượng ra các thứ đạo cụ.

“Làm tốt lắm.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười gật đầu:

“Mặt khác, để Linh Điệp đảo chúng ta ra mặt bao cơm cho đoàn kịch này. Trong mỗi món ăn hãy cho vào một ít nước hoạt lực và khí huyết đan pha loãng, nước uống thì bỏ thêm linh mạch bích trà, phải cam đoan từ trên xuống dưới của đoàn phim này tràn trề sức sống và tinh lực.”

“Không thành vấn đề, sư tôn.”

Bướm màu đập cánh đáp.

“Tạmt hời cứ thế đi.”

Linh Điệp Tôn Giả gật đầu nói.

Chương 657: Những vị khách được cạm bẫy thu hút tới

Có đủ tiền làm động lực, có thủ đoạn tăng cường tinh lực của tu sĩ, cộng thêm thành viên được Linh Điệp Tôn Giả phái trà trộn vào đoàn phim… chỉ thế thôi là đủ để tưởng tượng ra, khi bộ phim bắt đầu quay thì hiệu suất của đoàn phim sẽ mạnh mẽ tới chừng nào.

Đến lúc đó, đoàn phim này sẽ như một cỗ máy nghiền vô địch, nghiền nát hết thảy những khó khăn phía trước!

Nói không chừng chỉ trong vài ngày là có thể quay xong bộ phim của Tống Thư Hàng ấy chứ.

Đáng tiếc là ngày mai đoàn phim mới đến, nếu có thể đến sớm một chút để quay phim ngay hôm nay thì tốt rồi.

“Không thể nóng vội được.”

Linh Điệp Tôn Giả nhấp một ngụm trà.

Con gái Vũ Nhu Tử của mình độ kiếp còn cần phải chuẩn bị một chút thời gian, thời gian dài như thế chắc là đủ để bộ phim của Thư Hàng tiểu hữu hoàn thành.

Thế là con gái đáng yêu của hắn không cần phải trang điểm xinh đẹp để xuất hiện trên màn ảnh rồi. Để bồi thường, hắn sẽ đích thân dẫn con gái đến xem bộ phim đó.

Cứ thế… dưới sự tấn công bằng kinh tế khổng lồ của Linh Điệp Tôn Giả và đủ thể loại dụ hoặc của tu sĩ, đoàn phim cấp quốc tế đang quay ngoại cảnh ở núi Ngưu Đỉnh thành phố Văn Châu đã thu thập thiết bị, vội vã chạy tới khu Giang Nam ngay ngày hôm đó.

Đi theo hộ tống đoàn phim còn có một hòa thượng Tây trà trộn vào.

…

…

9 giờ tối

Tống Thư Hàng kết thúc buổi tu luyện hôm nay, sau khi được Bạch Tôn Giả chỉ điểm, hắn đã nắm giữ nhập môn Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tầng thứ ba.

Việc tiếp theo hắn phải làm là luyện thuần thục công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tầng ba, tích tụ chân khí trong cơ thể trong biển chân dịch để trùng kích mạch đầu tiên: Mạch Tinh Huy.

Sau khi tạm biệt Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng về phòng mình định ngủ ngon một đêm.

Trên đường về phòng, Tống Thư Hàng đi qua phòng của Thôn Vân đại sư thì thấy trong phòng vẫn còn bật đèn, thậm chí còn truyền ra tiếng bàn luận rất sôi nổi.

Ngoại trừ giọng nói của Thôn Vân đại sư còn có giọng của Cao Mỗ Mỗ bạn hắn.

Không phải Cao Mỗ Mỗ say bét nhè nằm một đống trong phòng sao? Nó dậy từ lúc nào mà chạy vào phòng của Thôn Vân đại sư thế nhỉ? Mộng du à?

Không đúng không đúng, Tống Thư Hàng đứng ở cửa nghe một lúc thì đã nhận ra Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư đang thảo luận kịch bản với nhau.

Xem ra Cao Mỗ Mỗ và đại sư trò chuyện vui vẻ lắm.

Cao Mỗ Mỗ đã hoàn toàn đắm chìm trong câu chuyện của mình rồi.

Đáng mừng ghê.

Tống Thư Hàng không quấy rầy bạn thân và đại sư nữa, hắn lẳng lặng rời đi, về phòng mình ngủ một giấc.

…

Rạng sáng ngày 11 tháng 8, đêm dài tĩnh lặng.

Tiếng trao đổi của Thôn Vân đại sư và Cao Mỗ Mỗ vẫn vọng ra từ trong phòng của Thôn Vân đại sư, hai người này vẫn chưa nghỉ ngơi, xem ra họ muốn thức trắng đêm nay.

Tống Thư Hàng bò dậy khỏi giường, day day trán rồi mỉm cười đắng ngắt.

Không phải là tiếng thảo luận của hai người Cao Mỗ Mỗ đánh thức hắn.

Tống Thư Hàng bây giờ không thể ngủ được nữa, tinh thần lực trên mi tâm đã lóe ánh bạc, thể hiện rằng tinh thần lực của hắn đã sắp tấn chức từ tam phẩm lên tứ phẩm rồi.

Thể chất mà Tống Thư Hàng vất vả lắm mới tăng lên được vẫn không chống đỡ nổi tinh thần lực khổng lồ, cứ một lúc thì tinh thần lực lại nảy lên, đập vào trán hắn như một cây búa nhỏ.

Tống Thư Hàng vốn đã hơi buồn ngủ lại bị gõ cho tỉnh lại. Trên thực tế thì đã nhiều đêm nay hắn không thể ngủ ngon rồi.

“Phải mau chóng bắt được Long Ma để có Long Ma dược tề mới được.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng. Nếu không có Long Ma dược tề thì chỉ riêng việc không được ngủ thôi cũng đủ ép hắn phát điên rồi.

Bây giờ hắn mới có cảnh giới tam phẩm, còn chưa bỏ ngủ hẳn được.

…

…

Tống Thư Hàng mất ngủ đầu đau như búa bổ, bèn day huyệt thái dương đi ra ban công biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Lúc này hắn phát hiện ra trên ban công biệt thự còn một người đang ngậm tẩu thuốc mà phun sương nhả khói.

Đó là Hiến Công Cư Sĩ mặt đỏ.

Cảm nhận được Tống Thư Hàng đến, Hiến Công Cư Sĩ quay đầu sang nhìn Tống Thư Hàng đang day trán:

“Thư Hàng tiểu hữu cũng không ngủ được à?”

“Phải.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Lão phu cũng thế, tinh thần lực cường đại hơn thể chất quá nhiều, cứ một lúc lại như có ai nện nắm đấm vào đầu lão phu vậy, không thể nào mà ngủ nghê gì được.”

Hiến Công Cư Sĩ phà một hơi khói trắng rồi nói với giọng ưu thương.

“Ta thì cảm thấy cứ một lúc lại có cái búa đập vào đầu mình.”

Tống Thư Hàng nói.

Hai người nhìn nhau bật cười, đúng là cùng bệnh thương nhau.

“Hút tí không?”

Hiến Công Cư Sĩ lắc lắc tẩu thuốc của mình:

“Nếu muốn thì chỗ ta có tẩu dự bị này, chưa dùng đâu.”

“Cảm ơn tiền bối, ta không hút thuốc.”

Tống Thư Hàng cười xua tay.

“Thế thì không cho ngươi cơ hội làm lãng phí thuốc lá quý báu của ta được.”

Hiến Công Cư Sĩ cười ha hả rồi tiếp tục phà ra từng hơi khói trắng.

Một lát sau, Hiến Công Cư Sĩ nói:

“Bố trí xong cạm bẫy rồi, nhất định sẽ bắt được nó!”

Tống Thư Hàng đáp lời:

“Đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ được ngủ ngon.”

“Ừ, được ngủ ngon. Tuy rằng với lão phu bây giờ thì giấc ngủ không còn ý nghĩa lớn lao gì nữa, thế nhưng đã ba mươi năm nay lão phu chưa được ngủ một giấc ngon. Hơn nữa khi bế quan tu luyện cũng chịu ảnh hưởng của tinh thần lực, lão phu chịu quá đủ rồi.”

Hiến Công Cư Sĩ thở dài rồi nói tiếp:

“Lão phu đã kích hoạt khí tức của tiểu hữu trong trận pháp, để xem có thu hoạch gì không.”

“Chúng ta sẽ thành công!”

Tống Thư Hàng nói.

“Chúng ta sẽ thành công!”

Hiến Công Cư Sĩ cũng nói đầy kiên định.

Hai người lại nhìn nhau mà cười, trong đáy mắt tràn ngập mong ước tốt đẹp với tương lai.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

“Thư Hàng tiểu hữu, Hiến Công đạo hữu, hai người đang làm gì mà cười lạ thế?”

Là giọng của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn theo hướng giọng nói thì thấy Bạch tiền bối đang khoanh chân ngồi trên nóc nhà, trong tay bưng một chén trà bằng trúc, có cả làn khói trắng nhẹ nhàng bốc lên.

Bên cạnh Bạch tiền bối có một bàn trà nhỏ, trên bàn có đồ ăn, hoa quả và một bình trà đang đun.

Ánh trăng dịu dàng phủ xuống, khiến cho Bạch Tôn Giả gống như thần tiên hạ xuống phàm trần.

“Ta và Hiến Công tiền bối đang thảo luận xem làm thế nào để bắt giữ được hmmm…”

Tống Thư Hàng nói được một nửa thì đột nhiên nghĩ đến việc mà Hiến Công Cư Sĩ thương lượng với hắn, ấy là sau khi bắt được Long Ma thì sẽ chế tạo cho Bạch Tôn Giả một chiếc Long Vĩ Độn Ảnh làm quà bất ngờ.

Cho Bạch Tôn Giả một niềm kinh hỉ.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bèn cười thần bí với Bạch Tôn Giả:

“Bí mật đó, Bạch tiền bối.”

Thế nhưng vừa nói xong thì Tống Thư Hàng đã cảm thấy có gì đấy sai sai, chuyện Long Ma thì có gì mà phải giấu Bạch tiền bối nhỉ? Đến lúc Long Ma xuất hiện thì Bạch tiền bối sẽ biết ngay mà.

Chuyện mà hắn cần giữ bí mật với Bạch Tôn Giả chỉ có mỗi việc chế tác Long Vĩ Độn Ảnh thôi mà.

Thế là Tống Thư Hàng ho khan một tiếng, định giải thích chuyện Long Ma với Bạch tiền bối một chút.

“Bí mật? Được rồi, thế thì ta không hỏi nhiều nữa.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha rồi bưng chén trà mà nhấp một ngụm.

Sượng rồi.

Được rồi, dù sao đến lúc Long Ma xuất hiện thì Bạch tiền bối cũng nhìn thấy, thôi thì để đến khi ấy nói sau vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu, Hiến Công đạo hữu, hai người không ngủ được à? Có muốn ngồi đây uống chén trà không?”

Bạch tiền bối mời.

“Được chứ.”

Tống Thư Hàng nhảy nhẹ một cái, thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, bật lên mấy cái nhẹ như chim yến, rơi xuống ngay cạnh Bạch Tôn Giả.

Sau đó hắn cũng không khách khí mà ngồi xuống cầm một quả táo to lên gặm. So với tẩu thuốc của Hiến Công Cư Sĩ, quả nhiên vẫn là hoa quả, đồ ngon và trà thơm của Bạch tiền bối hợp với hắn hơn.

Hiến Công Cư Sĩ ở phía xa bật cười, sau đó hắn cũng tắt tẩu thuốc của mình rồi đi tới bên cạnh Bạch Tôn Giả với Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả rót trà cho Hiến Công Cư Sĩ và Tống Thư Hàng nhẹ nhàng rót trà, sau đó đặt chén trà xuống trước mặt họ.

Sau đó Bạch Tôn Giả nâng chén của mình, thổi nhẹ một cái rồi nhấp một ngụm nhỏ, nhìn có vẻ hưởng thụ vô cùng.

Tống Thư Hàng nhận chén trên bàn, cũng thổi khí thuần thục không kém và nhấp một ngụm.

Trà của Bạch Tôn Giả không phải là linh mạch bích trà nhưng cũng là một loại linh trà. Tống Thư Hàng chỉ thấy hương trà vị trà nở bừng trong khoang miệng.

“Toàn thân như sống lại vậy.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Hiến Công Cư Sĩ cũng vươn tay định bưng chén trà lên.

Nhưng đột nhiên tay hắn cứng đơ lại.

Và trên mặt hắn lộ rõ vẻ vui sướng.

“Có gì đó đang đến!”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Mục tiêu đến rồi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không xác định được, thế nhưng thứ này đến vì khí tức của ngươi, cho dù không phải là mục tiêu thì cũng có quan hệ lớn với mục tiêu đó.”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Nói xong, Hiến Công Cư Sĩ nhảy vụt xuống, lao về phía sau biệt thự.

…

…

Sau biệt thự của Ngư Kiều Kiều, có một đội bảy thân ảnh đang đi về phía cạm bẫy của Hiến Công Cư Sĩ.

“Không sai, ta đã cảm ứng được khí tức đó rồi!”

“Đó là khí tức nhiễm máu tươi và oán hận của đồng loại chúng ta!”

“Nhất định phải bắt hắn chịu trừng phạt tàn khốc nhất!”

“Phàm là kẻ đã vấy máu của người trong tộc ta thì sẽ là kẻ thù của chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới. Hắn không thể trốn thoát, vận mệnh của hắn chính là bị chúng ta chém chết. Chiến sĩ nhím biển cường đại! Không có thương hại!”

“Không chỉ có hắn, mà còn cả người nhà hắn và tất cả những người có quan hệ với hắn, nhất định đều phải chết trong tay chiến sĩ nhím biển chúng ta!”

“Thế nhưng nếu hắn quỳ xuống cầu xin chúng ta chặt đầu hắn, thì chiến sĩ nhím biển chúng ta có thể tha mạng cho người nhà của họ!”

Bảy thân ảnh không ngừng trao đổi với nhau.

Trong cuộc trao đổi của họ, những từ ngữ như “giết cả nhà hắn, giết hết bạn bè hắn, chặt đầu xin lỗi…” xuất hiện với tần suất cực cao.

Bảy thân ảnh mau chóng đi tới gần cạm bẫy.

Dưới ánh trăng sáng, cả bảy thân ảnh ấy đều mặc quần áo đen sì, đeo mặt nạ bảo hộ đầu chỉ lộ mỗi hai con mắt. Trên đỉnh đầu họ mọc rất nhiều gai nhọn, trên người họ cũng đầy gai, trông chẳng khác gì những con nhím.

Chiến sĩ nhím biển! Không biết sợ hãi!

Kẻ đã giết chiến sĩ nhím biển, dù cách trăm sông ngàn núi cũng phải tru di!

Chương 658: Thám tử lừng danh Bạch Tôn Giả

Bạch Tôn Giả cười nhìn Tống Thư Hàng:

“Con mồi của ngươi và Hiến Công đạo hữu tới rồi à?”

Hôm qua Tống Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ bí mật đào vô số cạm bẫy và trận pháp bên ngoài biệt thự của Ngư Kiều Kiều, đương nhiên là vì muốn bắt giữ con mồi.

Hơn nữa Bạch Tôn Giả còn biết khi trời sắp sáng, có vài đạo khí tức cường đại xuất hiện từ bốn phía của ngôi biệt thự, còn chia nhau ẩn náu cạnh cạm bẫy xung quanh.

Đây cũng là nguyên nhân mà Bạch Tôn Giả lên nóc nhà uống trà vào lúc nửa đêm, bởi vì lúc đầu ngài không xác định được những đạo khí tức cường đại ấy là địch hay là bạn.

Thế nhưng bây giờ thì ngài đã đoán được rồi, những cường giả đó đều do Hiến Công Cư Sĩ mời tới.

Xem ra Hiến Công Cư Sĩ nhất định muốn bắt cho bằng được con mồi này nhỉ.

Tống Thư Hàng buông chén trà xuống:

“Ta cũng không xác định được là có phải con mồi đến hay không, Bạch tiền bối à, ta đi xem một chút nhé.”

Sau đó, hắn sử dụng phương pháp che giấu khí tức bản thân mà Tô Thị A Thập Lục dạy cho, thu liễm hết khí tức trên người mình.

Thế này thì cho dù con Long Ma lục phẩm kia có tới, Tống Thư Hàng cũng không bị nó phát hiện ra.

Sau đó Tống Thư Hàng bật người, chạy nhanh tới chỗ Hiến Công Cư Sĩ.

Bạch Tôn Giả buông chén trà xuống rồi bấm tay một cái, biến Lưu Tinh kiếm thành một vệt sáng đuổi theo Tống Thư Hàng, âm thầm bảo vệ an toàn cho hắn.

Sau đó Bạch Tôn Giả lại nâng chén trà lên và thổi nhè nhẹ.

Bên cạnh Bạch Tôn Giả, liễu yêu Khinh Vũ trong chậu hoa giản dị ngu mặt ra.

Đến hôm nay thì liễu yêu Khinh Vũ đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng chạy trốn, từ sau khi cô bị trồng trong chậu hoa giản dị này thì rễ của cô đã cắm chết trong nó, không rút ra được nữa rồi.

Vừa rồi khi Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng cùng uống trà thì liễu yêu Khinh Vũ tự nhiên lại nghĩ ra một chuyện.

Cô đi từ Thế giới Cửu U vào Hoa Hạ là vì Long động chủ giao nhiệm vụ cho cô. Nhiệm vụ kia chính là xác định vị trí của một tu sĩ tam phẩm con con dựa vào thông tin tình báo mà Long động chủ đã cho, đáng tiếc là Long động chủ còn chưa ra được khỏi cửa nhà thì đã chết ngắc.

Sau đó, liễu yêu Khinh Vũ cảm thấy khí tức của thiếu niên Tống Thư Hàng bên cạnh Bạch Tôn Giả sao mà quen thế.

Đợi đã!

Khí tức của thiếu niên này chẳng phải chính là khí tức của “tu sĩ tam phẩm con con” mà Long động chủ đã đưa cô hay sao?

Khi còn sống, Long động chủ đã hẹn rất nhiều động chủ khác trong Lai Sinh sơn đi bao vây thiếu niên tên Tống Thư Hàng này rồi giết chết hắn, sau đó còn tiện tay giết luôn cả những tu sĩ nhân loại bảo vệ bên cạnh hắn, bắt một đám khác về Thế giới Cửu U làm lô đỉnh luyện công.

Liễu yêu Khinh Vũ bỗng thấy mắt mình ươn ướt.

Lúc trước cô cứ nghĩ Long động chủ chết thảm quá, còn chưa kịp ra khỏi Thế giới Cửu U thì đã bị Bạch Tôn Giả dùng một thanh phi kiếm đóng đinh rồi.

Bây giờ xem ra, cho dù lúc đó Bạch Tôn Giả không đóng đinh Long động chủ, để hắn kéo theo một đám động chủ chạy tới đây thì cũng chỉ có một chữ “Chết” mà thôi!

Hơn nữa ban nãy cô còn nghe được, thiếu niên tên là Tống Thư Hàng kia đã phối hợp với những người rất lợi hại để bày ra thiên la địa võng, đủ thứ cạm bẫy, chỉ chờ con mồi dâng mình lên cửa.

Không cần nói cũng biết con mồi này chính là Long động chủ và các động chủ khác trong Lai Sinh sơn rồi.

Không ổn!

Ban nãy, thiếu niên kia và một tu sĩ nhân loại tên là Hiến Công Cư Sĩ đã nhận ra cạm bẫy có biến hóa, chẳng lẽ là các động chủ khác hành động rồi sao?

Không được! Ta phải nghĩ cách báo cho các động chủ khác, ở đây có cạm bẫy và cả cường giả trấn giữ nữa!

Nếu các động chủ khác mà hành động theo đúng kế hoạch của Long động chủ, đến đây tập kích thì không ổn rồi! Có khi còn ăn hành cả đám ấy chứ!

Nhưng cô phải làm thế nào để báo cho các động chủ đây?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bạch Tôn Giả cường đại ở ngay bên cạnh, cô căn bản không thể nào truyền tin tình báo ra ngoài được.

Liễu yêu Khinh Vũ nôn nóng vạn phần.

“Cô có tâm sự à?”

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Tôn Giả vang lên ngay bên tai liễu yêu Khinh Vũ.

Liễu yêu Khinh Vũ phủi sạch không tì vết:

“Không, ta chẳng có tâm sự gì cả.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nhấp một ngụm trà:

“Vừa rồi cô đang cảm ứng khí tức của Thư Hàng tiểu hữu, sau đó trở nên cực kì kích động. Đừng phủ định, vì chậu hoa cô đang cắm rễ là do ta tự tay chế tác, cho nên dao động cảm xúc của cô không tránh khỏi cảm ứng của ta được đâu.”

Liễu yêu Khinh Vũ: …

Chết tiệt, thế này chẳng phải là cô không còn chút riêng tư gì hết hay sao?

“Cho nên, ta có thể kết luận là cô đang tìm Thư Hàng tiểu hữu vì một lý do nào đó đúng không?”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Liễu yêu Khinh Vũ:

“Ha ha ha, làm sao có thể? Ta chưa bao giờ gặp Thư Hàng tiểu hữu này mà.”

Bạch Tôn Giả liếc nhìn liễu yêu Khinh Vũ rồi nói tiếp:

"Ban nãy khi Hiến Công đạo hữu nói có người đến gần cạm bẫy của hắn thì dao động cảm xúc của cô càng mãnh liệt hơn. Trận pháp của Hiến Công Cư Sĩ dùng khí tức của Thư Hàng tiểu hữu làm mồi… Tuy rằng không biết trong mấy ngày nay Thư Hàng tiểu hữu đã trải qua việc gì, nhưng ta có thể khẳng định một việc, đó là có một tên nào đó, hoặc một thế lực nào đó đang tìm Thư Hàng tiểu hữu với mưu đồ gây rối. Mà vì một lý do nào đó nên Hiến Công Cư Sĩ và Thư Hàng tiểu hữu đã hợp tác với nhau, bố trí trận pháp để dụ bắt kẻ tìm kiếm Thư Hàng tiểu hữu."

Sắc mặt của liễu yêu Khinh Vũ tái nhợt cả ra.

"Còn cần ta nói tiếp nữa không?"

Bạch Tôn Giả thổi chén trà rồi cười hỏi.

"Ta… ta…"

Liễu yêu Khinh Vũ lắp ba lắp bắp, còn nói gì được nữa đây? Người ta đoán ra hết cả rồi.

"Ha ha "

Bạch Tôn Giả cười khẽ.

Sau đó Tôn Giả nhìn con Long Ma bị hóa thành dạng hổ phách trong trang bị không gian của mình.

Ừm, ngài có thể đoán được mục tiêu của Thư Hàng tiểu hữu và Hiến Công Cư Sĩ chính là nó!

Bởi vì Hiến Công Cư Sĩ và Thư Hàng tiểu hữu bây giờ đang có một đặc điểm chung. Đó là tinh thần lực của họ đều quá mạn nhưng thể chất lại không theo kịp tinh thần lực.

Chắc là cả hai người họ đều đang phiền não về tinh thần lực của mình nhỉ? Long Ma dược tề là một lựa chọn không tồi.

Cho nên, vấn đề tới rồi.

Ngài có nên giao Long Ma cho Tống Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ không đây?

Thôi… đợi thêm chút đi đã.

Chẳng phải Thư Hàng tiểu hữu đã nói đây là bí mật sao?

Cho nên Bạch tiền bối quyết định cho Tống Thư Hàng một ít riêng. Ngài là một tiền bối tốt , sau khi biết bí mật của hậu bối vẫn rất lịch sự giữ kín cho hậu bối đấy nhé.

Cho nên, tạm thời cứ để Thư Hàng tiểu hữu tiếp tục giữ bí mật đi.

Còn Long Ma thì…

“Chờ quay phim xong rồi tính.”

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ.

Sau khi quay phim xong thì ngài có thể dùng thi thể của con Long Ma kia làm thù lao cho Tống Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ.

Đến lúc đó chắc là Thư Hàng tiểu hữu và Hiến Công đạo hữu sẽ vui vẻ lắm nhỉ?

Nếu bọn họ mà vui vẻ thì Bạch Tôn Giả sẽ có cảm giác thành tựu ghê lắm.

Nghĩ tới đây, Bạch Tôn Giả nói với liễu yêu Khinh Vũ:

“Bây giờ Long động chủ của cô đã chết rồi, cô là tù binh của ta, không cần bận tâm về Long động chủ hay đám bè bạn của hắn nữa. Về sau ta sẽ mang theo cô bên cạnh cả ngày lẫn đêm, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời ta … thì sau này mỗi tháng ta chỉ bẻ tối đa mười lăm nhánh cây để chế tác phi kiếm thôi. Giao hẹn thế nhé.”

Liễu yêu Khinh Vũ: ...

Giao cái gì mà giao? Hẹn cái gì mà hẹn? Ai hẹn với ngài?

Mệt tim quá, làm một cây liễu yêu, cô mệt tim muốn chết đi được.

…

Ở nơi Hiến Công Cư Sĩ bày trận pháp và cạm bẫy.

Bảy chiến sĩ nhím biển bắt đầu xung phong, dù chỉ có bảy người ít ỏi nhưng khí thế của chúng vẫn mạnh mẽ như thiên quân vạn mã.

Chiến sĩ nhím biển cầm đầu quát khẽ:

“Cảm nhận được rồi, kẻ vấy máu tươi của chiến sĩ nhím biển chúng ta đang ở ngay phía trước! Mau theo ta đi giết… á!”

Lạch cạch

“Đội trưởng, đội trưởng! Tiêu rồi! Đội trưởng đạp trúng bẫy rồi! Thứ đê tiện kia dám sắp xếp cạm bẫy ở đây!”

“Đừng quan tâm đến ta, các ngươi xông lên giết hắn đi! Nếu đối phương bày cạm bẫy thì nhất định đã có cảnh giác, thừa dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng, các ngươi mau đi xử lý hắn đi! Cạm bẫy này rất lợi hại nhưng không thể vây khốn được ta đâu! Ta nhất định sẽ thoát ra ngoài!”

Nhưng nói xong câu đó thì đội trưởng im bặt luôn, chẳng biết là chết mất hay là ngất lịm rồi.

Sáu chiến sĩ nhím biển còn lại cắn răng một cái rồi nghe lệnh đội trưởng, lướt qua cạm bẫy, tiếp tục xông lên phía trước theo sự dẫn dắt của đội phó…

Một lát sau.

“Áu!”

Bùm!

“Tiêu rồi, đội phó cũng rơi vào cạm bẫy rồi, lũ đê tiện, không ngờ lại là cạm bẫy liên hoàn!”

“Không cần quan tâm đến ta, các ngươi mau xông lên giết hắn đi!”

Đội phó trầm giọng nói.

“Giết giết giết! Thứ đê tiện dám đặt bẫy chiến sĩ nhím biển chúng ta, nhất định phải chết trong tay chúng ta!”

…

…

Ở phía xa xa, Hiến Công Cư Sĩ giật giật khóe miệng, nhìn bảy kẻ mặc đồ đen ở dưới.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi biết mấy tên này không?”

Chúng nó đến để tấu hài à?

Trên người chúng nó không có khí tức dơ bẩn của Thế giới Cửu U, hiển nhiên chúng không phải là tà ma Cửu U. Ngược lại, trên người chúng tràn ngập khí tức của yêu tộc ở biển, chúng là bán yêu à?

“Nếu ta đoán không sai thì mấy tên này hẳn là chiến sĩ nhím biển.”

Tống Thư Hàng xác định:

“Chúng không phải là mục tiêu của chúng ta lần này, thế nhưng có lẽ chúng cũng lần theo khí tức của ta mà đến. Trước cuộc đua máy kéo có tay cầm, ta có giết vài tên chiến sĩ nhím biển ở trận chiến Đoạn Tiên đài của Sở gia, sau đó hình như trên người bị hạ ấn kí kẻ giết nhím biển, chắc là ấn kí này đã dẫn đến việc chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới nhận ra khí tức của ta thì sẽ mò tới giết ta.”

Hiến Công Cư Sĩ xoa cằm nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, có địch nhân kiểu này vất vả thật đấy.”

“Đó là một chủng tộc đáng sợ.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhớ tới tên chiến sĩ nhím biển Toái Thiên Quân kia.

Hắn vẫn còn ấn tượng sâu sắc với bản “sách giáo khoa giáo dục bắt buộc hai mươi năm của chiến sĩ nhím biển” được Toái Thiên Quân ghi chú chi chít ấy.

“Ngươi chết chắc rồi! Dám giết chiến sĩ nhím biển… (lược phần giữa) … Hãy nhớ kĩ tên ta là chiến sĩ nhím biển anh dũng Toái Thiên Quân, cái tên này sẽ xuất hiện trong cơn ác mộng của ngươi hàng đêm! Chú thích: ở đây có tiếng cười hahahahaha”

Một chủng tộc khắc khổ học tập, một chủng tộc có chương trình học bắt buộc lên tới hai mươi năm, một chủng tộc thật đáng sợ.

“Thế nhưng trong đám chiến sĩ nhím biển này có một tên thú vị lắm đấy.”

Hiến Công Cư Sĩ nhìn mấy chiến sĩ nhím biển còn đang xung phong mà nói.

Chương 659: Người không tự tìm đường chết thì sống còn gì vui nữa?

"Thú vị?"

Tống Thư Hàng nhìn đám chiến sĩ nhím biển còn lại nhưng chẳng nhìn ra kết quả gì.

"Con chiến sĩ nhím biển thứ hai từ bên phải sang không phải là vật sống mà là con rối."

Hiến Công Cư Sĩ lấy tẩu thuốc ra, phà một hơi khói trắng, không ẩn thân nữa.

Kẻ tới không phải là Long Ma của Thế giới Cửu U nên hắn cũng chẳng cần phải che giấu, đám chiến sĩ nhím biển này thực lực không cao, chỉ một bàn tay hắn là có thể bóp chết rồi.

"Con rối?"

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm con chiến sĩ nhím biển kia, thế nhưng cả đám chúng nó đều bọc mình trong áo đen, chỉ lộ mỗi hai mắt, nhìn thế nào mà ra là con rối vậy?

"Ta đi xuống đó xử lý mấy con chiến sĩ nhím biển này trước đã, không thể để chúng nó làm lãng phí những cạm bẫy mà ta bố trí được."

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Hắn vất vả lắm mới sắp xếp được những cạm bẫy này, không phải là để dùng cho đám tôm tép kia.

Sau đó Hiến Công Cư Sĩ nhảy xuống khỏi nóc biệt thự.

Các chiến sĩ nhím biển dừng khựng lại, nhìn chằm chằm hắn với vẻ cảnh giác.

"Ha ha."

Hiến Công Cư Sĩ cười khẽ một tiếng rồi vung tẩu thuốc trong tay lên, một con hỏa long cực kì sống động bị kích phát ra.

Tẩu thuốc này chính là một pháp khí hệ hỏa cực mạnh.

Hỏa long dài chừng hai mươi mét, khi nó hiện thân thì toàn bộ hơi nước trong không khí đều bốc hơi, một luồng sóng nhiệt mãnh liệt ập tới.

Thế nhưng khi đến gần biệt thự của Ngư Kiều Kiều thì ánh sáng và nhiệt độ của hỏa long đột ngột biến mất. Hiến Công Cư Sĩ đã sớm giăng pháp trận phòng ngự xung quanh biệt thự để tránh bị ảnh hưởng khi chiến đấu.

Có pháp trận này bảo hộ, đám người Cao Mỗ Mỗ trong biệt thự sẽ hoàn toàn không cảm giác được trận chiến bên ngoài.

Hỏa long quấn lấy đám chiến sĩ nhím biển.

Kẻ mạnh nhất trong đám chiến sĩ nhím biển này chính là đội trưởng bị cạm bẫy nuốt chửng ngay từ đầu, cảnh giới tứ phẩm. Đám còn lại chỉ có tu vi tam phẩm, chúng nó căn bản không thể né tránh khỏi hỏa long của Hiến Công Cư Sĩ.

Hỏa long vừa quấn một cái thì tất cả đám chiến sĩ nhím biển đã biến thành tro tàn, thân tử đạo tiêu chỉ trong một chiêu.

Hiến Công Cư Sĩ nhẹ nhàng gõ tẩu thuốc của mình, con hỏa long nọ uốn lượn một vòng trên không rồi quay về trong tẩu.

“Phù ~”

Hiến Công Cư Sĩ hít một hơi thỏa mãn, phà một luồng khói trắng, nhìn về phía mặt đất bị hỏa long quấn quanh ban nãy.

Chỗ đó có một con rối hình người như kim loại mà không phải kim loại, như gỗ mà không phải gỗ đang nằm. Lớp da chiến sĩ nhím biển ngụy trang của nó đã bị thiêu hủy, thế nhưng con hỏa long khủng bố của Hiến Công Cư Sĩ lại không thể đốt trụi con rối này, mà chỉ có thể thiêu cháy tầng da của nó mà thôi.

“Có chút bản lĩnh đấy, có lẽ con rối này là sản phẩm của Mặc Môn, tính năng phòng cháy đúng là không tồi.”

Hiến Công Cư Sĩ nói thản nhiên.

Con rối nằm rạp trên mặt đất hơi nhúc nhích một chút rồi bò dậy.

Trong hốc mắt của nó cài một thiết bị trông giống như mắt điện tử. Đôi mắt điện tử ấy nhìn Hiến Công Cư Sĩ, miệng phát ra tiếng khàn khàn:

“Không chỉ là thủ đoạn của Mặc Môn, mà tầng ngoài của con rối còn có nhiều thiết bị khoa học kĩ thuật phòng cháy chịu nhiệt cao khác. Trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển vượt bậc này, tu sĩ chúng ta cũng không thể bảo thủ được.”

“Haha, tiên sư khoa học kỹ thuật nhà ngươi.”

Cứ nhắc đến khoa học kĩ thuật là Hiến Công Cư Sĩ lại nhớ đến quả bom nguyên tử phát nổ ngay trên đầu hắn. Hiến Công hắn trêu ai chọc ai hả? Đang bế quan yên lành thì tự nhiên bị một quả bom nguyên tử nổ vào đầu!

Con rối hoạt động thân thể cứng ngắc, trên thực tế thì vừa rồi nó bị hỏa long ảnh hưởng, cho nên động tác hệt như máy móc vậy, chắc chắn là có linh kiện nào đó bên trong đã bị hư hao rồi. Thế nhưng không sao cả, dù sao con rối này cũng không định trở về nguyên vẹn.

Mắt điện tử của nó đảo một vòng rồi tập trung vào Tống Thư Hàng trên nóc nhà.

“Tìm thấy ngươi rồi.”

Con rối nói.

Tống Thư Hàng:

“Chúng ta quen biết nhau sao?”

Sao lại tìm tới hắn? Chiến sĩ nhím biển thì hắn còn hiểu, chứ con rối này thì có can hệ gì tới hắn đâu?

Thế nhưng Tống Thư Hàng nhanh chóng nhớ ra một việc.

Chẳng lẽ có liên quan đến “tiên sinh” kia sao? Chính là cái tên tiên sinh dắt chiến sĩ nhím biển và con rối da người đến ra vẻ nguy hiểm ở Sở gia, sau đó bản thân hắn - đệ tử của Thiên Thủ môn cũng là một con rối, còn bị Bạch Tôn Giả ngứa tay tháo bung ra ấy ư?

“Chúng ta không hẳn là quen biết.”

Con rối kia nói. Nói đoạn, nó giơ tay nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng như thể chuẩn bị tấn công.

Hiến Công Cư Sĩ đứng một bên cười lạnh, con rối này coi hắn là không khí hay sao mà dám động thủ với Tống Thư Hàng?

Hiến Công Cư Sĩ vung tay bắn ra một cái, một trận pháp trên mặt đất bị kích hoạt, vô số dây leo túa ra quấn chặt lấy con rối nọ.

Những dây leo này thậm chí còn xuyên vào người con rối và phá hư kết cấu bên trong của nó.

“A a a a.”

Con rối không hề phản kháng, ngược lại, nó còn phát ra tiếng cười đắc ý.

Ngay sau đó, thân thể nó đột nhiên phình to ra.

Giữa con rối có năng lượng bùng nổ.

“Tự nổ ư?”

Hiến Công Cư Sĩ hừ lạnh một tiếng, những dây leo chằng chịt kia lập tức bao con rối thành một cái kén màu xanh lục.

Uy lực của vụ nổ hoàn toàn bị hạn chế trong kén xanh, hệt như một quả bom xịt.

Tống Thư Hàng trên nóc nhà cau mày:

“Gì đây? Tự nhiên tới hăm dọa mấy câu xong tự nổ là thế nào?”

Hay là lúc con rối chỉ tay vào hắn thì đã tiến hành công kích gì đó rồi? Kiểu như gây ô nhiễm tinh thần chẳng hạn?

Hay là nhờ Bạch tiền bối kiểm tra toàn thân mình một tí nhỉ?

Hiến Công Cư Sĩ im lặng một lát rồi quay lại nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có cảm thấy gì khác lạ không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Thế rốt cuộc hắn đến làm gì nhỉ?”

Hiến Công Cư Sĩ vung tay lên, cái kén xanh lục hóa thành dây leo rồi chui vào lòng đất.

Trong cái kén lục kia chỉ còn lại một ít linh kiện của con rối, những bộ phận chủ yếu tạo nên con rối đã biến thành tro tàn sau khi tự nổ rồi.

Lấy một con rối quý giá như thế ra trả giá chỉ để gặp Tống Thư Hàng một lần, thì có ma nó tin.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi lại đây, ta kiểm tra cho ngươi một chút. Ta cứ thấy có gì đó sai sai.”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu rồi nhảy xuống khỏi nóc nhà, đứng xuống cạnh Hiến Công Cư Sĩ.

Hiến Công Cư Sĩ kiểm tra Tống Thư Hàng một lượt từ trên xuống dưới.

Thế nhưng trên người Tống Thư Hàng không có bất cứ phản ứng gì kì lạ, không có nguyền rủa, cũng không có vết thương nào.

Hiến Công Cư Sĩ không nghĩ ra, hắn nghĩ ngợi một lúc rồi bảo:

"Đi, chúng ta tới chỗ Bạch Tôn Giả, nhờ Bạch Tôn Giả kiểm tra lại lần nữa cho ngươi xem sao."

…

Lúc này, ở một nơi cách khá xa biệt thự của Ngư Kiều Kiều, có một kẻ mai phục trong rừng sâu, nhìn đám chiến sĩ nhím biển bị diệt toàn quân với vẻ hờ hững.

Ánh trăng rọi xuống chiếu sáng bộ dạng của thân ảnh đó. Hắn chính là đường chủ của Cửu Nhãn Già Ma đường trong Vô Cực Ma tông.

Khi vị đường chủ này ở trong vũ trụ, đã tận mắt chứng kiến cảnh linh hồn một đám cấp dưới của mình bị Tống Thư Hàng còn là tu sĩ nhị phẩm siêu độ hết, làm cho hắn tức đến mức suýt chút nữa thì phát khùng. Sau khi trở về Trái Đất, hắn vẫn luôn tìm kiếm Tống Thư Hàng.

Hắn cũng bị khí tức của Tống Thư Hàng phóng đại trong trận pháp cạm bẫy của Hiến Công Cư Sĩ hấp dẫn tới đây như chiến sĩ nhím biển.

Thế nhưng hắn không lỗ mãng như đám chiến sĩ nhím biển mà náu mình quan sát trong chỗ tối.

"Là cạm bẫy ư? Chẳng lẽ là cạm bẫy để dụ ta ra ư?"

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma đường lẩm bẩm.

Sau đó hắn cười lạnh.

Ngu xuẩn, bày cạm bẫy để hấp dẫn hắn là một quyết định quá sai lầm.

Bây giờ hắn ở trong tối, địch ở ngoài sáng, chỉ cần có cơ hội là hắn có thể ra tay trong nháy mắt, dùng một chiêu xử lý mục tiêu rồi chuồn lẹ, không ai làm gì được hắn cả!

Lui thêm một bước mà nói, khi đã biết rõ là có cạm bẫy rồi thì hắn chẳng cần phải sốt ruột đi đối phó với tên tu sĩ cỏn con kia làm gì.

Biết được vị trí của tên tu sĩ này rồi, giờ hắn về tìm mấy đệ tử bình thường của Vô Cực Ma tông theo dõi nó là được.

Tương lai còn dài, cơ hội chém tên tu sĩ con con kia thành trăm mảnh còn rất nhiều mà.

Nghĩ tới đó, đường chủ Cửu Nhãn Già Ma đường bèn lặng lẽ rút lui.

…

Thế giới Cửu U, Lai Sinh sơn.

Mấy vị động chủ tụ tập với nhau, đằng sau họ còn có các thủ hạ tinh anh.

“Ủa? Long động chủ đâu rồi? Sao không tới nhỉ?”

“Long động chủ nóng tính lắm, không phải hắn đã ra thế giới ngoài kia rồi đấy chứ? Lần trước hắn nhận tin của liễu yêu cấp dưới xong là đi ngay đấy.”

“Thế bây giờ chúng ta hành động thế nào?”

“Không phải sợ, lúc đó chúng ta đã quyết định kế hoạch tác chiến rồi còn gì. Hơn nữa… hôm đó Long động chủ đã cho ta cách định vị vị trí của liễu yêu cấp dưới nhà hắn, cây liễu yêu kia đúng là đã tới Hoa Hạ ở Trái Đất rồi. Xem ra cô ta đã tìm thấy dư nghiệt của Kim Cương tự, chúng ta cứ làm theo kế hoạch thôi!”

“Nếu có thể mang tên dư nghiệt Kim Cương tự kia về Thế giới Cửu U giao cho sơn chủ thì nhất định chúng ta có thể có được phần thưởng nhiều không kể xiết.”

“Vậy thì ngày mai chúng ta sẽ hành động theo đúng kế hoạch!”

“Cửu U che chở chúng ta, chúc chúng ta hành động thuận lợi!”

“Cửu U che chở!”

Mấy động chủ của Lai Sinh sơn hẹn thời gian, và còn chuẩn bị luôn cả thông đạo để đi tới Trái Đất.

Vạn sự đều đủ.

Khi thời gian tới, chúng sẽ mang theo quân tinh nhuệ đột nhập vào Hoa Hạ ở Trái Đất, sẽ giết chết tên dư nghiệt Kim Cương tự.

Không chỉ như thế, chúng còn muốn bắt một đám tu sĩ nhân loại làm tù binh để mang về Thế giới Cửu U!

…

Ở nhà Dược Sư.

Cuồng Đao Tam Lãng bị trói như cái bánh chưng treo ngược trên mái hiên, chẳng khác gì một cái bao cát.

Tô Thị A Thất nói rất thản nhiên:

“Dược Sư huynh, ta giao Tam Lãng cho ngươi đấy.”

“Cứ yên tâm mà giao cho ta đi, ta cam đoan trong một năm tới, mọi người sẽ không nhìn thấy Tam Lãng đạo hữu.”

Dược Sư đáp lại cũng thản nhiên không kém.

“Vậy Tô mỗ xin cáo từ trước.”

Tô Thị A Thất chắp tay với Dược Sư.

“Tô huynh lên đường mạnh giỏi.”

Dược Sư đáp lễ.

“A Thất, A Thất, ngươi không thể tàn nhẫn như vậy được! Mau dẫn ta đi với! Ta không muốn ở chỗ Dược Sư đạo hữu đâu!”

Cuồng Đao Tam Lãng hét rầm lên, thân mình bị treo giữa không trung lắc lư điên đảo.

Tô Thị A Thất cười lạnh lùng rồi một đi không quay đầu lại, chỉ để lại cho Cuồng Đao Tam Lãng một bóng lưng cao ngạo.

“A Thất!!!”

Cuồng Đao Tam Lãng tru lên thảm thiết khiến cho người ta phải xót hết cả lòng.

Chương 660: Kịch bản OK, đoàn phim OK, diễn viên chuẩn bị!

Tiếng tru tréo của Cuồng Đao Tam Lãng quá chói tai, thế là Giang Tử Yên bèn lấy khăn lụa bịt miệng hắn lại.

“Ú ớ ú ớ.”

Cuồng Đao Tam Lãng ú ớ mấy tiếng không cam tâm. Chết tiệt, nếu không phải công lực của hắn đã bị phong ấn đến mức thấp nhất thì với cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong như thế, làm sao hắn có thể bất lực cam chịu bị treo ngược ở đây chứ?

“Tam Lãng đạo hữu, tìm chết là một loại bệnh, phải trị.”

Dược Sư nói.

Dược Sư vừa nói vừa quấy mấy loại dược thủy trong tay, dược thủy có ba màu chính là đen, đỏ và xanh lá, còn pha thêm một chút màu lam. Những màu sắc này trộn vào nhau tạo nên một thứ màu đáng sợ.

Trong mắt Cuồng Đao Tam Lãng lộ rõ vẻ hoảng sợ, hắn truyền âm nhập mật nói:

“Dược Sư huynh, ngươi muốn làm gì đấy?”

Bây giờ hắn đã bị phong ấn hết công lực, chỉ có thể dùng kĩ xảo nhỏ như truyền âm nhập mật mà thôi.

“Cho nên, để ta chữa cái bệnh này cho Tam Lãng huynh đi.”

Dược Sư nói với giọng rất ôn hòa:

“Yên tâm, thuốc này không đắng đâu, sau khi uống xong thì ngươi sẽ không tìm chết nữa.”

“Đừng mà! Ta không muốn!”

Cuồng Đao Tam Lãng liều mạng giãy dụa, thân mình lắc như cái xích đu ở giữa không trung:

“Người không tìm chết thì có khác gì con cá khô đâu? Không tìm chết thì thà chết còn hơn! Ta tuyệt đối sẽ không uống thứ thuốc đó!”

“Chuyện này không phải là chuyện mà ngươi có thể quyết định được. Tử Yên, túm Tam Lãng đạo hữu lại. Thật là, lớn thế này rồi mà vẫn còn muốn bị bóp mồm rót thuốc như trẻ con à? Thuốc đắng dã tật, uống vào khỏi bệnh ngay ấy mà.”

Dược Sư nói.

“Dược Sư huynh, chẳng phải ban nãy ngươi nói thuốc này không đắng sao? Ngươi bịp bợm thế!”

Cuồng Đao Tam Lãng truyền âm nhập mật gào lên.

“Ha ha ha.”

Dược Sư mỉm cười dịu dàng rồi bưng một bát lớn đi về phía Tam Lãng.

Giang Tử Yên phối hợp với hắn lấy bịt miệng của Tam Lãng ra, sau đó cô giữ đầu Tam Lãng, không cho lắc lư nữa.

“Ngoan ngoãn uống thuốc này đi, Tam Lãng đạo hữu.”

Dược Sư lắc lư cái đầu, chiếc chuông trên đỉnh đầu vang lên leng keng không dứt.

“Không được, đường đường Cuồng Đao ta, không uống là không uống!”

Cuồng Đao Tam Lãng chí khí ngút trời.

“Ha ha.”

Dược Sư lại mỉm cười nhẹ nhàng. Sau đó hắn kết một thủ ấn, dược thủy trong bát bốc lên rồi chui vào miệng Cuồng Đao Tam Lãng như là vật sống.

Đây là một thủ pháp luyện đan. Trong quá trình luyện đan, tu sĩ phải thường xuyên khống chế đan dịch, khiến cho đan dịch chảy trôi linh hoạt trong lò luyện. Dược Sư rất am hiểu thủ pháp này.

Cho dù bây giờ Tam Lãng đang treo ngược thì hắn cũng có thể khống chế đan dịch đổ thẳng vào dạ dày Tam Lãng.

“Dược Sư huynh, ngươi đang ép ta sao?”

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói với giọng nghiêm túc:

“Ta nói cho ngươi biết, Tam Lãng ta có một tuyệt chiêu. Một khi ta dùng tuyệt chiêu này thì cả ta và ngươi đều không dễ chịu. Cho nên ta hy vọng Dược Sư huynh vẫn nên thả ta cho sớm thì hơn… ú ớ ú ớ…”

Mới nói được một nửa thì Dược Sư đã không nương tình đổ hết đan dịch vào mồm Tam Lãng. Đan dịch chảy ngược lên, chui tận vào dạ dày của hắn.

“Mẹ ơi đắng, cái vị quái gì…”

Tam Lãng xanh cả mặt.

Đây hoàn toàn không phải là thứ mùi vị mà bốn chữ “thuốc đắng dã tật” có thể hình dung, đắng đến mức đầu lưỡi của hắn quéo lại.

Dược Sư cười ha hả giải thích với Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đây là loại thuốc mà ta cố ý nghiên cứu ra vì Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu đấy. Thực ra có thể coi nó là một loại thuốc ức chế hưng phấn. Ta đã nghĩ rồi, lần nào Tam Lãng đạo hữu ngươi lao đầu tìm chết là lần ấy ngươi hưng phấn quá độ, cho nên thân thể bèn tìm chết mà không chịu nghe theo điều khiển. Loại dược thủy này sẽ ức chế hưng phấn của ngươi khi cảm xúc của ngươi bắt đầu kích động, thế là có thể giảm bớt xác xuất tìm chết của ngươi xuống đáng kể đấy.

Cuồng Đao Tam Lãng trắng bệch cả mặt mày, ánh mắt thấm đượm vẻ sống chẳng còn gì lưu luyến.

Nói cách khác, khao khát tìm chết của hắn sẽ bị ức chế ư?

Dược tề này đáng sợ quá đi mất!

“Không ngờ Dược Sư huynh lại có thể đối xử với ta như vậy. Ngươi đang ép ta đấy, ta sẽ sử dụng tuyệt chiêu thật đấy!”

Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc nói.

Dược Sư nhún vai.

Cuồng Đao Tam Lãng quay đầu sang, nhìn thẳng vào Giang Tử Yên rồi bảo:

“Tử Yên cô nương, ta nói cho cô một điều nhé, ta yêu cô! Từ hôm nay trở đi, Lãng mỗ muốn bắt đầu theo đuổi cô! Ta tin rằng chúng ta sẽ nhanh chóng trở thành một đôi đạo lữ song tu. Đến lúc đó, tên Dược Sư ngu ngốc này sẽ ngồi trong góc tường khóc thầm. Thế nào, có muốn yêu đương với Lãng mỗ không?”

“Không thèm.”

Giang Tử Yên từ chối một cách tuyệt tình.

“Quả nhiên không được sao?”

Sắc mặt của Cuồng Đao Tam Lãng bình tĩnh đến không ngờ:

“Quả nhiên đúng như những gì ta nghĩ, Giang Tử Yên cô nương yêu Dược Sư sâu đậm thật nhỉ.”

“Chuyện này ai ở trong nhóm Cửu Châu số 1 mà chẳng biết?”

Giang Tử Yên che miệng cười, hai con mắt đã biến thành màu tím tà khí từ khi nào.

“Sư đồ luyến đúng là kích thích quá.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Dược Sư:

“...”

Muốn nện chết tên này quá đi!

“Thế này nhé, giao dịch với ta đi, Giang Tử Yên cô nương.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Ta cam đoan trong vòng một năm sẽ đẩy được cô và Dược Sư huynh vào động phòng, trở thành đạo lữ song tu của nhau! Có chịu hay không? Chắc là cô cũng biết năng lực của ta rồi. Có ta giúp đỡ, ta bảo đảm sẽ khiến cho Dược Sư phải quỳ phục dưới chân cô, cam tâm tình nguyện làm đạo lữ song tu với cô, cô nói gì hắn sẽ phải nghe nấy, cả đời này không rời được khỏi cô! Chỉ cần bây giờ cô thả ta ra, một năm sau cô sẽ có được cả thân thể và linh hồn của Dược Sư.”

Dược Sư giật thót trong lòng, vội vàng định ngăn cản Cuồng Đao Tam Lãng.

“Nói thật, ta động lòng lắm đấy.”

Giang Tử Yên cười nói:

“Nhưng xin lỗi ngươi, ta từ chối.”

Đùa à? Nếu cần có Tam Lãng giúp đỡ mới có thể trở thành đạo lữ song tu của Dược Sư thì chẳng phải chứng minh là mị lực của cô không đủ sao? Chỉ riêng điểm ấy thôi là cô đã không thể đồng ý được rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng cả kinh thốt lên:

“Hả? Hả? Ơ kìa! Không đúng! Tử Yên cô nương, sao cô lại không diễn đúng kịch bản thế?”

“Cho dù không có ngươi hỗ trợ thì sớm muộn gì Dược Sư cũng là của ta.”

Giang Tử Yên cô nương nói rất mực tự tin.

Dược Sư: …

“Chết tiệt, kịch bản này không đúng! Tử Yên cô nương, cô suy nghĩ cho kĩ đi, nếu cô không hợp tác với ta thì bao giờ được tự do, ta sẽ dẫn một đoàn tiên tử đến theo đuổi Dược Sư. Đến lúc đó cô nhất định sẽ phải hối hận.”

Cuồng Đao Tam Lãng uy hiếp.

“Ha ha ha.”

Giang Tử Yên cô nương bật cười, mười phần tà khí:

“Thế thì ngươi cũng phải được tự do trước đã.”

Cuồng Đao Tam Lãng bỗng cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc từ trán xuống tận gan bàn chân:

“Không phải đâu! Tử Yên cô nương, ban nãy ta nói đùa thôi. Ta nói mà không nghĩ, ta nói chơi thôi mà. Cô đừng tính những lời vừa rồi, đó không phải là lời thật lòng của ta đâu, cô hãy quên những gì ta vừa nói đi.”

Giang Tử Yên cười hiền dịu:

“Ha ha.”

Dược Sư ở bên cạnh xoa cằm:

“Thuốc trị tìm chết thất bại à?”

Thuốc trị tìm chết chính là bát dược tề chữa bệnh tìm chết ban nãy. Xem ra thuốc không có hiệu quả rồi. Bởi vì Cuồng Đao Tam Lãng vừa mới uống xong đã tìm chết ngay mấy lần liên tiếp.

Tam Lãng bị bệnh nặng quá, hay là lượng thuốc chưa đủ, hay là mình tìm chưa đúng bệnh của hắn đây?

…

Bình minh lên.

Trong đêm vừa rồi, ngoại trừ mấy tên chiến sĩ nhím biển đến quấy rối thì không còn chuyện gì khác nữa.

Tống Thư Hàng nhờ Bạch Tôn Giả kiểm tra tình hình thân thể của mình một lượt, không bị nguyền rủa, cũng không bị công kích tinh thần. Trừ ấn kí kẻ giết nhím biển ra thì cả trên người hắn cũng không có ấn kí nào mới.

Bạch Tôn Giả cũng không kiểm tra ra vấn đề gì.

Sáng sớm.

Tống Thư Hàng day day trán, chuẩn bị đi rèn luyện buổi sáng.

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư đều đi tới.

“Thư Hàng!”

Cao Mỗ Mỗ nói với vẻ hưng phấn, tuy cậu ta thức trắng đêm nhưng tinh thần lại rất hứng khởi.

Cả Thôn Vân đại sư đứng cạnh hắn cũng dư thừa tinh lực.

“Sao mới sáng ra đã đến tìm tao thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hôm qua tao và đại sư đã viết xong kịch bản phim rồi.”

Cao Mỗ Mỗ hưng phấn nói rồi đưa cho Tống Thư Hàng một chồng bản thảo.

“Hả?”

Tống Thư Hàng giật nảy cả mình.

Viết xong câu chuyện chỉ trong một đêm? Sau đó Thôn Vân đại sư còn chuyển thể xong kịch bản?

Hôm qua đại sư và Cao Mỗ Mỗ uống nhầm thuốc à?

Hắn nhận kịch bản với vẻ ngạc nhiên rồi xem qua.

Hình thức kịch bản với cách lồng thoại vào bối cảnh trông khá là nhức đầu.

Tống Thư Hàng lật giở một hồi rồi hỏi:

“Cao Mỗ Mỗ, câu chuyện chưa chuyển thể thành kịch bản đâu?”

“Trong máy tính của tao nè.”

Cao Mỗ Mỗ vung vẩy máy tính, dương dương tự đắc.

“Thế vào phòng tao nhé? Tao xem thử.”

Tống Thư Hàng nhận chiếc máy tính rồi bảo.

Không ngờ hai người Cao Mỗ Mỗ lại có thể hoàn thành kịch bản chỉ trong một đêm. Thế chẳng phải là có thể quay phim ngay được rồi sao?

Bây giờ chỉ cần các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 liên hệ được với đoàn phim, rồi tìm đủ diễn viên là có thể quay phim ngay rồi đúng không?

Thế này thì chắc là Bạch tiền bối sẽ vui lắm đây, Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Thế là hắn cầm máy tính đi vào phòng, chuẩn bị xem câu chuyện kia.

Đúng lúc này thì điện thoại của hắn vang lên.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra thì thấy một dãy số xa lạ. Hắn nghe máy:

“Alo, xin hỏi ai đấy?”

“Xin hỏi đây có phải là anh Tống Thư Hàng không?”

Từ đầu dây bên kia truyền tới giọng nói như của phát thanh viên:

“Đúng là tôi đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chào anh, tôi là thành viên của đoàn làm phim Jacob. Chúng tôi nhận được lời mời của một vị tên là Linh Điệp tiên sinh, đến đây để quay một bộ phim cho anh Tống Thư Hàng. Bây giờ chúng tôi đã đến khu Giang Nam, xin hỏi vị trí cụ thể của anh ở đâu ạ?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia vô cùng lịch sự.

Tống Thư Hàng: …

Đoàn làm phim Jacob? Sao nghe cái tên này quen thế nhỉ? Đó chẳng phải là tên của đạo diễn nổi tiếng thế giới sao? Trước đó ông ta và đoàn làm phim đã đến núi Ngưu Đỉnh ở Văn Châu để quay ngoại cảnh mà.

Nhận lời mời của Linh Điệp tiên sinh đến quay phim cho hắn? Linh Điệp tiên sinh chắc là Linh Điệp Tôn Giả, cha của Vũ Nhu Tử nhỉ?

Linh Điệp Tôn Giả đúng là một tiền bối chu đáo và thích giúp đỡ hậu bối. Tống Thư Hàng chưa hề nhờ vả, thế mà hắn đã chủ động tìm một đạo diễn và đoàn phim tầm cỡ quốc tế tới rồi. Thật không biết phải cảm ơn Linh Điệp Tôn Giả thế nào cho phải đây.

Thế là Tống Thư Hàng nói vị trí biệt thự của Ngư Kiều Kiều cho người nọ.

“Vâng, anh Tống Thư Hàng, chúng tôi sẽ đến vào khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa. Mặt khác, không biết kịch bản ở bên anh đã xong chưa?”

Giọng nói trong điện thoại vô cùng nho nhã lễ độ.

Tống Thư Hàng nhìn kịch bản trong tay mình, thật là khéo quá:

“Có, kịch bản đã xong rồi.”

Chương 661: Đúng vậy, chúng tôi là bạn trên mạng.

“Thế thì tốt quá, sau khi chúng tôi đến sẽ nghỉ ngơi một chút, rồi bắt tay vào công tác chuẩn bị quay phim ngay.”

Giọng nói trong điện thoại nghe có vẻ rất vui mừng.

“Vất vả cho mọi người rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi hàn huyên thêm một số vấn đề khác thì Tống Thư Hàng cúp điện thoại.

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, Tống Thư Hàng mới cảm thấy có gì đó là lạ.

Hiệu suất của đoàn phim này có vẻ rất cao, vừa đến đã muốn chuẩn bị để quay phim luôn rồi. Nếu tất cả đều được tiến hành thuận lợi thì có phải là quay ngay trong hôm nay được luôn không?

“Mình nhớ hình như hôm qua Bạch tiền bối có nói cái gì… hình như Bạch tiền bối thuận miệng bảo là: ‘Nếu ngày mai chúng ta có thể quay phim ngay thì tốt biết mấy’ thì phải.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Chắc không phải là do Bạch tiền bối đấy chứ?

Tuy hắn vẫn biết trong một số khía cạnh thì Bạch tiền bối may mắn đến mức đáng sợ, thế nhưng đây đã là muốn gì được nấy rồi!

Chắc chỉ là trùng hợp thôi.

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ tò mò hỏi:

“Thư Hàng, mày vừa nói chuyện với ai đấy?”

Tuy cậu ta không nghe thấy bên kia nói gì, nhưng lại nghe thấy Tống Thư Hàng nhắc tới kịch bản với đối phương.

Chẳng lẽ… là đoàn làm phim ư?

“Đoàn làm phim vừa gọi cho tao, họ hỏi là kịch bản viết xong chưa. Còn nữa, bọn họ bảo là đang trên đường đến đây rồi, tầm nửa tiếng nữa là đến khu Giang Nam để chuẩn bị bước đầu cho việc quay phim.”

Tống Thư Hàng nói.

“Nói cách khác, kịch bản này sẽ lập tức được quay thành phim sao?”

Cao Mỗ Mỗ hơi kích động. Tiểu thuyết mình viết được chuyển thể thành phim chính là tâm nguyện của các tác giả đó.

Tuy rằng chắc Tống Thư Hàng và mấy người bạn kì lạ của nó chỉ quay phim chơi vậy thôi, cũng không biết trình độ của đoàn phim thế nào, thế nhưng chỉ cần có thể quay thành phim thì Cao Mỗ Mỗ đã cảm thấy rất thành tựu rồi.

“Đúng vậy, chờ đoàn phim Jacob đến đây, đạo diễn Jacob xem kịch bản xong thì sẽ sắp xếp nhân viên làm chuẩn bị bước đầu, sau đó là có thể quay phim rồi. Đương nhiên là địa điểm quay còn phải chọn lại, có lẽ phải lấy cảnh ở nhiều nơi đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn là một người ngoài nghề nhưng cũng biết quay phim không phải là một chuyện đơn giản.

Diễn viên, phục sức, lựa chọn bối cảnh, đạo cụ, ghi âm… hậu kì cắt nối biên tập, phụ đề, hiệu ứng kĩ xảo, lồng tiếng, còn có cả BGM nữa.

Rồi còn nhạc đầu phim và nhạc cuối phim.

Tất cả những thứ đó đều cần dân chuyên nghiệp chuẩn bị, không biết là trong đoàn phim mà Linh Điệp Tôn Giả phái tới có đội ngũ này không?

Giả sử có vấn đề thật thì cũng không sợ, nhiều vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 có nhà sản xuất phim riêng dưới danh nghĩa của mình lắm.

“Đạo diễn Jacob? Hình như tao thấy cái tên này nghe quen quen.”

Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng bật cười:

“Để tao xem kịch bản cái đã. Đúng rồi, tao còn phải gọi nhóm Bạch tiền bối qua đây rồi sửa sang các nhân vật một chút, xem mọi người muốn diễn nhân vật nào.”

“Diễn viên là đám tụi mình hết à?”

Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc hỏi.

“Ừ, phần lớn là người của mình, đương nhiên là còn cần thêm rất nhiều diễn viên phụ để diễn người qua đường nữa, nhưng thôi cái này không vội. Nói không chừng còn mời thêm ngôi sao nào đó ấy chứ.”

Tống Thư Hàng nói đến nhân vật thì đột nhiên lại nghĩ ra một chuyện:

“À Cao Mỗ Mỗ này, tao nhắc mày cái này nhé.”

“Vụ gì?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

“Nhân vật chính trong bộ phim này không phải tao diễn đâu. Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hở?”

Cao Mỗ Mỗ trợn mắt, đừng đùa chứ, cậu ta viết kịch bản ngược nhân vật chính chết đi sống lại, là vì lấy tiền đề “Tống Thư Hàng là nhân vật chính” đấy.

Bây giờ kịch bản viết xong hết rồi, Tống Thư Hàng lại bảo là không phải nó diễn vai chính ư?

Nếu Tống Thư Hàng không diễn vai chính thì nhân vật Cao Thăng sư huynh tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa? Không thể nhét hành Tống Thư Hàng trong phim thì còn lạc thú gì chứ?

“Thế… thế vai chính là ai?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Khi họ đang nói chuyện thì thấy Bạch Tôn Giả mặc áo ngủ, đeo tai nghe, vừa lẩm bẩm hát vừa đi về phía này.

“Kìa, vai chính đến kia kìa.”

Tống Thư Hàng chỉ vào Bạch Tôn Giả rồi cười nói.

Cao Mỗ Mỗ quay sang nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Bạch Tôn Giả tò mò nhìn lại rồi vẫy tay với mọi người:

“Chào cả nhà, buổi sáng tốt lành.”

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối buổi sáng tốt lành.”

Thôn Vân đại sư:

“Chào buổi sáng, Bạch tiền bối.”

Cao Mỗ Mỗ vội vàng quay sang túm chặt lấy Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng à, tao quyết định rồi.”

Tống Thư Hàng:

“Gì?”

“Tao sẽ giao nhân vật Cao Thăng sư huynh cho mày!”

Cao Mỗ Mỗ nói chân thành tha thiết.

Mình diễn Cao Thăng sư huynh, sau đó nhét hành đánh đấm cái người họ “Bạch” này… đây hoàn toàn không phải là điều cậu ta muốn đâu!

Nếu đổi Bạch thành Tống Thư Hàng thì cậu ta sẽ tự mình ra sức mà đánh cho sướng tay, thế nhưng là Bạch thì cậu ta không thể xuống tay cho nổi.

Tống Thư Hàng: …

“Quyết định thế đi nhé. Tao cũng nghĩ xong nhân vật của tao rồi. Chẳng phải mày nói mày có cả tá giấy đăng kí xe muốn mang ra làm đạo cụ hay sao? Cứ giao cho tao. Trong truyện của tao có thằng công tử ăn chơi, sở hữu nhiều xe xịn lắm. Trong truyện, hắn sẽ uống say rồi bất cẩn đâm vào nhân vật chính, cuối cùng nhân vật chính không sao nhưng công tử ăn chơi lại tèo, trùng hợp làm sao, hắn lại trở thành khí linh của nhân vật chính. Tao cảm thấy nhân vật này đúng là đo ni đóng giày cho tao luôn. Để tao diễn cho.”

Cao Mỗ Mỗ vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng: …

Lúc này, Bạch Tôn Giả tháo tai nghe xuống rồi sáp lại, tò mò hỏi:

“Đang nói về tình tiết truyện đấy à? Kịch bản xong chưa?”

Thôn Vân đại sư đáp:

“Không vụ sự kì vọng của Bạch tiền bối, ta và Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu đã thức trắng đêm qua, viết xong câu chuyện và chuyển thể thành kịch bản phim rồi.”

Bạch tiền bối nghe thấy thế thì mắt sáng ngời lên:

“Xong kịch bản rồi à? Đâu đâu? Cho ta xem với.”

Tống Thư Hàng giơ máy tính trong tay lên:

“Kịch bản và truyện gốc đều ở đây, chúng ta xem xong chọn nhân vật ra, sau đó xác định diễn viên đi.”

…

…

Tống Thư Hàng mở truyện gốc ra, mọi người vừa xem câu chuyện, vừa thảo luận về diễn viên.

Các nhân vật lên sàn trong cảnh đầu tiên.

Người đầu tiên xuất hiện chính là nhân vật chính, đệ tử Không Vân phái - Lăng Dạ, do Bạch Tôn Giả thủ vai.

Sau đó là nam phụ số một, Cao Thăng sư huynh, tạm thời do Tống Thư Hàng diễn.

Tiếp đến là nữ chính số một, đại sư tỷ Mộ Dung Họa.

Còn có trưởng lão Không Vân phái chủ trì cuộc thi đấu lôi đài giữa các đệ tử - Bát Tí Kiếm Thánh, xuất hiện khá nhiều ở phần sau.

Còn một vài đệ tử vây xem và ba sư đệ xu nịnh đi theo Cao Thăng sư huynh nữa.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Ai diễn nhân vật đại sư tỷ thì hợp nhỉ?”

“Để ta, để ta!”

Một giọng nói vang lên. Tống Thư Hàng quay đầu sang nhìn thì thấy Bạch Hạc Chân Quân đã đứng sau lưng mọi người từ lúc nào. Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng đi cùng với hắn.

Lúc này Bạch Hạc Chân Quân rất đỗi chờ mong. Hắn đã xem kịch bản rồi, sư tỷ chính là mối tình đầu của nhân vật chính Bạch Tôn Giả đó nha, hắn cảm thấy vai này không còn ai hợp hơn hắn nữa.

“Ngươi không hợp đâu, Bạch Hạc.”

Bạch Tôn Giả nói.

Bạch Hạc muốn diễn sư tỷ thì ít nhất cũng phải chuyển giới thành nữ đã rồi mới có cơ hội.

Bạch Hạc Chân Quân ăn một phát bạo kích vạn tấn.

Tống Thư Hàng xoa cằm, thực ra hắn cảm thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ rất hợp với vai này. Thế nhưng tiếc là Biệt Tuyết Tiên Cơ đã rời khỏi khu Giang Nam, trở về chuẩn bị thực tiên yến của cô ấy, muốn mượn thịnh yến giới tu chân để phân cao thấp với Bạch Tôn Giả rồi.

Thế là tầm mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống nữ tu bình thường duy nhất ở đây - Tô Thị A Thập Lục.

“Ta không hợp với nhân vật này đâu. Nhân vật sư tỷ này cần một người có vẻ ngoài trưởng thành một chút diễn mới đúng.”

Tô Thị A Thập Lục thở dài. Tuy không muốn thừa nhận nhưng vẻ ngoài của cô đúng là hơi trẻ con. Song, không sao hết, con người sẽ lớn lên mà!

“Vậy ghi nhân vật này ra, tí nữa gửi lên nhóm Cửu Châu số 1 xem có ai nhận diễn không.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Vậy nhân vật Bát Tí Kiếm Thánh trong cảnh đầu thì giao cho ai?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Nói đến tám tay thì… ngoài hắn ra không còn ai khác.”

Tống Thư Hàng:

“Ai cơ?”

Tô Thị A Thập Lục:

“Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối, hắn vừa tu luyện thần thông tám tay, vừa là cao thủ dùng kiếm.”

“Thế để ta hỏi Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối một chút xem hắn có muốn diễn nhân vật này không.”

Tống Thư Hàng ghi vào sổ tay.

Hắn vừa nói xong thì đột nhiên thấy bạn thân Cao Mỗ Mỗ bên cạnh dùng ánh mắt kì quái nhìn mình.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy hình như thằng bạn Tống Thư Hàng nhà mình bị thần kinh.

Lúc trước, khi Tống Thư Hàng gọi Bạch Tôn Giả là “Bạch tiền bối” thì Cao Mỗ Mỗ còn có thể chấp nhận được. Tuy rằng ở thời hiện đại mà gọi “tiền bối” thì hơi kì, thế nhưng vì mị lực của “Bạch tiền bối” quá lớn, cho nên Cao Mỗ Mỗ đã xem nhẹ cách gọi này theo bản năng.

Nhưng sau này thì… cái tên muốn diễn sư tỷ kia tên là Bạch Hạc.

Cô em nhỏ xinh kia… tên là Tô Thị A Thập Lục.

Hôm qua khi đang uống rượu, hắn đã cảm thấy tên gọi của bạn bè Tống Thư Hàng có vấn đề, thế nhưng hắn uống quá nhiều, say bét nhè, cho nên căn bản không nghĩ quá phức tạp.

Nhưng bây giờ nghĩ lại thì chẳng có cái tên nào bình thường cả.

Vừa rồi Tống Thư Hàng còn gọi một người là Cổ Hồ Quan Chân Quân nữa chứ.

Mấy cái cách gọi này nghe ngượng tai chết đi được.

Tống Thư Hàng chỉ cần liếc mắt là biết ngay thằng bạn mình đang nghĩ gì. Ban nãy hắn nói say sưa quá, quên béng mất là Cao Mỗ Mỗ vẫn đang ở đây.

“Cao Mỗ Mỗ, đừng hiểu lầm, đấy là tên thân mật bọn tao dùng trong nhóm thôi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Trước kia họ toàn gọi tao là Thư Sơn Áp Lực Đại kìa.”

Cao Mỗ Mỗ hiểu ra:

“Mọi người là… bạn trên mạng à?”

“Có thể nói vậy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thì ra là thế.”

Cao Mỗ Mỗ nghĩ thông ngay. Bảo sao lại dùng mấy cái tên buồn cười thế, hóa ra là bạn trên mạng.

Nếu là bạn trên mạng thì dễ giải thích rồi.

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Mình nói tiếp đi, sau đó sư tỷ lấy Phong Xuyên Tử, ai diễn Phong Xuyên Tử đây?”

“Tốt nhất là người nào xứng đôi với đại sư tỷ Mộ Dung Họa ấy, tìm một đôi vợ chồng diễn đi.”

Tô Thị A Thập Lục nói. Cô cũng sửa từ “đạo lữ song tu” thành “đôi vợ chồng” một cách tự nhiên.

Chương 662: Thư Hàng tiểu hữu vĩnh viễn lưu truyền

Tìm một đôi đạo lữ song tu đến diễn đại sư tỷ Mộ Dung Họa và Phong Xuyên Tử, có thể tránh việc các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 ngượng ngập khi quay phim.

Hơn nữa, khi vị tiên tử trong đôi đạo lữ song tu diễn cảnh tình cảm với Bạch Tôn Giả, thì sức chống cự với mị lực của Bạch Tôn Giả có lẽ sẽ cao hơn một chút, sẽ không phải sợ diễn một hồi thì kịch giả tình thật rồi yêu Bạch tiền bối luôn.

Ý kiến của Tô Thị A Thập Lục được mọi người nhất trí tán thành.

“Vậy trong nhóm Cửu Châu số 1 có vị nào là vợ chồng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Từ lúc vào nhóm Cửu Châu số 1 tới nay, hình như hắn chưa bao giờ thấy đôi đạo lữ song tu chính thức nào trong nhóm thì phải.

Có Đông Phương Lục Tiên Tử được Lưu Long tu sĩ theo đuổi, thế nhưng hai bên vẫn còn đang trong giai đoạn thử yêu chứ chưa xác định quan hệ nam nữ.

Tô Thị A Thập Lục đáp:

“Trong nhóm có mấy đôi vợ chồng đấy, thế nhưng bây giờ họ đều đang bế…đang đi hưởng tuần trăng mật, trong thời gian ngắn chắc là không về đây đóng phim đâu.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Thực ra cha mẹ ta hợp lắm đấy, nhưng mà cách đây không lâu mẹ ta lại giận dỗi, không thèm nói chuyện với cha ta nữa rồi. Còn mấy mẹ nhỏ của ta thì ta không đề cử, họ không hợp với thẩm mỹ quan của ta.”

Cao Mỗ Mỗ kinh ngạc nhìn Ngư Kiều Kiều, không ngờ ba của Ngư Kiều Kiều cô nương không chỉ là một người siêu giàu mà lại còn cưới đến mấy bà vợ, đúng là người đứng trên đỉnh nhân sinh mà.

Lúc này, Tống Thư Hàng nói:

“Hay là chúng ta gửi kịch bản và truyện gốc lên nhóm Cửu Châu số 1 cho mọi người xem, rồi tự mọi người chọn vai diễn luôn nhỉ?”

Bọn họ không phải là một đoàn phim nghiêm túc tuyển diễn viên, không cần phải phô hết cả đám nhân vật ra rồi chọn diễn viên đúng theo nhân vật đâu nhỉ?

Bạch Tôn Giả nói:

“Để ta gửi lên cho.”

Bạch tiền bối cầm notebook, đăng nhập tài khoản vào phần mềm chat.

Ngư Kiều Kiều vội vàng liếc mắt quyến rũ với Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc ngẩn ra, rồi sau đó tiến vào trạng thái thất thần

Đây là thiên phú mị hoặc của ngư nhân, Ngư Kiều Kiều được thừa kế năng lực này từ mẹ của cô.

Tin tức trong nhóm Cửu Châu số 1 đề cập đến rất nhiều tiền bối trong giới tu chân. Tống Thư Hàng vào nhầm là một ngoại lệ. Trong tình huống bình thường, nếu không được sự đồng ý của Hoàng Sơn Chân Quân hoặc các quản lý viên khác của nhóm thì không nên để cho Cao Mỗ Mỗ nhìn thấy nội dung trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tôn Giả nhanh chóng gửi file lên nhóm Cửu Châu số 1.

Sau đó, Bạch Tôn Giả nói trong nhóm:

“Mọi người đang online mau lên xem kịch bản một chút, xem mình có muốn diễn nhân vật nào không. Bộ phim của chúng ta sắp sửa khởi quay rồi.”

Người đầu tiên hiện thân hồi phục, quả nhiên vẫn là thánh đấu sĩ luôn luôn online trong nhóm Cửu Châu số 1 - Bắc Hà Tán Nhân:

“Ồ? Ngư Kiều Kiều và Thư Hàng tiểu hữu làm việc năng suất thế? Kịch bản mà cũng xong rồi cơ à? Để ta xem xem trong này có nhân vật nào thích hợp với ta không nào. À đúng rồi, có nhân vật nào cho Đồng Quái diễn không? Ta muốn một nhân vật thích ngược Đồng Quái!”

Tống Thư Hàng rất tò mò, không biết Bắc Hà Tán Nhân lấy đâu ra lắm thời gian mà cả ngày lặn ngụp trong nhóm Cửu Châu số 1 như vậy. Chẳng lẽ bình thường hắn không tu luyện sao? Hay là Bắc Hà Tán Nhân có mấy clone phân thân, khi bản thể đang tu luyện nghiêm túc thì đống clone đó sẽ cắm chốt trong nhóm Cửu Châu số 1 ư?

Lúc này thì Bắc Hà Tán Nhân đã mở file kịch bản ra xem phần mở đầu rồi.

Cái đầu tiên mà hắn thấy chính là nhân vật chính Lăng Dạ bị Cao Thăng sư huynh ngược lên bờ xuống ruộng.

Bắc Hà Tán Nhân vui vẻ nói:

“@ Bạch tiền bối, Lăng Dạ này là nhân vật phụ hả? Nếu là nhân vật phụ thì cho Đồng Quái diễn được không? Rồi để ra diễn Cao Thăng sư huynh cho.”

Bạch Tôn Giả:

“Không, đây là nhân vật chính do ta diễn đấy. Bắc Hà đạo hữu muốn diễn nhân vật Cao Thăng sư huynh à?”

Bắc Hà Tán Nhân sợ quéo cả tay, vào phim nhét hành Bạch Tôn Giả? Chán sống rồi à?

Thế là hắn vội vàng trả lời:

“Ha ha ha ha, không đâu, ta chỉ nói chơi thế thôi, ta đọc kịch bản tiếp đây.”

Mà nói chứ, lúc đó thì ai diễn nhân vật này đây nhỉ?

Ai diễn thì chết người đó luôn.

Đợi bao giờ quay phim xong, hắn phải mang cái vòng hoa mới được.

Trên vòng hoa đó, bên trái sẽ viết “xả thân vì người khác”, bên phải sẽ viết “vĩnh viễn được lưu truyền”, để tưởng niệm vị đạo hữu nào xả thân vì người khác, cam tâm gánh vác nhân vật Cao Thăng sư huynh, cứu các đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1 tránh được một kiếp.

…

…

Tống Thư Hàng thở dài tiếc nuối, nếu ban nãy Bắc Hà Tán Nhân đồng ý thì có phải là tốt biết bao nhiêu không?

Mà không biết Tam Lãng tiền bối bây giờ đang ở đâu nhỉ? Nếu Tam Lãng tiền bối mà online thì nhất định là hắn sẽ có hứng với nhân vật Cao Thăng sư huynh lắm ấy chứ? Bởi vì cái kiểu nhân vật tìm chết này là sở thích của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối mà.

Lúc này, quản trị viên Hoàng Sơn Chân Quân của nhóm Cửu Châu số 1 hiện thân:

“Ồ? Xong kịch bản rồi à? Nhanh thế! Bạch tiền bối, trong quá trình quay phim có chỗ nào cần ta giúp không? Nếu có thì cứ liên hệ thẳng với ta nhé, lúc nào ta cũng có thể hỗ trợ về các loại kĩ thuật, nhân lực và vật lực.”

Sau đó Hoàng Sơn Chân Quân sử dụng công năng @ tất cả các thành viên trong nhóm.

Bạch Tôn Giả:

“[meme Vũ Nhu Tử tươi cười xán lạn] Được, có vấn đề gì ta sẽ liên hệ với Hoàng Sơn đạo hữu.”

Trong kho của nhóm Cửu Châu số 1, trừ đống meme Bạch Tôn Giả thì còn có meme Vũ Nhu Tử và meme Tống tiền bối mà Vũ Nhu Tử tải lên, meme của các thành viên khác vẫn đang trong quá trình chế tác.

Sau sự kiện mưa sao băng phi kiếm lần trước, số người dám to gan công khai dùng meme Bạch Tôn Giả đã hiếm lắm rồi... Thế nhưng vẫn còn một vài người không sợ chết, thi thoảng lại thả meme Bạch tiền bối.

Thực tế thì Bạch tiền bối đã không còn truy cứu vụ này nữa. Chỉ cần không phát điên spam meme đầy màn hình thì ngài cũng không để ý đến việc các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thả vài cái đùa vui. Chính ngài cũng tải meme Vũ Nhu Tử và meme Tống tiền bối về máy, thi thoảng lại dùng mấy tấm mà.

À, meme Tống tiền bối chính là meme của Tống Thư Hàng, trong đó là đủ kiểu biểu cảm hoảng sợ của Tống Thư Hàng bị chụp lại khi phát bệnh sợ độ cao.

Được công năng @ toàn thể thành viên của Hoàng Sơn Chân Quân triệu hồi, các thành viên chuyên lặn mất xác trong nhóm Cửu Châu số 1 nối đuôi sủi tăm.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Đã nhận được, đang xem. Bạch tiền bối đang ở chỗ Ngư Kiều Kiều tiểu hữu à? Ta cũng đang ở khu Giang Nam đây, chờ buổi livestream giữa trưa của ta chấm dứt thì sẽ chạy qua đó hội họp với mọi người ngay.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Đang xem kịch bản và tìm nhân vật thích hợp với ta rồi. Gần đây ta rảnh lắm. Ps: Đệ nghị Tạo Hóa đạo hữu há miệng lưu tình, hai ngày trước buổi lvestream của ngươi đã tiễn ba trăm nghìn người dân vô tội vào bệnh viện rồi đấy.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân giật nảy mình:

“Gì cơ? Bản quân mới bế quan có mấy ngày mà Tạo Hóa huynh đã gây ra đại án động trời như thế rồi sao?”

“Đám không hiểu âm nhạc các ngươi rõ là ngu ngốc.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười đắc ý:

“Ta nói cho các ngươi biết, bây giờ có ít nhất là hai triệu người đang chờ ta livestream, hóng mòn mỏi đến giữa trưa để nghe ta hát nhé! Các ngươi không thể nào hiểu được mị lực cường đại trong âm nhạc của ta đâu!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta có thể đoán trước được một đại nạn sắp hàng lâm, có tận thế luôn không?”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Các vị đạo hữu nào có bệnh viện trong tay thì chuẩn bị đón một đợt sóng thần bệnh nhân đi là vừa.”

Tạo Hóa Pháp Vương vừa xuất hiện thì chủ đề trong nhóm Cửu Châu số 1 dường như đã bị bẻ lái xa tít.

…

Tống Thư Hàng nhắc Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, Cổ Hồ Quan Chân Quân lên kìa, ngài hỏi thử xem hắn có muốn diễn nhân vật trưởng lão Bát Tí Kiếm Thánh kia không? Với còn phải hỏi xem trong nhóm Cửu Châu số 1 có đôi vợ chồng nào đang rảnh không nữa, hai vai đại sư tỷ Mộ Dung Họa và chồng cô ấy là Phong Xuyên Tử ưu tiên vợ chồng.”

Bạch Tôn Giả gật đầu rồi nhắn tin trong nhóm Cửu Châu số 1:

“@ Cổ Hồ Quan Chân Quân, gần đây rảnh không? Trong cảnh đầu phim có nhân vật Bát Tí Kiếm Thánh hợp với ngươi lắm này.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Úi? Bạch tiền bối khâm điểm nhân vật kìa, hâm mộ quá!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Hâm mộ quá +1”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Hâm mộ quá +2”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Hâm mộ quá +3”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Hâm mộ quá +4”

Đội hình được duy trì bền vững đến mấy chục tin nhắn chỉ trong nháy mắt. Tống Thư Hàng càng dám chắc là đám tiền bối tu sĩ trong nhóm Cửu Châu số 1 đều luyện clone phân thân đại pháp!

Bằng không lấy đâu ra lắm người nhàn rỗi lặn ngụp trong nhóm cả ngày thế?

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Không thành vấn đề, để ta nhận vai Bát Tí Kiếm Thánh này cho. Bây giờ ta sẽ khởi hành đến khu Giang Nam, tầm hai tiếng nữa là tới.”

Đây chính là nhân vật được Bạch Tôn Giả khâm điểm đó. Cổ Hồ Quan Chân Quân đang có thời gian rảnh rỗi, đương nhiên sẽ không cự tuyệt rồi.

Nói không chừng còn nhân cơ hội được dính tí vận may ấy chứ.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Mặt khác, nói đến vợ chồng thì Tuyết Lang Động Chủ à, vợ chồng ngươi thích hợp với vai đại sư tỷ và chồng cô ấy đấy nhỉ?”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Nhưng mà ta muốn diễn vai khác rồi… @ Bạch Tôn Giả, trong cảnh hai, khi nhân vật chính đến hôn lễ thì gặp một con mãnh thú bạo loạn, làm cho hắn bị hôn mê. Chỗ này đổi thành một đám mãnh thú bạo loạn đươc không? Ta sẽ mang cả vợ con cháu chắt đến chơi luôn.”

Bạch Tôn Giả:

“Không thành vấn đề, duyệt!”

Bắc Hà Tán Nhân

“Một khi đã thế thì… ta chỉ còn nghĩ được đến hai người cuối cùng thôi… @ Dược Sư, đừng có lặn nữa, chính là ngươi! Giang Tử Yên cô nương, ta dám khẳng định cô đang dùng tài khoản của Dược Sư để ngó màn hình, hai nhân vật này giao cho cô và Dược Sư nhé, thế có được không?”

Dược Sư:

“Cứ để đó cho ta, Bắc Hà tiền bối. Ta sẽ thuyết phục Dược Sư cho. - Giang Tử Yên.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tiền bối, xong rồi.”

Bạch Tôn Giả:

“[icon ngón cái] Tốt lắm, Bắc Hà!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Bạch tiền bối đừng khách khí. Còn nữa… Cao Thăng sư huynh là ai diễn thế?”

Khi hỏi vấn đề này thì trong đầu Bắc Hà Tán Nhân đã có suy đoán rồi.

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Quả nhiên, “Thư Hàng tiểu hữu vĩnh viễn lưu truyền!”

Ba chữ Tống Thư Hàng - dường như là keyword của Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Ủa? Chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu về Trái Đất rồi à? Hắn đâu? Chưa tới thời hạn một tháng mà!”

Tống Thư Hàng: …

Hắn sợ vụ này nhất luôn đấy.

Tống Thư Hàng hít vào một hơi rồi đánh mắt sang nhìn Bạch Tôn Giả ở bên cạnh. May quá lần này có Bạch tiền bối ở đây, chắc là có thể cho Lưu Huỳnh Tiên Tử một lời giải thích thỏa đáng rồi!

Chương 663: Lệ Chi Tiên Tử muốn diễn nữ chính thứ hai!

“Ừm, Lưu Huỳnh Tiên Tử mà không nói thì suýt nữa ta cũng quên mất. Thư Hàng thua cuộc thi máy kéo có tay cầm, còn chưa hoàn thành cái hẹn trừng phạt du hành vũ trụ một tháng với ta đâu đấy.”

Bạch Tôn Giả xoa xoa cằm rồi lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng sợ hết hồn. Chẳng lẽ ngay giây tiếp theo hắn sẽ lại bị phi kiếm dùng một lần ném piu một cái vào vũ trụ à? Hình như với tính cách của Bạch tiền bối thì ngài ấy làm được thế thật đó.

Đừng mà ~

Tuy là hắn rất thích vũ trụ, trước đây hắn còn có nguyện vọng trở thành một phi hành gia đẹp trai kìa, thế nhưng bây giờ thì hắn không muốn vào vũ trụ nữa đâu.

Hơn nữa hắn đã ở Địa Hạ thành trong Thời Quang thành của Bích Thủy các hơn một tháng rồi.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, thực ra trên ý nghĩa nào đó thì ta đã ở vũ trụ hơn một tháng rồi! Ngài nghe ta giải thích đi…”

“Ngươi tiến vào bí cảnh loại thời gian chứ gì?”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Hả? Bạch tiền bối, sao ngài lại biết?”

“Bởi vì không lâu sau khi ngươi tiến vào vũ trụ thì vạn lý phi độn phù mà ta cho ngươi đã bị kích hoạt.”

Bạch Tôn Giả nói.

Bạch Tôn Giả vừa nói vừa nhắn tin trong nhóm Cửu Châu số 1:

“@ Lưu Huỳnh Tiên Tử, việc Thư Hàng tiểu hữu ở trong vũ trụ một tháng đã hoàn thành rồi. Chuyện này có thể chấm dứt ở đây.”

“Ồ? Thế à?

Lưu Huỳnh Tiên Tử có vẻ rất thất vọng, bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế của cô lại tái phát, Tống Thư Hàng không ở đó cho đủ một tháng thực tế thì trong lòng cô lại lấn cấn.

Bạch Tôn Giả cười khẽ một tiếng, rồi lấy di động ra gọi cho Khốc Lão Nhân, bảo hắn là Tống Thư Hàng đã về Trái Đất rồi, hắn không cần phải chờ Tống Thư Hàng trong khu thí luyện trên vũ trụ nữa, có thể về được rồi.

Thế nhưng Bạch Tôn Giả gọi mà không kết nối được.

Hình như Khốc Lão Nhân đang ở một nơi bị chặn tín hiệu…Mà vì không biết chính xác vị trí của Khốc Lão Nhân nên cũng không thể sử dụng pháp thuật thiên lý truyền âm được.

Mà thôi, đợi một thời gian nữa rồi liên lạc với hắn sau vậy.

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

…

Lúc này Khốc Lão Nhân đang kiên cường đi tới cổng lớn của Bích Thủy các để bảo vệ tương lai của hắn.

…

Một lát sau, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nối nhau chọn lựa nhân vật của mình.

Lệ Chi Tiên Tử:

“@ Bạch Tôn Giả, để ta diễn nữ chính thứ hai, cái cô nữ quỷ Linh Nhi kia được không? Không hiểu sao ta lại rất thích nhân vật nữ chính này.”

Bạch Tôn Giả:

“Không thành vấn đề, nếu Lệ Chi Tiên Tử có thời gian thì đến đây nhanh lên nhé, có khi chúng ta sẽ bấm máy ngay hôm nay đấy.”

“Nhanh thế cơ à? Ta tới ngay đây!”

Lệ Chi Tiên Tử cười hì hì rồi nói.

Tống Thư Hàng đứng một bên xoa cằm. Khi nghe thấy Lệ Chi Tiên Tử muốn diễn nữ quỷ Linh Nhi thì trong đầu hắn đột nhiên nhớ tới Diệp sư tỷ trong Bích Thủy các.

Tống Thư Hàng nghĩ đến Diệp sư tỷ là vì hắn nhớ đến một việc. Khi Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử đi vào

Bích Thủy các làm khách cùng với Đậu Đậu, Diệp sư tỷ lại cảm nhận được khi tức thân thiết trên người Lệ Chi Tiên Tử. Sư tỷ hình dung khí tức này “thân thiết như là khí tức của mẹ” vậy.

Chỉ là trùng hợp thôi sao?

Lúc này, Bạch Tôn Giả lên tiếng:

“Thư Hàng, đừng ngây ra đó nữa, ghi vào đi, Lệ Chi Tiên Tử muốn diễn vai nữ chính thứ hai, Linh Nhi.”

“Ngại quá, ta hơi thất thần.”

Tống Thư Hàng vội vàng ghi tên Lệ Chi Tiên Tử vào danh sách diễn viên

…

Nhóm Cửu Châu số 1

Lạc Trần Chân Quân:

“Để ta diễn chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân của Không Vân phái đi. Hắn dẫn cả môn phái ngăn cản cuộc tập kích của thế lực tà ma thần bí, mở một đường máu trong đám tà ma để bảo vệ hạt giống tương lai của môn phái mình, cuối cùng bị đại quân tà ma bắn vạn tiễn xuyên tâm mà chết, ta thích nhân vật này lắm luôn.”

Bạch Tôn Giả:

“Được thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Không ngờ Lạc Trần đạo hữu lại thích nhân vật anh hùng bi tráng thế này đấy.”

“Ha ha, có lẽ vì ngày thường ta chẳng thấy có gì quan trọng, cho nên mới thích kiểu nhân vật như thế đấy.”

Lạc Trần Chân Quân cười.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Để ta diễn đô đốc tà ma Tà Tướng Minh Nguyệt đã diệt Không Vân phái đi, nhân vật này có cảm giác tồn tại rất mạnh, ta nhất định phải diễn nó!”

Bạch Tôn Giả:

“Được rồi, để ta bảo Thư Hàng ghi lại.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi ghi nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt vào danh sách, diễn viên: Túy (?) Cư Sĩ.

Bởi vì không hiểu tại sao, hắn đột nhiên không tài nào nhớ nổi chữ (?) trong tên của Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu tiền bối là chữ gì.

Hắn nhớ được chữ Túy là vì mấy ngày nay say khướt suốt nên mới có ấn tượng đấy. Thôi tí nữa đi hỏi Bạch tiền bối vậy.

Lúc này trong nhóm lại có người lên tiếng:

Diệt Phượng Công Tử:

“Để ta diễn thần thú hộ sơn Thôn Thiên miêu của Không Vân phái đi. Nó mang theo tất cả truyền thừa của Không Vân phái, sau đó tìm thấy nhân vật chính, cuối cùng trở thành thần thú thủ hộ của nhân vật chính, ta thích nhân vật này. Với cả có thể giao vai Địa Ngục ma khuyển bên phe tà ma cho Đậu Đậu diễn được không? Trong cảnh cuối có đoạn Thôn Thiên miêu xé mười cái đầu của Địa Ngục ma khuyển rồi nuốt sống nó luôn, ta cảm thấy diễn với Đậu Đậu thì ta sẽ nhập vai lắm, nhất định là sẽ diễn cực kì xuất sắc.”

Bạch Tôn Giả:

“@Hoàng Sơn Chân Quân, Đậu Đậu có diễn được không? Không cần gấp lắm đâu, thời gian nó lên sàn cũng là lúc bộ phim quay gần xong rồi, chắc là không ảnh hưởng tới việc ngươi tổ chức hôn lễ cho nó chứ?”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Được, ta đồng ý thay Đậu Đậu.”

Bạch Tôn Giả:

“Thế thì quyết định vậy đi.”

“Đậu Đậu à.”

Tống Thư Hàng cười ha hả, Diệt Phượng tiền bối cũng sắp đến đây rồi. Lúc này thì Bạch Hạc Chân Quân cũng tìm được một nhân vật thích hợp với hắn.

“Thư Hàng, cho ta nhân vật này đi. Bạch Y Kiếm Khách của Thái Bạch Kiếm Tông, nam phụ thứ hai, là bạn thân và bạn rượu của nhân vật chính, khi nhân vật chính rơi vào cảnh suy sút nhất vẫn ở bên âm thầm giúp đỡ và cổ vũ hắn, nhân vật này hợp với ta lắm này.”

Tống Thư Hàng gật đầu, đang định ghi Bạch Hạc Chân Quân vào thì chợt nhớ ra thiết lập hoàn chỉnh của nhân vật này.

Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch của Thái Bạch Kiếm Tông, nam phụ (giả) hai, bạn thân và bạn rượu của nam chính, dáng người nhỏ nhắn, diện mạo thanh tú.

Cuối cùng… lấy Cao Thăng sư huynh, rồi chết trận cùng với Cao Thăng sư huynh trong trận đại quyết chiến với tà ma.

Lật bàn!

Tình tiết quái gở gì thế này?

Dáng người nhỏ nhắn? Ôi hiểu rồi, nhân vật này được Cao Mỗ Mỗ viết ra cho bạn gái Nha Y của nó đây mà!

Nhưng trong phim lại bắt hắn lấy Bạch Hạc Chân Quân á?

Đừng đừng đừng, hắn không thể chấp nhận vụ này được.

Thế là Tống Thư Hàng nói với Bạch Hạc Chân Quân một cách cực kì nghiêm túc:

“Không được, Chân Quân không thể diễn nhân vật này được.”

“Vì sao?”

Bạch Hạc Chân Quân hỏi ngược lại. Vất vả lắm hắn mới tìm được một nhân vật có thể làm bạn với Bạch tiền bối trong phim, dựa vào cái gì mà tiểu tử Tống Thư Hàng này không cho hắn diễn?

“Ta thấy dáng người của Bạch Hạc tiền bối không đủ nhỏ nhắn, nhân vật này để Tô Thị A Thập Lục diễn là hợp nhất!”

Tống Thư Hàng đề cử.

“Tiểu hữu ngốc nghếch ơi, ngươi hiểu về tộc ta quá ít rồi.”

Bạch Hạc Chân Quân cười cao lãnh, thế rồi hắn xòe tung ba đôi cánh trên lưng, toàn thân sáng bừng lên.

Dưới ánh sáng chói lóa, thân mình hắn thay đổi, biến thành một người có dáng dấp nhỏ xinh và mặt mày thanh tú.

Trước khi tìm thấy tình yêu chân chính của cuộc đời thì tộc Bạch Hạc không chia giới tính. Cho nên sau khi tu thành hình người thì Bạch Hạc Chân Quân cũng có hai hình thái con người.

Tuy đều là hình thái trung tính, nhưng một loại là trung tính thiên về phái nam, còn một loại là trung tính thiên về phái nữ.

Hình thái dáng người bé xinh này chính là hình thái thiên về phái nữ của Bạch Hạc Chân Quân.

“Hơn nữa Tô Thị A Thập Lục dùng đao, ta mới luyện kiếm này. Nhân vật Bạch Y Kiếm Khách này chỉ có thể thuộc về ta thôi.”

Bạch Hạc Chân Quân dùng giọng nói trong vắt êm tai nói với vẻ dương dương tự đắc.

Tống Thư Hàng thở dốc, làm sao bây giờ? Hắn phải làm thế nào mới phản bác được Bạch Hạc Chân Quân đây?

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Tốt lắm, quyết định thế đi.”

Thế là nhân vật này được quyết định xong.

Tống Thư Hàng thề, nhất định phải ném cái vai Cao Thăng sư huynh cho người khác gánh!

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì, cô đã chọn được một nhân vật khác. Đó là đệ tử sống sót cuối cùng của Thái Bạch Kiếm Tông, Đao Vô Tích, cũng là đệ tử nữ duy nhất của môn phái này.

Nữ đệ tử chọn luyện đao trong Thái Bạch Kiếm Tông làm cho cô có chút đồng cảm. Trong Thiên Hà Tô Thị có hơn mười loại công pháp tu chân cực phẩm, các trưởng bối cũng đề cử cho cô luyện mấy loại công pháp thích hợp với phái nữ, thế nhưng cuối cùng cô vẫn chọn luyện đao giống như A Thất.

Cứ như thế…

Các nhân vật lần lượt được sắp xếp thỏa đáng.

Dù là chính diện, phản diện hay người thường thì đều có đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhận hết.

…

“Cuối cùng cũng xong.”

Tống Thư Hàng cầm danh sách dài dằng dặc mà cảm thán.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì nhỉ?”

Linh hồn diễn viên của Bạch Tôn Giả đã cháy lên hừng hực, ngài chỉ hận không thể diễn ngay lập tức thôi.

Còn chuyện học thoại thì… các tu sĩ cường đại tỏ vẻ không cần thiết. Họ chỉ cần nhìn qua một lần là nhớ kĩ trong đầu rồi, không sợ quên.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

“Diễn viên, đạo diễn, đoàn phim đều đã xong rồi, tiếp theo chắc chỉ có mấy việc quan trọng là trang phục và bối cảnh thôi. Nói đến bối cảnh trước đi, phim mở đầu bằng việc Cao Thăng sư huynh luận võ với Lăng Dạ, thế nhưng khung cảnh đầu tiên nên quay từ cửa vào Không Vân phái trước, để lấy hình ảnh từ một môn phái tiên hiệp nhìn xuống, sau đó thu nhỏ dần lại tới đài luận võ. Dưới tình huống bình thường thì những hình ảnh này đều làm bằng kĩ xảo trên máy tính, nhưng với chúng ta thì có nên tìm một môn phái thực sự để quay không?"

"Không phải phiền thế, đến luôn động phủ nghỉ mát của ta là được."

Bạch Tôn Giả nói:

"Cách đây khá lâu, ta tìm thấy nơi căn cứ của một môn phái tầm trung đã bị vứt bỏ. Nơi đó có phong cảnh rất đẹp, linh khí cũng sung túc, không hiểu vì sao môn phái kia lại bỏ nó. Sau khi tìm thấy nơi đó thì ta đã sửa sang lại hết, làm một động phủ để nghỉ mát, chọn nơi đó để quay cảnh đầu tiên đi."

"Sau đó lúc nào mà có trận chiến cần không gian sa mạc thì có thể dùng thực tại ảo của ta để làm bối cảnh."

Bạch Tôn Giả lại bổ sung.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy khi Bạch Tôn Giả nói những lời này thì tỏa ra hào khí ngút trời.

Chương 664: Tạo Hóa Pháp Vương gửi một tin nhắn thoại

Động phủ nghỉ mát của Bạch tiền bối là căn cứ của cả một môn phái tầm trung… Hơn nữa nghe giọng điệu của Bạch tiền bối thì ngài ấy không chỉ có một cái động phủ nghỉ mát. Nói không chừng chỉ riêng một mình Bạch tiền bối đã có địa bàn mà cả một môn phái siêu khủng cũng không có nổi ấy chứ.

Hơn nữa đống căn cứ đó có khi đều là Bạch tiền bối tiện tay nhặt được… nhặt được…

Trong cái thời đại tấc đất tấc vàng này, rốt cuộc thì trong tay Bạch tiền bối có bao nhiêu của cải chứ?

Quyết định rồi, từ hôm nay trở đi hắn sẽ gọi Bạch tiền bối là Bạch - nứt đố đổ vách.

Ngư Kiều Kiều chớp mắt rồi nói tiếp:

“Các bối cảnh khác phần lớn đều là trong thành phố. Chúng ta có thể lấy cảnh ở bất kì đâu. Còn có mấy cảnh ở đáy biển thì cứ giao cho ta là được.”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ vừa lòng:

“Cuối cùng chỉ còn chờ các vị đạo hữu đến đoàn là có thể quay ngay đúng không?”

“Còn trang phục nữa, không thể bỏ qua trang phục được.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Trang phục à? Để ta hỏi xem trong nhóm có đạo hữu nào mở dịch vụ hóa trang không. Nếu không thì ta sẽ hỏi Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn có nói cần gì thì cứ tìm hắn là được.”

Bạch Tôn Giả nói rồi nhắn tin vào trong nhóm Cửu Châu số 1:

“Có vị đạo hữu nào cung cấp được trang phục cho bộ phim không?”

Đạo cụ thì không cần. Phi kiếm, thuyền tiên và trận pháp đều có sẵn, tuyệt đối đều là hàng thật giá thật, không lừa trẻ con, không gạt người già.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Về trang phục thì… chắc mọi người đều có đạo bào hoặc pháp y của mình rồi chứ?”

Thiện Tâm Tu Sĩ (Tống Thư Hàng):

“Bắc Hà tiền bối à, ta chỉ có mỗi một cái áo cà sa ngọc bích. Hơn nữa các môn phái lớn trong kịch bản như Không Vân phái hay Thái Bạch Kiếm Tông đều phải có pháp bào đồng phục đúng không?”

“Bản tọa có thể cung cấp áo cà sa đồng phục cho mấy môn phái phật môn trong phim này.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“[Icon giơ ngón cái]”

Ý của đại sư là hắn cũng có thể cung cấp cả một kho áo cà sa của phật môn.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói:

“Ta sẽ chuẩn bị đạo bào cho Không Vân phái.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ta có thể cung cấp đạo bào cho bảy loại môn phái khác nhau.”

Thiện Tâm Tu Sĩ (Tống Thư Hàng) lại nhắc nhở:

“Bây giờ đồng phục ổn rồi, thế nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị một số bộ trang phục đặc biệt, ví dụ như đồ cưới của đại sư tỷ này, trang phục của nhân vật chính khi lưu lạc thiên nhai này…”

Lúc này, Tô Thị A Thất lên tiếng:

“Ta nghĩ có một vị đạo hữu chắc chắn sẽ có những trang phục đó đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân sáng mắt lên:

“Tên bói bịp!”

Diệt Phượng Công Tử:

“Chính hắn! Tên bói bịp!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Chính hắn! Tên bói bịp! +1”

Dược Sư:

“Chính hắn! Tên bói bịp! + 2”

…

Các tiền bối lại rảnh rỗi sinh nông nổi spam mấy chục tin nhắn xếp hàng. Tống Thư Hàng càng thêm khẳng định, chắc chắn trong nhóm Cửu Châu số 1 lưu hành Clone phân thân đại pháp, có thể trực điện thoại hoặc máy tính để spam tán nhảm thay cho chính chủ.

Thế nhưng phải nói là đề nghị của Tô Thị A Thất rất tuyệt. Thủ pháp dịch dung của Đồng Quái Tiên Sư vô địch trong thiên hạ, để giúp mình có thể dịch dung bất cứ lúc nào, trong trang bị không gian của Đồng Quái Tiên Sư có vô số xiêm y.

Nam, nữ, già, trẻ, da thú, vải vóc, áo tiên, áo người phàm, gi gỉ gì gi cái gì cũng có. Chỉ có cái ngươi không nghĩ ra chứ chẳng có gì mà Đồng Quái Tiên Sư không lôi ra được.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Nhưng bây giờ tên bói bịp đó đâu rồi?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“@ Đồng Quái Tiên Sư, mau ra đây, cả nhà tìm ngươi có việc này.”

[Thảm án tắm máu đường phố] Đông Phương Lục Tiên Tử:

“@Thiết Quái Toán Tiên luôn đi, nói không chừng Đồng Quái đang online tài khoản của đệ tử hắn đấy.”

Thiết Quái Toán Tiên:

“Đang là hàng xịn online đấy, không biết sư phụ ta chạy đi đằng nào rồi, ta cũng không liên lạc được với hắn đây.”

Sau khi Thiết Quái Toán Tiên được Dược Sư chữa trị thì vết thương đã khá hơn nhiều, chắc là bây giờ đang nằm dưỡng thương trong động phủ. Thực ra Thiết Quái Toán Tiên cũng muốn đóng phim lắm, nhưng mà vết thương còn phải tĩnh dưỡng nhiều.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Ha ha ha, mọi người không cần vội, @ Tô Thị A Thất, bao giờ ngươi đến thì xách Đồng Quái Tiên Sư đến luôn nhé.”

Cư sĩ đã nói cách tìm Đồng Quái Tiên Sư cho Tô Thị A Thất rồi, chỉ chờ xem bao giờ thì A Thất hành động thôi.

Tô Thị A Thất:

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, ta sắp vào vũ trụ rồi, mọi người chờ tin tốt của ta đi.”

Bạch Tôn Giả:

“Thế thì giao chỗ trang phục đặc biệt ấy cho Tô Thị A Thất và Đồng Quái Tiên Sư nhé. Mặt khác, ở chỗ ta cũng có một ít trang phục, bao giờ cần thì có thể chọn vài bộ. Thế đi, quyết định vậy nhé.”

Sau khi Bạch Tôn Giả nói xong thì lại đeo tai nghe vào, rồi vừa lẩm bẩm hát, vừa mở kịch bản phim ra xem từ đầu đến cuối.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tô Thị A Thất huynh, làm tốt lắm, bao giờ tóm được tên bói bịp kia thì nhớ nện hắn một trận nhừ tử, không phải nể mặt ta đâu. Với lại, Đông Phương Lục Tiên Tử à, tên của cô lại thay đổi rồi.”

[Thảm án tắm máu đường phố] Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Đậu xanh, tên nào sửa danh hiệu của bà đấy? Tên nào rảnh rỗi sinh nông nổi thế hả? Đừng để cho bà biết, không là bà lái xe tông chết cụ hắn luôn.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Không phải ta, cũng không phải Đậu Đậu.”

Thất Tu Tôn Giả:

“Không phải ta!”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:

“Không phải ta nhé!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“Úi da, cũng không phải thiếp ~”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Chẳng ai nhận cả, chẳng lẽ là ta tự sửa à?”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Nói thế… Đông Phương Lục Tiên Tử, mỗi ngày cô ngủ sớm chút để thân thể có đủ thời gian nghỉ ngơi đi. Phải duy trì tâm trạng vui vẻ, đừng có suy nghĩ bậy bạ, thế thì mới có thể chữa khỏi cái tật mộng du được.”

“Hoàng Sơn tiền bối, coi chừng ta mộng du lái xe đến cán nát động phủ của ngươi đấy!”

Đông Phương Lục Tiên Tử cả giận nói:

“Từ trước tới giờ ta làm gì có tật mộng du chứ?!”

Hoàng Sơn Chân Quân: …

Đúng lúc này thì Tạo Hóa Pháp Vương gửi đến một tin nhắn thoại.

Bạch Tôn Giả di chuột, nhấp vào tin nhắn thoại kia theo bản năng.

Tống Thư Hàng vốn cũng không thấy làm sao, thế nhưng tự nhiên hắn lại nhớ ra một việc. Từ từ đã, ban nãy Tạo Hóa Pháp Vương bảo để hắn hát xong một bài livestream rồi mới đến đúng không?

Pháp Vương không mở livestream đấy chứ?

Tin nhắn thoại này cho Tống Thư Hàng cảm giác bất an sâu sắc.

“Từ từ đã! Bạch tiền bối đừng ấn!”

Tống Thư Hàng thốt lên.

Thế nhưng muộn mất rồi, tốc độ tay của Bạch Tôn Giả nhanh đến cỡ nào cơ chứ? Tống Thư Hàng còn chưa kịp lên tiếng thì ngài đã ấn vào tin nhắn thoại kia rồi.

Sau đó, giọng ca của linh hồn ca vương réo rắt vang lên từ đoạn tin nhắn kia:

“Leng ca leng keng ~ Là lá la la ~ minh thương dễ tránh ~ ám tiễn khó phòng ~ ta đứng trên tường thành ~~ nhìn địch vây bên dưới ~~ là lá la ~~”

Là lá la ~ Là lá la ~ lặp lại vô hạn tuần hoàn trong đầu Tống Thư Hàng.

Tiếng ca quen thuộc, làn điệu quen thuộc, khiến cho người ta nhớ ngay tới giọng gào rú của linh hồn ca vương!

Hơn nữa, kĩ xảo biểu diễn của Tạo Hóa Pháp Vương được tôi luyện qua trận thảm án ba trăm nghìn người xem, đã bước lên một tầng cao mới rồi! Sợ quá, đáng sợ quá đi mất!

Đoạn tin nhắn thoại vừa được mở ra thì lực lượng “xuyên qua màng nhĩ, vào thẳng linh hồn”của linh hồn ca vương lập tức bùng nổ!

Đã thế đoạn thoại này còn dài dằng dặc, dài đến năm phút đồng hồ.

Người thường như Cao Mỗ Mỗ vừa nghe đến đoạn “minh thương dễ tránh” thì đã trợn mắt sùi bọt mép rồi ngã vật ra.

Sau đó là Tống Thư Hàng thực lực yếu nhất. Lần trước hắn đã nghe trực tiếp tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương nên đã có chút sức miễn dịch, thế nhưng trạng thái vẫn chẳng tốt hơn tẹo nào. Bây giờ hắn chỉ cảm thấy tay chân nhũn ra, toàn thân suy yếu, sau đó đặt mông ngã bệt trên mặt đất.

Tô Thị A Thập Lục cũng run hết tay chân, thế nhưng cô vẫn còn chống đỡ được. Đây cũng là bởi vì giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương truyền qua tin nhắn thoại nên uy lực yếu hơn bình thường một chút.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng không hề phòng bị, trợn lòi cả mắt. Hắn vội vàng bịt tai lại, nhưng cả người vẫn run giật như cái máy kéo có tay cầm.

Ngư Kiều Kiều có thực lực cường đại hơn Tống Thư Hàng một chút, thế nhưng vì cô có cấu tạo lỗ tai đặc biệt nên ăn đòn nặng nhất. Cô cũng giống như Tống Thư Hàng, miệng sùi bọt mép, ngả chổng vó ra, cả người rụt lại chỉ bé bằng bàn tay, đến cả ảo thuật cũng không duy trì được.

May mà Cao Mỗ Mỗ đã ngất đi rồi, chứ nếu cậu ta nhìn thấy đại mỹ nhân Ngư Kiều Kiều đùng cái biến thành đại mỹ ngư nhân thì chắc là phải choáng thêm lần nữa luôn.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng gì chỉ có mỗi Bạch Tôn Giả.

Không phải vì Bạch Tôn Giả có thực lực cao cường nên mới không bị ảnh hưởng gì. Phải biết rằng khi nghe giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương thì ngay cả Thất Tu Tôn Giả cũng ăn đòn. Cùng là cấp bậc Tôn Giả, Bạch Tôn Giả đương nhiên là cũng không thể miễn dịch hoàn toàn được.

Thế nhưng Tống Thư Hàng tinh mắt, nhìn thấy trên tai Bạch

Tôn Giả đeo một đôi tai nghe.

Có đôi tai nghe này, cộng thêm sức chống cự đến từ thực lực mạnh mẽ, giúp cho Bạch Tôn Giả không chịu bất cứ thương tổn gì bởi tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương.

Chỉ hơi khó nghe thôi.

Có lẽ… mình phải cảnh giác ngay từ lúc Bạch Tôn Giả đeo tai nghe mới đúng! Mình quá ngây thơ, mình quá xanh và non rồi, Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bạch Tôn Giả nhíu mày rồi nhắn tin trong nhóm:

“Nghe ghê quá.”

[Hệ thống thông báo: Tạo Hóa Pháp Vương đã bị quản lý Thất Tu Tôn Giả cấm nói 30 ngày]

Thất Tu Tôn Giả:

“Đậu xanh! Bản tôn lại không đề phòng! Lần này đã là lần thứ hai trong tháng rồi! Tạo Hóa, chết đi!”

Điền Điềm phó đảo chủ:

“Dừng lại, tổ sư! Làm thế nào để tắt tin nhắn thoại bây giờ! Vì sao ta đã đóng cửa sổ chat rồi mà nó vẫn rú chứ??!?”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Muội muội ngu xuẩn của ta ơi, ngươi đóng nhầm rồi! Đóng xừ nó mất cửa sổ chat đang nói chuyện với ta đây này… Mau, mau đóng lại cửa sổ nhóm đi, sắp chịu hết nổi rồi, sắp chết rồi, sắp đi rồi!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“May mà ta đóng nhanh, lần tới gặp Tạo Hóa đạo hữu thì ta nhất định phải sút hắn vào lỗ đen vũ trụ!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tiêu rồi, suýt nữa thì cả người nhũn ra, hay là mình bỏ phiếu đạp Tạo Hóa Pháp Vương ra khỏi nhóm nhé?”

Chương 665: Hay là chúng ta đá Tam Lãng ra đi?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Nghe thấy tiếng ca này, ta thấy như thân thể mình bị khoét rỗng… Cả đám thổ dân bên cạnh ta cũng đã sùi bọt mép hết rồi… Bỏ phiếu đi! Đạp Tạo Hóa Pháp Vương ra ＋1”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tí thì chết, chết tiệt, ban nãy ta đang ngự kiếm chạy tới khu Giang Nam, suýt thì ngã lộn cổ từ trên không xuống... Bỏ phiếu đi! Đạp Tạo Hóa Pháp Vương ra ＋1”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Ta cũng thế, tí nữa thì đã đâm vào một đỉnh núi rồi. Bỏ phiếu đi! Đạp Tạo Hóa Pháp Vương ra ＋1”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Thực ra điều mà ta để ý là… Tạo Hóa Pháp Vương đã bắt đầu livestream chưa? Nếu hắn bắt đầu rồi thì… bên ngoài tận thế chưa? Có phải hai triệu người đã nghe hắn hát rồi không?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Đáng sợ!”

Lạc Trần Chân Quân:

“Yên tâm đi, nghe nói lần này đệ tử của Đấu Chiến Phật Tông đã bố trí rất nhiều tầng phòng ngự, cam đoan sẽ không xảy ra tai nạn chết người. Thế nhưng… chỉ sợ là không tránh được phần lớn số người đó sẽ vào bệnh viện.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Thật bi thương cho Đấu Chiến Phật Tông.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Cũng không biết lúc trước ai đã đưa ra cái chủ ý chết giẫm là cho Tạo Hóa Pháp Vương lên mạng livestream nữa.”

Giao Bá muốn sinh đủ một đội bóng đá nam:

“Phản đối sử dụng vũ khí làm ô nhiễm âm thanh, phản đối sử dụng Tạo Hóa Pháp Vương, chúng ta muốn hòa bình! Tiên sư, ban nãy lúc ta mở di động thì tôm cá xung quanh chết như ngả rạ, lắm cua sò ốc hến thế này thì ăn đến bao giờ cho hết đây? Có đạo hữu nào thích ăn hải sản không? Nhận tiện ta ship luôn cho nhé?"

"Có thì cho ta một ít."

Lệ Chi Tiên Tử lại nói:

"Ta thấy xe cứu thương chạy ầm ầm ngoài đường kia kìa, chắc là có chuẩn bị từ sớm rồi, hiệu suất cứu hộ nhanh lắm. Đừng có đánh lái đề tài, mau đá Tạo Hóa Pháp Vương ra đi. Hay là Hoàng Sơn Chân Quân tiền bối à, cái phần mềm nói chuyện phiếm mà ngài đang nghiên cứu bao giờ thì được tung ra thị trường? Nhớ cài đặt công năng cấm người đặc biệt lên tiếng, đừng để cho Tạo Hóa Pháp Vương có cơ hội cất tiếng ở trong nhóm nữa."

Hoàng Sơn Chân Quân im lặng một lúc rồi thả ra ba chữ:

"Mệt tim quá"

Đến cái dấu ngắt câu cũng không có, đủ hiểu Hoàng Sơn Chân Quân đã mệt tim đến mức độ nào rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy quản lý cái nhóm này mệt rũ cả người ra, cứ vài ngày thì các đạo hữu trong nhóm lại bày chuyện cho hắn đắng hết lòng mề. Lần trước Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử còn đang bị cấm nói rồi giam vào phòng tối kia kìa, bây giờ Tạo Hóa Pháp Vương lại hát, muốn giải tán cái nhóm này luôn hay sao?

Mà nói chứ, nhóm Cửu Châu số 1 của hắn biến thành đại hội tìm chết như thế từ bao giờ đấy?

Cẩn thận ngẫm ra thì hình như tất cả bắt đầu từ lúc hắn thêm tên đàn ông nào đó vào.

Đương nhiên, "tên đàn ông nào đó" này không phải là Thư Hàng tiểu hữu. Từ lúc Thư Hàng tiểu hữu vào nhóm đến nay vẫn rất hiểu chuyện, chuyện meme Bạch tiền bối thì không thể trách hắn được, mà cùng lắm hắn cũng chỉ được tính là thiếu niên thôi.

Hoàng Sơn Chân Quân nhớ lại, hết thảy bắt đầu từ cái ngày hắn thêm một gã đực rựa tên là Cuồng Đao Tam Lãng vào nhóm. Sau đó, dường như phong cách của toàn bộ nhóm Cửu Châu số 1 đã thay đổi rồi.

Quả nhiên tìm chết là bệnh lây nhiễm sao? Đã thế lại còn lây nhiễm với cường độ cao nữa chứ.

Thế là Hoàng Sơn Chân Quân nghiêm túc nói trong nhóm rằng:

“Hay là chúng ta đa Cuồng Đao Tam Lãng ra nhé?”

Trong nhà Dược Sư.

Giang Tử Yên giơ di động lên, lắc lắc trước mặt Cuồng Đao Tam Lãng.

“Tại sao chứ?”

Cuồng Đao Tam Lãng gào lên:

“Ta đã nói gì dâu? Rõ ràng là Tạo Hóa Pháp Vương hát mà, sao quýt làm mà bắt cam chịu thế này? Tử Yên cô nương, gửi cho Hoàng Sơn ngu ngốc một tin, bảo hắn là Cuồng Đao Tam Lãng ta cực kì không phục nhé!”

Giang Tử Yên gật đầu rồi mau chóng nhắn tin vào nhóm:

Dược Sư:

“Tam Lãng đạo hữu nói: gửi cho Hoàng Sơn ngu ngốc một tin, bảo hắn là Cuồng Đao Tam Lãng ta cực kì không phục nhé!. Ps: ta là Giang Tử Yên.”

Hoàng Sơn Chân Quân: …

Đắng lòng quá, đắng ngắt.

Dược Sư:

“Có phải Hoàng Sơn Chân Quân đang thấy đắng hết cả lòng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân: …

Dược Sư:

“Để ta chữa đắng cho Chân Quân nhé.”

Nói đoạn, Giang Tử Yên cười tà rồi chụp cho Cuồng Đao Tam Lãng một tấm ảnh, trong ảnh là Cuồng Đao Tam Lãng bị trói thành bánh chưng đang treo ngược lủng lẳng trên xà nhà. Để giúp Tam Lãng đẹp trai hơn mà Giang Tử Yên cô nương còn đeo cho hắn cái kính râm và tóc giả. Tóc giả là cái loại hai bím sừng hươu vểnh lên trời.

“Tử Yên cô nương, cô muốn làm gì? Cô đừng như vậy, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng mà, đừng làm tổn thương nhau có được không?”

Cuồng Đao Tam Lãng sốt ruột.

Giang Tử Yên mỉm cười rồi vươn tay gửi tấm ảnh lên nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Chân Quân: …

Tuy rằng nhìn thấy Cuồng Đao Tam Lãng bị treo ngược thì hắn cảm thấy thư thái hết cả người.

Thế nhưng không hiểu sao lòng hắn lại càng đắng hơn.

Ngay cả Giang Tử Yên cũng bị Cuồng Đao Tam Lãng lây bệnh rồi sao? Cô ấy cũng đang có dấu hiệu bước lên đường tìm chết rồi đây này.

Quả nhiên, cái nhóm của nợ này cứ giải tán đi thì hơn.

…

Khi Cao Mỗ Mỗ tỉnh dậy thì đã là 1 giờ trưa rồi.

“Mình bị làm sao thế này?”

Cao Mỗ Mỗ day huyệt thái dương của mình rồi hỏi với vẻ nghi hoặc.

Bạn gái Nha Y của cậu ta vừa bưng đồ ăn bước vào, thấy cậu ta tỉnh lại, cô cười ngọt ngào.

Sau đó Tống Thư Hàng cũng vào theo:

“Lão Cao, mày tỉnh rồi à? Hôm qua mày thức đêm viết kịch bản với Thôn Vân đại sư, rồi lúc đang bàn việc tuyển diễn viên phụ với bọn tao thì lăn đùng ra ngủ, chắc là vì mệt quá đấy.”

“Ồ? Thế à?”

Cao Mỗ Mỗ day huyệt thái dương.

Nghe sai trái thế nhỉ? Cậu ta còn trẻ lắm mà? Ở cái tuổi này thì đừng nói là thức một đêm, thức hai ngày cũng không xi nhê nhé.

Hơn nữa… trong thời gian ở nhà Ngư Kiều Kiều, cậu ta đã ăn rất nhiều đồ ăn tăng cường thể lực và sinh lực, trên người mọc ra bao nhiêu là cơ bắp, thân thể khỏe ơi là khỏe, cậu ta cảm thấy mình phải chống đỡ được tới bốn năm đêm ấy chứ. Thế mà không thức nổi một đêm á? Chẳng khoa học chút nào!

Cứ thấy trong chuyện này có gì đó sai sai.

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt, thấu kính lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, cậu ta dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm vào thằng bạn thân Tống Thư Hàng.

Thế nhưng những lời tiếp theo mà Tống Thư Hàng nói lại lập tức khiến cậu ta quẳng nghi hoặc của mình lên chín tầng mây.

Tống Thư Hàng:

“Cao Mỗ Mỗ, đoàn phim Jacob đã đến rồi, đạo diễn Jacob đang thảo luận kịch bản với Thôn Vân đại sư, các thành viên khác của đoàn phim cũng đã nghỉ ngơi xong và bắt đầu chuẩn bị bước đầu rồi. Nếu mày dậy rồi thì đi trao đổi với đạo diễn Jacob chút đi.”

“Không thành vấn đề!”

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy cả người ngập tràn sức sống, bèn nhảy bật dậy.

Nhưng đúng lúc này thì Nha Y lại mỉm cười đưa đồ ăn lên, ánh mắt tràn trề kiên định.

Tống Thư Hàng cười ha hả:

“Lão Cao, ăn cơm trước đi rồi nói. Người là thép, cơm là sắt! Ăn xong thì đi tìm tao, tao đưa mày đi gặp đạo diễn Jacob.”

Cao Mỗ Mỗ nhìn bạn gái mình rồi cười gượng mà nói:

“Được.”

…

Tống Thư Hàng rời phòng Cao Mỗ Mỗ rồi nhìn ra sân sau qua cửa sổ.

Ở nơi đó không ngừng có kiếm quang người thường không nhìn thấy hạ xuống.

Lệ Chi Tiên Tử, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ và các đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đã tới nơi.

Bây giờ không biết Tạo Hóa Pháp Vương có thể đến được hay không? Chung quy vừa xong hắn còn gửi một tin nhắn thoại ghi âm bài hát dài tới 5 phút vào trong nhóm Cửu Châu số 1 cơ mà.

Nếu hắn tới đây thì có bị các đạo hữu trong nhóm đánh hội đồng không nhỉ?

Bên kia, trong phòng khách.

Đạo diễn Jacob và trợ lý của ông ta đang trao đổi kịch bản với

Thôn Vân đại sư.

Một cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả đang đưa hợp đồng thuê đạo diễn và nhân viên đoàn phim, cùng với các thứ bảo hiểm linh tinh khác cho Bạch Tôn Giả.

Thấy Bạch Tôn Giả đến thì Bạch Tôn Giả vẫy tay với hắn.

“Bạch tiền bối, có việc gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả đưa hết giấy tờ hợp đồng cho Tống Thư Hàng rồi nói rất nghiêm túc:

“Chuyện này cứ giao cho Thư Hàng tiểu hữu xử lý là được.”

“Vị này chính là Tống Thư Hàng tiên sinh đó sao? Đúng là tuổi trẻ tài cao.”

Cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả vẫn duy trì nụ cười rạng rỡ rồi bắt tay Tống Thư Hàng thật chặt.

Khi bắt tay, hắn lặng lẽ truyền âm nhập mật với Tống Thư Hàng:

“Tống tiên sinh, Linh Điệp đại nhân phái ta đến đây để giải quyết các việc vặt trong quá trình quay phim của ngươi. Đoàn phim cần cái gì, thiết bị gì, trong quá trình quay cần đánh tiếng gì với các thế lực ở địa phương thì đều giao cho ta xử lý là được. Tống tiên sinh và các vị chỉ cần an tâm quay phim thôi là được!”

“Cảm ơn Linh Điệp tiên sinh thay ta.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Linh Điệp đại nhân chỉ có một yêu cầu, đó là hy vọng Tống tiên sinh có thể nhanh chóng quay xong bộ phim. Trong quá trình quay có cần thiết bị, tiền bạc hay người thì cứ việc gọi thoải mái.”

Cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả tiếp tục truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng nghi hoặc lắm, hắn cũng hỏi lại:

“Sao Linh Điệp tiền bối vội vàng thế?”

“Nghe nói Linh Điệp đại nhân muốn đưa con gái vào rạp xem bộ phim do Tống tiên sinh tự mình quay ngay sau khi đại tiểu thư độ kiếp thành công. Bởi vì đại tiểu thư rất mong chờ vào bộ phim này. Mong Tống tiên sinh phải quay cho tốt nhé, chúng ta cũng mong lắm đấy!”

Cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả đáp.

“Thì ra là thế.”

Tống Thư Hàng gật đầu. Thì ra là sốt ruột vì con gái.

“Cứ yên tâm giao cho bọn ta đi, nhất định bọn ta sẽ quay xong bộ phim này trong thời gian ngắn nhất.”

Tiếp theo chỉ cần chờ các diễn viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đến đông đủ, sau đó dùng mấy chiếc thuyền tiên lớn đưa họ tới sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả, là có thể quay cảnh đầu tiên rồi.

[Cao Thăng sư huynh treo nhân vật chính Lăng Dạ lên đánh]

Mà hắn chính là cái tên Cao Thăng sư huynh kia.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn danh sách bảo hiểm nhân thọ dài dằng dặc của đạo diễn và diễn viên trong tay mình.

Có phải mình cũng nên đi mua cái bảo hiểm không nhỉ?

Tống Thư Hàng đang suy tư thì có một giọng nói vang lên:

“Ủa? n nhân? Sao ngươi lại ở đây?”

Giọng nói này cứ như phát thanh viên.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại thì thấy một hòa thượng Tây quen thuộc đang cười với mình.

Hòa thượng Tây vẫn giữ đầu trọc bóng loáng với những chấm hương chỉnh tề, thế nhưng trên người hắn lại mặc đạo bào ngầu lòi, nhìn chẳng ra cái thể loại gì cả.

“Đại sư, là ngươi đấy à?”

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Sao lại đổi sang mặc đạo bào thế này?”

“Đành chịu thôi, bởi vì sư môn của ta là đạo môn mà.”

Hòa thượng Tây cười phớ lớ.

Chương 666: Cảnh đầu tiên, Cao Thăng sư huynh lên sàn

Tống Thư Hàng:

“Sư môn của ngươi là Đạo môn á?”

Nói cách khác, thực tế hòa thượng Tây này là một đạo sĩ Tây ư?

“Đúng vậy, thực ra trước khi tới Hoa Hạ thì ta vẫn mong được trở thành một cao tăng của Thiếu Lâm tự, đáng tiếc là không được như mong muốn, cuối cùng lại vào Đạo môn. Có điều đến bây giờ ta vẫn luôn có một trái tim hướng phật.”

Hòa thượng Tây nói với vẻ kiên định.

Nói được một nửa thì hắn lại thở dài:

“Đáng tiếc sư phụ chỉ dạy ta kiếm pháp, tâm pháp của đạo môn, cả pháp bào cũng là đạo bào.”

Tống Thư Hàng nghe thấy câu này của hòa thượng Tây tự nhiên cảm thấy như gặp được tri âm.

Ngược lại với hòa thượng Tây, hắn muốn trở thành một đệ tử nho gia hoặc một đệ tử đạo môn đẹp trai, hắn muốn luyện kiếm thuật. Thế nhưng không được như mong muốn, công pháp vỡ lòng hắn học là của phật tông, pháp bào của hắn là áo cà sa, hắn chẳng có thiên phú gì về kiếm thuật, mà thiên phú về đao thì lại ngút trời.

“Ta có thể hiểu được cảm giác của ngươi.”

Tống Thư Hàng cảm thán:

“Ta và ngươi trái ngược với nhau, ta một lòng muốn trở thành hành giả nho gia hoặc tu sĩ đạo môn, thế mà phần lớn công pháp ta tu luyện lại là của phật tông, ta còn am hiểu đao pháp và có một cái áo cà sa ngọc bích... Ơ?”

Tống Thư Hàng nói tới đây thì khựng lại.

Trước mặt hắn, hòa thượng Tây cũng sáng ngời mắt lên, hai người liếc mắt nhìn nhau.

Thế rồi cả hai kéo nhau vào một góc đại sảnh.

Hòa thượng Tây chỉ vào chiếc áo bào màu xanh ngầu lòi trên người mình rồi giới thiệu:

“Chiếc đạo bào này là do sư phụ Vô m Tử đạo nhân của ta đoạt được khi đi thám hiểm từ hồi còn trẻ, có thể coi là đạo bào trân phẩm ở nhị phẩm. Nó được dệt từ tơ của linh thú kim chu, vô cùng nhẹ nhàng. Sau khi mặc nó vào thì đao kiếm cũng không làm ta bị thương được, dù không mở trận pháp phòng ngự cũng có thể ngăn được đạn từ súng ống. Nếu mở trận pháp ra thì có thể mặc sức đi lại giữa bão đạn mưa bom. Trừ những điều đó thì chiếc đạo bào này còn mang trận pháp mai rùa, sau khi mở ra thì không bị khói độc ảnh hưởng! Ta gọi nó là đạo bào Kim Chung Tráo!”

May mà Vô m Tử đạo trưởng không biết cái tên này, nếu không có khi lại hộc máu mất.

Tống Thư Hàng lấy chiếc áo cà sa ngọc bích trong túi thu nhỏ một tấc ra rồi cũng giới thiệu:

“Chiếc áo cà sa này cũng là áo cà sa phòng ngự cấp bậc trân phẩm trong nhị phẩm, được tạo thành từ tơ của Bích Ngọc tằm, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập. Sau khi mặc nó vào, dù khong mở trận pháp phòng ngự cũng có thể ngăn được đạn của súng ống, sau khi mở phòng ngự thì có thể đi lại giữa mưa bom bão đạn như chốn không người! Không chỉ thế, nó còn có mật mã để phòng trộm cắp, một khi mặc vào mà không có mật mã là không thẻ cởi ra. Cho dù là cao thủ của Không Không Đạo Môn cũng không thể cởi nó ra được.”

Hai người mỉm cười đầy thấu hiểu.

“Thiện tai, thiện tai!”

Hòa thượng Tây vỗ tay đôm đốp.

“Hay lắm hay lắm!”

Tống Thư Hàng cười tươi rói.

Sau đó hòa thượng Tây cởi phăng chiếc đạo bào Kim Chung Tráo trên người đưa cho Tống Thư Hàng luôn và ngay. Hắn mặc tăng y của phật môn bên trong lớp đạo bào, chỉ còn thiếu mỗi chiếc áo cà sa nữa thôi!

Tống Thư Hàng cũng đưa áo cà sa ngọc bích và cả mật mã cho hắn,

Hai người hoàn thành một cuộc giao dịch vẹn cả đôi đường.

…

Sau khi trao đổi xong thì hòa thượng Tây lại hỏi một cách ngạc nhiên:

“ n nhân, khi đi ở dọc đường, ta nghe nói Jacob tiên sinh định tới đây quay một bộ phim cho ngươi… người đầu tư bộ phim này có quan hệ gì với ngươi thế?”

“À, có thể coi ta là nhà đầu tư cũng được.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

“Thế, ân nhân này, trong phim của ngươi có thiếu nhân vật nào không? Cho ta diễn một vai với.”

Hòa thượng Tây hỏi.

“Ngươi muốn diễn vai quần chúng à?”

Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi bỗng nảy ra một ý.

Tí nữa hắn phải diễn Cao Thăng sư huynh rồi. Hắn nghĩ… khi bắt đầu diễn, hắn chỉ cần diễn không tốt là có thể quăng gánh ném ngay nhân vật này cho đạo hữu khác thôi.

Thế nhưng trong nhóm Cửu Châu số 1 dường như không có ai muốn ôm nhân vật này cả.

Hòa thượng Tây đến mới đúng lúc làm sao.

Đến lúc đó, nếu Tống Thư Hàng không đảm nhận được vai Cao Thăng sư huynh này thì hòa thượng Tây bù vào là vừa quá rồi còn gì nữa.

“Không thành vấn đề!”

Tống Thư Hàng vỗ ngực nói với hòa thượng Tây:

“Đến lúc bắt đầu diễn ta sẽ kiếm nhân vật cho ngươi.”

“Cảm ơn ngươi nhé, ân nhân.”

Hòa thượng Tây kích động nói.

Cách đó không xa, Bạch tiền bối chống cằm ngồi nhìn Tống Thư Hàng và hòa thượng Tây.

Và ngài nghe rõ mồn một đoạn đối thoại giữa hai người.

Có thể nói Tống Thư Hàng nhận hối lộ rồi phân cho hòa thượng Tây này một vai không? Đây có phải là quy tắc ngầm không nhỉ?

…

Thời gian thấm thoắt.

Các đạo hữu chuẩn bị đóng phim trong nhóm Cửu Châu số 1 đã có mặt đông đủ.

Dược Sư và Giang Tử Yên cũng tới, không biết là bây giờ Cuồng Đao Tam Lãng… có còn sống hay không.

Lúc này một nhóm đạo hữu đông đảo đang chơi đùa với sói con nhà Tuyết Lang Động Chủ, sói con trắng như tuyết còn chưa biến được thành người, trông đáng yêu vô cùng.

Bắc Hà Tán Nhân đến sau, hỏi:

“Đã quyết định cho Thư Hàng tiểu hữu đóng vai Cao Thăng sư huynh rồi đúng không?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Không sai, trong danh sách diễn viên ghi tên Thư Hàng tiểu hữu đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân gật đầu, rồi âm thầm suy nghĩ trong lòng, rằng không biết có nên thương lượng với mọi người dể đặt cho Thư Hàng tiểu hữu cái vòng hoa hay không.

…

2 giờ chiều.

Tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, bao gồm cả người thường trong đoàn phim và bạn bè của Tống Thư Hàng.

Sau khi được Tống Thư Hàng đồng ý, cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả lặng lẽ lấy ra mấy con huyễn điệp, cho chúng đậu trên người đám Cao Mỗ Mỗ, Nha Y và Thổ Ba.

Có huyễn điệp trên người thì lát nữa khi quay phim, dù có nhìn thấy những chiêu thức siêu nhiên của tu sĩ, đám Cao Mỗ Mỗ cũng sẽ tự động lọc hết những hình ảnh ấy ra.

Thế thì các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 mới không phải bó tay bó chân khi quay phim.

Bạch Tôn Giả vỗ tay rồi nói:

“Mời mọi người đi cùng ta, chuẩn bị lên thuyền tiên, chúng ta sẽ lập tức di chuyển tới địa điểm quay phim đầu tiên, bắt đầu quay phần mở màn.”

Dưới tác dụng của huyễn điệp, hai chữ “thuyền tiên” tự động được phiên dịch thành “máy bay” trong tai người thường, và trong mắt họ thì mấy chiếc thuyền tiên cũng biến thành dạng máy bay.

Thuyền tiên khởi động, đưa tất cả các thành viên trong đoàn phim và các thiết bị quay chụp bay vụt lên trời, đi đến phim trường đầu tiên dưới sự dẫn dắt của Bạch Tôn Giả.

…

3 giờ chiều.

Sau khi xuyên qua một kết giới bảo vệ khổng lồ, các thuyền tiên cuối cùng cũng tới sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả.

Từ trên cao nhìn xuống, nơi đó là một căn cứ môn phái cỡ trung rất đẹp, nó hiện lên trước mắt mọi người chẳng khác gì một bức tranh.

Tống Thư Hàng đứng bên cửa sổ thuyền tiên, nhìn xuống phía dưới:

“Phong cảnh ở đây đẹp quá.”

Bạch tiền bối đứng bên cạnh hắn, cười bảo:

“Đúng là đẹp thật. Ta mới chỉ tu sửa bước đầu thôi đấy. Nếu khôi phục được như ban đầu thì căn cứ của tông môn này phải đẹp hơn nữa kia. Không biết là ngày xưa vì sao tông môn ấy lại bỏ nơi này.”

“Có lẽ là xảy ra tai nạn? Hoặc là môn phái họ tìm thấy chỗ đóng trú tốt hơn nên đã di dời?”

Tống Thư Hàng cười nói.

Nhìn căn cứ đẹp đẽ của tông môn bên dưới, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng hiện lên một nguyện vọng.

Đợi đến một ngày hắn đủ mạnh để che chở người thân và bạn bè mình, hắn sẽ tích trữ linh thạch rồi xây dựng một nơi phong cảnh như họa, sau đó dùng kết giới biến nó thành thế ngoại đào nguyên.

Đến lúc đó, hắn có thể đón người nhà và một vài người bạn thân vào đó.

Nói đến linh thạch thì Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một việc khác.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối.”

“Chuyện gì thế?”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nhìn thấy Tống Thư Hàng ấp a ấp úng thì chẳng hiểu ra sao.

“Là thế này, tiền bối có thể cho ta vay một ít linh thạch được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sắp tới Thất Tu tiền bối có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, để dẫn hắn đi gặp cái người “cái gì cũng có thể bán” thần kì nọ.

Mà bây giờ trên người Tống Thư Hàng chỉ có mỗi một ít linh thạch từ việc bán trân châu Huyết Ma cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng lần trước. Tuy rằng đối với cá nhân hắn mà nói thì đây đã là một số tiền cực kì lớn rồi, nhưng muốn đi gặp cái vị “cái gì cũng có thể bán” kì diệu kia thì chỗ linh thạch này rõ ràng là ít quá.

Hơn nữa, nói không chừng ở chỗ vị “cái gì cũng có thể bán” kì diệu kia còn có bảo vật chữa trị hàn bệnh cho Lý m Trúc nữa.

Dựa theo kí ức của tán tu Lý Thiên Tố đạo trưởng thì trong cấm địa kia có thể có cách trị hàn bệnh cho Lý m Trúc, thế nhưng chính Lý Thiên Tố đạo trưởng cũng chưa vào trong cấm địa, cho nên hắn cũng không khẳng định được mình có thể tìm được cách để cứu Lý m Trúc hay không.

Bởi thế, Tống Thư Hàng không thể kí thác toàn b hy vọng vào cấm địa được, chuẩn bị thêm một chút không bao giờ thừa.

“Ngươi thiếu linh thạch à?”

Bạch Tôn Giả mỉm cười:

“Thiếu bao nhiêu?”

Tống Thư Hàng:

“Càng nhiều càng tốt! Bằng không nếu bỏ lỡ thì có lẽ ta sẽ hối hận cả đời.”

“Càng nhiều càng tốt ư? Ta hiểu rồi.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Thế thì chờ sau khi quay xong bộ phim này, ta sẽ đưa ngươi đến một động phủ khác. Linh thạch của ta đều để ở đó hết.”

“Bạch tiền bối, cảm ơn ngài.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả đáp:

“Không cần khách khí.”

“Ngài có lấy lãi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nhanh mồm nhanh miệng chính là ưu điểm lớn nhất của hắn.

“Được rồi, lúc đó ta sẽ đòi thêm ít nhiều.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả.

…

Thuyền tiên chậm rãi hạ xuống, đoàn phim Jacob đã tiến vào trạng thái làm việc.

Dưới sự trợ giúp của cấp dưới nhà Linh Điệp Tôn Giả, đạo diễn Jacob sắp xếp cho quay phim quay lại hình ảnh “tiên cảnh” từ trên cao.

Sau khi quá trình quay phim kết thúc, những hình ảnh quay từ trên xuống này sẽ được chọn lựa và cắt nối biên tập thành phần mở đầu phim.

Thuyền tiên hạ xuống, các thành viên đoàn phim chuyển thiết bị ra.

Được Bạch Tôn Giả dẫn dắt, mọi người đến sân luận võ, nơi mở màn của bộ phim, nơi mà Cao Thăng sư huynh treo nhân vật chính lên đánh!

Đoàn phim Jacob bắt đầu bận rộn lu bù, để bố trí đạo cụ, đèn sáng, máy quay và cảnh tượng…

…

4 giờ chiều

Công tác chuẩn bị xong xuôi.

Tiếng khởi động máy vang lên, máy quay được bật.

Diễn viên vào chỗ.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thay bộ đạo bào đồng phục của Không Vân phái do Cổ Hồ Quan Chân Quân tài trợ.

Bạch Tôn Giả diễn nhân vật chính Lăng Dạ đã vào vị trí.

Tống Thư Hàng diễn nam phụ Cao Thăng sư huynh vào vị trí.

Cổ Hồ Quan Chân Quân diễn Bát Tí Kiếm Thánh trưởng lão Không Vân phái vào vị trí.

Giang Tử Yên diễn đại sư tỷ Mộ Dung Họa vào vị trí.

Mặt khác, bên ngoài lôi đài còn có rất nhiều đệ tử mặc đồng phục của Không Vân phái, đám đệ tử bình thường này đều là do Linh Điệp Tôn Giả điều thủ hạ của mình tới sắm vai.

Bọn họ sẽ là những người vất vả và đáng kính nhất trong bộ phim này, chuyện vặt là do họ làm, vai quần chúng là do họ đóng, người qua đường cũng được họ thầu luôn.

Thư kí trường quay lấy clapperboard ra, dập "cách" một tiếng.

Đạo diễn Jacob hô lên:

"ACTION!"

…

Bạch Tôn Giả bình tĩnh đi lên đài luận võ, chỉ trong thời gian đi có mấy bước chân mà ngài đã nhập vai rồi.

Bạch Tôn Giả lúc này kiên cường, bất khuất, chẳng hề sợ hãi.

Đạo bào màu lam nhạt khoác trên người ngài hợp đến vô ngần, mái tóc đen dài bay múa sau lưng, Bạch Tôn Giả đã thực sự trở thành "Lăng Dạ" trong kịch bản.

Cổ Hồ Quan Chân Quân đứng bên cạnh đài luận võ, vẻ mặt lạnh lùng, tay khoanh trước ngực. Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó mà người ta đã có cảm giác "chí công vô tư". Chân Quân cũng đã nhập vai trong nháy mắt.

Không hổ là các vị tiền bối đã trải qua nhân sinh phong phú.

Sắp đến mình rồi!

Tống Thư Hàng cắn chặt răng.

Lên thôi, diễn tệ thì để cho hòa thượng Tây thay vào.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng hơi bình tĩnh lại.

Trước khi tiến vào màn ảnh, hắn hít sâu một hơi, tiếp thêm can đảm cho mình.

Sau đó, hắn cười lạnh, đi vào đài luận võ, cũng bước vào trong ống kính.

Sau lưng hắn còn có hai sư đệ xu nịnh bám đít do cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả thủ vai.

“Ha ha ha, Lăng Dạ, rốt cuộc ngươi cũng không trốn tránh nữa mà dám ra ứng chiến rồi sao?”

Tống Thư Hàng cười lạnh lùng với Bạch Tôn Giả trên đài luận võ.

Bạch Tôn Giả sắm vai Lăng Dạ nhìn lại Tống Thư Hàng với ánh mắt thản nhiên, bình tĩnh, diễn xuất max điểm.

“Sư huynh, hôm nay nhất định phải dạy dỗ Lăng Dạ, cho hắn biết sự lợi hại của ngươi!”

Sư đệ 1 gào to.

“Đúng! Phải bắt hắn từ nay về sau không được làm trái ý sư huynh nữa!”

Sư đệ 2 bổ sung.

“Hừ.”

Tống Thư Hàng sắm vai Cao Thăng sư huynh hừ nhẹ một tiếng rồi nói tiếp:

“Lăng Dạ, lần này ta muốn đánh cho ngươi một tháng không xuống được giường!”

Sau khi đọc câu thoại này xong, Tống Thư Hàng hơi chột dạ.

Rõ ràng biết là mình đang đóng phim, Bạch Tôn Giả chỉ đang sắm vai Lăng Dạ mà thôi.

Thế nhưng dám nói với Bạch Tôn Giả là “ta muốn đánh cho ngươi một tháng không xuống được giường” thì cứ thấy trong lòng run run làm sao ấy.

Sau khi đọc xong thoại, Cao Thăng sư huynh lộn mèo 360 độ nhảy lên đài luận võ.

Thế là Tống Thư Hàng vui vẻ nhảy lên cao đúng như kịch bản miêu tả, trên đường còn không quên lộn mèo 360 độ.

Cú lộn này đẹp lắm luôn.

Thế nhưng, không biết là ban nãy hắn chột dạ nên bây giờ run chân, hay là có một nguyên nhân đáng sợ phản khoa học và phi tu chân thúc đẩy…

Mà hắn lộn được một nửa, sắp sửa lên đến lôi đài thì tư thế tự nhiên mất cân đối.

Thế là hắn ngã dập mặt xuống cạnh lôi đài.

ẦM!

Nom có vẻ thốn khó tả.

Bạch Tôn Giả ở đối diện: …

Tống Thư Hàng: …

Cổ Hồ Quan Chân Quân khoanh tay trước ngực: …

“CUT!”

Đạo diễn Jacob hô ngừng.

Chương 667: Cao Thăng sư huynh cuồng ngược Lăng Dạ

Các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 vây xem vừa cười hiền từ vừa nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt tiếc thương vô hạn.

Đài luyện võ cao có một tí, thế mà Tống Thư Hàng tu vi tam phẩm nhảy lên còn ngã sấp mặt, phản tu chân quá đi mà!

"Chờ một chút, có phải ta nhìn nhầm rồi không?"

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân dụi dụi mắt.

Lúc trước thì hắn không chú ý, nhưng bây giờ nhìn lại thì hắn phát hiện ra quanh người Tống Thư Hàng có ánh "tinh quang" tỏa ra. Đây là đặc trưng của tu sĩ sắp sửa hoặc đã đả thông mạch đầu tiên "mạch Tinh Huy" của tam phẩm mới có đúng không?

Tam phẩm?

Đùa nhau à?

Lần trước hắn gặp Tống Thư Hàng tiểu hữu là ở trận chiến Đoạn Tiên đài của Sở gia, trước cuộc thi máy kéo có tay cầm. Khi đó Thư Hàng tiểu hữu dùng thủ pháp đặc thù biến thành Sở Sở cô nươn của Sở gia, cũng tấn chức lên cảnh giới nhị phẩm ở ngay trong trận chiến.

Từ trận chiến Đoạn Tiên đài đến bây giờ mới có bao lâu? Thế mà Thư Hàng tiểu hữu đã đả thông tám đan điền lớn và vượt qua lôi kiếp nhị phẩm rồi sao?

"Mình nhìn nhầm à?"

Bắc Hà Tán Nhân chọc chọc Dược Sư bên cạnh:

"Dược Sư huynh, ngươi nhìn xem Thư Hàng tiểu hữu đã ở cảnh giới nào rồi?"

Dược Sư quay đầu sang, chiếc chuông nhỏ trên đầu vang lên leng keng không ngừng.

Bắc Hà Tán Nhân: …

Dược Sư:

"Cảnh giới tam phẩm, nhìn khí tức trên người Thư Hàng tiểu hữu thì chắc là mới đột phá không lâu.”

“Tốc độ thăng cấp đáng sợ quá.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Ta giật cả mình.”

Dược Sư: …

Tổ sư, hắn mới là người giật mình nhất đây này.

Hồi tháng 6, là hắn đến tìm Thư Hàng tiểu hữu rồi giao dịch với Thư Hàng một cây Độc Long thảo, sau đó đổi Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp và Chân Ngã Minh Tưởng kinh ở chỗ Thông Huyền đại sư, dẫn Tống Thư Hàng bước vào con đường tu chân này.

Thế mà chỉ trong chớp mắt Thư Hàng tiểu hữu đã lên tới cảnh giới tam phẩm rồi.

Dược Sư còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để tấn chức cho hoàn mỹ, để khi mình lên cảnh giới ngũ phẩm thì đan phẩm đạt tới bảy long văn đây. Bây giờ Dược Sư mới chỉ có cảnh giới tứ phẩm thôi đấy, đậu xanh thật chứ!

“Quái lạ, bảy đạo hiệu tiểu hữu có tư chất tốt đến thế cơ à?”

Lạc Trần Chân Quân nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc này thì Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt, trên mắt kính lóe lên ánh sáng trí tuệ:

“Ta nghĩ ta đã biết đáp án là gì rồi.”

“Diệt Phượng Công Tử đoán ra cái gì rồi ư?”

Bắc Hà Tán Nhân hiếu kì hỏi:

Lệ Chi Tiên Tử:

“Diệt Phượng đạo hữu đã đổi thân thể với Thư Hàng tiểu hữu mấy lần, chắc chắn là biết một vài bí mật đúng không?”

Diệt Phượng Công Tử lại đẩy gọng kính rồi thản nhiên nói:

“Các ngươi xem, có thấy đạo nhân đang ăn trái cây cạnh đoàn phim kia không?”

“Đạo nhân kia thì có gì kì lạ chứ?”

“Nếu ta đoán không lầm thì hắn chính là Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Truyền Công Cuồng trong truyền thuyết.”

Diệt Phượng Công Tử nói:

“Cho nên, chân tướng việc công lực của Tống Thư Hàng tăng vọt chỉ có một!”

Bắc Hà Tán Nhân, Lệ Chi Tiên Tử, Dược Sư, Lạc Trần Chân Quân và các đạo hữu khác trăm miệng một lời:

“Hắn bị Truyền Công Cuồng rót công lực tinh thuần cho, nên cảnh giới mới đột nhiên tăng mạnh ư?”

“Chắc cú luôn.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Giao Bá Chân Quân:

“Không sai, đúng là Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ta đã gặp hắn rồi. Mọi người về sau phải để ý đám hậu bối trong nhà một chút, tuyệt đối đừng để chúng nó gặp Thiên Nhai Tử đạo trưởng, nếu không nhất định sẽ bị cưỡng chế truyền công đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân tốt bụng nhắc nhở:

“Giao Bá đạo hữu à, hình như gần đây Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn luôn ở trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều con gái ngươi đấy.”

“Đậu má!”

Giao Bá Chân Quân ngây ra rồi lập tức chạy đi tìm Ngư Kiều Kiều, nhất định hắn phải cảnh báo Ngư Kiều Kiều phòng bị đàng hoàng, tuyệt đối đừng để bị tên Thiên Nhai Tử đạo trưởng kia dí đầu truyền công.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng ở xa xa giật giật khóe miệng rồi lặng lẽ cầm một cái bánh bao thịt lên gặm. Hắn là Linh Hoàng ngũ phẩm đó nha.

Tuy đám đạo hữu kia nói rất nhỏ nhưng hắn vẫn nghe thấy đấy. Đau lòng quá đi mà.

…

Trên đài luận võ.

Tống Thư Hàng xoa mặt, bò lên.

Bạch Tôn Giả:

“Thư Hàng, không sao chứ?”

“Không sao, không sao, không đau không ngứa, không sao hết.”

Tống Thư Hàng xua tay nói.

“Tống tiên sinh, cảnh này có cần dùng đóng thế không?”

Phó đạo diễn đoàn phim lên tiếng hỏi. Tống tiên sinh này không chỉ là diễn viên mà còn là nhà đầu tư của phim đấy.

Người ta ra giá dày đến mức không thể chối từ, thần tài thế này, phải cẩn thận muôn vàn, không thể để ngã chết được.

“Không cần không cần, cảm ơn, ban nãy là tai nạn tí thôi, lần sau tôi có thể thực hiện mấy động tác nhỏ này thật đẹp.”

Tống Thư Hàng cười lớn rồi phẩy tay mà nói.

Hơn nữa… nếu hắn diễn không tốt thật thì có thể đẩy hòa thượng Tây lên mà!

“Chúng ta bắt đầu lại nhé?”

Phó đạo diễn hỏi.

“Không thành vấn đề, chúng ta bắt đầu lại!”

Tống Thư Hàng vỗ bụi đất trên người rồi trở về vị trí ban đầu.

…

Mọi người lại chuẩn bị sắp xếp.

Thư kí trường quay lấy clapperboard ra dập cạch một tiếng.

Lăng Đạo Bạch Tôn Giả thủ vai lại chậm rãi lên đài, gió mơn trớn mái tóc đen dài, trường bào lam nhạt theo gió tung bay.

Đạo diễn Jacob không khỏi cảm thán trong lòng, diễn viên Tống Bạch này thực sự là đẹp đến không bút nào tả xiết, cứ đắp hết những từ ngữ miêu tả vẻ đẹp lên người hắn cũng chẳng sai.

Đây là một người hoàn toàn không cần phải có kĩ xảo diễn gì, chỉ cần từ từ lên đài rồi bình tĩnh đứng đó là có thể lập tức khiến cho vô số khán giả xem phim phải hét chói tai.

Thậm chí đạo diễn Jacob dám cược rằng, nếu ông quay một bộ phim sáu mươi phút, không cần tình tiết, không cần kịch bản, chỉ cần mỗi diễn viên tên Tống Bạch này bước lên đài rồi đứng đó để cho gió thổi bay trường bào của hắn, quay sáu mươi phút đủ các góc độ của hắn thôi… thì bộ phim có thể bán vé ầm ầm, thậm chí là chật ních phòng chiếu, vật phẩm ăn theo cũng cực hot.

Đây là mị lực cá nhân đáng sợ tới cỡ nào chứ.

Không chỉ có vị diễn viên Tống Bạch này, mà ngay cả diễn viên tên là Cổ Hồ đang đứng khoanh tay với vẻ lạnh lùng kia, cũng là trai đẹp hàng đầu thế giới.

Trên người Cổ Hồ còn đượm đà khí chất thế ngoại cao nhân, cho dù hắn không biết diễn tí nào, nhưng cứ ném hắn vào bất cứ đoàn phim thần tượng nào thì hắn cũng có thể diễn nhân vật chính ngon lành.

Tống Thư Hàng ban nãy lộn mèo ngã dập mặt cũng là một thiếu niên tuấn tú.

Có khi bộ phim “giá trên trời” mà ông không thể cự tuyệt, bị buộc phải quay này, sẽ giúp ông bước lên một nấc thang mới trong cuộc đời đạo diễn.

Ít nhất thì lượng thu phòng vé sau khi phim chiếu tuyệt đối không thể kém được.

Trong lúc ông đang suy tư thì Tống Thư Hàng đã tiến vào màn ảnh một lần nữa.

Giống như lúc trước, sau khi sư đệ 1 và sư đệ 2 nói xong, thì Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng diễn lạnh lùng nói với Lăng Dạ trên đài:

“Lăng Dạ, lần này ta phải đánh cho ngươi một tháng không xuống được giường.”

Sau khi đọc thoại xong… Tống Thư Hàng giậm nhẹ một chân xuống đất rồi nhảy vụt lên.

Lần này Tống Thư Hàng đã điều chỉnh tốt tư thế lộn mèo trên không trung của mình.

“Bạch tiền bối phù hộ cho con đừng có làm hỏng nữa!”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Sau đó hắn thực hiện một cú lộn mèo 360 độ hoàn mỹ trên không trung, rồi vững vàng hạ xuống đài luận võ.

“Thành công!” Tống Thư Hàng hơi kích động. Hắn thân là một tu sĩ tam phẩm, thế mà lại kích động chỉ vì lộn mèo một cú lên được cái đài chưa tới 2 mét.

Tiếp đến là sư tỷ Mộ Dung Họa do Giang Tử Yên sắm vai lên sàn.

Giang Tử Yên vốn có khí chất hơi tà khí, lúc này vừa lên sàn thì đã thể hiện diễn xuất tuyệt vời không ai sánh kịp của mình.

Lúc này đây, cô dịu dàng như nước, trong đôi mắt vốn pha nét tà khí giờ chỉ còn quan tâm ấm áp. Sau khi cô lên sàn thì không nói gì cả, mà chỉ nhìn Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn với ánh mắt trìu mến, đong đầy yêu thương.

Tống Thư Hàng đoán Giang Tử Yên đã thay hình tượng Bạch Tôn Giả trong đầu mình là Dược Sư cho nên mới yêu thương nồng nàn đến thế.

Đạo diễn Jacob rất vừa lòng. Nhóm diễn viên này có kĩ thuật diễn xuất rất tốt, tốt hơn so với dự đoán của ông nhiều.

…

“Hừ.”

Tống Thư Hàng hừ lạnh một tiếng:

“Lăng Dạ, lần này… ngươi muốn gãy chân nào?”

Hắn không hề nghĩ cuối cùng vai Cao Thăng sư huynh lại rơi xuống đầu mình, nếu sớm biết thì hắn đã bảo Cao Mỗ Mỗ sửa thoại đi rồi, câu thoại này làm cho hắn bất an quá đi mất.

“Cao sư huynh, ngươi và ta đã quyết đấu với nhau ở đài luận võ không chỉ một lần, cần gì phải nhiều lời vô ích chứ?”

Bạch Tôn Giả bĩnh tĩnh nói:

“Lần này đấu gì đây?”

“Kiếm, thương, quyền, thoái, côn đều đã tỷ thí rồi, lần này hãy để sư huynh chỉ điểm đao pháp cho ngươi đi.”

Tống Thư Hàng nhếch miệng cười tà.

Dường như trong lúc hắn không để ý thì hắn cũng đã nhập vai rồi.

Bảo đao Bá Toái chậm rãi ra khỏi vỏ. Bá Toái vốn không có vỏ đao, thế nhưng lần này để đóng phim nên hắn đã kiếm vỏ đao cho nó, làm vậy thì lúc rút đao sẽ có khí thế hơn.

Sau khi trải qua tẩy lễ của thiên lôi, toàn bộ cấm chế và trận pháp trên bảo đao Bá Toái bị quét sạch, nó càng đen thẫm hơn, và càng thêm sắc bén.

“Đao thì đao, ta sợ gì ngươi.”

Bạch Tôn Giả trầm giọng nói, vẻ mặt đầy kiên định, sau đó ngài lấy một thanh đao từ giá vũ khí trên đài luận võ xuống.

Tiếp theo chính là tình tiết Cao Thăng sư huynh ra sức nhét hành nhân vật chính Lăng Dạ.

Trước khi lên đài, Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đã hẹn trước với nhau.

Tống Thư Hàng chỉ cần dùng đao pháp căn bản, sau hai mươi chiêu thì Bạch Tôn Giả sẽ tự để lộ dấu hiệu thất bại.

Sau đó khi đánh được ba mươi chiêu đầy phấn khích, Bạch Tôn Giả sẽ phối hợp bị Tống Thư Hàng đánh ngã.

…

Tống Thư Hàng xuất đao, hắn dùng đao pháp căn bản.

“Lăng Dạ sư đệ! Để sư huynh dạy ngươi cách dùng đao!”

Tống Thư Hàng bước Quân Tử Vạn Lý Hành, thân mình lao tới chỗ Bạch Tôn Giả chỉ trong nháy mắt.

Hắn chém ra một đao!

Tuy chỉ là đóng phim, thế nhưng xét về góc độ hay độ mạnh thì đao này của Tống Thư Hàng vẫn gần như hoàn mỹ.

Bạch Tôn Giả nâng đao lên chặn theo bản năng.

Keng!

Một luồng lực lượng mà Tống Thư Hàng không thể tưởng tượng nổi truyền từ đao của Bạch tiền bối sang… sau đó Tống Thư Hàng bị đánh bay ra ngoài.

Bạch tiền bối, đã hẹn là Cao Thăng sư huynh nhét hành Lăng Dạ cơ mà, hành đâu?!!

Chương 668: Bạch Tôn Giả vs Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng giữa không trung thở dài não ruột, hắn bình tĩnh chờ đợi khoảnh khắc té sấp mặt xuống đất. Trong đầu hắn chỉ còn duy nhất một ý nghĩ: đóng thế! Bộ phim này nhất định phải dùng đóng thế! Bằng không có khi hắn vào bệnh viện mất. À không, không phải có khi, chắc chắn hắn sẽ phải vào bệnh viện mất!

Lúc này, Tống Thư Hàng liếc thấy đám Bắc Hà Tán Nhân đang vât xem. Hình như Bắc Hà Tán Nhân và các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 đang túm tụm tết một cái gì đó hình tròn.

Đám Bắc Hà tiền bối muốn làm gì vậy?

Chẳng lẽ họ nghiên cứu ra cách gì đó giúp mình à? Kì quái, sao mình lại thấy thứ họ đang bện trông giống cái vòng hoa màu trắng thế kia nhỉ?

Chờ tí, chờ tí, này này Bắc Hà tiền bối, ngài có ý gì thế hả?!

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì đột nhiên cảm thấy cơ thể mình được một lực hút cường đại kéo lấy. Người hắn dừng lại rồi lơ lửng giữa không trung.

Cảm giác này… là Lưu Huỳnh Tiên Tử ra tay sao?

Không đúng, không phải là Lưu Huỳnh Tiên Tử, mà là linh lực của Bạch Tôn Giả hóa thành một bàn tay khổng lồ vô hình nâng hắn lên!

Chẳng lẽ Bạch tiền bối vẫn chưa tha cho hắn à?

Tống Thư Hàng nhìn xuống thì thấy Bạch Tôn Giả ở bên dưới hét lớn một tiếng, thân hình khụy xuống như đang thi triển thiên cân trụy. Ngay sau đó, hai chân của Bạch tiền bối lún hẳn xuống mặt đất như chìm trong bùn lầy.

Bạch Tôn Giả đang cứu vãn cảnh quay này!

Bây giờ trong mắt người bình thường, cảnh quay này trở thành:

Nhoáng một cái, Cao Thăng sư huynh đã xuất hiện sau lưng Lăng Dạ hệt như quỷ mị, sau đó chém ra một đao!

Nhân vật chính Lăng Dạ quay người cản đao, keng, tiếng kim loại trầm đục vang lên.

Ngay sau đó, Cao Thăng sư huynh đột nhiên nhảy lên thật cao… Đương nhiên thực tế thì là Cao Thăng sư huynh bị đánh bay, thế nhưng trong mắt người thường thì lại là hắn chủ động nhảy lên cao rồi tạm dừng trên không trung một lát.

Còn nhân vật chính Lăng Dạ đón một đao của Cao Thăng sư huynh thì lại kêu lên một tiếng đau đớn, thế rồi từ cẳng chân trở xuống lún sâu vào đất như thể vừa bị một lực lượng khổng lồ ép xuống.

Hay quá! Đạo diễn Jacob hô lớn trong lòng. Vì có huyễn điệp cho nên hắn nhìn thấy Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đều quấn dây cáp, và mặt đất bị đạp lún cũng là do Bạch Tôn Giả sắp xếp từ trước.

Thế nhưng cảnh giao thủ đầu tiên giữa nhân vật chính Lăng Dạ và Cao Thăng sư huynh thật sự là rất phấn khích!

Chắc chắn là hai diễn viên này đều đã học kungfu Trung Quốc, chiêu nào chiêu nấy đều ngập tràn sức mạnh.

Mà lúc này thì bàn tay linh lực đang nâng đỡ Tống Thư Hàng của Bạch Tôn Giả cũng tiêu tán, Tống Thư Hàng thoải mái đáp đất, làm một động tác chống đao cực kỳ ngầu trong đao pháp căn bản.

Xem ra cảnh này không “CUT” rồi, phải tiếp tục diễn thôi!

Đọc thoại theo kịch bản nào…

“Lăng Dạ, bây giờ ngươi đã biết sự chênh lệch giữa sư huynh với ngươi chưa?”

Tống Thư Hàng chỉ đao về phía Bạch Tôn Giả rồi cười mai mỉa.

Bạch Tôn Giả mặt trầm như nước:

“Xin sư huynh… chỉ bảo thêm.”

Dứt lời, ngài bò ra khỏi mặt đất lún một cách chật vật.

Theo kịch bản, tiếp theo sẽ là lúc nhân vật chính Lăng Dạ tấn công!

Bạch Tôn Giả cũng bước theo bộ pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, cương đao trong tay chém thẳng về hướng Tống Thư Hàng.

Khi Bạch Tôn Giả thi triển Quân Tử Vạn Lý Hành thì cố ý làm chậm đi.

So với thân pháp quỷ dị của Tống Thư Hàng lúc trước thì Quân Tử Vạn Lý Hành của Bạch tiền bối chỉ nhanh hơn chạy một chút mà thôi.

Sau đó là đao pháp căn bản, Bạch Tôn Giả cũng lựa chọn tấn công ngay trước mặt.

Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch tiền bối bắt đầu “bán độ” một cách nghiêm túc thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cuối cùng thì Bạch Tôn Giả cũng nhập vai rồi, cảnh mở màn “Cao Thăng sư huynh treo Lăng Dạ lên đánh” cuối cùng cũng bắt đầu.

Dưới công kích kiểu bán độ của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng cảm thấy mình có thể đỡ được một đao đến ngay trước mặt này.

Chỉ cần cường độ vung đao của Bạch tiền bối không đáng sợ như thế kia…

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng âm thầm nghiến răng. Hắn vung đao ngăn cản. Đao này không chỉ là đao pháp căn bản, mà Tống Thư Hàng còn âm thầm vận dụng chiêu thức phòng ngự mạnh nhất mà mình nắm giữ: Nghịch Lân Đao Pháp.

Keng!

Tống Thư Hàng đỡ được đòn tấn công chính diện của Bạch Tôn Giả vô cùng thuận lợi.

Bạch Tôn Giả cố ý kìm lại sức mạnh trên thân đao và hạ thấp tốc độ của mình. Chỉ cần Bạch Tôn Giả nghiêm túc thì với khả năng khống chế thân thể của cường giả cấp bậc Tôn Giả, ngài hoàn toàn có thể áp chế thực lực của mình đến cảnh giới nhị phẩm, còn thấp hơn một cảnh giới tu vi so với Tống Thư Hàng bây giờ.

Hai bên đều sử dụng đao pháp căn bản, thế nhưng chính bởi thế nên mới càng thêm phấn khích.

Keng keng keng keng!

Choang choang choang choang!

Chỉ trong thời gian hai hơi thở, Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đã giao thủ ít nhất hai mươi chiêu qua qua lại lại.

Phấn khích!

Đạo diễn Jacob quay phim lâu như thế mà chưa nhìn thấy cảnh đánh nhau phấn khích đến thế này bao giờ!

Hình ảnh giao đấu thế này cơ bản không cần phải xử lý hiệu ứng trên máy tính, chỉ cần cắt nối biên tập một chút rồi kéo dài một số đoạn ngầu ngầu ra, là có thể khiến cho hiệu quả hình ảnh đặc sắc hơn nhiều, cho luôn vào phim cũng được.

Hơn nữa… cảnh tượng giao đấu đặc sắc thế này làm cho ông có cảm giác chẳng nỡ cắt bỏ giây nào.

Ông dám khẳng định, chỉ dựa vào cảnh mở đầu với màn đánh nhau phấn khích này thôi thì bộ phim đã có thể khiến cho adrenalin của người xem bùng nổ, làm khản giả hưng phấn ngút trời rồi!

…

Keng keng keng

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đã đánh đến gần một trăm chiêu.

“Gần được rồi đấy.”

Tống Thư Hàng tính toán một chút, có thể chuyển sang tình tiết tiếp theo rồi đấy nhỉ?

Thế là Tống Thư Hàng nháy mắt với Bạch Tôn Giả.

Rồi hắn hạ giọng đọc thoại:

“Lăng Dạ, đao pháp của ngươi chỉ có thế thôi sao? Để sư huynh dạy ngươi…”

Đờ mờ!

Nói được nửa câu thoại, Tống Thư Hàng mới phát hiện ra khi hắn đọc thoại thì Bạch Tôn Giả không hề phối hợp chút nào. Bạch tiền bối căn bản không chú ý đến cái nháy mắt của Tống Thư Hàng, chẳng lẽ ngài còn chưa đánh đủ hay sao?

Bạch Tôn Giả không dừng tay, ánh đao trong tay vẫn múa lên liên hồi, chỉ trong nháy mắt, ngài đã bổ ra năm đao về phía Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng thầm hô không ổn. Teo rồi, không cản nổi năm đao này rồi, sắp CUT rồi!

Trong lúc Tống Thư Hàng đang hô tiêu rồi trong lòng thì Bạch Tôn Giả cũng phản ứng lại.

Nếu Tống Thư Hàng không cản nổi năm đao này thì cả đoạn này phải quay lại hết thôi. Thế nhưng bây giờ ngài đã chém rồi, nếu cứ cưỡng chế thu lại thì cảnh này cũng vẫn phải CUT.

Thế là một tay Bạch Tôn Giả nắm đao, tay còn lại vẫy nhẹ một cách cực kì linh hoạt.

Từng tia linh lực hóa thành từng sợi tơ mảnh quấn lên người Tống Thư Hàng, khống chế cơ thể hắn tựa như khống chế một con rối gỗ.

Thế là… hình ảnh biến đổi.

Khi đối mặt với năm đao tuyệt diệu của Bạch Tôn Giả, Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng thủ vai lùi về một bước khéo léo. Một bước này mở ra con đường sống cho Cao Thăng sư huynh, sau đó hắn cũng vung đao chém ra.

Tốc độ xuất đao của năm đao kia không nhanh, nhưng góc độ lại cực kì hiểm hóc, đao ra sau mà đến trước, âm thanh keng keng không ngừng vang lên…

Năm đao của Bạch Tôn Giả bị phá giải rất nhẹ nhàng.

Tống Thư Hàng sợ toát hết mồ hôi. Thế nhưng thu hoạch lại rất lớn! Khi Bạch Tôn Giả thao túng thân thể hắn như điều khiển con rối thì hắn sợ hoảng hồn, nhưng ngay sau đó, khi thân thể hắn nhẹ nhàng lùi về phía sau rồi chém ra năm đao tuyệt vời kia thì hai mắt hắn lại sáng ngời lên.

Cách xuất đao của Bạch tiền bối không phải là đao pháp thần kì gì.

Thế nhưng góc độ, kĩ xảo và kinh nghiệm xuất đao lại khiến cho hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời, đầu óc hắn lập tức suy một ra ba, kết hợp thêm các kinh nghiệm và tri thức về đao pháp trong CPU của Diệt Phượng Công Tử, nhất thời có cảm giác "ngộ ra"!

Khi mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử, hắn có thể học được rất nhiều kinh nghiệm và tri thức về đao pháp căn bản, rồi đẩy các loại võ kĩ của mình lên cảnh giới đại thành trong thời gian cực ngắn.

Bây giờ được Bạch Tôn Giả cầm tay chỉ dạy, Tống Thư Hàng nhanh chóng tiêu hóa hết đống tri thức của Diệt Phượng Công Tử kia và thực sự biến nó thành của mình.

Đây có thể xem là Bạch Tôn Giả đang tự tay chỉ dạy hắn dùng đao sao?

…

Thế nhưng bây giờ không phải là thời điểm để suy nghĩ nhiều như vậy.

Đạo diễn không hô CUT, lại phải diễn tiếp rồi.

Dưới sự khống chế của Bạch Tôn Giả, Cao Thăng sư huynh phá tan năm đao của nhân vật chính Lăng Dạ rồi bước lên phía trước một bước. Hắn bước thẳng đến trước mặt Lăng Dạ. Lăng Dạ không thể thu đao tự cứu trong khoảng thời gian ngắn, bèn bị Cao Thăng sư huynh nắm ngược bảo đao chém ngược một cái.

Trước kia hắn lùi, bây giờ hắn tiến.

Hai bước đơn giản lại ẩn chứa kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú của Bạch Tôn Giả.

Tình tiết bây giờ là: “Lăng Dạ lùi về phía sau, thế nhưng đạo bào trên người vẫn bị cắt rách… Nếu lui chậm một bước thì đao này đã có thể đánh hắn bị trọng thương rồi. Lăng Dạ lùi mấy bước liền, kéo giãn khoảng cách với Cao Thăng sư huynh, sau đó hắn bắt đầu thở dốc nặng nhọc, dường như vô cùng mỏi mệt.”

Tống Thư Hàng biết giờ là lúc để mình đọc thoại rồi.

“Đao pháp của ngươi chỉ đến thế thôi sao?”

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, cầm bảo đao Bá Toái cho thẳng lại:

“Thế thì để sư huynh dạy cho ngươi biết thế nào là đao pháp chân chính đi!”

“Bạch tiền bối, xin hãy dạy cho ta sự ảo huyền của đao pháp!”

Tống Thư Hàng âm thầm hô vang trong lòng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy mình lại rơi vào trạng thái khống chế con rối.

Thân mình hắn bật lên rồi tấn công về phía Bạch Tôn Giả với tư thế khí phách ngút trời. Bạch tiền bối đang muốn duy trì trạng thái này để diễn xong luôn màn đánh nhau.

Thế cũng tốt…

Bằng không, Tống Thư Hàng không biết mình phải làm thế nào để mà treo Lăng Dạ lên đánh nữa. Dù có ra tay kiểu gì cũng cảm thấy cực kì đáng sợ.

Bây giờ thì Bạch Tôn Giả khống chế hết thảy, hắn chỉ cần không ngừng điều chỉnh vẻ mặt của mình rồi đọc thoại thôi.

Còn đâu cứ giao hết cho Bạch Tôn Giả là được.

Nhân cơ hội này, hắn có thể ngẫm nghĩ về kĩ xảo và kinh nghiệm của Bạch Tôn Giả, tình huống bây giờ chính là Bạch Tôn Giả và Bạch tiền bối đang PK với nhau mà.

…

Đạo diễn Jacob và các thành viên khác trong đoàn phim đều xem không dời mắt.

Đẹp, quá đẹp! Cảnh giao đấu này đẹp không chê vào đâu được!

Hai diễn viên này diễn xuất đỉnh quá đi, dường như linh hồn diễn viên đang thiêu đốt hừng hực vậy! Tuyệt cú mèo!

Chương 669: Xin tiền bối hãy dạy ta thuật phân thân spam nhóm chat chuyên nghiệp đi

Dưới sự khống chế của Bạch Tôn Giả, Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng sắm vai bước từng bước đến gần Lăng Dạ, bảo đao Bá Toái trong tay thi triển đao pháp căn bản.

Mỗi đao đều mang khí phách lẫm liệt, uy vũ ngời ngời.

Nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch tiền bối diễn rơi vào thế yếu, mệt mỏi chống cự, đạo bào cũng bị cắt rách mấy mảnh liền.

Cảnh quay tiến hành rất thuận lợi, chỉ cần cứ tiếp tục diễn như vậy thì Cao Thăng sư huynh sẽ đánh nhân vật chính Lăng Dạ trọng thương… rồi sư tỷ sẽ bước tới dịu dàng an ủi Lăng Dạ, thế là cảnh đầu tiên kết thúc.

Thế nhưng Tống Thư Hàng lại bắt đầu sợ.

Không ổn, không ổn tí nào!

Diễn xuất của Bạch Tôn Giả thực sự rất ổn, một mình Tôn Giả khống chế hai nhân vật diễn trận luận võ cũng cực kì thuận lợi.

Nhưng trên đạo bào của Bạch Tôn Giả có càng nhiều vết rách thì dự cảm không lành trong lòng Tống Thư Hàng lại càng mãnh liệt.

Hắn cảm thấy có rất nhiều ánh mắt sắc bén đóng đinh trên người mình. Nếu những ánh mắt này mà biến được thành mũi tên thì bây giờ Tống Thư Hàng đã gia nhập vào bộ tộc chiến sĩ nhím biển, trở thành một chiến sĩ nhím biển rồi.

Những ánh mắt như dao ấy xuất phát từ các tiên tử trong nhóm Cửu Châu số 1 và toàn thể thành viên trong đoàn phim, bao gồm cả những người như Bạch Hạc Chân Quân nữa.

Đóng phim mà, các tiên tử tỷ tỷ ơi, đây chỉ là đóng phim thôi mà!

Tống Thư Hàng thấy lưng mình âm ẩm, những ánh mắt ấy mang lại cho hắn áp lực như núi. Hắn biết nếu còn cứ thế này thì những ánh mắt sắc bén ấy sẽ còn gia tăng thêm nữa.

Trừ áp lực từ những ánh nhìn kia thì bản thân Tống Thư Hàng cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Đạo bào trên người Bạch tiền bối bị cắt rách, da thịt của ngài như ẩn như hiện qua từng vết rách ấy… Bạch tiền bối ở trạng thái này bộc phát ra mị lực đáng sợ.

Giống như khi hắn tìm chết trước mặt Bạch tiền bối ngày nào, tiền bối mỉm cười xán lạn, thiên địa lập tức biến thành hai màu đen trắng, chỉ có ngài là sắc màu rực rỡ duy nhất trên thế gian.

Tống Thư Hàng lạnh run cả người, hắn cảm thấy nếu cứ tiếp diễn thế này thì sau khi phim chiếu hắn sẽ toi đời, người ta sẽ làm thịt hắn mất.

Có phải bây giờ nên tạm dừng một chút không nhỉ?

…

Dường như nghe thấy tiếng lòng của Tống Thư Hàng.

“CUT!”

Đạo diễn Jacob hô ngừng.

Sau đó nhân viên hóa trang và nhân viên tổ đạo cụ của đoàn phim chạy ra.

“Làm sao thế?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc nhìn về phía đạo diễn Jacob, ngài cảm thấy trạng thái của mình bây giờ rất tốt, hoàn toàn có thể diễn một mạch xong cảnh này luôn mà.

Đạo diễn Jacob cười ha hả rồi nói:

“Dừng cảnh này ở đây để hóa trang cho hai diễn viên một chút. Tống Bạch tiên sinh cần bôi chút máu đạo cụ này, theo kịch bản còn có một đoạn nhân vật chính Lăng Dạ bị Cao Thăng sư huynh đánh hộc máu kia, Tống Bạch tiên sinh muốn dùng máu vị gì?”

Bạch Tôn Giả gật đầu, thì ra là thế.

Thế là thành viên tổ đạo cụ và nhân viên hóa trang chạy lên hóa trang cho Bạch tiền bối.

Chủ yếu là bôi một ít máu nhân tạo vào các vết rách trên y phục của Bạch tiền bối, và dán một vài vết thương máu me lên người ngài.

…

Trong tình huống bình thường khi quay cảnh đánh võ thì phải quay rồi dừng vài lần, quay từng cảnh, từng cảnh nhỏ một.

Ví dụ như khi nhân vật chính Lăng Dạ lên sân khấu chẳng hạn, nếu nhân vật chính có tư thế không đẹp thì phải quay đi quay lại cho đẹp mới thôi.

Đôi khi đang định quay cảnh gió to bụi cuốn đầy trời mà ống kính không đẩy đúng cũng phải quay lại.

Mỗi động tác đánh nhau đều thiết kế từ trước, đứng đúng tư thế từ trước, khi quay thì cứ theo tiết tấu mà đánh một hai ba, nếu tiết tấu không tốt cũng phải quay lại.

Thế nhưng đạo diễn Jacob biết bộ phim mà mình đang quay khá là đặc biệt.

Khi nhà tài trợ Linh Điệp tiên sinh dùng một số tiền lớn mời hông quay phim thì cũng đã nói với ông rồi. Diễn viên của bộ phim này không thể quay đi quay lại một cảnh như các diễn viên khác được.

Nếu một cảnh mà phải quay đi quay lại mãi như phim bình thường thì đám diễn viên này sẽ bùng nổ ngay.

Bộ phim này cứ theo kịch bản mà quay một lượt thôi.

Nói thật, khi đồng ý quay bộ phim này thì trong lòng đạo diễn Jacob đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Thậm chí ông còn giao hẹn với Linh Điệp tiên sinh rằng, nếu cuối cùng bộ phim này không được như ý thì ông sẽ không ghi tên mình vào đằng sau hai chữ “Đạo diễn” kia.

Linh Điệp tiên sinh đồng ý với yêu cầu của ông cực kì thoải mái. Thư Hàng tiểu hữu chỉ cần có đạo diễn quay bộ phim này ra mà thôi, đạo diễn và tổ kĩ thuật ổn là được. Còn lại thì Linh Điệp Tôn Giả tin rằng chẳng thành viên nào trong nhóm Cửu Châu số 1 để ý đạo diễn là ai đâu.

Chính vì điều kiện ấy, cho nên dù bộ phim có nát như tương thì cũng không để lại vết nhơ trong đời đạo diễn của Jacob, cộng thêm số tiền công khổng lồ và trạng thái của bản thân mù mờ, nên ngài Jacob cứ thế đồng ý đi quay bộ phim này luôn.

Nhưng bây giờ xem ra bộ phim này còn hay hơn tưởng tượng của ông nhiều.

Cho dù không hề thiết kế các động tác võ thuật từ trước, thế mà cảnh đánh nhau ban nãy vẫn siêu ngầu, siêu kích thích luôn!

…

Bạch Tôn Giả không những không phản cảm với việc hóa trang mà còn cảm thấy rất hứng thú. Nhìn cô bé thợ hóa trang dán vết thương và vẽ vết bầm trên người mình, Bạch Tôn Giả cảm thấy mới lạ lắm.

Cô gái trẻ hóa trang cho Bạch tiền bối thì ngượng ngùng đỏ mặt, nhộn nhạo lòng xuân.

…

Tống Thư Hàng không cần hóa trang nhiều, chỉ cần chỉnh sửa đạo bào và sửa sang kiểu tóc một chút là OK.

Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa vười vừa nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, bộ dạng không có lông mày của ngươi mang ra diễn Cao Thăng sư huynh hợp thật đấy, ngươi cạo đấy à?”

Tống Thư Hàng: …

Định mệnh! Từ lúc bắt đầu quay phim đến giờ hắn vẫn không có lông mày à?

“Nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta quay tiếp.”

Đạo diễn Jacob nói.

Vừa nói, ông vừa tua cảnh đầu tiên của phim để xem lại.

Trong quá trình đóng phim, sau khi quay xong một cảnh thì đạo diễn và đoàn phim sẽ xem lại xem có vấn đề gì không.

Duyệt được là tốt nhất, còn nếu đạo diễn không ưng thì lại phải quay thêm lần nữa…

Đôi khi diễn viên diễn rất ổn, nhưng sương khói không ổn, hoặc bão cát gió máy quá lớn… thì cũng phải quay lại.

Có nhiều diễn viên chết đến hơn chục lần mới “chết” thành công.

Một phút trên sân khấu, mười năm công dưới đài.

Thế nhưng bộ phim này khác hẳn những bộ phim hắn từng quay trong quá khứ.

“OK!”

Đạo diễn Jacob gật đầu hài lòng.

…

Bạch Tôn Giả còn cần thêm thời gian hóa trang.

Tống Thư Hàng bèn chạy ra chỗ các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1.

“Bắc Hà tiền bối, ban nãy ta thấy mọi người bên cái gì hình tròn, là thứ gì đấy?”

Tống Thư Hàng đến chỗ Bắc Hà Tán Nhân rồi hỏi. Nếu lúc trước hắn không nhìn nhầm thì hình như đó là một cái vòng hoa.

“Bí mật.”

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả rồi đáp.

“Tiền bối, đừng quậy mà, cứu ta cái đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cứu gì mà cứu, chẳng phải Bạch tiền bối đã solo hết màn đánh nhau rồi hay sao? Ngươi còn lo cái gì nữa?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Ta cảm thấy cứ quay thế này thì sớm muộn ta cũng tiêu đời.”

Tống Thư Hàng nói rất nghiêm túc:

“Trong cảnh đánh nhau ban nãy, khi Bạch Tôn Giả khống chế ta dùng đao cắt rách đạo bào của ngài ấy, thì toàn bộ thành viên đoàn phim đều nhìn ta với ánh mắt hình viên đạn.”

Trong đoạn tiếp theo hắn còn phải chém Bạch Tôn Giả bị thương, bị trọng thương kia kìa!

Tiêu luôn, tiêu thật chứ chẳng chơi đâu!

Bắc Hà Tán Nhân

“Thế giờ ngươi định thế nào?”

“Có diễn viên đóng thế không? Cho lên đóng thay ta nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mới đầu hắn còn định cho hòa thượng Tây lên sàn thay mình, thế nhưng lực sát thương của Bạch tiền bối lớn thế này, gạt người ta thì không có tốt.

“Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ nếu bất cứ đạo hữu nào đồng ý thì ngươi đều có thể mời hắn lên diễn thay ngươi.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

“Lấy đâu ra đạo hữu nào đồng ý cơ chứ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thế thì ngươi chết tâm… à nhầm, yên tâm đi, tang lễ của ngươi sẽ vô cùng long trọng.”

Bắc Hà Tán Nhân bảo.

“Ta nói nghiêm túc đấy, Bắc Hà tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói:

“Thực ra ta có mấy phương án thế này.”

“Phương án gì?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Trong nhóm Cửu Châu số 1 nhất định là có thuật phân thân chuyên dùng để spam tin nhắn đúng không? Bắc Hà tiền bối dạy ta thuật này đi! Ta sẽ phân thân ra diễn cùng Bạch tiền bối cảnh phim này!”

Tống Thư Hàng cảm thấy chủ ý của mình rất tuyệt luôn.

“Thuật phân thân chuyên dùng để spam trong nhóm á? Sao ta lại không biết pháp thuật này nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân ngơ ra.

Tống Thư Hàng: …

Không còn cách nào khác, đành phải dùng chiêu cuối cùng thôi.

“Bắc Hà tiền bối, ngươi nhìn này.”

Tống Thư Hàng lấy con rối tinh phẩm tìm được ở động dung nham trong túi thu nhỏ một tấc ra.

Đó chính là con rối đã lặng lẽ ăn linh thạch của hắn.

Nhưng khi lấy con rối ra thì Tống Thư Hàng lại lấy được hai cái.

Một là con rối trong động dung nham, còn lại là con rối gỗ nhỏ bị phá tanh bành.

Con rối gỗ nát bấy này ở đâu ra nhỉ?

Tống Thư Hàng nghĩ mãi mới nhớ ra lai lịch của nó. Đó là lần đầu tiên hắn trải nghiệm thực tại ảo của Bạch Tôn Giả, sau khi sa mạc nóng cháy biến mất thì hắn phát hiện ra con rối gỗ tan nát này cạnh chân mình.

Lúc ấy hắn tiện tay nhặt lên và giữ tới giờ luôn.

“Bắc Hà tiền bối, ngươi xem có cách nào để cho mấy con rối này lên đài thay ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi lấy cái này ở đâu ra đây? Đây là tác phẩm của Mặc Môn thời thượng cổ đấy à. Nhưng bây giờ thì nó không còn khởi động được nữa rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Sắc mặt Tống Thư Hàng đắng ngắt.

“Thế nhưng cái kia thì thú vị phết đấy, con rối gỗ nho nhỏ kia kìa, để ta sửa lại nó cho ngươi. Ừm, cần có một viên linh thạch tứ phẩm nguồn năng lượng hoạt động, ngươi có muốn sửa không?”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Thứ này có lên đài thay ta được không?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ tò mò.

“Có thể đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Muốn sửa không nào?”

“Muốn!”

Tống Thư Hàng dứt khoát lấy linh thạch ra rồi giao con rối cho Bắc Hà Tán Nhân.

…

Con rối này là một con rối thế thân loại hình trinh sát, lúc trước Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông bị Công Tử Hải kích động nên đã đến khu Giang Nam định xử lý Tống Thư Hàng.

Khi Dược Sư mua ngôi nhà kia thì Cảnh Mạch đà chủ dùng con rối này, sai nó đến nhà Dược Sư thu thập tin tức.

Nào ngờ vừa vào đến cửa thì đã gặp ngay sa mạc nóng bỏng của Bạch Tôn Giả, không những không thu được tin tức gì mà còn bị thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng đánh nát bét ra.

Chương 670: Bắc Hà tiền bối đần thối mặt

Tống Thư Hàng không ngờ con rối gỗ kì quái mình nhặt được ngày trước giờ lại có chỗ dùng.

Theo lời giới thiệu của Bắc Hà Tán Nhân thì con rối này là rối gỗ thế thân loại hình trinh sát, có tác dụng tương tự như robot trinh sát hiện đại, thế nhưng còn có tính năng xuất sắc hơn nhiều.

Sau khi con rối thế thân trinh sát này được kích hoạt thì có thể biến thành hình dạng của người sử dụng và nối liền cảm quan với người sử dụng. Qua con rối này, người dùng có thể nhìn thấy sự vật, ngửi được mùi và nghe thấy âm thanh… Điểm không hoàn hảo duy nhất là nếu rối gỗ bị đau thì cảm giác đau cũng sẽ bị đồng bộ lên người sử dụng. Cũng không có cách nào, chung quy chỉ là một con rối giá rẻ mà thôi, không thể nào hoàn mỹ được.

Kĩ thuật sửa chữa của Bắc Hà Tán Nhân cực kì tốt. Con rối thế thân này vốn dĩ là con rối tam phẩm, thế nhưng vì bị hư hao quá nặng nên Bắc Hà Tán Nhân phải dùng linh thạch tứ phẩm làm hạch tâm để sửa chữa nó.

“Nào, Thư Hàng tiểu hữu, vận chuyển chân khí của ngươi vào trong trận pháp trung tâm của con rối này, là ngươi có thể khởi động được nó rồi, thử hiệu quả của nó xem.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Bắc Hà tiền bối, cảm ơn ngươi.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nhận lấy con rối gỗ, rồi đưa chân dịch trong cơ thể mình vào trận pháp khởi động nó theo lời chỉ dẫn của Bắc Hà Tán Nhân.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy ngũ cảm của mình liên kết với rối gỗ. Hắn cực kì quen cảm giác này, nó giống như khi hắn và linh quỷ hoàn thành khế ước vậy.

Thế nhưng con rối gỗ không thể linh hoạt như linh quỷ, liên hệ giữa hai bên cũng còn kém xa liên hệ giữa linh quỷ và chủ nhân.

Có điều với mức độ liên kết cảm quan này thì đã có thể thế thân lên sàn ngon ơ rồi.

Rối gỗ được kích hoạt thành công… sau đó, con rối nhỏ bé bỗng biến tỏa, hóa thành hình dạng cơ hồ giống Tống Thư Hàng y như đúc, cả đạo bào trên người cũng được huyễn hóa ra theo.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười:

“Thế nào? Kĩ thuật tu sửa của ta không tồi đấy chứ?”

“Bắc Hà tiền bối, ngươi đúng là Cập Thời Vũ (*) của ta, đúng là cứu tinh của ta mà.” (* nhân vật trong Thủy Hử)

Tống Thư Hàng cảm ơn hắn.

Con rối gỗ này hoàn toàn có thể lên đài và diễn hết đoạn phim với Bạch tiền bối thay cho hắn.

Tuy rằng để chữa nó cần một viên linh thạch tứ phẩm, khiến Tống Thư Hàng thấy khá đau lòng xót của, thế nhưng con rối này cũng không phải vật tiêu hao chỉ dùng được một lần, về sau nó còn có nhiều tác dụng, là một bảo bối hay ho đấy. Tóm lại, vụ này không thiệt thòi chút nào!

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

“Nhân lúc chưa quay cảnh tiếp theo, ngươi làm quen cách khống chế con rối gỗ này chút đi, bao giờ đến lúc thì khống chế nó lên đài luận võ.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi nhắm mắt lại làm quen cách điều khiển con rối gỗ.

Vì có huyễn điệp của Linh Điệp Tôn Giả, cho nên trong mắt các thành viên đoàn phim, thì hình ảnh con rối gỗ biến thành Tống Thư Hàng chỉ trở thành Tống Thư Hàng đi kiếm đâu được một diễn viên đóng thế mà thôi.

…

Tầm năm phút sau, Bạch Tôn Giả đã hóa trang xong.

Đạo diễn Jacob ra lệnh một tiếng, các thành viên đoàn phim về vị trí.

Bạch Tôn Giả lên đài luận võ, Bát Tí Kiếm Thánh Cổ Hồ Quan Chân Quân lại khoanh hai tay trước ngực mà đứng cạnh đó.

Giang Tử Yên diễn đại sư tỷ và các sư huynh đệ quần chúng cũng đều về chỗ của mình.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Vì đã có kinh nghiệm đồng bộ với linh quỷ, nên hắn chỉ cần dùng thời gian năm phút là đủ để điều khiển rối gỗ thuận lợi như chính tay mình. Sau đó, hắn điều khiển con rối kia lên sàn.

Khi nó lên đến trên đài, Tống Thư Hàng điều khiển nó rút bảo đao Bá Toái cắm ở trước mặt ra.

Khi rối gỗ biến ảo thành vẻ ngoài giống hắn thì có thể biến được ra cả trường bào, thế nhưng lại không thể biến ra vũ khí như bảo đao Bá Toái được.

Lúc này gió nhẹ thổi qua, mơn trớn khuôn mặt của Tống Thư Hàng, làm vạt đạo bào của hắn bay lên lồng lộng.

Trong chiếc túi thu nhỏ một tấc, có một con rối tinh xảo đang tỏa ra ánh sáng lờ mờ…

…

Trên đài luận võ, Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị xong.

Khi Tống Thư Hàng lên đài thì Bạch Tôn Giả đã bắt đầu diễn rồi. Ngài thở dồn dập, vẻ mặt hiện rõ nét suy yếu.

Linh hồn diễn viên của Bạch Tôn Giả thiêu đốt hừng hực, ngài cảm thấy đóng phim đúng là thú vị!

Bởi vì thú vị nên ngài cũng diễn rất nhập tâm.

Góc máy đặt bên cạnh Bạch Tôn Giả, khi quay từ góc này thì vết bầm tím trên mặt ngài tạm thời chưa lọt vào ống kính.

Theo kịch bản, tí nữa khi bắt đầu quay thì Cao Thăng sư huynh sẽ chính thức treo nhân vật chính Lăng Dạ lên đánh.

Đến lúc đó Cao Thăng sư huynh sẽ tập kích sau lưng Lăng Dạ rồi bổ thẳng một đao xuống đầu hắn.

Nhân vật chính Lăng Dạ vung đao đón đỡ, nhưng đao của hắn lại bị Cao Thăng sư huynh chém gãy, cương đao gãy đôi rạch lên mặt Lăng Dạ một vết thương.

Đó mới là lúc nửa mặt kia của Bạch Tôn Giả lên hình.

“Mọi người về vị trí.”

Đạo diễn Jacob trầm giọng hô.

Tống Thư Hàng đi đến trước mặt Bạch Tôn Giả, hai người đứng nguyên vị trí.

Không cần đạo diễn Jacob chỉ điểm, nhưng vị trí của Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng chính là vị trí khi cảnh quay lúc trước chấm dứt.

Tống Thư Hàng bày thế xuất đao xong xuôi, Bạch Tôn Giả lộ vẻ cau mày đau đớn…

Đạo diễn Jacob gật đầu, tốt lắm, chính là như thế này!

Thư kí trường quay giơ clapperboard lên trước ống kính rồi dập cạch một tiếng.

Đạo diễn Jacob:

"Action!"

Ống kính nhanh chóng chuyển về phía Bạch Tôn Giả, nối tiếp động tác xuất đao của Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng diễn lúc trước.

Trên người Lăng Dạ có vô số vết thương, những vết đao chảy máu đầm đìa, nhuộm đỏ cả đạo bào.

Cảnh phim tiếp diễn hoàn mỹ, tiếp tục triển khai!

Cao Thăng sư huynh nhếch khóe miệng cười lạnh lùng:

"Lăng Dạ, trình độ của ngươi chỉ đến thế thôi sao? Quá yếu, người quá yếu, đao cũng quá yếu!"

"Hộc… hộc...hộc."

Nhân vật chính Lăng Dạ không đáp mà chỉ thở phì phò, hai tay nắm chặt đao, mồ hôi không ngừng túa ra trên mặt.

"Ngươi biết không? Ta thích nhất là tính cách dù chết cũng không chịu nhận thua của ngươi. Ngươi không chịu nhận thua thì ta mới có thể bắt ngươi nhấm nháp từng chút đau khổ."

Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng diễn nhếch miệng cười gằn.

Ngay sau đó, thân mình hắn vụt lên, biến thành một tàn ảnh rồi dừng lại ngay bên cạnh nhân vật chính Lăng Dạ.

"Không hổ là rối gỗ do Bắc Hà tiền bối sửa chữa ra, ngũ cảm nối liền, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng gần giống bản thể ta như đúc. Thậm chí dưới sự thúc giục của linh thạch ngũ phẩm, tốc độ bạo phát của nó cũng không chậm chút nào, đúng là thế thân tốt nhất của ta. Viên linh thạch này không phí chút nào!”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Theo kịch bản, hắn cầm bảo đao Bá Toái chém ngang, hướng thẳng về phía đầu Lăng Dạ.

Tống Thư Hàng phát huy xuất sắc cực điểm trong màn này, không cần Bạch Tôn Giả dùng tơ linh lực khống chế.

Bạch Tôn Giả cũng nâng đao đón đỡ theo đúng kịch bản.

Keng!

Cương đao và bảo đao Bá Toái chạm vào nhau.

“Gãy cho ta!”

Tống Thư Hàng quát lên.

Bạch Tôn Giả phối hợp với Tống Thư Hàng, dồn linh lực nơi tay, thanh đao lập tức gãy thành hai đoạn.

Sau đó mảnh đao gãy bắn ra, được Bạch Tôn Giả khống chế quẹt nhẹ qua mặt ngài rồi rơi xuống đất.

Từng chi tiết đều được Bạch Tôn Giả khống chế hoàn toàn.

Vốn dĩ Cao Mỗ Mỗ nghĩ ra tình tiết này chỉ là để nện cho Tống Thư Hàng một trận, thậm chí cậu ta còn nghĩ ra vô số loại đạo cụ để nhét hành Tống Thư Hàng, đáng tiếc là số ý tưởng đó không được dùng tới.

Cảnh quay vẫn tiếp tục…

Nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả sắm vai thốt lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống đất.

Nửa bên mặt lọt vào ống kính, để lộ vết thương đã hóa trang từ trước.

Cảnh này cũng được hoàn thành một cách xuất sắc!

Đạo diễn Jacob mát lòng mát dạ.

Tiếp theo là cảnh Cao Thăng sư huynh nắm lấy cơ hội đánh cho Lăng Dạ vừa ngã xuống thừa sống thiếu chết.

Đây có lẽ là cảnh diễn nhẹ nhàng nhất trong cuộc đời đạo diễn của ông từ trước đến nay.

…

…

Trên đài luận võ.

Nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả thủ vai ngã xuống đất, mình đầy thương tích, mặt mũi bầm dập, suy yếu vô cùng, nhìn vào lại thấy có chút yếu đuối đáng thương.

Thế nhưng Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng diễn lại chẳng hề tiếc thương. Hắn vừa cười dữ dằn vừa vung đao… Lăng Dạ lăn mình trên mặt đất.

Tống Thư Hàng thầm cảm thấy may mắn vì kẻ ở trên đài là một con rối. Nếu là hắn thì hắn không thể nào mà chém xuống Bạch tiền bối đang lăn trên đất thế kia được.

Thế nhưng phải nói là… dù có lăn lóc trên mặt đất cũng chẳng làm tổn hại gì đến mị lực của Bạch Tôn Giả. Dù đang lăn, Bạch Tôn Giả cũng lăn đầy phong độ.

Bạch Tôn Giả trước giờ chưa bao giờ chật vật như thế, vì có yếu tố “hiếm có” cộng điểm, cho nên mị lực của Bạch Tôn Giả ít nhất phải tăng thêm cả trăm điểm chứ không vừa.

“Kết thúc rồi, Lăng Dạ!”

Lúc này, Cao Thăng sư huynh trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng giơ cao bảo đao Bá Toái, thi triển Long Vũ thức trong Nghịch Lân Đao Pháp.

Đao khí dâng cao biến thành một con rồng vô cùng sống động, Nghịch Lân đao pháp không có lực công kích, nhưng con rồng nó biến hóa ra thì lại mang khí thế hiên ngang.

Dùng đao này để kết thúc cảnh quay đi!

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, đao khí chân long thuần phòng ngự đánh về phía Bạch Tôn Giả.

Đao khí chân long cuốn lấy nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả thủ vai.

Bạch Tôn Giả phối hợp kêu lên đau đớn:

“AAAAA”

Cao Thăng sư huynh cười lạnh:

“Còn chưa nhận thua sao? Lăng Dạ!”

“Tuyệt … không…”

Lăng Dạ bị đao khí chân long cuốn lấy cắn răng nói.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Vậy thì cứ chuẩn bị một tháng không xuống được giường đi!”

Cao Thăng sư huynh nói một câu phũ phàng.

Nói xong, Cao Thăng sư huynh tiến lên phía trước, bắt đầu công cuộc treo Lăng Dạ lên đánh đầy tàn nhẫn…

Giờ khắc này đây, cả Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đều chìm trong vai diễn của mình.

Hai người càng diễn càng ăn ý.

Cảnh này hay tuyệt cú mèo!

…

Lúc này, các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ngồi ở thính phòng đều ngu mặt ra.

Đặc biệt là Bắc Hà Tán Nhân, hắn cứ đần mặt nhìn Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh mình.

Từ đầu hắn đã thấy lạ rồi!

Nhưng bây giờ thì hắn có thể khẳng định rằng, Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh hắn là con rối kia.

Còn người lên đài là bản thân Tống Thư Hàng tiểu hữu hả?

Thế rốt cuộc là Thư Hàng tiểu hữu muốn chơi trò gì đây?

Bắc Hà Tán Nhân phát hiện ra mình chẳng hiểu Thư Hàng tiểu hữu nghĩ cái gì nữa rồi.

Chương 671: Chuyện Này Phi Khoa Học, Chuyện Này Phản Tu Chân!

Rõ ràng Thư Hàng tiểu hữu vất vả lắm mới làm ra được con rối gỗ thế thân này, thế mà hắn kích hoạt thế thân rồi lại đặt nó ở ghế khán giả, rồi tự mình ra trận đi diễn cảnh đánh nhau với Bạch Tôn Giả.

Đúng là chẳng hiểu nổi đám thanh niên thời nay nghĩ cái gì nữa. Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Tống Thư Hàng cảm thấy khi mình khống chế con rối thế thân ra trận quay phim thì cực kì nhập tâm.

Nhất là đoạn cuối khi Cao Thăng sư huynh treo nhân vật chính Lăng Dạ lên đánh, hắn và Bạch Tôn Giả càng diễn càng ăn ý.

Hai người thực sự diễn Cao Thăng sư huynh và nhân vật chính Lăng Dạ như thật luôn.

Đoạn này chắc chắn sẽ là đoạn phấn khích nhất trong cảnh đánh nhau mở màn!

Cảnh phim tiếp tục tiến triển.

Giờ thì đến lượt Bát Tí Kiếm Thánh do Cổ Hồ Quan Chân Quân diễn lên sàn.

Cổ Hồ Quan Chân Quân cực kì nghiêm túc. Ngay khi Cao Thăng sư huynh chém một đao về phía đôi chân của nhân vật chính Lăng Dạ thì hắn đã hành động. Chớp mắt một cái, thân mình hắn nhoáng lên, ống kính cũng không thể bắt được động tác của hắn.

Bát Tí Kiếm Thánh chỉ lắc mình một cái đã xuất hiện ngay sau lưng Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng thủ vai, rồi nhẹ nhàng nắm lấy bảo đao Bá Toái.

Lại là một cảnh phấn khích, động tác max điểm cool ngầu.

Bát Tí Kiếm Thánh trầm giọng nói:

“Trận tỉ thí này kết thúc ở đây.”

“Trưởng lão, Lăng Dạ đã nhận thua đâu.”

Cao Thăng sư huynh ngẩng đầu lên nói với vẻ bất mãn. Thế nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bát Tí Kiếm Thánh thì hắn lại nhún vai:

“Thôi được rồi, nể mặt trưởng lão, trận tỉ thí này dừng ở đây.”

“Ngươi may mắn lắm Lăng Dạ, cứ từ từ mà nhấm nháp thất bại này đi.”

Cao Thăng sư huynh thu đao vào vỏ, rồi xoay người bước xuống khỏi đài luận võ mà không thèm quay đầu lại.

Khi đi tới bên đài luận võ, Cao Thăng sư huynh lại quay đầu nhìn vào Lăng Dạ rồi bảo:

“Chờ bao giờ vết thương của ngươi khỏi rồi thì ta sẽ lại tìm ngươi. Tiếp theo cứ chờ sư huynh chỉ dạy chỉ pháp cho ngươi nhé. Ha ha ha.”

Nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt không cam lòng nhìn chằm chằm vào Cao Thăng sư huynh.

GOOD!

Tống Thư Hàng cảm thấy cảnh này mình và Bạch tiền bối phối hợp với nhau thật là tuyệt diệu.

Cuối cùng thì cảnh đầu tiên có đoạn diễn của hắn cũng đã hoàn thành rồi.

Tống Thư Hàng nhảy xuống khỏi đài luận võ rồi đi cùng hai tên sư đệ xu nịnh, ra khỏi ống kính máy quay.

Cảnh diễn còn đang tiếp tục.

Mộ Dung Họa do Giang Tử Yên diễn bước lên đài luận võ, lặng lẽ băng bó vết thương cho Lăng Dạ rồi an ủi hắn rất dịu dàng. Trong đôi mắt của Giang Tử Yên ngập tràn tình cảm, thế nhưng nếu nhìn kĩ thì có thể thấy khóe mắt cô đang liếc đến Dược Sư trong đám người xem kìa. Tình ý ấm áp này chỉ thuộc về Dược Sư mà thôi.

Sau khi Tống Thư Hàng nhảy xuống khỏi đài luận võ thì quay lại nhìn thấy cảnh này.

Hắn vốn cho rằng Giang Tử Yên sẽ phải cố gắng lắm mới diễn được loại nhân vật “dịu dàng” như thế này, bởi vì cảm giác mà cô mang đến cho người ta chẳng khác gì một ma nữ đầy tà khí. Chẳng ngờ Giang Tử Yên tỷ tỷ lại có một mặt dịu dàng ấm áp thế này.

Dược Sư tiền bối đúng là kẻ thắng cuộc trong cuộc đời này mà.

Không chỉ thu được một đồ đệ giỏi mà còn có thể phát triển thành sư đồ luyến, thu luôn được một đạo lữ song tu vừa dịu hiền vừa tà khí nữa.

Sau khi cảm thán xong xuôi, Tống Thư Hàng đi về phía Bắc Hà tiền bối.

Con rối gỗ thế thân này hay thật, diễn cảnh đánh nhau với Bạch tiền bối cũng ngon ơ.

Hắn nhất định phải cảm ơn Bắc Hà tiền bối mới được, có con rối gỗ này thì hắn không bao giờ sợ phải diễn chung với Bạch tiền bối nữa rồi!

Trong cảm nhận của Tống Thư Hàng thì chính hắn vẫn đang khống chế con rối hành động.

Khi Tống Thư Hàng đến gần các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì lại phát hiện ra cả đám đang cúi đầu nhắn tin trong điện thoại, ai nấy đều có vẻ như bận rộn ghê lắm.

Tống Thư Hàng đứng từ xa nhìn màn hình di động của Bắc Hà tiền bối, tiền bối đang ở trong nhóm bạn bè của phần mềm nói chuyện phiếm à?

Bắc Hà Tán Nhân vừa gửi một tin nhắn: “Cuối cùng thì bộ phim của nhóm Cửu Châu số 1 cũng bắt đầu quay rồi, tuy là đến bây giờ ta còn chưa biết tên phim là cái gì nữa! Cảnh đầu của bộ phim đã quay gần xong, tình tiết là Cao Thăng sư huynh do Thư Hàng tiểu hữu sắm vai treo nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn lên mà đánh.

Ps. Ta đã chuẩn bị cho Thư Hàng tiểu hữu một vòng hoa thuần trắng, bên trái viết ‘Xả thân vì người khác’, bên phải viết ‘Vĩnh viễn được lưu truyền’.

Ps2. Trước khi diễn cảnh đánh nhau với Bạch Tôn Giả, Thư Hàng tiểu hữu đã cố ý chuẩn bị cho mình một con rối gỗ thế thân để lên đài diễn cảnh “treo Bạch tiền bối lên đánh” thay mình, thế nhưng phút trước ta vừa phát hiện ra Thư Hàng tiểu hữu ngồi cạnh ta là con rối kia. Còn Thư Hàng tiểu hữu thật thì đang treo Bạch Tôn Giả lên đánh ở trên đài rồi.

Ps3. Bắt đầu phiên giao dịch thôi. Ai cược Thư Hàng tiểu hữu có thể sống qua ngày hôm nay chọn A; cược Thư Hàng tiểu hữu có thể sống qua hôm sau chọn B; cược Thư Hàng tiểu hữu sống được qua 3 hôm chọn C; nếu cược hắn không sống được hết một ngày thì chọn D. Nếu thấy cả bốn lựa chọn đều không thích hợp thì lặng lẽ thả cái like đi.”

Tin nhắn đính kèm video là đoạn Thư Hàng tiểu hữu diễn Cao Thăng sư huynh treo Bạch Tôn Giả diễn nhân vật chính Lăng Dạ.

Trong video, Tống Thư Hàng cười gằn dữ tợn, động tác hung tàn, Bạch Tôn Giả ngã rạp xuống đất, mình đầy thương tích, ánh mắt vô cùng quật cường cứng cỏi.

Bắc Hà Tán Nhân vừa mới gửi tin đi thì đã được vô số tu sĩ chú ý kéo đến bu xem.

Tin nhắn của Bắc Hà tiền bối vừa lên thì đã được mấy chục like và comment.

Mật Đào Tiên Tử: Xem video thì thấy Bạch tiền bối bị đánh thảm quá, đau lòng viết hoa! Thư Hàng tiểu hữu này là đệ tử nhà ai thế? Sao ta chưa nghe thấy tên hắn bao giờ nhỉ?

Hạ Lê Đạo Trưởng: Để ta chọn nào, hình như Lệ Chi Tiên Tử sư muội ta cũng quay phim này hả? Trong phim cô ấy diễn vai nào thế?

Phá Dương Kích Quách Đại: [icon đầu chó đáng yêu]

Phá Dương Kích Quách Đại: [icon tức giận vò đầu con chó lầu trên]

Phá Dương Kích Quách Đại: Ta lặng lẽ thả like vậy, 1 like cho Thư Hàng tiểu hữu. Đáng tiếc ta có việc gấp không tham gia vào bộ phim này được, bỏ lỡ mất hiện trường cảnh này, đau lòng, đau lòng quá mất thôi! Đây chính là hình ảnh mang tính lịch sử đó!

Linh Điệp Đảo Lưu Kiếm Nhất: Chọn lựa phiền chết đi được, gõ chữ phiền chết đi được, đóng phim cũng phiền chết đi được, tiền bối à bao giờ mọi người đóng phim xong? Ta còn phải mua vé xem phim cho sư phụ và Vũ Nhu Tử đây, phiền chết đi được.

Điền Thiên Đảo Chủ: Ta chọn B vậy, ta cảm thấy Bạch tiền bối rất quan tâm đến Thư Hàng tiểu hữu, thế nên ta sẽ thêm cho Thư Hàng tiểu hữu một giây, à không, một ngày. Mà nói chứ ta cũng bỏ lỡ mất cảnh này, tiếc chết đi được. Thế nhưng vì một cảnh này mà ta nhất định sẽ đến xem ủng hộ khi phim lên sóng. Ta sẽ bắt đệ tử toàn đảo đi xem luôn.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: Ta chọn D, nếu Thư Hàng tiểu hữu có thể sống qua được một ngày thì đã là kì tích rồi! Ca ca ngu xuẩn của ta ơi, nếu không phải tự nhiên ngươi muốn tu luyện cái công pháp dở hơi kia thì chúng ta đã có thể đi đóng bộ phim này rồi. Lỗi của ngươi hết đấy!

Điền Thiên Đảo Chủ trả lời Điền Điềm Phó Đảo Chủ: Xin lỗi muội muội, chỉ tại ta đây tâm huyết dâng trào thôi mà.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: Chết tiệt, ta bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói trong nhóm cả tháng trời, bức bối quá đi mất. Ta chọn C, ta cảm thấy dù thế nào thì chắc Thư Hàng tiểu hữu cũng phải sống được đến lúc phim quay xong chứ. Bộ phim này chắc cũng phải hơn ba ngày mới quay xong đúng không? Mặt khác, phim có bài hát chủ đề chưa? Nếu chưa có thì ta nhiệt liệt đề cử bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc của Đậu Đậu nhé. Gần đây hôm nào ta cũng mở ra nghe mấy lần, nó tẩy não ghê lắm, cứ nghe xong là phải lẩm bẩm hát lại mới chịu được.

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử: Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, cô nghĩ là cô nói ở đây thì bản quân không nhìn thấy cô à? Bản quân nói cho cô hay, mặc kệ Thư Hàng tiểu hữu chết lúc nào chứ cô thì chết ngay là cái chắc rồi!

Hoàng Sơn Chân Quân mệt tim quá. Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử vốn là một tiên tử thục nữ thích chống tay lên cằm nghiêng đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ kia. Thế mà sau khi gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 thì hình tượng thay đổi cả 180 độ.

Tam Lãng, tất cả đều là lỗi của Tam Lãng!

Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử trả lời Hoàng Sơn Chân Quân:

Hoàng Sơn tiền bối, ta sai rồi, ta sai rồi! Nhưng mà Chân Quân à, âm nhạc là tự do của thế gian, ngươi làm như vậy là bẻ cánh của âm nhạc đấy!

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài não ruột rồi trả lời: Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, bây giờ cô đang ở gần núi lửa Cleveland đúng không? Ban nãy bản quân nhìn vị trí của cô thì phát hiện ra cô cách bản quân không xa lắm đâu. Cô chờ đó, năm phút nữa bản quân sẽ đến chỗ cô.

Lần này thì Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử sợ chết rét thật rồi: Hoàng Sơn tiền bối, kịch bản này không đúng! Sao ngươi lại ở gần ta thế? Xin lỗi, xin lỗi tiền bối mà, ta se xóa ngay cái bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc đó đi! Xin tiền bối tha cho một con đường sống đi mà!

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử: Muộn rồi!

Ba La Đạo Trưởng: Dáng vẻ Bạch tiền bối khi bị thương làm cho người ta tan nát cả ruột gan. Ta chọn D, cược vị Thư Hàng tiểu hữu này không sống quá một ngày. Mặt khác, Bắc Hà Tán Nhân à, bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc mà Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử vừa nói ở đâu thế nhỉ? Ta tìm không thấy đâu hết.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời Ba La Đạo Trưởng: Ta không biết gì hết nhé.

Đừng có kéo lão phu vào vụ này, lão phu không phải là Cuồng Đao Tam Lãng, cũng không phải Đồng Quái Tiên Sư thích tính quẻ bịp, còn lâu lão phu mới trả lời câu hỏi kia.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đang lội nhóm bạn bè cũng không khác Bắc Hà Tán Nhân cho lắm.

Mà lúc này thì Thư Hàng tiểu hữu đã hóa đá rồi.

Đứa ban nãy chạy lên đài diễn chung với Bạch Tôn Giả là chính mình? Chính mình? CHÍNH MÌNH?

Còn đứa ngồi bên cạnh Bắc Hà tiền bối là con rối thế thân?

Nói đùa à? Làm sao mà thế được?

Cho dù hắn có căng thẳng đến mức nào, cũng không thể nhầm lẫn giữa vai trò chính” phụ trong mối quan hệ giữa bản thể và con rối thế thân được chứ.

Giống như một người đang chơi game vậy, làm sao mà nhầm lẫn giữa chính mình và nhân vật mình điều khiển cho được?

Chuyện này phi khoa học, chuyện này phản tu chân!

Nhất định là nhầm lẫn ở đâu rồi.

Đúng lúc này thì thân hình Tống Thư Hàng hơi run lên.

Trong túi thu nhỏ một tấc của hắn, con rối Mặc Môn không phát ra ánh sáng quỷ dị nữa.

Và thế giới cảm quan của Tống Thư Hàng cũng trở lại bình thường.

Lúc này đây, sắc mặt hắn trắng bệch ra.

Móa nó, đúng là bản thân hắn thật!

Chương 672: Cầu Cho Linh Quỷ Của Ta Trở Về Bình An

Nói cách khác, chính hắn vừa mới lên đài diễn cảnh “Tống Thư Hàng treo Bạch tiền bối lên đánh”?

Bây giờ Tống Thư Hàng tha thiết muốn có một người con gái tên là “Tĩnh Lặng”. Đừng ai hỏi cô ấy họ gì, cô ấy tên là “Một Mình Tĩnh Lặng”.

Thấy Tống Thư Hàng ngây ra như phỗng, Tô Thị A Thập Lục bèn bước tới an ủi hắn:

“Thư Hàng, thật ra ngươi không cần phải tuyệt vọng như thế đâu… nghĩ thoáng chút đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu cứng còng.

“Có lẽ chưa chắc ngươi đã chết đâu.”

Tô Thị A Thập Lục nghĩ ngợi một tí rồi nói tiếp:

“Tuy là ban nãy ngươi diễn cảnh treo Bạch Tôn Giả lên đánh, thế nhưng đó là nhân vật do chính Bạch Tôn Giả muốn diễn mà. Nếu nhìn từ một khía cạnh khác thì ngươi đang hoàn thành tâm nguyện của Bạch Tôn Giả, đang làm một việc khiến cho Bạch Tôn Giả vui vẻ mà, không phải sao?”

Bắc Hà Tán Nhân nghe thấy thế thì xoa cằm tỏ vẻ đồng ý:

“Từ khía cạnh nào đó mà nói thì lời của Tiểu Thập Lục có lý lắm.”

Đến cả Thông Huyền đại sư cũng gật đầu ra vẻ tán thành.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nói thế có khi Thư Hàng tiểu hữu không những không chết mà còn có thể gặp may nữa ấy.”

Lạc Trần Chân Quân:

“Có lý, hay là chờ bao giờ cảnh kia quay xong, Thư Hàng tiểu hữu đi hỏi thử Bạch Tôn Giả xem ngài ấy có vui không đi. Thế là có thể tính ra kết quả ngay. Nếu Bạch Tôn Giả thấy diễn rất vui thì nói không chừng Thư Hàng tiểu hữu trúng mánh lớn rồi.”

Khi các đạo hữu đang trao đổi thì cảnh đầu tiên trong kịch bản đã quay xong.

Các thành viên đoàn phim và các diễn viên bắt đầu nghỉ ngơi để chuẩn bị cho cảnh kế tiếp.

Đạo diễn Jacob đang xem lại cảnh vừa rồi.

Giang Tử Yên, Cổ Hồ Quan Chân Quân và Bạch Tôn Giả lần lượt xuống khỏi đài luận võ.

…

"Thư Hàng tiểu hữu, sống chết chỉ trông vào lúc này thôi đấy. Bây giờ ngươi đi hỏi Bạch tiền bối xem ngài ấy đóng phim có vui không."

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cổ vũ.

Dưới sự cổ vũ nhiệt tình của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng bước đến trước mặt Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng hỏi:

"Bạch tiền bối, ngài có hạnh phúc không?"

"Hả?"

Bạch Tôn Giả nghe xong chẳng hiểu gì cả.

"À không phải, ý ta là khi quay phim ngài có vui vẻ không ấy?"

Tống Thư Hàng lại hỏi.

"Ừa, vui lắm."

Bạch Tôn Giả mỉm cười:

"Quay phim với mọi người rất vui. Hơn nữa, nhân vật Lăng Dạ này cũng làm cho ta nhớ lại nhiều chuyện cũ. Tóm lại là rất thú vị, rất mới mẻ. Giờ ta chỉ muốn quay ngay cảnh tiếp theo thôi."

Tống Thư Hàng nghe đến đó thì cũng mỉm cười:

"Bạch tiền bối thấy vui là tốt rồi."

Vậy thì cho dù hắn có lên đài đánh Bạch tiền bối cũng là một trong những việc khiến cho ngài ấy vui vẻ!

Tốt quá rồi!

"Thư Hàng, diễn không tồi."

Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Ngư Kiều Kiều cũng đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cao Mỗ Mỗ vỗ vai Tống Thư Hàng mấy cái:

“Đoạn mày đánh Tống Bạch tiên sinh ban nãy quá là đặc sắc luôn. Nha Y cũng nói mày diễn đại sư huynh đáng ghét kinh lên được, chỉ hận không thể nện cho mày một trận. Mày diễn Cao Thăng sư huynh như thật luôn rồi.

May mà cậu ta không tự đi diễn cái nhân vật này, nếu không thì người bị Nha Y căm ghét chính là cậu ta chứ ai.

Bạn tốt Tống Thư Hàng, mày gánh nồi giỏi lắm.

Tống Thư Hàng gượng cười:

“Mày có thu hoạch được gì không?”

Lúc trước hắn đã để ý thấy Cao Mỗ Mỗ rất hay chú ý đến đạo diễn Jacob.

“Tao thấy rất có hứng với nghề đạo diễn.”

Cao Mỗ Mỗ nói nghiêm túc:

“Cho nên tao đang nghĩ không biết có nên chuyển ngành sang học làm đạo diễn không đây.”

Tống Thư Hàng: …

“Ha ha, tao đùa thôi. Mà dù tao có muốn đi học đạo diễn thì ba mẹ tao cũng không cho. Nhưng mà tao thích viết kịch bản lắm, tao định theo Thôn Vân đại sư học cách viết kịch bản làm sao cho đạo diễn họ vừa lòng. Thôn Vân đại sư cũng đồng ý sẽ dạy cho tao rồi.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy thế thì lại xoa cằm suy tư:

“Cao Mỗ Mỗ, mày định đi tu à?”

“Phủi phui cái mồm mày, tao là trai có bạn gái nha, tu cái cái con khỉ ấy.”

Cao Mỗ Mỗ la lên.

“Tao lại thấy mày nên xét tới việc làm đệ tử tục gia, thế thì mối quan hệ giữa mày và Thôn Vân đại sư sẽ gần hơn một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

“Mày nói nghe cũng có lý đấy.”

Cao Mỗ Mỗ nói:

“Cơ mà thôi đi, tao chẳng thích thú gì với việc làm đệ tử tục gia của phật môn cả.”

Tống Thư Hàng cười nhẹ.

…

Bạch Tôn Giả và Giang Tử Yên đi tới chỗ đạo diễn Jacob để xem lại cảnh vừa rồi.

Tống Thư Hàng quay lại chỗ Bắc Hà tiền bối rồi nói:

“Bạch tiền bối nói ngài ấy rất vui vẻ khi quay phim, ngài ấy còn bảo quay phim rất thích, rất khoái nữa.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Thế thì ngươi không cần lo đâu, ít nhất thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nói thế thì có khi Thư Hàng tiểu hữu còn gặp may đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân sáng ngời mắt lên:

“Có lẽ Tống Thư Hàng tiểu hữu đã bắt đầu gặp may rồi cũng nên, hay là chúng ta thử một chút đi nhé?”

“Cái này mà cũng thử được à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nếu muốn thử may mắn thì cách đơn giản nhất là bốc thăm hoặc là lắc xúc xắc.”

Có tiền bối đề nghị.

Lạc Trần Chân Quân hỏi:

“Ở đây có xúc xắc à?

“Làm mấy cái là được, có gì khó khăn đâu. Định làm bằng vật liệu gì?

Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tuyết Lang đạo hữu làm mấy cái bằng băng đi.”

“Được, xem ta đây.

Tuyết Lang Động Chủ chà chà tay rồi hà một hơi khí vào giữa hai tay mình.

Sau đó hắn lại xoa xoa hai cái nữa, khi hắn mở tay ra thì bốn chiếc xúc xắc sáng lấp lánh đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Nhìn độ thuần thục của Tuyết Lang Động Chủ thì có vẻ hắn làm xúc xắc kiểu này rất thường xuyên.

Chẳng lẽ Tuyết Lang Động Chủ là một con sói thích cá cược à?

Hay là vì Tuyết Lang Động Chủ có pháp thuật băng hệ tinh thâm nên mới có thể tạo ra xúc xắc thoải mái như thế?

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử lấy một chiếc hộp nhỏ rồi rút ra một chiếc bút, vẽ những chấm tròn xinh xắn lên trên xúc xắc.

"Xong rồi, Thư Hàng tiểu hữu thử xem đi."

Tuyết Lang Động Chủ đưa xúc xắc bằng băng cho Tống Thư Hàng.

"Đổ xúc xắc ra kết quả thế nào mới là may mắn nhỉ?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Ra đúng như ngươi muốn là may mắn thôi, hay là thử đổ ra bốn cái bốn điểm đi."

Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng:

"Ừ, để ta thử xem."

Hắn tùy tiện cho bốn viên xúc xắc vào tay lắc mấy cái rồi đổ xuống.

Bốn viên xúc xắc bằng băng lăn trên mặt đất...

Mấy giây sau, chúng dừng lại.

Bắc Hà Tán Nhân:

"Bốn cái bốn điểm thật!

Lệ Chi Tiên Tử:

"Bắt đầu may thật rồi à?"

"Một lần không đủ, có khi là trùng hợp đấy. Thư Hàng tiểu hữu lắc ra bốn con sáu thử xem nào."

Tuyết Lang Động Chủ nói rồi còn đưa ra một ống lắc xúc xắc bằng băng.

Tống Thư Hàng lấy ống lắc ra rồi thả bốn viên xúc xắc vào.

"Bốn con sáu à?"

Nói đoạn, hắn tiện tay lắc mấy cái.

Một lát sau.

Khi mở ống lắc ra, bốn viên xúc xắc bên trong là bốn con sáu tỏa sáng lấp lóe.

"Xem ra Thư Hàng tiểu hữu bắt đầu gặp may rồi."

Tuyết Lang Động Chủ nói.

“Thư Hàng tiểu hữu, hay bây giờ ngươi ước gì đó thử xem.”

Bắc Hà Tán Nhân đè nghị. Bây giờ Tống Thư Hàng tiểu hữu đang được nữ thần may mắn phù hộ, hắn muốn xem thử Thư Hàng tiểu hữu sẽ may mắn tới mức nào.

“Ước gì à… ta ước Bắc Hà tiền bối có thể diễn Cao Thăng sư huynh thay ta nhé?”

Tống Thư Hàng nói.

“Không được đâu.”

Bắc Hà Tán Nhân từ chối thẳng thừng:

“Nhưng ngươi có thể ước Cuồng Đao Tam Lãng thử.”

“Lúc trước Bạch tiền bối đã nói khí chất của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối không hợp với nhân vật Cao Thăng sư huynh này rồi.”

Tống Thư Hàng nói bất đắc dĩ.

“Thế thì tí nữa Tô Thị A Thất đạo hữu đưa Đồng Quái Tiên Sư về đấy. Đến lúc đó ngươi ước Đồng Quái Tiên Sư thay ngươi đi? Nếu Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành ngươi để lên đài thì chắc chắn là có thể làm một thế thân cực tốt.”

Bắc Hà Tán Nhân lại đề cử tiếp.

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu đồng ý:

“Vụ này hay đấy. Nếu nói diễn viên đóng thế tốt nhất thế gian thì chắc chắn phải là Đồng Quái Tiên Sư rồi. Dịch dung thuật của hắn siêu ngầu, thích biến thành ai là biến được thành người đó.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi trong lòng.

Tuyết Lang Động Chủ:

“Nhưng kiểu ước này chắc là không được đâu. Hay là Thư Hàng tiểu hữu đổi nguyện vọng khác xem sao.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi thở dài và nói nghiêm túc:

“Nếu muốn ước điều gì thì… thực ra bây giờ ta có một nguyện vọng, đó là cầu cho linh quỷ của ta có thể sớm ngày trở về bình an.”

Bắc Hà Tán Nhân tò mò:

“Linh quỷ? Linh quỷ của Thư Hàng tiểu hữu bị làm sao?”

Khó trách lần này gặp Thư Hàng tiểu hữu hắn cứ thấy có gì đấy sai sai, thì ra là linh quỷ có vấn đề.

“Trước đó không lâu, linh quỷ của ta bị một vị đại năng dùng sức mạnh mượn đi. Sau này khi đại năng đó trả linh quỷ của ta về thì xảy ra sự cố. Bây giờ hình như linh quỷ đã bị nhốt trong một không gian đặc biệt nào đó rồi, ta không cảm ứng được vị trí của nó nữa, mọi liên hệ giữa ta và nó đều bị cắt đứt cả. Ta chỉ có thể cảm ứng được là nó vẫn còn sống thôi.”

Tống Thư Hàng ấn tay lên ngực.

Linh quỷ là một phần của hắn đó.

Sau khi mất đi linh quỷ, hắn vẫn không thể nào thích nghi được, cứ thấy trong người trống rỗng.

Linh quỷ của hắn vất vả lắm mới tấn chức lên được linh quỷ cao cấp, thực lực càng ngày càng mạnh. Nó đột nhiên biến mất làm cho hắn có chút không cam lòng.

“Nếu linh quỷ còn sống thì Thư Hàng tiểu hữu không cần lo lắng, nhát định sẽ có cách tìm nó về thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân an ủi.

Nói đến linh quỷ… linh quỷ mà cũng bị người khác dùng sức mạnh mượn đi được à? Đây là lần đầu Bắc Hà Tán Nhân nghe thấy chuyện này đấy.

Tống Thư Hàng gật đầu. Một ngày nào đó hắn nhất định sẽ cứu linh quỷ về.

…

Khi các đạo hữu đang nói chuyện thì chỉ có mỗi Dược Sư còn mân mê di động, hắn đang nhắn tin trong nhóm bạn bè.

Vì hắn đánh chữ quá chậm, cho nên bạn bè người ta gửi tin xong, hàn huyên với nhau nửa ngày trời rồi hắn mới gửi được đi.

Sau khi gửi xong tin trong nhóm bạn bè, Dược Sư lại quay lại nhóm Cửu Châu số 1 theo thói quen.

Lúc này trong nhóm Cửu Châu số 1 có tin nhắn mới.

Là Tô Thị A Thất gửi tin đến.

Chương 673: Đồng Quái Tiên Sư, Lệ Chi Tiên Tử Và Con Gái

Tô Thị A Thất:

“Nói cho mọi người một tin tốt đây, ta đã bắt được tên bói bịp kia về rồi. Trong quá trình bắt người, Đồng Quái Tiên Sư không hề phản kháng, bó tay chịu trói, ta đưa hắn về ngay đây. À đúng rồi, ta còn đưa cả Đậu Đậu về nữa. Hoàng Sơn Chân Quân, ta đưa luôn Đậu Đậu đến phim trường nhé, Diệt Phượng đạo hữu bảo muốn bắt nó diễn một vai phản diện đúng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời rất đơn giản:

“Chuẩn tấu!”

Chân Quân bây giờ đang bận lắm, hắn bận tóm cổ Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử tìm chết kia, để cho Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử biết thế nào mới là “bẻ cánh âm nhạc” thực sự!

“Vậy ta sẽ đưa Đậu Đậu về.”

Tô Thị A Thất lại nói tiếp:

“À ngoài ra ta báo cho Lệ Chi Tiên Tử một tin tốt nữa này. @ Lệ Chi Tiên Tử, khi ta đi bắt Đồng Quái Tiên Sư thì gặp một tiểu cô nương rất thú vị. Tiểu cô nương kia thú vị y như Khốc Lão Nhân vậy. Đúng rồi, Khốc Lão Nhân cũng đang ở bên cạnh ta đây. Hắn với tiểu cô nương này ở cùng nhau nhìn vui mắt lắm. P/s. Lệ Chi Tiên Tử, tiểu cô nương này cứ luôn miệng gọi Đồng Quái Tiên Sư là mẹ suốt đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử trả lời:

“Thế thì liên quan gì đến ta? Gọi ta làm cái gì chứ?”

Lúc trả lời, Lệ Chi Tiên Tử bỗng có dự cảm không lành.

Chẳng lẽ tên Đồng Quái chết tiệt kia…

Tô Thị A Thất cười toe toét:

“Bởi vì khi ta tìm thấy Đồng Quái Tiên Sư thì hắn đang dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử đấy. Ha ha ha ha, cho nên nếu không có gì bất ngờ thì ta muốn chúc mừng Lệ Chi Tiên Tử đã có một cô con gái.”

Phim trường.

“Tên bói bịp kia! Ta giết ngươi!”

Lệ Chi Tiên Tử giận dữ, trong đôi mắt cười ngập tràn sát khí.

Lần trước cô đã rộng lượng tha cho Đồng Quái Tiên Sư một lần, không ngờ đối phương được đằng chân lân đằng đầu, tưởng cô dễ bắt nạt thật hả? Lần này cô nhất định sẽ không nương tay với tên bói bịp kia nữa.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 lần lượt lấy di động của mình để xem nhật kí chat trong nhóm.

Đồng Quái Tiên Sư lại tìm chết à?

Lần này hắn chọc tức Lệ Chi Tiên Tử thật rồi, Lệ Chi Tiên Tử đang bùng nổ như một con mãnh thú xù lông kia kìa, phen này Đồng Quái Tiên Sư xong thật rồi!

Bắc Hà Tán Nhân sờ sờ vòng hoa thuần trắng trong túi càn khôn. Ban đầu hắn chuẩn bị vòng hoa này là để dành tặng cho Thư Hàng tiểu hữu, nhưng bây giờ xem ra nên tặng nó cho Đồng Quái Tiên Sư thì thích hợp hơn nhiều.

Không hổ là đạo hữu duy nhất có thể theo kịp tốc độ tìm chết của Cuồng Đao Tam Lãng trong nhóm Cửu Châu số 1. Gần đây năng lực tìm chết của Đồng Quái Tiên Sư đã tăng vọt, sắp cán qua cả Cuồng Đao Tam Lãng luôn rồi.

Tống Thư Hàng cũng lấy di động ra nhìn. Đờ mờ, hắn vừa mới nhớ tới Đồng Quái Tiên Sư tiền bối xong, thế mà việc Đồng Quái Tiên Sư giả trang thành Lệ Chi Tiên Tử đã bại lộ rồi sao? Cái người gọi Đồng Quái Tiên Sư là mẹ chắc hẳn là Diệp sư tỷ rồi nhỉ? Tô Thị A Thất tìm thấy Diệp sư tỷ, vậy hắn cũng đã vào Bích Thủy các rồi sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì Lệ Chi Tiên Tử đã nhắn tin trong nhóm Cửu Châu số 1:

“A Thất đạo hữu, ta hỏi nghiêm túc đây, nếu muốn làm thịt Đồng Quái Tiên Sư thì phải đặt cọc bao nhiêu?”

Tô Thị A Thất cười đáp:

“Xin lỗi tiên tử, chuyến này ta không giết người.”

“Thế nện hắn gần chết, bắt hắn một tháng không xuống được giường có được không?”

Lệ Chi Tiên Tử nghiến răng nghiến lợi.

Tô Thị A Thất:

“Nói thật, vụ này cũng không dễ lắm.”

Lần này khi tiếp xúc gần với Đồng Quái Tiên Sư, Tô Thị A Thất cảm ứng được dường như trên người Đồng Quái Tiên Sư có chút vấn đề. Hắn đang ngầm áp chế thực lực.

Nghĩ đến đầu tháng chín Đồng Quái Tiên Sư hẹn quyết đấu với Bắc Hà Tán Nhân trên Tử Cấm đỉnh, Tô Thị A Thất đã suy đoán ra một chút rồi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“[icon lửa giận ngút trời]”

Tô Thị A Thất:

“Lệ Chi Tiên Tử đừng nóng, bây giờ ta sẽ đưa tên bói bịp kia và Đậu Đậu về phim trường của Bạch Tôn Giả và Thư Hàng tiểu hữu. Chẳng phải Lệ Chi Tiên Tử cũng đang ở đó hay sao? Ta sẽ đưa Đồng Quái Tiên Sư đến trước mặt cô, đến lúc đó chẳng phải cô muốn làm gì hắn thì làm sao?”

Tô Thị A Thất nói tiếp:

“Ta ra tay dạy dỗ hắn làm sao mà sảng khoái bằng tiên tử tự mình ra tay dần cho hắn một trận được.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Được rồi, A Thất nói có lý lắm, bao giờ thì ngươi đến đây?”

Tô Thị A Thất:

“Đang chờ cô nương thú vị kia thu thập hành lý để đi tới phim trường với ta đây.”

“Tiểu cô nương? Không phải tiểu cô nương gọi tên bói bịp kia là mẹ đấy chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử vội hỏi.

“Ừm… Vì Đồng Quái Tiên Sư bị ta nhìn thấu dịch dung thuật nên đã thu hồi pháp thuật đó lại, dường như tiểu cô nương kia bị đả kích ghê lắm nên cứ khóc hoài khóc mãi. Đồng Quái Tiên Sư đành phải hứa với là sẽ đưa cô ấy đi tìm Lệ Chi Tiên Tử thật sự, cũng chính là cô đấy.”

Tô Thị A Thất giải thích.

“Gặp ta? Tên ngu ngốc kia định bắt ta gánh tiếng xấu thay hắn đấy à?”

Lệ Chi Tiên Tử giận điên người.

Tô Thị A Thất bỏ lại một tràng cười xấu xa:

“Ha ha ha!”

Tống Thư Hàng xem tới đây thì cũng ngây ngẩn cả người. Diệp sư tỷ muốn rời Bích Thủy các đến Hoa Hạ sao? Nhưng trạng thái bây giờ của cô ấy rất bất ổn, cô ấy đang ở trạng thái linh quỷ đó. Nếu bị tu sĩ có tu vi cường đại phát hiện ra thì nói không chừng sẽ bị cưỡng chế khế ước mất.

…

Trong một động phủ xa xôi bí ẩn, Thiết Quái Toán Tiên, ái đồ của Đồng Quái Tiên Sư lẳng lặng đặt di động của mình xuống.

Sau đó hắn khăn gói quả mướp, chuẩn bị di dời đến một động phủ khác kín đáo hơn, một động phủ mà ngay cả sư phụ của hắn cũng không biết.

Thiết Quái Toán Tiên cảm thấy nguy cơ sâu sắc. Lần này sư phụ tìm chết quá đáng rồi.

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết lây.

Thiết Quái Toán Tiên cảm thấy mình là ruồi muỗi còn sư phụ mình là trâu bò. Bây giờ trâu bò đang húc nhau túi bụi rồi, hắn mà còn không trốn thì sẽ tan xác mất thôi.

Đúng rồi, lúc trốn chạy phải hóa trang một chút, không để ai phát hiện ra hắn là Thiết Quái Toán Tiên mới được.

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1

Tô Thị A Thất nói tiếp:

“@ Thư Sơn Áp Lực Đại, Thư Hàng tiểu hữu, đừng có giả chết nữa.”

Tô Thị A Thất:

“Ủa? Sao không tag được thế này? Thư Hàng tiểu hữu lại đổi tên rồi à? Ngươi vẫn chơi bảy đạo hiệu hả? Hôm nay tên là gì đấy?”

Thiện Tâm Tu Sĩ (Tống Thư Hàng):

“A Thất tiền bối, không phải là bảy đạo hiệu đâu! Chỉ là ta còn chưa quyết định được phải lấy cái nào trong bảy đạo hiệu này thôi.”

Tô Thị A Thất:

“Bá Đao Tống Tam cũng được mà, lấy nó đi.”

Thiện Tâm Tu Sĩ (Tống Thư Hàng):

“Là Tống Nhất, Tống Nhất chứ!”

Tô Thị A Thất:

“Giống nhau cả ấy mà, nói thật, đọc Tống Tam còn thuận mồm hơn Tống Nhất ấy. Mặt khác, ngươi nên xác định đạo hiệu nhanh đi. Ta thấy bây giờ trong nhóm Cửu Châu số 1 có nhiều đạo hữu gọi ngươi là bảy đạo hiệu đạo hữu lắm rồi đấy. Cứ thế này thì đạo hiệu của ngươi sẽ thành bảy đạo hiệu cho mà xem, còn chẳng bằng cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại. Ít nhất cái tên kia nghe vào tai còn có tí phong cách của hành giả nho gia.”

Thiện Tâm Tu Sĩ: …

Lấy cái đạo hiệu là bảy đạo hiệu thì hắn khóc tiếng Mán mất.

Tô Thị A Thất:

“Không nói vấn đề bảy đạo hiệu này nữa, ngươi cũng thôi giả chết đi. Ta nghe nói tiểu cô nương Diệp Tư này quen biết ngươi phải không?”

Thiện Tâm Tu Sĩ:

“Đúng vậy, Tô Thị A Thất tiền bối.”

Tống Thư Hàng vừa nói xong thì đã thấy có ánh mắt sắc lẻm bắn lên người mình, chính là ánh mắt của Lệ Chi Tiên Tử.

“Thư Hàng tiểu hữu, mau nói cho ta biết rốt cuộc tiểu cô nương Diệp Tư kia là ai thế hả?”

Lệ Chi Tiên Tử nói rất nghiêm túc.

“Thực tế thì đây không phải là chuyện có thể giải thích bằng một hai câu ngắn ngủi. Nhưng ta có thể biết đại khái vì sao Diệp sư tỷ lại gọi Lệ Chi Tiên Tử do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung là mẹ. Theo những gì chính Diệp Tư nhắc tới, thì vẻ ngoài và khí tức của Đồng Quái Tiên Sư khi dịch dung thành cô làm cho cô ấy cảm thấy rất thân thiết.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đã biết việc này từ trước rồi sao?”

“Khụ, không phải đâu, ta cũng vừa mới biết hôm trước thôi.”

Tống Thư Hàng gượng cười đáp.

Lệ Chi Tiên Tử cười ha hả, khoe ra với Tống Thư Hàng một chiếc răng nanh sắc nhọn:

“Chốc nữa Thư Hàng tiểu hữu có thể kể với ta vài câu về chuyện liên quan đến Diệp Tư kia được không. Để cho lúc nào ta gặp cô ấy thì còn có chuẩn bị tâm lý từ trước ấy mà.”

Cứ nghĩ đến việc tí nữa Tô Thị A Thất đưa một tiểu cô nương về, rồi tiểu cô nương này gọi mình là mẹ thì Lệ Chi Tiên Tử lại thấy nghẹn ứ trong lòng.

Cho nên trước khi gặp tiểu cô nương kia, tiên tử phải chuẩn bị tam lý. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Tô Thị A Thập Lục dựa vào một cây cột, vuốt di động bằng một tay. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt nghi hoặc.

Sau đó cô cười nhẹ. Cô nghĩ về tính cách của Tống Thư Hàng và cả tình cảnh khi hai người bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

..

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tô Thị A Thất nói tiếp:

“@ Thiện Tâm Tu Sĩ, tiểu cô nương Diệp Tư này muốn đến Hoa Hạ, một phần là để gặp Lệ Chi Tiên Tử, một phần là muốn gặp ngươi đấy.”

Thiện Tâm Tu Sĩ:

“Tô Thị A Thất tiền bối, Sở các chủ có biết việc Diệp sư tỷ muốn đến Hoa Hạ không?”

Trạng thái của Diệp sư tỷ không ổn, Sở các chủ có đồng ý cho cô ấy đến Hoa Hạ không?

Sở các chủ không sợ cô ấy bị người khác khế ước à?

“Tuy ta không gặp Sở các chủ, nhưng các chủ đã truyền lời nhắn qua Kim Đồng Ngọc Nữ cho ta, bảo là đồng ý để ta đưa tiểu cô nương Diệp Tư này đi rồi.”

Tô Thị A Thất nói.

Tống Thư Hàng nhìn thấy tin nhắn này thì gật đầu. Nếu Sở các chủ đã đồng ý thì ắt sẽ có cách bảo vệ cô ấy, không để cô ấy bị người ta khế ước một cách dễ dàng.

Tô Thị A Thất:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, Sở các chủ còn nhờ ta chuyển lời cho ngươi là bệnh tình của tiểu cô nương Lý m Trúc mà ngươi đưa đến chỗ các chủ chuyển biến xấu. Các chủ hy vọng ngươi có thể mau chóng tìm ra cách chữa trị hàn bệnh trong người cô bé đó.”

“Ta hiểu rồi, A Thất tiền bối, ta sẽ mau chóng nghĩ cách.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Muốn chữa khỏi hàn bệnh trong người Lý m Trúc thì phải chờ Thất Tu Tôn Giả đưa hắn đi gặp người thần bí “cái gì cũng có thể bán”, rồi dùng linh thạch để mua bảo vật chữa bệnh.

Hoặc là phải vào cấm địa của tán tu Lý Thiên Tố cùng với Bạch Tôn Giả, tìm kiếm xem có cách trị liệu hay không.

Thời gian chỉ có một năm.

Hắn cần phải nhanh hơn nữa.

Tống Thư Hàng cất di động đi rồi ngẩng đầu nhìn Bạch Tôn Giả ở phía xa xa.

Bạch tiền bối, cầu ngài phù hộ cho ta mọi việc đều thuận lợi.

Chương 674: Tiêu Rồi, Đại Sư Tỷ Phải Gả Cho Cuồng Đao Tam Lãng Rồi!

Tô Thị A Thất đang đưa Đồng Quái Tiên Sư chạy tới.

Ở phim trường, thang điểm tức giận của Lệ Chi Tiên Tử đã lên max điểm, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Các đạo hữu thương cảm cho Đồng Quái Tiên Sư 0.1 giây rồi lại thấy hân hoan dâng tràn trong năm phút. Rốt cuộc thì tên bói bịp này cũng sắp teo rồi, đáng mừng biết bao nhiêu!

…

Bộ phim vẫn được tiến hành quay theo kế hoạch.

Theo kịch bản thì trong cảnh tiếp theo, nhân vật chính Lăng Dạ sẽ biết đại sư tỷ Mộ Dung Họa sắp kết hôn mà tân lang không phải là hắn, để rồi dẫn đến một loạt tình tiết về sau.

Trước khi quay cảnh thứ hai thì đạo diễn Jacob lại bảo Tống Thư Hàng lên đài diễn thêm mấy cảnh với Bạch Tôn Giả.

Cảnh thứ nhất: Bạch Tôn Giả mình đầy thương tích, cuộn người như con tôm run rẩy không ngừng, trông có vẻ vô cùng thống khổ.

Tống Thư Hàng biến chỉ thành kiếm, cười lạnh lùng:

“Lăng Dạ, đây mới là chỉ pháp chân chính, nhớ cho kĩ lời dạy của sư huynh đi!”

Sau đó, Tống Thư Hàng xuống đài.

Giang Tử Yên cô nương bước lên, yên lặng băng bó vết thương cho Bạch Tôn Giả rồi an ủi dịu dàng.

Cảnh thứ hai: Bạch Tôn Giả lại mình đầy thương tích nằm trong một xó đài luận võ, tay nắm một cây côn đã gãy thành hai nửa, dường như là ngất đi rồi.

Còn Tống Thư Hàng thì xách gậy cười tàn nhẫn rồi nghênh ngang xuống đài.

Giang Tử Yên cô nương lên đài, tiếp tục lặng lẽ băng bó vết thương cho Bạch Tôn Giả.

Cảnh thứ ba: Bạch Tôn Giả ngã ngồi trên đất, tay che lên ngực, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái.

“Quyền pháp phải dùng như vậy, Lăng Dạ. Kẻ địch chân chính sẽ chỉ tấn công chỗ yếu hại của ngươi mà thôi. Ngươi thật yếu đuối.”

Tống Thư Hàng làm dáng cool ngầu rồi cười ha hả.

Rồi lại đến lượt Giang Tử Yên cô nương lên đài.

Bát Tí Kiếm Thánh Cổ Hồ Quan Chân Quân vẫn khoanh tay trước ngực đứng ở một chỗ dễ thấy, làm một cái background ngầu lòi.

Sau khi cắt nối biên tập, những cảnh quay này sẽ trở thành tình tiết “Cao Thăng sư huynh thường xuyên ngược đãi nhân vật chính Lăng Dạ, còn đại sư tỷ Mộ Dung Họa trước nay vẫn luôn lặng lẽ ủng hộ Lăng Dạ, vừa chữa thương vừa an ủi hắn.”

Bây giờ Tống Thư Hàng cũng bất chấp hết, hắn cứ thế hùng hổ bước lên đài, không thèm dùng thế thân nữa.

Sau khi quay xong chuỗi cảnh này, đạo diễn Jacob tuyên bố cho nghỉ ngơi một lát.

Một lát sau họ sẽ quay ngay cảnh tiếp theo.

…

Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, Giang Tử Yên và Cổ Hồ Quan Chân Quân xuống khỏi đài luận võ.

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi:

“Bạch tiền bối, trạng thái ổn không?”

“Ừ, cũng không tệ lắm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Mới đầu ta thấy giả chết cũng hay, nhưng mà mấy cảnh sau đều nằm ở góc đài luận võ thì lại thấy hơi chán.”

Linh hồn diễn viên của Bạch Tôn Giả đang thiêu đốt hừng hực, ngài thích tình tiết kịch tính chứ không muốn cứ giả chết nằm mãi trên mặt đất.

May mà mấy cảnh này đã quay xong cả rồi.

Tống Thư Hàng nói:

“Yên tâm đi Bạch tiền bối, mấy cảnh sau là để khảo nghiệm diễn xuất của ngài đấy. Trong cảnh tiếp theo là đại sư tỷ do Giang Tử Yên diễn phải lấy người khác rồi. Đến lúc đó Bạch tiền bối phải diễn được sự nôn nóng và bất an, đoạn này thử thách diễn xuất lắm đó.”

“Yên tâm, tình tiết đó không làm khó ta được đâu. Ta chỉ cần mô phỏng trạng thái đó trong đầu một chút, nhập vai vào Lăng Dạ là diễn ra được ngay.”

Bạch Tôn Giả tự tin nói.

Xem ra Bạch tiền bối có hứng thú rất lớn với diễn biến tiếp theo. Tống Thư Hàng gật đầu mỉm cười, sau đó bắt đầu rủa xả kịch bản của Cao Mỗ Mỗ:

“Thực ra ta cảm thấy kịch bản này quá cẩu huyết… rõ ràng nam chính có thể đi quậy loạn hôn lễ của đại sư tỷ, đánh lui tình địch và trở thành thần tiên quyến lữ với đại sư tỷ cũng được mà. Phim vui vẻ thoải mái thế mới là loại mà ta thích. Quả nhiên ta vẫn thích loại hình tiểu thuyết và phim ảnh vui vẻ hơn.”

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc lẹm bắn lên người mình. Đó là ánh mắt của Giang Tử Yên cô nương ở cạnh đó, trong con ngươi của cô toát ra ánh tím đầy tà khí.

“Ta sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào phá hoại hôn lễ của ta và Dược Sư.”

Giang Tử Yên nói thản nhiên, sau đó lại bổ sung thêm:

“Cho dù là trong phim cũng không được.”

Tống Thư Hàng: …

Bạch Tôn Giả: …

Cổ Hồ Quan Chân Quân: …

Giang Tử Yên cô nương nghiêm túc quá đi.

Có khi nào Giang Tử Yên cô nương sẽ biến hôn lễ trong phim này thành hôn lễ thật sự thuộc về cô và Dược Sư không nhỉ?

Sau khi diễn xong bộ phim này, cô sẽ trở thành đạo lữ song tu của Dược Sư tiền bối ư?

Má ơi, nghĩ xong thì cảm thấy đúng là có khả năng này thật đấy.

…

Trong lúc nghỉ ngơi.

Tuyết Lang Động Chủ và người nhà của hắn bắt đầu lên sàn, họ sẽ diễn đàn mãnh thú bạo loạn khiến cho nhân vật chính Lăng Dạ bị trọng thương trên đường tới hôn lễ của đại sư tỷ, làm cho quan hệ giữa nhân vật chính Lăng Dạ và đại sư tỷ trở thành “Có duyên mà không có phận, có tình nhưng không thể trở thành người một nhà”.

Dược Sư cũng bị chuyên viên hóa trang lôi đi chuẩn bị.

Trong phòng hóa trang, mấy cô chuyên viên hóa trang tháo hết quả đầu con nhím với một đống trang sức buồn cười trên đầu Dược Sư xuống, thả mái tóc dài buông xõa rồi dùng phấn che đi quầng thâm khóe mắt hắn.

Sau khi làm xong mấy bước hóa trang trên thì mấy em gái chuyên viên hóa trang ngây cả người.

Cụm từ thích hợp nhất để hình dung Dược Sư lúc này chính là: Như hai người khác nhau! Đây là biến thân hả?

Sau khi hóa trang xong, Dược Sư đi ra khỏi phòng hóa trang.

“Ủa? Vị huynh đài này là ai thế?”

Bắc Hà Tán Nhân nhìn vẻ ngoài của Dược Sư sau khi hóa trang thì ngẩn ra mà hỏi.

Dược Sư vốn cao khoảng 1m82, dáng người cao gầy, bây giờ hắn bỏ quả tóc kì quái buồn cười kia đi, để cho mái tóc dài xõa tung sau lưng, quầng thâm trên mắt cũng được che mất, trở thành một người đàn ông cực kì đẹp trai.

“Ha ha.”

Dược Sư cười ngượng ngùng:

“Bắc Hà huynh, ta là Dược Sư đây chứ ai.”

Nụ cười của Dược Sư như gió xuân phả vào mặt. Hắn vốn là một tu sĩ tính tình ôn hòa, cười lên một cái ấm như nắng.

Bắc Hà Tán Nhân: …

“Dược Sư?”

Lệ Chi Tiên Tử trợn to đôi mắt.

Tuyết Lang Động Chủ ngửi ngửi:

“Đúng là Dược Sư rồi, chẳng lẽ đây là sức mạnh của trang điểm à?”

Các đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1: ...

Có lẽ cuối cùng thì họ cũng hiểu vì sao Giang Tử Yên lại giấu vẻ ngoài thực sự của Dược Sư đằng sau mái tóc kì lạ và quầng mắt thâm sì kia, y như đề phòng trộm cướp rồi.

Hóa ra Dược Sư là kiểu chàng trai ấm áp tiềm tàng. Vẻ ngoài này kết hợp với thuật luyện đan cao thâm, tuyệt đối sẽ khiến hắn trở thành ứng cử viên sáng giá cho vị trí đạo lữ song tu của rất nhiều nữ tu.

“Ta thấy sau khi bộ phim này được chiếu thì Dược Sư sẽ nhận được cả đống phi kiếm gửi thư tình mất.”

Lệ Chi Tiên Tử xoa cằm cảm thán.

“Lệ Chi Tiên Tử động lòng rồi à?”

Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

“Đáng tiếc, Dược Sư đạo hữu không phải gu đàn ông yêu thích của ta. Thế nhưng nhìn từ góc độ của một nữ tu thì Dược Sư đạo hữu nằm trong top thu hút lắm đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử khẳng định chắc nịch.

Dược Sư gãi đầu cười ngượng ngùng. Hắn không quen để các đạo hữu bình luận về vẻ ngoài của mình, rất ngượng, cứ như hắn đã trở thành tình nhân của đại chúng rồi vậy. Dược Sư dõi mắt tìm kiếm bóng dáng Giang Tử Yên theo bản năng.

Và hắn nhanh chóng tìm thấy Giang Tử Yên ở cửa một phòng hóa trang khác, cô đang cúi đầu lúi húi nghịch điện thoại.

Giang Tử Yên cũng cảm nhận được ánh mắt của Dược Sư, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười với Dược Sư đã hóa trang xong, sau đó lại tiếp tục bấm di động. Cô đang liên hệ với một đạo hữu khác - Cuồng Đao Tam Lãng

Giang Tử Yên:

“Tam Lãng, đến chưa? Chuẩn bị hết những thứ mà ta muốn chưa?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Hợp tác với ta thì cô cứ yên tâm đi, đồ nam nữ dùng trong bái đường, đèn đuốc nến sáp, câu đối vui vẻ ta đều chuẩn bị xong hết rồi.”

Xem cuộc đối thoại này thì hình như Giang Tử Yên đã hợp tác với Cuồng Đao Tam Lãng, còn âm thầm thả Cuồng Đao Tam Lãng ra nữa?

Giang Tử Yên:”

“Người ta muốn mời thì sao?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“[icon nhe răng cười] Yên tâm luôn đi, ta đã đưa cha mẹ của Dược Sư đạo hữu đến rồi, ta quen thân với cha hắn lắm đó.”

Giang Tử Yên

“Hợp tác vui vẻ.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Hợp tác vui vẻ. Chờ bao giờ ta đưa cha mẹ của Dược Sư đến thì cô nhớ đưa thuốc giải cho ta đó.”

Giang Tử Yên:

“Ta chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ ngươi đến sẽ đưa cho ngươi ngay.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Thế thì tốt quá… À đúng rồi, Tử Yên cô nương, ta vừa nhìn thấy mọi người nói trong nhóm Cửu Châu số 1, bộ phim của Bạch Tôn Giả đang quay rồi à? Có còn nhân vật nào trống không?”

Giang Tử Yên:

“Đáng tiếc quá, có bao nhiêu nhân vật đều bị mọi người ôm hết rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Hết cả nhân vật lâu la chạy chân luôn à? Mọi người sắp diễn cảnh thứ hai phải không? Ban nãy ta xem kịch bản rồi, cái tên nhân vật quần chúng mật báo cho nhân vật chính Lăng Dạ biết đại sư tỷ sắp kết hôn cũng có người ôm rồi à?”

Giang Tử Yên nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

“Ta nhớ hình như là cấp dưới do Linh Điệp Tôn Giả phái tới phụ trách vai này thì phải. Ngươi muốn diễn nhân vật này à?”

Nhân vật này chỉ nói có mấy câu mà Cuồng Đao Tam Lãng cũng muốn hay sao?

“Vai đó đi, ta chỉ cần lộ cái mặt là được. Dù sao đây cũng là hoạt động lớn của nhóm Cửu Châu số 1, làm sao có thể thiếu Lãng mỗ ta đây? Chỉ cần để ta lộ cái mặt cho có vẻ hòa nhập cộng đồng là được.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả.

Giang Tử Yên nói:

“Vậy thì tốt nhất là đến đây trong vòng ba phút đi, sắp sửa quay cảnh thứ hai rồi. Vai đó là vai quần chúng thôi, ngươi nói với đám cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả một tiếng là nhận được ngay.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Không thành vấn đề, cam đoan sẽ đến trong vòng ba phút.”

…

5 phút sau

Máy quay khởi động, các đạo cụ chuẩn bị xong xuôi.

Đạo diễn Jacob:

“ACTION!”

Công tác quay phim tiếp tục.

Bối cảnh lần này chuyển tới ven hồ.

Nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn đang luyện kiếm bên bờ hồ.

Lác đác lá rơi, đạo bào bay múa, kiếm khí tung hoành. Tuy không phải là môn kiếm pháp nào, thế nhưng Bạch Tôn Giả chỉ cần múa đại vài đường thì đã mang đến cảm giác uy phong kinh người, như là tiên nhân múa kiếm vậy.

Đạo diễn Jacob và thành viên đoàn phim nhìn thấy cảnh tượng múa kiếm này thì trong lòng đều thầm ca ngợi hết lời.

Một phút sau, ống kính kéo ra xa, một đệ tử mặc đạo bào Không Vân phái vội vàng chạy tới.

Đệ tử này chính là sư đệ chạy tới báo tin đại sư tỷ sắp kết hôn cho nhân vật chính Lăng Dạ biết.

Khi đệ tử báo tin này lên sàn thì các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều mở to hai mắt.

“Tam Lãng!”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Ơ kìa, Tam Lãng đạo hữu?”

Lệ Chi Tiên Tử cũng thốt lên.

Sao Cuồng Đao Tam Lãng lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải hắn đã bị Dược Sư treo ngược lên tra tấn rồi à?

Tống Thư Hàng cũng ngu mặt ra:

“Tam Lãng tiền bối đến từ lúc nào thế?”

Lúc ở trên thuyền tiên có thấy Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đâu nhỉ?

Các đạo hữu khác cũng đổ dồn ánh mắt về phía Cuồng Đao Tam Lãng, chẳng lẽ Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương đại nhân đại lượng, thả Cuồng Đao Tam Lãng ra rồi ư?

Thế nhưng lúc này Dược Sư và Giang Tử Yên không có ở đây.

Bọn họ đang ở trong một tòa lầu lớn để bố trí bối cảnh hôn lễ, sau khi bên này quay xong thì sẽ vào đó để quay cảnh hôn lễ của đại sư tỷ Mộ Dung Họa và Phong Xuyên Tử.

Cho nên mọi người vẫn không biết là Cuồng Đao Tam Lãng trốn ra hay được Dược Sư thả ra.

…

Trong lúc các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đang suy tư thì bộ phim vẫn tiếp tục quay.

Cuồng Đao Tam Lãng thở phì phò chạy tới bên cạnh Bạch Tôn Giả.

“Không ổn rồi, không xong rồi! Lăng Dạ sư huynh, không hay rồi!”

Cuồng Đao Tam Lãng thở hồng hộc, chống tay lên đầu gối, khi nói thì thở chẳng ra hơi.

Diễn xuất không tồi.

Cuồng Đao Tam Lãng muốn diễn nghiêm túc thật hả?

Bạch Tôn Giả thu kiếm. Tuy ngài cũng không hiểu vì sao Cuồng Đao Tam Lãng lại diễn vai siêu phụ này, nhưng bây giờ không phải là lúc để hỏi. Hơn nữa dù sao cũng chỉ là một nhân vật siêu phụ mà thôi, ai nhận cũng thế, không phá rối là được rồi.

Nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn lên tiếng hỏi:

“Lăng Sâm sư đệ, không cần vội, có chuyện gì thì từ từ nói.”

“Lăng Dạ sư huynh, hộc hộc, không xong rồi, Mộ Dung Họa sư tỷ sắp kết hôn rồi, sắp gả cho người khác rồi!”

Cuồng Đao Tam Lãng nôn nóng muôn phần.

“Sư tỷ sắp lấy người khác ư?”

Lăng Dạ sững sờ, mãi một hồi lâu sau mới hồi thần. Chỉ dùng một biểu cảm, Bạch Tôn Giả đã bộc lộ được hết thảy nội tâm của Lăng Dạ.

“Đúng vậy, ba ngày nữa, hôn lễ sẽ được tổ chức ngay vào ba ngày nữa!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Lăng Dạ sốt ruột:

“Lăng Sâm sư đệ, Mộ Dung Họa sư tỷ sắp lấy ai?”

“Sư tỷ phải lấy một kẻ có đạo hiệu là Cuồng Đao Tam Lãng!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói nghiêm túc như thật:

“Ta gặp tên Cuồng Đao Tam Lãng đó rồi, đẹp trai lắm luôn. Lăng Dạ sư huynh, huynh mau nghĩ cách đi, nếu không thì ba ngày sau Mộ Dung Họa sư tỷ phải lấy tên Cuồng Đao Tam Lãng kia thật mất!”

Há há há, Giang Tử Yên cô nương, cô ngây thơ quá rồi.

Dám bóp mồm Lãng mỗ đổ vào một đống thuốc trị tìm chết đắng nghét, còn dám treo ngược Lãng mỗ lâu như vậy… Lãng mỗ không dễ chọc đâu nhé!

Có thù không báo thì không phải là Tam Lãng!

Chẳng phải cô muốn được lấy Dược Sư ở trong phim sao? Lãng mỗ sẽ bắt cô lấy Cuồng Đao Tam Lãng! Ha ha ha.

Bạch Tôn Giả: …

Tống Thư Hàng: …

Tô Thị A Thập Lục: …

Bắc Hà Tán Nhân: ...

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1: ...

Chương 675: Đến Đây Đi, Không Cần Thương Tiếc Ta!

Chắc là bây giờ đạo diễn Jacob sẽ hô CUT đúng không? Bởi vì tình tiết phim đã bị Cuồng Đao Tam Lãng sửa nát mất rồi!

Thế nhưng đạo diễn Jacob lại không hô CUT.

Bởi vì đạo diễn Jacob cảm thấy tên quần chúng mới chui ra này diễn rất tuyệt! Rõ ràng chỉ là vai tôm tép với vài lời thoại, thế nhưng diễn xuất lại rất xuất thần!

Tuy là hắn đọc sai lời thoại (đạo diễn Jacob là một người rất tinh thông văn hóa Trung Quốc, cho nên hắn nghe hiểu hết lời thoại phim. Hắn biết là vai quần chúng kia đã đọc sai tên người đàn ông mà Mộ Dung Họa sư tỷ phải lấy rồi). Thế nhưng không sao cả, chỉ cần biểu cảm đúng là OK!

Phối âm của bộ phim có thể sửa đổi trong quá trình hậu kì sau khi quay xong mà. Đây lại là một vai quần chúng nho nhỏ mà thôi, tìm đại ai đó lồng tiếng lại mà chẳng được.

Hơn nữa tên quần chúng này chỉ đọc sai có mỗi một cái tên mà thôi, khẩu hình của lời thoại khác đâu có sai, thế này lồng tiếng lại càng tiện!

Diễn viên người ta chỉ đọc 1234567 mà hậu kì còn có thể lồng tiếng thành đủ kiểu lời thoại phấn khích nữa là, thế này thì có xá gì đâu!

Cho nên cảnh này có thể quay tiếp được.

Chỉ cần vẻ mặt của vai quần chúng này không sai thì không có vấn đề gì.

Đạo diễn Jacob quyết định giữ tên quần chúng xuất thần này lại.

Người am hiểu việc tìm chết thì đều có chỗ xuất thần, này thì không thể phủ nhận được.

…

Nếu đạo diễn Jacob đã không hô CUT thì cứ thế mà quay tiếp thôi!

Bạch Tôn Giả lại nhập vai trong chớp mắt. đại sư tỷ Mộ Dung Họa lấy Cuồng Đao Tam Lãng thì cứ lấy Cuồng Đao Tam Lãng đi, dù sao đây cũng là vấn đề giữa Dược Sư và Giang Tử Yên mà.

Ngay sau đó, vẻ mặt của Bạch Tôn Giả lại càng nôn nóng hơn:

“Lăng Sâm, bây giờ Mộ Dung Họa sư tỷ đang ở đâu? Mau dẫn ta đi gặp cô ấy!”

“Lăng Dạ sư huynh, ta vừa mới ở chỗ Mộ Dung Họa sư tỷ về đây, bây giờ chỗ tỷ ấy toàn người là người… chỉ sợ trước khi tỷ ấy gả cho Cuồng Đao Tam Lãng thì Lăng Dạ sư huynh không thể gặp được đâu. Thế nhưng… sư tỷ đã bảo ta mang một phong thư đến cho huynh đây.”

Cuồng Đao Tam Lãng dùng diễn xuất nhập thần, diễn ra nội tâm nôn nóng vô vàn của vai quần chúng.

Hắn luống cuống tay chân moi một bức thư trong lòng mình ra, đưa cho Lăng Dạ sư huynh.

Bạch Tôn Giả nhận lấy phong thư ấy.

Đạo diễn Jacob vung tay lên, ống kính chiếu thẳng vào mặt Bạch Tôn Giả rồi chuyển tới bức thư trong tay ngài.

“Nếu chàng không từ không bỏ, ta ắt sinh tử không rời.”

Mỗi chữ của sư tỷ đều như khắc sâu trong tờ giấy, lời lẽ không nhiều nhưng đã đủ để gửi gắm tâm tư cho Lăng Dạ.

Ba ngày sau hôn lễ sẽ diễn ra, đại sư tỷ Mộ Dung Họa muốn Lăng Dạ tới. Chỉ cần hắn đến thì cho dù tất cả người trong thiên hạ đều ngăn cản, cô cũng sẽ bái đường thành thân với hắn!

Hết thảy tâm ý của sư tỷ đều nằm cả trong bức thư này.

Ống kính lại chuyển lên người Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả nắm chặt bức thư, vẻ mặt kiên nghị:

“Ba ngày sau, dù hai chân có gãy nát thì ta cũng phải bò đến hôn lễ ấy!”

“Lăng Sâm, cảm ơn ngươi đã mang phong thư này đến cho ta. Thật sự cảm ơn ngươi.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ta cũng chỉ có thể làm được đến vậy thôi.”

Cuồng Đao Tam Lãng lộ vẻ cô đơn rồi nói một câu đầy cảm thán.

Màn ảnh kéo ra xa xa, chiếu xuống mặt hồ trong veo gợn sóng.

Gió nhẹ thổi qua, lá rụng lả tả.

Nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn một tay nắm chặt phong thư, một tay cầm kiếm, đạo bào và mái tóc đen dài tung bay trong gió.

Lăng Sâm do Cuồng Đao Tam Lãng diễn mang vẻ mặt cô đơn đứng đối diện với Bạch Tôn Giả.

Cuồng Đao Tam Lãng là một gã đàn ông ngông cuồng. Nếu hắn không tìm chết mà lẳng lặng đứng đó thì cũng rất đẹp trai.

Giờ này khắc này, hình ảnh trong ống kính hoàn toàn có thể cắt ra làm poster được.

Đạo diễn Jacob cảm thấy lấy hình ảnh này để kết cảnh là quá đẹp rồi:

"CUT!"

Cảnh phim thứ hai đã hoàn thành.

Tiếp theo phải đổi bối cảnh để quay tình tiết Lăng Dạ bị mãnh thú tấn công.

…

"Mọi người nghỉ ngơi một lát nhé, tí nữa sẽ quay cảnh tiếp theo. Tống Bạch tiên sinh, diễn xuất của anh quá xuất sắc luôn. Còn vị tiên sinh diễn Lăng Sâm này nữa, anh diễn xuất có hồn như thế mà lại đi đóng vai phụ qua đường thì quả là đáng tiếc."

Đạo diễn Jacob nói nhiều một câu hiếm thấy.

Bạch Tôn Giả mỉm cười.

Cuồng Đao Tam Lãng cười ầm lên đắc chí.

Sau đó Bạch Tôn Giả thu kiếm lại rồi vẫy tay với Cuồng Đao Tam Lãng.

Thế rồi ngài lại vẫy tay với cả nhà Tuyết Lang Động Chủ, chuẩn bị đi tới bối cảnh tiếp theo với họ.

Cuồng Đao Tam Lãng thấy Bạch Tôn Giả xoay người định đi thì kêu lên:

"Ủa? Bạch Tôn Giả, chờ một lát đã!"

Bạch Tôn Giả quay lại nhìn hắn với vẻ khó hiểu:

“?”

“Bạch tiền bối à, không phải ngài nên dùng một cây phi kiếm dùng một lần để tống ta lên trời sao? Ta tìm chết phá nát cả tình tiết phim rồi, chắc là Bạch tiền bối không vui đâu đúng không?”

Cuồng Đao Tam Lãng nhắc nhở Bạch Tôn Giả một cách đầy thiện ý:

“Đến đây đi, đừng tiếc thương ta! Phi kiếm dùng một lần hãy đưa ta lên trời đi! Cho dù là Lưu Tinh kiếm bản chỉnh sửa dùng một lần thì ta cũng không sợ! Cuồng Đao Tam Lãng ta không biết sợ hãi!”

Vì sao Cuồng Đao Tam Lãng hắn có thể liên tục tìm chết mà không chết thật?

Thứ nhất: Hắn có nguyên tắc quá tam ba bận làm trụ cột. Chỉ cần khắc chế được điểm này là có thể tránh được kết cục đi đời nhà ma.

Đương nhiên là đôi khi hắn cũng không kìm chế được, bất cẩn tìm chết quá ba lần, vậy phải làm thế nào?

Không sao, còn có điều thứ hai!

Thứ hai: Mỗi khi hắn phát rồ lao đầu tìm chết thì sẽ luôn để lại một đường lui cho mình.

Ví dụ như khi đem Tô Thị A Thất, Dược Sư và Giang Tử Yên đi chôn thì hắn đã khéo léo chôn Giang Tử Yên và Dược Sư vào cùng một mộ. Thế là hắn đã biến Giang Tử Yên thành một đường lùi.

Mà lần này khi lao đầu tìm chết thì đường lùi của hắn chính là Bạch Tôn Giả!

Phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả, tốc độ cao, hiệu suất cao, ai từng dùng đều biết!

Lần này hắn tự tiện phá hư tình tiết phim như thế, chắc chắn là Bạch tiền bối sẽ không vui đúng không? Bạch tiền bối mà không vui thì sẽ tống hắn lên phi kiếm dùng một lần, thậm chí còn có thể là Lưu Tinh kiếm dùng một lần nữa ấy chứ!

Tốc độ của phi kiếm dùng một lần quả thực là siêu ngầu, “Biu” một cái là có thể đưa hắn đi xa cả ngàn dặm rồi.

Đến lúc đó, dù là Dược Sư, Giang Tử Yên hay Tô Thị A Thất cũng đừng hòng đuổi kịp hắn, cứ ở sau mông hắn mà hít bụi đi!

Khi cách xa một khoảng an toàn rồi, hắn sẽ chạy vào vũ trụ. Khi đó thì cả đám muốn tìm hắn còn khó hơn lên trời.

Dù Giang Tử Yên cô nương có tính toán tỉ mỉ thế nào thì cũng không thể tính ra được nước này đúng không?

Cô cho ta thuốc giải ngay sau khi ta đưa cha mẹ của Dược Sư đến đây, chính là sai lầm lớn nhất của cô luôn đấy, Giang Tử Yên cô nương ạ!

Cô cứ ôm theo niềm hối hận vô bờ mà gả cho Cuồng Đao Tam Lãng ở trong phim đi!

Muahahahaha!

“Hả? Sao ta lại phải cho ngươi phi kiếm dùng một lần chứ?”

Bạch Tôn Giả hỏi ngược lại đầy khó hiểu.

“Ơ?”

Cuồng Đao Tam Lãng đớ ra:

“Bạch tiền bối, ta vừa mới phá phim mà?! Ta phá tan bộ phim của ngài mà, ngài không tức giận sao?”

“Nói thật là lúc đầu thì ta hơi ngạc nhiên. Nhưng ta không giận, mà còn cảm thấy khá thú vị ấy chứ.”

Bạch Tôn Giả chớp mắt một cái rồi nói tiếp:

“Hơn nữa chẳng phải ban nãy đạo diễn đã nói rồi sao? Tam Lãng đạo hữu diễn rất tuyệt, rất có hồn, đến đạo diễn còn khích lệ ngươi, ta cũng cảm thấy ngươi diễn ổn đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng choáng váng.

“…”

Đừng mà, Bạch tiền bối, sao ngài không ra bài theo lẽ thường vậy?!

Hơn nữa… nguyên nhân cuối cùng là tại chính ta ư?

Ta diễn xuất sắc á? Có hồn á? Còn được Bạch Tôn Giả và đạo diễn Jacob khích lệ và công nhận á? Thế nên Bạch Tôn Giả không những không giận mà còn thấy thú vị sao?

Sao lại thế được cơ chứ?

Nếu không được phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả đưa đi thật xa thì hắn xong phim là cái chắc!

Tốc độ ngự đao phi hành của hắn cũng nhanh đấy, nhưng trong nhóm Cửu Châu số 1 còn có mấy người nhanh hơn hắn nữa kìa!

Xong phim, xong phim thật rồi!

So với Dược Sư thì Giang Tử Yên cô nương càng đáng sợ hơn.

Không được, phải nghĩ cách thôi, phải mau nghĩ cách thôi!

Chuyện tới nước này rồi, đành dùng thủ đoạn cuối cùng thôi!

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn về phía Bạch Tôn Giả. Nếu tội phá hoại bộ phim không đủ để Bạch Tôn Giả dùng phi kiếm dùng một lần thì đưa hắn đi thì hắn đành tìm chết thêm lần nữa vậy.

“Bạch tiền bối!”

Cuồng Đao Tam Lãng gọi.

“Hả? Còn chuyện gì nữa à?”

Bạch Tôn Giả nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng với ánh mắt khó hiểu.

“Bạch tiền bối, ngài buộc tóc hai bím là đáng yêu nhất luôn đó!”

Cuồng Đao Tam Lãng gào toáng lên:

“Ngài để tóc bánh bao cũng siêu đẹp luôn, ta thích lắm! Ta sẽ rửa hai tấm ảnh ấy ra cỡ người thật rồi treo trong phòng mình!”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 sợ ngu người.

Tuyết Lang Động Chủ:

“Tam Lãng điên rồi à?”

Dám lôi tóc hai bím của Bạch Tôn Giả ra đùa luôn ư?!

Lệ Chi Tiên Tử:

“Hình như Tam Lãng có mưu đồ gì đó.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta đoán là hắn cố ý đấy!”

Tô Thị A Thập Lục:

“Nhưng mà cứ thế này thì chắc là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sẽ chọc giận Bạch tiền bối nhỉ?”

Mọi người thi nhau đoán già đoán non.

Thế nhưng Bạch Tôn Giả lại chỉ gật đầu:

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

Sau trận mưa sao băng phi kiếm một lần trên Đoạn Tiên đài thì Bạch tiền bối đã không còn để ý đến sự kiện meme Bạch tiền bối nữa.

Nói cách khác, Bạch tiền bối đã miễn dịch với sự kiện meme Bạch tiền bối rồi.

Cho dù các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhắc tới việc này thì Bạch Tôn Giả cũng chỉ cười cho qua thôi.

Cuồng Đao Tam Lãng: …

Đờ mờ , hôm nay Bạch tiền bối uống nhầm thuốc à? Sao lại hiền lành thế này?

Bạch tiền bối mỉm cười, nụ cười tươi rói ấm áp lòng người.

Cuồng Đao Tam Lãng tha thiết ước ao ngài dùng phi kiếm dùng một lần tiễn hắn một đoạn đường, chẳng phải là muốn nhân cơ hội chạy trốn khỏi cơn giận của Dược Sư và Giang Tử Yên hay sao? Làm sao Bạch Tôn Giả có thể cho hắn phi kiếm dùng một lần vào lúc này được cơ chứ?

“Tam Lãng đạo hữu ~”

Lúc này, Diệt Phượng Công Tử bên cạnh hắn lắc lắc cái di động trong tay:

“Ta đã báo cho Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương rồi nhé. Không cần cảm ơn ta đâu, ta là Diệt Phượng thích giúp người làm vui ~”

“Diệt Phượng Công Tử! Ông nhớ cái mặt ngươi rồi!”

Cuồng Đao Tam Lãng gào lên.

Chương 676: Tuyệt Vọng Với Cái Thế Giới Chỗ Nào Cũng Nói Đến Nhân Tình Này

Diệt Phượng Công Tử đã gọi cho Dược Sư và Giang Tử Yên, cho nên hắn nhất định phải trốn thôi! Cuồng Đao Tam Lãng nói thầm trong lòng, nếu không đợi đến lúc Dược Sư và Giang Tử Yên đến thì hắn tèo luôn rồi.

Vì thế Cuồng Đao Tam Lãng cắn răng ném bảo đao của mình ra, chuẩn bị tự ngự đao phi hành để tháo chạy, không trông mong gì vào phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả nữa… Tuy rằng hắn còn vài cách khác có thể chọc giận Bạch Tôn Giả trăm phần trăm. Nhưng mấy cách đó quá mức cực đoan, một khi không cẩn thận thì nói không chừng sẽ bị Bạch Tôn Giả hủy thi diệt tích. Phải trả cái giá quá lớn, dùng chỉ có lỗ to.

Hắn chỉ thích tìm đường chết thôi chứ không muốn chết thật đâu!

Cái hắn muốn là làm mà không chết ấy!

Thời gian vô cùng quý giá, đến đạo bào trên người mà Cuồng Đao Tam Lãng cũng không kịp cởi, hắn kết một pháp ấn, bảo đao từ từ dừng trên không trung, Tam Lãng lập tức nhảy lên trên bảo đao.

Phi kiếm, phi đao hoặc các loại pháp bảo phi hành của tu sĩ đều có sẵn trận pháp tàng hình khiến người bình thường không thể nhìn thấy được, một khi bắt đầu ngự đao, ngự kiếm phi hành thì sẽ lập tức tiến vào trạng thái tàng hình.

Sau khi nhảy lên thân đao, Cuồng Đao Tam Lãng chắp tay hành lễ một cách rất tiêu sái với các tu sĩ có mặt tại đó:

“Chư vị đạo hữu, Lãng mỗ còn bận chút việc, xin đi trước một bước! Gặp lại mọi người sau nhé!”

Đa lễ thì không ai trách móc gì được, hơn nữa trước khi chạy trốn mà cáo biệt với các vị đạo hữu cũng là ngầm xin các vị đạo hữu nể mặt, đến lúc đó không giúp Dược Sư đuổi theo hắn.

Sau khi cáo biệt xong thì Cuồng Đao Tam Lãng đạp chân một cái:

“Tam Thập Tam Thức Cuồng Phong Độn Pháp, Cuồng Tiêu độn!”

Trên thân đao của Cuồng Đao Tam Lãng có trận gió lốc màu xanh nổi lên, trận gió lốc màu xanh này tụ lại không tan, giống như xe thể thao đang giẫm chân ga, phát ra tiếng vang ầm ầm ầm. Nó đang tích lũy năng lượng, chỉ đợi một pháp ấn của Tam Lãng thì bảo đao có thể đưa hắn thoát khỏi chỗ này với tốc độ gió lốc.

“Tam Lãng đạo hữu, xin dừng bước!”

Đúng lúc này, Diệt Phượng Công Tử lên tiếng gọi giật lại.

Lại là Diệt Phượng Công Tử à? Trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng có cảm giác bất an, tên tiểu tử này lén báo với Dược Sư và Giang Tử Yên rồi mà bây giờ còn gọi hắn lại à?

Hắn ta thực sự cho rằng Tam Lãng hắn bị ngu à, lúc này sao mà dừng chân được hả?

Tam Lãng đạp một cước trên thân đao, cưỡi trên bảo đao chạy trốn, thân thể lướt qua bầu trời.

Tốc độ cực nhanh, vừa mới cất cánh đã đột phá vận tốc âm thanh rồi.

Nhưng mà đúng vào lúc Cuồng Đao Tam Lãng phi lên trời thì cơ thể của hắn đột nhiên khựng lại! Dường như hắn bị vật gì đó kéo lại thì phải?

Sau đó, cảm giác đau đớn truyền tới từ sau lưng của hắn!

“A a a a, gãy lưng mất thôi!”

Cuồng Đao Tam Lãng đau đến mức cắn chặt răng, hắn cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện ra không biết từ lúc nào, trên lưng của mình xuất hiện một sợi dây thừng.

Bây giờ vì tốc độ khi ngự đao phi hành của hắn cực nhanh, nên sợi dây thừng này lập tức thắt chặt lại, thít chặt eo của hắn đến nỗi không thể thở được.

Ở bên dưới, Diệt Phượng Công Tử nhún vai:

“Ta đã bảo Tam Lãng đạo hữu dừng bước rồi mà!”

“Lúc nào hả? Diệt Phượng ngươi buộc dây thừng lên người ta lúc nào thế hả! Tại sao ta không hề phát giác thế?”

Cuồng Đao Tam Lãng lơ lửng trên không trung, đao khí trên người bạo phát, định chém đứt sợi dây thừng.

Diệt Phượng Công Tử giơ tay lên đẩy gọng kính, mắt kính phản xạ ánh sáng thông minh:

“Ha ha, đơn giản lắm, bởi vì không phải là ta đã buộc dây thừng vào người ngươi.”

“Thế thì là ai?”

Lúc đao khí của Cuồng Đao Tam Lãng chém vào sơi dây thừng thì chỉ có thể chém đứt vỏ ngoài của dây thừng, căn bản không thể cắt đứt sợi dây được, trong lòng của hắn càng thêm lo lắng.

“Là ta.”

Một người đàn ông rất có phong thái ẩn sĩ hờ hững đáp lại.

Quả nhiên tiểu ẩn ẩn nơi thôn dã, trung ẩn ẩn nơi phố chợ, đại ẩn ẩn trong triều đình, người đàn ông trước mặt này thực sự là một ẩn sĩ, hắn ta thuộc vào loại bất luận ở ẩn nơi đâu thì đều không dễ bị người ta phát hiện ra...

Hóa ra là hắn! Chẳng trách, pháp bảo và bản thân của hắn đều có phong thái ẩn sĩ, vì thế cho nên Tam Lãng bị dây thừng trói lại mà không hề có chút cảm giác nào!

“Túy Nhật Cư Sĩ, tại sao ngươi lại giúp Diệt Phượng bắt ta thế hả?”

Cuồng Đao Tam Lãng quát to, gần đây hắn hề không đắc tội với Túy Nhật Cư Sĩ mà.

“Ha ha ha.”

Nam tử ẩn sĩ ôn hòa mỉm nụ cười:

“Tam Lãng đạo hữu, ngươi gọi nhầm tên của ta rồi.”

“Lúc này đừng có chơi cái trò sửa lưng này được không? Tên của ngươi có quỷ mới nhớ nổi! Mặc kệ ngươi là Tỉnh Mục, Túy Nhật hay là Túy Tửu Cư Sĩ, tóm lại mau thả ta ra đi. Dạo gần đây chúng ta không thù không oán, đừng có làm tổn thương nhau mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ sốt ruột.

Thời gian chính là sinh mạng.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì Dược Sư và Giang Tử Yên sẽ đến mất.

“Xin lỗi nhé, Tam Lãng đạo hữu, trước đây ta đã từng nợ Diệt Phượng đạo hữu một nhân tình… Bây giờ, hắn nhờ ta đến bắt Tam Lãng đạo hữu, ta ngẫm nghĩ một lúc thì thấy chuyện tiện tay trả lại nhân tình cho hắn luôn thế này cũng hay.”

Nam tử ẩn sĩ nói, giơ ba ngón tay lên:

“Nhưng mà ta có thể cho Tam Lãng đạo hữu ba cơ hội. Đoán ba lần giống như lần trước, nếu đoán ba lần mà đoán đúng tên của ta thì ta sẽ lập tức thả ngươi ra.”

Cuồng Đao Tam Lãng khóc ròng:

“Đáng ghét, lại là ngươi, Diệt Phượng! Gần đây ta không đắc tội với ngươi mà?”

Diệt Phượng đẩy gọng kính:

“Ừ, ngươi không đắc tội với ta.”

“Nếu thế thì sao lại tổn thương nhau thế này? Có gì mà hại nhau thế! Con thuyền tình bạn rất đáng quý, đừng để thuyền lật chứ!”

Cuồng Đao Tam Lãng lại nói.

Diệt Phượng Công Tử nhún vai:

“Nhưng trước đây ta nợ Dược Sư một nhân tình, nay Dược Sư huynh nhờ ta giữ ngươi lại, vì thế ta tiện tay trả nhân tình cho Dược Sư huynh luôn.

Cuồng Đao Tam Lãng: …

Nhân tình, lại là nhân tình!

Cái xã hội chỗ nào cũng là nhân tình này khiến cho Tam Lãng tuyệt vọng!

“Túy Vương Cư Sĩ, là Túy Vương đúng không?”

Cuồng Đao Tam Lãng chỉ đành đặt hy vọng lên trò đoán đạo hiệu đáng ghét này, lần này trở về nhất định phải tra đạo hiệu của Túy X Cư Sĩ rồi đọc mười lần mỗi ngày mới được!

“Sai rồi, đoán tiếp đi.”

Nam tử ẩn sĩ mỉm cười.

"Túy Hoàng, lần này đúng rồi chứ? Hoàng đế say!"

Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ sốt sắng, còn thầm nịnh bợ nữa.

"Ừ, cái đạo hiệu này hay đấy. Nhưng thật đáng tiếc, vẫn không đúng."

Ẩn sĩ tiếp tục mỉm cười.

Cuồng Đao Tam Lãng cắn răng nói:

"Túy Tiên, lần này chắc chắn là đúng rồi chứ. Tiên say, Túy Tiên Cư Sĩ!"

Từ vương đến hoàng rồi lại đến tiên… Nếu như còn không đúng nữa thì Cuồng Đao Tam Lãng chỉ còn nước tèo sớm thôi. Thời gian cấp bách, hắn căn bản không kịp nghĩ nhiều, chỉ đành đoán mò thôi.

"Túy Tiên? Một đạo hiệu rất có chất thơ, không hổ là Tam Lãng đạo hữu."

Nam tử ẩn sĩ tay cầm dây thừng, sắc mặt của hắn đột nhiên nghiêm lại, ghì thật mạnh:

"Nhưng thật đáng tiếc, bản cư sĩ không phải là Túy Tiên!"

Dây thừng lại ghì xuống, eo thon nhỏ của Tam Lãng lập tức biến thành eo hồ lô.

"Đừng có ghì nữa, cư sĩ ngươi đừng ghì nữa, sắp chết đến nơi rồi, toi mạng rồi."

Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy eo của mình sắp đứt ra rồi, đau quá đi mất.

Hơn nữa hắn cảm thấy mắt nổ đom đóm.

Đúng vào lúc này, trong não hải của hắn có ánh sáng lóe lên:

"Ta nghĩ ra rồi, cư sĩ, tên của ngươi là Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu! Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ!"

"Ngu quá, đấy là nick chat của bản cư sĩ!"

Cư sĩ nói bằng giọng phẫn nộ, đậu xanh, Túy Nguyệt nhé! Ta là Túy Nguyệt Cư Sĩ đấy nhé!

Rõ ràng đã nghĩ đến Túy Nhật rồi, tại sao không đoán một lượt cả nhật, tinh, nguyệt luôn đi! Có ba cơ hội, đoán hết Túy Nhật, Túy Tinh, Túy Nguyệt một lượt không phải là đúng rồi à?

Thế này mà cũng không đoán đúng, thôi thì chịu chết đi Tam Lãng!

Túy Nguyệt Cư Sĩ lại thắt chặt dây thừng lần nữa!

“A a a a.”

Eo hồ lô của Tam Lãng lần này bị thắt thành eo con ong, gợi cảm đến đáng sợ.

“Cư Sĩ, đừng thắt chặt nữa mà! Còn thắt chặt nữa là mất mạng thật đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Chết sớm chết muộn cũng là chết, chết trong tay Dược Sư đạo hữu và Giang Tử Yên đạo hữu còn không bằng chết trong tay ta!”

Túy Nguyệt Cư Sĩ cười lạnh, nói.

Cuối cùng, đến cả kêu thảm Cuồng Đao Tam Lãng cũng không kêu được nữa.

Hắn cảm thấy trước mặt hắn xuất hiện ảo giác về cuộc đời phóng đãng bất kham này của hắn!

Là hồi tưởng trước khi chết sao?

Ôi… cuộc đời của ta không còn gì nuối tiếc nữa rồi!

Tống Thư Hàng nhìn lên Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối bị thắt chặt eo mà sắc mặt trắng bệch trên không trung. Sau khi suy nghĩ, hắn chắp hai tay lại, bắt đầu niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Ở bên cạnh hắn, hòa thượng Tây cũng học theo hắn, khoác áo cà sa ngọc bích lên, bắt đầu niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Tiếp sau đó, Thông Huyền đại sư cũng chắp hai tay lại, tuy rằng không đọc ra tiếng nhưng cũng đang niệm kinh văn.

Sau đó, biên kịch hàng đầu cả nước là Thôn Vân tăng cũng gia nhập vào đội ngũ niệm kinh.

Trên người cả bốn đều có ánh sáng công đức.

Trong nhất thời, cả không gian vang vọng Phạm âm, ánh sáng công đức màu vàng chiếu khắp muôn nơi.

…

Cũng không biết qua bao lâu, Cuồng Đao Tam Lãng đã tỉnh lại, cơn đau khi eo suýt chút nữa bị thắt gãy nhắc nhở hắn rằng hắn vẫn còn sống.

“Ha ha ha ha, ta vẫn chưa chết.”

Cuồng Đao Tam Lãng bật cười, chỉ cần chưa chết thì chính là thắng lợi!

“Tam Lãng đạo hữu, xin ngươi cười với độ cong nhỏ chút, độ cong lớn quá trói không đẹp.”

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Giang Tử Yên truyền tới.

Cơ thể của Cuồng Đao Tam Lãng cứng đờ, hắn cúi đầu xuống nhìn, phát hiện Giang Tử Yên cô nương đang ngồi xổm dưới chân hắn, dùng dây thừng do Túy X Cư Sĩ cung cấp buộc thật chặt hai chân của hắn.

Sau đó, Dược Sư cũng buộc thật chặt hai tay của hắn ra sau đầu.

Cứ như thế, Cuồng Đao Tam Lãng bị buộc thành hình số 1.

Dược Sư nói:

“Thế này là được rồi nhỉ.

Giang Tử Yên trả lời:

“Được rồi, ăn mặc cho hắn tươi tươi một chút là có thể treo trên không trung rồi.”

“Được rồi, đúng lúc dược hiệu sắp phát tác rồi. Thuốc này ta chưa thử dùng trên người tu sĩ bao giờ cả, không biết hiệu quả thế nào, mong chờ quá đi mất.”

Dược Sư cười với Cuồng Đao Tam Lãng, lúc này Dược Sư thật sự là môt người đàn ông ấm áp, cười đến vô cùng ấm áp luôn.

Nhưng Tam Lãng lại có cảm giác lạnh lẽo truyền từ bàn chân tới tận đầu.

Dược Sư lại cho hắn uống thuốc gì thế?

Treo lên á? Tươi tươi á? Thuốc mới á?

Đôi nam nữ dở hơi Dược Sư và Giang Tử Yên này rốt cuộc định làm gì đây?

Lai Sinh sơn ở thế giới Cửu U.

Tổng cộng sáu vị động chủ tề tựu lại, mỗi vị động chủ trong bảy mươi bảy động của Lai Sinh sơn này đều có thực lực Chân Quân lục phẩm.

“Long động chủ vẫn chưa xuất hiện à?”

“Chắc không phải hắn đã đến Hoa Hạ rồi đấy chứ?”

“Không đâu, nếu như hắn đã ở Hoa Hạ rồi thì ít nhất cũng phải thông báo cho chúng ta một tiếng chứ?”

“Kệ đi, cứ mặc hắn. Cho dù hắn là người khởi xướng kế hoạch lần này nhưng nếu đến giờ rồi mà còn không xuất hiện thì chúng ta cứ tự hành động theo kế hoạch thôi.”

“Đồng ý!”

“Đồng ý!”

Chương 677: Nhất Định Phải Bắt Được Long Ma!

“Có thể tập trung được vị trí của liễu yêu không?”

“Không thành vấn đề, ta vẫn luôn phụ trách tập trung vị trí của cô ta. Lúc trước, liễu yêu di chuyển một đoạn, nhưng bây giờ thì dừng lại ở một chỗ trong Hoa Hạ. Có thể xác định được mục tiêu lần này chính là ở đó.”

“Ta đề nghị thế này, để chắc chắn chúng ta có thể phái một tên tiên phong đến đó dọ thám thử, chúng ta thì ở đằng sau dàn trận.”

“Được đấy, đồng ý.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý.”

“Được, cứ quyết định thế nhé! Cửu U che chở cho chúng ta, chúc chúng ta hành động thuận lợi!”

“Cửu U che chở!”

“Cửu U che chở!”

Sáu vị động chủ của Lai Sinh sơn vui vẻ quyết định kế hoạch hành động.

Sáu vị động chủ Chân Quân dẫn theo những thuộc hạ xuất sắc của mình, đây là một cỗ lực lượng không thể khinh thường!

Ở trường quay.

Cảnh nền của màn hai đã bố trí xong, chuẩn bị quay.

Cảnh này quay ở xung quanh sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả, ở đó có một con đường núi nhỏ, thích hợp làm nơi diễn viên chính Lăng Dạ chạy tới chỗ đại sư tỷ bái đường nhưng lại bị mãnh thú tập kích.

Bạch Tôn Giả, cả nhà Tuyết Lang Động Chủ đã tới nơi dựng bối cảnh trước để làm quen với địa hình, sau đó thảo luận cảnh đánh nhau nên diễn thế nào.

Bạch Tôn Giả càng ngày càng có tâm đắc với việc quay phim!

Mấy người Thôn Vân đại sư, Ngư Kiều Kiều và Cao Mỗ Mỗ cũng chạy đến phim trường.

Nhưng Tống Thư Hàng, Bắc Hà Tán Nhân, Túy X Cư Sĩ và mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì lại không đến trường quay ngay. Bọn họ đứng bu đen bu đỏ bên ngoài chỗ quay cảnh ba màn hai Dược Sư và Giang Tử Yên kết hôn, chuẩn bị xem trò hay.

“Ra rồi, ra rồi.”

Mắt của Lệ Chi Tiên Tử là tinh nhất, cô cười nói.

Sau đó, Dược Sư và Giang Tử Yên kéo Cuồng Đao Tam Lãng đang bị trói ra. Lúc này, trên đạo bào của Tam Lãng đã bị phủ lên rất nhiều trang sức màu đỏ khá bắt mắt.

Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính rồi hỏi:

“Dược Sư, trò hay mà ngươi nói rốt cuộc là gì thế? Cuồng Đao Tam Lãng nhìn có vẻ chẳng thay đổi gì hết mà mà?”

“Đừng nóng vội, thuốc mới vừa phát huy công hiệu thôi, thay đổi ngay bây giờ đấy mà.”

Dược Sư mỉm cười, sau đó nhìn sang Túy X Cư Sĩ, nói:

“Cư sĩ, ngươi còn loại dây thừng đặc biệt kia nữa không?”

Thực ra thì không nhớ được tên đầy đủ của cư sĩ thì gọi tắt là cư sĩ cũng được rồi. Tam Lãng đạo hữu chính là quá tự tin nên thích tìm đường chết mà.

“Còn nhiều lắm, Dược Sư huynh muốn dài bao nhiêu?”

Túy X Cư Sĩ hỏi.

Giang Tử Yên đáp:

“Ừm, hơn hai ba mươi mét là được rồi.”

Túy X Cư Sĩ lục trong ngực, lấy một sợi dây thừng dài hơn ba mươi mét ra, có trời mới biết hắn mang theo nhiều dây thừng ở bên người như thế để làm gì.

“Cảm ơn cư sĩ.”

Dược Sư cười mỉm, cầm lấy dây thừng.

“Đừng khách sáo.”

Túy X Cư Sĩ dứt lời, đột nhiên hắn hỏi với vẻ mong đợi:

“ Dược Sư huynh… ngươi có thể nhớ được tên của ta không?”

Lúc trước, đối mặt với việc Cuồng Đao Tam Lãng đoán sai tên của mình nhiều lần, cư sĩ vẫn có vẻ hờ hững không để ý, nhưng hình như trong lòng hắn vẫn có chút tổn thương thì phải?

“Ha ha, yên tâm đi cư sĩ, Bắc Hà đạo hữu đã viết đạo hiệu của ngươi vào giấy rồi dán ở máy tính rồi đấy! Chúng ta hỏi Bắc Hà đạo hữu là được.”

Dược Sư nhanh chóng đá vấn đề khó nhằn này cho Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười, nói một cách tự tin:

“Túy Nhạc Cư Sĩ, yên tâm đi, dù không có giấy nhớ ta cũng có thể nhớ được tên của ngươi.

Túy Nguyệt Cư Sĩ đơ luôn, sau đó hắn nắm lấy tay của Bắc Hà Tán Nhân với vẻ cảm động:

“Lão Bắc Hà, vẫn là ngươi đáng tin nhất.”

“Đừng khách sáo, Túy Nhạc.”

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười, nhưng ở đáy mắt có chút xấu hổ.

Từ lần trước, Bắc Hà Tán Nhân dán giấy nhớ ở cạnh laptop mà vẫn nhớ sai tên của cư sĩ thì hắn đã nhanh trí nghĩ ra một biện pháp hay.

Không nhớ được tên thật của Túy X Cư Sĩ thì nhanh chóng nhớ lấy một cái tên sai thôi!

Chỉ cần âm đọc giống nhau một chút, đọc ra không phải là như nhau sao?

Bắc Hà Tán Nhân like cho sự thông minh của mình.

Cuối cùng hắn chọn lấy cái tên Túy Nhạc Cư Sĩ đọc gần giống với đạo hiệu của Túy X Cư Sĩ, cái đạo hiệu sai rành rành này được Bắc Hà Tán Nhân nhớ ngay lập tức.

Nhưng mà… tên thật của cư sĩ rốt cuộc gồm những chữ nào thì Bắc Hà Tán Nhân vẫn không nhớ được.

Là Túy Việt? Túy Ước? Tối Viết? Tối Dược? Hay là Chủy Duyệt đây?

Những chữ đồng âm với chữ túy và nhạc nhiều lắm.

Nhưng không sao, trước khi Túy X Cư Sĩ tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm thì hắn chỉ cần nhớ cái đạo hiệu Túy Nhạc Cư Sĩ là được.

Dù sao thì đọc ra cũng na ná như nhau mà!

Túy Nguyệt Cư Sĩ không biết sự thật nên đang vô cùng cảm động.

Đúng vào lúc này, Diệt Phượng Công Tử đột nhiên nói nhỏ với đạo hữu bên cạnh:

“Thế mà Bắc Hà Tán Nhân lại có thể nhớ được tên của cư sĩ á? Mọi người nói xem, chắc không phải mấy hôm nay ngày nào Bắc Hà cũng đọc đạo hiệu của cư sĩ mấy trăm lần đấy chứ? Nên rốt cuộc mới nhớ được tên của cư sĩ chăng?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Hu hu hu!”

Đáng ghét, đây vốn là việc Lang mỗ muốn làm mà, bị cái tên Bắc Hà kia giành trước mất rồi!

Lạc Trần Chân Quân xoa cằm:

“Sao ta cứ cảm thấy cảnh tượng mà Diệt Phượng Công Tử nói cứ sai sai thế nhỉ?”

Sau khi Lệ Chi Tiên Tử nghe thấy thì hai mắt sáng lên, tưởng tượng một phen rồi nói:

“Ôi ôi ~ Bắc Hà vẫn luôn thâm tình đọc tên cư sĩ à? Cảnh tượng này đúng là cảm động khỏi chê.”

Đông Phương Lục:

“Hơn nữa mỗi ngày Bắc Hà còn đọc mấy trăm lần nữa. Ôi ôi ~”

Giang Tử Yên:

“Còn nữa, có thể Bắc Hà đạo hữu đã dùng các loại ngữ điệu khác nhau để đọc tên cư sĩ, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc dịu dàng hoặc uyển chuyển á?”

Tô Thị A Thập Lục:

“Đây chính là yêu ư?”

Tống Thư Hàng: …

Đậu xanh, dù là những nhân vật cấp tiên tử nhưng sau khi tụ tập lại với nhau thì chủ đề nói chuyện cũng trở nên đáng sợ quá trời luôn.

Túy Nguyệt Cư Sĩ: …

Bắc Hà Tán Nhân: …

Đừng tưởng nói nhỏ thì bản tọa không nghe được nhé, mọi người đều là tu sĩ, thính lực mạnh thế nào thì ai cũng đều biết mà, có ngon thì dùng truyền âm nhập mật đi nhé!

Còn Giang Tử Yên cô nương nữa, có tin là bản tọa lật bàn luôn không hả? Lúc nãy bản tọa vừa giúp Dược Sư nhà cô hóa giải nguy hiểm gọi tên của Túy Nhạc Cư Sĩ đấy nhé!

Dược Sư cảm thấy rất ngại, vấn đề khó nhằn này là do hắn đá cho Bắc Hà Tán Nhân.

Vì vậy hắn vội vàng giải vây cho Bắc Hà Tán Nhân:

“Khụ, Tử Yên đừng có buôn chuyện nữa, mau qua đây giúp ta dùng dây thừng trói Tam Lãng lại, thuốc sắp phát tác rồi!”

Con ngươi của Giang Tử Yên trầm xuống, ngoan ngoãn chạy đến bên Dược Sư, hai người thắt dây thừng đến tận chân Cuồng Đao Tam Lãng, cảm giác như đang buộc khí cầu.

Trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng còn đang nghi hoặc, nhưng đột nhiên hắn cảm thấy cả người mình nóng lên.

“Bắt đầu rồi.”

Giang Tử Yên nói, sau đó, cô ấy buộc một mảnh vải màu đỏ vào chân của Cuồng Đao Tam Lãng.

Một tay Dược Sư cầm lấy một đầu dây thừng, một tay khác ấn hờ trước người Tam Lãng:

“Ta làm ảo thuật cho mọi người xem nhé!”

Chúng đạo hữu đều nhìn vào Dược Sư và Cuồng Đao Tam Lãng.

“To lên đi! Cuồng Đao Tam Lãng!”

Dược Sư hét lên bằng giọng trầm thấp.

Rất có phong phạm của ảo thuật gia hàng đầu!

Một khắc sau, cơ thể Cuồng Đao Tam Lãng như được bơm hơi, nhanh chóng phình to ra.

Chỉ trong thời gian hai cái chớp mắt, cơ thể của Cuồng Đao Tam Lãng đã phồng thành quả bóng to uỳnh, hơn nữa… cơ thể của hắn còn bắt đầu bay lên!

Cũng may trên người hắn mặc đạo bào do Cổ Hồ Quan Chân Quân cung cấp. Tuy rằng đạo bào này không có sức phòng ngự gì nhưng đều có năng lực căn bản như phóng to thu nhỏ, giặt sạch, thế nên sẽ không bị toét rách.

“Hu hu hu!”

Cuồng Đao Tam Lãng sợ hết hồn, cơ thể hắn làm sao thế này? Rốt cuộc thì Dược Sư đã cho hắn uống thuốc gì đây? Sao cơ thể của hắn lại căng phồng như thế này?

“Đây là một loại cổ trùng ta đã từng thử chế luyện hồi còn trẻ, nhưng mãi đến cách đây không lâu thì mới tranh thủ thời gian luyện chế xong nó.”

Dược Sư cười ha ha giải thích:

“Loại cổ này hoàn toàn vô hại đối với cơ thể của tu sĩ, ngày trước lúc luyện chế nó thì ta chỉ có cảnh giới nhị phẩm, còn cách cảnh giới tứ phẩm một khoảng xa tít mù khơi. Lúc đó ta vô cùng ngưỡng mộ các tu sĩ tứ phẩm có thể bay lượn tự do trong không trung.”

Tống Thư Hàng đồng ý:

“Điểm này ta hiểu được tâm trạng của Dược Sư tiền bối, trời xanh là điều lãng mạn nhất của mỗi người đàn ông mà. Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một giấc mộng trời xanh!”

“Đúng, chính là như thế.”

Dược Sư nói:

“Vì ta học chế thuốc luyện đan nên lúc đó ta muốn dùng đan dược hoàn thành giấc mộng này trước thời hạn. Ta muốn chế ra một số loại thuốc như thuốc lơ lửng, thuốc bay lượn gì gì đó… Nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng những đan dược này đều thất bại. Còn bán thành phẩm cuối cùng chính là khí cầu cổ mà Tam Lãng đạo hữu uống đấy.”

Chúng đạo hữu đều hiểu ra, tóm lại đây cũng là một trong những bán thành phẩm thất bại của Dược Sư. Có thể dùng nó trên người Tam Lãng đạo hữu chính là tận dụng nó.

“Dược Sư tiền bối, khí cầu cổ này có tác dụng trong thời gian bao lâu?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Thời gian này do ta khống chế, không cần lo lắng, sẽ không tổn hại gì đến Tam Lãng đạo hữu đâu, đến lúc giải trừ khí cầu cổ này, cảnh tượng sẽ khá hoành tráng một chút.”

Dược Sư mỉm cười:

“Lát nữa diễn đến cảnh ba màn hai thì có thể dùng Tam Lãng đạo hữu để tăng thêm hiệu quả rộn ràng mừng vui.”

Tống Thư Hàng; …

Nếu nói đến tăng thêm không khí vui mừng, vậy chỉ có thể nổ tung nhỉ? À không… là pháo!

Nói cách khác, lúc giải trừ khí cầu cổ này thì Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sẽ phát nổ sao?

Không đúng không đúng, Dược Sư tiền bối chắc sẽ không tàn nhẫn vậy đâu… Nhưng ít nhất cũng sẽ sinh ra cảnh tượng hơi hoành tráng. Hiệu quả âm thanh giống tiếng pháo chắc chắn không thể thiếu được nhỉ?

Trong lúc nói chuyện, khí cầu Cuồng Đao Tam Lãng đã bay cao đến khoảng hai mươi lăm mét, bay bay theo gió.

“Ư ư ư.”

Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên đầy lo lắng.

Xấu hổ quá.

Nếu sớm biết thế này thì còn không bằng chọc giận Bạch Tôn Giả, cược xem có cơ hội bị phi kiếm dùng một lần tống đi không cho rồi!

…

Xem hết màn kịch Cuồng Đao Tam Lãng bay lơ lửng thì các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 chạy đến chỗ dựng cảnh màn hai để xem phân đoạn của Tuyết Lang Động Chủ PK Bạch Tôn Giả.

Lúc này Tống Thư Hàng nhận được cuộc gọi của Hiến Công tiền bối.

“Thư Hàng tiểu hữu có đó không? Ta đã di chuyển tất cả những cạm bẫy ngày trước bố trí ở gần biệt thự của Ngư Kiều Kiều đạo hữu tới đây rồi. Bây giờ ngươi đến để lại khí tức đi, lần này chúng ta nhất định phải bắt được con Long Ma kia.”

Hiến Công tiền bối nói với vẻ kiên định.

Chương 678: Rõ Ràng Có Thể Kiếm Cơm Bằng Gương Mặt

“Ta tới ngay đây!”

Tống Thư Hàng trả lời qua điện thoại.

Hắn và Hiến Công tiền bối nhất định phải có được Long Ma! Chỉ có Long Ma dược tề mới có thể giải quyết được vấn đề thể chất không đủ, tinh thần lực quá mạnh của hắn và Hiến Công tiền bối.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đi đến chỗ Hiến Công Cư Sĩ.

Lúc này Hiến Công Cư Sĩ đã chuyển toàn bộ trận pháp cạm bẫy bố trí ở bên ngoài biệt thự của Ngư Kiều Kiều tới đây, bố trí ở xung quanh sơn trang nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả.

Cũng giống như lần trước, Tống Thư Hàng cần phải để lại chân khí hóa lỏng của mình ở tinh thạch bên trong trận pháp, sau đó Hiến Công tiền bối sẽ kích hoạt trận pháp, khuếch tán khí tức của Tống Thư Hàng ra.

…

Hiến Công Cư Sĩ:

“Lần này ta có dự cảm, con Long Ma Cửu U đó nhất định sẽ tới.”

Tống Thư Hàng:

“Ồ? Tiền bối cũng có dự cảm này sao? Ta cũng thế, ta cũng cảm thấy mấy tà ma của Cửu U kia nhất định sẽ tới đây!”

Hiến Công Cư Sĩ cười vui mừng:

“Chúng ta nhất định sẽ thành công!”

Tống Thư Hàng gật mạnh:

“Tuyệt đối sẽ không thất bại!”

Từ sau khi diễn xong màn đối thủ của Bạch Tôn Giả, ngài ấy còn bày tỏ rất vui thì Tống Thư Hàng ngày càng may mắn hơn. Trạng thái may mắn này vẫn luôn kéo dài, Tống Thư Hàng cảm thấy lần này nhất định có thể dụ đám tà ma tới đây.

Đúng lúc đang nói chuyện thì giọng nói của Cao Mỗ Mỗ truyền tới từ xa:

“Thư Hàng, sao mày lại ở đây thế? Mau tới đây, cảnh quay lần này cũng có phần của Cao Thăng sư huynh đấy.”

Trong cảnh này của màn hai, Lăng Dạ mà Bạch Tôn Giả đóng sẽ chạy đến hôn lễ của đại sư tỷ Mộ Dung Họa trước. Hắn đã mang theo lương khô và nước, chuẩn bị cắm chốt ở hôn lễ của đại sư tỷ!

Nhưng mà tạo hóa trêu người. Trên đường đến hôn lễ của đại sư tỷ thì hắn lại bị đám mãnh thú tấn công, trong đợt tập kích của đám mãnh thú thì hắn bị trọng thương.

Sau khi sửa lại thành kịch bản điện ảnh, Thôn Vân tăng và Cao Mỗ Mỗ thêm một chi tiết vào tình tiết của cảnh này.

Đó chính là sau khi nhân vật chính bị trọng thương, Cao Thăng sư huynh đúng lúc đi ngang qua đây… Cuối cùng, Cao Thăng sư huynh tiện tay kéo theo Lăng Dạ đang bị trọng thương về Không Vân phái chữa thương. Đây cũng chính là tình tiết Cao Mỗ Mỗ tẩy trắng cho nhân vật Cao Thăng sư huynh mà Tống Thư Hàng diễn, để lại mở đầu cho đoạn sau.

“Đến đây, đến ngay đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

****

Hiến Công Cư Sĩ và những người hắn mời đến giúp lặng lẽ ẩn nấp ở gần đấy.

Tống Thư Hàng chạy về chỗ con đường núi nhỏ, tham gia quay màn thứ hai.

Ở phía xa… Bên ngoài phòng kết hôn của Dược Sư và Giang Tử Yên, khí cầu Tam Lãng đón gió bay phấp phới trên không trung.

Bây giờ Tam Lãng vô cùng buồn bực, hắn vốn định đến chơi xấu một phen, giả vờ giả vịt xong thì bỏ chạy, vô cùng kích thích. Không ngờ Bạch Tôn Giả không phối hợp với hắn nên hắn không chạy được.

Bây giờ hắn cuốn theo chiều gió thế này, rốt cuộc đến bao giờ mới xong được đây?

…

…

Trên con đường núi nhỏ bên ngoài sơn trang nghỉ dưỡng.

Camera khởi động.

Bởi vì địa điểm quay phim khá nhỏ nên trừ đạo diễn ra thì tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đứng sau đoàn làm phim, tránh ảnh hưởng đến việc quay phim.

Ngoài ra, vì phần lớn thành viên trong đoàn làm phim của Jacob đều là người bình thường nên các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều tận lực thu khí tức của mình lại.

Nếu không thì nhiều Linh Hoàng ngũ phẩm và Chân Quân lục phẩm tụ tập lại như thế, chỉ riêng khí tức trên người và sức ép linh lực cũng đủ để đè bẹp dí mấy người bình thường rồi.

Camera chuẩn bị sẵn sang, đèn đạo cụ chuẩn bị sẵn sàng.

Thư ký trường quay sập clapperboard một cái.

Đạo diễn Jacob: "Trong màn ảnh, trên gương mặt Lăng Dạ mà Bạch Tôn Giả diễn đầy mồ hôi, một tay hắn cầm kiếm, chạy như điên trên đường núi."

Chạy mệt rồi thì Lăng Dạ lại ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

"Đi qua đường núi này, lại đi thêm nửa ngày đường nữa là đến nơi tổ chức hôn lễ của Mộ Dung sư tỷ rồi."

Bạch Tôn Giả cầm bình nước uống từng ngụm nhỏ, nói bằng giọng điệu rất đỗi kiên định:

"Nhất định phải đến được nơi tổ chức hôn lễ của sư tỷ, dù có phải bò thì ta cũng phải bò đến đó."

Nhưng… Đúng vào lúc Lăng Dạ vừa dứt lời thì từ sâu trong sơn cốc phát ra tiếng mãnh thú rống to.

Vẻ mặt Lăng Dạ chợt thay đổi.

Lúc này, đối diện sơn cốc có vô số mãnh thú khổng lồ xuất hiện.

Đó là mấy con tuyết lang to lớn, toàn thân trắng muốt, khi đứng lên mỗi con đều cao hơn bốn mét. Chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta có cảm giác áp bách cực mạnh.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Khà khà, cuối cùng cũng ra rồi. Cảnh đánh nhau giữa Tuyết Lang Động Chủ và Bạch Tôn Giả đấy… Có điều không biết sau khi diễn xong thì Tuyết Lang Động Chủ có lấy được may mắn như Tống Thư Hàng tiểu hữu hay không nhỉ?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Vậy phải xem cảnh diễn này Bạch Tôn Giả có vui hay không nữa.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Tuyết Lang Động Chủ chủ động nhận vai diễn này thì tất nhiên là có lòng tin, chúng ta không cần lo cho hắn.”

…

Lúc này, sau khi nhân viên trong đoàn làm phim nhìn thấy cảnh tượng chấn động lúc đám mãnh thú xuất hiện thì đều khen ngợi:

“Sao mà tạo ra được mấy cái mô hình này vậy? Tôi còn tưởng cảnh này phải dùng kỹ xảo để hoàn thành chứ, mấy mô hình quái vật của mọi người giống thật quá đi.

Bắc Hà Tán Nhân cười ha ha, dưới sự giúp đỡ từ huyễn điệp của Linh Điệp Tôn Giả, chân than do cả nhà Tuyết Lang Động Chủ hiện ra chỉ là mô hình y như thật ở trong mắt của những người thường của đoàn làm phim.

Như thế cũng tốt, đỡ phải giải thích lằng nhằng.

“Grào!!!”

Cả nhà Tuyết Lang Động Chủ xuất hiện trong sơn cốc, mắt bọn họ đỏ lòm, điên cuồng phá hoại mọi thứ xung quanh, bất luận là cổ thụ, đá tảng, đồi núi đều bị những còn tuyết lang to lớn này san phẳng.

Vẻ mặt Lăng Dạ căng thẳng hẳn ra, sơn cốc quá nhỏ, hắn không có chỗ nào để ẩn nấp.

Đúng vào lúc này, từ sâu trong sơn cốc có một tiếng ngâm dài vang lên. Ngay sau đó là một cơ thể to lớn xuất hiện, con mãnh thú có cơ thể của kỳ nhông, móng vuốt của rồng, sừng giao long xuất hiện.

“Ngư Kiều Kiều?”

Tống Thư Hàng trừng mắt

Lúc trước khi chọn vai diễn cho phim, Ngư Kiều Kiều hoàn toàn không chọn những nhân vật trong kịch bản, thật không ngờ cô ấy lại xuất hiện trong cảnh này.

Tình tiết này cũng là tình tiết được thêm vào sau khi Cao Mỗ Mỗ, Thôn Vân đại sư và đạo diễn Jacob bàn bạc với nhau.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy nếu đoạn này có thể có thêm một con mãnh thú, hai tộc mãnh thú đại chiến với nhau, sau đó cuốn cả nhân vật chính Lăng Dạ vào thì tình tiết sẽ càng gay cấn hơn.

Hơn nữa, nếu có thể quay được cuộc chiến giữa hai loại cự thú thì khán giả sẽ có trải nghiệm thị giác mạnh hơn.

Vì thế, hiện trường biến thành Ngư Kiều Kiều PK cả nhà Tuyết Lang Động Chủ.

Cuộc chiến giữa hai loại mãnh thú khiến trời long đất lở, tuy rằng cách một ống kính để quay cảnh tượng này nhưng thợ quay phim vẫn có cảm giác chân nhũn ra.

Bởi vì mô hình hai loại mãnh thú trước mặt này quá giống thật.

Cảnh dùng kỹ xảo làm ra hoàn toàn không thể bì kịp cảnh tượng trước mắt, dù cảnh kỹ xảo có giống thật hơn nữa thì cũng không thể thể hiện được khí thế khi hai loài thú lớn đánh nhau.

Đúng thế, là một loại khí thế.

Khí thế trời long đất lở.

Hai loài mãnh thú đánh nhau, quấn lấy nhau, vật lộn.

Vảy lân văng tứ tung, lông sói bay tán loạn, trên người tuyết lang và ngư quái máu chảy đầm đìa.

Nhưng song phương không hề ngừng đánh, hai bên đã đánh đến mức đỏ cả mắt.

Những vảy lân và lông sói này đều là thật, với Ngư Kiều Kiều và cả nhà Tuyết Lang Động Chủ mà nói, mấy cái vảy lân và lông sói này chỉ cần một ý nghĩ là lại mọc ra được, có rụng một ít cũng chẳng phải là vấn đề to tát gì.

Đương nhiên, máu tươi là giả, chúng đã được giấu kín bên trong cơ thể.

Cứ đánh mãi đánh mãi, Lăng Dạ lập tức bị cuốn vào trận chiến, sơn cốc quá nhỏ hẹp, Lăng Dạ không thể tránh được.

Lăng Dạ bị cuốn vào chiến trường của hai loài mãnh thú, hắn đau khổ chống đỡ.

Chẳng mấy chốc, kiếm của hắn bị gãy, đạo bào trên người hắn rách bươm, cả người máu tươi đầm đìa.

Đương nhiên, những vết thương này đều được hóa trang từ trước rồi…

Biết rõ như thế nhưng lúc thợ quay phim quay cảnh này nhưng vẫn cảm thấy trong lòng rất dằn vặt, chỉ hận mình không thể xông ra đại chiến với đám mãnh thú kia để cứu Lăng Dạ về từ trong tay mãnh thú!

Ừm, người quay phim này là nữ, thế nên cô nghĩ như vậy cũng không có gì lạ…

“Vô cùng hoàn hảo, khả năng diễn xuất của anh Tống Bạch tiến bộ từng phút một. Cảnh này diễn quá tuyệt.”

Một nhân viên trong đoàn làm phim khen ngợi.

Rõ ràng có thể dựa vào bản mặt để kiếm cơm nhưng lại có kỹ thuật diễn vô cùng xuất sắc, hoàn toàn dựa vào tài hoa…

“Cũng tạm ổn rồi.”

Tống Thư Hàng mặc đạo bào vào, đi đến bên mép sơn cốc, chuẩn bị đi vào tầm ngắm của ống kính bất cứ lúc nào.

Một lúc sau, đợi Lăng Dạ mà Bạch Tôn Giả diễn trọng thương hôn mê, mấy con mãnh thú vẫn đang đánh nhau, cứ đánh cho đến khi rời xa ống kính thì đến lượt hắn lên sàn.

Đạo diễn Jacob cũng rất hài lòng.

Xem ra, cảnh này sẽ diễn xong dễ thôi!

…

Mà lúc này, ở trong một rừng rậm hoang vu vắng vẻ cách sơn trang nghỉ dưỡng không xa, có một vết nứt không gian khổng lồ xuất hiện.

Bên trong vết nứt chứa đầy khí tức tử vong, dơ bẩn, sa đọa.

.

Ngay sau đó, có sáu tà ma Cửu U bước từ bên trong ra.

Đúng là sáu vị động chủ của Lai Sinh sơn ở Cửu U, mỗi tên đều có sức chiến đấu của Chân Quân lục phẩm.

Sau khi sáu vị động chủ hiện thân thì sau lưng chúng lại có gần ba mươi đại tà ma có thực lực cảnh giới ngũ phẩm, tiếp theo là hơn trăm con tiểu tà ma tam phẩm, tứ phẩm.

Đám tiểu tà ma tam phẩm, tứ phẩm này được dùng làm đội tiên phong.

Một tên động chủ thuộc giống chim lớn trầm giọng quát to:

“Lên đi, tìm tên dư nghiệt của Kim Cương tự đó ra cho ta.”

Trong đám tiểu tà ma có bốn mươi con tà ma tam phẩm chui ra, dưới sự lãnh đạo của mười con tà ma tứ phẩm, chúng chạy về phía sơn trang nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả.

Dù cách rất xa chúng vẫn có thể ngửi thấy khí tức của tên dư nghiệt Kim Cương tự đó.

…

Năm mươi con tà ma tiên phong đánh giết về phía sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả.

Chịu ảnh hưởng của Cửu U hỗn loạn và năng lượng bẩn nên trước khi lên đến tứ phẩm, tư duy của những tà ma bình thưởng ở Cửu U khá là hỗn loạn. Chỉ có tà ma có hình người thì mới có thể giữ được lý trí khi ở đẳng cấp thấp.

Vi thế, bốn mươi còn tà ma tam phẩm cần có mười con tứ phẩm lãnh đạo.

Chúng nó bị khí tức của Tống Thư Hàng trong trận pháp cạm bẫy của Hiến Công Cư Sĩ thu hút, bay qua tấn công.

“Đến rồi, mọi người chuẩn bị nhé.”

Hiến Công Cư Sĩ nói với vẻ kích động.

Dù cách rất xa hắn cũng ngửi thấy mùi kinh tởm trên người bọn tà ma ở Cửu U.

Nhưng mà đợi khi đám tà ma này tới gần thì Hiến Công Cư Sĩ lại nhíu mày.

Phần lớn những con tà ma Cửu U này chỉ có thực lực tam phẩm, chỉ có mười con có cảnh giới tứ phẩm.

Chương 679: Tiêu Rồi, Bạch Tôn Giả Và Tống Thư Hàng Bị Bắt Đi Tồi!

“Là đám tiên phong dò đường à? Khà khà, đúng là thận trọng quá mà.”

Hiến Công Cư Sĩ cười nhẹ:

“Mọi người chú ý, món khai vị tới rồi! Đều là đám tam, tứ phẩm thôi. Vị đạo hữu nào muốn cùng ta đi tiêu diệt đám tà mà đó nào?”

Những cạm bẫy mà hắn bố trí và những người giúp đỡ bí mật không thể dễ dàng để lộ được. Đó là dùng để đối phó với con cá lớn đằng sau. Vì thế, đám tiên phong dò đường này sẽ bị đánh lén rớt xuống từ giữa không trung!

Hiến Công Cư Sĩ vừa dứt lời thì có một cao thủ ngầm đứng dậy.

“Vậy để tại hạ cùng Hiến Công huynh lên giết chết đám đó đi.”

Một vị tu sĩ mập mạp mỉm cười bước lên.

Sau lưng hắn đeo một cái lồng hấp lớn, lúc hắn hiện thân từ trạng thái ẩn nấp thì lồng hấp sau lưng có một lượng khí nóng lớn phun ra, khí nóng phun cao đến một mét thì ngừng lại, tụ lại không tan.

Đây là đạo hữu của Hiến Công Cư Sĩ ——Mễ Cao Cư Sĩ, cảnh giới ngũ phẩm. Từ đạo hiệu này thì có thể biết hắn là một tiên trù.

Nhưng hắn lại là máy bay chiến đấu trong số các tiên trù. Phàm là những tiên trù có thể chiến đấu thì đều sẽ có một hai kỹ năng hoặc thiên phú đặc biệt khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Cho thiếp thân đi với, thiếp thân cũng ngứa tay lắm rồi, hơn nữa mai phục cũng không phải là phong cách của thiếp thân đâu.”

Lại có một vị tu sĩ hiện thân.

Cô mặc áo vải mộc mạc, tóc ngắn màu xanh, tóc mái để dài che phủ đôi mắt của cô - đây là Phi Ngư Cư Sĩ, cô ấy là một đại yêu ngũ phẩm.

Phi Ngư Cư Sĩ rất có tiếng trong số các nữ tu của tu chân giới, ở một góc độ nào đó thì có thể nói là tiếng xấu đồn xa.

Giới tính của cô là nữ mà cô thì cũng thích… nữ.

“Thế thì hai vị đạo hữu giúp ta giết chết đám tạp chủng này luôn nhé.”

Hiến Công Cư Sĩ cười nói.

Tâm trạng hiện tại của Hiến Công rất tốt —— Tà ma của Cửu U tới rồi, Long Ma còn xa sao?

Đến đi, đến đây đi!

Cạm bẫy của ta đã đói khát lắm rồi!

…

Sau khi năm mươi con tà ma Cửu U đánh tới bên ngoài sơn trang nghỉ mát thì chợt dừng lại.

Bởi vì ở trước mặt chúng có ba thân ảnh đạp vào không khí mà đến, chặn đứng đường đi của chúng.

Là tu sĩ nhân loại và có cả khí tức của yêu tộc nữa.

Tà ma Cửu U tam phẩm gầm lên.

Bất luận là tu sĩ nhân loại hay yêu tộc, chỉ cần không phải là sinh vật trong Thế giới Cửu U thì đều là kẻ địch. Chỉ cần là kẻ địch thì phải xé nát hoặc bắt về Thế giới Cửu U để song tu.

Mấy con tà ma tứ phẩm nhìn chằm chằm vào ba người Hiến Công Cư Sĩ, bọn chúng phát hiện ra ba người này không dễ đối phó.

Nhưng không đợi mười con tà ma tứ phẩm ra lệnh thì bốn mươi con tà ma tam phẩm ở đằng sau đã điên cuồng bổ nhào về phía trước.

Tà ma tứ phẩm ngẩn ra, tà ma tam phẩm vốn nên chịu sự khống chế của chúng, nhưng bọn chúng còn chưa hạ lệnh, tại sao đám tà ma tam phẩm lại đột nhiên phát điên lên thế này?

Nhưng lúc này chúng cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể tấn công một cách bị động.

Lúc này, Mễ Cao Cư Sĩ bước lên một bước, đứng ở phía trên cùng, lồng hấp ở trên lưng hắn mở ra, từ bên trong có rất nhiều bánh gạo dính phun ra.

Mễ Cao Cư Sĩ giỏi nhất là làm bánh gạo, nhưng không chỉ dùng để ăn.

Những chiếc bánh gạo này rơi vào đám tà ma như một cơn mưa, dính chặt cơ thể của chúng lại, khiến chúng không thể động đậy.

“Tiếp theo phải xem Hiến Công đạo hữu và Phi Ngư đạo hữu rồi.”

Sau khi Mễ Cao Cư Sĩ bộc lộ tài nghệ đặc thù của mình xong thì liền thu tay lại.

“Giao cho thiếp thân đi.”

Cơ thể của Phi Ngư Cư Sĩ lóe lên một lại đáp xuống giữa đám tà ma, trong tay cô ấy xuất hiện rất nhiều con dao nhỏ, bắt đầu giết chóc.

Điểm mạnh nhất của Phi Ngư Cư Sĩ chính là tốc độ của cô ấy, chỉ trong thời gian một cái chớp mắt thì hai mươi trong tổng số năm mươi con tà ma đã bị giết chết.

Tốc độ của cô ấy đã hoàn toàn đạt đến cực hạn của ngũ phẩm, thậm chí không chậm hơn một số người vừa mới tấn thăng lên Chân Quân lục phẩm chút nào.

Những người mà Hiến Công Cư Sĩ mời đến giúp đỡ là để bao vây tấn công Long Ma lục phẩm. Nếu như không có thực lực và thủ đoạn tương đương thì sao cư sĩ lại mời họ đến giúp đỡ kia chứ?

Đối phó với Long Ma lục phẩm, hơn nữa lại còn là Long Ma đã được sức mạnh dơ bẩn của thế giới Cửu U cường hóa, Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường khó mà giúp được gì.

Cũng chỉ có những người trong nhóm Cửu Châu số 1, ít nhất đều là tu sĩ kim đan ngũ phẩm bảy long văn hoặc là tu sĩ có năng lực đặc biệt như Mễ Cao Cư Sĩ thì mới có thể giúp được cho Hiến Công Cư Sĩ.

…

Tà ma không ngừng ngã xuống, trong đám tà ma Cửu U bị giết chết, có một con tà ma tam phẩm nhe nanh.

Xác định rồi… chỉ có ba tu sĩ này thôi. Trên mặt đất có một số trận pháp làm nhiễu loạn khí tức… Nhưng ta đã kiểm tra kỹ rồi, không phát hiện những người giúp đỡ khác. Một lục phẩm, hai ngũ phẩm, tuy rằng có một số thủ đoạn đặc biệt nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của sáu người chúng ta.

Trong lòng tà ma nhe răng cười.

Tà ma tam phẩm này thực ra là một động chủ Chân Quân lục phẩm đóng giả.

Hắn tự mình lẩn trong đám tiên phong tốt thí để lấy được tình báo trực tiếp.

Đáng tiếc, nếu hắn đối mặt với tu sĩ nhân loại khác thì trận pháp cạm bẫy bên dưới và những cao thủ đang ẩn nấp rất có khả năng bị phát giác.

Nhưng người hắn đối mặt lại là Hiến Công Cư Sĩ!

Nếu luận đến trận pháp thì trong nhóm Cửu Châu số một, Hiến Công Cư Sĩ đủ khả năng lọt vào top 5, là một chuyên gia trận pháp siêu cấp!

Sau khi trận pháp của Hiến Công Cư Sĩ đươc bố trí thì ta ma động chủ lục phẩm căn bản không thể phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường. Thậm chí… Hiến Công Cư Sĩ còn dùng trận pháp để che giấu khí tức của những người đến trợ giúp, khiến nó hoàn toàn không phát hiện ra.

Nếu chỉ có trình độ này thì hãy giết chết mấy kẻ này đi! Cướp đoạt bọn chúng!

Móng vuốt của tên động chủ cấp Chân Quân này nắm chặt lại, làm nổ một viên đạn phát tín hiệu.

Lúc đạn tín hiệu này được phóng ra thì ở đằng xa, năm vị động chủ còn lại và những thuộc hạ tinh nhuệ của chúng sẽ nhanh chóng lao tới đây.

Những tên động chủ cấp Chân Quân này cũng đồng thời hành động.

Vừa rồi nó đã khóa vị trí dư nghiệt Kim Cương tự Tống Thư Hàng ở trong một sơn cốc cách đó không xa. Ngoài ra còn có… liễu yêu của Long động chủ nữa!

Sau khi xác định vị trí, cơ thể của tên tà ma động chủ này phình to ra, hóa thành một con rắn lớn bốn đầu, quanh người có tà hỏa màu đen rực cháy.

Bánh gạo vốn dính trên người hắn trong nháy mắt bị tà hỏa đốt thành tro bụi.

Đuôi của tên động chủ này cũng quét qua, cuốn lấy hai tên tà ma tứ phẩm ở quanh người, hòa tan trói buộc trên người chúng. Nhưng nó hoàn toàn không muốn cứu hai con tà ma tứ phẩm này, đây cũng chẳng phải là thuộc hạ của nó.

Sau khi cuốn hai tên tà ma đó lên, nó ném thật mạnh chúng về phía Hiến Công Cư Sĩ.

Nếu trước khi những vị động chủ khác chưa đến mà tên cường giả lục phẩm nhân loại này đánh nhau với hắn thì sẽ rất phiền toái. Hơn nữa hắn cũng chưa từng nghĩ đến việc dây dưa với tên Chân Quân nhân loại này.

Mục tiêu của hắn chỉ có một, ấy chính là cướp công.

Hắn phải bắt sống hoặc giết chết tên dư nghiệt của Kim Cương tự kia trước một bước, như thế thì sau khi về Lai Sinh sơn, hắn đương nhiên sẽ chiếm được phần lớn giải thưởng.

Có thể bắt sống là tốt nhất, phần thưởng sẽ càng lớn!

…

Hiến Công Cư Sĩ giơ tay lên vẽ một đường trong không trung, một nét thành trận.

Trận pháp được tạo thành từ hai ngọn lửa xuất hiện trong không trung, ném về hướng hai con tà ma, bao vây nuốt chửng chúng.

Mà đúng vào lúc này, con tà ma rắn bốn đầu xông từ chỗ gần Hiến Công Cư Sĩ ra, xông thẳng vào trong sơn cốc.

“Thế mà lại có tà ma lục phẩm trốn trong đám tốt thí.”

Hiến Công Cư Sĩ nhíu mày, nhưng con rắn lớn bốn đầu vừa nãy hoàn toàn không phải là Long Ma.

Hiến Công Cư Sĩ nhanh chóng gửi thiên lý truyền âm cho mấy người Bắc Hà Tán Nhân và Cổ Hồ Quan Chân Quân, báo cho các đạo hữu biết tin con tà ma rắn bốn đầu lục phẩm xông vào trong sơn cốc.

Còn bản thân cư sĩ thì không truy kích con tà ma kia.

Hắn nhìn vào đạn tín hiệu phát tán trong không trung —— Đã là thời đại nào rồi mà còn dùng cách truyền tin quê mùa như thế nữa? Không thể dùng pháp thuật thiên lý truyền âm à?

À… Cũng đúng, đối phương là tà ma của thế giới Cửu U, dù là thiết bị điện không dây hay là thiên lý truyền âm của tu sĩ thì cũng không dễ sử dụng trong thế giới Cửu U.

Đối phương dùng cách truyền tin cổ lỗ sĩ là có lý do cả.

Tín hiệu đã được phát… vậy thì viện binh của đối phương cũng sắp tới rồi nhỉ?

Nói đến viện binh thì chắc chắn là Long Ma rồi đây!

Hiến Công Cư Sĩ bắt đầu kích động.

“Tất cả các đạo hữu chuẩn bị kỹ, mục tiêu sắp tới rồi, tuyệt đối phải khiến nó có đi không có về!”

Hiến Công Cư Sĩ trầm giọng nói.

Con rắn bốn đầu đó giao cho các đạo hữu trong sơn cốc xử lý đi.

****

Tà ma rắn bốn đầu bạo phát tốc độ nhanh nhất, lẻn qua khoảng không phía trên sơn cốc.

Hắn lẻn vào trong sơn cốc, vừa đúng lúc thấy được màn hay đại chiến mãnh thú.

Một con ngư yêu có huyết mạch giao long đang đánh nhau với một đám tuyết lang.

Song phương đánh nhau tới mức máu tươi đầm đìa, khắp người toàn vết thương…

Mà cạnh chỗ hai loài thú đại chiến có một tu sĩ mặc đạo bào, hắn kêu lên một tiếng đầy thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Tu sĩ nhân loại này thật là đáng thương.

Nhưng ngay sau đó, lúc tà ma rắn bốn đầu nhìn thấy tu sĩ loài người ngã trên đất thì không thể rời mắt được.

Một nhân vật thật là anh tuấn xinh đẹp, người như thế chỉ trên trời mới có, căn bản không nên xuất hiện tại nhân gian.

Tà ma rắn bốn đầu phát hiện trái tim vốn cô quạnh của mình lại bắt đầu đập lên rộn ràng.

A ~ Chỉ vì gặp thoáng qua giữa biển người mênh mông ~ mà không thể quên dung nhan của người ~

Chỉ một cái nhìn, chỉ một cái nhìn thôi thì bộ dáng xinh đẹp của vị tu sĩ đó đã khắc sâu trong lòng nó, cả bốn cái đầu của nó đều truyền đến cùng một tin tức —— Bắt lấy tu sĩ nhân loại này, đó là chiến lợi phẩm, hãy chiếm lấy hắn!

“Mấy con dã thú ngu xuẩn các ngươi cút sang một bên đi!”

Tà ma rắn bốn đầu giáng xuống, cái đuôi co lại thật mạnh.

Ngư Kiều Kiều và cả nhà Tuyết Lang đang đóng phim cũng ngu người, bị con rắn bốn đầu này đập bay đi.

Sau đó, cái đuôi của tà ma rắn bốn đầu dịu dàng cuộn lại, cuốn lấy Bạch Tôn Giả đang hôn mê nằm trên mặt đất lên.

Khóe miệng của mấy vị đạo hữu Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Lệ Chi Tiên Tử co giật.

“Còn ngươi nữa, dư nghiệt của Kim Cương tự!”

Mắt của rắn bốn đầu lại nhìn vào Tống Thư Hàng.

Một trong bốn cái đầu của hắn đột nhiên vươn dài ra, cuốn lấy Tống Thư Hàng.

Tốc độ của Chân Quân lục phẩm rất nhanh, Tống Thư Hàng không có khả năng chống cự lại, cứ thế bị cuốn lên.

Tà ma rắn bốn đầu lại liếc đám tu sĩ yếu ớt ở đằng xa một cái, đắc ý cười vang.

Nếu như là bình thường thì hắn đã lao xuống, xử gọn đám tu sĩ nhân loại này từ lâu rồi.

Nhưng hôm nay tâm trạng của hắn tốt, chiếm được một tu sĩ vô cùng tuấn mỹ —— Những tu sĩ yếu đuối này cứ để lại cho đám động chủ khác đi.

Ha ha ha ha ha.

Sau đó, con rắn bốn đầu này cắp theo Bạch Tôn Giả đang hôn mê và Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác xông thẳng lên trời…

Chương 680: Muốn bay lên trời, sánh vai Cùng Vầng Dương!

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Con rắn bốn đầu vừa nãy chính là con rắn mà Hiến Công tiền bối nói đến trong truyền âm nhập mật đấy ư?”

“Chắc là nó rồi, tà ma Cửu U lục phẩm xông vào đây, lại còn là hình rắn, chính là con mà Hiến Công Cư Sĩ nói đến đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp, cô ấy đang giơ điện thoại lên, để camera ngắm đúng mình và con rắn bốn đầu đang bay càng ngày càng cao trên không trung kia chụp liên tiếp mấy kiểu.

Sau đó, cô ấy lại chọn ra một kiểu đẹp nhất gửi lên nhóm Cửu Châu số 1 và trang cá nhân.

“Ôi trời! Một con tà ma rắn bốn đầu xông vào phim trường, bắt bảy đạo hiệu tiểu hữu và Bạch Tôn Giả làm con tin. Bây giờ tà ma rắn bốn đầu đã cắp theo con tin rời khỏi phim trường. Muốn biết diễn biến tiếp theo thế nào thì mời xem phân tích lần tới.”

Gửi kèm với bức ảnh đẹp của Lệ Chi Tiên Tử và tà ma rắn bốn đầu bay trên không trung.

Trong ảnh, đuôi và một cái cổ của xà ma đang cuốn lấy Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng.

Status này của Lệ Chi Tiên Tử nhanh chóng được chia sẻ rộng rãi.

Sau khi thưởng thức bức ảnh đẹp mới nhất của Lệ Chi Tiên Tử xong, chúng tu sĩ trong friend list của cô ấy đều bắt đầu lo lắng cho an nguy của con tà ma rắn bốn đầu này. Nó dám bắt vị Bạch Tôn Giả kia đi làm con tin như thế, thật là lo cho con tà ma rắn bốn đầu này quá đi mất, không biết nó có thể sống tiếp bao nhiêu giây nữa đây?

…

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Bây giờ chúng ta làm gì đây? Tà ma bắt Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu chạy rồi. Ta cũng không biết nên nói nó có mắt nhìn hay là không có mắt nhìn nữa, dám bắt Bạch Tôn Giả đi.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Hay là chúng ta đuổi theo xem thử nhé?

Bắc Hà Tán Nhân sờ cằm, trên mặt đầy vẻ cổ quái:

“Thực ra ta tưởng là con xà ma này sẽ xông thẳng tới đấu một trận chính diện với chúng ta… Nào ngờ nó lại bắt Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu đi. Sơ suất quá đi mất!”

Lệ Chi Tiên Tử cất điện thoại đi, cười hì hì:

“Nhưng nhìn nó dám ra tay với Bạch Tôn Giả như thế thì ta đây cũng yên tâm.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Ta cũng thế, nếu có Bạch Tôn Giả ở đó thì không cần lo cho Tống Thư Hàng tiểu hữu nữa.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Thực ra ta đang suy nghĩ vấn đề này, có phải là con rắn bốn đầu vừa nãy không biết chúng ta đang quay phim không? Có một số con tà ma của Cửu U mấy trăm năm không vào thế giới loài người rồi, không biết đến điện ảnh là chuyện bình thường. Vì thế lúc nãy nó nhìn thấy Bạch Tôn Giả hôn mê nằm trên mặt đất thì lập tức cảm thấy là một cơ hội tốt, sau đó tiện tay bắt luôn Bạch Tôn Giả đi đúng không?”

Tô Thị A Thập Lục: …

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Ha ha ha ha, suy đoán của Bắc Hà Tán Nhân có lý lắm!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Khả năng này đúng là rất lớn.”

Lạc Trần Chân Quân:

“Có lẽ đây chính là chân tướng!”

Tô Thị A Thập Lục:

“Bạch Tôn Giả đang quay phim rất vui vẻ, đột nhiên lại bị bắt đi… Tính toán thời gian thì cơn giận của Bạch Tôn Giả cũng nên bộc phát rồi nhỉ?”

A Thập Lục vẫn hơi lo cho Tống Thư Hàng, dù gì thì đó cũng là tà ma Cửu U lục phẩm.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ừm, nếu không có gì bất ngờ thì chắc là tà ma đã bị giải quyết rồi… Trước đây ta nghe nói Bạch Tôn Giả từng trói một con xà yêu đắc tội với hắn lên phi kiếm dùng một lần rồi bắn vào trong vũ trụ, phóng thẳng đến mặt trời. Có lẽ con tà ma bốn đầu này cũng bị bắn lên mặt trời ấy nhỉ?”

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính, mắt kính lóe lên một cái:

“Muốn bay lên trời, sánh vai với vầng dương, thế giới đợi ta đến thay đổi!”

Tô Thị A Thập Lục:

“Diệt Phượng tiền bối tổng kết hay quá.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Câu tổng kết vừa rồi của Diệt Phượng đạo hữu là lời bài hát nhỉ? Khụ khụ, may là Tạo Hóa Pháp Vương không ở đây… Nếu không vừa nãy Diệt Phương đạo hữu tổng kết xong thì Tạo Hóa Pháp Vương nhất định sẽ thuận thế hát luôn cả bài hát gốc ra mất. Một khi hắn cất tiếng hát thì chúng ta cũng tiêu rồi.”

Diệt Phượng Công Tử: …

…

Lúc này, đạo diễn Jacob tạm thời dừng việc quay chụp, ông quay người nhin vào Thôn Vân đại sư và Cao Mỗ Mỗ với vẻ nghi hoặc, hỏi:

“Tình tiết đột nhiên xuất hiện mãnh thú thứ ba bắt nhân vật chính Lăng Dạ và đại sư huynh Cao Thăng đi lúc nãy là do hai người sắp xếp sao?”

Vẻ mặt Cao Mỗ Mỗ cũng tràn đầy nghi hoặc, hắn lắc đầu.

Thôn Vân đại sư:

“Tình tiết lúc nãy chắc hẳn là ngoài ý muốn, chúng tôi tuyệt đối không sắp xếp như thế. Ông Jacob đợi một chút, tôi đi xem xem chuyện mô hình loài thú dữ thứ ba là thế nào? Đoạn cuối cùng lúc nãy chúng tôi sẽ cắt đi.”

Đạo diễn Jacob gật đầu, thân là một đạo diễn, đương nhiên ông không thích trong quá trình quay phim xảy ra chuyện mà ông không thể khống chế được.

Nhưng bộ phim này thì khác, lúc đầu khi nhận lời quay bộ phim điện ảnh này thì ông đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Hơn nữa nói thật là…Cảnh quay vừa nãy rất tốt. Tình tiết loài thú dữ thứ ba xuất hiện rất bất ngờ.

Tình tiết thú dữ đột nhiên xuất hiện, đánh bay toàn bộ ngư quái và lang quái, bắt Lăng Dạ đi rất hay. Còn về cảnh Cao Thăng sư huynh cũng bị bắt thì có thể cắt đi, có loài mãnh thú thứ ba đưa Lăng Dạ đi thì không cần Cao Thăng sư huynh lên sàn nữa.

Đạo diễn nhớ lại những tình tiết quay lúc nãy, bắt đầu trầm tư.

****

Thôn Vân đại sư chạy tới chỗ Bắc Hà Tán Nhân, hỏi xem loài mãnh thú thứ ba đột nhiên xuất hiện lúc nãy là sao.

Mà một chỗ khác, ở phía xa Giao Bá Chân Quân nhanh chóng chạy tới bên người Ngư Kiều Kiều bị đánh bay, lúc nãy Giao Bá Chân Quân không ở hiện trường mà ở trong sơn trang nghỉ mát, lặng lẽ gọi điện cho mấy bà vợ của mình.

Nhiều vợ cũng chẳng dễ dàng gì, lúc Giao Bá Chân Quân đi ra ngoài, mỗi ngày mất tận mấy tiếng liền để gọi điện cho các vợ của mình.

Vừa rồi hắn mới gọi được có một nửa thì đột nhiên nhận được thiên lý truyền âm của đạo hữu, nói con gái bảo bối Ngư Kiều Kiều của hắn bị một con tà ma Cửu U hình rắn đánh bay rồi, Giao Bá Chân Quân liền vội vàng chạy như điên qua đây.

“Kiều Kiều con không sao chứ?”

Giao Bá Chân Quân hỏi với vẻ đau lòng.

Ngư Kiều Kiều cười đáp:

“Không sao đâu cha. Con không bị thương, lúc mấu chốt, con bố trí trận pháp phòng ngự thủy hệ ở trên người, chắn công kích bằng đuôi của con rắn lớn kia.”

Trận pháp phòng thủ hệ thủy của Ngư Kiều Kiều dùng thật đúng lúc.

Giao Bá Chân Quân lại kiểm tra cho con gái một lượt mới yên tâm, sau đó Chân Quân cắn răng nói:

“Con rắn ngu ngốc đánh bay con gái ta lúc nãy đâu? Dám dùng đuôi đánh con gái ta, ta phải lột da nó ra mới được!”

“Chạy mất rồi.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

“Hả?”

Giao Bá Chân Quân không dám tin, ở xung quanh có nhiều đạo hữu đứng xem như thế, chỉ một con tà ma loài rắn lục phẩm nhỏ nhoi, sao có thể thoát thân được chứ?

“Ừm, nó quắp lấy Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng bay đi rồi, ha ha ha.”

Ngư Kiều Kiều vừa nghĩ đến cảnh này là lại muốn cười.

Đuôi của con tà ma rắn bốn đầu kia cẩn thận cuốn lấy Bạch Tôn Giả đang hôn mê nằm dưới mặt đất, sau đó lại thô lỗ cuốn Tống Thư Hàng lên rồi bay đi mất. Lúc bắt đầu Ngư Kiều Kiều còn ngơ ngác, sau một lát thì cô ấy suýt chút nữa cười ra nước mắt.

“Tính thời gian thì chắc con xà ma kia cũng bị Bạch Tôn Giả nghịch chết rồi nhỉ.”

Ngư Kiều Kiều lại nói.

****

Trong lúc tất cả mọi người đều đang đoán có phải Bạch Tôn Giả đã tỉnh lại từ trạng thái hôn mê kia đóng phim, sau đó dùng thủ đoạn nào đó nghịch chết con tà ma rắn bốn đầu tự tìm đường chết kia thì…

Trên trời cao, tà ma rắn bốn đầu vẫn cuốn lấy Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thuận gió bay lên cao chín vạn dặm.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang truyền âm nhập mật với Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối! Diễn xong rồi, đừng giả vờ hôn mê nữa. Mau tỉnh lại đi.”

Bạch Tôn Giả vẫn tiếp tục giữ động tác hôn mê, không hề động đậy.

Tống Thư Hàng lại gọi vài lần nhưng Bạch Tôn Giả vẫn không hề có phản ứng gì.

Trong lòng Thư Hàng đột nhiên dâng lên dự cảm không lành.

Tình huống thế này trước kia cũng từng xuất hiện mấy lần…

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng truyền âm với Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc:

"Thông Nương, cô có thể cử động không? Nếu có thể cử động thì tìm trong túi thu nhỏ một tấc của ta, có một cái tiêu thiên lý truyền âm nho nhỏ, cô thử thổi nó một cái xem."

Thông Nương vốn không muốn giúp Tống Thư Hàng, dù gì thì vì Tống Thư Hàng, cô đã bị rụng mầm hành bao nhiêu lần rồi chứ? Nhưng… cô đột nhiên nghĩ tới Thiên Khấp Bảo Điển mà Tống Thư Hàng đã truyền thụ cho cô.

Đây chính là ân truyền thụ công pháp.

Dưới ân tình sâu nặng thế này, cô ấy cảm thấy mình là một con yêu tinh có lương tâm thì nên giúp đỡ Tống Thư Hàng một chút đi. Dù gì chỉ là thổi tiêu thiên lý truyền âm mà thôi.

Tiêu thiên lý truyền âm là lúc đầu Hoàng Sơn Chân Quân gửi cho Tống Thư Hàng, là tiểu pháp khí để hắn dùng khi nghênh đón Bạch tiền bối xuất quan. Chỉ cần thổi nó là có thể liên lạc được với Bạch Tôn Giả đang trong trạng thái bế quan.

Sau đó, tiểu pháp khí này cũng trở thành vật mà Tống Thư Hàng dùng khi xác định một chuyện gì đó.

Thông Nương lật tung túi thu nhỏ một tấc lên để tìm kiếm, nhanh chóng tìm thấy vật này. Cô ấy bắt lấy tiêu thiên lý truyền âm thổi một cái thật mạnh.

Tiếp đó, cây tiêu màu xanh lục truyền ra giọng nói dịu dàng của Bạch Tôn Giả:

"Xin chào, đây là chỗ bế quan của A Bạch, cách thời gian kết thúc bế quan còn 0 ngày 1 canh giờ. Xin kiên nhẫn chờ đợi!"

Ngữ khí dịu dàng, chỉ vào lúc báo con số thời gian thì ngữ khí mới có chút cứng ngắc.

Tống Thư Hàng: …

Quả nhiên, Bạch tiền bối lại bế quan rồi. Lần này bế quan một canh giờ, tương đương với hai giờ đồng hồ.

Chắc là lúc Bạch Tôn Giả đóng phim bị thú dữ đánh hôn mê ngã trên đất thì đột nhiên có linh cảm rất tuyệt. Thế nên Tôn Giả cứ thế quỳ trên mặt đất, lựa chọn bế quan hai tiếng đồng hồ.

Với tính cách của Bạch Tôn Giả thì hắn hoàn toàn có thể làm ra những chuyện như thế!

Hơn nữa… Bạch Tôn Giả bế quan hai tiếng cũng không ảnh hưởng đến việc quay phim.

Bởi vì dựa theo kịch bản, tiếp theo đây sẽ quay cảnh đại sư tỷ và Cuồng Đao Tam Lãng kết hôn, à nhầm! Là đại sư tỷ và Phong Xuyên Tử kết hôn và diễn viên chính Lăng Dạ được chữa trị, Bạch Tôn Giả chỉ cần nằm đó hôn mê là được, không cần làm gì cả.

Vì thế, Bạch Tôn Giả cũng yên tâm bế quan.

Bây giờ, trừ phi hết thời gian bế quan… hoặc là có ai đó phóng sát ý với Bạch Tôn Giả, nếu không thì Bạch Tôn Giả tuyệt đối sẽ không tỉnh lại đâu.

Năm đó, khi Bạch tiền bối biến thành tượng đá bế quan, bị người của Không Không Đạo Môn đào từ chỗ bế quan ra rồi lại bị chôn xuống dưới lòng đất, sau đó lại bị thôn dân đào lên coi như tượng thần để cúng bái, cuối cùng tượng thần bị người ta cướp đến cướp đi mà còn không ảnh hưởng gì đến việc Bạch Tôn Giả bế quan đấy nhé.

Chương 681: Bạch Tôn Giả Màu Đen

Nhưng vấn đề là… e rằng Bạch Tôn Giả cũng không ngờ lại có một con rắn tà ma bốn đầu từ trên trời giáng xuống bắt hắn và Thư Hàng đi.

Từ một góc độ nào đó mà nói… Con rắn tà ma bốn đầu này rất may mắn. Vởi vì lúc quấn lấy Bạch Tôn Giả thì động tác của nó vô cùng nhẹ nhàng, không có một tia sát ý nào.

Nếu không, lúc đó Bạch Tôn Giả sẽ lập tức phá quan ra ngoài, chém nó thành từng miếng thịt rắn tươi rồi.

Mà lúc này, may mắn của con rắn tà ma bốn đầu ấy chính là bất hạnh của Tống Thư Hàng.

Thư Hàng lúc này khóc không ra nước mắt.

Bạch tiền bối đã tiến vào trạng thái bế quan, phải hai giờ sau mới khôi phục lại. Thời gian hai giờ đủ để con tà ma Cửu U đã bắt hắn này làm được biết bao nhiêu là chuyện.

Năng lượng dao động trên người đối phương rất mạnh, còn lớn hơn cả uy áp của Linh Hoàng ngũ phẩm, có lẽ là ở lục phẩm.

Chân Quân lục phẩm à, thực lực của phần lớn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều chỉ là ngũ phẩm.

Còn Tống Thư Hàng thì mới tam phẩm, đối mặt với tà ma lục phẩm thì biết tính sao được?

Một kích toàn lực của hắn cũng chỉ như gãi ngứa cho con tà ma Cửu U này mà thôi. Cho dù có loại vũ kỹ thuộc tính khắc chế tà ma như "Kim Cương Phục Ma Quyền" hay "Thánh Quang Kiếm Thuật" thì trong khoảng cách lớn về đẳng cấp như thế này, e là cũng chẳng có hiệu quả gì.

Lại nói… Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, sao các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 vẫn không đuổi theo thế này?

Không phải là vì thấy hắn bị bắt đi cùng Bạch Tôn Giả, cho nên các tiền bối trong nhóm mới vô cùng bình tĩnh và không có ai đuổi theo đấy chứ?

Sao có thể như vậy được?

Đừng mà, kịch bản này không ổn chút nào hết á.

Con nữa, vận may mà mình có được sau khi diễn vai đối thủ khiến cho Bạch Tôn Giả rất hài lòng đâu rồi? Rõ ràng trước đây vận may của hắn tăng vèo vèo, tung xúc xắc muốn ra cái gì thì có thể ra cái đó mà.

Chẳng lẽ vận may này cũng không phải hạn chế thời gian, mà là hạn chế số lần à? Mấy lần tung xúc xắc lúc đó cũng coi như tính vào số lần may mắn luôn rồi sao?

Đợi tí đã, bây giờ ta vẫn đang suy nghĩ mấy thứ vô dụng này để làm gì kia chứ?

Bình tĩnh… bình tĩnh nào…

Bây giờ có lẽ điều cần phải nghĩ chính là làm thế nào để thoát thân.

Đối phương là sinh vật đến từ thế giới Cửu U, trên người mang theo sức mạnh dơ bẩn của Cửu U. Tuy Tống Thư Hàng có ánh sáng công đức hộ thể, nhưng nếu như thời gian tiếp xúc với con rắn tà ma bốn đầu quá lâu thì chưa biết chừng cũng sẽ bị ô nhiễm bởi sức mạnh Cửu U.

Đầu óc của Tống Thư Hàng nhanh chóng vận chuyển.

Hay là phóng thích sát khí với Bạch Tôn Giả nhỉ?

Thử xem sao, có lẽ sẽ khiến cho tiền bối đi ra từ trong trạng thái bế quan chăng?

Nhưng làm sao phóng thích được cái sát ý này đây?

Phải nghĩ thầm trong lòng, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm vào Bạch Tôn Giả sao?

Loại chuyện như thế này đúng là làm khó người khác mà

Hay là… Hắn thử xem có cách gì để chọc giận con rắn bốn đầu này khiến cho nó rơi vào trạng thái chiến đấu, rồi kích thích đến Bạch Tôn Giả trong bế quan thì sao nhỉ?

Không ổn không ổn, con quái xà này nói thế nào cũng là lục phẩm, bóp chết người ở tam phẩm như mình đây cũng chỉ như trò chơi mà thôi.

Ngộ nhỡ Bạch Tôn Giả đang bế quan không kịp cứu hắn thì sao?

Không còn cách nào khác nữa rồi, thời khắc mấu chốt chỉ có thể dựa vào bản thân thôi!

"Chỉ có thể dùng cách đó thôi sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, cũng may lúc bị con xà ma bốn đầu quấn lấy, hai tay hắn đặt khá gần nhau.

Tống Thư Hàng nhấc tay trái ra khỏi tay phải.

Cuối cùng, hắn cố gắng điều chỉnh tư thế, tay phải vỗ lên trên người con rắn tà ma bốn đầu.

“Tiểu tử kia.”

Con rắn tà ma bốn đầu nói với vẻ lạnh lùng:

“Đừng có làm mấy trò mèo gì đó nhé, nếu không ta cũng không ngại giết chết ngươi đâu!”

Nếu không phải vì bắt sống dư nghiệt của Kim Cương Tự, phần thưởng nhận được còn phong phú hơn thì hắn đã sớm bóp chết tiểu tu sĩ tam phẩm này rồi.

Giọng của con rắn tà ma bốn đầu này vừa dứt thì đột nhiên, trên người Tống Thư Hàng có vô số máu tươi phun ra ào ào.

“???”

Bốn cái đầu của con rắn tà ma này đồng thời ngây ra. Con mẹ nó chứ, ta chưa có làm cái gì hết nhé. Tại sao tự nhiên tiểu tử này lại phun máu như suối thế?

Không phải là tiểu từ này đang vận chuyển công pháp đặc thù gì đấy chứ?

Lúc con rắn tà ma bốn đầu dùng cơ thể cuộn lấy Tống Thư Hàng thì nó vẫn luôn chú ý đến chân khí dạng lỏng vận chuyển trong cơ thể hắn. Chỉ cần Tống Thư Hàng thoáng có chút dị thường thì nó sẽ lập tức phóng thích một trận sấm sét ra.

Tiểu tử này có điều cổ quái.

Rắn tà ma bốn đầu lại nghĩ ngợi một phen, cảm giác độ cao bây giờ đã khá cao, đủ để tách ra khỏi sự ngăn cản của tên Chân Quân loài người kia rồi.

Cho nên đúng lúc tranh thủ đánh ngất tiểu tử này đi vậy!

Hắn cứ luôn cảm thấy tên tiểu tử toàn thân phun máu này rất dị thường.

…

Lúc này, Tống Thư Hàng đã thành công rồi.

Cái giá của lần này cũng không nặng lắm, nhìn như phun ra không ít máu tươi nhưng thực ra hắn chỉ chịu mười vết thương, chỉ là vết thương hơi sâu nên lượng máu phun ra khá nhiều.

"Tuyệt đối phải giám định cho ra con rắn bốn đầu này có nhược điểm gì, hoặc là có thể để cho mình nhìn thấy một manh mối của cơ hội sống sót!" Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Bí pháp giám định đã nhanh chóng đưa tin tức của con rắn tà ma bốn đầu này về lại trong đầu của Tống Thư Hàng.

“Xà yêu bốn đầu 'Ba Trát Cổ ', am hiểu ngụy trang, so với tà ma bình thường thì nó rất giảo hoạt. Sinh ra tại thế giới Cửu U hỗn loạn, có được huyết mạch của cổ yêu rắn chín đầu. Thiên phú huyết mạch: Sau khi một cái đầu bị chặt, chỉ cần bỏ ra một cái giá vừa phải thì có thể mọc ra đầu mới một lần nữa.”

Đáng ghét, tại sao chỉ cần là có con quái vật loại rắn mấy đầu thì nhất định đều có năng lực này chứ?

Đầu nhiều thì giỏi lắm à? Đầu nhiều thì có thể chém chơi chứ sao!

“Điểm yếu trí mạng của Ba Trát Cổ là trái tim nằm sâu trong cơ thể nó, trái tim của nó có khả năng di chuyển tự do trong cơ thể. Trước khi mổ xẻ nó ra thì không ai biết được trái tim của nó đang nằm ở đâu.”

Thông tin rất quý báu… Nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói thì chẳng có tác dụng gì. Một kích toàn lực của Thư Hàng bây giờ cái còn không cắt nổi da của con rắn bốn đầu này ra được chứ đừng nói là tìm ra trái tim của nó để mà giết.

“Ba Trát Cổ là một con xà yêu háo sắc, bị năng lượng ô nhiễm của Cửu U thế giới ảnh hưởng, ý thức của Ba Trát Cổ thường xuyên lâm vào trạng thái gần như điên loạn. Đối Ba Trát Cổ mà nói, chỉ cần là sinh vật đẹp đẽ thì dù là giới tính gì nó cũng thích. Ba Trát Cổ sẽ thận trọng bảo vệ những sinh vật tuấn mỹ trở thành một thành viên trong hậu cung của nó. Đây là bảo vật của nó, không có bất kỳ tà ma Cửu U nào có thể tổn thương hậu cung của nó, cho dù là sơn chủ của Lai Sinh sơn cũng thế.”

Đây không phải là một cơ hội sống đấy chứ? Lấy lòng con xà yêu được gọi là Ba Trát Cổ này thì sẽ trở thành một thành viên trong hậu cung của nó, sau đó thì có thể giành được đường sống ư?

Đường sống cái con khỉ gì!

Hay là lại giám định thêm để xem có ra được manh mối nào có ích nữa không?

Nhưng manh mối kết thúc ở đây không phải vì bí pháp giám định không có hiệu quả mà là do con rắn bốn đầu này chính là loài sinh vật đơn giản như thế đấy.

Chẳng trách lúc giám định con xà ma bốn đầu, cái giá phải trả lại không nặng lắm hóa ra thứ giám định ra được cũng không có tác dụng gì.

Xem ra… Thời khắc mấu chốt đến vào bản thân cũng chẳng đáng tin!

Quả nhiên là vẫn phải dựa vào tiền bối!

Bạch tiền bối, ta cũng đã phun máu đến thế này rồi, sao ngài vẫn còn chưa tỉnh lại thế?

Đúng vào lúc này, con xà ma bốn đầu vốn chuẩn bị đánh ngất Tống Thư Hàng đột nhiên ngừng lại.

Hắn ta đắc ý cười vang:

“Hắc hắc hắc, ở đây lại có thông đạo đi thẳng về thế giới Cửu U, đúng là niềm vui bất ngờ mà. “

Lúc hắn bay ở trên cao thì đột nhiên phát hiện ra một khe nhỏ thông với thế giới Cửu U, tuy là không lớn nhưng cũng đủ để cho hắn đi qua rồi.

Điều này đúng là quá tuyệt vời!

Như vậy thì hắn có thể lập tức tiến vào thế giới Cửu U, mang chiến lợi phẩm trong tay là tu sĩ nhân loại tuấn mỹ và dư nghiệt của Kim Cương tự đến Lai Sinh sơn trước!

Có hai chiến lợi này ở đây, chuyến du hành Hoa Hạ lần này đủ cho hắn kiếm bộn rồi.

Đắc ý cười vang, con xà ma bốn đầu mang theo Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả chui tọt vào trong cái khe kia.

Tống Thư Hàng cũng cảm thấy được khe hở kia, loại khí tức dơ bẩn này chính là của thế giới Cửu U!

Xà yêu bốn đầu muốn dẫn hắn và Bạch tiền bối đến thế giới Cửu U sao? Toi rồi, nếu hắn bị dẫn vào thế giới Cửu U thì sẽ bị sức mạnh của thế giới Cửu U làm vấy bẩn.

“Bạch tiền bối, mau tỉnh lại đi!”

Tống Thư Hàng lo lắng kêu lên.

Nếu không tỉnh lại thì Tống Thư Hàng ta coi như xong đời rồi.

Đáng tiếc chính là Bạch Tôn Giả vẫn không có vẻ gì là sắp tỉnh lại… Trạng thái bế quan lần này của Bạch Tôn Giả cực kỳ tuyệt vời, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài.

“Ồn chết đi được. Ngươi cứ ngoan ngoãn ngủ một giấc cho ta đi.”

Tà ma bốn đầu cười quái dị, dùng sức thít chặt thân thể của Tống Thư Hàng lại.

“Đau… đau quá… Bạch tiền bối mau tỉnh lại đi.”

Ngay sau đó, hai mắt Tống Thư Hàng tối sầm, hôn mê bất tỉnh

Trong hư không chỉ còn lại tiếng vang vọng mà thôi.

Con tà ma rắn bốn đầu cười lạnh một tiếng, lại cuộn Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả một lần nữa, rơi vào trong thế giới Cửu U thông qua khe hở không gian.

“Đến đây thì chính là địa bàn của ta rồi. Ha ha ha.”

Con rắn tà ma bốn đầu đắc ý nói.

…

Lúc này, trong hư không của thế giới Cửu U có một thanh âm nặng nề vang lên.

Thanh âm kia như nộ lôi cuồn cuộn, từ xa đến gần.

Lúc nghe được thanh âm này thì rắn tà ma bốn đầu phát hiện cơ thể mình lại không tự chủ được mà run lên.

Trong hư không có một đạo thân ảnh đen kịt im lặng xuất hiện ở trên đầu con rắn tà ma kia.

Nương vào ánh sáng lờ mờ của thế giới Cửu U, con xà ma đã thấy rõ thân ảnh đó.

Đó là một thân ảnh tuấn mỹ đến không cách nào dùng từ ngữ để hình dung ra được, mái tóc đen nhánh buông dài ở sau lưng, đôi mắt sáng ngời như ánh sao chiếu rọi nhân gian. Dường như trên người hắn có một loại ma lực mà không ngôn từ nào miêu tả được, chỉ cần là sinh vật thì sẽ bất giác dõi theo, bị hắn hút hồn.

Thân ảnh này mặc một bộ trường y màu đen. Trường y này là do sức mạnh Cửu U thuần túy ngưng tụ mà thành, trên đó ẩn hiện loại ác thuần túy nhất, loại dơ bẩn thuần túy nhất, loại tà năng thuần túy nhất.

Chẳng biết tại sao, con xà ma bốn đầu cảm thấy nam tử ở phía trên nhìn khá quen mắt.

Hắn cúi đầu xuống nhìn về thân ảnh tuấn mỹ giống như trích tiên hạ phàm đang bị cái đuôi của mình cuốn lấy kia… Cũng tuấn mỹ đến không cách nào hình dung ra được, cũng mái tóc đen tung bay, trên người cũng mang theo ma lực không ngôn từ nào diễn tả được.

Hơn nữa điều quan trọng hơn là tướng mạo của hai người này giống nhau đến tám phần.

Chẳng qua một người thì có khí tức quang minh chính đại, một người thì có khí tức tà ác dơ bẩn.

Đuôi của con xà ma bốn đầu cũng mềm nhũn cả ra rồi.

“Lạ thật? Vừa rồi dường như nghe thấy có người đang gọi ta mà.”

Thân ảnh kia đứng ngáp một cái trong hư không rồi nhìn xuống phía dưới.

Sau đó, ánh mắt của thân ảnh ấy và xà ma đầu đen giao nhau.

Chương 682: Trượt Chân Rồi

Hai mắt Bạch Tôn Giả màu đen nhìn chằm chằm vào con rắn tà ma bốn đầu.

“Lạ thật, vừa rồi rõ ràng cảm giác như có người đang gọi ta mà nhỉ?”

Bạch Tôn Giả màu đen gãi đầu.

Sau đó hắn lại nhìn Tống Thư Hàng trên cổ con rắn tà ma bốn đầu và Bạch Tôn Giả trên đuôi hắn ta một cái. Tống Thư Hàng đang nằm ngửa, Bạch Tôn Giả lại ở tư thế nằm sấp nên không nhìn thấy mặt.

“Một người là tu sĩ nhân loại tam phẩm bình thường… còn một người, ơ?”

Trên mặt Bạch Tôn Giả màu đen lộ ra vẻ tò mò. Nếu như hắn cảm ứng không sai thì đây là vị tu sĩ nhân lọai cấp Tôn Giả thất phẩm phải không nhỉ? Mà con tà ma này thì chỉ có tu vi lục phẩm.

Tà ma lục phẩm lại có thể bắt được một tu sĩ nhân loại thất phẩm, cũng có bản lĩnh khá đấy chứ.

Rắn tà ma bốn đầu bị Bạch Tôn Giả màu đen trong hư không nhìn chằm chằm thật lâu, không chỉ là đuôi mà ngay cả bốn cái đầu của hắn cũng bắt đầu mềm nhũn ra. Cứ tiếp tục như vậy thì hắn cảm thấy bản thân mình sẽ trở thành con giun đất, sợ hãi đến nỗi muốn chui vào trong lòng đất luôn mất thôi.

“Ta cứ cảm thấy tu sĩ nhân loại bị cuộn ở đằng sau con rắn nhỏ này có cảm giác là lạ thế nào ấy.”

Bạch Tôn Giả màu đen suy tư một lát, sau đó lắc đầu:

“Có điều… Liên quan quái gì chứ?”

Vậy nên Bạch Tôn Giả màu đen ngáp một cái, ôn hòa vẫy tay với con rắn tà ma bốn đầu suýt bị dọa sợ đến phát tè kia một cái:

“Cố lên, ta không quấy rầy ngươi dùng bữa nữa đâu.”

Thật ra… Hắn rất có hứng thú muốn nhìn xem con tà ma lục phẩm bình thường này định ăn thịt Tôn Giả nhân loại thất phẩm có cảm giác rất cổ quái kia kiểu gì.

Có điều nếu như hắn vẫn cứ nhìn chằm chằm thì sẽ dọa con tiểu quái rắn bốn đầu này mất. Vẫn là đừng làm phiền đến những tà ma nho nhỏ này thì hơn, dù sao thì chúng cũng là mầm non tương lai của thế giới Cửu U mà.

Sau khi ôn hòa mỉm cười một cái thì Bạch Tôn Giả màu đen phất tay với vẻ tiêu sái rồi bay đi mất…

…

Trên mặt đất, con rắn tà ma bốn đầu kia thầm thở phào một hơi.

Một hơi này dường như muốn tống hết tất cả khí thải trong cơ thể hắn ra ngoài thông qua bốn cái miệng ở bốn đầu vậy, đến cả cơ thể cũng vì thở hết ra mà như muốn xẹp xuống.

May mà cái người đáng sợ ở trong hư không đó chẳng hề có ác ý với hắn, lại còn cổ vũ hắn.

Con rắn tà ma bốn đầu lại tìm được đường sống trong cái chết một lần nữa.

Mà nói chứ, rốt cuộc cái người đáng sợ này là vị đại năng siêu cấp nào trong thế giới Cửu U thế nhỉ? Con rắn tà ma bốn đầu cảm thấy cho dù là đối mặt với sơn chủ của Lai Sinh sơn cũng không có áp lực lớn như thế.

Nghĩ tới đây, con rắn tà ma bốn đầu lại lặng lẽ ngẩng đầu lên, cẩn thận liếc mắt nhìn bóng lưng của vị đại năng trong hư không một cái. Hắn muốn xem thử có phải là vị đại năng khủng bố đó đã đi xa rồi hay chưa.

Lúc đưa ánh mắt nhìn sang thìhắn trông thấy một hình ảnh vô cùng đáng sợ!

Trên bầu trời, sau khi vị Bạch Tôn Giả màu đen kia phất tay thì rời đi với vẻ tiêu sái. Hắn đạp chân vào trong hư không giống như đạp chân ở trên mặt đất vậy, từng bước rời đi xa dần.

Bởi vì thời gian không gấp gáp cho nên hắn đi cũng không nhanh, còn vừa đi vừa ngáp.

Đột nhiên… Hình như chân của Bạch Tôn Giả màu đen bước hụt một cái. Lạ thế nhỉ, rõ ràng bản thân hắn đang bước đi trên hư không, sao tự dưng lại có vụ bước hụt chân ở đây chứ?

Dù là gì đi nữa thì hắn cũng bước hụt rồi. Sau đó cái chân khác của hắn lại vấp phải cái chân bước hụt kia rất quỷ dị.

Cứ như vậy, Bạch Tôn Giả màu đen té ngã trên hư không.

Bởi vì là trên hư không, cho nên sau khi té ngã, hắn lại rơi xuống giống như một ngôi sao xẹt.

“A… a… Lại hụt chân nữa rồi à?”

Bạch Tôn Giả màu đen lẩm bẩm.

Lúc đang nói hắn lại ngáp một cái… Hình như Bạch Tôn Giả màu đen không định điều chỉnh tư thế đứng dậy lần nữa. Hắn cứ để mặc cho cơ thể mình rơi xuống từ trên hư không như thế.

Cơ thể của rắn tà ma bốn đầu trên mặt đất lập tức căng cứng.

Bốn đầu của hắn điên cuồng tính toán, nếu như vị đại năng đáng sợ này cứ rơi xuống mãi thì cuối cũng sẽ rớt trúng ngay đầu hắn

Bị một vị đại năng đáng sợ như vậy nện trúng đầu thì có chết không?!

Chết chắc luôn đấy!

Vì vậy con rắn tà ma bốn đầu cố thúc giục năng lượng trong cơ thể, khiến cho cơ thể mình mềm ra để dốc toàn lực chạy trối chết.

Trong lúc bỏ chạy, hai cái đầu của hắn còn quay lại nhìn cái vị đại năng đang rơi xuống từ trời kia

Sau đó tà ma rắn bốn đầu thấy một màn vô cùng quỷ dị

Trên bầu trời, vị đại năng đang rơi xuống bất ngờ lại thay đổi huống rơi, tiếp tục rơi về phía hắn!

Đậu xanh, cái quái gì thế này???

Vị đại năng này đột nhiên thấy mình khó ưa nên muốn xử lý mình à?

Nhưng mà thế thì không đúng, bằng thực lực của vị đại năng này thì cứ tung đại một cái thuật pháp ra là có thể xử lý hắn ngay mà? Muốn xử lý hắn thì cần gì phải giờ trò mèo thế này chứ?

Bây giờ trong đầu tà ma rắn bốn đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, vị đại năng vô cùng thần bí đang rơi xuống từ bầu trời kia như bị một cục nam châm nào đó hút tới cho nên mới rơi về phía

hắn.

Nếu như nói vị đại năng đó là bị hút tới thì... Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai tu sĩ nhân loại mà hắn đang cuốn theo thôi nhỉ?

Chẳng lẽ hai tu sĩ nhân loại kia chính là “nam châm” à?

Con tà ma rắn bốn đầu đang chạy thục mạng cắn răng một cái, ném Tống Thư Hàng mà hắn dùng đầu cuốn quanh lại, so với phần thưởng được bắt dư nghiệt Kim Cương tự thì vị tu sĩ tuấn mỹ tựa thiên tiên ở phía đuôi kia vẫn quan trọng hơn cả.

Giữa tình yêu và tiền bạc thì con rắn tà ma bốn đầu này chọn tình yêu!

...

Sau khi ném Tống Thư Hàng đi, con tà ma rắn bốn đầu tiếp tục chạy đi, hai cái đầu của hắn quay này tiếp tục nhìn vị đại năng đang rơi xuống từ trên trời kia.

Vị đại năng kia vẫn đang liên tục chuyển hướng rơi, càng lúc càng gần con tà ma rắn bốn đầu nọ.

“Chết tiệt!”

Con tà ma rắn bốn đầu bực mình thầm mắng.

Dư nghiệt của Kim Cương Tự không phải nam chân hút vị đại năng đó.

Quả nhiên người hút vị đại năng kia tới là vị tu sĩ tuấn mỹ ở đuôi của hắn. Thật ra trong lòng của hắn đã sớm doán được, dù sao thì tướng mạo của vị đại năng kia và tu sĩ ở đuôi của hắn quá giống nhau.

Nếu vậy thì 99,99% vị tu sĩ nhân loại tuấn mỹ ở đuôi hắn chính là nam châm hút tới.

Nhưng trong lòng của con tà ma rắn bốn đầu kia không cam lòng, hắn không nỡ.

Cho nên dù biết rõ vị tu sĩ tuấn mỹ ở đuôi mình là nam châm, nhưng hắn vẫn tự lừa mình dối người ném Tống Thư Hàng ra.

Đây là tâm lý cánh cược rất điên cuồng.

Nhưng bây giờ xem ra thật sự không còn cách nào khác rồi.

Tà ma rắn bốn đầu vô cùng không cam lòng, đuôi của hắn buông lỏng, ném cả Bạch Tôn Giả đang ở trong trạng thái bế quan sang một bên.

Tình yêu rất đáng quý, nhưng tính mạng còn quý hơn.

Giữa tình yêu và tính mạng, cuối cùng hắn vẫn chọn tính mạng!

…

…

Quả nhiên, sau khi Bạch Tôn Giả trên đuôi của hắn bị vứt sang một bên thì vị đại năng rơi từ trên không trung xuống kia lao thẳng xuống chỗ của Bạch Tôn Giả.

Trong lòng tà ma rắn bốn đầu quặn đau, vị đại năng trên không trung đó quá khủng bố, nếu bị hắn nện trúng thì vị tu sĩ tuấn mỹ kia căn bản không có cơ hội sống sót.

Thật là không cam tâm, đúng là ông trời đố kỵ hồng nhan mà.

Đúng vào lúc hắn đang suy tư thì…

Bùm!!

Bên tai hắn truyền đến tiếng nổ cực lớn.

Sau đó, tà ma rắn bốn đầu cảm thấy lưng mình chịu phải một lực xung kích mang tính hủy diệt, cơ thể của hắn bị đánh bay đi.

Hơn nữa, mặt đất dưới chân hắn xuất hiện một cái hố to sâu không thấy đáy.

Sau khi hắn bị đánh bay đi thì cứ thế ngã xuống cái hố không đáy.

Thật đáng sợ… chỉ ngã một cái mà đã tạo thành lực sát thương lớn như thế rồi sao?

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu của con tà ma rắn bốn đầu.

Tiếp đó, hắn cảm thấy tám con mắt của mình tối sầm, mất đi tri giác.

…

…

Một lúc lâu sau.

Bạch Tôn Giả màu đen xoa hai mắt, bò dậy từ dưới đất.

Buồn ngủ quá, vừa nãy xảy ra chuyện gì thế nhỉ?

Ồ… hình như là lúc hắn cứ đi đi mãi thì không cẩn thận bước hụt, sau đó ngã từ trên không trung xuống thì phải?

Chuyện này cũng không phải lần đầu xảy ra, tóm lại có lúc hắn đang đi ngon trớn thì đột nhiên thất thần và thế là ngã từ trên không trung xuống.

Từ trước tới nay hắn cũng chưa từng bận tâm đến chuyện này, dù sao thì cũng không ngã chết được.

Có đôi khi, nếu tư thế chạm đất khi ngã từ trên cao xuống mà đẹp thì hắn còn thuận thế ngủ một giấc bên trong cái hố mà hắn ngã xuống tạo nên nữa cơ.

Nếu ngắn thì ngủ mấy ngày, dài thì ngủ mấy chục năm cũng là chuyện thường.

“Tư thế tiếp đất hôm nay không tốt lắm, thế nên không ngủ được à?”

Bạch Tôn Giả màu đen chui lên từ hố rồi ngáp một cái.

Ánh mắt của hắn nhìn sang một chỗ không xa… Đó là một phần thân thể nát bấy của con tà ma rắn bốn đầu, nó đã bị sóng xung kích do cú ngã lún đất của hắn tạo ra nghiền nát.

Tà ma rắn bốn đầu vốn có khả năng mọc lại đầu, nhưng bây giờ cơ thể của hắn đã nát bét thế này rồi, nội tạng trong cơ thể cũng nát bấy, không sống nổi nữa rồi.

Trong mắt của Bạch Tôn Giả màu đen ánh lên vẻ thương cảm không nói thành lời:

“Sinh mệnh thật đúng là yếu ớt mà.”

Lại qua một lúc lâu, Bạch Tôn Giả màu đen lại quay đầu nhìn sang bên cạnh. Vừa rồi lúc hắn lao xuống thì hình như bên cạnh còn có vật gì đó hay sao ấy nhỉ?

Bạch Tôn Giả màu đen nhanh chóng phát hiện ra một pho tượng đá.

Hay đúng hơn là một tu sĩ loài người được sức mạnh thổ hệ bao lấy nhiều tầng để bảo vệ. Chính là Tôn Giả thất phẩm lúc trước con rắn bốn đầu kia dùng đuôi cuốn lấy sao?

“Thú vị đấy, thế mà lại có thể bình an vô sự sống sót.”

Bạch Tôn Giả màu đen mỉm cười, ngồi xổm bên cạnh rồi lật tượng đá lại.

Sau đó, Bạch Tôn Giả màu đen ngẩn ra.

Tượng đá này trực tiếp bao lấy tu sĩ bên trong, đến ngũ quan cũng vô cùng sống động.

Sao hắn cứ cảm thấy tượng đá này quen quen thế nhỉ?

“Khoan đã, đây không phải là gương mặt của ta sao?”

Bạch Tôn Giả màu đen đột nhiên nói.

Gương mặt của tượng đá này giống hệt với gương mặt của hắn.

Lúc trước khi ở trên không trung, hắn đã cảm thấy tu sĩ nhân loại này kì lạ rồi. Bây giờ sau khi đến gần thì cảm giác kì lạ này càng rõ ràng hơn.

Cảm giác kì quái này không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả được.

Bạch Tôn Giả màu đen giơ tay ra gõ vào tượng đá.

Cộp cộp…

Tượng đá hoàn toàn không có phản ứng gì.

Nhưng Bạch Tôn Giả màu đen lại bật cả người về sau như bị điện giật vậy.

Cảm giác này là sao? Dường như cả cơ thể ta sắp bị tượng đá này nuốt chửng, hút vào bên trong vậy.

Nguy hiểm, tu sĩ nhân loại này khiến hắn có cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Hay là giết hắn nhỉ?!

Bạch Tôn Giả màu đen thầm nhủ trong lòng, quả nhiên vẫn nên nhân lúc thứ nguy hiểm này chưa kịp lớn lên mà tiêu diệt hắn đi thôi.

Chương 683: Thư Hàng Tiểu Hữu, Tiếp Theo Đến Lượt Ngươi Chết Rồi!

Bạch Tôn Giả màu đen giơ tay ra, phất tay với pho tượng đá nằm trên mặt đất:

“Trần quy trần, thổ quy thổ, hóa thành cát bụi đi!”

Lúc hắn vung tay lên, sức mạnh của cả thế giới Cửu U đều bị điều động. Ở thế giới Cửu U, hắn chính là chúa tể. Ý chí của hắn chính là ý chí của thế giới Cửu U!

Dưới sự thao túng của Bạch Tôn Giả màu đen, sức mạnh của thế giới Cửu U bao trùm về phía tượng đá, muốn nghiền nát, biến nó thành cát bụi của lịch sử.

Nhưng đúng vào lúc này… Có một cánh tay sắt thép xông ra chặn giữa sức mạnh Cửu U và pho tượng mà Bạch Tôn Giả hóa thành.

Trên cánh tay sắt thép này cũng ngưng tụ sức mạnh tà ác và dơ bẩn thuần túy, giống như quần áo trên người Bạch Tôn Giả màu đen vậy.

Cánh tay sắt thép chắn ở giữa, chặn lại toàn bộ đòn tấn công của Bạch Tôn Giả màu đen.

Cánh tay sắt thép này cũng có thể điều động tất cả sức mạnh của thế giới Cửu U, ý chí của nó cũng là ý chí của thế giới Cửu U!

Một thế giới… Mà lại có tới hai ý chí khác nhau. Vậy chẳng phải giống như người mắc chứng tâm thần phân liệt à?

Ngay sau đó, bản thể của cánh tay sắt thép chui từ trong không trung ra, đó là một tồn tại không có hình thái cụ thể.

Ngoại trừ cánh tay sắt thép, bản thể của nó là quả cầu kim loại thể lỏng do thép dạng lỏng tạo nên.

Sau khi hiện thân, cánh tay sắt thép kia cũng thu lại vào trong quả cầu kim loại dạng lỏng đó và hóa thành thép lỏng. Quả cầu kim loại lỏng này có khả năng biến hóa thành các loại hình dạng khác nhau.

“Là ngươi ư? Ngươi lại theo dõi ta à.”

Bạch Tôn Giả màu đen nhìn quả cầu kim loại màu đen dạng lỏng, nói với giọng hờ hững.

“Đương nhiên là ta, cười quái dị.”

Quả cầu kim loại thể lỏng kia đáp lại.

Giọng nói của nó giống như tiếng máy móc, không hề có chút dao động nào. Ba chữ cười quái dị cũng được nói ra bằng miệng chứ nó không hề cười tiếng nào.

“Rốt cuộc ngươi còn muốn đi theo ta bao lâu nữa hả? Rõ ràng ngươi biết hai chúng ta chẳng ai làm gì được đối phương, ngươi đi theo ta cũng vô dụng mà thôi.”

Bạch Tôn Giả màu đen nói với vẻ bất đắc dĩ.

Quả cầu kim loại dạng lỏng:

“Cười đắc ý, ta chỉ muốn theo sát ngươi, phá hoại tất cả hành động của ngươi, rồi sẽ có một ngày ta tìm được cách tiêu diệt ngươi. Thế giới Cửu U này chỉ cần ý chí của ta là đủ rồi, ngươi là đồ dư thừa! Người mà ngươi muốn giết, ta đây nhất định phải bảo vệ, thứ mà ngươi muốn tạo ra thì ta sẽ hủy hoại nó!”

Bạch Tôn Giả màu đen nhún vai:

“Người dư thừa là ngươi mới đúng chứ, rõ ràng ta xuất hiện ở thế giới Cửu U sớm hơn ngươi mà.”

“Cười giận dữ, mẹ kiếp, theo như quy tắc của thế giới Cửu U, lúc ta xuất hiện ở thế giới Cửu U thì ngươi nên biến mất, giao vị trí chúa tể của thế giới Cửu U cho ta mới đúng! Nhưng tại sao ngươi còn ở lại thế giới Cửu U chứ? Sao cứ mặt dày mày dạn chiếm lấy thế giới Cửu U thuộc về ta thế hả? Ngươi là đồ thừa thãi!”

Lúc quả cầu kim loại dạng lỏng nói tới đây thì có vẻ vô cùng tức giận, cơ thể của nó cứ nhảy lên nhảy xuống trên mặt đất giống như một quả bóng cao su.

Bạch Tôn Giả màu đen nhún vai:

“Điều này không thể trách ta được, ta cũng không biết cách rời khỏi thế giới Cửu U mà. Có bản lĩnh thì ngươi cho ta một cách để rời khỏi thế giới Cửu U, tiễn ta rời đi xem nào?”

“Cười vô cùng tức giận, nếu như biết cách rời khỏi thế giới Cửu U thì ta đây đã rời khỏi từ lâu rồi. Chết tiệt, ngoại trừ lúc vừa mới sinh ra ở thế giới Cửu U là có thể đi ra ngoài một chuyến thì những ngày tháng sau này phải mãi mãi sống ở trong thế giới Cửu U.”

Quả cầu kim loại dạng lỏng kia nảy tưng tửng đầy phẫn nộ.

“Thế nên không thể trách ta được.”

Bạch Tôn Giả màu đen ngáp một cái.

Cầu kim loại thể lỏng tức giận đến mức nhảy lên nhảy xuống không ngừng.

Đúng vào lúc này, Bạch Tôn Giả màu đen đột nhiên giậm chân, mặt đất của thế giới Cửu U hóa thành ao đầm, nuốt lấy bức tượng Bạch Tôn Giả trên mặt đất.

Bạch Tôn Giả màu đen mỉm cười:

“Ta thắng rồi.”

Quả cầu kim loại dạng lỏng ngừng lại chốc lát.

“Cười đắc ý, đồ ngu, ngu ngốc, đần độn! Người thắng là ta!”

Quả cầu kim loại lỏng reo hò đầy đắc ý.

Trong lúc nói chuyện, từ chỗ sâu trong lòng đất có một thanh kiếm kim loại phá đất chui lên, nhập vào trong quả cầu kim loại:

“Pho tượng lúc nãy bị ngươi nuốt vào trong lòng đất là do thân thể của ta hóa thành. Pho tượng thật sự và, tu sĩ nhân loại nằm phía xa kia cùng với tà ma rắn bốn đầu đều được ta âm thầm đưa ra khỏi thế giới Cửu U rồi!”

Dứt lời, quả cầu kim loại dạng lỏng bắt đầu biến hóa, trong chớp mắt nó hóa thành một người kim loại mảnh khảnh.

Sau đó người kim loại này bắt đầu vặn vẹo trước mặt Bạch Tôn Giả màu đen, nó nhảy một điệu nhảy rất có bản sắc trào phúng.

Điệu nhảy siêu cấp vô sỉ khiến cho người ta vừa nhìn thì lập tức muốn đè bẹp người kim loại kia.

“Cười đắc ý, cười vô cùng đắc ý, cười siêu cấp đắc ý.”

Người kim loại nhảy múa một cách vui vẻ.

Bạch Tôn Giả màu đen: …

“Đến đi, tức giận lắm à? Đến đè bẹp ta đi, để chúng ta cùng tổn thương nhau nào. Cười vui vẻ, cười đắc ý.”

Người kim loại vừa vặn vẹo vừa không ngừng khiêu khích Bạch Tôn Giả màu đen.

“Tên ngu đần nhà ngươi hãy mau học cách cười đi.”

Bạch Tôn Giả màu đen giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc của mình, tóc dài bay phấp phới, sức quyến rũ bắn ra bốn phía.

Sau đó, Bạch Tôn Giả màu đen nói:

“Ngoài ra, cảm ơn ngươi đã tiễn bước bọn họ.”

Người kim loại đang vặn vẹo đột nhiên cứng lại.

“Ngươi có ý gì? Cười phẫn nộ, cảm ơn ta tiễn bước bọn họ? Chẳng phải ngươi vừa muốn giết chết tu sĩ đang hóa đá kia hay sao?”

Người kim loại lại khôi phục dáng vẻ quả cầu kim loại lỏng, nhảy lên tưng tưng.

“Ừm, trong một khoảnh khắc ta đã cảm thấy tu sĩ hóa đá kia sẽ gây bất lợi cho ta. Nhưng ngay khi ra tay thì ta lại thấy giữa hắn và ta có cảm giác thân thiết… Nói không chừng hắn là người thân hay hậu duệ của ta cũng nên? Cho nên chắc chắn là ta sẽ không ra tay làm hại hắn đâu.”

Bạch Tôn Giả màu đen cười ha hả:

“Chẳng lẽ ngươi không thấy khuôn mặt của tu sĩ hóa đá kia giống hệt ta hay sao?”

“Cười phẫn nộ, giống cái đầu ngươi. Theo tính toán chính xác của ta thì hắn và ngươi chỉ giống nhau khoảng 80% thôi, hắn chẳng giống hệt ngươi đâu.”

Quả cầu kim loại lỏng giận dữ nói.

Bạch Tôn Giả màu đen ngáp một cái:

“Đối với ‘người’ như bọn ta thì giống trên 80% đã là giống lắm rồi.”

Nghe đến đó, quả cầu kim loại lỏng kì lạ lại chững lại.

Một lát sau, đột nhiên nó lên tiếng:

“Cười lạnh, hừ, đồ cãi cùn. Ta phá vỡ kế hoạch của ngươi, cho nên ngươi mới vờ vịt coi như không có chuyện gì chứ gì? Trong lòng ngươi nhất định là hận ta thấu xương, nhưng vẫn còn muốn làm bộ làm tịch để ta bực bội có đúng không?”

Bạch Tôn Giả màu đen dụi mắt buồn ngủ:

“Hầy, kệ ngươi nghĩ sao thì nghĩ, ngươi thích hiểu kiểu gì thì cứ hiểu kiểu đó đi. Thực ra… nếu ngươi có thể nghĩ rằng ta chết rồi thì càng tốt. Bây giờ ta phải đi đào cái động để ngủ một lúc đây, ít nhất cũng phải ngủ một trăm năm mới được. Phiền ngươi đừng có tới quấy rầy ta, cứ coi như ta chết rồi nhé. Ít nhất thì trong một trăm năm này ngươi cũng là chúa tể duy nhất của Thế giới Cửu U rồ. Cố lên, ta coi trọng ngươi lắm đấy.”

Quả cầu kim loại lỏng: …

Bạch Tôn Giả màu đen phẩy tay rồi lại nói:

“À đúng rồi, trước khi tạm biệt, để ta dạy ngươi một việc này đã. Nghe kĩ này, hì hì hì mới là tiếng cười, nhớ chưa? Học đi nhé!”

Nói xong, Bạch Tôn Giả màu đen biến mất trong hư không. Không biết hắn đã đào động ở chỗ nào trong Thế giới Cửu U để chui vào ngủ rồi.

Chỉ để lại một quả cầu kim loại lỏng lẻ loi ở đó.

…

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng tỉnh lại.

“Đau quá đau quá.”

Hắn cảm thấy cả người mình đều đau như xương cốt bị nghiền nát hết vậy. Hắn vội vàng thúc giục Trì Dũ thuật trên nhẫn đồng cổ, buff cho mình ba phát mới hồi phục được chút sức lực.

Sau đó Tống Thư Hàng phát hiện ra mình đang nằm trên độn quang của một thanh phi kiếm, đó chính là bội kiếm Lưu Tinh của Bạch Tôn Giả.

Lưu Tinh kiếm đang bay ư?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối tỉnh lại rồi xử lý con tà ma rắn bốn đầu kia à?

“Bạch tiền bối, ngài tỉnh lại đúng lúc quan trọng đó sao? Quả nhiên Bạch tiền bối vẫn là đáng tin nhất.”

Tống Thư Hàng vui vẻ quay đầu lại.

Sau đó hắn nhìn thấy một pho tượng trông cực kì quen mắt.

Đó là tượng Bạch Tôn Giả đang nằm trên độn quang, không hề nhúc nhích.

Rõ ràng Bạch Tôn Giả vẫn đang ở trong trạng thái bế quan, lớp vỏ đá kia được ngài dùng để bảo vệ bản thân khi bế quan, cũng giống như lúc Tống Thư Hàng đón ngài xuất quan vậy.

Trong thời điểm quan trọng, không chỉ bản thân hắn không đáng tin, mà cả Bạch Tôn Giả cũng không đáng tin luôn!

Nếu Bạch Tôn Giả còn đang bế quan thì ai đã cứu hắn và ngài từ tay con tà ma rắn bốn đầu nọ chứ?

Khi Tống Thư Hàng nghĩ thế thì hắn cũng nhìn thấy con rắn bốn đầu kia.

Lúc này nó đang quấn trên độn quang của Lưu Tinh kiếm chẳng khác gì một miếng giẻ rách.

Thân thể nó như bị ai dùng chày nện bẹp dí, trông cực kì thê thảm.

Ba cái đầu của rắn bốn đầu đều rũ xuống, không còn khí tức sinh mệnh, cái đầu thư tư bị đập nát một nửa, đang nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng với vẻ yếu ớt.

“Không ngờ… cuối cùng ta lại… chết như vậy…Anh hùng khó qua…ải mỹ nhân!”

Dường như phải vét cạn hết sức lực của mình, cái đầu cuối cùng mới rặn ra được một câu như vậy.

Nó khổ sở gắng gượng tới giờ, chỉ để nói nốt với Tống Thư Hàng câu rất ngầu cuối cùng này thôi.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân?

Ý gì đấy? Chẳng lẽ họ gặp một mỹ nhân tuyệt thế ở giữa đường, rồi mỹ nhân ấy làm gỏi tà ma rắn à?

Tống Thư Hàng âm thầm suy tư.

Nhưng tại sao bây giờ họ lại bay giữa không trung nhỉ?

Chẳng lẽ họ rớt từ trên không xuống, rồi Lưu Tinh kiếm bảo vệ chủ nhân, tự động kích hoạt, nâng hắn và Bạch Tôn Giả lên

sao?

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên Lưu Tinh kiếm.

Lưu Tinh kiếm phát ra tiếng vang ong ong, đáp lại Tống Thư Hàng với vẻ dương dương đắc ý. Không biết từ lúc nào khí linh của Lưu Tinh kiếm đã ngày một hoàn thiện rồi.

“Được rồi, cảm ơn ngươi.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Nhưng bây giờ chúng ta đang ở đâu đây?”

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ thì điện thoại của hắn reo vang.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, màn hình đã nứt rồi.

May mà vẫn còn cố thao tác được.

Bắc Hà Tán Nhân gọi điện tới.

Tống Thư Hàng nghe máy:

“Bắc Hà tiền bối, có chuyện gì vậy?”

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi với Bạch Tôn Giả còn chưa về à? Mau về đi, sắp đến lượt ngươi chết rồi đấy!”

Bắc Hà Tán Nhân sốt ruột nói.

Chương 684: Tà Ma Không Hiểu Nổi Thế Giới Của Các Ảnh Đế!

Tống Thư Hàng:

“Bắc Hà tiền bối, bây giờ ta và Bạch Tôn Giả đang về sơn trang nghỉ mát… Còn nữa, tiền bối à.. đến lượt ta chết là sao?”

“Thư Hàng tiểu hữu, khi ngươi bị con rắn bốn đầu kia bắt đi thì đúng lúc có một đám tà ma Cửu U vô cùng đông đảo tấn công. Diệt Phượng Công Tử nảy ra sáng kiến, đề nghị nhân cơ hội này quay trước cảnh ‘Không Vân phái bị hủy diệt’ trong phim luôn. Thế là bọn ta thương lượng với đạo diễn Jacob một chút... Tóm lại, bây giờ chúng ta đang quay đến cảnh Không Vân phái bị hủy diệt. Bát Tí Kiếm Thánh do Cổ Hồ Quan Chân Quân diễn vừa mới chết trận xong, tiếp theo là đến lượt Dược Sư và Giang Tử Yên… rồi một đám diễn viên quần chúng nối nhau chết hết nữa là đến ngươi đấy. Đến đây nhanh lên, đừng bỏ lỡ cảnh quay. Cảnh này kích thích lắm luôn. Thôi, ta không giải thích nhiều nữa, sắp đến cảnh hy sinh bi tráng của phó chưởng môn Không Vân phái là Vô Đạo Chân Nhân do ta diễn rồi, ta đi trước đây… Ngư Kiều Kiều, Kiều Kiều cô nương, đạo cụ của ta chuẩn bị xong chưa? Nửa người dưới nhân tạo ấy? Nhớ chuẩn bị nhiều túi máu một chút, kết cục của ta là bị tà ma chém một đao đứt đôi người, tóe nhiều máu lắm đấy. Nhanh nhanh lên nào, sắp phải lên sàn rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân nói liến thoắng trong điện thoại.

Tống Thư Hàng: …

Bắc Hà Tán Nhân lại nói tiếp:

“À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi bảo Bạch tiền bối cũng chuẩn bị một chút đi. Chẳng phải trong kịch bản có ghi, sau khi cảnh Không Vân phái bị hủy diệt chấm dứt thì nhân vật chính Lăng Dạ từ bên ngoài vội vã trở về, rồi quỳ bên đống phế tích mà khóc hay sao? Ngươi bảo Bạch tiền bối chuẩn bị tâm lý bi thương đi, để đến lúc về nhập vai rồi diễn luôn!”

Tống Thư Hàng cười khổ:

“Nhưng mà Bắc Hà tiền bối à, bây giờ Bạch tiền bối còn đang bế quan này.”

Bắc Hà Tán Nhân ngẩn ra:

“Gì cơ? Bạch tiền bối bế quan? Lúc nào thế? Ngài ấy định bế quan bao lâu?”

Không phải là tự nhiên muốn bế quan luôn mười năm hay trăm năm đấy chứ?

Đang quay phim mà nhân vật chính bế quan mười năm trăm năm thì còn quay cái gì nữa? Chẳng lẽ lại phải bắt Đồng Quái Tiên Sư đến đây dịch dung thành Bạch Tôn Giả để quay nốt những cảnh sau à?

Tống Thư Hàng đáp:

“Bắc Hà tiền bối yên tâm đi, thời gian bế quan không dài, chỉ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi. Khi ta và Bạch tiền bối bị tà ma rắn bốn đầu bắt đi thì Bạch tiền bối đã rơi vào trạng thái bế quan rồi. Có lẽ là ngài ấy bắt đầu bế quan ngay lúc nằm xuống đất khi quay phim ấy.”

Bắc Hà Tán Nhân: …

“Thế… Thư Hàng à, ngươi làm cách nào mà chạy trốn được từ trong tay của tà ma rắn bốn đầu kia vậy?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ta cũng không biết. Ta nhớ là tà ma rắn bốn đầu muốn bắt ta và Bạch tiền bối đến Thế giới Cửu U… sau đó thì ta ngất đi. Lúc ta tỉnh dậy thì thấy mình và Bạch tiền bối đã nằm trên độn quang Lưu Tinh kiếm bay trên trời, còn con tà ma rắn bốn đầu thì bị ai giết treo trên Lưu Tinh kiếm rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân nghĩ một lúc rồi đoán:

“Chẳng lẽ là có viên thiên thạch từ trên trời rơi xuống, đập chết con tà ma rắn bốn đầu kia à?”

Với vận may của Bạch Tôn Giả thì chuyện này nghe có vẻ hợp tình hợp lý lắm.

Tống Thư Hàng nhìn con tà ma rắn bốn đầu cơ hồ bị nghiền nát:

“Đúng là có khả năng này thật… nhìn người con rắn bốn đầu kia trông cứ như là bị vật nặng cán qua cán lại ấy.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Mà thôi mà thôi, đừng nói nhiều nữa, ngươi và Bạch Tôn Giả cứ về sơn trang nghỉ mát trước đi… Còn cảnh nhân vật chính Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn quỳ khóc bên đống đổ nát thì về rồi chúng ta nghĩ cách vậy. Nếu không được thật thì chờ Bạch Tôn Giả tỉnh lại rồi quay bù cũng được. Ngươi về mau đi, đoạn Cao Thăng sư huynh chết trận anh dũng là đoạn phim giàu cảm xúc lắm đó, đừng có bỏ lỡ.”

Tống Thư Hàng:

“Ta biết rồi, ta sẽ giục Lưu Tinh kiếm về với tốc độ nhanh nhất.”

“Nói thế đã, cúp đây, ta phải lên sàn rồi, tí nữa nói tiếp ~ Đây rồi đây rồi, Kiều Kiều cô nương không cần gọi, ta tới ngay đây. Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị cảm xúc đâu đó xong xuôi, cam đoan sẽ chết rất đẹp, rất dứt khoát!”

Giọng nói của Bắc Hà Tán Nhân vang lên trong điện thoại.

Tống Thư Hàng: …

Hắn cứ thấy Bắc Hà Tán Nhân vội vàng đi “chịu chết” là lạ làm sao ấy.

Sau khi cúp máy, Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả đang ở trong trạng thái hóa đá và cái xác của con tà ma rắn bốn đầu kia.

Sau đó hắn thở dài vỗ lên Lưu Tinh kiếm:

“Lưu Tinh kiếm, ngươi có nhớ đường về sơn trang nghỉ mát không? Chúng ta về bằng tốc độ nhanh nhất nhé.”

Tống Thư Hàng vừa mới nói dứt lời thì đã cảm thấy có gì không ổn, hình như hắn vừa nói nhầm cái gì thì phải?

“Ong ong ong!”

Đúng lúc này, Lưu Tinh kiếm phát ra tiếng kiếm ngân rộn rã. Nó đang vui vẻ vô cùng.

Chỉ một loáng sau, Tống Thư Hàng đã hiểu vì sao.

Lưu Tinh kiếm bùng nổ vận tốc tối đa, tốc độ tăng nhanh vùn vụt! Càng lúc càng nhanh! Càng lúc càng nhanh! Như thể không hề có giới hạn tốc độ tối đa!

Chỉ sau ba hơi thở ngắn ngủi, tốc độ của Lưu Tinh kiếm đã nhanh gấp năm mươi lần phi kiếm dùng một lần.

Tuy rằng không đa dạng như Lưu Tinh kiếm dùng một lần, thế nhưng chỉ "nhanh" thôi cũng đã vô cùng đáng sợ rồi. Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhìn rõ phong cảnh ở hai bên đường nữa.

Thế là bệnh sợ độ cao của Thư Hàng tiểu hữu lại tái phát. Tốc độ này nhanh quá, nhanh hơn hẳn cực hạn mà hắn có thể chịu đựng được rồi.

Hắn cẩn thận túm chân tượng đá Bạch Tôn Giả rồi nhắm tịt mắt lại, đây chắc chắn sẽ lại là một đoạn lịch sử đen trong cuộc đời hắn.

Tống Thư Hàng:

"Lưu Tinh kiếm… từ từ… từ từ thôi."

Nhưng mà Lưu Tinh kiếm đã trở thành một con ngựa hoang thoát cương căn bản không tài nào dừng được! Tốc độ của nó vẫn còn đang tiếp tục tăng lên!

Thư Hàng tiểu hữu, một tu sĩ vừa mon men lên tam phẩm, cách cảnh giới tứ phẩm còn một bước dài.

Trong lòng hắn lúc này, có một ý nghĩ ngày càng kiên định. Ấy là trong tương lai, hắn nhất định phải lắp lan can an toàn cho phi kiếm hoặc phi đao của mình!

An toàn là trên hết, an toàn… vạn tuế!

…

Ở một nơi khác, bên ngoài sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả.

Hiến Công Cư Sĩ dốc toàn lực thao túng những trận pháp cạm bẫy, vây khốn tà ma lục phẩm và đám tà ma ngũ phẩm cường đại.

Cư sĩ gầm lên:

"Nện hăng vào cho lão phu, bắt sống con tà ma lục phẩm và đám tà ma ngũ phẩm lợi hại kia lại, đừng cho chúng nó thoát! Lùa hết đám tà ma tam phẩm tứ phẩm bình thường và đám tà ma ngũ phẩm yếu yếu vào trong!”

Phi Ngư Cư Sĩ tóc lam xoay tròn phi đao trong tay, hai mắt bị tóc mái dài che khuất nhìn đăm đăm vào con mồi như một con chim ưng:

“Hiến Công đạo hữu, bên góc phải có ba con tà ma ngũ phẩm có năng lực đặc biệt, chúng nó đang không ngừng triệu hồi đồng bọn đến đây.”

“Thế giữ chúng nó lại, để cho chúng nó triệu hồi tiếp đi, cứ việc triệu cho nhiều vào. Lùa hết đám tà ma tam phẩm và tứ phẩm vào trong để phối hợp cho các đạo hữu bên trong quay phim nào.”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Đồng thời, hắn quét mắt tìm kiếm trong đám tà ma.

Long Ma đâu?

Vì sao trong mấy con tà ma lục phẩm của thế giới Cửu U này lại không có Long Ma chứ?

Long Ma đã hẹn đâu? Rốt cuộc là đâu rồi?

Đáng chết! Lẽ nào con Long Ma kia lại chơi trò núp lùm xảo quyệt ư?

“Chết tiệt, giờ chỉ còn cách bắt sống đám tà ma lục phẩm này rồi ép hỏi vị trí của Long Ma thôi!”

Hiến Công Cư Sĩ thầm nghĩ trong lòng.

Thế là, dưới sự hiệp trợ của Hiến Công Cư Sĩ, Phi Ngư Cư Sĩ, Mễ Cao Cư Sĩ và các đồng bạn khác, những tà ma từ ngũ phẩm đỉnh phong trở lên đều bị vây khốn trong cạm bẫy.

Còn những tà ma tam phẩm, tứ phẩm và ngũ phẩm tầm thường thì được thả cho xông vào trong sơn trang nghỉ mát.

Ở trong đó, các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đã hóa thân thành ảnh đế và chơi rất hăng say.

…

Lúc này, đám tà ma Cửu U chật vật xâm nhập được vào sơn trang nghỉ mát đều ngu hết cả người.

Chúng nó vừa xông vào trong thì đã gặp ngay một đám tu sĩ cường đại… Đám tu sĩ này cực kì âm hiểm, mới đầu ai nấy đều che giấu khí tức bản thân, giả vờ làm kẻ yếu, đợi tà ma Cửu U lao lên rồi mới đồng loạt nhe nanh cường giả ra.

Được rồi, nếu đã gặp thì cứ đánh thôi!

Dù sao khi tà ma Cửu U gặp tu sĩ nhân loại thì cũng chỉ có một kết cục là ngươi chết ta sống mà thôi.

Tu sĩ thắng thì dùng tà ma Cửu U để luyện đan và chế tác pháp bảo, tà ma Cửu U thắng thì bắt sống tu sĩ về song tu…

Đại chiến là không thể tránh được.

Khi đám tà ma Cửu U cho rằng mình sắp phải lao vào một cuộc chiến đẫm máu… thì đánh đấm một hồi, tự nhiên lại thấy mấy tên tu sĩ cường đại kia nói mấy câu chẳng ra làm sao rồi lăn đùng ra "chết".

Ví dụ như một tu sĩ cường đại cấp bậc Chân Quân lục phẩm, sánh ngang với một trong sáu vị động chủ chỉ huy cuộc tấn công lần này. Chân Quân có chiến lực phi phàm, sau lưng huyễn hóa ra tận sáu cánh tay, mỗi tay cầm một thanh kiếm sắc.

Khi hắn lên đài thì oai phong lẫm liệt, chỉ kiếm vào đám tà ma Cửu U mà gầm lên dõng dạc:

"Nghiệp chướng! Bát Tí Kiếm Thánh của Không Vân phái ở đây, muốn hủy diệt Không Vân phái thì phải bước qua xác ta trước đã!"

Sau đó, khi vị Bát Tí Kiếm Thánh này xông vào đám tà ma thì chẳng khác nào sói nhảy vào giữa đàn dê. Mà không… phải là rồng thời hồng hoang nhảy vào đàn dê mới đúng.

Lũ tà ma Cửu U tam, tứ phẩm bình thường căn bản không chịu nổi một kiếm của hắn. Cho dù là tà ma ngũ phẩm cũng chỉ có vài tên địch được với hắn đến năm chiêu.

Tà ma Cửu U bị đánh cho khóc thét, Không Vân phái là cái quái gì thế?

Chúng nó mở cuộc tấn công này có phải vì muốn hủy diệt môn phái nào đâu! Chúng nó chỉ muốn bắt một tên dư nghiệt của Kim Cương tự rồi túm lấy vài tên tu sĩ nhân loại bình thường thôi mà. Sao tự nhiên lại biến thành tấn công cả một môn phái nhân loại cơ chứ?

Khi đám tà ma Cửu U đang bị vị Bát Tí Kiếm Thánh này treo lên đánh cho khóc cha gọi mẹ… thì bỗng đâu, Chân Quân lục phẩm Bát Tí Kiếm Thánh gầm lên một tiếng giận dữ, rồi lao về phía một tà ma Cửu U cảnh giới tứ phẩm gần đó.

Sau đó, hai bên đánh nhau ầm ầm!

Tà ma Cửu U cảnh giới tứ phẩm ban nãy còn không chịu nổi một chiêu của Bát Tí Kiếm Thánh, thế mà bây giờ lại có thể đánh bất phân thắng bại với tu sĩ đáng sợ này… thậm chí có vẻ còn chiếm thế thượng phong!

Đúng vậy, đám tà ma không hề nhìn lầm, trong trận đại chiến giữa tà ma tứ phẩm và Chân Quân lục phẩm này, tà ma tứ phẩm đang đè đầu Chân Quân lục phẩm!

Chúng nó đang thấy ảo giác ư?

Trong lúc chúng nó còn đang suy tư thì tà ma Cửu U tứ phẩm nghiến răng bùng nổ, liên tiếp đánh ra hơn mười chưởng.

Sau đó, Bát Tí Kiếm Thánh không kịp tránh né mà ăn đủ cả hơn mười chưởng kia!

“A a ~ trời xanh diệt Không Vân ta! Trời xanh diệt Không Vân ta rồi!”

Bát Tí Kiếm Thánh vừa kêu vừa ngã bổ xuống, tám thanh kiếm cũng rơi trên mặt đất.

Máu tươi từ miệng và ngực hắn phun ra tung tóe.

Trông vô cùng thảm thiết.

Chương 685: Phân Cảnh Của Túy Yue Cư Sĩ, 2 Giây?!

Vị Bát Tí Kiếm Thánh Chân Quân kia cứ thế chết luôn ư? Nếu không có mặt tại hiện trường thì nói không chừng có nhiều tà ma sẽ tin thật đấy.

Nhưng nội tâm của đám tà ma tam phẩm, tứ phẩm ở hiện trường thì chất chứa cả rổ đậu má!

Mợ nó chứ!

Vị Bát Tí Kiếm Thánh kia “ngã xuống bỏ mình” nhưng khí tức sinh mệnh trên người vẫn vô cùng cường liệt, chói mắt chẳng khác gì mặt trời giữa trưa.

Hơn nữa trên người hắn còn có một lớp phòng hộ trong suốt nhưng vô cùng cường đại. Có lớp phòng hộ đó thì tất cả tà ma Cửu U ở đây đều chẳng làm gì được hắn.

Tà ma Cửu U vừa “giết chết” Bát Tí Kiếm Thánh thì hoàn toàn không thể lí giải nổi chuyện vừa mới xảy ra trước mắt, ngu luôn. Đám tu sĩ nhân loại này bị rút não hả? Rốt cuộc thì họ đang làm gì thế này?

Đám tà ma còn chưa kịp nghĩ thông thì lại có tiếng gầm rống bi tráng vang lên cách đó không xa.

Một người đàn ông đang bị ba con tà ma Cửu U tam phẩm vây đánh chợt gào lên lạc giọng:

“Bát Tí ~~ Không ~~ Bát Tí! Đám chết giẫm các ngươi dám giết Bát Tí sư đệ của ta, ta liều mạng với các ngươi!”

Đôi mắt rồng của người đàn ông ấy lấp lánh ánh lệ, tiếng kêu gào khiến cho người ta rơi nước mắt tiếc thương… cứ như thể vị Bát Tí Kiếm Thánh Chân Quân kia đã chết thật rồi vậy.

Sau khi gào xong, linh lực cường đại trên thân người đàn ông kia lập tức khai hỏa toàn lực, khí tức giao long đậm đặc bốc lên ngùn ngụt.

“Ta phải giết các ngươi, các ngươi đều phải chết! Thần Long

Quyền Vương ta xin thề phải giết! Sạch! Các! Ngươi! Phải bắt các ngươi chôn cùng với sư đệ của ta!”

Người đàn ông mang khí tức của giao long gào thét một hồi rồi tung người nhảy lên, hư ảnh giao long khổng lồ huyễn hóa ra sau lưng hắn!

Đó là một con giao long sắp hóa thành rồng.

Sát ý ngập trời.

Lại là một vị Chân Quân!

Hơn nữa đây còn là Chân Quân thuộc họ Giao Long đứng đầu trong hàng Chân Quân lục phẩm! Sáu vị động chủ tấn công tới đây lần này cũng không phải là đối thủ của Chân Quân đó!

Sau đó, vị Chân Quân tên là Thần Long Quyền Vương này đánh ra từng quyền vang rền như bật hack, quyền nào quyền nấy đều mang hư ảnh giao long, nổ tung giữa đám tà ma Cửu U!

Nhất thời, trong cả đất trời vang vọng tiếng rồng ngâm… hòa cùng tiếng tà ma Cửu U kêu rên thảm thiết.

“Mợ nó, mở to hai mắt ra mà nhìn đi, tên sư đệ Bát Tí Kiếm Thánh kia của ngươi có chết quái đâu! Vẫn còn đang sống sờ sờ ra kia kìa! Khí tức sinh mệnh trên người hắn rõ rành rành như thế, ngươi mù hay sao mà không nhìn ra hả?”

Đám tà ma Cửu U muốn nhỏ thuốc tra mắt cho Thần Long Quyền Vương kia quá.

Ngươi là một tu sĩ, mắt mũi đừng kém thế được không?

Ngươi đừng mù quáng thế thì chúng mình mới đấu tiếp được chứ!

Trong lúc đám tà ma Cửu U buồn bực sắp hộc máu đến nơi thì vị Thần Long Quyền Vương kia đã vọt tới trước mặt tà ma tứ phẩm vừa “đánh chết” Bát Tí Kiếm Thánh chỉ bằng một chưởng hồi nãy.

“Chết đi cho ta! Tiếp chiêu của ta đây… Võ Đang Sơn Giao Long Bá!”

Thần Long Quyền Vương hét lên giận dữ, quyền vung tới tấp giữa không trung, như đang đánh một chiêu quyền cường đại, lại như đang dùng quyền để vẽ một hình thù kì dị.

Thần Long Quyền Vương đánh chiêu này mất rất nhiều thời gian, thế nhưng đám tà ma bị khí thế cường đại của hắn chấn nhiếp thì chỉ thấy thân thể nặng trịch, chẳng ai có thể nhân cơ hội xông lên tấn công hắn cả.

Cả bọn phải chờ Thần Long Quyền Vương vẽ xong hình rồi đánh ra một quyền!

Trong hư không, tiếng rồng ngâm vang trời dậy đất!

Một con giao long linh khí trông cực kì sống động vọt ra từ nắm đấm của Thần Long Quyền Vương, nện xuống người tên tà ma Cửu U tứ phẩm kia.

“A a a.”

Tà ma Cửu U bị khí tức chấn nhiếp không tránh né được, cứ phải đứng cứng đờ tại chỗ, cuối cùng bị giao long linh khí đánh nổ tan xác pháo.

“Sư đệ, sư đệ, ta đã báo thù cho ngươi rồi!”

Thần Long Quyền Vương rưng rưng nước mắt, rồi ngửa mặt lên trời thét dài.

Sau đó… chưa đến một phút đồng hồ, Thần Long Quyền Vương bị ba con tà ma Cửu U vây đánh. Cuối cùng hắn “không chống đỡ nổi nữa”, bị ba con tà ma kia đánh hơn mười chiêu, cả đạo bào trên người cũng bị xé nát.

“A ~ Trời xanh diệt Không Vân ta! Trời xanh diệt Không Vân ta rồi!”

Trong mắt Thần Long Quyền Vương dâng lên nỗi bi phẫn khôn tả, hắn đọc lời thoại kinh điển kia lên.

Trên người hắn phun ra máu tươi đầm đìa. Sau đó hắn ngã vật về phía sau và lăn ra “chết”.

Cũng giống như Bát Tí Kiếm Thánh, tuy vị Thần Long Quyền Vương này “đã chết” nhưng khí tức sinh mệnh phát ra vẫn đủ để chói mù mắt đám tà ma Cửu U.

Vòng phòng hộ trong suốt cũng xuất hiện quanh người Thần Long Quyền Vương và bảo vệ hắn vô cùng chặt chẽ.

Đám tà ma Cửu U: …

Đậu má, chuyện quái gì thế này?

Đám tu sĩ nhân loại này bị thần kinh, hay là hôm nay chúng uống nhầm thuốc vậy?

Nhưng dù đám tu sĩ nhân loại này có bị thần kinh hay không… thì hai tu sĩ cấp bậc Chân Quân nằm ì ra đó giả chết, không ra tay tàn sát nữa, vẫn là một chuyện tốt đối với tà ma Cửu U.

Ít nhất thì thương vong của chúng có thể giảm thiểu đi đáng kể, chúng còn có thể tập trung tinh thần để đối phó với các tu sĩ nhân loại khác nữa.

Khi đám tà ma Cửu U đang nghĩ như thế thì chuyện khiến cho đầu óc của chúng không phản ứng kịp lại xảy ra.

Không biết từ khi nào, có một tu sĩ nhân loại như “ẩn sĩ” xuất hiện đằng sau phe tà ma.

Nói cũng lạ, rõ ràng tu sĩ nhân loại này mặc áo giáp đen sì dữ tợn cực kì nổi bật, trong tay còn cầm một thanh đao lớn đen thui dài hơn hai mét, dáng vẻ khí phách tà ác là thế, mà khi đám tà ma Cửu U vừa nhìn thấy hắn thì lại nghĩ ngay đến một vị ẩn sĩ náu mình nơi rừng thẳm núi sâu.

Chẳng ai biết vị ẩn sĩ này đã lẻn ra sau lưng phe mình như thế nào.

Lúc này, ẩn sĩ nhân loại mặc giáp đen giương cao đại đao, chỉ vào một đám tu sĩ nhân loại uống lộn thuốc rồi cười vang mà nói:

“Đám Không Vân phái ngu dốt kia mà cũng dám cản đường bản đốc quân Tà Tướng Minh Nguyệt sao! Thiên hạ này đã là vật trong tay của Tà Giới bọn ta rồi, thuận ta thì sống, chống ta thì chết! Các con, mau giết cho ta, giết sạch bọn chúng đi, san bằng Không Vân phái!”

Đám tà ma Cửu U: …

Tên này là ai đây? Sao lại đứng về phía tà ma Cửu U chúng nó thế này? Đã thế lại còn ra lệnh cho chúng nó nữa chứ?

(╬∨ ￣皿￣)∨~┴┴

Lật bàn, rặt một đám thần kinh chết tiệt!

Mấy con tà ma Cửu U bên cạnh ẩn sĩ liếc mắt nhìn nhau, rồi bao vây quanh hắn, chuẩn bị làm gỏi luôn tên ẩn sĩ dở hơi này.

Ngay khi đám tà ma Cửu U chuẩn bị ra tay thì trên người tên ẩn sĩ Tà Tướng Minh Nguyệt bỗng bùng phát luồng khí tức vô cùng khủng bố… Cùng là khí tức của Chân Quân lục phẩm, thế nhưng lại là của Chân Quân lục phẩm đỉnh phong!

Khí tức đáng sợ chấn nhiếp cả đám tà ma Cửu U đang rục rịch.

Tiếp đó, vị Tà Tướng Minh Nguyệt kia vung đao lên, đao khí quấn lấy đám tà ma bên người hắn, cuốn chúng về phía trước, đẩy thẳng vào giữa vòng vây của tu sĩ nhân loại:

“Ngây ra đó làm gì nữa? Mau giết cho bản đốc quân, giết, giết! Chỉ cần san bằng Không Vân phái thì Tà Chủ sẽ có thưởng lớn! Kẻ nào dám lui về phía sau, ta sẽ giết chết kẻ đó!”

Đám tà ma Cửu U hạn hán lời.

Não là thứ tốt, chúng thật sự hy vọng mấy tên tu sĩ nhân loại này có thể mang theo.

…

Lúc này, Túy Nguyệt Cư Sĩ đắc ý lắm. Diễn xuất của hắn ban nãy siêu ổn, siêu tuyệt vời. Hắn cảm thấy mình đã diễn ra một nhân vật đốc quân của kẻ địch dễ gây chú ý một cách xuất thần luôn.

Khi bộ phim này được chiếu thì chắc là hắn sẽ được nhiều người chú ý lắm đây.

Vì tu luyện công pháp đặc thù từ nhỏ mà hắn trở thành một kẻ vô hình, ở trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng là nhân vật tàng hình vạn năm, các đạo hữu thường xuyên quên khuấy mất đạo hiệu của hắn. Trong thời điểm nghiêm trọng nhất, có người nhìn đạo hiệu của hắn để đọc mà còn đọc sai được. Thế nhưng dù là kẻ tàng hình vạn năm như hắn cũng muốn được huy hoàng chói sáng một phen!

Cho dù chỉ là mấy cảnh trong phim, nhưng được huy hoàng một khắc thì hắn đã cảm thấy mĩ mãn lắm rồi.

Nói chứ… ban nãy ống kính có quay hắn không nhỉ?

Dáng vẻ đốc quân ma tướng mang cảm giác tồn tại mạnh mẽ, dáng vẻ ngạo nghễ chói lóa của ta đã được quay lại rồi đúng không?

Túy Việt Cư Sĩ nghĩ thầm trong lòng rồi liếc nhìn về phía anh quay phim.

Không biết có phải ảo giác hay không, mà hắn cảm thấy ban nãy rõ ràng là cảnh của hắn, nhưng anh quay phim lại hướng ống kính về phía trước, quay Tô Thị A Thập Lục đang chém giết trong đại quân tà ma.

Không thể không nói Tô Thị A Thập Lục đang chiến đấu là rực rỡ nhất. Cô có dáng nho nhỏ, tay nắm đoản đao, thế nhưng chiêu nào chiêu nấy đều mang theo đao khí tung hoành, khí phách phi phàm!

Dáng người nhỏ nhắn, đao khí hiên ngang, nét đẹp tương phản ấy đáng yêu đến cùng cực.

Túy Xuyết Cư Sĩ hơi hơi hâm mộ Tô Thị A Thập Lục.

Ống kính máy quay cơ hồ dính chặt vào người cô, cho cô cảnh đặc tả cực dài.

Túy Ước Cư Sĩ: ...

Có nhầm không đấy? Dựa theo kịch bản thì vừa rồi là cảnh của hắn cơ mà!

Cảnh tượng hắn mang cảm giác tồn tại mãnh liệt như thế mà không được quay á?

Này anh quay phim, mau tới quay ta, quay ta đây này!

Túy Nhạc Cư Sĩ vung thanh đao trong tay, cuốn hết lớp tà ma này đến lớp tà ma khác ném về phía trước để cướp ống kính.

Cuối cùng, dường như lương tâm của anh quay phim cũng thức tỉnh. Anh ta không quay Tô Thị A Thập Lục nữa mà chuyển ống kính sang, nhắm thẳng vào Túy Dược Cư Sĩ.

“Đến rồi, đến rồi. Cuối cùng cũng tới cảnh của ta rồi!”

Túy Ước Cư Sĩ tạo dáng thật ngầu, khí thế đại ma đầu diệt thế trên người khai hỏa toàn bộ.

Anh quay phim dựng ngón cái đầy hài lòng với Túy Duyệt Cư Sĩ, rồi chỉ chưa tới hai giây sau, anh ta đã quay ống kính đi mất, chuyển về phía đại sư tỷ Mộ Dung Họa do Giang Tử Yên diễn.

Giang Tử Yên cũng có dáng người nhỏ nhắn như Tô Thị A Thập Lục, thế nhưng phong cách của cô lại khác hẳn Tô Thị A Thập Lục.

Phong cách chiến đấu của Tô Thị A Thập Lục là khí phách, còn của Giang Tử Yên lại là quỷ dị…

Anh quay phim cảm thấy mình bắt cảnh quá hoàn mỹ.

Khi bộ phim này được chiếu thì anh ta sẽ được nhiều khán giả khen ngợi lắm cho mà xem. Nhân gian gặp được mấy mỹ nhân chất lượng cao thế này cơ chứ? Thế mà trong bộ phim này đã có tận hai người rồi.

Túy Việt Cư Sĩ: 0_0

Hắn lật bàn này! Có tin hắn lật ngay bàn ở đây không?!

Còn để cho người ta đóng phim vui vẻ nữa hay không? Cảnh phim chưa tới hai giây, thì làm sao mà thể hiện được sự nổi bật chói ngời của nhân vật phản diện đây hả?

Chương 686: Bắc Hà Tán Nhân Bị Cắt Cảnh Quay

Lúc này, phân cảnh [Không Vân phái bị hủy diệt] đang diễn đến đoạn cao trào.

Nhờ kỹ xảo diễn xuất cao minh của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, đám trưởng lão và đệ tử của Không Vân phái đều "bị giết" từng người một.

Đa số đệ tử bình thường đều do thuộc hạ của Linh Điệp Tôn Giả đóng vai, thực lực của bọn họ đều ở tầm nhị, tam phẩm.

Khi đối mặt với công kích của tà ma Cửu U, bọn họ chỉ chống cự một lúc rồi sau đó vui vẻ nằm bẹp trên đất giả làm thi thể. Trên người bọn họ cũng có một cỗ pháp thuật phòng ngự "trong suốt, mạnh mẽ" giống như Cổ Hồ Quan Chân Quân và Giao Bá Chân Quân, có thể bảo đảm mạng sống của tất cả mọi người không có việc gì.

Vì thế nội tâm của đám tà ma Cửu U hoàn toàn sụp đổ.

Cái con khỉ gì thế này?

Tu sĩ hùng mạnh đánh một hồi rồi ngã xuống đất giả chết thì cũng được đi, thế nhưng tại sao đám tu sĩ nhị, tam phẩm bình thường cũng chỉ đánh một chút là nằm lăn trên đất "chết" là sao hả?

Từ lúc hai bên chính diện khai chiến cho đến bây giờ, phe tà ma Cửu U bị giết hết đám này tới đám khác, còn phe tu sĩ nhân loại... Mẹ nó! Ngay cả một tên bị thương cũng không có, toàn là nằm trên đất giả chết!

Thế này thì chiến đấu cái quái gì nữa đây?

...

Cho dù bên tà ma Cửu U có than phiền thế nào thì nội dung của bộ phim vẫn tiếp tục diễn.

Cuối cùng cũng đến phiên Bắc Hà Tán Nhân lên sàn.

Lúc Bắc Hà Tán Nhân lên sàn thì đãi ngộ hoàn toàn khác với đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu. Hắn vừa bước ra thì cả máy quay chính và máy quay phụ đều lập tức hướng thẳng ống kính về phía hắn.

Bắc Hà Tán Nhân diễn vai Vô Đạo Chân Nhân, là sư đệ của Vô Vi Đạo Nhân chưởng môn Không Vân phái!

Sau khi ra sân thì Bắc Hà Tán Nhân lau máu tươi trên mặt, đi tới bên cạnh chưởng môn.

Giọng nói của hắn chứa đầy bi thương và không nỡ:

“Chưởng phái sư huynh, Không Vân phái không chống đỡ được nữa rồi. Những môn phái khác nhất thời cũng không kịp cứu guýp chúng ta, chúng ta... rút lui thôi.”

Sắc mặt của Lạc Trần Chân Quân đóng vai Vô Vi Đạo Nhân cứng đờ, đấu tranh nội tâm hồi lâu, sau đó thở dài:

“Vô Đạo sư đệ, ngươi dẫn một số đệ tử rời đi trước đi... Bọn họ là tương lai của Không Vân phái, chỉ cần bọn họ còn sống thì Không Vân phái chúng ta cũng sẽ không diệt vong!”

“Còn sư huynh thì sao?

Bắc Hà Tán Nhân nhíu mày hỏi.

“Ta sẽ ngăn chặn đám yêu ma tà giới này, giúp các ngươi kéo dài thời gian. Đừng lo lắng cho ta, ta đã là người sắp chết, có thể dùng tấm thân tàn này tranh thủ chút thời gian cho các ngươi cũng đáng giá lắm.”

Lạc Trần Chân Quân cười khẽ một tiếng. Vai Vô Vi Đạo Nhân hắn đóng râu tóc bạc phơ, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, rõ ràng thọ nguyên không còn nhiều nữa.

“Không, sư huynh, ngươi là người đứng đầu một phái, ngươi còn sống thì Không Vân phái chúng ta mới có chỗ dựa... Còn việc đoạn hậu này cứ giao cho ta đi!”

Bắc Hà Tán Nhân vai Vô Đạo Chân Nhân kiên định nói.

Không đợi sư huynh trả lời, Bắc Hà Tán Nhân đã phi thân xông ra ngoài, trên đường đi còn triệu tập những đệ tử trong môn phái nguyện ý lưu lại cùng hắn ngăn cản ở phía sau.

Chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân thở dài não nề.

Sau đó hắn quay người nói với một vị tăng nhân ở bên cạnh:

"Ách đạo hữu… là ta liên lụy đến ngươi. Ngươi đến Không Vân phái ta làm khách, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này."

Ách tăng do Thông Huyền đại sư thủ vai đứng bên cạnh chắp hai tay lại, im lặng lắc đầu, lộ ra một nụ cười hòa nhã.

Vô Vi Đạo Nhân tiếp tục nói:

"Bần đạo có một thỉnh cầu quá đáng, xin Ách đạo hữu giúp ta hộ tống đệ tử tinh anh của Không Vân phái thoát khỏi nơi này."

Ách tăng nhìn Vô Vi Đạo Nhân, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

Vì vậy, dưới sự an bài của chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân, một số đệ tử trẻ tuổi của Không Vân phái được âm thầm triệu tập lại. Bọn họ được Ách tăng, hộ sơn thần thú Thôn Thiên miêu của Không Vân phái và mấy vị trưởng lão ổn trọng bảo vệ, thông qua đường hầm của Không Vân phái thoát khỏi nơi đây đi vào bên trong nghỉ ngơi.

Trên chiến trường, Tô Thị A Thập Lục đóng vai Đao Vô Tích - khách nhân của Thái Bạch Kiếm Tông cũng bị kéo ra khỏi chiến cuộc, cũng được hộ tống rời đi cùng đám đệ tử trẻ tuổi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Thập Lục tràn đầy vẻ luyến tiếc, cô đánh chưa đã tay mà.

…

Lúc quay cảnh này, ít nhất có ba máy quay theo sát Lạc Trần Chân Quân trong vai Vô Vi Đạo Nhân.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu đang ở trong trận doanh phe địch, vành mắt đỏ au, nội tâm gào thét, thế này là sao chứ!

Cùng là Chân Quân, cùng là nhân vật chủ chốt của hai bên trận doanh, cớ sao cảnh quay của Lạc Trần Chân Quân dài như vậy… mà của hắn lại chỉ có hai giây? Còn quay bằng một máy nữa chứ?

Không công bằng, thế này quá không công bằng!

Chờ diễn xong đoạn này thì hắn nhất định phải nghiêm túc kháng nghị mấy tên quay phim với đạo diễn Jacob mới được.

Một bên khác.

Tống Thư Hàng ngồi trên Lưu Tinh kiếm cuối cùng cũng đã bay đến sơn trang nghỉ mát.

Tốc độ của Lưu Tinh kiếm nhanh không tưởng, chỉ “Biu ~” một cái đã chạy đến bên ngoài sơn trang.

Ngay cả Hiến Công Cư Sĩ cùng với bạn đồng hành của hắn canh giữ ở bên ngoài sơn trang nghỉ mát cũng không thể nhìn thấy rõ thứ gì mới bay qua.

Phi Ngư Cư Sĩ xoa xoa đôi mắt màu xanh của mình hỏi:

“Hiến Công đạo hữu, vật gì mới bay qua đấy nhỉ?”

“Ta cũng không thấy rõ.”

Hiến Công Cư Sĩ ngậm tẩu thuốc, hít một hơi thật sâu:

“Chắc là Bạch Tôn Giả trở lại đấy. Lúc trước ta thấy con rắn bốn đầu ngu xuẩn kia cuốn lấy Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu bay lên cao... Mà mới vừa rồi, hình như ta ngửi thấy mùi của con rắn ngu xuẩn kia.”

“Bạch Tôn Giả? Ồ, là vị kia đấy à.”

Phi Ngư Cư Sĩ gật đầu một cái, sau đó cũng không thèm để ý tới thanh phi kiếm vừa mới vừa lướt qua nữa.

Mặc dù nghe nói vị Bạch Tôn Giả kia nghiêng nước nghiêng thành, nhưng dù sao cũng không phải gu của cô. Cô chỉ thích nữ tu có da thịt non mềm mọng nước mà thôi.

...

Một lát sau.

Lưu Tinh kiếm nói dừng là dừng, từ “cực động” trong phút chốc biến thành “cực tĩnh”, Tống Thư Hàng cảm giác ruột gan của mình chịu không nổi.

Chờ Lưu Tinh kiếm dừng hẳn thì hắn mới run rẩy buông tay khỏi tượng đá Bạch Tôn Giả.

“Hôm nay, Tống Thư Hàng ta lại may mắn sống sót.”

Thư Hàng lẩm bẩm nói. Từ nay về sau, hắn tuyệt đối sẽ không nhắc đến mấy chữ kiểu như “bay nhanh” trước mặt pháp khí, pháp bảo hay phi kiếm liên quan đến Bạch Tôn Giả nữa, hắn không muốn đoản mệnh đâu!

Hít sâu một hơi, Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống dưới.

Không biết phân cảnh [Không Vân phái bị hủy diệt] quay tới đâu rồi nhỉ?

Rất đúng lúc.

Khi Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống, đúng lúc thấy được cảnh Bắc Hà Tán Nhân “anh dũng hy sinh”.

…

Bên ngoài trường quay, Lệ Chi Tiên Tử giơ tay chộp một cái, thủ trảo vô hình bắt được một con tà ma Cửu U hình dạng bọ ngựa đưa đến trước mặt cô.

Trong cảnh quay này không có vai diễn của Lệ Chi Tiên Tử nên cô chỉ ở bên cạnh giúp đỡ chạy việc.

Sau khi bắt được con tà ma Cửu U hình bọ ngựa, Lệ Chi Tiên Tử giơ tay cầm nó lên rồi nhẹ nhàng ném ra.

Con tà ma Cửu U hình bọ ngựa đang hoảng sợ kia bị ném đi, bay thẳng về phía Bắc Hà Tán Nhân như đạn đại bác.

Tuy Bắc Hà Tán Nhân vẫn đang tàn sát đám tà ma Cửu U bình thường, nhưng trong lòng đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Khi tà ma Cửu U hình bọ ngựa bay đến trước mặt hắn, Bắc Hà Tán Nhân đã bày xong tư thế để nghênh đón…

Chỉ thấy ánh đao chợt lóe, song đao của tà ma bọ ngựa chém ra, vừa vặn chém ngay eo Bắc Hà Tán Nhân. Ngay lúc này, “đạo cụ nửa người dưới” mà Bắc Hà Tán Nhân đã sớm chuẩn bị ổn thỏa bị chém đứt, túi máu bên trong phụt ra, máu tươi dính đầy mặt tà ma bọ ngựa.

“A ~ khốn kiếp, không ngờ ta lại chết dưới tay một tên đánh lén hèn hạ.”

Bắc Hà Tán Nhân vai Vô Đạo Chân Nhân tức giận nói với vẻ không cam lòng.

Tà ma bọ ngựa trợn tròn mắt, đánh lén bà nội ngươi á!

Rõ ràng là bạn ngươi ném ta tới đây, với lại là tự ngươi đụng vào song đao của ta mà? Các ngươi vu khống cho ta!

Chỉ tiếc, tà ma bọ ngựa còn chưa kịp kêu oan đã bị nửa người trên của Vô Đạo Chân Nhân vỗ một chưởng trúng ngay đầu.

Chỉ một chưởng đã đánh nát đầu của con tà ma bọ ngựa.

Sau đó, Bắc Hà Tán Nhân chỉ còn dư lại nửa người trên mỉm cười nói:

"Sư huynh, ta đã cố gắng hết sức rồi."

Nói xong, hắn ngã ầm xuống đất. Giữa nửa người trên cùng nửa người dưới máu chảy không ngừng, một đoạn ruột giống y như thật lòi ra ngoài từ chỗ bị chém đứt.

Lúc nằm trên đất giả bộ làm thi thể, Bắc Hà Tán Nhân vẫn có thể cảm giác được các máy quay đang chiếu thẳng ống kính về phía "thi thể" của hắn.

Bắc Hà Tán Nhân cực kỳ hài lòng vì mình đã diễn tốt màn Vô Đạo Chân Nhân bị chém đứt eo. Vì cảnh này mà hắn đã dày công chuẩn bị một bộ "đạo cụ nửa người dưới" đó nha.

Máu này, ruột này, tất cả đều được chế tạo giống y như thật luôn!

Bây giờ xem ra, sự chuẩn bị của hắn không hề uổng phí chút nào. Có đạo cụ giống y như thật hỗ trợ, cho dù chết rồi cũng có thể xuất hiện trên phim lâu thêm đôi chút!

"Cơ hội chỉ trao cho người có chuẩn bị."

Bắc Hà Tán Nhân rất tin vào những lời này!

…

Một lát sau, bằng vào nhĩ lực siêu mạnh Bắc Hà Tán Nhân nghe được tiếng trao đổi trong đoàn làm phim của đạo diễn Jacob.

"Cảnh này giống thật quá thì phải? Tôi cảm thấy máu me tàn bạo lực quá."

"Thế này mới chân thực chứ!"

"Nhưng chủ đề của bộ phim này đâu phải nói về bạo lực máu tanh cấm người dưới 17 tuổi đâu? Cả ruột cũng lòi ra thế kia, có phải ghê quá hay không?"

"Nhưng cảnh quay này rất tuyệt vời, nếu không thì tạo hiệu ứng làm mờ che lại nhé?"

"Thôi, hay là bỏ đi. Cứ đưa cảnh này vào 'bản full' rồi chuyển cho vị Tống tiên sinh kia với bạn tốt của ngài ấy, còn phiên bản chiếu trong rạp phim thì cắt bỏ đoạn này đi."

"Đành vậy thôi."

"Đồng ý."

Bắc Hà Tán Nhân: …

Giống thật quá cho nên máu me nhiều? Về sau cấm chiếu đoạn này á?

Bản tọa sẽ rất tủi thân đó có biết không hả? Bắc Hà Tán Nhân âm thầm lên án chỉ trích ngầm trong lòng.

Lúc này, Dược Sư đúng lúc đi ngang qua "thi thể" Bắc Hà Tán Nhân, thấp giọng nói:

"Bắc Hà huynh, ngươi làm việc gì cũng quá đỗi nghiêm túc, nhưng có lúc nghiêm túc quá lại không hay. Ha ha, tiếp theo cứ ngồi nhìn ta với Tử Yên diễn đi thôi!"

Giờ đến cảnh hắn với Giang Tử Yến hy sinh.

****

Lúc này, Tống Thư Hàng lặng lẽ đáp xuống hậu trường đoàn quay phim.

Ngư Kiều Kiều đi lên đón:

"Thư Hàng, ngươi về rồi à, tới nhanh thật đấy."

Tống Thư Hàng cười khổ, đúng là rất nhanh, nhanh đến mức thân thể hắn bây giờ vẫn còn mềm nhũn đây.

Ngư Kiều Kiều đưa một bộ đạo bào mới qua rồi cười nói:

"Mau thay đồ rồi tìm cơ hội lặng lẽ đột nhập vào đội ngũ đệ tử chạy trốn của Không Vân phái. Chờ khi tà mà Cửu U đuổi giết tới, lúc đó đến phiên ngươi diễn cảnh Cao Thăng sư huynh chết đấy."

Chương 687: Thư Hàng Tiểu Hữu Quên Cầm Phù Bảo Hộ Thuẫn

“Yên tâm đi, ta đảm bảo sẽ diễn một màn Cao Thăng sư huynh hy sinh thật đẹp mắt!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng thay đạo bào mới, lại nhận hai túi máu từ chỗ Ngư Kiều Kiều bỏ vào trong đạo bào.

Trong kịch bản, vai Cao Thăng sư huynh hắn diễn sẽ chiến đấu đến chết để bảo vệ những sư đệ, sư muội đang chạy trốn.

Trước khi chết, còn có một câu thoại rất ngầu: “Ta là sư huynh, bảo vệ tất cả sư đệ sư muội là chức trách của ta. Cứ để ta ngăn cản kẻ địch cho!”

Cảnh chết của Cao Thăng sư huynh diễn ra trong đường hầm, lúc đó hắn đơn thân độc mã ngăn cản hơn mười kẻ địch tà giới, cuối cùng bị loạn kiếm đâm chết.

Bộ đạo bào mà Ngư Kiều Kiều chuẩn bị cho hắn là một đạo cụ, trong đó có lắp đặt sẵn thiết bị.

Chờ đến lúc Tống Thư Hàng diễn đến đoạn [Cao Thăng sư huynh hy sinh], chỉ cần nhấn cái nút trên tay áo của đạo bào thì đạo bào sẽ phóng ra hào quang chói mắt. Sau khi hào quang sáng lên, trên đạo bào sẽ bắn ra mười ba thanh kiếm đâm vào người Tống Thư Hàng, tạo thành hình ảnh bị loạn kiếm đâm xuyên.

Đến lúc đó, Thư Hàng có thể tìm một tư thế thoải mái bắt đầu giả chết.

Ngư Kiều Kiều nắm chặt tay Tống Thư Hàng nói:

“Thư Hàng, nhất định phải diễn cho thật tốt nhé! Đừng có kém hơn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, bộ phim này chính là tác phẩm của chúng ta và Cao Mỗ Mỗ đấy.”

Tống Thư Hàng bật cười.

Sau đó hắn cất kỹ pho tượng Bạch Tôn Giả, lại thả thi thể của tà ma rắn bốn đầu bên cạnh pho tượng Bạch Tôn Giả. Lưu Tinh kiếm tự động treo bên hông pho tượng Bạch Tôn Giả, hộ pháp cho chủ nhân đang bế quan.

"Vậy ta đi trước đây."

Tống Thư Hàng vẫy tay chào Ngư Kiều Kiều, chạy nhanh về phía đường hầm của Không Vân phái!

Ngư Kiều Kiều cũng vẫy tay chào lại, sau đó xoay người đi làm những chuyện khác.

Vai diễn của cô đã kết thúc, bây giờ cô chủ động chuẩn bị các loại đạo cụ cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Lúc rời đi, cả Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng đều không phát hiện trong tủ nhỏ chứa đạo bào của Cao Thăng sư huynh vẫn còn một tấm phù bảo.

Đó là phù bảo hộ thuẫn trong suốt, nó có thể bảo đảm lúc các diễn viên giả chết không bị tà ma đả thương.

...

Đường hầm Không Vân phái nằm ở phía tây sơn trang nghỉ mát. Sơn trang nghỉ mát này vốn là di tích của một môn phái cỡ trung, Bạch Tôn Giả cũng chỉ tu sửa lại một chút chứ không thay đổi bố cục của nó.

Trong di tích môn phái cỡ trung kia vốn đã có một đường hầm bí mật, rất thích hợp để quay phim.

Tống Thư Hàng thừa dịp máy quay còn chưa chiếu tới, chạy nhanh vào trong đường hầm, trà trộn vào đội ngũ chạy trốn của Không Vân phái.

Tô Thị A Thập Lục vẫy tay với hắn:

"Thư Hàng, ngươi về rồi à."

"Ừ, ta đã bình an trở lại rồi đây."

Tống Thư Hàng cười hỏi:

"A Thập Lục, cảm giác đóng phim thế nào?"

"Cũng được lắm."

Tô Thị A Thập Lục vuốt ve thanh đoản đao của mình rồi nói tiếp:

"Chỉ là vừa rồi còn chưa đánh sướng tay thì đã bị Thông

Huyền đại sư với Diệt Phượng tiền bối cưỡng ép kéo đi rồi.”

Cô vẫn chưa chơi đủ mà.

Thông Huyền đại sư chắp hai tay trước ngực, miệng khẽ mỉm cười.

Diệt Phượng tiền bối cười khổ nói:

“Tính cách của A Thập Lục càng ngày càng giống A Thất đạo hữu. Dù sao thì A Thập Lục cô cũng là một cô gái, xin người đừng biến thành một kẻ cuồng đánh nhau, suốt ngày chạy khắp nơi khiêu chiến các môn các phái như A Thất.”

“Yên tâm đi, Diệt Phượng tiền bối. Ta tuyệt đối sẽ không một thân một mình đi khiêu chiến một môn phái giống như A Thất, loại chuyện như vậy ta làm không được.”

Tô Thị A Thập Lục nhếch miệng lên:

“Ta chỉ thích chiến đấu thôi.”

Diệt Phượng Công Tử: ...

Tống Thư Hàng vừa thấy Diệt Phượng tiền bối liền nghĩ tới một chuyện:

“Diệt Phượng tiền bối, ta có chuyện muốn hỏi ngài một chút.”

“Chuyện gì thế?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

“Tiền bối, ngài có cho thuê CPU được không? Thuê một lần giá cả thế nào?”

Tống Thư Hàng mong đợi hỏi.

Gần đây hắn học công pháp tầng thứ ba trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, còn có Kim Cương Phục Ma Quyền và thân pháp Thiên Hành Kiện lấy được từ thư sinh thủy tinh, cộng thêm pháp môn ẩn giấu khí tức bản thân và cách nắm bắt khí tức mà Tô Thị A Thập Lục đã dạy hắn nữa.

Nhiều kỹ năng như vậy, hắn cũng mới miễn cưỡng nhập môn mà thôi. Hắn cảm thấy trong những công pháp, võ kỹ này có rất nhiều chỗ không cách nào hiểu thấu.

Nếu có thể mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối dùng một chút thì những công pháp, võ kỹ, kỹ xảo này của hắn đều có thể tiến thẳng vào cảnh giới đại thành, được vậy thì sướng biết nhường nào.

“Lượn đi!”

Diệt Phượng Công Tử mắng. Tên này coi thân thể hắn là máy vi tính hình người chắc? Mượn CPU mượn đến nghiện rồi à?

Hứ, CPU cái con khỉ, tiết tấu đều bị tiểu tử Tống Thư Hàng này làm hỏng hết.

“Diệt Phượng tiền bối, không thể thương lượng một chút được à?”

Tống Thư Hàng thật sự không cam lòng.

“Đừng có mà mơ!”

Diệt Phượng Công Tử từ chối không chút lưu tình.

Tiếc ghê...

Kiểu này phải đi hỏi thăm các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 xem Diệt Phượng Công Tử có sở thích đặc biệt gì không mới được. Nếu có thể làm Diệt Phượng Công Tử vừa lòng nói nói không chừng có thể mượn được CPU lần nữa!

Vì mượn CPU, Thư Hàng sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy đâu.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh nghi hoặc hỏi:

“CPU?”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng giải thích cho A Thập Lục:

“CPU chỉ là cách nói của ta thôi, thật ra CPU trong miệng ta là chỉ Diệt Phượng tiền bối... ư...”

“Ngừng!”

Diệt Phượng Công Tử đưa tay bịt miệng Tống Thư Hàng lại:

“Thư Hàng tiểu hữu, đừng tuyên truyền chuyện này khắp nơi như thế, ta thấy xấu hổ lắm có biết không hả?”

Loại chuyện như mượn thân thể, mượn đại não thế này, bản thân mình biết là được rồi, để người khác biết sẽ rất xấu hổ đấy!

Tống Thư Hàng nhìn Diệt Phượng tiền bối với vẻ khó hiểu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng. Nếu Diệt Phượng tiền bối không cho hắn nói ra thì cứ giữ bí mật cho tiền bối đi vậy.

Tô Thị A Thập Lục mít đặc, không hiểu gì hết.

...

Trên chiến trường ngoài đường hầm, phần lớn đệ tử Không

Vân phái do các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sắm vai đều nhao nhao tử ẹo.

Giang Tử Yên đóng vai đại sư tỷ Mộ Dung Họa, lúc này đang bị năm con tà ma tam phẩm bao vây.

“Chắc cảnh quay sắp xong rồi nhỉ?”

Giang Tử Yên nói thầm trong lòng.

Lệ Chi Tiên Tử cách đó không xa lại đưa tay chộp một cái, bắt được một con tà ma hình khỉ.

Con tà ma hình khỉ này trong tay cầm lợi kiếm, rất thích hợp cho cảnh quay.

“Đến phiên ngươi lên sàn đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử cười hì hì, giơ tà ma hình khỉ lên ném về phía Giang Tử Yên.

Tà ma hình khỉ sợ toát mồ hôi hột. Mặc dù nó chỉ là một con tà ma tam phẩm, nhưng vì là tà ma hình người nên trí tuệ cũng khá cao.

Nó còn nhớ rất rõ, mới đây không lâu cũng có một con tà ma bọ ngựa bị vị tiên tử xinh đẹp này bắt đi, sau đó ném về phía vị Linh Hoàng đỉnh phong là Vô Đạo Chân Nhân.

Kết cục của con tà ma bọ ngựa kia rất thê thảm, bị Vô Đạo Chân Nhân Linh Hoàng tung một quyền đánh nát đầu.

Bây giờ nó cũng bị bắt rồi bị ném về phía nữ tu tên Mộ Dung Họa giống như con tà ma bọ ngựa kia. Vậy là nó cũng sẽ có kết cục tương tự như tà mà bọ ngựa, bị nữ tu tên Mộ Dung Họa kia đánh bể đầu sao?

“Không!”

Trong lúc bị ném bay ra ngoài, tà ma hình khỉ hét lớn một tiếng, sau đó trên lưng nó bỗng mở ra một đôi cánh dơi, ra sức vỗ mạnh.

Mượn lực đập của đôi cánh, thân thể tà ma hình khỉ rốt cuộc cũng dừng lại giữa không trung.

Lúc này, nó còn cách vị nữ tu tên Mộ Dung Họa kia mười mấy thước.

Khoảng cách này rất an toàn.

“Hộc… hộc…”

Tà ma hình khỉ thoát chết trong gang tấc, há to miệng thở hổn hển.

May là nó còn cất giấu một đôi cánh, nếu không đã bị ném thẳng tới trước mặt nữ tu kia rồi. Đến lúc đó, nữ tu kia chắc chắn cũng sẽ tự dưng trào máu ra chết giống như đám tu sĩ giả chết trên đất, trước khi chết nhất định sẽ tung chiêu tiêu diệt mình.

Muốn ta chết á, không có dễ đâu nhé!

“Ta phải trở thành con khỉ được làm động chủ của Lai Sinh sơn, sao có thể chết dễ dàng như vậy được.”

Tà ma hình khỉ nói thầm trong lòng.

Ngay khi nó cho rằng mình đã tránh thoát một kiếp thì sau lưng đột nhiên vang lên một thanh âm:

“Ngươi đơ ra đó làm gì? Giết giết giết, mau lao tới giết người đi chứ. Đám phế vật của Không Vân phái đã không chống đỡ được nữa rồi! Giết sạch bọn chúng, san bằng Không Vân phái!”

Tiếp theo, cái tên đứng phía sau kia nhấc tay vỗ nhẹ lên lưng tà ma hình khỉ một cái.

Tà ma hình khỉ cảm giác từ sau lưng truyền tới cỗ sức mạnh không thể địch nổi, đẩy nó vọt tới trước!

“A A A A A ~”

Nó kêu lên thảm thiết, bị đẩy về phía nữ tu tên Mộ Dung Họa một lần nữa.

“Đúng rồi đó, xông lên giết chết đệ tử Không Vân phái đi, ta sẽ nói với tà chủ tranh công cho ngươi!”

Thanh âm trầm thấp kia lại vang lên, giọng điệu vô cùng ngang ngược.

Tà chủ em gái ngươi á, rốt cuộc tà chủ là tên nào hả?

Đồ thần kinh! Không thấy ta vất vả lắm mới dừng lại được sao? Bây giờ lại bị thằng đần nhà ngươi cố ý đẩy một cái, bay thẳng vào vực sâu chết chóc luôn rồi đây này. Tên đồng đội ngu như heo này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy hả!!!

Tà ma hình khỉ không cam lòng xoay đầu lại, nhìn ra sau lưng.

Nó thấy được một tên mặc khôi giáp đen tuyền dữ tợn, trong tay cầm một thanh đại đao màu đen dài hơn hai thước.

Người này chính là tên tu sĩ nhân loại đầu óc có vấn đề, tự xưng là đốc quân tà ma Tà Tướng Minh Nguyệt.

“Ta ****, ta **** mẹ ơi!”

Tà ma hình khỉ dùng phương ngữ của bộ lạc nó, giận dữ mắng tên Tà Tướng Minh Nguyệt kia.

Bỗng dưng nó cảm giác bản thân đụng vào một bức tường vô hình, đau chết mất!

Thanh kiếm trong tay nó cũng đâm vào bức tường vô hình kia. “Rắc ~”, kiếm gãy, chỉ chừa lại một chuôi kiếm trụi lụi.

“Áuuuu...”

Tà ma hình khỉ gào rống lên, đau thương đến mức cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Nó hí mắt ra nhìn, phát hiện trước mặt nó chính là bóng lưng của nữ tu tên Mộ Dung Họa kia.

...

“A ~”

Mộ Dung Họa cũng hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, cô chậm rãi quay đầu lại, trên mặt đầy vẻ không dám tin xen lẫn thống khổ cùng không cam lòng.

Chỗ khóe miệng cô chậm rãi chảy xuống dòng máu đỏ tươi.

Tay cô ghì chặt trên ngực, nơi đó cũng thấm đầy máu tươi, nhuộm đỏ đạo bào. Càng khó tin hơn là ở chỗ ngực cô lại có một đoạn lưỡi kiếm sáng như tuyết đâm xuyên qua!

Tà ma hình khỉ: ...

Mụ nội nó, cái lưỡi kiếm đâm xuyên thân thể kia ở đâu ra thế?

Kiếm của ta đã bị gãy rồi, chỉ còn lại cái chuôi thôi này, làm thế nào mà ta có thể dùng chuôi kiếm trụi lủi này đâm xuyên tim của vị nữ tu Mộ Dung Họa kia được chứ hả?

Chương 688: Mười Giây, Cho Ta Một Cảnh Quay Mười Giây Đi Mà!

Tim ta đau quá!

Tà ma hình khỉ đã đoán trước được kết cục của mình.

Tiếp theo nữ tu xinh đẹp bi thương này nhất định sẽ dùng bàn tay ngọc ngà mềm mại kia, tung một chưởng đánh nát đầu nó, chắc não khỉ của nó cũng nổ bấy luôn ấy nhỉ?

Sắp chết rồi, sắp chết rồi!

…

Nhưng cách hành động của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, há lại để con khỉ này đoán được kia chứ?

Giang Tử Yên cũng không đập chết con tà ma này, cô chỉ lộ ra một nụ cười thê lương, ánh mắt nhìn về một chỗ cách đó không xa.

Nơi đó có một vị nam tu sĩ ôn hòa, đang vung kiếm chiến đấu hăng say.

Sau đó thân thể Giang Tử Yên chậm rãi ngã xuống, cô tìm một tư thế thoải mái nhất, nằm trên đất bắt đầu giả chết.

Một lần nữa, tà ma hình khỉ lại thoát chết trong đường tơ kẽ tóc!

Chỉ trong vòng ba bốn giây mà nó đã dãy giụa bên lằn ranh sinh tử đến mấy lần.

“Cô ta không giết mình ư? Mình lại tránh được một kiếp rồi sao?”

Tà ma hình khỉ mừng thầm trong lòng.

Đời khỉ thay đổi nhanh quá đi.

Nếu vị nữ tu này đã không giết nó, vậy thì nó còn chờ gì nữa đây?

Tà ma hình khỉ tung người nhảy lên, chuẩn bị chạy thoát thân.

Nhưng ngay lúc này, nam tu sĩ ôn hòa đang đánh giết cách đó không xa bỗng giận dữ thét lên:

“Họa Nhi ~ Họa Nhi ~”

Nam tu sĩ ôn hòa hai mắt ngấn lệ, gào to vọt tới.

Hắn giống như một cái máy ủi đất, tất cả tà ma đứng cản trước người hắn đều bị hất bay ra ngoài.

Tà ma hình khỉ thấy mà hết hồn, cảnh này quen quá à nha!

Lúc trước, sau khi Bát Tí Kiếm Thánh Chân Quân “chết” đi, có một người tên là Thần Long Quyền Vương Chân Quân cũng bi thương gào thét như thế này. Sau đó, tên Thần Long Quyền Vương kia xông thẳng tới, dùng Võ Đang Sơn Giao Long Bá đánh nát bấy con tà ma tứ phẩm nọ.

Chẳng lẽ... ta cũng sẽ giống như con tà mà tứ phẩm đó, chết trong tay nam tu sĩ ôn hòa kia sao?

Một lần nữa, tà ma hình khỉ cảm thấy cái chết đang tới gần!

Lúc này nó hận mình không thể mọc ra thêm mấy cái chân, nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt của đôi vợ chồng tu sĩ này.

Nhưng tình tiết tiếp theo lại một lần nữa khiến nó bất ngờ.

Sau khi vị nam tu sĩ ôn hòa kia xông tới thì lại không bắt giết nó như tên Thần Long Quyền Vương kia.

Vị nam tu sĩ ôn hòa này chỉ ôm “thi thể” nữ tu Mộ Dung Họa, khóc to thành tiếng:

“Họa Nhi... Họa Nhi... Nàng tỉnh lại đi, nàng tỉnh lại đi có được không?”

Nam tử khóc như mưa, cảnh tượng trở nên vô cùng thê lương.

Tà ma hình khỉ lại thoát chết trong đường tơ kẽ tóc!

Lần này nó rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lui về phía sau, thoát khỏi đôi nam nữ tu sĩ này.

Trong lúc chạy trốn trối chết, nó vẫn quay đầu liếc mắt nhìn lén vị nam tu kia, phòng ngừa đối phương đột nhiên xông lên chém chết nó.

Không ngờ đây lại là cái nhìn cuối cùng của tà ma hình khỉ trên thế giới này.

Nam tu sĩ ôn hòa kia bỗng lấy ra một cái bình tròn nhỏ, ôn nhu

nói:

“Họa Nhi ~ ta đi theo nàng đây.”

Sau đó, hắn dùng sức vỗ vào bình nhỏ, chân nguyên mạnh mẽ cuồn cuộn rót vào trong bình.

Chỉ lát sau, thân bình nóng rực lên!

Một tiếng nổ cực mạnh vang lên.

Bình nhỏ này không phải là thứ giống như lựu đạn, sau khi nó nổ tung, một làn khói mù màu tím tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Khói mù lan tràn rất nhanh, còn nhanh hơn gấp đôi so với tốc độ toàn lực chạy trốn của tà ma hình khỉ tam phẩm nữa.

Trong nháy mắt, tà ma hình khỉ đã bị khói mù đuổi kịp.

Thân thể của nó vừa tiếp xúc với khói tím thì lập tức cảm thấy toàn thân yếu ớt bủn rủn. Khí lực toàn thân, năng lượng trong cơ thể, khí tức ô uế từ Cửu U, tất cả đều xói mòn rất nhanh.

Tiếp đó, ngay cả sinh mệnh lực cũng bắt đầu rút đi, tất cả mọi thứ trong thân thể đều bị khoét rỗng.

Tà ma hình khỉ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó lập tức ngã xuống đất mất mạng.

Không chỉ mình nó, bên cạnh còn có một đám lớn tà ma, sau khi tiếp xúc với khói tím đều ngã xuống đất bỏ mạng một cách khó hiểu.

Khói tím tới nhanh, tiêu tán cũng nhanh.

Sau khi khói tím tan đi, trên mặt đất chất đầy thi thể tà ma cùng với “thi thể” của Dược Sư và Giang Tô Tử Yên đang ôm chặt nhau.

…

Các thành viên trong đoàn phim Jacob nhìn cảnh quay trước mắt, tấm tắc khen ngợi không thôi.

“Đoạn này mang đến cho người xem một loại cảm giác vô cùng thê lương nhưng lại rất đẹp đẽ. Đây chính là sức mạnh của tình yêu!”

“Cảnh này mà phối thêm với một ca khúc tình yêu bi thảm tuyệt đẹp thì chắc chắn có thể khiến khán giả khóc như mưa ấy chứ!”

“Lúc Phong Xuyên Tử ôm lấy đại sư tỷ Mộ Dung Họa, tôi thật sự bị cảm động. Trước đó, tôi rất khó chịu khi thấy đại sư tỷ không thể gả cho nhân vật chính Lăng Dạ. Nhưng giờ thấy cảnh này, phát hiện đại sư tỷ gả cho một người đàn ông thật lòng yêu cô cũng rất tốt, trong lòng tôi cũng thầm chúc phúc cho đại sư tỷ và Phong Xuyên Tử.”

“Lúc biên tập lại đoạn này nhớ phải làm cho kỹ vào nhé, cố hết sức thể hiện cảnh này cho thật hoàn mỹ. Tôi có dự cảm, lúc phim chiếu đến đoạn này, nhất định có thể lấy được vô số nước mắt của các khán giả yêu phim.”

…

Dược Sư đang giả chết cảm thấy cực kỳ đắc ý, thông qua “truyền âm nhập mật” nói với Bắc Hà Tán Nhân cách đó không xa:

“Bắc Hà huynh, thấy chưa hả? Đây chính là thực lực đấy!”

Bắc Hà Tán Nhân: …

Dược Sư lại dùng “truyền âm nhập mật tập thể” nói:

“Đóng phim ấy hả, không phải cứ dùng đạo cụ chế tác giống như thật là có thể được nhiều cảnh quay đâu! Ngoại trừ đạo cụ giống như thật, trong quá trình đóng phim càng chú trọng ‘bộc lộ chân tình’ hơn. Lúc diễn phải dùng tình cảm thật vào thì mới có thể cảm động lòng người, thế thì mới có được cảnh quay đắc giá!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân chen miệng nói:

“Bắc Hà đạo hữu, Dược Sư đang khoe ân ái đấy, đúng là không thể chịu nổi mà!”

Vì vậy, Bắc Hà Tán Nhân cũng dùng “truyền âm nhập mật tập thể” nói:

“Cái đồ Đậu Đậu nam nữ (cẩu nam nữ)! Khoe ân ái thì sẽ chết nhanh thôi!”

Dược Sư: …

Hắn khoe ân ái khi nào chứ?

Giang Tử Yên dùng truyền âm nhập mật:

“Hì hì hì hì ~”

Giao Bá Chân Quân:

“Tiếc quá, lão bà của bản tọa không có ở đây. Nếu không bản tọa với lão bà cùng nhau lên sàn, nhất định có thể tạo ra cảnh quay ‘bộc lộ chân tình’ hơn nữa.”

Ngư Kiều Kiều gần đó không nhịn được chen miệng vào:

“Đến lúc đó, các mẹ nhỏ sẽ bắt đầu tranh nhau vào quay, cha định bộc lộ chân tình kiểu gì đây?”

Giao Bá Chân Quân: [-_-!]

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Chân Quân:

“Đợi đã! Chỉ cần bộc lộ chân tình là có thể tạo ra cảnh quay đắc giá á? Có thể được quay nhiều hơn à? Dược Sư đạo hữu, ngươi nói thật không đấy?”

Dược Sư: ...

Cổ Hồ Quan Chân Quân: ...

Giang Tử Yên: ...

Ngư Kiều Kiều: ...

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Này này, sao tự dưng các ngươi lại im lặng hết thế? Cho ta hỏi cái đi, ta diễn vai đô đốc tà ma Tà Tướng Minh Nguyệt thì phải làm sao mới có thể biểu lộ chân tình hả? Không cần nhiều, chỉ cần cho ta một cảnh quay từ mười giây trở lên là được rồi. Quay có hai giây thế này ngắn quá!”

Không ngờ chỉ một cảnh quay từ mười giây trở lên đã có thể thỏa mãn Túy Nhạc Cư Sĩ, đúng là một nguyện vọng khiến người ta đau lòng.

Bắc Hà Tán Nhân không đành lòng trả lời, vì vậy bắt đầu giả chết:

“Khụ, bây giờ ta là người chết, không nói chuyện nữa.”

Dược Sư:

“Chết rồi, chết rồi.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Suýt chút quên mất, ta cũng chết rồi mà.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“...”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Đám cặn bả các ngươi, có tin ta quất xác các ngươi không hả?”

Giao Bá Chân Quân vội vàng nói:

“Túy Thiên Cư Sĩ đừng nóng. Kiều Kiều, con mau đi nói với đạo diễn Jacob một tiếng, bảo ông ta cho Túy Thiên Cư Sĩ diễn một cảnh từ mười giây trở lên. Chúng ta nhất định phải thỏa mãn nguyện vọng này của Túy Thiên Đạo hữu!”

Nguyện vọng khiến người ta thương tiếc như vậy, cớ sao lại không hoàn thành nó chứ?

Ngư Kiều Kiều:

“Được rồi cha, cứ giao cho con.”

Ngư Kiều Kiều lập tức huyễn hóa thành hình dáng của mẹ cô, chậm rãi đi đến chỗ đạo diễn Jacob.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu kích động nói:

“Giao Bá đạo hữu, cám ơn ngươi nhiều lắm!”

Giao Bá Chân Quân:

“Cám ơn gì chứ, chỉ một câu nói thôi mà, Túy Tửu Cư Sĩ ngươi đừng khách khí.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu ngẩng mặt nhìn trời, nể tình Giao Bá Chân Quân nhờ con gái nói giúp mình thêm cảnh quay, hắn sẽ không truy cứu việc tên này gọi sai đạo hiệu của hắn đến hai lần liên tục.

Ôi, nếu đạo hữu nào trong nhóm cũng nhớ rõ đạo hiệu của hắn như Bắc Hà Tán Nhân thì tốt biết bao nhỉ?

Thôi bỏ đi, không suy nghĩ nhiều nữa.

Việc quan trọng bây giờ là phải biết “bộc lộ chân tình”, trong cảnh quay mười giây sắp tới, hắn phải cố gắng phát huy tối đa độ tồn tại của chính mình mới được!

****

Không lâu sau đã đến cảnh quay có Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu lộ mặt!

Mặc dù phe tà ma bị tổn thất nặng nề, nhưng lại không ngừng có hậu viên kéo đến bổ sung vào. Hiện tại, các tu sĩ Không Vân phái phụ trách cản ở phía sau hầu như đã “chết” hết rồi.

Người duy nhất còn đứng vững chính là Vô Vi Đạo Nhân chưởng môn Không Vân phái do Lạc Trần Chân Quân thủ vai.

Lạc Trần Chân Quân nhẹ giọng nói:

“Vô Vi Đạo Nhân, cái tên này cũng xứng với ta quá đấy chứ.”

Lạc Trần Chân Quân có quan hệ rất tốt với Thất Tu Tôn Giả, bởi vì Lạc Trần Chân Quân là hậu nhân của Ngũ Tu.

Ngũ Tu thành công vượt qua thiên kiếp, đã truyền đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cho lão tiền bối Lục Tu cô nương, ngay cả Thất Tu Tôn Giả cũng đoán không ra tu vi hiện tại của hắn.

“Nhưng vai diễn Vô Vi Đạo Nhân này cũng sắp phải hạ màn rồi.”

Lạc Trần Chân Quân nhẹ giọng nói, hắn chậm rãi rút bội kiếm ra, một người một kiếm ngăn chặn trước mặt tất cả tà mà Cửu U.

“Lão phu quyết không thể để cho các ngươi dễ dàng xông qua nơi này.”

Chân Quân trầm giọng nói, thanh âm không cao nhưng khi rơi vào tai tất cả tà ma lại như sấm sét gầm vang từng hồi.

Tất cả tà mà Cửu U không thể khống chế cơ thể, đồng loạt lùi về phía sau một bước.

Rốt cuộc cũng đến phiên Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu ra sân!

“Đừng sợ hắn, thọ nguyên của lão thất phu này sắp tận, đã là nỏ mạnh hết đà mà thôi!”

Tà ma đô đốc Tà Tướng Minh Nguyệt tiến lên một bước, lớn tiếng kêu to.

Đám tà mà Cửu U: ...

Mù mù mù mù mù rồi hết sao? Rốt cuộc ngươi dùng con mắt nào để nhìn vậy hả? Rõ ràng khí tức sinh mệnh trên người lão đạo trước mắt này đang ở thời kỳ cường thịnh nhất mà.

Nếu quy ra thọ nguyên, chỉ cần lão đạo này không bị ai giết chết thì sống thêm mấy ngàn năm cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Thế này mà kêu là thọ nguyên sắp tận sao?

Nhà ngươi dùng “trăm triệu năm” làm đơn vị tính thọ nguyên hay sao vậy?

Lúc này, đô đốc tà ma Tà Tướng Minh Nguyệt vung đại đao của mình:

“Các huynh đệ đừng sợ, lão đạo này cứ giao cho bản đốc quân giải quyết! Các ngươi xông tới, đuổi giết đám đệ tử Không Vân phái đang chạy trốn đi!”

Lời vừa dứt, tà ma đô đốc Tà Tương Minh Nguyệt vác đao xông về phía Vô Vi Đạo Nhân.

Một trận chiến kinh thiên động địa giữa hai BOSS chính thức mở màn!

Từ lúc Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu hiện thân cho đến lúc anh dũng chiến đấu, chính diện đối kháng Lạc Trần Chân Quân, ước chừng mười sáu giây!

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu đã mãn nguyện rồi nhé!

Chương 689: Nhị Đoàn Trưởng, Hộ Thuẫn Của Ta Đâu?

Trong cảnh quay chừng mười sáu giây này, Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu đã truyền chân tình của bản thân vào vai diễn Tà Tướng Minh Nguyệt!

"Đợi đến khi phim công chiếu, mọi người nhất định sẽ chú ý tới vai diễn của ta. Đốc quân tà giới, nhân vật phản diện mạnh nhất trong phim."

Khí thế trên người Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu không ngừng tăng vọt lên.

Tới đây đi, Lạc Trần đạo hữu. Chúng ta hãy cùng chung tay diễn một một cảnh chiến đấu có trình độ chuyên môn cao nhất trong bộ phim này nào!

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu là nhân vật tài ba xuất chúng trong tầng lớp Chân Quân lục phẩm, cũng là một trong những đạo hữu thuộc nhóm Cửu Châu số 1 có hy vọng thăng Tôn Giả thất phẩm trong vòng trăm năm tới.

Lạc Trần Chân Quân cũng là Chân Quân lục phẩm, tuy cách cảnh giới Tôn Giả thất phẩm một khoảng rất xa, nhưng hắn có học thức uyên thâm cùng với sức chiến đấu xuất sắc.

Dù chỉ là đang đóng phim, nhưng cuộc chiến giữa hai vị Chân Quân này chắc chắn sẽ rất ngoạn mục.

...

Lạc Trần Chân Quân trong vai Vô Vi Đạo Nhân giơ kiếm chỉ thẳng vào tà ma:

"Có lão phu ở đây, các ngươi đừng hòng bước qua nơi này!"

"Lão gia hỏa, khẩu khí lớn quá nhỉ? Bản đốc quân có thể giết chết ngươi trong vòng mười chiêu. Các huynh đệ, đừng để ý tới Lão gia hỏa này, cứ đi đuổi bắt đệ tử Không Vân phái đi!"

Tà Tướng Minh Nguyệt lạnh lùng nói, giơ đại đao lên cao.

Thừa dịp hai đại Chân Quân đang giằng co với nhau, đám tà mà Cửu U lập tức xông về phía đường hầm chạy trốn cách đó không xa.

Thật ra thì trong lòng chúng nó không hề muốn đuổi tới đường hầm kia. Tà ma Cửu U tam phẩm không có bao nhiêu trí tuệ, nhưng cấp bậc tứ phẩm lại có trí tuệ không thấp.

Chúng nó rõ ràng cảm giác được đường hầm kia không phải là nơi tốt lành gì.

Thay vì truy kích đám tu sĩ lúc nào cũng có thể "giả chết" trong đường hầm, chúng nó cảm thấy đám tu sĩ cấp thấp đang vây xem ở gần đây còn đáng giá để ra tay hơn!

Nhưng bọn tà ma Cửu U không có cơ hội lựa chọn.

Mỗi khi có tà ma muốn thoát khỏi đội ngũ, đi công kích đám tu sĩ cấp thấp đang vây xem ở gần đó, thì vị nữ tu rất xinh đẹp kia sẽ lập tức ra tay tung trảo, cách không chụp lấy con tà ma thoát đội ném trở lại đội ngũ.

Sau hai ba lần bắt ném như vậy, vị nữ tu xinh đẹp kia dứt khoát thi triển một pháp thuật che giấu đám tu sĩ cấp thấp đang đứng xem.

Sau đó, vị nữ tu xinh đẹp kia lại ném một nắm thuốc bột vào trong đội ngũ tà ma Cửu U.

Thuốc bột tản ra. Lúc đầu, tà mà Cửu U tứ phẩm vẫn còn có thể giữ "lý trí" nhưng về sau, cặp mắt của chúng cũng đỏ lên, gào thét lao về phía đường hầm.

...

"Nghiệp chướng, đừng hòng rời khỏi đây!"

Lạc Trần Chân Quân đóng vai Vô Vi Đạo Nhân quát lên, vung kiếm chém ra một đạo kiếm khí cao đến trăm trượng, bay thẳng về phía đám tà ma Cửu U.

"Lão gia hỏa, đối thủ của ngươi chính là ta đây!"

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu diễn vai Tà Tướng Minh Nguyệt cũng hét lớn lên, đại đao trong tay đồng thời chém ra một đạo đao khí dài trăm trượng, đụng thẳng vào kiếm khí của Vô Vi Đạo Nhân.

Ầm ầm ầm!

Kiếm khí va chạm, tiêu diệt lẫn nhau.

Mà lúc này, đám tà ma Cửu U kia đã thuận lợi vượt qua Vô Vi Đạo Nhân, xông về phía đường hầm.

Lạc Trần Chân Quân hít sâu một hơi, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi. Theo như trong kịch bản, vai Vô Vi Đạo Nhân hắn diễn là tu sĩ không còn nhiều thọ nguyên, mỗi lần phát động tấn công đều khiến thân thể già nua chịu đựng áp lực cực lớn.

Ánh mắt hắn kiên định nhìn về phía Tà Tướng Minh Nguyệt.

...

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu cảm thấy mình bây giờ ngầu quá đi mất. Từ lúc BOSS hai phe đắt đầu đánh nhau, máy quay vẫn chiếu thẳng vào hắn và Lạc Trần Chân Quân.

Ống kính hướng về phía hắn có nghĩa là độ tồn tại của hắn rất mạnh.

Cho nên hắn nhất định phải tạo ra một cảnh diễn có trình độ chuyên môn thật cao, ít nhất phải đặc sắc hơn cảnh chiến đấu mở đầu giữa Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu mới được.

“Lão gia hỏa, ăn một đao của ta!”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu kéo đại đao lao nhanh tới, đao ý trên đại đao tung hoành ngang dọc!

Vô Vi Đạo Nhân lau đi vết máu trên khóe miệng, hắn không phòng thủ mà lựa chọn lấy công đối công! Hắn cũng lao nhanh tới, kiếm chỉ hướng Tà Tướng Minh Nguyệt.

Kiếm ý trên người hai đại Chân Quân bùng nổ, khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần.

“Hây!”

“Chém!”

Song phương đồng thời hét lên.

Đại đao vung lên, mạnh mẽ vô song!

Bảo kiếm cực nhanh, không gì cản nổi!

Kiếm quang chợt lóe, Vô Vi Đạo Nhân cùng Tà Tướng Minh Nguyệt lao vụt qua nhau.

...

Sau nửa hơi thở.

Cạch ~ , mũ giáp dữ tợn trên đầu Tà Tướng Minh Nguyệt bị chém thành hai nửa, rớt xuống đất, mái tóc dài tung bay trong gió.

Mà sau lưng hắn, Vô Vi Đạo Nhân miệng phun máu tươi, ngã ầm xuống đất...

Tà Tướng Minh Nguyệt lạnh lùng thu hồi đại đao trong tay:

“Lão gia hỏa, ngươi đã già quá rồi. Từ lúc mới bắt đầu, kết cục của ngươi đã định trước là chỉ có chết mà thôi.”

Toàn bộ quá trình chiến đấu lưu loát như nước chảy mây trôi, đúng là một trận chiến đấu đỉnh cao!

Cơ mà tại sao lại là miểu sát (một chiêu chết ngay) thế này?

Trong lòng Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu gào thét. Theo như miêu tả trong kịch bản thì hắn và Vô Vi Đạo Nhân phải tiến hành một trận chiến đấu đặc sắc mới đúng chứ? Tại sao chỉ mới một chiêu mà Vô Vi Đạo Nhân đã ngủm rồi thế?

Hắn cứ nghĩ hai người sẽ đại chiến ba trăm hiệp, sau đó mới đến màn hắn giết chết Vô Vi Đạo Nhân rung động đến tâm can chứ?

Nói vậy không có nghĩa là chiến đấu miểu sát không xuất sắc, nhưng cái mà Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu muốn là thời gian lên sàn cơ mà. Mặc dù dùng một chiêu nháy mắt giết chết đối phương trông rất ngầu, nhưng toàn bộ cuộc chiến lại chỉ có mấy chục giây, thế này thì làm sao người xem phim nhớ rõ hắn chứ?

Đại chiến kết thúc, máy quay chuẩn bị chuyển tới cảnh kế tiếp.

Thời gian còn dư lại, tối đa chỉ đủ cho Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu tạo dáng tạo kiểu mà thôi.

Toàn bộ trận BOSS chiến vô cùng tuyệt diệu này lại chưa tới một phút.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu đã đi tìm nhà vệ sinh, chuẩn bị khóc ngất luôn ở trong ấy rồi.

****

Cuộc chiến giữa Vô Vi Đạo Nhân và Tà Tướng Minh Nguyệt kết thúc.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nảy giờ giả làm thi thể nằm trên mặt đất cũng rối rít bò dậy.

Bắc Hà Tán Nhân giúp Dược Sư xử lý thi thể tà ma Cửu U trên mặt đất. Mặc dù những thi thể tà ma Cửu U này chỉ đạt cấp bậc tam, tứ phẩm nhưng được cái số lượng rất nhiều.

Dồn lại một chỗ cũng là một món kha khá đấy.

Giao đám này cho Dược Sư xử lý, sau đó có thể tặng cho mỗi đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cùng với các thuộc hạ của Linh Điệp Tôn Giả một ít đồ lưu niệm.

Những tiền bối còn lại trong nhóm Cửu Châu số 1 thì bảo vệ đoàn làm phim của đạo diễn Jacob đi tới đường hầm kia, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.

Còn ba vị Chân Quân là Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân cùng Giao Bá Chân Quân đứng dậy đi ra ngoài sơn trang nghỉ mát, trợ giúp Hiến Công Cư Sĩ xử lý đám tà ma Cửu U còn sống ở bên ngoài cho xong.

Phân cảnh [Không Vân phái bị hủy diệt] đã sắp quay xong, cho nên không cần tới vai tà ma phản diện nữa.

…

Vốn là sau khi quay xong một cảnh thì sẽ có thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng cảnh quay này khá đặc biệt, những “nhân vật phản diện” này đều đến từ thế giới Cửu U nên không cần nghỉ ngơi.

Cho nên dưới sự hỗ trợ của huyễn điệp cùng các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, đoàn làm phim của Jacob dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn mấy thứ như dụng cụ, đạo cụ, máy quay chạy tới đường hầm Không Vân phái.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử giống như một cô gái chăn dê, lùa đại quân tà ma Cửu U tiến vào đường hầm.

Ngay khi đoàn làm phim bố trí xong mọi thứ như máy quay, ánh đèn, Lệ Chi Tiên Tử cũng lùa đại quân tà ma Cửu U vào đường hầm chạm trán với đám người Tống Thư Hàng.

…

Đạo diễn Jacob ra hiệu, cảnh quay bắt đầu.

“Chết tiệt, truy binh tà giới đuổi tới rồi.”

Tô Thị A Thập Lục diễn vai Đao Vô Tích - nữ đệ tử Thái Bạch Kiếm Tông lên tiếng nói.

Diệt Phượng Công Tử huyễn hóa ra yêu thân, diễn vai thần thú hộ tông Thôn Thiên miêu:

“Ách tăng đại sư, ngươi dẫn các đệ tử tiếp tục chạy đi, ta ở lại đoạn hậu cho!”

Thông Huyền đại sư chắp hai tay trước ngực, im lặng gật đầu.

Thôn Thiên miêu xoay người xông vào đại quân tà mà Cửu U, hỗn chiến với bọn nó.

Theo như kịch bản, sức mạnh của Thôn Thiên miêu không cách nào ngăn cản tất cả tà ma!

Có một số tà ma tốc độ nhanh, nháy mắt đã vượt qua Thôn Thiên miêu, lao về phía đệ tử Không Vân phái.

Hai vị đệ tử Không Vân phái đi cuối đội ngũ dứt khoát xoay người, chủ động gánh vác trách nhiệm đoạn hậu.

Nhưng thực lực bọn họ quá yếu, chỉ sau năm hơi thở đã nghe hai vị đệ tử Không Vân phái kia phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bọn họ bị mấy con yêu thú vây công, ngã xuống đất bỏ mạng.

Lúc ngã xuống đất, trên người bọn họ lập tức kích hoạt một tầng tấm chắn trong suốt, bảo vệ bản thân.

Tà ma Cửu U tức điên lên, không ngừng công kích mấy tấm chắn trong suốt nhưng không có tác dụng gì cả.

Sau đó, tấm chắn phát động chứ năng che giấu khí tức. Tà ma Cửu U buông tha hai đệ tử này, tiếp tục xông tới đội ngũ Không Vân phái phía trước.

…

“Đến phiên ta ra sân.”

Tống Thứ Hàng nói.

Hắn nhìn tấm chắn trong suốt trên ngươi hai vị đóng vai sư đệ. Thì ra là vậy, hộ thuẫn này có thể bảo đảm các diễn viên không bị tà ma đả thương trong lúc giả chết.

Vậy thì xuất hiện một vấn đề… hộ thuẫn của hắn đâu? Tại sao Ngư Kiều Kiều không chuẩn bị hộ thuẫn cho hắn?

Chẳng lẽ hộ thuẫn của hắn được giấu trong cơ quan trên đạo bào ư?

Chắc là vậy rồi! Đợi đến khi hắn kích hoạt cơ quan thì hẳn là hộ thuẫn cũng đồng thời kích hoạt theo.

Mắt thấy tà ma đuổi tới càng ngày càng gần, Tống Thư Hàng dừng bước lại.

“Cao sư huynh? Ngươi dừng lại làm gì? Chúng ta phải chạy trốn cho nhanh thôi.”

Hai sư đệ đi cùng hắn nghi hoặc hỏi dò.

Tống Thư Hàng chậm rãi rút ra bảo đao Bá Toái, đọc lên câu thoại cực ngầu kia:

“Bây giờ nhất định phải có người ở lại, phối hợp với Thôn Thiên miêu đại nhân cản ở phía sau... Nếu không, để tà ma Cửu U đuổi giết tới, hậu quả khó mà lường được. Ta là sư huynh, bảo vệ tất cả sư đệ sư muội là chức trách của ta. Cứ để ta ngăn cản kẻ địch cho!”

Dứt lời, Cao Thăng sư huynh vì nghĩa quên mình, xông thẳng vào đại quân tà ma Cửu U.

Trong cảnh quay này, nhân vật Cao Thăng sư huynh vẫn luôn bị người ta chán ghét ngay từ lúc đầu đã được tẩy trắng chỉ trong nháy mắt.

...

“Tà ma yêu nghiệt, ăn một đao của Cao mỗ đây!”

Tống Thư Hàng toàn lực thi triển tất cả bản lĩnh, chiến đấu với tà ma Cửu U.

Lúc này không cần “đánh giả”.

Đây đã là cảnh quay cuối cùng của đám tà ma Cửu U, Tống Thư Hàng cứ đao thật thương thật mà đánh thôi.

Nhưng Tống Thư Hàng chỉ mới bước vào cảnh giới tam phẩm, dưới sự công kích của mười mấy con tà ma tam, tứ phẩm, hắn cũng chống đỡ không được bao lâu.

Chương 690: Nam Nhân Trúng Mười Ba Kiếm Vẫn Không Ngã Xuống!

“Toàn lực chiến đấu một hồi, sau đó nhân vật Cao Thăng sư huynh này có thể hy sinh theo như kịch bản rồi.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Nếu đổi thành tu sĩ cảnh giới tam phẩm bình thường đối mặt với một đám tà ma tam, tứ phẩm thế này thì tất nhiên là bị tà ma dễ dàng đánh gục.

Nhưng Tống Thư Hàng tin mình có thể chống cự một hồi, để Cao Thăng sư huynh chết ngầu một chút.

Trong những công pháp, võ kỹ mà hắn tu luyện, có mấy loại có tác dụng khắc chế tà ma.

Hơn nữa trên người hắn còn có một tầng ánh sáng công đức, chỉ cần cẩn thận một chút, nói không chừng trước khi chết còn có thể giết chết vài con tà ma.

Cương Thủ tăng cường sức mạnh thể chất và cánh tay.

Quân Tử Vạn Lý Hành với Thiên Hành Kiện tăng cường năng lực tránh né và tốc độ bùng nổ.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công sinh ra chân khí hóa lỏng đặc thù. Tuy hắn ở cảnh giới tam phẩm, nhưng chân khí hóa lỏng lại có thể bộc phát ra uy năng bằng với một phần sức mạnh của tiên thiên chân nguyên thuộc về tu sĩ tứ phẩm.

Thánh Quang Kiếm Thuật, Kim Cương Phục Ma Quyền đều có tác dụng khắc chế tà ma rất mạnh.

“Tới đây đi.”

Tống Thư Hàng cầm chặt bảo đao.

Đám tà ma gào thét liều chết xông tới.

Lao lên trước tiên là một con tà ma đầu trâu tay cầm búa lớn.

Khi sắp sáp tới trước mặt Tống Thư Hàng, nó đột nhiên vung tay ném búa lớn về phía Tống Thư Hàng. Vì đường hầm rất hẹp nên búa lớn không thể phát huy toàn lực, cho nên tà mà đầu trâu mới dứt khoát coi vũ khí thành ám khí, ném thẳng ra ngoài khi trận chiến còn chưa bắt đầu như thế này.

Mặt búa còn lớn hơn cả thân thể Tống Thư Hàng, nếu bị đập trúng thì không chừng biến thành thịt nát luôn chứ chẳng chơi.

“Nghịch Lân Đao Pháp, Long Vũ thức!”

Tống Thư Hàng vung đao chém ngang.

Đao như rồng múa, từng tiếng rồng ngâm vang lên.

Hắn không hề có ý định đối cứng với búa lớn. Lúc búa lớn đập tới trước mặt, Thư Hàng cũng kịp lúc tung Long Vũ thức ra, vừa vặn đánh trúng mặt bên của búa lớn.

Quỹ tích bay của búa lớn thay đổi, nó xoay tròn rồi đập tới vách đá sau lưng Tống Thư Hàng.

Một tiếng ầm vang lên chấn động cả đường hầm, búa lớn đâm sầm vào vách đá.

Mà lúc này, con tà ma đầu trâu kia cũng đã vọt tới trước mặt Tống Thư Hàng, hai nắm đấm còn to hơn cả nồi áp suất của nó đang nhắm vào đầu hắn.

Ngoài trừ con tà ma đầu trâu này, còn có hơn mười con tà ma hình người lướt nhanh tới, tất cả chúng nó đều sử dụng lợi kiếm.

Hiển nhiên, đây là do Lệ Chi Tiên Tử trong bóng tối cố ý sai sử. Bảo bọn tà ma cầm kiếm là để chuẩn bị cho cảnh Cao Thăng sư huynh trúng mười ba kiếm, anh dũng hy sinh ở khúc sau.

Tới hay lắm!

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, vung đao đón đỡ nắm đấm của tà ma đầu trâu.

Tà ma đầu trâu là một con tà ma cấp bậc tam phẩm, da thô thịt dầy, khí lực rất lớn nhưng tốc độ công kích lại khá chậm chạp vụng về. Nói tóm lại, đây là một con tà ma thuộc loại hình bao cát, nhìn thì rất uy vũ nhưng thực lực lại không cao, tốc độ cũng chậm.

Sở dĩ nó có thể xông lên trước nhất, là người đầu tiên đối kháng chính diện với Tống Thư Hàng cũng là nhờ có Lệ Chi Tiên Tử âm thầm điều khiển. Dàn cảnh thế này, mục đích là để Cao

Thăng sư huynh chỉ mới cảnh giới tam phẩm có thể quay được mấy màn thật ngầu trước khi chết.

Lệ Chi Tiên Tử vì Tống Thư Hàng mà đã phải hao tổn rất nhiều tâm tư đầu óc.

Trên bảo đao Bá Toái bỗng bùng lên ngọn lửa.

Hỏa Diễm đao! Sau khi thăng lên cảnh giới tam phẩm thì đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng sử dụng Hỏa Diễm đao do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ cho.

Hôm nay, lúc thi triển đao này, Tống Thư Hàng vẫn phải bắt chước đao ý phần thiên của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Chỉ có điều trong hỏa diễm nuốt trời của Hỏa Diễm đao lần này đã ít đi một phần ngang ngược, có thêm một tia sắc bén.

Có thể nói Hỏa Diễm đao chính là kỹ năng võ học thần bí nhất trên người Tống Thư Hàng, cho dù có mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử để hack cũng không cách nào tăng cảnh giới của Hỏa Diễm đao lên. Cho nên trong lúc tu luyện mỗi ngày, Tống Thư Hàng thường giành phần lớn thời gian để nghiền ngẫm chiêu đao pháp này.

Hôm nay thi triển đao này, mặc dù còn phải bắt chước đao ý của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, nhưng trong đó đã dung nhập ý tưởng của chính bản thân Tống Thư Hàng.

“Tiểu tử, hãy nhận lấy cái chết đi!”

Tà ma đầu trâu rất tự tin về nắm đấm của mình. Nó trực tiếp dùng nắm đấm chống lại bảo đao, không hề quan tâm đến sự sắc bén cùng với ngọn lửa thiêu đốt trên bảo đao Bá Toái.

Bá Toái đao va chạm với quả đấm của tà ma đầu trâu.

Tống Thư Hàng cảm thấy cánh tay bị chấn động nhẹ, cự lực từ trên nắm đầu của tà ma đầu trâu truyền tới ép hắn phải lui về sau một bước nhỏ.

Nhưng tà ma đầu trâu còn thê thảm hơn, bảo đao Bá Toái của Thư Hàng lại có thể chém được thân xác tu sĩ tứ phẩm.

Tà ma đầu trâu ăn phải một đao của Tống Thư Hàng, nắm đấm lập tức bị phế bỏ.

Không chỉ như vậy, lúc Tống Thư Hàng chém ra một đao, ngọn lửa trên bảo đao Bá Toái cũng đột nhiên bộc phát ra.

Ngọn lửa cắn nuốt nắm đấm của tà ma đầu trâu, chỉ thoáng chốc đã bao phủ cả người nó.

Lửa trên đao là do đao khí biến thành, lửa thường không thể so được. Sau khi lửa dính vào trên người tà ma đầu trâu lập tức bốc cháy hừng hực.

“A a a a!”

Tà ma đầu trâu kêu gào thảm thiết, ngã nhào trên đất.

Thân thể nó điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, trên người không ngừng tràn ra tà khí đến từ thế giới Cửu U nhằm áp chế, dập tắt ngọn lửa này.

Nhưng ngay khi ngọn lửa do đao khí hóa thành cảm ứng được tà khí Cửu U thì đột nhiên càng bùng cháy mạnh mẽ hơn.

Trong ngọn lửa lại toát ra thêm một loại lực lượng mênh mông, uy nghiêm.

Khi có lực lượng này thêm vào, chỉ trong chớp mắt, tà ma đầu trâu đã bị đốt thành tro bụi.

Chứng kiến cảnh này, hơn mười con tà ma hình người đang từ phía sau tà ma đầu trâu lao tới cũng ngớ người sững sốt.

Miểu sát!

Tà ma đầu trâu vậy mà bị Hỏa Diễm đao của tên tu sĩ nhân loại tam phẩm này giết chết trong nháy mắt? Mặc dù đầu trâu vụng về nhưng được cái da thô thịt dầy, lực phòng ngự cũng được xếp vào hạng khá trong đám tà ma tam phẩm.

Dù là tu sĩ tứ phẩm cũng rất khó làm được chuyện một đao miểu sát tà ma đầu trâu.

Chẳng lẽ tên tu sĩ nhân loại tam phẩm này lại là một Linh Hoàng ngũ phẩm ngụy trang thành?

Đừng nói đám tà ma kinh ngạc, ngay cả bản thân Tống Thư Hàng cũng ngu người hồi lâu. Trời ạ, từ khi nào mà Hỏa Diễm đao của ta đã lợi hại đến mức này rồi?

Cho dù hắn đã lĩnh hội phần thiên Hỏa Diễm đao sâu hơn một ít, làm cho đao ý mang theo ý chí của hắn, nhưng uy lực của Hỏa Diễm đao cũng không thể nào mạnh hơn nhiều như vậy nha!

Tống Thư Hàng nhớ lại ngọn lửa đã đốt tà ma đầu trâu thành tro bụi, hình như trong ngọn lửa đó có thêm khí tức của một loại năng lượng rất quen thuộc. Đúng rồi, là khí tức của thiên kiếp!

Bởi vì mới vừa vượt qua thiên kiếp cho nên Tống Thư Hàng rất nhạy bén với khí tức của thiên kiếp.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn bảo đao Bá Toái trong tay.

Chẳng lẽ là do bảo đao Bá Toái sao?

Lúc độ kiếp, Thư Hàng nhớ bảo đao Bá Toái đã yên lặng hấp thu, tồn trữ một chút sức mạnh lôi kiếp.

Lôi kiếp đến từ thiên kiếp chính là khắc tinh lớn nhất của tà mà Cửu U.

Chắc là trong một kích Hỏa Diễm đao vừa rồi có bổ sung thêm một tia lực lượng lôi kiếp tồn trữ bên trong bảo đao Bá Toái, cho nên mới có thể tạo thành cảnh tượng tà ma đầu trâu tam phẩm bị miểu sát.

Hơn mười tà ma Cửu U hình người sững sốt chốc lát, nhưng rất nhanh hai mắt lại đỏ như máu, lộ ra vẻ điên cuồng.

Một con tà ma hình người trong đám cắn răng nói:

“Tên tu sĩ nhân loại này chỉ có cảnh giới tam phẩm, cái cần cẩn thận chính là thanh đao trong tay hắn. Đao kia có vấn đề, chỉ cần tránh được đao của hắn, nhân loại này sẽ không còn gì đáng ngại nữa! Tăng nhanh tần suất công kích, đừng để hắn kích hoạt ngọn lửa trên đao!”

Nói xong, hơn mười con tà ma Cửu U lại lần nữa tấn công nhanh về phía Tống Thư Hàng.

Ngay vị trí cách xa Tống Thư Hàng hơn tám thước, hơn mười con tà ma ăn ý phóng ra các loại ám khí. Có con trên người phóng ra gai nhọn, lông nhọn, hoặc trong miệng phun nọc độc, cùng lúc bắn về phía Tống Thư Hàng. Bọn họ định dùng loại phương pháp này ngăn cản Tống Thư Hàng kích hoạt ngọn lửa trên bảo đao.

Nghịch Lân Đao Pháp, Long Vũ thức!

Tống Thư Hàng bình tĩnh vung bảo đao. Một đao chém ra giống như cự long đang bay múa, trên Bá Toái đao mơ hồ phát ra từng trận rồng ngâm.

Tất cả ám khi do đám tà ma Cửu U bắn về phía Tống Thư Hàng, đều bị quét bay ra ngoài.

Nhưng nhờ vào đợt công kích tầm xa này, hơn mười con tà ma Cửu U trong nháy mắt đã kéo gần khoảng cách với Tống Thư Hàng.

“Chính là lúc này!”

Tà ma Cửu U rít gào, trường kiếm trong tay đâm về phía Tống Thư Hàng từ đủ mọi góc độ.

Ngay lúc này! Tống Thư Hàng âm thầm tính toán, đã đến thời điểm để Cao Thăng sư huynh hoàn thành sứ mạng của mình, bị mười ba kiếm đâm xuyên mà chết rồi.

Sau khi Cao Thăng sư huynh chết đi, sẽ đến phiên đạo lữ song tu của Cao Thăng sư huynh là Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch ra sân.

Chuyện duy nhất mà Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn chính là nhân vật Cao Thăng sư huynh chết sớm hơn Phạm Bạch. Chết sớm, siêu sinh sớm, tốt quá rồi! Không cần phải giống như Dược Sư, cứ ngồi đó ôm thi thể Giang Tử Yên cô nương khóc lớn một trận để bộc lộ chân tình.

Tống Thư Hàng thầm tính toán tốt khoảng cách an toàn.

Chờ đến khi lợi kiếm trong tay mười mấy con tà ma đủ loại kích cỡ từ các góc độ khác nhau đâm tới, Tống Thư Hàng lập tức nhấn thiết bị giấu trong tay áo đạo bào.

Tức thì, trên người hắn chợt phóng ra hào quang chói mắt, bao trùm cả hắn và mười mấy con tà ma.

Cùng lúc đó, trên đạo bào của hắn đột nhiên bắn ra một loạt lợi kiếm, sau lưng cũng xuất hiện từng đoạn mũi kiếm, nhìn qua như có mười mấy thanh kiếm đâm xuyên cơ thể Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, Thư Hàng nằm xuống đất thật nhanh, bày ra một tư thế thoải mái để không bị mười ba thanh lợi kiếm đâm xuyên cơ thể kia cấn quá khó chịu.

“Xong việc.”

Tống Thư Hàng trong lòng cười đắc ý. Nhờ tầng hào quang chói mắt yểm hộ nên có đủ thời gian để lựa chọn tư thế lúc giả chết, thong dong hơn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nhiều.

Sau khi bày xong tư thế, Tống Thư Hàng bắt đầu chờ đợi hộ thuẫn trong suốt hiện thân, thay hắn chặn hơn mười lợi kiếm do đám tà ma đâm tới.

Nhưng không ngờ rằng hộ thuẫn trong suốt đáng lẽ phải xuất hiện để bảo vệ hắn lại không hiện ra!

Chẳng lẽ máy móc bị đơ rồi? Tống Thư Hàng trong lòng cả kinh. Hay là nói, trên người hắn vốn dĩ không hề mang theo hộ thuẫn.

Chết dở, bị chơi xỏ rồi!

Tại sao ta lại không có hộ thuẫn chứ!

Lúc đầu cứ nghĩ trên đạo bào tự mang hộ thuẫn, là do ta quá ngây thơ hay sao?

Đùa kiểu gì vậy chứ! Không có hộ thuẫn, ta sẽ chết thật đấy nhé.

Chờ một chút, bây giờ không phải là lúc than vãn chửi mắng!

Chưa tới nửa giây nữa, mười mấy lợi kiếm trong tay tà ma sẽ đâm phập vào người hắn.

Làm sao bây giờ?

Giờ đã không kịp thi triển Nghịch Lân Đao Pháp, trên người cũng không mặc đạo bào đổi được từ hòa thượng Tây.

Hơn nữa, bởi vì lúc hắn ngã xuống đất giả chết, đã chọn một tư thế chết rất thoải mái nên bây giờ ngay cả không gian để tránh né cũng không có. Trừ phi có thể dịch chuyển tức thời, nếu không thì hắn không còn đường nào để mà tránh nữa.

Lâm vào tuyệt cảnh rồi trời ạ!

Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, suy nghĩ tìm tòi biện pháp. Hay là thử phóng ra chân khí hóa lỏng trong cơ thể, tạo thành chân khí hộ thể? Nhưng đối phương đều là tà ma tam, tứ phẩm, nếu cứ dùng chân khí hóa lỏng biến bừa ra chân khí hộ thể như vậy cũng không cản được những lợi kiếm này.

Giáp phù! Trên người ta còn có giáp phù!

Nhưng giáp phù được cất trong túi thu nhỏ một tấc, muốn lấy ra rồi kích hoạt lại giáp phù cũng cần thời gian.

Nghĩ tới nghĩ lui, xem ra kế sách duy nhất có thể thực hiện được ngay bây giờ là dùng Cương Thủ và bảo đao Bá Toái bảo vệ chỗ trọng yếu trên thân thể, cố gắng ăn mười mấy kiếm này.

Những bộ phận khác bị chút thương tổn cũng không sao, chỉ cần không chết là được. Có Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng tiền bối ở bên cạnh, bọn họ nhất định sẽ phản ứng kịp thời, bảo vệ mạng nhỏ của hắn.

Không ngờ chỉ quay phim thôi mà cũng gặp phải họa sát thân.

Trái đất nguy hiểm quá đi mất.

Hào quang chói mắt phát ra từ đạo bào chỉ có thể ảnh hưởng đến đám tà ma Cửu U trong chốc lát.

Sau khi chúng nó khôi phục thị giác đã thấy Tống Thư Hàng bày ra tư thế kỳ quái nằm trên đất, trên người còn bị rất nhiều lợi kiếm đâm xuyên, cả người toàn là máu.

Lại giả chết nữa sao?

Tà ma Cửu U đã chết lặng với chuyện như thế này rồi.

Ô? Chờ một chút, trên người tên tu sĩ nhân loại đang giả chết này không có hộ thuẫn trong suốt kìa!

Hai mắt tà ma Cửu U sáng rực lên.

Mặc dù không biết tại sao trên người tên tu sĩ nhân loại này lại không có hộ thuẫn, nhưng lợi kiếm trong tay chúng nó cũng không hề khách khí, nắm chắc thời cơ, không chút do dự đâm về phía Tống Thư Hàng.

Lợi kiếm cách Tống Thư Hàng ngày càng gần, Tống Thư Hàng kích hoạt thiên phú nhãn khiếu của mình.

Nhờ vào thiên phú nhãn khiếu, hắn có thể thấy rõ các góc độ đâm kiếm của đám tà ma.

Trong lòng hắn lập tức tính toán vị trí đâm vào của những lợi kiếm này, tính toán tốt những vị trí trọng yếu.

Sau đó, hắn dùng Cương Thủ và bảo đao Bá Toái bảo vệ những chỗ tọng yếu trên cơ thể.

Ngay lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý tưởng, hắn rất muốn chạy đi học mấy loại võ công như Kim

Chung Tráo hoặc là Thiết Bố Sam.

Keng keng keng keng keng!

Lợi kiếm của đám tà ma đã đâm tới!

Tống Thư Hàng cắn răng chuẩn bị đón nhận đau đớn, nhưng bất ngờ là hắn lại không hề cảm thấy gì hết.

Nhìn lại mới hay, trên người hắn lúc này có thêm một tầng hộ giáp sáng chói.

Là sức mạnh của giáp phù!

“Thông Nương, cám ơn cô nhé!”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu rõ.

“Hừ, nếu ngươi thật lòng cảm ơn ta thì hãy trả tự do cho ta đi.”

Trong ngực truyền ra tiếng hừ yêu kiều của Thông Nương. Thì ra ngay lúc nguy nan, Thông Nương đã thay Tống Thư Hàng kích hoạt giáp phù cất trong túi thu nhỏ một tấc.

Sức mạnh của giáp phù bao phủ Tống Thư Hàng, đỡ được lợi kiếm của đám tà ma.

Nhưng giáp phù chỉ có lực phòng ngự ở cấp bậc tứ phẩm, thời gian chống đỡ không dài lắm.

Tống Thư Hàng không chút do dự há miệng, rống lên Sư Hống công đã được chuẩn bị từ trước.

Sư Hống công phóng ra sóng âm như sấm sét cuồn cuộn, đồng thời hợp với năng lực huyễn âm đến từ thiên phú khẩu khiếu của Tống Thư Hàng. Đám tà ma đang tấn công về phía hắn đều bị chấn động đến sững sốt trong chốc lát.

Nhưng chỉ chốc lát ấy cũng đã đủ để Thư Hàng lật thế cờ rồi.

Tống Thư Hàng nhảy lên khỏi mặt đất.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công toàn lực vận chuyển.

“Hỏa Diễm đao!”

Tống Thư Hàng xoay cổ tay kích phát Hỏa Diễm đao, cùng lúc đó, thân hình hắn cũng đột nhiên xoay tròn.

Hỏa Diễm đao cũng xoay tròn theo thân thể hắn, hình thành một vòng lửa, sau đó Hỏa Diễm đao khí cắn nuốt toàn bộ tà ma bao vây Tống Thư Hàng.

Cao Thăng sư huynh bị mười ba thanh lợi kiếm đâm xuyên cơ thể nhưng vẫn cầm đao mà đứng vô cùng ngông cuồng.

Đạo diễn Jacob ở phía xa nhíu mày nói:

“Bảo Tống tiên sinh ngưng làm màu, mau ngã xuống đất chết đi cho rồi, đừng có sống lại nữa.”

Chương 691: Ác Mộng Liên Hoàn

Giống như tà ma đầu trâu xui xẻo kia, mười mấy con tà ma bị đao khí Hỏa Diễm đao của Tống Thư Hàng nuốt chửng, khí tức Cửu U trên người bọn chúng khơi lên sức mạnh thiên kiếp tích chứa bên trong đao khí. Đao khí biến thành ngọn lửa, nhận được sự tăng phúc của sức mạnh thiên kiếp, trong nháy mắt đã thiêu đốt mười mấy con tà ma hình người thành tro bụi.

Nguy cơ của Tống Thư Hàng đã được giải trừ. Lúc này, hắn cầm đao mà đứng, trên người cắm mười ba thanh kiếm, máu tươi chảy đầm đìa, bộ dáng này nhìn qua bi tráng khỏi nói.

Tạm thời an toàn vượt qua nguy cơ, nhưng nhóm tà ma thứ ba nơi xa đã xông qua, đánh tới từ chỗ của Diệt Phượng Công Tử đóng vai Thôn Thiên miêu ở bên cạnh.

Nếu như không nghĩ cách giải quyết vấn đề hộ thuẫn, thì nguy cơ mới sẽ liên tục kéo đến.

Cũng không biết Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng tiền bối có nhìn ra sự khác thường ở chỗ hắn không nữa?

Đúng lúc này, một thành viên trong đoàn làm phim của Jacob ở phía xa nhanh chóng làm động tác tay với Tống Thư Hàng, ra hiện hắn mau chết đi, bằng không nội dung phim bị xáo trộn sẽ ảnh hưởng đến cảnh quay sau đó.

Tống Thư Hàng cười khổ.

Lúc này sao hắn có thể chết được chứ! Một khi chết trong phim thì trong hiện thực hắn cũng sẽ game over luôn đó.

Lại nói, sao Lệ Chi Tiên Tử với Diệt Phượng tiền bối lại không có phản ứng gì hết vậy nhỉ? Lẽ nào Tiên Tử và Diệt Phượng tiền bối không nhìn ra trên người hắn chẳng hề mang cái hộ thuẫn trong suốt kia hay sao?

Nếu là vậy thì tèo chắc rồi.

Lúc này, trong ngực lại truyền đến giọng nói của Thông

Nương:

“Thư Hàng, có cần kích hoạt thêm một tấm giáp phù nữa cho ngươi không?”

“Giáp phù chỉ là phòng ngự cấp bậc tứ phẩm, ngăn cản đòn tấn công của một tà ma tam phẩm thì không thành vấn đề, nhưng trong đợt tà ma sắp tới, phần lớn đều là cảnh giới tứ phẩm, một chiêu là có thể phá phòng ngự giáp phù của ta.”

Tống Thư Hàng hít vào một hơi:

“Có điều Thông Nương, ân tình của cô ta đã nhớ kỹ rồi, đợi sau khi quay xong phim này, lúc Bạch Tôn Giả từ trong trạng thái bế quan đi ra thì ta sẽ hỏi hắn thử xem có cách nào tách cô ra khỏi Ngộ Đạo thạch không. Đến lúc đó, ta sẽ thả cho cô tự do.”

“…”

Thông Nương:

“Ngộ Đạo thạch nhất định phải tách khỏi ta sao? Chi bằng ngươi hào phóng thêm chút đi, tặng luôn Ngộ Đạo Thạch cho ta nhé.”

Hiện tại Thông Nương đã cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch, quả thật giống như được khai khiếu vậy, lúc tu luyện các loại linh cảm liên tục tuôn trào, cô thật không nỡ rời khỏi Ngộ Đạo thạch này.

“Cô mơ đi.”

Tống Thư Hàng nói, hiện tại hắn đã mất tool hack linh quỷ rồi, nếu lại mất đi Ngộ Đạo thạch, con đường tu hành của hắn sẽ gian nan lắm.

Mắt thấy đợt tà ma thứ ba càng ngày càng gần, Tống Thư Hàng thầm thở dài, chỉ đành cầu cứu với Lệ Chi Tiên Tử hoặc Diệt Phượng tiền bối mà thôi. Nhưng mà, nếu hắn mở miệng cầu cứu thì màn này xem như diễn hỏng mất rồi.

Mà thôi, diễn hỏng thì diễn hỏng đi, phim có thể quay lại… giữ được cái mạng nhỏ trước rồi tính.

…

Đúng lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị cắt ngang việc quay phim, lên tiếng cầu cứu thì phía sau truyền đến một tiếng kêu trong trẻo:

“Phu quân.”

Giọng nói kia, trong trẻo êm tai, như châu rơi khay ngọc. Khi giọng nói này hét to hai chữ phu quân, thật sự khiến xương cốt người ta mềm nhũn ra.

Nhưng lúc Tống Thư Hàng nghe được hai tiếng phu quân thì toàn thân lại nổi da gà. Chủ nhân của giọng nói trong trẻo này chính là Bạch Hạc Chân Quân hình thái thiên về nữ tính.

Bạch Hạc Chân Quân là do Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng Công Tử phái tới cứu tràng, hắn thấy sau khi Tống Thư Hàng chết đi theo kịch bản mà trên người lại không kích phát hộ thuẫn trong suốt, lại còn bi tráng bò dậy từ dưới đất là lập tức đoán được nguyên nhân ngay.

Lệ Chi Tiên Tử lập tức sắp xếp lại.

Vốn theo kịch bản thì Bạch Hạc Chân Quân diễn Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch, là bạn thân và bạn rượu với nhân vật chính Lăng Dạ, dáng người cô nhỏ nhắn xinh xắn, diện mạo thanh tú, lúc mở màn vẫn xuất hiện với hình tượng nữ giả nam.

Cuối cùng cô gả cho Cao Thăng sư huynh, sau khi Cao Thăng sư huynh chết vì đoạn hậu trong mật đạo. Kết cục của cô là không chút do dự nhận thay nhiệm vụ của trượng phu Cao Thăng, đoạn hậu cho các đệ tử còn sống sót của Không Vân phái.

Cuối cùng cô giống như Cao Thăng, chết trong tay tà ma.

Nhưng vì cứu tràng cho Tống Thư Hàng diễn Cao Thăng sư huynh, Bạch Hạc Chân Quân diễn Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch đành vào vai diễn trước thời hạn.

…

Lúc một màn này bắt đầu diễn, Tống Thư Hàng còn đặc biệt may mắn vì nhân vật Cao Thăng sư huynh của hắn tèo sớm, không cần diễn một màn kịch đau đớn khi bị sống chết chia lìa đôi lứa với Bạch Hạc Chân Quân.

Không ngờ Bạch Hạc Chân Quân lại lên sàn trước giờ.

Nói thật, lúc Bạch Hạc Chân Quân mang hình thái thiên về nữ tính tuyệt đối là một em gái đáng yêu. Nhưng con người đều có ấn tượng đầu tiên.

Trong lòng Tống Thư Hàng, hình tượng của Bạch Hạc Chân

Quân chính là dáng ngoài thiên về nam tính kia!

Dùng phép ví von mà nói, hiện tại đối với Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân chính là một ông chú chỉnh dung thành em gái đáng yêu.

Dù giọng nói của Bạch Hạc Chân Quân mềm mại thế nào đi nữa, Tống Thư Hàng cũng yêu không nổi.

Nghĩ tới chuyện phải diễn màn kịch đau đớn khi bị sống chết chia lìa đôi lứa với Bạch Hạc Chân Quân, Tống Thư Hàng cảm thấy có phần chịu không nổi.

Lúc Thư Hàng suy tư thì thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Bạch Hạc Chân Quân nhanh chóng đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, dịu dàng đỡ hắn dậy.

“Phu quân phu quân.”

Bạch Hạc Chân Quân hình thái thiên về nữ tính rơi lệ như mưa, bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia khiến người ta hận không thể xông tới, dịu dàng an ủi cô.

Toàn thân Tống Thư Hàng đều run lên một cái, từng tiếng phu quân này khiến hắn có cảm giác sống chẳng thiết sống nữa.

“Nè, Tống tiểu hữu, đừng có trợn mắt nữa, mau nhắm mắt chết đi cho ta.”

Lúc này trong đầu Tống Thư Hàng vang lên tiếng truyền âm nhập mật của Bạch Hạc Chân Quân thiên về nữ tính.

“Bạch Hạc tiền bối, ta không có mang hộ thuẫn.”

Tống Thư Hàng hồi đáp.

“Cho nên mới cần ta qua cứu tràng cho ngươi đây nè, tóm lại ngươi chớ xía vào, mau nhắm mắt lại chết đi, lát nữa ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Bạch Hạc Chân Quân trả lời.

“Vậy tiền bối... an toàn của ta giao hết cho ngươi. Nhất định phải bảo vệ tốt cho ta đó.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ lo lắng, hắn cứ luôn cảm thấy Bạch Hạc Chân Quân không đáng tin chút nào.

Bạch Hạc Chân Quân: ...

Chết thì chết đại đi, nói nhảm chi mà nhiều thế không biết!

Tính cách của Bạch Hạc Chân Quân hình thái thiên về nữ tính dường như cũng xảy ra chút biến hóa theo trạng thái này của hắn, đặc biệt thiếu kiên nhẫn.

Mới nói với Tống Thư Hàng hai câu thì hắn đã cảm thấy Tống Thư Hàng thật phiền.

Ngươi đã không chủ động chết đi thì để lão nương đây giúp ngươi một tay!

Thế là tay đang nâng Tống Thư Hàng của hắn nhẹ nhàng vỗ một cái, một luồng linh lực đánh vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy toàn thân bị chấn động dữ dội, sau đó mắt hắn tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Bạch Hạc Chân Quân đau lòng khóc lên lần nữa, hắn lắc đầu Tống Thư Hàng thật mạnh:

“Phu quân phu quân chàng tỉnh lại đi, chàng mau tỉnh lại đi.”

Hắn lắc khí thế, lực độ này như hận không thể lắc cho óc của Tống Thư Hàng văng ra luôn ấy.

May mà lúc này Tống Thư Hàng đã hôn mê, thật sự giống như đã chết, lắc sao cũng không tỉnh lại.

Mà lúc này… Làn sóng lớn tà ma đã liều chết xông tới!

Bạch Hạc Chân Quân chỉ đành tiếc nuối buông Tống Thư Hàng trong tay xuống, quay đầu nhìn về phía đám tà ma kia.

Sau đó hắn nhanh chóng nhập vai.

“A a a a ~”

Bạch Hạc Chân Quân ngửa mặt lên trời kêu to, tóc dài dựng thẳng lên.

Bởi vì một đoạn này là cứu tràng, bên trong kịch bản cũng không có lời kịch, chỉ có thể dựa vào Bạch Hạc Chân Quân phát huy ngay tại chỗ.

Mà Bạch Hạc Chân Quân cũng lười diễn thêm một màn này. Với hắn mà nói, không phải diễn cùng Bạch Tôn Giả thì chẳng có ý nghĩa gì hết.

Thế là hắn đứng dậy chém giết hơn ba mươi con tà ma phía sau, lộ ra một sơ hở, bị một thương của tà ma đâm thủng. Sau đó, Bạch Hạc Chân Quân nằm sấp bên cạnh thi thể Cao Thăng sư huynh, kích hoạt hộ thuẫn trong suốt kia.

Hộ thuẫn bao bọc cả Bạch Hạc Chân Quân và Tống Thư Hàng bên trong.

Nội dung cốt truyện vợ chồng Cao Thăng sư huynh chết trận trong cuộc chiến tà ma hoàn thành thuận lợi.

Cứu tràng cực đẹp!

…

Ở phía xa, đạo diễn Jacob hơi nhíu mày với một cảnh này, hoàn toàn không theo kịch bản mà.

Lúc này một vị cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả đến bên cạnh đạo diễn Jacob, lên tiếng giải thích với ông.

Tổng kết quy nạp lại chính là vừa rồi khi Tống tiên sinh diễn Cao Thăng sư huynh thì đạo cụ xảy ra vấn đề, sau đó đành phải để quý cô Bạch Hạc lên diễn sớm để cứu tràng.

Tài ăn nói của cấp dưới Linh Điệp Tôn Giả khá là xuất sắc, dăm ba câu đã trấn an xong đạo diễn Jacob, trong đó không thể thiếu huyễn điệp trợ giúp, còn có đô la thần chưởng bổ sung hiệu quả.

Lại thêm cảnh vợ chồng Cao Thăng sư huynh chết trận cũng coi như đặc sắc, nên đạo diễn Jacob không truy cứu nữa.

Sau đó, nội dung phim tiếp tục được quay.

Sau khi đạo cụ mang tên tà ma Cửu U bị tiêu diệt sạch sẽ, cảnh phim Không Vân phái bị diệt rốt cuộc thành quay xong.

Ngoại trừ kiểu chết của chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân và vợ chồng Cao Thăng sư huynh có hơi biến động không theo kịch bản ra thì những cảnh khác cũng không có vấn đề gì, toàn bộ được quay khá trôi chảy.

Chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân trong kịch bản vốn phải bị vạn tiễn xuyên tim mà chết, nhưng lúc hắn đang làm trò với Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu, song phương diễn đến cao trào… Cuối cùng kiểu chết của Vô Vi Đạo Nhân biến thành bị Tà Tướng Minh Nguyệt giết trong nháy mắt.

Cảnh phim này được quay xong xuôi hết.

Mà lúc này, Cao Thăng sư huynh đáng thương vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

Một chưởng nhẹ nhàng của Bạch Hạc Chân Quân hình thái thiên về nữ tính kia chí ít có thể khiến Tống Thư Hàng ngủ một giờ trở lên.

Vì vậy Ngư Kiều Kiều bước đến, đưa Tống Thư Hàng tới phòng nghỉ, đặt chung với pho tượng Bạch Tôn Giả.

****

Trong cơn ngủ mê, Tống Thư Hàng tiểu hữu lúc này đang gặp ác mộng, hơn nữa còn là ác mộng liên hoàn.

Hắn mơ thấy mình đang kết hôn.

Trong một tòa giáo đường nhỏ ở nông thôn, dưới sự chứng kiến của cha xứ, hắn và cô dâu trao nhẫn cưới, sau đó hắn vén tấm mạng che mặt thần bí của cô dâu lên.

Vì sao mình lại chọn kết hôn trong giáo đường chứ, mình là tu sĩ cơ mà. Trong lòng Tống Thư Hàng phỉ nhổ cái mộng cảnh này.

Mạng che mặt của cô dâu bị vén lên, sau đó, Bạch Hạc Chân Quân phiên bản nam mỉm cười dịu dàng với hắn, dùng giọng nói ồm ồm gọi:

“Phu quân ~”

Đậu xanh, Tống Thư Hàng cảm giác chuyện này đúng là kinh dị còn hơn chuyện cô dâu của mình là một người đầu trọc nữa.

Trong mộng hắn theo bản năng giơ quả đấm lên, đập về phía mặt cô dâu.

Sau khi đấm ra một quyền, ác mộng của hắn liền vỡ vụn…

Nhưng ác mộng vỡ vụn lại không có nghĩa là ác mộng đã kết thúc.

Cảnh tượng trong mộng hoán đổi một lần, biến thành một tòa nhà Hoa Hạ cổ điển.

Chương 692: Bạch Tiền Bối Trong Ác Mộng

Sau đó, cảnh tượng trong mộng vẫn là một màn hôn lễ như trước.

Có điều lại đổi thành hôn lễ kiểu Trung Quốc cổ đại.

Giống như đang quay phim vậy, hắn là tân lang, trong tay nắm một sợi dây màu đỏ thẫm thắt nút hoa.

Người cầm đầu kia của sợi dây chính là tân nương trùm khăn đỏ trên đầu.

Trong tiếng hô của người chủ trì hôn lễ, hai bên phu thê bắt đầu nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Sau đó tân lang bước lên, vén khăn đỏ trùm đầu của tân nương.

Lúc vén khăn đỏ lên, một nắm tay khác của Tống Thư Hàng đã siết lại thành quả đấm - Nếu dưới khăn trùm đầu vẫn là gương mặt Bạch Hạc Chân Quân thì nắm đấm này của hắn sẽ lập tức vung lên. Không chút do dự nào!

Khăn trùm đầu bị vén lên, lần này không phải Bạch Hạc Chân Quân. Dưới khăn trùm là một gương mặt đáng yêu, mái tóc dài màu đen, cái mũi nho nhỏ, còn có nụ cười đặc trưng - là Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đầu trọc, không phải Bạch Hạc Chân Quân là được rồi.

Mặc dù tân nương trong mộng là Vũ Nhu Tử khiến hắn cảm thấy có phần quái dị.

Quan hệ giữa hắn và Vũ Nhu Tử cũng không tới mức này. Thực ra Vũ Nhu Tử vẫn luôn xem hắn là một vị Tống tiền bối mà thôi.

Nhưng mà, chỉ cần không phải Bạch Hạc Chân Quân thì đã không phải là ác mộng rồi.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nghĩ vậy, Vũ Nhu Tử trước mặt mở miệng nói chuyện.

Vừa mở miệng là muốn quỳ luôn!

m thanh Vũ Nhu Tử phát ra không ngọt ngào như giọng cô mà là âm thanh của một người đàn ông trung niên:

“A ha ha ha, Tống tiểu hữu, muốn cưới con gái lão phu à, đúng là nằm mơ mà!”

Khi đang nói chuyện, dáng vẻ Vũ Nhu Tử thay đổi, biến thành diện mạo của một người đàn ông trung niên đẹp trai đến mức không ai thèm chơi chung:

“Hiệu quả của cái ghim cài áo biến hình mới mà lão phu vừa chế ra không tệ chứ? Dù là đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 quan sát kỹ cách mấy cũng không nhìn ra bất kỳ manh mối nào đâu đấy!”

Nhìn khuôn mặt vô cùng đẹp trai kia, Tống Thư Hàng không chút do dự vung quả đấm thép của mình ra, đập thẳng vô gương mặt đẹp trai đó!

Quả nhiên vẫn là ác mộng, hơn nữa còn đáng sợ hơn cả Bạch Hạc Chân Quân!

Sau khi đấm ra một đấm này, ác mộng của hắn lại vỡ vụn lần nữa…

Tiếp đó cũng giống như lần trước, cảnh tượng trong mộng lại tiếp tục biến ảo.

…

Lần này biến thành một căn phòng hiện đại bình thường.

Tống Thư Hàng ngồi im trên mép giường.

Sau khi có hai lần kinh nghiệm trước đó, Tống Thư Hàng nhanh chóng kiểm tra đồ vật xung quanh, còn cả quần áo trên người mình.

Lần này căn phòng không có tình trạng kỳ quái gì, quần áo trên người hắn cũng rất bình thường.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm - cuối cùng cũng không còn là hôn lễ chết bầm kia nữa, cùng không có cô dâu chết dẫm nào hết.

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

Sau đó, một con kinh ba đứng thẳng người, trên người mặc áo vest, gương mặt nghiêm túc đẩy cửa vào.

Tiếp đó trên mặt kinh ba bự lộ ra nụ cười nói:

“Cưng à, đã để cưng chờ lâu rồi, một khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng, đêm nay là ngày cưới của chúng ta, mặt đừng cứng ngắc vậy nà, vui vẻ lên chút nào, cười một cái cho gia xemnào, nếu không để gia cười một cái cho cưng xem nhé?”

Cười cái con mợ nhà ngươi, Đậu Đậu, hãy nhận lấy cái chết cho lão phu!

Tống Thư Hàng không chút do dự vung quả đấm thép chính nghĩa ra, đánh vào trên mặt con kinh ba to bự kia…

Cảnh trong mơ lại vỡ nát lần nữa.

Sau đó, cảnh tượng tiếp tục thay đổi.

Lần này Tống Thư Hàng phát hiện mình đi tới một xã hội nguyên thủy. Lúc này hắn mặc da thú, đang dùng dao đá trong tay vót một khúc gỗ.

Đây đã là giấc mộng thứ tư rồi… Ba giấc mộng trước đó, tất cả đều có liên quan đến hôn lễ hoặc tân hôn. Tống Thư Hàng luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không thích hợp. Bây giờ giấc mộng thứ tư chắc không liên quan tới hôn lễ nữa đâu nhỉ?

Dù hắn hôn mê mà gặp ác mộng cũng không thể nào cả ba giấc mộng liên tục đều mơ tới hôn lễ, hơn nữa còn là hôn lễ bi thảm như vậy!

Cho dù là ác mộng thì cũng ác quá sức!

Tống Thư Hàng hoài nghi, là có thứ gì đó ảnh hưởng giấc mộng của hắn sao?

Hoặc giả là vị tiền bối nào đó đang đùa giỡn hắn?

Lúc này đây đã mơ thấy mình biến thành người nguyên thủy rồi, hẳn là không liên quan tới kết hôn đâu hén!? Người nguyên thủy chắc là không có hôn lễ nhỉ?

Trong lúc đang suy tư thì Tống Thư Hàng đột nhiên nhìn thấy ở phía có một bóng người đang tới gần.

Dáng người cô nhỏ nhắn xinh xắn, tóc ngắn ngang vai, cho dù trên người cũng mặc áo da thú của người nguyên thủy nhưng khuôn mặt cô vẫn xinh đẹp như cũ.

Là Tô Thị A Thập Lục!

Lúc này trong tay Tô Thị A Thập Lục nắm một cây gậy lớn, trông rất đáng sợ. Ánh mắt cô sáng rực, nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, tràn đầy tính xâm lược!

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy có loại dự cảm rất không tốt.

Giả dụ, người nguyên thủy cũng có hôn lễ - Tống Thư Hàng liền nhớ lại một bộ phim hoạt hình hài.

Trong xã hội nguyên thủy, nếu như nhìn trúng một đối tượng thì đi tới tương một gậy cho ngất xỉu rồi kéo vào hang của mình là được. Đối với người nguyên thủy mà nói thì đây chính là hôn lễ.

Vẻ mặt Tô Thị A Thập Lục nơi xa đang rục rịch.

Ánh mắt nhìn Tống Thư Hàng như đang nhìn con mồi, lại liên tưởng đến cây gậy lớn trong tay cô, không lẽ cô ấy muốn tương cho mình ngất xỉu ư?

Tống Thư Hàng: …

Đây là cái giấc mơ khỉ gió gì vậy hả.

Lật bàn, ông đây không chơi nữa, giấc mộng chết bầm này là vị tiền bối nào trong nhóm Cửu Châu số 1 rảnh rỗi sinh nông nổi đi trêu hắn à?

Chơi ác vừa vừa thôi chứ!

Còn chơi nữa thì người hiền lành cũng sẽ nổi giận đó!

“Mau tỉnh lại cho ta, bất luận là vị tiền bối nào đang chơi ác cũng vậy, nếu hiện tại thả ta ra ta sẽ không quá tức giận. Chơi tiếp nữa thì ta sẽ nổi giận thật đó!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngay lúc Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu, đột nhiên hắn cảm thấy sau đầu phát đau, cảm giác choáng váng dữ dội truyền đến.

Tống Thư Hàng cứng ngắc quay đầu lại, sau đó liền thấy Tô Thị A Thất đang mặc một thân da thú, vẻ mặt lạnh lùng đứng sau lưng hắn.

Trong tay A Thất đang cầm một cây gậy gỗ nhuốm máu, vết máu phía trên là của Tống Thư Hàng chuẩn cơm mẹ nấu luôn.

Sau đó Tô Thị A Thất vui vẻ phất tay với Tô Thị A Thập Lục ở phía xa xa.

Tống Thư Hàng: …

Mẹ nó, đúng là dã nhân kết hôn thật à.

Không chơi nữa, thật sự không chơi nữa đâu!

Cái giấc mộng quỷ gì đây, mau tỉnh lại đi mà.

Đổi cái màn kết hôn giẻ rách này thành trò khác được không? Không thể chọn những ý tưởng mới khác à?

Ngừng trò kết hôn thì chúng ta vẫn là bạn tốt!

Tống Thư Hàng vừa nghĩ như thế.

Đột nhiên, cảnh tượng xung quanh thay đổi, Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục biến mất tăm.

Toàn bộ cây cối trong rừng rậm nguyên thủy bắt đầu vặn vẹo, hóa thành con rối hình người và quái vật tấn công Tống Thư Hàng.

Không chỉ cây cối, tảng đá, bùn đất chung quanh đều ngưng tụ hóa thành con rối, đánh về phía Tống Thư Hàng.

“Đậu xanh!”

Tống Thư Hàng chạy thục mạng.

[Ha ha ha ha, ngươi trốn không thoát đâu, ngươi là của ta, thuộc về ta!]

Một âm thanh quái dị vang lên, âm thanh này tập hợp vô số giọng nói của nam nữ già trẻ.

[Máu của ngươi!]

[Thịt của ngươi!]

[Xương của ngươi!]

[Tóc của ngươi!]

[Tất cả của ngươi, đều là của ta!]

“Cái quỷ gì đây!” Tống Thư Hàng nhíu mày nhưng hai chân vẫn chạy như bay. Luôn cảm thấy nếu bị những con rối này bắt được sẽ không hay.

Nhưng sau một khắc, toàn bộ thế giới đều bắt đầu khởi động, cả thế giới đều là con rối.

Không khí, tảng đá, đầu gỗ, bùn đất, ngọn lửa, sấm sét, nước, toàn bộ tổ hợp thành từng con rối, vô số con rối bao vây Tống Thư Hàng lại, bọn chúng vươn hai tay ra, tham lam nhào về phía Tống

Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Không chỗ để trốn, cái giấc mộng quỷ gì thế này?”

Toàn bộ cảnh trong mộng đều bị người khống chế, hắn còn chơi cái khỉ gì nữa chứ!

Ngay lúc vô số con rối sắp bắt được Tống Thư Hàng thì có một thanh phi kiếm đen kịt bỗng nhiên bắn ra, phá mở hư không, đâm tới trước người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, từ trên thanh phi kiếm đen kịt kia phóng ra vô số bóng tối.

Đó là bóng tối thuần túy nuốt chửng tất cả.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả con rối trong giấc mộng đều bị bóng tối mà phi kiếm phóng ra nuốt chửng không còn một mảnh, cảnh trong mộng hóa thành một vùng không gian đen kịt, chỉ có Tống Thư Hàng lơ lửng trong đó.

Tống Thư Hàng nhíu mày, đây cũng là trò chơi sao?

Hắn vươn tay ra, thử chạm vào thanh kiếm đen kịt kia.

Nhưng thanh kiếm kia lại có linh tính, nhẹ nhàng tránh khỏi Tống Thư Hàng. Ngay sau đó, thanh kiếm đen kịt bắt đầu biến ảo.

Sau hai hơi thở, một bóng người tuấn mỹ xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng. Tóc dài đen nhánh tung bay theo gió, đôi mắt sáng ngời như ánh trăng. Trên người hắn có một sức hấp dẫn không cách nào dùng lời nói để diễn tả được, cho dù là toàn bộ không gian tối đen cũng chẳng thể che đậy sức hấp dẫn của hắn.

“Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng ngạc nhiên mừng rỡ kêu thành tiếng.

Bóng người trước mắt không phải ai khác, chính là Bạch Tôn Giả.

“Ừm.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười với Tống Thư Hàng, nụ cười ôn hòa khiến Tống Thư Hàng buông lỏng ngay lập tức.

“Bạch tiền bối, ngài bế quan xong rồi ư?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Ừm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu cười.

“Bạch tiền bối, ác mộng vừa rồi của ta là chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng lại lên tiếng hỏi - sâu trong đáy lòng hắn vẫn duy trì cảnh giác.

Hiện tại hắn vẫn còn trong mộng.

Mặc dù dường như là Bạch Tôn Giả trước mắt xuất hiện cứu hắn, giúp hắn phá vỡ ác mộng. Nhưng ai có thể cam đoan Bạch Tôn Giả trước mắt có phải cũng là một vòng trong ác mộng hay không?

“Những ác mộng kia của ngươi là do một loại pháp thuật có liên quan đến con rối của Mặc Môn thượng cổ, một loại pháp thuật tựa như nguyền rủa, rất phiền phức. Ngươi trúng phải pháp thuật đó từ khi nào thế?”

Bạch Tôn Giả lên tiếng giải thích.

Tống Thư Hàng nhíu mày, hắn trúng một pháp thuật như thế từ lúc nào chứ?

Pháp thuật có liên quan đến con rối của Mặc Môn thượng cổ - chờ chút, chẳng lẽ là thứ kia ư!

Lúc ở biệt thự của Ngư Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối bày ra thiên la địa võng muốn hấp dẫn yêu ma tới cửa để bắt lấy con Long Ma đó.

Nhưng Long Ma không tới, mà hấp dẫn một đám chiến sĩ nhím biển. Mà trong đó có một chiến sĩ nhím biển là do con rối ngụy trang thành.

Trước khi con rối kia chết đã chỉ một cái từ xa với Tống Thư Hàng, nhưng không giống như đang thi triển bất kỳ pháp thuật gì.

Chẳng lẽ chính lúc đó, con rối kia đã thi triển pháp thuật ác mộng này cho mình sao?

Tống Thư Hàng đang muốn trò chuyện đôi câu với Bạch tiền bối, thì Bạch Tôn Giả lại đột nhiên nói:

“Được rồi. Tới lúc ngươi nên tỉnh lại rồi.”

Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu.

Bạch Tôn Giả mỉm cười chỉ một ngón tay về phía hắn, toàn bộ thế giới bóng tối bắt đầu vỡ vụn.

Sau đó, Tống Thư Hàng thoát ra từ trong thế giới ác mộng liên hoàn nọ.

Chương 693: Long Ma? Các Ngươi Nói Là Cái Này Sao?

Tống Thư Hàng giật mình tỉnh lại từ trong mộng, nói với vẻ cảm kích:

“Bạch tiền bối, cảm ơn ngài đã giúp đỡ, cuối cùng ta cũng tỉnh lại từ cơn ác mộng kia.”

Sau đó… Tống Thư Hàng đơ như cây cơ.

Bên cạnh hắn, Bạch Tôn Giả còn duy trì trạng thái hóa đá, Bạch Tôn Giả còn chưa đi ra từ trong trạng thái bế quan thì không thể nào cứu hắn ra từ ác mộng được.

Vậy người cứu hắn ra khỏi cơn ác mộng đầy con rối kia là ai?

Tống Thư Hàng: …

Với lại, ác mộng đó rốt cuộc là có ý nghĩa gì đây?

Cái nguyền rủa do con rối ngụy trang thành chiến sĩ nhím biển lúc trước ếm lên người hắn là gì đây?

Theo lời giải thích của Bạch Tôn Giả trong mộng thì ác mộng kia là nguyền rủa có liên quan đến pháp thuật con rối của Mặc Môn, nhưng cũng không nói nguyền rủa này có tác dụng gì.

Căn cứ vào nửa đoạn sau của cảnh trong mơ, sau khi toàn bộ thế giới đều hóa thành con rối, những con rối kia cố gắng tóm hắn… đám con rối muốn lấy vật gì đó từ trên người hắn.

Thậm chí là máu? Thịt? Xương? Da tóc của hắn sao?

Đây là muốn lấy được thân thể hắn à?

Nếu lúc này linh quỷ của hắn còn thì tốt biết bao.

Linh quỷ của hắn rất đặc biệt, khẩu vị cũng cực kỳ tốt.

Bất kể là oán quỷ hay nguyền rủa đều là thức ăn ngon trên thực đơn của linh quỷ. Nếu linh quỷ của hắn còn thì nói không chừng lời nguyền con rối của Mặc Môn này sẽ bị nó nuốt gọn vào bụng.

Linh quỷ… Linh quỷ.

Nghĩ đến linh quỷ không biết đã bị đưa đến nơi nào kia của mình, tim Tống Thư Hàng thấy đau quá.

Đây chính là một con linh quỷ đã thành công tiến hóa đến cao cấp, vô cùng quý hiếm, là thứ tốt mà dù là tồn tại cấp bậc Tôn Giả cũng phải đỏ mắt đấy.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng chưa hưởng thụ được các loại công năng tiên tiến của linh quỷ cao cấp giây nào thì linh quỷ đã mất tiêu.

Đột nhiên có loại xung động muốn quỳ xuống khóc lớn quá đi.

**** **** **** **

Thế giới Cửu U.

Một mảnh bình nguyên sâu trong lòng đất, hai tay Bạch Tôn Giả màu đen gối ở sau ót, hắn nhàm chán mở to mắt nhìn không gian đen kịt trong lòng đất.

“Nguyền rủa con rối của Mặc Môn, đúng là thứ thú vị. Muốn chiếm lấy thân thể của thiếu niên nọ à? Mặc Môn lại đang nghiên cứu con đường trường sinh quái đản kia của họ sao.”

Bạch Tôn Giả màu đen lẩm bẩm nói:

“Mặc dù khá lập dị nhưng không thể không nói, đó đúng là một môn phái rất thú vị.”

Đáng tiếc hắn không có được tin tức về tu sĩ nhân loại có tướng mạo tương tự hắn trong giấc mộng của thiếu niên kia.

Nhưng lại lấy được một vài tin tức kỳ quái.

Tỷ như bộ tộc thần thú Bạch Hạc kỳ lạ kia vẫn còn có hậu duệ ư? Hắn vẫn luôn cảm thấy với quan niệm yêu đương và giới tính của chủng tộc kỳ quái này thì trong vòng mấy ngàn năm chúng nhất định sẽ toàn diệt vì không có đời sau.

Còn nữa, lúc khuyển yêu không hóa thành hình người cũng sẽ kết hôn với tu sĩ nhân loại sao? Hiện tại khẩu vị của tu sĩ nhân loại mặn mòi như vậy à?

Đang lúc Bạch Tôn Giả màu đen suy tư thì đột nhiên có một tiếng nổ mạnh vang lên trên đỉnh đầu của hắn.

“Lại tới à, không thể để ta ngủ ngon một giấc sao?”

Bạch Tôn Giả màu đen lẩm bẩm nói.

Tiếng nổ mạnh làm nổ tung toàn bộ nơi hắn ẩn thân.

Trên bầu trời, quả cầu kim loại thể lỏng kia lơ lửng giữa không trung, đắc ý nói:

“Cười đắc ý, tìm được ngươi rồi, Bạch!”

“Không phải ta nói rồi sao, ta muốn ngủ một trăm năm. Trong vòng một trăm năm ta sẽ không xuất hiện, ngươi cứ coi như ta đã chết rồi đi, trong lúc đó toàn bộ Cửu U đều vận chuyển dựa vào ý chí của ngươi, không phải rất tốt sao? Còn tới làm phiền ta chi nữa?”

Bạch Tôn Giả màu đen ngáp một cái.

Trên bầu trời, quả cầu kim loại thể lỏng kia dừng lại.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, nó trầm giọng hỏi:

“Ta hỏi ngươi, chừng nào ngươi mới định biến mất đây?”

Bạch Tôn Giả màu đen:

“Ngươi hỏi ta, ta biết đi hỏi ai đây? Vả lại hiện tại ta sống rất tốt, tại sao phải biến mất chứ?”

Quả cầu kim loại thể lỏng: …

“Mà so ra thì ngươi sắp phải biến mất mới đúng chứ nhỉ?”

Bạch Tôn Giả màu đen ngồi dậy, con ngươi xinh đẹp hơi nheo lại.

Quả cầu kim loại thể lỏng: …

“Xem ra bị ta đoán trúng rồi, cho nên gần đây ngươi mới nóng lòng tìm kiếm, muốn diệt trừ ta, để trở thành ý chí duy nhất của thế giới Cửu U. Muốn nhờ vào đó khiến mình không biến mất nữa chứ gì?”

Bạch Tôn Giả màu đen nhếch miệng.

Quả cầu kim loại thể lỏng không nhúc nhích, bất động trong hư không.

“Thú vị thật, nếu trạng thái của ngươi bất thường, sắp biến mất rồi… Vậy có phải vị bên ngoài kia cũng xảy ra vấn đề đúng không? Dù sao nói từ một khía cạnh nào đó thì ngươi và vị bên ngoài kia là một thể mà. Ha ha ha ha, chuyện này thật thú vị.”

Bạch Tôn Giả màu đen cười ha ha.

“Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ngươi!”

Quả cầu kim loại thể lỏng lộ ra một cái miệng, nghiến răng nghiến lợi phát ra âm thanh:

“Vì sao ngươi không biến mất chứ? Vì sao ta không thể nào độc chiếm Cửu U? Chẳng lẽ, vị kia của ngươi… vẫn còn ở lại thế giới này sao?”

“Đây là chuyện không thể nào, loại chuyện như vậy chính ngươi hiểu rõ ràng nhất. Vị kia của ta chắc chắn đã rời khỏi thế giới này.”

Bạch Tôn Giả màu đen cười ha ha:

“Về phần vì sao ta chưa biến mất ấy à, ai mà biết chứ?”

“Là chuyện do cái tên nho gia và vị kia của ngươi hợp mưu đúng không? Năm đó ta cũng cảm thấy Thánh Nhân nho gia có gì đó quái lạ.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lạnh lùng nói.

“Ta có biết gì đâu, đó là chuyện của vị kia của ta, ta cũng không gánh nổi.”

Bạch Tôn Giả màu đen nhún vai:

“Vả lại cả hệ Thánh Nhân nho môn năm đó không phải đã bị ngươi tự mình ra tay tiêu diệt sao? Nếu có gì lạ thì chính ngươi cũng không biết à?”

“Cái tên chết tiệt này, ta nhìn thấy gương mặt này của ngươi đã thấy chán ghét. Ta đệt mẹ ngươi!”

Quả cầu kim loại thể lỏng phẫn nộ nói.

“A, không ngờ khẩu vị của ngươi nặng vậy.”

Bạch Tôn Giả màu đen đứng lên:

“Ngươi và ta đều do thế giới Cửu U thai nghén ra. Cho nên thế giới Cửu U chính là mẹ của ta và ngươi đó. Nếu ngươi muốn đệt thì hãy nằm xuống đệt cái thế giới này đi!”

Quả cầu kim loại thể lỏng:

“Mẹ kiếp ngươi, mẹ kiếp ngươi!”

“Yên tâm đi, chờ sau khi ngươi biến mất thì ta sẽ lập một cái bia mộ cho ngươi. Dù sao chúng ta cũng xem như có quen biết.”

Bạch Tôn Giả màu đen phất phất tay, nói:

“Nếu như không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta ngủ nữa. Tạm biệt, không tiễn nhé!”

"Ta liều mạng với ngươi."

Quả cầu kim loại thể lỏng rống giận, đánh xuống Bạch Tôn Giả màu đen phía dưới.

Tên chết dẫm, nhất định phải thôn phệ hết tên này, như vậy nó mới có thể độc chiếm Cửu U, đối mặt với đại kiếp nạn sắp tới!

"Lại muốn đánh à? Được thôi, đúng lúc rảnh rỗi buồn chán, chơi với ngươi vậy."

Bạch Tôn Giả màu đen vươn tay nắm một cái, một thanh phi kiếm đen kịt hiện ra bên cạnh hắn, nghênh đón quả cầu kim loại thể lỏng kia chém tới.

Kiếm khí tung hoành, năng lượng Cửu U không ngừng nổ mạnh.

Tà ma Cửu U trong vòng ngàn dặm bắt đầu rối rít chạy trối chết, miễn cho bị vạ lây…

**** **** **** **** ****

Bên kia, trong sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả.

Ngư Kiều Kiều đẩy cửa phòng, bước vào căn phòng Tống Thư Hàng nghỉ ngơi, nhìn thấy Tống Thư Hàng thức dậy:

"Thư Hàng ngươi đã tỉnh rồi đấy à."

"Vừa tỉnh, ta ngủ bao lâu rồi?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Gần nửa tiếng đồng hồ, Bạch Hạc Chân Quân xuống tay không biết nặng nhẹ gì hết."

Ngư Kiều Kiều cười nói:

"Có điều lúc mọi người xem đoạn phim camera quay lại đều nói Bạch Hạc Chân Quân diễn rất tuyệt. Đặc biệt là hình ảnh cô ấy và Cao Thăng sư huynh ôm nhau mà chết, rất cảm động, không kém gì hình ảnh của Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương. Với lại mấy tiếng phu quân kia của Bạch Hạc Chân Quân lúc lên sàn kêu ngọt khỏi chê, ngay cả ta nghe cũng cảm thấy thân thể mềm nhũn ra."

Đừng nói loại chuyện đáng sợ này nữa mà! Tống Thư Hàng ngoẹo đầu, cảm giác nơi có người sống thật sự chẳng có gì đáng để lưu luyến.

Ngư Kiều Kiều cười ha ha:

“Biết ngay là ngươi sẽ phản ứng như vậy mà. Không nói cái này nữa, bây giờ bọn ta chuẩn bị quay đoạn hôn lễ của Dược Sư tiền bối và Giang Tử Yên cô nương, Thư Hàng ngươi tỉnh đúng lúc lắm, chúng ta sắp diễn khách mời tham gia hôn lễ đó.”

Tống Thư Hàng nhẹ gật đầu:

“Ta chuẩn bị một chút, sẽ đến ngay đây.”

Sau khi đứng dậy, hắn đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện trọng yếu:

“Đúng rồi Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối đâu?”

Hàng loạt tà ma tấn công, như vậy có phải con Long Ma kia cũng đến đây hay không?

Bắt được Long Ma chưa nhỉ?

Đây chính là chuyện còn quan trọng hơn so với đóng phim nữa, chuyện này liên quan đến việc có thể giải quyết vấn đề thể chất của hắn và Hiến Công tiền bối hay không!

“Hiến Công tiền bối ấy à? Hình như hắn đang ngồi xổm bên ngoài hút thuốc ấy, trông mặt mày xám xịt, ta cũng không biết Hiến Công tiền bối đã xảy ra chuyện gì nữa.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Hiến Công tiền bối xám xịt á? Tiêu rồi, chẳng lẽ không bắt được Long Ma ư?” Trong lòng Tống Thư Hàng quýnh lên.

Đang lúc Tống Thư Hàng nói chuyện thì pho tượng Bạch Tôn Giả bên cạnh lại nổ tung.

Có điều hiện tại lực khống chế của Bạch Tôn Giả rất tốt, toàn bộ mảnh vỡ bị nổ đều được Bạch Tôn Giả hạn chế trong phạm vi một tấc, sẽ không làm ai ngộ thương.

Sau đó, Bạch Tôn Giả với đạo bào không nhuốm bụi trần bước ra từ mảnh vỡ tượng đá, lên tiếng nói:

“Ta vừa nghe thấy Long Ma à?”

“Bạch tiền bối, rốt cuộc thì ngài cũng xuất quan rồi.”

Tống Thư Hàng chẳng biết tại sao lại có loại xúc động muốn khóc ròng, thật sự là trong hai tiếng đồng hồ Bạch Tôn Giả bế quan, Tống Thư Hàng đã trải qua rất nhiều chuyện.

Bạch Tôn Giả nhìn thấy vẻ mặt kích động của Tống Thư Hàng thì hỏi với vẻ nghi hoặc:

“Ơ? Ta mới bế quan một canh giờ mà? Chẳng lẽ ta bất cẩn bế quá mức, nên thành bế nhiều năm rồi à?”

“Không có không có, Bạch tiền bối ngài bế quan vừa đúng một canh giờ. Trước tiên không nói cái này, chúng ta đi gặp Hiến Công tiền bối trước đi.

Tống Thư Hàng vội la lên.

Long Ma, Long Ma, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nha.

…

Hiến Công Cư Sĩ đang ngồi xổm bên ngoài phòng nghỉ của Tống Thư Hàng, trong miệng cắn cái tẩu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó từ miệng mũi đồng thời phun ra một luồng sương trắng. Cả người Cư Sĩ đều bị bao phủ trong sương khói, đặc biệt là đầu của hắn bị bao phủ kín mít, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa phát ra từ cái tẩu.

Tống Thư Hàng: …

Nhìn thấy bộ dạng này của Hiến Công Cư Sĩ, hắn lập tức cảm thấy không ổn.

“Hiến Công tiền bối.”

Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Hiến Công Cư Sĩ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Tống Thư Hàng:

“A, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tỉnh rồi à.”

“Tiền bối, chưa bắt được Long Ma sao?”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi.

Long Ma lại chạy thoát khỏi cả thiên la địa võng mà Hiến Công tiền bối đa bày ra à?

“Từ đầu chí cuối Long Ma đều không xuất hiện.”

Hiến Công Cư Sĩ cười đắng chát.

“Tại sao có thể như vậy chứ!”

Tống Thư Hàng trừng to mắt.

“Ta bắt sống mấy con tà ma lục phẩm kia, bọn chúng nói trước đó Long Ma quả thật đã triệu tập sáu vị động chủ, cùng nhau chuẩn bị đánh vào Hoa Hạ. Nhưng sau khi hành động bắt đầu thì Long Ma vẫn không hiện thân. Rất có thể Long Ma xảo huyệt kia đang đẩy sáu động chủ ra làm tiên phong, mà chính nó núp ở hậu phương. Hiện tại phát hiện tình huống bất thường nên đã chạy trốn rồi. Đáng chết mà!”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng ngây ra như phỗng.

Không có Long Ma thì không cách nào chế ra Long Ma dược tề. Vấn đề tinh thần lực quá lớn của hắn và Hiến Công tiền bối sẽ không cách nào giải quyết được.

“Chúng ta thất bại rồi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, thất bại rồi.”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Hai người liếc nhau, cười đắng chát.

“Nếu thật sự hết cách thì có lẽ đành phải nhờ Thất Tu Tôn Giả đạo hữu ra tay tương trợ.”

Hiến Công Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng thở dài xa xăm, cần phải chuẩn bị thêm chút linh thạch, mua máu Long Ma từ trong tay vị tồn tại thần bí cái gì cũng có thể bán kia.

“Biết đâu con Long Ma kia sẽ không dễ dàng từ bỏ thì sao? Nói không chừng nó còn trốn ở chỗ tối tùy thời chuẩn bị phát động tấn công ấy?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Ta cũng nghĩ vậy… Có điều lần sau muốn bắt nó sẽ càng khó khăn hơn.”

Hiến Công Cư Sĩ thở dài.

“Nhưng chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, đúng không tiền bối!”

Tống Thư Hàng kiên định nói.

“Cố lên! Tống Thư Hàng tiểu hữu, một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng ta!”

“Ngươi cũng cố lên, Hiến Công tiền bối, chúng ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc!”

Tống Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ động viên lẫn nhau.

Mắt Ngư Kiều Kiều chớp chớp, nhìn Tống Thư Hàng và Hiến Công tiền bối, cảm thấy bọn họ đặc biệt khôi hài.

“Các ngươi đang nói đến Long Ma của thế giới Cửu U sao?”

Lúc này, giọng Bạch Tôn Giả vang lên.

“Đúng vậy, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhẹ gật đầu:

“Vốn còn định sau khi bắt được Long Ma kia thì luyện chế một pháp khí tăng cho Bạch Tôn Giả để ngài bất ngờ, không ngờ đến cuối cùng lại không bắt được Long Ma.”

Hiến Công cư sĩ thở dài ơi là dài:

“Đúng là tạo hóa trêu người mà.”

m thanh của Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên vang lên:

“Hiến Công tiền bối, ta trêu ngươi hồi nào?”

“Tạo Hóa đạo hữu, ngươi đến rồi à.”

Hiến Công Cư Sĩ ngẩng đầu nhìn Tạo Hóa Pháp Vương:

“Lại nói, lúc trước ngươi gửi một đoạn tin nhắn thoại trong nhóm Cửu Châu số 1 khiến tinh thần rất nhiều đạo hữu bị ảnh hưởng nghiêm trọng, các đạo hữu đang tìm ngươi đó, ngươi còn dám tới à?”

“Yên tâm đi, sơn nhân tự có diệu kế.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười ha ha.

…

Bạch Tôn Giả bên cạnh xoa cằm, nhìn Tống Thư Hàng và Hiến Công tiền bối ngồi xổm trong góc tường.

Được rồi… không trêu bọn họ nữa.

“Ừ, Hiến Công đạo hữu, Thư Hàng tiểu hữu, ta nghĩ con Long Ma kia… sẽ không tìm tới các ngươi nữa đâu.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: ???

Hiến Công Cư Sĩ:

“Vì sao chứ? Chẳng lẽ Bạch tiền bối ngươi có tin tức đặc biệt gì à?”

“Ừ.”

Bạch Tôn Giả nhẹ gật đầu.

Tống Thư Hàng:

“Long Ma sẽ không tới tìm ta nữa… Nói cách khác, ta và Hiến Công tiền bối không còn hy vọng tóm được nó sao?”

Hiến Công Cư Sĩ:

“Quả nhiên vận số của ta đã tệ đến thế sao? Ta đã là thần xúi quẩy đầu tiên của nhóm Cửu Châu số 1 sao?”

Cư Sĩ và Tống Thư Hàng tiểu hữu đều bắt đầu biến sắc.

Đang lúc này, Bạch Tôn Giả moi moi gì đó trong trang bị không gian của mình.

Sau đó… phịch một tiếng, một con quái long cơ bắp to lớn màu hổ phách bị Bạch Tôn Giả moi ra, ném xuống đất.

“Nếu Long Ma các ngươi muốn tìm là nó thì nó đã chết rồi.”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ nhìn con Long Ma này.

Má ơi, đầu gối con đột nhiên mềm nhũn rồi, rất muốn quỳ xuống luôn, làm sao bây giờ?

Chương 694: Hành bén ra khỏi vỏ

Đúng là Long Ma, mặc dù bị phong ấn trong hổ phách, bề ngoài cũng thay đổi rất nhiều, quanh thân còn bị năng lượng thế giới Cửu U vấy bẩn. Nhưng đây đúng là một con Long Ma hàng thật giá thật! Hiến Công Cư Sĩ trợn cả mắt lên rồi.

“Vì sao con Long Ma cơ bắp này lại ở chỗ Bạch tiền bối ngài thế?”

Tống Thư Hàng thật muốn quỳ, con Long Ma cơ bắp này trước đây không ai bì nỗi, luôn mồm nói là đã định vị Tống Thư Hàng, còn muốn từ Cửu U đến Hoa Hạ, vì sao lại ở trong tay Bạch Tôn Giả, còn bị luyện chế thành hổ phách thế này?

Ngư Kiều Kiều, Tạo Hóa Pháp Vương cũng tò mò nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả chậm rãi nói:

“Ờm, chuyện là như vầy… Lần này lúc ta từ cái di tích thời đại trước kia đi ra, bởi vì trước đó đã đưa Lưu Tinh kiếm cho Thư Hàng tiểu hữu độ kiếp cho nên ta không có phi kiếm.”

Tống Thư Hàng gật đầu, nhưng mà Long Ma cơ bắp với Bạch Tôn Giả không có phi kiếm thì liên quan quái gì đến nhau chứ?

“Sau đó ta chỉ muốn tìm một cành cây tươi mới để luyện chế phi kiếm dùng một lần. Tiếp đó, một gốc liễu yêu đến từ Cửu U xuất hiện trước mặt ta.

Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

“Chính là cây liễu yêu bị Bạch tiền bối di chuyển đấy sao?”

Tống Thư Hàng hỏi, dưới vận may đáng sợ của Bạch tiền bối, cây liễu yêu đến từ Cửu U đã chuyển hàng tới tận cửa à?

“Ừm, chính là nó. Sau lại vì cây liễu yêu này nên ta và Bạch Hạc Chân Quân không cẩn thận tiến vào thế giới Cửu U. Sau đó thì gặp được con Long Ma này đây. Ừm… khi ta tiến vào thế giới Cửu U, tốc độ ngự kiếm phi hành quá nhanh không phanh lại được, nên một kiếm đâm nó chết queo rồi.”

Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Không phanh được, một kiếm đâm nó chết queo rồi… đâm chết queo… đâm chết queo. Tưa như lúc bước đi không cẩn thận giết chết một con sâu vậy.

Tống Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ liếc nhau một cái lần nữa, hốc mắt hai người đồng thời ươm ướt.

Rất muốn khóc, lần này thật sự rất muốn khóc.

Hai người bọn họ phí hết tâm tư, nào là bẫy rập, lấy thân làm mồi nhử, lại mời hàng loạt cao thủ tới, chỉ vì bắt được con Long Ma cấp bậc Chân Quân lục phẩm này, nhưng bọn họ thật không sao ngờ nổi, khi bọn họ phí hết tâm tư muốn bắt Long Ma thì con Long Ma đáng thương này đã bị Bạch Tôn Giả dùng một kiếm đâm chết queo rồi.

Hiến Công Cư Sĩ cười khổ:

“Rốt cuộc trước kia chúng ta cực khổ như vậy là vì cái gì chứ?”

Tống Thư Hàng đáp lại nụ cười gượng.

Ngư Kiều Kiều bên cạnh an ủi:

“Bao vất vả của Hiến Công tiền bối không có uổng phí. Chí ít cũng có rất nhiều tà ma Cửu U bị Tống Thư Hàng hấp dẫn tới, đúng lúc tham gia diễn xuất, giúp bọn ta hoàn thành một cảnh phim Không Vân phái bị diệt mà.”

Hiến Công tiền bối nghe đến đó thì càng đau lòng hơn, những hứa hẹn lớn hắn đã bỏ ra để mời nhiều đạo hữu như vậy tới trợ trận, vây giết tà ma, cũng không phải đến để quay phim mà!

Con mồi của hắn và Thư Hàng tiểu hữu chưa ra trận đã tèo, còn chưa ra khỏi Cửu U đã bị Bạch Tôn Giả chém chết tại cửa thế giới Cửu U. Hơn nữa, con Long Ma này bị Bạch Tôn Giả phong ấn thành hổ phách, huyết dịch của Long Ma liệu có bị sao không? Còn dùng được nữa không?

“Các ngươi có muốn con Long Ma này không?”

Bạch Tôn Giả mỉm cười hỏi.

Nụ cười này của Tôn Giả quả thật cứ như thiên sứ ấy.

“Nếu muốn, ta có thể cho các ngươi.”

Bạch Tôn Giả tiếp tục nói:

“Mặc dù bị ta dùng pháp thuật biến thành hổ phách, nhưng chỉ cần ta giải trừ pháp thuật, con Long Ma này sẽ như lúc bị ta giết vậy, bảo đảm không bị quá hạn sử dụng đâu.”

Lúc Hiến Công Cư Sĩ nghe đến đó thì cảm thấy có chút xấu hổ. Cái tẩu thuốc trong miệng hắn phun ra một đống khói trắng.

Hắn và Bạch Tôn Giả gần như là đạo hữu cùng thời đại, nếu không phải năm đó bom nguyên tử nổ trên đỉnh đầu hắn thì hiện tại có khi hắn cũng là một vị nhân vật cấp Tôn Giả, hoặc là bế quan trùng kích vào cấp bậc Tôn Giả rồi.

Cho nên trong tình huống thế này, lúc Bạch Tôn Giả hỏi thăm Các ngươi muốn hay không, trong đầu Hiến Công Cư Sĩ bắt đầu suy tư, phải dùng thứ gì để trao đổi đồng giá bộ thi thể Long Ma này với Bạch Tôn Giả đây?

Hiến Công Cư Sĩ da mặt mỏng, tiết tháo cao.

Nhưng Tống Thư Hàng bên cạnh lại không băn khoăn nhiều vậy, thiếu một cái là thiếu, thiếu hai cái cũng là thiếu. Đến lúc đó hắn còn muốn hỏi mượn Bạch Tôn Giả rất nhiều rất nhiều linh thạch đây này. Cho nên, thêm một bộ thi thể Long Ma thì có sao đâu chứ?

Lại nói, hắn thật sự rất cần bộ thi thể Long Ma này để giải quyết vấn đề thể chất quá thấp, tinh thần lực quá mạnh của mình.

Cho nên Tống Thư Hàng đáp ngay không cần suy nghĩ nhiều:

“Muốn, đương nhiên muốn rồi!”

“Được, vậy tặng ngươi đó.”

Bạch Tôn Giả sảng khoái ném Long Ma cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng tiếp nhận thi thể Long Ma, nói:

“Coi như ta mượn Bạch tiền bối nhé!”

“Cũng được.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Hiến Công Cư Sĩ bên cạnh: …

“Hiến Công tiền bối, Long Ma tới tay, Long Ma dược tề của chúng ta xem như ngon lành rồi!”

Tống Thư Hàng ôm thi thể Long Ma, đặt nó vào trong tay Hiến Công Cư Sĩ.

Hiến Công Cư Sĩ nhận lấy bộ thi thể Long Ma kia. Một lát sau, hắn cắn răng nói:

“Nguyên một bộ tinh huyết Long Ma có thể luyện chế ra rất nhiều Long Ma dược tề, đoán chừng ít nhất có thể luyện ra ba mươi phần Long Ma dược tề, đến lúc đó chúng ta chia năm năm nhé Thư Hàng tiểu hữu, mỗi người mười lăm phần cũng đủ để ngươi và ta loại bỏ tai họa ngầm thể chất và tinh thần lực chênh lệch quá lớn. Ngoài ra, da rồng, xương rồng trên cơ thể Long Ma đều có thể luyện chế bảo vật. Phàm là bảo vật luyện ra được ta và ngươi cùng chia đôi!”

Tống Thư Hàng xua tay nói:

“Hiến Công tiền bối ngài khách khí quá rồi, chỉ cần dựa theo lời trước đó, chia cho ta một phần máu Long Ma là được.”

“Không, tình huống hiện tại khác với trước đó.”

Hiến Công Cư Sĩ nói:

“Giả thuyết trước đó là ta bắt được Long Ma. Nhưng bây giờ là ngươi giao Long Ma hoàn chỉnh cho ta.”

Tống Thư Hàng: …

Đây là Bạch Tôn Giả giao cho chúng ta mà?

“Vậy cứ quyết định thế đi. Đúng rồi, cũng xin Bạch đạo hữu giải trừ pháp thuật trên thân Long Ma, ta đây lập tức mang Long Ma đi xử lý khí tức Cửu U trên người nó. Sau khi xử lý xong thì thuận tiện chế thuốc luôn.”

Hiến Công Cư Sĩ lại nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Được.”

Kỳ thật con Long Ma này vốn chính là tiền lương diễn viên mà Bạch Tôn Giả chuẩn bị thanh toán cho Hiến Công Cư Sĩ và Tống Thư Hàng.

Có điều chuyện đã phát triển thành một màn trước mắt, Bạch Tôn Giả cũng lười giải thích. Dù sao máu Long Ma mà Tống Thư

Hàng tiểu hữu và Hiến Công Cư Sĩ muốn đều có thể lấy được, xử lý con Long Ma này như thế nào tùy bọn họ quyết định.

Bạch Tôn Giả sảng khoái giải trừ hổ phách trên người Long Ma. Hiến Công Cư Sĩ thu hồi thi thể Long Ma rồi tạm biệt mọi người.

Hắn còn muốn đi chào hỏi với nhóm người mình mời tới giúp đỡ, lại phân phối thi thể mấy con tà ma lục phẩm, còn có số lượng lớn ngũ phẩm, tứ phẩm cho nhóm vây giết.

Những thi thể này đều là chiến lợi phẩm thuộc về Hiến Công Cư Sĩ và nhóm người hắn mời tới giúp đỡ.

Cư Sĩ còn có thể dùng một bộ phận chiến lợi phẩm để trả lại ân tình cho nhóm người tới giúp đỡ kia. Thân thể tà ma ngũ phẩm và lục phẩm rất quý giá đấy.

…

Sau khi Hiến Công Cư Sĩ vui vẻ rời đi, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một chuyện. Hắn lấy Thông Nương và Ngộ Đạo thạch ra từ trong túi thu nhỏ một tấc.

“Bạch tiền bối, ngài có biện pháp nào nhổ gốc hành tinh này từ Ngộ Đạo thạch xuống không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi, lần này Thông Nương giúp hắn ơn lớn, Thư Hàng tính trả tự do cho cô.

Bạch Tôn Giả nói:

“Dùng sức nhổ một phát không phải là rút ra được rồi à?”

“Vậy sẽ làm gốc hành yêu bị thương mất đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả hỏi ngược lại:

“Ngươi muốn tách cô ta khỏi Ngộ Đạo thạch mà không làm cô ta bị thương ư?”

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta hiểu rồi, vậy giao cho ta thử xem. Có điều ta cũng không bảo đảm có thể gở Thông Nương ra khỏi Ngộ Đạo thạch.”

“Được ạ, Bạch tiền bối ngài thử xem đi.”

Tống Thư Hàng giao Thông Nương và Ngộ Đạo thạch cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả nâng Ngộ Đạo thạch nghiên cứu một lát.

“Ta rót linh lực vào trong người Thông Nương, cường hóa gốc rễ của cô ta, lại thử lần nữa xem có thể dưới điều kiện tiên quyết không làm tổn hại Ngộ Đạo thạch mà lôi cô ta ra ngoài hay không.”

Bạch Tôn Giả nói.

Sau đó Bạch tiền bối bèn rót linh lực của mình vào gốc rễ Thông Nương cho đến khi gốc rễ của cô hình thành một tầng bảo hộ linh lực, tiếp đó hắn đưa tay nhẹ nhàng kéo một phát, thử kéo cô ra khỏi Ngộ Đạo thạch.

Lúc Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng kéo một phát, Thông Nương đột nhiên phát ra một tiếng kêu đau đớn:

“Không được, không muốn, đừng vậy mà.”

Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi:

“Đau sao? Đau thì cố nhịn một chút đi, chỉ cần rút cô ra khỏi Ngộ Đạo thạch…”

Hắn vừa nói được nửa câu thì trong tay Bạch Tôn Giả có thêm một mầm hành.

“Mầm hành gãy mất rồi ư?”

Ngư Kiều Kiều bên cạnh lên tiếng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương tò mò thò đầu sang:

“Ơ? Mầm hành không gãy mà.”

Lúc này Tống Thư Hàng lại phát hiện rõ ràng trong tay Bạch Tôn Giả nắm lấy một đoạn mầm hành, nhưng mầm hành của Thông Nương vẫn tồn tại như cũ, chỉ là mầm hành của cô ta trở nên xanh non hơn một chút.

Hình như đoạn mầm hành trong tay Bạch Tôn Giả kia chính là Thông Nương lột xác ra!

Tống Thư Hàng nhìn mầm hành trong tay Bạch Tôn Giả, ngó lại ngó, ngửi lại ngửi, không sai, chính là mầm hành Thông Nương mấy trăm tuổi không lẫn vào đâu được!

Vậy rốt cuộc Thông Nương đã xảy ra chuyện gì đây?

Bạch Tôn Giả:

“Hay là ta thử lại một lần nữa xem sao nhé?”

Tống Thư Hàng:

“Được.”

Ngư Kiều Kiều:

“Để ta chuẩn bị kỹ pháp thuật trị liệu phòng ngừa sự cố chẳng may.”

Thông Nương:

“Không muốn, không muốn! Sẽ đau lắm đó, không muốn thử đâu, để ta sống trên Ngộ Đạo thạch làm một gốc hành an tĩnh đi mà.”

Đáng tiếc dưới sự tò mò của Bạch Tôn Giả, Thông Nương không có lực phản kháng.

Bạch Tôn Giả rót linh lực vào thân thể Thông Nương lần nữa, tiến vào rễ hành của cô ta, hình thành tầng bảo hộ. Tiếp đó Bạch Tôn Giả lại duỗi tay nắm lấy Thông Nương, nhẹ nhàng nhổ một phát.

Lần này, Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Tạo Hóa Pháp Vương đều nhìn chằm chằm, rốt cuộc cũng thấy rõ ràng!

Tựa như một thanh kiếm sắc bén, à không, phải nói là hành sắc bén ra khỏi vỏ, mầm hành trong lòng bàn tay Bạch Tôn Giả lại bị rút ra một mầm hành mới!

“A a a, đau đau đau, chết mất thôi…”

Thông Nương kêu thảm, mầm hành mới sinh đau đớn run rẩy.

Mầm hành mới xanh tươi mơn mởn, lắc lư trong gió.

Ngoại trừ màu sắc mầm hành trở nên non hơn một chút, mầm hành của Thông Nương không có biến hóa gì khác!

“Ta hiểu rồi, có phải Thông Nương này nắm giữ loại thiên phú tái sinh siêu tốc không?”

Ngư Kiều Kiều nói.

Chương 695: Cuồng Đao Tam Lãng: Gian Phu Dâm Phụ!

Nhảm nhí! Cô từng thấy hành tinh nhà ai có thể nắm giữ loại tái sinh siêu tốc này không, rõ ràng đó là kỹ năng thiên phú mà chỉ yêu vật hệ thạch sùng hoặc hệ giun mới có thể nắm giữ mà?

Lúc này Thông Nương thật muốn phun nước miếng đầy mặt Ngư Kiều Kiều, đây căn bản không phải tái sinh siêu tốc gì hết, hoàn toàn là lột da đó có biết không hả? Trực tiếp lột bỏ một tầng mầm hành từ trên người cô đó!

Cô đau đến nhựa hành cũng chảy ra luôn rồi này.

Tuy rằng… sau khi đau đớn dữ dội qua đi thì cũng rất thoải mái. Lúc mầm hành mới sinh tung bay theo gió, Thông Nương còn có thể cảm giác được một luồng khí mát lạnh.

Loại cảm giác này tựa như có một cái răng sâu lớn làm đau cả hàm răng. Lúc nha sĩ dùng kìm nhổ tận gốc cái răng sâu nát vụn kia ra thì thấy rất đau, nhưng sau khi qua cơn đau lại có cảm giác thật thoải mái.

“Không phải tái sinh siêu tốc, chỉ là lột ra một tầng mầm hành. Có điều tầng mầm hành bị lột xuống này hơi kỳ quái, chỉ mỗi nơi trung tâm là có một nhúm nhỏ rỗng ruột, thoạt nhìn không khác với mầm hành bị ngắt xuống lắm.”

Lúc này Bạch Tôn Giả lên tiếng nói:

“Ngoài ra tạm thời ta cũng không nghĩ ra cách nào kéo hành yêu ra khỏi Ngộ Đạo thạch mà không làm hư hao cô ta và Ngộ Đạo thạch được. Qua chút thời gian nữa thì ta nói chuyện với đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1, thử xem các đạo hữu ấy có cách tốt hơn hay không.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả đưa mầm hành và Ngộ Đạo thạch với cả Thông Nương trong tay lại cho Tống Thư Hàng.

Một mầm hành bị lột xuống khác, hoặc có thể nói là vỏ hành thì Bạch Tôn Giả cầm nghiên cứu một lát rồi cất đi.

“Bạch tiền bối vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng nhận lấy Thông Nương và cây mầm hành kia, lên tiếng nói:

“Thông Nương, vậy cô ráng nán lại trên Ngộ Đạo thạch một thời gian nữa đi.”

Thông Nương sâu kín thở dài:

“Tạm thời cũng chỉ đành vậy thôi.”

Ờm, nói thật cô cũng có chút không nỡ tách khỏi Ngộ Đạo thạch, dù sao lúc cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch thì cô được lợi nhiều lắm.

Nhưng cô lại rất muốn rất muốn được tự do.

Cá và tay gấu không thể có cả hai!

Các cụ nói cấm có sai mà.

…

Lúc này Ngư Kiều Kiều nhớ tới chính sự:

“A a, thiếu chút thì quên mất, Bạch tiền bối, Thư Hàng cả Tạo Hóa tiền bối nữa, mau chuẩn bị để chạy tới phim trường đi. Ban nãy, thừa dịp sắc trời đã tối xuống, đạo diễn Jacob muốn tranh thủ quay cảnh đại sư tỷ Mộ Dung Họa và Phong Xuyên Tử kết hôn trước. Ngoài ra, Bạch tiền bối à, ngài còn thiếu một cảnh lúc Không Vân phái bị diệt nữa, nhân vật chính Lăng Dạ bi thương rơi nước mắt tại phế tích Không Vân phái. Đạo diễn nói ngày mai còn phải bổ sung cảnh đó.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ phối hợp với đạo diễn quay bổ sung, ha ha… Trong một canh giờ ta bế quan hình như xảy ra rất nhiều chuyện thì phải.”

Bạch Tôn Giả ngượng ngùng cười:

“Không nói cái này, chúng ta đi xem hôn lễ của Dược Sư huynh và Giang Tử Yên cô nương trước đi.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Đúng rồi Bạch tiền bối. Cảnh Dược Sư tiền bối kết hôn này, Bạch tiền bối ngươi phải thay đổi diện mạo đi qua. Bởi vì trong kịch bản, ngươi vì vội đến hôn lễ mà đi đường nhỏ trong sơn cốc rồi bị một con rắn bốn đầu bắt đi.”

“Được rồi, đến lúc đó ta đổi diện mạo ra sân.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Thế là một nhóm bốn người nhanh chóng chạy về phía nơi quay hôn lễ của Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương.

Dọc theo đường đi, Tống Thư Hàng lại kể đại khái cho Bạch Tôn Giả nghe sự tình lúc hắn bế quan. Bắt đầu từ tà ma rắn bốn đầu bắt hắn và Bạch Tôn Giả, về sau bọn họ lại tới thế giới Cửu U, sau đó lại chẳng biết vì sao mà được Lưu Tinh kiếm phi độn đưa về Hoa Hạ.

Thi thể con rắn bốn đầu kia tạm thời bị Tống Thư Hàng bỏ vào trong túi thu nhỏ một tấc.

**** **** **** ******

Lúc bốn người Tống Thư Hàng chạy tới phim trường thì đoàn làm phim của đạo diễn Jacob còn đang chuẩn bị chứ chưa bắt đầu quay.

Có điều các diễn viên đã rối rít vào chỗ.

Ngoại trừ các vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 tham gia diễn ra thì còn rất nhiều nhân vật khách mời lâm thời đến từ đạo hữu của Hiến Công tiền bối. Tỷ như các đạo hữu Phi Ngư Cư Sĩ, Mễ Cao Cư Sĩ…

Bọn họ đến đây diễn nhân vật khách mời tham gia tiệc cưới để cuộc hôn lễ này càng thêm long trọng hơn một chút.

Dọc đường đi Bạch Tôn Giả đã biến ảo dung mạo của mình, biến thành một vị đệ tử Không Vân phái bình thường tới tham gia một màn này.

Xa xa, nhân vật chính cảnh này là vợ chồng Dược Sư và Giang Tử Yên đang ngồi song song trong phòng hóa trang để thợ trang điểm hóa trang. Trên người cô và hắn đã mặc trang phục xuất giá và trang phục tân lang màu đỏ.

Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đi đến thì vẫy tay với hắn:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tỉnh rồi à? Í, vị đạo hữu bên cạnh ngươi là ai thế, ta chưa từng gặp hắn trong phim trường này nha.”

“Là ta đây, Bắc Hà đạo hữu. Bởi vì màn này nhân vật Lăng Dạ không tiện ra sân cho nên ta biến ảo lại ngoại hình, đến đây xem cảnh này."

Bạch Tôn Giả trả lời.

"Ha ha ha, thì ra là Bạch tiền bối à."

Bắc Hà Tán Nhân cười ha ha một tiếng, sau đó lại nhìn về phía Tạo Hóa Pháp Vương ở bên cạnh của Tống Thư Hàng:

"Tạo Hóa huynh, ngươi còn dám tới à!"

"Tại sao ta không dám tới chứ?"

Tạo Hóa Pháp Vương cười ha ha một tiếng, hỏi ngược lại.

Bắc Hà Tán Nhân giơ ngón cái lên với Tạo Hóa Pháp Vương.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, trước đó số lượng đạo hữu ấn mở tin nhắn thoại Tạo Hóa Pháp Vương gửi cũng không ít. Hiện tại Tạo Hóa Pháp Vương lại còn dám đến phim trường này.

Cuồng Đao Tam Lãng hiện còn đang treo trên trời chính là kết cục sắp tới của Tạo Hóa Pháp Vương đấy nhé!

Tạo Hóa Pháp Vương đắc ý cười đáp lại, cũng giơ ngón cái lên với Bắc Hà Tán Nhân, biểu thị sơn nhân tự có diệu kế!

Đang lúc Bắc Hà Tán Nhân suy nghĩ liệu đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ đối phó với Tạo Hóa Pháp Vương kiểu gì thì… Dược Sư đạo hữu và Giang Tử Yên cô nương đã trang điểm xong.

Bọn họ sóng vai, chầm chậm bước tới cảnh kết hôn.

Đạo diễn Jacob vỗ vỗ tay… chuẩn bị sẵn sàng, chờ Dược Sư và Giang Tử Yên tới là có thể lập tức bắt đầu quay cảnh này.

Phim sắp quay rồi!

Chúng đạo hữu cũng nhao nhao tò mò nhìn về phía khí cầu Tam Lãng đang bay trên bầu trời. Hơn nửa ngày trôi qua, Cuồng Đao Tam Lãng biến thành khí cầu vẫn còn bồng bềnh trên không trung.

Chúng đạo hữu rất tò mò, sau khi phim bắt đầu quay thì Cuồng Đao Tam Lãng làm sao đóng vai một nhân vật làm nóng bầu không khí đây ta?

Là giống dây pháo, phát ra tiếng bùm bùm gia tăng vui mừng à? Hay là có công hiệu đặc thù nào khác?

Chúng đạo hữu rất chờ mong.

…

Tam Lãng hiện đang thật sự nín tức cành hông, bây giờ hắn lại nghĩ tới một diệu chiêu trả thù Giang Tử Yên cô nương.

Tuy là diệu chiêu này đúng là có hơi tự tìm đường chết… nhưng không sao cả, chỉ cần có thể quậy banh kế hoạch của Giang Tử Yên cô nương thì tìm đường chết cỡ nào hắn cũng chịu.

Coi như là tìm đường chết thì hắn cũng phải để Giang Tử Yên cô nương biết kết cục khi chọc phải Cuồng Đao Tam Lãng hắn!

Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương bên dưới đang đi tới phông cảnh quay màn kết hôn.

Đạo hữu chung quanh trêu ghẹo ôm quyền chúc mừng với hắn, nói vài lời chúc may mắn.

Dược Sư có phần ngượng ngùng vẫy tay với các đạo hữu.

Đúng lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng trên bầu trời phát ra tiếng kêu:

“Ưm ưm ưm ưm.”

Úi, xém chút nữa là quên Dược Sư và Giang Tử Yên đã đoạt luôn cả quyền lên tiếng của hắn.

Nhưng không sao cả, từ khi hắn bị biến thành khí cầu đến nay, hắn đã vất vả góp nhặt được xíu linh lực. Chút linh lực ấy vừa đủ để hắn thi triển một lần truyền âm nhập mật tập thể.

Thế là Cuồng Đao Tam Lãng không chút do dự truyền âm nhập mật cho chúng đạo hữu phía dưới:

“Dược Sư huynh cẩn thận, trong cảnh kết hôn lần này có âm mưu! Giang Tử Yên cô nương muốn phim giả thành thật, cô ta bảo Lãng mỗ trực tiếp mời cha ngươi…”

Lúc Cuồng Đao Tam Lãng nói được một nửa thì Giang Tử Yên bên dưới vẫn luôn đi sóng đôi với Dược Sư đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn Tam Lãng chằm chằm.

Sau đó Dược Sư đưa tay vỗ một cái! Trên bầu trời, khí cầu Cuồng Đao Tam Lãng càng lớn hơn. Vốn hắn muốn truyền âm nhập mật cho chúng đạo hữu lại bởi vì thân thể đột nhiên càng ngày càng lớn mà không thể không ngừng lại. Là Dược Sư đã kích hoạt cổ trùng trong cơ thể hắn lần nữa!

Giang Tử Yên đứng bên cạnh Dược Sư nhếch miệng lên cười đắc ý với Cuồng Đao Tam Lãng, Tam Lãng đạo hữu, ngươi thua rồi!

Cuồng Đao Tam Lãng trừng mắt, chẳng mấy chốc, hắn đã hiểu được cái gọi là gian phu dâm phụ! Đôi Đậu Đậu (cẩu) nam nữ chết giẫm này!

Cái tên Dược Sư này vốn đã biết chuyện Giang Tử Yên âm thầm đưa cha mẹ hắn tới, thậm chí hắn còn biết thừa vụ Giang Tử Yên muốn phim giả thành thật với hắn!

Mà Dược Sư vốn không có ý phản kháng…

Hoặc nên nói là Dược Sư cũng muốn thừa cơ hội này, chân chính xác định danh phận giữa hắn và Giang Tử Yên!

Giữa Dược Sư và Giang Tử Yên vốn chính là chàng có tình thiếp có ý, bằng không hắn cũng sẽ không giữ Giang Tử Yên bên cạnh mình nhiều năm như vậy, còn để mặc Giang Tử Yên hóa trang cho hắn thành cái tạo hình trẻ trâu thế kia.

Nhưng bởi vì thân phận sư đồ khá xấu hổ giữa Dược Sư và Giang Tử Yên, nên dù Dược Sư thích Giang Tử Yên nhưng lại cảm thấy không tìm được cơ hội thật sự thích hợp để hai người từ sư đồ biến thành đạo lữ song tu.

Mà bây giờ, mượn nội dung đoạn hôn lễ của Mộ Dung sư tỷ và Phong Xuyên Tử trong bộ phim này của Tống Thư Hàng tiểu hữu, Giang Tử Yên đã an bày phương án phim giả thành thật này.

Trong phim Dược Sư thật sự bái đường thành thân cùng Giang Tử Yên … Qua mấy ngày nữa, hắn và Giang Tử Yên thành đạo lữ song tu cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Cho nên Dược Sư rõ ràng biết cha mẹ mình được Giang Tử Yên lén mời đến, thậm chí an bày trong cảnh tượng kết hôn, chờ hắn và Giang Tử Yên tiến vào, nhưng Dược Sư vẫn sáng suốt lựa chọn giả ngu, xem như mình không biết gì cả.

Hắn đang yên lặng chờ đến lúc hoàn thành hôn lễ với Giang Tử Yên đây này.

Trong tình huống như vậy, sao Dược Sư có thể để cái miệng chết giẫm của Cuồng Đao Tam Lãng mở ra, phá hỏng sự sắp xếp của Giang Tử Yên, hủy đi hạnh phúc nửa đời sau của mình chứ?

Từ ánh mắt sắc bén của Dược Sư, Cuồng Đao Tam Lãng lập tức đoán ra được tất cả.

Gian phu dâm phụ, đúng là gian phu dâm phụ mà!

Cuồng Đao Tam Lãng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi, Lãng mỗ xin thề bằng cái họ của mình!

Đang lúc Cuồng Đao Tam Lãng không cam tâm thì đạo diễn Jacob ở phía xa phất tay.

Clapperboard dập xuốngcách một tiếng.

Cảnh phim này bắt đầu diễn!

Mà đúng lúc này, thân hình Cuồng Đao Tam Lãng trên bầu trời càng bành trướng thêm.

Chờ chút, chờ chút, phồng thêm nữa sẽ không ổn đó, sẽ nổ tung đó!!? Dược Sư huynh thật muốn tàn nhẫn muốn để ta nổ tung rơi xuống thành pháo hoa sao?

Chương 696: Tam Lãng Tiền Bối Muốn Hỏa Táng?

Tiếng nổ lốp bốp vang lên không ngừng.

Cuồng Đao Tam Lãng nước mắt ròng ròng, nhưng đây không phải nước mắt hối hận hay bi thương. Tam Lãng hắn trước nay chưa bao giờ hối hận vì lao đầu tìm chết.

Chỉ là hắn đau quá không chịu nổi mà rớt nước mắt thôi.

Đau! Đây là nỗi đau mà ngay cả Linh Hoàng ngũ phẩm cũng không chịu nổi.

Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy thân thể mình bị kéo căng cực hạn rồi nổ tung ra như một quả bóng bay bị chọc thủng!

Không ngờ Dược Sư huynh lại nhẫn tâm như vậy, tàn nhẫn quá!

Chết mất, hắn sẽ nổ tung mà chết mất… Cuồng Đao Tam Lãng nghĩ vậy, thế nhưng sau khi thân thể hắn nổ tung thì lại như vừa lột xác, chỉ tróc có một tầng da. Một Cuồng Đao Tam Lãng trắng trẻo mềm mại hoàn toàn mới "mọc" ra từ trong thân cũ.

Ngay sau đó, Cuồng Đao Tam Lãng "mới" lại căng ra rồi nổ tung thêm một lần nữa.

Cứ như thế, lặp đi lặp lại.

Tiếng lốp bốp giòn giã như pháo mà mọi người nghe thấy, thực ra chính là tiếng Cuồng Đao Tam Lãng nổ tung, mọc mới, nổ tung rồi lại mọc mới hết lần này đến lần khác.

Mỗi một lần "bốp" là một lần nổ tung. Cứ mỗi giây thì hắn lại nổ từ hai đến ba lần!

Tràng tiếng pháo đáng sợ này kéo dài đến gần nửa phút, Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy mình đã nổ tung ít nhất một trăm bảy mươi lần, lần nào cũng tiêu hao thể lực và linh lực. Sau một trăm bảy mươi lần nổ thì Cuồng Đao Tam Lãng đã cực kì suy yếu.

Muốn sống không được, muốn chết không xong.

Cuối cùng tiếng nổ cũng dừng lại.

Tuy tiếng nổ nghe vang nhưng uy lực lại không lớn, đạo bào trên người Tam Lãng còn chưa bị thiêu rụi.

Tam Lãng cảm thấy quanh mình dường như có một tầng xác lột thật dày. Đó không phải là xác lột, đó là những Cuồng Đao Tam Lãng “cũ” đã chết vì bị nổ đấy!

Dược Sư, Lãng mỗ không đội trời chung với ngươi!

Cuồng Đao Tam Lãng thầm nghĩ trong lòng, bao giờ hôn lễ của Dược Sư và Giang Tử Yên kết thúc thì hắn phải nghĩ cách tặng cho họ một món quà to! Trong đầu hắn nảy ra nhiều ý tưởng lắm rồi, chỉ chờ thoát thân để thực thi thôi.

Khi Cuồng Đao Tam Lãng đang suy tư thì thân thể hắn lại căng phồng ra… móa nó chứ, lại nữa à? Có thôi đi không?!

Nhưng lần này Cuồng Đao Tam Lãng chỉ căng phồng ra chứ không nổ, trở thành một quả bóng tròn tỏa nhiệt hừng hực giữa không trung. Sau đó, hơn mười dải lụa đỏ vui vẻ bắn ra từ người Cuồng Đao Tam Lãng, phủ kín cả thân mình hắn. Trên mỗi dải lụa đỏ đều viết những câu chúc tụng.

Cuồng Đao Tam Lãng: …

Ở bên dưới, Phong Xuyên Tử do Dược Sư sắm vai và Mộ Dung Họa do Giang Tử Yên diễn nắm tay nhau, từ từ bước vào bối cảnh lễ đường.

Đạo diễn Jacob còn sắp xếp màn ảnh đặc tả cho Cuồng Đao Tam Lãng. Tuy lễ đường được bố trí có vẻ không ra phong cách gì, thế nhưng hắn đâu có quay phim cổ trang, hắn quay phim về thế giới tương lai ở một không gian song song cơ mà. Cho nên dù có bố trí một hôn lễ phong cách hiện đại cũng không sao cả.

Hai nhân vật chính của hôn lễ vào cảnh diễn.

Cha mẹ Dược Sư mặt mày vui vẻ ngồi đó. Họ chờ ở đây lâu lắm mới thấy con trai Dược Sư bước vào.

Cha mẹ của Dược Sư đều đã bạc đầu, thế nhưng dung mạo lại còn rất trẻ.

Họ có tu vi không cao, chỉ ở cảnh giới tam phẩm mà thôi. Trên thực tế thì các tu sĩ tam phẩm ở tuổi họ đều đã gần đất xa trời rồi.

Dược Sư đã dùng Duyên Thọ đan để kéo dài tuổi thọ của cha mẹ.

Chính vì thế mà hai cụ đều muốn được thấy Dược Sư lấy vợ và sinh mấy đứa con bụ bẫm khi mình còn sống.

…

Không có Cuồng Đao Tam Lãng quấy rối, việc quay phim tiến hành rất thuận lợi.

Phong Xuyên Tử và Mộ Dung Họa hoàn thành hôn lễ, Dược Sư và Giang Tử Yên cũng cho nhau danh phận.

Trong quá trình cử hành hôn lễ, Giang Tử Yên cũng không quên máy quay bên ngoài và tình tiết phim.

Cô vẫn cố gắng diễn tốt vai diễn Mộ Dung Họa, ban đầu trong ánh mắt đong đầy chờ mong nhân vật chính Lăng Dạ sẽ xuất hiện, về sau đượm nét ưu sầu bình thản, cuối cùng cô chết tâm, hoàn thành hôn lễ của mình và Phong Xuyên Tử.

Bởi vì tâm trạng đang vui cho nên Giang Tử Yên diễn cực kì xuất sắc.

Cả đoạn phim được quay xong xuôi như mây trôi nước chảy.

Đạo diễn Jacob rất vừa lòng.

Đến thời điểm này thì phân cảnh của hôm nay đều đã xong xuôi.

…

Việc quay phim tạm chấm dứt, thế nhưng bữa tiệc của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thì không kết thúc nhanh như vậy, bởi vì dù gì hôm nay cũng là lễ thành hôn của Dược Sư và Giang Tử Yên.

Giang Tử Yên đã âm thầm sắp xếp tiệc rượu từ lâu. Đồ ăn đều chỉ do tiên trù bình thường nấu ra, thế nhưng rượu lại là rượu quý. Phải biết rằng Giang Tử Yên đã chuẩn bị cho ngày này từ lâu lắm rồi.

Đêm hôm ấy, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng và bạn bè của hắn, cùng với đoàn làm phim đều uống thỏa thuê.

Cao Mỗ Mỗ và thành viên đoàn phim say khướt rất sớm, bị cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả đưa về các phòng để nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng uống kha khá rồi lảo đảo đi ra ngoài tìm Dược Sư tiền bối. Hắn vốn định tìm Dược Sư để tặng quà mừng cưới. Hắn cũng đã chuẩn bị xong quà cho Dược Sư rồi. Trước đó không phải Dược Sư muốn xin hắn mầm hành mấy trăm năm hay sao? Bây giờ trong tay hắn đúng lúc có mầm hành tươi đây.

Thế nhưng Tống Thư Hàng nửa tỉnh nửa say không tìm được Dược Sư. Cũng phải… hôm nay tiền bối và Giang Tử Yên thành hôn, không chừng đang cùng nhau hưởng thụ đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng ấy chứ.

Thế là Tống Thư Hàng lại lảo đảo đi về phòng mình.

Ra khỏi cửa, hắn thấy Bắc Hà Tán Nhân và Lạc Trần Chân Quân đang lôi Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối từ không trung xuống.

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả:

“Tam Lãng, còn sống không?”

Thực ra trong nhóm Cửu Châu số 1, quan hệ của Bắc Hà Tán Nhân và Cuồng Đao Tam Lãng không tồi. Tống Thư Hàng còn nhớ khi hắn mới vào nhóm, cứ mỗi lần Cuồng Đao Tam Lãng tìm chết thì Bắc Hà Tán Nhân sẽ nhắc nhở hắn một chút, không để hắn chết quá thảm.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng vẫn tròn vo như trước mặt mũi tái nhợt, cười đầy yếu ớt.

“Xem ra vẫn còn một hơi.”

Lạc Trần Chân Quân cười nói, đoạn lấy một viên đan dược nhét vào miệng Tam Lãng:

“Nuốt vào đi, đây là thuốc giải cổ độc do Dược Sư phối chế, có thể khôi phục được một ít nguyên khí cho ngươi nữa đấy.

Sau khi nuốt đan dược xong, thân thể tròn vo của Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng khôi phục như ban đầu.

Cuồng Đao Tam Lãng lúc này trắng nõn như một đứa trẻ sơ sinh, làn da mịn màng căng bóng làm cho bất cứ nữ tu nào cũng phải hâm mộ.

“Không ngờ cổ độc của Dược Sư lại là dược phẩm dưỡng da đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân trêu ghẹo.

“Ta… thấy… mình… sắp…tạch rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói với giọng khản đặc.

Tống Thư Hàng đi qua thì nghe thấy đúng câu nói đó của Cuồng Đao Tam Lãng.

Có lẽ là vì say quá, nên hắn lắc lư ngồi xổm xuống bên cạnh Tam Lãng tiền bối rồi hỏi rất chi là nghiêm túc:

“Thế Tam Lãng tiền bối có trăng trối gì không?”

Bắc Hà Tán Nhân: …

Lạc Trần Chân Quân: …

Cuồng Đao Tam Lãng sáng ngời mắt lên. Hắn liếc thấy Thư Hàng tiểu hữu đang say mèm ra rồi. Cho nên, trêu Thư Hàng tiểu hữu một tí chắc là vui lắm đây nhỉ?

Thế là Cuồng Đao Tam Lãng run rẩy vươn tay ra, nắm lấy tay Tống Thư Hàng rồi nói:

“Trăng trối… đúng rồi… ta phải nói lời trăng trối!”

Bắc Hà Tán Nhân: …

Hắn cảm thấy Tam Lãng lại bắt đầu lao đi tìm chết rồi.

Tống Thư Hàng say khướt nắm chặt tay Cuồng Đao Tam Lãng:

“Tam Lãng tiền bối muốn trối gì thì cứ nói đi, nhất định ta sẽ nhớ cho ngươi.”

“Chờ ta chết đi… xin hãy chôn ta ở giữa Dược Sư và Giang Tử Yên. Khi còn sống ta không thể chia rẽ bọn họ, thì lúc chết rồi ta phải chen vào giữa bọn họ làm con giáp thứ mười ba.”

Cuồng Đao Tam Lãng càng nói càng phấn khởi.

Tống Thư Hàng gật đầu rồi lấy một cuốn sổ nhỏ ra, ghi hết những gì Cuồng Đao Tam Lãng vừa nói.

“Từ từ… không đúng!”

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên thở dài não ruột:

“Bây giờ ta chết mà không biết bao giờ Dược Sư và Giang Tử Yên mới chết, thế thì làm sao ta chen vào giữa bọn họ được? Câu trối này không ổn.”

“Thế để ta xóa đi nhé?”

Tống Thư Hàng nấc cụt một cái rồi xóa câu di ngôn vừa rồi của Tam Lãng tiền bối đi.

“Đổi thành… bao giờ ta chết...hãy hỏa táng ta đi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ bi thống tột cùng, càng nói giọng càng yếu đi:

“Đừng đắp mộ cho ta, cũng đừng lập bia cho ta, cứ thả tro cốt của ta vào biển rộng, để cho tro cốt của ta cuộn lên cùng sóng lớn. Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của ta.”

“Okay luôn, Tam Lãng tiền bối!”

Tống Thư Hàng nói nghiêm túc.

Hắn lại viết di ngôn của Cuồng Đao Tam Lãng vào sổ, sau đó khom lưng khiêng Cuồng Đao Tam Lãng lên.

Cuồng Đao Tam Lãng đang suy yếu không tài nào phản kháng lại được:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi làm gì đấy? Mau buông ta xuống!”

“Tam Lãng tiền bối, ngươi đừng nói gì nữa, tốn sức lắm đấy.”

Tống Thư Hàng nói rất nghiêm túc:

“Để ta đưa ngươi đi hỏa táng, sau đó sẽ ôm tro cốt của ngươi, nhờ Bạch tiền bối đưa ta ra biển, rồi rắc tro cốt ngươi xuống biển để chúng cuộn trào theo sóng lớn!”

Tống Thư Hàng say lờ đờ, không còn tỉnh táo nữa. Thậm chí hắn cũng không biết mình đang làm gì. Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là đưa Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sắp chết đến đài hỏa táng để thiêu luôn thôi.

Sau đó còn phải hoàn thành nguyện vọng của Cuồng Đao Tam Lãng, thả tro cốt của hắn vào biển rộng để cuộn theo sóng!

Cuồng Đao Tam Lãng: …

Bố tiên sư, Thư Hàng tiểu hữu làm thật à?

“Đừng mà, đừng mà Thư Hàng tiểu hữu, ta chỉ nói đùa thôi. Bắc Hà, cứu ta với!”

Cuồng Đao Tam Lãng gào ầm lên.

Bắc Hà Tán Nhân: …

Không biết vì sao, tự nhiên hắn lại rất mong chờ được thấy cảnh Thư Hàng tiểu hữu mang Cuồng Đao Tam Lãng đi thiêu, nhất định là sẽ thú vị lắm nhỉ?

Thế là bọn họ trơ mắt nhìn Tống Thư Hàng khiêng Cuồng Đao

Tam Lãng đi mỗi lúc một xa.

…

Đáng tiếc là cuối cùng Cuồng Đao Tam Lãng không bị Tống Thư Hàng đem đi hỏa thiêu.

Bởi vì mới khiêng Cuồng Đao Tam Lãng đi được khoảng 200m thì Tống Thư Hàng đã ngã sấp mặt.

Hắn nằm luôn giữa đường, còn Cuồng Đao Tam Lãng đang bị vác trên vai thì văng ra thật xa.

Trong ánh nhìn kinh hoàng của Cuồng Đao Tam Lãng, Tống Thư Hàng lăn ra ngủ khò khò.

Chương 697: Thử Xem Đây Có Phải Là “Bạch Tôn Giả” Thật Không

“Thư Hàng tiểu hữu đang say rượu đúng là không thể nói lý được mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng len lén lau mồ hôi lạnh. May mà Thư Hàng tiểu hữu say ngã luôn, chứ nếu không có khi hắn sẽ bị Thư Hàng mang đi hỏa táng thật mất.

Vốn định đùa Thư Hàng tiểu hữu một chút, thế mà suýt nữa đã đốt lửa tự thiêu.

Trong lúc Cuồng Đao Tam Lãng đang suy tư thì Lạc Trần Chân Quân đã đi tới ngồi xổm bên cạnh hắn:

“Ngươi vẫn ổn chứ Tam Lãng đạo hữu?”

“Tí nữa thì toi.”

Cuồng Đao Tam Lãng than thở.

“Không chết là tốt rồi, nếu không thì ta không biết phải giao thứ này cho ai nữa.”

Lạc Trần Chân Quân cười ha hả rồi đưa cho Cuồng Đao Tam Lãng một tờ giấy rất dài.

“Cái quái gì đây?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Lạc Trần Chân Quân:

“Tiền thuốc thang Dược Sư kê ra cho Tam Lãng huynh đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Gif cow?”

Nhét hành hắn ngập mặt rồi còn định bắt hắn xì tiền thuốc thang ra á? Dược Sư ngu ngốc kia mơ gì đẹp vậy? Có tin Tam Lãng hắn cuồng hóa rồi cho Dược Sư nếm thử mùi vị của Cuồng Đao không?

Lạc Trần Chân Quân:

“Tam Lãng huynh, ngươi cứ xem xong đi rồi hẵng nói thì hơn.”

Cuồng Đao Tam Lãng chớp mắt nghi hoặc, rồi kéo tờ giấy ra nhìn từ đầu đến cuối. Trên tờ giấy ấy ghi rất nhiều dược liệu quý giá, vị nào vị nấy đều có tác dụng thoát thai hoán cốt.

Tổng cộng hơn hai trăm vị thuốc, vị nào cũng quý báu đắt đỏ, với xuất thân của Cuồng Đao Tam Lãng mà trả tiền cũng xót ruột xót gan.

Thế nhưng cuối tờ giấy lại ghi: Người trả tiền là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Nhìn thấy tên của Vân Tước Tử, Tam Lãng lập tức khó ở.

Hắn nhớ tới khoảng thời gian một năm bốn tháng địa ngục từ rất lâu về trước, khi hắn bị hành hạ trong tay một vị đại tiền bối lộng lẫy chói sáng như trăng giữa trời đêm.

Không sai, vị đại tiền bối xinh đẹp kia chính là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, tu vi Linh Tôn thất phẩm đỉnh phong, chỉ còn cách cảnh giới nhân tiền hiển thánh Huyền Thánh bát phẩm một lằn ranh hẹp. Đây là nhân vật cấp bậc đại tiền bối chân chính, tồn tại cùng thời với một vị tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 là Thất Tu Tôn Giả.

Trong cuộc thi máy kéo có tay cầm, Tạo Hóa Pháp Vương báo tin cho Cuồng Đao Tam Lãng rằng Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ môn chuẩn bị mời Tam Lãng tới nhà làm khách thêm một lần nữa. Tam Lãng vừa nghe xong đã mềm nhũn cả chân.

Không ngờ bây giờ Vân Tước Tử tiền bối chưa hiện thân mà đã tặng cho hắn một món quà lớn.

Lạc Trần Chân Quân nói tiếp:

“Vân Tước Tử tiền bối nói thiên phú Cuồng Hóa của Cuồng Đao Tam Lãng huynh sẽ để lại tai họa ngầm cho cơ thể, cho nên từ rất lâu trước kia người đã nhờ Dược Sư luyện chế một loại đan dược. Đan dược này chính là phương thuốc từ thời thượng cổ, luyện chế cực kì khó khăn. Dược Sư mới hoàn thành nó cách đây không lâu thôi đấy… Chỉ cần uống nó vào rồi lột xác một trăm bảy mươi lần thì có thể giúp thân thể ngươi như được sinh ra lần nữa, triệt tiêu hoàn toàn tai họa ngầm. Khi ngươi thăng cấp lên Chân

Quân lục phẩm thì không cần phải lo đến vấn đề này nữa."

Giới thiệu xong, hắn lại cảm thán:

"Tam Lãng đạo hữu lọt vào mắt xanh của Vân Tước Tử tiền bối như thế, ta hâm mộ ngươi thật đấy. À đúng rồi, Vân Tước Tử tiền bối còn bảo mấy ngày nữa sẽ đến tìm ngươi chơi đấy."

Cuồng Đao Tam Lãng hít một hơi thật sâu rồi nhìn về phía Tống Thư Hàng, hay là gọi Thư Hàng tiểu hữu dậy để hắn mang mình đi hỏa táng cho xong nhỉ?

…

Tống Thư Hàng say khướt chìm trong mộng mị.

Sau đó hắn mơ một giấc mơ kì lạ hãi hùng.

Trong giấc mơ, Tống Thư Hàng xuất hiện trên một mặt hồ.

Hắn dụi mắt nghi hoặc, vì say rượu nên phản ứng của hắn chậm hơn một nhịp so với bình thường.

Đúng lúc này thì mặt hồ dưới chân hắn đột nhiên nổi lên một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Đồng thời, có tiếng cười cổ quái vang lên ngay bên tai hắn.

Tiếng cười kia dường như hòa quyện âm thanh từ vô số người, có cụ già, trẻ con, có nam, có nữ, còn có cả những giọng cười the thé chói tai.

"A a a, ngươi là của ta, ngươi thuộc về ta!"

"Máu của ngươi!"

"Thịt của ngươi!"

"Xương của ngươi!"

"Đầu của ngươi!"

"Tất cả của ngươi, đều là của ta!"

Giọng nói kia vang lên chói tai, sau đó cơn lốc biến thành một bàn tay con rối cực to chụp xuống đầu Tống Thư Hàng.

Từ phía xa trên mặt hồ, vô số lốc xoáy cuộn lên, giữa mỗi cơn lốc xoáy đều có một cánh tay rối thò về phía Tống Thư Hàng.

Cơn ác mộng này đến từ nguyền rủa của Mặc Môn thượng cổ.

"Nữa à?!"

Tống Thư Hàng nghiến răng nói. Đồng thời, hắn cảm thấy đầu mình đau nhức từng cơn. Đó là đau đớn như búa bổ do tinh thần lực quá cường đại gây ra.

Trong tình huống bình thường thì cái đau này sẽ đánh thức Tống Thư Hàng từ trong cảnh mộng.

Thế nhưng trong cảnh mộng kì dị này, hắn lại không tỉnh lại được.

“Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng thử gọi một tiếng, xin Bạch tiền bối ra tay giúp đỡ.

Nhưng lần này Bạch Tôn Giả lại không xuất hiện.

Tống Thư Hàng xoa đầu để giảm bớt cơn đau.

Đồng thời, hắn nhảy lên, thi triển thân pháp Thiên Hành Kiện.

Thiên Hành Kiện là quân tử không ngừng tiến về phía trước!

Trước khi bàn tay rối kịp bắt được Tống Thư Hàng, thân thể hắn bật lên, chân giẫm xuống bàn tay khổng lồ kia rồi phi độn ra xa nương theo thân pháp Thiên Hành Kiện.

Đáng tiếc hắn còn chưa tu luyện tới cảnh giới tứ phẩm, nếu không lúc này đã có thể ngự kiếm hoặc ngự đao phi hành, để tránh khỏi những bàn tay rối kia một cách thoải mái rồi.

Đúng lúc này thì cả mặt hồ sôi lên sùng sục, vô số bàn tay vươn lên toan túm lấy Tống Thư Hàng. Hắn liếc mắt trông ra thì thấy tất cả chúng đều là tay con rối. Chỉ nhìn thôi cũng sởn hết da gà.

Thế này thì biết tránh kiểu gì đây?

Giờ còn không có cả chỗ để mà đặt chân. Nếu không biết bay lên trời thì chỉ có nước vừa hạ xuống đã bị tóm ngay thôi.

Tống Thư Hàng vươn tay vào lòng, định lấy bảo đao Bá Toái ra. Thế nhưng hắn ở trong mộng lại không có túi thu nhỏ một tấc.

Tống Thư Hàng:

“Mợ nó, đây là đấu với GM (quản lý game) à? Cảnh tượng và trang bị đều bị địch cài đặt hết thì còn đánh kiểu khỉ gì nữa?”

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng đã rơi xuống.

Phía dưới là vô số những bàn tay đang vung vẩy, chực chờ vồ hắn như đang đói khát tột cùng.

“Rơi xuống đi, rơi xuống đi!”

“Hòa mình vào trong chúng ta, trở thành một phần của chúng ta đi!”

“Tất cả của ngươi đều là của bọn ta!”

m thanh quỷ dị tập hợp vô số giọng nói lại vang lên.

“Dẹp!”

Tống Thư Hàng điều chỉnh góc độ thân thể một chút rồi nâng đại tay phải lên.

Thiên tiên chân khí hóa dịch của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, trong cơ thể hắn phát ra từng tiếng cá voi kêu như rồng ngâm.

Ngay sau đó, khi sắp rơi xuống mặt đất, Tống Thư Hàng đánh ra một quyền.

Kim Cương Phục Ma Quyền thức thứ nhất, Kim Cương Hàng Lâm!

À, Kim Cương Hàng Lâm là tên chiêu do Tống Thư Hàng tự phán.

Tống Thư Hàng đánh quyền ra, ánh sáng công đức trên người hắn tự động phối hợp với quyền này, ngưng tụ ra hư ảnh kim cương quanh thân hắn. Hư ảnh kim cương kia bao bọc toàn thân Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức sáng ngời lên tựa như một mặt trời nhỏ.

“Nếu là nguyền rủa loại ác mộng thì hãy nếm một quyền này của ta đi!”

Tống Thư Hàng nghiến răng hét to.

Quyền nổ vang trời!

Kim Cương Phục Ma Quyền thức thứ nhất phối hợp với ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, một quyền đánh ra đủ để phá tan một ngôi nhà lớn, đây là quyền có thể phá thủng trời.

Quan trọng hơn là, quyền này có hiệu quả phá tà, phục ma, thanh lọc nguyền rủa.

Không gì đối phó với nguyền rủa loại ác mộng thích hợp hơn nó.

Kim Cương tạo thành từ ánh vàng cùng vung quyền với Tống Thư Hàng.

Quyền chưa đến mà quyền phong đã đến. Cá thét rồng ngâm vang vọng đất trời, những cánh tay rối bấu dưới chân Tống Thư Hàng nhanh chóng bị hòa tan chẳng khác nào vụn tuyết trong ánh nắng.

Không chỉ có những cánh tay rối dưới chân Tống Thư Hàng, mà tay rối ở trên cả mặt hồ đều chịu ảnh hưởng của một quyền này.

Xì xì xì xì!

Tất cả tay rối đều bốc khói đen, tiếng nói kì dị văng vẳng bên tai Tống Thư Hàng cũng biến mất.

Chỉ trong thời gian hai hơi thở sau, mặt hồ lại phẳng lặng.

Tống Thư Hàng hạ xuống mặt hồ mà vẫn đứng thẳng như đạp trên đất bằng.

"Kết thúc rồi sao?"

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Những cánh tay rối không xuất hiện nữa, thế nhưng hắn vẫn chưa thoát khỏi cảnh mặt hồ trong mơ.

Lần trước Bạch Tôn Giả đã ra tay dẫn hắn phá giải cảnh mộng để ra ngoài. Lần này Bạch Tôn Giả không xuất hiện, hắn phải làm thế nào để thoát khỏi cảnh mộng này đây?

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì thanh phi kiếm màu đen quen thuộc lại phá tan hư không rồi dừng lại bên cạnh hắn.

Từ trên phi kiếm tuôn ra bóng tối vô hạn, bóng tối thuần túy nuốt chửng toàn bộ cảnh mộng chỉ trong nháy mắt, giống hệt như lần trước.

Cảnh mộng trên mặt hồ bị phá, Tống Thư Hàng lại bước vào không gian thuần một màu đen, chỉ có thanh phi kiếm đen sẫm dựng thẳng trước mặt hắn.

"Bạch tiền bối!"

Tống Thư Hàng gọi.

Sau tiếng gọi của hắn, thanh phi kiếm màu đen biến hóa thành hình dáng của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng còn chưa xác định được vị Bạch Tôn Giả này là thật hay giả, nên cứ tạm gọi hắn là Bạch Tôn Giả đi.

“Sao ngươi lại đến đây nữa? Mới được một lúc mà?”

Vị Bạch Tôn Giả này cau mày. Tên họ Tống kia là tu sĩ tam phẩm đúng không? Tu sĩ tam phẩm hai ba ngày ngủ một giấc là chuyện thường mà. Sao chưa được mấy canh giờ mà tên tiểu tử này đã lại ngủ mơ rồi thế này?

Chẳng lẽ mỗi ngày hắn ngủ đến mấy giấc à?

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng bật cười:

“Vừa nãy ta uống nhiều quá nên say bét nhè, mơ mơ màng màng thế nào lại rơi vào nguyền rủa loại ác mộng đấy chứ.”

Hắn nói chuyện, nhưng con ngươi thì hơi tối xuống. Vị Bạch Tôn Giả này không biết hắn uống say sao? Nói cách khác, rất có thể Bạch Tôn Giả này là giả.

Hay là mình kiểm chứng thử một chút xem hắn có phải là Bạch Tôn Giả thật không nhỉ?

Thế là Tống Thư Hàng ngồi thẳng dậy rồi nói rất nghiêm túc:

“Bạch tiền bối!”

“Có chuyện gì thế?

“Bạch Tôn Giả” hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng điều chỉnh điệu bộ của mình một chút rồi nói dịu dàng:

“Tiểu Bạch… chờ ngươi tóc dài đến eo…”

Nhưng hắn chưa đọc thoại xong thì Bạch Tôn Giả trước mắt hắn đã biến sắc.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy mình không thể thốt nên lời, như thể vừa bị hạ chú cấm ngôn.

“A a a.”

Bạch Tôn Giả trước mặt mỉm cười hiền hậu, gió nhẹ phất qua, mái tóc dài đen tuyền tung bay theo gió.

Chương 698: Thư Hàng, Đại Sự Không Ổn Rồi, Ta Chết Rồi!

Nhìn nụ cười của Bạch tiền bối này, Tống Thư Hàng hơi chột dạ.

Vị Bạch tiền bối này cũng bị ảnh hưởng bởi câu nói “Tiểu Bạch, chờ ngươi tóc dài đến eo”! Rốt cuộc thì hắn có quan hệ gì với Bạch tiền bối mà mình quen biết đây?

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng bất tỉnh nhân sự.

…

Không biết qua bao lâu, hắn mới mơ màng mở mắt ra.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn cảm thấy mình đã trải qua một việc gì kinh khủng lắm, thế nhưng hắn lại không nhớ được sự việc cụ thể ra sao.

Song, tiềm thức cho hắn biết chuyện mà hắn vừa trải qua đạt max 100% độ đáng sợ, có khi phải áp dụng toàn bộ khổ hình trong mười tám tầng địa ngục lên người hắn thì hắn mới sợ hãi đến như vậy.

Có điều, bây giờ chắc là mình đã tỉnh khỏi cơn mê rồi chứ nhỉ?

Tống Thư Hàng ngồi lên, chuẩn bị dậy.

Và ngay sau đó, hắn phát hiện ra mình vẫn còn đang ở trong không gian tối om, và Bạch tiền bối kia đang ngồi cách hắn không xa. Bạch tiền bối gác mmột thanh phi kiếm màu đen lên ngang đùi và dùng ngón tay gõ nhẹ lên thân kiếm.

Ơ kìa? Lần này mình vẫn chưa thoát được khỏi cảnh mộng à?

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng rồi nói:

“Ha ha, Bạch tiền bối, vừa rồi có chuyện gì vậy?”

“Ha ha.”

Bạch tiền bối trước mắt hắn chỉ cười khẽ một tiếng. Hắn càng làm thế thì Tống Thư Hàng lại bất an.

Không khí tự dưng sượng lại.

Mãi một hồi lâu sau, Bạch tiền bối trước mặt Tống Thư Hàng mới nói:

“Bạch tiền bối mà ngươi quen biết là người như thế nào?”

Tống Thư Hàng:

“Ha ha, Bạch tiền bối, ngài đang nói cái gì thế?”

“Chắc là ngươi cũng đoán ra, ta không phải là Bạch tiền bối mà ngươi quen biết rồi nhỉ.”

Vị Bạch tiền bối kia nói một cách chậm rãi. Nhìn vẻ mặt của Tống Thư Hàng thì hắn đoán ra ngay.

Ngượng mặt quá.

Đúng lúc ấy thì Bạch tiền bối trước mặt hắn lại nói:

“Ta tên là Bạch, không có họ, chỉ có một chữ ‘Bạch’ thôi.”

Tên một chữ “Bạch”, không có họ, giống hệt với Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

“Ta tên là Tống Thư Hàng, đạo hiệu… nhiều đạo hiệu lắm, bao giờ có thời gian rảnh thì nói nhé. “

Vốn dĩ hắn không muốn nói tên thật ra, bởi vì đọc trong tiểu thuyết thì việc nói tên mình trong ác mộng là chuyện đáng sợ vô cùng.

Thế nhưng vị Bạch tiền bối này đã biết tên hắn từ lâu rồi. Chỉ hy vọng đối phương sống có đạo đức một tí, đừng dùng pháp thuật đâm kim bù nhìn gì đó nguyền rủa hắn là đươc.

Nói được mấy câu, hai người lại cùng im lặng.

Bất chợt, vị Bạch tiền bối kia nhếch môi cười, khai hỏa toàn bộ mị lực. Hắn gõ nhẹ thanh trường kiếm màu đen làm vang lên âm thanh leng keng, truyền thẳng vào tai Tống Thư Hàng.

Một lát sau, Bạch tiền bối kia nói rất dịu dàng:

“Giờ thì Thư Hàng tiểu hữu đã có thể cho ta biết, Bạch tiền bối mà ngươi quen là người như thế nào chưa?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ngươi hỏi thông tin về Bạch tiền bối để làm gì?”

“Ta nghĩ ta cần tìm hiểu một chút về tính cách của hắn. Ngươi thấy sao?”

Khi hắn nói nhẹ nhàng như vậy thì trong giọng nói như chất chứa ma lực, làm cho ai nghe thấy cũng bất giác phun hết những lời trong lòng ra theo ý hắn, hệt như thuật thôi miên vậy.

Nhưng đáng tiếc là năng lực của vị Bạch tiền bối này không có tác dụng gì với Tống Thư Hàng.

“Không thể nào. Ta tuyệt đối sẽ không bán đứng Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng từ chối thẳng thừng. Người này trông giống Bạch tiền bối như thế mà lại muốn tìm hiểu Bạch tiền bối thông qua hắn, hắn tuyệt đối không thể an tâm được.

Làm sao hắn có thể bán đứng Bạch tiền bối được cơ chứ?

Vị Bạch tiền bối kia hơi giật khóe miệng, kẻ này có sức miễn dịch à? Hắn không bị ảnh hưởng gì sao?

“Trừ phi ngươi nói cho ta biết ngươi có thân phận gì, có quan hệ gì với Bạch tiền bối trước. Rồi ta sẽ cân nhắc xem có nên cho ngươi biết thông tin về Bạch tiền bối hay không.”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Vị Bạch tiền bối kia ở phía đối diện khẽ cười một tiếng:

“Ngươi không nên biết thân phận của ta thì hơn, bằng không ngươi sẽ gặp vô số phiền toái, có khi còn cả kiếp nạn sát thân nữa đấy.”

“Thế thì chúng ta chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả.

Tống Thư Hàng nhún vai ra vẻ đáng tiếc. Không hỏi ra được thân phận thật của vị Bạch tiền bối này rồi. Cũng chẳng có cách nào, bao giờ tỉnh lại, hắn phải kể hết chuyện trong mộng cho Bạch tiền bối nghe, để Bạch tiền bối phòng bị mới được.

Hai bên lại rơi vào im lặng, không khí ngày càng ngượng ngập.

“Mà thôi, để ta đưa ngươi ra ngoài. Dù sao sớm muộn gì ta cũng sẽ biết được việc mình muốn biết thôi.”

Bạch tiền bối kia nói một cách bất đắc dĩ:

“Mặt khác, đừng có nói chuyện về ta cho Bạch tiền bối nhà ngươi biết đấy, hiểu không?”

Tống Thư Hàng nhếch miệng:

“Ha ha.”

“Ngươi cút đi cho ta.”

Bạch tiền bối kia vung tay một cái, Tống Thư Hàng bèn bị quét bay ra khỏi cảnh mộng. Và chính Bạch tiền bối kia cũng rời khỏi giấc mơ.

Trong Thế giới Cửu U, Bạch tiền bối màu đen lâm vào trầm tư. Hắn bị hạn chế, không thể bước nửa bước ra khỏi Thế giới Cửu U, thế nhưng hắn có thể phái một vài tà ma của thế giới Cửu U lẻn vào Hoa Hạ ở Trái Đất để thu thập thông tin về tu sĩ giống hệt mình kia.

"Biết cả lịch sử đen tối của ta năm đó…"

Bạch tiền bối màu đen nói khẽ.

Chẳng lẽ là hậu duệ của ta thật ư?

Hay đó là… người kế nhiệm mà chính ta để lại?

Hắn có cảm giác… dù là tu sĩ hay kẻ tu hành đạo khác, một khi đạt tới cửu phẩm, lực áp quần hùng, chứng được bất hủ, chấp chưởng Thiên Đạo rồi trở thành Thiên Đạo mới thì cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

…

Tống Thư Hàng thoát khỏi mộng cảnh nhưng không tỉnh lại ngay mà vẫn còn ngủ say.

Hắn ngủ một đêm không mộng mị, thẳng giấc tới tận hừng đông, cả cảm giác đau đớn như búa bổ vì tinh thần lực quá cường đại cũng không thể ngắt ngang giấc ngủ ấy.

Sau khi ngủ một giấc no nê tỉnh lại, Tống Thư Hàng cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều sảng khoái.

Tống Thư Hàng mở mắt ra thì nhìn ngay thấy trần nhà. Xem ra sau khi mình say ngã thì đã được ai đó đưa về phòng nghỉ rồi.

Mặt khác… không biết tình hình Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối bây giờ ra sao.

Tống Thư Hàng nhớ mang máng là trong lúc say xỉn mình đã khiêng Tam Lãng tiền bối đi thiêu, còn chuyện sau đó thế nào thì hắn chẳng có ấn tượng gì cả. Không biết là Tam Lãng tiền bối có còn mạnh khỏe hay không nữa?

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy chân hơi tê tê.

Hắn ngồi dậy thì thấy có một người đang ngồi trên giường mình, và hai tay cô đè lên chân của hắn.

Người này mặc váy dài tím nhạt, mái tóc phớt nâu được tết thành bím gọn gàng. Lúc này cô đang rơi lệ trong im lặng, khóc đến là khổ sở, nước mắt tuôn như suối.

Tấm chăn đắp trên người Tống Thư Hàng đã bị nước mắt của cô thấm ướt, thậm chí nước mắt còn thấm qua chăn rồi đọng lại trên chân hắn.

Dường như cảm giác được Tống Thư Hàng đã tỉnh lại, cô ngẩng đầu lên, để lộ đôi mắt khóc tới đỏ au. Đó là một thiếu nữ xinh xắn động lòng người.

"Diệp… Diệp sư tỷ?"

Tống Thư Hàng hô lên kinh ngạc. Thiếu nữ trước mắt hắn chính là Diệp Tư, nước mắt chữa trị của Bích Thủy các!

Hôm qua hắn nghe Tô Thị A Thất tiền bối nói sẽ đưa Đồng Quái Tiên Sư và Đậu Đậu về Hoa Hạ, đồng thời còn có cả một cái đuôi nhỏ là Diệp Tư.

Tô Thị A Thất về nhanh như vậy sao?

"Hu hu hu…"

Diệp Tư ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó nước mắt lại rơi lã chã.

"Diệp Tư, có chuyện gì chọc trúng huyệt khóc của cô thế?"

Tống Thư Hàng cười nói:

"Không phải là ta đó chứ? Ta không sao, hôm qua ta uống nhiều quá nên say thôi ấy mà."

"Hu hu hu, không phải việc này đâu."

Diệp Tư ra sức dụi mắt rồi nói:

"Thư Hàng ~~ hu hu hu ~ đại sự không ổn rồi ~~ Ta phát hiện ra… ta đã chết rồi!"

Tống Thư Hàng:

"Hả?"

Chắc là Sở các chủ vẫn lừa Diệp Tư về việc thực ra cô đã chết, sau đó lại được một linh quỷ mang thai sinh ra lần nữa nhỉ? Sao tự nhiên cô lại biết việc này?

"Sở các chủ nói cho cô biết à?"

Tống Thư Hàng hỏi nhỏ.

“Không phải.”

Diệp Tư lắc đầu rồi giải thích với giọng nghẹn ngào:

“Khi đến Bích Thủy các dưới mặt đất thì ta đột nhiên nhớ ra rất nhiều kí ức. Trong đó có cả kí ức ta bị người ta giết chết nữa.”

“Bích Thủy các trên mặt đất á?”

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân. Chẳng lẽ… sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả lại là Bích Thủy các sao? Không trùng hợp đến mức ấy chứ?

Tống Thư Hàng cũng đã từng vào Bích Thủy các trên vũ trụ, thế nhưng hắn không thể nào liên hệ sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả với Bích Thủy các đó được.

Nhưng mà ngẫm lại thì cũng bình thường thôi. Khi Bạch Tôn Giả phát hiện ra sơn trang nghỉ mát này thì nó là một đống đổ nát mà.

Tất cả những gì ở đây hiện nay đều là do Bạch Tôn Giả xây dựng lại từ phế tích năm xưa. Tuy kết cấu của sơn trang nghỉ mát sau khi xây dựng lại vẫn giữ nguyên như Bích Thủy các, nhưng phong cách kiến trúc, cây cối, sông ngòi, trận pháp thì đã khác hẳn với Bích Thủy các rồi.

Chẳng khác nào đập nhà đi xây lại, tuy không đổi cái móng, nhưng nhà ở bên trên thì lại hoàn toàn thay đổi.

Tống Thư Hàng không nhận ra ngay cũng là dễ hiểu thôi.

“Đúng vậy, nơi chúng ta ở bây giờ chính là chốn cũ của Bích Thủy các năm xưa. Tuy rằng vẻ ngoài đã đổi thay nhiều, nhưng mảnh đất này chắc chắn chính là Bích Thủy các. Ta vừa đến gần nó thì đã có cảm ứng cộng hưởng với nó rồi, sau đó, ta nhớ lại rất nhiều chuyện.”

Diệp sư tỷ khóc nức nở rồi nói.

Tống Thư Hàng: …

Có cần trùng hợp đến thế không?

“Thư Hàng, làm sao đây? Làm sao bây giờ? Ta đã chết từ lâu rồi, bây giờ ta là người chết rồi đúng không? Ta chỉ là một vong hồn không chịu siêu thoát thôi đúng không?”

Diệp sư tỷ ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng với dáng vẻ đáng thương vô cùng.

“Diệp Tư à, trí nhớ của cô chỉ khôi phục tới lúc bị giết thôi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi nhẹ nhàng.

Diệp Tư gật đầu:

“Ừ.”

Sau đó, mắt cô sáng ngời lên:

“Thư Hàng, có phải ngươi biết gì đó không?”

“Diệp Tư, cô không phải là một linh hồn.”

Tống Thư Hàng nói chắc nịch.

Diệp sư tỷ:

“Thế ta là cái gì?”

Chương 699: Bạch Tiền Bối, Hôm Qua Ta Mơ Thấy “Tít Tít Tít”

Tống Thư Hàng mỉm cười, đầu óc vận chuyển thật nhanh, lúc này hắn nên trả lời Diệp Tư như thế nào đây?

Lẽ nào phải nói cho cô ấy biết chân tướng sao?

Chuyện này quá bất ngờ, không ai ngờ sơn trang nghỉ mát mà Bạch Tôn Giả tiện tay nhặt được này lại là di chỉ của Bích Thủy các… Rồi lại vì di chỉ này nên Diệp Tư khôi phục lại một phần trí nhớ.

Chuyện mà Sở các chủ khổ công che giấu nhiều năm đã bại lộ như thế.

“Ta là cái gì đây? Thư Hàng, chắc ta không phải là oán linh đấy chứ?”

Diệp Tư thấy Tống Thư Hàng không trả lời câu hỏi của cô ấy ngay thì trong lòng se thắt.

Trong trí nhớ đó thì cô chết rất thảm, cả Bích Thủy các bị cuốn vào tai bay vạ gió, bị kẻ khác diệt môn. Mà cô ấy bị chết trong trận chiến diệt môn đó, có thể tưởng tượng được oán hận của cô ấy lúc đó sâu bao nhiêu. Trong bi hận thù oán sâu nặng như thế, khả năng cô ấy biến thành oán linh là rất cao!

“Không, cô không phải oán linh.”

Tống Thư Hàng dùng giọng nói nhẹ nhàng để an ủi cô ấy, lúc này vẫn nên nói cho Diệp Tư sư tỷ biết sự thật thôi, tránh để cô ấy nghĩ lung tung. Sở các chủ chắc cũng không trách hắn đâu.

Tống Thư Hàng đáp:

“Diệp Tư, cô là linh quỷ.”

“Linh quỷ ư?”

Diệp Tư ngẩn ra.

“Đúng thế, cô là linh quỷ. Không phải là linh quỷ bình thường, càng không phải là oán linh gì cả, vì thế cô không cần lo lắng đâu."

Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi ngẩn ra một lúc, Diệp Tư lại khóc như mưa:

"Linh quỷ… chẳng phải vẫn là quỷ sao? Vẫn là đã chết rồi, vẫn là một loại quỷ mà."

Cô ấy vốn ôm mục tiêu trở thành đạo lữ song tu với Tống Thư Hàng, hai người bắt đầu thử yêu đương.

Bây giờ, cô ấy đã chết, đã thành ma rồi… Sao mà yêu đương được nữa chứ?

"Không không không, tình huống của cô có hơi đặc biệt."

Tống Thư Hàng giải thích:

"Theo ta được biết thì cô không phải là linh quỷ bình thường. Cô là … người có thể chất của linh quỷ thì phải? Ta cũng không biết nên hình dung thế nào mới đúng, tóm lại trạng thái của cô khác với những linh quỷ bình thường khác. Năm đó, lúc thân xác của Diệp Tư cô chết đi, linh quỷ tổ truyền đặc biệt của nhà cô đã dùng cách mang thai khiến cho cô sống lại. Vì thế, cô được coi là nửa linh quỷ mới đúng."

Diệp Tư trợn to hai mắt, mặt đầy ngơ ngác.

Linh quỷ mang thai? Sau đó sinh ra cô ư?

Tống Thư Hàng nói tiếp:

"Vì thế ta cảm thấy hiện tại Diệp Tư sư tỷ không phải là linh quỷ, mà là được linh quỷ dùng một cách nào đó giúp cho sống lại mà thôi.

Diệp Tư giơ tay lên nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Sau đó, cô ấy lại ngẩn người ra suy ngẫm, dường như đang tiêu hóa chuyện mà Tống Thư Hàng nói.

Trong kí ức sau khi thức tỉnh của cô ấy, nhà cô ấy thực sự có một con linh quỷ tổ truyền, một con linh quỷ rất thần kỳ. Thật không ngờ, chính con linh quỷ đó cuối cùng giúp cô ấy sống lại sao?

Nhưng mặc kệ thế nào… cô ấy vẫn là một con ma!

Sau khi suy tư một lúc, Diệp Tư đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ chờ mong:

“Vậy thì Thư Hàng… ngươi thấy trạng thái hiện giờ của ta có thể sinh con không?”

Tống Thư Hàng: …

Không đợi Tống Thư Hàng trả lời, Diệp Tư sư tỷ lại đột nhiên thở dài:

“Đúng là được à, giống loài khác nhau thì chắc là không thể cùng sinh con nữa.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Có lẽ, tìm được linh quỷ tổ truyền của nhà cô, biết đâu lại có hy vọng sinh con thì sao? Dù gì thì lúc đầu cũng chính cô ấy mang thai sinh ra Diệp Tư sư tỷ mà.”

Nhưng Diệp Tư sư tỷ lại lắc đầu, linh quỷ tổ truyền nhà cô đã đi xa rồi, muốn tìm ra cô ấy dễ như vậy sao? Hơn nữa, linh quỷ mang thai không sinh ra trẻ con mà là một loại pháp thuật bảo vệ sinh mạng, cho dù học được cũng không thể sinh ra đứa con mà cô muốn.

Tâm trạng của Diệp Tư rất chán chường.

Tống Thư Hàng cũng thấy buồn, hắn nên an ủi Diệp Tư như thế nào đây? Nói thật, chuyện đáng sợ như khiến linh quỷ mang thai, hắn cũng không thể nào làm được.

Chẳng lẽ chỉ có thể nói mấy lời cũ rích đến bản thân hắn cũng không tin được như yên tâm đi, sau này nhất định sẽ có cách mà, sau này mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi để an ủi Diệp Tư sao?

An ủi như thế có tác dụng gì đâu chứ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì Diệp Tư đột nhiên lau nước mắt, sau đó chủ động đổi đề tài:

“Đúng rồi, Thư Hàng. Lúc ta đến có nghe các đạo hữu nói linh quỷ của ngươi biến mất rồi à?

Diệp Tư rất kiên cường, đừng thấy cô ấy tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển, động một tí là khóc, thật ra cô ấy là một nữ tu sĩ có nội tâm rất kiên cường. Nhưng chuyện bản thân cô ấy đã chết quá rúng động, cô ấy cần chút thời gian để từ từ tiếp nhận.

“Không biến mất, khế ước giữa ta và linh quỷ vẫn còn đây. Có điều, không biết linh quỷ của ta bị đưa đến không gian nào rồi, ta không thể cảm ứng được nó, nó cũng không thể cảm ứng được ta. Nhưng sẽ có một ngày, ta tìm được nó về.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ kiên định.

“Ừm.”

Diệp Tư gật đầu tán thành.

Cô hít một hơi thật sâu, nắn bóp gương mặt của mình để khiến bản thân phấn chấn trở lại.

Cô cần một chút thời gian để tiếp nhận sự thật bản thân chỉ là linh quỷ.

…

Trong khi họ đang nói chuyện thì cửa phòng lại bị người khác đẩy ra.

“Thư Hàng, đã dậy chưa thế? Hôm nay quay bù mấy cảnh, sau đó chúng ta phải rời khỏi sơn trang nghỉ mát của Bạch tiền bối để đi tới nơi khác tiếp tục quay rồi đấy.”

Ngư Kiều Kiều đẩy cửa đi vào, nói bằng giọng vui vẻ.

Phân cảnh Không Vân phái trong phim đã quay gần xong rồi, hôm nay quay bù cảnh Lăng Dạ mà Bạch Tôn Giả đóng đối diện với tình cảnh Không Vân phái diệt môn, bi thương rơi lệ, sau đó lại quay bù mấy cảnh nhỏ lẻ nữa là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Trong đó có một cảnh nhỏ là Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng diễn và Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch do Bạch Hạc Chân Quân diễn tổ chức hôn lễ trong Không Vân phái. Đây chỉ là một cảnh sơ lược thôi, rất đơn giản.

“Nhanh thế à? Vậy địa điểm quay tiếp theo ở đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Địa điểm quay tiếp theo ở địa bàn của nho môn, Bạch Tôn Giả đã liên lạc với Hằng Hỏa Chân Quân của Bạch Vân thư viện bên nho môn, mượn Vạn Thư Sơn của họ để quay phim. Hằng Hỏa Chân Quân đã đồng ý rồi. Đợi quay xong hết những phân cảnh liên quan đến Không Vân phái, chúng ta sẽ khởi hành đến Vạn Thư Sơn để quay câu chuyện giữa nam chính Lăng Dạ và nữ quỷ Linh Nhi.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng:

“Được, ta dậy ngay đây.”

Ấy, khoan đã… nho môn, Vạn Thư Sơn á?

Có phải mình đã nghe qua cái tên này ở đâu không nhỉ.

Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch trì…

Chính là nó!

Cái vị cường giả thư sinh thủy tinh mượn đi linh quỷ của hắn đã đại chiến một trận với tà ma Kiếp Tiên thần bí ở Cửu U, trước khi thư sinh hoàn toàn tan biến đã truyền lại một câu không đầu không đuôi như thế cho hắn.

Vạn Thư Sơn của Bạch Vân thư viện và nơi mà vị thư sinh thủy tinh kia nói tới trong tin tức gửi cho mình là cùng một chỗ sao?

Trong thiên hạ này lại có chuyện trùng hợp đến thế ư?

Hình như vị thư sinh kia cũng là Kiếp Tiên của nho môn. Có phải trong Thánh Tịch trì ở Vạn Thư Sơn ẩn giấu thứ gì đó không?

Trong nhất thời, suy nghĩ của Tống Thư Hàng thay đổi liên tục.

…

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng đứng dậy, nói:

“Đi thôi Diệp Tư, ta đưa cô đến chỗ quay phim.”

Nếu như đã không thể giải quyết được vấn đề linh quỷ sinh con, không có cách nào an ủi Diệp Tư thì di dời sự chú ý của cô ấy thôi, để cho cô ấy chú ý tới chuyện quay phim điện ảnh thì cô ấy sẽ không nghĩ đến việc linh quỷ cũng là ma, linh quỷ không thể sinh con nữa.

Lúc từ trên giường bò dậy, Tống Thư Hàng liền nhìn thấy quyển sổ ghi chép của mình ở trên tủ đầu giường.

Trong sổ có hai câu di ngôn ngày hôm qua của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, lúc hắn say rượu đã ghi lại.

Di ngôn thứ nhất phải được chôn ở giữa Dược Sư và Giang Tử Yên đã bị gạch đi.

Di ngôn thứ hai hỏa táng thi thể của Tam Lãng tiền bối, không cần xây mộ, cũng đừng lập bia cho hắn, chỉ cần rải tro cốt của hắn xuống biển, để tro cốt của hắn cuốn theo sóng biển, đây chính là tâm nguyện lớn nhất của Tam Lãng tiền bối.

Lúc này, bên dưới di ngôn đó có thêm một câu giải thích ghi chú, cũng không biết đây là bút tích của vị tiền bối nào.

“Đợi sau khi ta chết, không cần xây mộ, cũng đừng dựng bia cho ta, chỉ cần rải tro cốt của ta xuống biển… Không phải vì sợ có người nhảy disco trước mộ phần của ta, cũng không vì để biển cả rộng lớn hơn, càng không vì đất nước thống nhất. Chỉ vì để ta sau khi chết cũng có thể quẫy lên theo từng con sóng, vĩnh viễn không có điểm tận cùng.”

Tống Thư Hàng: …

Chỉ có thể nói, không hổ là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối mà.

Diệp Tư đứng bên cạnh nói bằng giọng vui vẻ:

“Ta biết phim điện ảnh, trên đường đi, Tô Thị A Thất đạo hữu đã giải thích cho ta về phim điện ảnh rồi. Nó cũng giống như kịch thời xưa bọn ta xem, chỉ có điều là thú vị hơn, đặc sắc hơn một chút đúng không!”

“Ừm, thú vị hơn.”

Tống Thư Hàng cười ha ha đáp.

Sau đó, hắn đưa Diệp Tư và Ngư Kiều Kiều rời khỏi phòng, chuẩn bị đi đến địa điểm quay phim.

Lúc đẩy cửa ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Bạch Tôn Giả đi tới đây, hắn cũng đang đi đến chỗ quay phim.

Lúc này Bạch Tôn Giả đã thay một bộ quần áo thoải mái đã được hiện đại hóa, bên hông đeo Lưu Tinh kiếm.

Phân cảnh tiếp theo mà hắn phải diễn là từ sau khi Mộ Dung Họa sư tỷ gả cho Phong Xuyên Tử, nam chính Lăng Dạ liền một thân một mình rời khỏi Không Vân phái, đi tới tiền tuyến giữa tu sĩ và tà giới, tắm trong biển máu mà chiến đấu. Cho tới khi hắn nghe thấy tin tức Không Vân phái bị tà giới tập kích diệt môn thì chạy cả đêm để quay về Không Vân phái. Cuối cùng, hắn rơi lệ trước phế tích Không Vân phái.

“Bạch Tôn Giả, sắp bắt đầu quay rồi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, ta vừa hóa trang xong. Đạo diễn Jacob nói là đợi ta đến là có thể bắt đầu quay. Hiệu quả của thuốc nhỏ mắt này không tốt lắm, nhỏ nửa ngày mà chẳng chảy nổi giọt nước mắt nào cả, đến lúc đó ta tự dùng linh lực khiến cho bản thân rơi nước mắt còn nhanh hơn.”

Bạch Tôn Giả siết đạo cụ nước mắt trong tay, nói.

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng bật cười.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến cơn ác mộng một Bạch Tôn Giả khác ngày hôm qua.

Tống Thư Hàng cảm thấy nên nói chuyện này với Bạch Tôn Giả trước, vì thế hắn lên tiếng:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, có chuyện này ta muốn nói với ngươi. Hôm qua lúc ta nằm mơ, mơ thấy tít tít tít tít. Ớ ớ ớ?”

Tống Thư Hàng muốn nói là mơ thấy một tên kỳ quái giống hệt với Bạch Tôn Giả ngài, nhưng lúc nói ra miệng thì miệng và lưỡi của hắn dường như bị một sức mạnh nào đó khống chế, mấy từ đó liền biến thành tiếng tít tít tít.

Chương 700: Diệp Tư Và Lệ Chi Tiên Tử

Bạch Tôn Giả: “?? ?”

Ngư Kiều Kiều:

“Thư Hàng, ngươi muốn nói cái gì thế?”

Diệp Tư cũng tò mò nhìn Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Lạ thế, xảy ra chuyện gì thế này? Ta không nói ra được lời muốn nói.”

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại thử dùng phương thức truyền âm nhập mật, truyền lời muốn nói lại cho Bạch Tôn Giả - Hắn hoài nghi có thể là Bạch tiền bối trong ác mộng động tay chân trên người hắn, khiến lời từ miệng hắn biến thành mất tiếng.

Thế nhưng nếu chỉ bóp méo đầu lưỡi trong miệng hắn, hắn dùng phương pháp truyền âm nhập mật là có thể được đúng không? Có bản lĩnh thì làm truyền âm nhập mật của hắn mất tiếng luôn đi!

Vì vậy, Tống Thư Hàng thông qua phương thức truyền âm nhập mật truyền lời bản thân muốn nói cho Bạch Tôn Giả.

Lần này càng tuyệt hơn…

Bạch Tôn Giả ngẩn tò te, lần này nội dung Tống Thư Hàng truyền âm tới dứt khoát bị mất tiếng toàn bộ. Hắn chỉ nghe được một chuỗi tít tít tít tít tít tít ~~.

“Truyền âm nhập mật cũng không được à?”

Tống Thư Hàng không tin tà, hắn moi quyển sổ nhỏ của mình ra, dùng bút viết lên trên “Bạch tiền bối, hôm qua lúc ta nằm mơ thì mơ thấy một [xxxxxxxx].

Khi viết đến phía sau, Tống Thư Hàng cảm giác tay cứ như không phải của mình, viết xuống toàn là xxxxxx.

Tống Thư Hàng: ...

Đến mức này cơ á? Ngay cả viết cũng viết không ra à?

Bạch Tôn Giả cau mày hỏi:

"Ngươi trúng phải nguyền rủa gì sao?"

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

"Nói tới nguyền rủa thì quả thực là trúng một cái. Đáng tiếc linh quỷ của ta biến mất, nếu không nó há miệng nuốt một cái là có thể nuốt trọn nguyền rủa trên người ta."

"Là loại nguyền rủa gì? Bị trúng lúc nào?"

Bạch Tôn Giả hỏi.

"Là pháp thuật của Mặc Môn thượng cổ, một loại pháp thuật nguyền rủa khiến ta lâm vào trong ác mộng. Chính là lúc chiến sĩ nhím biển tấn công nhà Ngư Kiều Kiều lần trước đó, một chiến sĩ nhím biển trong đó do con rối biến thành, nó chỉ vào ta một cái rồi âm thầm gieo cái thứ nguyền rủa này xuống."

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả cau mày sâu hơn, lúc ấy hắn cũng đã kiểm tra toàn thân cho Tống Thư Hàng, lại không phát hiện nguyền rủa này. Thứ nguyền rủa này ẩn núp sâu như vậy sao?

"Nhưng mà, nội dung ta nói không được, viết không được không liên quan gì đến nguyền rủa kia."

Tống Thư Hàng khổ não nói.

Khi đang nói chuyện, Tống Thư Hàng lại thử dùng phương pháp đồng âm khác nghĩa để thay thế, muốn viết ra nội dung hắn muốn nói… nhưng toàn bộ đều lấy thất bại mà chấm dứt.

[Bạch tiền bối] trong ác mộng kia rốt cuộc là thần thánh phương nào đây? Loại năng lực cấm ngôn này đúng là đáng sợ mà!!

Tống Thư Hàng càng thử thì loại uy lực cấm ngôn kia càng lớn mạnh hơn.

Đến cuối cùng, chỉ cần trong đầu Tống Thư Hàng muốn lộ ra chuyện vị Bạch tiền bối bên trong ác mộng kia với Bạch Tôn Giả thì lời nói, viết chữ, vẽ tranh, thậm chí là bấm chữ vào điện thoại di động, toàn bộ đều sẽ tự động biến thành tít tít tít ~ hoặc là một chuỗi [xxxxx].

Loại cảm giác này, quả thực là khó con mẹ nó tả.

Lúc này Bạch Tôn Giả lên tiếng dò hỏi:

“Chuyện ngươi muốn nói có liên quan tới ta đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu cật lực.

“Thật thú vị, ta hơi tò mò muốn biết ngươi mơ thấy cái gì rồi đấy. Chuyện này cứ để ta nghĩ cách giải quyết. Thư Hàng ngươi không cần buồn phiền. Hiện tại chúng ta quay phim xong đã rồi hãy nói.”

Bạch Tôn Giả nhìn đồng hồ, bảo:

“Nếu muộn thì đạo diễn Jacob sẽ nổi giận cho mà xem.”

“Đành thế vậy.”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

Sau đó, Bạch Tôn Giả, Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều và Diệp Tư chạy về phía phim trường.

…

Chờ Bạch Tôn Giả đến phim trường, quay phim lập tức bắt đầu.

Trên mặt đất, các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 và đám thuộc hạ của Linh Điệp Tôn Giả đã sớm nằm la liệt trên mặt đất giả làm thi thể.

Bên cạnh họ là một vùng phế tích lớn, ngọn lửa đang thiêu đốt, đây đều được hoàn thành thông qua pháp thuật.

Trong lòng đạo diễn Jacob cũng phải giật mình.

Vốn cảnh phim như vậy đều thông qua kỹ xảo điện ảnh để hoàn thành, nhưng đám đại gia này lại toàn bộ đều dùng cảnh tượng chân thực tỷ lệ 1 : 1 để quay phim.

Thứ đang bị đốt không phải phế tích đâu, đây là đốt tiền mới đúng đó!

Đạo diễn Jacob cảm giác bộ phim này rất có thể sẽ là bộ phim được quay thoải mái nhất trong đời ông. Chỉ cần ông nói ra điều kiện và cảnh phim thì phía đầu tư phim chỉ tốn nửa phút là có thể thỏa mãn yêu cầu của ông.

Mỗi người diễn viên đều có nhan sắc kiêm khả năng diễn xuất bùng nổ mà.

Sau khi quay phim xong, từng cảnh đều hoàn mỹ như tranh vẽ.

…

Bắt đầu quay, Tống Thư Hàng mặc cái đạo bào toàn thân đâm đầy kiếm sắc kia, nằm sấp trong mật đạo mà hắn và Bạch Hạc Chân Quân đã chạy trốn, giả làm thi thể.

Trong kịch bản, nhân vật chính Lăng Dạ gấp gáp trở về, nhìn thấy môn phái của mình bị diệt, Cao Thăng sư huynh còn có thể lộ mặt trong phim một lần cuối.

Diệp Tư sư tỷ rất có hứng thú, cô thay thế một vị cấp dưới của Linh Điệp Tôn Giả, sắm vai thi thể một nữ đệ tử nằm cách Tống Thư Hàng không xa. Diệp Tư giả làm thi thể đặc biệt thú vị - Dù sao cũng là người từng chết một lần, lúc chết cũng không giống người thường.

Ống kính đang quay Bạch Tôn Giả ngự kiếm đến từ xa, đáp xuống Không Vân phái…

Thừa dịp máy quay còn chưa chuyển tới, những thi thể trong mật đạo còn có thể nhân cơ hội tán dóc vài câu.

Tống Thư Hàng:

“Bạch Hạc tiền bối, ngươi nằm gần ta quá.”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Xì, ngươi cho rằng ta muốn nằm gần ngươi à? Nếu không phải cảnh trước ngươi quên mang phù bảo hộ thuẫn, ta vì cứu tràng mà phải lao ra cùng chết với ngươi, hai người chúng ta cũng không cần dính vào nhau mà chết đâu.”

Tống Thư Hàng:

“… Xin lỗi.”

Đang khi nói chuyện, Ngư Kiều Kiều truyền âm nhập mật:

“Bạch Hạc tiền bối, Thư Hàng, đừng nói nữa nè, ống kính sắp quay tới rồi.”

Màn ảnh quay tới cảnh [Lăng Dạ đáp xuống, đưa mắt nhìn về phía phế tích Không Vân phái, nhìn thấy khắp nơi đều là thi thể đồng môn, còn có ngọn lửa đang thiêu đốt. Lăng Dạ lâm vào trạng thái điên cuồng, hắn lật thi thể mỗi một vị đệ tử lại. Nước mắt không bất giác lăn dài.]

Lúc quay cảnh này, máy quay còn kéo ra vài cảnh xa xa, kéo thi thể đệ tử Không Vân phái đang nằm đầy đất vào màn ảnh. Sau đó, màn ảnh đi vào mật đạo, cho Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân, Diệp Tư cùng đám thi thể đầy đất một cái đặc tả.

Sau khi đặc tả xong, ống kính trở lại trên người Bạch Tôn Giả.

Lăng Dạ lặng lẽ ôm lấy thi thể tất cả đệ tử đồng môn, hắn bắt đầu dựng lên từng mộ bia.

Lúc đào mộ cho Mộ Dung sư tỷ và Phong Xuyên Tử, Lăng Dạ cứng người chốc lát, cuối cùng vẫn hợp táng Mộ Dung sư tỷ và Phong Xuyên Tử cùng một chỗ.

…

Trong mật đạo, Tống Thư Hàng im lặng sắm vai nhân vật thi thể của mình, lúc này trong tai hắn vang lên tiếng truyền âm nhập mật.

Là giọng của Diệp Tư:

“Thư Hàng… linh quỷ có thể nuốt hết nguyền rủa trên người à? Hay là ngươi có pháp thuật gì có thể phối hợp với linh quỷ để nuốt nguyền rủa thế?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Cái này à, đó là bởi vì linh quỷ của ta biến dị, đó hẳn là năng lực thiên phú sau khi biến dị đi.”

Diệp Tư:

“À, thảo nào.”

Trước kia cô cũng đã tiếp xúc với một ít linh quỷ nhưng chưa từng nghe nói linh quỷ có năng lực như thế.

Có điều cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ trở thành linh quỷ.

****

Thời gian trôi như bay, một ngày chớp mắt đã qua.

Cảnh cần quay bên trong sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả đã hoàn thành xong hết.

Cảnh hôn lễ của Tống Thư Hàng và Bạch Hạc Chân Quân rất đơn giản, chỉ cần hai người mặc đồ cưới, lời thoại gì cũng không cần nói, quay hình ảnh là giải quyết xong… dù sao cũng không phải nhân vật chính.

Còn có cảnh Lăng Dạ tỉnh lại, điên cuồng sau khi biết sư tỷ đã lập gia đình. Cùng với Lăng Dạ rời khỏi Không Vân phái, đều đã quay bổ sung xong hết.

Vốn Bạch Tôn Giả lập kế hoạch, sau khi quay xong cảnh này, toàn thể đoàn làm phim chuẩn bị đến Vạn Thư Sơn của nho môn.

Nhưng không ngờ lại tốn cả ngày mới quay xong tất cả các cảnh liên quan tới Không Vân phái.

Vì vậy, thành viên của đoàn làm phim Jacob đánh phải nghỉ thêm một đêm. Ngày mai lại lên đường đến Vạn Thư Sơn thuộc thư viện Bạch Vân của nho môn quay cảnh kế tiếp.

…

Màn đêm buông xuống.

Sau khi thành viên đoàn làm phim Jacob trải qua một ngày tác nghiệp cường độ cao đều đã nhao nhao chìm vào giấc ngủ.

Nhưng các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 vẫn chưa tới lúc đi ngủ.

Những tiền bối cao nhân này căn bản không cần phải ngủ mỗi ngày. Thậm chí lúc mệt mỏi, ngồi thiền minh tưởng chốc lát là có thể khôi phục tinh thần và thể lực.

Vì vậy, các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 chia làm mấy tốp, hoặc luận đạo, hoặc uống trà tán dóc, hoặc mở lò luyện đan… cũng có người ngứa tay lên đài tỷ võ.

Tô Thị A Thất trở về còn thuận tiện mang Đồng Quái Tiên Sư chạy trốn tới vũ trụ về cùng.

Lúc này, trong sân tỷ võ tại sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả đang trình diễn một màn kịch hay, Lệ Chi Tiên Tử đại chiến Đồng Quái Tiên Sư.

Tống Thư Hàng dẫn theo Diệp Tư và Ngư Kiều Kiều, ba người cùng nhau đến đây xem Lệ Chi Tiên Tử.

Ngoài ra, Tô Thị A Thập Lục đã không thấy bóng dáng cả ngày rồi. Tối hôm qua cô bị Tô Thị A Thất chộp đi, chuẩn bị bảo vật cần thiết khi độ kiếp cho cô.

Cô còn phải học trận pháp độ kiếp mới.

Chỉ chờ phim quay xong, Tô Thị A Thất sẽ lập tức mang cô đi bố trí trận pháp độ kiếp, chuẩn bị để cô trùng kích vào cảnh giới Thiên Kiếp tứ phẩm lần nữa.

…

“Lệ Chi Tiên Tử đâu rồi?”

Diệp Tư hỏi dò, cô khá là tò mò với Lệ Chi Tiên Tử.

Lúc trước, Đồng Quái Tiên Sư dịch dung ngụy trang thành Lệ Chi Tiên Tử, khí tức trên thân cũng chỉ bắt chước tiên tử lại khiến Diệp Tư cảm thấy rất thân thiết.

Vậy nếu tận mắt nhìn thấy Lệ Chi Tiên Tử thì sẽ thế nào đây?

Nhưng sau khi cô được Tô Thị A Thất mang tới, cả ngày cũng không trông thấy đối phương. Dường như vị Lệ Chi Tiên Tử này đang trốn tránh cô.

Lúc này.

Trong sân tỷ võ, Lệ Chi Tiên Tử đang treo Đồng Quái Tiên Sư lên đánh.

Đồng Quái Tiên Sư đuối lý, phần lớn thời gian cũng chỉ phòng thủ để Lệ Chi Tiên Tử trút cơn tức trong lòng.

Còn nữa… hắn còn phải ẩn giấu thực lực, chuẩn bị đầu tháng chín đánh sấp mặt Bắc Hà Tán Nhân trên đỉnh Tử Cấm đây này.

Khi Tống Thư Hàng và Diệp Tư đến lập tức thấy được miệng Lệ Chi Tiên Tử khẽ quát, cầm Đồng Quái Tiên Sư xoay như chong chóng.

Thật đáng sợ, Tống Thư Hàng âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Diệp Tư bên cạnh sau khi nhìn thấy Lệ Chi Tiên Tử bản gốc, ánh mắt bắt đầu phát sáng.

Chương 701: Long Ma dược tề này, ngươi xứng đáng có được!

Hai mắt Diệp Tư sáng ngời. Không sai, cảm giác huyết mạch tương liên này khiến cô cảm thấy vô cùng thân thiết.

Cô nhịn không được nhẹ giọng nói:

"Là cảm giác của mẹ!"

Tống Thư Hàng:

"Hở?"

Diệp Tư sẽ không thật sự muốn xem Lệ Chi Tiên Tử là mẹ đấy chứ?

Giọng của Diệp Tư rất nhỏ, nhưng ở đây đều là tu sĩ ngũ lục phẩm, ai cũng tai thính mắt tinh cả.

Mà Lệ Chi Tiên Tử thân là Chân Quân lục phẩm, đương nhiên cũng nghe được lời Diệp Tư nói. Cho nên cô liếc về phía Tống Thư Hàng.

Đồng Quái Tiên Sư trong tay cô vẫn xoay vòng vòng theo nhịp như trước, khóe mắt liếc qua vừa lúc có thể liếc đến Diệp Tư bên cạnh Tống Thư Hàng. Ừm, là một thiếu nữ rất đáng yêu, mái tóc dài thiên về màu nâu được tỉ mỉ tết thành bím, tóc mái thật dài mơ hồ che ánh mắt cô bé lại, toàn thân tỏa ra khí tức văn học.

Lúc này, ánh mắt Lệ Chi Tiên Tử đối diện với ánh mắt Diệp Tư.

Trong nháy mắt, Lệ Chi Tiên Tử cảm giác thân thể khựng lại một giây. Kiểu khựng lại này là hô hấp, tư duy, tất cả của tất cả, toàn bộ ngừng lại trong nháy mắt.

Sau đó, có một cảm giác từ trong trái tim tiên tử tuôn trào ra, cảm giác đó có tên là “thân thiết”.

Cảm giác thân thiết quái quỷ gì đây!

Đây rõ ràng là lần đầu tiên cô nhìn thấy thiếu nữ tên Diệp Tư này mà.

Sau cảm giác thân thiết, trái tim Lệ Chi Tiên Tử chợt thắt lại.

Ngay lúc cô ngừng lại như vậy, trong lòng hoảng hốt, tay trượt một cái, Đồng Quái Tiên Sư đã bị ném bay ra ngoài, phóng thẳng lên trời cao…

"A oa oa oa oa ~~"

Đồng Quái Tiên Sư đáng thương nước mắt như mưa bị ném lên cao.

Tuy rằng miệng kêu thảm nhưng trong lòng Đồng Quái Tiên Sư lại rất vui vẻ. Đừng hiểu lầm, Đồng Quái Tiên Sư không phải bị cuồng ngược đâu, hắn chỉ đang nghĩ, sau khi mình bị ném lên trời cao thì có thể thừa cơ chuồn khỏi tay Lệ Chi Tiên Tử rồi.

Chỉ cần nhân cơ hội chạy thoát, sau đó Lệ Chi Tiên Tử sẽ không tìm hắn gây sự nữa. Dù sao tiên tử đã giày vò hắn một lần, hẳn sẽ không vì cùng một lý do mà đánh hắn lần nữa đâu nhỉ?

Chờ sau khi thoát thân, hắn lại tìm cơ hội dâng lễ vật hợp tâm ý Lệ Chi Tiên Tử, có thể khiến cơn giận còn sót lại của tiên tử tiêu tán toàn bộ, tránh thoát một kiếp này!

Vì vậy sau khi bị ném lên không trung, Đồng Quái Tiên Sư phát huy khả năng diễn xuất của một ảnh đế siêu cấp, kêu thảm liên tục, âm thầm thúc giục linh lực của bản thân khiến mình càng bay càng cao, thừa cơ chuồn mất.

Bắc Hà Tán Nhân vẫn luôn chú ý Đồng Quái Tiên Sư lên tiếng:

"Xem ra tên bói bịp đó muốn trốn rồi!"

Sau khi nói xong, Bắc Hà Tán Nhân cũng không chạy theo đuổi bắt Đồng Quái, giữa hắn và bói bịp sẽ có một trận chiến, nhưng không phải bây giờ.

Vẫn còn phải chờ thêm vài ngày nữa.

Đến lúc đó, đánh một trận trên đỉnh Tử Cấm, nhất định phải cho bói bịp một kinh hỉ long trời lở đất, khiến hắn ta quỳ xuống khóc lóc xin tha thứ!

Được Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở, rất nhiều vị đạo hữu lập tức phóng lên trời, đuổi theo hướng Đồng Quái Tiên Sư. Nhóm đạo hữu Cổ Hồ Quan Chân Quân, Vân Du Tăng Thông Huyền, Diệt Phượng Công Tử đồng thời đuổi theo Đồng Quái Tiên Sư.

Trong mỗi một người bọn họ đều có một hai câu chuyện kỳ lạ chẳng hiểu ra sao… Rõ ràng, chính là cái tên Đồng Quái Tiên Sư này từng ở một thời gian nào đó, một địa điểm nào đó dịch dung thành diện mạo của bọn họ, tính ra quẻ trớt quớt.

Hiện tại, cơn giận của Lệ Chi Tiên Tử đã trút, nhưng lửa giận trong lòng bọn họ còn đang cháy rừng rực đây này! Không đuổi theo Đồng Quái Tiên Sư đập hắn một trận thì lửa giận trong lòng chúng đạo hữu khó mà tiêu tan.

Nói đi cũng phải nói lại… dung mạo bây giờ của cái tên Đồng Quái này là ai nhỉ? Thoạt nhìn khá là quen mắt, nhưng trong chốc lát mấy vị đạo hữu đều không thể nhớ ra.

Đoán chừng là vị đạo hữu nào đó đã bế quan rất lâu chăng? Dù sao thì cũng không phải diện mạo vốn có của tên Đồng Quái này.

"Đại sư, Cổ Hồ Quan đạo hữu, các ngươi đã từng nhìn thấy bộ mặt thật sự của Đồng Quái chưa?"

Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi, hắn gia nhập Nhóm Cửu Châu Số 1 khá trễ, đến tận bây giờ cũng chưa từng trông thấy dáng vẻ thật sự của Đồng Quái Tiên Sư.

Vân Du Tăng Thông Huyền im lặng lắc đầu.

Cổ Hồ Quan Chân Quân cười khổ:

"Từ khi ta biết Đồng Quái Tiên Sư thì mỗi lần nhìn thấy hắn đều là diện mạo bất đồng, thậm chí là giới tính và tuổi tác cũng không giống nhau. Nếu không phải chính bản thân hắn thừa nhận thì không ai biết hắn chính là Đồng Quái. "

Diệt Phượng Công Tử cắn răng nói:

"Phiền thế, vậy nên tuyệt đối không thể để hắn chuồn mất. Một khi rời khỏi tầm mắt của chúng ta, lần sau gặp lại hắn, có trời mới biết hắn sẽ xuất hiện với hình dáng gì."

Những đạo hữu cùng đuổi theo xung quanh liên tục gật đầu, tuyệt đối không thể để tên bói bịp chạy xa được!

…

Trên đài, Lệ Chi Tiên Tử nhìn Diệp Tư, hai người bốn mắt đối diện nhau, tiên tử lại không nói nên lời.

Lúc trước trong Nhóm Cửu Châu Số 1, Lệ Chi Tiên Tử đã nghe Tô Thị A Thất nhắc tới, nói lúc tìm Đồng Quái Tiên Sư có một tiểu cô nương tên Diệp Tư gọi Đồng Quái dịch dung thành cô là mẹ.

Khi đó cô còn cảm thấy quả thật là hoang đường.

Nhưng không ngờ rằng, chuyện càng hoang đường hơn lại nảy sinh trên người cô. Cô cũng cảm ứng được cảm giác "thân thiết" từ trên thân tiểu cô nương tên Diệp Tư kia.

Loại cảm giác này tựa như… thiếu nữ tên Diệp Tư kia thật sự là “con gái” của cô vậy.

Không không không, sao cô lại sinh ra cái ý tưởng đáng sợ này chứ.

Tuyệt đối không được!

Lệ Chi Tiên Tử cô ngay cả một đạo lữ song tu cũng không có, đột nhiên xuất hiện một cô con gái, cô sẽ sụp đổ mất.

Đang lúc Lệ Chi Tiên Tử suy tư, dáng vẻ Diệp Tư nơi xa dường như có phần không kềm chế được. Cô mở miệng với Lệ Chi Tiên Tử, nhìn khẩu hình miệng của cô, trong chốc lát sẽ gọi ra tiếng "mẹ"?

Tuyệt đối không thể để cô ấy gọi thành tiếng!

Một khi thiếu nữ này hô lên một tiếng "mẹ" trước mặt mọi người, ngày mai trang nhất của nhật báo tu sĩ chính là cái tittle “Lệ Chi Tiên Tử nổi tiếng trong tu chân giới thực ra đã có một cô con gái đáng yêu, thử hỏi rốt cuộc ai là chồng của Lệ Chi Tiên Tử đây?”

"Chờ một chút!"

Lệ Chi Tiên Tử vội vàng la lên trước khi thiếu nữ Diệp Tư gọi một tiếng "mẹ".

Dáng vẻ nôn nóng của Lệ Chi Tiên Tử dọa các đạo hữu bên cạnh nhảy dựng lên.

Bọn họ chưa từng thấy Lệ Chi Tiên Tử có dáng vẻ như vậy bao giờ.

Diệp Tư cũng bị Lệ Chi Tiên Tử làm giật mình, lời muốn nói cũng nghẹn trong cổ họng.

Sau một lúc, thân hình Lệ Chi Tiên Tử nhảy lên một cái, không hề thu liễm, sàn đá của sân tỷ võ dưới chân bị cô đạp một phát vỡ nát luôn. Rầm một tiếng, cô đáp xuống bên cạnh Diệp Tư.

Diệp Tư ngậm miệng lại, cô nhìn về phía Lệ Chi Tiên Tử, trong ánh mắt tràn đầy niềm hân hoan.

"Đạo hữu có bảy đạo hiệu này, ta mượn bạn gái của ngươi dùng một lát."

Lệ Chi Tiên Tử nói rồi vươn tay cuốn một cái, chặn ngang ôm lấy Diệp Tư.

Ngay sau đó, Lệ Chi Tiên Tử chân đạp hư không, nhanh chóng chạy mất. Trong nháy mắt, không biết cô đã mang theo Diệp Tư chạy đi nơi nào…

Miệng Tống Thư Hàng co giật.

Lệ Chi Tiên Tử muốn mang Diệp Tư đi giáo dục tẩy não sao? Nhưng Lệ Chi Tiên Tử hẳn là sẽ không làm hại Diệp Tư đâu nhỉ.

Vở kịch “Lệ Chi Tiên Tử đại chiến Đồng Quái Tiên Sư” lại bởi vì Diệp Tư mà tan cuộc trước giờ.

Mà thôi, thời gian không còn sớm, về ngủ thôi vậy. Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

"Muốn về nghỉ ngơi sao?"

Ngư Kiều Kiều dò hỏi:

"Thuận tiện mang ta theo với, mấy ngày nay ta tu luyện gặp phải bình cảnh nhỏ, cần Ngộ Đạo thạch giúp ta một chút."

Cô đây là muốn hưởng ké Ngộ Đạo thạch.

"Được, vậy chúng ta đi thôi."

Tống Thư Hàng cười nói.

Lại nói, chờ lúc Lệ Chi Tiên Tử mang Diệp Tư trở về, quan hệ giữa hai người có thể biến thành mẹ con không đây?

*****

Mấy phút sau.

Tống Thư Hàng về phòng mình nghỉ ngơi, Ngư Kiều Kiều biến nhỏ lại cỡ bàn tay, nán lại trong phạm vi năm thước quanh hắn.

"Ngủ ngon nhé, Kiều Kiều."

Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều đáp:

"Ngủ ngon."

Ngay lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị nghỉ ngơi thì điện thoại di động của hắn vang lên, là Hiến Công Cư Sĩ gọi tới.

Không phải hôm qua Hiến Công tiền bối vừa mang theo Long Ma rời đi sao? Bây giờ gọi điện thoại cho hắn làm gì nhỉ?

Tống Thư Hàng tò mò bắt máy.

Hiến Công Cư Sĩ hỏi:

"Alô, Thư Hàng tiểu hữu à? Giờ ngươi đang ở đâu thế?"

Tống Thư Hàng nói:

"Ta đang ở phòng mình."

"Được, ta lập tức đi tìm ngươi."

Hiến Công Cư Sĩ nói:

"Hả?"

Tống Thư Hàng hỏi lại:

"Tiền bối ngài tìm ta có chuyện gì thế?"

"Ha ha ha, là thế này, Long Ma dược tề bào chế xong rồi, chế được tổng cộng bốn mươi phần, ta và ngươi chia đôi, mỗi bên hai mươi phần. Ta lập tức đưa đến cho ngươi."

Hiến Công Cư Sĩ cười nói, tâm trạng tốt dễ sợ.

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi:

"Bào chế Long Ma dược tề xong rồi á? Nhanh thế?"

Phải biết rằng trước đây hắn luyện Thối Thể Dịch đơn giản nhất cũng cần tới mấy tiếng đồng hồ. Long Ma dược tề này chính là đan dược có công hiệu với cả Chân Quân lục phẩm đó, vậy mà vèo một phát đã làm xong à?

"Ha ha ha, dược tề khác với đan dược. Bào chế dược tề cũng không cần giống như luyện đan, luyện xong cần mấy ngày thậm chí mấy tháng. Bào chế dược tề không tốn thời gian lâu vậy đâu. Điều cần chính là dược tề sư pha đúng tỷ lệ nước thuốc, cùng với thời điểm dung hợp dược tề. Thao tác cụ thể ta không hiểu nhiều, nhưng Dược Sư chỉ bỏ ra mấy tiếng đồng hồ đã bào chế thành công Long Ma dược tề rồi."

Hiến Công Cư Sĩ cười nói:

"Ta lập tức đi tìm ngươi, chỉ cần có Long Ma dược tề, vấn đề thể chất cuối cùng đã có thể giải quyết!"

"Sau đó, chúng ta rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề tinh thần lực quá lớn nữa!"

Tống Thư Hàng cũng đáp lại.

"Ừ, ngươi xứng đáng có được Long Ma dược tề này!"

Tinh thần lực hiện tại của Tống Thư Hàng đã gần kề tứ phẩm, sắp đạt đến mức độ màu bạc, mà thể chất của hắn khó khăn lắm mới đạt đến cường độ tam phẩm.

Muốn khiến tinh thần lực không làm thân thể quá tải, hắn nhất định phải dùng Long Ma dược tề để tăng cường độ thể chất lên mức tiêu chuẩn gần kề hoặc đạt tới tứ phẩm.

Long Ma dược tề, được luyện thành từ tinh huyết của Long Ma cấp bậc Chân Quân nhất định có thể làm được việc này.

Ngư Kiều Kiều hỏi:

"Làm xong Long Ma dược tề rồi hả?"

"Đúng vậy, Hiến Công tiền bối đang mang dược tề tới đây."

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tiếng gõ cửa cốc cốc cốc truyền đến.

Vừa nhắc đã tới.

Tống Thư Hàng mở cửa phòng thì thấy Hiến Công Cư Sĩ ngậm tẩu thuốc đứng trước cửa, trong tay hắn xách theo một cái túi đặc thù.

Trên túi cắm đầy từng ống nghiệm màu đỏ đựng dược tề. Dược tề bên trong thỉnh thoảng hóa thành rồng nhỏ màu đỏ, quay cuồng trong ống nghiệm.

Chương 702: Làm sao phun tơ kết kén đây? Online chờ, gấp lắm đó!

Khuôn mặt Hiến Công Cư Sĩ đỏ bừng vì phấn khởi. Hắn lấy hai mươi ống Long Ma dược tề ra từ trong túi ra bỏ vào một cái túi khác đưa cho Tống Thư Hàng. Trải qua mấy lần giày vò, rốt cuộc cũng có được Long Ma dược tề này.

Tống Thư Hàng nhận lấy cái túi:

“Hiến Công tiền bối, Long Ma dược tề này có thể uống trực tiếp được không?”

“Có thể uống trực tiếp, nhưng trước khi uống, ta đề nghị ngươi tốt nhất nên tu luyện công pháp luyện thể một lần khiến khí huyết toàn thân giãn ra. Như vậy sau khi uống thì có thể hấp thu dược hiệu của Long Ma dược tề nhanh hơn.”

Hiến Công Cư Sĩ ngậm tẩu thuốc, phun ra một luồng khói trắng, lên tiếng đề nghị.

“Trước khi dùng ta có cần pha loãng nước thuốc ra không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi. Đẳng cấp của Long Ma dược tề rất cao, dược lực cực mạnh, hắn lo rằng nếu mình trực tiếp uống vào thì liệu có nguy cơ bạo thể mà chết hay không?

Hiến Công Cư Sĩ cười nói:

“Yên tâm đi, Long Ma dược tề khác với những đan dược khác, dược tính không bá đạo vậy đâu. Lúc ngươi dùng không cần pha loãng, chỉ cần giảm bớt số lượng lại là được. Nếu là ta uống thì một lần dùng ba phần Long Ma dược tề, chờ sau khi hấp thu dược lực hoàn toàn thì mới có thể tiếp tục uống. Còn ngươi, một phần Long Ma dược tề cứ chia làm mười lần mà uống là được.”

“Hiểu rồi ạ, cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn lấy một ống Long Ma dược tề ra, còn dư lại thì để vào túi thu nhỏ một tấc.

“Vậy Hiến Công tiền bối, bây giờ ta sẽ đi làm nóng thân thể ngay, sau đó dùng Long Ma dược tề!”

Thư Hàng mừng rỡ nói, chỉ cần thể chất tăng lên là có thể giải quyết vấn đề tinh thần lực quá lớn. Đến lúc đó, hắn cũng không cần chịu đựng cơn đau như bị búa nện vào đầu nữa rồi.

Vì vậy, Long Ma dược tề này dùng càng sớm càng tốt!

“Ta hộ pháp cho ngươi.”

Hiến Công Cư Sĩ gật đầu.

Long Ma dược tề này lấy tinh huyết của Long Ma biến dị làm thuốc tinh luyện ra, tuy rằng Dược Sư đã từng nói Long Ma dược tề bào chế ra tuyệt đối không có vấn đề, nhưng Hiến Công Cư Sĩ luôn cảm thấy lúc uống dược tề này vẫn phải có người ở bên cạnh hộ pháp để phòng ngừa bất trắc thì hơn.

Tống Thư Hàng:

“Vâng, cảm ơn tiền bối.”

…

Một lát sau.

Ba người Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Hiến Công Cư Sĩ đi tới khoảng đất trống phía sau căn phòng. Mảnh đất trống này rất lớn, đủ để Tống Thư Hàng giãn gân giãn cốt.

Tống Thư Hàng hít sâu, đầu tiên thi triển Kim Cương Quyền Pháp Cơ Bản, bộ quyền pháp này là quyền pháp vỡ lòng trên con đường tu hành của hắn, đã đạt cảnh giới đại thành.

Lấy đẳng cấp cảnh giới bây giờ của Tống Thư Hàng, lúc thi triển bộ quyền pháp căn bản này đã không còn chút cảm giác nặng nề nào cả, mỗi một chiêu, mỗi một thức đều như nước chảy mây trôi, nhẹ nhàng thoải mái.

Sau Kim Cương Quyền Pháp Cơ Bản, hắn lại thi triển Kim Cương Phục Ma Quyền, lặp đi lặp lại mấy lần.

Sau khi đánh quyền xong, khí huyết toàn thân Thư Hàng đều đã giãn ra, trạng thái toàn thân được điều chỉnh đến mức độ tốt nhất.

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ đồng thời lên tiếng:

“Thư Hàng tiểu hữu, đến lúc rồi đó.”

Tống Thư Hàng ngừng luyện quyền, phun ra một hơi khí đục, tiếp theo lấy Long Ma dược tề từ trong ngực ra.

Ngư Kiều Kiều bên cạnh đưa qua một cái chén nhỏ:

“Một phần mười, đừng uống nhiều quá.”

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng cười hì hì, nhận lấy chén nhỏ, đổ một phần mười nước thuốc từ trong ống Long Ma dược tề ra.

Cất Long Ma dược tề xong, Thư Hàng nâng chén uống cạn nước thuốc bên trong.

Ngọt ngọt, còn có chút vị táo, giống như đang uống nước trái cây bình thường vậy.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Kinh. Tu sĩ trong trạng thái minh tưởng có thể hấp thu dược lực hiệu quả hơn.

Ước chừng ba phút sau…

Tống Thư Hàng nghi hoặc mở mắt ra:

“Lạ thật!”

Uống Long Ma dược tề lâu như vậy rồi, tại sao thân thể không có chút phản ứng nào hết vậy? Không có loại cảm giác lửa nóng khi dược lực dâng trào, cũng không có cảm giác luồng khí mát lạnh chạy khắp thân thể.

Chẳng lẽ mình uống quá ít?

Bên cạnh, Hiến Công Cư Sĩ đang chú ý hắn cũng nghi hoặc nói:

“Chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu ngươi uống quá ít à?”

“Hay là ta uống thêm chút nữa thử xem nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi thử. Hắn đứng dậy, đưa tay thò vào trong ngực, chuẩn bị lấy ống Long Ma dược tề kia ra uống thêm chút nữa.

Nhưng ngay khi Tống Thư Hàng đứng lên, đột nhiên, hắn cảm giác trong miệng mình đắng chát, sau đó đầu lưỡi cũng bắt đầu tê dại.

Tống Thư Hàng theo bản năng há mồm ra. phản ứng này giống như sau khi người ta ăn đồ cay sẽ vô thức há mồm hút không khí vào.

“Í? Có phản ứng rồi sao?”

Mắt Hiến Công Cư Sĩ sáng ngời, hỏi thử.

Tống Thư Hàng đang muốn mở miệng trả lời… nhưng khi hắn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy có cái gì đó phun ra từ miệng hắn, là sợi tơ!

Một sợi tơ trắng tinh được phun ra từ trong miệng Tống Thư Hàng.

Người ta là Người Nhện bắn tơ từ lòng bàn tay, Tống Thư Hàng lại nhả tơ từ miệng.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ngư Kiều Kiều:

“…”

Hiến Công Cư Sĩ:

“…”

Gì thế này? Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói tới chuyện có người uống Long Ma dược tề xong sẽ phun tơ mà?

“Chẳng lẽ là tạp chất trong cơ thể bị Long Ma dược tề tinh luyện, hóa thành sợi tơ phun ra từ trong miệng à?”

Hiến Công Cư Sĩ suy đoán.

Tống Thư Hàng lắc đầu. hắn có thể cảm giác được những sợi tơ này không phải tạp chất trong cơ thể.

Nhưng mà, khi hắn lại muốn mở miệng nói chuyện, âm thanh còn chưa từ trong cổ họng thoát ra thì sợi tơ dài hơn nữa được phun ra từ miệng hắn.

Sợi tơ càng phun càng nhanh.

Càng về sau, cùng với hô hấp của Tống Thư Hàng, sợi tơ trong miệng không ngừng phun ra… Sợi tơ càng ngày càng dài, nháy mắt Thư Hàng đã phun ra sợi tơ dài gần ba mét.

Mình sắp biến thành Con Tằm Mùa Xuân rồi hở trời? Tống Thư Hàng cười khổ.

(*)春蚕 Con Tằm Mùa Xuân - tên tiếng anh: Silkworms in

Spring (1933), phim câm của Trung Quốc mang phong cách xã hội chủ nghĩa hiện thực, dựa trên tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Mao Thuẫn (1896-1981)

Ngư Kiều Kiều chớp mắt, hỏi:

"Thư Hàng, ngươi có cảm giác gì không? Dùng cách truyền âm nhập mật trả lời xem sao."

Tống Thư Hàng gật đầu, dùng truyền âm nhập mật quần thể đáp:

"Ta cảm thấy trong miệng rất đắng, rất cay, theo bản năng bèn há miệng. Mà há miệng thì sợi tơ lập tức phun ra không ngừng được."

Hiến Công Cư Sĩ cau mày:

"Chỉ như vậy thôi à? Không có cảm giác khác sao? Có cảm thấy thể chất trở nên mạnh mẽ hơn, hoặc là sức mạnh trở nên lớn gì gì đó không?"

Không phải là Long Ma dược tề này… thất bại rồi đấy chứ?

"Hình như thể chất có tăng cường một chút, nhưng không tăng cường quá nhiều. Với lại ta có thể cảm giác được dược lực của Long Ma dược tề, hiện tại mới bắt đầu hòa vào cơ thể ta."

Tống Thư Hàng đáp:

"Ngoài ra… hiện tại ta có loại xúc động rất kỳ quái."

Ngư Kiều Kiều hỏi:

"Xúc động kỳ quái? Xúc động gì cơ?"

"Ta muốn… kết kén?"

Bản thân Tống Thư Hàng đáp lời với vẻ không dám tin. Nhưng mà, hắn phát hiện trong đầu có loại xúc động như thế. Muốn dùng tơ phun từ trong miệng ra, kết kén, bao bọc mình ở bên trong đó.

Ngư Kiều Kiều:

"…"

Hiến Công Cư Sĩ:

"…"

"Làm sao bây giờ? Tơ càng phun càng nhiều rồi."

Tống Thư Hàng truyền âm nói, thời gian mấy câu nói, trước người hắn đã chất một đống tơ nho nhỏ ước chừng dài hơn mười mét.

Ngư Kiều Kiều:

“Hay là ngươi thử kết kén xem?”

Hiến Công Cư Sĩ suy nghĩ một chút, tỏ vẻ đồng ý:

“Thư Hàng tiểu hữu có thể thử xem, chúng ta đều biết sau khi sâu kết kén thì có thể tiến hành lột xác một lần. Nói không chừng Thư Hàng tiểu hữu ngươi kết kén rồi, chờ lúc phá kén ra, thể chất cũng có thể lột xác!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Hiến Công tiền bối nói rất có lý, hắn hoàn toàn không cách nào phản bác được.

Cho nên, kết kén thử xem à?

Như vậy, vấn đề kế tiếp. làm sao kết kén đây trời?

Thân là một thanh niên Hoa Hạ xanh tươi mơn mởn của thế kỷ 21, từ nhỏ hắn tiếp thu chín năm chế độ giáo dục bắt buộc, sau đó ba năm cấp ba, một năm đại học… Hắn từng học các môn thiên văn, địa lý, toán học, sinh học, vật lý, ngữ văn, tiếng nước ngoài, lịch sử, hóa học, máy móc, âm nhạc, mỹ thuật, thể dục, tư tưởng phẩm đức!

Hắn sở hữu rất nhiều tri thức phức tạp, có vài tri thức thậm chí cả đời cũng không có cơ hội dùng tới.

Lượng lớn tri thức này đều là di sản quý giá của các bậc tiền bối nhân loại.

Nhưng đậu má, nhiều tri thức như vậy, không có bất kỳ một môn học nào cho hắn biết, một “người” phải làm sao mới kết kén như sâu được đây!

Sợi tơ trong miệng vẫn đang được phun ra, Tống Thư Hàng ngây như phỗng không nhúc nhích.

Ngư Kiều Kiều giục:

“Thư Hàng, đừng ngây người bất động nữa. Thử kết kén xem nào!”

Hiến Công Cư Sĩ cũng nói:

“Thư Hàng tiểu hữu ngươi yên tâm kết kén đi, có ta ở bên cạnh hộ pháp cho ngươi mà, sẽ không xảy ra vấn đề đâu! Nếu có nguy hiểm tính mạng, ta có thể cắt ngang quá trình kết kén của ngươi trước tiên.”

“…”

Tống Thư Hàng lắc đầu, truyền âm hỏi:

“Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối, ai trong các ngươi có thể nói cho ta biết, con người muốn kết kén thì phải làm sao mới kết được không?”

Ngư Kiều Kiều and Hiến Công Cư Sĩ:

“…”

Sau đó, Ngư Kiều Kiều nói:

“Mặc dù ta là con lai giữa giao long với nhân ngư, nhưng ta không có kết kén.”

Hiến Công Cư Sĩ phun ra một luồng khói:

“Ta là tu sĩ nhân loại hàng xịn, cũng không kết kén.”

Thời khắc mấu chốt, Kiều Kiều và Cư Sĩ đều không thể giúp được gì.

Tống Thư Hàng thở dài lần nữa, tiếp đó hắn moi điện thoại ra.

Sợi tơ trong miệng vẫn còn được phun ra không ngớt, Thư Hàng mở Nhóm Cửu Châu Số 1 ra nhập tin nhắn vào.

Nhóm Cửu Châu Số 1

Kim Cương Quân Tử Đao:

“Giờ này tiền bối trong nhóm còn online không ạ? Xin hỏi: Có vị tiền bối nào biết nhân loại muốn kết kén thì phải làm sao mới kết được không? Đang phun tơ, online chờ, rất gấp đó!”

Người đầu tiên trả lời quả nhiên vẫn là Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Thư Hàng tiểu hữu, có lỗi quá, thân là tu sĩ nhân loại chính tông, ta cũng không biết nhân loại phải làm sao mới kết kén được. P/s: Ta cảm thấy nhân loại chính tông cũng không phun tơ mới đúng chứ nhỉ. P/s lần nữa: Liên quan đến vấn đề kết kén, ngươi có thể hỏi đạo hữu yêu tu trong nhóm.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Bắc Hà đạo hữu, lời này sai rồi, thân là yêu tu chính tông, ta cũng không biết nhân loại phải làm sao mới kết kén được. Ta cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu cần phải hỏi tu sĩ “họ nhà sâu” mới đúng.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Like cho Diệt Phượng Công Tử.”

Giao Bá Chân Quân:

“Like cho Diệt Phượng Công Tử +1.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Trong nhóm chúng ta có tiền bối yêu tu họ sâu à?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Nói đến tu sĩ họ sâu thì chúng ta phải @ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử! Linh Điệp Tôn Giả nhất định bắt đầu tu luyện từ một con sâu xanh nho nhỏ, mãi đến khi tu luyện thành Linh Điệp. Bảo đảm chuẩn không cần chỉnh!”

Chương 703: Tống Thư Hàng: Ta có cảm giác như mình không phải là con người

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tên Tam Lãng ngu ngốc nhà ngươi, Linh Điệp Tôn Giả là tu sĩ nhân loại hàng thật giá thật, mau rút lại lời nói của ngươi ngay!”

Hệ thống nhắc nhở:

“Cuồng Đao Tam Lãng đã rút lại một tin nhắn.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“May mà rút lại kịp thời!”

Nhưng lúc này, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử lại ló đầu ra:

“Xin lỗi nhé, lão phu là tu sĩ nhân loại, Linh Điệp chẳng qua là đạo hiệu mà thôi? Ngoài ra. . . Lão phu không phải con sâu xanh, không biết điều này có làm cho Tam Lãng đạo hữu thất vọng hay không nhỉ?”

Từ giọng điệu cũng có thể thấy được, cha của Vũ Nhu Tử lại đang treo tài khoản của cô rồi.

Bây giờ Vũ Nhu Tử đang cố gắng chế tạo trận pháp để độ kiếp, hầu như không có thời gian online tán dóc. Tài khoản của cô đều là do Linh Điệp Tôn Giả treo máy giúp. Vừa rồi Cuồng Đao Tam Lãng @Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử trong nhóm, đương nhiên sẽ gọi Linh Điệp Tôn Giả ra rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng trả lời:

“Không đâu không đâu, sao ta có thể thất vọng được cơ chứ. Linh Điệp tiền bối ngài là nhân loại chính gốc, ta vui còn không kịp đây! Tiền bối, ngài không biết không có tội, ngài sẽ không truy cứu mà đúng không?”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Ha ha.”

Tiếc rằng hắn chính là Linh Điệp Tôn Giả có tiếng tính toán so đo, cái tên Cuồng Đao Tam Lãng này lại bị ghi vào sổ đen của hắn thêm lần nữa.

Thậm chí Linh Điệp Tôn Giả đã nghĩ ra đến lúc đó nên xử lý Cuồng Đao Tam Lãng như thế nào rồi. Chờ đến khi phim của Nhóm Cửu Châu Số 1 quay xong thì hắn sẽ mời đạo diễn Jacob quay thêm một bộ phim nữa cho tên kia.

Tên của phim sẽ là "Cuộc Sống Phóng Túng Không Bị Trói Buộc Của Ta", nhân vật chính sẽ do Cuồng Đao Tam Lãng đảm nhiệm, nội dung phim chính là ném Tam Lãng đạo hữu lên trên mặt biển bao la hùng vĩ đang ầm ầm sóng dậy, sóng lớn sôi trào đủ kiểu! Lại vứt vào trong hồ núi lửa, lại là các loại sóng lớn sôi trào đủ kiểu!

Linh Điệp Tôn Giả bảo đảm, đến lúc đó hắn sẽ đầu tư lớn để quay bộ phim này thật hoàn mỹ.

. . .

Nhóm Cửu Châu Số 1

Kim Cương Quân Tử Đao:

"Icon lệ rơi đầy mặt, các vị tiền bối đừng đùa nữa mà, ta nói thật đó. Bây giờ ta đang điên cuồng nhả tơ đây, xin hãy chỉ ta đi, nhân loại phải làm như thế nào mới có thể kết những sợi tơ phun từ miệng ra thành kén đây."

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại hiện thân:

"Thư Hàng, tại sao ngươi lại phải kết kén làm gì?"

Kim Cương Quân Tử Đao:

"Bởi vì. . .Trong lòng ta có một loại xúc động mãnh liệt thúc giục ta hóa kén thì phải?"

Bạch Tôn Giả:

". . ."

Kim Cương Quân Tử Đao:

"Chủ yếu là do lúc nãy ta uống một chút Long Ma dược tề, sau đó ta lập tức bắt đầu nhả tơ rồi, muốn dừng cũng không được. Đúng rồi, Bạch tiền bối, ngài có biết hóa kén không?"

Trong ấn tượng củaTống Thư Hàng, Bạch tiền bối chẳng khác nào vạn năng.

Bạch Tôn Giả:

“Xin lỗi nhé Thư Hàng. Nếu như ngươi có vấn đề gì cần hỏi về mặt tu chân thì ta có thể giải đáp cho ngươi.Nhưng chỉ có chuyện hóa kén này thì ta xin kiếu.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Ta cũng không thể giúp ngươi về vụ hóa kén này rồi. Thư Hàng tiểu hữu, ta đành bất lực.”

Lạc Trần Chân Quân:

“Bất lực +1.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Bất lực +2.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu (Túy Nguyệt Cư Sĩ):

“Bất lực +3.”

. . .

Một lát sau, các vị tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1 bèn sôi nổi chém gió tận hai trang nhật ký chat của nhóm.

Còn dám nói mình không có tài khoản phụ khác để chém gió ư? Nếu không có tài khoản phụ thì làm gì nhiều đạo hữu online chém gió như vậy chứ?! Tống Thư Hàng rất muốn lật bàn.

Chẳng lẽ hắn thật sự phải lên mạng tìm video “tằm con hóa kén” để vừa học vừa làm hay sao?

Lúc này, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử lại ló mặt lên:

“Thư Hàng tiểu hữu, tuy rằng không biết tại sao ngươi lại đi muốn hóa kén. Thế nhưng nếu như ngươi muốn học hóa kén thì ta có thể phái người đến chỉ điểm cho ngươi đấy.”

Kim Cương Quân Tử Đao:

“Thật sao? Cảm ơn Linh Điệp tiền bối!”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Không cần khách sáo, bây giờ ngươi còn ở chỗ quay phim à?”

Kim Cương Quân Tử Đao:

“Đúng vậy, buổi sáng hôm nay vừa quay xong phần kịch bản có liên quan tới Không Vân Phái, bây giờ đang nghỉ ngơi.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Được, ngươi chờ một chút nhé, ta lập tức cho người đến tìm ngươi.”

Mặc dù Linh Điệp Tôn Giả là tu sĩ nhân loại hàng thật giá thật, nhưng trên Linh Điệp Đảo của hắn khắp nơi đều là yêu tinh dạng bướm. Ngay cả trong số các đệ tử của hắn cũng có mấy người là điệp yêu có tư chất xuất sắc.

Trong đám cấp dưới hắn phái đi giúp Tống Thư Hàng đóng phim đúng lúc có vài điệp yêu.

Mỗi tên điệp yêu cấp dưới của hắn đều có kinh nghiệm nhả tơ hóa kén, hoàn toàn có thể hướng dẫn Thư Hàng.

Tuy rằng. . . Lúc điệp yêu nhả tơ hóa kén thì vẫn còn là một con sâu nhỏ, chứ chưa hóa thành hình người, cũng không hề có kinh nghiệm về việc “nhả tơ hóa kén ở dạng người”.

Nhưng lúc này có còn hơn không chứ nhỉ.

*****

Khoảng chừng sáu phút sau, một con Thải Điệp lớn cỡ bàn tay bay về phía Tống Thư Hàng. Đi cùng Thải Điệp còn có Bạch Tôn Giả.

Tôn Giả nghe được tin Tống Thư Hàng đang nhả tơ, thậm chí còn chuẩn bị hóa kén thì cảm thấy rất đỗi kinh ngạc, vì vậy cố tình qua đây xem thế nào.

Lúc này,trước mặt Tống Thư Hàng đã có một nắm lớn tơ, nếu như kéo thẳng ra thì cũng dài hơn trăm mét.

“Đang nhả tơ thật à.”

Bạch Tôn Giả tò mò ngồi xuống trước mặt Tống Thư Hàng, dùng một thanh kiếm gỗ chọt chọt vào đống tơ hắn nhả ra.

Sợi tơ mảnh, nhẹ như sợi tóc.

Tôn Giả thử dùng kiếm gỗ cắt nhẹ vào sợi tơ, nhưng sợi tơ lại không hề bị gì.

“Độ dẻo cũng khá đấy chứ.”

Tôn Giả lại thử dùng thêm kiếm khí lên trên kiếm gỗ mới chặt đứt sợi tơ.

Trông Bạch Tôn Giả. . . Chơi đến là vui.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Xin chào Thư Hàng tiên sinh. Vừa rồi Linh Điệp Tôn Giả kêu ta đến để hướng dẫn cho Thư Hàng tiên sinh nhả tơ hóa kén.”

Con Thải Điệp nhỏ này dừng trước mặt Tống Thư Hàng, vỗ cánh nói.

“Xin chào.”

Tống Thư Hàng truyền âm nói, bởi vì miệng hắn vẫn đang không ngừng nhả tơ, hắn chỉ có thể dùng truyền âm nhập mật để chào hỏi.

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi có thể gọi ta là Tửu Cô. Đây là tên mà Tôn Giả đặt cho ta.”

Thải Điệp Tửu Cô cười hì hì nói. Cô dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. . . Yêu tu nhả tơ thì cô thấy nhiều rồi.Thế nhưng tu sĩ nhân loại nhả tơ thì đây là lần đầu tiên cô thấy.

Tống Thư Hàng:

“Tửu Cô à. . .Tên rất hay. Tửu Cô này, ta muốn hóa kén thì phải làm sao?”

Không ngờ Linh Điệp Tôn Giả còn đặt tên cho điệp yêu trên Linh Điệp Đảo? Điệp yêu trên Linh Điệp Đảo nhiều như vậy, không biết Tôn Giả có thể nhớ hết tên mà hắn đặt không nữa?

Kiều Kiều cô nương ở một bên mở chức năng ghi hình trên điện thoại, chuẩn bị quay lại toàn cảnh Tống Thư Hàng hóa kén.

Tửu Cô hỏi:

“Nếu như nói muốn hóa kén thì bước đầu tiên hẳn là tìm một nơi tốt để hóa kén. Thư Hàng tiên sinh, không biết ngươi tính hóa kén ở đâu?”

“Hay là chúng ta về phòng ta nhỉ?”

Nói xong, ngón giữa Tống Thư Hàng ngưng tụ chân khí hoá lỏng, lấy chỉ thành đao nhẹ nhàng quẹt một cái, cắt đứt sợi tơ đang được nhả ra không ngừng ở trong miệng.

. . .

Mọi người về tới phòng của Tống Thư Hàng.

Thải Điệp Tửu Cô đánh giá gian phòng này xong bèn hỏi:

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi muốn hóa kén ở đâu trong phòng đây? Theo ta thấy, bốn góc tường, hoặc là góc trên trần nhà đều là nơi rất thích hợp để hóa kén. Chỗ nào có góc sẽ khá dễ dàng mắc kén lên, có thể làm giá đỡ kén, giữ cho kén không rơi xuống.”

“. . .”

Tống Thư Hàng truyền âm hỏi:

“Ta có thể chọn nằm ở trên giường hóa kén không?”

Hắn luôn có cảm giác rằng hóa kén trong góc rất không an toàn, hắn cũng không phải sâu, ngộ nhỡ rơi xuống thì sao đây? Cái góc trên trần nhà càng không cần phải nói rồi!

Thải Điệp Tửu Cô:

“Ừm, chắc là được, chỉ cần chuyển giường qua góc trong phòng, ở chỗ góc sẽ dễ hóa kén hơn.”

Tống Thư Hàng còn chưa trả lời, Bạch Tôn Giả, Hiến Công Cư Sĩ, Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh đã chủ động đẩy giường của hắn qua góc phòng.

Trong mắt Bạch Tôn Giả, Hiến Công Cư Sĩ, Ngư Kiều Kiều đều tràn ngập tò mò, đang đợi đến lúc Tống Thư Hàng hóa kén.

Đặc biệt là Hiến Công Cư Sĩ, ánh mắt đặc biệt chăm chú, hắn đang âm thầm “học hỏi”. Bởi vì sắp tới Hiến Công Cư Sĩ cũng sẽ uống Long Ma dược tề. Nói không chừng đến lúc đó, hắn cũng phải hóa kén giống Tống Thư Hàng thì sao? Vì vậy, chuẩn bị trước sẽ khỏi phải lo, lắm nghề không thiệt thân, học thêm chút kiến thức chẳng sai đi đâu được.

Tống Thư Hàng:

“. . .”

Trong lòng yên lặng thở dài, hắn leo lên giường, tựa vào góc tường dựa theo hướng dẫn của Thải Điệp Tửu Cô.

Thải Điệp Tửu Cô:

“Thư Hàng tiên sinh, thử xem có thể dán tơ mà ngươi nhả ra lên trên tường được hay không? Nếu như là được thì cứ liên tục nhả tơ lên góc tường, kết thành lưới kén xem, coi như giá đỡ.”

“Để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn thử nhả sợi tơ dính trên vách tường, đúng là dính lên rồi, hơn nữa còn dính rất chặt nữa.

Trong nháy mắt, sợi tơ thành công dính lên tường, trong lòng Tống Thư Hàng thầm có chút mất mát, còn có một loại ảo giác. . . Từ hôm nay trở đi, có lẽ hắn sẽ phải tạm biệt với cái tên "nhân loại hàng xịn" rồi.

Hắn vội vàng lắc đầu, xua đi cảm giác này trong đầu.

. . .

Dưới sự hướng dẫn kỹ càng của Thải Điệp Tửu Cô, Tống Thư Hàng dùng sợi tơ dính bên này, dán bên kia, nhanh chóng hoàn thành bước đầu tiên của hóa kén là tạo lưới kén.

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng không thể chỉ biết dùng miệng giống như con tằm, thỉnh thoảng hắn còn dùng hai tay để dán những sợi tơ này lên tường.

"Thư Hàng tiên sinh rất có thiên phú hóa kén đấy, sau khi hóa lưới kén xong, tiếp theo chúng ta sẽ kết lót kén."

Thải Điệp Tửu Cô cười nói.

Kế tiếp, cô hướng dẫn Tống Thư Hàng bắt đầu dùng cách đặc thù để nhả tơ, lúc đầu là cách nhả tơ hình chữ C, sau đó là cách nhả tơ hình chữ S, cuối cùng lại biến thành cách nhả tơ hình số 8. Toàn bộ quá trình không có tiết tấu hay quy luật gì, trông vô cùng lộn xộn.

Dưới sự hướng dẫn của Tửu Cô, một tầng kén xoã tung mềm mại đã nhanh chóng hoàn thành. Đây chính là bộ phần bên ngoài - "Lớp lót".

"Thật thần kỳ, nhả nhả phun phun là đã có thể kết thành một cái kén to như vậy rồi. Nhìn qua có vẻ khá mềm mại đấy."

Bạch Tôn Giả dọn cái ghế dựa qua ngồi xuống, nhìn chằm chằm Thư Hàng đang nhả tơ, mắt không chớp lấy một cái.

Ngư Kiều Kiều nói:

"Ta cảm thấy chúng ta nên đi kiểm tra thử xem, không biết trong các đời tổ tiên của Thư Hàng có vị nào đó là yêu tu loài tằm không nhỉ?"

Hiến Công Cư Sĩ không biết móc đâu ra một cái camera, bắt đầu quay lại toàn bộ quá trình. Hắn cơ trí không có tham gia vào đề tài này, bởi vì nói không chừng lát nữa thôi là đến phiên hắn hóa kén rồi.

Bạch Tôn Giả:

"Thư Hàng, giờ ngươi có cảm giác gì không?"

Tống Thư Hàng:

"Cảm giác ư? Ta có cảm giác như mình đã không còn là nhân loại. . . Hơn nữa, ta cảm thấy có hơi khát nước."

Chương 704: Vị Quách Đại đạo hữu không ngừng bị đoạt lầu

Lý do khát nước là vì Tống Thư Hàng cứ mãi nhả tơ không ngừng. . . Hắn cũng không phải tằm yêu hoặc là sâu yêu, nhả tơ lâu như vậy thì đương nhiên sẽ khô miệng rồi.

Ngoại trừ khát nước ra, Tống Thư Hàng còn cảm giác đầu mình hơi cháng váng. Hóa kén là loại lao động vất vả, không phải chỉ là nhả tơ ra thôi là xong. Khi kết “lớp lót”, lúc thì phải nhả tơ hình chữ C, lúc thì phải nhả tơ hình chữ S, cuối cùng lại biến thành cách nhả tơ hình số 8. Hơn nữa, thỉnh thoảng Tống Thư Hàng còn phải giơ hai tay ra để cố định sợi tơ.

Đầu của Tống Thư Hàng bị xoay đến choáng luôn rồi.

Nói ra thì vì cái con khỉ gì ta phải chịu tội thế này cơ chứ? À đúng rồi. . . Vì ta muốn tăng thể chất lên nên đã uống Long Ma dược tề.

Khốn kiếp, nếu không phải vì muốn tăng thể chất của mình lên thì hắn đã lật bàn từ lâu rồi. Loại chuyện như hóa kén này thật sự là thứ con người có thể làm sao? Đây đúng là ép “người” quá đáng mà!

Tống Thư Hàng cảm thấy mình bị xoay đã quá lâu rồi, tốc độ tư duy cũng chậm đi nửa nhịp.

Ngư Kiều Kiều cười hì hì:

“Thư Hàng ngươi có muốn uống chút nước hay không? Nhưng mà. . .Trông ngươi như vậy cũng uống không được nước đâu, cứ chờ đến lúc ngươi kết kén xong mới nói đi nhé ~ hì hì.”

Tống Thư Hàng trợn trắng mắt.

“Xin Thư Hàng tiên sinh kiên trì thêm chút nữa, tiếp theo chúng ta sẽ tiến vào giai đoạn cuối cùng, chính thức hóa kén. Nói thật ta cũng rất mong chờ, không biết Thư Hàng tiên sinh sẽ hóa ra loại kén nào đây nhỉ?”

Thải Điệp Tửu Cô cười nói.

Nói xong, cô bắt đầu hướng dẫn bước cuối cùng của việc hóa kén choTống Thư Hàng.

Thông thường tằm nuôi hóa kén cần thời gian hai ngày hai đêm. Nhưng mà Tống Thư Hàng cũng không phải tằm nuôi, hơn nữa với tốc độ của tu sĩ tam phẩm, dưới sự hướng dẫn của Thải Điệp Tửu Cô, sau khi nắm giữ kỹ xảo hóa kén, tốc độ hóa kén củaTống Thư Hàng càng lúc càng nhanh.

Hai tay của hắn giúp đỡ, sợi tơ trong miệng hắn nhanh chóng nhả ra. Nửa tiếng sau, Tống Thư Hàng đã bện ra một cái "kén" cao tới hai mét. Tiếp theo chính là tăng thêm độ dày cho kén, mãi cho đến lúc miệng ngừng nhả tơ thì coi như hóa kén thành công.

Xuyên qua vách kén mỏng manh, mọi người có thể thấy được thân ảnh của Tống Thư Hàng đang chuyển động nhanh chóng trong cái "kén" này. Xem ra hóa kén cũng vất vả lắm đấy chứ.

"Thật là lợi hại."

Hai mắt Bạch Tôn Giả sáng lên, hắn vươn tay ra, muốn chọt chọt cái kén lớn này.

Thải Điệp Tửu Cô ở một bên vội vàng ngăn Bạch Tôn Giả lại:

"Bạch tiền bối, bây giờ xin ngài đừng chạm vào cái kén này. Bây giờ kén còn rất mỏng, nếu như ngài chọc thì nó sẽ lõm vào mất, điều này sẽ khiến cho kén không được hoàn mỹ."

Bạch tiền bối ngại ngùng cười khan một tiếng, rút ngón tay của mình về. Giờ hắn rất tò mò với việc hóa kén, hóa kén trông rất thú vị!

. . .

Lúc này, Ngư Kiều Kiều cười hì hì một tiếng, dừng quay video lại.

Từ lúc Tống Thư Hàng bắt đầu hóa kén cho đến giờ, tổng cộng cô đã quay được năm đoạn video ngắn.

Video thứ nhất là quay Tống Thư Hàng ở bên góc tường, chỉnh sửa giá đỡ kén.

Video thứ hai là quay giá đỡ đã kết kén, Tống Thư Hàng bắt đầu bện "lớp lót".

Video thứ ba là "lớp lót" đã sửa xong, bắt đầu hóa kén.

Video thứ tư và thứ năm đều là về quá trình kết kén, khúc cuối của video thứ năm, Tống Thư Hàng vừa vặn kết xong cái kén lớn, một cái kén lớn gần hai mét xuất hiện ở trong video.

Sau đó, cô ném năm đoạn video này lên Nhóm Cửu Châu Số 1, trước đó không lâu, Ngư Kiều Kiều cũng đã gia nhập Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tiên Ngư Sứ:

“Ta đã đăng video hóa kén của Thư Hàng đạo hữu, ngoài ra, ta sẽ nén những video này lại rồi đăng lên phần chia sẻ trong nhóm.”

Tiên Ngư Sứ chính là nickname của Ngư Kiều Kiều.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Kiều Kiều cô nương làm tốt lắm!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Tăng thêm kiến thức rồi, thì ra con người còn có thể hóa kén giống như vậy nữa. Sau này nếu như vẫn có người hỏi ta tu sĩ nhân loại thuần túy muốn hóa kén thì phải làm sao, lúc đó ta có thể quăng mấy video này cho hắn.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“*Icon đầu chó moe*.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Vậy mà lại đang nhả tơ thật á, cười chết ta rồi, trông Thư Hàng tiểu hữu nhả tơ thật sự rất thú vị. Ta rất muốn biết lúc hắn phá kén mà ra sẽ như thế nào.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“*Icon chà mạnh đầu chó*”

Diệt Phượng Công Tử:

“. . .”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Diệt Phượng, ngươi đoạt lầu cái con khỉ gì thế. Như vậy việc ta tự dìm coi như thất bại rồi.”

Diệt Phượng Công Tử:

“. . .”

Ngươi cảm thấy ta thích đoạt lầu của tên “đầu chó” ngươi sao? Khốn kiếp!

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Lần nữa nào, *Icon đầu chó moe*.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Chậc, ta cố tình chờ sau khi tên ngốc Quách Đại tự dìm xong, lại tag @Tiên Ngư Sứ, Kiều Kiều cô nương, quay lại quá trình hóa kén hoàn chỉnh của Thư Hàng tiểu hữu đi nào. Giữa năm đoạn video mất đi rất nhiều quá trình hóa kén, giáo trình không hoàn chỉnh thì làm ăn kiểu gì cơ chứ?”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“*Icon chà mạnh đầu chó*”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“. . .”

Điền Thiên Phó Đảo Chủ:

“Lão ca ngu ngốc của ta ơi, ngươi vẫn đoạt lầu rồi. Đầu chó của ngươi bị Quách Đại chà rồi.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Giận rồi đó, Điền Thiên ngươi cũng đoạt lầu làm cái con khỉ gì thế! Đừng có cản trở ta tự dìm nữa à nha, cản nữa là ta giận à!”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Tên ngốc Quách Đại, ngươi cho rằng ta muốn cắt ngang quá trình tự dìm của ngươi lắm sao? Đầu chó của ta cũng bị ngươi chà rồi kìa.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Xí xí xí xí, ta mới không phải đầu chó.”

Tiên Ngư Sứ:

“Muốn quay bản đầy đủ thì phải đến mấy giờ, ta đang dùng di động nên không tiện quay. Nhưng mà Hiến Công tiền bối cũng đang ghi hình, đến lúc đó trong tay ngài ấy sẽ có bản đầy đủ, để ngài ấy tải lên là được rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hiến Công tiền bối làm tốt lắm!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Đừng có ai đoạt lầu nữa đó, một lần cuối cùng. *Icon đầu chó moe*.”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Xông vào đoạt lầu, ta là Đậu Đậu moe, ta phát ngôn vì chính mình. Gâu Gâu!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“*Icon chà mạnh đầu chó*.”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Cảm ơn vì đã xoa đầu chó ta nhé ∼∼ thật thoải mái ∼∼ gâu gâu ∼”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“. . .”

Bắc Hà Tán Nhân:

“. . .”

Diệt Phượng Công Tử:

“. . .”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“. . .”

Chó mà ti tiện thì vô địch rồi. Mọi người đã có thể tưởng tượng ra hình ảnh một con chó Kinh ba đang nhanh chóng gõ bàn phím, khuôn mặt dương dương đắc ý.

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Đậu Đậu, ngươi cố ý, con chó ngu nhà ngươi.”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Bị ngươi nhìn ra rồi, đúng là ta cố ý đó∼∼ Qua đây chà ta này, đầu chó của ta có thể cho ngươi chà đó ∼∼ nếu như ngươi không phục thì qua đây cắn ta nè, cắn ta đi!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Đậu Đậu ngươi đừng kiêu ngạo vội. . . Chờ sau khi Hoàng Sơn Chân Quân bắt được Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử và chạy đến nơi đây, sau đó hắn sẽ gả ngươi ra ngoài, xem ngươi khóc thế nào. Tới đây nào, thương tổn lẫn nhau ai mà không biết chứ!”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“. . .”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Nói đến thì ta vẫn thấy khá ngạc nhiên, Đậu Đậu không phải chó Kinh ba đực sao? Tại sao nó phải bị gả đi ra ngoài? Ai kết hôn với nó thế?”

Điền Thiên Phó Đảo Chủ:

“Ta cũng rất tò mò, cứ thấy Hoàng Sơn tiền bối thu xếp hôn lễ suốt, thế nhưng chú rể là ai đây, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nói đến thì không lẽ Đậu Đậu ngươi là Đậu Đậu (♀) chăng?”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Sao có thể được chứ, ta có hàng họ đầy đủ đó, ta nhất định là Đậu Đậu (♂)!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Liệu có phải Hoàng Sơn Chân Quân có pháp thuật cấm kỵ gì hay không, có thể biến Đậu Đậu (♂) thành Đậu Đậu (♀) ấy?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ta cảm thấy khả năng này rất lớn. Hoàng Sơn tiền bối cứ luôn thần thần bí bí, cho dù ngài ấy có nắm giữ loại pháp thuật “cấm kỵ” này thì ta cũng không cảm thấy ngạc nhiên.”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Này, các ngươi đừng dọa ta chứ!”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Đậu Đậu, xin hãy nén bi thương!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Thật ra, nếu như Hoàng Sơn tiền bối thật sự có loại pháp thuật cấm kỵ như vậy thì ta lại muốn dùng loại pháp thuật này lên trên người một vị tiền bối trong nhóm đầu tiên.”

Bắc Hà Tán Nhân liền sững sờ, sau đó nhanh chóng gõ trên bàn phím:

“Dùng lên trên một người một vị tiền bối ư? Chờ chút, Tam Lãng! Đừng có nói ra, hôm nay ngươi đã không thể tìm đường chết thêm được nữa, thêm lần nữa ngươi sẽ chết thật đó!”

NhưngBắc Hà Tán Nhân còn chưa gửi những câu này lên.

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Đồng Quái Đại Nạn Không Chết Tất Có Hậu Phúc:

“Tiền bối mà Tam Lãng huynh nói là ai thế?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vậy còn phải hỏi sao, đương nhiên là Bạch Tôn Giả rồi!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“. . .”

Sau đó, Bắc Hà Tán Nhân lẳng lặng xóa bỏ tin nhắn của bản thân trong khung trò chuyện.

Tam Lãng bạn của ta ơi, lần này ta không cứu được ngươi rồi.

Lại nói. . . tên Đồng Quái này, không phải là đang bị các vị đạo hữu như Diệt Phượng, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Vân Du Tăng Thông Huyền truy sát à? Sao còn có cơ hội online chém gió thế nhỉ?

Đang lúc Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc, trong Nhóm Cửu Châu Số 1, Diệt Phượng Công Tử nhanh chóng nói:

“Chuyện gì thế nhỉ, tên Đồng Quái này không phải đã bị chúng ta cột lại rồi treo lên đánh sao? Làm sao hắn online chém gió được?”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“*Icon trợn mắt há mồm*.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Tiêu rồi, là kế ve sầu thoát xác, chúng ta trúng kế rồi. Tên bị chúng ta treo lên đánh có thể chính là phân thân nào đó của tên Đồng Quái, đáng chết, vậy mà lại là con rối! Chúng ta bị lừa rồi.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Đáng chết, Đồng Quái dùng con rối thế thân khi nào vậy?”

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân thì lại nhíu mày, suy tư.

Sau đó hắn nhanh chóng gõ vào trong nhóm:

“Cổ Hồ Quan đạo hữu, Diệt Phượng đạo hữu, các ngươi đừng vội! Ta đề nghị, trước tiên các ngươi nên cẩn thận kiểm tra tên “con rối Đồng Quái” bị các ngươi treo lên đánh xem hắn có phải là “con rối” thật hay không. Nói không chừng. . . tên bị treo lên đánh mới thật sự là người thật, chẳng qua là hắn lặng lẽ hóa trang giống như con rối, làm cho các vị đạo hữu trong nhóm hiểu lầm.

Mà tên đang chém gió mới thật sự là phân thân con rối, vì để thoát thân, nên cố ý dựng lên nghi trận đấy!"

Bắc Hà Tán Nhân không hổ là đại địch cả đời của Đồng Quái Tiên Sư, cái gọi là "người hiểu rõ ngươi nhất, không phải bạn của ngươi, mà là kẻ thù của ngươi". Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân, hai bên hiểu rõ nhau như lòng bàn tay ấy.

Chỉ cần đổi vị trí suy nghĩ một chút, luôn luôn có thể nhìn thấu quỷ kế và âm mưu của đối phương.

Diệt Phượng Công Tử:

"Bắc Hà đạo hữu nói có đúng lắm, các vị đạo hữu, chúng ta cẩn thận kiểm tra lại lần nữa nào."

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

"Có lý, thuật dịch dung của Đồng Quái đạo hữu thiên hạ vô song, không thể không phòng!"

Vậy nên, nhóm đạo hữu treo đánh Đồng Quái nhao nhao thi triển thủ đoạn kiểm tra trên cơ thể tên Đông Quái "nghi là con rối".

Một lát sau, trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Đồng Quái Đại Nạn Không Chết Tất Có Hậu Phúc:

"Bắc Hà, ngươi nhớ kỹ cho ta. Đầu tháng chín ở đỉnh Tử Cấm, ta muốn đánh ngươi đến mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, khóc nhè muốn tha cho ngươi!"

Chương 705: Hoàng Sơn Chân Quân quản lý nhóm có nghề

Quả nhiên… con rối Đồng Quái bị treo lên đánh là chân thân, kẻ ngụp lặn trong nhóm mới chính là phân thân hoặc con rối. Kế hoạch của Đồng Quái Tiên Sư bị Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấu và vạch trần.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười:

“Những lời này ta trả lại nguyên xi cho ngươi. Đến lúc đó, người bị đánh đến khóc lóc cầu xin tha nhất định sẽ là ngươi! Đồ bói bịp, chúng ta cứ chờ xem!”

Khi đang nói chuyện, trong Nhóm Cửu Châu Số 1 lại có tin mới.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Bạch tiền bối, ta sai rồi! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Tiếp đó, trên bầu trời sơn trang nghỉ mát vang lên một tiếng kêu thảm thiết lanh lảnh.

Cuồng Đao Tam Lãng biến thành một vì sao sáng ngời phóng lên trời cao. Quay tròn dạng cối xay gió, xoay tròn kiểu kiếm nhận phong bạo, bay lượn sóng, chạy hình zic zắc, đủ loại cách thức kỹ xảo phi hành hoa mỹ… Đi kèm với tiếng kêu thảm thiết của Tam Lãng, càng bay càng xa, biến mất trong tầm mắt của chúng đạo hữu.

Cách phi hành kinh điển như vậy rõ ràng là xuất xứ từ series Lưu Tinh kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả.

“Tam Lãng bay lên trời rồi hả?”

Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Giao Bá Chân Quân:

“Bị Bạch đạo hữu cho bay rồi, dù sao lần này Tam Lãng hơi quá trớn, ngay cả ta cũng nhìn không nổi. Bạch đạo hữu, ta đề nghị chi bằng cho Tam Lãng bay lên mặt trời luôn đi.”

Giao Bá Chân Quân nhìn như sắm vai kẻ ác nhưng thực ra hắn đang xin tha giúp Tam Lãng… Hắn nói như vậy, Bạch Tôn Giả sẽ không tiện đưa Cuồng Đao Tam Lãng lên mặt trời thật.

Bạch Tôn Giả trả lời:

“Yên tâm đi, ta cũng không định đưa Tam Lãng đạo hữu lên mặt trời đâu. Hơn nữa đưa Tam Lãng đạo hữu vào vũ trụ cũng không có nghĩa lý gì. Người như hắn, dù là ở trong vũ trụ cũng có thể chơi rất vui vẻ.”

Chúng đạo hữu xem đến đây, lại nhớ đến tính cách của Cuồng Đao Tam Lãng… Đúng là không sai! Cái loại như Tam Lãng, dù có ném hắn vào hoàn cảnh gì thì hắn đều có thể tìm cơ hội trêu chọc người khác. Dù là trong vũ trụ thì nhất định hắn cũng có thể tìm được cách tìm đường chết.

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Vì vậy ta đưa hắn vào một bí cảnh trước kia ta đã phát hiện được. Đó là một bí cảnh rất thú vị, hiện tại cũng là một trong những sơn trang nghỉ mát của ta, ta đặt tên cho nó là bí cảnh chậm chạp. Phàm là người tiến vào bí cảnh này, tất cả động tác đều sẽ bị chậm lại vô số lần. Ví dụ như ngươi muốn bước ra một bước, ở bên trong bí cảnh chậm chạp cần khoảng mười lăm giây thì ngươi mới có thể hoàn thành chuỗi động tác nhấc chân, cất bước, hạ chân xuống. Dù ngươi dùng thủ đoạn gì, làm nổ chân khí hoặc linh lực nhằm tăng nhanh động tác thì đều vô dụng trong bí cảnh. Dù là ai thì cũng cần tốn mười lăm giây mới bước ra được một bước.”

Bạch tiền bối, rốt cuộc ngài có bao nhiêu sơn trang nghỉ mát vậy?

Lúc Bắc Hà Tán Nhân nghe đến đó thì tò mò hỏi:

“Bạch tiền bối, đây là loại bí cảnh làm chậm thời gian sao?”

“Không, không liên quan gì tới thời gian hết. Chỉ đơn thuần là hiệu quả chậm chạp mà thôi. Khi mọi người tiến vào đó, thời gian mà bản thân trôi qua, tốc độ tư duy cũng sẽ không thay đổi.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nói cách khác, sau khi Tam Lãng huynh tiến vào bí cảnh chậm chạp, tốc độ suy nghĩ không thay đổi, nhưng làm bất kể chuyện gì đều sẽ bị hạn chế đến mức độ chậm nhất? Đi một bước cần mười lăm giây, giơ cánh tay cũng cần mười mấy giây?”

Bạch Tôn Giả:

“Đúng là như vậy.”

Diệt Phượng Công Tử nghe đến đó thì lập tức vui vẻ:

“Ha ha ha, đây đúng là chuyện tàn nhẫn nhất đời đối với Tam Lãng.”

Bình thường người thích tìm chết đều khá là hiếu động. Chính vì bọn họ không chịu ngồi yên, đặc biệt hoạt bát nên mới có thể phát hiện “chỗ tìm chết” mà người khác không cách nào phát hiện, từ đó làm ra sự kiện tìm chết mà người thường không cách nào tưởng tượng nổi.

Nếu Tam Lãng bị đưa đến bí cảnh chậm chạp kia, tối đa nửa ngày, hắn sẽ phát điên lên mất.

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“*icon giơ ngón tay cái*”

Ác Mộng Xa Lộ - Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Bạch tiền bối làm tuyệt quá, nên ném Tam Lãng vào cái bí cảnh chậm chạp kia từ sớm để đầu óc hắn tỉnh táo lại. Gần đây bệnh tìm chết của Tam Lãng nghiêm trọng lắm rồi, phải chữa mới được.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đông Phương Lục đạo hữu, biệt hiệu của cô lại bị đổi rồi à.”

Ác Mộng Xa Lộ - Đông Phương Lục Tiên Tử:

“…”

Một lát sau.

Đổi Tên Ta Nữa Ta Sẽ Giận Đấy - Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Rốt cuộc là ai hả, suốt ngày đổi biệt hiệu của ta thế? Cái tên sát thủ xa lộ này không hay chút nào! Ta đang khổ luyện kỹ thuật lái xe đấy, sẽ không tùy tiện đụng vào người khác nữa đâu!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Lục Lục, ta nghe nói ngày Tạo Hóa Pháp Vương live stream, lúc cô quay đầu xe ở bãi đậu xe đã đâm nát bấy đuôi xe của Thư

Hàng tiểu hữu đúng không?”

Đổi Tên Ta Nữa Ta Sẽ Giận Đấy - Đông Phương Lục Tiên Tử:

“…”

Lưu Huỳnh Tiên Tử, đời người đã gian nan như vậy, cô không cần vạch trần đâu! Có một số chuyện một khi nói ra khỏi miệng thì tình bạn sẽ không còn đó.

Bắc Hà Tán Nhân vội giải vây nói:

“Nhắc tới Tạo Hóa Pháp Vương… bây giờ Pháp Vương đâu rồi nhỉ? Hồi sáng ta thấy hắn cứ thần thần bí bí, ta vốn tưởng rằng sẽ có đạo hữu trong nhóm tìm hắn tính sổ chứ, nhưng sao không thấy tăm hơi thế?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Không phải Tạo Hóa đạo hữu muốn live stream lúc mọi người đóng phim đấy chứ? Định phối nhạc nền cho phim chẳng hạn?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Đừng nói chuyện đáng sợ vậy chứ, @Tạo Hóa Pháp Vương, Tạo Hóa đạo hữu, giờ ngươi đang làm gì đấy? Chắc ngươi không định hát thật đâu ha?”

Tạo Hóa Pháp Vương nhanh chóng ngoi lên:

“Ha ha, bí mật ~~”

“Đậu xanh, Tạo Hóa đạo hữu, không lẽ ngươi muốn hát thật à? Nếu muốn hát thì nói trước một tiếng nhé, ta sẽ đóng chặt thính giác lại trước.”

Bắc Hà Tán Nhân thấp thỏm nói.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Yên tâm đi, ta cũng không phải Tam Lãng hay Đồng Quái. Ta chỉ thích ca hát thôi, sẽ không tìm chết đâu.”

Nhưng dù Tạo Hóa Pháp Vương cam đoan như vậy, trong lòng các đạo hữu Nhóm Cửu Châu Số 1 vẫn sợ lắm lắm. Có mấy vị đạo hữu đã chuẩn bị đạo cụ bịt tai, có người đang cân nhắc xem ngày mai quay phim có nên đóng chặt thính lực trước hay không.

…

Sau tin nhắn của Tạo Hóa Pháp Vương, bởi vì không có chủ đề mới, nên Nhóm Cửu Châu Số 1 dần dần yên tĩnh lại.

Lại qua năm phút, trong nhóm vẫn im ắng như cũ, dường như mọi người đều đã nghỉ ngơi.

Lúc này, Phá Dương Kích Quách Đại rốt cuộc nắm lấy thời cơ ngoi lên:

“Ha ha ha, lần này sẽ không ai quấy rầy ta nữa đi? Xem ta đây *icon đầu chó đáng yêu*!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ơ, sao đột nhiên im hết vậy? Chẳng lẽ mọi người đều đi xem Tống Thư Hàng tiểu hữu kết kén rồi à?”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“*icon tức giận xoa đầu chó lầu trên*”

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Bắc Hà đạo hữu, con mợ mi!”

Bắc Hà Tán Nhân dở khóc dở cười, oan quá mà, hắn chỉ là thấy trong nhóm im lặng lâu như vậy, cảm giác có phần không quen nên nhắn một tin, không ngờ còn có thể trúng chiêu.

Hơn nữa, Quách Đại đạo hữu, ta cũng không thèm đoạt cái lầu đầu chó bị xoa của ngươi đâu. Càng oan hơn là, đầu chó của ta… A phì phì phì, đầu của ta đã bị ngươi xoa rồi, còn phải bị ngươi mắng cho một trận. Tim ta đau quá.

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Không chơi nữa, đi ngủ đây. Ngủ ngon, Bắc Hà đạo hữu. Hôm nay đúng là quỷ quái mà, tức điên người.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Quách Đại đạo hữu, ngủ ngon…”

Cứ như vậy, trong Nhóm Cửu Châu Số 1 yên tĩnh lại.

Khoảng chừng năm phút sau.

Phá Dương Kích Quách Đại đột nhiên hiện thân lần nữa:

“Hồi mã thương, xem ta *meme đầu chó đáng yêu*!”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Chờ được ngươi rồi! Mạnh mẽ xen vào *meme tức giận xoa đầu chó lầu trên*!”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Phàm nhân môi cá nhám à, bản Đậu Đậu biết ngay ngươi sẽ đánh đòn hồi mã thương nên đã mai phục ở đây chờ ngươi. Xem móng vuốt to bự của bản Đậu Đậu bùng nổ này, thoáng cái liền đoạt lầu đầu chó bị xoa của ngươi. Không cần cảm ơn ta đâu, những câu này ta đã gõ trước đó rồi, copy + paste đấy!”

Sau một lúc lâu , Phá Dương Kích Quách Đại:

“*meme tức giận xoa đầu chó lầu trên*!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Đậu má, mạng bị lag!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Đậu Đậu, ngươi nhớ đó cho ta, hôm nay ngươi đã đoạt lầu của ta hai lần. Lần sau gặp mặt, ta tuyệt đối không tha cho ngươi đâu.”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Vẫn câu nói kia, không phục thì làm đi, tới xoa đầu chó của ta nè, tới cắn ta nè, ha ha ha ha.”

“Đậu Đậu khốn kiếp! Thật sự không chơi nữa, đi ngủ. Tim đau quá.”

Phá Dương Kích Quách Đại nói.

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Ngủ ngon, Quách Đại đạo hữu. Ngoài ra ta nhắc nhở ngươi, tối nay ta không có gì làm, ta sẽ canh trước máy vi tính. Bù cho câu “Đậu Đậu khốn kiếp” vừa rồi của ngươi, đêm nay chỉ cần là lầu đầu chó bị xoa của ngươi, ta đoạt chắc rồi!”

“Xúi quẩy, Đậu Đậu ngươi mau lập gia đình đi!”

Phá Dương Kích Quách Đại cắn răng nói.

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Tới đi, tiếp tục đi, tới đây tổn thương lẫn nhau nè, ai sợ ai chứ.”

“…”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Luôn cảm thấy cái nhóm này không cứu được nữa rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt lời, Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên ngoi lên:

“Í, Bắc Hà đạo hữu ngươi cũng thấy vậy à. Gần đây ta vẫn luôn cảm thấy cái nhóm này đã không còn thuốc nào cứu được, thật muốn giải tán nó cho rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Σ(°△°|||)□Chân Quân, ngươi đừng lẩn quẩn trong lòng mà. Bọn ta chỉ nói giỡn thôi, Nhóm Cửu Châu Số 1 nhất định phải tồn tại đấy!”

Không còn cái nhóm này, Bắc Hà Tán Nhân phải đi ngụp lặn ở đâu đây?

Lời này của Hoàng Sơn Chân Quân lại nổ cho một đống lớn đạo hữu đang ngụp lặn dưới nước ngoi lên.

Diệt Phượng Công Tử:

“Chân quân, ta cảm thấy Nhóm Cửu Châu Số 1 còn có thể cứu được một chút.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Hoàng Sơn đạo hữu, ta nối thêm cho Nhóm Cửu Châu Số 1 một giây, đừng nghĩ quẩn nè!”

Bạch Hạc Chân Quân cũng la lên:

“Đạo hữu thủ hạ lưu tình!”

Không còn cái nhóm này, hắn làm sao tìm hiểu hành động của Bạch Tôn Giả đây?

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Ầy… Không nói với các ngươi nữa. Ta tiếp tục đi bắt Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đây.”

Chân Quân nói xong bèn offline.

Làm sao ngăn đạo hữu trong nhóm đang không ngừng buông thả, không ngừng tìm đường chết? Cách một, trước tiên là phải hù dọa bọn họ, để cho bọn họ biết nếu tiếp tục bung lụa, không ngừng tìm đường chết thì sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy mình là một chủ nhóm đạt tiêu chuẩn, hắn nhất định sẽ ngăn lại bầu không khí xấu trong Nhóm Cửu Châu Số 1!

*****

Bên kia, Tống Thư Hàng đang nghỉ ngơi trong phòng.

Quá trình kết kén của Tống Thư Hàng đã gần kết thúc.

Một cái kén lớn được hoàn thành, kén kia càng kết càng dày, các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đang vây xem đã không cách nào dùng mắt thường để nhìn thấy bóng dáng Tống Thư Hàng nữa rồi.

Chương 706: Hàng cơ bắp và Bạch tiền bối hóa kén

Sau khi Ngư Kiều Kiều quăng video Tống Thư Hàng hóa kén lên Nhóm Cửu Châu Số 1, rất nhiều tiền bối đều chạy vội đến để vây xem cảnh tượng nhân loại hóa kén. Dù sao cũng đang ở không, qua đây xem cảnh Thư Hàng tiểu hữu hóa kén cũng có thể giết thời gian.

Thế nhưng bọn họ đã bỏ qua cảnh hóa kén ban đầu của Tống Thư Hàng, đó mới là cảnh tượng thú vị nhất trong quá trình hóa kén.

Lúc này, Bạch Tôn Giả hỏi:

“Hóa kén xong chưa Thư Hàng? Nghe thấy không?”

Tống Thư Hàng dùng truyền âm nhập mật trả lời:

“Gần xong rồi, ta cảm thấy tơ trong miệng cũng sắp phun hết, tốc độ chậm đi rồi.”

“Cố lên nhé, tất cả mọi người đều đang nhìn ngươi đấy.”

Bạch Tôn Giả nói, sau đó hắn lại nhìn về phía Thải Điệp rồi hỏi:

“Tửu Cô, bây giờ ta có thể chọt cái kén lớn này được chưa?”

Tửu Cô ngẫm nghĩ một hồi, nói:

“Hẳn là. . . Không thành vấn đề, chỉ cần đừng chọt mạnh quá thì kén sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Vậy ta chọt thử một cái xem sao.”

Bạch Tôn Giả tò mò đi tới bên cạnh cái kén lớn, vươn ngón tay ra chọt nhẹ thử.

“Đúng là kén thật, nhưng lại khá rắn chắc. . . Khi muốn chế kén thành tơ lụa thì sẽ hơi khó đấy, nó cứng thế này mà.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Ngư Kiều Kiều:

". . ."

Thải Điệp Tửu Cô:

". . ."

Hiến Công Cư Sĩ:

". . ."

Bạch tiền bối còn muốn chế cái kén lớn này của Tống Thư Hàng tiểu hữu thành tơ lụa ư?

Nghe nói là. . . Lúc kén tằm đang nhả tơ, là phải thả kén sống vào nước sôi để nấu, không cho con ngài chui ra từ đó. Sau khi nấu kén xong ta lại ươm tơ, trải qua một quá trình khá dài mới chế thành tơ lụa.

Vậy nên ý của hắn là muốn quăng Tống Thư Hàng tiểu hữu còn sống sờ sờ vào trong nước sôi mà nấu á?

Mọi người lập tức nghĩ tới kén lớn củaTống Thư Hàng tiểu hữu bị ném vào bên trong một nồi nước sôi khổng lồ, theo đó chính là thảm cảnh Tống Thư Hàng tiểu hữu không ngừng gào thét.

Cảnh này đúng là khó tả quá.

. . .

Thời gian trôi qua chừng năm phút.

Bạch Tôn Giả lại hỏi:

“Bây giờ đã nhả hết tơ chưa thế Thư Hàng?”

Giọng của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng vang lên, chẳng qua giọng của hắn rất khàn:

“Cuối cùng cũng xong, ta cảm thấy miệng của ta đã cứng đờ ra luôn rồi. Miệng đau, họng tê, thật là khó chịu.”

Bạch tiền bối cực kỳ tò mò:

“Vậy bây giờ cơ thể ngươi có cảm giác đặc biệt nào không? Có phải là sắp bắt đầu tiến hóa rồi không?”

Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng tình trạng cơ thể mình, lắc đầu đáp:

“Không có. . .Cơ thể không thay đổi gì, thể chất cũng không hề tăng lên. Chắc còn cần thêm chút thời gian nữa.”

“Vậy ngươi có cảm giác gì khi ở trong kén?”

Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Bạch tiền bối, ngài đây là muốn biến thành mười vạn câu hỏi vì sao đấy ư?

“Cảm giác trong kén. . . Có hơi nóng, cũng rất khó chịu, không thể thoáng khí được. Xung quanh đen xì như bị nhốt trong phòng tối. Lạ thật, không khí bên trong càng ngày càng ít, cảm thấy hơi ngộp thở, tại sao không khí lại hết nhanh như vậy chứ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói lại.

Hiến Công Cư Sĩ ở bên cạnh nghe tới đây, mí mắt không ngừng run rẩy, xem ra Long Ma dược tề lần này có chút phiền phức rồi.

Bạch Tôn giả:

“Ngươi dùng Quy Tức thuật thử xem?”

Tống Thư Hàng:

“Dùng rồi, đã tốt hơn nhiều. May mà trước kia Bạch tiền bối có dạy Quy Tức thuật cho ta, nếu không thì ta chỉ còn nước ngộp chết trong cái kén này mà thôi.

Lại trôi qua năm phút.

Bạch Tôn Giả cảm thấy có chút nhàm chán, thế là hắn lại hỏi:

“Bây giờ có cảm giác gì đặc biệt không Thư Hàng?”

“Ùng ục~~ Có biến hóa.Trong kén đột nhiên có rất nhiều chất lỏng, càng ngày càng nhiều, ta sắp ngập trong đó mất rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ngư Kiều Kiều tò mò hỏi thêm:

“Bên trong kén có thêm chất lỏng ư? Bọn ta ở bên ngoài chẳng thấy có gì thay đổi cả.”

“Có cần đập vỡ không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không, không cần. Ta cảm thấy thể chất có sự thay đổi. . . Thể chất đang tăng vọt, cơ thể trở nên càng ngày càng mạnh hơn.”

Giọng nói mừng rỡ của Tống Thư Hàng truyền ra.

Chất lỏng bên trong cái kén dường như mới là bản thể của Long Ma dược tề thì phải? Long Ma dược tề cuối cùng cũng có tác dụng.

Sau khi Hiến Công Cư Sĩ nghe đến đó thì cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, có tác dụng, Long Ma dược tề này mặc dù đã biến dị, nhưng suy cho cùng nó vẫn có tác dụng.

Có tác dụng là tốt rồi, Chẳng qua là nhả chút tơ, hóa thành cái kén mà thôi! Những thứ này hắn đều không để ý. Chỉ cần nhả tơ kết kén có thể tăng cường thể chất của mình, đạt tới trạng thái cân bằng với tinh thần lực thì đều đáng giá.

Cứ như vậy, lại qua mười phút đồng hồ.

Bạch Tôn Giả một tay chống cằm, tay kia nhàm chán gõ lên Lưu Tinh kiếm, hỏi:

"Thư Hàng này,chừng nào thì ngươi mới ra khỏi kén thế?"

"Ùng ục~~ ta cũng không biết, thế nhưng chất lỏng bên trong kén đang nhanh chóng giảm bớt, tốc độ tăng trưởngthể chất của ta cũng đang giảm bớt. Khi thể chất của ta không còn tăng trưởng được nữa thì hẳn là có thể đi ra rồi."

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó. . . Lại là mười phút đồng hồ.

Bạch Tôn Giả đổi tư thế, tay khác chống cằm, đang nhàm chán đánh cờ với Ngư Kiều Kiều.

Bên cạnh một số đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng đều đang nhàm chán xem cờ.

Chỉ còn Hiến Công Cư Sĩ là đang đứng im re quay lại hình ảnh cái kén lớn của Tống Thư Hàng, sợ bỏ sót chỗ nào.

Lúc này, bên trong kén phát ra tiếng kêu Tống Thư Hàng:

"Bạch tiền bối, Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối, còn những tiền bối khác nữa, phiền các ngươi tránh ra một chút, ta sắp đi ra rồi."

"Cuối cùng cũng đi ra rồi sao?"

Hai mắt Bạch Tôn Giả sáng lên, vội lùi lại cùng mọi người.

. . .

Sau một lát, trên kén lớn cao hai mét phát ra tiếng nứt vỡ.

Cái kén mà Thư Hàng hóa thành vốn rất cứng rắn, giờ lại như gốm sứ. Hắn đánh vài cú vào cái kén, trên kén lập tức bị đánh ra một cái lỗ lớn.

Theo đó,Tống Thư Hàng mặc đạo bào kim chung tráo chui ra từ trong kén, đây là đạo bào của hòa thượng Tây, Tống Thư Hàng còn chưa kịp đổi tên cho nó.

Bây giờ hắn mặc bộ đạo bào này, giang hai cánh tay ra, hít một hơi thật sâu, nói với vẻ vô cùng thỏa mãn:

“Ôi, không khí trong lành, cảm giác này mới tuyệt vời làm sao!”

Bạch Tôn Giả, Ngư Kiều Kiều, Hiến Công Cư Sĩ và mấy vị tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1 chạy tới xem náo nhiệt, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

“Phì~”

Đông Phương Lục Tiên Tử đột nhiên nhịn không được mà phì cười thành tiếng.

Cơ thể Tống Thư Hàng lúc này to ra khoảng chừng năm vòng, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn căng cứng như sắp sửa phát nổ.

Bởi vì một thân cơ bắp này của hắn thực sự quá khoa trương, dẫn đến việc Tống Thư Hàng vốn đã cao trên 1m80, bây giờ nhìn lại thì cảm giác như lùn đi.

Càng quan trọng hơn là, đầu của Tống Thư Hàng cũng không hề thay đổi. Hắn với khuôn mặt mi thanh mục tú trẻ tuổi phối với thân hình to khỏe đáng sợ.

Ngư Kiều Kiều giơ ngón tay cái với Tống Thư Hàng:

“Hàng cơ bắp! Một thân cơ bắp này của ngươi, thực sự rất đẹp trai.”

Hàng cơ bắp là cái quỷ gì cơ chứ?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn cơ thể đáng sợ của mình bây giờ, hắn khẽ vung tay là đã cảm thấy có một luồng gió mạnh đánh ra. Trên cánh tay, từng khối cơ bắp một đều nổi gân xanh, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

“Sao lại trở thành thế này cơ chứ?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, hiệu quả của Long Ma dược tề quả thực rất tuyệt, sau khi uống hết khoảng chừng một phần mười hắn liền cảm thấy thể chất của mình một hơi tăng lên không chỉ ba lần.

Đoán chừng cơ thể hắn bây giờ ít nhất đã có cường độ của tu sĩ tam phẩm Nguyệt âm mạch thứ hai; thậm chí đã tiếp cận cường độ cơ thể của tu sĩ Dương viêm mạch thứ ba rồi ấy chứ.

Nhưng những cơ bắp khoa trương này là chuyện gì đây? Với bộ dáng bây giờ hắn làm sao còn dám ra đường cơ chứ?

Lúc này, Bạch Tôn Giả tiến lên một bước, hắn đưa tay đặt trên cơ thể Tống Thư Hàng, nói:

“Đừng nhúc nhích, ta kiểm tra cho ngươi một chút.”

Tống Thư Hàng vội vàng giữ yên lặng, để Bạch Tôn Giả kiểm tra tình trạng cơ thể của hắn lúc này.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả cười một tiếng:

“Không sao, không có gì đáng ngại hết. Chẳng qua là do cơ thể của ngươi một lần hút vào dược lực số lượng lớn, Long Ma dược tề tăng thể chất của ngươi lên trong khoảng thời gian ngắn, nên mới dẫn đến việc cơ thể ngươi phình ra. Điều này cùng đạo lý với việc một người ăn nhiều sẽ béo. Mấy ngày này ngươi cố gắng tu luyện công pháp thối thể đi, khoảng chừng hai ba ngày là sẽ có thể trở về hình dáng ban đầu. Ngoài ra, cơ thể của ngươi không có vấn đề gì cả, trạng thái cũng tốt lắm.”

Sau khi nghe xong lời nói của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở ra, nếu như phải biến thành bộ dáng cơ bắp cuồn cuộn như bây giờ vĩnh viễn thì hắn cũng không biết phải giải thích thế nào với ba mẹ sau khi về nhà nữa.

Chẳng lẽ phải nói là con đã gia nhập một câu lạc bộ thể hình rất đáng sợ, luyện sơ sơ chút đỉnh vậy là đã một thân cơ bắp như vậy ư? Ba Tống với mẹ Tống nhất định sẽ trụy tim cho xem.

Hiến Công Cư Sĩ ở bên cạnh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó hắn ôm quyền, cáo từ với các vị đạo hữu:

“Thư Hàng tiểu hữu, Bạch đạo hữu, còn các vị đạo hữu nữa, ta xin phép đi trước, phải về sử dụng Long Ma dược tề này đây.”

Mọi người đều biết Hiến Công Cư Sĩ đã chờ đợi ngày này rất lâu rất lâu, nhao nhao cáo biệt với hắn, thuận tiện bồi thêm câu chúc phúc, hóa kén thành công, kết thành một cái kén xinh đẹp ra nhé.

Từng tiếng chúc phúc chân thành này vang lên làm cho mặt Hiến Công Cư Sĩ đỏ như gấc, may mắn là mặt hắn vốn đã đỏ rồi.

. . .

Tống Thư Hàng nhảy từ trên giường xuống, nhìn sang cái kén lớn kia, thứ này nên xử lý sao đây?

Trong lúc hắn đang suy tư, Bạch Tôn Giả bên cạnh kéo kéo đạo bào của hắn.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả với vẻ nghi hoặc.

“Thư Hàng, Long Ma dược tề của ngươi hẳn là có rất nhiều nhỉ?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Hiến Công Cư Sĩ chia năm năm với Tống Thư Hàng, trong tay Tống Thư Hàng giờ có hai mươi bình Long Ma dược tề.

“Ngài muốn à Bạch tiền bối?”

Tống Thư Hàng hỏi xong bèn lấy một bình Long Ma dược tề mới ra từ trong túi áo đưa cho Bạch Tôn giả.

“Long Ma” là Bạch Tôn Giả giết chết xong rồi đưa đưa cho hắn. Bạch tiền bối muốn Long Ma dược tề thì lý nào Tống Thư Hàng lại không đưa cơ chứ?

“Một bình đủ chưa?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Ừm, đủ rồi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Ta muốn thử xem cảm giác “nhả tơ hóa kén” ra sao, trông cũng khá là thú vị.”

Hắn rất tò mò không biết cảm giác hóa kén là như thế nào.

Hơn nữa khi cơ thể trở nên cao to lực lưỡng trông cũng thú vị lắm chứ.

Sau khi cầm lấy bình Long Ma dược tề này, Bạch Tôn Giả hơi ngửa đầu, uống sạch cả bình.

Một lát sau. . . Miệng Bạch Tôn Giả hé nhẹ ra, một sợi tơ trong suốt thật dài phun từ trong miệng hắn ra.

“Tới rồi tới rồi.”

Bạch Tôn Giả hưng phấn hô lên.

Chân hắn đạp vào hư không, vui vẻ chọn một góc ở trên trần nhà của phòng Tống Thư Hàng, sau đó bắt đầu hóa kén. . .

Cũng là hóa kén như nhau, lúc ấy động tác của Tống Thư Hàng trông khá vụng về, thú vị.

Tư thế Bạch tiền bối thì phóng khoáng, động tác rất đẹp, giống như tiên nhân đang múa vậy.

Đây chính là sự khác biệt giữa ngôi sao hài và ngôi sao thần tượng ư?

Chương 707: Nhóm Cửu Châu hóa kén

Mấy vị đạo hữucủa Nhóm Cửu Châu Số 1 xoa xoa cằm, đưa mắt nhìn sang Bạch Tôn Giả đang hóa kén.

Tư thế của Bạch tiền bối lúc hóa kén không chỉ là đẹp, tốc độ hóa kén cũng nhanh hơn Tống Thư Hàng nhiều lắm.Thời gian trôi qua ngắn ngủi đủ nói mấy câu thì giá đỡ kén của Bạch tiền bối đã kết xong.

Thấy Bạch tiền bối tràn đầy phấn khởi, trong lòng các vị đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1 bắt đầu ngứa ngáy.

Thứ gọi là phong trào này rất thú vị, có một số chuyện, nếu chỉ có một người làm thì sẽ là “khác loài, ngược xu hướng”. Nhưng nếu có nhiều người làm thì sẽ trở thành trào lưu và “thời thượng”.

Đã có Bạch Tôn Giả mở đường, những vị đạo hữu động tâm khác cũng nhao nhao hành động.

Diệt Phượng Công Tử đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, sau hắn và Thông Huyền Đại Sư, Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa treo Đồng Quái Tiên Sư lên đánh xong bèn hài lòng trở về. Công tử vừa trở về thì vội chạy tới thưởng thức toàn bộ quá trình hóa kén củaTống Thư Hàng tiểu hữu.

“Thư Hàng tiểu hữu này, ngươi còn muốn giao dịch Long Ma dược tề không?”

Diệt Phượng Công Tử hưng phấn hỏi.

Giao dịch ư? Giao dịch với Diệt Phượng Công Tử sao? Trong lòng Tống Thư Hàng tung tăng như chim sẻ, đương nhiên giao dịch rồi, ngu gì mà không làm!

“Giao dịch, đương nhiên là giao dịch!”

Tống Thư Hàng nói.

Đến tận hai mươi bình Long Ma dược tề, hắn không thể dùng hết được.

Tuy nói là Long Ma dược tề cũng có tác dụng với Chân Quân lục phẩm. Nhưng nó cũng không thể tăng thể chất tu sĩ một cách vô hạn, mỗi người có thể chất khác nhau, khi dùng Long Ma dược tề tới mức độ nhất định sẽ sinh ra kháng tính. Sau này dù có dùng thế nào đi chăng nữa thì thể chất cũng sẽ không tăng được bao nhiêu.

"Tống Thư Hàng tiểu hữu có gì muốn đổi hay không?"

Diệt Phượng Công Tử hào sảng hỏi, mặc dù hắn vừa mới thăng cấp lên Linh Hoàng ngũ phẩm nhưng tài sản của hắn cũng không hề kém cạnh so với Chân Quân lục phẩm bình thường.

"Ta chỉ cần một thứ thôi, mong Diệt Phượng tiền bối cho ta mượn CPU để dùng!"

Tống Thư Hàng nói thật nhanh:

"Ngoài cái đó ra, những vật khác ta đều không cần."

Diệt Phượng công tử:

". . ."

Sau một hồi suy nghĩ, Diệt Phượng Công Tử cắn răng nói:

"Ta cho mượn!"

"Tốt quá, mượn CPU hai mươi lăm lần đổi một bình dược tề, mong được chiếu cố!"

Tống Thư Hàng dương dương đắc ý nói.

"Hai mươi lăm lần? Sao ngươi không đi chết đi?!"

Diệt Phượng Công Tử xù lông lên, tên Tống Thư Hàng này nghĩ CPU của Diệt Phượng hắn là máy tính công cộng à? Muốn mượn là mượn hay sao? Hừ! CPU cái rắm, đây là thiên phú đặc thù của hắn, chả có quan hệ gì tới CPU của hắn cả.

"Thật đáng tiếc, xem ra cuộc giao dịch này của chúng ta thất bại rồi nhỉ."

Tống Thư Hàng nhún vai, mặc dù hơi hèn thật, thế nhưng nếu bây giờ không nắm chắc cơ hội để dùng "CPU" nhiều thêm vài lần thì lần sau, chả biết phải tới ngày tháng năm nào mới tìm thấy thứ mà Diệt Phượng Công Tử thích đây.

Bây giờ những bình Long Ma dược tề biến dị này cũng chỉ có hai người là hắn và Hiến Công tiền bối có. Mà khả năng giao dịch Long Ma dược tề của Hiến Công tiền bối là rất thấp.

Còn nếu muốn chế tạo ra Long Ma dược tề có thể khiến người ta nhả tơ hóa kén thì trừ phi là trên thế giới này xuất hiện thêm một con Long Ma biến dị nữa.

"Năm lần, nhiều nhất là năm lần."

Sau khi Diệt Phượng Công Tử suy tư rất lâu mới cắn răng nói.

"Diệt Phượng tiền bối ngươi đúng là độc ác, người khác là không tính số lẻ, còn ngươi là trực tiếp nuốt hết để lại số lẻ à? Năm lần thì miễn đi! Ít nhất phải hai mươi lần."

Tống Thư Hàng cò kè mặc cả.

"Hai mươi lần à. . . Tốt thôi. Như vậy đi, ta chỉ cần một phần tư dược tề, dùng năm lần cơ hội để đổi."

Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính, trên mặt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Hắn mới thăng cấp lên cảnh giới ngũ phẩm, một lần dùng một phần tư Long Ma dược tề cũng không chênh lệch bao nhiêu, lấy một bình thì cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Tống Thư Hàng:

". . ."

"Cứ vậy đi, đưa cho ta một phần tư bình Long Ma dược tề, ta giao dịch với ngươi năm lần."

Ánh sáng không ngừng lóe lên trên mắt kính của Diệt Phượng Công Tử.

Thật loá mắt.

Tống Thư Hàng:

"Cơ hội hiếm có lắm đó tiền bối, người thật sự không cân nhắc đổi lấy nguyên một bình sao?"

"Không cần, ta chỉ muốn hóa kén để chơi mà thôi, cũng không định hóa kén bốn năm lần. Đừng nói nhảm nữa, ngươi có phải là đàn ông không thế? Không đổi thì ta bấm nút ngay, sau này ngươi vĩnh viễn đừng hòng đụng được vào CPU của ta."

Diệt Phượng Công Tử phũ thẳng.

Tống Thư Hàng:

". . ."

Được thôi, năm lần thì năm lần, năm lần cũng đủ để hắn dùng một khoảng thời gian rồi. Còn chuyện sau này thì để sau này nói đi. Lỡ như sau này hắn lại tìm được thứ có thể khiến cho Diệt Phượng Công Tử cảm thấy hứng thú thì sao?

"Ok!"

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử hài lòng cầm cái chén nhỏ chứa một phần tư bình Long Ma dược tề, nốc sạch.

Theo đó hai chân Diệt Phượng Công Tử cũng đạp vào hư không, bắt đầu nhả tơ hóa kén ở một góc trần nhà đối diện Bạch Tôn Giả.

"Thú vị, thì ra là vậy, thú vị lắm."

Diệt Phượng Công Tử vừa nhả tơ hóa kén, thỉnh thoảng còn đẩymắt kính, dường như là đang nghiên cứu nguyên lý của "nhả tơ hóa kén" thì phải?

Học bá Phượng đây ư?

. . .

Diệt Phượng Công Tử vừa giao dịch xong với Tống Thư Hàng, sau một lát, lại có một bóng người nhanh chóng vọt tới trước mặt hắn.

Là Bạch Hạc Chân Quân trạng thái thiên về nữ, trong trạng thái này dáng người "cô" nhỏ nhắn xinh xắn, trông rất đáng yêu, chẳng qua tính tình nóng như lửa ấy.

Bạch Hạc Chân Quân nói:

"Thư Hàng tiểu hữu, cho ta một phần Long Ma dược tề nữa nào!"

Khi đang nói chuyện, ánh mắt của "cô" thỉnh thoảng liếc về phía Bạch Tôn Giả đang hóa kén, chuyện mà Bạch Tôn Giả đang làm thì sao "cô" có thể bỏ lỡ đây?

"Bạch Hạc tiền bối cũng muốn thử hóa kén sao?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

"Bạch Hạc tiền bối hẳn là phải sinh ra từ trong trứng chứ nhỉ? Cảm giác trong kén hẳn là "cô" đã có kinh nghiệm rồi mới đúng."

"Bớt nói nhảm đi, trong tay của ta có vài thứ tốt đây."

Bạch Hạc Chân Quân trạng thái thiên về nữ ghét nhất là nói nhẩm. “Cô” lấy tay lục lọi trong túi, móc ra ba gốc cỏ non ánh lên ánh sáng kim loại bóng láng, trên những cây cỏ nhỏ này không ngờ lại ngưng tụ ra “đao ý” yếu ớt, mỗi một gốc cỏ non đều giống như là một thanh bảo đao khai thiên lập địa.

“Bảo vật này tên là【Đao Ý Thông Huyền】, là một loại bảo vật sinh trưởng trong “di tích Trường Sinh Giả” vốn lấy đao nhập đạo, nếu trực tiếp ăn vào sẽ có cơ hội thể nghiệm, lĩnh ngộ “đao ý”. Thiên phú đao pháp của Thư Hàng tiểu hữu ngươi là tuyệt đỉnh. Nhất là một chiêu “Hỏa Diễm đao”kia, mơ hồ đã chạm đến biên giới của “Đao Ý” rồi. Có ba gốc【 Đao Ý Thông Huyền 】này, nói không chừng ngươi có thể lĩnh ngộ ra đao ý thuộc về bản thân từ trong đó. Một khi đao ý hình thành, uy lực đao pháp của ngươi sẽ có thể tăng lên nhiều.”

Bạch Hạc Chân Quân nhanh chóng giải thích:

“Ta dùng ba gốc Đao Ý Thông Huyền này để đổi nửa bình Long Ma dược tề của ngươi.”

Bạch Hạc Chân Quân đã lên tới cấp bậc Chân Quân, nhưng “cô” thân là thần thú, thể chất vốn đã vô cùng cường đại. Hiệu quả tăng lên thể chất của bình Long Ma dược tề này đối với “cô” mà nói cũng chả được bao nhiêu.

“Cô” vốn không hề nghĩ đến việc nhờ Long Ma dược tề để tăng lên thể chất, cô chỉ muốn ở bên người Bạch Tôn Giả, nhả tơ kết lưới, cùng nhau hóa kén với Bạch Tôn Giả mà thôi.

Trong lòng Tống Thư Hàng bừng lên hưng phấn, Hỏa Diễm đao của hắn quả thực là đang thử tìm tòi “đao ý” của bản thân, ai mà chẳng muốn tiến bộ, hắn không thể cứ mãi dựa vào việc “Minh tưởng, bắt chước” đao ý của Xích Tiêu Tử tiền bối để thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao. Bảo vật này của Bạch Hạc Chân Quân quả thực chính là thứ mà hắn cần!

“Thành giao!”

Tống Thư Hàng sảng khoái nói.

Lấy nửa bình Long Ma dược tề đổi ba gốc Đao Ý Thông Huyền của Bạch Hạc Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân lấy được nửa bình Long Ma dược tề thì lập tức há miệng, uống một hơi cạn sạch.

Theo đó, Bạch Hạc Chân Quân cũng chân đạp hư không, mặt dạn mày dày lách đến chỗ cách Bạch Tôn Giả không xa, bắt đầu nhả tơ hóa kén.

Cùng nhả tơ hóa kén với Bạch tiền bối đấy, lãng mạn làm sao.

Tiếc là tự nhiên từ đâu mọc ra tên Diệt Phượng Công Tử dư thừa này cơ chứ.

. . .

"Thư Hàng tiểu hữu, chuyện thú vị như vậy sao có thể thiếu Tuyết Lang Động Chủ ta cơ chứ?"

Tuyết Lang Động Chủ mang theo nụ cười cởi mở xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Tuyết Lang Động Chủ vừa xuất hiện, lập tức làm cho người ta cảm thấy sáng lóng lánh. Làn da trắng mịn bóng láng, lóng lánh và lóng lánh, nhìn ở mỗi một góc độ đều có cảm giác sáng lóng lánh.

Tống Thư Hàng lễ phép chào hỏi:

"Xin chào Tuyết Lang tiền bối!"

"Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi hẳn là đã thăng cấp lên tam phẩm cảnh giới rồi nhỉ? Như vậy ngươi nhất định sẽ cần thứ này, Tật Phong đao (Phong ở đây là điên), sai rồi, là Tật Phong đao (Gió). Đây là đao pháp cấp bậc tam phẩm, mặc dù cũng không được liệt vào hàng đỉnh cấp, nhưng trong tam phẩm cũng được coi là hàng trung thượng. Đây là đao pháp vừa nhanh vừa mãnh liệt, đao mà ra thì nhất định sẽ thấy máu. Không chỉ có tốc độ bạo phát mạnh, sức bền cũng tốt. Mười đao đầu của Tật Phong đao, đao sau mạnh hơn đao trước, đao trước nhanh đao sau càng nhanh hơn! Lúc còn trẻ ta đạt được cái tên Cuồng Đao hiển hách như thế cũng là nhờ có bộ đao pháp này."

Nói xong, Tuyết Lang Động Chủ đưa bộ Tật Phong đao này cho Tống Thư Hàng:

"Ta đổi một phần tư dược tề giống như Diệt Phượng là được!"

Tống Thư Hàng suy nghĩ, đao pháp hắn nắm giữ bây giờ có Hỏa Diễm đao và Nghịch Lân Đao Pháp. Trong đó Hỏa Diễm Đao mặc dù là đao pháp thiên hạ vô song, nhưng Tống Thư Hàng muốn phát huy hết uy lực của nó thì còn kém xa lắm. Mà Nghịch Lân Đao Pháp lại là đao pháp phòng thủ.

Hắn bây giờ lại nắm giữ thêm một loại đao pháp tấn công nữa thì dường như cũng không tệ. Thậm chí nói không chừng lại có thể suy luận khiến cho lĩnh ngộ đối với Hỏa Diễm đao của mình ngày càng sâu thì sao?

"Thành giao!"

Tống Thư Hàng nói.

Lại là một phần tư dược tề, đổi một quyển Tật Phong đao đao pháp của Tuyết Lang Động Chủ tiền bối, à không, là Tật Phong đao đao pháp.

Cứ như vậy, cả một bình Long Ma dược tề đã giao dịch hết.

Sau khi Tuyết Lang Động Chủ đạt được Long Ma dược tề bèn nhanh chóng uống sạch sành sanh.

Sau đó chân hắn đạp vào hư không, đi tới chính giữa trần nhà, bên cạnh đèn treo.

Theo đó miệng Tuyết Lang Động Chủ bắt đầu nhả tơ. . . Hắn cũng không giống những đạo hữu khác, trước tiên kéo "lưới kén" làm giá đỡ.

Hắn trước tiên là dính một sợi tơ thật dài trên trần nhà, thả đầu kia xuống.

Sau đó, Tuyết Lang Động Chủ lấy đầu tơ này làm điểm tựa, kết hợp với đèn treo bên trên, bắt đầu đan dệt cái lưới thuộc về hắn.

Nếu như Tuyết Lang Động Chủ có thể kết thành công cái kén này, đến lúc đó, cái kén này sẽ là một cái kén lớn treo trên trần nhà.

Tuyết Lang thật chịu chơi.

Tống Thư Hàng:

"..."

Ngư Kiều Kiều bên cạnh quay lại toàn cảnh Bạch Tôn giả, Bạch Hạc Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử, Tuyết Lang Động Chủ hóa kén trên trần nhà, lại làm thành một video nhỏ sau đó quăng lên trên Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tiên Ngư Sứ:

“Từ hôm nay trở đi, Nhóm Cửu Châu Số 1 chúng ta có thể gọi là Nhóm Cửu Châu Kết Kén rồi!”

Bắc Hà Tán Nhân xuất hiện đầu tiên:

“Like, hay cho cái tên Nhóm Cửu Châu Kết Kén.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Nhóm Cửu Châu Kết Kén +1.”

Chương 708: Gần đây bạn cùng phòng của tui hơi lạ

Lúc này, ở khu vực gần núi lửa Cleveland.

Hoàng Sơn Chân Quân lấy điện điện thoại, nhìn các đạo hữu và nội dung chat trong nhóm. Sau một lúc lâu, chân quân thở dài một hơi.

Nhóm Cửu Châu Kết Kén hả?

Không được, gan đau quá đi.

Hắn cảm thấy mấy ngày nữa mình phải đi đến chỗ Dược Sư khám, xem bên Dược Sư có mấy đan dược kiểu như Bảo Can hoàn tác dụng nhanh chuyên dùng cho tu sĩ không, Chân Quân cảm thấy gần đây mình rất cần loại thần dược này.

Mà chuyện Nhóm Cửu Châu Kết Kén cũng không kết thúc như thế.

Sau đó, Ngư Kiều Kiều lại gửi thêm một tấm ảnh “Hàng cơ bắp” lên nhóm:

“Đây là trạng thái của Thư Hàng sau khi ra khỏi kén, cơ bắp trên người hắn đẹp quá luôn!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Á đù, chuyện gì thế này? Cơ thể của Tống Thư Hàng tiểu hữu sao lại cường tráng thế kia? Đáng sợ quá đi!”

Tiên Ngư Sứ:

“Bạch Tôn Giả nói đây là do cơ thể Tống Thư Hàng hấp thụ một lượng lớn dược lực trong thời gian ngắn nên mới thành cường tráng như thế. Cũng giống như người ăn nhiều thì béo ấy… Qua vài ngày nữa là ổn thôi. Dược hiệu của Long Ma dược tề còn mạnh hơn cả tưởng tượng.”

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, hắn nói:

“Cũng tức là, lát nữa Bạch Tôn Giả, Hiến Công Cư Sĩ, Bạch Hạc Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử, Tuyết Lang Động Chủ phá kén chui ra đều sẽ như thế này à?”

Bạch cơ bắp, Hiến Công cơ bắp, Bạch Hạc cơ bắp, Diệt Phượng cơ bắp, Tuyết Lang cơ bắp.

Đột nhiên, khung cảnh đậm chất lãng mạn bổ tới, hơn nữa còn là phiên bản cực mạnh nữa...

Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng ấy là đã thấy đáng sợ rồi.

Cả Nhóm Cửu Châu Số 1 đều trở nên yên tĩnh.

Một lát sau, Phá Dương Kích Quách Đại nói:

“Đậu Đậu còn chưa đi nhả tơ kéo tằm à? Ta thấy với tính cách của Đậu Đậu, những chuyện thú vị thế này thì làm sao thiếu nó được?”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“*Meme Bạch Tôn Giả mỉm cười* Quách Đại, ngươi hiểu ta quá vậy nè~ Trong trường hợp bình thường, tên tiểu tử Thư Hàng làm ra chuyện thú vị như thế, bản gâu gâu tất nhiên sẽ chạy qua gia nhập đội ngũ nhả tơ kết kén. Nhưng hôm nay không được~~ tối nay bản gâu gâu phải đưa vợ ta đi đánh phó bản cuối cùng, bộ trang phục mới còn thiếu một cái mũ giáp nữa *Meme xấu hổ*.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“...”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Ngoài ra, trong lúc dẫn vợ đi đánh phó bản thì ta còn phải theo dõi Nhóm Cửu Châu Số 1 để cướp lầu câu xoa đầu chó lầu trên của ngươi bất cứ lúc nào nữa @Phá Dương Kích Quách Đại.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Nhưng mà ngươi sắp gả cho người ta rồi, Đậu Đậu. Ngươi sắp gả cho người ta rồi, ngươi có vợ cũng vô dụng, ngươi sắp phải gả đi rồi!”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Thực ra, Quách Đại đạo hữu này, ngươi hoàn toàn có thể gửi 2 cái icon “đầu chó” và “xoa đầu chó” cùng một lúc mà. Nếu thế thì không ai nhảy vào được nữa rồi.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Không được! Đây là tà đạo, tinh hoa của tự dìm chính là trước tự gửi một tin, sau đó tự troll ở tin thứ hai. Tự troll ở cùng một tin nhắn thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Quách Đại đạo hữu nói có lý quá.”

Nhưng lão phu hoàn toàn không hiểu được đạo lý tự troll của ngươi đâu.

Tiên Ngư Sứ:

“Bây giờ ta khá mong chờ bộ dáng lúc phá kén mà ra của Bạch Tôn Giả. Liệu có phải cũng cơ bắp cường tráng không nhỉ? Hay là sẽ biến thành một hình dáng thú vị hơn đây?”

*****

Phòng nghỉ của Tống Thư Hàng.

Sau khi gửi tin nhắn, Ngư Kiều Kiều nói đùa:

“Nếu như lúc Bạch Tôn Giả xuất quan mà cũng có hình dáng cơ bắp cuồn cuộn thì nhất định sẽ rất thú vị nhỉ? Đến lúc đó chụp lại ảnh Bạch Tôn Giả, [Gói meme Bạch Tôn Giả] lại được update rồi.”

Tống Thư Hàng:

“Kiều Kiều, cô đừng tự tìm đường chết nhé.”

“Yên tâm đi, ta chỉ nói thế thôi.”

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên.

“Đã muộn thế rồi còn có ai gọi cho mình nhỉ?”

Tống Thư Hàng móc điện thoại ra, trên màn hình vỡ vụn hiển thị một số điện thoại lạ.

Vì lúc này cơ thể Tống Thư Hàng đã to lên gấp mấy lần nên chiếc điện thoại vốn cầm rất thuận tay nay lại giống như một miếng ghép nhỏ vậy, hắn phải cầm bằng ngón trỏ và ngón cái.

Hắn tiện tay vuốt nút nghe, điện thoại của Tống Thư Hàng được kết nối.

“A lô, xin chào~”

Từ trong điện thoại truyền ra một giọng nam mang khẩu âm địa phương.

“Xin chào, cho hỏi là ai vậy ạ?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Là thế này, thưa anh, chúng tôi đến từ công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm chức năng XXX, gần đây công ty chúng tôi có một loại sản phẩm thực phẩm chức năng rất tốt, trong vòng một tháng có thể khiến anh có được cơ bắp cuồn cuộn, hơn nữa hoàn toàn không độc hại, không chứa bất cứ chất gây kích thích nào, cho hỏi anh có muốn mua không ạ?”

Người đàn ông có giọng nói mang khẩu âm địa phương kia nói nhanh như gió.

Hóa ra là quảng cáo tiêu thụ, muộn thế này rồi còn gọi điện thoại tới để chào hàng đúng là liều mạng thật.

Nhưng á đù sao lại là thực phẩm chức năng tăng cơ bắp chứ? Là creatin mà vận động viên thể hình ăn à? Cho dù các anh thật sự sản xuất ra được loại thực phẩm chức năng ấy thì không phải anh nên giới thiệu cho vận động viên thể hình sao?

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng lặng lẽ nhìn trạng thái cơ thể cơ bắp cuồn cuộn của mình hiện tại.

Anh nhân viên sale thực phẩm chức năng này chắc chắn không phải đang trào phúng hắn đấy chứ?

“Xin lỗi, bây giờ tôi hoàn toàn không cần đến loại thực phẩm chức năng này, bye bye, cũng xin anh đừng gọi điện thoại cho tôi nữa.”

Tống Thư Hàng cắn răng nghiến lợi nói.

“A lô, a lô, anh à anh đừng vội cúp điện thoại mà. Công hiệu của loại thực phẩm chức năng này quả thật rất tốt, cho dù anh có bụng bia thì sau khi ăn xong thực phẩm chức năng bên tôi cũng sẽ có cơ bắp, trong vòng một tháng nếu không hài lòng có thể trả hàng nha anh~”

Nhân viên sale nói với vẻ khá sốt ruột.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, cúp điện thoại một cách vô tình, tiện tay kéo số điện thoại này vào danh sách chặn —Đáng tiếc lúc nãy không phải là video call, nếu không hắn nhất định sẽ khoe cơ bắp đáng sợ của bản thân hiện tại để dọa chết đối phương luôn.

Thuốc tăng cơ bắp tốt nhất thế giới giờ đang ở trong tay ta rồi. Sau khi nhả tơ kết kén, phá kén chui ra, cơ bắp của ngươi sẽ cường tráng tới mức đến bản thân ngươi cũng không dám tin! Thử hỏi ngươi có sợ không?

“Nhân viên sale à? Chào hàng sản phẩm gì thế?”

Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh cười hì hì hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Giới thiệu một loại thần dược cơ bắp. Lúc nãy cô không nghe thấy à?”

Với thính lực của Ngư Kiều Kiều, dưới tình huống đứng bên cạnh hắn, cô ấy nhất định nghe thấy rõ ràng giọng của nhân viên sale mới đúng chứ.

Ngư Kiều Kiều:

“Chỉ xác nhận với ngươi chút thôi, khà khà khà khà.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Lúc này Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng:

“Hình như Bạch Tôn Giả đã kết kén xong rồi.”

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều cùng ngẩng đầu lên nhìn, tốc độ của Bạch Tôn Giả vô cùng nhanh. Lúc này, một cái kén lớn đã được dệt xong, chiếc kén càng ngày càng dày, đã không còn nhìn thấy Bạch Tôn Giả ở bên trong nữa rồi.

Tống Thư Hàng hét lên:

“Bạch Tôn Giả, kết kén xong rồi chứ?”

Bạch Tôn Giả:

“Ừm, kết xong rồi, quả nhiên có hơi khát… Ừm, không cần lo cho ta, ta có mang theo một bình trà ngon vào trong này.”

Sau khi nói xong, dường như còn có thể nghe thấy tiếng Bạch Tôn Giả thưởng thức trà ngon nữa.

“…”

Tống Thư Hàng:

“Bạch Tôn Giả, cảm giác kết kén thế nào?”

“Rất thú vị, còn thú vị hơn trong tưởng tượng của ta, vui lắm, trước đây chưa từng nghĩ tới kiểu chơi thế này.”

Bạch Tôn Giả cười đáp.

Nói được một nửa, Bạch Tôn Giả lại tiếp:

“Ồ, đến nhanh thế à? Không nói nữa, chất lỏng cường hóa thể chất xuất hiện rồi, đợi ta phá kén chui ra lại nói chuyện với các ngươi tiếp. Bây giờ ta đi nghiên cứu chất lỏng cường hóa thể chất này đã.”

Bạch Tôn Giả nói xong câu này thì không lên tiếng nữa.

Sau khi Bạch Tôn Giả kết kén xong, ba vị đạo hữu khác cũng bắt đầu bước vào giai đoạn kết kén cuối cùng.

…

Ngư Kiều Kiều nói:

“Bất luận là kết kén hay là sự biến hóa trong kén, Bạch Tôn Giả đều nhanh hơn Thư Hàng nhiều.”

Tống Thư Hàng đáp lại:

“Vì ta không có kinh nghiệm nên tất nhiên sẽ chậm hơn rồi.”

“Không, sau khi ngươi nhả tơ xong, ở trong kén năm phút mới xuất hiện chất lỏng cường hóa thể chất. Bạch Tôn Giả mới vừa kết kén xong, chưa kịp nói hai câu thì chất lỏng cường hóa thể chất đã xuất hiện rồi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát:

“Chẳng lẽ kết kén càng nhanh thì quá trình cường hóa thể chất sẽ xuất hiện càng nhanh sao?”

“Rất có thể là thế, tiếp theo thống kê thời gian mà ba người Diệt Phượng tiền bối tiêu tốn là có thể chắc chắn.”

Ngư Kiều Kiều nói tiếp.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Ta giúp các ngươi thống kê thời gian.”

Tống Thư Hàng nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử, thuận miệng hỏi:

“Đông Phương Lục Tiên Tử, cô không chuẩn bị thử kết kén sao?”

“Haizzz, tuy rằng ta rất tò mò với quá trình kết kén — Nhưng mà, nếu như sau khi kết kén xong mà biến thành hình dáng như

Tống Thư Hàng tiểu hữu thì thôi vậy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Vì thế, Tống Thư Hàng lại cúi đầu xuống nhìn trạng thái cơ bắp cuồn cuộn của mình… Cũng đúng, trạng thái này các nữ tu sĩ chắc chắn là không thích đâu.

Vốn dĩ hắn còn muốn để lại Long Ma dược tề cho Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, vì hai người họ đều sắp độ thiên kiếp tứ phẩm rồi. Trước khi độ kiếp, thể chất cường hóa đôi chút, khả năng độ qua thiên kiếp sẽ lớn hơn. Bây giờ xem ra chuyện này vẫn cần cân nhắc.

…

Vào lúc ba người Tống Thư Hàng đang nói chuyện thì bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Ai thế?”

Lại là vị tiền bối nào chuẩn bị tới thưởng thức hình dáng lúc Bạch Tôn Giả kết kén đây?

“Là tao đây, Thư Hàng, mày ngủ chưa đấy?”

Ở bên ngoài phòng truyền đến giọng nói của bạn cùng phòng Lâm Thổ Ba.

Thổ Ba ư?

Lúc này rồi mà nó còn chưa ngủ à?

“Tao ra ngay đây.”

Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời hắn ra dấu tay cho Ngư Kiều Kiều và Đông Phương Lục Tiên Tử, nói nhỏ:

“Bạn cùng phòng của ta qua đây, Kiều Kiều, Đông Phương Lục Tiên Tử, phiền hai cô chuẩn bị huyễn thuật cho phòng của ta, che mấy cái kén lớn này đi. Còn nữa Kiều Kiều, cô mau biến hóa hình dáng của mình đi.”

Ngư Kiều Kiều và Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu, nhanh chóng bố trí huyễn thuật trong phòng của Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng mở cửa ra, cười nói:

“Thổ Ba, muộn thế này rồi, mày có chuyện gì à?”

“Xì, buổi tối tao bị hành, dân FA không chịu nổi tổn thương mà, thế nên tao mất ngủ, qua đây tán phét với mày… Á đù!”

Lâm Thổ Ba nói được một nửa thì bị dọa nhảy cẫng lên.

Cậu bị hoa mắt rồi à?

Tống Thư Hàng trước mắt cậu cơ bắp cuồn cuộn, cơ thể của hắn to gấp ba lần Thổ Ba, mỗi một múi cơ đều cường tráng tới mức đáng sợ!

“Thư Hàng, mày bị sao thế?”

Thổ Ba trợn to mắt lên nhìn.

Chương 709: Nữ tiền bối tóc xanh móc ra một cái mai rùa

Bỏ mợ, mình quên dùng Huyễn Hình Hung Châm rồi, trong lòng Tống Thư Hàng có cảm giác chẳng lành.

Hắn có thể tưởng tượng ra sau khi Thổ Ba nhìn thấy đống cơ bắp căng phồng như sắp nổ tung của hắn thì sẽ đơ mợ nó luôn…

Không đúng, nên nói là đơ khỏi tả. Gần đây cả nước đề xướng sử dụng từ ngữ văn minh. Đơ thôi không có mợ nó, tôi và bạn cũng văn minh.

Vậy thì bây giờ… hắn nên giải thích thế nào với bạn thân về cơ bắp trên người của mình đây?

Có gì nói nấy à? Đừng đùa nhé! Nếu như ngươi nói với Thổ Ba cơ bắp này là sau khi nhả tơ, kết kén, phá kén chui ra mà có, Thổ Ba chắc chắn sẽ nghi ngờ có phải hắn bị chập mạch hay không.

Có lẽ, hắn có thể đá cái họa này cho Công ty thực phẩm chức năng XXXX cũng nên?

Từ sau khi sử dụng loại thuốc mới của cái công ty thực phẩm chức năng XXXX kia, lưng mình không còn nhức mỏi nữa, chân cũng không còn đau, cả người đều tràn trể sức lực, sau khi dùng một tháng thì mình có cơ bắp thế này đấy?

Không ổn, không hợp lý lắm.

Trong lúc Tống Thư Hàng rối rắm thì có tiếng Đông Phương Lục Tiên Tử từ đằng sau truyền tới:

“Thư Hàng, ngươi còn mặc đạo cụ cơ bắp ấy làm gì thế? Không nóng à? Còn không mau cởi ra đi?”

Trong lúc nói chuyện, Đông Phương Lục Tiên Tử nháy mắt với Tống Thư Hàng.

“Ha ha, vì Thổ Ba gõ cửa nên ta chạy đi mở cửa, quên mất phải cởi đạo cụ.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Đông Phương Lục Tiên Tử, làm tốt lắm.

Hóa ra là đạo cụ cơ bắp để đóng phim à? Chẳng trách nhìn lạ như thế.

Thổ Ba thầm gật đầu.

Nhưng mà ngay sau đó, cậu lại cảm thấy không đúng.

Ánh mắt cậu nhìn thẳng vào Đông Phương Lục Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng.

Đông Phương Lục Tiên Tử thuộc vào loại mỹ nhân cao gầy, cộng thêm việc cô tu luyện Thiên Ma Cửu Vũ, giỏi về khiêu vũ nên đường cong trên cơ thể có thể nói là hoàn mỹ.

Điều quan trọng là sao nửa đêm nửa hôm chị gái xinh đẹp này còn ở trong phòng của Tống Thư Hàng thế?

Chẳng lẽ lại bắt đầu muốn hành dân FA à? FA cũng là người mà, xin hãy yêu thương FA.

Còn chưa đợi Thổ Ba cảm khái xong thì lại có một cô em nữa đi từ trong phòng Tống Thư Hàng ra. Lần này là mỹ nhân kiểu chín chắn. Ngư Kiều Kiều đang hóa thành hình dáng của mẹ mình nói:

“Thư Hàng, ngươi qua đây, ta giúp ngươi cởi bộ đạo cụ cơ bắp này xuống.”

“Được, cảm ơn nhé.”

Tống Thư Hàng vội vàng chạy về hướng Ngư Kiều Kiều:

“Thổ Ba mày đợi tao một lát, tao cởi đạo cụ này ra đã.”

“Được… được.”

Thổ Ba gật đầu.

Hai cô em luôn? Đây là hành FA gấp bội à?

*****

Một lúc sau, Tống Thư Hàng đã biến thành hình dáng bình thường, đi cùng với Thổ Ba ra ngoài, bạo bước bên trong sơn trang nghỉ mát.

Trên đường, Thổ Ba không nhịn được hỏi:

“Thư Hàng, mày có quan hệ gì với Ngư Kiều Kiều và cả cô Đông Phương Lục kia thế?”

“Quan hệ bạn bè bình thường thôi, không phức tạp như mày tưởng đâu, buổi tối họ chỉ qua đây thử đạo cụ thôi.”

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Lúc trước mày nói bị hành, hành gì đấy? Có chuyện gì thế?”

“Chuyện đó á hả, à, FA không chịu được tổn thương.”

Thổ Ba cảm thán:

“Mày còn nhớ mấy hôm trước, tao đang giúp đứa em họ học lớp hai làm bài tập nghỉ hè ấy.”

“Ừm, có ấn tượng.”

Tống Thư Hàng gật đầu. Lúc đó Thổ Ba đang làm bài tập ngữ văn nghỉ hè của học sinh lớp hai, khiến cho hắn có ấn tượng sâu đậm.

Thổ Ba cảm thán, nói:

“Hôm nay, thằng nhóc đó lại nhờ tao giúp nó làm bài tập nghỉ hè. Lúc đó tao thấy nghi mới hỏi nó, chẳng phải tao với nó đã làm xong bài tập nghỉ hè rồi sao? Sau đó mày biết nó trả lời thế nào không? Nó nói “lần này em nhờ anh làm hộ bài tập nghỉ hè của bạn gái em, bạn ấy lên lớp bốn rồi, bài tập của bạn ấy em thực sự không biết làm. Vì thế chỉ có thể lại nhờ anh giúp”. Lúc ấy tao tức đến mức muốn ném điện thoại đi luôn.”

Kiểu ngược FA của thằng nhóc này rất mới mẻ và tự nhiên nhé.

“Sau đó, tao đột nhiên mất ngủ, vì thế mới muốn tìm chúng mày ra đây nói chuyện, giảm bớt tâm hồn tổn thương của tao. Lúc đầu tao định đi tìm Dương Đức cơ, nhưng mà nó ngủ say như chết ấy, tao không đánh thức nó được. Cái thằng chiến thắng trong cuộc đời như Cao Mỗ Mỗ đó thì thôi đi, vì thế tao chỉ có thể tìm mày thôi Thư Hàng.”

Thổ Ba tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng cười gượng:

“Ha ha ha ha.”

Hắn hiểu rồi, ngược FA gì đó chỉ là kiếm cớ thôi. Bản thân Thổ Ba mất ngủ, vì thế muốn tìm người đi dạo với mình.

“Đúng rồi, Thư Hàng. Dạo gần đây mày cứ thần thần bí bí thế, không phải là bí mật hẹn hò với bạn gái đấy chứ?”

Thổ Ba hỏi.

Nghĩ lại thì hình như từ cuối tuần trước Tống Thư Hàng liền trở nên kỳ lạ. Cứ đến tối là thường không thấy tăm hơi đâu, lúc nghỉ trưa cũng thường không nhìn thấy hắn.

Hơn nữa bên cạnh Tống Thư Hàng cũng xuất hiện thêm rất nhiều người bạn rất lạ.

Ví dụ như vị đảo chủ giàu có ở trên hòn đảo hoang lúc trước, ví dụ như trong lần quay phim này, không biết hắn gọi đâu ra một núi bạn bè trai xinh gái đẹp chói mù mắt.

Cậu cứ cảm thấy Tống Thư Hàng rất thần bí.

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Bạn gái á… nên nói thế nào nhỉ? Vẫn chưa xác định quan hệ đâu.”

“Quả nhiên mày cũng định gia nhập vào đội ngũ thoát kiếp FA rồi hả?”

“Còn chưa tới mức như mày nói đâu, vẫn đang thử làm quen, còn chưa phải là người yêu.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Yêu đơn phương à?”

Thổ Ba vỗ ngực nói:

“Hay là mày nói tình hình của cô ấy cho tao nghe xem? Tao bày mưu cho mày, đảm bảo mày ôm được người đẹp về. Đừng nhìn bây giờ tao vẫn ế, nhưng tao ghép đôi thành công cho mấy cặp rồi đấy.”

“Chưa vội, vẫn còn chưa tới mức ấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Cuộc nói chuyện của Tống Thư Hàng và Thổ Ba trùng hợp bị một người ngồi trên mái nhà nghe thấy.

Con ngươi trong mắt người kia đảo một vòng, khóe miệng nhếch lên.

Sau đó, người kia lấy hộp trang điểm ra, dặm lại lớp trang điểm cho mình, tiếp theo đó nhẹ nhàng nhảy từ trên nóc nhà xuống.

…

Tống Thư Hàng tiếp tục đi dạo cùng Thổ Ba trong sơn trang nghỉ mát, tán hết chuyện trời nam đất bắc.

Lúc này… ở đối diện có một bóng người đi về phía họ. Người chưa đến nhưng trong không khí đã có hương thơm nhàn nhạt xông vào mũi.

Thư Hàng và Thổ Ba không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía bóng người kia.

Mượn ánh trăng, bọn họ nhìn thấy một cô gái mặc váy ngắn màu trắng, đứng ở đằng trước.

Trên đầu cô ấy đội một chiếc mũ tròn nhỏ màu trắng, mái tóc màu xanh lam của cô ấy dài tới bắp chân, tóc của cô ấy rất dài, rất dày và cũng rất mềm mượt, cứ như một chiếc áo choàng khoác sau lưng cô ấy vậy.

Nước da trắng như tuyết, nhìn có vẻ giống con lai Tây Trung, ngũ quan vừa có vẻ tinh xảo của người phương Đông vừa có cảm giác rắn rỏi của người phương Tây.

Lông mi của cô ấy cũng có màu xanh lam, rất dài, rất bắt mắt. Trên chân của cô là đôi giày rất cao màu trắng, khiến cho thân hình của cô càng thêm cao gầy.

“Cosplay à?”

Thổ Ba hỏi với vẻ tò mò.

Mái tóc và lông mi màu xanh làm của cô ấy nhìn giống như là búp bê Tây, đây hoàn toàn không phải là màu tóc mà loài người bình thường có.

Thổ Ba vừa dứt lời thì vị mỹ nhân kiểu chị đại này đã cất những bước đi tao nhã đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Cưng à~ tìm thấy cưng rồi.”

Giọng nói của mỹ nhân tóc xanh có cảm giác lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng ngữ điệu của cô ấy lại mềm mại ngọt ngấy.

Tống Thư Hàng:

“?”

Thổ Ba:

“!”

“Cưng à~ Sao cưng lại chạy đến chỗ này thế. Người ta tìm cưng lâu ơi là lâu rồi.”

Mỹ nữ tóc xanh làm nũng.

“Xin… xin lỗi, cô ơi, có phải cô nhận nhầm người rồi không?”

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

“Ghét quá đi, Thư Hàng.”

Mỹ nữ tóc xanh giơ ngón tay lên nâng cằm của Tống Thư Hàng, hơi thở như lan:

“Không còn sớm nữa, chúng ta có nên đi ăn khuya trước không? Hay là cưng muốn ăn ta trước đây?”

Mỹ nữ tóc xanh nói rồi liếm liếm môi đầy quyến rũ.

Tống Thư Hàng đơ luôn…

Thổ Ba đứng bên cạnh kinh hãi.

Một lát sau, Thổ Ba vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, anh đây có việc bận đi trước một bước nhé. Chúc chú đêm nay chơi vui.”

“Đợi đã, khoan đã Thổ Ba, tao không biết cô này mà! Tin tao đi.”

Tống Thư Hàng sốt ruột gọi.

Nhưng đúng lúc hắn đang nói chuyện, mỹ nhân tóc xanh làm nũng bổ nhào lên trước, hai tay ôm lấy cánh tay Tống Thư Hàng, hai mắt híp lại, nở nụ cười ngọt ngào.

Thổ Ba:

“Thư Hàng, cảm ơn mày đã đi dạo với tao lâu như thế. Không cần lo cho tao nữa đâu, tao lập tức về đi ngủ đây. Tạm biệt ~~”

Mỹ nữ tóc xanh mỉm cười phất tay với Thổ Ba:

“Tạm biệt~”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Em dâu, chăm sóc tốt cho Thư Hàng của bọn anh nhé.”

Thổ Ba phất tay đầy phiêu dật, chạy chậm rời đi. Đầu năm nay, thủ đoạn hành FA càng ngày càng cao siêu.

Trong lúc không kịp đề phòng đã bị người ta show ân ái ngay trước mặt, bị ép ăn thức ăn giành cho dân FA thơm lừng.

…

Đợi sau khi Thổ Ba chạy xa.

Thư Hàng dở khóc dở cười nhìn vị mỹ nhân tóc xanh đang ôm chặt hai cánh tay của hắn, nói:

“Vị tiền bối này, đừng đùa nữa, Thổ Ba đã đi xa rồi.”

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được linh lực to lớn trên người cô mỹ nữ tóc xanh này, dường như không yếu hơn khí tức của Bắc Hà tiền bối. Điều đó cũng có nghĩa đối phương là một Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong.

Đối phương không phải là tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1 bởi vì các tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1 đến quay phim hắn đều đã gặp, nhưng không nhìn thấy nữ tu sĩ tóc xanh này.

Hơn nữa đối phương lại biết tên của hắn… Là người mà Hiến Công tiền bối mời tới giúp đỡ sao?

“Ai ya, Thư Hàng tiểu hữu ngươi thật là tuyệt tình mà~”

Mỹ nữ tóc xanh cười xấu xa.

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối, bây giờ không phải là lúc quay phim, cô không cần nhập vai như thế.”

“Nhưng ta thấy rất thú vị, ha ha ha ha.”

Mỹ nữ tóc xanh thu hai tay của mình lại, chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Giận rồi à?”

Mỹ nhân tóc xanh hỏi.

Khóe mắt Tống Thư Hàng giật giật.

“Thật là, ngươi chẳng có tí tế bào hài hước nào cả.”

Mỹ nhân tóc xanh thở dài, sau khi suy nghĩ, cô nói:

“Thế này đi, ta đây đền bù với ngươi, ừm, ngươi có chuyện gì muốn biết không?”

“Chuyện muốn biết ư? Phương diện nào?”

Tống Thư Hàng hỏi. Chuyện hắn muốn biết nhiều lắm, nhưng đối phương nói cho hắn biết tin tức ở phương diện nào đây?

“Phương diện nào à, cái này rộng lắm. Nhưng mà, nếu như người có chuyện hay người nào lo lắng, ta có thể nói cho ngươi biết người ấy có bình an hay không.”

Sau khi suy tư, mỹ nức tóc xanh đáp.

Có bình an không?

Sau khi suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra, hắn hỏi:

“Vậy ta muốn hỏi, linh quỷ của ta bây giờ bình an không?”

“Muốn hỏi linh quỷ của ngươi à? Được thôi, nhìn ta này.”

Nói xong, mỹ nữ tóc xanh móc một cái mai rùa ra.

Tống Thư Hàng:

“…”

Á đù đù đù đù!

Chương 710: Thư Hàng tiểu hữu, sắp tới ngươi sẽ gặp may đấy!

Nhìn thấy cái mai rùa trong tay tiền bối tóc xanh, Tống Thư Hàng cảm thấy lòng mình như một thảo nguyên rộng mênh mông yên tĩnh, nhưng lại bị một đàn Thảo Nê Mã giày xéo một cách vô tình.

Kiểu xem bói này... cộng thêm ngoại hình chưa từng thấy bao giờ, lại còn quen biết hắn. Người thỏa mãn những điều kiện này hình như chỉ có Đồng Quái Tiên Sư thôi nhỉ?

Nhưng không phải Đồng Quái Tiên Sư bị mấy vị tiền bối Diệt Phượng Công Tử, Thông Huyền đại sư và Cổ Hà Quan Chân Quân treo lên đánh rồi sao?

Chẳng lẽ là mấy bị tiền bối Diệt Phượng Công Tử thả hắn ra sao?

Hay nói đúng hơn, lúc đó Bắc Hà tiền bối đã đoán sai rồi. Người bị mấy vị tiền bối Diệt Phượng Công Tử, Thông Huyền Đại Sư treo lên đánh chỉ là một con rối của Đồng Quái Tiên Sư thôi? Bản thể của Đồng Quái Tiên Sư ẩn nấp bên trong sơn trang nghỉ dưỡng, yên lặng theo dõi biến động chăng?

Trong lúc hắn đang suy tư thì vị mỹ nữ tiền bối tóc xanh lắc mai rùa, tay còn lại thì bấm đốt ngón tay. Sau khi lắc năm lần, mỹ nữ tiền bối tóc xanh lật úp mai rùa lại, có ba đồng tiền từ trong rơi ra.

Thứ tự sắp xếp của các đồng tiền rất hỗn loạn... Tống Thư Hàng không học bói quẻ nên không hiểu là quẻ hung hay quẻ cát.

Vì thế hắn chỉ có thể nhìn chăm chú vào gương mặt của nữ tiền bối tóc xanh này, từ biểu cảm trên gương mặt của cô ấy, hắn phán đoán kết quả của quẻ tượng này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Nữ tiền bối tóc xanh nhìn chằm chằm quẻ tượng hồi lâu, nhíu mày trầm tư. Cô không trả lời ngay là quẻ hung hay cát mà lại hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, linh quỷ của ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn vào lúc nào thế?”

“Từ đêm ngày mùng 9 tháng 8 cho đến rạng sáng ngày hôm sau.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nữ tiền bối tóc xanh gật đầu, tiếp tục bấm đốt ngón tay tính toán. Càng tính thì cô ấy càng nhíu mày chặt hơn.

Cô lại hỏi:

“Có phải Linh quỷ của ngươi từng bị trọng thương không?”

Trọng thương ư? Tống Thư Hàng nghĩ đến cảnh tượng thư sinh trong suốt khống chế linh quỷ, quyết đấu một trận cuối cùng với kiếp tiên của thế giới Cửu U. Cuối cùng kiếp tiên của thế giới Cửu U bạo phát, linh quỷ của hắn đích thực đã bị thương.

Vì thế Tống Thư Hàng gật đầu.

Nữ tiền bối tóc xanh gật đầu rồi tiếp tục bấm đốt ngón tay.

“Có kết quả rồi à? Tiền bối?”

Tống Thư Hàng có hơi khẩn trương. Nếu như vị nữ tiền bối tóc xanh này thật sự là Đồng Quái Tiên Sư thì hắn phải hy vọng quẻ tượng này là quẻ hạ hạ!

Xét từ một ý nào đó, quẻ bói của Đồng Quái Tiên Sư vẫn rất chuẩn xác, nhưng mà đấy là xem ngược lại nhé~

Đương nhiên, không phải quẻ nào cũng xem ngược lại, ví dụ như mấy quẻ như “trong tai có cát, trong cát có nạn”, hoặc là mấy quẻ ngắm hoa trong sương và một số quẻ tượng đặc biệt khác.

Nữ tiền bối tóc xanh nói với vẻ bất mãn:

“Thiệt to rồi, quẻ tượng này thoạt nhìn thì đơn giản, nhưng càng tính thì càng thấy nó liên quan đến rất nhiều nhân quả, tính toán vô cùng phức tạp.”

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng xấu hổ cười.

Nữ tiền bối tóc xanh hỏi:

“Vấn đề cuối cùng, có phải linh quỷ của ngươi đã từng biến dị không?”

Tống Thư Hàng gật đầu:

"Đúng thế."

Quẻ thuật của nữ tiền bối tóc xanh này lợi hại thật đấy, cô ấy thật sự là Đồng Quái Tiên Sư sao?

"Cũng gần được rồi."

Lông mày nhíu chặt của nữ tiền bối tóc xanh cuối cùng cũng giãn ra.

"Tiền bối, kết quả thế nào?"

Tống Thư Hàng có hơi khẩn trương, hỏi.

"Nhìn từ mặt quẻ thì quẻ này không được coi là tốt."

Tiền bối tóc xanh giải thích:

"Dùng quẻ thuật độc môn của ta để phân tích, quẻ này rất hung hiểm, có nhiều kiếp nạn, bất cẩn chút thôi là sẽ rơi vào kết cục bị hủy diệt. Tình cảnh hiện tại của linh quỷ không được tốt."

Tống Thư Hàng nghe đến đó thì lòng thắt lại.

"Được rồi, ta đã tính quẻ này cho ngươi, hai chúng ta coi như hết nợ nhé. Ngủ ngon nhé, Thư Hàng tiểu hữu."

Nữ tiền bối tóc xanh nhặt tiền đồng và mai rùa dưới đất lên cất đi, cô ấy giơ tay lên hất mái tóc xanh dài ra sau đầu rồi phất tay với Tống Thư Hàng.

Lúc này, Tống Thư Hàng vội vàng nói:

"Khoan đã, tiền bối, ngươi có thể tính thêm hai quẻ nữa không."

"Đương nhiên là được rồi, nhưng hai quẻ tiếp theo không thể miễn phí được. Ta phải lấy tiền gieo quẻ."

Sau khi nữ tiền bối tóc xanh nghe thấy Tống Thư Hàng còn muốn bói tiếp hai quẻ thì mặt mày hớn hở ngay.

Cứ như là bà chủ lâu rồi không khai trương tiệm, đột nhiên gặp được một khách sộp vậy.

Tống Thư Hàng hỏi:

"Tiền bối, phí bốc quẻ của ngươi tính thế nào."

"Ừm, để ta nghĩ đã… Ta nghe nói, ngươi có Long Ma dược tề có thể khiến cho người ta kết kén đúng không? Hai quẻ đổi nửa liều Long Ma dược tề!"

Tiền bối tóc xanh cười hì hì đáp.

“Đắt quá!”

Tống Thư Hàng đáp lại không hề do dự, nửa liều Long Ma dược tề có thể đổi được ba gốc Đao Ý Thông Huyền của Bạch Hạc Chân Quân, một phần tư liều Long Ma dược tề có thể đổi được đao pháp tam phẩm Tật Phong đao của Tuyết Lang Động Chủ rồi.

“Không đắt, hoàn toàn không đắt đâu! Ngươi nên biết là, bình thường một quẻ của ta có giá trị bằng cả bản thân và gia đình của một tu sĩ tứ phẩm bình thường đấy. Hai quẻ của ta đổi lấy nửa liều Long Ma dược tề là ngươi lời to đấy.”

Nữ tiền bối tóc xanh nói bằng giọng kiêu ngạo:

“Muốn đổi thì giao dịch, không đổi thì ta té đây. Ta chỉ muốn lấy Long Ma dược tề về chơi thôi, không có cũng chẳng sao.”

Sau khi suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng nói:

“Một phần tư liều đổi hai quẻ, sau đó tiền bối phải trả lời ta một câu hỏi nữa, thế được không? Hai quẻ mà ta muốn bói cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì. Nếu như tiền bối không đồng ý thì ta đây không tính nữa.”

“Câu hỏi gì?”

Tiền bối tóc xanh với vẻ đầy cảnh giác.

“Chỉ là một câu hỏi bình thường thôi, tiền bối chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được.”

Tống Thư Hàng nói.

Nữ tiền bối suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

“Được, thành giao, ngươi muốn tính cái gì?”

“Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử và Thiên Hà Tô Thị A Thập Lục đều chuẩn bị độ thiên kiếp tứ phẩm, ta muốn nhờ tiền bối tính thử tỷ lệ thành công của hai lần độ kiếp này.”

Kỳ thật, Vũ Nhu Tử không cần hắn phải lo… Có Linh Điệp Tôn Giả ở đó, tỷ lệ cô ấy độ kiếp thất bại là rất thấp, nhưng Tô Thị A Thập Lục đã từng thất bại một lần rồi, Tống Thư Hàng khá lo lắng cho cô ấy.

“Ngươi muốn tính hai quẻ này á?”

Hai mắt của nữ tiền bối híp lại, mỉm cười quyến rũ.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Đúng thế, chính là hai quẻ này.”

“Chắc không?”

Nữ tiền bối tóc xanh hỏi lại lần nữa.

“Chắc chắn!”

Tống Thư Hàng gật đầu trả lời.

“Được, vậy ta nói cho ngươi quẻ tượng nhé… Quẻ tượng của Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đều là điềm đại hung.”

Nữ tiền bối tóc xanh vô cùng đắc ý:

“Được rồi, ta nói kết quả quẻ tượng cho ngươi rồi đấy.”

“Nhưng tiền bối không hề bốc quẻ mà… Khoan đã, chẳng lẽ…?”

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ ra nguyên nhân. Đã có người tìm nữ tiền bối tóc xanh này để tính hai quẻ đó rồi sao?

Hoặc là, lúc vị tiền bối này nhàm chán không có việc gì làm thì đã bốc quẻ cho Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục chăng?

“Ha ha ha ha, xem ra ngươi nghĩ ra rồi.”

Nữ tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng cười khổ gật đầu.

Đồng thời, hắn cũng có thể xác định vị tiền bối tóc xanh trước mặt này chắc chắn chính là Đồng Quái Tiên Sư!

“Kế tiếp đến lượt ngươi đặt câu hỏi rồi đấy. Hỏi đi, ngươi muốn hỏi gì.”

Tống Thư Hàng vốn muốn hỏi “Ngươi là Đồng Quái Tiên Sư đúng không?”

Nhưng bây giờ đã không cần hỏi nữa rồi.

Hắn nghĩ ra một câu hỏi mới.

“Đồng Quái tiền bối, lần này ngươi giao dịch với ai thế? Cũng là tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 sao?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Nữ tiền bối tóc xanh cười hì hì, sau đó gật đầu đầy đắc ý.

“Được rồi, giao dịch đã hoàn thành, ta nhận một phần tư liều Long Ma dược tề nhé.”

Nữ tiền bối giơ tay ra, nói.

Tống Thư Hàng cười khổ, lấy Long Ma dược tề từ trong túi thu nhỏ một tấc ra, rót một phần tư liều cho Đồng Quái Tiên Sư.

Tiền bối tóc xanh cầm lấy Long Ma dược tề, nhìn bộ dạng cười khổ của Tống Thư Hàng thì cười khà khà:

“Thôi vậy, ta không chiếm lợi của ngươi đâu, ta lại bói một quẻ miễn phí cho ngươi vậy.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Tiền bối nói thật chứ?”

Tiền bối tóc xanh lấy ra một tờ giấy trắng và bút từ trong váy rồi đưa cho Tống Thư Hàng:

“Ngươi tùy ý vẽ tám đường lên đây đi, ngang dọc, giao nhau gì tùy ngươi. Muốn vẽ thế nào thì vẽ thế đó, nhưng chỉ được vẽ tám đường, không thể vẽ nhiều hơn.”

“Được.”

Tống Thư Hàng cầm lấy bút và giấy, nhanh chóng vẽ tám đường thẳng trên giấy, hắn nói:

“Tiền bối, lần này ta muốn tính…”

“Khoan đã, lần này không tính cho người khác, tính vận số tương lai của ngươi thôi.”

Nữ tiền bối tóc xanh vuốt nhẹ mái tóc của mình, cô cầm lấy tờ giấy trắng rồi bấm đốt ngón tay tính toán.

Một lúc sau, cô mỉm cười hài lòng:

“Hôm nay cuối cùng cũng có một quẻ cát rồi, Thư Hàng tiểu hữu, trong mấy ngày tới ngươi sẽ gặp may một lần, nhất định phải nắm cho chắc đấy.”

Tống Thư Hàng nghe thế thì trợn to hai mắt lên!

Nữ tiền bối tóc xanh cười ha ha, cất giấy bút đi rồi lại vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu ngủ ngon nhé. Chúc ngươi có giấc mơ đẹp.”

Cô vừa dứt lời thì cơ thể lóe lên, bay lên không trung rồi biến mất.

…

Tống Thư Hàng vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hắn sẽ gặp may một lần ư?

Nhưng chỉ cần nghĩ đến người bói quẻ là Đồng Quái tiền bối thì hắn hoàn toàn không vui lên nổi. Ngược lại với “vận may” là “vận xui” đấy.

May mà chỉ có “vận xui” một lần thôi.

Mấy ngày tới phải cẩn thận một chút… Lúc qua đường không chỉ phải nhìn đèn đỏ mà còn phải xem ở đằng xa có con xe nào chạy với tốc độ siêu nhanh không hãm lại được không.

Đi đường cũng phải chú ý dưới mặt đất và không trung, nói không chừng dưới đất sẽ xuất hiện cạm bẫy, trên trời sẽ có thiên thạch gì đó rơi xuống thì sao.

Thở dài một hơi nặng nề… Đầu óc Tống Thư Hàng lại suy tư về những quẻ bói khác lúc nãy.

Nếu như xem ngược quẻ bói “vô cùng hung hiểm, gặp nhiều kiếp nạn, chỉ cần sơ ý chút thôi sẽ rơi vào kết cục hủy diệt” của linh quỷ thì là tạm thời linh quỷ không gặp quá nhiều nguy hiểm đúng không?

Còn quẻ bói “điềm đại hung” của Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, càng là điềm hung thì ngược lại càng may mắn. Lần này chắc là Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục sẽ độ qua thiên kiếp, tấn thăng lên tứ phẩm.

“Tất cả mọi người đều bình an, đây cũng coi như là tin tốt.”

…

Sau đó, Tống Thư Hàng nhanh chóng trở về phòng mình.

Tính thời gian thì Bạch Tôn Giả, Diệt Phượng Công Tử, Bạch Hạc Chân Quân và Tuyết Lang Động Chủ cũng sắp phá kén chui ra rồi nhỉ?

Cũng không biết sau khi chui ra khỏi kén Bạch Tôn Giả sẽ có hình dáng thế nào?

Chắc sẽ không biến thành Bạch cơ bắp như lời Ngư Kiều Kiều chứ.

Chương 711: Băng dính cường lực của Đậu Đậu

Khi Tống Thư Hàng trở về phòng của mình thì đúng lúc có một cái kén lớn xảy ra khác thường.

Là cái kén của Tuyết Lang Động Chủ tiền bối. Hắn tới muộn nhất, đổi được một phần tư liều Long Ma dược tề từ chỗ Tống Thư Hàng, cũng kết kén muộn nhất.

Nhưng hắn lại là người đầu tiên phá kén.

Chỉ thấy móng vuốt sắc bén của Tuyết Lang tiền bối nhẹ nhàng vạch một đường là xé rách được cái kén ra, tiếp đó cơ thể to lớn của hắn bước ra từ trong kén, rơi xuống mặt đất một cách vững chãi.

“Ố? Ta vẫn là người nhanh nhất à?”

Đến tự bản thân Tuyết Lang Động Chủ cũng có phần không dám tin.

Ngư Kiều Kiều nhìn sang Tuyết Lang Động Chủ, hơi thất vọng, nói:

“Cơ thể của Tuyết Lang Động Chủ không hề thay đổi tí nào.”

Cô còn mong có thể nhìn thấy bộ dáng cơ bắp căng tràn của Tuyết Lang Động Chủ. Nếu thế thì lúc động chủ và Tống Thư Hàng đứng cùng một chỗ chắc chắn rất có vui mắt.

Nếu như bốn vị tiền bối phá kén mà ra, biến thành Bạch cơ bắp, Diệt Phượng cơ bắp, Bạch Hạc cơ bắp, Tuyết Lang cơ bắp, cộng thêm Hàng cơ bắp cùng nhau chụp ảnh rồi gửi lên Nhóm Cửu Châu Số 1… thì Nhóm Cửu Châu Số 1 có thể có thêm một biệt hiệu là Nhóm Cửu Châu Cơ Bắp rồi.

Đáng tiếc biết bao. Ngư Kiều Kiều thở dài não nề.

“Thể hình vẫn có chút thay đổi, nhưng không khoa trương như Thư Hàng tiểu hữu.”

Đôi mắt của Đông Phương Lục Tiên Tử đứng bên cạnh chuyển động, bằng Thiên Ma nhãn cô có thể nhìn thấy cơ thể của Tuyết

Lang Động Chủ phình to hơn một chút. Nhưng không rõ ràng, cơ bản không nhìn ra.

“Ha ha ha, Đông Phương Lục đạo hữu tinh mắt quá.”

Tuyết Lang Động Chủ cười nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử tiếp tục nói:

“Thế nào, kết kén có thú vị không?”

“Thú vị lắm, hơn nữa thể chất cũng được nâng cao nhiều hơn ta tưởng tượng. Đợt nhả tơ này không thiệt tí nào.”

Tuyết Lang Động Chủ gật đầu đáp.

Trong lúc họ đang nói chuyện thì… cái kén thứ hai bị xé rách, Bạch Hạc Chân Quân chui từ bên trong ra.

Hình thể của Bạch Hạc Chân Quân cũng không có gì thay đổi, vẫn duy trì trạng thái mảnh khảnh thiên về nữ tính.

Sau khi phá kén chui ra, Bạch Hạc lập tức quay đầu sang nhìn cái kén của Bạch Tôn Giả bên cạnh.

“Bạch Tiền bối còn chưa phá kén chui ra sao.”

Bạch Hạc Chân Quân nói bằng giọng tiếc nuối.

Nhưng mà một lúc sau, trên gương mặt của Bạch Hạc lại nổi lên rặng mây đỏ xấu hổ. Cái kén mà “cô” kết và cái kén của Bạch Tôn Giả buộc chặt lại với nhau đấy.

Trong chớp mắt Bạch Hạc Chân Quân liền tưởng tượng ra hàng trăm cảnh tượng.

Lát nữa đợi sau khi Bạch Tôn Giả phá kén chui ra, “cô” phải lập tức bảo quản hai cái kén buộc chặt với nhau này.

Đây chính là minh chứng cho việc cô và Bạch Tôn Giả liên kết với nhau.

…

“Bạch Hạc tiền bối cũng không thay đổi gì… Đáng tiếc quá.”

Trên mặt Ngư Kiều Kiều tràn đầy vẻ tiếc nuối, cô quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, chỉ có thể hình của ngươi thay đổi thôi, xem ra ngươi là người đặc biệt nhất.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Tiếp theo đây, chỉ còn sót lại kén của Bạch Tôn Giả và Diệt

Phượng Công Tử thôi.

Bạch Tôn Giả uống hết nguyên một bình Long Ma dược tề, vì thế nên thời gian phá kén chui ra muộn hơn một chút sao?

Diệt Phượng Công Tử thì sao, sao mãi mà không phá kén ra thế?

…

Trong lúc mấy người Tống Thư Hàng nhàm chán chờ đợi Bạch Tôn Giả phá kén thì điện thoại của Tống Thư Hàng réo vang.

Hắn lấy điện thoại ra xem ai gọi đến.

Ngư Kiều Kiều hỏi:

"Chắc không phải lại là nhân viên sale kia chứ?"

"Không biết nữa, lại là số lạ."

Tống Thư Hàng nhận điện. Dù gì bây giờ hắn cũng rảnh rỗi phát chán lên được, nếu như thật sự là điện thoại chào hàng, hắn có thể nói chuyện với người kia miễn phí. Nếu như người chào hàng là cô bé nào đó thì hắn không bận tâm đến việc nói chuyện suốt đêm đâu.

"Gâu gâu, Thư Hàng, Thư Hàng, gâu~ Ngươi vẫn ở trong phòng mình à? Gâu gâu~"

Giọng nói quen thuộc của Đậu Đậu truyền từ trong điện thoại tới.

Là Đậu Đậu Kinh ba.

"Vẫn ở trong phòng, Đậu Đậu ngươi đi đánh phó bản với vợ ngươi xong rồi sao?"

Lúc Tống Thư Hàng nói đến chủ đề này thì trong lòng có chút hổ thẹn… Lúc đầu vì giao dịch với Đậu Đậu nên hắn liền đóng vai Đậu Đậu chat video với vợ trong game của nó. Bây giờ chắc không phải cô bé đó vẫn tưởng hắn là Đậu Đậu chứ? Chỉ cần nghĩ thôi là có cảm giác tội lỗi rồi.

"Gâu gâu~ Đã đánh phó bản của vợ lớn xong từ lâu rồi, ta vừa mới đi đánh công hội với vợ thứ hai. Gâu~ Sảng khoái lắm luôn, đánh cho chúng nát bét, không kẻ xứng làm đối thủ của bản gâu gâu."

Đậu Đậu nói với vẻ đắc ý.

Tống Thư Hàng:

"…"

Đột nhiên hắn rất muốn cúp điện thoại.

"Đúng rồi Thư Hàng, có phải Diệt Phượng vẫn kết kén ở trong phòng ngươi phải không?"

Đậu Đậu lại hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn Diệt Phượng Công Tử vẫn chưa phá kén chui ra một cái, gật đầu:

"Diệt Phượng tiền bối đã kết thành kén lớn một lúc rồi, vẫn chưa ra."

"Ha ha ha, tuyệt cú mèo! Ngươi đợi một chút, ta qua đó ngay đây."

Đậu Đậu vui vẻ nói.

Vẻ mặt Tống Thư Hàng đầy nghi hoặc, Đậu Đậu muốn làm gì đây?

…

Một lúc sau, cửa phòng Tống Thư Hàng bị Đậu Đậu đẩy ra, lúc này Đậu Đậu hóa thành một con chó lớn dài năm mét.

Sau khi vào phòng, nó đứng thẳng dậy, Tống Thư Hàng nhìn thấy hai chân trước của nó còn treo một cái túi lớn.

"Diệt Phượng Công Tử đâu rồi, cái nào là kén của hắn?"

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn lên hai chiếc kén vẫn chưa mở ra ở trên trần nhà.

Ngư Kiều Kiều chỉ vào cái kén của Diệt Phượng Công Tử, nói:

"Kia chính là kén của Diệt Phượng tiền bối."

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ tò mò:

"Đậu Đậu ngươi muốn làm gì thế?"

"Ha ha ha ha, ngươi nhìn là biết!"

Đậu Đậu nói xong thì giơ móng lên đào bới trong cái túi lớn kia rồi móc ra một cuộn băng dính to vô đối.

Sau đó nó bay lên đến chỗ chiếc kén của Diệt Phượng Công Tử.

Dưới sự theo dõi của mấy người Tống Thư Hàng, Đậu Đậu giơ móng vuốt sắc bén ra, cẩn thận cắt chiếc kén của Diệt Phượng

Công Tử từ trên trần nhà xuống.

Sau đó Đậu Đậu há miệng ra, thổi ra một ngọn gió yêu ma nhẹ nhàng, ngọn gió yêu ma này nâng cái kén của Diệt Phượng Công Tử, khiến cho nó lơ lửng ở giữa không trung.

"Rất tốt, vị trí rất thích hợp."

Đậu Đậu nói với vẻ tự tin.

Tiếp đó móng vuốt của nó xé băng dính ra, dán một đầu vào cái kén lớn của Diệt Phượng Công Tử.

"Ha ha ha gâu~ Diệt Phượng, hôm nay xem như đã để ta tìm được cơ hội rồi. Gâu gâu gâu~"

Đậu Đậu cười đắc ý, miệng nó ngậm cuộn băng dính to, chuyển động từng vòng từng vòng quanh cái kén của Diệt Phượng Công Tử. Cứ như thế, băng dính quấn quanh chiếc kén từng vòng một.

Cái kén của Diệt Phượng Công Tử nhanh chóng bị băng dính bao quanh một vòng thật dày, cả chiếc kén bị dán chặt kín, không để lộ một khe hở nào.

Nhưng Đậu Đậu không hề ngừng lại, tiếp tục quấn quanh nhiều vòng nữa, cho đến tận khi cả cái kén bị quấn chặt hết thì mới mãn nguyện.

"Phì!"

Nhổ cuộn nhựa quấn băng dính trong miệng ra, Đậu Đậu lại đem cái kén đã trở nên càng to lớn hơn dán lại trên trần nhà.

"Xong việc rồi."

Đậu Đậu đắc ý vỗ hai chân trước.

Tống Thư Hàng:

"..."

Ngư Kiều Kiều:

"..."

Tuyết Lang Động Chủ,Đông Phương Lục Tiên Tử, Bạch Hạc Chân Quân:

"..."

Sau khi xong việc, Đậu Đậu nhảy từ trên không trung xuống, thu nhỏ lại thành kích thước của một con chó Kinh ba bình thường rồi đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó đứng thẳng người dậy, một cái móng vuốt chống lên người Tống Thư Hàng, khiến cho bản thân có chỗ để dựa.

Sau đó, Đậu Đậu chỉ vào cái kén kia, nói bằng giọng đầy đắc ý:

“Thế nào hả? Tuyệt đúng không, đúng là một tác phẩm hoàn mỹ.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ chế giễu:

“Đậu Đậu ngươi làm thế thì có tác dụng gì? Cho dù ngươi có dán mười lớp băng dính lên đó thì đợi tới khi Diệt Phượng tiền bối phá kén chui ra, chỉ cần cào một cái là có thể xé tan đống băng dính đó rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đứng ở bên cạnh chớp hai mắt. Thư Hàng tiểu hữu, không phải ngươi nên phỉ nhổ chuyện “Đậu Đậu dán băng dính lên cái kén của Diệt Phượng đạo hữu” mới đúng sao? Sao lại chuyển chủ đề tới chất lượng của băng dính rồi?

“Ha ha, ngươi tưởng rằng bản gâu gâu chưa nghĩ tới điểm này sao?”

Đậu đậu đáp lại đầy đắc ý:

“Băng dính lần này ta dùng rất đặc biệt. Nó không phải là băng dính bình thường mà là sản phẩm đã được pháp thuật của tu sĩ gia cố. Trên nhật báo tu sĩ quảng cáo băng dính này hoành tráng lắm. Theo như miêu tả của quảng cáo, dù trên tàu cao tốc của tu sĩ xuất hiện vết nứt thì cũng có thể cấp tốc dùng băng dính này để dán chỗ tổn hại lại. Hơn nữa, dù là tu sĩ ngũ phẩm thì muốn phá hoại băng dính này cũng cần phải phí chút công sức. Huống hồ ta còn dán nhiều lớp như thế, quá đủ cho tên Diệt Phượng kia rồi.”

Đậu Đậu nói bằng giọng đầy đắc ý.

Tống Thư Hàng:

“…”

Mấy thứ quảng cáo này tin được à?

Nếu như quảng cáo có đáng tin thì… mọi người uống Sprite sẽ cảm thấy có nước tràn từ trên lưng xuống, ăn chocolate Dove thì sẽ có sợi tơ đen bay tới bay lui, mặc đồ của Xtep thì sẽ có cảm giác như đang bay, ăn kẹo là có thể triệu hồi siêu nhân rồi!

Nhưng hiển nhiên, đó đều là những chuyện không thể xảy ra.

Đậu Đậu nhìn biểu cảm trên gương mặt Tống Thư Hàng liền đoán ra được suy nghĩ trong lòng hắn, nó cười hề hề, nói:

“Yên tâm đi, Thư Hàng. Băng dính này đã được ta thử qua rồi, độ bền rất tốt.”

Đậu Đậu nói tiếp:

“Tên khốn Diệt Phượng này tưởng rằng tấn thăng lên ngũ phẩm rồi thì ta không thu thập được hắn chắc? Ngây thơ quá! Sẽ có một ngày, ta sẽ khiến hắn nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị ta đẩy ngã xuống đất!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đợi ngươi tấn thăng lên ngũ phẩm, Diệt Phượng Công Tử chắc chắn đã lên đến cảnh giới cao hơn rồi, ngươi vẫn không đánh lại hắn.

Hơn nữa, băng dính mà Đậu Đậu dán chỉ là “tu sĩ ngũ phẩm muốn xé rách phải mất chút công sức” thôi chứ không phải là không thể xé rách!

Đợi đến khi Diệt Phượng Công Tử từ trong kén chui ra, một khi xé rách lớp băng dính này thì chính là ngày chết của Đậu Đậu rồi.

Diệt Phượng Công Tử có thích lẩu thịt chó không nhỉ?

Tống Thư Hàng nhìn Đậu Đậu một cái, có cần nhắc nhở nó một tiếng để nó nhanh chóng chạy thoát thân không đây?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì điện thoại của hắn lại reo lên.

Đêm nay hắn có nhiều cuộc gọi quá.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, kéo điện thoại ra xem.

Sau đó hắn nhìn thấy, tên người gọi đến hiển thị là. “Bạch tiền bối”.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn cái kén của Bạch tiền bối:

“…”

Nhưng hắn vẫn nhận điện thoại.

“A lô, Thư Hàng à.”

Giọng nói của Bạch tiền bối dường như có chút mệt mỏi.

“Tiền bối? Ngươi làm sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi sao? Có cần ta mở kén của ngươi ra không?”

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

“Không cần không cần, ta không có chuyện gì đâu.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta chỉ cảm thấy cái kén này được lắm, mềm mềm, bất tri bất giác liền cảm thấy có hơi buồn ngủ. Ta ở trong cái kén này ngủ một lúc nhé, sáng mai ngủ dậy thì gọi ta nha.”

Bạch Tôn Giả tiếp tục nói bằng giọng mệt mỏi:

“Cứ thế nhé, ngủ ngon.”

Dứt lời, Bạch Tôn Giả lại ngáp dài, sau đó, Bạch Tôn Giả liền ngắt điện thoại.

Tống Thư Hàng:

“…”

Không hổ là Bạch tiền bối.

Chương 712: Thư Hàng, đây là mẹ nuôi

“Bạch tiền bối nói hắn muốn ở trong kén ngủ một giấc, tối nay sẽ không ra đâu.”

Tống Thư Hàng cất điện thoại đi, nói với vẻ dở khóc dở cười.

Đông Phương Lục Tiên Tử, Bạch Hạc Chân Quân, Ngư Kiều Kiều, Tuyết Lang Động Chủ:

“…”

Ngư Kiều Kiều nói đầy tiếc nuối:

“Cũng tức là tối nay không được nhìn thấy cảnh Bạch tiền bối phá kén chui ra á? Tiếc quá, ta rất muốn biết lúc Bạch tiền bối chui ra từ trong kén sẽ có dáng vẻ như thế nào.”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Sao có thể như vậy chứ?”

“Vậy là không có kịch xem rồi, giải tán thôi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ lên tiếng:

“Đợi chút đã, Diệt Phượng Công Tử còn chưa ra mà?”

Tuyết Lang Động Chủ đang chờ mong màn Diệt Phượng Công Tử chui ra khỏi kén, xé rách băng dính mà Đậu Đậu quấn quanh sau đó tức giận xé nát Đậu Đậu.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Xem chừng Diệt Phượng đạo hữu cũng không định ra đâu, hay là hỏi thử xem?”

“Vậy ta đi hỏi.”

Tống Thư Hàng tiện tay gọi cho Diệt Phượng Công Tử… Trong lúc bất giác, hắn đã lưu khá nhiều số điện thoại của các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Điện thoại reo hồi lâu nhưng Diệt Phượng Công Tử vẫn không nghe máy.

“Xem ra trong thời gian ngắn Diệt Phượng Công Tử sẽ không phá kén chui ra đâu.”

Tống Thư Hàng tắt điện thoại, nhún vai nói.

Đậu Đậu:

“Đáng ghét, sao có thể như vậy chứ?”

“Giải tán đi, giải tán nào. Khuya lắm rồi, mọi người nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn phải đến Bạch Vân thư viện của nho môn để quay phim đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử vươn vai nói.

“Cũng chỉ đành như thế thôi, tạm biệt mọi người nhé.”

Tuyết Lang Động Chủ nói, nó còn phải về với bà xã và đám con.

Sau khi Tuyết Lang Động Chủ và Đông Phương Lục Tiên Tử chào tạm biệt thì lập tức rời khỏi phòng của Tống Thư Hàng.

…

Ngư Kiều Kiều:

“Thư Hàng này, buổi tối chúng ta ngủ ở đâu bây giờ?”

Trên trần nhà có treo hai cái kén lớn cộng thêm hai cái kén rỗng, trên giường còn có cái kén rỗng của Tống Thư Hàng. Phòng này làm sao mà ở được nữa đây?

“Ta dọn dẹp giường chiếu một chút là được, không cần đổi chỗ khác đâu.”

Tống Thư Hàng nói, Bạch Tôn Giả và Diệt Phượng Công Tử đang kết kén, cần phải có người trông chừng mới được.

Con ngươi của Đậu Đậu đảo một vòng:

“Thư Hàng, tối nay ta cũng ở lại đây nhá!”

Nó không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng lúc Diệt Phượng Công Tử chui ra từ kén thì sao có thể cam tâm? Khó khăn lắm nó mới quấn xong băng dính trên kén của Diệt Phượng Công Tử, nhất định phải xem được bộ dáng tức giận của hắn khi phá kén chui ra nhưng lại bị băng dính cản lại, không thể nào chui ra được.

Bạch Hạc Chân Quân thấy thế vội nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ta cũng muốn ở lại!”

Hắn nhất định phải ở lại bảo vệ Bạch tiền bối. Hơn nữa, đợi khi Bạch tiền bối đi ra… Hắn nhất định phải lập tức cất hai cái kén nối liền lại với nhau đi mới được.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ta có thể từ chối không?

Nhưng mà, mặc kệ trong lòng Tống Thư Hàng có từ chối hay không, Đậu Đậu và Bạch Hạc Chân Quân đều mặt dày mày dạn ở lại.

Tiếp theo đây, có vấn đề rồi. Cả phòng chỉ có một chiếc giường mà thôi.

Đậu Đậu nhìn Tống Thư Hàng, nói:

“Ta có thể biến nhỏ lại, chen cùng một chỗ với ngươi.”

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cứ ngủ đi.”

Bạch Hạc Chân Quân bình tĩnh nói:

“Ta chỉ cần ngồi bên cạnh suy nghĩ là được.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Sau đó lúc ta nằm ngủ, Bạch Hạc tiền bối ngươi liền ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm ta sao? Thế thì bảo ta sao mà ngủ được cơ chứ?

Sau khi thở dài một hơi, Tống Thư Hàng nói:

“Ta cũng ngồi tu luyện vậy.”

Tuy rằng uống một liều Long Ma dược tề, thể chất của hắn tăng thêm hơn gấp ba lần.

Nhưng thể chất của hắn vẫn không thể cân bằng với tinh thần lực. Vì thế lâu lâu tinh thần lực của hắn vẫn sẽ kích thích hắn, để cho hắn cảm nhận sự hạnh phúc khi bị chùy đập vào đầu.

Dưới tình hình thế này, dù hắn có muốn ngủ cũng không ngủ được.

Đoán chừng ít nhất phải uống hết một bình Long Ma dược tề nữa mới có thể khiến thể chất của hắn tăng đủ cường độ.

Mà hiện tại, cơ thể hắn vẫn chưa tiêu hóa hết dược lực của Long Ma dược tề. Ít nhất phải đợi mấy ngày nữa, lúc dáng người trở lại bình thường thì mới có thể tiếp tục dùng Long Ma dược tề.

Nếu đã thế thì dứt khoát khỏi ngủ nữa, mọi người cùng nhau đả tọa tu luyện đến khi trời sáng thôi!

…

Cứ như thế, Tống Thư Hàng ngồi ở đầu giường, Đậu Đậu nhàm chán nằm sấp bên cạnh hắn, Ngư Kiều Kiều ngồi bên cạnh Đậu Đậu, tiếp đó là Bạch Hạc Chân Quân ngồi ở cuối giường.

Bốn người xếp hàng ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Bên cạnh giường còn đặt một cái xác kén dài hai mét.

Trên đỉnh đầu còn có hai cái xác kén rỗng và hai cái kén chưa tách ra.

Cảnh tượng này đẹp như một bức tranh… kiểu kinh dị.

*****

Bốn giờ sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng.

Các thành viên trong đoàn làm phim của Jacob đã tỉnh giấc, bắt đầu một ngày mới đầy bận rộn, vận chuyển thiết bị, đạo cụ, chuẩn bị đổi địa điểm quay tiếp theo.

Kể cũng lạ, bình thường lúc quay phim cũng thường xuyên chỉ ngủ mấy tiếng đồng hồ, trời còn chưa sáng đã dậy làm việc… nhưng mỗi lần thức dậy đều là giãy giụa vô cùng đau khổ.

Mà lúc quay bộ phim này, các thành viên trong đoàn làm phim của Jacob đều cảm thấy tinh thần của bản thân mỗi ngày đều dư thừa. Trời còn chưa sáng, bọn họ đã tự nhiên thức giấc rồi, mở mắt ra là không thể nào ngủ tiếp được nữa.

Không chỉ tinh thần, cơ thể của họ cũng có cảm giác khỏe mạnh và tràn đầy sức sống. Thậm chí mấy thành viên do tuổi tác lớn mà bụng phát phì trong đoàn làm phim cũng tự nhiên cảm thấy mỡ thừa ở bụng của mình không còn nữa, thậm chí ở bụng còn xuất hiện cả múi cơ.

…

Tống Thư Hàng cũng kết thúc một đêm tu luyện, phun ra một ngụm trọc khí.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, hai cái kén lớn của Bạch Tôn Giả và Diệt Phượng Công Tử vẫn không có động tĩnh gì.

Dường như Bạch Tôn Giả ngủ rất say, còn Diệt Phượng Công Tử thì không biết vì sao mà chậm chễ chưa phá kén chui ra, có lẽ là sau khi dùng xong Long Ma dược tề thì có được thu hoạch lớn nên tiện thể tu luyện luôn rồi cũng nên?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên.

Sớm thế này ai đến tìm hắn nhỉ?

“Thư Hàng, ngươi có ở trong đó không?”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Diệp Tư sư tỷ.

“Diệp Tư? Cô trở về rồi à. Đợi chút, ta sẽ mở cửa cho cô.”

Tống Thư Hàng cười ha ha, đứng dậy mở cửa cho cô ấy.

Hôm qua Lệ Chi Tiên Tử dùng thủ đoạn gần như “bắt cóc” để đưa Diệp Tư đi. Vừa đi là đi cả đêm luôn, cũng không biết Lệ Chi Tiên Tử và Diệp Tư nói những chuyện gì với nhau nhỉ? Vấn đề giữa bọn họ đã giải quyết chưa?

Tống Thư Hàng vừa mở cửa liền nhìn thấy gương mặt đầy vẻ vui mừng của Diệp Tư sư tỷ.

Sau lưng Diệp Tư sư tỷ còn có Lệ Chi Tiên Tử đang giơ cao điện thoại lên để chụp ảnh tự sướng.

Lúc Tống Thư Hàng mở cửa, Lệ Chi Tiên Tử tạch tạch tạch chụp liền mấy tấm ảnh tự sướng, chụp cả bản thân cô ấy, Diệp Tư và cả Tống Thư Hàng luôn.

Tống Thư Hàng:

“?”

Diệp Tư nhào tới, cho Tống Thư Hàng một cái ôm thật nhiệt tình:

“Thư Hàng, bây giờ ta vui quá.”

Cô ấy rất vui, đang ở trong trạng thái kích động.

Tống Thư Hàng không hiểu ra sao, cười hỏi:

“Có chuyện gì mà cô vui như thế?”

“Hì hì.”

Diệp Tư kéo tay Tống Thư Hàng, xoay người đối diện với Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử ho một tiếng, trên gương mặt ra vẻ nghiêm túc.

Sau đó, Diệp Tư giới thiệu cho Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, từ hôm nay trở đi, Lệ Chi Tiên Tử chính là mẹ nuôi của chúng ta đó!”

Mẹ nuôi đó đó đó đó… Vô số tiếng vọng vang lên trong đầu của Tống Thư Hàng.

“Hả?”

Tống Thư Hàng trợn to mắt:

“Lệ Chi Tiên Tử, mẹ nuôi á?”

“Ừm, sau khi nói chuyện với nhau cả đêm, Lệ Chi Tiên Tử đã nhận ta làm con gái nuôi rồi.”

Diệp Tư gật đầu nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Tống Thư Hàng thật sự không hề ngờ đến kết quả này luônnnn!

Lúc này, trên gương mặt nhỏ nhắn của Lệ Chi Tiên Tử lại bày ra vẻ “trưởng bối”, cô giơ tay lên vỗ vai Tống Thư Hàng, sau đó móc một bao lì xì từ trong ngực ra.

Trong bao lì xì có hai tấm phù bảo hộ thuẫn trong suốt, chính là hộ thuẫn cường lực mà mọi người dùng lúc giả chết khi quay cảnh “Không Vân phái diệt môn”. Có cấp ngũ phẩm, lực phòng ngự vô cùng kinh người, cho dù một đám tu sĩ tứ phẩm điên cuồng tấn công cũng không làm gì được hộ thuẫn cường lực này.

“Nào, Thư Hàng, đây là quà gặp mặt mẹ nuôi cho ngươi. Về sau, ngươi phải đối xử thật tốt với Diệp Tư nhà ta đấy nhé.”

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Lệ Chi Tiên Tử lại hiện lên nụ cười “hiền từ”. Cảm giác cố ra vẻ trưởng bối của cô ấy khá là đáng yêu.

Lệ Chi Tiên Tử nhét bao lì xì vào trong tay Tống Thư Hàng. Lúc nhét bao lì xì, điện thoại của cô còn lơ lửng trên không trung, tách tách tách chụp liền mấy tấm ảnh.

Tống Thư Hàng:

“…”

Được thôi, mặc dù tuổi thật của Lệ Chi Tiên Tử đủ để làm bà tổ của Tống Thư Hàng rồi, nhưng đây là hai chuyện khác nhau mà!

Tống Thư Hàng cảm thấy đúng là cái gì ấy rau má. Không thể đậu má được, Đậu Đậu vẫn còn ở trong phòng đấy.

Hơn nữa, Diệp Tư sư tỷ nhận Lệ Chi Tiên Tử làm mẹ nuôi thôi mà, tại sao hắn cũng biến thành con gái nuôi của Lệ Chi Tiên Tử luôn chứ? À không, sai rồi, không phải con gái nuôi.

“Từ nay về sau, chúng ta chính là người một nhà rồi.”

Diệp Tư kéo tay Tống Thư Hàng với vẻ mong đợi:

“Thư Hàng, vui không?”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại một cách cứng ngắc, cố nặn ra một nụ cười:

“Vui chứ!”

“Được rồi, ta đưa khuê nữ về rồi, không quấy rầy hai tiểu bối các ngươi thân mật nữa. Ta về chuẩn bị một chút trước đã, cảnh phải quay tiếp theo chính là phân cảnh ta đây lên sàn. Lát nữa, cả nhà chúng ta gặp lại ở trường quay.”

Lệ Chi Tiên Tử mỉm cười, sau đó phất tay đầy phiêu dật, nhẹ nhàng rời đi.

Tống Thư Hàng:

“…”

Lệ Chi Tiên Tử rời đi chưa lâu thì điện thoại của Tống Thư Hàng rung lên báo hiệu có tin nhắn.

Hắn lấy điện thoại ra vuốt một cái.

Lệ Chi Tiên Tử gửi ảnh tự sướng lên Nhóm Cửu Châu Số 1. chính là mấy tấm ảnh chụp chung của cô ấy, Diệp Tư và Tống Thư Hàng. Còn có ảnh Lệ Chi Tiên Tử nhét bao lì xì cho Tống Thư Hàng nữa.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Vừa mới đưa khuê nữ nhà ta đi gặp người trong lòng của nó, ngoài ra ta còn cho chàng trai mà khuê nữ xinh đẹp nhà ta thích một cái bao lì xì.”

Ngữ điệu đúng kiểu các bà các mẹ…

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu hắn bắt đầu đau. Là bị tinh thần lực công kích sao?

Người đầu tiên comment quả nhiên là thánh đấu sĩ luôn online của Nhóm Cửu Châu Số 1, Bắc Hà Tán Nhân:

“*Meme hoảng sợ* Mới sáng sớm, ngữ điệu các bà các mẹ của Lệ Chi Tiên Tử đã dọa bản tọa rồi. Còn nữa, lượng tin tức trong lời nói của tiên tử thật là lớn.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Hết cách rồi, bản tiên tử bây giờ cũng là nhân vật cấp mẫu thân rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Lúc này phải âm thầm thi triển pháp thuật triệu hồi rồi @Hoàng Sơn Chân Quân mau ra đây. Đến con gái mà Lệ Chi Tiên Tử cũng có rồi kìa~~”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

Chương 713: Điểm hấp dẫn không đủ thì phải làm sao đây?

[Hệ thống thông báo: Bắc Hà Tán Nhân đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm nói 10 phút.]

Đồng Quái Tiên Sư:

“Mua ha ha ha ha ha, cười chết ta mất! Bắc Hà, không ngờ ngươi cũng có ngày này.”

Sau đó Đồng Quái Tiên Sư lập tức phát bao lì xì có mật khẩu trong Nhóm Cửu Châu Số 1: [Bắc Hà ngu xuẩn à, ngươi bị cấm nói mất rồi, cứ ngồi đó mà nhìn tư thái chat oai hùng của ta đi.]

Ting ting ting, các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 bắt đầu nhận bao lì xì mật khẩu do Đồng Quái Tiên Sư phát.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Bắc Hà ngu xuẩn à, ngươi bị cấm nói mất rồi, cứ ngồi đó mà nhìn tư thái chat oai hùng của ta đi.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Bắc Hà ngu xuẩn à, ngươi bị cấm mất nói rồi, cứ ngồi đó mà nhìn tư thái chat oai hùng của ta đi.”

Tiếp đó là Điền Thiên Phó Đảo Chủ, Lưu Huỳnh Tiên Tử, Tiên Ngư Sứ (Ngư Kiều Kiều), Thất Sinh Phù Phủ Chủ… Một đại đội đạo hữu nhận bao lì xì mật khẩu, spam liên tục trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Bắc Hà Tán Nhân nghiến răng nghiến lợi, tức giận nhìn đống spam trên màn hình khung chat. Nhưng hắn đang bị cấm nói nên không thể phản kích lại được, nghẹn đến mức ruột gan đều đau.

Thật vất vả chờ đến lúc nhận xong bao lì xì, trong nhóm mới bình tĩnh lại.

Lúc này, Phá Dương Kích Quách Đại hỏi:

“Đậu Đậu có đó không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Chắc tiểu Đậu Đậu còn đang ngủ ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu đấy.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Ở chỗ Thư Hàng tiểu hữu? Hôm qua Đậu Đậu không chầu chực trước máy vi tính à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Không có, hôm qua nghe nó nói, giúp vợ nhỏ đánh bang chiến xong thì chạy thẳng tới chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu luôn.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“...”

Đậu Đậu không có ở đây, vậy còn chờ gì nữa?

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Cơ hội tốt, xem ta đây *icon đầu chó đáng yêu*!

Nhưng ngay lúc này, Tàng Thiên Câu Chu Ly đột nhiên hiện thận:

“Chỉ chờ ngươi thôi đấy!”

Chu Ly nhanh tay chèn vào *icon tức giận vò đầu chó lầu trên*.

“Đoạt xoa đầu chó lầu trên này!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“*icon tức giận xoa đầu chó lầu trên*!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“... “

“Chu Ly! Tên đần nhà ngươi dám giúp Đậu làm ác à?”

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

“Ha ha ha, xin lỗi Quách Đại tiền bối nha~ Đậu Đậu nói, chỉ cần đoạt được xoa đầu chó lầu trên của ngài thì ít nhất trong vòng một tháng nó sẽ không gây phiền toái cho ta. Cho nên, đành phải xin lỗi tiền bối vậy!”

Vì hạnh phúc cả đời của hắn và u Dương Viện Tiên Tử của Bạch Vân thư viện, Chu Ly hắn nhất định phải cướp cho bằng được cái xoa đầu chó lầu trên này!

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Ruột gan đau quá đi mất! Xem ra phải nhanh đi tới chỗ Dược

Sư đạo hữu, bảo hắn chế ra mấy viên “thuốc bảo vệ gan hiệu quả cấp tốc dành cho tu sĩ” mới được.

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Hoàng Sơn Chân Quân, sao ngươi còn chưa gả Đậu Đậu đi vậy hả? Mau mau gả quách nó đi, để cho chồng nó dạy dỗ nó!”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài ngao ngán, lặng lẽ tắt đi Nhóm Cửu Châu Số 1, mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc này, trong tay Hoàng Sơn Chân Quân đang xách một vị tiên tử thanh nhã xinh đẹp. Nữ tu bị xách ngang eo này chính là vị Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử điếc không sợ súng, lúc nào cũng muốn truyền bá “bài hát Hoàng Sơn ngốc nghếch” do Đậu Đậu biểu diễn vào trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử chạy trốn hai ngày, cuối cùng vẫn bị Hoàng Sơn Chân Quân bắt được.

Hoàng Sơn Chân Quân cúi đầu nhìn Tĩnh Tuyết Tiên Tử, nói:

“Đã nghĩ thông suốt chưa?”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử giơ tay xoa vành tai, dù bị xách ngang eo nhưng cô vẫn giữ được khí chất bình tĩnh của tiểu thư khuê các:

“Ừ, sắp nghĩ thông rồi.”

“Nghĩ thông rồi thì xóa hết tất cả bài hát trong tay ngươi đi. Bất kể là trong điện thoại di động, trong máy vi tính, trong ổ cứng, usb, mp3, mp4 hay trên thư mục web, tóm lại phải xóa sạch hết toàn bộ cho ta!”

Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử bĩu môi:

“Đáng ghét, Hoàng Sơn tiền bối ngài xấu lắm, vậy mà lại âm thầm điều tra ta, biết ta lưu bài hát kia ở nhiều chỗ như vậy.”

Hóa ra nha đầu này thật sự cất nhiều chỗ như vậy? Hoàng Sơn Chân Quân trán nổi gân xanh:

“Có xóa không?”

“Xóa thì xóa...”

Đông Phương Tĩnh Tuyết ủ rũ nói:

“Dù sao ta cũng đã thuộc làu bài hát đó ồi, muốn hát lúc nào cũng được. Không tin à? Vậy để ta hát cho ngài nghe một lần nhé?”

Hoàng Sơn Chân Quân lại một lần nữa cảm giác ruột gan thật đau.

Gần đây Nhóm Cửu Châu Số 1 của hắn rốt cuộc bị gì thế nhỉ?

*****

Khoảng 4:30 lúc rạng sáng.

Diệt Phượng Công Tử vẫn không có dấu hiệu phá kén đi ra, Bạch Tôn Giả cũng chưa tỉnh lại.

Đậu Đậu nhàm chán lăn qua lộn lại trên giường của Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều đang nằm chơi điện thoại di động, còn Bạch Hạc Chân Quân thì một tay chống má, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nhìn kén lớn của Bạch Tôn Giả, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tống Thư Hàng ngồi kế Diệp Tư, nghe cô kể lại chuyện giữa cô và Lệ Chi Tiên Tử đêm qua.

Lúc này, bên ngoài phòng Thư Hàng lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Thư Hàng tiểu hữu, có trong đó không?”

Là tiếng của linh hồn ca vương Tạo Hóa tiền bối.

“Có, ta ra mở cửa ngay đây.”

Tống Thư Hàng lại đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa, Tạo Hóa Pháp Vương nở nụ cười tươi rói, sau lưng hắn còn có Thôn Vân Đại Sư.

Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Tạo Hóa tiền bối, Thôn Vân tiền bối, có chuyện gì không?”

“Ha ha, chuyện là như vầy, gần đây ta nhận được lời mời tham gia một tour lưu diễn vòng quanh thế giới, mấy ngày nữa là phải lên đường đi lưu diễn khắp nơi trên thế giới rồi.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười thích ý, nói:

“Lúc trước, Linh Điệp Tôn Giả có nhờ ta viết nhạc phim cho bộ phim lần này. Giờ ta viết xong rồi, trước khi đi muốn giao lại cho Thư Hàng tiểu hữu. Về phần nhạc đệm thì bây giờ ta không rảnh viết giúp ngươi, nhưng ta đã tìm được một nhà soạn nhạc rất giỏi, người đó sẽ nhanh chóng liên hệ với ngươi thôi.”

“Nhạc phim á?”

Tống Thư Hàng không hiểu gì cả.

Thôn Vân Đại Sư đứng đằng sau mỉm cười giải thích:

“Thư Hàng tiểu hữu không biết sao? Thật ra Tạo Hóa sư huynh là một nhạc sĩ sáng tác ca khúc, viết lời bài hát rất xuất sắc. Những ca khúc hắn viết rất được hoan nghênh.”

Đáng tiếc, mặc dù Tạo Hóa sư huynh là một tay sáng tác nhạc tài ba nhưng giọng hắn lại quá quỷ dị.

Tống Thư Hàng: o_o

Hắn thật không ngờ, linh hồn ca vương Tạo Hóa tiền bối vậy mà là một tay sáng tác nhạc tài ba á?

“Đáng tiếc thời gian gấp quá, nếu không ta rất muốn tự mình hát bài hát này. Nếu bài hát này mà phối với tiếng hát của ta nữa thì chắc chắn sẽ khiến bộ phim càng nổi tiếng hơn.”

Tạo Hóa Pháp Vương thở dài.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tạo Hóa tiền bối, ngài gieo họa cho đám người xem live stream xong, giờ còn muốn vươn móng vuốt ma quỷ của ngài về phía khán giả xem phim nữa sao? Quỳ lạy cầu xin tiền bối ngài chừa cho người ta một con đường sống đi!

“Được rồi, không giỡn nữa, cho ngươi này. Đây là ca khúc chủ đề do ta viết, ngươi lấy về cho các tiên tử trong nhóm hát thử, xem ai thích hợp với bài hát này.”

Tạo Hóa Pháp Vương giao một cái túi cho Thư Hàng, bên trong có một cuốn sổ tay to cỡ tờ giấy A4.

“Được, ta đã rõ. Tạo Hóa tiền bối, ngài vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng nhận lấy túi nói.

“Chuyện nhỏ thôi mà. Việc cũng xong rồi, vậy chào Thư Hàng tiểu hữu nhé, hẹn gặp lại sau. Mọi người nhớ đón xem live stream tour lưu diễn vòng quanh thế giới của ta nhé.”

Tạo Hóa Pháp Vương bật cười ha hả nói.

“Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa đáp. Xem ra Đấu Chiến Phật

Tông đã tiếp thu đề nghị của Thôn Vân Đại Sư, quyết định phải dẫn Tạo Hóa Pháp Vương đi ra bên ngoài rồi.

Nhưng mà sau khi Tạo Hóa tiền bối kết thúc tour lưu diễn, không biết có gây ra tranh chấp cấp quốc tế hay không nhỉ?

Còn cái vụ live stream kia, hắn tuyệt đối không đi xem đâu! Tuyệt đối không!

...

Chờ Tạo Hóa Pháp Vương và Thôn Vân Đại Sư rời đi, Tống Thư Hàng mới mở cuốn sổ tay thật to kia ra xem thử.

Tài năng sáng tác bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương quả nhiên là đỉnh của đỉnh. Ca khúc chủ đề này rất tuyệt vời, đúng là được viết ra để dành riêng cho bộ phim của Cao Mỗ Mỗ.

Chờ đến khi trời sáng, hắn sẽ copy ca khúc chủ đề này ra mấy bản, giao cho các tiên tử trong Nhóm Cửu Châu Số 1 để bọn họ hát thử. Đến lúc đó, ai thích hợp nhất thì để cho người đó hát.

Tống Thư Hàng khép sổ lại, thả lại vào túi. Nhưng lúc cất sổ tay vào, hắn lại thấy trong túi còn có một tờ báo.

Thư Hàng tò mò lấy tờ báo ra.

Đây là một tờ báo phát hành hai ngày trước của “nhật báo tu sĩ” cực kỳ nổi tiếng.

Chắc là do Tạo Hóa Pháp Vương mua, sau khi xem xong thì tiện tay thả chung với sổ tay viết ca khúc.

Tống Thư Hàng tò mò mở tờ báo ra xem.

Hắn cũng thường xuyên nghe qua “nhật báo tu sĩ” trong Nhóm Cửu Châu Số 1, cuộc đua máy kéo có tay cầm lần trước cũng là do “nhật báo tu sĩ” phụ trách live stream.

Tiêu đề của tờ báo này có liên quan đến Thiên Nhai Vân Du tự của Thông Huyền Đại Sư, báo đưa tin về chuyện bất ngờ xảy ra tại giếng cổ Luyện Tâm trong Kim Cương động phủ. Lúc ấy trong giếng cổ tiết ra khí tức của thế giới Cửu U, cũng có tà ma Cửu U chui ra từ trong giếng cổ, khi đó Thư Hàng cũng có mặt ở hiện trường.

Bây giờ, cao tăng của Thiên Nhai Vân Du tự đã bố trí lại phong ấn, nhưng không thể xác định lúc nào mới có thể mở ra Kim

Cương động phủ lại.

“Nhật báo tu sĩ” đưa tin rất thật, không hề phóng đại, cũng chưa bao giờ đưa ra suy đoán lung tung, chuyện có sao thì nói vậy. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu giúp cho “nhật báo tu sĩ” có thể bán chạy trong tu chân giới.

Phía sau lại đăng rất nhiều sự kiên lớn nhỏ trong tu chân giới.

Ví dụ như... Thất Lôi Chân Quân, vị chân quân nắm giữ sức mạnh tử lôi điện thành danh đã lâu, nay đã phá quan đi ra, thành công độ kiếp tấn cấp linh tôn thất phẩm, trở thành Thất Lôi Tôn Giả. Năm đó, bởi vì thọ nguyên không còn nhiều nên vị lão chân quân này quyết định bế tử quan tìm kiếm đột phá. Nhiều năm qua đi, mọi người đều cho rằng hắn đã chết rồi, nhưng không ngờ hắn lại từ trong tuyệt cảnh thành công đột phá, bước vào cảnh giới Tôn Giả.

Lại ví dụ như... Linh hồn ca vương Tạo Hóa Pháp Vương của Đấu Chiến Phật Tông live stream ca hát lần nữa, rất nhiều ngươi thiếu hiểu biết thấy tò mò nên bò lên xem, rốt cuộc bị đưa thẳng vào bệnh viện.

Lại ví dụ như... thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ chính thức hiện thân, bắt đầu công bố danh sách nguyên liệu nấu ăn còn thiếu cho thực tiên yến lần này, chỉ cần có thể cung cấp mấy loại nguyên liệu nấu ăn trong danh sách thì sẽ lấy được một suất tham dự thực tiên yến.

Tống Thư Hàng chợt nhớ tới trên người hắn có một tấm thiệp mời tham dự thực tiên yến còn trống.

Cuối cùng, Thư Hàng lại thấy được một tin tức rất đáng chú ý.

[Thiết Bích Lý Gia Đồ - Ngũ đại đệ tử của Cực Bích Nhai định áp dụng phương pháp “khế ước linh quỷ bằng tình cảm” với một con linh quỷ trung giai nuôi dưỡng ba năm trước. Hắn sống chung với linh quỷ, sớm chiều có nhau để bồi dưỡng tình cảm, từ đó thuận theo tự nhiên lập khế ước thu phục linh quỷ. Nhưng tiếc là Thiết Bích Lý Gia Đồ lại thuộc mẫu người cứng rắn, không hợp khẩu vị của linh quỷ, chưa đủ hấp dẫn, dẫn đến việc linh quỷ đã chạy trốn vào mấy ngày trước. Cũng may trong Cực Bích Nhai khắp nơi đều là trận pháp phòng ngự, linh quỷ chạy chưa được bao xa đã bị bắt về lại. Bây giờ Thiết Bích Lý Gia Đồ đã từ bỏ phương pháp “tình cảm khế ước”, đổi lại dùng nắm đấm để hàng phục linh quỷ, ký kết khế ước.]

Chương 714: Cái đuôi thứ năm và một bãi Đậu Đậu

“Cách “khế ước linh quỷ bằng tình cảm”? Tu chân giới cũng có loại phương pháp khế ước linh quỷ này nữa sao?”

Đúng là thế giới rộng lớn bao la, thứ quái gì cũng có thể xảy ra được!

Diệp Tư sư tỷ ở trong phòng tò mò hỏi:

“Thư Hàng, sao ngươi cứ đứng ngẩn người ở cửa làm gì đấy?”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười cất tờ báo vào:

“Tạo Hóa tiền bối mới đưa một ca khúc tới, là bài hát được sáng tác riêng cho bộ phim mà chúng ta đang quay. Đúng rồi, Diệp Tư sư tỷ có muốn hát thử không?”

Đang nói chuyện, hắn chợt liếc mắt nhìn vị Bạc Hạch Chân Quân một tay chống má, đang rơi vào trạng thái trầm tư nọ.

Hiện tại, trạng thái của Bạch Hạc Chân Quân đang thiên về nữ tính. Vậy hắn cũng được tính là tiên tử trong Nhóm Cửu Châu Số 1 nhỉ? Có nên đưa nhạc phổ cho hắn xem luôn không?

“Ca khúc chủ đề? Được đấy, đưa ta xem thử nào.”

Diệp Tư sư tỷ cười đi tới, nhận lấy sổ tay sáng tác bài hát từ trong tay Tống Thư Hàng.

Cô mở sổ tay ra xem.

Lát sau, cô ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ nhìn Tống Thư Hàng, suýt chút nữa bật khóc thành tiếng.

“Sao vậy?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

“Ta xem không hiểu, một chữ cũng không hiểu.”

Diệp Tư sư tỷ đáp. Cô mới từ Bích Thủy Các trở về trái đất, còn chưa kịp học chữ giản thể hiện đại.

“Ha ha, để lát nữa ta đọc cho cô nghe.”

Tống Thư Hàng an ủi.

“Ừ, đành phải vậy thôi.”

Diệp Tư trả sổ tay lại cho Thư Hàng:

“Đúng rồi, Thư Hàng. Ta nghe nói “phim” nào cũng có tên hết phải không? Vậy bộ phim chúng ta đang quay tên gì thế?”

“Tên phim? Ơ? Chờ một chút... Tên phim là gì ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt, hắn đột nhiên phát hiện một vấn đề lớn: Hắn cũng không biết bộ phim mình đang đóng rốt cuộc có tên là gì cả!!!

Hắn chính là “người khởi xướng” quay bộ phim này, người viết kịch bản lại là thằng bạn thân Cao Mỗ Mỗ. Nhưng đến tận bây giờ, hắn vẫn không hề biết bộ phim này tên gì.

Diệp Tư:

“Ngươi cũng không biết sao?”

“À thì...”

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương, sau đó xoay qua nhìn Ngư Kiều Kiều:

“Kiều kiều, bộ phim chúng ta đang quay có tên là gì vậy?”

“Ơ? Sao lại hỏi ta.”

Ngư Kiều Kiều dùng móng vuốt đẩy Đậu Đậu đang lăng qua lăn lại ở bên cạnh sang một bên, sau đó suy tư chốc lát rồi nói:

“Tu chân giả đại chiến quái thú?”

“Cái tên này là do cô mới vừa nghĩ ra đúng không?”

Tống Thư Hàng không nhịn được bèn khinh bỉ nói.

“Không được sao? Vậy thì “Siêu cấp tu chân giả Lăng Dạ” thế nào?”

Ngư Kiều Kiều nháy mắt một cái nói tiếp.

“...”

Tống Thư Hàng:

“Kiều Kiều, ta không mượn cô đặt tên cho phim. Ta là đang hỏi cô, bộ phim chúng ta đang đóng không có tên à?”

“Ta nào có biết đâu.”

Ngư Kiều Kiều làm bộ đáng yêu, chớp chớp hai mắt:

“Kịch bản là do bạn thân Cao Mỗ Mỗ của ngươi viết mà, đi hỏi hắn đi.”

“...”

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó móc điện thoại di động ra, bắt đầu bấm số của Cao Mỗ Mỗ.

*****

Cao Mỗ Mỗ cũng đã thức dậy, cậu đang hưởng thụ thế giới hai người vào lúc sáng sớm an tĩnh cùng bạn gái Nha Y.

Đúng lúc này, điện thoại chợt réo vang.

Là đứa nào mà không biết điều gì hết vậy? Cao Mỗ Mỗ nhíu mày.

Nha Y cười, lấy điện thoại tới cho cậu.

Cao Mỗ Mỗ thở dài, cầm điện thoại lên nhìn, là Tống Thư Hàng gọi đến. cậu nhận cuộc gọi:

“Thư Hàng, cho mày ba giây, muốn nói gì thì nói lẹ đi. Một, hai...”

“Bộ phim của chúng ta tên gì thế?”

Tống Thư Hàng nhanh miệng hỏi.

“Hử?”

Cao Mỗ Mỗ nhíu mày:

“Tới bây giờ mà mày vẫn không biết bộ phim của chúng ta tên gì à?”

“Hắc hắc hắc hắc hắc.”

Tống Thư Hàng cười trừ mấy tiếng.

“Tao đã ghi rất rõ trên kịch bản, tên phim là “Trận Chiến Mạt Pháp”! Và đương nhiên, cái tên này chỉ để tham khảo thôi, có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Còn chuyện gì nữa không?”

Cao Mỗ Mỗ nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi nghiêm túc nói:

“À, còn một chuyện nữa.”

“Nói mau!”

Cao Mỗ Mỗ nói.

“Ừm, nếu mày muốn làm với Nha Y vào sáng sớm thì phải nhanh lên một chút nhé. Qua một hồi nữa thì chúng ta phải lên đường đi tới chỗ khác để quay tiếp, thời gian gấp rút lắm đấy.”

Tống Thư Hàng tốt bụng nhắc nhở thằng bạn thân của mình.

Cao Mỗ Mỗ:

“...”

“Chỉ vậy thôi, bye bye lão Cao. Thay tao chào Nha Y một tiếng.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng cúp điện thoại.

Sau đó, hắn xoay người nói với Ngư Kiều Kiều và Diệp Tư:

“Bộ phim này có tên là “Trận Chiến Mạt Pháp”, tất nhiên cái tên này chỉ là tham khảo thôi. Chờ Bạch tiền bối đi ra thì chúng ta sẽ hỏi thăm ý kiến của Bạch tiền bối, dù sao thì ngài ấy mới là vai chính trong bộ phim này, đến lúc đó chúng ta cùng nhau biểu quyết.”

Thật ra thì cái tên “Trận Chiến Mạt Pháp” này khá cứng nhắc, không quá đặc biệt, lúc đọc lên không thể nào gây ấn tượng sâu sắc cho người nghe, thế nhưng cũng không đến mức vừa nhìn đã muốn bỏ qua.

Ngư Kiều Kiều gật đầu, lại dùng móng vuốt đẩy Đậu Đậu qua một bên, nói:

“Hay hơn mấy cái tên ta nghĩ ra nhiều. Nếu thật sự không nghĩ ra được cái tên gì hay thì dùng tên này cũng được.”

Đang lúc nói chuyện, Đậu Đậu nằm cạnh cô bỗng từ trên giường ngóc đầu dậy. Hai mắt nó sáng lên, nhìn chằm chằm vào cái kén Diệt Phượng Công Tử ở trên trần nhà.

Rốt cuộc cái kén này cũng có động tĩnh, Diệt Phượng Công Tử sắp đi ra rồi!

“Hây~~”

Trong kén lớn truyền ra tiếng quát trầm thấp của Diệt Phượng Công Tử, tiếp đó một thanh lợi kiếm đâm rách kén lớn, tách vách kén ra.

“Tới rồi, tới rồi.”

Đậu Đậu cười hắc hắc nói.

Trên kén lớn bị quấn mấy tầng băng keo thật dày, một kiếm của Diệt Phượng Công Tử không cách nào phá được hết mấy lớp băng keo này.

“Nhật báo tu sĩ” không hổ là tờ báo nổi tiếng đăng tin đúng sự thật, ngay cả quảng cáo trên báo cũng không hề phóng đại. Loại băng keo mà Đậu Đậu mua thật sự rất bền chắc, không hề nói quá chút nào.

“Ha ha ha ha.”

Đậu Đậu nằm sấp trên giường cười to, vừa cười vừa lăn lộn:

“Tên Diệt Phượng ngu xuẩn, kén lớn của ngươi đã bị bản gâu gâu quấn đầy băng keo rồi, hết đường ra nha cưng!”

Diệt Phượng Công Tử ở bên trong kén:

“...”

“Ha ha, tiếc là băng keo ta dùng không phải loại trong suốt, không thì giờ đã thấy được cái mặt mo của ngươi rồi, lúc đó chắc thú vị lắm đây.”

Đậu Đậu vênh váo đắc ý nói, nó đợi một đêm, chính là đợi giây phút này.

Thật hả lòng hả dạ, tuyệt vời quá đi thôi!

Tống Thư Hàng thấy vậy khóe miệng giật giật, không nhịn được nhắc nhở Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, bây giờ ngươi... còn chưa định chạy thoát thân sao?”

“Hừ, Thư Hàng, ngươi không hiểu rồi.”

Đậu Đậu kiêu ngạo nói:

“Tránh được nhất thời, không tránh được mãi mãi! Sau này ta còn phải đi đóng phim, trở thành người nổi tiếng, thế nên dù bây giờ ta có chạy trốn thì đến lúc đóng phim vẫn phải gặp Diệt Phượng. Nếu trốn hay không cũng đều nhận được một kết quả giống nhau, vậy thì tại sao ta phải trốn chứ?”

Tống Thư Hàng choáng váng không nói nên lời.

Khiếp thật, trình độ giác ngộ của Đậu Đậu quá cao siêu!

Giác ngộ bậc này đã vượt xa Tam Lãng tiền bối rồi. Mỗi lần Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối tự tìm đường chết đều ôm niềm tin “không chết được” trong lòng. Mặc dù mỗi khi hắn tự tìm chết đều tìm đến mức không khống chế được, suýt chút nữa ném luôn cả mạng, nhưng ý định ban đầu của hắn vẫn là “không chết được”. Xui không quá ba lần chính là châm ngôn sống của hắn.

Còn trường hợp của Đậu Đậu là biết rõ trong núi có hổ nhưng vẫn đâm đầu vào, có chết cũng phải làm!

...

“Giỏi lắm, Đậu Đậu!!!”

Trong kén lớn truyền ra giọng nói âm trầm của Diệt Phượng Công Tử.

Tiếp đó, một móng vuốt to lớn sắc bén đột nhiên đâm ra, trên móng vuốt còn phủ thêm một tầng lửa u ám đang thiêu đốt. Móng vuốt chỉ nhẹ nhàng kéo một cái đã xé rách mấy tầng băng keo do Đậu Đậu quấn.

Kén lớn và băng keo bị xé rách, lộ ra bóng người tà mị tuấn mỹ của Diệt Phượng Công Tử. Lúc này, sau lưng hắn có năm cái đuôi thon dài màu đen đang đong đưa.

Đậu Đậu vừa thấy năm cái đuôi sau lưng Diệt Phượng đã cả kinh thốt lên:

“Ngươi, ngươi mọc ra cái đuôi thứ năm rồi!”

“Ha ha ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy gọng kính, trên tròng kính lóe lên ánh sáng lãnh khốc:

“Ta cũng không ngờ rằng nhờ sự trợ giúp của Long Ma dược tề, cái đuôi thứ năm chậm chạp không chịu xuất hiện cuối cùng cũng mọc rồi.”

Mà khi cái đuôi thứ năm mọc ra, đồng nghĩa với việc hắn đã lĩnh ngộ được thiên phú chủng tộc thứ năm:

“Đậu Đậu, nhân dịp này, để ta cho ngươi nếm thử năng lực thiên phú thức tỉnh từ cái đuôi thứ năm nhé!”

“Đợi đã, ngươi đã thí nghiệm qua năng lực thiên phú thứ năm của ngươi chưa vậy hả?”

Đậu Đậu kêu lên. Chủng tộc của Diệt Phượng Công Tử rất thú vị, mỗi khi tăng lên một cảnh giới, sẽ có cơ hội mọc ra một cái đuôi. Mà mỗi khi mọc ra một cái đuôi, lại có khả năng thức tỉnh một “thiên phú chủng tộc”.

Cho tới nay, thiên phú bị Tống Thư Hàng coi là chức năng CPU kia chính là thiên phú từ cái đuôi thứ tư của Diệt Phượng Công

Tử.

“Chưa thí nghiệm qua, cho nên giờ dùng trên người người chẳng phải rất thích hợp sao?”

Diệt Phượng Công Tử cười nhạt, đẩy gọng kính, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đậu Đậu.

Ở sau lưng hắn, cái đuôi thon dài thứ năm đong đưa qua lại, phía trên hiện lên một tấm phù văn huyền ảo.

“Tên đần nhà ngươi, sao có thể làm bừa như vậy hả? Ta không thèm làm vật thí nghiệm đâu.”

Đậu Đậu thét lên, thân hình đâm về phía cửa sổ, muốn phá cửa sổ chạy trốn. Bao nhiêu dũng khí thấy chết không sờn mới vừa rồi lập tức tan thành mây khói.

“Ngươi nghĩ ngươi trốn được sao?”

Diệt Phượng Công Tử nhẹ giọng nói:

“Ngay từ lúc ta vừa mới hiện thân thì ngươi đã trúng thiên phú của ta rồi.”

“Cái gì?”

Đậu Đậu hoảng sợ nói.

“Năng lực thiên phú của cái đuôi thứ năm có tên là Dịch Hóa thuật, nghe thì như một năng lực rất bình thường nhưng... cũng thú vị lắm đấy.”

Diệt Phượng Công Tử vừa nói, tay nhẹ nhàng vỗ:

“Vỡ vụn đầy đất đi, Đậu Đậu!”

Lạch cạch~~

Đậu Đậu lập tức đụng vào cửa sổ kính. Bất ngờ là tấm kính mỏng manh lại không bể, thế nhưng thân thể Đậu Đậu lại bể nát đầy đất.

Thật ra dùng từ “bể” để hình dung có chút không ổn vì khi đâm vào cửa, Đậu Đậu giống như một chậu nước tạt lên trên mặt kính, văng tung tóe, sau đó chảy xuống đất.

Trên mặt đất, một bãi “Đậu Đậu” chậm rãi ngưng tụ, nhưng không cách nào khôi phục thành hình chó, chỉ có thể di động trên đất giống như một bãi slime.

“A A A A, Diệt Phượng, ngươi làm gì ta vậy hả? Móng vuốt của ta đâu? Đuôi của ta đâu? Chim nhỏ của ta đâu rồi?”

Đậu Đậu hét lên thảm thiết.

Bọn Tống Thư Hàng trợn mắt ngớ ngươi nhìn bãi “Đậu Đậu” trên đất.

Thật là một thiên phú chủng tộc đáng sợ!

“Dịch Hóa thuật, thiên phú này cũng giống như tên của nó, có thể hóa kẻ địch hoặc vật chất thành một bãi chất lỏng. Nhưng tỷ lệ thành công lại không cao, chỉ khoảng ba thành thôi.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy gọng kính, bình tĩnh giải thích.

Chương 715: Nói về cảnh giới dính giường

“Đương nhiên ta sẽ nghĩ cách cố gắng hết sức để tăng lên tỷ lệ thành công của năng lực thiên phú này lên. Mà Đậu Đậu này, hình như hôm nay vận khí của ngươi không tốt lắm nhỉ? Tỷ lệ thành công cũng không cao, vậy mà mới vừa tay thì ngươi đã bị trúng chiêu rồi.”

Diệt Phượng Công Tử từ trong kén bước ra, nhảy đến bên cạnh Đậu Đậu đã bị hóa thành một bãi chất lỏng.

Đậu Đậu hoảng sợ nói:

“Ngươi muốn làm gì đấy?”

“Ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử cười nhạt hai tiếng, ánh mắt đảo quanh phòng, sau đó hắn tìm được một cái thùng ở góc phòng bèn nhấc nó tới.

“Diệt Phượng, lẽ nào tên khốn nhà ngươi muốn bỏ ta vào trong đó? Không muốn, không muốn đâu! Cái thùng đó đựng rượu mà, bỏ ta vào trong đó, thân thể ta sẽ trộn chung với rượu mất!”

Đậu Đậu kinh hoàng kêu lên.

“Yên tâm đi, không sao đâu, vì thùng này hết rượu rồi.”

Diệt Phượng Công Tử an ủi. Lúc nói chuyện, hắn giơ tay hút bãi Đậu Đậu giống như slime trên đất tới, thẳng tay bỏ vào trong thùng rượu không chút thương tiếc.

“Giải quyết xong, đúng là một buổi sáng sảng khoái.”

Diệt Phượng Công Tử vỗ vỗ thùng rượu, hài lòng nói.

Ngư Kiều Kiều:

“…”

“Thư Hàng, cứu ta với! Ta không muốn bị nhốt trong thùng rượu!”

Đậu Đậu la lên cầu cứu.

Tống Thư Hàng thở dài bất đắc dĩ, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc đầu sao còn làm thế?

Ngay lúc Đậu Đậu lên tiếng cầu cứu hắn, ánh mắt bén nhọn của Diệt Phượng tiền bối lập tức nhìn về phía hắn, cái đuôi thứ năm ở sau lưng nhẹ nhàng đong đưa, rõ ràng là đang uy hiếp trắng trợn! Nếu hắn dám cầu xin Diệt Phượng tiền bối tha cho Đậu Đậu, vậy thì sau đó hắn cũng sẽ bị biến thành một “bãi Thư Hàng” sao?

Vì vậy Tống Thư Hàng rất lanh trí bỏ qua lời cầu cứu của Đậu Đậu:

“À, đã đến giờ rồi, phải gọi Bạch tiền bối dậy thôi.”

“Đúng đó, Bạch tiền bối nên dậy rồi!”

Bạch Hạc Chân Quân vui vẻ phụ họa, hắn chỉ chờ Tống Thư Hàng nói ra câu này.

...

Tống Thư Hàng lấy điện thoại gọi vào số của Bạch Tôn Giả.

Chuông reo chừng mười tiếng, cuối cùng Bạch Tôn Giả cũng chịu nghe điện thoại.

Thanh âm lười biếng từ trong điện thoại truyền ra:

“A lô?”

“Hello, Bạch tiền bối. Trời sáng rồi, thời gian không còn sớm nữa, xin ngài mau dậy đi thôi.”

Tống Thư Hàng thấp giọng nói.

“Mới đó mà đã sáng rồi sao? Nhanh quá vậy, ta cảm giác mình mới nhắm mắt lại thôi mà.”

Bạch Tôn Giả ngáp liên tục:

“Ưm~ cho nên để ngủ ta ngủ thêm một lúc nữa đi, với lại trời còn chưa sáng mà.”

“Bạch tiền bối, trời đã sáng lâu rồi! Ngài cứ rúc ở trong kén lớn như thế thì bầu trời của ngài mãi mãi cũng không sáng lên được đâu.”

Tống Thư Hàng thật sự rất muốn thét to lên nhưng lại sợ tiếng thét của mình kinh động đến Bạch tiền bối.

Nếu như Bạch tiền bối bị giật mình, không cẩn thận té ngã, lúc đó chính là thảm kịch nhân gian.

“À, hóa ra là vậy... Nhưng ta cảm giác trời vẫn còn tối mà, để ta ngủ thêm chút nữa đi.”

Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói, giọng điệu cũng ngày càng vô lực, bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ mất.

Đến bây giờ Tống Thư Hàng mới biết, Bạch Tôn Giả lại có tật dính giường, còn lấy lý do “trời còn rất tối, ta rất buồn ngủ” để làm cái cớ nữa chứ.

“Bạch tiền bối, ngài nghe ta nói này, bên ngoài trời đã sáng rồi, ngài ló đầu ra khỏi kén nhìn thì biết. Hơn nữa hôm nay chúng ta còn phải đi tới chỗ quay khác, đến đó rồi còn phải quay cảnh mới. Ngài là vai chính mà, mau mau đi ra chuẩn bị đi.”

Tống Thư Hàng nôn nóng nói.

Bạch Tôn Giả:

“À... ừ... ừ...”

Tống Thư Hàng cảm thấy không đúng, Bạch Tôn Giả trả lời rất máy móc, tựa như đang đáp lại một cách vô thức:

“Bạch tiền bối, ngài có nghe ta nói không đấy?”

Bạch Tôn Giả:

“À, ừ ừ, có nghe...”

“Vậy thì Bạch tiền bối mau dậy đi, cảnh quay kế tiếp không thể thiếu nhân vật chính là ngài đâu.”

Tống Thư Hàng giục.

Bạch Tôn Giả:

“À, ừ ừ, không thể thiếu ta, dù sao ta cũng là vai chính mà.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối, ngài đang nhại lại lời ta đấy à?

“Bạch tiền bối, nếu ngài vẫn không ra thì ta sẽ phá cái kén này đó.”

Tống Thư Hàng uy hiếp nói.

Bạch Tôn Giả:

“Ừ, ừ... Không được, nếu làm vậy thì ta sẽ phản kích theo bản năng đấy.”

Tống Thư Hàng nghe mà đầu gối cũng mềm nhũn, Bạch Tôn Giả phản kích, chỉ một kích thôi cũng đủ nghiền hắn thành tro rồi.

"Vậy thì tự ngài thức dậy đi chứ!"

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

"Nhưng ta... còn muốn ngủ thêm chút nữa. Trời rất tối, rất thích hợp để ngủ."

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm nói.

Hoàn toàn không có biện pháp đả thông.

Bạch Tôn Giả lại lẩm bẩm nói:

"Cho nên đừng làm phiền ta nữa, để ta ngủ thêm chút đi."

"Nhưng đến lúc quay phim thì làm sao bây giờ?"

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

"Ừ... ừ, à! Thư Hàng, chúng ta còn chưa đi Bạch Vân thư viện."

Bạch Tôn Giả bỗng nhớ ra gì đó, thấp giọng nói.

Giọng của Bạch tiền bối càng ngày càng thấp, Tống Thư Hàng phải cố lắm mới nghe được hắn nói cái gì qua điện thoại.

"Bây giờ chúng ta vẫn đang ở sơn trang nghỉ mát của Bạch tiền bối ngài, nhưng lát nữa chúng ta sẽ lên đường đi Bạch Vân thư viện của nho gia."

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả nói:

"Ừ... nếu vậy thì có thể đặt ta trong kén, mang tới Bạch Vân thư viện mà!"

Bạch tiền bối cảm thấy mình đã nghĩ ra một ý rất hay, làm vậy thì hắn có thể ở trong kén to ngủ thêm một giấc nữa.

Tống Thư Hàng:

"..."

Để Bạch tiền bối trong kén mang tới Bạch Vân thư viện? Chỉ vì muốn ở trong kén ngủ thêm một lúc mà Bạch tiền bối lại phải hy sinh đến mức này sao.

Hy sinh cái rắm!

"Đừng có nói mấy lời tùy hứng như vậy nữa, Bạch tiền bối! Mau đi ra khỏi kén đi."

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

"Cứ quyết định vậy đi... Nhớ mang theo ổ nhỏ của ta đến Bạch

Vân thư viện đó.”

Bạch Tôn Giả nói.

Sao chỉ trong nháy mắt mà cái kén này đã thăng cấp thành ổ nhỏ của Bạch tiền bối ngài rồi?

Ngài là người có được sơn trang nghỉ mát xa hoa sang trọng rộng mênh mông, vậy mà bây giờ, chỉ một cái kén nhỏ như vậy đã có thể khiến ngài thỏa mãn rồi sao? Sao lại không có chí khí như vậy chứ.

Tống Thư Hàng cũng không biết nên bắt đầu phàn nàn phát tiết từ chỗ nào nữa.

Không đúng không đúng, chuyện trọng yếu nhất bây giờ là phải kêu Bạch tiền bối dậy, tuyệt đối không thể để ngài ấy dính giường như vậy.

Ngay lúc Tống Thư Hàng muốn mở miệng nói thì điện thoại di động của hắn lại bị người ta cướp đi.

Là Bạch Hạc Chân Quân. Hắn nghe Tống Thư Hàng nói chuyện với Bạch Tôn Giả lâu như vậy, rốt cuộc vẫn không nhịn được.

“Bạch tiền bối, kén của ngài cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ mang kén đến Bạch Vân thư viện một cách hoàn hảo.”

Bạch Hạc Chân Quân nói chắc nịch:

“Cho dù có chết, ta cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ừ, ừ, vậy thì giao cho ngươi đấy. Thư Hàng, ta lại... ngủ thêm chút nữa đây.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm, nói xong lập tức cúp điện thoại.

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối.”

Bạch Hạc Chân Quân lệ rơi đầy mặt:

“Thế nhưng ta là Bạch Hạc mà.”

Đáng tiếc, Bạch Tôn Giả đã cúp điện thoại rồi nên không nghe thấy tiếng của hắn.

Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên xoay người lại, dùng sức trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Trả lại cho ngươi đấy!”

Bạch Hạc Chân Quân trả điện thoại di động lại cho Tống Thư Hàng:

“Chuyện chở Bạch tiền bối cứ giao cho ta, chỉ là một cái kén cao hai thước thôi mà, ta dư sức mang đi.”

Chương 716: Sự ăn ý kỳ lạ

Khoảng 5:00 lúc rạng sáng.

Các thành viên trong đoàn làm phim Jacob đang ăn sáng.

Bọn họ đã thu dọn xong các thiết bị và đạo cụ quay phim, sau khi ăn sáng xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang đi theo Diệp Tư tản bộ trong sơn trang nghỉ mát do Bạch Tôn Giả tiện tay “nhặt” được. Bởi vì sắp phải rời khỏi nơi này để đi đến chỗ quay kế tiếp, cho nên trước khi rời đi, Diệp Tư muốn dạo một vòng quanh nơi đây. Dù sao thì nơi này vốn dĩ là di tích của Bích Thủy Các.

Vậy nên Tống Thư Hàng bèn làm bạn đi dạo với cô.

Hai người đi tới một con đường nhỏ dùng đá lót thành.

Diệp Tư lâm vào trầm tư, một lát sau, cô lên tiếng nói:

“Chỗ này, con đường nhỏ trải đá này... vốn là một con sông xinh đẹp, hai bên bờ sông trồng rất nhiều cây liễu. Thư Hàng, ngươi có ấn tượng gì không?”

Tống Thư Hàng gật đầu. Hắn ngây người tại Bích Thủy Các trong vũ trụ một quãng thời gian, cũng có dịp thấy được con sông xinh đẹp kia.

“Trước kia, lúc ta còn sống, ta rất thích đến đây chơi đùa với các sư tỷ. Hồi đó trong sông này có một loại linh thú giống cá tên là “la toa diệp ngư”. Trong quá trình sinh trưởng, chúng nó không ngừng sản xuất ra rất nhiều linh khí, cả con sông đều bị linh lực bao phủ.”

Diệp Tư lẩm bẩm nói.

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu. Khi nghe Diệp Tư sư tỷ nói “lúc ta còn sống”, trong lòng hắn cảm thấy rất quái dị.

“Đáng tiếc, thời gian qua đi, mọi thứ cũng thay đổi theo, con sông mỹ lệ ngày ấy cũng đã biến mất không còn tồn tại nữa.”

Diệp Tư đưa tay kéo lấy Tống Thư Hàng:

“Đi thôi, Thư Hàng. Chúng ta đi thăm lầu các mà ta từng ở đi, không biết bây giờ chỗ đó biến thành cái dạng gì rồi.”

Hai người nhanh chân bước đi.

Không lâu sau, Diệp Tư đã mang Tống Thư Hàng đi tới trước một tòa lầu các nhỏ.

Toàn bộ lầu các đều dùng trúc xanh xây nên, nhìn như do thiên nhiên tạo thành.

"Ơ?"

Diệp Tư đứng trước lầu các, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Sao vậy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Chỗ ở của ta vẫn vẹn nguyên như trước sao?"

Diệp Tư tò mò nói.

Rõ ràng những kiến trúc khác ở xung quanh đều đã bị phá hủy gần hết, sau này mới được Bạch Tôn Giả sai người tu sửa, xây lại. Nhưng riêng tòa lầu nhỏ của cô lại vẫn giữ nguyên hình dáng ban đầu.

Cô chớp mắt, kéo tay Tống Thư Hàng tiến vào trúc lâu.

Đẩy cửa vào, mọi thứ trong đây khiến cô thật hoài niệm. Bên trong có rất nhiều kệ sách, chính giữa là một cái ghế dựa thật to.

Đây chính là chỗ ở trước kia của cô.

Toàn bộ lầu các giống như là một thư viện to lớn, tổng cộng có bốn tầng, toàn bộ đều là kệ sách. Năm đó, chuyện cô thích làm nhất chính là co mình trên ghế lớn, hai tay ôm gối yên lặng đọc sách.

Nhưng mà bây giờ... kệ sách vẫn còn, ghế dựa vẫn còn, bàn trà nhỏ cạnh ghế dựa cũng vẫn còn nhưng toàn bộ sách trên giá đều đã biến mất.

Diệp Tư nhìn kỹ mọi thứ trong lầu các, sau đó lại lâm vào trầm tư.

Tống Thư Hàng cũng quan sát xung quanh, lên tiếng nói:

"Trên giá không có sách, hay là Bạch tiền bối cất hết sách đi rồi?"

Sách mà Diệp Tư cất giữ trước kia, cuốn nào cũng có thể xưng là bí tịch. Nếu hắn là Bạch tiền bối, nhất định cũng sẽ thu hết đám sách đó.

Nhưng Diệp Tư lại lắc đầu nói:

“Không, không phải. Lầu các này... đã được xây lại, không phải lầu các năm đó của ta.”

Tống Thư Hàng:

“Hả?”

“Tuy hình dáng lầu các, ngay cả vị trí kệ sách, vị trí bàn ghế đều được bày biện giống y hệt như lầu các lúc trước của ta, nhưng vẫn có chút khác biệt rất nhỏ, ta có thể nhận ra được. Ví dụ như kệ sách cùng ghế dựa, thậm chí là cả lầu các này đều được xây lại.”

Diệp Tư nhẹ giọng nói.

“Chẳng lẽ là Bạch tiền bối xây lại à?”

Tống Thư Hàng nói. Thế nhưng trước đó Bạch tiền bối lại chưa từng tiếp xúc với Diệp Tư, cho dù có ngẫu nhiên gặp được thì Bạch tiền bối cũng không thể nào xây lại lầu các của Diệp Tư giống y như trước được.

“Ta không biết.”

Diệp Tư lắc đầu đáp.

Sau đó Diệp Tư cũng mất hết hứng thú, không muốn tiếp tục đi dạo di chỉ Bích Thủy Các nữa. Cả Bích Thủy Các bây giờ… cảnh còn người mất, tiếp tục đi dạo cũng chỉ càng thêm thương cảm mà thôi.

Cô và Tống Thư Hàng ngồi ở lầu hai của trúc lâu, dựa vào tay vịn, nhìn phong cảnh phía xa.

Nhàn rỗi không có việc gì làm.

Dưới sự đề nghị của Diệp Tư, Tống Thư Hàng bắt đầu dạy cô học chữ giản thể hiện đại.

Vừa hay trong tay hắn có quyển sổ tay to của Tạo Hóa Pháp Vương, trên người hắn cũng mang theo bút.

Vì vậy, Thư Hàng bèn viết chữ lên trang trống trong sổ tay, dạy Diệp Tư nhận biết mặt chữ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút...

Trong lúc không ai hay biết, trên người Tống Thư Hàng và Diệp Tư đã xảy ra chút biến hóa. Có vẻ như giữa hai người đã hình thành một loại ăn ý nào đó, thỉnh thoảng lại biểu hiện ra.

Ví dụ như trong lúc dạy Diệp Tư nhận biết chữ giản thể, có khi Tống Thư Hàng vừa viết xong một chữ, còn chưa mở miệng dạy, chỉ mới suy nghĩ trong đầu thì ánh mắt của Diệp Tư đã sáng lên, nhận ra được chữ đó.

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng.

*****

Đúng 6:00 lúc rạng sáng.

Các thành viên trong đoàn làm phim đã ăn sáng xong, chuẩn bị xuất phát.

Tiếp theo, toàn bộ đoàn làm phim sẽ lên đường đi đến Bạch Vân thư viện của nho môn.

Nội dung của phân cảnh sẽ quay sắp tới là: Sau sự kiện “Đại sư tỷ Mộ Dung Họa gả cho Phong Xuyên Tử”, Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả thủ vai đau lòng rời khỏi Không Vân Phái.

Lăng Dạ chủ động đi tới tiền tuyến chiến đấu giữa nhân loại và yêu ma tà giới, xông lên tuyến đầu chém giết. Sau khi chiến đấu mệt mỏi, hắn lại rời đi, tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Thực lực của hắn tăng nhanh như gió.

Một lần nọ, trong lúc đang tìm một sơn cốc gần nho môn để nghỉ ngơi thì hắn gặp được người con gái quan trọng thứ hai trong đời hắn. À, nói chính xác thì phải là “nữ quỷ” Linh Nhi.

Thế rồi theo như kịch bản, Lăng Dạ sẽ đổ gục trước nhu tình của Linh Nhi, cuối cùng cũng rơi vào bể tình với cô ấy.

Nội dung phân cảnh này đại khái là như vậy... Nhưng ngay lúc mấu chốt, tình tiết Linh Nhi là nữ quỷ, một tình tiết tạo ra bước ngoạt trong phim sẽ bắt đầu lặng lẽ triển khai.

Thuyền tiên lại ngụy trang thành máy bay, đưa các thành viên của đoàn làm phim Jacob đến Bạch Vân thư viện.

Bạch Hạc Chân Quân, Ngư Kiều Kiều, Giao Bá Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử, Đậu Đậu, Tống Thư Hàng, Diệp Tư cùng với các vị tiền bối khác đều ở trên tiên thuyền, còn Hiến Công Cư Sĩ thì không đi theo đoàn làm phim. Không biết Hiến Công tiền bối chạy đi nơi nào kết kén rồi, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, cho nên lần này không thể mang theo Hiến Công tiền bối đi đến Bạch Vân thư viện.

Trên đường đi, Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái thiên về nữ bảo vệ cái kén của Bạch Tôn Giả và cái kén không của mình rất cẩn thận, hai cái kén này dính liền với nhau.

Đây chính là bảo vật của Bạch Hạc Chân Quân, Bạch Hạc tuyệt đối sẽ không để cho hai cái kén này chia lìa nhau.

Bạch Hạc Chân Quân canh giữ bên cạnh hai cái kén, không rời nửa bước.

Thuyền tiên chậm rãi bay đi, Diệp Tư ngồi cạnh Tống Thư Hàng, nghe Tống Thư Hàng nói về nội dung của cảnh quay kế tiếp.

“Bạn gái thứ hai của Lăng Dạ là nữ quỷ?”

Khi nghe đến chỗ này, Diệp Tư chớp mắt hỏi.

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng mấy tiếng. Cao Mỗ Mỗ viết đoạn này rất khéo, thẳng tay đâm nát trái tim của Tống Thư Hàng không chút thương tiếc.

Ngay lúc này, điện thoại của Thư Hàng lại reo lên.

Chẳng lẽ là Bạch tiền bối? Rốt cuộc ngủ đủ rồi nên muốn đi ra sao? Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiển thị cái tên “Tô Thị A Thập Lục”.

Thư Hàng tiếp điện thoại. A Thập Lục và Tô Thị A Thất cũng không đi theo đoàn làm phim giống như Hiến Công Cư Sĩ.

Đêm hôm đó, Tô Thị A Thất mới từ trong vũ trụ trở lại đã lập tức mang theo Tô Thị A Thập Lục đi làm công tác chuẩn bị trước khi độ kiếp.

Đến lúc mọi người sắp xuất phát, bọn họ vẫn chưa trở về.

Vì thế đoàn làm phim đành phải đi trước, Tô Thị A Thất nói hắn sẽ mang A Thập Lục đi thẳng tới Bạch Vân thư viện hội họp với mọi người.

Tống Thư Hàng vừa mới bấm nghe, trong điện thoại đã lập tức vang lên giọng nói thanh thúy của Tô Thị A Thập Lục:

“Thư Hàng~ Hiện tại đoàn làm phim đi đến đâu rồi thế?”

“Còn đang trên đường bay, ta cũng không biết bay đến đâu rồi nữa. Thập Lục, cô với A Thất tiền bối tới đó bằng cách nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục đáp:

“A Thất cùng ta còn phải chuẩn bị ít đồ, sau đó A Thất trực tiếp ngự kiếm phi hành mang ta đi đến Bạch Vân thư viện, nói không chừng chúng ta còn đến đó nhanh hơn các ngươi đấy.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừ, vậy chúng ta gặp nhau ở Bạch Vân thư viện nhé.”

A Thập Lục khẽ cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Ừ~ gặp ở Bạch Vân thư viện.”

*****

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Đến Bạch Vân thư viện rồi.

Thuyền tiên chậm rãi đáp xuống quảng trường bên ngoài Bạch Vân thư viện.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân mang theo mấy vị tiên sinh nho môn, đứng trên quảng trường của Bạch Vân thư viện chờ các vị đạo hữu tới.

Thuyền tiên đáp xuống, nhóm Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân cùng các tiền bối quen biết Hằng Hỏa Chân Quân đi xuống trước, lịch sự chào hỏi Hằng Hỏa Chân Quân. Lễ nghi của nho môn rất nhiều.

Đợi tất cả mọi người từ trên thuyền tiên đi xuống, Hằng Hỏa Chân Quân nhìn mọi người một lượt, nghi hoặc hỏi:

“Các vị đạo hữu, Bạch đạo hữu đâu rồi?”

“Bạch tiền bối? Hắn ở kia kìa.”

Lạc Trần Chân Quân chỉ về phía đám người Tống Thư Hàng đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân nhìn vào đám người Tống Thư Hàng, hắn tìm một hồi những vẫn không tìm được bóng dáng của Bạch Tôn Giả. Đừng nói là bóng dáng, ngay cả khí tức của Bạch Tôn Giả cũng không cảm ứng được.

Lúc này, Lạc Trần Chân Quân lại nói:

“Hằng Hỏa đạo hữu, ngươi có thấy hai cái kén to đằng đó không?”

“Có, Lạc Trần đạo hữu, ta thấy được.”

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu nói.

“Bạch tiền bối ở trong kén đó đấy.”

Lạc Trần Chân Quân nhún vai một cái, nói.

Hằng Hỏa Chân Quân:

“...”

Mà lúc này, Tống Thư Hàng lại bắt đầu thúc giục Bạch tiền bối rời giường.

Lần này hắn không dùng điện thoại di động nữa, mà là đưa tay vỗ lên kén:

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, rời giường thôi, chúng ta đến Bạch Vân thư viện rồi.”

“Ưm... trời còn tối mà, cho ta ngủ thêm chút nữa đi.”

Trong kén truyền ra thanh âm yếu ớt của Bạch Tôn Giả, nếu Tống Thư Hàng không tựa vào kén lớn thì thật sự không nghe rõ hắn đang nói gì.

“Đừng có viện cớ là trời tối nữa! Cũng đừng tùy ý như vậy, chúng ta đã đến Bạch Vân thư viện rồi, có vị Hằng Hỏa tiền bối của thư viện đang tìm ngài đấy. Mau ra đây, nếu không ra chào thì thất lễ lắm.”

Tống Thư Hàng khuyên nhủ.

“Để ta ngủ thêm chút nữa, trước khi quay phim hãy kêu ta ra, cứ quyết định vậy đi!”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm nói.

Quyết định... quyết cái lông á!

Có tin ta hất cái váy, à không, có tin ta hất cái bàn luôn không hả!

Chương 717: Trường Giang sóng sau xô sóng trước, một đợt mạnh hơn một đợt

Lúc này, Tống Thư Hàng thật sự rất muốn xé rách cái kén của Bạch tiền bối, thẳng tay kéo hắn ra ngoài.

Nhưng may là lý trí của hắn vẫn kiềm chế được loại kích động ngu xuẩn này lại. Nếu hắn dùng tay xé rách kén lớn, nói không chừng bị Bạch Tôn Giả ở bên trong theo bản năng nện cho một quyền thì hắn sẽ ngủm mất.

Tống Thư Hàng thở dài, hoàn toàn bó tay với Bạch Tôn Giả.

Chẳng lẽ ngủ trong kén thật sự rất thoải mái ư? Cho nên Bạch Tôn Giả mới chậm chạp không chịu đi ra như thế này?

Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi. Lần trước, sau khi hắn dùng Long Ma dược tề, hấp thu xong dược lực thì lập tức ra khỏi kén nên không biết cảm giác ngủ "trong kén" là như thế nào. Chờ một thân cơ bắp của hắn khôi phục, lại dùng Long Ma dược tề, lúc đó hẳn là có thể nếm thử tư vị ngủ trong kén là như thế nào.

Có khi nào hắn cũng sẽ thích "ngủ trong kén", không nỡ đi ra không nhỉ?

Trong lúc hắn đang suy tư, Hằng Hỏa Chân Quân của Bạch Vân thư viện đã đích thân đi tới bên cạnh kén lớn của Bạch Tôn Giả.

Hắn lịch sự lễ độ chào đám người Tống Thư Hàng, hoan nghênh mọi người đến thăm.

Tiếp theo, hắn lại chào hỏi với kén lớn:

"Bạch đạo hữu, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?"

Một hồi lâu sau, từ trong kén truyền ra giọng nói mơ hồ của Bạch Tôn Giả:

"Ừ~~"

Tống Thư Hàng nhịn không được, khóe mắt giật giật.

Nhưng Hằng Hỏa Chân Quân lại rất bình tĩnh:

“Bạch đạo hữu, vậy ta không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi nữa. Chờ Bạch đạo hữu đi ra, hai chúng ta lại giành thời gian trò chuyện vậy.”

Trong kén lớn, Bạch Tôn Giả tiếp tục đáp một tiếng:

“Ừ~~”

Hằng Hỏa Chân Quân bật cười, ôm quyền cúi chào rồi tiêu sái rời đi.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh, cảm thấy xấu hổ không thôi.

Hằng Hỏa Chân Quân đi rồi, Tống Thư Hàng lại gõ nhẹ lên kén lớn:

“Bạch tiền bối, ngài không chịu thức dậy thật sao?”

“Ừ~ ngủ thêm lát nữa, chỉ một lát thôi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng thở dài.

Đột nhiên trong đầu hắn chợt hiện lên một suy nghĩ, bèn lên tiếng hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài chậm chạp không chịu ra khỏi kén, lẽ nào thân thể ngài phát sinh biến hóa gì đó nên mới không muốn đi ra gặp chúng ta có đúng không?”

Chẳng lẽ Bạch Tôn Giả thật sự biến thành “Bạch cơ bắp” rồi?

Không đúng không đúng, nếu như biến thành Bạch cơ bắp thì Bạch Tôn Giả hẳn phải rất vui vẻ phá kén đi ra, khoe khoang với mọi người mới đúng chứ. Với tính cách của Bạch tiền bối, nếu bị biến thành Bạch cơ bắp thì hắn chỉ cảm thấy thú vị mà thôi.

Hay là thân thể xảy ra tiến hóa giống như Diệt Phượng Công Tử, ví dụ như mọc đuôi chẳng hạn?

“Hử???”

Giọng nói mơ màng của Bạch Tôn Giả vang lên.

“Bạch tiền bối, không biết ngài mọc tai mèo? Mọc đuôi? Hay là mọc cánh vậy? Vì thế nên ngài mới ngại ngùng, không chịu đi ra gặp chúng ta có đúng không?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Hở?”

Bạch Tôn Giả lại mơ mơ màng màng đáp một tiếng, một lúc lâu sau hắn mới ngáp nói:

“Ta là tu sĩ nhân loại, làm sao mọc ra mấy thứ đó được? Không nói chuyện với ngươi nữa, để cho ta ngủ một lúc đi. Ta bịt tai lại rồi đấy, không nói chuyện với ngươi nữa đâu.”

“Ơ? Bịt tai?”

Tống Thư Hàng lập tức nói:

“Đừng mà, Bạch tiền bối. Ngài bịt tai lại như vậy, một hồi đoàn làm phim kêu đi quay thì chúng ta làm sao gọi ngài được chứ!”

Chẳng lẽ lại đi gọi Đồng Quái tiền bối tới, để hắn dịch dung thành Bạch tiền bối đi quay phim?

Không ổn không ổn, với tính cách của Đồng Quái Tiên Sư, nếu để hắn dịch dung thành Bạch tiền bối thì có trời mới biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Bản chất tự tìm đường chết của Đồng Quái tiền bối cũng không kém gì Cuồng Đao Tam Lãng đâu! Lỡ như hắn mang theo diện mạo của Bạch Tôn Giả chạy ra bên ngoài tìm đường chết thì làm thế nào?

“Bạch tiền bối, trả lời ta đi, đừng bịt tai lại mà.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng có vẻ Bạch Tôn Giả đã bịt tai lại rồi, không hề trả lời Tống Thư Hàng, đến cả mấy tiếng như “ừ~ à~” cũng không có.

“Đừng vậy mà, Bạch tiền bối. Ngài là vai chính đấy, nếu lát nữa ngài không đi ra thì mọi người sẽ đau đầu lắm. Mau ra đây đi mà.”

Tống Thư Hàng tiến lên một bước, dùng sức vỗ vào kén lớn.

Bạch Hạc Chân Quân đứng bên cạnh, trên mặt đầy vẻ đau lòng. Mỗi lần Tống Thư Hàng vỗ lên kén lớn một cái lại giống như đang vỗ vào trái tim hắn, nhưng hắn lại rất mong đợi Bạch Tôn Giả đi ra. Lỡ may Bạch Tôn Giả mọc cánh thật thì sao? Có phải là sẽ rất đáng yêu không? Có phải là sẽ rất xứng đôi với hắn hay không?

Cho nên hắn cố gắng đè xuống cơn đau tim, mặc cho Tống Thư

Hàng vỗ lên kén lớn.

…

Tống Thư Hàng vỗ liền mấy cái nhưng Bạch Tôn Giả ở trong đó vẫn không hề phản ứng lại.

Lẽ nào bịt tai lại thật rồi?

“Xem ra đành phải sử dụng chiêu cuối cùng thôi.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói. Thấy ta không thể phá kén nên cho rằng ta hết cách kêu ngài rời giường sao?

Bạch tiền bối, ngài ngây thơ quá rồi đấy.

Lần này ngài nhất định phải thức dậy.

Tống Thư Hàng đưa tay ôm lấy kén to với cả cái kén không đi kèm, sau đó hai cánh tay dùng sức lắc hai cái kén một cái điên cuồng.

Ta không tin Bạch tiền bối ngài còn có thể ngủ được trong tình trạng này.

Nếu đã làm đến mức này mà ngài còn ngủ được, vậy ta cũng chỉ có thể nói một chữ “phục” mà thôi!

Bạch Hạc Chân Quân ở trong kén trợn to hai mắt, sốt ruột nói:

“Nhẹ tay, nhẹ tay chút đi! Coi chừng lắc rớt cái kén rỗng đấy!”

Cách đó không xa, Hằng Hỏa Chân Quân kinh ngạc quay đầu nhìn về phía chàng trai trẻ đang lắc “kén ngủ của Bạch Tôn Giả” vô cùng hăng say kia.

Chàng trai trẻ này là thần thánh phương nào vậy? Ăn gan hùm hay ăn mật gấu mà lại dám lắc kén ngủ của Bạch đạo hữu dữ dội đến thế kia? Không sợ đoản thọ à?

Vì vậy, Hằng Hỏa Chân Quân tò mò quay qua hỏi Lạc Trần Chân Quân đang đứng bên cạnh:

“Lạc Trần đạo hữu, chàng trai trẻ kia là thần thánh phương nào vậy?”

Lạc Trần Chân Quân cũng đang nhìn Tống Thư Hàng. Nghé con mới sinh không sợ cọp, ngay cả trò này mà cũng dám dùng, đúng là tự tìm đường chết.

“Người trẻ tuổi đó là Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Lạc Trần Chân Quân giới thiệu.

“Tên này thật quen tai, dám hỏi đạo hiệu của vị tiểu hữu này là gì vậy?”

Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

“Đạo hiệu hả? Cái này khá là phiền toái. Vị tiểu hữu này có khá nhiều đạo hiệu, ta luôn gọi hắn là tiểu hữu bảy đạo hiệu.”

Lạc Trần Chân Quân đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân yên lặng gật đầu.

“Thư Hàng tiểu hữu là tiểu hữu phụ trách việc nghênh đón Bạch tiền bối xuất quan lần này. Nói thế nào nhỉ? Hắn không giống như hầu hết các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1, bởi vì hắn là người trẻ tuổi mới vừa bắt đầu tu luyện gần đây, cho nên cách suy nghĩ khá hiện đại hóa, cũng rất hoạt bát. Tóm lại là một hậu bối rất thú vị.”

Lạc Trần Chân Quân nhếch miệng nói trong lòng còn thêm vào một câu: Đặc biệt là vị tiểu hữu này cũng rất có thiên phú trên phương diện tự tìm đường chết.

Bản thân hắn cho rằng, xét về phương diện tìm đường chết thì trong Nhóm Cửu Châu Số 1 có một người rất xứng với câu “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, đè chết Tam Lãng trên bờ cát”. Người đó không phải là Đồng Quái Tiên Sư, không phải Đậu Đậu, cũng không phải Tạo Hóa đạo hữu, mà chính là vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này đây!

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu xong lại hỏi:

“Nhưng... vị tiểu hữu này lắc kén ngủ của Bạch đạo hữu như vậy sẽ không sao chứ?”

“À, chuyện này ấy hả? Ai mà biết được chứ. Nói không chừng Bạch tiền bối lại cảm thấy lắc như vậy ngủ càng ngon hơn thì sao?”

Lạc Trần Chân Quân cười to.

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu thầm nghĩ cũng có lý!

Nhưng ngay lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng “ầm~~” thật lớn.

Hai vị chân quân quay đầu lại nhìn. Bọn họ thấy được chàng trai trẻ Tống Thư Hàng mới vừa rồi còn ôm cái kén của Bạch Tôn

Giả lắc hăng say, mà giờ lại bị kén lớn đè ngã trên đất, phát ra tiếng hét thảm thiết, ngay cả mặt đất cũng xuất hiện vết nứt.

Xem ra Bạch Tôn Giả đang ngủ trong kén bị lắc đến không chịu nổi, nên đã thi triển công pháp hoặc pháp thuật gì đó tương tự như Thiên Cân Trụy, trong nháy mắt đã làm cho kén lớn trở nên nặng như một ngọn núi nhỏ.

Vậy nên mới khiến cho Tống Thư Hàng tiểu hữu đang lắc tích cực lại đột nhiên bị kén lớn trấn áp, ngã ầm xuống đất.

"Ui chao ôi, Bạch tiền bối, đừng biến nặng thêm nữa, xương sườn sắp gãy rồi!"

Tống Thư Hàng dùng sức vỗ vào kén, hét lớn lên.

Nhưng hắn càng vỗ thì cái kén lại càng nặng hơn.

Tống Thư Hàng lập tức nhận ra điều này nên hắn không vỗ vào kén, cũng không gào thét nữa. Quả nhiên, sức nặng của cái kén không còn tăng lên nữa.

Tống Thư Hàng ảo não thở dài. Trời ạ, kêu một tiền bối thực lực mạnh mẽ thức dậy đúng là một nhiệm vụ nguy hiểm, đặc biệt là khi vị tiền bối này còn có thể vô ý tạo thành thiệt hại kinh khủng nữa chứ.

Thôi bỏ đi, bây giờ hắn bó tay thật rồi đấy, cứ để Bạch tiền bối ngủ đến khi quay phim luôn đi!

Ngư Kiều Kiều cùng với Diệp Tư đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Lúc này Ngư Kiều Kiều đang huyễn hóa thành hình dáng mẹ cô, tay nhỏ cầm một nhánh cây chọt chọt vào mặt Tống Thư Hàng. Hết cách rồi, biến ảo cũng chỉ là ảo thuật, không phải biến thân. Móng vuốt nhỏ của cô ngắn quá, ngồi xổm cũng đâm không tới mặt Tống Thư Hàng, chỉ có thể mượn chiều dài của nhánh cây.

Ngư Kiều Kiều hỏi:

"Còn sống không? Còn sống thì trợn mắt xem nào."

Tống Thư Hàng rất phối hợp mà trợn hai mắt lên.

Ngư Kiều Kiều:

"Hì hì hì."

Diệp Tư cũng đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, trên mặt lộ vẻ khó hiểu hỏi:

“Thư Hàng này, thật ra thì lúc nãy ta rất muốn hỏi ngươi... dù cho vị Bạch tiền bối trong kén này có bịt tai lại thì đến khi quay phim, ngươi vẫn có thể dùng phương thức “truyền âm nhập mật” để kêu hắn rời giường mà. Ngươi cần gì phải gấp như vậy chứ?”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Lẽ nào ngươi quên mất là có “truyền âm nhập mật” luôn à?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Khụ, đương nhiên là không rồi, chẳng qua là ta không muốn thấy Bạch tiền bối túy ý như vậy thôi. Ngài ấy đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn tật dính giường, còn dính lâu như vậy nữa chứ. Ai cũng đang chờ ngài ấy đi ra, cho nên ta mới muốn lắc cho ngài ấy tỉnh lại thôi!”

Tống Thư Hàng bày ra vẻ mặt thành thật nói.

Diệp Tư cũng bày ra vẻ mặt thành thật gật đầu:

“Thì ra là vậy.”

Ngư Kiều Kiều:

“Ha ha.”

“Được rồi, đừng có ha ha nữa, giúp ta dời cái kén của Bạch tiền bối ra đi. Nặng quá đi mất, đè xương sườn ta sắp gãy rồi này. Hết cách rồi, cứ để cho Bạch tiền bối ngủ tiếp đi. Thế nhưng đến lúc bắt đầu quay phim, dù thế nào thì ta cũng nhất định phải gọi hắn thức dậy cho bằng được.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Ha ha ha.”

Ngư Kiều Kiều cười duyên, sau đó cô giơ móng vuốt nhỏ ra, muốn dời đi kén lớn đang đè trên người Tống Thư Hàng.

Một lát sau...

“Ơ? Đẩy không đi!”

Ngư Kiều Kiều dùng hết sức bình sinh nhưng vẫn không thể dời kén lớn đang đè trên người Tống Thư Hàng ra được, kén lớn không xê dịch dù chỉ là một chút.

Cô là đại yêu tứ phẩm, vậy mà cái kén này lại nặng đến mức cô không dời nổi. Nhưng sao Tống Thư Hàng lại không bị đè chết nhỉ? Với trọng lượng cỡ này, cho dù không đè chết Thư Hàng thì ít nhất cũng phải khiến hắn hộc máu mới đúng chứ?

Diệp Tư nháy mắt nói:

“Để ta tới thử xem.”

Dứt lời, cô giơ tay ôm lấy kén lớn, muốn dời nó đi.

Một lát sau...

Diệp Tư cũng lắc đầu nói:

“Ta cũng dời không nổi.”

Cô là tu sĩ cảnh giới ngũ phẩm, à, không đúng, bây giờ cô là linh quỷ cảnh giới ngũ phẩm chứ nhỉ? À mà thôi đi, nói thế nào cũng được, dù sao thì cô cũng có thực lực ngũ phẩm, vậy mà lại không nhấc nổi cái kén này.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch Hạc Chân Quân trạng thái thiên về nữ dịu dàng nói:

“Ta thử xem.”

Một lát sau... Bạch Hạc cũng thất bại.

Sau đó, mấy vị đạo hữu như Diệt Phượng Công Tử, Lệ Chi Tiên Tử, Tuyết Lang Động Chủ cũng tới thử mấy lần, nhưng không người nào có thể dời kén lớn ra khỏi người Thư Hàng.

“Xem ra Bạch tiền bối không dùng loại công pháp tương tự như Thiên Cân Trụy, mà là dùng phong ấn trấn áp. Vì là thuật phong ấn nên chúng ta mới không dời được kén này!”

Lệ Chi Tiên Tử suy đoán.

Lúc nói chuyện, Lệ Chi Tiên Tử còn không quên lấy điện thoại di động ra, tách tách tách, chụp ngay mấy tấm với cậu trai Tống Thư Hàng đang bị trấn áp.

Tống Thư Hàng khóe miệng co quắp, hắn nhìn về phía Ngư Kiều Kiều, đột nhiên hai mắt sáng lên:

“Kiều kiều, ngươi thử dùng độn thuật mang ta đi ra ngoài đi?”

“Rất tiếc là ta không làm được.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói:

“Nơi này là địa bàn của Bạch Vân thư viện, mỗi một tấc đất đều có trận pháp cấm chế, không thể thi triển địa độn thuật.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thư Hàng tiểu hữu, đừng suy nghĩ nhiều. Ngươi cứ nằm đây đợi Bạch tiền bối tỉnh lại, giải phong ấn trấn áp thì người mới thoát ra được. Yên tâm đi, ta sẽ để khuê nữ nhà ta ở lại làm bạn với ngươi.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Đồng thời, tay cô cũng lướt nhanh trên điện thoại, đăng ngay mấy tấm ảnh mới vừa chụp chung với Tống Thư Hàng lên Nhóm Cửu Châu Số 1.

Ôi, hôm nay cô vẫn xinh đẹp làm sao.

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Sau khi Lệ Chi Tiên Tử đăng hình tự sướng, lại có một vị đạo hữu gửi tin lên.

Không phải Bắc Hà Tán Nhân, mà là Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Thả ta ra đi... Bạch tiền bối, xin ngài thả ta ra đi mà. Ta muốn khóc ngất luôn rồi đây này, chỉ viết cái tin này thôi mà ta phải mất đến gần hai mươi phút. Bạch tiền bối, ta sai rồi, ta sai thật rồi! Cái bí cảnh chậm chạp này đúng là địa ngục mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng sợ thật rồi!

Mấy tên tự tìm đường chết đều khá là tăng động, ép bọn họ phải “chậm chạp”, quả thật là chuyện khiến bọn họ cảm thấy đáng sợ nhất.

Khi các đạo hữu trong nhóm thấy tin này, lập tức não bổ ra hình ảnh Cuồng Đao Tam Lãng sau khi bị đưa đến “bí cảnh chậm chạp”.

Hắn giơ tay lên cũng phải mất mười lăm giây, bước ra một bước lại thêm mười lăm giây nữa.

Lấy điện thoại di động ra mất mười lăm giây, quẹt mở màn ảnh lại mất mười lăm giây, mở ra Nhóm Cửu Châu Số 1 lại mất thêm rất nhiều giây nữa. Sau đó hắn bắt đầu nhập tin nhắn, mỗi lần ấn một phím lại phải tốn thêm mấy giây.

Cứ như vậy, hắn gõ từng chữ một, mỗi chữ đều phải rất nhiều giây, thậm chí là một phút.

Cái này là còn chưa tính đến quá trình viết sai, muốn xóa đi viết lại đâu nhé. Cuối cùng... sau hai mươi phút dài đằng đẵng, Cuồng Đao Tam Lãng cũng gõ xong mấy lời trong tin nhắn trên, đồng thời thuận lợi nhấn phím “gửi”.

Thật là một hình ảnh khiến người ta phải rơi lệ. Nhưng khi các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1suy nghĩ đến hình ảnh thê thảm này, trong lòng của hầu hết mọi người đều không hề có cảm giác “thương hại”, mà ngược lại còn có chút hả hê.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ủa? Trong bí cảnh đó còn có thể gửi tin được sao? Cũng không tệ lắm nhỉ.”

Cuồng Đao Tam Lãng muốn cắn lưỡi tự vẫn luôn cho rồi.

...

Lúc này, cách Bạch Vân thư viện chừng trăm cây số.

Tô Thị A Thất ngự đao phi hành, hai tay chắp sau lưng, nhìn qua rất có phong thái của một cao thủ. Ở sau lưng hắn, Tô Thị A Thập Lục đang ngồi xếp bằng chơi điện thoại di động.

Chẳng mấy chốc cô đã thấy được ảnh chụp chung do Lệ Chi Tiên Tử đăng lên.

“Phì~~”

A Thập Lục bật cười khanh khách.

Chương 718: Đây là báo ứng sao?

Năm phút sau...

Tống Thư Hàng vẫn bị kén đè như cũ, Bạch Tôn Giả còn chưa thức dậy.

Các thành viên trong đoàn làm phim Jacob đã đi đến địa điểm quay phim, bắt đầu dựng cảnh.

Lệ Chi Tiên Tử là nhân vật nữ chính trong cảnh quay tiếp theo nên cũng đi đến trường quay. Hầu hết các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đều đi đến trường quay.

Chỉ có Ngư Kiều Kiều, Diệp Tư và Bạch Hạc Chân Quân vẫn còn ở lại làm bạn với Tống Thư Hàng.

Bạch Hạc Chân Quân ở lại là vì phải bảo vệ hai cái kén.

Ngư Kiều Kiều ở lại là vì gần đây cảnh giới có lĩnh ngộ, cho nên muốn theo sát Tống Thư Hàng để hưởng chùa Ngộ Đạo thạch, tăng cường hiệu quả lĩnh ngộ và tu luyện của bản thân.

Còn Diệp Tư là do tò mò mới ở lại với Tống Thư Hàng, tiếp tục học chữ Hán giản thể. Hiệu suất học tập của cô rất kinh khủng, chỉ trong thời gian ngắn đã nắm vững phần lớn từ vựng cơ bản.

...

“Khi nào mới bắt đầu quay phim vậy chứ?”

Tống Thư Hàng thở dài. Thật ra thì bị kén lớn đè cũng không có gì, nhưng mà nơi này chính là quảng trường của Bạch Vân thư viện đấy.

Thỉnh thoảng lại thấy đệ tử nho gia xuất hiện, sau đó sẽ có một số đệ tử nho gia vây xem kén lớn cùng Tống Thư Hàng.

Vây xem thì cũng thôi đi, Tống Thư Hàng cảm giác gần đây da mặt mình dầy thật đấy, dù bị vây xem cũng không khiến hắn bất an.

Chỉ là đám thư sinh đầy chất thơ ca văn học này vừa đứng một bên xem hắn, vừa bày ra vẻ mặt thi hứng dào dạt là cớ làm sao?

Ngư Kiều Kiều đáp:

“Dựng cảnh, bố trí máy quay đều cần chút thời gian.”

Diệp Tư đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, lên tiếng dò hỏi:

“Đúng rồi Thư Hàng, tóc ngươi dài nhanh thật đấy, nhưng sao lông mày vẫn không thấy đâu?”

“Lông mày thế này là có nguyên nhân. Ta mới độ kiếp cách đây không lâu, lông mày là bị thiên kiếp đốt trụi.”

Tống Thư Hàng thở dài sầu não:

“Sau đó lại đi đóng bộ phim này, lúc ấy các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cảm thấy ta không có lông mày lại rất thích hợp với nhân vật Cao Thăng sư huynh, vì vậy vẫn không vẽ lông mày lên.”

Diệp Tư tò mò hỏi tiếp:

“Vậy còn tóc thì sao? Sao lông mày cháy trụi mà tóc lại không bị cháy?”

“Ha ha, tóc dài thế này là vì ta học được một pháp thuật rất cao minh từ chỗ Tạo Hóa tiền bối.”

Tống Thư Hàng đắc ý vênh váo nói.

Diệp Tư tò mò:

“Pháp thuật gì thế?”

“Tăng Phát thuật!”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Dù có bị trọc đầu, chỉ cần sử dụng Tăng Phát thuật là có thể làm cho tóc mọc ra ngay. Nhưng mà pháp thuật này không dễ khống chế lắm, có lúc chỉ có thể khiến tóc mọc ra một đoạn ngắn ngủn, nhưng có lúc chỉ mới thi triển một lần mà tóc đã mọc dài ra một cách điên cuồng rồi.”

“Nghe thú vị quá nhỉ! Thư Hàng, bây giờ ngươi thi triển một lần cho ta xem thử nhé?”

Diệp Tư hiếu kỳ nói.

Dù sao còn một lúc nữa mới quay phim, mà Bạch tiền bối cũng sẽ không đi ra ngay. Giờ đang rãnh rỗi không có gì làm, vậy thì thử một chút cũng được.

“Được rồi, vậy ta sẽ dùng một lần cho các ngươi nhìn một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn lập tức thi triển Tăng Phát Thuật.

Tính tới nay, lúc hắn sử dụng Tăng Phát Thuật, vẫn không hề xảy ra tình huống nào quá khoa trương.

Nhưng lần này, không biết có phải là do dựa vào Bạch Tôn Giả quá gần hay không, mà hiệu quả của Tăng Phát Thuật lại xuất sắc đến mức không tưởng.

Mái tóc đen không ngừng mọc dài ra, dài ra~ dài ra~

“Này, Kiều Kiều, Diệp Tư, hình như Tăng Phát thuật lần này có gì đó sai sai thì phải?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Ngư Kiều Kiều:

“Tóc của ngươi còn đang tiếp tục dài ra, vẫn chưa chịu dừng lại nữa. Cộng thêm độ dài vốn có, tóc người giờ đã dài hơn ba thước rồi đấy.”

Tóc dài hơn ba thước? Thật không thể tin được, còn dài hơn thân thể của Tống Thư Hàng cả thước, mà càng khủng bố hơn là mái tóc vẫn còn đang dài ra.

Diệp Tư bổ sung nói:

“Sắp được ba thước rưỡi rồi.”

Ngư Kiều Kiều:

“Vẫn còn đang tiếp tục dài ra cơ đấy, cứ dài ra mãi thế này, ta cảm thấy hơi sợ rồi đấy nhé.”

“Nhưng mà ta không thể khống chế cho nó dừng lại được. Hiệu quả của Tăng Pháp Thuật là ngẫu nhiên, ta vốn dĩ không khống chế được độ dài ngắn của nó. Chỉ có thể trông mong tình trạng này mau dừng lại thôi.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Cuối cùng thì hiệu quả của Tăng Phát Thuật cũng ngừng lại. Lúc này, tóc của Tống Thư Hàng đã dài gần năm thước, nếu kéo thẳng ra thì sẽ cao đến gần hai tầng lầu.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn thở dài nói:

"Tóc dài quá mức rồi, Diệp Tư, giúp ta cắt ngắn lại đi."

"Được thôi."

Diệp Tư nhìn mái tóc thật dài của Tống Thư Hàng, ngón tay khép lại thành kiếm, chuẩn bị giúp Tống Thư Hàng cắt bỏ mái tóc dài này.

Nhưng ngay lúc này, Ngư Kiều Kiều đột nhiên ngăn lại:

"Diệp Tư... sư tỷ, chờ một chút!"

Diệp Tư:

"???"

"Tóc dài thế này, chờ lát nữa rồi cắt. Dù sao cũng chưa bắt đầu quay phim mà, ta vừa mới nghĩ ra một ý tưởng!"

Ngư Kiều Kiều nói.

"Hả?"

Tống Thư Hàng đột nhiên có dự cảm xấu.

"Ví dụ như... thế này chẳng hạn!"

Ngư Kiều Kiều trải tóc của Tống Thư Hàng thành hình quạt, sau đó là hình trăng lưỡi liềm, sắp xếp chúng theo chiều kim đồng hồ.

Diệp Tư tò mò hỏi:

"Đây là cái gì?"

"À, Ta cũng không biết nữa, chẳng qua cảm thấy làm thế này sẽ rất thú vị."

Ngư Kiều Kiều trả lời. Lúc nói chuyện, cô lấy điện thoại di động ra, chụp cho Tống Thư Hàng mấy tấm.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sao cảnh này nhìn quen mắt thế nhỉ?

"Chao ôi, Tống Thư Hàng không có lông mày nhìn quái dị quá. Thư Hàng, ngươi có thuật mọc lông mày không?"

Ngư Kiều Kiều hỏi.

"Sao lại có pháp thuật như vậy được chứ!"

Tống Thư Hàng phiền chán nói:

“Hơn nữa, nếu muốn lông mày thì cứ vẽ lên là được rồi.”

Ngư Kiều Kiều:

“Xin lỗi nhé, mặc dù người ta là ngư yêu nhưng người ta không có lông mày.”

Cô nói xong lại quay đầu nhìn Diệp Tư.

“Ta không vẽ lông mày lâu lắm rồi.”

Diệp Tư khẽ lắc đầu. Bây giờ cô đã là linh quỷ rồi mà, linh quỷ không cần trang điểm.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thôi bỏ đi, mặc dù không có lông mày nhìn hơi kỳ quái, nhưng cứ chụp thêm mấy tấm nữa đi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Một lát sau.

Ngư Kiều Kiều lại dùng mái tóc dài của Tống Thư Hàng tạo ra hình con cua. Lúc này mới phát hiện, mặc dù Ngư Kiều Kiều chỉ có hai móng vuốt nho nhỏ nhưng chúng lại rất khéo léo linh hoạt.

Ngoài con cua, cô còn thử tạo thành đủ loại hình dạng như cá kiếm, thuồng luồng, tôm hùm....

Mái tóc dài đến năm thước của Tống Thư Hàng đã trở thành công cụ để cô thỏa sức phát huy tài năng hội họa. Mỗi khi tạo ra được một hình dáng mới, cô sẽ chụp cho Tống Thư Hàng mấy tấm để làm kỷ niệm.

Lát sau, Diệp Tư cảm thấy chơi như vậy rất thú vị nên cũng gia nhập vào hàng ngũ tạo hình bằng tóc.

Diệp Tư còn khéo tay hơn cả Ngư Kiều Kiều, thậm chí cô có thể dùng mái tóc thật dài kia để vẽ ra cả một cung điện.

“Diệp Tư sư tỷ, kỹ thuật của cô thật cao siêu.”

Ngư Kiều Kiều cầm điện thoại không ngừng tách tách tách:

“Ngày khác, ta có thể dùng mấy hình này để tạo thành một meme.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cuối cùng thì hắn cũng đã nhớ ra hắn gặp cảnh này khi nào

rồi.

Trước đây không lâu, hắn cùng với Vũ Nhu Tử cô nương cũng đã dày vò Bạch tiền bối đột nhiên bế quan không tỉnh giống như thế này. Nào là búi tóc, nào là cột đuôi ngựa, nào là cột hai chùm.

Đây là bị báo ứng sao?

…

Lúc này, trên bầu trời bỗng có đao mang lóe lên, đao mang dừng lại phía trên đỉnh đầu bọn Tống Thư Hàng một lát, sau đó đáp xuống một chỗ gần quảng trường.

Là Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi đáp xuống, A Thất và A Thập Lục cùng đi về phía Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, vẫn chưa bắt đầu quay hả? Mà ngươi đang chơi trò gì đấy?”

“A Thất tiền bối, A Thập Lục, hai người tới rồi.”

Tống Thư Hàng cười vẫy tay chào:

“Đoàn làm phim của đạo diễn Jacob đã đến trường quay rồi, đang làm công tác chuẩn bị trước khi quay. Còn bây giờ ta đang... như ngài thấy đấy, ta bị trấn áp, không thoát ra được.”

“Trấn áp?”

Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn kén lớn trên người Thư Hàng.

“Không dời cái kén này đi được sao?”

Tô Thị A Thất tiến lên một bước, đưa tay ôm lấy kén lớn:

“Mặc dù nhìn rất lớn, nhưng hẳn là không nặng mới đúng chứ.”

Một lát sau...

Tô Thị A Thất phất tay nói:

“Kén này nặng quá, không dời đi được. Ai ở trong đó thế?”

“Là Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng thất vọng tràn trề.

Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi:

“Sao Bạch tiền bối lại trấn áp ngươi?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co quắp:

“Bởi vì Bạch tiền bối không chịu thức dậy, không chịu chui ra khỏi kén cho nên... ta đã ôm kén lắc hai cái để đánh thức ngài ấy... Kết quả là tạo thành cảnh tượng như các ngươi đang thấy đấy.”

“Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thật biết tìm đường chết đấy.”

Tô Thị A Thất bật cười.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, lấy ra một tấm “thiệp mời” đưa cho hắn:

“Thư Hàng, cho ngươi này. Đây là thiệp mời tham dự thực tiên yến, phía trên có ghi rõ tên ngươi đấy.”

Đây là thứ mà lúc trước Tô Thị A Thất đã đáp ứng đưa cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn nhé.”

Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy thiệp mời. Đồng thời, hắn lại lấy Long Ma dược tề trong túi thu nhỏ một tấc ra đưa cho A Thập Lục:

“Thập Lục, cái này cho cô.”

“Đây là cái gì thế?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Long Ma dược tề biến dị, sau khi uống vào sẽ phun tơ kết kén.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc nói.

Tô Thị A Thập Lục hỏi:

“Kết ra kén giống như cái kén của Bạch Tôn Giả sao?”

“Ừ, giống vậy đấy. Cho nên trước khì dùng dược tề này, tốt nhất là cô nên học được cách kết kén đi.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

“Nhưng mà dược hiệu tuyệt lắm, có thể tăng mạnh thể chất của người dùng.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“Dùng xong cả người đều là cơ bắp giống như ngươi vậy hả?”

“Tình huống của ta là trường hợp đặc biệt, ha ha. Diệt Phượng tiền bối, Tuyết Lang Động Chủ và Bạch Hạc Chân Quân cũng đã dùng Long Ma dược tề này, nhưng cả ba người bọn họ đều không mắc phải triệu chứng cơ bắp phình to. Vậy nên cô cứ yên tâm mà dùng đi.”

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Thể chất được tăng cường sẽ giúp cô độ kiếp, trùng kích vào cảnh giới tứ phẩm thuận lợi hơn.”

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy Long Ma dược tề:

“Cảm ơn nhé, thuốc này quả thật rất có ích với ta, ta sẽ không khách sáo mà nhận lấy vậy!”

Đúng lúc cô cần phải tăng cường thể chất của mình.

Đợi đến khi Tống Thư Hàng đi đến linh mạch của Thiên Hà Tô Thị tu hành, cô sẽ tìm cơ hội bù đắp phần ân tình này.

“Không cần khách sáo.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“Ngoài ra, Thư Hàng…”

“Thư Hàng tiểu hữu, sắp bắt đầu quay rồi, Bạch Tôn Giả vẫn chưa rời giường sao?”

Xa xa, Bắc Hà Tán Nhân bước nhanh tới, cất giọng gọi Tống Thư Hàng.

“Cuối cùng cũng đến lúc quay rồi sao? Ta gọi Bạch tiền bối dậy ngay đây.”

Tống Thư Hàng bật cười ha ha.

Chương 719: Thư Hàng, vị tỷ tỷ này... ơ?

Lần này thì Bạch tiền bối hết mượn cớ để “ngủ nướng” nữa nhé.

Vì vậy Tống Thư Hàng tức tốc truyền âm nhập mật:

“Bạch tiền bối, mau dậy đi! Tới lúc quay phim rồi, mau ra đây để đi quay phim, đừng ngủ nữa!”

“Ưm... Sao nhanh vậy?”

Giọng nói lười biếng của Bạch Tôn Giả truyền tới, đồng thời trong kén cũng vang lên tiếng động.

Tống Thư Hàng vỗ vào kén nói:

“Thế này mà ngài còn bảo nhanh? Ta cảm giác dài đằng đẵng như một thế kỷ ấy, xin ngài mau ra đây đi! Còn nữa, sau khi đi ra, phiền ngài kéo cái kén này xuống dùm, ta bị đè đến mức thở không nổi rồi này. May là nhờ dùng Long Ma dược tề, có được một thân cơ bắp mới chống đỡ được đấy, nếu không thì xương sườn đã bị gãy lâu rồi!”

“Thư Hàng tiểu hữu rõ thật là, sao cứ giục mãi thế.”

Bạch Tôn Giả rất bất mãn:

“Ngươi chờ một chút, ta ra ngay đây.”

Bạch Tôn Giả vừa dứt lời, trừ Diệp Tư không rõ chân tướng cùng với Bạch Hạc Chân Quân ra, tất cả những người còn lại đều nhanh chóng lui về phía sau, cách xa cái kén của Bạch Tôn Giả. Bắc Hà Tán Nhân chạy tới báo tin cũng dừng lại cách đó năm mươi thước, không tiến về phía trước nữa.

Mỗi lần Bạch tiền bối từ trong vật thể đóng kín đi ra đều tạo thành thanh thế “khá” lớn. Vì lý do an toàn, mọi người nên lui xa mười thước, mở thêm hộ thuẫn mới là lựa chọn sáng suốt.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao bảo có nạn cùng chịu mà?

Nhưng chẳng lẽ Bạch Tôn Giả lại làm “nổ tung” cái kén để đi ra thật? Cái này là kén chứ không phải tượng đá, chắc sẽ không khoa trương đến mức ấy đâu nhỉ?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, trên kén lớn của Bạch Tôn Giả đột nhiên có một đoạn mũi kiếm đâm ra, chính là lưỡi kiếm của Lưu Tinh kiếm.

Lưu Tinh kiếm cực kỳ sắc bén, dễ dàng cắt ra một lỗ nhỏ hình vuông cỡ ví tiền trên vách kén, một khối vách kén vuông vức từ kén lớn rớt xuống đất.

Xem ra Bạch Tôn Giả không dùng hình thức nổ tung để xuất quan rồi.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại thấy khó hiểu. Bạch tiền bối cắt ra lỗ nhỏ để làm gì vậy nhỉ?

Đúng lúc này, hắn bỗng thấy một Bạch Tôn Giả nhỏ nhắn xinh xắn, từ trong lỗ nhỏ cỡ ví tiền kia chui ra. Bạch Tôn Giả chỉ lớn chừng bàn tay nhưng khí chất vẫn nổi bật như trước.

Vừa hiện thân đã giống như một khối nam châm, hấp dẫn ánh nhìn của tất cả mọi người xung quanh.

“Bạch tiền bối, hóa ra ngươi bị biến nhỏ cỡ bàn tay rồi hả?”

Tống Thư Hàng hỏi. Vì nguyên nhân này nên Bạch Tôn Giả mới trốn mãi trong kén không chịu đi ra gặp mọi người sao?

Trong hư không, Bạch Tôn Giả vươn người ngáp một cái. Lúc mới nghe Tống Thư Hàng hỏi, hắn không hiểu gì cả, lát sau mới cười nói:

“Không phải, bởi vì ta muốn đi ra khỏi kén nên mới dùng pháp thuật thu nhỏ thân hình lại chứ không phải vì dùng Long Ma dược tề đâu. Chỉ cần tu sĩ đạt ngũ phẩm trở lên là có thể tu luyện loại tiểu pháp thuật này rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nếu không phải bị Long Ma dược tề ảnh hưởng, vậy thì tại sao Bạch tiền bối ngài lại phải biến thành hình dáng lớn chừng bàn tay thế này để chui ra khỏi kén chứ?

Lúc này, Bạch Tôn Giả nhỏ xinh đã đáp xuống đất, hắn giơ tay nhặt miếng vách kén hình vuông bị Lưu Tinh kiếm cắt rớt lúc nảy lên. Sau đó, tôn giả cầm theo miếng vách kén hình vuông này tung người nhảy lên, gắn nó vào lại chỗ bị khoét trên kén lớn.

"Hoàn mỹ không sứt mẻ, rất tốt. Giờ chỉ cần dùng tiểu pháp thuật cố định lại, gia công một chút là có thể chế thành một cánh cửa nhỏ. Lần sau có buồn ngủ thì lại mở cửa chui vào là xong."

Bạch Tôn Giả lớn chừng bàn tay vuốt cằm, vui vẻ trình bày suy nghĩ của mình.

Bạch tiền bối thật sự rất thích cảm giác ngủ trong kén.

Tống Thư Hàng:

"..."

Cuối cùng thì hắn cũng đã rõ rồi. Sở dĩ Bạch Tôn Giả thu nhỏ thân hình để chui ra khỏi kén là vì đang cố gắng không phá hư cái kén này, để lần sau còn có chỗ để mà chui vào ngủ tiếp.

Chẳng lẽ ngủ trong kén thoải mái đến thế sao?

"Được rồi, đã giải quyết xong."

Bạch Tôn Giả phủi tay rồi lắc mình một cái, thân thể lập tức trở lại bình thường. Tiếp đó, Bạch Tôn Giả lại phất tay, thu hai cái kén đang dính liền nhau vào trong trang bị không gian.

Bạch Hạc Chân Quân ở cách đó không xa, khi thấy một màn này thì hốc mắt lập tức trở nên ươn ướt. Hai cái kén dính liền nhau kia chính là bảo vật cực kỳ quý giá trong lòng hắn, nhưng bây giờ đã bị Bạch tiền bối thu vào rồi.

Song trong lòng hắn lại có chút vui vẻ, bởi vì người thu kén chính là Bạch Tôn Giả.

Sau khi kén lớn bị thu vào, Tống Thư Hàng lập tức thoát khỏi trạng thái bị trấn áp, nhảy nhót thoải mái, cả người khoan khoái không sao tả nổi.

"Được rồi, Thư Hàng, còn có các vị đạo hữu, chúng ta đi đến trường quay thôi."

Bạch Tôn Giả nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang đánh giá Bạch tiền bối từ trên xuống dưới, xem thử trên người hắn có biến hóa gì không. Lúc ba vị kia phá kén đi ra, mặc dù từ bề ngoài không nhìn ra được sự thay đổi của Tuyết Lang Động Chủ, nhưng thật ra hắn đã cường tráng hẳn lên, thân hình lớn hơn một chút. Còn Bạch Hạc Chân Quân thì không rõ có thay đổi gì. Về phần Diệt Phượng Công Tử thì lại mọc ra thêm một cái đuôi mới.

Vậy, Bạch Tôn Giả có thay đổi gì không đây?

Sau khi quan sát một hồi, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra:

"Bạch tiền bối, hình như tóc của ngài ngắn hơn thì phải?"

Mái tóc vừa dày vừa đen của Bạch Tôn Giả lúc trước, giờ đây chỉ dài qua bả vai một chút.

"Ừ, bị Long Ma dược tề ảnh hưởng, tóc mọc dài quá nên ta cắt ngắn lại, nhãn lực không tồi."

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Tống Thư Hàng dò hỏi:

"Ngoại trừ tóc ra, Bạch tiền bối ngài còn có biến hóa nào khác không?"

Bạch Tôn Giả khoa tay múa chân một chồi, sau đó nói:

"Thể chất có tăng lên chút chút, còn những cái khác thì không cảm giác được gì."

Đáp lời xong, Bạch Tôn Giả lại nói:

"Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh đi đến trường quay thôi. Nếu đến trễ, đạo diễn Jacob lại nổi giận nữa cho xem."

Tống Thư Hàng:

"..."

*****

Mười mấy phút sau.

Chờ Bạch tiền bối hóa trang, thay trang phục xong, phân cảnh [Lăng Dạ và Linh Nhi] chính thức mở màn.

Cảnh này là một đoạn khổ vì tình. Sở dĩ có đoạn này hoàn toàn là do Cao Mỗ Mỗ muốn dày vò Tống Thư Hàng nên mới viết nó ra.

Nhưng Cao Mỗ Mỗ không thể ngờ, người đóng vai nhân vật chính lại không phải Tống Thư Hàng, mà là vị Tống Bạch tiên sinh này đây.

Đến nay, kỹ thuật diễn xuất của Bạch Tôn Giả ngày càng xuất sắc, mới vừa vào cảnh đã có thể nhập vai nhân vật Lăng Dạ ngay rồi.

Lệ Chi Tiên Tử đóng vai nữ quỷ Linh Nhi cũng không hề tỏ ra thua kém. Kỹ thuật diễn xuất của cô cũng được xếp vào hạng nhất nhì trong Nhóm Cửu Châu Số 1. Cô sinh ra là để dành cho ống kính, chỉ cần đứng trước ống kính, cô lập tức thể hiện ra được kỹ năng diễn xuất tự nhiên nhất. Hơn nữa, nhờ vào kinh nghiệm tự sướng phong phú, cô rất biết cách lựa chọn góc độ để trong ống kính luôn hiện ra hình ảnh đẹp nhất của cô.

Khi quay Lệ Chi Tiên Tử, các nhà quay phim chỉ có một cảm giác đó là cảnh đẹp ý vui. Hầu như không cần điều chỉnh góc độ gì nhiều, bọn họ cũng đã quay được hình ảnh đẹp nhất của Lệ Chi Tiên Tử.

...

Tống Thư Hàng, Diệp Tư, Tô Thị A Thập Lục, còn có một nhà Tuyết Lang Động Chủ và đám người Lạc Trần Chân Quân đều ngồi ở chỗ cao xem quá trình quay phim.

Cảnh quay bắt đầu, Lăng Dạ cùng Linh Nhi gặp nhau trong sơn cốc.

Dưới tình huống không biết Linh Nhi là nữ quỷ, Lăng Dạ và Linh Nhi đã trở thành tri kỷ thâm giao vô cùng thân thiết.

Linh Nhi là nhân vật mà Cao Mỗ Mỗ viết ra để "trả thù" Tống Thư Hàng, nên lúc khắc họa nhân vật này, Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn dựa theo mẫu hình yêu thích của Tống Thư Hàng để vẽ ra Linh Nhi!

Cao Mỗ Mỗ bảo đảm, Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy nhân vật này sẽ thích ngay. Có như vậy thì khi đến đoạn "nữ quỷ Linh Nhi đạt thành tâm nguyện, cuối cùng thăng thiên tiêu tán mất" mới có thể khiến cho Tống Thư Hàng đau đớn xé ruột xé gan được chứ.

Thật ra thì Cao Mỗ Mỗ hầu như đoán đúng hết tất cả, lúc Tống Thư Hàng thấy nhân vật nữ này trong kịch bản thì vừa liếc qua đã thích rồi. Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là Tống Thư Hàng lại không thủ vai nhân vật chính Lăng Dạ.

...

Theo như miêu tả của Cao Mỗ Mỗ thì nữ quỷ Linh Nhi thích xem sách, là một thiếu nữ đầy chất văn học. Cô và nhân vật chính Lăng Dạ cùng đi ra tiệm sách bên ngoài sơn cốc để mượn sách, cùng nhau đi ngắm hoàng hôn. Hơn nữa cô cũng rất thích ăn đùi gà.

Lăng Dạ và cô có cùng sở thích, cũng có tiếng nói chung.

Dần dần, tình cảm giữa hai người bắt đầu ấm lên.

Mặc dù Lăng Dạ vẫn sẽ thường xuyên đi đến chiến trường giữa tu sĩ và tà giới, xông lên tuyến đầu chiến đấu hăng say.

Nhưng bây giờ, mỗi lần kết thúc chiến đấu, hắn sẽ đi tới sơn cốc nơi linh quỷ ở, lựa chọn nghỉ ngơi tại đây. Hắn và Linh Nhi cùng nhau đọc sách, cùng nhau ngắm hoàng hôn... hưởng thụ thời gian yên tĩnh ngắn ngủi.

Khi xem đến đoạn này, Diệp Tư một tay chống má, suy nghĩ miên man. Cô nhìn ra được nhân vật Linh Nhi này hoàn toàn là bản sao của cô. Chẳng lẽ Tống Thư Hàng dựa theo hình mẫu của cô để khắc họa nên nhân vật này à?

Cô nghe Tô Thị A Thất nói qua, người khởi xướng bộ phim này chính là Tống Thư Hàng. Kịch bản cũng do Tống Thư Hàng cùng với bạn tốt của hắn và cả Ngư Kiều Kiều góp sức viết ra.

Nghĩ tới đây, Diệp Tư lặng lẽ ngắm nhìn Tống Thư Hàng, trên môi lộ ra nụ cười.

...

Nội dung phim lại tiến thêm một bước.

Sau khi trải qua mấy sự kiện, tình cảm giữa Lăng Dạ và Linh Nhi rốt cuộc thăng hoa, từ tình tri kỷ biến thành tình yêu.

Nhưng cũng chính lúc này, theo như trong nội dung kịch bản thì bí mật Linh Nhi là nữ quỷ rốt cuộc bị lộ ra!

Khi xem đến đoạn này, Diệp Tư bất giác đưa tay vịn chặt cánh tay Tống Thư Hàng, dựa cả người vào.

Tống Thư Hàng quay đầu qua nhìn Diệp Tư.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Diệp Tư đột nhiên cười vui vẻ, một nụ cười rất ngọt ngào.

Tống Thư Hàng ngẩn người, sau đó cũng cười đáp lại.

Tô Thị A Thập Lúc nhíu mày, nhìn về phía Diệp Tư, dò hỏi:

“Thư Hàng, vị tỷ tỷ này là... ơ?”

Cô vốn muốn xác định xem rốt cuộc thì quan hệ giữa Thư Hàng và vị nữ tu tên Diệp Tư này là như thế nào.

Nhưng mới hỏi được một nửa thì đột nhiên, cô thấy thân hình của Diệp Tư bỗng trở nên trong suốt.

Diệp Tư ngẩng đầu, cười ngọt ngào với Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó... cô biến mất.

Cứ vậy mà biến mất không thấy đâu, không phải độn thuật, cũng không phải năng lực không gian, chỉ là đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh mà thôi.

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt sững sờ.

Cùng lúc đó, giọng của đạo diễn Jacob vang lên:

“Tốt lắm, tiếp theo chúng ta sẽ bỏ qua một số cảnh, trực tiếp quay cảnh cuối cùng trong sơn cốc này. Nội dung cảnh này là: Nhân vật chính Lăng Dạ đoạt lại tro cốt của Linh Nhi từ trong tay thế lực tà giới, hắn mang tro cốt trở lại sơn cốc, sau khi nói lời từ biệt cuối cùng với Linh Nhi, hắn dõi mắt nhìn theo quỷ hồn của Linh Nhi tiêu tán vào trong hư không.”

Chương 720: Sở Các Chủ hãy ban cho ta sức mạnh!

“Thư Hàng!”

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nhắc nhở, vị sư tỷ tóc thắt bím kia… biến mất rồi!

Tống Thư Hàng cũng cảm giác được cánh tay mình nhẹ đi, khi hắn quay đầu lại nhìn, vừa lúc thấy được cảnh Diệp Tư biến mất.

Chuyện gì thế này? Tống Thư Hàng sững sờ. Đúng lúc này, tiếng của đạo diễn Jacob truyền vào tai Tống Thư Hàng:

“Quỷ hồn của Linh Nhi tiêu tán vào trong hư không!”

Trong lòng Tống Thư Hàng run lên. Không thể nào, chẳng lẽ Diệp Tư cũng đã “đạt thành tâm nguyện” nên tiêu tán vào hư không rồi sao?

Không đúng, không đúng, khả năng này không thể xảy ra được. Diệp Tư cũng không phải là oán quỷ, cô ấy là linh quỷ mà.

Mặc dù linh quỷ cũng gọi là quỷ, nhưng thật ra lại khác với loại quỷ hồn, oán quỷ bình thường. Ít nhất, linh quỷ sẽ không bị “độ”.

Vậy thì tại sao Diệp Tư lại biến mất?

“Diệp Tư, Diệp Tư~~ Cô còn ở đâu đây không?”

Tống Thư Hàng cất tiếng gọi.

Nhưng Diệp Tư không đáp lại lời hắn.

…

Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, hắn quay sang hỏi thăm các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đang ở bên cạnh:

“Tuyết Lang tiền bối, Lạc Trần tiền bối, vừa rồi các ngươi có thấy Diệp Tư làm sao biến mất không?”

Lạc Trần Chân Quân lắc đầu.

“Khí tức của Diệp Tư tiên tử cũng biến mất rồi, thế này thì không cách nào tìm ra tung tích của cô nương ấy nữa.”

Tuyết Lang Động Chủ nhíu mày.

Dường như tất cả mọi thứ có liên quan tới Diệp Tư đều bị xóa bỏ khỏi thế giới này.

Khí tức tu sĩ, mùi thân thể, toàn bộ đều biến mất.

Có thể xác định, không phải dùng thủ đoạn pháp thuật không gian, thật quỷ dị!

Tống Thư Hàng nhíu mày. Chẳng biết sao hắn lại đột nhiên nghĩ đến chuyện Thiết Bích Lý Gia Đồ - ngũ đại đệ tử của Cực Bích Nhai muốn dùng cách “khế ước linh quỷ bằng tình cảm” để ký khế ước với linh quỷ trên “nhật báo tu sĩ” mà hắn mới xem hôm qua.

Cách dùng tình cảm để khế ước linh quỷ cũng giống như một hồi kịch “Tình người và quỷ chưa dứt”, chỉ cần hai bên sinh ra tình cảm là có thể thuận theo tự nhiên thành lập khế ước linh quỷ.

Nhưng mà tình cảm giữa hắn và Diệp Tư còn chưa tới mức độ kia mà?

...

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng:

“Thư Hàng, ta vừa mới nhìn thấy được vị Diệp Tư sư tỷ kia trở nên trong suốt trước rồi sau đó mới đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa...”

“Trở nên trong suốt?”

Điều này cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Bất kể là trong phim điện ảnh hay phim truyền hình, những quỷ hồn đã đạt thành tâm nguyện, trước khi biến mất đều sẽ trở nên trong suốt trước để lấy nước mắt bi thương của người xem, sau đó mới biến mất.

“Đừng gấp, Thư Hàng, ngươi có số điện thoại hay phương tiện nào đó có thể liên lạc với Diệp Tư cô nương không? Nếu có thì thử liên lạc xem sao?”

Diệt Phượng Công Tử ngồi trên thùng rượu nhắc nhở.

Tiếng của Đậu Đậu từ trong thùng rượu truyền ra:

“Gâu gâu, Thư Hàng ngươi bảo Diệt Phượng thả bản Đậu Đậu ra đi, dựa vào khứu giác của ta nhất định có thể phát hiện ra tung tích của Diệp Tư!”

“Há, Tuyết Lang đạo hữu còn chưa lên tiếng, ngươi kêu cái gì chứ.”

Diệt Phượng Công Tử dùng sức vỗ vào thùng rượu một cái.

Tống Thư Hàng nói:

“Sư môn của Diệp Tư sư tỷ luôn ở trong vũ trụ, cô ấy chỉ mới vừa trở về Địa Cầu nên ta vẫn chưa kịp mua điện thoại di động cho cô ấy.”

Nhưng khi nói tới điện thoại di động, hắn đột nhiên nghĩ tới một thứ.

Tống Thư Hàng lục lọi trong túi thu nhỏ một tấc, sau đó tìm ra được một tấm lệnh bài.

Đây là lệnh bài thông hành của Bích Thủy Các, do Sở các chủ của Bích Thủy Các giao cho hắn.

Khi Tống Thư Hàng đi vào vũ trụ, hắn chỉ cần dựa vào lệnh bài này là có thể tùy thời tìm được Bích Thủy Các. Ngoài ra, lệnh bài còn có công năng “thiên lý truyền âm” bản update, cho dù ở trên địa cầu cũng vẫn có thể liên lạc với Diệp Tư trong vũ trụ.

Có khi nhờ vào thứ này mà hắn tìm được Diệp Tư cũng không chừng.

Tống Thư Hàng lấy lệnh bài ra, rót chân khí vào trong đó.

Lệnh bài bắt đầu kết nối với lệnh bài của Diệp Tư sư tỷ...

Nhưng đợi mấy phút sau, lệnh bài vẫn không thể kết nối với Diệp Tư sư tỷ.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Không được, ngay cả lệnh bài mà Sở các chủ cho ta cũng không liên lạc được với Diệp Tư sư tỷ.”

Ngay khi trong miệng hắn nói ra ba chữ “Sở các chủ”, phù văn trên lệnh bài đột nhiên biến đổi một chút.

Lát sau, từ trong lệnh bài đột nhiên truyền ra giọng nói lười biếng của nữ tử:

“A lô~~ là Thư Hàng tiểu hữu đó à? Tìm ta có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc đáp:

“Ơ? Sở các chủ? Làm sao mà kết nối đến chỗ ngài rồi?”

Sở các chủ:

“...”

“Sở các chủ, vừa rồi ta muốn liên lạc với Diệp Tư sư tỷ nhưng mãi mà không liên lạc được, cũng không biết tại sao lại kết nối đến chỗ ngài nữa.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Liên lạc Diệp Tư? Diệp Tư vẫn chưa đến Địa Cầu sao?”

Sở các chủ ngáp, dò hỏi.

“Diệp Tư sư tỷ đã tới Trái Đất ngày hôm qua rồi... Mới đây, cô ấy vẫn còn ngồi cạnh ta.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nhưng đột nhiên, thân thể của Diệp Tư sư tỷ trở nên trong suốt, sau đó biến mất không thấy đâu. Cho nên ta mới thử dùng chức năng truyền tin của lệnh bài để liên lạc với cô ấy, nhưng không ngờ lại liên lạc với Sở các chủ ngài.”

“Trở nên trong suốt, sau đó biến mất không thấy đâu á?”

Sở các chủ lập tức tỉnh táo, một lát sau, cô lên tiếng nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi giơ cao lệnh bài, lớn tiếng hô lên “Sở các chủ hãy ban cho ta sức mạnh!” thử xem.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Có tin hắn nổi điên lên ném luôn lệnh bài đi không hả? Lúc này là lúc nào rồi mà Sở các chủ còn đùa gì thế?

“E hèm, ngươi đừng hiểu lầm, đây chẳng qua là khẩu lệnh khởi động một chức năng trong lệnh bài này thôi. Lúc trước, ta chế tạo ra lệnh bài này là để đùa giỡn với Diệp Tư. Thôi kệ đi mà, ngươi cứ làm theo là được rồi.”

Sở các chủ giải thích.

Tống Thư Hàng:

“...”

Các tiền bối à, lúc các ngài thiết lập “khẩu lệnh” cho thứ gì đó, có thể nghiêm túc hơn được không? Có thể đặt khẩu lệnh có khí chất tiên nhân hơn được không?

Sau khi hít sâu một hơi, Tống Thư Hàng đứng dậy, giơ cao lệnh bài, hạ thấp giọng hô lên:

“Sở các chủ, hãy ban cho ta sức mạnh!”

Hắn hô cũng hô rồi, tư thế cũng bày xong.

Tô Thị A Thập Lục, Tuyết Lang Động Chủ, Lạc Trần Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử... Tất cả tiền bối cùng đạo hữu đều tập trung ánh mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, bọn họ thật sự rất tò mò tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tống Thư Hàng bị mọi người nhìn đến nỗi đỏ mặt.

Nhưng trên lệnh bài vẫn không hề sinh ra bất kỳ biến hóa gì.

...

Tống Thư Hàng nghiến răng, nắm chặt lệnh bài:

“Sở các chủ, ngài chơi ta hả?”

“Lượn đi, trên người ngươi cũng không có thứ gì thú vị, sao ta phải chơi ngươi chứ? Vả lại là do ngươi gọi sai khẩu lệnh mới như vậy.”

Sở các chủ ngáp một cái, nói tiếp:

“Khẩu lệnh là “Sở các chủ hãy ban cho ta sức mạnh!”, trong lúc hô không được ngừng lại. Lúc nãy ngươi có ngừng lại một chút rồi.”

Ném bay mày luôn này!

Tống Thư Hàng hận không thể ném lệnh bài này xuống đất, sau đó dùng sức đạp thêm mấy đạp thật mạnh.

Nhưng hắn vẫn nhịn được.

Đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy an tâm. Lúc này mà Sở các chủ còn có thời gian quấy rối hắn, vậy chắc Diệp Tư không gặp nguy hiểm gì rồi.

Tống Thư Hàng lại giơ lệnh bài lên cao, thấp giọng nói:

“Sở các chủ hãy ban cho ta sức mạnh!”

Lần này hắn hô khẩu lệnh liền một mạch, không hề ngừng giữa chừng.

Hắn vừa hô xong, trên lệnh bài lập tức phát ra một vòng sáng màu vàng bao phủ cả người Tống Thư Hàng.

Vòng sáng màu vàng quét tới quét lui trên người Tống Thư Hàng, nhìn giống như đang phân tích trạng thái thân thể của Thư Hàng vậy.

Một lát sau, vòng sáng màu vàng kia dừng quét.

Sau đó, chức năng “thiên lý truyền âm” duy trì trong một lúc lâu, chắc là đang truyền số liệu thân thể mới vừa quét được từ trên người Tống Thư Hàng đến chỗ Sở các chủ.

Ước chừng ba hơi thở sau.

Tiếng của Sở các chủ lại vang lên:

“Ồ, Thư Hàng tiểu hữu không tồi nhỉ. Mới rời đi Bích Thủy Các không bao lâu mà đã tăng đến cảnh giới tam phẩm rồi.”

“Vận khí tốt thôi. Sau khi trở lại không lâu, ta đẫ tiếp thu “truyền công” của một vị tiền bối, nhờ vậy nên cảnh giới mới đột nhiên tăng mạnh. Sau đó nhờ sự giúp đỡ của các vị tiền bối nên đã thuận lợi vượt qua thiên kiếp.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

“Vận khí của ngươi... không tệ.”

Sở các chủ đáp:

“Mà này, thân thể ngươi bị sao thế? Mới mấy ngày không gặp mà cả người ngươi đã phồng lên thêm mấy vòng rồi, uống nhầm thuốc gì thế hả?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Là Long Ma dược tề tăng cường thể chất, bởi vì không thể lập tức hấp thu dược lực nên mới biến thành Hàng cơ bắp, đợi đến khi ta hấp thu hết dược lực là có thể trở lại bình thường ngay.”

“Vận khí của ngươi... rất không tệ.”

Sở các chủ hỏi tiếp:

“Linh quỷ của ngươi đâu? Có xảy ra chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng nghe xong mấy lời này, trong lòng chợt run lên. Chẳng lẽ Diệp Tư... lại có gì với hắn thật sao?

“Linh quỷ của ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hình như bị cuốn vào không gian nào đó không rõ. Ta không cách nào cảm ứng được bây giờ nó đang ở đâu, ngay cả khế ước linh quỷ giữa ta và nó cũng không còn hoàn mỹ nữa.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Bên kia, lúc Sở các chủ nghe đến chỗ này thì khựng người lại một chút.

“Nếu ngươi có rảnh thì tới Bích Thủy Các một chuyến. Để ta...

xem thử giúp ngươi.”

Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Giọng nói của Sở các chủ vẫn lười biếng như trước nhưng hình như có thêm vào một tia nhu hòa.

Tống Thư Hàng đáp:

“Tốt thôi, không thành vấn đề, chờ ta rảnh rỗi sẽ đến chỗ ngài một chuyến. Sở các chủ, rốt cuộc Diệp Tư bị sao vậy?”

“Diệp Tư ấy hả, ngươi không cần lo lắng, bây giờ nó vẫn đang ở bên cạnh người đấy.”

Sở các chủ nói.

Ở bên cạnh mình? Nhưng mình hoàn toàn không cảm ứng được cô ấy.

Chẳng lẽ... thật sự là khế ước sao?

Tống Thư Hàng dò hỏi:

“Đúng là... “khế ước tình cảm” thật sao?”

Sở các chủ mỉm cười:

“Ngươi biết cũng nhiều đấy, chính là loại khế ước tình cảm đó. Nhưng ngươi cũng biết rồi đấy, trạng thái của Diệp Tư khá đặc biệt, cho nên ta cũng không chắc khế ước giữa ngươi và nó là cái dạng gì. Chờ nó tỉnh lại, hai người từ từ nghiên cứu đi. Dù sao thì bây giờ Diệp Tư cũng không gặp nguy hiểm gì hết, ngươi không cần lo lắng.”

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, Diệp Tư sư tỷ không biến mất là tốt rồi. Nếu không, hắn quả thật không biết phải ăn nói thế nào với Sở các chủ nữa.

“Nếu không có chuyện gì khác nữa thì ta ngủ tiếp đây. Trong thời gian ngắn đừng quấy rầy ta, ta rất mệt.”

Sở các chủ nói xong lại ngáp một cái.

“Được, hẹn gặp lại Sở các chủ.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trong Bích Thủy Các, Sở các chủ ngắt kết nối “thiên lý truyền âm” khoảng cách xa.

Cô đưa tay ra, năm ngón tay khuấy động hư không khiến không gian quanh cô vô cùng rối loạn. Tâm trạng cô bây giờ rất không bình tĩnh.

Không ngờ lại là khế ước linh quỷ không trọn vẹn, bao nhiêu năm trôi qua rồi, bây giờ cô lại gặp loại khế ước linh quỷ không trọn vẹn lần nữa. Thật khiến người ta hoài niệm.

Còn có một chuyện nữa, đó là số mệnh của tên tiểu tử Tống Thư Hàng kia khá là quỷ dị.

Cô lại nghĩ đến rất nhiều bảo vật thấy được trên người Tống Thư Hàng lúc trước.

Thanh đao mang ngọn lửa thiêu đốt cả trời, sợi dây xích vàng thô to, con rối tinh xảo, mụt măng, hư ảnh bạch long...

Chương 721: Đạo hữu, hôm nay hạn chế phi hành!

Những vật này không phải là thứ tiểu hữu Tống Thư Hàng có được lúc ở cảnh giới nhị phẩm trước đó. Quả nhiên vẫn nên tìm cơ hội gặp mặt hắn lần nữa, Sở các chủ nghĩ thầm.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng thu lệnh bài lại.

Diệt Phượng Công Tử hỏi:

“Thư Hàng, hiện tại Diệp Tư cô nương kia thế nào rồi?”

“Yên tâm đi, hiện tại cô ấy không sao cả.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ… Bởi vì Diệp Tư sư tỷ có thể chất linh quỷ đặc biệt nên hiện tại hắn không biết có phải hắn và Diệp Tư sư tỷ có “phản ứng của khế ước linh quỷ” hay không.

…

Gần đến giữa trưa.

Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử xuất sắc hoàn thành phân đoạn “Nữ quỷ Linh Nhi” chỉ trong một buổi sáng.

Đoàn làm phim của Jacob bắt đầu thu dọn đạo cụ và máy quay.

Sau đó phải đổi địa điểm để quay cảnh “Sau khi Không Vân phái bị diệt môn, thần thú hộ tông là Thôn Thiên miêu dẫn theo một vài đệ tử còn sống tìm được Lăng Dạ”.

Cảnh này phải đến Vạn Thư Sơn để quay, các thành viên trong đoàn làm phim của Jacob lại làm việc tất bật lần nữa.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa các thiết bị, thành viên của đoàn làm phim bắt đầu ăn cơm trưa.

Ăn cơm trưa xong họ có một ít thời gian nghỉ ngơi.

Mặc dù có các loại đan dịch, linh trà tăng cường thể lực và linh lực nhưng vẫn phải an bài thời gian nghỉ ngơi cho họ, để tránh mệt mỏi về tinh thần.

…

Các tu sĩ Nhóm Cửu Châu Số 1 đều tự tản ra nghỉ ngơi hoặc tìm chuyện mình cảm thấy hứng thú.

Ví dụ như một vị đạo hữu tên là Tô Thị A Thất, hắn hưng phấn đến Bạch Vân thư viện tìm người đánh nhau... Không đúng, phải nói là tìm đạo hữu để luận bàn. Theo lời của Tô Thị A Thất, lâu rồi hắn chưa từng đánh tên nho môn nào cả, hiện tại vất vả lắm mới đến được Bạch Vân thư viện làm sao không chiến cho sảng khoái được?

Diệt Phượng Công Tử ôm bình rượu biến mất trước mặt mọi người... Trước khi đi Đậu Đậu còn cầu cứu Tống Thư Hàng rất đỗi thống thiết...

Tống Thư Hàng ở cùng Tô Thị A Thập Lục, hắn truyền thụ cho A Thập Lục kinh nghiệm “kết kén”... Mặt khác, nhân thời gian nghỉ trưa Tống Thư Hàng muốn tiếp tục thử lần theo Tuyết Lang Động Chủ để đổi Tật Phong đao, hắn có cảm giác đao pháp này rất thích hợp với mình.

Lúc này, Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử đang đi về chỗ Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả nheo mắt cười ngoắc Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, buổi trưa có chuyện gì à?”

“Ừm, thật ra cũng không phải chuyện lớn, Bạch tiền bối tìm ta có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi, trong lúc nói chuyện hắn nhìn Lệ Chi Tiên Tử mấy lần.

Lệ Chi Tiên Tử vẫn chưa thay trang phục của Linh Nhi, cô khoác bộ trang phục này vào là lập tức có một phong vị khác hẳn. Không phải Tống Thư Hàng chú ý đến Lệ Chi Tiên Tử vì sức hấp dẫn của cô, mà là hắn... cảm ứng được trên người cô có sự thân thiết kỳ lạ.

Vô cùng thân thiết, giống như cảm giác đối với mẹ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn lập tức hiểu ra đó là sự ảnh hưởng do Diệp Tư mang lại.

Lúc hắn đánh giá Lệ Chi Tiên Tử, cô cũng dò xét lại hắn vài lần.

Giống như thế, cô cũng cảm ứng được sự thân thiết trên người của Tống Thư Hàng, điều đó khiến cô bất giác nghĩ đến hắn nhiều hơn. Giống như có sự hô ứng của huyết mạnh với nhau trong lúc đó.

Thứ cảm giác giống như gặp quỷ này khiến Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy rất quen thuộc. Hôm qua, cô mới vừa cảm ứng được loại khí tức này trên người vị nữ tu Diệp Tư kia.

Lệ Chi Tiên Tử:

"..."

Cái quái gì đang diễn ra thế này, cả đám người thay phiên nhau đến à?

Chẳng lẽ cảm giác "huyết mạch tương liên" trên người Diệp Tư cô nương có thể lây lan được sao? Tiểu hữu Tống Thư Hàng này tiếp xúc với cô nương đó nhiều quá nên bị lây ư?

Nếu nói như vậy... cả đám đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đều bị lây cả hay sao?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy kinh khủng.

...

Lúc này, Bạch Tôn Giả trả lời:

"Nhân chút thời gian nghỉ ngơi này ta muốn đưa người đến Bạch Vân thư viện dạo chơi. Vừa rồi ta nhận được điện thoại của Hằng Hỏa Chân Quân, hắn nói mấy năm nay Bạch Vân thư viện phát triển nhanh chóng, vô cùng náo nhiệt nên mời ta đến xem."

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, chuyện tu luyện đạo pháp không thể nóng vội, đến Thành Bạch Vân chơi cũng tốt. Vào thành Bạch Vân, nói không chừng có thể mua được thứ tốt ở Bạch Vân thư viện.

"Được thôi, dù gì cũng chẳng có chuyện để làm. Chúng ta thôi, A Thập Lục muốn đi cùng không?"

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

"Đi thôi."

Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Cứ thế, Bạch Tôn Giả đi trước dẫn đường, A Thập Lục, Tống Thư Hàng và Lệ Chi Tiên Tử đi theo sau.

Trên đường đi, cô truyền âm hỏi:

“Tiểu hữu Thư Hàng... Hôm nay khi gặp ta ngươi có cảm giác kỳ lạ gì không?”

“Ừ, có.”

Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Quả nhiên... Thật là phiền phức. Nói đi, người cũng bị vị Diệp Tư cô nương kia lây bệnh sao? Tiểu hữu Thư Hàng, ta cảnh cáo ngươi, tuyệt đối không được gọi ta là mẹ trước mặt mọi người. Nếu không nghe lời đừng trách ta không khách sáo!”

“...”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật:

“Không phải hôm qua ngươi còn bảo ta gọi ngươi là mẹ nuôi sao?”

“Đó là mẹ nuôi, mẹ nuôi và mẹ khác nhau ngươi hiểu không?”

Lệ Chi Tiên Tử nghiến răng nói:

“Nếu như ngươi không khống chế được miệng mình giống Diệp Tư cô nương... Ta cho phép ngươi gọi ta là mẹ nuôi nhưng tuyệt đối không được gọi là mẹ!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Dù là mẹ nuôi hay mẹ, hắn cũng sẽ không gọi!

Lệ Chi Tiên Tử thở dài, cô không biết rốt cuộc Diệp Tư cô nương kia có liên quan gì đến cô?

Cảm ứng huyết mạnh tương liên y như gặp quỷ, vô cùng thân thiết, cuối cùng là muốn chơi cô hay sao vậy!

Cô cảm thấy vô cùng buồn bực.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đi trước nói:

“Phía trước cần phải ngự kiếm phi hành, thành Bạch Vân ở trong núi cao. Lệ Chi đạo hữu, ta mang Tống Thư Hàng còn cô mang tiểu hữu A Thập Lục, thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

...

Ba phút sau, đám bọn họ ngự kiếm đi đến lối vào thành Bạch Vân.

Cả thành Bạch Vân được bao bọc bởi một tầng kết giới, cửa chính của lối vào là hai tòa tháp cao.

Lệ Chi Tiên Tử và Bạch Tôn Giả đáp xuống chỗ tháp cao.

Muốn đi vào thành Bạch Vân cần phải có thủ tục vào thành.

“Xin chào bốn vị đạo hữu, xin hỏi có phải lần đầu đến thành Bạch Vân không?”

Người canh giữ cửa chính là một nho sĩ trung niên, hắn mỉm cười chào đón họ.

Bạch Tôn Giả nói:

“Đúng vậy, hơn một trăm năm trước ta có đến. Thế nhưng hiện tại đã thay đổi không ít, đúng là không tồi.”

“Đa tạ đạo hữu đã khen ngợi.”

Vị nho sĩ trung niên cười cười giúp mọi người làm thủ tục, hắn nhắc nhở:

“Đúng rồi đạo hữu, hôm nay thành Bạch Vân hạn chế phi hành, mong các vị đạo hữu chú ý chút, tránh dẫn đến hiểu lầm.”

Chương 722: Mười ba pho tượng đệ tử Kiếp Tiên của Thánh Nhân

"Hử?"

Tống Thư Hàng đần mặt ra tại chỗ, hạn chế phi kiếm? Phi kiếm chứ đâu phải xe hơi đâu mà hạn chế?

Lệ Chi Tiên Tử cũng nghi hoặc:

"Hạn chế phi kiếm là sao?"

Nho sĩ trung niên xấu hổ giải thích:

"Thực sự không dám giấu giếm, là thế này… Qua hai tuần nữa là sắp sửa khai mạc một buổi lễ long trọng được tổ chức ba năm một lần của nho gia bọn ta, "lễ hội nho gia" năm nay đến lượt Bạch Vân thư viện bọn ta tổ chức. Cho nên các đệ tử nho gia ở khắp mọi nơi đều nhao nhao tụ hội ở thành Bạch Vân thuộc Bạch Vân thư viện của bọn ta. Hơn nữa một số đạo hữu muốn tham quan cũng dồn dập đến đây... Trong thành Bạch Vân bây giờ đã chật ních người, hơn nữa trên bầu trời của thành Bạch Vân có trận pháp phòng ngự, bầu trời cũng không cao. Vì vậy để phòng ngừa quá nhiều đạo hữu ngự kiếm phi hành dẫn đến ách tắc giao thông, cho nên trong mấy ngày nay thành Bạch Vân bọn ta đành phải tiến hành phương pháp hạn chế phi hành để giảm bớt áp lực."

"Vậy phải hạn chế thế nào? Phi kiếm cũng không giống ô tô, đâu có bằng lái đâu."

Tống Thư Hàng dò hỏi.

"Việc này thì xin đạo hữu yên tâm, lúc mỗi một vị đạo hữu từ tứ phẩm trở lên tiến vào thành Bạch Vân đều sẽ có một tấm "biển số phi kiếm", đến lúc đó, chỉ cần hạn chế phi hành theo biển số là được."

Vị nho sĩ trung niên này kiên nhẫn giải thích với đám người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp:

“Nếu đã hạn chế phi hành của phi kiếm thì hạn chế ra sao?”

“Bọn ta áp dụng điều khoản hạn chế đi xe của người bình thường, sau đó đơn giản hoá. Bắt đầu bằng bảy chữ “Trị quốc, tề gia, bình thiên hạ”. Số của chữ “Trị” thì hạn chế đi lại vào thứ hai, số của chữ “Quốc” thì hạn chế vào thứ ba. Cứ như vậy mà suy ra. Ngoài ra... Bọn ta khuyến khích việc khi mọi người xuất phát, một kiếm có thể chở thêm vài vị đạo hữu bay chung cho tiện.”

Nho sĩ trung niên nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này, Bạch Tôn Giả nói:

“Được rồi, vậy phiền ngươi chuẩn bị một tấm biển số biển số cho ta và Lệ Chi Tiên Tử nhé.”

Nho sĩ trung niên thấy Bạch Tôn Giả dễ nói chuyện như vậy bèn nhẹ nhàng thở ra. Hắn nhìn ra thực lực cao cường của Bạch Tôn Giả, nếu như bởi vì “hạn chế phi kiếm” mà chọc giận đối phương thì lúc đó sẽ rất phiền phức.

“Xin hai vị giao phi kiếm thay cho việc đi bộ cho ta một lát, để ta in mã số phi kiếm cho hai vị đạo hữu.”

Nho sĩ trung niên nói.

Sau đó, vị nho sĩ trung niên kia lấy ra một cái máy tính... Và một thứ nhìn trông như máy đánh chữ. nho sĩ trung niên đặt phi kiếm vào trong thứ như máy đánh chữ kia rồi gõ lên vi tính một cái.

Một thứ giống như con dấu in lên trên phi kiếm.

“Sau khi các vị đạo hữu rời khỏi thành Bạch Vân, những dấu ấn này sẽ biến mất, xin các vị đạo hữu yên tâm.”

Trung niên nho sinh lại giải thích.

Mã vạch của Bạch Tôn Giả là số “Thiên 888”. Khi thấy số này của Bạch Tôn Giả, vị tu sĩ nho gia kia khen ngợi:

“Số thật là đẹp làm sao.”

Dãy số chữ “Thiên” đến thứ sáu mới hạn chế di chuyển. Hôm nay mới thứ hai mà thôi, cách ngày hạn chế di chuyển còn sớm vô

cùng.

“Cảm ơn.”

Bạch Tôn Giả nói.

Sau đó chính là phi kiếm của Lệ Chi Tiên Tử, mã số phi kiếm là “Bình 2333”, Lệ Chi Tiên Tử luôn có cảm giác đó là mã số rất ư là châm biếm.

Bạch Tôn Giả dò hỏi:

“Như vậy bọn ta vào được chưa?”

“Thủ tục đã xong hết rồi, xin các vị đạo hữu cứ vào thoải mái. Đúng rồi... Đạo hữu này, suýt chút nữa là quên. Trong thành Bạch Vân, tốc độ của phi kiếm không được vượt qua 160km/h, kính xin đạo hữu không nên đua phi kiếm trong thành.

Nho sĩ trung niên lại nhắc nhở.

Lúc Bạch Tôn Giả nghe đến đó bèn nhướng mày, niềm vui của việc cưỡi phi kiếm, không phải là để đua sao? Không đua thì chơi phi kiếm kiểu gì đây?

Nhưng cuối cùng, hắn đành thở dài một cách yếu ớt. Đây là địa bàn của Hằng Hỏa Chân Quân, không thể không nể mặt lão bằng hữu này được.

“Thư Hàng, A Thập Lục đạo hữu, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.”

Bạch Tôn Giả nói. Sau đó hắn quay người lại bèn thấy Tống Thư Hàng giơ điện thoại, đang quét gì đó trên một tấm thông báo ở lối vào.

“Đang làm gì đấy?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, hắn cười nói:

“Ta mới thấy một thứ thú vị trên tờ thông báo, là một cái app điện thoại, ta quét cài đặt một cái, có lẽ sau này sẽ dùng đến.”

Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục rụt đầu qua xem.

“App lớp huấn luyện ngự kiếm phi hành Bạch Vân”

Quảng cáo: Ngươi muốn có kỹ xảo ngự kiếm phi hành thật ngầu không? Muốn ngự kiếm theo gió, tung hoành trên chín tầng mây không? Lớp ngự kiếm phi hành Bạch Vân của nho môn, lớp huấn luyện ngự kiếm phi hành tốt nhất của ngươi!

Bạch tôn giả:

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu này, không phải là ngươi dùng đao sao? Đến lúc đó cũng có thể ngự đao phi hành mà... Đúng rồi, ta nghe Thất Tu tiền bối nhắc qua, ngươi đã đạt được một phương pháp ngự đao phi hành không tồi tên là “Khiên Đao Thuật” thì phải. Tốc độ phi hành phải nhanh hơn gấp đôi so với phương pháp ngự đao phi hành bình thường. Cho nên ngươi thật sự không tính học ngự đao phi hành sao?”

Nói đến “Khiên Đao Thuật”, Tống Thư Hàng lập tức nhớ phương pháp ngự đao phi hành đao bay đằng trước, người bị kéo ở đằng sau. Tư thế kia thật sự thảm không tả được.

“Má mì Lệ Chi, chỉ cần không nói đến “Khiên Đao Thuật” thì chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt.”

Tống Thư Hàng nhấn mạnh hai chữ “má mì”

Một lát sau, Tống Thư Hàng lập tức được thể nghiệm cảm giác “Cối xoay gió Đồng Quái Tiên Sư” tối hôm qua, cơ thể to lớn của hắn bị một tay của Lệ Chi Tiên Tử cầm lấy, vung như cối xoay gió.

Vung nhanh đến nỗi Tống Thư Hàng phải đầu váng mắt hoa.

Sau khi xoay đủ hơn trăm vòng, Lệ Chi Tiên Tử buông hắn xuống:

“Không nói hai chữ “Má mì” thì chúng ta vẫn là bạn tốt.”

Tống Thư Hàng có cảm giác hai chân mình như nhũn ra, đầu có chút choáng.

Vị nho sĩ trung niên kia ở đằng sau cũng có cảm giác chân mình hơi nhũn ra…

“Được rồi, đừng quậy nữa. Chúng ta vào thành Bạch Vân thôi.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Hằng Hỏa Chân Quân đã từng nói qua, bây giờ thành Bạch Vân vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều thứ thú vị, Bạch Tôn Giả khó nén nổi tò mò.

Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử lại ngự kiếm phi hành lần nữa, mang theo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục vào trong thành Bạch Vân.

Sau khi vừa tiến vào kết giới của thành Bạch Vân, Tống Thư Hàng cảm giác lỗ tai của mình vang lên một tiếng “Ô...ô...n...g”, trong nháy mắt nhận được vô số âm thanh.

Sự náo nhiệt trong thành Bạch Vân không phải dạng vừa đâu!

Sau đó, Thư Hàng đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy trên bầu trời thành Bạch Vân, khắp nơi đều là tu sĩ đang ngự kiếm phi hành. Có nho gia, Đạo tông cũng có, Phật môn cũng không thiếu.

Dưới mặt đát của thành Bạch Vân cũng là tình trạng đất chật người đông.

“Chẳng trách phải hạn chế phi kiếm.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói. Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn về phía trung tâm thành Bạch Vân ở xa xa.

Ở đó, có mười ba pho tượng cao lớn. Mười ba pho tượng này đều mặc quần áo nho gia, khí chất đều không giống nhau.

Hoặc là nhẹ nhàng như ngọc, quân tử như trúc; hoặc là vẻ mặt hưng phấn, hào phóng không bị trói buộc...

Chất liệu của mỗi một pho tượng cũng không giống nhau, có pho là dùng ngọc thạch để điêu khắc, cũng có pho đúc bằng đá xanh bình thường, có pho tượng toàn thân đỏ thẫm, cũng có pho tượng toàn thân trắng noãn không nhiễm chút bụi trần.

Ánh mắt Tống Thư Hàng rơi xuống một pho tượng toàn thân trong suốt như thủy tinh nằm trong số đó.

Hắn nhíu mày hỏi:

“Bạch tiền bối, những pho tượng kia là…?”

“Ngươi đang hỏi mười ba pho tượng kia sao? Đó là mười ba đệ tử Kiếp Tiên của Thánh Nhân nổi tiếng trong lịch sử nho môn. Nghe nói năm đó, tu vi Thánh Nhân nho môn vô cùng cao thâm, khai sáng ra Trường Sinh đạo thuộc về chính hắn. Hơn nữa, bản lĩnh dạy đồ đệ của hắn cũng rất lợi hại. Dưới trướng của hắn, tổng cộng đã xuất hiện mười ba vị Kiếp Tiên cửu phẩm, có thể nói lúc đó chính là thời đại cực thịnh của nho môn.”

Bạch Tôn Giả giới thiệu.

“Đệ tử của Thánh Nhân, mười ba Kiếp Tiên.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói, hắn lại lần nữa nhìn về phía pho tượng Kiếp Tiên được làm bằng thủy tinh kia

Tuy rằng mặt mũi hoàn toàn khác nhau, nhưng Tống Thư Hàng liếc cái là có thể liên hệ pho tượng thư sinh bằng thủy tinh kia và vị thư sinh thủy tinh đã “mượn” linh quỷ của hắn đi. Không sai vào đâu được, người mượn linh quỷ của hắn lúc đó chính là thư sinh thủy tinh đệ tử của Thánh Nhân, một trong mười ba vị Kiếp Tiên.

Nếu như vậy thì... cái câu “Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch Trì...” của thư sinh thủy tinh để lại cho hắn lúc đó, liệu có phải là ám chỉ “Vạn Thư Sơn” bên ngoài Bạch Vân thư viện không nhỉ?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, một viên tinh thể như lưu ly trong “Túi thu nhỏ một tấc” của hắn hơi hơi rung động.

Đây là do thư sinh thủy tinh lúc trước không thể mang linh quỷ trở về bình an, nên lòng sinh áy náy. Lúc đó, hắn lấy mảnh vỡ pháp bảo bản mệnh của mình làm vật dẫn, truyền thân pháp nho môn “Thiên Hành Kiện” rồi đưa vào tay Tống Thư Hàng coi như bồi thường.

Về sau mảnh vỡ pháp bảo này cũng lưu lại trong tay Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả mang theo Tống Thư Hàng vào trong thành Bạch Vân, khi đến gần mười ba pho tượng kia, “mảnh vỡ pháp bảo” trên người Tống Thư sinh ra cộng hưởng.

Ngay sau đó, “Mười ba pho tượng đệ tử Kiếp Tiên của Thánh Nhân” dường như bị kích hoạt, trên người chúng tỏa ra từng đợt ánh sáng dịu dàng, lại có giọng nói như sấm của Thánh Nhân truyền ra từ những pho tượng này.

Dưới ánh hào quang và lời sấm dậy của Thánh Nhân, đệ tử nho môn ngừng hết thảy hành động, bọn họ lẳng lặng lắng nghe giọng nói của Thánh Nhân.

Thánh Nhân lúc này giống như “Ngộ Đạo thạch bản nâng cao”, nơi lời sấm dậy truyền tới, mỗi một vị đệ tử nho môn đều nhận được sự lĩnh ngộ không nhỏ!

Trên mặt các vị đệ tử nho môn ở đây không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, đây quả thực là món hời từ trên trời rơi xuống.

“Lời sấm dậy của Thánh Nhân” đến nhanh đi cũng nhanh, thời gian chỉ mới năm cái hô hấp đã biến mất không chút bóng dáng.

Hào quang trên pho tượng Kiếp Tiên cũng từ từ biến mất.

Thế nhưng, trong mười ba pho tượng Kiếp Tiên kia, trên pho tượng đứng đầu, ánh sáng dịu dàng không hề biến mất, ngược lại ngày càng trở nên ngưng thực.

Khuôn mặt pho tượng này uy nghiêm, nhưng trong sự uy nghiêm lại xen lẫn một tia ôn hòa. Hắn chính là đại đệ tử của Thánh Nhân nho môn năm đó, tên gọi là “Đạo Tử”.

Trên pho tượng của Đạo Tử, ánh sáng càng lúc càng chói mắt, cuối cùng... Những ánh sang này ngưng tụ thành một bài văn màu vàng kim, trôi nổi trên bầu trời thành Bạch Vân.

Chữ viết trong bài văn màu vàng kim này là chữ của thời đại thượng cổ, mỗi một nét bút, mỗi một nét vẽ đều ẩn chứa sức mạnh huyền diệu.

“Đây là... Thánh Nhân Tu Thân Phú ư?”

Bạch Tôn Giả nhìn vào những áng văn màu vàng kim chói mắt trên bầu trời, khẽ lẩm bẩm.

“Thánh Nhân Tu Thân Phú? Là công pháp à?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Không phải công pháp, là một loại văn chương tu thân dưỡng tính của nho gia. Mỗi khi đệ tử nho gia lòng không yên, thân không tĩnh, sẽ viết đi viết lại bài Thánh Nhân Tu Thân Phú này, nghe nói có tác dụng rất tốt.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Chương 723: Ngày hôm đó, Tống Thư Hàng nhớ tới sự kinh khủng của việc bị điều khiển bởi khảo hạch

Mặc dù bài văn "Thánh Nhân Tu Thân Phú" màu vàng kim được viết bằng chữ viết thời thượng cổ, nhưng bên trong chữ viết màu vàng kim đó dường như có sức mạnh thần kỳ, cứ như cái máy phiên dịch vậy. Cho dù là kẻ không biết chữ viết thời thượng cổ như Tống Thư Hàng, khi nhìn thấy bài văn này, trong đầu cũng có thể tự động hiểu rõ ý nghĩa của nó, phiên dịch nó thành "Chữ giản thể" rồi ghi tạc trong đầu như bản năng.

Theo sự giải thích của Bạch Tôn Giả, bài văn "Thánh Nhân Tu Thân Phú" này là một loại phương pháp tu thân dưỡng tính của nho gia, xem ra là cùng loại với Minh Tưởng Thuật, thuận tiện còn có thể luyện chút thư pháp nữa nhỉ?

Vậy nên Tống Thư Hàng cũng tùy ý nhìn thoáng qua bài văn màu vàng kim trên bầu trời, nhớ vài câu đằng trước thôi, mấy câu sau thì kệ nó luôn.

Bài văn màu vàng kim do pho tượng ngưng tụ ra duy trì khoảng chừng mười cái hô hấp.

Trong lúc đó, Bạch Tôn Giả từ từ mang theo Tống Thư Hàng đáp xuống.

Sau khi qua mười cái hô hấp, bài văn màu vàng kim do pho tượng ngưng tụ ra liền biến mất... Mười ba pho tượng đệ tử Kiếp Tiên của Thánh Nhân khôi phục lại bình thường, dị tượng cũng hoàn toàn biến mất.

Các vị đệ tử nho gia thở dài đầy tiếc nuối.

Mà vào lúc này, đột nhiên Tống Thư Hàng có cảm giác trước mắt mình tối lại.

…

Một lát sau, lúc ánh mắt Tống Thư Hàng khôi phục lại sáng ngời, hắn phát hiện mình đang đứng ở một trên một quảng trường to lớn.

Quảng trường được trải bằng đá phiến màu đen, ngăn nắp mà phóng khoáng. Mà ở chính giữa quảng trường có một pho tượng đứng sừng sững ở đó, đó chính là vị đại đệ tử đã ngưng tụ ra bài văn màu vàng kim “Thánh Nhân Tu Thân Phú”, pho tượng của “Đạo Tử”.

Trừ Tống Thư Hàng ra, xung quanh còn có chín vị đệ tử nho gia. Khuôn mặt những vị đệ tử nho gia này đều mờ mịt như hắn, đưa mắt nhìn bốn phía.

Một vị đệ tử nho gia nghi ngờ nói:

“Nơi này là đâu? Vừa rồi ta không phải là đang ở trong thành Bạch Vân à?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ, vừa rồi hắn đang ở chung với Bạch Tôn Giả, nếu như vậy thì thực lực của kẻ mạnh mẽ đưa hắn vào trong không gian này sẽ cao đến mức nào cơ chứ? Cao đến mức có thể trong nháy mắt mang hắn vào đây từ tay Bạch Tôn Giả ư?

Hoặc là, thân thể hắn bây giờ cũng không phải bị kéo vào không gian này, mà chỉ có ý thức bị kéo vào đây thôi?

Trong lúcTống Thư Hàng đang suy nghĩ thì hắn bèn thấy được một người quen trong chín vị đệ tử nho gia kia , Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc.

Lúc Đoạn Tiên đài ở Sở gia kết thúc, khi cuộc thi xe máy kéo có tay cầm sắp bắt đầu, Tống Thư Hàng gặp được vị đệ tử nho gia dùng chiếc xe đua được cải tạo lại từ chiếc thuyền tiên Nhất Diệp Cô Chu đã bị hư hại này, Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc là con trai duy nhất của Hằng Hỏa Chân Quân Bạch Vân thư viện.

Đáng nhắc tới chính là, đạo hiệu thật sự của Tô Văn Khúc hắn là Ngọc Kiếm Thư Sinh mới đúng, thế nhưng cái biệt danh Đề Đao Thư Sinh này quá nổi tiếng, cho nên đạo hiệu thật sự của hắn cũng chẳng có mấy ai thèm nhớ.

Tô Văn Khúc quỳ.

Thế nhưng tuy Tống Thư Hàng gặp qua Tô Văn Khúc, nhưng Tô Văn Khúc lại không nhận ra Tống Thư Hàng. Bởi vì lúc ấy, Tống Thư Hàng đang nhập vào cơ thể Diệt Phượng Công Tử, là nhìn thấy hắn qua cơ thể của Diệt Phượng Công Tử.

…

Ngay cả con trai duy nhất của Hằng Hỏa Chân Quân cũng bị kéo vào không gian này, hơn nữa nhìn mặt cũng Tô Văn Khúc cũng ngáo ngơ luôn rồi, hình như là không biết chỗ này là đâu.

Rốt cuộc không gian này là đâu?

"Sao cứ có cảm giác như bị "Chủ Thần" kéo vào không gian này vậy thế nhỉ, nhưng lại không có quyền lựa chọn Yes hay No gì cả."

Trong lòng Tống Thư Hàng phàn nàn.

Lúc này, Tô Văn Khúc khôi phục bình tĩnh, đầu tiên hắn tới trước pho tượng này hành lễ. Trong không gian này trừ bọn họ ra thì cũng chỉ có pho tượng kia mà thôi, mấu chốt nhất định nằm trên pho tượng này.

Sau khi hắn cúng bái xong, trên pho tượng Đạo Tử có hào quang ẩn hiện.

Ngay sau đó,trước mặt mọi người ở đây đột nhiên xuất hiện một bộ cái bàn, trên bàn đã đặt sẵn văn phòng tứ bảo "bút, mực, giấy, nghiên", cùng với nước sạch và thỏi mực.

Tiếp đó, một giọng nói nghiêm túc xuất hiện hiện lên trong đầu mọi người:

"Dùng mực viết cả bài "Thánh Nhân Tu Thân Phú", thời gian năm phút đồng hồ."

Sau khi giọng nói uy nghiêm này vang lên, bên cạnh mỗi vị đệ tử nho gia và Tống Thư Hàng đều có tường cao mọc lên, ngăn các vị đệ tử này ra.

Tống Thư Hàng:

"…"

Đây là để đề phòng gian lận sao?

Bọn họ đã trở thành "thí sinh" rồi sao.

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, hắn cũng rất ít khi "viết chính tả" lại cả bài văn rồi, thật đáng sợ!

“Bắt đầu tính giờ.”

Giọng nói nghiêm túc kia lần nữa vang lên.

Một lát sau, Tống Thư Hàng nghe được âm thanh bắt đầu mài mực của các vị đệ tử nho gia xung quanh, lại qua một lát nữa đã có tiếng viết chữ truyền đến.

Độ quan trọng Thánh Nhân Tu Thân Phú đối với đệ tử nho gia có thể so với Minh Tưởng Thuật, là cơ bản của cơ bản. Mỗi ngày bọn họ đều phải viết rất nhiều lần.

Đa số đệ tử đều có thể múa bút như bay viết hết cả bài Thánh Nhân Tu Thân Phú trong một phút đồng hồ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn có phải đệ tử nho gia đâu, lúc hắn đứng đằng sau phi kiếm Bạch Tôn Giả chỉ nhìn qua loa bài văn màu vàng kim Thánh Nhân Tu Thân Phú kia mà thôi, hoàn toàn không nhớ kỹ bài văn này!

Lúc này vậy mà còn bắt hắn viết hết cả bài trong vòng năm phút? Đây chẳng khác nào ép người quá đáng cơ chứ.

Trừ điều đó ra, còn một điều nữa, hắn không biết mài mực.

Lúc hắn tiểu học và cấp hai, trong trường có mở chương trình dạy viết chữ bút lông, dạy các học sinh luyện tập viết chữ bằng bút lông.

Nhưng vấn đề là, thứ mực nước của bọn hắn cũng phải được “mài” ra, mà là được mua trực tiếp theo bình đó. Hắn còn chưa học được cách mài mực, nhiều nhất là thấy qua mấy cảnh mài mực trong phim mà thôi.

Sau khi rời khỏi cái không gian kỳ lạ này thì đi học một khóa viết chữ bằng bút lông thôi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thở dài một tiếng, Thư Hàng cầm lấy thỏi mực, học trong phim ảnh, thêm chút nước vào nghiên mực, thử lấy thỏi mực mài trong nghiên. Tư thế đúng hay không cũng chả sao cả, trước tiên mài ra mực đi rồi hẵng nói.

Một bên mài mực, một bên đau khổ suy ngẫm lại bài Thánh Nhân Tu Thân Phú lúc trước nhìn lướt qua.

Nhưng cho dù là tu sĩ có khả năng ghi nhớ cực tốt thì hắn cũng chỉ có thể nhớ vài câu mở đầu của Thánh Nhân Tu Thân Phú mà thôi. Dù sao mắt của hắn cũng không phải máy quay phim, sao có thể vừa nhìn lướt cái thôi là nhớ ngay được.

“Thôi kệ, viết được bao nhiêu thì viết đi.”

Tống Thư Hàng nói thầm.

Sau đó, hắn cầm bút lông lên, chấm mực. May mà hồi bé hắn cũng học qua viết chữ bằng bút lông, ít nhất là hắn vẫn nhớ cách cầm bút lông.

Thở dài lần nữa, Tống Thư Hàng cầm bút viết vài câu đầu Thánh Nhân Tu Thân Phú lên giấy.

Sau khi viết xong mấy câu đầu, Tống Thư Hàng cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, phần sau hắn không nhớ gì cả.

Làm sao đây?

Nếu không thì xin mấy vị đạo hữu bên cạnh giúp đỡ “một chút” nhỉ?

Do đó Tống Thư Hàng liền kêu lên:

“Đạo hữu ở bên kia tường ới ời, ngươi biết câu tiếp theo của câu “quân tử tu thân, không giỏi về thành tín” là câu gì không? Nghe được ta nói gì hay không? Nghe được thì đáp một câu nào!”

Dù sao, quy tắc chỉ nói là trong vòng năm phút viết cả bài Thánh Nhân Tu Thân Phú ra thôi mà, đâu có nói là không được nhờ vị đạo hữu bên cạnh giúp đỡ đâu.

Nhưng rất đáng tiếc, bức tường ngăn cách mỗi vị “thí sinh” không chỉ ngăn cản tầm mắt, mà còn ngăn cả giọng nói.

Tuy rằng âm thanh mài mực và viết chữ có thể truyền qua, nhưng tiếng nói lại bị lọc đi. Các vị đệ tử nho gia xung quanh không nghe được giọng của hắn, nên cũng không thể chìa tay ra giúp hắn được.

Năm phút trôi qua rất nhanh.

...

Rầm rầm rầm~~

Bức tường xung quanh các vị “thí sinh” đều đã rụt về hết.

Trong mười vị thí sinh, khuôn mặt chín vị đệ tử nho gia rất tự tin, trên tờ giấy trắng trước mặt bọn họ chi chi chữ.

Sau khi mài mực xong, tất cả đệ tử nho gia đều viết xong bài Thánh Nhân Tu Thân Phú trong một phút đồng hồ.

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn sang bên cạnh, người ngồi bên cạnh hắn chính là con trai duy nhất của Hằng Hỏa Chân Quân - Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc.

Thư Hàng theo bản năng nhìn về phía Thánh Nhân Tu Thân Phú trên tờ giấy trắng của Tô Văn Khúc.

Theo đó, Tống Thư Hàng liền ngáo luôn rồi!

Trên giấy Tô Văn Khúc chữ viết chi chít, hơn nữa, tất cả đều là chữ viết thượng cổ.

Tống Thư Hàng lại nhìn lên tờ giấy trắng của mình, thứ mình viết trên giấy là… Chữ giản thể đã qua phiên dịch.

Đậu xanh!

Lại còn phải dùng chữ viết thượng cổ để viết ư?

Loại khảo hạch này rõ ràng là chuẩn bị cho “Đệ tử nho gia” mà, vì cái quần gì một người ngoài như hắn lại bị cuốn vào trong khảo hạch này cơ chứ?

Chẳng lẽ... Là vì thư sinh thủy tinh sao?

…

Dường như là cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Tô Văn Khúc xoay đầu lại nhìn sang. Thực ra ngay từ đầu hắn đã chú ý tới người này rồi, trong mười vị thí sinh ở đây, chỉ có Tống Thư Hàng không phải đệ tử nho gia mà thôi.

Sau đó hắn cũng nhìn vào thứ được viết trên giấy của Tống Thư Hàng, chữ giản thể, thậm chí chỉ có vài câu mở đầu.

Khuôn mặt của Tô Văn Khúc không khỏi co quắp:

“...”

“Đạo hữu này, cho hỏi một câu, nếu viết không xong sẽ có trừng phạt gì không?”

Tống Thư Hàng có chút bận tâm hỏi, sẽ không có trừng phạt gì đấy chứ?

“Xin lỗi nhé đạo hữu. Đây cũng là lần đầu tiên ta vào không gian kỳ lạ này mà thôi.”

Tô Văn Khúc ngại ngùng trả lời.

Đúng lúc này, giọng nói nghiêm túc kia lần nữa vang lên:

“Người viết xong có thể rời khỏi không gian này, được tặng nho bảo tam phẩm “Phong Thiện Bút”. Kẻ viết không xong, sau hai mươi hơi thở lại viết thêm lần nữa, thời gian năm phút đồng hồ.”

Tống Thư Hàng: 0_0

Đậu xanh, đây là không gian thi lại vô hạn sao?

Hắn vốn chả biết rõ cách viết Thánh Nhân Tu Thân Phú như thế nào cho đúng, cho dù cho hắn viết lại một trăm lần đi nữa thì hắn cũng không thể nào viết bài Thánh Nhân Tu Thân Phú bằng chữ viết thượng cổ một cách hoàn chỉnh được.

Phải làm sao đây?

“Vị đạo hữu này, tại hạ xin đi trước một bước. Chúc đạo hữu sớm viết xong nhé.”

Tô Văn Khúc ở một bên nói khẽ, đồng thời, hắn ngửa bài Thánh Nhân Tu Thân Phú của mình ra, đặt trước mặt Tống Thư Hàng.

Trong thời gian hai mươi hơi thở, hy vọng vị đạo hữu lạ mặt đây có thể nhớ hết bài Thánh Nhân Tu Thân Phú này, sau đó viết hết cả bài rồi rời đi.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng liều mạng ghi tạc bài Thánh Nhân Tu Thân Phú của Tô Văn Khúc vào lòng.

Thế nhưng trên đó đều là chữ viết thượng cổ, so với chữ giản thể cách viết cứ như trời với đất. Hơn nữa, bài Thánh Nhân Tu Thân Phú củaTô Văn Khúc cũng không có chức năng tự động phiên dịch.

Tống Thư Hàng ghi nhớ vô cùng vất vả.

Bây giờ, hắn chỉ có thể dựa vào khả năng ghi nhớ mạnh mẽ của tu sĩ để học vẹt từng chữ viết thượng cổ một.

Thời gian hai mươi hơi thở trôi qua trong chớp mắt.

Rầm rập, bên người Tống Thư Hàng lần nữa có vách tường dựng lên.

Khảo hạch lần nữa bắt đầu.

Mà Tống Thư Hàng còn chưa nhớ tới một phần ba bài Thánh Nhân Tu Thân Phú nữa kìa.

Lại một vòng luẩn quẩn.

Lúc này, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng đã nhớ lại sự kinh khủng của việc bị điều khiển bởi khảo hạch…

Chương 724: Gặp lại Bạch tiền bối Two

Toi rồi, cho dù với trí nhớ cường đại bây giờ của hắn cũng chỉ nhớ không tới một phần ba bản Thánh Nhân Tu Thân Phú này mà thôi.

Sau khi thời gian năm phút kết thúc, hắn lại phải nợ môn, không biết bài thi của Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc ở bàn bên cạnh có còn hay không nhỉ?

Nếu như bài thi của Tô Văn Khúc không còn nữa thì đến lúc đó hắn phải làm sao đây?

Vĩnh viễn lặp lại vòng tuần hoàn trong không gian này sao?

Đáng sợ quá!

Lúc này, giọng nói uy nghiêm kia lại vang lên:

“Chép lại toàn bộ Thánh Nhân Tu Thân Phú, thời gian năm phút.”

Trên bàn của Tống Thư Hàng cũng đồng thời có thêm một tờ giấy trắng, tờ giấy thi cũ thì bị gấp vào, đẩy đến góc bàn để không cản trở hắn viết lại từ đầu.

Nếu như không thể viết hết Thánh Nhân Tu Thân Phú ra, thì hắn sẽ bị nhốt trong phòng tối vô thời hạn mất.

Tống Thư Hàng chỉ đành phải nhấc bút lên, viết lại Thánh Nhân Tu Thân Phú lần nữa, lần này hắn viết giống như là vẽ tranh, vẽ hết một phần ba Thánh Nhân Tu Thân Phú bản văn cổ trong đầu ra.

Sau khi vẽ xong thì đã hết được ba phút.

Tống Thư Hàng càng thấy khổ não hơn, những chữ cổ này rất phức tạp, với tốc độ hiện tại, cho dù hắn nhớ hết toàn bộ bài văn cổ này thì cũng cần chín mươi phút để viết hết.

Đây thật đúng là phương thức địa ngục mà.

Lúc này có thể nhờ người ở bên ngoài cứu viện được không?

Tống Thư Hàng vô thức giơ tay lên vói vào trong lòng, muốn lấy điện thoại hoặc pháp bảo thiên lý truyền âm. Nhưng khi hắn đút tay vào trong lòng thì phát hiện ra túi thu nhỏ một tấc của mình không thấy đâu nữa rồi.

Không có túi thu nhỏ một tấc… Vậy có nghĩa là không phải nhục thân của mình đi vào không gian kỳ lạ này, mà là ý thức bị kéo vào đây sao? Tống Thư Hàng thầm suy tư.

…

Năm phút nhanh chóng trôi qua.

Vách tường bên cạnh lại ầm ầm ầm hạ xuống.

Đợi vách tường biến mất, Tống Thư Hàng nóng lòng nhìn sang bên cạnh. Tốt quá rồi, bàn, ghế xung quanh và Thánh Nhân Tu Thân Phú mà Tô Văn Khúc viết vẫn còn.

Tống Thư Hàng lập tức nhìn chằm chằm vào bài thi của Tô Văn Khúc, liều mạng ghi nhớ.

Đồng thời, bên tai hắn lại vang lên giọng nói uy nghiêm kia:

“Những người đã viết chính tả xong có thể rời khỏi không gian này, lấy được nho bảo tam phẩm Phong Thiện Bút. Những người chưa viết xong, trong vòng hai mươi hơi thở nữa bắt đầu viết lại, thời gian năm phút.”

Hai mươi hơi thở sau…

Vách tường lại nâng lên!

Trên mặt bàn của Tống Thư Hàng lại có thêm một tờ giấy nữa, tờ giấy cũ đã bị gấp lại, chuyển đi.

Tống Thư Hàng thử giơ tay lên bắt lấy tờ giấy thi cũ đã bị gấp lại, nhưng tờ giấy thi cũ bị một tầng sức mạnh ngăn trở, Tống Thư Hàng không thể sờ được vào chúng.

“Đáng ghét, nếu như bài thi cũ không bị gấp lại thì tốt biết bao.”

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, nói, như thế thì ít nhất hắn còn có thể chép nội dung từ bài thi cũ, nhanh hơn viết chính tả một chút.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một.

Năm phút sau, bức tường lại hạ xuống.

Tống Thư Hàng vội vàng nhìn sang bài thi của Tô Văn Khúc, tiếp tục liều mạng ghi nhớ Thánh Nhân Tu Thân Phú. Lần này, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng nhớ hết toàn bộ nội dung bài văn này rồi!

Cho dù không thể hiểu được ý nghĩa của những văn tự thượng cổ này, nhưng hắn cố dựa vào năng lực trí nhớ, nhớ hết toàn bộ Thánh Nhân Tu Thân Phú như nhớ đồ án.

Hơn nữa, có lần luyện viết lần trước, bây giờ tốc độ viết văn tự thượng cổ của hắn càng ngày càng nhanh.

Lần này nhất định phải thi qua!

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong bụng.

…

Hai mươi hơi thở sau…

Vách tường lại nâng lên lần nữa.

Tống Thư Hàng cầm lấy bút lông nhúng vào trong mực nước. Đợi khi có giấy trắng thì Tống Thư Hàng nhanh chóng vẽ lên giấy.

Cả áng Thánh Nhân Tu Thân Phú được hắn viết ra một cách lưu loát, nói đúng hơn là được vẽ ra.

Bốn phút bốn mươi hai giây.

Tống Thư Hàng rốt cục cũng vẽ xong phù văn thượng cổ cuối cùng rồi.

“Thành công rồi! Hình thức thi lại vô hạn đáng chết này, ta thi qua rồi!”

Tống Thư Hàng đặt bút lông xuống, cười ha ha.

Bây giờ chỉ còn đợi thời gian thi kết thúc là hắn có thể rời khỏi không gian này rồi.

Tiện thể còn lấy được nho bảo tam phẩm Phong Thiện Bút nữa. Thật đáng mừng, đáng mừng quá!

Thời gian năm phút vừa hết, vách tường lại hạ xuống.

Bên tai hắn lại vang lên giọng nói uy nghiêm kia:

“Những người đã viết chính tả xong có thể rời khỏi không gian này, lấy được nho bảo tam phẩm Phong Thiện Bút. Những người chưa viết xong, trong vòng hai mươi hơi thở nữa bắt đầu viết lại, thời gian năm phút.”

“Ta muốn rời khỏi không gian này!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Nhưng, chuyện khó xử đã xảy ra rồi, hắn không hề được đưa khỏi không gian này.

“Ta đã viết chính tả xong rồi, mau đưa ta ra ngoài đi.”

Tống Thư Hàng lại lên tiếng.

Nhưng giọng nói uy nghiêm kia không trả lời.

Cả không gian vô cùng yên tĩnh, chỉ có mỗi tiếng hít thở của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chuyện quái quỷ gì thế này? Chẳng lẽ ta còn chưa viết chính tả xong sao? Hắn lập tức liếc sang bài thi của Tô Văn Khúc ở bên cạnh.

Không bỏ sót chỗ nào mà!

Từng cổ văn trên bài thi hắn đều vẽ theo bài thi của Tô Văn Khúc mà.

Chẳng lẽ… trong khi chép chính tả Thánh Nhân Tu Thân Phú còn phải thầm đọc ý nghĩa của nó trong lòng sao? Nhưng bài thi của Tô Văn Khúc không có chức năng phiên dịch, Tống Thư Hàng nhìn không hiểu gì hết cả!

Làm thế nào bây giờ?

Chẳng lẽ ta lại phải thi lại, cứ thế thi cho đến lúc chết luôn sao?

Hai mươi hơi thở sau…

Vách tường vô tình lại tàn nhẫn kéo lên, ngăn cách Tống Thư Hàng với tất cả mọi thứ xung quanh.

Trước mặt Tống Thư Hàng lại xuất hiện một tờ giấy trắng mới, mà tờ giấy thi cũ lại bị gấp lại, chuyển tới góc bàn.

“Ta không muốn thi lại nữa đâu mà, thả ta ra ngoài đi!”

Tống Thư Hàng đứng dậy, tóm lấy cái bàn, dùng sức lật nó lên. Hắn muốn thử xem, nếu như hắn lật cái bàn lên thì không gian này có phản ứng gì không?

Nhưng khi Tống Thư Hàng lật bàn lên thì lại… phát hiện cái bàn này nặng vô đối, hắn không thể lật nó lên được.

Xấu hổ quá.

Làm sao bây giờ?

Lúc này hắn lại không thể liên lạc được với bên ngoài. Rõ ràng đã viết xong Thánh Nhân Tu Thân Phú rồi nhưng cũng không thể thoát khỏi không gian này.

Chẳng lẽ hắn thật sự sẽ bị nhốt trong không gian này vĩnh viễn sao?

“Hay là lúc viết ta đã viết sai chỗ nào đó chăng?”

Tống Thư Hàng nắm cằm trầm tư.

Đợi thôi, đợi năm phút sau, hắn lại xem cẩn thận bài thi của Tô Văn Khúc một lần, đối chiếu tỉ mỉ với đồ án Thánh Nhân Tu Thân Phú trong não hải của mình xem xem có phải là mình nhớ nhầm nét nào đó không.

…

Trong lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ xem có chỗ nào mình viết sai thì phía trên bàn có một thanh phi kiếm màu đen xé rách không trung, bay đến phía trên hắn.

Nhưng lần này, phi kiếm màu đen không phóng ra sức mạnh đen nuốt trọn cả không gian.

Phi kiếm màu đen chỉ yên lặng bay lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng kêu lên đầy vui mừng, đây là một vị “Bạch tiền bối” khác, người này cũng có sức hấp dẫn vô hạn, hơn nữa còn thường xuyên xuất hiện trong mộng của hắn.

Tuy rằng không biết lai lịch của vị “Bạch tiền bối” này nhưng có thể khẳng định, hắn là một sự tồn tại vô cùng cường đại. Vì để tiện phân biệt, có thể gọi hắn là “Bạch tiền bối two”.

Ngoài ra, từ lúc vị Bạch tiền bối này xuất hiện, Tống Thư Hàng lại càng thêm khẳng định, không phải là nhục thân của hắn đi vào không gian thi cử vô hạn này mà là ý thức bị kéo vào đây.

Phi kiếm bay xung quanh một vòng, hóa thành Bạch tiền bối màu đen.

Hôm nay hắn mặc quần áo ngủ màu đen, quần áo bao kín cả người hắn, chỉ lộ ra gương mặt tuấn mỹ. "Bạch tiền bối two" đang ngủ sao?

Bạch tiền bối màu đen mở mắt ra nhìn Tống Thư Hàng:

"..."

"Hi, Bạch tiền bối, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Tống Thư Hàng vẫy tay.

Bạch tiền bối two nhíu mày lại:

"Ngươi lại bị cuốn vào mộng cảnh kỳ quái nào sao?"

"Lần này không phải là mộng mà là bị cuốn vào một không gian thi cử kỳ quái."

Tống Thư Hàng trả lời:

"Không gian thi cử này yêu cầu ta trong vòng năm phút viết ra Thánh Nhân Tu Thân Phú bản văn cổ. Nếu như không viết được thì sẽ không thả ta ra ngoài."

Bạch tiền bối two cười khà khà:

"Không gian này thú vị thật."

"Không thú vị tí tẹo nào đâu Bạch tiền bối. Trong không gian này, đến cái bàn cũng không lật được. Điều đáng sợ hơn là, ta đã viết xong hết Thánh Nhân Tu Thân Phú rồi nhưng cái không gian này vẫn không thả ta ra, ta đang nghi ngờ không biết có phải có BUG hay không."

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Ánh mắt của Bạch tiền bối two nhìn về đằng xa, dường như ánh mắt của hắn nhìn xuyên qua từng bức tường một, nhìn thẳng vào bức tượng Đạo Tử mười ba đệ tử Kiếp Tiên của Thánh Nhân.

Lúc nhìn thấy những bức tượng Đạo Tử đó, Bạch tiền bối two thầm thở dài một hơi.

Lúc này, Tống Thư Hàng khẩn cầu:

"Bạch tiền bối, ngươi có thể giúp ta một tay, xem hộ ta xem Thánh Nhân Tu Thân Phú mà ta viết rốt cuộc sai ở đâu không?"

Bạch tiền bối two cười ha ha đáp:

"Tại sao ta phải giúp ngươi chứ?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Vị Bạch tiền bối two này chắc chắn vẫn còn đang thù hắn. Bởi vì lần trước không nói tình báo về "Bạch tiền bối" cho hắn biết, cho nên Bạch tiền bối two đang găm thù mình đây mà!

Lúc này phải tung ra vũ khí sát thương rồi.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giương lên, phương pháp để thoát khỏi không gian này rất nhiều, ngoại trừ cách viết chính xác toàn bộ Thánh Nhân Tu Thân Phú trong vòng năm phút ra thì bị một sức mạnh cường đại nào đó vứt ra khỏi không gian cũng được.

Mà cách chọc giận vị Bạch Tôn Giả two này quá là đơn giản!

Bất luận là Bạch tiền bối trong hiện thực hay là Bạch tiền bối two trong mộng cảnh, chỉ cần nói ra câu danh ngôn kinh điển này là đủ rồi.

Vì thế, Tống Thư Hàng vội vàng nói:

"Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài…"

"Câm miệng."

Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện ra miệng của mình không thể há ra được nữa, hắn bị cấm ngôn rồi.

Đây là chuyện nằm trong dự liệu, không có vấn đề gì cả. Hắn đã nghĩ đến trường hợp hắn bị cấm ngôn từ lâu rồi.

Hắn cầm lấy giấy và bút, bắt đầu viết trên giấy: "Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài tới eo…"

Lúc viết đến đây, Tống Thư Hàng cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn Bạch tiền bối two. Bởi vì nếu như viết tiếp mấy chữ "gả cho ta được không" thì đúng là tự tìm đường chết.

Tốt nhất là viết đến đây thì dừng bút, Bạch tiền bối two không nhịn được vứt hắn ra khỏi cái không gian quái lạ này là tốt nhất.

Chương 725: Giao dịch, hai câu hỏi

Nhưng khi hắn quay đầu lại thì lại phát hiện ra Bạch tiền bối two chống cằm tò mò nhìn chữ viết của hắn:

“Ngươi viết cái gì thế? Đây là thể chữ mới của nhân loại sao?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đậu xanh, thế này thì tèo rồi, Bạch tiền bối two không biết chữ giản thể à?

Tống Thư Hàng buồn bực đặt bút lông xuống, đối phương không hiểu thì viết cũng chẳng có tác dụng quái gì.

Hơn nữa hắn cũng thử qua rồi, trong không gian ý thức này, đến truyền âm nhập mật cũng không thể dùng được, chắc hẳn là vì ngăn cản các “thí sinh” sử dụng truyền âm nhập mật để gian lận.

“Khà khà, bỏ cuộc chưa?”

Bạch tiền bối two lơ lửng trong không trung, bật cười đắc ý.

Tống Thư Hàng trợn trắng mắt.

Cầu người không bằng cầu mình, hắn xoa hai mắt, chuẩn bị sẵn sàng.

Thời gian năm phút trôi qua rất nhanh, các vách tường vây lấy Tống Thư Hàng lại hạ xuống.

Giọng nói uy nghiêm trong không gian này lại lặp lại những lời nói lúc trước.

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nhìn vào tờ giấy thi của Tô Văn Khúc ở bên cạnh, đối chiếu đáp án trên bài thi với Thánh Nhân Tu Thân Phú trong ký ức của mình một lượt.

Đậu má!

Tống Thư Hàng lại nắm túm cái bàn, muốn lật tung nó lên, nhưng đậu má lần nữa, cái bàn này vẫn không động đậy.

Không sai mà, chính xác hoàn toàn mà. Dựa vào trí nhớ cường đại của mình, hắn đã nhớ chính xác hết từng chữ từng nét toàn bộ

Thánh Nhân Tu Thân Phú của Tô Văn Khúc.

Thậm chí đến cả nét lượn sóng của chữ viết có mấy gợn sóng hắn cũng viết lại không sai chút nào.

Nói cách khác, Thánh Nhân Tu Thân Phú mà hắn viết lúc thi và bài thi của Tô Văn Khúc không hề khác nhau. Tại sao hắn không thi đỗ chứ?

Chắc lẽ phải vừa viết vừa thầm đọc Thánh Nhân Tu Thân Phú trong lòng sao? Nhưng hắn hoàn toàn không hiểu văn cổ, bảo hắn đọc thế nào được đây!

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Thời gian hai mươi hơi thở trôi qua rất nhanh.

Ầm ầm âm, vách tường lại nâng lên một cách tuyệt tình, che lấp tầm nhìn của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối two lơ lửng trong không trung, lúc này… Bạch tiền bối two đang nằm nghiêng, dường như đã tiến vào trong mộng đẹp, ngủ rất ngon lành.

Tống Thư Hàng duỗi bút ra, chọc vào người Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two mở mắt ra, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng chỉ vào miệng mình, xin hắn bỏ lệnh cấm cho mình.

“Chỉ cần ngươi không nói câu nói đó nữa thì ta sẽ giải cấm ngôn cho ngươi.”

Bạch tiền bối two ngáp một cái, nói với vẻ lười biếng.

Tống Thư Hàng gật đầu thật mạnh.

Bạch tiền bối two giơ tay ra chỉ một cái, trạng thái cấm ngôn của Tống Thư Hàng được giải trừ.

“Bạch tiền bối two, chúng ta giao dịch đi!”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha.”

Bạch tiền bối two cười đắc ý, nhưng hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó:

“Bạch tiền bối thu là gì?”

“…”

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Ta chỉ cắn trúng đầu lưỡi thôi, Bạch tiền bối không cần bận tâm đâu.”

Bạch tiền bối two như cười như không gật đầu.

“Bạch tiền bối, ta có thể nói một số tình báo hiện tại với ngươi. Ừm, ta có thể trả lời hai câu hỏi của ngươi, xin ngươi giúp ta vượt qua lần kiểm tra này.”

Tống Thư Hàng thở dài, nói.

Dựa vào cách của hắn hoàn toàn không thi qua được, chỉ có thể xin Bạch tiền bối two ra tay thôi.

“Được, hai câu hỏi, thành giao.”

Bạch tiền bối two vươn vai rồi ngồi dậy:

“Vậy thì câu hỏi thứ nhất là… có phải Thiên Đình đã hoàn toàn tiêu tùng rồi không?”

Tống Thư Hàng còn tưởng vị Bạch tiền bối two này sẽ hỏi thẳng tin tức về Bạch tiền bối, không ngờ Bạch tiền bối two lại hỏi chuyện liên quan đến Thiên Đình.

Cũng may, hắn có biết một chút về chuyện của Thiên Đình.

“Đúng thế, Thiên Đình đã diệt vong rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Qủa nhiên… là thật, hủy diệt nhanh quá.”

Bạch tiền bối two lẩm bẩm. Một lúc sau hắn lại hỏi:

“Câu hỏi thứ hai, ừm, cấp bậc của ngươi có hơi thấp, không biết ngươi có biết, “Thiên… đạo” có phải đã xảy ra vấn đề gì rồi không?”

Lúc nhắc tới từ “Thiên Đạo” này, Bạch tiền bối two có ngừng lại một lúc, hơn nữa giữa hai tiếng “Thiên Đạo”, hắn còn dùng phương thức vô thanh nói thêm rất nhiều từ không có ý nghĩa gì, hắn làm thế để tránh bị cảm ứng được.

“Ta không biết.”

Tống Thư Hàng lắc đầu, hắn mới chỉ là một tu sĩ tam phẩm nhỏ nhoi, sao có thể biết được chuyện thâm ảo như thế được.

“Thật là, vậy câu hỏi này để đến lần giao dịch tiếp theo lại hỏi vậy.”

Bạch tiền bối two thở dài, rồi lại hỏi:

“Vậy đổi câu hỏi khác, ngươi vượt qua thiên kiếp nhị phẩm rồi nhỉ? Lúc ngươi độ kiếp, có mấy lần thiên lôi?”

Tư duy của vị Bạch tiền bối two này nhảy cóc lớn quá.

“Mười một.”

Tống Thư Hàng đáp theo sự thật, đây cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Bạch tiền bối two xoa cằm, gật đầu đầy suy tư.

Sau đó, hắn nói:

“Được rồi, giao dịch hoàn thành, ngươi viết Thánh Nhân Tu Thân Phú một lần nữa đi, ta đứng bên cạnh xem.”

“Thời gian không còn nhiều nữa rồi, hay là đợi vòng tiếp theo?”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch tiền bối two đáp:

“Không cần, ngươi viết một lần đi, ta đứng nhìn ngươi viết thì không có vấn đề gì đâu.”

Tống Thư Hàng gật đầu, viết nhanh như bay.

Dựa vào trí nhớ của mình, hắn viết lại từng nét một toàn bài Thánh Nhân Tu Thân Phú nhớ được từ bài thi của Tô Văn Khúc.

Cứ viết cứ viết, đột nhiên Bạch tiền bối two đứng sau lưng hắn chỉ vào một nét lượn sóng ở một chữ cổ:

“Chữ này viết sai rồi, nét này là nét ngang, ngươi viết thành nét lượn sóng làm gì?”

“Hả?”

Tống Thư Hàng chớp mắt, nét ngang hử?

Nét ngang con mợ nó, trong trí nhớ của hắn, chữ này của Tô Văn Khúc là một đường lượn sóng có độ cong mà!

Tống Thư Hàng vì lo lắng sẽ phạm sai lầm nên lúc viết chữ này, đến việc nét lượn sóng này có mấy lọn sóng hắn đều phục chế lại không sai tí nào.

Không ngờ chỗ bị sai lại là chỗ này!

Lúc này rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được sự đau khổ của việc mù chữ… Không biết chữ thật đúng là quá bi thương.

“Đây chắc hẳn là thói quen viết chữ của người viết tờ Thánh Nhân Tu Thân Phú bên cạnh ngươi, hoặc là hắn ta đang luyện một loại thư pháp nào đó, vì thế lúc viết chữ, không khỏi mang theo một số thói quen viết thư pháp vào đây.”

Bạch tiền bối two phỏng đoán:

“Lúc hắn viết thì không sai, nhưng lúc ngươi phục chế lại nét bút của hắn, độ cong gợn sóng của nét ngang này quá lớn, quá rõ ràng, thế là thành sai.”

Tống Thư Hàng quỳ luôn.

“Ngoài những nét ngang dạng lượn sóng này ra, vẫn còn có vài chỗ nữa đều có lỗi sai tương tự.”

Bạch tiền bối two giải thích.

Lúc này Tống Thư Hàng muốn chết luôn cho rồi.

Tô huynh, đừng hại người ta như thế chứ!

“Thôi bỏ đi, ngươi đưa bút cho ta, vừa hay ta cũng biết Thánh Nhân Tu Thân Phú này. Ta viết nó một lần rồi ngươi nhớ lại từ đầu nhé.”

Bạch tiền bối two giơ tay ra, lấy bút từ trong tay Tống Thư Hàng.

Ngón tay thon dài của hắn cầm bút, tư thế nho nhã, khiến người ta thấy sướng cả mắt.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối two bắt đầu viết nhanh như bay, chỉ trong thời gian mười mấy giây, Thánh Nhân Tu Thân Phú đã xuất hiện trên tờ giấy của Tống Thư Hàng.

“Được rồi, ngươi ghi nhớ đi.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, dùng thời gian còn dư để nhớ Thánh Nhân Tu Thân Phú lại từ đầu.

Bạch tiền bối two đã viết một lần trên giấy của hắn, đợi sau khi hết thời gian thì có phải hắn có thể thông qua kỳ thi rồi không? Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lại năm phút sau…

Vách tường hạ xuống.

Trong không gian, giọng nói uy nghiêm đó lại vang lên, vẫn là câu nói đó, những người thi đạt thì rời khỏi, không đạt thì sau hai mươi hơi thở nữa thi lại.

Tống Thư Hàng thử nói:

“Xin hãy đưa ta rời khỏi!”

Nhưng… không có phản ứng gì cả.

Hiển nhiên, hành vi gian lận nhờ Bạch tiền bối two viết Thánh Nhân Tu Thân Phú không được không gian này công nhận.

“Thật là một không gian cứng nhắc.”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng.

Cứ như vậy, hắn lại đợi thời gian hai mươi hơi thở trôi qua.

Bạch tiền bối two đã quay về túi ngủ của hắn, bắt đầu ngủ một giấc thật ngon.

Mà Tống Thư Hàng thì lại cầm bút lên viết lại Thánh Nhân Tu Thân Phú.

Ba phút sau, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, thả cây bút trong tay xuống.

Lần này có thể đi rồi chứ?

Vào đúng lúc hắn thả cây bút xuống thì cảm thấy có cảm giác “minh ngộ” dâng lên trong lòng.

Nội dung Thánh Nhân Tu Thân Phú hắn viết trên tờ giấy trắng nhập hết vào trong não hải của hắn, hóa thành chữ giản thể mà hắn có thể hiểu.

Chẳng lẽ khi viết chính xác bài phú này ra thì nó sẽ có chức năng “phiên dịch” sao?

Trong lúc còn đang nghi hoặc thì Tống Thư Hàng lại cảm thấy tinh thần lực của mình ngưng tụ lại. Tinh thần lực to lớn của hắn dường như trở nên dễ khống chế hơn, cũng chân thật hơn một chút.

Đây là ảnh hưởng của Thánh Nhân Tu Thân Phú với cơ thể sao? Nó cũng giống như Minh Tưởng Pháp Môn, thậm chí, nó còn nhiều hơn Minh Tưởng Pháp Môn một số hiệu quả không nói nên lời.

Sau khi tinh thần lực thay đổi, không gian này liền giải khai giam giữ với hắn.

Tống Thư Hàng có cảm giác, bây giờ chỉ cần một ý nghĩ là hắn có thể dễ dàng rời khỏi không gian này.

Thì ra là thế, sau khi tinh thần lực thông qua Thánh Nhân Tu Thân Phú để biến đổi mới coi như hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn khảo hạch của không gian thần bí này.

“Bạch tiền bối, chúng ta thành công rồi!”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng vui mừng.

“Ừm.”

Bạch tiền bối two lẩm bẩm một tiếng.

“Bạch tiền bối, vậy ta rời khỏi không gian này đây. Một vị Bạch tiền bối khác vẫn còn đang chờ ta trở về.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

“Ừm, tạm biệt.”

Bạch tiền bối two vẫy tay.

Tống Thư Hàng cười hì hì, đọc thầm trong lòng “rời đi”, hắn lập tức thoát ra khỏi “không gian thi lại vô hạn” đáng chết kia.

Sau khi Tống Thư Hàng biến mất, Bạch tiền bối two yên lặng nhìn những bức tượng Đạo Tử ở đằng xa.

“Mười ba đệ tử Kiếp Tiên của Thánh Nhân, Đạo Tử.”

Bạch tiền bối two nói nhỏ.

Pho tượng ở đằng xa kia có ánh sáng nhạt lóe lên, dường như đang đáp lại lời của Bạch tiền bối two.

“Nói cách khác, một vị Bạch tiền bối khác mà Thư Hàng nói đến đang ở địa bàn của nho môn sao?”

Bạch tiền bối two nói.

…

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về.

Hắn phát hiện lúc này mình đang nằm trên giường, mà không biết từ lúc nào tay của hắn có thêm một cây bút tinh xảo.

Ở cạnh giường. Tô Thị A Thập Lục đang đeo kính gọng đen để đọc sách.

Chương 726: Lão tài xế Bạch

“Thập Lục à? Ta ngủ bao lâu rồi thế?”

Tống Thư Hàng từ trên giường ngồi dậy rồi hỏi.

Hắn vừa ngồi dậy thì phát hiện ra bộ dáng “cơ bắp cuồn cuộn” khắp toàn thân của mình đã bớt đi. Cơ bắp cả người thu nhỏ lại một vòng, trở nên rắn chắc hơn, đến cả thể chất cũng mạnh hơn một chút.

Chẳng lẽ là do viết Thánh Nhân Tu Thân Phú làm tăng nhanh việc hấp thụ dược lực của Long Ma dược tề ư? Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Ngươi tỉnh rồi à?”

Tô Thị A Thập Lục xoay đầu qua rồi hỏi:

“Ngươi ngủ tổng cộng gần một giờ rồi đấy.”

“Lâu thế à?”

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng, hắn hỏi:

“Lệ Chi tiền bối và Bạch tiền bối đi đâu rồi?”

“Lệ Chi Tiên Tử đi dạo trong thành Bạch Vân để mua quần áo rồi, còn Bạch tiền bối...”

Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục giương lên, nói:

“Hơn bốn mươi phút trước, Bạch tiền bối tải một cái APP về điện thoại, sau đó hắn vui vẻ đi ra ngoài rồi.”

“Vui vẻ đi ra ngoài rồi á? Bạch tiền bối tải APP gì thế?”

Trực giác của Tống Thư Hàng nói cho hắn biết, cái APP này... có vấn đề!

“Hình như là một cái APP cho thuê phi kiếm, chỉ cần tải nó xuống thì khi ra ngoài có thể thoải mái ngồi phi kiếm, cũng có thể đăng ký tài khoản làm tài xế trong APP này, ngự kiếm ra ngoài chở khách kiếm linh thạch. Nghe nói đây là chức năng thành Bạch Vân đã thí nghiệm cách đây rất lâu rồi.”

Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Tống Thư Hàng:

“APP cho thuê phi kiếm, Bạch Vân thư viện đúng là tiên tiến cùng thời đại mà.”

Với tính cách của Bạch tiền bối, sau khi tìm được APP điện thoại thú vị như vậy, chắc chắn hắn sẽ ra ngoài làm tài xế cho thuê phi kiếm, chở khách bay đi rồi.

Hy vọng đừng xảy ra chuyện gì… Với kinh nghiệm trong quá khứ của Tống Thư Hàng, lúc Bạch Tôn Giả chơi high lên thì sẽ không thể khống chế được tốc độ. Hy vọng hắn sẽ không chở khách đua phi kiếm ở thành Bạch Vân.

…

Sau khi Tống Thư Hàng bò dậy thì nhìn sang Tô Thị A Thập Lục, hỏi:

“Thập Lục, cô đeo kính làm gì thế?”

A Thập Lục không bị cận thị chứ nhỉ? Hình ảnh Tô Thị A Thập Lục đeo một cặp kính đen to trên gương mặt nhỏ nhắn để đọc sách rất đáng yêu.

“Đây là khoa học kỹ thuật mới của thành Bạch Vân, chỉ cần đeo kính lên là có thể ngồi ở nhà thăm thú tất cả các cửa hàng ghi trong quyển sách này.”

Tô Thị A Thập Lục giơ quyển sách dày cộp trong tay lên, nói.

Quyển sách trong tay cô thuộc loại sách hướng dẫn mua hàng giới thiệu về các loại cửa hàng trong thành Bạch Vân. Trong quyển sách này không hề có bất cứ chữ viết hay là tranh ảnh gì cả, chỉ có nhiều trận pháp.

Thông qua cặp kính trên gương mặt Tô Thị A Thập Lục, có thể kích hoạt mấy trận pháp này, khiến cho người sử dụng như được nhìn tận mắt, tiến vào những cửa hàng được ghi chép trong sách, quan sát những hàng hóa mà mình thích.

Tuyệt đối là hắc khoa kỹ.

Từ sau khi tiếp xúc với thành Bạch Vân, mấy định nghĩa về những từ như “tu chân giới, nơi tu sĩ tụ tập” đã hoàn toàn bị phá vỡ và tổ hợp lại.

Chỉ có thể nói, không hổ là thành trì lớn phồn vinh của nho môn, nơi đây đã kết hợp tu chân và khoa học kỹ thuật lại với nhau một cách hoàn mỹ.

“Cơ thể ngươi không sao chứ? Lúc trước ngươi đột nhiên ngủ mất, Bạch tiền bối đã kiểm tra cho ngươi một lần, nói cơ thể của ngươi không có gì đáng ngại cả, ý thức của ngươi đang liên hệ với bức tượng mười ba Kiếp Tiên của nho gia. Bạch tiền bối đoán ngươi có thể gặp được chút kỳ ngộ nên không đánh thức ngươi nữa.”

Tô Thị A Thập Lục tháo kính xuống, gập quyển sách dày cộp lại, nói.

“Hiện giờ cơ thể ta rất khỏe, không có vấn đề gì.”

Tống Thư Hàng nói.

Chẳng trách ý thức của hắn bị kéo vào không gian “thi lại vô hạn”, Bạch tiền bối ở hiện thực lại không đánh thức hắn. Hóa ra Bạch tiền bối đã nhìn ra liên hệ giữa hắn và tượng mười ba Kiếp Tiên nên tưởng nhầm rằng hắn có kỳ ngộ.

“Không thể coi là kỳ ngộ, ta chỉ bị cuốn vào hoạt động thi thử của đệ tử nho môn thôi.”

Tống Thư Hàng kể khổ.

Sau đó, hắn nói cho Tô Thị A Thập Lục nghe một lượt chuyện hắn bị cuốn vào không gian “thi lại vô hạn”. Về chuyện liên quan đến Bạch tiền bối two hắn vẫn không thể tiết lộ cho người khác. Một khi những chuyện mà hắn kể có liên quan đến Bạch tiền bối two là hắn không thể mở miệng được.

Hắn chỉ đành nhảy qua đoạn chuyện này.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục nghe xong thì cười bảo:

“Không gian thi lại vô hạn á? Thú vị đấy chú. Hơn nữa, Thư Hàng ngươi còn lấy được Thánh Nhân Tu Thân Phú từ trong không gian đó cũng coi như là một kỳ ngộ rồi.”

“Kỳ ngộ như thế ta thà không cần còn hơn.”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, nói.

Hơn nữa Thánh Nhân Tu Thân Phú cũng không phải là tuyệt học bí ẩn gì, chẳng chênh với hàng vỉa hè là Hỏa Diễm Đao bao nhiêu, nó là thứ mà mỗi một đệ tử nho môn đều có.

Để học Thánh Nhân Tu Thân Phú này hắn phải bỏ ra cái giá thi lại năm sáu lần… Hơn nữa nếu không phải Bạch tiền bối two phá không xuất hiện, tiến vào trong không gian đó thì không biết phải thi lại thêm bao nhiêu lần nữa hắn mới có thể thoát khỏi không gian đó?

Nói không chừng phải thi lại đến ngàn vạn lần ấy chứ!

Một cái giá quá lớn.

Tô Thị A Thập Lục cười ha ha rồi đứng dậy, đặt cặp kính và quyển sách dày cộp sang một bên:

"Thư Hàng, vẫn chưa đến giờ quay phim buổi chiều, có muốn ra ngoài dạo phố với ta không?"

Vừa rồi lúc xem quyển sách hướng dẫn mua sắm dày cộp kia, cô thấy thích mấy món đồ, giờ cô muốn ra ngoài mua.

"Được."

Tống Thư Hàng đáp.

…

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rời khỏi khách sạn nơi họ nghỉ ngơi.

Khi bọn họ đi ra ngoài liền thấy ở gần khách sạn có rất nhiều tu sĩ đều đang ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Ngẩng đầu nhìn lên trời ư? Không hay rồi!"

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên có dự cảm chẳng lành, hắn và Tô Thị A Thập Lục cùng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tiếp đó, hai người liền nhìn thấy một thanh phi kiếm bay tán loạn với tốc độ cực nhanh trong không trung. Người khống chế phi kiếm là một tiên nhân tóc dài xõa ngang vai, khí chất xuất trần. Lúc này hai tay của hắn kết thành kiếm quyết, đang thi triển bí thuật kiếm độn. Kiếm quang hóa thành một con giao long rất sống động, vừa linh hoạt vừa nhanh nhẹn.

Người ngồi trên phi kiếm là một đôi sư huynh muội, lần lượt là tu sĩ tam phẩm và nhị phẩm, sư huynh có gương mặt chữ điền, sư muội thì có gương mặt tròn đáng yêu.

Lúc này, mặt chữ điền và mặt tròn đều có vẻ mặt trắng bệch, miệng tái nhợt, hai chân đều hơi run lên.

Đó là vì tốc độ của kiếm quang giao long nhanh đến mức tàn bạo.

Trên bầu trời của thành Bạch Vân có rất nhiều tu sĩ ngự kiếm, ngự đao, ngự đủ loại pháp bảo phi hành, mọi người đều hạn chế tốc độ vào khoảng 100 km/h, thả chậm tốc độ để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn.

Mà tốc độ của thanh kiếm độn giao long này lại vượt qua tốc độ siêu âm thanh mấy lần rồi, giống như chuyển động trong tích tắc vậy, “vù vù vù” kiếm quang lóe lên, thấy lỗ hổng là chui vào. Nó không ngừng vượt qua những tu sĩ đi cùng chiều… kỹ năng lạng lách đua phi kiếm đã đến mức tối đa.

Tốc độ quá nhanh khiến cho trái tim nhỏ bé của hai vị hành khách này không chịu đựng được.

Trong chớp mắt, thanh kiếm độn giao long này đã không biết bay tới nơi nào rồi.

Tống Thư Hàng:

“…”

Tô Thị A Thập Lục:

“…”

“Vừa nãy là Bạch tiền bối đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, đích thực là Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng giơ tay lên ôm lấy trán:

“Quả nhiên, ta đã biết ngay là sẽ xảy ra chuyện mà.”

Trong kiếp sống lái xe thuê của lão tài xế Bạch tiền bối sao có thể thiếu mất việc đua xe đây?

Hiện tại điều mà Tống Thư Hàng có thể làm chính là âm thầm cầu nguyện… Hy vọng Bạch tiền bối sẽ không vì tốc độ của phi kiếm quá nhanh không thể phanh lại được mà bất cẩn biến các đạo hữu xung quanh thành mứt quả.

“Đi thôi, chúng ta đi dạo phố của chúng ta.”

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười.

Nhưng đúng vào lúc này, tia kiếm quang trên không trung kia lại “vù vù vù” bay về… Bạch Tôn Giả ngay lập tức hạ thẳng xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

“Ơ, Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi đấy à.”

Bạch tiền bối giơ tay lên vẫy chào Tống Thư Hàng.

“Vừa tỉnh lại. Bạch tiền bối, lúc nãy ngươi đã bay vượt quá tốc độ rồi, lúc chúng ta vào thành Bạch Vân, vị quản lý đó chẳng phải đã nói với chúng ta rồi sao? Ở trong thành Bạch Vân, phải khống chế tốc độ phi hành dưới 100 km/h để tránh xảy ra tai nạn bất ngờ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ta biết ngay ngươi sẽ càm ràm về chuyện này mà.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Yên tâm đi, về sau ta hỏi lại rồi, nếu như có hành vi bay quá tốc độ thì mỗi lần quá tốc độ phạt một viên linh thạch tam phẩm. Ta tùy tiện móc một viên linh thạch ra là đủ tiền phạt cả ngàn lần rồi, không cần lo cho ta đâu!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đây là thất sách lớn nhất của thành Bạch Vân đấy! Mỗi lần chỉ phạt có một viên linh thạch tam phẩm. Bạch Tôn Giả chỉ tiện tay móc một cái thì đều là linh thạch lục phẩm trở lên. Một viên linh thạch lục phẩm đủ để đóng tiền phạt ngàn lần rồi, thế nên đương nhiên hắn sẽ chơi thả phanh.

“Không nói chuyện với ngươi nữa, ta nhìn thấy khách của ta rồi.”

Bạch Tôn Giả dứt lời thì nhảy lên, hạ xuống bên cạnh năm nho sinh trẻ tuổi.

“Vừa rồi các ngươi gọi phi kiếm cho thuê trên APP Phi Kiếm Vù Vù sao? Đơn của các ngươi do ta nhận!”

Bạch Tôn Giả nói bằng giọng hào sảng.

Sắc mặt của năm nho sinh trẻ tuổi trắng bệch.

Sau đó, bọn họ hành lễ với Bạch Tôn Giả, muốn từ chối Bạch tiền bối một cách lịch sự, nho gia coi trọng nhất là lễ nghi. Cho dù trong lòng có sợ hãi thế nào đi nữa cũng không thể thất lễ trước mặt vị tiền bối này.

Nhưng không đợi bọn họ mở miệng nói chuyện, Bạch Tôn Giả đã phất tay áo bào lên, kéo cả năm nho sinh trẻ tuổi lên trên kiếm quang.

Ngay sau đó, Bạch Tôn Giả kết một pháp ấn, kiếm quang hóa thành một con đại bàng màu vàng, bay thẳng lên trời.

Tốc độ của kiếm quang rất nhanh, "vù" một tiếng đã xuyên qua không trung, nhất kiếm quang hàn thập cửu châu.

Sau đó kiếm quang cũng giống như lúc trước, không ngừng chui qua các kẽ hở, giống như chuyển động trong tích tắc, vượt qua từng vị tu sĩ ngự kiếm đi cùng chiều.

Sau mấy tiếng "vù vù vù", kiếm quang đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chỉ còn lại tiếng kêu sợ hãi của năm vị nho sinh trẻ tuổi.

Năm tiếng hét vang lên không dứt, không hổ là các tu sĩ đã từng tu luyện, hơi thật là dài, tiếng kêu sợ hãi luôn ở những nốt cao chót vót không hạ, kêu mãi không dừng.

Tô thị A Thập Lục:

"..."

Tống Thư Hàng thở dài:

"Qua ngày hôm nay, không biết trong thành Bạch Vân sẽ xuất hiện bao nhiêu tu sĩ mắc chứng sợ độ cao đây?"

Nói không chừng, chờ sau khi hắn phát minh ra phi kiếm có hàng rào bảo vệ xong thì mang đến thành Bạch Vân bán, có khi lại bán chạy cũng nên ấy chứ.

Hay là nắm chắc thời cơ kinh doanh, đầu tư kinh doanh "lắp đặt hàng rào bảo vệ cho phi kiếm" nhỉ?

Hoặc là kinh doanh "hàng rào bảo vệ phi kiếm có thể tháo rời", căn cứ vào kích thước phi kiếm của mình, khách hàng đặt hàng rào bảo vệ phi kiếm, nói không chừng lại làm ăn được ấy chứ?

Chương 727: Tống Thư Hàng và A Thập Lục chạy trời không khỏi nắng

Đương nhiên suy nghĩ đầu tư buôn bán “lắp đặt vòng bảo hộ cho phi kiếm” cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi… tạm thời Thư Hàng sẽ không thật sự chạy đi làm chuyện buôn bán này, ngay cả tiền vốn đầu tư hắn còn chả có đây nè.

“A Thập Lục, cửa hàng chúng ta định đi ở đâu thế? Xa không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Có hơi xa, nếu chúng ta đi bộ thì có thể tốn chút thời gian.”

Tô Thị A Thập Lục cất di động đi, cảm thán:

“Lúc trước ta muốn dùng cái Phi Kiếm Vù Vù kia của Bạch tiền bối gọi phi kiếm cho thuê, chúng ta ngồi phi kiếm cho thuê đi đến mấy cửa hàng kia. Nhưng bây giờ…”

Hiện tại, hai người đồng thời từ bỏ suy nghĩ dùng Phi Kiếm Vù Vù trong đầu, ngộ nhỡ lúc bọn họ dùng cái này gọi phi kiếm, Bạch Tôn Giả lại “vèo vèo vèo” bay tới thì làm sao chịu nổi đây?

Năm đệ tử nho gia không ngừng kêu thảm trên bầu trời chính là vết xe đổ đó!

“Đi bộ đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu:

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Ngay khi hai người nói chuyện, trên bầu trời, kiếm quang của Bạch Tôn Giả biến thành “đại bàng màu vàng”, lại “vèo vèo vèo” bay tới.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, Bạch Tôn Giả khống chế phi kiếm, lại trực tiếp đáp xuống bên cạnh Thư Hàng một lần nữa.

“Hey, Thư Hàng~”

Bạch Tôn Giả vẫy tay, gọi.

"Ha ha, Bạch tiền bối, vừa rồi ngài lại hoàn thành một đơn hàng à?"

Tống Thư Hàng hỏi, ban nãy cũng chỉ là thời gian mấy câu nói, nhiều nhất khoảng ba mươi giây nhỉ? Bạch Tôn Giả đã vui vẻ hoàn thành một đơn hàng hở trời?

Dựa theo tốc độ và hiệu suất như vậy của Bạch Tôn Giả, một mình hắn có thể bao trọn toàn bộ đơn đặt hàng trên Phi Kiếm Vù Vù của thành Bạch Vân rồi!

Đáng sợ quá!

"Ừ, chỗ mà năm nho sinh vừa rồi muốn đi rất gần, ta vèo vèo vèo một phát là đưa bọn họ đến nơi rồi. Hơn nữa cái APP cho thuê phi kiếm này thật sự rất thú vị, trả tiền cũng không cần quan tâm, trực tiếp sử dụng công năng chuyển khoản online, đến lúc đó có thể đến tổng bộ lấy linh thạch. Cứ như vậy, ngay cả thời gian thu phí ngồi phi kiếm cũng tiết kiệm được. Thời gian tiết kiệm được kia đủ để ta hoàn thành một đơn hàng rồi. Tốt thật."

Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng:

"..."

Cái công năng chuyển khoản online kia đúng là nối giáo cho giặc mà!

Trong lòng Tống Thư Hàng mặc niệm ba giây cho khoa học kỹ thuật đen của thành Bạch Vân lần nữa, lúc khoa học kỹ thuật đen gặp phải Bạch Tôn Giả tò mò thì đúng là quá bi kịch.

"Đúng rồi, Thư Hàng, ta thấy ngươi và A Thập Lục đi chung với nhau, các ngươi muốn đi đâu à?"

Bạch Tôn Giả cười khẽ hỏi:

"Vừa lúc bây giờ ta không có đơn hàng, có muốn ta đưa các ngươi một đoạn hay không?"

"Không cần, không cần, cảm ơn Bạch tiền bối. Bọn ta chỉ tùy tiện đi dạo thôi, ngươi cứ lo việc làm ăn của mình đi."

Tống Thư Hàng vội vàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục cũng gật đầu lia lịa nói:

“Đúng vậy Bạch tiền bối. Ta và Thư Hàng rảnh rỗi nhàm chán nên tùy tiện đi dạo trong thành Bạch Vân ngắm phong cảnh thôi. Ngài không cần lo lắng cho bọn ta đâu.”

“Ừ, được rồi. Vậy lúc nào các ngươi có nhu cầu thì cứ gọi ta~ Ái chà, lại có một đơn hàng tới. Ta đi hoàn thành đơn hàng này trước nhé, tránh cho người ta đoạt mất. Bây giờ trong thành Bạch Vân cạnh tranh ghê lắm, có đôi khi vừa ra một đơn hàng là có vài vị tu sĩ giành làm.”

Bạch Tôn Giả cảm thán nói.

Nói xong, hắn ngự kiếm bay lên lần nữa, “vèo” một cái đã bay mất tăm…

“Tạm biệt Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng vẫy tay, đồng thời âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vì ngài và an toàn tính mạng của ngài, xin cách xa Bạch tiền bối khi đang đua xe.

Cảm giác một đoạn thời gian trong tương lai, mỗi khi nhắc tới Phi Kiếm Vù Vù thì tay chân cư dân thành Bạch Vân sẽ như nhũn ra cho xem.

Hy vọng Phi Kiếm Vù Vù của thành Bạch Vân sẽ không bị Bạch tiền bối quậy banh mất.

…

Sau khi tránh thoát một kiếp từ Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tiếp tục đi về phía mấy cửa hàng kia.

Hai người đều có công pháp làm nhẹ thân thể thượng đẳng, cho dù dùng hai chân đi đường, tốc độ cũng không chậm.

Tiếp đó, khoảng chừng ba phút sau, bọn họ lại gặp được một người quen. Là Bắc Hà tiền bối, hắn đang đi ra từ một cửa hàng bán trang phục, trong tay ôm mấy bộ quần áo.

“Í, Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, các ngươi đang dạo phố à.”

Bắc Hà Tán Nhân cười vẫy tay gọi to. Hắn và Tô Thị A Thất là bạn thân, vì vậy hắn cũng đặc biệt quan tâm Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục ngoan ngoãn đáp lại:

“Chào ngài Bắc Hà tiền bối.”

“Bắc Hà tiền bối, ngài đang làm gì đó?”

Tống Thư Hàng tò mò nhìn đống quần áo và đồ dùng hàng ngày to bự trong tay Bắc Hà Tán Nhân, ngoài ra không biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm thấy khí tức trên người Bắc Hà Tán Nhân dường như càng thâm hậu hơn chút ít thì phải?

“Ha ha, bởi vì cảnh quay kế tiếp cần, đạo diễn Jacob đề nghị chúng ta mua thêm vài đạo cụ và quần áo trang sức. Vừa lúc ta rảnh rỗi không việc gì làm bèn nhận cái nhiệm vụ chạy việc vặt này.”

Bắc Hà Tán Nhân giải thích, nói rồi, hắn lại thở dài một cách nặng nề:

“Nhưng ta không ngờ trong thành Bạch Vân sẽ đầy ắp người, ngay cả phi kiếm cũng bị giới hạn, đúng là không thể ngờ.”

“Nghe nói là bởi vì cuộc hội họp long trọng ba năm một lần của nho gia, cho nên đông người tới đây lắm.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên lên tiếng dò hỏi:

“Bắc Hà tiền bối, lúc ngươi đi vào rút được phi kiếm số bao nhiêu thế?”

“Trị, đúng lúc là số bị hạn chế trong ngày hôm nay.”

Bắc Hà Tán Nhân thở dài, nói:

“Ngoài ra ta còn nghe nói, sau khi đạo hữu vào thành Bạch Vân càng ngày càng nhiều, mấy ngày nữa ở đây sẽ áp dụng hạn chế bay một ngày của phi kiếm trị quốc, tề gia, tiếp đó phi kiếm bình thiên hạ cũng giới hạn đi một ngày, cứ tuần hoàn như vậy. Bởi vậy đạo hữu rút được trị quốc, tề gia xui hơn bình thiên hạ một chút.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng an ủi:

“Nhưng mà Bắc Hà tiền bối, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi theo đoàn làm phim rời khỏi thư viện Bạch Vân rồi, đoán chừng chúng ta không chờ tới ngày đó đâu.”

“Nói cũng đúng.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Hắn bỏ đám “quần áo và đồ dùng hàng ngày” vào túi càn khôn trước, lại lên tiếng dò hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, Tiểu Thập Lục, các ngươi muốn đi đâu thế?”

Tô Thị A Thập Lục đáp:

“Đến tiệm giày tên Bạch Vân Y Y đằng trước, ta vừa ý một đôi giày có bổ sung công năng Phù Không thuật, có thể lơ lửng trên không trung trong thời gian ngắn, hiệu quả rất tốt.”

“Trùng hợp vậy, chúng ta cùng đường đó. Ta cũng muốn đến khu buôn bán như vậy một chuyến để mua vài thứ.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

“Chúng ta đi chung nhé?”

Bắc Hà Tán Nhân muốn đi chung với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một đoạn.

Thư Hàng và A Thập Lục gật đầu nói:

“Được ạ.”

Ba người kết bạn mà đi…

Trên đường, Bắc Hà Tán Nhân vẫn luôn cúi đầu chơi di động.

“Bắc Hà tiền bối, ngươi đang xem cái gì đó?”

Tống Thư Hàng hỏi, hắn chỉ là tìm đề tài nói chuyện, thuận miệng hỏi một câu.

Bắc Hà Tán Nhân cười khà khà, lắc di động của mình, nói một cách đắc ý:

“Lúc ta tiến vào thành Bạch Vân, sau khi rút trúng biển số phi kiếm chữ Thiên thì có tải xuống một APP tên Phi Kiếm Vù Vù. Ứng dụng này khá tốt, chỉ cần nhập nơi muốn đến vào, nửa phút sau sẽ có phi kiếm cho thuê lại đây đưa chúng ta đến nơi muốn đến. Trả tiền còn có thể chi trả trực tiếp thông qua APP, nếu như có thể mở rộng khắp toàn bộ giới tu chân thì hay biết mấy!”

Bắc Hà Tán Nhân rất là tán thưởng APP này.

Tô Thị A Thập Lục:

“…”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt:

“Bắc Hà tiền bối, chắc không phải ngài mới đặt xong đó chứ?”

“Đương nhiên, hồi nãy ta thao tác lâu vậy mà. Í, đã có người tiếp đơn hàng rồi này.”

Bắc Hà Tán Nhân cười ha ha nói:

“Số Thiên đã nhận đơn, đang nhanh chóng qua đây. Chữ số này thật may mắn, tu sĩ rút trúng số này nhất định là hạng người có vận may siêu phàm. Tống tiểu hữu, cùng nhau lên xe nhé, ta đưa các ngươi qua đó.”

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Trong lòng bọn họ không hiểu sao lại tuôn ra một loại cảm giác “chạy trời không khỏi nắng”, trốn được một lần, trốn được hai lần, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào tay Bạch Tôn Giả sao?

“Bây giờ chúng ta bỏ chạy chắc là vẫn kịp nhỉ?”

Tống Thư Hàng vội nói.

“Muộn rồi…”

Tô Thị A Thập Lục thở dài.

Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc, không rõ vì sao hai người lại lộ biểu cảm “chẳng thiết tha cuộc sống” thế kia?

Đúng lúc này, “vèo vèo vèo”, phi kiếm của Bạch Tôn Giả lóe lên trên bầu trời, đáp xuống trước mặt Bắc Hà Tán Nhân.

“Ơ, A Thập Lục, Thư Hàng, sao lại gặp nhóm các ngươi nữa rồi?”

Bạch Tôn Giả vẫy tay, lại quay đầu nhìn về phía Bắc Hà Tán Nhân:

“Ồ? Bắc Hà đạo hữu? Thật trùng hợp, vừa rồi là ngươi đặt sao?”

“Trùng hợp như vậy? Số Thiên là Bạch tiền bối à?”

Bắc Hà Tán Nhân nói, đồng thời trong lòng hắn đã hiểu được nguyên nhân Thư Hàng và A Thập Lục “chẳng thiết tha gì cuộc sống”, chữ Thiên là Bạch tiền bối, Bạch tiền bối vậy mà lại làm công việc cho thuê phi kiếm này.

Càng trọng yếu hơn là, vừa rồi Bạch tiền bối bay với tốc độ… hơi nhanh.

Không, đây cũng không phải là loại tốc độ mà hơi nhanh có thể hình dung, cái này hoàn toàn là nhanh đến tàn bạo.

Bắc Hà Tán Nhân cảm giác nếu như ngồi phi kiếm của Bạch tiền bối, quá kích thích, tim gan sẽ không chịu nỗi.

Cho nên, tìm một cái cớ mà từ chối nhỉ?

Nhưng không đợi Bắc Hà Tán Nhân trả lời, tay áo của Bạch Tôn Giả đã vươn ra, cuốn hắn lên phi kiếm, động tác này, Bạch tiền bối cực kỳ thuần thục.

Trong thời gian hơn bốn mươi phút mà Tống Thư Hàng hôn mê, rốt cuộc Bạch Tôn Giả đã dùng động tác này lôi bao nhiêu tu sĩ lên phi kiếm mới có thể thuần thục như vậy chứ?

“Đích đến là tiệm giày Bạch Vân Y Y gần đây à? Bắc Hà đạo hữu, ngồi vững nha! Đúng rồi, đến lúc đó nhớ đánh giá năm sao cho phục vụ của ta nhé.”

Bạch Tôn Giả chân thành nói.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức trưng ra vẻ mặt “sống không còn gì luyến tiếc”.

Phía dưới, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra, Bạch Tôn Giả cho rằng “khách” chỉ có một mình Bắc Hà tiền bối.

Hai người bọn họ đã thoát một kiếp lần nữa!

Tống Thư Hàng nhiệt tình vẫy tay với Bắc Hà Tán Nhân:

“Tạm biệt nhé, Bắc Hà tiền bối.”

Chết đạo hữu không chết bần đạo, Bắc Hà tiền bối lên đường bình an nha!

…

Bắc Hà Tán Nhân nhìn về phía Thư Hàng, Bạch Tôn Giả ấy thế mà không lôi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lên phi kiếm ư?

Ha ha, chuyện thú vị như vậy, Thư Hàng tiểu hữu há có thể chuồn êm?

Vui một mình không bằng mọi người đều vui mà.

“Bạch đạo hữu, ban nãy Thư Hàng tiểu hữu và Tiểu A Thập Lục cũng muốn đến tiệm giày đó, có thể tiện đường cho quá giang không?”

Bắc Hà Tán Nhân chân thành hỏi.

“Ồ? Thư Hàng tiểu hữu và A Thập Lục cũng muốn đi? Được mà, chở các ngươi đi một đoạn. Đi!”

Bạch Tôn Giả nói.

Ngay sau đó, hai người đã bị cuốn lên phi kiếm.

Chương 728: Pháp khí: Dép Lê Vả Mặt

“Lần này thử Độn Pháp Ong Chúa xem sao!”

Bạch Tôn Giả bấm một kiếm quyết, kiếm quang phát động, hóa thành một con ong chúa màu vàng phóng lên trời.

“Đua phi kiếm” là một trong những sở thích hàng đầu trong số rất nhiều sở thích của Bạch Tôn Giả, vì có thể làm cho mình đi bão nhanh hơn, thoải mái hơn, Bạch Tôn Giả đã học rất nhiều loại độn pháp, các môn các phái đều có. Như vậy mới có thể khiến hắn vui vẻ chơi trò đua phi kiếm dưới các loại hoàn cảnh và hạn chế.

Vù vù vù~ Lần này tốc độ phi độn của phi kiếm càng nhanh hơn.

Tiếng kêu sợ hãi của Tống Thư Hàng, A Thập Lục vang lên hết đợt này đến đợt khác, mãi không ngừng lại…

Mà Bắc Hà Tán Nhân vì duy trì tôn nghiêm “tiền bối” của mình nên hắn cắn chặt răng, dù cho sắc mặt trắng bệch cũng không để tiếng kêu thảm thiết thoát ra từ miệng mình.

“Vèo vèo vèo vèo~” sau mười mấy hơi thở.

“Đến rồi!”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, hắn bấm một kiếm quyết, phi kiếm đáp xuống từ không trung, thuận lợi dừng lại phía trước cửa hàng Bạch Vân Y Y.

Bạch Tôn Giả lại vui sướng xử lý xong một đơn hàng, tâm trạng rất ư là tốt:

“Đến nơi rồi, mọi người xuống phi kiếm đi. Ta còn phải tiếp tục nhận đơn mới, không đi dạo cửa hàng với các ngươi được, chút nữa gặp lại.”

Vừa xuống xe, không đúng… là xuống phi kiếm, Tống Thư Hàng tiện thể túm lấy một cây cột đèn ở ven đường, cả người run rẩy mềm nhũn, ngay cả một câu cũng không nói ra được.

Sau đó là Tô Thị A Thập Lục, cô và Tống Thư Hàng cùng nhau vịn cột đèn, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy.

Chỉ có Bắc Hà tiền bối vẫn duy trì phong độ, phất tay với Bạch Tôn Giả:

“Cảm ơn Bạch tiền bối, tạm biệt Bạch tiền bối.”

“Tạm biệt, lát nữa nhớ đánh giá năm sao biểu thị hài lòng cho ta nhé.”

Bạch Tôn Giả nói rồi “vèo” một phát, lại ngự kiếm bay mất tăm. Hắn còn chưa chơi chán trò cho thuê phi kiếm này, cũng không biết trong thành Bạch Vân còn có bao nhiêu người bị làm hại nữa đây?

Đáng tiếc Bạch Hạc Chân Quân không tới thành Bạch Vân, bằng không để hắn ngồi phi kiếm cho thuê của Bạch Tôn Giả cả ngày, đoán chừng hắn cũng cam tâm tình nguyện lắm.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bạch tiền bối vừa bay đi, Bắc Hà Tán Nhân vỗ đôi chân hơi nhũn ra của mình, phất tay với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục:

“Thư Hàng, Tiểu A Thập Lục, ta đi mua đạo cụ cho đoàn phim trước đây, gặp lại sau nhé!”

Không chờ hai người trả lời, Bắc Hà Tán Nhân đã vắt giò lên cổ chạy mất.

Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục dùng ánh mắt u oán nhìn Bắc Hà Tán Nhân chạy xa.

…

Tròn nửa giờ sau.

“Ngươi có ổn không đấy Thư Hàng?”

Sắc mặt Tô Thị A Thập Lục trắng bệch, cảm giác thân thể còn chưa khôi phục lại từ “kích thích tốc độ chớp nhoáng”, chân vẫn đang phát run.

“Hơi khá hơn chút rồi, nhưng chân vẫn chưa có sức lại, đứng không vững. Cô thì sao?”

Tống Thư Hàng cảm giác “chứng sợ độ cao” của mình sắp nặng thêm.

“Đoán chừng còn phải hơn nửa phút nữa mới có thể khôi phục.”

Tô Thị A Thập Lục thở dài.

Hai người nhìn nhau cười khổ, tiếp tục vịn cột đèn mà run rẩy.

…

Lúc này, bên cạnh cửa hàng Bạch Vân Y Y.

Đề Đao Thư Sinh, không đúng, hẳn là Ngọc Kiếm Thư Sinh Tô Văn Khúc đang ôm mấy tấm thiếp thư pháp đi ra từ tiệm sách.

Năm mươi phút trước hắn đi ra khỏi “không gian thi lại vô hạn”, chiếm được nho bảo Phong Thiện Bút kia. Vậy nên thuận đường đến nhà sách mua mấy tấm thiếp thư pháp viết phỏng theo, chuẩn bị dùng Phong Thiện Bút kia luyện tập viết thư pháp.

Lúc hắn đi ra từ nhà sách, vừa ngước mắt thì thấy được dưới cột đèn cách đó không xa có một bóng người quen thuộc. Í, vị tiểu huynh đệ không có lông mày này không phải đạo hữu tham gia viết chính tả Thánh Nhân Tu Thân Phú chung với hắn sao? Rốt cuộc hắn cũng thuận lợi ra khỏi không gian kia à, đúng là đáng mừng.

Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc đang muốn đi tới lên tiếng chào hỏi Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi đi vài bước đến gần, trong lòng hắn đột nhiên căng thẳng. Vị tiểu hữu không có lông mày và vị thiếu nữ không trang điểm phấn son mà dung mạo vẫn xinh đẹp bên cạnh hắn kia đang vịn cột đèn, sắc mặt tái nhợt, run rẩy không ngừng.

Đây là… bị điện giật rồi sao??

Thành Bạch Vân đưa vào rất nhiều phát minh của người bình thường, kết hợp với pháp thuật của tu sĩ, từ đó xuất hiện rất nhiều đồ vật khoa học kỹ thuật đen.

Đám cột đèn này đều dùng điện chiếu sáng. Tuy xác suất vịn vào cột đèn rồi bị điện giật rất nhỏ, nhưng không phải không có.

“Hai vị đạo hữu đừng sợ, ta tới cứu các ngươi ngay đây!”

Tô Văn Khúc nhanh chóng ném đống thiếp thư pháp trong tay xuống, đồng thời đưa tay moi lấy một cây bút lông từ trong ngực ra. Ngay sau đó hắn vung tay một cái, cây bút lông kia đón gió căng phồng lên, biến thành một cây bút khổng lồ.

Tiếp đó, trong ánh mắt nghi hoặc của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, bút lông khổng lồ trong tay Tô Văn Khúc quét ngang một cái, quét cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đáng thương ngã nhào trên mặt đất.

Hai người suy yếu vô lực, không tránh kịp, cứ như vậy bị quét cho ngã sấp mặt.

Hai người ngẩng đầu lên, nhìn về phía gương mặt căng thẳng của Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc.

Tống Thư Hàng:

"…"

Tô Thị A Thập Lục:

"…"

!

"Hai vị đạo hữu, giờ các ngươi không sao rồi chứ? Không ngờ cột đèn trong thành Bạch Vân chúng ta lại bị rò điện, khi quay lại ta nhất định sẽ cho người kiểm tra cẩn thận mỗi một cột đèn, bảo đảm sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa."

Tô Văn Khúc thu hồi bút lông khổng lồ trong tay, sau đó gương mặt mang nụ cười hiền lành, đưa tay về phía Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng:

"…"

Tô Thị A Thập Lục:

"…"

Được rồi, cái tên này có lẽ là người tốt dở hơi.

"Lại gặp mặt rồi, Tô Văn Khúc đạo hữu… Thực ra ta và A Thập Lục không phải bị điện giật."

Tống Thư Hàng vươn tay nắm lấy tay Tô Văn Khúc, mượn lực đứng lên.

Không bị điện giật?

Tô Văn Khúc nghi hoặc hỏi:

"Không bị điện giật? Vậy sao hai vị lại mang vẻ mặt tái nhợt vịn cột đèn run rẩy không ngừng?"

Tô Thị A Thập Lục tiếp lời giải thích:

“Bọn ta chỉ hơi choáng khi đi phi kiếm, vì vậy tựa vào cột đèn nghỉ ngơi một lát.”

Cô đã tích góp được ít sức lực, tự mình đứng lên, phủi quần áo.

Xấu hổ quá.

“Ngại quá, ngại quá! Ta còn tưởng rằng hai vị bị điện giật cơ.”

Lúc Đề Đao Thư Sinh nghe đến đó, mặt thoáng cái đỏ lên, hận trên mặt đất không có cái lỗ cho hắn chui đầu vào!

Tống Thư Hàng thấy Đề Đao Thư Sinh đỏ mặt thành như vậy bèn lên tiếng nói:

“Nhưng tóm lại vẫn cảm ơn lòng tốt của Tô Văn Khúc đạo hữu.”

Luôn cảm giác vị Đề Đao Thư Sinh này và hắn trời sinh đã khắc nhau… Mỗi lần hắn muốn giúp đỡ mình đều vô tình hố mình một phen.

Chẳng hạn như đợt “thi lại vô hạn” hôm nay, hay sự kiện “điện giật” vừa rồi.

*****

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục khôi phục chút sức lực thì cáo biệt Đề Đao Thư Sinh, tiến vào cửa hàng Bạch Vân Y Y kia.

A Thập Lục đã thích một kiểu giày từ trước.

Sau khi vào cửa hàng, cô nhanh chóng tìm tới kiểu giày mình vừa ý kia, vật thật giống y hệt thứ cô nhìn thấy trên “sổ tay hướng dẫn mua sắm”.

Tô Thị A Thập Lục hài lòng cầm giày lên, đi tới cạnh quầy.

Tô Thị A Thập Lục mở miệng dò hỏi:

“Chủ tiệm, đôi giày này bán thế nào?”

Chủ tiệm là một vị nữ tu, cô ta liếc nhìn giày trong tay A Thập Lục, đáp lời:

“Đây là kiểu giày mới được bổ sung Phù Không Thuật, giá tiền là sáu khối linh thạch tam phẩm. Đạo hữu cô trả tiền mặt hay quẹt thẻ?”

“Trả tiền mặt đi.”

Tô Thị A Thập Lục đưa tay chuẩn bị lấy linh thạch.

Lúc này, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng giữ cô lại. A Thập Lục quá ngay thẳng, mua đồ sao có thể không có kè mặc cả một tí chứ?

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Khụ!”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi:

“Chủ tiệm, giày này cô không thể bớt một chút sao?”

Kỳ thực Tống Thư Hàng cũng không có kinh nghiệm trả giá gì nhiều, dạo này thời gian hắn đi dạo cửa hàng càng ngày càng ít, rất nhiều thứ đều mua trực tiếp qua mạng. Nhưng có thể bớt bao nhiêu thì bớt bấy nhiêu đi.

Chủ tiệm ngẩng đầu lên liếc nhìn Tống Thư Hàng, hỏi:

“Ngươi muốn bao nhiêu?”

Vấn đề này phiền toái quá đi, lúc Tống Thư Hàng trả giá, sợ nhất là nghe chủ tiệm hỏi vấn đề này. Bởi vì trong lòng hắn không có cơ sở nào đối với giá cả hàng hóa, rốt cuộc trả xuống bao nhiêu mới thích hợp đây?

Hay là… bớt phân nửa?

Không ổn không ổn, cũng không phải sạp nhỏ ven đường… vậy bớt một phần ba đi!

“Bốn khối linh thạch tam phẩm có bán không!”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Chủ tiệm cau mày lại:

“Mơ đi nhé, bốn khối linh thạch tam phẩm là giá mua vào của đôi giày này, ta bán giá đó cho ngươi sẽ không có lời.”

Chủ tiệm đúng là thành thật mà.

Lúc này Tống Thư Hàng có phần hối hận đã không kéo Bạch tiền bối theo, cảm giác chỉ cần mang theo Bạch tiền bối sau lưng, không cần trả giá, chỉ để Bạch tiền bối đứng phía sau giữ nguyên nụ cười thì dù lỗ vốn chủ tiệm cũng sẽ bán phá giá ấy chứ.

Đúng lúc này, bà chủ đột nhiên dừng lại chút. Tiếp đến, vẻ mặt cô ta trở nên nghi hoặc, sau đó đột nhiên thay đổi thành nụ cười xán lạn nhiệt tình.

“Tiểu huynh đệ, vậy đi, bốn khối linh thạch thì bốn khối linh thạch, coi như ta kết thêm người bạn là ngươi!”

Bà chủ sảng khoái nói:

“Gói lại cho ngươi nhé?”

“Cảm... cảm ơn?”

Trong nhất thời Tống Thư Hàng không nghĩ ra bà chủ này bị làm sao.

Tô Thị A Thập Lục sảng khoái dùng bốn khối linh thạch tam phẩm mua được thứ mình muốn.

Bà chủ tươi cười đầy mặt gói xong giày cho A Thập Lục, còn nhiệt tình hứa hẹn, nếu đồ có vấn đề, bao đổi!

Tống Thư Hàng chớp mắt, hắn quay đầu nhìn về phía sau mình, nhưng cũng không nhìn thấy Bạch Tôn Giả.

Không có Bạch tiền bối mỉm cười trấn giữ ở đây, sao bà chủ này lại đột nhiên trở nên nhiệt tình vậy chứ?

“Được rồi, Thư Hàng, chúng ta đi thôi.”

A Thập Lục cầm giày, khẽ cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đang lúc hai người chuẩn bị rời đi, Tống Thư Hàng thấy trên kệ giày bên cạnh có một mẫu dép lê rất thú vị. Dép lê rất bình thường... thế nhưng nó chỉ có một chiếc.

“Chủ tiệm, dép này bị làm sao vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“A, tiểu huynh đệ ngươi nói chiếc dép này sao? Đây là Dép Lê Đánh Mặt, sản phẩm át chủ bài của một vị luyện khí sư chuyên chế tạo pháp bảo loại giày dép trong thành Bạch Vân bọn ta, mấy năm trước đã từng rất lưu hành. Nhưng vài năm nay người chơi nó đang dần ít đi.”

Bà chủ cười giải thích.

Dép lê đánh mặt, ý nghĩa như tên, nó chỉ có một công năng, giơ ra là có thể bay ra ngoài đánh vào mặt người khác.

Chương 729: Cười xấu quá rồi, đổi cái khác!

Vốn vị luyện khí sư kia muốn chế tạo một loại giày có công năng như ngự kiếm thuật, có thể cưỡi giày phi hành. Nhưng cuối cùng hắn thất bại, chỉ làm ra ngự kiếm thuật bản siêu cấp yếu hơn, biến thành “thuật cưỡi giày vả mặt”.

Trên thực tế, rất nhiều tu sĩ đều đã từng làm thực nghiệm cùng loại. Nắm giữ ngự kiếm phi hành, ngự kiếm thuật, phi hành thuật trước cảnh giới tứ phẩm là giấc mộng của rất nhiều tu sĩ . Thông Huyền Đại Sư phát minh ra bán thành phẩm ngự kiếm thuật, Dược Sư phát minh ra “cổ” biến người ta thành khinh khí cầu.

Sau khi Tống Thư Hàng nghe xong giới thiệu, cảm giác chiếc dép lê đánh mặt này rất thú vị:

“Chủ tiệm, dép lê đánh mặt này bán thế nào đấy?”

“Đạo hữu, nếu ngươi thích dép này ta bán giá gốc cho ngươi đó, năm khối linh thạch tam phẩm.”

Bà chủ cười xán lạn nói.

Còn đắt hơn đôi giày có Phù Không thuật kia của Thập Lục?

Nhưng nó vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận của Tống Thư Hàng:

“Được rồi, vậy ta lấy nó.”

Bà chủ nhanh nhẹn gói dép kia lại cho Tống Thư Hàng. Thành phẩm dép lê này cũng là một đôi. Có điều chiếc dép chân trái kia chỉ là dép lê khá bền chắc bình thường mà thôi. Chỉ có chiếc chân phải này mới là Dép Lê Đánh Mặt.

Thư Hàng và A Thập Lục hài lòng rời khỏi cửa hàng.

Lúc rời đi, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn xung quanh.

Tô Thị A Thập Lục hỏi:

“Đang tìm gì vậy?”

“Ta tìm vị Tô Văn Khúc đạo hữu vừa rồi đã đánh ngã hai chúng ta.”

Tống Thư Hàng cười nhẹ nói, thái độ của bà chủ ban nãy biến hóa quá rõ ràng.

Mà Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lại không mang Bạch Tôn Giả cùng đi dạo cửa hàng. Thái độ bà chủ đột nhiên thay đổi lớn, khẳng định là nhận được “truyền âm nhập mật” của một vị đạo hữu nào đó.

Kết hợp với thân phận “con trai Hằng Hỏa Chân Quân” của vị Tô Văn Khúc đạo hữu kia… kẻ truyền âm cho bà chủ tám chín phần mười chính là hắn.

Tô Thị A Thập Lục cũng gật đầu cười, hiểu được mọi chuyện.

Nhưng sau khi tìm một vòng, Tống Thư Hàng cũng không tìm được Đề Đao Thư Sinh.

“Mà thôi, chúng ta tiếp tục đi dạo đi.”

Tống Thư Hàng nói.

*****

Một giờ sau.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi dạo hết những cửa hàng muốn đi, hai người thắng lợi trở về.

Lúc này hai người ngồi trên ghế dựa ở quảng trường nghỉ ngơi.

Trung tâm quảng trường là mười ba pho tượng Kiếp Tiên đứng thẳng, lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy mấy pho tượng này, trong lòng thoáng có hơi ám ảnh.

Tô Thị A Thập Lục duỗi eo nói:

“Thời gian nghỉ đóng phim sắp hết rồi đi? Chúng ta phải về quay phim rồi à?”

“Cũng gần tới giờ rồi, ta liên lạc với Lệ Chi Tiên Tử và Bạch tiền bối xem có phải nên về rồi không.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Bạch Tôn Giả. Hy vọng Bạch tiền bối đã kết thúc hoạt động cho thuê phi kiếm.

Hắn lấy di động ra, kéo hình mở khóa… Lúc này, khóe mắt hắn đột nhiên nhìn thấy trên mười ba pho tượng Kiếp Tiên lại có hào quang màu đỏ tươi hơi lóe lên.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật một cái, một loại dự cảm bất ổn xông lên đầu.

Người từng xem tiểu thuyết vô hạn lưu đều biết, sau khi nhân vật chính trong tiểu thuyết vô hạn lưu hoàn thành nhiệm vụ thì có thể trở về tiếp tục cuộc sống sinh hoạt hàng ngày một thời gian ngắn. Chờ khi nhiệm vụ kế tiếp mở ra sẽ bị túm lấy ném vào trong không gian vô hạn.

"Chắc mình sẽ không bị bắt đi tiếp tục làm bài thi mới đâu ha?"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nếu quả thật muốn bắt hắn vào thi lại lần nữa, vậy cũng quá phát rồ rồi! Bởi vì khoảng cách từ lần đầu viết chính tả Thánh Nhân Tu Thân Phú tới nay chỉ mới qua hơn một giờ.

Hẳn sẽ không chăm chỉ vậy đâu ha?

Khi ý niệm như thế chuyển động trong đầu hắn, đột nhiên… trước mắt hắn tối sầm lại.

Đậu xanh rau má, thật sự tới nữa rồi!

…

Thân thể Tống Thư Hàng trực tiếp nghiêng một cái, ngã về phía Tô Thị A Thập Lục. Ý thức của hắn thì bị kéo vào trong không gian quảng trường màu đen to lớn.

Trong quảng trường, pho tượng Đạo Tử đứng đầu mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân nho gia tản ra ánh sáng yếu ớt.

Lần này… lại muốn kiểm tra cái gì đây?

Hắn quay đầu nhìn chung quanh, sau đó, gan đau âm ỉ, lần này người bị kéo vào không gian chỉ có một mình hắn.

Tô Văn Khúc và bảy vị đệ tử nho gia khác ấy thế mà không bị kéo vào không gian này!

Ôi mẹ ơi, nếu lần này lại phải thi, nhất định chết chắc.

"Ơ kìa, Thư Hàng tiểu hữu, lại gặp mặt rồi."

Lúc này, không trung truyền đến giọng nói quen thuộc.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, liền trông thấy "Bạch tiền bối two" đang lơ lửng trên đỉnh đầu hắn mà ngáp. Lần này, y phục trên người hắn trực tiếp biến thành túi ngủ, cả người đều rút trong túi ngủ, chỉ lộ ra đôi mắt và cái mũi.

Sau khi Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch tiền bối two thì trong mắt ánh nét vui mừng:

“Bạch tiền bối, ngài vẫn còn ở đây à.”

Quá tốt rồi, máy gian lận Bạch tiền bối two mạnh mẽ nhất còn ở đây, vậy vô luận là thi cái gì hắn cũng không sợ.

“Ừ, ta vẫn luôn ở đây.”

Bạch tiền bối two nói:

“Ban nãy ta ở trong không gian này đánh một giấc, ngủ đủ thì tỉnh, tiếp đó ta lại cảm thấy hơi buồn chán, bèn thông qua pho tượng Kiếp Tiên này liên hệ với ngươi, kéo ngươi vào trong không gian này cùng ta.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Loại cảm giác “mừng rỡ” trong lòng hắn kia lập tức chìm xuống mười tám tầng địa ngục. Đầu sỏ kéo hắn vào không gian này chính là Bạch tiền bối two!

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài tìm ta có chuyện gì không?”

“Ừ, ta nhớ là có chuyện muốn báo cho ngươi biết, là một chuyện rất quan trọng. Nhưng vừa rồi ngủ một giấc đã quá nên quên mất tiêu rồi.”

Vẻ mặt Bạch tiền bối two mơ màng nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ờm, đừng dùng vẻ mặt hung dữ như vậy nhìn ta, phải biết rằng ta là người già, sống không biết bao nhiêu năm rồi, người đã già thì trí nhớ sẽ giảm, không phải chuyện rất bình thường sao?”

Bạch tiền bối two nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Tống Thư Hàng cười khổ:

“Vậy Bạch tiền bối, ngài muốn thế nào mới có thể nhớ lại chuyện rất quan trọng kia?”

Nhanh chóng giải quyết vị Bạch tiền bối kia, sau đó rời khỏi không gian này mới là vương đạo. Vì vậy, tận lực phối hợp với Bạch tiền bối two đi.

“Ta thật sự không nhớ nổi mà. Hay là ngươi kể chuyện cười cho ta nghe thử xem? Nói không chừng ta vui vẻ thì nhớ lại được chuyện quan trọng kia á?”

Bạch tiền bối two sờ cằm nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch tiền bối two:

“Sao thế, ngươi không biết kể chuyện cười à?”

Tống Thư Hàng cắn răng:

“Biết kể, ngươi để ta suy nghĩ đã!”

“Được, ta chờ ngươi.”

Bạch tiền bối two đổi một tư thế thoải mái trong túi ngủ.

Tống Thư Hàng nghĩ hồi lâu, đột nhiên mắt hắn sáng lên:

“Ta nghĩ ra một chuyện thú vị rồi. Bé con, cười một cái cho gia nào? Không cười, gia cười một cái cho em có được không? Khà khà khà. Ha ha ha~~”

Bạch tiền bối two trừng to hai mắt.

“Sao hở, chuyện cười này không tệ đúng không?”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two nghiêm túc gật nhẹ đầu:

“Ừ, rất không tệ, là một chuyện cười rất tuyệt. Nghe xong ta lại nhớ ra một điều, chuyện trước đó ta muốn báo cho ngươi biết có liên quan đến sự an toàn cái mạng nhỏ của ngươi. Nhưng mà bởi vì chuyện cười ngươi kể này, ta bị kinh sợ sâu sắc, không nhớ nổi nội dung cụ thể của sự kiện kia. Cho nên, ngươi đã chuẩn bị tốt việc mình chết thế nào chưa thế Tống Thư Hàng tiểu hữu?”

“Hở?”

Tống Thư Hàng trừng to mắt:

“Có liên quan đến an toàn tính mạng của ta?”

“Đúng vậy, không chỉ liên quan đến sống chết của ngươi, còn liên quan đến an toàn tính mạng của đồng bạn bên cạnh ngươi.”

Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

“Bạch tiền bối, ta sai rồi, ta không nên kể chuyện cười lạnh ác liệt như vậy. Hay là ta kể lại chuyện khác cho ngươi nghe nhé?”

Tống Thư Hàng vội vàng thử mất bò mới lo làm chuồng.

“Muộn rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

“Bạch tiền bối, có cái gọi là quá tam ba bận mà, ít nhất ngươi cũng phải cho ta hai cơ hội chứ.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn cảm giác được vừa rồi vị Bạch tiền bối two này không phải đang nói đùa. Người nọ thật sự có tin tức liên quan đến an toàn tính mạng của mình muốn nói cho mình biết.

“Quá tam ba bận? Có lý.”

Bạch tiền bối two vươn tay từ trong túi ngủ ra, sờ cằm mình:

“Được rồi, ta cho ngươi một cơ hội nữa. Không phải ban nãy ngươi vừa nói muốn cười một cái cho ta sao? Vậy ngươi cười một cái cho ta đi, chỉ cần nụ cười của ngươi khiến ta hài lòng, nói không chừng ta có thể nhớ tới chuyện quên mất kia.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Sao vậy, ngay cả cười cũng không chịu à?”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nặn ra một nụ cười.

“Khó coi, đơ quá. Đổi một cái, đổi thành cười tà mị đi.”

Bạch tiền bối two nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co quắp, nặn ra một nụ cười tà mị.

“Xấu, đổi thành cười to thoải mái.”

Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng hít thở sâu:

“Ha ha ha ha.”

“ m thanh khó nghe quá đi, đổi thành cười gian.”

Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi, nỗ lực khiến gương mặt nặn ra nụ cười gian.

“Hù ta sợ chết được, cười gian thấy ghê quá đi. Đổi thành nụ cười làm ấm lòng người ấy.”

Bạch tiền bối two vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng xoa mặt, lộ ra nụ cười ấm áp.

“Ừm, nụ cười này không tệ. Nhưng không thú vị gì hết, còn không đẹp bằng khuôn mặt vui cười của ta.”

Bạch tiền bối two khinh thường.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bắt nạt người ta quá rồi đó, trên thế giới này có thể tìm ra mấy người có giá trị nhan sắc so được với ngài chứ!

“Đổi lại đi, đổi thành thiếu nữ cười, cái loại chíp chíp chíp ấy.”

Bạch tiền bối two nói tiếp.

Tống Thư Hàng lập tức từ chối:

“Bạch tiền bối, đó là tiếng gà con kêu.”

“Vậy hơ hơ hơ?”

Bạch tiền bối two nói.

“Đó là kiểu cười quái quỷ gì đấy!”

Tống Thư Hàng nhịn không được khinh bỉ.

“Ngươi nhàm chán quá đi… Được rồi, cái cuối cùng, cười nhe răng đi!”

Bạch tiền bối two dựng thẳng một ngón tay nói.

Cười nhe răng thì đơn giản rồi, bây giờ mỗi khi Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch tiền bối two là muốn cười nhe răng, đây chính là trình diễn diện mạo thật mà thôi.

“Thôi đi, ngươi cười nhe răng thật đáng sợ. Dọa ta ba ngày cũng không ngủ được.”

Bạch tiền bối two khoa trương nói.

Hắn vừa dứt lời, nụ cười của Tống Thư Hàng càng dữ tợn hơn.

“Ngừng lại, được rồi. Ta rất hài lòng!”

Bạch tiền bối two khoát tay:

“Thấy ngươi ra sức cười như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết tin tức thú vị kia. Vị trí của ngươi bây giờ là ở gần Vạn Thư Sơn thuộc nho gia chứ gì? Theo tình báo của ta, chỗ đó sắp tổ chức một buổi lễ long trọng ba năm một lần của nho gia đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy ngươi đã chuẩn bị nghênh đón sự tấn công điên cuồng từ Cửu U chưa.”

Bạch tiền bối two mỉm cười nói.

Chương 730: Cao Mỗ Mỗ mồm quạ đen, phì phì phì!

Giữa thế giới Cửu U và nho gia là tình trạng đối địch không chết không thôi. Năm đó sau khi Thánh Nhân nho gia tranh đoạt Thiên Đạo thất bại, tà ma Cửu U nhắm ngay chỗ yếu mà vào, suýt chút nữa tàn sát sạch toàn bộ nho gia, khiến tu sĩ nho gia cực kỳ hưng thịnh một thời xuống dốc từ đó.

Sau đó, nho gia trải qua thời kỳ tối tăm dài đằng đẵng mới dần dần khôi phục. Nhưng mỗi khi nho gia có đầu mối phục hưng lần nữa, tà ma Cửu U sẽ lập tức tìm tới cửa, điên cuồng tấn công, tiếp tục đè xuống đầu mối phục hưng của nho gia.

Hơn ba trăm năm trước, tu sĩ nho gia nhiều lần bị đánh úp đã lựa chọn ở ẩn, hầu như không hề xuất hiện trước mặt người đời. Trải qua mấy trăm năm mới từ từ khôi phục chút nguyên khí.

Hiện tại, khi nhìn thấy nguyên khí tu sĩ nho gia dần khôi phục lại, tà ma Cửu U rục rịch ngóc đầu dậy lần nữa. Chúng nó chuẩn bị thừa dịp tu sĩ nho gia tổ chức buổi lễ long trọng ba năm một lần thì điên cuồng tấn công một trận.

“Tà ma Cửu U tấn công Bạch Vân thư viện á?”

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát, hỏi:

“Tà ma Cửu U đến xâm lấn rất mạnh sao?”

Lúc nhắc đến “tà ma Cửu U”, hắn lập tức nghĩ tới đám tà ma Cửu U tấn công sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả lúc trước.

Thành thật mà nói, thực lực của đám “tà ma Cửu U” kia không yếu, tà ma cấp bậc Chân Quân lục phẩm đã có vài tên.

Nhưng đáng tiếc là bọn chúng gặp phải đại sư trận pháp Hiến Công Cư Sĩ trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cùng với đám bạn tốt Hiến Công Cư Sĩ mời đến trợ giúp. Lại thêm mấy diễn viên phái thực lực của Nhóm Cửu Châu Số 1, đám tà ma Cửu U kia triệt để gặp bi kịch.

Nói cho cùng, trên thế giới này tu sĩ “rất ngầu” không đáng sợ, tu sĩ "ngầu đến không có bạn bè" cũng không đáng sợ.

Đáng sợ chính là tu sĩ "rất ngầu" còn có một đám bạn "rất ngầu" kìa, đây đúng là quá mức tàn khốc mà.

"Theo ta được biết, tuy rằng tà ma Cửu U cấp Kiếp Tiên cửu phẩm sẽ không trực tiếp ra tay… nhưng tà ma Cửu U chúa cấp bậc bát phẩm có thể sẽ xuất động. Mà tà ma cấp bậc Tôn Giả thất phẩm ít nhất sẽ xuất hiện ba tên trở lên."

Bạch tiền bối two thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng hít một hơi khí lạnh, ngay cả tồn tại cấp bậc bát phẩm đều sẽ được điều động? Phải biết rằng tồn tại cường đại nhất trong Nhóm Cửu Châu Số 1 chính là Thất Tu Tôn Giả, Bạch Tôn Giả và một vị quản lý thần bí Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đều là cấp bậc Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả xem như viện trợ bên ngoài.

Đến tận bây giờ, trong Nhóm Cửu Châu Số 1 còn chưa có tồn tại bát phẩm hiển linh. Mà lần này tà ma Cửu U xâm lấn thế mà lại điều động cả tà ma bát phẩm.

"Tin tức này… có đáng tin không?"

Tống Thư Hàng thu lại nụ cười trên mặt.

Cường giả Cửu U điều động lần này quá mạnh mẽ.

Hắn không biết chiến lực mạnh nhất hiện tại của Bạch Vân thư viện nho gia rốt cuộc là cường giả mấy phẩm.

Nhưng sơ ý chút thôi, nói không chừng chính là tai họa ngập đầu.

"Trong thế giới Cửu U, không có bất cứ chuyện gì có thể giấu giếm được đôi mắt của ta."

Bạch tiền bối two duỗi lưng, cười ha ha nói.

"Cảm ơn Bạch tiền bối đã báo tin."

Tống Thư Hàng cảm kích nói:

"Ta sẽ lập tức đi nói tin tức này cho các vị tiền bối để họ sớm chuẩn bị."

Nói rồi, Tống Thư Hàng la lên:

"Rời khỏi không gian!"

Sau đó… hắn rời khỏi không gian thất bại.

Ý thức của Tống Thư Hàng vẫn lưu lại trong không gian như trước.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two cười nói:

“Kể cho ta nghe một chuyện cười nữa thì ta sẽ thả ngươi rời đi.”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Bạch tiền bối, chuyện cười có thể nợ trước không? Tình huống bây giờ khẩn cấp như vậy, hiện tại ta nhất định phải giành giật từng giây mới được.”

“Nhưng ta không vội mà~~”

Bạch tiền bối two ngáp một cái:

“Ngoài ra… từ mức độ nào đó mà nói thì ta đứng bên phe thế giới Cửu U. Vậy nên đừng lãng phí thời gian nữa, ngươi mau kể chuyện cười cho ta nghe đi, ta hài lòng sẽ thả ngươi rời đi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch tiền bối two thuộc phe Cửu U? Vậy sao hắn còn muốn nói tin tức tà ma Cửu U tấn công cho mình biết?

Dường như nhìn ra nghi hoặc trong mắt Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối two nói:

“Không phải nhân loại các ngươi còn chia thành rất nhiều quốc gia sao, phe Cửu U cũng chia thành rất nhiều thế lực giống thế. Đừng suy nghĩ nhiều, mau kể chuyện cười đi!”

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Bạch tiền bối, lúc này ta thật sự không nhớ nổi bất kỳ chuyện cười nào. Nợ trước được không ạ? Chờ ta trở về xem thêm mấy chuyện cười, quay lại đây sẽ kể gấp đôi, không, gấp mười cho ngươi nghe!”

“Hơ~~”

Bạch tiền bối two ngáp một cái:

“Không kể thì thôi, ta đánh một giấc đây. Một giấc của ta có thể phải ngủ hơi lâu nha~~ Nhắc nhở ngươi một việc, lần trước lúc ta cảm thấy buồn ngủ, muốn ngủ lâu chút là ngủ tròn sáu trăm năm đó.”

Sáu trăm năm!! Sáu trăm năm trời, Tống Thư Hàng cảm thấy xương cốt của mình đều mục nát thành cặn con mợ nó rồi.

Gương mặt Tống Thư Hàng xoắn xuýt.

Bạch tiền bối two nhìn dáng vẻ của Tống Thư Hàng, nói:

“Ngươi thật sự không kể được chuyện cười sao?”

“Không kể được chút nào hết, tâm trạng của ta bây giờ thì kể chuyện kinh dị còn thích hợp hơn.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

“Vậy cũng được, ngươi kể chuyện kinh dị đi? Nếu hợp ý ta cũng thả ngươi ra ngoài.”

Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Đây là do hắn không cẩn thận đào hố chôn mình sao?

“Kể nhanh đi, không kể ta ngủ đấy nhé? Ta ngủ rồi ngươi cũng đừng mong gọi ta dậy được.”

Bạch tiền bối two thúc giục.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, nói:

“Được rồi, ta kể một câu chuyện kinh dị ngắn.”

Tinh thần Bạch tiền bối two lập tức tỉnh táo, ngồi dậy từ trong túi ngủ.

Tống Thư Hàng hạ giọng, tận lực tạo ra cảm giác kinh khủng:

“Chuyện kinh dị này rất ngắn, nhưng tuyệt đối… kinh khủng. Sắp sửa đi học đến nơi rồi, nhưng bài tập hè của rất nhiều bạn học… vẫn chưa hoàn thành.”

Tống Thư Hàng từng cho rằng đây là câu chuyện kinh dị nhất. Mặc dù bây giờ hắn đã lên đại học, nhưng mỗi lần hồi tưởng lại câu chuyện kinh dị này, hắn vẫn sẽ sợ đến đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Bạch tiền bối two chớp mắt. Đậu má, hắn hoàn toàn không cách nào hiểu được câu chuyện này của Tống Thư Hàng có gì kinh dị. Nhưng nhìn vẻ mặt Tống Thư Hàng, hình như câu chuyện này thật sự rất kinh dị thì phải.

Tống Thư Hàng trong không gian này là thể ý thức, Bạch tiền bối two có thể đọc được một ít tâm tình của Tống Thư Hàng. Nỗi sợ hãi của Tống Thư Hàng không phải là giả.

“Được rồi… coi như ngươi hợp cách. Lần sau nhớ chuẩn bị nhiều chuyện cười chút, chuyện cười thú vị hơn chuyện kinh dị nhiều.”

Bạch tiền bối two bất mãn phất tay.

“Vậy Bạch tiền bối, ta đi trước nhé.”

Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẫy tay.

Trong lòng hắn mặc niệm “rời đi”.

Ý thức lập tức thoát khỏi không gian này.

…

Tống Thư Hàng mở mắt, sau đó nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục.

“Tỉnh rồi à?”

Tô Thị A Thập Lục nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

Lúc này Tống Thư Hàng mới phát hiện mình đang gối lên đùi Tô Thị A Thập Lục. Hắn vội vàng ngồi dậy, ngại ngùng cười khan:

“Vừa rồi ta lại ngủ bao lâu?”

“Khoảng năm phút thôi, ngươi đột nhiên hôn mê, tình trạng y như lúc trước. Ngươi lại tiến vào không gian của mười ba pho tượng Kiếp Tiên sao?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ừm, lại bị kéo vào cái không gian chết tiệt kia. Có điều lần này không phải thi thố, ta có được một tin tức quan trọng… Tốt nhất là chúng ta phải lập tức liên hệ với Bạch Tôn Giả và các vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 ngay.”

Vẻ mặt Tống Thư Hàng lo lắng nói.

“Là tin tức gì? Đừng sợ, cứ từ từ thôi.”

Tô Thị A Thập Lục lấy di động ra, nói.

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật:

“Thế giới Cửu U đang điều động đại quân, chuẩn bị thừa dịp đại hội ba năm một lần của nho gia mà tấn công Bạch Vân thư viện. Lần này trong đại quân mà Cửu U điều động có thể sẽ có tà ma cấp bậc bát phẩm… hơn nữa ít nhất sẽ có ba vị Tôn Giả thất phẩm trở lên.”

Loại tin tức này không thích hợp nói trực tiếp trước mặt mọi người, tránh cho việc gây nên hỗn loạn không cần thiết.

Tô Thị A Thập Lục cau mày:

“Tin tức có đáng tin không?”

“Đáng tin, bởi vì tít tít tít hoàn toàn không cần phải lừa gạt ta. Chết tiệt, vậy cũng bị mất tiếng.”

Tống Thư Hàng buồn bực nói. vừa rồi hắn muốn dùng “một vị kia” để thay thế “Bạch tiền bối two”, nhưng chỉ cần trong đầu hắn nghĩ đến Bạch tiền bối two, cho dù dùng “một vị kia” để thay thế cũng sẽ trực tiếp bị mất tiếng.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, cô bấm số Bạch Tôn Giả, lại nói với Thư Hàng:

“Ta gọi điện cho Bạch tiền bối và Lệ Chi Tiên Tử, Thư Hàng ngươi gửi tin tức này vào Nhóm Cửu Châu Số 1 đi, xem ý kiến của các tiền bối trong nhóm ra sao. Việc này hai chúng ta không làm chủ được đâu.”

“Được!”

Tống Thư Hàng lấy di động ra, bắt đầu nhập tin vào.

Giọng nói của Bạch Tôn Giả nhanh chóng vang lên trong điện thoại của Tô Thị A Thập Lục:

“Ơ? Tiểu Thập Lục, cô tìm ta có việc sao? Á à, gần tới giờ rồi, chúng ta phải rời đi à?”

“Đúng vậy, Bạch tiền bối, tới lúc chúng ta rời đi rồi. Ngoài ra xin tiền bối mau đến quảng trường đón ta và Thư Hàng, bọn ta có chuyện quan trọng muốn nói với Bạch tiền bối.”

Tô Thị A Thập Lục nói nhanh.

“A~ gấp lắm sao? Vậy các ngươi chờ chút, ta đang xử lý chuyện tiền phạt, xong ngay đây.”

Bạch Tôn Giả cười gượng nói. Lão tài xế A Bạch tung hoành không có đối thủ trên Phi Kiếm Vù Vù của Bạch Vân thư viện, trong một giờ ngắn ngủi, một mình hắn nhận hai mươi phần trăm đơn đặt hàng trên Phi Kiếm Vù Vù, đúng là đáng sợ.

Sau đó hắn quyết định rời khỏi cái nghề “lão tài xế” này, đang ngoan ngoãn đi nộp tiền phạt. dù sao nơi này là địa bàn của Hằng Hỏa Chân Quân bạn tốt của hắn, hắn phải cho bạn tốt mặt mũi chứ.

Hằng Hỏa Chân Quân còn hận không thể khiến Bạch Tôn Giả đừng cho hắn mặt mũi… Bởi vì hiện tại hắn đang tự mình nộp tiền phạt cùng Bạch Tôn Giả. Là Bạch Tôn Giả gọi điện thoại gọi hắn đến, xin hắn dẫn đường tới đây nộp phạt.

Lúc này, ánh mắt trưởng lão Bạch Vân thư viện phụ trách xử lý phạt tiền nhìn Hằng Hỏa Chân Quân khiến Chân Quân cảm thấy toàn thân bứt rứt.

“Được rồi, bọn ta chờ ngài ở quảng trường mười ba pho tượng Kiếp Tiên.”

Sau khi Tô Thị A Thập Lục cúp điện thoại lại gọi một cú y vậy cho Lệ Chi Tiên Tử.

Tống Thư Hàng cũng gửi tin tức đại quân tà ma Cửu U muốn tấn công Bạch Vân thư viện vào nhóm.

Sau khi nhập tin xong, Thư Hàng và A Thập Lục ngồi sóng đôi.

“Chúng ta có nên tham chiến hay không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi. không biết vì sao, hiện tại trong đầu hắn hiện lên kịch bản Cao Mỗ Mỗ viết.

Tình tiết đại quân tà giới vây quét Không Vân phái…

Phì phì phì, Cao Mỗ Mỗ mồm quạ đen, đại cát đại lợi, đại cát đại lợi!

Chương 731: Mỗi người cầm một thanh phi kiếm dùng một lần

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Sau khi Tống Thư Hàng đăng tin tức tà ma Cửu U sắp tấn công Bạch Vân thư viện lên nhóm chat, không hề bất ngờ khi Bắc Hà Tán Nhân - thánh đấu sĩ online 24/24 của Nhóm Cửu Châu Số 1 lại là vị tiền bối hồi đáp đầu tiên:

“@Kim Cương Quân Tử Đao, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi nghe được tin tức này từ đâu vậy? Có đáng tin không?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Đáng tin! Tin tức này là do ta lấy được khi ý thức của ta bị mang vào một không gian do mười ba pho tượng Kiếp Tiên tạo ra.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Thế thì phiền toái rồi đây. Theo như miêu tả của Thư Hàng tiểu hữu thì trong đợt tập kích lần này, tà ma Cửu U sẽ phái ra đại quân chính thức tấn công, khác hoàn toàn với đám tà ma vây công sơn trang nghỉ mát của Bạch tiền bối lần trước.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Vậy theo các vị tiền bối, chúng ta nên làm thế nào đây?”

Hắn muốn biết ý của các vị tiền bối là dừng việc quay phim, rời khỏi Bạch Vân thư viện, hay là ở lại trợ giúp Bạch Vân thư viện chống lại tà ma Cửu U.

Đám tà ma Cửu U tham dự đợt tấn công lần này đều là đại quân chính thức, hoàn toàn khác với lần trước. Lần trước chỉ là trình độ con nít đánh nhau mà thôi, hơn nữa lúc đó còn có đại trận cạm bẫy của Hiến Công Cư Sĩ cùng với hộ thuẫn mạnh mẽ trợ giúp. Lần đó là do tà ma của Lai Sinh sơn trong thế giới Cửu U tấn công, nhưng bọn chúng không đủ sức nhấc lên sóng gió gì hết.

Nhưng lần này thì khác, cả Bạch Vân thư viện đang đứng trước nguy cơ bị diệt môn.

Vì vậy phải cân nhắc cho thật kỹ trước khi đưa ra quyết định.

Lúc này, Lạc Trần Chân Quân bày tỏ ý kiến:

“Ta thấy trước tiên chúng ta nên liên hệ với Bạch Vân thư viện, ít ra thì chúng ta cũng phải biết được chiến lực hiện tại của Bạch Vân thư viện thế nào, để xem bọn họ có khả năng chống lại đợt tấn công này của tà ma Cửu U hay không. Nếu như Bạch Vân thư viện không đủ sức kháng cự thì chắc chắn sẽ bị tà ma san bằng, vậy chúng ta chỉ có thể khuyên bọn họ rút lui, bỏ lại địa bàn này. Lúc đó chúng ta cũng không cần phải ở lại, nếu không cũng chỉ bỏ mạng uống phí mà thôi. Vả lại, đa số đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 chúng ta cũng không có giao tình gì với Bạch Vân thư viện, chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.”

Ý của Lạc Trần Chân Quân là: Lấy giao tình không sâu làm điều kiện tiên quyết, hắn không khuyến khích các đạo hữu trong nhóm tham gia một trận chiến nguy hiểm như vậy.

Cổ Hồ Quan Chân Quân đồng ý:

“Tuy lời của Lạc Trần đạo hữu hơi thẳng thắn một chút, nhưng ta đồng ý với ý kiến của hắn. Nếu như Bạch Vân thư viện hoàn toàn không có năng lực tự vệ, vậy chúng ta cũng không thể ở lại tử chiến với tà ma Cửu U một cách mù quáng được. Chuyện mà chúng ta có thể làm chính là tận lực bảo vệ đệ tử của Bạch Vân thư viện, trợ giúp bọn họ rút lui an toàn.”

Dốc hết sức giúp đỡ Bạch Vân thư viện trong phạm vi năng lực cho phép, đây là ý của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Ta đồng ý với ý kiến của hai vị đạo hữu.”

Lúc này, Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam gửi một cái icon mặt cười nói:

“Còn ta thì chắc phải ở lại đây thôi. Ta có chút giao tình với Hằng Hỏa lão đầu của Bạch Vân thư viện, cho dù Bạch Vân thư viện sắp bị san bằng thì ta vẫn sẽ ra mặt giúp hắn một tay.”

Tiên Ngư Sứ (Ngư Kiều Kiều) lo lắng nói:

“Cha, có ổn không đấy?”

“Yên tâm đi, chỉ cần không chính diện chống lại con tà ma Cửu U cấp bậc bát phẩm kia thì với thực lực của ta, đánh không lại vẫn dư sức chạy trốn giữ mạng. Ta sẽ chú ý đến an toàn của bản thân.”

Giao Bá Chân Quân cười ha ha đáp.

Tuyết Lang Động Chủ cười nói:

“Nếu Giao Bá đạo hữu đã chọn ở lại thì ta cũng ở lại với hắn, đã lâu không đại chiến một trận thật sảng khoái rồi. Nhưng để ta an bài cho đám sói nhỏ nhà ta rút lui trước đã.”

Lần này Tuyết Lang Động Chủ đã kéo luôn cả nhà tới quay phim.

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“*icon giơ ngón cái*.”

Đại sư cũng lựa chọn ở lại, Thiên Nhai Vân Du tự cũng có thù oán với tà ma Cửu U.

Tô Thị A Thất nói:

“Mấy chuyện đánh nhau thế này thì làm sao có thể thiếu A Thất ta được chứ? Trước hết ta phải thu xếp cho Tiểu Thập Lục thỏa đáng đã, ta không yên tâm khi để nó ở đây.”

Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng trả lời:

“A Thất, ngươi không cần lo lắng cho ta đâu, ta tự bảo vệ bản thân được mà.”

Tô Thị A Thất:

“Ngươi sắp phải độ kiếp, không thích hợp tham dự chuyện này đâu, nghe lời ta.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nếu A Thất huynh ở lại thì ta cũng ở lại. Cứ để ta trông chừng Tiểu Thập Lục cho, bảo đảm không để nó gặp phải nguy hiểm đến tánh mạng.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Cảm ơn Bắc Hà tiền bối, A Thất, ngươi yên tâm rồi nhé!”

Tô Thị A Thất gửi đi một cái *icon cười khổ*.

Trong chốc lát đã có mấy vị đạo hữu lựa chọn ở lại.

Lạc Trần Chân Quân gửi *icon nhún vai thở dài*, nói:

“Các ngươi đều chọn ở lại, thế thì ta cũng ở lại thôi. Ta phải đi theo để trông chừng các ngươi, không cho các ngươi rơi vào hiểm cảnh.”

Hắn là nhân vật cấp tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1, chăm sóc hậu bối chu toàn vốn là nghĩa vụ của hắn mà.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ha ha ha ha.”

Mối quan hệ giữa đạo hữu với đạo hữu Trong Nhóm Cửu Châu Số 1 rối tung rối mù cả lên, đan xen bắt chéo như một cái lưới lớn. Chỉ cần có một vị đạo hữu quyết định ở lại sẽ kéo theo càng nhiều đạo hữu vì “vị đạo hữu này” mà lựa chọn ở lại. Cứ như vậy, người này kéo theo người kia, người kia lại kéo theo những người khác, kết quả là đa số đạo hữu trong nhóm đều quyết định ở lại hỗ trợ.

Diệt Phượng Công Tử hiện thân:

“*icon đẩy gọng kính*, đã lâu không kề vai chiến đấu với các đạo hữu rồi, tự nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào hẳn lên. Tuy nhiên, cho dù đã quyết định ở lại giúp đỡ Bạch Vân thư viện thì cũng cần phải bảo đảm an toàn tính mạng cho các đạo hữu trong nhóm. Trước tiên phải chế tạo hai thứ là phù bảo độn thuật bảo mệnh và hộ thuẫn mạnh mẽ để hộ thân. Hơn nữa, lần này chế tạo phù bảo độn thuật bảo mệnh, ít nhất phải bảo đảm giữ được tính mạng khi đối mặt với Chân Quân lục phẩm, nếu có thể giữ mạng trước cấp bậc Tôn Giả thất phẩm thì càng tuyệt.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nhưng bây giờ biết tìm đâu ra nhiều phù bảo độn thuật như vậy chứ!”

Hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên, hắn nghĩ tới một thứ rất thích hợp:

“Ta nghĩ tới một thứ, đó chính là phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối. Về tốc độ thì khỏi phải bàn cải, nhanh ngoài sức tưởng tưởng! Cho dù kẻ địch là cấp bậc Chân Quân lục phẩm thì cũng chỉ có thể hít khói sau đuôi phi kiếm dùng một lần mà thôi, ngay cả Tôn Giả thất phẩm cũng chưa chắc có thể cản lại. Nếu trên người ai cũng mang theo một thanh phi kiếm dùng một lần, đến khi gặp nguy hiểm tính mạng, nó sẽ tự động kích hoạt, “vèo” một cái, lập tức bay mất hút, chuyện bảo mệnh không thành vấn đề. Chỉ là sau khi dùng sẽ để lại chút di chứng, ví dụ như chân mềm nhũn, muốn nôn mửa, đầu óc choáng váng chẳng hạn.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Thứ mà Tống Thư Hàng tiểu hữu đề cử rất thích hợp, không có lý gì lại cự tuyệt cả.

Tô Thị A Thất:

“Vật phẩm do Bạch tiền bối tạo ra đương nhiên là hàng tinh phẩm rồi. Nhưng mà cái đó có chức năng xoay tròn không vậy? Lưu Tinh kiếm dùng một lần hồi trước khiến ta say sẩm cả mặt mày. Bay kiểu uốn lượn ta còn có thể chấp nhận được, nhưng bay kiểu xoay tròn như cối xay gió đó thì ta ăn không tiêu đâu.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“A Thất tiền bối yên tâm, loại lần trước mà Bạch tiền bối gửi cho mọi người là “Lưu Tinh kiếm dùng một lần”, hiệu quả khoa trương chút. Nếu như đổi thành “phi kiếm dùng một lần” bình thường thì không có chức năng xoắn ốc thăng thiên đâu, tốc độ cũng nhanh hơn!”

Lạc Trần Chân Quân cười nói:

“Ý hay đấy, phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả đúng là phù bảo độn thuật bảo mệnh thích hợp với tình huống hiện tại của chúng ta nhất. Càng quan trọng hơn là cách chế tạo phi kiếm này rất đơn giản, phí tổn lại không cao.”

Đa số phù bảo độn pháp bảo mệnh có giá rất đắt. Loại phù bảo độn thuật có thể chạy thoát khỏi tay Tôn Giả thất phẩm, mỗi món đều cần hơn cả ngàn linh thạch thất phẩm. Nếu đổi thành linh thạch ngũ phẩm mà các đạo hữu thường dùng trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thì chính là mười vạn linh thạch.

Mà phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả đúng là hàng đẹp giá rẻ thật sự, tài liệu chế tạo lại chỉ là một nhánh cây. Lần trước

Bạch Tôn Giả đã ship tặng cho 1/3 đạo hữu trong nhóm, mỗi người một thanh.

Thôn Vân Tăng:

“Vậy chờ lát nữa Bạch tiền bối online, chúng ta nhờ hắn ra tay chế tạo kiếm dùng một lần cho mọi người. Thế này thì chúng ta cũng có thêm dũng khí ở lại trợ giúp Bạch Vân thư viện rồi. Cho dù Bạch Vân thư viện thất thủ thì chúng ta vẫn có thể rút lui một cách thuận lợi.”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Tuyệt vời~”

Đối với Bạch Hạc Chân Quân thì đây chính là cơ hội tốt để cất giấu phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả. Còn về phần bảo vệ tính mạng, bằng vào tốc độ của Bạch Hạc Chân Quân hắn đây, thì chuyện bảo mệnh tuyệt đối không thành vấn đề!

Lúc các đạo hữu trong nhóm bắt đầu thương lượng về vấn đề phù bảo độn pháp bảo mệnh và hộ thuẫn thì chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân hiện thân.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Ta sắp đến Bạch Vân thư viện rồi, ngoài ra các đạo hữu cũng không cần bi quan như thế đâu. Thật ra Bạch Vân thư viện rất mạnh, hơn nữa đệ tử của Bạch Vân thư viện cũng không phải là một đám thư sinh bảo thủ, không hiểu lý lẽ. Nếu chiến lực của kẻ địch đến xâm chiếm quá mạnh mẽ thì việc lựa chọn tránh nơi đầu sóng ngọn gió cũng không phải là chuyện mất mặt gì. Bây giờ là thời đại gì rồi, cũng không ai để ý đến khái niệm “nhà còn người còn, nhà tan người mất” nhiều nữa. Cùng lắm thì thành Bạch Vân cứ đi tìm một chỗ xây lại là được rồi.”

Tống Thư Hàng thấy tin nhắn của Hoàng Sơn Chân Quân, trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Điều hắn lo lắng chính là Bạch Vân thư viện sẽ chọn tử chiến đến cùng với kẻ địch giống như Không Vân Phái trong tiểu thuyết của Cao Mỗ Mỗ thôi.

*****

Quảng trường, dưới mười ba pho tượng Kiếp Tiên.

Tống Thư Hàng cùng Tô Thị A Thập Lục đang ngồi đợi Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử.

Đúng lúc này, Lệ Chi Tiên Tử ngự kiếm đáp xuống bên cạnh hai người.

Trên người cô đang mặc một bộ quần áo theo phong cách gọn nhẹ. Đầu đội nón nhỏ, áo croptop ngắn tay màu trắng, quần ống ôm lửng màu xanh da trời, nhìn rất trẻ trung xinh đẹp.

“Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, sao lại ta trở lại gấp thế? Sắp đi về rồi à?”

Lệ Chi Tiên Tử cười hỏi.

Tống Thư Hàng cất điện thoại di động:

“Đúng vậy Lệ Chi tiền bối, chúng ta sắp phải về rồi, ngoài ra còn có một chuyện ta muốn nói với tiên tử.”

Sau đó hắn dùng phương thức truyền âm nhập mật, báo tin tà ma Cửu U sắp tấn công Bạch Vân thư viện cho Lệ Chi Tiên Tử biết.

Lệ Chi Tiên Tử nghe xong thì nhíu mày lại. Một lát sau cô mới trả lời:

“Ta có mấy người bạn thân ở trong Bạch Vân thư viện, nên chắc là sẽ ở lại chỗ này giúp các cô ấy một tay. Ngươi cũng nói chuyện này với các đạo hữu khác trong Nhóm Cửu Châu Số 1 rồi đúng không?”

“Đúng vậy, ta mới vừa đăng tin lên Nhóm Cửu Châu Số 1.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Lệ Chi Tiên Tử lấy điện thoại di động ra, lướt nhanh trên màn hình. Khi cô nhìn thấy đoạn hội thoại của các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thì khẽ cười một tiếng:

“Mấy tên này thật là...”

Lúc hai người đang nói chuyện, trên bầu trời lại có một đạo độn quang bay vụt tới.

Bạch Tôn Giả đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau lưng hắn còn có một vị nho sinh trung niên theo đến. Người này chính là vị Chân Quân thành danh đã lâu của Bạch Vân thư viện - Hằng Hỏa Chân Quân.

Chương 732: Hạt sen Quân Tử Kim Liên

Sau khi đáp xuống, Bạch Tôn Giả vẫy tay chào mọi người:

“Ô kia, Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, Lệ Chi đạo hữu, để các ngươi đợi lâu.”

Tiếp đó hắn lại móc điện thoại di động ra, nói với Tống Thư Hàng và A Thập Lục:

“Thư Hàng, trước đó Tiểu Thập Lục gọi điện thoại nói có chuyện quan trọng muốn báo cho ta biết, có phải là tin tức mà các ngươi đã đăng trong Nhóm Cửu Châu Số 1 không?”

“Đúng vậy, chính là chuyện này.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Nếu Bạch Tôn Giả đã thấy được tin tức này trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thì hắn không cần phải giải thích thêm nữa. Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân đang đi sau lưng Bạch Tôn Giả. Vị nho gia Chân Quân này đi chung với Bạch tiền bối, vậy chắc là hắn cũng biết tin tức này rồi nhỉ?

Bạch Tôn Giả lên tiếng nói:

“Bởi vì tin tức này có liên quan đến Bạch Vân thư viện, cho nên ta đã nói qua cho Hằng Hỏa đạo hữu biết rồi.”

Hằng Hỏa Chân Quân thi lễ chào Tống Thư Hàng rồi nói:

“Cảm ơn Thư Hàng đạo hữu đã báo tin.”

Tống Thư Hàng thi lễ chào lại. Nhìn qua thì vị Hằng Hỏa Chân Quân này cũng không có vẻ gì là kinh ngạc khi biết tin đại quân tà ma Cửu U sắp tấn công, chẳng lẽ nho gia đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị để chống lại đợt tấn công này của tà ma Cửu U rồi? Xem ra Hoàng Sơn Chân Quân nói không sai, Bạch Vân thư viện không hề yếu chút nào.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đứng bên cạnh sử dụng phương pháp truyền âm nhập mật tập thể hỏi:

“Hằng Hỏa đạo hữu, nhìn vẻ mặt của ngươi thì có vẻ như đã sớm biết tà ma thế giới Cửu U sắp tấn công Bạch Vân thư viện rồi nhỉ?”

Hằng Hỏa Chân Quân lắc đầu, cũng dùng truyền âm nhập mật trả lời:

“Ta cũng mới biết được tin tức này từ chỗ Bạch đạo hữu thôi. Chỉ là mấy trăm năm nay, Bạch Vân thư viện chúng ta, hoặc có thể nói là nho gia chúng ta vẫn luôn đề phòng thế giới Cửu U tập kích. Dù sao thì từ trước tới nay, nho gia chúng ta luôn được thế giới Cửu U quan tâm đặc biệt. Mỗi khi nho môn bọn ta có dấu hiệu phục hưng thì tà ma thế giới Cửu U lại đúng hạn mang quân tới tấn công.”

Lệ Chi Tiên Tử khẽ gật đầu, cô cũng có nghe qua lịch sử của nho gia. Mấy ngàn năm qua, thậm chí là còn xa xưa hơn thế, nho gia vẫn luôn bị thế giới Cửu U không ngừng chèn ép, nhiều lần suýt chút nữa bị đoạn tuyệt truyền thừa.

Mặc dù tà ma thế giới Cửu U là kẻ địch chung của tất cả tu sĩ, bao gồm cả những tu luyện giả hệ thống khác, nhưng chỉ mỗi tu sĩ nho gia là có quan hệ vô cùng cực đoan với Cửu U.

Quan hệ giữa hai bên đã đến trình độ không chết không ngừng rồi.

Sau đó, Hằng Hỏa Chân Quân mời mọi người đến chỗ của hắn để nói chuyện, dù sao thì trên quảng trường cũng không phải là nơi thích hợp để bàn chuyện cơ mật quan trọng.

Dọc đường đi, Hằng Hỏa Chân Quân chậm rãi giải thích cho mọi người:

“Thật ra thì mỗi một lần họp mặt là nho gia chúng ta đều làm tốt công tác chuẩn bị chống lại cuộc tập kích của thế giới Cửu U. Mỗi lần như thế bọn ta đều tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, bọn ta đang đợi tà ma thế giới Cửu U dẫn quân đánh tới. Chắc Bạch đạo hữu cũng đã nhận ra điểm này rồi.”

Tống Thư Hàng tò mò nhìn về phía Bạch Tôn Giả. Trong thành Bạch Vân lúc nào cũng phồn hoa náo nhiệt, người đến người đi rất bình thường, hắn không hề nhận ra dấu vết nào cho thấy nho gia đang “chuẩn bị chiến đấu” cả.

“Ừ, lúc ta đua phi kiếm thì phát hiện ra vài chuyện rất thú vị.”

Bạch Tôn Giả vuốt nhẹ lọn tóc dài bên tai, giải thích:

“Lần này ta bay gần một tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này, ta phát hiện trong đám tu sĩ nho gia đang bay trên bầu trời, có hơn 3/4 không phải đang đi đường mà là đang tuần tra, giữ vững cảnh giác. Trừ chuyện này ra, ta còn phát hiện trong số những đạo hữu của môn phái khác đang ngự kiếm phi hành trên không trung, có chừng 1/3 đều là con rối chiến đấu của Mặc Môn. Hơn nữa, trên người bọn chúng đều có trận pháp huyễn thuật cao minh che giấu. Cho dù là ta cũng không thể nhận ra ngay được, trong vòng một tiếng đồng hồ đó, ta phải tiếp xúc ở khoảng cách gần nhiều lần mới nhận ra sự khác thường của bọn chúng. Trận pháp huyễn thuật kia giống y như thật, xem ra là thủ đoạn của linh tôn thất phẩm đỉnh phong, thậm chí cũng có thể là bút tích của Huyền Thánh bát phẩm.”

“Bạch đạo hữu đoán không sai, đó là trận pháp do một vị lão tiền bối Huyền Thánh bát phẩm của nho gia để lại khi còn sống. Nhưng đáng tiếc là đám hậu nhân bọn ta lại không cách nào khống chế trận pháp đó một cách hoàn mỹ được.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói với vẻ tiếc nuối.

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn xung quanh.

Trong những tu sĩ đang ngự kiếm, ngự đao và các loại pháp khí phi hành bay vụt qua người hắn, phần lớn đều là tu sĩ tuần tra của nho gia? Còn có hơn 1/3 là con rối loại hình chiến đấu của Mặc Môn sao?

Những tu sĩ tuần tra của nho gia đều là những “ảnh đế” chân chính, hoàn toàn không nhìn ra là bọn họ đang đi tuần.

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng. Cứ cách ba năm, nho gia lại làm mấy chuyện này một lần, bọn họ đã chuẩn bị mấy trăm năm, thậm chí là hơn ngàn năm, hoặc lâu hơn nữa.

“Thảo nào thành Bạch Vân lại có quy tắc hạn chế bay, làm thế là để hạn chế tối đa số lượng các tu sĩ khác bay trên bầu trời sao?”

Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười gật đầu, mặt lộ vẻ cao thâm khó lường.

“Không hổ là tu sĩ nho gia, xem thiên địa vạn vật là bàn cờ, tùy ý bày bố thao túng trong lòng bàn tay.”

Tống Thư Hàng thở dài nói. nho gia thật lợi hại, thủ đoạn làm việc quá cao minh, trong đầu hắn lập tức nảy ra ý tưởng muốn bái nhập nho gia tu hành.

Hằng Hỏa Chân Quân vẫn mỉm cười không đổi, tiếp tục tỏ ra cao thâm khó lường.

Lệ Chi Tiên Tử suy tư một lát, sao đó hỏi:

“Trong trường hợp đại chiến giữa nho gia các ngươi và thế giới Cửu U bùng nổ, vậy các đạo hữu tới dự lễ phải làm thế nào? Nếu giải quyết không tốt sẽ gây ra nội loạn cho Bạch Vân thư viện các ngươi đấy.”

“Thật ra thì những đạo hữu tới dự lễ năm nay, phần lớn đều là đồng minh của Bạch Vân thư viện bọn ta. Ngoài ra, bọn ta cũng đã bố trí xong đường hầm để rút lui trong thành Bạch Vân rồi. Một khi hai bên khai chiến, nếu có đạo hữu muốn rời đi thì bọn ta sẽ dẫn bọn họ đi qua đường hầm để rút lui.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười giải thích.

Nho gia đã chuẩn bị kế hoạch này ngàn năm, thậm chí là lâu hơn nữa, nên bọn họ đều đã lập ra phương án giải quyết đối với mọi vấn đề có thể nghĩ tới hết rồi.

“Chỉ rút lui thôi sao? Vậy thì thật đáng tiếc, nếu có thể vận dụng tốt thì những đạo hữu tới dự lễ cũng là một lực lượng chiến đấu to lớn.”

Lệ Chi Tiên Tử híp mắt nói.

Trong lời nói của tiên tử có ý ám chỉ.

“Ha ha, Lệ Chi Tiên Tử đạo hữu nói đúng lắm.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói:

“Thật ra thì Bạch Vân thư viện bọn ta nhằm vào số đạo hữu bằng lòng ở lại giúp đỡ, cũng đã chuẩn bị sẵn phương án, hay nói cách khác là một hoạt động rất thú vị.”

Trong khi nói chuyện, mọi người đã tới động phủ của Hằng Hỏa Chân Quân.

Hằng Hỏa Chân Quân dẫn mọi người vào động phủ, trong miệng tiếp tục giải thích:

“Không biết các vị đạo hữu có nghe nói đến hạt sen Quân Tử Kim Liên chưa?”

Bạch Tôn Giả vuốt cằm nói:

“Hình như có ấn tượng, nhưng lại không nhớ nổi.”

Trong đời hắn lấy được vô số bảo vật, ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhớ rõ rốt cuộc là trong kho bảo tàng của mình có bao nhiêu bảo bối nữa mà.

Lệ Chi Tiên Tử suy tư một lát, sau đó nói:

“Là loại hạt sen hoàng kim mà sau khi tu sĩ dùng một hạt, có 100% tỷ lệ thức tỉnh một loại năng lực đặc thù cùng với hiệu quả kéo dài năm mươi năm tuổi thọ đó sao?”

Trong thế giới tu sĩ có trăm ngàn loại bảo vật, thứ kỳ lạ quái dị gì cũng có cả.

Lệ Chi Tiên Tử từng nghe nói qua một loại “hạt sen hoàng kim”, chỉ cần tu sĩ nhị phẩm trở lên có thể ngưng tụ ra chân khí ăn vào, sẽ thức tỉnh một loại năng lực đặc thù.

Tỷ lệ thức tỉnh là 100%, nhưng có thể thức tỉnh năng lực đặc thù gì thì còn phải xem nhân phẩm. Có người thức tỉnh năng lực công kích cực mạnh, không thua gì pháp thuật mạnh mẽ. Có người lại thức tỉnh năng lực loại phụ trợ khiến người ta vô cùng hâm mộ, ví dụ như tái tạo chân tay bị cụt, hay nhanh chóng khôi phục vết thương chẳng hạn. Cũng có người thức tỉnh thần kỹ phi hành, trước tứ phẩm đã có thể thực hiện giấc mộng bay lượn trên bầu trời.

Nhưng cũng có hơn một nửa tu sĩ toàn thức tỉnh mấy loại năng lực khiến người ta phải cạn lời. Nào là tái tạo răng này, đầu lưỡi biến dài tùy ý này, móng tay biến ra đủ loại màu sắc này, có thể khống chế sự tăng trưởng của lông này...

Nó tóm lại, có thể thức tỉnh năng lực gì hoàn toàn đều dựa vào nhân phẩm.

Hơn nữa, các tu sĩ có thể thông qua luyện tập để không ngừng tăng cường loại năng lực đặc thù này, hoặc cũng có thể liên tục ăn vào hạt sen hoàng kim để cường hóa năng lực thức tỉnh.

Ví dụ như có một người thức tỉnh thiên phú pháp thuật lửa bình thường, nếu hắn tích cực luyện tập thì có thể từ từ tăng uy lực của pháp thuật lửa này lên.

Đồng thời, nếu trong tay hắn có thật nhiều hạt sen hoàng kim thì lúc hắn ở cảnh giới nhị phẩm, đã sở hữu được pháp thuật lửa có uy lực ngang với thủ đoạn công kích của cấp bậc tam phẩm, thậm chí là tứ phẩm.

Trừ chuyện thức tỉnh năng lực ra, hạt sen hoàng kim còn có công hiệu kéo dài năm mươi năm tuổi thọ, giá trị không khác gì một viên đan dược trân quý giúp kéo dài thọ nguyên, mặc dù công hiệu này chỉ xuất hiện vào lần dùng đầu tiên.

“Đúng là loại hạt sen này, chỉ có điều tên đúng của nó phải là hạt sen Quân Tử Kim Liên.”

Hằng Hỏa Chân Quân chậm rãi nói.

“À, ta nhớ ra rồi, đúng là trước đây ta từng lấy được loại hạt sen này.”

Ánh mắt của Bạch Tôn Giả sáng lên, giờ hắn mới nhớ ra được.

Bạch tiền bối từng lấy được loại hạt sen này? Vậy bằng vào vận may vô địch của Bạch tiền bối, hắn đã thu được loại năng lực đặc thù kinh khủng gì đây?

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Bạch tiền bối, ngươi thức tỉnh năng lực gì vậy?”

“À, ta không có ăn.”

Bạch Tôn Giả nhớ lại nói:

“Lúc đó ta cảm thấy bản thân mình đã có quá nhiều pháp thuật thiên phú cùng với năng lực, không cần phải tăng thêm năng lực đặc thù gì đó nữa, vậy nên ta đã đút hạt sen cho chú chim nhỏ rất đáng yêu mà ta nuôi rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

"..."

Hằng Hỏa Chân Quân nghe mà muốn khóc.

Bạch Tôn Giả nói:

"Ha ha, hạt sen kia tốt lắm đấy nhé. Lúc ấy chú chim nhỏ ta nuôi đã thức tỉnh thiên phú "nói tiếng người". Rõ ràng chỉ là một con chim nhỏ bình thường, vậy mà lại có thể mở miệng nói chuyện."

"Sau đó thì sao?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi. Lúc Bạch Tôn Giả bế quan đi ra, hắn có thấy con chim nhỏ nào đâu nhỉ.

"Đương nhiên là chết rồi chứ sao. Bởi vì nó chỉ là một con chim nhỏ bình thường, cho dù hạt sen có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, nhưng nuôi hơn năm mươi năm sau thì chết rồi."

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đúng là cái đồ phá của! Bạch tiền bối, ngài "bạch gia" quá rồi đấy!

*Bại với bạch phát âm khá giống nhau.

"Khụ khụ."

Hằng Hỏa Chân Quân cảm giác cổ họng mình thật ngứa, không nhịn được bèn ho khan hai tiếng.

Lệ Chi Tiên Tử thở dài hỏi:

"Hằng Hỏa đạo hữu, hoạt động thú vị mà Bạch Vân thư viện các ngươi đã lên kế hoạch có liên quan đến hạt sen Quân Tử Kim Liên sao?"

"Đúng vậy."

Hằng Hỏa Chân Quân đáp:

"Nội dung của hoạt động chính là dùng tà ma Cửu U đổi lấy Quân Tử Kim Liên."

Chương 733: Năng lực đặc thù “Thiệt Trán Liên Hoa”

“Trong thời gian diễn ra hoạt động, đổi ba mươi thi thể tà ma ngũ phẩm lấy một hạt Quân Tử Kim Liên, cực kỳ ưu đãi. Trao đổi chỉ tiến hành trong thời gian tổ chức hoạt động thôi.”

Tống Thư Hàng nghe giọng điệu của Hằng Hỏa Chân Quân không khỏi nhớ lại tiếng rao hàng ở đầu đường: “Đổi điện thoại di động cũ lấy thau rửa mặt bằng thép không gỉ, dao làm bếp bằng thép không gỉ...”

“Hằng Hỏa đạo hữu, ngươi không sợ lỗ vốn hả?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi. Hạt sen Quân Tử Kim Liên không chỉ có tác dụng thức tỉnh năng lực đặc thù, mà còn có thể giúp tu sĩ, người bình thường tăng thêm năm mươi năm tuổi thọ!

Đây là diệu dược tăng thọ nguyên đấy nhé, dù chỉ tăng năm mươi năm tuổi thọ nhưng vẫn có thể hấp dẫn rất nhiều tu sĩ ở lại. Đặc biệt là một số tu sĩ mạnh nhưng thọ nguyên không còn nhiều, đừng nói là năm mươi năm, cho dù chỉ có mười năm thọ nguyên cũng đủ để khiến bọn họ ra tay liều một phen rồi.

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười ha hả nói:

“Thế các vị đạo hữu có hứng thú tham gia hoạt động thú vị này không?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt của Hằng Hỏa Chân Quân cứ nhìn chằm chằm vào Bạch Tôn Giả. Ánh mắt đầy khát vọng của hắn giống như ánh mắt của một người nghèo rớt mồng tơi thấy được một món tài sản kếch xù vậy, không đúng không đúng, phải nói là giống như một thằng xui tận mạng gặp được nữ thần may mắn mới đúng.

Hằng Hỏa Chân Quân rất muốn mời Bạch Tôn Giả gia nhập vào trận doanh của Bạch Vân thư viện bọn họ.

Hằng Hỏa Chân Quân cũng không cần Bạch Tôn Giả làm bất cứ chuyện gì cả, chỉ cần Bạch Tôn Giả trấn giữ hậu phương, yên phận làm một mỹ nam tử + linh vật là được rồi.

Chỉ cần Bạch Tôn Giả gia nhập vào thì tất cả các yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều thuộc về Bạch Vân thư viện bọn họ. Đến lúc đó, đám đại quân tà ma Cửu U kia chỉ có nước bó tay chịu chết mà thôi!

"Hằng Hỏa đạo hữu đừng nhìn chằm chằm vào ta như vậy nữa, ta nổi hết da gà rồi đây này."

Bạch Tôn Giả nói.

Hằng Hỏa Chân Quân lúng túng cười trừ mấy tiếng.

"Nói thế thôi chứ ta đáp ứng ngươi, ta sẽ ra tay giúp đỡ các ngươi chống lại đại quân tà ma Cửu U. Dù sao thì chúng ta cũng là lão bằng hữu với nhau mà, hơn nữa ta cũng muốn thừa dịp này quay mấy cảnh."

Bạch Tôn Giả vuốt cằm nói.

"Ha ha, Bạch đạo hữu đồng ý hỗ trợ thì tốt quá rồi."

Hằng Hỏa Chân Quân vui vẻ nói. Chờ đến lúc tà ma Cửu U tấn công, hắn sẽ để Bạch Tôn Giả trấn giữ hậu phương!

Lúc này, Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi:

"Bạch tiền bối, chúng ta còn muốn quay cảnh gì nữa?"

Bạch Tôn Giả chỉ vào chính mình nói:

"Chúng ta còn thiếu mấy cảnh nhân vật chính Lăng Dạ ở tiền tuyến, chiến đấu quyết liệt chống lại tà giới. Vì cần phải quay đến mấy cảnh chiến đấu khác nhau, cho nên chọn ngay dịp tà ma Cửu U tấn công lần này để quay luôn. Đến lúc đó, ta xông thẳng vào đội ngũ của tà ma Cửu U chém giết chúng nó, sau đó lại đổi chỗ, thay bộ quần áo khác đi ra giết tiếp, rồi lại thay quần áo đi ra giết, cứ như vậy thì giải quyết xong cảnh quay Lăng Dạ "mấy lần" huyết chiến tại tiền tuyến rồi."

"Ý hay lắm!"

Tô Thị A Thập Lục nói.

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu đồng ý.

Tống Thư Hàng suy tư một chút, sau đó nói:

"Nhưng mấy cảnh như vậy khó quay lắm. Hơn nữa, thành viên trong đoàn làm phim Jacob đều là người bình thường, để bọn họ quay phim trong hoàn cảnh đại quân tà ma Cửu U công kích tứ phía như vậy thì nguy hiểm quá.

Trong đợt tấn công lần này có cả tà ma cấp bậc bát phẩm ra tay, chỉ riêng khí thế áp bách thôi cũng đủ hù chết đám người bình thường như các thành viên trong đoàn làm phim Jacob rồi.

“Ta biết, cho nên ta nghĩ cứ giao cho người của chúng ta quay mấy cảnh này đi. Chắc trong Nhóm Cửu Châu Số 1 có người biết sử dụng máy quay phim chứ nhỉ? chúng ta cứ quay xong hết rồi giao cho đoàn làm phim Jacob biên tập lại là được rồi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Lệ Chi Tiên Tử giơ tay nói:

“Ta ta ta! Bạch tiền bối, ta đã học cách dùng máy quay phim rồi, nhưng nếu ta phụ trách quay phim thì lại không thể đi ra ngoài giết tà ma. Ta rất muốn lấy được hạt sen Quân Tử Kim Liên.”

Hằng Hỏa Chân Quân phát hiện, mỗi khi bốn người Bạch Tôn Giả nhắc tới đề tài quay phim là hắn không cách nào chen miệng vào được, giống như hai bên có sự khác biệt rất lớn vậy.

Cũng may nhờ có mấy lời của Lệ Chi Tiên Tử, rốt cuộc Hằng Hỏa Chân Quân cũng tìm được cơ hội xen miệng vào:

“Hai hạt sen Quân Tử Kim Liên! Lệ Chi đạo hữu, chỉ cần ngươi bằng lòng ra tay quay giúp Bạch đạo hữu thì Bạch Vân thư viện chúng ta đồng ý bỏ ra hai hạt sen kim liên làm thù lao cho ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Hằng Hỏa Chân Quân biết Bạch Tôn Giả đang đóng một bộ phim điện ảnh, nghe nói Bạch Tôn Giả còn thủ vai chính trong phim nữa, nghĩ đến đã thấy ngầu rồi. Đợi bộ phim này ra rạp, chỉ cần nho gia có thể vượt qua kiếp này, hắn nhất định sẽ mang toàn bộ đệ tử nho gia đến rạp chiếu phim xem!

“Ha ha, vậy sao được chứ.”

Lệ Chi Tiên Tử khách sáo nói.

“Tiên tử đừng khách sáo với chúng ta! Ngoài ra, chỉ cần trong tay các ngươi có thi thể tà ma Cửu U thì cứ giao hết cho ta, ta đều đổi thành hạt sen cho các ngươi.”

Hằng Hỏa Chân Quân vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng nghe thế thì hai mắt sáng lên, hỏi:

“Chân Quân, nếu bây giờ trong tay ta có thi thể tà ma Cửu U cũng có thể đổi sao?”

Hằng Hỏa Chân Quân sảng khoái đáp:

“Có thể đổi. Nhưng mà Thư Hàng tiểu hữu này, chẳng lẽ trong tay ngươi có ba mươi thi thể tà ma Cửu U ngũ phẩm hả?”

“Đúng vậy, là do ngày hôm qua, trong lúc chúng ta đang quay phim đã tiện tay làm thịt một đợt tà ma Cửu U lớn, số lượng thi thể không ít. Trong đó còn có mấy con tà ma cấp bậc lục phẩm, chỉ là những thi thể này không nằm trong tay ta.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chỉ cần Thư Hàng tiểu hữu cùng với các vị đạo hữu nguyện ý, đều có thể cầm đến chỗ ta để đổi. Tà ma Cửu U tứ phẩm, tu sĩ khác là bốn trăm thi thể đổi một hạt sen kim liên, nhưng các ngươi chỉ cần ba trăm là có thể đổi một hạt. Tà ma Cửu U ngũ phẩm, những tu sĩ khác là ba mươi thi thể đổi một hạt sen, còn các ngươi chỉ hai mươi con là có thể đổi. Về phần tà ma Cửu U lục phẩm, cứ một con, ta lại đổi cho các ngươi một hạt sen! Còn những tà ma Cửu U nhất phẩm đến tam phẩm thông thường, mặc dù chúng ta cũng thu nhưng chỉ có thể đổi chút linh thạch thôi.”

Hằng Hỏa Chân Quân vỗ ngực nói.

“Một con có thể đổi một hạt? Vậy...”

Tống Thư Hàng lấy túi thu nhỏ một tấc ra, bắt đầu lục lọi tìm kiếm.

“Tìm được rồi!”

Tống Thư Hàng lấy ra thi thể của con tà ma rắn bốn đầu nọ. Chính là con tà ma rắn bốn đầu to gan dám bắt hắn và Bạch Tôn Giả đi.

Hằng Hỏa Chân Quân chớp mắt nhìn thi thể con tà ma kia. Ngay cả thi thể của tà mà Cửu U lục phẩm cấp bậc Chân Quân mà vị Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng có sao? Từ thi thể này có thể nhìn ra được là mới chết không lâu.

Xem ra vị tiểu hữu này cũng là một tay đáng gờm đây.

Nhưng mà con tà ma rắn bốn đầu này chết thảm thật đấy. Thân thể nó giống như bị người ta dùng búa đập liên hồi không hề thương tiếc, bẹp dí nát bét hết thế kia, Hằng Hỏa Chân Quân nhìn mà thấy đau cả người.

Rốt cuộc con tà ma rắn bốn đầu này đã bị giết chết như thế nào mà thi thể của nó lại thảm đến mức này nhỉ?

"Hằng Hỏa tiền bối, có đổi được không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Đổi, đương nhiên là đổi rồi."

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói, hắn phất tay thu thi thể của con tà ma rắn bốn đầu vào trang bị không gian.

Sau đó, một tay khác của Chân Quân lại lấy ra một hạt sen màu vàng đưa cho Tống Thư Hàng.

Đây chính là hạt sen Quân Tử Kim Liên!

…

Tống Thư Hàng nhận lấy hạt sen, lật qua lật lại quan sát.

Kéo dài năm mươi năm tuổi thọ đấy nhé! Nếu được thì hắn phải tận lực lấy thêm mấy hạt, giữ lại cho người nhà sau này dùng mới được.

"Thư Hàng, người định cho ai ăn hạt kim liên này? Có muốn tìm một con sủng vật để cho nó ăn trước không? Ta nói cho ngươi biết, chim nhỏ ăn vào có thể mở miệng nói chuyện đấy, thú vị lắm nhé, chơi vui hơn Đậu Đậu nhiều."

Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh nói.

Tống Thư Hàng:

"…"

Bạch tiền bối, ngài nghĩ ai cũng là "bạch gia tử" như ngài à.

"Ta muốn tự mình dùng để thử xem hiệu quả thế nào."

Tống Thư Hàng nói xong, xoa xoa hạt sen rồi nhét vào trong miệng.

Ngay lúc hắn chuẩn bị nuốt xuống thì đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Hắn chắp hai tay lại, quay mặt về phía Bạch tiền bối, nhắm mắt yên lặng cầu nguyện.

Bạch Tôn Giả:

"..."

Sau khi cầu nguyện xong, Tống Thư Hàng cắn nát hạt sen.

Hạt sen có vị hơi đắng, đặc biệt là khi ăn đến lõi hạt sen, đắng đến tê cả lưỡi.

...

Sau năm hô hấp.

Tống Thư Hàng mở mắt, thở ra một hơi thật dài.

Hắn cảm giác thân thể mình tràn đầy sinh lực và sức sống, loại cảm giác này giống như lúc thọ nguyên được tăng cường sau khi mới độ kiếp xong vậy, sướng tê người.

Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn hắn:

"Thế nào hả? Thức tỉnh năng lực gì vậy?"

"Đừng nói là năng lực tái tạo răng vô hạn nhé?"

Lệ Chi Tiên Tử lo lắng nói.

Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng một chút, đột nhiên vui vẻ nói:

"Ha ha, là năng lực đặc thù có liên quan đến khẩu khiếu!"

Lúc Tống Thư Hàng ở cảnh giới nhất phẩm đã thức tỉnh hai năng lực thiên phú. Một là năng lực viên đạn thời gian thuộc về thiên phú nhãn khiếu, được Tống Thư Hàng xưng là thị giác cao thủ.

Hai là năng lực huyễn âm thuộc về thiên phú khẩu khiếu. Lúc Tống Thư Hàng ở cảnh giới nhất phẩm, khi hắn phối hợp năng lực này với sư hống công đã có thể rống choáng tu sĩ cảnh giới nhị phẩm từ hai đến ba hơi thở.

Lúc Tống Thư Hàng quay về phía Bạch Tôn Giả cầu nguyện, hắn đã cầu bản thân thức tỉnh năng lực thuộc loại hình thực dụng, trăm ngàn lần đừng vớ được mấy loại năng lực linh tinh như tăng cường lông tóc, móng tay biến sắc gì đó.

Quả nhiên hắn đã chính xác khi quay mặt về phía Bạch tiền bối cầu nguyện, lời thỉnh cầu của hắn hiệu nghiệm rồi. Năng lực mới thức tỉnh của hắn có liên quan đến khẩu khiếu, nói không chừng có thể kết hợp với năng lực huyễn âm của thiên phú khẩu khiếu, tạo thành năng lực thiên phú có lực sát thương cực mạnh!

“Nghe có vẻ rất thú vị! Thư Hàng, mau thi triển xem thử nào.”

Lệ Chi Tiên Tử hiếu kỳ nói.

“Xem ta đây!”

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu.

Sau đó hắn há miệng, thở nhẹ ra một hơi. Trong lúc hắn thở ra, đầu lưỡi khẽ chấn động hai cái.

Một lát sau, linh lực trong hư không bắt đầu chấn động. Linh lực bốn phía bị một bàn tay vô hình kéo tới, hội tụ lại, cuối cùng hợp thành một đóa hoa sen trắng muốt trước mặt Tống Thư Hàng.

Đóa hoa sen trắng như tuyết, mang theo từng tia khí lạnh, lẳng lặng trôi nổi giữa không trung. Đồng thời hoa sen còn phát ra một mùi hương ngọt ngào, lan tỏa ra xung quanh.

Mọi người vừa ngửi được mùi hương ngọt ngào này, lập tức sinh ra cảm giác thèm ăn.

Sao cứ cảm giác có gì đó sai sai nhỉ?

“Đây là năng lực đặc thù gì vậy chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử đưa tay che miệng nhỏ của mình lại, cười lớn nói.

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt nghi hoặc.

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta đã nói rồi mà, còn không bằng đút cho sủng vật ăn. Sủng vật ăn xong không những có thể nói tiếng người, còn có thể sống thêm năm mươi năm, đáng yêu hơn Đậu Đậu nhiều.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn đờ người, xoay đầu nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân.

“Chúc mừng Tống Thư Hàng tiểu hữu, hồi trước cũng có người thức tỉnh năng lực đặc thù này, đây là năng lực Thiệt Trán Liên Hoa đấy.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười ha ha, lên tiếng chúc mừng.

Chương 734: Loại thực dụng? Loại “thực” dụng!

*Chữ thực thứ hai nghĩa là ăn.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Chẳng lẽ đây là một năng lực rất trâu bò à?”

Thiệt Trán Liên Hoa đó nha, vừa nghe đã thấy rất không tầm thường rồi.

“Ừ, về mặt nào đó thì quả thật là rất... lợi hại.”

Hằng Hỏa Chân Quân chậm rãi nói:

“Ví dụ như, bản thân nó ăn rất ngon chẳng hạn?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ăn rất ngon là cái quỷ gì thế!

Mặc dù nó rất thơm, ngửi xong sẽ khiến người ta thèm ăn.

Nhưng mà muốn ăn cái gì thì cứ đi tìm tiên trù, tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ là được rồi! Bay trên trời, bò dưới đất, bơi trong biển, chui dưới bùn, chỉ cần là thứ ăn được thì tiên trù đều có thể chế biến thành mỹ thực khiến người ta thèm ăn.

Vả lại, mặc dù đóa hoa sen này là từ trong hư không ngưng tụ ra, nhưng dù sao cũng là năng lực khẩu khiếu của hắn mà, thứ này ăn kiểu gì đây?

Tống Thư Hàng đưa tay, chọt mấy cái vào đóa hoa sen trắng muốt mang theo khí lạnh đang lơ lửng trong hư không.

Vừa chọt trúng nó thì hương thơm kia lại lan tỏa tứ tán, giống như mùi thơm của các loại mỹ thực trộn lẫn vào nhau vậy.

Bụng của Tô Thị A Thập Lục vang lên tiếng ùng ục đòi ăn.

Tiếp đó Lệ Chi Tiên Tử cũng bị lây, bụng đói kêu ra tiếng.

Xấu hổ quá đi mất.

Tống Thư Hàng vội vàng thổi một hơi về phía đóa hoa sen trắng muốt kia, hoa sen lập tức tản đi, biến mất không còn.

Giải trừ năng lực đặc thù.

Tống Thư Hàng cảm thấy năng lực đặc thù đạt được sau khi ăn hạt sen Quân Tử Kim Liên không giống như pháp thuật, cũng không giống như năng lực thiên phú, thật ra lại có vẻ giống như siêu năng lực hơn.

...

“Hằng Hỏa tiền bối, trừ ăn ngon ra thì năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này còn có chức năng gì khác không?”

Lúc này Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

“Chắc là... hình như... không có.”

Hằng Hỏa Chân Quân đưa tay vỗ nhè Tống Thư Hàng, an ủi:

“Thật ra thì năng lực này không tồi đâu, nó có thể biến ra thức ăn cho ngươi ăn no bụng mà, đặc biệt là bây giờ người còn chưa thể tích cốc nữa. Nếu trong lúc nguy nan, ngươi vô tình rơi vào cạm bẫy không cách nào thoát ra được, lúc đó năng lực đặc thù này có chỗ dùng rồi!”

“Nhưng chúng ta có tích cốc đan mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ích Cốc đan dùng mãi cũng sẽ hết, nhưng năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này của ngươi có dùng mãi cũng không lo dùng hết.”

Hằng Hỏa Chân Quân cố moi ra ưu điểm để an ủi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử cười nói:

“Đúng rồi, ta nói Thư Hàng tiểu hữu nghe, chờ cảnh giới tu vi của ngươi cao lên là có thể lập đàn truyền pháp cho các đệ tử. Đến lúc đó ngươi sử dụng năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này, mỗi lần mở miệng lại có hoa sen hiện ra, tu sĩ đệ tử nghe pháp thấy vậy lập tức bị khiếp sợ ngay.”

“Ta không thèm loại khiếp sợ này đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

Sao kỳ vậy kìa? Rõ ràng mới vừa rồi, hắn quay về phía Bạch tiền bối cầu cho bản thân thức tỉnh năng lực thuộc loại thực dụng mà, nhưng Thiệt Trán Liên Hoa này có chức năng thực dụng gì đâu chứ.

Ơ?

Chờ một chút, hình như có chỗ nào không đúng.

Thiệt Trán Liên Hoa... năng lực thuộc loại thực dụng?

Loại “thực” dụng? Loại thực dụng? “Thực” dụng, thực dụng?

Tống Thư Hàng quỳ.

Sao lại thế này hả trời, sớm biết vậy thì mình nên yên lặng cầu xin Bạch tiền bối cho mình thức tỉnh năng lực loại hình chiến đấu cho lành!

Nhưng bây giờ có hối hận cũng đã muộn rồi.

...

Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh suy tư một lát, sau đó đột nhiên nói:

“Thư Hàng, ngươi lại thi triển năng lực Thiệt Trán Liên Hoa một lần nữa cho ta xem.”

Chẳng lẽ đôi mắt sáng như đuốc của Bạch tiền bối đã nhìn ra được năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này ẩn giấu tác dụng đặc thù gì đó mà không ai biết sao? Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng, hắn hít sâu một hơi, lần nữa thi triển năng lực đặc thù Thiệt Trán Liên Hoa.

“Phù~”

Hắn nhẹ nhàng thổi ra một hơi, trong hư không lại ngưng tụ thành hình một đóa sen trắng tinh khôi, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Ai ngửi được mùi thơm này cũng cảm thấy rất thèm ăn.

“Rất tốt, cứ giữ nguyên như vậy, đừng để nó tiêu tán.”

Bạch Tôn Giả dặn dò.

Tống Thư Hàng vội vàng gật đầu đáp ứng.

Sau đó, hắn thấy Bạch Tôn Giả lấy ra một cái nồi đất từ trong trang bị không gian, rồi lấy ra tiếp một túi linh mễ.

Bạch Tôn Giả thuần thục lấy gạo bỏ vào nồi, tiếp theo hắn bấm tay thi triển một một pháp thuật lửa. Chỉ qua mấy hơi thở mà linh mễ đã chín rồi, mùi cơm thơm ngát lan tỏa ra xung quanh.

“Rất tốt, tay nghề nấu cơm vẫn chưa xuống cấp.”

Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu. Sau đó hắn lấy mấy cái chén cùng với vài đôi đũa ra, tự bới cho mình một chén cơm.

Hắn vừa bới cơm vừa nói với Lệ Chi Tiên Tử và Tô Thị A Thập Lục:

“Các ngươi cũng đói bụng rồi đúng không? Tự mình bới cơm đi, ta không giúp các ngươi đâu.”

Sau khi bới cơm xong, Bạch Tôn Giả lại lấy ra rất nhiều món nguội, hết món này tới món khác được bày ra.

Cuối cùng hắn giơ ngón tay chọt vào đóa hoa sen trước mắt Tống Thư Hàng, hoa sen lập tức tỏa ra một mùi thơm mê người.

Trong mùi thơm này có cả mùi thơm của thịt, mùi thơm của rau cải, của gia vị. Hương thơm của vô số mỹ thực hòa quyện vào nhau, lan tản khắp không gian khiến người ta vừa ngửi thấy đã rất đói bụng rồi.

Chỉ mùi thơm này thôi cũng đã sánh bằng với hương thơm của các món ngon trong tiệc của Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi.

Bụng của Tô Thị A Thập Lục và Lệ Chi Tiên Tử lại kêu lên.

“Thơm quá.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta cảm giác chỉ cần ngửi mùi thơm này thôi cũng có thể ăn hết một tô cơm trắng rồi. Chậc, mấy ngày trước ăn một bữa tiệc của Biệt Tuyết Tiên Cơ xong, cái miệng này cũng bị chiều hư luôn rồi, mấy ngày nay chẳng muốn ăn gì cả, rốt cuộc hôm nay cũng có cảm giác thèm ăn.”

“...”

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, siêu năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này của ta có tác dụng đặc thù gì không vậy?”

“Có chứ, nó giúp ta cảm thấy thèm ăn, tác dụng lớn lắm đấy.”

Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu nói.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử và Tô Thị A Thập Lục đang ngồi sau lưng Bạch tiền bối đã lặng lẽ lấy ra một viên tích cốc đan nuốt xuống.

Tống Thư Hàng:

“...”

…

Trong lúc Bạch Tôn Giả đang ăn cơm, Tống Thư Hàng vẫn tiếp tục nghiên cứu Thiệt Trán Liên Hoa của mình.

“Bạch tiền bối, ngài xem nếu ta dung nhập năng lực thiên phú huyễn âm vào trong siêu năng lực này, thì có thể khiến hoa sen sinh ra biến hóa không?”

Bạch Tôn Giả dừng đũa, suy tư một chút:

“Đáng thử nghiệm đấy!”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói:

“Bạch tiền bối, ngài cũng thấy vậy sao?”

“Ừ, biết đâu sau khi dung nhập huyễn âm vào, hoa sen không chỉ thơm mà còn có thể biến thành các loại mỹ thực khiến người ta càng thêm thèm ăn nữa thì sao.”

Bạch Tôn Giả bình luận đúng ngay trọng tâm.

Tống Thư Hàng hắn không thèm thảo luận đề tài này với Bạch Tôn Giả nữa đâu.

Thật là không thể nhịn được mà.

Đau gan quá.

Rõ ràng là hạt sen Quân Tử Kim Liên của nho gia, vì sao ăn xong rồi lại không thể bắn ra thần thương thực kiếm từ trong miệng chứ!

Đều là siêu năng lực có liên quan đến cái miệng, nhưng thần thương thiệt kiếm của người ta cool ngầu biết bao nhiêu. Chỉ cần đọc ra một câu thơ, “vèo” một cái đã có một thanh kiếm tài hoa bắn ra, muốn chém yêu giết ma chỉ cần động miệng lưỡi một chút là xong!

Còn cái thứ năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này, sau khi thi triển chỉ có thể phát ra mùi thơm mê người khiến người ta cảm thấy thèm ăn. Thế này thì chỉ giúp đám yêu ma ăn hắn thêm ngon miệng thôi chứ có tác dụng gì?

À đúng rồi, kỹ năng này có thể thăng cấp mà! Trước đó Lệ Chi Tiên Tử có nói qua, chỉ cần tích cực tu luyện là có thể tăng lên uy lực của năng lực đặc thù thức tỉnh sau khi ăn hạt sen.

Tống Thư Hàng vẫn chưa bỏ cuộc, hỏi tiếp:

“Hằng Hỏa tiền bối, sau khi kỹ năng Thiệt Trán Liên Hoa này thăng cấp thì sẽ thành dạng gì vậy? Lúc đó hoa sen có lực công kích không?”

“Thật đáng tiếc, trước kia có người thức tỉnh năng lực này, hắn cũng thử dùng mấy hạt sen để tăng cấp bậc kỹ năng. Sau khi thăng cấp, Thiệt Trán Liên Hoa chỉ có thể sinh ra nhiều đóa hoa sen hơn mà thôi, từ một đóa biến thành bốn đóa.”

Hằng Hỏa Chân Quân thành thật trả lời.

“Bốn đóa hoa sen? Vậy thì có khác gì đâu chứ!”

Tống Thư Hàng thở dài.

Một người cả đời chỉ có thể đạt được một loại năng lực từ hạt sen Quân Tử Kim Liên, sau này có ăn thêm hạt sen thì cũng chỉ có tác dụng tăng cường loại năng lực đặc thù lấy được lúc ban đầu mà thôi.

Không có công dụng “xóa kỹ năng”.

Sớm biết vậy thì ta không ăn vội thế đâu. Ta phải chuẩn bị cho thật kỹ trước, đầu tiên là phải rửa tay này, sau đó xông hương, rồi thành tâm khẩn cầu Bạch tiền bối, cuối cùng ăn vào hạt sen Quân Tử Kim Liên mới đúng.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đã ăn xong một chén cơm.

Hắn lại lấy ra một chậu cây, trong đó có một gốc liễu yêu. Gốc liễu yêu này có tên là Khinh Vũ, từ trên xuống dưới đã được Bạch Tôn Giả tinh lọc qua một lần. Lá cây không còn đen thui nữa, tà khí Cửu U trên thân thể cũng tiêu tán hết sạch.

Không cần Bạch Tôn Giả ra lệnh, gốc liễu yêu đã linh hoạt vươn ra nhánh cây bắt đầu dọn dẹp chén, đũa, nồi...

Thật là một gốc liễu yêu đảm đang!

Tống Thư Hàng nhìn liễu yêu lại không khỏi nhớ tới Thông Nương. Vì sao Thông Nương ở bên cạnh hắn lâu vậy rồi mà cả ngày cứ muốn chạy trốn, không làm việc gì giúp hắn hết là sao?

Đây chính là sự khác biệt giữa “tiểu yêu tinh” nhà người ta với “tiểu yêu tinh” nhà mình sao?

Sau khi ăn no, Bạch Tôn Giả vỗ nhẹ bả vai Tống Thư Hàng an ủi:

“Thư Hàng, yên tâm đi. Trên thế giới này không có năng lực phế vật, chỉ có người sử dụng phế vật mà thôi! Ta tin ngươi có thể làm rạng danh năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này.”

Tống Thư Hàng:

“...”

*****

Sau đó...

Bạch Tôn Giả dẫn đoàn người Tống Thư Hàng rời khỏi động phủ của Hằng Hỏa Chân Quân.

Dù sao cũng đã đáp ứng Hằng Hỏa Chân Quân, đến lúc đó sẽ ra sức giúp hắn chống lại tà ma thế giới Cửu U.

Có tiếp tục ở lại động phủ cũng không có chuyện gì làm.

Càng quan trọng hơn là đoàn làm phim của đạo diễn Jacob đã nghỉ ngơi xong, chuẩn bị mở máy quay cảnh tiếp theo.

Dọc đường đi, Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đăng tin lên Nhóm Cửu Châu Số 1, nói cho các đạo hữu trong nhóm biết để bọn họ tham gia hoạt động do Bạch Vân thư viện tổ chức. Chém giết tà ma Cửu U có thể để đổi lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên, giao dịch này rất có lời. Các đạo hữu trong nhóm mà biết được tin này thì sẽ chơi càng vui vẻ, người bằng lòng ở lại cũng sẽ nhiều hơn.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả cũng nhớ tới một chuyện:

“Đúng rồi, Thư Hàng, tiện thể nói với nhóm cử ra đạo hữu đang rảnh giúp ta chuẩn bị một số cành cây. Tốt nhất là cành liễu, ta muốn chế tạo một lô “phi kiếm dùng một lần bản 005”. Mặc dù nho gia bên này đã kịp làm công tác chuẩn bị nhưng tà ma thế tới hung hãn, chúng ta vẫn nên chuẩn bị thêm vài thủ đoạn bảo mệnh thì tốt hơn.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Được thôi, ta đăng ngay đây.”

“Mà ta thắc mắc lắm nhé, không biết Bạch Vân thư viện thu thập nhiều thi thể tà ma Cửu U như thế để làm gì nhỉ?”

Bạch Tôn Giả suy tư nói.
“Chắc là muốn luyện chế pháp bảo đặc thù gì đó ấy mà.”
Lệ Chi Tiên Tử đáp.

Chương 735: Vạn Thư Sơn: Yo, xin chào mọi người!

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“ n oán giữa nho gia và thế giới Cửu U sâu nặng như vậy, tu sĩ nho gia chắc chắn đang vùi đầu nghiên cứu nhược điểm của tà ma Cửu U, cùng với biện pháp làm cách nào lợi dụng tối ưu giá trị thân thể của chúng nó để chế ra pháp bảo. Trong cõi đời này, nếu nói ai có thể lợi dụng thân thể tà ma Cửu U tốt nhất thì chính là đệ tử nho gia.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, có lẽ pháp khí mà đệ tử nho gia muốn chế tạo cần dùng rất nhiều thân xác tà ma Cửu U.

*****

Vạn Thư Sơn.

Đoàn Làm Phim Jacob đã chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy, máy quay cũng đã bố trí thỏa đáng.

Nội dung cảnh quay tiếp theo là: Sau khi Không Vân Phái bị diệt môn, thần thú hộ tông Thôn Thiên miêu mang theo những đệ tử sống sót chạy đi, cuối cùng cũng tìm được Lăng Dạ.

Tính đến bây giờ, kịch bản do Cao Mỗ Mỗ viết đã quay xong hơn nửa.

Từ cảnh mở màn là Cao Thăng sư huynh treo Lăng Dạ lên đánh; Mộ Dung Họa sư tỷ gả cho Phong Xuyên Tử, Lăng Dạ trọng thương không đến kịp hôn lễ; Lăng Dạ đau khổ bi thương muốn rời khỏi mảnh đất thương tâm Không Vân Phái, đi đến tiền tuyến chiến đấu giữa tu sĩ và tà giới; Sau mấy lần chiến đấu điên cuồng, Lăng Dạ muốn đi tìm một nơi linh khí đầy đủ để nghỉ ngơi, trong lúc tìm kiếm thì gặp được nữ quỷ Linh Nhi; Lăng Dạ biết được bí mật Linh Nhi là nữ quỷ; Không Vân Phái bị diệt môn, Lăng Dạ chạy về Không Vân Phái, thống khổ không thôi.

Những cảnh trên đều đã quay xong.

Cảnh tiếp theo là Lăng Dạ mượn rượu giải sầu, trà trộn vào trong đô thị, gặp lại một nhân vật rất quan trọng là Đông Phương Lục Tiên Tử, con gái nhà giàu thích đua xe.

Nhưng đoạn này phải chờ đến lúc trở lại đô thị hiện đại mới quay được. Đến lúc đó, vai diễn của mấy thằng bạn thân Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức, cùng với các nhân vật do những tiền bối còn lại trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thủ vai cũng sẽ lần lượt lên sàn.

Nhưng trước khi trở về đô thị hiện đại, mọi người phải nhảy qua cảnh này, quay cảnh thần thú hộ tông Thôn Thiên miêu của Không Vân Phái tìm tới Lăng Dạ trước.

Đoạn này là một bước ngoặt trong phim, nội dung là vai chính Lăng Dạ lấy lại tinh thần, thề phải sang bằng tà giới.

...

Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử mới vừa trở lại đã bị kéo đến phòng hóa trang ngay lập tức.

Các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đang âm thầm trao đổi với nhau, đoán chừng là đang thảo luận về cuộc chiến giữa Bạch Vân thư viện và tà ma Cửu U.

Tống Thư Hàng đang định đến chỗ các tiền bối để nghe các tiền bối thảo luận, nhưng trên đường đi, hắn thấy được hai thằng bạn cùng phòng là Thổ Ba và Dương Đức.

Vì vậy Thư Hàng thay đổi chủ ý, sau khi chắc chắn ghim cài áo biến hình trên người mình vẫn còn hiệu quả, hắn dạo bước đến bên cạnh hai thằng bạn cùng phòng.

Mấy ngày nay Cao Mỗ Mỗ vẫn luôn đi theo đoàn làm phim, chạy ngược chạy xuôi để học tập. Nhìn dáng vẻ của cậu ta, hình như thật sự rất muốn học tập cách đóng phim. Bạn gái cậu vẫn luôn đi theo bên cạnh, chạy khắp đoàn làm phim với cậu.

Mà lúc này, Thổ Ba và Dương Đức đang tán gẫu với hòa thượng Tây, hay nói đúng hơn là hòa thượng Tây đang truyền giáo cho Thổ Ba và Dương Đức.

Lúc Tống Thư Hàng đến gần, còn nghe được hòa thượng Tây đang truyền thụ về nét đẹp của vết chân nhang trên đỉnh đầu cho Thổ Ba nghe, sau đó lại giải thích các loại kinh văn của Phật giáo, ba hoa chích chòe đủ mọi thứ trời ơi đất hỡi.

Nếu là trước kia, khi bắt gặp hình ảnh hòa thượng Tây truyền giáo, Tống Thư Hàng sẽ thấy thật bình thường. Nhưng từ khi nghe nói thật ra hòa thượng Tây là đệ tử Đạo giáo, lại nhìn thấy cảnh hòa thượng Tây giảng giải kinh văn Phật môn, khen ngợi chỗ tốt của Phật môn, hắn cảm thấy lá gan mình thật đau.

Lúc này hòa thượng Tây đang chắp hai tay trước ngực, nói với Thổ Ba và Dương Đức:

“Vậy hai vị thí chủ có muốn quy y theo Phật môn, nhận chúc phúc của tam bảo không?”

*Tam bảo: là Phật, pháp, tăng.

“Ha ha ha ha.”

Thổ Ba xua tay cười nói:

“Không được đâu, đại sư. Mặc dù ngài nói rất thú vị nhưng tôi còn muốn sinh con, vậy nên xin lỗi ngài nhé.”

“Không sao đâu thí chủ, ngươi có thể sinh con xong rồi quy y Phật môn cũng không muộn mà.”

Hòa thượng Tây không buông tha. Sau đó hắn lại chuyển ánh mắt khát vọng về phía Dương Đức.

“Tôi từ chối.”

Dương Đức bình tĩnh nói:

“Tôi tin vào khoa học, không bao giờ tin vào quỷ thần.”

Thấy bộ dạng lúc bây giờ của Dương Đức, Tống Thư Hàng lại chợt nhớ đến bản thân mình trước đây không lâu. Lúc đó mình cũng giống như vậy, một lòng tin tưởng khoa học, tin tưởng vào thế giới quan do “chế độ giáo dục bắt buộc chín năm” tạo nên. Cho đến một ngày nọ, chỉ trong một đêm mà thế giới quan của hắn đột nhiên sụp đổ...

Giờ nghĩ lại mới thấy, cái chế độ giáo dục bắt buộc chín năm kia, thế mà ngay cả kết kén cũng không dạy, kém quá đi mất!

Trong lúc đang suy tư, Dương Đức bỗng xoay đầu lại thấy được Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, mày chịu về rồi đấy à.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Mới đưa mấy người bạn đi dạo phố, hai ngày nay bọn mày đã quen chưa?”

“Đi theo quay phim rất thú vị. Ngoài ra, ngày mai đến cảnh trong thành phố, nhân vật của tao với bọn Dương Đức cũng sắp ra sân rồi.”

Thổ Ba cười ha ha, sau đó nhỏ giọng nói:

“Thế này tốt hơn ngẩn người ở nhà Ngư Kiều Kiều nhiều. Lúc ở nhà cô ấy, tao cảm giác mình cứ say rồi tỉnh, tỉnh rồi lại say. Tuy uống rất sảng khoái nhưng tao cứ lo là mình sẽ say chết ở nhà cô ấy không ấy chứ.”

Tống Thư Hàng nghe thế thì cười gượng mấy tiếng. Lúc trước, vì để cho Cao Mỗ Mỗ viết bản thảo, Ngư Kiều Kiều cũng làm liều luôn.

Lúc này hòa thượng Tây cũng xoay đầu lại, khi thấy Tống Thư Hàng thì vội vàng đứng lên chắp hai tay lại, hành lễ một cách tôn kính:

“Tống tiền bối.”

Nói thế nào thì Tống Thư Hàng cũng là ân nhân cứu mạng của hắn.

Tống Thư Hàng cũng giơ tay chào hắn. Lúc hòa thượng Tây hô lên ba tiếng “Tống tiền bối”, Thổ Ba và Dương Đức cũng nhìn hắn đầy kỳ quái.

“Phải rồi, Tống tiền bối, hôm nay ta lại nhận được mấy đơn hàng “độ khu quỷ”, tiền bối có hứng thú không? Có muốn qua mấy ngày nữa đi đuổi quỷ với ta không?”

Hòa thượng nghiêm túc nói.

Hắn nhớ vị tiền bối này đã cố ý học Địa Tạng Độ Hồn Kinh của hắn, xem chừng rất có hứng thú với việc độ vong hồn. Vì vậy, hòa thượng Tây cũng muốn thỏa mãn sở thích của Tống tiền bối.

Thổ Ba và Dương Đức nhìn về phía Tống Thư Hàng, ánh mắt càng thêm cổ quái.

Tống Thư Hàng xua tay liên tục nói:

“Ha ha ha ha, cảm ơn nhé, đến lúc đó rồi tính.”

Hòa thượng Tây nghe vậy, lộ ra một nụ cười thật thà, hai tay chắp lại nói:

“Vậy chào Tống tiền bối nhé, bần tăng đi quay trước đây, tiếp theo có vai quần chúng của bần tăng lên diễn.”

Nói xong, hòa thượng Tây mang theo tâm trạng vui vẻ đi mất.

…

“Thư Hàng, mày học đuổi quỷ khi nào thế?”

Dương Đức cười đễu nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha nói:

“Bọn mày có muốn học không?”

“Tao không học đâu, tao không có hứng thú trở thành hòa thượng.”

Thổ Ba cười to nói.

“Không cần xuất gia trở thành hòa thượng đâu, chỉ là học tập các loại pháp thuật độ quỷ đuổi quỷ thôi à.”

Tống Thư Hàng nói.

Thổ Ba vuốt cổ họng nói:

“Cảm ơn ý tốt của mày, nhưng… chú ơi, bọn em không muốn đâu.”

“Mày đi chết đi!”

Tống Thư Hàng nghiến răng mắng.

Thổ Ba cười hắc hắc, lại hỏi:

“Đúng rồi Thư Hàng, có một chuyện muốn hỏi mày đây. Chỗ này là nơi nào thế mày? Phong cảnh đẹp tuyệt vời! Thằng Dương Đức còn nói, có rảnh sẽ mang bạn gái tới đây thăm thú nữa đấy.”

“Còn chưa phải là bạn gái đâu, chỉ mới vừa bắt đầu làm quen thôi!”

Dương Đức vội vàng giải thích.

Thổ Ba cười ha ha:

“Khác gì nhau đâu mà, cũng là cái ý này thôi. Chỗ này tên là gì, thuộc nơi nào thế?”

“Nơi này là Vạn Thư Sơn.”

Tống Thư Hàng trả lời. Muốn vào thăm nơi này cũng không dễ, nếu không có Bạch Tôn Giả ở phía trước dẫn đường thì Bạch Vân thư viện cũng sẽ không thả người đi vào.

“Vạn Thư Sơn? Chưa từng nghe qua cái tên này. Hơn nữa nơi này rất kỳ quái, ngay cả GPS cũng không thể xác định được vị trí.”

Dương Đức móc điện thoại di động ra, hí hoáy một lúc rồi nói.

“Thật ra tao cũng mới tới chỗ này lần đầu, chắc đây là rừng sâu núi thẳm vắng vẻ nên mới không bắt được tín hiệu. Tao cũng như chúng mày thôi, không biết gì nhiều về nơi này.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Nhưng nếu bọn mày muốn tới đây chơi thì tao có thể gọi người mang bọn mày tới.”

Nơi này chính là Bạch Vân thư viện của nho gia, là chỗ tu luyện của tu sĩ nho môn.

Nếu Thổ Ba cùng Dương Đức có hứng thú với nơi này, biết đâu sau này sẽ có cơ duyên lớn cũng không chừng?

Nhưng mà phải chờ Bạch Vân Thư Viện vượt qua nguy cơ xâm chiếm của tà mà thế giới Cửu U rồi mới nói tới được.

“Được đó.”

Thổ Ba cười nói.

...

Mọi người vẫn còn đang quay phim.

Tống Thư Hàng thì đang trò chuyện với hai người bạn thân, Tô Thị A Thập Lục ngồi bên cạnh hắn, tiến vào trạng thái tu luyện minh tưởng.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Tống Thư Hàng dõi mắt nhìn ngọn núi ở phía xa.

[Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch Trì...]

Vạn Thư Sơn đang ở ngay trước mắt, vậy còn Thánh Tịch Trì lại ở nơi nào? Gần chỗ này không thấy cái đầm nào đặc biệt cả.

Chẳng lẽ, Thánh Tịch Trì nằm trên Vạn Thư Sơn à?

Hay là phải đợi Vạn Thư Sơn này đảo ngược mới có thể thấy được Thánh Tịch Trì?

Vấn đề là làm thế nào để Vạn Thư Sơn đảo ngược đây? Chỉ có đại năng tu luyện đến cảnh giới “dời non lấp biển” mới có khả năng làm được chuyện đó.

Vạn Thư Sơn không cao lắm, đo bằng mắt thì khoảng chừng sáu, bảy trăm thước. Vị trí mà đám người Tống Thư Hàng đang quay phim là ở dưới chân núi, một hồi phải lên núi để quay tiếp mấy cảnh.

Hơn nữa, cho dù có thực lực dời non lấp biển thì cũng không thể nào làm điên đảo Vạn Thư Sơn được, bởi vì nơi này là địa bàn của nho gia Bạch Vân thư viện. Ngươi đến chỗ người ta làm khách, lại lật nhào nhà người ta, như vậy sẽ bị coi là khách mất dạy. Đến lúc đó, tu sĩ nho gia đánh xong với tà ma thế giới Cửu U, sẽ quay đầu mâu đâm về phía ngươi ngay.

“Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch Trì...”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Mày đang nói gì đấy?”

Thổ Ba nghi hoặc hỏi.

“Không có gì, buồn miệng đọc vậy thôi.”

Tống Thư Hàng khẽ cười nói.

Nhưng Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Dương Đức bỗng trợn to hai mắt:

“Trời ạ, bên kia xảy ra chuyện gì vậy?”

Ầm ầm~

Ngọn Vạn Thư Sơn cao lớn ở trước mắt mọi người đang bắt đầu chấn động.

“Động đất hả?”

Thổ Ba kêu lên.

Tống Thư Hàng nhíu mày, không phải động đất mà là Vạn Thư Sơn đang chấn động.

...

Lúc này, điệp yêu Tửu Cô của Linh Điệp Đảo vỗ cánh liên tục, truyền đạt mệnh lệnh.

Sau đó tất cả huyễn điệp đều hành động, thi triển huyễn thuật với người bình thường. Thổ Ba, Dương Đức bên cạnh Tống Thư Hàng lần lượt ngã xuống đất ngủ, các thành viên trong đoàn làm phim Jacob cũng ngã hết xuống đất.

Chỉ còn dư lại đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cùng với thuộc hạ của Linh Điệp Tôn Giả và hòa thượng Tây.

Sau đó, thuộc hạ của Linh Điệp Tôn Giả tức tốc gom tất cả người bình thường lại để bảo vệ.

Vạn Thư Sơn vẫn còn đang chấn động.

Chừng mười hơi thở sau, ngọn Vạn Thư Sơn bỗng đứng dậy như một con người, bên dưới mọc ra hai cái chân rất to.

“Yo, xin chào mọi người.”

Vạn Thư Sơn đột nhiên phát ra tiếng nói, thanh âm hùng hồn như sấm.

Chương 736: Vạn Thư Sơn: Gia trồng cây chuối cho các ngươi xem nhé

Bạch Tôn Giả:

"…"

Các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1:

"…"

Ngọn Vạn Thư Sơn này vậy mà lại là vật sống sao?

Bây giờ phải trả lời nó thế nào đây?

Sau khi suy tư một lát, hòa thượng Tây bỗng vẫy tay hét lớn:

"Này, đại sơn tiên sinh, xin chào nhé."

Tống Thư Hàng:

"…"

"Ha ha ha, đại hòa thượng ngươi có thể gọi ta là Thư Sơn đại gia. Đúng rồi, mới nãy sao ta lại đột nhiên tỉnh dậy thế nhỉ?"

Vạn Thư Sơn lại thò ra hai cánh tay thon dài, lẩm bẩm nói.

Chân có, tay cũng có, bây giờ chỉ thiếu gương mặt nữa là nó đầy đủ hết rồi.

Tống Thư Hàng cảm giác khóe mắt mình đang không ngừng co giật:

"Đây là… một ngọn núi lớn thành tinh sao?"

Tô Thị A Thập Lục thoát khỏi trạng thái minh tưởng:

"Không giống như núi thành tinh, nhìn nó giống một con rối hơn. À, có khi nào là pháp bảo không nhỉ?"

Pháp bảo hình một ngọn núi lớn?

Bản thân Tô Thị A Thập Lục cũng không cách nào xác định được nó có phải là pháp bảo hay không nữa, vì thể tích của nó lớn quá. Nếu không thể thu nhỏ lại, vậy phải là cự nhân to cỡ nào mới có thể sử dụng loại pháp bảo này đây?

Các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 ngớ người nhìn ngọn

Vạn Thư Sơn sống động kia. Cái quái gì đây, bọn họ chỉ đến quay mấy cảnh phim thôi mà, làm sao lại khiến cả một ngọn núi bò dậy luôn thế này?

“Nè, hình như mọi người rất kinh ngạc khi nhìn thấy bản đại gia nhỉ?”

Vạn Thư Sơn cười to nói.

Các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 tiếp tục ngớ người:

“...”

“Ê, các ngươi nói chuyện đi chứ! Nảy giờ không nói gì hết làm bầu không khí lúng túng quá à, như vậy ta sẽ cảm thấy ngại lắm đó. Hay là giờ gia trồng cây chuối cho các ngươi xem để khuấy động bầu không khí lên nhé?”

Vạn Thư Sơn nhanh miệng nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Đừng có nói với hắn, Vạn Thư Sơn điên đảo chính là chỉ vị Thư Sơn đại gia này tự mình trình diễn màn trông cây chuối cho người ta xem đấy nhé?

Ngay lúc Thư Hàng nghĩ như vậy, Vạn Thư Sơn đã chậm rãi chống hai cánh tay thon dài xuống đất, sau đó hai cái chân to của nó bắt đầu dùng sức giơ lên.

Ôi chao ơi, nó muốn chơi trò trồng cây chuối thật kìa!

Sao nó không nhìn lại dáng người mình đi chứ.

“Tránh ra! Tất cả mọi người lui xa ra, càng xa càng tốt!”

Bắc Hà Tán Nhân hét lớn.

Lệ Chi Tiên Tử bổ sung thêm:

“Mang theo người bình thường cùng với các thiết bị quay phim lui xa ra, đừng để mọi người bị thương. Nhớ tắt máy quay nữa đó!”

Các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 rối rít thi triển độn thuật, mang theo người bình thường đang bị hôn mê cùng với các thiết bị quay phim, trốn khỏi cái bóng của Vạn Thư Sơn.

Tống Thư Hàng cùng với A Thập Lục cũng khiêng Thổ Ba và Dương Đức lên, nhanh chân chạy ra thật xa.

...

Lúc này, Vạn Thư Sơn chống hai cánh tay xuống mặt đất, chân to đang giơ lên, tuy khá chậm nhưng có vẻ rất kiên quyết.

Tên to xác này vẫn quyết tâm muốn biểu diễn màn trồng cây chuối cho mọi người xem.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau gan quá, bởi vì trái ngược với hai cái chân thô to, Vạn Thư Sơn có hai cánh tay nhỏ bé đến đáng thương.

Cánh tay nhỏ thế này có thể đỡ được thân thể cao lớn của nó sao? Cứ có cảm giác nó sẽ gãy đôi mất.

Cũng may là ngọn núi này tồn tại trên địa bàn của tu sĩ.

Nếu nó ở gần thôn làng nào đó, đột nhiên đứng dậy biểu diễn trò trồng cây chuối cho mọi người xem thế này, đúng là thiên tai núi sụp đất nứt rồi.

Chờ một chút, nếu như nói núi to chơi trồng cây chuối chính là thiên tai núi sụp đất nứt, vậy một khi nó chống không nổi ngã kềnh ra đấy, núi lửa phun trào thì gọi là gì nhỉ?

Ui~ giờ mà mình còn suy nghĩ linh tinh gì vậy chứ? Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy.

Sau khi khiêng Thổ Ba chạy ra thật xa, Tống Thư Hàng cùng với Tô Thị A Thập Lục lại quay đầu nhìn Vạn Thư Sơn.

Lúc này, không ngờ cánh tay nhỏ bé của Vạn Thư Sơn lại có thể đỡ nổi thân thể cao lớn của nó.

Vạn Thư Sơn to lớn hơi nghiêng mình một chút, đỉnh núi chúc xuống, chân núi chậm rãi vểnh lên.

Một lát sau, hai cái chân thô to của nó cũng từ từ giơ lên.

Cảnh tượng thật hãi hùng!

Cho dù là bộ phim kinh dị đáng sợ nhất trên thế giới cũng không kinh khủng như cảnh này.

Nhảy bungee thì có gì mà kích thích chứ, có giỏi thì đứng dưới cái bóng của Vạn Thư Sơn, xem nó biểu diễn trồng cây chuối này! Thằng nào không chạy thì thằng đó chính là đàn ông đích thực.

“Nhìn thấy chưa hả? Tuy thân thể của bản đại gia rất khổng lồ, nhưng gia linh hoạt lắm đấy nhé! Trước kia, bản đại gia còn có thể trồng cây chuối bằng một tay nữa kìa. Tiếc là bây giờ mập quá, không chơi được kỹ thuật hồi đó nữa. Tuổi tác càng ngày càng lớn, cộng thêm chuyện ngồi bất động nhiều năm nên mới dễ mập thế này.”

Vạn Thư Sơn đắc ý vênh váo nói.

Lúc nó đang nói chuyện, đột nhiên, một loạt tiếng “rắc rắc rắc” thật lớn vang lên.

Các tu sĩ trong Nhóm Cửu Châu Số 1 lập tức nhìn về chỗ cánh tay của Vạn Thư Sơn. Quả nhiên, rốt cuộc hai cánh tay gầy yếu của nó cũng không chịu nổi, rất nhiều chỗ trên cánh tay đã vỡ vụn ra.

“Ta thấy... hay là ngươi mau dừng lại đi, cánh tay của ngươi sắp hãy rồi kìa.”

Lệ Chi Tiên Tử khuyên nhủ.

“Người đẹp đừng có sợ, cánh tay ta đã được tôi luyên trăm ngàn lần, không dễ gãy như vậy đâu. Hơn nữa, đang ở trước mặt nhiều người đẹp thế này, sao ta có thể tỏ ra yếu ớt như vậy được chứ? Trò trồng cây chuối này chính là trò ruột của bản đại gia đấy!”

Thư Sơn đại gia cười to, dương dương đắc ý nói.

Mặc dù nó không có khuôn mặt, nhưng thông qua giọng điệu của nó, mọi người vẫn có thể nhận ra nó đang đắc ý.

Tuy nhiên, chỉ hai ba giây sau...

Ầm ầm ầm...

Cuối cùng thì hai cánh tay gầy yếu của Vạn Thư Sơn cũng không chống đỡ được nữa, gãy luôn rồi.

Vạn Thư Sơn trước còn đắc ý vênh váo, giờ lại sắp phải đổ sầm xuống đât.

“A a a, không tốt, ta sắp ngã rồi, sắp ngã rồi!”

Vạn Thư Sơn cả kinh kêu lên.

Nói thế nào thì Vạn Thư Sơn cũng là một ngọn núi cao sáu bảy trăm thước, so với nó, nhân loại chỉ nhỏ như con kiến. Nếu nó ngã xuống, thân thể khổng lồ va đập với mặt đất, sẽ rất dễ dẫn tới một trận động đất khủng khiếp.

“Chết rồi! Nơi này cách Bạch Vân thư viện rất gần, Bạch Vân thư viện sẽ bị ảnh hưởng đến mất.”

Tống Thư Hàng nói.

Các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 có thể ngăn lại thế ngã của Vạn Thư Sơn sao?

Đúng lúc này, thân ảnh Bạch Tôn Giả đang ở không hư không bỗng lóe lên, nháy mắt đã xuất hiện bên dưới Vạn Thư Sơn.

Sau đó Bạch tiền bối giơ tay lên, bày ra thế muốn đỡ lấy Vạn Thư Sơn khổng lồ. Chẳng lẽ Bạch tiền bối muốn dùng tay không đỡ Vạn Thư Sơn sao?

Mặc dù hắn là Tôn Giả thất phẩm, nhưng hắn có đỡ nổi không đấy?

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Tô Thị A Thập Lục đứng bên cạnh cơ trí lấy điện thoại di động ra, bắt đầu quay lại.

...

Lúc này, Vạn Thư Sơn đang trong thế ngã xuống cũng “nhìn” thấy được Bạch Tôn Giả ở phía dưới. Sau đó, nó hoảng sợ la lên:

“Đại mỹ nhân, mau tránh ra đi! Bản đại gia không ngừng lại được, ngã xuống sẽ đè bẹp ngươi đó~~ Chạy mau đi! Ta không muốn phá hủy một bông hoa xinh đẹp như ngươi đâu!”

Tống Thư Hàng ở phía xa:

“...”

Chẳng lẽ ngọn Vạn Thư Sơn này là do Tam Lãng tiền bối ngụy trang thành? Hoặc là Đồng Quái tiền bối dịch dung ra?

Bạch Tôn Giả:

“...”

Sau đó, Bạch Tôn Giả ra tay. Trước đó hắn giơ tay lên vốn là để chuẩn bị dùng phương pháp nhu hòa đỡ lấy Vạn Thư Sơn.

Nhưng mà bây giờ, Bạch Tôn Giả quyết định đổi chưởng thành quyền.

“Hây!”

Hắn quát lên một tiếng, tay phải đánh về phía Vạn Thư Sơn.

Ầm!!!

Một tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên, âm hưởng còn nặng nề hơn tiếng sấm gấp mấy lần.

Một quyền này đánh trúng vào thân xác to lớn đang ngã xuống của Vạn Thư Sơn, vô số đất đá rớt xuống rào rào.

Nhờ một quyền này mà thế ngã của Vạn Thư Sơn đã ngừng lại trong chốc lát.

Tống Thư Hàng không tự chủ được hít sâu một hơi, trong lòng lại có cái nhìn mới về trị số chiến lực của Bạch Tôn Giả. Chiến lực cỡ này quá kinh khủng, ngay cả hai chữ “bùng nổ” cũng không đủ để hình dung về nó.

...

Trong hư không, thừa dịp Vạn Thư Sơn ngừng lại trong một chốc ấy, Bạch Tôn Giả hít sâu một hơi.

Sau đó...

“Hây hây hây hây hây hây! Ha!”

Nắm đấm không ngừng tung ra, bằng nhãn lực bây giờ của Tống Thư Hàng, hoàn toàn không nhìn ra Bạch Tôn Giả đánh ra bao nhiêu quyền. Hắn chỉ thấy quyền ảnh đầy trời, không ngừng đánh về phía ngọn Vạn Thư Sơn khổng lồ kia.

Hàng loạt tiếng ầm ầm nối tiếp vang lên.

Vạn Thư Sơn giống như một cái bao cát đáng thương, đất đá trên người không ngừng bể ra rồi rơi vãi đầy đất. Thân xác khổng lồ của nó bị cưỡng ép dừng lại, không tiếp tục ngã xuống nữa, nhìn qua giống như đang trong trạng thái “nổi giữa không trung” vậy.

Hình ảnh này giống như một tên nhân loại mập mạp vô tình trượt chân, ngay lúc sắp ngã xuống đất thì đột nhiên có một con kiến nhỏ vọt tới, tung ra một quyền, đánh cho nhân loại mập mạp sắp ngã xuống kia dừng ngay lại.

Tiếp đó, con kiến nhỏ liên tục tung quyền, vị mập mạp kia bị đánh đến mức rơi vào trạng thái “lơ lửng không trung”!

Đúng vậy, Vạn Thư Sơn đang lơ lửng giữa không trung!

Ngay lúc này, các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 như Lệ Chi Tiên Tử, Giao Bá Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan

Chân Quân lập tức ra tay, thi triển thần thông.

Có tiền bối hóa thân thành giao long cực lớn, có người lại sử dụng pháp bảo che kín cả đất trời, tất cả đều nhắm vào Vạn Thư Sơn đang trong trạng thái nổi giữa không trung. Đương nhiên không phải do các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 muốn đánh hội đồng Vạn Thư Sơn, mà bọn họ chỉ là nhân cơ hội này, ổn định lại thân hình của Vạn Thư Sơn. Làm thế sẽ giúp cho nó có thể đứng ngay ngắn lại, tránh bị ngã nhào xuống đất, dẫn tới một trận động đất đáng sợ.

Cuối cùng, dưới sự hỗ trợ của các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1, Vạn Thư Sơn đã thuận lợi đáp xuống.

Nhưng một Vạn Thư Sơn tinh thần sung mãn trước đó, lúc này lại giống như một con cá thiếu nước, ngoi ngóp sắp chết, ngồi co ro mặt đất run rẩy không ngừng.

Không biết nó có bị ám ảnh không nhỉ?

...

“Thật đáng sợ.”

Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả bộc phát thần uy ở phía xa. Tôn Giả thất phẩm đều lợi hại như vậy sao?

Không cần pháp thuật, không mượn pháp khí, chỉ bằng nắm đấm của mình, ầm ầm ầm, đánh cho Vạn Thư Sơn vô cùng to lớn rơi trạng thái nổi giữa không trung.

Chỉ dùng quả đấm đã có thể làm được chuyện dời non lấp biển!

Tôn Giả! Đây chính là thực lực cấp bậc Tôn Giả!

Một ngày nào đó trong tương lai, hắn cũng có thể đạt tới trình độ này sao?

*****

Bạch Tôn Giả đạp không đứng trước mặt Vạn Thư Sơn, sau đó lấy điện thoại di động ra, bấm số của Hằng Hỏa Chân Quân.

Không bao lâu đã có người nhận điện thoại.

Bạch Tôn Giả còn chưa lên tiếng nói chuyện, bên trong đã truyền ra giọng nói đầy lo lắng của Hằng Hỏa Chân Quân:

“Bạch đạo hữu, mới vừa rồi ta cảm ứng được chỗ các ngươi đang quay phim xuất hiện linh lực dao động rất lớn cũng với âm thanh đinh tai nhức óc. Là tà ma thế giới Cửu U tấn công à?"

"Không phải, tà ma Cửu U vẫn chưa đến."

Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói:

"Mới nảy Vạn Thư Sơn chỗ các ngươi tỉnh lại đấy."

"Hở?"

Hằng Hỏa Chân Quân ngẩn người.

"Vạn Thư Sơn, chính là ngọn núi mà chúng ta đến quay phim ấy, nó mọc ra tay với chân, còn biết chơi trồng cây chuối nữa. Bây giờ tay nó gãy rồi, thân thể... à, hình như cũng bị thương không nhẹ đâu."

Hằng Hỏa Chân Quân sửng sốt hồi lâu:

"Ngươi nói Vạn Thư Sơn mọc ra tay với chân sao?"

Vạn Thư Sơn sống dậy ư?

Chương 737: Vạn Thư Sơn Áp Lực Đại

Hằng Hỏa Chân Quân ngu người, hắn cũng không biết Vạn Thư Sơn nhà mình ấy thế mà lại có tay có chân, còn biết chơi trồng cây chuối nữa?!

Bạch Tôn Giả nghe ra vẻ kinh ngạc trong giọng nói của Hằng Hỏa Chân Quân, nghi hoặc hỏi lại:

“Hằng Hỏa đạo hữu, lẽ nào ngay cả ngươi cũng không biết Vạn Thư Sơn là vật sống à?”

Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ:

“Nếu ta biết thì sao có thể không nhắc nhở Bạch đạo hữu và mọi người chứ?”

“Cũng đúng.”

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Tóm lại giờ ngươi mau tới đây đi. Hiện tại tâm tình Vạn Thư Sơn nhà các ngươi đang rất suy sụp… Ta nghĩ nó sẽ cần ngươi an ủi. Vả lại trên người nó có rất nhiều nơi thân núi bị sạt lở, trụi lủi trọc lóc, hẳn là cần tu bổ một ít đấy.”

Vạn Thư Sơn lúc này đâu chỉ là tâm trạng suy sụp, hiện tại thân thể nó đang co giật từng hồi, bóng ma trong lòng lớn như vậy. Nó cảm thấy có lẽ sau này bản thân sẽ không bao giờ thích “chơi trồng cây chuối” nữa. Thêm nữa là đôi cánh tay của nó đều bị gãy rồi… cũng không biết có thể sửa lại hay không đây?

“Ta lập tức tới ngay.”

Hằng Hỏa Chân Quân cúp điện thoại, nhanh chóng bay đến chỗ Vạn Thư Sơn.

…

Bắc Hà Tán Nhân nhìn về phía Vạn Thư Sơn đang yếu đuối rên rỉ, hỏi:

“Lại nói, chúng ta tiếp tục quay phim thế nào đây?”

Nay Vạn Thư Sơn mang vết thương chằng chịt, bọn họ quay được một nửa phân cảnh rồi, chẳng lẽ phải tìm một đỉnh núi khác quay lại?

Bạch Tôn Giả đáp:

“Nghĩ cách chỉnh nó lại chút đi, hoặc là chúng ta quay các phân cảnh trong phạm vi nhỏ thôi, đừng dùng ống kính rộng. Chẳng hạn như… vị trí sau lưng của Vạn Thư Sơn bị tổn thương không lớn, chúng ta có thể tiếp tục quay xong phân cảnh ở nơi đó.”

“Cũng đành vậy thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 thu xếp xong xuôi cho các thành viên đang hôn mê của đoàn làm phim Jacob, lại phân loại sắp xếp thỏa đáng máy quay và các loại đạo cụ.

Lúc này, Tống Thư Hàng buông Thổ Ba xuống, sau khi suy nghĩ một lúc thì đứng dậy đi tới chỗ Vạn Thư Sơn.

Khi hắn tới gần Vạn Thư Sơn, ngọn núi lớn này ngọ ngoạy một cái, phát ra âm thanh nặng nề:

“Tiểu tử kia, ngươi tìm ta có việc à?”

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút thì nói:

“Ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề.”

“Vấn đề gì? Hiện tại tâm trạng của bản đại gia tệ lắm, chưa chắc sẽ trả lời vấn đề của ngươi đâu nhé.”

Vạn Thư Sơn nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha, hỏi:

“Trước kia ngươi thường chơi trồng cây chuối lắm à? Vạn Thư đảo ngược có nghĩa là do ngươi trồng cây chuối sao?”

“Ha ha ha ha, vấn đề này ngươi hỏi hay lắm. Trước đây ta là tay thiện nghệ trong trò trồng cây chuối đó, Vạn Thư Sơn đảo ngược, cái tên này nghe rất tuyệt, về sau các ngươi cứ gọi ta là đại gia Vạn Thư Sơn Đảo Ngược đi!”

Vạn Thư Sơn cười ha ha.

“…”

Tống Thư Hàng:

“Vậy ngươi có biết Thánh Tịch Trì ở nơi nào không?”

Nếu như Vạn Thư Sơn này có ý thức, vậy vấn đề liên quan tới Thánh Tịch Trì có thể trực tiếp hỏi nó.

Vạn Thư Sơn hồi tưởng lại chốc lát, sau đó đáp:

“Thánh Tịch Trì à? Ta chưa từng nghe qua bao giờ.”

Tống Thư Hàng thở dài, cái tên Vạn Thư Sơn kỳ quái này quả nhiên không đáng tin. Mình vẫn quá ngây thơ khi hy vọng có được đáp án từ trong miệng nó mà.

“Thư Hàng đạo hữu, thánh trì gì đó mà ngươi đang tìm có ích lợi gì vậy?”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ta từng nghe câu “Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch Trì...” từ miệng một vị tiền bối. Về phần Thánh Tịch Trì kia là cái gì, hoặc bên trong có thứ gì thì ta cũng không biết nữa. Nhưng hẳn là có đồ tốt chăng? Hoặc là nước trong hồ có tác dụng thần kỳ gì đó chẳng hạn?”

“Là kho báu sao?”

Mắt Bạch Tôn Giả lập tức sáng lên.

“Ta cũng không biết.”

Tống Thư Hàng không dám khẳng định, hắn không cách nào đoán ra cái gì từ một câu nói không đầu không đuôi của thư sinh thủy tinh lúc đó.

Có điều, Vạn Thư Sơn điên đảo hẳn là chỉ cái tên Vạn Thư Sơn này trồng cây chuối nhỉ?

Diệt Phượng Công Tử cầm theo thùng rượu chứa bãi Đậu Đậu đi qua, hắn đẩy kính mắt, thử đoán:

“Vạn Thư Sơn điên đảo, rõ ràng chính là tên Vạn Thư Sơn biết trồng cây chuối này. Vậy có phải là Thánh Tịch Trì sẽ xuất hiện không sau khi Vạn Thư Sơn trồng chuối xong không?”

“Có lý lắm.”

Bạch Tôn Giả xoay người lại nói với Vạn Thư Sơn:

“Vạn Thư Sơn, trước kia ngươi chơi trồng chuối xong có xảy ra chuyện kỳ quái gì không?”

“Xin gọi ta là đại gia Vạn Thư Sơn Đảo Ngược ~~ Trước kia ta cũng chơi trồng chuối rất nhiều lần nhưng chưa từng xảy ra chuyện gì hết.”

Vạn Thư Sơn nói.

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Ta cảm thấy, lấy tính cách của cái tên Vạn Thư Sơn này, dù là năm đó xảy ra chuyện kỳ quái gì… thì cũng sẽ bị nó xem nhẹ thôi.”

Diệt Phượng Công Tử tiếp tục đẩy kính mắt, ánh sáng trí tuệ không ngừng chiết xạ trên tròng kính:

“Cho nên, ta cảm thấy chỉ cần khiến nó “trồng cây chuối” một lần nữa thì chẳng phải chân tướng sẽ rõ ràng sao?”

Bạch Tôn Giả đồng ý nói:

“Có lý lắm!”

Nói xong, Bạch Tôn Giả xoay đầu lại nói với Vạn Thư Sơn:

“Vạn Thư Sơn, ngươi trồng cây chuối lại một lần thử xem.”

“Giờ gia ghét nhất là trồng chuối đấy.”

Vạn Thư Sơn lên tiếng từ chối:

“Hơn nữa, hiện tại ngay cả cánh tay của gia đều bị gãy rồi, làm sao mà trồng chuối đây?”

“Nó nói có lý đấy, không có cánh tay thì nó sẽ không thể nào chơi trồng chuối được nữa.”

Diệt Phượng Công Tử cười ha ha:

“Nhưng mà… trước đây lúc ta bắt được con mồi, trước khi giết chết chúng nó ta cũng thích dùng móng vuốt khều chúng nó, khiến chúng nó tạo đủ loại dáng. Tự chúng nó không tạo dáng được, ta có thể dùng móng vuốt giúp chúng nó làm. Vì vậy… nếu tự Vạn Thư Sơn không thể trồng chuối, chúng ta tới đó giúp nó trồng chuối đi!”

Bắc Hà Tán Nhân khen ngợi:

“Diệt Phượng đạo hữu nói rất có lý.”

Tuy rằng thể tích của Vạn Thư Sơn hơi lớn, nhưng nếu đạo hữu Nhóm Cửu Châu Số 1 đồng tâm hiệp lực thì làm nó trồng chuối cũng không khó khăn gì!

Diệt Phượng Công Tử bổ sung:

“Muốn treo ngược nó, ta đề nghị trước tiên tăng thêm các loại trận pháp như lơ lửng, làm nhẹ thân thể, hệ gió vào trên người nó, khiến trọng lượng của nó giảm bớt. Đáng tiếc Lưu Huỳnh Tiên Tử không có ở đây, bằng không lấy pháp thuật của cô ấy làm chủ thì có thể dễ dàng làm Vạn Thư Sơn bay lên ngay lập tức.”

“Có thể lợi dụng nguyên lý đòn bẩy nạy nó lên thì sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Bạch Tôn Giả khoát tay nói:

“Không cần phiền phức như vậy, Giao Bá đạo hữu, Cổ Hồ Quan đạo hữu với Lạc Trần đạo hữu giúp ta một tay, chúng ta trực tiếp nâng nó lên!”

“Được!”

“Không thành vấn đề!”

“Nghe chỉ thị của Bạch tiền bối!”

Ba vị Chân Quân hồi đáp.

…

Lúc này, Tống Thư Hàng nêu ra câu hỏi:

“Nhưng mà phải làm sao để Vạn Thư Sơn duy trì tư thế trồng chuối đây? Giờ nó không có cánh tay, dù lật nó lại nhưng không có cánh tay chống đỡ thì Vạn Thư Sơn vẫn sẽ ngã xuống phải không?”

Lạc Trần Chân Quân nói:

“Vấn đề nhỏ, làm một cái giá chống đỡ nó là được rồi.”

“Có hơi phiền toái, Vạn Thư Sơn quá lớn. Cái giá chống đỡ nó cũng phải vô cùng lớn, dù sử dụng pháp thuật làm ra cũng không dễ dàng.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Bạch Tôn Giả đề nghị:

“Nếu thật sự không được thì trực tiếp cắm phần đỉnh của nó vào lòng đất nhé?”

“Ý kiến hay, thử xem đi. Nếu vẫn không được thì dùng pháp thuật hệ thổ thúc đẩy sinh trưởng mấy cây cột lớn cao chọc trời rồi đội nó lên.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

…

Vạn Thư Sơn: Σ(°△°|||)□

Nó càng nghe lại càng cảm thấy không ổn.

Đám người kia muốn đại gia Vạn Thư Sơn nó làm cái gì?

Bọn họ muốn cưỡng ép treo ngược mình, còn muốn cắm phần đỉnh của mình vào trong đất ư?

Đúng là tàn nhẫn mà!

Uổng công nó còn tưởng rằng đám người kia là người tốt, khi vừa tỉnh lại đã nhiệt tình chào hỏi bọn họ, còn muốn biểu diễn trồng cây chuối để làm nóng bầu không khí nữa.

Quả nhiên… vẫn nên chuồn thôi.

Vạn Thư Sơn nhấc cái chân to của mình lên chuẩn bị chuồn đi.

Nhưng chân của nó vừa nhấc lên, bước ra một bước.

“Vèo” một cái, một bóng người lóe lên trước mặt nó trong nháy mắt.

Là Bạch tiền bối.

“Vạn Thư Sơn đạo hữu, đừng đi!”

Bạch Tôn Giả nói:

“Chơi trồng chuối với bọn ta đi.”

“Ta không muốn, ta từ chối!”

Vạn Thư Sơn cắn răng nói.

“Đừng khách sáo mà.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Không phải ta khách sáo, ta đang nghiêm túc từ chối!”

Vạn Thư Sơn cắn răng nói.

Nhưng trong lúc nó nói chuyện lại phát hiện mấy bóng người đã đáp xuống người nó, bắt đầu sờ mó trên người nó.

“Trận pháp lơ lửng cỡ lớn!”

“Trận pháp làm nhẹ thân thể cỡ lớn!”

“Trận pháp gia tăng phong hệ cỡ lớn!”

“Trận pháp kiên cố cỡ lớn!”

Từng cái từng cái trận pháp hiện lên trên người nó, thực lực mỗi một trận pháp của đám người kia đều mạnh đến đáng sợ.

Theo từng trận pháp xuất hiện, Vạn Thư Sơn cảm thấy được thân thể của mình đang nhẹ dần đi. Có loại cảm giác người nhẹ như chim yến vậy!

Nếu nó ở trạng thái hiện tại thì dù chơi trồng chuối giống như trước kia, cánh tay nó tuyệt đối sẽ không bị gãy.

“Yên tâm đi, lần này tuyệt đối sẽ không để ngươi bị thương.”

Bạch Tôn Giả bảo đảm.

“Không phải vấn đề này! Giờ ta ghét trồng chuối nhất ấy, ta không muốn chơi.”

Vạn Thư Sơn la lên.

Có điều lần này Bạch Tôn Giả không trả lời vấn đề của nó nữa.

Bạch Tôn Giả nói:

“Trận pháp đã xong chưa, thừa dịp Hằng Hỏa đạo hữu chưa đến, chúng ta lộn ngược Vạn Thư Sơn lại trước đi.”

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Hằng Hỏa Chân Quân, nếu ngay trước mặt hắn cưỡng ép Vạn Thư Sơn trồng chuối thì sẽ hơi ngại đó.

“Tất cả trận pháp đều đã khắc xong, toàn bộ lực lượng trận pháp phát động thì có thể duy trì khoảng ba phút! Vì vậy tốc độ của chúng ta phải nhanh lên.”

Bắc Hà Tán Nhân lớn tiếng nói.

“Vậy bọn ta tới ngay đây!”

Bạch Tôn Giả vươn tay bày ra một tư thế xuất chưởng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Vạn Thư Sơn khẩn trương hỏi.

“Yên tâm đi, ta sẽ sử dụng sức lực mềm mỏng, không đau chút nào đâu.”

Bạch Tôn Giả hít thở sâu:

“Hây!”

Trong nháy mắt, tay hắn hắn đánh ra một chưởng!

Một chưởng này quá nhanh, có loại ảo giác không khí, thậm chí là không gian đều bị đánh vỡ.

Ầm~~

Một chưởng đánh vào trên Vạn Thư Sơn.

Vạn Thư Sơn hoảng sợ phát hiện thân thể mình bị đập bay lên lần nữa. Ngọn núi cao hơn sáu trăm mét bị đập bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, trên bầu trời biến hóa ra một con giao long to lớn, nó giơ vuốt túm được đỉnh Vạn Thư Sơn, thuận theo quán tính ra sức kéo nó lên cao.

Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân hiện thân ở giữa sườn Vạn Thư Sơn cũng đang liên tục xuất chưởng.

Vạn Thư Sơn đang bay ngược liên tục chấn động… vị trí thân thể nó không ngừng bị lật ngược.

Trước khi rơi xuống đất, rốt cuộc được điều chỉnh thành tư thế đỉnh nằm dưới chân ở trên.

“Làm cho gọn vào!”

Bạch Tôn Giả vỗ tay, thân hình lại thuấn di đến phía dưới Vạn Thư Sơn, liên tục đánh ra bốn chưởng khiến tư thế Vạn Thư Sơn rơi xuống đất chính xác hơn.

Chương 738: Thật sự là một quyển sách!

Bạch Tôn Giả đánh ra bốn chưởng, tốc độ hạ xuống của Vạn Thư Sơn lập tức chậm lại ngay. Cứ như vậy, có thể khiến nó rơi xuống đất hết sức “nhẹ nhàng”, không đến mức gây nên chấn động quá lớn. Lại là cái loại thị giác con kiến xuất chưởng đánh bay một tên mập mạp đã thành niên này.

Dưới sự khống chế của các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1, vị trí trồng chuối lúc Vạn Thư Sơn rơi xuống vừa vặn là vị trí lúc trước nó ngồi.

Vạn Thư Sơn:

“…”

Mẹ ơi, đám người kia thật đáng sợ, con muốn về nhà.

Không được, đỉnh núi của nó sắp cắm vào lòng đất rồi, đỉnh núi… sẽ vỡ nát mất!

Vạn Thư Sơn thấy áp lực cực đại!

…

Tống Thư Hàng ngại ngùng gãi mặt, luôn cảm thấy hơi có lỗi với tòa Vạn Thư Sơn này, bởi vì hắn lanh mồm lanh miệng trong nhất thời mà gợi ra hứng thú của các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1, làm Vạn Thư Sơn bây giờ sắp bị chơi hư luôn rồi.

Vạn Thư Sơn không có gương mặt, nhưng Tống Thư Hàng lại có thể cảm nhận được tâm trạng ngây ngốc lúc này của nó. Hy vọng trong lòng nó sẽ không để lại bóng ma.

Mắt thấy Vạn Thư Sơn sắp đâm vào mặt đất, Tống Thư Hàng khẽ vận trung bình tấn, chuẩn bị nghênh đón thứ sắp đập xuống.

“Sắp đâm vào rồi, không muốn đâu! Cánh tay của ta, mau mọc ra lần nữa cho ta!”

Vạn Thư Sơn hét lớn. Thế nhưng cánh tay nhỏ xíu của nó đã vỡ nát, trong thời gian ngắn cũng không có xu thế mọc ra lần nữa, cũng có thể là cánh tay của nó cần sửa chữa lại chăng?

“A a a a.”

Vạn Thư Sơn hoảng sợ la toáng lên.

Có thể là tâm tình hoảng sợ của nó quá mức mạnh mẽ… Sau đó, nó làm ra một hành động khiến tất cả thành viên của Nhóm Cửu Châu Số 1 trợn mắt há hốc mồm.

Chân nó vốn vừa ngắn lại vừa thô đột nhiên nhanh chóng duỗi dài ra. Sau đó, cặp đùi nó tựa như vận động viên thể thao uốn dẻo vậy, hai chân uốn lượn giẫm lên mặt đất.

Nếu như đổi thành mỹ nhân nhân loại thì cái tư thế này hẳn được xem như là khom lưng hạ eo về phía sau. Nhưng Vạn Thư Sơn không có eo, trạng thái của nó lúc này chính là cặp đùi uốn lượn chống đỡ thân núi to lớn đang treo trên bầu trời.

Có trời mới biết sau khi nó duỗi hai chân thì làm sao có thể chống đỡ thân núi nặng nề của nó?

Ừm… bây giờ Vạn Thư Sơn đã được coi là trạng thái đảo điên đi.

Cái tư thế này thật đẹp, Tống Thư Hàng không đành lòng nhìn thẳng.

Bạch Tôn Giả khen ngợi nói:

“Ui ui ui, lợi hại quá.”

“Chịu không nỗi nữa, sắp chịu không nỗi nữa rồi. Mau lật ta lại đi mà.”

Vạn Thư Sơn vội la lên.

Bạch Tôn Giả lắc đầu:

“Nhưng Thánh Tịch Trì còn chưa xuất hiện mà.”

“Thánh Tịch Trì cái quần què, trong trí nhớ trước giờ của ta không có thứ đó. Trước kia ta trồng cây chuối hàng trăm hàng ngàn lần cũng chưa từng xuất hiện thứ này. Mau kéo ta đứng lên, ta sắp không được rồi.”

“Kiên trì lát nữa xem, đừng bỏ cuộc.”

Bạch Tôn Giả khích lệ.

“Kiên trì cái quần, ta muốn khóc.”

Bắp đùi của Vạn Thư Sơn đã bắt đầu run rẩy.

Mắt Diệt Phượng Công Tử sáng lên:

“Khóc sao? Đúng rồi, có phải Thánh Tịch Trì hình thành do nước mắt mà Vạn Thư Sơn khóc ra sau khi không kiên trì nỗi không?”

Vạn Thư Sơn khổng lồ như thế, nếu nó khóc ra nước mắt thì lập tức có thể hình thành hồ nước nhỏ chứ nhỉ?

“Đừng có giỡn nữa mà, gia ta căn bản không có nước mắt. Ta là đang hình dung, hình dung ngươi hiểu không hả? Ngươi từng thấy “núi” biết rơi lệ sao?”

Vạn Thư Sơn la lên.

Bạch Tôn Giả có hơi thất vọng:

“Không có nước mắt… Hơn nữa Thánh Tịch Trì cũng không có chút tin tức nào. Vạn Thư Sơn điên đảo căn bản không cách nào dẫn Thánh Tịch Trì ra.”

Diệt Phượng Công Tử suy tư chốc lát rồi nói:

“Hay là cần tiến hành trồng chuối ở địa điểm chính xác mới có thể khiến Thánh Tịch Trì hiện ra?”

Rất nhiều thiết bị cơ quan đều có hạn chế như thế. Phải ở thời gian chính xác, địa điểm chính xác, dùng phương thức chính xác mới mở ra được.

“Nhưng ở đâu mới là địa điểm chính xác đây.”

Bạch Tôn Giả ngáp một cái, hắn có hơi buồn ngủ rồi.

“Hay là thả nó xuống nhé?”

Tống Thư Hàng lên tiếng nói, ánh mắt hắn vẫn đang chú ý bầu trời. Lúc này, ở nơi đó, có một bóng người đang tới gần.

Là Hằng Hỏa Chân Quân, rốt cục hắn đã đến. Cũng không biết sau khi Chân Quân chạy tới, nhìn thấy Vạn Thư Sơn nhà mình đang biểu diễn uốn dẻo hạ eo như vận động viên thể thao thì sẽ có cảm tưởng gì?

“Đừng vội, chờ lát nữa đi, ta thật sự cảm thấy rất hứng thú với Thánh Tịch Trì.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng nhắc nhở:

“Nhưng Hằng Hỏa Chân Quân tiền bối đã đến.”

“Không sao, dù sao hắn cũng thấy rồi, không sao đâu.”

Bạch Tôn Giả lười biếng nói.

Đang lúc nói chuyện, Hằng Hỏa Chân Quân đã đáp xuống trước mặt đám người Tống Thư Hàng. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vạn Thư Sơn, cười khổ:

“Chuyện này rốt cuộc là sao đây?”

Không phải nói sau khi Vạn Thư Sơn mọc ra tay chân lại biểu diễn trồng chuối, tiếp đó đã thất bại sao? Sao giờ lại bắt đầu biểu diễn nghệ thuật uốn dẻo rồi hở?

Bạch Tôn Giả dụi mắt, vừa định mở miệng trả lời… Lúc này, biến hóa xuất hiện.

Vạn Thư Sơn, nứt ra rồi!

Vạn Thư Sơn cao sáu trăm mét nứt ra từ chính giữa, lộ ra hai trang... sách vô cùng to lớn?

Đây chính là Vạn Thư Sơn sao?

Vạn Thư Sơn, thật sự là một quyển… sách?

Tống Thư Hàng trợn mắt há hốc mồm.

“Chờ chút, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Kinh ngạc nhất chính là bản thân Vạn Thư Sơn:

“Vì sao ta nứt ra rồi? Trong bụng ta xuất hiện thứ gì vậy? Lại còn phát sáng nữa chứ? Liệu ta có ngủm luôn không?”

Khi Bạch Tôn Giả nhìn đến đây, ánh mắt rốt cuộc sáng bừng lên, Thánh Tịch Trì kia sắp xuất hiện sao?

Bên trong sẽ có bao nhiêu báu vật đây?

Nhưng đột nhiên, Bạch Tôn Giả nghĩ tới một việc.

Dù là Thánh Tịch Trì xuất hiện, bên trong có vật báu đi nữa… Bạch Tôn Giả nhìn sang Hằng Hỏa Chân Quân. Chủ nhà ở ngay đây, đến lúc đó dù chiếm được vật báu gì cũng phải giao cho vị chủ nhà này mới đúng.

Nghĩ đến đây, hào hứng của Bạch Tôn Giả lập tức giảm mạnh.

…

Lúc này, Vạn Thư Sơn triệt để mở ra, lộ ra chữ viết trên đó. Chữ viết vô cùng to lớn ghi đầy cả trang sách.

Loại chữ viết này Tống Thư Hàng nhìn rất quen, là chữ viết thượng cổ được nho gia sử dụng. Thánh Nhân Tu Thân Phú trong thi lại vô hạn chính là dùng loại chữ viết này viết lên.

Tuy là hiện tại Tống Thư Hàng đã học được cách “viết chính tả” Thánh Nhân Tu Thân Phú, nhưng hắn vẫn không cách nào phân biệt đám chữ viết thượng cổ này.

“Hằng Hỏa tiền bối, trên đó viết cái gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Sau khi Hằng Hỏa Chân Quân nhìn một lát thì nói:

“Bài này, hẳn là Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú.”

“Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật một cái.

Vừa nghe tên đã biết nội dung trên hai trang này là phần tiếp theo của Thánh Nhân Tu Thân Phú lúc trước.

Thế nhưng… Thứ này và Thánh Tịch Trì có quan hệ gì chứ?

Chẳng lẽ lại phải tiến vào hình thức “thi lại vô hạn”, muốn bọn họ viết chính tả Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú mới có thể xuất hiện Thánh Tịch Trì?

Vừa nghĩ đến thi lại vô hạn, Thư Hàng lập tức cảm thấy có luồng ớn lạnh từ đỉnh đầu lạnh đến bàn chân.

Hắn trừng to mắt theo bản năng, dựa vào trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ mà cưỡng ép ghi nhớ bài Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú này.

Ghi nhớ trước rồi nói, nói không chừng có thể lập tức dùng đến nó đấy.

Chương 739: Thánh Nhân: Sao ta có thể lợi hại như vậy cơ chứ!

Thời gian lần này cũng khá là dư dả, Tống Thư Hàng dựa vào năng lực ghi nhớ mạnh mẽ để nhớ hết cả bài Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú bằng chữ viết cổ này.

Cho dù lát nữa có bị kéo vào không gian thi lại vô hạn thì ta cũng không cần sợ nữa.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng không gian thi lại vô hạn cũng không xuất hiện. Cơ thể vỡ nát của Vạn Thư Sơn dần dần hợp lại, trong quá trình hợp lại của cơ thể, Vạn Thư Sơn lại la hét một hồi.

Gặp quỷ thật rồi, cơ thể của nó bị biến thành vậy từ khi nào nhỉ? Không ngờ còn bị biến đổi thành hình dạng một cuốn sách khổng lồ nữa chứ? Là ai thừa dịp lúc nó ngủ mà tàn nhẫn biến đổi nó như vậy hả?

“Hợp lại rồi, thế Thánh Tịch Trì đâu?”

Tống Thư Hàng quan sát khắp nơi, nhưng vẫn không thấy Thánh Tịch Trì.

Vạn Thư Sơn đã bị đảo lộn rồi, biến hóa cũng đã xuất hiện, theo lý mà nói thì lúc này Thánh Tịch Trì nên xuất hiện rồi chứ nhỉ? Sao nó còn chưa ló mặt ra nhỉ?

Chẳng lẽ để Thánh Tịch Trì xuất hiện còn phải thỏa mãn điều kiện gì nữa sao?

Thật là phiền phức, nếu như lúc này… mình sử dụng bí thuật giám định để giám định Vạn Thư Sơn thì không biết có lấy được manh mối gì không nhỉ?

Không đúng, không ổn.

Bây giờ cách một khoảng thời gian ngắn thi não hắn vẫn sẽ chịu ảnh hưởng của 88888 giọng nói kia, đồng thời hắn cũng càng ngày càng hiểu rõ bí thuật giám định này, cái giá phải trả để sử dụng bí thuật này cũng thấp đi không ít.

Thế nhưng nếu hắn muốn giám định những thứ vô cùng to lớn, đã tồn tại chẳng biết bao nhiêu năm hay thậm chí còn mang trong mình biết bao bí mật như Vạn Thư Sơn này thì nói không chừng hắn chỉ còn nước chết vì mất máu mà thôi!

Tống Thư Hàng âm thầm kéo kéo đôi găng tay của mình, nếu muốn tính mạng mình được an toàn thì tốt nhất vẫn là quẳng cái ý tưởng giám định Vạn Thư Sơn đi thì hơn.

Có lẽ mình không có duyên với Thánh Tịch Trì rồi.

...

Lúc này ánh mắt của Hằng Hỏa Chân Quân ở một bên đột nhiên sáng lên.

Hắn móc ra giấy, bút rồi nhanh chóng viết.

Trước tiên là Thánh Nhân Tu Thân Phú, vỏn vẹn mấy giây bài Thánh Nhân Tu Thân Phú dài lê thê đã được Hằng Hỏa Chân Quân viết xong. Ngay sau đó, Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú cũng được Hằng Hỏa Chân Quân viết hết ra.

Sau khi viết xong, Hằng Hỏa Chân Quân đứng chắp tay, nhìn về phía Vạn Thư Sơn cách đó không xa.

“Ủa? Chẳng lẽ Hằng Hỏa tiền bối đã tìm được chỗ mấu chốt rồi sao?”

Tống Thư Hàng nói thầm.

Không chỉ hắn, trong lòng các vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng có phần mong chờ.

Hằng Hỏa Chân Quân giơ hai tay lên, hai tờ giấy trắng viết đầy chữ cổ bắt đầu lơ lửng.

Sau đó... Vạn Thư sơn vốn đang kêu to đầy sợ hãi đột nhiên yên tĩnh trở lại.Theo đó giọng nói của nó bắt đầu thay đổi, trở thành một giọng nói nhạt nhẽo không pha chút tình cảm nào.

Vạn Thư Sơn mở miệng đọc Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú ở trên không trung.

Mỗi khi miệng nó đọc lên một âm tiết, từng chữ trên bài Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú của

Hằng Hỏa Chân Quân lập tức phát sáng.

Không chỉ thế, những chữ viết cổ này lại hóa từng chùm sáng màu vàng sau đó bay ra từ trong giấy rồi sắp xếp trên không trung.

Vạn Thư Sơn đọc rất chậm, phải mất đến ba phút thì hai bài văn cổ mới được đọc xong.

Hai bài văn cổ trên không trung tụ lại với nhau, sau đó biến thành hai chùm sáng rực vô cùng chói mắt.

“Bắt đầu biến hóa rồi.”

Trong lòng các vị đạo hữu Nhóm Cửu Châu Số 1 thầm hô.

...

Hai bài văn cổ biến thành ánh sáng rực rỡ hơn, cuối cùng, hào quang hòa tan biến thành một hồ ánh sáng.

Hồ ánh sáng này lơ lửng ở độ cao năm thước.

Chẳng lẽ đây chính là Thánh Tịch Trì ư?

“Ủa? Dưới đáy đáy hồ ánh sáng này là một cánh cửa không gian!”

Bạch Tôn Giả liếc mắt một cái đã thấy được chỗ đặc biệt của Thánh Tịch Trì này.

Nói cách khác, chỉ cần nhảy vào Thánh Tịch Trì này là sẽ có thể vào được không gian trong đó.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân thi lễ với đám người Bạch Tôn Giả một cái, nói:

“Không biết các vị đạo hữu có hứng thú vào trong với ta để tìm hiểu đến cùng không?”

Bạch Tôn Giả cười hỏi:

“Như thế ổn không?”

Dù sao đây cũng là kho báu nho môn, để những người ngoài như bọn họ đi vào không phải có chút không thích hợp sao?

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười:

“Không sao, coi như là một loại duyên phận đi.”

“Nếu Hằng Hỏa tiền bối nói vậy rồi thì chúng ta cũng không khách sáo nữa.”

Diệt Phượng Công Tử mỉm cười, hắn đẩy gọng kính, trong tay cầm theo thùng rượu chứa bãi Đậu Đậu kia nhảy về phía cửa của

Thánh Tịch Trì, thừa dịp trước khi Hằng Hỏa Chân Quân chưa hối hận thì đi vào tìm hiểu trước đã.

Sau đó ba người Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân cũng nhảy vào trong ánh sáng của Thánh Tịch Trì theo Diệt Phượng Công Tử.

Bốn bóng người nhẹ nhàng nhảy vào.

Một lát sau, bốn bóng người họ xuyên qua ánh sáng của Thánh Tịch Trì rồi đáp xuống mặt đất, họ không hề đi vào trong không gian đối diện Thánh Tịch Trì.

“Ủa?”

Diệt Phượng Công Tử tò mò nói.

Rõ ràng hắn có thể cảm ứng được đối diện hồ ánh sáng này có một không gian tồn tại. Thế nhưng bọn hắn lại không thể chạm đến hồ ánh sáng đó, không gian đối diện đó giống như hoa trong gương, trăng trong nước vậy.

“Thú vị đấy, để ta thử xem.”

Bạch Tôn Giả khẽ cười một tiếng, hắn cũng đi lên bờ của Thánh Tịch Trì rồi bước ra một bước.

Lúc này, một tiếng vù vang lên, cửa vào không gian phía dưới bèn mở ra, Bạch Tôn Giả dễ dàng đi vào trong.

“Lạ nhỉ?”

Diệt Phượng Công Tử tò mò nói, hắn thử đi vào Thánh Tịch Trì lần nữa, nhưng giống với lúc trước, cơ thể của hắn xuyên qua Thánh Tịch Trì, không thể đi vào trong.

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Chẳng lẽ tu vi phải từ Tôn Giả thất phẩm trở lên mới có thể đi vào ư?”

“Không phải chứ? Vậy có nghĩa là chỉ có một mình Bạch Tôn Giả đi vào được thôi sao?”

Lạc Trần Chân Quân nói đầy tiếc nuối.

Tống Thư Hàng cau mày suy nghĩ, không đúng, nếu như chỉ có Tôn Giả thất phẩm có thể đi vào thì lúc đó thư sinh thủy tinh kia cần gì phải nói chuyện Thánh Tịch Trì này cho người chỉ có cảnh giới tam phẩm như hắn chứ?

“Để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, hắn tung người nhảy lên trên Thánh Tịch Trì.

Lúc thân hình Thư Hàng đáp xuống, lại một tiếng vù vang lên, cánh cửa không gian phía dưới lại mở ra cho hắn dễ dàng đi vào.

Hắn cũng đi vào trong.

“Thư Hàng tiểu hữu vào trong rồi!”

Diệt Phượng Công Tử đẩy gọng kính, như vậy thì điều kiện để đi vào trong không phải là thực lực rồi.

“Nếu như hạn chế không phải là thực lực thì ta cũng vào thử xem.”

Sau khi Hằng Hỏa Chân Quân thi lễ với các vị đạo hữu một cái thì cũng nhảy vào Thánh Tịch Trì.

Theo đó Hằng Hỏa Chân Quân cũng vào trong đó thành công.

Các vị đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1 nhất thời cũng đoán không ra điều kiện để đi vào trong không gian đó là gì.

Như vậy những người có hứng thú bèn dứt khoát thử nhảy vào trong Thánh Tịch Trì một lần.

Cuối cùng... Lại có hai vị đạo hữu thuận lợi tiến vào trong, là Lạc Trần Chân Quân và Tối Việt (Túy Nguyệt) Cư Sĩ.

Bạch Hạc Chân Quân một lòng khát vọng đi theo Bạch Tôn Giả cũng bị Thánh Tịch Trì từ chối không cho vào, bây giờ còn đang điên cuồng rào gú.

...

“Bạch tiền bối, Thư Hàng tiểu hữu, Hằng Hỏa tiền bối, Lạc Trần Chân Quân, Túy Thiên Cư Sĩ, mấy vị đạo hữu này có gì giống nhau nhỉ?”

Diệt Phượng Công Tử sờ sờ cằm, suy nghĩ nói.

Tuyết Lang Động Chủ:

“Chắc đều là nam nhỉ?”

“Tuyết Lang đạo hữu, câu này của ngươi xúc phạm những đạo hữu nam ở đây đấy.”

Diệt Phượng Công Tử nhếch miệng lên.

“Khụ khụ, ý ta không phải như vậy!”

Tuyết Lang Động Chủ vội vàng giải thích.

Sau khi Bắc Hà Tán Nhân suy nghĩ hồi lâu, suy đoán:

“Có lẽ là trong tay bọn họ đều nắm giữ thứ gì đó? Tư cách phù hợp để vào trong động phủ ư?”

Ánh mắt Tô Thị A Thập Lục sáng lên:

“Nơi này là địa bàn nho môn, nếu như nói có điều kiện gì phù hợp thì chắc là sẽ có liên quan tới nho môn. Kết hợp với bài Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú khi Vạn Thư Sơn tách ra lúc trước, không lẽ chỉ những người nắm giữ bài văn kia mới có đi vào ư?”

A Thập Lục đoán rất có lý.

Lệ Chi Tiên Tử không phục nói:

“Ta cũng nhớ bài Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú kia nhưng ta cũng không thể vào trong đó.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Có lẽ… Không chỉ là bài Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú thôi đâu, mà còn phải nhớ thêm bài Thánh Nhân Tu Thân Phú lúc nãy Hằng Hỏa Chân Quân viết nữa. Có thể phải là người nhớ hết hai bài văn cổ đó mới có thể vào trong.”

“Nếu chỉ có vậy thì bây giờ chúng ta đi tìm một tên đệ tử nho gia để hắn dạy chúng ta hai bài văn cổ kia xem!”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Các ngươi đang tìm đệ tử nho gia à? Ha ha, đúng lúc ta có mang theo một tên đến đây.”

Giọng Tô Thị A Thất truyền tới từ trên trời. Một lát sau, A Thất theo đáp xuống, đằng sau hắn còn mang theo một người, chính là Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc, con trai duy nhất của Hằng Hỏa Chân Quân.

Lúc trước A Thất đang mở võ đài trong thành Bạch Vân, khiêu chiến một số cao thủ nho gia. Lúc hắn đánh xong vài trận, vị Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc này cũng bắt đầu ngứa tay, muốn lên đài khiêu chiến Tô Thị A Thất.

Nhưng còn chưa đánh thì A Thất nghe được tiếng nổ mạnh ở chỗ quay phim.

Trong lòng của hắn lo lắng cho các vị đạo hữu trong Nhóm

Cửu Châu Số 1, bèn chạy qua đây xem thử. Mà vị Tô Văn Khúc đạo hữu này cũng quấn lấy hắn đòi đi theo, A Thất đành phải dẫn hắn qua cùng.

Khi Tô Thị A Thập Lục nhìn thấy Tô Văn Khúc bèn nhếch môi cười:

“Đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

“Ha ha ha ha, thật là trùng hợp.”

Tô Văn Khúc ngại ngùng cười khan.

Lệ Chi Tiên Tử tiến lên một bước, hỏi:

“Vị tiểu huynh đệ nho gia này, ngươi biết viết Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú không?”

“Biết chứ, chỉ cần là đệ tử nho gia thì không ai không biết cả.”

Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc gật đầu nói.

“Vậy thì tốt quá.”

Lệ Chi Tiên Tử cười nhờ vả:

“Không biết vị tiểu hữu này có thể dạy chúng ta viết Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú hay không?”

“Được chứ, không thành vấn đề.”

Đề Đao Thư Sinh sảng khoái đáp ứng.

... Bên kia.

Trong không gian mà Bạch tiền bối, Thư Hàng tiểu hữu, Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Tối Việt Cư Sĩ đến sau khi đi vào Thánh Tịch Trì.

Không gian trong này chỉ to như một cái sảnh lớn, không có cơ quan cạm bẫy.

Chỉ có một vị nho sinh mặt mày bình thường đang ngồi ở trong không gian này.

Dường như là cảm ứng được có người vào đây, vị nho sinh này mở mắt, nhìn về phía mọi người, sau đó chậm rãi mở miệng nói:

“Rốt cuộc cũng có người đi vào đây.”

“Xin chào tiền bối.”

Tống Thư Hàng thi lễ đáp.

Thế nhưng vị nho sinh này không trả lời Tống Thư Hàng, hắn chỉ thản nhiên ngẩng đầu lên, trong hai con mắt xuất hiện vẻ hồi tưởng.

“Lão hủ chính là tồn tại tung hoành thiên hạ vô địch thủ, cả đời quét ngang một cõi, mọi người đều gọi lão hủ là Thánh Giả.”

Nho sinh kia nói khẽ:

“Ngày lão hủ sinh ra, có tử khí đông lai, trời đất bị che khuất…”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 740: Các chú có biết những sự tích ngầu lòi của anh chưa?

Mặt mày vị nho sinh này rất bình thường, nhưng khi hắn ngồi ngay ngắn ở đó thì lại có một loại khí thế tông sư tỏa ra. Có điều khi hắn vừa mở miệng ra thì mấy thứ như khí chất, phong phạm tông sư gì đó đều tan thành mây khói.

Lúc Tống Thư Hàng đối diện với vị nho sinh Thánh Giả này, có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc... Y hệt như cảm giác khi hắn nhìn thấy các vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 vậy.

Lúc chưa gặp hay vừa mới gặp, hình tượng của các vị tiền bối mà hắn thấy được luôn mang theo khí chất của cao cao tại thượng. Nhưng sau khi gặp mặt thì hình tượng gì đó đều sụp đổ hết cả.

Lúc này, nho sinh Thánh Giả đó vẫn còn đang giải thích về dị tượng khi hắn sinh ra, sau khi đất trời bị che khuất, còn có sấm sét rền vang, căn phòng hắn sinh ra cũng tràn ngập ánh sáng, thậm chí còn có song long bay múa trong phòng hắn.

Tóm cái váy lại là rất ư là lợi hại, tổng kết lại một câu chính là - Này chú có biết là lúc anh mày sinh ra lợi hại cỡ nào không?

Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, Lạc Trần Chân Quân, Túy X Cư Sĩ không nhịn được mà nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân ở một bên.

Vị này chính là Thánh Nhân nho gia trong truyền thuyết sao? Là thầy của cả thiên hạ, trình độ dạy đệ tử là thiên hạ vô song, một tay dạy ra mười ba Kiếp Tiên của nho gia, khai sáng cả một thế hệ nho gia, chính là vị Thánh Nhân trong truyền này đó ư?

Sau khi Hằng Hỏa Chân Quân nghe đến đó thì lập tức quỳ xuống:

“Hằng Hỏa tham kiến Thánh Nhân.”

Không sai, đây chính là Thánh Nhân nho gia, hoàn toàn giống y hệt với ghi chép về Thánh Nhân trong Bạch Vân thư viện. Hơn nữa, những sự tích lúc Thánh Nhân sinh ra đều khớp với trong ghi chép.

Theo như ghi chép trong bí văn nho gia, năm đó Thánh Nhân tranh đoạt Thiên Đạo với một tồn tại thần bí, cuối cùng do tài năng thua kém một bậc nên bại trận, từ đó biến mất không thấy đâu nữa. Không lẽ từ đó tới giờ Thánh Nhân luôn ở trong không gian nho nhỏ này sao?

Khóe mắt đám người Bạch Tôn Giả giật một cái. Đúng là Thánh Nhân thật!

Vị nho sinh mặt mày tầm thường trước mặt này vẫn không hề để ý đến Hằng Hỏa Chân Quân, hắn tiếp tục nói:

"Khi lão hủ còn nhỏ, rất được mọi người ở quê nhà yêu thích. Lúc lão hủ ba tuổi đã xem qua trăm quyển sách. Đến lúc lão hủ năm tuổi, hàng triệu hàng tỷ cuốn sách trong thiên hạ này đều đã nằm trong lòng lão hủ. Năm đó, lão hủ tự cho là đã nắm giữ mọi học thức trong thiên hạ!"

Tóm lại vẫn là rất ư là lợi hại, tổng kết lại một câu chính là. Mấy chú biết là lúc anh còn nhỏ cũng lợi hại lắm lắm không hả?

Nho sinh Thánh Giả dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời nói:

"Cho đến năm sáu tuổi, lão hủ gặp được một vị tiên tử, vừa là thầy vừa là bạn. Cô ấy là một cô gái còn rực rỡ hơn vầng trăng trên trời, tóc dài màu lam rủ thẳng xuống tận bắp chân, phủ cả phần lưng, lông mi màu lam vừa dày vừa dài. Cô ấy xuất hiện bên cạnh lão hủ, dìu dắt lão hủ chạm đến một thế giới hoàn toàn mới, lĩnh ngộ được những tri thức hoàn toàn mới, những điều hoàn toàn khác biệt. Đó chính là thế giới của tu chân giả. Lúc này lão hủ mới phát hiện, bản thân trước kia chỉ là một con ếch ngồi dưới đáy giếng, không biết khung trời ngoài kia to lớn ra sao. Ngẫm lại thì quãng thời gian này thật sự rất đáng nhớ."

Lúc nói đến đây, Thánh Nhân chìm vào trong hồi ức, không nói thêm gì nữa.

Nho sinh Thánh Giả hình dung rất ngắn, chỉ miêu tả hai câu ngắn ngủn về vị tiên tử vừa là thầy vừa là bạn kia.

Thế nhưng dường như trong lời nói của nho sinh Thánh Giả có chứa một loại sức mạnh kỳ diệu. Lời hắn vừa nói ra miệng, tất cả mọi người đều có thể hiểu ý nghĩa trong lời nói của hắn, hiểu được hình ảnh trong lời hắn. Trên thực tế, ngôn ngữ mà nho sinh Thánh Giả sử dụng là ngôn ngữ thượng cổ, nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể nghe hiểu.

Theo lời giới thiệu của Thánh Nhân, hình tượng của một vị tiên tử tóc dài màu lam rủ thẳng xuống tận bắp chân, phủ cả phần lưng, lông mi màu lam vừa dày vừa dài, còn rực rỡ hơn vầng trăng trên trời hiện lên trong đầu đám người Tống Thư Hàng rất sinh động.

“Ơ?”

Tống Thư Hàng há hốc mồm, kinh ngạc hô to. Hình tượng vị tiên tử này, đây chẳng phải là vị nữ tu tóc lam nghi là Đồng Quái Tiên Sư kia sao?

Lúc ở trong sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả, vị nữ tu tóc lam kia còn tính cho hắn một quẻ. Cô ta nói rằng gần đây hắn sẽ gặp một chuyện may mắn. Tống Thư Hàng có cảm giác cô ta là do Đồng Quái Tiên Sư giả thành, nhất định phải xem quẻ của cô ta theo hướng ngược lại, cho nên hắn rất lo lắng. Hai ngày nay, hắn đều cẩn thận từng li từng tí, sợ rằngchỉ sơ suất một chút sẽ bị cái may mắn đó giày vò cho tới chết luôn.

Không chỉ có Tống Thư Hàng, Lạc Trần Chân Quân và Túy X Cư Sĩ liếc nhau một cái, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy?”

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Trước đó không lâu ta đã gặp vị tiên tử này, lúc ấy ta hoài nghi cô ta là do Đồng Quái tiền bối ngụy trang. Bởi vì sau khi vừa gặp mặt, cô ta lập tức tính cho ta mấy quẻ. Ta cảm thấy mấy quẻ kia phải xem ngược lại mới đúng.”

Nhưng bây giờ hắn không chắc nữ tu tóc lam lúc đó có phải Đồng Quái Tiên Sư chuyên bói ngược hay không. Nếu như vị nữ tu tóc lam kia không phải là Đồng Quái Tiên Sư... Vậy thì thiên kiếp tam phẩm của Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử không phải sẽ rất nguy hiểm sao?

“Xem bói ư?”

Lúc Lạc Trần Chân Quân nghe đến đó thì khóe miệng co giật:

“Thư Hàng tiểu hữu có thể yên tâm, theo ta được biết thì vị tiền bối này không biết xem bói... Kẻ mà ngươi gặp nhất định chính là Đồng Quái Tiên Sư đã dịch dung thành!”

Túy X Cư Sĩ cũng gật đầu.

Tống Thư Hàng lập tức thở nhẹ ra:

“Như vậy bản thể của vị nữ tiền bối tóc lam này là tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 của chúng ta sao?”

Túy X Cư Sĩ gật đầu nói:

“Đúng vậy... Bản thể của cô ấy chính là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 chúng ta.”

Chính là vị đại tiền bối đã hành hạ Cuồng Đao Tam Lãng đến chết đi sống lại kia.

“Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ư?”

Lúc này, Bạch Tôn Giả nhíu mày nói:

“Nhưng theo ta nhớ thì tóc của Vân Tước Tử đạo hữu không phải màu lam, tóc cô ta rõ ràng là màu đen mà.”

Lạc Trần Chân Quân nói:

“Bạch tiền bối ngài nhớ lộn rồi, tóc củaVân Tước Tử đạo hữu luôn là màu lam. Mái tóc dài của cô ta rất đặc biệt nên rất có ấn tượng.”

“Ta cũng vậy.”

Túy X Cư Sĩ hùa theo.

Bạch Tôn Giả gãi gãi mặt:

“Chẳng lẽ ta nhớ sai thật sao? Lạ thật.”

Hằng Hỏa Chân Quân ở một bên không hề xen vào, hắn chỉ yên lặng mà nghe. Lúc hắn nghe được vị tiên tử vừa là thầy vừa là bạn trong miệng Thánh Nhân còn sống thì lập tức trợn to hai con mắt.

Nếu như có cơ hội, hắn nhất định phải tiếp xúc với vị Huyền

Nữ Môn Vân Tước Tử kia một lần mới được!

Trong lúc đang suy nghĩ, vị nho sinh Thánh Giả này lại tiếp tục giải thích:

“Sau khi lão hủ tiếp xúc với thế giới của tu chân giả, dưới sự chỉ dạy của vị tiên tử vừa là thầy vừa là bạn kia, bắt đầu trăm ngày Trúc Cơ, rèn luyện cơ thể, tu vi tiến triển cực nhanh. Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, lão hủ đã tu luyện xong các khiếu huyệt lớn, trùng kích Long Môn, một hơi thăng cấp lên nhị phẩm!”

Từ một người bình thường thăng cấp lên nhị phẩm trong vòng nửa tháng, quả thực là lợi hại đến mức không thể lợi hại thêm được nữa.

“Thật là lợi hại!”

Tống Thư Hàng nói. Hắn cảm thấy mình rất may mắn, đặc biệt là sau khi gặp được Bạch Tôn Giả thì các loại kỳ ngộ lần lượt xuất hiện. Nhưng thăng cấp lên nhị phẩm cũng phải tốn đến nửa tháng.

Theo đó, vị nho sinh Thánh Giả này tiếp tục nói:

“Sau đó, tốc độ tu luyện của lão hủ càng lúc càng nhanh, thế như chẻ tre. Chỉ mới một năm thời gian, lão hủ đã thăng lên cảnh giới tam phẩm! Lão phu chỉ tốn thời gian hơn một năm đã đạt tới cảnh giới người khác phải dùng mười mấy, hai mươi năm mới có thể chạm tới!”

Các chú biết lúc anh tu luyện cũng rất là lợi hại chưa hả?

“Thật là lợi hại.”

Lạc Trần Chân Quân tỏ vẻ tâm phục khẩu phục.

“Không hổ là Thánh Nhân.”

Túy X Cư Sĩ cũng cảm thán. Cho dù là thời đại viễn cổ, lúc đó linh khí trong trời đất càng thêm dồi dào, nhưng tốc độ tu luyện của vị Thánh Nhân này vẫn nhanh vô cùng.

Lúc này... Tống Thư Hàng không dám lên tiếng, hắn lặng lẽ rụt cả người về.

Vị Thánh Nhân lợi hại kinh khủng này từ lúc sinh ra đến lúc ấu thơ, lại bước vào cảnh giới tu chân cũng phải mất hơn một năm để thăng lên cảnh giới tam phẩm.

Mà hắn... Nếu tính cả quãng thời gian trong Thời Quang Thành của Bích Thủy Các thì hình như còn chưa tới bốn tháng thì phải? Cảnh giới của hắn bây giờ cũng là vừa mới thăng lên tam phẩm.

Loại chuyện này vẫn là không nên nói ra thì hơn. Nhưng hắn khác với vị Thánh Nhân này, hắn là nhờ vị thư sinh thủy tinh kia truyền công nên cảnh giới mới có thể tăng mạnh. Nếu như để hắn tu luyện từng chút một thì thời gian nhất định sẽ hơn một năm... Chắc vậy nhỉ?

...

Lúc này, nho sinh Thánh Giả tiếp tục nói:

“Lúc lão hủ bước vào cảnh giới tam phẩm, trong lòng đột nhiên có một ý tưởng. Lão hủ không còn tu luyện theo công pháp gốc nữa, khi tiếp tục tu luyện, lão hủ cho rằng mình phải tạo ra con đường thuộc về chính mình, một con đường tu luyện khác với người khác. Khi lão hủ còn nhỏ đã đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, lão hủ có sự lý giải sâu sắc đối với tri thức khác với người bình thường. Cho nên lão hủ bắt đầu suy ngẫm, bắt đầu thử nghiệm.”

“Mười năm sau đó, lão hủ vẫn là cảnh giới tam phẩm như trước... Nhưng lão hủ lại nghiên cứu, khai sáng ra hình thức ban đầu của Đạo của riêng mình. Lão hủ dùng văn nhập đạo, lấy chính khí rèn luyện tinh thần và thể xác, lấy chân lý buộc bụng, lấy bút viết nên chân lý trời đất!”

“Cứ như vậy... Không biết sau bao nhiêu năm, lúc lão hủ quay đầu lại, lão hủ đã là một trong những kẻ mạnh nhất giữa đất trời này. Khai sáng một hệ nho đạo, dưới trướng có mười ba Kiếp Tiên. Lại qua thêm vài năm, tu vi của lão hủ càng lúc càng tinh thâm. Cuối cùng giữa đất trời này không còn ai có thể đánh bại lão hủ. Từ khi đó trở đi, lão hủ tung hoành thiên hạ, quét ngang một cõi!”

Các chú biết lúc thần công của anh đại thành lợi hại lắm lắm lắm không hả?

Đoạn lịch sử mà Thánh Nhân vừa nói tới chính là thời kỳ huy hoàng nhất của nho gia. Quãng thời gian đó, Thánh Nhân vô địch thiên hạ, dưới trướng Thánh Nhân có mười ba Kiếp Tiên, đệ tử nho gia trải rộng khắp thiên hạ!

Thậm chí đối với những hệ tu sĩ thuộc hệ khác thì quãng thời gian đó cũng là quãng thời gian vô cùng hòa bình. Đệ tử nho gia lấy chính khí rèn luyện cơ thể, lấy chân lý buộc bụng.

Trong thời kỳ huy hoàng của nho môn, tất cả tà ma đều im hơi lặng tiếng, cho dù là đệ tử ma môn cũng cố gắng bớt hung hăng càn quấy lại.

Nếu như chọc giận đệ tử nho gia vô cùng chính khí kia thì chỉ còn có nước cạp đất mà ăn.

...

Lúc nghe đến đó, Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, Lạc Trần Chân Quân, Tỉnh X Cư Sĩ, Hằng Hỏa Chân Quân đều làm cho tinh thần mình phấn chấn lên, lắng nghe thật kỹ nội dung Thánh Nhân sắp kể.

Mọi người đều biết, kế tiếp mới là trọng tâm.

Kế tiếp lúc nghe tại sao nho gia lại bị hủy diệt, cùng với càng nhiều bí ẩn hơn.

Sau khi nói xong đoạn này, nho sinh Thánh Giả thoáng dừng lại rồi mới nói:

“Sau này... Thiên Đạo xuất hiện vấn đề.”

Hai chữ Thiên Đạo này đại diện cho hàm ý về chân lý tối cao, bản nguyên, bản thể, quy luật, nguyên lý, cảnh giới, vân vân và mây mây. Quy tắc của vạn vật, quy luật của vạn vật, đều có mối quan hệ vô cùng mật thiết với hai chữ tu chân.

Thiên Đạo xuất hiện vấn đề ư?

Chương 741: Năm đó Thiên Đạo không muốn chơi nữa

Mục tiêu của tu sĩ là trường sinh, tu được chân ngã cuối cùng, trấn áp chư thiên vạn giới, gánh vác mệnh trời, trở thành tồn tại duy nhất trong vạn giới, nắm giữ ý chí Thiên Đạo. Từ nay về sau, vượt qua trường sinh bất tử, đúc thành bất hủ thật sự, bất tử bất diệt, lấy thân mình hóa thành Thiên Đạo.

Thiên Đạo không chết, Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo bất hủ, Thiên Đạo vĩnh tồn!

Như vậy thì tại sao Thiên Đạo lại lại xảy ra vấn đề chứ? Nó xảy ra vấn đề gì? Chẳng lẽ với sức chịu đựng của người gánh vác Thiên Đạo, đến cuối cùng không chịu nổi nữa, dần dần sẽ xảy ra vấn đề sao?

Nho sinh Thánh Giả suy nghĩ cả buổi rồi nói:

“Hình dung ra sao mới đúng đây... Ấy chính là Thiên Đạo không muốn chơi nữa.”

Trong không gian Thánh Tịch Trì này dường như có thể ẩn giấu mọi thứ, ở đây cho dù Thánh Giả trực tiếp nhắc tới hai chữ Thiên Đạo thì cũng không sợ bị cảm ứng được.

“Hả?”

Tống Thư Hàng nhịn không được lên tiếng.

“Hả?”

Lạc Trần Chân Quân và Túy Nhật Cư Sĩ cũng ngáo người.

Không muốn chơi nữa ư? Cái nguyên nhân vớ vẩn gì vậy?

Thánh Nhân nhớ lại nói:

“Năm đó, những Kiếp Tiên có thiên mệnh chi tư, là tồn tại đứng đầu đều có thể mơ hồ cảm ứng đượcvấn đề của Thiên Đạo. Dường như Thiên Đạo... Chơi chán rồi, không muốn chơi nữa. Do đó Thiên Đạo chuẩn bị từ chức. Tuy rằng không thể tin được, nhưng lão hủ có cảm giác rằng Thiên Đạo muốn như vậy.”

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy tu sĩ lúc ấy đúng là vất vả, có một Thiên Đạo ích kỷ như vậy, mọi người chắc là sẽ rất đau đầu nhỉ?

Thánh Nhân kể đến đây bèn thản nhiên nói:

“Thế nhưng năm đó, lão hủ lại có cảm giác là phải như vậy! Nếu Thiên Đạo không làm nữa thì đây là lúc lão hủ phải đứng ra gánh vác mệnh trời!”

Thánh Nhân nói rất bình thản, năm đó hắn đánh khắp thiên hạ không có đối thủ, nếu nói đến người có thể gánh vác mệnh trời, không phải hắn thì là ai đây?

Không chỉ có hắn nghĩ như vậy, chỉ sợ lúc ấy có chín phần mười tu sĩ trở lên trong giới tu chân đều nghĩ như vậy. Ngay cả những Trường Sinh Giả có được thiên mệnh chi tư, đã tạo con đường của bản thân, đạt được cảnh giới trường sinh năm đó, đa số đều cho rằng người thích hợp nhất để gánh vác mệnh trời không phải Thánh Nhân thì là ai đây?

Đương nhiên, có người phục, cũng có người không phục!

Thánh Nhân tiếp tục nói:

“Những năm đó, số lượng Trường Sinh Giả mà lão hủ từng chiến đấu rất nhiều. Có tu sĩ, có thú, có cổ vu, có yêu, có ma, còn có những kẻ được gọi là thần nữa.”

“Những Trường Sinh Giả kia, có một số lánh đời đã lâu, thậm chí ngay cả lão hủ cũng mới nghe lần đầu, không biết lai lịch hay xuất thân gì của bọn họ.”

“Những thứ liên quan tới bọn họ đều đã biến mất trong con sông lịch sử dài đằng đẵng. Đạo thống của bọn họ, truyền thừa của bọn họ đều đã hoàn toàn biến mất.”

“Chỉ có bản thân họ đạt tới trường sinh nên không bị thọ nguyên bó buộc.”

“Bọn họ đều đang chờ, chờ đến ngày Thiên Đạo biến mất, lúc đó bọn họ sẽ xuất hiện, tranh đoạt mệnh trời, cơ thể thành đạo, tạo ra truyền thuyết bất hủ thuộc về chính họ.”

“Trong số bọn họ, có vài người có thực lực không hề thua kém lão hủ. Nhưng cuối cùng bọn họ đều thua dưới tay lão hủ, lui về ở ẩn lần nữa, nên mất đi tư cách tranh đoạt tranh đoạt Thiên Đạo.”

Nhìn thấy chưa, hồi đó anh đây ngầu chết đi được, một mình treo những Trường Sinh Giả trên khắp thế giới lên đánh, các chú biết chưa hả?

Lúc nói đến đây, trên khuôn mặt Thánh Nhân rốt cuộc lộ ra vẻ đắng chát:

"Thế nhưng ngay lúc lão hủ đang chờ kế thừa Thiên Đạo, thành tựu bất hủ, mở ra một truyền thuyết thuộc về lão hủ... Thì có một tồn tại thần bí đã lặng lẽ đến tìm lão hủ. Hắn khuyên lão hủ không nên gánh vác mệnh trời, không nên ham hố hóa thành Thiên Đạo. Nếu không, sau này lão hủ sẽ hối hận."

Không nên ham hố trở thành Thiên Đạo ư? Nếu không sẽ hối hận sao? Đây là ý gì?

Đám người Bạch Tôn Giả rất ngạc nhiên.

Đặc biệt là Tống Thư Hàng, hắn cảm thấy mức độ tin tức rất lớn. Hơn nữa, những tin tình tức này dường như chính là thứ mà Bạch tiền bối two muốn biết thì phải?

Thánh Nhân tiếp tục nói:

"Lúc ấy sao lão hủ có thể tin hắn cơ chứ? Cho nên bèn đuổi hắn đi. Sau đó, lão hủ chỉ cần chờ Thiên Đạo không làm nữa thì lão hủ sẽ có thể gánh vác mệnh trời một cách tự nhiên, đúc thành bất hủ chi thân, trở thành Thiên Đạo mới. Thế nhưng... không lâu sau đó lại có một vị Trường Sinh Giả không rõ lai lịch xuất hiện trước mặt lão hủ."

"Vị Trường Sinh Giả này rất kỳ lạ, hoàn toàn không giống với những Trường Sinh Giả mà lão hủ gặp qua trước đó. Hắn không phải người, không phải quỷ, không phải thú, không phải yêu, không phải ma, không phải thần, hắn dường như không thuộc về thế giới này của chúng ta."

"Không chỉ có cơ thể, thậm chí là cách tấn công, hệ thống tu luyện đều khác với bất kỳ hệ thống tu luyện nào trong thế giới của chúng ta."

"Lão hủ đánh với hắn mười mấy năm ròng. Ngay lúc đầu, lão hủ chiếm thế thượng phong, có mấy lần đánh hắn thương nặng. Thế nhưng năng lực khôi phục của hắn lại vượt quá sức tưởng tượng của lão hủ. Cho dù là thương nặng gần chết nhưng chỉ cần trong nháy mắt là hắn sẽ có thể khôi phục hoàn toàn.”

“Mỗi lần ra tay lão hủ đều ra tay nặng hơn, nhưng cho dù dùng hết toàn lực của lão hủ cũng không thể đánh chết hắn trong một chiêu được. Mà nếu không thể một chiêu đánh chết hắn thì đã ở trong thế không thể chết được rồi. Bên này tiêu hao bên kia hồi phục... Cuối cùng, kỹ năng của lão hủ thấp hơn một bậc.”

Khi nói đến đây, sắc mặt củaThánh Nhân vẫn bình tĩnh như cũ:

“Trong những năm lão hủ đánh nhau với hắn, ta cảm nhận được dường như có khi vị Trường Sinh Giả kỳ lạ này không có cảm xúc. Bởi vì không có cảm xúc nên chuyện gì hắn cũng dám làm. Nếu như lão hủ bị đánh bại thì không biết hắn sẽ làm gì với nho gia do lão hủ mở ra đây. Cộng thêm việc hắn không thuộc về bất cứ phe phái tu luyện nào trong thế giới này, nên cũng không biết hắn sẽ đối phó với tất cả đạo hữu trên thế giới ra sao nữa.”

“Sau khi kỹ năng của lão hủ thua một bậc, biết rõ không còn hy vọng sống sót... Trong mấy chục năm lão hủ đánh với vị Trường Sinh Giả thần bí này, đôi bên sớm đã vào thế không chết không thôi. Giữa hắn và ta cũng chỉ một người có thể sống sót.”

“Vì vậy... Cuối cùng, lão hủ sử dụng một năng lực thiên phú. Đó là một thiên phú mà lão hủ thức tỉnh sau khi lĩnh ngộ được việc lấy nho làm đạo, nhưng lão hủ chưa từng sử dụng qua để đối phó hắn.”

“Lúc sử dụng thiên phú này, năng lực của nó sẽ nuốt một phần tồn tại của kẻ bị thi pháp. Thiên phú này rất trừu tượng, đến giờ lão hủ vẫn không thể hiểu được nguyên lý của nó. Thế nhưng nếu thi pháp thành công thì tồn tại của kẻ bị thi pháp sẽ không còn hoàn chỉnh. Loại tồn tại này cũng không phải thân thể hay linh hồn, sau khi kẻ bị thi pháp trúng chiêu, tuy rằng còn đứng trước mặt ta, không mất cọng lông nào thế nhưng tuy hắn còn đứng trước mặt ta, nhưng tồn tại của hắn đã mất đi một phần, hắn đã không còn nguyên vẹn, không còn là hắn hoàn chỉnh.”

“Sau đó, vị Trường Sinh Giả này đã trở thành Thiên Đạo mới.

Lão hủ cũng bị hắn giết chết, hồn phi phách tán."

Lúc nói đến đây, giọng của Thánh Nhân rốt cuộc dừng lại.

Cuộc đời của hắn đã chấm một dấu chấm tròn như vậy đấy.

Hắn, hồn phi phách tán...

...

Hồn phi phách tán, nói cách khác là Thánh Nhân đã chết đến mức không thể chết hơn, ngay cả khả năng chuyển thế cũng đã biến mất, mất đi tương lai.

Nếu nói như vậy thì Thánh Nhân trước mắt này là gì?

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói:

"Chẳng lẽ là thứ giống như có thể ghi hình lại?"

Trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Túy Ước Cư Sĩ đều đang nghi hoặc y như hắn.

Bởi vì trên người vị Thánh Nhân trước mắt này không hề có chút linh lực chấn động nào. Hơn nữa từ lúc bắt đầu, vị Thánh Nhân này đã không ngừng kể lại cuộc đời oanh liệt của mình. Tống Thư Hàng, Hằng Hỏa Chân Quân đều thử trao đổi với hắn, thế nhưng đối phương đều không để ý.

"Hay nó giống như đoạn ghi hình của vị Trường Sinh Giả Trình Lâm kia nhỉ?"

Lạc Trần Chân Quân thầm nghĩ trong lòng.

Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ:

"Thánh Nhân đã qua đời, đây là sự thật, ta còn đang ở đang mong đợi gì nữa chứ?"

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn vô cùng khát vọng Thánh Nhân còn sống, có thể đi ra giúp cho nho môn trở về thời kỳ huy hoàng năm đó một lần nữa.

Cho dù là sau khi Thánh Nhân đi ra thì cũng chỉ có thể nấp ở phía sau màn, không thể ra tay thêm lần nữa, thì đối với người nho môn mà nói, đây vẫn sẽ là nguồn sức mạnh tinh thần to lớn.

Mình rơi vào ma chướng rồi.

Hằng Hỏa Chân Quân nói thầm.

...

Lúc các vị đạo hữu đang cảm thán, Bạch Tôn Giả sờ sờ cằm, vẫn còn đang đánh giá đoạn ghi hình Thánh Nhân này.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, xem ra việc thư sinh thủy tinh để lại câu Vạn Thư Sơn điên đảo, Thánh Tịch Trì. . . chính là để người khác biết rõ hình ảnh chuyện cũ mà Thánh Nhân nho gia lưu lại sao?

Đối với đệ tử nho gia mà nói thì đây có lẽ là bảo vật quan trọng. Nhưng mà đối với hắn thì thứ này vô dụng rồi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả cười ha ha một tiếng, nói:

“Thánh Nhân đã hồn phi phách tán, như vậy... ngươi lại tồn tại trong không gian này bằng cách nào đây?”

Nếu như lúc Thánh Nhân đang chiến đấu với Thiên Đạo mới đã hồn phi phách tán, vậy thì là ai đã ghi lại đoạn hình ảnh này?

Đoạn hình ảnh này rõ ràng cho thấy Thánh Nhân đang kể lại, mà lúc kể lại này lại xảy ra sau khi đại chiến với Thiên Đạo mới.

Thế nhưng sau khi vị Thánh Nhân kia tại nói hết thì không hề nhúc nhích, không trả lời mọi người.

“Thư Hàng... ngươi lên sờ vị Thánh Nhân này thử đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Hở?”

Tống Thư Hàng chỉ chỉ bản thân, sau đó hắn lại nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân. Nói sao đi nữa thì đây cũng là Thánh Nhân của nho môn, nếu như hắn đi lên sờ thì nhất định Hằng Hỏa Chân Quân sẽ không vui đâu nhỉ?

“Để ta!”

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân cắn răng một cái, hắn tiến lên một bước, vươn tay ra chuẩn bị đụng vào vị Thánh Nhân này.

Thế nhưng, tay của Hằng Hỏa Chân Quân mới vươn ra một nửa, cơ thể hắn liền bay vòng ra ngoài, rơi xuống đất trông vô cùng thê thảm, nhưng thật ra loại ngã này đối với Hằng Hỏa Chân Quân mà nói chẳng hề mất đi cọng lông nào.

Con mắt Hằng Hỏa Chân Quân phát sáng, nói:

“Thánh Nhân!”

Quả nhiên Thánh Nhân nho gia còn chưa chết!

“Xin lỗi nhé, vừa rồi ta bị thất thần. Lời trăn trối của Thánh

Giả được phát hết rồi à?”

Lúc này, Thánh Nhân lại quay sang nói:

“Bây giờ ta đang trao đổi với mọi người thông qua một loại phương pháp không thể nói rõ. Vì vậy lâu lâu sẽ thất thần một chút.”

Lần này ngữ khí của hắn đã thay đổi, không hề dùng tự xưng lão hủ nữa.

Hơn nữa vừa rồi, hắn mới vừa nói là lời trăn trối của Thánh Giả phát hết rồi à? Nói cách khác, quả nhiên bài tự thuật vô cùng ngầu lòi vừa rồi giống với kiểu ghi hình sao?

“Xin giới thiệu lần nữa.”

Vị Thánh Nhân này mỉm cười, nói:

“Ta là Thánh Tịch Trì.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hồi nãy gặp qua Vạn Thư Sơn biết chơi trồng cây chuối, một lát sau lại xuất hiện một Thánh Tịch Trì hình người biết nói chuyện.

Chương 742: Thua ngay từ vạch xuất phát cuộc đời

Hằng Hỏa Chân Quân nhịn không được bèn hỏi:

“Xin hỏi là ngươi có quan hệ gì với Thánh Nhân? Ngài... chính là Thánh Nhân sao?”

Không biết Thánh Tịch Trì này có phải là lá bài tẩy do Thánh Nhân để lại nhằm “hồi sinh” hay không nữa?

Sau khi tạo ra “Đạo” của mình, Kiếp Tiên có được thiên mệnh chi tư có thể tiến thêm nửa bước trên cảnh giới kiếp tiên, trở thành Trường Sinh Giả, hoàn toàn thoát khỏi nguy cơ hao hết thọ nguyên.

Mà sau khi thoát khỏi nguy cơ hao hết thọ nguyên... Những Trường Sinh Giả đều sẽ nghĩ hết mọi cách, lưu lại một lá bài tẩy để “hồi sinh” cho chính mình.

Dù sao thì Trường Sinh Giả cũng không phải Thiên Đạo, không hề bất hủ, vẫn có thể chết được.

Mà chỉ cần có lá bài tẩy để “hồi sinh” thì những Trường Sinh Giả cho dù có chết đi ngoài ý muốn thì cũng có cơ hội ngóc đầu sống dậy. Tuy rằng lúc “hồi sinh” nhất định phải trả một cái giá lớn, nhưng chỉ cần có cơ hội để làm lại lần nữa, dựa vào sự sắp xếp mà bọn hắn lưu lại khi còn sống thì sẽ có thể nhanh chóng trở lại thời kỳ đỉnh phong.

Thánh Tịch Trì chính là lá bài tẩy để Thánh Nhân “hồi sinh” sao?

Thánh Tịch Trì đưa mắt ngắm nhìn khuôn mặt mong chờ của Hằng Hỏa Chân Quân, lắc đầu nói:

“Xin lỗi nhé, ta cũng không phải Thánh Nhân. Thánh Nhân đã hồn phi phách tán từ đời nào rồi, không còn hy vọng sống lại nữa đâu.”

Thánh Nhân đã chết trong trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo cuối cùng. Đối thủ của hắn đã trở thành Thiên Đạo, làm gì có chuyện hắn sẽ cho Thánh Nhân cơ hội sống lại lần nữa cơ chứ?

Cho dù năm đó Thánh Nhân có để lại lá bài tẩy để "hồi sinh" đi nữa, trước tiền đề là kẻ thù lớn nhất đã trở thành Thiên Đạo thì những thứ hắn chuẩn bị để sống lại đều sẽ bị hủy hết cả.

Trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân lại thêm một lần thất vọng, bèn hỏi:

"Vậy tại sao ngài lại có thể tồn tại chứ?"

"Ta là Thánh Tịch Trì, là một thể hỗn hợp được sinh ra khi Thánh Nhân đại chiến với vị Trường Sinh Giả thần bí kia, sử dụng năng lực thiên phú cắn một miếng "tồn tại" trên người vị Trường Sinh Giả kia xuống."

Thánh Tịch Trì đáp một cách thản nhiên.

Cuối cùng vị Trường Sinh Giả thần bí kia đã trở thành Thiên Đạo.

"Nếu như nói một cách miễn cưỡng thì... Các ngươi có thể xem ta như sản phẩm của Thánh Nhân sau khi chết."

Thánh Tịch Trì bổ sung thêm.

"Nghe thú vị đấy chứ."

Ánh mắt Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm vào Thánh Tịch Trì, sau khi Thánh Nhân cắn một miếng "tồn tại" trên người Thiên Đạo xuống, sinh ra một tồn tại hỗn hợp... Muốn nghiên cứu hắn cho thỏa quá đi mất.

Thánh Tịch Trì bị Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm đến mức thót cả tim.

"Như vậy, ngài… Thánh Tịch Trì, ngươi lưu lại trong không gian này, lại còn dẫn dắt chúng ta vào trong không gian này là có mục đích gì à?"

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Không phải là vì tuyên truyền cuộc đời ngầu bá cháy của Thánh Nhân nên mới kéo bọn hắn vào đây đấy chứ? Theo suy đoán của Thư Hàng, khả năng lớn nhất chính là vì muốn lưu lại các thứ như "truyền thừa của Thánh Nhân".

Ánh mắt Lạc Trần Chân Quân và Túy * Cư Sĩ đều sáng lên, nếu như là "truyền thừa" của Thánh Nhân thì đừng nói là hai vị Chân

Quân lục phẩm bọn hắn, ngay cả Tôn Giả thất phẩm, thậm chí là tồn tại bát phẩm, cửu phẩm đều sẽ cảm thấy hứng thú.

Truyền thừa của Thánh Nhân là truyền thừa của Trường Sinh Giả đấy, hơn nữa còn là Trường Sinh Giả mạnh mẽ gần với Thiên Đạo nhất nữa.

Thánh Tịch Trì gật đầu nói:

“Lý do mà ta vẫn ở lại trong đây là muốn truyền thừa lại truyền thừa của Thánh Nhân.”

Quả nhiên là thế!

Hai mắt Tống Thư Hàng tỏa sáng - thư sinh nhẹ nhàng như ngọc, một thân áo nho, khí chất xuất trần, đây mới là “Phong cách tu chân” mà hắn muốn. Lúc hắn mới bước vào tu chân, tu luyện là Kim Cương Quyền Pháp Cơ Bản, trong lòng của hắn vẫn muốn tìm mấy môn công pháp nho gia để điều hòa một chút khi ở cảnh giới nhị phẩm.

Nếu như có cơ hội lấy được truyền thừa của Thánh Nhân nho gia thì hắn nhất định phải thử một lần.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Phải làm sao mới có thể đạt được truyền thừa của Thánh Nhân thế?”

Khuôn mặt Thánh Tịch Trì nghiêm túc, nói:

“Truyền thừa của Thánh Nhân không dễ lấy đâu.”

Hằng Hỏa Chân Quân ở một bên cũng hỏi đầy chân thành:

“Xin ngài hãy nói cho bọn ta biết cách để đạt được truyền thừa của Thánh Nhân.”

“Vậy thì các ngươi nghe cho kỹ đây.”

Thánh Tịch Trì ngồi thẳng, nói rất đỗi nghiêm túc:

“Đầu tiên ta sẽ hỏi các ngươi một câu. Lúc các ngươi sinh ra có dị tượng trời giáng gì hay không? Ví dụ như tử khí đông lai, hoặc là mây lành phủ khắp trời đất, hoặc là có hào quang bao phủ khắp căn phòng ngươi sinh ra? Ít nhất thì cũng phải là các loại như thần long giáng xuống chứ?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc nghe được những câu này của Thánh Tịch Trì, trong lòng hắn nhất thời có một loại dự cảm không tốt, không phải là muốn đạt được truyền thừa của Thánh Nhân thì sẽ phải y hệt như Thánh Nhân, lúc sinh ra cũng sẽ “ngầu, ngầu, siêu ngầu” đấy chứ?

Hằng Hỏa Chân Quân ở một bên lắc đầu, lúc hắn hắn sinh ra thì không có dị tượng gì cả. Thực ra cho dù là khắp tu chân giới bây giờ cũng rất ít khi nghe nói vị tu sĩ nào có dị tượng trời giáng lúc chào đời.

Lạc Trần Chân Quân cũng lắc đầu.

Túy Nhạc Cư Sĩ cũng lắc đầu.

Theo đó, mọi người đều không hẹn mà đưa mắt nhìn sang Bạch Tôn Giả, nếu như nói, người có khả năng có được dị tượng đầy trời nhất trong giới tu chân thì đó chính là Bạch Tôn Giả.

Thế nhưng Bạch Tôn Giả cũng lắc đầu:

“Ta còn không biết lúc trước ta sinh ra như thế nào đây, ta nhớ lúc ta còn bé là một đứa trẻ mồ côi chưa từng gặp qua cha mẹ của mình. Từ khi ta có ý thức thì ta đã tự sống một mình rồi.”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói:

“Sao có thể như vậy chứ?”

Khuôn mặt của Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Túy Ước Cư Sĩ đều ngập vẻ không dám tin.

Rốt cuộc là cha mẹ kiểu gì mới có thể nhẫn tâm vứt bỏ Bạch Tôn Giả khi còn nhỏ đây? Hay nói cách khác, cha mẹ của Bạch Tôn Giả mắt mù tới mức nào mới có thể vứt bỏ hắn khi còn bé chứ?

Đây là một phúc tinh đó, chỉ cần đặt trong nhà thôi cũng có thể đảm bảo tiền tài chảy vào như nước, mọi thứ đều may mắn mà? Nếu ôm hắn lúc còn bé, nói không chừng còn có thể dẫm lên các loại thiên tài địa bảo ấy chứ.

Không đúng... Chờ chút đã.

Đột nhiên Tống Thư Hàng nhớ tới một việc.

Dường như may mắn của Bạch Tôn Giả là có điều kiện tiên quyết. Vận may của hắn luôn luôn có “nguy hiểm tính mạng” đối với “những người xung quanh”.

Ví dụ như Hoàng Sơn Chân Quân đã từng nói, lúc đi dạo phố với Bạch Tôn Giả, đang đi thì đột nhiên có thiên thạch từ trên trời rơi xuống bên cạnh hắn. Nếu không phải lúc ấy tốc độ phản ứng của hắn rất nhanh thì khối thiên thạch kia đã trực tiếp nện lên người hắn rồi. Mà sau khi Bạch Tôn Giả cắt khối thiên thạch kia ra đã lấy được số lượng lớn tài liệu kim loại hiếm có của tu chân giới, sau đó chia đều với Hoàng Sơn Chân Quân.

Nói cách khác, muốn ăn ké được vận may của Bạch Tôn Giả, Thì đầu tiên mạng ngươi phải đủ cứng cái đã. Trước tiên ngươi phải đảm bảo ngươi sống được rồi mới nói tiếp.

Nếu nghĩ như vậy thì có lẽ có thể hiểu được đôi chút nhỉ?

Lúc này, Thánh Tịch Trì thở dài:

“Xem ra lúc các ngươi sinh ra đều không kèm theo dị tượng. Nếu như vậy thì thật đáng tiếc, các ngươi không có tư cách kế thừa truyền thừa của Thánh Nhân rồi.”

Điều kiện quan trọng nhất trong truyền thừa của Thánh Nhân là lúc sinh ra, nhất định phải kèm theo dị tượng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ba vị Chân Quân:

“...”

Bạch Tôn Giả:

“...”

Quả nhiên!

Đây quả thực là thua hoàn toàn ngay từ khi mới sinh ra mà.

....

Một lát sau, Bạch Tôn Giả cười lớn:

“Nói cách khác, chúng ta vất vả khổ cực để vào trong cái động phủ này, cuối cùng đều là công dã tràng sao?”

“Xem ra là vậy rồi.”

Lạc Trần Chân Quân đáp.

Túy Dược Cư Sĩ thở dài:

“Thật đáng tiếc, truyền thừa của Thánh Nhân ở ngay trước mắt lại không thể nào đạt được.”

“Đã định trước là tuyệt học nho gia vô duyên với ta rồi sao?”

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Hằng Hỏa Chân Quân chắp hai tay sau lưng, đầu hắn nhanh chóng chuyển động, hắn đang cấp tốc nhớ lại, trong hàng ngũ đệ tử nho gia có vị nào khi sinh ra có mang theo "dị tượng" hay không?

Đồng thời, trong lòng của hắn còn có một kế hoạch, đã đến lúc thực hiện kế hoạch "sinh nhiều đẻ nhiều rồi". Để đám thanh niên nho gia kia nhanh chóng chăm chỉ trồng người.

Sinh được nhiều rồi, có khi nào sẽ sinh ra được một hai đứa có dị tượng không nhỉ?

Đang lúc mọi người thất vọng hay tiếc nuối, hay đang dự định làm gì đó. Bạch Tôn Giả nói:

"Nếu như mọi người đều không thu hoạch được gì thì không bằng để ta nghiên cứu Thánh Tịch Trì này một chút nhé!"

Nói thật, hắn không có hứng thú với "truyền thừa Thánh Nhân" lắm. Trên người hắn có rất nhiều công pháp, võ kỹ, pháp thuật, truyền thừa. Có cái tự sáng tạo, có cái có được khi trao đổi, có cái lấy được lúc mạo hiểm, có cái bị nhét vào tay khi gặp được rất nhiều tu sĩ già sắp tắt thở.

Bạch Tôn Giả luyện cũng luyện không hết, thêm hay thiếu một cái "truyền thừa của Thánh Nhân" cũng không ảnh hưởng gì tới hắn.

So ra thì hắn có hứng thú với cái Thánh Tịch Trì này hơn.

Đây là thứ liên quan tới Thiên Đạo đó, không biết là rốt cuộc hắn là có máu có thịt hay không đây? Hay là có kết cấu giống linh thể nhỉ? Hay chỉ thuần túy là một dạng năng lượng mà thôi đây?

Vậy là, Bạch Tôn Giả chậm rãi tới gần Thánh Tịch Trì.

"Ngươi muốn làm gì? Đừng tới đây, cho dù ngươi có là Tôn Giả thất phẩm đi nữa, nhưng trước khi chạm được vào ta cũng sẽ bị bắn bay đấy. Ta là tồn tại rất đặc biệt, ngươi đừng có tự làm hại mình."

Thánh Tịch Trì nhắc nhở.

Bạch Tôn Giả cười hì hì một tiếng, vẫn chậm rãi tới gần như trước.

Khung cảnh này nhìn qua trông khá vui mắt.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Hy vọng Thánh Tịch Trì sẽ không bị Bạch tiền bối phá hỏng, Bạch tiền bối tháo đồ rất lợi hại, nhưng kỹ thuật lắp ráp lại rất ư là nát.”

“Chờ chút, tiểu hữu ngươi mới vừa nói gì đấy?”

Lỗ tai Thánh Tịch Trì khá là thính, thoáng cái đã nghe được lời thì thào của Tống Thư Hàng, bèn hỏi ngay:

“Hắn muốn tháo ta ra sao?”

Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng một cái, sau đó vội vàng lên tiếng trấn an:

“Sẽ không đâu, tuyệt đối sẽ không tháo ngươi ra. Dù sao ngươi cũng coi như là có sinh mệnh, chứ có phải đồ điện đâu. Nhiều nhất là ta nghiên cứu chút thôi, sẽ không làm ngươi bị thương đâu mà.”

“Ta từ chối!”

Thánh Tịch Trì kêu lớn:

“Đừng qua đây, đừng có đi qua nữa. Tới nữa là ta bắn ngược ngươi về đó!”

Thánh Tịch Trì có cảm giác trên người vị Tôn Giả này lạ lắm, không ngờ lại cảm ứng được chấn động năng lực không gian trên người hắn.

Không lẽ mới thất phẩm là đã nắm giữ pháp tắc không gian rồi đấy chứ? Nếu như đối phương vận dụng sức mạnh không gian thì sẽ có thể chạm vào mình rồi.

Đang lúc nghĩ như vậy, nó thật sự thấy được trên tay Bạch Tôn Giả nổi lên chấn động không gian!

Đậu xanh, đây là loại người gì vậy? Mới thất phẩm đã có thể sử dụng sức mạnh không gian rồi á?

Thánh Tịch Trì kinh ngạc, sau đó dường như nó nhớ tới cái gì đó, bèn nói:

“Đừng gấp, đúng rồi đừng gấp. Tuy rằng các ngươi không lấy được “truyền thừa Thánh Nhân”, thế nhưng ta cũng có những thứ khác tặng cho các ngươi.”

“Thứ gì vậy?”

Hằng Hỏa Chân Quân phối hợp hỏi.

“Ta phát “Thánh Nhân giảng pháp” cho các ngươi nghe một lần nhé? Không chỉ vậy, mỗi người các ngươi đều có thể học được một loại pháp thuật hoặc là bí thuật từ ta nữa!”

Thánh Tịch Trì vội bảo.

Chương 743: Nho Gia Kim Cương Thân này là cái quỷ gì thế?

"Thánh Nhân giảng pháp ư?"

Hai mắt Hằng Hỏa Chân Quân sáng lên.

Nếu như hắn có thể nghe Thánh Nhân giảng pháp một lần, nói không chừng có thể có cảm ngộ gì đó, nhân cơ hội nâng tu vi đang ở lục phẩm của mình lên một cảnh giới nữa.

Lạc Trần Chân Quân và Túy Nguyệt Cư Sĩ cùng gật đầu, cho dù không lấy được truyền thừa của Thánh Nhân nhưng nếu như có thể nghe Thánh Nhân giảng pháp một lần, còn có thể học được một số bí pháp nữa thì lần này không lỗ chút nào.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

"Chúng ta có thể học được những bí pháp gì thế?"

Động tác của Bạch Tôn Giả dừng lại một chút, trong lòng hắn dường như đang giao chiến. Rốt cuộc là nên nghiên cứu Thánh Tịch Trì hay là đi nghe Thánh Nhân giảng pháp, học thêm một môn bí pháp đây?

Thánh Tịch Trì nhân lúc còn nóng bèn nói ngay:

"Ha ha, câu hỏi này của tiểu hữu đúng thật là. Tuy rằng ta không phải là Thánh Nhân nhưng ta biết ngàn vạn bí pháp. Ngươi nói xem, ngươi muốn có bí pháp như thế nào hả?"

"Ta muốn có bí pháp ngự kiếm phi hành… có bí pháp nào có thể khiến ta ngự kiếm được khi ở cảnh giới tam phẩm không?"

Tống Thư Hàng thử hỏi.

Dựa vào sức mạnh của mình để bay lượn trên không trung là ước mơ của hắn khi bắt đầu tu chân. Nhưng giờ hắn còn cách cảnh giới tứ phẩm khá xa, còn lâu nữa mới có thể ngự kiếm phi hành

"Ở đâu ra bí pháp như thế hả? Ngươi ngoan ngoãn tu hành cho ta, đến tứ phẩm rồi lại ngự kiếm phi hành, đừng có mơ mộng hão huyền nữa!”

Thánh Tịch Trì cắn răng nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Hơn nữa ngươi nghĩ mà xem, cho dù dưới gầm trời này có bí pháp như thế thật, nhưng ngươi học loại bí pháp này không phải lỗ to à? Ngươi dùng cơ hội học bí pháp không dễ có được này để học một việc mà sau khi tấn thăng lên tứ phẩm ai ai cũng có thể làm được, đây không phải là lãng phí à!”

Thánh Tịch Trì dốc lòng khuyên bảo.

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng nói, không hổ là tồn tại có liên quan đến Thánh Nhân, bản lãnh dạy bảo khuyên nhủ đệ tử đúng là thiên hạ vô song.

“Ngươi lại nghĩ cẩn thận xem, ngươi có cần bí pháp nào nữa không.”

Thánh Tịch Trì nói.

“Để ta nghĩ kỹ rồi lại nói.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ nghiêm túc.

“Được, ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, đừng để lỡ cơ hội lần này.”

Thánh Tịch Trì nói xong thì nhìn sang ba vị Chân Quân và Bạch Tôn Giả:

“Mấy vị có bí pháp gì muốn học không?”

“Ta có, ta có.”

Bạch Tôn Giả giơ tay lên, nói.

“Mời nói.”

Trên mặt Thánh Tịch Trì lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Ta muốn có bí thuật mà lúc Thánh Nhân và Trường Sinh Giả thần bí kia chiến đấu với nhau, một ngụm được một phần tồn tại của đối phương.”

Bạch Tôn Giả vui vẻ nói.

Thánh Tịch Trì:

“…”

Bạch Tôn Giả lập tức thu lại nụ cười:

"Không được à?"

Thánh Tịch Trì cười khổ, nói:

"Đó không phải là bí thuật… mà là năng lực thiên phú đấy. Năng lực thiên phú là bản năng. Ta làm sao mà dạy ngươi được hả? Vì thế, đạo hữu chọn một cái khác đi nhé."

Bạch Tôn Giả thất vọng nói:

"Được, để ta nghĩ đã."

Thánh Tịch Trì thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn ba vị Chân Quân:

"Ba vị đạo hữu thì sao?"

Túy Duyệt Cư Sĩ nhanh chóng tiến lên trước, nói:

"Xin hỏi có bí thuật nào khiến cho "cảm giác tồn tại" trở nên mạnh hơn không? Nếu như không có thì có bí thuật nào khiến người khác ít nhất cũng nhớ được tên của ta ấy?"

Thánh Tịch Trì:

"…"

Trên mặt Túy Duyệt Cư Sĩ tràn đầy vẻ mong đợi, tuy rằng hy vọng rất xa vời nhưng đối phương là truyền thừa của Thánh Nhân, biết đâu lại có bí thuật như thế cũng nên?

Một lúc sau, Thánh Tịch Trì thử hỏi dò:

"Đạo hữu, ngươi tên là gì?"

"Tuý Nguyệt Cư Sĩ, đạo hiệu của ta là Tuý Nguyệt!"

Túy Nhạc Cư Sĩ nói.

Thánh Tịch Trì gật đầu, dường như ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi nói:

"Túy Nhật Cư Sĩ, tên hay quá. Ấy? Không đúng… sai rồi!"

Thánh Tịch Trì kinh ngạc nhìn sang Túy Nguyệt Cư Sĩ:

"Có phải ngươi đã tu luyện loại công pháp đặc biệt nào đó không?"

Túy Việt Cư Sĩ gật đầu thật mạnh.

"Kiến nghị của ta là, ngươi hãy nỗ lực tu luyện. Đợi đến lúc ngươi tu luyện đến nhân tiền hiển thánh bát phẩm thì bất cứ ai cũng không thể quên tên của ngươi được."

Thánh Tịch Trì trầm giọng nói.

"Nhưng ta còn cách bát phẩm xa lắm!"

Túy Nhạc Cư Sĩ không cam lòng nói:

"Chẳng lẽ đến cả Thánh Nhân cũng không có bí thuật như thế sao?"

"Rất tiếc… Thánh Nhân đích thực không có bí thuật nào như thế."

Thánh Tịch Trì xin lỗi:

"Bởi vì Thánh Nhân vốn không cần dùng đến bí pháp như thế."

Thánh Nhân độc nhất vô song, gần như có thể nói là vô địch đương thời, năm đó có thể xưng là người đệ nhất dưới Thiên Đạo.

Trong thiên hạ có ai không biết đến ngài ấy đâu?

Trong tình huống như thế, ngài ấy còn cần bí pháp như vậy, rảnh háng quá à?

Túy Dược Cư Sĩ u buồn thở dài.

"Vì thế, đạo hữu ngươi cũng nghĩ bí pháp khác đi."

Thánh Tịch Trì nói nhỏ. Đù má, mấy tên này đã bàn với nhau làm ta xấu mặt đấy à?

Bí pháp mà họ cần, càng ngày càng kỳ quái.

Bí pháp mà ba người này muốn hắn đều không có, mất mặt to rồi.

…

"Vậy thì hai vị đạo hữu còn lại, các ngươi có bí pháp nào muốn học không?"

Cuối cùng Thánh Tịch Trì nhìn sang Lạc Trần Chân Quân và Hằng Hỏa Chân Quân.

Hắn hy vọng hai vị đạo hữu này có thể bình thường một chút, đừng có đưa ra mấy yêu cầu kỳ quái nữa.

Lạc Trần Chân Quân nhún vai nói:

"Ta không hiểu nhiều về bí pháp của Thánh Nhân, chi bằng… ngươi cho ta rút thưởng một lần được không? Rút trúng cái gì thì học cái đấy?"

Gia đình Lạc Trần Chân Quân có tiếng học thức uyên thâm, hắn là hậu nhân của Ngũ Tu, thần công và bí thuật gia truyền còn chưa học hết. Nhưng đối phương là truyền thừa của Thánh Nhân nho môn. Bí pháp của Thánh Nhân hắn nhất định phải học.

Thánh Tịch Trì:

"..."

"Không có chức năng rút thưởng sao?"

Lạc Trần Chân Quân hỏi với vẻ nghi hoặc.

"Xin chờ cho một lát, lát nữa ta sắp xếp xong tất cả các bí pháp rồi tạo một chức năng rút thưởng cho ngươi."

Thánh Tịch Trì muốn khóc rồi, mấy tên này không có tên nào bình thường được sao?

Lạc Trần Chân Quân nhún vai, nói:

"Ta không vội, không sao đâu, Hằng Hỏa Chân Quân trước đi."

Hằng Hỏa Chân Quân tiến lên trước một bước, hắn đã nghĩ xong muốn học bí pháp gì từ lâu rồi:

"Ta muốn học bí thuật đấu pháp Thánh Bút Đấu Chiến Pháp của Thánh Nhân."

Đây là bí thuật đấu chiến mà Thánh Nhân tự sáng tạo ra, tổng cộng có hai mươi bốn cái tự phù cổ văn, nhưng lại có thể tổ hợp thành các loại cổ văn khác nhau, đây là bí thuật "dùng bút viết nên đạo lý thiên hạ" thật sự.

Có điều về sau nho gia trải qua mấy lần biến cố, môn bí thuật đấu chiến này cũng không còn nguyên nữa.

Hằng Hỏa Chân Quân đã muốn có được Thánh Bút Đấu Chiến Pháp hoàn chỉnh từ lâu rồi.

"Không thành vấn đề! Ngươi tới đây, đi vào trong phạm vi cách ta khoảng một mét rồi ngồi xuống, ta truyền thụ cho ngươi Thánh Bút Đấu Chiến Pháp."

Thánh Tịch Trì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn là người của nho gia thân thiết hơn, không làm khó dễ cho mình.

Hằng Hỏa Chân Quân tiến lên trước vài bước, đi đến phạm vi một mét quanh Thánh Tịch Trì, khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau, ý thức của hắn bị đưa vào một không gian thần bí, bắt đầu quan sát quá trình Thánh Nhân tự sáng tạo, cải tiến bí thuật Thánh Bút Đấu Chiến Pháp.

Đây hình như là đi thẳng vào một phần trí nhớ của Thánh Nhân thì phải?

Cơ hội thế này không thua gì nghe Thánh Nhân giảng pháp một lần!

…

Sau khi dàn xếp ổn thỏa cho Hằng Hỏa Chân Quân xong. Thánh Tịch Trì dở khóc dở cười mời Lạc Trần Chân Quân tiến lên, ngồi bên cạnh Hằng Hỏa Chân Quân.

Hắn sắp xếp lại hết tên của tất cả bí thuật ở trong đầu của mình. Sau đó dẫn Lạc Trần Chân Quân vào không gian ý thức của mình.

Tất cả các bí thuật đều biến thành một đốm sáng nhỏ.

Thánh Tịch Trì để Lạc Trần Chân Quân tự tiến lên chọc, chọc trúng đốm sáng nào thì lấy được bí pháp bên trong điểm sáng đấy.

Lạc Trần Chân Quân mỉm cười bước lên trước, tùy ý chọc vào một đốm sáng nhỏ.

Bí pháp: Long Phượng Ấn, đây là một bí pháp rất đặc biệt, cần nam tu Long Ấn, nữ tu Phượng Ấn, lúc đánh nhau với kẻ địch thì hai bên liên thủ, tế ra Long Phượng Ấn, uy lực kinh người.

Trước khi tu luyện những công pháp hợp luyện này đều cần có một tiền đề. Hai bên nam nữ cần có sự ăn ý, nếu như là người yêu, phu thê hợp luyện thì hiệu quả càng tốt hơn.

Nói cách khác, công pháp này không thuộc về mấy kẻ FA.

“Cũng tức là, ta cần tìm một nữ tu sĩ ăn ý với mình mới có thể tu luyện bí pháp này sao? Đây là đang nhắc ta đã đến mùa yêu đương rồi đấy à?”

Lạc Trần Chân Quân cười ha ha.

Thánh Tịch Trì:

“…”

…

Không dễ gì mới xong hai người. Thánh Tịch Trì lại nhìn sang Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Túy Việt Cư Sĩ:

“Ba vị đạo hữu, các ngươi nghĩ xong chưa thế?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Để ta nghĩ tiếp đã, nếu lát nữa ta vẫn không nghĩ ra thì ta cũng dùng cách rút thưởng vậy.”

“Không thành vấn đề, ngươi vui là được.”

Thánh Tịch Trì cười gượng, nói.

Túy Nguyệt Cư Sĩ nói:

“Ta cũng nghĩ kỹ chút đã, hay là Thư Hàng tiểu hữu trước đi?”

“Được, để ta vậy.”

Tống Thư Hàng đứng lên, nói:

“Xin hỏi, ngươi có thể giúp ta nhìn xem bây giờ ta thích hợp với loại bí pháp nào không?”

Tống Thư Hàng không biết gì về bí pháp của Thánh Nhân cả, vì thế, chi bằng giao quyền quyết định cho vị Thánh Tịch Trì này nhìn qua có vẻ kinh nghiệm phong phú này, để nó xem mình thích hợp với loại công pháp nào.

“Tiểu tử này cũng thông minh đấy chứ.”

Thánh Tịch Trì cười ha ha, nói:

“Ngươi đứng vững nhé, để ta xem cho ngươi.”

Vì thế, nó bắt đầu đánh giá Tống Thư Hàng.

Đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể của mình có cảm giác bị nhìn thấu.

Đứng trước Thánh Tịch Trì, dường như bản thân không có bí mật nào cả.

“Tiểu tử, trụ cột của ngươi rất tốt, tuy nhiên chỉ có cảnh giới tam phẩm, nhưng chân khí dạng lỏng trong người ngươi lại có một số đặc thù của cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm rồi, lượng của chân khí cũng vô cùng thâm sâu. Hơn nữa thể chất của ngươi cũng tốt, xem ra đã khắc khổ luyện tập nhiều năm. Còn có tinh thần lực, có kỳ ngộ gì sao? Tinh thần lực của ngươi lại còn cường đại hơn cả thể chất.”

Thánh Tịch Trì chậm rãi lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi hình như đã tu luyện công pháp luyện thể phần tay. Thú vị đấy, nếu như thế thì ngươi cũng xem như có trụ cột luyện thể. Nếu đã thế thì, chỗ ta đích thực có một môn bí pháp rất thích hợp để ngươi tu luyện.”

Thánh Tịch Trì tán thưởng, nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, chứa đầy mong chờ.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng theo lời dặn dò của Thánh Tịch Trì ngồi xuống bên cạnh Lạc Trần Chân Quân, nhắm mắt ngẫm nghĩ.

Không lâu sau đó, ý thức của hắn bị dẫn vào một không gian.

Tại đó hắn thấy được Thánh Nhân đang sáng tạo một môn công pháp. Công pháp đó có một cái tên kỳ quái là Nho Gia Kim Cương Thân.

Tống Thư Hàng:

“…”

Nho Gia Kim Cương Thân là cái gì chứ hả!!!!!! nho gia sao lại có cái bí pháp quái quỷ này chứ!

Chương 744: Mức độ khó 3.9

Mấy cái bí thuật như Kim Cương thân này không phải là kỹ năng của Phật môn sao… vì sao nho môn cũng xuất hiện bí kỹ này chứ? Còn đặc biệt nhắc nhở mọi người đây là Nho Gia Kim Cương Thân nữa chứ?

Kim Cương thân của nho gia, cái quái gì thế này?

“Đừng nhìn lúc ta mặc quần áo trông gầy thế này nhé, sau khi ta cởi quần áo thì toàn là cơ bắp đấy!”, là cảnh tượng thế này sao? Quái dị quá sức!

Hơn nữa, đệ tử nho gia đều mặc nho sam phiêu dật, ngự kiếm theo gió, cầm quạt lông buộc khăn chít đầu, trong lúc nói cười, ánh sáng tỏa ra bốn phía… như thế không phải rất tốt sao? Tập cơ bắp làm gì chứ?

Tống Thư Hàng quá sơ ý, hắn hoàn toàn không ngờ tới nho gia sẽ có công pháp luyện thể, thế là trúng chiêu ngay lập tức. Nếu như sớm biết nho gia có công pháp luyện thể thì có đánh chết hắn cũng sẽ không để Thánh Tịch Trì chọn công pháp giúp rồi.

…

Trên thực tế, trong giới tu sĩ, uy danh công pháp luyện thể của nho gia không hề kém hơn Phật môn.

Trước đây khi nói về cuộc đời của mình, Thánh Nhân của nho gia đã từng nói rằng: “Lão hủ dùng văn nhập đạo, dùng chính khí tôi luyện thể phách, dùng chân lý buộc bụng, dùng bút viết nên đạo lý trời đất!”

Với đệ tử nho gia, tôi luyện thể phách cũng là một trong những khâu quan trọng trong quá trình tu hành. Nhưng nho gia dùng chính khí để tôi luyện thể phách, khác với con đường của Phật môn.

Tống Thư Hàng hét lớn:

“Đợi một chút, Thánh Tịch Trì, có thể đổi một bí pháp khác không.”

Nhưng đã muộn rồi… Thánh Tịch Trì đã giao hàng.

Một khi hàng đã giao thì không thể trả lại!

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào ký ức của Thánh Nhân, bắt đầu thưởng thức quá trình Thánh Nhân nho gia sáng tạo nên Nho Gia Kim Cương Thân.

Thánh Nhân nho gia rất lợi hại, còn lợi hại hơn trong lời tự thuật của hắn nhiều.

Với hắn, tự sáng tạo ra một môn công pháp dễ như sáng tác một bài thơ hay viết một bài văn vậy. Chỉ cần một suy nghĩ, một ý tưởng hiện lên thì hình dạng ban đầu của một môn công pháp, một bí thuật đã hiện lên trong đầu của hắn.

Sau khi sửa chữa, thử nghiệm, một môn công pháp đã thành hình.

…

Lúc này Tống Thư Hàng đang quan sát Thánh Nhân nho gia nảy ra ý tưởng, tạo kết cấu ban đầu cho Nho Gia Kim Cương Thân.

Sau đó… là quá trình bắt đầu sửa chữa, thử nghiệm bí pháp này.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Tống Thư Hàng không biết mình đã ở trong ký ức bao lâu rồi.

Bởi vì những đoạn ký ức này chỉ là tập hợp tất cả ký ức liên quan đến quá trình Thánh Nhân nho gia sáng tạo ra Nho Gia Kim Cương Thân mà thôi, không lẫn lộn với mấy chuyện như cuộc sống thường ngày của Thánh Nhân.

Giống như video ghi chép thực nghiệm trong phòng thí nghiệm hiện đại vậy. Thực nghiệm bắt đầu thì mới quay, thực nghiệm kết thúc thì không quay nữa.

Thánh Nhân không ngừng thực nghiệm, tu sửa Nho Gia Kim Cương Thân, Tống Thư Hàng cũng vứt bỏ hết tất cả tạp niệm, hòa vào quá trình Thánh Nhân sáng tạo nên Nho Gia Kim Cương Thân.

Sau nhiều lần tu sửa và thực nghiệm, cuối cùng… Thánh Nhân nho gia cũng hoàn thành Nho Gia Kim Cương Thân.

Sau khi trải qua đoạn ký ức đó, Tống Thư Hàng cũng nắm rõ môn bí pháp này.

Bởi vì hắn tham dự vào toàn bộ quá trình Thánh Nhân sáng tạo nên Nho Gia Kim Cương Thân, quá trình này cuối cùng trở thành kinh nghiệm quý báu của hắn.

Có những kinh nghiệm này rồi, hắn hiểu rất rõ về Nho Gia Kim Cương Thân. Chỉ cần cho hắn chút thời gian, hắn có lòng tin có thể nhanh chóng tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân đến cảnh giới đại thành.

*****

Sau khi nắm được bí thuật, ý thức của Tống Thư Hàng lui ra khỏi các đoạn ký ức của Thánh Nhân, trở về thân thể của mình.

Trong lúc ý thức trở về, trong lòng Tống Thư Hàng lại có một vài nghi hoặc. Trong cả quá trình, Thánh Nhân nho gia hoàn toàn không "nhìn thấy" hắn.

Tu vi của Thánh Nhân nho gia có thể xưng là "đứng đầu dưới Thiên Đạo".

Tu vi của Thánh Nhân chắc chắn còn mạnh hơn Xích Tiêu Tử tiền bối, người tuyền thụ Hỏa Diễm đao cho hắn.

Nhưng lúc đầu, khi hắn nhập mộng vào hồi ức cuộc đời của tán tu Lý Thiên Tố đạo trưởng, bắt gặp cảnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng đang truyền thụ kiếm pháp lại cho Lý Thiên Tố.

Lúc ấy, ánh mắt của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng xuyên qua thời gian và không gian, nhìn thẳng vào mắt của Tống Thư Hàng, cảm nhận được Tống Thư Hàng đang "nhìn trộm". Mượn thời gian Tống Thư Hàng nhập mộng, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đã truyền thụ lại cho Tống Thư Hàng Hoả Diễm đao độc môn của mình là Phần Thiên Hỏa Diễm đao.

Đến cả Xích Tiêu Tử đạo trường còn có thể làm được điều này, vậy tại sao lúc hắn trải qua ký ức Thánh Nhân sáng tạo công pháp thì Thánh Nhân lại không cảm ứng được hắn đây?

Là vì lần này không phải là trạng thái nhập mộng sao?

Hay là vì Thánh Nhân đã thân tử đạo tiêu rôi?

Có lẽ là cả hai lý do trên.

Thánh Nhân nho gia lợi hại như thế, thật sự đã thần hình câu diệt rồi sao?

…

Ý thức của Tống Thư Hàng đã trở về thân thể của mình, hắn phát hiện ra Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân đều đang trong ký ức truyền thụ bí thuật. Xem tình hình này thì bí thuật mà hai vị chân quân muốn học phức tạp hơn Nho Gia Kim Cương Thân của hắn nhiều.

Hắn quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ đang ngồi xếp bằng, cũng đang ở trong trạng thái ký ức truyền thụ bí thuật.

Còn Bạch Tôn Giả thì lại mỉm cười ngồi ở cách đó không xa.

Trước mặt Bạch Tôn Giả có bày bàn trà, ở trên có một bình trà ngon và trà cụ.

Tay Bạch tiền bối bưng một ly trà nóng, hít nhẹ một hơi.

“Bạch tiền bối, ngài hoàn thành truyền thừa bí thuật qua ký ức rồi sao?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ừm, lấy được một bí thuật khiến ta rất hài lòng, Bí Pháp Áp Súc Không Gian Phát Nổ, uy lực khá mạnh, nhưng lúc học có chút khó khăn, cũng không biết ta có thể học được không.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Thư Hàng tiểu hữu thì sao, ngươi học được bí thuật gì rồi?”

Tống Thư Hàng thở dài buồn bã:

“Nho Gia Kim Cương Thân.”

“Ồ, bí thuật này ta cũng từng nghe nói đến. Thánh Tịch Trì này cũng có mắt nhìn đấy, bây giờ ngươi uống Long Ma dược tề, dược lực trong cơ thể chưa kịp tiêu hóa. Mà Nho Gia Kim Cương Thân này lại rất thích hợp với ngươi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói:

“Tuy rằng ta không mong có được bí pháp như Kim Cương thân lắm, nhưng quá trình tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân này cũng khá đặc biệt.”

Mấy bí pháp luyện thể thông thường đều yêu cầu người luyện thể cắn răng khổ luyện, từ đó tăng cường thể phách của bản thân. Nhưng Thánh Nhân của nho gia lại dùng cách khác.

Lúc tu luyện thì không cần phải một mực khổ luyện mà chú trọng viết chính tả nội dung phần Chính Khí Tôi Thân trong Nho Gia Kim Cương Thân. Trong lúc viết áng văn này, kết hợp với bí pháp Nho Gia Kim Cương Thân là có thể dùng chính khí tôi luyện thể phách, khiến cho thể chất của đệ tử nho gia càng ngày càng mạnh.

Theo lẽ thường, cùng là luyện thể, công pháp luyện thể thông thường giống như đi phòng tập gym, luyện tập đủ các loại, sau đó dùng phương pháp khoa học để luyện ra một thân cơ bắp chói mắt.

Mà luyện thể pháp của nho gia chính là ngồi ở nhà viết chữ là có thể đạt được hiệu quả tương tự, hoàn toàn là một cách thức không tưởng.

Đương nhiên, kiểu “viết chữ” này của nho gia cũng không hề nhẹ nhàng. Mỗi một chữ trong phần Chính Khí Tôi Thân đều có sức nặng ngàn cân, viết hết cả chương này thì có hiệu quả như khổ luyện. Cộng thêm dùng chính khí tôi luyện thể phách là có thể đạt được hiệu quả tôi luyện thân thể một cộng một bằng hai.

Lúc trước, sau khi Thánh Tịch Trì nhìn ra Tống Thư Hàng tu luyện công pháp luyện thể cho cánh tay thì liên tục nói Nho Gia Kim Cương Thân rất phù hợp với Tống Thư Hàng. Đó là vì với cảnh giới tu vi hiện nay của Tống Thư Hàng, nếu như không có cánh tay rắn chắc thì khó mà cầm bút viết hết cả thiên Chính Khí Tôi Thân được.

Có cánh tay rắn chắc, cộng thêm nghị lực thì hắn mới có cơ hội tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân.

“Dù gì cũng là bí pháp mà Thánh Nhân sáng tạo ra, nên tất sẽ đặc biệt hơn người.”

Bạch Tôn Giả nhấp một ngụm trà, nói tiếp:

“Muốn uống trà không? Xem tình hình này thì mấy người Lạc Trần đạo hữu còn cần thêm chút thời gian nữa.”

“Vâng ạ.”

Tống Thư Hàng gật đầu, đến bên Bạch Tôn Giả và ngồi xuống.

Trà ngon của Bạch tiền bối bình thường khó mà được uống, hiệu quả tốt hơn cả Linh Mạch Bích Trà bình thường nhiều.

*****

Trong Bạch Vân thư viện ở Vạn Thư Sơn.

Các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đang học Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú với Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc.

Đề Đao Thư Sinh viết hai bài văn này ra.

Các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 bắt đầu ghi nhớ chúng.

Mỗi một đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đều là người thiên tư hơn người. Tuy rằng không biết những chữ cổ phức tạp kia, nhưng với trí nhớ cường đại, họ cố nhớ Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú như nhớ những bức tranh, hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Được rồi, ta đã nhớ hết toàn bộ rồi!”

Diệt Phượng Công Tử cười ha ha, hắn nhớ nhanh nhất.

Bởi vì là học vẹt nên hắn sợ mình sẽ nhớ sai, vì thế mỗi một nét bút của từng chữ hắn đều cố ghi nhớ kỹ. Đến cả việc mấy nét lượn sóng ở bộ bên dưới của những chữ cổ đó có mấy gợn sóng hắn đều nhớ rõ rành rành, không thiếu một chữ.

“Chư vị đạo hữu, ta đi trước một bước đây!”

Diệt Phượng Công Tử dứt lời thì cười ha ha, nhảy từ phía trên trên hồ ánh sáng xuống dưới.

“Tuyển thủ Diệt Phượng Công Tử sử dụng phương thức nhảy thẳng đứng, hệ số độ khó của tư thế nhảy xuống nước thẳng đứng là 0.”

Sau đó… cơ thể của Diệt Phượng Công Tử xuyên thấu qua hồ nước ánh sáng, rơi xuống dưới đất.

Diệt Phượng Công Tử, thất bại rồi!

“Ớ? Vẫn thất bại à?”

Diệt Phượng Công Tử nói với vẻ nghi hoặc.

Chẳng lẽ, yêu cầu để vào được Thánh Tịch Trì không phải là nhớ được Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú sao?

"Diệt Phượng Công Tử không được rồi, để ta thử xem!"

Tuyết Lang Động Chủ bật cười, hắn bước đến bên hồ ánh sáng một cách tràn đầy tự tin.

Trí nhớ của hắn vô cùng xuất sắc, vừa này còn nhớ đi nhớ lại mấy lần, vì hắn không biết văn tự cổ, lo mình sẽ nhớ sai nên hắn nhớ kỹ từng đồ án của mỗi một văn tự cổ trong lòng. Đến cả việc mấy nét lượn sóng ở bộ phía dưới của chữ có mấy gợn sóng hắn đều nhớ rành mạch, không thiếu một nét nào.

“Xem ta đây!”

Tuyết Lang Động Chủ vươn người lên nhảy vào trong hồ ánh sáng.

“Tuyển thủ Tuyết Lang Động Chủ cũng sử dụng phương thức nhảy thẳng, lúc rơi xuống cũng là rơi thẳng, độ khó là 0.”

Tiếp đó… cơ thể của Tuyết Lang Động Chủ cũng xuyên qua hồ ánh sáng đó, hạ xuống dưới đất.

“Ha ~~”

Diệt Phượng Công Tử đứng bên cạnh vô tình cười nhạo công kích hắn.

“Ai ya, sao thế được? Ta hoàn toàn không nhớ nhầm mà. Chẳng lẽ Thánh Tịch Trì này hạn chế số lượng người vào sao? Vượt quá số người cho phép thì không để người khác tiến vào nữa à?”

Tuyết Lang Động Chủ cắn chặt răng, nói.

“Ha ha, Tuyết Lang Động Chủ, ngươi tránh ra nào. Chắc chắn là hai người các ngươi không nhớ hết hai bài văn đó rồi, xem ta đây này.”

Bắc Hà Tán Nhân cười đắc ý.

Vừa nãy hắn đã nhìn thật kỹ hai bài văn mà Đề Đao Thư Sinh viết mấy lần liền, không chỉ nhớ hết mấy nét lượn sóng ở bộ phía dưới của chữ có mấy gợn sóng mà thậm chí đến những nét sổ dọc run lên mấy lần hắn đều nhớ kỹ.

Hắn là Bắc Hà Tán Nhân cẩn thận tỉ mỉ đấy, cho dù không hiểu mấy cổ văn thời viễn cổ kia thì hắn cũng cản thận quan sát và nhớ kỹ chúng, không có gì làm khó được hắn cả!

Vì thế, Bắc Hà Tán Nhân tràn đầy tự tin nhảy xuống, còn lộn hai vòng rưỡi trong không trung rồi rơi vào trong hồ ánh sáng.

“Người mà mọi người nhìn thấy tiếp theo đây là tuyển thủ Bắc Hà Tán Nhân, hắn đã khiêu chiến với lối vào Thánh Tịch Trì. Bắc Hà Tán Nhân nhảy lên rồi, lộn hai vòng rưỡi ở phía trước, xoay người ba vòng, độ khó 3.9! Động tác đẹp mắt… nhưng rất tiếc, Bắc Hà Tán Nhân vẫn thất bại.”

Bắc Hà Tán Nhân xuyên thấu qua hồ ánh sáng rơi xuống dưới đất, trên mặt hắn đầy vẻ ngỡ ngàng.

Không thể nào, ta không nhớ sai bất cứ một chi tiết nào, vì sao vẫn không thể vào được Thánh Tịch Trì chứ?

“Ha ha~~” ×2.

Diệt Phượng Công Tử và Tuyết Lang Động Chủ đồng thời phát động công kích cười nhạo với Bắc Hà Tán Nhân.

Mặt Bắc Hà Tán Nhân đỏ lên, cười gượng:

“Sao lại thế được. Chẳng lẽ, Thánh Tịch Trì này căn bản không có yêu cầu đi vào, hoàn toàn là tùy theo thời gian à? Phải xem vận may hử?”

“Nói không chừng là xem nhan sắc í? Chắc chắn là do Bắc Hà Tán Nhân ngươi quá xấu, xem bản tiên tử đây.”

Lệ Chi Tiên Tử đắc ý tiến lên trước.

Bắc Hà Tán Nhân rời khỏi hồ ánh sáng một cách đầy lịch thiệp, làm tư thế “mời” với Lệ Chi Tiên Tử.

“Chư vị đạo hữu, bản tiên tử đi trước một bước đây.”

Lệ Chi Tiên Tử tung người lên, chiếc váy rực rỡ tung bay, tư thế xinh đẹp khiến người ta thấy bổ cả mắt.

“Người tiếp theo lên sàn là tuyển thủ Lệ Chi Tiên Tử, cô ấy cũng khiêu chiến với lối vào Thánh Tịch Trì. Cách nhảy của cô ấy là nhảy tung bay, váy áo rực rỡ bay múa, đẹp! Sau đó là xoay tròn 365 độ rồi rơi vào Thánh Tịch Trì. Tuy rằng hệ số độ khó của động tác này không cao, nhưng mà… Mức độ vui mắt 5.0! Đẹp, bổ mắt!”

Cơ thể của Lệ Chi Tiên Tử rơi vào trong hồ ánh sáng.

Một lúc sau, cơ thể của cô xuyên qua hồ ánh sáng… Váy áo tung bay, chân ngọc của tiên tử đạp xuống dưới đất.

Lệ Chi Tiên Tử… thất bại.

“Ha ha∼∼” ×3

Diệt Phượng Công Tử, Tuyết Lang Động Chủ, Bắc Hà Tán Nhân đều vô tình cười nhạo cô.

Lệ Chi Tiên Tử:

“…”

Cô nhớ kỹ từng chữ một, vì sao còn sai được chứ? Chẳng lẽ là điều kiện để vào Thánh Tịch Trì thực sự không phải là Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú ư?

…

Sau đó, có rất nhiều các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 khiên chiến với Thánh Tịch Trì.

Nhưng không một ai thành công cả.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đang xoa cằm trầm tư.

Đợi các tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1 đều thử xong rồi thì Tô Thị A Thập Lục ra sân.

“A Thập Lục, không cần thử nữa đâu, chắc chắn là chúng ta dự đoán sai rồi. Điều kiện để vào được trong hồ này có khả năng thực sự không phải là hai bài văn kia.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười:

“Cứ để ta thử đi.”

Chương 745: Thư Hàng tiểu hữu, xin dừng bước

Đôi chân mảnh khảnh của Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng bước một bước trên mặt đất, lại nhẹ nhàng nhảy đến ven “hồ ánh sáng”.

Tiếp đó, thân hình cô rơi vào trong hồ ánh sáng.

Cô là người thử nghiệm cuối cùng… Lúc này, đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 không ai cho rằng A Thập Lục sẽ thành công. Dù sao lúc trước tất cả các đạo hữu đều đã thử và đều kết thúc trong thất bại.

Nhưng vào lúc này, dưới chân Tô Thị A Thập Lục, không gian ẩn giấu trong hồ ánh sáng… mở ra.

“Ồ?”

Bắc Hà Tán Nhân trừng to hai mắt.

Tô Thị A Thập Lục thành công rồi?

Đôi chân mảnh khảnh của cô đã tiến vào không gian kia!

Diệt Phượng Công Tử, Lệ Chi Tiên Tử, Tô Thị A Thất đứng lên toàn bộ:

“A Thập Lục thành công rồi á?”

Quả nhiên hệt như mình nghĩ.

Tô Thị A Thập Lục thầm nghĩ trong lòng.

Khi ở trong thành Bạch Vân, sau khi Tống Thư Hàng từ không gian “thi lại vô hạn” ra ngoài từng miêu tả chuyện qua cửa trong “không gian thi lại vô hạn” với Tô Thị A Thập Lục.

Ngoại trừ nội dung liên quan tới Bạch Tôn Giả two bị che đậy cách âm ra, Tống Thư Hàng đều nói với cô những chuyện khác trong không gian thi lại vô hạn. Trong đó bao gồm cả chuyện Thư Hàng bởi vì thư pháp “ngầu lòi” của một đệ tử nho gia nào đó mà thi lại hết lần này tới lần khác.

Thư pháp của vị đệ tử nho gia kia vừa ngầu lại rất có cá tính. Hắn viết những nét bút “ngang” thành đường gợn sóng “∼”, còn có các kiểu gợn sóng dựng đứng, gợn sóng nghiêng, đường gợn sóng ngáo vãi chưởng!

Đối với người không biết chữ viết viễn cổ mà nói, những đường gợn sóng này quả thực sẽ khiến người ta tuyệt vọng. Cũng không biết vị đệ tử nho gia này học tập thư pháp gì, chẳng lẽ là thư pháp uốn éo sao?

…

Tống Thư Hàng không chỉ rõ ra vị đệ tử nho gia hố hàng hắn gặp trong "không gian thi lại vô hạn" kia là ai.

Nhưng sau khi Tô Thị A Thập Lục thấy Đề Đao Thư Sinh viết chính tả Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú, lúc nhìn thấy ký tự trong cổ văn tràn đầy các đường gợn sóng, cô lập tức cảm thấy sai sai.

Tiếp đó, sau khi từng tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 thử vào cửa Thánh Tịch Trì thất bại, cô càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Vì vậy cô thử phân tích Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú. Chỉnh lại toàn bộ những "đường gợn sóng" thoạt nhìn đặc biệt quái đản kia thành đường thẳng.

Lại nhớ thật kỹ Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú đã được chỉnh sửa hoàn tất trong đầu.

Cuối cùng, sau khi tất cả các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 thử nghiệm, Tô Thị A Thập Lục tiến lên, thử tiến vào Thánh Tịch Trì, suy đoán của cô không sai, cô thuận lợi tiến vào trong không gian phía sau "hồ ánh sáng".

…

"A Thập Lục, có bí quyết gì để tiến vào không gian này sao?"

Bạch Hạc Chân Quân trạng thái thiên về nữ tính với dáng người nhỏ nhắn xinh xắn vội la lên. Bạch Tôn Giả đã tiến vào cái hồ ánh sáng kia, hắn lại bị kẹt ở ngoài cửa, chậm chạp không cách nào tiến vào.

Bạch Hạc Chân Quân phát hoảng rồi.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay chỉ về phía Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc:

"Ta nói ngắn gọn… Xin các tiền bối bảo vị đạo hữu nho gia này đừng khoe khoang thư pháp ngầu lòi của hắn nữa, viết ra Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú một cách nghiêm chỉnh đi. Đừng vẽ các nét ngang, dọc thành đường gợn sóng.”

“Lời ta nói xong rồi. Các vị tiền bối, cố lên.”

Nói xong, Tô Thị A Thập Lục phất tay.

Thân thể cô khá nhỏ nhắn xinh xắn, cho nên thời gian chìm vào trong không gian phía sau hồ ánh sáng kia cũng đặc biệt nhanh. Mau chóng nói xong mấy câu, cô lập tức biến mất trong hồ ánh sáng.

*****

Sau khi Tô Thị A Thập Lục nói xong, tay nhỏ bé của Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc nắm lấy bút trong tay mình theo bản năng, có sát khí!

Sát khí đáng sợ quá đi, bốn phương tám hướng đều là sát khí, với lại số lượng còn nhiều nữa.

Hắn phát hiện tất cả tiền bối xung quanh đều nhìn hắn với ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt của các tiền bối khiến Đề Đao Thư Sinh không khỏi nhớ tới thanh đao thép sắc bén hắn dùng để chém người trước đó không lâu.

“Em trai nho gia này.”

Lệ Chi Tiên Tử rũ hờ mắt xuống, đi tới trước mặt Đề Đao Thư Sinh.

Lệ Chi Tiên Tử vẫn đẹp như tranh vẽ, tiếng cười của cô vẫn ngọt ngào khiến xương cốt người khác mềm nhũn ra.

Thế nhưng lúc Đề Đao Thư Sinh nghe thấy tiếng cười của cô lại cảm thấy có một luồng khí lạnh từ đầu lạnh thẳng xuống tới cúc hoa luôn. Sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

“Có thể làm phiền ngươi dùng thể chữ nghiêm chỉnh viết lại Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú một lần nữa không?”

Toàn thân Lệ Chi Tiên Tử đều đã đen thui.

Cả đám người bọn họ tựa như con khỉ vây quanh bên cạnh “hồ ánh sáng” mà nhảy lên nhảy xuống, kết quả chính là bởi vì lúc viết chữ, người trước mắt này lại dùng thư pháp “ngầu lòi” nên không vào được hả?

Thư pháp ngầu lòi kia lại hố tất cả mọi người!

Chẳng biết từ lúc nào, Diệt Phượng Công Tử cũng tới bên cạnh Tô Văn Khúc, hắn khẽ đẩy kính mắt, thản nhiên nói:

“Thể chữ nghiêm chỉnh, đừng uốn tới ẹo lui. Ta nghĩ, em trai nho gia ngươi nhất định có thể làm được đúng không?”

Mẹ ơi, đám tiền bối này đáng sợ quá đi. Đề Đao Thư Sinh cảm giác áp lực của mình thật lớn.

“Yên tâm đi tiểu hữu, đừng sợ bọn họ.”

Lúc này, Tô Thị A Thất tiến lên một bước, vỗ nhẹ lên vai Đề Đao Thư Sinh. Dù sao cũng là hắn mang Đề Đao Thư Sinh tới mà.

“A Thất tiền bối!”

Đề Đao Thư Sinh cảm động nói.

“Chỉ cần ngươi nghiêm chỉnh viết xong Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú, đến lúc đó, chờ chúng ta đánh lôi đài lần nữa thì ta sẽ ra tay nhẹ một chút. Ha ha ha ha.”

Tô Thị A Thất cười nói.

Chân Đề Đao Thư Sinh lập tức mềm nhũn.

Chẳng lẽ ý của A Thất tiền bối là sau khi kết thúc sự kiện “hồ ánh sáng” sẽ lên lôi đài đánh với hắn một trận? Còn không thủ hạ lưu tình ư?

Lúc trước Đề Đao Thư Sinh lên lôi đài khiêu chiến A Thất là muốn thỉnh giáo, học tập đao pháp với Tô Thị A Thất tiền bối.

Cảnh giới của hắn kém xa Tô Thị A Thất, nếu A Thất không hạ thủ lưu tình thì hắn sẽ tiêu đời.

Cứ như vậy, dưới áp lực như núi, Đề Đao Thư Sinh nhấc bút lần nữa, viết lại Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú.

“Viết nghiêm chỉnh cho ta.”

Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở:

“Thứ thư pháp này sẽ dung nhập vào thói quen của ngươi, vì vậy lúc viết nhất định phải luôn chú ý.”

“Dạ, tiền bối, ta sẽ ghi nhớ.”

Đề Đao Thư Sinh cười khổ.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện viết Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú lại khó như vậy. Mỗi một nét, mỗi một đường đều phải ngưng tụ sức lực toàn thân.

Thế nhưng… bất ngờ là, dưới loại trạng thái áp lực như núi lớn này, hiểu biết của hắn về Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú lại cao hơn một tầng.

Trong lúc vô tình, đã lâu lắm rồi hắn không như bây giờ, từng đường từng nét mà viết ra hai bài văn này một cách nghiêm túc.

Điều này chẳng lẽ chính là phúc họa đi đôi sao?

*****

Mười phút sau.

Các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 khiêu chiến “hồ ánh sáng” lần thứ hai.

Lúc này đây, các tiền bối dùng đủ loại tư thế, thành công tiến vào không gian phía sau “hồ ánh sáng”.

Sau khi nhìn thấy từng tiền bối nối tiếp nhau đi vào, Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả mỉm cười.

“Xem ra mọi người đều thành công.”

Tống Thư Hàng nhếch miệng, đặc biệt cười trên nỗi đau của người khác, một mình bị chơi không bằng nhiều người đều bị chơi mà!

Lúc trước chỉ có một mình hắn bị “đường gợn sóng” của Đề Đao Thư Sinh chơi thảm… Nhưng bây giờ, toàn bộ tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 đều bị gài. Trong lòng Tống Thư Hàng không hiểu sao lại cảm thấy cân bằng hẳn ra.

Không ổn không ổn, cái loại cười trên nỗi đau của người khác này là không đúng, tém tém lại, nhất định phải tém bớt lại.

Tống Thư Hàng ép mình bình tĩnh lại.

…

Sau khi tất cả đạo hữu Nhóm Cửu Châu Số 1 và Đề Đao Thư Sinh tiến vào “hồ ánh sáng”, Thánh Tịch Trì tiếp tục phát lại cuộc đời ngầu lòi của Thánh Nhân nho gia. Cũng thu được vẻ mặt kinh ngạc và không dám tin của chúng đạo hữu Nhóm Cửu Châu Số 1.

Hình tượng cao lớn của Thánh Nhân nho gia đã bị nghiền nát thành cặn bã bởi bản “tự thuật cuộc đời” ngắn ngủi kia.

Dù đám người Tống Thư Hàng nghe lần thứ hai vẫn cảm thấy không thể nào thích ứng được.

Sau khi “cuộc đời Thánh Nhân” kết thúc, Thánh Tịch Trì lại hào phóng tặng cho tất cả đạo hữu cơ hội học tập bí pháp lần nữa.

Cùng với một lần cơ hội Thánh Nhân giảng pháp.

…

Chờ sau khi tất cả đạo hữu học xong bí thuật thuộc về mình, Thánh Tịch Trì cho mọi người một lần cơ hội được nghe Thánh Nhân giảng pháp.

Đương nhiên, Thánh Nhân giảng pháp này cũng chỉ là loại phương pháp phát lại, hiệu quả kém xa Thánh Nhân giảng pháp thật sự.

Nhưng dù là như vậy, hiệu quả giảng pháp vẫn rất xuất sắc.

Đặc biệt đối với Hằng Hỏa Chân Quân và Đề Đao Thư Sinh, sau khi họ lắng nghe Thánh Nhân giảng giải đạo lý nho gia thì được lợi rất nhiều.

…

Sau khi Thánh Nhân giảng pháp kết thúc, chúng đạo hữu Nhóm Cửu Châu Số 1 vừa lòng thỏa ý rời khỏi không gian này.

“Đi thôi, còn phải xử lý Vạn Thư Sơn, làm bề ngoài của nó trở lại như cũ để quay xong phân cảnh kế tiếp mới được.”

Bạch Tôn Giả thu hồi bàn trà và dụng cụ uống trà, nói:

“Một lát còn phải chế tạo phi kiếm dùng một lần nữa chứ.”

Vì vậy, từng tiền bối người này nối tiếp người kia rời khỏi vùng không gian này.

Tống Thư Hàng duỗi lưng một cái:

“Đi thôi.”

“Chờ một chút, Tống Thư Hàng tiểu hữu. Ngươi có thể nán lại thêm chút nữa không?”

Lúc này, Thánh Tịch Trì đột nhiên lên tiếng nói.

Mấy người Hằng Hỏa Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Lạc Trần

Chân Quân tò mò xoay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng và Thánh Tịch Trì.

Tống Thư Hàng đầu tiên là ngẩn tò te, sau đó, dường như hắn nghĩ tới chuyện gì đó, bèn nói:

“Được rồi, ta nán lại một lát vậy!”

…

Tất cả mọi người rời khỏi vùng không gian này, chỉ để lại Tống Thư Hàng và Thánh Tịch Trì.

Tống Thư Hàng thọt tay vào túi, cầm lấy mảnh vỡ pháp bảo mà thư sinh thủy tinh giao cho hắn vào thời khắc cuối cùng kia.

Quả nhiên… Thánh Tịch Trì đã nhận ra mảnh vỡ pháp bảo trên người hắn, vì vậy nên cố ý giữ hắn lại à? Dù sao thì đây là mảnh vỡ pháp bảo bản mệnh một trong của mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân.

“Ngươi giữ ta lại là vì vật này trên người ta sao?”

Tống Thư Hàng xoay người lại, lấy mảnh vỡ pháp bảo ra, hỏi.

Thánh Tịch Trì mở miệng cùng lúc với hắn:

“Thả vị đạo hữu đang ẩn núp trên người ngươi ra đi, ta từng đáp ứng cho tất cả đạo hữu tiến vào không gian cơ hội học tập bí pháp, dẫu sao cũng không thể thiếu phần cô ta được.”

Sau đó.

Tống Thư Hàng:

“…”

Thánh Tịch Trì:

“…”

Chương 746: Thông Nương cuồng bạo

Ngại quá đi hà.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Ngươi nói trên người ta có giấu một vị đạo hữu, chính là vị nào thế?”

Trên người hắn giấu Diệp Tư sư tỷ, trong túi thu nhỏ một tấc lại còn có cả Thông Nương!

Cùng lúc ấy, Thánh Tịch Trì cũng đồng thời lên tiếng:

“Tinh hạch trong tay ngươi là gì thế?”

Một lần nữa, hai người lại ăn ý, đồng thời lên tiếng.

Sau khi nói xong, Tống Thư Hàng và Thánh Tịch Trì liếc nhau, cùng cười gượng.

Tống Thư Hàng nói:

“Ngươi nói trước đi.”

“Được rồi, ta sẽ giải đáp vấn đề của ngươi trước... Ta đã thấy con tiểu yêu kia ló đầu ra từ trong túi thu nhỏ một tấc của ngươi. Nếu cô ta đã có thể đi vào không gian này, chứng tỏ cô ta cũng đã nắm giữ Thánh Nhân Tu Thân Phú và Thánh Nhân Dưỡng Thân Phú, nên cũng có tư cách chọn một bí thuật từ chỗ của ta.”

Thánh Tịch Trì trả lời.

Trong lúc kiểm tra cơ thể của Tống Thư Hàng, nó đã nhìn thấy trên người vị tiểu hữu này mang theo rất nhiều thứ kỳ lạ. Nó cũng nhìn thấy cả Diệp Tư, có điều linh quỷ với chủ nhân thì cũng chỉ có thể xem là một thể thôi.

Tống Thư Hàng hiểu Thánh Tịch Trì đang nói đến Thông Nương. Hắn lấy Thông Nương và Ngộ Đạo thạch ra từ trong túi thu nhỏ một tấc ra, thả cô lên mặt đất. Có thể lấy được bí pháp từ Thánh Tịch Trì này coi như cũng là duyên của cô ta.

Thông Nương khá là kích động, cô không ngờ mình cũng có thể lấy được một bí pháp từ Thánh Nhân nho gia.

Cô vừa kích động thì điểm khóc ở sâu trong lòng cô cũng đột nhiên bị chọc trúng, thế là cô khóc rống lên:

“Hu hu hu, hu hu hu.”

Nhớ lại thì từ sau khi gặp được Tống Thư Hàng, cô đã thu hoạch được không ít, không những chiếm được công pháp Thiên Khấp Bảo Điển có thể tiến thẳng đến cảnh giới Chân Quân lục phẩm, mà còn nhận được truyền công của Truyền Công Cuồng đạo trường, một hơi tiến thẳng vào cảnh giới nhị phẩm, thậm chí bây giờ cô còn có cơ hội nhận được bí pháp truyền thừa từ Thánh Nhân nho gia.

Ngoại trừ thi thoảng bị ngắt mất mầm hành... Còn lại thì hình như ở cạnh Tống Thư Hàng khiến cô có thu hoạch kha khá đấy chứ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Suýt thì quên mất, công pháp mà Thông Nương học chính là Thiên Khấp Bảo Điển, tuy chỉ mới nhập môn thôi, sẽ không động tí là khóc giống như Diệp Tư sư tỷ, nhưng mỗi khi cảm xúc của Thông Nương dao động quá mạnh thì vẫn sẽ bật khóc.

...

Lúc này, Thông Nương vươn tay nhỏ chân nhỏ từ trong Ngộ Đạo thạch ra, vừa lau nước mắt vừa chạy như bay đến cách Thánh Tịch Trì một thước.

“Tiểu gia hỏa, ngươi muốn loại bí pháp nào?”

Thánh Tịch Trì mỉm cười hỏi.

“Hu hu hu.”

Thông Nương cố gắng nín khóc, lau nước mắt. Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Có độn pháp đặc biệt nào không, để ta có thể thoắt cái đã trốn được thật xa, hoặc là pháp thuật giúp chạy trốn giữ mạng ấy?”

“Có.”

Thánh Tịch Trì gật đầu.

Hai mắt Thông Nương sáng rực.

Thánh Tịch Trì bổ sung thêm:

“Có điều loại độn pháp này cần phải đạt được cảnh giới ít nhất là tứ phẩm trở lên mới học được, ngươi có chắc là muốn lấy ngay bây giờ không?”

Thông thường, độn pháp giúp chạy trốn nhanh chóng đều liên quan đến ngự kiếm phi hành. Ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không làm được thì sao mà học độn pháp chứ?

Thông Nương ủ rũ cúi đầu.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng đứng bên cạnh co giật, con yêu tinh ngốc này, vẫn chưa từ bỏ ý định chạy trốn à?

“Vậy để ta rút đại cái bí thuật nào cũng được.”

Thông Nương thở dài, trước giờ cô vẫn luôn ở trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng, chú ý tới mọi việc bên ngaoì, vì vậy cô cũng biết rõ vụ rút thăm chọn bí thuật của Thánh Tịch Trì.

“Được rồi, vậy ngươi nhắm mắt lại đi, chọn đại một loại bí pháp.”

Thánh Tịch Trì đáp.

Thông Nương nhắm mắt lại, cô nhanh chóng được Thánh Tịch Trì mang tới một không gian ý thức truyền thừa bí thuật.

…

Sau khi sắp xếp truyền thừa bí thuật cho Thông Nương xong, Thánh Tịch Trì ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, nói:

“Tiểu hữu, tiếp theo, đến lượt ngươi trả lời câu hỏi của ta rồi. Rốt cuộc mảnh tinh thể trong tay ngươi là gì vậy?”

Nó cảm thấy miếng tinh thể này rất là quen thuộc, nhưng nó đã lục lọi trí nhớ bao nhiêu lần mà vẫn không tài nào nhớ ra được rốt cuộc miếng tinh thể ấy là thứ gì.

“Đây là một mảnh vỡ của pháp khí bản mệnh của thư sinh thủy tinh trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân.”

Tống Thư Hàng giơ tay, đưa mảnh tinh thể pháp khí nho nhỏ ấy ra.

Thánh Tịch Trì thoáng ngừng lại một chốc rồi nói tiếp:

“Hóa ra là vậy, thảo nào ta cảm ứng được vị đạo quen thuộc từ nó. Ngươi... lấy được nó từ đâu thế?”

“Trước khi thư sinh thủy tinh đó chết đã thông qua năng lực không gian, đưa nó đến chỗ ta.”

Tống Thư Hàng đáp.

Khi nhớ lại chuyện này, hắn vẫn không nén được đau thương. Linh quỷ đáng yêu của hắn đã biến mất trong trận chiến ấy, không biết sau này có còn cơ hội tìm lại được nó hay không nữa.

Thánh Tịch Trì hỏi dò:

“Ra là vậy, vậy kẻ dẫn đường giúp ngươi tìm đến đây cũng là hắn à?”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Đáng tiếc, lúc ngươi sinh ra không thấy có xuất hiện dị tượng gì, nếu không... Truyền thừa Thánh Nhân này giao lại cho ngươi cũng được lắm.”

Thánh Tịch Trì nói với vẻ tiếc nuối.

Tống Thư Hàng cười gượng, những chuyện lúc sinh ra đâu phải hắn muốn là có thể quyết định được đâu.

Lúc này Thánh Tịch Trì lại hỏi:

“Tiểu hữu này, có thể cho ta mượn mảnh tinh thể trong tay ngươi một thời gian được không?”

Tống Thư Hàng:

“Không thành vấn đề, thứ này có ích gì cho ngươi à?”

Dứt lời, hắn bèn đưa mảnh tinh thể cho Thánh Tịch Trì.

“Ta gần như đã có được phần lớn trí nhớ của Thánh Nhân, nhưng những ký ức ấy không được đầy đủ cho lắm.”

Thánh Tịch Trì vẫy tay một cái, tinh thể lập tức lơ lửng trong không trung rồi rơi nhẹ nhàng vào tay nó.

Sau đó nó nói tiếp:

“Có lẽ thứ này có thể giúp ta lấy thêm được nhiều ký ức liên quan đến Thánh Nhân... Nếu ta thành công, tuy vẫn không thể giao truyền thừa Thánh Nhân cho ngươi, nhưng có lẽ ta có thể tách truyền thừa của thư sinh thủy tinh ra để bồi thường cho ngươi. Đương nhiên là ta cũng chỉ làm thử thôi, chứ tỷ lệ thành công không cao lắm đâu nhé.”

“Chúc ngươi thành công.”

Tống Thư Hàng chúc nó. Đối với hắn, có cơ hội nhận được truyền thừa của Kiếp Tiên nho gia chính là một chuyện tốt.

…

Vài phút sau.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Thông Nương:

“Cô ta nhận được bí thuật truyền thừa gì thế?”

Thánh Tịch Trì cảm ứng một chút rồi cười nói:

“Ồ? Vận may của tiểu gia hỏa này… Thật thú vị. Cô ấy đã chọn trúng một bí pháp không phải do Thánh Nhân tự nghĩ ra, ấy là Cuồng Bạo thuật. Đây là chiến lợi phẩm Thánh Nhân giành được khi còn trẻ, thật không ngờ lại bị cô ta chọn trúng.”

“Cuồng Bạo thuật?”

Tống Thư Hàng nheo mắt lại, thoạt nghe thì có vẻ giống như mấy kỹ năng Cuồng Chiến Sĩ linh tinh gì đấy.

Thông Nương Cuồng Bạo? Cảnh này chỉ cần nghĩ thôi đã cảm thấy vi diệu quá đỗi rồi.

Vận may của Thông Nương thật đúng là tà môn.

“Cuồng Bạo thuật không phải là bí pháp do Thánh Nhân tự nghĩ ra, vậy là Thông Nương không thể nhìn thấy quá trình sáng tạo và thử nghiệm bí pháp rồi đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi, nếu là thật thì kiểu gì Thông Nương sẽ phải vất vả nhiều.

“Yên tâm, tuy không thể nhìn thấy quá trình sáng tạo, thử nghiệm bí pháp của Thánh Nhân, nhưng cô ấy vẫn có thể trông thấy quá trình Thánh Nhân học Cuồng Bạo thuật. Cô ấy chỉ cần dựa theo đó mà làm, có khi còn nắm giữ bí pháp nhanh hơn cả các ngươi ấy chứ.”

Thánh Tịch Trì cười nói.

“Hơn nữa, Cuồng Bạo thuật là một bí pháp khá dễ hiểu.”

Lúc hai người đang nói chuyện thì ý thức của Thông Nương đã quay trở lại:

“Ơ, ta ra rồi à?”

“Sao rồi? Cô học được Cuồng Bạo thuật kia chưa?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Xong rồi, thuật này dễ hiểu lắm, mà sử dụng cũng rất đơn giản.”

Thông Nương hưng phấn nói:

“Để ta làm mẫu một lần cho các ngươi xem nhé!”

Cô giống như đứa bé vừa nhận được một món đồ chơi, hưng phấn muốn khoe với người khác.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì giật mình:

“Đợi đã...”

Bí pháp mà Thông Nương nhận được chính là Cuồng Bạo thuật, có khi nào thi triển bí pháp thì cô ta sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, lục thân bất nhận không nhỉ?

Bí thuật kiểu này mà thi triển linh tinh liệu có nên hay không đây?

Nhưng lời nói của Tống Thư Hàng đã muộn rồi, Cuồng Bạo thuật rất dễ học, mà sử dụng lại càng dễ hơn.

Đặc biệt là Thông Nương, một kẻ mang trong mình lượng yêu khí ba trăm năm khổng lồ, cực kỳ thích hợp với thuật này. Yêu khí vốn là một năng lực thiên về tính cuồng bạo mà.

Vì vậy, Thông Nương cũng dễ dàng cuồng bạo hơn!

Lá hành trên người Thông Nương biến thành màu đỏ tươi, mà trên mầm hành, đôi mắt của cô cũng biến thành màu đỏ ngầu.

Cuồng Bạo thuật đã được thi triển thành công!

Tống Thư Hàng:

“...”

Thánh Tịch Trì:

“...”

“A a a a a!”

Thông Nương gào lên như dã thú, tuy cô đang điên cuồng gào thét, nhưng giọng vẫn rất là nũng nịu, vì vậy tiếng thét cũng khá là yêu kiều.

Ngay sau đó, Thông Nương điên cuồng nhắm thẳng đến chỗ Thánh Tịch Trì.

Có điều, ở ven Thánh Tịch Trì có một tầng bắn ngược vô hình, thậm chí đến Chân Quân lục phẩm cũng không thể phá nổi. Thông Nương vừa đến gần đã lập tức bị bắn ngược trở lại, văng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“A a a a a~~”

Thông Nương cuồng bạo quả nhiên lục thân bất nhận, vừa thấy ai thì ngay lập tức muốn cạp chết người đó!

Sau khi bị đánh văng đến chỗ Tống Thư Hàng, cô thuận thế vọt đến gần hắn.

Cô giơ nắm tay nhỏ của mình lên, bắt đầu đánh vào đùi Tống Thư Hàng tới tấp!

Keng keng keng keng!

Nắm tay nho nhỏ mang theo chân khí, nên khi chạm vào đùi của Tống Thư Hàng liền phát ra tiếng động như sắt thép va vào nhau.

Có điều, với thực lực của Thông Nương hiện giờ, cho dù cô ta đã bị phát điên nhưng lực đấm cũng không làm Tống Thư Hàng thấy đau ngứa gì.

Có lẽ sau khi cô hóa thành người rồi thi triển pháp thuật này, cô có thể làm cho Tống Thư Hàng bị thương nặng hơn. Nhưng Thông Nương đã rơi vào trạng thái điên loạn, căn bản không thể biến thân.

Keng keng keng, Thông Nương cuồng bạo điên loạn tấn công vào đùi Tống Thư Hàng, cô không chịu buông tha, dốc hết toàn bộ sức lực. Thậm chí thỉnh thoảng cô còn nhảy lên đá vào đầu gối hắn.

“...”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Khi nào thì Cuồng Bạo thuật mới ngừng vậy?”

“Còn phải tùy vào thiên phú của mỗi người, có người chỉ duy trì được vài phút thôi. Nhưng có một vài kẻ đặc biệt phù hợp với Cuồng Bạo thuật, một khi thi triển bí pháp thì có thể duy trì được tận vài giờ.”

Thánh Tịch Trì đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhìn Thông Nương đang trong trạng thái điên loạn thế kia, e là trong vòng vài phút thì không ngừng được đâu.

Thế thì đành phải bắt cô dừng lại vậy!

Tống Thư Hàng cúi người xuống, đưa một tay ra bảo vệ bộ phận quan trọng của mình, tránh việc Thông Nương cuồng bạo nhảy lên ngộ thương hắn, còn tay kia thì đưa đến chỗ Thông Nương, muốn tóm lấy cô.

Với tốc độ của Tống Thư Hàng lúc này, Thông Nương khó mà né được. Bàn tay to đùng của hắn vừa vung tới đã tóm gọn được mầm hành của Thông Nương:

“Thôi được rồi, đừng làm loạn nữa!”

Nhưng ngay khi ấy, Thông Nương đã phát điên chợt hét lên một tiếng.

Sau đó, cô thi triển thần kỹ “hành ra khỏi vỏ”, nhanh chóng thoát khỏi tay Tống Thư Hàng. Tiếp theo, cô lại bắt đầu dùng tay chân đấm đá vào đùi Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng còn nhảy lên đá vào đầu gối hắn.

Tống Thư Hàng cầm mầm hành trong tay:

“...”

Chương 747: Người chơi Tống Thư Hàng thu hoạch mầm hành ×200

Tống Thư Hàng lại vươn tay ra bắt lấy Thông Nương vẫn còn đang trong trạng thái điên cuồng!

Thông Nương điên cuồng không né được, lần nữa bị bắt lấy.

Ngay sau đó Thông Nương lại thành công thoát khỏi nhờ vào năng lực thiên phú “hành ra khỏi vỏ”.

“Người chơi Tống Thư Hàng” lại đạt được một mầm hành màu đỏ như máu!

Tống Thư Hàng nhìn vào mình hai mầm hành màu đỏ máu đang cầm trong tay:

“...”

Hắn cúi đầu nhìn về phía Thông Nương. Trạng thái điên cuồng của cô ta vẫn chưa được giải trừ, cô ta còn đang điên cuồng tấn công bắp chân của Thư Hàng.

Còn chưa tỉnh à?

Mức độ phù hợp giữa Thông Nương và Cuồng Bạo thuật rốt cuộc cao tới mức nào đây?

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn về phía Thánh Tịch Trì, lên tiếng hỏi:

“Không có cách gì có thể giải trừ Cuồng Bạo thuật sớm hơn sao?”

Thánh Tịch Trì cười ha ha nói:

“Cách giải trừ Cuồng Bạo Thuật thì có không ít, nhưng quan trọng là ngươi không biết cái nào.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hết cách, bởi vì Thông Nương không ngừng nhảy lên đá vào đầu gối hắn, để tự vệ cho nên Tống Thư Hàng chỉ còn nước vươn tay ra túm lấy mầm hành của cô ta.

Sau khi Thông Nương trong trạng thái điên cuồng bị bắt thì cô ta bèn sử dụng năng lực “hành ra khỏi vỏ” ngay lập tức không chút do dự.

Cứ như vậy mầm hành màu đỏ máu trong tay Tống Thư Hàng càng lúc càng nhiều.

Tống Thư Hàng bảo đảm hắn làm vậy để tự vệ chứ không phải vì muốn thu thập “mầm hành ba trăm năm đã yêu hóa” của Thông Nương đâu.

...

Lúc Thông Nương rất không dễ dàng khôi phục lại từ trong trạng thái “điên cuồng”, đột nhiên cô ta có cảm giác toàn thân mình suy yếu vô lực, thể lực và chân khí đều bị rút sạch.

“Trời ơi, cuồng bạo tốn nhiều thể lực và chân khí quá đi mất. Không ổn, chân nhũn ra luôn rồi~”

Thông Nương kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất, ngay cả một cọng rễ cũng không nhúc nhích được.

“Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi à.”

Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Thông Nương cười hì hì, cô ta đắc ý nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Sao nào? Cuồng Bạo thuật của ta lợi hại không?”

“Ừm... Dưới góc độ nào đó mà nói thì Cuồng Bạo thuật của cô thực sự rất lợi hại.”

Tống Thư Hàng nói đến là chân thành.

“Ha ha ha ha, vậy ngươi mau nói cho ta biết ta lợi hại thế nào đi? Dường như lúc dùng Cuồng Bạo thuật thì không nhớ gì cả. Chóng mặt lắm, ha ha.”

Thông Nương nói một cách ngượng ngùng.

“Ừm.”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, ánh mắt liếc về phía một đống mầm hành màu đỏ máu kia:

“Lúc cô ở trong trạng thái điên cuồng không hề biết mệt, tuyệt đối không lùi bước, nhất quyết không đầu hàng.”

Đống mầm hành màu đỏ máu kia ít nhất cũng hơn hai trăm đấy.

Tống Thư Hàng không biết Cuồng Bạo thuật có phải rất tiêu hao thể lực và chân khí hay không... Nhưng hắn có thể khẳng định, sau khi Thông Nương thi triển tuyệt chiêu “hành ra khỏi vỏ” hơn hai trăm lần thì thể lực của cô ta nhất định đã tiêu hao quá mức!

Khi đống mầm hành kia cũng lọt vào trong mắt Thông Nương. Ánh mắt của cô ta lập tức như bị đóng băng.

Sau khi im lặng hồi lâu.

Thông Nương run rẩy mở miệng:

“Tống Thư Hàng, ngươi có thể nói cho ta biết đống mầm hành kia là sao không? Tuy rằng màu sắc không giống, nhưng đến cùng ta vẫn cảm thấy những mầm hành kia rất là quen mắt, cả mùi cũng rất là quen.”

“Ừm, cô đoán đúng rồi đó. Tuy rằng màu sắc không giống, thế nhưng đó chính là một phần thân thể của cô đấy!”

Tống Thư Hàng xác định.

“...”

Cơ thể Thông Nương run rẩy, nỗi buồn chấn động mãnh liệt đã đâm trúng điểm khóc trong lòng cô, nước hành không ngừng trào ra từ đôi mắt:

“Sao ngươi có thể tàn nhẫn tới vậy cơ chứ, một đống lớn mầm hành này ít nhất cũng hơn hai trăm cây rồi, ngươi đã làm gì ta rồi hả?”

“Mấy câu này... Tốt nhất là cô nên xem ít mấy bộ phim tình yêu máu chó gần đây lại nhé Thông Nương. Đừng nghĩ rằng ta không biết cô hay lén lút dùng điện thoại của ta để xem mấy bộ phim máu chó đó.”

Tống Thư Hàng thở dài, nói:

“Hơn nữa, thật ra nguyên nhân có đống mầm hành này xuất phát từ chính bản thân cô.”

Thông Nương lập tức cả kinh, sau đó hiểu ra:

“Chẳng lẽ là do bí pháp Cuồng Bạo thuật của ta ư?”

Trong đầu Thông Nương hiện lên một hình ảnh, lúc cô thi triển Cuồng Bạo thuật không ngừng nhổ mầm hành của mình ra, rồi lại không ngừng sinh ra một mầm hành mới.

“Đúng vậy, không sai, tất cả là do bí pháp đó của cô đấy.”

Tống Thư Hàng khẳng định.

Thông Nương quỳ luôn.

Quả là một bí pháp đáng sợ! Cô chắc chắn cả cuộc đời này cũng không muốn sử dụng bí pháp này lần nữa.

*****

Bên ngoài Thánh Tịch Trì.

Các vị đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1 đang trao đổi “bí thuật” mà bản thân lấy được và các loại lĩnh ngộ họ hiểu được từ Thánh Nhân giảng pháp với nhau.

Lúc này cây liễu yêu kia của Bạch Tôn Giả đang làm chuyện “giết hại đồng loại”, cô ta đang lựa ra những cành liễu có chất lượng tốt cho Bạch Tôn Giả, sau đó chém chúng còn lại cỡ của phi kiếm dùng một lần để tiện cho Bạch Tôn Giả chế tạo.

Liễu yêu Khinh Vũ cũng không đi vào trong không gian Thánh Tịch Trì... Cô là tà ma chốn Cửu U, hơn nữa còn chưa được tịnh hóa hoàn toàn nên không thể đi vào không gian Thánh Tịch Trì được.

Bạch Tôn Giả ngồi trên đồng cỏ, vừa nghe các vị đạo hữu luận đạo, trao đổi lĩnh ngộ của bản thân, vừa vươn tay nhận lấy nhánh cây trong tay liễu yêu Khinh Vũ, nhanh chóng chế tạo phi kiếm dùng một lần bản 005.

Trận đại chiến giữa tà ma Cửu U và Bạch Vân thư viện sắp tới, hắn muốn chế tác nhiều phi kiếm dùng một lần hơn cho tất cả các vị đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 làm bùa hộ mệnh.

...

Tô Thị A Thập Lục ngồi trên một cây đại thụ, đưa mắt nhìn sang hồ ánh sáng kia, nói:

“Sao Thư Hàng còn chưa ra nhỉ?”

Phút cuối Thánh Tịch Trì gọi Thư Hàng ở lại là có chuyện gì quan trọng sao?

Lúc cô đang suy nghĩ thì thân hình Tống Thư Hàng liền nhảy ra từ trong không gian của Thánh Tịch Trì rồi vững vàng đáp xuống đất.

Sau khi Tống Thư Hàng rời khỏi không gian đó, "hồ ánh sáng" trên bầu trời dần dần tiêu tán rồi biến mất không thấy gì nữa. Cửa vào không gian Thánh Tịch Trì cũng biến mất.

"Cuối cùng Thư Hàng tiểu hữu cũng chịu ra rồi."

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Bạch Tôn Giả xoay đầu lại:

"Ồ, cuối cùng chịu ra rồi à Thư Hàng. Phút cuối Thánh Tịch Trì gọi ngươi lại là có chuyện gì thế?"

Tống Thư Hàng mỉm cười, giơ Ngộ Đạo thạch trong tay lên:

"Thật ra vì Thông Nương nên hắn mới gọi ta lại. Thánh Tịch Trì nói Thông Nương cũng có tư cách lấy được bí pháp truyền thừa, vậy nên ta ở lại để Thông Nương tiếp nhận một bí pháp truyền thừa."

Bạch Tôn Giả gật nhẹ đầu.

Lúc này, "Truyền Công Cuồng" Thiên Nhai Tử đạo trưởng ló đầu qua hỏi:

"Con tiểu yêu tinh này lấy được bí pháp gì sao? Bí pháp gì mà lại mất nhiều thời gian thế?"

Bí pháp lấy được càng phức tạp thì càng mất nhiều thời gian.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn luôn tìm cơ hội để thu Thông Nương làm đệ tử, cho nên hắn vô cùng quan tâm tới cô ta.

"Thông Nương học bí pháp không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng mà bí pháp của cô ta lại khá thú vị, sau khi cô ta học xong bí pháp bèn dùng thử, kết quả là quậy hơn nửa ngày mới xong nên phải tốn chút thời gian."

Tống Thư Hàng giải thích.

Thông Nương miễn cưỡng nâng mầm hành của mình lên rồi trợn mắt với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười một tiếng, bước nhanh tới chỗ Dược Sư tiền bối:

"Dược Sư tiền bối, sau khi Thông Nương sử dụng bí thuật kia đã tiêu hao rất lớn. Ta muốn hỏi chỗ ngài có cách gì giúp cô ta nhanh chóng hồi phục hay không?”

Thông Nương đã suy yếu tới mấy phút mà vẫn chưa khôi phục lại, trong lòng cô cũng có chút sợ hãi.

Mà Tống Thư Hàng lại vì hai trăm mầm hành kia mà có chút áy náy, do đó hắn đành thay cô hỏi thăm Dược Sư tiền bối một phen.

“Dùng bí thuật gì?”

Dược Sư nghi hoặc hỏi.

“Là Cuồng Bạo thuật.”

Tống Thư Hàng đáp, ngoài ra chiêu “hành ra khỏi vỏ” kia của cô ta làm hắn nhất thời cũng không biết nên hình dung như thế nào cho phải.

“Vậy hẳn là do thể lực tiêu hao quá mức trong thời gian ngắn phải không? Chuyện nhỏ, lát về để ta bào chế một chút dược tề cho ngươi, sau đó ngươi tưới cho cô ta là được.”

Dược Sư cười nói.

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối.”

Tống Thư Hàng đang nói thì nghĩ tới một chuyện.

Theo đó, hắn từ trong túi thu nhỏ một tấc của mình lấy ra mười mấy mầm hành màu đỏ đưa cho Dược Sư:

“Dược Sư tiền bối, lần trước ngươi cho ta cái đan phương ngâm thuốc để cường hóa thể chất kia ta còn chưa kịp cảm ơn ngươi. Xin tặng mấy mầm hành này cho ngươi, mong là Dược Sư tiền bối sẽ không ghét bỏ.”

Không chỉ có đan phương lần trước, sau khi Tống Thư Hàng bước vào con đường tu hành, Dược Sư đã giúp đỡ hắn rất nhiều, hắn chờ mãi cũng không có cơ hội để cảm ơn Dược Sư tiền bối.

Hắn còn nhớ lúc Dược Sư đưa đan phương cho hắn đã nói qua muốn một ít “hành tinh mấy trăm năm” để làm một vài thí nghiệm cho đan dược mới.

“Nhiều vậy à?”

Dược Sư nhìn qua hơn mười mấy mầm hành kia, kinh ngạc hỏi lại.

“Trong tay của ta còn nhiều nữa, vì vậy xin Dược Sư tiền bối đừng khách sáo, cứ nhận lấy nhé.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Được rồi... Ta đúng là đang cần những mầm hành này để làm một số thí nghiệm. Ừm, tới khi ta nghiên cứu ra loại đan dược mới thì sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi đâu.”

Dược Sư cười ha ha một tiếng rồi thu lại mười mấy cây mầm hành này.

Tống Thư Hàng:

“Vậy ta xin chúc tiền bối thí nghiệm thành công nhé.”

Thông Nương trong tay hắn lại trợn mắt lần nữa, không ngờ còn dám tiện tay dùng mầm hành của cô làm quà, đáng ghét.

...

Tống Thư Hàng đánh giá một bó lớn mầm hành còn lại trong túi thu nhỏ một tấc, những mầm hành này nên xử lý sao đây? Hay là tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ đổi cơ hội nhận tiên trân yến nhỉ?

Nhớ đến tiên trân yến của Tiên Cơ, Tống Thư Hàng lập tức thèm rõ dãi. Không biết thực tiên yến cao cấp hơn tiên trân yến sẽ ngon tới mức nào đây?

“Này~ nghe ta nói nè các vị đạo hữu~”

Lúc này, một giọng nói ồm ồm vang lên.

Các vị đạo hữu đưa mắt nhìn sang, người nói chính là Vạn Thư Sơn.

“Các vị đạo hữu, các ngươi tính lúc nào mới chịu tha cho bổn đại gia đây? Chân của ta đã chết lặng rồi này~ hơn nữa, bổn đại gia đã giữ cái tư thế xấu hổ này lâu lắm rồi~ bây giờ có thể kéo bổn đại gia ngay ngắn lại được chưa?”

Giọng nói của Vạn Thư Sơn run rẩy.

Lúc này các vị đạo hữu mới phát hiện, Vạn Thư Sơn luôn giữ tư thế người cong eo gập của “vận động viên thể thao” này từ nãy đến giờ.

Vạn Thư Sơn đáng thương, lúc này đôi chân nó đã run rẩy lắm rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Bạch Tôn Giả vỗ tay một cái, nói:

“Bảo sao lúc ta từ trong không gian kia đi ra cứ có cảm giác là đã quên mất cái gì đó. Thì ra là quên mất kéo Vạn Thư Sơn ngay lại.”

Vạn Thư Sơn:

“…”

“Các vị đạo hữu, trước tiên ngưng tán dóc đã, chúng ta đẩy Vạn Thư Sơn về đã nào.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

Vậy là các vị đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 mỉm cười đứng dậy, phối hợp với Bạch Tôn Giả đẩy Vạn Thư Sơn đáng thương cho ngay ngắn lại.

Tô Thị A Thập Lục nhảy từ trên cây xuống rồi đi tới bên canh Tống Thư Hàng.

Sau đó cô nhìn thấy Thư Hàng đang cầm mấy cây cỏ nhỏ, khuôn mặt như có điều suy nghĩ.

“Đao Ý Thông Huyền à?”

Tô Thị A Thập Lục chỉ liếc cái là nhận ra lai lịch của những cây cỏ nhỏ này ngay.

Chương 748: Cảm giác nuốt đao, like!

Đây là cây cỏ nhỏ Bạch Hạc Chân Quân lấy ra để trao đổi với Long Ma dược tề của Tống Thư Hàng lúc đó, tên là Đao Ý Thông Huyền, là một báu vật sinh trưởng trong di tích của Trường Sinh Giả lấy đao nhập đạo, đối với đao tu mà nói thì nó cực kỳ quý giá.

Một khi ăn nó vào thì sẽ có cơ hội thể nghiệm, lĩnh ngộ "đao ý".

Nếu có đủ số lượng Đao Ý Thông Huyền, chỉ cần tư chất bản thân đao tu không kém thì đều có thể ăn ra "đao ý".

Sau khi Tống Thư Hàng nhìn thấy là Tô Thị A Thập Lục thì bèn cười hỏi:

"Thập Lục, cô từng ăn Đao Ý Thông Huyền rồi à?"

"Ừm."

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, Thiên Hà Tô Thị là đao tu thế gia, Đao Ý Thông Huyền là vật báu của đao tu, thế gia Thiên Hà Tô Thị sao lại có thể bỏ qua nó được. Bên trong Thiên Hà Tô Thị, cỏ Đao Ý Thông Huyền là đơn vị tiền tệ thật sự, còn dễ dùng hơn cả linh thạch.

"Hiệu quả thế nào vậy?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi dò.

"Ừm, lúc đến cảnh giới nhị phẩm ta đã dùng Đao Ý Thông Huyền, sau khi ăn khoảng năm mươi gốc, ta lĩnh ngộ ra đao ý thuộc về mình."

Tô Thị A Thập Lục đáp.

Thiên Hà Tô Thị có nội tình sâu dày, Đao Ý Thông Huyền vô cùng quý giá đối với đao tu bình thường, nhưng Tô Thị A Thập Lục lại sử dụng định kỳ, còn ăn hơn năm mươi gốc, ăn đến ngưng tụ ra đao ý mới thôi.

"Thư Hàng ngươi cũng muốn ngưng tụ đao ý sao?"

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi, từ khi cô và Tống Thư Hàng tiếp xúc thì có thể cảm giác được, so với "đao", dường như Tống Thư Hàng càng thích "kiếm" hơn thì phải?

Mà bây giờ, Thư Hàng lại muốn ngưng tụ "đao ý", đi con đường của đao tu ư?

"Ừ, ta muốn thử xem, nếu có thể nắm giữ đao ý thì nhất định uy lực đao pháp của ta có thể tăng lên rất nhiều."

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Loại đao pháp phòng ngự kỳ dị như Nghịch Lân Đao Pháp không có yêu cầu gì với đao ý.

Nhưng mà, muốn phát huy ra uy lực thật sự của Phần Thiên Hỏa Diễm đao do Xích Tiêu Tử tiền bối truyền thụ cho thì nhất định phải có đao ý phối hợp mới được. Nếu Thư Hàng ngưng tụ ra đao ý thuộc về mình, uy lực của Phần Thiên Hỏa Diễm đao tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều.

"Ừm."

Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Sau khi cô suy nghĩ một chút bèn lên tiếng nhắc nhở Tống Thư Hàng:

"Đúng rồi Thư Hàng này, ngươi có biết nếu sau khi ngươi ngưng tụ đao ý thì không cách nào ngưng tụ kiếm ý nữa không. Một khi ngưng tụ một trong các loại đao ý, kiếm ý, quyền ý thì sẽ không có cơ hội ngưng tụ "ý" khác."

Vô luận là đao ý cũng tốt, kiếm ý cũng tốt, quyền ý cũng được, đều là "tinh, khí, thần" toàn thân của tu sĩ được ngưng tụ đến cực hạn, thông qua lĩnh ngộ thăng hoa mà ra. Một khi đã ngưng tụ đao ý thì đao ý sẽ lập tức chiếm cứ một trăm phần trăm "tinh khí thần", không còn chỗ trống cho tu sĩ tiếp tục ngưng tụ kiếm ý nữa.

"Gì, còn có chuyện này nữa á?"

Tống Thư Hàng giật thót cả người, loại chuyện như vậy hắn hoàn toàn không biết.

Nói cách khác, nếu như hắn sử dụng Đao Ý Thông Huyền may mắn ngưng tụ ra đao ý thì hắn phải đi trên con đường đao tu này tới cùng.

"Vì vậy ngươi phải suy nghĩ cho thật kỹ đấy."

Tô Thị A Thập Lục nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng mân mê Đao Ý Thông Huyền, bắt đầu suy tư.

So với các loại thuật như ngự đao phi vật, thuật kéo đao các thứ thì rõ ràng ngự kiếm phi hành càng ngầu lòi hơn, kiếm pháp cũng phóng khoáng hơn đao pháp.

Thế nhưng lý trí nói cho Tống Thư Hàng biết, hắn thật sự không có thiên phú học tập kiếm pháp, kiếm pháp duy nhất có thể học được còn là Thánh Quang kiếm thuật được sửa đổi từ kiếm thuật phương tây. Kiếm mà Thánh Quang kiếm thuật kia sử dụng là loại cự kiếm, so với kiếm thì nó càng giống đao hơn.

Với thiên phú của hắn, dù cưỡng ép chọn thiên phú kiếm thuật cũng sẽ không có thành tựu là mấy.

Muốn đi xa hơn trên con đường tu chân thì ắt không thể thiếu đao ý.

“A Thập Lục này.”

Tống Thư Hàng vân vê Đao Ý Thông Huyền, hỏi:

“Giả dụ như ta ngưng tụ đao ý rồi thì ta còn có thể ngự kiếm phi hành hay không? Là cái loại thay cho đi bộ kia ấy?”

Ngoại trừ dùng phi kiếm để chiến đấu ra, thông thường tu sĩ còn có thanh phi kiếm thay đi bộ thứ hai.

Trước đây còn rất lưu hành chuyện cải tạo phi kiếm thành các hình dáng khác người, tỷ như loại hình bàn phím, loại hình hoa quả, loại hình pho tượng siêu nhân…

“Ừ, tuy rằng tốc độ nhất định sẽ chậm một chút, nhưng đao tu ngự kiếm phi hành cũng không thành vấn đề.”

Tô Thị A Thập Lục khẳng định nói:

“Tỷ như ta sau khi vượt qua thiên kiếp kế tiếp sẽ có thể ngự đao phi hành, cũng có thể lựa chọn ngự kiếm nè, ngự côn nè, ngự búa nè, ngự roi nè, chỉ cần sở hữu pháp khí thuộc tính phi kiếm đều có thể độn quang phi hành.”

Khi nghe đến đó, Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, chiến đấu dùng đao, phi hành dùng kiếm, có thể bay thì hoàn toàn không thành vấn đề!

“Còn có vấn đề thứ hai, Thập Lục, nếu sau khi ta ngưng tụ được đao ý rồi, sau này lúc ta tu luyện kiếm pháp, có thể chém ra kiếm khí hay không?"

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Không yêu cầu kiếm ý, chỉ cầu có thể chém ra một kiếm có kiếm khí như cầu vồng là đủ.

Để đỡ thèm là được rồi!

"Ha ha ha."

Tô Thị A Thập Lục khẽ cười thành tiếng:

"Đao khí, kiếm khí cơ bản không có khác nhau quá lớn. Tỷ như ta, dù là trong tay dùng kiếm thì ta vẫn có thể sử dụng nó thi triển đao pháp, chém ra đao khí. Thoạt nhìn có khác gì kiếm khí đâu nào?"

"Nói vậy thì ta yên tâm rồi."

Tống Thư Hàng yên lòng.

Vì vậy, hắn cầm Đao Ý Thông Huyền lên, một ngụm nuốt xuống.

"Trời! Sao ngươi lại trực tiếp nuốt luôn thế?"

Tô Thị A Thập Lục trừng to mắt:

"Sẽ đau lắm đó!"

Cô không ngờ Tống Thư Hàng nói nuốt là nuốt, căn bản không kịp ngăn cản.

Bên trên mỗi một một cây Đao Ý Thông Huyền đều ngưng tụ đao ý yếu ớt, mỗi một cọng cỏ tựa như bảo đao khai thiên lập địa. Nếu trực tiếp nuốt xuống, cảm giác sẽ như nuốt một thanh đao thép sắc bén, đau lắm đấy.

Tô Thị A Thập Lục còn nhớ, mình cũng phải phối hợp với dược tề trung hòa đặc thù mới dùng Đao Ý Thông Huyền được.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sao hắn vẫn không thể lĩnh ngộ được đạo lý dục tốc bất đạt nhỉ?

Ngay sau đó, Thư Hàng cảm giác cổ họng mình cứ như bị cắt ra, vô cùng đau đớn.

Loại cảm giác này tựa như một lưỡi dao sắc bén thật dài hung ác đâm vào cổ họng hắn, đâm thẳng vào dạ dày, cũng như nuốt kiếm vậy.

Mà bây giờ, phần lớn gánh xiếc biểu diễn nuốt kiếm đều đổi sang dùng kiếm bật ra rút vào được để biểu diễn. Nuốt kiếm thật sự là chuyện rất nguy hiểm.

Lúc này đầu Tống Thư Hàng đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, hai tay bụm lấy yết hầu.

“Ngươi vẫn ổn chứ?”

Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng miễn cưỡng vươn tay lắc lắc, ý bảo mình còn có thể chịu nỗi. Hắn định mở miệng nói chuyện, nhưng cổ họng đau đớn, há mồm lại không nói nên lời.

“Ha~”

Tống Thư Hàng thở ra một hơi.

Lúc này, đầu lưỡi của hắn khẽ chấn động, một đóa hoa sen trắng tinh xuất hiện bên mép hắn.

Là thiên phú Thiệt Trán Liên Hoa.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chương 749: Không có năng lực rác rưởi!

Tống Thư Hàng đần mặt ra...

Ta chỉ mới há miệng ra thôi mà, tại sao năng lực Thiệt Trán Liên Hoa lại đi ra thế? Ta có muốn thi triển cái năng lực này đâu.

Chờ đã!

Chẳng lẽ là do ta nuốt vào cỏ Đao Ý Thông Huyền, trong đó có ẩn chứa đao ý, đã thúc đẩy năng lực Thiệt Trán Liên Hoa sinh ra biến dị à?

Nếu vậy thì năng lực Thiệt Trán Liên Hoa của ta sắp tiến hóa rồi đúng không? Tiến hóa thành Thiệt Trán Liên Đao sao? Vừa mở miệng là có thể phun ra kiếm khí, à không đúng, phải là há miệng phun ra hoa đao, trảm yêu trừ ma ấy?

Cảnh đó chắc chắn sẽ ngầu lắm đây.

Trong lòng Tống Thư Hàng khá là mong đợi. Cho dù cổ họng và dạ dày đều đau đớn như bị đao đâm thủng, nhưng nếu năng lực Thiệt Trán Liên Hoa có thể tiến hóa thì hết thảy đều đáng giá.

Lúc Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ thì đóa hoa sen trắng muốt kia đã nở rộ.

Sau đó, một mùi thơm ngào ngạt bay ra. Đó là hương thơm tinh túy của vô số mỹ thực, vừa ngửi thấy đã đói bụng rồi, trong miệng bất giác tiết ra nước miếng. Ngay cả tu sĩ cũng không thể miễn dịch với loại mùi thơm đầy kích thích này, trừ khi ngừng thở hoặc là sử dụng các loại năng lực như quy tức đại pháp hoặc quy tức thuật.

Tô Thị A Thập Lục không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng rối rít quay đầu nhìn về phía Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn chằm chằm vào đóa hoa sen kia.

Thế nhưng điều mà hắn mong đợi lại không xảy ra, năng lực

Thiệt Trán Liên Hoa không có tiến hóa gì cả.

"Nếu không tiến hóa thì mày bò ra đây làm gì hả!"

Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn giơ ngón tay muốn chọt vào đóa sen trắng trong hư không.

Sen trắng tỏa ra mùi thơm khiến người khác cảm thấy thèm ăn, Tống Thư Hàng cũng không muốn toàn bộ tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đều vây quanh hoa sen của hắn, ngửi mùi thơm ăn cơm trắng đâu.

Hình ảnh đó lúng túng lắm.

...

Ngón tay của Thư Hàng chọt trúng sen trắng, giải trừ năng lực Thiệt Trán Liên Hoa. Hoa sen khẽ chấn động, sau đó lá sen bắt đầu rơi từng cái, đài sen cũng nhanh chóng khô héo, cuối cùng chỉ còn dư lại một hạt sen.

"Ơ?"

Tống Thư Hàng khá là kinh ngạc. Nhớ lần trước, lúc hắn giải trừ năng lực Thiệt Trán Liên Hoa, hoa sen trực tiếp tiêu tán rồi biến mất luôn mà.

Sao lần này lại còn một hạt sen?

"Chẳng lẽ năng lực Thiệt Trán Liên Hoa của ta tiến hóa thật rồi?"

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng như đèn pha, hắn giơ tay cầm lấy hạt sen kia quan sát.

Không biết hạt sen này có chỗ đặc biệt gì không nhỉ?

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cũng đang quan sát hạt sen, cô lên tiếng nói:

"Ta cảm ứng được đao ý từ trong hạt sen này, cảm giác giống như cỏ Đao Ý Thông Huyền ấy. Nhưng đao ý trong hạt sen nội liễm hơn và hình như cũng... nhu hòa hơn nữa thì phải?"

"Nói cách khác, hạt sen này có công hiệu giống như cỏ Đao Ý Thông Huyền sao? Ai ăn nó là có thể hấp thu và cảm ngộ đao ý ư?"

Tống Thư Hàng hỏi, hai mắt lấp lánh sáng ngời. Nếu năng lực Thiệt Trán Liên Hoa của hắn tiến hóa, có thêm khả năng sản xuất ra hạt sen Đao Ý Thông Huyền, vậy thì không lỗ tí nào rồi!

“Nếu nó ăn được, chắc là có thể giúp người dùng cảm ngộ đao ý.”

Tô Thị A Thập Lục cũng không chắc lắm.

“Chậc, vậy để ta thử lại lần nữa.”

Tống Thư Hàng hít thở sâu, sau đó nhẹ nhàng thổi một hơi, đầu lưỡi khẽ động.

Một lát sau, trong hư không xuất hiện sóng linh lực chấn động.

Linh lực bốn phía bị một bàn tay vô hình kéo đến, hội tụ lại, cuối cùng hình thành một đóa sen trắng nõn ở trước mặt Tống Thư Hàng. Hoa sen trắng như tuyết, mang theo vô số tia khí lạnh, lẳng lặng trôi lơ lửng giữa không trung.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay dùng sức đâm vào hoa sen:

“Hiện thân đi, hạt sen Đao Ý Thông Huyền!”

Sen trắn trong hư không tán đi, nhưng lần này lại không để lại gì hết, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Quê nha!

Hạt sen đâu? Tại sao không xuất hiện hạt sen Đao Ý Thông Huyền chứ?

Mày phụ lòng mong đợi của tao như vậy mà được à?

...

Xa xa, Bạch Tôn Giả dừng công việc chế tạo phi kiếm dùng một lần, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng, ngươi đưa hạt sen lúc nãy cho ta xem thử được không?”

Bạch Tôn Giả nói.

“Được chứ.”

Tống Thư Hàng nhấc tay đưa hạt sen Đao Ý Thông Huyền cho Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả nhận lấy hạt sen, thả một đạo ý niệm vào trong hạt sen, cẩn thận quan sát.

Một lát sau, Tôn Giả nói:

“Thập Lục nói không sai, bên trong hạt sen này có chứa một đạo đao ý tinh thuần, còn tinh thuần, nhu hòa, thậm chí là hấp thu dễ dàng hơn cả đao ý trong cỏ Đao Ý Thông Huyền nữa.”

“Thế nhưng tại sao năng lực Thiệt Trán Liên Hoa của ta lại chỉ có thể biến ra một hạt sen thôi?”

Tống Thư Hàng hỏi. Khỏi nói cũng biết, nguyên nhân biến ra hạt sen nhất định có liên quan đến cỏ Đao Ý Thông Huyền. Chắc hẳn là năng lực đã bị cỏ Đao Ý Thông Huyền thúc đẩy mới sinh ra biến dị.

Nhưng vì sau lúc hắn sử dụng năng lực Thiệt Trán Liên Hoa lần nữa, lại không biến ra hạt sen chứ?

“Đơn giản thôi mà, bởi vì hạt sen này là do ngươi nuốt vào cỏ Đao Ý Thông Huyền tinh luyện ra. Ngươi cẩn thẩn cảm ứng thân thể mình đi, nhất định sẽ phát hiện cỏ Đao Ý Thông Huyền mà ngươi mới vừa nuốt vào đã mất hiệu lực rồi, ngươi cũng không thể hấp thu, lĩnh ngộ được bất kỳ đạo đao ý nào từ trong đó nữa.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng nhắm mắt cẩn thận cảm ứng. Mụ nội nó, ngoại trừ cổ họng và dạ dày quặn đau, dược lực của cỏ Đao Ý Thông Huyền đã mất sạch luôn rồi.

Vậy có nghĩa là mới vừa rồi hắn đã đóng vai một cái “máy tinh luyện” đó hả? Sau khi tinh luyện hỗn hợp tạp chất trong cỏ Đao Ý Thông Huyền, hắn mới lấy được hạt sen Đao Ý Thông Huyền kia sao?

Lật bàn luôn này!

Hắn thề hắn không có làm gì hết. Mới vừa rồi hắn mất sức chín trâu hai hổ, chịu đựng thống khổ khi cổ họng và dạ dày bị một đao đâm xuyên để ăn cỏ Đao Ý Thông Huyền vào, kết quả lại hóa thành một hạt sen, còn bản thân hắn thì chẳng thể nghiệm được đao ý là cái quái gì cả.

Bạch Tôn Giả bày ra biểu tình nghiêm túc nói:

“Thư Hàng đừng nóng, bây giờ chúng ta phải đi xác định một chuyện rất quan trọng.”

Tô Thị A Thập Lục cùng với Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

"Chuyện gì?"

"Hạt... à, tạm thời cứ kêu nó là hạt sen Đạo Ý Thông Huyền đi. Bởi vì đạo ý bên trong hạt sen tinh thuần hơn, cũng nhu hòa hơn đạo ý trong cỏ Đạo Ý Thông Huyền, cho nên chúng ta cần phải xác định xem hiệu quả của nó có tốt hơn cỏ Đạo Ý Thông Huyền hay không? Có hấp thu dễ dàng hơn không? Lúc ăn vào có đau đớn hay không? Tóm lại là số lượng đạo ý cất chưa trong hai bên không khác gì nhau, vậy trong trường hợp cùng số lượng, đạo ý trong hạt sen có thể bị hấp thu, sử dụng bao nhiêu?"

Bạch Tôn Giả vẻ mặt thành thật nói.

Sau khi ăn cỏ Đạo Ý Thông Huyền, người dùng có thể sử dụng 30 đến 40/100 đạo ý ở bên trong.

Nếu tỷ lệ sử dụng đạo ý bên trong hạt sen Đạo Ý Thông Huyền này vượt qua cỏ Đạo Ý Thông Huyền thì bản thân lời rồi.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Theo như lời của Bạch tiền bối, nếu hiệu quả của hạt sen Đạo Ý Thông Huyền tốt hơn cỏ Đạo Ý Thông Huyền, vậy thì cho dù hắn bị hành hạ thêm mấy lần thì có là gì chứ?

"Cho nên Thư Hàng à, chi bằng để bản tôn làm vật thí nghiệm miễn phí của ngươi, thay ngươi thí nghiệm hiệu quả của hạt sen như thế nào nhé?"

Bạch Tôn Giả bày ra vẻ mặt chân thành thật nhất. Nhìn qua thì có vẻ hạt sen này ăn ngon lắm đây.

Hằng Hỏa Chân Quân bỗng thắc mắc:

"Ủa? Bạch đạo hữu, hình như ngươi ngưng tụ ra kiếm ý mà?"

"Yên tâm đi!"

Bạch Tôn Giả xoay đầu lại, cười đắc ý nói:

"Mặc dù thứ ta ngưng tụ ra là kiếm ý, nhưng trước kia vì tính tò mò nên ta đã ăn một ít cỏ Đạo Ý Thông Huyền. Vậy nên ta hoàn toàn có đủ tư cách để khảo sát tỷ lệ sử dụng đạo ý giữa hai bên!"

Nói xong, Bạch tiền bối lại nhìn Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng tiểu hữu thấy thế nào?"

"Thế thì làm phiền Bạch tiền bối vậy."

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối cười ha ha, sau đó cầm lấy hạt sen, chuẩn bị ăn vào.

Đúng lúc này, Bạch Hạc Chân Quân chợt lên tiếng:

“Bạch tiền bối, xin chờ một chút. Ít nhất... ít nhất cũng phải bỏ hạt sen này vào trong nước sôi khử độc 24 giờ trước đã chứ?”

Nhưng nó còn chưa nói hết lời, Bạch Tôn Giả đã há miệng nuốt hạt sen vào rồi.

Miệng thơm ngát luôn! Loại cảm giác này giống như hương vị của vô số mỹ thực lúc ăn thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ vậy, kích thích vị giác của Bạch Tôn Giả không thôi.

Ngon quá, chẳng kém gì thực tiên yến hết.

Tống Thư Hàng trông đợi hỏi:

“Bạch tiền bối, hạt sen có hiệu quả thế nào?”

Bạch Tôn Giả giơ ngón tay cái lên:

“Tốt lắm! Ngon khỏi chê, sắp đuổi kịp cấp bậc thực tiên yến của Biệt Tuyết đạo hữu rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Quả nhiên là vậy!

Thật ra thì ngay lúc Bạch Tôn Giả chủ động đề nghị làm vật thí nghiệm, trong đầu Thư Hàng đã hiện lên một ý tưởng: Chẳng lẽ Bạch tiền bối cảm thấy hạt sen này ăn rất ngon, cho nên mới chủ động đề nghị muốn khảo sát hiệu quả của hạt sen?

“Khụ!”

Bạch Tôn Giả ho khan một tiếng.

Bởi vì hạt sen rất ngon, nên trong lúc nhất thời không nhịn được khen ngợi một tiếng.

Nếu đã ăn hạt sen xong, vậy hắn cũng phải có trách nhiệm đưa ra một vài đánh giá.

Bạch Tôn Giả cẩn thẩn cảm ứng hiệu quả của hạt sen, xem thử tỷ lệ sử dụng đao ý của nó là bao nhiêu.

Mặc dù không thể ngưng tụ đao ý, nhưng Bạch Tôn Giả vẫn có thể hấp thu đao ý trong hạt sen để kiểm tra xem tỷ lệ sử dụng đao ý là bao nhiêu.

Một lát sau.

“Ồ? Không tồi đâu.”

Bạch Tôn Giả lên tiếng nói:

“Đao ý bên trong hạt sen Đao Ý Thông Huyền rất tinh thuần, rất nhu hòa. Sau khi dùng sẽ không chống cự tu sĩ hấp thu, tránh khỏi tiêu hao vô ích. Tốc độ hấp thu rất nhanh, trong mười thành đao ý thì tỷ lệ hấp thu, sử dụng là từ tám thành trở lên. Tóm lại là hiệu quả của một hạt sen Đao Ý Thông Huyền có thể bằng hiệu quả của hai đến ba gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền. Cộng thêm với trình độ ngon miệng của nó, đổi một hạt sen lấy bốn đến năm gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền cũng không lỗ vốn đâu.”

Lời của Bạch Tôn Giả rất đáng tin cậy.

“Một hạt sen có hiệu quả bằng với hai đến ba gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền sao?”

Tống Thư Hàng sáng mắt lên.

Quả nhiên, trên thế giới này không có năng lực rác rưởi, chỉ có người sử dụng cùi bắp mà thôi!

Năng lực Thiệt Trán Liên Hoa ơi, mày giỏi quá đi mất!

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi muốn ngưng tụ ra đao ý trong thời gian ngắn, ta đề nghị ngươi nên liên tục chế tạo ra loại hạt sen Đao Ý Thông Huyền này, sau đó đi đổi cỏ Đao Ý Thông Huyền, kiếm lời từ giá chênh lệch. Chỉ cần có đầy đủ cỏ Đao Ý Thông Huyền thì chuyện ngươi lĩnh ngộ ra đao ý chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Bạch Tôn Giả nhắc nhở.

Chương 750: Lại nhập mộng nữa rồi à?

Tống Thư Hàng cảm thấy rất vui vì năng lực Thiệt Trán Liên Hoa của mình vẫn còn tác dụng khác, chứ không chỉ có mỗi một công năng là làm đồ “lót dạ” như trước nữa.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân xoa cằm bổ sung:

“Không ngờ Thiệt Trán Liên Hoa lại còn ẩn giấu một công hiệu như vậy. Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, Thiệt Trán Liên Hoa của ngươi mới đạt trình độ sơ cấp nhất thôi nhỉ? Nếu ngươi cố gắng tu luyện năng lực này, hoặc có cơ hội ăn thêm mấy hạt sen Quân Tử Kim Liên để tăng cấp bậc của Thiệt Trán Liên Hoa lên, vậy một lần có thể phun ra bốn đóa sen trắng rồi. Đến lúc đó, không biết có thể tạo ra bốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền cùng một lượt không nhỉ?”

Nếu thật sự một lần có thể phun ra bốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền, vậy vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này không cần phải lo thiếu linh thạch khi tu luyện giai đoạn trước nữa. Chỉ bán hạt sen Đao Ý Thông Huyền thôi cũng đã thu đủ linh thạch để hắn tu luyện tới cảnh giới ngũ phẩm rồi.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên, hình như gần đây hắn rất có duyên với hoa sen thì phải.

Tô Thị A Thập Lục cười nói:

“Đáng để thử đấy, đến lúc đại chiến với tà ma Cửu U bùng nổ, ta giúp ngươi thu thập thi thể tà ma. Nếu thu đủ thi thể tà ma, chúng ta lại đến chỗ Hằng Hỏa tiền bối đổi lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên.”

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi có ý định muốn giao dịch thì có thể liên hệ với ta. Ta dựa theo giá cả mà Bạch tiền bối mới vừa nhắc tới, dùng bốn hoặc năm gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền để đổi lấy hạt sen của ngươi. Thiên Hà Tô Thị có trữ sẵn không ít cỏ Đao Ý Thông Huyền đấy.”

Tô Thị A Thất cười nói.

“Không được, phải đổi với ta trước.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta nhớ trước kia ta có thu thập cỏ Đao Ý Thông Huyền, chờ ta trở về tìm lại trong bảo khố của mình, nhất định còn tồn rất nhiều. Chờ ta đổi xong lại đến phiên các ngươi.”

Dùng cỏ Đao Ý Thông Huyền rất khó ăn để đổi lấy hạt sen ăn ngon cỡ đó, Bạch tiền bối cảm thấy mình lời to.

Bắc Hà Tán Nhân cười nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không nhân cơ hội này thử luyện ra thêm một hạt sen nữa à?”

Bắc Hà Tán Nhân lo lắng chuyện Tống Thư Hàng tạo ra hạt sen chỉ là một sự trùng hợp, cho nên muốn xem thử Thư Hàng có thể tiếp tục luyện ra hạt sen nữa hay không.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu nói:

“Hôm nay đến đây thôi.”

Cổ họng và dạ dày của hắn vẫn còn đau, chi bằng chờ cổ họng khá hơn chút, lại nhờ Dược Sư tiền bối phối cho một ít dược dịch để dùng khi ăn vào cỏ Đao Ý Thông Huyền, sau đó mới tiến hành thử nghiệm lần nữa vậy.

*****

Thời gian trôi cực nhanh.

Vào lúc chạng vạng tối, Vạn Thư Sơn thương tích đầy mình đã được Hằng Hỏa Chân Quân và các nho gia đệ tử tu sửa lại.

Các đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1 phối hợp với thành viên trong đoàn làm phim Jacob mới tỉnh lại, cố gắng quay bù cho xong mấy cảnh sau.

Su khi quay bù xong, thuyền tiên lập tức đưa các thành viên trong đoàn làm phim Jacob rời đi Bạch Vân thư viện của nho môn.

Sắp tới, tà ma thế giới Cửu U có thể sẽ đánh tới cửa bất cứ lúc nào. Các thành viên trong đoàn làm phim Jacob đều là người bình thường, ở lại Bạch Vân thư viện rất nguy hiểm, cho nên phải đưa bọn họ đến địa điểm quay kế tiếp trước.

Ngoài ra, dưới sự thu xếp của ở Lệ Chi Tiên Tử, các thành viên trong đoàn làm phim Jacob đã để lại một máy quay. Lệ Chi Tiên

Tử định dùng máy quay này để quay mấy cảnh Bạch Tôn Giả chém giết tà ma thế giới Cửu U.

Sau khi quay phim xong sẽ gửi đi ghép.

Vạn Thư Sơn lại được Hằng Hỏa Chân Quân an bài thành đối tượng bảo vệ trong điểm của Bạch Vân thư viện, không thể để cho Vạn Thư Sơn chịu thương tổn trong lúc chiến đấu với tà ma Cửu U. Nói không chừng không gian Thánh Tịch Trì ẩn chứa bên trong Vạn Thư Sơn chính là hy vọng phục hưng của Bạch Vân thư viện và nho gia.

...

Sắc trời tối dần.

Ăn tối xong, Tống Thư Hàng đi tới chỗ nghỉ ngơi mà Bạch Vân thư viện đã an bài cho hắn.

Thừa dịp đại chiến với tà ma thế giới Cửu U còn chưa bắt đầu, hắn định tăng cường thực lực của bản thân.

Trước tiên Thư Hàng thử tu luyện quyển Tật Phong đao kia, đây là bảo bối mà hắn đã dùng Long Ma dược tề để đổi lấy từ trong tay Tuyết Lang Động Chủ.

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng thật sự rất mạnh. Chỉ mới tu luyện mấy giờ mà hắn đã hoàn toàn nắm giữ đao chiêu của Tật Phong đao, lúc thi triển đao pháp cũng ra dáng lắm.

Chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian, hắn nhất định có thể tu luyện thành công môn đao pháp tấn công điên cuồng này.

Luyện đao pháp xong, Tống Thư Hàng lại lấy ra một cây bút từ trong ngực.

Cây bút này tên là Phong Thiện Bút, là nho bảo tam phẩm. Nó chính là phần thưởng lấy được khi thông qua không gian thi lại vô hạn.

Thư Hàng cầm bút, trong đầu bắt đầu nhớ lại Chính Khí Tôi Thân được ghi lại trong Nho Gia Kim Cương Thân.

Sau khi hồi tưởng toàn bộ Chính Khí Tôi Thân một lần, Thư Hàng nhấc bút bắt đầu viết lên trên tờ giấy trắng.

Nặng quá! Khi hắn bắt đầu viết, chợt cảm thấy Phong Thiện Bút trong tay trở nên rất nặng, dường như thứ hắn đang cầm không phải một cây bút mà là một quả tạ nặng trăm ngàn cân vậy.

Phải dùng cánh tay nặng như chì thế này để viết Chính Khí Tôi Thân, ngoài ra còn không được sai một chữ nào nữa chứ, quả là công việc có tính khiêu chiến cực cao.

Trước đó hắn đã nhìn thấy Thánh Nhân sáng tạo, thí nghiệm bộ Nho Gia Kim Cương Thân này ở trong ký ức ngài ấy rồi, cho nên Thư Hàng cũng biết bộ bí pháp này rất khó tu luyện.

Nhưng khi chính thức đặt bút viết thì hắn mới nhận ra mức độ khó khăn còn vượt qua cả dự đoán của hắn.

“Cũng may là mình có tu luyện Cương Thủ, còn có nho bảo Phong Thiện Bút trợ giúp, không thì... Sợ rằng viết không nổi mấy chữ rồi.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Hắn phải mất chừng hai phút mới có thể viết ra chữ thượng cổ đầu tiên trong Chính Khí Tôi Thân.

Thư Hàng đổ mồ hôi như mưa. Đồng thời hắn cảm giác được có một loại năng lượng hắn chưa bao giờ tiếp xúc qua, từ trên “chữ” kia phản hồi thân thể hắn, chải chuốt toàn thân, tăng cường thể chất của hắn.

Đây chính là chính khí mà thánh nhân dùng để cường hóa thân thể, nó sẽ bị dẫn dắt ra mỗi khi viết Chính Khí Tôi Thân.

Trong lúc chải chuốt toàn thân Tống Thư Hàng, loại năng lượng được thánh nhân xưng là chính khí này đồng thời cũng hóa thành trọng lực đè lên người Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm giác thân thể mình nặng hơn cả mười cân. Đây mới chỉ là chữ thứ nhất thôi đấy, phía sau sức nặng còn chồng lên nữa, không biết mình có thể chống đỡ tới khi nào đây?

Hít sâu một hơi, Tống Thư Hàng cắn răng, tiếp tục viết nội dung tiếp theo của Chính Khí Tôi Thân.

Mỗi khi viết một chữ, cảm giác kiệt sức mệt mỏi lại ập tới, giống như khi hắn luyện một lần Kim Cương Quyền Pháp Cơ Bản lúc mới bắt đầu tu chân vậy.

Sau khi viết xong mỗi một chữ, thể chất của hắn đều sẽ tăng lên, đồng thời trọng lực đè nặng trên người hắn cũng tăng lên theo.

Chữ sau lại tốn sức hơn chữ trước.

...

Thời gian bay cái vèo.

Đêm đã khuya.

Thứ ba, ngày 13 tháng 8.

Tống Thư Hàng hai tay cầm bút, lúc này hắn không còn hơi sức đâu mà để ý đến tư thế nữa, cả người nằm nhoài lên trên bàn. Cũng may bàn của nho môn đủ vững chắc, mới không bị Thư Hàng đè sập.

“Còn chữ cuối cùng.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Lúc này cả người hắn ướt đẫm, giống như mới bò từ trong nước ra vậy. Hơn nữa, thân thể vỗn dĩ phồng to do dùng Long Ma dược tề lúc này đã khôi phục lại bình thường.

Ngoài cường hóa thân thể của Tống Thư Hàng, Nho Gia Kim Cương Thân đồng thời còn phối hợp với thân thể để hấp thu dược hiệu của Long Ma dược tề, giúp thể chất của Tống Thư Hàng tăng lên một cách vững chắc.

Trên người Tống Thư Hàng vốn là ánh sáng tinh huy nhàn nhạt đã dần chuyển hóa sang nguyệt mang, đây là dấu hiệu chứng minh thể chất của hắn sắp tăng lên một cấp nhỏ rồi.

Nho Gia Kim Cương Thân không hổ là phương pháp cường hóa thân thể do Thánh Nhân tự nghĩ ra, hiệu quả cực tốt.

Tống Thư Hàng hai tay cầm bút, run rẩy viết xong một chữ cuối cùng, sau đó cả người hắn kiệt sức ngã vật ra bàn.

Cuối cùng thì cái bàn cứng chắc kia cũng không chịu nổi nữa, bị Tống Thư Hàng đè sập.

Bởi vì mất sức, Tống Thư Hàng không cách nào nhúc nhích.

Hắn chỉ có thể nằm im trên cái bàn bể nát, nhắm mắt lại, chẳng bao lâu đã tiến vào chìm vào giấc ngủ.

Mà lúc này, tất cả ký tự trên tờ giấy ở trước mặt hắn đột nhiên cộng minh lóe lên. Một hơi thở sau, toàn bộ ký tự trên giấy đều biến mất.

Cùng thời khắc đó, lại có một luồng chính khí phản hồi lên thân thể Tống Thư Hàng. Tinh huy nhàn nhạt trên người Tống Thư Hàng hoàn toàn chuyển hóa, ngưng kết thành màu của nguyệt mang.

Cường độ thân thể của tu sĩ chia làm bốn cấp bậc, theo thứ tự bốn mạch là Tinh Huy, Nguyệt m, Dương Viêm, Không Vương.

Lúc này, cảnh giới của Tống Thư Hàng vẫn là mới vào tam phẩm, chưa đả thông được mạch nào cả.

Nhưng thể chất của hắn đã đạt đến cảnh giới tam phẩm mạch thứ hai là Nguyệt m mạch rồi.

Nếu thể chất của hắn tiếp tục tăng lên, không chừng hắn thật sự có được cường độ thân xác vượt qua cảnh giới, giống như Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 vậy.

Cảnh giới của Tạo Hóa Pháp Vương là ngũ phẩm, nhưng cường độ thân thể lại mạnh ngang với tu sĩ cấp bậc Chân Quân lục phẩm.

Bây giờ Tống Thư Hàng không ngừng nỗ lực, cố gắng ở tam phẩm có được cường độ thân xác sánh ngang với cảnh giới tứ phẩm, xem chừng cũng khả thi lắm chứ!

...

Trong túi thu nhỏ một tấc, Thông Nương yên lặng nằm sắp trên một núi mầm hành, lệ rơi đầy mặt.

Tên tiểu tử Tống Thư Hàng này té xỉu rồi!

Hơn nữa, xung quanh đây không có vị đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 nào cả. Hôm nay tiểu cô nương tên Tô Thị A Thập Lục không đi theo Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều không có ở đây, Bạch Tôn Giả cũng không có ở đây.

Nếu như cô muốn trốn thì lúc này chính là cơ hội tốt trời cho, thật sự không còn cơ hội nào tốt hơn nữa.

Nhưng mà bây giờ tình trạng của Thông Nương cô cũng y chang như Tống Thư Hàng, cả người mềm nhũn, không có chút sức lực nào cả.

Do Cuồng Bạo thuật lúc sáng, cô bị lột quá nhiều mầm hành, đến bây giờ vẫn không động đậy nổi.

Hơn nữa…

Thông Nương lau nước mắt, thở dài não nề.

Nói thật, bây giờ ý niệm chạy trốn trong cô cũng không còn mãnh liệt như trước nữa.

*****

Sau khi Tống Thư Hàng chìm vào giấc ngủ, ý niệm lại tiến vào một trạng thái kỳ quái.

“Chết, quên mất nguyền rủa kỳ quái của Mặc Môn thượng cổ rồi, lẽ nào lại tiến vào mộng cảnh phiền toái kia nữa rồi à?”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Giờ chẳng lẽ lại phải cầu cứu Bạch tiền bối two tiếp hay sao?

Nhưng chỉ lát sau hắn đã phát hiện, mình không bị mang vào mộng cảnh nguyền rủa kia.

Lúc này, hắn đang dùng thị giác 365 độ không góc chết để quan sát bốn phía.

Xung quanh toàn là dơ bẩn, tà khí.

Là diện mạo của thế giới Cửu U.

Hắn nằm mơ thấy thế giới Cửu U sao? Vậy bây giờ hắn đang dùng góc nhìn của “ai” để quan sát Cửu U vậy?

Lẽ nào ta lại nhập mộng nữa rồi?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới thiên phú đặc biệt của mình.

Chương 751: Tà Liên Mọc Trong Thánh Trì

Tống Thư Hàng phát hiện bản thân đang ở thế giới Cửu U, những tà ma gần đấy cũng không có ý định tấn công hắn, thậm chí thỉnh thoảng còn có mấy tà ma cấp thấp cung kính hành lễ với hắn. Rõ ràng thân phận của Tống Thư Hàng lúc này là đồng loại với những tà ma kia.

Nói cách khác, thân phận của hắn trong lần "nhập mộng" này là một tà ma của Cửu U sao?

"Gần đây mình có liên quan gì đến tà ma của Cửu U nhỉ?"

Tống Thư Hàng suy tư.

Kỹ năng "nhập mộng" của hắn nói đến là đến, thuộc kỹ năng bị động, không thể chủ động khống chế được.

Nhưng có một điểm có thể xác định là nếu muốn "nhập mộng" thì ít nhất Tống Thư Hàng và đối tượng nhập mộng phải có liên hệ gì đó với nhau, cho dù là đàn chủ hay Lý Thiên Tố đạo trưởng hoặc là Sở Sở đều từng có liên quan với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại gần đây bản thân có liên quan tới nhân vật nào trong đám tà ma của thế giới Cửu U không. Đầu tiên, có lẽ là con Long Động Chủ đã bị luyện chế thành Long Ma dược tề , đây cũng là tà ma có khả năng tạo thành "quan hệ nhập mộng" với Tống Thư Hàng nhất.

Sau đó là tà ma rắn bốn đầu chẳng hiểu sao lại chết kia, con tà ma rắn bốn đầu này chết khá là thảm, rất có thể lúc gần chết đã để lại oán linh, lời nguyền gì đó lên người Tống Thư Hàng.

Còn có đám tà ma đã tấn công sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả cùng với tà ma rắn bốn đầu, kết quả là cả quân đoàn tà ma đều bị tiêu diệt. Nhưng mối quan hệ giữa những tà ma kia và Bạch Thư Hàng không sâu sắc đến vậy, có lẽ đối tượng nhập mộng không phải là chúng.

Còn có một khả năng cuối cùng đó là hắn nhập mộng lên người Bạch tiền bối two, bởi vì Bạch tiền bối two từng nói, hắn cũng là một thành viên của thế giới Cửu U. Nhưng với sự cường đại quỷ dị của Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng muốn nhập mộng lên người hắn gần như là điều không thể. Trừ khi Bạch tiền bối two cho phép thì Tống Thư Hàng mới có thể nhập mộng lên người hắn.

Vậy hiện tại mình “nhập mộng” vào Long Động Chủ hay là con tà ma rắn bốn đầu kia nhỉ?

Trong lúc suy tư, bản thân trong khi nhập mộng men theo một địa đạo dài ơi là dài, tiến vào sâu trong lòng đất của thế giới Cửu U. Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm giác được trên vai “mình” hình như đang vác thứ gì đó.

Sau khi tiến vào địa đạo, Tống Thư Hàng nhìn thấy rất nhiều tà ma của thế giới Cửu U sóng vai đi cùng hắn. Trên đường đi, tất cả tà ma đều không mở miệng nói chuyện mà giữ im lặng không lên tiếng.

Trên vai chúng đều vác theo thi thể người. Từ cách ăn mặc của những thi thể này có thể thấy được…tất cả bọn họ là đệ tử của Nho gia.

Trong lòng Tống Thư Hàng giật nảy lên một cái.

Sau khi đám tà ma tiến vào sâu trong lòng đất của thế giới Cửu U, càng ngày càng có nhiều tà ma hợp thành đội ngũ. Nhưng tà ma mới xuất hiện này tập trung lại từ các địa đạo khác nhau.

Số lượng tà ma ngày càng đông, đội ngũ tà ma xếp thành ba hàng chậm rãi đi về phía trước.

Chỉ trong phạm vi tầm mắt của Tống Thư Hàng thôi đã trông thấy có ít nhất ba trăm tà ma Cửu U trở lên, hơn nữa, không biết đằng sau hắn còn có bao nhiêu tà ma nữa. Những tà ma Cửu U này, bao gồm chính mình đang nhập mộng, toàn bộ đều vác theo thi thể của đệ tử Nho gia.

Nhiều đệ tử Nho gia bị giết hại như vậy! Đây là chuyện xảy ra từ bao giờ thế này?

Đội ngũ của đám tà ma tiến vào từng hàng đâu ra đấy, trên đường càng lúc càng nhiều tà ma Cửu U hợp vào đội ngũ.

Cứ như vậy…đi đi vào vào chừng mười phút sau, Tống Thư Hàng trong lúc nhập mộng cuối cùng cũng tới điểm đến.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Sau đó, một gốc cây to lớn màu đen lọt vào tầm mắt của hắn.

Khoan khoan, đợi tí đã!

Tầm mắt hắn từ từ di chuyển, Tống Thư Hàng nhìn thấy toàn bộ cây đại thụ này, đây không phải cây mà là một gốc Tà Liên khổng lồ màu đen.

Thân cây và hoa sen cộng lại cao tới hai mươi mét.

Trong thế giới Cửu U ô uế và tà ác, gốc Tà Liên đen này rất bắt mắt.

Năng lượng ô uế của thế giới Cửu U so với cây Tà Liên đen này giống như cách biệt giữa đen nhạt và đen đậm vậy.

Quả đúng là tồn tại còn hắc ám hơn cả hắc ám.

Mà lúc này, đám tà ma Cửu U trước mặt lần lượt đi lên, chúng vứt thi thể của đệ tử Nho gia trên vai mình vào hồ nước dưới gốc Tà Liên đen kia.

Ném thi thể xong, chúng di chuyển tới khoảng đất trống cực lớn bên cạnh rồi đợi ở đó.

Trong cả quá trình đám tà ma Cửu U đều duy trì sự yên tĩnh.

Ngoài trừ tiếng bước chân, tiếng hít thở ra thì chỉ có tiếng ném thi thể vào hồ nước.

Đội ngũ chậm rãi di chuyển về phía trước, cuối cùng đến lượt Tống Thư Hàng đang trong trạng thái nhập mộng.

Hắn cũng tiến lên một bước, ném thi thể của đệ tử Nho gia trên lưng mình vào hồ nước dưới gốc Tà Liên.

Đồng thời, hắn hướng tầm mắt vào hồ nước chất đầy thi thể của đệ tử Nho gia kia.

Vừa nhìn qua, Tống Thư Hàng không dám tin vào mắt mình.

Chỉ thấy trong ao nước lại chất đầy hạo nhiên chính khí của Nho gia, ánh sáng tịnh hoá của Phật tông. Trong hồ nước phiếm lên tia sáng thanh khiết, nước hồ trong vắt nhìn thấy cả đáy.

Hồ nước này được gọi là Thánh Trì quả không sai!

Trong hồ nước lớn có vô số thi thể của đệ tử Nho gia chồng chất lên nhau, chìm dưới mặt nước. Bất kể nam hay nữ đều mang vẻ mặt an nhiên chìm dưới đáy…tựa như đang say ngủ.

Ngoài đệ tử Nho gia, Tống Thư Hàng còn nhìn thấy thi thể đệ tử để đầu trọc của Phật tông. Thậm chí sâu dưới đáy dường như còn có thi thể hình người mọc cánh, còn có cả thi thể trắng toát của những loài thú không biết tên.

Bất kể là đệ tử Nho gia, đệ tử Phật tông hoặc những loài thú bên dưới, trên thi thể đều ngập tràn sự tinh khiết, ánh sáng rực rỡ, khí tức hạo nhiên chính khí.

Mà tất cả thân ảnh dưới hồ đều có gương mặt an nhiên, tựa hồ chỉ đang say giấc.

Thậm chí trên gương mặt của một số thi thể còn phảng phất nụ cười thản nhiên.

Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê rần: Đây là nơi nào?

Xem ra, tà ma ở thế giới Cửu U thu thập thi thể của Nho gia, Phật tông, thậm chí thiên sứ phương Tây, thánh thú các thứ là để nuôi dưỡng gốc Tà Liên đen khổng lồ này sao?

Nhất định phải nghĩ cách nói cho mấy người Bạch tiền bối biết tin tức này để bọn họ cẩn thận dè chừng mới được. Tà ma của thế giới Cửu U nuôi dưỡng cây Tà Liên kia tuyệt đối chẳng phải vì hoà bình thế giới gì đâu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng thầm thu lại ý niệm của mình. Có trời mới biết liệu gốc Tà Liên này có khủng bố như Xích Tiêu Tử đạo trưởng hay không, ngộ nhỡ gốc Tà Liên này cũng có thể “nhìn” thẳng vào hắn lúc “nhập mộng” thì sao!

Không thể không đề phòng.

Lúc này, sau khi Tống Thư Hàng ném thi thể xong liền theo đội ngũ đi sang phía bên cạnh, hướng về khoảng đất trống mà đám tà yêu đang tụ tập lại đằng kia.

Đúng lúc này, khi Tống Thư Hàng quay đầu rời đi, hắn trông thấy một thân ảnh quen thuộc từ trong Thánh Trì.

Đó là thân ảnh của một thiếu nữ mặc bộ giáp da trắng tinh.

Bạch Hạc Chân Quân!”Là Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái nữ, vẻ mặt bình tĩnh, hai tay đan chéo đặt trên bụng, đôi cánh trắng muốt sau lưng bị bẻ gãy chỉ còn sót lại cái cánh rách bươm.

Đột nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trong Thánh Trì, nội tâm Tống Thư Hàng chợt rúng động dữ dội.

Nhưng hắn rất nhanh liền hiểu ra, đây không phải Bạch Hạc Chân Quân mà là tộc nhân của Bạch Hạc Chân Quân đã bị tà ma Cửu U giết chết trong quá khứ, thi thể được mang đến chỗ gốc Tà Liên này, trở thành chất dinh dưỡng nuôi nó.

Sau đó, Tống Thư Hàng vội vàng thu liễm tâm thần lần nữa. Hy vọng tâm tình dao động của mình không bị Tà Liên phát hiện.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nhưng lúc này, gốc Tà Liên khổng lồ kia bỗng chấn động dữ dội!

Kéo theo cả khoảng không gian dưới lòng đất rung chuyển.

Không xong rồi, vừa nãy tâm tình dao động của mình bị Tà Liên hoặc đám tà ma Cửu U núp sau Tà Liên phát giác ra rồi sao?

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng và đám tà ma Cửu U xung quanh hưng phấn rống lên một tiếng, bọn chúng vây quanh hồ nước, mừng rỡ rống lên.

Tà ma đang đợi ở khoảng đất trống phía xa cũng hưng phấn gào to.

Tống Thư Hàng cách hồ nước gần nhất, đứng ở mép hồ. Nhưng đám tà ma Cửu U không dám đứng quá gần hồ nước. Đối với tà ma Cửu U mà nói, hồ nước thanh khiết này giống như mặt trời, đứng quá gần sẽ bị hòa tan.

Tà Liên vẫn tiếp tục rung chuyển.

Một lát sau, vô số điểm sáng đen rơi xuống từ trên gốc Tà Liên khổng lồ đó.

Tất cả tà ma hưng phấn giơ tay đón lấy những điểm sáng đen kia, dường như chúng là phần thưởng Tà Liên ban tặng thì phải?

Trong cả quá trình, đám tà ma Cửu U không hề hỗn loạn, tuy hưng phấn nhưng không tranh đoạt lẫn nhau mà chỉ vươn tay chờ đợi điểm sáng đen rơi xuống.

Vì cây Tà Liên dựa theo công trạng mà ban thưởng, nếu dám tranh đoạt thì chỉ có con đường chết, kể cả muốn cướp đoạt phần thưởng của Tà Liên đi chăng nữa cũng phải đợi đến khi rời khỏi chỗ này đã rồi nói.

Điểm sáng đen rơi xuống.

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng giơ móng vuốt đón lấy phần thưởng, hắn chỉ nhận được một điểm sáng.

Tới tận bấy giờ, Tống Thư Hàng mới nhìn thấy “móng vuốt” của mình.

Đây là một cái vuốt rồng… Xem ra, đối tượng nhập mộng lần này đúng là con Long Ma Long Động Chủ rồi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng thấy rõ điểm đen trong tay.

Đó là một hạt sen, trông giống thạch anh đen, phía trên hạt sen còn lộ ra ma văn màu vàng vô cùng phức tạp.

Hạt sen toả ra một loại mê hoặc khiến người khác không kềm được muốn nuốt nó vào bụng.

Rõ ràng đây là hạt của gốc Tà Liên kia, nhưng không ngờ gốc sen to lớn như vậy, nhưng hạt sen lại chỉ có kích cỡ như một hạt sen bình thường.

Lại là hạt sen!

Mấy ngày nay toàn tiếp xúc với các loại hoa sen và hạt sen.

Gần đây mình có duyên với “sen” à?

“Người khác có số hoa đào mà mình lại có số hoa sen sao?”

Tống Thư Hàng tự giễu nói.

Trong lúc suy tư, Long Động Chủ kích động nâng hạt sen đen lên rồi giơ móng vuốt ra ném thẳng vào trong miệng.

Nhưng Long Động Chủ không dùng miệng nuốt hạt sen.

Sau khi hạt sen tiến vào trong “miệng” thì hiện lên hư ảnh của một con sâu, nuốt trọn hạt sen màu đen đó vào bụng.

Ngay sau đó, có một loại “cảm ngộ” kỳ diệu dâng lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Cảm giác này… Hình như là đang ban tặng cho Long Động Chủ năng lực hoặc là một bí pháp nào đó thì phải?

Chương 752: Tà Thuật: Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt!

Phải nói năng lực nhập mộng của Tống Thư Hàng có hiệu quả rất tốt!”Lúc hắn đi vào giấc mộng của đối tượng nhập mộng, hắn có thể thể nghiệm tất cả mọi chuyện mà đối tượng nhập mộng đã trải qua.

Lần trước, hắn đã làm cọng hành mấy trăm năm. Thức khuya dậy sớm, dầm mưa dãi nắng, thể nghiệm sâu sắc quá trình sinh tồn của một cây hành lá.

Bây giờ, sau khi đi vào giấc mộng của Long Động Chủ, hắn có thể thể nghiệm mọi chuyện mà Long Động Chủ đã trải qua, trong đó có cả cảm ngộ truyền thừa mà nó đã tiếp thu.

Cũng tương tự như hạt sen Quân Tử Kim Liên ban cho người dùng một loại dị năng, hạt sen Tà Liên cũng có thể ban cho đám tà ma thế giới Cửu U một loại tà thuật.

Một lát sau, Long Động Chủ đã tiếp thu xong tà thuật do hạt sen Tà Liên ban tặng.

Vừa mới tiếp thu xong, Long Động Chủ đã nắm giữ được phương thức vận dụng của tà thuật. Loại tà thuật nó lấy được là tà thuật hấp thu bắn ngược.

Đây là một tà thuật nghe đâu rất lợi hại, nó có thể hấp thu tất cả pháp thuật công kích Long Động Chủ, cũng có thể bắn ngược chúng trở về.

Có vẻ ghê gớm quá nhỉ.

Chỉ có điều cách hấp thu pháp thuật của tà thuật này có chút hạn chế. Nó yêu cầu Long Động Chủ nuốt pháp thuật vào, sau đó lại phun ra từ trong miệng, trả ngược lại cho kẻ địch.

Ví dụ như có một người đi đường giáp thi triển Hỏa Cầu thuật tấn công Long Động Chủ, Long Động Chủ chỉ cần vận dụng tà thuật, há miệng nuốt lấy Hỏa Cầu thuật, sau đó lại há miệng phun ra, dùng chính hỏa cầu thuật đó đánh trả người đi đường giáp.

Như vậy, nếu chủ nhân của tà thuật có cái miệng anh đào nhỏ nhắn thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, may mà miệng của Long Động Chủ khá lớn.

Trừ hạn chế về kích cỡ miệng, tà thuật này còn bị giới hạn về loại pháp thuật.

Nếu là pháp thuật thuần linh lực giống như các loại công kích bằng hỏa cầu, gió lốc, thủy tiễn, lôi điện, chỉ cần Long Động Chủ ăn nổi, ăn bao nhiêu phun ra lại bấy nhiêu.

Nhưng nếu pháp thuật của đối phương thuộc loại công kích gián tiếp như triệu hoán thiên thạch chẳng hạn, thì tà thuật của Long Động Chủ lập tức trở nên vô dụng, bởi vì Long Động Chủ đâu thể nào nuốt nổi một khối thiên thạch khổng lồ như thế cơ chứ.

Nhìn qua thì tà thuật này rất mạnh, nhưng bởi vì có hai hạn chế kể trên cho nên khá là gân gà.

Tống Thư Hàng cảm thấy tà thuật này nên đổi tên thành răng tốt, khẩu vị tốt thì hợp hơn. Răng miệng không tốt thì khó mà dùng tà thuật này lắm.

Tống Thư Hàng yên lặng dành hai giây để mặc niệm cho Long Động Chủ.

Ngoài ra, khá đáng tiếc là tà thuật khác với công pháp, tà thuật cũng tương tự như dị năng do hạt sen Quân Tử Kim Liên ban cho vậy.

Cứ cho là Tống Thư Hàng thông qua việc đi vào giấc mộng của Long Động Chủ, hiểu được nguyên lý và một ít cảm ngộ truyền thừa về tà thuật răng tốt, miệng tốt này đi.

Nhưng không có hạt sen Tà Liên giúp đỡ, sau khi tỉnh mộng thì hắn cũng không cách nào thi triển tà thuật răng tốt, khẩu vị tốt này được.

Có thể nói, hạt sen Tà Liên chính là công cụ để thi triển tà thuật. Sau khi ăn hạt sen Tà Liên, răng miệng của Long Động Chủ được cường hóa đến một trình độ nào đó, có thể trực tiếp nuốt pháp thuật sau đó bắn trở về.

Về phần Tống Thư Hàng, hắn chưa được hạt sen Tà Liên cường hóa răng lợi và dạ dày, cho dù biết một ít nguyên lý của tà thuật, nhưng hắn cũng không dám trực tiếp nuốt pháp thuật vào bụng.

Trừ phi hắn có thể dựa vào nguyên lý của tà thuật trong đầu, tự mình sáng tạo ra một pháp thuật có hiệu quả tương tự.

Nhưng mà hắn cứ có cảm giác Tà Liên này rất giống với Quân Tử Kim Liên của Nho gia, hơn nữa Nho gia cũng đang thu thập thi thể của tà ma Cửu U, đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Mặt trời nhô cao.

Tống Thư Hàng mở mắt tỉnh dậy.

Nhờ phúc của nhập mộng mà hắn đã có được một giấc ngủ rất ngon.

Không cần lo đến việc mới ngủ được một nửa đã bị tinh thần lực kích thích, ăn ngay cảm giác bị búa đập vào đầu, cưỡng ép thức tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, Tống Thư Hàng thấy mình vẫn nằm bên cạnh cái bàn sập, trong miệng toàn là nước.

Mà trước bàn, Chính Khí Tôi Thân Thiên do hắn vắt kiệt sức mới viết ra được vào ngày hôm qua, giờ đã biến mất không thấy đâu. Đây là chuyện tốt!”Ngày hôm qua là lần đầu tiên hắn viết Chính Khí Tôi Thân Thiên, giờ nó biến mất thì có nghĩa là hắn đã viết thành công rồi!

Chỉ khi nào viết thành công toàn bộ Chính Khí Tôi Thân Thiên, thông thiên Chính Khí Tôi Thân Thiên mới có thể hóa thành một cổ chính khí mạnh mẽ, trở lại thân xác của Tống Thư Hàng, giúp tăng mạnh thể chất.

Tống Thư Hàng bật cười ha ha, bò dậy từ dưới đất.

“Ồ?”

Trong lúc bò dậy, Tống Thư Hàng có cảm giác thân thể mình nhẹ như yến, bàn tay chỉ chống nhẹ xuống đất thì thân thể đã lập tức bay lên.

Cảm giác nhẹ như không này cực kỳ thoải mái. Tống Thư Hàng biết, đây là do thể chất của hắn đã được tăng cường thật nhiều trong một đêm nên mới đưa tới ảo giác như vậy.

Hiệu quả của Nho Gia Kim Cương Thân mà hắn luyện hôm qua rất tốt.

Tống Thư Hàng thu hồi Nho bảo Phong Thiện Bút, nhảy vài cái ở trong phòng, lại luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp một lần.

Nhẹ nhàng thoải mái quá đi.

Đồng thời Tống Thư Hàng còn phát hiện, trong quá trình luyện công, trên người hắn hiện lên màu nguyệt mang nhàn nhạt. Rõ ràng, đây là do thể chất của hắn mới tăng thêm một bậc.

Hơn nữa, lúc hai nắm đấm hắn đánh ra Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, hai tay từ nắm đấm tới cánh tay, toàn bộ đều ngưng tụ ra màu thép cứng rắn. Đây là dấu hiệu tượng trung cho công pháp thối thể Cương Thủ đã đạt đến cảnh giới đại thành!

Bây giờ nắm đấm của hắn cứng đến độ đao thương bất nhập, hai cánh tay tràn đầy lực lượng, dư sức bắt rồng. Nếu ném tới môn phái luyện khí thời cổ, hắn chính là một tay rèn thép xuất sắc.

Trừ những việc này ra, mặc dù cách một đoạn thời gian, tinh thần lực vẫn sẽ đập vào mi tâm của Thư Hàng, kích thích não hắn. Nhưng bây giờ cảm giác đau nhói đã giảm đi rất nhiều, chỉ giống như bị ai đó vỗ đầu một cái mà thôi.

Đau cỡ này cũng không ảnh hưởng gì đến Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng âm thầm siết chặt nắm đấm:

“Bây giờ ta đã có Nho Gia Kim Cương Thân phụ trợ, tối nay lại uống Long Ma dược tề kết kén. Nhiều nhất trong vòng một tuần thôi, thể chất của ta có thể tăng lên bằng với cấp độ của tinh thần lực!”

Đến lúc đó, không còn phải lo tinh thần lực tạo thành gánh nặng cho thân thể nữa.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng cảm thấy rất vui vẻ.

Rầm!

Ngay lúc này, cửa phòng của Tống Thư Hàng bị người ta đẩy ra.

Người đẩy cửa vào là Lệ Chi Tiên Tử.

Hôm nay Lệ Chi Tiên Tử mặc một thân Nho sam thư sinh, cô mặc đồ nam thế này cũng rất có phong cách.

Trong đầu Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý tưởng, nếu Lệ Chi Tiên Tử đổi sang mặc đạo bào cộng thêm đạo quan, chắc sẽ càng thêm phong cách nhỉ?

Sau khi đẩy cửa vào, Lệ Chi Tiên Tử cười hì hì nói:

“Thư Hàng, con gái ta vẫn chưa hiện thân sao?”

Tống Thư Hàng lắc đầu nói:

“Đến giờ vẫn không thấy Diệp Tư sư tỷ hiện thân. Ta cũng không biết cụ thể là xảy ra chuyện gì nữa, có lẽ qua một đoạn thời gian, cô ấy sẽ xuất hiện thôi.”

“Hỡi ôi, rõ thật là, khó khăn lắm mới nhận được một đứa con gái nuôi, ta còn chưa kịp yêu thương nó cho đủ đã bị ngươi tha đi mất rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử dùng kiểu nói đặc sệt giọng bác gái than vãn.

Tống Thư Hàng: “...”

Lệ Chi Tiên Tử đánh giá Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới nói:

“Ồ? Thư Hàng tiểu hữu, thể chất của ngươi lại tăng lên nữa à?”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Tối hôm qua ta luyện thành Nho Gia Kim Cương Thân, thể chất tăng lên một tiểu cảnh giới.”

“Không tồi, có tiền đồ. Như vậy mới xứng làm chủ nhân của con gái nuôi ta chứ.”

Lệ Chi Tiên Tử cười đắc ý, sau đó ngoắt tay với Tống Thư Hàng.

Chờ Thư Hàng đến gần, Lệ Chi Tiên Tử lấy điện thoại di động ra, tách tách tách, chụp chung mấy tấm.

Không hổ là Lệ Chi Tiên Tử, lúc nào cũng phải tranh thủ chút thời gian để tự sướng.

“Đi thôi, hôm qua Bạch tiền bối đã chế tạo ra một lô phi kiếm dùng một lần, số lượng dư giả, bây giờ đang phát phi kiếm đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử cất điện thoại di động, theo bản năng giơ tay xoa đầu Tống Thư Hàng.

Trước đó, Diệp Tư và Tống Thư Hàng không hiểu sao lại khế ước với nhau. Vì nguyên nhân này mà Lệ Chi Tiên Tử cũng sinh ra một loại cảm giác thân thiết quỷ dị với Tống Thư Hàng, giống như giữa cô với Diệp Tư vậy.

Bây giờ, mỗi khi cô thấy Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng sẽ có loại cảm giác thân thiết không giải thích được, giống như hai người có quan hệ huyết mạch, là chí thân không thể tách rời vậy.

Loại cảm giác này khiến Lệ Chi Tiên Tử đau gan không thôi.

Thư Hàng đi theo Lệ Chi Tiên Tử, tới chỗ ở mà Bạch Vân thư viện đã an bài cho Bạch Tôn Giả.

Chỗ ở của Bạch Tôn Giả rất khác với chỗ ở của các đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1. Nếu như nói chỗ ở của các đạo hữu khác là khách sạn bình thường, vậy thì chỗ ở của Bạch Tôn Giả chính là biệt thự hạng sang. Bạch Vân thư viện đã định ra chủ trương phải cho Bạch Tôn Giả ăn ngon uống tốt, để hắn yên tâm làm một linh vật may mắn, mang đến may mắn cho Bạch Vân thư viện trong trận đại chiến với thế giới Cửu U sắp tới.

Lúc này, trong hậu viện.

Tống Thư Hàng vừa tiến vào viện đã thấy các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều tụ tập ở đây. Mọi người đang trò chuyện về thu hoạch ngộ đạo cùng với tác dụng của bí pháp lấy được hôm qua.

Thấy Tống Thư Hàng tới, Bạch Tôn Giả ở cách đó không xa ném cho hắn một hộp gỗ:

“Thư Hàng nhận lấy này, đây là phi kiếm dùng một lần bản 005. Ta đã thiết lập đích đến là sơn trang nghỉ mát, chỗ mà chúng ta quay phim lúc trước. Một khi các ngươi gặp phải nguy hiểm, thanh phi kiếm dùng một lần bản 005 này sẽ trực tiếp mang các ngươi bay đi. Lần này, trên mỗi thanh phi kiếm dùng một lần bản 005, ta đều thêm vào một miếng gỗ liễu yêu nhỏ, giúp tốc độ bay tăng lên một cấp bậc. Cho dù đối thủ là cấp bậc Tôn Giả thì cũng khó mà bắt được các ngươi.”

“Gỗ liễu yêu?”

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nhìn chậu cây bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Trong chậu là cây liễu yêu Khinh Vũ. Lúc này, nhánh cây mập mạp đáng yêu của cô đã bị bẻ mất một đoạn, nhìn là biết gỗ liễu yêu ở đâu ra rồi.

Trung lòng cầu phúc cho cô, hy vọng cô có thể học được bí kỹ giống như hành ra khỏi vỏ, đạt được phương pháp tái tạo lại nhánh cây tương tự như Thông Nương.

Không thì chẳng biết đám nhánh cây trên ngươi cô đủ cho Bạch Tôn Giả bẻ mấy đợt nữa đây?

Sau khi Tống Thư Hàng tới, các đạo hữu khác như Ngư Kiều Kiều, Giao Bá Chân Quân, Tô Thị A Thất, Tô Thị A Thập Lục cùng với Cổ Hồ Quan Chân Quân cũng lần lượt đi tới tiểu viện này.

Bạch Tôn Giả cũng đưa cho mỗi người một thanh phi kiếm dùng một lần bản 005.

Chờ các đạo hữu đều đến đông đủ, Hoàng Sơn Chân Quân mới đứng ra nói chuyện.

Chân Quân mới tới Bạch Vân thư viện vào tối hôm qua. Vốn dĩ hắn có thể tới sớm hơn, nhưng do nửa đường gặp phải một đám tà ma trinh sát của thế giới Cửu U nên tốn chút thời gian để tiêu diệt đám tà ma này.

Chương 753: Hôm Nay Bạch Tiền Bối Two Thật Lạnh Lùng Cao Ngạo

“Các đạo hữu đều đến đông đủ rồi đúng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nói:

“Vậy kế tiếp, chúng ta nên cùng nhau bàn về chuyện phải làm thế nào trợ giúp Bạch Vân thư viện, phòng ngự đợt tấn công sắp tới của tà ma Cửu U. Chúng ta phải nghĩ xem làm thế nào mới có thể phát huy sở trường của mình mới được.”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, chỉ cần là cảnh giới kim đan, không có ai thấp hơn cấp bậc bảy long văn, mỗi một vị đều là nhân vật xưng bá trong lớp tu sĩ cùng cấp.

Cho nên khi trợ giúp Bạch Vân thư viện, tốt nhất phải có kế hoạch rõ ràng, phát huy sở trường của các đạo hữu trong nhóm.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu gật đầu nói:

“Hoàng Sơn Chân Quân nói có lý.”

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử giơ tay nói:

“Ngoài ra ta có một chuyện muốn nói cho các đạo hữu biết. Trong quá trình trợ giúp Bạch Vân thư viện thủ thành lần này, chúng ta có thể thu thập thi thể tà ma Cửu U, đến chỗ đệ tử Bạch Vân thư viện đổi lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên!”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Hạt sen Quân Tử Kim Liên? Là loại hạt sen mà sau khi ăn vào, không chỉ tăng cường thọ nguyên, còn ban cho người dùng một loại năng lực ngẫu nhiên đó ư?”

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu đáp:

“Chính là loại hạt sen này.”

Sau đó, tiên tử thuật lại phương án đổi thi thể tà ma Cửu U lấy hạt sen mà Hằng Hỏa Chân Quân đã nói lúc trước, cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 biết rõ.

"Lần này Bạch Vân thư viện chịu bỏ ra vốn gốc rồi, có hoạt động đổi tà ma Cửu U lấy hạt sen này, chúng ta càng có lý do ở lại trợ giúp Bạch Vân thư viện."

Lạc Trần Chân Quân mỉm cười nói.

Tuy các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 không quá coi trọng năng lực đặc thù mà hạt sen Quân Tử Kim Liên ban cho. Dù sao thì tỉ lệ đạt được năng lực cực phẩm quá nhỏ.

Nhưng còn hiệu quả tăng cường năm mươi năm thọ nguyên lại khác, chỉ cần là tu sĩ thì sẽ không bỏ qua cơ hội này. Cho nên, ít nhất cũng phải đổi được một hạt sen Quân Tử Kim Liên.

Còn những nhân vật cấp chưởng môn, dưới trướng có một đám tiểu đạo sĩ tiểu hòa thượng như Cổ Hồ Quan Chân Quân, Thông Huyền đại sư thì lại càng động tâm.

Đặc biệt là Thông Huyền đại sư, trong Thiên Nhai Vân Du Tự của hắn có rất nhiều trưởng bối không còn nhiều thọ nguyên, đang bế tử quan xem thử có thể đột phá cảnh giới hay không. Mặc dù hạt sen Quân Tử Kim Liên chỉ có thể kéo dài năm mươi năm thọ nguyên, nhưng nói không chừng, mấy vị trưởng bối bế tử quan đột phá cảnh giới kia đang thiếu năm mươi năm này thì sao?

Năm mươi năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đã là 2/3 tuổi thọ trung bình của người bình thường rồi.

Lúc Tống Thư Hàng nghe đến đây lại nghĩ tới chuyện tà liên ở thế giới Cửu U.

Hắn đang muốn tìm một cơ hội, nói cho các vị tiền bối biết chuyện tà liên với tà ma Cửu U mà hắn đã thấy lúc nhập mộng. Bây giờ vừa đúng lúc, thừa dịp mọi người đang nói về đề tài này, hắn giải thích chuyện tà liên luôn.

Vì vậy Thư Hàng đứng dậy, chuẩn bị mở miệng kể lại những gì hắn thấy được lúc nhập mộng.

Nhưng ngay khi hắn vừa đứng dậy, đột nhiên cả người run lên, có ảo giác như ý thức muốn thoát khỏi thân xác.

Không, không phải ảo giác, đây là dấu hiệu báo trước ý thức của hắn sẽ bị kéo vào không gian thi lại vô hạn!

Chẳng lẽ lúc này lại muốn đi vào không gian thi lại vô hạn đó, tiến hành khiêu chiến mới sao?

Hay lại là do vị Bạch tiền bối two kia tỉnh ngủ, cảm giác nhàm chán nên muốn kéo hắn vào?

Nếu là suy đoán trước, vậy hắn chỉ cần thông qua cuộc thi là xong.

Nếu là suy đoán sau thì hắn phải làm chuẩn bị ngay bây giờ.

Nhớ lần trước, Bạch tiền bối two bắt hắn kể mấy chuyện cười mới để hắn đi. Hơn nữa còn nói, lần sau hắn đi vào phải kể thêm nhiều chuyện cười nữa.

Nhưng từ lần trước rời đi không gian thi lại cho tới bây giờ, hắn vẫn không có thời gian bổ sung thêm chuyện cười.

Không tốt, tèo rồi!

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi muốn nói gì sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân thấy Tống Thư Hàng đột nhiên đứng dậy, trên mặt đầy vẻ muốn nói lại thôi, vì vậy cười hỏi.

“Các tiền bối!”

Tống Thư Hàng vội la lên:

“Tống mỗ cần chi viện!”

“Chi viện cái gì?”

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

“Xin các tiền bối hãy chi viện cho ta mấy mẩu chuyện cười đi, khẩn cấp!”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả:

“...”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử :

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Tất cả đạo hữu:

“...”

“Khẩn cấp thật mà, không đùa đâu.”

Tống Thư Hàng vội la lên.

"Ta cảm thấy chuyện mà Thư Hàng tiểu hữu mới nói thật sự rất thú vị."

Lệ Chi Tiên Tử nói xong, còn tặng cho Tống Thư Hàng một nụ cười ngọt ngào để chứng tỏ câu chuyện thật sự rất thú vị.

Tống Thư Hàng xua tay phân bua:

"Các tiền bối, ta không..."

Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết câu, cả người đã bổ nhào tới trước, mất đi ý thức. Bạch Hạc Chân Quân ở bên cạnh Tống Thư Hàng, theo bản năng đưa tay đỡ lấy hắn.

Nhưng khi Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy trong tay mình là Tống Thư Hàng thì lập tức hất tay ném hắn về phía Lệ Chi Tiên Tử.

"Ơ này, Bạch Hạc đạo hữu, ngươi ném Thư Hàng cho ta làm gì?"

Lệ Chi Tiên Tử nói, đồng thời cô đưa tay đón lấy Tống Thư Hàng.

"Không phải cô là mẹ của hắn sao?"

Bạch Hạc Chân Quân chưa kịp suy nghĩ đã đáp.

"Hắc hắc hắc, bạch điểu, ngươi cũng muốn nếm thử mùi vị của phong hỏa luân hả?"

Lệ Chi Tiên Tử nhoẻn môi cười ngọt ngào:

"Thử nghiệm miễn phí, vận tốc quay 3000 vòng/ phút."

"Ta xin từ chối."

Bạch Hạc Chân Quân toát mồ hôi lạnh nói. Hắn không muốn giống như tên đần Đồng Quái, bị Lệ Chi Tiên Tử ném vào chơi phong hỏa luân đâu. Mất mặt lắm!

Lệ Chi Tiên Tử đỡ Tống Thư Hàng, kiểm tra tình trạng của hắn, sau đó lên tiếng nói:

"Nhìn bộ dáng này, chắc Thư Hàng tiểu hữu lại đi vào không gian của mười ba pho tượng Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân rồi, không biết lần này hắn thu hoạch được cái gì nữa? À, mới vừa rồi hắn xin chúng ta chi viện cho mấy mẩu chuyện cười, chẳng lẽ nội dung cuộc thi lần này có liên quan đến chuyện cười à?"

Sau khi nói xong, Lệ Chi Tiên Tử lại chuyển Tống Thư Hàng cho Hoàng Sơn Chân Quân đang đứng bên cạnh.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“???”

Chuyển Thư Hàng tiểu hữu cho ta làm gì?

“Ta nhớ lúc Thư Hàng tiểu hữu gia nhập nhầm vào nhóm, chẳng phải Hoàng Sơn tiền bối ngài đã bói cho hắn một quẻ, nói hắn có duyên với ngài cho nên mới để hắn ở lại nhóm đó sao? Nếu đã vậy thì Hoàng Sơn tiền bối ngài chính là người phù hợp nhất để chăm sóc hắn rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử nghiêm túc nói.

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài, xoay người nhìn về phía Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, chỗ ngươi có dư cái giường nào không? Ta mang Thư Hàng tiểu hữu đi nghỉ ngơi một chút.”

“Giường?À, ta có đây này.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói, sau đó lấy từ trong trang bị không gian ra một cái giường lớn xa hoa, đặt nó qua một bên.

Đây là món đồ mà hồi đó Bạch tiền bối và Đậu Đậu đã mua khi đang học mua hàng trên mạng, sau đó vẫn ném nó ở trong trang bị không gian.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Bạch tiền bối à, ý ta không phải như vậy.

Nhưng cuối cùng Hoàng Sơn Chân Quân vẫn đặt Tống Thư Hàng lên giường.

Sau đó xoay người, tiếp tục thảo luận với các đạo hữu về những vấn đề như làm thế nào nghênh chiến tà ma thế giới Cửu U, làm thế nào giữ mình trong khi đang chiến đấu.

Cứ như vậy, một bên là các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đang thảo luận đại sự, một bên là Tống Thư Hàng tiểu hữu rúc trên giường lớn, ngủ ngon lành.

Hình ảnh này thật sự là đẹp như tranh vẽ...

Khóe miệng của Tô Thị A Thập Lục co giật liên hồi.

****

Tống Thư Hàng vừa mở mắt ra, quả nhiên, hắn lại bị kéo vào không gian thi lại vô hạn rồi.

Hắn tức tốc quay đầu nhìn xung quanh, không phát hiện ra người thi cùng nào cả.

Vậy là không phải do mười ba pho tượng Kiếp Tiên của thánh nhân kéo hắn vào không gian này! Thế thì đầu sỏ chắc chắn chính là Bạch tiền bối two! Vừa nghĩ tới chuyện mình không có chuyện cười, hắn cảm thấy đau gan quá đi.

“Bạch tiền bối, ngươi ở đâu thế?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, sau đó hắn ngẩng đầu, quả nhiên phát hiện Bạch tiền bối two đang lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Lúc này, Bạch tiền bối two đang ngồi xếp bằng lơ lưng trên không trung, trước người hắn có một cái bàn nhỏ. Bạch tiền bối two chống hai cánh tay trên bàn, mười ngón tay đan xen nhau nâng cằm, mặt đầy vẻ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Bạch tiền bối, ngài lại kéo ta vào đây có chuyện gì không?”

“Ừ, có một tin tức rất quan trọng muốn nói cho ngươi biết, là tin tức liên quan tới tà mà thế giới Cửu U, tin rằng ngươi nhất định rất muốn biết.”

Bạch tiền bối two dùng một thanh âm rất thâm trầm nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao cứ cảm giác hình tượng hôm nay của Bạch tiền bối two có gì đó rất không thích hợp nhỉ.

Nhưng hắn thật sự rất muốn biết tin tức liên quan tới Cửu U.

“Coi chuyện cười là chi phí để đổi lấy tin tức từ chỗ ta, thế hôm nay ngươi đã nghĩ ra là sẽ kể chuyện cười gì chưa?”

Bạch tiền bối two lạnh lùng nói.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng trả lời:

“Tiền bối, lúc ta chuẩn bị xem mấy mẩu chuyện cười thì bị ngài kéo vào đây, ngài kéo nhanh quá nên ta chưa kịp xem. Hay là giờ ngài cho ta ra ngoài trước đi, ta lập tức học mấy mẩu chuyện cười, xong rồi lại đi vào kể cho ngài nghe nhé?”

“Ta từ chối.”

Bạch tiền bối two nói:

“Nếu như ngươi muốn lấy được tin tức quan trọng có liên quan đến tà ma Cửu U từ chỗ ta, thì ngay bây giờ phải kể chuyện cười để làm cho ta vui vẻ. Nếu còn chậm trễ, tâm tình ta không tốt thì ngươi đừng hòng lấy được tin tức này.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Tống Thư Hàng nghĩ tới phần sau của truyện kinh dị lần trước:

“Vậy ta sẽ kể một mẫu chuyện cười ngắn. Khai giảng rồi, có rất nhiều bạn học chưa hoàn thành bài tập hè, thế nhưng ta đã làm xong hết rồi. Ha ha ha ha ha ha... ha ha.”

Bạch tiền bối two lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng.

Tiếng cười của Tống Thư Hàng lập tức bị nghẹn lại.

“Đổi truyện khác.”

Bạch tiền bối two lạnh lùng nói.

Hôm nay Bạch tiền bối two lạnh lùng cao ngạo thật đấy, khó nói chuyện quá đi.

“Bạch tiền bối, thương lượng chút nhé, hay là chúng ta đổi lại thành truyện kinh dị được không?”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Không được.”

Bạch tiền bối two tiếp tục lạnh lùng nói:

“Truyện kinh dị không thú vị bằng chuyện cười. Ta cho ngươi ba cơ hội, nếu cả ba lần đều thất bại thì giao dịch tình báo giữa chúng ta cũng thất bại ngay lập tức.”

Tống Thư Hàng quýnh lên, nhưng càng nôn nóng thì lại càng không nghĩ ra chuyện cười thú vị nào.

Chết tiệt! Sớm biết thế này thì lần trước vừa ra không gian thi lại vô hạn, hắn đã lập tức đi tìm đủ loại chuyện cười rồi. Ai mà ngờ Bạch tiền bối two lại kéo hắn vào không gian nhanh như vậy chứ.

“Bạch tiền bối, có thể cho ta cơ hội tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài được không?”

Tống Thư Hàng thử dò hỏi lần nữa.

“Ta từ chối.”

Bạch tiền bối two lại nói:

“Ta không muốn để những người khác thấy ta ở trong không gian này.”

Tống Thư Hàng chỉ có thể nhăn mặt nhăn mày, đau khổ suy nghĩ tìm tòi chuyện cười thú vị.

Chương 754: Tin Tức Kinh Người

Làm sao đây? Bạch tiền bối two chỉ cho hắn ba cơ hội thôi.

Nhưng Tống Thư Hàng hắn còn chưa kịp cập nhật kỹ năng sáng tác chuyện cười vào trên “thanh kỹ năng trời cho” của bản thân!

Chẳng lẽ phải bỏ qua tin tức có liên quan đến tà ma Cửu U đang nằm trong tay Bạch tiền bối two sao?

Lỡ may tin tức này rất quan trọng thì biết làm thế nào?

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương. Ngoại trừ việc kể một chuyện cười thú vị chọc Bạch tiền bối two vui vẻ, không biết còn biện pháp nào khác khiến cho Bạch tiền bối two vui vẻ không nhỉ? Ngài ấy mà vui vẻ thì chắc sẽ chịu nói tin tức quan trọng kia cho mình biết thôi.

Nhưng ngoại trừ biết hắn thích nghe chuyện cười ra thì Tống Thư Hàng không hề biết Bạch tiền bối two thích cái gì cả.

Chờ một chút!

Đột nhiên trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một ý tưởng:

“Bạch tiền bối, không bằng chúng ta dùng tin tức đổi tin tức có được không? Ta có thể dùng tin tức về thế giới bên ngoài để đổi lấy tin tức của ngài.”

Lần trước, nhờ vào phương pháp này mà hắn đổi được sự trợ giúp của Bạch tiền bối two, thành công vượt qua thi lại vô hạn đấy.

Trong hư không, Bạch tiền bối two vẫn chống tay nâng cằm, lạnh lùng nói:

“Ta từ chối. Bây giờ ta không muốn biết tin tức gì hết, đừng thử thăm dò ta nữa. Giờ ta chỉ muốn chuyện cười thôi, không muốn bất cứ thứ gì khác!”

Hôm nay Bạch tiền bối two đã mở ra phòng ngự không góc chết, không hề có kẽ hở nào để tấn công vào cả.

Nhức đầu ghê.

Tống Thư Hàng xoa trán.

Phải bình tĩnh lại, giờ làm sao mới có thể đả động Bạch tiền bối two đây?

Hay là đổi vị trí suy nghĩ đi!

Nếu như ta là Bạch tiền bối two thì chuyện cười thế nào mới có thể chọc ta cười?

Ừ, đổi vị trí suy nghĩ thế này... Có tác dụng cái rắm á!

Bởi vì quan trọng là hắn không nhớ nổi chuyện cười thú vị nào cả.

Vậy thì đổi vị trí suy nghĩ sâu hơn một chút. Nếu trước mặt ta không phải là Bạch tiền bối two mà là Bạch tiền bối, thì ta phải làm thế nào để đào được tin tức mình muốn từ trong miệng Bạch tiền bối?

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng đột nhiên rất muốn hất bàn. Tính cách của Bạch tiền bối hoàn toàn khác với Bạch tiền bối two. Nếu như hắn hoặc là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 muốn hỏi Bạch Tôn Giả tin tức gì, lúc đó Bạch Tôn Giả đều sẽ thuận miệng nói cho bọn họ biết, tuyệt đối không bắt ép bọn họ kể chuyện cười như thế này đâu.

Vậy thì lại đổi vị trí suy nghĩ sâu hơn nữa đi.

Suy nghĩ thật kỹ xem nào, nếu muốn khiến Bạch tiền bối “wow” lên thì phải dùng cách gì nhỉ? Cách có thể khiến cho Bạch tiền bối wow lên, nói không chừng cũng có thể khiến cho Bạch tiền bối two cũng wow lên thì sao?

Ví dụ như... đua xe? Tháo đồ điện? Cung cấp địa điểm bế quan tuyệt vời? Bí cảnh thú vị? Tóm lại, chỉ cần là thú vị thì thứ mới lạ gì cũng được hết.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, không chừng mình có thể xuống tay từ phương diện này đấy.

Nhưng lại có một vấn đề, không gian thi lại vô hạn là một không gian ý thức, Tống Thư Hàng không thể mang đồ ở hiện thực vào trong không gian này được. Nếu lấy vào được thì Tống Thư Hàng chỉ cần móc điện thoại ra, tiện tay lên mạng lướt một cái là có được rất nhiều chuyện cười rồi.

Cho nên, với tiền đề là đang ở trong không gian ý thức, mình có thứ gì có thể khơi dậy lòng hiếu kỳ của vị Bạch tiền bối two này nhỉ?

Biểu tình của Tống Thư Hàng thay đổi liên tục.

Mà trong hư không, Bạch tiền bối two vẫn giữ vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nhìn hắn.

Một lát sau.

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang vắt óc suy nghĩ thứ gì thú vị, Bạch tiền bối two đột nhiên mở miệng lần nữa:

“Nhắc nhở ngươi một chuyện, mọi tin tức khẩn cấp đều chỉ có tác dụng trong thời gian hạn định. Nếu như ngươi vẫn chậm chạp không thể kể ra chuyện cười khiến ta hài lòng, chờ đến khi thời gian hiệu lực của tin tức có liên quan đến tà ma thế giới Cửu U này trôi qua, vậy tin tức sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.”

Thời gian hiệu lực? Tin tức này khẩn cấp đến thế sao?

Tống Thư Hàng sốt ruột đỏ cả mắt. Đột nhiên trong đầu hắn nghĩ tới một chuyện, gần đây Bạch Tôn Giả ở ngoài hiện thực đang rất thích thú một thứ.

Tống Thư Hàng mở miệng nói:

“Bạch tiền bối, ngài có muốn kết kén không?”

“Hửm?”

Trong hư không, lần đầu tiên biểu tình của Bạch tiền bối two bị công phá, trên mặt hắn không còn vẻ lạnh lùng nữa, mà thay vào đó là đầy sự nghi hoặc.

“Là từ trong miệng phun ra tơ, kết thành một cái kén to bọc mình ở trong đó ấy, vui lắm đấy nhé.”

Tống Thư Hàng nhanh miệng miêu tả quá trình kết kén một lượt.

Cuối cùng, hắn còn bổ sung nói:

“Quan trọng hơn là lúc ngủ trong kén, chất lượng giấc ngủ cao lắm nhé! Ngài mà vào đó ngủ rồi thì sẽ không muốn đi ra nữa đâu, chỉ muốn ngủ mãi ở trong đó thôi.”

Ít nhất thì có Bạch Tôn Giả cực kỳ thích ngủ trong kén, mức độ dính giường đã lên đến một tầm cao mới rồi.

Nghe đến chỗ này, hai mắt Bạch tiền bối two lập tức sáng lên.

Lúc Tống Thư Hàng mới bắt đầu giới thiệu quá trình kết kén, hắn còn dùng ánh mắt như nhìn kẻ “thần kinh giẫm đinh” để nhìn Thư Hàng.

Nhưng khi Tống Thư Hàng giới thiệu đến khúc cuối : “Ngủ trong đó, chất lượng giấc ngủ cao lắm đấy nhé… chỉ muốn ngủ mãi trong đó… không muốn đi ra…”

Bạch tiền bối two cảm thấy, nếu như thứ đó thật sự có hiệu quả tốt như vậy thì đúng là một món đồ không tồi nhỉ?

“Làm sao mới lấy được kén này?”

Bạch tiền bối two dò hỏi.

“Chỗ ta có một loại Long Ma dược tề kiểu mới, sau khi dùng xong không chỉ tăng cường thể chất tu sĩ, mà còn có thể giúp cho tu sĩ tiến hành một lần phun tơ kết kén. Nếu như Bạch tiền bối ngài cần, ta có thể tặng cho ngài một phần!”

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

Ngoài ra, nếu có thể mượn giao dịch này, tiện thể mò ra thân phận của Bạch tiền bối two thì càng tốt.

Rốt cuộc Bạch tiền bối two không duy trì tư thế lạnh lùng khó gần trước đó nữa, hắn từ trong hư không nhảy xuống cạnh chỗ Tống Thư Hàng:

“Ngươi có chắc là nằm trong kén ngủ rất ngon không?”

“Ta chắc chắn! Ít nhất cũng có một vị Bạch tiền bối khác rất thích ngủ trong kén, làm sao cũng không chịu đi ra.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two hỏi:

“Vậy ta cũng muốn thử xem. Bây giờ ngươi vẫn đang ở Bạch Vân thư viện đúng không?”

“Ngài có thể kéo ta vào không gian thi lại, vậy thì đương nhiên là ta vẫn còn ở Bạch Vân thư viện rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha, ai nói chỉ khi nào ngươi ở Bạch Vân thư viện thì ta mới có thể kéo ngươi vào không gian này?”

Bạch tiền bối two liếc xéo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"..."

Định mệnh, hình như ta mới vừa nghe được một tin tức rất đáng sợ thì phải?

"Vậy lúc đó người chỉ cần chờ thôi, ta sẽ tìm cơ hội lấy Long Ma dược tề từ chỗ của ngươi."

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó nói:

"Bạch tiền bối, vậy coi như ta lấy Long Ma dược tề làm giao dịch, bây giờ ngài có thể nói cho biết tin tức quan trọng kia là gì không?"

"Ngươi muốn dùng Long Ma dược tề trân quý để đổi lấy một tin tức của ta?"

Bạch tiền bối two bật cười nói.

"Tại ta cũng hết cách rồi, giờ trong bụng ta không có chuyện cười nào hết. Lát nữa rời khỏi đây ấy hả, ta nhất định phải lập tức chạy đi chuẩn bị thật nhiều chuyện cười mới được."

Tống Thư Hàng bảo đảm.

Bạch tiền bối two cười nói:

"Được rồi, việc giao dịch là chuyện ngươi tình ta nguyện. Nếu ngươi đã tình nguyện buôn bán lỗ vốn, đương nhiên ta cũng vui vẻ kiếm lời thôi."

"À, thật ra thì... nếu Bạch tiền bối ngài chịu bồi thường cho ta một chút thì ta cũng không ngại đâu."

Tống Thư Hàng bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc + thật thà mà nói. Vị Bạch tiền bối two này thần bí khó lường, nếu lấy được chút chỗ tốt từ ngài ấy thì...

"Hừ, da mặt ngươi dày thật đấy. Được rồi, chờ ta nhận được hàng rồi nói sau. Nếu như Long Ma dược tề của người kết ra kén, khiến người ta chỉ muốn ngủ mãi trong đó không muốn đi ra thật, lúc đó ta sẽ tìm cơ hội bồi thường cho ngươi."

Bạch tiền bối two đáp.

"Cảm ơn Bạch tiền bối, vậy giờ ngài có thể nói cho ta biết tin tức kia trước được không?”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Rốt cuộc thì tin tức khẩn cấp đó là gì đây?

Khi nghe Bạch tiền bối two nhắc rằng tin tức có thời gian hiệu lực, trong đầu Tống Thư Hàng đã đưa ra mấy suy đoán.

Là tà ma Cửu U tiến hành tập kích bất ngờ Bạch Vân thư viện sao?

Hay là muốn ra tay loại bỏ mấy nhân vật quan trọng của Nho gia?

Hay là tà ma Cửu U chơi trò giương đông kích tây, ngoài miệng nói muốn đối phó Bạch Vân thư viện, nhưng trên thực tế lại đi tập kích những môn phái khác của Nho gia?

Hay là tà ma Cửu U tăng cường binh lực?

Bạch tiền bối two lãnh đạm nói:

“Nội dung tin tức hả? Tà ma Cửu U đã đến chỗ Bạch Vân thư viện. Giờ này chắc bọn chúng đã tiến vào bên trong Bạch Vân thư viện, chuẩn bị ổn thỏa hết rồi. Tình hình chiến cuộc cực kỳ căng thăng, chỉ cần chạm nhẹ sẽ bùng nổ ngay.”

“Đợi đã~”

Tống Thư Hàng cả kinh nói:

“Tà ma đã tiến vào bên trong Bạch Vân thư viện? Thế sao Bạch Vân thư viện lại không có phát hiện gì hết?”

“Chuyện này có gì bất ngờ đâu chứ. Nho gia và tà ma thế giới Cửu U đã đấu đá với nhau hơn ngàn vạn năm, đệ tử Nho gia hiểu rõ tà ma thế giới Cửu U thế, ngược lại Cửu U thế giới tà ma cũng hiểu rõ chỗ đặc thù lẫn phong cách pháp thuật của Nho gia, cũng như... Nhược điểm của bọn họ. Đoán chừng chỉ lát nữa thôi, tà ma thế giới Cửu U sẽ phát động tấn công đấy.”

Bạch tiền bối two mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng sững người hỏi:

“Vậy tại sao ngài lại nói tin tức này cho ta biết?”

Chẳng phải vị Bạch tiền bối two này đã tuyên bố là mình về phe thế giới Cửu U sao?

“À, rất đơn giản, bởi vì mệnh lệnh tấn công Nho gia Bạch Vân thư viện không phải do ta ban bố thôi.”

Bạch tiền bối two cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Ta biết rồi, xin Bạch tiền bối ngài đưa ta ra khỏi không gian ý thức này, ta lập tức chuẩn bị xong Long Ma dược tề, chờ ngài tới lấy.”

Tin tức này quá kinh người, phải lập tức thông báo cho mọi người ngay.

“Được.”

Bạch tiền bối two búng ngón tay một cái.

Tách!

Ý thức của Tống Thư Hàng lập tức bị đưa ra khỏi không gian này.

...

Sau khi đưa Tống Thư Hàng đi, Bạch tiền bối two lại đan chéo hai tay, chống cằm suy nghĩ.

Chuyện điều động tà ma thế giới Cửu U tấn công Nho gia là mệnh lệnh do quả cầu kim loại thể lỏng - một “ý chí” khác của thế giới Cửu U ban bố. Lúc nó điều động tà ma thế giới Cửu U cũng không giấu Bạch tiền bối two, có vẻ không hề sợ Bạch tiền bối two phá rối chuyện của nó.

Một lát sau, ý thức của Bạch tiền bối two rời khỏi không gian này, trở về thế giới Cửu U.

Hắn chôn sâu bản thân mình vào trong lòng đất thế giới Cửu U.

Mà trên mặt đất, cầu kim loại thể lỏng to lớn kia đang trôi nổi trong hư không.

Sao tên này cứ như âm hồn mãi không tan thế nhỉ.

“Xem ra kế hoạch mà ngươi trù tính bấy lâu nay đã đến lúc mấu chốt rồi nhỉ?”

Bạch tiền bối two lên tiếng nói. Mặc dù không biết tên cầu kim loại này đang tính toán cái gì, nhưng từ tần suất hành động của nó có thể đoán ra được, gần đây nó đang lên một kế hoạch lớn.

Chương 755: Dựa Vào Trực Giác, Nhất Định Thành Công!

“[Cười đắc ý] Đến lúc này rồi, cho dù ngươi biết thì thế nào?”Đúng vậy, kế hoạch của ta đã sắp thành công rồi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng bình tĩnh nói.

Bạch tiền bối two cười:

“Sắp thành công thì vẫn là chưa thành công, ngươi không sợ tu sĩ của Nho gia chó cùng rứt giậu sao? Không chừng Nho gia lật ngược thế cờ, diệt sạch đám thuộc hạ do ngươi phái ra đấy.”

“[Cười nhạt] Chỉ bằng bọn họ mà cũng muốn phản công sao? Chỉ là một Nho gia nhỏ nhoi mà cũng dám so với thế giới Cửu U, một bên là ánh sáng đom đóm, một bên là ánh mặt trời rực rỡ, khác nhau như trời với vực. Trước mặt đại quân tà ma Cửu U, sự chống cự của Nho gia chỉ như châu chấu đá xe mà thôi. Nếu không do kế hoạch yêu cầu thì Nho gia đã sớm bị ta diệt sạch vào ngàn năm trước rồi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

“Ha ha.”

Bạch tiền bối two cười giễu cợt.

Quả cầu kim loại thể lỏng cứng đờ, trên người lộ ra một cái miệng, nghiến răng nghiến lợi nói tiếp:

“Nếu không do ngươi ngấm ngầm phá rối thì ta đã sớm diệt Nho môn, hoàn thành kế hoạch của mình rồi.”

“Ha ha.”

Bạch tiền bối two tiếp tục cười.

“Nhưng lần này, ngươi không ngăn cản được ta đâu.”

Cầu kim loại thể lỏng bên lên cao, nhìn xuống mặt đất:

“Lần này, ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội ra tay cản trở ta. Từ giờ trở đi, ta sẽ theo dõi ngươi thật gắt, ngươi không làm được gì đâu!”

“Được rồi, vậy ngươi cứ tiếp tục theo dõi đi.”

Bạch tiền bối two ngáp một cái:

“Ta ngủ tiếp đây, cảm ơn ngươi đã canh gác giúp ta.”

“...”

Quả cầu kim loại thể lỏng cắn răng nói:

“Ngươi chờ đó cho ta, một ngày nào đó, ta sẽ đuổi ngươi ra khỏi thế giới Cửu U!”

“Cảm ơn, đến lúc đó ta nhất định sẽ cảm kích ngươi, thật đấy! Ta đã muốn rời đi thế giới Cửu U từ lâu rồi, chôn chân ở chỗ này lâu như thế khiến ta ngán tới óc rồi đây!”

Sau khi nói xong, Bạch tiền bối không phát ra thêm tiếng nào nữa.

Nhưng ý thức của hắn lại khuếch tán ra, lấy thân phận “ý chí” thế giới Cửu U nhìn xuống toàn bộ Cửu U.

“Hừ!”

Quả cầu kim loại thể lỏng hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng dùng thân phận ý chí thế giới Cửu U của bản thân, khuếch tán ý thức ra, ngăn cản cảm ứng của Bạch tiền bối two.

Chỉ cần là chuyện Bạch tiền bối two muốn làm thì nó sẽ ngăn trở ngay lập tức!

****

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về.

Vừa mở mắt, hắn phát hiện mình đang nằm trên một cái giường lớn xa hoa. Còn bên người hắn, có rất nhiều tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đang yên lặng vây xem hắn.

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không mà lúc các tiền bối nhìn hắn, hắn cảm giác trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ thương hại, thương tiếc, còn có biểu tình quả nhiên là vậy.

Ngay cả Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều cũng co giật khóe miệng nhìn hắn.

Bầu không khí này thật quỷ dị.

“Các tiền bối, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tống Thư Hàng dè đặt hỏi.

Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân vỗ nhẹ Tống Thư Hàng một cái.

Chân Quân truyền âm nhập mật nói:

“Thư Hàng tiểu hữu... Hầy, có rãnh rỗi thì ngươi suy nghĩ về các nữ tiên tử trong nhóm Cửu Châu số 1 đi. Đặc biệt là những tiên tử có tuổi tác cỡ ngươi, ví dụ như Tô Thị A Thập Lục kiêu ngạo này, Vũ Nhu Tử cô nương đáng yêu của Linh Điệp Đảo này, con tiểu yêu tinh trên người ngươi cũng không tệ đâu. Nếu như ngươi có khuynh hướng yêu thích phong cách thành thục, trong nhóm cũng còn có các vị tiên tử như Đông Phương Lục Tiên Tử, Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử mà. Nên nghĩ nhiều về các cô ấy, không có việc gì thì xem hình của bọn họ cũng được.”

Tống Thư Hàng nghe xong chỉ biết đần mặt ra, mấy lời này có ý gì thế?

“Chân Quân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thư Hàng hỏi. Sao cứ cảm giác những lời này của của Hoàng Sơn Chân Quân nghe rất quen tai nhỉ?

Hoàng Sơn Chân Quân tiếp tục truyền âm nhập mật nói:

“Là vầy, mới nảy các đạo hữu đang thảo luận như thế nào trợ giúp Bạch Vân thư viện chiến đấu với tà ma thế giới Cửu U, lúc đó tiểu hữu ngươi đang hôn mê đột nhiên không ngừng kêu Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, kêu lớn tiếng lắm nhé mà còn kêu liên tục nữa chứ, kêu mãi không ngừng luôn. Chúng ta đều thấy ngại, cứ làm bộ như không nghe thấy gì hết.”

“...” Tống Thư Hàng: “Hiểu lầm rồi! Chân Quân, các ngươi đều hiểu lầm rồi!”

“Yên tâm đi, chúng ta hiểu mà. Mọi người đều là người từng trải, không có gì phải xấu hổ hết.”

Hoàng Sơn Chân Quân bày ra vẻ mặt ta hiểu mà.

Các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đều ném ánh mắt an ủi về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng muốn đập đầu chết luôn trên cái giường lớn xa hoa này cho rồi.

“Các vị tiền bối của ta ơi, là hiểu lầm thật mà. Thật ra, mới vừa rồi ta đi vào không gian của mười ba pho tượng Kiếp Tiên, lại gặp vị tít tít tít kia. Mấy tiếng Bạch tiền bối trong miệng ta là có liên quan đến chuyện này.”

Tống Thư Hàng vội vàng giải thích:

“Đúng rồi, không nói chuyện này nữa. Bây giờ ta có một tin tức khẩn cấp, siêu cấp khẩn cấp!”

“Tin tức gì?”

Hoàng Sơn Chân Quân thấy Tống Thư Hàng tỏ ra gấp gáp như vậy, lập tức dò hỏi.

“Đoán chừng tà ma thế giới Cửu U đã đột phá phòng ngự của Bạch Vân thư viện, lặng lẽ lẻn vào bên trong Bạch Vân thư viện, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công.”

Tống Thư Hàng tức tốc thông báo.

“Lẻn vào bên trong Bạch Vân Thư Viên? Còn Nho gia lại không hề hay biết gì cả ư?”

Hoàng Sơn Chân Quân nhíu mày.

Theo lý thuyết thì chuyện này không thể nào xảy ra được. Vì đề phòng tà ma Cửu U tập kích, Nho gia đã làm công tác chuẩn bị hơn cả trăm ngàn năm. Nếu nói tà ma thế giới Cửu U dùng sức mạnh công phá phòng ngự của Nho gia, tất cả mọi người ở đây sẽ không kinh ngạc. Nhưng nếu nói dưới tình huống không phá vỡ phòng ngự, tà ma thế giới Cửu U lại có thể lặng lẽ lẻn vào bên trong Bạch Vân thư viện, các Chân Quân không tin tưởng lắm.

Nhưng nguồn tình báo của Tống Thư Hàng tiểu hữu lại có liên quan đến mười ba pho tượng Kiếp Tiên của Thánh Nhân, cho nên mọi người không thể không tin vào tin tức mà hắn mang tới được.

“Nguồn tình báo rất đáng tin, Hoàng Sơn tiền bối, Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Giờ muốn xác định rốt cuộc tà ma thế giới Cửu U có lẻn vào trong Bạch Vân thư viện hay không, cứ để ta thử một lần là biết ngay.”

Lúc này Bạch Tôn Giả đứng lên, ánh mắt dò xét trên không trung:

“Ngoài ra, Hoàng Sơn đạo hữu, ngươi thông báo ngay cho

Hằng Hỏa đạo hữu của Nho môn, bảo hắn lập tức chuẩn bị chiến đấu.”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài phát hiện điều gì sao?”

“Ta không phát hiện ra gì cả, thế nhưng mấy phút trước, trong lòng ta lại có cảm giác khác thường. Có lẽ Thư Hàng tiểu hữu nói đúng đấy, tà mà thế giới Cửu U đã xâm nhập vào bên trong trận pháp phòng ngự rồi. Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu đi, còn ta sẽ thăm dò tiếp!”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức liên lạc với Hằng Hỏa Chân Quân, bảo hắn vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Thật ra thì đệ tử của Nho gia vẫn luôn duy trì “chế độ chiến đấu”, chỉ cần xuất hiện một động tĩnh nhỏ là có thể chiến đấu ngay lập tức.

Nhưng cho đến bây giờ, đệ tử Nho gia vẫn còn đề phòng ở bên ngoài kết giới của Bạch Vân Thư Viên.

Nếu tà ma thế giới Cửu U tiến thẳng vào trong Bạch Vân thư viện, phát động tiến công, đệ tử Nho gia nhất định sẽ bị đánh trở tay không kịp.

****

Cùng lúc Hoàng Sơn Chân Quân thông báo cho Hằng Hỏa Chân Quân, ánh mắt của Bạch Tôn Giả lại rà quét trên không trung một lần, nhưng cho dù là hắn cũng không phát hiện ra tung tích của tà ma Cửu U.

“Bạch tiền bối, dò xét bằng cách nào?”

Tống Thư Hàng bò dậy, dò hỏi.

“Nếu ánh mắt và cảm giác đều không cách nào tìm ra tà ma thế giới Cửu U, vậy thì cứ dựa vào trực giác thôi!”

Bạch Tôn Giả cực kỳ tự tin nói.

“Trực giác?”

Tống Thư Hàng chớp mắt hỏi.

Cái thứ này dựa vào kiểu gì đây?

“Đúng vậy, dựa vào trực giác!”

Bạch Tôn Giả đáp.

Sau đó, Thư Hàng thấy Bạch tiền bối vung hai tên lên, tám thanh phi kiếm dùng một lần xuất hiện giữa các ngón tay của hắn.

Lúc trước, sau khi Bạch Tôn Giả chế tạo đủ phi kiếm cho tất cả đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, hắn còn chế thêm không ít phi kiếm. Tám thanh kiếm gỗ này chính là phi kiếm trong đám còn dư kia.

“Hây!”

Bạch Tôn Giả khẽ quát một tiếng, hai tay giơ lên, tám thanh phi kiếm dùng một lần bị ném tới không trung, mỗi kiếm đi một hướng!

Tiếp đó, hai tay Bạch Tôn Giả lại vung lên, lại có tám thanh phi kiếm dùng một lần xuất hiện giữa mười ngón tay. Tôn Giả khẽ quát lần nữa, tám thanh phi kiếm lại bị ném lên không trung.

Cứ lặp đi lặp lại mãi như vậy, tổng cộng là mười lần.

Chỉ trong vòng hai mươi giây, Bạch tiền bối đã ném hơn tám mươi thanh phi kiếm dùng một lần lên không trung!

Những phi kiếm này bay tới đủ mọi phương vị trên bầu trời Bạch Vân Thư Viên!

Lúc này Tống Thư Hàng đã rõ thế nào là dựa vào trực giác, nói toạt ra chính là đoán mò mà thôi. Cứ ném đại một đống phi kiếm, rồi xem thử có thanh nào ăn may đâm trúng bọn tà ma thế giới Cửu U hay không ấy mà!

Nếu những người khác sử dụng phương pháp này thì 99,9999% là không cách nào ép bọn tà ma Cửu U đang ẩn nấp bên trong Bạch Vân thư viện ra được.

Dù sao thì bầu trời của Bạch Vân Thư Viên vô cùng rộng lớn, cho dù tám mươi thanh phi kiếm phân tán ra thì cũng không dò hết được bầu trời của Bạch Vân Thư Viên, chỉ như một hạt cát trong sa mạc mênh mông mà thôi.

Nhưng nếu người dùng cách này là Bạch tiền bối thì lại khác, không chừng có thể đâm trúng thật đấy chứ chẳng chơi đâu.

****

“Trúng rồi!”

Bạch tiền bối đột nhiên cười nói.

Có một thanh phi kiếm dùng một lần bay vèo lên không trung, sau đó đột nhiên đứng im trong hư không. Rõ ràng thanh phi kiếm này còn cách trận pháp phòng ngự trên bầu trời Bạch Vân thư viện một đoạn, nhưng phi kiếm đã dừng lại, nhìn qua chắc là đâm trúng thứ gì đó đang ẩn thân rồi!

"Bạo!"

Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết.

Thanh kiếm gỗ kia đột nhiên nổ tung.

Ầm~~

Kiếm khí cấp bậc Tôn Giả tràn ra, nhấc lên một đợt sóng khí khếch tán xung quanh.

Sau khi kiếm khí nổ tung, cuối cùng thì vật đang trong trạng thái ẩn thân kia cũng đã hiện ra bộ dạng thật của nó.

Đó là một con nhộng khổng lồ màu đen, toàn thân mọc đầy vảy, lẳng lặng treo trong hư không, từ đầu tới đuôi đều lộ ra phong cách tà ác của thế giới Cửu U.

Trên người nó không hề lộ ra một tia khí tức nào cả.

Lúc này, ở chỗ bụng của nó bị cháy đen một mảng, đó là vết thương do lúc phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả nổ tung gây ra.

Có điều thương tổn cũng không lớn. Đối với con nhộng khổng lồ này, chút cháy đen thế kia chẳng là gì cả, thậm chí còn chưa được tính là vết thương ngoài da nữa đấy.

"Trúng số độc đắc rồi!"

Bạch Tôn Giả thấp giọng nói.

Từ lực phòng ngự mạnh mẽ của nó có thể đoán ra được, thực lực của con nhộng khổng lồ màu đen này rất mạnh. Cấp bậc phòng ngự ít nhất là thất phẩm đỉnh phong, thậm chí là cấp bậc bát phẩm.

Trong bọn xâm lược đến từ thế giới Cửu U, kẻ phù hợp với điều kiện này cũng chỉ có nó mà thôi - Tà ma Cửu U chúa cấp bậc bát phẩm.

...

Trên bầu trời, con tà ma Cửu U chúa bát phẩm kia vẫn đang đần mặt ngớ người ra.

Chết mợ… Nó bị phát hiện rồi à?

Chương 756: Mười Con Tà Ma Chúa, Áp Lực Thật Lớn

Trước đó, lúc tà ma chúa vẫn đang treo mình lơ lửng trên không trung, mặc dù cũng nhìn thấy Bạch Tôn Giả ném phi kiếm dùng một lần lên trời nhưng nó không quan tâm lắm.

Bởi vì tên tu sĩ nhân loại thất phẩm này không hề nhìn thấy nó trong trạng thái ẩn thân, chẳng qua là ném loạn phi kiếm lên không trung mà thôi.

Với lại nó thấy tốc độ của những phi kiếm này cũng không nhanh, nó dư sức né tránh được.

Nhưng ngay lúc thân thể khổng lồ của nó đang tiêu sái né tránh một thanh kiếm gỗ, thì chẳng biết lúc nào lại có một thanh kiếm gỗ khác lặng lẽ xuất hiện ở chỗ bụng nó. Sau đó phi kiếm này đột nhiên nổ tung, cưỡng ép thân hình của nó lộ diện.

Bầu trời rộng lớn bao la như vậy, tên tu sĩ nhân loại thất phẩm ở bên dưới chỉ ném đại mấy chục thanh phi kiếm lên không trung, vậy mà lại ném trúng nó, nổ kiếm ép nó đi ra ư?

“Sao hôm nay vận khí của ta lại tệ như vậy chứ?”

Mà thôi, hiện thân thì hiện thân, chả sao cả.

Dù sao kế hoạch cũng đã thuận lợi triển khai rồi.

“Bắt đầu tổng tấn công nào!”

Tà ma Cửu U chúa phát ra tiếng cười cổ quái, sau đó toàn bộ vảy trên người nó đều dựng lên, để lộ cửa ra của vô số sào huyệt.

Vô số tà ma Cửu U từ trong sào huyệt phía sau vảy chui ra, ùn ùn kéo về phía Bạch Vân thư viện.

Cũng lúc đó, ở chín vị trí trọng yếu của Bạch Vân thư viện đều xuất hiện tà mà Cửu U chúa, chúng nó mở cửa sào huyệt trên người thả ra tà mà Cửu U. Tà ma nhiều không đếm xuể, che kín cả trời, gào thét xông về phía Bạch Vân thư viện.

Mà trong Bạch Vân thư viện, các đệ tử Nho gia luôn trong chế độ chiến đấu lập tức tung người lên, nghênh chiến với tà ma Cửu

U.

Chẳng mấy chốc, trên bầu trời của Bạch Vân thư viện đã hiện đầy văn chương vàng kim rực rỡ cùng với tà khí Cửu U, trong hư không không ngừng vang lên tiếng ngân tụng thơ cả của đệ tử Nho gia xen lẫn với tiếng kêu gào của đám tà ma Cửu U.

Đại chiến giữa Bạch Vân thư viện và tà ma thế giới Cửu U chính thức bắt đầu.

Khắp nơi rơi vào hỗn loạn.

...

Chín con tà ma chúa ở chín vị trí trọng yếu của Bạch Vân thư viện, cộng thêm một con đang ở phía trên đỉnh đầu của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, tổng cộng là mười con tà ma chúa bát phẩm đang lơ lửng trong hư không.

Chúng nó không đi theo tấn công như những tà ma khác, nhưng mười thân thể khổng lồ chỉ lơ lửng bất động ở đó thôi, cũng đã tạo thành áp lực tâm lý nặng nề đối với các tu sĩ nhân loại rồi.

“Mười con tà ma chúa, toàn bộ đều là cảnh giới bát phẩm!”

Tống Thư Hàng nhìn lên bầu trời, trong lòng trầm xuống.

Lúc ở trong không gian thi lại vô hạn, Bạch tiền bối two có nói với hắn là thế giới Cửu U sẽ phái ra tà ma Cửu U cấp bậc bát phẩm, hơn nữa số lượng tà ma Tôn Giả thất phẩm trở lên cũng không ít hơn ba con.

Nhưng bây giờ có tới mười con tà ma chúa cấp bậc bát phẩm đang ở đây!

Tin tức của Bạch tiền bối two vậy mà lại không chính xác.

Hoặc là... những tà ma chúa này có chỗ kỳ quái?

Ví dụ như, thực lực của mười con tà ma chúa này... đều là hàng rởm?

...

Đúng lúc này, trong Bạch Vân thư viện, tiếng của Hằng Hỏa Chân Quân vang lên:

“Toàn Phong đạo hữu, xin hãy ra tay tương trợ!”

“Ha ha ha, rốt cuộc đến phiên bản tôn ta tay rồi sao? Bản tôn đợi nãy giờ rồi đấy.”

Một giọng nói mà Tống Thư Hàng rất quen thuộc vang lên.

Sau đó, một vị đạo nhân quen mặt chân đạp hư không, phóng lên cao. Trên người đạo nhân này có ánh sáng bảy màu chói mắt bao phủ, lúc bay lên không trung, ánh sáng bảy màu này kéo thành một cầu vồng rực rỡ hoa lệ ở sau lưng đạo nhân.

Ngầu hết sẩy~

Hắn thi triển thân pháp đẹp mắt, đám tà ma Cửu U trong không trung không ngừng nhảy xuống, nhưng ngay cả vạt áo của hắn cũng không đụng tới được. Bọn nó chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn phóng lên cao, xông thẳng về tà phía tà ma chúa!

Lại nhìn đạo nhân kia, cool ngầu ghê luôn~ 360 độ, ngầu không góc chết!

Cách lên sàn tâm thần, à không, nổi bật thế này, loại tính cách thích làm màu này... Không sai, vị này chính là thiên tài rất nổi tiếng ở tu chân giới trong thời gian gần đây, là tu sĩ năm mươi năm trước tấn cấp thất phẩm – Tối Huyễn Dân Tộc Phong Tôn Giả!

Gọi tắt là Toàn Phong Tôn Giả!

Lúc Tống Thư Hàng thấy vị Tôn Giả này, răng lại đau ê ẩm. Hắn vẫn còn nhớ như in cách bắn súng hiệu không giống người thường của vị Tôn Giả này trong cuộc đua máy kéo có tay cầm ngày trước.

Người khác hô 1, 2, 3 xong sẽ bắn súng, còn hắn lại cố ý muốn khác người, muốn nổi bật, phải đếm tới mười mới chịu bắn súng.

Lúc ấy Tống Thư Hàng bám vào thân thể Diệt Phượng Công Tử, bị chậm ba giây, nên bị cách bắn súng hiệu khác người của vị Tôn Giả này dày vò đến thảm.

Không ngờ đệ tử Nho gia lại mời vị Toàn Phong Tôn Giả này tới.

“Hãy xem sự lợi hại của bản tôn đây!”

Toàn Phong Tôn Giả chính diện đối đầu với một con tà ma chúa hiển thánh bát phẩm.

Tuy tà ma chúa không giỏi chiến đấu nhưng dù sao chúng nó cũng có cấp bậc cao, cảnh giới bát phẩm hàng thật giá thật, không phải là loại hàng rởm kém chất lượng.

Toàn Phong Tôn Giả mới đột phá vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm năm mươi năm trước, vậy mà lại dám chính diện đối đầu với một con tà ma chúa bát phẩm ư?

Đúng lúc này, trên mỗi tay của Toàn Phong Tôn Giả xuất hiện một thần binh kỳ môn.

Đó là Đoạn Không Tử Mẫu Luân!

Thần binh thuộc về tông môn Việt Giới Tông của Toàn Phong Tôn Giả!

Việt Giới Tông là môn phái cổ xưa được truyền thừa từ thời thượng cổ, tổ sư sáng lập môn phái chính là Kiếp Tiên cửu phẩm của Thiên Đình viễn cổ. Sau khi Thiên Đình viễn cổ biến mất, tức là tổ sư khai phái của Việt Giới Tông cũng biến mất, chỉ để lại đôi Đoạn Không Tử Mẫu Luân này.

Nếu tử luân và mẫu luân hợp nhất sẽ có uy lực chém đứt không gian.

Sau khi Toàn Phong Chân Quân tiến vào cảnh giới Tôn Giả, hắn đã nắm giữ tử luân trong thần binh Đoạn Không Tử Mẫu Luân của Việt Giới Tông.

Mà lúc này, không biết Nho gia trả giá thế nào mà lại mời được Việt Giới Tông, để cho Toàn Phong Tôn Giả mang theo một bộ Đoạn Không Tử Mẫu Luân xuất chiến, trợ giúp Nho gia.

Cực ngầu, cực nổi bật! “Tất cả mọi người đều đang nhìn ta!

Toàn Phong Tôn Giả nhếch miệng đắc ý. Hắn thuộc loại người nếu càng có nhiều người vây xem hắn, thì hắn lại càng phát huy vượt mức bình thường. Lúc này, dưới sự chú ý của muôn ngươi, hắn cầm thần binh Đoạn Không Tử Mẫu Luân trong tay, trình độ bùng nổ không giới hạn.

“Khửa khửa ~”

Trên bầu trời, con tà ma chúa kia phát ra tiếng cười cổ quái.

Giữa Huyền Thánh bát phẩm và Tôn Giả thất phẩm có một lạch trời, phải vượt qua lạch trời này mới có thể nhân tiền hiển thánh.

Chênh lệch này cực lớn, chỉ một đôi thần binh không thể nào bù đắp được.

Tà ma chúa không biết thần binh trong tay Toàn Phong Tôn Giả có thuộc tính gì, nhưng chỉ cần giết chết tên Tôn Giả thất phẩm này thì đôi thần binh kia sẽ thuộc về nó rồi.

Tà ma chúa há mồm, nhẹ nhàng phun một luồng hơi thở tà ác về phía Toàn Phong Tôn Giả. Năng lượng ẩn chứa trong luồng khí tức này còn mạnh hơn cả linh lực, là loại năng lượng cao cấp hơn linh lực một bậc.

Luồng khí tức mới rời khỏi miệng tà ma chúa đã lập tức hóa thành một thác nước, như cái lồng chụp về phía Toàn Phong Tôn Giả. Hơi thở hình thác nước bao phủ mọi hướng của Toàn Phong Tôn Giả, không chừa đường nao cho hắn né tránh cả.

"Hây!"

Lúc này, Toàn Phong Tôn Giả đột nhiên thét dài một tiếng.

Đoạn Không Tử Mẫu Luân trong tay bay múa, chém ra nột cách tàn bạo. Nhưng đối tượng bị chém lại không phải luồng khí tức hình thác nước kia, mà là trực tiếp chém về phía con tà ma chúa nọ.

"Rào!"

Luồng khí tức hình thác nước của tà ma chúa nhốt Toàn Phong Tôn Giả vào trong.

Cùng lúc đó, Đoạn Không Tử Mẫu Luân Luân cũng xuất hiện trước mặt tà ma chúa.

"Muốn lấy thương tổn đổi thương tổn sao? Ha ha ha."

Tà ma chúa phát ra một trận cười khẽ. Thân hình khổng lồ của nó linh hoạt dịch chuyển qua bên cạnh. "Vèo" một cái, nó đã xuất hiện ở vị trí cách chỗ cũ hơn năm trăm thước.

Nhát chém do Đoạn Không Tử Mẫu Luân tạo thành không đánh trúng nó, ngay cả cái vảy cũng không chạm tới được.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên có một bóng người chui ra từ trong nhát chém của Đoạn Không Tử Mẫu Luân.

Là Toàn Phong Tôn Giả!

Hắn nắm giữ Đoạn Không Tử Mẫu Luân đến một trình độ nhất định, cũng sẽ có thủ đoạn giống với Kiếp Tiên cửu phẩm, chính là có thể nắm giữ mấy cách vận dụng sức mạnh không gian.

“Xong việc!”

Lúc hiện thân ra, Toàn Phong Tôn Giả không tiếp tục phát động tấn công mà chỉ mỉm cười.

Lời vừa ra, con tà ma chúa đã né tránh ra mấy trăm thước kia cứng đờ người.

Thân thể nó bị một khe nứt không gian đột nhiên xuất hiện nuốt vào.

Khe nứt không gian xuất hiện nhanh, biến mất còn nhanh hơn.

Thậm chí tà ma chúa cấp bậc bát phẩm còn chưa kịp thò đầu ra thì khe nứt không gian kia đã khép lại rồi.

Không biết lực lượng không gian đã đưa tà ma chúa đi đâu rồi nữa.

Toàn Phong Tôn Giả giơ cao Đoạn Không Tử Mẫu Luân, tận hưởng những tiếng hoan hô dành riêng cho hắn.

Nhưng một chiêu bất ngờ này của Toàn Phong Tôn Giả cũng chỉ là dùng sức mạnh không gian dời con tà ma chúa kia đi mà thôi, cho dù có Đoạn Không Tử Mẫu Luân trong tay, Toàn Phong Tôn Giả cũng không thể chém chết một con tà ma chúa bát phẩm.

Mà lúc này, trên bầu trời Nho môn vẫn còn chín con tà ma chúa bát phẩm.

Sau khi chứng kiến sự quỷ dị của thần binh Đoạn Không Tử Mẫu Luân trong tay Toàn Phong Tôn Giả, chúng nó sẽ không cho Toàn Phong Tôn Giả cơ hội để lợi dụng nữa.

Còn dư lại chín con tà ma chúa bát phẩm, Nho gia phải đối phó thế nào đây?

****

Tại vị trí của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Khóe miệng của Diệt Phượng Công Tử co giật, lặng lẽ giấu mình vào trong đám đạo hữu. Đối với Diệt Phượng Công Tử, vị Toàn Phong Tôn Giả trên không trung kia chính là một ông thần phiền!

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân dùng thiên lý truyền âm, tiếng của hắn truyền đến bên tai các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1:

“Bạch đạo hữu, có thể nhờ ngươi kéo con tà mà chúa ở trên không kia lên cao 700 thước được không?”

Mười con tà ma chúa hiện thân, thật sự nằm ngoài dự liệu của Bạch Vân thư viện.

May là bọn họ cũng có lá bài tẩy. Nhưng bây giờ muốn phát động lá bài tẩy này, ít nhất thì mười con tà ma chúa này phải ở vị trí thật cao mới được.

Vị trí của tám con khác đã ổn rồi, nhưng vị trí của con tà ma chúa ở chỗ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 và con bị Toàn Phong Tôn Giả cưỡng ép truyền tống đi trước đó thì hơi thấp.

“Chỉ cần kéo lên cao chừng 700 thước thôi sao? Không thành vấn đề.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Hằng Hỏa Chân Quân thở phào nhẹ nhõm:

“Vậy thì xin nhờ vào Bạch đạo hữu ngươi, Bạch đạo hữu phải chú ý an toàn đấy. Sau chuyện này, Bạch Vân thư viện chúng ta nhất định sẽ có hậu tạ!”

Truyền âm kết thúc.

“Bạch đạo hữu, ngươi định làm thế nào?”

Hoàng Sơn Chân Quân đưa tay bấm quyết, tung phi kiếm ra.

“Ừm... Trực tiếp nổ văng nó lên trời, nổ thẳng đến độ cao yêu cầu.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ơ?”

Hoàng Sơn Chân Quân sững sốt.

Đối phương là tà ma chúa cấp bậc bát phẩm đấy nhé!

“Ta tính hết cả rồi.”

Bạch Tôn Giả nói. Trước đó, lúc hắn cho nổ phi kiếm dùng một lần ở chỗ bụng của con tà ma chúa này, hắn đã mơ hồ cảm ứng được.

Đỉnh đầu của con tà ma chúa này hơi lạ.

Chương 757: Quả Cầu Do 20 Kiếp Tiên Hợp Lại Luyện Chế Thành?

“Bạch đạo hữu, ngươi định đánh bay con tà ma chúa này lên độ cao 700 mét như thế nào đây?”

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn con tà ma chúa bát phẩm trên bầu trời, còn cả lũ tà ma Cửu U đang không ngừng hạ xuống kia rồi hỏi.

Đồng thời, thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đang dùng ánh mắt lựa chọn tà ma trên bầu trời, chọn ra mục tiêu thích hợp với mình từ trong đó, tà ma tứ phẩm trở xuống, không thèm. Tà ma tứ phẩm trở lên có thể tiện tay làm thịt. Tà ma Cửu U ngũ phẩm trở lên mới là con mồi ngon lành.

Bởi vì chỉ có thân thể tà ma Cửu U tứ phẩm trở lên mới có thể đổi lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên từ chỗ Bạch Vân thư viện.

Sức chiến đấu của mỗi một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều cực kỳ trâu bò, một mình giết tà ma cùng cảnh giới hầu như không có áp lực gì.

Bạch Tôn Giả đáp:

“Ừ… Muốn đánh bay con tà ma chúa bát phẩm này lên hơn 700 mét, đoán chừng ta phải dùng hết toàn lực mới có thể làm được!”

“Bạch đạo hữu quả nhiên dũng mãnh.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói, dùng hết toàn lực là có thể đánh bay tà ma bát phẩm lên cao hơn bảy trăm mét, phải biết rằng Bạch Tôn Giả còn cách bát phẩm một đại cảnh giới đấy.

“Nhưng ta không định làm vậy. Nếu như dùng hết toàn lực, ta sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu một lúc, vậy thì tiếp theo sẽ không cách nào quay phim nữa.”

Bạch Tôn Giả nói vô cùng nghiêm túc. Hắn còn định lát nữa thay vài bộ đồ rồi chém giết đám tà ma Cửu U đây này. Lệ Chi Tiên Tử đã chuẩn bị máy quay phim xong xuôi, chuẩn bị quay lại tư thế giết địch oai hùng của hắn bất kỳ lúc nào đây.

Nếu suy yếu rồi thì làm sao hắn đóng phim được chứ?

Bắc Hà Tán Nhân:

"…""

Đối với Bạch Tôn Giả mà nói, dường như đóng phim còn quan trọng hơn việc chống lại đại quân tà ma thì phải?

Cũng may là Hằng Hỏa Chân Quân của Bạch Vân thư viện không ở đây, bằng không nếu Chân Quân nghe được lời này của Bạch Tôn Giả chắc sẽ khóc luôn ấy chứ!

"Có điều nếu ta đã đáp ứng với Hằng Hỏa đạo hữu thì đã có nắm chắc."

Dứt lời, Bạch Tôn Giả thò tay vào trong trang bị không gian của mình lấy ra một quả cầu bằng ngọc màu xanh biếc.

"Đây là báu vật mà ta đã tìm được nó bên trong sơn trang nghỉ mát khi vừa phát hiện ra nơi đó, có điều khi đó, nó là mảnh vỡ pháp bảo với rất nhiều hình thái khác nhau nằm rải rác khắp các ngõ ngách trong sơn trang nghỉ mát. Ta đã thu gom hết chúng lại, đánh bóng cải tạo lại lần nữa, mài tất cả mảnh vỡ pháp bảo thành hình một quả cầu. Nó có hiệu quả thú vị lắm đấy."

Bạch Tôn Giả mỉm cười, nói.

Chính là cái sơn trang nghỉ mát lần trước đã dùng để quay phim, trước kia Bạch Tôn Giả dùng để chứa một bảo khố nhỏ của mình. Ngày đó sau khi quay phim xong, Bạch Tôn Giả lấy một vài thứ từ trong kho báu ra, mang theo bên người để phòng hờ.

Không ngờ lại phát huy được công dụng nhanh như thế.

"Có hiệu quả thú vị á? Chẳng lẽ nó có các loại hiệu quả như thổi bay với đẩy lùi à? Có thể bỏ qua đẳng cấp kẻ địch mà cưỡng ép đẩy chúng ra hơn bảy trăm mét ư?"

Tống Thư Hàng hỏi thử. Hắn cũng chơi không ít game nên rất quen thuộc với các loại hiệu quả như cưỡng chế đẩy lùi, thổi bay, lơ lửng trên không trung trong game.

Có điều… Trong trò chơi có các loại hiệu quả thuộc tính cưỡng chế đẩy lùi, nhưng trong hiện thực sẽ có pháp bảo tu chân bá đạo như vậy sao?

“Ừ, hiệu quả không khác với những gì Thư Hàng đoán cho lắm.”

Bạch Tôn Giả cười khẽ, sau đó tay trái hắn nâng lên một chút, ném quả cầu bằng ngọc này lên cao.

Chúng đạo hữu đều tò mò nhìn sang, muốn xem Bạch tiền bối thi triển pháp thuật như thế nào, rốt cuộc bảo vật thế nào mới có thể cưỡng chế đẩy lùi tà ma chúa bát phẩm ra bảy trăm mét đây?

Gió mạnh thổi bay? Một pháo nổ bay?

Quả cầu bằng ngọc được ném lên cao, sau đó, Bạch Tôn Giả nhún eo một cái, thân hình hắn nhảy lên thật cao, tiếp đó… Giống như đánh bóng chuyền ấy, tay Bạch Tôn Giả đột nhiên đập vào trên quả cầu bằng ngọc kia. Khi đánh bóng chuyền thì động tác này tựa như đập bóng, mà Bạch Tôn Giả lại là phát bóng về phía bầu trời.

Ngay sau đó, quả cầu bằng ngọc kia vèo ~~ một phát bắn mạnh lên trời.

Tống Thư Hàng:

“…””

[Đừng có nói với ta cái gọi là cưỡng chế đẩy lùi chính là dùng quả cầu ngọc này đánh bay tà ma Cửu U chúa bát phẩm đấy nhé?]

…

Con tà ma chúa bát phẩm trên bầu trời kia vẫn đang chú ý Bạch Tôn Giả. Bản năng nói cho nó biết, tu sĩ nhân loại thất phẩm này có gì đó quái lạ.

Cho nên, lúc quả cầu ngọc này đánh về phía nó, nó cũng đã chuẩn bị xong xuôi động tác né tránh. Đồng thời có một luồng năng lượng đang nổi lên trong miệng nó, chuẩn bị thưởng một ngụm đàm cho đám tu sĩ bên dưới…

Lúc này, quả cầu ngọc đang phi hành kia lại đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Ngay sau đó, quả cầu ngọc kia bỗng dưng xuất hiện nơi bụng của tà ma chúa Cửu U rồi đụng mạnh vào thân thể nó.

Mẹ nó, sao quả cầu này lại đột nhiên biến mất thế? Qủa cầu ma biết biến mất ư? Quả cầu bị ma nhập à?

Không đúng… Đây chính là lực lượng không gian.

Lại là lực lượng không gian! Loại thủ đoạn mà chỉ Kiếp Tiên cửu phẩm mới có này nay đã xuất hiện trên chiến trường hai lần.

“Nhưng lực va đập của quả cầu ngọc này cũng không lớn, ta có thể chịu được!”

Toàn thân tà ma chúa bát phẩm bộc phát ra tà khí, cả người phun ra sương mù màu đen dày đặc.

Bằng vào sức mạnh của quả cầu ngọc này thì không đả thương được nó!

Lúc nó nghĩ vậy, quả cầu xanh biếc kia đang không ngừng quay cuồng, một luồng lực đập đáng sợ truyền đến từ trên quả cầu ngọc, trong lúc quay cuồng, trên quả cầu ngọc kia thế mà lại mơ hồ phát ra khí tức Kiếp Tiên cửu phẩm.

[Thần binh Kiếp Tiên!]

Bên trong quả cầu ngọc nhìn như bình thường kia vậy mà lại ẩn chứa mười luồng… Không, là hơn hai mươi luồng khí tức Kiếp Tiên cửu phẩm.

Chẳng lẽ đây là pháp bảo do hơn hai mươi Kiếp Tiên cửu phẩm hợp lại luyện chế thành?

Trong lúc đang suy tư, lực va đập truyền ra từ trên quả cầu ngọc kia húc vào tà ma chúa bát phẩm đánh nó bay lên cao… Trong một hơi thở đã đập nó văng ra vài trăm thước.

Phần bụng của tà ma chúa bát phẩm đau muốn chết, hơn nữa lực va đập của quả cầu ngọc này còn đang tăng cường, nếu cứ tiếp tục như vậy, ít nhất nó phải bị đánh văng ra hơn một ngàn mét ấy chứ!?

Mẹ kiếp, hai mươi tên Kiếp Tiên kia chắc phải rảnh rỗi sinh nông nổi lắm mới có thể cùng nhau ra tay luyện ra một quả cầu dùng để đập người ta như vậy.

…

Cứ như vậy, tà ma chúa bát phẩm kêu thảm, bị đánh văng lên hơn ngàn mét.

“Xong xuôi.”

Bạch Tôn Giả vỗ tay, cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước miếng, quả cầu ngọc kia đúng là lợi hại.

Có điều…

“Bạch tiền bối, quả cầu kia thì sao? Ném ra rồi, không thu hồi lại à?”

Tống Thư Hàng hỏi, chẳng lẽ pháp khí quý giá như vậy lại là đồ dùng một lần thôi sao?

“Yên tâm đi, phía trên quả cầu có trận pháp giông giống Vạn Lý Phi Độn Thuật, lát nữa nó sẽ bay trở về bên cạnh ta.”

Bạch Tôn Giả nói.

Nhiệm vụ hoàn thành!

…

Sau khi con tà ma chúa bát phẩm bị quả cầu ngọc đẩy bay lên hơn ngàn mét thì có một ngàn viên linh thạch bát phẩm đang bốc cháy điên cuồng trong Bạch Vân thư viện. Đây là cảnh tượng “Ngọn lửa thiêu đốt" xuất hiện trên bề mặt linh thạch sau khi một hơi kích phát toàn bộ năng lượng ở trong.

Những viên linh thạch bát phẩm quý giá này sẽ bùng cháy liên tục trong ngọn lửa cho đến khi cháy sạch.

Lúc này, có âm thanh của một lão giả vang lên ở chỗ sâu trong Bạch Vân thư viện:

“Bắt đầu tế đàn, thánh thư hiện thế, khởi trận!”

Sau tiếng quát khẽ của lão giả, trên toàn bộ vùng trời của Bạch Vân thư viện xuất hiện hình dáng mười quyển sách Nho khổng lồ. Mười quyển sách Nho này chính là kinh văn Thánh Nhân, là kinh văn mà Thánh Nhân Nho gia chính tay viết nên.

Năm đó, Nho gia có trên trăm quyển kinh văn Thánh Nhân giống vậy.Nhưng sau khi Nho gia bị tà ma Cửu U lần lượt vây quét thì đến nay kinh văn Thánh Nhân chỉ còn lại mười quyển này.

Sau khi hình dáng mười quyển kinh thư khổng lồ xuất hiện thì được sắp xếp theo hình bậc thang, mỗi bậc thang cách nhau một trăm hoặc hai trăm mét. Những biến hóa này đều hoàn thành trong nháy mắt.

Thậm chí tà ma của thế giới Cửu U còn chưa kịp phản ứng thì những biến hóa này đã hoàn thành.

Sau đó, mười quyển kinh văn Thánh Nhân phối hợp lẫn nhau, trong lúc mơ hồ, có một hư ảnh tế đàn to lớn được ngưng tụ. Đồng thời, có mười tấm lưới lớn hư ảo lấy mỗi quyển kinh văn Thánh Nhân làm trung tâm mà kéo dài ra.

Trên toàn bộ vùng trời Bạch Vân thư viện bị che phủ bởi mười tấm lưới lớn ngăn cách tất cả tà ma Cửu U đang hạ xuống và đệ tử Nho gia ở bên dưới ra.

…

“Đây là cái gì thế? Thiên la địa võng à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, đây là lưới lọc. Thứ mà Nho môn bọn ta đặc biệt chuẩn bị vì ngày này.”

Cách đó không xa, Đề Đao Thư Sinh khẽ thở hổn hển rồi lên tiếng hồi đáp.

Hắn một mạch chạy như điên tới đây.

“Lưới lọc, lọc cái gì?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đề Đao Thư Sinh mỉm cười, đáp:

“Dựa theo đẳng cấp, lọc tà ma Cửu U.”

Đang khi nói chuyện, thành viên nhóm Cửu Châu số 1 nhìn thấy, tà ma trên bầu trời không ngừng xuyên qua mười tấm lưới lớn hư ảo kia. Thoạt nhìn, mấy tấm lưới lớn hư ảo kia cứ như không tồn tại vậy, căn bản không ngăn cản thân ảnh của đám tà ma này.

Nhưng trong quá trình đám tà ma Cửu U không ngừng hạ xuống, đột nhiên, sau khi mấy con tà ma lục phẩm xuyên qua hai tấm lớn lớn thì bị tấm lưới hư ảo thứ ba chặn lại.

Ngay sau đó… tà ma ngũ phẩm bị tấm lưới hư ảo kế tiếp cản lại.

Tà ma tứ phẩm bị tấm lưới hư ảo phía dưới nữa ngăn lại.

Từ đó suy ra…

Tống Thư Hàng lập tức hiểu được lưới lọc này rốt cục là sao.

Nếu xem tà ma thành cá thì mười tấm lưới lớn này có lỗ lưới nhỏ dần đi. Tà ma có thực lực mạnh mẽ sẽ bị tấm lưới có lỗ lớn nhất ngăn lại. Thực lực yếu đi chút thì sẽ xuyên qua lỗ lưới nhưng lại sẽ bị tấm lưới kế tiếp có lỗ nhỏ hơn một chút chặn lại.

Từ đó suy ra.

Tám tấm lưới lớn hư ảo đằng trước cũng đủ để ngăn lại các phẩm tà ma Cửu U.

Hai tấm lưới hư ảo cuối cùng có thể làm công tác bảo đảm. Cho dù có tà ma Cửu U ngoài ý muốn xuyên qua tấm lưới đằng trước thì vẫn sẽ bị hai tấm lưới cuối cùng chặn lại.

Lúc này, đám tà ma chúa bát phẩm kia đang bị ngăn lại ở tít ngoài cùng mười tấm lưới lớn. Chúng nó tấn công vào tấm lưới lớn phía ngoài cùng nhưng lại không cách nào phá tan tấm lưới lớn hư ảo kia!”

Những tấm lưới lớn hư ảo kia bền chắc như vậy sao?

“Mời các vị tiền bối và các đạo hữu lựa chọn tầng lưới mình thích để chém giết tà ma. Chỉ cần mang theo tấm phù này, dán nó lên người là có thể đi xuyên qua mười tấm lưới hư ảo đó.”

Đề Đao Thư Sinh giơ tay lấy ra rất nhiều tấm phù bảo.

Mười tấm phù bảo này giống như tờ giấy dán hình xăm mà lần trước Bạch tiền bối chế ra. Chỉ cần dán chúng nó lên người là tựa như một hình xăm vậy, có thể tùy ý đi xuyên qua bên trong lưới lớn hư ảo.

“Nếu trong quá trình chiến đấu mà bị tà ma tấn công từ nhiều phía thì có thể thoát khỏi đó dựa vào năng lực tự do xuyên qua các tầng lưới.”

Đề Đao Thư Sinh giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Có đám lưới này ở đây, đệ tử Nho gia tiến có thể công, lui có thể thủ, giết tà ma Cửu U quả là thoải mái quá chừng.

Tấm lưới hư ảo trên bầu trời chính là sân nhà của đệ tử Nho gia.

…

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, hỏi:

“Nếu ta muốn vào tầng lưới có thể đại chiến với tà ma Cửu U tam phẩm thì làm sao bay lên đây?”

Tu sĩ tứ phẩm trở xuống không biết bay.

Tống Thư Hàng có con rối ngân long có thể mang hắn bay lên.

Thế nhưng sau khi bay vào tầng lưới, hắn không có phương pháp chiến đấu trên không, chẳng lẽ phải luôn cưỡi trên thân con rối ngân long mà chiến đấu với tà ma Cửu U à?

Ngoài ra trong lòng Tống Thư Hàng có một nghi hoặc… Nếu Nho gia có thể làm ra lưới lọc mạnh mẽ đến thế, vậy vì sao không trực tiếp hóa những năng lượng này thành đòn tấn công? Mà lại phải làm ra một đám lưới lớn phức tạp như vậy chứ?

Hoặc là nói, đám lưới hư ảo này là thủ đoạn do Thánh Nhân hoặc mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân để lại, kỳ thật tiêu hao rất nhỏ?

Lúc này, Đề Đao Thư Sinh đáp:

“Thư Hàng đạo hữu cũng muốn đi lên chém giết tà ma à? Nếu ngươi muốn đi lên, ta có thể dùng thuyền tiên mang ngươi cùng lên. Ngoài ra, lưới hư ảo kia có thể trở thành điểm đặt chân của đạo hữu ngươi. Ngươi có thể đứng bên trên để chiến đấu với tà ma Cửu U, mà một ý niệm thôi là ngươi có thể lập tức xuyên qua lưới lớn hư ảo, không cần lo lắng vấn đề chiến đấu đâu.”

Chuẩn bị của Nho gia thật sự rất toàn diện.

“Thư Hàng tiểu hữu, để ta mang ngươi lên cho!”

Lúc này, giọng nói sang sảng của Tô Thị A Thất truyền đến.

A Thất ngự đao mà lên, độn quang dưới chân tăng vọt.

Trên độn quang, Tô Thị A Thập Lục mỉm cười với Tống Thư Hàng, bàn tay cô chơi đùa một thanh đao nhỏ, đao nhỏ đang không ngừng xoay tròn trong tay cô.

“Cảm ơn A Thất tiền bối.”

Tống Thư Hàng không chút khách sáo, leo lên trên độn quang của Tô Thị A Thất.

Dùng con rối ngân long phải tiêu hao linh thạch, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm!

Lúc này, Bạch Tôn Giả đã phóng lên trời:

"Các vị đạo hữu, ta đi trước một bước đây! Lệ Chi Tiên Tử, việc quay phim dựa vào cô đấy nhé."

"Cứ tin ở ta, trình độ quay phim của ta không kém người quay phim chuyên nghiệp đâu."

Lệ Chi Tiên Tử cười nói, theo sát phía sau Bạch Tôn Giả.

Bởi vì Bạch Tôn Giả muốn quay phân cảnh nhân vật chính Lăng Dạ chém giết trong quân địch, cho nên kẻ địch hắn lựa chọn là tà ma tứ phẩm.

Chém giết tà ma đẳng cấp này không tốn sức, một kiếm có thể chém nhiều con. Dù bị đối phương tấn công thì Bạch Tôn Giả cũng không đau không ngứa gì.

Đúng là vô cùng thích hợp để quay phân cảnh chém giết.

Trong tầng lưới hư ảo của tà ma tứ phẩm, Bạch Tôn Giả đại phát thần uy, kiếm quang quét ngang, bắt đầu thu gặt tà ma tứ phẩm như một cỗ máy cắt cỏ.

Trong hai hơi thở đã có vài chục con tà ma tứ phẩm bị chém ngã trên đất, ma huyết rơi như mưa.

Tiếp đó… Có một cây liễu yêu lặng lẽ đi theo phía sau Bạch Tôn Giả, cô ta lấy một cái túi càn khôn ra rồi bỏ toàn bộ thi thể của đám tà ma vào trong đó.

Đám tà ma tứ phẩm bị chém đến ngu người luôn, lập tức tránh Bạch Tôn Giả thật xa, không dám tới gần.

"Đừng chạy, tiến lên nào, mau lên đây chém ta đi mà!"

Bạch Tôn Giả nói lời khiêu khích với mấy con tà ma tứ phẩm cách đó không xa.

Tà ma tứ phẩm lắc đầu nguầy nguậy.

Bạch Tôn Giả nắm kiếm, thở dài xa xăm:

"Hầy, vậy làm sao còn quay phân cảnh chém giết oai vệ được đây?"

Chương 758: Đây Là Bị Trêu Ghẹo Sao?

“Bạch tiền bối, uy hiếp chúng nó đi, không tiến lên thì chết!”

Lệ Chi Tiên Tử ở phía sau cười nói.

Lúc này, bên cạnh Lệ Chi Tiên Tử có một vị đệ tử Nho gia mang vẻ mặt ngu ngơ, hỏi:

“Nhưng nếu đám tà ma tiến lên thì không phải cũng chết sao? Có gì khác nhau đâu?”

Lệ Chi Tiên Tử trợn trắng mắt, đừng có thành thật vậy được không?

“Hết cách rồi, chúng ta lên tầng lưới lọc ngũ phẩm đi. Tà ma ngũ phẩm mới có thể chống đỡ thêm hai chiêu, quay phân cảnh chém giết hăng hái cũng giống thật hơn.”

Bạch Tôn Giả vung kiếm, sau đó dùng linh lực của mình quấn lấy cây liễu yêu.

Hắn cũng không ngự kiếm phi hành, khoảng cách vẻn vẹn hai ba trăm thước, Bạch Tôn Giả chỉ cần dùng lực nhảy một cái… Là có thể nhảy tới rồi.

Lệ Chi Tiên Tử vác máy quay phim theo sát phía sau, bay về phía tầng lưới lọc tà ma ngũ phẩm.

Còn sót lại một đám đệ tử Nho gia mang vẻ mặt cảm khái. Tiếp đó, thừa dịp tà ma Cửu U tứ phẩm bị Bạch Tôn Giả dọa sợ đến vỡ mật, đệ tử Nho gia chen nhau nhào lên, nhân cơ hội chém ngã một đám tà ma.

…

Bên kia, Tô Thị A Thất mang Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục thả vào trong tầng lưới lọc tà ma tam phầm.

“Đến rồi, lúc chiến đấu các ngươi chú ý an toàn của bản thân đấy. Thư Hàng tiểu hữu, phiền ngươi trông chừng A Thập Lục một chút, đừng để con nhóc này giết đến đỏ mắt nhé.”

Tô Thị A Thất dặn dò.

Tô Thị A Thập Lục bất mãn nói:

“Ta cũng có phải loại cuồng đánh nhau đâu.”

“Ha ha ha.”

Tô Thị A Thất cười ha ha, ngự đao bay về phía tầng lưới lọc tà ma ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng giẫm trên tấm lưới hư ảo, phát hiện giống như đang giẫm trên đất bằng vậy, không hề ảnh hưởng đến việc chiến đấu của hắn.

Lúc này số lượng tà ma bên trong tầng lưới tà ma tam phẩm đã hơn một ngàn. Nhưng tu sĩ Nho gia chỉ có chừng mười vị, cộng thêm Thư Hàng và A Thập Lục thì cũng chỉ có mười bốn người, tu sĩ tam phẩm không có năng lực ngự kiếm phi hành, chỉ có thể dựa vào các loại pháp khí như thuyền tiên, con rối phi hành, hoặc là nhờ tu sĩ tứ phầm trở lên mang tới, cho nên bay lên khá là chậm.

Số lượng tà ma tương đối nhiều, số lượng tu sĩ thì lại ít.

Đám tà ma nhanh chóng bao vây rồi tách rời nhóm tu sĩ ra.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng nhanh chóng bị mười mấy con tà ma Cửu U tam phẩm bao vây.

Tống Thư Hàng lấy bảo đao Bá Toái ra, cười ha ha nói:

“Ỷ nhiều khi ít à.”

“Số lượng không ít đâu, mau xử đẹp chúng nó đi.”

Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng nói:

“Đáng tiếc, tà ma Cửu U tứ phẩm trở xuống không đổi được hạt sen Quân Tử Kim Liên.”

Trên thực tế, Tô Thị A Thập Lục muốn đến tầng lưới tà ma tứ phẩm cơ, tuy rằng cô còn chưa tấn chức tứ phẩm, nhưng sức chiến đấu của cô tuyệt đối không kém gì tu sĩ tứ phẩm bình thường, chỉ thiếu mỗi chuyện ngự đao phi hành mà thôi.

Hiện cô đang nghĩ, có cơ hội lên tầng lưới tà ma tứ phẩm không nhỉ?”

…

Lúc này, mười mấy con tà ma bao vây Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục phát ra tiếng cười gằn.

“Chậc chậc, vậy mà lại phát hiện một mỹ nhân xinh đẹp ở chỗ này.”

“Tiểu cô nương đúng là đại mỹ nhân.”

“Tiểu mỹ nhân, cô ở bên cạnh tên ẻo lả này có được không đó? Chi bằng đá hắn rồi ấy ấy với bọn ta nhé?”

“Trời làm chăn đất làm giường. Núi làm gối đầu trăng làm đèn. Há chẳng vui sướng sao?”

“Sẽ thoải mái lắm đấy.”

“Bảo đảm cô vui vẻ rồi còn muốn vui vẻ hơn nữa cơ.”

Ừm… Tuy rằng dáng vẻ của tà ma Cửu U vô cùng kỳ quặc, nhưng khiếu thẩm mỹ về tu sĩ nhân loại của bọn nó lại giống với con người.

Đối với tà ma thế giới Cửu U, tu sĩ nhân loại có thể là lô đỉnh ngon lành dùng để song tu tăng công lực.

Hơn nữa, mang tu sĩ nhân loại vào thế giới Cửu U, dùng các loại thủ đoạn khiến bọn họ bị nhiễm khí tức của thế giới Cửu U, dùng năng lượng dơ bẩn của Cửu U làm ô nhiễm họ, nhìn họ rơi vào tuyệt vọng cũng là một chuyện rất thú vị.

Tống Thư Hàng:

“…””

A Thập Lục lại bị trêu ghẹo rồi.

Kỳ thật từ rất lâu trước đây hắn đã luôn hoài nghi một việc. Có phải Tô Thị A Thập Lục trong trạng thái im lặng không lên tiếng có kèm theo vầng sáng bị trêu ghẹo hay không? Nhớ lần đầu tiên gặp Tô Thị A Thập Lục, cô đang bị một đám côn đồ đùa giỡn nè, kabedon nè, lại không chỉ một lần nữa chứ.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nháy mắt với A Thập Lục.

A Thập Lục cau mày, trên mặt lộ rõ vẻ chán ghét. Có điều… Dù là vẻ chán ghét hiện lên trên gương mặt tròn tròn nhỏ nhắn xinh xắn kia thì vẫn rất đáng yêu.

“Ui, dù tức giận thì cũng dễ thương hết sức hà, để bọn ta chăm sóc cô nhé?”

Đám tà ma thế giới Cửu U dần thu vòng vây lại, phát ra tiếng cười quái dị.

Tống Thư Hàng cười khà khà, vì sao rất nhiều người và tà ma đều không hiểu được đạo lý không tìm chết thì sẽ không chết kia vậy nè. Vốn có thể chết nhẹ nhàng khoan khoái chút, giờ chọc giận Tô Thị A Thập Lục rồi, đám tà ma Cửu U này nhất định sẽ chết rất thảm.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nghĩ vậy, một con tà ma Cửu U hình dạng côn trùng đang bao vây hai người lên tiếng nói:

"Í, kỳ thật nhìn kỹ thì dáng dấp tiểu tu sĩ này cũng rất đáng yêu. Da mịn thịt mềm, bộ dáng trông rất ngon ăn đấy chứ."

Dường như lời của nó cũng gợi nên hứng thú của mấy tà ma Cửu U bên cạnh, ánh mắt đám tà ma chuyển từ trên người Tô Thị A Thập Lục sang Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, mắt chúng nó sáng lên.

"Tiểu tu sĩ anh tuấn quá đi hà, không bằng theo bọn ta đi. Để chúng ta cùng nhau lấy trời làm chăn đất làm giường. Núi làm gối đầu trăng làm đèn. Há chẳng vui sướng sao?"

"Sẽ rất thoải mái đó nha."

"Bảo đảm ngươi vui vẻ rồi còn muốn vui vẻ hơn."

Ấy hắn cũng bị trêu ghẹo.

Đám tà ma Cửu U này ở đâu chui ra mà giỡn ngu dữ vậy? Chiêu trêu ghẹo kiểu này là đang đọc lời thoại trong kịch bản sao?

"Hì hì."

Tô Thị A Thập Lục phát ra tiếng cười giòn giã, đao nhỏ chuyển động cực nhanh trong tay cô, quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, nháy mắt.

"Đậu."

Báo ứng này tới nhanh thật đấy, Tống Thư Hàng cắn răng nói:

"Yêu nghiệt, nhận lấy cái chết đi!"

Đám tà ma Cửu U nghe lời nói của Tống Thư Hàng thì nhao nhao cười khẩy:

"Xem ra tiểu tu sĩ và tiểu mỹ nhân này không muốn đi theo chúng ta."

"Vậy thì cứ cậy mạnh hốt về thôi, đáng tiếc... Dưa hái non không ngọt."

"Không sao đâu, tuy rằng dưa hái non không ngọt... Nhưng chúng ta có thể thêm đường.”

“Càng phản kháng lại càng có thêm hứng thú.”

“Lên đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Đang lúc nói chuyện, ánh mắt đám tà ma Cửu U lộ vẻ dữ tợn.

Trong quá trình chúng nó trêu ghẹo Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, trên thực tế lại lặng lẽ đứng ngay vị trí. Đây là một loại phương pháp hợp kích đơn giản của thế giới Cửu U, sau khi đứng đúng vị trí thì mười mấy con tà ma Cửu U có thể như sóng biển vậy, làn sóng sau nối tiếp làn sóng trước mà đánh về phía kẻ địch, vĩnh viễn không ngừng.

Tuy rằng chúng nó thích tu sĩ nhân loại anh tuấn xinh đẹp, muốn bắt về để song tu. Nhưng giờ đang trong chiến đấu, chúng nó không hề bị ham muốn làm cho choáng váng đầu óc… Việc quan trọng hơn chính là giết chết đám tu sĩ nhân loại này.

…

“Kiểu như chiến trận gì đó hả?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, lúc này trên người hắn đã mặc vào chiếc đạo bào đổi từ chỗ hòa thượng Tây kia, lại lấy bảo đao Bá Toái ra.

Tiếp đó, hắn thả Thông Nương ra, cũng giao một túi càn khôn mượn được từ chỗ tiền bối cho Thông Nương.

“Không tính là chiến trận, chỉ là một loại phương pháp hợp kích thô thiển, nếu không ta đã ra tay chặn lại từ lâu rồi.”

Tô Thị A Thập Lục hồi đáp.

“Bây giờ có thể ra tay chưa?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Lúc này, đôi mắt Tô Thị A Thập Lục sáng ngời:

“Ngay lúc này! Ra tay thôi.”

Mười mấy con tà ma Cửu U vừa đứng đúng vị trí hợp kích, trong nháy mắt chúng chuẩn bị ra tay… Cũng là lúc chúng nó suy yếu nhất.

Trong lòng Tống Thư Hàng đã tích lửa từ sớm, sau khi nghe được lời nói của Tô Thị A Thập Lục thì lập tức há miệng gầm lên một tiếng:

“Grào ~~”

Lúc tiếng gầm Sư Hống Công của Phật tông lấy được được từ Thông Nương vang lên thì tựa như tiếng sấm rền cuồn cuộn vọng lại từ phía chân trời vậy, có thể khiến kẻ địch cực kỳ dũng mãnh trở nên kinh hồn bạt vía, sở hữu uy lực kỳ diệu khiến lòng người kinh hoảng.

Trong Sư Hống Công lần này, Tống Thư Hàng không kèm theo thiên phú khẩu khiếu Huyễn m.

Bởi vì đối thủ là tà ma Cửu U… Sư Hống Công thuần khiết có được hiệu quả phá tan tà ma, trừ khử tâm ma ẩn nấp của Phật tông.

Một tiếng gầm này, thân thể của đám tà ma Cửu U chung quanh không kềm được mà dừng lại.

“Làm cho gọn vào.”

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì, đoản đao trong tay chém ngang một cái, đao khí tung hoành!

Tống Thư Hàng ra tay cùng lúc, chân hắn đạp thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, lướt một bước đã xuất hiện trước mặt tà ma Cửu U hình dạng côn trùng.

Chính là con tà ma Cửu U này mở miệng trêu ghẹo hắn đầu tiên. Cho nên, Thư Hàng vẫn luôn nhớ cái mặt của nó.

Giơ bảo đao Bá Toái lên, một luồng lực lượng bình thường không gì đặc sắc được chém ra, có điều một đao kia đã phát huy đao pháp cơ sở đến cực hạn.

Đao pháp cơ sở của Tống Thư Hàng vốn đã tăng đến cảnh giới đại thành nhờ Diệt Phượng Công Tử, sau đó lúc đóng phim lại được Bạch Tôn Giả chỉ điểm.

Hiện tại đao pháp căn bản của hắn đã lưu loát hơn rất nhiều.

Lúc này tà ma Cửu U còn đang trong trạng thái ngây người do bị hạn chế kinh sợ của Sư Hống Công gây nên.

Một đao kia của Tống Thư Hàng chém xuống không thương tiếc gì, trực tiếp chém đầu nó ra làm đôi. Đồng thời, đao mang hỏa diễm chuyển động trên đao rót vào cơ thể tà ma Cửu U, trực tiếp phá hủy sức sống của nó.

Tà ma Cửu U hình dạng côn trùng thân tử đạo tiêu.

Chết sạch sẽ gọn gàng.

Một đao chém tà ma Cửu U tam phẩm, trong miệng Tống Thư Hàng phun ra một ngụm trọc khí.

Tà ma Cửu U tam phẩm này còn yếu hơn trong tưởng tượng của hắn. Lẽ nào lưới lọc mà Bạch Vân thư viện bố trí không chỉ có thể ngăn cản đám tà ma này… Mà còn kèm theo hiệu quả làm suy yếu năng lực tà ma sao?

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều hơn.

Thừa dịp hiệu quả Sư Tử Hống còn chưa tán đi, cổ tay Tống Thư Hàng khẽ lật, trên thân đao có ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt.

Hắn lắc eo một cái, một đao chém ngang một con tà ma hình thú bên cạnh.

Nhưng lúc này, con tà ma hình thú kia đột nhiên cười gằn, thân hình nó co rút lại, nhẹ nhàng tránh khỏi một đao của Tống Thư Hàng. Đồng thời, nó nhảy đến trước người Tống Thư Hàng, móng vuốt sắc bén như đao chụp tới Thư Hàng, nó đã sớm khôi phục từ trong kinh sợ của Sư Tử Hống, nhưng vẫn giả dạng thành dáng vẻ chưa khôi phục lại.

Điều nó chờ chính là ngay lúc này, phản kích trí mạng!”Nếu một kích này đập trúng, ít nhất có thể khiến tiểu tu sĩ nhân loại này trọng thương.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng không chút kinh hoảng, hắn chỉ khẽ nâng tay trái lên, ngăn cản móng vuốt sắc bén của tà ma.

“Bằng vào da mịn thịt mềm của ngươi mà muốn ngăn cản ta à?”

Tà ma hình thú cười lạnh, tà khí trên người bạo phát, tốc độ móng vuốt nhanh hơn một phần.

Nó cảm thấy dựa vào tốc độ và sự sắc bén của móng vuốt mình, một hơi thở là có thể xé nát cánh tay của tên tu sĩ nhân loại này!

Chương 759: Đao Pháp Của Chúng Ta Mướt Như Thế, Lên Tầng Trên Chơi Chút Nhé?

Không chỉ như vậy, tà ma hình thú có lòng tin là có thể xé xác tiểu tu sĩ nhân loại này luôn!

Móng vuốt sắc bén dẫn theo gió tanh bỗng nhiên chém xuống.

Lúc này, tà ma hình thú như thấy được hình ảnh tiểu tu sĩ nhân loại trước mắt bị nó phá bụng móc ruột, ngã xuống đất kêu rên.

Nghĩ đến hình ảnh như vậy, nó cảm thấy máu thú toàn thân sôi lên sùng sục.

Keng ~~

Vuốt thú và cánh tay Tống Thư Hàng va vào nhau lại phát ra tiếng kim loại đụng nhau.

Đồng thời có một cỗ lực phản chấn truyền đến móng vuốt của tà ma hình thú, nó cảm giác móng vuốt của mình tê rần.

“Làm sao có thể chứ!”

Tà ma hình thú sững sờ.

Chẳng biết từ lúc nào mà trên cánh tay Tống Thư Hàng lại nhuốm lên một tầng màu thép. Một kích tất thắng của tà ma hình thú thế mà không thể lưu lại được chút dấu vết nào trên cánh tay sắt thép kia.

“Ha ha, thật sự cho rằng Cương Thủ của ta chỉ có thể dùng để trưng thôi à!”

Tống Thư Hàng cười khà khà, cánh tay hóa thành sắt thép thuận thế chụp một cái về phía trước, túm lấy vuốt thú của con tà ma nọ.

Tiếp đó, sức mạnh thô bạo trên tay Thư Hàng được phát động, nắm lấy con tà ma kia vung mạnh hai vòng.

Tuyệt kỹ thân truyền Phong Hỏa Luân của má mì Lệ Chi! Kèm theo các loại hiệu quả tiêu cực như sợ hãi, nôn mửa, run chân…

Có cảm nhận được sự khủng bố của tuyệt kỹ này chưa?

Sau khi vung mạnh hai vòng liên tiếp, tay trái Tống Thư Hàng nện mạnh một cái, đánh cho con tà ma kia lăn quay trên đất.

Ngay sau đó, Hỏa Diễm Đao trong tay phải hắn chém xuống lần nữa, một đao chém chết con tà ma hình thú kia.

Đồng thời, đao khí hỏa diễm rót vào trong cơ thể tà ma, diệt sạch tinh thần và thân thể nó.

Chủng loại tà ma Cửu U rất đa dạng, một vài loại dù chém đứt đầu cũng không chết được, chém một cái còn có thể sinh ra nhiều cái khác. Cho nên, lúc chém giết tà ma Cửu U thì tốt nhất là dùng các loại thủ đoạn như đao mang, kiếm khí, chân khí… Rót vào trong cơ thể chúng, triệt để phá hủy sức sống của chúng.

Phía sau, Thông Nương lặng lẽ nhặt thi thể tà ma lên ném vào trong túi càn khôn.

Lúc nhặt xác, vẻ mặt Thông Nương rất bình tĩnh, nhưng mầm hành của cô lại tê rần.

Tống Thư Hàng lại mạnh lên rồi. Trong lúc vô tình, thằng nhóc có tên Tống Thư Hàng kia đã từ trình độ bị sát thủ nhị phẩm của Tam Thập Tam Thú Thần Tông treo lên đánh, khẽ lắc người một cái đã biến thành trình độ treo tà ma Cửu U tam phẩm lên đánh.

Tống Thư Hàng càng mạnh, Thông Nương lại càng cảm giác tự do của mình càng không có hy vọng, tự do của cô như có được đôi cánh thật sự, vỗ cánh bay xa…

Lúc này khí thế của Tống Thư Hàng như cầu vồng, hắn cảm giác đám tà ma tam phẩm này hơi yếu thì phải.

Mặc kệ có phải do lưới lọc mà suy yếu hay không, nhưng tà ma Cửu U tam phẩm loại trình độ này, hắn cảm thấy mình có thể đánh một trận!

“Nữa nào, kế tiếp là con tà ma thứ ba, nhận lấy cái chết đi!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, vung vẫy bảo đao Bá Toái trong tay, lần này thi triển Tật Phong Đao.

Đao pháp mà hắn dùng Long Ma dược tề đổi lấy từ Tuyết Lang Động Chủ, được xưng là đao pháp có mười đao đầu với đao sau nhanh hơn đao trước. Dù Tống Thư Hàng mới nhập môn đao pháp này thôi, nhưng mười đao nhanh chóng giết chết một con tà ma Cửu U tam phẩm thì tuyệt đối không thành vấn đề!

Tống Thư Hàng xoay người lại, đang chuẩn bị chém giết con tà ma Cửu U thứ ba.

Lúc này… Đầu con tà ma Cửu U thứ ba đột nhiên phóng lên cao, tiếp đó tà ma ngã nhào xuống đất, không dậy được nữa.

Khóe mắt Tống Thư Hàng giật một cái, nói:

“A Thập Lục, cô đây là giành quái đó.”

Tô Thị A Thập Lục yêu kiều hừ một tiếng:

“Là tự ngươi giải quyết kẻ địch quá chậm đấy Thư ~ Hàng ~ tiểu ~ hữu ~!”

Lúc này, bên cạnh A Thập Lục, mười mấy con tà ma Cửu U bao vây cô đã gục xuống toàn bộ.

A Thập Lục xoay tròn đoản đao trong tay, xinh đẹp đáng yêu.

Mầm hành của Thông Nương tê rần lên, nhanh chóng nhặt mười mấy con tà ma Cửu U kia bỏ vào túi càn khôn. A Thập Lục này bình thường trông đáng yêu thế kia, không ngờ lại là một sát tinh, đáng sợ quá đi mất!

Sao không có một ai ở cùng Tống Thư Hàng mà bình thường hết vậy trời.

…

Mấy phút sau.

Thư Hàng phối hợp với Tô Thị A Thập Lục liên tiếp chém giết hơn hai mươi con tà ma Cửu U tam phẩm như một chiếc máy gặt vậy.

Thây phơi khắp nơi, hai người sóng vai mà đứng.

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói:

“Thư Hàng, ngươi có cảm thấy đám tà ma tam phẩm này hơi yếu không?”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đúng vậy. Ta hoài nghi lưới lọc dưới chân chúng ta có năng lực làm tà ma yếu đi, khiến đám tà ma tam phẩm này không chịu nổi một kích.”

“Vậy chúng ta đi lên nhé?”

Ánh mắt Tô Thị A Thập Lục sáng lên, nói:

“Đao pháp của hai chúng ta lưu loát như vậy, phối hợp với nhau đánh một con tà ma tứ phẩm hẳn là không thành vấn đề đâu.

Tà ma Cửu U tam phẩm không đổi được hạt sen Quân Tử Kim Liên, tối đa chỉ có thể đổi chút linh thạch từ Bạch Vân thư viện, Tô Thị A Thập Lục không thèm chỗ linh thạch đó.

Vì vậy, cô muốn thu thập tà ma Cửu U tứ phẩm trở lên, như vậy có thể đổi lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên. Cô rất có hứng thú với việc hạt sen có thể mang đến dị năng gì cho cô. Hơn nữa… Nếu dư hạt sen thì cô còn có thể đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau khi dị năng Thiệt Trán Liên Hoa của Tống Thư Hàng thăng cấp thì một hơi có thể phun ra bốn đóa hoa sen. Nói không chừng khi ấy sẽ thú vị lắm.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng rục rịch:

“Có lẽ… Có thể thử xem! Có điều chúng ta nhất định phải cẩn thận, nếu có gì không thích hợp hợp thì lập tức dùng phù văn Bạch Vân thư viện đưa chúng ta, trở lại trong tầng lưới tà ma tam phẩm.”

“Ừ, đương nhiên rồi. An toàn là số một mà!”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

“Vậy chúng ta lên đi!”

Tống Thư Hàng moi con rối ngân long kia ra, đến lúc hóa trang thành kỵ sĩ rồng rồi.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay túm lấy Thông Nương cùng nhảy lên con rối ngân long.

Cô nhìn con rối ngân long này, cười hỏi:

“Thư Hàng, trong khoảng thời gian ta bế quan, dường như ngươi đã trải qua rất nhiều chuyện nhỉ?”

Con rối ngân long này là đạo cụ phi hành do Mặc Môn sản xuất ra, rất quý giá. Mặc dù rất tốn linh thạch, nhưng đối với tu sĩ tứ phẩm trở xuống thì nó lại là một trong những cách bay lượn trên không tốt nhất.

“Ừ, chuyện mà ta trải qua trong khoảng thời gian này đúng là khó mà nói rõ. Ta cảm giác mười bảy năm cuộc đời trước đây của ta cộng lại cũng không đặc sắc bằng đoạn thời gian này.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trải qua rất nhiều chuyện, khoảng thời gian này cũng khiến hắn trở nên đặc biệt kiên định.

Nói xong, hắn vỗ nhẹ lên con rối ngân long:

“Đi thôi!”

Dưới sự khống chế của Thư Hàng, con rối ngân long bay về phía tầng lưới tà ma tứ phẩm.

****

Bên trong tầng lưới tà ma tứ phẩm cũng có mấy thành viên của nhóm Cửu Châu số 1.

Vợ chồng Dược Sư ở lại trong tầng này.

Trên thực tế Giang Tử Yên hoàn toàn có thể tiến vào tầng lưới tà ma ngũ phẩm, nhưng cô nhất định muốn ở lại với Dược Sư. Đôi vợ chồng này mà liên thủ thì hiệu suất tiêu diệt tà ma cao đến đáng sợ.

Dược Sư chỉ moi ra cái lò nhỏ, thỉnh thoảng bỏ ít dược liệu vào trong đó.

Tiếp đó, tà ma xung quanh hắn ngã xuống thành đàn.

Đương nhiên… Độc đan mà Dược Sư lâm thời phối chế còn không đến mức trực tiếp độc chết tà ma. Độc dược trong lò này chỉ là mấy loại thuốc mê nhắm vào tà ma, hoặc là độc dược khiến toàn thân tà ma Cửu U như nhũn ra, không cách nào nhúc nhích.

Sau khi đám tà ma ngã xuống, Giang Tử Yên cầm kiếm ra ngoài lượn một vòng, nhẹ nhàng tàn sát đám tà ma kia rồi bỏ vào túi càn khôn.

Còn dễ hơn cắt cỏ ấy chứ.

Mắt đám tà ma bị giết đều đỏ lên, thế nhưng không con tà ma nào có thể chịu được kịch độc của Dược Sư. Cuối cùng, đám tà ma tứ phẩm kia chỉ có thể tránh Dược Sư thật xa.

Không chọc nỗi, ông đây còn tránh không thoát à?

Đáng tiếc chúng nó thật sự tránh không thoát. Vợ chồng Dược Sư cũng biết di chuyển mà ~~

…

Cách chỗ vợ chồng Dược Sư không xa, Ngư Kiều Kiều hiện ra yêu thân, hóa thành giao ngư, một mình đối phó hơn mười con tà ma tứ phẩm.

Có huyết mạch giao long, lại thêm ngư dược long môn trở thành bán ngư nhân, cộng với việc trong khoảng thời gian này Ngư Kiều Kiều vẫn luôn dùng Ngộ Đạo thạch và Nguyệt Quang thạch để tu luyện nên thực lực tiến bộ như bay.

Mà tà ma tứ phẩm quả nhiên cũng bị yếu đi, thực lực bị hạn chế.

Vì vậy, hiện tại Ngư Kiều Kiều lấy một chọi mười cũng không thành vấn đề.

Mà dưới thân của cô đã có bảy con tà ma Cửu U gục xuống, thân thể bị Ngư Kiều Kiều đập bẹp, thành quả chiến đấu chất chồng.

…

Con rối ngân long chở theo Thư Hàng và A Thập Lục tiến vào tầng lưới tà ma tứ phẩm, có hộ phù trên người, những tấm lưới hư ảo này sẽ không ngăn cản hai người Thư Hàng. Mà Thông Nương được chân khí của A Thập Lục bao quanh cũng sẽ không bị tấm lưới hư ảo kia chặn lại.

Tống Thư Hàng thu hồi con rối ngân long.

Cách đó không xa, có một con tà ma tứ phẩm hình muỗi bự đã nhận ra Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, tiếp đó ánh mắt nó lập tức sáng lên.

Trước đó con tà ma hình muỗi bự này đã bị sợ vỡ mật.

Lúc nó vừa rơi vào không gian tầng lưới này, đầu tiên là gặp phải máy cắt cỏ hiệu Bạch Tôn Giả có một không hai, gặt lấy tính mạng một đám lớn đồng bọn. Tiếp đó thật không dễ dàng gì Bạch Tôn Giả mới lên tầng trên chơi… Lại gặp phải đôi vợ chồng Dược Sư nam có độc nữ hung ác kia. Nếu không phải nó biết nhìn thời cơ chuồn đi nhanh thì nó cũng đã trở thành chiến lợi phẩm của vợ chồng Dược Sư mất rồi.

Tà ma hình muỗi bự lặng lẽ tránh ra sau lưng đám đồng bọn.

Sau đó, nó bắt đầu quan sát toàn bộ không gian trong tầng lưới tà ma tứ phẩm xem tu sĩ nào yếu nhất. Nó muốn chọn kẻ yếu nhất mà ra tay.

Khi nó đang tìm một vòng thì đột nhiên thấy được bóng dáng Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Hai tu sĩ nhân loại kia có cảnh giới tam phẩm!

Không cần phải nói, không thể tìm ra đối thủ nào yếu hơn hai tu sĩ kia trong tầng không gian này nữa. Hai quả hồng mềm này đáng giá cho nó bóp!

Vậy là tà ma hình muỗi bự ta vui vẻ vọt tới.

"Nhanh vậy đã có tà ma giết tới rồi à?"

Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, sắp sửa phải chính diện cứng đối cứng với đối thủ cấp bậc tứ phẩm.

Còn nhớ năm đó… Lúc An Tri Ma Quân của Vô Cực Ma Tông cũng là cấp bậc tứ phẩm hóa thành sương mù dày đặc bắt hắn đi, trong tay An Tri Ma Quân, hắn hoàn toàn không có sức chống cự. Nếu không phải lúc ấy người của Tiên Nông Tông mai phục, hơn nữa Đậu Đậu kịp thời chạy tới thì lúc đó Tống Thư Hàng đã bị An Tri Ma Quân xem như Tô Thị A Thập Lục mà đưa đến Vô Cực Ma Tông rồi.

Vật đổi sao dời.

Hiện tại, đối mặt với đối thủ cấp bậc tứ phẩm lần nữa… Mặc dù là bản suy yếu nhưng hắn đã không hề yếu đuối không có sức chống cự như xưa nữa.

Đúng lúc có thể kiểm tra thực lực của mình bây giờ xem sao!

"Đoán chừng là xem chúng ta thành quả hồng mềm mà tới bóp đây, có điều chúng ta thật sự là hai quả hồng mềm nhất trong tầng này."

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười.

"Ha ha."

Tống Thư Hàng nói:

"Thập Lục, ta ngăn đòn tấn công của nó, cô phụ trách tấn công."

Chương 760: Chết Dở, Lệ Chi Tiên Tử Bị Cầu Đập Trúng Rồi!

Dứt lời, hai cánh tay Tống Thư Hàng đều biến thành màu thép rắn, thần kỹ rèn thép Cương Thủ bị hắn vận chuyển tới trình độ cao nhất.

Đồng thời tay trái của hắn nắm thành quyền, âm thầm thi triển Kim Cương Phục Ma Quyền. Đây là phiên bản nâng cấp của Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, đối phó tà ma cực kỳ hiệu quả. Tống Thư Hàng định dùng quyền pháp này để thăm dò thực lực của tà ma tứ phẩm.

Còn bên tay phải cũng đã bày xong tư thế của Nghịch Lân Đao Pháp. Năng lực phòng ngự của bộ đao pháp phòng thủ này vẫn chưa từng khiến Tống Thư Hàng thất vọng lần nào!

“Ok, vậy ngươi bảo vệ, còn ta tấn công.”

Tô Thị A Thập Lục vui vẻ đồng ý.

Tốc độ của tà ma muỗi khổng lồ nọ rất nhanh. Trong lúc tấn công, nó không bay theo đường thẳng, mà lúc thì lạn sang trái lúc thì lượn qua phải, lúc thì phóng lên cao lúc lại bay xuống thấp...

Chơi chiến thuật để tấn công à?

Tống Thư Hàng cảm thấy chi bằng con tà ma muỗi khổng lồ này cứ tấn công thẳng tới luôn để gia tăng tốc độ công kích cho rồi.

Chứ cứ bay lên bay xuống, lượn trái lượn phải thế này cũng không quấy nhiễu được hắn.

Trong lúc đang suy tư, con muỗi khổng lồ kia đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Đây là do muỗi khổng lồ đột nhiên bùng nổ tốc độ, vọt đến bên cạnh Tống Thư Hàng. Vì muỗi khổng lồ bùng nổ tốc độ trong nháy mắt nên nó đã thoát ra khỏi cực hạn cảm ứng thị giác của Tống Thư Hàng.

Muỗi khổng lồ cười gằn, đâm cái vòi to dài về phía Tống Thư

Hàng. Nếu bị đâm trúng, chỉ cần một hơi thở là nó có thể hút khô Tống Thư Hàng.

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng vung Bá Toái đao ở bên tay phải lên, vẻ mặt không hề hốt hoảng, nói:

“Mắt không nhìn thấy, không có nghĩa là ta không bắt được ngươi!”

Long Lân Thức trong Nghịch Lân Đao Pháp đã được súc thế từ trước, lúc này lập tức chém ra.

Đao pháp hóa thành vảy rồng, bảo vệ toàn thân.

Keng!

Cái vòi của muỗi khổng lồ đụng phải một tầng đao khí vảy rồng thật dầy, một kích cực mạnh của nó lại không thể phá vỡ tầng phòng ngự của Tống Thư Hàng ư?

Không ngờ tên tu sĩ tam phẩm nhỏ nhoi này lại có lực phòng ngự mạnh mẽ như vậy!

Tà ma muỗi khổng lồ thầm giật mình. Một kích không trúng, nó không tiếp tục tấn công nữa mà chỉ vỗ cánh, giật người lui về phía sau.

“Ha ha, đừng có đi chứ. Chiến đấu chỉ mới bắt đầu thôi mà, ngươi đâm ta một kích, vậy ngươi cũng nên ăn lại một quyền của ta mới phải đạo!”

Tống Thư Hàng cười ha ha, tay trái cũng đã súc thế Kim Cương Phục Ma Quyền 1 “Kim Cương Hàng Lâm trước đó, giờ lập tức thi triển ra.

À, Kim Cương Hàng Lâm cũng là cái tên do Tống Thư Hàng tự đặt.

Người sáng tạo ra Kim Cương Phục Ma Quyền có chứng sợ đặt tên, bất kể là chiêu thức trong Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp hay trong bản nâng cấp Kim Cương Phục Ma Quyền đều không có tên, chỉ dùng 1, 2, 3, 4, 5 để đặt đại.

Ngay khi tà ma muỗi khổng lồ lui ra chừng một thước, nắm đấm của Tống Thư Hàng đã vung tới.

Tống Thư Hàng toàn lực thục giục tiên thiên chân khí hóa lỏng của Tam Thập Tam Thú trong cơ thể. Lúc thi triển Kim Cương

Phục Ma Quyền, sẽ chủ động phối hợp với ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng, trên người hắn bỗng hiện ra hư ảnh một vị lực sĩ Kim Cương.

Hư ảnh lực sĩ Kim Cương bao bọc Tống Thư Hàng ở bên trong, nó có dung mạo giống như Tống Thư Hàng, ngay cả quần áo cũng giống hệt. Hư ảnh lực sĩ Kim Cương này phối hợp vung quyền cùng lúc với Tống Thư Hàng, tăng cường uy lực của Kim Cương Phục Ma Quyền.

Trong hư không vang lên tiếng tụng kinh, lại có một con cá voi khổng lồ đang kêu to.

“Dư nghiệt của Kim Cương tự!”

Lúc tà ma muỗi khổng lồ thấy một quyền này của Tống Thư Hàng, hoảng sợ kêu lên.

Hình như tà ma Cửu U rất kiêng kỵ Kim Cương tự thì phải?

Tà ma muỗi khổng lồ vừa dứt lời, quyền phong màu vàng đã quét đến người nó. Tà khí Cửu U hộ thể quanh thân nó, trong nháy mắt đã bị quyền phong quét sạch.

Mất đi tà khí hộ thể, phòng ngự của tà ma muỗi khổng lồ bị giảm đi rất nhiều. Lúc này, nắm đấm của hư ảnh lực sĩ Kim Cương màu vàng cùng với Tống Thư Hàng đồng thời đánh vào trên người tà ma muỗi khổng lồ.

“Écccc!”

Tà ma muỗi khổng lồ kêu lên một trận thảm thiết, nó bị nắm đấm của Tống Thư Hàng đập về phía mặt đất (lưới hư ảo), ma huyết từ trong vòi của nó phun ra đầy đất. Ở trên người nó, chỗ bị một quyền của Tống Thư Hàng đánh trúng hiện ra một cái lỗ lớn bằng chậu rửa mặt, máu tuôn không ngừng.

Sức mạnh của một quyền Kim Cương Phục Ma Quyền vẫn đang không ngừng mở rộng thương thế của lỗ máu này.

“A Thập Lục, cơ hội đến rồi!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Sau khi đánh trúng một kích, lòng tự tin của Tống Thư Hàng tăng cao. Ít ra thì trong trường hợp có lưới lọc của Nho gia làm suy yếu, hắn có đủ sức đánh một trận với tà ma tứ phẩm!

“Tới đây!”

Thân hình nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục chợt lóe, đoản đao trong tay cô nhẹ nhàng vung lên, hai luồng đao mang rơi xuống. Đao Hoàng trong Bá Đao Quyết thuộc về Thiên Hà Đao Pháp!

Lực công kích của hai luồng đao mang này hoàn toàn đạt đến cấp bậc tứ phẩm.

Phòng ngự bị phá, lại còn bị trọng thương, lúc này tà ma muỗi khổng lồ không hề còn sức để chống đỡ hai đao này. Hai đao của A Thập Lục, một đao chém đứt cái vòi của nó, một đao khác thì chém rơi đầu nó.

Đao mang bá đạo xâm nhập vào trong cơ thể nó, chặt đứt sự sống của tà ma muỗi khổng lồ.

Hai người liên thủ, dễ dàng tiêu diệt con tà ma tứ phẩm đầu tiên.

“Làm tốt lắm!”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Thị A Thập Lục xoay tròn đoản đao trong tay:

“Ta chỉ đi qua nhặt cái đầu thôi mà. Hình như quyền pháp đó của ngươi có lực khắc chế rất mạnh đối với tà mà Cửu U, hẳn là Phật môn đã đặc biệt nghiên cứu ra quyền pháp này để chuyên khắc chế thế giới Cửu U. Nếu như chúng ta vận dụng tốt, có lẽ sẽ dễ dàng giết chết càng nhiều tà mà Cửu U tứ phẩm đấy.”

“Vậy phải xem đám tà ma này có cho chúng ta cơ hội hay không.”

Tống Thư Hàng đáp. Tà ma tứ phẩm khác với tà ma tam phẩm, đa số tà ma tứ phẩm đều có trí tuệ.

Còn trong tà ma tam phẩm, trừ tà ma hình người cùng với một phần nhỏ tà ma đặc biệt, phần lớn tà ma tam phẩm đều có trí tuệ cực thấp, chủ yếu là hành động theo bản năng như dã thú.

Nếu trong đám tà ma tứ phẩm quanh đó, có con nào đã chứng kiến uy lực của Kim Cương Phục Ma Quyền của Tống Thư Hàng rồi, nhất định sẽ đề phòng quyền pháp này của hắn.

Lần sau không thể giết chết bọn tà ma tứ phẩm một cách dễ dàng giống như giết con tà ma muỗi khổng lồ này nữa.

“Tùy cơ ứng biến thôi. Ta cảm giác hai chúng ta liên thủ đối phó chừng năm con tà ma sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng nếu có đến bảy con tà ma tứ phẩm vây công thì chúng ta phải chạy thôi.”

Tô Thị A Thập Lục truyền âm nhập mật nói.

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hai người nhìn về phía đám tà ma Cửu U cách đó không xa, bắt đầu chọn mục tiêu tiếp theo.

…

Thông Nương chậm rãi đi tới bên cạnh thi thể con tà ma muỗi khổng lồ, sau đó nhặt nó lên ném vào trong túi càn khôn. Thật đáng sợ, ngay cả tà ma tứ phẩm cũng phải bỏ mạng trong tay Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Mà còn chết nhanh như vậy nữa chứ. Hai bên vừa thấy mặt nhau, con tà ma muỗi khổng lồ này chỉ mới kịp khoe ra tốc độ, mấy tuyệt chiêu bí kỹ khác còn chưa dùng tới đã bị giết chết rồi.

Mặc dù thực lực của tà ma tứ phẩm đã bị suy yếu, nhưng phải công nhận rằng Tống Thư Hàng và A Thập Lục liên thủ với nhau vẫn rất đáng sợ.

…

Ở phía sau chỗ Tống Thư Hàng cùng với Tô Thị A Thập Lục chính diện chém giết tà ma muỗi khổng lồ, trong tầng lưới tà ma tứ phẩm có một tà ma chuột hamster nhỏ đang khẽ ngáp một cái. So với đám tà ma điên cuồng ở xung quanh, rõ ràng con tà ma chuột hamster này thong dong hơn rất nhiều.

Không biết do dáng người nó quá nhỏ, hay là do nó có thủ đoạn đặc biệt gì, mà không hề có Nho gia tu sĩ hay tu sĩ trợ giúp Bạch Vân thư viện nào ở bên trên ra tay đối phó với nó cả!

Lúc này, tà ma chuột hamster đang ngắm nhìn Tống Thư Hàng, sau khi suy tư một lát lại nhẹ giọng nói:

“Ô, tìm được rồi. Mới vào cảnh giới tam phẩm, nhưng thể chất và tinh thần lực đều rất mạnh, hình dáng cũng đúng, đúng là ‘Tống Thư Hàng’ rồi. Phải tìm một cơ hội tiếp xúc với hắn thôi.”

****

Bên kia, trong tầng lưới tà ma ngũ phẩm.

Vì quay phim, Bạch Tôn Giả buộc phải áp chế thực lực của mình bay vào “chiến đấu đẫm máu" với đám tà ma ngũ phẩm, tình hình chiến đấu rất dữ dội.

Do Bạch Tôn Giả áp chế thực lực, vậy nên đám tà ma Cửu U vốn chỉ cần một hai kiếm là có thể chém chết, thì bây giờ lại có thể né đến hai mươi chiêu của Bạch Tôn Giả mới vinh quang đi “lãnh cơm hộp". (chỉ những nhân vật chết và diễn viên hết vai đi lãnh cát xê)

Có thể né được hai mươi chiêu trong tay một vị cường giả cấp bậc Tôn Giả thất phẩm, những con tà ma ngũ phẩm này thật sự là có chết cũng cam lòng.

Dưới tình huống bị tà ma ngũ phẩm bao vây, Bạch Tôn Giả đã hoàn thành sáu lần xông vào chém giết.

Bây giờ sẽ là lần chiến đấu tắm máu cuối cùng, trong này còn có một đoạn Bạch Tôn Giả giải cứu một người bạn bị tà ma bao vây. Sau khi quay xong lần này thì cảnh “giết vào giết ra bảy lần" cũng kết thúc.

Mà người bạn được Bạch Tôn Giả giải cứu lại cảm thấy dở khóc dở cười không thôi.

Đây là một vị cường giả cấp bậc linh hoàng của Nho gia. Hắn vốn đang chém giết tà ma ngon lành, đột nhiên Bạch Tôn Giả tới sát bên cạnh, cưỡng ép bắt hắn đi.

Vừa kéo hắn vừa kêu lên mấy lời thoại không thể hiểu được như “Đi thôi, ta yểm hộ cho ngươi...”, “Đừng để ý đến ta, ta có thể ngăn được đám tà ma này!”.

Vị tu sĩ Nho gia này cũng rất thông minh, hắn lựa chọn phối hợp với Bạch tiền bối, để bị kéo rời khỏi vòng vây tà ma Cửu U.

“Lệ Chi đạo hữu, quay xong hết chưa?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Xong hết rồi, đoạn cứu người này Bạch tiền bối diễn rất tốt.”

Lệ Chi Tiên Tử cười đáp.

“Ta chỉ đột nhiên nghĩ tới ý này thôi, nếu đã là chiến đấu với tà ma thì làm sao có thể thiếu cảnh cứu bạn được đúng không? Tốt lắm, giờ đi thay quần áo, sau đó chúng ta lại tiếp tục quay một cảnh giết vào giết ra mười lần.”

Bạch Tôn Giả nói, đồng thời cũng thả vị linh hoàng của Nho gia kia ra.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả nâng kiếm chém một nhát!

Một luồng kiếm mang sáng chói quét ra ngoài, bốn con tà ma Cửu U mới đuổi tới trước mặt lập tức bị kiếm khí chặt đứt ngang eo.

Bạch Tôn Giả nhìn về phía vị linh hoàng của Nho gia kia nói:

“Vị đạo hữu này, bốn con tà ma này coi như là thù lao trả cho ngươi vì đã phối hợp diễn với ta. Xin cứ nhận đi, đừng khách khí.”

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Vị linh hoàng của Nho gia lịch sự thi lễ, nhận lấy lễ vật của Bạch Tôn Giả.

“Gặp lại sau.”

Bạch Tôn Giả vừa nói, vừa bắt đầu cởi quần áo, chuẩn bị thay bộ khác.

Lúc Bạch Tôn Giả chuẩn bị thay quần áo, bầu không khí chung quanh bỗng trở nên quái dị, hình như tiếng hít thở quanh đó cũng chợt nặng nề hơn.

Lệ chi tiên tử nhanh tay thi pháp, phủ một tầng kim quang thật dầy lên trên người Bạch Tôn Giả, che đi cảnh hắn đang thay quần áo.

“Thật là, đôi khi Bạch tiền bối cũng phải chú ý đến sức ảnh hưởng từ mị lực của bản thân một chút chứ.”

Lệ Chi Tiên Tử.

“Xin lỗi, mới vừa rồi chơi vui quá nên không chú ý.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Đúng rồi, lúc nảy ta có ném ra pháp khí ngọc cầu, chắc nó sắp trở lại rồi nhỉ?”

Đang nói chuyện thì ngọc cầu đập bay tà ma chúa bát phẩm, “vèo" một cái đã bay trở lại, đang đi về bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Nhưng khi ngọc cầu sắp bay tới bên cạnh Bạch Tôn Giả thì đột nhiên ngừng lại.

Sau đó ngọc cầu thay đổi quỹ tích, bất thình lình đập về phía Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử không hề phòng bị!

“A a a!”

Tiên tử kinh hoàng kêu lên, cô bị cầu ngọc đập ngã xuống đất…

Chương 761: Phun Máu Đại Pháp Tái Xuất Giang Hồ

Quả cầu bằng ngọc thay đổi phương hướng quá bất ngờ. Hơn nữa Bạch Tôn Giả đang thay quần áo nên không thể tập trung điều khiển quả cầu bằng ngọc được.

Lệ Chi Tiên Tử muốn tránh cũng không được, bị quả cầu bằng ngọc nện thẳng vào người ngã lăn quay trên đất.

“A a a a ~~”

Lệ Chi Tiên Tử kêu lên sợ hãi, cô có thể cảm giác được trên quả cầu bằng ngọc này truyền đến một lực chấn động mạnh mẽ, đây chính là lực chấn động đủ để đánh bay tà ma chúa bát phẩm đấy.

Cô lập tức khởi động phù văn trên người do Bạch Vân thư viện cho, khiến cơ thể của mình xuyên qua lưới lọc. Kể từ đó, cơ thể của cô xuyên qua tầng lưới tà ma ngũ phẩm, lọt xuống tầng tà ma tứ phẩm.

Trong thời gian cô rơi xuống đã đủ để Bạch Tôn Giả phản ứng dừng quả cầu bằng ngọc lại rồi!

“Nhưng… Sao khi khổng khi không quả cầu bằng ngọc này lại đột nhiên đổi hướng rồi đập về phía ta cơ chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên tiên tử cảm ứng được trên quả cầu bằng ngọc lại nổi lên rất nhiều luồng khí tức của cấp bậc Kiếp Tiên.

Sâu bên trong những khí tức Kiếp Tiên này cất chứa từng luồng oán niệm và hận ý. Những cảm xúc oán hận này… Đều vì cô mà bay tới.

Tổng cộng có hơn hai mươi luồng khí tức Kiếp Tiên, Lệ Chi Tiên Tử bị dọa cho nhảy dựng lên.

Cô chỉ là một vị Chân Quân lục phẩm đáng yêu thôi mà? Có chọc Kiếp Tiên bao giờ đâu cơ chứ?

Nếu muốn thì Kiếp Tiên chỉ cần dùng một ngón tay thôi cũng đủ để bóp chết cô rồi.

…

Lúc này bên trong tầng tà ma tứ phẩm.

Nơi mà Lệ Chi Tiên Tử rơi xuống chính là trên không trung của mấy người Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều, Dược Sư.

Các vị đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1 đều lấy sân nhà của Bạch Tôn Giả làm điểm bắt đầu đi vào không gian lưới lọc. Cho nên tuy mọi người chiến đấu ở những không gian lưới lọc khác nhau, nhưng vị trí rơi xuống của mọi người lại trong cùng một khu vực.

“Thư Hàng, má mì Lệ Chi của ngươi bị quả cầu bằng ngọc đập trúng kìa.”

Tô Thị A Thập Lục nói với Tống Thư Hàng.

Lúc này cô lại liên thủ với Tống Thư Hàng giải quyết xong một con tà ma tứ phẩm. Thế nhưng nếu muốn đổi Quân Tử Kim Liên thì phải cần ba trăm thi thể tà ma tứ phẩm, đúng là gánh nặng đường xa mà.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại:

“Lạ thật, quả cầu bằng ngọc kia không phải là pháp bảo của Bạch tiền bối sao? Sao Lệ Chi Tiên Tử lại bị nện nhỉ?”

Lúc đang nói chuyện, trong tầng lưới lọc tà ma ngũ phẩm, Bạch Tôn Giả đã thay xong quần áo. Lúc hắn nhìn thấy quả cầu bằng ngọc đè Lệ Chi Tiên Tử đang rơi xuống thì vội vàng bấm pháp quyết:

“Ngừng!”

Quả cầu bằng ngọc bị Bạch Tôn Giả điều khiển, lập tức phanh gấp rồi ngừng trên không trung. Sau đó quả cầu bằng ngọc đã không còn được cung cấp năng lượng nên rơi từ trên không xuống.

Quả cầu bằng ngọc ngừng lại rồi, nhưng sắc mặt Lệ Chi Tiên Tử vẫn tái nhợt như trước, thân hình cô bắt đầu rơi xuống phía dưới. Cô bị đập thảm luôn rồi, ngay cả sức để ổn định thân hình trên không trung cũng không có.

Tống Thư Hàng vội vàng móc con rối ngân long ra, phóng lên trời đón lấy Lệ Chi Tiên Tử đang rơi xuống. Đồng thời cũng tiện tay cầm luôn quả cầu bằng ngọc kia.

Một lát sau.

Con rối ngân long hạ xuống bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Vợ chồng Dược Sư cách đó không xa nhanh chóng chạy tới, mở ra một khoảng trống an toàn cho Tống Thư Hàng.

“Lệ Chi tiền bối, cô có sao không?”

Tống Thư Hàng nhấc quả cầu bằng ngọc bằng một tay, lên tiếng hỏi.

“Rất nhiều sao đây... Ta có cảm giác mình sắp bị đập vỡ nát ra vậy, nếu không phải Bạch tiền bối kịp thời dừng quả cầu bằng ngọc lại thì bây giờ ta đã phun máu rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử cười khổ nói, dứt lời, cô đưa tay móc ra một viên đan dược trị thương rồi đút vào miệng.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay, đỡ lấy Lệ Chi Tiên Tử:

“Lệ Chi tiền bối, sao đột nhiên quả cầu bằng ngọc này lại đánh cô thế?”

“Ta cũng chả biết tại sao đây này.”

Trong lòng Lệ Chi Tiên Tử oan thấu trời xanh.

Trong lúc nói chuyện, Dược Sư ở một bên đột nhiên kinh ngạc hỏi:

“Ồ? Thư Hàng tiểu hữu ngươi sao thế? Sắc mặt của ngươi không được bình thường cho lắm đấy.”

Tô Thị A Thập Lục nghe vậy thì vội xoay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy sắc mặt Tống Thư Hàng lúc này trắng bệch, đôi lông mày chau lại, con ngươi trong mắt có chút thất thần.

Ngư Kiều Kiều ở đằng xa còn đang dây dưa với mấy con tà ma tứ phẩm kêu lớn:

“Dược Sư tiền bối, chuẩn bị pháp thuật chữa trị nhanh lên!”

Tống Thư Hàng tiểu hữu xảy ra chuyện gì rồi sao?

Trong lòng Dược Sư nghi hoặc, thế nhưng vẫn là nhanh chóng chuẩn bị xong pháp thuật trị liệu, sẵn chuẩn bị luôn đan dược chữa trị.

Lúc này... Trên người Tống Thư Hàng đột nhiên phun ra một lượng lớn máu tươi. Vỏn vẹn là cánh tay để trần kia của hắn thôi là đã lập tức xuất hiện hơn mười miệng vết thương rồi.

Lượng máu mất vô cùng lớn, những vết thương kia không phải là đang chảy máu, mà là đang phun máu.

...

Nguyên nhân phun máu đương nhiên là do Bí Pháp Giám Định đáng sợ trên người Tống Thư Hàng lại bị kích hoạt rồi. Cho dù là trên tay hắn đeo găng tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách nhưng vẫn không thể nào hoàn toàn tránh được tỷ lệ kích hoạt Bí Pháp Giám Định.

Thứ được giám định lần này chính là Quả cầu bằng ngọc trong tay Tống Thư Hàng.

Lệ Chi Tiên Tử chớp chớp mắt:

“Ta nói này, người bị quả cầu bằng ngọc đụng vào là ta mới đúng mà? Cả người phun máu nên là ta mới đúng chứ, tại sao cả người Thư Hàng ngươi lại phun máu vậy? Còn phun tới mức khoa trương như vậy nữa chứ?”

Tống Thư Hàng cười khổ:

“Đau quá!”

Pháp thuật chữa trị của Dược Sư nhanh chóng thi triển lên người hắn, đồng thời Giang Tử Yên mở một lọ dược tề chữa trị ngoại thương ra trực tiếp tưới lên người Tống Thư Hàng.

Trì Dũ Thuật của Dược Sư vô cùng hiệu quả, cộng thêm lọ nước thuốc kia nữa, trong vòng mấy giây, vết thương trên người Tống Thư Hàng đã dần dần khép miệng.

“Shhh ~ Cảm ơn Dược Sư tiền bối.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi.

Đồng thời kết quả của Bí Pháp Giám Định cũng đã truyền vào đầu Tống Thư Hàng.

“Quả cầu bằng ngọc thần bí vô danh do Bạch Chân Quân năm đó vẫn còn cảnh giới lục phẩm tự tay đánh bóng, luyện chế mà thành. Nguyên vật liệu là mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên của các cường giả Kiếp Tiên thuộc Thiên Đình viễn cổ lưu lại sau khi chết trận hay chiến bại, tổng cộng được đánh bóng từ hai mươi ba mảnh vỡ Kiếp Tiên.”

“Sau khi Thiên Đình bị hủy diệt, có ??? mang theo hai mươi ba mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên rải xuống di tích Bích Thủy Các, bái tế Bích Thủy Các đã bị hủy diệt.”

“Trên hai mươi ba mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên mang theo oán niệm không cách nào hóa giải. Cho dù trải qua hàng nghìn hàng vạn năm cũng sẽ không tiêu tán.”

Trong đó có lẽ ??? kia đại diện cho một vị tu sĩ mạnh mẽ nào đó.

Nhưng với thực lực của Tống Thư Hàng bây giờ còn chưa thể đạt được bất cứ tin tức gì của vị tu sĩ này, vậy nên trong kết quả mà Bí Pháp Giám Định truyền tới chỉ có thể miêu tả vị tu sĩ nào đó bằng ???? mà thôi.

Tống Thư Hàng cầm quả cầu bằng ngọc này, rơi vào trầm tư. Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, có một vị tu sĩ thần bí mang theo hai mươi ba mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên đi tế tự Bích Thủy Các ư?

Lạ thật!

Bích Thủy Các bị hủy diệt là do vào thời thượng cổ, có năm thế lực môn phái mạnh mẽ đại chiến trên không trung của Bích Thủy Các… Các thế lực đó đánh đến mức ngươi chết ta sống, lúc đánh tới mức não cũng muốn rớt ra thì có thế lực đám người bắt yêu thần bí chen ngang vào, một mẻ hốt gọn các thế lực, lại còn phá hủy Bích Thủy Các vô cùng tàn nhẫn.

Đoạn lịch sử này là Tống Thư Hàng biết được từ chỗ của Sở các chủ.

Kẻ hủy diệt Bích Thủy Các là thế lực người bắt yêu thần bí kia… Thế thì tại sao vị ???? kia lại phải dùng mảnh vỡ của Kiếp Tiên Thiên Đình viễn cổ để bái tế Bích Thủy Các chứ?

Chẳng lẽ thế lực người bắt yêu lúc trước có quan hệ gì với Thiên Đình viễn cổ sao? Hay là Thế lực người bắt yêu thần bí kia vốn là một phần của Thiên Đình viễn cổ?

Cũng chỉ có như vậy thì tin tức mà bí pháp đưa ra mới được xem hợp lí.

Như vậy, vị tu sĩ ???? này là ai đây?

Là Sở các chủ sao? Hay là tu sĩ khác có quan hệ với Bích Thủy Các?

Lúc Thư Hàng đang suy nghĩ, Ngư Kiều Kiều đã giải quyết xong tà ma tứ phẩm bên người cô, sau đó thu dọn chiến lợi phẩm.

Sau đó Ngư Kiều Kiều đi đến bên người Thư Hàng, vỗ nhẹ lên hắn:

“Sao rồi? Lấy được tin tức gì thú vị rồi phải không Thư Hàng?”

“Ừm, ta giám định ra một chút tin tức. Quả cầu bằng ngọc này được chế tạo từ hai mươi ba mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên.”

Tống Thư Hàng cầm quả cầu bằng ngọc này rồi nói

Hai mươi ba mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên nếu như một người cầm một cây thần binh, vậy có nghĩa là có hai mươi ba vị Kiếp Tiên đó! Cho dù là Kiếp Tiên Thiên Đình năm đó mỗi người cầm hai cây thần binh Kiếp Tiên đi chăng nữa vậy cũng có nghĩa là có mười hai mươi ba vị Kiếp Tiên. Số lượng này đã bằng với Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân Nho gia rồi.

…

Lúc này Bạch Tôn Giả cũng khiêng máy quay phim và gốc liễu yêu đáp xuống từ tầng lưới tà ma ngũ phẩm. Lúc hắn đáp xuống lại nghe thấy lời Tống Thư Hàng vừa nói.

Bạch Tôn Giả lên tiếng:

“Mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên à? Chẳng trách sau khi ta nhặt được những mảnh vỡ pháp bảo này, lúc dung hợp chúng lại tốn sức như thế.”

Lệ Chi Tiên Tử xen vào:

“Thật ra ta cảm thấy lúc trước Bạch tiền bối chỉ mới có cảnh giới lục phẩm đã có thể đánh bóng mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên thành một quả cầu thế này mới là điều khó tin!”

“Ha ha ha.”

Bạch Tôn Giả đắc ý cười vang:

“Lúc ấy ta đã phải dùng hơn mười cách mới có thể đánh bóng chúng thành hình cầu mà ta thích đó."

"..."

Lệ Chi Tiên Tử thở dài:

"Thật ra, thứ ta muốn biết hơn là tại sao quả cầu bằng ngọc chế tạo từ thần binh Kiếp Tiên này lại đột nhiên đánh về phía ta chứ? Ta có chọc tới nó đâu?"

Bạch Tôn Giả nhận lấy quả cầu bằng ngọc Tống Thư Hàng trong tay rồi nói:

"Ta cũng không rõ lắm. Thế nhưng... Lúc quả cầu bằng ngọc này bay về phía Lệ Chi đạo hữu, ta cảm giác được từ trong phản hồi của quả cầu bằng ngọc này là hình như nó đang rất tức giận."

"Vậy thì sao phải tức giận bay về phía ta cơ chứ!?"

Lệ Chi Tiên Tử vô cùng oan ức, cho dù đây là thế giới trọng nhan sắc thì Lệ Chi Tiên Tử cô cũng là vừa xinh đẹp vừa thuận mắt mà? Tại sao phải nện cô chứ.

"Những thứ này là mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ."

Lúc này Tống Thư Hàng lại nhắc nhở.

Đồng thời trong đầu hắn bắt đầu kết nối rất nhiều manh mối lại với nhau.

Thần binh Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ sinh ra hận ý với Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử dường như không liên quan tới Bích Thủy Các nhưng lúc Diệp Tư sư tỷ nhìn thấy Lệ Chi Tiên Tử thì lại lập tức sinh ra một loại cảm giác thân thiết quỷ dị. Bây giờ Tống Thư Hàng cũng thừa hưởng loại cảm giác thân thiết này. Chắc hẳn Lệ Chi Tiên Tử và Diệp Tư có quan hệ thân mật nào đó.

"Mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ ư? Vậy thì ta lại càng không thể nào liên quan tới chúng mới đúng chứ. Lúc ta sinh ra, Thiên Đình đã bị hủy diệt chẳng còn thừa lại chút gì rồi mà."

Lệ Chi Tiên Tử bực bội cất lời.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi mới hỏi dò:

"Có lẽ là trong các đời tổ tiên của Lệ Chi tiền bối, có người nào đó đã làm gì đó khiến cho những Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ chết không nhắm mắt chăng?”

Chương 762: Tà Ma Chuột Hamster Tiến Công

“Không thể nào có chuyện như vậy được!

Lệ Chi Tiên Tử lắc đầu nói:

“Cho dù có vị tổ tiên nào đó của ta đã làm ra chuyện gì khiến muôn người oán hận, nhưng mà ta cũng không có mấy thứ như công pháp gia truyền mà. Giờ đã qua mấy đời rồi, khí tức của ta cũng không còn giống với tổ tiên của ta nữa. Thần binh Kiếp Tiên vỡ vụn, cho dù có lợi hại thế nào thì cũng đã vỡ vụn. Qua nhiều đời như vậy rồi, làm sao mà chúng nó còn cảm ứng ra được cái gì nữa chứ.”

Dược Sư bổ sung:

“Trừ khi… Tổ tiên của Lệ Chi Tiên Tử bị các Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ nguyền rủa, hơn nữa còn là loại nguyền rủa di truyền trong huyết mạch, nối liền đời này truyền qua đời khác. Nhưng loại nguyền rủa đó biểu hiện rất rõ ràng, bản thân tu sĩ phải cảm ứng ra được mới đúng chứ.”

Tống Thư Hàng xoa cằm, rơi vào trầm tư.

Vừa rồi hắn đã thử kết hợp các manh mối lại với nhau, đột nhiên trong đầu chợp lóe lên một ý nghĩ.

Mảnh vỡ kiếp binh của Thiên Đình viễn cổ, báo thù cho Bích Thủy Các, Diệp Tư cảm ứng được một cảm giác thân thiết như tình mẫu tử từ trên người Lệ Chi Tiên Tử.

Lúc liên hệ các manh mối này lại với nhau, trong đầu Tống Thư Hàng bất giác nhớ đến con linh quỷ đã “sinh” ra Diệp Tư sư tỷ.

Linh quỷ gia truyền của Diệp Tư sư tỷ có lai lịch không rõ ràng, cũng không biết thực lực thế nào, chỉ biết đây là linh quỷ truyền từ đời này qua đời khác ở nhà Diệp Tư sư tỷ. Mặc dù không ký kết khế ước linh quỷ với Diệp Tư sư tỷ, nhưng quan hệ giữa hai bên lại vô cùng thân thiết.

Lúc Bích Thủy Các bị hủy diệt, Diệp Tư sư tỷ vốn đã chết trong kiếp nạn đó rồi. Nhưng không biết linh quỷ gia truyền đã dùng thủ đoạn gì lại "mang thai" Diệp Tư sư tỷ, sau đó sinh cô ấy ra, lấy hình thức linh quỷ kết hợp với người để Diệp Tư sư tỷ sống lại.

Cuối cùng, con linh quỷ kia huyễn hóa ra đạo bào và đạo quan lặng lẽ rời khỏi Bích Thủy Các, ngay cả Sở các chủ cũng không biết tung tích của nó.

"Lẽ nào sau khi rời khỏi Bích Thủy Các, linh quỷ kia đi tìm đám người bắt yêu kia để báo thù. Nhưng sau đó, linh quỷ phát hiện đám người bắt yêu kia thuộc về Thiên Đình viễn cổ, vậy nên đối tượng báo thù của linh quỷ lại chuyển thành Thiên Đình ư?"

Tống Thư Hàng suy tư.

Sau đó không biết đã xảy ra những chuyện phức tạp gì, nhưng cuối cùng Thiên Đình viễn cổ bị phá hủy, còn linh quỷ tổ truyền của nhà Diệp Tư thì mang theo mảnh vỡ thần binh của 23 vị Kiếp Tiên Thiên Đình viễn cổ, trở lại tế bái Bích Thủy Các.

Nếu nghĩ thế này thì rất nhiều chuyện đã sáng tỏ rồi.

Vậy nói không chừng, Lệ Chi Tiên Tử có quan hệ gì đó với linh quỷ gia truyền của Diệp Tư sư tỷ cũng nên.

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ là suy đoán của riêng Tống Thư Hàng mà thôi. Dù sao thì Lệ Chi Tiên Tử và linh quỷ tổ truyền của Diệp Tư sư tỷ có khác biệt rất lớn, vả lại Lệ Chi Tiên Tử cũng không phải linh quỷ.

Cho nên Thư Hàng cũng không vội vả nói ra suy đoán này.

Ít nhất phải tìm cơ hội đi Bích Thủy Các, gặp Sở các chủ tiến hành kiểm chứng rồi mới quyết định sau.

…

Lúc này, Bạch Tôn Giả suy nghĩ một chút, sau đó hắn đưa quả cầu ngọc cho Lệ Chi Tiên Tử:

"Lệ Chi đạo hữu, hay là giờ ta tặng quả cầu ngọc này cho cô nhé! Cô mang theo nó, nói không chừng có thể nhớ lại cái gì đó thì sao?Cũng coi như là quà tạ lỗi của ta luôn."

"Bạch tiền bối, xin cho phép ta được từ chối! Ta không cần thứ này đâu.”

Lệ Chi Tiên Tử vội vàng xua tay. Ai mà biết cái thứ này có đột nhiên nổi bão, khi khổng khi không bay lên đập vào mặt cô hay không?

Hơn nữa cô cũng không bị mất trí nhớ, cần nhớ lại cái quái gì chứ.

“Lệ Chi đạo hữu đừng từ chối nhanh như vậy, đây chính là bảo vật do mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên luyện chế thành đấy. Ta có thể truyền thụ thủ pháp khống chế nó cho cô có cấm chế của ta trên đó, cô không cần lo lắng quả cầu ngọc này phản phệ đâu.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

“Bạch tiền bối, ta vẫn từ chối!”

Lệ Chi Tiên Tử xua tay nói:

“Ta nhìn quả cầu này là thấy đau cả người. Cho dù có thể khống chế nó thì ta cũng không muốn nó đâu.”

“Vậy thì tiếc quá.”

Bạch Tôn Giả thu quả cầu ngọc vào.

Nếu Lệ Chi Tiên Tử không muốn quả cầu này, vậy hắn phải tặng cái gì để làm quà tạ lỗi đây?

Bạch Tôn Giả đột nhiên nhớ lại một chỗ rất tuyệt, hắn vỗ tay một cái, cười nói:

“Nhắc tới Thiên Đình viễn cổ, ta lại nhớ đến di tích dưới đáy biển mà lần trước ta đã mang mấy vị đạo hữu đi. Di tích đó là do trường sinh giả của Thiên Đình viễn cổ lưu lại, bên trong thú vị lắm. Hay là chờ chúng ta quay phim xong, tìm thời gian ta mang mấy người các ngươi, coi như là nhóm thành viên thứ hai đi thăm di tích kia nhé. Xem nó như là một trong những món thù lao đóng phim mà ta thưởng cho các ngươi đi.”

Dứt lời, Bạch Tôn Giả nhìn về phía Lệ Chi Tiên Tử, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều còn có vợ chồng Dược Sư.

“Lệnh ngài nào dám không tuân chứ!”

Lệ Chi Tiên Tử cười hì hì nói. Không muốn quả cầu ngọc, nhưng động phủ do trường sinh giả lưu lại thì nhất định phải đi thăm dò một chuyến. Ngay cả Bạch Tôn Giả cũng nói trong động phủ kia “thú vị lắm”, vậy trong đó nhất định là có thứ tốt.

“Gần đây ta và Tử Yên rãnh rỗi lắm, khi nào lên đường thì Bạch tiền bối cứ báo cho chúng ta một tiếng là được.”

Dược Sư khẽ mỉm cười nói.

Kể từ khi cùng Giang Tử Yên phim giả thành thật, trở thành đạo lữ song tu thật thì hình tượng bản thân của Dược Sư đã thay đổi rất lớn.

Tạo hình bím tóc chổng ngược lên trời và đám trang sức nho nhỏ cài trên tóc đặc trưng hồi trước đã không còn nữa, kiểu trang điểm mắt gấu trúc kia cũng biến mất.

Ngay cả quầng thâm dưới mắt do thường xuyên thức suốt đêm luyện đan sinh ra cũng được Giang Tử Yên dùng phấn che đi.

Dược Sư tiền bối của hiện tại ăn mặc theo kiểu soái ca dịu dàng ấm áp, nhìn rất đẹp mắt, bây giờ và trước kia cứ như là hai người khác nhau vậy.

“Ta cũng thế.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trong lòng hắn đang lên kế hoạch.

Chờ chuyến đi thăm di tích dưới đáy biển kết thúc, lại tranh thủ thời gian hẹn Bạch tiền bối cùng đi thăm dò cấm địa do Lý Thiên Tố lưu lại, xem thử có cơ hội tìm được cách chữa trị hàn bệnh của Lý m Trúc không.

Bệnh tình của Lý m Trúc phải chữa trị càng sớm càng tốt.

“Vậy cứ quyết định vậy nhé.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

****

Sau khi thương thế của Lệ Chi Tiên Tử và Tống Thư Hàng khôi phục, các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 lại tiếp tục thực hiện hoạt động săn giết tà ma.

Tống Thư Hàng chỉ bị thương ngoài da mà thôi, thi triển mấy vài trì dũ thuật là phục hồi ngay.

Nhưng Lệ Chi Tiên Tử lại bị chút nội thương, nhưng sau khi dùng đan dược thì thương thế không có gì đáng ngại nữa. Vả lại cô cũng không cần liều mạng với tà ma thế giới Cửu U, cô chỉ cần mang theo máy quay, quay mấy cảnh Bạch Tôn Giả “giết vào giết ra bảy lần, giết vào giết ra mười lần” là được rồi.

…

Trong quá trình săn giết tà ma tứ phẩm, Tống Thư Hàng không cách nào tập trung được.

Trong đầu hắn cứ luôn nghĩ về mối quan hệ giữa Thiên Đình viễn cổ, người bắt yêu, Bích Thủy Các, linh quỷ thần bí, Lệ Chi Tiên Tử.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên kêu lên:

“Thư Hàng, cẩn thận!”

Cách đó không xa có một con tà ma chuộc hamster nhỏ, lấy tốc độ nhanh như tia chớp chạy đến trước mặt Tống Thư Hàng. Con tà ma chuột hamster nhỏ này hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi lưới lọc của Nho gia, thực lực của nó không hề bị suy yếu.

Hơn nữa, thực lực của nó hẳn là nằm ở trình độ tứ phẩm đỉnh phong.

Đây là một kẻ địch không thể xem thường!

Chương 763: Không, Ta Là Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc

Con tà ma chuột hamster có cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong này không bị lưới lọc của Nho gia làm suy yếu, toàn lực xông về trước. Động tác của nó nhanh như chớp, khiến người ta sinh ra cảm giác không thể tránh né.

Ngay cả Tô Thị A Thập Lục ở ngay sau lưng Tống Thư Hàng cũng không kịp ra tay ngăn cản tà ma chuột hamster!

Tống Thư Hàng trợn to mắt, lập tức kích hoạt thiên phú nhãn khiếu thị giác cao thủ. Năng lực thiên phú này còn mạnh hơn tưởng tưởng của Tống Thư Hàng lúc trước. Hôm nay hắn đã bước vào cảnh giới tam phẩm, lúc sử dụng thiên phú nhãn khiếu, hiệu quả không kém gì viên đạn thời gian.

Có thiên phú nhãn khiếu phụ trợ, Tống Thư Hàng miễn cưỡng có thể thấy được bóng dáng của tà ma chuột hamster. Nhưng chỉ nhìn thấy thôi thì có ích lợi gì chứ? Con tà ma chuột hamster này quá nhanh, ngay cả thời gian giơ đao ngăn cản cũng không có!

Mặc dù thông qua thị giác cao thủ có thể đoán được quỹ tích di chuyển của tà ma chuột hamster, nhưng thân thể Tống Thư Hàng lại không phản ứng theo kịp ánh mắt.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn tà ma huột hamster tung chân phải đã một cước vào ngực hắn.

“Rầm!”

Tống Thư Hàng bị đá bay ra ngoài.

Một cước này đau thấu tim gan!”Nhìn qua con tà ma chuột hamster này rất nhỏ nhắn xinh xắn, có hình dạng tương tự như chuột hamster nuôi ở nhà, nhưng cái chân nhỏ kia lại ẩn chứa sức mạnh đến vạn cân. Thư Hàng cảm giác mình tựa như bị một chiếc xe buýt đứt thắng đụng trúng, ngực đau âm ĩ, hô hấp cũng khó khăn.

“Thư Hàng!”

Tô Thị A Thập Lục hét lên, sau đó lập tức xoay người chém một đao về phía con tà ma chuột hamster kia!

Giữa không trung, tà ma chuột hamster khẽ mỉm cười, biểu tình cực giống con người.

Tiếp đó tà ma chuột hamster đưa tay đến bên hông, một tiếng keng vang lên, nó rút ngay ra một cây tăm xỉa răng… À không đúng, phải là một thanh lợi kiếm chứ!

Khí tức tà ác trên thanh lợi kiếm bé như cây tăm xỉa răng kia bỗng tăng vọt lên. Đây là chân nguyên ô uế đặc thù của tà ma Cửu U, đối ứng với chân nguyên tiên thiên của tu sĩ nhân loại tứ phẩm.

Sau đó tà ma chuột hamster tiêu sái vung kiếm đỡ phía sau lưng.

Không ngờ lợi kiếm bé như tăm xỉa răng kia lại dễ dàng đỡ được đao mang của Tô Thị A Thập Lục. Hơn nữa, lúc này tà ma chuột hamster chỉ cầm lợi kiếm tăm xỉa răng bằng một tay thôi.

Sau khi ngăn cản một kích của Tô Thị A Thập Lục, tà ma chuột hamster hờ hững nói:

“Tiểu cô nương, đối thủ của cô không phải là ta.”

Nói xong, kiếm trong tay nó hất một cái.

Tô Thị A Thập Lục cảm thấy một luồng sức mạnh cuồng bạo từ đoản đao trên tay truyền tới, cô liên tiếp lui về sau ba bước, thậm chí suýt chút nữa không cầm nổi đao trong tay!

Không ngờ trong thân thể nhỏ nhắn của tà ma chuột hamster lại ẩn chứa lực lượng kinh người như vậy!

…

“Phá Ma Thiên Long Trảm!”

Lúc này, Tống Thư Hàng ổn định thân hình, thừa cơ chém ra một đao.

Hắn hét lên, bảo đao Bá Toái trong tay chuyển động, ngọn lửa trên đao bùng cháy mãnh liệt, thân đao lấy một góc độ quỷ dị chém về phía tà ma chuột hamster!

Lúc tà ma chuột hamster nghe thấy tên chiêu thức ngầu lòi này, đột nhiên sững sốt trong giây lát. Bởi vì theo như trong tình báo mà nó lấy được, tên tu sĩ Tống Thư Hàng này không hề có võ kỹ nào mang cái tên khoa trương như Phá Ma Thiên Long Trảm này cả. Chẳng lẽ là đao pháp hắn mới học được ư?

Nhưng một lát sau, nó thấy được ngọn lửa trên bảo đao của Tống Thư Hàng.

“...”

Khóe miệng của tà ma chuột hamster co giật:

“Thấy ta ít học nên ngươi nghĩ ta dễ bị lừa lắm đúng không? Đây không phải là Hỏa Diễm Đao à? Liên quan quái gì đến Phá Ma Thiên Long Trảm hả?”

Tống Thư Hàng khí thế bừng bừng, trong lòng thầm nói làm sao không quan hệ được chứ? Lúc hô lên cái tên Phá Ma Thiên Long Trảm, khí thế trên người hắn lập tức tăng vọt. Lúc tung ra skill tất sát thế này, nhất định phải hô tên lên, như vậy mới có thể tăng lên sĩ khí phe mình. Hơn nữa, một cái tên bá đạo sẽ có tỷ lệ nhất định khiến cho đối thủ cảm thấy hoang mang bất ngờ, từ đó thu được hiệu quả không tưởng.

Tống Thư Hàng học được chiêu này từ cuộc chiến Đoạn Tiên đài giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái lúc trước, hiệu quả không tệ, con tà ma chuột hamster trước mắt đã bị ảnh hưởng rồi đây này.

Hỏa Diễm Đao hừng hực thiêu đốt, sắp chém trúng tà ma chuột hamster rồi.

Cùng lúc đó, Tô Thị A Thập Lục ở sau lưng nắm chặt đoản đao một lần nữa, lao người tiến lên. Cô phối hợp với Tống Thư Hàng, chém ra một đao có tên Đao Yêu trong Quỷ Đao Quyết thuộc về Thiên Hà Đao Pháp. Khác với Bá Đao Quyết, quỹ tích của một đao này cực kỳ quỷ dị.

Đối mặt với hợp kích của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, khóe miệng của tà ma chuột hamster lộ ra biểu tình đắc ý rất sinh động:

“Chính là lúc này!”

Ngay sau đó, chỗ ngực của Tống Thư Hàng hiện lên một tấm phù văn phát ra ánh sáng chói mắt. Phù văn này là do tà ma chuột hamster để lại lúc đá một cước vào ngực Thư Hàng khi nảy.

Ánh sáng của phù văn bao phủ cả người Thư Hàng, đồng thời cũng bao phủ thân hình tà ma hamster.

…

Quỷ Đao Quyết của Tô Thị A Thập Lục ra sau mà tới trước.

Khi đao của cô chém vào trên người tà ma chuột hamster, A Thập Lục nhíu chặt chân mày lại. Bởi vì cô không cảm giác được đao của mình chém trúng vật thể. Thân đao vậy mà lại đi xuyên qua thân thể của tà ma chuột hamster, thấu thể mà qua!

Là do tầng bảo quang phù văn kia!

Bảo quan tỏa ra từ ngực của Tống Thư Hàng, bao bọc cả người Thư Hàng và con tà ma chuột hamster này vào bên trong, tách ra thành hai thế giới!

Tống Thư Hàng và tà ma chuột hamster ở bên trong bảo quang là một thế giới.

Còn Tô Thị A Thập Lục chính là một thế giới khác!

Đao của Tô Thị A Thập Lục không thể chém tới tà ma chuột hamster, không có cách nào trợ giúp Tống Thư Hàng.

“Vận dụng năng lực không gian ư?”

Con ngươi của Tô Thị A Thập Lục co rút lại, lần này phiền rồi.

Tại sao loại lực lượng không gian phiền toái này lại xuất hiện trên người con tà ma chuột hamster này chứ?

Tô Thị A Thập Lục thu hồi đoản đao.

Sau đó, cô ngửa đầu truyền âm nhập mật cho Bạch Tôn Giả đang ở tầng lưới tà ma ngũ phẩm:

“Bạch tiền bối!”

Bây giờ chỉ còn cách mời người cũng có lực lượng không gian là Bạch Tôn Giả ra tay tương trợ thôi.

Lúc một đao của Tô Thị A Thập Lục rơi vào khoảng không, Một kích Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng cũng rơi vào khoảng không.

Bởi vì ánh sáng trước ngực phóng ra quá đột ngột khiến hai mắt Tống Thư Hàng rơi vào trạng thái mù tạm thời, một kích Hỏa Diễm Đao cũng mất đi sự chính xác, lướt qua bên người tà ma chuột hamster.

Tà ma chuột hamster tra kiếm vào vỏ lại, bình tĩnh đứng trước mặt Tống Thư Hàng, mặc cho một đao kia chém qua bên người nó. Có vẻ như nó đã sớm đoán được một đao này của Tống Thư Hàng sẽ không chém trúng nó.

Tống Thư Hàng vẫn còn trong trạng thái mù nhất thời, sau khi phát hiện một đao của mình không chém trúng mục tiêu thì tức tốc lui về phía sau. Hắn vẫn nhớ rõ lúc tà ma chuột hamster bùng nổ tốc độ khi nảy, tuyệt đối không thể cho đối phương cơ hội phản kích.

Thế nhưng tà ma chuột hamster cũng không có ý định thừa cơ phản kích.

Nó đứng chắp tay, mặt đầy vẻ ung dung thoải mái, nhìn rất có phong phạm cao thủ.

Sau khi khôi phục thị giác, Tống Thư Hàng nhìn tà ma chuột hamster đang đứng chắp tay:

"..."

Lúc này, tà ma chuột hamster lên tiếng:

"Thiết lập 'Không gian lôi đài chiến đấu' thành công, ngươi là Tống Thư Hàng đúng không? Tiếp theo sẽ là cuộc chiến sinh tử của riêng hai chúng ta."

Lúc này, Tống Thư Hàng và tà ma chuột hamster bị bảo quang bên người nâng lên, trôi đến vùng trời ở tầng lưới tà ma tứ phẩm. Sau đó bảo quang trên người hai người trải rộng, biến thành một lôi đài to lớn.

Đám người Tô Thị A Thập Lục có thể nhìn thấy lôi đài này nhưng lại không chạm vào được, bởi vì nó thuộc về một không gian khác.

"Không, ta không phải là Tống Thư Hàng."

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói:

"Ta là Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc."

Con tà ma chuột hamster trước mắt này hành động quá cổ quái. Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà vừa lên tới đã báo ra tên của hắn. Hơn nữa, còn bỏ qua cơ hội đả thương hắn lúc hai mắt hắn bị mù nhất thời, rồi lại làm ra cái không gian lôi đài chiến đấu kỳ lạ này nữa. Quá tà môn! Cho nên, Tống Thư Hàng phủ nhận tên của mình theo bản năng.

Ở bên dưới, Tô Thị A Thập Lục, vợ chồng Dược Sư, Ngư Kiều Kiều lại tụ tập cùng nhau.

Bởi vì lôi đài do bảo quang biến thành là một không gian khác, cho nên ngay cả tiếng nói cũng không truyền ra được.

Nhưng đám A Thập Lục vẫn có thể nhìn khẩu hình của Tống Thư Hàng, thông qua ngôn ngữ môi để đoán hắn đang nói cái gì.

Đối với tu sĩ bọn họ, học khẩu ngữ chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Tô Thị A Thập Lục, vợ chồng Dược Sư, Ngư Kiều Kiều:

"..."

****

"Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc? Ngươi thật sự không phải là Tống Thư Hàng sao?"

Tà ma chuột hamster sững sốt hỏi lại. Chết dở, chẳng lẽ nó nhận lầm thật rồi sao?

Đáng ghét, nhân loại đều có dáng vẻ tương tự như nhau, rất khó nhận ra tên nào là người nó cần tìm!

Chuyện này cũng giống như khi con người nhìn con chuột thôi. Muốn từ trong trăm ngàn con chuột nhận ra con chuột mình cần, cũng không dễ dàng. Trừ khi con chuột mà mình muốn tìm có hoa văn đặc thù, hoặc là những thứ khác đặc thù.

"..."

Tống Thư Hàng rất thành thật nói:

"Bản tọa đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc chính là ta. Tà ma, ngươi tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu có chuyện gì?"

"Ngươi lừa gạt chuột!"

Lúc này, tà ma chuột hamster đột nhiên ngẩng đầu lạnh lùng nói:

"Tống Thư Hàng, tên dối trá nhà ngươi, ta mới vừa tra lại tin tức, ngươi chắc chắc chính là Tống Thư Hàng!"

Tống Thư Hàng:

"..."

Không ngờ nó lại có tin tức cặn kẽ của hắn, còn tra đi tra lại nữa á?

Rốt cuộc con tà ma Cửu U này muốn làm gì đây?

Chẳng lẽ... Nó là tà ma đến từ Lai Sinh sơn, biết được mình là dư nghiệt của Kim Cương tự cho nên từ ngàn dặm xa xôi chạy tới đây để diệt gọn à?

“Đừng nói nhiều nữa, Tống Thư Hàng! Lôi đài đã bày ra, hai chúng ta hãy chém giết một trận thật sáng khoái đi!”

Tà ma chuột hamster lạnh lùng nói:

“Ngươi xuất chiêu đi, ôm quyết tâm giết chết ta mà ra tay đi! Như vậy ta mới có thể khiến ngươi chết không quá khó coi.”

Sát ý tràn ra, tà ma chuột hamster nổi giận thật rồi.

Tống Thư Hàng cầm chặt bảo đao Bá Toái. Dưới tình huống chưa lĩnh ngộ được đao ý, uy lực của phần thiên Hỏa Diễm Đao không đủ, Tật Phong Đao thì lại chỉ mới nhập môn.

Cho nên... Cứ dùng nắm đấm để đánh đi.

Bất kể Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp hay Kim Cương Phục Ma Quyền bản năng cấp, đều có tác dụng khắc chế tà ma Cửu U, dùng tốt hơn Hỏa Diễm Đao và Tật Phong Đao.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lập tức xoay cổ tay thu hồi bảo đao Bá Toái.

“Ngươi muốn bỏ đao không dùng nữa sao? Nhưng uy lực của chiêu Hỏa Diễm Đao lúc nảy không tồi đâu, ngay cả ta cũng không dám đón đỡ đấy.”

Tà ma cao ngạo nói.

Trong lúc nói chuyện, tà ma chuột hamster giang hai tay ra, nhẹ nhàng phất một cái. Trên người nó lập tức hiện ra một thân y bào màu trắng, không ngờ nó cũng có thứ tương tự như trang bị không gian.

Quần áo trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi.

Trước khi đánh nhau còn phải thay quần áo... Đồ thần kinh giẫm đinh!

Chương 764: Kiếm Này Dài 6.47cm, Trọng Lượng Tịnh 0.5g

“Bởi vì... Đối phó với ngươi không cần dùng đao.”

Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

“Ha ha ha ha.”

Tà ma chuột hamster giận quá hóa cười, tay nó nắm chặt lợi kiếm tăm xỉa răng:

“Ngươi sẽ hối hận đấy, Tống! Thư! Hàng!”

Lúc nói chuyện, khí thế của nó bắt đầu ngưng tụ.

Kiếm trong tay nó cũng đang ngưng tụ, áp súc một đạo kiếm khí chói mắt trong vỏ kiếm.

Khí chất trên người tà ma chuột hamster trở nên lạnh như băng lại sắc bén, giống như thanh lợi kiếm sắp ra khỏi vỏ trong tay nó vậy.

Ánh mắt của nó dán chặt vào Tống Thư Hàng, mặt đầy vẻ lạnh lùng tàn nhẫn:

“Kiếm này là bảo kiếm hiếm có trong hàng tứ phẩm, dài 6.47cm, trọng lượng tịnh là 0.5g. Đừng xem nó nhỏ bé thế này mà coi thường, nó chính là lợi khí hiếm có trong thiên hạ, có thể dễ dàng phá vỡ chân nguyên hộ thể của tu sĩ tứ phẩm.”

Nói cách khác, thanh lợi kiếm giống như tăm xỉa răng này cũng là bảo kiếm có cùng đẳng cấp với bảo đao Bá Toái, có thể chém thân xác tu sĩ tứ phẩm.

Lúc này tà ma chuột hamster giống như một kiếm khách chân chính.

Nếu như thân thể nó lớn hơn một chút, đổi thành một vị tu sĩ nhân loại mặc áo trắng thì nhất định sẽ rất ngầu. Đáng tiếc, nó chỉ là một con chuột hamster nho nhỏ mà thôi, cho dù có mặc áo trắng thì nó vẫn là chuột hamster, kiếm khách hamster áo trắng!

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn phát hiện không ngờ mình lại có thể nhìn ra biểu tình lạnh lùng tàn nhẫn từ trên khuôn mặt chuột kia, thật quỷ dị làm sao. Chẳng lẽ là do trước đây không lâu hắn đã ở chung với Đậu Đậu một đoạn thời gian, bởi vì biểu tình của kinh ba Đậu Đậu cực kỳ phong phú, cho nên hắn đã học được skill nhìn ra biểu tình của động vật rồi sao?

“Không dùng đao, vậy ngươi muốn dùng thứ gì để đánh một trận với ta hả?”

Kiếm khách hamster áo trắng cao ngạo nói:

“Hay là ngươi cho rằng ta sẽ không giết kẻ địch tay không tấc sắt? Ngươi... Ngây thơ quá rồi đấy!”

“Ta không có kiếm, chỉ có hai nắm đấm thôi.”

Tống Thư Hàng thở dài đáp. Trong khi nói chuyện, hắn đã vận chuyển Cương Thủ, hai cánh tay nhuộm màu thép cứng rắn.

Ít nhất về mặt khí thế, Tống Thư Hàng không hề thua kém con kiếm khách hamster áo trắng này.

“Tốt lắm, xem ra hai nắm đấm này không hề yếu hơn đao của ngươi nhỉ.”

Tà ma chuột hamster khép hờ hai mắt, chậm rãi rút bảo kiếm trong tay ra.

Theo động tác rút lợi kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí ẩn chứa trên thân kiếm từ từ tăng lên.

Động tác rút kiếm cũng là một hạng mục không thể thiếu trong quá trình kiếm tu so kiếm, tiếc là Tống Thư Hàng ở phía đối diện lại không chơi kiếm.

Bằng không, nó và tên tu sĩ nhân loại trước mặt có thể dốc toàn lực đánh một trận sảng khoái trong không gian lôi đài chiến đấu thần kỳ này rồi. Trận chiến đó nhất định sẽ trở thành một câu chuyện được mọi người ca tụng, truyền lưu trong nhân gian cũng như trong thế giới Cửu U.

Trong lòng tà ma chuột hamster cảm thấy tiếc nuối không thôi.

Kiếm ra khỏi vỏ!

Kiếm khí trùng thiên, cộng thêm kiếm ý bao phủ toàn bộ không gian lôi đài.

Con tà ma chuột hamster này là một kiếm tu thiên tài hiếm có, là cao thủ đã ngưng tụ ra kiếm ý.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, màu thép rắn trên hai quả đấm càng ngày càng đậm, cuối cùng hóa thành màu kim loại đen như mực.

Vốn dĩ hắn muốn thừa dịp trước khi kiếm khách hamster áo trắng xuất kiếm, tìm cơ hội đấm cho nó một quyền, đánh vỡ khí thế của đối phương.

Nhưng trong quá trình rút kiếm, tà ma chuột hamster không hề lộ ra chút sơ hở nào cả. Hơn nữa, khi kiếm của nó còn chưa ra khỏi vỏ, Tống Thư Hàng đã có cảm giác cực kỳ nguy hiểm rồi.

Hắn không dám tùy tiện tấn công!

“Tốt lắm.”

Tà ma chuột hamster nhẹ giọng nói:

“Ngươi không nhân lúc ta rút kiếm để tấn công ta, tốt lắm, nếu không thì ngươi đã biến thành một cái xác rồi. Giờ ngươi hãy đỡ một kiếm của ta. Một kiếm này của ta giống như công kích từ bên ngoài chín tầng trời bay đến, từ trên cao giáng xuống, nhanh mạnh như điện, lại biến ảo khôn lường, có thể nói là kiếm pháp thiên hạ vô song. Có thể chết dưới một kiếm này cũng là vinh hạnh của ngươi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Khi nghe con tà ma chuột hamster này miêu tả kiếm pháp của bản thân, hắn cứ có cảm giác quỷ dị thế nào ấy.

...

Đúng lúc này, tà ma chuột hamster tung người lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, tư thế ưu nhã:

“Tiếp chiêu của ta đi, ta đã đặt cho nó một cái tên rất ngầu, ấy chính là Thiên Ngoại Phi Ma!”

Kiếm khí tung hoành, kiếm ý ngất trời, từ trên cao giáng xuống, đè ép Tống Thư Hàng. Giống y như ma vương từ bên ngòai chín tầng trời giáng lâm, vừa bá đạo lại vừa linh hoạt, thiên biến vạn hóa.

Tống Thư Hàng không hề sợ hãi bước ra một bước, tung quyền phải đón đỡ:

"Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp 2!"

Chỉ trong chớp mắt, nắm đấm được Cương Thủ cường hóa đã tung ra vô số quyền giống như mưa thiên thạch, chống lại một kích từ trên cao giáng xuống của tà mà chuột hamster.

Định mệnh, giờ thì hắn đã biết cảm giác quỷ dị lúc nảy là do đâu rồi.

Mẹ kiếp! Không ngờ hắn cũng có ngày này.

Thiên Ngoại Phi Ma VS Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp!

Thật ra thì ngay lúc sắp tung quyền, Tống Thư Hàng cũng muốn đổi Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp sang một cái tên ngầu hơn chút. Nhưng do bị kiếm khí và kiếm ý của tà ma chuột hamster đè ép dữ quá, hắn bất giác lại hô lên cái tên "Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp 2!.

Thật bi kịch! Còn chưa đánh chính thức mà đã thua khí thế rồi.

Kiếm khí + kiếm ý, bá đạo đè ép xuống.

Nắm đấm được Cương Thủ cường hóa, quyền ra như mưa thiên thạch, phản kích mạnh mẽ!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm và quyến không ngừng va chạm với nhau. Ma khí ô uế đấu với tam thập tam thú tiên thiên chân dịch của Tống Thư Hàng.

Trong hư không liên tục vang lên từng tiếng nổ ầm ầm.

Chỉ là... Cho dù tam thập tam thú tiên thiên chân dịch của Tống Thư Hàng có một phần thuộc tính đặc hiệu, chỉ thuộc về tiên thiên chân nguyên của tu sĩ tứ phẩm. Cương Thủ cường hóa nắm đấm, độ cứng tăng vọt, không kém gì trình độ của tu sĩ tứ phẩm. Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp có tác dụng khắc chế tà ma thế giới Cửu U cực mạnh.

Tuy được nhiều thứ phụ trợ như vậy nhưng Tống Thư Hàng vẫn rơi vào thế yếu tuyệt đối, bị kiếm khí của tà ma chuột hamster chèn ép, liên tục lùi về phía sau.

Chỉ trong thoáng chốc mà trên nắm đấm, trên thân thể của Tống Thư Hàng đã xuất hiện mấy chục vết thương do kiếm gây ra.

Vết thương rất sâu, chỗ miệng vết thương còn có khí tức ô uế của thế giới Cửu U lượn lờ, khiến vết thương không khép lại nhanh được, máu chảy đầm đìa...

“Đây chính là thực lực thật sự của một tà ma tứ phẩm không bị suy yếu sao?”

Tống Thư Hàng than thầm trong lòng. Giao chiến chính diện thế này, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của nó.

Về phần mấy chục vết thương trên người, Tống Thư Hàng cảm thấy chẳng phải là chuyện gì lớn cả. Từ khi học bí pháp giám định, bị hơn trăm thậm chí hơn ngàn vết thương sâu cũng chỉ là chuyện bình thường như cơm bữa mà thôi, hắn đã tập mãi thành quen rồi.

Vậy thì sau đây, xin mời con tà ma chuột hamster này nếm thử một chiêu quyền pháp đi!

Dùng Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp triền đấu lâu như vậy, rốt cuộc hắn cũng tìm được thời cơ tốt nhất để ra quyền lần nữa.

Tống Thư Hàng dùng nắm đấm còn lại đánh ra Kim Cương Phục Ma Quyền 1 “Kim Cương Hàng Lâm!

Triền đấu lâu như vậy cũng chỉ để chờ cơ hội tung ra tuyệt chiêu này thôi đấy!

Một quyền đánh ra, ánh sáng công đức trên người hắn chợt lóe lên phối hợp với quyền pháp, huyễn hóa ra hư ảnh một vị lực sĩ Kim Cương bao lấy Tống Thư Hàng.

Trong hư không vang lên tiếng tụng kinh, xen lẫn với tiếng kêu giống như tiếng rồng ngâm của cá voi.

Sau khi hư ảnh lực sĩ Kim Cương do ánh sáng công đức biến thành hiện hình, toàn bộ tà khí Cửu U lượn lờ quanh miệng vết thương trên người Tống Thư Hàng đều bị xua tan đi.

Cũng trong lúc đó, pháp thuật trì dũ trên nhẫn đồng cổ của Tống Thư Hàng kích hoạt, chữa khỏi tất cả vết thương trên người hắn.

“Ha ha ha ha, ta chờ chiêu này của người nảy giờ đấy!”

Ở trên cao, tà ma chuột hamster đột nhiên cười lớn:

“Ngươi tưởng ta không biết chiêu quyền pháp này của ngươi

sao?

Thật ra, ngay từ lúc Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục mới tiến vào tầng lưới tà ma tứ phẩm, nó đã chú ý đến Tống Thư Hàng rồi.

Tên này không chỉ giỏi đao pháp mà còn có một chiêu quyền pháp truyền thừa của Kim Cương tự.

Nảy giờ tà ma chuột hamster vẫn đang chờ một quyền này của Tống Thư Hàng.

“Giờ ta sẽ cho ngươi chứng kiến uy lực thật sự của Thiên Ngoại Phi Ma. Cho dù là quyền pháp của dư nghiệt Kim Cương tự thì ta cũng sẽ phá cho ngươi xem!”

Tà ma chuột hamster kêu to, áo trắng trên người nó tung bay trong gió.

Cả kiếm khí và kiếm ý trên lợi kiếm tăm xỉa răng đều tăng lên một cấp bậc.

Kiếm khí hóa thành một thanh kiếm màu đen dài năm thước, chém về phía Tống Thư Hàng cùng với hư ảnh lực sĩ Kim Cương đang bao quanh hắn.

Xoẹt!

Kiếm lướt qua~

Tiếng kiếm chém nổ như sấm rền, ầm ầm không ngừng.

Quyền phong của Kim Cương Phục Ma Quyền do Tống Thư Hàng đánh ra đã bị một kiếm chém nổ. Ngay sau đó, hư ảnh lực sĩ Kim Cương bao quanh Tống Thư Hàng cũng bị ma kiếm chém làm hai.

Kim Cương Phục Ma Quyền bị tà ma chém nổ tung.

“Quả nhiên vẫn không được, chênh lệch về cấp bậc khá lớn. Cho dù quyền pháp có thuộc tính khắc chế, cộng thêm công pháp luyện thể của ta, nhưng ta vẫn không phải là đối thủ của con tà ma chuột hamster này.”

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Sau đó, hắn bình tĩnh kích hoạt một tấm phù bảo trong tay, thân thể cũng đồng thời nằm luôn xuống đất.

Một hộ thuẫn trong suốt lập tức xuất hiện, bao phủ lấy Tống

Thư Hàng, bảo vệ toàn thân hắn.

Đây là hỗ thuẫn trong suốt mà các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 đã dùng để giả chết khi đối mặt với đại quân tà ma trong lúc quay phim ở chỗ sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả.

Đây là hộ thuẫn cấp bậc ngũ phẩm đỉnh phong, một khi sử dụng, ngay cả tà ma ngũ phẩm cũng rất khó đánh vỡ hộ thuẫn này trong thời gian ngắn.

Còn tà ma cấp bậc tứ phẩm bình thường có đánh hơn nửa canh giờ, cũng đánh không vỡ hộ thuẫn này.

Trong tay Tống Thư Hàng có hai tấm phù bảo hộ thuẫn loại này, là “bao lì xì" do má mì Lệ Chi tặng cho hắn, xem như là lễ ra mắt sau khi cô nhận Diệp Tư sư tỷ làm con gái nuôi.

Không ngờ lúc này lại dùng tới.

Một kiếm toàn lực của tà ma chuột hamster chém trúng hộ thuẫn trong suốt...

Nhưng hộ thuẫn này không hề bị phá vỡ, vẫn bảo vệ Tống Thư Hàng ở bên trong.

Kiếm khí tiêu tán, tà ma chuột hamster đứng giữa không trung khẽ thở gấp. Cho dù là nó cũng cảm thấy có chút cố sức khi sử dụng một chiêu Thiên Ngoại Phi Ma này.

“Tiêu rồi, có khi nào nhất thời hứng khởi quá, lỡ tay chém chết tên Tống Thư Hàng kia rồi không.”

Tà ma chuột hamster nói thầm trong lòng.

Lúc này, hiệu ứng ánh sáng nổ tung tản ra.

Tà ma chuột hamster nhìn xuống dưới, lập tức thấy được Tống Thư Hàng đang nằm bẹp trên đất, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh. Lúc này, trên người hắn có một hộ thuẫn trong suốt, bảo vệ toàn bộ thân thể hắn.

Tà ma chuột hamster:

“...”

“Ơ? Kết thúc rồi à? Lại chém thêm một kiếm Thiên Ngoại Phi Ma nữa đi, tiếp tục chém nữa đi.”

Tống Thư Hàng khiêu khích.

Có bản lĩnh thì cứ tiếp tục dùng chiêu Thiên Ngoại Phi Ma chém nổ hộ thuẫn này đi nào!

Nổ bể một cái, ông đây còn có cái thứ hai nhé.

Đồng thời trên hai tay đang giấu trong tay áo đạo bào của Tống Thư Hàng, tay trái năm tấm phá tà phù, tay phải năm tấm kiếm phù, tất cả đều là phù bảo phiên bản cải tiến của Thất Sinh Phù Phù Chủ, có hiệu quả đạt đến cấp bậc tứ phẩm.

Nếu hộ thuẫn thật sự bị công phá, hắn sẽ ném mười tấm phù bảo này vào mặt con tà ma chuột hamster kia.

Chỉ cần có cơ hội, quật ngã nó xuống đất, sau đó Tống Thư Hàng xông lên, dùng nắm đấm đã thủ sẵn thế Kim Cương Phục Ma Quyền tiếp tục đánh cho nó đẹp mặt lần hai!

Chương 765: Hoàn Thành Giao Dịch Long Ma Dược Tề

“Vô sỉ!”

Tà ma chuột hamster vung lợi kiếm tăm xỉa răng chỉ vào Tống Thư Hàng lên án.

Trong trận chiến lôi đài một đấu một, ngay lúc mấu chốt vậy mà lại sử dụng loại đạo cụ gian lận như phù bảo.

“Hở? Vô sỉ á?”

Tống Thư Hàng dùng ánh mắt “mỹ thiếu niên ngây thơ thuần khiết” nhìn con tà ma chuột hamster kia. Vô sỉ? Nó tưởng đây là cuộc tỷ võ hữu nghị giữa tu sĩ với tu sĩ sao? Đây là cuộc chiến sinh tử giữa tà ma và tu sĩ nhân loại, giết chết đối phướng mới là chân lý đó biết không hả? Chỉ cần có thể giết chết đối phương là được mà?

“Ta chưa từng thấy tên nào mặt dày vô sỉ như ngươi!”

Tà ma chuột hamster cả giận nói.

“Ta nói cho ngươi biết, nếu bàn về vô sỉ thì ngươi mới thật sự là tên mặt dày vô sỉ đấy!”

Tống Thư Hàng nằm trong lồng bảo vệ trong suốt, đối đáp với tà ma chuột hamster. Bây giờ hắn đang rúc trong hộ thuẫn, cũng không làm được cái gì, vì vậy hắn lựa chọn dùng võ mồm để đáp lại tà ma chuột hamster.

“Cái gì? Ta vô sỉ?”

Tà ma chuột hamster quơ lợi kiếm tăm xỉa răng của mình nói:

“Ta vô sỉ chỗ nào hả? Ngươi nói rõ cho ta! Nói không rõ thì ta sẽ lập tức băm vụn ngươi ra đấy!”

Tống Thư Hàng nằm trên lôi đài, chỉ tay vào mình nói:

“Ta ở cảnh giới mấy phẩm?”

“Mới vào tam phẩm.”

Tà ma chuột hamster trả lời.

“Còn ngươi ở cảnh giới mấy phẩm? Nói to lên cho ta nghe xem nào!”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Tà ma chuột hamster vênh váo đắc ý nói:

“Cảnh giới hiện tại của ta là tứ phẩm đỉnh phong, chỉ cách ngũ phẩm nửa bước. Mặc dù thân thể của ta rất nhỏ nhắn, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể còn mạnh hơn ngươi nhiều lắm đấy nhé.”

“Thế này mà còn không vô sỉ nữa hả?”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta chỉ mới vào cảnh giới tam phẩm, ngươi là tứ phẩm đỉnh phong chỉ cách ngũ phẩm nửa bước. Ngươi không biết xấu hổ bày ra cái lôi đài này, cưỡng ép kéo ta vào đây tiến hành trận đấu một đấu một chỉ nghiêng về một phía. Vậy mà còn không vô sỉ hả?”

“Ngươi bị thần kinh à?”

Tà ma chuột hamster phản bác lại, đồng thời cũng dùng ánh mắt “mỹ thiếu niên ngây thơ thuần khiết” nhìn lại Tống Thư Hàng:

“Cảnh giới này là do ta vất vả cực nhọc mới tu luyện ra được, cuộc chiến giữa ta và ngươi là quang minh chính đại, vô sỉ chỗ nào hả?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngươi mới bị thần kinh, cả nhà ngươi đều bị thần kinh!

Bó tay, không cách nào câu thông trao đổi được.

Thôi bỏ đi, việc gì mình phải đi so đo với con tà ma chuột hamster này chứ? Ăn no rửng mỡ à?

Tống Thư Hàng nằm trên lôi đài, quan sát xung quanh. Từ khi không gian đối chiến lôi đài dâng lên cao, hắn không thấy được mọi cảnh vật bên ngoài, cũng không biết có biện pháp rời đi hay không nữa, nơi này hẳn là có liên quan đến lực lượng không gian.

Nếu được thì hy vọng là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 có thể tới giúp hắn thoát khốn.

Ngoài ra, nói thật lòng thì con tà ma chuột hamster này không phải loại hình hắn giỏi đối phó.

Đánh với nó đã mệt...

Nói chuyện với nó còn mệt hơn đánh nhau nữa.

…

Trước khi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tới cứu thì hắn phải làm gì đây?

Hay là chờ đến khi hộ thuẫn trong suốt trên người mình biến mất, sẽ ném mười tấm phù bảo vào mặt nó!

Mặc dù đầu của con hamster này không lớn, nhưng ném mười tấm phù bảo lên người nó tuyệt đối không thành vấn đề.

“Đi ra đây, chúng ta lại đường đường chính chính đánh một trận nữa, ta muốn cho ngươi chứng kiến uy lực thật sự của kiếm thuật Thiên Ngoại Phi Ma.”

Tà ma hamster quơ lợi kiếm tăm xỉa răng phẫn nộ quát to.

“Có giỏi thì ra tay đánh vỡ hộ thuẫn của ta đi này, lúc nảy ngươi nói mình cách cảnh giới ngũ phẩm chỉ nửa bước thôi mà? Lẽ nào… Ngay cả hộ thuẫn cấp bậc ngũ phẩm này mà ngươi cũng không phá nổi à?”

Tống Thư Hàng trở mình, nhẹ giọng cười nói.

“Ngươi nói thế là đang khinh thường ta sao?”

Tà ma chuột hamster giơ lợi kiếm tăm xỉa răng lên, chém mạnh xuống hộ thuẫn trong suốt của Tống Thư Hàng.

Nhưng mà sau khi chém mấy chục nhát, tà ma chuột hamster lại thu hồi lợi kiếm tăm xỉa răng, trên mặt lộ ra biểu tình đau răng vặn vẹo. Hộ thuẫn trong suốt này ở đâu ra thế nhỉ? Chém mãi cũng không vỡ ra được.

…

Ngay lúc tà ma chuột hamster vừa mới thu hồi lợi kiếm, hộ thuẫn bao quanh Tống Thư Hàng bỗng nhiên biến mất.

Hình như là do thời gian hiệu lực của hộ thuẫn này hết rồi thì phải?

Tà ma chuột hamster cười to nói:

“Ha ha ha, tiểu tử, hộ thuẫn của ngươi mất rồi, hãy nhận lấy cái chết đi!”

Nhưng nó còn chưa kịp ra tay thì đã có năm tấm phá tà phù, năm tấm kiếm phù xuất hiện ngay trước mặt nó rồi. Do quá đột ngột, nó lập tức bị phù bảo đánh trúng.

Tống Thư Hàng ở trước mặt nó nhếch miệng đắc ý.

Không phải do thời gian hiệu lực của hộ thuẫn hết, mà là do Tống Thư Hàng chủ động triệt tiêu hộ thuẫn.

Tổng cộng mười tấm phù bảo đánh vào trên người tà ma chuột hamster, một loạt linh lực nổ tung nhấn chìm tà ma chuột hamster.

Phá tà phù, kiếm phù, toàn bộ đều là phù bảo có uy lực cấp bậc tứ phẩm do Thất Sinh Phù Phù Chủ tỉ mỉ chế ra.

Phá tà phù chứa đựng sức mạnh xua đuổi tà ác, có tác dụng khắc chế tà ma Cửu U.

Còn lực công kích của kiếm phù thì tương đương với bảy thành uy lực trở lên khi Thất Sinh Phù Phù Chủ tự mình ra tay. Năm luồng kiếm khí cộng dồn lại, đủ khiến tà ma chuột hamster ăn một vố đau rồi!

Sức mạnh thanh lọc của phá tà phù cộng với kiếm mang của kiếm phù đã khiến cho tà ma chuột hamster bật ngửa.

Như Tống Thư Hàng dự liệu, tà ma chuột hamster bị phù bảo đánh ngã ra đất.

“Cơ hội tốt!”

Tống Thư Hàng nhân cơ hội lao người lên, nắm đấm đã sớm súc thế Kim Cương Phục Ma Quyền, nhắm ngay con tà ma chuột hamster kia, tàn nhẫn đánh xuống. Một quả đấm của hắn còn to hơn thân thể tà ma hamster rất nhiều, dùng quyền pháp phá tà của Kim Cương tự nện xuống!

Ầm!

Tà ma chuột hamster không cách nào chống đỡ, bị Tống Thư Hàng đè trên đất, ăn trọn một quyền này vào người.

“A a a!”

Tà ma chuột hamster hét lên thảm thiết.

…

Sau khi một quyền đánh trúng mục tiêu, Tống Thư Hàng lại cảm giác không đúng.

Một quyền này giống như đập vào một khối kim loại cực kỳ cứng rắn vậy, cho dù hắn có thần kỹ rèn sắt Cương Thủ phụ trợ nhưng nắm đấm vẫn cảm thấy đau nhức.

Ngay cả một quyền Kim Cương Phục Ma Quyền đánh vào chính diện cũng không thể đả thương con chuột nhỏ này sao?

Có thật là con chuột này chỉ có thực lực tứ phẩm đỉnh phong không vậy? Không phải là tà mà ngũ phẩm, thậm chí là mạnh hơn đang ngụy trang đấy chứ?

Sau khi tung một quyền nhưng không nhận được hiệu quả gì, Tống Thư Hàng nhanh chóng rúc người lại vào trong hộ thuẫn trong suốt.

Đúng là hộ thuẫn trong suốt lúc nãy, sau khi giải trừ thì nó vẫn không biến mất.

Khi hộ thuẫn được kích hoạt, chỉ khi nào năng lượng trong phù bảo hoàn toàn dùng hết thì nó mới mất đi hiệu lực. Cho nên, sau khi giải trừ tạm thời, hắn vẫn có thể mở hộ thuẫn ra lần nữa. Trong thời gian giải trừ hộ thuẫn tạm thời, năng lượng tiêu hao vẫn tính như khi duy trì để mở hỗ thuẫn.

Nhưng tóm lại, năng lượng trong phù bảo vẫn có thể duy trì hộ thuẫn trong suốt trong thời gian rất dài. Tống Thư Hàng lại nằm xuống lần nữa, rút về trong hộ thuẫn.

Tà ma chuột hamster bị đánh ngã xuống đất, hồi lâu mới từ trên mặt lôi đài bò dậy.

“Đau quá đi, còn đau hơn trong trong tưởng tượng của ta nữa.”

Tà ma chuột hamster xoa thân thể mình, lẩm bẩm nói. Nó vừa quay đầu, thấy Tống Thư Hàng lại lùi vào trong hộ thuẫn trong suốt kia thì tức giận muốn nổ phổi.

“Ngươi cầm tinh con rùa đấy hả?”

Tà ma chuột hamster nghiến răng nói.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng mặt không cảm xúc, nhếch môi ha ha hai tiếng.

Tà ma chuột hamster thở dài não nề.

Thôi bỏ đi... Nhiệm vụ của nó đã hoàn thành rồi. Tà ma chuột hamster nhẹ nhàng phất móng vuốt một cái:

“Là thứ này sao, chắc không lầm đâu nhỉ.”

Tống Thư Hàng kinh ngạc, con ngươi co rụt lại, trong tay tà ma chuột hamster có một phần dược tề.

Là Long Ma dược tề!

“Hẳn là thứ này rồi, Long Ma dược tề, ta có thể ngửi được mùi của Long Ma ở trong đây.”

Tà ma chuột hamster nhẹ giọng nói.

Lúc Tống Thư Hàng thấy động tác này của nó, lập tức nghĩ tới một khả năng.

“Hóa ra là vậy, là Bạch tiền bối two phái ngươi tới chỗ ta lấy Long Ma dược tề sao?”

Tống Thư Hàng nằm trong hộ thuẫn trong suốt lên tiếng nói. Ở trong không gian này, hắn có thể nói ra cái tên Bạch tiền bối two, tiếng không bị biến mất.

“Bạch tiền bối thỏ? Mặc dù không biết ngươi đang nói gì, nhưng một trong những nhiệm vụ của ta lần này chính là lấy đi một phần Long Ma dược tề từ trong tay ngươi.”

Tà ma chuột hamster nhếch mép nói:

“Ngoài ra, kiểm tra thực lực của ngươi cũng là một nhiệm vụ của ta. Hiểu rõ thực lực, công pháp, pháp thuật và vũ kỹ của ngươi đều nằm trong phạm vi nhiệm vụ của ta.”

Nhiệm vụ mà tà ma chuột hamster muốn thi hành là nhiệm vụ kỳ quái gì thế nhỉ?

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp. Nhưng như đã nói qua, Long Ma dược tề của hắn đều đặt trong túi thu nhỏ một tấc, làm sao tà ma chuột hamster từ trong đó lấy Long Ma dược tề ra được chứ?

“Mặc dù không biết những nhiệm vụ này có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ nhiệm vụ của ta đã hoàn thành.”

Tà ma chuột hamster thu hồi áo trắng trên người, lại tra thanh kiếm nhỏ như tăm xỉa răng vào vỏ:

“Thừa dịp tu sĩ của Nho gia còn chưa phát hiện, ta phải rời khỏi nơi này, nếu chậm trễ nữa thì ta sẽ không rời đi được. Chào tên gia hỏa Tống Thư Hàng nhà ngươi nhé, sau này… Mẹ kiếp, hẹn mãi mãi không bao giờ gặp lại!"

Nói xong, tà ma chuột hamster lại sử dụng một tấm phù văn, phù văn mở ra một con đường tương tự như cửa không gian ngay trong không gian lôi đài chiến đấu này. Tà ma chuột hamster ôm Long Ma dược tề, chui vào trong cửa không gian rồi biến mất tiêu.

Cứ đi như thế á?

"Nếu Bạch tiền bối two muốn lấy Long Ma dược tề thì cứ trực tiếp bảo con hamster này tìm ta là được rồi, còn bày vẽ ra nhiều chuyện như vậy để làm gì chứ?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc khó hiểu.

Chờ một chút!

Chết rồi!

"Chờ chút đã, thả ta ra ngoài trước rồi hẳn đi chứ?"

Tống Thư Hàng nằm hộ thuẫn trong suốt kêu lên!

Con tà ma chuột hamster kia thông qua phương thức không gian truyền tống, rời khỏi không gian lôi đài chiến đấu này, nhưng hắn vẫn còn bị nhốt ở trong không gian này mà. Hắn cũng không có năng lực không gian, không thể mở ra cửa không gian để ra khỏi đây được.

"Này, Bạch tiền bối two, ngài có nghe thấy không? Mau thả ta ra đi mà!"

Tống Thư Hàng tiếp tục kêu lên.

Ngay lúc hắn kêu to, đột nhiên có một thanh phi kiếm đâm vào trong không gian lôi đài chiến đấu.

"Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối thỏ là có ý gì hả? Tại sao lại thêm chữ thỏ ở phía sau tên gọi của ta thế?"

Từ trên phi kiếm truyền tới tiếng của Bạch Tôn Giả.

Phi kiếm này chính là Lưu Tinh kiếm của Bạch Tôn Giả.

…

Mà lúc này, ở tầng lưới tà ma tứ phẩm.

Không gian lôi đài chiến đấu đã không còn trong suốt có thể nhìn thấu giống như trước nữa, mà là bị tầng tầng bảo quang bao phủ, người bên ngoài không thấy được bên trong, người ở bên trong cũng không thấy được bên ngoài.

Sau khi chạy tới, Bạch Tôn Giả thử vận dụng năng lực thiên phú không gian của mình, chém một kiếm về phía không gian lôi đài chiến đấu.

Sau đó thì nghe được tiếng kêu của Tống Thư Hàng.

Chương 766: Thần Binh Ngài Muốn Đã Được Trang Bị Thành Công!

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao lại trùng hợp như vậy chứ, hắn vừa mới nhắc đến Bạch tiền bối two, thì lập tức bị Bạch Tôn Giả nghe được?

Ơ? Khoan đã! Nếu trong không gian lôi đài chiến đấu này, hắn có thể nhắc tới cái tên Bạch tiền bối two. Như vậy, ở trong không gian đặc thù này, chẳng phải hắn có thể nói cho Bạch Tôn Giả nghe về vị Bạch tiền bối two thần bí kia sao?

“Bạch tiền bối, thật ra mới vừa rồi không phải ta đang nói ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, nhìn về phía Lưu Tinh kiếm nói.

“Hửm?”

Trong Lưu Tinh kiếm vang lên tiếng nghi hoặc của Bạch Tôn Giả.

“Bạch tiền bối, không gian lôi đài chiến đấu mà ta đang ở rất kỳ diệu. Ở trong này, ta có thể nói cho ngài nghe một số chuyện mà trước đây ta bị ‘cấm nói’.”

Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian nói.

Hắn không xác định được không gian lôi đài chiến đấu này có thể duy trì trong bao lâu, cho nên phải nhanh chóng nói cho Bạch Tôn Giả biết chuyện của Bạch tiền bối two mới được.

“Ô? Là phần nội dung mà lần trước người vừa nói tới đã lập tức biến thành ‘tít tít tít～～’ đó sao?”

Trong Lưu Tinh kiếm truyền ra giọng nói đầy vẻ tò mò của Bạch Tôn Giả. Nghe giọng điệu của Tống Thư Hàng tiểu hữu, hình như những nội dung bị che giấu kia có liên quan đến hắn thì phải?

Tống Thư Hàng nhanh chóng nói:

“Đúng vậy, chính là phần nội dung đó. Bạch tiền bối, sau khi nghe được những gì ta sắp nói đây, ngươi đừng ngạc nhiên nhé. Lần đó, lúc ta bị kéo vào ác mộng nguyền rủa của Mặc Môn thượng cổ, cuối cùng may mắn gặp được một vị tiền bối, hắn đã cứu ta ra khỏi không gian nọ. Khi đó, vị tiền bối mà ta nằm mơ thấy lại có dáng dấp giống y hệt Bạch tiền bối ngài! Bất kể là khí chất hay khí tức bản thân, thậm chí là loại mị lực kia cũng giống nhau như đúc! Hắn tự xưng là một thành viên bên phe thế giới Cửu U, hơn nữa... Tên của vị tiền bối kia cũng chỉ có một chữ Bạch.”

“Ồ? Có dáng dấp giống hệt như ta à? Nghe có vẻ thú vị nhỉ.”

Tiếng của Bạch Tôn Giả từ trong Lưu Tinh kiếm truyền tới. Không ngờ trên thế giới này lại có người giống hệt hắn, thậm chí ngay cả khí chất và loại mị lực kia cũng giống y nhau.

Nếu hắn gặp mặt đối phương, hai người nhất định sẽ có rất nhiều đề tài để nói với nhau ấy nhỉ?

“Vậy nên ta mới gọi vị Bạch tiền bối kia là Bạch tiền bối two.”

Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Tại sao là Bạch tiền bối thỏ?”

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi:

“Tên ‘Bạch’ có dáng dấp giống ta kia tuổi thỏ hả?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Không phải, ta nói two ý là con số 2 ấy.”

“À, thì ra là vậy.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“À, Bạch tiền bối này, hình như vị Bạch tiền bối two kia đang nghĩ cách điều tra chuyện của ngài đấy. Còn nữa, có vẻ như hắn không hiểu nhiều về thế giới bên này, cho tới nay cũng chỉ ở thế giới Cửu U thôi. Cho nên, ta cảm thấy Bạch Tôn Giả ngài nên cảnh giác hành động của đối phương.”

Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Điều tra ta? Ừ, chuyện này có thể hiểu được. Sau khi nghe ngươi miêu tả, ta cũng rất muốn tìm hiểu về hắn thêm một chút.”

Bạch Tôn Giả đáp:

"Vậy ngươi có biết hắn có lai lịch thế nào không?"

"Ta cũng không biết, ta đã dò xét nhiều lần nhưng vẫn không có được tin tức về thân phận của hắn. Nhưng mà Bạch tiền bối này, ta đã thăm dò ra được một chuyện. À, trước khi nói ra chuyện này, Bạch tiền bối ngài phải cam đoan là không đánh ta thì ta mới nói."

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó nói.

"Được thôi, ngươi nói đi."

Bạch Tôn Giả sảng khoái đáp ứng.

"Ta đã từng thăm dò vị Bạch tiền bối two kia, dùng lời của thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa để thăm dò hắn. Chính là câu nói kia đấy... Bạch tiền bối ngài hiểu là gì mà. Sau đó vị Bạch tiền bối two kia có vẻ bị đả kích khá lớn, ta cảm giác hắn như muốn giết ta để diệt khẩu luôn ấy, hơn nữa trước tiên còn cấm nói ta, không cho ta câu nào hết. Phản ứng giống y như Bạch Tôn Giả ngài lúc trước luôn."

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả:

"..."

"Cho nên, ta có một suy đoán. Bạch tiền bối này, có khi nào giữa ngươi và vị Bạch tiền bối two kia có liên hệ đặc thù gì không? Nếu không, chẳng lẽ trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp như vậy, ngài và vị Bạch tiền bối two kia đều gặp thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa, đều bị tỏ tình như nhau à?"

Tống Thư Hàng hóa thân thành một vị thần thánh, dựa vào đầu mối thu được để to gan đưa ra suy luận.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nói đến nước miếng bay tá lả thì trong Lưu Tinh kiếm bỗng truyền ra giọng nói bình tĩnh của Bạch Tôn Giả:

"Thư Hàng tiểu hữu, nếu không nhắc đến chuyện này nữa thì chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau."

Còn ngược lại, nếu Thư Hàng tiểu hữu cứ nhắc mãi đến chuyện này thì không còn là bạn tốt của Bạch Tôn Giả nữa, thậm chí sẽ bị kéo vào danh sách đen.

Nếu bị Bạch Tôn Giả kéo vào danh sách đen, vậy thì xong luôn rồi đấy.

Tống Thư Hàng lập tức dừng mạch suy luận của mình lại.

“Nhưng mà Thư Hàng tiểu hữu này, ta vẫn phải cảm ơn ngươi đấy.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Cảm ơn người đã nói cho ta biết chuyện thú vị như vậy. Có lẽ lần sau, chúng ta có thể lập đội đi thăm thú thế giới Cửu U chứ nhỉ?”

“Chắc sau này sẽ có cơ hội thôi.”

Tống Thư Hàng cười khan nói. Chỗ nguy hiểm như thế giới Cửu U, không đi cũng được. Ít nhất trước khi bản thân đủ mạnh thì hắn không định đi vào chỗ đó đâu.

“Hay là chờ đi di tích dưới đáy biển xong thì chúng ta lại lập đội đi thăm thú thế giới Cửu U nhé?”

Bạch Tôn Giả đề nghị.

“Bạch tiền bối, trước khi đi thế giới Cửu U, hay là chúng ta đi đến cấm địa lấy được từ chỗ Lý Thiên Tố đạo trưởng trước nhé?”

Tống Thư Hàng nói ra ý kiến của mình.

So với thế giới Cửu U nguy hiểm kia thì Tống Thư Hàng càng muốn đi cấm địa hơn. Lý m Trúc còn đang bị hàn bệnh hành hạ trong Thời Quang thành ở Bích Thủy Các, không chừng trong cấm địa có phương pháp giải trừ hàn bệnh cũng nên.

“Ồ đúng rồi, còn có một cấm địa thú vị nữa chứ, suýt chút nữa là quên mất.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Vậy thì đi cấm địa trước, sau đó chúng ta lại đến thế giới Cửu U.”

Bạch tiền bối là một người cố chấp thế đấy, một khi muốn đi đâu chơi thì hắn nhất quyết phải giành thời gian đi cho bằng được.

Tống Thư Hàng tính toán thời gian một chút rồi nói:

“Bạch tiền bối, chắc ta không có thời gian tham gia hoạt động đi thăm thú thế giới Cửu U đâu.”

“Ơ? Ngươi không muốn đi thế giới Cửu U tìm tên Bạch thỏ kia sao?”

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Bạch thỏ là cái quái gì vậy trời!

Tống Thư Hàng ho khan một tiếng rồi đáp:

“Theo như tính toán thì đến lúc đó ta phải đi học rồi.”

Ngẫm lại thì đợt này đúng là một kỳ nghỉ hè phong phú, cho dù cộng hết những trải nghiệm từ trước đến nay cũng không phong phú bằng mùa hè này.

Nhưng kỳ nghỉ hè có phong phú thú vị thế nào đi nữa thì cuối cùng hắn vẫn phải đối mặt với hai chữ “khai giảng”.

Đôi khi thời gian tiên sinh lại tàn nhẫn vô tình như vậy đấy.

Tống Thư Hàng tiểu hữu, nam, 18 tuổi chẵn, hiện tại thân cao 1m82, học sinh lớp 43 khóa 19, thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo khu đại học Giang Nam.

Ngoại trừ thân phận tu sĩ, hắn còn có một thân phận khác, đó là một sinh viên tài đức vẹn toàn, người gánh vác tương lai của tổ quốc.

“Hử? Khai giảng á, đúng rồi ha, Thư Hàng tiểu hữu còn là học sinh mà.”

Tiếng của Bạch Tôn Giả truyền tới:

“Thật khiến người ta hoài niệm. Còn nhớ hồi đó, cách đây lâu lắm rồi, ta cũng đi đến trường tư thục, cũng gặp thầy cô nghiêm khắc...”

Nói một hồi, đột nhiên Bạch Tôn Giả không lên tiếng nữa.

Một lát sau, hắn mới nói tiếp:

“À, ta hồi tưởng nửa ngày mới phát hiện ra, hồi đó ta không có đi học. Năm đó ta là cô nhi, nhiều lần đứng bên ngoài trường tư thục, chỉ có thể hâm mộ nhìn bọn nhỏ cùng tuổi đi vào trường.”

Đi học, vào trường học, có vẻ chơi vui lắm đấy.

Nhớ lần trước, khi hắn kết thúc bế quan, Tống Thư Hàng đã mang hắn trở về khu Giang Nam, lúc đó trúng thời điểm Tống Thư Hàng thi cuối kỳ nên Bạch Tôn Giả cũng mất đi cơ hội tiếp xúc với việc đi học.

…

Tống Thư Hàng chớp mắt đần mặt ra. Mạch suy nghĩ của Bạch tiền bối thay đổi nhanh quá, nhất thời hắn cũng không biết tiếp lời kiểu gì nữa.

“Ừ ừ, vậy chuyện đi thế giới Cửu U cứ tạm gác lại đó đi.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm nói.

“Bạch tiền bối, ngài lại nghĩ tới chuyện gì chơi vui nữa vậy?”

Trong đầu Tống Thư Hàng cũng đã đoán được một khả năng, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn nên mở miệng hỏi Bạch Tôn Giả thì tốt hơn.

“Tạm thời giữ bí mật trước đã!”

Bạch Tôn Giả nghĩ tới chuyện thú vị, tâm tình tốt hẳn lên:

“Được rồi, giờ Thư Hàng tiểu hữu hãy nắm chặt Lưu Tinh kiếm của ta, ta mang ngươi đi ra ngoài!”

“Ok.”

Tống Thư Hàng vội vàng đưa hai tay nắm chặt Lưu Tinh kiếm.

“Ong ong ong~~”

Trên Lưu Tinh kiếm truyền ra một trận kiếm ngâm khe khẽ, truyền đạt cảm giác thân cận với Tống Thư Hàng, Lưu Tinh kiếm càng ngày càng thông linh.

****

Sau đó, dưới sự khống chế của Bạch Tôn Giả, Lưu Tinh kiếm dẫn Tống Thư Hàng tiến vào khe nứt không gian, mang hắn rời đi không gian lôi đài chiến đấu.

Trong quá trình thông qua truyền tống không gian, 88888 âm thanh kia đột nhiên lại nhảy ra, không ngừng vang vọng trong đầu Tống Thư Hàng.

Trong lúc mơ hồ, hắn lại hiểu bí pháp giám định sâu thêm một tầng.

Đây là chuyện tốt.

Trình độ khống chế bí pháp giám định càng cao thì cái giá phải trả khi hắn giám định vật thể lại càng thấp.

Cũng như khi dùng rìu đá đi đốn cây và dùng cưa dài làm bằng thép nguyên chất cưa cây vậy, công việc giống nhau nhưng công cụ càng tân tiến thì thể lực phải bỏ ra lại càng nhỏ.

Bây giờ, nếu hắn tháo bao tay đi giám định địa cầu thì... à, chắc là phun sạch máu mà chết thôi. Nhưng nếu hắn giám định mấy thứ như một hòn đá chẳng hạn, thì cái giá phải trả lại rất nhỏ.

...

Vèo~~ vèo~~

Lưu Tinh kiếm mang Tống Thư Hàng trở lại tầng lưới tà ma tứ phẩm.

Tô Thị A Thập Lục tiến lên, lo lắng hỏi:

“Thư Hàng, con tà ma chuột hamster kia đâu rồi?”

Lúc trận chiến trong không gian lôi đài chiến đấu phát trực tiếp đến một nửa thì toàn bộ lôi đài đều bị kim quang bọc lại, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 không thấy được cuộc chiến giữa Tống Thư Hàng và tà ma chuột hamster nữa, cuối cùng cũng không biết ai thắng ai thua.

Tống Thư Hàng một tay cầm Lưu Tinh kiếm, sau khi sắp xếp lời nói một chút, bắt đầu kể tóm tắt tình hình chiến đấu:

“Chiến đấu đến khúc cuối, ta rơi vào thế hạ phong. Khụ, sau đó ta sử dụng hộ thuẫn trong suốt mà Lệ Chi Tiên Tử cho ta. Con tà ma chuột hamster kia không phá được phòng ngự của ta, lại bị ta nhân cơ hội ném phá tà phù và kiếm phù vào mặt, cuối cùng nó thông qua lực lượng không gian quỷ dị rời đi trước rồi.”

“Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu không sao là tốt rồi.”

Dược Sư cười nói.

Chương 767: Tà Ma, Ăn Đại Bảo kiếm Của Ta Này!

Sau đó, Bạch Tôn Giả nhắc nhở mọi người:

"Từ giờ về sau, lúc các vị đạo hữu chiến đấu với tà ma Cửu U thì phải chú ý bên cạnh nhiều hơn. Nếu như phát hiện có tà ma hành động khả nghi thì phải đề phòng, tránh trường hợp bị kéo vào trong không gian lôi đài kỳ quái đó như Thư Hàng tiểu hữu."

Chúng đạo hữu đồng loạt gật đầu đáp ứng.

Tống Thư Hàng cảm giác, hình như mình đã trở thành tài liệu giảng dạy về những chuyện tiêu cực rồi thì phải?

"Tốt lắm, vấn đề đã giải quyết xong. Lệ Chi đạo hữu, chúng ta đi quay tiếp thôi. Sao hôm nay chuyện phiền phức nhiều thế nhỉ, hy vọng tiếp theo không xảy ra chuyện gì nữa, để ta thuận lời quay xong mấy cảnh phim mới được."

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm nói.

"Hì hì."

Lệ Chi Tiên Tử cười rất tươi.

Liệu rằng tiếp theo có thuận buồm xuôi gió thật không đây?

****

Bạch Tôn Giả mang Lệ Chi Tiên Tử trở lại tầng lưới tà ma ngũ phẩm, tiếp tục quay cảnh Lăng Dạ "giết vào giết ra X lần" trong vòng vây tà ma.

Vợ chồng Dược Sư cũng tiếp tục việc đánh quái của mình.

Còn Ngư Kiều Kiều thì lựa chọn hành động chung với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, trong lúc chiến đấu cũng có thể tiếp ứng lẫn nhau.

Như vậy, mọi người lại tiếp tục thực hiện hoạt động "đánh tà ma Cửu U đổi hạt sen Quân Tử Kim Liên" do Bạch Vân thư viện tài trợ lại.

Lần này, Tống Thư Hàng tiểu hữu bật chế độ chiến tướng vô song!

Chỉ thấy tay hắn cầm đại bảo kiếm, không thèm để ý đến kiếm thuật gì cả, cứ thấy tà ma tứ phẩm là hắn lập tức thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành hoặc là Thiên Hành Kiện, lao lên chém xuống một kiếm.

Kiếm thuật, võ kỹ, kỹ xảo, tất cả đều bỏ hết! Việc mà Thư Hàng làm chỉ là chém xuống một kiếm mà thôi!

Sau đó chính là tiếng rên rĩ của tà ma tứ phẩm:

"A~~"

Tà ma ngã ầm xuống đất, ma huyết phọt ra, chết ngay tại chỗ.

Tên họ Tống nào đó chém chết tà ma, không cần kiếm thứ hai!

Sau lưng, tiểu Thông Nương mang theo một cái túi càn khôn, yên lặng thu thi thể tà ma vào. Túi càn khôn này là trang bị mà Tống Thư Hàng đã mượn từ chỗ Hoàng Sơn Chân Quân, mục đích chỉ vì tham gia hoạt động đổi tà ma Cửu U lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên lần này thôi đấy. Hoàng Sơn Chân Quân rất rộng rãi, cho Tống Thư Hàng mượn luôn ba cái túi càn khôn. Vừa hay ba cái túi này có thể chứa chừng 300 đến 400 con tà ma.

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng một người một kiếm, tung hoành ngang dọc trong tầng lưới tà ma tứ phẩm, chưa có con tà ma nào có thể địch lại một kiếm của hắn!

Còn tà ma nào bị hắn đuổi kịp, một kiếm chém xuống, chỉ có một con đường chết, không còn đường sống nào cả.

Một kiếm chém xuống, lại có một con tà ma tứ phẩm bỏ mạng, đơn giản như đang cắt cỏ vậy.

Hình ảnh này thật là rung động lòng người.

...

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ Tống Thư Hàng đột nhiên được thông não, sau khi đánh một trận với tà ma chuột hamster, đã lĩnh ngộ được một bộ kiếm pháp cực phẩm à? Cho nên mới có thể tung hoành vô địch trong đám tà ma tứ phẩm sao?

Đương nhiên... Là không thể nào rồi!

Cho dù Tống Thư Hàng có học được kiếm pháp Thiên Ngoại Phi Ma của tà ma chuột hamster thì cũng không cách nào chém giết tà ma như tàn sát gà vịt như thế kia được!

Thật ra là do Tống Thư Hàng tiểu hữu mới lấy được một thanh thần binh đại bảo kiếm từ trong tay một vị game thủ cấp đại thần, kiếm này có tên là Lưu Tinh kiếm.

Ting~ Bội kiếm Tôn Giả thất phẩm đã được trang bị thành công.

…

Chuyện là thế này, lúc Bạch Tôn Giả mang Lệ Chi Tiên Tử trở về tầng lưới tà ma ngũ phẩm, nhưng lại quên lấy Lưu Tinh kiếm về.

Lưu Tinh kiếm vẫn còn nằm trong tay Tống Thư Hàng.

Chờ đến khi Bạch Tôn Giả đi rồi, Tống Thư Hàng mới phát hiện hóa ra mình quên trả lại Lưu Tinh kiếm lại cho Bạch Tôn Giả.

Dù sao cũng lỡ rồi, vậy thì thừa dịp Bạch Tôn Giả chưa thu hồi Lưu Tinh kiếm, dùng nó bem một đám tà ma tứ phẩm trước đã rồi tính.

Trước đó, đề nghị của Tống Thư Hàng đã được Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều đồng ý.

Vì vậy, Ngư Kiều Kiều phụ trách phòng thủ + tiện thể chém quái, Tô Thị A Thập Lục phụ trách dẫn quái + tiện tay chém quái, Tống Thư Hàng phụ trách tập trung chém quái, Thông Nương phụ trách tập trung nhặt chiến lợi phẩm.

Hai người hai yêu phân công hợp tác mới tạo thành một màn như trên.

Uy lực của Lưu Tinh kiếm vượt xa tưởng tưởng của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều!

Trước mặt thanh thần binh thông linh này, tà ma tứ phẩm bình thường chỉ là đậu hủ, không chịu nổi một kích của Lưu Tinh kiếm! Một kiếm chém xuống, không chết cũng bị thương.

Về phần những tà ma bị trọng thương, trong vết thương sẽ bị nhiễm phải lực lượng thiên kiếp ẩn chứa bên trong Lưu Tinh kiếm.

Lực lượng thiên kiếp giống như kịch độc, trực tiếp giết chết đám tà ma bị thương kia.

Lưu Tinh kiếm là thần binh nhằm vào nhất kích tất sát, chỉ một chiêu giết chết tà ma.

Nó là thần binh thông linh, may là nó không ghét việc Tống Thư Hàng xách nó đi chém tà ma. Nhờ vậy, Tống Thư Hàng mới có thể bật chế độ chiến tướng vô song, tay cầm thần binh càn quét tà ma.

Hơn nữa, toàn bộ công kích của tà ma đều do Ngư Kiều Kiều phụ trách ngăn cản.

Tống Thư Hàng không cần phân tâm phòng ngự, chỉ cần cầm chặt Lưu Tinh kiếm, bắt được con tà ma nào thì chém ngay con đó, vô cùng đơn giản.

...

Chừng mười phút sau.

“Thập Lục, chúng ta chém được tổng cộng bao nhiêu con tà ma rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta tính sơ thì ít nhất cũng chém được hơn 200 con tà ma tứ phẩm rồi đấy.”

Tô Thị A Thập Lục nói xong cũng thấy líu lưỡi.

Hiệu suất này thật là đáng sợ.

Mười phút chém 200 con, trung bình cứ mỗi phút lại giết được 20 con tứ phẩm tà ma đấy nhé.

“Tiếp tục thế này, ba người chúng ta hợp tác, chưa tới 40 phút là có thể chém được 1000 con tà ma rồi còn gì? Đến lúc đó, đủ để chia cho mỗi người một hạt sen Quân Tử Kim Liên.”

Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Ba hạt sen, cần 900 con tà ma tứ phẩm. Cho dù 900 con tà ma không phản kháng, xếp hàng để mặc hắn chém, hắn phải chém đến mức mỏi tay mới chém hết được.

Ngư Kiều Kiều nói:

“Không dễ vậy đâu, tà ma tứ phẩm đều có trí tuệ từ mức tiêu chuẩn trở lên, chúng nó sẽ không tụ lại một chỗ để chúng ta chết như mới nảy đâu. Tiếp theo, bọn chúng nhất định sẽ tránh né chúng ta, hiệu suất đánh quái chắc chắc sẽ giảm từ một nửa trở lên.”

"Cho dù giảm xuống một nửa, chỉ cần đánh trong hai giờ cũng thu đủ hạt sen rồi."

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vung vẫy Lưu Tinh kiếm trong tay.

Không cần nói nhiều, tiếp tục bật chế độ vô song, thừa dịp Bạch Tôn Giả còn chưa nhớ đến chuyện thu hồi Lưu Tinh kiếm, lại kiếm thêm một đám tà ma tứ phẩm nữa nào!

Ngư Kiều Kiều, Tô Thị A Thập Lục cùng Tống Thư Hàng nhìn nhau:

"Thời gian quý báu, tiếp tục đánh đi!"

Ba người cùng nhau tiến lên.

****

Nửa giờ sau.

Tay của Tống Thư Hàng sắp mềm nhũn ra rồi.

"Kiều Kiều, A Thập Lục, số lượng tà ma đã đủ chưa?"

Tống Thư Hàng thở hổn hển hỏi, hắn đã duy trì chiến đấu ở cường độ cao trong hai giờ, tiêu hao rất lớn.

Đồng thời, hắn âm thầm vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Kinh, giữ vững trạng thái tinh thần của bản thân.

Lúc đầu tay cầm Lưu Tinh kiếm, một người một kiếm chém tà ma rất hăng hái. Nhưng khi chém đến chừng 500, 600 con tà ma, Thư Hàng cảm giác tinh thần của mình bắt đầu xuất hiện trạng thái mệt mỏi.

Mặc dù chém tà ma cũng như chém con muỗi, con ruồi thôi, bất kể giết bao nhiêu con cũng không tạo ra bất kỳ áp lực gì trong lòng các tu sĩ. Nhưng trong thời gian ngắn chém giết quá nhiều, tinh thần sẽ xuất hiện trạng thái mệt mỏi cùng chết lặng.

Song tâm lý mệt mỏi, chết lặng này cũng không phải là chuyện phiền toái gì đối với tu sĩ. Mà ngược lại, loại tâm lý này cũng là đường tắt để rèn luyện tâm cảnh.

"Đủ rồi đấy."

Ngư Kiều Kiều ngẩng đầu lên nói:

"Hay là giờ chúng ta đi đổi hạt sen Quân Tử Kim Liên đi? Ta cảm thấy mệt rồi."

"Đồng ý."

Tô Thị A Thập Lục nói.

Đáng tiếc, Lưu Tinh kiếm là thần binh thông linh, trong lúc chém giết, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục cũng đã thử dùng Lưu Tinh kiếm giết địch. Nhưng sau khi Lưu Tinh kiếm đến trong tay các cô, mặc dù nó không chống cự các cô cầm nó, nhưng cũng không chủ động phối hợp với A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều.

Khi nằm trong tay Ngư Kiều Kiều và A Thập Lục, Lưu Tinh kiếm cũng chỉ là một thanh bảo kiếm khá sắc bén mà thôi, hơn nữa trọng lượng lại nặng. Đối với Tô Thị A Thập Lục, kiếm này còn không thực dụng bằng bội đao thiếp thân của cô.

Cho nên, nhiệm vụ giết quái chỉ có thể rơi vào trên người một mình Tống Thư Hàng mà thôi.

“Tiếc là thực lực chúng ta không đủ, bằng không có thể chạy đi vây quét tà ma ngũ phẩm, chỉ cần 20 con là chúng ta có thể đổi một hạt sen Quân Tử Kim Liên rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Vậy thì không cần phải giết cả đống tà ma tứ phẩm mệt mỏi thế này nữa.

…

Ngư Kiều Kiều sử dụng pháp khí phi hành mang theo Tống Thư Hàng, A Thập Lục cùng với Thông Nương, từ tầng lưới tà ma tứ phẩm, một đường đi xuống trở lại trong Bạch Vân thư viện.

Trong Bạch Vân thư viện lúc này, đi đâu cũng thấy được đệ tử Nho gia trọng thương cùng với tu sĩ của những môn phái khác ở lại trợ giúp.

Có đệ tử Nho môn phụ trách trị liệu, đang chữa trị cho người bị thương, đút đan dược cho bọn họ dùng.

Cho dù có lưới lọc làm suy yếu thực lực của tà ma, nhưng tà ma lại có số lượng quá khổng lồ.

Hơn nữa, ví dụ như, tà ma tứ phẩm có thực lực tứ phẩm đỉnh phong, cho dù đã bị làm suy yếu thì sức chiến đấu vẫn còn ở tứ phẩm trung đẳng, thậm chí là cao đẳng.

Nho gia đệ tử lại không có thần binh như Lưu Tinh kiếm để hack, cho dù có năng lực “tùy thời xuyên qua lưới lọc”, nhưng chuyện bị trọng thương thậm chí là chết cũng khó mà tránh khỏi.

Có chiến tranh nào mà không có người chết?

Tống Thư Hàng nhìn người bị thương xung quanh. Những người này cộng với số người chết khó tránh khỏi kia... chỉ là cuộc chiến giữa Nho gia và Cửu U mà đã khiến cho người ta có cảm giác của một cuộc "đại chiến" rồi.

Hướng chi thế giới tu sĩ cũng không phải là một thế giới hòa bình mãi.

Thật ra, ngay từ khoảnh khắc quyết định trở thành tu sĩ, hắn đã hiểu điều này rồi. Nhưng mọi thứ đang xảy ra trước mắt đây, lại khiến hắn càng hiểu hơn về sự tàn khốc của thế giới tu sĩ.

"Tống Thư Hàng tiên sinh, ngài có cảm nghĩ gì không?"

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên mỉm cười, dùng nắm tay làm micro, đưa tới bên bên miệng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn Tô Thị A Thập Lục, cười ha ha nói:

"Cảm ơn."

"Hở?"

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt khó hiểu.

"Không có gì."

Tống Thư Hàng đáp.

...

Một lát sau, ba người Tống Thư Hàng tìm được chỗ đổi.

Khi ba người tới, đúng lúc Hằng Hỏa Chân Quân đang phụ trách đổi thưởng. Đương nhiên, đứng ở chỗ này chỉ là một con rối phân thân của Hằng Hỏa Chân Quân, để phụ trách xử lý mấy chuyện vặt trong chiến loạn thôi.

Bản tôn của Hằng Hỏa Chân Quân đã sớm tiến vào tầng lưới tà ma lục phẩm, chém giết tà ma Chân Quân rồi.

"Là mấy vị tiểu hữu à, các ngươi muốn đổi hạt sen Quân Tử Kim Liên sao?"

Con rối Hằng Hỏa Chân Quân cười chào đón.

"Vâng, mời Hằng Hỏa tiền bối kiểm tra số lượng tà ma."

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều lần lượt đưa túi càn khôn của mình ra.

Chương 768: Đệ Tử Nho Gia Khiêng Xác Tà Ma

Hằng Hỏa Chân Quân nhận lấy túi càn khôn, một luồng tinh thần lực quét qua bên trong.

Tiếp đó, hắn phát hiện số lượng tà ma tứ phẩm trong mấy túi này vậy mà đạt tới hơn một ngàn một trăm tám mươi con, ngoài ra còn có một ít thi thể tà ma tam phẩm bên trong.

“Ồ?”

Chân Quân ngẩng đầu, tò mò nhìn về phía ba người Tống Thư Hàng. Mặc dù là con rối phân thân nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra cảnh giới của ba người Tống Thư Hàng, hai vị tam phẩm, một vị tứ phẩm.

Ba vị tiểu hữu liên thủ thế mà lại giết được nhiều tà ma tứ phẩm như vậy ư? Tuy nói bên trong lưới lọc, thực lực đám tà ma đều bị yếu đi, nhưng trong thời gian ngắn thế mà thu thập được số lượng nhiều như vậy thì đúng là có phần không thể nào ngờ.

Có điều ngay sau đó, Hằng Hỏa Chân Quân thấy được thanh Lưu Tinh kiếm trong tay Tống Thư Hàng, đây là bội kiếm của Bạch Tôn Giả.

Xem ra là đám người Bạch Tôn Giả chiếu cố ba vị tiểu hữu này nhỉ?

Thậm chí có thể là vài tiền bối phía Bạch Tôn Giả trực tiếp ra tay giúp mấy vị tiểu hữu này chém tà ma chăng?

Vì vậy, con rối Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười:

“Ba vị tiểu hữu thu thập được một ngàn một trăm tám mươi mốt con tà ma tứ phẩm!”

“Ơ? Một ngàn một trăm tám mươi mốt con á? Vậy không phải chỉ thiếu chừng hai mươi con là có thể đổi thêm một hạt Quân Tử Kim Liên sao?”

Ngư Kiều Kiều lẩm bẩm.

“Hay là chúng ta quay lại giết một chuyến nữa, bù vô thêm mười chín con nhé?”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Được, Hằng Hỏa tiền bối ngài đợi bọn ta một lát nhé, bọn ta đi rồi về ngay.”

Tống Thư Hàng ráng lên tinh thần nói, có thần binh của Bạch Tôn Giả trong tay, chém mười chín con tà ma tứ phẩm nữa cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Con rối phân thân của Hằng Hỏa Chân Quân cười ha ha, liên tục phất tay nói:

“Ba vị tiểu đạo hữu không cần vội, chỉ là mười chín con, cứ dùng tà ma Cửu U tam phẩm dư lại trong túi càn khôn của các tiểu đạo hữu để bù đi. Tà ma Cửu U tứ phẩm cộng thêm tất cả tà ma tam phẩm, ta xem như các ngươi có một ngàn hai trăm con tà ma tứ phẩm, tổng cộng đổi được bốn hạt sen Quân Tử Kim Liên, thế nào hả?”

Ba vị tiểu hữu, một vị là con gái cưng của Giao Bá Chân Quân, một vị là tiểu thiên tài của Thiên Hà Tô Thị, vị cuối cùng cũng là hậu bối của Bạch Tôn Giả, loại nhân tình thuận tay kiểu này đương nhiên là tặng được thì cứ tặng.

“Vậy thì ngại lắm.”

Ngư Kiều Kiều nói.

“Cảm ơn ngài nhé, Hằng Hỏa tiền bối.”

Tinh thần Tống Thư Hàng buông lỏng, nói thật, hắn thật sự gần tới cực hạn rồi, mặc dù bây giờ đi giết một chuyến nữa cũng không thành vấn đề. Nhưng đối với hắn mà nói, có thể miễn chuyến đánh quái này, nghỉ ngơi một lát trước thì càng tốt hơn chút.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tô Thị A Thập Lục cũng nói lời cảm ơn.

Con rối phân thân của Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười, tiếp đó hắn đưa tay cầm lấy túi càn khôn của ba người Tống Thư Hàng, lại lấy một cái bao bố lớn ra từ phía sau, bao bố lớn này cũng là một loại túi càn khôn cỡ lớn.

Con rối Hằng Hỏa Chân Quân thi pháp đơn giản, kích hoạt trận pháp bên trong túi càn khôn cỡ lớn rồi thu tất cả tà ma Cửu U tứ phẩm trong túi càn khôn của ba người Tống Thư Hàng vào trong túi lớn.

Sau đó, hắn trả túi không lại cho ba người Thư Hàng.

Lại lấy ra bốn hạt sen Quân Tử Kim Liên đưa cho ba người Tống Thư Hàng:

“Tổng cộng bốn hạt sen, xin ba vị tiểu hữu nhận lấy.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Hai tay Tống Thư Hàng nhận hạt sen.

“Không cần khách sáo, ba vị đạo hữu vất vả rồi. Kỳ thật nên là ta thay mặt Nho môn cảm ơn các ngươi mới đúng.”

Hằng Hỏa Chân Quân nhẹ giọng nói.

…

Sau khi rời khỏi chỗ đổi đồ, ba người Tống Thư Hàng cũng không vội trở về bem tà ma Cửu U nữa.

Ba người lựa chọn trở lại biệt viện lúc trước Bạch Vân thư viện sắp xếp cho đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1, nghỉ ngơi một lát rồi tính.

Trong quá trình nghỉ ngơi, có đệ tử cấp thấp của Bạch Vân thư viện tiến đến bưng trà đưa nước, lại dâng điểm tâm tinh xảo lên bổ sung sức lực cho tu sĩ.

Tống Thư Hàng lấy bốn hạt sen Quân Tử Kim Liên ra:

“Tổng cộng bốn hạt Quân Tử Kim Liên!”

“Ta chỉ cần một hạt là được.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ta cũng vậy, dù sao gần một ngàn hai trăm con tà ma, tất cả đều là một tay Tống Thư Hàng chém cả. Ta và Thập Lục chỉ có trách nhiệm giúp đỡ, ngươi ra sức lớn nhất thì nên được hai hạt.”

Ngư Kiều Kiều cũng nói.

Tống Thư Hàng nhìn A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều, sau đó gật đầu cười nói:

“Vậy ta đành chiếm món hời này vậy!”

Hai hạt Quân Tử Kim Liên.

Vừa vặn có thể giữ lại để giành cho cha mẹ.

Mỗi hạt đều có thể tăng thêm năm mươi năm tuổi thọ, tương lai… Có thể làm báu vật kéo dài tuổi thọ cho cha mẹ.

Sau khi chia chiến lợi phẩm xong.

Tô Thị A Thập Lục đề nghị:

“Lát nữa chúng ta đi hốt tà ma một chuyến nữa nhé? Tranh thủ kiếm thêm vài hạt Kim Liên, bỏ qua hoạt động trao đổi này của Nho môn thì về sau muốn kiếm Quân Tử Kim Liên nữa cũng không dễ đâu.”

“Ta thì không thành vấn đề.”

Ngư Kiều Kiều nói.

“Được, đến lúc đó nếu Bạch tiền bối còn chưa thu hồi Lưu Tinh kiếm thì chúng ta nhân cơ hội hốt một mẻ tà ma tứ phẩm nữa.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đang khi nói chuyện, hắn cúi đầu nhìn Thông Nương vẫn duy trì hình dạng cây hành ở bên cạnh.

Lúc này Thông Nương bưng một chén trà nhỏ đặc chế, đang thích thú uống linh mạch bích trà.

Cô vẫn cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch như trước, có điều, Ngộ Đạo thạch đã được Bạch Tôn Giả tự mình ra tay khắc trận pháp ngụy trang bên trên.

Chính bởi vì có trận pháp che chắn này, gần đây thỉnh thoảng Tống Thư Hàng mới có thể thả Thông Nương ra đi dạo.

Nói đi nói lại, hiện Thông Nương đã có thể hóa thành thân thể nhân loại… nhưng chẳng biết tại sao, gần đây phần lớn thời gian cô ấy vẫn duy trì hình dạng cây hành, rất ít khi hóa thành hình người.

Thực ra thì là như thế này đây.

Thông Nương cảm giác trong thời gian ngắn mình hẳn là không có cơ hội tách khỏi Ngộ Đạo thạch, không cách nào thoát khỏi nanh vuốt của Tống Thư Hàng, như vậy, vì an toàn cuộc đời mình, cô nên cố gắng duy trì hình dạng cây hành cho chắc ăn.

Đặc biệt là dưới tiền đề Tống Thư Hàng không có bạn gái, lại không định xuất gia làm hòa thượng, nếu cô còn thường xuyên hóa thành hình người lắc lư trước mặt hắn thì chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? Dù sao dáng vẻ của cô xinh đẹp thế cơ mà.

…

Cũng may Tống Thư Hàng không có thuật đọc tâm, nên không biết trong lòng Thông Nương đang nghĩ gì.

Bằng không trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng nhất định có thêm một đống mầm hành nữa cho xem.

Tống Thư Hàng nói với Thông Nương:

“Thông Nương này, nếu chuyến tiếp theo chúng ta còn có thể thu hoạch được như chuyến vừa rồi… Thì ta cũng cho cô một hạt sen Quân Tử Kim Liên nhé.”

Dù sao Thông Nương vẫn luôn nhặt tà ma, ra sức rất lớn đó.

Thông Nương hơi dừng động tác uống trà lại, sau đó hừ nhẹ một tiếng nói:

“Dù ngươi dùng hạt sen lấy lòng ta thì ta cũng sẽ không vui đâu. Nếu ngươi thật sự muốn lấy lòng ta thì cho ta tự do đi.”

“…””

Tống Thư Hàng thấp giọng nói:

“Nếu cô có cách rút rễ mình ra khỏi Ngộ Đạo thạch thì ta việc gì phải giữ cô lại?”

Thông Nương nghiến răng, có trời mới biết rễ của cô bị làm sao, cứ ăn sâu vào trong Ngộ Đạo thạch, căn bản không thoát ra được.

Hiện tại xem ra, ít nhất phải đợi sau khi cô tu luyện tới cảnh giới ngũ phẩm, ngưng tụ yêu đan thì mới có thể có cơ hội tách khỏi Ngộ Đạo thạch.

Nhưng cảnh giới ngũ phẩm… mới xa xôi làm sao.

“Yên tâm đi… chờ đến khi thực lực của ta đủ mạnh, không cần Ngộ Đạo thạch nữa thì ta có thể thả cô tự do.”

Tống Thư Hàng lại bổ sung.

“Vậy đến cảnh giới nào mới được?”

Ánh mắt Thông Nương lập tức sáng lên.

“Đoán chừng, nói sao cũng phải đạt tới cảnh giới của Bạch tiền bối ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng đoán thử.

Thông Nương trợn trắng mắt, giới tu sĩ ngày nay, Tôn Giả thất phẩm chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mấy trăm năm cũng khó mà sinh ra một vị.

Cho nên năm đó khi Tối Huyễn Dân Tộc Phong Chân Quân tấn chức trở thành Toàn Phong Tôn Giả mới khoe ra cho tất cả mọi người đều biết. Trước đó không lâu lúc Chân Quân uy tín lâu năm của Tử Lôi Điện là Thất Lôi Chân Quân bế tử quan, đột phá cảnh giới trở thành Thất Lôi Tôn Giả mới khơi ra oanh động cực lớn, về sau nhật báo tu sĩ còn đặc biệt làm một bài phỏng vấn độc quyền cho Thất Lôi Tôn Giả.

Hiện tại Tống Thư Hàng mới đến cảnh giới tam phẩm, tuy rằng tốc độ thăng cấp của hắn rất nhanh, nhưng Thông Nương cho rằng Thư Hàng muốn tấn chức thất phẩm cũng phải cả ngàn năm, không thì đừng có mà mơ.

Một ngàn năm đó, nói không chừng rễ hành của cô cũng nát mất mợ nó rồi.

…

Uống trà, ăn điểm tâm.

Sau đó, ba người Thư Hàng đả tọa minh tưởng nghỉ ngơi.

Ngay lúc Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái luyện công minh tưởng, đột nhiên… tinh thần lực nơi giữa hai đầu lông mày của hắn lại khẽ động. Tiếp đó, vị trí lồng ngực của hắn, chỗ lúc trước bị tà ma chuột đồng đá một cước lại có hào quang phù văn mơ hồ sáng lên.

Trong lòng Tống Thư Hàng kêu to không ổn.

Phù văn mà hamster kia để lại trên người hắn còn chưa biến mất ư?

Sơ suất quá đi!

Lần này sẽ không bị kéo vào cái không gian đấu lôi đài kia nữa đấy chứ?

Đúng là đồ âm hồn không tan… Tống Thư Hàng âm thầm cắn răng, chờ lát nữa chạm mặt, dù hắn dốc hết tất cả phù bảo cũng muốn ịn hết vô cái bản mặt con tà ma chuột đồng kia mới được.

Nói không chừng chó ngáp phải ruồi, thừa cơ giết luôn tà ma chuột đồng cũng nên ấy chứ?

Lúc đang nghĩ vậy, ý thức của Tống Thư Hàng khẽ động, thoát khỏi thân thể.

Loại cảm giác này không phải đang tiến vào không gian đấu lôi đài.

Chờ chút, chẳng lẽ lại bị Bạch tiền bối two kéo vào không gian thi lại vô hạn sao?

Hẳn là tiền bối two đã nhận được Long Ma dược tề rồi mà? Sao lại muốn kéo hắn vào không gian chứ? Chẳng lẽ là muốn hặp hắn để học cách kết kén à?

Tiêu rồi… Hắn còn chưa kịp xem mấy câu chuyện cười nào. Hắn cũng không ngờ tiền bối two lại thường xuyên kéo hắn vào không gian thi lại vô hạn như thế.

Đến lúc đó, Bạch tiền bối two lại muốn hắn kể chuyện cười mới bằng lòng thả hắn rời khỏi không gian thì làm sao đây?

…

Đang lúc Tống Thư Hàng lo lắng suy tư, một lát sau, mắt hắn sáng lên.

Nhưng mà… Hắn cũng không bị kéo vào trong không gian thi lại vô hạn mà tiến vào một trạng thái kỳ quái.

Ý thức của hắn thu nhỏ vào trong một tấm phù văn, nhờ vào phù văn này, hắn có thể mơ hồ cảm ứng được hình ảnh và âm thanh bốn phía.

Cũng không phải thông qua mắt nhìn, cũng không phải thông qua tai nghe, mà là một loại cảm giác tựa như cảnh trong mơ, rất hư ảo.

Phù văn này chính là do con hamster đó lưu lại sau khi đá vào ngực hắn.

Lúc này, ý thức của hắn nương nhờ trên phù văn, lại ịn vào trên thân con tà ma Cửu U tứ phẩm bị chém thành hai nửa. Tống Thư Hàng có ấn tượng với con tà ma này, bởi vì đây là con tà ma tứ phẩm đầu tiên bị hắn chém khi vừa cầm Lưu Tinh kiếm.

Hiện tại, thi thể con tà ma Cửu U này đang bị một vị đệ tử

Nho gia vác lên, đi về phía trước dọc theo một cái địa đạo rất sâu.

Xuyên qua cách cảm giác, Tống Thư Hàng có thể nhìn ra, trước mặt vị đệ tử Nho gia này còn có hàng ngũ đệ tử Nho gia thật dài, đều là đệ tử Nho gia cấp thấp.

Trên vai mỗi một vị đệ tử Nho gia đều khiêng một cỗ thi thể tà ma Cửu U.

Chương 769: Kim Liên Đạo Hữu Và Việc Tự Thành Một Giới

Trên đường đi, tất cả đệ tử Nho gia đều không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Bọn họ chỉ khiêng thi thể tà ma Cửu U đủ loại phẩm cấp, xếp thành hàng dài mà chậm rãi đi tới.

Hình ảnh này… đánh mạnh vào thị giác!

Cùng với đệ tử Nho gia khiêng tà ma từ từ tiến tới, ý thức của Tống Thư Hàng nương nhờ bên trong cũng di chuyển về phía trước theo.

Cuối cùng… Đệ tử Nho gia khiêng tà ma đi đến bên cạnh một đầm nước to lớn.

Còn chưa đến gần đầm nước thì đã có một loại khí tức tanh tưởi phả vào mặt, cảm giác còn thối hơn cả Ác Xú hoàn gấp mười lần.

Năng lực của phù văn này đặc thù quá rồi, không chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, nghe thấy âm thanh, lại còn ngửi được cả mùi vị.

“Ọe ~~”

Tống Thư Hàng cảm thấy mình muốn nôn, nhưng bây giờ hắn là thể ý thức, không có thứ gì để nôn ra cả.

Tất cả các đệ tử Nho gia đều nín thở, tuy sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn kiên định tiến lên.

Rốt cục, cái đầm to lớn kia xuất hiện trong tầm mắt Tống Thư Hàng.

Đó là một ma trì to lớn, bên trên ma trì đầy rẫy ma khí tà ác.

Ùm ~~ Ùm ~~

Đệ tử Nho gia xếp thành mười hàng ngũ, không ngừng ném thi thể tà ma Cửu U trên vai vào trong ma trì.

Rất nhanh đã tới phiên tên đệ tử Nho gia khiêng tà ma mà phù văn ký sinh.

“Đừng mà, đừng ném ta vào cái đầm đó!”

Từ sâu trong linh hồn Tống Thư Hàng phát ra tiếng gào thét… Đáng tiếc là Tống Thư Hàng không có thiên phú Linh Hồn Ca Vương, vì vậy vị đệ tử Nho gia kia không nghe được tiếng gào thét từ sâu trong linh hồn của Thư Hàng.

Đệ tử Nho gia đi tới bên cạnh ma trì, hất vai lên, khẽ dùng sức đã ném thi thể tà ma vào trong đầm.

Ùm ~~

Ý thức của Tống Thư Hàng ký sinh trên phù văn cùng theo tà ma rơi vào trong đầm, nước trong đầm đen ngòm, dơ bẩn gấp cả vạn lần so với nước dơ, trông còn đen hơn mực.

Lúc này sắc mặt Tống Thư Hàng còn đen hơn nước trong đầm.

Sau khi thi thể tà ma vừa rơi vào nước thì trực tiếp bị nước của ma trì ăn mòn, hòa tan. Chỉ ba, bốn giây sau, thi thể tà ma đã tan ra sạch sẽ, trở thành một phần của ma trì.

Có điều… Phù văn mà Tống Thư Hàng ký sinh kia lại không bị nước trong ma trì hòa tan.

Phù văn này, e rằng là do Bạch tiền bối two tự tay khắc nên, năng lực chống phân hủy siêu cấp tốt.

Đậu má… Vì sao phù văn này lại phải mạnh mẽ như vậy, không bị hòa tan hở trời?

Tống Thư Hàng rất muốn khóc.

Hắn cảm giác như cả người mình bị ném vào bên trong hỗn hợp nước dơ + nước sắt rỉ vậy, mùi vị kia quả thực thốn không thể tả, thốn đến không chịu nỗi luôn.

Mùi vị đậm đà này, ngay cả tu sĩ có ý chí mạnh mẽ cũng không cách nào chịu nổi.

Nếu không phải bây giờ Tống Thư Hàng là thể ý thức thì đã ọe xanh mặt từ lâu rồi.

Nếu có thể lựa chọn, Tống Thư Hàng tình nguyện chọn chết luôn cho rảnh nợ!

…

Phù văn không bị tan ra, Tống Thư Hàng chỉ có thể tiếp tục thông qua phù văn đi nhìn hình ảnh bốn phía.

Đầu tiên hắn đưa ánh mắt lên, nhìn về phía trên đầm nước.

Phía trên đầm nước bị ma khí bao phủ, có một gốc cây lớn vàng rực.

Không đúng… không phải gốc cây lớn.

Đó là một gốc Kim Liên màu vàng vô cùng khổng lồ!

Quả đúng như thế.

Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy hình ảnh này quen mắt. Sau khi nhìn thấy gốc Kim Liên khổng lồ màu vàng này, Tống Thư Hàng đã có thể xác định, hình ảnh trước mắt này giống hệt hình ảnh hắn đã thấy lúc đi vào giấc mộng của Long Động Chủ.

Chỉ là nhân vật trong hai hình ảnh ở thế giới Cửu U và lòng đất Nho gia thay đổi cho nhau.

Trong lòng đất Nho gia là ma trì, trong thế giới Cửu U là thánh trì.

Chất dinh dưỡng trong ma trì của Nho gia là tà ma Cửu U, chất dinh dưỡng trong thánh trì của thế giới Cửu U là tu sĩ Nho gia, hòa thượng Phật môn, thậm chí là thiên sứ phương Tây.

Mọc ra từ trong ma trì của Nho gia là Kim Liên, mọc ra từ trong thánh trì của thế giới Cửu U lại là Tà Liên.

Kể từ đó… Tà Liên của thế giới Cửu U sẽ phun ra hạt sen khiến người ta ăn vào thì đạt được một loại tà thuật. Như vậy, đóa Kim Liên màu vàng của Nho gia sẽ phun ra hạt sen khiến người ta kéo dài tuổi thọ và đạt được một loại dị năng, mọi chuyện xem như rõ ràng rồi nhỉ?

Thảo nào Nho gia có thể dùng hạt sen Quân Tử Kim Liên quý giá để giao dịch thi thể tà ma Cửu U với các tu sĩ.

Bản thân hạt sen Quân Tử Kim Liên này là thông qua thi thể của tà ma Cửu U mà thúc giục sinh ra. Chỉ cần có gốc Quân Tử Kim Liên thì hạt sen có thể liên tục được sinh ra không ngừng nghỉ.

Nho gia không thiệt thòi chút xíu nào cả.

Nói đi nói lại… Nho gia dùng thi thể tà ma Cửu U bồi dưỡng Quân Tử Kim Liên, mà đám tà ma Cửu U lại dùng thi thể đệ tử Nho gia, hòa thượng Phật môn, thiên sứ phương Tây để bồi dưỡng gốc Tà Liên kia. Giữa, thế thì đôi bên có liên hệ gì à?

Giữa Nho gia và tà ma Cửu U là quan hệ không đội trời chung, vừa gặp mặt chỉ muốn đánh nát sọ nhau thôi. Sau khi Thánh Nhân tranh đoạt Thiên Đạo thất bại, Nho môn suýt chút nữa bị tà ma Cửu U diệt môn. Giữa hai bên tuyệt đối không có khả năng có quan hệ hợp tác.

Như vậy… Hai gốc hoa sen xuất hiện là trùng hợp sao?”Chẳng lẽ Nho gia vừa lúc nghiên cứu ra phương pháp gieo trồng Quân Tử Kim Liên, tương ứng, đám tà ma Cửu U cũng đúng lúc nghiên cứu ra phương pháp nuôi trồng Tà Liên?

Trên thế giới này, vạn vật tương sinh tương khắc, đôi bên đều có âm dương. Quân Tử Kim Liên và Tà Liên rõ ràng là quan hệ đối ứng.

Có lẽ đây thật sự chỉ là trùng hợp chăng?

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng không cách nào bình tĩnh. Nếu như… hắn nói là nếu lỡ như, lỡ như sự tồn tại của Tà Liên thế giới Cửu U và Quân Tử Kim Liên không phải trùng hợp mà là có người đang âm thầm thao túng phía sau màn thì sao?

Bởi vì nhìn vào manh mối hiện tại, Nho gia và tà ma Cửu U cố gắng bồi dưỡng Quân Tử Kim Liên và Tà Liên, rõ ràng không phải chỉ đơn giản là vì thu thập hạt sen. Nếu chỉ vì thu thập hạt sen, đôi bên hoàn toàn không cần liều mạng như vậy.

Hạt sen, hẳn chỉ là báu vật thu hoạch được trong quá trình bồi dưỡng Quân Tử Kim Liên và Tà Liên, chứ không phải mục tiêu cuối cùng của Nho gia và tà ma Cửu U.

Rốt cuộc Nho gia và tà ma Cửu U muốn Quân Tử Kim Liên và Tà Liên phát triển thành bộ dạng gì đây?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, quả nhiên, gốc Kim Liên to lớn kia lại động đậy.

Khác với hình ảnh đã nhìn thấy khi đi vào giấc mộng của Long Động Chủ, động tác của Kim Liên khá là mềm mại, dù lúc chuyển động cũng không có loại cảm giác như đang động đất kia.

Nụ hoa Kim Liên nhẹ nhàng run lên, có vô số điểm sáng màu vàng phun ra từ trong Kim Liên.

Đệ tử Nho gia bốn phía rối rít vươn tay ra, đón lấy những hạt sen Kim Liên kia. Nhưng bọn họ cũng không sử dụng mấy hạt sen kia mà gom chúng lại bỏ vào trong túi càn khôn.

Quả nhiên... Hạt sen này chính là Quân Tử Kim Liên không lẫn đi đâu được.

Sau khi cất hạt sen xong, các đệ tử Nho gia lại rời đi theo từng nhóm một.

Tiếp đó, trong lối đi phía sau lại có từng đội đệ tử Nho gia tiến vào. Bọn họ lặp lại động tác lúc trước, ném thi thể tà mà Cửu U vào trong ma trì, hóa thành nước ma trì.

Chỉ chờ Kim Liên hút đủ chất dinh dưỡng lần nữa là có thể lại thai nghén ra một lứa hạt sen...

Cứ vậy, lặp đi lặp lại hai lần.

Trong lúc đó, tổng cộng Kim Liên phun ra ba đợt hạt sen.

Tống Thư Hàng xem đến mệt lả. Thế nhưng phù văn mà ý thức của hắn nương nhờ vẫn không có xu thế muốn hòa tan, phải duy trì loại trạng thái này bao lâu đây trời?"

Hắn đã nán lại trong ma trì rất lâu rồi, không trở về nữa thì A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều lại lo lắng cho tình trạng của hắn tiếp mất.

Ngay lúc này, đội ngũ đệ tử Nho gia rốt cục cũng ngừng lại. Đoán chừng là thi thể tà ma trong cuộc chiến Bạch Vân thư viện với tà ma Cửu U lần này đã bị ném vào hết.

Một lát sau, một vị lão giả Nho gia râu tóc bạc phơ chậm rãi tiến đến trước ma trì chứa Quân Tử Kim Liên.

"Rốt cục Kim Liên cũng sắp trưởng thành rồi."

Vị lão giả Nho gia này nhẹ giọng mở miệng.

Lão giả Nho gia vừa mở miệng, Tống Thư Hàng lập tức nghe ra giọng nói của hắn.

Chính là vị lão giả Nho gia phát ra âm thanh "bắt đầu tế đàn, thánh thư hiện thế, khởi trận!", từ chỗ sâu trong Bạch Vân thư viện lúc tà ma chúa bát phẩm xâm lấn, sau đó lão giả này đã kích hoạt lưới lọc.

Thực lực vị lão giả Nho gia này có lẽ còn trên cả Hằng Hỏa Chân Quân.

Là cảnh giới Tôn Giả à? Hay là cao hơn nữa đây?

Sau khi vị lão giả Nho gia râu tóc bạc phơ kia đi tới bên cạnh ma trì thì ngồi xuống ngay tại chỗ. Ma khí bên trong ma trì đánh úp về phía hắn, muốn nuốt chửng hắn, làm hắn bị nhiễm bẩn.

Thế nhưng trên người lão giả Nho gia có chính khí lóe lên một cái rồi biến mất, ma khí lập tức như gặp phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ, lui nhanh về sau.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy lão giả thi lễ từ xa với Quân Tử Kim Liên một cái:

“Gần ngàn năm qua, vất vả cho ngươi rồi, Kim Liên đạo hữu.”

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, Kim Liên này có ý thức sao?

Lúc này, Kim Liên trong ma trì hơi động đậy, khẽ cong thân thể về phía lão giả Nho gia, tựa như một vị quân tử phóng khoáng đang đáp lễ.

“Kim Liên đạo hữu, còn thiếu bao nhiêu tà ma nữa thì ngươi mới hoàn toàn trưởng thành? Có giới hạn nào không?”

Kim Liên khẽ động, dường như đang dùng một loại phương thức không tiếng động để tiến hành đối thoại với lão giả Nho gia.

Một lát sau, lão giả Nho gia khẽ gật đầu:

“Vừa khéo, hiện tại bên ngoài Bạch Vân thư viện ta có vài con tà ma cấp bậc bát phẩm. Ta sẽ nghĩ cách bắt chúng nó lại làm chất dinh dưỡng cho Kim Liên đạo hữu.”

Kim Liên lại khẽ động đậy.

“Không sao đâu, bất kể trả giá lớn bao nhiêu đều đáng. Chỉ chờ sau khi Kim Liên đạo hữu hoàn toàn trưởng thành, tự thành một giới thì có thể che chở cho Nho môn bọn ta. Như vậy cũng không uổng phí hy sinh của Nho môn bọn ta bao năm qua.”

Lão giả Nho gia thở dài thật sâu:

“Lúc này đây, nhất định phải thành công. Nho gia bọn ta không chịu nổi giày vò nữa rồi. Thế giới Cửu U quá khổng lồ. Bằng vào Nho môn nhất hệ bọn ta mà chống lại toàn bộ thế giới Cửu U thì đúng là đi vào ngõ cụt. Cho nên bọn ta ta nhất định phải có thế giới của mình, tự thành một giới. Như vậy mới tiến có thể công, lui có thể thủ, chiến đấu với thế giới Cửu U mới không nằm suốt ở trạng thái bị động chịu đòn.”

Kim Liên rung động dữ dội mấy cái, sau đó lắng xuống.

“Cứ giao cho ta đi, lúc này chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Lão giả Nho gia đứng lên, thân hình nhẹ nhàng chuyển động, lặng lẽ rời khỏi không gian ma trì này.

Mà sau khi lão giả rời đi, tấm phù văn mà ý thức của Tống Thư Hàng nương nhờ kia cũng lặng lẽ hòa tan.

Lúc này Tống Thư Hàng thật sự có loại cảm giác lệ rơi đầy mặt.

Cuối cùng cũng thoát khỏi ma trì rồi.

Chương 770: A Thập Lục Miệng Phun Đao Khí

Sau khi ý thức của Tống Thư Hàng trở về, vừa mở mắt ra đã thấy Ngư Kiều Kiều đang dùng móng vuốt chọt mặt hắn, gần đây khẳng định Kiều Kiều không cắt móng tay, móng vuốt quá sắc bén rồi.

Nho Gia Kim Cương Thân của Tống Thư Hàng vừa mới nhập môn, da mặt còn chưa đủ dày, vì vậy bị móng vuốt của Kiều Kiều chọt phát đau ~

“Đừng chọt nữa, Kiều Kiều mau ngừng lại đi, đau quá.”

Tống Thư Hàng vội vàng la lên.

Ngư Kiều Kiều cười nói:

“Ha ha, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh rồi.”

Bên kia, Tô Thị A Thập Lục dựa lưng vào vách tường, trong tay nắm Lưu Tinh kiếm của Bạch Tôn Giả, dường như đang nghiên cứu gì đó.

Sau khi nhìn thấy Thư Hàng tỉnh lại, Tô Thị A Thập Lục nhếch miệng lên, cười nói:

“Ngươi lại bị kéo vào cái không gian thi lại kỳ quái kia à?”

Mấy ngày nay Tống Thư Hàng cứ đột nhiên bị kéo vào cái không gian thi lại kia, Tô Thị A Thập Lục tập mãi thành quen rồi.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói:

“Lần này không phải không gian thi lại kia, nhưng còn đáng sợ hơn!”

Đang khi nói chuyện, hắn cảm giác hiện tại trong mũi mình dường như vẫn còn có thể ngửi được mùi tanh tưởi, là mùi vị trong ma trì đó.

Rõ ràng chỉ nương nhờ trong phù văn, ý thức đi vào trong mộng mà đến ma trì kia. Nhưng không ngờ rằng khi ý thức trở về thân thể, cái loại mùi tanh tưởi kia lại như quấn lấy linh hồn hắn, bị mang về cùng.

Sau khi mũi ngửi được mùi tanh tưởi, thật muốn nôn mửa. Nhưng lại cảm giác trong bụng đã không còn thứ gì để nôn, loại cảm giác này không cách nào hình dung.

"Lần này lại gặp phải cái gì thế?"

Tô Thị A Thập Lục cầm Lưu Tinh kiếm đặt lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

"Thứ nhìn thấy lần này khiến ta có phần bất an."

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát thì nói:

"Dùng truyền âm nhập mật trao đổi đi, thứ mà lần này ta nhìn thấy hẳn là chuyện bí mật. Đừng để người khác nghe thấy thì hơn."

Tống Thư Hàng dứt lời thì bịt lỗ mũi, thi triển Quy Tức Thuật lên người mình, định dùng cách ngừng thở để tránh đi loại mùi tanh tưởi kia.

Nhưng mẹ nó… Cái loại mùi tanh tưởi kia quấn lấy ý thức hắn, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện hắn có hô hấp hay không. Dù không hô hấp thì dường như mùi tanh tưởi kia vẫn tràn đầy trong năm giác quan của hắn.

Điều này đúng là là mợ Đậu Đậu luôn.

"Thư Hàng, ngươi có muốn ta thi triển Tịnh Hóa thuật cho ngươi không? Nhìn dáng vẻ của ngươi hình như rất đau khổ thì phải?"

Ngư Kiều Kiều nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên, gật đầu thật mạnh.

Ngư Kiều Kiều ngưng tụ một pháp thuật hình dạng bóng nước rồi nện lên đầu Tống Thư Hàng.

Bóng nước giội lên toàn thân Tống Thư Hàng… xối hắn thành Hàng Bánh Trôi luôn rồi.

"Có tác dụng không?"

Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, thở dài thườn thượt:

"Quên đi, có lẽ một lát nữa sẽ tốt lên. Đến đây, ta kể các cô nghe thứ ta vừa nhìn thấy."

…

Tống Thư Hàng dùng cách truyền âm nhập mật miêu tả hình ảnh mình nhìn thấy trong quá trình ý thức nương nhờ vào phù văn kia cho Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều nghe.

Bao gồm cả chuyện đệ tử Nho gia vác xác tà ma Cửu U đi tới ma trì, dùng thi thể tà ma Cửu U bồi dưỡng Kim Liên, Kim Liên lại sản xuất ra hạt sen.

Chuyện về lão giả Nho gia kia, Tống Thư Hàng cũng kể lại một lần. Có điều… đối thoại giữa lão giả và Quân Tử Kim Liên, Tống Thư Hàng chỉ có thể nghe được giọng nói của lão giả. Về phần đóa Kim Liên kia nói cái gì thì đành tự mình chém gió ra. Cho nên, lúc kể lại với Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều thì hơi có cảm giác không đầu không đuôi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng hồi tưởng lại câu tự thành một giới của lão giả Nho gia… dường như cũng không chỉ đơn giản là tạo ra một không gian khác mà hình thành cả một thế giới giống như thế giới Cửu U vậy, có thể cho Nho gia có một nơi nương náu an toàn để nghỉ ngơi dưỡng sức?

Đóa Kim Liên kia có năng lực mở ra một thế giới sao?”Lẽ nào đây chính là nhất hoa nhất thảo nhất thế giới, nhất thảo nhất mộc nhất bồ đề sao?

Sau khi Ngư Kiều Kiều nghe đến đó thì khẽ gật đầu, cũng dùng cách truyền âm nhập mật nói:

“Thì ra là thế… Vì vậy, cuộc chiến lần này với tà ma Cửu U, Bạch Vân thư viện mới có thể dùng hạt sen Quân Tử Kim Liên quý giá để trao đổi thân thể tà ma Cửu U. Dù vậy, Nho gia cũng không hề lỗ vốn.”

Tô Thị A Thập Lục suy tư một lát thì truyền âm nhập mật hỏi:

“Nhưng Thư Hàng à, sao ngươi lại bảo chuyện này khiến ngươi cảm thấy bất an?”

Nho gia dùng thi thể tà ma Cửu U bồi dưỡng Quân Tử Kim Liên cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Nho gia và tà ma Cửu U vốn đã không đội trời chung, nghiên cứu ra Quân Tử Kim Liên là chuyện rất bình thường.

Tống Thư Hàng đáp:

“Nếu chỉ riêng chuyện này thì ta cũng sẽ không sinh ra cảm giác bất an đâu. Nhưng vấn đề là, ta đã gặp cảnh tượng tương tự ở thế giới Cửu U một lần rồi.”

Dứt lời, hắn lại thông qua truyền âm nhập mật miêu tả lại chuyện lần trước mình đi vào giấc mộng của Long Động Chủ, nhìn thấy thánh trì, Tà Liên, hạt giống Tà Liên cho Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục nghe xong thì cũng có cảm giác sởn gai óc. Chuyện này, nếu nói là trùng hợp thì đúng là có hơi quá!

Nếu nói có người ở phía sau âm thầm khống chế, vậy người giật dây kia muốn có được thứ gì đây? Chỉ vừa nghĩ tới có người đùa bỡn thế giới Cửu U và Nho gia trong lòng bàn tay, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục lập tức có loại cảm giác không rét mà run.

Ngư Kiều Kiều suy nghĩ một lúc, nói:

“Dựa theo những gì Thư Hàng đã nói, dường như Kim Liên của Nho gia sắp trưởng thành rồi đúng không? Nếu quả thật có người thao túng phía sau màn, vậy chờ khi Kim Liên của Nho gia trưởng thành thì cũng là lúc đối phương đạt được mục đích à?”

Tô Thị A Thập Lục bổ sung:

“Hơn nữa, vì để Kim Liên trưởng thành nhanh hơn, tiếp theo hình như Nho gia sẽ ra tay với mười con tà ma chúa bát phẩm bên ngoài lưới lọc?”

Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn về phía bầu trời ngoài phòng.

Trên bầu trời, trong lưới lọc của Nho gia, tu sĩ Nho gia, các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1, tu sĩ đến đây trợ giúp còn đang khổ chiến với đám tà ma thế giới Cửu U.

Đỉnh cao nhất, vốn là mười con tà ma chúa bát phẩm nay chỉ còn lại năm con, từ trong cơ thể bọn nó còn đang liên tục thả tà ma xuống.

Số lượng tà ma trong cơ thể tà ma chúa cũng có hạn, có điều lần này, thế giới Cửu U trực tiếp mở ra một lối đi lâm thời cách Bạch Vân thư viện không xa. Loại lối đi lâm thời này khác với khe hở Cửu U bình thường, tà ma thông thường không cách nào thông qua lối đi lâm thời đó được.

Nhưng tà ma chúa cấp bậc bát phẩm lại có thể xuyên qua lối đi lâm thời đó.

Vì vậy… Mười con tà ma chúa bát phẩm chia làm hai nhóm, đi đi về về vận chuyển tà ma thế giới Cửu U.

Nếu không giết chết mười con tà ma chúa bát phẩm kia thì trong lần đại chiến này, viện quân của tà ma Cửu U sẽ ùn ùn kéo đến liên tục.

Có kẻ tiến thì sẽ có người lùi, nếu Bạch Vân thư viện không nghĩ ra cách mới thì trận chiến này sẽ rơi vào ngõ cụt.

Nhìn đến đây, Tống Thư Hàng nói:

"Nhìn từ góc độ chiến lược thì đúng là không thể không giết mười con tà ma chúa bát phẩm kia."

Chỉ là Bạch Vân thư viện bây giờ có thực lực chém giết mười con tà ma chúa bát phẩm sao?

Dù thoạt nhìn thì mười con tà ma chúa bát phẩm này không giống loại hình chiến đấu, nhưng chúng nó vẫn là cảnh giới bát phẩm đó!

Toàn Phong Tôn Giả có thần binh Kiếp Tiên nơi tay cũng chỉ thông qua lực lượng không gian mà cưỡng chế truyền tống được một trong mười con tà ma chúa ra xa. Nhưng nửa giờ sau, con tà ma chúa kia đã quay lại trên bầu trời Bạch Vân thư viện.

Bạch Tôn Giả tế ra quả cầu ngọc kia cũng chỉ đánh bay một con tà ma chúa trong số đó ra hơn ngàn mét, cũng không tạo thành tổn thương thực chất cho đối phương.

…

"Vậy chúng ta có tiếp tục giúp Bạch Vân thư viện phòng thủ không?"

Ngư Kiều Kiều cũng ngẩng đầu nhìn lưới lọc, cuộc chiến giữa Nho gia và thế giới Cửu U không hề đơn giản như ngoài mặt.

Trong lòng cô có hơi lo lắng, cha cô Giao Bá Chân Quân và Hằng Hỏa Chân Quân của Nho môn có giao tình rất sâu đậm… trận chiến này, có lẽ Giao Bá Chân Quân sẽ phòng thủ đến phút cuối cùng…

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

“Trước tiên chúng ta đừng nghĩ nhiều vậy, thừa dịp Bạch Tôn Giả còn chưa thu hồi Lưu Tinh kiếm chúng ta đi hốt một mẻ tà ma Cửu U tứ phẩm nữa đi. Trong quá trình hốt tà ma thì thông qua phương thức truyền âm nhập mật kể lại hai tin tức vừa rồi của ta cho các vị tiền bối nhóm Cửu Châu số 1. Đến lúc đó, chúng ta tiếp tục phòng thủ hay rút lui trước một bước thì phải xem quyết định của các tiền bối. Chúng ta nghĩ nhiều nữa cũng vô ích.”

Dù sao, thực lực của ba người bọn họ không đủ mạnh, dù muốn toàn thân trở ra từ trong cuộc chiến Bạch Vân thư viện VS tà ma Cửu U cũng rất khó.

Dù muốn lui lại cũng phải đi cùng tất cả tiền bối nhóm Cửu Châu số 1.

Vì vậy, phiền não này vẫn nên ném cho các tiền bối suy nghĩ đi!

“Hì ~~ Thư Hàng nói có lý đấy.”

Ngư Kiều Kiều cười nói:

“Vậy chúng ta đi hốt tiếp một mẻ đi, nhân dịp này đổi thêm mấy hạt sen Quân Tử Kim Liên. Bởi nói không chừng, lần này là cơ hội cuối cùng đạt được hạt sen Quân Tử Kim Liên đấy!”

Chờ sau khi Kim Liên của Nho gia trưởng thành, có trời mới biết sau này còn có thể tiếp tục sinh ra hạt sen hay không.

“Đúng rồi, nói tới hạt sen… Hai cô đã dùng hạt sen chưa? Nhận được năng lực đặc thù gì rồi?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đã sử dụng, năng lực cũng nhận được. Năng lực của ta na ná với Thư Hàng ngươi đó.”

Tô Thị A Thập Lục khẽ ngẩng đầu, trong con ngươi chứa ý cười.

“Của cô cũng là miệng phun hoa tươi gì đó sao?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, sau đó môi son của cô hé mở, nhẹ nhàng thở ra một hơi, vèo một cái, một tia đao khí xinh xắn phun ra từ miệng cô, chém về phía một chén trà trên bàn.

Keng ~ chén trà bị cắt thành hai nửa hoàn chỉnh. Vết cắt bằng phẳng nhẵn bóng, tuy đao khí này nhỏ nhưng sắc bén vô song!

Tống Thư Hàng:

"…"

Tống Thư Hàng quỳ luôn.

Cái này mà gọi là na ná sao? Rõ ràng dị năng của Thập Lục là năng lực mà hắn tha thiết ước mơ.

Tô Thị A Thập Lục nhếch môi cười.

"Kiều Kiều, cô thì sao? Cô nhận được năng lực gì thế?"

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, nhìn về phía Ngư Kiều Kiều.

"Ờm, ta nhận được năng lực siêu tuyệt, siêu ngầu luôn."

Ngư Kiều Kiều nói rồi biểu diễn dị năng của cô một lần cho Thư Hàng xem.

Cô giơ tay lên, đôi móng vuốt duỗi dài, còn nhuốm lên ánh sáng màu kim loại.

Thảo nào hôm nay lúc cô ta chọt mặt mình lại đau đến thế, thì ra không phải không cắt móng tay mà là móng tay biến dị!

Chương 771: Linh Điệp Tôn Giả Nhớ Dai Thù Vặt

Chiếu theo lời Ngư Kiều Kiều… Thì đây là một dị năng rất ngầu, cũng rất thực dụng trong lúc chiến đấu cận thân.

Tuy rằng không biết cường độ móng vuốt của Ngư Kiều Kiều như thế nào, nhưng không sao cả, chí ít thoạt nhìn Ngư Kiều Kiều rất vui vẻ. Hơn nữa, dị năng nhận được từ Quân Tử Kim Liên đều có thể thăng cấp. Dù giai đoạn đầu có độ mạnh không đủ thì vẫn có thể dựa vào thăng cấp, đưa nó thăng lên thành độ mạnh cấp thần binh.

Cũng không biết tương lai sau khi Ngư Kiều Kiều hóa thành hình người thì móng vuốt của cô ấy sẽ thay đổi thế nào nhỉ?

Là móng tay trên mười ngón tay trở nên vừa sắc vừa dài à? Hay là móng vuốt cứng rắn đâm ra từ trong tay như Wolverine trong X-Men nhỉ?

Kiểu Wolverine? Nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi!

…

Mấy phút sau.

Tống Thư Hàng vung vẫy Lưu Tinh kiếm, lập nhóm với Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều lần nữa, đánh lên lên tầng lưới tà ma tứ phẩm.

Trong quá trình đánh quái, lúc ba người đến gần Giang Tử Yên và Dược Sư tiền bối thì truyền âm nhập mật miêu tả chuyện Tà Liên thế giới Cửu U và Quân Tử Kim Liên của Nho môn mà Tống Thư Hàng nhìn thấy cho các tiền bối nghe.

Dược Sư và Giang Tử Yên cũng thông qua cách này, nhanh chóng truyền tin tức lại cho các thành viên khác của nhóm Cửu Châu số 1 để các đạo hữu xốc lại tinh thần, đừng lơ là sơ ý.

Ngoài ra… Tốc độ hốt tà ma của tổ ba người Tống Thư Hàng lại khôi phục tốc độ mười phút hốt gọn hai trăm con tà ma tứ phẩm.

Cũng không phải đám tà ma tứ phẩm mau quên, mà là đám tà ma ban đầu nhìn thấy ba người kết đội đánh quái kia đã biến thành chiến lợi phẩm của tu sĩ Nho gia, bị đóng gói đưa đến ma trì, trở thành chất dinh dưỡng cho Quân Tử Kim Liên.

Đám tà ma chết nhanh như vậy chủ yếu là vì Nho gia đã đưa hàng loạt con rối chiến đấu vào lưới lọc. Con rối sản xuất từ Mặc Môn, chất lượng rất đáng tin cậy. Chỉ cần nguồn năng lượng linh thạch không hao sạch, không bị hư hại hoàn toàn thì con rối vẫn có thể tiếp tục chiến đấu. Dù cho chiến đấu đến mức chỉ còn một hạch tâm thì nó vẫn có công năng tự bạo, chết cũng phải kéo kẻ địch theo. Khá là đáng sợ.

… Hiện tại tà ma lưu lại trong tầng lưới tà ma tứ phẩm đều là tà ma mới, vừa được mấy con tà ma chúa bát phẩm kia thả xuống lần nữa.

Chúng nó không biết tổ ba người Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều có hiệu suất đánh quái cực cao.

Vì vậy, khi nhìn thấy Tống Thư Hàng (tam phẩm cùi bắp), Tô Thị A Thập Lục (lại một đứa tam phẩm cùi bắp) dưới sự dẫn dắt của một nữ yêu tứ phẩm Ngư Kiều Kiều, lúc họ bước vào tầng lưới này thì đám tà ma Cửu U rất ư là vui vẻ.

Chúa tể thế giới Cửu U trên cao, hai quả hồng mềm này đáng giá cho bọn nó bóp lắm.

Thế là một đám tà ma Cửu U mới toanh gào thét xông về phía tổ ba người Tống Thư Hàng. Chen nhau lên trước, muốn bóp cái tổ hợp hai quả hồng mềm cùng một quả hồng không mềm không cứng kia.

Đáng tiếc là, muốn tìm quả hồng mềm để bóp thì không phải việc sai… Nhưng nếu quả hồng này mặc áo giáp sắt thì vẫn phải cân nhắc kỹ trước khi muốn bóp mới phải đạo.

Cuối cùng, một loạt tà ma Cửu U tứ phẩm giúp tổ ba người Tống Thư Hàng hốt gọn một mẻ mới.

Thây phơi khắp nơi, ma huyết tung tóe.

Thông Nương ở phía sau nhặt chiến lợi phẩm mỏi tay luôn.

…

“Tuyệt vời, nói không chừng lần này chúng ta có thể đổi được bốn hạt sen Quân Tử Kim Liên nữa đấy.”

Ngư Kiều Kiều nói.

“Ta cũng nghĩ thế.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười, đột nhiên, hắn quắc mắt nhìn về chỗ lưới lọc phía đông nam.

“Sao vậy Thư Hàng?”

Tô Thị A Thập Lục dò hỏi.

“Vị lão giả Nho gia kia hiện thân rồi… Xem ra Nho gia muốn ra tay với tà ma chúa bát phẩm còn lại.”

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật hồi đáp.

Nhìn theo ánh mắt Tống Thư Hàng là có thể trông thấy vị lão giả Nho gia râu tóc bạc phơ kia chân đạp hư không đi về phía đám tà ma chúa bát phẩm ở tầng lưới lọc ngoài cùng.

Sau đó, Toàn Phong Tôn Giả vốn đang trong tầng tà ma lục phẩm bắt nạt chúng bỗng dừng lại chút, dường như đang truyền âm nhập mật với người khác. Một lát sau, Toàn Phong Tôn Giả nhận được câu trả lời hài lòng, tay hắn nắm đôi thần binh Kiếp Tiên Đoạn Không Tử Mẫu Luân bắt kịp lão giả Nho gia, cùng nhau đi về phía tầng lưới lọc ngoài cùng.

Cùng lúc đó, chỗ sâu trong Bạch Vân thư viện lại có mấy vị tu sĩ Nho gia mỉm cười, ánh mắt kiên định tung người lướt về phía vị lão giả Nho gia kia.

Động tác của bọn họ khiến mọi người chú ý.

Tống Thư Hàng nhìn không ra cảnh giới của vị lão giả Nho gia và những tu sĩ Nho gia phía sau kia, nhưng nếu lão giả Nho gia dám tiến lên chém giết tà ma chúa bát phẩm, sức chiến đấu phải trên bát phẩm mới đúng.

“Huyền Thánh bát phẩm, nhân tiền hiển thánh. Chiến đấu cấp bậc này ngàn năm khó gặp. Nếu có thể tận mắt chứng kiến loại cấp bậc này đại chiến thì nói không chừng có thể đạt được rất nhiều lĩnh ngộ từ trong đó.”

Bên cạnh có tu sĩ đến trợ giúp Bạch Vân thư viện thốt lên với vẻ mong đợi.

“Nhưng lưới lọc mà Nho gia bố trí có thể ngăn được dư ba khi cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm chiến đấu tạo thành không?”

Lại có tu sĩ lo lắng nói.

Cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm chiến đấu đã vượt qua trình độ dời non lấp bể, nếu sức chiến đấu khai hỏa toàn bộ thì sức phá hoại của một kích toàn lực cũng ngang ngửa với vũ khí hạt nhân vậy, trong vài giây là có thể hủy diệt cả Bạch Vân thư viện.

“Hẳn có thể ngăn lại đấy, bằng không đệ tử Nho gia trong mấy tầng lưới lọc phía trên đã rút lui hết rồi.”

Lại có người đáp.

Tuy nói vậy nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ sau khi bạo phát chém giết tà ma thì thu hồi thi thể tà ma, bắt đầu lui khỏi tầng lưới lọc, sợ bị cuốn vào trong dư ba của trận chiến cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm.

…

“Thư Hàng, chúng ta có đánh quái tiếp nữa không?”

Tay Tô Thị A Thập Lục cầm đoản đao rồi hỏi. Đồng thời, cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, một tia đao mang nho nhỏ sắc bén chém ra, trực tiếp chặt đứt cánh tay một con tà ma Cửu U tứ phẩm ngay phía trước.

Dị năng miệng phun đao mang này của A Thập Lục sử dụng ngày càng lưu loát. Bây giờ cô đã có thể nén mấy đao mang vào nhau rồi phun ra từ trong miệng. Đao mang nhỏ như vậy thậm chí đủ để cắt đứt thân thể tà ma tứ phẩm, mặc dù đây là tà ma đã bị làm yếu đi.

Tống Thư Hàng đặc biệt hâm mộ.Hắn trả lời A Thập Lục:

“Khoan vội đã, mấy người Bạch tiền bối cũng không lui lại… Ta xem tin tức trong nhóm trước đã, xem có tiền bối nào nhắc nhở hay không.”

Tống Thư Hàng nói xong bèn lấy di động ra nhìn.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 thật sự có tiền bối đang nói chuyện, là tin nhắn của Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta nghe nói mọi người muốn đi hốt tà ma Cửu U à? Trò vui như thế xin hãy mang ta theo với. Bạch tiền bối à, Lãng mỗ sai rồi, làm ơn thả ta ra đi.”

Tin nhắn vừa gửi không lâu, thoạt nhìn hình như không có vấn đề gì.

Tiếp đó, một tin nhắn bên trên cũng là do Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối gửi.

Giữa hai tin nhắn cách nhau chừng một giờ.

Tin nhắn bên trên là một tin nhắn cầu cứu.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Không được rồi ta sắp điên rồi. Vừa rồi lên web XX xem phim, đột nhiên nhảy ra một cái quảng cáo, ta nhấn X, kết quả lại bắn ra giao diện bắt nạp tiền hội viên, tắt mãi tắt không xong. Không cách nào xem phim làm ta sắp điên rồi. Ai nạp giúp cho ta vài đồng nhé? Tài khoản chính là bính âm của từ Cuồng Đao rồi tới ID trong nhóm chat của ta!”

Từ tin nhắn này có thể thấy được Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đã tìm được cách tự mình tìm niềm vui trong bí cảnh chậm chạp rồi.

Bên trong bí cảnh chậm chạp, Tam Lãng giơ tay lên cần mười lăm giây, chọt vào màn hình di động lại cần mười lăm giây, thế nhưng, thứ chậm lại chỉ là động tác của hắn, cũng không phải thời gian… Điện thoại cũng sẽ không chậm lại!

Vì vậy, Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng tìm được thú vui, hắn bắt đầu xem phim trong bí cảnh chậm chạp. Chỉ cần tốn vài lần mười lăm giây tìm được bộ phim mình muốn xem là có thể xem rất high.

Kết quả thật không ngờ… xem một lát, tài khoản hội viên của hắn ấy thế mà lại đến hạn, phải nạp phí tiếp.

Đây không phải là chơi nhau à!

Hay là vầng sáng đáng sợ kia của Bạch tiền bối lại đang phát tác nhỉ?

Cuồng Đao Tam Lãng nổi giận, hắn lại tốn N cái mười lăm giây gửi tin nhắn cầu cứu vào nhóm Cửu Châu số 1.

Đáng tiếc là không ai trả lời hắn.

Trên thực tế… Đạo hữu trong nhóm thật sự rất bận rộn, không phải lúc nào cũng ngụp lặn trong đó.

Đặc biệt là sau khi thánh đấu sĩ Bắc Hà Tán Nhân mỗi ngày đều online trong nhóm đã chạy đi giết tà ma thì không còn ai đáp lại Cuồng Đao Tam Lãng nữa.

Cũng tạo thành thảm án Tam Lãng nhắn tin cả tiếng đồng hồ mà không ai trả lời.

“Tam Lãng tiền bối thật đáng thương.”

Ngư Kiều Kiều lại phát cho mọi người một tấm chắn, lên tiếng nói.

“Hay là chúng ta nạp tiền cho hắn nhé?”

Tô Thị A Thập Lục đề nghị.

Loại người buông thả như Cuồng Đao Tam Lãng bị nhốt trong bí cảnh chậm chạp, lại không thể xem phim thì đúng là rất đáng thương.

“Được rồi, vậy để ta nạp tiền cho Tam Lãng tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu, lặng lẽ nạp tiền tháng tiếp theo cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Đao Tống Nhất:

“[icon ngón tay cái] Tam Lãng tiền bối, đã thêm tiền xem phim tháng này, vãn bối chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi.”

Một phút ba mươi giây sau, Cuồng Đao Tam Lãng:

“[meme biết ơn khóc ròng]”

Trong bí cảnh chậm chạp, vẻ mặt Cuồng Đao Tam Lãng kích động, những lúc then chốt vẫn là Tống Thư Hàng tiểu hữu đáng tin cậy.

Đã có người nạp tiền tháng cho, chí ít hắn có thể có được niềm vui trong bí cảnh chậm chạp, không đến mức phát điên.

Tam Lãng rất vui vẻ, lại tốn mấy lần mười lăm giây, rốt cục hắn quay về trang xem phim, đang mong đợi phim tiếp tục chiếu.

Nhưng vào lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

[Hội viên Cuồng Đao xxxxxx kính mến, tài khoản của bạn đã bị cưỡng ép đăng xuất ở nơi khác, nếu đây không phải thao tác của bản thân bạn, vậy rất có thể mật khẩu của bạn đã bị tiết lộ, đề nghị bạn đổi lại mật khẩu khác. Để đổi mật khẩu mới xin đăng nhập vào *******]

Cuồng Đao Tam Lãng:

"…"

Ta đậu xanh rau má nhà mi!

…

Trên Linh Điệp đảo.

Linh Điệp Tôn Giả lặng lẽ nhấp một hớp linh mạch bích trà, ngón tay gõ nhẹ trên bàn phím máy tính, làm chuyện tốt không để người biết.

Ừm, cũng không phải hắn trả thù Cuồng Đao Tam Lãng nói không lựa lời mấy bữa trước, nói hắn tu luyện từ sâu xanh thành linh điệp gì kia đâu.

Chỉ là hắn thấy mật khẩu tài khoản của Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu đơn giản quá nên có lòng tốt đổi mật khẩu phức tạp hơn chút nữa giúp tên kia, vậy mới không bị người ta trộm nick chứ.

Đúng vậy, chính là thế đó.

Chương 772: Kiếp Tiên Thư Sinh Thủy Tinh Hiện Thân Lần Nữa

Sau khi Tống Thư Hàng nạp tiền cho Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thì cất di động đi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử khiêng máy quay phim với vẻ mặt hài lòng, hạ xuống từ tầng lưới tà ma ngũ phẩm. Trên đường, Bạch Tôn Giả nhìn thấy tổ ba người Tống Thư Hàng thì vẫy tay:

“Yo, Thư Hàng, các ngươi giết bao nhiêu tà ma rồi thế?”

“Nãy giờ đã giết hơn một ngàn năm trăm con tà ma tứ phẩm rồi.”

Tống Thư Hàng đáp:

“May mà có Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối đấy ạ.”

“Ha ha, vậy các ngươi tiếp tục giết đi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Hắn cũng không có ý định lấy lại Lưu Tinh kiếm, dù sao giờ hắn cũng không dùng… Hắn còn muốn cùng Lệ Chi Tiên Tử trở về xem hiệu quả màn ảnh của đoạn phim mới quay ban nãy thế nào.

“Đúng rồi, Bạch tiền bối. Mấy vị tiền bối Nho gia kia có phần thắng nào khi đối chiến với mười con tà ma chúa bát phẩm không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Ừm… Nếu là tà ma chúa bát phẩm bình thường thì có lẽ Nho môn không có phần thắng. Nhưng lần này mười con tà ma chúa bát phẩm tới đây hơi lạ.”

Bạch Tôn Giả sờ cằm đáp.

“Hơi lạ á? Chẳng lẽ chúng nó không phải bát phẩm bình thường à? Bạch tiền bối, nếu ngài đối chiến với mấy con tà ma chúa bát phẩm này thì có phần thắng không?”

Ngư Kiều Kiều tò mò hỏi.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ chốc lát rồi nói:

“Ừm, chỉ dựa vào cảnh giới bây giờ mà đánh thì sẽ rất trầy trật… Có điều yên tâm đi, tuy rằng đánh nhau trầy trật nhưng dẫn các ngươi chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề đâu. Thật sự không được thì ta thăng cấp một cái, dẫn thiên kiếp tới là có thể xử đẹp đám tà ma chúa bát phẩm đó thôi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Có điều nói đi thì phải nói lại, lẽ nào Bạch tiền bối đã đến cảnh giới có thể thăng cấp bất cứ lúc nào rồi sao?

…

Đang khi nói chuyện, lão giả Nho gia kia và một vài tiền bối cao nhân Nho gia chính thức khai chiến với tà ma chúa bát phẩm.

Tu sĩ cảnh giới bát phẩm, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có uy lực dời non lấp biển, lực lượng mạnh mẽ như vậy ngưng tụ vào một kiếm, một đao, một pháp thuật. Loại chiến đấu này vượt quá tưởng tượng của tu sĩ cấp thấp.

Tống Thư Hàng định ngẩng đầu nhìn cuộc chiến giữa tà ma chúa bát phẩm và lão giả Nho gia, nhưng vừa mới nhìn thoáng qua thì hắn lập tức cảm giác tinh thần lực của mình đau nhói, sau đó tròng mắt như sắp vỡ vụn ra.

Không chỉ mình hắn, Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều bên cạnh cũng đau đến hít khí lạnh.

Lúc này, thân hình Lệ Chi Tiên Tử khẽ động, bay tới bên cạnh ba người Tống Thư Hàng. Cô duỗi tay ấn vào trán ba người Tống Thư Hàng một cái. Một luồng linh lực nhu hòa chảy vào mi tâm và hốc mắt ba người Tống Thư Hàng, trong nháy mắt đã xoa dịu đau đớn của bọn họ.

“Hì hì, đừng nóng ruột. Lấy thực lực của các ngươi mà quan sát trực tiếp loại chiến đấu cấp bậc này thì có hơi miễn cưỡng quá. Giờ các ngươi nhắm mắt lại đi, tập trung cảm ứng trận chiến này. Ta sẽ thu lại hình ảnh chiến đấu cụ thể, đến lúc đó các ngươi kết hợp với cảm ứng của mình, cứ coi như xem live stream đi, thế nào hả?”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Chiến đấu giữa Huyền Thánh bát phẩm không ngờ lại đáng sợ như vậy. Tu sĩ cấp bậc tứ phẩm chỉ nhìn thôi cũng sẽ khiến tinh thần bản thân bị kích thích, đôi mắt bị tổn thương.

Ba người Tống Thư Hàng nghĩ lại còn sợ đây này.

****

Thánh trì sâu dưới nền đất trong thế giới Cửu U.

Thể tích Tà Liên lớn hơn gấp năm lần so với khi Tống Thư Hàng nhìn thấy lúc nhập mộng. Lúc này, thỉnh thoảng lại có tà ma Cửu U khiêng thân thể tu sĩ Nho gia tiến vào thánh trì bên cạnh Tà Liên, ném thân thể đệ tử Nho gia vào trong đầm nước.

Những thân thể tu sĩ Nho gia này chính là tu sĩ Nho gia chết trận trong đại chiến giữa thế giới Cửu U với Bạch Vân thư viện. Một phần thi thể trong đó được đệ tử Nho gia thu về, còn một phần bị đám tà ma Cửu U mang đi.

Tà ma chúa trên bầu trời Bạch Vân thư viện đi đi về về, không chỉ vận chuyển tà ma Cửu U mà còn mang thi thể đệ tử Nho gia về thế giới Cửu U.

Cùng với việc từng thi thể đệ tử Nho gia bị ném vào thánh trì, thể tích Tà Liên cũng phồng lớn thêm một vòng. Lúc này, nó đã phồng lớn đến cực hạn, không cách nào to thêm nữa. Vả lại, lần này nó cũng không tiếp tục phun ra hạt sen, toàn bộ cánh hoa trên Tà Liên đều khép lại.

Đám tà ma vẫn luôn ném thi thể vào trong thánh trì chợt ngừng lại.

Sau đó, trong mắt đám tà ma lộ ra vẻ mừng rỡ, tuy rằng Tà Liên không phun ra hạt sen. Thế nhưng, sau khi Tà Liên trưởng thành, chúng nó có thể đạt được lợi ích còn lớn hơn cả hạt sen!

“Rốt cuộc… Cũng sắp thành công rồi.”

Trong hư không phía trên Tà Liên, một trong hai chúa tể của thế giới Cửu U, quả cầu kim loại thể lỏng đang ẩn hình trong hoa sen kia khẽ nói:

“Cũng là lúc khiến mười con tà ma chúa kia bị giết chết. Chỉ đáng tiếc cho mười con tà ma bát phẩm ta vất vả bồi dưỡng ra.”

Bên trong thánh trì.

Trên thi thể một vị đệ tử Nho gia có một tấm phù văn nho nhỏ lặng lẽ hiện ra.

Phù văn này giống y như đúc với phù văn lưu lại trên lồng ngực Tống Thư Hàng khi bị tà ma hamster đá một cước kia.

Hiển nhiên, đây cũng là con tà ma hamster đó âm thầm dán vào.

****

Một chỗ khác trong thế giới Cửu U, tà ma hamster đi tới bên cạnh Bạch tiền bối two, dâng Long Ma dược tề lấy được từ chỗ Tống Thư Hàng lên.

Đồng thời, nó cũng báo cáo sức chiến đấu của Tống Thư Hàng với Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two nhận lấy Long Ma dược tề, khẽ gật đầu. Ánh mắt hắn như xuyên thấu qua hạn chế không gian, nhìn về một hướng.

Chính là phương hướng của Tà Liên trong thánh trì.

“Ha.”

Bạch tiền bối two cười khẽ.

Phù văn bên trong thánh trì kia là hắn giao cho tà ma hamster, bảo nó lặng lẽ lưu lại chính là vì muốn nhìn xem quả cầu kim loại thể lỏng kia rốt cuộc muốn chơi trò gì.

[Dưới lòng đất Nho gia, ma trì và Kim Liên, dưới lòng đất Cửu U, thánh trì và Tà Liên. Lại thêm cách nói tự thành một giới. Rốt cuộc kẻ này muốn làm gì đây? Hai không gian một âm một dương, một chính một tà … A, không phải tên kia muốn chế tạo một cách để rời khỏi thế giới Cửu U đấy chứ?]

Bạch tiền bối two nhếch môi.

Cũng dám lắm, vị kia đối ứng với quả cầu kim loại thể lỏng rõ ràng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó, mà ở trong thế giới Cửu U lại có mình cản trở khiến nó không cách nào trở thành chúa tể duy nhất của thế giới Cửu U.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, kết cục chờ đợi nó chỉ có tan thành mây khói.

Vì vậy, đối phương vội vã muốn rời khỏi thế giới Cửu U, tìm kiếm một cơ hội sống mới, nghe cũng hợp tình hợp lý đấy chứ.

“Nhưng mà, muốn rời khỏi thế giới Cửu U nào có dễ dàng vậy chứ? Ngây thơ quá thể..”

Bạch tiền bối two thầm nghĩ trong lòng.

Mà thôi, mặc kệ quả cầu kia muốn làm gì, hắn cũng sẽ không để đối phương như ý. Hắn cũng đã chuẩn bị hậu chiêu rồi.

Chuyện vui như vậy, sao có thể thiếu hắn được đây?

****

Cùng lúc đó.

Bên ngoài lưới lọc của Bạch Vân thư viện.

Một cánh cửa không gian đột nhiên xuất hiện trong cuộc chiến Huyền Thánh bát phẩm.

“Cánh cửa không gian?”

Lão giả Nho gia thở hồng hộc nhìn cánh cửa không gian chằm chằm, khác với khe nứt không gian mà Toàn Phong Tôn Giả dùng thần binh Kiếp Tiên mở ra, cánh cửa không gian này là thủ đoạn của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Có Kiếp Tiên cửu phẩm xuất hiện, muốn nhúng tay vào đại chiến giữa Nho gia và thế giới Cửu U sao?

Như vậy người tới là bạn hay là địch đây?

Lão giả Nho gia âm thầm nắm chặt một trang sách vàng, nếu người tới là Kiếp Tiên của thế giới Cửu U, hắn chỉ có thể tế ra trang sách vàng này. Đây là thủ đoạn do Thánh Nhân lưu lại, đủ để khắc chế thậm chí là phong ấn Kiếp Tiên bình thường.

Một lát sau, bên trong cánh cửa không gian có một bóng dáng chui ra.

Đây là một người đàn ông ăn mặc kiểu thư sinh, thân thể của hắn trong suốt từ ngoài vào trong, toàn thân như thủy tinh. Hai mắt thư sinh đỏ bừng, tràn ngập vẻ điên cuồng.

Sau khi thư sinh thủy tinh kia xuất hiện thì không nói một lời, rút trường kiếm bên hông ra.

Ngay sau đó, chân hắn thi triển thân pháp Thân Hành Kiện của

Nho môn, giống như dịch chuyển trong nháy mắt vậy, xuất hiện trên đỉnh đầu một con tà ma chúa to lớn.

Trường kiếm trong tay hung ác đâm xuống, kiếm khí xông lên tận trời!

Đối với tà ma chúa thì trường kiếm của thư sinh thủy tinh kia tựa như một cây tăm bé tí ti vậy… Nhưng lúc kiếm khí trên thân kiếm bùng lên, thoáng cái đã làm đầu của con tà ma chúa nổ tung. Chỉ một kiếm, sức sống trên người tà ma chúa đã tiêu tán, tinh thần và hình thể đều bị tiêu diệt. Thân thể cao lớn của nó rơi xuống lưới lọc…

Nhưng đây vẫn chỉ là bắt đầu. Thư sinh thủy tinh kia duỗi tay đẩy một cái vào không trung, một cánh cửa không gian được mở ra.

Thân hình của hắn lẩn vào trong cánh cửa không gian.

Ngay sau đó, thân hình của hắn chuyển động gần như đồng thời xuất hiện trên đỉnh đầu bốn con tà ma chúa khác, tựa như phân thân vậy.

Hắn cũng chỉ kiếm nhắm vào đầu bốn con tà ma chúa mà đâm xuống một kiếm.

Kiếm khí bùng lên!

Đầu tà ma chúa tựa như dưa hấu dễ dàng bị nổ tung, tà ma chúa cấp bậc bát phẩm, từ đầu đến cuối, ngay cả giãy giụa một cái cũng không làm được.

Từ lúc thư sinh thủy tinh hiện thân, đến khi năm con tà ma chúa bị chém giết, trước sau chưa tới ba giây.

Ầm ầm ầm ầm ~~

Bốn con tà ma chúa ào ào rơi xuống lưới lọc.

Cắt thịt cũng không nhẹ nhàng vậy đâu.

Sau khi chém năm con tà ma chúa, thân hình thư sinh thủy tinh hơi dừng lại.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, năm con tà ma chúa khác đang vận chuyển tà ma mới đến Bạch Vân thư viện.

Thế nhưng, khi chúng nó nhìn thấy năm đồng bọn của mình bị một mình thư sinh thủy tinh này giết chết trong nháy mắt một cách dễ dàng thì đều kinh hãi.

Chúng nó nhanh chóng xoay người, bỏ chạy về phía lối đi lâm thời thông đến thế giới Cửu U.

Kiếp Tiên… nhất định phải để Kiếp Tiên chống lại. Chúng nó chỉ có thể trốn vào thế giới Cửu U, mời tà ma Kiếp Tiên của thế giới Cửu U ra đối đầu với vị thư sinh thủy tinh này.

“Hừ!”

Thư sinh thủy tinh hừ lạnh một tiếng, thân hình hắn lẩn vào cánh cửa không gian lần nữa.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu năm con tà ma chúa đang bỏ chạy kia bùng lên kiếm mang rực rỡ.

Muốn chạy trốn ngay trước mặt Kiếp Tiên có thể nắm giữ không gian ư? Quả là nực cười!

Mười con tà ma chúa Cửu U bát phẩm vênh vênh váo váo đã bị chém giết toàn bộ trong thời gian bảy tám giây ngắn ngủi.

Nhóm tà ma Cửu U sợ đến ngu người…

Các đệ tử Nho gia sợ đến ngu người…

Tống Thư Hàng cũng sợ đến ngu người…

Thư sinh thủy tinh, một trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân? Hắn còn sống ư?

Không phải hắn mượn linh quỷ của mình đi, lại tiến vào thế giới Cửu U đại chiến với Kiếp Tiên của thế giới Cửu U, cuối cùng thần hình đều bị diệt rồi sao?

Chương 773: A Bạch Đáp Lại Lời Kêu Gọi Mà Đến

Tống Thư Hàng còn nhớ kết cục cuối cùng của thư sinh thủy tinh là ngay cả thần binh bản mệnh cũng vỡ nát. Chính là thần hinh câu diệt thật sự, không thể nào sống lại được.

Như vậy hiện tại, vị thư sinh thủy tinh mười giây xử đẹp mười con tà ma chúa trên bầu trời kia là ai đây?

[Chẳng lẽ là có người nhận được truyền thừa của thư sinh thủy sinh, tu luyện đến cảnh giới Kiếp Tiên. Sau đó chứng kiến Bạch Vân thư viện gặp nạn nên ra tay tương trợ à?]

Không đúng, dù chiếm được truyền thừa nhưng tướng mạo là sao đây? Giống y hệt tướng mạo của thư sinh thủy tinh đã mượn linh quỷ của hắn mà!

Vậy nên rốt cuộc thư sinh thủy tinh này là gì đây?

…

Lúc này, vị thư sinh thủy tinh trong nháy mắt giết chết mười con tà ma chúa bát phẩm kia, sau khi đánh quái xong thì tra kiếm vào vỏ.

Sau đó, hắn như có điều suy nghĩ mà nhìn về phía vị trí lưới lọc một cái.

Đồng thời, lão giả Nho gia cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc, toàn thân vị trước mắt này như thủy tinh, cực kỳ giống một vị trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân. Tuy rằng tướng mạo bất đồng, nhưng khí chất, thân thể hoàn toàn giống nhau.

Lẽ nào mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân năm đó còn có vị may mắn còn sống sót trên thế gian và vẫn luôn âm thầm bảo vệ Nho gia bọn họ sao?

Những giọt lệ vui mừng ướt đẫm gương mặt lão giả Nho gia, hắn đứng dậy, thi lễ một cái với thư sinh thủy tinh, đang chuẩn bị cung nghênh tổ sư trở về.

Nhưng lúc này, thư sinh thủy tinh lại duỗi tay đẩy về phía trước, mở cánh cửa không gian ra… Dường như hắn muốn trực tiếp rời đi thì phải?

“Tổ sư, xin chờ đã!”

Lão giả Nho gia duỗi tay ra hét lớn.

“Tiền bối, chờ một chút!”

Đồng thời, Tống Thư Hàng phía dưới cũng vươn tay ra hét lớn.

Đáng tiếc là thư sinh thủy tinh lơ đẹp hai người bọn họ. Hắn lập tức tiến vào cánh cửa không gian, sau đó biến mất tiêu.

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi:

“Thư Hàng, ngươi biết hắn à?”

“Ta cũng không chắc lắm, nhưng nhìn bề ngoài thì hắn giống y hệt với người thần bí cưỡng ép mượn đi linh quỷ của ta, tuy rằng… Đáng lẽ ra người thần bí kia đã hoàn toàn biến mất rồi mới đúng.”

Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Ban nãy, cuối cùng thư sinh thủy tinh nhìn thoáng qua lưới lọc là nhìn mình sao?

“À, chính là cái tên đã cưỡng ép mượn đi linh quỷ của ngươi rồi khi đưa về lại làm mất luôn linh quỷ mà lần trước ngươi nói đó à?”

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Nhìn dáng vẻ của hắn thì hình như là còn sống mà? Nếu đã vậy, lần sau ngươi gặp lại hắn thì có thể đòi nợ rồi.”

Bạch Tôn Giả nói rất có đạo lý, Tống Thư Hàng hoàn toàn không cách nào phản bác!

****

Mười con tà ma chúa bát phẩm bị chém giết, thế giới Cửu U đã mất đi viện quân tấn công Bạch Vân thư viện.

Sĩ khí bên phe Bạch Vân thư viện của Nho gia tăng mạnh.

Lúc này, bên trong tầng lưới lọc phía trên, mấy con tà ma thất phẩm cảm thấy không ổn, bắt đầu dẫn theo đội ngũ thuộc hạ tinh nhuệ của mình mở một đường máu, rút lui khỏi lưới lọc Nho gia.

Tà ma Cửu U thất phẩm vừa đi, tình cảnh của tà ma Cửu U còn sót lại càng thêm xấu đi. Trong lúc nhất thời, đại quân tà ma liên tục bại lui, không ngừng bị chém giết… không ngừng chạy trốn.

Vị lão giả Nho gia kia ngơ ngác nhìn vị trí thư sinh thủy tinh biến mất, cuối cùng mới thở dài. Hắn tế lên pháp bảo không gian thu thi thể mười con tà ma chúa bát phẩm vào đó.

Có mười con tà ma chúa bát phẩm, lại thêm tà ma Cửu U bên trong tầng lưới lọc… nhiều chất dinh dưỡng như vậy đủ để cho Quân Tử Kim Liên hoàn toàn trưởng thành.

Sau khi cất xong thi thể tà ma, lão giả Nho gia không lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng trở về chỗ sâu trong lòng đất của Bạch Vân thư viện.

Hắn phải đưa thi thể mười con tà ma chúa bát phẩm này về chỗ Quân Tử Kim Liên trước tiên, tránh cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

…

Cách một giờ đồng hồ sau khi tà ma chúa bát phẩm bị chém giết.

Tà ma Cửu U còn sót lại bên trong lưới lọc khổng lồ không kịp chạy trốn, đã bị Nho gia bao vây.

Đám tà ma tự biết chẳng còn đường chạy trốn, đột nhiên bùng nổ dữ dội, dù bị lưới lọc làm suy yếu nhưng đám tà ma bạo phát điên cuồng tấn công đã hoàn toàn bù vào chiến lực bị suy yếu.

Trong lúc nhất thời, số lượng thương vong của phe Nho gia Bạch Vân thư viện tăng vọt lên.

Con rối chiến đấu của Mặc Môn bị phá hoại hàng loạt, tiếng tự bạo của con rối vang lên không ngừng.

Rất nhiều tu sĩ đến trợ giúp trông thấy tình cảnh này thì rút lui ra khỏi lưới lọc trước tiên. Bọn họ chỉ đến đây giúp đỡ, nên sẽ không liều mạng mình vào.

Hơn nữa, trải qua thời gian dài chém giết, phần lớn tu sĩ đã có thu hoạch vừa ý.

Từng thành viên nhóm Cửu Châu số 1 cũng lần lượt lui về.

Đám tà ma Cửu U chó cùng rứt giậu không thể coi thường, có điều đại cục đã định, tà ma Cửu U còn sót lại bị Nho gia tiêu diệt cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 tiêu hao rất lớn. Vì vậy, dưới sự nhắc nhở của Hoàng Sơn Chân Quân, mọi người bắt đầu mang thu hoạch của mình đến Bạch Vân thư viện đổi chiến lợi phẩm.

Tổ ba người Tống Thư Hàng cũng lui khỏi tầng lưới tà ma tứ phẩm, thu hoạch chuyến này ít hơn chuyến trước rất nhiều, ba người cố gắng hết sức cũng chỉ giết được tròn chín trăm con.

Lúc này Thư Hàng đã rơi vào tình trạng kiệt sức.

Ba người quen việc dễ làm lại đổi được ba hạt sen Quân Tử Kim Liên từ tay vị con rối phân thân Hằng Hỏa Chân Quân kia.

Lần này mỗi người một hạt.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một chốc thì giao phần của mình cho Thông Nương:

“Tuy rằng ít hơn một hạt so với dự đoán… Nhưng cái này cho cô đó!”

“Hừ, ta đã nói rồi, dù ngươi dùng hạt sen lấy lòng ta, ta cũng không không vui đâu. Nếu ngươi thật sự muốn lấy lòng ta thì thả cho ta tự do đi!”

Thông Nương nói rồi nhận lấy hạt sen Kim Liên, một hơi nuốt vào.

Kỳ thực trong lòng cô ta rất kích động, rốt cuộc cô có thể thức tỉnh dị năng gì đây? Nếu như có thể có dị năng giúp cô tách khỏi Ngộ Đạo Thạch thì tốt biết mấy.

Năm hơi thở sau.

Thông Nương mở to mắt, thở ra một hơi thật dài.

Cô cảm giác thân thể của mình ngày càng nhiều sinh lực và sinh cơ hơn, loại cảm giác này tựa như sự vui sướng không nói nên lời sau khi cảnh giới tu vi được tăng lên, tuổi thọ thân thể tăng cường!

“Thế nào, Thông Nương cô đã thức tỉnh năng lực gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Đầu tiên Thông Nương cảm ứng một chút, sau đó nhếch miệng lên.

Rõ ràng cô đã lĩnh ngộ được dị năng rất tốt thì phải?

“Đừng giấu giếm nữa, mau biểu diễn xem nào.”

Tống Thư Hàng nói.

“Dị năng ta thức tỉnh… hẳn là một dị năng rất tốt.”

Thông Nương hít mũi một cái, kích hoạt dị năng của mình.

Sau đó, vèo vèo ~ hai tiếng.

Vị trí mầm hành của Thông Nương chợt sinh ra hai cái mầm hành tươi mới, đồng thời phía dưới mỗi mầm hành còn có thêm một đôi cánh tay nhỏ xíu.

“Đây là dị năng gì? Mọc thêm mấy cái mầm hành à? Cho nên về sau lúc ngắt mầm hành có thể thu hoạch được nhiều hơn rồi sao?”

Tống Thư Hàng bất giác hỏi dò.

“Nhảm nhí! Dị năng của ta không phải dùng để ngắt mầm hành!”

Ba cái mầm hành của Thông Nương tức giận đồng thanh nói:

“Đây là dị năng Ba Đầu Sáu Tay, ngay cả cái này mà ngươi cũng không nhìn ra được sao?”

“Ba Đầu Sáu Tay á? Úi, không tệ, thì ra là năng lực này, năng lực này rất tuyệt đấy!”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói, đây chính là tuyệt học của Na Tra tam thái tử trong truyền thuyết đó.

Nhưng đặt trên người Thông Nương… Lại biến thành ba mầm hành sáu tay rồi.

Ngư Kiều Kiều gợi ý:

“Thông Nương, chi bằng cô biến thành hình người rồi thử lại cái dị năng này lần nữa xem?”

“Ta từ chối, giờ ta không có tâm trạng biến thành hình người. Ta từng thề, trước khi ta chưa có được tự do thì ta sẽ không biến thành hình người nữa.”

Thông Nương thở dài.

Dứt lời, cô giải trừ dị năng Ba Đầu Sáu Tay.

Đúng lúc này… chuyện thú vị đã xảy ra.

Trong truyền thuyết, lúc tam thái tử Na Tra giải trừ Ba Đầu

Sáu Tay thì chúng trực tiếp biến mất. Mà lúc Thông Nương giải trừ Ba Đầu Sáu Tay, hai cái mầm hành tươi mới tróc ra khỏi người cô ta, lặng lẽ rơi xuống đất.

Thông Nương:

"…"

Tống Thư Hàng:

"…"

Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều:

"…"

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, vươn tay nhặt hai mầm hành tươi rói kia lên:

"Quả nhiên dị năng này chính là để thu hoạch mầm hành được thuận tiện hơn, không tệ!"

"Không có vụ đó đâu nhé, đây chỉ là tình hình lúc giải trừ dị năng Ba Đầu Sáu Tay thôi."

Thông Nương phẫn nộ nói.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lại nghĩ tới một chuyện:

"Đúng rồi! Nếu như vừa rồi Thông Nương duy trì hình người rồi giải trừ cái dị năng Ba Đầu Sáu Tay này thì thứ rớt xuống… có phải là hai cái đầu của Thông Nương không?"

Hai cái đầu của Thông Nương ư? Hình ảnh này kinh dị quá đi.

Ngư Kiều Kiều nói:

"Dám lắm nha, ghê thật, cảnh tượng lập tức biến thành như trong phim ma rồi."

"Hay là Thông Nương cô thử xem sao? Xem xem lúc cô ở hình người thì có còn rơi mầm hành xuống không? Hay là hai cái đầu người?"

Tống Thư Hàng tò mò nói.

"Ta từ chối, ta từ chối!"

Thông Nương điên cuồng lắc đầu, chuyện đáng sợ như rớt hai cái đầu như thế, Thông Nương xuống cô tuyệt đối không làm đâu.

"Vậy thì đáng tiếc quá."

Sắc mặt Tống Thư Hàng bình tĩnh thu hai cái mầm hành vừa rồi vào túi thu nhỏ một tấc của mình.

Dị năng này của Thông Nương… từ góc độ nào đó mà nói thì thật sự không tệ chút nào.

****

Lòng đất Bạch Vân thư viện của Nho gia.

Cùng với việc các tu sĩ không ngừng lấy thi thể tà ma mình chém giết được đổi lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên, càng ngày càng nhiều thi thể tà ma được đệ tử Nho gia khiêng vào ma trì dưới lòng đất.

Lúc này, trong ma trì còn nổi lềnh phềnh bộ phận thi thể của mười con tà ma chúa khổng lồ, thi thể tà ma tứ phẩm, ngũ phẩm bình thường vừa ném vào ma trì thì lập tức sẽ bị ma trì đồng hóa, hóa thành ma thủy.

Sau khi ném thi thể tà ma lục phẩm trở lên vào ma trì thì cần non nửa tiếng mới có thể hòa tan.

Mà thi thể mười con tà ma chúa này được thả vào ma trì đã hơn một giờ mới rốt cuộc hòa tan chừng bốn phần năm.

Trong thời gian đó, Quân Tử Kim Liên lại phun ra vài đám hạt sen, đều được đệ tử Bạch Vân thư viện thu gom lại.

“Còn chưa được sao?”

Lão giả Nho gia nhẹ giọng nói.

Vừa dứt lời… Quân Tử Kim Liên đột nhiên hơi cong người, dùng phương thức của riêng nó để giao lưu với lão giả Nho gia.

Trong mắt lão giả Nho gia sáng ngời:

“Kim Liên đạo hữu, rốt cuộc cũng sắp tới lúc rồi à?”

Hoa sen của Quân Tử Kim Liên khẽ gật.

“Vậy thì tốt quá.”

Trong lòng lão giả Nho gia vui vẻ. Chuyện mà Nho gia mưu đồ hàng trăm hàng ngàn năm rốt cuộc sắp thành công.

“Phân phó xuống dưới, tạm thời ngừng việc cung cấp thi thể tà ma Cửu U, bảo các đệ tử bắt đầu cất giữ tất cả thi thể tà ma Cửu U đi!”

Lão giả Nho gia phân phó.

Thi thể tà ma Cửu U còn có chỗ dùng, đợi sau khi Quân Tử Kim Liên hoàn toàn trưởng thành, tự mở một thế giới thì đám thi thể tà ma Cửu U này còn có thể tiếp dục đưa vào trong ma trì Quân Tử Kim Liên, trở thành chất dinh dưỡng và linh khí của thế giới mới. Vì vậy, thi thể tà ma Cửu U có càng nhiều càng tốt.

Lại nửa giờ trôi qua…

Thi thể mười con tà ma chúa rốt cuộc hoàn toàn bị Quân Tử Kim Liên hòa tan thành nước ma trì, bị Quân Tử Kim Liên hấp thu.

Lúc này… ma khí trong ma trì bốc lên, trong đó mơ hồ có ngàn vạn tà ma đang rống giận, gào thét, gầm rú. Ma khí thậm chí ngưng tụ thành hình đánh về phía bờ ao.

Lần này, ngay cả vị lão giả Nho gia kia cũng đứng không vững, thân hình không khỏi lui về sau mấy bước.

Mà Quân Tử Kim Liên lại càng thêm sáng rực, mọc lên từ bùn lầy mà chẳng bị vấy bẩn, tắm trong sóng nước mà không hề lả lơi!

Cắm rễ trong ma trì dơ bẩn nhất, mà lại có thể nở rộ Kim Liên thánh khiết nhất.

Kim Liên càng ngày càng sáng, cuối cùng cánh hoa của nó khép lại.

Quân Tử Kim Liên nghênh đón lần tiến hóa cuối cùng, chỉ chờ nó tiến hóa thành công là có thể tự mở một thế giới, che chở toàn bộ Nho môn!

Lão giả Nho gia nắm chặt nắm tay, vốn tâm cảnh phẳng lặng như giếng nước lại không cách nào duy trì bình tĩnh.

Hắn đã đợi ngày này rất lâu rồi… Lâu đến nỗi suýt chút nữa chính hắn đã cho rằng mình không cách nào thấy được ngày này.

****

Lòng đất thế giới Cửu U.

“Bắt đầu rồi! Bắt đầu rồi!”

Quả cầu kim loại thể lỏng nhẹ giọng lẩm bẩm:

“Quá tuyệt vời, đóa Kim Liên kia của Nho gia rốt cục cũng bắt đầu tiến hóa.”

Hoa sen của cả Tà Liên và Kim Liên đều bắt đầu tiến hóa, bắt đầu cùng lúc…

Tuy rằng một ở Cửu U, một ở Nho gia.

Tà Liên và Kim Liên cũng không biết sự tồn tại của nhau.

Nhưng dưới một mối liên hệ kỳ diệu nào đó, tiến độ tiến hóa của đôi bên bắt đầu cùng lúc.

“Tà Liên của thế giới Cửu U có thể mở ra một tiểu thế giới bên trong thế giới Cửu U, tiếp đó, Kim Liên trong Nho gia có thể mở ra một tiểu thế giới trong thế giới thực.”

“Không có ai biết Tà Liên và Kim Liên vốn chính là tồn tại một thể hai mặt. Lúc hai tiểu thế giới thành hình… sẽ sinh ra mối liên hệ kỳ diệu. Thế giới do chúng sinh ra sẽ thành giao điểm để ta nhảy qua.”

“Đến lúc đó, ta có thể luyện hóa thế giới Tà Liên trước, dùng nó làm ván cầu, tiến vào thế giới Kim Liên của Nho gia. Lại lấy thế giới Kim Liên của Nho gia làm ván cầu, tiến vào hiện thế! Việc rời khỏi thế giới Cửu U cũng nằm trong tầm tay.”

Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc đang suy tư, ánh mắt của quả cầu kim loại thể lỏng nhìn về phía một chỗ trong thế giới Cửu U, vị trí hiện tại của Bạch tiền bối two.

Hiện tại, chuyện phải đề phòng chính là kẻ này sẽ đến phá hoại hành động của nó. Vì đối phó với kẻ này, quả cầu kim loại thể lỏng đã chuẩn bị một kế sách liên hoàn.

“Bạch, nếu như ngươi dám đến thì sẽ có đi mà không có về!”

Quả cầu kim loại thể lỏng cắn răng nói. Đến lúc đó, chúa tể của thế giới Cửu U sẽ chỉ còn lại một người. Nó và cái người tên Bạch này, nhất định phải có một kẻ biến mất.

Vừa dứt lời, trên thi thể một đệ tử Nho gia trong thánh trì bên dưới Tà Liên, có một tấm phù văn nhàn nhạt phát ra tia sáng chói mắt.

Ánh sáng biến ảo thành một trận pháp khổng lồ.

Ngay sau đó, thân hình Bạch tiền bối two giẫm lên trận pháp, xuất hiện bên dưới Tà Liên.

“Yo, A Bạch đáp lại lời kêu gọi mà đến, xin hỏi, là ngươi đang kêu gọi ta à?”

Con ngươi xinh đẹp của Bạch tiền bối two nhìn quả cầu kim loại thể lỏng chằm chằm, hai tay hắn chống trên phi kiếm màu đen, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Quả cầu kim loại thể lỏng: “…”

Chương 774: Vì Vậy, Thư Hàng, Kể Chuyện Cười Đi Chứ?

Cái đậu xanh rau má, tuy rằng quả cầu kim loại thể lỏng luôn miệng nói chỉ cần Bạch tiền bối two dám qua đây sẽ lập tức làm hắn đẹp mặt, muốn khiến thế giới Cửu U chỉ còn lại một vị chúa tể.

Nhưng nó hoàn toàn không ngờ Bạch tiền bối two sẽ trực tiếp xuất hiện trước mặt nó như vậy.

“Sao ngươi lại xuất hiện ở đây!”

“Ơ kìa kìa, không phải ngươi đang kêu gọi ta sao? Cho nên ta tới ngay luôn đây này.”

Bạch tiền bối two cười nói, trong khi nói chuyện, ánh mắt hắn nhìn về phía gốc Tà Liên kia.

Tà Liên kia đã bắt đầu tiến hóa, bước vào giai đoạn hoàn toàn trưởng thành.

Từ trên gốc Tà Liên này, Bạch tiền bối two cảm ứng được một loại lực lượng không gian… Đây là một loại lực lượng không gian có thể mở ra một tiểu thế giới trong thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối two thân là chúa tể thế giới Cửu U, phàm là sự vật thuộc về thế giới Cửu U, hắn liếc nhìn một cái lập tức có thể biết rõ ngọn nguồn của sự vật này. Lúc trước, bởi vì quả cầu kim loại thể lỏng cùng là chúa tể Cửu U ngăn cản cho nên Bạch tiền bối two không quan sát rõ ràng được. Nhưng bây giờ, sau khi hắn tận mắt thấy gốc Tà Liên này, tác dụng của Tà Liên không thể giấu được hắn. Trong mắt chúa tể không có bí mật.

“Ngươi muốn ngăn cản ta à?”

Quả cầu kim loại thể lỏng cắn răng nói.

“Ha ha ha, ngươi nói xem?”

Bạch tiền bối two cười nói, trong lúc nói chuyện, hắn giơ trường kiếm màu đen trong tay lên, nhắm ngay gốc Tà Liên chém tới một kiếm:

“Mượn một câu nói trước kia của ngươi: chỉ cần là chuyện ngươi muốn làm, ta lại đặc biệt có hứng thú ngăn cản!”

Bạch tiền bối two xuất kiếm, hắn là chúa tể thế giới Cửu U, một kiếm tiện tay là có thể điều động lực lượng của toàn bộ thế giới Cửu U.

Quả cầu kim loại thể lỏng oán hận cắn răng, trong nháy mắt thoáng hiện trước mặt Bạch tiền bối two. Thân thể nó hóa thành cái thuẫn bằng sắt thép ngăn kiếm của Bạch tiền bối lại:

“Vô dụng thôi, trong thế giới Cửu U này, tuy ta không làm gì được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng làm gì được ta.”

Đây không phải lần đầu tiên nó và Bạch tiền bối two chiến đấu trong thế giới Cửu U, đôi bên đều là chúa tể thế giới Cửu U, ở nơi này hai người bọn họ có thực lực như nhau, quyền lực ngang nhau. Chuyện mà Bạch tiền bối two có thể làm được thì quả cầu kim loại thể lỏng cũng có thể làm được, đôi bên đều không làm gì được đối phương.

Nếu quả cầu kim loại thể lỏng dùng hết toàn lực bảo vệ Tà Liên thì Bạch tiền bối two cũng rất khó hủy đi Tà Liên.

“Ta không làm gì được ngươi, thế nhưng… Ta công ngươi thủ, thủ lâu tất bại. Ta liên tục tấn công, cuối cùng cũng có lúc ngươi thất thủ.”

Bạch tiền bối two nói. Ngay sau đó, thân hình của hắn đột phá hạn chế không gian, trong nháy mắt xuất hiện phía bên phải Tà Liên rồi vung vài đạo kiếm khí về phía Tà Liên.

Quả cầu kim loại thể lỏng cắn chặt răng, thân hình của nó cũng thuấn di theo, ngăn cản trước mặt Bạch tiền bối two, vững vàng chặn lại đòn tấn công của hắn.

Sau đó, toàn bộ lòng đất chỗ Tà Liên đều bị bóng tối bao trùm.

Hai vị chúa tể chiến đấu, thủ đoạn giao chiến vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Đòn tấn công của bọn họ, pháp thuật của bọn họ, phương thức chiến đấu của bọn họ hoàn toàn khác với tà ma Cửu U hay tu sĩ thông thường. Trong bóng tối, khắp trời đầy đất đều là bóng dáng của Bạch tiền bối two và quả cầu kim loại thể lỏng. Song phương một công một thủ, hoàn toàn không phân biệt được ai cao ai thấp.

Mà đúng lúc này… Nụ hoa Tà Liên kia rốt cục cũng xòe ra lần nữa.

Cùng với việc Tà Liên nở rộ, trong thế giới Cửu U có một thế giới bên trong thế giới được mở ra, bắt đầu thành hình.

“[Cười đắc ý] Bạch, ngươi thất bại rồi! Người thành công cuối cùng chính là ta!”

Quả cầu kim loại thể lỏng đắc ý hả hê nói, thế giới Tà Liên đã mở, Bạch tiền bối two không thể ngăn cản nó được!

Bạch tiền bối two ngừng tấn công, khôi phục tư thế hai tay chống kiếm. Chốc lát sau, hắn suy nghĩ một chút rồi nói với vẻ mặt thành thật:

“Ừm, chúc mừng ngươi nhé!”

Quả cầu kim loại thể lỏng:

“…”

“Nói sao đây ta, kỳ thực khi nhìn thấy ngươi thử rời khỏi thế giới Cửu U, tiến quân vào hiện thế, trong lòng ta cũng không muốn ngăn cản ngươi cho lắm. Bởi vì, nếu như ngươi thất bại thì chẳng thay đổi gì hết. Nếu như ngươi thành công, với ta mà nói cũng không có chỗ xấu gì hết mà. Không phải sao?”

Bạch tiền bối two nói.

“Ngươi biết ý đồ của ta? Vậy tại sao ngươi còn muốn tới đây ngăn cản ta chứ?”

Quả cầu kim loại thể lỏng trầm giọng hỏi.

“Vì sao ư? Bởi vì không phải chúng ta là đối thủ cả đời sao? Cho nên bất kể ngươi muốn làm gì, ta không cản trở ngươi một chút thì chẳng phải cho thấy đối thủ cả đời như ta rất vô trách nhiệm à?”

Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Quả cầu kim loại thể lỏng:

“…”

“Được rồi, thời gian không nhiều đâu. Để ta xem xem ngươi định lợi dụng không gian Tà Liên này đạt được mục đích rời khỏi thế giới Cửu U kiểu gì!”

Bạch tiền bối two nói.

Quả cầu kim loại thể lỏng âm thầm cắn răng, nó thật sự không sao hiểu được rốt cuộc Bạch tiền bối two đang suy nghĩ cái gì.

Thế nhưng… mặc kệ đối phương có ý gì, không gian Tà Liên đã tràn ra, đối phương đã không cách nào ngăn nó được nữa!

Tà Liên hoàn toàn nở rộ, không gian Tà Liên bắt đầu định hình.

Quả cầu kim loại thể lỏng vẫn duy trì cảnh giác, nhấc thân chui vào trong không gian Tà Liên kia, nó muốn in ấn ký của mình xuống trong không gian Tà Liên này.

Mà trong toàn bộ quá trình, Bạch tiền bối two ấy thế mà thật sự không hề ngăn cản nó!

…

Bạch tiền bối two cứ lẳng lặng đứng bên ngoài không gian Tà Liên, nhìn quả cầu kim loại thể lỏng in ấn ký thuộc về nó vào trong không gian Tà Liên.

“Thì ra là thế, là dùng cách để lại ấn ký rồi dung hợp với không gian này sao?” Bạch tiền bối two thầm nghĩ.

Sau đó, hắn khẽ nhắm mắt lại… ý thức tiến vào trong không gian thi lại kia.

“Kế tiếp, chính là kéo vị Tống Thư Hàng tiểu hữu kia vào.”

Bạch tiền bối two khẽ nói.

****

Vào giờ phút này, Bạch Vân thư viện Nho gia.

Tống Thư Hàng đang nghỉ ngơi, hắn cứ luôn cảm thấy mình còn chuyện quan trọng gì đó chưa làm, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi là chuyện quan trọng gì.

“A Thập Lục, cô nói xem có chuyện gì rất quan trọng mà ta chưa làm không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục khẽ ngáp:

“Chuyện rất quan trọng? Phương diện nào chứ?”

“Ta cũng không nhớ nổi, nhưng luôn cảm thấy rất bất an trong lòng, dường như có chuyện quan trọng phải làm ngay lập tức ấy.”

Tống Thư Hàng suy tư nói, hắn đi tới đi lui trong phòng.

“Ừm… ngươi có công pháp gì chưa học à? Có kẻ địch nào phải đánh ngã? Có thứ gì chưa ăn?”Hoặc giả, có người đặc thù nào phải đi gặp chăng?”

Tô Thị A Thập Lục lau giọt nước mắt chảy xuống do ngáp, thuận miệng đáp.

“Công pháp hử, mấy môn công pháp gần đây ta học đều mới nhập môn. Ta định sau khi học thêm vài loại công pháp nữa thì sẽ tìm Diệt Phượng tiền bối mượn CPU tăng đẳng cấp công pháp lên, không nên lãng phí ba lần cơ hội. Kẻ địch ư… hôm nay xử đẹp nhiều tà ma vậy rồi, hẳn là không có đối tượng nào muốn đánh ngã. Ăn hử, ta đâu có thèm cái gì lắm đâu. Người muốn gặp… đậu má, chờ chút, ta nhớ ra rồi.”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Nhớ tới chuyện gì à?”

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi, người quan trọng mà Tống Thư Hàng muốn gặp là ai?

“Còn nhớ cái không gian thi lại lúc trước ta nói với các cô không? Cái vị tiền bối tít tít tít ~~ bên trong ấy, mỗi lần kéo ta vào đều muốn ta kể chuyện cười cho hắn nghe. Nhưng mấy lần trước ta không có chuẩn bị, dốc hết bản lĩnh toàn thân mới ra khỏi được không gian thi lại vô hạn kia. Cho nên ta quyết định, gần đây xem chuyện cười nhiều chút, lo trước khỏi họa, đến lúc đó dù bị kéo vào không gian thi lại vô hạn ta vẫn có thể dễ dàng thỏa mãn nhu cầu của vị tiền bối tít tít tít ~~ kia.”

Tống Thư Hàng nói rồi mở điện thoại ra.

Hắn mở website ra, bắt đầu tìm chuyện cười thú vị, sau đó website bắn ra rất nhiều link, toàn bộ đều là link website chuyện cười.

Tống Thư Hàng tiện tay chọt một cái, mở ra một địa chỉ website trong số đó.

[100 chuyện cười tà ác thú vị] đây là tiêu đề sau khi mở link ra.

[Chuyện cười 1: Một nam sinh nói với hoa khôi: Anh mời em ăn cơm nha. Hoa khôi đáp: Hôm khác đi.] Bên cạnh còn phối hợp một cái icon mặt cười má đỏ khôi hài, cái biểu cảm kia cực kỳ feelling, khiến người ta nhìn thấy là không nhịn được mà muốn đập ngay một phát.

Tống Thư Hàng:

"…"

Mẹ kiếp, đây là cái chuyện cười bá láp gì thế.

Nếu như hắn dám kể chuyện cười này cho Bạch tiền bối nghe, đối phương có thể cười ra tiếng mới là lạ.

Tiếp tục kéo xuống… chuyện cười bên dưới càng lố hơn. Không chỉ tà ác, mấy chuyện cười kia còn dính vào một ít chuyện da thịt ~~ lý thú trong đời sống vợ chồng khiến người ta xấu hổ đỏ mặt.

Con mợ mày! Tống Thư Hàng hận không thể đập quách cái di động đi, kể loại chuyện cười dính da dính thịt này cho Bạch tiền bối two nghe thì chẳng phải chán sống à?

Quyết đoán đổi trang web.

Tống Thư Hàng click back, quay về trang tìm kiếm lần nữa, tiếp đó nhập vào từ khóa [chuyện cười khiến người ta ôm bụng cười to].

Ngay lúc ngón tay hắn đang chọt lên hai chữ tìm kiếm, đột nhiên, hắn cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Chuyện gì thế này?

Mình lại không hề chọt vào cái khung [Có muốn tìm hiểu thật kỹ về ý nghĩa của sinh mệnh không? Bạn có muốn… sống một cách chân chính không? Sau đây là hai lựa chọn YES hoặc NO.]

Mình chỉ chọt vào nút tìm kiếm thôi mà, vì sao đột nhiên lại choáng váng vậy nè?

Chờ chút, chẳng lẽ là do Bạch tiền bối two cho gọi? Đừng mà, xin chờ một chút, xin cho ta thêm mấy giây nữa, ta còn chưa tìm được chuyện cười thích hợp đâu.

Nhưng thật đáng tiếc, tiếng gào sốt ruột trong lòng Tống Thư Hàng không thể truyền đến tai Bạch tiền bối two, hắn cứ bị kéo vào không gian thi lại vô hạn như thế.

Thân thể Tống Thư Hàng mềm nhũn ngã sang một bên.

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt, sau đó lập tức hiểu được, Tống Thư Hàng lại bị kéo vào cái không gian kỳ quái kia.

Vì vậy, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô lóe lên, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng nâng người hắn lên.

Đồng thời, tay kia của Tô Thị A Thập Lục đón lấy di động của Tống Thư Hàng.

“Lần này Thư Hàng đã có chuẩn bị, dù phải kể chuyện cười trong không gian thi lại vô hạn kia thì hẳn không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Tô Thị A Thập Lục lẩm bẩm nói, đồng thời, cô tò mò nhìn thoáng qua màn hình di động của Tống Thư Hàng.

“Í? Lạ thật, vẫn ở trang tìm kiếm sao? Mới nãy rõ ràng thấy Thư Hàng đang xem mấy chuyện cười mà?”

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nói, sau đó, cô đưa tay quẹt một cái, mở trang lịch sử duyệt web trong di động của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, trang web [100 chuyện cười tà ác thú vị] xuất hiện trong mắt Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi A Thập Lục mở trang này ra thì khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ:

“Phì ~ đây là chuyện cười khỉ gì chứ.”

Chờ chút đã!

Chẳng lẽ vừa rồi Tống Thư Hàng chỉ xem trang chuyện cười này sao? Sau đó đã bị kéo vào trong không gian thi lại vô hạn rồi à?

Nói như vậy… Nếu như lúc vị tiền bối không nói tên được kia muốn Tống Thư Hàng kể chuyện cười, Tống Thư Hàng lại kể [100 chuyện cười tà ác thú vị] này ra.

Tình cảnh kia quá đẹp đẽ thê lương, Tô Thị A Thập Lục không dám tưởng tượng.

Tống Thư Hàng sẽ không chết đấy chứ?

Lo quá đi mất.

…

Trong không gian thi lại vô hạn.

“Đừng mà ~~~~~~~~~~~ Bạch tiền bối two, xin cho ta chút thời gian nữa đi. Ơ? Đã vào rồi à.”

Tống Thư Hàng chớp mắt thì phát hiện mình đã xuất hiện trên quảng trường ở không gian thi lại vô hạn.

Phía trước, Bạch tiền bối two đang cười tủm tỉm nhìn hắn.

“A ha ha ha, Bạch tiền bối, chào ngài ạ. Đúng rồi tiền bối, ngài nhận được ống Long Ma dược tề kia chưa?”

Tống Thư Hàng mở miệng nói, giáng đòn phủ đầu, kéo đề tài câu chuyện ra xa, đừng kéo đề tài đến tiết mục kể chuyện cười nữa là được, hiện tại trong bụng hắn chỉ có chuyện cười tà ác và đám chuyện cười dính da dính thịt kia, ngay trước mặt Bạch tiền bối two mà kể hai loại chuyện cười này thì quả thực là tìm đường chết!”

Hắn cũng không phải Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, hắn cự tuyệt loại chuyện tìm đường chết này.

“Ừ, đã nhận được. Có điều ta còn chưa dùng, bởi vì nửa đường xảy ra chút chuyện phiền phức.”

Bạch tiền bối two cười tủm tỉm nói.

“A ha ha ha, vậy là tốt rồi. Bạch tiền bối, nếu không ta dạy ngài cách kết kén nhé?”

Tống Thư Hàng đề nghị, vô cùng tốt, kéo đề tài ra xa, càng xa càng tốt.

“Chuyện này không cần làm phiền ngươi, trong thế giới Cửu U của ta có rất nhiều tà ma biết kết kén. Ta tìm đại một con để nó kết kén cho ta xem là học được rồi.”

Bạch tiền bối two tiếp tục cười tủm tỉm.

“À ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khan hai tiếng.

“Được rồi, không tán dóc nữa. Hiện trong tay ta có một tin tình báo vô cùng quan trọng, chuyện liên quan đến sự sống còn của Nho gia thế giới các ngươi đấy, có muốn nghe không?”

Bạch tiền bối two nói.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng lên, từ trước đến nay tình báo và tin tức của vị Bạch tiền bối two này chưa từng có sai lầm.

Nếu như tin tình báo có quan hệ đến sống còn của Nho gia, vậy nhất định rất nghiêm trọng.

“Có liên quan đến Kim Liên của Nho gia và Tà Liên của thế giới Cửu U sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ồ? Ngươi biết Tà Liên của thế giới Cửu U à?”

Bạch tiền bối two có hơi tò mò, chuyện này hắn chưa từng nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Nói ra rất dài dòng, bởi vì một thiên phú kỳ quái của ta, ta đã từng trông thấy Tà Liên của thế giới Cửu U một lần. Không khác Quân Tử Kim Liên của Nho gia bao nhiêu… quả nhiên hai đóa hoa sen này có gì đó quái lạ.”

“Vậy bây giờ ngươi còn muốn nghe tình báo của ta không?”

Bạch tiền bối two hỏi.

“Muốn! Xin Bạch tiền bối nói cho ta biết.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

“Vậy thì… kể chuyện cười cho ta vui đi.”

Bạch tiền bối two ngồi ngay ngắn nói.

Chương 775: Tiểu Bạch + Tiểu Bạch =?

Bạch tiền bối two:

“Chỉ cần khiến ta vui vẻ bật cười thì xem như ngươi qua cửa. Lúc trước ta thả ngươi về nhiều lần vậy rồi, ngươi trở về nhất định đã xem không ít chuyện cười rồi nhỉ?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Thấy Tống Thư Hàng không trả lời, Bạch tiền bối two khẽ nhướng mày:

“Sao đấy, ngươi không thu thập chuyện cười à? Hoặc là nói, ngươi căn bản không để việc ta muốn nghe kể chuyện cười trong lòng?”

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Khụ, kỳ thật Bạch tiền bối lúc ngươi kéo ta vào đây, ta đang xem chuyện cười ấy chứ!”

“Được rồi, ta tin tưởng ngươi, vậy mau kể chuyện cười đi.”

Bạch tiền bối two nói.

“Thế nhưng mấy chuyện cười ta xem lại không dám kể. Kể ra sợ rằng ngài sẽ đánh chết ta.”

Tống Thư Hàng thành thật nói. Chuyện cho tới bây giờ, không thể làm gì khác hơn là thật thà khai báo với Bạch tiền bối two. Tốt nhất là có thể giống như trước đây, dùng biện pháp khác để thay thế chuyện cười mà qua cửa.

“Kể ra ta sẽ lập tức đánh chết ngươi? Nghe có vẻ thú vị đấy…”

Bạch tiền bối two suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hay là ngươi cứ kể thử cho ta nghe xem. Vậy đi, nếu như có thể làm ta sinh ra xúc động muốn đánh chết ngươi thì lần này ta cũng có thể cho ngươi qua cửa.”

Hả? Khiến Bạch tiền bối two sinh ra ham muốn đánh chết hắn… Đây đúng là quá dễ luôn đó biết không.

Tống Thư Hàng hả họng nói ngay:

"Ha ha, đợi tóc ngươi dài… tít tít tít tít ~~"

Bị mất tiếng rồi.

"Nếu như ngươi thật sự muốn chết thì ta cũng có thể chiều ý ngươi đấy, Tống Thư Hàng tiểu hữu."

Bạch tiền bối two cười ha ha nói:

"Mặt khác, ta muốn ngươi kể chuyện cười… mà không phải là đâm chọt lịch sử đen tối của ta."

"Kỳ thực ta vẫn cảm thấy chuyện này rất thú vị mà."

Tống Thư Hàng chân thành nói:

"Bất kể thế nào, vừa rồi trong đầu Bạch tiền bối ngài đã sinh ra ý niệm muốn đánh chết ta rồi đúng không? Vậy nên ta thắng nhé. Tình báo liên quan đến sự sống còn của Nho gia, ta nhận!"

Bạch tiền bối two:

"…"

"Hay là Bạch tiền bối ngài muốn lật lọng thế?"

Tống Thư Hàng bổ sung.

"Ha ha ha ha."

Bạch tiền bối two nói:

"Được rồi, cho ngươi biết cũng không sao, gốc Tà Liên kia của thế giới Cửu U và Quân Tử Kim Liên của Nho gia đều có thể mở ra một tiểu thế giới trong thế giới của mình. Hiện tại tình báo này khẳng định đáng tin."

"Thật sự có thể mở ra một tiểu thế giới sao? Vậy không phải rất tốt sao, nguyện vọng hàng trăm hàng ngàn năm của Nho gia có thể thực hiện được rồi…"

Tống Thư Hàng nói. Trước kia khi hắn nương thân trên phù văn thì nghe được cuộc trò chuyện giữa lão giả Nho gia và Kim Liên. Nho gia bồi dưỡng Quân Tử Kim Liên này chính là vì tự mở ra một tiểu thế giới cho đệ tử Nho gia sinh tồn, từ đó về sau, khi Nho gia chiến đấu với thế giới Cửu U thì không còn phải bị động chịu đòn mà đứng vào thế tiến có thể công, lui có thể thủ.

Nhưng mà đột nhiên, giọng nói Tống Thư Hàng cứng đờ:

"Chờ chút đã, việc lớn liên quan đến sự sống còn của Nho gia.

Lẽ nào sau khi không gian Kim Liên của Nho gia mở ra thì sẽ có tai họa ngầm? Hoặc là không gian Tà Liên và không gian Kim Liên sẽ có liên kết gì? Thậm chí là thông qua không gian Tà Liên, thoáng cái làm không gian Kim Liên nổ tung?”

Bạch tiền bối two:

“Không khoa trương như ngươi nghĩ đâu, nhưng mà giữa không gian Tà Liên và không gian Kim Liên thật sự có mối quan hệ liên kết với nhau. Chỉ cần sử dụng phương pháp nào đó là có thể thông qua không gian Tà Liên của thế giới Cửu U trực tiếp tiến vào không gian Kim Liên.”

Tống Thư Hàng thở dài, bởi vậy không gian Kim Liên của Nho gia chẳng khác nào dê vào miệng cọp!

“Quan trọng hơn là có một kẻ không yếu hơn ta bên trong thế giới Cửu U đang chuẩn bị lấy không gian Tà Liên của thế giới Cửu U làm ván cầu để tiến vào trong không gian Kim Liên. Đây mới là kiếp nạn sinh tử của Nho gia mà ta nói.”

Bạch tiền bối bổ sung.

“Một kẻ không yếu hơn Bạch tiền bối ư? Bạch tiền bối ngươi rất mạnh à?”

Tống Thư Hàng bật thốt theo bản năng, lời vừa ra khỏi miệng hắn lập tức muốn táng mình một phát, cái bệnh nhanh mồm nhanh miệng này luôn đột nhiên xuất hiện vào lúc Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã lành bệnh, khiến hắn thể nghiệm từng cơn đau đớn khi bệnh cũ tái phát lần nữa.

“Ha ha ha.”

Bạch tiền bối cười khẽ.

“Khụ, vậy… Bạch tiền bối, ý ta là muốn hỏi Bạch tiền bối ngài mạnh đến mức nào rồi?”

Tống Thư Hàng vội vàng chữa cháy.

Mất bò mới lo làm chuồng, có thể tu bổ bao nhiêu thì tu bổ bấy nhiêu đi.

“Ha ha, nếu ngươi đã muốn hỏi vấn đề này… ta cho ngươi một giả thuyết nhé. Nếu ta thông qua không gian Tà Liên nhảy đến không gian Kim Liên thì một tay là có thể khiến toàn thể người của

Nho gia, từ già đến trẻ, từ người đến thú, từ pháp khí đến công trình kiến trúc bị tiêu diệt sạch sành sanh.”

Bạch tiền bối two thản nhiên nói.

“Một tay?”

Tống Thư Hàng âm thầm nuốt nước miếng.

“Ừ, một tay, không thể nhiều thêm nữa.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy chân có hơi mềm nhũn, sức chiến đấu của Bạch tiền bối two còn dũng mãnh hơn cả Bạch Tôn Giả ở thế giới thực nữa cơ. Mà vừa rồi hắn tìm chết như vậy ở trước mặt Bạch tiền bối two, có thể bị Bạch tiền bối two dùng một ngón tay bóp chết không đây?

“Giờ đã biết sợ rồi à?”

Bạch tiền bối two cười nói.

“Đúng rồi, ta nhớ hiện tại ngài không cách nào ra khỏi thế giới Cửu U đúng không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến điểm này.

“Ha ha, ngươi quên mối liên hệ giữa không gian Tà Liên và không gian Kim liên rồi sao? Nếu như kẻ không yếu hơn ta thành công…Ta cũng sẽ có cách tìm được biện pháp tương tự để rời khỏi thế giới Cửu U.”

Bạch tiền bối two nhắc nhở.

“Bạch tiền bối, nếu giờ ta nhận sai thì còn kịp không?”

Tống Thư Hàng nói với vẻ chân thành.

“Vậy kể cho ta nghe một chuyện cười thú vị đi, chuyện cười thú vị, hoặc là chuyện cười khiến ta cảm thấy muốn giết chết ngươi, ta có thể thả ngươi rời khỏi cái không gian thi lại vô hạn này, ngươi luôn gọi nó là vậy đúng không.”

Bạch tiền bối two nói.

Lượn tới lượn lui lại lượn về chỗ này.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, ngoại trừ chuyện cười ra, ngài không có sở thích khác sao? Chúng ta không thể đổi thứ khác à?”

“Đời này của ta… chỉ trông cậy vào chuyện cười mà sống

thôi.”

Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Trông cậy cả đời của ngài dễ dãi quá rồi đó!

Vậy nên, lẽ nào mình thật sự kể chuyện cười tà ác cho Bạch tiền bối two nghe sao?

Luôn cảm giác nếu mình mở miệng kể chuyện cười tà ác thì sẽ kéo bản thân vào chỗ vĩnh viễn không thể quay đầu.

…

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát, đột nhiên… hắn nghĩ tới một chuyện khác càng quan trọng hơn.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, dù ngài nói cho ta biết tình báo về đại kiếp này của Nho gia thì ta có thể làm gì đây?”

Sự tồn tại của Quân Tử Kim Liên Nho gia là bí mật lớn nhất của Bạch Vân thư viện lúc này, liên quan tới Quân Tử Kim Liên, Bạch Vân thư viện không nói cho bất luận kẻ nào biết.

Dù Tống Thư Hàng biết được mối liên hệ giữa không gian Tà Liên và không gian Kim Liên thì hắn phải làm sao mới truyền được tin tức này cho Bạch Vân thư viện đây?

Chẳng lẽ phải nói cho đối phương biết: Kim Liên nhà các ngươi có vấn đề, tiểu thế giới mở ra sẽ trực tiếp kết nối với Tà Liên ở thế giới Cửu U sao?

Nói như vậy, trước tiên hắn còn phải giải thích với người Nho gia là hắn biết chuyện không gian Kim Liên từ đâu. Hơn nữa, Nho gia vì không gian Kim Liên mà chuẩn bị hàng trăm hàng ngàn năm, cũng không có khả năng vì một câu nói của hắn, một tin tình báo mà ngừng kế hoạch mở không gian Kim Liên ra.” Ha ha, ngươi hỏi đến điểm mấu chốt rồi đấy.

Bạch tiền bối two nói:

“Nếu ta đã tới tìm ngươi thì có nghĩa là trong tay ta có một phương án giải quyết, mặc dù chưa chắc đã thành công nhưng có thể để ngươi thử xem.”

“Xin Bạch tiền bối chỉ cách đó cho ta đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chỗ ta có một bộ phương pháp, sau khi ngươi học được thì đến không gian Kim Liên của Nho gia, sau đó dùng phương pháp này in ấn ký của mình xuống. Khi đó ngươi sẽ trở thành chủ nhân của không gian Kim Liên, hẳn là có thể ngăn cản tên kia thông qua không gian Tà Liên làm ván cầu tiến vào không gian Kim Liên.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Vấn đề là ta phải làm sao để tiến vào không gian Kim Liên. Hơn nữa, lấy thực lực của ta thì có thể trở thành chúa tể của một không gian đipckw sao? Dù ta thành công trở thành chúa tể không gian thì có thể ngăn cản kẻ mà Bạch tiền bối nói tiến vào không gian Kim Liên à?”

Hắn cũng không phải đệ tử Nho gia, trong khoảng thời gian ngắn Nho gia chắc chắn sẽ không cho hắn cơ hội tiến vào không gian Kim Liên.

“Đấy là chuyện ngươi phải tự lo chứ.”

Bạch tiền bối two nhún vai, hắn cũng chỉ có thể giúp được đến đây thôi.

Trên thực tế, giống như hắn từng nói với quả cầu kim loại thể lỏng, vô luận lần hành động này của quả cầu kim loại thể lỏng thành công hay thất bại thì đều không có chỗ xấu nào với hắn.

…

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói:

“Vậy Bạch tiền bối, ta có thể mang cách ngài dạy cho ta để chỉ cho những người khác không? Ví như đệ tử Nho gia chẳng hạn?”

Không gian Kim Liên là không gian mà Nho gia tốn hàng trăm hàng ngàn năm mới bồi dưỡng ra được, Tống Thư Hàng trở thành chúa tể của không gian này cũng không thích hợp. Nếu như có thể thì vẫn nên giao cho đệ tử Nho gia tự giải quyết đi.

“Tùy ngươi, ta chỉ tiện tay làm việc ta có thể làm thôi. Về phần ngươi muốn làm sao ngăn cản tên kia thì không liên quan đến ta.”

Bạch tiền bối two lơ đễnh nói.

Tiếp đó, Bạch tiền bối two dạy phương pháp lưu lại dấu vết trong không gian Kim Liên cho Tống Thư Hàng. Quá trình này cũng không phức tạp… chính là bày ra rất nhiều tư thế, phối hợp chân khí hoặc linh lực trong cơ thể hóa thành dấu vết lưu lại trong không gian Kim Liên, không khác mấy với chuyện nhảy một bản nhạc.

Bạch tiền bối two nhảy rất đẹp mắt.

Nhưng mà Bạch tiền bối two cũng không cách nào cam đoan phương pháp này nhất định có thể thành công. Hắn chỉ quan sát quả cầu kim loại thể lỏng dùng loại phương pháp này để lại ấn ký bên trong không gian Tà Liên, phương pháp có thể để lại ấn ký bên trong không gian Tà Liên thì hẳn cũng có thể làm được trong không gian Kim Liên.

“Nếu thật sự không được thì ngươi còn có thể làm ngược cách này lại một lần.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Dáng vẻ tùy tiện như vậy đúng là không đáng tin chút nào.

“Được rồi, chuyện muốn nói cho ngươi biết, muốn dạy cho ngươi học đều đã làm xong rồi. Hiện tại thời gian cấp bách, cái tên không yếu hơn ta kia đã in ấn ký của nó xuống không gian Tà Liên, nếu như động tác của ngươi chậm chút nữa thì khi không gian Kim Liên của Nho gia nở rộ, nó sẽ nhảy từ thế giới Cửu U sang. Đến lúc đó ngươi đến không kịp nữa đâu.”

Bạch tiền bối two nói.

“Ta lập tức trở về.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Ừm… cuối cùng, có phải ngươi quên chuyện gì rồi không? Muốn rời đi, trước tiên kể chuyện cười chọc ta cười, hoặc là kể chuyện cười khiến ta có xúc động muốn đánh chết ngươi cũng được.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Thời gian cấp bách.”

Bạch tiền bối two lơ lửng trong hư không:

“Nói không chừng, Nho gia mà ngươi muốn giúp đang thiếu vài phút này đấy, suy nghĩ kỹ đi.”

…

Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không kể chuyện cười tà ác trước mặt Bạch tiền bối two, nhưng mà, lúc này bóng đèn khẽ sáng trong đầu hắn, nghĩ tới một đề bài thú vị trước đây rất lâu.

“Bạch tiền bối, nếu như phải kể, vậy để ta kể cái này đi.”

Vẻ mặt Tống Thư Hàng thành thật hỏi:

“Một con Tiểu Bạch… À không đúng; một cái Tiểu Bạch… cũng không đúng; một vị Tiểu Bạch cộng một vị Tiểu Bạch thì bằng bao nhiêu?”

Bạch tiền bối two:

“…”

Đề bài này có gì đáng cười à?

Nhưng nhìn vẻ mặt thành thật của Tống Thư Hàng, hắn phối hợp đáp:

“Được rồi, 2 vị Tiểu Bạch.”

“Chúc mừng ngươi, đáp sai rồi!”

Tống Thư Hàng cười đắc ý:

“Đáp án là Tiểu Bạch Thỏ.”

“…”

Bạch tiền bối two:

“Lý do?”

“Bởi vì một con… À không, một vị Tiểu Bạch cộng thêm một vị Tiểu Bạch bằng 2 vị Tiểu Bạch. 2 vị Tiểu Bạch chính là Tiểu Bạch two. Đúng rồi, two nghĩa là số 2 trong một ngôn ngữ trên thế giới hiện tại, ngôn ngữ kia tên là tiếng anh. Two [/tu:/] dùng tiếng hán đọc lên chính là thỏ [tù], cho nên đáp án chính là Tiểu Bạch Thỏ!”

Bạch tiền bối two sờ cằm suy tư.

Sau khi suy nghĩ chốc lát hắn rốt cuộc hiểu rõ điểm buồn cười của vấn đề này:

“Ha ha ha, cũng thú vị đấy.”

“Vâng vâng, thú vị chứ ạ?”

Tống Thư Hàng hỏi lại với vẻ chờ mong.

“Trong nháy mắt vừa rồi, ta thật sự có xúc động muốn đánh ngươi một trận, được rồi lần này coi như ngươi đạt tiêu chuẩn.”

Bạch tiền bối two phất tay.

Ý thức của Tống Thư Hàng lập tức trở về thế giới hiện thực.

…

Khi vừa về đến, hắn phát hiện mình nằm trên ghế dài, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục đang ngồi cách đó không xa thấp giọng tán dóc ít chuyện thú vị.

Sau khi nghe tiếng Thư Hàng đứng dậy, Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại:

“Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi.”

“Ừ… Lại thuận lợi ra khỏi không gian kia một lần nữa.”

Tống Thư Hàng cảm thán nói.

“Lần này cũng phải kể chuyện cười cho vị tiền bối không nói tên được kia sao?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu cười.

“Sau đó ngươi kể chuyện cười tà ác cho vị tiền bối kia nghe à?”

Ngư Kiều Kiều mong đợi hỏi.

“Kiều Kiều, cô đang nghĩ cái khỉ gì vậy.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Ta không có kể chuyện cười tà ác, lúc đó ta thông minh đột xuất, nghĩ tới một câu đố mẹo mới lừa bịp qua cửa. Được rồi, giờ không phải lúc nói những chuyện này. Mấy người Bạch tiền bối có ở đây không?”

“Hình như Bạch tiền bối đã bị đệ tử Nho gia thần bí mời đi rồi, có vẻ như muốn mời hắn tham gia một hoạt động lớn của Nho gia.”

Tô Thị A Thập Lục nói, rồi cô truyền âm nhập mật nói thêm:

“Ta đoán hoạt động mà Nho gia nói hẳn có liên quan đến gốc Quân Tử Kim Liên kia.”

Chương 776: Mệt Tim Quá, Muốn Về Hưu

“Thư Hàng, lần này ngươi lại lấy được tin tức gì từ trong không gian thi lại vô hạn à?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, dùng phương thức truyền âm nhập mật báo lại tin tức mà hắn đã lấy được từ trong miệng Bạch tiền bối two cho A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều biết. Gần đây cảnh tượng này xuất hiện khá nhiều lần.

Tô Thị A Thập Lục truyền âm nói:

“Thì ra là vậy, nhưng chúng ta có thể làm được gì chứ? Ngay cả đi vào không gian Kim Liên đó còn không được nữa là.”

“Hay là chúng ta lén chạy vào nhỉ?”

Ngư Kiều Kiều đề nghị.

“Không được đâu, bây giờ toàn bộ cao thủ của Nho gia đều đang canh giữ xung quanh không gian Kim Liên, ba chúng ta không thể lẻn vào được đâu. Hơn nữa, nếu chúng ta lén la lén lút chạy vào mà bị bắt được thì cho dù có trăm cái miệng cũng không bào chữa nổi.”

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu đáp.

Ngư Kiều Kiều nói:

“Không thì hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thử xem? Nhiều người sức lớn, vả lại các tiền bối sống đã lâu, có nhiều phương pháp, nói không chừng có thể nghĩ ra ý kiến hay.”

Tống Thư Hàng:

“Chỉ đành vậy thôi chứ sao giờ.”

“Để ta đăng cho.”

Sau đó Tô Thị A Thập Lục nhanh tay báo lại chuyện mà tống Thư Hàng mới vừa kể lên trên nhóm Cửu Châu số 1.

Bao gồm cả chuyện Quân Tử Kim Liên của Nho gia, chuyện Tà Liên của thế giới Cửu U, cùng với tin tức sẽ có một tồn tại rất đáng sợ, có thể thông qua thế giới Tà Liên, trực tiếp tiến vào thế giới Kim Liên.

Sau khi đăng xong tin mà Tống Thư Hàng kể lại, Tô Thị A Thập Lục lại bổ sung:

“Tình hình là vậy, giờ các vị tiền bối xem chúng ta phải làm sao mới tốt đây?”

Người trả lời đầu tiên quả nhiên vẫn là thánh đấu sĩ Bắc Hà Tán Nhân online 24/24:

“Chậc, chuyện này phiền toái lắm đấy nhé.”

Tống Thư Hàng cũng thấy vậy:

“Hơn nữa, bởi vì nguồn tình báo của ta khá đặc biệt nên cũng không thể nói cho người của Nho Môn là ta biết đến chuyện Quân Tử Kim Liên từ đâu được. Nhưng nếu chúng ta không làm gì thì sắp tới Nho gia sẽ phải rơi hiểm cảnh đấy.”

Bạch Tôn Giả:

“Ừ, Thư Hàng tiểu hữu nói rất có lý.”

“Ồ? Bạch tiền bối cũng đang online đấy à? Chẳng phải ngài đã theo chân tu sĩ Nho gia đi tham gia hoạt động gì đó rồi sao?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch Tôn Giả:

“Ừ, hoạt động sắp bắt đầu, ta ở không chán quá nên online chơi game một chút, sau đó lại thấy tin tức của ngươi. Game ta mới vừa chơi thú vị lắm, thể loại huyền huyễn đấy nhé. Ban nãy ta tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, kiếm được ba bộ trang bị max cấp, ngươi muốn chơi không? Nếu muốn chơi thì ta tặng cho ngươi một bộ trang bị max cấp. Để ta chụp lại màn hình cho ngươi xem, trang bị cực chất luôn.”

Vừa nói, Bạch Tôn Giả vừa đăng một tấm hình chụp bộ trang bị trong game lên nhóm.

“Ồ? Bạch tiền bối cũng chơi game này à, ta cũng đang chơi đấy, nhưng gần đây không có thời gian online nhiều. Ta chơi chiến sĩ, lần trước ta cày một tháng mà vẫn cày không ra bộ trang bị chiến sĩ max cấp này. Bạch tiền bối ngài nhất định phải để lại cho ta một bộ nhé.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

“Không thành vấn đề, khi nào ngươi đăng nhập vào game thì chúng ta thêm bạn với nhau, ta gửi trang bị qua hệ thống tặng cho ngươi.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Tiên Ngư Sứ (Ngư Kiều Kiều):

“Thư Hàng, các ngươi lạc đề rồi.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Đi xa quá chừng xa luôn rồi đó.”

Mới vừa rồi còn đang bàn đại sự liên quan đến chuyện sống còn của Nho gia, vậy mà chỉ chớp mắt một cái đã chuyển sang vụ trang bị game rồi.

“A ha ha, phải đó Bạch tiền bối, ngươi nói chúng ta nên làm gì đây? Nếu cứ mặc cho Kim Liên của Nho gia trưởng thành, vậy không gian Tà Liên bên phía thế giới Cửu U sẽ nối liền với nó. Đến lúc đó, một tồn tại đáng sợ trong thế giới Cửu U sẽ dùng không gian Tà Liên làm cầu nối, trực tiếp tiến vào không gian Kim Liên, hậu quả khó mà lường được. Vị tồn tại đáng sợ đó còn mạnh hơn cả Kiếp Tiên cửu phẩm đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Giờ ta cũng bó tay thôi.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Hơn nữa, chuyện này nên gọi người trong cuộc đến bàn bạc mới được.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Bạch Tôn Giả tiếp tục nói:

“Xem ta đây. @Hằng Hỏa Chân Quân. Hằng Hỏa đạo hữu mau ra đây xem lịch sử trò chuyện, nếu không ra thì không gian Kim Liên của Nho gia các ngươi sắp xong đời rồi.”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Hằng Hỏa đạo hữu? Chẳng lẽ chính là Hằng Hỏa Chân Quân của Nho gia Bạch Vân thư viện ư?

Một trong những vị lãnh đạo cấp cao của Nho gia Bạch Vân thư viện như Hằng Hỏa Chân Quân, vậy mà cũng bị Bạch Tôn Giả hoặc là Hoàng Sơn Chân Quân kéo vào nhóm Cửu Châu số 1 rồi sao?

Bạch Tôn Giả:

“Ủa, tag thất bại? Lạ thế, có ai biết đạo hiệu trong nhóm của Hằng Hỏa Chân Quân là gì không?”

“Bạch đạo hữu, không cần gọi nữa, ta lên nãy giờ rồi.”

Lúc này, một ID tên là Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu đang online.

Bạch Tôn Giả:

“ID của Hằng Hỏa đạo hữu thật đặc sắc.”

Ban đầu, ID của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 chính là đạo hiệu của mọi người luôn. Nhưng không biết từ lúc nào mà ID của mọi người lại bắt đầu thay đổi theo hướng càng ngày càng cổ quái thế này.

Là từ bảy đạo hiệu của Thư Hàng tiểu hữu mà ra sao? Hay là bắt đầu từ cái tên Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân của Đậu Đậu nhỉ?

“Tim mệt, người cũng mệt, mỗi ngày vừa mở mắt ra đã thấy mệt, nhắm mắt lại cũng thấy mệt. Thật sự rất muốn nghỉ hưu mặc kệ tất cả, rất muốn ném Bạch Vân thư viện đi không quản gì nữa hết, chỉ muốn một mình chu du khắp thiên hạ.”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu nhân cơ hội bộc bạch nổi lòng của mình, nói ra hết những suy nghĩ trong lòng.

Trước giờ, trong mắt Tống Thư Hàng, Hằng Hỏa Chân Quân luôn là một người “tao nhã lịch sự, quân tử dịu dàng”. Nhưng giờ đây, chỉ trong giây lát mà hình tượng ấy đã sụp đổ rồi.

Muốn xây dựng một hình tượng cao đẹp cần rất nhiều thời gian, nhưng muốn làm sụp đổ nó thì lại dễ như trở bàn tay.

Bạch Tôn Giả:

“Giờ không phải là lúc nói chuyện này, trước tiên phải bàn về không gian Tà Liên và không gian Kim Liên kia kìa, Nho gia Bạch Vân thư viện các người sắp xong đời rồi đó.”

“A…”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu thở dài não nề nói:

“@Bá Đao Tống Nhất, ngươi chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu đúng không? Nguồn tình báo về tin tức không gian Kim Liên và không gian Tà Liên nối tiếp nhau có đáng tin không?”

Hằng Hỏa Chân Quân cũng không hỏi Tống Thư Hàng biết đến không gian Kim Liên - bí mật lớn nhất của Nho gia bọn họ từ đâu.

Mỗi một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có chỗ đặc thù. Ở trước mặt vị Bá Đao Tống Nhất đạo hữu này, bí mật lớn nhất của Nho gia bọn họ lại trở thành một chuyện bình thường, không còn là bí mật gì đáng nói nữa. Cho nên Hằng Hỏa Chân Quân cũng không muốn mất công truy tra nguồn gốc làm gì.

Hơn nữa, so với chuyện bí mật của Nho gia bị tiết lộ thì chuyện không gian Tà Liên bên thế giới Cửu U quan trọng hơn nhiều!

Bá Đao Tống Nhất:

“Nguồn tình báo tuyệt đối đáng tin. Nguồn tình báo của ta có liên quan đến không gian mà mười ba pho tượng Kiếp Tiên của Nho gia các ngươi đã kéo ta vào. Sau mấy lần bị kéo vào không gian kia, ta gặp được một vị tít tít tít tít~ tiền bối, tin tức là lấy được từ chỗ hắn.”

“Vậy vị tiền bối kia có truyền thụ phương pháp giải cứu không?”

Hằng Hỏa Chân Quân lại hỏi. Lúc này, cho dù là hắn ra mặt cũng không thể thuyết phục Nho gia dừng lại việc mở không gian Kim Liên ra.

Kế hoạch trăm ngàn năm của Nho gia sẽ không vì vài lời nói của Hằng Hỏa Chân Quân mà dừng lại. Huống chi, tính toán thời gian thì đóa Quân Tử Kim Liên kia cũng đã bắt đầu thành thục rồi.

Nếu không có phương pháp giải cứu, thì ngay cả hắn cũng bất lực.

Bá Đao Tống Nhất:

“Có! Vị tít tít tít tít~ kia có truyền cho ta một loại phương pháp, chỉ cần nhảy một điệu trong không gian Kim Liên là có thể để lại ấn ký của mình ở trong đó, trở thành chúa tể của không gian Kim Liên. Chỉ cần làm vậy là có thể chống lại không gian Tà Liên, ngăn cản tà ma thế giới Cửu U dùng không gian Tà Liên làm cầu nối để tiến vào không gian Kim Liên.”

“Nói cách khác, phải để Bá Đao đạo hữu trở thành chúa tể của không gian Kim Liên thì mới có thể ngăn cản được đối phương à?”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu thở dài lần nữa, tâm mệt quá.

“Không phải, ý của ta là ta có thể giao cách này cho đệ tử của Nho gia. Bởi vì bản thân ta cũng không thích hợp trở thành chúa tể của không gian Kim Liên, ta thấy giao trọng trách này cho đệ tử Nho gia thì tốt hơn.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Mà này, Bá Đao đạo hữu là cái quái gì thế, phải gọi hắn là Tống Nhất chứ.

Hằng Hỏa Mệt Tim Quá Muốn Về Hưu:

“Bá Đao đạo hữu, ngươi bằng lòng truyền phương pháp này lại cho bọn ta sao?”

“Việc này không nên chậm trễ, xin Hằng Hỏa tiền bối hãy tới đây một chuyến, ta sẽ dạy phương pháp này cho ngài.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ta sẽ tới ngay!”

Hằng Hỏa Chân Quân kích động nói.

Lúc này, Bạch Tôn Giả cũng lên tiếng:

“À, Hằng Hỏa đạo hữu này, đừng quên truyền thống của nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta nhé. Có trả giá mới có hồi báo!”

“Ta biết, ta biết mà. Bây giờ ta cũng chỉ có thể lấy hạt sen Kim Liên ra thôi. Bá Đao đạo hữu, ta dùng nó để giao dịch với ngươi có được không?”

Hằng Hỏa Chân Quân nhanh chóng nói.

“Được chứ!”

Tống Thư Hàng trả lời, đúng lúc hắn đang cần không ít hạt sen, số lượng càng nhiều càng tốt.

“Ta lập tức tới ngay.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Bạch Tôn Giả lại nhắc nhở:

“Hằng Hỏa đạo hữu, trên người ngươi có đủ số hạt sen không đấy? Không được ít hơn 30 hạt đâu.”

“Không thành vấn đề. Bạch đạo hữu, ngươi đi với ta đi, tốc độ ngự kiếm phi hành của ngươi nhanh hơn.”

Hằng Hỏa Chân Quân vội vàng nói.

“Thấy ngươi hào phóng như vậy, chắc 30 hạt vẫn còn quá ít nhỉ? Vậy thì 50 hạt đi, ta cũng thấy 30 hạt sen quá ít, không đủ ăn chút nào.”

Bạch Tôn Giả bình tĩnh nói.

“Có có, vừa vặn có 50 hạt. Sau khi chuyện thành công, ta lại đưa thêm một ít nữa, vậy đã đủ rồi chứ?”

Hằng Hỏa Chân Quân dở khóc dở cười.

...

Chưa tới ba giây sau.

Một đạo kiếm quang bay vèo đến trước phòng của đám người Tống Thư Hàng. Vì chính Hằng Hỏa Chân Quân chủ động nói muốn “tốc độ càng nhanh càng tốt”, cho nên Bạch Tôn Giả buông tay thả ga, ngự kiếm hết tốc lực, bay cực sướng.

Hằng Hỏa Chân Quân từ trên phi kiếm nhảy xuống, ráng chịu đựng cảm giác say xe... à không, là say phi kiếm đã lâu chưa phải trải qua.

Sau khi đáp xuống, hắn tức tốc lao vào trong nhà.

Ba người Tống Thư Hàng ở trong phòng trưng ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hằng Hỏa Chân Quân. Nãy giờ mới mấy giây chứ? Vậy mà Chân Quân đã bay tới rồi à?

“Bá Đao đạo hữu, cho ngươi này!”

Hằng Hỏa Chân Quân đưa cho Tống Thư Hàng một túi nhỏ, bên trong chứa đủ 50 hạt sen Quân Tử Kim Liên.

Sau đó hắn kéo Tống Thư Hàng:

“Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Thư Hàng đần mặt ra, để mặc người ta kéo mình ra khỏi nhà.

Ngoài nhà, Bạch Tôn Giả chân đạp phi kiếm, miệng mỉm cười mê người.

“Bạch đạo hữu, nhờ ngươi lại dùng tốc độ nhanh nhất đưa chúng ta chạy về không gian Kim Liên.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Chương 777: Trực Giác Của Hằng Hỏa Chân Quân

Hằng Hỏa Chân Quân vừa dứt lời thì hai chân Tống Thư Hàng đã mềm nhũn, để Bạch Tôn Giả chạy về với tốc độ nhanh nhất á?

Cho dù là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối cũng sẽ không chọn cách này để tìm chết đâu đó!

Thế là Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Hằng Hỏa tiền bối đừng nóng vội, phương pháp mà vị tít tít tít~ kia truyền thụ cho ta cũng không khó học lắm, bây giờ ta lập tức làm mẫu cho ngươi xem một lần, ngươi sẽ học được ngay ấy mà. Ngươi học được thì ta sẽ không cần qua đó nữa.”

Lúc đang nói thì mắt hắn lại liếc về phía Bạch Tôn Giả.

Thấy chưa hả? Bạch Tôn Giả đang vô vùng vui vẻ ngự kiếm lơ lửng trên không trung kìa!

Bay hết tốc độ đó! Phải biết rằng từ khi Thư Hàng biết Bạch Tôn Giả cho đến nay còn chưa thấy Bạch Tôn Giả trong trạng thái bay thả phanh đâu. Nói cách khác, đó chính là tốc độ mà bây giờ Tống Thư Hàng hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được. Cho nên sau khi hắn nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang mỉm cười một cách mê người thì hắn cảm giác chứng sợ độ cao của mình lại tái phát rồi.

“Đừng nói nhảm nữa, mau lên xe đi!”

Hằng Hỏa Chân Quân tiện tay chụp lấy Tống Thư Hàng kéo hắn ra ngoài phòng, Thư Hàng chỉ là một tu sĩ tam phẩm nho nhỏ, không thể nào tránh né hay phản kháng trước Hằng Hỏa Chân Quân. Cứ như vậy, hắn bị lôi lên trên phi kiếm của Bạch Tôn Giả.

“Xuất phát!”

Bạch Tôn Giả đưa tay chỉ về phía trước.

Phi kiếm dưới chân vù một tiếng thẳng về phía trước.

Tốc độ đó đã không thể hình dung bằng tiếng người nữa.

Vỏn vẹn chỉ với hơn một giây thời gian, Tống Thư Hàng lại có cảm giác mình... Ủa? Không có cảm giác gì cả!

Phải hình dung thế nào mới đúng đây?

Bởi vì khoảng cách không dài, thời gian quá ngắn sao? Bạch tiền bối tổng cộng chỉ dùng hơn một giây thời gian là đã tới nơi rồi.

Tống Thư Hàng có cảm giác mới vù một tiếng, giống như dịch chuyển tức thời vậy. Trong lúc đó, độ cao hay tốc độ gì đó đều không có cảm giác gì.

Đây chính là vật cực tất phản trong truyền thuyết sao? Sau khi tốc độ nhanh đến mức tận cùng thì sẽ không còn đáng sợ nữa á?

Tống Thư Hàng có cảm giác mình vừa trở về từ cõi chết!

“Có lẽ sau này lúc Bạch tiền bối muốn đua phi kiếm thì chắc mình nên để Bạch tiền bối bay với tốc độ nhanh nhất nhỉ?”

Lúc nghĩ như thế, Tống Thư Hàng nhảy từ trên phi kiếm xuống.

Nhưng ngay trong nháy mắt chân của hắn đáp xuống đất, cơ thể của hắn bắt đầu xuất hiện các triệu chứng như run chân, buồn nôn, tim đập nhanh hơn, cơ bắp xụi lơ, vân vân và mây mây.

Những triệu chứng này là tổng hợp của cả hai loại triệu chứng say xe và sợ độ cao.

Tống Thư Hàng:

“...”

Rõ ràng không có cảm giác sợ hãi nhưng sao phản ứng của cơ thể hắn lại thành thật như vậy chứ?

“Ngươi còn sống không đấy Thư Hàng tiểu hữu?”

Hằng Hỏa Chân Quân gắng gượng đứng vững, đưa mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng. Mặc dù hắn cũng run chân, nhưng có hậu bối ở đây, hắn nhất định phải cắn răng bảo vệ hình tượng của mình.

“Huệệệ... Huệệệ... Ta có cảm giác mình giống như đang mang thai ấy, rất là buồn nôn.”

Tống Thư Hàng vịn một tay vào cây lớn ven đường, vừa nôn khan vừa nói.

“Cách ví von của ngươi tệ quá đấy.”

Khóe miệng Hằng Hỏa Chân Quân co giật.

Bạch Tôn Giả thì mỉm cười, nói:

“Nơi này là bên ngoài không gian Kim Liên. Thư Hàng, ngươi có thể truyền thụ phương pháp để lại ấn ký của không gian Kim Liên cho Hằng Hỏa đạo hữu ở đây.”

Bạch tiền bối đã cảm thấy mỹ mãn với pha đua phi kiếm lần này. Thật ra hắn còn có thể nhanh hơn một chút nữa, hoàn toàn có thể đến nơi trong vòng một giây. Vậy nên thật ra là hắn đã chiếu cố Thư Hàng và Hằng Hỏa Chân Quân lắm rồi.

“Ta hiểu rồi, không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như truyền thụ phương pháp để lại ấn ký trong không gian Kim Liên, trong quá trình hắn dạy Hằng Hỏa Chân Quân lưu lại ấn ký của mình, lúc đó hắn sẽ trở thành chúa tể của không gian Kim Liên mất.

Cho nên phải truyền thụ phương pháp đánh dấu của không gian Kim Liên cho Hằng Hỏa Chân Quân ở bên ngoài.

…

…

“Thật ra phương pháp lưu lại dấu dấn trong Kim Liên không gian cũng không có gì khó khăn. Thật sự thì trong mắt ta nó càng giống một điệu múa hơn. Thế nhưng phải phối hợp với chân khí hoặc linh lực trong cơ thể rồi lưu lại ấn ký ở trong không gian trong quá trình nhảy múa. Lúc ấy vị Tít tít tít ~~ tiền bối kia nhảy múa trông vô cùng đẹp mắt.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả ở một bên xoa cằm, hắn đã biết vị Tít tít tít~~ tiền bối kia trong miệng Tống Thư Hàng là một người trông giống hắn như đúc. Nói cách khác, nếu như hắn nhảy cách để lại ấn ký này cũng sẽ vô cùng đẹp mắt chăng?

…

Sau khi bố trí kết giới xong, Tống Thư Hàng bắt đầu nhảy điệu múa có thể lưu lại dấu ấn trong không gian Kim Liên, gọi tắt là múa đánh dấu là được.

Khi Tống Thư Hàng bắt đầu nhảy, nói thật thì... Vẫn rất là đẹp mắt. Sau khi tiếp xúc với tu chân thì giá trị nhan sắc của Tống Thư Hàng đã tăng lên không ít.

Mà trong quá trình nhảy múa, hai tay Tống Thư Hàng sẽ dùng chân khí đánh ra các loại phù văn trong hư không.

Mà dưới ánh mắt của người ngoài, lúc hắn đang nhảy điệu múa đánh dấu này, hai bàn tay sẽ kéo theo từng luồng ánh sáng, trông khá là vui mắt.

Khi những người chơi qua Audition Online hay Huyền Vũ (QQ Dance) nhìn thấy cảnh này sẽ lập tức cảm thấy vô cùng quen mắt. Giống như trong thể loại trò chơi này, lúc người chơi khống chế nhân vật nhảy múa, hai tay sẽ phát ra ánh sáng giống hệt như thế, giúp tăng thêm độ đẹp mắt cho điệu múa.

Đồng thời, chân của Tống Thư Hàng cũng nhảy theo một nhịp điệu nhất định. Có khi giống với quỷ bộ trong múa hiện đại, thỉnh thoảng sẽ xen kẽ động tác giống với múa trigger thậm chí còn có loại động tác lớn như Vòng Quay Tomas trong Hiphop.

Nếu không phải bây giờ Tống Thư Hàng đã trở thành tu sĩ, năng lực cân đối cơ thể xuất sắc, thể chất siêu khỏe thì đã không nhảy được, bởi có rất nhiều động tác hoàn toàn không dành cho người bình thường.

Sau khi nhảy xong, trong hư không lưu lại từng cái phù văn lập loè tỏa sáng, cả người Tống Thư Hàng cũng mướt mồ hôi.

“Tốt, xong rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Bốp bốp bốp bốp!” Bạch Tôn Giả và Hằng Hỏa Chân Quân vỗ tay thật mạnh.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Là như vậy đấy, Hằng Hỏa tiền bối nhớ kỹ chưa?”

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu, trong điệu múa đánh dấu này có rất nhiều động tác khá là xấu hổ.

Nếu như là nữ tu nhảy thì còn có thể miêu tả bằng bốn từ cảnh đẹp ý vui... Nhưng nếu như là hắn nhảy thì trong lòng hắn thật sự có chút khó chịu.

“Như vậy nhiệm vụ bảo vệ không gian Kim Liên của Nho gia giao cho ngươi nhé, Hằng Hỏa tiền bối.”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Nói xong, hắn lại nói:

“Vậy thì Bạch tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối. Ta xin phép về phòng của ta trước nhé, tạm biệt!”

Hắn đã thành công truyền hết tin tức và múa đánh dấu từ Bạch tiền bối two cho Nho gia rồi, hắn chỉ có thể giúp Nho gia đến đây mà thôi. Sau đó, việc Nho gia có thể giữ được không gian Kim Liên hay không đã không còn là điều mà một tu sĩ tam phẩm nho nhỏ như Thư Hàng có thể quan tâm nữa rồi.

Ngoài ra hắn vừa lấy được một túi lớn hạt sen Quân Tử Kim Liên, chuẩn bị trở về thử một chút, xem có thể tăng dị năng Thiệt Xán Liên Hoa của mình lên một cấp hay không.

Nói không chừng sau khi tăng lên mấy cấp bậc, năng lực của Thiệt Xán Liên Hoa sẽ sinh ra dị biến cũng nên?

Còn nữa... Trên đường hắn sẽ dành thời gian truy cập trang web Tiết mục chuyện cười ngắn, lần này nhất định phải chuẩn bị nhiều tiết mục chuyện cười ngắn để đề phòng chuyện ngoài ý muốn. Dù sao trí nhớ hắn bây giờ vô cùng tốt, một hơi có thể nhớ hơn ngàn chuyện cười ngắn cũng không thành vấn đề. Sau này, cho dù có bị Bạch tiền bối two kéo vào trong không gian thi lại vô hạn cũng không cần lo lắng nữa.

“Đợi một chút đã, Bá Đao tiểu hữu.”

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân đột nhiên lên tiếng nói, hắn đưa tay giữ chặt Tống Thư Hàng:

“Đã tới rồi thì không bằng sẵn vào xem một chút đi! Chúng ta bây giờ đã ở lối vào không gian Kim Liên rồi, ngươi và Bạch đạo hữu tham gia buổi lễ mở ra không gian thì sao nào?”

Lúc này Hằng Hỏa Chân Quân là dựa vào trực giác của hắn, muốn kéo Bá Đao đạo hữu vào không gian Kim Liên. Thật ra lý trí hắn biết rõ, Tống Thư Hàng cũng nắm giữ múa đánh dấu, nếu như dắt hắn vào trong không gian Kim Liên và bị hắn ta tìm được cơ hội, lưu lại ấn ký trước một bước trong không gian Kim Liên thì cái không gian Kim Liên của Nho gia sẽ đổi sang họ Tống rồi.

Mang theo Tống Thư Hàng vào trong không gian Kim Liên thì sẽ có nguy cơ.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân có một loại trực giác, hắn có cảm giác là mình phải mang theo vị Bá Đao Tống Nhất đạo hữu này vào trong không gian Kim Liên.

Loại trực giác này rất mạnh mẽ.

Trực giác của tu sĩ còn nhạy cảm hơn so với giác quan thứ sáu của phụ nữ, đặc biệt là loại tu sĩ đến cấp bậc này như Hằng Hỏa Chân Quân.

“Vậy thì không tốt lắm đâu, ta có cảm giác ta vẫn nên tránh một chút thì tốt hơn. Sự nhiệt tình của Hằng Hỏa tiền bối để dành cho lần sau nhé! Chờ sau khi Hằng Hỏa tiền bối ngươi trở thành chúa tể của không gian Kim Liên rồi đón ta vào không gian Kim Liên ngắm cảnh cũng không muộn mà.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Trong lòng Thư Hàng cũng có một loại trực giác, nếu như hắn vào trong không gian Kim Liên thì rất có thể sẽ gặp phải một số chuyện phiền phức vượt qua khả năng của hắn.

Nói thật thì Thư Hàng đã hết tình hết nghĩa với Nho gia rồi, hắn đã làm hết những thứ mà mình có thể làm được. Hơn nữa, vẫn là câu nói kia. Cho dù không gian Kim Liên có xảy ra vấn đề gì đi nữa cũng không phải thứ mà một tu sĩ tam phẩm nho nhỏ như hắn có thể giải quyết.

Hắn quả thật không cần thiết xen vào những chuyện trong không gian Kim Liên này.

Nhưng lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân duỗi năm ngón tay ra:

“Bá Đao tiểu hữu, ta lấy năm hạt sen Quân Tử Kim Liên để làm thù lao cho tiểu hữu tham gia buổi lễ mở không gian thì sao?”

“Hả?”

Tống Thư Hàng nháy mắt:

“Vậy thật sự không tốt lắm đâu.”

“Vậy là tiểu hữu ngươi muốn tham gia nhỉ?”

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

“Ha ha, Hằng Hỏa tiền bối thật sự là quá khách sáo rồi, nếu ta từ chối thì chẳng phải bất kính sao?”

Tống Thư Hàng nói, những thứ như hạt sen này càng nhiều càng tốt.

Thế là... Một lát sau, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả trở thành khách của Hằng Hỏa Chân Quân. Dưới sự dẫn đường của Hằng Hỏa Chân Quân đi vào trong lòng đất Nho gia, chuẩn bị tham quan buổi lễ mở ra không gian Kim Liên.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Trong lòng đất Nho gia.

Quân Tử Kim Liên cuối cùng cũng đã tiến hóa xong, hoa sen của nó một lần nữa nở rộ. Đồng thời, sau khi Quân Tử Kim Liên thành thục thì nó sẽ bắt đầu mở ra một thế giới nhỏ.

Không gian Kim Liên, thành công mở ra.

“Cuối cùng cũng thành công.”

Lão giả Nho gia râu tóc bạc trắng hít một hơi thật sâu, hỏi:

“Kim Liên đạo hữu, tình hình thế nào rồi?”

Quân Tử Kim Liên khẽ chấn động, trả lời câu hỏi của lão giả, nó rất ổn, không gian mở ra cũng rất thuận lợi. Một lát nữa nó sẽ mở lối vào không gian ra để cho người Nho gia tiến vào bên trong.

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi.”

Lão giả Nho môn nói khẽ.

Một lát sau... Lối vào không gian Kim Liên mở ra.

Lão giả Nho môn dẫn theo nhóm đệ tử Nho gia đầu tiên tiến vào.

Tiếp theo là mấy vị đứng đầu của Nho môn bây giờ như Hằng Hỏa Chân Quân mang theo đệ tử hay khách nhân của mình tiến vào bên trong.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả cũng đi theo Hằng Hỏa Chân Quân tiến vào trong không gian Kim Liên.

Chương 778: Phí Linh Khí Á? Tu Sĩ Cũng Chịu Chơi Ghê!

Có Hằng Hỏa Chân Quân dẫn đường, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thuận lợi tiến vào trong không gian Kim Liên - bí mật lớn nhất của Nho gia.

Lúc này không gian Kim Liên vừa mới mở ra, chỉ là một vùng trắng xóa, bên trong không có thứ gì cả. Ai mà vào đây sẽ có cảm giác như bản thân đang bị giam trong một phòng tối nhỏ... à, phải nói là phòng trắng to chứ nhỉ? Nếu ở lâu trong thế giới trắng xóa này hồi lâu rất dễ bị khủng hoảng tinh thần, giống y như khi ở trong phòng tối nhỏ vậy.

Không gian Kim Liên rất lớn, tuy bây giờ nó chỉ mới mở ra, còn chưa được bồi dưỡng nhưng cũng đã rộng lớn bao la rồi. Tống Thư Hàng có dõi mắt nhìn ra thật xa cũng nhìn không tới điểm cuối. Hơn nữa Tống Thư Hàng cảm ứng được, không gian Kim Liên này còn đang phát triển, mở rộng rất nhanh.

So với không gian Kim Liên to lớn này, mấy thứ như không gian tùy thân lớn chừng vài mẫu ruộng, động phủ tùy thân, môn phái nhỏ tùy thân gì đó chỉ là đồ hàng mã thôi.

Không gian Kim Liên này chỉ mới mở ra mà đã to bằng một thành phố lớn, hơn nữa còn đang không ngừng mở rộng.

Nếu trở thành chủ nhân của không gian Kim Liên này, vậy thì trên người sẽ có ngay một thành phố tùy thân rồi, hơn nữa thành phố này còn đang không ngừng mở rộng ra thêm. Về sau được bồi dưỡng nữa thì nó càng mở rộng nhanh hơn, sau này còn có thể biến thành Hoa Hạ tùy thân này, châu lục tùy thân này, trái đất tùy thân này... Chà chà, mới nghĩ thôi mà đã sướng rơn người rồi.

Dù sao thì không gian Kim Liên này cũng là một tiểu thế giới đấy nhé, à, thật ra bây giờ phải gọi là thế giới Kim Liên mới đúng.

...

Lúc này, bên trong thế giới Kim Liên.

Các nhân vật cấp cao của Nho gia đang tụ tập tại đây, tất cả mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn thế giới Kim Liên, thậm chí có tu sĩ Nho gia ngồi xổm xuống, đưa tay không ngừng vuốt ve bề mặt trắng xóa bên dưới.

Đây là một không gian chân thực, chờ thế giới Kim Liên hoàn thành quá trình mở ra, chỉ cần bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng là nó có thể sinh ra đất đai, sông ngòi.

Linh khí trong không gian Kim Liên rất dồi dào, còn nồng đậm hơn cả trong Bạch Vân thư viện ở thế giới bên ngoài nữa.

“Nơi này chính là tương lai của Nho gia!”

Có vị đại Nho hai mắt ngấn lệ, kích động nói.

Chỉ cần cải tạo chừng trăm năm là nơi này có thể biến thành đại bản doanh của Nho gia.

Ở chỗ này, đệ tử Nho gia có thể chuyên tâm tu luyện, an tâm trưởng thành.

Ở chỗ này, đệ tử Nho gia không cần lo lắng thế giới Cửu U đột nhiên tập kích.

“Nỗ lực trăm nghìn năm không hề uổng phí.”

Có Nho sinh cao tuổi cười to cảm thán. Sự hy sinh của bọn họ không hề uổng phí, sự cố gắng của bọn họ không hề uổng phí. Chỉ cần có không gian Kim Liên này, những gì bọn họ đã bỏ ra đều đáng giá!

Một số đệ tử Nho gia khá trẻ tuổi cũng lộ ra cảm xúc thật trong lòng, lớn tiếng khóc to.

Trong đệ tử của ba phái Đạo gia, Phật tông, Nho môn thì đệ tử Nho môn là biết bộc lộ cảm xúc nhất. Khóc này, cười này, ca hát này, ngâm thơ này... Bọn họ không bao giờ kìm nén cảm xúc của bản thân.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả yên lặng đứng nhìn đệ tử Nho gia đang trong cơn kích động, trong lòng cũng cảm nhận được niềm hân hoan của Nho gia tu sĩ.

“Hằng Hỏa tiền bối, thời gian không nhiều lắm, việc này không nên chậm trễ, hãy mau nhảy điệu múa đóng dấu kia đi.”

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói với Hằng Hỏa Chân

Quân ở bên cạnh.

Trước khi Bạch tiền bối two tìm tới hắn, vị tồn tài không hề thua kém Bạch tiền bối two bên thế giới Cửu U kia đã bắt đầu đóng ấn ký trong thế giới Tà Liên rồi.

Cho nên, bên này cũng phải tăng nhanh tốc độ mới được.

Nếu không, đến lúc đối phương hoàn toàn nắm giữ thế giới Tà Liên, nghiên cứu ra phương pháp thông qua thế giới Tà Liên đi vào thế giới Kim Liên thì tất cả đã muộn rồi.

Hằng Hỏa Chân Quân nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, Chân Quân bắt đầu nhảy điệu nhảy đóng dấu ngay trước mặt mọi người.

Nếu như là lúc bình thường... Hằng Hỏa Chân Quân mặt mày nghiêm túc, nhảy một điệu nhảy quái dị ngay trước mặt mọi người thế này thì nhất định tất cả Nho gia tu sĩ sẽ ùa tới vây xem.

Nhưng ngay lúc này thì nó lại là ngoại lệ.

Tất cả đệ tử Nho gia đều đang đắm mình trong niềm hân hoan, có cười, có khóc, có hét to, có ca hát, có ngâm thơ, cũng có cả nhảy múa.

Hằng Hỏa Chân Quân đang cảm thấy rất vui, có nhảy một điệu cũng không tính là gì. Hắn nhảy xấu hay nhảy đẹp thì xong rồi cũng không có ai truy cứu hắn. Thật ra trong Nho gia còn có một vị lão tiên sinh cấp bậc Tôn Giả thất phẩm, vị này rất thích tránh ở trong phòng nhảy mấy điệu trigger một mình. Phần lớn người của Nho gia đều biết chuyện này, nhưng không ai lại nói thẳng ra ngay trước mặt lão tiên sinh kia cả.

Hằng Hỏa Chân Quân bắt đầu nhảy, mở đầu là một đoạn shuffle dance hiện đại xinh đẹp. Trong lúc nhảy, thân thể hắn liên tục xoay mạnh mẽ, đồng thời trên tay hắn cũng hiện lên hai luồng ánh sáng, không ngừng ấn phù văn lên không trung một cách có tiết tấu.

Trong quá trình đóng dấu phù văn, lúc hai tay bay múa sẽ tạo ra một vệt sáng thật dài.

Có mấy vị đệ tử Nho gia xoay đầu lại, lấy ra các thiết bị như điện thoại di động, máy ảnh kỹ thuật số, quay ống kính về phía

Hằng Hỏa Chân Quân chụp hình, quay video lia lịa.

Làn da trắng nõn của Hằng Hỏa Chân Quân đã đỏ lựng lên.

Ta đang vì đại nghiệp nghìn năm của Nho gia, đang vì Nho gia mà hiến thân.

Hằng Hỏa Chân Quân thầm an ủi bản thân.

Sau shuffle dance, Hằng Hỏa Chân Quân vẫn tiếp tục điệu nhảy đóng dấu. Trong đó, còn xen vào một đoạn biểu diễn kỹ thuật wiggle chói mù mắt mọi người.

Hằng Hỏa Chân Quân là tu sĩ lục phẩm, hắn hiểu rõ mỗi một chỗ trên thân thể mình như lòng bàn tay. Bất kể muốn làm động tác gì, chỉ cần nghĩ đến là cơ thể tự nhiên có thể bày ra tư thế nhảy tiêu chuẩn nhất. Mấy đoạn biểu diễn kỹ thuật wiggle mà hắn xen kẽ vào, hoàn toàn đạt đến trình độ đỉnh cao, cảm giác như có mấy con bướm mềm mại được phác họa dưới chân hắn vậy.

“Tuyệt vời!”

Mấy vị Nho môn đệ tử đang vây xem đều hận không thể huýt sáo khen ngợi Hằng Hỏa Chân Quân.

Sau kỹ thuật wiggle quyến rũ, Hằng Hỏa Chân Quân đột nhiên xoay người một cái, lại đổi thành động tác hiphop đá ngựa.

Trong lúc nhảy, Hằng Hỏa Chân Quân lần lượt ấn từng phù văn vào trong hư không.

Lần này, các đệ tử của Nho gia không nhịn được dùng sức vỗ tay rần rần. Hóa ra Hằng Hỏa Chân Quân là một vị sư trưởng trong nóng ngoài lạnh như thế. Không ngờ hắn lại âm thầm học được nhiều điệu nhảy hiện đại như vậy.

…

Ta đang vì đại nghiệp nghìn năm của Nho gia +1, đang vì Nho gia mà hiến thân +1.

Hằng Hỏa Chân Quân giống như bị thôi miên, cắn răng nói thầm trong lòng.

Rốt cuộc sau lần xoay cuối cùng, Hằng Hỏa Chân Quân tung người lên, bàn tay ấn một cái trong hư không, đóng dấu ấn cuối cùng xuống.

Xong!

“Thành công rồi sao?”

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đồng thời dùng truyền âm nhập mật hỏi.

“Còn chưa biết được, để ta cảm ứng thử xem.”

Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng dấu ấn trong hư không. Lúc điệu nhảy đóng dấu kết thúc, toàn bộ dấu ấn mà Hằng Hỏa Chân Quân đã đóng trong hư không đều tiêu tán hết.

Tuy dấu ấn tiêu tán, nhưng lại không hề biến mất. Hằng Hỏa Chân Quân mơ hồ phát hiện ra, hình như giữa mình và thế giới Kim Liên đã sinh ra một loại liên hệ nào đó.

Theo quá trình thế giới Kim Liên không ngừng mở ra, thành hình, mối liên hệ giữa Hằng Hỏa Chân Quân và nó lại ngày càng sâu hơn. Đồng thời, trong nội tâm của Hằng Hỏa Chân Quân cũng sinh ra một loại cảm giác, hình như không gian Kim Liên này đã trở thành một bộ phận nói liền với thân thể hắn, hắn và không gian Kim Liên đang kết làm một thể!

“Thành công rồi!”

Hằng Hỏa Chân Quân mở mắt ra, vui mừng nói.

“Thật tốt quá!”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. Thế này thì xem như đã hoàn thành tin tức và nhiệm vụ mà Bạch tiền bối two giao cho hắn rồi.

Giờ Hằng Hỏa Chân Quân đã trở thành chúa tể của không gian Kim Liên này, đã có vốn liếng để chống lại không gian Tà Liên lẻn vào. Đến giờ phút này, Nho gia mới thật sự bắt được tương lai, không còn hãm sâu vào tử cục phải chiến đấu một mất một còn với thế giới Cửu U tiếp nữa.

“Chúc mừng Hằng Hỏa đạo hữu.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Cảm ơn Bá Đao đạo hữu và Bạch đạo hữu, đặc biệt là Bá Đao đạo hữu. Từ nay về sau, ngươi chính là khách nhân tôn quý nhất của Nho gia chúng ta.”

Hằng Hỏa Chân Quân kiên định nói.

"Hằng Hỏa tiền bối khách khí quá rồi."

Tống Thư Hàng cười ha ha đáp.

...

Buổi lễ của Nho gia chính thức khai mạc, do vị lão giả râu tóc bạc phơ của Nho môn chủ trì phát biểu.

Sự thật chứng minh, cho dù là tu sĩ cũng không tránh khỏi màn hiệu trưởng phát biểu trong phần khai mạc của buổi lễ.

Tống Thư Hàng mới nghe một chút đã cảm thấy buồn ngủ, mất tập trung rồi.

Lúc này, điện thoại của Bạch Tôn Giả báo có tin nhắn đến, hắn lấy điện thoại ra nhìn, là tin nhắn do Hoàng Sơn gửi tới.

Xem xong tin nhắn, Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói:

"Ái chà, quên đóng tiền phí linh khí rồi."

"Hở?"

Tống Thư Hàng nghe không hiểu, quay qua hỏi lại:

"Tiền phí linh khí là cái gì?"

"Nói sao nhỉ, tiền phí linh khí cũng giống như khái niệm tiền nước, tiền điện, tiền gas mà các ngươi hay dùng trong hiện đại ấy."

Bạch Tôn Giả giải thích:

"Bởi vì theo năm tháng trôi qua, trước khi một đợt linh lực triều tịch kéo đến, linh khí trong trời đất sẽ trở nên mỏng manh. Việc này dẫn đến nồng độ linh khí trong động phủ của một số tu sĩ cũng thay đổi theo, không đủ để sử dụng, ngồi tĩnh tọa tu luyện hay đào tạo linh thực đều trở nên rất phiền toái, nhưng các tu sĩ lại không nỡ vứt bỏ động phủ của mình. Lúc này, các tu sĩ có thể đi tìm mấy môn phái chuyên bán linh khí để mua linh lực. Ví dụ như ta lựa chọn môn phái Húc Nhật Linh Khí Giáo. Cứ cách mấy năm hoặc trăm năm, ta sẽ trả cho bọn họ một số linh thạch, sau đó bọn họ sẽ chuyển linh khí từ trong linh mạch cỡ lớn, hoặc linh hà hay linh khí nguyên gì đó vào trong động phủ của ngươi. Lần trước ta bế quan hơi lâu, sau khi đi ra cho đến bây giờ vẫn chưa kịp đóng tiền phí linh khí đợt này."

"..."

Tống Thư Hàng cũng không biết nên thầm phỉ nhổ từ đâu nữa, tu sĩ cũng chịu chơi thật đấy.

Đồng thời, hắn lại rất tò mò nên hỏi tiếp:

“Bạch tiền bối, ngươi có nhiều động phủ như vậy, chẳng lẽ còn bị thiếu linh khí sao?”

Bạch tiền bối là một nam nhân mà chỉ tùy tiện khom người cũng có thể nhặt được bảo, một cái sơn trang nghỉ mát của hắn thôi cũng đã là môn phái cỡ trung rồi, vậy mà hắn còn thiếu linh khí sao?

Còn nữa, linh lực triều tịch nghĩa là sẽ có một cơn sóng linh lực thật lớn ập tới sao?

“Thì cũng do số lượng động phủ của ta khá nhiều, cho nên trong đó có chừng mười động phủ không có đủ linh lực. Vậy nên ta mới đi tìm Húc Nhật Linh Khí Giáo để mua linh khí bổ sung vào. Dù sao cách mỗi trăm năm chỉ cần trả một ít linh thạch là có thể bảo đảm linh khí trong động phủ luôn ở trạng thái tràn đầy, hời lắm đấy.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Chương 779: Bí Kỹ: Vận May Né Tránh

Tống Thư Hàng gật đầu không nói gì. Đây chính là “Bạch gia tử, tiêu tiền như rác” đấy mà.

Dù hơn trăm năm cũng sẽ không có ai vào ở trong những động phủ đó, nhưng ta giàu mà, cho nên ta muốn rót đầy linh khí vào trong đấy, đây chính là cách nghĩ của Bạch tiền bối.

Nói đi cũng phải nói lại, không biết tiền phí linh khí này tính thế nào nhỉ? Nếu như giá cả phù hợp thì hắn cũng sẽ cân nhắc một chút.

Sau này, khi hắn muốn tìm một nơi ẩn cư thì chỉ cần tìm một chỗ bình thường, sau đó lại tìm một công ty chuyên bán linh khí... À sai rồi, là môn phái chứ, đi mua một ít linh khí rót vào nơi mình ẩn cư là được. So với việc cực khổ tìm một nơi thích hợp ẩn cư có linh khí sung túc thì phương án này đơn giản hơn nhiều.

Chỉ có điều không biết người ta vận chuyển linh khí tới bằng cách nào nhỉ? Chẳng lẽ chuyển qua ống nước giống như cấp nước vậy sao? Hay là dùng công nghệ đen của tu sĩ, vẽ ra một tòa trận pháp, linh khí sẽ từ trong linh mạch của đối phương phun ào ào qua?

Trong lúc suy tư, Bạch Tôn Giả lại nói:

“Mới vừa rồi Hoàng Sơn đạo hữu gửi tin nhắn tới, nói có một vị đà chủ của Húc Nhật Linh Khí Giáo cũng đang tham gia hoạt động trợ giúp Bạch Vân thư viện. Sau đó, vị đà chủ này trùng hợp gặp được Hoàng Sơn Chân Quân, hai người mới hàn huyên với nhau. Trò chuyện một chút thì nhắc tới chuyện ta thiếu tiền phí linh khí mấy chục năm. Vậy nên vị đà chủ này đã hỏi thăm Hoàng Sơn Chân Quân, hỏi khi nào ta có thể trả hết tiền phí linh khí thiếu nợ. Bởi vì ta là khách hàng lớn của bọn họ, cho nên bọn họ vẫn không cắt linh khí mười mấy động phủ kia của ta. Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng lại gật đầu. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, bây giờ làm ăn cạnh tranh kịch liệt như vậy, loại khách hàng hào phóng, có tiền chịu chơi giống như Bạch Tôn Giả đây rất khó kiếm được. Tìm được một khách hàng thế này, đương nhiên bọn họ phải bỏ ra mọi giá để giữ chặt hắn lại rồi.

Bất kể bỏ ra cái giá nào, nhưng chỉ cần trói chặt được vị khách hàng thế này thì bọn họ tuyệt - đối - sẽ - không - lỗ - vốn!

“Thư Hàng, ngươi ở lại chỗ này tiếp tục xem lễ khai mạc của Nho gia đi nhé. Giờ ta đi tới chỗ Hoàng Sơn đạo hữu một chuyến, chờ ta trả tiền phí linh khí đã nợ xong thì sẽ trở lại ngay.”

Bạch Tôn Giả nhỏ giọng nói.

“Vâng, ngài cứ đi đi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau khi vẫy tay chào Hằng Hỏa Chân Quân, Bạch Tôn Giả cẩn thận không quấy rầy đến đệ tử Nho gia, yên lặng rời khỏi không gian Kim Liên, ngự kiếm đi thẳng đến vị trí của Hoàng Sơn Chân Quân.

Bạch tiền bối đi rồi, Tống Thư Hàng móc điện thoại ra muốn lên mạng tìm mấy mẩu chuyện cười, nếu thích hợp thì nhớ kỹ. Tránh việc đến lúc gặp lại Bạch tiền bối two, trong bụng chỉ có một đống chuyện cười tà ác...

Ngoài ra, hắn phải tìm chuyện cười có nội dung đơn giản dễ hiểu mới được, Bạch tiền bối two ở mãi trong thế giới Cửu U, hắn không biết nhiều về mấy thứ trong thời hiện đại hóa. Có một số chuyện cười hiện đại hóa, nói ra chắc chắn hắn nghe không hiểu, mà nghe không hiểu thì đồng nghĩa với việc không hợp cách!

Tống Thư Hàng lướt điện thoại... sau đó hắn phát hiện, hắn không lên mạng được.

Điện thoại hắn không chỉ không thể lên mạng, mà ngay cả tín hiệu cũng không có. Sau khi được Bạch Tôn Giả cải tạo, cho dù ở dưới đáy biển thậm chí ở trong vũ trụ thì điện thoại này cũng có tín hiệu cơ mà.

Thế giới Kim Liên quả nhiên kỳ bí khó lường.

Đợi đã!

Nếu thế thì sao vừa rồi điện thoại của Bạch Tôn Giả lại có tín hiệu? Mới nãy hắn còn nhận được tin nhắn của Hoàng Sơn Chân Quân nữa mà. Xem ra chắc là do trình độ cải tạo của điện thoại mình còn thấp quá, phải mời Bạch tiền bối nâng cấp cho điện thoại mình lần nữa mới được.

Vừa hay màn hình điện thoại cũng bị rớt nứt rồi, đến lúc đó nhân cơ hội đổi cái khác luôn.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong đầu.

Nếu không xem được chuyện cười, vậy hắn không thể làm gì khác hơn là cất điện thoại vào, ngồi bên cạnh Hằng Hỏa Chân Quân, tiếp tục nghe bài hiệu trưởng phát biểu của Nho môn lão giả thôi.

…

Màn hiệu trưởng phát biểu này dài lê thê, cũng buff thêm chức năng thôi miên mạnh mẽ, Tống Thư Hàng nghe mà buồn ngủ không thôi.

“Hầy, Bạch Tôn Giả may mắn thật đấy, đúng lúc đi đóng tiền phí linh khí, tránh được bài phát biểu dài vô biên này.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Lát sau, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Vì số của Bạch Tôn Giả cực may mắn, cho nên tai họa rất khó rơi vào trên người hắn. Cho dù có tai họa giáng xuống, nhiều nhất cũng chỉ ảnh hưởng đến người bên cạnh Bạch Tôn Giả mà thôi.

Vậy thì có khi nào chuyện Bạch Tôn Giả đột nhiên rời đi lúc nảy là do thuộc tính may mắn kích hoạt, hướng dẫn hắn đi “tránh nạn” không?

Càng nghĩ càng thấy có lý.

Nếu như Bạch Tôn Giả thật sự được bản năng dẫn dắt đi tránh nạn, vậy lẽ nào trong không gian Kim Liên này sắp xảy ra chuyện gì không hay à?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy rất bất an.

Không ổn rồi, ta cũng phải lấy cớ đi vệ sinh để chuồn thôi.

Ta chỉ là một tu sĩ tam phẩm nhỏ nhỏi, có ở lại đây cũng không có tác dùng gì.

Vì vậy, Tống Thư Hàng quay qua nói với Hằng Hỏa Chân

Quân:

“Hằng Hỏa tiền bối, tự nhiên ta thấy mắc tiểu quá, ta đi giải quyết xong rồi sẽ trở về ngay.”

“Bá Đao đạo hữu đừng gấp, lão tổ sắp phát biểu xong rồi, chỉ năm câu nữa là xong thôi. Mỗi lần hắn phát biểu, quanh đi quẩn lại cũng có bấy nhiêu, ta thuộc lòng luôn rồi. Chờ lão tổ nói xong, ta mang Bá Đao tiểu hữu ngươi đi đến bảo khố của Bạch Vân thư viện một chuyến để cho ngươi chọn một món pháp bảo, coi như quà cảm tạ tặng kèm.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Chỉ năm mươi hạt sen sao đủ báo đáp ân tình “điệu nhảy đóng dấu” của Tống Thư Hàng chứ!

Năm câu nữa là nói xong?

Vậy chờ chút nữa chắc cũng không sao đâu nhỉ.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Vậy... được rồi.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười đầy nho nhã.

...

Quả nhiên giống như suy đoán của Hằng Hỏa Chân Quân, sau khi nói năm câu nữa, Lão giả Nho gia kết thúc màn hiệu trưởng phát biểu của mình.

Nho gia tu sĩ vỗ tay như sấm.

“Đi thôi, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đi theo ta.”

Hằng Hỏa Chân Quân bày ra tư thế “mời”, nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười đi theo.

Chắc do ta nhạy cảm quá rồi, có lẽ Bạch tiền bối không phải đi tránh tai, chỉ đơn thuần là đi đóng tiền phí linh khí thôi.

Chắc chắn là vậy rồi!

Thư Hàng tiểu hữu đi theo sau lưng Hằng Hỏa Chân Quân, bước về phía cửa ra của thế giới Kim Liên.

Một bước, hai bước, ba bước.

Hai người cách cửa ra thế giới Kim Liên càng ngày càng gần.

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ thế giới Kim Liên đột nhiên chấn động dữ dội.

Hằng Hỏa Chân Quân đang dẫn đường ở phía trước trực tiếp ngã nhào xuống đất. Bây giờ hắn đã gắn liền với thế giới Kim Liên, vậy nên khi thế giới Kim Liên bị chấn động, Hằng Hỏa Chân Quân cũng bị ảnh hưởng theo.

Hắn chật vật từ dưới đất bò dậy, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng còn chảy ra tia máu.

Ở sau lưng hắn, Tống Thư Hàng cười khổ không thôi. Xong đời, quả nhiên là bởi vì lánh nạn nên Bạch tiền bối mới đột nhiên rời đi giữa chừng như thế kia.

Mà bây giờ thế giới Kim Liên bị chấn động, không cần suy nghĩ cũng biết, nhất định là vị tồn tại không hề thua kém Bạch tiền bối two bên thế giới Cửu U kia đã dung hợp với không gian Tà Liên xong, nghiên cứu ra lối đi nối liền giữa hai thế giới Tà Liên và Kim Liên, bắt đầu tấn công thế giới Kim Liên.

Nếu lúc nảy Hằng Hỏa Chân Quân không nhanh chân đóng dấu ấn trong thế giới Kim Liên, nói không chừng với chấn động vừa rồi, vị tồn tại kia đã từ thế giới Cửu U tiến thẳng vào thế giới Kim Liên luôn rồi!

“Chuyện gì thế này?”

Lão giả Nho gia nhíu mày, hắn thông qua phương thức đặc biệt, bắt đầu hỏi Kim Liên.

Đóa Quân Tử Kim Liên mở ra thế giới Kim Liên này có ý thức của riêng mình, vị lão giả của Nho gia có thể tiến hành trao đổi với nó.

Chỉ lát sau, Kim Liên truyền tin tức cho Lão giả Nho gia: Có một tồn tại mạnh mẽ từ tiểu thế giới lân cận trực tiếp tấn công thế giới Kim Liên, định tiến vào đây. Mà thế giới Kim Liên vừa mới mở ra, thậm chí còn chưa hoàn toàn thành hình, bây giờ nó thật sự rất yếu, không cách nào chống lại tồn tại mạnh mẽ kia.

Lão giả Nho gia lập tức biến sắc.

Có thể được Kim Liên xưng là tồn tại mạnh mẽ, chứng tỏ thực lực của đối phương tuyệt đối đã vượt qua cảnh giới bát phẩm. Nói cách khác, đối phương là Kiếp Tiên cửu phẩm sao?

Lão giả Nho gia lại nắm chặt một trang kim thư trong tay, hy vọng thủ đoạn mà thánh nhân để lại năm đó có thể giúp Nho gia bọn họ giải quyết đối phương.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ long trời lỡ đất vang lên, toàn bộ thế giới Kim Liên như bị lật ngược, chẳng khác nào tận thế đang buông xuống.

Ngay sau đó, một ngón tay bằng sắt thép đâm vào thế giới Kim Liên.

“A a a!”

Mặt của Hằng Hỏa Chân Quân tái đi, gầm lên đau đớn. Bây giờ hắn và thế giới Kim Liên là một thể đồng tâm, thế giới Kim Liên bị đâm thủng, bản thân hắn cũng cảm nhận được nỗi thống khổ tột cùng.

…

Trên bầu trời, ngón tay sắt thép khẽ khuấy động.

Do thế giới Kim Liên vẫn chưa hoàn toàn thành hình, nên kim loại thể lỏng mới có thể lợi dụng thời cơ.

Chẳng qua là bây giờ thân xác nó không cách nào trực tiếp tiến vào không gian này, cho nên nó chỉ có thể chuyển hóa một phần lực lượng của mình thành ngón tay kim loại khổng lồ này, đâm vào bên trong thế giới Kim Liên để thăm dò.

Lúc lực lượng của nó vừa mới tiến vào thế giới Kim Liên, nó lập tức cảm ứng được một chuyện: Thế giới Kim Liên đã bị người khác để lại ấn ký, trở thành vật của người khác rồi!

Sao lại thế này?”

“[Cười tức giận] Tại sao thế giới này lại bị người khác để lại ấn ký chứ? Là ai? Là ai đoạt bảo vật của ta hả?”

Tiếng gào thét của cầu kim loại thể lỏng truyền vào thế giới Kim Liên.

Tống Thư Hàng nghe thấy thế, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Xem ra giống như Bạch tiền bối two đã suy đoán: Một khi thế giới Kim Liên có chủ, vị tồn tại đáng sợ này sẽ không thể nào trực tiếp tiến vào thế giới Kim Liên được!

Sau đó Tống Thư Hàng kích hoạt nhẫn đồng cổ của mình, thi triển một trì dũ thuật cho Hằng Hỏa Chân Quân:

“Hằng Hỏa tiền bối, cố gắng lên.”

Trì dũ thuật này có cấp bậc rất thấp, nhưng vẫn có thể hóa giải phần nào cơn đau của Hằng Hỏa Chân Quân.

“Cảm ơn Bá Đao đạo hữu.”

Hằng Hỏa Chân Quân cắn răng nói, ánh mắt hắn dán chặt vào ngón tay kim loại trong hư không.

Đây chính là kiếp nạn thật sự của Nho gia mà Tống Thư Hàng đã nói sao?

Chỉ là một ngón tay mà đã khiến hắn cảm giác như cả thế giới bị hủy diệt vậy. Thân là Chân Quân lục phẩm, vậy mà khi đối mặt với ngón tay này, ngay cả một tia ý niệm phản kháng cũng không khơi lên nổi.

Rốt cuộc đối phương là thần thánh phương nào đây?

“Bá Đao đạo hữu, ngươi thông qua cửa ra rời khỏi đây trước đi, chuyện tiếp theo là kiếp nạn của Nho gia bọn ta, ta không thể để ngươi bị cuốn vào trong đó được.

Hằng Hỏa Chân Quân ôn hòa cười nói với Tống Thư Hàng.

Chương 780: Hỏi: Cái Gì Còn Đáng Sợ Hơn Cả Cái Chết?

Đồng thời Hằng Hỏa Chân Quân giơ tay đẩy nhẹ một cái, một luồng lực lượng nhu hòa bắn về phía Tống Thư Hàng. Hắn muốn đưa Thư Hàng ra khỏi thế giới Kim Liên.

Nhưng đúng lúc này, thanh âm tức giận trên không trung lại vang lên lần nữa:

“[Cười gằn] Khốn kiếp, đồ ranh con, tất cả các ngươi hãy chết hết cho ta!”

Thanh âm như sấm nổ, chấn động cả không gian. Bởi vì Hằng Hỏa Chân Quân cùng một thể với thế giới Kim Liên nên cũng bị thanh âm này ảnh hưởng, bàn tay hắn vỗ lệch, lực lượng nhu hòa bắn ngay vào đôi chân trần của Tống Thư Hàng.

Phịch! Tống Thư Hàng té ngã trên đất. Hắn không hề phòng bị gì hết, cứ thế mà ngã nhào ra đất!

Cùng lúc đó, ngón tay sắt thép trong hư không cũng trút lực lượng tà ác, ô uế xuống. Đó là năng lượng thế giới Cửu U có độ tinh thuần cao nhất. Đối với tu sĩ, loại năng lượng thế giới Cửu U tinh thuần này chẳng khác gì kịch độc trí mạng. Nếu bị nó dính vào, phòng ngự quanh thân sẽ bị ăn mòn, tiếp đó thân xác cũng sẽ bị ô nhiễm.

Mà công kích của ngón tay sắt thép vẫn chưa kết thúc. Dưới sự khống chế của ngón tay sắt thép, năng lượng Cửu U tà ác hóa thành gió lốc tàn phá tất cả, cuốn sạch toàn bộ thế giới Kim Liên!

Thật ra đây chỉ là một “pháp thuật gió lốc” đơn giản mà thôi. Nhưng do chủ nhân của ngón tay sắt thép có thực lực quá mạnh mẽ, một pháp thuật gió lốc bình thường cũng có thể tạo ra hiệu quả hủy thiên diệt địa thế này.

Nhóm đệ tử Nho gia ở phía trước nhất bị gió lốc do năng lượng thế giới Cửu U tạo thành cuốn vào, tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền ra. Nói thế nào thì những đệ tử Nho gia này đều có cảnh giới linh hoàng ngũ phẩm đấy!

Sau đó, trưởng lão của Nho gia cũng bị gió lốc cuốn vào, bọn họ phải liều mạng chống cự.

...

Tốc độ của gió lốc quá nhanh, chỉ lát sau, Tống Thư Hàng cũng bị cuốn vào trong đó.

Thật ra, nếu Hằng Hỏa Chân Quân không đánh ra luồng lực lượng nhu hòa đầy thiện ý kia, dựa vào tốc độ của mình, Tống Thư Hàng dư sức rời khỏi thế giới Kim Liên trước khi gió lốc năng lượng Cửu U quét đến chỗ hắn.

Nhưng một chưởng thiện ý của Hằng Hỏa Chân Quân đã khiến Tống Thư Hàng ngã nhào xuống đất.

Kết quả, hắn bị gió lốc năng lượng tà ác thế giới Cửu U nuốt vào không hề thương tiếc.

Hai giây sau, toàn bộ thế giới Kim Liên đều bị gió lốc và năng lượng có độ tinh thuần cao của thế giới Cửu U bao phủ.

Tống Thư Hàng cảm giác phần lưng của mình như bị xé toạt ra, máu tươi phun trào. Đã vậy còn có lực lượng thế giới Cửu U thông qua miệng vét thương tràn vào cơ thể, ăn mòn thân xác hắn.

Mặc dù trên người hắn có đạo bào đổi từ chỗ hòa thượng Tây, có Nho Gia Kim Cương Thân, cường độ thể chất cũng rất cao, những đều bị gió lốc này xé rách dễ như giấy.

“Đau đau đau đau!”

Lực lượng thế giới Cửu U khiến hắn rất yếu ớt, ngay cả sức để từ dưới đất bò dậy cũng không có.

Bây giờ hắn chỉ có thể vô lực nằm trên đất, bị gió lốc lực lượng thế giới Cửu U xâu xé, bị năng lượng tà ác ăn mòn.

Cảm giác này chính là mùi vị của tử vong sao?

Mình sẽ chết đi như thế này hay sao?

Không được, sao ta có thể chết dễ dàng như vậy được? Quan trọng hơn là ta chỉ cách cửa ra có mấy thước nữa thôi!

“A a a a!”

Khi phải đối mặt với nguy cơ sống còn, trong thân thể Tống Thư Hàng không biết từ đâu xông ra một luồng lực lượng. Hắn đột nhiên chống hai tay xuống đất, thân hình bổ nhào về phía cửa ra của không gian Kim Liên.

Chỉ cần tiến lên một bước nữa là có thể thoát khỏi không gian Kim Liên!

Nhưng ngay lúc thân thể hắn nhào tới một nửa, gió lốc tàn khốc đột nhiên bọc hắn lại, cuốn hắn phóng lên cao.

Tống Thư Hàng có thể cảm giác được, thân thể mình bị xé thành vô số mảnh, hắn giống như một người giấy bị xé nát vụn.

Tiếp đó, mảnh vụn thân thể hắn lại bị gió lốc cuốn chung với máu tươi ném về mỗi một góc trong không gian Kim Liên.

“Sắp chết thật rồi... Không phải ảo giác, cũng không phải mơ.”

“Lúc ta chết, chắc phải chảy nhiều máu lắm nhỉ?”

Tống Thư Hàng cảm giác ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ, lưỡi hái tử vong ở ngay trước mắt. Hơn nữa, tử vọng lần này khác với tử vong mà hắn tiếp xúc lúc nhập mộng.

Lần này là hắn sắp chết thật rồi!

Sắp chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết thật rồi.

Không có ai đến cứu hắn sao?

Khi Thư Hàng nghĩ đến đây, trong ý thức càng ngày càng mơ hồ của hắn, đột nhiên có một luồng ánh sáng yếu ớt xuất hiện ở nơi sâu thẳm trong linh hồn.

Hình như là một mảnh lá măng đang phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đó là ánh sáng của sự sống, chỉ cần bắt được là hắn có thể sống sót.

Tống Thư Hàng liều mạng đưa tay muốn bắt lấy luồng ánh sáng sinh tồn kia.

Nhưng tàn khốc thay, ngay khi tay hắn sắp bắt được ánh sáng sinh tồn thì luồng ánh sáng sinh tồn kia lại bỗng dưng biến mất không thấy đâu.

Định mệnh, luồng ánh sáng sinh tồn kia, mày là con khỉ được mời tới để chơi chết tao sao?

Cho người ta hy vọng, nhưng khi người ta sắp được cứu sống, lại tặng cho một cước đạp hắn xuống vực sâu, có biết làm vậy là tàn nhẫn lắm không?

****

“Toàn bộ đều bị tiêu diệt, chết sạch hết rồi! [Cười đắc ý].”

Trong hư không, từ chỗ ngón tay sắt thép phát ra tiếng cười đắc ý.

Chỉ là một ngón tay, hơn nữa còn là một ngón tay do năng lượng cụ thể hóa mà ra, vậy mà mới thi triển pháp thuật gió lốc đã có thể xé nát tất cả mọi thứ trong thế giới Kim Liên rồi.

Đây chính là sức mạnh hủy diệt của chúa tể thế giới Cửu U! Nếu nơi này là thế giới Cửu U thì uy lực của pháp thuật gió lốc này sẽ còn gia tăng gấp trăm lần, ngàn lần, tỉ lần!

Thây phơi khắp chốn, trong không gian Kim Liên đâu đâu cũng là máu tươi cùng với thi thể.

Trong đó có của Nho môn tu sĩ, cũng có của Tống Thư Hàng.

Thân thể của Tống Thư Hàng bị xé thành vô số mảnh nhỏ, máu tươi cùng với thân thể của hắn bị pháp thuật gió lốc nọ cuốn đến khắp ngõ ngách trong thế giới Kim Liên.

Bây giờ cho dù có là siêu nhân trò chơi ghép hình cũng không thể nào tìm ra tất cả các mảnh thân thể hắn từ khắp ngõ ngách trong thế giới Kim Liên, sau đó lại ghép hắn trở về hình người.

...

Chết rồi, chết thật rồi. Cuộc đời này thật tàn khốc.

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Ơ?

Kỳ quái... Rõ ràng ta đã bị xé thành mảnh vụn rồi mà? Tại sao ta vẫn có thể suy nghĩ? Chẳng lẽ là trạng thái linh hồn đang suy tư sao? Tống Thư Hàng nghi hoặc tự hỏi.

Đúng lúc này, hắn “nhìn” thấy trong không gian Kim Liên có một bóng người bò dậy. Là Hằng Hỏa Chân Quân, chúa tể của thế giới Kim Liên.

Lúc này Hằng Hỏa Chân Quân chính là chúa tể của không gian Kim Liên! Mặc dù bây giờ hắn vẫn chưa nắm giữ quyền hành hoàn toàn, nhưng trong không gian Kim Liên này, không ai có thể giết chết hắn.

Muốn giết chết hắn, vậy trước tiên phải hủy diệt không gian

Kim Liên đã rồi nói sau!

Hằng Hỏa Chân Quân bò dậy, vừa thấy thi thể trải khắp thế giới, lập tức phát ra tiếng gào đầy phẫn nộ cùng bi thương.

“Tại sao lại thế này! Tại sao lại thế này!”

Hằng Hỏa Chân Quân cắn chặt răng.

Từ sâu trong ý thức của hắn hiện lên một nguyện vọng mãnh liệt.

Đó là một nguyện vọng hoang đường.

Nhưng lúc ý niệm này hiện ra trong đầu Hằng Hỏa Chân Quân, không gian Kim Liên bắt đầu phát sinh biến hóa.

Không gian Kim Liên vốn đang mở rộng, dần dần thành hình thì giờ đột nhiên dừng lại.

Sau đó, thể tích của không gian Kim Liên bỗng rút nhỏ lại một vòng. Trong quá trình không gian thu nhỏ, toàn bộ năng lượng thế giới Cửu U vốn tràn đầy trong không gian đều bị Kim Liên hấp thu hết.

Chỉ chốc lát sau.

Thời gian giống như bị lùi lại, tất cả máu tươi và thân thể trải đầy không gian đều bắt đầu trở về.

Nhìn giống như một bộ phim đang được người ta ấn nút lùi vậy.

Chưa tới một giây, các đệ tử của Nho gia cùng với Tống Thư Hàng ngã nhào xuống đất, tất cả đều khôi phục như lúc ban đầu!

…

Đệ tử và trưởng lão của Nho gia, bao gồm cả vị lão giả kia, đều ngớ người đứng tại chỗ.

Tống Thư Hàng cũng đần mặt nằm trên đất.

“Sống lại rồi à?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

“Là ảo giác sao?”

Mấy vị Chân Quân lục phẩm của Nho gia lẩm bẩm nói.

“Là sống lại rồi ư?”

Một vị Tôn Giả thất phẩm của Nho gia nhẹ giọng nói.

“Hay là… nói cách khác, thời gian đã lùi lại rồi?”

Vị Lão giả Nho gia râu tóc bạc trắng kia nhìn vào một trang kim thư trong tay mình.

Trước đó, lúc ngón tay sắt thép trên không trung phát động pháp thuật gió lốc, hắn không kịp sử dụng một trang kim thư mà Thánh Nhân để lại, cuối cùng... thân thể hắn bao gồm cả một trang kim thư này, toàn bộ đều bị gió lốc xé nát.

Cảm giác thân thể bị xé thành mảnh vụn, phòng ngự toàn thân bị phá vỡ, cảm giác tà khí xâm nhập thân thể, mọi thứ tuyệt đối không thể nào là ảo giác được. Cho nên nói, tình huống bây giờ là một loại "giữ nguyên ký ức" đặc biệt nào đó, còn thời gian trong thế giới Kim Liên đã lùi lại rồi sao?

"Kim Liên đạo hữu, là ngươi làm sao?"

Lão giả Nho gia lên tiếng hỏi.

"Ừ..."

Kim Liên yếu ớt đáp lại hắn. Hay nói cách khác là chính nó đã tốn kích thước không gian để thi triển năng lực quay ngược thời gian này.

...

Nhưng việc mọi người trong thế giới Kim Liên sống lại đã chọc giận cầu kim loại hóa lỏng:

"[Cười gằn] Vậy ta muốn nhìn xem các ngươi có thể sống lại bao nhiêu lần."

Cho dù có khiến cho thế giới Kim Liên này tiêu hao đến mức chỉ còn cỡ một người lớn, vậy cũng đủ để nó sử dụng rồi.

Cho nên, một lát sau, ngón tay sắt thép lại thi triển công kích lần nữa.

Vẫn là pháp thuật gió lốc, vẫn là năng lượng Cửu U ô uế tràn đầy khắp thế giới Kim Liên.

Lão giả Nho gia tức giận quát lên một tiếng, sử dụng một trang kim thư kia để nghênh đón pháp thuật gió lốc kinh khủng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cũng tranh thủ thời gian, tung người nhảy lên, thân hình giống như giao long xuất thủy, lao về phía cửa ra thế giới Kim Liên.

Mắt thấy sắp đụng đến cửa ra, đột nhiên, thân thể hắn bỗng đụng phải một tấm chắn vô hình.

Sau đó Tống Thư Hàng bị bắn ngược trở lại.

Sau khi rút nhỏ một vòng, thế giới Kim Liên đã đóng kín cửa ra lại rồi.

Tống Thư Hàng không biết chuyện này, nên chỉ có thể bị bắn ngược trở về không thương tiếc.

“Đậu xanh nhà mi!”

Tống Thư Hàng chỉ kịp hét lên câu này, sau đó gió lốc tàn bạo lại lần nữa phủ xuống.

Thân thể hắn lại bị gió lốc bao phủ, bị xé vụn thêm lần nữa.

Lão giả Nho gia ném một trang kim thư kia ra để chống cự lại gió lốc, nhưng chưa tới một giây, nó đã vỡ nát.

Và thế là mọi chuyện lại diễn ra như trước. Mặc dù thời gian đã lùi lại nhưng bánh xe lịch sử vẫn quay theo quỹ tích y hệt như lần trước.

Tống Thư Hàng, trưởng lão và các đệ tử của Nho gia lại bị bánh xe lịch sử nghiền nát một lần nữa.

…

Hỏi: Cái gì còn đáng sợ hơn cả cái chết?

Đáp: Chết thảm hai lần!

Hỏi: Vậy cái gì còn đáng sợ hơn cả chết thảm hai lần?

Đáp: Tiếp tục chết thảm thêm một lần nữa.

Bây giờ Tống Thư Hàng cùng với trưởng lão đệ tử Nho gia đang rơi vào trường hợp đó đây.

Cũng y như lần trước, gió lốc đáng sợ cuốn lấy thân thể mọi người, sau đó vận hành như một cái cối xay thịt, xé nát tất cả mọi người thêm một lần nữa!

Chương 781: Những Giọt Nước Mắt Ta Rơi Vì Ngươi, Vãi Ra Thành Cả Tấn Máu

Giống với lần trước, tà khí Cửu U xâm nhập vào miệng vết thương, ăn mòn cơ thể của mọi người. Ngay sau đó, cơn bão xé xác mọi người thành nghìn mảnh văng ra khắp các ngóc ngách trong thế giới Kim Liên một cách vô tình.

Tống Thư Hàng:

“…”

Van ngài đó đại hiệp ơi.

Có thể cho ta đổi cách chết khác dứt khoát hơn được không vậy?

Trong cái thời đại chú trọng vào hiệu suất này, tiết kiệm là một loại mỹ đức. Một đao chém chết luôn có phải hiệu suất hơn không? Còn có thể tiết kiệm năng lượng nữa đấy!

Đáng tiếc thay, chủ nhân của ngón tay sắt thép này là một quái vật không hề thích việc tiết kiệm hiệu suất.

Tống Thư Hàng thở dài.

Ngẫm lại thì sau khi Hằng Hỏa Chân Quân nhảy xong điệu múa đánh dấu, trở thành chủ nhân thế gới Kim Liên thì mình nên rời khỏi không gian Kim Liên trước mới phải.

Tiếc rằng trên đời này không có bán thuốc hối hận.

Bản thân đã chọn làm nhiệm vụ phụ tuyến, dù cho ngậm nước mắt cũng phải hoàn thành nó.

Ngoài ra, thật ra ngay từ lúc bắt đầu, trong lòng Tống Thư Hàng đã có một loại cảm giác nói không ra lời, hắn có cảm giác như Thế gới Kim Liên… Đang lôi kéo hắn.

Một cảm giác như là gặp quỷ vậy.

…

Cốt truyện sau đó chính là một chuỗi tuần hoàn đáng sợ.

Mọi người trong thế giới Kim Liên bị pháp thuật gió lốc của ngón tay sắt thép phát ra xoắn nát bấy... Theo đó, Hằng Hỏa Chân Quân nghiến răng nghiến lợi, thúc giục sức mạnh của không gian Kim Liên để làm cho mọi người sống lại.

Một lần, hai lần...

Lúc ban đầu, tu sĩ Nho gia và Tống Thư Hàng cũng còn thử giãy dụa và phản kháng trong pháp thuật gió lốc một chút.

Con sâu cái kiến còn ham sống, huống chi là người?

Lúc đối mặt với sự đe dọa của cái chết, phản kháng chính là bản năng của con người.

Nhưng mà khi số lần của tuần hoàn nhiều lên, phần lớn tu sĩ Nho gia cũng đã chết lặng. Giãy giụa cái con khỉ chứ mà chứ giãy, dù có giãy giụa thế nào đi nữa thì cũng chạy không thoát kết cục bị pháp thuật gió lốc xoắn thành thịt nát.

Chỉ có một số vị tu sĩ Nho gia vẫn còn đang tìm kiếm cơ hội phá vỡ tình thế hiện giờ.

Thế nhưng... Muốn tìm thấy cơ hội để phá vỡ tình thế cũng không hề dễ.

Chỉ với việc không ngừng làm cho mọi người Sống lại thôi, chủ nhân của thế gới Kim Liên là Hằng Hỏa Chân Quân cũng đã phải dùng hết sức, hắn hoàn toàn không có khả năng thay đổi tình thế.

Vì vậy trừ phi là Tống Thư Hàng hoặc là các đệ tử Nho gia tìm được mấu chốt để phá vỡ tình thế, đánh vỡ chuỗi tuần hoàn không ngừng chết đi sống lại kia; hoặc là mong chờ bên ngoài Thế gới Kim Liên xuất hiện kẻ thứ ba mạnh mẽ nhúng tay vào chiến cuộc, giúp mọi người có cơ hội chạy khỏi thế giới Kim Liên.

Nếu không thì... Cũng chỉ còn nước chịu sự giày vò trong chuỗi tuần hoàn Bị giết và Sống lại này mà thôi, mãi cho đến lúc Thế gới Kim Liên bị tiêu hao đến mức không đủ để làm cho mọi người Sống lại được nữa.

Đến lúc đó sẽ phải nghênh đón Đại kết cục của cuộc sống thật rồi.

****

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

"Đây là lần sống lại thứ mấy rồi nhỉ?"

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói. Tổng cộng từ nãy đến giờ, máu hắn chảy ra cũng đủ cả tấn rồi ấy nhờ? Máu vãi ra khắp không gian Kim Liên rồi kìa.

Đương nhiên Tống Thư Hàng vẫn chưa từ bỏ.

Lúc này, ý thức của hắn đã liên hệ với một vật trong túi nhỏ một tấc của hắn rồi. Đó là một mảnh lá măng, chính là ánh sáng sống còn ý thức của hắn tiếp xúc tới sau khi bị xé nát lần đầu tiên.

Nhớ lại thì, mảnh lá măng này hắn lấy được khi giao dịch Huyết Thần Toản với Thất Sinh Phù Phù Chủ sau khi cuộc thi máy kéo có tay cầm kết thúc.

Khi đó, lúc Thất Sinh Phù Phù Chủ dẫn hắn vào trong bảo khố tư nhân của mình, Tống Thư Hàng gặp được một gốc măng thần kỳ sinh ra đã có khí linh.

Lúc ấy, Tống Thư Hàng tò mò đưa tay ra sờ gốc măng thần kỳ kia một cái, đột nhiên, trước mắt hắn xuất hiện ảo giác gốc măng đó biến thành một cây tre chống trời đỡ đất giáng cho hắn một cú choáng váng.

Hắn bị đánh tới ngu luôn.

Sau đó, gốc măng sinh ra đã có khí linh kia lại không ngừng xin lỗi Tống Thư Hàng, nói rằng đánh nhầm người. Cuối cùng đưa cho một mảnh lá măng để chuộc lỗi.

Mảnh lá măng này có thể giữ lại cho Tống Thư Hàng một mạng trong thời khắc mấu chốt.

Lần bị giết đầu tiên vừa nãy... Nếu như Hằng Hỏa Chân Quân không kịp làm cho mọi người sống lại thì mảnh lá măng này sẽ cho Tống Thư Hàng một cơ hội sống lại.

Dĩ nhiên, hiệu quả sống lại của nó nhất định sẽ kém hơn cách sống lại giống như đảo ngược thời gian, y hệt bug này của thế gới Kim Liên rồi.

...

Thế nhưng mảnh lá măng này cũng không thể trở thành mấu chốt phá vỡ tình thế hiện giờ, nó chỉ có thể đảm bảo cho sự sống còn cuối cùng của Tống Thư Hàng mà thôi.

Lúc này Tống Thư Hàng hít sâu, trong đầu nhớ lại nội dung của 88888 giọng nói kia. Sau đó, hắn nhanh chóng tháo găng tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách rồi áp bàn tay hắn xuống mặt đất của thế giới Kim Liên.

Bí Pháp Giám Định, kích hoạt.

Nếu như là trong tình huống bình thường, cái giá phải trả cho việc giám định cái thế giới Kim Liên này chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Nói không chừng, Tống Thư Hàng phải mất luôn cái mạng nhỏ của mình mới có thể lấy được một chút thông tin hữu ích nào đó.

Thế nhưng bây giờ anh đây có bug chống lưng.

Chỉ cần sử dụng Giám Định thuật trước khi Hằng Hỏa Chân Quân hồi sinh mọi người lần nữa, cho dù phải trá lớn cỡ nào đi nữa, cho dù phải trả giá bằng mạng sống đi nữa cũng chẳng sao hết. Chỉ cần có thể lấy được thông tin gì từ không gian Kim Liên rồi sau đó lại nhờ Hằng Hỏa Chân Quân Hồi sinh là sẽ có thể né được cái giá phải trả của việc giám định rồi.

“Thành công rồi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng vui vẻ.

Bí Pháp Giám Định kích hoạt thành công!

Trong con mắt của hắn tuôn ra phù văn màu vàng, in lên trên mặt đất của thế gới Kim Liên. Chỉ có Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy phù văn ngưng tụ thành đồng hồ báo thức màu vàng nọ. Theo đó kim đồng hồ quay ngược lại một vòng!

Lúc này... Ngón tay sắt thép kia lại thi triển pháp thuật gió lốc xoắn mọi người thành thịt nát lần nữa, không chết không thôi. Cơn bão trong nháy mắt cuốn tới, gió mạnh như dao cắt vào lưng Tống Thư Hàng.

Lập tức máu tươi trên người Thư Hàng phun ra điên cuồng, nhưng không biết đây là vết thương do pháp thuật gió lốc của ngón tay sắt thép hay là do giá cao của Bí Pháp Giám Định đây?

Dù sao thì đối với Tống Thư Hàng bây giờ, cái nào cũng như nhau hết mà thôi.

“Nhanh lên, nhanh lên!”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhất định phải thi triển xong Bí Pháp Giám Định trước khi Chết hoàn toàn.

Sau nháy mắt, phù văn màu vàng chỉ có Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy từ trên mặt đất Thế gới Kim Liên chảy ngược vào trong mắt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, thông tin mà Bí Pháp Giám Định mang về xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

“Thế giới Quân Tử Kim Liên: Đây là một thế giới nhỏ sinh ra sau khi Nho gia lấy được bí bảo Quân Tử Kim Liên rồi bồi dưỡng nó đến mức trưởng thành. Thế giới nhỏ này được hình thành trong hiện thế, nhưng lại tách biệt với hiện thế, chính là giới trong giới vô cùng huyền diệu. Chú thích: Lấy năng lượng tà ác dơ bẩn của Cửu U làm chất dinh dưỡng, có thể không ngừng bồi dưỡng thế giới Kim Liên, không ngừng mở rộng nó.”

Đoạn thông tin đầu tiên tới đây là kết thúc.

“Hết rồi à? Ta không cần mớ thông tin ít ỏi này đâu… Chút thông tin đó không cần giám định ta cũng biết rồi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

Thời gian không còn nhiều.

Thứ hắn cần là thông tin mấu chốt để phá vỡ tình thế từ việc giám định Thế gới Kim Liên, từ đó chấm dứt chuỗi tuần hoàn chết đi sống lại kia! Thông tin lấy được bây giờ còn lâu mới đủ!

Trong lúc đang suy nghĩ, trong đầu Thư Hàng lại hiện thêm một ít thông tin, là đoạn tiếp theo của Bí Pháp Giám Định.

“Bảo vật này và thế giới Tà Liên của thế giới Cửu U là tuy hai mà một. Thông qua thế giới Tà Liên có thể liên hệ với thế gới Kim Liên và ngược lại. Hai món bảo vật Kim Liên và Tà Liên chính là thoát thân chi tác* mà một người chấp chưởng Thiên Đạo tạo ra khi vào kỷ nguyên ban đầu.”

*Thoát thân chi tác: Tác phẩm khi người đó từ bỏ thân thể trở thành Thiên Đạo/ tác phẩm tạo ra khi Thiên Đạo phải tránh khỏi thứ gì đó.

Người chấp chưởng Thiên Đạo ư? Đó là Thiên Đạo đấy.

Nói cách khác, Tà Liên và Kim Liên là tác phẩm của Thiên Đạo, hơn nữa là Thiên Đạo rất cổ xưa, cũng không biết là vị thứ mấy nhỉ?

Còn câu thoát thân chi tác này là sao? Thiên Đạo mà còn cần thoát thân sao?

Trong đợt thông tin này, Tống Thư Hàng nhận được thông tin rất quan trọng.

Đáng tiếc là hắn vẫn chưa tìm được thông tin mấu chốt để phá vỡ tình thế hiện giờ.

“Còn nữa không? Còn có thể giám định thêm nhiều thông tin nữa không?”

Tống Thư Hàng cố nén đau đớn, cố gắng hết sức duy trì 88888 giọng nói kia trong đầu, nhằm khiến cho Bí Pháp Giám Định phản hồi nhiều thông tin hơn nữa.

Nhưng vào lúc mấu chốt này, trước mắt Tống Thư Hàng đen lại, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Khốn kiếp, sắp thăng nữa rồi.

Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa thôi!

Trong lòng Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Hết thời gian rồi, chỉ có thể chờ sau khi sống lại rồi thử thêm lần nữa mà thôi.

Hơn nữa, cơ hội của hắn không còn nhiều lắm.

Lúc này hắn có thể cảm ứng được dưới sự tiêu hao không ngừng, Thế gới Kim Liên đã co rụt lại chỉ còn một nửa.

Không chỉ có hắn, tất cả đệ tử Nho gia đều có thể cảm ứng được chuyện này. Một khi Không gian Kim Liên thu nhỏ tới trình độ nhất định, mọi người ở đây sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội sống lại.

Nắm lấy cơ hội, lần sau phải sử dụng Bí Pháp Giám Định nhanh hơn nữa để tranh thủ tìm ra thông tin phá vỡ tình thế hiện giờ.

Nghĩ như vậy, ý thức Tống Thư Hàng hoàn toàn tiêu tán.

****

Ánh mắt Tống Thư Hàng lần nữa khôi phục sáng ngời.

Sống lại rồi à?

Theo đó, Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại 88888 giọng nói kia trong đầu, muốn lấy tay tháo găng tay xuống để thi triển Bí Pháp Giám Định.

Thế nhưng một lát sau, Tống Thư Hàng liền ngây ngẩn cả người.

Bởi vì hắn không cảm ứng được cái tay của mình. Hay có thể nói, bâu giờ hắn căn bản không có bộ phận nào gọi là tay cả.

Chẳng lẽ... Hằng Hỏa Chân Quân thật sự đã không còn kiên trì được nữa nên từ bỏ hồi sinh mọi người rồi sao?

Sau đó bây giờ hắn dựa vào lá măng để sống lại rồi sao?

Hiệu quả hồi sinh của lá măng kém hơn so với hiệu quả hồi sinh nghịch thiên như quay ngược thời gian của thế giới Kim Liên. Rất có thể sau khi Tống Thư Hàng hồi sinh sẽ mất tay mất chân gì đó.

Ta bây giờ còn đang trong không gian Kim Liên sao? Nếu như còn đang ở trong không gian Kim Liên thì vẫn khó thoát khỏi cái chết như trước rồi.

Tống Thư Hàng cố gắng mở đôi mắt của mình ra, nhìn ngắm bốn phía.

Sau đó, hắn phát hiện mình bị trồng trong một bình nhỏ... Đối diện hắn cũng có một bình nhỏ giống hệt, bên trong trồng một đóa hoa sen màu đen.

Tống Thư Hàng:

“...”

Loại cảm giác này, sao mà quen thuộc thế.

Cảm giác không có hai tay, hai chân cũng không cách nào nhúc nhích, Đây chính là cảm giác không thể điều khiển thân thể khi hắn nhập mộng vào Thông Nương năm đó.

Tống Thư Hàng nhanh chóng hiểu ra, bây giờ hắn đang nhập mộng.

Mà đối tượng nhập mộng chính là Quân tử Kim Liên của Nho gia.

Mối liên hệ để nhập mộng giữa đôi bên chính là hàng tấn máu tươi rải khắp không gian Kim Liên của Tống Thư Hàng...

Chương 782: Đây Là Bệnh Đa Nhân Cách Sao?

Bây giờ Tống Thư Hàng đã trở thành Quân Tử Kim Liên, mà trong bình chứa đối diện hắn hiển nhiên chính là Tà Liên của thế giới Cửu U rồi.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được thông qua nhập mộng, lúc này Quân Tử Kim Liên và Tà Liên phía đối diện vẫn chưa sinh ra thần trí. Bọn chúng bây giờ cứ như là hai đóa hoa bị người trồng ở trong bình để thưởng thức.

Cũng không biết là Kim Liên đã được trồng trong bình bao lâu rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng lại liên tưởng đến người tạo ra Quân Tử Kim Liên và Tà Liên là Thiên Đạo - Đấng sáng tạo vào kỷ nguyên ban đầu.

Hắn chưa từng thấy qua những nhân vật lớn của tu chân giới như Thiên Đạo, nhưng với đặc điểm bất tử, bất diệt, bất hủ của Thiên Đạo thì quan niệm thời gian của Thiên Đạo nhất định sẽ khác với những tu sĩ thông thường.

Nói không chừng người ta ngủ gật cái thôi là hơn mấy trăm năm thì sao?

Không lẽ lần này ta phải biến thành một đóa hoa sen rồi bị trồng trong bình hoa suốt mấy trăm năm à?

Nội tâm Thư Hàng hoang mang, lần trước nhập mộng trở thành Thông Nương đã phải chịu đựng cảnh ăn nắng dầm sương suốt mấy trăm năm, loại trải nghiệm đó thật sự không muốn trải qua lần thứ hai đâu.

Nhàm chán đến mức muốn đập đầu chết quách luôn cho rồi!

...

May mắn là loại chuyện đáng sợ này cũng không xảy ra.

Chủ nhân của Kim Liên và Tà Liên nhanh chóng xuất hiện... Tiếng vang như động đất truyền đến từ đằng xa.

Ầm ~ Ầm ~

Tiếng va chạm khá nhịp nhàng, dường như có thứ gì đó đang nhảy múa thì phải?

Bây giờ Tống Thư Hàng không có tay, không có chân thậm chí là không có mắt. Chỉ có thể dựa vào giác quan đặc thù của Kim Liên để nhìn thế giới này.

Bóng người đằng xa kia rất nhanh đã đến gần, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng đã thấy rõ hình dạng của đối phương, đó là một con rồng với hai màu trắng đen.

Phần lớn những con rồng màu trắng đen, ngoại hình cũng không có gì kỳ lạ. Bởi vì nếu như là rồng thần màu đen, mà phần bụng là màu trắng, đều có thể xưng là là rồng màu trắng đen.

Thế nhưng hai màu đen trắng trên người của ngài rồng hay cô rồng trước mắt này lại giống như ngựa vằn. Từng đường hoa văn hiện lên dưới sự đan xen của hai màu đen trắng xuất hiện đều đều trên thân rồng của hắn hay cô ta.

Trừ điều đó ra, trên người con rồng có hoa văn như ngựa vằn này còn có một nơi rất quái dị... Nó chỉ có một cái chân.

Cho nên lúc con rồng đốm di chuyển là phải nhảy lò cò bằng một chân.

Đây cũng là nguyên nhân tiếng ầm ầm kia vang lên.

“Chẳng lẽ vị rồng đốm này chính là Thiên Đạo của kỷ nguyên ban đầu ư? Nhưng Thiên Đạo lớn lên sẽ có hình dạng này sao?”

Trong lòng Tống Thư Hàng suy đoán.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, con rồng đốm này đã nhảy đến trước hai đóa hoa này.

“Tình hình phát triển không tồi, hai đóa hoa sen một âm một dương này tương sinh tương khắc, làm vật thí nghiệm của ta đúng là không thể hoàn mỹ hơn nữa. Năm đó ta thuận tay dời hai đóa hoa sen này vào đây trồng đúng là thông minh quá đi mà.”

Rồng đốm cười.

Ngôn ngữ mà hắn nói là loại ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng chưa từng nghe qua. Đây chính là kỷ nguyên ban đầu, trong thời kỳ này con người đã xuất hiện hay chưa vẫn là một ẩn số.

Thế nhưng lại giống như lúc gặp Thánh Nhân ở Vạn Thư Sơn. Lúc Thánh Nhân mở miệng, giọng nói của hắn sẽ được phiên dịch bởi sức mạnh trời đất, để những người nghe hiểu được hắn đang nói gì. Giọng nói của rồng đốm lúc này cũng có hiệu quả y hệt.

Tống Thư Hàng nghe không hiểu chữ nào cả, nhưng lúc vừa nghe được giọng của đối phương sẽ lập tức hiểu được ý của hắn.

“Theo đó, có thể thử nghiệm lấy hai đóa hoa sen này làm cơ sở, ngưng tụ ra chìa khóa mở tiểu thế giới trong bọn chúng rồi.”

Rồng đốm tiếp tục lẩm bẩm.

Dứt lời, hắn đứng trước mặt hai đóa hoa sen, hai cái râu rồng duỗi dài ra, nhẹ nhàng vuốt ve hoa sen.

Vậy là đúng rồi... Con rồng đốm này chính là Thiên Đạo làm nhiệm kỳ nào đó vào kỷ nguyên ban đầu, là người sáng tạo ra Tà Liên và Kim Liên.

Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng kích động.

Thứ mà hắn nhìn thấy trong lúc nhập mộng bây giờ hẳn là quá trình sáng tạo ra không gian Kim Liên và không gian Tà Liên của Thiên Đạo.

Nếu như hắn có thể trải qua hết quá trình tạo ra hai không gian này, lúc đó nhất định sẽ có thể tìm được mấu chốt để Phá vỡ tình thế! Kể từ đó, sau khi kết thúc nhập mộng, nói không chừng hắn lập tức có thể ra tay đánh vỡ cái tử cục không ngừng chết đi sống lại này!

Lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đột nhiên vị Thiên Đạo rồng đốm này ngừng vuốt ve hoa sen, khuôn mặt như có điều suy nghĩ.

Vị Thiên Đạo rồng đốm này phát hiện hắn nhập mộng vào Kim Liên rồi sao? Trong lòng Tống Thư Hàng căng thẳng.

Lúc trước hắn nhập mộng vào Lý Thiên Tố cũng đã từng bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng phát hiện.

Vị thực lực của vị Thiên Đạo rồng đốm này tuyệt đối cao hơn so với Xích Tiêu Tử đạo trưởng, cho nên nhất định là hắn cũng có thể phát hiện ra mình!

Nếu như mình bị phát hiện thì phải đối mặt với vị Thiên Đạo thời viễn cổ này thế nào đây?

Lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ gấp gáp, vị Thiên Đạo rồng đốm kia đã khôi phục lại, hắn tiếp tục lấy râu rồng của bản thân vuốt ve Kim Liên và Tà Liên. Trong lúc đó, có từng luồng sức mạnh thần kỳ bị rồng đốm Thiên Đạo rót vào trong hai gốc hoa sen.

“Hắn không có phát hiện ra ta ư? không thể nào, đây là Thiên Đạo mà!”

Trong lòng Tống Thư Hàng nghi hoặc:

“Hay là hắn hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của mình nhỉ?”

Nếu như là cái trước thì rất có thể vị Thiên Đạo rồng đốm này đã xuất hiện vấn đề. Giống như tình huống của vị Thánh Nhân Nho gia kia vậy. Sau khi Thánh Nhân thân tử đạo tiêu, Thánh Nhân cũng không để ý gì đến Tống Thư Hàng khi hắn thông qua đầm Thánh Tịch đi vào trong ký ức của Thánh Nhân, học tập bí thuật.

Nếu như là cái sau thì, không lẽ đối với vị Thiên Đạo kỷ nguyên ban đầu này, Tống Thư Hàng còn nhỏ bé hơn so với vi sinh vật, hoàn toàn không đáng nhắc đến ư?

...

Cho dù thế nào đi nữa, Thiên Đạo rồng đốm không có phản ứng gì với Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng sẽ có thể tiếp tục với hình thức nhập mộng, cơ thể mới sẽ hình thành cùng với không gian Kim Liên và hông gian Tà Liên! Từ đó tìm kiếm mấu chốt để phá vỡ tình thế!

Thiên Đạo rồng đốm vẫn tiếp tục rót sức mạnh vào trong hai đóa hoa sen.

Sau một hồi lâu, hắn thu râu rồng của mình lại.

Sau đó, hắn nhảy lò cò rời khỏi đây.

Chỉ để lại Kim Liên và Tà Liên đung đưa theo gió.

Tống Thư Hàng thông qua nhập mộng thay thế Kim Liên, có thể cảm ứng được bên trong Kim Liên đang hình thành một hạch tâm.

Hạch tâm kia tràn đầy sức mạnh của không gian.

Đây chính là chìa khoá sao?

...

Ngày thứ hai, tạm thời gọi là ngày thứ hai đi, bởi vì trong không gian này không có mặt trời mọc lên lặn xuống nên Tống Thư Hàng cũng không dư hơi đi tính thời gian.

Ầm ~ ầm ~ âm thanh đó lại vang lên lần nữa.

Thiên Đạo rồng đốm lại nhảy lò cò tới bên cạnh hai đóa hoa sen.

“Không tồi, quả nhiên giống với dự đoán của ta. Sau khi hai đóa hoa sen này nhận được sức mạnh của ta thì đã bắt đầu ngưng tụ hạch tâm rồi. Chỉ cần chờ hai hạch tâm này thành hình, bọn chúng sẽ có thể có được thiên phú mở không gian.”

Rồng đốm Thiên Đạo cười nói.

Nó lại duỗi râu rồng ra lần nữa, rót năng lượng vào hai đóa hoa sen.

Cùng giống như hôm qua, sau khi rót năng lượng vào xong nó lại nhảy lò cò rời khỏi đây.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng thông qua nhập mộng có thể cảm ứng được quá trình hình thành hạch tâm kia trong Kim Liên kia một cách tỉ mỉ. Hắn không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, bởi vì nói không chừng đây chính là mấu chốt để hắn phá vỡ tình thế!

Một ngày này, hạch tâm bên trong Kim Liên càng thêm ngưng thực, đã sơ bộ hình thành được hạch tâm hình thức ban đầu. Thậm chí có một phù văn kỳ dị như ẩn như hiện bên trong hạch tâm.

...

Ngày thứ ba.

Thiên Đạo rồng đốm lại nhảy tới rót năng lượng vào hai đóa hoa sen. Sau khi kết thúc, hắn lại nhảy nhót rời khỏi.

Cứ thế lặp đi lặp lại tròn 81 lần!

Cuối cùng vào ngày thứ 81, hai hạch tâm hay có thể nói là chìa khoá trong cơ thể Tà Liên và Kim Liên đã hoàn toàn thành hình!

Hạch tâm như một viên ngọc nhỏ, trên viên ngọc khắc rõ tám mươi mốt phù văn. Bên ngoài viên ngọc lại có tám mươi mốt miếng vảy rồng bảo vệ hạch tâm.

“Đại sự đã thành, tiếp theo chính là bước kế tiếp... Rót chất dinh dưỡng vào đầy đủ để hai đóa hoa sen này hình thành một phương tiểu thế giới của riêng mình. Ừm, đây là một quá trình khá dài, cho nên phải đi tìm hai chỗ nào tốt để cố gắng rút ngắn quá trình lại.”

Thiên Đạo rồng đốm nói khẽ.

Dứt lời, râu rồng của hắn cuốn hai đóa hoa sen lên, ý nghĩ thoáng động một chút là thân hình của hắn đã phá vỡ không gian, đi tới một thế giới khác.

...

Nơi mà Thiên Đạo rồng đốm thuấn di đến là thế giới Cửu U, nơi này khắp nơi tràn đầy sức mạnh tà ác và ô uế, thậm chí còn có ma âm dẫn dụ người ta sa đọa.

Theo đó, trong nháy mắt Thiên Đạo rồng đốm lại đi tới nơi có năng lượng nồng đậm nhất trong thế giới Cửu U... Trên một ma hải mênh mông.

So ra thì ma trì của Nho gia xây dựng hàng trăm hàng nghìn năm nay quả thực là cùi bắp hết sức.

Thiên Đạo rồng đốm:

“Ngươi sẽ sinh trưởng ở chỗ này, hấp thu năng lượng của thế giới Cửu U, yên tâm mà trưởng thành nhé. Có tên kia ở đây, khắp thế giới Cửu U sẽ không có bất kỳ tà ma nào có thể tổn thương ngươi.”

Dứt lời, hắn đưa tay lấy Kim Liên từ trong bình ra rồi ném vào trong ma hải.

Kim Liên rơi vào trong ma hải thì lập tức cắm rễ xuống dưới, điên cuồng hấp thu sức mạnh tà ác của ma hải bên trong Cửu U.

Trên mặt rồng của Thiên Đạo rồng đốm hiện rõ ý cười:

“Không tệ, với độ phong phú của năng lượng nơi đây, không quá trăm năm thì đóa Kim Liên này sẽ có thể trưởng thành. Ha ha ha.”

Cười xong, thân hình của Thiên Đạo rồng đốm lại lần nữa thuấn di một cái, biến mất trên ma hải, hẳn là đi trồng đóa Tà Liên kia.

Tống Thư Hàng:

"..."

Theo lời của con rồng đốm kia thì hắn còn phải hóa thân thành Kim Liên hấp thu dinh dưỡng trong ma hải này đến tận một trăm năm nữa à?

Vậy nên hắn phải làm một đóa Kim Liên chịu cảnh ăn nắng nuốt sương suốt trăm năm trong ma hải sao?

Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà.

Vốn cho rằng cuối cùng lần này cũng không trải qua mấy cuộc sống trăm năm làm sen, nhưng không nghĩ tới cuộc sống trăm năm làm sen kia lại chờ hắn ở đằng sau!

Tận một trăm năm lận đó, phải chịu bằng niềm tin à?

Có ai ra đây nói chuyện với hắn chút được không? Có ai kể chuyện cười để hắn vui lên chút được không?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trên ma hải xuất hiện một trận chấn động không gian.

Một lát sau, Thiên Đạo rồng đốm đã trở về.

Nhưng lần này, Thiên Đạo rồng đốm không có dịu dàng quan tâm vuốt ve Kim Liên, hắn chỉ lẳng lặng lơ lửng ở phía trên ma hải, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng đang nhập mộng thành Kim Liên.

Tống Thư Hàng bị đến mức nổi da gà.

Lạ thật, tại sao ta lại có cảm giác con rồng đốm này giống như biến thành một người khác vậy nhỉ?

Không lẽ con rồng đốm này bị đa nhân cách sao?

Chương 783: Nếu Ta Thoát Khốn, Ngươi Sẽ Biến Mất, Ngươi Có Bằng Lòng Không?

Không biết tại sao nhưng ở lần xuất hiện này, Thiên Đạo rồng đốm lại nhìn Kim Liên với ánh mắt cực kỳ lãnh khốc vô tình. Quân Tử Kim Liên bị nhìn chằm chằm hồi lâu, sợ đến mức lá sen cũng cuộn tròn lại.

Bởi vì nó cảm ứng được sát ý từ trên người rồng đốm, cho nên lá sen muốn cuộn lại để bảo vệ mình giống như cây mắc cỡ.

Thư Hàng nhập mộng bám lên thân Quân Tử Kim Liên, hiện tại trong lòng hắn buồn bực không thôi. Bất kể Kim Liên hay Tà Liên, cả hai đều do Thiên Đạo rồng đốm tự tay bồi dưỡng mà thành, chính bản thân Tống Thư Hàng cũng trải nghiệm toàn bộ quá trình bồi dưỡng đó.

Nhưng tại sao chỉ vừa chớp mắt thì Thiên Đạo rồng đốm lại sinh ra sát ý với Kim Liên mà mình tự tay bồi dưỡng ra thế này?

Tình huống này thật cổ quái.

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát, dựa vào cảm ứng của Kim Liên, âm thầm quan sát rồng đốm trên không trung, đồng thời lại cẩn thận so sánh hắn với Thiên Đạo rồng đốm trước đó.

Trong đầu Tống Thư Hàng có một suy đoán. Nguyên nhân khiến phản ứng trước và sau của Thiên Đạo rồng đốm khác biệt lớn như vậy có thể là do hắn bị mắc chứng tâm thần phân liệt hoặc là chứng đa nhân cách. Nhưng cũng còn một khả năng nữa, đó là rồng đốm trên không trung lúc này không phải là Thiên Đạo rồng đốm mới vừa rời đi trước đó!

Nếu chỉ xét về thể hình, khí tức, hình thái thì cả hai không khác nhau chút nào cả.

Nhưng sau khi cẩn thận so sánh, Tống Thư Hàng đã phát hiện ra một điều: Hoa văn trên người hai vị Thiên Đạo rồng đốm trái ngược nhau.

Hoa văn trên người Thiên Đạo rồng đốm trước đó là trắng đen xen nhau, còn hoa văn trên người rồng đốm đang lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lúc này lại là đen trắng xen nhau.

Mặc dù đều là vằn đốm nhưng lại hoàn toàn trái ngược nhau.

“Quả nhiên là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Tống Thư Hàng thầm hiểu rõ, khó trách thái độ đối đãi với Quân Tử Kim Liên trước và sau lại khác biệt lớn như vậy.

“Khí thế của rồng đốm trên đỉnh đầu không hề thua kém Thiên Đạo rồng đốm, không biết tên này có quan hệ thế nào với Thiên Đạo rồng đốm nhỉ? Là anh em sinh đôi à? Là con cháu? Là những quan hệ huyết thống khác? Hay là phân thân?... Còn nữa, tại sao nó lại sinh ra sát ý với Kim Liên chứ?”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Tống Thư Hàng có cảm giác, hình như trong lúc vô tình, hắn đã nắm giữ được một bí mật lớn của Thiên Đạo.

Ngoài ra còn có một việc đáng nhắc tới là trong lúc đứng trên không trung quan sát Kim Liên, rồng đốm không hề chú ý đến Tống Thư Hàng đang bám vào trên thân Kim Liên thông qua năng lực nhập mộng.

…

Rồng đốm nhìn chằm chằm Kim Liên rất lâu, sau đó hắn hừ lạnh một tiếng rồi biến mất không thấy đâu.

Cuối cùng Quân Tử Kim Liên cũng thoát khỏi mối “uy hiếp chết chóc”, lá sen cuộn tròn lúc nãy lại mở ra lần nữa.

Sau khi rồng đốm biến mất, đột nhiên có bốn con tà ma to lớn từ trong ma hải mênh mông chậm rãi bơi tới.

Một con là rắn khổng lồ dài ngàn thước, chỗ đuôi rắn lại chia ra làm chín nhánh.

Một còn là tà ma hình cầu, thể tích không thua gì rắn khổng lồ, hình dáng tương tự như con nhím biển, cả người mọc đầy gai nhọn.

Còn hai con khác đều là tà ma hình cá bình thường, nhưng trên người chúng nó lại mọc ra sáu đôi móng vuốt bằng vảy to lớn.

Bốn tà ma thể tích khổng lồ bơi đến gần Quân Tử Kim Liên. Sau đấy vây xung quanh Quân Tử Kim Liên bắt đầu chậm rãi di động. Hình như chúng nó nghe theo lệnh của ai đó, bơi đến đây để bảo vệ Quân Tử Kim Liên, không cho những con tà ma Cửu U khác gây thương tổn đến Kim Liên.

Tống Thư Hàng thấy vậy thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù hắn biết Quân Tử Kim Liên sẽ sống sót đến thế kỷ 21, nhưng đột nhiên thấy có bốn con tà ma khổng lồ đến gần Kim Liên thì Thư Hàng cũng vẫn lo lắng không thôi.

Cũng giống như khi mọi người xem phim ma, biết rõ trong đó sẽ có ma xuất hiện nhưng vẫn bị hù như thường.

****

Thời gian trôi cực nhanh, trong ma hải không có mặt trời mọc nên Tống Thư Hàng cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi.

Trong thời gian này, hắn lúc nào cũng cẩn thận thể nghiệm biến hóa của Quân Tử Kim Liên.

Kim Liên không ngừng hấp thu chất dinh dưỡng trong ma hải để làm lớn mạnh bản thể, bây giờ thể tích của Kim Liên đã lớn hơn gấp ba lần rồi.

Chỉ cần theo tốc độ sinh trưởng thế này thì một ngày nào đó, nó cũng sẽ lớn bằng kim liên dưới lòng đất Nho gia, sau đó tiến vào thời kỳ thành thục.

Rồi dưới sự dẫn đường của chìa khóa hạch tâm Kim Liên, nó sẽ mở ra một phương thế giới, hình thành thế giới Kim Liên.

“Nhưng nếu ở kỷ nguyên ban đầu, Kim Liên đã hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng hình thành không gian Kim Liên, vậy tại sao đến thế kỷ 21, khi Nho gia có được nó thì hình dạng lúc đó của nó lại là một đóa Quân Tử Kim Liên bình thường chứ?”

Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Chẳng lẽ khi ở kỷ nguyên ban đầu, cả Kim Liên và Tà Liên đều không thể lớn lên một cách thuận lợi à? Hay nói cách khác, giữa đường đã xảy ra biến hóa gì chăng?

...

Cứ như vậy, ngày lại ngày trôi qua, đóa Kim Liên mà Tống Thư

Hàng bám vào đã được trồng trong ma hải rất lâu.

Trong quá trình này, thể tích của Kim Liên không ngừng to lên nhưng hạch tâm của nó lại không có biến hóa gì lớn cả. Lúc này Kim Liên đang trong giai đoạn tích góp năng lượng để mở ra một phương thế giới.

Quá trình Kim Liên lớn lên không có gì để nghiên cứu. Tống Thư Hàng cũng không lấy được tin tức mấu chốt có ích gì từ trong đó.

Tống Thư Hàng không khỏi thầm thở dài:

“Biến thân thành đóa Kim Liên này, còn cần trên trăm năm. Cũng không biết bây giờ đã qua bao lâu rồi nữa?”

Tình huống bây giờ còn thảm hơn lúc nhập mộng trải nghiệm nhân sinh của Thông Nương lúc trước, ít ra thì lúc biến thành Thông Nương còn có mặt trời mọc mặt trời lặn để mà tính giờ.

“Nếu có nút tua nhanh thì tốt biết bao.”

Tống Thư Hàng thầm ước ao trong lòng.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ ảo tưởng một chút mà thôi. Trải qua lần nhập mộng thể nghiệm nhân sinh của Thông Nương năm đó, hắn đã có được kinh nghiệm rồi. Nhập mộng không trang bị chức năng tiện lợi như nút tua nhanh, ngay cả nút thoát ra cũng không có, thậm chí lúc nào kết thúc năng lực nhập mộng cũng không nằm trong sự khống chế của Tống Thư Hàng.

Nhưng ngay lúc Tống Thư Hàng nghĩ như vậy, một lát sau, hắn phát hiện tốc độ di chuyển của bốn con tà ma vóc dáng khổng lồ phía dưới trở nên nhanh hơn.

Trước đó, bốn con tà ma bảo vệ Kim Liên đều chuyển động rất chậm rãi, nhàm chán bơi dưới đáy Kim Liên. Nhưng bây giờ, bốn con tà ma tựa như uống nhầm thuốc, bơi vòng quanh rất nhanh.Không đúng, không phải tốc độ bơi của tà ma tăng lên mà là thời gian đang trôi qua nhanh hơn!

Bởi vì thể tích của Quân Tử Kim Liên đang lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được lớn lên thật nhanh.

Đây là tua nhanh mà!

Nhập mộng có chức năng tua nhanh!

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

Mặc dù không biết năng lực nhập mộng trở nên hiểu lòng người như thế này từ lúc nào, nhưng có thể tua nhanh thế này đúng là quá tuyệt vời.

Một trăm năm quả thật quá dài, hắn phải tranh thủ thời gian chứ!

...

Vèo vèo vèo, nhập mộng đang trong trạng thái tua nhanh, năm tháng lướt qua vèo vèo.

Trong thời gian đó, Thiên Đạo rồng đốm không hề tới xem Kim Liên nữa. Nhưng cứ cách mỗi một đoạn thời gian, con rồng đốm có màu hoa văn trái ngược với Thiên Đạo kia sẽ tới một lần.

Mỗi lần tới, hắn đều dùng ánh mắt lạnh lùng + cay ghiệt nhìn chằm chằm Quân Tử Kim Liên hồi lâu, thỉnh thoảng còn tản ra khí tức cực kỳ không thân thiện khiến cho Kim Liên run lẩy bẩy theo bản năng, lá sen cũng cuốn lại, lúc đó rồng đốm có màu hoa văn đen trắng xen nhau mới hài lòng rời đi.

Chẳng lẽ tên dở hơi này có máu S, thích tra tấn ngược đãi người ta à?

****

Tua nhanh, tua nhanh, thời gian trong nhập mộng vẫn đang trôi qua cực nhanh.

Rốt cuộc Quân Tử Kim Liên cũng hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng, hoa sen khép lại lần nữa, co lại thành một nụ hoa. Đáng nhắc tới là nó khác với Quân Tử Kim Liên ở thế kỷ 21, bởi vì lúc hấp thu chất dinh dưỡng, Kim Liên của hiện tại cũng không phun ra hạt sen có thể ban cho người dùng một loại dị năng.

“Cuối cùng cũng sắp thành thục rồi, tiếp theo hẳn là sẽ tự mở một giới nhỉ!”

Tống Thư Hàng lập tức lên dây cót tinh thần, cẩn thẩn cảm nhận biến hóa của Kim Liên từng chút một.

Mà năng lực nhập mộng cũng rất tri kỹ, biết đã đến lúc phải đóng lại công năng tua nhanh của mình để Tống Thư Hàng có thể tỉ mỉ thể nghiệm biến hóa của Kim Liên.

Ở thời điểm Quân Tử Kim Liên thành thục, rốt cuộc Thiên Đạo rồng đốm cũng hiện thân trong hư không. Song không phải bản thể của hắn tới chỗ Kim Liên, mà là từ trong hư không chiếu một hình chiếu lập thể trên ma hải.

Cùng lúc đó, tên rồng đốm có màu trái ngược với Thiên Đạo rồng đốm cũng xé mở không gian, đi tới phía trên Kim Liên.

Vì để phân biệt Thiên Đạo rồng đốm với một con rồng đốm khác, Tống Thư Hàng thầm gọi con rồng đốm khác là rồng đốm 2.

Thiên Đạo rồng đốm nhìn rồng đốm 2, sau đó cười nói:

“Ha ha, cuối cùng ngươi cũng chịu đi ra gặp ta rồi à? Đúng rồi, cảm ơn ngươi đã thay ta chăm sóc đóa Kim Liên này gần trăm năm nay nhé.”

“Hừ!”

Rồng đốm 2 hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Thật ra ta cứ tưởng rằng ngươi sẽ xé nát đóa Kim Liên này ấy chứ.”

Thiên Đạo rồng đốm nhẹ giọng nói:

“Dù sao thì ta cũng đã chia sẽ hết mọi thông tin về kế hoạch của ta cho người biết, không hề giấu giếm cái gì cả. Ngươi cũng biết, nếu kế hoạch của ta thành công thì ngươi... có thể sẽ biến mất mà.”

“Hừ!”

Rồng đốm 2 tiếp tục hừ lạnh.

“Đừng có hừ lạnh mãi thế chứ! Thật là, sao tính cách của ngươi lại trở nên ngạo kiều thế này chứ? Không thể nói chuyện đàng hoàng với ta được à?”

Thiên Đạo rồng đốm đau đầu nói.

“Hừ!”

Rồng đốm 2 vẫn hừ lạnh.

“Thôi bỏ đi, dù sao... Trăm năm đã qua nhưng ngươi vẫn không phá hủy đóa Kim Liên này, vậy ta coi như ngươi đã đồng ý với kế hoạch của ta nhé. Bây giờ Kim Liên đã thành thục, cho dù ngươi có muốn hủy diệt nó thì cũng đã muộn rồi.”

Rồng đốm Thiên Đạo cười ha ha nói.

Rồng đốm 2:

“Hừ!”

Tống Thư Hàng đang bám vào Kim Liên:

“...”

Trong lúc nói chuyện, Kim Liên đã hoàn toàn thành thục, nụ hoa lại nở rộ. Đồng thời hạch tâm của nó cũng được kích hoạt, 81 phù văn trên đó điên cuồng hấp thu năng lượng mà Kim Liên đã tích trữ trong trăm năm qua.

Một thế giới nho nhỏ thành hình bên trong Kim Liên, mà bản thân Tống Thư Hàng cũng đang cảm thụ thời khắc này.

Lúc này Kim Liên chính là hắn, hắn chính là Kim Liên.

Kim Liên đang mở ra một tiểu thế giới cũng chính là Tống Thư Hàng đang mở ra một tiểu thế giới.

Một loại lĩnh ngộ chợt hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng. Hóa ra mở ra một tiểu thế giới chính như thế này sao?

Lúc này.

Thiên Đạo rồng đốm nhìn về phía rồng đốm 2, đột nhiên mở miệng nói:

“Cho ngươi một cơ hội lựa chọn lại lần nữa đấy, nhân lúc thế giới Kim Liên còn chưa hoàn toàn thành hình, ngươi vẫn còn cơ hội để đổi ý. Một khi kế hoạch của ta thành công, ta có thể thuận lợi thoát thân. Sinh mệnh của ta và ngươi nối liền với nhau, khi ta thành công thoát thân rồi, từ đây ngươi có thể sẽ phải biến mất, không còn tồn tại nữa.”

Chương 784: Sắp Xa Nhau Rồi, Cùng Làm Gì Đó Nhé?

“Hừ, đừng nói nhảm nữa, ngươi cứ việc thực hiện kế hoạch của ngươi. Nói cho cùng thì ngươi là chủ, ta là hầu, ta sẽ không ngăn cản quyết định của ngươi. Một trăm năm này, ta đã suy nghĩ rõ ràng rồi.”

Rồng đốm 2 cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

“Ta biết ngươi sẽ trả lời như vậy mà.”

Thiên Đạo rồng đốm đắc ý nói:

“Nhưng ta vẫn muốn hỏi lại, có như vậy thì cho dù sau này ngươi biến mất khi kế hoạch của ta thành công, trong lòng ta cũng bớt áy náy.”

Rồng đốm 2:

“...”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cuộc đối thoại giữa Thiên Đạo rồng đốm và rồng đốm 2 đã tiết lộ một lượng tin tức cực lớn.

Thiên Đạo rồng đốm đã nhắc tới từ thoát thân hai lần, vậy rốt cuộc là hắn muốn thoát khỏi thứ gì đây?

Thiên Đạo thống trị tất cả, là tồn tại đỉnh cấp đứng trên vạn vật thế gian. Tu sĩ, tu luyện giả, yêu, ma, quỷ, quái, các thứ.... Toàn bộ đều nằm dưới sự cai quản của hắn. Thế thì thứ mà hắn muốn thoát khỏi, hình như chỉ có một thôi, đó chẳng phải chính là chức trách Thiên Đạo này sao?

Nhưng Thiên Đạo chính là mục tiêu cuối cùng của tất cả các tu sĩ, tại sao Thiên Đạo rồng đốm lại muốn thoát khỏi Thiên Đạo chứ?

Cũng có thể là do bây giờ ta còn đứng ở tầng thứ quá thấp, không cách nào hiểu được Thiên Đạo. Không chừng thứ mà Thiên Đạo rồng đốm muốn thoát khỏi là một thứ khác rất đáng sợ, ngay cả Thiên Đạo cũng không đối phó được thì sao?

Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển thật nhanh.

Ngoài ra, rồng đốm 2 cũng không phải là anh em sinh đôi hay người thân gì đó của Thiên Đạo.

Từ nội dung cuộc nói chuyện có thể nghe ra được, rồng đốm 2 là một tồn tại đặc thù, có mối quan hệ tính mạng tương liên với Thiên Đạo rồng đốm. Hơn nữa trong hai người, Thiên Đạo rồng đốm là người làm chủ mối quan hệ.

Nghe qua thì có vẻ rồng đốm 2 giống như linh quỷ nhưng lại không hẳn là linh quỷ, bởi vì linh quỷ sẽ không tự nhiên biến mất.

...

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác thân thể mình bỗng phình to lên.

Siêu khó chịu!

Hiện tại thân thể hắn giống như một quả bong bóng đang bị cưỡng ép bơm phồng lên, mặc kệ có nổ hay không, vẫn cứ cố sức mà bơm hơi vào.

Rốt cuộc... Ầm ~~ một tiếng.

Tống Thư Hàng nổ tung, à không đúng, là Kim Liên mà Tống Thư Hàng thông qua nhập mộng bám vào nổ tung.

Ngay lúc Kim Liên nổ tung, hạch tâm bên trong thân nó cũng xoay tròn thật nhanh, bắt đầu tiến hành quá trình mở ra tiểu thế giới.

Về phần Tống Thư Hàng, bản thân hắn cũng thể nghiệm qua tất cả những chuyện này.

...

Thiên Đạo rồng đốm và rồng đốm 2 đều dán chặt mắt vào Kim Liên, nhìn một thế giới Kim Liên mới mở ra, còn chưa định hình.

“Chúc mừng ngươi, ngươi sắp thành công rồi.”

Rồng đốm 2 trầm giọng nói.

“Ừ, dù sao cũng là bảo vật do tự tay ta nghiên cứu, thiết kế ra. Thông qua thực nghiệm này, ta có thể hiểu thấu đáo nguyên lý mở ra của một thế giới. Mọi thứ đều giống như tưởng tượng của ta.”

Thiên Đạo rồng đốm đắc ý nói.

Rồng đốm 2 hỏi:

“Bản thể của ngươi đâu?”

Ở trong thế giới Cửu U, thân ảnh kia chỉ là một hình chiếu của Thiên Đạo rồng đốm.

“Ở hiện thế, đang nhìn một đóa hoa sen khác, đó là một đóa Tà Liên rất giống đóa Kim Liên này. Ngươi nhìn tiếp đi, phần sau mới là trò hay thật sự.”

Thiên Đạo rồng đốm đáp.

Trong lúc hai người nói chuyện, thế giới Kim Liên mới thành hình kia vẫn không ngừng mở rộng ra, cuối cùng định hình.

Cũng trong lúc đó, thế giới Tà Liên mới mở ở thế giới bên ngoài cũng hoàn thành xong quá trình mở rộng.

Tống Thư Hàng bám vào Kim Liên, thông qua thế giới Kim Liên cảm ứng được một mối liên hệ mơ hồ với thế giới Tà Liên. Hai thế giới cộng hưởng từ xa, giữa hai bên có một thông đạo lúc ẩn lúc hiện nối liền bên này với bên kia.

Một khi đánh thông lối đi giữa hai thế giới, hai không gian này có thể kết hợp với nhau.

Đây chính là mục tiêu cuối cùng của Thiên Đạo rồng đốm, là thủ đoạn để hắn thoát thân.

“Bước thứ hai thành công.”

Thiên Đạo rồng đốm cười ha ha nói.

Rồng đốm 2 yên lặng gật đầu:

“Ừ.”

“Tiếp theo sẽ là bước thứ ba, khi hai không gian dung hợp xong cũng là lúc kế hoạch thành công. Nếu như kế hoạch của chúng ta không có gì sai sót thì lúc đó cũng chính là thời điểm ngươi phải biến mất.”

Thiên Đạo rồng đốm bổ sung.

Rồng đốm 2 nói:

“Ừ.”

“Thật lòng ta rất luyến tiếc ngươi, dù sao ngươi cũng đã sống với ta lâu như vậy rồi mà.”

Thiên Đạo rồng đốm lại nói.

Rồng đốm 2 gật đầu:

“Ừ.”

“Cũng sắp xa nhau rồi, ngươi không nói thêm mấy câu được à?”

Thiên Đạo rồng đốm quay qua nhìn rồng đốm 2.

“Miễn đi, mệt tim lắm.”

Rồng đốm 2 đáp. Cho dù có biến mất thì hắn cũng muốn biến mất một cách lặng lẽ.

“Chậc chậc, thật là, rõ ràng ngươi có ký ức và quá khứ giống ta, tại sao tính cách của ngươi lại vặn vẹo thành thế này chứ?”

Thiên Đạo rồng đốm cảm thán.

“Vì ta không muốn biến mình thành một kẻ có tính cách giống ngươi bây giờ.”

Rồng đốm 2 nói đầy ghét bỏ.

Rồng đốm thiên đáp:

“Chán ngắt.”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy thế.”

Rồng đốm 2 thở dài.

“Sắp xa nhau rồi, chúng ta cùng làm gì đó đi nhé? Hay là nhảy múa chung với nhau nhé. Ta nhớ trước khi trở thành Thiên Đạo, chuyện ta thích làm nhất là mở tiệc và nhảy múa. Ngươi có quá khứ giống ta, vậy chắc cũng có sở thích này nhỉ?”

Thiên Đạo rồng đốm dò hỏi.

“Miễn, ta không có hứng thú ôm một tên giống bản thân để nhảy múa.”

Rồng đốm 2 lạnh lùng nói.

“Nhàm chán.”

Thiên Đạo rồng đốm kéo thẳng thân thể ra, hình như là đang vươn vai.

…

Lúc này, thế giới Kim Liên càng ngày càng lớn, tốc độ mở rộng còn nhanh hơn thế giới Kim Liên của Nho gia gấp trăm lần.

Là do linh lực trong thiên địa ở kỷ nguyên ban đầu rất dư thừa? Hay là do năng lượng Cửu U tinh thuần trong ma trì đây?

Tóm lại là chỉ trong thời gian mấy câu nói, thế giới Kim Liên đã mở rộng đến giai đoạn cuối, tiểu thế giới cũng bắt đầu định hình.

Đồng thời mối liên hệ giữa thế giới Kim Liên và thế giới Tà Liên cũng càng ngày càng chặt chẽ, hai bên đã sinh ra cộng hưởng với nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể đả thông, thống nhất!

"Hắc~"

Lúc này, Thiên Đạo rồng đốm cười đắc ý, hắn tung người nhảy lên không trung.

Trên người hắn chớp lóe ánh sáng chói lọi.

Sau khi ánh sáng tán đi, hắn đã huyễn hóa thành hình người.

Hình người của Thiên Đạo rồng đốm có thân hình mảnh khảnh, mặc một thân áo trắng như tuyết, trên áo có hoa văn dợn sóng xanh rất sống động. Ống tay áo rất lớn, thích hợp để nhảy múa.

Về phần khuân mặt thì đã bị một tầng ánh sáng chói mắt bao phủ, vậy nên Tống Thư Hàng không cách nào thấy rõ diện mạo, cũng không biết được hắn là nam hay nữ.

"Ơ? Thiên Đạo rồng đốm huyễn hóa thành hình người à? Chẳng lẽ ở kỷ nguyên ban đầu đã có nhân loại tồn tại rồi sao?"

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Hay hình người này thật ra chính là hình thái thông dụng mà các tiên thần dùng ở thời đại thượng cổ?

Đồng thời, Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn về phần chân của Thiên Đạo rồng đốm.

Hắn có chút tò mò, sau khi vị Thiên Đạo rồng đốm này huyễn hóa thành hình người... Mặc dù không biết thời đại này có nhân loại hay không, nhưng tạm thời cứ xưng là hình người đi. Tống Thư Hàng muốn nhìn xem, Thiên Đạo rồng đốm trong trạng thái hình người có mấy chân.

Câu trả lời là... chỉ có một chân.

Cho dù đã huyễn hóa thành hình người, nhưng rõ ràng Thiên Đạo rồng đốm vẫn cảm thấy quen với trạng thái một chân hơn, vậy nên hắn sẽ không biến ra thêm một cái chân nữa để cản trở chính mình.

Nhìn Thiên Đạo rồng đốm bây giờ khá giống với nhân ngư dị dạng.

Sau khi nhảy vào giữa không trung, Thiên Đạo rồng đốm hình người bắt đầu cao giọng ca hát.

Không có ca từ, chỉ có từng âm tiết nối lại thành tiếng hát dễ nghe. Bởi vì rất êm tai nên Tống Thư Hàng lập tức nhớ kỹ khúc ca của Thiên Đạo rồng đốm.

Trí nhớ của nhân loại có lợi thế khá lớn trên phương diện nhớ ca khúc.

Trên không trung, sau khi hát xong một lần, Thiên Đạo rồng đốm lại bắt đầu hát lần thứ hai.

Lúc hát lại ca khúc nọ lần thứ hai, Thiên Đạo rồng đốm chuyển động thân hình. Hắn khẽ giơ ống tay áo lên, trong tay áo trượt ra một cây quạt xếp.

Tiếp đó Thiên Đạo rồng đốm nhấc chân, dùng sức đạp một cái trong hư không, đồng thời vỗ nhẹ hai tay, vừa hát vừa bắt đầu nhảy múa.

Quạt xếp mở ra che lại gương mặt, quạt chậm rãi dời đi, thân hình Thiên Đạo rồng đốm nhảy múa, cực kỳ quyết rũ nhưng cũng rất đẹp mắt.

Lúc hắn hoặc cô bắt đầu nhảy múa, cả thế giới đều chuyển động theo bóng dáng ấy.

Tống Thư Hàng vừa nhìn đã mê mẫn, không rời mắt đi được.

Rõ ràng Thiên Đạo rồng đốm chỉ có một chân, nhìn rất không được tự nhiên. Nhưng khi hắn bắt đầu nhảy múa, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy vũ điệu này rất tuyệt vời, rất đẹp mắt.

Nghệ thuật không có biên giới, thậm chí nhảy múa cũng không giới hạn về chủng tộc!

Nếu như Thiên Đạo rồng đốm có thể biến ra hai cái chân, tăng thêm vài bước nhảy thì vũ điệu này nhất định sẽ còn đẹp mắt hơn nữa.

Bởi vì điệu múa cũng rất đẹp mắt nên Tống Thư Hàng cũng nhớ kỹ điệu múa này.

Hắn nghĩ, nếu mang điệu múa cùng ca khúc này về cho thiên hậu nhảy múa Đông Phương Lục Tiên Tử trong nhóm Cửu Châu số 1 biểu diễn, với sự mềm mại yêu kiều của phái nữ, múa điệu này nhất định sẽ cực kỳ đẹp mắt!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể tìm được phương pháp phá giải thế cục, bình an đi ra từ trong không gian Kim Liên Nho gia mới được.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Thiên Đạo rồng đốm đã hát xong khúc ca, khép lại quạt xếp trong tay, kết thúc động tác nhảy múa.

"Thế nào? Có đẹp không?"

Thiên Đạo rồng đốm cười ha ha hỏi rồng đốm 2 ở phía dưới.

"Ừ."

Rồng đốm 2 hờ hững đáp lại một tiếng.

"Ha ha. Ngoạt trừ đẹp ra thì ngươi không nhìn ra cái khác à?"

Thiên Đạo rồng đốm lắc mình, lại hóa thành hình thái rồng đốm.

"Cái khác á?"

Rồng đốm 2 nghi hoặc, râu rồng bay lượn, sau đó hai mắt đột nhiên trợn trừng:

"Ngươi... Cắt đứt thông đạo nối liền thế giới Tà Liên với Kim Liên rồi ư?"

"Ha ha, ta còn tưởng rằng ngươi bị dáng múa của ta mê hoặc nên không phát hiện ra được gì nữa chứ."

Thiên Đạo rồng đốm đắc ý nói:

"Một khi kết hợp ca khúc cùng điệu múa lúc nảy lại với nhau có thể cắt đứt mối liên hệ giữa hai tiểu thế giới, khiến hai không gian duy trì ở trạng thái độc lập."

"Tại sao chứ?"

Rồng đốm 2 nghi hoặc hỏi.

Chẳng phải Thiên Đạo rồng đốm nghiên cứu ra hai thế giới hoa sen, mục đích là chờ hai thế giới này hợp hai làm một, trợ hắn thoát thân thành công sao?

Nhưng bây giờ thành công đã ở ngay trước mắt, tại sao hắn lại muốn cắt đứt thông đạo nối liền hai tiểu thế giới?”

“Đơn giản thôi mà, bởi vì nghiên cứu của ta còn chưa hoàn thiện. Hai thế giới hoa sen này còn rất thô, kém xa ‘thể cuối cùng’ trong thiết kế của ta, ta còn phải tiếp tục cải tiến chúng nó.”

Rồng đốm vênh váo đắc ý nói:

“Sao hả? Ban nãy có bị dọa không? Lúc nghe thấy mình sắp biến mất có sợ không thế?”

Rồng đốm 2:

“...”

Về phần Tống Thư Hàng, lúc này hắn đang cực kỳ kích động.

Tìm được rồi! Tìm được cách phá giải rồi!

Chương 785: Thời Gian Là Thứ Vô Cùng Quý Báu!

Hạnh phúc cứ đến bất ngờ giống như tổng tài bá đạo trong những bộ phim ngôn tình ở hiện đại, nói đến là đến, không cho nữ chính bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Sau khi trở thành Kim Liên, Tống Thư Hàng không ngờ cách phá giải mà hắn khổ sở vất vả tìm kiếm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn như thế. Hơn nữa, phương pháp phá cục này lại cực kỳ đơn giản, chỉ cần ca hát + nhảy múa là có thể chặt đứt thông đạo nối liền thế giới Kim Liên với thế giới Tà Liên.

“Cuối cùng cũng tìm được phương pháp phá cục, bây giờ chỉ cần chờ nhập mộng kết thúc thôi.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Chờ ra khỏi trạng thái nhập mộng, hắn sẽ lập tức múa một điệu trong thế giới Kim Liên để chặt đứt mối liên hệ giữa hai thế giới Kim Liên và Tà Liên. Đến lúc đó, chủ nhân của ngón tay kim loại không thể dùng thế giới Tà Liên làm cầu nối, phát động công kích với thế giới Kim Liên được nữa!

Mình và tất cả mọi người trong thế giới Kim Liên được cứu rồi.

Nhưng có một vấn đề cần phải giải quyết, bài ca và điệu múa của Thiên Đạo rồng đốm khá dài.

Sợ rằng không đủ thời gian.

Bây giờ, tốc độ giết người của ngón tay sắt thép trong thế giới Kim Liên càng lúc càng nhanh. Mỗi lần Tống Thư Hàng vừa mới được Hằng hỏa Chân Quân cứu sống lại, pháp thuật gió lốc của ngón tay sắt thép đã bám gót theo tới, giết chết hắn một lần nữa.

Hắn cũng không phải là nhân vật chính trong phim ảnh hay anime, làm gì có bảo hộ vô địch lúc biến thân, nhảy múa hay ca hát. Cho nên chờ hắn ra khỏi trạng thái nhập mộng, còn chưa ca hát nhảy múa xong đã bị chủ nhân của ngón tay sắt thép giết chết chục lần rồi.

Đau gan quá đi mất, hôm nay hắn đã chết bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng đau khổ suy nghĩ, trong thời gian ngắn như vậy, hắn làm sao mới biểu diễn xong bài ca cùng với điệu múa của Thiên Đạo rồng đốm đây?”

Tại sao phương pháp phá cục lại không phải là một mệnh lệnh, một phù văn hay một động tác tay gì đó chứ?

Nhưng Tống Thư Hàng đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể tận lực tranh thủ cơ hội, cho dù không có cơ hội cũng phải tạo ra cơ hội.

“Chỉ đành hy vọng Hằng hỏa Chân Quân hoặc là người của Nho gia có thể tranh thủ chút thời gian cho mình. Chờ sau khi tỉnh lại, mình phải lập tức đánh tiếng với Hằng Hỏa Chân Quân, bảo ngài ấy toàn lực thúc giục thế giới Kim Liên ngăn cản công kích của ngón tay sắt thép để tranh thủ một chút thời gian cho mình.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

…

Nhập mộng vẫn chưa kết thúc.

Trên bầu trời, Thiên Đạo rồng đốm và rồng đốm 2 vẫn đang trợn mắt nhìn nhau.

Tranh thủ khoảng thời gian trống này, Tống Thư Hàng cẩn thận nhớ lại khúc ca mà Thiên Đạo rồng đốm đã hát, cùng với điệu múa mà hắn đã múa lúc huyễn hóa thành hình người khi nảy.

Mặc dù những thứ này đều đã ghi tạc trong đầu Tống Thư Hàng, nhưng để bảo đảm hắn vẫn cần phải ôn đi ôn lại thêm mấy lần để tăng cường trí nhớ. Ngay khi tỉnh lại từ trạng thái nhập mộng, hắn phải nắm chắc thời gian ca hát nhảy múa, trong lúc biểu diễn tuyệt đối không được xảy ra chút sai lầm nào!

Một lát sau…

Lúc Tống Thư Hàng cẩn thận ôn lại một lần thì bỗng nhiên ngây người, bởi vì hắn phát hiện trí nhớ của mình xuất hiện chỗ sai lầm. Bài ca thì không sai, hắn nhớ rất kỹ, nhưng mà phần trí nhớ liên quan tới điệu múa của Thiên Đạo rồng đốm thì không đúng.

Hắn nhớ rõ, lúc nảy Thiên Đạo rồng đốm huyễn hóa ra hình người rồi mới nhảy múa.

Nhưng trong trí nhớ của Tống Thư Hàng lúc này, Thiên Đạo rồng đốm lại dùng hình thái rồng đốm một chân khiêu vũ! Một con rồng đốm một chân uốn tới ẹo lui trong hư không, còn dùng râu rồng cuốn lấy một cây quạt xếp đưa qua đưa lại.

Hình ảnh này chiếu mù mắt luôn!

Sao lại thế này?

Hắn hoàn toàn không nhớ được gì về điệu múa lúa nảy cả, bất kể là động tác hay tư thế nhảy múa, toàn bộ đều tiêu tán, chỉ còn sót lại hình ảnh một con rồng đốm một chân đang uốn éo thân thể.

Sao lại thế này?

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, cẩn thận nhớ lại lần nữa.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không nhớ ra được điệu múa của Thiên Đạo rồng đốm, trong trí nhớ của hắn vẫn là hình ảnh một con rồng đốm một chân đang vặn vẹo thân mình trên không trung, dùng râu rồng cuốn lấy quạt xếp đưa qua đưa lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao lại thế này chứ! Đoạn trí nhớ liên quan đến điệu múa của Thiên Đạo rồng đốm đã bị biến hóa, vậy đến lúc đó hắn phá giải kiểu gì đây?

Chẳng lẽ cảnh tượng Thiên Đạo rồng đốm hóa thành hình người nhảy múa mà hắn thấy trước đó chỉ là ảo giác, còn cảnh thật lại là bản thể của vị Thiên Đạo rồng đốm này đang vặn vẹo trên không trung?”

Lẽ nào ta phải học theo hình thái rồng một chân của Thiên Đạo rồng đốm, biểu diễn điệu múa phá cục này sao?

Tống Thư Hàng không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đạo rồng đốm.

Không biết trong phần sau của nhập mộng có đoạn Thiên Đạo rồng đốm múa lại điệu khi nảy không nhỉ?

Lúc này, rồng đốm 2 lên tiếng hỏi:

“Hai đóa hoa sen này đã mở ra thế giới, giờ cứ cất chúng đi như thế à?”

Thiên Đạo rồng đốm cười hắc hắc:

“Ừ, tạm thời giữ hai thế giới này lại, ta còn đang làm rất nhiều thí nghiệm. Ta chuẩn bị hoàn thiện kế hoạch, đến lúc đó cũng mang ngươi ra khỏi thế giới Cửu U luôn.”

“Hừ.”

Rồng đốm 2 hừ lạnh một tiếng.

Thiên Đạo rồng đốm:

“Sao hả? Cảm động lắm chứ gì? Rõ ràng tính cách của ngươi không được tự nhiên như vậy mà ta còn muốn mang ngươi ra cùng ấy?”

Rồng đốm 2:

“Nói cho cùng chuyện này cũng là do ngươi nhất thời hứng khởi mà ra hết. Nếu người không muốn thoát thân thì làm sao gây ra chuyện phiền toái thế này chứ? Sao ta phải cảm động?”

“Ha ha~”

Thiên Đạo rồng đốm cười trừ hai tiếng.

“Ta vẫn luôn muốn hỏi, tại sao ngươi lại muốn thoát thân đến như vậy? Ngươi đã đứng trên đỉnh cao nhất của chư thiên vạn giới, tại sao lại muốn từ bỏ hết tất cả mọi thứ thế?”

Rồng đốm 2 trầm giọng hỏi.

“Bây giờ ta không thể trả lời vấn đề này được, vì ta còn chưa thoát thân, nếu trả lời vấn đề này sẽ mang đến một chút phiền toái nhỏ cho cả ta và người, nhưng ta có thể tiết lộ cho ngươi biết một chút.”

Thiên Đạo rồng đốm giải thích:

“Ngươi nói xem rõ ràng sau khi cai quản Thiên Đạo là có thể bất hủ, bất diệt, bất tử, nhưng tại sao kẻ chấp chưởng Thiên Đạo lại đổi đến hai lần? Ngươi cũng biết ta chính là kẻ chấp chưởng Thiên Đạo thứ ba mà.”

Rồng đốm 2 nhíu mày nói:

“Chẳng lẽ cuối cùng kẻ chấp chưởng Thiên Đạo vẫn sẽ chết ư? Không đúng, kẻ chấp chưởng Thiên Đạo không thể nào chết được.”

“Đúng vậy, không thể nào chết được...”

Thiên Đạo rồng đốm cười hắc hắc, nhưng không nói thêm gì nữa.

Bây giờ hắn vẫn là kẻ chấp chưởng Thiên Đạo, có mấy lời không thể nói ra được.

“Hình như mình nghe được tin tức gì đó rất kinh khủng thì phải.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Xem tình hình thế này thì chắc Thiên Đạo rồng đốm không múa lại lần nữa rồi, vậy giờ cách phá giải trong trí nhớ của mình có hiệu nghiệm hay không đây?

Tống Thư Hàng khổ não suy nghĩ.

Trong lúc hắn đang suy tư, Thiên Đạo rồng đốm trên không trung đột nhiên vươn móng vuốt, phóng ra một luồng sức mạnh không thể chống cự bao phủ thế giới Kim Liên, sau đó Thiên Đạo rồng đốm dùng sức kéo cả thế giới Kim Liên lên.

“Quả nhiên còn cần phải cải tạo một chút, thế giới Kim Liên cũng không thích hợp sinh trưởng trong thế giới Cửu U này. Mặc dù nó lấy dinh dưỡng từ Cửu U, nhưng rõ ràng nó thích hợp mở một tiểu thế giới ở hiện thế hơn.”

Thiên Đạo rồng đốm suy nghĩ nói.

Rồng đốm 2 nói:

“Ngươi có thể mở ra một ma hải loại nhỏ ở hiện thế rồi chuyển Kim Liên đến đó, đồng thời cũng mở một thánh hải ở thế giới Cửu U rồi chuyển Tà Liên tới.”

“Ngươi nói có lý, ta sẽ nghiên cứu một chút. Sau đó lại phá tan tiểu thế giới do hai hoa sen mở ra, để chúng nó trở về trạng thái hoa sen, bồi dưỡng lại lần nữa. Vậy chúng ta gặp lại sau nhé.”

Thiên Đạo rồng đốm vừa nói xong đã giơ móng vuốt cầm lấy thế giới Kim Liên, thân hình nhảy về phía trước, cưỡng ép mang Kim Liên về hiện thế.

Ngay lúc Thiên Đạo rồng đốm mang thế giới Kim Liên trở về hiện thế, trước mắt Tống Thư Hàng bỗng tối sầm lại.

Một lát sau, hắn đã trở về thế giới Kim Liên của Nho gia.

****

Trong thế giơi Kim Liên, Hằng hỏa Chân Quân cắn răng hồi sinh tất cả mọi người lần nữa.

Lúc này Tống Thư Hàng đang ngã quỵ trên đất.

Trên đỉnh đầu, ngón tay sắt thép lại vẫy một cái, pháp thuật gió lốc đã thành hình trên ngón tay lập tức phủ xuống muốn tàn sát tất cả sinh linh trong thế giới.

Tống Thư Hàng vừa mới từ dưới đất bò dậy, pháp thuật gió lốc đã chụp xuống ngay đầu. Gió như đao, cắt nát vạn vật!

Tất cả mọi người trong không gian Kim Liên đều đã chết lặng.

Ngay cả mấy vị trưởng lão của Nho gia cũng buông tha chống cự, không phải bọn họ không muốn chống cự mà là bọn họ đã thử hết mọi biện pháp rồi. Nhưng dù bọn họ đã tung ra tất cả bản lĩnh kỹ năng cũng không thể ngăn cản ngón tay sắt thép dù chỉ là nửa giây.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, giống như mặt trời sáng chói với đom đóm lập lòe vậy.

Khoảng cách chênh lệch ấy còn đáng sợ hơn cả lạch trời, mang đến sự tuyệt vọng không gì sánh được. Mọi người chỉ đành bất lực, chết lặng trong vòng tuần hoàn chết đi rồi sống lại.

Mà người tuyệt vọng nhất chính là Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng.

“Lại tới nữa, lại tới nữa, lại sắp bị cắt nát nữa rồi.”

Thông Nương lẩm bẩm nói. Nói thật, cho dù mầm hành bị cắt nhỏ thì Thông Nương cũng không sợ.

Dù sao cũng không phải là lần thứ nhất bị cắt nát, chỉ cần rễ còn thì cô vẫn có thể mọc ra lần nữa, tiếp tục nảy mầm lớn lên.

Nhưng pháp thuật gió lốc trên không trung kia thật đáng sợ, trực tiếp cắt cô và Tống Thư Hàng thành mảnh vụn, thậm chí cả phần rễ cũng không còn.

Ngay cả rễ của Thông Nương cô mà cũng không tha, thật tàn nhẫn.

Càng tàn nhẫn hơn là rễ của cô còn bị nghiền nát bét hết lần này đến lần khác.

Thế này thì dù là hành cũng nhịn không nổi nữa!

Đi theo Tống Thư Hàng thật đáng sợ, mặc dù kỳ ngộ không ít nhưng nguy cơ cũng cực kỳ đáng sợ, hơn nữa đều là nguy cơ cấp bậc tận thế không thôi.

…

Sau khi ra khỏi trạng thái nhập mộng, Tống Thư Hàng lập tức tìm vị trí của Hằng hỏa Chân Quân. Thừa dịp còn chưa chết lần nữa, Tống Thư Hàng tức tốc truyền âm nhập mật nói:

"Hằng Hỏa tiền bối, nếu ngài toàn lực điều động sức mạnh của thế giới Kim Liên ngăn cản ngón tay sắt thép thì có thể kiên trì trong thời gian bao lâu?"

Song Hằng hỏa Chân Quân lại không trả lời Tống Thư Hàng, trên mặt hắn chỉ có sự chết lặng, con ngươi ảm đạm không ánh sáng.

Trong không gian Kim Liên, người phải chịu áp lực lớn nhất chính là Hằng hỏa Chân Quân. Bây giờ ngay cả suy nghĩ cũng đã chết lặng, hắn chỉ đang dựa vào một cổ ý chí bất khuất, một lần lại một lần điều động sức mạnh của thế giới Kim Liên cứu sống lại tất cả mọi người.

"Chết tiệt!"

Tống Thư Hàng cắn răng mắng.

Người duy nhất có thể chống đỡ ngón tay sắt thép là Hằng hỏa Chân Quân, nhưng giờ ngài ấy cũng đã rơi vào trạng thái chết lặng. Thế này thì cho dù hắn có cách phá giải thì cũng không có thời gian thi triển.

Làm sao mới phá được đây?!

Chương 786: Bạch, ngươi chơi ta!

Người ta cứ nói thời gian là vàng bạc, nhưng dùng vàng bạc lại khó mà mua được thời gian!

Trên mạng có câu nói gì nhỉ? Nếu nhớ không lầm thì hẳn là "dùng cả đời của tôi để đổi lấy mười năm ngây thơ hồn nhiên của bạn!"

Giả sử chủ nhân của câu nói này có thể sống một trăm tuổi, có nghĩa là hắn dùng một trăm năm đổi lấy mười năm, vậy tỷ lệ hối đoái là 10:1.

Mười năm đổi một năm, nếu như giả thiết này có thể thành lập thì Tống Thư Hàng sẵn lòng dùng tất cả thời gian chơi game trước kia để đổi lấy một giờ trong thế giới Kim Liên lúc này!

Không, không cần một giờ, chỉ cần mười phút thôi cũng được! Mười phút đã đủ để hắn hát xong một bài hát, nhảy xong một điệu múa.

Đáng tiếc, loại giả thiết này không hề tồn tại.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn phát hiện một chuyện rất quan trọng, đó là trong tay hắn không có quạt xếp.

Hắn cũng không phải tu sĩ Nho gia, mặc dù hồi giờ hắn rất hâm mộ phong cách rất chất của thư sinh, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ mua một cây quạt xếp mang theo bên người để làm màu cả.

Cho nên có lúc nhất định phải mang theo chút đồ làm màu ở trên người, để phòng ngừa tình huống bất ngờ giống như thế này đây.

"Ai có quạt xếp, cho ta mượn được không?"

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi những những đệ tử Nho gia ở xung quanh. Trong những đệ tử Nho gia này, chắc hẳn phải có người mang theo quạt xếp nhỉ?

Nhưng những đệ tử Nho gia này đều giống như Hằng Hỏa

Chân Quân,ai cũng rơi vào trạng thái chết lặng, trên mặt chỉ còn lại vẻ đờ đẫn.

“Định mệnh!”

Tống Thư Hàng oán hận mắng. Không có quạt xếp, chẳng lẽ lại phải múa bằng tay không ư?

Ầm ầm ầm!

Lúc này, pháp thuật gió lốc trên không trung đã hùng hổ ập xuống.

Tống Thư Hàng không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ đành thi triển hết tất cả thủ đoạn phòng ngự của bản thân, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất liều mạng ca hát nhảy múa.

Chỉ có thể nhìn xem kỳ tích có xuất hiện hay không thôi.

…

Tống Thư Hàng giơ tay lấy ra tất cả phù bảo phòng ngự, đang chuẩn bị ném lên không trung.

Nhưng ngay lúc này, trên người hắn đột nhiên xuất hiện một hư ảnh Kim Liên, bảo vệ kỹ hắn ở bên trong.

Là Hằng Hỏa Chân Quân!

Mặc dù Hằng Hỏa Chân Quân đã rơi vào trạng thái chết lặng đờ đẫn, nhưng cuối cùng hắn vẫn nghe được truyền âm nhập mật của Tống Thư Hàng. Tuy phản ứng chậm một nhịp, nhưng vẫn kịp thời điều động tất cả sức mạnh của thế giới Kim Liên mà hắn có thể điều động được để bảo vệ Tống Thư Hàng.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ!

Tống Thư Hàng mừng rỡ không thôi, sau đó lại kêu lên:

“Quạt xếp!”

Nhưng thanh âm của hắn bị pháp thuật gió lốc ngăn chặn, không ai nghe thấy được. Còn Hằng Hỏa Chân Quân thì đang toàn tâm toàn lực chống đỡ pháp thuật gió lốc, đồng thời ngưng tụ sức mạnh hồi sinh, không rãnh tay giúp Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài, giờ chỉ còn cách dùng tay không nhảy múa thôi, cũng không biết múa không quạt có làm giảm bớt hiệu quả hay không nữa.

“Quạt xếp hả? Cái này được không?”

Lúc này, Thông Nương ở trong ngực Tống Thư Hàng cố gắng ló đầu ra, hai tay đưa lên một chồng mầm hành màu xanh phớt đỏ được xếp rất ngay ngắn.

Không sai, đây chính là đống mầm hành mà lần trước Thông Nương sử dụng Cuồng Bạo thuật, bị Tống Thư Hàng không ngừng thực hiện động tác hành ra khỏi vỏ để lột ra.

Mới nảy Thông Nương nhanh tay cầm lấy một bó mầm hành, xếp chồng chúng vào một chỗ rồi dùng sợi tơ nối lại với nhau, chế thành một cây quạt xếp thô.

Chớ xem thường Thông Nương, coi vậy chứ tay nghề may vá thêu thùa của cô cực kỳ tốt, cô cũng là nữ yêu đã học qua hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót rồi đấy nhé!

Trong hai trăm bản lĩnh này, có một cái tên là nữ yêu phải làm sao để thành công biến thành bồ nhí của chủ nhân nam, cộng thêm mười ba chiêu cung đấu cùng đạo lữ của chủ nhân.

Trong mười ba chiêu này thì có một chiêu nhỏ tên là “hiền huệ diệu chiêu”, nội dung bao gồm ra được phòng khách, xuống được nhà bếp, lên được trên giường. May và thêu thùa cũng là một kỹ năng trong đó. Thông Nương còn am hiểu may vá hơn cả nấu nướng. Chỉ cần có tài liệu, Thông Nương đã làm ra được một chiếc quạt xếp thô sơ chỉ trong thời gian rất ngắn.

Mặc dù không biết tại sao Tống Thư Hàng lại cần quạt xếp vào lúc này, nhưng dựa theo kinh nghiệm chung đụng với Tống Thư Hàng bấy lâu, lúc này mà Tống Thư Hàng muốn những thứ đồ không giải thích được thế này thì thường là hắn đã có biện pháp phá cục.

Cô biết mạng nhỏ của mình có thể giữ được hay không, tất cả phải dựa vào lần hành động sắp tới của Tống Thư Hàng. Bây giờ mọi người đang ngồi chung trên một con thuyền!

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc quạt xếp bằng hành, tuy hơi mềm một chút nhưng vẫn dùng được:

“Cảm ơn Thông Nương nhé.”

“Không có gì, nếu thật lòng cảm ơn ta thì mau thả ta ra để ta được tự do đi."

Thông Nương vẫn đáp lại bằng câu này.

Nhưng Tống Thư Hàng lại không nghe thấy những lời này của cô.

Sau khi nhận lấy chiếc quạt xếp bằng hành đặc biệt nọ, Tống Thư Hàng lập tức cất giọng hát.

Hắn há miệng ra, cẩn thận bắt chước theo giọng ca nhịp điệu của Thiên Đạo rồng đốm trong trí nhớ, bắt đầu hát.

Không có ca từ, chỉ có âm tiết thuần túy nhất nhưng lại tạo thành một khúc tiên nhạc hay không thể tả.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng giơ tay mở quạt xếp ra, hắn nhấc chân nhẹ nhàng đạp một cái trong hư không, sau đó khẽ vỗ tay...

Đây là hai động tác mở màn, cũng là hai động tác duy nhất mà hắn nhớ được khi Thiên Đạo rồng đốm nhảy múa trong hình người.

Còn những động tác múa tiếp theo, trong trí nhớ của Tống Thư Hàng, toàn bộ đều bị thay thế bằng hình ảnh Thiên Đạo rồng đốm nhảy múa trong hình rồng.

Hết cách rồi, giờ hắn cũng đành nhắm mắt nhắm mũi mà làm tiếp thôi. Tưởng tượng mình là một con rồng đốm một chân, cố gắng bắt chước động tác của nó.

Hầy... Đúng là làm khó người ta mà. Bảo hắn bắt chước theo điệu múa mà Thiên Đạo rồng đốm đã múa lúc huyễn hóa thành hình người một chân thì hắn còn miễn cưỡng làm được. Nhưng điệu múa trong hình rồng... Hắn phải múa kiểu gì đây? Chẳng lẽ lại uốn éo thân mình giống như rắn à?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang khổ não suy nghĩ, đột nhiên thân thể hắn bỗng chuyển động theo bản năng.

Không cần hắn tự nhảy múa, không cần hắn tự ca hát.

Hắn chỉ cần nhớ lại tiếng hát của Thiên Đạo rồng đốm cùng với hình ảnh rồng một chân uốn éo thân mình ở trong đầu, ngay lúc đó thân thể hắn sẽ lập tức tiến vào chế độ tự động nhảy múa!

Đúng là trời không tuyệt đường người!

****

Lúc Tống Thư Hàng cất giọng hát, sau đó bước ra một bước theo nhịp điệu, nhẹ nhàng vỗ tay thì cả thế giới Kim Liên đột nhiên dừng lại một chút, cộng hưởng với tiếng hát của hắn.

Một lát sau, tiếng hát của Thư Hàng lan ra, vang vọng khắp mọi nơi trong thế giới Kim Liên.

Còn Tống Thư Hàng đã tiến vào chế độ tự động nhảy múa, lúc này đang tiếp tục hành động. Quạt xếp mở ra che lại khuôn mặt, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào ngón tay sắt thép kia.

Một thân đạo bào đổi lấy từ chỗ hòa thượng Tây đang tung bay theo gió, trên người có hư ảnh Kim Liên bao bọc bảo vệ hắn thật kỹ, toàn bộ gió lốc lao về phía hắn đều bị Kim Liên chặn lại.

Thời khắc này, trông Thư Hàng cực kỳ ngầu.

Bắt đầu phá vòng vây!

“Xảy ra chuyện gì thế này?”

Trong không trung, từ chỗ ngón tay sắt thép phát ra thanh âm nghi hoặc. Cầu kim loại hóa lỏng cảm giác có gì đó không đúng, mối liên hệ giữa thế giới Tà Liên và thế giới Kim Liên đang dần yếu đi.

Khi mối liên hệ yếu đi, thông đạo nối liền hai thế giới lập tức trở nên không ổn định, lực công kích mà cầu kim loại hóa lỏng chuyển vào thế giới Kim Liên cũng giảm mạnh.

...

Đệ tử Nho gia chấn động toàn thân.

Đặc biệt là vị lão giả râu tóc bạc trắng của Nho gia. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng uy lực của pháp thuật gió lốc trên ngón tay sắt thép đang giảm xuống!

“Phong!”

Lão giả Nho gia không chút do dự vung tay ném ra một trang kim thư - pháp thuật dùng để đối phó Kiếp Tiên cửu phẩm mà Thánh Nhân để lại lúc còn sống, kim thư đánh về phía ngón tay sắt thép.

“Tự tìm đường chết!”

Chỗ ngón tay sắt thép truyền ra tiếng gầm thét, chủ nhân của ngón tay tức giận bắn một chỉ về phía một trang kim thư.

Nhưng một trang kim thư vẫn ngoan cường cản lại, dù tan xương nát thịt cũng không tiếc!

Đồng thời, tiết tấu hát của Tống Thư Hàng cũng tăng nhanh.

Quạt xếp bằng hành đang che gương mặt chậm rãi dời đi, chỉ có điều khuôn mặt lộ ra sau quạt lại không phải là mặt của Tống Thư Hàng.

Vừa thấy khuôn mặt của Tống Thư Hàng, lão giả râu tóc bạc trắng của Nho gia bỗng rơi lệ đầy mặt. Hắn run rẩy kêu lên:

“Thánh Nhân!”

Nhưng một vị Chân Quân Nho gia bên cạnh lão giả lại nhìn chằm chằm khuôn mặt của Tống Thư Hàng, sau đó kinh ngạc thốt lên:

“Hắc Giác Ma Quân!”

Còn lúc Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc nhìn về phía Tống Thư Hàng thì lại trợn mắt:

“Cha!”

Thật kỳ quái, khi nhìn vào khuôn mặt của Tống Thư Hàng lúc này, mỗi người lại thấy được một khuôn mặt bất đồng.

Lúc này mặt của Tống Thư Hàng giống như một tấm kính tâm linh, chiếu ra người có ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng họ ư?

Mà lúc này, ngón tay sắt thép trên không trung bỗng khựng lại.

“Bạch!!!! Ngươi chơi ta!!! Đậu xanh, ngươi dám chơi ta!”

Từ chỗ ngón tay sắt thép phát ra tiếng thét tức giận đến cực điểm, thông qua khuôn mặt của Tống Thư Hàng, cái mà hắn thấy chính là khuôn mặt của Bạch tiền bối two!

Ngay cả cầu kim loại hóa lỏng cũng bị điệu múa của Tống Thư Hàng ảnh hưởng!

Sau khi cây quạt hành hoàn toàn dời khỏi khuôn mặt của Tống Thư Hàng, thông đạo nối liền thế giới Kim Liên với thế giới Tà Liên càng ngày càng trở nên yếu ớt hơn.

Lực sát thương của pháp thuật gió lốc trên không trung cũng yếu dần.

Tống Thư Hàng chân đạp hư không, trong miệng tiếp tục ca hát, thân hình bay lên không trung thế giới Kim Liên. Linh hoàng ngũ phẩm mới có thể đạp hư không mà đi, nhưng lúc này Tống Thư Hàng có thế giới Kim Liên hỗ trợ nên cũng làm được. Không phải hắn muốn làm màu đâu nhé, hiện tại hắn đang ở chế độ nhảy múa tự động mà.

Tiếng hát càng ngày càng lảnh lót, quạt hành trong tay giơ ngang, Tống Thư Hàng bắt đầu biểu diễn điệu múa vô cùng ngầu lòi.

Động tác múa của hắn không hề bị hạn chế bởi hình người một chân của Thiên Đạo rồng đốm. Bây giờ hắn chỉ cần nhớ lại động tác của Thiên Đạo rồng đốm hình rồng, thân thể sẽ tự động bày ra động tác đẹp mắt nhất.

Hiếm khi Tống Thư Hàng có thể làm màu ngầu thế này, nhưng tiếc là ở trong mắt mọi người, khuôn mặt hắn bây giờ lại không phải là khuôn mặt của chính hắn.

“Bạch! Ta giết chết ngươi, ta nhất định sẽ giết chết ngươi!”

Ngón tay sắt thép trên không trung phát ra tiếng gầm thét, nó tập trung tất cả sức mạnh còn dư lại, hung ác dồn về phía Tống Thư Hàng trong hư không.

Cho dù thông đạo nối liền hai thế giới hoa sen bị cắt đứt, nó cũng nhất định phải hủy diệt “hậu chiêu” mà Bạch đã lưu lại trong thế giới Kim Liên này!

Lúc này, cầu kim loại hỏa lỏng đã chắc mẩm rằng Tống Thư Hàng chính là hậu chiêu mà Bạch tiền bối two lưu lại để ngăn cản nó.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, hắn nhẹ nhàng giơ cây quạt trong tay lên.

Một tiếng vang lớn truyền ra.

Cây quạt va chạm với ngón tay sắt thép! Nếu trong tình huống bình thường, Tống Thư Hàng nhất định đã bị ép thành thịt nát rồi. Nhưng lúc này, toàn bộ thế giới Kim Liên, thậm chí là thế giới Tà Liên ở bên kia cũng buff sức mạnh lên người Tống Thư Hàng.

Sau cú va chạm, không ngờ ngón tay sắt thép lại bị đụng nát, chỗ đầu ngón tay bắt đầu tan vỡ từng chút một.

Chương 787: Ngôi sao may mắn

“A a a a!”

Qủa quả cầu kim loại hóa lỏng gào thét liên tục, tiếng thét điếc hết cả tai.

Mối liên hệ giữa hai thế giới hoa sen gần như đã đóng lại, cho nên nó chỉ có thể dùng loại gầm thét này để diễn tả sự tức giận của mình.

Phạch!

Trong hư không, Tống Thư Hàng khép quạt lại, cong môi mỉm cười.

Ngay lúc hắn khép quạt lại, ngón tay kim loại do quả cầu kim loại hóa lỏng ngưng tụ ra hoàn toàn vỡ nát, tiêu tán trong thế giới Kim Liên.

Xong xuôi!

Trận đại kiếp này cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Toàn bộ không gian Kim Liên bỗng trở nên yên tĩnh…

Hồi lâu sau, tu sĩ Nho gia rơi lệ đầy mặt, phát ra tiếng hoan hô thắng lợi. Cứ tưởng rằng mọi người phải chết chắc rồi, không ngờ tình cảnh lại nghịch chuyển không tưởng thế này.

Tất cả mọi người ngước mắt nhìn về phía ân nhân cứu mạng Tống Thư Hàng trong hư không.

Lúc này, trên mặt Tống Thư Hàng có một tầng ánh sáng đang dần rút đi. Chính tầng ánh sáng nhàn nhạt này khiến cho tất cả những người thấy hắn, đều xem mặt hắn thành khuôn mặt của người mà trong lòng mình muốn thấy nhất, hoặc là để ý nhất.

Trong hư không, Tống Thư Hàng khẽ vỗ quạt xếp rồi cắm nó ở bên hông, sau đó hắn đưa tay vào trong ngực móc ra một vật:

“Hay lắm, hay lắm! Uống cạn một chén lớn nào!”

Sau đó, hắn ngửa đầu uống sạch thứ mà hắn mới vừa lấy ra. Những hành động này đều do chế độ tự động nhảy múa làm ra.

Cho dù điệu múa đã kết thúc nhưng động tác thu quạt, uống rượu vừa rồi đều không nằm trong sự khống chế của Tống Thư Hàng.

Sau khi uống xong, Tống Thư Hàng đã lấy lại quyền khống chế thân thể.

Hắn cười khổ nhìn vật trong tay, vật nọ chính là Long Ma dược tề đã bị hắn uống hết một phần. Bây giờ, phần dược tề còn lại cũng đã bị hắn uống một hơi cạn sạch.

Hắn uống nhiều Long Ma dược tề như vậy, không biết thân thể có chịu nổi dược lực không nữa?

Trong lúc suy tư, ánh sáng trên mặt Thư Hàng đã rút hết đi, lộ ra khuôn mặt thật của hắn.

“Ơ?”

Những cao thủ của Nho gia sững sốt không thôi.

“Cảm ơn Bá Đao tiểu hữu.”

Hằng Hỏa Chân Quân yếu ớt mỉm cười một tiếng, đang chuẩn bị nói mấy câu với Tống Thư Hàng.

Vị Lão giả Nho gia bên cạnh hắn hít sâu một hơi, cũng định đi lên nói lời cảm ơn với Tống Thư Hàng.

Nhưng đúng ngay lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên há miệng ra “A~~” một tiếng, phun ra một đoàn vật thể màu trắng.

Đoàn vật thể màu trắng này lơ lửng trên không trung thế giới Kim Liên, trôi nổi giống như một đám mây trắng.

Trước những đôi mắt trợn to kinh ngạc của các cao thủ Nho gia, Tống Thư Hàng xoay đầu, trong miệng bắt đầu phun tơ. Phần eo chuyển động, lấy đoàn mây trắng nọ làm khung, thuần thục kết kén.

“Chuyện gì thế này? Kết kén á?”

Cao thủ của Nho gia đều nghi hoặc.

Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc đang định đi lên đỡ Tống Thư Hàng.

Nhưng Lão giả Nho gia lại đưa tay ngăn cản Tô Văn Khúc:

“Chờ một chút, nói không chừng nghi thức vẫn chưa kết thúc, chúng ta cứ chờ chút đã!”

Vậy nên sau đó đã xuất hiện cảnh tượng một đám cao thủ Nho gia ngồi xếp hàng, nhìn Tống Thư Hàng thuần thục phun tơ, kết kén trên không trung.

Mười mấy phút sau.

Một cái kén lớn rất xinh đẹp xuất hiện trong mắt của các tu sĩ Nho gia, lúc này nó đang lơ lửng trên không trung.

“Kết thúc rồi sao?”

Một vị đệ tử Nho gia hỏi.

“Hình như không có động tĩnh gì nữa.”

Một vị cao thủ Nho gia nói. Hắn có thể cảm giác được, sau khi quá trình kết kén hoàn thành, Tống Thư Hàng trong kén lập tức lâm vào trạng thái ngủ say, có thể là do trước đó tiêu hao quá lớn.

“Có ai biết vị tiểu hữu này là ai không?”

Vị lão giả râu tóc bạc trắng của Nho gia lên tiếng dò hỏi.

“Là tiểu hữu do Hằng Hỏa Chân Quân mang tới, mới vừa rồi Chân Quân gọi hắn là Bá Đao đạo hữu.”

Có người trả lời.

Nhưng lúc mọi người quay đầu nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân thì phát hiện Chân Quân đang nằm trên đất say ngủ. Hắn tiêu hao quá lớn, từ đầu đến cuối đều do một mình hắn ở chính diện chống đỡ ngón tay kim loại kia, có thể kiên trì đến bây giờ cũng là nhờ ý chí vô cùng mạnh mẽ của hắn.

Lúc này, Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc giơ tay lên:

“Ta biết vị tiểu hữu này, hắn tên là Thư Hàng, còn Bá Đao chắc là đạo hiệu của hắn, hắn là hậu bối của Bạch tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối.”

“Thì ra là như vậy, lần này Nho gia chúng ta nhất định phải cảm ơn vị tiểu hữu này cho thật thỏa đáng.”

Lão giả Nho gia lên tiếng nói.

Vị tiểu hữu này không những cứu toàn bộ tinh anh của Nho gia trong thế giới Kim Liên, mà còn ngăn việc không gian Kim Liên rơi vào tay địch.

n tình này quá lớn.

Vậy nên, cho dù có dốc cạn Nho gia cũng phải báo đáp trọn ân tình này.

× ×

Lúc này, tại thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối two đang suy nghĩ, không biết Tống Thư Hàng tiểu hữu làm việc thế nào rồi nhỉ? Hay là đợi lát nữa, lợi dụng không gian thi lại vô hạn kia kéo tiểu hữu vào trò chuyện, hỏi thăm tình huống thử xem?

Đúng rồi, còn Long Ma dược tề mà lúc trước mình đã lấy được từ chỗ Thư Hàng tiểu hữu nữa chứ, phải dành thời giờ kết kén thử mới được. Nếu chất lượng giấc ngủ thật sự xuất sắc giống như lời Tống Thư Hàng đã nói, vậy đến lúc đó sẽ ban thưởng cho hắn luôn.

Lúc hắn đang nghĩ như vậy, thế giới Tà Liên trước mắt bỗng mở ra.

Trước đó, sau khi thành công để lại dấu ấn trong thế giới Tà Liên, quả cầu kim loại hóa lỏng lập tức đóng cửa thế giới Tà Liên để đề phòng Bạch tiền bối two tiến vào quấy rối.

Nhưng hắn không ngờ rằng trong lúc xâm chiếm thế giới Kim Liên thì lại thấy được khuôn mặt quen thuộc của Bạch ở đó.

“Này, rốt cuộc cũng đi ra rồi đấy à? Thành công tiến vào thế giới Kim Liên rồi hả?”

Bạch tiền bối two thấy quả cầu kim loại hóa lỏng đi ra thì tò mò hỏi thử.

Hắn cũng rất muốn biết Tống Thư Hàng tiểu hữu có thành công hay không. À mà hắn chỉ muốn biết vậy thôi, chứ bất kể bên nào thành công cũng không ảnh hưởng gì đến hắn hết.

“Giết... chết... ngươi...”

Quả cầu kim loại hóa lỏng trầm giọng nói.

“Ơ?”

Bạch tiền bối two tò mò nhìn quả cầu kim loại. Bầu không khí này lạ thật, sao hắn cứ có cảm giác quanh tên quả cầu kim loại này phủ đầy mây đen xám xịt thế nhỉ.

“Giết chết ngươi, giết chết ngươi, giết chết ngươi!”

Qủa quả cầu kim loại hóa lỏng rống giận, nhào về phía Bạch tiền bối two.

“Ha ha ha ha, ta biết rồi, ngươi thất bại rồi chứ gì?”

Bạch tiền bối two đắc ý cười nói, ra sức thêm dầu vào lửa.

“Chét đi, chết đi, chết đi, chết đi!”

Trên thân quả cầu kim loại hóa lỏng bắn ra trăm ngàn lưỡi đao, quả cầu kim loại xoay tròn, ngàn vạn luồng ánh sáng bắn ra từ trên người nó.

Trong hư không còn hiện ra chuông khổng lồ, ma đỉnh, cây cầu màu đen, v.v… dung hợp với công kích của nó. Đây là dấu hiệu cho thấy chúa tể Cửu U quả cầu kim loại hóa lỏng dốc toàn lực ra tay.

“Muốn chơi thật luôn đấy à?”

Bạch tiền bối two cười to, hắn đưa tay chộp một cái, một thanh phi kiếm màu đen xuất hiện trong tay hắn:

“Xem chiêu, Kiếm Nghịch Luân Hồi!”

Một kiếm chém ra, có Thiên Đạo luân hồi nghịch chuyển, quấn lấy các dị tượng như chuông khổng lồ, ma đỉnh, cây cầu màu đen các thứ mà quả cầu kim loại hóa lỏng hiển hóa ra, hóa giải từng công kích của nó.

Song phương là đối thủ đã chiến đấu với nhau ngàn vạn năm, hai bên đều là chúa tể thế giới Cửu U, hiểu thấu tất cả chiêu thức, năng lực, pháp thuật của nhau.

Ban đầu, cuộc chiến đấu giữa hai bên còn kèm theo đủ loại đủ kiểu hiệu ứng hoa lệ.

Nhưng đánh hơn mười phút sau, cuộc chiến giữa hai bên đã biến thành cuộc so đấu sức mạnh đơn thuần. Tất cả lực lượng đều tập trung vào trong từng quyền, từng kiếm, từng đao.

Lực tàn phá tăng lên gấp đôi.

Bạch tiền bối two cười to nói:

“Hôm nay ngươi đánh hăng đấy.”

“Giết chết ngươi, giết chết ngươi!”

Quả cầu kim loại hóa lỏng càng đánh càng điên cuồng, thỉnh thoảng trên quả cầu kim loại lại hiện ra một cái miệng dữ tợn, muốn đớp Bạch tiền bối two.

“Mặc dù ngươi đánh hăng lắm, nhưng mà chúng ta phải đánh tới khi nào đây?”

Bạch tiền bối two đánh một hồi, cảm thấy thật nhàm chán.

“Giết ngươi, hôm nay nhất định phải giết chết ngươi! Không ngờ ngươi dám chơi ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Quả cầu kim loại hóa lỏng điên cuồng gào lên.

Lúc Bạch tiền bối two mới nghe xong thì chẳng hiểu gì cả, sau một hồi mới đắc ý cười to:

“Ô? Ha ha ha, ngươi nhìn ra là ta chơi ngươi rồi à? Ha ha ha!”

Bạch tiền bối two tưởng rằng quả cầu kim loại hóa lỏng đang nói đến chuyện hắn dạy điệu nhảy đóng dấu cho Tống Thư Hàng.

“Khốn kiếp! Quả nhiên là ngươi! Hôm nay tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi đừng hòng có cơ hội nghỉ ngơi. Bất kể là ngủ, nghỉ ngơi, ăn cơm hay vui chơi cũng đừng hòng có được nữa. Lần này chúng ta nhất định phải đánh đến khi có một bên ngã xuống mới thôi.”

Quả cầu kim loại hóa lỏng nghiến răng nói.

Quả nhiên là tên Bạch khốn kiếp này làm, không chết không thôi, lần này tuyệt đối phải đánh đến mức không chết không thôi, cũng nhân tiện thực hiện kế hoạch 2 luôn.

Nếu đã không thể đả thông con đường nối liền không gian Kim Liên với không gian Tà Liên, vậy thì nghĩ cách phong ấn tên Bạch này lại. Về phần địa điểm phong ấn... không gian Tà Liên đúng là một lựa chọn không tồi.

Trước đó hắn đã từng nói, bất kể kế hoạch này có thành công hay không thì trong thế giới Cửu U cũng chỉ còn lại một chúa tể mà thôi.

Chỉ cần phong ấn Bạch vào trong thế giới Tà Liên là hắn sẽ chính thức trở thành chúa tể duy nhất của thế giới Cửu U.

“Ha ha ha ha, có bản lĩnh thì tới đây đi, ta cũng không sợ ngươi. Ha ha ha~”

Bạch tiền bối two cười to.

Sau đó, hai chúa tể Cửu U có tác phong bất đồng lại xông vào đánh nhau.

Cũng không biết lần này bọn họ định đánh bao nhiêu năm đây?

Có lẽ trong thời gian ngắn, Tống Thư Hàng tiểu hữu không cần phải lo đột nhiên bị kéo vào không gian thi lại vô hạn nữa rồi.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Bạch Vân thư viện của Nho gia.

Lưới lọc vỡ nát, tà ma Cửu U còn sống trong lưới lọc nhanh chóng trốn thoát.

Trận chiến giữa Nho gia và tà ma của thế giới Cửu U tạm thời chấm dứt ở đây.

Mà ở lối vào thế giới Kim Liên.

Bạch Tôn Giả ngồi xổm dưới đất, trên mặt lộ ra vẻ tìm tòi nghiên cứu:

“Thế giới Kim Liên này quả thật không tầm thường, sau khi cửa vào khép kín, ngay cả năng lực không gian của ta cũng không cách nào tiến vào trong đó.”

Không biết trong không gian Kim Liên xảy ra chuyện gì nữa?

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả lại thuận tay nhặt một ít mảnh vụn lóe sáng từ dưới đất lên, nghiên cứu một chút rồi thu chúng vào. Những mảnh vụn này là bảo vật rớt từ không gian Kim Liên xuống sau khi hiện hóa, là tài liệu tốt để chế tạo pháp bảo không gian.

Mặc dù Tống Thư Hàng tiểu hữu có túi thu nhỏ một tấc, nhưng không gian cất giữ lại quá nhỏ. Hay là làm một trang bị không gian tặng cho hắn chơi nhỉ?

Trong lúc Bạch Tôn Giả đang suy tư thì cửa của thế giới Kim Liên bỗng mở ra.

Sau đó, cao thủ Nho gia cẩn thận khiên một cái kén lớn màu trắng từ trong thế giới Kim Liên đi ra.

“Ơ? Bạch đạo hữu đấy à?”

Một vị cao thủ thất phẩm của Nho gia vừa thấy Bạch Tôn Giả thì lập tức vẫy tay kêu lên:

“Cảm ơn Bạch đạo hữu nhé, may mà ngươi đã mang vị Bá Đao tiểu hữu này đến.”

Lần nầy Nho gia bọn họ mời Bạch đạo hữu đến trấn giữ, quả nhiên là chuẩn không cần chỉnh.

“Hở?”

Bạch Tôn Giả chớp mắt nhìn về phía cái kén lớn kia.

Chương 788: Bom mùi hương…

Sau khi Tống Thư Hàng kết kén xong thì sử dụng Quy Tức thuật, cơ thể của hắn lập tức rơi vào trạng thái ngủ sâu, bắt đầu hấp thụ dược lực của Long Ma dược tề.

Uống gần hết một bình Long Ma dược tề, Tống Thư Hàng hoài nghi không biết đến lúc mình phá kén chui ra thì cơ thể có trở nên đáng sợ giống Hulk hay không nữa?

Sau khi ngủ sâu, Tống Thư Hàng không còn bị con rối Mặc Môn kéo vào mộng cảnh quái lạ, cũng không chịu ảnh hưởng của tinh thần lực và không còn nhập mộng nữa, hắn ngủ thật yên ổn.

Lần này hắn đã ngủ một giấc vô cùng sảng khoái, chất lượng giấc ngủ ở trong kén thật là tốt.

Sau khi tỉnh dậy, Tống Thư Hàng ngáp một cái đầy lười nhác:

“Lâu lắm rồi không được ngủ ngon như thế, nằm ngủ trong kén thoải mái thật đấy, chẳng trách Bạch tiền bối cứ nằm lì trong kén không chịu ra ngoài.”

Đúng lúc này, giọng nói của Tô Thị A Thập Lục truyền từ bên ngoài vào:

“Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi à? Nếu như tỉnh rồi thì mau chui ra đi, đúng lúc kịp giờ ăn sáng.”

“Còn kịp giờ ăn sáng hả? Mình ngủ ít thế thôi à?”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng đầy nghi hoặc, hắn cứ cảm thấy bản thân ngủ rất lâu rồi chứ.

“Ha ha.”

Giọng nói của Ngư Kiều Kiều truyền từ ngoài kén vào:

“Ngủ ít thế thôi à? Ngày mà ngươi ngủ thiếp đi là ngày 13 tháng 8, hôm đó chúng ta còn ở trong Bạch Vân thư viện của Nho gia, được đệ tử Nho gia chào đón nồng nhiệt. Mà hôm nay đã là ngày 18 tháng 8 rồi. Ngươi đã ngủ hơn năm này rồi đấy, Bá Đao tiểu hữu ạ!”

Không thể không nói một chút, đạo hiệu Bá Đao này của Tống Thư Hàng đã truyền khắp Nho gia rồi.

"Hả??"

Tống Thư Hàng trợn trừng mắt, trên mặt đầy vẻ không thể tin, hắn chỉ ngủ có một giấc thôi mà đã hơn năm ngày rồi á?

Đáng sợ quá!

Cái kén này thật là đáng sợ, ngủ ở trong này không cẩn thận sẽ nghiện mất.

Tống Thư Hàng hỏi:

"Thế bây giờ ta đang ở đâu? Bộ phim điện ảnh của chúng ta quay đến đâu rồi?"

"Hôm qua đã quay xong cả rồi, bây giờ đang làm mấy công tác hậu kỳ như biên tập, xử lý các phân cảnh, chèn nhạc nền…"

Tô Thị A Thập Lục đáp, đợi sau khi phim được làm xong, cô và Tô Thị A Thất sẽ rời khỏi đoàn làm phim để chuẩn bị độ kiếp.

"Nói thế là ta đã bỏ qua tất cả các phân cảnh phía sau rồi à?"

Tống Thư Hàng thở dài rồi lại hỏi:

"Đúng rồi A Thập Lục, đống giấy phép lái xe đó của ta được quay vào trong phim chưa thế?"

Nói ra thì lúc đầu sở dĩ hắn nảy ra ý tưởng quay một bộ phim điện ảnh là do mấy cái giấy phép lái xe kia trót bị ba Tống nhìn thấy.

Lúc mới đầu, Tống Thư Hàng chỉ muốn làm một bộ phim điện ảnh nhỏ kiểu như phim ngắn gây cười do một nhóm bạn thân quay cho vui rồi up lên mạng ấy.

Nhưng sau này, vì để di chuyển lực chú ý của Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng đề nghị làm một bộ phim điện ảnh cho Bạch Tôn Giả. Kết quả là tất cả các tiền bối của nhóm Cửu Châu số một đều nhảy vào.Việc quay phim điện ảnh này càng chơi càng lớn, giống như lăn bóng tuyết vậy.

Bây giờ bộ phim điện ảnh tạm lấy tên là Trận Chiến Mạt Pháp này giống như một con ngựa thoát cương, hoàn toàn không chịu sự khống chế của Tống Thư Hàng nữa, các vị tiền bối càng chơi càng vui, biến nó trở thành một bộ phim điện ảnh còn hoành tráng hơn cả mấy phim bom tấn nữa.

Ngư Kiều Kiều đáp:

“Ừm, yên tâm đi, mấy cái đạo cụ kia đều dùng rồi. Lúc vừa bắt đầu phim, theo như kịch bản mà bạn thân Cao Mỗ Mỗ của ngươi viết, trong phân cảnh ở thành phố có một tên con nhà giàu ăn chơi trác táng, hắn ta lái xe không cẩn thận đụng trúng nam chính Lăng Dạ đang say rượu. Kết quả là Lăng Dạ không sao, còn tên ăn chơi trác táng kia thì lại chết. Đống giấy phép lái xe kia xuất hiện trong cảnh này rồi. Sau đó vì đủ loại lí do trùng hợp, tên ăn chơi này trở thành khí linh của nam chính Lăng Dạ. Ban đầu bạn thân Cao Mỗ Mỗ của ngươi định đích thân diễn vai này, nhưng đến lúc bắt đầu quay thì lại phát hiện ra ảnh trên mấy cái đạo cụ bằng lái xe đó toàn là ảnh của ngươi.”

Tống Thư Hàng: …

Vì vai diễn này vốn Tống Thư Hàng định tự mình diễn mà. Nhưng không ngờ tới cuối cùng, hắn lại diễn vai Cao Thăng sư huynh thích tự tìm đường chết kia.

“Vậy sau đó xử lý thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Sau đó hả, sau khi được Bạch Tôn Giả đồng ý, bạn thân Cao Mỗ Mỗ của ngươi đã đổi toàn bộ ảnh trên mấy cái giấy phép lái xe của ngươi thành ảnh của mình rồi.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

“Đệch!”

Tống Thư Hàng không nhịn được bật thốt lên.

Cao Mỗ Mỗ thật sự coi mấy cái bằng lái xe đó là đạo cụ rồi, nhưng vấn đề là đống bằng ấy không phải là đạo cụ mà đều là thật cả đấy.

“Yên tâm đi, sau khi diễn xong, mấy cái giấy phép đó đều được giao cho Tuyết Lang Động Chủ để hắn khôi phục lại như cũ giúp ngươi rồi.”

Ngư Kiều Kiều cười ha ha, nói.

Tuyết Lang Động Chủ chuyên môn làm giấy tờ các loại. Tất cả các đạo hữu bế quan vài trăm năm sau khi xuất quan đều có thể tìm Tuyết Lang Động Chủ để làm các loại giấy tờ.

PS: Tuyết Lang Động Chủ còn chuyên kinh doanh đổi linh thạch lấy nhân dân tệ và đô la Mỹ. Một viên linh thạch tam phẩm có thể đổi được rất nhiều tiền.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở:

“Chuyện phim ảnh lát nữa rồi nói tiếp, ngươi còn không chui ra à?”

Nếu như đã tỉnh rồi thì còn nằm lì trong kén làm gì?

“Ừm, ta ra ngay đây. Hai người lùi ra một chút nhé.”

Tống Thư Hàng nói. Hắn không phải là Bạch Tôn Giả, không có sức hút lớn như thế.

Nếu như hắn học Bạch Tôn Giả nằm lì trong này không chịu ra, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục chắc chắn không ngại xé rách kén rồi kéo hắn ra đâu.

Sau đó, Tống Thư Hàng dùng tay làm đao, đâm về phía kén lớn.

Một chưởng đánh xuống, rạch ra một khe hở.

Tống Thư Hàng giơ tay lên nương theo khe hở đó mà xé rách cái kén.

Vào đúng lúc Tống Thư Hàng xé rách cái kén, có một mùi hương nồng đậm bay từ trong kén ra.

Mùi thơm này chính là một quả bom mùi hương!Cùng lúc Tống Thư Hàng xé rách cái kén, hương thơm luôn bị phong tỏa trong chiếc kén phun ra ngoài theo kiểu nổ tung.

Chỉ trong thời gian chưa tới một giây, hương thơm phun ra từ trong kén theo cách thức nổ tung này tràn ra khắp căn phòng đặt kén của Tống Thư Hàng rồi cứ thế lan ra rất xa rất xa.

Ở bên ngoài, tuy rằng đã quay xong nhưng vẫn còn mấy đạo hữu của nhóm Cửu Châu số một nhàn rỗi tán phét với nhau, họ đang chuẩn bị đón chào khoảnh khắc bộ phim điện ảnh được sản xuất thành công.

Ví dụ như Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Lệ Chi Tiên Tử, cả nhà Tuyết Lang Động Chủ, Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công Tử, Đậu Đậu…

Tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi hương nồng nàn này.

“Mùi thơm nồng nàn quá, mùi hương nồng đậm như thế phát ra từ đâu vậy?”

Đậu Đậu hít nhẹ. Năm ngày trôi qua, nó đã hồi phục lại sau khi trúng pháp thuật thiên phú của Diệt Phượng Công Tử rồi.

“Là mùi thơm của đồ ăn, có thể ngửi ra có rất nhiều hương liệu trộn lẫn với nhau, bên trong còn có mùi hành thoang thoảng nữa.”

Tuyết Lang Động Chủ cũng hít mũi.

Một chó một sói này có khứu giác thính nhất trong tất cả những người có mặt ở đây, ngay lập tức chúng ngửi thấy mùi hương này.

“Mùi thơm này khiến ta nhớ tới thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, trong thực tiên yến lần trước, vào khoảnh khắc món chính của Biệt Tuyết Tiên Cơ được mở ra liền có một mùi thơm tràn ra, lấp đầy khoang mũi của tất cả mọi người, chỉ cần ngửi thấy mùi hương này thôi đã cảm thấy thực tiên yến đó thật đáng giá!”

Bắc Hà Tán Nhân lau nước miếng, nói.

Diệt Phượng Công Tử nhìn Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, có phải ngươi mời Biệt Tuyết Tiên Cơ đến làm một bàn tiệc khao chúng ta không?”

Trong tất cả mọi người có mặt ở đây, chỉ có Bạch tiền bối mới có thể mời được vị thực tiên mạnh nhất Biệt Tuyết Tiên Cơ này đích thân ra tay nấu nướng thôi.

Bạch Tôn Giả xoay đầu lại: 0.0

Trên mặt Bạch Tôn Giả viết hai chữ ngơ ngác bằng phồn thể to tướng.

Xem ra không phải là Bạch Tôn Giả rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân hít sâu một hơi:

“Chẳng lẽ là có vị tiên trù nào đạt được bước đột phá nào đó chăng?”

“Gâu gâu, Hoàng Sơn Chân Quân ngốc quá, mấy người cứ tiếp tục chú ý cắt nối biên tập phim đi, ta đi xem xem vị tiên trù nào đang đột phá.”

Đậu Đậu nhảy một cái thật xa, xông về phía phát ra mùi hương.

Thấy Đậu Đậu chạy đi, những thành viên còn lại của nhóm Cửu Châu số một cũng không ngồi yên được nữa, họ đứng lên chuẩn bị đi theo Đậu Đậu.

Đúng lúc này, Bạch Tôn Giả lại xoa cằm, nói:

“Có lẽ không phải là vị tiên trù nào đang nấu ăn đâu.”

“Hả? Bạch đạo hữu phát hiện ra điều gì rồi à?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi ngay.

“Ừ, tuy rằng mùi hương này nồng đậm hơn, nhưng nếu cảm ứng kĩ thì vẫn có thể ngửi ra.”

Bạch Tôn Giả giải thích:

“Các ngươi không cảm thấy, mùi thơm này rất giống mùi thơm lần trước Tống Thư Hàng tiểu hữu phát ra khi thi triển dị năng Thiệt Trán Liên Hoa sao?”

“Nghe Bạch tiền bối nói thế ta cũng thấy giống, chỉ có đều mùi hương đậm hơn mấy lần nên nhất thời chúng ta không liên tưởng nó với thiên phú của Tống Thư Hàng tiểu hữu lại với nhau.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói:

“Xem ra Tống Thư Hàng tiểu hữu đã tỉnh lại rồi, sau giấc ngủ năm ngày này, hắn sẽ có thu hoạch gì nhỉ, có đột phá được cảnh giới không?”

Diệt Phượng Công Tử cảm thán:

“Thôi ta xin, tốc độ thăng cấp của Tống Thư Hàng tiểu hữu đáng sợ lắm rồi. Chỉ cần nghĩ tới chuyện không lâu sau hắn có thể đuổi kịp cảnh giới của ta thì kẻ làm tiền bối như ta lại cảm thấy có áp lực nặng nề.”

“Đi xem đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Vì thế, những thành viên còn lại của nhóm Cửu Châu số một cũng đi tới nơi phát ra mùi hương.

Phía bên kia.

Bạn thân của Tống Thư Hàng Cao Mỗ Mỗ cùng Thôn Vân tăng và mấy người khác đang xem các thành viên trong đoàn phim của đạo diễn Jacob biên tập cắt nối phim. Vị trí căn phòng họ đang ở khá xa nên ngửi thấy mùi thơm kia muộn hơn những người khác.

“Thơm quá, mùi gì vậy nhỉ?”

Cao Mỗ Mỗ hít mũi, cậu ta đột nhiên có cảm giác thèm ăn, bụng sôi ùng ục.

Mấy người nhìn nhau một cái.

“Có phải đến lúc nên đi ăn cơm tối rồi không.”

Thổ Ba đề nghị.

“Ý hay đấy.”

Thôn Vân tăng tán đồng.

Xoẹt.

Tống Thư Hàng xé kén, sải bước từ bên trong ra.

Sau đó hắn nhìn thấy gương mặt tràn đầy sự kinh ngạc của Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều.

“Xem ra ta lại biến thành một tên to con đầy cơ bắp rồi đúng không?”

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống cơ thể của mình.

Ừm, quả thật lại biến thành một gã to con rồi.

Từng khối cơ bắp phồng to lên, cả cơ thể hắn to hơn mấy lần, cường tráng đến mức khiến cho người ta tuyệt vọng.

Điều quan trọng hơn là, màu da của hắn có chút vấn đề.

“Màu xanh lá cây á? Chuyện quái gì thế này?”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Trước khi kết kén, hắn chỉ than vãn đến lúc đi ra, cơ thể của hắn có khi sẽ trở nên to lớn như Hulk, nhưng vì sao đến cả màu da cũng biến thành màu xanh lá cây hả?

Hắn biến thành Hulk thật hả?

Chương 789: Trong tim ta có thêm một cục hạch, có cần cân nhắc làm phẫu thuật không nhỉ?

Từ bao giờ mà Long Ma dược tề có thêm công dụng thay đổi màu da của người dùng thuốc thế này? Chẳng lẽ nó cũng theo kịp trào lưu, tặng miễn phí màu da sành điệu giống trong trò chơi của Tam Lãng sao?

Chơi nhau à, cái kiểu da giống như Hulk này ai mà thèm chứ, nó trông đáng sợ lắm đấy biết không hả?

Chẳng trách khi nhìn hắn thì trên mặt Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều lại đầy vẻ kinh ngạc.

Tống Thư Hàng tự cười nhạo mình:

“Ha ha, xem ra kể từ ngày hôm nay, các cô phải gọi ta là Hulk Thư Hàng rồi.”

“Ha ha.”

Tô Thị A Thập Lục cũng bật cười.

“Thư Hàng!”

Đột nhiên sắc mặt Ngư Kiều Kiều lại tràn đầy vẻ nghiêm túc, tuy rằng Tống Thư Hàng cũng không biết sao mình lại nhìn ra trên mặt Ngư Kiều Kiều có biểu cảm nghiêm túc nữa.

“Hả?”

Hắn nhìn Ngư Kiều Kiều với vẻ nghi hoặc.

“Ngươi trông thật là ngon.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Đậu xanh, Tống Thư Hàng bị dọa nhảy dựng lên. Hắn cảm nhận được, Ngư Kiều Kiều không nói đùa mà đang rất nghiêm túc.

Việc này còn đáng sợ hơn cả chuyện hắn biến thành Hulk nữa.

“Kiều Kiều, đừng nói đùa như thế chứ, phải giữ gìn con thuyền tình bạn cẩn thận, nếu không là lật thuyền đấy.”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng điệu nghiêm túc.

“Ừm.”

Ngư Kiều Kiều gật đầu rồi bổ sung thêm:

“Nhưng lúc này ta nói thật mà, bây giờ nhìn ngươi ngon lắm.”

“Tình bạn của chúng ta đã hết rồi, Kiều Kiều ạ.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

Trong lúc họ đang nói chuyện, cửa phòng bị Đậu Đậu đẩy ra.

Lúc này Đậu Đậu đã biến thành một con yêu quyển thân dài ba mét, nó tông cửa ra rồi nhảy vào phòng.

Vừa mới vào phòng nó đã hít hà, cuối cùng ánh mắt của nó dừng lại trên người kẻ vừa phá kén chui ra là Tống Thư Hàng:

“Ố? Gã to con màu xanh lá cây này nhìn ngon đấy, gâu gâu ~~”

“Đậu Đậu ngu ngốc, là ta, Tống Thư Hàng đây!”

Tống Thư Hàng phẫn nộ kêu lên.

“Gâu ~~ Thư Hàng, sao ngươi lại biến thành thế này, nợ tiền người ta nên bị ném vào sơn xanh đấy à? Gâu gâu!”

Đậu Đậu kinh ngạc kêu lên.

“Ta nghĩ chắc là do công dụng mới của Long Ma dược tề đấy. Lúc ta phá kén chui ra đã thành thế này rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đáng thương quá, gâu gâu.”

Đậu Đậu nói, nó đến gần Tống Thư Hàng, liếm tay hắn một cách đầy thân thiện.

“Đừng dùng ánh mắt đáng thương này nhìn ta, còn ngươi đó, ngươi thoát khỏi ảnh hưởng của năng lực thiên phú của Diệt Phượng Công Tử rồi hả? Chú trym non của ngươi trở lại rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa nói, Tống Thư Hàng vừa vuốt đầu Đậu Đậu một cách vô thức. Lúc chó con liếm tay mình, tiện tay sờ đầu chúng là chuyện rất bình thường.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong ấn tượng của Tống Thư Hàng, trước giờ Đậu Đậu chưa từng liếm ai cả, tuy rằng nó từng cho hắn dắt đi dạo, nhưng từ trước tới nay chưa từng liếm người khác như những con chó bình thường. Dù gì Đậu Đậu cũng là đại khuyển yêu, khác hẳn những con chó bình thường kia.

Vì thế… tại sao hôm nay Đậu Đậu lại liếm hắn thế?

Tống Thư Hàng cúi đầu xuống nhìn Đậu Đậu, sau đó thấy Đậu Đậu lại bắt đầu liếm tay hắn. Không biết có phải ảo giác hay không, từ trong mắt Đậu Đậu, Tống Thư Hàng nhìn thấy cảm giác thèm thuồng với đồ ăn.

Dường như trong mắt Đậu Đậu, tay của hắn hoàn toàn không phải là tay của một người bạn mà là món móng giò kho tàu thơm phưng phức ấy.

Á đù… lúc nãy Ngư Kiều Kiều và Đậu Đậu nói trông ngươi rất ngon không phải là nói đùa mà là thật sự muốn cắn hắn hả?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì hắn nhìn thấy hai mắt Đậu Đậu sáng lên, nó nhe răng nanh sắc bén ra, cắn một cú thật mạnh vào tay Tống Thư Hàng.

Trong khoảng khắc này, Tống Thư Hàng nhớ lại chuyện cũ tàn nhẫn lúc hắn bị Bạch Tôn Giả biến thành một con cá để trải nghiệm cảm giác vượt Long môn, nhưng lại bị Đậu Đậu đi ngang qua cắn chết rồi nuốt vào trong bụng.

“Cương Thủ!”

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thi triển thần kỹ rèn sắt Cương Thủ đã đại thành của mình. Ngay lập tức, hai cánh tay của Tống Thư Hàng nhiễm màu đen của sắt thép, từ bàn tay đến cánh tay đều biến thành sắt thép.

Lần này, sau khi phá kén chui ra, thể chất của Tống Thư Hàng đã gần đạt tới tam phẩm đỉnh phong. Nếu thi triển thêm Cương Thủ thì độ cứng hai cánh tay của hắn không kém gì thần binh tứ phẩm thông thường cả.

Lúc Đậu Đậu cắn xuống cũng chỉ có thể để lại hai hằng dấu răng trên cánh tay sắt thép của hắn mà thôi.

“Đau quá đau quá, Đậu Đậu ngươi cắn thật đấy à, tình bạn của chúng ta tới đây là chấm hết nhé.”

Tống Thư Hàng kêu lên, hai tay của hắn vung mạnh một cái, muốn hất Đậu Đậu từ trên tay xuống.

Đồng thời hắn nhìn về phía Ngư Kiều Kiều đứng cách đó không xa với ánh mắt đầy cảnh giác.

Hắn sợ Ngư Kiều Kiều cũng đột nhiên nhảy ra cắn hắn một miếng.

"Hu hu hu, cho ta một cánh tay vị hành đi, tình bạn hết rồi cũng không sao cả."

Đậu Đậu nhồm nhoàm nói.

"Nhả ra đi, cái đồ mê Sở Sở nhà ngươi, ta cảnh cáo ngươi, nếu như còn không nhả ra, ta có thể khiến cho cái cô bà xã của Sở Sở trên mạng kia và cả Sở Sở cô nương tất đen của Sở gia đó ghét bỏ ngươi! Ngươi đừng quên lúc đầu là ta chat video trên mạng với cái cô bà xã của Sở Sở đó đấy. Ngươi đừng có mà ép ta!"

Tống Thư Hàng uy hiếp.

Đậu Đậu: …

Sau hồi lâu, Đậu Đậu mới không cam lòng mà nhả ra.

"Cái đồ mê Sở Sở nhà ngươi cắn mạnh thật đấy, nếu ta không sử dụng Cương Thủ thì chắc chắn cánh tay này đã bị ngươi cắn đứt rồi!"

Tống Thư Hàng trợn trừng mắt lên lườm Đậu Đậu.

"Yên tâm đi, ngươi tưởng rằng ta là chó bình thường sao? Ta đây hạ miệng có tính toán cả rồi nhé, cho dù ngươi không dùng Cương Thủ thì cùng lắm ta chỉ để lại hai vết răng trên cánh tay của ngươi thôi."

Đậu Đậu cười đắc ý, đáp lại.

Chuyện thế này thì có gì đáng để đắc ý hả?

Tống Thư Hàng lắc tay:

"Lát nữa phải tìm Dược Sư tiền bối để tiêm một mũi vắc-xin phòng bệnh chó dại mới được. Cũng không biết có vắc-xin phòng bệnh chó dại bản tu chân không nữa?"

"Ta cắn chết ngươi, Đậu Đậu ta đây sao có thể làm ngươi mắc bệnh dại được chứ."

Đậu Đậu cắn chặt răng, nói.

"Mà rốt cuộc là có chuyện gì thế này? Ngoài chuyện biến thành

Hulk ra ta còn thay đổi nào khác nữa à? Chẳng lẽ lần này Long Ma dược tề không những tặng kèm một bộ da của Hulk mà còn tặng thêm công hiệu thịt Đường Tăng hả?”

Tống Thư Hàng vừa cắn chặt răng vừa lắc tay.

Lúc nãy quả thật Đậu Đậu không cắn hết sức, hai dấu răng trên tay hắn nhanh chóng biến mất.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục giải thích:

“Thư Hàng, giờ người ngươi rất thơm. Mùi hương bây giờ giống hệt hương thơm hoa sen tản ra khi người thi triển Thiệt Trán Liên Hoa lần trước ấy. Hơn nữa, mùi hương lần này còn đậm hơn mấy lần.”

“Không chỉ có thế, so với mùi hương của Thiệt Trán Liên Hoa, hương thơm trên người ngươi còn có thêm mùi hành.”

Ngư Kiều Kiều bổ sung.

“Nói chung là mùi thơm dụ chó lắm, làm ta nhìn thấy ngươi là muốn cắn một phát. Hay là ngươi cho ta cắn thử phát nữa xem, yên tâm đi, ta đây hạ miệng có tính toán cả, không làm ngươi bị thương đâu, chỉ cắn cho sướng miệng thôi.”

Đậu Đậu bổ sung.

“Đồ mê Sở Sở nhà ngươi lượn sang một bên đi.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ hung dữ, nó coi hắn là đồ mài răng thật hả?

Nhưng tại sao trên người mình lại tỏa ra mùi Thiệt Trán Liên Hoa nhỉ? Đã thế lại còn có cả mùi hành nữa?

Khoan đã, mùi hành á, không phải là Thông Nương lại gặp chuyện gì rồi đấy chứ?

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay vào móc túi thu nhỏ một tấc trong lòng ra.

“Yên tâm đi, lần này ta không có việc gì.”

Giọng nói của Thông Nương truyền từ trong ra. Lần này cô không sao hết, không bị hòa tan cũng không bị rụng mất mầm hành.

Hơn nữa, khi cái kén của Tống Thư Hàng tuôn ra dược lực của Long Ma dược tề, Thông Nương còn lấy được chút lợi, thể chất hiện tại của cô mạnh hơn nhiều rồi.

“Vậy mùi hành đó là sao?!”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi có còn nhớ, lúc ở trong không gian Kim Liên ta đã chế tạo cho ngươi một cái quạt mầm hành không… Trong lúc ngươi hấp thụ Long Ma dược tề, chiếc quạt mầm hành đó hòa tan vào trong dược tề rồi. Có khi nào là do nó không?”

Thông Nương phỏng đoán.

Tống Thư Hàng: …

Hóa ra bộ da xanh lét này của hắn là do cái quạt mầm hành đó gây ra.

“Còn lí do tại sao người ngươi lại thơm phưng phức thì ta không biết đâu.”

Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn nhắm mắt lại, sử dụng Chân Ngã Minh Tưởng Kinh và Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công để kiểm tra sự thay đổi trong cơ thể mình.

Đầu tiên là thể chất… lần này uống một hơi hết một bình Long Ma dược tề, thể chất của hắn được đẩy lên đến tam phẩm đỉnh phong.

Cơ thể của tu sĩ cảnh giới Chiến Vương tam phẩm rất cường đại. Chiến Vương chi khu là đặc trưng của tu sĩ tam phẩm, đồng thời cũng là con đường mà họ tu luyện.

Chiến Vương chi khu là bốn kinh mạch thần kỳ giăng kín trong cơ thể tu sĩ.

Mạch thứ nhất Tinh Huy, mạch thứ hai Nguyệt m, mạch thứ ba Dương Viêm, mạch thứ tư Không Vương cũng chính là hình thái đầy đủ của Chiến Vương chi khu.

Chỉ cần lần lượt đả thông bốn kinh mạch thần kỳ này, lúc chiến đấu, tu sĩ tam phẩm kích hoạt chúng là có thể phát ra sức mạnh cường đại. Mỗi lần đả thông thêm một mạch là lại có thể phát ra sức mạnh cường đại hơn.

Sau khi cả bốn kinh mạch đều được đả thông, tu sĩ tam phẩm tung ra toàn lực chiến vương chi khu trạng thái hoàn mỹ nhất, có thể dẫn thiên kiếp, đột phá lên cảnh giới tiên thiên tứ phẩm.

Tống Thư Hàng vừa mới tấn thăng lên cảnh giới tam phẩm, cả bốn kinh mạch trong cơ thể đều chưa được đả thông. Nhưng dựa vào công pháp luyện thể Cương Thủ, thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ và Nho Gia Kim Cương Thân, Tống Thư Hàng đẩy cường độ của cơ thể lên đến cường độ cơ thể của tu sĩ đã đả thông mạch Nguyệt m.

Mà lúc này… cơ thể của Tống Thư Hàng đã có cường độ như tu sĩ Dương Viêm mạch, cả người hắn tỏa ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt. Chỉ thiếu một bước nữa là có thể đả thông Không Vương mạch, có được cường độ thân thể như tu sĩ tam phẩm có chiến vương chi khu hoàn chỉnh.

Đợi hắn hấp thu hết dược lực của Long Ma dược tề, cơ thể của hắn sẽ đạt được cường độ của Chiến Vương chi khu hoàn chỉnh, tiến đến thật gần với cường độ của tu sĩ tứ phẩm.

Sau đó, cảnh giới của hắn sẽ thay đổi. Lúc này Tinh Huy mạch trong cơ thể hắn được đả thông rồi!

Những những thứ này không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là… Tống Thư Hàng phát hiện ra trong tâm khiếu của mình có thêm một thứ.

Tâm khiếu là bước tu luyện đầu tiên của tu sĩ.

Trong trăm ngày Trúc Cơ, tu sĩ nhất phẩm phải tu luyện tâm khiếu, nó chính là điểm khởi đầu của tu sĩ.

Lúc này Tống Thư Hàng phát hiện ra trong tâm khiếu của mình xuất hiện thêm một thứ có hình dạng giống với hạch tâm.

Đây là thứ gì vậy? Hắn mới chỉ nghe nói đến sỏi thận thôi chứ chưa từng nghe ai nói tim cũng có sỏi cả?

Không đúng… đây là tâm khiếu của hắn, nó khác với tim.

Kể ra thì, cái thứ có hình dáng hạch tâm này nhìn cũng hơi quen mắt.

Hình như cách đây không lâu… mình đã nhìn thấy thứ tương tự thế này thì phải?

Tống Thư Hàng nghĩ thật kỹ lại.

Lúc nhập mộng trở thành Kim Liên, khi con rồng đốm một chân đào tạo Kim Liên, trong cơ thể của Kim Liên cũng hình thành một hạch tâm như thế này.

Thứ này… là chìa khóa để Kim Liên tạo ra một phương thế giới cho mình.

Chương 790: Kinh văn Thánh Nhân

Tại sao trong cơ thể mình lại xuất hiện thứ này nhỉ?

Lúc nhập mộng, bên trong Quân Tử Kim Liên xuất hiện hạt hạch tâm này là vì có “Thiên Đạo rồng đốm” không ngừng nuôi dưỡng nó, liên tục tiếp thêm sức mạnh Thiên Đạo cho nó, cuối cùng mới hình thành chìa khoá hạnh tâm mở ra “một tiểu thế giới”.

Mà Tống Thư Hàng…chỉ là “nhập mộng” đính kèm trên Quân Tử Kim Liên mà thôi, vốn dĩ hắn không được “Thiên Đạo rồng đốm” tiếp năng lượng cải tạo, vậy tại sao bên trong hắn lại thừa ra một hạt hạch tâm thế này?

Còn nữa, trong cơ thể hắn xuất hiện loại hạch tâm này thì có tác dụng gì đây?

Lẽ nào muốn hắn phải giống như “Quân Tử Kim Liên”, mọc rễ rồi cắm rễ trong Ma Trì, nở hoa, hấp thụ năng lượng để nuôi lớn hạt hạch tâm này đấy à? Cuối cùng nổ tung cơ thể của mình, mở ra một “thế giới Tống Thư Hàng” sao?

Không cần đâu, hắn không muốn mọc rễ nở hoa, càng không muốn tự đánh bom mình, cũng không muốn dùng thân thể mình để mở ra một thế giới để người khác đi vào bên trong đâu.

Quan trọng hơn cả là “chìa khoá hạch tâm” này mọc trong người hắn là phúc hay hoạ đây? Sẽ không ảnh hưởng đến sự phát triển gì đó của hắn đấy chứ?

Có thời gian nhất định phải nghiên cứu cho kỹ mới được… hy vọng nó sẽ không gây hại gì.

Hít thở sâu, Tống Thư Hàng thoát khỏi trạng thái trầm tư suy nghĩ, kết thúc tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Vừa mở mắt đã phát hiện mấy vị tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 đều đứng bên cạnh hắn với đủ mọi tư thế kỳ quái: Bạch Tôn

Giả đứng nấp sau cơ thể khổng lồ của hắn, chỉ lộ ra phần đầu, Lệ Chi Tiên Tử lấp ló sau lưng Bạch Tôn Giả, cũng chỉ để lộ phần đầu, sau đó là Tuyết Lang Động Chủ lơ lửng đằng sau Lệ Chi Tiên Tử, cũng chỉ lộ ra cái mặt... kế tiếp còn có Đậu Đậu, Diệt Phượng Công Tử và những vị tiền bối khác, bọn họ như đang trồng tháp người, xếp chồng lên nhau.

Ngoài ra, Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều cũng đứng bên cạnh Tống Thư Hàng. Hai người bọn họ không đến cảnh giới ngũ phẩm, lại không có phi hành pháp bảo như Đậu Đậu nên không thể bay trên không.

Tống Thư Hàng:

“???”

Đây là cái tư thế kỳ dị gì vậy trời!

Các vị tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 lại muốn làm gì nữa đây?

“Đều đứng vào vị trí cả rồi, chuẩn bị, một...hai...ba, cười cái nào!”

Lệ Chi Tiên Tử dùng linh lực nâng điện thoại bay lơ lửng trên không trung, ống kính ngắm chuẩn về phía mọi người.

Tách tách tách! Chụp vài bức ảnh.

Tiếp đó, Lệ Chi Tiên Tử thu điện thoại lại, trên điện thoại nhanh chóng gửi đi một tin tức: Hôm nay, bọn ta gặp được Hulk hàng xịn, bèn chụp chung mấy tấm lưu niệm.

Sau đó nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Ơ, Thư Hàng tiểu hữu tỉnh rồi đấy à.”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Không ngờ lần này tiểu hữu lại biến thành Hulk. Long Ma dược tề luôn đem đến cho người ta bất ngờ mà.”

“Thực ra nguyên nhân biến thành Hulk không chỉ vì Long Ma dược tề thôi đâu, còn vì trên người ta mang theo mầm hành nữa. Các ngươi ngửi mà xem, trên người ta còn có mùi hành nữa cơ.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Đã ngửi thấy từ lâu rồi.”

Diệt Phượng Công Tử liếm mép:

"Trông ngươi rất ngon đấy."

Khoé miệng Tống Thư Hàng giật giật:

"Diệt Phượng tiền bối, đùa kiểu này chẳng buồn cười tí nào cả."

"Thư Hàng tiểu hữu, khuyên ngươi nên dùng loại sữa tắm Bách Hoa Cốc ấy, khử mùi cực kỳ hiệu quả, lúc ta tắm cho thằng nhóc Tiểu Lang nhà ta cũng dùng loại sữa tắm này, hiệu quả tốt hơn Khiết Thân Phú nhiều."

Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ bước lên một bước rồi đưa cái bình nhỏ qua:

"Ta nghĩ tốt nhất là bây giờ ngươi đi tắm đi, còn không cứ ngửi thấy mùi vị trên người ngươi là ta lại thấy đói bụng."

"Cảm ơn ngươi, Tuyết Lang tiền bối. Ta nghĩ quả thật mình phải đi tắm cái đã."

Tống Thư Hàng nói. Tốt nhất là có thể rửa sạch màu xanh trên người đi nữa.

"Đúng rồi, Thư Hàng, ta có món đồ muốn đưa cho ngươi này."

Hoàng Sơn Chân Quân lấy ra một quyển kinh văn đưa cho Thư Hàng:

"Đây là một trong những lễ vật cảm ơn mà Nho gia cho ngươi."

"Lễ vật cảm ơn của Nho giáo ư?"

Tống Thư Hàng tò mò nhận lấy quyển kinh thư.

Hoàng Sơn Chân Quân giải thích:

"Đây là kinh văn Thánh Nhân của Nho gia, lúc Thánh Nhân còn sống đã tự tay viết quyển kinh thư này, tuy không phải pháp thuật hay công pháp gì nhưng bên trong nó chứa đựng ý chí của Thánh Nhân. Là một trong mười quyển kinh văn Thánh Nhân đã tạo nên cái lưới lọc hôm trước. Hiện giờ Nho gia chỉ còn lại mười quyển kinh văn Thánh Nhân thôi, vô cùng quý giá đấy, không ngờ lại tặng cho ngươi một quyển."

Hoàng Sơn Chân Quân ngừng một chút rồi nói tiếp:

"Mà ngươi làm gì trong không gian Kim Liên thế? Cả Nho gia đều hận không thể cung phụng ngươi kia kìa, đệ tử của Nho gia liên tục lan truyền uy danh của ‘Bá Đao đạo hữu’. Thậm chí trước lúc bọn ta rời Bạch Vân thư viện, Hằng Hoả Chân Quân còn nhờ ta chuyển lời cho ngươi, quyển kinh văn Thánh Nhân này mới chỉ là một phần lễ vật cảm ơn mà thôi, bọn họ vẫn đang chuẩn bị quà to hơn cho ngươi. Hắn còn nói, chỉ cần ngươi phân phó thì đệ tử Nho gia dù có phải vào nước sôi lửa bỏng cũng sẽ hoàn thành nó.

Mấy ngày trước đệ tử Nho gia liên tục lan truyền uy danh của “Bá Đao đạo hữu”, nhưng Bá Đao đạo hữu rốt cuộc đã giúp Nho gia cái gì thì không nói rõ, chỉ nhắc tới thế giới Kim Liên cùng một số cơ mật khác, vì vậy nội dung truyền đi rất đơn giản.

“Chắc là do ta cứu được không gian Kim Liên vào thời khắc mấu chốt thì phải.”

Tống Thư Hàng đáp lời. Cũng không biết thế giới Kim Liên của Nho gia bây giờ thế nào rồi? Có còn phục hồi lại được nguyên khí hay không?

“Chẳng trách, lần này Nho gia nợ ân tình lớn rồi đây.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói:

“Thế Thư Hàng tiểu hữu có muốn thứ gì không? Hằng Hoả Chân Quân nói nếu như ngươi muốn có thứ gì thì Nho gia nhất định sẽ tận lực kiếm nó cho ngươi.”

Bạch Tôn Giả nghe đến đây, nhíu mày nói:

“Sao cứ cảm giác là ta đã bỏ lỡ chuyện thú vị gì rồi thì phải?”

Bạch tiền bối ngươi tránh được một kiếp rồi đó!

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, đáp lại Hoàng Sơn Chân Quân:

“Để ta suy nghĩ cho kỹ đã.”

Nói đến món đồ muốn sở hữu, bảo vật trị hàn bệnh của Lý m Trúc cũng tính là một, nhưng không biết Nho gia có bảo vật hay phương pháp như thế hay không? Hơn nữa, nếu như có thể, hắn muốn có một “động phủ” kín đáo một chút, tương lai có thể giúp hắn ổn định gia đình.

Nói xong, Tống Thư Hàng giơ tay “cầm” quyển kinh văn Thánh Nhân. Bắp thịt của hắn hiện tại căng cứng, thể tích cực lớn. So sánh một chút thì Hoàng Sơn Chân Quân bỗng trở thành cọng giá đỗ bé tý tẹo.

Đây chính là một trong mười quyển kinh thư còn sót lại của Nho gia do chính tay Thánh Nhân viết. Tuy không phải là công pháp nhưng đây là kinh thư do Thánh Nhân tự tay viết từng nét bút, bên trong chứa đựng ý chí lẫn sức mạnh của Thánh Nhân. Có thể nói đây là một trong những bảo vật quý giá nhất của Nho gia cho đến thời điểm hiện tại.

Lúc Tống Thư Hàng giơ tay nhận lấy kinh văn Thánh Nhân, đột nhiên cơ thể khổng lồ của hắn bỗng run rẩy kịch liệt, vì cơ thể quá lớn nên vô cùng rõ ràng.

“Ngươi sao thế?”

Hoàng Sơn Chân Quân nghi ngờ hỏi.

“Shh! Vừa nãy ta cảm giác cơ thể mình lạnh một cái, hình như có thứ gì đó phóng vọt ra từ trong cơ thể ta!”

Tống Thư Hàng nói.

“Thứ gì cơ? Ta không thấy cái gì cả?”

Khuôn mặt Hoàng Sơn Chân Quân đầy vẻ nghi hoặc.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử nhắm mắt lại để cảm nhận cho rõ:

“Ơ… có thứ gì đó thật này, từ trong cơ thể của Thư Hàng bị tống ra ngoài rồi.”

“Hình như ta biết là thứ gì rồi.”

Bạch Thư Giả phỏng đoán:

“Thư Hàng, ngươi còn nhớ pháp thuật kỳ quái Mặc Môn kia chứ? Loại pháp thuật có phần giống với lời nguyền, vô thanh vô tức nhưng lại kéo ngươi chìm vào ác mộng ấy. Vừa nãy bị tống ra ngoài chắc là pháp thuật kia rồi.”

Hoá ra là “lời nguyền ác mộng”.

Tống Thư Hàng cũng hiểu ra, nhìn quyển kinh văn Thánh Nhân trong tay, do Thánh Nhân viết nên, cũng như Thánh Nhân vậy. Hắn chỉ vừa mới vươn tay sờ vào, ý chí và sức mạnh của Thánh Nhân trong nó đã tống thẳng pháp thuật ác mộng Mặc Môn ẩn náu trên người hắn ra ngoài.

“Tiếc quá, chỉ đơn giản loại trừ lời nguyền ác mộng, có phần quá hời với cái tên gia hoả đã nguyền rủa ta rồi. Cái này giống với pháp thuật nguyền rủa, thời gian trước giày vò ta đến thảm… nếu như có cách, có thể thông qua lời nguyền ác mộng chống lại tên gia hoả nguyền rủa ta thì tốt quá.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói. Nếu không phải gặp được Bạch Tiền Bối two trong giấc mộng, nói không chừng hắn đã thực sự bị nhốt vĩnh viễn trong ác mộng rồi, không còn cách nào thoát khỏi rắc rối.

Vừa dứt lời, trên quyển kinh thư Thánh Nhân loé lên tia sáng yếu ớt. Sau đó, pháp thuật Mặc Môn vốn dĩ bị đẩy ra khỏi cơ thể của Tống Thư Hàng bỗng dừng lại.

Tiếp đến, dưới sức mạnh của kinh thư Thánh Nhân, pháp thuật này bị ép thành phù văn hình khuyên màu đen. Cuối cùng phong ấn lên mu bàn tay phải của Tống Thư Hàng, trông giống như hình xăm.

Tống Thư Hàng giơ tay phải của mình lên:

“Ơ? Kinh thư Thánh Nhân không tống lời nguyền ác mộng ra mà chọn cách phong ấn nó ư?”

“Lẽ nào lúc nãy nó nghe thấy lời Tống Thư Hàng nói nên huỷ bỏ cách loại trừ mà lựa chọn phong ấn nó sao?”

Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi.

Đậu Đậu cười nói:

“Chắc không đâu, chỉ là một quyển kinh thư mà thần kỳ đến vậy á? Chẳng lẽ một quyển kinh thư còn có thể thành tinh nữa cơ á?”

Hoàng Sơn Chân Quân giơ tay vỗ nhẹ đầu Đậu Đậu, cười nói:

“Cái này còn chưa chắc đâu, đặc biệt là quyển sách “Thánh Nhân Nho gia” tự tay viết này, nói không chừng còn biến thành “thư linh” hoặc “thư yêu” đấy.”

Đậu Đậu đang định nói gì đó nhưng đúng lúc này, một trận sương mù từ trong tay Hoàng Sơn Chân Quân phóng vọt ra. Đậu Đậu không cẩn thận bị hút vào trong màn sương, sau đó liền… bất tỉnh nhân sự.

Hoàng Sơn Chân Quân thản nhiên túm lấy Đậu Đậu rồi lấy ra một cái lồng, đặt nó vào trong đó. Cười với các vị đạo hữu, nói:

“Cũng đến lúc nên đem Đậu Đậu về rồi.”

Lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân.

Đồng thời, còn có tiếng trao đổi của mấy người Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba cũng truyền đến. Mấy người bọn họ cũng thuận theo hương vị mà đi tới căn phòng của Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng nghe thấy giọng nói của Cao Mỗ Mỗ, sắc mặt chợt biến đổi.

“Các vị tiền bối, vãn bối, xin lỗi không tiếp chuyện mọi người được!”

Sau đó, Tống Thư Hàng mang theo sữa tắm Bạch Hoa Cốc Tuyết mà Lang Động Chủ tặng hắn rồi chạy như bay vào nhà tắm trong phòng ngủ.

Chương 791: Quẻ bói ta gieo cho ngươi đã ứng nghiệm rồi

Với hình thể của người khổng lồ xanh, vẫn có thể mượn "ghim cài áo biến hình" yểm hộ một chút. Nhưng mùi trên cơ thể lại không có cách nào che giấu bằng huyễn thuật.

Vì vậy trước khi gặp đám người Cao Mỗ Mỗ thì vẫn nên đi tắm cái đã.

Thử xem hiệu quả của sữa tắm Bách Hoa Cốc mà Tuyết Lang Động Chủ khuyên dùng thế nào, hy vọng có thể khử đi mùi vị trên người hắn, nếu có thể rửa sạch được màu xanh trên người thì càng tốt.

Nhà tắm trong phòng rất rộng.

Sau khi Tống Thư Hàng đi vào nhà tắm, cởi áo đạo sĩ đổi được ở chỗ Dương hoà thượng. May mà độ co giãn của áo đạo sĩ khá tốt, không bị rách bởi cơ bắp khoa trương của hắn.

Nhưng áo cánh bên trong áo đạo sĩ lại không may mắn như vậy.

Tống Thư Hàng tiện tay cởi cái áo bị rách bươm ra, chuẩn bị đi tắm bồn.

Nhưng lúc này, hắn bỗng ngừng lại.

Trước gương trong nhà tắm, cô gái có mái tóc dài màu xanh dường như đang ngồi trang điểm.

Nữ tu tóc xanh có mái tóc rất dài, tinh tế nhưng cũng rất dịu dàng.

Lúc cô ngồi trên chiếc ghế trước gương, mái tóc rủ xuống sàn như chiếc áo choàng khoác sau lưng cô.

Nước da trắng như tuyết, nhìn qua giống như con lai Trung Tây, ngũ quan tinh tế như người phương Đông, cũng có cảm giác giống người phương Tây. Lông mi cô cũng là màu xanh, vừa dài vừa nổi bật.

Khoé miệng Tống Thư Hàng giật một cái.

Cô gái này chính là nữ tu tóc xanh đã gieo quẻ cho Tống Thư Hàng lúc còn ở trong sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả, nghi là do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung mà thành.

Bản thể của hình tượng này có lẽ là quản lý Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thần bí của nhóm Cửu Châu số 1, hình tượng của nữ tu tóc xanh này từng xuất hiện trong ký ức của Thánh Nhân lúc ở đầm Thánh Tịch.

Tống Thư Hàng dò hỏi:

"Đồng Quái tiền bối?"

"Ồ, Thư Hàng tiểu hữu đấy à."

Cô gái tóc dài xanh quay đầu lại, mỉm cười về phía Tống Thư Hàng:

"Ừ, xem bộ dạng thì chắc quẻ bói lần trước ta gieo ứng nghiệm rồi chứ gì, ta cũng thành công nắm chặt lấy vận may của mình."

Thành công nắm chặt lấy vận may của mình ư?

Khoan khoan!

Lúc này hắn mới nhớ ra, hôm đó Đồng Quái tiên sư gieo quẻ cho hắn, nói gần đây hắn sẽ gặp may mắn.

Lúc Tống Thư Hàng bị doạ cho sợ, trong lòng hắn đã quyết định… Băng qua đường không chỉ cần phải nhìn đèn xanh đèn đỏ mà còn phải chú ý xem đằng xa kia có xe nào vượt quá tốc độ mà không kịp thắng xe không. Đi trên đường cũng phải chú ý kỹ cả dưới chân lẫn trên trời, nói không chừng dưới chân xuất hiện hố bẫy, trên trời còn có thiên thạch rơi xuống gì đó.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn sơ ý.

Cuối cùng, hắn rơi vào thế giới Kim Liên của Nho gia, bị giày vò không ngừng, suýt chút nữa đến cả cái mạng nhỏ này cũng toi luôn rồi.

Không ngừng "chết" và "sống lại" để lại bóng đen tâm lý nặng nề cho Tống Thư Hàng.

Quả thật có thể nói là chết đuối vớ được cọc mà.

"Sao nào, ngươi có hài lòng với quẻ bói mà lần trước ta gieo cho ngươi không?"

Nữ tu tóc xanh quay đầu lại, con ngươi xinh đẹp nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Hơ hơ.”

Tống Thư Hàng cười khổ:

“Vận may đáng sợ.”

“Ha. Nhưng dù có đáng sợ đi chăng nữa thì nó vẫn là vận may, những gì ngươi gặt hái được trong đó còn vượt quá sức tưởng tượng của ngươi đúng không?”

Nữ tu tóc xanh cười một cái.

Trong lòng Tống Thư Hàng chấn động, vận may đáng sợ cũng là vận may à?

Lẽ nào kết quả quẻ bói của vị nữ tu tóc xanh này gieo là thật sao?

Vậy thì quẻ bói độ kiếp của Tô Thị A Thập Lục cùng Vũ Nhu Tử… Cũng là thật sao?

Cái này không ổn rồi!

“Tiền bối, ngài có thật là Đồng Quái tiền bối không?”

Tống Thư Hàng thăm dò.

“Ngươi đoán xem.”

Nữ tu tóc xanh cười hi hi, lấy ra chiếc mũ nhỏ màu trắng, đội lên đầu.

Tống Thư Hàng hít thở sâu:

“Ta đoán ngài chính là Đồng Quái tiền bối.”

“Hi hi, ừm, ngươi đoán đúng rồi đấy, ta là Đồng Quái.”

Nữ tu tóc xanh vươn vai một cái, chớp mắt:

“Cảm ơn cái gương của ngươi nhé. À đúng rồi, xem ra ngươi muốn đi tắm à, có cần ta giúp ngươi không?”

“Cảm ơn, ta từ chối.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Ta không gay.”

“Ha ha.”

Nữ tu tóc xanh mỉm cười:

“Vậy có muốn ta gieo cho ngươi một quẻ nữa không?”

Tống Thư Hàng cảnh giác nói:

“Đồng Quái tiền bối, lần này lại muốn gì ở ta nữa đây?”

“Ta nghe nói ngươi lấy được không ít hạt sen Quân Tử Kim Liên từ chỗ Nho gia. Ta để lỡ mất hoạt động lần này, đến một hạt sen cũng không lấy được. Cho nên muốn đổi một hạt từ chỗ ngươi. Vậy ngươi có muốn một quẻ không?”

Nữ tu tóc xanh ngồi tựa lưng trên ghế, tủm tỉm cười, nói.

“Nhưng gần đây ta chẳng có gì muốn xem cả.”

Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

“Hừm, nhưng ta lại thấy dạo này ngươi cần gieo một quẻ đấy. Hôm nay mi tâm ngươi đen đến phát sáng cả ra rồi, sáng rực luôn.”

Nữ tu tóc xanh mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, mặt mày hớn hở đứng bật dậy:

“Thế chẳng phải có nghĩa là ta có vận may sao?”

“Ngươi ngây thơ quá rồi đấy, Thư Hàng tiểu hữu.”

Nữ tu tóc xanh cười nói:

“Hiện tại ta còn chưa tính quẻ đâu. Cho dù quẻ của ta toàn là quẻ ngược, nhưng ta còn chưa hạ quẻ… Chỉ là xem tướng mạo ngươi rồi đưa ra kết luận thôi, không tính là “quẻ”. Cho nên, mi tâm của ngươi đúng là đen đến sáng rực luôn rồi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Vậy nên đến gieo một quẻ đi. Tuyệt đối không thiệt đâu.”

Nữ tu tóc xanh tiếp tục khuyên nhủ.

“Xem quẻ thì hết bao nhiêu hạt sen thế?”

Tống Thư Hàng nói, hiện giờ số lượng “Quân Tử Kim Liên” trên người hắn không ít nên nếu như tiền xem quẻ không đắt thì gieo một quẻ cũng chẳng sao.

“Yên tâm đim không đắt đâu, lấy hai hạt sen “Quân Tử Kim Liên” của ngươi là được rồi, lời lắm đấy.”

Nữ tu tóc xanh tủm tỉm cười.

“Đắt quá, hai hạt bằng sáu trăm Tà Ma tứ phẩm rồi.”

Tống Thư Hàng nói, hắn giết quái trong lưới lọc đến rục cả tay, phần thưởng nhận được cũng mới có ba hạt.

“Ta đảm bảo, quẻ có giá trị, nếu không giá trị thì có thể trả lại tiền xem quẻ.

Nữ tu tóc xanh đong đưa qua lại trên ghế nói.

Tống Thư Hàng cắn răng:

“Ta đồng ý!”

Nói xong, lấy ra hai hạt sen đưa cho nữ tu tóc xanh.

“Lựa chọn thông minh đấy.”

Nữ tu tóc xanh nhận lấy hai hạt sen rồi đặt hạt sen trong tay lắc mấy cái, ném nhẹ lên.

Hai hạt sen lăn lóc trên bàn trang điểm, cuối cùng dừng lại.

Đây chính là dùng hai hạt sen để xem quẻ sao? Thứ này mà cũng dùng để gieo quẻ được à?

Nữ tu tóc xanh nhìn về phía hai hạt sen, trầm tư giây lát.

Sau đó, cô bấm đốt ngón tay.

Sau khi tính toán một hồi, cô lên tiếng dò hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, lúc ngươi ở trong không gian Kim Liên của Nho gia, ai là người tấn công các ngươi?”

“Bọn ta không nhìn thấy người đã tấn công mình, chỉ thấy một ngón tay sắt thép đâm vào thế giới Kim Liên, pháp thuật phong bạo được phóng ra rồi cuốn lấy tất cả bọn ta.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Nữ tu tóc xanh gật đầu, tiếp tục bấm đốt ngón tay.

Một lúc sau, cô gật đầu, cất hai hạt sen đi, nói:

“Không sai, đúng với suy đoán của ta.”

“Đồng Quái tiền bối, kết quả quẻ bói là hung hay cát vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, từ ánh sáng của quẻ bói thì là quẻ thượng thượng thượng thượng thượng đấy.

Nữ tu tóc xanh cười ha ha nói.

Không ổn tí nào, lần trước nói mình gặp may mà xém tí nữa đã tèo rồi. Lần này thiêm có nhiều chữ “thượng” thế kia, liệu ta có còn sống nổi đến hết ngày mai không?

Tống Thư Hàng:

“Thế… ta còn cứu được nữa không?”

“Được.”

Nữ tu tóc xanh gật đầu:

“Thăng cấp ánh sáng công đức trên người ngươi lên đi. Độ hoá mười vạn oan hồn, khiến ánh sáng công đức hộ thể sinh ra biến chất thì có hy vọng vượt qua được trận này. Ngươi đưa ta hai hạt sen mà có được nhiều tin tức đáng giá đến vậy thì không lỗ đâu. Nói đến đây thôi.”

Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng hỏi thêm gì, cô đã mở cửa sổ nhỏ nhà tắm, rời khỏi chỗ này.

Tống Thư Hàng:

“…”

Mấy phút sau

Tống Thư Hàng xả đầy nước vào bồn tắm rồi ngâm trong nước.

Sau đó, đổ đầy nước nóng vào trong gáo múc nước, ngâm Thông Nương mọc thêm tay chân nhỏ nhắn vào trong gáo nước.

“Qủe thượng thượng thượng thượng thượng, rốt cuộc là kiếp nạn đáng sợ thế nào chứ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

“Ta nghĩ chắc hẳn là tử nạn đó.”

Trong miệng Thông Nương phun ra bọt nước, nói:

“Hay là nhân lúc ngươi còn chưa chết thì lập một bức di chúc phân chia di sản đi nhé? Ta với ngươi sớm tối có nhau lâu như vậy, đừng quên chia cho ta một phần tài sàn đấy.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn ngăn lời nói của Thông Nương lại.

Trong đầu tiếp tục suy tư, tại sao làm biến chất “ánh sáng công đức” là có hy vọng vượt qua kiến nạn “quẻ thượng thượng thượng thượng thượng” sắp phải đối mặt kia?

Tống Thư Hàng vừa suy nghĩ vừa lấy một hạt sen Quân Tử Kim Liên từ trong chiếc túi thu nhỏ còn một tấc kia, cắn từng miếng một.

Trong tay hắn hiện giờ còn năm mươi hạt sen.

Vốn dĩ hắn thu được ba hạt trong kúc giết Cửu U tà ma đổi được hạt sen từ Bạch Vân thư viện, trong đó cho Thông Nương ăn một hạt để cô có được dị năng ba đầu sáu tay.

Về sau Hằng Hoả Chân Quân trả thù lao năm mươi hạt sen để đổi với điệu múa đánh dấu của hắn. Hơn nữa còn dùng năm hạt sen thù lao mời hắn và Bạch Tôn Giả tham gia buổi lễ khai mạc của không gian Kim Liên. Nhưng phần hạt sen thù lao này vẫn chưa lấy được.

Vừa nãy hắn đã dùng mất hai hạt để trả quẻ kim cho Đồng Quái tiên sư.

Cuối cùng trong tay còn lại đúng năm mươi hạt sen.

Số lượng hạt sen vừa đủ, Tống Thư Hàng muốn thử nhai vài hạt, có thể thăng cấp dị năng Thiệt Trán Liên Hoa của mình.

Một hạt, hai hạt… năm hạt.

Sau khi ăn đến hạt sen Quân Tử Kim Liên thứ năm, Tống Thư Hàng cảm giác đầu lưỡi tê rần… đến rồi, cảm nhận được rồi, dị năng sắp thăng cấp rồi.

“Thiệt Trán Liên Hoa!”

Tống Thư Hàng kích hoạt dị năng của mình.

Đầu lưỡi hắn hơi động đậy, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Sau đó, linh khí trong hư không tự động ngưng tụ, cuối cùng tụ lại bốn đoá hoa sen trắng tinh trước mặt Tống Thư Hàng.

Hoa sen trắng như tuyết, mang theo chút hàn khí, lẳng lặng trôi giữa không trung.

“Biến thành bốn đoá hoa thật này.”

Tống Thư Hàng nói móc.

Tuy đã sớm biết điều đó từ miệng của Hằng Hoả Chân Quân, sau khi dị năng Thiệt Trán Liên Hoa thăng cấp sẽ biến thành bốn đoá hoa sen. Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng vẫn ôm một tia may mắn, hy vọng Thiệt Trán Liên Hoa của bản thân có thể biến dị một chút.

Kết quả, trên người hắn quả nhiên không có quầng sáng đặc thù nào, sau khi dị năng tiến hoá vẫn biến ra bốn đoá hoa sen như người ta.

“Vậy tiếp theo thử cái này đi.”

Tống Thư Hàng lại lấy một cây cỏ nhỏ có tên là Đao Ý Thông Huyền từ trong trang bị không gian ra.

Chương 792: Tuyên truyền phải góp sức đến mọi ngõ ngách trong nhà vệ sinh!

Hiện giờ, thời khắc chứng kiến kỳ tích đã đến rồi!

Trong lúc dị năng Thiệt Trán Liên Hoa của hắn thăng cấp, sau khi sử dụng gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền, liệu có thể hợp thành bốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền không?

Nếu có thể, vậy nuốt hết mớ hạt sen này, một gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền đổi lấy bốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền, kiếm được bộn tiền chứ chẳng lỗ.

Nếu như không thể… năm hạt sen Quân Tử Kim Liên sẽ bị lãng phí hoàn toàn, lỗ vốn đến tận đời con đời cháu.

Tống Thư Hàng cầm gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền lên, hít sâu rồi một hơi nuốt nó vào trong bụng.

Trước khi nuốt, hắn đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, nhưng nỗi đau một đao đâm thẳng vào bụng này vẫn khiến hắn đau đến nỗi đổ cả mồ hôi lạnh.

“Đau quá, quả nhiên lần sau trước khi nuốt nó phải đi đến chỗ Dược Sư tiền bối trước để mua một ít dược tề kết hợp với Đao Ý Thông Huyền, giảm bớt cơn đau mới được.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc suy tư, lưỡi hắn hơi động đậy, dị năng Thiệt Trán Liên Hoa tự động kích hoạt, cảm giác đau nhói bị một đao đâm thẳng vào trong cổ họng đã biến mất rồi!

Tống Thư Hàng xoa cổ họng mình, sau đó đặt tay lên một điểm trên dị năng hoa sen, hạ mệnh lệnh giải trừ dị năng Thiệt Trán Liên Hoa.

Cũng giống như lần trước, sau khi dị năng bị giải trừ, hoa sen không biến mất ngay mà từng lá sen rơi xuống … Cuối cùng chỉ còn lại một hạt sen.

Bốn đoá hoa sen, bốn hạt sen! Trên mỗi hạt đều có đao ý hiện ra.

“Thành công rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nắm chặt tay.

Bốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền.

Một gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền đổi lấy bốn hạt sen, lần này kiếm bộn tiền rồi!

Lúc Tống Thư Hàng còn đang mải nghĩ, trong bốn hạt sen có một hạt to nhất hơi phát sáng. Tiếp đó, ba hạt sen còn lại như nam châm bị hút vào, tạch tạch tạch, bị hút lên hạt sen lớn nhất.

Ánh sáng lại xoẹt qua.

Bốn hạt sen hợp thành một hạt, kích thước của hạt sen còn to hơn gấp đôi.

Tống Thư Hàng:

“…”

Cái quái gì vậy!

Hợp thể cái con khỉ ấy!

Bốn hạt sen không phải rất tốt à? Sao còn phải hợp lại thành một hạt nữa làm gì?

Cầm hạt sen to đùng này trong tay, Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Nghĩ một hồi, hắn cầm hạt sen lên, nuốt một phát vào bụng.

Hắn muốn thử, hạt sen Đao Ý Thông Huyền bốn hợp làm một này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt.

Trong gáo, Thông Nương thổi bọt nước, trong đầu tưởng tượng ra cảnh Bá Đao đạo hữu bất ngờ qua đời, ai sẽ là người thừa hưởng gia sản hàng tỷ kia.

Đừng thấy Tống Thư Hàng mới chỉ là tiểu tu sĩ tam phẩm, bảo vật trên người hắn nhiều lắm đấy.

“Ngon quá! Ngon không tả luôn!”

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thán nói:

“Còn ngon hơn cả tiên trân yến lần trước Biệt Tuyết Tiên Cơ làm nữa!”

Thông Nương vốn dĩ đang mường tượng trong đầu câu chuyện

Bá Đao đạo hữu qua đời, lúc nghe thấy tên "Biệt Tuyết Tiên Cơ", toàn thân liền chấn động!

Chết tiệt, cô nhớ ra một chuyện rồi. Nếu như phải tính gia sản hàng tỷ của Bá Đao đạo hữu, người vừa dễ thương vừa đáng yêu như cô không phải cũng là một trong những gia sản của Bá Đao đạo hữu đó sao?

Rồi khi đó, lỡ như Bá Đao đạo hữu chết rồi, cô có bị người ta lấy thân phận là "gia sản" mà phân chia mất không? Nếu như cô bị chia vào tay Biệt Tuyết Tiên Cơ, không phải là đời cô đi tong rồi sao?

"Bá Đao đạo hữu, ngươi không được chết! Ngươi nhất định phải sống cho thật tốt đấy!"

Thông Nương trong gáo nước bỗng kêu to.

Tống Thư Hàng:

"…"

Có tin ta tức lên một cái là lại hành ra khỏi vỏ không?

Thông Nương bị Tống Thư Hàng lườm, cười khan hai tiếng, co lại vào gáo, tiếp tục thổi bọt nước.

Khoé miệng Tống Thư Hàng giật giật, hắn nhắm mắt lại, bắt đầu tìm hiểu tường tận công dụng kỳ diệu của hạt sen Đao Ý Thông Huyền.

Sau khi nuốt hạt sen vào bụng, ngoại trừ hương vị cực kỳ ngon ra còn có đao ý dịu nhẹ, hoà vào thân thể của Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng như "tỉnh ngộ", vốn dĩ trong đầu còn có nhiều điều chưa lý giải được về đao ý nhưng hiện tại chỉ trong chốc lát đã hiểu ra rồi.

Vốn dĩ, lúc hắn đang tìm hiểu về "Phần thiên Hoả Diệm Đao" đã "nhìn" thấy ngưỡng của của đao ý. Hiện giờ, lí giải về đao ý cũng đã tăng lên một bậc rồi.

"Chỉ cần tiếp tục sử dụng hạt sen Đao Ý Thông Huyền, nắm bắt được đao ý thì sẽ trong tầm tay thôi!"

Tống Thư Hàng thầm nói.

Hiệu lực của hạt sen Đao Ý Thông Huyền vẫn đang được tiếp tục duy trì, Tống Thư Hàng càng lúc càng hiểu sâu hơn về đao ý, đối với việc làm thế nào để ngưng tụ được đao ý cũng càng rõ rệt hơn rồi.

Lúc Tống Thư Hàng mở mắt ra lần nữa mới phát hiện sắc trời bên ngoài đã tối.

“Ơ? Đã qua bao lâu kể từ khi ta sử dụng hạt sen Đao Ý Thông Huyền rồi thế?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, lúc trước đến giờ ăn cơm tối, bên ngoài vẫn còn sáng rõ. Sao mới nhắm mắt rồi mở mắt một cái mà bên ngoài đã tối thế này rồi?

Trong gáo, Thông Nương vẫn đang thổi bọt nước rồi uể oải đáp lại:

“Hơn ba tiếng rồi. Lâu thế rồi á?Vậy mấy vị tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 đều về hết rồi à?”

Tống Thư Hàng vội vã bước ra khỏi bồn tắm lớn.

Rào rào rào.

Lúc này hắn vẫn mang thân hình của người khổng lồ xanh, vừa bước ra, nước trong bồn tắm đã ào ra. Gáo nước nhỏ của Thông Nương như con thuyền giữa cơn sóng lớn, lúc nào cũng có khả năng bị lật.

“Ai nha, lúc ngươi đứng dậy thì nói với ta một tiếng trước để ta chuẩn bị tâm lý cái đã.”

Thông Nương kêu to, khó khăn lắm sóng nước trong bồn tắm mới bình ổn trở lại, Thông Nương bắt lấy cái gáo, đáp:

“Có Bạch Tôn Giả với Hoàng Sơn Chân Quân đến xem ngươi một chuyến, trông thấy ngươi đang lĩnh ngộ đao ý thì không làm phiền đến ngươi nữa. Sau đó, cái đứa ngư yêu tên là Ngư Kiều Kiều và tiểu cô nương Tô Thị A Thập Lục có đến xem ngươi một chuyến, hình như sau đó cũng rời đi cả rồi.”

“Không ngờ nuốt hạt sen Đao Ý Thông Huyền, lĩnh ngộ đao ý cần thời gian lâu như vậy. Sớm biết trước thì ta đã không nuốt nó ngay rồi.

Tống Thư Hàng cười khổ.

Lúc hắn vừa bắt đầu nhìn thấy Bạch Tôn Giả nuốt hạt sen Đao Ý Thông Huyền, chỉ nhắm mắt cảm ứng sơ qua đao ý một lúc, cho nên hắn căn bản không ngờ sau khi bản thân nuốt hạt sen lại cần đến ba tiếng để lĩnh ngộ đao ý.

Có điều, hiệu quả thật sự rất tốt.

Hắn hiện giờ, hôm nay đã hiểu rõ thêm một tầng nữa về đao ý. Nếu như nói hắn trước đây chỉ nhìn thấy ngưỡng cửa của đao ý, vậy hắn hiện giờ đã bước một chân lên ngưỡng cửa của đao ý rồi.

Tống Thư Hàng đi đến trước gương.

Hắn trong gương, bắp thịt thu nhỏ lại một vòng rồi sao? Hơn nữa, chuyện đáng ăn mừng là màu xanh trên người hắn đã được rửa sạch rồi.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Hắn sợ rằng da của người khổng lồ xanh sẽ thay đổi màu da vốn có của hắn… Nếu mà như vậy, sau này hắn phải luôn duy trì hình thái huyễn thuật để đi gặp gia đình mình rồi.

Lấy ra một chiếc áo đạo sĩ từ chiếc túi nhỏ thu lại còn một tấc, mặc lại từ đầu. Túi càn khôn lần trước mượn ở chỗ Hoàng Sơn Chân Quân đã trả lại cho Chân Quân từ lâu rồi.

Rồi lại lấy ra ghim cài áo biến hình đeo lên, triển khai huyễn thuật trong đó để ngoại hình bên ngoài của bản thân huyễn hoá thành kích thước cơ thể bình thường.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài tìm mấy vị tiền bối, tiện thể xem bộ phim chúng ta quay biên tập thế nào rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tống Thư Hàng ra khỏi phòng, đi thang máy xuống tầng.

Sau đó phát hiện chính mình đang ở một công ty điện ảnh và truyền hình.

Bên ngoài toà cao ốc hắn đang đứng viết tên công ty to đùng - Công ty trách nhiệm hữu hạn chế tác phim ảnh Hoàng Sơn.

Cái tên này vừa nhìn đã biết đây là công ty điện ảnh và truyền hình mang danh nghĩa của Hoàng Sơn Chân Quân.

Sau khi xuống tầng, Tống Thư Hàng đã nghe thấy tiếng hát từ xa vọng tới, âm thanh rất nhẹ rất nhẹ… Nếu không phải hiện giờ thính lực của hắn cực kỳ tốt thì quả thực cũng không nghe thấy gì.

Nghe tiếng thì hình như là giọng hát của Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó, Tống Thư Hàng đi men theo âm thanh. Cuối cùng đi tới phòng thu âm của công ty điện ảnh và truyền hình.

Hoá ra là ở trong phòng thu âm, thảo nào mà âm thanh bé đến vậy.

Trên đường đi cũng không có ai ngăn cản hắn.

Lúc này, trong phòng điều khiển của phòng thu, mấy vị tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 như Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Bắc Hà Tán Nhân… đều ở đây.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đang đánh đàn piano, Bạch Hạc Chân Quân đang chơi trống, tiến hành phối nhạc đơn giản.

Mà Tô Thị A Thập Lục với gương mặt nhỏ phiếm hồng đang hát một ca khúc.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tỉnh rồi à?”

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn về phía Thư Hàng, cười nói.

“Ngại quá, ta không ngờ sau khi sử dụng hạt sen Đao Ý Thông Huyền, lĩnh ngộ một cái mà đã mất luôn ba tiếng đồng hồ.”

Tống Thư Hàng xấu hổ nói:

“Hoàng Sơn tiền bối, mọi người đang làm gì thế?”

“Đang hát nhạc phim, là ca khúc chủ đề do Tạo Hoá Pháp Vương viết cho bộ phim của chúng ta. Đến lúc đó có thể dùng để tuyên truyền phim. Đúng rồi, đoạn trailer của chúng ta đã biên tập xong rồi. Đoạn đầu cũng được lắm. Đạo diễn Jacob nói phần hậu kỳ gần như không cần thêm hiệu ứng đặc biệt nào, trực tiếp dùng làm trailer là được. Mấy ngày nữa ta với Linh Điệp đạo hữu cùng mấy vị đạo hữu hợp lực làm một đợt tuyên truyền che phủ cả đất trời luôn.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Tuyên truyền che phủ cả đất trời ư? Phải làm tới mức độ này cơ à?”

“Cần chứ. Đây là bộ phim mà nhiều vị đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đến vậy đồng tâm hiệp lực quay. Chúng ta thực hiện tuyên truyền tới mọi ngõ ngách, kể cả đi vào nhà vệ sinh cũng phải nhìn thấy tuyên truyền cho bộ phim của chúng ta!”

Hoàng Sơn Chân Quân nói vô cùng tự tin:

“Còn nữa, khi đó Bạch Hạc Chân Quân phụ trách hoạt động bên phương Tây. Đến lúc đó, bộ phim này phải đồng loạt khởi chiếu trên Hoa Hạ và mấy quốc gia khác nữa.”

Tống Thư Hàng chỉ lặng lẽ gật đầu.

Bên tai truyền đến âm thanh trong trẻo của Tô Thị A Thập Lục.

“Yêu hận đan xen, thời gian vô tình phôi phai lời thề năm cũ… Đau thương đi cùng muôn trùng sóng gió, giơ kiếm cắt đứt bao mối duyên tình bất hối… Nếu có kiếp sau, ta nguyện cùng người kề vai bước lên chín tầng tháp cao, cười ngắm phồn hoa nhân thế…”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, tiếc là giọng của A Thập Lục quá trong.”

Hoàng Sơn Chân Quân xoa cằm nói, nếu là bài hát tiết tấu nhanh thì hợp với A Thập Lục hơn.

Tống Thư Hàng gật đầu, lại nhìn về phía Bạch tiền bối. Lúc này Bạch tiền bối đang cầm quyển sách trong tay, đọc mê mẩn.

“Bạch tiền bối đang đọc gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Chương 793: Cao Thăng Sư Huynh Phải Chết!

Bạch Tôn Giả ngẩng đầu mỉm cười, lật quyển sách ra cho Tống Thư Hàng liếc một cái - Tự Học Cách Làm Đạo Diễn.

Tống Thư Hàng chớp mắt, không sai, là “Tự Học Cách Làm Đạo Diễn” mà không phải là “Tự Học Cách Làm Diễn Viên”. Không phải Bạch tiền bối lấy nhầm sách rồi đấy chứ? Hiện tại hắn nên xem phải là sách diễn viên mới đúng chứ? Hay là Bạch tiền bối lại muốn chuyển nghề đấy?

“Ừ, ta không lấy nhầm sách đâu.”

Bạch Tôn Giả liếc Tống Thư Hàng, cười đắc ý:

“Ta quyết định rồi, lần sau ta sẽ làm đạo diễn!”

“Phụt!”

Bắc Hà Tán Nhân đang uống nước liền phun hết ra ngoài.

Cánh tay của Hoàng Sơn Chân Quân hơi cứng lại.

Khoé miệng Diệt Phượng Công Tử co giật…

Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả, tiền bối đang nghiêm túc đấy à!

“Bạch tiền bối, ta có thể hỏi chút không, ngươi có bộ phim nào muốn quay à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đương nhiên.”

Bạch Tôn Giả thu quyển “Tự Học Cách Làm Đạo Diễn” về rồi nói:

“Ta muốn quay bộ phim kiểu như quá nhanh quá nguy hiểm ấy… Nhưng mà chúng ta không chỉ đua xe mà còn có thể đua máy bay, đua thuyền, đua tàu ngầm gì đó nữa, tất cả những gì tốc độ đủ nhanh, có thể đua được, chúng ta đều có thể cho vào phim. Tốc độ là tất cả!”

Kiểu trả lời này, rất chi là Bạch tiền bối!

Tống Thư Hàng gật đầu nói. Quả nhiên y như hắn đã dự liệu, Bạch Tôn Giả muốn quay phim về hệ liệt đua xe.

“Thư Hàng tiểu hữu, đến lúc đó chúng ta hợp tác, giành hết mọi giải thưởng điện ảnh trên thế giới này luôn!”

Hai mắt Bạch Tôn Giả sáng ngời rồi nói.

Bạch tiền bối khí phách lắm.

Tống Thư Hàng nói:

“Được, đến lúc đó tính cả ta vào nữa. Hoàng Sơn tiền bối, các ngươi thấy thế nào?”

Lúc này, quả nhiên phải kéo cả Hoàng Sơn Chân Quân xuống nước nữa.

Hoàng Sơn Chân Quân là quân chủ của nhóm Cửu Châu số 1, chỉ cần kéo hắn xuống nước là có thể kéo hầu hết đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1 xuống cùng.

Sơn Chân Quân bình thản gật đầu. Trên thực tế, hành động của Tống Thư Hàng là dư thừa.

Dù sao khi trong nhóm có các hoạt động lớn gì đó, chỉ cần Hoàng Sơn Chân Quân không bế quan thì đến cuối cùng sẽ luôn cuốn cả hắn vào. Hoàng Sơn Chân Quân đã quen rồi.

“Cứ quyết vậy đi nhé!”

Bạch Tôn Giả vui vẻ nói.

Hôm sau, thứ hai ngày 19 tháng 8, mây đen mưa rào.

Bộ phim điện ảnh “Trận Chiến Mạt Pháp” vẫn đang tiếp tục trong thời gian biên tập.

Trailer đã chế tác xong, chỉ còn mỗi phối nhạc… Tầm hai hôm nữa là có thể bắt đầu tuyên truyền được rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Linh Điệp Tôn Giả ở nơi xa, Cổ Hồ Quan Chân Quân và các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 đã bắt đầu chuẩn bị bố trí ổn thoả, chẳng hạn như đặt quảng cáo cùng với đài truyền hình, hẹn tiết mục, ví dụ đặt chỗ quảng cáo tốt trên các trang mạng nổi tiếng, các phần mềm nổi tiếng đặt pop-up tin tức gì gì đó, lại ví dụ như đặt quảng cáo tuyên truyền tại các địa điểm như trạm xe điện…

Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ đợi chế tác trailer hoàn chỉnh nữa là bắt đầu công cuộc tuyên truyền che phủ cả đất trời.

Tống Thư Hàng trông thấy khẩu hiệu của các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1: chỉ cần ở chỗ có người là phải nhìn thấy tuyên truyền của “Trận Chiến Mạt Pháp”!”

Hôm nay, mấy người Hoàng Sơn Chân Quân vẫn rất bận.

Mấy người Tô Thị A Thập Lục cũng rất bận.

Mấy người Cao Mỗ Mỗ đều rất bận.

Chỉ có Tống Thư Hàng không giúp được gì. Thế là hắn ngoan ngoãn tu luyện cả một ngày trời. Tất cả đao pháp, quyền pháp, nội công tâm pháp đều tu luyện qua một lần.

“Yo, thật là một ngày vừa bình yên vừa sung sức.”

Sau khi kết thúc một ngày, Tống Thư Hàng lấy giấy bút ra, viết “Chính Khí Tôi Thân Thiên” trong “Nho Gia Kim Cương Thân”, tôi luyện thân thể, tăng nhanh tốc độ hấp thụ Long Ma dược tề trong cơ thể.

Sau khi viết xong, hắn đã sức cùng lực kiệt, bất tỉnh trước bàn.

Giống với lần trước, cơ thể khổng lồ của hắn buông lỏng khiến cả cái bàn gãy vụn.

Lại ngày tiếp theo, thứ ba ngày 20 tháng 8, trời âm u chuyển sang quang đãng.

Sáng sớm tỉnh dậy, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem thời gian.

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện cả thế giới bị “Trận Chiến Mạt Pháp” chiếm lĩnh hết cả rồi.

Vừa mới mở điện thoại, vào phần mềm chat đã bắn ra trang quảng cáo, số lượng poster thiết kế đẹp mắt của phim điện ảnh “Trận Chiến Mạt Pháp” cộng thêm đoạn giới thiệu ngắn, cuối cùng còn kèm theo một video nhỏ. Video đó chính là trailer của “Trận Chiến Mạt Pháp”.

Sau đó Tống Thư Hàng tiện tay mở một website tìm kiếm… Trên trang đầu của web tìm kiếm cũng đặt một liên kết cực lớn, chính là tin tức “Trận Chiến Mạt Pháp” sắp lên sóng.

Tống Thư Hàng sử dụng trang web tìm kiếm, bình tĩnh mở trang tin tức mỗi ngày ra.

Đầu đề trên trang tin tức vẫn là tin có liên quan đến điện ảnh.

Đạo diễn Jacob nổi tiếng thế giới, lần đầu thử sức quay bộ phim điện ảnh tiên hiệp Hoa Hạ, đưa vào đó nguyên tố tương lai, lại còn mạnh dạn sử dụng diễn viên Hoa Hạ làm diễn viên chính. Lúc phỏng vấn đạo diễn Jacob có nói, “Trận Chiến Mạt Pháp” là tác phẩm chất lượng cao hiếm có trong đời ông, bộ phim này chính là niềm tự hào của ông.

Đây là đạo diễn Jacob đẳng cấp quốc tế đấy, ánh sáng từ cái tên này đã có sức hút kinh khủng đối với doanh thu phòng vé. Đừng nói là ông ta đột nhiên đổi sang quay phim điện ảnh hệ liệt “tiên hiệp Hoa Hạ”, cho dù ông ta có quay “thế giới động vật” đi chăng nữa thì vẫn sẽ có rất nhiều người xem hướng về tên của ông ta mà đi vào rạp chiếu phim.Ngoài cuộc phỏng vấn của Jacob ra… Tin tức còn kèm theo ảnh trong phim của diễn viên.

Đứng đầu đương nhiên là ảnh của diễn viên viên chính “Lăng Dạ” do Bạch Tôn Giả thủ vai.

Tiếp theo là diễn viên phụ quan trọng, “Cao Thăng Sư Huynh” do Tống Thư Hàng thủ vai.

Sau đó là “Bát Tí Kiếm Thánh” do Cổ Hồ Quan Chân Quân diễn, Giao Bá Chân Quân trong vai “Thần Long Quyền Vương”, Lệ Chi Tiên Tử trong vai “nữ quỷ Linh Nhi”, “chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân” do Lạc Trần Chân Quân đóng, vai diễn “chưởng môn sư đệ Vô Đạo Chân Nhân” của Bắc Hà Tán Nhân,… cùng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đương nhiên không thể thiếu nhân vật phản diện lớn nhất là đô đốc tà ma “Tà Tướng Minh Nguyệt” do Tuý Yue Cư Sĩ thủ vai.

Một dàn tuấn nam mỹ nữ này quả thật sáng mù mắt tất cả mọi người.

Toàn bộ đều là diễn viên mới chưa gặp qua bao giờ, những giá trị nhan sắc của mỗi diễn viên đều cao bung nóc.

Tuy những bức ảnh này đều đã được chỉnh sửa nhưng chỉ cần nhan sắc của diễn viên điện ảnh được một nửa so với những bức ảnh này là đủ.

Đặc biệt là diễn viên Tống Bạch diễn vai Lăng Dạ kia, nếu như bản thân diễn viên có nhan sắc bằng một phần ba trên ảnh thôi cũng đủ để thu hút vô số người rồi.

Điều thú vị là rõ ràng diễn viên phản diện cũng đẹp trai lắm, nhưng người ta thường sẽ quên mất hắn.

“Internet đều bị chiếm lĩnh cả rồi.”

Tống Thư Hàng day huyệt thái dương.

Là một thành viên của nhóm Cửu Châu số 1, lúc toàn lực thúc đẩy một việc nào đó thì sức mạnh đều vượt xa so với tưởng tượng. Nhanh như vậy mà cả internet, chỗ nào cũng có tin tức tuyên truyền của “Trận Chiến Mạt Pháp”.

Hy vọng kiểu tuyên truyền dày đặc này sẽ không khiến mọi người phản cảm.

Già néo đứt dây mà!

Tống Thư Hàng có phần lo lắng.

Thủ đoạn tuyên truyền của các vị tiền bối không chỉ đơn giản ở trên Internet.

Câu nói đó của Hoàng Sơn Chân Quân: Kể cả đi vào nhà vệ sinh cũng phải nhìn thấy tuyên truyền cho bộ phim của chúng ta, không phải chỉ nói giỡn thôi đâu.

Linh Điệp Tôn Giả cùng Hoàng Sơn Chân Quân trước khi quay phim đã chuẩn bị tốt công tác tuyên truyền rồi.

Từ ngày này trở đi, mọi người đi trên đường, xem phim, đỗ xe, ăn cơm, đi chơi, cho dù làm gì cũng đều có thể nhìn thấy tuyên truyền của “Trận Chiến Mạt Pháp”.

Thật sự là tuyên truyền che phủ cả đất trời.

Sau đó, thảo luận về phim cũng đập vào mắt.

“Đậu xanh, thật hay giả đấy? Đạo diễn Jacob đổi sang quay tiên hiệp Hoa Hạ sao? Lại còn là chế tác lớn nữa cơ đấy? Sao trước đó không thấy tin tức gì hết vậy?”

“Mọi người có xem trailer không? Có thật là chế tác lớn không, kỹ xảo đặc biệt đó tuyệt đối không phải là loại rẻ tiền đâu. Giống thật ghê luôn!”

“Những quái vật xuất hiện trong tấm hình nhìn giống y như thật. Hoàn toàn nhìn không ra được là kỹ xảo máy tính! Cái này phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới làm được đây?”

“Nếu như nội dung phim cùng đẳng cấp với trailer phim, không, thậm chí giảm hai bậc thì tôi nhất định cũng phải vào rạp chiếu phim xem.”

“Hơn nữa mọi người có để ý không? Tuy tổ làm phim là của vị đạo diễn Jacob trứ danh nhưng diễn viên, bối cảnh đều là Hoa Hạ. Thậm chí kể cả biên kịch cũng là người Hoa Hạ, nói đây là sản phẩm lớn trong nước sản xuất cũng không sai.”

“Mọi người đã nghe nhạc phim chưa? Hay cực luôn, nghe nói là do mấy vị diễn viên nữ trong phim hợp xướng đấy. Giọng hát khiến tôi mềm nhũn hết cả người.

“Tuyệt đối like, tôi phải mua ba vé xem bộ phim này mới được!”

Qua nửa ngày mà bộ phim này đã lấp đầy cuộc sống của mọi người. Cho dù là trên mạng hay tán phét với đồng nghiệp, bạn bè cũng đều nhắc tới bộ phim điện ảnh này.

Trong đó đương nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ của các thành viên nhóm Cửu Châu số 1.

“Nhưng tên Cao Thăng sư huynh kia đáng chết thật đấy! Phần mở đầu của trailer, hắn lúc nào cũng đánh diễn viên chính Lăng Dạ, Lăng Dạ nhà người ta đẹp trai thế này, sao tên Cao Thăng sư huynh kia lại nỡ lòng hạ thủ chứ?!”

“Đúng là tàn nhẫn, tôi nguyền rủa hắn chết không toàn thây.”

“Hơn nữa tên này vô cùng xảo trá, trong danh sách diễn viên cũng không viết tên thật của hắn mà chỉ viết nghệ danh “Bá Đao”. Bằng không tôi nhất định sẽ ghim tên hắn lên tường, mỗi ngày đâm hai đao.”

“Cao Thăng sư huynh phải chết! Hy vọng có thể nhìn thấy cảnh hắn tèo đời trong phim.”

“Không chết thì không đủ để xoa dịu cơn giận của nhân dân, nếu Cao Thăng sư huynh mà không chết thì tôi sẽ không xem bộ phim tiếp theo của đạo diễn Jacob nữa.”

Cao Thăng sư huynh trong nháy mắt trở thành chủ đề bàn tán.

Nhân vật phản diện thực sự là “Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu” đạo hữu khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Nhà Tống Thư Hàng ở nơi xa.

Vốn dĩ ba Tống cùng mẹ Tống đang xem phim trong phòng khách, đột nhiên nhìn thấy tin tức liên quan đến việc đạo diễn Jacob quay một bộ phim ở Hoa Hạ có tên là "Trận Chiến Mạt Pháp" trên tin tức điện ảnh.

Lúc danh sách diễn viên cùng ảnh trong phim lần lượt xuất hiện, ba Tống và mẹ Tống trông thấy Tống Thư Hàng hóa trang thành "Cao Thăng sư huynh".

"Mẹ nó này, có phải vừa nãy tôi hoa mắt rồi không? Tôi nhìn thấy Thư Hàng nhà mình."

Ba Tống nói.

"Ơ? Ba nó, ông cũng nhìn thấy à? Tôi còn tưởng mắt mình có vấn đề rồi chứ."

Mẹ Tống dụi mắt nói.

"Hay là trông giống thôi nhỉ?"

Ba Tống nói.

"Không đúng. Ông có nhìn thấy diễn viên chính không? Cái người trẻ tuổi tên là Tống Bạch ấy, không phải là người bạn mà Thư Hàng đưa về nhà lúc nghỉ hè sao?"

Mẹ Tống nhớ lại rồi nói.

Chương 794: Bảo Tàng Số 3453 Của Bạch Tiền Bối

Người từng nhìn thấy dung mạo của Bạch Tôn Giả thì hầu như không thể nào quên hắn được. Vì vậy, mẹ Tống liếc mắt một cái thì lập tức nhận ra diễn viên chính của bộ phim này chính là Tống Bạch lần trước tới nhà bọn họ làm khách.

“Thằng nhóc Thư Hàng này, nó không nói gì về bộ phim sắp quay hết, chỉ nói nó với vài người bạn cùng sở thích quay chơi thôi mà? Sao lại biến thành bộ phim được đầu tư lớn như thế nhỉ? Còn là do đạo diễn Jacob làm đạo diễn nữa chứ?”

Ba Tống nhìn chầm chầm hình ảnh trên ti vi rồi hoài nghi, không biết có phải mình chưa tỉnh ngủ hay không nữa?

Trailer phim bắt đầu chiếu, hình ảnh đầu tiên lên sàn chính là Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng thủ vai đang không ngừng hành hạ và treo nhân vật chính Lăng Dạ lên đánh.

Thằng nhóc Thư Hàng này thế mà xuống tay cho đành!!

Sau khi trailer phim chiếu xong…

Mẹ Tống đanh mặt nói:

“Ba nó à, hay là chúng ta đoạn tuyệt quan hệ với con trai nhé?”

“Được, tôi lập tức gọi điện thoại cho nó.”

Ba Tống trêu lại, không ngờ Thư Hàng lại đóng vai phản diện trong bộ phim này, thú vị phết.

“Không cần, để tôi gửi tin nhắn cho nó.”

Mẹ Tống vừa dứt lời thì lấy di động ra rồi nhanh chóng gửi một tin nhắn ngắn cho con trai.

…

Công ty trách nhiệm hữu hạn sản xuất phim truyền hình và điện ảnh Hoàng Sơn.

Tống Thư Hàng thức dậy, làm vệ sinh cá nhân xong xuôi thì đứng trước gương ngắm nghía dáng người của mình. Hiệu quả của Nho Gia Kim Cương Thân rất mạnh, hình thể khổng lồ của hắn đã rút nhỏ đi một vòng.

Cứ vậy, mỗi ngày trước khi đi ngủ thì tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân một lần, tối đa một tuần lễ là hình thể của hắn sẽ có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Đây là một tin tức tốt.

“Ừm, kế tiếp là bữa trưa, luôn có cảm giác lâu rồi không ăn cơm trắng… Hôm qua không kịp ăn cơm chiều. Bữa khuya cũng chỉ ăn có chút xíu.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Sau khi cơm nước xong… lại đi tìm Bạch tiền bối, xem xem tiền bối có rảnh rỗi hay không. Nếu rảnh thì mời Bạch tiền bối cùng nghiên cứu hạch tâm trong tâm khiếu của mình. Hy vọng viên hạch tâm này sẽ không có hại gì với thân thể hắn.

Ngay lúc này, di động của Thư Hàng vang âm báo tin nhắn.

Tống Thư Hàng thuận tay quẹt lên màn hình di động, phát hiện đó là một tin nhắn do mẹ Tống gửi tới.

Hắn mở ra xem.

Mẹ: [Bá Đao Cao Thăng, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ mẹ con đi, với lại ba của cậu cũng nói muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với cậu đấy.]

Tống Thư Hàng:

“Phụt… ~~~”

Bá Đao Cao Thăng là cái quái gì hử, Cao Thăng sư huynh là tên nhân vật… còn Bá Đao ở đâu chui đâu ra thế này?

Tống Thư Hàng trả lời: [Ba mẹ xem trailer phim Trận Chiến Mạt Pháp rồi à? Xem ở đâu vậy ạ?]

Mẹ: [Trên ti vi thôi, à mà đừng có gọi tôi là mẹ, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ mẹ con đi! Về sau cậu hãy gọi tôi là dì.]

Tống Thư Hàng: […]

Con có phải con ruột của mẹ không thế?

Mẹ: [Đúng rồi, chừng nào cậu về nhà thế? Ông Lý Vân nhà bên cạnh thường chạy sang hỏi thăm cậu lắm. Hình như có việc cần tìm cậu.]

Mặt Tống Thư Hàng lộ rõ vẻ nghi hoặc, Lý Vân á?

Là ai thế?

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, hắn đột nhiên nhớ tới một vị: Vân Vụ Đạo Trưởng của Không Không Đạo Môn, người từng hạ cố đến động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân mấy trăm năm trước, sau khi trộm sạch đồ vật bên trong còn ra sức chế nhạo Hoàng Sơn Chân Quân, nói phòng ngự nhà hắn cùi bắp. Kết quả chọc giận Hoàng Sơn Chân Quân, bị Chân Quân bắt lại nhốt suốt mấy trăm năm.

Trong lúc bị nhốt, Hoàng Sơn Chân Quân còn tạo mấy trăm clone chơi với hắn…

Về sau, bởi vì có chút trùng hợp, Tống Thư Hàng và vị Vân Vụ Đạo Trưởng này gặp nhau. Sau đó nữa, hình như vị đạo trưởng này chuyển đến ở gần nhà Tống Thư Hàng rồi trở thành hàng xóm, dùng tên giả Lý Vân.

“Không phải Hoàng Sơn tiền bối nói muốn bắt vị Vân Vụ Đạo Trưởng này về à? Lâu vậy rồi mà vẫn còn nuôi thả ư?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn trả lời mẹ mình: [Hẳn là mấy ngày nữa sẽ về… Sắp khai giảng rồi, con phải chuẩn bị nhiều thứ.]

Mẹ: [Về sớm đi, thuận tiện lấy cho tôi thêm một tờ giấy có chữ ký của Tống Bạch. Tôi cảm giác các cậu sắp hot! Nếu như có thể thì xin chữ ký của tất cả các diễn viên luôn cho tôi!]

[…] Tống Thư Hàng trả lời: [Đến lúc đó con trực tiếp đưa hắn về nhà, muốn bao nhiêu chữ ký thì cứ mặc sức mà lấy.]

Mẹ: […]

Trong ngôi nhà cách đó rất xa, lúc mẹ Tống nhìn tin nhắn của con trai thì không khỏi có phần lo lắng.

Sau khi suy nghĩ một lúc, mẹ Tống lại gõ tin nhắn trả lời: [Chỉ dẫn một mình Tống Bạch về nhà thôi à? Ý mẹ là con có dẫn thêm nhiều bạn bè về không thế? Nói trước để mẹ còn chuẩn bị làm vài món ngon cho mấy đứa nào.]

Tống Thư Hàng: [Xem tình huống đã, có lẽ sẽ dẫn thêm vài người về nhà. Trước khi về con sẽ nói với mẹ một tiếng.]

Mẹ: [Được đó, đặc biệt là mấy cô bé từng tới nhà chúng ta lần trước, có thể dẫn về hết thì tốt quá.]

Tống Thư Hàng: [...]

Sau khi kết thúc việc nhắn tin với mẹ, Tống Thư Hàng cài ghim cài áo biến hình lên rồi rời khỏi phòng.

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Tống Thư Hàng xuống lầu, đang định đến căn tin xem có cơm trắng thơm ngào ngạt hay không.

Lúc này, Bạch Tôn Giả dẫn theo Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa đang đi về phía hắn.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi dậy rồi đấy à.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười vẫy tay.

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh cũng mỉm cười với hắn.

Tống Thư Hàng vẫy tay rồi trả lời:

“Bạch tiền bối, Thập Lục, chào buổi trưa. Ta vừa dậy, hôm qua tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân, kết quả mệt quá nên đánh một giấc tới giờ luôn. Bạch tiền bối, khi nào phim của chúng ta chiếu vậy ạ?”

“Hoàng Sơn Chân Quân muốn thu xếp chiếu phim vào khoảng ngày 25 tháng này. Hắn nói chiếu phim trong kỳ nghỉ hè thì người xem sẽ đông hơn một chút. Tuy kỳ nghỉ hè sắp kết thúc rồi...”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ngoài ra, lễ ra mắt phim sẽ tổ chức vào ngày 24, không biết sau khi được cắt nối biên tập hoàn tất, lại phối với âm thanh các thứ thì bộ phim sẽ như thế nào nhỉ? Ta đặc biệt chờ mong đấy.”

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh bổ sung:

“Ngoài ra, nghe Chân Quân nói có phối âm của mấy phân cảnh cần hậu kỳ chỉnh sửa lại chút ít. Chậm nhất là ngày 22 thì phim của chúng ta sẽ chế tác xong.”

“Hoàng Sơn tiền bối và thành viên đoàn phim Jacob vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng nói, tính ra thời gian thì đúng là hơi vội.

Có điều nghĩ đến lễ ra mắt lại thấy hơi kích động, phim mình đóng sắp được chiếu rồi, đây là chuyện hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

“Đúng rồi Thư Hàng này, hôm nay có rảnh không thế?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Vâng, lúc nào ta cũng rảnh cả. Bạch tiền bối, chẳng lẽ chúng ta sắp đi đến di tích dưới đáy biển kia à?”

Tống Thư Hàng hỏi. Lúc trước Bạch Tôn Giả từng nói muốn dẫn mấy người bọn họ đến di tích dưới đáy biển một chuyến, Bạch Tôn Giả cho rằng báu vật trong di tích kia đều là thứ tốt.

“Cái di tích kia thì không vội, sau khi lễ ra mắt phim hoàn tất chúng ta tổ chức thành đoàn thể rồi đi lần nữa.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Nếu hôm nay ngươi rảnh thì ta định dẫn ngươi đến chỗ một bảo tàng ở gần đây của ta để lấy linh thạch. Lúc trước ta đã đồng ý cho ngươi mượn linh thạch mà.”

Tống Thư Hàng nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng ngời:

“Bạch tiền bối, ngươi có bảo tàng ở gần đây à?”

“Ừ, cách nơi này không xa lắm. Ngự kiếm phi hành qua đó cũng nhanh thôi.”

Bạch Tôn Giả dứt lời, lại nhìn sang Tô Thị A Thập Lục:

“Ngoài ra ta còn một thứ muốn cho Tiểu Thập Lục mượn nữa, cùng đi đi.”

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười gật đầu.

Tống Thư Hàng nói:

“Không thành vấn đề, vậy chúng ta xuất phát ngay à?”

Không biết Bảo tàng của Bạch Tôn Giả sẽ có bộ dáng gì nhỉ. So với việc đó thì ăn uống chẳng là gì hết, dùng tích cốc đan giải quyết là xong xuôi, cùng lắm thì mình biến ra đóa hoa sen để gặm cũng ngon lành đó thôi.

“Được, vậy chúng ta xuất phát.”

Bạch Tôn Giả tế ra Lưu Tinh Kiếm, độn quang hiện lên trên thân kiếm.

Sau đó, Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cùng nhảy lên độn quang.

“Nắm chặt nhé!”

Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết, kiếm quang phóng lên cao rồi lao thẳng vào mây xanh.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Bạch tiền bối, lần này phi hành ngươi đừng thất thần nữa nhé.”

Khi Tống Thư Hàng ngồi lên phi kiếm thì dặn dò. Lần trước lúc ngồi phi kiếm của Bạch Tôn Giả để đi đến chỗ Đoạn Tiên đài của Sở gia, Bạch Tôn Giả lâm thời bế quan, bế một lần suốt hai ngày liền. Đám người Tống Thư Hàng ngu người ngồi im trên phi kiếm lượn quanh Trái Đất tròn hai ngày lận đó.

Bạch Tôn Giả:

“…”

“Bạch tiền bối cẩn thận, phía trước có máy bay kìa.”

Tống Thư Hàng lại nói.

“Đừng lo, ta thấy nó lâu rồi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Kỳ thật ta chỉ lo Bạch tiền bối trông thấy máy bay thì đột nhiên muốn đua tốc độ với nó thôi. Vậy nên mới nhắc nhở ngài.”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Bạch Tôn Giả:

“…”

Tiếp đó, hắn bấm một kiếm quyết, tốc độ kiếm độn đột nhiên tăng lên chừng năm mươi lần.

“A a a a a a ~~”

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục thét chói tai.

Bạch Tôn Giả vừa lòng thỏa ý.

…

…

Mười phút sau.

Bạch Tôn Giả mang theo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đáp xuống giữa một cái hồ lớn.

Hai chân Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng như nhũn ra, dìu nhau bước xuống phi kiếm.

Tô Thị A Thập Lục dùng phương pháp truyền âm nhập mật dặn dò:

“Khi về thì đừng có kích thích Bạch tiền bối nữa nhé Thư

Hàng.”

“Tuyệt đối sẽ không đâu.”

Tống Thư Hàng truyền âm trả lời, dứt lời thì hắn nhìn về phía hồ lớn bên dưới:

“Đây là nơi nào thế?”

Ý Tống Thư Hàng muốn hỏi cái hồ lớn này nằm ở khu vực nào của Hoa Hạ.

“Đây là bảo tàng số 3453 của ta, phần lớn linh thạch của ta đều tích trữ trong bảo tàng này.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Bảo tàng số 3453?

Nói cách khác… cái bảo tàng này là bảo tàng xếp hạng cuối cùng trong tất cả các bảo tàng của Bạch Tôn Giả! Trước bảo tàng này, Bạch tiền bối còn có ít nhất 3452 cái bảo tàng nữa!

Tống Thư Hàng cảm giác từ trên người Bạch Tôn Giả có thứ gọi là đòn tấn công hào khí nện qua khiến hô hấp người ta trở nên gấp gáp, đầu gối như nhũn ra.

Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng, cười ha ha:

“Không nhiều như trong tưởng tượng của ngươi đâu, chỉ là lúc ta mở địa điểm bảo tàng mới thì sẽ tiếp tục sử dụng số của bảo tàng trước đó, cứ vậy mà xếp hạng thôi. Nhưng trước cái bảo tàng ở nơi này, ta có rất nhiều địa điểm bảo tàng đã vứt đi hoặc dời đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Vậy Bạch tiền bối, ngài có bao nhiêu bảo tàng thế?”

“Thư Hàng tiểu hữu, hỏi bảo tàng của tu sĩ cũng giống như hỏi tuổi của nữ tu sĩ vậy, đều là tối kỵ đấy nhé.”

Bạch Tôn Giả cười khẽ rồi nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Mở mang kiến thức rồi, danh mục Điều tối kỵ trong giới tu chân lại được ghi thêm hai nội dung mới.

Chương 795: Linh thạch, linh thạch, mày đi đâu mất rồi?

“Các ngươi đứng yên để ta dán chứng từ thân phận tiến vào bảo tàng nào.”

Bạch Tôn Giả vươn tay nhẹ nhàng vỗ lên người Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Hai tấm phù văn được dán vào trên thân hai người.

Sau khi được tấm phù văn này trợ giúp, ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên, hắn nhìn thấy cửa vào bảo tàng ẩn giấu phía dưới hồ lớn. Đó là cửa vào một không gian dị thứ nguyên, bảo tàng của Bạch Tôn Giả ở chỗ này.

Bởi vì bảo tàng nằm trong không gian dị thứ nguyên, vậy nên dù cho thế sự xoay vần không ngừng biến hóa thì người thường và tu sĩ bình thường cũng không cách nào nhìn thấy bảo tàng này.

…

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả chập ngón tay lại thành kiếm rồi nhẹ nhàng rạch một đường, một đạo kiếm khí chém xuống.

Mặt hồ bị chém ra, hồ nước chia làm hai nửa dựng đứng tạo thành hai vách tường, hồi lâu cũng không cách nào hợp lại.

“Đi vào nào.”

Bạch Tôn Giả dẫn dầu nhảy xuống dưới.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau, phù văn sáng rực trên thân hai người, đây là chứng từ chứng minh thân phận để bọn họ thuận lợi đáp xuống bảo tàng mà không bị không gian dị thứ nguyên ngăn cản.

…

Bên trong bảo tàng số 3453.

Sau khi tiến vào không gian dị thứ nguyên, thứ ánh vào tầm mắt đầu tiên là một lối đi hẹp dài bằng đá.

Tống Thư Hàng vốn còn tưởng sau khi tiến vào không gian thì sẽ trực tiếp hạ xuống trên một đống linh thạch. Hiện tại xem ra phòng ngự bảo tàng của Bạch tiền bối không hề đơn giản như vậy.

“Đi theo ta, đừng để bị lạc. Trước kia ta đã đặt ra rất nhiều cạm bẫy bên trong bảo tàng này, đi lạc sẽ rất nguy hiểm.”

Bạch Tôn Giả dặn dò.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nghe vậy vội vàng bắt kịp, một tấc không rời.

…

Hai người theo sát Bạch Tôn Giả cùng nhau đi tới.

Trên đường không có cạm bẫy bị kích hoạt, nhưng Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục mơ hồ cảm ứng được có ít nhất hơn năm trăm chỗ có sát khí dọc theo đường đi. Đây vẫn chỉ là chỗ có sát khí mà bọn họ phát hiện, cảnh giới của hai người bọn họ đều chỉ mới tam phẩm, cạm bẫy có thể phát hiện được không nhiều, chỗ giấu bảo tàng này của Bạch Tôn Giả, cho dù là đệ tử đứng đầu Không Không Đạo Môn đi vào thì e rằng cũng chỉ có đi mà không có về.

“Đến rồi.”

Lúc này, Bạch Tôn Giả vươn tay đẩy một cánh cửa lớn bằng kim loại ra.

Sau khi đẩy cửa lớn ra, ánh sáng bảo vật chói mắt đập thẳng vào mặt.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đưa tay che mắt theo bản năng, ngăn ánh sáng bảo vật chói mắt.

Trong bảo tàng số 3453, thứ có nhiều nhất chính là linh thạch.

Từng đống linh thạch tựa như ngọn núi nhỏ phủ kín toàn bộ không gian, hóa thành biển linh thạch.

Trong đống linh thạch này, cấp bậc thấp nhất đều trên ngũ phẩm, số lượng lục phẩm và thất phẩm rất nhiều.

Số lượng linh thạch bát phẩm cũng không ít.

“Nhiều quá!”

Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Bạch Tôn Giả hài lòng quan sát kho tàng của mình:

“Không tệ, linh thạch lại sinh ra thêm không ít.”

“Linh thạch sinh ra thêm á?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại, linh thạch có thể kết hôn sinh con à?

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ chốc lát thì hiểu ra:

“Bạch tiền bối, chẳng lẽ trong kho tàng này của ngươi ẩn giấu một mạch linh thạch à?”

“Ừ, cô đoán không sai.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Hơn nữa, chỗ này của ta còn có một linh mạch đặc thù, cùng nhau chung sống với mạch khoáng. Vì vậy, chỉ cần bồi dưỡng cẩn thận thì hàng năm mạch khoáng này sẽ sinh ra hơn vạn viên linh thạch ngũ phẩm, cũng có xác suất sinh ra linh thạch lục phẩm, thất phẩm thậm chí là bát phẩm.”

“Bạch tiền bối, vậy nơi này của ngươi có tổng cộng bao nhiêu linh thạch vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, không nhớ rõ nữa, số lượng nhiều quá ta cũng lười nhớ. À… Ta cho ngươi mượn một pháp khí không gian để đựng, ngươi đi chọn linh thạch bát phẩm đi, có thể chứa bao nhiêu thì chứa bấy nhiêu. Nếu có nhìn thấy linh thạch cửu phẩm thì cứ bỏ vào luôn. Ban đầu ta muốn cho ngươi mượn hết linh thạch nơi này nhưng ngươi không mang nổi rồi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Thông thường, để mường tượng một người có tiền thì có thể mường tượng như vầy nè, sau khi nhiều tiền tới mức độ nhất định thì tiền sẽ biến thành một dãy số vô nghĩa.

Mà sau khi Bạch Tôn Giả có nhiều linh thạch tới mức độ nhất định thì nó còn chẳng phải con số nữa. Hắn căn bản không nhớ được rốt cuộc mình có bao nhiêu linh thạch, dù sao thì linh thạch của hắn hoàn toàn đủ cho hắn dùng.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói với giọng điệu cảm kích. Một pháp khí không gian đầy linh thạch bát, cửu phẩm, đến lúc đó nếu Thất Tu Tôn Giả dẫn hắn đi gặp vị tồn tại cái gì cũng có thể bán kia thì có hy vọng rất lớn mua được vật hắn muốn.

Nếu như… trong cấm địa mà Lý Thiên Tố đạo trưởng lưu lại kia không có cách trị liệu hàn bệnh cho Lý m Trúc, vậy hắn chỉ có thể đặt hy vọng có được cách trị hết hàn bệnh vào vị tồn tại cái gì cũng có thể bán kia.

“Không cần khách sáo.”

Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả vươn tay vẫy một cái, lập tức có một chiếc rương hạ xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Chiếc rương được mở để lộ đầy cỏ Đao Ý Thông Huyền bên trong.

“Nơi này có khoảng năm vạn cây Đao Ý Thông Huyền, Thư Hàng này, chúng ta lấy năm đổi một, năm vạn gốc Đao Ý Thông Huyền đổi một vạn hạt sen Đao Ý Thông Huyền. Ừ… sau này nếu ngươi có dư hạt sen Đao Ý Thông Huyền thì ta có thể thu mua theo giá một linh thạch ngũ phẩm đổi một hạt… Ngươi có thể dùng hạt sen để gán nợ!”

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng vui vẻ bỏ chiếc rương nhỏ kia vào túi thu nhỏ một tấc của mình.

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh chớp mắt.

Cô có loại ảo giác, lúc Tống Thư Hàng nhận một rương cỏ Đao Ý Thông Huyền và một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch thì hắn đã bán mình cho Bạch tiền bối luôn rồi.

Một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch bát, cửu phẩm, còn có năm vạn cây Đao Ý Thông Huyền. Khoản nợ này, Tống Thư Hàng mất bao lâu mới có thể trả hết đây?

Chỉ mỗi cuộc giao dịch một vạn hạt sen Đao Ý Thông Huyền, cả ngày Tống Thư Hàng không làm gì hết mà ăn một trăm gốc Đao Ý Thông Huyền… Vậy cũng phải trọn một trăm ngày mới có thể hoàn thành giao dịch.

Mà món nợ linh thạch, Thư Hàng có thể trả xong trong một ngàn năm à?

Đây là tiền bán mình, không sai đâu!

Trong lúc A Thập Lục đang suy tư, Bạch Tôn Giả lại vẫy tay, một chuỗi phật châu rơi vào trong tay hắn.

Hắn đưa phật châu cho Tô Thị A Thập Lục:

“Tiểu Thập Lục, đây là thứ mà A Thất đã mượn ta để giúp cô. Chí bảo Phật môn Xá Lợi Phật Châu, nghe nói vật này rất quý giá, hiện tại Phật môn cũng không còn dư bao nhiêu viên. Đeo nó vào sẽ trợ giúp cô độ kiếp.”

“Cảm ơn ngươi, Bạch tiền bối.”

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy chuỗi Xá Lợi Phật Châu kia.

“Không cần khách sáo.”

Bạch Tôn Giả cười nói, Tô Thị A Thất vì trả ơn mượn Xá Lợi Phật Châu nên đã tự mình đến nơi cực hàn lấy Hải Xà Hàn Tuyền rồi. Nước suối kia… uống rất ngon, dùng để pha trả là tuyệt cú mèo luôn.

…

Nửa giờ sau, trong tay Tống Thư Hàng cầm lấy một cái vòng ngọc, lau mồ hôi.

Cái vòng ngọc này chính là pháp khí không gian Bạch tiền bối cho hắn mượn, bên trong có không gian một trăm mét vuông và chiều cao mười mét.

Dưới sự giúp đỡ của Tô Thị A Thập Lục và Bạch Tôn Giả, hắn nhét hơn nửa ngày mới nhét đầy cái vòng tay không gian này.

“Đáng tiếc một lần chỉ có thể mang đi nhiêu đây linh thạch.”

Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Vốn hắn còn muốn lấy thêm, nếu như có thể cố gắng hết sức mang nhiều linh thạch chút thì khi đi gặp vị tồn tại cái gì cũng có thể bán kia, nói không chừng hắn có thể mua chút ít bảo vật mà Bạch Tôn Giả cảm thấy hứng thú?

Chẳng hạn như một ít chí bảo thái cổ đã không còn xuất hiện trong thế giới hiện nay từ lâu, nếu như có thể mua về thì có thể trả lại tí ti ân huệ cho mượn linh thạch của Bạch Tôn Giả rồi.

Bạch Tôn Giả nghe vậy, sờ cằm suy tư chốc lát:

“Thư Hàng, nếu như ngươi cảm thấy linh thạch chưa đủ… vậy qua chút thời gian nữa, chúng ta đi tìm vật liệu chế tạo pháp khí không gian đi. Đúng lúc trong tay ta có ít vật liệu chính rất tốt, cộng thêm vài vật liệu phụ trợ thì hẳn là có thể làm ra mấy cái pháp khí không gian ngon lành. Đến lúc đó lại dẫn ngươi qua đây hốt thêm một mớ linh thạch nữa nhé?”

“Hơ ~~ Bạch tiền bối ngài khách sáo quá rồi. Ta chỉ kềm lòng không đậu thôi. Thực ra thì linh thạch trong vòng ngọc này hẳn đã đủ cho ta dùng.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

“Vậy được rồi, nếu ngươi thật sự còn cần linh thạch thì cứ tới tìm ta. Dù sao cũng đã mượn nhiều như vậy rồi, mượn thêm chút nữa cũng không sao đâu.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Cảm ơn tiền bối, nhưng nhiêu đây linh thạch chắc đủ dùng rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên… tâm khiếu của Thư Hàng hơi động đậy, là hạch tâm đang chấn động bên trong tâm khiếu.

Tiếp đó, tim hắn đập nhanh hơn.

Lập tức, trán Tống Thư Hàng phát lạnh, toàn thân rùng mình một cái, luôn cảm giác như sắp có chuyện gì đó không lành xảy ra.

Tô Thị A Thập Lục thấy thế, hỏi:

“Làm sao vậy? Thư Hàng?”

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời thì lồng ngực của hắn đã bộc phát ra tia sáng chói mắt. Những luồng sáng này giống hệt như màn sáng chiếu xạ tạo thành một đóa hoa sen giữa không trung.

“Ồ?”

Bạch Tôn Giả tò mò nhìn về phía ngực Thư Hàng:

“Chuyện gì thế này?”

“Ta nghĩ, hẳn là trong tâm khiếu của ta có một hạch tâm, nó chịu kích thích nên bị kích hoạt rồi.”

Tống Thư Hàng bụm lồng ngực của mình, vận hành Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, định chấn động của chìa khóa hạch tâm đè trong tâm khiếu kia xuống.

Sau khi chân khí vận hành, nhịp tim dần khôi phục lại bình tĩnh, nhưng hạch tâm trong tâm khiếu còn chưa lắng xuống.

Hơn nữa, hoa sen mà tia sáng phát ra từ lồng ngực tạo thành kia càng lúc càng lớn.

“Đây là cái gì? Kim Liên à?”

Bạch Tôn Giả tò mò nhìn đóa hoa sen do tia sáng biến thành kia chầm chầm, sau đó ngửi một cái:

“Hoa sen này có thể ăn không?”

“Ta nghĩ hẳn là không thể.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Hạch tâm trong tâm khiếu của ngươi là sao vậy?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Sau khi ta ra khỏi thế giới Kim Liên của Nho gia thì phát hiện trong tâm khiếu của mình có thêm một cái hạch tâm như vậy. Công năng của nó… giống như Quân Tử Kim Liên của Nho gia ấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Công năng? Chẳng lẽ là mở ra một tiểu thế giới sao?”

Tô Thị A Thập Lục trừng to mắt.

“Đúng vậy, nhưng ta không phải Kim Liên, không thể hấp thu năng lượng của tà ma Cửu U, căn bản không thể nào mở ra một tiểu thế giới được.

Tống Thư Hàng lại nói:

“Ban đầu ta muốn tìm cơ hội cùng Bạch tiền bối nghiên cứu hạch tâm lưu lại trong cơ thể ta xem có ảnh hưởng đến việc tu luyện của ta hay không. Không ngờ hôm nay nó như đột nhiên bị kích hoạt vậy, chính nó bắt đầu chuyển động.

Sau khi Bạch Tôn Giả suy nghĩ chốc lát thì suy đoán:

“Lúc Quân Tử Kim Liên của Nho gia mở ra tiểu thế giới thì cần hấp thu tà ma Cửu U hóa thành năng lượng mở ra thế giới. Nếu hạch tâm trong cơ thể Thư Hàng ngươi muốn mở ra một tiểu thế giới, vậy hẳn là cũng cần nguồn năng lượng mới đúng.”

Nguồn năng lượng? Ánh mắt Tống Thư Hàng lập tức nhìn về phía linh thạch đầy đất kia.

Chương 796: Nhãi con, ngươi lại xong đời rồi!

Nếu muốn nói nguồn năng lượng thì thứ có nhiều nhất trong bảo tàng này chính là đống linh thạch đầy đất kia đúng không? Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức tuôn ra cảm giác bất an dữ dội, không phải chìa khóa hạch tâm trong cơ thể mình muốn hấp thu linh thạch để hóa thành nguồn năng lượng mở ra một tiểu thế giới đó chứ?

Vậy nó định hấp thu bao nhiêu linh thạch đây?

Chết rồi! Sẽ chết mất thôi!

Phải biết rằng đóa Kim Liên kia của Nho gia hấp thu tà ma Cửu U mà Nho gia săn giết hàng trăm hàng ngàn năm qua, tích lũy lực lượng từ ma trì mới trưởng thành nở hoa kết trái, mở ra một tiểu thế giới.

Nếu đổi năng lượng của ma trì qua hàng trăm hàng ngàn năm thành linh thạch thì tuyệt đối là một con số thiên văn vô cùng khủng bố.

Nếu hạch tâm trong tâm khiếu của mình thật sự muốn hấp thu linh thạch, vậy phải bao nhiêu linh thạch mới có thể khiến nó trưởng thành đây?”Dù là toàn bộ linh thạch trong bảo tàng này của Bạch tiền bối thì e là cũng không đủ cho nó hấp thu.

Nếu nó hấp thu linh thạch cả bảo tàng này của Bạch Tôn Giả thì có bán Tống Thư Hàng một triệu lần cũng không đủ trả nợ đâu.

Vì vậy, Tống Thư Hàng vội vàng la lên:

“Bạch tiền bối, chúng ta mau rời khỏi bảo tàng đi!”

Thừa dịp hạch tâm trong tâm khiếu còn chưa bắt đầu cắn nuốt linh thạch của Bạch tiền bối mà rời khỏi cái bảo tàng này.

Chỉ cần cách xa nó ra, hắn không tin hạch tâm trong tâm khiếu còn có thể cách không hấp thu linh thạch trong bảo tàng của Bạch Tôn Giả.

Thế nhưng… đã muộn rồi.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, phần rễ Kim Liên được chiếu xạ từ lồng ngực kéo dài ra rồi cắm rễ trong đống linh thạch của Bạch Tôn Giả.

Kim Liên được chiếu xạ này hệt như vật thật vậy, sau khi phần rễ cắm vào linh thạch thì tham lam cắn nuốt linh lực bên trong linh thạch. Hơn nữa tốc độ hấp thu cực nhanh, linh thạch bị cắm rễ vào lập tức bị hút khô hết ráo linh lực rồi trực tiếp biến thành bột phấn trong nháy mắt.

Có gần sáu trăm viên linh thạch ngũ phẩm hóa thành bụi bặm trong nháy mắt.

Mặt Tống Thư Hàng trắng không còn chút máu, điều này có nghĩa là chỉ trong nháy mắt mà hắn đã có thêm món nợ sáu trăm viên linh thạch ngũ phẩm.

Mẹ ơi… nếu chiếu xạ từ lồng ngực đã biến ra hình dáng hoa sen, vì sao rễ cây lại quỷ quái dữ vậy? Số lượng còn nhiều như xúc tu nữa chứ? Không thể sinh trưởng thành hình dạng củ sen sao trời?

Không đúng, đây không phải trọng điểm!

“Bạch tiền bối, mau dẫn ta rời đi!”

Tống Thư Hàng lo lắng la lên lần nữa.

“Ơ? Không hấp thu tiếp nữa à?”

Bạch Tôn Giả ngoáy đầu lại rồi nghi hoặc hỏi:

“Thật ra ta rất muốn biết hạch tâm trong tâm khiếu của ngươi có thể hấp thu bao nhiêu linh thạch lắm. Hơn nữa ta cũng cảm thấy rất hứng thú với chuyện mở ra một tiểu thế giới.”

“Không hấp thu, không thể hấp thu nữa.”

Tống Thư Hàng vội la lên.

Ngay trong lúc nói chuyện, đám rễ hoa sen quỷ quái mà lồng ngực chiếu xạ ra kia lại vươn bàn tay ma về phía đống linh thạch khác. Trong thời gian hai câu nói, lại có thêm một ngàn hai trăm viên linh thạch bị hút thành cặn bã. Số nợ đã tăng lên tới một ngàn tám trăm viên, hơn nữa con số này vẫn đang cấp tốc tăng lên.

“Đừng lo lắng, ta không tính tiền lãi của ngươi đâu, ngươi có thể từ từ trả số linh thạch bị hấp thu mà.”

Bạch Tôn Giả an ủi.

Dù sao thì hắn cũng không thiếu linh thạch. Dù toàn bộ linh thạch trong bảo tàng bị Tống Thư Hàng hấp thu hết thì hắn cũng còn rất nhiều rất nhiều bảo tàng tồn trữ không ít linh thạch bên trong.

Dù sao thì hắn cũng không thiếu mà.

“Không thể hấp thu nữa đâu, Bạch tiền bối. Nếu sau khi hạch tâm hút đủ nhiều linh thạch thì sẽ bắt đầu mở ra một tiểu thế giới, trước khi mở ra tiểu thế giới, cơ thể của ta sẽ ầm một tiếng nổ tung luôn.”

Tống Thư Hàng giải thích cực nhanh.

Hắn cũng không muốn để mình giống gốc Quân Tử Kim Liên của Nho gia kia, sau khi hạch tâm trong người trưởng thành thì ầm một tiếng nổ tan tành, toàn thân đều biến thành chất dinh dưỡng để tiểu thế giới trưởng thành!”

“Là vậy à ~”

Bạch Tôn Giả nghe đến đó bèn thở dài, vẻ mặt thất vọng:

“Ta còn tưởng rằng có thể nhìn thấy cảnh tượng mở ra một tiểu thế giới... Lúc trước bỏ lỡ khoảnh khắc thế giới Kim Liên của Nho gia mở ra, cho nên muốn bù lại chút hình ảnh từ chỗ ngươi.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Được rồi, vậy chúng ta rời đi trước thôi.”

Bạch Tôn Giả rút Lưu Tinh kiếm ra đặt ngang trên không, trên thân Lưu Tinh kiếm bùng lên hào quang kiếm độn.

Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng bước một bước lên kiếm quang. Tiếp đó, Tô Thị A Thập Lục cười hì hì kéo Tống Thư Hàng nhảy lên kiếm quang.

“Đi!”

Bạch Tôn Giả bấm một kiếm quyết, Lưu Tinh kiếm vèo ~ một phát bay về phía cửa bảo tàng.

Cùng với việc thân hình ba người xa dần, Kim Liên do ngực Tống Thư Hàng chiếu xạ ra cũng bị kéo đi theo sau Tống Thư Hàng, bay về phía cửa động của bảo tàng!

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng âm thầm tính toán một chút. Trước khi hắn rời khỏi bảo tàng của Bạch Tôn Giả thì ước chừng Kim Liên mà hạch tâm chiếu xạ ra đã hấp thu sáu ngàn viên linh thạch ngũ phẩm.

Đây chính là một phần linh lực vô cùng to lớn… mà toàn bộ số linh lực này bị đưa đến hạch tâm bên trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng. Nhưng sau khi hấp thu nhiều linh lực như vậy, viên hạch tâm này lại hầu như không thay đổi gì.

Dạ dày nó quả là vực sâu không đáy mà, không biết cần bao nhiêu linh thạch mới có thể nhét đầy dạ dày nó đây.

“May mà kịp thời rời khỏi bảo tàng của Bạch tiền bối. Nếu không, lấy tốc độ hấp thu và dạ dày không đáy của viên hạch tâm này thì toàn bộ linh thạch trong bảo tàng sẽ bị hấp thu sạch bách mất.” Tống Thư Hàng thầm thấy may mắn trong lòng.

…

Vèo ~~ Tiếng kiếm bùng lên phá tan mặt hồ, Bạch Tôn Giả dẫn theo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lao ra khỏi bảo tàng, lơ lửng trên mặt hồ.

“Chúng ta ra ngoài rồi, Thư Hàng, Kim Liên kia của ngươi có biến mất không?”

Bạch Tôn Giả hỏi rồi xoay đầu lại nhìn về phía ngực Tống Thư Hàng.

Hình chiếu Kim Liên nơi ngực Tống Thư Hàng vẫn không biến mất.

Càng quan trọng hơn là… Rễ Kim Liên cũng không thu về.

Tuy rằng thân thể Kim Liên bị kéo ra khỏi bảo tàng của Bạch Tôn Giả cùng với Tống Thư Hàng, nhưng rễ của nó ấy thế mà lại kéo dài ra vô hạn. Ba người có thể thấy rõ ràng một đầu khác của rễ cây cắm trong nước… ghim vào bảo tàng bên trong không gian dị thứ nguyên của Bạch Tôn Giả.

“Nó… không phải là còn đang hấp thu linh thạch đấy chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, còn đang hấp thu. Thông qua pháp thuật giám thị bên trong bảo tàng, ta có thể nhìn thấy rễ Kim Liên còn đang không ngừng hấp thu linh thạch. Cho đến lúc này nó đã hấp thu tổng cộng mười hai ngàn viên linh thạch ngũ phẩm."

Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng:

"…"

Tô Thị A Thập Lục đề nghị:

"Nếu không thì bay xa chút nữa xem sao?"

"Được."

Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết, Lưu Tinh kiếm chở theo ba người phóng lên cao, sau mấy hơi thở, ba người tiến vào trong tầng mây.

Bạch Tôn Giả xoay đầu lại:

"Sao rồi?"Kim Liên có thu về không?"

Tống Thư Hàng chau mày, nhìn Kim Liên nơi ngực chầm chầm. Kim Liên vẫn không biến mất như trước, chiều dài rễ của nó hoàn toàn không bị hạn chế, Bạch Tôn Giả bay ra bao xa thì rễ có thể kéo dài bấy nhiêu!

"Quả nhiên có chút bản lĩnh, không hổ là báu vật có thể mở ra một tiểu thế giới. Rễ cây nhìn như kéo dài vô tận, có điều ta đoán đây là một loại vận dụng năng lực không gian. Hẳn là năng lực không gian gấp, bất kể chúng ta bay xa bao nhiêu thì với rễ Kim Liên mà nói cũng chỉ là gấp không gian lại đôi chút mà thôi.

Bạch Tôn Giả suy đoán.

Dứt lời, hắn lại nhắc nhở Tống Thư Hàng:

"Cho đến hiện tại, tổng cộng nó đã hấp thu ba mươi sáu ngàn viên linh thạch ngũ phẩm. Hay là dứt khoát cho Kim Liên của ngươi hấp thu đã đời luôn nhé?"

…

Ba mươi sáu ngàn viên linh thạch ngũ phẩm rồi à? Tốc độ hấp thu linh thạch của hạch tâm càng ngày càng nhanh!

"Không được, không thể để nó hấp thu nữa."

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Sau đó, hắn nhìn Kim Liên rồi thử ra lệnh:

"Trở về, ngừng hấp thu linh thạch!"

Hình chiếu Kim Liên trong hư không kia căn bản không phản ứng với mệnh lệnh của Tống Thư Hàng. Hoặc giả nó hoàn toàn nghe không hiểu mệnh lệnh của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cau mày, đưa tay đè lên chỗ tâm khiếu của mình, loại đồ hoàn toàn không bị hắn khống chế này lại sinh trưởng trong tâm khiếu hắn, hắn rất không thích loại cảm giác này.

Không chịu sự khống chế thì không cách nào mang đến lợi ích cho hắn, còn muốn hấp thu chất dinh dưỡng của hắn, thứ đồ chơi này có khác gì kỳ sinh trùng đâu?"

"Bạch tiền bối."

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nói:

"Có cách nào lấy hạch tâm ra khỏi tâm khiếu của ta không?"

Bạch Tôn Giả lắc đầu:

"Ngay cả hạch tâm ngươi nói ra làm sao ta còn không cảm ứng được. Ta chỉ có thể nhìn thấy Kim Liên được chiếu xạ ra từ trong tâm khiếu của ngươi, lại không cảm ứng được hạch tâm của nó. Cho nên đừng nói chi là lấy nó ra khỏi tâm khiếu của ngươi. Có lẽ ngươi có thể hỏi Dược Sư đạo hữu thử xem, hắn là chuyên gia ở phương diện này."

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

"Trở về ta lập tức đi tìm Dược Sư tiền bối để lấy nó ra. Hạch tâm này ký sinh bên trong tâm khiếu của ta lại hoàn toàn không bị ta khống chế. Nếu không lấy nó ra thì ta ăn ngủ không yên."

Dứt lời, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút lại hỏi:

"Vậy Bạch tiền bối, ngài có thể đánh tan hình chiếu Kim Liên này không, chí ít khiến nó không thôn phệ linh thạch được nữa ấy?"

"Được, ta thử xem."

Bạch Tôn Giả vươn tay vẽ một trận pháp đơn giản trong hư không:

"Đối phó loại vật thể kết hợp giữa hư ảo và chân thực này thì loại pháp thuật phong ấn có hiệu quả tốt nhất. Hơn nữa, chờ ta phong ấn nó rồi thì nghiên cứu kỹ càng lại. Nói không chừng có thể tìm ra nguyên lý tồn tại của hạch tâm trong tâm khiếu ngươi.”

“Ý kiến hay.”

Tống Thư Hàng đồng ý.

…

Bạch Tôn Giả vừa dứt lời, đóa Kim Liên trong hư không kia đột nhiên dừng lại.

Trong chốc lát, vô số rễ cây trong hư không nhanh chóng rút về trong Kim Liên.

Ngay sau đó, Kim Liên xoay tròn muốn chui vào trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng!

Nó đang sợ à?!

Nó có thể nghe hiểu lời nói của mình và Bạch Tôn Giả sao? Hay là pháp thuật phong ấn của Bạch Tôn Giả khiến nó sợ hãi theo bản năng?

“Bạch tiền bối, nó muốn trốn về, đừng để nó lợi dụng thời cơ!”

Tống Thư Hàng cười ha ha, đồng thời hắn vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công làm chân khí quay quanh vị trí tâm khiếu ngăn cản Kim Liên trở về.

“Yên tâm, nó trốn không thoát đâu, phong!”

Bạch Tôn Giả quát khẽ một tiếng.

Ngay sau đó, trận pháp phong ấn bao phủ xuống, khóa Kim Liên trong đó.

Kim Liên đụng vào trận pháp phong ấn nhưng không cách nào đột phá trận pháp của Bạch Tôn Giả.

“Ha ~~”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Kim Liên này có thể bị phong ấn thì hạch tâm trong tâm khiếu của hắn nhất định cũng có thể giải quyết. Tống Thư Hàng đưa tay đè lên ngực.

Hắn không muốn có hạch tâm dạng ký sinh trùng này. Trừ khi hạch tâm có thể trở thành đồ vật của hắn.

Chương 797: Đạo Cụ Nạp VIP

Xem như là năng lực tương tự một dạng bí pháp giám định, tuy rằng rất càn quấy, hơn nữa mỗi lần kích hoạt đều cần Tống Thư Hàng trả giá đắt, thỉnh thoảng còn có thể không chịu sự khống chế.

Thế nhưng bí pháp này có thể để Tống Thư Hàng nắm giữ một chút. Cùng với việc hắn càng ngày càng hiểu rõ bí pháp này, một ngày nào đó hắn có thể dễ dàng sử dụng năng lực này theo ý muốn.

Cho nên… Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận năng lực thuộc loại bí pháp giám định này.

Nhưng hạch tâm lại như ký sinh trùng xuất hiện trong tâm khiếu của hắn và hoàn toàn không chịu sự khống chế, Tống Thư Hàng cảm thấy trước tiên cứ moi nó ra khỏi cơ thể thì tốt hơn. Đợi đến ngày nào đó, khi hắn có biện pháp khống chế được viên hạch tâm này thì sẽ suy nghĩ đến chuyện nhét nó vào lại cơ thể, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Dược Sư tiền bối có thể giúp hắn moi thứ đồ chơi này ra.

Nếu như không cách nào moi thứ này ra khỏi tâm khiếu, vậy tất cả giả thuyết đều là lời nói suông.

…

Mà lúc này, Bạch Tôn Giả đã phong ấn Kim Liên xong xuôi, phong ấn tựa như một vòng bảo hộ hình tròn khóa Kim Liên bên trong đó.

Đang suy tư phải nghiên cứu nó thế nào thì vào lúc này, hoa sen bị phong ấn bắt đầu nhanh chóng trở thành thực chất.

Kim Liên được chiếu xạ ra từ tâm khiếu Tống Thư Hàng vốn chỉ là vật hư ảo. Mà bây giờ nó lại biến thành một đóa Kim Liên thủy tinh chỉ trong vài giây. Hơn nữa thể tích cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng nhỏ lại cỡ gan bàn tay.

“Ồ? Thú vị, thế mà lại trở thành thực chất rồi à?”

Bạch Tôn Giả tò mò nói.

"Có lẽ do nó hấp thu quá nhiều linh thạch chăng? Năng lượng vô cùng to lớn nên sau khi cắt đứt liên hệ với hạch tâm trong tâm khiếu, nó bèn biến thành thực thể ấy?"

Tống Thư Hàng suy đoán.

"Cũng đúng, nó đã hấp thu trọn bốn mươi tám ngàn viên linh thạch ngũ phẩm. Dù phần lớn linh lực cung cấp cho hạch tâm trong cơ thể ngươi… nhưng hẳn là trong người nó vẫn bảo lưu lại một phần linh khí.

Bạch Tôn Giả nói.

Dứt lời, hắn vươn tay tiến vào trong phong ấn để tiếp xúc với đóa hoa sen thủy tinh này.

Sau khi cắt đứt liên hệ với tâm khiếu của Tống Thư Hàng, dường như đóa hoa sen này đã biến thành vật chết. Bạch Tôn Giả đưa tay chạm vào nó lại cảm giác như tiếp xúc với linh thạch vậy.

Không chỉ thế… lúc ngón tay Bạch Tôn Giả tiếp xúc với hoa sen thủy tinh thì đột nhiên có một luồng linh lực vô cùng tinh khiết từ trên hoa sen thủy tinh thuận theo ngón tay tiến vào trong cơ thể Bạch Tôn Giả, giúp hắn bổ sung linh lực tiêu hao hết ban nãy khi thi triển phong ấn thuật và linh lực tiêu hao lúc cấp tốc thi triển kiếm độn.

Ngay sau đó, năng lượng toàn thân của Bạch Tôn Giả đã được bổ sung đầy đủ, loại tốc độ này còn hữu hiệu hơn cả đan dược khôi phục linh lực.

Cũng không giống linh lực trong linh thạch, sau khi hấp thu còn phải được tu sĩ ân cần săn sóc mới có thể hoàn toàn trở thành linh lực của mình.

"Hoa sen thủy tinh này rất thú vị."

Bạch Tôn Giả lên tiếng nói.

"???"

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhìn về phía Bạch tiền bối.

"Ừm, nên nói sao đây ta… Ừ, hiệu quả của thứ này giống như một loại đạo cụ nạp VIP có tên là Bổ Ma Thần Thạch bên trong trò chơi mà ta chơi gần đây vậy. Chỉ cần mang nó trên người là có thể chủ động bổ sung ma lực cho người chơi.”

Bạch Tôn Giả giải thích:

“Vừa rồi lúc ta tiếp xúc với nó thì trong nháy mắt nó đã bổ sung hoàn toàn linh lực mà ta tiêu hao hết khi thi triển kiếm độn và phong ấn thuật ban nãy.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Giải thích của Bạch tiền bối hoàn toàn không có vấn đề, thậm chí có thể nói là thông tục dễ hiểu, cũng hình dung vô cùng sinh động. Gốc Kim Liên này thật sự được đổi bằng bốn mươi tám ngàn viên linh thạch, là đạo cụ nạp VIP hàng xịn đó.

Thế nhưng khi nghe hình dung của Bạch Tôn Giả thì luôn có cảm giác quái dị dễ sợ.

“Tốc độ bổ sung linh lực nhanh như vậy sao? Còn nhanh hơn đan dược nữa à?”

Ánh mắt Tô Thị A Thập Lục bên cạnh sáng lên:

“Bạch tiền bối, có di chứng gì không ạ? Mức độ thích ứng của linh lực được bổ sung với bản thân như thế nào?”

Thứ này thật sự rất giống với các loại đạo cụ nạp VIP có tác dụng bổ sung ma lực… Vậy thì đồng nghĩa với việc lúc nào cũng mang theo một linh quỷ phiên bản chất lượng thấp bên người rồi.

Chỉ cần mang vật này theo thì bất luận là lúc chiến đấu, mạo hiểm, độ thiên kiếp đều có thể khiến trạng thái linh lực của mình vẫn luôn duy trì ở trạng thái tốt nhất!

“Tạm thời không cảm giác được di chứng. Linh lực được bổ sung hoàn toàn phù hợp với ta, thậm chí căn bản không cần ta ôn dưỡng mà giống hệt linh lực do bản thân ta tu luyện ra vậy. Loại cảm giác này thật không tệ.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Vậy Bạch tiền bối, bên trong gốc hoa sen này tồn trữ bao nhiêu linh lực thế?”

Tống Thư Hàng hỏi vấn đề mình muốn biết, chuyện liên quan đến nợ nần của hắn.

Nói không chừng món nợ bốn mươi tám ngàn viên linh thạch ngũ phẩm bị hạch tâm hấp thu kia có thể giảm bớt chút ít.

“Ngươi chờ một chút, để ta cảm ứng lại đã.”

Bạch Tôn Giả đưa tay dò vào trong phong ấn lần nữa.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả trả lời:

“Bên trong tồn trữ không ít linh lực… cộng thêm số linh lực vừa rồi ta tiêu hao hết thì năng lượng bên trong cỡ chừng hai mươi ngàn viên linh thạch ngũ phẩm. Có điều, linh lực trong nó cực kỳ tinh khiết, đổi ra thì phải tương đương với năng lượng của hai mươi lăm ngàn viên linh thạch ngũ phẩm.”

“Nói cách khác, hơn một nửa linh lực còn nằm trong hoa sen sao?”

Tống Thư Hàng thở phảo nhẹ nhõm.

Vốn hắn cho rằng toàn bộ năng lượng mà hoa sen hấp thu từ linh thạch sẽ bị truyền tới hạch tâm trong tâm khiếu trước tiên. Hiện tại xem ra, chỉ có một nửa linh lực được hấp thu là tiến vào hạch tâm trong tâm khiếu hắn.

Nợ nần thoáng cái đã giảm đi phân nửa, Tống Thư Hàng cảm giác toàn thân nhẹ nhõm không ít.

“Ừm… đóa hoa sen thủy tinh này có thể nhanh chóng bổ sung linh lực của tu sĩ, còn bỏ qua trình tự ôn dưỡng. Hơn nữa… nó còn áp súc hơn hai mươi ngàn viên linh thạch ngũ phẩm trong hoa sen lớn chừng gan bàn tay. Không đề cập tới đẳng cấp linh khí, chỉ nói số lượng linh khí thì linh khí tồn trữ bên trong nó còn nhiều hơn linh thạch cửu phẩm. Vì vậy, nếu muốn ta định giá cho nó thì giá trị của nó hẳn là khoảng ba mươi ngàn viên linh thạch ngũ phẩm.”

Tô Thị A Thập Lục bổ sung:

“Nhưng điều kiện tiên quyết là nó có để lại di chứng hay không? Nếu trong thời gian ngắn không cách nào sử dụng nhiều lần giống như đan dược thì giá trị của nó sẽ bị giảm đi.”

“Tiểu Thập Lục nói có lý. Vậy thì, không bằng chúng ta đi thử xem sao.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Làm sao thử đây?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

"Còn nhớ Vô Cực Ma Tông không?"

Bạch Tôn Giả mỉm cười.

"À, ấn tượng khó phai."

Tống Thư Hàng nói, vướng mắc giữa hắn và Vô Cực Ma Tông đặc biệt sâu sắc.

Công Tử Hải trong Ma Tông là một tên điên cuồng dám trêu chọc Tô Thị A Thất. Đồng bọn của hắn ta là An Tri Ma Quân và Chính Năng đều là cường giả đang chuẩn bị trùng kích cảnh giới ngũ phẩm.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn bị một kẻ có tên Cảnh Mạch Đà Chủ đuổi giết ngàn dặm, nếu lúc ấy không kịp thời kích hoạt Vạn Lý Phi Độn phù của Bạch Tôn Giả thì nói không chừng đã thật sự bị ám toán.

Còn có vụ sau khi thất bại trong giải thi đấu máy kéo có tay tầm, hắn bị Bạch tiền bối trừng phạt phải tiến vào vũ trụ lượn lờ một tháng thì cũng gặp phải đệ tử Vô Cực Ma Tông quấy rầy. Cuối cùng, được Diệp Tư sư tỷ đồng hành, còn tiện tay siêu độ một nhóm vong hồn của cao thủ Vô Cực Ma Tông, làm cho công đức trên người Tống Thư Hàng lập tức tăng vọt, ngưng tụ ra ánh sáng công đức.

"Bạch tiền bối, ngài cũng có thù với Vô Cực Ma Tông sao?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi. Lại nói, nhớ đâu tháng trước trước đó, Bạch Tôn Giả còn từng đề nghị, nếu có cơ hội thì muốn tổ chức tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đi quậy banh tổng bộ Vô Cực Ma Tông thì phải?

"Trước đây rất lâu rất lâu đám người Vô Cực Ma Tông từng đắc tội ta … cụ thể là đắc tội thế nào thì ta cũng không nhớ rõ lắm. Nhưng mà, ta nhớ được bọn chúng từng đắc tội ta. Cho nên, nếu có thể tạo ra chút phiền toái cho bọn chúng thì ta sẽ rất vui vẻ."

Bạch Tôn Giả giải thích:

"Bọn ta vẫn luôn tìm kiếm tổng bộ của Vô Cực Ma Tông. Gần đây bắt được chút manh mối… đáng tiếc còn chưa tìm được tổng bộ của chúng. Nhưng mà, gần đây Tô Thị A Thất lại tìm được một nơi thú vị của Vô Cực Ma Tông. Nghe nói đó là một trong bốn tổ địa lớn của Vô Cực Ma Tông, phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn có Tôn Giả thất phẩm trấn giữ. Tô Thị A Thất đánh giá, dù là Thiên Hà Tô Thị muốn đoạt bốn tổ địa lớn này cũng sẽ tổn thất rất lớn. Vậy nên hắn bèn đưa cái tổ địa này cho ta. Vừa khéo vị trí tổ địa kia cách chỗ này của chúng ta không xa.”

“Ý của Bạch tiền bối là đi quậy banh tổ địa của Vô Cực Ma Tông ư?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Quậy banh thì không được, bên trong cũng có Tôn Giả thất phẩm trấn giữ, hơn nữa còn có tầng tầng phòng ngự. Có điều, chúng ta có thể đi đánh lén một phen, xem thử có thể mượn chút đồ tốt từ bọn chúng hay không.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Vậy… cần dẫn các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đi cùng không?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

“Không cần, ta mang hai người các ngươi qua thôi. Sau khi tìm được tổ địa, ta dùng toàn lực bùm một phát, xem thử có thể mở ra phòng ngự của tổ địa bọn chúng hay không. Nếu như có thể mở thì nhìn xem có thể nhặt được thứ tốt gì không. Các ngươi cầm theo thanh phi kiếm dùng một lần do ta luyện chế này bên người đi, lanh lợi chút nhé, chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Lanh lợi chút, có cơ hội lập tức tiến lên nhặt thứ tốt. Nếu không có cơ hội thì trốn ở một bên quan sát. Rảnh quá không chuyện gì làm thì có thể cân nhắc đến chuyện dùng di động quay phim lại.

Video [Bạch Tôn Giả một mình quậy banh bốn tổ địa lớn của Vô Cực Ma Tông] hẳn là sẽ có lượt view khủng lắm đấy.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Kỳ thực… bốn tổ địa lớn của Vô Cực Ma Tông cách chỗ đám người Tống Thư Hàng cũng không gần.

Lúc đầu Bạch Tôn Giả muốn dẫn mấy người Tống Thư Hàng đi biển sâu, hoặc tìm một địa phương không người ở thử nghiệm vài đại chiêu của mình, tiêu hao chút linh lực bản thân, sau đó thử xem tốc độ bổ sung ma lực của hoa sen này có di chứng gì không.

Nhưng không biết vì sao, hắn đột nhiên nghĩ đến Vô Cực Ma Tông… vì vậy tâm động không bằng hành động, Bạch Tôn Giả lập tức đánh nhịp, dẫn theo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi về phía bốn tổ địa lớn của Vô Cực Ma Tông.

Lưu Tinh kiếm phi hành cấp tốc trên không trung.

Bay rồi lại bay.

“Bạch tiền bối, sao ta có cảm giác chúng ta đã bay qua khoảng cách của một thành phố rồi vậy? Bốn tổ địa lớn của Vô Cực Ma Tông thật sự rất gần chỗ chúng ta sao?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

“Ha ha, ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười khan, sau đó trả lời:

“Ảo giác, đây là ảo giác của ngươi. Chắc là do ta bay quá chậm nên mới khiến ngươi có ảo giác chúng ta đã bay rất lâu rất lâu. Lưu Tinh kiếm, tăng tốc nào!

Chương 798: Chết rồi, nhân vật chính lăng dạ kia tới công thành kìa!

Vèo ~~ Lưu Tinh kiếm tăng tốc.

Người như thế nào thì sẽ luyện ra phi kiếm như thế nấy, Lưu Tinh kiếm và chủ nhân nó đều mê đua xe.

“A a a a a ~~”

Tiếng kêu thảm thiết của đôi nam nữ vang vọng cả bầu trời.

[Vì sao lần này ta không có lắm mồm mà Bạch Tôn Giả lại tăng tốc chứ. Lần này ta chỉ hỏi xem tổ địa của Vô Cực Ma Tông cách chúng ta có xa lắm không thôi mà.] Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt.

Hết thuốc chữa rồi, chứng sợ độ cao và chứng sợ tốc độ của ta đều hết thuốc chữa rồi.

…

Ở một sa mạc trong biên giới Hoa Hạ, một tổ địa của Vô Cực Ma Tông ẩn núp trong đó.

Tổ địa này kỳ thật đã gần kề trạng thái hoang phế. Vài thế kỷ trước, nơi này còn là một chỗ chim hót hoa thơm, linh khí sung túc. Đã từng là tổng đàn của Vô Cực Ma Tông.

Nhưng hôm nay, nơi này đã biến thành một vùng sa mạc, tổng đàn Vô Cực Ma Tông đã dời đi, mà nơi này thì biến thành một trong những tổ địa của Vô Cực Ma Tông.

Hoàn cảnh sinh tồn ác liệt của nơi này có thể trở thành chỗ tu luyện của đệ tử Ma Tông. Hơn nữa, có vài vị cao thủ Vô Cực Ma Tông với tuổi thọ không nhiều lựa chọn bế tử quan ở đây, mong ngóng đột phá đại quan sinh tử trong cực hạn.

Cho nên tạm thời Vô Cực Ma Tông vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ tổ địa này.

Vi Vị Chân Nhân là một trong những nhân viên quản lý trận pháp của tổ địa này, tuy rằng hắn chỉ có cảnh giới tứ phẩm, nhưng có thiên phú rất tốt về mặt trận pháp.

Vì vậy, tầng cao cấp của Vô Cực Ma Tông điều hắn đến tổ địa này để hắn nắm giữ, quản lý và giữ gìn một bộ phận trận pháp.

Tuy rằng sinh tồn ở tổ địa này gian khổ một chút, nhưng trận pháp tổ địa vừa khổng lồ lại phức tạp. Sau khi Vi Vị Chân Nhân trở thành một trong những nhân viên quản lý trận pháp thì tu vi trận pháp tiến triển cực nhanh, mỗi ngày đều không ngừng tiến bộ.

Chỉ chờ sau khi hắn có năng lực dùng sức một mình nắm giữ toàn bộ trận pháp của tổ địa thì hắn sẽ được gọi về tổng đàn Vô Cực Ma Tông, đến lúc đó… tiền đồ sẽ rộng mở!

Sau khi Vi Vị Chân Nhân kiểm tra trận pháp phòng ngự và trận pháp hạch tâm trong phạm vi quản lý của mình theo thường lệ thì thoáng nghỉ ngơi một lát.

Sau đó, hắn lấy di động của mình ra, lên mạng nhìn xem dạo này có tin tức gì mới không.

“Cũng may gần đây khoa học kỹ thuật càng ngày càng phát triển… Đám tu sĩ chúng ta cũng có chỗ tiêu khiển ở nơi chim không thèm ị này.”

Vi Vị Chân Nhân cảm thán nói.

Nếu không có trò tiêu khiển do khoa học kỹ thuật mang đến, hắn thật sự không biết mình có thể tiếp tục chịu đựng ở tổ địa này hay không. Dù sao hắn mới đến cảnh giới tứ phẩm, lại là ma tu, lực lượng ý chí cũng không phải sở trường của bản thân. Ở loại tổ địa sa mạc này mấy chục năm hoặc trên trăm năm thì hắn sẽ điên mất.

“Xem xong một ít tin tức giải trí rồi tiếp tục bắt đầu học tập tri thức trận pháp mới.”

Vi Vị Chân Nhân lẩm bẩm nói.

Sau khi quẹt một cái mở di động lên, hắn vừa liếc mắt một cái là thấy ngay trailer phim Trận Chiến Mạt Pháp trên trang tìm kiếm.

“Ồ? Là phim mới của đạo diễn Jacob à, ta rất thích phim do đạo diễn này quay. Đã từng cho ta rất nhiều linh cảm về mặt trận pháp.”

Vi Vị Chân Nhân cười nói, tiếp đó hắn lại quẹt lên màn hình di động.

Í? Lần này đạo diễn Jacob vậy mà lại quay phim phong cách tiên hiệp tương lai ở Hoa Hạ cơ à?”

Đây là đang mở rộng sang thị thường Hoa Hạ sao?

Tiếp tục kéo xuống, hắn lập tức thấy được danh sách diễn viên.

Vai chính: [Lăng Dạ], diễn viên: Tống Bạch.

[Cao Thăng sư huynh], diễn viên: Bá Đao.

[Thần Long Quyền Vương], diễn viên: Giao Bá.

[Bát Tí Kiếm Thánh], diễn viên: Hồ Bá.

[Phong Xuyên Tử], diễn viên: Dược Bá.

[Mộ Dung Họa], diễn viên: Giang Bá.

[Vô Đạo Chân Nhân], diễn viên: Hà Bá.

[Vô Vi Đạo Nhân], diễn viên: Trần Bá.

[Linh Nhi], diễn viên: Lệ Bá.

[Đao Vô Tích], diễn viên: Tô Bá.

Đậu xanh… Tên đám diễn viên này là cái quái gì đây? Không phát hiện số lần xuất hiện của chữ Bá có hơi nhiều à? “Trần Bá, Hà Bá, Hồ Bá, Giang Bá, sao không thêm một Hải Bá luôn đi?

Chỉ có tên diễn viên chính là bình thường chút, Tống Bạch.

Có điều nói đi thì cũng nói lại, ngoại trừ cái tên khiến người ta muốn đậu xanh rau má ra thì… những diễn viên này ai ai cũng rất đẹp, còn đẹp hơn diễn viên điện ảnh trong mấy năm gần đây rất nhiều.

Đặc biệt là vị diễn viên chính Tống Bạch thủ vai Lăng Dạ kia, thật sự là tuấn mỹ vô song, tựa như trích tiên giáng trần vậy.

“Đáng tiếc tạm thời ta không thể rời khỏi tổ địa, bằng không ta nhất định phải đến rạp chiếu phim ủng hộ bộ phim này. Chỉ mỗi vị diễn viên tên Tống Bạch này đã đủ để ta săn vé xem phim rồi.”

Vi Vị Chân Nhân lẩm bẩm nói.

Chỉ cần Tống Bạch thật sự trong phim có thể tuấn mỹ bằng một nửa trong trailer thì vé này đáng giá mua.

“Đúng ;à tuấn mỹ mà, thật muốn in hình hắn từ trailer ra rồi treo trong phòng để thưởng thức mỗi ngày quá. Còn có vị diễn viên Linh Nhi này nữa, xinh quá đi thôi, cô ấy là loại phụ nữ đặc biệt thích hợp để quay phim, trước ống kính, cô luôn có thể bày ra góc độ quay phim thích hợp nhất theo bản năng."

"Từ lúc nào thì trong người đám phàm nhân lại có thêm nhiều nhân vật tuấn mỹ đến vậy hử."

Vi Vị Chân Nhân kéo đến cuối cùng rồi mở video trailer ra xem.

Sau mấy hơi thở.

"Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!"

Vi Vị Chân Nhân phát ra tiếng gào thét.

Mấy đệ tử đi vào tổ địa thí luyện bên cạnh bị hắn dọa sợ hết hồn.

"Vi Vị sư huynh, Cao Thăng sư huynh là ai vậy? Vô Cực Ma Tông chúng ta có người như vậy sao?"

Một vị đệ tử trong số đó có quan hệ tốt với Vi Vị Chân Nhân tò mò hỏi.

"Ha ~"

Vi Vị Chân Nhân cười xấu hổ:

"Không có không có, Vô Cực Ma Tông chúng ta cũng không có ai tên Cao Thăng sư huynh cả. Ta nói là bộ phim này, nhìn thấy chưa, Trận Chiến Mạt Pháp là tác phẩm mới tràn đầy phong cách Hoa Hạ của đạo diễn Jacob, bên trong có một nhân vật tên là Cao Thăng. Các ngươi có rảnh thì đi xem video trailer của phim này đi, quay rất tuyệt. Cao Thăng sư huynh này nhất định phải chết. Đáng tiếc diễn viên Bá Đao khẳng định không phải tên thật của hắn. Bằng không ta sẽ dùng pháp thuật nguyền rủa để nguyền rủa cái tên diễn vai Cao Thăng này từ xa."

Hoàng Sơn Chân Quân không ghi tên thật của Tống Thư Hàng lên danh sách diễn viên tuyệt đối là cứu được một cái mạng nhỏ của Tống Thư Hàng.

Bằng không, toàn Hoa Hạ, toàn thế giới, mỗi ngày không biết sẽ có bao nhiêu người nguyền rủa Tống Thư Hàng.

Sau khi nghe Vi Vị Chân Nhân nhiệt liệt đề cử, rất nhiều đệ tử

Vô Cực Ma Tông nhao nhao lấy di động ra rồi bắt đầu xem video trailer của Trận Chiến Mạt Pháp.

Khẩu hiệu Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!nhất thời vang lên liên tục không ngừng.

“Ca khúc chủ đề này hay quá đi.”

“Diễn viên thật anh tuấn mà.”

“Lăng Dạ sư huynh đẹp quá trời quá đất luôn cơ.”

“Nữ quỷ Linh Nhi cũng xinh ghê hồn.”

“Chờ chút… ta cứ cảm thấy vị diễn viên đóng vai Bát Tí Kiếm Thánh này có hơi quen mắt, hình như là một tu sĩ cấp Chân Quân của Đạo môn đối nghịch với Vô Cực Ma Tông chúng ta thì phải?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, trên thế giới này có Chân Quân nào rảnh háng mà đi đóng phim chứ!”

“Nhưng vừa nghe ngươi nói vậy, ta phát hiện bé gái đóng vai Đao Vô Tích này cũng rất quen mắt nha. Đúng rồi, lần trước Tạo Hóa Pháp Vương của Đấu Chiến Phật Tông live stream trên mạng các ngươi có xem không? Lúc ấy có mấy vị tiên tử khiêu vũ, ca hát phía sau. Trong đó có một vị trông rất giống bé gái này đấy.”

Trong lúc nhất thời, các đệ tử thí luyện bắt đầu nhao nhao thảo luận nội dung phim, ca khúc chủ đề và diễn viên của Trận Chiến Mạt Pháp.

“Tuổi trẻ thật là tốt.”

Vi Vị Chân Nhân nhẹ nhàng cảm thán.

Đồng thời, hắn cầm di động của mình cẩn thận lưu lại ảnh trong phim của Lăng Dạ.

“Đáng tiếc ta không thể nào đi rạp chiếu phim xem bộ Trận Chiến Mạt Pháp này. Bằng không, bất luận thế nào cũng phải lấy được tư cách tham gia lễ ra mắt để nhìn tận mắt vị diễn viên đóng vai Lăng Dạ này.”

Vi Vị Chân Nhân lẩm bẩm nói.

Đang khi nói chuyện, đột nhiên, vùng trận pháp phòng ngự mà Vi Vị Chân Nhân phụ trách bị người khác động vào.

“Có kẻ xâm nhập!”

Vi Vị Chân Nhân nhảy dựng lên rồi lớn tiếng quát.

Đồng thời, hắn nhanh chóng chạy đến khu vực quản lý trận pháp do mình phụ trách và điều động trận pháp theo dõi trước tiên.

“Chậc chậc, ta thật muốn nhìn xem, có phảo dạo gần đây có kẻ ăn tim rồng gan phượng không mà dám tới tổ địa của Vô Cực Ma Tông chúng ta. Đúng là tự tìm shit mà!”

Vi Vị Chân Nhân nói một cách lạnh lùng.

“Có phải có tu sĩ bất cẩn đi nhầm vào không? Trước kia thường xuyên có tu sĩ đi nhầm vào tổ địa của chúng ta.”

Một vị tu sĩ khác cũng phụ trách quản lý trận pháp ở bên cạnh cười ha ha.

“Nếu như đi nhầm vào thì xử lý thế nào?”

Vi Vị Chân Nhân hỏi.

“Mặc kệ có phải đi nhầm hay không, kẻ dám vào tổ địa của Vô Cực Ma Tông chúng ta thì hôm nay cỏ trên nấm mồ đã cao nhồng rồi.

Vi Vị Chân Nhân gật đầu, vươn tay chọt một cái lên một pháp khí hình dáng chiếc gương:

“Để ta xem xem là ai to gan dám xông vào tổ địa của chúng ta.”

Pháp khí theo dõi sáng lên, hình dáng kẻ tiến vào phòng ngự của tổ địa hiện ra trên gương.

Trên gương chiếu rọi một bóng người đang ngự kiếm mà đi.

Bóng người kia có mái tóc đen dài đến eo được xõa tung ra bay lượn theo gió. Dung mạo của hắn tuấn mỹ đến khó tin, cứ như tiên nhân rơi xuống trần gian vậy. Trên người hắn có loại hấp dẫn không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Lúc Vi Vị Chân Nhân nhìn đến bóng dáng tiên nhân này thì đôi mắt trừng lớn, dường như trời đất này đều trở nên không còn ánh sáng. Chỉ có bóng người kia là nguồn sáng duy nhất dưới gầm trời này.

“Lăng Dạ!”

Vi Vị Chân Nhân la lên.

“Gì cơ?”

Tu sĩ phụ trách quản lý trận pháp bên cạnh nghi hoặc hỏi lại.

“Là nhân vật chính Lăng Dạ trong bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp kia!”

Vi Vị Chân Nhân nói, đồng thời trong lòng hắn bắt đầu xoắn xuýt.

Không ngờ nhân vật chính Lăng Dạ này lại là tu sĩ thật.

Nhưng tại sao hắn lại muốn tới tổ địa của Vô Cực Ma Tông chúng ta chứ?

Là hắn bất cẩn đi nhầm vào phòng ngự tổ địa chúng ta sao? Làm sao bây giờ, thật sự phải đánh chết hắn à?

Trong lúc đang suy tư thì vị nhân vật chính Lăng Dạ trên bầu trời kia nâng hai tay lên cao, chụp vào hư không.

Ngay sau đó, ở giữa hai tay hắn có một luồng kiếm khí phóng lên cao rồi ngưng tụ thành thanh kiếm màu vàng trong rất sống động. Trong bầu trời sao còn có vô số linh lực hóa thành điểm sáng màu vàng đang không ngừng hội tụ rồi hòa vào trong thanh kiếm khổng lồ kia.

Kiếm khí càng tụ càng lớn, trong nháy mắt đã hóa thành thanh kiếm khổng lồ màu vàng dài chừng bốn trăm mét.

Chói mắt bực nào!”

Mắt sắp bị chói mù rồi.

Đồng thời Vi Vị Chân Nhân biết, vị nhân vật chính Lăng Dạ này không phải đi nhầm vào tổ địa của Vô Cực Ma Tông bọn họ.

Đối phương tới để công thành đấy!

“Địch tập kích! Nhân vật chính Lăng Dạ kia tới đây công thành kìa!”

Vi Vị Chân Nhân gào lên.

Thần tượng trong lòng lại trở thành kẻ địch chỉ trong một giây, tâm can Vi Vị Chân Nhân đau thắt.

Chương 799: Mùi bảo vật

Một giây trước còn quyết định trở thành fan của một diễn viên, coi người ta là thần tượng. Nhưng một giây sau, thần tượng này lại đánh tới cửa... Loại cảm giác này thật vi diệu. Cho dù bọn họ là ma đạo, lăn lộn trong chốn xã hội đen, nhưng bị thần tượng mà mình vừa mới thành fan đánh tới cửa thế này, Vi Vị Chân Nhân cảm thấy lòng đau như cắt.

Lúc này, vị Lăng Dạ trên không trung đã bắt đầu công kích!

Bạch Tôn Giả giơ kiếm khí màu vàng dài 400 thước chói mù mắt người khác kia lên cao, đột nhiên hắn quay đầu lại hỏi:

“Đúng rồi, Thư Hàng, A Thập Lục, chiêu này nên lấy tên gì cho hay nhỉ?”

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ở sau lưng Bạch Tôn Giả, trên người bọn họ có hộ thuẫn phòng ngự, còn bổ sung thêm một trận pháp thuộc loại hình ẩn thân.

Sau khi nghe được câu hỏi của Bạch Tôn Giả, hai người trợn mắt ngu người.

Bạch tiền bối muốn tung tuyệt chiêu!

Nhưng Bạch tiền bối lại chưa nghĩ ra tên của tuyệt chiêu, làm sao bây giờ? SOS, online chờ hỏi, khẩn cấp!

“Hay gọi nó là Thánh Kiếm vậy?”

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn kiếm khí cỡ to cao 400 thước nọ, nếu một ngày nào đó hắn cũng có thể ném ra kiếm khí màu vàng dài thế này, vậy thì đời này đáng giá rồi.

“Thánh Kiếm? Nghe không oai phong lắm nhưng kệ vậy, tình hình gấp quá rồi, dùng đại thôi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, sau đó hai tay cầm kiếm khí màu vàng dùng sức chém xuống một kiếm, mở miệng hét lớn:

“Thánh Kiếm!”

Cự kiếm màu vàng dài 400 thước thẳng tay chém xuống tầng phòng ngự của tổ địa Vô Cực Ma Tông.

Quá đã! Quả nhiên phải hô tên chiêu thức ra thế này thì mới sướng được!

…

Ầm~

Cự kiếm bổ trúng phòng ngự của tổ địa Vô Cực Ma Tông, từng đợt sóng khí tràn ra. Kiếm khí màu vàng bốc lên cuồn cuộn, phòng ngự của Vô Cực Ma Tông thu nhỏ lại.

Kiếm khí màu vàng tản đi…

Rắc rắc~

Trên phòng ngự của Vô Cực Ma Tông lại xuất hiện từng mảng đường vân rạn nứt.

Vi Vị Chân Nhân phụ trách quản lý trận pháp khu vực này bị dọa hết hồn.

Đậu xanh rau má, không hổ là nhân vật chính Lăng Dạ, không ngờ một kiếm này lại mạnh như vậy.

Ngay cả phòng ngự mạnh mẽ của tổ địa cũng bị chém nứt. Thực lực của vị Lăng Dạ này ít nhất ở Chân Quân lục phẩm… không đúng, ít nhất phải từ Tôn Giả thất phẩm trở lên!

Đây là đại địch!

Mười ngón tay của Vi Vị Chân Nhân tức tốc làm ra một loạt thao tác, kích hoạt linh thạch dưới trận pháp tổ địa. Vô số linh thạch bốc cháy, dung nhập vào trong đại trận phòng ngự, tu bổ vết nứt trên đại trận.

Nhưng trận pháp còn chưa khôi phục xong, vị Lăng Dạ trên không trung lại súc lực một lần nữa, bắt đầu đợt công kích thứ hai.

Vẫn là tư thế hai tay cầm kiếm giơ cao lên, kiếm khí lại ngưng tụ thành một thanh lợi kiếm sống động như thật. Sau đó, vô số linh khí từ bốn phương tám hướng hóa thành điểm sáng màu vàng dung nhập vào trong kiếm.

Nhưng lần này kiếm khí không biến to thành cự kiếm dài 400 thước nữa, mà là không ngừng áp súc ngưng tụ. Từ một lưỡi kiếm dài hai thước, cuối cùng áp súc ngưng tụ thành một thanh đoản kiếm chỉ dài chừng nửa thước.

Lăng Dạ lại giơ cao thanh đoản kiếm này, hít thở sâu.

“Thư Hàng, chiêu này phải lấy tên gì cho hay đây?”

Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Lại nữa à?

Bạch tiền bối, ta là người luyện đao mà... Ngài bảo ta đặt tên cho kiếm pháp, thế chẳng phải là đang dày vò ta sao?

Không biết từ lúc nào mà Tống Thư Hàng đã tự cho mình là một người luyện đao rồi.

Hắn suy nghĩ chốc lát:

“Hay gọi là Ma Kiếm nhé?”

“...”

Bạch Tôn Giả quay qua nhìn Tô Thị A Thập Lục:

“Tiểu Thập Lục, cô nghĩ chiêu này nên gọi là gì?”

“Tru Tiên Kiếm có được không?”

Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Các ngươi cùi bắp quá.”

Bạch Tôn Giả khinh bỉ nói.

Vừa dứt lời, điện thoại di động trong túi hắn bay ra, tự động bật lên rồi bắn ra một hình ảnh.

Hình ảnh này là giao diện trong game, trên đó hiện thị bảng thuộc tính nhân vật mà Bạch Tôn Giả xây dựng trong game, phía dưới có liệt kê một loạt kỹ năng.

Tống Thư Hàng vừa liếc mắt đã nhận ra tựa game mà Bạch Tôn Giả chơi. Là một sản phẩm game mobile trong nước không cần động não quá nhiều, chính là loại game mobile có nhân vật khá thô, nhưng tên chiêu thức lại rất kêu, giao diện tung chiêu cũng rất hoa lệ.

Nhưng trên thực tế, những tên chiêu thức cùng với giao diện xuất chiêu hoa lệ này đều là hàng ngoại nhập. Chỉ cần sửa mấy chữ, đổi màu sắc kỹ năng một chút là trở thành kỹ năng game mobile trong nước ngay.

Lúc này Bạch Tôn Giả bước lên trước một bước, sau đó hét lớn:

“Xem chiêu Khế - Ước - Thắng - Lợi - Cự - Kiếm đây!”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối, không cần kêu ra như vậy đâu! Ngài không biết tên chiêu thức kiểu này hô lên kỳ lắm à? Nghe ngài hô mà ta xấu hổ không dám ngẩng mặt lên luôn này.

Lúc này, tiểu kiếm trong tay Bạch Tôn Giả chém ra, à chính xác hơn là bị ném bay ra ngoài.

Tiểu kiếm dài chừng nửa thước chém mạnh vào chỗ rạn nứt còn chưa khôi phục lại trên tầng phòng ngự của tổ địa.

Thanh tiểu kiếm này nhỏ nhưng có võ! Áp súc là tinh hoa!

Trong thân kiếm nho nhỏ hàm chứa uy lực chẳng kém gì Thánh Kiếm kiếm khí màu vàng 400 thước trước đó.

“Ầm ầm ầm ầm!”

Khế Ước Thắng Lợi Cự Kiếm nổ tung, rốt cuộc phòng ngự của tổ địa cũng không chống đỡ nổi, vỡ tan tành giống như thủy tinh. Tu vi trận pháp của Bạch Tôn Giả đứng hàng số một số hai trong nhóm Cửu Châu số 1, hai lần công kích của hắn đều nhắm vào chỗ yếu nhất trên trận pháp phòng ngự của tổ địa Vô Cực Ma Tông, cho nên chỉ cần hai kiếm đã dễ dàng chọc thủng đại trận phòng ngự.

...

“Nguy rồi, tầng phòng ngự thứ nhất bị phá, tầng phòng ngự thứ hai bị lan đến, tầng phòng ngự thứ ba thứ tư cũng chịu ảnh hưởng! Tên xâm nhập Lăng Dạ là tu sĩ cấp bậc Tôn Giả thất phẩm, hơn nữa đối phương còn giỏi trận pháp, mỗi một chiêu đều công kích thẳng vào chỗ yếu nhất trên đại trận phòng ngự! Trận pháp phòng ngự của chúng ta không còn chống đỡ được bao lâu nữa, tức tốc đi mời Lư Sơn Lộ trưởng lão xuất quan, chỉ có hắn mới có thể ngăn cản tên xâm nhập này!”

Vi Vị Chân Nhân kêu lên.

Lư Sơn Lộ trưởng lão có đạo hiệu là Lư Sơn Lộ Ma Quân, là đại ma đầu cấp bậc Tôn Giả thất phẩm. Xem cho rõ nhé, là Lư Sơn Lộ Ma Quân chứ không phải là Lư Sơn Ma Quân.

Còn nhớ hồi trước Tống Thư Hàng suýt chút nữa có một đạo hiệu gọi là Đường Bạch Kình Thành Phố Văn Châu Tỉnh Chiết Giang Nước Hoa Hạ Chân Nhân không? Đạo hiệu của vị Lư Sơn Lộ trưởng lão này cũng thuộc hệ liệt này đấy.

*Đường bạch kình = bạch kình lộ

Quê quán của hắn cũng không tại Lư Sơn, chẳng qua là hắn đã từng cư ngụ ở một nơi tên là Lư Sơn Lộ, sau đó dứt khoát lấy luôn đạo hiệu là Lư Sơn Lộ Ma Quân.

Sau này, khi hắn thành Tôn Giả thất phẩm cũng nghĩ tới chuyện đổi một đạo hiệu khác nghe ngầu hơn, nhưng đáng tiếc là đổi không được nữa. Bởi vì tu sĩ trên toàn thế giới đều gọi hắn là Lư Sơn Lộ Ma Quân, cho dù hắn có đổi đạo hiệu khác cũng vô dụng.

Thọ nguyên của Lư Sơn Lộ Ma Quân không còn nhiều, hắn lựa chọn bế tử quan tại nơi đã từng là tổng đàn của Vô Cực Ma Tông tổng đàn, hiện giờ là một trong tứ đại tổ địa, định thông qua bế tử quan tìm kiếm tương lai cho mình.

Cho nên, nếu không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ thì người của tổ địa sẽ không mời Lư Sơn Lộ Ma Quân đi ra ngoài.

“Đồng thời mở ra đại trận phản kích. Đệ tử trong tổ địa chuẩn bị ổn thỏa, tùy thời phản kích! Nhất định phải chống đỡ cho đến khi Lư Sơn Lộ trưởng lão xuất quan!”

Tu sĩ bên cạnh Vi Vị Chân Nhân trầm giọng nói.

xxxxxxxxxxxxxxxx

“Bạch tiền bối, đối phương còn đến mấy tầng trận pháp phòng ngự, hơn nữa trận pháp phản kích cũng sắp khởi động rồi!”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Không vội, chờ ta bổ sung mana trước đã!”

Bạch Tôn Giả đưa tay tiến vào phong ấn, tiếp xúc với đóa hoa sen thủy tinh bổ sung mana kia.

Chỉ mới vừa tiếp xúc đã có một luồng linh lực vô cùng tinh thuần từ trong hoa sen thủy tinh xông ra, nhanh chóng bù đắp vào phần linh lực mà Bạch Tôn Giả đã tiêu hao trong lúc một đường ngự kiếm phi hành, cùng với một kích Thánh Kiếm và một kích

Khế Ước Thắng Lợi Cự Kiếm mới tung ra lúc nãy.

Trong nháy mắt, Bạch Tôn Giả đã khôi phục trạng thái đỉnh phong.

“Trở về trạng thái đỉnh phong rồi, tiếp tục nào, để xem phòng ngự của tổ địa Vô Cực Ma Tông có thể chống đỡ đến khi nào! Một chiêu sau đây là nát bấy thôi! Ngân Hà Hạch Bạo Kiếm!”

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ không ngừng, sóng khí cuộn trào, tầng phòng ngự thứ hai của tổ địa Vô Cực Ma Tông sắp bị phá vỡ.

“Diệt Thế Ma Quang Pháo!”

Ầm ầm ầm!

Chỉ lát sau, tầng phòng ngự thứ hai của tổ địa Vô Cực Ma Tông vỡ tan tành.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật:

“Bạch tiền bối, rõ ràng tay ngài ném kiếm khí về phía tổ địa Vô Cực Ma Tông, vậy mà trong miệng lại hô Ma Quang Pháo, ngài không thấy sai trái à?”

Bạch Tôn Giả xoay đầu lại:

“Vậy ngươi tìm cho ta mấy cái tên chiêu kiếm hay ho một chút đi!”

Câu trả lời này có ý là “Có ngon thì ngươi lên đi!”.

Trong lúc hai người nói chuyện, chức năng phản kích trong hệ thống phòng ngự của tổ địa đã bắt đầu khởi động.

Vô số phù bảo, kiếm khí, đao mang, pháp thuật cự long, phượng hoàng lửa xuất hiện như mưa, tấn công về phía Bạch Tôn Giả.

Những công kích này, phần lớn đều là công kích đoàn thể.

Thông thường thì những chiêu này được dùng để phản kích đánh trả cả trăm cả ngàn tu sĩ đối địch lúc xảy ra công thành chiến. Nhưng lần này, tất cả công kích đều nhắm vào một mình Bạch Tôn Giả.

Công kích dày đặc thế này khiến người ta không thể nào tránh né được. Cho dù có thân pháp né tránh cao siêu đi nữa, nhưng khi gặp phải công kích toàn bản đồ thế này thì cũng xong thôi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đẩy tay phải về phía trước, năm ngón tay xòe ra:

"Hóa cát!"

Trong hư không, vô số linh khí ngưng tụ lại hóa thành cát chắn trước mặt Bạch tiền bối. Đồng thời, cát trên mặt đất cũng bị hút bay lên không trung, dung nhập vào trong biển cát mà Bạch Tôn Giả thi triển.

"Mục đích của ta là muốn thăm dò các vấn đề như tốc độ bổ sung linh lực của hoa sen thủy tinh như thế nào, có hạn chế số lần bổ sung hay không, có để lại di chứng hay không. Cho nên giờ cứ dùng linh lực thả cử!

Bạch Tôn Giả giải thích.

Ầm ầm ầm ầm~

Toàn bộ phản kích của Vô Cực Ma Tông đều đánh vào màn cát.

Nhưng màn cát sinh sôi không ngừng, bị đánh tản ra sẽ hóa thành linh lực, không ngừng có cát mới sinh ra dung nhập vào trong màn cát, ngăn cản toàn bộ công kích của trận pháp phản kích trong tổ địa Vô Cực Ma Tông.

Công kích kéo dài đến chừng mười lăm hơi thở mới có thể đánh nát hoàn toàn màn cát do Bạch Tôn Giả ngưng tụ ra.

Nhưng sau khi màn cát bị đánh nát, ba người Bạch Tôn Giả vốn ẩn thân phía sau màn cát lại biến mất không thấy đâu.

"Cẩn thận, đối phương chơi chiêu ve sầu thoát xác, dời vị trí rồi!"

Vi Vị Chân Nhân kêu lên.

Rầm!

Lúc này, trận pháp phòng ngự trên đỉnh đầu đột nhiên bị phá vỡ hai tầng liền!

Chỉ thấy Bạch Tôn Giả chân đạp hư không, tay phải cầm Lưu Tinh kiếm, không mượn những cái tên kỹ năng không bình thường trong game nữa mà chỉ nghiêm túc chém ra một kiếm.

"Không thể nào! Cho dù hắn là Tôn Giả thất phẩm cũng tuyệt đối không thể nào một kiếm phá vỡ hai tầng phòng ngự của tổ địa được!"

Vi Vị Chân Nhân trợn to hai mắt.

Phòng ngự của tổ địa cực mạnh, một tầng mạnh hơn một tầng. Đừng nói là Tôn Giả thất phẩm, cho dù Huyền Thánh bát phẩm cũng đừng hòng dùng một kiếm phá vỡ hai tầng phòng ngự!

“Là lực lượng không gian!”

Lúc này, một vị Chân Quân của Vô Cực Ma Tông thấy được lúc Bạch Tôn Giả chém ra một kiếm kia, trên kiếm khí còn mang theo một loại sức mạnh đặc thù.

Chính vì có lực lượng không gian thêm vào nên phòng ngự của tổ địa mới bị phá vỡ liên tục.

[Ngửi thấy rồi, là mùi bảo vật.]

Chương 800: Thực tế ảo và mỹ nhân xương cốt

“Mùi bảo vật?”

Tống Thư Hàng không hiểu hỏi lại.

“Không sai, ta có thể cảm ứng được ở vị trí kia có cất giữ bảo vật.”

Ánh mắt của Bạch Tôn Giả rơi vào một chỗ trong tổ địa Vô Cực Ma Tông.

Đó là một tòa lầu các bình thường có hình dạng xấu xí, nhìn qua chẳng khác gì chỗ ở của đệ tử phổ thông. Nhưng trực giác của Bạch Tôn Giả nói cho hắn biết, bảo vật có giá trị nhất trong cả cái tổ địa Vô Cực Ma Tông này đang nằm ở chỗ đó!

“Bạch tiền bối, còn mấy tầng trận pháp phòng ngự nữa vậy? Đợt phản kích tiếp theo của Vô Cực Ma Tông sắp tới rồi, nếu chúng ta muốn đi vào lấy bảo vật thì phải đẩy nhanh tốc độ phá hủy trận pháp phòng ngự.”

Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Bạch Tôn Giả nói:

“Trận pháp phòng ngự à… trước khỏi phá nữa, chúng ta trực tiếp đi vào luôn!”

Ban đầu, hắn chỉ muốn thử xem tốc độ, hiệu suất bổ sung mana của hoa sen thủy tinh, đồng thời cũng xem thử có hậu di chứng gì hay không.

Hiện tại đã khảo nghiệm xong, hoa sen thủy tinh có chức năng giống như thẻ VIP nạp mana trong game. Nó có thể khôi phục linh lực cho người dùng bất cứ lúc nào, linh lực sau khi khôi phục không cần ân cần săn sóc chuyển đổi mà có thể hấp thu trực tiếp, không hạn chế số lần sử dụng, tạm thời không phát hiện ra di chứng gì sau khi dùng.

Nhiệm vụ khảo sát đã hoàn thành, nếu như tổ địa của Vô Cực Ma Tông không có cái gì có thể hấp dẫn hắn, Bạch Tôn Giả định tung ra thêm mấy tuyệt chiêu tiêu hao linh lực. Sau đó, nhân lúc tu sĩ cấp bậc Tôn Giả của đối phương chưa ra, lập tức mang Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rời đi.

Nhưng bây giờ trong tổ địa của Vô Cực Ma Tông lại cất giấu bảo vật khiến hắn cảm thấy hứng thú, vậy nên Bạch Tôn Giả muốn biết bảo vật kia là thứ gì.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

"Đi vào bằng cách nào?"

Hắn vừa dứt lời, Bạch Tôn Giả đột nhiên mang theo hắn và Tô Thị A Thập Lục, thân hình ba người chợt lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Khi Tống Thư Hàng mở mắt ra lần nữa, ba người đã xuất hiện ở bên trong một tòa lầu các bình thường.

Suýt quên mất, Bạch tiền bối nắm giữ lực lượng không gian mà. Hơn nữa gần đây Bạch tiền bối dùng lực lượng không gian càng ngày càng thuần thục, bây giờ đã có thể mang hai người trực tiếp tiến hành dịch chuyển không gian.

"Thành công rồi! Dịch chuyển tức thời khoảng cách ngắn, cho dù mang theo hai người cũng dễ dàng thực hiện được."

Bạch Tôn Giả nói.

"..."

Tống Thư Hàng:

"Bạch tiền bối, trước khi thuấn di, chính ngài cũng không bảo đảm sẽ thành công à?"

"Đừng sợ, trước khi tiến hành không gian thuấn di thì ta đã chuẩn bị thỏa đáng cho trường hợp thất bại rồi, bảo đảm mọi người sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Bạch Tôn Giả bảo đảm nói.

Tô Thị A Thập Lục và Thư Hàng cảm thấy mình nên tin tưởng Bạch tiền bối mới phải.

...

Bên kia.

"Người đâu? Sao tự dưng biến mất thế này? Bọn họ đi đâu rồi?"

Vi Vị Chân Nhân nhìn chằm chằm màn hình theo dõi, nhưng dù đã xem hết mọi ngõ ngách cũng không phát hiện bóng dáng của Lăng Dạ đâu cả.

“Đáng ghét, lại đi nơi nào rồi? Giữ vững cảnh giác, ba tầng trận pháp phòng ngự cuối cùng không ngăn được đối phương đâu. Lư Sơn Lộ trưởng lão vẫn chưa ra sao?”

Nhân viên quản lý trận pháp đứng bên cạnh Vi Vị Chân Nhân vội la lên.

“Lư Sơn Lộ trưởng lão không có phản ứng gì hết, chỉ sợ là đang bế quan đến thời khắc quan trọng, có lẽ lần này hắn không đi ra được.”

Một vị đệ tử của Vô Cực Ma Tông cười khổ nói.

“Chết tiệt!”

Vi Vị Chân Nhân cắn răng mắng. Hắn đưa tay chuyển đổi màn hình theo dõi liên tục, thế nhưng Lăng Dạ giống như đã bốc hơi, không hề xuất hiện nữa.

Hay là đối phương trốn thoát mất rồi?

Nếu như đối phương rời đi thật... có lẽ đây cũng là kết cục tốt nhất đối với hắn lúc này.

Mới đây không lâu, đối phương còn là thần tượng mà hắn quyết định sùng bái...

...

Bên trong một tòa lầu các bình thường trong tổ địa Vô Cực Ma Tông.

Bạch Tôn Giả đảo mắt quan sát tòa lầu này. Trực giác nói cho hắn biết, nơi này có bảo vật, nhưng hắn lại không xác định được là bảo vật được cất giấu ở đâu.

“Chia nhau ra tìm, trong tòa lầu các này chắc hẳn có cất giấu đại bảo vật. Nếu tìm ra được thì ba chúng ta cùng chia của!”

Bạch Tôn Giả nói.

Tô Thị A Thập Lục hỏi:

“Bạch tiền bối, thế bảo vật đó đại khái trông thế nào vậy?”

Muốn tìm đồ thì ít nhất cũng phải nói trước một ít tin tức về bảo vật cho cô biết chứ.

“Ưm... cứ tìm đại đi, hẳn là một bảo vật rất hiếm có, không thể bỏ qua được.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Thế này thì làm sao mà tìm ra chứ, Tô Thị A Thập Lục thầm nói trong lòng.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng nói:

“Có lẽ ta biết bảo vật ở chỗ nào.”

“Ồ, Thư Hàng phát hiện ra điều gì sao? Một hồi lấy được bảo vật, chia cho ngươi phần nhiều.”

Bạch Tôn Giả đạo.

Tống Thư Hàng chỉ tay xuống dưới đất:

“Ta cảm ứng được ở dưới chân chúng ta có một không gian rất lớn. Không gian kia nằm giữa hư ảo và hiện thực. Hơn nữa, nó mang đến cho ta một loại cảm giác rất vi diệu... rất thân thiết.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Rất thân thiết?”

“Ừ, hay nói cách khác là nó và ta có một loại cộng minh nào đó.”

Tống Thư Hàng vừa nói, vừa đưa tay cẩn thận vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Lúc tiên thiên chân khí dạng lỏng trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, cảm giác cộng minh đó lại càng thêm mãnh liệt.

Lúc Tống Thư Hàng vận chuyển công pháp, Bạch Tôn Giả phất tay bày ra một trận pháp phòng ngừa khí tức tiết ra ngoài, tránh cho ba người bị đệ tử của Vô Cực Ma Tông phát hiện.

Sau đó Bạch Tôn Giả hỏi:

“Không gian phía dưới nằm ở độ sâu bao nhiêu? Ta trực tiếp mang các ngươi thuấn di đến!”

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp: “Ta chỉ có thể cảm giác được nó ở rất sâu rất sâu, nhưng cụ thể sâu bao nhiêu thì ta cảm ứng không ra.”

Bạch Tôn Giả:

“...”

Tô Thị A Thập Lục đưa tay xoa huyệt thái dương, cô cảm thấy đi theo chuyến này mệt quá đi mất.

Bạch Tôn Giả nói:

“Đã vậy thì các ngươi tới đây, ta dùng địa độn pháp thuật mang các ngươi chui xuống đất đi!”

“Tiền bối, nơi này là tổ địa Vô Cực Ma Tông nên nhất định tồn tại đủ loại cấm chế, có thể tiến hành địa độn sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong phạm vi thế lực của Nho gia Bạch Vân thư viện, khắp nơi đều có cấm chế, không cách nào thi triển địa độn. Vậy nên chắc Vô Cực Ma Tông cũng sẽ không kém đâu nhỉ?

Vả lại Tống Thư Hàng có ám ảnh tâm lý với địa độn thuật. Lần trước bị Ngư Kiều Kiều mang đi địa độn, ăn một bụng bùn đất, nghĩ tới thôi đã thấy hoảng rồi.

“Quả thật là có mấy đạo cấm chế nhưng chúng không ngăn được ta đâu.”

Bạch Tôn Giả tự tin nói.

Dứt lời, tay trái kéo Tô Thị A Thập Lục, tay phải kéo Tống Thư Hàng, thi triển địa độn thuật.

Ba người chui xuống đất nhìn giống như đang lặn xuống nước vậy.

…

Địa độn thuật mang ba người chìm mãi xuống mười mấy phút, nhưng vẫn không hề tiếp xúc đến cấm chế của Vô Cực Ma Tông.

“Kỳ quái, theo như ta quan sát được thì cấm chế của Vô Cực Ma Tông nằm trong phạm vị mười thước dưới lòng đất. Chúng ta chìm xuống lâu như vậy rồi, tại sao còn chưa gặp cấm chế nhỉ?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc nói.

Trừ khi cấm chế dưới lầu các trong tổ địa Vô Cực Ma Tông đã bị người nào đó âm thầm động tay động chân rồi!

Lại chìm chừng nửa giờ nữa.

Rốt cuộc phía dưới cũng xảy ra dị biến.

Ba người Bạch Tôn Giả lập tức rơi vào một cái động lớn, đây là hang động được đào ra trong lòng đất. Trong hang động có sóng linh lực mạnh mẽ, linh khí cực kỳ nồng đậm.

Thậm chí linh khí trong hư không còn ngưng tụ thành vô số điểm sáng, nhìn giống như đom đóm bay đầy cả hang động.

Bạch Tôn Giả quét mắt nhìn bốn phía, sau đó hỏi:

“Chính là chỗ này sao?”

Toàn bộ hang động đều là màu đỏ thẫm, tản ra mùi máu tanh.

“Không sai, đúng là chỗ này!”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Nhưng nhìn qua thì huyệt động này cũng không có chỗ nào kỳ dị, toàn bộ huyệt động đều sạch bóng, không có bất kỳ vật thể nào. Bảo vật giấu ở đâu chứ?

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, sau đó thò tay móc từ trong túi ra một nắm đậu rang rồi ném về mọi góc trong hang động.

Phần lớn đậu rang đụng phải vách hang động, rơi xuống mặt đất.

Lấy chỗ đứng của ba người làm gốc, khi đậu rang rơi vào phạm vi hướng 2 giờ thì đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Trong hư không sinh ra hàng loạt gợn sóng, nuốt chửng đậu rang.

“Thì ra là vậy... là thực tế ảo!”

Bạch Tôn Giả nói.

Năng lực đại biểu của Tôn Giả thất phẩm, thực tế ảo. Thế giới sa mạc của Bạch Tôn Giả cũng chính là một loại thực tế ảo.

Tống Thư Hàng:

“Nói cách khác, vị Tôn Giả thất phẩm của tổ địa Vô Cực Ma Tông tổ đang ở nơi này?”

“Hẳn là vậy.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Nhưng thực tế ảo trước mắt này có thể không phải do vị Tôn Giả thất phẩm kia của Vô Cực Ma Tông bày ra, mà là mượn pháp bảo nào đó, bởi vậy nên ta mới cảm ứng không ra. Ngoài ra, ta cảm giác được bảo vật đang ở bên trong!”

Dứt lời, Bạch Tôn Giả dẫn đầu xông về vị trí mà đậu rang biến mất.

Tống Thư Hàng cùng với Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau.

Trong hư không lại sinh ra gợn sóng.

Than ảnh ba người biến mất trong gợn sóng.

...

Một lát sau, ba người xuất hiện trên một thảo nguyên mênh mông vô tận.

Đồng thời, linh khí trên thảo nguyên còn nồng đậm hơn trong hang động đỏ thẫm tanh mùi máu kia. Linh khí đập vào mặt khiến ba người Tống Thư Hàng cảm giác sảng khoái dễ chịu như đang tắm gió xuân.

“Là một nơi rất thích hợp để tu luyện, linh lực ở nơi này nồng đậm không kém gì một số linh mạch cỡ nhỏ.”

Bạch Tôn Giả nói.

Đang nói chuyện, trong thiên địa bỗng truyền đến từng trận cười lảnh lót như chuông bạc.

Tiếng cười kia gióng như thanh âm của rất nhiều cô gái phát ra khi đang nô đùa. Nhưng thanh âm kia là từ bốn phương tám hướng vọng tới, khiến người ta không thể xác định được âm thanh này là từ đâu truyền tới.

Tống Thư Hàng yên lặng vận chuyển công pháp để thân thể ở vào trạng thái rốt nhất. Trước đây không lâu nữ tử tóc xanh đã tính cho hắn một quẻ, đó là quẻ thượng thượng thượng thượng thượng thượng, đại cát đại lợi đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Cho nên trước khi làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận chú ý. Nếu không, có khi còn xuất hiện một kiếp nạn còn tàn khốc hơn sự kiện không gian Kim Liên của Nho gia cũng không chừng.

“Phía trước là cái gì vậy?”

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói.

Bạch Tông Giả và Tống Thư Hàng nhìn về phương hướng mà A Thập lục chỉ, chỉ thấy nơi đó hiện lên một vùng hồng quang, trong ánh sáng mơ hồ thấy được có hơn mười vị nữ tiên mặc đồ trắng chầm chậm đi tới. Trong lúc đi đường, bọn họ còn cười đùa trao đổi với nhau.

Xem ra tiếng cười như chuông bạc vang vọng trong hư không kia đúng là xuất phát từ chỗ bọn họ.

Sau khi đi mười mấy bước, hơn mười vị nữ tiên này đột nhiên bắt đầu cởi y phục màu trắng trên người ra.

Một lời không hợp lại tặng phúc lợi?

Tống Thư Hàng có chút lúng túng, Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục còn đang đứng bên cạnh, cưỡng chế nhận phúc lợi thế này xấu hổ quá đi mất.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng không ngại ngùng được bao lâu, bởi vì màn phúc lợi của nhóm nữ tiên áo trắng chỉ là đoạn mở đầu thôi, sau đó phim nóng lại đột nhiên biến thành phim kinh dị.

Quần áo trắng cởi ra, nhưng lộ ra không phải là da thịt nõn nà, mà lại là xương cốt trắng hếu...

Chương 801: Dừng bước, Thú Thần bộ Đại Sư!

Nhóm nữ tiên trước đó vẫn còn đang cười đùa chỉ chớp mắt đã biến thành những khúc xương trắng như ngọc, trên xương còn phản chiếu ánh sáng lấp lánh, cảnh tượng làm người ta vô cùng đau lòng.

“Nếu kéo hòa thượng Tây đến đây, cho hắn nhìn thấy cảnh tượng này có khi sẽ càng hiểu rõ Phật pháp hơn.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Không đúng, hòa thượng Tây là Đạo gia mà, Phật pháp có tinh thâm hơn nữa cũng chả có tác dụng gì.

Tô Thị A Thập Lục hỏi:

“Bạch tiền bối, có vẻ đây là thứ cùng loại với Bạch Cốt Yêu à?”

“Bạch Cốt Yêu mới lạ như vậy ta cũng chưa từng thấy.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Dù sao cũng là ở trong thực tại ảo, thực và ảo căn bản không thể phân biệt được.”

Bạch Tôn Giả:

“Hơn nữa, cái thực tại ảo này có vấn đề, hoàn toàn không phải là thứ mà trình độ Tôn Giả thất phẩm bình thường có thể làm ra được. Cho dù là thực tại ảo do ta mở ra cũng không thể có linh khí dày đặc đến mức này. Thực tại ảo này quả thực cứ như sáng tạo một tiểu thế giới vậy.”

“Đó không phải là tác dụng giống như của hạch tâm trong tâm khiếu Tống Thư Hàng hay sao?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch Tôn Giả đáp:

“Đúng ra phải nói là phiên bản lỗi của hạch tâm trong tâm khiếu Tống Thư Hàng, bởi vì so sánh với thế giới chân chính thì thực tại ảo này còn rất nhiều chỗ thiếu sót. Mà ta nhớ, tiểu thế giới mà Nho gia mở ra khi đó đã có thể nói là tiểu thế giới hoàn chỉnh rồi. Còn hạch tâm trong tâm khiếu Thư Hàng là cùng cấp bậc với Kim Liên của Nho gia.”

Đang nói chuyện, bỗng thấy ánh cầu vồng phương xa dần dần tiêu tán. Mà mấy bộ xương của nữ tu cũng biến mất.

Tống Thư Hàng:

“Biến mất rồi, đó là ảo ảnh sao?”

“Đi, đến nơi đó xem thử, không chừng có thể tìm ra manh mối.”

Bóng dáng Bạch Tôn Giả vụt qua, lướt như bay về phía ánh cầu vồng vừa biến mất.

Tống Thư Hàng cùng Tô Thị A Thập Lục cũng theo sát Bạch tiền bối.

....

“Đến rồi, chính là chỗ này.”

Bạch Tôn Giả dừng lại, trước mặt họ là một cái hồ lớn trơ đáy.

Do không có nước, đáy hồ đã nứt ra.

Những sinh vật sống trong hồ nay chỉ còn lại thi cốt. Có xương và vỏ của các loại cá và động vật thân mềm, còn cả rất nhiều rễ thực vật đã khô héo.

Nhưng không hề thấy hơn mười bộ xương nữ tiên ban nãy.

“Có vẻ như cái hồ này đã khô cạn rất lâu rồi.”

Tống Thư Hàng nghĩ rồi nói với Tô Thị A Thập Lục:

“Thập Lục, có mang đậu rang không? Thử ném xuống hồ chút xem xem trong này có nguy hiểm gì không?”

“Hết đậu rang rồi, hạt dưa thì có mang một ít.”

Tô Thị A Thập Lục giơ tay vãi một ít hạt dưa.

Bộp bộp bộp bộp bộp.

Hạt dưa rơi xuống đáy hồ khô cạn.

A Thập Lục mang theo không ít đồ ăn vặt, hơn nữa còn mang rất nhiều loại.

Hơn 10 giây sau.....

Tống Thư Hàng nói:

“Xem ra không có nguy hiểm gì.”

Nhưng hắn vừa dứt lời thì đã tự vả bôm bốp

Trong hồ lớn khô khốc bốc lên một ụ đất, tựa như có thứ gì đó đang chui ra ngoài.

“Có thứ gì chui ra kìa... Là bộ xương của nhóm nữ tiên khi nãy sao?”

Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn ụ đất mà đoán.

Kẹt kẹt kẹt.

Có tiếng kim loại ma sát truyền ra.

Sau một chốc, một đám thân ảnh mặc khôi giáp hoa lệ kín người, tinh xảo, đẹp đẽ chui ra từ ụ đất. Cho dù vừa chui ra từ đống đất nhưng bộ giáp vẫn sáng lóa.

Những thân ảnh mặc khôi giáp này dù toàn thân là giáp nhưng không hề cồng kềnh mà còn có vẻ rất nhỏ gọn, vóc dáng có lồi có lõm, là phụ nữ.

Mỗi một động tác của họ đều phát ra tiếng kim loại ma sát trong trẻo.

Người chế tạo ra loại giáp này chắc chắn là rảnh rỗi sinh nông nỗi đây mà.

……

Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng gạt ngón tay, Lưu Tinh kiếm trôi xung quanh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, đề phòng có biến.

Lúc này, người mặc giáp bạc sáng bóng gần nhất tiến lên một bước nói:

“Dừng bước, Thú Thần bộ đại sư, hãy rời khỏi nơi này. Tiến thêm bước nữa chính là Dao Trì cấm địa, đây không phải nơi ngươi có thể tiến vào.”

Là giọng nữ, chỉ là xuyên qua bộ giáp nghe có vẻ cổ quái.

Nói xong, đám người mặc giáp không hề tấn công mà bày ra tư thế phòng thủ, chỉ cần ba người Tống Thư Hàng không đi tiếp, các cô sẽ không tấn công.

Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục liếc nhìn nhau.

Thú Thần bộ đại sư? Còn Dao Trì cấm địa?

“Thú Thần bộ đại sư? Là ai vậy?”

Tô Thị A Thập Lục nhìn Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng, dù sao cũng không phải là cô, cô là Đao tu. Hơn nữa, cô cũng không có thiên phú nuôi sủng vật.

Bạch Tôn Giả quay đầu nhìn Thư Hàng, nói:

“Thư Hàng, ngươi thành Thú Thần bộ đại sư khi nào vậy?”

“Ta chưa từng thành Thú Thần bộ đại sư gì đó. Ài, đợi chút.... Có lẽ là có liên quan đến cái này.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một thứ, hắn lấy hai sợi xích màu vàng thô to từ trong túi thu nhỏ một tấc ra.

Tống Thư Hàng đã từng dùng bí pháp giám định để kiểm tra dây xích vàng này, có được thông tin [Linh thú liệm, chế tạo từ vàng tinh chất, tượng trưng thân phận của đệ tử Thú Thần bộ trong 88 bộ của Thiên Đình viễn cổ. Mỗi sợi linh thú liệm đều đại diện thân phận của một đại sư thuần dưỡng linh thú được Thiên Đình viễn cổ công nhận.]

Thú Thần bộ, là danh xưng của Tam Thập Tam Thú Thần Tông do Thiên Đình viễn cổ gọi. Tiền thân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ.

Kết hợp với những kẻ mặc giáp bạc sáng lóa trước mắt và Thú Thần bộ, Dao Trì cấm địa là lập tức khiến người ta liên tưởng với nhau.

Tống Thư Hàng nhìn về kẻ mặc giáp bạc kia, hỏi:

“Nơi này là Thiên Đình viễn cổ sao?”

Hoặc có thể nói là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ?

Bởi vì Thiên Đình viễn cổ đã sụp đổ, chia năm xẻ bảy rồi.

Hơn nữa, chẳng biết tại sao khi Tống Thư Hàng nhớ tới Thiên Đình viễn cổ, sau khi nhìn thấy Dao Trì khô khốc này, trong đầu hắn lại bất giác hiện lên hình ảnh cánh cổng khổng lồ.

Cánh cổng kia khí lành vờn quanh, có hàng nghìn tia sáng lóng lánh, dòng khí tím mịt mù. Cánh cổng màu xanh ngọc nặng nề, như chế tạo từ lưu ly, sáng rực như bảo ngọc!

Là Nam Thiên Môn!

Có điều hình ảnh Nam Thiên Môn trong não Tống Thư Hàng là trạng thái bị phá hủy nay đã được tu bổ...

Hình ảnh này là ký ức khi nào đây? Vì sao mình không hề có ấn tượng gì thế này?

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, nhanh chóng tìm ra nguyên nhân.

Đây là chuyện hắn đã tự mình trải qua, là kí ức trên hòn đảo thần bí.

Chỉ là không biết vì sao phần kí ức này lại bị phong ấn.

Mà giờ đây, sau khi hắn tiếp xúc với Dao Trì, ký ức bị phong ấn lại thức tỉnh vài hình ảnh.

.....

Kẻ mặc giáp bạc không hề trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng.

Cô ta lẳng lặng đứng dưới đáy hồ cạn, không nói một lời nhìn, chỉ nhìn chằm chằm ba người Tống Thư Hàng, giữ vững thân phận thủ vệ của mình, đề phòng bọn họ tiến vào phạm vi Dao Trì.

Tô Thị A Thập Lục:

“Bên trong những bộ giáp này liệu có phải nhóm nữ tiên trong cầu vồng khi nãy không?”

“Bọn họ là người thủ vệ Dao Trì sao? Thoạt nhìn thì hình như không phải nhân loại. Nhưng cũng không giống con rối. Lẽ nào là do thực tại ảo cụ thể hóa ra à?”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Trong thực tại ảo, hư hư thực thực, thực thực hư hư, không cách nào phân biệt được.

“Thiên Đình viễn cổ? Nói cách khác là thực tại ảo chúng ta đang đứng chính là Thiên Đình viễn cổ, hoặc một phần của nó à?”

Hai mắt của Bạch Tôn Giả sáng lên.

“Có lẽ... gần như vậy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không sai!”

Bạch Tôn Giả nắm tay nói:

“Đây chính là bảo vật. Thư Hàng, chúng ta chuyển cái mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này đi thôi!”

“Hả?”

Tống Thư Hàng nhìn cái hồ lớn trước mắt:

“Thiên Đình viễn cổ này có thể di dời à?”

“Đương nhiên là có thể rồi, chỉ cần tìm được hạch tâm của nó, ta chắc chắn có thể di dời nó đi. Xét đến cùng thì nó vẫn là thực tại ảo mà!”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Chúng ta phải làm sao mới tìm được hạch tâm chứ?”

“Thế này đây, hạch tâm chính là chỗ quan trọng nhất của thực tại ảo. Nếu nơi này chỉ là Dao Trì thì cái hồ lớn khô khốc trước mặt kia chính là hạch tâm. Nếu phạm vi của thực tại ảo này rộng hơn một chút thì chỗ quan hơn trọng đó chính là hạch tâm. Dù sao thực tại ảo đều lấy một điểm làm trung tâm, sau đó khuếch tán ra. Tóm lại cứ thử tìm trước đã.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Giờ phút này, ở nơi nào đó trong thực tại ảo.

Lư Sơn Lộ trưởng lão của Vô Cực Ma Tông đang đả tọa, hắn đang bế quan đột phá cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.

Lư Sơn Lộ Ma Quân là Tôn Giả có uy tín từ xa xưa.

Qua bao năm tháng, giờ thọ nguyên của hắn đã không còn nhiều.

Cuối cùng hắn lựa chọn trở lại tổ địa Vô Cực Ma Tông, bế quan đột phá cảnh giới.

Thực ra có rất nhiều đệ tử Vô Cực Ma Tông cũng không biết vì sao Lưu Sơn Lộ Ma Quân lại chọn nơi tổ địa linh khí gần như cạn kiệt này để bế quan đột phá cảnh giới.

Rõ ràng đến tổng đà linh khí sung túc bế quan thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn mà?

Chẳng lẽ quả thật chỉ vì lý do nhớ nơi chốn cũ à? Nghe nói, lúc Lư Sơn Lộ Ma Quân còn trẻ, tổng đàn của Vô Cực Ma Tông vẫn còn ở tổ địa.

Thực ra Lư Sơn Lộ Ma quân chọn tổ địa này bế quan là vì nơi đây ẩn chứa một bí mật to lớn.

Dao Trì cấm địa, mảnh vỡ của Thiên Đình.

Mảnh vỡ Thiên Đình này vẫn được chôn vùi ở dưới lòng đất của tổ địa của Vô Cực Ma Tông, nằm trong trạng thái ẩn. Mãi đến hơn 40 năm trước, mảnh vỡ Thiên Đình mới thoát khỏi trạng thái ẩn.

Mà Lư Sơn Lộ Chân Nhân may mắn trở thành người đầu tiên tiếp xúc với mảnh vỡ Thiên Đình.

Nơi đây mới là cơ hội để hắn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm. Thậm chí cơ hội thăng lên Kiếp Tiên cửu phẩm trong tương lai cũng là ở đây!

Chương 802: Các Ngươi Biết Đại Minh Đã Diệt Vong Chưa?

Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục chia nhau ra đi tìm hạch tâm của thực tại ảo. Lúc tách ra, Bạch Tôn Giả cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một tấm phù bảo thiên lý truyền âm để tiện liên lạc. Điện thoại không dùng được ở trong không gian có thể là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ này.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục còn mang theo phi kiếm dùng một lần bên người, một khi gặp phải nguy hiểm họ có thể kích hoạt nó để phòng thân hoặc bỏ chạy.

Bạch Tôn Giả ở gần ngay đó, an toàn của họ đã được bảo đảm.

Sau khi Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục rời đi, Tống Thư Hàng vẫn ở lại bên cạnh cái hồ cạn nọ. Hắn móc một con rối thế thân trinh sát từ trong túi thu nhỏ một tấc ra.

Lúc đó hắn nhờ Bắc Hà Tán Nhân sửa lại con rối này vốn là định để nó gánh nạn thay hắn, lên diễn cảnh Cao Thăng sư huynh hành hạ Lăng Dạ với Bạch Tôn Giả. Nhưng sau đó không biết tại sao… Trong lúc mơ mơ màng màng, người lên diễn với Bạch Tôn Giả lại là bản thân hắn, còn con rối thế thân trinh sát lại ở dưới đài, làm một mỹ nam tử an tĩnh.

Bây giờ nghĩ lại, Tống Thư Hàng cảm thấy lúc ấy chắc mình bị trúng tà rồi.

Sau khi móc con rối thế thân trinh sát ra, Tống Thư Hàng kết thành một pháp ấn, đồng thời rót chân khí vào bên trong con rối. Chỉ trong chớp mắt, con rối này đã biến thành hình dạng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu đầy hài lòng, hắn khống chế con rối thế thân trinh sát, để nó thay hắn đi trinh sát thế giới thực tế ảo này.

Mà bản thân hắn thì ở lại bên bờ Dao Trì cạn khô.

Ở trước mặt, mấy nữ thị vệ canh giữ Dao Trì toàn thân mặc khôi giáp nhìn chằm chằm vào hắn, không hề động đậy.

Nói ra thì… lúc mới đầu, Bạch Tôn Giả còn muốn bắt một nữ thị vệ trông giữ Dao Trì về để nghiên cứu.

Nhưng sau đó, Bạch Tôn Giả thay đổi ý định, hắn muốn chuyển cả mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này đi luôn. Vì để tránh phiền phức, Bạch Tôn Giả tạm thời bỏ qua cho mấy thị vệ canh giữ Dao Trì này. Nếu phá hủy bọn họ thì rất có khả năng sẽ khiến cho thực tế ảo kích hoạt cơ chế tự phòng ngự, dẫn tới những phiền phức không cần thiết.

Những nữ thị vệ Dao Trì này coi như tránh được một kiếp. Bạch Tôn Giả rất ít khi bỏ qua những thứ mà mình thấy hứng thú.

…

Tống Thư Hàng và mấy nữ thị vệ canh giữ Dao Trì tiếp tục nhìn nhau.

Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa:

“Xin hỏi, nơi đây là Thiên Đình viễn cổ à?”

Nữ thủ vệ Dao Trì im lặng.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Chủ nhân của Dao Trì có còn sống không thế? Không biết chủ nhân của Dao Trì có phải là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết không?”

Các nữ thị vệ Dao Trì tiếp tục im lặng giống như những bức tượng.

Tống Thư Hàng:

“Các ngươi vẫn luôn sống ở đây từ thời Thiên Đình viễn cổ sao?”

Các nữ thị vệ canh giữ Dao Trì kia vẫn không có phản ứng gì.

Bất luận Tống Thư Hàng hỏi gì, nói gì, bọn họ cũng không hề có bất cứ phản ứng nào.

Nhưng mà… chỉ cần Tống Thư Hàng hơi nhấc chân bước lên trước, thì nữ thị vệ thân mặc áo giáp màu bạc sẽ chỉ trường kiếm trong tay về phía Tống Thư Hàng, bày ra tư thế xuất kiếm.

Sau đó, khi Tống Thư Hàng thu chân của mình lại, nữ thị vệ áo giáp màu bạc này sẽ trở lại tư thế phòng thủ.

Tống Thư Hàng thử đi thử lại mấy lần, nữ thủ vệ Dao Trì này đều phản ứng như thế. Hắn nhấc chân lên, bọn họ xuất kiếm, hắn thu chân lại, bọn họ lại về phòng thủ.

“Ôi giống như NPC trong trò chơi ấy nhỉ. Mấy nữ thủ vệ này… có trí thông minh không? Hay là, bọn họ thật sự biến thành thứ tương tự như NPC đây?”

Nhưng lúc ban đầu, chẳng phải bọn họ đã nhận ra thân phận Thú Thần bộ đại sư của hắn sao? Chẳng lẽ lúc trước bọn họ nhận ra hắn chỉ là kiểu như động tác chỉ lệnh cố định của NPC trong trò chơi thôi?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách trong tay mình, hay là dùng giám định thuật với mấy nữ thị vệ Dao Trì này nhỉ?

Tuy rằng đối phương là người ở niên đại xa xưa nhưng càng ngày Tống Thư Hàng càng hiểu sâu hơn về Bí Pháp Giám Định, hắn chắc rằng cho dù mình giám định những nữ thị vệ này thì cái giá phải trả cũng nằm trong phạm vi cơ thể có thể chịu đựng được.

Nhưng nếu muốn chủ động sử dụng Bí Pháp Giám Định thì hắn phải tới gần những nữ thị vệ kia mới được.

Nhưng nếu như hắn đến gần thì họ sẽ tấn công hắn.

“Không biết bắt đầu từ đâu bây giờ.”

Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Sau khi suy nghĩ, hắn đứng dậy đi xung quanh Dao Trì, thử xem có cách nào khác để vào được Dao Trì không.

Lúc hắn chuẩn bị đi thì nữ thủ vệ mặc áo giáp màu bạc và những nữ thủ vệ khác đồng thời cử động. Họ bước ra từ trong bùn, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đi tới chỗ nào họ liền đi theo tới chỗ đó.

…

Tống Thư Hàng đi dọc theo bờ hồ, hắn cứ đi cứ đi, đột nhiên… liên hệ của hắn và con rối trinh sát bị cắt đứt!

Lúc trước, con rối thế thân luôn trinh sát ở khu vực gần đó. Sau đó nó phát hiện ra một sơn cốc liền đi vào trong đó.

Lúc vừa đi vào, liên hệ giữa Tống Thư Hàng và con rối đã bị gián đoạn rồi.

Sơn cốc đó có vấn đề, Tống Thư Hàng lập tức móc phù bảo thiên lý truyền âm ra, liên lạc với Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục.

Đúng vào lúc Tống Thư Hàng vừa kích hoạt phù bảo thiên lý truyền âm thì đột nhiên hắn lại kết nối được với con rối trinh sát.

Bởi vì con rối trinh sát bị ném ra ngoài sơn cốc. Mà lúc này nó đã bị chém thành năm đoạn, thảm không nỡ nhìn!

Con rối trinh sát này là một pháp khí khá rẻ tiền, nó có một cái tật là sẽ chia sẻ hết những gì nó trải qua với chủ nhân của mình, tất cả những gì nó nhìn thấy, nó nghe thấy, nó cảm ứng được… và cả sự đau đớn.

“Á!!!!!!”

Tống Thư Hàng kêu lên thảm thiết.

Cơ thể của hắn phải trải qua nỗi đau bị chém thành năm đoạn của con rối, đây không phải là nỗi đau mà con người có thể chịu được.

Nỗi đau phân thây này đến quá bất ngờ, trong cơn đau đớn, chân của Tống Thư Hàng trượt một cái, hắn ngã xuống dưới đất. Sau khi lăn vài vòng… hắn lăn vào trong phạm vi Dao Trì.

Tèo rồi!

Khóe mắt Tống Thư Hàng liếc sang đám nữ thị vệ canh giữ Dao Trì kia.

Quả nhiên, lúc hắn lăn vào trong Dao Trì khô cạn thì các nữ thị vệ thoắt cái đã cùng nhào lên tấn công hắn.

Nữ thị vệ mặc áo giáp bạc kia là nhanh nhất, lúc tấn công, cơ thể của cô phát ra ánh sáng màu trắng chói mắt. Ngay sau đó, có một ngọn lửa màu trắng bốc lên từ cơ thể của cô ta, cô ta đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng giống như dùng thuấn di vậy.

Kiếm quang đâm ngang bổ dọc, chỉ trong nháy mắt đã có hơn trăm đạo kiếm quang chém về phía Tống Thư Hàng.

Đúng vào lúc này… cơ thể Tống Thư Hàng lóe sáng, có một cái hộ tráo trong suốt bao lấy hắn, đây chính là khiên bảo vệ cường lực mà các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã dùng khi quay cảnh giả chết.

Tống Thư Hàng có tổng cộng hai chiếc, đó là quà gặp mặt mà Lệ Chi Tiên Tử tặng cho hắn. Bây giờ cả hai chiếc đều dùng cả rồi.

Keng keng keng keng keng keng!

Kiếm của nữ thị vệ mặc áo giáp bạc không ngừng chém vào hộ tráo. Tia lửa bắn ra bốn phía, nhưng không thể phá vỡ được hộ tráo này.

Trong hộ tráo, Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm:

“Cảm ơn cô nhé Thông Nương. Cô lại cứu mạng ta thêm một lần nữa.”

Trong thời khắc mấu chốt, Thông Nương đã kịp thời kích hoạt phù bảo, bảo vệ Tống Thư Hàng.

“Gần đây ngươi đen đủi thật đấy.”

Thông Nương nói bằng giọng điệu chế giễu.

“Ta biết… gần đây ấn đường của ta đen.”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, cố chịu đựng cơn đau, cơ thể của hắn cử động, ngăn đà lăn tròn lại, hắn nhanh chóng bò lên trên bờ Dao Trì.

Keng keng keng keng keng ~~

Sau lưng, kiếm của mấy nữ thị vệ kia vẫn không ngừng chém vào hộ tráo của hắn.

Hộ tráo cường lực dùng để giả chết cũng bắt đầu nứt vỡ.

Lực tấn công của những nữ thị vệ Dao Trì này đại khái ở cảnh giới ngũ phẩm. Nhưng vũ khí trong tay họ không phải là vật tầm thường, hơn nữa tốc độ công kích quá nhanh, đã thế lại còn nhiều người nữa.

Vì thế, hộ tráo dùng lúc giả chết cũng không thể chống đỡ nổi nữa.

…

Sau ba hơi thở.

Tống Thư Hàng thuận lợi bò lên trên bờ Dao Trì, hắn thở phì phò. Trên người hắn có tới sáu vết thương sâu lộ cả xương.

Dưới đòn công kích ngũ phẩm, công pháp luyện thể, đạo bào hộ thể của hắn đều không có tác dụng gì lớn. Đạo bào còn bị cắt thủng sáu lổ.

Nếu như hắn chậm một bước thôi thì lúc này đã bị kiếm của hơn mười nữ thị vệ canh giữ Dao Trì kia đâm chết rồi.

Cũng may sau khi lên bờ, những nữ thị vệ đó đều dừng tấn công, trở lại trạng thái phòng thủ.

Hai bên lại mắt to trừng mắt nhỏ như trước.

Tống Thư Hàng lấy đan dược trị thương ra, vừa thoa ngoài da vừa uống, đồng thời hắn kích hoạt pháp thuật trị liệu trên nhẫn cổ đồng để khép lại miệng vết thương.

“Thú Thần bộ đại sư, đừng tiếp tục khiêu chiến giới hạn của bọn ta nữa, nếu như còn có lần sau thì bọn ta sẽ không nương tay nữa đâu.”

Nữ thủ vệ mặc áo giáp bạc ngẩng đầu lên, trầm giọng nói.

Nghe giọng điệu của cô ta, trong trận công kích vừa rồi bọn họ đã nương tay ư?

“Qủa nhiên các cô không phải là NPC.”

Tống Thư Hàng lại bật cười.

Sau khi nói xong Tống Thư Hàng mới nghĩ tới một vấn đề.

Hắn có thể nghe hiểu tất cả những lời mà nữ thị vệ áo giáp bạc nói. Đối phương không nói ngôn ngữ thời viễn cổ mà lại nói tiếng phổ thông của Hoa Hạ thời hiện đại. Lần đầu tiên nghe thấy nữ thị vệ nói chuyện, nhất thời hắn không nghĩ đến vấn đề này.

Vậy thì, tiếng phổ thông mà hắn nghe thấy là do những nữ thủ vệ kia dùng một loại pháp thuật kiểu phiên dịch nào đó để chuyển đổi ngôn ngữ sao?

Hay là, những nữ thủ vệ này có liên lạc với bên ngoài. Ít nhất, bọn họ có cách nào đó để tìm hiểu thế giới bên ngoài chăng?

“Rời khỏi đây đi, Thú Thần bộ đại sư. Đây không phải là nơi mà ngươi nên tới.”

Nữ thị vệ mặc áo giáp bạc kia lại lên tiếng.

Tống Thư Hàng cười ha ha, hắn ngồi khoanh chân trên bờ. Đương nhiên, để tránh bản thân lại bị lăn xuống dưới nên hắn dịch ra đằng sau một chút.

Đồng thời hắn nói với phù bảo thiên lý truyền âm:

“Bạch Tôn Giả, A Thập Lục. Lúc nãy ta tìm thấy một sơn cốc khả nghi. Bây giờ ta vẫn đang ở trên bờ Dao Trì cạn khô kia.”

“Ngươi không sao chứ, lúc nãy ta nghe thấy tiếng kêu của ngươi.”

Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi han.

Tống Thư Hàng:

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn thôi, nhưng không gặp nguy hiểm.”

“Chờ ở đó, ta về ngay đây.”

Bạch Tôn Giả nói.

Sau khi kết thúc liên lạc, Tống Thư Hàng lại nhìn xuống những nữ thủ vệ ở bên dưới:

“Khụ khụ, các cô có biết Đại Minh đã diệt vong chưa?”

Nữ thị vệ giáp bạc: …

“Ý của ta là, các ngươi biết chuyện Thiên Đình viễn cổ diệt vong rồi chứ?”

Tống Thư Hàng nói:

“Thiên Đình đã diệt vong rồi, các cô trông giữ Dao Trì còn ý nghĩa gì chứ?”

Phía bên kia.

Lư Sơn Lộ trưởng lão của Vô Cực Ma Tông đen mặt đứng dậy.

“Đáng chết thật, có người xông vào đây rồi.”

Lư Sơn Lộ trưởng lão cắn răng nói. Vừa nãy, có một con rối thế thân không biết sống chết dám đi vào sơn cốc mà hắn ta bế quan!

Chương 803: Đế Mất Châu Vong! Hả? Vỡ Rồi Á?

“Đáng chết, rốt cuộc là ai phát hiện ra mảnh vỡ Thiên Đình thế chứ? Rõ ràng ta đã dùng đủ mọi cách để che giấu rồi mà, sao còn có người xông vào đây được thế này.”

Lư Sơn Lộ trưởng lão nói với giọng buồn bực.

Hắn tự nhận trong tổ địa Vô Cực Ma Tông này, không ai có thể nhìn thấu các thủ đoạn che giấu của hắn! Cho dù có Huyền Thánh bát phẩm đi ngang qua tổ địa, nếu không dò xét cẩn thận thì cũng đừng hòng phát hiện ra nơi này.

Vậy thì rốt cuộc là kẻ xâm nhập kia giẫm phải vận may quái gì mà lại có thể đi vào mảnh vỡ Thiên Đình chứ?

“Bất kể thế nào đi chăng nữa, mảnh vỡ Thiên Đình này là chứng đạo chi địa của ta. Hy vọng tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm của ta cũng nằm ở đây. Ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào cản đường.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn cắn răng nói.

Vừa rồi hắn ta kích hoạt một sát kiếp kiếm trận trong sơn cốc, chém nát con rối kia rồi ném nó ra khỏi sơn cốc là để thông qua liên hệ giữa con rối và chủ nhân của nó, khiến chủ nhân của con rối này cũng nếm thử nỗi đau bị phân thây.

Thù ngăn cản người khác thành đạo còn lớn hơn giết cả nhà người ta! Kẻ nào cản đường của ta, ta sẽ giết chết kẻ đó!

Lư Sơn Lộ Ma Tôn hít thở sâu, điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

Đồng thời hắn kích hoạt các sát trận và trận pháp bổ trợ trong sơn cốc.

Tại cái sơn cốc mà hắn đã tốn hơn nửa gia tài để xây dựng này, hắn có thể phát huy sức chiến đấu lớn gấp mấy lần. Một mình hắn cũng có thể địch lại ba Tôn Giả thất phẩm.

Đến đây đi!

Ta muốn xé nát các ngươi trong sơn cốc này!

****

Bên bờ Dao Trì khô cạn.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào nữ thị vệ mặc áo giáp bạc.

Sau hồi lâu, lần đầu tiên nữ thị vệ mặc giáp bạc đó lên tiếng trả lời Tống Thư Hàng:

“Thiên Đình chưa diệt vong.”

“Hả?”

Tống Thư Hàng nhìn cô ta với ánh mắt hiếu kỳ.

“Thiên Đình chưa diệt vong.”

Nữ thủ vệ giáp bạc đó nghiêm túc nói lại lần nữa:

“Rồi sẽ có một ngày Đế quay trở lại, ngưng tụ lại Thiên Đình đang phân tán khắp nơi. Đến lúc đó Đế sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, vượt trên tất cả!”

Sau khi mở miệng nói chuyện lần nữa, nữ thị vệ mặc áo giáp bạc thay đổi hình tượng im lặng là vàng lúc trước thành trạng thái biết gì nói nấy, nói là nói hết, trả lời rất phối hợp.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Tức là Thiên Đế vẫn còn sống à?”

Thiên Đình đã vỡ vụn thế này rồi, người chống đỡ Thiên Đình thế mà vẫn còn sống sao?

“Tất nhiên vẫn còn sống rồi, ngài ấy vẫn luôn còn sống.”

Nữ thủ vệ giáp bạc nói bằng giọng điệu nghiêm túc, trong lúc nói chuyện, hai bàn tay của cô ta khép lại, tạo ra một quả cầu ánh sáng.

Trong quả cầu ánh sáng này có rất nhiều phù văn kỳ quái lóe lên, tản ra sinh cơ nồng đậm. Mà trung tâm của phù văn là một hạt châu tinh xảo.

“Nhìn thấy chưa, trong Đế châu hàm chứa sự sinh cơ vô cùng to lớn, Đế châu là đại diện của Đế, Đế còn châu còn, đế mất châu vong. Sinh cơ mãnh liệt như thế có nghĩa rằng Đế vẫn còn sống, ngài ấy vẫn còn sống rất khỏe mạnh! Hơn nữa, chẳng bao lâu nữa Đế sẽ trở lại!”

Nữ thủ vệ còn giương Đế châu về phía Tống Thư Hàng.

Nghe tới đây, Tống Thư Hàng có hơi nghi ngờ thân phận của cô ta… Tại sao trên người một thị vệ canh giữ Dao Trì lại có một vật như thế?

Chẳng lẽ đây là thứ mà chủ nhân của Dao Trì giao cho cô ta bảo quản ư?

Sinh cơ mãnh liệt trong hạt châu có tên Đế châu này không phải là giả. Tống Thư Hàng so sánh sinh cơ trong cơ thể mình và sinh cơ trong viên Đế châu đó với nhau, chênh lệch giữa hai bên giống như mặt trời và đom đóm vậy.

Đế còn châu còn, đế mất châu vong, cộng thêm sinh cơ mãnh liệt thế này… nếu như lời của nữ thị vệ này là thật thì Thiên Đế thực sự vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất khỏe mạnh sao?

“Chẳng lẽ, Thiên Đế thực sự sẽ trở về, xây dựng lại Thiên Đình ư?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hơn nữa, sau khi trở lại Thiên Đế còn mạnh hơn thế? Vượt qua tất cả sao?

Thiên Đế vốn là người mạnh nhất trong Trường Sinh Giả, nếu xét theo niên đại thì hắn và Thánh Nhân Nho gia không chênh lệch là bao… Có lẽ hắn là Trường Sinh Giả sống ở niên đại sau Thánh Nhân Nho gia một chút.

Sau khi xây xong Thiên Đình, chắc hẳn hắn và Thánh Nhân trâu bò của Nho gia đều là cường giả cùng một đẳng cấp, nếu như hắn mạnh hơn… không phải là sẽ thành Thiên Dạo mới đấy chứ?

“Đương nhiên, Đế sẽ trở về, xây dựng lại Thiên Đình. Thú Thần bộ đại sư… đây cũng chính là lí do ngươi xông vào cấm địa Dao Trì mà ta còn để cho ngươi sống sót. Giữ lại thân thể hữu dụng của ngươi, về sau Đế quay lại rồi thì cống hiến sức lực cho việc xây dựng lại Thiên Đình, ngươi hãy dâng cơ thể hữu dụng của mình lên đi!”

Nữ thị vệ áo giáp bạc nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng cười gượng, hắn không phải là đệ tử của Thú Thần bộ thật sự, hắn không có hứng thú với mấy chuyện kiểu cống hiến sức lực cho Thiên Đế này đâu.

Hình như nữ thị vệ giáp bạc nhìn ra suy nghĩ của Tống Thư Hàng, cô ta hừ lạnh một tiếng, hai tay cô ta khép lại, chuẩn bị thu Đế châu quý giá về.

Nhưng đúng vào lúc này, chuyện bất thường đã xảy ra… sinh cơ trong Đế châu đột nhiên biến mất với số lượng lớn.

Sinh cơ điên cuồng tiêu tan!

Chỉ trong thời gian một cái chớp mắt thôi mà sinh cơ trong Đế châu đã biến mất hơn phân nửa.

Nữ thị vệ áo giáp bạc sợ ngây người, tất cả những thị vệ khác sau lưng cô ta cũng ngẩn ra.

Hai tay nữ thị vệ áo giáp bạc nâng Đế châu, không biết làm sao, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh cơ trong Đế châu biến hóa dữ dội.

“Tại sao lại như vậy, sao có thể thế chứ.”

Nữ thị vệ không ngừng lẩm bẩm.

Đế châu đại diện cho Thiên Đế, phần lớn sinh cơ trên Đế châu đột nhiên biến mất, vậy cũng có nghĩa là sinh cơ của Thiên Đế cũng đã tiêu tan rất nhiều.

Rõ ràng một khắc trước, sinh cơ còn dào dạt như thế, tại sao đột nhiên lại trở nên thế này?

Chẳng lẽ… có người đã tìm thấy Thiên Đế, hơn nữa trong thời gian ngắn đánh hắn trọng thương, thậm chí là đánh chết hắn sao?

“Không thể nào, không thể nào! Không thể nào không thể nào không thể nào!”

Nữ thị vệ giáp bạc kêu lên đầy điên cuồng.

Trong tiếng kêu gào không ngừng của cô ta, sinh cơ trong Đế châu cuối cùng cũng biến mất hết.

Đế châu biến thành một viên trân châu bình thường, tối thui không còn ánh sáng.

Sau đó.

Tách tách ~~

Đế châu vỡ nát rồi.

Vỡ nát hoàn toàn, nát thành bụi luôn.

Đế còn châu còn, Đế mất châu vong. Đế châu đã vỡ thành vụn phấn rồi, vậy chẳng phải có nghĩa là Thiên Đế đã chết rồi sao?

“A a a a a!”

Nữ thị vệ áo giáp bạc gào lên điên cuồng, trong tiếng kêu gào của cô ta tràn đầy bi thương, tuyệt vọng và cả thống khổ.

Không chỉ có cô ta, tất cả các nữ thị vệ sau lưng cô ta cũng kêu gào theo, bọn họ ôm lấy đầu của mình, quỳ rạp xuống Dao Trì cạn khô, thậm chí có người còn lăn lộn bên trong Dao Trì.

Từ trước tới nay, viên Đế châu này là động lực cho tất cả các thị vệ canh giữ Dao Trì này tiếp tục kiên trì, thậm chí nó còn trở thành tín ngưỡng của họ.

Bọn họ tin tưởng rằng rồi sẽ có một ngày, chủ nhân của Đế châu Thiên Đế sẽ quay trở lại. Đến ngày đó, Thiên Đế sẽ tập trung toàn bộ những mảnh vỡ Thiên Đình đang tứ tán khắp nơi lại, tạo nên một Thiên Đình mới cường đại hơn!

Nhưng không ngờ, sinh cơ trong Đế châu lại đột nhiên biến mất hoàn toàn, Đế châu cũng vỡ rồi… Thiên Đế cứ thế chết đi.

Không có chút chuẩn bị nào.

“Tại sao lại như vậy… tại sao lại thế chứ…”

Nữ thị vệ áo giáp bạc nói bằng giọng đầy đau khổ, cô ta cuộn người lại, hoàn toàn tuyệt vọng.

Tống Thư Hàng: …

Tiêu rồi!

Nếu như trong tình huống bình thường, Đế châu vỡ rồi thì thôi, chẳng liên quan gì tới hắn cả.

Nhưng vừa rồi, nữ thị vệ giáp bạc cẩn thận từng li từng tí móc Đế châu ra cho hắn xem một lần, sau đó cái của nợ này lập tức vỡ thành tro bụi.

Nếu thế thì sau khi nữ thị vệ áo giáp bạc này phát điên xong, có khi nào sẽ trút hết toàn bộ mấy cảm xúc tiêu cực như oán hận, không cam lòng… lên một kẻ qua đường vô tội như hắn không?

Hắn có nên cân nhắc tới việc chạy trốn không nhỉ?

Nếu như phải chạy trốn, hắn có thể kích hoạt phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả. Đám nữ thị vệ này chắc chắn không thể nào đuổi kịp hắn.

Nói đi cũng phải nói lại, có chuyện gì xảy ra với Thiên Đế thế? Đột nhiên nói chết là chết ngay à? Chẳng lẽ hắn là làm từ bùn chắc?

Với sự tồn tại cường đại như Thiên Đế, cho dù bị mấy cường giả cùng đẳng cấp vây đánh thì cũng phải đánh nhau mất vài năm chứ?"Chắc chắn sinh cơ không thể biến mất hoàn toàn chỉ trong thời gian vài hơi thở như thế được.

Trong lúc hắn đang trầm tư thì nữ thị vệ áo giáp bạc bên dưới đã ngừng kêu gào.

Cô ta ngẩng đầu lên, từ từ đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng. Cô ta đội mũ giáp che kín cả đầu nhưng từ trong mũ giáp có hai luồng ánh sáng đỏ sáng lên. Hơn nữa, cơ thể của cô ta lại bắt đầu run rẩy.

Đây chính là khúc nhạc dạo trước khi bùng nổ này.

Nữ tiền bối tóc xanh đó nói không sai, mấy hôm nay ấn đường của hắn tối đen một cách đáng sợ, quả nhiên… hắn nên trốn trong nhà đừng ra ngoài, yên ổn làm một anh chàng đẹp trai là được. Nếu nhàm chán thì kết kén nằm lì ra đấy cũng hay mà!

Hắn quyết rồi, lần này sau khi hắn với Bạch Tôn Giả bình an trở về thì sẽ lập tức kết kén, không ra ngoài nữa. Ít nhất cũng phải đợi đến khi ấn đường hết đen rồi tính sau.

"Bình tĩnh, bình tĩnh một chút! Ngàn vạn lần đừng giận lây sang người vô tội."

Tống Thư Hàng lấy phi kiếm dùng một lần ra rồi lên tiếng khuyên nhủ:

"Đế châu trong tay cô vỡ rồi… nhưng không có nghĩa là Thiên Đế nhất định gặp chuyện gì mà. Đế còn châu còn, Đế mất châu vong. Nhưng không phải là châu mất Đế vong mà! Cô bĩnh tĩnh suy nghĩ một chút, sinh cơ trong Đế châu này có phải biến mất quá đỗi quái dị đúng không? Tốc độ biến mất quá nhanh như thế không khoa học, cũng không thực tế. Một nhân vật cường đại như Thiên Đế, sao có thể đột nhiên chết đi trong thời gian ngắn như thế được? Vì thế nói không chừng viên Đế châu trong tay cô quá hạn sử dụng rồi nên mới vỡ nát đấy chứ chẳng liên quan gì tới Thiên

Đế cả đâu!”

Tống Thư Hàng phát hiện lúc mình gặp nguy hiểm mà còn động não nghĩ ra được cách giải thích hợp lý thế chứ.

Hắn tiếp tục khuyên nhủ:

“Vạn vật trong trời đất đều có cực hạn của mình. Cho dù là binh khí của Kiếp Tiên cửu phẩm, trải qua thời gian ngàn vạn năm mà không bảo dưỡng cũng sẽ hỏng. Viên Đế châu này của cô cũng không phải là pháp bảo cường đại gì, vỡ nát là chuyện rất bình thường, đúng không nào?”

Có lẽ, lời nói của Tống Thư Hàng thật sự có tác dụng an ủi.

Nữ thị vệ áo giáp bạc cũng bình tĩnh lại, cơ thể cũng không run rẩy nữa.

“Ngươi nói… cũng có lý. Cảm ơn.”

Nữ thị vệ nói bằng giọng nhẹ nhàng.

Đúng thế, Thiên Đế cường đại như vậy, năm đó Thiên Đình vỡ vụn mà Đế còn có thể sống được. Sao hắn có thể dễ dàng chết đi trong một thời gian ngắn như thế được chứ? Điều này không thực tế!

Hơn nữa, châu vỡ chưa chắc Đế đã chết. Nói không chừng, Đế châu thực sự đã hết hạn sử dụng nên nó mới vỡ.

“Đừng khách sáo.”

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 804: Chui Ra Rồi, Rốt Cuộc Cũng Chui Ra Rồi!

Trông vị nữ thủ vệ mặc áo giáp bạc sáng bóng này lạnh lùng khó gần thế thôi, chứ thật ra ngây thơ dễ bị lừa lắm. Có thể là do cô chôn mình dưới lòng đất quá lâu rồi...

Nếu đã qua mặt được nữ thủ vệ, vậy thì nhân cơ hội này nói lời từ biệt rồi rời khỏi Dao Trì luôn. Tránh cho nữ thủ vệ mặc giáp bạc suy nghĩ một hồi lại nghĩ không thông, sau đó nổi điên lên nữa.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng chắp tay lại, định mở miệng nói tạm biệt với nữ thủ vệ mặc giáp bạc sáng bóng.

Nhưng ngay lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác từ sau lưng mình truyền đến sự ấm áp, giống như có ai đó ôm lấy hắn từ phía sau vậy. Tống Thư Hàng vốn đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, nhưng giờ lại cứng người tại chỗ, không cách nào đứng dậy được.

Chừng một hô hấp sau, cảm giác ấm áp giống như được ôm kia dần biến mất, thay vào đó là loại ảo giác có thứ gì đó chui ra từ phần lưng của hắn.

Nhưng phần lưng không hề đau, ngược lại có cảm giác tê dại. Đồng thời thân thể hắn vẫn không cách nào nhúc nhích, giống như trúng định thân thuật vậy.

“Chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng thử cử động hai tay, ngón tay vẫn có thể hoạt động nhưng cánh tay lại không nhấc lên nổi, cả người nặng như đeo chì.

“Ngươi sao thế? Sao sắc mặt lại tái nhợt thế kia?”

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc đứng phía dưới hỏi.

“Thân thể ta không động đậy được.”

Tống Thư Hàng nhíu mày đáp.

“Để ta nhìn xem... Ồ, toàn bộ chân khí trong cơ thể ngươi đều đang hội tụ ra sau lưng. Ngươi có tu luyện loại công pháp nào thuộc dạng phá kén trọng sinh hay lột xác không? Ví dụ như Thiên Tàm Cửu Biến, Thanh Trùng Hóa Điệp Đại Pháp, Ngọc Xà Tam Sinh chẳng hạn?”

Thủ vệ màu bạc sáng bóng lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Không có, từ trước tới nay ta không hề tu luyện qua loại công pháp quái lạ như vậy.”

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc suy nghĩ một lát, sau đó nói:

“Vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi đây... Ngươi sắp chết rồi. Có một thứ gì đó đang chui ra ngoài từ phần lưng của ngươi, kiểu như muốn phá xác mà ra ấy. Hơn nữa, chân khí trong cơ thể người đều đang hội tụ về phía sau lưng, hẳn là bị thứ đó coi là dinh dưỡng không ngừng hấp thu. Lúc nó phá thể ra ngoài cũng chính là lúc ngươi phải chết.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Mụ nội nó, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Tại sao lại có thứ gì từ trong cơ thể hắn chui ra ngoài chứ?

Biến thân giống như trong phim sao?

Chẳng lẽ sau khi tiến vào mảnh vỡ Thiên Đình này, hắn đã bị thứ gì đó ký sinh lên người lúc nào không hay? Không đúng, nếu như hắn bị thứ gì đó ký sinh lên người thì Bạch Tôn Giả nhất định có thể cảm ứng được.

Vậy thì có khả năng là sau khi tách khỏi Bạch Tôn Giả, hắn bị thứ gì đó ám toán sao?”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến Đế châu vỡ nát trong tay nữ thủ vệ mặc giáp bạc sáng bóng kia.

Đế châu đột nhiên bể thành phấn, lúc đó hắn cũng cảm thấy rất cổ quái. Bây giờ nghĩ lại, có khi nào Đế châu này chính là thủ đoạn dùng để sống lại mà Thiên Đế lưu lại không? Một khi tìm được thân thể thích hợp thì Đế châu sẽ bể nát tiến hành đoạt xác trọng sinh ấy?

Mà bất hạnh thay, hắn lại chính là đối tượng đoạt xác của Thiên đế, sau đó Thiên Đế hấp thu dinh dưỡng của hắn, từ trong cơ thể hắn chui ra ngoài?”

Càng nghĩ càng thấy chuẩn bài!

Gần đây hắn xúi quẩy lắm, thảm hết đường nói.

Hơn nữa hắn đã xem qua vô số tiểu thuyết, phim ảnh, truyện tranh... Bầu không khí này, điều kiện tiên quyết này, tất cả đều phù hợp với tình tiết đoạt xác trọng sinh.

Nếu dựa theo mô típ thường thấy thì lúc Thiên Đế phá xác mà ra, nói không chừng còn hấp thu tất cả tri thức kinh nghiệm của hắn, hóa thành dung mạo của hắn.

Đến lúc đó, Thiên Đế sẽ tạm thời dùng thân phận Tống Thư Hàng để tồn tại. Cuối cùng cũng có một ngày Thiên Đế tập hợp tất cả mảnh vỡ Thiên Đình, xây lại cửu trọng thiên cung, đồng thời càng trở nên hùng mạnh hơn.

Càng tưởng tưởng lại càng thấy không ổn.

“Không biết tiên tử có cách gì giải quyết vấn đề này không? Ta còn cứu được không?”

Tống Thư Hàng hỏi nữ thủ vệ mặc giáp bạc.

Đồng thời hắn lại kích hoạt phù bảo thiên lý truyền âm, giục Bạch tiền bối và A Thập Lục nhanh chóng tới đây, xem thử có cách nào cứu được hắn không. Ngoài ra hắn cũng thả tinh thần lực của mình vào trong túi thu nhỏ một tấc, tiến hành câu thông với lá măng. Lỡ may hắn bị Thiên Đế phá xác ra thật thì không chừng còn có thể dựa vào lá măng để sống lại. Chuyện liên quan đến tính mạng, chuẩn bị nhiều một chút cũng không có hại gì.

“Xin lỗi, ta cũng không giúp được ngươi.”

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc ngượng ngùng nói:

“Tỷ muội bọn ta chỉ biết cách giết người chứ không biết cách cứu người. Hay là vầy đi, nếu thứ chui ra từ trong thân thể ngươi không quá mạnh thì có lẽ tỷ muội bọn ta có thể giết chết nó, báo thù cho ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này, trong phù bảo thiên lý truyền âm truyền ra tiếng của Bạch Tôn Giả:

“Thư Hàng, lại sao thế?”

“Bạch tiền bối, ngươi vẫn chưa về sao? Chỗ ta lại xảy ra chuyện rồi.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Lập tức tới ngay, chờ ta một chút. Cút đi~~”

Ngay sau đó, bên phía Bạch Tôn Giả truyền đến thanh âm chiến đấu. Xem ra Bạch Tôn Giả đang bị thứ gì đó quấn lấy, chẳng trách đã lâu vậy rồi mà còn chưa trở lại.

“Ta cũng trở lại ngay đây.”

Tô Thị A Thập Lục trả lời. Cũng giống như Bạch tiền bối, bên phía A Thập Lục cũng truyền ra thanh âm giao chiến.

Hai đại cứu tinh đều bị người quấn lấy.

Đúng là xui tận mạng!

Tống Thư Hàng thở dài, ngay lúc hắn định miêu tả trạng thái hiện tại của mình cho Bạch Tôn Giả biết thì cảm giác tê dại sau lưng hắn đột nhiên càng nghiêm trọng hơn.

“Ra rồi, sắp chui ra rồi!”

Tống Thư Hàng không nhịn được mà hô lên.

Thật ra thì quá trình phá xác mà ra này không hề đau tí nào, ngược lại còn thoải mái nữa.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Thứ gì sắp chui ra thế?”

Thế nhưng Tống Thư Hàng không có cách nào trả lời Bạch tiền bối. Hắn phát ra một tiếng thở dốc kéo dài, cuối cùng thân thể vô lực mềm nhũn, ngã nhào bên bờ Dao Trì.

Rốt cuộc thứ muốn phá xác mà ra ở sau lưng hắn cũng đã chui ra!

Xong rồi xong rồi, xong đời rồi.

...

Một lát sau.

“Ủa? Ta không chết à!”

Tống Thư Hàng cảm thấy trạng thái thân thể không sao hết, chỉ là chân khí và thể lực tiêu hao quá lớn cho nên toàn thân mềm nhũn, không nhúc nhích gì được.

Lúc này, gần như toàn bộ chân khí trong tám đại đan điền trong cơ thể đều bị hấp thu không còn gì, chỉ có bản nguyên đan điền là còn giữ lại một tia chân khí. Mà thể lực cũng tiêu hao hết sạch, bây giờ ngay cả nhúc nhích ngón tay cũng phải dùng khí lực toàn thân mới làm được.

Nhưng dù sao thì hắn không chết, cái thứ phá xác mà ra kia không lấy đi mạng nhỏ của hắn, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

"Thư Hàng!"

Lúc này, một thanh âm dịu dàng vang lên bên tai hắn.

Sau đó hắn cảm nhận được có ai đó nhẹ nhàng ôm lấy hắn từ phía sau, một cái ôm rất ấm áp, trong không khí có hương thơm thoang thoảng bay vào mũi Tống Thư Hàng.

Giọng nói này... thật quen tai.

Tống Thư Hàng cố gắng xoay đầu lại, nhìn ra sau lưng, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong mắt hắn.

Đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp, mái tóc dài màu nâu được tết tỉ mỉ thành bím, tóc mái khá dài mơ hồ che lại ánh mắt cô.

Hốc mắt cô đỏ bừng, khóe mắt còn vướn lệ, hình như cô mới vừa khóc xong.

"Thư Hàng, ngươi không sao chứ?"

Thiếu nữ ôn nhu nói, hơi thở mang theo mùi thơm thoảng thoảng như hương hoa lan.

Thân hình thiếu nữ cực kỳ nhỏ nhắn, còn thân hình Tống Thư Hàng lúc này lại khổng lồ như siêu anh hùng Hulk. Thiếu nữ ôm lấy hắn từ phía sau, nhìn qua giống như một bé gái nhỏ đang treo trên tấm lưng dày rộng của cha vậy.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười ấm áp:

"Diệp Tư sư tỷ, hóa ra là cô à!"

Hù chết ta!

Trên đời này, chuyện dọa người nhất chính là tự mình hù dọa mình!

Đúng vậy... Thứ mới vừa chui ra từ sau lưng hắn không phải là Thiên Đế phá xác mà ra gì hết, mà chính là Diệp Tư sư tỷ, người đã đột nhiên biến mất sau khi hoàn thành khế ước với Tống Thư Hàng. Cuối cùng Diệp Tư cũng đã tỉnh lại rồi!

Cho nên nói, trí tưởng tượng bay cao và bay xa mới là thứ dọa người nhất.

“Ngươi có sao không? Sao nhìn yếu ớt thế này?”

Diệp Tư sư tỷ ấn hai tay lên tấm lưng dày rộng của Tống Thư Hàng, thi triển trị liệu thuật cho Tống Thư Hàng.

“Không sao, chỉ là thoát lực nhất thời mà thôi.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói:

“Lúc Diệp Tư cô đi ra đã hấp thu tất cả chân khí cùng thể lực của ta. Nhưng không sao, nghỉ ngơi một hồi là có thể khôi phục lại thôi. Đúng rồi, trong túi thu nhỏ một tấc của ta có đan dược bổ sung chân khí cùng thể lực, Diệp Tư cô lấy ra giúp ta đi.”

Diệp Tư sư tỷ đã khôi phục, đồng nghĩa với việc tool hack linh quỷ của Tống Thư Hàng đã update cải tiến. Hệ thống linh quỷ hoàn toàn mới ra sân, nhiều công năng mới đang chờ Tống Thư Hàng đi khám phá.

Ngay lúc Diệp Tư sư tỷ chui ra khỏi thân thể, Tống Thư Hàng cảm giác cơ thể tràn trề sức mạnh đã lâu chưa có. Đó là cảm giác tràn đầy sức mạnh do năng lượng cộng hưởng giữa linh quỷ và chủ nhân mang đến.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác có một luồng linh lực từ trong cơ thể Diệp Tư phản hồi lại, chảy vào trong cơ thể khô cạn của hắn.

Toàn bộ Tam Thập Tam Thú tiên thiên chân khí trong cơ thể tống Thư Hàng đều bị hút sạch, mà lúc này linh lực từ trong cơ thể Diệp Tư phản hồi, bắt đầu bổ sung lấp đầy tám đại đan điền.

Loại cảm giác này cực kỳ thoải mái và sảng khoái. Giống như đang trong mùa hè nóng bức, môi khô miệng khát sắp chết đến nơi thì đột nhiên có một dòng nước suối mát lạnh chảy vào trong miệng, chui xuống dưới bụng.

Ngoài ra, Diệp Tư sư tỷ là Linh Hoàng ngũ phẩm hàng thật giá thật! Tuy không biết tại sao lại ký kết khế ước với Tống Thư Hàng, nhưng cảnh giới của cô cũng sẽ không vì khế ước mà giảm xuống.

Thậm chí còn ngược lại, vốn dĩ cảnh giới của cô bấy lâu nay không hề tăng lên, nhưng sau khi ký kết khế ước với Tống Thư Hàng lại tăng lên một bước nho nhỏ!

Nói tóm lại năng lượng từ chỗ Diệp Tư sư tỷ phản hồi đến trong cơ thể Tống Thư Hàng không phải là chân khí hóa dịch tam phẩm, cũng không phải tiên thiên chân nguyên tứ phẩm, mà là linh lực của Linh Hoàng ngũ phẩm.

Hơn nữa, bởi vì bây giờ Diệp Tư là linh quỷ của Tống Thư Hàng, vậy nên lúc linh lực của cô tiến vào trong kinh mạch của Tống Thư Hàng thì sẽ không để lại bất kỳ di chứng gì.

Việc này cũng tương tự như truyền công, sau khi linh lực tiến vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, qua một thời gian dài sẽ tự động bị thân thể của Tống Thư Hàng chuyển hóa thành chân khí hóa dịch của cảnh giới tam phẩm.

Nhưng quá trình chuyển hóa này cần một đoạn thời gian.

Trước khi chưa chuyển hóa, những linh lực cấp bậc ngũ phẩm này sẽ đi theo lộ tuyến của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, vận chuyển trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Vì vậy, sau khi linh lực của Diệp Tư tiến vào trong cơ thể Thư Hàng đã bắt đầu đả thông bốn đại kỳ mạch trong cơ thể hắn.

Hôm trước, lúc Tống Thư Hàng phá kén ra đã đả thông Tinh Huy mạch trong bốn đại kỳ mạch. Mà lúc này, linh lực mạnh mẽ từ trong cơ thể Diệp Tư phản hồi tới bắt đầu mang Tống Thư Hàng bay lên ~~

Chương 805: Xem Thần Thông Bốn Tay Của Ta Đây! Chết, Bỏ Mợ Rồi!

Linh lực tinh thuần từ Diệp Tư sư tỷ phản hồi tới, bắt đầu mang Tống Thư Hàng đánh sâu vào mạch Nguyệt m “mạch thứ hai trong bốn đại kỳ mạch.

Đối với tu sĩ tam phẩm bình thường, sau khi đả thông một mạch trong bốn đại kỳ mạch thì phải nghỉ dưỡng sức một đoạn thời gian, để thân thể thích ứng với sức mạnh do đả thông kỳ mạch mang tới. Sau đó các tu sĩ sẽ tiếp tục cố gắng tăng cường thể chất của mình, tích lũy chân khí, làm công tác chuẩn bị để đánh sâu vào mạch khác trong bốn đại kỳ mạch.

Về phần Tống Thư Hàng, thể chất hiện tại của hắn đã vượt xa cảnh giới bản thân, chỉ kém tu sĩ đả thông mạch thứ tư mạch Không Vương một chút mà thôi. Còn tam thập tam tiên thiên chân khí hóa lỏng trong cơ thể hắn, bây giờ tạm thời đổi thành linh lực ngũ phẩm của Diệp Tư sư tỷ, tình trạng này giống như có cao nhân truyền công cho hắn.

Đương nhiên là vẫn khác với cao nhân truyền công.

Công lực do Diệp Tư truyền tới rất ôn hòa, không cần Tống Thư Hàng phải tiến hành ôn dưỡng. Chẳng qua là số lượng linh lực từ chỗ Diệp Tư phản hồi tới không nhiều bằng truyền công. Truyền công là cưỡng ép rót vào, còn linh lực từ trong cơ thể Diệp Tư phản hồi tới chính là theo dòng nhỏ chậm rãi chảy vào cơ thể Thư Hàng.

Lúc này, mạch thứ hai mạch Nguyệt m trong cơ thể Tống Thư Hàng cảm thấy rất uất ức.

Ai lại chơi thế này chứ!

Mỗi lần xông phá một mạch trong bốn đại kỳ mạch, những người khác đều phải tập trung chân khí cùng tinh lực toàn thân, mặc giáp ra trận đại chiến 300 hiệp với bốn đại kỳ mạch, có lúc phải bế quan đến mấy tháng để phá kỳ mạch.

Còn Tống Thư Hàng thì lại chạy đi tìm côn đồ trình cao, đè mạch Nguyệt m ra đánh một trận, đánh đến mức mạch Nguyệt m không còn sức đánh trả nữa.

Chiếu theo tiến độ này thì nhiều nhất là nửa ngày, mạch Nguyệt m sẽ bị xông phá.

…

Diệp Tư luống cuống tay chân tìm tòi đan dược trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng. Tống Thư Hàng có không ít đan dược, cô cũng không biết loại nào là khôi phục chân khí và thể lực.

Lúc này, Thông Nương giơ tay nhỏ bé đưa lên hai loại đan dược, bộ dạng cưng không chịu được. Một loại là Hỏa Sơn đan trong bao lì xì do tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 tặng cho Tống Thư Hàng, một loại khác chính là đan dược bổ sung thể lực mà Tống Thư Hàng lấy được từ chỗ Cảnh Mạch Đà Chủ của Vô Cực Ma Tông.

“Sư phụ, ta nghĩ đan dược mà ngài muốn tìm hẳn là hai loại này.”

Thông Nương lên tiếng nói. Cô đã học Thiên Khấp Bảo Điển của Diệp Tư, vậy cũng coi như là đệ tử của Diệp Tư rồi.

Hai tiếng “sư phụ” này gọi không sai.

“Cảm ơn nhé.”

Diệp Tư lấy đan dược trong tay Thông Nương, đút cho Tống Thư Hàng dùng một hạt.

“Thư Hàng? Thấy khá hơn chút nào không?”

Diệp Tư lên tiếng hỏi.

Quả nhiên Diệp Tư vẫn hơi khác với linh quỷ. Linh quỷ bình thường cùng chủ nhân là một thể đồng tâm. Giữa hai bên không chỉ đồng bộ về năng lượng, thậm chí còn đồng bộ về cả suy nghĩ và giác quan, trừ khi có một bên cưỡng ép cắt đứt loại đồng bộ này.

Nhưng hình như giữa Tống Thư Hàng và Diệp Tư không hề có loại đồng bộ về suy nghĩ và giác quan này. Lẽ nào Diệp Tư và Tống

Thư Hàng đã tự động cắt đứt loại đồng bộ về suy nghĩa và giác quan này theo bản năng rồi ư?

“Phù, đỡ hơn nhiều rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lúc này, nữ thủ vệ mặc giáp bạc đứng trong Dao Trì nói với Tống Thư Hàng:

“Đạo hữu, người đi ra ngoài từ bên trong cơ thể ngươi có phải là kẻ địch không? Có cần chúng ta chém chết cô ta không?”

“Cảm ơn, không cần không cần.”

Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói.

“Ừ.”

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc đáp một tiếng, sau đó tiếp tục duy trì tư thế canh gác, phòng ngừa Tống Thư Hàng tiến vào Dao Trì.

Đồng thời, nữ thủ vệ thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tư.

Về phần Diệp Tư, sau khi đút Tống Thư Hàng dùng đan dược xong, cô cũng cúi đầu nhìn nữ thủ vệ bên dưới Dao Trì.

Song phương mắt to trừng mắt nhỏ đánh giá nhau.

Lúc này, nữ thủ vệ Dao Trì đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Vị đạo hữu này, hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi đúng không?”

Diệp Tư lắc đầu đáp:

“Theo trí nhớ của ta thì ta chưa từng gặp ngươi bao giờ.”

“Vậy à...”

Nữ thủ vệ Dao Trì nói:

“Nãy giờ ta cứ cảm thấy trên ngươi đạo hữu có loại cảm giác rất quen thuộc, rất thân thiết, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được.”

Diệp Tư khẽ gật đầu nhưng không trả lời.

Sau đó trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện thanh âm của Diệp Tư, không phải truyền âm nhập mật, mà là trực tiếp trao đổi thông qua suy nghĩ:

[Thư Hàng, lúc ta nhìn đến mấy nữ thủ vệ toàn thân khôi giáp ở dưới kia, trong lòng bỗng có chút bực dọc, rất muốn diệt sạch bọn họ!]

Phương thức này hơi khác với tâm ý tương thông, nhưng Thư Hàng và Diệp Tư có thể trực tiếp truyền những lời mà mình muốn nói đến trong đầu đối phương.

[Tại sao đột nhiên lại có loại cảm giác kỳ quái này chứ?]

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

[Không biết, loại cảm giác này rất quỷ dị, cũng không giải thích được, y như cảm giác thân thiết khi đối mặt với vị Lệ Chi Tiên Tử kia vậy.]

Diệp Tư trả lời.

Tống Thư Hàng:

"..."

Chính bản thân hắn cũng đã thể nghiệm loại cảm giác huyết mạch tương liên quỷ dị giữa Diệp Tư và Lệ Chi Tiên Tử rồi, cảm giác đó thật sự rất cổ quái.

[Không được, nếu còn nhìn những nữ thủ vệ toàn thân khôi giáp này thì ta sẽ không nhịn được mà xông lên hủy diệt bọn họ mất, ta đi về trước đây.]

Diệp Tư sư tỷ nói.

Tống Thư Hàng:

[Đi về?]

Chẳng lẽ Diệp Tư sư tỷ cũng có thể tiến vào trong cơ thể hắn giống như linh quỷ sao?

Ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy thì Diệp Tư sư tỷ đã ôm lấy Tống Thư Hàng từ phía sau, tiếp đó thân thể cô giống như dung hợp, dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Trong quá trình dung hợp, Tống Thư Hàng lại cảm giác được sự thoải mái tê dại từ phần lưng truyền tới một lần nữa, rất dễ chịu.

Nhưng lúc dung đến một nửa, Diệp Tư sư tỷ đột nhiên ngừng lại.

"Bị mắc kẹt hả?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Không phải, ta chỉ cảm thấy tư thế hiện tại của hai chúng ta...

thật đặc sắc!

Diệp Tư sư tỷ đáp. Lúc này, từ phần eo của cô trở xuống đã toàn bộ dung hợp vào trong thân thể Tống Thư Hàng.

Bây giờ nhìn qua, Thư Hàng và cô chẳng khác gì một người có hai đầu bốn tay, một phiên bản yếu hơn của ba đầu sáu tay.

Diệp Tư sư tỷ bỗng dưng thông minh đột xuất nói:

“Thư Hàng, ngươi nói... nếu sau này ngươi đánh nhau với người ta, đang lúc đánh đấm đột nhiên ta chui nửa người từ sau lưng ngươi ra tặng cho đối phương một kiếm thì thế nào?”

Tống Thư Hàng nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, sau đó giơ ngón cái lên:

“Ý hay! Có thời gian chúng ta đi tìm người thử nghiệm thử xem.”

“Không chỉ vậy đâu, ta cảm giác ta có thể chui ra từ bất cứ chỗ nào trên thân thể ngươi. Ví dụ như thế này chẳng hạn!”

Diệp Tư sư tỷ vừa nói xong, cả người đều dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, sau đó chỗ bả vai của Tống Thư Hàng đột nhiên chui ra hai cánh tay ngọc nõn nà.

“Thần thông bốn tay!”

Diệp Tư sư tỷ cười hì hì nói.

Lúc Diệp Tư sư tỷ nói xong, đột nhiên Thư Hàng và cô đều khựng lại.

Tiếp đó, giữa Tống Thư Hàng và Diệp Tư sư tỷ... hay nói chính xác hơn là giữa Tống Thư Hàng và hai cánh tay của Diệp Tư sư tỷ sinh ra một loại liên hệ kỳ diệu.

Tống Thư Hàng cảm giác được, hắn có thể khống chế hai cánh tay của Diệp Tư sư tỷ giống như tay của bản thân. Hắn thử khống chế cánh tay của Diệp Tư sư tỷ làm động tác vẫy tay.

Sau đó, hai tay của Diệp Tư sư tỷ thật sự làm ra động tác vẫy tay.

Lúc này Diệp Tư sư tỷ bỗng kinh hoảng kêu lên:

“Hu hu hu~~ Thư Hàng, chết rồi, chết rồi, ta không khống chế được hai cánh tay của mình nữa. Hu hu hu, có phải chúng ta chơi quá trớn rồi không?”

Cô lo lắng không thôi, tác dụng phụ của Thiên Khấp Bảo Điển xuất hiện rồi đây này, cô không nhịn được khóc òa lên. Cô vừa khóc, hai mắt Tống Thư Hàng cũng ửng đỏ, chỗ khóe mắt không ngừng chảy xuống từng giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Diệp Tư đừng sợ, cũng đừng lo lắng như thế. Mới vừa rồi dường như hai tay của cô đã biến thành tay của ta, bị ta khống chế mà thôi."

Tống Thư Hàng vội vàng an ủi.

"Không phải mất khống chế sao? Vậy mà làm ta giật cả mình."

Diệp Tư sư tỷ thở phào nhẹ nhõm:

"Vậy ngươi mau thử xem có thể trả quyền khống chế hai tay lại cho ta được không."

"Đừng vội, để ta thử thêm một ý tưởng nữa đã."

Tống Thư Hàng nói.

Vừa dứt lời, hắn vẽ một pháp thuật phù văn tên là Chưởng Tâm Lôi ở lòng bàn tay của Diệp Tư sư tỷ.

Ầm~~~

Trong lòng bàn tay của Diệp Tư sư tỷ ngưng tụ ra một lôi cầu có đường kính một thước.

Tống Thư Hàng giật nảy mình!

Vãi thật!

Lôi cầu đường kính một thước, cái này còn gọi là Chưởng Tâm Lôi nữa sao?

Hắn vội vàng động ý niệm tản đi Chưởng Tâm Lôi.

"Quả nhiên giống như ta nghĩ, năng lượng mà hai cánh tay này sử dụng là linh lực của Diệp Tư sư tỷ. Nói cách khác, vừa rồi cũng chính là Diệp Tư sư tỷ thả ra Chưởng Tâm Lôi kia."

Tống Thư Hàng nói.

Ngụy thần thông bốn tay này thật đáng sợ!

"Diệp Tư sư tỷ, cho ta thử thêm một ý tưởng nữa nhé. Cô biến hai chân ra luôn đi, ta thử xem có sử dụng thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành được không.

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Nếu có thể dùng hai chân của Diệp Tư sư tỷ thi triển ra Quân Tử Vạn Lý Hành hoặc là Thiên Hành Kiện, vậy chẳng phải hắn có thể phát huy ra tốc độ cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm rồi sao?

"Không được, ví trí biến ra hai chân... không ổn đâu."

Diệp Tư sư tỷ ngượng ngùng nói.

Tống Thư Hàng cũng đỏ mặt đáp:

"Cũng đúng."

"Khụ, vậy để ta thử trả lại quyền khống chế hai tay cho Diệp Tư sư tỷ. À mà chúng ta phải làm sao ấy nhỉ?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Ta có biết đâu, vừa rồi ta cũng chỉ thử khống chế hai tay cho chúng nó mọc ra trên bả vai ngươi thôi à."

Diệp Tư sư tỷ đáp.

"Ta nhớ là lúc ngươi nói đùa câu "thần thông bốn tay", ngay lúc đó ta đột nhiên cảm giác mình có thể khống chế hai tay của cô."

Tống Thư Hàng nhớ lại nói.

Sau đó, hắn thử giơ hai tay của Diệp Tư sư tỷ lên cao rồi lớn tiếng hô:

"Giải trừ thần thông bốn tay!"

Một lát sau...

Không hề có tác dụng, hai tay của Diệp Tư sư tỷ vẫn không khôi phục.

Tống Thư Hàng:

"..."

Diệp Tư:

"..."

Thông Nương:

"..."

Thông Nương cảm thấy tạo hình bây giờ của Tống Thư Hàng thật chói mắt. Trên bả vai cơ nhục cuồn cuộn của siêu anh hùng Hulk lại mọc ra một đôi tay trắng nõn như ngọc.

Nhìn sao cũng thấy dị hợm.

Nếu thả vào thời cổ đại, gặp trúng người bắt yêu, chắc chắn sẽ bị coi là yêu quái mà giết chết ngay lập tức!

“Hình như chúng ta chơi quá trớn thật rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Vậy làm sao bây giờ, hai tay của ta không rút vào được nữa.”

Diệp Tư sư tỷ quýnh lên, cô khẩn trương đến độ lại muốn khóc òa lên, nhưng lần này cô cố kềm nén lại.

...

Trong lúc Tống Thư Hàng và Diệp Tư còn đang sầu não chuyện thần thông bốn tay thì trên không trung đột nhiên vèo một cái, một đạo kiếm quang đáp xuống.

Bạch Tôn Giả từ trên kiếm quang đi xuống, sau lưng dắt theo một cây nhân sâm to lớn, nhân sâm này đã thành tinh rồi. Lúc này cây nhân sâm nọ đang không ngừng giãy giụa.

Xem ra cây nhân sâm này nhất định là chiến lợi phẩm của Bạch Tôn Giả rồi.

“Thư Hàng, ngươi không sao chứ? Ha ha ha ha, ngươi chơi tạo hình gì thế này?”

Bạch Tôn Giả đáp xuống, vừa thấy tạo hình chói mù mắt của Tống Thư Hàng đã vui vẻ bật cười.

Chương 806: Không Có Thứ Gì Mà Bùm Một Phát Là Không Giải Quyết Được Cả

“Bạch tiền bối, ngươi đã về rồi.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Tạo hình này của ta là ngoài ý muốn… Vừa rồi Diệp Tư khôi phục. Sau đó ta và cô ấy thử nghiệm một năng lực mới khá thú vị. Kết quả chơi quá trớn thành ra sau khi bày ra cái tạo hình này thì không thu về được.”

“Diệp Tư… À à, nhớ ra rồi, chính là tiểu cô nương đặc biệt thích khóc kia đúng không.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Hiện tại cô ấy đã biến thành linh quỷ của ngươi rồi sao?”

“Hẳn là vậy rồi, bây giờ quan hệ giữa bọn ta khá là kỳ quái. Có hơi giống linh quỷ, nhưng vẫn khang khác.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nay hai tay của Diệp Tư chịu sự khống chế của ta nhưng không rút về được.”

“Không rút về được á?Không rút được vậy thì chui ra đi!”

Bạch Tôn Giả nói.

Đang khi nói chuyện, gốc nhân sâm lớn sau lưng hắn kia giãy giụa càng ngày càng lợi hại hơn, còn liều mạng muốn trốn vào lòng đất.

“Này! Còn quậy à?”

Bạch Tôn Giả xoay người đá giò lái một cú vừa nhanh vừa mạnh vào trên thân gốc nhân sâm lớn kia.

Bịch bịch ~~ nhân sâm to lớn bị đá ngất đi.

“Đây là nhân sâm thành tinh sao?”

Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời hắn khống chế khiến hai tay Diệp Tư vung vẫy:

“Diệp Tư, thử chui ra khỏi thân thể của ta xem. Chỉ cần ra khỏi thân thể thì xem thử hai tay có thể khôi phục hay không?”

Diệp Tư xấu hổ cười gượng, vừa rồi hai người quá nôn nóng, ấy thế mà lại không nghĩ tới điểm này.

Tiếp đó, đầu Diệp Tư chui ra từ vị trí đầu của Tống Thư Hàng, bởi vì hai tay cô nằm ngay bả vai Tống Thư Hàng nên muốn thoát ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng thì sẽ biến thành vị trí này.

Nhìn qua… cứ như trên đầu Tống Thư Hàng lại mọc ra thêm một cái đầu.

“Phụt ~~~”

Bạch Tôn Giả lại vui vẻ:

“Hình ảnh chui ra từ đỉnh đầu như này thoạt nhìn cứ như người có linh hồn xuất khiếu trong bộ phim mà hôm trước ta xem vậy.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Diệp Tư thử chui ra nửa người, hai cánh tay cũng chen ra khỏi vai Tống Thư Hàng, cô lập tức vui vẻ nói:

“Thành công rồi!”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên nói:

“Làm hay lắm!”

Lúc này, tay Diệp Tư cũng không tự chủ được mà duỗi ra làm tư thế giơ ngón cái lên.

“…”

Viền mắt Diệp Tư đỏ lên:

“Không được, hai tay vẫn chưa được ta khống chế, rõ ràng hai tay đều rời khỏi bả vai Thư Hàng rồi mà.”

“Nếu không sư tỷ cô chui cả người ra thử xem?”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Diệp Tư suy nghĩ một chốc rồi nhảy khỏi cơ thể Tống Thư Hàng. Một lát sau, cô cúi đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, hai mắt hiện lên một tầng hơi nước:

“Vẫn không được.”

Tống Thư Hàng cười khổ, lần này chơi quá trớn thật rồi.

Bạch Tôn Giả sờ cằm suy nghĩ chốc lát:

“Lúc các ngươi hợp thể thành hình dáng bốn tay thì đã làm gì?”

“Cũng không làm gì hết… Từ đầu tới đuôi ta chỉ sử dụng một chiêu Chưởng Tâm Lôi, có điều chưa xuất ra thì đã làm nó tiêu tan rồi.”

Tống Thư Hàng hồi đáp.

“Vậy ngươi thử khống chế hai tay Diệp Tư rồi sử dụng Chưởng Tâm Lôi lần nữa đi. Lần này xuất Chưởng Tâm Lôi ra ngoài xem sao? Nói không chừng là bởi vì Chưởng Tâm Lôi kia không được xuất ra mà nảy sinh trở ngại đấy.”

Bạch Tôn Giả đề nghị.

Ánh mắt Tống Thư Hàng và Diệp Tư lập tức sáng lên.

Sau đó, Tống Thư Hàng khống chế hai tay Diệp Tư thi triển Chưởng Tâm Lôi lần nữa.

Một quả cầu sấm sét rộng một mét xuất hiện trong lòng bàn tay Diệp Tư.

“Ừm, quả nhiên lấy tinh thần lực của Thư Hàng ngươi mà khống chế linh lực cấp bậc ngũ phẩm của Diệp Tư thi triển Chưởng Tâm Lôi thì có hơi quá miễn cưỡng. Chưởng Tâm Lôi không bị khống chế ấy thế mà lại bành trướng đến lớn như vậy.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Kế tiếp đánh Chưởng Tâm Lôi ra đi.”

Tống Thư Hàng khống chế hai tay Diệp Tư rồi nhắm ngay mặt đất dùng sức ấn một cái.

Ầm!!

Chưởng Tâm Lôi bắn vào bên bờ hồ ngọc… trực tiếp đánh ra một cái hố to trên mặt đất. Chỉ là cái hố to này vừa xuất hiện thì lập tức khôi phục như lúc ban đầu trong nháy mắt.

“Kết tiếp ngươi thử giải trừ khống chế hai tay của Diệp Tư thử xem.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng nghe theo lời này mà thử một lần.

Lần này hai tay Diệp Tư rốt cuộc khôi phục, Thư Hàng và Diệp

Tư đều thở phào nhẹ nhõm.

“Cảm ơn ngươi nhé Bạch Tôn Giả.”

Diệp Tư làm một lễ với Bạch Tôn Giả.

“Không cần khách sáo, ta chỉ nói vài câu mà thôi.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Tính ra thì lúc cô và Tống Thư Hàng dung hợp lại thành hình dạng bốn tay, còn có chuyện cô chui ra khỏi đỉnh đầu Tống Thư Hàng khiến ta cảm thấy rất thú vị.”

Gò má Diệp Tư lập tức đỏ bừng lên.

Tiếp đó cô xoay người nhảy về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay ra theo bản năng muốn tiếp lấy Diệp Tư… nhưng mà hắn tiếp được không khí. Diệp Tư thoáng cái đã chui vào trong cơ thể hắn tựa như vận động viên nhảy cầu vậy.

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn ngu ngơ vươn hai tay ra làm tư thế sắp ôm trông có vẻ đặc biệt xấu hổ.

“Ha ha ha ∼∼”

Bạch Tôn Giả cười đến là vui vẻ.

“Khụ khụ, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng ho khan một tiếng, sau đó mang vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu nói sang chuyện khác:

“Lúc trước khi ta dùng con rối thế thân đi dò đường thì phát hiện một sơn cốc. Sơn cốc kia rất đặc biệt, lúc con rối thế thân vừa tiến vào trong đó thì lập tức mất đi liên hệ. Một lát sau, con rối thế thân bị ném ra khỏi sơn cốc nhưng đã bị chém thành năm đoạn. Thông qua hình ảnh truyền tới sau khi con rối thế thân khôi phục liên hệ… bên trong thung lung kia tràn đầy trận pháp. Con rối bị kiếm khí trong trận pháp đánh chết. Ta hoài nghi bên trong sơn cốc cất giấu đồ vật quan trọng. Có lẽ hạch tâm của nơi này đang ở trong sơn cốc kia.”

“Thư Hàng, trò đánh trống lảng của ngươi nát quá đi thôi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Có điều cái sơn cốc mà ngươi nói thật sự khiến ta hứng thú đấy. Nói không chừng có thể tìm được vài vật thú vị bên trong. Tỷ như gốc nhân sâm lớn ở đằng sau ta vậy, nó chính là một bảo bối đấy. Nếu bán cho Dược Sư đạo hữu thì nhất định hắn sẽ rất thích."

Bạch Tôn Giả nói.

"Ơ? Bạch tiền bối ấy thế mà lại muốn bán gốc nhân sâm lớn kia à?"

Tống Thư Hàng nói:

"Ta còn tưởng rằng Bạch tiền bối sẽ chọn ăn tươi nó luôn chứ."

"Thứ này quá đắng nên không thể ăn. Hơn nữa đây là vật thành tinh đã có thần trí. Ăn tươi thì tiếc và tàn nhẫn lắm. Tựa như gốc Thông Nương kia của ngươi… à không đúng, gốc Thông Nương kia của ngươi đã bị ngươi xơi mấy lần rồi chứ nhỉ."

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Trong túi thu nhỏ một tấc, Thông Nương khóc đến hỏng cả mắt luôn rồi. Đặc biệt là khi nhìn một đống mầm hành bên cạnh, cô càng thấy bi thương hơn.

Đang khi nói chuyện, xa xa có một bóng người đang nhanh chóng đến gần, là Tô Thị A Thập Lục đi tới.

Sau vài động tác giảm xóc linh hoạt, cô vững vàng ngừng lại trước mặt Bạch Tôn Giả và Thư Hàng. Sau đó cô đánh giá Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới:

"Thư Hàng, ngươi không sao chứ?"

"Ừ, đã không sao rồi."

Tống Thư Hàng nói:

"A Thập Lục cô thì sao? Lúc trước liên lạc thì hình như cô đang chiến đấu đúng không?"

"Ta tìm được vài công trình có hình dạng cung điện… trong đó không có người sống, chỉ có mấy bộ hài cốt. Chiến đấu với ta là một ít oán linh đã mất đi thần trí, chúng dây dưa với ta một lúc thì bị ta tìm được lỗ hổng lui ra ngoài.”

Tô Thị A Thập Lục cảm thán nói.

Cô nhìn những cung điện bị tàn phá kia thì có thể lờ mờ thấy được Thiên Đình phồn vinh thịnh vượng năm đó, đến nay những phồn vinh kia đã một đi không trở lại, chỉ để lại một ít vong hồn du đãng trong cung điện.

“Vong linh? Thực lực thế nào?”

Tống Thư Hàng nghe đến đó thì ánh mắt sáng lên. Đừng quên hiện tại hắn vẫn còn mang trạng thái [thăm thượng thượng thượng thượng thượng] với ấn đường biến thành màu đen đó, hắn cần tìm cơ hội tăng ánh sáng công đức trên người mình lên để làm nó sinh ra biến đổi về chất mới được.

“Thực lực không mạnh lắm, một mình ta đối mặt hơn mười con cũng không có nguy hiểm. Chỉ là hơi khó nhằn chút thôi.”

Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Vậy lát nữa chúng ta đi tìm những cung điện kia được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nói:

“Ngươi tìm đám vong hồn đó để làm gì?”

“Siêu độ!”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta muốn tăng ánh sáng công đức trên người lên một cấp bậc.”

“Ngươi làm hòa thượng đến nghiện rồi hả?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Không phải đâu, ta căn bản không muốn làm hòa thượng.”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta chỉ sợ khó khăn khi độ kiếp thôi. Gần đây ấn đường của ta biến thành màu đen, vận số vô cùng thê thảm, tốt nhất là tăng ánh sáng công đức lên một cấp bậc để mình có thể sống qua giai đoạn ấn đường phát đen này.”

Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ gật đầu:

“Được rồi, lát nữa dẫn ngươi qua đó. Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?”

Bạch Tôn Giả:

“Tống Thư Hàng nói phát hiện ra một sơn cốc thú vị, chúng ta tới đó xem trước đi.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Được, Thư Hàng dẫn đường.”

Vậy là Tống Thư Hàng dẫn đường phía trước, Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục đi theo phía sau.

Trong tay Bạch Tôn Giả còn kéo theo một gốc nhân sâm lớn.

Một nhóm ba người một mạch chạy như điên.

Đợi sau khi ba người Tống Thư Hàng đi xa, nữ thủ vệ trong hồ ngọc mới bình tĩnh lại. Một lát sau, hơn mười thủ vệ khác đều chìm vào bùn đất dưới đáy hồ lần nữa.

Chỉ có nữ thủ vệ mặc áo giáp bạc kia còn ngẩn ngơ nhìn bóng dáng ba người Bạch Tôn Giả đi xa.

“Đẹp trai thật.”

Sau một lúc lâu, nữ thủ vệ mặc áo giáp bạc lẩm bẩm nói.

Vị Bạch Tôn Giả vừa rời đi kia thật anh tuấn, đặc biệt là khi hắn xoay người đá giò lái khiến nhân sâm tinh ngã xuống đất ban nãy… thật sự là đẹp trai đến ngây người luôn.

Cô cảm giác đã lâu lắm rồi mình không động lòng. Ừm, sau khi Đế châu vỡ, nếu các cô vẫn tiếp tục kiên trì thì phải có tín ngưỡng mới để duy trì chứ nhỉ.

Có lẽ tình yêu sẽ là tín ngưỡng mới không tệ đâu nhỉ?

xxxxxxxxxxxxxxxx

Cửa sơn cốc nơi Lư Sơn Lộ Ma Tôn nương náu.

“Chính là chỗ này!”

Tống Thư Hàng nhìn sơn cốc rồi nói, tiếp đó hắn nhặt con rối thế thân đã rách nát từ mặt đất lên. Nát thành như vậy, ngay cả hạch tâm đều bị hủy… lần này không biết có thể sửa lại không đây.

Tô Thị A Thập Lục:

“Trong sơn cốc có rất nhiều trận pháp, hơn nữa đẳng cấp từng trận pháp cũng rất cao. Nếu chúng ta cứ xông vào như vậy thì phải phá giải từng trận pháp, quá phiền toái.”

“Ừ, tất cả những trận pháp này đều là cấp bậc Tôn Giả. Xem ra vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông kia ẩn náu ở chỗ này rồi.”

Bạch Tôn Giả nhếch miệng, sau đó hắn phất tay ý bảo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lui ra phía sau.

Tiếp đó hai tay Bạch Tôn Giả bắt đầu nhanh chóng kết pháp ấn, đồng thời trong miệng cũng bắt đầu mặc niệm chú văn.

Nếu khắp nơi trong sơn cốc này đều là trận pháp và cạm bẫy… vậy tại sao phải đi vào chứ?

Chẳng phải đứng ở cửa sơn cốc rồi bùm một phát vào trong là được rồi sao!

Không có chuyện gì mà bùm một phát là không giải quyết được cả, nếu có… vậy bùm thêm mấy phát nữa là xong!

Chương 807: Câu Cá Thất Bại, Buồn Quá Đi Mất

Trong ấn tượng của Tống Thư Hàng, lúc Bạch Tôn Giả ra đòn tấn công thì rất ít khi bấm ấn và cũng rất ít khi ngâm xướng chú văn.

Dưới tình huống bình thường, tay Bạch Tôn Giả cầm Lưu Tinh kiếm chém ra kiếm khí cũng đủ để đối phó với kẻ địch rồi. Thỉnh thoảng Bạch tiền bối cũng sẽ lựa chọn sử dụng một ít pháp bảo kỳ quái để đối địch.

Mà bây giờ lúc đối mắt với sơn cốc này Bạch tiền bối lại bắt đầu nghiêm túc ngâm xướng chú văn để thi pháp!

Cùng với việc Bạch tiền bối ngâm xướng, một vòng sáng khổng lồ hiện lên trước mặt mọi người.

Ngay sau đó, linh lực trong trời đất điên cuồng tràn vào bên trong vòng sáng.

Bởi vì linh lực tràn vào quá nhanh mà hư không hiện ra dị tượng hình cái phễu, điều này cho thấy pháp thuật kia mạnh mẽ đến đủ để đảo loạn trời đất, khiến đất trời sinh ra dị tượng!

Ngay sau đó, có một loại lực lượng áp bách khổng lồ phát ra từ vòng sáng pháp thuật.

Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng có phần không chịu nổi áp lực, thân thể cũng bắt đầu run lên.

“Bạch tiền bối đang muốn thi triển cấm chú sao?”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói với Tô Thị A Thập Lục:

“A Thập Lục, cô biết Bạch tiền bối muốn dùng pháp thuật gì không?”

“Không nhìn ra, ta cũng không hiểu pháp thuật cấp bậc thất phẩm lắm.”

Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng đáp.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên xoay đầu lại nói:

“Ha ha, thật là loại vấn đề này các ngươi hỏi thẳng ta không phải tốt hơn à? Ta nói cho các ngươi biết nha, đây là một pháp thuật do ta tự nghĩ ra, vài ngày trước ta vẫn luôn mường tượng cấu tạo của pháp thuật này, hôm nay đúng lúc thử xem uy lực của nó ra sao!”

“Bạch tiền bối, ngài nghiêm túc thi pháp đi!

Tống Thư Hàng lo lắng nói. Nếu không chuyên tâm khống chế thì thứ như cấm chú này sẽ nổ tung mất.

Đây chính là pháp thuật gây nên dị tượng trong trời đất đó, lỡ như mất khống chế mà nổ tung thì hắn và Tô Thị A Thập Lục sẽ chết mất xác luôn.

“Yên tâm đi, lúc ta thi pháp thì nghiêm túc lắm. Hơn nữa hiện tại đoạn mở đầu đã hoàn thành, kế tiếp chỉ là rót năng lượng vào hình thức ban đầu của pháp thuật nên không cần khẩn trương vậy đâu.”

Bạch Tôn Giả nói.

Cùng không biết vòng sáng pháp thuật này của hắn tấn công kẻ địch thế nào đây?”

Lúc này Bạch Tôn Giả la lên:

“Khinh Vũ mau ra đây. Mang hết phi kiếm dùng một lần của ta ra ngoài rồi lắp vào đó đi.”

Ngay sau đó, cây liễu yêu Khinh Vũ bị Bạch tiền bối thu phục kia chui ra khỏi ống tay áo của Tôn Giả.

Tống Thư Hàng trông thấy trên thân cây của cô ta còn buộc một sợi dây lưng.

Sau khi hạ xuống, cây liễu yêu biến hóa thành kích cỡ của một người bình thường. Cô ta dùng nhánh cây linh hoạt moi từng bó phi kiếm dùng một lần từ dây lưng ra, mỗi một bó đều có hai mươi thanh.

Tiếp đó, cây liễu yêu dùng nhánh cây không ngừng lắp những bó phi kiếm dùng một lần kia vào vòng sáng pháp thuật của Bạch Tôn Giả.

Trong quá trình lắp vào, nhánh cây của cây liễu yêu đều run lẩy bẩy… dường như pháp thuật này khiến cô có áp lực rất lớn thì phải? Hoặc giả có một phần bên trong những phi kiếm dùng một lần kia là dùng cành liễu của cô làm ra chăng?

“Nhiều phi kiếm dùng một lần như vậy sao?”

Tống Thư Hàng líu lưỡi.

“Ha ~ Gần đây ta ở không chẳng có gì làm, ngoại trừ tu luyện với xem cắt nối biên tập phim ra thì vẫn luôn chế tạo phi kiếm, bất giác làm nhiều như vậy.”

Bạch Tôn Giả cười rồi giải thích.

Tô Thị A Thập Lục im lặng gật đầu, năng lực làm việc trong lúc buồn chán của Bạch Tôn Giả đặc biệt mạnh mẽ.

Đang khi nói chuyện, cây liễu yêu đã đưa vào trong vòng pháp thuật tròn hai mươi bó phi kiếm dùng một lần.

“Đủ rồi, được rồi đấy.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Thuật này làm ta tiêu hao thật lớn… Năng lượng sắp nổ bung lên rồi. Hiện tại các ngươi lui ra sau chút đi. Ta dự cảm uy lực của thuật này có khả năng lớn hơn trong tưởng tượng của ta nữa đấy!”

Vì vậy… Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và cây liễu yêu nhanh chóng lùi về sau.

…

Trong quá trình Bạch Tôn Giả thi pháp, cũng không biết vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông trong sơn cốc kia nghĩ như thế nào mà lại không ra ngoài ngăn cản Bạch Tôn Giả phóng ra đại chiêu nữa? Cứ mặc cho kẻ địch ngưng tụ đại chiêu thế kia à?

Lẽ nào đối phương đang bế quan ở giây phút quyết định sao? Không thể động đậy luôn ư?

Có điều… bất kể như thế nào thì hiện tại đại chiêu của Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị sẵn sàng!

Bạch Tôn Giả nhắm vòng pháp thuật ngay vào sơn cốc rồi đột nhiên nói:

“Chiêu này lấy tên là gì đây?”

“Tên gì cũng được hết, Bạch tiền bối, nhân cơ hội nổ banh hắn đi!”

Tống Thư Hàng nói.

“Được rồi, để sau này lấy tên sau vậy.”

Lần này Bạch Tôn Giả ấy thế mà lại thỏa hiệp. Chủ yếu là pháp thuật này thật sự tiêu hao linh lực rất lớn, duy trì mỗi một khắc đều cần tiêu tốn lượng lớn linh lực. Bạch Tôn Giả cảm giác nếu kéo dài nữa thì pháp thuật này sẽ thật sự không khống chế được.

Tiếp đó, Bạch tiền bối đưa tay đẩy vòng sáng pháp thuật một cái.

Oong oong oong oong ~~

Từ trong vòng sáng pháp thuật này, từng trận pháp được đẩy ra chất chồng lên nhau, tính ra có chừng trên trăm trận pháp.

Toàn bộ những trận pháp này đều là trận pháp loại phụ trợ, có [tăng tốc, tăng tốc cấp hai, siêu tăng tốc, cường hóa, sắc bén, năng lượng gấp đôi, năng lượng gấp đôi hai lần, lóe nhanh, đột phá nhanh, bắn liên hoàn, ngọn lửa phụ trợ, sấm sét phụ trợ, bão táp phụ trợ, tinh thần phụ trợ, kèm theo đòn tấn công phân tách liên hoàn, tích trữ lực lượng bộc phát, phụ trợ nhiệt độ cao] vân vân và mây mây… Hơn một trăm trận pháp với đủ loại phụ trợ mà không hề trùng lặp.

Có thể tưởng tượng sau khi phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả tiếp nhận hơn một trăm loại tăng cường này thì uy lực sẽ đạt đến trình độ nào rồi chứ?

Một thanh thôi cũng đủ để phá núi chém biển rồi ấy nhỉ?

Mà Bạch Tôn Giả lại đưa vào bên trong pháp thuật tận 400 thanh phi kiếm dùng một lần!

Tống Thư Hàng nhìn về phía sơn cốc kia.

Dù bên trong sơn cốc cũng phủ đầy phòng ngự, trận pháp, cạm bẫy cấp Tôn Giả thất phẩm thì cũng tuyệt đối không ngăn được một kích này của Bạch Tôn Giả.

Vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông trong sơn cốc kia bây giờ còn có thể nhẫn nhịn được à? Hoặc là đối phương thật sự đã từ bỏ chống cự rồi sao?…

“Chuẩn bị sẵn sàng.”

Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói, sau khi hắn đẩy ra một trăm phép thuật phụ trợ thì cái pháp thuật chưa đặt tên này khởi động…

Ngay sau đó, không gian sơn cốc của đối phương đã bị phong tỏa.

Bất kể vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông có ý định gì thì hiện tại cũng đã muộn!

Không gian bị phong tỏa, trừ khi đối phương có thần binh loại không gian, bằng không hắn không cách nào ra khỏi sơn cốc mà chỉ có thể bị động cứng đối cứng với một kích này của Bạch Tôn Giả.

"Đáng tiếc… Uổng công ta tốn thời gian chuẩn bị pháp thuật lâu như vậy để làm mồi nhử mà tên này lại vẫn không ra khỏi sơn cốc."

Trong lòng Bạch Tôn Giả tràn đầy tiếc nuối.

Nếu như đối phương nhịn không được mà lao ra khỏi sơn cốc định cắt ngang việc thi pháp của hắn… Bạch Tôn Giả có thể vui sướng dùng 400 thanh phi kiếm dùng một lần ịn lên bản mặt đối phương trong nháy mắt rồi! Nắm chắc thời gian là tuyệt đối có thể giết chết đối phương chỉ trong một chiêu.

Đúng vậy… Trên thực tế Bạch Tôn Giả có thể phát ra cái pháp thuật dài dằng dặc này trong nháy mắt. Sở dĩ thi pháp chậm rì rì như vậy là muốn dụ cá mắc câu.

Đáng tiếc đối phương không xuất hiện.

[Không vui chút nào.]

Sau khi thở dài, Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói:

"Nổ!"

Vù vù vù vù vù ~~

Hào quang che trời lấp đất bắn ra từ bên trong vòng sáng pháp thuật, mỗi một tia sáng đều là một thanh phi kiếm dùng một lần.

Lúc phi kiếm bắn ra thì lần lượt xuyên qua một trăm trận pháp phụ trợ kia.

Mỗi khi xuyên qua một trận pháp phụ trợ, trên phi kiếm lập tức được chồng lên một tầng hào quang và được tăng cường một loại năng lực phụ trợ.

Lúc trọn một trăm loại lực lượng phụ trợ được chồng hết lên phi kiếm dùng một lần thì Tống Thư Hàng nhìn thấy ánh sáng bảo vật bảy màu lóe lên trên phi kiếm dùng một lần.

Đám phi kiếm dùng một lần này biến thành thần khí rồi sao?

Ánh sáng bảo vật bảy màu là trang bị cấp bậc thần khí trong trò chơi đó.

Vì vậy phải gọi chúng nó là thần khí phi kiếm dùng một lần sao?

…

Kiếm quang hạ xuống, trong nháy mắt… trời đất đều ảm đạm phai mờ!

Lúc này đây, trong toàn bộ đất trời chỉ còn lại một mảnh kiếm quang bảy màu chói mắt!

Ầm ầm ầm ~~

Phi kiếm chém về phía sơn cốc kia.

Trận pháp phòng ngự to lớn hiện lên phía trên sơn cốc trước tiên… Thế nhưng dưới kiếm của Bạch Tôn Giả, trận pháp phòng ngự thất phẩm này lại yếu ớt như tờ giấy vậy.

Phòng ngự bị xé nát trong nháy mắt.

Đợt đầu tiên với hơn bảy mươi thanh phi kiếm dùng một lần đánh vào trong sơn cốc ~~ tiếng nổ mạnh không dứt bên tai.

Lúc này, tất cả trận pháp trong sơn cốc đã bị kích hoạt…

Dường như vị Tôn Giả thất phẩm của Vô Cực Ma Tông kia rốt cuộc cũng ý thức được sự đáng sợ của mảng kiếm quang bảy màu khổng lồ trên đỉnh đầu rồi thì phải?

Hắn điều khiển tất cả trận pháp rồi dẫn dắt toàn bọ năng lượng trong trận pháp ra.

Có một luồng sương mù màu đen vọt lên từ trong sơn cốc rồi vặn vẹo đâm vào mảnh kiếm quang bảy màu trên bầu trời tựa như xúc tu vậy.

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười khẽ một tiếng.

Trong nháy mắt, tất cả kiếm quang bảy màu trên bầu trời ngưng tụ lại… biến thành một cột sáng bảy màu xuyên qua bầu trời.

Cột sáng bao phủ toàn bộ sơn cốc bên trong!

Sau đó, cột sáng ầm ầm hạ xuống.

Sương mù màu đen vọt lên từ trong sơn cốc bị cột sáng bảy màu đánh cho tan thành mây khói.

Cột sáng bảy màu tiếp tục đè ép xuống.

Tất cả trận pháp trong sơn cốc bị đánh cho nổ tung với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Sau khi mỗi một trận pháp vỡ vụn thì khu vực sơn cốc bị mất đi tầng bảo vệ kia cũng sẽ bị phi kiếm dùng một lần xóa khỏi bản đồ.

Sau khi phá vỡ tất cả phòng ngự… hơn bốn trăm luồng kiếm quang phân tán ra để tiến hành một đợt bắn phá cuối cùng.

Ngọn lửa, sấm sét, tia sáng nóng rực, nổ tung thuần túy, kiếm khí cắt qua… toàn bộ sơn cốc biến thành một màn pháo hoa rực rỡ.

Có một đợt sóng xung kích mang tính hủy diệt cuốn về phía đám người Tống Thư Hàng.

Mà Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị kỹ càng từ sớm, vòng sáng pháp thuật to lớn trước người hắn cuối cùng lại biến thành một tầng phòng ngự vô cùng kiên cố bảo vệ đoàn người phe mình bên trong.

“Tuyệt vờiiiii ~”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười đắc ý, cây liễu yêu Khinh Vũ phía sau lưng hắn đang giơ một máy quay phim lên quay lại một màn trước mắt.

Đây cũng là ý của Bạch Tôn Giả, cũng không phải Bạch Tôn Giả thích quay phim tự sướng như Lệ Chi Tiên Tử đâu, chỉ là quay lại hình ảnh bản thân thi triển pháp thuật để trở về sẽ nghiên cứu kỹ càng lại, nhìn xem pháp thuật này có lỗ hổng nào để cải thiện hay không.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Uy lực còn lại của pháp thuật chưa đặt tên rốt cuộc cũng tiêu tán.

Vị trí vốn là sơn cốc giờ đã thành một vực sâu không đáy, lúc đứng bên trên nhìn xuống thì liếc mắt không nhìn thấy đáy.

“Cái hố này sâu bao nhiêu đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Vị Tôn Giả thất phẩm của Vô Cực Ma Tông trong sơn cốc kia… ngủm rồi à?”

Chương 808: Đoán Được Mở Đầu Lại Không Đoán Được Kết Cục

“Dưới đòn tấn công như vậy đối phương sẽ không hóa thành tro bụi đâu nhỉ. Có điều ta thật tò mò vì sao hắn lại muốn ngồi chờ chết chứ?”

Tống Thư Hàng nói.

Đang khi nói chuyện, Tống Thư Hàng vẫn duy trì cảnh giác mà đánh giá bốn phía như cũ.

Gần đây vận số của hắn thật sự quá thảm rồi, vì vậy bất kể làm chuyện gì hắn đều luôn chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Hiện tại hắn lại thấy hoài nghi, liệu có phải vị Tôn Giả thất phẩm của Vô Cực Ma Tông kia có thủ đoạn gì đặc biệt có thể tránh được một kích hủy diệt kia của Bạch Tôn Giả hay không?

Nói không chừng bây giờ tên kia đang núp trong bóng tối chuẩn bị tìm cơ hội đánh lén nhóm người mình như rắn độc chờ phát động bất cứ lúc nào ấy!”

Tống Thư Hàng đã đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết cục.

Tôn Giả thất phẩm Lư Sơn Lộ Ma Tôn của Vô Cực Ma Tông đích xác là có thủ đoạn đặc thù nên vẫn còn sống dưới đợt bắn phá kinh khủng kia của Bạch Tôn Giả.

Dù sao Lư Sơn Lộ Ma Tôn là Tôn Giả có uy tín lâu năm, là một trong những Tôn Giả sống lâu nhất cho đến hiện tại. Thân là một hàng đồ cổ chân chính, bí pháp, bí bảo, bí dược bảo vệ tính mạng trên người hắn không ít. Sống sót được trong một kích này của Bạch Tôn Giả cũng không lạ gì.

Nhưng đối phương không ẩn núp trong bóng tối như rắn độc mà trực tiếp xuất hiện trước mặt ba người Tống Thư Hàng.

“Lão phu sống lâu như vậy lại chưa từng gặp qua đối thủ nào như ngươi.”

Trong hư không, có một đám sương mù ma quái hiện lên:

“Ta không biết phải hình dung ngươi như thế nào… Trước khi chưa nhìn thấy kẻ địch lại tiêu hao sạch sẽ toàn bộ thể lực và linh lực của mình. Không thể phủ nhận một kích vừa rồi của ngươi mạnh mẽ đến nỗi khiến lão phu sinh ra ảo giác tử vong. Thế nhưng ngươi không có thể giết chết lão phu. Ngươi đã thất bại rồi.”

“Ừ, cảm ơn đã khen.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

“Ha ha.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn cười lạnh, sau đó hắn giơ ngang cánh tay của mình lên:

“Hiện tại thể lực và linh lực của ngươi đều đã tiêu hao sạch sẽ, vậy ngươi muốn ngăn cản lão phu thế nào đây?”

“Ta có thể dùng thuốc khôi phục mà.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ngươi có thể thử xem, nhưng ta có thể nhắc nhở ngươi, hiệu quả của đan dược trong khu vực đặc thù dưới chân chúng ta này không khác đường đậu là mấy đâu, ngươi không có cơ hội.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nhếch miệng lên, dứt lời, bàn tay hắn nắm lại thật chặt:

“Trái tim của các ngươi, ta sẽ nhận vậy!”

Theo động tác của hắn, từng luồng lực lượng nguyền rủa rơi xuống từ trong hư không.

Nơi ngực Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Tôn Giả đột nhiên xuất hiện một tấm phù văn nguyền rủa. Bởi vì cây liễu yêu không có trái tim nên loại nguyền rủa nhằm vào loài người này không có hiệu quả với cô ta, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

Ngay sau đó, tấm phù văn này vỡ vụn ra.

Dưới tình huống trái tim vỡ vụn thì dù là tu sĩ cũng sẽ chết.

“Đây là pháp thuật nguyền rủa! Diệp Tư, cô có thể nuốt đám nguyền rủa này không?”

Tống Thư Hàng hỏi cực nhanh.

“…”

Diệp Tư:

“Ta cảm giác dạ dày của ta không có tốt như vậy. Hơn nữa thứ như nguyền rủa này thì phải ăn thế nào đây?”

Quả nhiên việc ăn nguyền rủa là thiên phú mà chỉ mỗi con linh quỷ kia của mình mới có.

Lúc này Bạch Tôn Giả cười khẽ:

“Không cần lấy loại pháp thuật nguyền rủa cấp thấp này ra đùa giỡn đâu.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả vươn tay chọt một cái lên người Tống Thư Hàng.

Sau đó… tầng ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng kia xôn xao thoáng chốc rồi bành trướng lên. Ánh sáng công đức là khắc tinh của các loại nguyền rủa và đồ vật tà ác, chỉ cần sử dụng tốt thì nó sẽ là vũ khí sắc bén phá vỡ nguyền rủa.

Tống Thư Hàng sử dụng ánh sáng công đức rất vụng về, đến tận bây giờ hắn chỉ có mỗi một chiêu Kim Cương Phục Ma Quyền kia, hóa ánh sáng công đức thành người khổng lồ màu vàng bao phủ lên người mình để tăng cường uy lực của Kim Cương Phục Ma Quyền.

Mà lúc này, dưới sự dẫn dắt của Bạch Tôn Giả, ánh sáng công đức bành trướng lên hóa thành ba thanh kiếm sắc bén nhanh chóng chém lên ba tấm phù văn nguyền rủa kia.

Roẹt roẹt roẹt ~ nguyền rủa bị chém vỡ một cách ngon ơ.

…

“Ha ha ha.”

Pháp thuật nguyền rủa bị phá nhưng Lư Sơn Lộ Ma Tôn cũng không tức giận.

Sau khi cười khẽ một tiếng… thân hình của hắn chuyển động.

Một chiêu pháp thuật nguyền rủa trái tim vỡ vụn vừa rồi kia chỉ là thăm dò. Trải qua thăm dò, hắn có thể cảm ứng được một cách rõ ràng rằng năng lượng trong cơ thể tên Tôn Giả thất phẩm trẻ tuổi trước mắt đã tiêu hao sạch sẽ.

Mà việc phá vỡ nguyền rủa trái tim vỡ vụn của hắn vừa rồi đã làm tiêu hao hết năng lượng mà đối phương vất vả lắm mới khôi phục lại được một lần nữa.

Hiện tại đối phương chỉ còn là cái bình rỗng xinh đẹp với năng lượng và thể lực đều hao phí sạch sành sanh.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn chuyển động, nhưng hắn cũng không tới gần ba người Bạch Tôn Giả mà đạp bước vọt lên không. Dù cho thể lực, năng lượng của vị Tôn Giả trẻ tuổi kia đã tiêu hao sạch sẽ, nhưng nếu đến gần người thì đối phương vẫn có thể dùng kỹ năng võ thuật.

Vì liều mình trước đó nên tuổi thọ của Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã không còn nhiều, cũng không muốn cứng đối cứng ngay mặt với Tôn Giả trẻ tuổi.

Vì vậy, hắn lựa chọn sử dụng thủ đoạn pháp thuật bắn phá từ xa để giết chết ba người. Mặc dù sẽ tiêu tốn nhiều thời gian hơn… nhưng cũng càng bảo đảm và ổn thỏa hơn.

Sau khi vọt lên cao, sau lưng Hoàng Sơn Chân Quân hiện lên ba con mắt khổng lồ.

Ba con ngươi mở ra…Trên người Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục bị ghìm xuống, bọn họ có thể cảm giác được một loại lực lượng hủy diệt tất cả bên trong ba con ngươi này. Nếu không phải có Bạch Tôn Giả che chở phía trước thì lúc này hai người đã trực tiếp bị áp lực trong con ngươi đè ép cho nằm bò rồi.

Sự chênh lệch giữa Tôn Giả thất phẩm và tu sĩ tam phẩm quá lớn.

Lúc này Bạch Tôn Giả lên tiếng nói:

“Ồ, dùng đan dược thật sự không có hiệu quả! Pháp tắc của chỗ này hơi lạ, nó lại vô hiệu hóa đan dược, đan dịch. Thậm chí ngay cả linh lực bên trong linh thạch cũng không hấp thu được.”

“Ha ha.”

Trên bầu trời, đòn tấn công của Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã được phát động. Trong nháy mắt khi con ngươi mở ra, mặt đất dưới chân ba người Tống Thư Hàng biến thành một vùng đất ma quái.

Dưới sự phong ấn của vùng đất ma quái này, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục không thể động đậy.

Sau đó có ma khí dâng lên hóa thành ngọn lửa ma.

Đòn tấn công của cấp bậc thất phẩm, cho dù Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục dính phải một tia lửa ma thôi thì cũng sẽ hóa thành tro bụi.

“Thật là… sống càng lâu lá gan càng nhỏ mà. Dưới loại tình huống này cũng không chịu tấn công gần.”

Bạch Tôn Giả thở dài, buồn quá đi thôi.

Đang khi nói chuyện, chân Bạch Tôn Giả dùng sức giẫm một cái. Linh lực từ dưới chân hắn cuộn trào ra dữ dội. Vùng đất ma quái dưới chân ba người biến thành một bãi cát.

Lửa ma vốn đang thiêu đốt cũng trực tiếp bị hạt cát vùi lấp.

“Không ngờ ngươi lại khôi phục được chút linh lực… tốc độ khôi phục linh lực của ngươi còn nhanh hơn trong tưởng tượng của ta… đúng là một người trẻ tuổi đáng sợ.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nhẹ giọng nói.

Có điều, dù tốc độ khôi phục linh lực của đối phương có nhanh nữa thì cũng đã muộn!

Trên bầu trời có một trận pháp to lớn đã thành hình rồi hóa thành cột sáng màu đen đè ép xuống vị trí mấy người Tống Thư Hàng.

Dưới lòng bàn chân, vùng đất ma quái vốn bị hạt cát vùi lấp cũng hóa thành một trận pháp khổng lồ phối hợp với trận pháp trên bầu trời.

“Ma Nhãn Thiên Cức!”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nói.

Một chiêu này là chiêu tuyệt sát của Lư Sơn Lộ Ma Tôn, Chân Quân lục phẩm chết dưới một chiêu này nhiều vô số kể.

Thậm chí Lư Sơn Lộ Ma Tôn từng dựa vào một chiêu này mà mạnh mẽ giết chết hai đại địch cấp bậc Tôn Giả thất phẩm.

Mái tóc dài của Bạch Tôn Giả tung bay, hắn đáp:

“Kỳ thật… tốc độ khôi phục linh lực của ta còn nhanh hơn suy nghĩ của ngươi lúc này. Bởi vì ta đã bổ sung linh lực xong nên hiện tại điểm linh lực của ta đã tràn đầy!"

Đang khi nói chuyện, trong tay áo hắn lộ ra một đóa hoa sen thủy tinh bị phong ấn.

Đóa hoa sen thủy tinh này không hổ là đạo cụ bổ sung ma lực cấp VIP. Dù là vì pháp tắc quỷ quái nơi này mà đan dược và linh thạch không thể bổ sung linh lực, nhưng hoa sen thủy tinh lại không bị ảnh hưởng chút nào, tốc độ còn nhanh đến vậy.

Kỳ thực dù linh lực không khôi phục thì trên người Bạch Tôn Giả còn rất nhiều loại bảo vật có thể ứng phó vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông này.

Nhưng nếu linh lực được khôi phục thì hắn có thể sử dụng nhiều phương pháp đơn giản mà thô bạo hơn.

Sau lưng Bạch Tôn Giả đột nhiên hiện lên một vòng sáng khổng lồ.

Lúc nhìn thấy vòng sáng này, con ngươi của Lư Sơn Lộ Ma Tôn không khỏi co rút lại.

Vòng sáng khổng lồ kia… là pháp thuật mà chỉ dùng một chiêu đã tiêu diệt thung lũng lúc nãy. Không phải pháp thuật này cần thời gian chuẩn bị rất dài sao?

Trong lòng Lư Sơn Lộ Ma Tôn nảy lên một loại cảm giác không ổn.

"Xem ra ngươi đã đoán được."

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Kỳ thực pháp thuật này có thể phát ra trong nháy mắt.

Gần như cùng lúc với khi vòng sáng xuất hiện, trong vòng sáng lập tức bắn ra một trăm trận pháp pháp thuật phụ trợ như [tăng tốc, tăng tốc cấp hai, siêu tăng tốc, cường hóa, sắc bén, năng lượng gấp đôi, năng lượng gấp đôi hai lần, chớp lóe, phá nhanh, bắn liên hoàn, ngọn lửa phụ trợ, sấm sét phụ trợ, bão táp phụ trợ, tinh thần phụ trợ, kèm theo đòn tấn công phân tách liên hoàn, tích trữ lực lượng bộc phát, phụ trợ nhiệt độ cao] vân vân và mây mây… không hề khác với trước đó.

Mà ngay lúc một trăm pháp thuật phụ trợ này bắn ra… từng luồng kiếm quang đã không kịp chờ đợi mà bắn ra từ trong vòng

sáng.

Từ lúc vòng sáng xuất hiện cho đến khi một trăm trận pháp phụ trợ bắn ra, rồi đến từng luồng kiếm quang bắn ra, tất cả mọi thứ đều được hoàn thành chỉ trong nháy mắt!

Vèo vèo vèo vèo vèo ~~

Từng luồng kiếm quang chia binh hai đường.

Một đường dùng tốc độ nhanh đến tàn nhẫn bắn về phía bầu trời, trực tiếp công kích Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Một đường khác trực tiếp chém về phía cái trận pháp khổng lồ trên không trung kia, thần kiếm bảy màu đánh vào cột sáng màu đen, dùng bạo lực xoắn nát, mạnh mẽ phá hủy pháp thuật tất sát Ma Nhãn Thiên Cức của Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

“Chết tiệt, tại sao có thể như vậy. Nguy rồi!”

Đồng tử của Lư Sơn Lộ Ma Tôn bỗng nhiên co rụt lại.

Hắn kích hoạt vô số pháp bảo phòng ngự trên người mình trong nháy mắt, lại tung ra hàng loạt phù bảo phòng ngự, đồng thời còn cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết, dùng phương thức tự mình hại mình để nhanh chóng thi triển pháp thuật:

“Kim Cương Ma Quân hộ thân, vách sắt bất động, vách sắt bất động hai tầng, hỏa diễm ngăn cản, sấm sét ngăn cản, nhiệt độ cao ngăn cản, bão táp ngăn cản, lực lượng nguyền rủa làm giảm tốc độ, lực đẩy!”

Trong nháy mắt hắn đã bày ra tầng tầng lớp lớp phòng ngự trước người mình.

Thế nhưng… chút phòng ngự ấy căn bản không đủ. Phòng ngự trong thung lũng của hắn càng mạnh hơn, nhưng tính luôn cả thung lũng thì chúng đều trực tiếp bị san bằng, vị trí thung lũng còn bị nổ thành vực sâu.

Đòn tấn công vạn kiếm đồng thời phát động này của đối phương căn bản không thể chống lại chính diện.

Càng bi kịch chính là, lúc trước vì tránh né đợt tấn công đầu tiên của pháp thuật vạn kiếm tề phát, hắn đã tiêu hao liên tiếp bốn bí thuật, pháp bảo, phù bảo dùng để bảo vệ tính mạng.

Hiện tại trong tay hắn chỉ còn một pháp thuật bảo vệ tính mạng… nhưng cái pháp thuật bảo vệ tính mạng này không cách nào cam đoan hắn có thể sống sót trong sự bắn phá của pháp thuật vạn kiếm tề phát này hay không.

Tên này là quái vật gì đây!

Chương 809: Ta Muốn Mượn Đạo Hữu Tam Lãng Chỗ Ngươi Dùng Một Lát

Phải liều mạng thôi.

Nếu không liều mạng thì nói không chừng ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn. Lư Sơn Lộ Ma Tôn cắn răng.

Liều mạng có nghĩa là hắn phải tiêu hao tuổi thọ không còn nhiều của mình, điều này còn khiến hắn không nỡ hơn cả việc tiêu hao tinh huyết. Tinh huyết còn có thể dùng bảo vật tích tụ bù lại, còn tuổi thọ… muốn bù lại thì quá khó khăn. Đặc biệt là dưới tình huống tuổi thọ hiện tại của hắn đã không còn nhiều lắm.

Giờ đây hắn còn lại hai trăm năm tuổi thọ.

Đối với người bình thường mà nói, hai trăm năm quả thực là dài đằng đẵng, nhưng đối với Tôn Giả thất phẩm thì 200 năm thật sự quá ngắn, chỉ bằng thời gian một lần bế quan.

Thế nhưng đối mặt với đòn tấn công pháp thuật kinh khủng này, nếu Lư Sơn Lộ Ma Tôn không liều mạng thì ngay cả mạng cũng không còn.

“Muốn chạy trốn khỏi pháp thuật khủng bố này thì ít nhất cũng phải hiến tế chừng một trăm năm tuổi thọ.” Lực sát thương từ pháp thuật của bên địch quá mạnh, hơn nữa còn kèm theo hiệu quả phong tỏa không gian khiến người ta không thể tránh né. Cách trốn chạy thông thường căn bản không có hiệu quả, không trả giá một trăm năm tuổi thọ thì đừng hòng thoát thân.

Kẻ này rốt cuộc là quái vật gì đây, vì sao ngay cả lực lượng không gian cũng nắm giữ được thế này. Lư Sơn Lộ Ma Tôn cảm thán lần nữa.

Tiếp đó hắn cắn răng một cái, bất chấp tất cả mà bắt đầu hiến tế tuổi thọ không còn bao nhiêu của mình!

Lúc này, từng luồng kiếm quang bảy màu đâm vào đủ loại trận pháp phụ trợ phòng ngự và hộ thuẫn của Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Roẹt roẹt roẹt!

Đám thủ đoạn phòng ngự và hộ thuẫn này bị kiếm quang bảy màu mổ xẻ tới tấp.

Sau đó, hơn năm mươi thanh phi kiếm bao phủ Lư Sơn Lộ Ma Tôn… sấm sét, ngọn lửa, kiếm khí đột nhiên nổ tung.

Tốc độ phi kiếm quá nhanh, ngay cả tránh né Lư Sơn Lộ Ma Tôn cũng không làm được. Kẻ này thật sự là Tôn Giả thất phẩm giống mình sao?”Không phải kẻ này là Huyền Thánh bát phẩm thậm chí là Kiếp Tiên cửu phẩm đóng giả đấy chứ?

Lư Sơn Lộ Ma Tôn cười khổ rồi âm thầm kích hoạt thủ đoạn bảo vệ tính mạng cuối cùng của bản thân.

Mượn thủ đoạn bảo vệ tính mạng đổi lấy thời gian mấy hơi thở, Lư Sơn Lộ Ma Tôn thành công hiến tế trăm năm tuổi thọ của mình rồi thông qua bí pháp chuyển đổi số tuổi thọ kia thành độn pháp vô thượng của Vô Cực Ma Tông.

Ngay sau đó, thân thể Lư Sơn Lộ Ma Tôn biến thành một luồng ánh sáng lao về phía xa xa.

Loại độn pháp này thành công đột phá phong tỏa không gian của pháp thuật chưa đặt tên của Bạch Tôn Giả.

Trong lòng Lư Sơn Lộ Ma Tôn vui mừng, loại độn thuật dùng tuổi thọ làm giá này thành công được thi triển, cũng thuận lợi phá vỡ phong tỏa không gian của đối phương.

Tiêu hao trăm năm tuổi thọ, hắn còn thừa lại một trăm năm tuổi thọ.

Chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Nếu như hắn có thể tấn chức Huyền Thánh bát phẩm thì nhất định phải báo đại thù hôm nay.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn là một người có tâm chí kiên định, hơn nữa vẫn luôn có vận may lớn.

Một trăm năm thì thế nào?

Càng là nghịch cảnh hắn lại càng có thể ngược dòng nước mà tiến lên.

Chỉ cần tìm được đường sống thì hắn vẫn có cơ hội phá tan cảnh giới, tấn chức Huyền Thánh bát phẩm trong thời gian một trăm năm!

…

“Bạch tiền bối, Tôn Giả thất phẩm của Vô Cực Ma Tông kia chạy thoát rồi!”

Tống Thư Hàng mắt sắc nên thấy được luồng ánh sáng chạy ra từ trong pháp thuật chưa đặt tên của Bạch tiền bối.

“Ừ, ta thấy rồi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu.

“Không đuổi theo sao ạ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hiện giờ khắp nơi trên bầu trời đều là phi kiếm bảy màu, lấy tốc độ của phi kiếm thì hẳn là có cơ hội đuổi kịp vị Tôn Giả này của Vô Cực Ma Tông chứ nhỉ?

“Đối phương dùng biện pháp hiến tế tuổi thọ, tốc độ chạy trốn quá nhanh, đuổi theo không dễ đây.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Hơn nữa, hắn sắp chết tới nơi rồi, ta không cần lãng phí sức lực đuổi theo hắn làm gì.”

Sắp chết tới nơi rồi? Tống Thư Hàng nhìn về phía Lư Sơn Lộ Ma Tôn đang càng trốn càng xa:

“Tại sao lại sắp chết?”

“Rất đơn giản, vừa rồi hắn một mạch dùng hết tuổi thọ còn sót lại của mình rồi, đoán chừng một lát nữa thì tuổi thọ sẽ hết sạch mà chết.”

Bạch Tôn Giả nói.

Lại nói tiếp, Bạch Tôn Giả cũng rất tò mò, vì sao Tôn Giả thất phẩm của Vô Cực Ma Tông này lại một mạch thiêu đốt hết toàn bộ tuổi thọ của mình để đổi thành độn pháp chạy thoát thân nhỉ?

Đây không phải là tự sát sao?

Bạch Tôn Giả vừa dứt lời, Lư Sơn Lộ Ma Tôn đang càng chạy càng xa trên bầu trời đột nhiên rơi thẳng từ không trung xuống.

Trong quá trình rơi xuống, tóc của hắn biến thành hoa râm, làn da cũng trở nên nhăn nheo trong khoảng thời gian cực ngắn. Chỉ trong ba giây, diện mạo của Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã từ một thanh niên trẻ tuổi anh tuấn biến thành một ông lão già nua.

“Chuyện gì thế này!”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn sợ ngây người.

Rõ ràng hắn còn 200 trăm tuổi thọ, mà lần này hắn chỉ hiến tế 100 năm tuổi thọ, vì sao cả người đều trở nên già nua thế này?

Lúc này hắn cảm giác được sức sống trong cơ thể mình đã gần như không còn, linh lực trong cơ thể cũng nhanh chóng tiêu tán. Linh lực trong cơ thể của một vị tu sĩ không chịu sự khống chế mà trở về với đất trời thì có nghĩa là vị tu sĩ này sắp chết rồi.

“Vì sao, rõ ràng ta còn gần một trăm năm tuổi thọ cơ mà, tại sao chứ!”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn hoàn toàn không hiểu được.

Ầm…

Lư Sơn Lộ Ma Tôn già nua rơi xuống nện ra một cái hố thiên thạch trên mặt đất.

Tuy rằng linh lực trong cơ thể tản đi nhưng sức chịu đựng của thân thể hắn vẫn là Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong. Rơi xuống từ không trung cũng không cách nào khiến hắn bị thương.

Nhưng lúc này hắn đã không còn sức lực để nhúc nhích, chỉ có thể ngơ ngác nằm trong hố thiên thạch mà thở phì phò từng hơi lớn. Vốn đã tích cốc, quy tức nhiều năm ấy thế mà giờ hắn lại bắt đầu việc hô hấp mà bản thân đã lâu không làm.

Thân thể của hắn trở nên càng già nua hơn, tóc bạc trên đầu bắt đầu rơi xuống, thân thể cũng dần thu nhỏ lại.

Dần dần, hắn phát hiện ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đây chính là cảm giác già yếu rồi chết đi mà người bình thường phải đối mặt sao?

…

Một lát sau, Bạch Tôn Giả dẫn cây thụ yêu, lại lôi gốc nhân sâm lớn kia tới bên cạnh hố.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau.”Ồ, còn sống kìa.

Bạch Tôn Giả ngồi xổm trên mép hồ thiên thạch nhìn xuống Lư

Sơn Lộ Ma Tôn phía dưới rồi nói.

"Hờ hờ hờ hờ ~"

Lư Sơn Lộ Ma Tôn thở phì phò từng hơi lớn:

"Ngươi, đã làm gì ta hả? Vì sao tuổi thọ của ta... lại mất đi chứ?"

Bạch Tôn Giả kiên nhẫn giải thích:

"Không phải tuổi thọ của ngươi là do chính ngươi một mạch tiêu hao sạch sẽ sao? Ta cũng không có táy máy tay chân với tuổi thọ của ngươi đâu nhé."

"Không thể nào, rõ ràng ta còn hai trăm năm tuổi thọ! Hờ hờ hờ, vừa rồi ta chỉ thiêu đốt một trăm năm tuổi thọ! Vì sao... tuổi thọ của ta mất hết chứ? Ta không cam lòng, ta còn một trăm năm tuổi thọ, vì sao tuổi thọ của ta lại gần như kết thúc thế này!!"

Lư Sơn Lộ Ma Tôn vừa thở hổn hển vừa nói.

"Mặc dù không biết ngươi vốn còn bao nhiêu tuổi thọ, cũng không biết cụ thể ngươi hiến tế bao nhiêu tuổi thọ, nhưng ta cảm ứng được lúc ngươi hiến tế tuổi thọ là trực tiếp hiến tế toàn bộ tuổi thọ. Khi ngươi hiến tế hoàn thành cũng là lúc sức sống trong cơ thể lập tức bị cắt đứt.

Bạch Tôn Giả tiếp tục giải thích.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn:

"..."

Lẽ nào hắn thật sự sơ ý thao tác sai lầm nên hiến hết tất cả tuổi thọ trong người mình sao?

Không cam lòng, thật không cam lòng!

"Ta trả lời vấn đề của ngươi rồi, vậy kế tiếp đến lượt ngươi trả lời vấn đề của ta."

Bạch Tôn Giả nói:

"Ngươi có biết hạch tâm của mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này nằm ở đâu không?"

"Hờ hờ hờ, tại sao ta phải trả lời ngươi chứ?"

Lư Sơn Lộ Ma Tôn cười khan một tiếng:

"Bây giờ tuổi thọ của ta sắp hết, một lát sau sẽ thần hình câu diệt. Tất cả bí mật đều sẽ bị che giấu vĩnh viễn theo cái chết của ta. Ha ha ha ha.”

Dù sao sắp thần hình đều bị diệt rồi, ngay cả hồn phách cũng sẽ tiên tán, căn bản không cần lo lắng đối phương có thể trói buộc hồn phách của hắn lại rồi tra tấn bức cung, cho nên Lư Sơn Lộ Ma Tôn cũng chơi lầy luôn.

“Cứng đầu đấy chứ… Thực ra ta cũng không ghét người cứng đầu.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

“Ha ha ha.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn ngưng cười, yên lặng nhắm mắt lại không nói được lời nào.

“Ha ha ha.”

Bạch Tôn Giả cũng cười đáp lại.

Sau đó Bạch Tôn Giả quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, trên người ngươi còn nhiều hạt sen kia không?”

Về sau phần hạt sen Quân Tử Kim Liên kia của Bạch Tôn Giả đã trao đổi bảo vật càng thú vị hơn với người của Nho gia, cho nên bây giờ trên người Bạch tiền bối không có hạt sen Quân Tử Kim Liên.

“Có ạ.”

Tống Thư Hàng lấy ra một hạt sen đưa cho Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, không phải ngươi muốn cho hắn nuốt hạt sen đấy chứ?”

Hạt sen Quân Tử Kim Liên có thể kéo dài năm mươi năm tuổi thọ.

Thế nhưng dùng nó cho Lư Sơn Lộ Ma Tôn ăn thì có phải lãng phí quá không? Hơn nữa đối phương còn là kẻ địch đó!”Còn không bằng để hắn siêu độ đối phương để tăng ánh sáng công đức lên.

“Ha ha, đúng lúc ta muốn làm thử một thí nghiệm thú vị. Yên tâm đi, sẽ không để hắn có cơ hội quấy rối nữa đâu, hơn nữa ta còn muốn lấy được một ít tin tức có ích từ trong miệng hắn.”

Bạch Tôn Giả nhận hạt sen, sau đó lại vươn tay kéo một phát, kéo gốc nhân sâm lớn kia qua…

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Lúc này, trên Linh Điệp Đảo xa xôi.

“A cha, gia đã vẽ xong tất cả trận pháp rồi!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Không tệ, tất cả trận pháp đều được vẽ một cách chính xác. Kế tiếp con hãy nghỉ ngơi đi, điều chỉnh trạng thái, ngày mai sẽ trùng kích vào tứ phẩm.”

Linh Điệp Tôn Giả hài lòng gật đầu.

“Dạ, gia biết rồi! Đúng rồi cha à, bộ phim Tống tiền bối định quay hiện tại đã bắt đầu bấm máy chưa? Chờ sau khi gia độ kiếp xong thì có kịp đến đó đóng phim không nhỉ?”

Vũ Nhu Tử hơi với vẻ mong chờ.

Mấy ngày nay, vì để cô có thể chuyên tâm ứng phó với chuyện độ kiếp, Linh Điệp Tôn Giả đã tịch thu hết tất cả những thứ có thể liên lạc với bên ngoài như điện thoại, máy vi tính, máy tính bảng… tạm thời niêm phong chúng rồi cất hết vào kho.

“Yên tâm đi, chờ sau khi con độ kiếp thành công thì nhất định còn có thể kịp tới đóng phim, cha cam đoan với con.”

Linh Điệp Tôn Giả nói đầy yêu chìu.

“Vậy thì tốt quá rồi!”

Vũ Nhu Tử dùng sức nắm tay lại:

“Vậy a cha ơi, bây giờ gia sẽ lập tức nghỉ ngơi thật tốt đây, ngày mai sẽ trùng kích vào cảnh giới tứ phẩm!”

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, không cần áp lực đâu.”

Linh Điệp Tôn Giả nhấp một hớp trà rồi mỉm cười nói.

“Dạ!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ gật đầu, sau đó hài lòng rời đi điều chỉnh trạng thái của mình.

Chờ sau khi Vũ Nhu Tử rời đi, Linh Điệp Tôn Giả cẩn thận móc máy vi tính của mình ra.

Suy nghĩ chốc lát, hắn bắt đầu liên hệ với Bạch Tôn Giả, nhắn một tin:

“Bạch đạo hữu, gần đây có khỏe không? Ta muốn mượn ngươi Tam Lãng đạo hữu dùng một lát, nhận được tin xin trả lời.”

Bộ phim sau dùng Cuồng Đao Tam Lãng làm nhân vật chính cũng tới lúc bấm máy rồi. Vẫn dự định là đạo diễn Jacob đạo diễn, bộ phim mang tên Cuộc Đời Phóng Đãng Vô Cùng Của Ta.

Chương 810: Niềm Vui Khi Giúp Người Là Cái Gốc Của Sự Vui Vẻ

Cách đây rất lâu Linh Điệp Tôn Giả đã quyết định sẽ quay bộ phim này rồi.

Thậm chí ở trong lòng hắn đã sắp xếp hết mọi nội dung của bộ phim, ví dụ như ném Tam Lãng đạo hữu vào những ngọn sóng vĩ đại, các loại sóng lớn, quay cuồng trên mặt biển! Rồi vứt vào trong miệng hồ núi lửa, đủ các loại sóng, đủ loại quay cuồng! Xong lại vứt tiếp vào những vùng đất có tính ăn mòn, đủ loại sóng, đủ loại quay cuồng…

Linh Điệp Tôn Giả bảo đảm rằng hắn sẽ đầu tư thật nhiều vốn liếng vào bộ phim này để quá trình quay thật hoàn mỹ.

“Dù sao thì lão phu cũng không phải là một con sâu xanh nhỏ một mực tu luyện thành linh điệp, hơn nữa cũng không biết kết kén khiến cho Tam Lãng đạo hữu rất thất vọng. Vì thế coi như bộ phim này là lão phu bồi thường cho Tam Lãng đạo hữu vậy. Nghe nói lần này các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 đóng phim, Tam Lãng đạo hữu lại không tham gia nên lão phu cũng có trách nhiệm bồi thường cho hắn một cơ hội diễn vai chính ấy mà.”

Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này tin nhắn trả lời của Bạch Tôn Giả phát tới, dường như bây giờ hắn đang rất bận nên trả lời tin nhắn cực kỳ đơn giản: “Không thành vấn đề!”

Chỉ một lát sau Bạch Tôn Giả lại gửi thêm một tin nhắn đến:

“Trả lời Linh Điệp tiền bối: Bây giờ Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối vẫn còn bị nhốt trong bí cảnh chậm chạp của Bạch tiền bối, ngài có thể đến đó đón Tam Lãng tiền bối về nhà. Ngoài ra chút nữa ta sẽ gửi một tệp tin đính kèm về cách tiền vào bí cảnh chậm chạp qua email cho ngài. Bởi vì bây giờ Bạch tiền bối đang rất bận nên ta thay mặt ngài ấy trả lời ngài... Tống Thư Hàng.”

Ngón tay của Linh Điệp tiền bối lướt qua lướt lại trên bàn phím, sau đó trả lời:

“Được rồi, Thư Hàng đạo hữu cảm ơn Bạch đạo hữu giùm ta nhé.”

Nghĩ đi nghĩ lại, Linh Điệp Tôn Giả lại hỏi tiếp:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, tiếp theo ta muốn quay một bộ phim cho Tam Lãng đạo hữu, trong đó có một nhân vật giả gái đấy, tiểu hữu có hứng thú tham gia đóng phim không?”

Linh Điệp Tôn Giả nhớ là dường như vị Thư Hàng tiểu hữu này có sở thích mặc đồ con gái, chi bằng cho hắn cơ hội để thỏa mãn sở thích của mình một chút nhỉ?

…

Tống Thư Hàng trong mảnh vỡ Thiên Đình ở chốn xa xôi: …

Sao cứ cảm thấy Linh Điệp Tôn Giả đang hiểu lầm chuyện gì đó thì phải.

Hơn nữa chắc chắn Linh Điệp Tôn Giả không biết dáng người bây giờ của hắn. Với dáng người hiện giờ của hắn mà đi giả gái chắc chắn các khán giả sẽ tự chọt mù mắt luôn ấy chứ. Đến lúc đó chỉ riêng tiền đền bù tổn thất tinh thần thôi cũng đủ sạt nghiệp.

Thế là Tống Thư Hàng cắn răng, từ chối ngay lập tức:

“Cảm ơn Linh Điệp tiền bối, nhưng ta không được đâu. Thời gian sắp tới ta còn phải đi học nên không còn thời gian đóng phim nữa rồi.”

Linh Điệp Tôn Giả nhanh chóng trả lời lại:

“Vậy thì tiếc quá, vậy tiểu hữu, nếu có cơ hội thì lần sau hợp tác nhé!”

Sau khi gửi xong tin nhắn, Linh Điệp Tôn Giả lập tức tắt màn hình máy tính lại.

Hắn cảm thấy sở thích đặc thù này của Tống Thư Hàng tiểu hữu rất ba chấm nhưng cũng là một sở thích rất tốt.

Linh Điệp Tôn Giả khá ủng hộ những người con trai có sở thích này giống Tống Thư Hàng, biến thái một chút thì có gì sai đâu chứ?

Vì thế Linh Điệp Tôn Giả nghĩ có phải mình nên ở phía sau đẩy Tống Thư Hàng tiểu hữu một cái không nhỉ? Ví dụ như chiếu cố cái sở thích đặc biệt này của tiểu hữu đó từ mọi phương diện, khiến sở thích của hắn có không gian để phát triển.

“Ví dụ như là đưa một vài bộ quần áo của con gái đến cho hắn thì thế nào nhỉ? Nếu có thời gian thì lại nghĩ cách truyền thụ cho hắn kiến thức khổng lồ về mỹ phẩm trang điểm, đẩy mạnh bồi dưỡng sở thích này của hắn vậy.”

Linh Điệp Tôn Giả thầm lên kế hoạch.

Giúp người làm vui là gốc rễ của niềm vui.

Đợi thêm một thời gian nữa sẽ thực thi kế hoạch này vậy!

Bây giờ… trước hết phải đi bắt Cuồng Đao Tam Lãng về đã.

Thế là Linh Điệp Tôn Giả gửi cho đệ tử của mình - Lưu Kiếm Nhất đại lười một tin nhắn, bảo hắn đến đây. Để trị khỏi bệnh lười của Lưu Kiếm Nhất, gần đây Linh Điệp Tôn Giả không ngừng phân cho hắn đủ loại nhiệm vụ khác nhau, nhằm khiến Lưu Kiếm Nhất không còn lười như trước nữa.

Sau khi nhận được tin nhắn của sư phụ, Lưu Kiếm Nhất bưng khuôn mặt đau khổ chạy tới:

“Sư phụ, lại có nhiệm vụ gì sao?”

Gần đây hắn hoài nghi không biết có phải mình đã vô tình đắc tội gì với sư phụ hay không nên sư phụ mới dùng đủ loại nhiệm vụ để liều mạng giày vò hắn. Lưu Kiếm Nhất cảm thấy dạo này hắn gầy sọp đi rồi.

“Kiếm Nhất à, sư phụ có chuyện muốn ngươi đi làm. Ngươi đến tọa độ này, ở đây có một bí cảnh chậm chạp, ngươi đi vào đó đón Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu ra. Có điều khi đón người thì ngươi phải chú ý đừng để bản thân lọt vào trong bí cảnh. Bí cảnh này khá phiền phức, sau khi tiến vào động tác của ngươi sẽ bị cưỡng chế chậm lại.”

Linh Điệp Tôn Giả nói xong lập tức đưa tọa độ của bí cảnh chậm chạp và cách mở bí cảnh, đón người bên trong ra gửi cho Lưu Kiếm Nhất.

“Bí cảnh chậm chạp?”

Nghe đến đây ánh mắt Lưu Kiếm Nhất đột nhiên sáng lên, sau đó hắn gật đầu nói:

“Ta biết rồi sư phụ, vậy ta sẽ đi đón Tam Lãng đạo hữu ngay đây.”

Vừa dứt lời Lưu Kiếm Nhất lập tức lên đường với tốc độ nhanh hiếm thấy, bay về phía bí cảnh chậm chạp…

Thấy vậy Linh Điệp Tôn Giả lại thầm nghi hoặc, tại sao Lưu Kiếm Nhất lại đột nhiên trở nên có động lực như vậy?

Ở phía bên kia, trong mảnh vỡ Thiên Đình.

Bạch Tôn Giả đang nâng một đoàn ánh sáng lên rất đỗi cẩn thận.

“Đây chính là hồn phách của vị Tôn Giả thất phẩm vừa rồi sao?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Đúng vậy. Muốn lấy hồn phách của một Tôn Giả thất phẩm ra thật đúng là phí sức.”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ đắc ý:

“Để lôi hồn phách của hắn ra thì nhất định phải đảm bảo trạng thái của hắn đang là yếu nhất. Vì thế ta đã quyết định ra tay trong khoảnh khắc trước khi hắn chết.

Khoảnh khắc trước khi hắn chết, ta lập tức cho hắn ăn hạt sen “Quân Tử Kim Liên”, tiếp theo tác dụng kéo dài tuổi thọ của hạt sen này sẽ tác động vào hồn phách của hắn. Sau đó mới bắt đầu khôi phục lại thân thể của hắn.”

“Trong đó sẽ có một khoảnh khắc còn kém hơn cả thời gian này, đưa thân xác của hắn vào trạng thái “Tử vong”, còn hồn phách sẽ rơi vào trạng thái “Kéo dài năm mươi năm tuổi thọ”.”

“Cũng chỉ khi nó rơi vào trạng thái “Giao thoa giữa sống và chết” đặc biệt này thì ta mới có thể kéo hồn phách của hắn ra một cách thuận lợi được.”

Tống Thư Hàng nghe xong bèn nghĩ, cảm giác cái này hệt như lỗi bug trong trò chơi online trước đây, máu về 0 mà vẫn không chết.

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Cứ như vậy thì hồn phách vẫn còn sống của một Tôn Giả thất phẩm đang vô cùng yếu ớt sẽ về tay! Hệt như trong dự đoán của ta.”

“Vậy tiếp theo chúng ta có thể tra hỏi cái hồn phách này sao?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Không vội! Thư Hàng, cho ta mượn một thứ. Ta nhớ là trong tay ngươi có một viên phong hồn băng châu đúng không? Chính là cái thứ trước đây ngươi dùng để phong ấn linh quỷ đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, rồi lấy băng châu trong túi thu nhỏ một tấc ra cho Bạch tiền bối.

Quả băng châu này thật sự khiến hắn vô cùng hoài niệm.

Lúc đầu khi hắn còn chưa bắt đầu tu luyện, quả băng châu này đã đem đến cho hắn một không khí mát mẻ như máy điều hòa giữa trời hè nóng bức, còn giúp đầu óc hắn luôn trong trạng thái thanh tỉnh, năng lực học tập tăng vọt. Cũng chính nhờ viên phong hồn băng châu này đã khiến hắn bắt đầu suy nghĩ về sự tồn tại của tu sĩ. Nghĩ lại, chuyện đến thành phố kế bên bắt linh quỷ với Vũ Nhu Tử cứ như đang hiện ra trước mắt.

Sau khi nhận lấy phong hồn băng châu, Bạch Tôn Giả để nó xuống đất, rồi lập tức vẽ một trận pháp loại nhỏ ở xung quanh băng châu.

“Tiền bối, người muốn phong ấn hồn phách này vào trong phong hồn băng châu sao?”

Tống Thư Hàng hỏi. Nhưng hồn phách của một Tôn Giả thất phẩm có thể chịu nổi phong hồn băng châu sao?

“Đúng vậy.”

Bạch Tôn Giả trả lời. Nói xong hắn nâng hồn phách kia lên, ấn về phía phong hồn băng châu. Sau đó hồn phách của Tôn Giả thất phẩm được phong ấn vào trong phong hồn băng châu một cách hoàn mỹ.

Trận pháp trên mặt đất biến mất, còn vẻ ngoài của phong hồn băng châu cũng xảy ra biến hóa. Trên hạt châu mọc ra một cái đuôi dài một mét!

“Đã xong!”

Bạch Tôn Giả vỗ tay nói.

Sau đó, Bạch Tôn Giả kéo gốc nhân sâm lớn kia đến.

Lúc này gốc nhân sâm lớn bắt đầu mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra. Mặc dù nó vẫn đang trong hình dáng nhân sâm nhưng cũng đã thành tinh, mọc ra một đôi mắt và một cái miệng.

Sau khi tỉnh lại, vừa nhìn thấy Bạch Tôn Giả thì nó lại liều mạng giãy dụa.

“Đừng làm rộn!”

Bạch Tôn Giả vỗ nhẹ một cái xuống, gốc nhân sâm lớn đó lại bị ngất đi.

Tiếp theo Bạch Tôn Giả cầm phong hồn băng châu lên nhét vào trong miệng của nhân sâm tinh, chỉ chừa lại cái đuôi kia ở bên ngoài miệng của nó.

Tống Thư Hàng tò mò:

“Bạch tiền bối, ngài đang làm gì vậy?”

“Ta làm thế là để hồn phách của tên Tôn Giả thất phẩm trong phong hồn băng châu có thể khống chế được thân thể của gốc nhân sâm tinh này, sau đó mới có thể thuận lợi hỏi một vài chuyện từ trong miệng hắn được.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

“Vừa rồi khi nhốt hồn phách vào trong băng châu, ta đã cố ý để lộ ra một chút. Dù sao thì hồn phách này cũng là Tôn Giả thất phẩm, cho dù có rơi vào trạng thái vô cùng suy yếu nhưng để khống chế được thân thể của gốc nhân sâm tinh này thì vẫn không thành vấn đề.”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt:

“Bạch tiền bối, tại sao phải phiền toái như vậy chứ? Chúng ta có thể trực tiếp ép cung hồn phách của hắn, hỏi ra tim ticws mà chúng ta muốn mà?”

“Không phiền toái, hơn nữa cách này của ta có hiệu quả tốt hơn!”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ dương dương đắc ý.

Đúng lúc này, gốc nhân sâm lớn kia lại bắt đầu mở mắt ra.

…

“Ta vẫn chưa chết sao?”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn thầm nghi hoặc. Rõ ràng thọ nguyên của hắn đã hết, ý thức cũng đã tiêu tán. Thứ chờ đợi hắn chính là kết cục thần hình câu diệt mà.

Nhưng tại sao hắn còn có thể mở mắt ra được chứ?

Lúc này khi thị giác của hắn đã khôi phục, hắn lập tức nhìn thấy một thân xác già nua. Đó chính là thân xác của hắn!”

Quả nhiên… Hắn đã chết rồi sao?

Nhưng nếu đã chết thì tại sao hắn còn có thể mở mắt ra được?

Chẳng lẽ hồn phách của hắn vẫn chưa tan biến hết ư?

Không thể nào… Một tu sĩ bị hao hết thọ nguyên thì chỉ có một kết cục đó là thần hình câu diệt. Sau khi thân xác chết đi, hồn phách cũng sẽ bắt đầu tan biến!

Đúng lúc này tầm mắt của hắn lại nhìn thấy được mấy đạo thân ảnh.

Vị quái vật sở hữu dáng vẻ tuấn mỹ nhưng thực lực lại cực kỳ đáng sợ kia.

Một bên là tên tiểu quỷ tam phẩm mặt mũi hiền hòa nọ!

Sau đó là một thiếu nữ cũng đạt đến cảnh giới tam phẩm.

“Tỉnh rồi đấy à?”

Bạch Tôn Giả đứng ở bên cạnh nhân sâm lớn, cười ha hả nói.

Ma tôn Lư Sơn Lộ trong dáng vẻ hóa thân thành nhân sâm lớn liều mạng giãy dụa. Sau khi quẫn quại một lúc lâu hắn mới phát hiện thân thể mình có cái gì đó sai sai, đây không phải là thân thể của loài người!

“Thích ứng với cơ thể mới của ngươi một chút đi. Ngươi có thể nói chuyện được rồi thì bây giờ chúng ta nói chuyện với nhau một lát nhé?”

Bạch Tôn Giả nói tiếp.

“Ngươi đã làm gì ta?”

Lư Sơn Lộ Tôn Giả nói, hắn cảm thấy miệng mình rất khó chịu, cứ như hắn đang cắn một sợi dây trong miệng vậy.

Chương 811: Xin Hỏi Mẹ Ngươi Họ Gì?

“Ta nhét ngươi vào trong thân thể của một gốc nhân sâm lớn, chính là cái con nhân sâm tinh luôn bị ta kéo theo trước đây ấy mà.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn:

“…”

Đậu xanh, là cái con nhân sâm tinh đáng thương kia sao? Hắn bị người ta nhét vào trong thân thể của con nhân sâm tinh đó? Bọn chúng đã làm chuyện này thế nào vậy?

“Vậy bây giờ ngươi có đồng ý trả lời vấn đề của ta không? Cốt cuộc hạch tâm của mảnh vỡ Thiên Đình ở đâu hả? Trước đây ta đã tìm khắp một lượt ở trong mảnh vỡ Thiên Đình, lục soát tất cả những nơi thoạt nhìn có rất trọng yếu nhưng vẫn không tìm được hạch tâm của nó.”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ta từ chối trả lời vấn đề của ngươi.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nói một cách lạnh lùng. Ta cứ không trả lời đấy, ngươi làm gì được ta nào?

Bạch Tôn Giả nghe vậy cũng không tức giận mà ngược lại còn cười ha ha, nói:

“Ngươi có muốn sống tiếp không? Mục đích mà những tu sĩ chúng ta tu luyện vất vả gian nan, tu luyện ngày đêm còn phải chịu đựng nỗi khổ mang tên thiên kiếp không phải là để trường sinh bất tử sao? Đặc biệt là người đã từng trải qua cái chết như ngươi… ngươi muốn sống tiếp không?”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn:

“…”

Thật đúng là vấn đề gãi đúng chỗ ngứa, muốn sống tiếp không?

Đương nhiên là muốn rồi!”

Chỉ cần là tu sĩ trong trạng thái tinh thần bình thường thì ai sẽ muốn chết chứ?

Nhưng… sống tiếp cũng được chia thành rất nhiều loại.

Tiếp tục thọ nguyên mấy năm, mười năm sau đó sẽ chết cũng là sống.

Trở thành quỷ yêu sống tạm bợ như cái xác biết đi cũng là sống.

Thậm chí luyện hóa hồn phách của mình thành pháp khí tà ác cũng là sống.

Nhưng những loại sống này đều không phải là loại mà hắn mong muốn.

“Ta muốn sống.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn cắn chặt răng nói:

“Nhưng…”

Có điều Lư Sơn Lộ Ma Tôn vẫn chưa nói hết câu, Bạch Tôn Giả đã lôi một cái hũ nhỏ từ trong túi ra.

Đây chỉ là một cái hũ trà làm bằng vàng nhỏ bằng bàn tay. Phong cách của cái hũ này thiên về phong cách Châu u…

“Ta chờ mãi câu này của ngươi thôi đấy!”

Bạch Tôn Giả nói, nét mặt tràn đầy vui vẻ.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn:

“???””

Đồng thời hắn cảm thấy từng sợi rễ của gốc nhân sâm trên người mình dần trở nên cứng ngắc lại, hệt như nguyên lý con người dựng tóc gáy, đều là dự cảm xấu!

Lúc này Bạch Tôn Giả ra tay nhanh như chớp, đưa tay túm lấy cái đuôi trong miệng nhân sâm tinh, dùng sức kéo một cái. Cứ thế, cái đuôi nhỏ cùng với phong hồn băng châu bị Bạch Tôn Giả kéo ra ngoài.

“Ôi!”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn rên lên một tiếng sau đó ý thức của hắn lại chìm vào bóng tối.

Sau khi phong hồn băng châu bị kéo ra ngoài, Lư Sơn Lộ Ma

Tôn lập tức mất đi khống chế với thân thể của nhân sâm tinh, ý thức quay trở lại bên trong băng châu.

Bạch Tôn Giả mở cái hũ kia ra, nhét phong hồn băng châu vào trong hũ rồi lại vui vẻ đóng nắp hũ.

Trên cái hũ và nắp hũ có một miếng phù văn lớn sáng lên, sau đó nắp hũ và hũ dung hợp lại với nhau, hòa thành một thể.

“Khế ước thành lập!”

Trên cái hũ thần kỳ này phát ra một âm thanh hùng hậu. Ngôn ngữ của âm thanh vừa phát ra này không phải ngôn ngữ Hoa Hạ nhưng trong âm thanh này lại mang theo một tinh thần lực nhu hòa có tác dụng phiên dịch. Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục không nghe ra đây là tiếng nước nào nhưng vẫn có thể hiểu được ý của nó.

Khế ước thành lập? Bạch tiền bối giằng co nửa ngày thì ra là để hồn phách của vị Tôn Giả thất phẩm của Vô Cực Ma Tông và cái hũ nhỏ này thành lập khế ước sao?

Tống Thư Hàng đoán, vừa rồi khi vị Tôn Giả thất phẩm chiếm lấy thân thể của nhân sâm tinh kia nói ra câu “Ta muốn sống” là đã hoàn thành tiền đề của khế ước rồi.

Chắc là nó giống với pháp bảo “Ta gọi ngươi một tiếng, ngươi có dám trả lời không” của Kim Giác đại vương nhỉ? Chỉ cần trả lời đúng là sẽ bị hút vào trong hồ lô hoặc là bình gì đó ấy?

Cái hũ nhỏ này là bảo bối gì đây?

…

Lúc này Bạch Tôn Giả bưng cái hũ nhỏ này lên, cười nói:

“Ha ha, qua bao nhiêu năm như vậy cuối cùng ta cũng tìm được một hồn phách thất phẩm trở lên làm hồ linh cho ngươi rồi, bây giờ vừa lòng rồi chứ?”

Ông ông ông. Trên cái hũ nhỏ này phát ra từng tiếng kêu to thể hiện sự vui mừng chứng tỏ bản thân nó cũng không biết nói chuyện. Câu nói “Khế ước thành lập” vừa rồi chẳng qua chỉ tương tự như một lời thoại được lập trình, sau khi đáp ứng được điều kiện thì sẽ phát ra chứ không phải là tiếng nói của cái hũ nhỏ đó.

“Đại công cáo thành.”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ vô cùng hài lòng.

Lúc này gốc nhân sâm tinh đáng thương kia lại tỉnh lại. Nó từ từ mở mắt ra, trong lòng cảm thấy vô cùng hốt hoảng. Vừa rồi nó mơ thấy một cơn ác mộng, nó thấy thân thể của mình bị thay đổi, không còn thuộc về mình nữa. Thậm chí hồn phách của mình cũng bị một tên ngoại lai đến cưỡng chiếm.

Ý chí của nó không thể nào điều khiển được thân thể nó, từ trong miệng nó phát ra âm thanh không thuộc về nó. Hồn phách của nó bị áp chế vào tận chỗ sâu của thân thể, chỉ có thể rên rỉ một cách bất lực.

Cũng may tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mộng. Khi mở mắt ra hồn phách hay thân thể vẫn là của mình, trong cơ thể cũng không có khách ngoại lai đáng sợ nào cả.

Đây chỉ là một cơn ác mộng, thật là tốt quá!

Đúng rồi… Nói đi cũng phải nói lại, liệu chuyện mình bị một tiên nhân cực kỳ tuấn mỹ bắt đi có phải cũng là một phần của cơn ác mộng không nhỉ?”

Nhân sâm tinh ôm ấp hy vọng vô bờ, mở mắt ra rồi ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Ngay sau đó nó lập tức nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Bạch Tôn Giả, người đang cầm một cái hũ kỳ lạ nhỏ đứng bên cạnh mình.

Mẹ ơi, đây không phải là ác mộng!

Nó thật sự bị vị tu sĩ tuấn mỹ này bắt đi!

Thường thì thực tế luôn tàn khốc hơn ác mộng.

Vì thế, nhân sâm tinh lại bắt đầu giãy dụa theo bản năng:

“Ư ư ư ư.”

“Ơ, sao lại tỉnh rồi?”

Nghe thấy tiếng giãy dụa của nó, Bạch Tôn Giả lập tức quay đầu lại nhìn về phía nhân sâm tinh rồi bắt đầu nhẹ giọng nói:

“Xem ra là bị hồn phách làm kích thích nên mới tỉnh lại à?”

Vừa nói xong Bạch Tôn Giả xoay người một vòng, đá ra một cú cực kỳ đẹp mắt.

Đôi mắt của gốc nhân sâm tinh kia lại tối sầm lại, rồi ngất đi tiếp.

Cú đá lần này Bạch Tôn Giả dùng lực mạnh hơn lần trước một chút.

Vì thế có lẽ lần này nhân sâm tinh sẽ ngủ lâu hơn một chút.

Cây liễu yêu Khinh Vũ ở một bên thấy vậy âm thầm nuốt nước miếng của mình xuống. May mà mình còn có thể làm nhánh cây của Bạch Tôn Giả, đối với Bạch Tôn Giả mà nói mình vẫn còn hữu dụng, nên mới không đến mức bi thảm như gốc nhân sâm vô dụng này.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cùng nhìn vào cái hũ nhỏ trong tay Bạch tiền bối đầy tò mò.

“Các ngươi muốn biết tác dụng kỳ diệu của cái hũ nhỏ này không?”

Bạch Tôn Giả lắc cái hũ trong tay rồi nói.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục gật đầu liên tục.

“Thứ này, nhắc đến thì cũng không phải là pháp bảo mà tu sĩ chúng ta luyện chế ra. Đây là thứ ta nhặt được trong lúc đang du ngoạn trong sa mạc ở thế giới mấy trăm năm trước. Cũng không biết là thần khí của người nào tạo ra nữa. Trong cái hũ nhỏ này có thể cho một hồn phách ở nhờ để trở thành hồ linh, nhưng nếu muốn trở thành hồ linh thì phải có tu vi từ ngũ phẩm trở lên. Sau đó còn phải do chính hồn phách đó cam tâm tình nguyện hoàn thành khế ước thì mới có thể đi vào trở thành hồ linh.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Vậy tác dụng của nó là gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Các ngươi nhìn cho kỹ này.”

Bạch Tôn Giả vươn tay ra, xoa nhẹ vài cái lên trên cái hũ nhỏ.

Từ trong miệng hũ, một luồng khói được phun ra.

Sau đó đám khói này biến thành hình dáng của một vị tu sĩ mặc hắc bào, đó chính là hình dáng của Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

“Thần đèn à?!”

Ánh mắt của Tống Thư Hàng sáng lên:

“Bạch tiền bối, nó có thể thực hiện nguyện vọng của mọi người sao?”

“Thực hiện nguyện vọng của con người? Trên thế giới này làm gì có thứ nào khoa trương như vậy chứ?”

Bạch Tôn Giả phất tay rồi nói:

“Thật ra pháp khí này là một loại thần khí chiến đấu. Một ngày có thể gọi hồ linh trong hũ ra ba lần, mỗi lần nửa tiếng để nó chiến đấu cho ngươi. Có điều phải cẩn thận vì một khi hồ linh chết là sẽ xong đời thật. Vì thế mỗi khi nó bị trọng thương ngươi phải thu hồi nó vào trong hũ, chăm sóc thương thế cho nó thật kỹ.”

“…”

Tống Thư Hàng:

“Nhưng Bạch tiền bối, không phải người muốn biết được tin tức về hạch tâm của mảnh vỡ Thiên Đình từ hắn sao? Bây giờ hắn biến thành hồ linh rồi thì còn có thể trả lời vấn đề của người được nữa không?”

“Đương nhiên là có rồi, nếu không ta vất vả biến hắn thành hồ linh như thế làm gì chứ?”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, gõ vào cái hũ một cái rồi nhìn về phía đạo nhân mặc hắc bào trong không trung nói:

“Ngươi tên là gì?”

“Đạo hiệu của bần đạo là Lư Sơn Lộ.”

Đạo nhân mặc hắc bào trả lời thành thật.

Trả lời thật này!

“Thần kỳ như vậy sao?”

Tống Thư Hàng nói. Đồng thời hắn cũng mừng thầm trong lòng vì đạo hiệu của mình không gọi là “Đường Bạch Kình thành phố Văn Châu tỉnh Chiết Giang nước Hoa Hạ Chân Nhân”, nếu không sau này bị người khác hỏi đến đạo hiệu của hắn thì phải cần bao nhiêu dũng khí mới phun ra cái tên này được chứ?

Sau đó Tống Thư Hàng lại ôm tâm trạng tò mò hỏi:

“Lư Sơn Lộ đạo hữu, ta có thể hỏi một vấn đề không? Xin hỏi mẹ ngươi họ gì?”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tống Thư

Hàng một cái, không nói một lời.

Tống Thư Hàng:

“…”

Thật xấu hổ.

Bạch Tôn Giả thấy vậy lập tức an ủi Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng ngươi đừng để ý, thật ra thì nó chỉ biết trả lời vấn đều của chủ hũ thôi chứ không phải là khinh bỉ ngươi đâu.”

Bạch tiền bối, người đừng nói ra mà. Người vừa nói thế xong đột nhiên ta lại cảm thấy mình bị hồ linh nhìn một cách cực kỳ khinh bỉ.

Tô Thị A Thập Lục không nhịn được mà bật cười.

“Khụ khụ.”

Bạch Tôn Giả hắng giọng, nói:

“Lư Sơn Lộ đạo hữu, mời ngươi giới thiệu một chút về hạch tâm của mảnh vỡ Thiên Đình này đi.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nghe vậy thì hơi khựng lại, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ rối rắm.

“Ý chí thật là kiên cường, đã bị nhốt vào trong hũ thành hồ linh rồi mà vẫn còn phản kháng lại.”

Bạch Tôn Giả cảm thán một tiếng, sau đó lại đưa tay xoa nhẹ lên cái hũ.

Cuối cùng Lư Sơn Lộ Ma Tôn vẫn lên tiếng:

“Hạch tâm của mảnh vỡ Thiên Đình ẩn giấu trong những cung điện ở phía tây. Nhưng nếu muốn mở hạch tâm ra thì cần phải do ta ra tay… Bởi vì ta đã thừa kế quyền hạn của bộ phận hạch tâm ở mảnh vỡ Thiên Đình rồi.”

“Thảo nào, thì ra hạch tâm bị giấu đi, còn bị người ta nhanh chân giành trước thế nên ta tìm bao nhiêu lâu cũng không tìm được nó.”

Bạch Tôn Giả nói.

Thật không ngờ Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã nắm giữ quyền hạn hạch tâm. Nếu cho hắn thêm chút thời gian để biến mảnh vỡ Thiên Đình này thành của mình thì chuyện tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm tuyệt đối không thành vấn đề.

Đáng tiếc… Trên thế giới này không có từ “nếu”. Lư Sơn Lộ Ma Tôn còn chưa kịp tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm thì đã trở thành hồ linh trong cái hũ nhỏ thần bí của Bạch Tôn Giả rồi.

“Vậy thì mời đạo hữu đi trước dẫn đường.”

Bạch Tôn Giả nói.

Trong không trung, sắc mặt của Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại bắt đầu rối rắm. Một lát sau cuối cùng ý chí của hắn vẫn không địch lại được khế ước của cái hũ nhỏ, vẫn bị bại trận.

Vì thế hắn bắt đầu đi trước dẫn đường, dẫn ba người Bạch Tôn Giả đi về hướng cung điện phía tây của mảnh vỡ Thiên Đình.

Chương 812: Diệp Tư, Cô Từng Nợ Tiền Người Ta Đúng Không?

Tại mảnh vỡ Dao Trì Thiên Đình này có mấy quần thể cung điện.

Trước đó Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục cũng tìm được mấy nhóm cung điện, Tô Thị A Thập Lục còn từng chiến đấu một trận với oán linh thuộc về một cung điện trong đó.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn mang Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi thẳng về phía tây.

Khi đi đến một khối đất hoang màu đen, Lư Sơn Lộ Ma Tôn dừng lại, chỉ xuống đất nói:

"Tiếp theo phải địa độn mới đi vào được."

"Ngươi tiếp tục đi trước dẫn đường, ta mang người đuổi theo."

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng vừa nghe đến hai chữ địa độn, dạ dày đã nhộn nhạo không yên. Cũng may kỹ thuật địa độn của Bạch Tôn Giả rất ổn, giữa đường không xảy ra sự cố bất ngờ gì hết.

Sau khi chui xuống độ sâu hơn 200 thước, đám người Tống Thư Hàng thấy được một cung điện dưới lòng đất.

Có thể nhìn ra được chỗ này đã từng là một nơi rất phồn vinh thịnh vượng.

Nhưng bây giờ, khắp nơi đổ nát tan hoang giống y như quần thể cung điện trên mặt đất, cả không gian bị bao trùm bởi một tầng sương mù màu xám đậm.

Sau khi mang mọi người đến chỗ này, trên mặt Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại xuất hiện biểu tình rối rắm... lại đang đấu tranh tâm lý nữa.

"Tên này phiền thật!"

Bạch Tôn Giả nhịn không được nói. Một lần hai lần thì hắn còn có thể khen vị Lư Sơn Lộ đạo hữu này có ý chí kiên định, nhưng cứ cách mấy phút, tên này lại bày ra vẻ mặt rối rắm bắt đầu quá trình "giám định ý chí" một lần, thế thì bảo sao người ta không thấy phiền cho được chứ.

Lúc này, Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại giám định ý chí thất bại, hắn thở dài nói:

"Coi chừng đám sương mù này, sương mù này không đơn giản đâu, chúng chính là lực lượng hỗn độn. Trong sương mù sẽ ngưng tụ ra một ít tà thú ô uế giống như thế giới Cửu U, cung điện dưới lòng đất này đã từng bị lực lượng thế giới Cửu U xâm lấn, làm ô nhiễm qua."

Tống Thư Hàng nhìn tầng sương mù xám xịt ở bên dưới, quả nhiên là năng lượng thế giới Cửu U, hơn nữa còn là tinh hoa năng lượng thế giới Cửu U. Mấy ngày nay hắn thường xuyên tiếp xúc với thế giới Cửu U nên cực kỳ quen thuộc với loại năng lượng này.

"Quả nhiên thế giới Cửu U cũng nhúng tay vào sự kiện Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt sao?"

Tống Thư Hàng thầm nói.

Đang nói chuyện, trong sương mù bỗng có một đoàn năng lượng dơ bẩn xoay tròn, ngưng tụ thành hình một con rồng đen rất lớn, tấn công đám người Bạch Tôn Giả.

Nhưng rồng đen to lớn này còn chưa đến gần, trên người Tống Thư Hàng đột nhiên bay ra một vật, bộc phát ánh sáng màu vàng chói mắt.

Là kinh văn Thánh Nhân, bộ kinh văn do vị Thánh Nhân cao siêu kia của Nho gia tự tay viết ra khi còn sống. Từ lúc lấy được bản kinh văn này cho tới nay, Tống Thư Hàng vẫn chưa nghiên cứu kỹ nên cũng không biết rõ tác dụng của nó.

Nhưng mỗi khi đối mặt với những vật thể tà ác ô uế, bộ kinh văn này sẽ tự động kích hoạt.

Lúc này, kinh văn Thánh Nhân hiện ra hư ảnh kim thư to hơn mười thước trong hư không, xông về phía rồng đen to lớn do năng lượng dơ bẩn kia biến thành.

Ầm!

Rồng đen dơ bẩn bị đụng nát bấy.

Một kích thành công, kinh văn Thánh Nhân thong dong trở về bên người Tống Thư Hàng. Đồng thời kinh văn Thánh Nhân còn rút lấy năng lượng hỗn độn do rồng đen vỡ vụn hóa thành, mang theo trở lại.

Cũng giống như một con mèo bắt được chuột, sau đó vênh váo đắc ý mang con chuột tới khoe với chủ nhân, nhưng lại không thèm nghĩ xem chủ nhân có bị con chuột chết đó dọa giật mình hay không.

“Mang thứ năng lượng thế giới Cửu U này về làm gì, chúng ta không dùng được loại năng lượng này.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng vừa dứt lời, trong đầu hắn lóe lên một cảm giác.

Lại là loại cảm giác quen thuộc này!

Lát sau, hạch tâm trong đầu hắn lại phun ra kim quang lần nữa, kim quang hóa thành một đóa hoa sen cực kỳ sống động trong hư không.

Hoa sen vươn rễ cắm vào trong đám sương mù kia.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác được có một cổ lực lượng bị hoa sen hấp thu, trong đó phần lớn tiến vào hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả nhìn hoa sen:

“Thú vị, hóa ra nó không chỉ ăn linh thạch mà còn ăn năng lượng Cửu U nữa sao?”

Đóa sen này không giống với đóa Quân Tử Kim Liên kia của Nho gia.

Tốc độ hấp thu năng lượng của hoa sen rất nhanh. Lúc ở trong bảo khố của Bạch Tôn Giả, chỉ trong nháy mắt đã có thể hấp thu lực lượng của sáu trăm viên linh thạch ngũ phẩm, trong thời gian một câu nói đã có thể hấp thu hơn mấy ngàn viên linh thạch.

Mà bây giờ, tinh hoa năng lượng thế giới Cửu U còn dễ hấp thu hơn nhiều nên tốc độ hấp thu của hoa sen nhanh đến gấp ba lần.

Trong chớp mắt, tầng sương mù dày đặc bao trùm cung điện phía dưới đã biến mất một mảng lớn. Chiếu theo tốc độ hấp thu thế này, nhiều nhất một giờ, năng lượng sương mù dày đặc bao phủ toàn bộ cung điện sẽ bị Tống Thư Hàng hấp thu sạch sẽ.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng. Nhớ lại lúc tìm được cung điện dưới lòng đất này, hắn phải ăn bao nhiêu khổ mới xông qua được tầng sương mù dày đặc kia.

Nhưng bây giờ, tầng sương mù dày đặc khiến hắn chịu nhiều đau khổ lại trở thành thức ăn cho tên tiểu tử tam phẩm này.

Đúng là giữa người với người, căn bản không cách nào so sánh được mà.

Lúc này, hình như sương mù dày đặc phía dưới cảm ứng được sự đáng sợ của hoa sen trước ngực Tống Thư Hàng.

Trong sương mù truyền ra từng trận thú gầm hoảng sợ, lát sau sương mù dày đặc bỗng cuộn ngược lại, tránh lui mấy ngàn thước.

Nhưng đóa hoa sen chỗ ngực Tống Thư Hàng vẫn không chịu buông tha, gốc rễ kéo dài vô hạn, giống như xúc tu linh hoạt không ngừng bám sát theo.

Một lùi một tiến, không lâu sau sương mù dày đặc đã lui khỏi cung điện, không ngừng tránh lui co rút về khu vực hoang dã phía sau cung điện.

Nhưng chúng nó càng tránh lui, càng co rút thì rễ của hoa sen lại càng lấn tới, được một tấc lại lấn thêm một thước. Năng lượng sương mù dày đặc càng co rút nén lại, hoa sen nó lại càng thích hấp thu.

Trên mặt Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại xuất hiện biểu tình rối rắm, lần này không phải là giám định ý chí, mà chỉ đơn giản là hắn không biết dùng vẻ mặt gì để diễn tả tâm trạng bị muôn con Đờ Mờ chà đạp của mình bây giờ.

...

Thấy sương mù dày đặc đã rút lui, Lư Sơn Lộ Ma Tôn dẫn ba người Bạch Tôn Giả đáp xuống chỗ cửa vào cung điện.

“Nơi này có một trận pháp ẩn hình liên quan đến lực lượng không gian, phải đi đúng đường thì mới đến chỗ hạch tâm. Lúc trước ta phải thử nhiều năm mới tìm ra được lối đi chính xác, các ngươi đi theo ta.”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn lạnh lùng nói.

Sau đó hắn đi trước dẫn đường, ba người Tống Thư Hàng theo sát phía sau.

Mọi người đi vòng vèo một hồi, không biết lúc nào lại tiến vào một không gian dị thứ nguyên cỡ nhỏ.

Mà rễ của đóa hoa sen chỗ ngực Tống Thư Hàng xuyên qua cả không gian dị thứ nguyên, kéo dài đến ngoại giới, tiếp tục đuổi giết đám sương mù dày đặc kia.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn rễ sen chỗ ngực mình, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ.

Nếu sau này gặp phải di tích cổ thuộc loại hình mê cung, hắn có thể lợi dụng chức năng này của hoa sen. Đây chẳng khác nào một sợi dây thừng kéo dại vô hạn, có thể bảo đảm bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tìm được đường ra trong mê cung.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là phải chờ hắn khống chế được hạch tâm trong tâm khiếu đã rồi nói sau.

Không gian dị thứ nguyên cỡ nhỏ này chỉ là một căn phòng rộng một trăm thước vuông...

Trong phòng chỉ có ba chiếc ghế nằm, ngoài ra không còn vật gì khác nữa.

“Hạch tâm ở nơi này à?”

Tô Thị A Thập Lục dò hỏi.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn không trả lời, mà bắt đầu hành động. Trong hồn phách hắn hiện lên một sợi xích phù văn, nhìn qua giống như một chuỗi mật mã phù văn.

Sợi xích phù văn này in vào trong hư không.

Một lát sau, có một loại năng lượng kỳ dị tụ lại trong hư không. Loại năng lượng này rất phức tạp, có linh lực trong thiên địa, có tinh thần lực, có tín ngưỡng lực, thậm chí có cả hỗn độn lực của Cửu U. Vô số lực lượng dung hợp làm một thể, rơi vào chiếc ghế nằm ở chính giữa.

Sau đó, trên ghế nằm bỗng hiện lên một thân ảnh.

Đó là một nữ tử tóc đen, đầu đội mũ phượng, trên người mặc phượng bào hai màu vàng đỏ tôn quý.

Cách ăn mặc thì rất sang trọng, nhưng lúc này nữ tử tóc đen lại mệt mỏi nằm trên ghế, trông như sắp chết vậy.

Một hồi lâu sau, nữ tử tóc đen ngẩng đầu lên. Sắc mặt cô tái nhợt, đôi mắt hẹp dài, chỗ khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ rất bắt mắt, mang đến cho cô nét quyến rũ tự nhiên.

“Ồ, ngươi lại tới đấy à?”

Nữ tử tóc đen nhìn về phía Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong hư không.

Lại một hồi lâu sau.

Nữ tử tóc đen đột nhiên nghiêng đầu nói:

“Ngươi chầu trời rồi ư? Đồ đoản thọ!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hệ thần kinh của nữ tử tóc đen này phản xạ chậm thật đấy.

Hơn nữa, lúc nữ tử tóc đen ngẩng mặt lên, không biết vì sao trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện cảm giác hoảng hốt.

Chính xác mà nói, không phải hắn hoảng hốt mà là Diệp Tư sư tỷ trong cơ thể hắn hoảng hốt. Cảm xúc của Diệp Tư ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng nên trong lòng hắn cũng tự dưng hoảng hốt theo.

Vì vậy Tống Thư Hàng không khỏi lui về phía sau mấy bước, giấu mình sau lưng Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục.

[Diệp Tư, cô từng nợ tiền nữ tử này đúng không?]

Tống Thư Hàng tò mò hỏi trong lòng.

Diệp Tư:

[Không có, ta chưa từng nợ tiền ai hết, vả lại ta không biết nữ tử này.]

Nhưng vừa nói xong mấy lời này, trong đầu Tống Thư Hàng và Diệp Tư đồng thời hiện lên khuôn mặt của vị nữ tử tóc đen trước mắt.

Nữ tử tóc đen hiện lên trong đầu hai người có khuôn mặt khá mơ hồ, nhưng nốt ruồi lệ ở khóe mắt lại rất rõ. Sau đó chỗ khóe mắt của nữ tử tóc đen trong đầu hai người bỗng rơi lệ, nhìn rất thương tâm.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư đồng thời cảm giác được trong lòng thắt lại, tim như bị ai đó bóp nghẹt.

[Diệp Tư, cô có chắc là không nợ tiền người ta không?]

Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

[Chắc chắn là không nợ mà.]

Diệp Tư vẫn khẳng định là không. Nhưng lần này, trong lòng cô lại không chắc lắm.

Theo như trong trí nhớ thì cô chưa từng gặp qua mỹ nhân có nốt ruồi lệ này.

Nhưng biết đâu gặp rồi mà cô lại quên mất thì sao? Bởi vì Diệp Tư biết trí nhớ của mình không được hoàn chỉnh.

Hoặc cũng có thể là cô không nợ mỹ nhân này tiền, mà là nợ những thứ khác còn quan trọng hơn chăng?

...

Lúc này, lại qua một hồi lâu sau.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ lại lên tiếng nói:

“Đồ đoản thọ, ngươi chết rồi thì làm sao giúp ta trông coi Thiên Giới Dao Trì đây. Mất bao công sức mới tìm được một Tôn Giả thất phẩm thích hợp, vậy mà...”

Lư Sơn Lộ Tôn Giả lạnh lùng không nói gì.

Lại một hồi lâu sau.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ đột nhiên quay đầu nhìn ba người Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục:

“Ồ, có khách nhân khác nữa à!”

Bây giờ ngài mới nhìn thấy chúng ta sao? Tống Thư Hàng nhịn không được thầm phát tiết trong lòng.

“Xin lỗi, trạng thái hiện giờ của ta không tốt lắm, phản ứng hơi chậm.”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ nói, dứt lời cô nhìn về phía Bạch Tôn Giả, vui vẻ nói:

“Ngươi cũng là Tôn Giả thất phẩm, lại còn sống sờ sờ nữa chứ.”

Chương 813: Chân Tướng Chỉ Có Một!

Ngây người ở chỗ này mãi, muốn gặp một Tôn Giả thất phẩm còn sống cũng không dễ dàng.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ nhìn Bạch Tôn Giả nói:

“Ngươi cân nhắc một chút, giúp ta chống đỡ Thiên Giới Dao Trì nhé?”

Không khảo nghiệm nhân phẩm, cũng không có các loại kiểm tra khác. Chỉ cần là Tôn Giả thất phẩm, bất kể thiện ác bất kể phẩm hạnh, chỉ cần bằng lòng thay cô chống đỡ Thiên Giới Dao Trì, mỹ nhân có nốt ruồi lệ sẽ từ từ chuyển giao hạch tâm của Thiên Giới Dao Trì cho người đó.

“Giúp cô chống đỡ Thiên Giới Dao Trì á? Ta không làm.”

Bạch Tôn Giả từ chối thẳng thừng.

“Ơ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Bạch Tôn Giả. Tiền bối hao tâm tốn sức mất bao nhiêu thời gian bắt lấy hồn phách của Lư Sơn Lộ Tôn Giả, khế ước thành hồ linh, không phải là vì tìm được hạch tâm của Thiên Giới Dao Trì, sau đó chuyển Thiên Giới Dao Trì đi sao?

Tại sao lại đột nhiên không cần nữa chứ?”

“Cái ta muốn là cả Thiên Giới Dao Trì, ta muốn lấy nó đi, vậy nên ta không muốn giúp cô chống đỡ Thiên Giới Dao Trì.”

Bạch Tôn Giả nói tiếp.

Một hồi lâu sau...

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ mỉm cười quyến rũ:

“Ngươi thật thú vị, nếu ngươi cảm thấy bằng sức của một mình người có thể chống đỡ Thiên Giới Dao Trì... thì ta sẵn sàng giao nơi này cho ngươi.”

Mặc dù Thiên Giới Dao Trì được thành lập dựa trên thực tại ảo của Tôn Giả thất phẩm, nhưng Thiên Đình viễn cổ chính là con đường trường sinh của Thiên Đế, khác với thực tại ảo bình thường. Thiên Giới Dao Trì có diện tích khổng lồ, nếu không có thực lực Kiếp Tiên cửu phẩm thì đừng hòng dùng sức một người chống đỡ Thiên Giới Dao Trì.

Ý của mỹ nhân có nốt ruồi lệ là chậm rãi chuyển giao quyền hạn hạch tâm của Thiên Giới Dao Trì, để Bạch Tôn Giả nắm giữ Thiên Giới Dao Trì từng bước một. Đến khi Bạch Tôn Giả tấn thăng đến cảnh giới cửu phẩm là có thể nắm giữ toàn bộ Thiên Giới Dao Trì một cách triệt để. Khi đã có thực lực Kiếp Tiên cửu phẩm làm nền tảng, Thiên Giới Dao Trì sẽ được hồi sinh trở lại. Đến lúc đó, toàn bộ dao trì, hoang mạc, hoang dã khô cằn đều có thể khôi phục như lúc đầu.

Thật hoài niệm Thiên Giới Dao Trì năm đó, có phong cảnh xinh đẹp, còn có người quen nữa chứ.

Nói đến người quen...

Một hồi lâu sau, mỹ nhân có nốt ruồi lệ quay đầu nhìn Tống Thư Hàng:

“Nãy giờ vẫn luôn cảm giác có người quen ở đây, chính là ngươi à!”

“Không, không phải ta!”

Tống Thư Hàng lập tức nói:

“Nhìn kỹ mặt ta này, cứ bình tĩnh lại đã, đừng có nhận lầm người nhé!”

Tống Thư Hàng còn nhớ mình đã từng bị một búp măng cùng với tiểu bạch long nhận lầm. Còn vô duyên vô cớ bị hai tên đó đánh một trận, đánh xong rồi mới nói nhận lầm người, một ký ức cực kỳ tồi tệ!”

“Ta khẳng định là ta không nhận lầm người, chính là ngươi!”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ nói chắc như bắp.

“Nhưng ta không biết cô.”

Tống Thư Hàng nói:

“Từ trước đến nay ta chưa từng gặp cô!”

“Trình Lâm, kẻ dối trá nhà ngươi!”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ cười quyến rũ nói tiếp:

“Ngươi tưởng ngươi thay đổi ngoại hình là ta không nhận ra ngươi sao? Ta nhận ra được khí tức trên người ngươi, cho dù ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra được!”

“Trình Lâm là ai?”

Tống Thư Hàng không hiểu hỏi lại.

[Ta cũng không biết, đây là lần đầu tiên ta nghe đến cái tên này.]

Diệp Tư đáp lại trong lòng.

[Hay Trình Lâm chính là tên gọi mà trước kia cô đã từng dùng khi tiếp xúc với cô ta nhỉ?]

Tống Thư Hàng hỏi trong lòng. Lúc vừa nhìn thấy mỹ nhân có nốt ruồi lệ này, Diệp Tư tự dưng cảm thấy hoảng hốt không rõ, vậy nên giữa hai người nhất định có mối quan hệ nào đó.

[Không thể nào, tên ta có ý nghĩa rất đặc biệt đối với bản thân ta, ta không bao giờ dùng tên khác đâu. Hơn nữa lúc nghe thấy cái tên Trình Lâm này, trong lòng ta bỗng cảm thấy có chút xúc động.]

Diệp Tư đáp.

“Trình Lâm?”

Lúc này, Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh xoa cằm nói:

“Trình Lâm Tiên Tử một Trường Sinh Giả thích tự sướng đúng không?”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ mỉm cười quay qua nhìn Bạch Tôn Giả, sau đó lại quay lại nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng:

“Ngay cả bạn ngươi cũng đã thừa nhận, Trình Lâm! Ngươi còn lời gì để nói nữa không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này, Bạch Tôn Giả bổ sung thêm:

“À, cô hiểu lầm rồi. Trình Lâm Tiên Tử mà cô quen biết rất có thể đã chết rồi.”

“Sao?”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ trợn to hai mắt.

“Sở dĩ ta biết tên người này là bởi vì trước đây không lâu ta có tiến vào một di tích, nơi đó chính là động phủ của Trường Sinh

Giả Trình Lâm."

Bạch Tôn Giả chậm rãi kể lại:

"Trong di tích có một đoạn hình ảnh. Ta thấy được một Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt xông vào động phủ của Trình Lâm Tiên Tử, người nọ bóp cổ nhấc Trình Lâm Tiên Tử lên, sau đó bóp nát đầu Trình Lâm Tiên Tử."

Thật là một câu chuyện bi thương, tàn khốc.

"Hai tay mọc đầy mắt? Hóa ra là tên kia à. Trình Lâm không phản kháng sao?"

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ nhẹ giọng hỏi.

"Không có."

Bạch Tôn Giả nhàn nhạt nói.

"Vậy thì không giống tác phong của Trình Lâm chút nào."

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ thở dài, sau đó nói với Bạch Tôn Giả:

"Nghe ngươi kể xong, ta lại càng xác định một chuyện, Trình Lâm sẽ không dễ dàng chết như vậy được! Cho nên... cảnh tượng mà ngươi thấy nhất định là giả!"

Bạch Tôn Giả nhún vai đáp:

"Ta chỉ kể lại đoạn hình ảnh mà ta thấy được cho cô nghe, chỉ có vậy thôi, còn phán đoán thế nào thì là chuyện của bản thân cô."

Sau khi nói xong, Bạch Tôn Giả nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng. Có lẽ nên dành thời gian mang Thư Hàng đến động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm một chuyến, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ cũng nên.

Lúc này mỹ nhân có nốt ruồi lệ quay qua nhìn Tống Thư Hàng, mỉm cười nói:

"Cho nên ta đoán ngươi chính là Trình Lâm, ngươi đừng giả bộ nữa!"

"Lại nữa..."

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Đồng thời, trong lòng hắn nói với Diệp Tư:

[Diệp Tư, cô muốn đi ra gặp mặt nữ tử tóc đen này không?]

Tống Thư Hàng cứ có cảm giác, mỹ nhân có nốt ruồi lệ này khẳng định có liên quan đến Diệp Tư sư tỷ.

[Không muốn, ta từ chối!]

Diệp Tư sư tỷ từ chối ngay lập tức. Lúc thông qua Tống Thư Hàng thấy được mỹ nhân có nốt ruồi lệ kia, tim cô bỗng đập cực nhanh, đánh chết cô cũng không ra mặt gặp mỹ nhân có nốt ruồi lệ kia.

…

Tống Thư Hàng thở dài, nhìn về phía mỹ nhân có nốt ruồi lệ nói:

“Được rồi, mặc kệ ta có phải là Trình Lâm kia hay không, nhưng ta có thể khẳng định một điều, ta tuyệt đối không phải là Trường Sinh Giả Trình Lâm mà cô quen. Cô cứ khăng khăng đó là ta thì ta cũng đành chịu.”

“Ha ha, Trình Lâm kẻ dối trá nhà ngươi cuối cùng cũng chịu thừa nhận.”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ lại cười quyến rũ.

Tống Thư Hàng nhún vai, cô thích thế nào thì mặc kệ cô.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Tạm thời gác chuyện thân phận Trình Lâm qua một bên được chưa? Giờ cô nên nghĩ đến chuyện giao hạch tâm của Thiên Giới Dao Trì cho ta đi, ta thấy trạng thái của cô không còn chống đỡ được bao lâu nữa đâu.”

Hồi lâu, mỹ nhân có nốt ruồi lệ nói:

“Đúng vậy, cho nên ta mới gấp gáp tìm một người kế thừa thay ta chống đỡ Thiên Giới Dao Trì. Giao hạch tâm cho ngươi thì cũng được thôi, nhưng trước đó ta phải xử lý xong một chuyện đã.”

“Được.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ quay đầu nhìn về phia Tống Thư Hàng:

“Trình Lâm, dựa theo ước định, ta đã thay ngươi bảo vệ Thiên Giới Dao Trì từ đó đến nay, vậy giờ ngươi cũng nên hoàn thành lời hứa của ngươi năm đó đi chứ.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Lại bắt hắn chịu trận thay?

Trực giác nói cho hắn biết lời hứa này cực kỳ phiến toái.

Cho nên hắn không gánh đống phiền phức này đâu!

Bạch Tôn Giả suy tư, từ lời nói của mỹ nhân có nốt ruồi lệ có thể nghe ra được một ít tin tức, hóa ra Trường Sinh Giả Trình Lâm Tiên Tử mới là chủ nhân thật sự của Thiên Giới Dao Trì này sao?

Lúc này mỹ nhân có nốt ruồi lệ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, ôn nhu nói:

“Trình Lâm, hôn ta đi.”

Tống Thư Hàng: 0_0

Tô Thị A Thập Lục quay qua nhìn Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả cũng ngoáy đầu lại, hớn hở nhìn Thư Hàng.

“Đợi đã, quả nhiên là ta không thể thừa nhận thân phận Trình Lâm này mà!”

Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói. Hơn nữa, chẳng phải Trình Lâm kia là một tiên tử sao?

Mà mỹ nhân có nốt ruồi lệ trước mắt này chắc cũng là tiên tử nhỉ?

Giới tính giống nhau thật sự không thành vấn đề sao?

Không đúng, nghĩ lại thì hình như mỹ nhân có nốt ruồi lệ này chưa từng nhắc đến tên gọi, thân phận và giới tính của bản thân.

Mặc dù cô mặc phượng bào hoa lệ, đầu đội phượng quan xinh đẹp, nhưng lỡ chẳng may cô là nam thì sao?

Tống Thư Hàng đã được thời đại công nghệ thông tin khai sáng, vậy nên hắn sẽ không chỉ nhìn từ bề ngoài để nhận định giới tính của một người.

“Trình Lâm, ngươi định nuốt lời sao?”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ trở mình, tựa người vào trên ghế nằm, đôi tay trắng noãn thon dài lộ ra khỏi phượng bào lười biếng đặt lên nhau.

Phối với dáng người của cô, động tác này trông vô cùng quyến rũ.

“Ý ta là ta thật sự không phải là Trình Lâm Tiên Tử, cho dù ta hôn cô cũng không thể nào thay Trình Lâm hoàn thành lời hứa giữa cô và Trình Lâm được.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ liếc mắt:

“Hôn một cái thì ngươi sẽ chết à?”

“Có lúc sẽ chết thật đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hơn nữa... nhắc tới lại thấy ngượng.

Đây là nụ hôn đầu của hắn đó, làm sao có thể tùy tiện giao ra như vậy được chứ?

Lỡ may vị mỹ nhân có nốt ruồi lệ này là nam, vậy nụ hôn này chính là ác mộng cả đời. Sau này mỗi khi nhớ lại nụ hôn đầu của mình, hắn sẽ run rẩy sợ hãi.

“Có lúc sẽ chết thật? À, ta biết ý ngươi rồi!”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ cười nói.

Tống Thư Hàng: 0_0

Biết ý ta? Ta chỉ thuận miệng đáp lại một câu, cô hiểu được ý gì từ trong đó vậy hả?

Lúc này, mỹ nhân có nốt ruồi lệ giơ tay vỗ nhẹ một cái.

Không gian dị thứ nguyên cỡ nhỏ này lập tức tách ra làm ba không gian độc lập nhỏ hơn.

Bạch Tôn Giả, Tô Thị A Thập Lục bị phân ra chỗ khác.

“Hôn ta ngay trước mặt tình nhân mới đúng là không hay lắm, vậy ta tách tình nhân mới của ngươi đến chỗ khác rồi đấy, bây giờ có thể hôn ta rồi chứ? Trình Lâm, hãy hoàn thành lời hứa năm đó đi.”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ lại đổi một tư thế càng quyến rũ, ngoắc tay nói với Tống Thư Hàng:

“Ta đã hoàn thành ước định với ngươi năm đó một cách xuất sắc, toàn bộ kết cấu của Thiên Giới Dao Trì đều được bảo trì hoàn hảo. Trình Lâm, giờ ngươi lại định nuốt lời thật sao?”

“Ta nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chỉ cần người thực hiện xong cái hôn này, hoàn thành lời hứa năm đó, vậy ta sẽ không còn gì tiếc nuối khi rời đi thế giới này nữa. Chẳng lẽ đến phút cuối ngươi vẫn muốn nuốt lời sao?”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ u oán nói.

“Chờ đã, có thể cho ta chút thời gian để ta hỏi lại một vấn đề được không?”

Tống Thư Hàng nhớ lại một khả năng:

“Có thể nói cho ta biết rốt cuộc Trình Lâm Tiên Tử có bộ dáng thế nào không?”

Trong đầu Tống Thư Hàng lúc này có thật nhiều đầu mối rời rạc cần phải liên kết lại với nhau.

Chân tướng chỉ có một!

Chỉ cần cho hắn biết hình dáng của Trình Lâm Tiên Tử là hắn có thể tìm ra được chân tướng!

Chương 814: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn

Cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn không thể lấy được dung mạo của Trình Lâm Tiên Tử, mất đi một manh mối quan trọng để tìm ra chân tướng.

Bởi vì mỹ nhân có nốt ruồi lệ đã giận rồi.

“Hết lần này đến lần khác, rốt cuộc ngươi vẫn muốn tìm cớ để hủy hiệp ước đúng không?”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, nói:

“Dung mạo của ngươi bây giờ khác xa lúc trước, ngươi tưởng rằng ta đây không nhìn ra à? Thế thì đã sao, đợi sau khi ta miêu tả được hình dáng lúc trước của ngươi ra, có phải ngươi sẽ lấy đây làm cái cớ để trốn tránh lời hứa mà ngươi đã từng hứa với ta đúng không?”

Tống Thư Hàng: 0_0

Đờ mờ, mỹ nhân có nốt ruồi lệ nói có lý quá, hắn hoàn toàn không biết nên phản bác lại cô ấy thế nào.

Tống Thư Hàng cảm thấy tài ăn nói của mình quá nát, có lẽ đợi sau khi khai giảng hắn sẽ cân nhắc tham gia mấy tổ chức như kiểu câu lạc bộ biện luận gì đó để nâng cao tài ăn nói mới được.

“Ta đã làm theo giao ước với ngươi rồi, lúc Thiên Đình bị diệt vong ta đã bảo tồn Thiên Giới Dao Trì nguyên vẹn. Hơn nữa ta đã thay ngươi chèo chống Thiên Giới Dao Trì lâu như thế, đã hoàn thành giao ước rồi. Bây giờ ta như đèn đã cạn dầu, cho dù như thế… đến hôn ta một cái mà ngươi cũng không chịu ư?”

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ càng nói càng u oán.

Tống Thư Hàng cảm thấy cả người không thoải mái, tại sao cứ làm như hắn là kẻ phụ tình thế này!

Họa này hắn không muốn gánh nhé!

[Thư Hàng, có lẽ… chúng ta thật sự nợ cô ấy chăng?]

Diệp Tư trong cơ thể hắn đột nhiên lên tiếng, vì trong não hải của cô không ngừng hiện lên gương mặt của mỹ nhân có nốt ruồi lệ, còn có cả nốt ruồi ở khóe mắt và nước mắt của cô ấy nữa, điều này khiến lòng cô thắt lại.

[Không phải chúng ta, là cô thôi.]

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

[Giữa chúng ta còn phân ta ngươi sao, đúng thật là. Hiện giờ chúng ta đã hợp thể rồi đấy!]

Diệp Tư sư tỷ nói.

[Nếu đã thế thì Diệp Tư sư tỷ đừng ngại ngần, cô chui ra, kiên cường gặp mỹ nhân có nốt ruồi lệ đi!]

Tống Thư Hàng giễu cợt trong lòng.

Đúng lúc hắn đang trầm tư, trong nháy mắt… mỹ nhân có nốt ruồi lệ xuất hiện trước mặt hắn.

Tốc độ của cô ấy quá nhanh, Tống Thư Hàng không thể nhìn thấy rõ động tác của cô ấy.

Sau đó, cô ấy cúi đầu xuống, giơ tay ra nắm lấy cằm của Tống Thư Hàng một cách bá đạo.

Tống Thư Hàng cao một mét tám mươi hai, mỹ nhân có nốt ruồi lệ phải cao bao nhiêu mới có thể nắm lấy cằm hắn từ trên cao như thế chứ? Tống Thư Hàng không khỏi liếc mắt nhìn xuống dưới một cái… Sau đó, hắn phát hiện mỹ nhân có nốt ruồi lệ đang lơ lửng trên không trung, chẳng trách lại cao như thế.

Đợi đã, bây giờ không phải là lúc sỉ vả chuyện này! Với tư thế bá đạo hiện giờ của mỹ nhân có nốt ruồi lệ, chắc không phải cô ấy định cưỡng hôn đấy chứ?

“Khoan đã, xin hãy cho ta một cơ hội giải…”

Tống Thư Hàng muốn chống cự lần cuối cùng.

Nhưng ngay lập tức, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể của mình tê rần, mất đi sức chống cự.

Sau đó, mỹ nhân có nốt ruồi lệ hôn xuống một cái thật mạnh.

Đây là nụ hôn đầu của ta đấy!

Nụ hôn đầu có cảm giác như thế nào? Tống Thư Hàng bày tỏ, hắn có thể viết một bài văn dài mười nghìn chữ để miêu tả cảm giác của mình.

Một lúc sau, mỹ nhân có nốt ruồi lệ mãn nguyện liếm khóe môi:

“Lời hứa hoàn thành… Nụ hôn này vốn là ngươi nợ ta. Những thứ ngươi nợ ta, ta nhất định sẽ đòi lại!”

Nói xong, cô ấy lùi về đằng sau, bay về trên ghế, người cô ấy mềm oặt tựa vào ghế như đã mất hết sức lực toàn thân vậy. Dường như chuyện cưỡng hôn Tống Thư Hàng đã làm cô ấy hao phí hết tất cả thể lực và ý chí.

Giao ước đã hoàn thành rồi.

Tâm nguyện đã đạt được… Cơ thể của mỹ nhân có nốt ruồi lệ dần dần trở nên trong suốt, bắt đầu từ ngón chân trắng nõn, cơ thể cô ấy từ từ biến thành những đốm sáng, bắt đầu biến mất.

“Cô… Từ đầu chí cuối vẫn luôn chờ đợi một nụ hôn của Trình Lâm Tiên Tử sao?”

Tống Thư Hàng nhìn mỹ nhân có nốt ruồi lệ đang dần biến mất, cười khổ hỏi.

“Đây là lời hứa mà ngươi nợ ta, ta chỉ đợi ngươi tới trả nợ cho ta mà thôi.”

Lệ Trĩ mỹ nhân nằm nghiêng trên ghế đáp lại.

Tống Thư Hàng há to miệng, nhưng lần này hắn không thể thốt nổi câu ta thực sự không phải là Trình Lâm ra khỏi miệng được.

[Nếu như sau này ta có cơ hội gặp được Trình Lâm Tiên Tử, nhất định ta sẽ nói cho cô ấy biết chuyện cô ở đây đợi cô ấy đến trả món nợ một nụ hôn.]

Tống Thư Hàng thầm nhủ trong lòng.

[Hay là đến lúc đó chúng ta để Trình Lâm Tiên Tử trả một cái hôn cho chúng ta nhé? Đây là nụ hôn đầu của chúng ta đấy.]

Diệp Tư sư tỷ tán đồng.

[Nụ hôn đầu của chúng ta ư?]

Tống Thư Hàng cảm thấy không đúng lắm.

[Lúc nãy cô ấy đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn mà! Lúc cô ấy hôn, ta và ngươi đang nhập vào nhau. Ngươi mất đi nụ hôn đầu, ta cũng thế luôn.]

Diệp Tư sư tỷ đáp.

Thực ra mọi chuyện không phải như thế. Lúc mỹ nhân có nốt ruồi lệ cưỡng hôn Tống Thư Hàng, trong lòng Diệp Tư thấy không ổn. Trong lòng cô có cảm giác, nụ hôn này không nên để Tống Thư Hàng nhận lấy. Trình Lâm Tiên Tử nợ mỹ nhân có nốt ruồi lệ một nụ hôn thì phải để cô trả chứ, đây là sứ mệnh của cô.

Dưới sự thúc giục của sứ mệnh to lớn, hiếm khi Diệp Tư sư tỷ không xấu hổ nữa.

Vì vậy, cô ấy muốn chui ra từ trong đầu Tống Thư Hàng, thay Tống Thư Hàng chịu nụ hôn bá đạo của mỹ nhân có nốt ruồi lệ, Nhưng không ngờ, cô ấy mới chui ra được một nửa thì đột nhiên cơ thể tê cứng. Tiếp sau đó, cô ấy bị mỹ nhân có nốt ruồi lệ một mũi tên trúng hai con nhạn luôn.

Lần này lỗ vốn to rồi.

Tống Thư Hàng: 0_0

Hợp thể còn chơi như thế được hả?

Khoan đã, không đúng. Không chỉ mình bị cưỡng hôn, đến Diệp Tư cũng bị cưỡng hôn luôn rồi.

Lỗ nặng quá rồi.

…

Nhìn cơ thể vẫn đang từ từ hóa thành những đốm sáng của mỹ nhân có nốt ruồi lệ, Tống Thư Hàng thở dài:

“Cô… có còn tâm nguyện nào nữa không?”

Sau khi ngẫm nghĩ, mỹ nhân có nốt ruồi lệ vươn tay tháo mũ phượng trên đầu mình xuống, ném nó cho Tống Thư Hàng, rồi lại cố hết sức cởi phượng bào trên người ra, quẳng cho Tống Thư Hàng luôn.

Sau khi cởi bỏ mũ phượng và phượng bào, mái tóc đen của mỹ nhân có nốt ruồi lệ xõa xuống, quần áo trong màu trắng dưới lớp phượng bào khiến cho cô ấy toát ra vẻ đẹp thê lương yếu đuối.Tống Thư Hàng nhận lấy mũ phượng và phượng bào, hai thứ này đều là vật thật, dựa vào năng lượng dao động trên hai vật này có thể biết đây là hai pháp bảo quý giá.

“Mũ phượng và phượng bào này chính là hạch tâm của Thiên Giới Dao Trì. Lát nữa ngươi giao lại nó cho vị Tôn Giả thất phẩm cùng tới với ngươi đi. Có được hai thứ này thì hắn có thể nắm giữ được Thiên Giới Dao Trì. Nhưng mà… người bạn đồng hành đó của ngươi chỉ có cảnh giới thất phẩm, có thể nắm giữ được mấy phần Thiên Giới Dao Trì thì phải xem bản lĩnh của hắn thôi. Hy vọng thực lực của hắn được như tự tin của hắn, có thể một mình nắm giữ Thiên Giới Dao Trì hoàn chỉnh… Tuy rằng giao ước đã hoàn thành nhưng ta vẫn hy vọng Thiên Giới Dao Trì có thể được bảo tồn nguyên vẹn. Đừng phá hỏng nó.”

Giọng nói của mỹ nhân có nốt ruồi lệ càng ngày càng yếu ớt.

Tống Thư Hàng cẩn thận cất mũ phượng và phượng bào đi.

“Cô có còn lời gì muốn nói với Trình… nói với ta không?”

Tống Thư Hàng cắn răng nói, nếu như đã gánh họa thì gánh tới cùng đi.

Tự bản thân hắn lựa chọn gánh họa, cho dù phải quỳ cũng phải gánh cho chót.

Lệ Trĩ mỹ nhân trợn mắt lên với Tống Thư Hàng, sau đó cố hết hơi tàn, nói:

“Trình Lâm, ngươi là đồ khốn kiếp, bíp bíp bíp ~~ bíp bíp bíp ~~.”

Tống Thư Hàng: …

Mình đây là nổi máu M à, tự dưng đưa lên cho người ta mắng.

Sau khi mắng xong, mỹ nhân có nốt ruồi lệ hoàn toàn mất hết sức lực.

Cô ấy mềm oặt nằm xuống ghế, không động đậy gì, cơ thể càng ngày càng trong suốt, tất cả những bộ phận từ eo trở xuống đều đã biến thành những đốm sáng. Hai mắt của cô ấy cũng mất dần tiêu cự.

Tống Thư Hàng chắp hai tay lại, niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh. Hắn không phải đang siêu độ mà chỉ là muốn tiễn mỹ nhân có nốt ruồi lệ một đoạn đường mà thôi.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ hơi nghiêng mặt sang, nhìn Tống Thư Hàng đang chắp hai tay lại. Trong lúc mơ hồ, dường như cô ấy đã nhìn thấy bóng hình quen thuộc kia.

Người đó luôn luôn buộc đạo quan xiêu xiêu vẹo vẹo, dù có đỡ thế nào cũng không ngay ngắn được, trên người cô ấy mặt đạo bào rộng có hoa văn màu vàng, màu vàng là màu mà cô ấy yêu thích… Rõ ràng lúc đội mũ phượng mặc phượng bào trông cô ấy rất xinh đẹp nhưng cô ấy chỉ thích đạo bào xiêu xiêu vẹo vẹo kia.

Chủ nhân ban đầu của Thiên Giới Dao Trì, một trong những Trường Sinh Giả của Thiên Đình, Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, cũng chính là tội nhân lớn nhất đã phản bội lại Thiên Đình viễn cổ.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ mỉm cười thỏa mãn, sau đó cơ thể của cô ấy hoàn toàn tiên tan, biến mất trong không trung.

Mà Tống Thư Hàng cũng vừa niệm hết từ cuối cùng trong Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

…

Hai bàn tay đang hợp lại thành hình chữ thập của hắn buông xuống, Tống Thư Hàng cảm thán:

“Thật là đáng tiếc, cuối cùng còn có một vấn đề không kịp hỏi.”

Đầu của Diệp Tư chui từ cổ Tống Thư Hàng ra, cô ấy nói:

“Không kịp hỏi tên của cô ấy hả?”

Tống Thư Hàng bị cái đầu chui ra của Diệp Tư dọa sợ, xem ra về sau hắn phải tập làm quen với việc Diệp Tư ở trong cơ thể hắn, thật đúng là một chuyện lâu dài mà.

Hắn lắc đầu, đáp:

“Không, không phải là chuyện này, là một vấn đề quan trọng hơn nữa cơ.”

Diệp Tư:

“Vấn đề gì thế?”

“Ta không kịp hỏi giới tính của cô ấy.”

Tống Thư Hàng nói:

“Cũng không biết cô ấy là nam hay nữ nữa.”

Diệp Tư:

“Chắc là nữ nhỉ?”

Nếu như là nữ thì thôi, nhưng nhỡ đâu là nam thì Tống Thư

Hàng sẽ bật khóc mất.

“Hay là coi như chưa từng xảy ra chuyện này đi, chỉ cần nghĩ thôi đã thấy không ổn rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư an ủi:

“Không sao đâu, thù này chúng ta cứ nhớ để đấy. Lần sau mà gặp được Trình Lâm Tiên Tử chúng ta đòi nợ gấp đôi luôn.”

“Nói không chừng Trình Lâm Tiên Tử đã chết từ lâu rồi thì sao?”

Tống Thư Hàng nói.

“Cũng đúng, vậy chẳng phải là không báo thù được à?”

Diệp Tư thở dài buồn bực, lại rúc vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Ừm.”

Tống Thư Hàng đáp.

…

Trong lúc họ đang nói chuyện, cái không gian dị thứ nguyên một phân làm ba này bắt đầu khôi phục lại.

Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt tò mò, Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

“Hả? Chỉ có mình ngươi thôi à?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn xung quanh một lượt, không nhìn thấy thân ảnh của mỹ nhân có nốt ruồi lệ.

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn đang muốn trả lời… thì đúng vào lúc này, trên người hắn có một ngọn lửa màu vàng cháy lên.

Ngọn lửa màu vàng này càng ngày càng mãnh liệt. Hơn nữa Tống Thư Hàng còn cảm thấy ngọn lửa màu vàng này đang dần dần ngưng tụ thành hình người.

“Đây là cái gì?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng:

“Là ánh sáng công đức của ta, nó đột nhiên bốc cháy, có chuyện gì thế này?”

“Là do ánh sáng công đức ra biến đổi về chất, lúc nãy ngươi đã làm gì hả?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Ánh sáng công đức thay đổi về chất á?

Chương 815: Hệ Rau Và Hệ Hoa Quả

Tống Thư Hàng cười khổ, nói:

“Hóa ra là thế… lúc nãy cũng coi như là ta đã siêu độ cho người ta sao?”

Hắn chỉ ở bên cạnh mỹ nhân có nốt ruồi lệ niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh một lần thôi mà, hoàn toàn không thi triển thuật siêu độ. Kết quả là thế này cũng xem như siêu độ cho cô ấy, lại còn lấy được cả điểm công đức nữa.

Bạch Tôn Giả hiểu ra ngay:

“Ngươi siêu độ cho cái vị khi nãy ư?”

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Tiêu rồi.”

Bạch Tôn Giả nói bằng giọng kinh hãi:

“Nếu như cái vị vừa nãy bị siêu độ rồi thì Thiên Giới Dao Trì sẽ mất đi chỗ dựa. Nếu thế thì Thiên Giới Dao Trì này sắp bị hủy rồi, ôi, tiếc quá, tại sao không giao hạch tâm cho chúng ta trước chứ… nếu như ta lấy được hạch tâm là có thể chống đỡ Thiên Giới Dao Trì này rồi.”

“Hạch tâm hả?”

Tống Thư Hàng lập tức lấy mũ phượng mà phượng bào hoa lệ xinh đẹp kia ra, đưa sang cho Bạch tiền bối:

“Bạch tiền bối, đây chính là hạch tâm!”

Mũ phượng và phượng bào này hiển nhiên là kiểu của nữ.

Không biết Bạch tiền bối mặc phượng bào và đội mũ phượng thì trông như thế nào nhỉ? Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng có chút mong đợi.

Bạch Tôn Giả nhận lấy mũ phượng và phượng bào, giơ tay đặt lên trên, kiểm tra bọn chúng.

“Đúng là hạch tâm của Thiên Giới Dao Trì này, Thư Hàng ngươi làm tốt lắm, có được hạch tâm rồi ta có thể duy trì Thiên Giới Dao Trì này, hơn nữa còn có thể chuyển nó đi, biến nó trở thành một sơn trang nghỉ mát nữa của ta.”

Bạch Tôn Giả nói.

Sưu tập sơn trang nghỉ mát cũng là một trong những sở thích của Bạch tiền bối…

Dứt lời, Bạch Tôn Giả cởi pháp bào trên người mình xuống, trên người chỉ còn quần áo trong. Sau đó hắn mở phượng bào màu đỏ thêu chỉ vàng ra.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ăn ý lấy điện thoại ra, mở chức năng chụp ảnh.

“Đúng rồi, đây là quần áo của nữ.”

Bạch Tôn Giả chau mày nói.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, lúc này đừng cố kỵ nhiều như thế, cả cái Thiên Giới Dao Trì này sắp bị hủy diệt rồi đấy! Nếu như ngươi không nhận Thiên Giới Dao Trì này thì xong phim luôn đấy.”

Lời nói này kết hợp với ngọn lửa màu vàng cháy hừng hực trên người Tống Thư Hàng, nhiệt huyết quá!

Bạch Tôn Giả nhìn điện thoại trong tay Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục: …

Một lát sau, Bạch Tôn Giả thở dài:

“Không được truyền ảnh này ra ngoài. Nếu không ta sẽ nhét các ngươi lên phi kiếm dùng một lần, gửi đến bí cảnh chậm chạp làm bạn với Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu đấy.”

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục gật đầu liên tục.

Bạch Tôn Giả vươn tay ra, thuần thục mặc phượng bảo hai màu vàng đỏ lên người.

Ở sau lưng hắn, liễu thụ yêu rất phối hợp vươn cành liễu ra vấn mái tóc đen của Bạch Tôn Giả lên rồi đội mũ phượng lên đầu hắn.

Cả quá trình thay quần áo vô cùng trôi chảy…

“Bạch tiền bối, trước kia ngươi từng mặt quần áo như thế này à?”

Tống Thư Hàng thử dò hỏi, vì hắn thấy Bạch tiền bối mặc phượng bào quá là thuần thục.

“Ừm, trước kia đã từng mặc.”

Bạch Tôn Giả gật đầu đáp.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, trước kia Bạch tiền bối có sở thích giả gái à?

“Đừng nghĩ lung tung nữa, ta chỉ đi thử quần áo giúp người ta mà thôi. Nói ra thì đó cũng là chuyện ba trăm năm trước rồi, lúc đó ta quen với một vị đạo hữu rất thú vị, đạo hiệu của cô ấy là Đông Qua, là một vị tiên tử. Nếu như ta nhớ không nhầm thì cô ấy là trưởng bối trong sư môn của Lệ Chi Tiên Tử. Đạo hiệu của đời cô ấy là hệ rau, mà đời Lệ Chi Tiên Tử thì là hệ hoa quả.”

Bạch Tôn Giả vừa chỉnh lại trang phục vừa giải thích.

Tống Thư Hàng nghe tới đây thì lập tức cảm thấy, muốn gia nhập vào môn phái của Lệ Chi Tiên Tử thì phải có nghị lực hơn người mới được. Đời trước là rau củ, đời sau là hoa quả, vậy đời sau Lệ Chi Tiên Tử thì dùng đạo hữu gì? Hệ ngũ cốc à? Đạo Mễ Chân Quân? Tiểu Mạch Tiên Tử? Đại Mạch Tiên Tử? Cao Lương Đạo Nhân? Chỉ cần nghĩ tới thôi là thấy đã đời rồi.

“Đông Qua Tiên Tử rất thích may váy tiên. Váy tiên mà cô ấy làm ra không bán ra mà chỉ là một sở thích thôi. Mà ta thường xuyên bị cô ấy kéo đi thử đồ… mấy kiểu váy tiên như phượng bào này, ta mặc nhiều lắm rồi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Thì ra là thế, chẳng trách Bạch tiền bối không quá phản cảm với chuyện mặc phượng bào này, hơn nữa lại còn mặc một cách thuần thục đến vậy.

“Vị Đông Qua Tiên Tử kia giờ vẫn mạnh khỏe chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi. Vì từ lúc Bạch tiền bối xuất quan tới giờ, chưa từng nhắc tới vị Đông Qua Tiên Tử này, mà cũng không bị cô ấy kéo đi thử quần áo nhỉ?

“Lần trước lúc ta tổ chức cuộc thi máy kéo tay cầm cũng từng thử liên lạc với cô ấy… Nhưng mà ta nghe sư tỷ của cô ấy nói, vì tìm kiếm nguyên liệu may váy tiên, cô ấy đã đến hành tinh khác rồi. Nghe nói cô ấy muốn làm một bộ kim lũ ngọc y, chính là cái kiểu ánh vàng lấp lóe ấy, kết quả là đi một mạch mấy chục năm không trở về.”

Bạch Tôn Giả nói xong thì đội ngay ngắn mũ phượng trên đầu mình.

Sau đó hắn giang hai tay ra, nhắm mắt lại, kết nối với mũ phượng và phượng bào trên người.

Chỉ cần kết nối được với hạch tâm là có thể tiếp nhận Thiên Giới Dao Trì, chống đỡ mảnh vỡ Thiên Đình này.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục âm thầm lùi về sau một chút, không quấy rầy Bạch tiền bối.

…

Đồng thời, ngọn lửa công đức màu vàng trên cơ thể Tống Thư Hàng đã bắt đầu thu nhỏ lại, tiến vào bước biến đổi về chất thứ hai, cũng không biết đến lúc nào mới hoàn thành dị biến đây.

“Bạch tiền bối đẹp thật.”

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Nếu như ta là đàn ông, ta nhất định phải lấy Bạch tiền bối.”

…

Tống Thư Hàng:

“Thập Lục, cô nhầm rồi, đừng lầm lẫn giới tính của Bạch tiền bối nhé.”

“Ta không nhầm đâu.”

Tô Thị A Thập Lục cười giảo hoạt, cô ấy nhìn Tống Thư Hàng, nói:

“Thư Hàng, lần này, nếu như ta độ kiếp thành công… ta sẽ đi Giang Nam tìm ngươi.”

“Lần này cô nhất định có thể vượt qua thiên kiếp, ta bảo đảm đấy.”

Tống Thư Hàng nói:

“Đến lúc đó, chúng ta gặp lại nhau ở Giang Nam nhé.”

“Ừ.”

Tô Thị A Thập Lục cười gật đầu. Cô nhất định phải vượt qua thiên kiếp lần này, tuyệt đối không thể thất bại.

“Đúng rồi, A Thập Lục, cô có biết gì về bí cảnh chậm chạp không? Ở trong đó ngoài việc mỗi một cử động đều bị cưỡng chế chậm lại ra thì còn hiệu quả nào khác nữa không?”

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật hỏi Tô Thị A Thập Lục.

“Ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Cô không cảm thấy, ảnh Bạch tiền bối mặc phượng bào, đội mũ phượng mà chỉ lưu trong điện thoại của chúng ta thì thật là lãng phí của trời sao? Nói thật là ta rất muốn gửi ảnh của Bạch tiền bối lên nhóm Cửu Châu số 1.”

Tống Thư Hàng nói đùa.

Trên mặt Tô Thị A Thập Lục nghiêm lại, cô truyền âm với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng… về sau ít tiếp xúc với Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thôi nhé. Đồng Quái tiền bối cũng thế, tiếp xúc nhiều với họ là bị lây bệnh nghịch dại đấy.”

“Amen, ta chỉ nói đùa thôi mà. Ta không thích tới bí cảnh chậm chạp chơi đâu.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch truyền tới từ sau lưng, đó là tiếng đồ vật rơi xuống dưới đất.

Hắn quay đầu lại và phát hiện ra điện thoại của Bạch tiền bối đã rơi xuống dưới đất. Lúc trước, Bạch tiền bối nhận được tin nhắn của Linh Điệp Tôn Giả, vì lúc đó Bạch tiền bối đang bận nên để Tống Thư Hàng trả lời tin nhắn giúp. Từ lúc đó, điện thoại của Bạch tiền bối luôn ở trên người Tống Thư Hàng.

Lúc ở trong Thiên Giới Dao Trì này, điện thoại của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đều không có tín hiệu, chỉ có chiếc điện thoại đã được cải tiến vượt bậc này của Bạch Tôn Giả vẫn ngoan cường giữ liên lạc với thế giới bên ngoài thôi.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy chiếc điện thoại này, trong lòng hắn đột nhiên dấy lên cảm giác bất an. Chiếc điện thoại này luôn đặt trong túi áo trước ngực của đạo bào hắn đang mặc mà, tại sao lại rơi ra từ sau lưng chứ?”

Hắn vội vàng nhặt điện thoại của Bạch Tôn Giả lên.

Điện thoại không khóa màn hình, Tống Thư Hàng nhìn thấy trên màn hình hiển thị giao diện chat của nhóm Cửu Châu số 1.

Tài khoản của Bạch Tôn Giả còn đang đăng nhập nữa chứ.

Sau đó, một bức ảnh Bạch Tôn Giả đầu đội mũ phượng, thân mặc phượng bào hoa lệ bị gửi lên nhóm Cửu Châu số 1.

“Diệp Tư!!!”

Trong lòng Tống Thư Hàng gào thét.

Có thể thần không biết quỷ không hay lấy điện thoại từ trong túi ra chỉ có người hòa làm một thể với hắn là Diệp Tư mà thôi.

Diệp Tư giải thích:

“Ờ thì, lúc nãy ta nghe thấy ngươi nói muốn gửi ảnh của Bạch Tôn Giả lên nhóm Cửu Châu số 1, không biết vì sao, trong lòng ta lại có cảm giác vô cùng tán thành. Sau đó ta không thể làm chủ được bản thân nên lấy điện thoại ra, lặng lẽ chụp vài tấm ảnh rồi gửi nó lên nhóm. Ta nghĩ đây chính là sức mạnh khế ước giữa ta và ngươi đấy!”

Sức mạnh khế ước cái đầu quỷ nhà cô ấy, ta chỉ nói đùa thôi mà, sao có thể sinh ra khế ước chi lực được chứ!

Tống Thư Hàng nhanh chóng tay ra ấn vào bức ảnh và Diệp Tư sư tỷ gửi, lựa chọn thu hồi tin nhắn.

Hệ thống nhắc nhở bạn đã xóa một tin nhắn.

Cũng may, Diệp Tư sư tỷ mới gửi ảnh chưa được hai phút, vẫn có thể thu lại được. Lúc nãy trong nhóm cũng không thấy có ai ngoi lên, chắc là không có tiền bối nào trong nhóm nhìn thấy bức ảnh này đâu nhỉ?

Một lát sau, trong nhóm Cửu Châu số 1.

Phá Dương Kích Quách Đại gửi một mạch mấy tin nhắn:

“Meme đầu chó đáng yêu.”

“Meme tức giận xoa đầu chó ở trên.”

“Tự dìm hoàn tất, không có ai giành với ta, sướng! @Ta là trung khuyển của Hoàng Sơn đại nhân.”

“@Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, vừa nãy ngươi thu hồi cái gì về đấy, ta còn chưa xem mà.”

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy thật may mắn, không xem được là tốt!

Đúng vào lúc này.

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Ha ha, Quách Đại sư huynh không nhìn thấy à? Lúc nãy vừa hay ta nhìn thấy, hơn nữa còn nhanh tay tải ảnh xuống rồi! Ngươi đợi chút, ta gửi ảnh cho ngươi, đẹp lắm đó!”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Ảnh đẹp mũ phượng, phượng bào của Bạch tiền bối.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Ôi, Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta đi!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Bản tọa vẫn luôn giữ im lặng, không dám lên tiếng. Nhưng nếu còn không lên tiếng thì sẽ tổn hại uy danh thánh đấu sĩ luôn online trong nhóm Cửu Châu số 1 của ta. Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta đi +1.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Đã tải ảnh, Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta đi +2.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Ảnh này là Bạch tiền bối chủ động gửi lên đấy, tuy rằng đã thu về, nhưng nếu như là Bạch tiền bối chủ động gửi lên thì chúng ta có thể an tâm lưu ảnh về máy. Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta đi +3.”

Trong Thiên Giới Dao Trì.

Tay cầm điện thoại của Tống Thư Hàng run rẩy, hắn cảm thấy có một bộ phim khổ nạn thời tận thế đang mời gọi hắn đóng vai chính đây này.

Chương 816: Đây Là Thần Thông Mới Của Ta

“Ngươi không cần lo lắng như thế đâu, Thư Hàng.”

Diệp Tư lên tiếng an ủi:

“Cho dù ngươi bị Bạch tiền bối tống đến bí cảnh chậm chạp, chẳng phải còn có ta đi cùng ngươi sao, ít nhất ngươi sẽ không buồn chán như Tam Lãng tiền bối.”

Tống Thư Hàng: ...

“Hơn nữa, nếu như nghĩ kĩ lại thì thật ra chúng ta cũng chưa lâm vào tuyệt cảnh đâu.”

Diệp Tư lại nói:

“Ta phát hiện ra trên điện thoại có chức năng xóa nhật kí chat. Chúng ta nhanh tay một chút, xóa hết các nhật kí chat trong nhóm có liên quan đến tấm ảnh này trong điện thoại của Bạch tiền bối đi chẳng phải là được rồi sao?”

Chỉ cần đến lúc đó, trong điện thoại của Bạch tiền bối không có nhật kí chat liên quan đến bức ảnh đó thì không phải là không sao rồi ư?

“Vô dụng thôi.”

Tống Thư Hàng nói:

Nếu như là những vấn đề khác, các tiền bối trong nhóm cứ tán với nhau một hồi rồi cũng sẽ xếp nó vào dĩ vãng và chuyển qua chủ đề khác thôi. Nhưng nếu như trung tâm của chủ đề nói chuyện này là ảnh của Bạch tiền bối, với trình độ dai như đỉa của các tiền bối trong nhóm, nói mấy ngày cũng không đổi chủ đề đâu.

Giống như gói meme Bạch tiền bối lúc trước vậy. Nói cách khác, cho dù có xóa đi chăng nữa, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng sẽ nhắc lại chủ đề này liên tục.

“Không thử thì sao biết được? Ta phụ trách xóa nhật kí, ngươi phụ trách chuyển chủ đề đi. Nói không chừng có hiệu quả thì sao?”

Diệp Tư đề nghị.

Nếu như thử làm thì còn có hy vọng thành công.

Nếu như không thử thì chắc chắn là thất bại.

Vì thế, Diệp Tư phụ trách nhanh chóng xóa hết tất cả những nhật kí chat có chủ đề liên quan tới bức ảnh trong điện thoại của Bạch Tôn Giả.

Mà Tống Thư Hàng thì phụ trách chuyển chủ đề nói chuyện của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Nhưng mà… nên dùng chủ đề gì chuyển hướng sự chú ý của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đây? Chủ đề không đủ độ hot thì không làm cho các tiền bối hứng thú được đâu.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Chủ đề liên quan đến bức ảnh vẫn đang tiếp tục.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ảnh này ai chụp thế? Góc chụp tuyệt quá. Bạch tiền bối đẹp quá. Bạch tiền bối hãy gả cho ta đi +9.”

Ta là con bạch hạc nhỏ nơi chân trời:

“Bạch tiền bối đẹp quá. Bạch tiền bối hãy gả cho ta đi +20.”

Ta là con bạch hạc nhỏ nơi chân trời:

“Bạch tiền bối đẹp quá. Bạch tiền bối hãy gả cho ta đi +21.”

Ta là con bạch hạc nhỏ nơi chân trời:

“Bạch tiền bối đẹp quá. Bạch tiền bối hãy gả cho ta đi +22.”

…

Bạch Hạc Chân Quân vừa vào liền gia nhập đội ngũ spam.

Cứ như điên hết cả rồi vậy.

Hắn chỉ là mượn cơ hội này to gan tỏ tình với Bạch tiền bối thôi.

Sau đó, các tiền bối trong nhóm không ngừng ngoi lên.

Tống Thư Hàng cười khổ, dưới tình huống thế này, muốn tìm được một chủ đề đủ đô để chuyển lực chú ý của các vị tiền bối mà dễ sao?

Hắn gãi đầu, đau khổ suy nghĩ.

Một lúc sau.

Đột nhiên hai mắt hắn sáng lên, khoan đã, so với việc khổ sở nghĩ cách chuyển chủ đề thì chi bằng thuật lại những gì Bạch tiền bối đã nói lúc trước một lần xem sao?

Vì vậy, Tống Thư Hàng nhắn vào trong nhóm Cửu Châu số 1:

"Các vị tiền bối xin đợi một lát… lúc trước Bạch tiền bối nói rồi, nếu như ai dám lan truyền rộng rãi bức ảnh này ra ngoài thì sẽ bị nhét lên phi kiếm dùng một lần tống đến bí cảnh chậm chạp làm bạn với Tam Lãng tiền bối."

Đây chính là lời nói chính gốc của Bạch Tôn Giả, tuy rằng là nói với hai người Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Trong nháy mắt, nhóm Cửu Châu số 1 đang sôi động bỗng chốc an tĩnh lại.

Bắc Hà Tán Nhân:

"Hả, không đúng, không phỉa là Bạch tiền bối tự gửi ảnh lên sao?"

"Không, không phải Bạch tiền bối gửi lên đâu. Là ta và Diệp Tư bấm nhầm, sơ ý gửi lên nhóm đấy."

Tống Thư Hàng trả lời.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: …

Bắc Hà Tán Nhân: "Thư Hàng tiểu hữu đúng là đồ hại người!"

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

"Thu lại, mau thu hồi tất cả nhật ký chat vừa rồi về! Cuồng Đao Tam Lãng quá thê thảm, đây chính là tấm gương cho chúng ta đấy."

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

"Vô dụng thôi, qua hai phút rồi, phần lớn tin nhắn đều không thu về được nữa rồi. Tống Thư Hàng mau xóa hết tất cả nhật kí chat trên điện thoại của Bạch tiền bối đi. Chỉ cần Bạch tiền bối không nhìn thấy đoạn chat này thì chúng ta sẽ an toàn."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

"Có lý!"

Tống Thư Hàng:

"Ta đang làm thế rồi đây… vì thế, bức ảnh này các tiền bối cất đi là tốt rồi… chúng ta chuyển chủ đề, nhân lúc trước khi Bạch tiền bối tỉnh lại nhanh chóng nói sang chuyện khác đi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đột nhiên không nghĩ ra cái gì để chém gió nữa!”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

“Hay là nói về bộ phim điện ảnh mà mọi người vừa quay nhé? Biên tập xong rồi à? Thông qua xét duyệt chưa? Ta nhớ bây giờ ở Hoa Hạ, sau khi quay phim xong muốn được công chiếu thì phải thông qua xét duyệt của cơ quan chức năng có liên quan, lấy được giấy phép công chiếu mới được chiếu đúng không? Bao giờ bộ phim của chúng ta mới chiếu thế?”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Nghe ý của Hoàng Sơn Chân Quân thì ngày 24 sẽ tổ chức công chiếu lần đầu, ngày 25 sẽ chiếu trên toàn quốc.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Hôm nay đã là ngày 20 rồi nhỉ? Trong thời gian ngắn như thế có thể thông qua xét duyệt không? Nghe nói gần đây, quy trình xét duyệt phim điện ảnh phức tạp lắm đấy.”

“Yên tâm đi, Hoàng Sơn Chân Quân chắc chắn có cách giải quyết vấn đề này. Nghe nói trong tay Hoàng Sơn Chân Quân có tận mấy công ty sản xuất phim điện ảnh liền, mấy chuyện thế này chắc chắn hắn sẽ giải quyết được thì mới tuyên bố ngày 25 tiến hành công chiếu toàn quốc chứ đúng không?”

Lạc Trần Chân Quân đáp.

Dù sao cũng là tu sĩ, nắm giữ sức mạnh siêu phàm. Những chuyện dùng tiền cũng không giải quyết được, chỉ cần tu sĩ ra mặt là có thể xử lý một cách dễ dàng.

“Nói thật, ta rất mong chờ ngày bộ phim này công chiếu. Đến lúc đó, chắc chắn có rất nhiều khán giả ghi nhớ tư thế oai hùng của ta trong phim.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu nói với vẻ mong đợi.

Cho dù không nhớ được đạo hiệu của hắn nhưng vai diễn Tà Tương Minh Nguyệt này chắc chắn sẽ được mọi người nhớ kĩ, đây là nhân vật phản diện lớn nhất trong phim đấy!

Sau khi Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu nói xong, nhóm

Cửu Châu số 1 trầm mặc trong thời gian ngắn.

Bởi vì các đạo hữu trong nhóm không biết nên an ủi Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu thế nào.

Trailer của bộ phim đã được phát trên mạng, cũng đã mở rộng tuyên truyền rồi.

Nhưng… có rất ít bình luận nhắc tới nhân vật Boss cuối tà tướng Minh Nguyệt này.

Cho dù có nhắc tới thì cũng chỉ được có nửa câu.

Ví dụ như:

“Tôi nhớ nhân vật phản diện trong phim này cũng đẹp trai lắm mà, tuy rằng không còn nhớ rõ mặt mũi của hắn nữa~ nhưng kệ đi, dù sao cũng không đẹp trai bằng Lăng Dạ nhà tôi. Lăng Dạ đẹp quá đi mất, Lăng Dạ gả cho tôi đi mà.”

“Boss cuối của phim lại không phải là Cao Thăng sư huynh hả? Tôi còn tưởng Cao Thăng sư huynh là trùm cuối chứ…”

“Trong phim này có nhân vật phản diện à? Tôi nhớ ra rồi, dường như là một tên đẹp trai mặc áo giáp, bộ khôi giáp tinh xảo như thế hoàn toàn khác với mấy bộ đạo cụ thô ráp trong những phim điện ảnh khác!”

Và vô số những bình luận tương tự.

Nửa câu đầu nói đến nhân vật phản diện, nửa câu sau lại quay về nhân vật chính Lăng Dạ, hơn thế có rất nhiều người cho rằng Cao Thăng sư huynh mới là nhân vật phản diện nhất phim. Hoặc là cứ nói cứ nói rồi chuyển chủ đề lên đạo cụ luôn.

Thảm quá, không có bất cứ một bình luận hoàn chỉnh nào cả.

Cũng không biết gần đây Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu có lên mạng xem bình luận phim không?

Nếu như có xem thì chắc hắn sẽ khóc ngất trong WC mất.

****

Bên trong Thiên Giới Dao Trì, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều rất chu đáo, mọi người đều đồng ý phối hợp với hắn để chuyển chủ đề, thật là tốt quá.

“Xóa xong rồi.”

Diệp Tư trả lại điện thoại của Bạch Tôn Giả, phàm là những tin nhắn trong nhóm Cửu Châu số 1 có liên quan đến bức ảnh của Bạch Tôn Giả đều bị Diệp Tư xóa sạch hết.

“Làm tốt lắm.”

Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Chỉ cần Bạch Tôn Giả không phát hiện ra nhật ký chat trong nhóm thì coi như hắn tránh được kiếp này rồi.

Hắn không cần phải đến bí cảnh chậm chạp làm bạn với Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu nữa rồi…

Chỉ cần nghĩ tới những ngày tháng Tam Lãng tiền bối ở trong bí cảnh, đến cả việc xem phim, nạp tiền hội viên cũng không thể làm được, thảm không cơ chứ?

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, sau đó hắn nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục đang nhìn chằm chằm vào hai cái tay đặt trên ngực của hắn.

Vừa rồi, Tô Thị A Thập Lục luôn nhìn chằm chặp vào đôi tay này, nhìn chúng thao tác nhanh chóng trên điện thoại của Bạch Tôn Giả, xóa nhật kí chat trong điện thoại. Đôi tay này mảnh khảnh, thon dài, trắng nõn, còn có những ngón tay kia nữa, vừa nhìn là biết đó là tay của con gái.

Cô ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, hỏi:

“Thư Hàng, đôi tay ở ngực ngươi là sao thế?”

Tay của Diệp Tư sư tỷ bị A Thập Lục nhìn thấy rồi!

“Ừm, nên nói thế nào nhỉ… Đây xem như là thần thông mới của ta!”

Sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng trả lời.

“Thần thông??”

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Nhìn kĩ nhé, A Thập Lục… thần thông, hai đầu bốn tay!”

Tống Thư Hàng vươn hai tay ra, hô lên.

Trong cơ thể của hắn, Diệp Tư sư tỷ: …

Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn phối hợp với Tống Thư Hàng.

Đầu tiên hai tay của cô thu từ ngực Tống Thư Hàng về, sau đó lại vươn ra từ chỗ bả vai Tống Thư Hàng. Sau đó, đầu của Diệp Tư chui ra từ cổ Tống Thư Hàng.

Hình thức hai đầu bốn tay!

Tô Thị A Thập Lục: 0_0

Ai có thể nói cho cô biết đây là chuyện gì không?

Nói là thông hai đầu bốn tay, nhưng tại sao lại có đầu và tay con gái chui ra từ trong người Tống Thư Hàng, đây là thông quái quỷ gì thế!

Đợi đã, cô gái này nhìn quen mặt thế.

Đây không phải cái vị Diệp Tư sư tỷ kia sao?”Chính là người lúc trước khi quay phim ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng và cô, rồi đột nhiên lại trở nên trong suốt ấy.

Tô Thị A Thập Lục:

“Diệp Tư sư tỷ, tại sao cô lại ở trong cơ thể Tống Thư Hàng thế?”

“Thực ra, ta và Tống Thư Hàng đã kí kết một khế ước… ta trở thành linh quỷ của hắn. Thân là linh quỷ, đương nhiên có thể sống trong cơ thể kí chủ rồi.”

Diệp Tư đáp.

“Diệp Tư sư tỷ là linh quỷ ư?”

Tô Thị A Thập Lục trợn trừng mắt.

“Coi như là nửa linh quỷ đi, ta cũng không biết bây giờ bản thân mình rốt cuộc là cái gì nữa. Nhưng chắc chắn ta khác với những linh quỷ bình thường khác. Ví dụ như cho dù kí khế ước rồi, ta vẫn là ta, là một cá thể độc lập.”

Diệp Tư đáp.

Tô Thị A Thập Lục: …

Tống Thư Hàng và Diệp Tư sư tỷ kí kết khế ước, để Diệp Tư sư tỷ trở thành linh quỷ của hắn… mà linh quỷ và chủ nhân tâm ý tương thông, sức mạnh tương thông, thậm chí đến giác quan cũng tương thông.

Chương 817: Xà Yêu Người Que

Trong lúc ba người Tống Thư Hàng đang nói chuyện thì đột nhiên ngọn lửa công đức trên người Tống Thư Hàng lại biến đổi. Ánh sáng công đức vốn đang từ từ yếu dần đột nhiên bùng lên rồi lại tiếp tục bốc cháy hừng hực, hơn nữa còn trở nên nóng giống như ngọn lửa thật vậy.

Ngọn lửa xoay vòng lên trên, giống như một con rồng bao lấy Tống Thư Hàng.

“Nóng quá.”

Tống Thư Hàng không nhịn được mà nói.

“Xem ra ánh sáng công đức đã hoàn tất biến đổi về chất rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nói, đồng thời cô nhảy về sau một chút, tránh khỏi ánh sáng công đức càng ngày càng nóng kia.

“Biến đổi lâu thế rồi… đến lúc hoàn thành rồi. Biến đổi về chất của ánh sáng công đức giày vò người ta đến thế sao?”

Tống Thư Hàng hỏi. Hắn cảm thấy dường như mình đã bị ném vào trong lồng hấp vậy, chỉ trong thời gian một câu nói, mồ hôi trên người hắn đã tuôn ra như suối.

“Ta không biết, Tô Thị bọn ta không ai tu luyện ánh sáng công đức cả.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Diệp Tư hoàn toàn không có cảm giác gì với độ nóng này, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn đỉnh đầu Tống Thư Hàng:

“Xem hình dáng này, ánh sáng công đức dường như muốn tụ lại thành một con cự long.”

Trong ánh sáng công đức xoắn lên có hình thái hai cái móng vuốt nhỏ, vì thế chắc hẳn là hình rồng.

Tống Thư Hàng nóng đến mức muốn thè lưỡi ra như một chú chó:

“Nghe có vẻ ngầu quá.”

Nhưng mà, nếu như ánh sáng công đức thật sự giống như rồng này xoay vòng quanh người hắn thì chắc là rất oai đây!

Đúng kiểu là kim long hộ thể chân chính.

Nếu như cộng thêm đao khí hộ thể của Nghịch Lân Đao Pháp, đến lúc Tống Thư Hàng đánh nhau với người khác, một khi mở hiệu ứng thì sẽ là song long hộ thể, oai phong lắm đấy!

Trước đây… lúc ánh sáng công đức bắt đầu cháy thì có xu thế hóa thành hình người, trong lòng Tống Thư Hàng còn thầm lo lắng một hồi, sợ nó sẽ biến thành thứ kỳ quái gì đó.

“Hửm? Lạ thật, ngọn lửa xoay vòng lên hình như biến thành hình người rồi hay sao ấy?”

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng lập tức ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu của mình.

Chỉ thấy ánh sáng công đức giống như con rồng bao lấy người hắn, nhưng lên đến vị trí đỉnh đầu thì lại ngưng tụ lại thành hình người, nhưng hình người này mới chỉ có nửa thân trên.

Tại sao lại như thế?

Chẳng lẽ là lúc nãy mình thầm nghĩ tới hình người nên ánh sáng công đức liền phối hợp với ý chí của mình hóa thành hình người sao?

Cũng đúng, hiện giờ ánh sáng công đức đang ở trạng thái tạo hình, chắc chắn là bị ý chí của mình ảnh hưởng.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm:

“Rồng rồng rổng rồng rồng rồng rồng…”

Đồng thời trong não hải của hắn cũng nghĩ tới hình dáng của một con rồng.

Đầu lạc đà, sừng hươu, gáy rắn, mắt rùa, vảy cá, tay hổ, vuốt ưng, tai trâu…

Sau một lúc lẩm bẩm, trong đầu Tống Thư Hàng tràn đầy hình ảnh của rồng.

Hắn lên tiếng hỏi:

“Thế nào rồi, Thập Lục, Diệp Tư. Hình dáng của ánh sáng công đức trở lại thành rồng chưa?”

Hắn không mở mắt nhìn lên ánh sáng công đức trên đỉnh đầu, hắn sợ chỉ cần nhìn một cái thì sẽ ảnh hưởng đến cấu tạo hình thái của rồng trong đầu.

Tô Thị A Thập Lục trả lời:

“Chưa, vẫn là hình dáng lúc trước.”

“Xem ra ý chí của ta còn chưa đủ!”

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Rồng rồng rồng rồng rồng rồng rồng!”

Trong đầu hắn không ngừng nghĩ đi nghĩ lại hình dáng của rồng.

Một lúc sau…

Tống Thư Hàng cảm thấy ngọn lửa ánh sáng công đức trên người mình đã cháy đến cực hạn.

Chính là lúc này!

Hình dáng sau khi thay đổi về chất của ánh sáng công đức là rồng hay là giun phải xem thời khắc này!

Tống Thư Hàng mở bừng mắt ra, quát khẽ:

“Rồng!”

Theo tiếng quát của hắn, ánh sáng công đức xoay quanh người hắn tụ lại!

Phần ngọn lửa vòng quanh người Tống Thư Hàng hóa thành vảy lân sống động, ánh vàng rực rỡ chói mắt.

Là thân rồng! Trong lòng Tống Thư Hàng vui mừng, sau đó, hắn tiếp tục nhìn lên trên.

Sau đó hắn nhìn thấy nửa thân trên của… một người que vàng óng…

Cái gọi là người que là một hình vẽ hình người đơn giản. Chính là kiểu lấy một que diêm làm thân rồi vẽ ra bốn dường thẳng tượng trưng cho hai chân và hai tay.

Lúc này, nửa dưới bao lấy thân hắn của ánh sáng công đức biến thành một cái… đuôi rắn đầy vảy vàng trông rất sống động.

Mà nửa thân trên lại là hình dáng một người que thô ráp, không có ngũ quan, chỉ là một cơ thể do ánh sáng tụ lại mà thành thôi.

Đây là sinh vật gì thế?

Xà yêu hình que à?

Nửa thân trên và nửa thân dưới này chẳng hợp nhau gì hết!

“Tại sao lại biến thành hình dạng này chứ!”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Ừm, tổng kết lại, ánh sáng công đức sẽ biến thành hình dáng gì hoàn toàn không liên quan đến ý chí của bản thân.”

Diệp Tư sư tỷ nói. Cho dù Tống Thư Hàng luôn nghĩ tới hình dáng của rồng, nhưng hình thái mà ánh sáng công đức tụ lại và hình dáng Tống Thư Hàng nghĩ trong đầu chả giống nhau tẹo nào.

Tô Thị A Thập Lục bổ sung:

“Ngoài ra, nửa thân trên mà ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng biến đổi về chất tạo ra nhìn trông giống bán thành phẩm vậy. Nói không chừng công đức chi lực của người còn chưa đủ, phải thu thập thêm một ít nữa mới khiến nửa trên của ánh sáng công đức ngưng tụ thành hình hoàn chỉnh được thì sao?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn lên ánh sáng công đức hỏa sài xà yêu trên dưới bất nhất, thở dài một hơi u sầu:

“Xem ra, một thời gian nữa lại đi siêu độ vài vong hồn vậy, xem thử có thể khiến ánh sáng công đức thành hình không. Tuy rằng không phải là cự long nhưng hình dáng xà yêu cũng được. Ít nhất cũng đẹp hơn xà yêu hình que một chút.”

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười:

“Nhưng mà, ta chỉ suy đoán thôi nhé. Nói không chừng, sau khi ánh sáng công đức của người định hình thì chính là hình dáng như thế này. Tóm lại, ngươi nên chuẩn bị tâm lí trước.”

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên, nhìn lên nửa người trên của xà yêu hình que rồi thở dài lần nữa.

“Thư Hàng, ngươi có thể khống chế ánh sáng công đức quay trở lại cơ thể ngươi không?”

Diệp Tư sư tỷ hỏi.

“Để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng dứt lời thì suy nghĩ trong đầu.

Ngay lập tức, ánh sáng công đức hiện hóa thành xà yêu hình que vụt cái trở lại trong người Tống Thư Hàng. Chỉ còn dư lại một tầng ánh sáng công đức nhàn nhạt bảo vệ cơ thể Tống Thư Hàng thôi. Nhưng nếu như Tống Thư Hàng gặp phải công kích nguyền rủa, pháp thuật tà ác, quỷ vật thì ánh sáng công đức hiện hóa sẽ ngay lập tức hiện hình, trừ bỏ những tà vật đó!

“Được, ta có thể tùy ý khống chế nó.”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng hài lòng.

Tiếp đó, hắn lại tò mò hỏi:

“Đúng rồi, Diệp Tư, cô và ánh sáng công đức hiện hình đều sống trong cơ thể ta thì có xung đột gì không?”

“Ta thử xem.”

Vừa nói Diệp Tư vừa trở lại cơ thể Tống Thư Hàng.

Một lúc sau, cô ấy lên tiếng:

“Không có bất cứ xung đột gì… trên thực tế, ta không hề cảm ứng được ánh sáng công đức hiện hình nằm ở bộ vị nào trong cơ thể ngươi.”

“Vậy thì tốt.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sau đó, đột nhiên hắn có một ý tưởng thú vị.

“Đúng rồi Diệp Tư, chúng ta lại thử hai đầu bốn tay đi!”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi còn chưa chơi chán à.”

“Ta nghĩ ra một cách chơi mới, cô đợi khẩu lệnh của ta, lát nữa đầu của cô chui ra từ bên trái của ta. Ta chuẩn bị một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư:

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, hình như ngẫm nghĩ trong chốc lát.

Sau đó, hắn cười hì hì nói với Tô Thị A Thập Lục:

“Thập Lục, ta cho cô xem thần thông mới của ta.”

Tô Thị A Thập Lục:???

“Nhìn kỹ nhé, Diệp Tư! Lần này là… thần thông ba đầu sáu tay!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngay sau đó, Diệp Tư phối hợp chui đầu ra từ bên trái Tống

Thư Hàng, hai tay vươn ra từ vai Tống Thư Hàng.

Mà đồng thời, một cái đầu của người que cũng chui ra từ bên phải Tống Thư Hàng. Lại có thêm cánh tay có hình dạng giống khúc cây trồi lên từ sau vai Tống Thư Hàng.

Ba đầu sáu tay!

“Thế nào, Thập Lục! Hình tượng tổng thế thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: …

Diệp Tư quay đầu nhìn sang phía còn lại của Tống Thư Hàng, nói:

“Ta cảm thấy dáng vẻ hiện tại của chúng ta chắc là không ngầu lắm đâu. Bởi vì cái đầu bên phải của ngươi nhìn như một quả cầu ánh sáng, giống như kẹp một quả bóng rổ vào ấy.

Tô Thị A Thập Lục bổ sung:

“Còn có hai cánh tay đằng sau lưng ngươi nữa, nhìn giống như cắm hai nhánh cây vào vai ấy.”

Nói xong, cô lấy điện thoại ra chụp vài tấm ảnh cho Tống Thư Hàng sau đó đưa điện thoại cho Tống Thư Hàng:

“Này, ngươi tự xem đi, tổng thể trông như thế này.”

Tống Thư Hàng cầm lấy điện thoại nhìn một cái:

“Bên trái là người que… phá hoại cảm giác tổng thể nghiêm trọng. Nếu như ánh sáng công đức hiện hình còn có thể cải thiện thêm một bước nữa, biến thành đầu người và hai cánh tay thì trạng thái khi thi triển ba đầu sáu tay nhất định rất hoàn mỹ.”

“Cũng chưa chắc nhé.”

Sau khi tưởng tượng ra cảnh đó, Diệp Tư đáp:

“Nếu cuối cùng ánh sáng công đức hóa thành mặt của ngươi, lúc thi triển thông ba đầu sáu tay, mặt và hai tay của ta sẽ phá hoại tổng thể đấy.

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng trả điện thoại lại cho Tô Thị A Thập Lục:

“Nhưng vẫn tốt hơn người que nhiều, ha ha.”

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy điện thoại, cô ấy chớp mắt, hỏi:

“Thư Hàng, có gửi ảnh này lên nhóm không, tăng thêm chủ đề cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số một? Tránh để cho các tiền bối trong nhóm cứ nói mãi rồi lại tự tìm chết mà nói tới Bạch Tôn Giả.”

“Vậy thì gửi đi.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ không bận tâm.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, vươn tay ra gạt mấy cái trên điện thoại, gửi bức ảnh đó lên nhóm Cửu Châu số một.

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tán xong chủ đề phim chuẩn bị công chiếu, các tiền bối trong nhóm không tìm thấy chủ đề mới nữa, vì thế nhóm chat tạm thời yên tĩnh.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục gửi ảnh Tống Thư Hàng ba đầu sáu tay lên.

Người đầu tiên ngoi lên trả lời vẫn Bắc Hà Tán Nhân:

“Hửm? Ảnh này thú vị đấy, đây là kiểu chơi mới của Thư Hàng tiểu hữu sao? Bên trái tiểu hữu là cái vị Diệp Tư đạo hữu của Bích Thủy Các kia sao? Thế bên phải là gì thế? Dùng pháp lực ngưng tụ thành à? @ Cổ Hồ Quan Chân Quân, thân là Bát Tí Kiếm Khách, ngươi có ý kiến gì về ba đầu sáu tay của Tống Thư Hàng tiểu hữu không?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Bộ phim tiếp theo chúng ta có thể làm lại Tây Du Kí hoặc Phong Thần Diễn Nghĩa. Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể diễn vai Na Tra.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Nói đến cái này ta liền nghĩ đến một bức ảnh ta chụp lúc trước. Ta tìm lại cho các ngươi xem thử.”

Một lúc sau, Hoàng Sơn Chân Quân gửi lên một bức ảnh… Chó địa ngục ba đầu Đậu Đậu.

Đậu Đậu trên ảnh trông còn rất nhỏ, rất đáng yêu. Hai bên người nó mọc ra hai cái đầu cún đáng yêu… bằng giấy.

Chương 818: Xin Chào Phật Tổ, Tạm Biệt Phật Tổ!

“Hoàng Sơn ngu ngốc kia, ta đây liều mạng với ngươi! Đến đây, tổn thương lẫn nhau đi!”

[Ta là trung khuyển của Hoàng Sơn đại nhân] dùng chức năng chat voice, nó hét toáng lên.

Ngay sau đó, Đậu Đậu nhanh tay gửi lên nhóm một đoạn video. Nó biết, sau khi nó hét lên tổn thương lẫn nhau xong, Hoàng Sơn Chân Quân sẽ chơi điếm mà cấm ngôn nó. Vì vậy, tư thế gửi video phải cool ngầu, tốc độ phải nhanh!

Quả nhiên, vào lúc Đậu Đậu gửi video lên, Hoàng Sơn Chân Quân đã nhanh chóng cấm ngôn nó… Nhưng mà, link video của Đậu Đậu đã được gửi lên rồi.

Trong lòng Đậu Đậu thấy rất đắc ý: Hoàng Sơn ngu ngốc, mấy trò của ngươi ta đây rõ như lòng bàn tay! Ván này ta thắng rồi!

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều nhìn thấy link video kia.

Tên của video ấy là “một bài hát hay có thể khiến bạn replay liên tục”.

Mặt ngoài video là hình ảnh đẹp trai của Hoàng Sơn Chân Quân.

“Bài hát hay à?”

Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói, nhưng hắn không hề click vào đường link ấy.

Lúc Đông Phương Tĩnh Tuyết nhìn thấy video đó thì vui vẻ nói:

“Ta biết rồi, nội dung của video này chắc chắn là bài hát Hoàng Sơn ngu ngốc, chuẩn bài luôn nè.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Không đúng, ta cảm thấy với tính cách của Đậu Đậu, nó sẽ không dùng một thủ đoạn nhiều lần để tổn thương lẫn nhau với Hoàng Sơn tiền bối đâu. Ta nghĩ chắc video này không phải là bài hát kia mà chắc là tác phẩm mới của Đậu Đậu.”

Phá Dương Kích Quách Đại vừa nói xong thì cả nhóm Cửu Châu số 1 đều câm nín.

Không phải vì Hoàng Sơn Chân Quân bật chức năng cấm ngôn nhóm, mà là do các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 nghe thấy đây là tác phẩm mới của Đậu Đậu thì đều thi nhau click vào link video đó, muốn thưởng thức một chút sau bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc, Đậu Đậu sẽ cho ra tác phẩm mới như thế nào.

Vừa mở video thì đã có giọng hát truyền ra, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 vừa nghe thì cảm thấy hơi thất vọng.

“Những bông hoa thơm trong giỏ, đến nghe ta hát nào ~~”

Giống như những gì Đông Phương Tĩnh Tuyết suy đoán, vẫn là bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc chứ không phải là tác phẩm mới của Đậu Đậu.

Thế này thì chả có gì thú vị cả. Bọn họ đều nghe bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc rồi, sao không có sáng tạo gì hết cả thế? Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Ý nghĩ của Bắc Hà Tán Nhân cũng là ý nghĩ trong lòng phần lớn các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Ủa, không ổn rồi. Nghe bài hát này, ta có cảm giác cả người mềm ra. Không có chút sức lực nào nữa cả.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử gửi một tin nhắn âm thanh lên nhóm.

“Ta cảm thấy có hơi buồn nôn.”

Diệt Phượng Công Tử cũng dùng chức năng chat voice, nói.

“Chúng ta trúng kế rồi, đây là giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương!”

Tuyết Lang Động Chủ nói với giọng kinh hoảng.

“Đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn là một nơi tốt đẹp á à a ~ Nơi tốt đẹp sẽ có phong cảnh đẹp ~ Đâu đâu cũng là hoa màu, đâu đâu cũng có kẻ ngốc ~~”

“Chắc chắn là giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, tai ta tê hết cả rồi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lần này lực sát thương của giọng hát thấp đi rồi. Ngoài chuyện mất sức với buồn nôn ra thì không có chỗ nào khác khó chịu cả. Ta có thể sống tiếp một cách dễ dàng.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

“Gửi một tin nhắn chứng minh mình còn sống.”

Bắc Hà Tán Nhân.

“Chứng minh mình còn sống.”

Tuyết Lang Động Chủ.

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Ha ha ha ha, tuy rằng cả người đều mềm oặt ra rồi nhưng Tạo Hóa đạo hữu hát bài này hay đấy. Ta phát hiện ra sau khi nghe hết bài này, lời bài hát cứ vang vọng trong đầu của ta mãi. Đặc biệt là câu đâu đâu cũng có hoa màu, đâu đâu cũng có kẻ ngốc kia, nó cứ lặp đi lặp lại trong đầu của ta suốt luôn. Thú vị lắm.”

Ừm, Đông Phương Tĩnh Tuyết chính là cái vị vô cùng thích bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc kia. Bình thường cô ấy không hay tự tìm đường chết đâu, nhưng một khi liên quan đến bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc là cô ấy lại bán mạng tự tìm đường chết.

“Á đù, thực sự vang vọng này.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Ta cũng thế, trong đầu toàn là câu hát ấy.

Dược Sư dùng chức năng tin nhắn thoại, nói bằng giọng yếu ớt.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Linh Điệp tiền bối có online không, đệ tử nhà người bị rơi vào bí cảnh chậm chạp không ra được nữa, cứu mạng với.”

Thôn Vân Tăng:

“Chết mất, cả đầu ta đều vang vọng câu hát kia, lời bài hát này phải lặp đi lặp lại bao lâu đây?”

Thông Huyền Đại Sư:

“[Meme đâm đầu vào tường].

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ha ha ha, hãy thông minh như ta này, ta không bấm vào video đó. Các ngươi ngây thơ quá.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“[tin nhắn thoại.]”

Lệ Chi Tiên Tử tiện tay mở tin nhắn thoại của Đông Phương Tĩnh Tuyết... Giọng ca vang dội của Tạo Hóa Pháp Vương lập tức truyền ra, là câu cuối cùng trong Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc đâu đâu cũng là hoa màu, đâu đâu cũng có kẻ ngốc ∼∼.

Sau đó, Lệ Chi Tiên Tử cũng rơi vào trạng thái tuần hoàn của giọng hát.

Lệ Chi Tiên Tử: ...

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Lệ Chi đạo hữu, không cần cảm ơn ta đâu, xin hãy gọi ta là Lôi Phong sống.”

Đúng thế, Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử bình thường đều không tự tìm đường chết, nhưng một khi dính đến bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc thì thái độ tự tìm chỗ chết của cô ấy rất cứng rắn, dạy mãi không sửa!

Hằng Hỏa mệt tim muốn về hưu:

“Có phải là do cách ta mở nhóm chat không đúng phải không? @ Hoàng Sơn Chân Quân có phải ngươi thêm ta vào nhầm nhóm rồi đúng không? Các đạo hữu trong cái nhóm này có phải đều là nick phụ của Tam Lãng đạo hữu không thế?”

[Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu]:

“À, không nhầm đâu, chính là nhóm này đấy, chính là nhóm Cửu Châu số 1 mà ngươi muốn tham gia đấy, trên nick chat của ta cũng chỉ có nhóm này thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân đổi tên rồi.

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu:...

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Nam:

“Không sao đâu, Hằng Hỏa huynh. Qua mấy ngày nữa là ngươi sẽ làm quen được ý mà. Sau đó ngươi có thể hòa nhập với nhóm này. Lúc ta vừa mới gia nhập cũng không quen. Nhưng chỉ vài ngày sau là thích ứng được luôn.”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu:...

“Ta vẫn nên đi xem tứ thư ngũ kinh Nho gia của ta thì hơn.”

Cứ như thế, Cuồng Đao Tam Lãng không dễ gì mới gửi được một tin nhắn lên nhóm nhưng lại bị những thảo luận liên quan đến giọng cả của Tạo Hóa Pháp Vương của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 nhấn chìm rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng muốn gửi thêm một tin nhắn nữa nhưng không biết phải đến ngày nào tháng nào mới gửi được.

Trong bí cảnh chậm chạp.

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn Lưu Kiếm Nhất đang cười bỉ ổi đứng cách đó không xa rồi thở dài đầy u sầu.

Hình như Lưu Kiếm Nhất rất thích bí cảnh chậm chạp này.

Ở trong cái thế giới mà giơ tay nhấc chân thôi cũng mất thời gian cả nửa ngày này, Lưu Kiếm Nhất thấy rất vui. Không có nơi nào thích hợp với hắn hơn nơi này nữa.

Cái thế giới tiết tấu chậm này chính là thiên đường của hắn.

Hắn muốn định cư ở đây, vĩnh viễn không bao giờ ra ngoài nữa.

****

Phía bên kia, trong Thiên Nhai Vân Du Tự.

Có một vị tiểu hòa thượng nhàm chán ngẩng đầu lên nhìn trời.

Đã một thời gian kể từ lúc nó lén chạy ra khỏi Thiên Nhai Vân Du Tự để chữa bệnh trĩ và bị mang về rồi.

Tiểu hòa thượng Quả Quả bày tỏ, từ sau khi chữa khỏi bệnh trĩ, lúc ngồi luyện công mông nó không còn đau nữa, thật là sảng khoái, từ sau khi chữa khỏi bệnh trĩ, hiệu suất luyện tập của nó được nâng cao một bậc. Bây giờ nó lại còn mở thêm nhĩ khiếu, đã thế còn lấy được một thiên phú nhĩ khiếu rất tốt là tuệ nhĩ. Từ sau khi có thiên phú này, nó có thể hiểu và nắm bắt những công pháp, kiến thức mà nó nghe được một cách nhanh chóng.

Lúc nghe các tiền bối trong tự khai đàn giảng kinh, nó có được nhiều lĩnh ngộ hơn, hơn nữa còn học một biết mười.

“Chán quá đi, gần đây Thư Hàng sư huynh chẳng đến tìm mình gì cả. Muốn đến chỗ huynh ấy tìm Đậu Đậu quá.”

Tiểu hòa thượng nhìn lên trời lẩm bẩm.

Hay là, tìm cơ hội lén trốn ra ngoài chơi tiếp nhỉ?

Nghe nói hôm nay có một đoàn khách đến Thiên Nhai Vân Du

Tự, nó có thể tìm cơ hội trà trộn vào đoàn khách này rồi lén trốn ra ngoài không nhỉ?

Nhưng mà không biết khách tới lần này ở chỗ nào nữa... Hơn nữa, muốn trà trộn vào trong đoàn khách thì ít nhất phải quen mặt với khách trong đoàn mới được chứ nhỉ?

Tiểu hòa thượng chắp tay thành chữ thập, lẩm bẩm:

“Phật Tổ ơi, xin hãy nghe thỉnh cầu của đệ tử, để Tam Nhật sư huynh đại phát từ bi dẫn con ra ngoài chơi đi.”

Sau khi niệm xong, tiểu hòa thượng ngẫm nghĩ một lát rồi lại chắp tay vào, tiếp tục nói:

“Bạch tiền bối ơi, xin hãy giúp Tiểu Quả Quả đáng yêu một lần, cho ta một cơ hội rời khỏi Thiên Nhai Vân Du Tự nhé! Tiện thể xin cả Đậu Đậu sư huynh nữa, xin hãy ban cho ta sức mạnh để bỏ nhà ra đi!”

Niệm xong, tiểu hòa thượng mở mắt ra, quan sát xung quanh một lượt.

Tiếp theo đây phải xem giữa Phật Tổ và Bạch tiền bối ai linh nghiệm hơn rồi.

Là Tam Nhật sư huynh đột nhiên lên cơn động kinh dẫn nó ra khỏi tự chơi hay là nó lấy được cơ hội rời khỏi Thiên Nhai Vân Du tự đây?

Đúng vào lúc đang suy nghĩ thì đột nhiên cơ thể của tiểu hòa thượng run lên. Nhờ có nhĩ khiếu, nó nghe thấy có giọng của hai cô bé truyền tới từ nơi cách đó không xa.

Trong đó cột giọng nói non nớt, chắc tầm tuổi tiểu hòa thượng. Giọng nói kia thì trầm hơn một chút, hẳn là lớn tuổi hơn một chút.

“Sư tỷ sư tỷ, muội nghe sư phụ nói gần đây ở khu vực Giang Nam có tà khí bay lên, nói không chừng có yêu vật xuất hiện. Chúng ta có đi xem thử không? Muội học pháp thuật lâu như thế rồi mà chưa hàng yêu phục ma được lần nào cả.”

Cô bé có giọng nói non nớt kia nói.

“Nhưng chúng ta căn bản không biết khu Giang Nam nằm ở đâu mà? Hơn nữa, đây là Thiên Nhai Vân Du Tự, chúng ta muốn giấu sư phụ ra khỏi đây đâu phải chuyện dễ gì.”

Cô gái có giọng già dặn hơn đáp.

“Thiên Nhai Vân Du tự to như thế, chúng ta có thể tìm các sư huynh trong tự giúp, giới thiệu cho chúng ta cảnh trí trong chùa, sau đó chúng ta tìm cơ hội trốn đi!”

Giọng nói non kia lại vang lên:

“Chúng ta có thể gọi taxi để đến Giang Nam. Muội từng nghe các sư huynh trong tông môn nói, nếu như đến một chỗ xa lạ, không biết chỗ mình muốn tìm nằm ở đâu thì có thể dùng điện thoại để chỉ đường. Nếu như không biết dùng điện thoại dẫn dường thì có thể bắt taxi.”

“Vậy chúng ta đi tìm một vị sư huynh thử xem nhé?”

Cô bé có giọng nói già dặn hơn kia cũng đã động lòng.

Ở phía xa, tiểu hòa thượng Quả Quả lệ rơi đầy mặt.

Cơ hội đấy, đây chẳng phải là cơ hội để nó rời khỏi chùa sao! Hơn nữa nó rất rành khu Giang Nam kia, nó còn biết trường đại học của Tống Thư Hàng sư huynh chính là đại học Giang Nam nữa cơ!

Còn về việc muốn tìm chỗ phát ra tà khí gì đó, chỉ cần tìm thấy Thư Hàng sư huynh rồi thì không cần lo không tìm thấy chỗ đó nữa.

Quả nhiên, Bạch tiền bối vẫn đáng tin hơn Phật Tổ.

Xin chào Phật Tổ, tạm biệt Phật Tổ ~~ từ ngày hôm nay, con xin đổi tín ngưỡng nhé.

Tiểu hòa thượng xoa mặt mình, sau đó cố gắng che giấu vẻ kích động trên gương mặt.

Tiếp đó, nó giả vờ bình tĩnh, đi về phía phát ra hai giọng nói non nớt kia.

Khu Giang Nam, Tống Thư Hàng sư huynh, ta lại tới đây!

Chương 819: Địa Bàn Của Ta Ta Làm Chủ, Hồi Sinh Đi!

Tống Thư Hàng ở trong Thiên Giới Dao Trì của mảnh vỡ Thiên Đình xa xôi đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

“Sao lại cảm thấy hơi lạnh nhỉ? Rõ ràng vừa nãy ánh sáng công đức còn cháy hừng hực, bây giờ mình nên cảm thấy nóng mới đúng.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau đó, hắn nhìn về phía Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối vẫn chưa xong à?”

Tô Thị A Thập Lục đáp:

“Thiên Giới Dao Trì rộng lớn như thế, cho dù đã có được hạch tâm, nhưng muốn nắm giữ cả Thiên Giới Dao Trì này cũng không dễ dàng gì. Mà này, Thư Hàng ngươi còn chưa giải trừ hình dáng ba đầu sáu tay của mình à?”

“Thiếu chút nữa là quên.”

Tống Thư Hàng vừa nghĩ trong đầu, người que mà ánh sáng công đức hóa thành lập tức thu lại vào người hắn. Chỉ sót lại hoa sen do hạch tâm trong tâm khiếu chiếu xạ ra là còn như ẩn như hiện, tham lam hấp thụ tà khí Cửu U bên ngoài. Xem ra không hút sạch toàn bộ tà khí của Thiên Giới Dao Trì thì đóa hoa sen này sẽ không bỏ cuộc đâu.

Sau khi người que do ánh sáng công đức hiện hình thành biến mất, Diệp Tư cũng không có hứng chơi trò hai đầu bốn tay nữa, cô ấy cũng chui lại vào trong người Tống Thư Hàng.

…

Ở đằng xa, hai tay của Bạch Tôn Giả từ từ giơ lên đến đỉnh đầu.

Mũ phượng rung nhẹ, phượng bào phất phơ theo gió.

Lúc này, Bạch Tôn Giả mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, thành công rồi à?”

Bạch Tôn Giả giữ nguyên tư thế vươn hai tay, đáp:

“Xong rồi, ừm… các ngươi đứng nguyên đừng cử động, chúng ta chuẩn bị ra ngoài đấy!”

Liễu thụ yêu Khinh Vũ đằng sau Bạch Tôn Giả dùng cành liễu cuốn lấy chiếc bình đựng Lư Sơn Lộ Ma Tôn, nhảy tới bên cạnh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Ngay sau đó, có một luồng ánh sáng màu xanh lam tản ra, bao lấy Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và liễu thụ yêu, tạo thành một cái lồng bảo vệ.

Lồng bảo vệ sáng lên, tiếp theo đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình rung lên. Sau đó… bọn họ đã rời khỏi không gian dị thứ nguyên loại nhỏ này, trở lại trên mặt đất của Thiên Giới Dao Trì.

“Năng lực di chuyển không gian à?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi, nhưng cảm giác này lại hơi khác so với thiên phú di chuyển không gian lúc trước của Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh vẫn giữ tư thế giơ hai tay, hắn đáp:

“Là năng lực di chuyển không gian, nhưng lúc nãy ta không dùng thiên phú không gian của bản thân đưa các ngươi rời đi mà là dùng quyền hạn của chủ nhân Thiên Giới Dao Trì đưa các ngươi di chuyển khỏi không gian. Trong Thiên Giới Dao Trì này, chỉ cần một suy nghĩ của ta là chúng ta có thể xuất hiện tại bất cứ ngóc ngách nào của Thiên Giới. Không hổ là Thiên Giới do Trường Sinh Giả xây dựng, có vài chức năng rất thuận tiện.”

“Bạch tiền bối, ngươi kế thừa được Thiên Giới Dao Trì này rồi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Phải!”

Khóe miệng Bạch Tôn Giả giương lên:

“Trước đây ta còn lo với cảnh giới của ta mà muốn chống đỡ cả Thiên Giới Dao Trì thì có chút khó khăn. Vì dù gì thì chủ nhân cũ của mảnh vỡ Thiên Giới này cũng là một Trường Sinh Giả. Ta cũng đã có ý định từ bỏ một phần của Thiên Giới Dao Trì, tranh thủ giữ lại hạch tâm. Nhưng mà… lúc ta tiếp nhận Thiên Giới Dao Trì này, linh lực phải bỏ ra để nắm giữ Thiên Giới Dao Trì này ít hơn ta tưởng tượng nhiều."

Trước khi vị mỹ nhân có nốt ruồi lệ kia biến mất từng nói chỉ có tấn thăng lên cửu phẩm thì Bạch Tôn Giả mới có thể nắm giữ toàn bộ Thiên Giới Dao Trì được. Nhưng trên thực tế, bây giờ Bạch Tôn Giả đã có thể chống đỡ Thiên Giới Dao Trì này một cách rất nhẹ nhàng rồi.

Dứt lời, hai tay luôn giơ lên của Bạch Tôn Giả cũng bỏ xuống. Sau đó, hắn nhìn lại Thiên Giới Dao Trì khổng lồ, bắt đầu ngẩn người.

"Bạch tiền bối, Bạch tiền bối?"

Tống Thư Hàng cẩn thận gọi hai tiếng.

Nhưng Bạch Tôn Giả không hề trả lời hắn, tựa như đang nghiêm túc suy nghĩ chuyện gì đó.

"Không hay rồi, Bạch tiền bối lại thất thần rồi."

Tống Thư Hàng nói:

"Lùi lại… mọi người lùi lại mau. Lùi lại ba trăm mét… không, lùi ra ngoài năm trăm mét đi, thế mới an toàn."

Trong trạng thái thất thần Bạch Tôn Giả rất dễ làm sụp đất, vẫn nên giữ khoảng cách thì an toàn hơn.

Tô Thị A Thập Lục, liễu thụ yêu nghe thế thì yên lặng lùi ra ngoài phạm vi năm trăm mét, đứng từ xa nhìn Bạch Tôn Giả đang ngẩn ngơ.

…

Một lúc sau, đột nhiên tay phải của Bạch Tôn Giả đập một cái vào tay trái:

"Nghĩ ra rồi, chẳng trách vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó! Nếu ta đã tiếp nhận Thiên Giới Dao Trì này thì sao có thể để nó tiếp tục hoang phế như thế được!"

Sau khi nói xong, Bạch Tôn Giả quay đầu lại nhìn thì phát hiện ba người Tống Thư Hàng đã chạy ra xa rồi.

"Các ngươi làm gì thế?"

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không có gì, không có gì. Bên này mát hơn.”

Tống Thư Hàng đáp lại đầy nghiêm túc.

“Muốn hóng mát mà phải chạy xa thế sao?

Bạch Tôn Giả phất tay, nói:

“Yên tâm đi, lúc nãy ta không thất thần. Hơn nữa, nếu như ta thật sự thất thần… các ngươi có chạy ra năm trăm mét cũng không tránh được đâu.”

Tống Thư Hàng: …

Nói cách khác, uy lực cú ngã sụp đất của Bạch Tôn Giả lại tăng lên rồi à?

“Nhưng mà, vị trí các ngươi đứng bây giờ vừa đẹp, tránh tí nữa bị liên lụy. Khinh Vũ, cô dựng một cái khiên bảo vệ cho bọn Thư Hàng đi. Tiếp theo đây nói không chừng sẽ có một đợt sóng đánh qua.”

Bạch Tôn Giả nói.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ ngoan ngoãn dựng một cái khiên bảo vệ để bảo vệ cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

“Bạch tiền bối, bây giờ ngươi muốn làm gì thế?”

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Ta muốn thử xem có thể kích hoạt Thiên Giới Dao Trì này để nó khôi phục cảnh sắc trước kia hay không. Nếu như thất bại có lẽ sẽ sinh ra một số xung kích, các ngươi chú ý bảo vệ bản thân cho tốt.

Bạch Tôn Giả nói xong thì lấy ra đóa hoa sen bị phong ấn kia.

Trong hoa sen vẫn còn nhiều linh lực, đủ để Bạch Tôn Giả khôi phục linh lực vài lần.

Nhìn thấy đóa hoa sen trong tay Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống ngực mình, hạch tâm chiếu ra hình một đóa hoa sen mới. Đóa hoa sen này giống hệt với đóa cũ, nó cũng chỉ là hình chiếu ra mà thôi.

Nếu như, bây giờ phong ấn đóa hoa sen mới đó lại, nó hấp thụ tà khí Cửu U rồi sẽ biến thành hình dạng như thế nào nhỉ?”

Có thể dùng để bổ sung linh lực bị tiêu hao của tu sĩ giống với đóa hoa sen trong tay Bạch Tôn Giả hay không? Nó có thể bổ dung năng lượng tiêu hao của tà ma Cửu U không?

…

Lúc này, Bạch Tôn Giả bắt đầu thử kích hoạt Thiên Giới Dao Trì.

“Mở!”

Hắn hét lên một tiếng, linh lực mạnh mẽ xông từ trong cơ thể hắn ra, rót vào Thiên Giới Dao Trì thông qua mũ phượng và phượng bào trên người.

Cả Thiên Giới Dao Trì bắt đầu rung chuyển.

Ngay lập tức, trên mảnh đất bỏ hoang có vô số thực vật sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Đại thụ khô héo nhận được linh lực, trong vòng ba hơi thở lại bắt đầu đâm chồi nảy lộc, mọc chồi non mới!”Nước từ dưới đất dâng lên, chảy róc rách trong những con suối khô cạn. Đáy sông ngòi được nước ngọt tưới tắm, một lần nữa tràn đầy sức sống.

Bạch Tôn Giả đã rót sức sống mới vào Thiên Giới Dao Trì tử khí nặng nề này!

“Cảnh tượng này đúng là kỳ tích!”

Tống Thư Hàng than lên.

Đáng tiếc, hắn không có thiên phú quay phim. Nếu như có thể quay lại cảnh tượng này thì tuyệt đối sẽ làm hai mắt người ta sáng tới mù luôn.

“Chẳng khác nào hồi thiên địa sơ khai, sáng tạo vạn vật cả.

Tô Thị A Thập Lục cũng khen ngợi.

“Có lẽ đây là bí mật của Trường Sinh Giả Thiên Đình viễn cổ chăng? Ở tiểu Thiên Giới thuộc về bản thân mình, họ thực sự là một sự tồn tại giống như thần. Thiên Giới Dao Trì giống như là một thế giới mới vậy.”

Diệp Tư nói.

Sáng tạo một thế giới mới ư?

Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới Thiên Đạo rồng đốm và hai không gian Kim Liên, Tà Liên mà mình đã tiếp xúc khi nhập mộng Quân Tử Kim Liên. Trên thực tế, chuyện Thiên Đạo rồng đốm đó làm cũng là mở ra một thế giới mới hoàn chỉnh!

Thiên Đế lập nên Thiên Đình viễn cổ, chẳng lẽ cũng là thử xây dựng một thế giới mới sao?

Nói đi cũng phải nói lại, không biết vị Thiên Đế này có còn sống không?

Đế còn châu còn, Đế mất châu vong.

Đế châu đột nhiên vỡ nát, có phải vị Thiên Đế đó đã gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn rồi không?

Ừm, Thiên Đế có chết hay không chẳng có quan hệ gì với Tống Thư Hàng hết.

Hơn nữa, nếu chuyện Bích Thủy Các diệt vong năm đó có liên quan tới Thiên Đình viễn cổ thì Thiên Đế chết đi Tống Thư Hàng còn thấy vui nữa cơ. Dù gì thì hắn cũng thân với Bích Thủy Các hơn.

…

Thiên Giới Dao Trì đang sống lại, mặt đất hồi xuân, đất hoang biến thành thảo nguyên, rừng cây khô héo trở nên rậm rạp, sông suối khô cạn lại có nước chảy.

“Bước cuối cùng!”

Bạch Tôn Giả giơ cao hai tay, linh lực trong cơ thể điên cuồng xông ra.

Nơi cuối cùng đồng thời cũng chính là nơi quan trọng nhất cần khôi phục của Thiên Giới Dao Trì, Dao Trì khô cạn.

Lúc này, mười mấy nữ thị vệ trông coi Dao Trì cũng hiện lên từ dưới bùn đất, bọn họ ngơ ngác nhìn sự thay đổi của Thiên Giới Dao Trì.

“Thiên Giới Dao Trì sống lại rồi!”

Nữ thị vệ mặc giáp bạc kêu lên đầy vui mừng.

“Chủ nhân trở lại rồi sao?Hay là Thiên Đế đã về xây dựng lại Thiên Cung rồi?”

Có giọng nói tràn đầy kích động truyền tới từ sau lưng cô ta.

“Ta không biết, nhưng mà mỗi ngày mỗi đêm ta đều mong đợi đến ngày Dao Trì sống lại này.”

Nữ thị vệ giáp bạc nhẹ nhàng nhảy lên trên bờ Dao Trì, quỳ rạp xuống, cô ta dùng cánh tay sắt thép của mình nhẹ nhàng chạm vào cỏ xanh trên mặt đất.

Cảnh tượng này khơi gợi nên kí ức xa xôi đến mức không thể tính toán thời gian của cô ta. Vào thời viễn cổ, bên bờ Dao Trì cũng tràn ngập màu sắc của sự sống như thế này.

Bên bờ chỗ nào cũng thấy được linh thảo, linh thực. Dưới sự tẩy rửa của linh lực Dao Trì, vô số linh dược hóa thân thành linh vật, chúng vừa múa vừa hát bên bờ Dao Trì.

Dao Trì khi đó là tiên giới của Thiên Đình.

Nữ thủ vệ áo giáp bạc lại xoay đầu nhìn Dao Trì cạn khô.

Hôm nay, bảo địa quan trọng nhất, trân quý nhất của Thiên Giới Dao Trì có thể khôi phục như xưa không?

Ầm ầm ầm.

Giữa trời đất, linh lực vừa dồi dào vừa tinh khiết ngưng tụ lại, bao phủ lấy cả Dao Trì.

Linh lực dồi dào mạnh mẽ xông thẳng về phía Dao Trì.

“Đến rồi!”

Nữ thị vệ giáp bạc hô lên, cánh tay của cô ta không nhịn được mà siết chặt lại.

Ngay lập tức, từ bên dưới Dao Trì có một luồng tà khí Cửu U khổng lồ phá đất xông lên, hóa thành một con hung thú mặt mày dữ tợn, nó giương nanh múa vuốt xông về phía luồng linh khí trên bầu trời.

Năm đó Thiên Đình vỡ nát, Thiên Giới Dao Trì rơi xuống.

Mà Dao Trì quý giá nhất của Thiên Giới Dao Trì cũng là nơi bị sức mạnh Cửu U tà ác làm ô nhiễm nghiêm trọng nhất.

Muốn khôi phục lại Dao Trì thì trước tiên phải giải quyết ô nhiễm do sức mạnh Cửu U gây ra mới được.

Chương 820: Tống Thư Hàng, Ngươi Chính Là Người Được Chọn, Xông Lên Nào!

“Thảo nào ta cứ có cảm giác dưới đáy Dao Trì kỳ quái thế nào ấy, hóa ra là cất giấu một cổ tà năng Cửu U thế này.”

Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói.

Nhưng nếu là năng lượng Cửu U tinh thuần vậy thì dễ làm thôi.

Bạch Tôn Giả phất tay, khống chế đoàn linh lực kia tránh né năng lượng tà ác thế giới Cửu U. Đây chính là lực lượng dùng để hồi phục Dao Trì, không thể lãng phí vô ích vào chuyện va chạm với tà năng thế giới Cửu U được.

Linh lực khổng lồ bay lên không, con hung thú do tà năng Cửu U biến thành cũng dừng lại. Nó chiếm giữ Dao Trì khô cạn, không ngừng lượn qua lượn lại bảo vệ địa bàn của mình, không cho phép bất kỳ thứ gì xâm nhập.

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu, đến lúc sử dụng con át chủ bài rồi.

Hắn búng ngón tay cái tách.

Vèo~~

Đoàn người Tống Thư Hàng lại được hưởng thụ dịch vụ dịch chuyển tức thời, được Bạch Tôn Giả đưa đến vị trí cách Dao Trì 700 thước.

Sau đó Bạch Tôn Giả nói:

“Tống Thư Hàng, ngươi chính là người được chọn, xông lên đi nào!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tống Thư Hàng, tiến lên đi chứ!”

Bạch Tôn Giả chỉ vào con kia hung thú tà năng kia:

“Xử nó đi!”

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn con hung thú tà năng vai u thịt bắp kia, thể hình của con cục súc này thật lớn, chẳng kém gì mấy con quái thú khổng lồ hủy diệt thế giới trong những bộ phim khoa học viễn tưởng.

Thân thể Tống Thư Hàng còn không lớn bằng đầu ngón tay của hung thú.

Hắn chỉ là một tu sĩ tam phẩm nhỏ nhoi, cho dù có mười vạn tên như hắn xông lên cũng không đủ nhét kẽ răng cho con hung thú tà năng này.

Nghĩ đến đây Tống Thư Hàng bèn cúi đầu nhìn hình chiếu hoa sen lơ lửng trước ngực.

Nói vậy ý của Bạch Tôn Giả là để hắn sử dụng hình chiếu hoa sen do hạch tâm chiếu ra, đi hút khô con tà thú kia sao?”

Nhưng hoa sen có thể làm được không đây?

Trông con tà thú kia có vẻ rất lợi hại.

Càng quan trọng hơn là... hạch tâm trong tâm khiếu không chịu sự khống chế của hắn.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Tống Thư Hàng đưa tay ấn tâm khiếu rồi nói:

“Thay đổi mục tiêu thôn phệ, thôn phệ tà thú do năng lượng Cửu U biến thành trong Dao Trì!”

Sau khi nói xong, Tống Thư Hàng lại bổ sung một câu:

“Nếu ngươi không làm theo lời ta nói, vậy ta sẽ lập tức phong ấn hoa sen do ngươi chiếu ra một lần nữa đấy!

Trong cơ thể mọc ra một cục hạch, đã vậy còn là một cục hạch không nghe lời nữa chứ, thật khiến người ta đau cả đầu.

Sau khi trở về hiện thế, phải tìm Dược Sư tiền bối nhìn xem có thể giải phẫu lấy cục hạch này ra hay không, đợi sau này bản thân có biện pháp khống chế nó thì lại cân nhắc đến chuyện lắp nó vào lại.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, hạch tâm trong tâm khiếu bỗng truyền đến cảm xúc vui vẻ.

Thật ra ngay khi con hung thú tà năng trong Dao Trì hiện thân, hạch tâm trong tâm khiếu Tống Thư Hàng cũng đã đói khát khó nhịn rồi. Nhưng nó sợ nếu mình tùy ý làm loạn sẽ chọc giận kí chủ Tống Thư Hàng, lúc đó kí chủ lại phong ấn hoa sen do nó chiếu ra thì nguy, cho nên nó đành phải nhẫn nhịn thật khổ sở.

Đúng như suy đoán của Tống Thư Hàng, hạch tâm trong tâm khiếu hắn có trí tuệ nhất định, không phải là một vật chết.

Nhưng trí tuệ của nó lại không cao, ước chừng chỉ bằng IQ của một chú chó nhỏ mà thôi.

Hôm nay dưới tình huống kí chủ Tống Thư Hàng đồng ý, vèo vèo vèo~, chỉ trong nháy mắt hoa sen do hạch tâm chiếu ra đã thu hồi tất cả rễ sen.

Lát sau hình chiếu Kim Liên lắc mình một cái, biến thành một đóa Kim Liên to lớn có đường kính gần 50 thước, còn hình dáng lại giống hệt với đóa Quân Tử Kim Liên của Nho gia.

Hoa sen biến lớn, rễ sen cũng thô to hẳn lên. Hơn nữa, bởi vì lấy được lượng lớn năng lượng bổ sung nên hạch tâm trong tâm khiếu Tống Thư Hàng lại càng chiếu ra nhiều rễ sen hơn.

Lúc này, hoa sen do hạch tâm chiếu ra dốc toàn lực hành động, một hơi bắn ra hơn vạn rễ sen.

Rễ sen rậm rạp chằng chịt ùn ùn bắn về phía hung thú tà năng.

Vù vù vù!

Rễ sen dùng tốc độ cực nhanh cuốn lấy thú dữ.

“Hống~~”

Hung thú tà năng phát ra tiếng gầm thét, mặc dù hoàn toàn do năng lượng tạo thành nhưng hình như nó vẫn có chút trí tuệ. Quanh năm chiếm giữ bảo địa Dao Trì, dường như hung thú tà năng này đã biến dị chút ít.

Ngay sau đó, hung thú tà năng vung móng vuốt sắc bén vỗ về phía đám rễ sen nhìn rất yếu ớt kia.

Khi đối mặt với đống rễ sen đang ùn ùn kéo đến, hung thú tà năng không hề có ý né tránh, đống rễ sen kia yếu như sên, nó chỉ dùng một chưởng là có thể đập nát hết!

Rầm!

Một trảo mạnh mẽ của hung thú tà năng vỗ hụt.

Bởi vì những rễ sen kia lại xuyên qua móng vuốt của nó, rễ sen giống như vật hư vô, không cách nào bị chạm đến.

Ngay sau đó, hơn vạn rễ sen tìm được vị trí vừa lòng, cắm rễ khắp thân hung thú tà năng.

Giống như một kẻ đói khát sắp chết thấy được dòng suối ngọt, rễ sen dốc toàn lực phát động, liều mạng cướp đoạt năng lượng trên người hung thú tà năng.

Mỗi khi cướp đoạt được một phần năng lượng, hạch tâm trong đầu Tống Thư Hàng lại càng trở nên mạnh mẽ hơn!”

Hạch tâm càng mạnh thì rễ sen chiếu ra càng nhiều, cả đám rễ sen chui ra vèo vèo, cắm rễ vào trên người hung thú tà năng.

Đây hoàn toàn là một cuộc chiến không công bằng.

Hung thú tà năng gầm thét liên tục, lăn lộn quẫn quại, móng vuốt vung loạn xạ nhưng vẫn không cách nào bắt được rễ sen.

Còn rễ sen vẫn cắm chặt trên khắp thân thể hung thú tà năng, điên cuồng hấp thu tinh hoa năng lượng trong cơ thể nó.

Cả quá trình cũng chỉ mới nửa phút, lúc này thân thể hung thú tà năng đã nhỏ đi một vòng.

Mà theo hạch tâm trong đầu Tống Thư Hàng ngày càng lớn mạnh, rễ sen chiếu ra ngày càng nhiều, tốc độ cướp đoạt năng lượng Cửu U cũng ngày càng nhanh!”Mặc dù hung thú tà năng thoạt nhìn vô cùng khổng lồ, vô cùng dữ tợn... nhưng không biết vì sao bây giờ nhìn nó lại thấy có chút đáng thương.

Nó liều mạng vung móng vuốt, lăn lộn, gào thét, thở hổn hển, còn điên cuồng dùng năng lượng ăn mòn mọi thứ xung quanh. Song dù nó đã dùng mọi thủ đoạn nhưng vẫn không thể nào đánh tới rễ Kim Liên.

Đáng thương hơn nữa là đầu của con hung thú tà năng này không nhỏ nhưng rõ ràng não lại không lớn, chỉ số IQ thấp đến mức khiến người ta phải lo lắng.

Đánh rễ Kim Liên không được vậy mà cũng không biết đường lần ra nguồn gốc công kích, đi làm thịt kẻ ném đá giấu tay là Tống Thư Hàng, thậm chí ngay cả đóa Kim Liên to lớn kia cũng bị nó bỏ qua.

Đúng là thằng não tàn, cứ nhắm mắt nhắm mũi đi đánh với hơn vạn rễ Kim Liên không chạm đến được.

Tống Thư Hàng thấy vậy thì rất vui vẻ yên tâm.

Hỏi: Loại kẻ địch nào đáng yêu nhất? Đáp: Kẻ địch giống như con hung thú tà năng này chính là loại kẻ địch đáng yêu nhất.

Ngoài ra, chú thích một chút: Kẻ địch thân thiết nhất chính là đồng đội heo của kẻ địch.

“Đúng rồi đó, hút khô nó đi!”

Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu.

Trên thế giới này không có thứ gì là vô dụng cả. Sở dĩ ngươi cảm thấy nó vô dụng, chỉ là vì ngươi không tìm được cách sử dụng nó thôi.

...

Mấy nữ thủ vệ bên bờ Dao Trì kinh ngạc đến ngây người.

Sở dĩ các cô luôn canh giữ ở bên bờ Dao Trì, thật ra không chỉ vì đề phòng có người ngoài tiến vào Dao Trì, mà cũng là để đề phòng con hung thú tà năng trong Dao Trì đi ra phá hư Thiên Giới Dao Trì.

Các cô cũng từng giao thủ với con hung thú tà năng này nên biết rõ sự đáng sợ của nó. May là ý thức lãnh địa của hung thú tà năng chỉ giới hạn trong Dao Trì, nếu không các cô cũng không đủ sức ngăn được con hung thú này.

Nhưng hiện tại, đóa sen to lớn trong hư không vươn ra vô số rễ sen quấn lấy hung thú, bắt đầu quá trình hành hung tàn bạo.

Thể tích của hung thú tà năng không ngừng co rút lại, tốc độ thu nhỏ ngày càng nhanh.

Cứ tiếp tục thế này thì nói không chừng Dao Trì thật sự có cơ hội khôi phục lại!

...

“Hống hống hống!”

Hung thú tà năng nổi điên gầm lên.

Sau khi bị tổn thất năng lượng nặng nề, rốt cuộc chỉ số thông minh thấp đến đáng thương của nó cũng phát huy chút xíu tác dụng.

Hung thú tà năng bắt đầu chạy trốn.

Vèo~~, nó chui trở lại đáy Dao Trì.

Không đánh lại thì ông trốn, làm gì được ông nào?

Nhưng hai hô hấp sau...

Hung thú tà năng lại vội vã chui ra khỏi đáy Dao Trì.

Rễ Kim Liên do hạch tâm chiếu ra không bị hạn chế bởi không gian! Chỉ cần bị nó bám vào, vậy thì chỉ còn một con đường là không chết không ngừng thôi.

Cho dù có trốn đến chân trời góc biển cũng không thể thoát khỏi rễ Kim Liên! Kể cả khi vận dụng lực lượng không gian tiến hành thuấn di, rễ Kim Liên vẫn sẽ bám riết không buông.

Dù sao thì đây cũng là tác phẩm của Thiên Đạo rồng đốm, mặc dù Tống Thư Hàng cũng không biết tại sao hạch tâm lại xuất hiện trong tâm khiếu của mình, hắn chỉ biết sau khi nhập mộng Quân Tử Kim Liên thì hạch tâm này bỗng sinh ra.

Nhưng hạch tâm này có chức năng vô cùng khủng bố, chất lượng cũng đạt chứng chỉ xịn.

Hung thú tà năng thấy tránh cũng tránh không thoát, gào thét liên tục.

Vào lúc này, rốt cuộc nó cũng dời sự chú ý khỏi đám rễ Kim Liên, ánh mắt dừng lại ở đóa Kim Liên kia.

Hung thú tà năng nổi giận gầm lên một tiếng, xông về phia Kim Liên.

Nó vung móng vuốt muốn vỗ nát Kim Liên.

“Ha ha, muốn tập kích Kim Liên cùng Thư Hàng à ~ không dễ đâu nhé!”

Bạch Tôn Giả cười ha ha, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Chẳng biết lúc nào liễu yêu Khinh Vũ đã giao “bình nhỏ” cho Tô Thị A Thập Lục.

Lúc hung thú tà năng liều chết xông tới, Tô Thị A Thập Lục lập tức xoa bình nhỏ.

Ngay sau đó, hồ linh Lư Sơn Lộ Ma Tôn bị gọi ra.

“Ngăn cản con tà thú kia!”

Tô Thị A Thập Lục ra lệnh.

Trên mặt Lư Sơn Lộ Ma Tôn lộ ra vẻ rối rắm, nhưng thân thể vẫn thành thật thi hành mệnh mệnh của chủ nhân bình nhỏ, xông lên ngăn cản còn hung thú tà năng kia.

Chẳng mấy chốc hồ linh Lư Sơn Lộ Ma Tôn và hung thú tà năng đã đánh xáp lá cà.

Mặc dù hung thú tà năng có thân thể khổng lồ, nhưng Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại sở hữu vô số pháp thuật thần kỳ, đủ sức cầm chân con hung thú tà năng này.

Hung thú tà năng tức giận gầm thét, há miệng phun ra một luồng hơi thở như thác đổ tuôn tràn về phía Lư Sơn Lộ Ma Tôn, Kim Liên và Tống Thư Hàng.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn chỉ có thể miễn cưỡng mở ra một hộ thuẫn to lớn chống đỡ luồng hơi thở của hung thú tà năng.

Mà ngay lúc này...

Đột nhiên có một người que đuôi rắn màu vàng chui từ trong thân thể Tống Thư Hàng ra.

Đuôi rắn quấn quanh Tống Thư Hàng và Kim Liên, bảo vệ bọn họ kín kẽ.

Người que đan chéo hai tay, tiến lên ngăn cản công kích của hung thú.

Cảm nhận được năng lượng tà ác thế giới Cửu U tràn tới, ánh sáng công đức cụ thể hóa của Tống Thư Hàng tự động hộ thể.

Ầm ầm ầm~~

Có hộ thuẫn của Lư Sơn Lộ Ma Tôn cộng thêm ánh sáng công đức hộ thể, luồng hơi thở của hung thú tà năng không gây tổn hại gì được cả.

Mà ngay lúc này, Tống Thư Hàng cảm nhận được trong tâm khiếu của mình bỗng truyền tới cảm giác mát lạnh vô cùng.

Hạch tâm trong tâm khiếu xảy ra biến hóa!

Chương 821: Trang tử: Tâm như suối tuôn

Tống Thư Hàng cảm giác hạch tâm trong tâm khiếu sinh ra dị biến!

Tương tự như Quân Tử Kim Liên dưới lòng đất Nho gia, sau khi hấp thu đầy đủ năng lượng Cửu U sẽ nở hoa kết hạt, phun ra hạt sen có thể giúp người dùng kéo dài tuổi thọ đồng thời lấy được một loại dị năng.

Hiện tại Tống Thư Hàng cũng đang đối mặt với dị biến như vậy. Mặc dù thân thể hắn không biến thành hoa sen, nhưng hạch tâm trong tâm khiếu hắn lại cùng loại với hạch tâm trong Quân Tử Kim Liên nên có hiệu quả giống nhau. Sau khi hấp thu đầy đủ năng lượng tà ác thế giới Cửu U, hình như hạch tâm muốn sinh ra thứ gì đó!

Tèo rồi!

Quân Tử Kim Liên của Nho gia vốn là một đóa hoa sen, cho nên có thể sinh ra hạt sen.

Nhưng bản thân hắn là con người mà!

Hơn nữa hắn là một thằng đàn ông, hắn lại không thể sinh ra hạt sen giống như hoa sen, cũng không thể sinh con giống như các bà các mẹ...

Vậy xin hỏi hắn làm thế nào mà sản xuất ra thứ tương tự như hạt sen đây?

Tống Thư Hàng hốt hoảng lo sợ.

...

Trên không trung lúc này, hung thú tà năng lại bị hồ linh Lư Sơn Lộ Ma Tôn cuốn lấy lần nữa. Lư Sơn Lộ Ma Tôn liên tục thi triển mấy pháp thuật mạnh mẽ, trực tiếp đẩy lùi hung thú tà năng khổng lồ, dời chiến trường đến vị trí cách Tống Thư Hàng và kim liên thật xa.

Sau khi trở thành hồ linh, Lư Sơn Lộ Ma Tôn cực kỳ đáng tin cậy.

Đồng thời, thân thể hắn cũng được người que đuôi rắn do ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng cụ thể hóa mà thành bảo vệ kỹ càng, lực lượng tà ác không đả thương hắn được.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn tiếp tục đại chiến 300 hiệp với hung thú tà năng.

Chỉ số IQ thấp đến đáng thương của hung thú tà năng lại một lần nữa phát huy tác dụng hãm hại chủ nhân kỳ diệu của nó. Khi đối mặt với một đối thủ tạm coi là xứng tầm như Lư Sơn Lộ Ma Tôn, nó vui vẻ buông tha cho hai tên đầu sỏ là hình chiếu kim liên và Tống Thư Hàng, sau đó hớn hở chạy đi chiến đấu với Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Đôi khi loại đối thủ không đầu óc thế này khiến người ta cảm thấy thật hạnh phúc.

“Thư Hàng, ngươi không sao chứ?”Có bị thương không?

Tô Thị A Thập Lục ôm bình nhỏ trong tay, lo lắng hỏi. Cô thấy sắc mặt Tống Thư Hàng không tốt, chẳng lẽ là bị luồng hơi thở tà ác của hung thú đả thương ư?

“Không sao, ta không bị thương.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn đưa tay đè ngực, có thể cảm giác được hạch tâm trong tâm khiếu càng ngày càng rục rịch mạnh hơn.

Hắn dự cảm có thứ gì đó tương tự như hạt sen muốn chui ra khỏi thân thể hắn, nhưng cụ thể hạch tâm sẽ sinh ra thứ gì thì hắn lại không rõ.

Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý, lập tức dò hỏi:

“Thập Lục này, ta hỏi ngươi nếu nam nhân không thể sinh con giống như nữ nhân vậy thì nam nhân có thể sinh ra cái gì?”

Tô Thị A Thập Lục nghe xong chỉ biết ngẩn người, một lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng cả lên:

“Thư Hàng, tên ngu ngốc nhà ngươi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ta đã hỏi chuyện gì không nên hỏi sao?

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác được hạch tâm trong tâm khiếu bỗng chấn động.

Không ổn, thứ kia sắp chui ra rồi.

Không biết sẽ sinh ra thứ gì đây? Có khi nào cũng sinh ra rất nhiều hạt sen không nhỉ?

Hạt sen, hạt sen.

Đúng rồi! Ta có dị năng Thiệt Xán Liên Hoa mà, không biết ta có thể dùng đóa hoa sen kia để sản xuất ra hạt sen không nhỉ?

Hay là giờ thử chút công năng của Thiệt Xán Liên Hoa luôn vậy?

...

Tiếc là còn chưa chờ Tống Thư Hàng hành động, hạch tâm trong tâm khiếu đã biến hóa xong.

Tim hắn đập cực nhanh.

Một lát sau, ý thức hắn chìm xuống tiến vào một không gian tối tăm.

Thế giới đen như mực này là một khoảng không hỗn độn.

Trong không gian hỗn độn này lại có một điểm sáng nho nhỏ, điểm sáng đó khẽ chấn động, tiết tấu trùng khớp với nhịp tim của Tống Thư Hàng.

“Đây là... tâm khiếu của ta sao?”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Không gian hỗn độn này chính là tâm khiếu “nền tảng tu luyện của tu sĩ, cũng là bước đầu tiên để trở thành tu sĩ!

Mà điểm sáng nho nhỏ kia chính là hạch tâm quấy nhiễu Tống Thư Hàng.

Dường như hạch tâm kia cảm ứng được Tống Thư Hàng, nó bỗng vọt tới thật nhanh, bay vòng quanh Tống Thư Hàng hai vòng.

Đây là... đang làm nũng sao?

Tống Thư Hàng cũng không chắc với suy đoán này lắm. Bởi vì ấn tượng đầu tiên của hắn về hạch tâm là rất cao ngạo lạnh lùng, nó không hề nghe mệnh lệnh của hắn, hoàn toàn không phối hợp với ý hắn. Cho nên Tống Thư Hàng mới muốn lấy nó ra khỏi tâm khiếu của mình.

Nhưng bây giờ hạch tâm này chuyển động cực nhanh, cảm giác như nó đang làm nũng ấy.

Là ảo giác sao? Hay là do bị Bạch Tôn Giả phong ấn hình chiếu hoa sen một lần nên hạch tâm này đã bị thuần phục rồi?

Sau khi bay vòng quanh Tống Thư Hàng mấy vòng, điểm sáng nhỏ hài lòng trở về vị trí trung tâm trong tâm khiếu.

Ngay sau đó, hạch tâm chợt nở rộ.

Vốn chỉ là một điểm sáng nhỏ bé, lúc này lại khuếch tán ra như dòng suối. Vào giờ khắc này, dường như hạch tâm đã hóa thân thành nguồn suối, không ngừng phun trào nước suối.

Chẳng mấy chốc, trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đã nhiều ra thêm một dòng “suối nguồn sự sống”.

Và hạch tâm chính là nguồn suối của suối nguồn sự sống này!

Theo suối nguồn sự sống thành hình, trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng cũng xảy ra biến hóa to lớn.

Tâm khiếu là nền tảng lúc đầu của tu sĩ.

Nói chung khi tu sĩ tấn thăng cảnh giới nhị phẩm, mở ra ra bản nguyên đan điền thì bản nguyên đan điền sẽ thay thế tâm khiếu, trở thành nền tảng trọng yếu nhất của tu sĩ.

Cho dù như vậy, tâm khiếu cùng với bốn khiếu mắt, tị, nhĩ, khẩu còn lại trong cơ thể vẫn sẽ không ngừng sinh ra lực lượng khí huyết. Cổ lực lượng khí huyết này hội tụ trong tâm khiếu, sau đó được tâm khiếu liên tục đưa vào trong bản nguyên đan điền, chuyển hóa thành chân khí tinh thuần nhất.

Lượng chân khí này không nhiều nhưng lại là loại tinh thuần nhất, muốn sử dụng thế nào cũng được.

Bình thường lúc hấp thu linh khí trong đan dược linh thạch để tu luyện, tu sĩ sẽ dùng phần chân khí này làm chất dẫn tới ôn dưỡng linh khí từ ngoài vào, hiệu quả cực tốt.

Mà lúc này, sau khi thành hình, suối nguồn sự sống trong tâm khiếu Tống Thư Hàng tuôn ra nước suối, có chút ít nước suối đi theo lực lượng khí huyết trong tâm khiếu Tống Thư Hàng chảy vào khí hải đan điền của hắn.

Sau khi Diệp Tư sư tỷ tỉnh lại, linh lực thuộc về Linh Hoàng ngũ phẩm trong cơ thể Diệp Tư phản hồi vào cơ thể Tống Thư Hàng, dẫn dắt chân khí của hắn bắt đầu đánh vào tam phẩm kỳ mạch thứ hai mạch Nguyệt m.

Trước đó Tống Thư Hàng đoán chừng chậm nhất là đến tối nay, kỳ mạch thứ hai mạch Nguyệt m trong cơ thể hắn sẽ bị đột phá.

Mà bây giờ, lực lượng khí huyết lẫn vào chút ít suối nguồn sự sống được đưa vào khí hải đan điền, phối hợp với linh lực ngũ phẩm từ chỗ Diệp Tư sư tỷ phản hồi tới.

Đáng thương cửa ải tam phẩm mạch thứ hai Nguyệt m mạch, lại bị đè xuống đất đánh một trận nữa.

Vốn chỉ có một nửa là linh lực ngũ phẩm của Diệp Tư đánh đơn, bây giờ lại biến thành linh lực của Diệp Tư và lực lượng suối nguồn sự sống quấn quít lấy nhau, bắt đầu màn song kiếm hợp bích của một đôi nam nữ.

Cửa ải Nguyệt m mạch rốt cuộc không thể nhịn được nữa, quăng gánh mặc kệ, muốn làm gì thì làm.

Nhờ vậy nên Tống Thư Hàng trực tiếp đột phá một cảnh giới nhỏ, trở thành tiểu tu sĩ cấp bậc tam phẩm Nguyệt m mạch, chân khí hóa lỏng trong thân thể dính vào một tầng nguyệt mang nhàn nhạt.

Đồng thời thể chất của hắn cũng tăng lên một bậc, tản mát ra một loại khí tức kỳ ảo khôn lường, đây là cường độ thân thể của tu sĩ tam phẩm mạch thứ tư Không Vương mạch.

Sau khi song kiếm hợp bích đánh bại cửa ải Nguyệt m mạch, cuối cùng thì linh lực ngũ phẩm từ trong cơ thể Diệp Tư phản hồi tới cùng với chân khí có lẫn lực lượng suối nguồn sự sống của Tống Thư Hàng cũng tạm thời lắng xuống.

Cảnh giới đột phá xong, chúng nó bắt đầu ôn dưỡng thân thể Tống Thư Hàng cùng với Mguyệt m mạch mới vừa đả thông.

Trong quá trình ôn dưỡng, chúng nó lại bắt đầu tích góp lực lượng.

Mục tiêu đương nhiên là cửa ải tam phẩm mạch thứ ba Dương Viêm mạch rồi!

Cứ thế này thì sau khi đả thông Dương Viêm mạch, thể chất của Tống Thư Hàng có thể sánh ngang với cường độ của tu sĩ tứ phẩm, thậm chí còn mạnh hơn!

…

Tống Thư Hàng chậm rãi mở mắt ra.

Chỉ nhắm mắt, mở mắt, sau đó… đột phá!

Quá xá đã!

“Ngươi lại đột phá à?”

Tô Thị A Thập Lục dò hỏi.

“Ừ, mới vừa trang bị tool hack trả phí bản update, hiệu quả cực kỳ tuyệt vời.”

Tống Thư Hàng thở dài nói:

“Hơn nữa mới vừa rồi, hạch tâm trong tâm khiếu sinh ra chút biến hóa nho nhỏ, ta kiếm lời được chút ít nên lập tức đột phá một cảnh giới nhỏ.”

Tô Thị A Thập Lục:

“…”

Hình như cô đã nghe qua kiểu giải thích này từ trong miệng Tống Thư Hàng rồi, nhưng sao cứ cảm thấy việc lên cấp của Tống Thư Hàng giống như một quá trình đã được lên kế hoạch sẵn thế nhỉ.

“À Thập Lục này, cô khát không?

Tống Thư Hàng bỗng hỏi một câu không liên quan.

Tô Thị A Thập Lục:

“Không khát.”

A Thập Lục thật là, chẳng chịu phối hợp gì cả, người ta đang muốn khoe khoang ra vẻ mà. Tống Thư Hàng cảm thán trong lòng, sau đó lại hỏi:

“Vậy cô có muốn uống chút gì không?”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng chốc lát, sau đó cười nói:

“Vậy… cũng được.”

Tống Thư Hàng vui vẻ hớn hở tìm tòi trong túi thu nhỏ một tấc.

Nhưng sau khi tìm một hồi, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên lúng túng nói:

“Thập Lục, cô có ly không?

Tô Thị A Thập Lục nín cười, đưa tay lấy ra hai cái ly từ trong túi đeo vai phía sau.

Tống Thư Hàng nhận lấy một cái, ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng.

Vốn dĩ lấy được thứ tốt nên muốn khoe khoang với bạn bè, không ngờ ngay từ màn mở đầu đã không thuận lợi rồi, vậy còn gì hay ho nữa đâu chứ.

Tiếp đó Tống Thư Hàng một tay cầm ly, một tay khác gõ nhẹ vào ly.

Sau đó trong ly bỗng nhiên xuất hiện chừng nửa ly nước suối trong suốt, mặc dù chỉ là nước suối trong nhưng lại tản ra hương thơm trái cây mê người.

Nước suối này chính là nước suối trong suối nguồn sự sống mà hạch tâm trong tâm khiếu Tống Thư Hàng biến hóa ra.

Nó cũng giống như hạt sen Quân Tử Kim Liên, đều là sản phẩm kèm theo do hạch tâm hấp thu lượng lớn năng lượng Cửu U chuyển hóa thành.

Thân là kí chủ, ngay lúc suối nguồn sự sống sinh ra, Tống Thư Hàng đã biết tác dụng của nó rồi.

Nó cũng có tác dụng kéo dài tuổi thọ giống như hạt sen Quân Tử Kim Liên, nửa ly suối nguồn sự sống trong tay A Thập Lục có hiệu quả tương đương với một hạt sen.

Cũng kéo dài tuổi thọ tối đa là 50 năm, hơn nữa không trùng lặp với hiệu quả của hạt sen Quân Tử Kim Liên.

Nói cách khác, nếu đồng thời dùng cả hạt sen và nửa ly suối nguồn sự sống trong tay A Thập Lục, tổng cộng có thể kéo dài 100 năm tuổi thọ.

Song suối nguồn sự sống lại không có tác dụng ban cho người dùng một loại dị năng.

Nhưng nó có tác dụng ở phương diện khác.

Ví dụ như... nó uống rất ngon chẳng hạn?

Chương 822: Kế Hoạch Kỳ Diệu Của Cầu Kim Loại Thể Lỏng

Đúng vậy, ngoài diệu dụng kéo dài tuổi thọ, một năng lực khác của suối nguồn sự sống chính là uống rất ngon.

Tống Thư Hàng nghĩ nhất định là do tư thế hình thành của suối nguồn sự sống trong tâm khiếu mình không đúng rồi. Nếu không thì tại sao hạt sen Quân Tử Kim Liên nhà người ta vừa có thể kéo dài tuổi thọ, lại vừa có thể ban cho người dùng một loại dị năng.

Trong khi cũng là do hạch tâm cắn nuốt lượng lớn năng lượng thế giới Cửu U biến hóa ra, tại sao suối nguồn sự sống nhà mình lại chỉ uống rất ngon thôi chứ?

Cũng may là suối nguồn sự sống không phun từ trong thân thể Tống Thư Hàng ra ngoài giống như hạt sen, nếu không Tống Thư Hàng đã hất bàn rồi.

Nhưng nói chung thì có thêm suối nguồn sự sống kéo dài tuổi thọ cũng không tồi.

Hơn nữa, suối nguồn sự sống này cũng thích hợp mang về cho cha mẹ bạn bè hơn là hạt sen Quân Tử Kim Liên.

Bởi vì sau khi dùng Quân Tử Kim Liên, ngoại trừ kéo dài tuổi thọ còn thức tỉnh thêm một loại dị năng.

Lỡ may ba Tống dùng xong lại biến thành Tống siêu nhân, vậy thì buồn cười chết mất.

Lúc lấy được Quân Tử Kim Liên, Tống Thư Hàng cũng nghĩ đến chuyện chờ hắn tìm được một nơi tương tự như sơn trang nghỉ mát của Bạch Tôn Giả sẽ đón ba mẹ đến đó, lại tiết lộ chút ít chuyện tu sĩ cho ba mẹ biết, rồi cho ba mẹ dùng hạt sen Quân Tử Kim Liên.

Nhưng bây giờ có loại suối nguồn sự sống này rồi thì trực tiếp cho ba mẹ uống là có thể kéo dài 50 năm tuổi thọ, còn không có tác dụng phụ.

Quan trọng hơn là hương vị của thứ này rất tuyệt, không chừng Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng thích loại suối nguồn sự sống này ấy chứ?

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy ly:

“Khí tức này rất giống với khí tức thuộc về hạt sen Quân Tử Kim Liên của Nho gia!”

“Không sai, cùng loại với nhau đấy.”

Thư Hàng đáp.

“Nói vậy lẽ nào nó cũng có tác dụng kéo dài tuổi thọ sao?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Chính xác, hơn nữa hiệu quả của nó không hề trùng lặp với hiệu quả của Quân Tử Kim Liên!”

“Vậy nó cũng có thể ban cho người dùng một loại dị năng sao?”

Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Cô đoán thử xem?”

Chuyện ngoài kéo dài tuổi thọ ra thì nó còn uống rất ngon thì Tống Thư Hàng thật sự không nói ra miệng được.

Tô Thị A Thập Lục khẽ cười một tiếng, sau đó nâng ly uống suối nguồn sự sống.

Cảm giác sau khi uống suối nguồn sự sống cũng giống như khi dùng hạt sen Quân Tử Kim Liên, Tô Thị A Thập Lục cảm thấy thân xác trở nên có sức sống hơn, thọ nguyên lại được tăng thêm 50 năm.

Cộng với hạt sen Quân Tử Kim Liên đã dùng ở Nho gia Bạch Vân thư viện, bây giờ A Thập Lục đã có thêm trăm năm tuổi thọ.

Sau đó Tô Thị A Thập Lục chậm rãi thể nghiệm diệu dụng khác.

Một lát sau, cô thắc mắc ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng:

“Chỉ vậy thôi à? Hết rồi ư?”

Tống Thư Hàng thở dài não nề, rầu rĩ đáp:

“Ừ, hết rồi.”

“Ngoại trừ kéo dài tuổi thọ ra thì nước suối không còn công hiệu nào khác sao?”

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Cô không thấy hương vị của nó rất tuyệt sao?”

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng:

“...”

Tống Thư Hàng:

“Thập Lục à, đừng dùng loại ánh mắt thương hại này nhìn ta, bản thân ta cũng đâu thể nào quyết định được năng lực của suối nguồn sự sống. Chỉ mỗi dị năng Thiệt Xán Liên Hoa ăn ngon, cùng với năng lực hạt sen Đao Ý Thông Huyền kèm theo đã khiến ta muốn khóc lắm rồi, bây giờ lại còn thêm suối nguồn sự sống uống rất ngon này nữa chứ. Cứ tiếp tục thế này thì chỉ một mình ta cũng có thể bày ra cả một bàn Tiên Trân yến, chỉ nghĩ đến cảnh tưởng đó thôi đã thấy thê lương rồi.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, chớ có dại mà phán bậy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này thụ yêu Khinh Vũ tiến lên, dùng nhánh cây chọt Tống Thư Hàng mấy cái.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía Khinh Vũ.

Liễu yêu đưa qua một cái ly, nói với Tống Thư Hàng:

“Bạch Tôn Giả bảo ta mang một phần suối nguồn sự sống mà A Thập Lục tiên tử mới vừa uống về cho ngài ấy, ngài ấy đã ngửi thấy mùi thơm từ đằng xa rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

À, ngoài Biệt Tuyết Tiên Cơ ra thì chắc Bạch tiền bối cũng sẽ rất thích suối nguồn sự sống trong tâm khiếu của hắn lắm đây.

Có lẽ tương lai hắn cũng có thể đi bán nước suối trả nợ ấy chứ.

Tống Thư Hàng đưa tay gõ nhẹ vào cái ly của thụ yêu Khinh Vũ, rót đầy một ly suối nguồn sự sống nhãn hiệu Thư Hàng.

Nãy giờ liễu yêu Khinh Vũ vẫn luôn chú ý giữ khoảng cách với Tống Thư Hàng. Bởi vì năng lượng Cửu U trên người cô còn chưa được thanh lọc hết, cho nên cô không dám đến quá gần ánh sáng công đức hộ thể bên người Tống Thư Hàng.

Sau khi kỹ được rót đầy, thụ yêu Khinh Vũ cẩn thận bưng ly bay về phía Bạch Tôn Giả, không biết từ lúc nào mà tiểu thụ yêu này đã toàn tâm toàn ý trở thành yêu sủng của Bạch Tôn Giả rồi.

Là bị mị lực nhân cách của Bạch Tôn Giả thu phục sao?

Thụ yêu Khinh Vũ rất có thiên phú làm hầu gái. Nếu có ngày cô hóa thành hình người thì nói không chừng sẽ lo trọn cả ăn, uống, ở, đi lại của Bạch Tôn Giả luôn, Bạch Tôn Giả chỉ cần ngồi không hưởng thụ áo đưa tận tay cơm dâng tận miệng mà thôi.

...20 phút sau.

“Hầy, chừng nào thì con hung thú do tà khí Cửu U ngưng tụ thành này mới xong đời đây?”

Tống Thư Hàng nhàm chán nhìn con hung thú vẫn còn đang đại chiến với Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Mặc dù tốc độ hấp thu năng lượng Cửu U của hình chiếu kim liên càng lúc càng nhanh, thế nhưng thể tích trọng tải của hung thú quá khổng lồ, đã bị cắn nuốt lâu vậy rồi mà vẫn chưa toi. Cho đến bây giờ, hung thú vẫn còn lớn bằng 3/5 lúc trước.

“Từ từ thôi chứ biết sao giờ, không gấp được, chỉ có điều thời gian chiến đấu của hồ linh sắp hết rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Mỗi ngày có thể gọi hồ linh trong bình nhỏ ra ba lần, mỗi lần nửa giờ, nhưng cũng phải chú ý là hồ linh cũng cần nghỉ ngơi.

Sau khi chiến đấu với cường độ cao, nếu lập tức gọi hắn ra nữa thì hồ linh cũng sẽ trở nên yếu ớt.

Hơn nữa, một khi hồ linh bị trọng thương thì phải lập tức gọi về dưỡng thương, nếu không hồ linh sẽ chết. Mà chết lần này rồi thì toi thật luôn đấy.

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Đợi một hồi lại gọi hồ linh ra thêm lần nữa, nhưng nếu lần kế tiếp vẫn không thể hàng phục hung thú do tà khí ngưng tụ thành, vậy thì phiền rồi đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu. Lư Sơn Lộ Ma Tôn phải tiêu hao rất lớn khi liều mạng chiến đấu với hung thú khổng lồ, qua 20 phút chiến đấu cường độ cao, rõ ràng Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã không còn khí phách giống như lúc mới ra sân nữa.

Dù sao thì trạng thái hồ linh vẫn có chút khác với trạng thái có thân xác, ít nhất về mặt khôi phục năng lượng kém hơn trạng thái có thân xác rất nhiều.

“Nếu có thể làm cho tốc độ hấp thu của kim liên tăng nhanh hơn thì tốt biết bao.”

Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù tốc độ hấp thu của kim liên do hạch tâm chiếu ra đã rất nhanh, hơn nữa còn đang tăng lên càng lúc càng nhanh, nhưng nếu có thể nhanh hơn chút nữa thì càng tốt.

Tốt nhất là có thể hút khô con hung thú tà năng này trước khi hồ linh Lư Sơn Lộ Ma Tôn kiệt sức.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, đột nhiên có một quyển kinh thư bay ra khỏi ngực hắn.

Kinh văn Thánh Nhân bay ra, hóa thành một quyển sách lớn hơn mười thước.

Ngay sau đó, Nho gia Phong Thiện bút tam phẩm trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng cũng bay ra.

Cây Phong Thiện bút này chính là phần thưởng mà Tống Thư Hàng nhận được sau khi vất vả thông qua cuộc thi trong không gian thi lại vô hạn khi bị kéo vào đó lần đầu tiên.

Kinh văn Thánh Nhân mở ra, chiếu ra một trang văn chương màu vàng trong hư không.

Ngay sau đó, giống như có một bàn tay vô hình cầm lấy Phong Thiện bút, bắt đầu viết lại nội dung trong trang văn chương màu vàng mà kinh văn Thánh Nhân chiếu ra.

Mỗi khi viết ra một cổ văn, cổ văn đó lập tức hóa thành một thanh cự kiếm màu vàng, chém xuống hung thú tà năng ở phía dưới.

Cự kiếm màu vàng này là tượng trưng cho thiên địa chính khí, là khắc tinh của tà ma Cửu U cùng với tà thú do tà ác sinh ra.

Mỗi một kiếm chém xuống đều dễ dàng chém đứt một miếng nhỏ trên thân thể khổng lồ của tà thú.

Miếng thân thể tà thú bị chém đứt xuống nháy mắt đã bị Quân Tử Kim Liên hấp thu sạch.

Cũng giống như trong ăn uống vậy, đôi khi có một số thứ kích thước quá lớn nên không thể ăn được nhưng nếu cắt thành miếng thì dễ ăn hơn nhiều.

Cổ văn trong trang văn chương màu vàng được viết ra không ngừng, cự kiếm màu vàng chém xuống như mưa, cắt hết miếng này đến miếng khác trên thân hung thú tà năng.

Chỉ trong thời gian ngắn, tốc độ hấp thu của hình chiếu kim liên đã nhanh hơn gấp rưỡi.

May mà IQ của con hung thú tà năng này không cao, nếu không nó nhất định sẽ bi phẫn khiếu nại Tống Thư Hàng dùng tool hack.

“Không ngờ kinh văn Thánh Nhân lại có loại năng lực này!”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Chắc là ý chí của Thánh Nhân còn sót lại trong kinh văn Thánh Nhân thôi, dù sao cũng là kinh văn do Thánh Nhân tự viết ra mà.”

Tô Thị A Thập Lục tiếp lời.

Hình chiếu kim liên điên cuồng hấp thu năng lượng Cửu U, sau đó lại chuyển tới hạch tâm trong tâm khiếu Tống Thư Hàng.

Suối nguồn sự sống trong hạch tâm càng ngày càng lớn.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không mà Tống Thư Hàng cảm giác được hình như hạch tâm đang trực tiếp diễn dịch ra hình thức ban đầu của một tiểu thế giới!”

Lại nói đến đóa Quân Tử Kim Liên của Nho gia, sau khi nó thành thục, thân sen phải nổ tung mới mở ra một tiểu thế giới. Nhưng dường như hạch tâm trong cơ thể Tống Thư Hàng đã trực tiếp nhảy qua bước này luôn thì phải?

Chỉ là Tống Thư Hàng không nghiên cứu sâu về vấn đề này, cho nên cũng không dám khẳng định.

Nhưng nếu viên hạch tâm này không nổ tung thì càng tốt. Có lẽ một ngày nào đó Tống Thư Hàng cũng sẽ có một không gian tùy thân, một thế giới tùy thân giống như các nhân vật chính trong tiểu thuyết thì sao?”

××××××××××××××

Lúc này, trong thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối two vẫn đang chiến đấu với cầu kim loại thể lỏng, hai vị chúa tể thế giới Cửu U đánh nhau tưng bừng.

Phạm vi ngàn vạn dặm quanh đó đã trở thành khu cấm địa của thế giới Cửu U, không hề có bất kỳ con tà ma nào dám bén mảng vào khu vực này, sợ bị dư âm chiến đấu của hai vị chúa tể xé nát.

Chúa tể giận dữ, thay phơi vạn dặm!

“Giết chết ngươi, giết chết ngươi!”

Cầu kim loại thể lỏng lâm vào trạng thái điên cuồng.

Bạch tiền bối two:

“Nhàm chán chết được, chúng ta đánh bao lâu rồi nhỉ? Ta thấy cứ đánh mãi thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nể tình ta có gương mặt đẹp trai thế này, chúng ta đình chiến nhé.’

“[Cười gằn] Ngươi nghĩ hay quá nhỉ, phá hư kế hoạch ngàn vạn năm của ta, giờ còn muốn đình chiến? Hôm nay, trong chúng ta nhất định phải có một kẻ ngã xuống!”

Cầu kim loại thể lỏng hét lên.

“Nhưng ở trong thế giới Cửu U này, hai chúng ta bất tử bất diệt, ngươi có giết được ta đâu mà.”

Bạch tiền bối two nói.

“[Cười nhạt] Nhưng ta có thể phong ấn ngươi lại!”

Thể lỏng kim loại cầu cắn răng nói.

Hắn muốn tìm cơ hội phong ấn Bạch tiền bối two vào trong thế giới Tà Liên chết tiệt kia!

Chương 823: Thật Ra Thì Ta Lừa Ngươi Đấy!

“Không được đâu, phong ấn thuật của ngươi cùi bắp quá xá. Trước kia lúc ta ngủ, ngươi còn không cách nào phong ấn ta lại được, chớ nói chi là lúc ta vui vẻ hăng hái như bây giờ. Cho nên chúng ta dừng tay lại thôi.”

Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Nói thật thì bây giờ hắn cảm thấy khá hối hận. Có vẻ như lần này đã hoàn toàn chọc giận cầu kim loại thể lỏng, khiến đối phương biến thành cuồng chiến sĩ không chết không ngừng rồi, thế này thì hắn có muốn ngủ một giấc thật ngon cũng không được.

Mặc dù có chút hối hận thật đấy nhưng nếu thời gian đảo ngược, để cho hắn lựa chọn lần nữa thì hắn vẫn kiên định lựa chọn phá hỏng kế hoạch của cầu kim loại thể lỏng!

Vì sao á? Vì chỉ cần thấy được cầu kim loại thể lỏng tức điên đến mức này thì Bạch tiền bối two lập tức cảm thấy trong lòng rất thoải mái. Ở thế giới Cửu U quá nhàm chán, vậy nên lạc thú duy nhất của hắn bây giờ chính là nhìn cầu kim loại thể lỏng tức đến điên người.

Đối phương càng tức giận, càng bi thương, càng khổ sở thì hắn lại càng vui vẻ.

Nhưng trận này đánh lâu quá rồi, Bạch tiền bối two cảm thấy mình không chịu nổi nữa, không có động lực đánh đấm gì hết.

Bạch tiền bối two đề nghị:

“Hay chúng ta ngồi đây nghỉ ngơi chút nhé? Cứ đánh mãi thế này cũng chẳng có ích gì. Chi bằng nhân lúc nghỉ ngơi, ta kể chuyện cười cho ngươi nghe nhé, thấy vui không nè?”

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn để ta phong ấn là ta vui ngay.”

Cầu kim loại thể lỏng oán hận nói.

Bạch tiền bối two nghiêm túc suy nghĩ một chút:

“Ngươi định phong ấn ta thế nào đây? Chỗ phong ấn có không gian riêng tư không? Có thể thỉnh thoảng đi ra tản bộ một chút được không? Tuy ta rất thích ngủ nhưng ngủ mãi thì cũng rất nhàm chán, cần phải ra ngoài đi tới đi lui giải sầu. Tốt nhất không gian phong ấn phải lớn một chút, ta muốn kết kén rồi ngủ ở trong đó một giấc thật ngon. Từ lúc lấy được bình Long Ma dược tề kia cho đến nay, ta vẫn chưa có cơ hội kết kén nữa."

Cầu kim loại thể lỏng:

"..."

"Đúng rồi, muốn phong ấn bao nhiêu năm? Tối đa đừng vượt quá 200 năm có được không? Gần đây chất lượng giấc ngủ không tốt lắm, ngủ chừng 180 năm sẽ tự nhiên tỉnh lại, chắc do già rồi nên không muốn ngủ nữa."

Bạch tiền bối two lại nói tiếp.

"Ngươi đi chết đi, đi chết đi!"

Cầu kim loại thể lỏng giận dữ hét lên, vọt tới lần nữa.

Từ trong cơ thể nó nháy mắt bộc phát ra cả tỷ quả đấm kim loại, ùn ùn nện về phía Bạch tiền bối two.

"Kiếm đạo! Quang Tốc Kiếm!"

Bạch tiền bối two tùy ý vung lưỡi kiếm đen tuyền, ầm ầm ầm, diệt sạch toàn bộ quả đấm kim loại.

Hai người lại quấn lấy nhau chiến đấu tiếp.

Song trong lúc chiến đấu, mặc dù cầu kim loại thể lỏng nhìn như điên cuồng, nhưng trên thực tế nó vẫn đang lên kế hoạch dẫn dắt chiến trường đến một phương hướng nhất định.

Nơi đó cất giấu cửa vào của thế giới Tà Liên mà nó đã sớm chuẩn bị sẵn.

Chỉ cần đi vào khu vực kia, nó có thể bùng nổ pháp thuật phong ấn, lập tức phong ấn tên Bạch ghê tởm này vào trong thế giới Tà Liên.

Đến lúc đó, trên trời dưới đất toàn bộ thế giới Cửu U cũng chỉ có mình nó độc tôn!"

Sau khi trở thành chúa tể độc nhất của một thế giới, nó có thể làm rất nhiều chuyện. Thông qua hành động trong thế giới Cửu U, nó có thể ảnh hưởng đến hiện thế.

“Nhất định có thể làm được, ta tuyệt đối không muốn biến mất! Thật vất vả trở thành một tồn tại bất tử bất diệt, làm sao ta có thể tiêu tán vô căn cứ như vậy được chứ?”

Cầu kim loại thể lỏng thầm nói trong lòng.

Nghĩ đến đây, hai mắt nó bỗng đỏ lên, tấn công mạnh mẽ về phía Bạch tiền bối two.

“Thật là một tên cứng nhắc, ngay cả cơ hội đàm phán cũng không thèm cho ta.”

Bạch tiền bối two bất đắc dĩ nói.

Thật ra thì đàm phán là thứ tốt, có một số việc dùng nắm đấm không cách nào giải quyết được, nhưng dùng đàm phán lại có thể đạt được sự nhất trí chỉ trong mấy câu nói.

Sau đó ngươi tốt ta tốt, mọi người đều tốt.

Chỉ tiếc cầu kim loại thể lỏng điên rồi, không hề cho hắn bất kỳ cơ hội đàm phán nào.

Cứ đánh mãi thế này cũng không phải là cách.

Nhàm chán quá đi mất.

Quả nhiên vẫn nên đi tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu thôi, kéo hắn vào không gian thi lại vô hạn để hắn kể chuyện cười cho mình nghe.

Nhưng mà gần đây trong tay mình cũng không có tình báo gì để giao dịch với hắn cả.

Thật ra Bạch tiền bối two là một người rất có nguyên tắc, hắn luôn giữ vững nguyên tắc giao dịch công bằng!”Còn cán cân công bằng thế nào là do trong lòng hắn tự xác định.

Ví dụ như mỗi lần kéo Tống Thư Hàng tiến vào không gian thi lại vô hạn, hắn đều dùng tin tình báo đổi lấy chuyện cười của Tống Thư Hàng, mặc dù cho tới nay vẫn chưa đổi được chuyện cười nào làm hắn hài lòng cả.

Chỉ còn cách dùng thứ khác đổi lấy chuyện cười với Tống Thư Hàng tiểu hữu thôi, ví dụ như hạt sen do Tà Liên mà cầu kim loại thể lỏng bồi dưỡng trước kia sinh ra chẳng hạn?

Thứ đó có mùi vị không tệ, hơn nữa hình như dùng xong còn có thể thức tỉnh một tà thuật không tồi nữa thì phải?

Ngày đó Bạch tiền bối two tiến vào nơi mà cầu kim loại thể lỏng bồi dưỡng Tà Liên, tiện tay cầm lấy một ít hạt sen. Dù sao cũng là đồ của kẻ địch, đây gọi là thu lấy chiến lợi phẩm.

Mặc dù hắn không thể trực tiếp tiến vào hiện thế, không thể tự tay giao hạt sen Tà Liên cho Tống Thư Hàng, nhưng hắn có thể phái thuộc hạ tới gặp Tống Thư Hàng để hoàn thành giao dịch giống như giao dịch Long Ma Dược Tề lần trước vậy.

Nghĩ tới đây, Bạch tiền bối two không khỏi phân tâm.

Nói vậy cũng không có nghĩa là hắn không chống cự, hắn đang trong trạng thái nhất tâm nhị dụng. Một bên duy trì chiến đấu với cầu kim loại thể lỏng, bên kia lại phân một bộ phận ý thức chiếu đến không gian thi lại vô hạn, thông qua không gian đặc thù này kéo Tống Thư Hàng vào.

…

Sau khi tiến vào không gian thi lại vô hạn quen thuộc, Bạch tiền bối two lập tức thử kêu gọi ý thức của Tống Thư Hàng.

Nhưng lần này hắn không thể gọi ý thức của Tống Thư Hàng vào, thậm chí hắn không cách nào cảm ứng được Tống Thư Hàng.

“Lạ thật, sao lại thế này?”

Bạch tiền bối two nghi hoặc tự hỏi.

Chẳng lẽ thanh niên tên Tống Thư Hàng kia đã toi rồi à?

“Hầy, nhân loại thật sự là sinh vật nhỏ yếu. Nói chết là chết ngay, chẳng để người ta kịp trở tay gì cả.”

Bạch tiền bối two rầu rĩ thở dài.Khó lắm mới tìm được một nhân loại thú vị, không ngờ đột nhiên chết mất rồi.

Than thở xong, ý thức của Bạch tiền bối two chuẩn bị rời khỏi không gian thi lại vô hạn.

Nhưng ngay lúc ý thức định rời đi, Bạch tiền bối two chợt nghĩ tới một khả năng.

Đợi đã, cũng có thể thanh niên Tống Thư Hàng kia vẫn còn sống. Đôi khi tiến vào một số di tích, bí cảnh, cấm địa thú vị cũng sẽ sinh ra trường hợp không cách nào kêu gọi, không cách nào cảm ứng được tương tự như thế này đây.

“Mặc dù giữa ấn đường của tên kia luôn có chút đen, nhưng nhìn qua không phải là người đoản mệnh, thôi thì lần sau lại kêu gọi hắn thử sem sao.”

Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Dứt lời, bộ phận ý thức này của hắn lập tức trở về bản thể trong thế giới Cửu U.

Ai nha, tình hình chiến đấu gặp bất lợi.

Dưới trạng thái nhất tâm nhị dụng, chiến đấu với đối thủ cùng đẳng cấp với mình thế này thật sự có chút miễn cưỡng.

Đừng thấy cầu kim loại thể lỏng chỉ là một quả cầu mà xem thường, nó là một tồn tại chẳng kém cạnh gì Bạch tiền bối two đâu.

Dưới tình huống bình thường thì hai bên có sức mạnh tương đương nhau.

Mà bây giờ Bạch tiền bối two nhất tâm nhị dụng, đang bị bại lui liên tục.

“Chịu chết đi!”

Cầu kim loại thể lỏng giận dữ hét lên.

“Thật là, đánh từ đầu đến giờ, ngươi chỉ biết kêu mấy câu như chịu chết đi, giết chết ngươi, đi chết đi. Đổi lời thoại mới đi chứ!”

Bạch tiền bối two nói.

“...”

Cầu kim loại thể lỏng khựng người lại, sau đó giận dữ hét:

“Bạch, kết thúc rồi! Tất cả đều kết thúc rồi!”

Bạch tiền bối two:

“...”

“Phong ấn!”

Lúc này, cầu kim loại thể lỏng biến ra một ngàn cánh tay.

Ngàn cánh tay dày đặc, che kín cả một vùng trời.

Một ngàn cánh tay tức tốc kết ấn, nháy mắt đã kết xong một bộ pháp ấn.

Lát sau, thân hình Bạch tiền bối two nhoáng lên một cái, bị cưỡng chế đưa vào một không gian.

Cầu kim loại thể lỏng đồng thời xuất hiện trước mặt hắn:

“[Cười gằn] Bạch, lần này ngoan ngoãn để ta phong ấn thôi!”

“Đây là nơi nào? Cảm giác giống hệt như thế giới Cửu U nhưng vẫn hơi khác. À, nhớ ra rồi! Nơi này chính là thế giới Tà Liên của ngươi!”

Bạch tiền bối two hỏi.

“Không sai, chính là nó. Bây giờ người sẽ bị ta phong ấn trong thế giới Tà Liên này mãi mãi!”

Cầu kim loại thể lỏng đắc ý nói.

Bạch tiền bối two nói:

“Phong ấn trong đây mãi mãi á?”

“[Cười đắc ý] Bạch, ngươi thua rồi. Ngoài ra ta cũng muốn nói cho ngươi biết một sự thật, thật ra thì ta lừa ngươi đấy. Phong ấn thuật của ta rất mạnh, là một trong những thủ đoạn mạnh nhất của ta! Trước kia ngươi thấy phong ấn thuật của ta cùi bắp như thế là do ta cố ý biểu hiện ra thôi!”

Cầu kim loại thể lỏng nói.

“Xảo trá gian manh gớm nhỉ!”

Bạch tiền bối two nhận xét.

“Tùy ngươi muốn nói thế nào thì nói, dù sao cũng kết thúc rồi. Từ hôm nay trở đi, ta chính là chúa tể duy nhất của thế giới Cửu U, ngươi không thể nào quấy nhiễu ta được nữa.”

Cầu kim loại thể lỏng nói xong, lập tức biến mất khỏi thế giới Tà Liên.

Bạch tiền bối two khẽ lắc đầu nhún vai.

Sau đó hắn bình tĩnh móc bình Long Ma dược tề từ trong ngực ra.

Cũng tốt, tạm thời cứ ở trong thế giới Tà Liên này một đoạn thời gian vậy.

Sẵn tiện dùng thử Long Ma Dược Tề, nhìn xem sau khi kết kén ra, nằm trong kén có ngủ ngon thật không? Kế hoạch này rất thiết thực.

Lâu rồi không làm một giấc mộng đẹp ngàn năm.

Sau khi uống hết bình Long Ma dược tề, Bạch tiền bối two hớn hở tìm một vị trí trong thế giới Tà Liên, bắt đầu thuần thục kết kén.

Vì muốn học cách kết kén, quãng thời gian trước hắn đã tìm rất nhiều tà ma Cửu U biết phun tơ kết kén để học hỏi.

Việc này không khó, hắn học qua mấy lần là biết cách kết rồi.

“Tự dưng nghĩ đến một chuyện. Vì ta tiết lộ tin tức cho Tống Thư Hàng biết nên chắc thế giới Kim Liên trong hiện thế đã bị người của Nho gia chiếm cứ rồi nhỉ? Cho nên bây giờ không thế nào thông qua thế giới Tà Liên tiến vào thế giới Kim Liên được nữa sao?”

Bạch tiền bối two thầm nghĩ.

Giả sử bây giờ hắn lấy được thân phân chúa tể của thế giới Tà Liên, sau đó lại nhờ Tống Thư Hàng đến chỗ Nho gia móc nối quan hệ.

Vậy sau đó hắn có thể thông qua không gian Kim Liên của Nho gia đi vào hiện thế không nhỉ?

Hầy, phần trước của phương án thì được.

Nhưng phân sau lại không dễ thực hiện chút nào. Người của Nho gia hận tà ma thế giới Cửu U thấu xương, mà hắn lại là Boss của thế giới Cửu U, Nho gia sẽ không cho phép hắn tiến vào không gian Kim Liên đâu.

Phiền quá đi hà!

Chương 824: Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới Là Cái Tên Ngu Ngốc Gì Thế Này!

Trong Thiên Giới Dao Trì.

Rốt cuộc hung thú tà năng khổng lồ cũng ngã xuống.

Nó chết rất uất ức!

Trên có cự kiếm màu vàng do kinh văn Thánh Nhân ngưng tụ ra gọt nó, trước có hồ linh Lư Sơn Lộ Ma Tôn đánh chính diện, sau có đống rễ kim liên do hạch tâm trong cơ thể Tống Thư Hàng chiếu ra ám toán nó từ phía xa.

Quan trọng nhất là bản thân nó lại là một đại quái thú có trí khôn thấp đến thảm thương, vì vậy nó chỉ có thể ôm theo nỗi uất ức để mặc người ta làm gỏi nó.

Thường thì mấy con boss trong game trước khi chết sẽ tung ra skill cuồng bạo, có phạm vi công kích toàn bản đồ, gây sát thương cực mạnh, kéo theo một đống người làm đệm lưng.

Nhưng con hung thú tà năng này lại chết trong yên lặng, không hề tung ra skill cuồng bạo gì cả.

Trước khi chết, thân thể nó chỉ to cỡ một con trâu đực bình thường. Sau đó mấy chục vạn rễ sen đáng sợ hùng hổ kéo đến đâm vào trên người nó, chỉ trong chớp mắt đã hút khô nó.

Bi kịch!

…

“Phù!”

Tô Thị A Thập Lục thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thu hồi Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã chiến đấu mệt mỏi vào trong bình nhỏ.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã chiến hai trận liên tục, tiêu hao rất lớn, cần phải nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng cũng thở phào một hơi, đuôi rắn người que do ánh sáng công đức hóa thành cũng rút vào trong cơ thể.

Nhưng hình chiếu kim liên trước mặt hắn vẫn chưa tiêu tán.

Sau khi ăn sạch một con hung thú tà năng, mấy chục vạn rễ sen vẫn chưa thấy đủ, chúng nó không ngừng kéo dài đâm vào khắp nơi trong Thiên Giới Dao Trì!

Rất nhiều chỗ trong Thiên Giới Dao Trì còn sót lại lượng lớn năng lượng Cửu U, mặc dù không tinh thuần bằng con hung thú tà năng trong Dao Trì nhưng được cái là số lượng nhiều, ăn bao no luôn. Kim liên do hạch tâm chiếu ra tuyệt không kén ăn, khẩu vị cũng tốt.

Lần này Tống Thư Hàng không hề ngăn cản nó. Nếu Bạch Tôn Giả muốn thu phục toàn bộ Thiên Giới Dao Trì, một bước cuối cùng chắc chắn là phải xử lý sạch sẽ năng lượng Cửu U tồn tại trong Thiên Giới Dao Trì.

Vậy thì chi bằng cứ để cho hạch tâm ăn no đi, cũng coi như giúp Bạch Tôn Giả chút việc nhỏ.

...

Xa xa nhìn thấy hung thú tà năng toi mạng, Bạch Tôn Giả vui vẻ hô lên:

“Cuối cùng cũng xử lý xong! Thư Hàng, các ngươi lui về phía sau một chút, ta kích hoạt Dao Trì ngay đây!”

Rốt cuộc đến bước cuối cùng!

Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng vội vàng lui ra xa một chút.

Ngay sau đó, đoàn linh lực to lớn trôi lơ lửng phía trên Dao Trì lần nữa bay xuống, rơi vào trong Dao Trì.

Một loạt tiếng ầm ầm ầm chấn động vang lên, cả Thiên Giới Dao Trì bỗng trở nên tối tăm mờ mịt.

Linh lực đụng vào Dao Trì, sinh ra sóng xung kích giống như một cơn bão ập tới...

Loại xung kích này kéo dài gần 20 hơi thở mới dần tản đi.

Thiên Giới Dao Trì sáng trở lại, trước đó Dao Trì chỉ toàn tử khí ân trầm, nhưng sau khi kích hoạt xong lại tràn đầy sức sống.

Bạch Tôn Giả hài lòng vỗ tay nói:

“Tiếp theo là chờ Dao Trì tuôn linh tuyền ra.”

Đang nói chuyện, trong Dao Trì bỗng dâng lên sương mù mát lạnh, đáy hồ khô cạn cũng trở nên ẩm ướt.

…

Lại qua chừng 20 hơi thở nữa.

Linh tuyền đáng lý phải xuất hiện lại chậm chạp không thấy bóng dáng đâu cả.

Bạch Tôn Giả nghi hoặc nói:

“Kỳ quái, chẳng lẽ do tư thế kích hoạt Dao Trì của ta không đúng?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi:

“Hay trong Dao Trì còn cất giấu nhân tố then chốt gì nữa?”

“Ví dụ như thứ gì đó tương tự như nguồn suối bị nghẹt chẳng hạn?”

Tống Thư Hàng nhớ lại suối nguồn sự sống trong tâm khiếu mình, muốn có nước thì trước tiên phải có nguồn suối đã chứ.

“Ta đi xem thử.”

Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng nhảy xuống Dao Trì.

Tống Thư Hàng nhắc nhở:

“Bạch tiền bối đợi đã, trong Dao Trì này còn có mấy thủ vệ, tùy tiện tiến vào sẽ bị bọn họ chém đó.

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc cùng mấy nữ thủ vệ khác nghe vậy chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Suýt chút nữa quên mất các ngươi. Bây giờ ta muốn đi vào Dao Trì, các ngươi có ngăn cản ta không?”

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc lắc đầu, dẫn những nữ thủ vệ khác quỳ một chân trên đất, dùng hành động chứng minh lựa chọn của các cô. Bạch Tôn Giả đã là chủ nhân của cả Thiên Giới Dao Trì, từ nay về sau, các cô sẽ nghe theo sự sai khiến của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu, sau đó lướt người đi sâu vào Dao Trì.

“Chúng ta có đi xuống không?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn mấy nữ thủ vệ, lắc đầu đáp:

“Thôi, ở đây chờ Bạch tiền bối đi ra đi.”

Hai người đang nói chuyện, bỗng nghe được tiếng của Bạch Tôn Giả từ giữa Dao Trì vọng lên:

“Thư Hàng, A Thập Lục, hai người các ngươi cũng xuống đây nhìn chút đi.”

Tô Thị A Thập Lục cười nói:

“Chúng ta đi xuống thôi.”

Tống Thư Hàng nhìn về phía nữ thủ vệ mặc giáp bạc:

“Xin hỏi vị... tiên tử tỷ tỷ này một chút, lần này ta đi vào, các cô có chém ta nữa không đấy?”

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó khẽ lắc đầu.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxTống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục cùng với liễu yêu đi tới vị trí trung tâm trong Dao Trì, chỗ mà Bạch Tôn Giả đang đứng.

Bọn họ thấy dưới chân Bạch Tôn Giả có một cái hố sâu.

Trong hố có một thiết bị nhìn rất phức tạp.

Bộ phận chính của thiết bị này là một cái vại lớn bằng thủy tinh trong suốt, to cỡ một hiếc xe tải.

Tiếp theo là vô số vật gì đó giống như đường ống từ trên vại thủy tinh kéo dài ra ngoài, đâm vào các góc dưới đáy Dao Trì.

“Chẳng khác nào một sản phẩm công nghệ cao, đây là pháp bảo do tu chân giả thời kỳ viễn cổ luyện chế ra sao?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta nghĩ nó là thiết bị của thời hiện đại hóa, nhìn khá giống một loại động cơ.”

Lúc trước Bạch Tôn Giả có tháo dỡ một số thứ có liên quan đến động cơ, trong đó phần nhiều là xe, cho nên khá quen mắt với loại cấu tạo này.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu đồng ý nói:

“Nghe Bạch tiền bối ngài nói vậy, ta cũng thấy giống.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Cho nên ta đang suy nghĩ có khi nào vật này cũng cần cắm cần điều khiển vào, sau đó dùng tay quay để khởi động giống như máy kéo có tay cầm không?”

Tống Thư Hàng:

“Dám lắm đấy! Vậy Bạch tiền bối ngài có thấy thứ gì giống như cần điều khiển không?”

“Không tìm được.”

Bạch Tôn Giả nhún vai nói:

“Vậy nên nãy giờ ta vẫn đang do dự có nên tháo nó ra để xem thử hay không.”

“Xin Bạch tiền bối hạ thủ lưu tình!”

Tống Thư Hàng vội nói. Vừa nhìn đã biết thứ này chính là hạt nhân của Dao Trì, hơn nữa nói không chừng trong cả thiên địa này chỉ còn sót lại một thiết bị này thôi đấy.

Nếu bị Bạch Tôn Giả tháo hỏng thì phiền toái lắm.

“Thế nên ta mới gọi các ngươi tới.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Bạch Tôn Giả miễn cưỡng nói:

“Ta đứng bên cạnh nhìn, Thư Hàng tới tháo đi!”

Thật ra thì Bạch Tôn Giả vẫn muốn tự mình tháo.

Nhưng hắn sợ mình tháo hư thứ này. Lỡ may hư mất mà lại không sửa được thì Dao Trì không thể khôi phục như ban đầu mất.

Thiên Giới Dao Trì mà không có Dao Trì thì còn gì là Thiên Giới Dao Trì nữa chứ?

Cho nên hắn chỉ đành nhường cơ hội tháo thiết bị cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nói:

“Bạch tiền bối, ta không dám tháo đâu! Hay là hỏi mấy nữ thủ vệ tiên tử kia thử đi, nói không chừng các cô ấy biết thư này do là môn phái nào trong thời kỳ viễn cổ sản xuất ra? Có hạn sử dụng không? Có bảo trì sửa chữa hoặc sách hướng dẫn sử dụng không?”

Bạch Tôn Giả nghe vậy, xoay đầu lại nhìn về phía mấy nữ thủ vệ.

Nữ thủ vệ mặc giáp bạc lắc đầu liên tục, cao giọng đáp:

“Tôn Giả, mặc dù mấy tỷ muội chúng ta là thủ vệ Dao Trì nhưng chúng ta chưa hề tiến sâu vào Dao Trì, cho tới bây giờ cũng không biết ở trung tâm Dao Trì lại có một vật như vậy.

Thiên Đình viễn cổ tan biến trước... Các cô là thủ hộ Dao Trì đích hộ vệ, một mực bảo vệ ở Dao Trì đích bên bờ.

Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, Dao Trì khô can, trung tâm hồ bị con hung thú tà năng kia chiếm cứ, các cô cũng không cách nào tiến sâu vào Dao Trì.

“Ngươi cũng thấy đấy, hết cách rồi, cho nên chỉ có thể tháo nó ra thôi.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Nếu ngươi không dám tháo vậy thì đứng bên cạnh, dùng điện thoại thu lại quá trình ta tháo máy, có video cũng dễ lắp ráp lại hơn. A Thập Lục, cô ở một bên thay ta phân loại sắp xếp các linh kiện tháo ra, để lát nữa tiện cư dựa theo thứ tự lắp ráp lại từng cái!”

“Xem ra cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Bạch tiền bối, ngươi nhớ phải tháo chậm một chút để ta quay lại cho rõ.”

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, bắt đầu quay phim.

Tận lực không bỏ sót bất kỳ một chi tiết nào.

Lỡ may bỏ sót một chi tiết, lúc Bạch tiền bối ráp lại mà thừa ra một linh kiện thì hạch tâm của Thiên Giới Dao Trì này sẽ nổ mất.

“Yên tâm đi, ta sẽ tháo thật chậm.”

Bạch Tôn Giả vén tay áo lên, lấy từ trong trang bị không gian ra rất nhiều dụng cụ.

Ngay lúc Bạch Tôn Giả chuẩn bị làm một trận lớn thì đầu Diệp Tư đột nhiên chui ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Cô nhìn thiết bị trước mắt, kinh ngạc nói:

“Ơ? Thứ này là “Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới” của Bích Thủy Các bọn ta mà?

“Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới? Ai đặt cái tên ngu ngốc này thế?”

Tống Thư Hàng cạn lời.

Khoan đã!

Tống Thư Hàng lập tức hỏi tiếp:

“Thứ này là bảo vật của Bích Thủy Các ư?”

"Ừ, tuyệt đối không sai đâu. Ta nghe nói vật này do một người bạn trước kia của Sở các chủ thiết kế chế tạo giúp Bích Thủy Các bọn ta. Nghe nói trong Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới này cất giấu một thần binh Kiếp Tiên quý giá, có năng lực thần kỳ, nghe nói có liên quan đến thọ nguyên. Chúng ta chỉ cần bỏ linh thạch vào trong vại lớn, rồi kích hoạt món thần binh Kiếp Tiên quý giá kia, sau đó trong Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới sẽ tuôn ra vô hạn linh tuyền. Có linh tuyền thì có thể trồng trọt nhiều linh thực bên cạnh linh tuyền, hơn nữa linh tuyền cũng là bảo vật trọng yếu trong luyện đan. Rất tiện lợi!"

Diệp Tư sư tỷ đáp.

Tống Thư Hàng nghe xong thì nghĩ ngay đến một chuyện.

Bảo vật của Bích Thủy Các, nhưng ở Thiên Đình viễn cổ... quả nhiên chủ nhân cũ Trình Lâm tiên tử của Thiên Giới Dao Trì có quan hệ mật thiết với Bích Thủy Các.

Hắn có một suy đoán, Trình Lâm tiên tử có mối liên hệ rất mật thiết với Diệp Tư.

Nếu có cơ hội biết được bộ dạng của Trình Lâm tiên tử trông thế nào, hắn sẽ càng tin tưởng suy đoán của mình hơn.

Lúc này, Bạch Tôn Giả hỏi:

"Vậy Diệp Tư đạo hữu có biết cách khởi động Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới này không?"

Chương 825: Phần Của Ngươi Quy Ra Thành Linh Thạch Trả Nợ Đi!

“Đương nhiên là biết rồi!”

Diệp Tư vừa nói vừa chui ra khỏi thân thể Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô tới trước vại thủy tinh to như xe tải kia:

“Đầu tiên, chúng ta phải bỏ đầy đủ linh thạch vào chỗ này.”

Lúc nói, cô giơ tay vỗ vào đỉnh vại một cái, vại thủy tinh trong suốt tự động mở ra một nắp cỡ như cửa xe.

Một thiết kế rất tài tình. Hơn nữa không hổ là pháp bảo tiên gia, đã nhiều năm vậy rồi mà cái nắp này vẫn không bị kẹt, chất lượng không chê vào đâu được, bộ phận quan trọng cũng không bị rỉ sét.

“Phải bỏ vào bao nhiêu linh thạch?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Số lượng tùy ý, lúc trước bọn ta toàn bỏ vào linh thạch ngũ phẩm, một vại đầy có thể dùng hơn 500 năm. Lợi lắm!”

Diệp Tư nói.

Bạch Tôn Giả:

“Không thành vấn đề, ta sẽ cung cấp linh thạch.”

Sau đó hắn mở trang bị không gian lấy toàn bộ linh thạch ngũ, lục phẩm ném vào trong vại, được chừng nửa vại.

“À... Lần này trên người không mang nhiều linh cảm ngũ phẩm, lục phẩm lắm. Trước cứ dùng nhiêu đây đi, sau này lại bỏ thêm vào cho đầy.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Nhiêu đây là đủ rồi.”

Diệp Tư đóng vại trong suốt lại, sau đó ôm vại lớn như xe tải xoay tròn một vòng, vặn chặt nó lại.

Sau khi vại lớn được vặn chặt, trên đỉnh Máy Trợ Sinh Linh

Tuyền Thế Kỷ Mới dần nhô lên một cây gậy thủy tinh thô to.

Đây cũng là một cơ quan.

Gậy thủy tinh hiện ra từng chút một, Tống Thư Hàng càng xem càng cảm thấy không đúng.

Hình dáng của thứ này có vấn đề. Mới đầu cứ tưởng là một cây gậy thẳng, nhưng sau khi hiện lên hết thì mới biết thứ này là một tay cầm có hình chữ Z, hình dáng giống y như cần điều khiển của xe máy kéo có tay cầm, chỉ là thể tích lớn hơn một chút mà thôi.

Đừng nói với ta là thiết bị pháp khí viễn cổ có cái tên ngu ngốc, nhưng hiệu quả ngoài sức tưởng tưởng này cũng cần phải cắm cần điều khiển vào quay như điên giống như máy kéo có tay cầm nha?

Cách thức khởi động thế này mất mặt lắm có biêt không?

“Vật này gọi là cần điều khiển, chỉ cần cắm vào trong cái lỗ này của Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới, sau đó ấn công tắc, quay hết sức là có thể kích hoạt thiết bị này.”

Diệp Tư sư tỷ giới thiệu.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hóa ra đúng là cần điều khiển thật à?

Bạch Tôn Giả cảm thấy rất vui vẻ:

“Giống y như máy kéo có tay cầm luôn này! Để ta để ta!”

Sau đó tiền bối cầm lấy cần điều khiển cỡ to từ trong tay Diệp Tư, cắm nó vào trong Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới.

Diệp Tư giúp ấn công tắc.

Bạch tiền bối hớn hở quay.

Một vòng, hai vòng... Bạch tiền bối quay trông rất thuần thục.

Ầm ầm ầm~~

Một loạt tiếng nổ quen thuộc vang lên.

Khởi động Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới thành công.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Như vậy là được rồi sao?”

“Đúng vậy, như vậy là được rồi, tiếp theo là chờ nó phun ra linh tuyền.”

Diệp Tư đáp.

Ước chừng mười hơi thở sau.

Tiếng nổ của Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới yếu bớt, gần như chỉ còn lại tiếng rung không cách nào cảm ứng được.

Nhưng vẫn không thấy linh tuyền phun ra.

“Diệp Tư, có phải là còn thiếu cái gì không? Ví dụ như chúng ta còn thiếu một ngụm nước suối chẳng hạn?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đừng nôn nóng, còn chưa đến giờ đâu. Ta nhớ các chủ đã từng giới thiệu qua, nói bên trong máy này có trận pháp, có thể hấp dẫn nguyên tố trong thiên địa chuyển đổi thành nước suối.

Diệp Tư đáp, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cô lại bổ sung:

“Còn nếu muốn đẩy nhanh bước này thì có thể thêm chút nước suối có linh lực vào trong chỗ này của Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới để làm chất dẫn.”

Trong lúc nói, Diệp Tư lại vỗ nhẹ một cái vào một chỗ trên Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới, chỗ đó lập tức bắn ra một cái hộp to cỡ thùng nước.

“Nước suối có linh lực? Ta có này!”

Tống Thư Hàng đưa tay gõ nhẹ vào thùng nước.

Đồng thời ý niệm cũng động, rút lấy nước suối suối nguồn sự sống trong tâm khiếu rót ra.

Chỗ đáy thùng nước lập tức xuất hiện một tầng nước suối.

“Đủ chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa dứt lời, nước suối suối nguồn sự sống ở đấy thùng nước giống như bị thứ gì đó hút vào, Diệp Tư vội vàng đưa tay đẩy thùng nước trở lại bên trong Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới.

Sau đó, trên đỉnh Máy Trợ Sinh Linh Tuyền Thế Kỷ Mới đột nhiên phun ra lượng lớn linh tuyền.

Mấy người Tống Thư Hàng không tránh kịp, bị linh tuyền phun ướt cả người.

Diệp Tư:

“Dùng suối nguồn sự sống của ngươi làm chất dẫn có hiệu quả không tồi.”

Bạch Tôn Giả không né tránh, hắn giơ tay ngoắt một cái, một đoàn linh thủy cỡ quả đấm bay đến trước mặt hắn. Sau đó hắn đưa tay chạm vào đoàn linh thủy này để tiến hành kiểm tra.

“Chất lượng linh tuyền rất tốt, bên trong hàm chứa sinh cơ bừng bừng, thảo nào trong truyền thuyết có nói nếu thường xuyên uống nước Dao Trì thì có thể kéo dài tuổi thọ. Có nước Dao Trì này rồi thì khi trồng một ít linh thực sẽ làm ít mà công to. À, ta có thể thử chuyển mấy mảnh dược điền trong dược viên tới đây thử nghiệm xem.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng đắm mình trong linh tuyền, tinh thần sảng khoái dễ chịu hẳn ra.

Nhưng hắn cảm giác hiệu quả của linh tuyền này kém hơn suối nguồn sự sống do hạch tâm trong tâm khiếu hắn diễn hóa ra.

Hắn cảm thấy nước suối trong Dao Trì khá giống với phiên bản cấp thấp của suối nguồn sự sống, nhưng lượng nước của người ta lại nhiều hơn suối nguồn sự sống trong cơ thể hắn rất nhiều.

Thời kỳ viễn cổ, nếu xét về một số phương diện thì Thiên Đình mà Thiên Đế thiết lập có rất nhiều chỗ giống với tiểu thế giới mà kim liên hình thành.

“Cũng đến lúc chúng ta rời khỏi chỗ này rồi.”

Bạch Tôn Giả thỏa mãn nói.

Chuyến đi ra ngoài cho nổ tổ địa Vô Cực Ma Tông lần này kiếm bộn rồi, không ngờ lại nhặt được một cái Thiên Giới Dao Trì.

“Đúng rồi, A Thập Lục, Thư Hàng, ba người chúng ta chia Thiên Giới Dao Trì này đi. Nhưng giờ Thiên Giới Dao Trì đã trở thành bảo vật tư nhân của ta rồi, A Thập Lục, Thư Hàng, các ngươi có muốn quy đổi phần của mình thành linh thạch hoặc là những bảo vật khác không?”

Bạch Tôn Giả quay qua hỏi Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Lúc nào đi ra ngoài với Bạch Tôn Giả cũng kiếm được vài món hời.

Mặc dù những món hời này thường đi đôi với nguy cơ.

Ví dụ như chuyến đi Dao Trì này chẳng hạn, Tống Thư Hàng suýt chút nữa bị nữ thủ vệ của Dao Trì chém trọng thương. Hơn nữa còn đụng độ với đại ma đầu thất phẩm Lư Sơn Lộ Ma Tôn, đã vậy còn gặp được loại quái vật cỡ khủng như hung thú tà năng nữa chứ.

Nhưng chỉ cần chống đỡ qua kiếp nạn là sẽ đạt được thu hoạch khổng lồ, đúng như câu cầu phú quý trong nguy hiểm mà người ta hay nói đó.

[Không đúng, cứ cảm giác có chỗ nào đó không đúng, cẩn thận suy nghĩ một chút... Nếu như nói cầu phú quý trong nguy hiểm, vậy thì bất kể là nữ thủ vệ, Lư Sơn Lộ Ma Tôn hay hung thú tà năng đều không thật sự gây nguy hiếm đến tính mạng của ta và Tô Thị A Thập Lục! Mặc dù nữ thủ vệ Dao Trì tàn bạo phát động tấn công với ta, nhưng trên thực tế lại âm thầm nương tay, tuyệt đối sẽ không thương tổn đến tính mạng của ta. Lúc Lư Sơn Lộ Ma Tôn ra sân thì lập tức bị Bạch Tôn Giả giải quyết, còn hung thú tà năng chỉ đóng vai một nhân vật bi kịch từ đầu đến cuối mà thôi.]

Mỗi lần đi cùng Bạch tiền bối, gặp phải nguy nan càng đáng sợ thì thu hoạch mới càng lớn.

Vậy mà lần này thu hoạch được cả một cái Thiên Giới Dao Trì nhưng lại chẳng gặp “hiểm” bao nhiêu.

Chuyện này phản tu chân!

Chẳng lẽ lần cầu phú quý trong nguy hiểm này khá đặc thù, lấy được phú quý trước, sau đó mới tiếp xúc tới nguy hiểm đáng sợ sao?

Có khi nào nguy hiểm chân chính còn đang ở phía sau rình rập ta và Tô Thị A Thập Lục không?

Tống Thư Hàng không khỏi năng cao cnahr giao.

Bởi vì... quẻ thượng thượng thượng thượng thượng thượng của vị nữ tu tóc xanh nghi là do Đồng Quái tiền bối dịch dung thành còn chưa ứng nghiệm. Hơn nữa, trước có trận dạy dỗ chết đi sống lại trong thế giới Kim Liên của Nho gia, gần đây Tống Thư Hàng làm gì cũng sẽ chú ý nhiều hơn.

Cho dù làm chuyện gì cũng phải đứng ở góc độ tồi tệ nhất để chuẩn bị.

Lo trước khỏi họa mà!

…

Tô Thị A Thập Lục xua tay lia lịa nói:

“Bạch tiền bối, ngài chia hoa hồng cho ta là được rồi, ta có giúp được gì đâu.”

Bạch Tôn Giả vỗ vai A Thập Lục nói:

“A Thập Lục, cô đừng khách khí như vậy, người gặp có phần mà. Trước kia tà và tất cả đạo hữu đều phân phối như vậy hết. Hơn nữa ai nói ngươi không hỗ trợ gì chứ? Cô đã giúp ta thăm dò Thiên Giới Dao Trì này, còn hỗ trợ khống chế hồ linh nũa mà. Cô không được từ chối, tất cả cứ nghe theo sự an bài của ta. Cái Thiên Giới Dao Trì này, ta chiếm phần lớn, hai người chiếm phần nhỏ, cứ chia theo tỷ lệ 6:2:2 đi. Thập Lục, cô muốn quy đổi phần của mình thành linh thạch hay là muốn chọn một ít bảo vật đồng giá trong một kho tàng bảo của ta?

Bạch Tôn Giả thật rộng lượng, khiến người ta khó lòng mà từ chối được.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tô Thị A Thập Lục đáp:

“Ta muốn quy đổi thành bảo vật đồng giá.”

“Được.”

Sau đó Bạch Tôn Giả lại quay qua nhìn Tống Thư Hàng:

“Còn Thư Hàng tiểu hữu thì sao?”

Ngay lúc Tống Thư Hàng định trả lời.

Bạch Tôn Giả đột nhiên khẽ nện nấm đấm tay phải vào lòng bàn tay trái nói:

“Phần của ngươi phân cứ quy đổi thành linh thạch đi, khấu trừ vào số linh thạch mà ngươi thiếu ta luôn.”

“…”

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu.

Tính ra thì Bạch tiền bối chính là chủ nợ lớn nhất của hắn nhỉ!

Một trang bị không gian đầy linh thạch bát, cửu phẩm, cộng thêm số linh thạch bị hoa sen do hạch tâm chiếu ra hấp thu.

Tống Thư Hàng cũng không biết sinh thời mình có thể trả hết món nợ kết xù này hay không nữa.

Mợ nó~ thiếu nợ ấy hả, một khi nhiều đến mức nào đó thì sẽ không sầu nữa.

× ×

Tại vành đai núi lửa thung lũng tách giản lớn (Great Rift Valley) ở Đông Phi.

Vào giờ phút này có một thân ảnh lẳng lặng ngồi ở miệng núi lửa, như ẩn như hiện trong màn khói độc của núi lửa.

Đột nhiên thân ảnh này ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ lóe lên tia sáng yêu dị trong làn khói độc:

“Thiên Giới Dao Trì!”

Thiên Giới Dao Trì vốn đã yên lặng, bỗng dưng thức tỉnh lại lần nữa.

Nhưng một lát sau, thân ảnh này lại cúi đầu.

“Không phải Trình Lâm, Trình Lâm đã bị ta giết chết rồi. Hơn nữa người kích hoạt Thiên Giới Dao Trì không phải là cô ta, khí tức cũng hoàn toàn khác nhau.”

Thân ảnh nọ lẩm bẩm nói.

Trong khói mù dày đặc, thoáng thấy được trên hai cánh tay hắn có thật nhiều cặp mắt đạng chớp động.

Đã có người tìm được Thiên Giới Dao Trì, sau đó kích hoạt nó sao?

Thật là một tên vừa may mắn lại vừa xui xẻo.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm - chủ nhân cũ của Thiên Giới Dao Trì đã từng đắc tội không ít người, đến nay vẫn còn không ít, những tên đó cũng rày đây mai đó y như hắn.

Trong trường hợp không thể nào trả thù Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, những tên kia nhất định sẽ giận cá chém thớt. Nếu như bọn họ biết có người kế thừa Thiên Giới Dao Trì của Trình Lâm, nói không chừng sẽ ra tay san bằng Thiên Giới Dao Trì cùng với người kế thừa cũng nên.

“Ha ha…”

Thân ảnh nọ cười tự giễu.

Chương 826: Tin Nhắn Tới Tấp

Nhưng hắn khác với những tên kia. Hắn chỉ nhắm vào Trình Lâm thôi, người thừa kế gì đó chẳng liên quan quái gì tới hắn cả.

Hắn đã từng… tận tay bóp nát đầu của Trình Lâm, hắn chắc chắn một trăm phần trăm Trình Lâm đã hồn phi phách tán rồi. Nhưng bao nhiêu năm qua đi, trong lòng hắn càng ngày càng cảm thấy không đúng.

Hắn cảm thấy sao Trình Lâm có thể chết đi một cách dễ dàng thế được.

Đừng để ta tìm thấy ngươi, nếu để ta biết ngươi vẫn còn sống, dù cho ngươi trốn ở chân trời góc bể nào ta cũng quyết tìm ra ngươi, giết ngươi thêm lần nữa.

Thân ảnh này cắn răng nói.

Khói độc càng ngày càng nồng, che giấu hoàn toàn thân ảnh đó.

Phía bên kia.

Bạch Tôn Giả ngự kiếm phi hành, đưa Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng rời khỏi không gian Dao Trì.

Bây giờ Bạch Tôn Giả vẫn đang mặc phượng bào, đầu đội mũ phượng.

Bởi vì hắn muốn âm thầm chuyển cả không gian Dao Trì từ tổ địa Vô Cực Ma Tông về địa bàn của mình, nên hắn cần phải mặc trang bị hạch tâm Thiên Giới Dao Trì để tiện hành động.

Tô Thị A Thập Lục không dám hít thở, cô âm thầm nhìn Bạch Tôn Giả tài cao gan lớn lặng lẽ chuyển Thiên Giới Dao Trì từ tổ địa của Vô Cực Ma Tông ra.

Trong cả hành trình, Tống Thư Hàng vẫn luôn giữ cảnh giác, vì hắn có dự cảm “nguy hiểm” trong lần cầu phú quý trong nguy hiểm này vẫn chưa tới!”Để tránh thảm án trong thế giới Kim Liên của Nho gia xảy ra lần nữa, hắn buộc phải đề cao hai trăm phần trăm tinh thần và lực chú ý!”

Ba mươi phút sau…

Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng lấy được Thiên Giới Dao Trì ra ngoài.

Sau đó, ba người cộng thêm liễu thụ yêu và hành yêu vui vẻ trở lại công ty điện ảnh của Hoàng Sơn Chân Quân.

Trận nguy hiểm này dường như đã tạm thời nghỉ ngơi, thực sự không hề tới!

…

Trên bầu trời, mặt trời ngả về tây, sắc trời đã muộn.

Tống Thư Hàng cảm thán một hơi.

Lại kết thúc một ngày bận rộn.

Nhưng mấy ngày tiếp theo chắc sẽ không bận rộn như thế này nữa.

Trong thời gian sắp tới, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số một đều bắt đầu xoay quanh Trận Chiến Mạt Pháp. Trước khi bộ phim công chiếu, Tống Thư Hàng chắc hẳn có thể vui vẻ nghỉ ngơi mấy ngày rồi đợi phim chiếu lần đầu.

Kể ra thì Tống Thư Hàng chắc hẳn là người mong đợi phim được công chiếu nhất trong nhóm Cửu Châu số một.

Bởi vì hắn đang cần tẩy trắng gấp!

Trong trailer tuyên truyền của Trận Chiến Mạt Pháp, mấy cảnh được cắt ra ấy khắc họa hình ảnh một Cao Thăng sư huynh vô cùng độc ác.

Bây giờ trên mạng tràn ngập mấy bình luận đáng sợ kiểu như Cao Thăng sư huynh phải chết!, Đả đảo Cao Thăng sư huynh, cứu vớt Lăng Dạ!, Xẻo thịt Cao Thăng sư huynh! Xử Cao Thăng sư huynh đi!.

Đến mẹ Tống cũng gọi điện thoại đến đòi đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với Tống Thư Hàng, quá bi kịch!

Vì thế, giờ Tống Thư Hàng rất sốt ruột đợi phim công chiếu để tẩy trắng, xoay chuyển ấn tượng của công chúng với nhân vật Cao Thăng sư huynh này.

Hy vọng sau khi phim được chiếu, phân cảnh Cao Thăng sư huynh hy sinh anh dũng kia có thể khiến công chúng yêu quý Cao Thăng sư huynh một chút.

Chỉ cần mọi người bỏ ra chút tình yêu, thế giới này sẽ trở nên tốt đẹp.

Phải có tình yêu!

Ngoại trừ Tống Thư Hàng, một người nữa cũng sốt ruột chờ ngày chiếu phim có lẽ chính là Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu tiền bối. Hắn chỉ hận không thể khiến cho công chúng nhớ kỹ nhân vật phản diện mặc áo giáp tinh xảo dữ dằn, từ đó nhớ kỹ hắn.

Nguyện vọng nhỏ bé này của hắn có thể thực hiện được không thì phải xem ngày công chiếu rồi!

…

Khi Bạch Tôn Giả đưa mấy người Tống Thư Hàng rời khỏi sa mạc, ra khỏi phạm vi tổ địa Vô Cực Ma Tông thì điện thoại của Tống Thư Hàng lại có tín hiệu.

Tín hiệu điện thoại vừa được khôi phục thì điện thoại của Tống Thư Hàng rung lên liên tục.

Sau đó, hắn nhận được gần một trăm tin nhắn.

Á đù, sao lại có nhiều tin nhắn thế? Chẳng lẽ có người dùng tin nhắn rác oanh tạc hắn hả? Đầu năm nay luôn có mấy người độc ác dùng loại tin nhắn ác độc này quấy rối người khác.

Nhưng ta không phải mấy em gái xinh tươi, quấy rối ta thì có tác dụng quái gì hả?

Tống Thư Hàng mở tin nhắn ra.

Sau đó hắn phát hiện ra trong mục tin nhắn đều là tin nhắn của người quen.

Trong đó số lượng tin nhắn nhiều nhất thuộc về nhóm bạn học, có bạn học ở đại học Giang Nam, cũng có bạn học cấp ba trước đây. Đứng ở vị trí thứ hai là các thành viên trong nhóm họ hàng.

Tống Thư Hàng đen mặt lại, không cần mở tin nhắn hắn cũng đoán được nội dung của tin nhắn là gì.

Hắn tiện tay nhấn một cái.

Phần lớn tin nhắn của các bạn học có nội dung như sau:

Ví dụ: “Thư Hàng, mày diễn Cao Thăng sư huynh đúng không! Không cần chối đâu, vì trong trailer tuyên truyền tao đã nhìn thấy ba tên Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức rồi. Á đù, có phải tao đang nằm mơ không? Đấy là phim điện ảnh của đạo diễn Jacob đấy! Cầu tiến cử!”

Tao cũng không ngờ là Linh Điệp tiền bối sẽ mời đạo diễn Jacob tới quay phim mà. Ngoài ra, tao không thân quen với đạo diễn Jacob, không thể tiến cử mày được đâu.

“A Hàng, cầu giới thiệu Lăng Dạ, tao đã trở thành fan não tàn của Lăng Dạ rồi.”

Fan não tàn của Bạch Tôn Giả tung hoành trên trái đất này mấy nghìn năm nay rồi, dấu chân đã trải dài khắp thế giới… Không, phải là trải dài khắp vũ trụ chứ. Nếu như fan não tàn nào cũng đòi giới thiệu thì cả đời này tao không cần làm gì hết, chỉ dành thời gian giới thiệu chúng mày cho Bạch Tôn Giả thôi.

“Cao Thăng Hàng, mày chết chắc rồi! Đương nhiên, nếu mày đồng ý giới thiệu Mộ Dung Họa sư tỷ cho tao quen thì tao sẽ tha cho mày.”

Tin nhắn này Tống Thư Hàng quyết định giữ nguyên không thay đổi một chữ nào và chuyển tiếp cho Dược Sư tiền bối.

“Xin chào Cao Thăng sư huynh, tạm biệt Cao Thăng sư huynh. Ngoài ra nếu mày giới thiệu chàng trai ấm áp Phong Xuyên Tử sư huynh cho tao quen thì tao sẽ bỏ qua cho mày.”

Tin nhắn nhắn này Tống Thư Hàng quyết định giữ nguyên không thay đổi một chữ nào và chuyển tiếp cho Giang Tử Yên cô nương.

“Thư Hàng, có người chi một số tiền lớn để tìm gặp mày ngoài đời, nghe nói chỉ cần tìm được Cao Thăng sư huynh thì có thể lấy được sáu tờ tiền đỏ đấy. Vì thế… mày có định khao một chầu để bịt cái miệng này của tao lại không?”

Tình bạn của chúng ta chấm dứt ở đây, không ngờ tình bạn của chúng ta chỉ đáng giá có sáu tờ tiền đỏ thôi.

“Cao Thăng sư huynh, trả Lăng Dạ lại cho tao! Lăng Dạ thân yêu của tao lại bị mày ngược đãi hết lần này đến lần khác, tao đau lòng quá. Tao hận chết mày.”

Hắn cân nhắc xem có kéo số điện thoại này vào blacklist không. Bởi vì người gửi tin nhắn này là nam. Vì thế, cậu ta là gay.

“Tôi thay mặt cho hội quyền anh đại học Giang Nam xin Cao Thăng sư huynh chỉ giáo!”

Phó hội trưởng hội tán đả Nam Hạo Mãnh cũng đã bị tao đánh ngã đấy. Muốn khiêu chiến với tao thì khiêu chiến với anh chàng to con Nam Hạo Mãnh đi đã nhé.

Hắn kéo hết xuống, phần lớn tin nhắn mà bạn bè gửi đến đều có nội dung tương tự.

Ừm… trên thực tế mấy tên trong nhóm bạn học này đều khá thân với Tống Thư Hàng.

Bởi vì Tống Thư Hàng chỉ lưu số điện thoại của những người có quan hệ tốt với hắn mà thôi.

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã mà.

Kỳ thật phần lớn mấy người bạn học này đều rất kinh ngạc trước vận may của Tống Thư Hàng, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức vì họ có thể chen chân vào đoàn làm phim của đạo diễn thế giới Jacob, trong thời gian nghỉ hè lại được đóng một bộ phim!

Tin nhắn mà nhóm họ hàng gửi đến lại càng đa dạng hơn.

Ví dụ như Tống Thọ Tinh của Tống gia, ông là anh trai của cụ của Tống Thư Hàng. Cụ của Tống Thư Hàng mất sớm, nhưng vị Tống Thọ Tinh này đến giờ vẫn tai thính mắt sáng, vừa biết dùng máy tính lại vừa biết chơi điện thoại.

Nhưng vì nguyên do tuổi tác đã lớn nên Tống thọ tinh vẫn có tư tưởng phong kiến.

“Thư Hàng à, nghe nói cháu đi đóng phim điện ảnh rồi à? Nghe cụ khuyên một câu, đừng có đi làm con hát, phải học hành cho tốt để cống hiến cho Tổ quốc!”

Con hiểu rồi, con biết mà! Phải giàu mạnh, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, yêu nước, kính nghiệp, thành thật, thân thiện!

“Thư Hàng, nhớ đưa thêm mấy cô bé về nhà chơi nhé, [Meme mặt cười]. Còn nữa, lúc ngủ trưa trưa nay, ba con còn mơ thấy con đóng phim rồi sau đó bật cười. Tiếng cười đó quá đáng sợ, dọa mẹ chết khiếp.”

Mẹ à, lần trước chẳng phải mẹ nói muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với con sao?

“Thư Hàng, cô nào là bạn gái con thế? Nói cho ba biết một tiếng, đến lúc tới nhà chơi, ba với mẹ con cũng tiện chuẩn bị. Còn nữa, ba nói cho con nghe, hôm nay lúc ngủ trưa, trong mơ mẹ con cũng mơ thấy con đóng phim rồi đột nhiên bà ấy bật cười, tiếng cười đó quá đáng sợ, dọa ba chết khiếp.”

Ba à, tin nhắn này con sẽ giữ nguyên lại rồi gửi cho mẹ đấy!

“Anh Thư Hàng, hôm nay thiếu chút nữa em bị người ta đánh rồi. Có bạn hỏi em Cao Thăng sư huynh có phải là anh trai em không, dọa em thót tim. May mà em thông minh, em không nhận anh là anh trai em nên mới thoát được một kiếp.”

Đây là tin nhắn của em họ hắn, phí công nuôi một thằng nhóc không quen biết mà, uổng cho tết năm nào hắn cũng mua đồ ăn ngon, mua đồ chơi hay cho nó. Đại nạn giáng xuống mà đến người anh này nó cũng không nhận.

Một lúc lâu sau, Tống Thư Hàng xem hết tất cả các tin nhắn, hắn thầm thở dài một hơi.

Tô Thị A Thập Lục che miệng mỉm cười, cô đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, liếc được không ít tin nhắn trên điện thoại của hắn. Tuy rằng chỉ nhìn thấy mấy tin thôi nhưng cô đoán ra ngay nội dung những tin nhắn đó.

“Trước khi phim được chiếu, ta vẫn nên bế quan thì hơn.”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng nặng nề. Hắn sợ nếu lúc này mà hắn dám ra đường thì sẽ bị người ta chụp bao tải tẩn cho một trận mất.

Tuyệt đối không khoa trương đâu nhé!

Dưới sự ảnh hưởng của mị lực đáng sợ của Bạch Tôn Giả, người muốn đánh hắn chắc chắn có thể xếp hàng từ Bắc Kinh đến Côn Minh, xuyên ngang qua cả Hoa Hạ!

Dưới sự tuyên truyền của Hoàng Sơn Chân Quân, trailer phim nhanh chóng xâm nhập vào đời sống của người dân Hoa Hạ.

Hơn nữa chất lượng trailer quả thật rất tốt, dung mạo của diễn viên người nào người nấy đều xuất chúng, trai xinh gái đẹp.

Mấy cảnh có hiệu ứng đặc biệt trong trailer đè bẹp hết tất cả các hiệu ứng trên thế giới.

Từ sau khi trailer được tung ra, trên cơ bản toàn nhận được những bình luận tích cực. Chỉ cần đến lúc vào rạp chiếu, hiệu quả thực tế của phim có thể được bằng một nửa… à không, một phần ba, thậm chí một phần năm trailer là đã không phí tiền mua tấm vé xem phim này rồi.

Vì thế, nhiều người rục rịch móc tiền ra, bộ phim này quả thật đáng xem!

Nhưng dưới tình huống mọi người đều có những đánh giá tích cực về bộ phim thì có vài người cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa.

Chương 827: Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Đạo Hữu Rất Vui

“Ôi, bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp là cái gì thế? Sao chỉ trong một thời gian ngắn mà đã có nhiều bình luận tốt đến thế? Trong chuyện này nhất định có mờ ám gì đó! Chắc chắn là bên sản xuất phim thuê nick ảo để bình luận tốt, đợi ta đi bôi đen bọn họ một trận!”

Nhưng mà trước khi chửi thì họ cũng phải xem trailer cái đã. Cho dù có chửi cũng phải cố sức không chửi kiểu mất não. Bôi đen kiểu không não sẽ bị người ta khinh thường đấy, vẫn nên có chút dẫn chứng thì tốt hơn.

Vì vậy rất nhiều người ôm ý nghĩ này đi xem trailer.

“Ồ? Đây là tác phẩm của đạo diễn Jacob hả? Thật là đạo diễn Jacob đó sao? Không phải là mạo danh đấy chứ!”

“Thôi xem chủ đề phim là gì trước cái đã. Ồ? Thể loại tận thế à? Hơn nữa đây còn không phải đề tài anh hùng thường thấy mà còn cho thêm yếu tố tu chân vào hả?”

“Tu chân và tận thế kết hợp với nhau, tuyệt cú mèo! Không đúng, nên nói là đáng để bôi đen chứ!”

“Xem tiếp nào… Wow, còn cho thêm nhiều hiệu ứng khoa trương thế hả? Hiệu ứng này đỉnh quá.”

“Chắc không phải là cho hết mấy cảnh hiệu ứng vào trailer rồi đấy chứ? Bôi nhọ phát nào, cá năm đồng, sau khi bị lừa vào rạp xong, khán giả chỉ có thể nhìn vào mấy cái hiệu ứng này mà sống tiếp rồi, mấy cảnh khác chắc chắn hiệu ứng chẳng ra đâu vào đâu!”

Sau khi xem hết trailer, bất ngờ họ lại thấy có hứng thú. Ngoại trừ việc cảm thấy Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết ra thì không tìm thấy bất cứ chỗ nào đáng để bôi đen. Hết cách rồi, dù gì thì trailer ngắn quá mà.

Vậy thì chỉ có thể xuống tay từ diễn viên rồi, đi xem diễn viên cái đã.

“Nhiều diễn viên như thế mà chả có ai có tên tuổi cả á? Lại là một điểm trừ.”

“Nhưng mà, diễn viên phim này ai nấy đều có gương mặt xuất chúng, đúng là đỉnh quá. Dựa vào dàn diễn viên trẻ đẹp này, mình cũng muốn vào rạp ủng hộ phim này… Đù, mình đang nghĩ cái quái gì thế này?”

“Đáng ghét, dám dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ ta. Ảnh của mấy diễn viên này chắc chắn đều đã được photoshop cả rồi! Hình tượng trong phim chắc chắn không bằng trong ảnh. Giống cái phim điện ảnh gần đây mới ra ấy, trên áp phích trông nữ chính xinh đẹp động lòng người lắm, nhưng vào rạp xem thì thấy nữ chính làm người ta muốn mù mắt luôn. Không cần nói nhiều nữa, nắm lấy điểm này, bôi thêm một trận nữa.”

Dù sao… trong mắt những người này, trailer chỉ dài một trăm năm mươi giây này đáng để bôi đen. Không bôi đen được cũng phải cô kéo ra một cái chủ đề mà bôi.

Đừng xem thường bọn họ, bọn họ là dân chuyên nghiệp đấy.

…

Internet là nơi mọi người có thể ngôn luận khá tự do, khi phát ngôn trên mạng, chỉ cần không tự đi tìm đường chết thì bình thường cũng sẽ không có các chú đến tận nhà kiểm tra đồng hồ nước, đưa nước, tặng ấm áp đâu.

Dần dần, trên mạng xuất hiện những diễn đàn như trang web để mọi người bình luận về các bộ phim điện ảnh.

Mới bắt đầu, mọi người cũng chỉ nói chuyện bình thường hoặc là thảo luận về các bộ phim mới được công chiếu hay là sắp công chiếu mà thôi.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi khi một bộ phim điện ảnh tung ra trailer luôn sẽ có người đứng ra tóm lấy những chỗ thiếu sót của bộ phim rồi bình luận phim từ đầu đến cuối một phen.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Một là, làm dâu trăm họ, cho dù là những bộ phim điện ảnh kinh điển đẳng cấp thế giới cũng không thể thỏa mãn sở thích của tất cả mọi người được. Bạn thấy là mỹ thực tuyệt thế, nhưng tôi lại thấy nó là món ăn rác thì sao?

Hai là, yêu cầu của khán giả với phim điện ảnh càng ngày càng cao, bây giờ đã không còn là thời đại tùy tiện kéo hai cao thủ ra diễn phim võ hiệp, đánh nhau hai ba mươi phút mà vẫn khiến cho khán giả tấm tắc khen hay như năm đó nữa rồi. Tình tiết và hình ảnh trong mấy phim điện ảnh vừa công chiếu gần đây đã không thể thỏa mãn khán giả nữa rồi.

Hơn nữa dạo này các loại phim rác xuất hiện liên tiếp cũng khiến cho khán giả không thể chống đỡ nổi.

Nhưng mà… nếu như thật sự không thích một bộ phim điện ảnh, không hợp khẩu vị hay là bộ phim đó quả thật quá nát thì cho một bình luận kém rồi thôi.

Ngược lại có một nhóm người, bất luận bộ phim đó hay hay dở, chỉ cần nhìn thấy phim đó được nhiều đánh giá tốt là tay chân lại ngứa ngáy. Đây chính là phần tử chuyên đi bôi đen phim.

Sao bọn họ không đi chơi bóng rổ mà lại cứ thích làm anh hùng bàn phím, cướp chén cơm của người khác thế hả?

****

Trong công ty trách nhiệm hữu hạn sản xuất điện ảnh Hoàng Sơn.

Đậu Đậu lại biến thành một bãi Đậu Đậu, bị nhốt trong một bình hoa trong suốt... Sau khi nó phát Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc do Tạo Hóa Pháp Vương biểu diễn lên nhóm thì lập tức bị Hoàng Sơn Chân Quân đưa đến chỗ Diệt Phượng Công Tử để Diệt Phượng Công Tử biến nó thành một bãi Đậu Đậu, rồi bị Hoàng Sơn Chân Quân nhốt vào trong một cái bình hoa to đặt ở trong công ty.

Còn có mấy vị đạo hữu rảnh rỗi khác cũng ở lại trong công ty điện ảnh của Hoàng Sơn Chân Quân đợi ngày chiếu đầu tiên của phim vào bốn ngày sau.

Bởi vì nhàn rỗi không có việc gì làm nên mấy ngày hôm nay, các đạo hữu đều luận đạo, giao lưu với nhau về tâm đắc tu luyện gần đây của mình.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu làm cả hai việc cùng một lúc. Hắn vừa đàm đạo với các đạo hữu vừa lướt điện thoại.

Hắn nhìn thấy bình luận liên quan đến Trận Chiến Mạt Pháp trong các trang web thảo luận về phim điện ảnh lớn.

Phần lớn những bình luận này đều khiến hắn đau mề. Trong bao nhiêu bình luận như thế, chỉ có vài cái là có nhắc tới nhân vật phản diện mạnh nhất như hắn.

Cho dù được khen đẹp trai thì cũng bị chú thích thêm là hiện đã không còn nhớ mặt mũi của hắn ra sao.

Mà ngay cả bộ áo giáp trên người hắn cũng dược nhắc tới nhiều lần, vượt xa bản thân hắn.

Cứ lướt cứ lướt, đột nhiên có mấy bình luận mới xuất hiện trước mắt hắn.

Đều là bình luận một sao, nội dung chính là bôi đen bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp từ mọi góc độ... Cái gi mà diễn viên chắc chắn không đẹp như trong ảnh, gì mà hiệu ứng trong phim chỉ đáng năm xu, tình tiết phim tận thế thêm yếu tố tu chân chắc chắc rất nát, Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết, đạo diễn Jacob chắc không phải là cùng tên chứ không cùng người đấy chứ, vân vân.

Ừm, cứ bôi đen đi, đầu năm nay có bộ phim điện ảnh nào không bị người khác bôi đen đâu.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu bày tỏ mình có một trái tim bao dung. Dù sao thì sự thật cũng thắng hùng biện. Diễn viên ngoài đời đẹp hơn trong phim, hiệu ứng là thật, Cao Thăng sư huynh cũng chết thật rồi, đạo diễn cũng là Jacob thật. Vì thế những bình luận này đều có thể bỏ qua. Đợi đến khi phim chính thức ra rạp là có thể tát bốp bốp bốp vào mặt những người này rồi.

Cứ xem cứ xem, đột nhiên... Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu nhìn thấy một bình luận một sao.

Tiêu đề của bình luận là:

“Những điểm khác đều bị mọi người nói sạch rồi, tôi đây bèn nói về nhân vật phản diện đô đốc tà ma Tà Tướng Minh Nguyệt vậy.”

Lúc Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu nhìn thấy bình luận này thì hai mắt sáng lên, một cảm giác hạnh phúc tràn lên trong tim.

Đoạn một trong bình luận một sao:

“Mọi người cùng xem lại trailer mà xem, trang phục mà vị Tà Tướng Minh Nguyệt này mặc để lên sàn là một bộ khôi giáp màu xanh, nhìn là thấy tràn đầy phong cách ảo tưởng, tôi nhìn mà còn thấy ngại. Còn cả thanh đại đao kia nữa, cách ăn vận của hắn đâu có giống Boss phản diện chứ, giống một tên ngốc hơn ấy!”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu cảm thấy hơi bất mãn, tại sao lại bình luận về áo giáp nữa thế? Bình luận về ta đi, bình luận về chính bản thân ta đi!

Sau đó, là đoạn bình luận thứ hai… xét từ góc độ đầu tóc chê bai nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu chau mày lại.

Sau đó là đoạn thứ ba… từ hình ảnh ra tay sau khi lên đài của Tà Tướng Minh Nguyệt, chê bai nhân vật này.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu lại nhíu mày chặt hơn.

Cuối cùng, đoạn kết của bình luận:

“Cuối cùng, chúng ta cùng xem tạo hình của nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt này, đúng là thất bại lớn! Rõ ràng đây là một nhân vật phản diện mà tôi đã xem trailer một trăm năm mươi giây này vô số lần cũng không thể nhớ nổi nhân vật này. Tôi còn nghiêm túc đi xem lại ảnh diễn viên đóng nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt này một lần, phát hiện ra đây là một diễn viên nam điển trai đấy. Nhưng lại bị tạo hình trong phim biến thành nhân vật không có tí cảm giác tồn tại nào, từ trước tới giờ tôi chưa từng nhìn thấy một nhân vật nào dở tệ như thế! Cho bình luận kém!”

Lúc này… Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu lại gật đầu đầy hài lòng.

Tuy rằng đây là một bình luận đầy ác ý nhưng Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu lại cảm thấy trong lòng ấm áp.

Lần trước lúc trái tim hắn cảm thấy ấm áp thế này là khi Bắc

Hà Tán Nhân không cần giấy nhớ mà cũng có thể gọi được tên hắn!

Cảm giác này thật là tốt.

Diệt Phượng Công Tử nhìn Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu, lo lắng hỏi:

“Túy Nhật Cư Sĩ, ngươi sao thế? Có phải không khỏe không? Hay là người đi nghỉ trước nhé?”

“Cảm ơn Diệt Phượng đạo hữu quan tâm, ta không sao, không cần lo lắng cho ta đâu. Nhưng mà ta phải đi gọi điện thoại cái đã.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói nhỏ.

Diệt Phượng Công Tử cười ấm áp:

“Không sao là tốt, nếu như Túy Thiên Cư Sĩ thật sự mệt thì nghỉ ngơi đi, sức khỏe quan trọng hơn.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu quay đầu lại mỉm cười, sau đó cầm điện thoại rời khỏi chỗ các đạo hữu luận đạo.

Sau đó, hắn nhanh chóng gọi điện thoại cho mấy sư đệ của mình, xin sư đệ của hắn giúp đỡ... một chuyện rất nhỏ.

...

Hai giờ sau.

Khu Nhất Dương ở Hoa Hạ.

Có một thanh niên ngồi trước máy tính, nhàm chán lắc lư thân mình trên ghế.

Gần đây cuộc sống thật buồn chán, thiếu kích thích.

Từ sau khi tốt nghiệp xong, hắn trở thành một công nhân viên chức bình thường.

Thế rồi game online cũng ít chơi...bởi vì không bỏ ra được nhiều thời gian công sức vào đó như trước được nữa, hơn nữa thiếu đi cảm giác tụ tập bạn bè cùng chơi game như hồi còn đi học. Dần dần hắn không còn chơi những game online quy mô lớn nữa, chỉ thỉnh thoảng lên mạng chơi một ván Vương giả mạnh nhất, nhưng chỉ giới hạn chơi một ván thôi.

Trước kia thích xem phim điện ảnh nhưng bây giờ những phim điện ảnh hay càng ngày càng ít. Cuối cùng, kẻ nhàn rỗi sinh nông nổi như hắn dần dần có một thói quen xấu.

Bất luận là bộ phim điện ảnh nào, hắn đều sẽ trăm phương ngàn kế tìm ra chỗ thiếu sót của bộ phim, sau đó lên mạng cho bình luận kém một sao. Hơn nữa lại còn có dẫn chứng đàng hoàng, không phải bôi đen kiểu không não.

Ví dụ như hôm nay, hắn vừa cho bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp tuyên truyền điên cuồng kia một bình luận một sao. Điểm yếu kém chính là nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt chả có tí cảm giác tồn tại nào kia.

Sau khi bình luận xong, hắn lại bắt đầu thấy nhàm chán.

“Làm cái gì thì vui nhỉ? A, cũng nên tìm một người bạn gái rồi.”

Người thanh niên đó nghĩ ngợi miên man.

Lúc này, có tiếng đập cửa truyền từ ngoài cửa tới, chuông cửa nhà hắn vừa bị hỏng xong.

“Ai thế?”

Người thanh niên đó hỏi.

“Xin chào, chúng tôi tới kiểm tra đồng hồ nước.”

Ngoài cửa truyền tới giọng nói trầm khàn.

Người thanh niên:

“Đồng hồ nước nhà tôi ở bên ngoài đấy!”

“Nói đùa thôi, chúng tôi nhà người của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu, mở cửa nhận chuyển phát nhanh nào.”

Giọng nói ngoài cửa tiếp tục nói.

“Biến, dạo gần đây tôi không mua hàng online thì lấy đâu ra chuyển phát nhanh?”

Người thanh niên đó bực tức.

“Rượu mời không uống uống rượu phạt, nổ cửa cho ta!”

Giọng nói của người bên ngoài cũng có vẻ tức giận.

Chương 828: Trận Chiến Mạt Pháp Đến Đây!

Nổ cửa hả?

Đầu năm nay mấy phần tử tội phạm đều kiêu ngạo thế à?”Hay là mình đã đăng nội dung đáng chết nào lên trên mạng nên bị kiểm tra đồng hồ nước thật hả?

Không đâu, mình là một công dân tốt tuân thủ luật pháp, trước giờ không hề nói điều gì quá khích trên mạng cả. Chỉ độc cho mỗi bộ phim điện ảnh một bình luận một sao để giải tỏa sự âm u trong lòng thôi mà.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì cửa nhà hắn nhẹ nhàng mở ra.

Người thanh niên này ở trong một căn phòng cho thuê đơn giản, một phòng ngủ một nhà vệ sinh một phòng khách, không có phòng bếp. Phòng khách là nơi bình thường hắn nghịch máy tính, đối diện với cửa nhà.

Cửa phòng không bị nổ tung… Nhưng cứ như có một bàn tay vô hình vặn khóa mở nó ra vậy. Cảnh tượng này thật là làm người ta kinh hãi.

Tiếp đó, có hai người đàn ông cao to đi vào trong phòng.

Một người mỉm cười đầy vẻ thân thiện, vừa nhìn đã khiến người ta có cảm giác đáng tin.

Một người khác vẻ mặt rất khó chịu, hiển nhiên chính là cái vị nói cho nổ cửa nhà lúc nãy.

Người thanh niên đó nói bằng giọng hoảng sợ:

“Mấy người là ai, đừng qua đây, mấy người mà đi qua đây là tôi bảo cảnh sát đấy.”

“Anh bạn à, đừng hoảng sợ, chúng tôi không có ý xấu đâu.”

Người đàn ông luôn mỉm cười kia suy nghĩ một lát rồi bảo:

“Cậu có muốn có tiền không?”

Không có ý xấu mà còn xông vào nhà tôi à? Người thanh niên nghĩ ngay đến những cảnh tượng đáng sợ trong các bộ phim điện ảnh, ví dụ như trùm buôn thuốc phiện ở nước ngoài sẽ chọn một vài người bình thường, ép bọn họ phải vận chuyển hàng cấm chẳng hạn.

“Tiền đương nhiên là tôi thích nhưng tôi tuyệt đối không làm mấy chuyện phạm pháp đâu. Các người từ bỏ ý định đi!”

Trong lúc nói chuyện, người thanh niên đã lặng lẽ bấm số cảnh sát.

“Không cần gọi điện đâu, tín hiệu chỗ này bị tôi cắt đứt rồi.”

Người đàn ông với gương mặt khó chịu kia lên tiếng.

Tim người thanh niên kia đập thình thịch, xong đời rồi!

Người đàn ông luôn mỉm cười nói:

“Không cần lo lắng, chúng tôi thật sự không có ý xấu. Cách đây không lâu có phải anh bạn đã đăng một bình luận về nhân vật phản diện trong Trận Chiến Mạt Pháp lên mạng đúng không?”

“Á đù, chỉ vì một bình luận mà mấy người muốn làm thịt tôi ư?”

Người thanh niên nghĩ không biết có phải thế giới này điên cả rồi hay không?

Chỉ là một bình luận một sao bình thường thôi mà, hơn nữa cũng không nói gì quá đáng. Chỉ vì điều này mà lặn lội tìm đến tận cửa, còn xông vào nhà hắn hả?

Có phải là điên cuồng quá rồi không?

“Tôi đã nói là anh bạn hiểu lầm rồi mà, chúng tôi hoàn toàn không muốn gây phiền phức cho cậu.”

Người đàn ông luôn mỉm cười đó nói:

“Nên nói thế nào nhỉ, bình luận một sao đó của cậu khiến sư huynh nhà chúng tôi rất vui. Vì thế, huynh ấy bảo chúng tôi đến tìm và giúp đỡ cho cậu. Tôi đã điều tra rồi, gần đây hình như kinh tế của anh bạn hơi căng phải không?”

Người thanh niên: …

“Xem ra là đúng rồi. Cho cậu này, đây là phần thưởng sư huynh nhà chúng tôi cho cậu, đừng khách khí, cứ cầm lấy đi.”

Người đàn ông luôn mỉm cười đưa cho hắn một bao lì xì.

Nhìn độ dày của nó, nếu như thật sự là tiền thì hẳn là không ít đâu nhỉ?

“Ngoài ra, nếu như cậu hài lòng với phần thưởng này thì có thể tranh thủ cơ hội, đăng một số bình luận về Tà Tướng Minh Nguyệt lên mạng. Bất luận là bình luận tốt năm sao hay là bình luận kém một sao đều được cả, chỉ cần bình luận tỉ mỉ về nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt này là có thể lấy được nhiều phần thưởng hơn.”

Người đàn ông luôn mỉm cười tiếp tục nói.

Cậu thanh niên cẩn thận mở bao lì xì ra xem, thật sự là mấy tờ tiền màu đỏ này, ít nhất phải hơn chục nghìn tệ. Hắn lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẫn luôn giữ gương mặt mỉm cười kia.

Đầu óc của mấy người này có bình thường không thế?

Bất luận là bình luận tốt năm sao hay là bình luận kém một sao, chỉ cần nói tỉ mỉ về nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt này là có thể lấy được nhiều phần thưởng hơn hả?

Điên rồi à?

Hay là do… đây là thế giới của người giàu có, hắn không thể nào hiểu nổi?

“Làm cho tốt nhé, tôi sẽ chú ý tới cậu.”

Người đàn ông mặt mỉm cười kia cười nói.

Nói xong, hắn phất tay, rời đi một cách phiêu dật.

Sau khi người đàn ông luôn mỉm cười đi, người đàn ông có vẻ mặt khó chịu kia đột nhiên ép giọng xuống nói:

“Nhớ kỹ, viết bình luận cho tử tế. Chỉ được viết bình luận về nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt, đừng viết về những thứ khác. Không cần biết cậu viết bình luận tốt hay xấu, nhưng nhất định phải nổi bật, có cá tính. Ngày mai bọn tôi lại đến kiểm tra bình luận cậu viết.”

Trong lòng cậu thanh niên đó kinh hãi, rõ ràng lúc trước ý của người đàn ông luôn mỉm cười kia là nhân lúc có phần thưởng, tranh thủ cơ hội đi viết bình luận. Nhưng người đàn ông có vẻ mặt khó chịu này lại uy hiếp hắn, tối nay nhất đinh phải viết ra một bình luận xuất sắc, ngày mai bọn họ còn qua kiểm tra á?

Thanh niên đó nuốt một ngụm nước bọt:

“Viết bình luận bao nhiêu chữ?”

“Thiếu chút nữa quên giới hạn số chữ cho cậu. Mười nghìn chữ nhé, ít nhất là mười nghìn chữ, nếu thiếu thì hậu quả ra sao cậu hiểu rồi đấy.”

Người đàn ông vẻ mặt khó chịu nói với giọng lạnh lùng.

Sau khi nói xong, hắn ta cũng lắc lư đi ra khỏi nhà.

Sau một lúc lâu, người thanh niên kia nhéo lấy mặt của chính mình rồi lại nhìn vào chiếc bao lì xì trên bàn của mình.

Má nó… thật sự không phải nằm mơ.

Bình luận mười nghìn chữ về nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt… đây chẳng phải muốn lấy mạng của hắn sao.

Trong trailer, nhân vật Boss phản diện đó xuất hiện được mấy cảnh chứ? Cộng thêm bức ảnh trong loạt ảnh của diễn viên nữa, có bôi đen thì cũng bị hắn bôi hết rồi được không hả! Còn viết ra được bình luận gì nữa đây?

Chỉ vẻn vẹn tí tin tức này mà bắt hắn viết bình luận mười nghìn chữ, sao mà viết được hả!

Hắn đột nhiên nhớ tới hồi học tiểu học phải nhìn tranh viết văn, cho một hai bức tranh kì quái rồi viết thành một bài văn, đúng là điên rồi!

Nhưng nếu như không viết thì cứ cảm thấy rất đáng sợ. Nhưng nên bắt đầu từ đâu đây? Viết từ ngũ quan, mắt mũi của diễn viên đóng vai Tà Tướng Minh Nguyệt kia thì sao?

Ví dụ như: Từ đôi mắt sáng của nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt có thể nhìn ra tuy rằng hắn là nhân vật phản diện nhưng hắn cũng có tình cảm.

Đù, hắn là chuyên gia viết bình luận kém một sao chứ đâu phải viết tiểu thuyết. Kỹ năng bịa chuyện này hắn không có đâu.

Cậu thanh niên thấy thật là mệt tim.

****

Phía bên kia, Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rời khỏi tổ địa Vô Cực Ma Tông.

Ba người không về thẳng công ty điện ảnh của Hoàng Sơn Chân Quân.

Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đến chỗ bí mật mà hắn chuyển Thiên Giới Dao Trì đến.

Thiên Giới Dao Trì này là do ba người cùng phát hiện ra, vì thế, Bạch Tôn Giả cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục quyền hạn vào Thiên Giới Dao Trì bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, Bạch Tôn Giả còn định giá cho hoa sen nạp mana mà hạch tâm của Tống Thư Hàng chiếu ra. Lần này ra ngoài gây phiền phức cho Vô Cực Ma Tông chủ yếu là để xác định giá trị của đóa hoa sen nạp mana này.

Hiệu quả nạp năng lượng của hoa sen bị phong ấn còn tốt hơn tưởng tượng của Bạch Tôn Giả.

Cho dù ở nơi cấm sử dụng đan dược và linh thạch, đóa hoa sen này vẫn có thể bổ ma. Thậm chí tốc độ nạp mana vẫn vô cùng nhanh.

Tuy rằng dùng năm vạn viên linh thạch mới có thể đổi được một đóa hoa sen nạp mana có linh lực bằng hai vạn viên linh thạch, nhưng mấy chuyện trao đổi này không cần phải tính quá chi li.

Nói tóm lại, tốc độ hồi phục linh lực của hoa sen nạp mana này rất nhanh, linh lực bổ sung không có tạp chất, không phản phệ, trong lúc bổ ma không bị gián đoạn, hơn nữa không chịu hạn chế cấm sử dụng đan dược và linh thạch bổ sung linh lực.

Có nhiều công dụng cộng lại với nhau như thế, dù định giá theo kiểu bảo thủ nhất thì giá trị của nó ít nhất phải tăng lên tám lần. Đây mới chỉ là giá thấp nhất… vì vào thời khắc mấu chốt, thứ này còn có thể trở thành đạo cụ giữ mạng.

Nhưng chế ra hoa sen nạp mana không hề dễ, không thể sinh ra một số lượng lớn như hạt sen Đao Ý Thông Huyền của Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả đề nghị Tống Thư Hàng có cơ hội thì đi học thuật phong ấn, tốt nhất là có thể độc lập chế ra hoa sen nạp ma lực.

Đến lúc đó, hai sản phẩm hạt sen Đao Ý Thông Huyền và hoa sen nạp ma lực nhất định có thể đem tới vô số tiền tài có cho Tống

Thư Hàng.

…

Thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Ngày 24 tháng 8 cũng chính là ngày Hoàng Sơn Chân Quân sắp xếp chiếu phim lần đầu.

Hiếm khi Tống Thư Hàng trải qua mấy ngày nhàn rỗi. Mấy ngày hôm nay, chuyện mà hắn làm chính là tu luyện luyện thể công pháp, điều chỉnh thể hình to lớn của mình về lại kích thước bình thường.

Sau đó luyện chữ, đi xem chế tác hậu kỳ của bộ phim, nghe các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 luận đạo, mỗi ngày trôi qua thật nhẹ nhàng sung sướng.

Điều duy nhất không tốt đó là cái quẻ thượng thượng thượng thượng thượng thượng kia vẫn chưa kết thúc, ấn đường của hắn vẫn còn đen, điều này khiến hắn lo lắng thấp thỏm.

Buổi tối ngày 24.

Bình thường buổi chiếu phim đầu tiên của các bộ phim điện ảnh được xem như một kiểu tuyên truyền.

Mà buổi chiếu đầu tiên của Trận Chiến Mạt Pháp… hoàn toàn không có dự định dùng làm tuyên truyền.

Bộ phim đã được tuyên truyền đủ rồi, chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Hoàng Sơn Chân Quân đã tuyên truyền Trận Chiến Mạt Pháp đến từng ngóc ngách trong đời sống của mọi người.

Cho nên lần chiếu đầu tiên này chỉ đơn thuần là chiếu Trận Chiến Mạt Pháp sau khi được cắt nối biên tập để các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 xem giải trí thôi.

Tuy rằng lúc biên tập, các đạo hữu như Diệt Phượng Công Tử, Bắc Hà Tán Nhân đều đứng bên cạnh xem, thuộc làu làu các tình tiết trong phim rồi. Nhưng, chỉ có vào rạp thì mới thấy được cái thú vị của xem phim điện ảnh được, hơn nữa còn rất có cảm giác thành tựu.

Lần đầu chiếu không mời người ngoài, chỉ mời các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, cộng thêm Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức và các thành viên trong đoàn làm phim của đạo diễn Jacob

thôi.

…

Ngày thứ hai, 25 tháng 8.

Trận Chiến Mạt Pháp chính thức công chiếu vào một ngày cuối tuần của kỳ nghỉ hè.

Vô số khán giả ngay lập tức đặt mua một tấm vé, sốt ruột đợi bộ phim bắt đầu. Có mấy người đến từ lúc tờ mờ sáng, nhanh trí giành lấy mấy vé liền.

Mà có vài người thức dậy muộn hơn, chuẩn bị nhân lúc cuối tuần đi mua vé xem phim. Sau đó bọn họ vừa xem nhìn liền phát hiện ra vé ngày hôm nay đã bị bán hết sạch rồi, đến suất lúc nửa đêm cũng không còn.

Có cần khoa trương thế không? Tuy rằng trailer của phim này cũng hay, diễn viên cũng đẹp, Cao Thăng sư huynh cũng tất nhiên phải chết, nhưng nhanh thế mà đã bán hết vé rồi… không phải là bên sản xuất phim khai khống số liệu bán vé đấy chứ?

…

Trong một rạp chiếu phim ở thành phố Văn Châu.

Một lúc trước khi chiếu phim.

Lúc này trong rạp đã không còn ghế trống nữa.

“Tôi nói này ba Thư Hàng, nhiều người tới xem phim quá, ông nói xem Thư Hàng nhà mình… ừm, sau khi kết thúc phim Cao Thăng sư huynh có bị người ta trùm bao tải tẩn một trận không nhỉ?”

Mẹ Tống nhìn sảnh chiếu phim gần ba trăm người không một ghế trống, nói nhỏ.

Ba Tống cũng nhỏ giọng đáp:

“Bà nói thì trong lòng tôi cũng thấy lo lắng theo.”

Chương 829: Không Sai, Chính Là Hắn!

Cho dù đã là năm 2019 thì khán giả vẫn không ôm kỳ vọng quá lớn với kỹ xảo điện ảnh nước nhà, bọn họ chỉ hy vọng sau khi phim bắt đầu thì đừng xuất hiện các loại kỹ xảo rẻ bèo là tốt rồi.

Nhưng mà sau khúc dạo đầu, Trận Chiến Mạt Pháp lập tức trực tiếp hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đó là một cảnh quay từ trên cao nhìn xuống, trong màn ảnh, một tòa kiến trúc hệt như tiên cảnh nhân gian, như phong cảnh trong tranh chậm rãi ánh vào tầm mắt mọi người.

Tiên khí lượn lờ, lại phối với âm nhạc êm dịu, chỉ một cảnh quay thôi cũng đủ để khiến người ta nhập vào bộ phim. Thực lực của đạo diễn Jacob hoàn toàn xứng với danh hiệu đạo diễn cấp thế giới của hắn.

“Cảnh quay này là dùng đồ họa vi tính sao, trông cứ như thật ấy nhỉ?”

Có người thấp giọng nói.

“Có thể là mô hình phối hợp với đồ họa vi tính đấy, có điều muốn làm đến loại trình độ với kết cấu chân thật như vậy thì không phải là mời đoàn thể kỹ xảo cấp thế giới đến chế tác đó chứ?”

Người bạn bên cạnh cũng không dám khẳng định.

Cảnh trong phim tiếp tục được kéo lại gần, cuối cùng chuyển màn ảnh đến một chỗ trên đài tỷ võ!

A, đài tỷ võ quen thuộc xiết bao!

Đây không phải là phân cảnh Cao Thăng sư huynh treo nhân vật chính Lăng Dạ lên đánh trong trailer sao? Vừa mở màn là trực tiếp vào luôn cảnh này sao? Kích thích thế cơ à?

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!” Không ít người âm thầm nắm tay rồi thầm nghĩ trong lòng.

Không ít người vì những lời này mà tiến vào rạp chiếu phim.

Cảnh trên đài tỷ võ được triển khai toàn bộ.

Trưởng lão Bát Tí Kiếm Thánh của Không Vân phái mang vẻ mặt lạnh lùng, hai tay ôm trước ngực. Chỉ bình thường đứng đó thôi cũng khiến người ta có một loại cảm giác công chính vô tư.

Xung quanh là một đám đệ tử bình thường của Không Vân phái, họ lẳng lặng vây quanh bên cạnh võ đài rồi thấp giọng trao đổi với nhau.

Tiếp đó, nhân vật chính Lăng Dạ đi lên đài tỷ võ, vẻ mặt hắn kiên cường không sợ hãi. Đạo bào đồng phục màu xanh nhạt khoác trên người hắn lại như được đo ni đóng giày cho riêng hắn vậy!

Mái tóc đen thật dài của Lăng Dạ tung bay theo gió, bước từng bước một lên võ đài.

Khác với trailer đã qua cắt nối biên tập, chuỗi phân cảnh dài lúc phim mở màn này hoàn toàn phô bày khí chất của nhân vật chính Lăng Dạ cho khán giả.

Dung mạo của hắn còn đẹp hơn gấp mười lần trong trailer!

Toàn bộ khán giả trong rạp chiếu phim đều ngừng thở vào thời khắc này.

“Là ai nói diễn viên trong phim khẳng định không đẹp bằng poster vậy? Đúng là nói bậy! Lăng Dạ còn đẹp hơn gấp trăm lần trong poster đó!”

Có người nhịn không được thấp giọng nói.

“Trở về lập tức chửi chết cụ đám cặn bã dốt đặc cán mai kia!”

“Tôi có cảm giác hôm nay tôi lại yêu rồi, má mi xin đánh con lần nữa đi!”

…

Ba Tống và mẹ Tống chứng kiến bộ dáng nhiệt tình của khán giả trong rạp chiếu phim thì thận trọng cúi đầu lần nữa. Fan cuồng não tàn là đáng sợ nhất đó, lo cho thằng con của mình quá đi mất.

Tiếp đó… Cao Thăng sư huynh được xếp vào bảng phong vân nhân vật đáng ghét nhất đi ra trong tiếng thúc giục nhiều lần.

Lúc lên sân khấu còn kèm theo background music.

Cao Thăng sư huynh xuất hiện trong màn ảnh cũng đang mặc đạo bào màu lam.

Hắn cười lạnh một tiếng với nhân vật chính Lăng Dạ:

“Lăng Dạ, rốt cuộc ngươi cũng không trốn tránh nữa mà dám ra ứng chiến rồi sao?”

Phía sau Cao Thăng sư huynh còn có hai sư đệ nịnh hót một tấc không rời:

“Sư huynh, hôm nay nhất định phải dạy dỗ Lăng Dạ cho hắn biết sự lợi hại của ngươi.”

“Đúng, khiến hắn từ nay về sau không dám làm trái ý sư huynh nữa!”

Cao Thăng sư huynh hừ lạnh một tiếng, nói:

“Lăng Dạ, lần này ta muốn đánh cho ngươi một tháng không xuống giường được.”

Lập tức, sát ý ngút trời dâng lên trong rạp chiếu phim. Luồng sát ý này là sát ý tụ tập của gần ba trăm người trong rạp chiếu phim, toàn bộ đều hướng về phía Cao Thăng sư huynh.

…

Tiếp đó chính là phân cảnh Cao Thăng sư huynh khiến vạn người căm ghét điên cuồng hành hạ Lăng Dạ.

Quẳng đi việc yêu ghét đối với nhân vật thì đoạn đánh nhau kế tiếp bốc lửa tới cực điểm.

Mỗi một chiêu mà Lăng Dạ và Cao Thăng sư huynh dùng để đánh nhau đều tràn đầy lực lượng, tuyệt đối không phải bình rỗng kêu to!

Đạo diễn Jacob không cắt đi một đoạn nào trong phân cảnh đánh nhau bốc lửa này cả, tối đa chỉ điều chỉnh chút góc độ thị giác để hình ảnh trông càng thêm kích thích mà thôi.

Cảnh đánh nhau không hề dài, nhiều nhất chỉ hơn ba mươi chiêu.

Nhưng đoạn đánh nhau bốc lửa này phối hợp với nhạc nền lại làm bùng nổ adrenalin của khán giả trong nháy mắt, khiến cảm xúc mãnh liệt của khán giả triển khai toàn bộ tựa như đang đua xe vậy!

Sau ba mươi chiêu, Lăng Dạ rơi vào thế hạ phong, đạo bào bị cắt, máu tươi nhuộm ướt cả đạo bào.

Trong đám khán giả có vài người rối rít hít một hơi khí lạnh… luôn có cảm giác lúc đao của Cao Thăng sư huynh chém lên người Lăng Dạ thì cứ như là chém vào lòng mình ấy.

…

Cao Thăng sư huynh nhếch miệng lên cười lạnh một tiếng:

“Lăng Dạ, ngươi cũng chỉ có trình độ này thôi sao? Quá yếu, dù là người của ngươi hay là đao của ngươi thì đều quá yếu!”

Lăng Dạ không trả lời, chỉ thở phì phò từng hơi lớn, hai tay hắn nắm đao thép trong tay thật chặt, mồ hôi không ngừng chảy xuống gương mặt.

“Ngươi biết không? Ta thích nhất là loại tính cách chết không nhận thua này của ngươi đấy, ngươi luôn không nhận thua ta mới có thể khiến ngươi nhấm nháp đau đớn từng chút một.”

Cao Thăng sư huynh nhếch miệng lên.

Tiếp đó Cao Thăng sư huynh tiến lên tấn công Lăng Dạ một trận dữ dội khiến hắn thương tích đầy mình.

Phân cảnh treo lên đánh tàn nhẫn này giằng co ước chừng hơn hai mươi giây!

Đối với khán giả mà nói, thời gian hai mươi giây này quả thực còn dài hơn cả một thế kỷ. Sao trên đời dưới thế lại có loại người tồi tệ như Cao Thăng sư huynh vậy chứ!

Cũng may rốt cuộc Bát Tí Kiếm Thánh ra tay chấm dứt trận thi đấu này.

Sau đó… sư tỷ dịu dàng lên sàn lẳng lặng xử lý vết thương cho Lăng Dạ. Trong trailer phim thì Mộ Dung Họa sư tỷ chỉ có một cảnh, chính là hình ảnh lúc đang mặc áo cưới.

Khán giả cũng không biết quan hệ giữa vị Mộ Dung Họa sư tỷ này và nhân vật chính Lăng Dạ là như thế nào. Hiện tại xem ra cô hẳn là người yêu của Lăng Dạ nhỉ?

Mộ Dung Họa sư tỷ dịu dàng xinh đẹp thoáng cái đã chữa khỏi tâm tình nóng nảy bất an của khán giả.

Ai ~ cũng may còn có một vị sư tỷ xinh đẹp như vậy xuất hiện!

Mộ Dung Họa sư tỷ xin yêu tôi lần nữa đi!

“Không thể không đậu xanh rau má đám bình luận bôi đen phim kia lần nữa, bất kể là Lăng Dạ hay Mộ Dung Họa sư tỷ, thậm chí là Bát Tí Kiếm Thánh và Cao Thăng sư huynh, giá trị nhan sắc đều cao hơn một phần so với trên poster. Chỉ điểm này thôi thì cũng đáng tiền vé rồi.” Có người đã nghĩ xong xuôi, sau khi xem hết phim trở về nhà lập tức treo cái đám bình luận bôi đen giá trị nhan sắc của diễn viên kia lên đánh. …

Cảnh trong phim tiếp tục triển khai, kế đó là vài đoạn ngắn với tốc độ nhanh, toàn bộ đều là hình ảnh Lăng Dạ bị Cao Thăng sư huynh đánh ngã xuống đất co quắp người lại.

Khán giả hận đến mài răng lần nữa.

Rất nhanh sau đó, bước ngoặt đầu tiên của Lăng Dạ trong phim xuất hiện …

Lá rụng xào xạc…

Màn ảnh chuyển đến ven hồ Không Vân phái.

Đạo bào của Lăng Dạ bay lượn, kiếm khí tung hoành. Nhìn qua đều là thanh thế kinh người tựa như tiên nhân múa kiếm vậy.

Sau đó, màn ảnh kéo ra xa, tại đó có một vị đệ tử cũng mặc đạo bào Không Vân phái đang vội vã chạy đến, chính là Cuồng Đao Tam Lãng đóng vai đệ tử Lăng Sâm, một nhân vật quần chúng.

“Không xong rồi ~ không xong rồi ~ Lăng Dạ sư huynh, không xong rồi.”

Lăng Sâm thở phì phò chạy tới.

Lăng Dạ ngừng kiếm pháp rồi lên tiếng hỏi:

“Lăng Sâm sư đệ, đừng gấp, có chuyện gì từ từ nói.”

“Lăng Dạ sư huynh ~~ hộc hộc ~ Mộ Dung Họa sư tỷ sắp lập gia đình rồi!”

Lăng Sâm sư đệ mang vẻ mặt lo lắng nói.

“Sư tỷ… sắp gả cho người khác sao?”

Lăng Dạ ngây người tại chỗ, hồi lâu vẫn chưa hồi hồn lại.

Loại cảm giác đau lòng này cũng khiến trái tim rất nhiều người xem bị bóp chặt.

Trong phim, Lăng Sâm sư đệ nói:

“Đúng vậy, ba ngày sau, hôn lễ sẽ cử hành vào ba ngày sau đó!”

Lăng Dạ vội hỏi:

“Lăng Sâm sư đệ, Mộ Dung sư tỷ sắp gả cho ai?”

“Sư tỷ sắp gả cho Phong Xuyên Tử sư huynh!”

Lăng Sâm đáp.

Cảnh này bị cắt đổi thành bóng lưng Lăng Sâm… ngay cả giọng nói cũng bị thay thế.

Vốn lúc quay phim, Cuồng Đao Tam Lãng làm một chuyện tìm đường chết khá là to bự ở chỗ này.

Đáng tiếc lần tìm đường chết này là một lần tương đối thất bại trong cả cuộc đời tìm đường chết của hắn.

Đạo diễn Jacob chỉ đổi một góc quay khác, lại đổi một giọng lồng tiếng khác là đã khiến cảnh quay diễn ra thuận lợi.

…

Nội dung phim chậm rãi tiếp tục tiến hành.

Nói thật, nếu bộ phim này mà đổi một nhóm diễn viên và đạo diễn khác thì tỷ lệ bị vùi dập giữa chợ sẽ rất lớn.

Mộ Dung sư tỷ chữa khỏi lòng người lúc trước vậy mà thật sự trở thành vợ người khác mất rồi.

Trong nháy mắt đó Phong Xuyên Tử sư huynh nối tiếp theo sau Cao Thăng sư huynh trở thành nhân vật nhất định phải chết thứ hai trong bộ phim.

Thỉnh thoảng sẽ có người nhỏ giọng niệm mấy câu đại loại như Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết, Phong Xuyên Tử nhất định phải chết.

Sau đó cứ ghim rồi lại ghim…

Phong Xuyên Tử sư huynh chết thật luôn rồi!

Tại trận chiến mà Không Vân phái bị diệt môn kia, trong một màn đặc sắc nhất của toàn bộ phim, Phong Xuyên Tử sư huynh và Mộ Dung Họa sư tỷ cùng xuống hoàng tuyền. Hình ảnh trong nháy mắt đó khơi ra xúc động trong lòng rất nhiều người.

Phong Xuyên Tử sư huynh dùng hành động của hắn mà nhận được thông cảm của người xem.

Tiếp đó…

Cao Thăng sư huynh cũng đã chết.

Chết có hơi oanh liệt!

Dù mười ba thanh kiếm ghim trong thân thể thì vẫn liều chết yểm trợ đệ tử Không Vân phái rút lui, cuối cùng… hắn và người yêu mình là Phạm Bạch cùng chết trong tay tà ma.

Tẩy trắng rồi à?

Cao Thăng sư huynh được tẩy trắng như thế ư?

Không biết vì sao trong lòng khán giả lại dâng lên chút phiền muộn. Trên thực tế bọn họ càng hy vọng Cao Thăng sư huynh nương nhờ tà ma, sau đó bị nhân vật chính Lăng Dạ giết ngược lại!

Tại sao phải dứt khoát ngủm luôn để được tẩy trắng vậy chứ hả! Chúng tôi không phục mà!

Quả nhiên… muốn bôi đen bộ phim này thì chỉ có thể nhúng tay vào từ nhân vật Cao Thăng sư huynh kia thôi.

Sau đó là phân cảnh [nữ quỷ Linh Nhi], phân cảnh [Thôn Thiên Miêu mang theo đệ tử còn sót lại của Không Vân phái tìm được Lăng Dạ], phân cảnh [Lăng Dạ rốt cuộc thức tỉnh, dẫn dắt mọi người chống lại tà ma] được triển khai từng cái một.

Khi đó có nụ cười, cũng có nước mắt.

Mãi cho đến hình ảnh cuộc đại quyết chiến cuối cùng.

Một phe là Tà Tướng Minh Nguyệt, ma thú Địa Ngục Ma Khuyển cùng với vô số tà ma.

Một phe là Lăng Dạ và thần thú hộ tông Thôn Thiên Miêu cùng với loài người tụ họp lại với nhau.

Toàn bộ hành trình khán giả đều nhìn không chuyển mắt. Hình ảnh chiến đấu kia, tà ma dữ tợn kia, kiếm khí và pháp thuật tung hoành, mỗi một tình tiết mỗi một phân cảnh thoạt nhìn đều tựa như sự việc đã thật sự xảy ra.

Đây không giống như tình tiết một bộ phim mà quả thực cứ như chuyện thật vậy!

…

Mà lúc này, trong một rạp chiếu phim.

Mấy thành viên của Vô Cực Ma Tông đang mang vẻ mặt nặng trịch, nhìn các diễn viên trên phim.

“Ngươi xác định kẻ lần trước tới tập kích tổ địa của chúng ta chính là diễn viên Lăng Dạ trong bộ phim này à?”

Có một vị lão giả Vô Cực Ma Tông thấp giọng hỏi.

“Không sai, chính là hắn!”

Vi Vị Chân Nhân chỉ vào Lăng Dạ trên hình rồi kiên định nói.

Lão giả gật nhẹ đầu, nói:

“Hắn chính là Bạch Chân Quân trong truyền thuyết kia. Hiện tại… hắn đã là Bạch Tôn Giả rồi.”

Chương 830: Quả Trứng Màu Ở Phần Cuối Phim

Lúc vị lão giả Vô Cực Ma Tông này nhắc tới Bạch Chân Quân trong truyền thuyết thì trong lòng vẫn còn có loại cảm giác sợ hãi.

“Bạch Chân Quân trong truyền thuyết?”

Vi Vị Chân Nhân mang vẻ mặt nghi hoặc, hiện tại hắn mới có tu vi hơn 150 năm, trước khi hắn bắt đầu tu luyện thì vị từng là Bạch Chân Quân kia cũng đã bắt đầu bế quan, mãi đến gần đây mới ra ngoài. Vì vậy Vi Vị Chân Nhân không biết truyền thuyết của Bạch Chân Quân.

Lão giả Vô Cực Ma Tông bắt đầu nhớ lại:

“Đó là một … kẻ địch rất đáng sợ.”

Lão giả hồi tưởng lại mấy trăm năm trước, năm đó hắn vẫn chỉ là Linh Hoàng ngũ phẩm, cùng sáu vị sư huynh đệ Vô Cực Ma Tông đều là Linh Hoàng đang thăm dò một di tích tán tiên lưu lại ở hải ngoại.

Vận số của bọn họ không tốt, bảy người cùng nhau thăm dò di tích lại chỉ tìm được mấy miếng linh thạch rác rưởi, lãng phí phần lớn thời gian và tinh lực lại không thu hoạch được gì.

Lúc đó sư huynh phụ trách dẫn đội phỏng đoán rất có thể đã có người tiến vào di tích tán tiên ở hải ngoại này trước một bước và lấy bảo vật trong di tích đi rồi!

Hơn nữa căn cứ vào phỏng đoán của vị sư huynh kia thì kẻ may mắn tiến vào di tích tán tiên hải ngoại này trước một bước có lẽ vẫn chưa đi xa!”

Lão giả đã nhớ không rõ lúc đó rốt cuộc vị sư huynh ngang ngược kia làm sao suy đoán ra kết quả này…

Dù sao thì sau đó sư huynh dẫn đội dẫn theo các sư đệ, bắt đầu men theo cái gọi là vết tích để đi tìm kẻ may mắn kia!

Tìm được hắn, sau đó bảo hắn giao bảo vật tìm được trong di tích tán tiên hải ngoại ra, như vậy còn có thể cân nhắc việc tha mạng cho đối phương.

Dù sao vị sư huynh dẫn đội năm đó đã ngang ngược thành tính, đặc biệt ngầu lòi.

Sau đó… nhóm bảy người bọn họ thật sự tìm được kẻ may mắn tiến vào di tích tán tiên hải ngoại.

Không sai, chính là Bạch đạo hữu chỉ có cảnh giới Linh Hoàng giống họ.

Sư huynh ngang ngược kia bá đạo tiến lên bảo Bạch đạo hữu giao tất cả bảo vật lấy được trong di tích ra, sau đó trở thành người hầu của hắn, như vậy hắn có thể tha cho Bạch đạo hữu năm đó một mạng.

Về sau… Hôm nay mộ phần của vị sư huynh ngang ngược kia đã xanh cỏ rồi.

Chuyện đã trôi qua rất lâu rất lâu, lão giả đã không nhớ rõ ràng tình hình lúc đó. Nhưng có một việc hắn nhớ rất rõ.

Năm đó bảy vị Linh Hoàng ngũ phẩm bọn họ quần ẩu một mình Bạch đạo hữu. Ngay từ đầu, trong lòng hắn cảm thấy phe mình tất thắng chắc rồi, còn nghĩ phải phân chia chiến lợi phẩm thế nào.

Ngay từ đầu, mọi chuyện giống như bọn họ dự liệu. Đôi bên đều là Linh Hoàng ngũ phẩm, đối phương còn đang ở cảnh giới nhỏ, thấp hơn bọn họ một tầng thứ, sức chiến đấu cũng kém xa bọn họ.

Dưới tình huống bảy chọi một, Bạch đạo hữu liên tục bại lui.

Cuối cùng chiến trường chuyển tới một đảo nhỏ ở hải ngoại.

Mắt thấy vị Bạch đạo hữu này sẽ bị bọn họ đánh gục… Đột nhiên, đảo nhỏ phun trào.

Đúng thế, đảo nhỏ ầm ~~ một phát rồi phun trào tựa như một ngọn núi lửa vậy. Không hề có điềm báo trước, nói phun là phun.

Tiếp đó, bảy Linh Hoàng ngũ phẩm vây công Bạch đạo hữu là bọn họ trực tiếp bị phun chết sáu người, chỉ còn sót lại mình hắn.

Lúc ấy hắn sợ ngây người luôn, tu sĩ cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm đó, vậy mà thoáng cái đã bị phun chết rồi! Đây nào phải núi lửa phun trào, ngay cả thiên kiếp cũng chưa từng có được uy lực như vậy đâu!

Tiếp đó, hắn chứng kiến vị Bạch đạo hữu kia mang vẻ mặt bình tĩnh bay một vòng gần đảo nhỏ, cuối cùng nhặt được mấy thứ có hình dáng kim loại và kết tinh rồi thong thả rời đi.

…

“Vậy trưởng lão, chúng ta còn muốn trả thù hắn không?”

Vi Vị Chân Nhân dò hỏi.

“Tấn công tổ địa của Vô Cực Ma Tông chúng ta, mặc dù không đánh vào bên trong tổ địa nhưng bất kể thế nào, chúng ta nhất định phải khiến Bạch Tôn Giả cho chúng ta một câu trả lời. Nếu không toàn bộ giới tu chân đều sẽ cho rằng Vô Cực Ma Tông mềm yếu có thể ức hiếp.”

Lão giả kia trầm giọng nói.

Vi Vị Chân Nhân lại hỏi:

“Trưởng lão, chúng ta phải trả thù thế nào đây?”

“Trước tiên nghe ngóng tin tức gần đây của Bạch Tôn Giả cái đã, tìm được hắn rồi hãy nói. Ngoài ra, trừ Bạch Tôn Giả thì còn có một người chúng ta cần chú ý một chút.”

Lão giả trầm giọng nói, dứt lời hắn moi ra một cái poster của Trận Chiến Mạt Pháp rồi chỉ vào hình Cao Thăng sư huynh nói:

“Diễn viên diễn Cao Thăng này là đối tượng mà đường chủ đường thứ hai của Cửu Nhãn Già Ma Đường muốn tìm… Nghe nói diễn viên này là một tiểu tu sĩ tam phẩm, hắn và Bạch Tôn Giả có quan hệ tốt. Muốn tập trung vị trí của Bạch Tôn Giả thì có thể xuống tay từ chỗ tiểu tu sĩ này.”

Vi Vị Chân Nhân nhìn poster rồi nói:

“Tên diễn viên là Bá Đao… Đây là đạo hiệu của hắn à?”

Mấy vị đệ tử Vô Cực Ma Tông âm thầm gật đầu.

Kế tiếp, nhiệm vụ của bọn họ là tìm được vị tiểu tư sĩ có tên Bá Đao này trước, tập trung vị trí của hắn. Thông qua hắn để xác định vị trí của Bạch Tôn Giả.

Sau đó, đến cùng muốn trả thù thế nào thì chờ mệnh lệnh từ tầng cao cấp của Vô Cực Ma Tông!

…

Ầm ầm ầm ~ tình tiết phim đã tiến hành đến cuộc đại quyết chiến cuối cùng.

So với tình tiết bi tráng khi Không Vân phái bị diệt môn lúc trước, hình ảnh trận đại quyết chiến cuối cùng này càng bốc lửa hơn.

Hai quái vật khổng lồ Thôn Thiên Miêu và Địa Ngục Ma Khuyển tiên phong xáp lá cà với nhau.

Lăng Dạ cầm bảo kiếm trong tay, kiếm chỉ Tà Tướng Minh Nguyệt.

Hào quang kiếm khí, pháp bảo, đủ loại pháp thuật… tất cả trông cứ như thật vậy, hoàn toàn không giống đồ họa vi tính!

Tiết tấu bi kịch của cuộc chiến khá nhanh, cảnh phim được cắt sạch sẽ gọn gàng.

Không ngừng có tu sĩ và tà ma ngã xuống...

m nhạc vang dội có lực, tựa như tiếng trống trận làm rung động lòng người.

Hơn nữa trong màn đại chiến cuối cùng này, đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 thi triển chút thủ đoạn nhỏ. Trong cảnh phim có cất giấu rất nhiều trận pháp ảo thuật cỡ nhỏ.

Hiệu quả của những trận pháp ảo thuật này rất yếu, lại thêm việc truyền tải qua phim, cũng không phải quan sát hiện trường… nên hiệu quả chỉ tương đương với một loại thuật thôi miên cấp thấp.

Nhưng loại trận pháp ảo thuật đơn giản nhất này phối hợp với âm nhạc chế tạo riêng… khiến khán giả đang xem trận chiến cuối cùng này sẽ sinh ra một loại ảo giác bản thân rơi vào một cảnh tượng kỳ lạ.

Dường như bọn họ thật sự tiến vào cảnh tượng trong phim, dùng một loại thị giác đặc thù để thể nghiệm trận đại chiến bao la hùng vĩ này.

Loại hiệu quả bản thân rơi vào một cảnh tượng kỳ lạ này khiến người ta như si như say.

“Chỉ cần mỗi trận đại chiến cuối cùng này thôi thì tờ vé xem phim này đã hoàn toàn siêu đáng giá rồi!” Lúc này đây, trong đầu tất cả những người bình thường đang xem phim đều vọt lên ý nghĩ tương tự.

Đáng giá!

Siêu đáng giá!

“Gào ~~~”

Lúc này, trong tình tiết phim, Thôn Thiên Miêu xé toang mười cái đầu của Địa Ngục Ma Khuyển, cũng một hơi nuốt nó vào bụng!

Đến tận lúc này… độ phối hợp giữa ảo thuật cấp thấp cùng âm nhạc, tình tiết phim đã đạt đến đỉnh cao nhất.

Tất cả người xem đều cảm giác được bản thân đang đứng dưới thân Thôn Thiên Miêu vô cùng to lớn mà ngước nhìn con thần thú hộ tông của Không Vân phái này, nhìn nó một hơi nuốt Địa Ngục Ma Khuyển vào bụng, tận mắt nhìn Địa Ngục Ma Khuyển giãy giụa một cách không cam lòng!

Tuyệt vời ông mặt trời.

Mà ngay sau đó, bất ngờ lớn hơn xuất hiện.

Cảnh chiến đấu cuối cùng đương nhiên là Lăng Dạ cùng hơn mười vị tu sĩ cao thủ loài người đại chiến boss cuối Tà Tướng Minh Nguyệt.

Dưới trận pháp ảo thuật, sau khi độ phối hợp giữa tình tiết phim và âm nhạc đạt đến đỉnh cao nhất, khi tất cả người bình thường xem phim đều cảm ứng được một cách rõ mồn một rằng bản thân đang đứng bên cạnh nhân vật chính Lăng Dạ, dường như bọn họ đã hóa thân thành mười vị tu sĩ loài người đang phối hợp với nhân vật chính Lăng Dạ vây đánh boss cuối Tà Tướng Minh Nguyệt!

Kích thích cực kỳ, trái tim như không phải của mình vậy, nó sôi trào như muốn đụng khỏi lồng ngực mà nhảy ra ngoài.

Phân cảnh cuộc đại chiến cuối cùng dài chừng mười phút, khác với phim bình thường, toàn bộ hành trình chiến đấu trong Trận Chiến Mạt Pháp đều gọn gàng sạch sẽ, động tác mạnh mẽ bốc lửa, không hề câu giờ.

Tỷ như lúc phim bắt đầu, cảnh chiến đấu giữa Cao Thăng sư huynh và Lăng Dạ khiến mọi người bùng nổ adrenalin cũng chỉ có hơn ba mươi chiêu, không đầy ba phút!

Một cảnh mười phút này có thể nói là đoạn tình tiết đánh nhau đơn thuần dài nhất trong phim.

Không có lời nói nhảm dư thừa, không có ba hoa chích chòe, đôi bên đánh nhau là thù hận không thể hóa giải. Đây cũng không phải là thù hận cá nhân mà là cuộc chiến sinh tồn giữa chủng tộc và chủng tộc.

Tuy rằng pháp thuật, kiếm khí, đao ý, chiêu thức hoa lệ nhưng không hề có một chiêu dư thừa!

Mười phút sau…

Boss cuối thất bại và bị diệt vong, Lăng Dạ trọng thương lại chống kiếm mà đứng. Tu sĩ cao thủ cùng hắn vây đánh Tà Tướng Minh Nguyệt thương vong hơn phân nửa.

Mà lúc này… cả bộ phim dần tiến vào hồi cuối. m nhạc cũng bắt đầu trở nên thong thả hơn…

Hiệu quả thôi miên cấp thấp của ảo thuật và âm nhạc tán đi.

Toàn bộ khán giả trong rạp chiếu phim thở phào nhẹ nhõm, xụi lơ tại chỗ ngồi của mình. Dường như bọn họ đã thực sự cùng nhân vật chính Lăng Dạ đánh một trận lớn với boss cuối Tà Tướng Minh Nguyệt vậy.

Trái tim vẫn còn đang mạnh mẽ nảy lên… thế nhưng cũng không dữ dội. Đây cũng là chuẩn bị phía sau của đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 tránh cho cảnh chiến đấu cuối cùng quá quyết liệt kia cùng hiệu quả thôi miên khiến trái tim mọi người không chịu nỗi.

Bộ phim rốt cuộc kết thúc… danh sách tên đạo diễn, người chế tác hiện lên.

“Đúng là một bộ phim hay.”

“Vượt qua cả tưởng tượng của tôi, đặc biệt cảnh cuối kia rốt cuộc là quay thế nào vậy? Quái thật, giờ chân tôi đang mềm nhũn ra vì vô cùng kích động đây này.”

“Tôi có cảm giác cứ như bản thân mình tiếp xúc với nhân vật chính Lăng Dạ ấy!”

“Tôi cũng vậy, tôi cảm giác mình nhập vào trong một vị tu sĩ cao thủ loài người. Vung vẩy kiếm khí trong tay, cái loại cảm giác thích thú này thật sướng đến không nói nên lời mà. Kiếm trong tay ta, chém chư tà ma, chỉ cầu đánh một trận! Không nói nữa… trước tiên để tôi xem xem còn vé cho suất chiếu kế không. Tôi muốn kề vai chiến đấu với Lăng Dạ một lần nữa!”

“Tôi lanh trí nên đã nhanh chóng đặt vé ngày kia rồi.”

“Ngày kia? Vé của ngày mai và ngày mốt đều hết rồi sao?”

“Hết lâu rồi, nếu như tốc độ của cậu trễ chút nữa thì có khi ngày kia cũng chẳng còn đâu. Ngoài ra tôi đúng là thông minh vãi luôn, tôi đã đặt ba vé sáng, trưa, chiều ngày kia rồi. Ngày kia, tôi muốn chiến đấu cả ngày cùng Lăng Dạ!”

…

Lúc này, trong rạp chiếu phim ở khu Nhất Dương của Hoa Hạ.

Một người trẻ tuổi cũng đang bị vây trong kích động của cảnh cuối phim.

Nhưng lúc này, một giọng nói khó chịu vang lên bên cạnh đánh thức hắn từ trong cơn kích động:

“Giờ xem phim xong rồi, ngươi có thể nghiêm túc đi viết lời bình mười ngàn chữ liên quan tới Tà Tướng Minh Nguyệt rồi chứ?”

Chương 831: Người bắt yêu trẻ tuổi hẹn ngày gặp mặt cùng bạn trên mạng

Vẻ mặt thanh niên lập tức trở nên đau đớn.

[Chỉ vì thấp thoáng thấy anh giữa dòng người qua lại ~~] (Trích từ bài hát ‘Truyền kỳ’ do Vương Phi trình bày)

Khụ khụ ~

[Chỉ vì cào bàn phím về anh một lần trên mạng ~~ sau đó đã bị người ta tới cửa kiểm tra đồng hồ nước ~~ ép tôi viết một bài bình luận dài mười nghìn chữ ~~ từ nay về sau tôi rơi vào địa ngục của những lời bình ~~]

Ngày mà trailer phim Trận Chiến Mạt Pháp phát hành, vị thanh niên này chỉ viết một bình luận dìm hàng Tà Tướng Minh Nguyệt trên mạng, đêm đó… hắn đã bị người ta tới cửa kiểm tra đồng hồ nước.

(*) Trong bộ kịch truyền hình nào đó của Trung Quốc, lúc cảnh sát phá án, vì khiến người trong nhà mở cửa mà nói dối thân phận là tới kiểm tra đồng hồ nước. Từ đó trên mạng lưu hành câu này, "bị người tới cửa kiểm tra đồng hồ nước" có thể hiểu là "bị cảnh sát tìm tới cửa" hoặc “bị người tìm tới cửa vì mục đích gây bất lợi cho người trong nhà”.

Thần kỳ nhất chính là người tới kiểm tra đồng hồ nước cũng không bắt hắn, ngược lại còn thưởng cho hắn một xấp tiền giấy đỏ rừng rực.

Đang lúc hắn hoài nghi không biết có phải đối phương bị bệnh hay không… Kết quả, đầu đối phương quả thật là thủng con mợ nó lỗ luôn rồi.

Người đàn ông mang vẻ mặt khó chịu kia yêu cầu thanh niên viết một bài bình luận dài mười nghìn chữ về Tà Tướng Minh Nguyệt. Viết xong sẽ có phần thưởng chồng chất như trước đó.

Nếu không viết được… hậu quả rất nghiêm trọng.

Đêm đó thanh niên nọ viết suốt một đêm.

Nhưng hắn thật sự không soạn ra được, dù sao Tà Tướng Minh Nguyệt chỉ lộ mỗi khuôn mặt trong trailer. Sau đó lại thêm một cái tên trong danh sách diễn viên trên poster.

Chỉ hai hình ảnh như vậy thì hắn có thể viết ra cái gì đây?

Học sinh tiểu học xem tranh sáng tác, thông thường sẽ viết ra được bài văn tối đa năm trăm chữ.

Bình luận mười nghìn chữ hắn thật sự không soạn ra nổi.

Vì vậy ngày hôm sau, lúc người đàn ông mang vẻ mặt khó chịu kia đến lấy bản thảo… thanh niên thật sự không giao được bản thảo bình luận ra.

Ngày đó thanh niên đã đưa ra một yêu cầu. Hắn xin đối phương chí ít cho hắn xem xong phim cái đã, sau khi có ấn tượng khắc sâu đối với nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt này thì trở về hắn mới viết được bình luận dài mười nghìn chữ.

Đây là một yêu cầu rất hợp lý.

Tuy thoạt nhìn thì người đàn ông mang vẻ mặt khó chịu kia rất hung ác, nhưng trên thực tế hắn lại dễ nói chuyện đến bất ngờ luôn.

Hắn cũng cảm thấy yêu cầu của thanh niên khá hợp tình hợp lý.

Vì vậy, vào ngày chiếu phim đầu tiên, người đàn ông với vẻ mặt khó chịu này tự mình dẫn thanh niên tới rạp chiếu phim mua vé ở vị trí tốt nhất.

Hai người ngồi sóng vai nhau xem hết Trận Chiến Mạt Pháp.

Sau khi xem phim xong…

“Giờ đi viết bình luận dài mười nghìn chữ về Tà Tướng Minh Nguyệt chắc không thành vấn đề rồi chứ.”

Người đàn ông với vẻ mặt khó chịu kia hỏi.

Thanh niên vỗ ngực nói:

“Không thành vấn đề, tôi có vô số nội dung bình phẩm liên quan đến Tà Tướng Minh Nguyệt muốn viết đây này. Lần này chúng ta trở về tôi sẽ viết ngay!”

Nhưng thốt ra câu đó xong, cơ thể thanh niên đột nhiên cứng đờ.

Quái thật!

Vừa xem Trận Chiến Mạt Pháp xong, thân thể hắn vẫn còn bị vây trong trạng thái 'sát cánh cùng Lăng Dạ ác chiến với Tà Tướng Minh Nguyệt' cơ mà.

Thế nhưng lúc hắn suy nghĩ cẩn thận về phương thức lên sàn của nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt này thì lại cảm thấy ấn tượng có hơi mơ hồ.

Cũng không phải không nhớ được tình tiết, mà là ấn tượng đối với nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt trở nên rất mơ hồ.

Mặt thanh niên nhăn nhíu cả lại!

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là do mình bị áp lực quá lớn à? Vì vậy thứ càng muốn ghi nhớ thật kỹ lại càng trở nên không rõ ràng sao?

Đáng sợ hơn chính là theo thời gian trôi qua, ký ức liên quan đến Tà Tướng Minh Nguyệt càng lúc càng mờ nhạt!

Trong lòng thanh niên có hơi hoảng sợ.

"Ngươi đang nghĩ gì đó?"

Người đàn ông mang vẻ mặt khó chịu nhưng kỳ thật rất dễ nói chuyện hỏi.

"Không có gì không có gì, lần này chúng ta trở về, tôi lập tức bắt đầu viết bình luận."

Thanh niên nhanh chóng đáp.

Phải mau về thôi, nếu không về nữa thì toàn bộ ký ức về Tà Tướng Minh Nguyệt sẽ biến mất hết!

Chết tiệt, sớm biết vậy thì ban nãy xem phim đã mang theo cuốn sổ rồi, vừa xem vừa viết!

Bên kia.

Trong một rạp chiếu phim ở gần Hoàng Sơn.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đang ngồi sóng vai nhau xem phim.

Tuy rằng ngày hôm qua trên lễ ra mắt nội bộ của Nhóm Cửu Châu Số 1, hai người đã xem bộ phim này một lần.

Thế nhưng xem lại một lần cùng khán giả bình thường trong rạp chiếu phim sẽ càng có hứng thú hơn. Hơn nữa Tống Thư Hàng rất muốn biết trước khán giả sẽ đánh giá bộ phim này như thế nào.

Rốt cuộc là khen ngợi hay là phê bình đây?

Mặc dù hắn không nghĩ tới chuyện dấn thân vào giới showbiz… nhưng dù sao đây cũng là bộ phim đầu tiên của đời hắn, chung quy hắn vẫn hy vọng có thể đạt sự tán thành của nhiều người hơn.

Vì vậy sau khi dùng Huyễn Hình Hung Châm để biến ảo ngoại hình, hai người Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ xen lẫn vào trong rạp chiếu phim.

Phim chiếu xong…

Trong rạp chiếu phim truyền đến vô số tiếng khen ngợi. Lại có rất nhiều người định bụng xem thêm một suất, thậm chí là mấy suất.

Tống Thư Hàng dựa vào ghế ngồi, trong lòng đầy thỏa mãn.

Tô Thị A Thập Lục vuốt tóc mai bên tai:

“Đánh giá của mọi người đều rất tốt.”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng đáp, nếu có thể bỏ đi các loại bình luận như [Cao Thăng sư huynh chết quá dễ dàng, hời cho hắn rồi.] [Thật hy vọng Cao Thăng sư huynh chết thảm thêm chút] thì càng tốt.

“Thư Hàng.”

Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng nói:

“Bộ phim kết thúc rồi… Qua hai ngày nữa ta sẽ đi theo Tô Thị A Thất đến nơi độ kiếp mà hắn đã chuẩn bị cho ta để độ kiếp lần nữa.”

“Lần này cô nhất định có thể độ kiếp thành công.”

Tống Thư Hàng nói một cách kiên định, kết quả quẻ bói của Đồng Quái Tiên Sư rất đáng tin!

“Ừm, lần này ta chuẩn bị rất đầy đủ, chắc chắn sẽ không có vấn đề.”

Tô Thị A Thập Lục nheo mắt rồi cười nói.

“Chờ cô độ kiếp xong thì hẳn là ta đã nhập học… Đến lúc đó chúng ta gặp lại ở khu Giang Nam nhé. Nói không chừng chúng ta còn có thể bắt kịp đầu tháng lúc cuộc quyết đấu giữa Bắc Hà tiền bối và Đồng Quái Tiên Sư diễn ra đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ừm, rốt cuộc cũng sắp khai giảng rồi… Kỳ nghỉ hè phong phú này thật khiến người ta có chút luyến tiếc mà!

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì, gật đầu nói:

“Ừ.”

Khán giả chung quanh tản đi từng người một.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng đứng dậy rồi sánh bước rời khỏi rạp chiếu phim.

Cùng lúc đó, trong một rạp chiếu phim ở thành phố Văn Châu.

Một vị thiếu niên mặc áo ngắn tay với đầy hình xăm trên đôi cánh tay, vẻ mặt hắn rất ư là thỏa mãn:

“Thật sự là một bộ phim hay mà, đặc biệt là xem cảnh tu sĩ bên trong chém giết yêu tà khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.”

Sau khi nói xong, thiếu niên lấy di động của mình ra bắt đầu quẹt quẹt, đăng nhập vào phần mềm chat.

Từ trên màn hình di động có thể nhìn thấy ID chat của thiếu tiên có tên là [Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần].

Trong danh sách bạn bè của hắn có rất nhiều rất nhiều bạn bè với những ID quái đản, rất có tố chất thần kinh.

Tỷ như Đông Hải Lân Giáp Quái, Hoa Hồ Tức Ngư Tinh, Đông Bắc Đại Hổ Yêu, Trường Bạch Sơn Hoa Yêu, Tỉnh Long Vương, Oan Hồn Toilet…

Bạn bè có đủ loại thần ma tinh quái.

Vị thiếu niên này chính là thành viên của đội người bắt yêu đã đứng ra giúp đỡ Tống Thư Hàng lúc hắn bị ngựa giống tinh và chiến sĩ nhím biển đột kích.

Có điều đến cuối cùng, đám người bắt yêu đầu toàn là cơ bắp này lại thấy chết không sờn mà xông về phía ‘yêu quái’ Diệt Phượng Công Tử… Kết quả bị Diệt Phượng Công Tử quất một trận nhớ đời rồi ném lên thuyền nhỏ để họ tự sinh tự diệt giữa biển khơi.

Hiện tại xem ra bọn họ vẫn bình an sống sót.

“Ừm, phim cũng xem xong rồi… Kế tiếp phải đến khu Giang Nam thôi. Nơi đó có khí tức tà ma xuất hiện. Thân là một người bắt yêu, mình không thể ngồi xem mặc kệ được. Đáng tiếc là không biết yêu quái xuất hiện ở khu Giang Nam lần này có lai lịch thế nào, mình không cách nào thêm bạn nó được nên không lấy được tin tức.”

Người bắt yêu trẻ tuổi thầm nghĩ trong lòng.

Đồng thời hắn đưa tay chọt vào một nhóm bạn tốt có tên là [Nhóm yêu ma đã diệt trừ].

Bên trong nhóm bạn tốt này, có một tài khoản tên là Chiến Sĩ Nhím Biển Anh Dũng Số 32 Lớp 59 Năm Thứ 8 đã bị chuyển vào nhóm bạn tốt này.

Vị Chiến Sĩ Nhím Biển Anh Dũng Số 32 Lớp 59 Năm Thứ 8 nọ chính là thành viên đám chiến sĩ nhím biển đã tập kích Tống Thư Hàng gần như cùng lúc với ngựa đực tinh. Hiện tại nó đã hạnh phúc trở về với vòng ôm của tổ tiên rồi.

Người bắt yêu trẻ tuổi tiếp tục quẹt điện thoại.

Nghĩ đến khu Giang Nam, hắn cũng nhớ tới một người bạn trên mạng của mình.

Trước đây khi hắn chơi game thì quen biết đối phương, ID của tên nhóc kia có tên là Thư Sơn Áp Lực Đại. Chút thời gian trước tên nhóc kia mắc bệnh thời kỳ nổi loạn tuổi dậy thì đến chậm, bắt đầu mỗi ngày đổi một tên ID, một tuần bảy cái nick name. Đặc biệt thú vị.

Theo người bắt yêu trẻ tuổi biết thì cuối cùng Thư Sơn Áp Lực Đại đã thi đậu vào trường đại học thành phố Giang Nam danh tiếng này.

Nếu đã vậy thì lúc đến khu Giang Nam diệt tà ma, có lẽ mình có thể đi gặp hắn một chút nhỉ. Hai người là bạn tri kỷ đã lâu, cũng không biết dáng vẻ đối phương ra làm sao nữa?

“Nếu đối phương là một em gái xinh đẹp thì tốt rồi… Không phải dạo gần đây rất lưu hành loại tình tiết này sao, tán dóc trên mạng kết thân với một người anh em tốt, nhưng lúc gặp nhau lại phát hiện đối phương là một cô gái xinh đẹp, vậy là hai người rơi vào bể tình. Không đúng không đúng, loại ý nghĩ này thật đáng sợ mà. Thư Sơn Áp Lực Đại, vừa nghe thì biết ngay là đàn ông."

[Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần] lắc đầu nguầy nguậy để đuổi những ý nghĩ trước đó ra khỏi đầu.

Tiếp đó, hắn đưa tay chọt mở tài khoản chat của Tống Thư Hàng rồi thử nhập một tin:

"Thư Sơn Áp Lực Đại, hẳn là ngươi sắp khai giảng đúng không? Giờ ngươi đang ở đâu? Đúng rồi… Có thể mấy ngày nữa ta sẽ đến khu Giang Nam chơi đấy!"

Tống Thư Hàng trả lời lại rất nhanh:

"Bây giờ ta còn đang ở gần Hoàng Sơn, ngày mai sẽ trở về nhà ở Văn Châu để chuẩn bị chút hành lý. Chừng nào ngươi đến khu Giang Nam, đến lúc đó chúng ta gặp mặt đi, ta sẽ dốc sức chiêu đãi ngươi cho xứng danh chủ nhà."

Lúc người bắt yêu trẻ tuổi nhìn thấy tin nhắn trả lời thì chớp mắt, trùng hợp dữ vậy?

Nhà của tên nhóc Thư Sơn Áp Lực Đại này ở Văn Châu à?

Hiện hắn đang ở ngay Văn Châu đó!

Vì vậy [Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần] trả lời:

"Thật trùng hợp, giờ ta đang ở Văn Châu! Ta vừa xem xong bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp ở rạp chiếu phim XXX của Văn Châu đây này, rất hay đó. Chừng nào ngươi về, ta ở Văn Châu chờ ngươi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đến khu Giang Nam nhé?"

Dù sao hiện tại khu Giang Nam có yêu tà quấy phá. Vị Thư Sơn Áp Lực Đại này lại chỉ là người bình thường, ngộ nhỡ trước khi đến khu Giang Nam người kia gặp phải yêu tà thì làm sao đây?

Người bắt yêu trẻ tuổi muốn dùng hết sức để bảo vệ người bạn tốt rất hợp ý trên mạng cũng như trong game này của mình, tránh cho hắn gặp nguy hiểm.

Chương 832: Thiệp Cưới Của Đậu Đậu

Lúc Tống Thư Hàng xem tin nhắn trả lời của Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần thì khóe miệng thầm co giật. Cái tên này thế mà lại ở rạp chiếu phim Văn Châu xem Trận Chiến Mạt Pháp cơ à?

Đúng lúc này, bên tai Tống Thư Hàng vừa lúc truyền đến lời bình luận của mọi người sau khi xem phim xong.

“Đoạn phần cuối phim kia quả thực khiến tôi xem mà nhiệt huyết sôi trào! Quá đặc sắc!”

“Có điều… thế mà Cao Thăng sư huynh lại được tẩy trắng, đúng là không khoa học.”

“Cùng suy nghĩ, tôi còn tưởng rằng hắn sẽ nương nhờ tà ma, sau đó sẽ bị nhân vật chính Lăng Dạ hành hạ đến chết chứ.”

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết đi chết lại mấy lần mới có thể khiến chúng ta vừa lòng thỏa dạ. Cũng không biết bộ phim này có phần tiếp theo hay không, nếu mà có thì Boss bộ thứ hai có thể là Cao Thăng sư huynh được tà ma làm cho sống lại. Nghĩ tới là thấy thích rồi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Phàm là sau khi xem xong bộ phim này, tất cả mọi người đều hy vọng Cao Thăng sư huynh chết thêm mấy lần… Dưới loại tình huống này, người đóng vai Cao Thăng sư huynh như hắn còn muốn hẹn ngày gặp mặt với Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần vừa mới xem xong Trận Chiến Mạt Pháp sao?

Có thể sau khi vừa thấy mặt thì đối phương hét lớn một tiếng: “Thì ra ngươi chính là Cao Thăng sư huynh?” sau đó kêu to các loại khẩu hiệu như “Damacia” hoặc là “Orc vĩnh viễn không làm nô lệ” rồi xông lên đập cho mình mấy quyền hay không đây?

(Damacia: Trong game Liên Minh Huyền Thoại, những vị tướng yêu thích của đa số mọi người như Garen, Lux, Jarvan IV,…

kèm với những kỹ năng của họ như Cầu Vồng Tối Thượng, Đại Địa Chấn, hay một số kỹ năng khác của một vài vị tướng, họ đều hô to Demacia mỗi khi tung kỹ năng kết liễu.)

(Khẩu hiệu “Orc vĩnh viễn không làm nô lệ” là câu nói nổi tiếng của Grom Hellscream (là Orc, nhân vật chủ chốt trong Warcraft 3 và cũng là nhân vật phản diện trong Warlords of Draenor). Nguyên văn là: "WE WILL NEVER BE SLAVES!!! But we WILL be CONQUERORS!! – CHÚNG TA SẼ KHÔNG BAO GIỜ TRỞ THÀNH NÔ LỆ!!! Nhưng chúng ta SẼ trở thành NHỮNG KẺ CHINH PHỤC!!")

Cho nên trước khi xác định ngày gặp mặt với đối phương thì trước tiên nên thử xem thái độ của Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần với Cao Thăng sư huynh cái đã nhỉ?

Vậy là Tống Thư Hàng trả lời:

“Trùng hợp vậy! Ta cũng vừa xem xong Trận Chiến Mạt Pháp với người bạn, đúng rồi, Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần, ngươi thấy nhân vật Cao Thăng sư huynh trong phim này thế nào?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, nếu đối phương trả lời mấy câu đại loại như [Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết đi chết lại vài lần!] thì hắn sẽ lập tức cự tuyệt việc hẹn ngày gặp mặt!

Sau này hai người cứ yên ổn làm bạn trên mạng đi, vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện hẹn ngày gặp nhau nữa!

…

Người bắt yêu trẻ tuổi nhận được tin nhắn trả lời của Tống Thư Hàng.

“Chậc chậc, thú vị đó. Xem ra Thư Sơn Áp Lực Đại rất có thiện cảm với nhân vật Cao Thăng sư huynh này thì phải?”

Người bắt yêu trẻ tuổi phỏng đoán.

Dù sao cũng là thằng bạn đã từng chơi game với Tống Thư Hàng rất lâu, lại thường xuyên tán dóc trên mạng, hắn liếc mắt là nhìn ra được trong câu trả lời này của Tống Thư Hàng có cất giấu u oán.

Không phải bởi vì nhân vật Cao Thăng sư huynh bị khán giả bôi đen quá nghiêm trọng cho nên trong lòng tên nhóc Thư Sơn Áp

Lực Đại này bất bình giùm Cao Thăng sư huynh đó chứ?

Sau khi suy nghĩ một lúc, người bắt yêu trẻ tuổi quyết định vuốt lông làm yên lòng bạn tốt của mình. Vì vậy hắn trả lời:

“Nên nói nhân vật Cao Thăng sư huynh này như thế nào cho tốt đây? Giai đoạn đầu có hơi gian ác, nhưng cuối cùng lại có thể vì bảo vệ tương lai của Không Vân phái mà đứng ra phụ trách chặn hậu ngăn cản tà ma. Đó là một nhân vật dù không hoàn mỹ nhưng lúc nguy cấp lại rất có trách nhiệm. Không tệ chút nào.”

Sau khi người bắt yêu trẻ tuổi gửi tin nhắn này đi thì hắn nhận được tin nhắn trả lời của Thư Sơn Áp Lực Đại rất nhanh:

“Ha ha, không hổ là bạn tốt Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần của ta, mắt nhìn đời của ngươi không nông cạn kiểu chỉ giới hạn ở ngoài mặt mà đã nhìn thấu nội tại của nhân vật rồi. Không nói phim nữa… Ngươi đã ở thành phố Văn Châu vậy thì chờ ta nhé. Chừng trưa mai là ta có thể về đến nhà. Chúng ta gặp ở đường Bạch Kình đi, nhà ta ngay trên đường Bạch Kình. Đến lúc đó mời ngươi tới nhà ta làm khách.”

Người bắt yêu trẻ tuổi trả lời:

“Được rồi, vậy hôm nay ta tìm một nơi nghỉ ngơi trước. Trưa mai gặp ở đường Bạch Kình thành phố Văn Châu nhé.”

Thư Sơn Áp Lực Đại đáp:

“Ngày mai gặp!”

Người bắt yêu trẻ tuổi cất điện thoại đi, nhếch miệng cười, đã nhiều năm như vậy mà tính cách Thư Sơn Áp Lực Đại vẫn không thay đổi bao nhiêu. Hy vọng sau khi hẹn ngày gặp mặt, bọn họ cũng có thể trò chuyện cởi mở như trên mạng vậy.

“Chí ít cũng để ta đưa ngươi đến khu Giang Nam một cách bình an, làm hết trách nhiệm của một người bạn chứ.”

Người bắt yêu trẻ tuổi nhẹ giọng nói.

Dứt lời, hắn đứng dậy rời đi rạp chiếu phim.

Trước khi rời khỏi rạp chiếu phim, tay phải của người bắt yêu trẻ tuổi nắm lại, nhẹ nhàng vung lên:

“Quả nhiên vẫn cứ cảm thấy Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết mà!”

Bên kia.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục trở lại công ty điện ảnh của Hoàng Sơn Chân Quân.

Lúc này trong công ty, sau khi lần đầu xem phim xong thì phần lớn thành viên Nhóm Cửu Châu Số 1 đều đã hài lòng thỏa dạ mà tản ra.

Mặt khác, thành viên tham gia đóng phim lần này đều thu hoạch không ít thứ tốt. Trước đó, thi thể của đám tà ma Cửu U bị chém giết trong quá trình quay phim đã đem đi đổi lấy hạt sen Quân Tử Kim Liên từ Bạch Vân Thư Viện của Nho gia rồi phân phối cho các thành viên tham gia bộ phim.

Ngoài ra… Bạch Tôn Giả còn chuẩn bị một đống quà biếu để tặng cho mỗi một vị trong nhóm diễn viên. Trừ thứ đó ra, Bạch Tôn Giả còn giao hẹn sẽ mang mỗi vị thành viên tiến vào di tích của Trường Sinh giả Trình Lâm nữa.

Trong động phủ của Trường Sinh giả Trình Lâm không chỉ có Trường Sinh giả thuyết pháp mà nơi sâu nhất còn khắc một bí pháp loại chữa trị.

Bí pháp nhìn như đơn giản nhưng lại dùng trọn cả sáu bức tường mà khắc ra. Hiển nhiên nó thật sự không đơn giản, nói không chừng trong đó còn cất giấu “con đường trường sinh” của Trường Sinh giả Trình Lâm nữa kìa.

…

Sau khi Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy hai người Tống Thư Hàng trở về thì vẫy tay gọi cả hai:

“Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, các ngươi đã về rồi đấy à.”

“Hoàng Sơn tiền bối, có chuyện gì sao ạ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân cười đưa hai hộp quà qua:

“Quà tặng cho các ngươi, đây là thù lao đóng phim mà Bạch đạo hữu cho mọi người.”

“Thù lao đóng phim sao?”

Tống Thư Hàng nhận hộp quà rồi mở ra.

Bên trong là hai quyển sách với gáy được đóng bằng chỉ.

Một quyển là Pháp Thuật Phong Ấn Nhập Môn, một quyển khác là Bách Khoa Toàn Thư Cơ Bản Về Ngũ Hành Của Pháp Thuật Phong Ấn. Nhìn qua thì đều là bản viết tay.

Lúc trước Bạch Tôn Giả từng đề nghị Tống Thư Hàng học tập pháp thuật phong ấn để đề phòng bất cứ tình huống nào.

Thuật phong ấn cũng là một trong những năng lực ắt không thể thiếu của một vị tu sĩ. Chờ sau này khi tu vi về thuật phong ấn của Tống Thư Hàng tăng lên, hắn còn có thể trực tiếp phong ấn hạch tâm chiếu xạ ra liên hoa bổ sung ma lực của mình.

Món quá này rất hợp ý Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn tiền bối, đúng rồi Hoàng Sơn tiền bối, Bạch tiền bối đâu rồi?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Vì sao quà tặng lại do Hoàng Sơn Chân Quân chuyển giao cho hắn và Tô Thị A Thập Lục nhỉ?

“Lúc trước Bạch Tôn Giả nhận được một tin nhắn từ Linh Điệp Tôn Giả, trước đó khi đại đệ tử Lưu Kiếm Nhất của Linh Điệp Tôn Giả đến bí cảnh chậm chạp mời Tam Lãng đạo hữu ra, nào ngờ bất cẩn khiến ngay cả bản thân cũng rơi vào trong bí cảnh chậm chạp. Vì vậy Linh Điệp Tôn Giả chỉ có thể mời Bạch Tôn Giả giúp một tay lôi đầu Tam Lãng và Lưu Kiếm Nhất ra.”

Hoàng Sơn Chân Quân dở khóc dở cười nói.

Ban đầu Linh Điệp Tôn Giả muốn tự mình ra tay đi lôi hai người kia ra… Thế nhưng thiên kiếp của Vũ Nhu Tử lập tức sắp phủ xuống, Tôn Giả thật sự không rút thân ra được.

Tống Thư Hàng gật đầu, thì ra là chuyện này.

Khi ấy chuyện này là hắn thay Bạch Tôn Giả liên hệ với Linh Điệp Tôn Giả, còn nhớ Linh Điệp Tôn Giả muốn Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đóng vai nam chính của một bộ phim ngay lập tức.

“Đúng rồi, trước khi rời đi Bạch đạo hữu từng nói, nếu hôm nay Thư Hàng tiểu hữu phải về thành phố Văn Châu thì cứ ở ngay Văn Châu chờ hắn. Hắn sẽ trực tiếp tới nhà tìm ngươi.”

Hoàng Sơn Chân Quân bổ sung.

“Không thành vấn đề, ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

…

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh cũng mở hộp quà của mình ra.

Trong hộp quà là bội kiếm Lưu Tinh kiếm của Bạch Tôn Giả.

“Í? Bạch tiền bối tặng Lưu Tinh kiếm cho A Thập Lục à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, nhưng A Thập Lục dùng đao mà!

“Không, không phải tặng cho ta. Là ta mượn dùng một chút thôi.”

Tô Thị A Thập Lục cười khẽ rồi nói:

“Bạch Tôn Giả nhắn lại bảo Lưu Tinh kiếm có thể giúp ta độ kiếp, với ta mà nói thì đây là món quà tuyệt nhất.”

Có Lưu Tinh kiếm, lại thêm đủ loại chuẩn bị của A Thất, còn có pháp bảo độ kiếp lấy được từ chỗ Bạch Tôn Giả, nếu cô lại độ kiếp thật bại thì thật sự không còn lời nào để nói nữa.

“Thì ra là thế.”

Tống Thư Hàng nghĩ tới may mà lần trước khi hắn độ kiếp cũng được Lưu Tinh kiếm của Bạch Tôn Giả giúp đỡ!

“Đúng rồi hai vị tiểu hữu, ta còn có một thứ cho các ngươi đây.”

Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên cười ha ha, sau đó đưa cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một tấm thiệp mời màu đỏ.

“Thiệp mời?”

Tống Thư Hàng mở tấm thiệp mời ra.

Đây là thiệp mời cưới.

Thần kỳ chính là… trong hai cột ngày tháng kết hôn và chú rể lại có một tầng che đậy tương tự với lớp tráng bạc trên thẻ cào trúng thưởng.

Mà trong cột cô dâu thì viết hai chữ “Đậu Đậu”.

Là thiệp mời hôn lễ của yêu quái Đậu Đậu Bắc Kinh!

Hơn nữa càng quan trọng hơn là, tên của Đậu Đậu được viết trong cột cô dâu.

“Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu là giống cái sao?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi. Hắn từng sống cùng Đậu Đậu một đoạn thời gian nên có thể xác định là Đậu Đậu có tiểu đinh đinh.

Hơn nữa Đậu Đậu cũng thích em gái, các loại đồ ăn như Em gái cẩu, Em gái miêu đều là thức ăn của nó.

Ghi chú: Phàm là em gái Sở Sở, bất kể chủng tộc nào cũng đều là thức ăn của nó.

Nhưng hiện tại trong cột cô dâu trên thiệp mời lại viết tên Đậu Đậu. Tống Thư Hàng nhìn đi nhìn lại, chắc chắn mình không nhìn lầm!

Lúc trước… tuy rằng cũng nghe Hoàng Sơn Chân Quân nhắc trong nhóm chat rằng muốn "gả" Đậu Đậu đi.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn cho rằng Hoàng Sơn Chân Quân muốn "gả" Đậu Đậu cho một con nữ yêu nào đó, tương tự với ở rể.

Hoàng Sơn Chân Quân cười thần bí:

"Ngày hôn lễ đó Đậu Đậu sẽ là cô dâu, điểm ấy ta có thể bảo đảm."

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Trong chiếc bình hoa trong suốt phía sau, Đậu Đậu trong trạng thái một bãi chất lỏng đang điên cuồng lắc mạnh.

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi:

"Vậy Hoàng Sơn tiền bối này, chú rể là ai thế?"

Vì sao trong cột chú rể lại dùng lớp tráng bạc để che lại.

"Chẳng lẽ là Diệt Phượng tiền bối à? Hắn được xưng là khắc tinh của Đậu Đậu, có khả năng cưới Đậu Đậu nhất đúng không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân lắc đầu:

"Tuy rằng ta rất muốn gả Đậu Đậu cho Diệt Phượng đạo hữu, thế nhưng Diệt Phượng đạo hữu từ chối rồi. Các ngươi không cần suy nghĩ nhiều… Các ngươi không biết chú rể đâu. Hơn nữa trên thiệp mời cũng không phải lớp tráng bạc mà là một lớp mực nước pháp thuật. Bởi vì thời gian cụ thể diễn ra hôn lễ ta còn chưa bàn bạc định ra. Cho nên chờ sau khi xác định thời gian cụ thể ta sẽ khống chế mực nước trên thiệp mời ngưng tụ ra ngày tháng. Đến lúc đã ta sẽ thông báo một lần trong nhóm chat cho mọi người. Nếu đến lúc đó Thư Hàng tiểu hữu và Tiểu Thập Lục có thời gian rảnh thì tới tham gia hôn lễ của Đậu Đậu nhé.”

Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng đầu tiên là lặng lẽ ngắm nhìn Đậu Đậu, sau đó lại lặng lẽ gật đầu.

Lập tức Đậu Đậu trong bình hoa càng ra sức giãy giụa hơn, cái bình cũng lắc lư dữ dội.

Chương 833: Ba Tống: Gần đây ánh mắt hàng xóm nhìn mình có hơi lạ

Bảy giờ tối ngày 25.

Tống Thư Hàng ngồi trên xe lửa trở về thành phố Văn Châu, sau chừng 9 tiếng đồng hồ mới có thể về đến nhà. Vì vậy khi đến nơi chắc là rạng sáng.

Lần này trở về Văn Châu chỉ có một thân một mình Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục sắp độ kiếp nên đương nhiên sẽ không cùng Tống Thư Hàng về Văn Châu chơi.

Bạch Tôn Giả đi bí cảnh chậm chạp tìm Cuồng Đao Tam Lãng và Lưu Kiếm Nhất nên bảo Tống Thư Hàng trực tiếp chờ hắn ở Văn Châu.

Bắc Hà Tán Nhân thì đi Tử Cấm Thành... sắp tới thời gian ước chiến với Đồng Quái Tiên Sư, hắn muốn đến đó trước để ngắm nghía chút ít. Thuận tiện bế quan ổn định cảnh giới, hắn đã chuẩn bị xong xuôi “Hổ Khu Nhất Chấn” cho trận chiến trên đỉnh Tử Cấm khiến tên thầy bói dỏm kia quỳ xuống trước mặt hắn khóc rống cầu xin tha thứ.

Những tiền bối khác trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng đều có chuyện của mình. Đừng thấy bọn họ lúc nào cũng rảnh rang tán dóc trong nhóm, trên thực tế mỗi vị đạo hữu đều rất bận rộn, thời gian bọn họ tán dóc đều rút ra từ “tranh thủ trong lúc bận rộn” đó!

Kỳ thật lúc đầu Dược Sư dự định bớt thời giờ dạy bảo Tống Thư Hàng luyện chế mấy loại đan dịch thú vị.

Đây là chuyện hắn đã đáp ứng từ những ngày đầu gặp Tống Thư Hàng.

Rất nhiều năm trước Dược Sư đã thiết lập một con đường kiếm tiền. Có điều hắn không phải vì tiền tài thế tục mà là vì hàng năm đều có thể đạt được hơn hai mươi loại dược liệu đặc thù dưới biển sâu dùng để nghiên cứu luyện đan từ trong tay đối phương.

Chẳng qua hiện tại Dược Sư đã dần không cần dùng đến con đường này nữa.

Hai mươi vị dược liệu dưới biển sâu kia Dược Sư đã để dành được rất nhiều. Mà tiền trong thế tục, Dược Sư cũng không biết mình đã tích trữ được bao nhiêu.

Vì vậy, lúc trước Dược Sư có ý định giao "con đường" này lại cho Tống Thư Hàng. Hắn nghĩ sau khi Tống Thư Hàng hoàn thành trăm ngày trúc cơ rồi học phương pháp luyện chế nước thuốc thú vị này, sau đó thu hoạch hai mươi loại dược liệu kia và tiền tài thế tục từ trong tay đối phương.

Lúc ấy Dược Sư đã giao hẹn với Tống Thư Hàng, tiền tài lấy được sẽ chia hắn bốn phần, sáu phần còn lại thuộc về Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa mới bước vào thế giới tu chân, hẳn là vẫn còn nhu cầu về tiền tài thế tục.

Có điều lúc đầu đánh chết Dược Sư cũng không nghĩ tới cảnh giới tu chân của Tống Thư Hàng lại đột nhiên tăng mạnh như thế. Giờ mới được bao tháng đâu mà đã có tu vi tam phẩm mạch thứ hai Nguyệt Âm mạch rồi!

Có điều… Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương vừa kết hôn xong nên đã vui vẻ đi hưởng tuần trăng mật.

Rõ ràng trước khi kết hôn, Dược Sư và Giang Tử Yên gần như một tấc không rời, dính nhau như sam, tuần trăng mật này thật sự cần thiết sao?

Nhưng mà… Dược Sư dự định đặt điểm cuối cuộc hành trình trăng mật của mình và Giang Tử Yên ở khu Giang Nam. Ở đó sẽ tranh thủ chỉ bảo Tống Thư Hàng phương pháp luyện chế mấy loại đan dược đặc thù kia, cũng chuyển giao con đường kiếm tiền mà mình thiết lập luôn.

Trừ điều đó ra, Hoàng Sơn Chân Quân tỏ ý sắp tới có thể hắn sẽ đến thành phố Văn Châu một chuyến, cũng tỏ ý nếu có cơ hội thì sẽ gặp Tống Thư Hàng ở Văn Châu.

Lúc Tống Thư Hàng tò mò hỏi Hoàng Sơn Chân Quân đi Văn Châu có chuyện gì, Hoàng Sơn Chân Quân chỉ cười thần bí mà không trả lời.

× × × × ×

Lúc này ở trong nhà Tống Thư Hàng trên đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Vân Vụ Đạo Trưởng dùng tên giả Lý Vân lại tới nhà làm khách lần nữa. Hai tháng này, từ sau khi hắn dọn đến cạnh nhà Tống Thư Hàng thì thường xuyên chạy tới một lần.

Hiện tại quan hệ giữa ba Tống và mẹ Tống với Vân Vụ Đạo Trưởng đã cực kỳ tốt đẹp. Sắp trở thành tri kỷ không có gì giấu nhau luôn rồi!

Hôm nay cuối cùng Vân Vụ Đạo Trưởng cũng nhận được một tin tức tốt từ trong miệng mẹ Tống.

Tống Thư Hàng dạo chơi bên ngoài suốt cả kỳ nghỉ hè rốt cuộc hôm nay đã sắp về rồi!

Vân Vụ Đạo Trưởng cảm giác hốc mắt mình có hơi ươn ướt… Chờ mất nửa tháng trời đó, tiểu tử Tống Thư Hàng này rốt cuộc cũng đã về.

Hắn cảm thấy mình sắp không chịu đựng nỗi nữa rồi.

Nửa tháng trước, Vân Vụ Đạo Trưởng liên hệ với Không Không Đạo Môn một lần nữa, vả lại còn tranh thủ trở về Không Không Đạo Môn thu hồi một đống tài nguyên dùng để cung cấp cho tu luyện.

Trong lòng Vân Vụ Đạo Trưởng quyết định, nếu như cuối tháng này mà Tống Thư Hàng vẫn chưa trở lại thì hắn sẽ từ bỏ luôn ý niệm “ăn ké” Ngộ Đạo Thạch trong đầu, trở về Không Không Đạo Môn của mình chăm chỉ tu luyện.

May mà Tống Thư Hàng rốt cuộc đã trở về.

Chờ sau khi tiểu tử này trở về, nhất định phải để hắn cảm tạ mình mới được! Vân Vụ Đạo Trưởng thầm nghĩ trong lòng, bởi vì trong thời gian nửa tháng trở thành hàng xóm của nhà Tống Thư Hàng, hắn đã lặng lẽ ngăn cản một đợt tai nạn giúp nhà Tống Thư

Hàng.

Tỷ như, đã từng có một con rối kim loại hình nhện bò vào ẩn núp trong nhà Tống Thư Hàng, Vân Vụ Đạo Trưởng đã lặng lẽ tháo hết toàn bộ chân của con nhện kim loại kia ra.

Đến lúc đó Tống Thư Hàng tiểu hữu tuyệt đối sẽ không từ chối việc cho mình ăn ké Ngộ Đạo Thạch.

Sau đó, Vân Vụ Đạo Trưởng mở di động ra đăng một status trong vòng bạn bè của mình.

Tiêu đề: [Tròn nửa tháng trời trôi qua, ta vẫn kiên trì làm khách ở nhà vị tiểu hữu kia, thuận tiện ăn ké chút điểm kinh nghiệm. Đáng tiếc vị tiểu hữu kia luôn không trở về. Khó chịu, muốn khóc. Ngày hôm nay, rốt cuộc vị tiểu hữu này cũng sắp trở về rồi, vui quá đi thôi.]

Kèm theo: [Hai tấm hình Vân Vụ Đạo Trưởng vui vẻ selfie]

Địa điểm tin tức: Đường Bạch Kình thành phố Văn Châu.

Sau khi post lên… trong nháy mắt có trên trăm người ấn like.

Sau đó có vô số bạn tốt bắt đầu bình luận.

Lầu 1: Đạo Trưởng ngươi rốt cuộc cũng đợi được vị tiểu hữu thần kỳ kia về rồi à? Vị tiểu hữu kia rốt cuộc là thần thánh phương nào thế, chờ mong đạo trưởng thuận lợi cọ kinh nghiệm, sau đó thần công đại thành!

Lầu 2: Chúc mừng Đạo Trưởng, rốt cuộc được đền bù ước nguyện!

…

Lầu 30: Đạo Trưởng, hôm nay tâm tình tốt như thế, vậy dạy bọn ta mấy chiêu tuyệt học dưỡng sinh nữa được không? Bộ Dưỡng Sinh Dinh Dưỡng Học ngươi dạy lần trước quá tuyệt vời, ta ăn theo bài thuốc đó mấy tháng liền thì cảm giác toàn thân có sức lực, càng men lì hơn.

…

Lầu 60: Chúc mừng Đạo Trưởng, Đạo Trưởng không khó chịu, Đạo Trưởng đừng khóc, dũng cảm đứng lên nào.

…

Bình luận trong nháy mắt đã đạt tới trên trăm lầu.

Vân Vụ Đạo Trưởng hài lòng cất di động của mình đi rồi thoải mái nhấp một hớp trà.

Từ sau khi phá phong ấn ra ngoài, hắn lập tức vứt bỏ phần mềm chat mình đã dùng trong thời gian bị trấn áp năm đó, mặc dù fan của tài khoản Vân Vụ Đạo Trưởng trong phần mềm chat kia cực đông, mỗi khi post một status đều có gần hơn ba trăm người bình luận cổ vũ, hơn nghìn người ấn like.

Nhưng Vân Vụ Đạo Trưởng phát hiện tài khoản trong phần mềm chat kia có vấn đề, bên trong có âm mưu của Hoàng Sơn Chân Quân.

Vì vậy… sau khi phá phong ấn ra ngoài rồi trở thành hàng xóm nhà Tống Thư Hàng, hắn bèn đổi một cái điện thoại mới, còn đổi phần mềm chat cũ thành một cái khác đang thịnh hành nhất trên thị trường.

Lúc vừa đổi sang phần mềm này, fan của Vân Vụ Đạo Trưởng rất ít. Mỗi khi post một status thì người ấn like lác đác không có mấy, bạn bè cũng không được mấy ai.

Nhưng từ khi Vân Vụ Đạo Trưởng nỗ lực kiên trì post một ít Dưỡng Sinh Dinh Dưỡng Học, post một vài chuyện xưa thần kỳ mang tên [Bút ký mạo hiểm của Lý Vân đạo trưởng] vân vân và mây mây… trong nửa tháng trời.

Rốt cuộc hắn lại tích lũy được rất nhiều fan.

Hiện tại một status của hắn được post lên, dù là tin tức bình thường thì trong nháy mắt đã có mấy trăm người ấn like, bình luận.

Điều này khiến Vân Vụ Đạo Trưởng rất là thỏa mãn.

Hắn rất hưởng thụ loại cảm giác này.

…

Sau khi biết được tin tức của Tống Thư Hàng, ngoại trừ hàng xóm tốt thế kỷ mới là Vân Vụ Đạo Trưởng rất vui vẻ ra… một nhà hàng xóm khác của Tống Thư Hàng cũng rất vui vẻ.

Một hàng xóm khác của Tống Thư Hàng là người nước ngoài, Joseph tiên sinh.

Sau khi Joseph dọn đến làm hàng xóm của Tống Thư Hàng thì cũng thường xuyên tới nhà làm khách. Hơn nữa trong mắt Joseph, “công pháp” của sư phụ Tống Thư Hàng chính là gia truyền. Cho nên hắn tin chắc rằng trong hai người ba Tống hoặc mẹ Tống ắt có một vị là cao thủ tuyệt thế.

Joseph đã từng âm thầm thăm dò, đáng tiếc bất kể là ba Tống hay là mẹ Tống đều không đáp lại hắn.

Thế nhưng sau khi Joseph làm khách ở nhà Tống Thư Hàng thì càng kiên định ý niệm nhà Tống Thư Hàng là “võ lâm thế gia” trong đầu.

Bởi vì mỗi lần sau khi đến nhà Tống Thư Hàng làm khách rồi uống trà, hắn đều cảm thấy tinh thần sảng khoái, tai thính mắt tinh, đầu óc càng được vây trong một loại trạng thái “giác ngộ” kỳ diệu! Hơn nữa mỗi lần sau khi uống trà xong, hắn lập tức cảm thấy thân thể của mình như được tẩy rửa qua một lần vậy!

Trừ điều đó ra, sau khi Joseph có quan hệ càng ngày càng tốt với ba Tống thì còn được ba Tống bắt ở lại ăn vài bữa cơm.

Thức ăn trên bàn thoạt nhìn cũng không có điểm gì đặc biệt… Thế nhưng cơm kia vừa được bưng lên, mỗi một hạt cơm đều óng ánh trong suốt, hạt tròn chắc mẩy, càng tản ra mùi thơm mê người.

Sau khi ăn xong một bữa cơm, Joseph cảm giác toàn thân mình đều tràn đầy lực lượng! Quả thực còn khoa trương hơn cả việc ăn mấy miếng nhân sâm trăm năm nữa!

Mỗi lần sau khi ăn cơm xong ở nhà Tống Thư Hàng rồi trở về nhà mình thì Joseph sẽ gấp rút tu luyện võ học tuyệt thế mà sư phụ Tống Thư Hàng truyền thụ cho.

Sau khi phạch phạch phạch phạch hoàn thành hai mươi mấy lần bộ Thời Đại Vẫy Gọi, Joseph lập tức cảm giác được thể chất của mình lại mạnh mẽ hơn nhiều!

Cơm tẻ kia tuyệt đối không phải cơm tẻ bình thường! Nói không chừng đó chính là một loại “dược thiện” được “võ lâm thế gia” Hoa Hạ đặc biệt điều chế cho việc tập võ!

Cho nên sau khi ăn xong mới có thể cảm thấy đại bổ như vừa gặm nhân sâm!

Sau khi ăn chực vài bữa cơm ở nhà Tống Thư Hàng… ba Tống cảm giác ánh mắt Joseph tiên sinh nhìn mình càng ngày càng lạ. Ánh mắt kia cứ như đang nhìn “nhân vật lớn” khiến ba Tống rất ư là mất tự nhiên.

× × × × ×

Tống Thư Hàng ngồi trên xe lửa nhìn ra phong cảnh không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ.

Lúc này dáng người Tống Thư Hàng đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Dược lực của Long Ma dược tề đã được hắn hấp thu xong xuôi, hiện tại thể chất của hắn đã nằm trong trạng thái tu sĩ tam phẩm đỉnh phong.

“Chậm quá đi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói, tốc độ chiếc xe lửa này đúng là chậm như rùa nếu so với phi kiếm.

Tứ phẩm, lúc nào bản thân mới có thể tấn thăng lên cảnh giới tứ phẩm đây?

Đến lúc đó có thể ngự kiếm phi hành… à không đúng, là ngự đao phi hành chứ.

Tống Thư Hàng sờ bao cổ tay trên tay mình.

Trong bao cổ tay cất giấu một chiếc vòng tay, đó là trang bị không gian mà Bạch Tôn Giả cho hắn mượn, bên trong có không gian rộng một trăm mét vuông với chiều cao mười mét. Trong toàn bộ không gian chất đầy linh thạch bát phẩm và cửu phẩm.

Hơn nữa trên vòng tay còn có trận pháp mà Bạch Tôn Giả phụ thêm vào để che giấu khí tức của nó, khiến nó thoạt nhìn không có chút linh khí nào tựa như vòng tay thông thường vậy. Như vậy có thể hạn chế tối đa việc Tống Thư Hàng bị tu sĩ tà đạo thấy hơi tiền nổi máu tham mà ra tay cướp đoạt.

Nếu như đến lúc đó, hành trình đến cấm địa không tìm được phương pháp chữa trị hàn bệnh cho Lý Âm Trúc thì chỉ đành đặt hy vọng lên người vị “cái gì cũng có bán” kia.

Chương 834: Nhóm ăn hại, tập hợp!

Nhưng tốc độ của tàu cao tốc quá chậm, sớm biết thế này thì ngồi máy bay cho rồi. Đi tàu gần 9 tiếng, có chút ăn không tiêu.

Suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng đưa tay lục lọi trong túi thu nhỏ một tấc của mình.

“Làm gì thế?”

Trong túi thu nhỏ một tấc truyền ra tiếng của Thông Nương.

“Ta muốn tìm khối linh thú tinh, ở không chán quá nên muốn ăn chút gì đó.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ngươi đợi một chút, để ta tìm giúp ngươi. Không có chuyện gì thì đừng có thò tay vào lục lọi trong nhà ta, lần nào cũng lật tung nhà ta hết cả lên, có biết là ta thu dọn lại rất cực khổ không hả?”

Thông Nương nghiêm túc nói.

“Xin lỗi.”

Tống Thư Hàng quen miệng nói xin lỗi, nhưng vừa nói xong hắn lập tức cảm thấy không đúng.

Túi thu nhỏ một tấc là tài sản của hắn mà? Biến thành nhà của Thông Nương khi nào thế?

Nhưng nể tình Thông Nương ở trong túi thu nhỏ một tấc đã kích hoạt phù bảo hộ cứu hắn mấy lần nên cũng không so đo với cô làm gì.

Một lát sau, Thông Nương đưa lên một túi nhỏ đựng linh thú tinh giống ngựa nhị phẩm cùng tam phẩm. Lúc trước có một con ngựa tinh tập kích Tống Thư Hàng muốn cướp đi Thông Nương, sau đó bị Diệt Phượng Công Tử đánh một trận nên thân, linh thú tinh này chính là tiền bồi thường mà con ngựa tinh nọ đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lấy ra một viên linh thú tinh loài ngựa nhị phẩm, yên lặng vận chuyển Kình Thôn Thuật trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, rắc rắc mấy tiếng, hắn đã nhai nát viên linh thú tinh này rồi nuốt vào bụng.

So với linh thạch đơn thuần, Tống Thư Hàng càng thích linh thú tinh cùng cấp hơn.

Giá của linh thú tinh còn rẻ hơn linh thạch cùng cấp nữa kìa.

Hơn nữa, khi Tống Thư Hàng lợi dụng Kình Thôn Thuật ăn linh thú tinh, không những thu được cùng số năng lượng chuyển hóa thành chân khí, mà còn có thể tăng lên tu vi của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Mỗi khi ăn xong một viên linh thú tinh, hư ảnh cá voi khổng lồ do ba mươi ba thần thú ngưng tụ thành trong cơ thể hắn sẽ trở nên mạnh hơn.

Đúng là hàng tốt giá rẻ mà.

“Chỉ cần ăn là có thể tăng lên tu vi, vị nào trong Thiên Đình viễn cổ nghiên cứu ra môn thần công này đúng là thiên tài.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Rắc rắc rắc rắc, rắc rắc rắc rắc...

Hắn nhai nuốt từng viên từng viên linh thú tinh, tiên thiên chân khí hóa dịch trong cơ thể lại tăng cường không ít.

Phối hợp với linh lực ngũ phẩm từ cơ thể Diệp Tư phản hồi tới cùng với lực lượng hoạt tuyền trong tâm khiếu, ngày Tống Thư Hàng đả thông tam phẩm mạch thứ ba Dương Viêm mạch không còn xa nữa.

Sau mạch Dương Viêm chính là mạch cuối cùng –Không Vương mạch!

Một khi đả thông mạch Không Vương xong, đến lúc đó bốn mạch hợp nhất kích hoạt Chiến Vương chi khu, có thể dẫn động lôi kiếp tam phẩm, đánh vào cảnh giới tứ phẩm.

Đến tứ phẩm... là có thể ngự đao phi hành! Ngầu chết bỏ!

Một tương lai tươi sáng đang vẫy gọi hắn.

“Đến tứ phẩm rồi sẽ không cần ngồi loại phương tiện giao thông vừa chậm vừa phiền toái như tàu cao tốc nữa.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng phàn nàn.

Lúc này, Diệp Tư trong cơ thể đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Ủa? Thư Hàng, ngươi không thích ngồi tàu cao tốc hả?”

“Ừ, giờ thấy tốc độ của nó chậm như rùa, có chút nhàm chán.”

Tống Thư Hàng dùng ý niệm trả lời.

“Sao ngươi không nói sớm, biết vậy ta trực tiếp mang ngươi bay trở về nhà cho rồi, ta là Linh Hoàng ngũ phẩm đấy nhé! Ta còn tưởng ngươi thích ngồi loại phương tiện giao thông này chứ?”

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc lựa chọn trở về nhà, hắn lại không hề nghĩ đến chuyện Diệp Tư có thể ngự kiếm phi hành.

Đúng là đần mà!

“Nhưng ta thấy tàu cao tốc rất thú vị. Ta ở Bích Thủy Các qua biết bao nhiêu năm, không ngờ xã hội loài người lại biến hóa lớn như vậy.”

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Trừ những thứ này ra còn có thứ khác thú vị hơn nữa kìa. Chờ trở về thành phố Văn Châu, ta mang ngươi đến thư viện thành phố, nhất định ngươi sẽ rất thích nơi đó.”

“Được đó ~~”

Diệp Tư đáp.

...

Tống Thư Hàng tiếp tục nhét linh thú tinh vào miệng, đồng thời dùng ý niệm nói chuyện phiếm với Diệp Tư.

Lúc này tàu cao tốc đến trạm, có hành khách khác lên tàu.

Một bà mẹ trẻ tuổi dắt theo một đứa con gái chừng bốn tuổi lên tàu, trên tay cô cầm vé đi tìm chỗ ngồi. Một lát sau, cô dắt con gái đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Chỗ ngồi của hai mẹ con ở đây.

Bà mẹ trẻ tuổi ngồi ở vị trí cạnh lối đi, còn cô bé thì ngồi cạnh Tống Thư Hàng.

Cô bé tầm bốn năm tuổi, tóc ngắn ngang vai, mắt to tròn đen láy, trên người mặc váy, tinh xảo như búp bê sứ.

Lúc cô bé cùng với mẹ ngồi xuống, đúng lúc Tống Thư Hàng cầm một viên linh thú tinh trên tay, một bên dùng ý niệm nói chuyện với Diệp Tư, một bên cắn nửa viên linh thú tinh nhai răng rắc rồi nuốt vào.

Linh thú tinh có rất nhiều hình dạng, một số thì như ngọc trai, một số lại như kim cương, cũng có loại giống như thủy tinh. Nhưng bất kể loại nào cũng đều rất cứng, nhìn không giống như thứ mà con người có thể nhai bể nuốt vào.

Lúc Tống Thư Hàng dùng Kình Thôn Thuật nhai nuốt linh thú tinh sẽ phát ra tiếng nhai giòn tan rôm rốp.

Cô bé lập tức bị tiếng nhai nuốt linh thú tinh của Tống Thư Hàng hấp dẫn, bé ngẩng đầu nhỏ tò mò nhìn qua Tống Thư Hàng.

Đúng lúc thấy được Tống Thư Hàng nhét nửa viên linh thú tinh còn lại vào trong miệng, nhai rốp rốp rốp rốp~~ rồi nuốt mất.

Bé gái trợn tròn mắt nhìn.

Bà mẹ trẻ tuổi cũng quay qua nhìn Tống Thư Hàng với vẻ tò mò.

“Anh~ anh thật lợi hại!”

Cô bé dùng tiếng trung ngọng nghịu nói, tiếng Trung của bé còn chưa thạo lắm.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, sau đó lúng túng nháy mắt với cô bé.

“Nhưng anh ơi, thứ này nhìn rất cứng, hẳn là rất khó tiêu hóa. Nếu anh mắc hội chứng Pica thì nên đi chữa sớm đi ạ.”

Cô bé cũng nháy mắt một cái, tốt bụng nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Lúc cô bé nói một câu dài thế này, phát âm trở nên không chuẩn lắm, cố gắng lắm mới nghe ra được.

Tống Thư Hàng:

“...”

Anh đây không mắc hội chứng Pica nhé! Nhưng xét về mặt nào đó thì sau khi luyện Kình Thôn Thuật, hắn gặm linh thú tinh giống như ăn kẹo thế này cũng chẳng khác gì hội chứng Pica.

Bà mẹ trẻ vội vàng đánh nhẹ con gái mình một cái, sau đó ngượng ngùng nói:

“Xin lỗi cậu, trẻ con không hiểu chuyện, cậu đừng để ý nhé.”

Tiếng Trung của bà mẹ trẻ này cũng không chuẩn, nhưng vẫn khá hơn con gái mình một chút.

Tống Thư Hàng lúng túng cười:

“Không sao không sao, cô bé rất tốt bụng, rất dễ thương.”

“Cám ơn anh.”

Cô bé nghe Tống Thư Hàng khen mình thì cười cảm ơn, sau đó bé lại nháy mắt, tiếp tục nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị nhìn đến mức không được tự nhiên.

“A ha, hèn gì trông anh quen mắt thế.”

Cô bé tử hạ thấp giọng khẽ nói:

“Trailer phim Trận Chiến Mạt Pháp! Từ khi xem xong đoạn trailer kia, mỗi ngày ba em đều hô một câu ‘Cao Thăng sư huynh phải chết!’, ngày nào cũng kêu, ồn muốn chết luôn.”

Tống Thư Hàng sờ mặt mình.

Không ngờ hắn thành minh tinh thật rồi, đáng tiếc lại là minh tinh phản diện, cho dù khúc sau đã tẩy trắng nhưng mọi người vẫn không bớt ghét nhân vật mà hắn đóng. Giờ mỗi khi đi ra ngoài chắc phải dùng Huyễn Hình Hung Châm thay đổi bộ dạng, hoặc là mang theo kính mát lớn thôi, phòng ngừa bị người ta trùm bao bố đánh hội đồng.

Ngay lúc Tống Thư Hàng còn đang suy tư, một ông chú ngồi sau lưng hắn cười nói:

“Ồ, gần đây tôi cũng thường nghe thấy câu này. Mấy ngày này con gái tôi cũng thường xuyên hô câu này, nghe nói là có liên quan đến một bộ phim tên là Trận Chiến Mạt Pháp.”

Ông chú vừa dứt lời, màn hình tivi trong toa tàu cũng trùng hợp bắt đầu phát đoạn trailer của Trận Chiến Mạt Pháp.

Hoàng Sơn đại nhân thật thần thông quảng đại!

Quảng cáo đến cả tàu cao tốc luôn rồi à.

Phần lớn hành khách trên tàu bây giờ đều là người bận rộn, bởi vì thời gian không chó phép nên đa số đều không kịp tới xem bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp trình chiếu vào hôm nay.

Giờ thấy trailer vừa mới phát... bộ phim này lập tức trở thành đề tài bàn tán, trong toa tàu có rất nhiều người bắt đầu bàn luận với bạn bè ngồi cạnh về đề tài này.

Hoàng Sơn tiền bối, ngài hại ta rồi!

Tống Thư Hàng yên lặng xoay đầu lại, sau đó làm động tác đeo kính. Thật ra hắn không có mang theo kính mát, đây chỉ là dùng công năng của ghim cài áo biến hình biến ra mắt kính lớn đeo trên mặt mà thôi, lại thay đổi mặt mũi tướng mạo mình một chút.

Làm xong hết hắn mới quay đầu lại.

Cô bé ngồi bên cạnh vẫn nháy mắt, mỉm cười nhìn hắn, trông rất đáng yêu.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Anh yên tâm đi, em kín miệng lắm.”

Cô bé giơ ngón cái về phía Tống Thư Hàng, một cô bé rất hiểu chuyện.

“Cám ơn em.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nhưng anh có thể khiến cho em kín miệng hơn chút nữa.”

Cô bé nói.

Vừa nói cô bé vừa đưa tay vào trong túi nhỏ của mình, định lấy giấy và bút ra, bé muốn xin Tống Thư Hàng ký tên cho mình.

“Chậc, nếu mình mang chữ ký của Cao Thăng sư huynh về nhà, không biết ba ba sẽ lộ ra vẻ mặt gì nhỉ?”

Bé rất mong đợi.

“Nhóc con, muốn phí bịt miệng à?”

Tống Thư Hàng bật cười nói.

Nói đến phí bịt miệng cho cô bé, hắn chợt nảy ra một ý:

“Nhìn anh này, anh làm ảo thuật cho em xem.”

Tống Thư Hàng chìa hai tay trước ngực, sau đó thổi vào tay một hơi. Phát động năng lực Thiệt Trán Liên Hoa!

Ba đóa hoa sen trong suốt xuất hiện trên tay hắn.

Tống Thư Hàng nhanh chóng tán đi hai đóa, sau đó mỉm cười đưa đóa sen cuối cùng cho cô bé:

“Tặng em đó, đây là phí bịt miệng của anh.”

Sở dĩ chọn Thiệt Xán Liên Hoa làm quà tặng là vì Thư Hàng thấy cô bé này khá quen mắt.

“Đẹp quá!”

Cô bé lấy được đóa hoa sen, lập tức ném chuyện ký tên đến chân trời góc biển nào mất rồi.

Cùng lúc đó, mùi thơm không cách nào che giấu của hoa sen cũng lan tỏa ra xung quanh.

Ai ngửi được mùi thơm này đều cảm thấy rất đói bụng.

...

Lúc này, trong toa tàu cách Tống Thư Hàng ba tòa.

Một tiểu hòa thượng và hai cô bé rất đáng yêu đang ngồi cùng hàng với nhau.

Tiểu hòa thượng nhìn qua chừng sáu tuổi, còn hai cô bé một người tầm bảy tuổi, một người khác cũng chỉ tầm khoảng mười tuổi. Bên cạnh ba đứa nhóc không có người giám hộ đi theo... cũng không biết chúng lên tàu bằng cách nào?

Lúc này ba đứa nhóc đang gặm bánh bao, đột nhiên cả ba đồng loạt ngẩng phắt đầu.

“Có dao động linh lực.”

Cô bé nhỏ tuổi hơn nhẹ giọng nói.

“Ở toa tàu cách chúng ta ba toa, có đi xem thử không?”

Tiểu hòa thượng hỏi.

“Sư muội, tiểu Quả Quả, chúng ta đừng gây thêm rắc rối nữa. Chúng ta lặng lẽ trốn ra ngoài đã rất không hay rồi, nếu chọc giận vị tiền bối không biết tên kia nữa thì càng không ổn.”

Cô bé lớn tuổi hơn bất an nói.

Chương 835: Loli đáng yêu nhà người ta với nhóc con lì lợm nhà mình

“Chúng ta chỉ đi một vòng xem thử thôi, không gây ra rắc rối gì đâu.”

Tiểu hòa thượng nói.

Nếu đối phương là tu sĩ chính đạo, vậy cũng không cần lo đối phương sẽ ra tay đả thương. Nếu đối phương là tà tu, chỉ cần cẩn thận chút cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nếu thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trên người tiểu hòa thượng còn có một bảo vật bảo mệnh cùng với một món bảo bối triệu hồi Tam Nhật sư huynh.

Cô bé lớn tuổi hơn vẫn cảm thấy rất bất an nói:

“Ta vẫn nghĩ tốt hơn hết đừng gây thêm rắc rối nữa.”

Nhưng tiểu hòa thượng và cô bé nhỏ hơn đã đứng dậy đi đến toa tàu trước mặt rồi. Cô bé lớn tuổi hơn thở dài, sau đó cũng chỉ đành đi theo. Dù sao cô bé vẫn là người lớn tuổi nhất trong ba người, phải chăm sóc sư muội và tiểu hòa thượng.

Đi thông qua hai toa tàu, ba đứa nhóc tiến vào toa tàu mà Tống Thư Hàng đang ngồi.

“Thơm quá!”

Cô bé nhỏ tuổi hơn vừa mới hít một hơi, bụng nhỏ lập tức truyền đến tiếng kêu réo. Mùi thơm này còn thơm hơn cả món ăn mà tiên trù trong môn phái bọn họ chế biến ra!

“Phía trước chính là vị trí truyền tới linh khí!”

Tiểu hòa thượng nhẹ giọng nói:

“Cẩn thận đó, chúng ta sẽ giả bộ đi ngang qua, đừng để vị tiền bối kia chú ý đến.”

Đang lúc nói chuyện, phía trước bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại. Bởi vì các chỗ ngồi cách nhau nên tiểu hòa thượng và hai cô bé không thấy được chủ nhân điện thoại di động.

Nhưng hình như vị trí vang lên chuông điện thoại chính là vị trí phát ra dao động linh lực mới nãy thì phải?

Cho nên tiểu hòa thượng và hai cô bé một lớn một nhỏ bất giác tập trung sự chú ý đến vị trí kia.

Đúng lúc này, phía trước bỗng truyền đến giọng nói mà tiểu hòa thượng nghe cực kỳ quen tai.

“Alô, Tam Nhật sư huynh? Tìm ta có chuyện gì không?”

“Hả? Gì? Tiểu Quả Quả lại bỏ nhà ra đi? Ặc, lần này nó còn mang đi hai vị khách rất quan trọng trong chùa nữa á?”

“Không có, Quả Quả không có đến chỗ ta. Ta mới từ chỗ Hoàng Sơn tiền bối rời đi đây, chuẩn bị đến thành phố Văn Châu. Quả Quả cũng không liên lạc với ta.”

“Ta biết rồi, nếu Quả Quả tới tìm ta thì ta sẽ liên lạc với ngươi đầu tiên. Yên tâm, nhất định sẽ không để nó chạy mất.”

“Ta biết mà, nếu nó còn dám chạy loạn thì ta sẽ thay sư huynh ngươi nghiêm túc dạy dỗ nó một trận. Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nương tay đâu.”

“Biết biết, thằng nhóc lì lợm ngứa da đây mà! Vậy nhé, bye bye.”

Tiểu hòa thượng nghe đến chỗ này, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

“Chúng ta rút lui thôi.”

Tiểu hòa thượng dùng khẩu hình nói với hai chị em bên cạnh.

Sau đó ba nhóc thận trọng lui ra khỏi toa tàu này, về toa tàu đằng sau.

Thuận lợi chạy thoát thành công!

Tiểu hòa thượng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Quả Quả, ngươi biết vị tiên sinh gọi điện thoại lúc nãy sao?”

Cô bé nhỏ tuổi tò mò hỏi. Đương nhiên hai chị em bọn họ cũng nghe được nội dung cuộc nói chuyện điện thoại của vị tiên sinh kia.

Vị tiên sinh kia không chỉ một lần nhắc tới tên Quả Quả, mà còn nhắc đến tên Tam Nhật sư huynh, vậy chắc chắn là Quả Quả biết hắn rồi.

“Đúng vậy, ta biết.”

Tiểu hòa thượng gật đầu nói:

“Hắn chính là Tống Thư Hàng sư huynh mà trước đây ta nhắc với các ngươi đó, bình thường hắn là một vị sư huynh rất tốt. Thật ra lúc đầu chúng ta lên kế hoạch đi khu Giang Nam, ta vốn muốn đi tìm hắn, hắn học tại khu đại học Giang Nam.”

“Vậy ngươi trốn hắn làm gì?”

Hai chị em thắc mắc.

Tiểu Quả Quả xoa mặt giải thích:

“Thư Hàng sư huynh cái gì cũng tốt, người cũng tốt, cũng rất quan tâm ta. Nhưng hắn có một sở thích rất tà ác. Đứa trẻ nào mà không nghe lời, hắn sẽ đánh són cứt đứa đó, cực kỳ đáng sợ! Cho nên không thể để hắn phát hiện ra chúng ta được, nếu không hậu quả khó mà tưởng tưởng nổi!”

Nó mới vừa nghe được Tống Thư Hàng bảo đảm với Tam Nhật sư huynh nhất định sẽ nghiêm túc dạy dỗ nó, còn nói thằng nhóc lì lợm ngựa da, dọa nó sợ chết khiếp.

Ngoài ra, trong đầu nó còn nhớ tới đoạn clip mà lúc trước Đậu Đậu gửi cho. Trong clip, Tống Thư Hàng rống giận như sấm đánh: Chờ ta bắt được ngươi, bất kể ngươi có bị bệnh trĩ hay không, ta cũng phải đánh són cứt!

Đánh són cứt ngươi, đánh són cứt ngươi...

Thật đáng sợ!

Hai chị em nghe Tiểu Quả Quả nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

Trùng hợp là khi đang nói chuyện, trong toa xe lại bắt đầu phát trailer Trận Chiến Mạt Pháp.

Hình ảnh xuất hiện đầu tiên chính là cảnh Cao Thăng sư huynh treo Lăng Dạ lên đánh.

Quả Quả chỉ vào nhân vật Cao Thăng sư huynh đang bày ra vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, cuồng ngược nhân vật chính Lăng Dạ, nhỏ giọng nói:

“Các ngươi nhìn vị Cao Thăng sư huynh này đi! Trước ta đã nói với các ngươi, phần lớn diễn viên trong bộ phim này đều là tiền bối mà ta quen. Vị Cao Thăng sư huynh này chính là Tống sư huynh đó!”

Hai chị em ngẩng đầu nhìn bộ dạng đáng sợ của Cao Thăng sư huynh trên màn hình.

Ngay sao đó hai chị em điên cuồng lắc đầu, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

“Cho nên chúng ta phải cẩn thận tránh xa Thư Hàng sư huynh ra, Quá đáng sợ!”

Tiểu Quả Quả gật gù nói.

“Ta hiểu rồi.”

Cô bé lớn tuổi gật đầu nói.

“Đồng ý.”

Cô bé nhỏ tuổi cũng đồng ý.

“Ha ha ha ha.”

Một tràng cười ôn hòa vang lên sau lưng Quả Quả.

Quả Quả cứng cả người.

“Hình như ta nghe lầm rồi thì phải, chúng ta nhanh chân rời khỏi chỗ này đến chỗ ngồi của chúng ta thôi.”

Quả Quả mạnh giả bộ trấn định nói.

Nhưng ngay sau đó, bỗng có hai quả đấm mạnh mẽ đè lên huyệt Thái Dương của tiểu hòa thượng, dùng sức ngoáy.

“Đau đau đau đau đau đau!”

Quả Quả phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hai chị em kia thấy cảnh này, sợ hãi nhảy qua một bên, giống như hai con chim cút nhỏ bé đang run bần bật.

Tống Thư Hàng nhìn cái đầu trọc nho nhỏ dưới tay mình, không khỏi cảm thán.

Lúc nói chuyện điện thoại với Tam Nhật sư huynh, hắn cũng không cảm ứng được tiểu hòa thượng.

Nhưng lúc tiểu hòa thượng lui về toa tàu phía sau, bắt đầu rêu rao với hai chị em bên cạnh rằng Tống Thư Hàng sư huynh là một vị sư huynh đáng sợ, sẽ đánh són cớt trẻ con, v.v...

Sau đó những lời này đã bị Diệp Tư sư tỷ ẩn mình trong cơ thể

Tống Thư Hàng nghe được hết toàn bộ. À mà nhắc mới nhớ, lúc này Tống Thư Hàng mới để ý đến là mình trốn vé. Hắn mang Diệp Tư sư tỷ lên tàu nhưng lại không trả tiền vé, ha ha ha ha!

Tóm lại là cuộc nói chuyện giữa Quả Quả và hai chị em đã bị Diệp Tư nghe được. Diệp Tư vốn là Linh Hoàng ngũ phẩm, cho dù cách một toa tàu vẫn dư sức nghe được tiếng mọi người nói chuyện với nhau.

Khi nghe thấy có người nhắc đến cái tên Tống Thư Hàng, cô lập tức nói chuyện này cho hắn biết.

Lúc đó Tống Thư Hàng cũng tò mò nên muốn tới xem một chút, coi thử có phải có người quen trùng hợp ngồi chuyến tàu này không.

Sau đó Tống Thư Hàng thấy được cái đầu trọc nho nhỏ của Quả Quả, cùng với hai cô bé một lớn một nhỏ rất đáng yêu ở bên cạnh.

Kết hợp với nội dung mà Tam Nhật đã nói qua điện thoại, đoán chừng hai cô bé đáng yêu này chính là khách quý bị Quả Quả mang đi rồi.

Nói thế nào nhỉ? À, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng!

Chắc chắn hắn và tiểu hòa thượng rất có duyên với nhau đây, mới vừa tiếp điện thoại của Tam Nhật sư huynh xong, tiểu hòa thượng đã dâng lên cửa rồi.

Lúc Tống Thư Hàng quan sát hai chị em thì hai đứa cũng đang trợn to mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Một lát sau, hình như cô bé lớn tuổi hơn nghĩ tới chuyện gì đó đáng sợ.

Khuôn mặt cô bé đỏ bừng, nhưng vẫn kiên định ngăn trước người em gái, nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng rồi nói:

“Tống sư huynh, nếu... nếu ngươi muốn đánh són cớt chúng ta vậy ngươi cứ đánh một mình ta đi, ta nhận trừng phạt gấp đôi, nhưng xin ngươi bỏ qua cho em gái ta!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngay sau đó, hắn gằn giọng:

“Tiểu Quả Quả!”

Hai quả đấm đang ngoáy đầu Quả Quả càng tăng thêm lực.

“Đau đau đau đau, Thư Hàng sư huynh, tha cho ta đi mà! Đau quá đau quá, đầu sắp nát rồi!”

Quả Quả khóc lóc thảm thiết.

Tiếng nhắc nhở dễ nghe vang lên trong tàu cao tốc, tàu đã tới trạm kế tiếp.

Tống Thư Hàng thả Quả Quả đang khóc bù lu bù loa ra, sau đó nói với ba nhóc con lì lợm:

“Ba đứa có hành lý không?”

Cô bé lớn tuổi hơn lắc đầu.

“Rất tốt, vậy ba đứa đi theo ta!”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói:

“Ngoài ra, ta không hề có sở thích đánh són cớt trẻ con đâu nhé!”

Nhưng mà Quả Quả à, chuyến này ta thật sự phải cân nhắc đến việc đánh són cớt ngươi thôi!

Sau đó Tống Thư Hàng mang theo ba đứa nhóc đến chỗ ngồi của mình, lấy vali hành lý của mình xuống.

Trong vali có đựng một ít đặc sản của khu Hoàng Sơn, kỳ nghỉ hè này hắn luôn ở bên ngoài, vì vậy Tống Thư Hàng tiện tay mua một ít đặc sản mang về làm quà tặng cha mẹ.

“Anh muốn xuống tàu hả?”

Cô bé nói tiếng Trung không chuẩn ở bên cạnh nháy mắt dò hỏi.

Thiệt Xán Liên Hoa mà Tống Thư Hàng tặng cho cô bé đã được bé cẩn thận cất vào một cái hộp trong suốt. Do thứ phát ra mùi thơm mê người kia đã được cất đi nên mùi thơm cũng dần tiêu tán.

Tống Thư Hàng cứ nghĩ rằng cô bé này sẽ không nhịn được cám dỗ, ăn mất đóa hoa sen rồi chứ? Dù sao đóa hoa sen này vốn là dùng để ăn. Không ngờ cô bé lại có thể nhịn được loại cám dỗ này.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ vào đầu cô bé:

“Ừ, giờ anh phải xuống rồi, em ngoan ngoãn ngồi trên tàu, đừng chạy lung tung nhé.”

“Cám ơn anh, nhưng mà em cũng không phải là con nít ba tuổi, năm nay em đã bốn tuổi rồi, sẽ không tùy tiện chạy lung tung đâu.”

Cô bé con nói.

Bà mẹ trẻ tuổi ngồi bên cạnh nghe vậy thì mỉm cười.

Tống Thư Hàng cười ha ha, sau đó hắn quay đầu lại trừng mắt với ba đứa nhóm Quả Quả.

Đây chính là sự khác biệt giữa loli đáng yêu nhà người ta với nhóc con lì lợm nhà mình đấy!

Nhìn thấy chưa?!

Trẻ con nhà người ta mới bốn tuổi cũng đã hiểu chuyện thế này, ai thấy cũng hận không thể ôm về nhà nuôi. Còn ba đứa nhóc lì lợm các ngươi thì sao? Suốt ngày không để cho người ta bớt lo.

Tiểu hòa thượng rất bình tĩnh, hai tay chắp trước ngực, miệng niệm a di đà phật.

Cô bé lớn tuổi hơn ngượng ngùng không thôi.

Còn cô bé nhỏ tuổi thì trưng ra vẻ mặt chẳng hiểu gì cả.

Sau khi chào tạm biệt hai mẹ con nọ, Tống Thư Hàng mang theo ba đứa nhóc quậy xuống tàu.

Trên đường, ba đứa nhóc vẫn luôn quan sát Tống Thư Hàng, bọn nó đang xem xét cảnh giới của Thư Hàng. Nếu như thực của Tống sư huynh không mạnh lắm thì bọn nó có thể lựa chọn chạy trốn.

Theo như tiểu hòa thượng nhớ là Tống Thư Hàng sư huynh hẳn là mới vào cảnh giới nhị phẩm, nhưng bây giờ cảm giác áp bách từ trên người Tống Thư Hàng truyền tới có chút giống với khí tức của các sư huynh cấp bậc tam phẩm.

Chẳng lẽ sau khi chia tay với nó, Tống Thư Hàng sư huynh lại lặng lẽ thăng cấp rồi?

Chương 836: Trời ạ, ngượng quá đi mất!

Không thể nào! Đây là hiện thực chứ không phải thế giới trong game, không thể nào dùng kim tệ mua thuốc thăng cấp được. Đây chính là tu chân, sao thăng cấp nhanh như vậy được chứ?

“Ba đứa nhóc các ngươi nói ta nghe thử, trước khi gặp ta, các ngươi chuẩn bị đi đâu hả?”

Lúc này Tống Thư Hàng đứng lên trước hỏi.

Quả Quả ho khan một tiếng nói:

“Thư Hàng sư huynh, chúng ta không trả lời vấn đề này có được không?”

“Ha ha, nếu ngươi muốn bị ta đánh són cớt thì cứ việc.”

Tống Thư Hàng quay đầu qua, ôn hòa cười nói:

“Quả Quả, nhắc ngươi một chuyện, tu vi hiện tại của ta là cảnh giới tam phẩm Nguyệt Âm mạch, ngươi đừng hòng chạy trốn!”

Tiểu hòa thượng trợn to hai mắt, thật sự là tam phẩm! Làm sao nhanh vậy được!

Lúc này cô bé lớn tuổi hơn suy nghĩ một chút, sau đó lên tiếng nói:

“Thư Hàng sư huynh, chúng ta vốn định đi khu Giang Nam.”

Trước đó cô bé cảm thấy chỉ dựa vào mình, em gái cùng với tiểu hòa thượng Quả Quả đi hàng phục yêu tà thì không bảo đảm lắm. Nếu có vị Tống sư huynh cảnh giới tam phẩm này đồng hành thì sẽ yên tâm hơn.

Nhưng vấn đề là phải làm thế nào mới kéo được vị Thư Hàng sư huynh này đi hàng yêu phục ma với bọn nó đây?

Không đúng, còn có một vấn đề càng nghiêm trọng hơn chính là vị Thư Hàng sư huynh này đã được Tam Nhật sư huynh nhờ vả, muốn bắt ba đứa về!

“Ơ? Các ngươi cũng muốn đi khu Giang Nam?”

Tống Thư Hàng kéo hành lý, đưa tay đẩy gọng kính mát trên mặt. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn nói:

"Như vậy đi, trong lúc chờ Tam Nhật sư huynh tới đón, các ngươi cứ đi theo ta trở về thành phố Văn Châu trước. Nếu ngày mai mà Tam Nhật sư huynh vẫn chưa tới đón các ngươi thì ta sẽ mang các ngươi đi khu Giang Nam, đúng lúc ta cũng phải đi tới đó để báo danh nhập học."

Tiểu hòa thượng Quả Quả nghe đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên:

"Quả nhiên Thư Hàng sư huynh vẫn là người tốt nhất!"

Tống Thư Hàng khép bàn tay làm đao, chém nhẹ vào đầu tiểu hòa thượng:

"Bây giờ có nịnh hót thì cũng đã muộn rồi. Đúng rồi, xin tự giới thiệu bản thân một chút. Ta họ Tống, tên Thư Hàng, đạo hiệu là... thôi, các ngươi cứ gọi ta là Bá Đao Tống Nhất đi."

Tống Thư Hàng cũng lười giới thiệu cả đống đạo hiệu của mình ra. Gần đây tần suất sử dụng Bá Đao Tống Nhất rất cao, Nho gia bên Bạch Vân Thư Viện cũng đều lấy đạo hiệu này tuyên truyền về hắn.

Giờ hắn lười giới thiệu đống đạo hiệu của mình, vậy nên cứ dùng đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này đi.

Đôi khi thói quen đúng là một chuyện đáng sợ. Ví dụ như bây giờ chẳng hạn, Tống Thư Hàng bất giác đã quen với đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này rồi, lúc nghe người ta gọi mình bằng đạo hiệu này, hắn hoàn toàn không có cảm giác khó chịu gì cả.

Lại ví dụ như hiện tại Tống Thư Hàng đã quen dùng đao, thậm chí cảm thấy ngự đao phi hành cũng rất ngầu.

"Xin chào Bá Đao sư huynh."

Cô bé lớn tuổi hơn nhẹ giọng trả lời:

"Ta tên Thi, vẫn chưa có đạo hiệu."

"Ta tên Chúc."

Cô bé nhỏ tuổi hơn dè dặt trả lời.

"Ặc, hay cứ gọi ta là Thư Hàng sư huynh đi... Mà này, tên của hai đứa chỉ một chữ thôi à?"

Tống Thư Hàng có chút hiếu kỳ hỏi.

Không có họ sao? Cũng giống như Bạch Tôn Giả vậy à?

“Ừ, chỉ có một chữ thôi, đây là truyền thống trong môn phái chúng ta.”

Bé loli tên Thi nhẹ giọng trả lời.

“Mặc dù tên một chữ nghe rất kỳ quái nhưng ta cảm thấy mình rất may mắn. Bởi vì nếu như truyền thống của môn phái là tên hai chữ thì sư phụ nhất định sẽ đặt tên cho ta là Lạp Chúc (cây nến). Vậy nên chỉ một chữ Chúc thế này vẫn dễ nghe hơn.”

Bé loli tên Chúc nghiêm túc trả lời.

“Một truyền thống thật kỳ quái, nhưng tính ra thì các ngươi vẫn còn tốt. Theo ta được biết có một môn phái vô cùng thú vị, bọn họ chuyên dùng tên của các loại thực vật để đặt đạo hiệu cho mình. Đạo hiệu đời trước là theo hệ liệt rau cải, đạo hiệu đời tiếp theo là theo hệ liệt trái cây. Không chừng đời kế tiếp sẽ dựa theo hệ liệt ngũ cốc để lấy đạo hiệu cũng nên.”

Tống Thư Hàng cười an ủi.

Bé loli Thi:

“...”

Bé loli Chúc:

“...”

Hình như bầu không khí hơi kỳ lạ thì phải! Chẳng lẽ mấy câu an ủi của mình phản tác dụng? Trong lòng Tống Thư Hàng chợt có loại dự cảm không ổn.

Tiểu hòa thượng Quả Quả khẽ kéo vạt áo của Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng sư huynh, môn phái mà ngươi nói chính là môn phái của Thi và Chúc đó. Nếu tính theo vai vế thì hai chị em hẳn là sư chất của Lệ Chi Tiên Tử, cũng chính là lứa hệ liệt ngũ cốc tương lai trong miệng sư huynh ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Trời ạ, ngượng quá đi mất!

Bé loli Thi:

“Nói cách khác đến đời chúng ta, đạo hiệu sẽ lấy theo hệ liệt ngũ cốc sao? Mạch Tử (lúa mì) Tiên Tử? Thủy Đạo (lúa nước) Tiên Tử?”

Bé loli Chúc hoảng lên:

“Ta không muốn, ta không muốn đâu! Chẳng thà lấy Lạp Chúc Tiên Tử luôn cho rồi!”

“Khụ.”

Quả Quả khẽ tằng hắng một tiếng, an ủi:

“Nhưng mà Thi và Chúc không cùng thế hệ với Lệ Chi Tiên Tử. Hệ liệt rau cải và hệ liệt trái cây chỉ giới hạn trong thế hệ truyền thừa của Lệ Chi Tiên Tử thôi, theo ta được biết thì trong thế hệ của Thi và Chúc không hề có đạo hiệu loại này.

“Sao ngươi biết nhiều thế?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

“Ha ha, thật ra cũng không có gì, những tin tức này đều là nghe tam Nhật sư huynh nhắc tới nên biết thôi.”

Tiểu hòa thượng sờ đầu trọc của mình đáp. Nó sẽ không nói cho Tống Thư Hàng biết, vì dụ dỗ hai vị khách quý chạy trốn nên nó mới cố ý nghe ngóng thật nhiều tin tức từ chỗ Tam Nhật sư huynh.

Đừng thấy tiểu hòa thượng chỉ là một thằng nhóc nghịch ngợm mà lầm, thật ra mỗi khi làm việc, nó đều lập kế hoạch chu đáo rồi mới hành động. Ví dụ như hồi lúc lên kế hoạch ra ngoài chữa bệnh trĩ, vì kiếm đủ tiền giải phẫu, tự nó còn lên kế hoạch bán thân lấy tiền, bán mình cho tên buôn người...

Lúc này, cô bé tên Thi lên tiếng hỏi:

“Thư Hàng sư huynh, tiếp theo chúng ta phải đổi tàu cao tốc khác để đi thành phố Văn Châu sao? Nhưng mà... trên người chúng ta không còn đồng nào hết, toàn bộ tiền đều dùng để mua vé lên tàu cao tốc đi khu Giang Nam rồi.”

“...”

Tống Thư Hàng nhìn qua tiểu hòa thượng:

“Không có đồng nào mà các ngươi còn định đi đến khu Giang Nam à? Nếu như không gặp ta, vậy sau khi các ngươi đến khu Giang Nam thì định ở đâu? Ăn cái gì hả?”

“Chỗ ở? Đương nhiên là ở nhà mà Dược Sư tiền bối mua rồi, ta có cả chìa khóa luôn này.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả đắc ý nói.

“Sao ngươi có được chìa khóa?”

Tống Thư Hàng sợ ngây người.

“Đậu Đậu cho ta.”

Tiểu hòa thượng thành thật nói:

“Đậu Đậu còn đưa cho Bạch tiền bối, ta và chính nó mỗi người một cái chìa khóa.”

Tống Thư Hàng thở dài, quả nhiên là ông thần Đậu Đậu làm:

“Vậy còn vấn đề ăn uống thì sao?”

“Trong nhà của Dược Sư tiền bối để sẵn không ít thức ăn, mặc dù ta không biết làm cơm nhưng Thi biết nấu mà.”

Quả Quả vênh váo đắc ý nói.

Bé loli Thi ngượng ngùng mắc cỡ đỏ mặt.

Không ngờ bé gái này còn biết nấu cơm!

Đám giặc con này... một khi máu liều nổi lên đúng thật là đáng sợ.

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

“Vậy nên Thư Hàng tiền bối à, nếu ngươi muốn dẫn chúng ta đi thành phố Văn Châu thì ngươi phải trả tiền vé tàu cho chúng ta.”

Tiểu hòa thượng dương dương đắc ý nói.

Tống Thư Hàng:

“Thôi bỏ đi, chúng ta không ngồi tàu nữa.”

“Vậy chúng ta đi thành phố Văn Châu bằng cách nào?”

Tiểu hòa thượng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Các ngươi đi theo ta, chờ ra khỏi trạm rồi nói tiếp.”

...

Tống Thư Hàng mang ba nhóc Quả Quả ra khỏi trạm tàu cao tốc, tìm một chỗ không người.

“Đợi đã, Thư Hàng sư huynh, đừng nói với ta là người cũng không có tiền nên giờ chúng ta phải đi bộ đến Văn Châu nhé?”

Tiểu hòa thượng dè đặt hỏi.

Bé loli Thi cùng bé loli Chúc nghe được lời của Quả Quả, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ủ rũ ảm đạm. Đi bộ đến thành phố Văn Châu? Cho dù có pháp thuật bổ trợ cũng phải đi mất mười mấy tiếng!

"Ý hay đấy!"

Tống Thư Hàng cười nói:

"Đáng tiếc giờ ta không có nhiều thời gian, biện pháp này chúng ta thử sau vậy. Được rồi, Diệp Tư~ đi ra gặp ba đứa nhóc nào."

Diệp Tư từ ngực Tống Thư Hàng chui ra:

"Xin chào ba vị tiểu đạo hữu, ta là Diệp Tư đến từ Bích Thủy Các. Các ngươi cứ gọi ta là Diệp Tư sư tỷ là được rồi."

Chợt thấy có người từ ngực Tống Thư Hàng chui ra, tiểu hòa thượng, Thi và Chúc bị dọa hết hồn.

Một lát sau, tiểu hòa thượng nghi hoặc hỏi:

"Diệp Tư sư tỷ, tại sao ngươi lại ở trong thân thể của Thư Hàng sư huynh thế?"

"Bởi vì ta là linh quỷ mà."

Diệp Tư đáp.

Tiểu hòa thượng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng sư huynh, không ngờ ngươi lại biến linh quỷ của mình thành nữ thế này!"

"Nghĩ bậy bạ gì thế!"

Tống Thư Hàng khép bàn tay làm đao đánh vào đầu tiểu hòa thượng:

"Diệp Tư sư tỷ không phải là linh quỷ trước kia của ta. Chuyện này nói đến dài dòng lắm, nếu ngươi tò mò thì ta từ từ kể cho ngươi nghe. Tháng này xảy ra nhiều chuyện quá. Diệp Tư, chúng ta bay trở về Văn Châu thôi!"

"Được rồi, à mà chờ chút, để ta mở app chỉ đường bay đã, ta không biết vị trí của thành phố Văn Châu."

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Một lát sau, Diệp Tư sư tỷ sử dụng pháp khí phi hành kim thư mang Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng, Thi, Chúc bay lên cao.

Lúc kim thư bay lên trời, có trận pháp ẩn hình mở ra để người bình thường không thấy được bọn họ.

Tống Thư Hàng hy vọng cái app chỉ đường trên điện thoại di động đáng tin, sẽ không mang bọn họ đi sai chỗ.

× × × × ×

Thế giới Cửu U, trong thế giới Tà Liên.

Trải qua mấy ngày cố gắng nghiên cứu, rốt cuộc Bạch tiền bối two cũng nghiên cứu thấu triệt thế giới Tà Liên này.

Lúc trước hắn nhìn thấy cầu kim loại thể lỏng đã thông qua phương thức nhảy múa để đóng dấu ấn chúa tể ở trong thế giới Tà Liên.

Bây giờ Bạch tiền bối two chỉ cần làm ngược lại, muốn nghiên cứu ra phương pháp phá giải dấu ấn chúa tể thế giới Tà Liên cũng không khó.

“Chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, thí nghiệm một chút là có thể xóa sạch dấu ấn mà tên cẩu đần kia lưu lại trong thế giới Tà Liên. Sau đó ta lại đóng dấu ấn mới xuống, lúc đó ta sẽ trở thành vị chúa tể mới của thế giới Tà Liên này… nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi!”

Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Khi nào thế giới Tà Liên này biến thành thế giới tư nhân của chính hắn thì hắn mới có thể an tâm kết kén, ngủ một giấc ngon lành ở trong đây.

Hy vọng giấc ngủ này có thể ngủ lâu một chút, tốt nhất là ngủ hơn nghìn năm luôn.

× × × × ×

Bên kia, trong động phủ của Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử một tay chống má, nhàm chán nhìn mình trong gương.

Bộ phim của Nhóm Cửu Châu Số 1 đã quay xong, hôm nay ra rạp nhưng Lệ Chi Tiên Tử lại không có hứng chen vào rạp để đi xem bộ phim này.

Thật ra thì từ ngày 20 đến nay, cô cứ cảm thấy bồn chồn bất an thế nào ấy, không có cách nào tĩnh tâm lại được.

“Chắc lại phải đi tìm chỗ nào giải sầu chút thôi, nhưng đi đâu giờ nhỉ?”

Lệ Chi Tiên Tử thầm nói.

Đúng rồi, lúc trước Bạch Tôn Giả có nói sẽ dẫn cô với Tống Thư Hàng và mấy người Ngư Kiều Kiều đi thăm thú di tích của Trường Sinh giả mà.

Cũng không biết khi nào Bạch Tôn Giả rảnh nhỉ?

Chương 837: Để sư huynh nói cho các ngươi biết tu chân giới tàn khốc thế nào, What The Fuck!

Diệp Tư khống chế pháp bảo kim thư phi hành, đưa bốn người Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng, Thi và Chúc bay về phía thành phố Văn Châu. Hiệu quả của app dẫn đường rất tốt, Diệp Tư sư tỷ không hề bị lạc đường.

Trên kim thư khổng lồ, tiểu hòa thượng ngồi khoanh chân, hai tay chắp lại niệm kinh thư.

Trông nó có vẻ bình tĩnh thế thôi chứ thực ra bây giờ nó đang thầm cầu nguyện.

"Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, xin người đừng để Tống Thư Hàng sư huynh đánh ta, nhiều nhất mắng ta vài câu là được rồi… Nếu như thật sự không đánh ta không được thì xin nhất định để Tống Thư Hàng sư huynh đánh nhẹ một chút, đừng đánh ta đến mức són cả cớt ra."

Lúc trước khi còn ở Thiên Nhai Vân Du Tự, tiểu hòa thượng đã quyết định đầu nhập vào phe tôn thờ Bạch tiền bối, từ bỏ Phật Tổ, vì thế đối tượng mà nó cầu nguyện cũng đổi thành Bạch tiền bố luôn rồi.

Bây giờ, nhìn bề ngoài nó giống như đang niệm kinh nhưng thực ra lại vội vàng cầu nguyện với Bạch tiền bối hết lần này tới lần khác.

Hai cô nhóc Thi, Chúc tò mò quan sát Tống Thư Hàng.

Đặc biệt là loli Chúc nhỏ tuổi hơn, thỉnh thoảng cô bé nhe trợn mắt với Tống Thư Hàng. Nếu như phiên dịch hành động của cô ấy thành câu từ, đại khái ý thế này: "Cao Thăng sư huynh tất phải chết!"

…

Lúc này, Tống Thư Hàng đang gọi điện cho Tam Nhật sư huynh.

Tam Nhật sư huynh đang bận tới sứt đầu mẻ trán, hắn nhận điện thoại rất nhanh:

“Alo, là Thư Hàng à. Ngươi gọi điện thoại cho ta có phải là có tin tốt gì không?”

“Ừm, xem như là tin tốt đi, ta tìm thấy Quả Quả rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Lúc trước, sau khi gọi điện với sư huynh xong… thì ta lập tức gặp được nó. Nó đang ở trên chuyến tàu mà ta ngồi, vì thế ta đưa nó theo luôn.”

“Ha ha ha ha, đây chính là thiên đàng có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào đấy!”

Tam Nhật sư huynh bật cười, sau đó hắn lại hỏi:

“Đúng rồi, Thư Hàng sư đệ. Hai vị cô nương bị Quả Quả đưa ra ngoài theo có đi cùng không?”

“Thi và Chúc cũng ở chỗ của ta.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thế thì tốt quá!”

Tam Nhật sư huynh lập tức thở phào nhẹ nhõm, hắn hỏi:

“Thư Hàng, bây giờ ngươi đang ở đâu thế?”

“Bây giờ ta đang trên đường trở về thành phố Văn Châu.”

Tống Thư Hàng nói:

“Tam Nhật sư huynh, bao giờ ngươi đến đón Quả Quả thế? Nếu như hôm nay ngươi tới thì đến thành phố Văn Châu tìm ta… nếu như ngày mai ngươi mới tới thì ta ở đại học Giang Nam. Đến lúc đó, ngươi đi thẳng tới khu Giang Nam tìm ta nhé.”

“Được, không vấn đề gì!”

Tam Nhật sư huynh nói:

“Ta báo lại việc này cho phương trượng và trưởng bối của Thi và Chúc đã. Về thời gian thì… ngày mai nhé! Ngày mai ta sẽ đi thẳng đến khu Giang Nam tìm ngươi. Trước lúc đó, phiền Thư Hàng tiểu hữu giúp ta chăm sóc cho Quả Quả và hai cô bé kia.”

Tam Nhật sư huynh chỉ hận không thể đến thành phố Văn Châu tìm Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Nhưng mà, hắn còn phải đợi một người nữa, đợi gặp người đó xong rồi lại đi tìm Tống Thư Hàng. Đó là một vị sư tỷ của Thi và Chúc, cô ấy đi cùng Tam Nhật ra ngoài để tìm ba người Quả Quả.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ngoài ra, Thư Hàng à. Phiền ngươi giúp ta dạy dỗ Tiểu Quả Quả một trận, để nó biết thế tu chân giới tàn khốc thế nào.”

Tam Nhật sư huynh cắn răng nói.

“Ha ha, những chuyện thế này vẫn nên để Tam Nhật sư huynh tự làm thì hơn.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Tam Nhật sư huynh thở dài, nói tiếp:

“Nói với Quả Quả, ta sẽ qua đó tìm nó ngay. Nếu như nó dám bỏ trốn thì nó chết! chắc! luôn!”

× × × × ×

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Tam Nhật sư huynh, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía ba đứa trẻ nghịch ngợm kia.

“Ừm, cuộc nói chuyện giữa ta và Tam Nhật sư huynh vừa nãy chắc hẳn các ngươi đều nghe thấy hết rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Vì thế, trước khi Tam Nhật sư huynh đến đây đưa các ngươi về, ta sẽ phụ trách chăm sóc các ngươi.”

Quả Qủa nghe thế thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, cầu nguyện với Bạch Tôn Giả quả nhiên hữu dụng!

Thư Hàng sư huynh chẳng những không mắng nó lại còn không đánh nữa, like!

Bây giờ nó phải chuẩn bị cầu nguyện Bạch Tôn Giả để Tam Nhật sư huynh không đánh mắng mình, cầu cho nó vượt qua kiếp nạn này một cách nhẹ nhàng!

Lúc này, cô bé tên là Thi kia đột nhiên tò mò hỏi:

“Thư Hàng sư huynh, tu chân giới thật sự rất tàn khốc à?”

“Hả? Tại sao lại hỏi chuyện này?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Chẳng phải vừa rồi Tam Nhật sư huynh nói để Thư Hàng sư huynh cho Quả Quả biết sự tàn khốc của tu chân giới sao?”

Loli Chúc chớp mắt đáp:

“Vì thế ta đang nghĩ, sự tàn khốc của tu chân giới có phải giống Cao Thăng sư huynh để Lăng Dạ nếm thử sự tàn nhẫn của thế tu chân giới như trong phim Trận Chiến Mạt Pháp không?”

Loli Thi tiếp lời:

“Vì thế, Tống Thư Hàng cũng sẽ ngược đãi Quả Quả giống như trong phim sao? Ngươi sẽ đánh nó lăn lông lốc trên mặt đất à?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Vai diễn Cao Thăng sư huynh này chắc chắn sẽ trở thành vết nhơ không thể xóa sạch trong cuộc đời này của hắn!

“Đừng lẫn lộn phim ảnh với thực tế, phim chỉ là phim thôi, Trận Chiến Mạt Pháp chỉ là một câu chuyện, là tình tiết hư cấu thôi.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói:

“Ngoài ra, sự tàn khốc của tu chân giới hoàn toàn khác với trên phim.”

Loli Chúc tò mò nói:

“Thế thì sự tàn khốc trong hiện thực của tu chân giới như thế nào?”

Loli Thi bổ sung:

“Chẳng lẽ trong hiện thực không có chuyện sư huynh hành hạ sư đệ sao?”

“Trong hiện thực có chuyện sư huynh hành hạ sư đệ hay không ta cũng không biết! Bởi vì ta chỉ là một tán tu thôi.”

Tống Thư Hàng nhún vai, trả lời:

“Nhưng mà, sự tàn khốc của tu chân giới… chắc là chỉ thiên kiếp đáng sợ và nhân kiếp khó lường chăng?”

Loli Thi nói:

“Không đúng, ta cảm thấy Thư Hàng sư huynh nói sai rồi. Thiên kiếp rất công bằng… tu sĩ nào cũng chịu thiên kiếp như nhau, nó không thể coi là tàn khốc được.”

Loli Chúc nói:

“Không đúng, sư tỷ. Thiên kiếp đích thực rất tàn nhẫn! Một khi thất bại thì hồn bay phách tán. Đạo hạnh nghìn năm, vạn năm đều hóa thành tro bụi. Đến cả hy vọng được luân hồi cũng không có, đối với tu sĩ, điều tàn khốc nhất chính là thiên kiếp.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả phát hiện ra bản thân không thể chen mồm vào chủ đề này được.

Tống Thư Hàng cảm thấy… hai cô nhóc này nói cũng rất có lý.

“Được thôi, thiên kiếp đích thực tàn nhẫn. Thế thì Thư Hàng sư huynh, nhân kiếp là gì?”

Loli Thi tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi đáp:

“Nhân kiếp à… là những kiếp nạn khiến ngươi mất mạng do những tu sĩ khác mang tới ví dụ như vì xung đột lợi ích mà những tu sĩ khác sẽ đâm ngươi một đao hay là có một số tu sĩ tự nhiên thấy ngươi ngứa mắt, muốn chém chết ngươi, còn có vì ân oán của tổ tiên, hai môn phái như nước với lửa với nhau, nhìn thấy đối phương là muốn diệt trừ ngay.

Từ sau khi gia nhập tu chân giới, phần lớn các tu sĩ mà Tống Thư Hàng gặp đều là các tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1.

Cho nên hắn không tiếp xúc nhiều với sự tàn khốc của tu chân giới.

Tuy rằng cái tên đàn chủ lúc đầu kia, cả Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông, sau đó là sát thủ của Tam Thập Tam Thú Thần tông và cả chiến sĩ nhím biển… đều là sát kiếp nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy vẫn chưa tới mức “tàn khốc”.

Chuyện thực sự tàn nhẫn chắc là mấy chuyện như sau khi tiếp xúc với Bích Thủy Các, hắn “nhìn” thấy Bích Thủy Các bị diệt môn, còn cả cuộc chiến sinh tồn ngươi chết ta sống giữa Nho gia và thế giới Cửu U chăng?

Vì thế, đời này có thể gặp được các tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1 thực sự là quá may mắn.

Lúc này, Thi – cô bé lớn tuổi hơn lại hỏi:

“Tự nhiên ngứa mắt là muốn giết người hả? Trên thế giới này thực sự có tu sĩ như thế sao?”

“Ừm, vì lý do công pháp nên tính cách của một số tà tu trở nên vặn vẹo, bọn họ quả thật sẽ làm những chuyện như thế.”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Nhưng mà, từ lúc bắt đầu tu luyện cho tới giờ, ta tạm thời chưa gặp phải những tu sĩ như thế.”

Thi, cô bé lớn tuổi hơn gật đầu:

“Ồ, ra là thế.”

Trong khi họ nói chuyện, Diệp Tư vốn đang khống chế kim thư lại quay đầu lại nói:

“Thư Hàng, đằng trước có thứ gì đó cản đường.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn nhưng không thấy bất cứ thứ gì, cũng đúng, Diệp Tư có cảnh giới ngũ phẩm, có tầm nhìn xa hơn Tống Thư Hàng.

“Là máy bay hay là tu sĩ? Nếu như là máy bay thì chúng ta tránh nó.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không phải máy bay, là tu sĩ… đối phương nhìn thấy chúng ta nhưng lại cố ý chặn đường. Trên người đối phương tràn ngập ác ý, chuẩn bị chiến đấu đi.”

Diệp Tư nói. Lúc nãy cô ấy đã thử điều chỉnh góc bay của kim thư, nhưng đối phương vẫn nhìn chằm chằm bọn họ.

Tống Thư Hàng lập tức lấy bảo đao Bá Toái ra.

Đậu xanh! Có cần trùng hợp thế không? Lúc nãy vừa nói chuyện về sự tàn khốc trong thế tu chân giới với ba đứa nhóc xong thì lập tức có người ác ý chặn đường.

Đối phương là ai nhỉ? Là người của Vô Cực ma tông à? Chiến sĩ nhím biển? Hay là tà ma Cửu U nhỉ?

Trong lúc hắn trầm tư, Diệp Tư và kẻ cản đường đó càng ngày càng gần.

Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy thân ảnh của đối phương.

Đó là một gã đàn ông trung niên có vẻ rất bình thường, khoảng ba mươi tuổi, nhìn qua có hơi lôi thôi.

Mà lúc này, trên cơ thể gã đàn ông trung niên này có năng lượng màu đen thực chất hóa vây quanh.

Năng lượng màu đen kia tràn ngập khí tức dơ bẩn, đó là năng lượng của thế giới Cửu U.

Năng lượng của thế giới Cửu U được thực chất hóa chạy xung quanh cơ thể của gã đàn ông trung niên đó, dường như chúng đang cải tạo cơ thể của hắn ta.

Cũng chính vì năng lượng Cửu U này nên gã đàn ông trung niên đó mới có thể bay lơ lửng giữa không trung.

“Người của thế giới Cửu U à? Hay là tà tu?”

Tống Thư Hàng chau mày lại, đối phương có chút kỳ lạ.

“Khà ~ khà khà~~”

Lúc này, người đàn ông đó ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Hai mắt hắn ta đỏ ngầu, con ngươi đã không còn là con ngươi của con người nữa mà dựng thẳng giống như loài rắn. Hắn ta đang dùng đôi mắt quái dị của mình để khóa vị trí mấy người Tống Thư Hàng.

“Tìm được rồi, tu ~ sĩ ~ loài ~ người.”

Ở khoảng cách rất xa, gã đàn ông trung niên ấy phát ra tiếng gầm như ma âm:

“Chỉ cần là tu sĩ loài người thì đều ~ phải ~ chết~~”

Tống Thư Hàng:

“…”

Thi, cô bé lớn tuổi hơn gật đầu thật mạnh:

“Hóa ra là thế, đây chính là kiểu ‘nhìn ngươi ngứa mắt thì phải giết chết ngươi’ mà lúc nãy Thư Hàng sư huynh nói đấy!”

Chúc, cô bé nhỏ tuổi hơn cũng gật đầu thật mạnh:

“Hóa ra thật sự có nhân kiếp như thế này! Thư Hàng sư huynh thật là lợi hại!”

Đúng lúc này, Diệp Tư lên tiếng:

“Tên này rất kỳ lạ. Cơ thể của hắn hình như rất yếu, chỉ có cường độ như tu sĩ vừa đạt Trúc Cơ mà thôi.”

Chương 838: Bảy chữ ‘giết’ sẽ có khí thế hơn!

“Không phải là tà tu đã tu luyện bậy bạ đấy chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi

“Không phải… ta cảm thấy, tên này chưa từng tu luyện.”

Diệp Tư cau mày nói:

“Nhìn hắn có vẻ như bị năng lượng của thế giới Cửu U rót thẳng vào người, sau đó bị năng lượng dơ bẩn nồng độ cao của thế giới Cửu U đồng hóa. Giống như bị Cửu U nhập vào vậy!”

“Năng lượng nồng độ cao của thế giới Cửu U á? Nếu thế thì…”

Tống Thư Hàng nhìn vào ngực mình rồi gật đầu:

“Chính là mày đấy! Ra đi, hình chiếu hoa sen!”

Hạch tâm trong tâm khiếu của hắn bắt đầu chiếu ra ảnh ảo của một cây hoa sen. Rễ của cây hoa sen này hiện có mười mấy vạn rễ con, vù một cái đã đâm thẳng về hướng gã đàn ông trung niên ở đằng xa.

“Thật là lợi hại!”

Tiểu Quả Quả trợn tròn mắt, đây là pháp thuật mới mà Thư Hàng sư huynh tu luyện sau khi chia tay với nó sao? Nhìn có vẻ rất trâu bò đấy.

“Nhiều xúc tu quá!”

Loli Chúc kêu lên đầy kinh ngạc.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Không phải xúc tu mà là rễ cây! Rễ cây và xúc tu hoàn toàn là hai thứ khác nhau nhé! Xúc tu là của động vật, rễ là của thực vật mà!”

Thi, cô bé lớn tuổi hơn đập nhẹ vào đầu tiểu sư muội một cái:

“Không phải xúc tu, là rễ cây!”

Loli Chúc nghiêm túc gật đầu, sau đó lại kêu lên kinh ngạc:

“Nhiều rễ cây quá!”

Tống Thư Hàng không muốn tiếp tục khinh bỉ nữa luôn.

Trong lúc họ nói với nhau dăm ba câu, rễ của hình chiếu hoa sen đã vươn đến bên người gã đàn ông trung niên kia, cắm vào trong năng lượng Cửu U nồng đậm của hắn.

Tuy rằng cùng là năng lượng Cửu U có độ thuần khiết cao nhưng so với hung thú tà năng trong Dao Trì thiên giới, năng lượng Cửu U quanh cơ thể gã đàn ông trung niên này quá nhỏ bé.

Vù một cái, năng lượng Cửu U độ tinh khiết cao quanh gã đàn ông trung niên đó đã bị hút sạch.

Không có năng lượng Cửu U chống đỡ, người đàn ông lôi thôi kia không thể tiếp tục lơ lửng trên không trung được nữa, hắn rơi ngay từ trên trời xuống.

Nhưng cho dù rơi từ trên cao xuống, đôi mắt rắn của người đàn ông đó vẫn không lộ ra chút hoảng sợ nào. Trong mắt của hắn chỉ có vẻ hung ác:

“Tu sĩ ~ loài ~ người, tất cả đều đáng chết!”

Cổ họng hắn phát ra ma âm có thể truyền đi rất xa:

“Người sai không phải là ta mà là thế giới này!”

“Lời thoại ngu ngốc như thế mà cũng có thể gầm ra tự nhiên vậy sao?”

Lúc này, Diệp Tư nói:

“Quả nhiên không sai, tên này chỉ là người bình thường, nhưng bị năng lượng của thế giới Cửu U nhập vào người, đồng thời cơ thể của hắn cũng bị cải tạo một phen!”

“Là ngẫu nhiên hay là do thế giới Cửu U đang chuẩn bị có kế hoạch gì đó đây?”

Rễ của cây hoa sen chiếu ra từ ngực Tống Thư Hàng rút về. Đối với hạch tâm, năng lượng hấp thụ được lần này nhỏ như con muỗi, nhiều nhất chỉ bằng một viên linh thạch lục phẩm mà thôi.

Diệp Tư nói:

“Ai mà biết được. Cứ để mặc cho tên đó rơi từ không trung xuống à? Mất đi sự hỗ trợ của năng lượng thế giới Cửu U, hắn ta đã không còn năng lực dừng lại trên không trung nữa. Sau khi rơi xuống chắc hẳn sẽ nát như tương bần nhỉ? Như thế cũng tốt, chúng ta đỡ phải ra tay.”

“Ừm… hay là cứu hắn lên rồi trói lại đi! Ta cứ cảm thấy mọi việc không đơn giản như thế. Cứ bắt trói hắn rồi ta sẽ vào Nhóm Cửu Châu Số 1 hỏi các tiền bối xem sao, ta nghĩ Hằng Hỏa Chân Quân bên Bạch Vân Thư Viện sẽ rất hứng thú với tên này đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến âm mưu của thế giới Cửu U thì đệ tử Nho gia đều có hứng thú. Vì dù gì Cửu U và Nho gia cũng là hai phe hoàn toàn đối địch với nhau mà.

“Giao cho ta đi.”

Diệp Tư cười nói, cô khống chế kim thư, bay về phía người đàn ông đang rơi xuống kia.

Đợi khi đến gần người đàn ông đó, Diệp Tư giơ tay tế ra một cái lồng nhỏ rồi ném về phía đối phương.

Chiếc lồng đón gió phình to lên, trong nháy mắt hóa thành một cái lồng lớn cao hai mét, chụp lấy gã đàn ông trung niên kia.

Sau đó, đáy lồng đóng lại, nhốt người đàn ông đó ở trong.

“Xong rồi.”

Diệp Tư phất tay một cái, chiếc lồng kia lại bay về, treo vào phần đuôi của kim thư.

Trên mặt gã đàn ông trung niên đó đầy vẻ hung ác, “rầm rầm rầm rầm”, hắn không ngừng đập tay vào chiếc lồng.

Trong con ngươi dựng đứng của hắn tràn đầy sát ý:

“Tu sĩ loài người đáng chết… chết chết chết! Tất cả các tu sĩ loài người, giết giết giết giết giết giết!”

Hắn ta nói liền một mạch mà không lấy hơi!

Lúc này, Thi - cô bé lớn tuổi hơn nhìn chằm chằm vào gã đàn ông trung niên:

“Lúc nãy ngươi nói một mạch sáu tiếng ‘giết’, có phải ngươi nói thiếu một chữ không? Nếu như muốn biểu đạt sự tàn bạo của mình thì ngươi phải nói liền một mạch bảy tiếng ‘giết’ thì mới có khí thế chứ, giết giết giết giết giết giết giết!”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Trời sinh ra vạn vật cho con người nhưng con người lại có lỗi với trời, giết giết giết giết giết giết giết!”

Gã đàn ông trung niên đó gào thét, hai tay đập thật mạnh vào lồng.

Tống Thư Hàng nói:

“Ta cảm thấy hắn ta cần yên lặng một chút.”

“Chỉ cần nện cho hắn một quyền là được, thể chất của hắn chỉ bằng tu sĩ Trúc Cơ thôi.”

Diệp Tư sư tỷ không thèm quay đầu lại mà đáp.

“Khe hở của chiếc lồng này nhỏ quá, tay của ta không luồn vào trong được.”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư quay đầu lại:

“Dùng quyền áp đi, hiện giờ ngươi có tu vi tam phẩm rồi, dùng quyền áp đánh ngất hắn đi.”

“Với quyền áp hiện tại của ta, ta chỉ cần đánh ra một quyền là nổ tung não hắn luôn đấy.”

Tống Thư Hàng nói. Mấy ngày hôm nay hắn tấn thăng lên một tiểu cảnh giới, vẫn chưa thích ứng hoàn toàn năng lượng tăng vọt. Nếu như hắn đánh ra thì quyền áp chỉ có thể phóng mà không thể thu.

“Để ta để ta.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả vui vẻ nói, nó giơ nắm đấm nhỏ của mình ra rồi nện một quyền thật mạnh.

Một luồng quyền áp đập vào cơ thể gã đàn ông trung niên kia… Nhưng mà, quyền áp quá yếu. Gã đàn ông trung niên kia chỉ bị đau thôi chứ không ngất đi.

“Phì ~ phì.”

Gã đàn ông trung niên hít khí lạnh, phẫn nộ nhìn tiểu hòa thượng.

Mặt tiểu hòa thượng đỏ bừng lên, sau đó nó nói với Thi và Chúc:

“Cùng đánh đi!”

Sau đó, ba đứa cùng vây quanh cái lồng, không ngừng xuất quyền. Từng quyền áp nhỏ bé cùng với nắm đấm rơi xuống chiếc lồng.

“A a a.”

Gã đàn ông trung niên kia kêu thảm liên tục.

Nhưng không biết là do quyền áp của ba đứa quá yếu hay là do cơ thể của gã đàn ông trung niên này đã được năng lượng Cửu U cải tạo nên vô cùng cứng cỏi.

Nói tóm lại, gã đàn ông trung niên kêu gào liên tục nhưng không ngất đi.

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn cảm thấy tiếng kêu này còn ồn hơn ấy!

Nhưng hắn thấy trên mặt ba đứa nhóc có vẻ không chịu nhận thua nên đành thôi, cứ để mặc chúng tiếp tục vậy.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, đăng nhập vào Nhóm Cửu Châu Số 1, nói hết chuyện xảy ra vừa rồi, đồng thời miêu tả đơn giản tình trạng cơ thể của gã đàn ông trung niên một lượt, rồi còn gửi kèm hai tấm ảnh của hắn ta.

Lần này, người đầu tiên ngoi lên trả lời không phải là Bắc Hà Tán Nhân. Gần đây Bắc Hà tiền bối đang âm thầm đến Tử Cấm Thành để nghiên cứu địa hình rồi, cho nên không online.

Lần này người đầu tiên trả lời Tống Thư Hàng là Lệ Chi Tiên Tử:

“Ồ, Thư Hàng lại gặp phải chuyện kỳ lạ gì à?”

“Đúng thế, trên đường về nhà gặp phải một đống chuyện.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nói:

“@ Hằng Hỏa mệt tim muốn được nghỉ hưu, Hằng Hỏa tiền bối có đây không? Ngươi có hứng thú với tên tù binh này không? Nếu như thấy có hứng thú thì phái người đến thành phố Văn Châu tìm ta đi, ta giao tên tù binh này cho ngươi.”

Chương 839: Người sai không phải ta mà là thế giới này

Hoàng Sơn mệt tim muốn được nghỉ hưu:

“Thư Hàng tiểu hữu, dạo này Hằng Hỏa đạo hữu rất bận, có thể nói bây giờ Nho gia có rất nhiều chuyện phải làm, hắn không rảnh để lên mạng. Vì thế, tiểu hữu cứ trông giữ tên tù nhân đó cẩn thận… ta xử lý xong chút chuyện bên này sẽ qua thành phố Văn Châu một chuyến. Đến lúc đó ngươi cứ giao tên tù nhân này cho ta đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân vẫn chưa đổi nick lại như cũ, xem ra, gần đây Hoàng Sơn Chân Quân vẫn ở trong trạng thái mệt tim rồi.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Được, Hoàng Sơn tiền bối, ta ở thành phố Văn Châu đợi ngươi.”

Hằng Sơn mệt tim muốn được nghỉ hưu:

“Còn nữa, Thư Hàng tiểu hữu cũng có thể thẩm vấn tù binh xem có thể moi được tin tình báo gì từ miệng hắn không?”

“Được, ta cố hết sức xem sao.”

Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng chưa từng học kỹ xảo thẩm vấn tù binh. Hơn nữa tên tù binh này có vẻ rất hung dữ, đến chết cũng không sợ, là một tên rất cứng đầu.

Vì thế, có cần lên mạng tìm Mãn Thanh thập đại cực hình trong truyền thuyết để học hỏi chút kỹ xảo bức cung không nhỉ?

…

Khoảng mười phút sau.

Tống Thư Hàng thành công lấy được không ít tin tình báo từ miệng gã đàn ông trung niên kia.

Tống Thư Hàng cũng không học được bất cứ kỹ xảo thẩm vấn đặc biệt gì.

Sau khi bị Quả Quả, Thi, Chúc đánh một hồi, gã đàn ông trung niên đó đã ngu người luôn.

Sau đó nữa, dường như hắn ta đột nhiên thoát khỏi trạng thái hung tàn. Trong đôi mắt rắn của hắn cũng không còn vẻ ác độc như trước nữa mà tràn đầy hoảng hốt.

Lúc nhìn thấy cảnh này, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, hắn thử hỏi gã đàn ông đó vài câu hỏi… sau đó, không ngờ gã đó lại trả lời rất thành thật.

Tống Thư Hàng hiểu ra ngay… trạng thái cứng đầu không sợ chết của hắn ta lúc trước là trạng thái tạm thời sau khi bị năng lượng Cửu U ảnh hưởng.

Bây giờ trạng thái tạm thời đó đã mất đi, gã lại khôi phục lại bản tính vốn có của mình.

…

Gã đàn ông trung niên nhanh chóng nói hết tất cả mọi chuyện của mình ra.

Hắn ta tên là Triệu Thủy Bảo, năm nay ba mươi tám tuổi.

Nói tóm lại, hắn ta là một người kỳ lạ, ví dụ như thế giới quan của hắn ta là “người sai không phải ta mà là thế giới này”!

Không ngờ lời thoại đáng xấu hổ thế này lại là thế giới quan của hắn ta.

Hắn ta cho rằng, thế giới này là một thế giới rất không công bằng. Từ sau khi hắn ta sinh ra, thế giới này luôn hà khắc với hắn. Bất luận là lúc đi học hay là sau khi bước chân ra ngoài xã hội làm việc… hắn cảm thấy cuộc đời của mình chưa lúc nào thuận lợi.

Nếu như ông trời đã không giúp ta thì ta tự mình cố gắng vậy!

Vào năm ba mươi tuổi, được một đồng hương gợi ý, Triệu Thủy Bảo và đồng hương chuẩn bị đi làm ăn lớn một phen! Vụ làm ăn không vốn mà vạn lời.

Đương nhiên… không phải là cướp ngân hàng, vì bọn họ cũng không có kỹ thuật và thực lực đó.

Đồng hương của Triệu Thủy Bảo nói đã nhìn trúng một nơi rất tốt. Ở đó có một người già lắm tiền nhiều của sinh sống một mình. Từ trước tới nay chưa ai từng nhìn thấy con trai con gái hay họ hàng thân thích gì của người đó cả.

Điều tuyệt vời hơn là, theo những gì người đồng hương này nghe ngóng được, ông lão này rất thích ở nhà. Ông ấy rất ít khi ra ngoài, mỗi lần ra ngoài thì sẽ mua một đống lớn nhu yếu phẩm sinh hoạt hàng ngày, sau đó quay về nhà không ra ngoài nữa. Có lần ở trong nhà mười ngày nửa tháng, có lúc thậm chí hơn nửa năm cũng không thấy ra khỏi cửa.

Mục tiêu làm giàu như vậy cả Hoa Hạ chỉ có mình nhà này thôi!

Ngày hôm đó, vào lúc đêm khuya thanh vắng, Triệu Thủy Bảo và đồng hương đeo trang bị và cầm vũ khí second hand mua được ở cửa hàng chuẩn bị đột nhập vào căn nhà của ông lão đó.

Sau đó… sáng sớm ngày thứ hai, hắn và đồng hương được người ta phát hiện trên bãi cỏ cách đó mười mấy kilomet.

Lúc ấy, quần áo của hắn và người đồng hương đều rách nát cả, trên người đầy vết thương.

Hơn nữa, hai người đều mất đi ký ức tối hôm qua!

Càng đáng sợ hơn là, từ sau đêm hôm đó, hắn ta và người đồng hương đều mắc phải một căn bệnh đáng sợ.

Bọn họ giống như trẻ con vậy, không thể khống chế hệ thống bài tiết của mình. Kể từ ngày hôm đó, bọn họ đều phải dựa vào tã giấy người lớn để sống qua ngày.

Nhưng cho dù đã có tã giấy người lớn thì mùi đáng sợ trên người hắn và đồng hương vẫn khiến người khác tránh xa hai người họ. Chỉ cần bọn họ đi ra ngoài là người bên cạnh đều tránh thật xa.

Những ngày tháng đó thật khiến cho con người ta tuyệt vọng.

Triệu Thủy Bảo và đồng hương nghi ngờ tất cả những chuyện kỳ lạ này đều do ông lão không thích ra ngoài đó gây ra.

Vì vậy, một tháng sau, hắn ta và đồng hương mò đến nhà ông lão đó lần nữa.

Nhưng lần này, bọn họ không phát hiện ra ông lão đó. Điều đáng sợ hơn là, bọn họ hỏi thăm hàng xóm quanh đấy về ông lão sống trong căn nhà này thì tất cả hàng xóm đều ngơ ngác. Không có ai nhớ ông lão không con không cái, không có thân thích, thích ở trong nhà này.

Triệu Thủy Bảo và đồng hương cùng bị dọa thót tim.

Trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo.

Triệu Thủy Bảo và đồng hương của hắn chẳng những không kiếm được khoản nào mà còn phải trả giá đắt.

Mỗi ngày hai người đều cần rất nhiều tã giấy người lớn, cộng nhiều ngày lại, đây cũng là một khoản chi lớn. Quan trọng hơn là, vì trên người có mùi hôi thối nên hai người không thể tìm được một công việc ổn định.

Hai người chỉ có thể nghĩ cách kiếm chút tiền trên mạng để duy trì cuộc sống của mình.

Cứ như thế… Triệu Thủy Bảo sống tới năm ba mươi tám tuổi.

Đúng vào năm ngày trước, cuộc sống của Triệu Thủy Bảo xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, hắn ta nhặt được một cái nhẫn màu đen.

Sau khi hắn đeo thử chiếc nhẫn vào thì nó đột nhiên biến mất. Chiếc nhẫn hóa thành một luồng năng lượng màu đen, chui vào trong cơ thể của hắn.

Ngay lập tức, cơ thể của hắn hồi phục như trước, hắn không còn bị tã giấy người lớn trói buộc nữa.

Hơn nữa… sau khi luồng năng lượng màu đen đó chui vào trong cơ thể hắn ta, hắn ta phát hiện ra một phần trí nhớ phủ đầy bụi trong não của hắn đã được khôi phục!

Đó là một đoạn ký ức đáng sợ.

Khái quát một cách đơn giản hai kẻ nick nhỏ level 0 tấn công nick lớn max level.

Sau đó, hai nick level 0 bị nick max level đánh tơi bời.

Bị nện một trận tơi bời hoa lá thật sự luôn, bị đập bằng trăm kiểu khác nhau, không lặp lại kiểu nào.

Mỗi khi hai nick nhỏ level 0 bị đánh sắp toi thì lại được đút đan dược, hồi phục vết thương, sau đó lại tiếp tục bị giày vò.

Mãi cho đến khi hai nick nhỏ level 0 này mất khống chế bài tiết, nick max level kia mới hài lòng phong ấn ký ức của cả hai rồi nghênh ngang rời đi.

Lúc ấy, khi Triệu Thủy Bảo khôi phục lại ký ức thì suýt nữa bị dọa cho không tự chủ đại tiểu tiện.

Trên thế giới này lại có người có thể bay lượn độn thổ sao? Hơn nữa hắn và đồng hương còn dám đến gây phiền toái cho ông lão như siêu nhân này, có thể sống được đã là kỳ tích rồi.

Đúng lúc này, năng lượng màu đen truyền tới từng đợt âm thanh như lời thầm thì.

Nội dung của những lời thì thầm đó là gì Triệu Thủy Bảo không hiểu.

Nhưng mà, lúc nghe những lời thầm thì đó, trong lòng Triệu Thủy Bảo sẽ sinh ra cảm xúc tiêu cực.

Ý nghĩ "người sai không phải là ta mà là thế giới này" càng ngày càng bành trướng trong não của Triệu Thủy Bảo.

Mấy năm nay, tôi phải chịu đủ loại đau khổ, đều do lỗi của tu sĩ loài người. Nếu không phải do ông lão tu sĩ loài người kia, tôi sẽ không phải chịu tra tấn của tã giấy nhiều năm như thế.

Đều là lỗi của cái thế giới không công bằng này.

Tôi muốn giết chết tất cả các tu sĩ loài người!

Cái suy nghĩ kỳ lạ này ngưng tụ trong não của Triệu Thủy Bảo mãi không biến mất.

Cùng với sự sinh sôi của ý nghĩ này, năng lượng Cửu U trên người hắn cũng càng ngày càng mạnh, nó quanh quẩn bên người hắn, năng lượng phản hồi bắt đầu cải tạo cơ thể hắn.

Thứ đầu tiên bị thay đổi là mắt của hắn, con ngươi của hắn bị cải tạo thành con ngươi của rắn, hơn nữa tầm nhìn rất xa, có thể khóa đối tượng ở khoảng cách cực xa.

Sau đó, dưới sự đầu độc của những lời thầm thì kia, Triệu Thủy Bảo bắt đầu hành động.

Nhờ vào năng lượng của thế giới Cửu U, Triệu Thủy Bảo bay vút lên trên trời.

Hắn phải tìm tu sĩ loài người rồi sau đó giết chết họ, hoặc là hấp thụ bọn họ hoặc là chính hắn bị tu sĩ loài người giết chết!

Trong lòng của hắn có suy nghĩ như thế.

Sau đó, vừa may mắn vừa xui xẻo là hắn vừa bay lên trời được một lúc thì tìm thấy con mồi, đó chính là kim thư của Diệp Tư và Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng, Thi và Chúc trên kim thư.

Chuyện tiếp theo chính là nick nhỏ ma hóa lv1 Triệu Thủy Bảo gặp được tổ hợp nick lớn lv5, nick trung bình lv3 và ba nick nhỏ lv1.

Nick nhỏ lv1 Triệu Thủy Bảo lại bị đánh tơi tả.

…

Sau khi nghe hết câu chuyện, Tống Thư Hàng nói:

“Chiếc nhẫn màu đen vừa đeo lên liền biến mất luôn, sau đó bên tai xuất hiện những lời thì thầm đầu độc, những thứ này hợp lại với nhau nhìn thế nào cũng không giống trùng hợp.”

Diệp Tư gật đầu nói:

“Ừm… trước tiên cứ tiếp tục quan sát các nơi khác ở Hoa Hạ xem có chuyện tương tự không. Nếu như chỉ có lần này thì có lẽ là tên này xui xẻo nhặt được một pháp khí của thế giới Cửu U. Nếu như những chuyện tương tự không chỉ xảy ra một lần thì có thể chắc chắn đây là âm mưu của thế giới Cửu U.”

“Đợi sau khi Hoàng Sơn Chân Quân đến thành phố Văn Châu, ta sẽ giao tên này cho Hoàng Sơn Chân Quân. Chắc hẳn tiền bối có thể lấy được tin tình báo gì đó từ trên người hắn.”

Tống Thư Hàng nói.

Bản thân Triệu Thủy Bảo sau khi bị năng lượng của thế giới Cửu U cải tạo chính là một tình báo lớn. Thông qua việc kiểm tra cơ thể của hắn, có thể lấy được một số tin tức.

Ví dụ như, rốt cuộc thế giới Cửu U tốn nhiều công sức bồi dưỡng một người bình thường như Triệu Thủy Bảo để làm gì?

Chẳng lẽ là nghiên cứu biện pháp khiến con người biến thành tà ma Cửu U sao?

Hay là… sau khi Triệu Thủy Bảo giết tu sĩ loài người hoặc bị tu sĩ loài người giết thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Tống Thư Hàng rất để tâm đến mệnh lệnh mà Triệu Thủy Bảo nhận được sau khi bị mê hoặc.

Chiều tối.

Nhà Tống Thư Hàng, đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Diệp Tư thuận lợi đưa Tống Thư Hàng về nhà.

Trước khi hạ xuống, cô thi triển một huyễn thuật, che giấu chiếc lồng và Triệu Thủy Bảo rồi làm Triệu Thủy Bảo rơi vào trạng thái hôn mê.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Tống Thư Hàng ấn chuông cửa nhà mình.

“Đến đây ~”

Mẹ của Tống Thư Hàng hô.

Sau đó, mẹ Tống vừa mở cửa ra liền nhìn thấy gương mặt tươi cười xinh đẹp của Diệp Tư và dáng vẻ ngốc nghếch của con trai mình.

Cô gái đi cùng con trai mình lại đổi rồi!

Gần đây, cô gái mà con trai đưa về mỗi lần đều khác nhau, hơn nữa cô nào cô nấy đều rất xinh đẹp. Bà cứ cảm thấy có chút không ổn.

Mẹ Tống cảm thấy hơi lo lắng.

Chương 840: Ta nhìn thấy diễn viên đóng vai Cao Thăng sư huynh rồi, hãy đợi ta kiếm bao tải trùm đầu hắn!

Tống Thư Hàng cười nói:

“Mẹ ơi con về rồi.”

Mẹ Tống nhìn con trai mình một cái rồi gật đầu. Sau đó bà lại nhìn tiểu hòa thượng và hai cô bé loli Thi, Chúc đằng sau Tống Thư Hàng.

“Ồ, tiểu sư phụ lại tới nhà tôi chơi à.”

Mẹ Tống nhìn thấy Quả Quả thì mỉm cười thân thiết.

“Chào bác ạ.”

Tiểu hòa thượng chắp hai tay lại chào hỏi.

Vẻ mặt nghiêm túc của tiểu hòa thượng vô cùng đáng yêu.

Tống Thư Hàng cảm thấy khi đối diện với đứa con trai ruột như mình, mẹ hắn cũng chưa từng thân thiết đến thế.

Mẹ Tống lại nhìn hai cô bé đáng yêu bên cạnh tiểu hòa thượng. Rồi bà nhìn sang Diệp Tư đứng cạnh Tống Thư Hàng… Sau đó trí tưởng tượng của mẹ Tống bay tít tận trời xanh.

“Nếu như tương lai có một ngày Thư Hàng kết hôn với cô gái này thì đứa con của hai đứa chắc sẽ đáng yêu như tiểu hòa thượng nhỉ? Nếu như là sinh con gái thì nhất định sẽ sinh đôi, phải xinh xắn như hai cô bé đằng sau lưng kia mới được.”

Diệp Tư cười nói:

“Chào bác ạ, tên cháu là Diệp Tư.”

Lời chào hỏi của Diệp Tư kéo suy nghĩ của mẹ Tống từ trên trời về.

“Chào Diệp Tư.”

Mẹ Tống cười rồi đưa mọi người vào phòng khách nghỉ ngơi:

"Thư Hàng, trên đường đi con đã ăn gì chưa?"

"Con chưa ăn gì cả, vốn con định ăn tối trên xe điện luôn, nhưng giữa đường xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn nên chúng con về nhà trước."

Tống Thư Hàng nói.

"Vậy mấy đứa đợi một lát, mẹ đi chuẩn bị đồ ăn."

Mẹ Tống nói.

…

Trong phòng khách.

Tống Thư Hàng lười biếng dựa vào ghế sofa, hắn vuốt điện thoại, gần đây hễ có thời gian hắn lại lập tức lên mạng xem mấy câu chuyện cười gì đó để tránh đột nhiên bị Bạch tiền bối two kéo vào trong không gian thi lại vô hạn. Có chuẩn bị trước thì không phải lo âu!

Ba đứa trẻ nghịch ngợm là tiểu hòa thượng, Thi và Chúc đang xem phim hoạt hình… Anh Em Hồ Lô bản 2019. Các tình tiết trong phim đã hoàn toàn khác với Anh Em Hồ Lô mà hồi nhỏ Tống Thư Hàng xem. Trời mới biết biên kịch sửa kiểu gì?

Ba Tống ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng đọc báo nhưng ánh mắt lại liên tục quan sát Diệp Tư.

Diệp Tư đang nói chuyện với mẹ Tống, mẹ Tống đã nấu xong cơm tối từ lâu rồi, chỉ cần thêm phần cơm của mấy người là được.

Vì vậy, bà kéo Diệp Tư lại bắt đầu nói chuyện trời Nam đất Bắc.

Lúc mới bắt đầu, hai người nói chuyện với nhau khá khó khăn. Nếu như nói cách ba năm như một thế hệ thì khoảng cách thế hệ giữa Diệp Tư và mẹ Tống xa như khoảng cách giữa mặt trăng và mặt trời luôn.

Nhưng dưới sự phối hợp của Diệp Tư, hai người dần dần nói chuyện được với nhau…

Lúc này, ba Tống dùng củi chỏ đẩy nhẹ Tống Thư Hàng, ông hỏi nhỏ:

"Thư Hàng, cô gái lần này con đưa về có phải là bạn gái con không?"

Tống Thư Hàng đang định trả lời lại.

Trùng hợp là, mẹ Tống cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bà hỏi Diệp Tư:

“Diệp Tư này, cháu và Thư Hàng nhà bác quen nhau thế nào vậy?”

Diệp Tư ngước mắt lên nhìn Tống Thư Hàng rồi mỉm cười.

“E hèm.”

Tống Thư Hàng hắng giọng một cái, hắn trả lời câu hỏi này thay Diệp Tư:

“Con và Diệp Tư quen nhau trong một thư viện lớn. Lúc đó con và cô ấy đều ở đấy đọc sách, sau đó bọn con cứ nói chuyện với nhau rồi quen nhau luôn. Còn về quan hệ giữa bọn con… trước mắt là quan hệ sắp trở thành người yêu.”

Trong phần lớn những gia đình khác, cha mẹ luôn dặn dò đứa con trai vẫn còn đang đi học của mình phải lấy việc học làm trọng. Mà ở nhà Tống Thư Hàng… từ lúc hắn học cấp ba… mẹ Tống đã thường nói bóng nói gió bảo hắn đưa một cô gái xinh đẹp về nhà chơi.

Mẹ Tống nghe vậy thì vội vàng nói:

“Sắp trở thành người yêu ư? Thế hiện tại thì sao?”

Vấn đề này Diệp Tư chủ động lên tiếng trả lời:

“Bây giờ… tuy rằng không thể trở thành người yêu bình thường nhưng quan hệ của chúng cháu còn thân mật hơn cả người yêu.”

“Thân mật hơn cả người yêu á?”

Mẹ Tống chớp mắt, hai tay của bà chập lại:

“Vậy hai đứa… ừm, ờ… gì nhỉ, hợp thể rồi à?”

Tống Thư Hàng:

“Phụt~~”

“Hợp thể chính là cái ý đó đó hả.”

Loli Thi lên tiếng.

“Đúng thế, chị ơi. Hợp thể chính là ý đó đó!”

Loli Chúc đáp.

Tiểu hòa thượng xấu hổ đỏ bừng mặt, nó nhắm mắt lại, miệng niệm kinh văn.

Diệp Tư suy nghĩ một lúc rồi đáp:

“Dạ, hợp thể rồi ạ!”

Hình dáng hai đầu bốn tay của họ rất là ngầu, nếu như không phải nhìn ra mẹ Tống và ba Tống đều chỉ là người bình thường thì Diệp Tư rất muốn biểu diễn cho hai người xem một phen.

Ba Tống gập tờ báo lại, ông nhìn Diệp Tư, mỉm cười hiền lành:

“Diệp Tư à, về sau chúng ta là người một nhà rồi.”

“Ý của ba mấy đứa chính là ý của bác.”

Mẹ Tống nói.

Tống Thư Hàng:

“Phụt ~~”

Ba Tống chọc Thư Hàng một cú thật mạnh:

“Cố lên, tranh thủ tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn luôn. Năm đó ba cũng cưới mẹ con về như thế đấy. Nhưng mà, trước khi kết hôn hai đứa vẫn nên cẩn thận một chút. Đừng để có con trước khi cưới nhé!”

Tống Thư Hàng:

“…”

× × × × ×

Sáng sớm hôm sau.

Tống Thư Hàng đưa Diệp Tư, Tiểu Quả Quả, Thi và Chúc ra ngoài.

Hắn định đưa Diệp Tư tới phố Cửu Long gần đó đi dạo, thuận tiện mua luôn một số đồ dùng sinh hoạt cần dùng đến trong học kỳ mới.

Đợi đến buổi trưa hắn sẽ đi gặp người bạn Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần trên mạng nữa.

Nếu như thuận lợi thì chiều nay có thể đi tới Giang Nam được rồi.

…

Gần như cùng lúc Tống Thư Hàng đưa mấy người ra khỏi nhà… hàng xóm tốt Lý Vân ở bên cạnh cũng đến thăm.

“Hả, Tống Thư Hàng tiểu hữu mới sáng sớm đã ra ngoài rồi à?”

Vân Vụ Đạo Trưởng mắt chữ A mồm chữ O. Hôm qua hắn nghe nói Tống Thư Hàng sắp về nên vô cùng vui vẻ. Trạng thái đả tọa tu luyện đêm qua rất tốt, hắn tu luyện một mạch tới bây giờ luôn.

Kết quả là, khi hắn vui vẻ đến nhà Tống Thư Hàng chơi thì lại biết được tin đối phương đã ra ngoài rồi.

“Chẳng lẽ mình thật sự vô duyên với Ngộ Đạo thạch sao? Quả nhiên mình vẫn nên trở về Không Không Đạo Môn của mình tu luyện thôi, tranh thủ nâng cao Không Không Diệu Thủ của mình lên một tầm cao mới… sau đó lại đến động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân trộm sạch sẽ, rửa mối nhục lần trước.”

Vân Vụ Đạo Trưởng thầm nhủ trong lòng.

Trong lúc tâm trạng hắn đang bi quan thì mẹ Tống nói:

“Thư Hàng đưa mấy người bạn ra phố mua đồ rồi, chắc là sẽ về nhanh thôi. Nếu anh không phiền thì ở nhà tôi đợi nhé?”

Vân Vụ Đạo Trưởng nghe thế thì hai mắt sáng bừng lên:

“Vậy tôi xin quấy rầy vậy.”

Ba Tống đứng bên cạnh cười nói:

“Anh Lý Vân khách sáo quá rồi.”

…

Phố Cửu Long là một con phố buôn bán phồn vinh.

Tống Thư Hàng mang theo mấy người Diệp Tư, Quả Quả đi dạo một vòng vô số cửa hàng, mua một vài đồ dùng sinh hoạt.

Ba đứa trẻ nghịch ngợm theo sát sau lưng Tống Thư Hàng không rời một bước. Bây giờ bọn chúng đã hoàn toàn từ bỏ ý định chạy trốn rồi. Vì Diệp Tư sư tỷ kia là Linh Hoàng ngũ phẩm, bọn chúng không chạy thoát được.

Mà lúc này Linh Hoàng ngũ phẩm Diệp Tư sư tỷ đang bị đủ loại quảng cáo tẩy não.

[Tin tốt đây, tin tốt đây, tin cực lớn đây, xin chào các quý khách, vì mặt bằng của cửa hàng hết thời hạn thuê nên chúng tôi bán đại hạ giá một lô giày da chất lượng cao tồn kho. Mua một tặng một, mua một tặng một đi! Không cần kiếm tiền, chỉ cần bán hết. Không sợ so hàng, chỉ sợ không biết nhìn hàng! Chọn thoải mái, chọn thoải mái đi, tất cả đều mua một tặng một. Bán đại hạ giá thật sự đây, hạ giá mọi lúc mọi nơi!]

“Thư Hàng, Thư Hàng ngươi có nghe thấy không, bán đại hạ giá kìa. Mua một tặng một đấy, chúng ta qua đó xem đi!”

Diệp Tư túm lấy tay của Tống Thư Hàng, nói với vẻ mong chờ.

“Đừng vội Diệp Tư.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn cửa tiệm đó:

“Trên thực tế, bắt đầu từ năm ta lên cấp ba, cửa hàng giày này đã mở cửa. Sau khi kinh doanh được khoảng hơn nửa năm thì cửa hàng này liền bắt đầu quá trình ‘mặt bằng hết hạn thuê’, ‘bán đại hạ giá’, ‘mua một tặng một’ rồi. Nói cách khác, của hàng này đã ‘hết hạn thuê mặt bằng’ tròn ba năm rồi đấy.”

“Còn có chuyện như thế sao?”

Diệp Tư trợn to mắt:

“Nhưng nếu thế thì vẫn còn người tới cửa tiệm đó mua giày sao?”

“Chắc chắn rồi… đây là phố Cửu Long mà, hàng ngày có rất nhiều người đi qua đi lại trên con phố này. Những người mới tới đây mua hàng lần đầu nhiều không kể xiết.”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư thầm gật đầu:

“Thủ đoạn quá.”

Tống Thư Hàng bật cười.

Thật ra đây chỉ là mấy chiêu trò cũ rích thôi.

Mấy trò thâm sâu thật sự có thể giết người không thấy máu đấy. Chỉ cần hạ giá là có thể lặng lẽ móc sạch túi tiền của khách hàng.

…

Nửa tiếng sau.

Tống Thư Hàng đưa Diệp Tư đến một cửa hàng quần áo cho nữ.

Phần lớn quần áo hiện tại của Diệp Tư là váy tiên, tuy rằng đẹp nhưng không phù hợp với cách ăn mặc sinh hoạt thường ngày.

Vì thế, Tống Thư Hàng định mua cho cô mấy bộ quần áo bình thường.

Lúc này, Thi và Chúc cùng đi với Diệp Tư vào trong để chọn quần áo.

Hai người Tống Thư Hàng và Quả Quả ngồi vào ghế ở khu nghỉ ngơi trong cửa hàng quần áo để nghỉ một lúc.

Có lẽ do lúc trước uống một ít nước nên Tống Thư Hàng có hơi buồn tiểu, vì thế hắn nói với Quả Quả:

“Quả Quả, ngươi ngồi đây đợi mấy người Diệp Tư sư tỷ đi ra nhé, ta ra chỗ nào gần đây đi vệ sinh một lát, đừng chạy lung tung đấy!”

Quả Quả gật đầu, có Diệp Tư sư tỷ ngũ phẩm ở đây, sao nó dám chạy chứ?

× × × × ×

Bên kia phố Cửu Long.

Có một người bắt yêu trẻ tuổi đã chạy tới đường Bạch Kình từ sớm. Hắn định gặp người bạn trên mạng là Thư Sơn Áp Lực Đại của mình vào trưa nay.

Bởi vì còn cách thời gian hẹn gặp khá lâu nên người bắt yêu trẻ tuổi này đến phố Cửu Long nổi tiếng nằm gần đường Bạch Kình đi dạo.

Có lẽ là do lúc trước trên đường đi hắn ăn uống quá nhiều nên giờ thấy buồn đi vệ sinh.

Vì thế, hắn vào đại một khách sạn tên là Vọng Nguyệt Lâu để đi giải quyết.

Sau khi vào nhà vệ sinh ở tầng một của khách sạn…

Đột nhiên hai mắt của người bắt yêu trẻ tuổi sáng rực lên.

Đoán thử xem hắn nhìn thấy cái gì?

Hắn thấy ở phía trước có một người đàn ông đeo kính râm lớn!

Người bắt yêu trẻ tuổi tinh mắt vô cùng. Dù đối phương có đeo một cái kính to tướng nhưng chỉ cần nhìn một cái là hắn nhận ra thân phận thực sự của đối phương ngay.

Đúng thế. Đối phương chính là diễn viên đóng vai Boss phản diện Cao Thăng sư huynh trong bộ phim điện ảnh Trận Chiến Mạt Pháp vừa công chiếu hôm qua!

Túy Bá Cư Sĩ đã khóc ngất trong WC.

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

Người bắt yêu trẻ tuổi thầm nhủ trong lòng.

Vì vậy, hắn mở điện thoại ra, bắt đầu quay video.

Hắn định lấy bao tải trùm đầu Cao Thăng sư huynh này… Đương nhiên, chỉ đùa dai chút thôi. Hắn đường đường là người bắt yêu, tuyệt đối sẽ không làm hại người bình thường!

Chương 841: Thư Hàng tiểu hữu, chia sẻ một video hay của ngươi

Từ sau khi học được cách che giấu khí tức bản thân với Tô Thị A Thập Lục, trong cuộc sống thường ngày thì Tống Thư Hàng luôn cố gắng duy trì kỹ xảo này, tranh thủ luyện tập kỹ năng này tới mức thuần thục nhất.

Bởi vì, khi ở cảnh giới tam phẩm thì còn đỡ… nhưng sau khi lên cảnh giới tứ phẩm, tiên thiên chân khí trên người tu sĩ sẽ tạo nên cảm giác áp bách không nhỏ với người bình thường. Nếu như không tranh thủ nâng cao độ thuần thục của kỹ năng này thì đợi đến khi hắn lên đến tứ phẩm, sống cùng với người bình thường sẽ có chút phiền phức.

Hôm nay Tống Thư Hàng cũng đang cố gắng che giấu khí tức của bản thân, cho dù đi WC cũng không ngoại lệ, thật là chịu khó.

Có hai cách để che giấu khí tức bản thân.

Cách thứ nhất là, trong một thời gian ngắn, thu lại toàn bộ sức mạnh, khí thế trên người tu sĩ, khiến cho tu sĩ giống như người bình thường, thực ra nó cũng giống khi mọi người nín thở vậy, không thể nào nín mãi được. Một khi hết thời gian thì không thể nín tiếp được nữa, linh lực và khí thế của tu sĩ sẽ lại phát ra ngoài.

Cách thứ hai là thông qua che giấu khí tức bản thân để che giấu tu vi thực sự của mình, nhưng không thể biến khí tức của tu sĩ giống như người bình thường được, cách này giống như khi ta hít thở chậm vậy, chỉ cần giữ tốt trạng thái thì có thể luôn che giấu khí tức của bản thân. Nhưng nếu độ thuần thục không đủ, nói không chừng chỉ có thể che giấu một hai tiểu cảnh giới mà thôi.

Hai cách che giấu khí tức bản thân này đều có ưu điểm riêng.

Vì thế, trong cuộc sống hàng ngày, Tống Thư Hàng không ngừng thay phiên sử dụng hai cách che giấu khí tức bản thân này để bản thân nắm vững cả hai cách này hơn.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đang chuyên tâm sử dụng năng lực che giấu khí tức bản thân theo cách thứ nhất, nhưng không ngờ hắn đã bị người khác theo dõi rồi.

…

Người bắt yêu trẻ tuổi gài điện thoại cẩn thận, sau đó lấy từ bên hông ra một cái bao tải.

Bao tải này không phải là pháp khí trừ yêu gì cả, nó chỉ là một cái bao tải bình thường mà thôi. Bởi vì hắn không có mấy vật phẩm như trang bị không gian hay túi thu nhỏ một tấc nên thường đem theo một cái bao tải bên người để đựng đồ.

Không ngờ bây giờ chiếc bao tải này lại hữu dụng.

Theo như người bắt yêu này thấy thì chắc chắn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt hắn chỉ là người bình thường.

Sau đó, người bắt yêu trẻ tuổi quan sát bốn phía… xác định gần đây không có người khác lui tới.

Cơ hội tốt!

Không còn cơ hội ra tay nào tốt hơn ở đây nữa.

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

Người bắt yêu trẻ tuổi hô một tiếng về phía điện thoại.

Sau đó, hẳn bổ nhào về phía diễn viên đóng vai Cao Thăng sư huynh!

Tống Thư Hàng mắc tiểu vội vàng vào WC thì lại đột nhiên nghe thấy đằng sau có tiếng động lạ, sau đó hắn nghe thấy câu “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết”.

Á đù, bị người khác nhận ra rồi à?

Tống Thư Hàng quay phắt đầu lại nhìn về phía sau lưng.

Ngay lập tức, hắn phát hiện có một cái bao tải lớn trùm về phía mình. Thực sự có người trùm bao tải hắn đây này!

Hơn nữa… tốc độ của đối phương rất nhanh, hoàn toàn không phải là tốc độ của người bình thường.

Tên này là một tu sĩ!

Trên người đối phương không có “sát ý”, mà cái bao tải đó chỉ là một chiếc bao tải bình thường mà thôi… Chẳng lẽ tên này thật sự nhận ra hắn là diễn viên đóng vai Cao Thăng sư huynh rồi muốn trùm bao tải tẩn hắn một trận ấy hả?

Thân là một tu sĩ, ngươi có cần nhàn rỗi sinh nông nổi thế không?

Chẹp… Kệ đi, Tống Thư Hàng không có thể chất chịu ngược đãi, hắn không thích bị người ta chụp bao tải lại nện cho một trận đâu. Nếu như đối phương cũng là tu sĩ thì hắn cũng không cần phải khách khí nữa.

Dám trùm bao tải hắn thì đừng trách hắn phản kích nhé!

Hiện tại Tống Thư Hàng đang ẩn giấu khí tức của mình, trong mắt của đối phương, hắn chỉ là một người bình thường, đây chính là ngụy trang tốt nhất.

“Đến đây đi! Ta sẽ để ngươi nếm thử cái gì là nắm đấm mạnh mẽ!”

Hắn thầm nắm chặt tay lại, khóa chặt các cơ quan nội tạng của đối phương.

Chỉ chờ đối phương tới gần, hắn sẽ dùng Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, một giây ba trăm quyền, dạy đối phương cách làm người!

Sau đó, Tống Thư Hàng giả vờ làm một người bình thường, mặc cho tên kia trùm bao tải lên người hắn, bày ra vẻ yếu đuối trước mặt kẻ địch, đợi đối phương đến gần hơn chút nữa, hắn sẽ để đối phương nếm mùi thiết quyền thân yêu.

Nhưng mà… ngoài dự đoán của Tống Thư Hàng, đối phương hoàn toàn không định đánh hắn!

Sau khi chiếc bao tải đó trùm lên người hắn, đối phương không tiếp tục tới gần hắn nữa… Không đợi Tống Thư Hàng xuất quyền đối phương đã cười “ha ha ha” rồi nhanh chóng chạy đi mất.

Tống Thư Hàng đứng ngơ ra tại chỗ.

Tên này chỉ muốn trùm bao tải lên người hắn thôi sao?

Thân là một tu sĩ, ngươi có cần nhàn rỗi thế không hả?

Tống Thư Hàng lấy bao tải trên đầu xuống, nhưng tên trùm bao tải lên đầu hắn không biết đã chạy đi đâu rồi.

Từ đầu đến cuối, đến cả đối phương trông như thế nào hắn cũng không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy gương mặt mơ hồ của một người thanh niên thông qua bao tải mà thôi. Đối phương vẫn luôn muốn che giấu diện mạo của mình, không để Tống Thư Hàng nhìn thấy hắn ta.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giần giật, sau khi cất cái bao tải đó đi, cả người Tống Thư Hàng run lên, nhưng hoàn toàn không phải là do tức giận mà là do buồn tiểu.

“Đừng để cho ta gặp lại ngươi, đồ khốn! Ta nhớ rõ khí tức của ngươi rồi đấy!”

Tống Thư Hàng cắn răng nói, sau đó tạm thời đặt chuyện “bị người ta trùm bao tải” sang một bên, đi vào WC giải quyết nỗi buồn của mình.

…

Giải quyết xong nỗi buồn, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi rửa tay xong… hắn lấy điện thoại ra vuốt một cái.

Hắn định liên lạc với người bạn trên mạng Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần của mình.

Sắp đến giờ rồi, đến lúc phải liên lạc với người đó để hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt thôi nhỉ.

Hôm nay đúng là xui xẻo.

× × × × ×

Phía bên kia, người bắt yêu trẻ tuổi vui vẻ chạy tới tầng ba của khách sạn đi nhờ nhà vệ sinh tầng ba.

Lúc này, hắn đang ngồi xổm trong nhà vệ sinh vuốt màn hình điện thoại, xem video vừa quay lúc nãy.

Video có hơi rung nhưng nhìn tổng thể vẫn rất ổn.

Từ lúc hắn bắt đầu gặp được diễn viên đóng Cao Thăng sư huynh đến lúc hắn hét lên “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết” rồi lấy bao tải ra trùm lên đầu Cao Thăng sư huynh và chạy trốn… video đến đây là hết.

Góc quay mà người bắt yêu trẻ tuổi quay rất xảo diệu, hắn chỉ xuất hiện trước camera với một bóng lưng, mà cũng chỉ quay được có một phần tư bóng lưng thôi.

“Chỉ cần video này được đăng lên mạng thì chắc chắn sẽ hot lắm!”

Người bắt yêu trẻ tuổi thầm đắc ý.

Đặc biệt là sau khi Trận Chiến Mạt pháp ra rạp, trong lòng vô số khán giả đều đang tưởng tượng ra cảnh Cao Thăng sư huynh bị trùm bao tải rồi nện cho một trận.

Mà bây giờ, oán niệm của vô số khán giả đã được hắn hoàn thành rồi!

“Trước tiên đăng lên trang cá nhân của mình đã rồi lại đăng video này lên trang web video sau. Video này chắc chắn sẽ cực hot.”

Người bắt yêu trẻ tuổi lẩm bẩm, hắn giơ tay ra định up video này lên trang cá nhân của mình.

Nhưng đột nhiên hắn nghĩ tới một việc.

“Không ổn không ổn, hình như Thư Sơn Áp Lực Đại là fan của Cao Thăng sư huynh, nếu như để hắn nhìn thấy trong tài khoản của mình có cái video này thì nói không chừng cái tên kỳ cục đó sẽ cắt đứt tình bạn với mình mất. Ừm, đăng lên trang cá nhân của mình sau vậy… Bây giờ up video này lên trang web video rồi nói sau.”

Người bắt yêu trẻ tuổi cười lớn.

Sau đó hắn vào tài khoản của mình trên trang web video và tải video lên.

Video này chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của nhân dân cả nước.

“Nói đi cũng phải nói lại, không ngờ lại có người hâm mộ Cao Thăng sư huynh, nhân sinh quan của cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại đó thật là kỳ lạ.”

Người bắt yêu trẻ tuổi chế giễu.

Đúng lúc này, bạn tốt của hắn Thư Sơn Áp Lực Đại gửi cho hắn một tin nhắn:

“Viện Trưởng có online không? Bây giờ ngươi đang ở đâu?”

Người bắt yêu trẻ tuổi trả lời lại:

“Ta đang ở gần đường Bạch Kình của thành phố Văn Châu rồi ~ Đợi ngươi đấy.”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Nhanh thế sao? Ha ha, đúng lúc thế, tối qua ta đã về thành phố Văn Châu rồi. Vậy lát nữa, đợi ta mua đồ xong thì chúng ta gặp nhau ở đường Bạch Kình nhé.”

Người bắt yêu trẻ tuổi đáp:

“Được, mấy giờ gặp?”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Đợi một chút nhé, ta mua đồ xong thì sẽ báo lại với ngươi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi:

“Được, không thành vấn đề! Vậy giờ ta đi dạo ở xung quanh đã.”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Được, lát nữa gặp.”

× × × × ×

Phía bên kia.

Tống Thư Hàng tắt khung chat với Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần đi.

Hắn xoa mặt mình, định cất điện thoại đi rồi về tìm Diệp Tư.

Nhưng lúc này, trong phần mềm chat có một người bạn tốt liên hệ với hắn.

Là một vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 mà rất lâu rất lâu trước hắn kết bạn.

Nhưng vị tiền bối này dường như chưa từng vào nhóm nói chuyện bao giờ. Đó chính là quản trị viên của Nhóm Cửu Châu Số 1, Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân.

Tống Thư Hàng chưa từng gặp Vũ Nguyệt Chân Quân, cũng chưa từng nói chuyện với cô ấy. Nhiều nhất chỉ là trong game nông trại của hắn sẽ có ghi chép “Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân đến trộm rau” mà thôi.

Tống Thư Hàng tò mò mở tin nhắn của cô ra, hắn muốn biết vị tiền bối này đột nhiên tìm hắn có chuyện gì.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:

"Bá Đao tiểu hữu, cho ngươi xem một video thú vị. *Meme cười chảy nước mắt* *Meme cười lăn lộn*."

Phía dưới còn gửi kèm theo link của một video.

Tống Thư Hàng:

"…"

Lời giới thiệu của video khiến Tống Thư Hàng cảm thấy khó chịu toàn thân.

Giới thiệu vắn tắt: "Hôm nay tình cờ gặp phải một Boss phản diện, tôi đùa dai với hắn một cái."

Nếu như đây không phải là video mà Vũ Nguyệt Chân Quân gửi thì Tống Thư Hàng sẽ không bảo giờ click vào.

Sau đó, đợi sau khi tải video…

Đợi chút, cảnh nền của video này quen thế. Đậu xanh rau má, đây không phải là lối vào WC của khách sạn lúc nãy sao?

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, nhấn vào nút phát video.

Quả nhiên giống như tưởng tượng của hắn.

Đầu tiên là lối vào WC của khách sạn, sau đó là giọng nam trầm "Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!" vang lên.

Tiếp đó, một bóng người nhanh chóng xông về phía một người đàn ông vô tội đeo kính râm khác, đồng thời tàn nhẫn trùm bao tải lên đầu người đàn ông vô tội kia.

Tống Thư Hàng:

"…"

Ông của ông của ông nội nhà mày!

Không thể tin được, mới đó mà đã up lên trên mạng rồi sao?

Hơn nữa, tiêu đề của video này lại còn là: "Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết, ta trùm bao tải Cao Thăng sư huynh rồi!"

Chương 842: Tên Ngốc Lật Xe

“Á đù, tuy rằng đã đeo kính rồi nhưng đúng là Cao Thăng sư huynh đấy! Là Cao Thăng sư huynh sống sờ sờ này!”

“Bạn up video điên cuồng quá, nhưng bạn làm tốt lắm!”

“Trên thế giới này luôn có một số người thế này, họ làm những việc mà chúng ta muốn làm nhưng không thể làm được! Để chúng ta tận tình hét lên… Cao Thăng sư huynh, nhất định phải chết!”

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết! x128”

Tuy rằng video này mới đăng lên không lâu nhưng số người click vào xem cứ thế lên thẳng. Bình luận về video cũng không ngừng tăng lên.

“Ừm, Thư Hàng tiểu hữu, video này không phải là ta up lên đâu… Ta trước giờ không quay video, ta chỉ là nông dân thôi. Tạm biệt nhé Thư Hàng tiểu hữu.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân gửi thèm thêm một cái mặt cười.

Tống Thư Hàng:

“…”

Người đăng video tất nhiên không phải là Vũ Nguyệt Chân Quân, vì người up video lên mạng chính là cái tên đã trùm bao tải vào người hắn.

Vũ Nguyệt Chân Quân chỉ trùng hợp nhìn thấy video này mà thôi.

Vũ Nguyệt Chân Quân luôn rất ít khi lên nhóm, Tống Thư Hàng còn tưởng rằng cô rất bận, không có thời gian vào nhóm nói chuyện. Nhưng không ngờ, cô không chỉ có thời gian tới nông trường trộm rau mà còn có thời gian đi dạo mấy web video lớn để xem video nữa hả?

Đợi chút… nếu như Vũ Nguyệt Chân Quân xem được video này, vậy những thành viên khác của Nhóm Cửu Châu Số 1 thì sao?

Tống Thư Hàng nhanh chóng mở khung chat Nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Quả nhiên, lúc Vũ Nguyệt Chân Quân chuyển tiếp link video đó cho Tống Thư Hàng thì cũng tiện tay gửi lên Nhóm Cửu Châu Số 1 luôn.

Hiện tại, tất cả các thành viên của Nhóm Cửu Châu Số 1 đều biết Cao Thăng sư huynh bị người ta trùm bao tải.

Vài vị tiền bối đang online đều đang nói về chủ đề này.

Thỉnh thoảng còn có vài vị tiền bối @Tống Thư Hàng, muốn phỏng vấn hắn một chút.

Tống Thư Hàng bình tĩnh đóng cửa sổ chat của Nhóm Cửu Châu Số 1 lại, đến cả việc các tiền bối trong nhóm điên cuồng tag hắn, hắn cũng không thèm để ý.

Lúc các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đang thảo luận thì đừng thử ra biện luận. Cứ gạt nó sang một bên, mười phút sau các vị tiền bối tất sẽ chuyển chủ đề khác.

“Có điều, hôm nay ấn đường của ta vẫn đen thui này.”

Tống Thư Hàng than nhẹ một tiếng.

Vừa nãy, hắn còn thử dùng phương pháp nắm bắt khí tức mà Tô Thị A Thập Lục dạy để đi bắt khí tức của cái tên trùm bao tải hắn lúc trước.

Nhưng có lẽ đối phương đã rời khỏi khách sạn này từ lâu rồi, hoặc là đối phương có năng lực ẩn tàng khí tức cường đại nên Tống Thư Hàng không thể bắt được hắn ta.

Phía bên kia, sau khi Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần đi vệ sinh xong thì kích hoạt luôn phù văn ẩn hình trên người mình, nhảy ra từ cửa sổ tầng ba khách sạn.

Người bắt yêu trẻ tuổi có tu vi nhị phẩm, trong lớp người bắt yêu trẻ cũng được coi như là một cao thủ. Chỉ độ cao ba tầng lầu nhỏ nhoi tư nhiên không làm khó hắn được.

“Lát nữa phải gặp Thư Sơn Áp Lực Đại ở đường Bạch Kình… vậy mình nên đi mua ít đồ ăn rồi ra đường Bạch Kình đợi thôi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi nhủ thầm trong lòng.

Khi hắn nhanh chóng đi tới đường Bạch Kình thì đột nhiên cơ thể cứng đờ.

"Có yêu khí… không đúng, đây là khí tức dơ bẩn của tà ma. Cũng không đúng, đây là hỗn hợp khí tức tà mà và yêu khí hả?"

Người bắt yêu trẻ tuổi nhíu mày lại.

Tiếp đó, hắn nhảy lên, chạy về phía khí tức tà ma và yêu khí kết hợp với nhau.

Thân là một người bắt yêu, trảm yêu trừ ma đã thành bản năng của hắn.

Lúc người bắt yêu trẻ tuổi đuổi tới chỗ yêu khí và khí tức tà ma kết hợp thì cảnh tượng nơi đây hoàn toàn hỗn loạn.

Lúc này, hắn đang ở đường lớn Thiên Tọa, một con phố mới gần với phố Cửu Long.

Lưu lượng xe đi qua con phố này rất lớn.

Mà lúc này, ở nút đèn xanh đèn đỏ trên đường Thiên Tọa, một gã to con cao hai mét, gương mặt ngơ ngác đang bước những bước lớn đến bên những chiếc xe chờ đèn đỏ.

Hai mắt hắn ta ngờ nghệch, nước dãi không ngừng chảy ra từ khóe miệng.

Sau đó, tên ngốc cao hai mét này ngồi xổm xuống, bắt lấy những chiếc xe đợi đèn đỏ rồi hất tung ra!

Chiếc xe nặng nề bị lật ngửa lên giống như một con rùa!

Những người chủ của chiếc xe bị ném đi ngẩn ra rồi họ cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Chủ nhân của những chiếc xe khác ngơ ngác, sau đó hoặc là há hốc mồm hoặc ra gào thét.

Ở lối rẽ bên phải, lái xe của chiếc xe ở trên cùng tránh nhanh, thoát khỏi cục diện bị hất tung xe đầy nguy hiểm. Nhưng những chiếc xe ở đằng sau thì không được may mắn như thế… Chiếc xe bị lật đầu tiên cản trở đường đi, trong cơn hoảng loạn, những chiếc xe đằng sau đâm thẳng vào chiếc xe bị lật.

Hiện trường hoàn toàn hỗn loạn.

Rầm rầm rầm…

Hết chiếc xe này đến chiếc xe khác bị tên ngốc này lật tung… Đồng thời ở lối rẽ bên phải có không ít xe bị đập.

Tiếng thét, tiếng kêu gào, tiếng mắng chửi còn có tiếng những chiếc xe không ngừng bị ném đi trộn lẫn với nhau.

Những chủ xe phía sau nhìn thấy cảnh tượng này thì muốn lái xe bỏ chạy, nhưng mà… lưu lượng xe di chuyển trên đường Thiên Tọa không hề ít, đằng sau không ngừng có xe lái tới, chặn kín đường lùi.

Đoàn xe càng xếp càng dài, những chủ xe đằng trước muốn bỏ chạy cũng bắt đầu chửi bậy rồi. Các chủ xe không ngừng chặn đường lùi phía sau ngơ ngác. Mấy chủ xe bị lật thì kêu gào, chủ xe là các cô gái thì bị dọa tới bật khóc.

Có người bắt đầu báo cảnh sát, có người nỗ lực bò từ trong xe của mình ra.

Những chiếc xe ở cạnh đường thì định tăng tốc chạy qua bên người tên ngốc đó để trốn, nhưng ngược lại khiến cho giao thông hỗn loạn hơn… Tình hình giao thông ở nút đèn xanh đèn đỏ trên đường Thiên Tọa nhanh chóng rơi vào tình trạng tê liệt…

…

Mà trên mặt của tên ngốc cao hai mét kia lại toàn vẻ thật thà phúc hậu, hắn ta đi men theo đường Thiên Tọa, trên đường đi ném lật hết tất cả xe trên đường.

Cả xe con, xe tải, xe chở hàng đều bị ném đi hết.

Cứ lật cứ lật, cuối cùng tên ngốc đó đến bên một chiếc xe bus.

Sau đó hắn cũng ngồi xổm xuống ra sức lật chiếc xe bus đó lên.

Xe bus khá là cồng kềnh, tên ngốc đó vểnh mông lên lật hồi lâu mà không lật được. Tên đó tức giận, gân xanh trên tay nổi lên, hắn dùng sức lần nữa. Lần này, chiếc xe bus bị nhấc lên từng chút một.

Hành khách trên xe bus ngay lập tức chạy sạch, mấy người chủ của những chiếc xe bên mé phải của xe bus cũng đã rời bỏ chiếc xe yêu quý của mình. Nếu như chiếc xe bus này mà cũng bị lật thì xe của bọn họ chắc chắn là bị đập nát.

Tên ngốc này rốt cuộc là quái vật từ đâu chui ra thế?

Ở đằng xa… lúc người bắt yêu trẻ tuổi nhìn thấy cảnh tượng này thì nhíu chặt mày lại.

Trên người tên ngốc này có yêu khí rất mỏng manh. Nhưng yêu khí rất yếu, có lẽ tổ tiên của hắn ta có huyết thống của yêu tộc. Theo lý mà nói, huyết thống yêu loại yếu như thế cùng lắm chỉ khiến tên ngốc này cường tráng hơn người bình thường thôi chứ.

Nhưng lúc này, cơ thể tên ngốc kia lại bị năng lượng dơ bẩn, tà ác mà chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy quấn quanh. Năng lượng tà ma này ra ra vào vào cơ thể tên ngốc đó, cải tạo cơ thể của hắn, đồng thời kích hoạt huyết thống yêu tộc yếu ớt trong cơ thể hắn ta.

“Năng lượng của thế giới Cửu U.”

Người bắt yêu trẻ tuổi chỉ nhìn một cái liền nhận ra năng lượng tà ác kia.

Cũng may có vẻ công cuộc cải tạo mới được bắt đầu… tuy rằng bây giờ tên ngốc đó rất khỏe nhưng động tác thì lại lờ đờ chậm chạp.

Nếu như thế thì với sự giúp đỡ của trang bị bắt yêu trên người, chắc là hắn sẽ đối phó được.

“Không thể để tên này tiếp tục phá hoại nữa…”

Người bắt yêu trẻ tuổi cắn răng, hắn xông về phía tên ngốc kia.

Lúc này, hắn duy trì trạng thái ẩn thân, người bình thường không thể nhìn thấy hắn được.

“Xuất!”

Hắn tế ra một sợi dây trói yêu, cuốn về phía tên ngốc kia.

Dây trói yêu phát giác ra yêu khí thì ngay lập tức quấn thật chặt gã ngốc kia lại.

“A a a a.”

Cảm nhận được cơ thể của mình bị trói lại, tên đó gào thét giãy giụa. Động tác lật chiếc xe bus ban đầu cũng dừng lại.

Mà người bắt yêu trẻ tuổi nhân cơ hội này đến gần tên ngốc kia, vận toàn bộ chân khí trong người đá một phát vào người tên kia.

Một tên ngốc bị đá lăn trên đất… nhưng năng lượng tà mà nồng đậm trên người hắn lại chủ động hộ thể. Người bắt yêu trẻ tuổi đá một cước rất mạnh nhưng không tạo thành bất cứ tổn thương nào cho gã ngốc đó.

Thậm chí… năng lượng tà ma nồng đậm đó còn bắt đầu ăn mòn dây trói yêu trên người tên ngốc kia.

“Đù.”

Người bắt yêu trẻ tuổi không nhịn được chửi một tiếng, lúc nãy hắn định đá tên kia ra khỏi đường xe chạy, không để nhiều người bình thường bị cuốn vào chuyện này thêm nữa.

Nhưng không ngờ, một kích toàn lực của hắn chỉ có thể đá tên này lăn trên đất mà thôi.

“A a a a.”

Nước mắt, nước mũi, nước dãi của tên ngốc đó cứ chảy ròng ròng.

Mà lúc này, năng lượng tà ma tinh thuần trên người tên đó đã được kích hoạt. Những tà ma chi lực này ngưng tụ lại, có hai luồng sức mạnh rót vào trong mắt của tên ngốc.

Con ngươi trong mắt của tên ngốc hóa thành con ngươi như của loài mèo.

Sau khi con ngươi bị biến dị, tên ngốc kia “nhìn” thấy người bắt yêu trẻ tuổi đang trong trạng thái ẩn thân, nhìn thấy đầu bên kia sợi dây xích trói mình đang nằm trong tay người bắt yêu!

Đây là kẻ địch của hắn!

“A a a a.”

Tên ngốc kia lồm cồm bò dậy, sau đó hắn cúi đầu, bổ nhào về phía người bắt yêu trẻ tuổi.

Dưới sự trợ giúp của sức mạnh trong cả cơ thể và năng lượng tà ma, lúc hắn toàn lực xông lên thì tốc độ càng ngày càng nhanh.

Nếu như bị đụng trúng thì dù la tu sĩ nhị phẩm cũng không chịu nổi.

Nhưng mà… người bắt yêu trẻ tuổi nhìn thấy cảnh này thì trong lòng thầm vui mừng.

Hắn nhanh chóng chạy trốn về phía trước, mà tên ngốc kia thì giống như một con bò tót, nhắm đúng người bắt yêu trẻ tuổi, không ngừng truy đuổi sau lưng hắn.

"Tốt lắm, đuổi ta đi, tiếp tục đuổi theo ta đi!"

Người bắt yêu trẻ tuổi lầm bẩm.

…

Trong mắt những người bình thường, vào lúc định lật ngã chiếc xe bus, tên ngốc chuyên đi lật xe này không lật được mà ngã xuống đất. Sau đó, tên ngốc đó đột nhiên tiến vào trạng thái cuồng nộ, tự nhiên lại chạy mất.

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều thở phào nhẹ nhõm.

Tên ngốc này chạy mất thì không còn gì tốt hơn nữa…

Nhưng mọi người vừa mới cảm thấy may mắn thì tên ngốc ở đằng xa kia lại đột nhiên xoay người, quay về đường Thiên Tọa…

Sau khi đuổi theo người bắt yêu một đoạn đường, hắn phát hiện mình không đuổi kịp đối phương. Vì thế lại quay lại muốn tiếp tục lật xe.

Đuổi không kịp thì không đuổi nữa. Đây chính là tư duy logic của gã ngốc đó.

Người bắt yêu trẻ tuổi cảm thấy thật là đau mề.

Hắn cắn chặt răng, chỉ có thể tiến lên phía trước.

Đồng thời, hắn rút côn ba khúc bên hông ra, lắp thành một chiếc côn Hàng Ma, đập vào đằng sau lưng tên ngốc.

Chương 843: Vẫn còn quá trẻ

Tên ngốc đó không biết tránh né là gì, hắn bị côn Hàng Ma đập thẳng vào người.

Phá Tà Lôi Pháp trên côn Hàng Ma được người bắt yêu kích hoạt.

Sau khi đánh trúng một côn vào người tên ngốc kia, có sấm sét nổ lên. Năng lượng tà ma trên người tên ngốc không thể nào chống lại được lôi pháp phá tà, phòng ngự bị phá vỡ.

Tia sét nổ lẹt xẹt.

Những người bình thường có mặt ở đây không nhìn thấy côn Hàng Ma và người bắt yêu trẻ tuổi, bọn họ chỉ nhìn thấy lưng của tên ngốc đột nhiên có sấm sét bắn ra.

Vì sao sau lưng tên đó tự nhiên lại có sấm sét thế?

Chẳng lẽ…

“Tên ngốc này là người máy sao?”

Rất nhiều người đột nhiên nảy lên suy nghĩ này trong đầu.

Cũng chỉ có người máy điên cuồng mới có sức lật cả ô tô thôi… Nhưng khoa học kỹ thuật bây giờ đã có thể chế tạo ra người máy giống người thật như thế rồi sao?

Hơn nữa, tên ngốc này còn chảy nước dãi nữa chứ.

Khoan đã, lẽ nào tên này là quái vật nửa người nửa máy à?

…

“A a a a.”

Tên ngốc kêu lên thảm thiết, lưng đã cháy đen hết, hắn bị đánh ngã xuống đất lần nữa.

Nhưng sắc mặt của người bắt yêu trẻ tuổi lại càng ngưng trọng hơn.

Một kích này của côn Hàng Ma rõ ràng đã phá hủy phòng ngự của năng lực tà ma, đánh thẳng lên da thịt của tên đó.

Nhưng lại chỉ tạo thành vết thương ngoài da cho đối phương mà thôi. Lưng hắn nhìn có vẻ trầy da tróc thịt đấy, nhưng hoàn toàn không bị thương nặng.

Huyết thống yêu tộc trên người hắn chắc không phải thuộc loài ô quy tinh đấy chứ? Phòng ngự quá là biến thái.

Người bắt yêu trẻ tuổi thầm phỉ nhổ.

Mà lúc này, gã ngốc đó bị ăn đòn đau lại trở nên điên cuồng, đôi con người loài mèo của hắn đỏ ngầu. Hắn lồm cồm bò từ dưới đất dậy, thở hổn hển rồi lại bổ nhào về phía người bắt yêu trẻ tuổi.

Lần này, tên ngốc bị chọc điên rồi. Hắn xông về phía người bắt yêu trẻ tuổi như một con mãnh thú.

Lần này, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định phải bắt được rồi xé nát người bắt yêu trẻ tuổi đó ra.

Người bắt yêu trẻ tuổi lại bắt đầu chạy, dẫn dụ tên ngốc đó rời khỏi đây. Đồng thời, trong lòng người bắt yêu trẻ tuổi có hơi bất an.

Hiện tại, hắn cũng không thể chắc chắn mình có đánh thắng được tên ngốc đó không… Tuy rằng đối phương không có bất cứ kỹ xảo gì nhưng phòng ngự cao, máu lại nhiều, cộng thêm sức khỏe kinh khủng của hắn, thật là làm cho người ta đau đầu mà.

Đến côn Hàng Ma mình cũng tế ra rồi mà chỉ có thể khiến đối phương chịu chút nỗi đau da thịt mà thôi.

Bây giờ, chỉ có thể thử đòn mạnh nhất là tên Phá Ma và đòn cuối cùng là thương Trừ Yêu thôi, xem nó có tác dụng gì với tên kia không.

Cứ như thế, tên ngốc chạy ầm ầm tới, hắn và người bắt yêu trẻ tuổi chạy càng ngày càng xa. Lần này… hắn không quay đầu lại. Chẳng mấy chốc, mọi người không còn nhìn thấy bóng của tên đó nữa.

Những chủ xe may mắn sống sót trên đường Thiên Tọa đều lộ ra vẻ mặt sống sót sau kiếp nạn.

Nhưng vẻ mặt của những chủ xe bị lật thì khổ sở, kẻ thủ phạm lật xe cứ thế chạy mất… Các chú cảnh sát còn chưa tới hiện trường, thủ phạm đã chạy mất dạng luôn rồi.

Cũng không biết các chú cảnh sát có bắt được tên này không nữa?

Những kẻ nguy hiểm như thế này tuyệt đối phải bắt lại, giam vào nhà tù kiên cố nhất, để hắn ngồi tù mọt gông!

Thực ra, dưới tình huống những người có xe bị lật không ngừng gọi điện báo cảnh sát thì các chú cảnh sát đã vội vàng đuổi tới hiện trường rồi… Bây giờ, họ vẫn còn đang trên đường tới đây.

…

Người bắt yêu trẻ tuổi nhanh nhẹn chạy phía trước, hắn muốn dẫn tên ngốc đó đên nơi vắng người qua lại.

Nhưng mà, xung quanh đây đều là các khu vực phồn vinh, khắp nơi đều là người, muốn tìm một nơi vắng người thật là khó.

“Sao chỗ nào cũng toàn người là người thế!”

Người bắt yêu trẻ tuổi cười khổ, đây cũng là lần đầu tiên hắn tới khu vực gần đường Bạch Kình ở thành phố Văn Châu, căn bản không biết chỗ nào ít người một tí.

“Grừ grừ grừ.”

Lúc này, tốc độ của tên ngốc đằng sau lưng hắn càng ngày càng nhanh, quan trọng hơn là… sợi dây trói yêu trói quanh người hắn sắp không trụ nổi nữa, nó đã bị năng lượng Cửu U ăn mòn rất nhiều rồi.

Một khi dây trói yêu bị ăn mòn hết, tốc độ của tên ngốc đó còn được nâng cao thêm một bậc nữa.

“Thật đáng tiếc, nếu có thể triển khai không gian bắt yêu thì tốt rồi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi lẩm bẩm, đáng tiếc hắn chỉ có cảnh giới nhị phẩm, hơn nữa chỉ có một mình, hoàn toàn không thể mở ra không gian bắt yêu một cách thuận lợi được.

Trong lúc suy tư, hắn nhìn thấy con đường ven bờ sông tương đối vắng vẻ. Nơi này khá ít người qua lại, có một chỗ đất trống rộng rãi.

“Ở chỗ này đi, giải quyết tên ngốc kia thôi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi thầm nói trong lòng.

Đồng thời, hai tay của hắn chà xát liên tục, một mũi tên toàn thân màu bạc xuất hiện trong tay hắn. Trên thực tế, từ lúc bắt đầu dẫn dụ tên ngốc này chạy, hắn đã chuẩn bị tung ra đại chiêu của mình rồi!

Đây chính là một trong những đòn tấn công mạnh nhất của hắn hiện giờ, tên Phá Ma, nó rất có hiệu quả trong việc đối phó với những quái vật có phòng ngự cao.

“Hú hú hú.”

Sau lưng hắn, dường như trời sinh tên ngốc kia đã dung hòa với năng lượng của thế giới Cửu U, cứ cách một thời gian, dưới sự ảnh hưởng của sức mạnh của thế giới Cửu U, hắn lại trở nên mạnh hơn.

Người bắt yêu trẻ tuổi cũng cảm nhận được điều này:

“Phải tốc chiến tốc thắng mới được!”

Nếu như cứ để tên ngốc này mạnh hơn thì hắn thật sự không có chút cơ hội chiến thắng nào.

Đột nhiên, hắn đứng khựng lại rồi xoay người. Mũi tên Phá Ma toàn thân màu bạc kia ngắm trúng vào đầu của tên ngốc.

Vốn dĩ… có thể chế phục, bắt sống được tên ngốc là tốt nhất. Nhưng người bắt yêu trẻ tuổi không đủ năng lực bắt sống đối phương.

Thậm chí, chỉ thoáng sơ sẩy một chút thôi thì bản thân hắn cũng sẽ bị tên đó xé nát….

“Nguyện thế gian này không còn tà ác nữa!”

Người bắt yêu trẻ tuổi nói nhỏ.

Tên Phá Ma bắn ra nhanh như tia chớp.

Mà tên ngốc kia vẫn không hề né tránh, cho dù có biết tránh thì đối diện với công kích nhanh như thế, hắn vốn cũng không tránh kịp.

Mũi tên Phá Ma cắm phập vào trong năng lượng Cửu U bao quanh cơ thể gã ngốc.

Tia lửa điện lại lóe lên, lớp phòng ngự do năng lượng Cửu U tạo thành trong chớp mắt bị đâm thủng.

Ngay lập tức… tên Phá Ma đâm trúng đầu tên ngốc, thân mũi tên cắm sâu vào trong đầu tên đó.

Sau đó, tên ngốc này ngã đùng xuống đất… tay chân không ngừng co giật, không thể đứng dậy được nữa.

“Xong rồi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi thầm nói.

May mà tên Phá Ma có hiệu quả, nếu không hắn chỉ có thể tế ra thương Trừ Yêu thôi. Nhưng với cảnh giới hiện tại của hắn, dùng thương Trừ Yêu một lần thì nửa năm không thể xuống giường được.

Sau khi bị trúng tên, tên ngốc đó không ngừng co giật nhưng vẫn chưa chết hẳn.

Người bắt yêu trẻ tuổi tay cầm côn Hàng Ma, cẩn thận đến gần đối phương. Nếu tên ngốc này vẫn chưa chết thật thì có lẽ hắn có thể cân nhắc việc bắt sống đối phương.

Nếu như có thể liên lạc với các tiền bối bắt yêu cấp cao thì chắc hẳn có thể tịnh hóa năng lượng Cửu U trên người tên này.

Đúng vào lúc người bắt yêu trẻ tuổi còn cách tên ngốc kia ba mét thì đột nhiên bị vấp một cái!

Có thứ gì đó đột nhiên chui từ dưới đất lên, quấn vào chân của hắn.

Người bắt yêu trẻ tuổi vô thức nhảy ngược về sau.

Đồng thời, hắn thấy thứ vướng vào chân mình chính là dây trói yêu mà hắn dùng để trói tên ngốc kia! Lúc này, dây trói yêu đã biến thành màu đen, hơn nữa nó lại còn tấn công lại chính người bắt yêu!

Dây trói yêu bị ô nhiễm rồi?!

“Năng lượng dơ bẩn của thế giới Cửu U mạnh đến thế sao?”

Người bắt yêu trẻ tuổi không dám tin, trước đây hắn cũng từng đi theo các vị tiền bối đối phó với tà ma Cửu U.

Tuy rằng năng lượng dơ bẩn trên người tà ma Cửu U rất cường đại, có thể làm ô nhiễm vạn vật trên thế gian, nhưng tuyệt đối không kinh khủng giống trên người tên ngốc này… Chỉ trong một thời gian ngắn mà nó đã có thể ô nhiễm dây trói yêu, biến nó thành một thứ tà khí!

Thứ vờn quanh cơ thể tên ngốc này tuyệt đối không phải là năng lượng thế giới Cửu U bình thường!

Phạch!

Sau khi bị ô nhiễm, dây trói yêu tràn đầy năng lượng Cửu U, nó giống như một con rắn độc, quấn vào người bắt yêu trẻ tuổi.

Người bắt yêu trẻ tuổi lùi về sau liên tục, côn Hàng Ma trong tay hắn ngăn dây trói yêu lại.

Dây trói yêu giống như có linh tính, nó quấn vào côn Hàng Ma rồi quấn quanh người bắt yêu như một con rắn!

“Đù.”

Chân khí trong cơ thể người bắt yêu trẻ được đẩy ra, trên côn hàng ma có tia lửa điện nổ ra.

Xẹt xẹt xẹt.

Năng lượng Cửu U trên dây trói yêu bị tia lửa điện nổ tan, dây trói yêu màu đen không còn năng lượng chống đỡ thì rơi xuống phịch dưới đất.

Mà đúng lúc này, khóe mắt người bắt yêu trẻ tuổi liếc thấy tên ngốc kia lại giãy giụa bò từ dưới đất lên.

Tên Phá Ma trên trán hắn vẫn còn đâm sâu vào trong đầu, hai mắt của tên đó đỏ ngầu, trên mặt đầy vẻ dữ tợn.

Hắn nửa ngồi trên đất, làm tư thế chạy cự li ngắn của vận động viên điền kinh.

Ngay lập tức, tên ngốc đó điên cuồng bổ nhào về phía người bắt yêu trẻ tuổi.

Khoảng cách quá gần rồi, hai người chỉ còn cách nhau năm mét, tên ngốc đó chạy hai bước lớn liền đến trước mặt người bắt yêu trẻ tuổi.

Người bắt yêu trẻ tuổi chỉ đành vung côn Hàng Ma lên, vận chân khí toàn thân để chống lại cú va chạm này.

Người bắt yêu cảm thấy dường như mình bị một chiếc xe tải với vận tốc một trăm năm mươi km/h đụng bay vậy.

Cánh tay cầm côn Hàng Ma trong nháy mắt mất đi tri giác. Nếu như không phải có chân khí hộ thể thì có lẽ hai tay của hắn đã bị phế luôn rồi.

“Chết tiệt, tên này lại trở nên mạnh hơn rồi.”

Người bắt yêu cắn chặt răng, nói.

Nhưng đòn tấn công của tên ngốc đó vẫn chưa kết thúc, hắn chạy hết tốc lực, đuổi kịp người bắt yêu trẻ tuổi bị đụng bay. Sau đó, cơ thể to lớn của hắn nhảy lên, đè người bắt yêu trẻ tuổi xuống dưới đất.

“Hộc hộc hộc.”

Tên ngốc kia thở hổn hển, hai mắt trở nên đỏ ngầu, khóe miệng còn có nước dãi chảy xuống

Cơ thể mảnh khảnh của người bắt yêu bị đè dưới người tên ngốc, hắn không thể động đậy được. Hắn cố hết sức vận chuyển chân khí trong cơ thể nhưng không thể thoát khỏi gã to con trên người mình.

Ta sắp tèo rồi.

Trong lòng người bắt yêu trẻ tuổi tràn đầy tuyệt vọng, hắn vẫn còn trẻ quá.

Nếu như là người bắt yêu có kinh nghiệm dày dạn thì sau khi dùng tên Phá Ma bắn trúng gã ngốc này thì thường là không bắt sống đối phương mà sẽ bổ thẳng một đao luôn.

Nhưng người bắt yêu trẻ tuổi vẫn có chút mềm lòng nên kết quả bị tên ngốc kia lội ngược dòng.

“A a a a a.”

Gã ngốc kia phát ra tiếng kêu đầy đắc ý. Sau đó, hắn há to miệng ra, cắn về phía người bắt yêu.

Sau khi bị năng lượng của thế giới Cửu U làm ô nhiễm, tên ngốc này đã dần dần biến thành một sự tồn tại giống như tà ma Cửu U.

Đối với tà ma Cửu U, tu sĩ loài người hoặc là đưa về thế giới Cửu U để ấy ấy song tu, đại bổ, hoặc là ăn luôn, có thể tăng công lực của bản thân, vẫn có tác dụng đại bổ.

Mà tên ngốc này hiển nhiên không có ý ấy ấy với người bắt yêu trẻ tuổi, hắn muốn ăn người bắt yêu luôn.

Mà đúng lúc này… một thân ảnh thành thục ổn trọng lặng lẽ xuất hiện đằng sau lưng gã ngốc ấy, vỗ nhẹ một chưởng vào người hắn.

Chương 844: Thiếu niên, bảo giáp bán năm vàng thôi, có muốn không nào?

Một chưởng nhìn như nhẹ bẫng nhưng sau khi chưởng ấn hạ xuống, thân thể mạnh mẽ với phòng ngự vỏ rùa của tên ngốc kia cứ vậy mà gục xuống.

Hai mắt tên ngốc kia suýt chút nữa thì trợn trừng ra khỏi hốc mắt, rõ ràng hắn đang chịu đựng cơn đau đớn không cách nào hình dung. Thế nhưng ngay cả hét thảm một tiếng hắn cũng không phát ra được, cứ vậy mà bất tỉnh.

Thân ảnh thành thục chững chạc kia vươn tay kéo cơ thể khổng lồ của tên ngốc lại, tránh cho thân thể to lớn của hắn đè bẹp người bắt yêu trẻ tuổi đáng thương.

Tiếp đó, thân hình thành thục chững chạc kia vung tay lên ném cơ thể tên ngốc sang một bên.

"Tiểu đạo hữu, ngươi vẫn ổn chứ?"

Vị tiền bối này mỉm cười nói.

Người bắt yêu trẻ tuổi nhìn về phía vị tiền bối kia thì thấy người nọ mày rậm mắt to, khí thế vững vàng như núi:

"Cảm ơn ân cứu mạng của tiền bối!"

"Tiểu hữu không cần khách sáo."

Vị tiền bối kia mỉm cười nói:

"Bản tọa là Hoàng Sơn Chân Quân, vừa lúc đi ngang qua nơi đây thì thấy tiểu hữu dũng cảm quên mình dẫn tên ngốc này đi, phẩm chất của tiểu hữu rất tốt."

Người tới chính là Giang Bá Tử của Nhóm Cửu Châu Số 1… khụ, là trưởng nhóm Hoàng Sơn Chân Quân.

Ngày hôm qua sau khi Hoàng Sơn Chân Quân xử lý một ít việc vặt vãnh thì đi tới thành phố Văn Châu. Hắn muốn bắt một kẻ về quy án trước khi bế quan trùng kích cảnh giới Tôn Giả… tránh cho lúc bản thân bế quan, trong nhà lại bị trộm dọn sạch sành sanh.

Cũng may đúng lúc Hoàng Sơn Chân Quân đi ngang qua nơi này, nếu không người bắt yêu trẻ tuổi đã bị tên ngốc đè dưới thân ăn trọn cả xương rồi.

“Chỉ là đầu óc vãn bối nóng lên thì đã ra tay mất rồi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi ngượng ngùng nói:

“Đúng rồi, vãn bối là người bắt yêu thế hệ có chữ lót ‘Thuần’. Đạo hiệu là… Thuần Lương.”

Có đôi khi hắn thật sự rất xấu hổ khi nói ra cái đạo hiệu này. Bởi vì mỗi khi hắn nói ra cái đạo hiệu này là lập tức có loại cảm giác ác ý giả nai ấy.

Chào các tiền bối, ta tên là Thuần Lương… Ta rất ư là thuần khiết, xin chiếu cố ta nhiều hơn ~

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười rồi nói rất tự nhiên:

“Thuần Lương đạo hữu, ngươi rất khá đấy.”

Nói đến người bắt yêu, Hoàng Sơn Chân Quân cũng nhớ tới người bắt yêu loli mà thuộc hạ đắc lực của mình là ‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ly đã mang về.

Hiện tại hình như người bắt yêu loli kia còn chưa rời đi nữa.

Dứt lời, Hoàng Sơn Chân Quân lại xách tên ngốc kia lên, vươn tay đánh ra một luồng pháp thuật kiểm tra vào trong cơ thể tên ngốc.

“Ừm, tình huống rất giống với những gì Thư Hàng tiểu hữu nói… rót lực lượng của thế giới Cửu U vào trong cơ thể sẽ làm ô nhiễm thân thể nhân loại bình thường rồi bị cải tạo thành quái vật. Quả nhiên loại tình huống này không phải là ngẫu nhiên.”

Hoàng Sơn Chân Quân cau mày thầm nghĩ.

Người bắt yêu Thuần Lương đứng lên, đứng ngay phía sau lưng Hoàng Sơn Chân Quân:

“Hoàng Sơn tiền bối, trong quá trình chiến đấu với tên ngốc này ta có thể cảm giác được thân thể tên ngốc đang không ngừng bị cải tạo, hơn nữa càng ngày mạnh.”

“Ừm.”

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu nói:

“Thuần Lương tiểu hữu, ta muốn mang tên ngốc này đi, e rằng sự kiện tên ngốc này bị năng lượng thế giới Cửu U làm ô nhiễm không phải ngẫu nhiên mà là có người thao túng phía sau màn. Tiểu hữu có thể giao tên ngốc này cho ta xử lý hay không?”

“Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề. Nếu không có tiền bối ra tay giúp đỡ thì nói không chừng ta đã bị tên ngốc này cắn chết rồi.”

Người bắt yêu Thuần Lương vội vàng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười rồi vươn tay tế ra một thanh phi kiếm, sau đó chất tên ngốc đang hôn mê lên.

…

Mà đúng lúc này, phía xa truyền đến tiếng còi cảnh sát inh ỏi. Cuối cùng các chú cảnh sát cũng chạy tới, hơn nữa còn dựa vào camera theo dõi, một mạch lần theo dấu vết tên cuồng ma lật xe kia mà chạy tới lân cận.

“Hoàng Sơn tiền bối, cảnh sát tới rồi, hay là chúng ta đi trước đi.”

Người bắt yêu Thuần Lương nói, đồng thời hắn cũng kích hoạt trận pháp ẩn thân trên người mình lần nữa, giấu đi thân hình của mình.

“Ừ, không vội, trước tiên để ta xử lý hiện trường chút đã.”

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười, sau đó hắn moi ra một con rối nhỏ rồi ném lên mặt đất. Ngón tay lại chập thành kiếm rạch một cái trên người tên ngốc.

Kiếm khí xẹt qua, một dòng máu chảy ra từ người tên co con, rơi xuống trên thân con rối nhỏ.

Ngay sau đó, con rối nhanh chóng bành trướng lên, trong nháy mắt đã biến thành dáng dấp của tên ngốc.

Đây là thứ tương tự với con rối thế thân… giống như con rối mà Tống Thư Hàng đã nhặt được trước đây. Nhưng con rối này của Hoàng Sơn Chân Quân là bán thành phẩm, sau khi biến ảo thành hình người thì không thể nhúc nhích, vẫn bị vây trong trạng thái hôn mê.

Trước hết để bán thành phẩm này lại ứng phó cảnh sát một chút, bằng không, một tên ngốc với lực phá hoại siêu khủng biến mất một cách thần bí sẽ khiến người bình thường càng thêm khủng hoảng.

Tiếp đó, chỉ cần chờ sau khi Hoàng Sơn Chân Quân xử lý xong tên to còn và năng lượng Cửu U trên người hắn rồi lại mang tên ngốc đã khôi phục bình thường đổi chỗ cho con rối thế thân là xong.

Cuối cùng… Hoàng Sơn Chân Quân vươn tay bấm pháp ấn, một luồng gió nhẹ thổi qua đã chôn vùi toàn bộ tàn dư năng lượng thế giới Cửu U lưu lại ở hiện trường lúc người bắt yêu chiến đấu với tên ngốc.

“Vẫn là tiền bối suy nghĩ chu đáo.”

Thuần Lương nói.

“Mấy cái này chỉ là ít kinh nghiệm trong cuộc sống thôi. Đúng rồi, tiếp theo tiểu hữu muốn đi đâu? Có cần ta đưa ngươi một đoạn không?”

Hoàng Sơn Chân Quân dò hỏi.

“Không cần làm phiền tiền bối đâu ạ, chút nữa ta có hẹn với một người bạn gặp mặt ở đường Bạch Kình thành phố Văn Châu. Ta đến đó chờ hắn là được.”

Thuần Lương liên tục khua tay nói.

“Ồ? Tiểu đạo hữu cũng muốn đến đường Bạch Kình sao? Vừa khéo ta cũng muốn đến đó. Chi bằng ta và ngươi cùng đi nhé?”

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nói.

“Trùng hợp vậy ạ?”

Ánh mắt Thuần Lương sáng lên:

“Vãn bối cầu còn không được.”

Vị Hoàng Sơn tiền bối này là một Chân Quân lục phẩm đó. Hơn nữa xem khí tức của hắn thì e rằng hắn chính là người nổi bật trong số những Chân Quân lục phẩm!

Nếu cùng đồng hành, hắn có rất nhiều vấn đề và nghi hoặc trong phương diện tu luyện có thể nhân cơ hội nhờ vị tiền bối này chỉ điểm một hai. Dáng vẻ Hoàng Sơn tiền bối thoạt nhìn rất dễ nói chuyện, nói không chừng sẽ giải đáp một ít nghi hoặc trong tu luyện của hắn.

Đây chính là cơ hội và duyên phận đó!

Vì vậy, người bắt yêu trẻ tuổi cùng Hoàng Sơn Chân Quân đồng hành đi đến đường Bạch Kình.

× × × × ×

Trên đường đi, Hoàng Sơn Chân Quân có ý chỉ điểm vị người bắt yêu có phẩm chất không tệ này, cho nên mới làm chậm tốc độ lại, hai người trong trạng thái ẩn hình dùng tốc độ tản bộ mà đi về phía đường Bạch Kình.

Phi kiếm chở tên ngốc lơ lửng phía sau Hoàng Sơn Chân Quân.

Người bắt yêu trẻ tuổi nắm lấy cơ hội hỏi han Hoàng Sơn Chân Quân rất nhiều nghi hoặc mà hắn gặp phải trên phương diện tu luyện. Mà Hoàng Sơn Chân Quân cũng dùng phương pháp thông tục dễ hiểu để giải thích nghi hoặc cho người bắt yêu trẻ tuổi.

Trong mấy phút ngắn ngủi, người bắt yêu trẻ tuổi được lợi ích không nhỏ, rất nhiều chỗ nghĩ không thông trong tu luyện trước đây thì nay đã sáng tỏ thông suốt.

Thu hoạch trong mấy phút đồng hồ này đã ngang bằng với mấy tháng thậm chí là nửa năm khổ tu của hắn. Chỉ chờ hắn trở về tìm một chỗ bế quan tu luyện thì nói không chừng có thể tăng lên một cảnh giới nhỏ.

Đối với Thuần Lương mà nói, mấy phút này quả thực quá ư là hạnh phúc rồi.

Đáng tiếc thời gian hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi. Rất nhanh thì hai người đã đến giao lộ đường Bạch Kình.

“Hoàng Sơn tiền bối, ta phải ở chỗ này chờ người bạn tốt kia của ta.”

Thuần Lương có hơi không nỡ mà mở miệng, hắn hy vọng có thể đi cùng Hoàng Sơn Chân Quân thêm lát nữa để lắng nghe thêm ít kinh nghiệm.

“Vậy tiểu hữu, chúng ta tạm biệt ở đây. Hy vọng về sau chúng ta còn có cơ hội gặp lại.”

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười, tiếp đó thuận miệng hỏi:

“Đúng rồi tiểu hữu, ngươi muốn chờ vị đạo hữu nào sao?”

“Người ta chờ kỳ thật là một người bạn trên mạng. Hắn chỉ là một người bình thường thôi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi trả lời:

“Ta còn chưa từng hỏi tên hắn, chỉ biết nick name của hắn là Thư Sơn Áp Lực Đại, nhà hắn ngay trên đường Bạch Kình, vì vậy ta và hắn hẹn gặp ở nơi này.”

Hử? Thư Sơn Áp Lực Đại?

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Phụt ~~”

“Tiền bối ngài làm sao vậy?”

Người bắt yêu trẻ tuổi Thuần Lương nghi hoặc hỏi.

“Ha ha ha ha, không sao, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một chuyện thú vị.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói. Thư Sơn Áp Lực Đại không phải là Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?

Mọi chuyện trên thế giới này thật sự trùng hợp đến vậy à?

Hoặc giả… chỉ là người có nickname giống nhau chăng?

“Khụ, vậy Thuần Lương tiểu hữu, sau này chúng ta sẽ có ngày gặp lại.”

Hoàng Sơn Chân Quân tạm biệt người bắt yêu Thuần Lương.

“Tạm biệt tiền bối.”

Thuần Lương bịn rịn vẫy tay..

…

Hoàng Sơn Chân Quân xoay người đi về phía xa, tiếp đó hắn lấy điện thoại ra vừa đi vừa nhắn tin cho Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, có phải ngươi hẹn một người bạn trên mạng gặp mặt ở đường Bạch Kình không?”

Một lát sau.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ơ? Hoàng Sơn tiền bối, làm sao ngươi biết việc này thế?”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Nói ra rất dài dòng… Tóm lại là trong lúc trùng hợp, ta đã gặp được người bạn trên mạng này của ngươi.”

Tống Thư Hàng:

"…"

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Bây giờ ta đang đứng cùng người bạn trên mạng kia của ngươi, chờ ngươi trên đường Bạch Kình. Chừng nào thì ngươi tới?"

Tống Thư Hàng:

"Tiền bối chờ chút, sau khi ta mang mấy cô nàng Diệp Tư đi mua sắm xong thì lập tức dẫn họ qua tìm các ngươi. Bên cạnh ta giờ còn có ba nhóc giặc con, tốc độ sẽ chậm một chút."

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Được."

Sau khi trò chuyện xong, Hoàng Sơn Chân Quân cất di động đi.

Có đôi khi duyên phận trên thế giới này đặc biệt thú vị thế đó.

Vì vậy… Hoàng Sơn Chân Quân quay đầu lại, trở về chỗ người bắt yêu trẻ tuổi Thuần Lương đang đợi.

…

Sau khi Thuần Lương tạm biệt Hoàng Sơn Chân Quân thì tìm một cái ghế trên đường Bạch Kình ngồi xuống, tiếp đó lấy di động ra hí hoáy.

Đầu tiên hắn mở ra cái video mình post lên kia -- chính là cái video hắn trùm bao tải Cao Thăng sư huynh.

Hắn trông thấy khán giả nhiệt tình không ngừng ném tiền cho hắn, mỗi phút đồng hồ bình luận đều không ngừng tăng lên, nhìn từng câu bình luận… gương mặt Thuần Lương vui đến nở hoa.

"Like đi, đáng tiếc ta không thể ra tay với người bình thường. Bằng không sau khi trùm bao tải Cao Thăng sư huynh, lại đá hai cước, khẳng định số fan sẽ càng cao hơn."

Thuần Lương lẩm bẩm nói.

Mà lúc này người bắt yêu trẻ tuổi không phát hiện Hoàng Sơn Chân Quân đã đi mà quay lại, rồi lặng lẽ đi đến sau lưng hắn.

Lúc này biểu cảm trên mặt Hoàng Sơn Chân Quân trông đặc biệt vui vẻ.

Đậu xanh, tìm được một tên nhóc còn giỏi tìm đường chết hơn cả Tam Lãng bên ngoài Nhóm Cửu Châu Số 1 thế này, đúng là hiếm có thật.

“Khụ.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhẹ nhàng ho khan một tiếng nhắc nhở Thuần Lương sự hiện hữu của hắn.

“Ơ? Tiền bối, sao ngài quay lại rồi?”

Người bắt yêu trẻ tuổi vui vẻ hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười moi ra một kiện bảo giáp:

“Tiểu đạo hữu, chỗ này của ta có chiếc bảo giáp năm sao, bán năm vàng thôi, ngươi có muốn không nào?”

Chương 845: Dối trá gặp nhau, nhiệt tình ôm ấp

Người bắt yêu trẻ tuổi:

“???”

Ngu người tại chỗ luôn.

Tình huống thay đổi quá đột ngột, một giây trước vẫn là tiền bối cao nhân hiền lành sâu hiểm khó dò. Một giây sau đột nhiên lại đến đây PR bảo giáp gì đó, còn bảo là năm vàng một chiếc…

Nếu không phải từ khí tức trên người có thể xác định vị tiền bối trước mắt này đích thật là Hoàng Sơn Chân Quân thì không chừng người bắt yêu trẻ tuổi đã cho rằng đây là gian thương bất lương hoặc tên bịp bợm xem hắn là kẻ ngốc, muốn đến lừa gạt hắn.

Sau khi trầm mặc một lát, người bắt yêu trẻ tuổi hỏi dò:

“Tiền bối… năm vàng là bao nhiêu linh thạch?”

Hoàng Sơn Chân Quân vẫn giữ nụ cười mỉm bình tĩnh như trước, cuối cùng, hắn chỉ nhét bảo giáp vào trong tay người bắt yêu trẻ tuổi:

“Quên đi… bảo giáp này cho ngươi mượn đấy, nó rất nhẹ, mặc vào cũng sẽ không gây trở ngại cho hành động của ngươi. Lần sau gặp lại ngươi nhớ trả nó cho ta là được.”

“Hở?”

Người bắt yêu trẻ tuổi hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Mặc nó vào đi, ngươi sẽ cần dùng đến nó đấy. Tốt nhất là bây giờ lập tức đi tìm một chỗ mặc nó vào đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói xong thì chắp hai tay sau lưng, thong dong rời đi.

Lúc đầu hắn còn muốn cùng vị người bắt yêu trẻ tuổi này ở đây chờ Tống Thư Hàng tiểu hữu tới… Nhưng bây giờ vị người bắt yêu trẻ tuổi này tìm đường chết như vậy, Hoàng Sơn Chân Quân chỉ cần nghĩ đến lúc Tống Thư Hàng tiểu hữu lại đây gặp mặt vị người bắt yêu trẻ tuổi này, cảnh tượng kia, thốn đến nỗi khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Ừm, vì vậy có lẽ hắn nên đi bắt cái tên Vân Vụ kia trước đi… Đương nhiên hắn sẽ âm thầm chú ý tình huống nơi này, nhìn xem cảnh gặp mặt giữa Tống Thư Hàng tiểu hữu và vị người bắt yêu trẻ tuổi này.

× × × × ×

Hoàng Sơn Chân Quân rời đi, người bắt yêu trẻ tuổi ôm bảo giáp mà cau mày vắt óc suy nghĩ.

Hoàng Sơn tiền bối cố ý đưa chiếc bảo giáp này cho hắn mượn, lại nhắc nhở hắn tìm cơ hội mặc nó vào. Chẳng lẽ nói kế tiếp mình sẽ gặp phải nguy hiểm gì sao? Cần cái bảo giáp này hộ thể à?

Xét thấy Hoàng Sơn Chân Quân sâu hiểm khó dò nên sau khi người bắt yêu trẻ tuổi suy nghĩ một lát thì tiếp tục duy trì trạng thái ẩn hình, sau đó tìm một nơi không ai thấy mà mặc bảo giáp vào bên trong quần áo.

Tiếp đó, hắn lại lấy quần áo dự phòng thay ra, bộ đồ trước đó đã bị hư hại trong lúc chiến đấu với tên to con.

Chiếc bảo giáp này giống y đúc như Hoàng Sơn Chân Quân đã miêu tả, nó nhẹ như không vậy, khi mặc vào cũng sẽ không gây trở ngại cho hành động của hắn. Không biết lực phòng ngự của nó thế nào nhỉ?

Đang lúc suy tư, di động của hắn có tin nhắn đến.

Là bạn tốt Thư Sơn Áp Lực Đại gửi:

"Viện Trưởng, bây giờ ngươi đang ở đường đường Bạch Kình à?"

Cuối cùng thì Thư Sơn Áp Lực Đại cũng sắp tới sao?

Người bắt yêu trẻ tuổi vội vàng trả lời:

"Ta đang ở đó đây, ngươi sắp tới sao? Ta ở trong cái đình nhỏ ngay tại giao lộ chờ ngươi đấy. Ta mặc áo khoác màu vàng nhạt, rất dễ nhận ra."

Thư Sơn Áp Lực Đại:

"Được ~ giờ ta qua ngay. Ta mặc áo màu đen ngắn tay, sau lưng còn dẫn theo ba đứa nhóc, đến lúc đó ngươi có thể nhìn thấy ta.”

“Ok, ta chờ ngươi.”

Khóe miệng người bắt yêu trẻ tuổi lộ ra ý cười.

Cũng không biết đến cùng Thư Sơn Áp Lực Đại sẽ là người như thế nào đây? Hình như là một sinh viên, hẳn là tương đối ngây thơ hoạt bát nhỉ?

…

Bên kia, Tống Thư Hàng dẫn theo Diệp Tư, Quả Quả, Thi và Chúc đi ra khỏi shop quần áo.

Trong tay Tống Thư Hàng xách rất nhiều túi mua sắm, bên trong chứa đầy trang phục mà Diệp Tư chọn…

Mà lúc này, trên người Diệp Tư và Tống Thư Hàng đều mặc áo T-shirt màu đen cùng kiểu dáng, đây là áo đôi, giá cả còn mắc hơn một chiếc T-shirt đơn bình thường gấp mấy lần, chúng nó chuyên được dùng để làm thịt những đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

“Đi thôi, đến đường Bạch Kình. Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần đang chờ chúng ta đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Vừa rồi… Hoàng Sơn Chân Quân gửi tin nhắn qua, nói hắn gặp được Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần nên muốn cùng người kia chờ mình ở đường Bạch Kình.

Nhưng một lát sau, Hoàng Sơn Chân Quân lại đột nhiên gửi tin nhắn đến, nói hắn có việc gấp phải đi trước một bước…

Mặc khác, Hoàng Sơn Chân Quân dặn dò Tống Thư Hàng không nên nhắc tới chuyện hai người họ có quen biết với Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần… Hắn bảo Tống Thư Hàng cứ gặp nhau “như thường” với vị Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần này là được rồi.

Tống Thư Hàng bị Hoàng Sơn Chân Quân làm cho không hiểu ra sao, hoàn toàn không cách nào giải thích được đến cùng Hoàng Sơn tiền bối đang suy nghĩ cái gì. Hơn nữa nói đi nói lại thì Hoàng Sơn Chân Quân và Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần gặp nhau thế nào vậy?

Có điều, dù sao cũng sắp tới giờ rồi, là lúc đi gặp người bạn trên mạng có tên Viện Trưởng này.

× × × × ×

Ba phút sau.

Hai tay Diệp Tư hoạt bát chắp sau lưng, đi phía trước mở đường. Có lẽ là bởi vì Tống Thư Hàng cùng cô đi dạo phố mua quần áo nên hôm nay tâm tình cô rất tốt.

Quần áo trên người Quả Quả, Thi và Chúc cũng thay mới hết toàn bộ, đi theo phía sau Diệp Tư.

Tống Thư Hàng ở phía sau cùng áp trận, trong tay hắn xách theo rất nhiều túi mua sắm, trọng lượng không nhẹ chút nào.

Một nhóm năm người đi tới chỗ cái đình nhỏ nơi giao lộ đường Bạch Kình.

“Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần đã nói hắn đang ở bên trong cái đình nhỏ đó, mặc áo khoác màu vàng nhạt.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói rồi nhìn về phía cái đình nhỏ kia từ phía xa.

Trùng hợp là dường như người bắt yêu trẻ tuổi trong đình nhỏ có thần giao cách cảm, cũng ngẩng đầu nhìn về phía đám người Tống Thư Hàng.

Tiếp đó… ánh mắt người bắt yêu trẻ tuổi rơi vào trên thân Diệp Tư.

“Mặc áo T-shirt màu đen, sau lưng dẫn theo ba nhóc giặc con. Không sai, cô ấy chính là Thư Sơn Áp Lực Đại!”

Ánh mắt người bắt yêu trẻ tuổi sáng lên.

Về phần Tống Thư Hàng cách mấy người Diệp Tư một đoạn ngắn… bị người bắt yêu trẻ tuổi xem nhẹ theo bản năng.

Nói sao đây ta?

Đúng là… kinh hỉ bất ngờ luôn!

Tuy rằng trong đầu hắn đã từng lướt qua một suy nghĩ [nếu Thư Sơn Áp Lực Đại là em gái thì sao?] Lúc đó, cái ý niệm hoang đường này đã bị hắn nhanh chóng ném ra sau đầu. Bởi vì hắn cảm giác Thư Sơn Áp Lực Đại không thể nào là em gái.

Nhưng không ngờ thực tế thường hay máu chó hơn cả tiểu thuyết… Thư Sơn Áp Lực Đại thật sự đúng là một em gái, hơn nữa trông còn rất xinh!

Cô có mái tóc dài thiên về màu nâu, tóc dài được tết tỉ mỉ thành bím tóc. Tóc mái thật dài thấp thoáng che đi ánh mắt của cô. Trên người cô còn tản ra một loại khí tức của người đọc sách.

Đáng tiếc, Thư Sơn Áp Lực Đại là người đẹp kiểu thiếu nữ văn học… không phải gu của hắn.

Hắn thích kiểu em gái đáng yêu ngạo kiều hơn.

Thế nhưng, dù không phải loại hình hắn thích thì người đẹp vẫn là người đẹp, ngắm nhiều bổ mắt. [Bạn trên mạng của ta là đại mỹ nhân siêu cấp], nghĩ tới là thấy feeling rồi.

Người bắt yêu trẻ tuổi dám khẳng định, nếu hắn và vị người đẹp bạn trên mạng này chụp chung một tấm hình post lên cho đám bạn mình xem thì tuyệt đối có thể khiến đám đồng nghiệp người bắt yêu của hắn đỏ cả mắt.

Nghĩ tới đây, người bắt yêu trẻ tuổi vui vẻ nhảy nhót ra khỏi đình nhỏ, bước nhanh tới trước mặt bốn người Diệp Tư, Quả Quả, Thi, Chúc.

“Cô chính là Thư Sơn Áp Lực Đại à?”

Người bắt yêu trẻ tuổi cười nói với Diệp Tư:

“Lần đầu gặp mặt, ta chính là Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần.”

Diệp Tư chớp mắt, sau đó cười khẽ nói:

“Thư Hàng, tìm được người rồi.”

Phía sau Diệp Tư… Thư Sơn Áp Lực Đại tiểu hữu đã tiến vào trạng thái hắc hóa.

Đậu móa móa móa móa móa móa móa!

Là hắn!

Dù cái tên trước mắt đã thay bộ quần áo khác, thế nhưng dáng người này, còn có khí tức này, có hóa thành tro Tống Thư Hàng cũng nhận ra. Đây chính là kẻ đã đánh lén hắn rồi trùm bao tải hắn ở toilet khách sạn hôm nay!

Đi mòn gót giày mà tìm chẳng thấy, đến khi tìm được lại chẳng mất chút công sức nào!

Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, không phải không báo, chỉ là chưa tới lúc!

Thế gian này có nhân tất có quả, hoa nở bởi nhân nào thì sẽ kết quả nấy!

Đây chính là con mồi tự chui đầu vào lưới tự dâng mình đến miệng đó!

Kế tiếp mình nên hoan nghênh hắn thế nào đây?

Dùng Quyền Pháp Cơ Bản Hai một giây ba trăm quyền, tốc độ từng quyền vượt qua vận tốc âm thanh để hắn hiểu được sự tàn khốc của giới tu sĩ à?

Hay là ném vòng quanh địa cầu theo hình xoắn ốc [mô phỏng theo Lưu Tinh kiếm dùng một lần] để hắn nhấm nháp khoái cảm thăng thiên theo hình xoắn ốc đây?

Muôn vàn suy nghĩ trong đầu…

Thế nhưng trên mặt Tống Thư Hàng lại lộ ra nụ cười hiền hòa:

“Xin chào Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần. Lần đầu gặp mặt, ta chính là Thư Sơn Áp Lực Đại, thật ngại quá, để Viện Trưởng đợi ở đây lâu như vậy.”

Tống Thư Hàng cảm giác lúc này đây mình thật sự quá giả dối rồi.

…

Lúc người bắt yêu trẻ tuổi ở đối diện nhìn sang Tống Thư Hàng thì nụ cười trên mặt cứng lại trong một phần nghìn giây!

“Đậu móa móa móa móa móa, là Cao Thăng sư huynh! Tại sao có thể như vậy, Thư Sơn Áp Lực Đại ấy thế mà lại là Cao Thăng sư huynh!”

Mẹ nó, thế này thì ngượng chết mất!

Ngay ban nãy hắn vừa trùm bao tải Cao Thăng sư huynh, còn post lên mạng nữa chứ.

Tỉnh táo lại, tỉnh táo lại!

“Hèn gì lúc trước khi mình nói vừa xem xong Trận Chiến Mạt Pháp, Thư Sơn Áp Lực Đại lại hỏi thăm quan điểm của mình về Cao Thăng sư huynh, thì ra tên nhóc này chính là người đóng vai

Cao Thăng sư huynh. Có cần trùng hợp vậy không trời!”

May mà bản thân không có tìm đường chết, không post video lên vòng bạn bè trên tài khoản chat. Hơn nữa trước khi đánh lén Cao Thăng sư huynh, bản thân còn cố ý che lại mặt và phần lớn thân hình của mình.

Vì vậy… Cao Thăng sư huynh Thư Sơn Áp Lực Đại có lẽ không nhìn thấy mặt mình và chắc cũng không nhận ra mình đâu nhỉ.

Từ đó suy ra, chỉ cần hắn bình tĩnh lại, xem như những chuyện này đều chưa từng xảy ra là được rồi.

Trong đầu người bắt yêu trẻ tuổi xoay chuyển cực nhanh, cuối cùng hạ quyết định, cứ xem như đây thật sự là lần đầu tiên mình gặp Thư Sơn Áp Lực Đại là ok!

Vì vậy, trên gương mặt người bắt yêu trẻ tuổi nhanh chóng khôi phục nụ cười hiền hòa rồi nghênh đón Tống Thư Hàng, sau đó vươn tay ra muốn bắt tay với hắn:

“Lần đầu gặp mặt, Thư Sơn Áp Lực Đại, ta chính là Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần. Ngạc nhiên thật đấy, thì ra ngươi là người diễn vai Cao Thăng sư huynh, ngươi đừng nên giấu ta vậy chứ!”

Nếu như ngươi không giấu ta thì ta tuyệt đối sẽ không trùm bao tải ngươi đâu!

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng đẩy kính râm một cái, kính râm lần này là vật thật hắn mua được. Sau đó hắn duỗi hai tay ra cho Viện Trưởng một cái ôm nhiệt tình:

“Sở dĩ ta gạt ngươi là vì muốn làm Viện Trưởng ngươi kinh hỉ đó mà.”

Người bắt yêu trẻ tuổi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra Thư Sơn Áp Lực Đại thật sự không nhận ra hắn.

Thế nhưng vì sao luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn vậy kìa?

Chương 846: Ta muốn làm một việc lớn!

Người bắt yêu trẻ tuổi cảm thấy hình như mình đã xem nhẹ cái gì đó rất quan trọng thì phải?

Vừa rồi lúc bỗng nhiên trông thấy Thư Sơn Áp Lực Đại là Cao Thăng sư huynh, hắn ngu người… Ngay sau đó, đầu óc hắn xoay chuyển cực nhanh, nghiêm túc suy nghĩ phải đối mặt với Cao Thăng sư huynh như thế nào.

Bây giờ ngẫm lại thì hình như hắn đã xem nhẹ vài thứ gì đó.

Chẳng hạn như ba đứa nhóc con kia, tiểu hòa thượng và hai bé loli, trên người chúng đều có lực lượng khí huyết dao động. Là tu sĩ!

Chẳng hạn như em gái ban nãy bị hắn nhận nhầm là Thư Sơn Áp Lực Đại, tuy rằng không cảm ứng được khí huyết hoặc chân khí, linh khí dao động trên người cô. Thế nhưng làn da cô nhẵn mịn, hơn nữa toàn thân tràn đầy lực lượng, tuyệt đối không phải cô gái bình thường! Là tu sĩ!

Lại chẳng hạn như Thư Sơn Áp Lực Đại đang ôm mình nhiệt tình này, sức hai tay của hắn có hơi lớn quá mức. Lẽ nào Thư Sơn Áp Lực Đại này cũng là tu sĩ sao?

Không thể nào? Sẽ không trùng hợp đến vậy chứ?

Người bắt yêu trẻ tuổi càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Đang lúc người bắt yêu trẻ tuổi suy nghĩ tìm tòi, đột nhiên… hắn cảm thấy xương sườn của mình nhói lên. Cái ôm của Thư Sơn Áp Lực Đại quả thực giống như gấu bự ôm siết cho chết ấy, lực lượng càng lúc càng lớn.

Tên này là cố ý à?

Người bắt yêu trẻ tuổi lập tức nhớ đến Hoàng Sơn tiền bối.

Trước khi tiền bối rời đi thì có lén đưa bảo giáp cho hắn… Chẳng lẽ Hoàng Sơn tiền bối biết trước chuyện sau khi mình và Thư Sơn Áp Lực Đại gặp nhau sẽ xảy ra một màn này ư? Cho nên mới đưa hắn chiếc bảo giáp kia để phòng thân sao?

Không đúng, giờ mình tuyệt đối không thể thừa nhận bản thân đã từng trùm bao tải Thư Sơn Áp Lực Đại.

Đánh chết cũng không thể thừa nhận!

Thẳng thắn được khoan hồng, ngồi tù mục xương. Kháng cự sẽ nghiêm trị, về nhà ăn tết!

Vì vậy, người bắt yêu trẻ tuổi ho khan một tiếng rồi nói:

“Khụ, Thư Sơn Áp Lực Đại, ngươi ôm chặt quá rồi.”

“Ha ha, đành chịu vậy… bởi vì ta kích động quá.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói:

“Bạn của ta à, vừa rồi ở toilet trong khách sạn ngươi trùm bao tải ta, còn quay video ta post lên website. Giờ ta nhìn thấy ngươi là lại kích động đến mức toàn thân run rẩy, không biết phải cảm ơn ngươi thế nào mới tốt đây.”

“Ha, ta không hiểu ngươi đang nói gì.”

Người bắt yêu trẻ tuổi giả bộ nghi hoặc.

Đồng thời, hắn thử vùng vẫy một cái, nhưng sức lực của Thư Sơn Áp Lực Đại quá lớn. May mà có bảo giáp của Hoàng Sơn Chân Quân bảo vệ thân thể, nếu không hắn sẽ không chịu nỗi cái ôm của gấu này mất.

“Không cần phủ nhận đâu, bạn của ta ạ.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói:

“Dù là ngươi che mặt nhưng ta tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm dáng người và khí tức của ngươi. Chịu chết đi! Thiên Tru Nha!”

“Đậu xanh, quả nhiên ngươi cũng là tu sĩ à?”

Người bắt yêu trẻ tuổi thấp giọng nói.

“Ngươi nói xem?”

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị xong xuôi, phải khiến tên nhóc này nếm thử mùi vị bị bay lên theo hình xoắn ốc quanh Trái Đất mới được!

Lúc này, người bắt yêu trẻ tuổi đột nhiên kinh hãi hô:

“Chờ chút, chờ chút đã, Thư Sơn Áp Lực Đại, mau buông ta ra… Ánh mắt mọi người bên cạnh nhìn chúng ta trở nên rất quái dị rồi kìa!”

Lúc trước, vì để Thư Sơn Áp Lực Đại có thể thuận lợi tìm được mình, sau khi thay xong bảo giáp và quần áo, hắn bèn thu lại trận pháp ẩn hình trên người. Vì vậy hiện tại tất cả người bình thường trên đường Bạch Kình đều có thể nhìn thấy bọn họ.

Giờ Thư Sơn Áp Lực Đại và hắn ôm nhau nhiệt tình… mãi mà không chịu buông tay.

Nếu như là bạn bè gặp lại, ôm một cái cũng rất bình thường.

Nhưng hai thằng con trai cứ ôm chầm lấy nhau không tách ra, càng ôm càng chặt thì cứ sai sai thế nào ấy. Người bắt yêu trẻ tuổi có thể cảm giác được ánh mắt những người chung quanh nhìn hắn đều có vẻ hơi bất thường rồi.

Thậm chí xa xa đã có mấy em gái dùng một tay che miệng cười khẽ, tay kia lấy di động ra chuẩn bị chụp ảnh nữa kìa!

Phần lớn tu sĩ đều sẽ có diện mạo rất khá. Dù sao một đường tu luyện, phạt mao tẩy tủy, muốn làn da có làn da, muốn vóc người có vóc người. Trừ khi là công pháp đặc thù, hoặc là tu luyện chút ma công nào đó, bằng không giá trị nhan sắc của phần lớn tu sĩ đều không thấp.

Hai chàng trai có gương mặt thanh tú ôm chặt lấy nhau mãi không tách ra trên giao lộ đường Bạch Kình, hình ảnh này hút mắt quá đỗi.

“Ha ha, vậy ta buông tay nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó… hắn vươn tay dùng sức ném người bắt yêu trẻ tuổi đến giữa không trung!

Ban đầu Tống Thư Hàng muốn thử cú ném xoắn ốc bay thẳng lên trời cơ. Nhưng giờ họ đang đứng trên giao lộ đường Bạch Kình, khắp nơi đều là người thường. Nếu như ném một người lên cao hơn mười mét, còn bay lên trời theo hình xoắn ốc thì quần chúng vây xem không rõ chân tướng sẽ giật mình đến mức ngu người luôn mất.

Cho nên, Tống Thư Hàng đã thay đổi ý niệm trong đầu.

Tạm thời buông tha cho hắn một lần trước đi…

Chờ sau khi về nhà lại gặp hắn trên sân tỷ võ!

…

Sau khi người bắt yêu trẻ tuổi bị ném đến giữa không trung thì làm ngay một cú diều hâu trở mình cực đẹp rồi hạ xuống mặt đất.

Một chiêu này trông ngầu kinh luôn.

Các cô em chuẩn bị chụp hình ở phía xa không khỏi liên tục vỗ tay.

Người bắt yêu trẻ tuổi mỉm cười chắp tay với mấy em gái xinh đẹp.

Tống Thư Hàng:

"…"

Quả nhiên vẫn nên trực tiếp nện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp vào cái tên này cho rồi.

Một giây ba trăm quyền, mắt trần của người bình thường hầu như không nhìn thấy hắn ra quyền luôn!

× × × × ×

Năm phút sau.

Tống Thư Hàng dẫn người bắt yêu trẻ tuổi về nhà.

"Ta nói này, Thư Sơn Áp Lực Đại… Ta xin lỗi, trước đó ta trùm bao tải ngươi là ta không đúng. Có điều ta thật sự không có ác ý, chỉ là đùa chút thôi."

Dọc đường đi, người bắt yêu trẻ tuổi phân bua.

Tống Thư Hàng cười khẽ:

"Nếu lúc đó ngươi có ác ý thì một giây ba trăm quyền của ta đã rơi xuống trên người ngươi rồi."

"Khụ, vậy… vừa rồi người mạnh tay ném ta lên trời ngay trước mặt mọi người. Cho nên chúng ta xem như huề nhau đúng không?"

Người bắt yêu trẻ tuổi nói.

Tống Thư Hàng nhếch miệng lên:

"Nghĩ hay nhỉ, lát nữa ngươi và ta đánh một trận. Bất kể thắng bại thế nào thì giữa chúng ta đều xem như huề nhau."

Người bắt yêu trẻ tuổi:

"Đánh đánh giết giết tàn nhẫn lắm, giờ là thời đại hòa bình rồi, chúng ta không thể giải quyết trong hòa bình sao?"

“Có thể chứ… Ngươi đứng yên đừng nhúc nhích để ta trùm bao tải một lần rồi quay clip post lên mạng như ngươi đã làm ấy, vậy xem như huề rồi.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Thậm chí tên topic hắn cũng đã nghĩ xong rồi: [Cao Thăng sư huynh mạnh mẽ phản kích, người trùm bao tải cuối cùng bị trùm ngược lại].

“Ừm, hay chúng ta cứ đại chiến một trận đi. Đúng lúc hôm nay ta được một vị tiền bối chỉ bảo, có rất nhiều linh cảm!”

Người bắt yêu trẻ tuổi thành thật nói, khi nói xong hắn lại nghĩ đến một việc:

“Đúng rồi, Thư Sơn Áp Lực Đại… cảnh giới của ngươi là mấy phẩm thế?”

“Tam phẩm mạch thứ hai Nguyệt Âm mạch.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Người bắt yêu trẻ tuổi:

“…”

Ta thà để cho ngươi trùm bao tải thì hơn!

× × × × ×

Trong nhà Tống Thư Hàng.

Vân Vụ Đạo Trưởng ngồi trên sofa nghịch điện thoại. Hiện tại trong phòng khách chỉ có một mình hắn, ba Tống đột nhiên có việc ra ngoài, mẹ Tống thì vẫn luôn bận bịu trong phòng bếp.

Đạo Trưởng rảnh rỗi nên post một status trong vòng bạn bè của mình.

[Hôm nay rốt cuộc có thể gặp vị tiểu hữu kia… Hôm nay ta nhất định phải thành công mượn được bảo vật từ trong tay hắn! Tiếp đó dựa vào bảo vật này để vui vẻ tăng lên một tiểu cảnh giới.]

Sau khi post bài xong thì theo thường lệ lại có vài trăm bạn tốt ấn like, bình luận.

Vân Vụ Đạo Trưởng hài lòng tắt điện thoại.

Rốt cuộc… Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng sắp về rồi! Hắn đã cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng ngay ở ngoài cửa.

Lách cách, tiếng chìa khóa mở cửa.

Tiếp đó Tống Thư Hàng dẫn theo Diệp Tư, ba nhóc con và người bắt yêu trẻ tuổi đi vào cửa chính.

“Ơ? Trong nhà có khách sao ạ?”

Tống Thư Hàng nhìn thấy đôi giày ngoài cửa thì nghi hoặc nói.

Ngay sau đó, hắn cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc ở phòng khách trong nhà.

Sau khi mẹ Tống nghe được tiếng mở cửa thì ra đón, cười trả lời:

“Thư Hàng con về rồi. Vị khách này là Lý Vân tiên sinh ở cách vách, ông ấy vẫn luôn muốn gặp con đấy. Nhưng mấy lần trước ông ấy toàn lệch giờ bỏ qua cơ hội gặp con, vì vậy hôm nay mới ở trong phòng khách chờ con luôn.”

Quả nhiên là hắn, Vân Vụ Đạo Trưởng của Không Không Đạo Môn.

“Con hiểu rồi, con đi gặp khách chút nhé.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Lúc này người bắt yêu trẻ tuổi chào hỏi mẹ Tống:

“Chào bác gái ạ.”

“Ồ, lại có khách mới à. Hoan nghênh tới nhà bác làm khách, mấy đứa tới phòng khách ngồi chơi đi.”

Mẹ Tống cười rồi dặn dò.

…

Trong phòng khách.

Tống Thư Hàng dẫn người bắt yêu trẻ tuổi và ba đứa nhóc con cùng đi gặp Vân Vụ Đạo Trưởng.

Diệp Tư thì đến phòng bếp pha trà đãi khách.

“Đã lâu không gặp, Vân Vụ tiền bối.”

Sau khi Tống Thư Hàng vào phòng khách thì vẫy tay với Vân Vụ Đạo Trưởng.

Gương mặt Vân Vụ Đạo Trưởng đanh lại nhìn Tống Thư Hàng.

Mù mợ nó luôn rồi!

Hắn không nhìn lầm, trên người đứa nhóc tên Tống Thư Hàng này lại tràn ra sóng năng lượng của cảnh giới tam phẩm. Hơn nữa thể chất của hắn đã gần như chạm tới cường độ tứ phẩm!

Lúc này mới bao lâu chứ?

Cách lần gặp mặt trước mới qua bao lâu?

Hơn nửa tháng chút thôi đúng không nhỉ?

Lần gặp mặt trước hắn nhớ cảnh giới của Tống Thư Hàng mới là nhất phẩm mà?

Chẳng lẽ do mình nhớ sai sao?

Người bắt yêu trẻ tuổi cũng đang âm thầm đánh giá Vân Vụ Đạo Trưởng. Lại là một vị tiền bối không cảm giác được thực lực, ít nhất cũng là cảnh giới ngũ phẩm trở lên ấy nhỉ?

Lúc trước… hắn còn lo lắng một mình bạn trên mạng Thư Sơn Áp Lực Đại đến khu Giang Nam sẽ có nguy hiểm, vì vậy hắn cố ý đến đây muốn đi đến đại học Giang Nam cùng Tống Thư Hàng, dọc theo đường đi sẽ bảo vệ Tống Thư Hàng.

Nhưng trên thực tế tên này căn bản không cần mình bảo vệ.

Tống Thư Hàng thấy Vân Vụ Đạo Trưởng trầm mặc không nói thì nghi hoặc hỏi:

“Tiền bối, ngươi làm sao vậy?”

“Không có gì… Chỉ là cảm giác Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng sau càng mạnh hơn sóng trước thôi.”

Vân Vụ Đạo Trưởng cảm thán.

Tuy rằng biết rõ Vân Vụ Đạo Trưởng đang lấy ví dụ cảm khái, thế nhưng nghe vào tai Tống Thư Hàng lại luôn có cảm giác đây là đang hình dung Tam Lãng tiền bối.

“Khụ, tiền bối, ta nghe mẹ nói ngươi vẫn chờ ta à? Không biết ngươi muốn tìm ta có chuyện gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mặc khác… trong lòng Tống Thư Hàng có chút thương hại Vân Vụ Đạo Trưởng.

Bởi vì thiên địch của Vân Vụ Đạo Trưởng là Hoàng Sơn Chân Quân đã tới thành phố Văn Châu, thậm chí đã tới đường Bạch Kình. Cũng không biết hiện giờ Chân Quân đang làm gì nhỉ?

“Là như vầy, ta muốn ở cạnh tiểu hữu tu luyện một đoạn thời gian. Bây giờ ta gần như sắp đột phá một tiểu cảnh giới rồi.”

Vân Vụ Đạo Trưởng bình tĩnh nói.

“Thì ra là thế.”

Tống Thư Hàng gật đầu. Vân Vụ Đạo Trưởng biết trên người hắn có Ngộ Đạo Thạch cho nên muốn ở cạnh hắn cọ Ngộ Đạo Thạch, trùng kích một tiểu cảnh giới.

Vân Vụ Đạo Trưởng lại nói:

“Chờ vượt qua tiểu cảnh giới này xong thì ta định đi làm một việc lớn.”

Nói xong lời cuối cùng, Vân Vụ Đạo Trưởng còn gật gù đắc ý ngâm thơ:

“Mai kia phá phong đạt tự do, trộm sạch nhà Hoàng Sơn đại ngốc!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Chương 847: Vân Vụ Đạo Trưởng luận về con muỗi

Mặc dù Tống Thư Hàng không biết hiện tại Hoàng Sơn Chân Quân đang ở bị trí nào, nhưng có thể khẳng định ngài ấy đang ở đường Bạch Kình, nói không chừng bây giờ Chân Quân đang theo dõi cũng nên.

Chắc hẳn một màn gật gù đắc ý ngâm thơ mới nãy của Vân Vụ Đạo Trưởng đã lót vào trong mắt Hoàng Sơn Chân Quân rồi.

Đạo trưởng... ngươi chết chắc rồi!

Người bắt yêu trẻ tuổi ở bên cạnh chớp mắt tự hỏi. Chờ chút, "trộm sạch nhà Hoàng Sơn đại ngốc"? Lẽ nào Hoàng Sơn đại ngốc là chỉ Hoàng Sơn Chân Quân sao?

Trong lúc đang suy tư, Vân Vụ Đạo Trưởng vươn tay lấy ra một phong thư giao cho Tống Thư Hàng:

"Tiểu hữu, trong phong thư này ghi lại một ít chuyện thú vị có liên quan đến ngươi và người nhà của ngươi. Đây coi như là thù lao ta trả để tu luyện cạnh ngươi trong thời gian sắp tới."

Trong thư ghi lại chuyện có một con rối hình nhện lặng lẽ leo vào trong nhà Tống Thư Hàng, nó bị Vân Vụ Đạo Trưởng hủy hết chân, bây giờ đang nằm phơi thây trên đèn treo.

Chắc chắc Tống Thư Hàng sẽ rất có hứng thú với nó.

"Có liên quan đến người nhà của ta?"

Tống Thư Hàng nhận lấy lá thư rồi mở ra nhìn, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về vị trí đèn treo.

Quả nhiên nơi đó có một con nhện nhỏ như cúc áo, mất hết chân, nằm im bất động ở trên đèn treo.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, giơ tay nắm lấy con rối nhện.

Lúc này con rối nhện đang đứng ở trạng thái tắt máy, không hề nhúc nhích.

Tống Thư Hàng thở dài.

Sau khi trở thành tu sĩ, hắn vẫn luôn lo lắng người nhà mình sẽ bị cuốn vào vòng nguy hiểm của tu sĩ.

Cho nên hắn vẫn nghĩ chờ thực lực bản thân lớn mạnh một chút, hắn sẽ tìm một chốn bình yên rồi đưa người nhà đến đó.

Nhưng không ngờ lại có người vươn tay đến nhà hắn nhanh như vậy rồi.

Rốt cuộc chủ nhân của con rối nhện này là ai?

“Lát nữa giao vật này cho Hoàng Sơn tiền bối xem thử, nói không chừng có thể thông qua con nhện này tìm ra chủ nhân của nó.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong đầu hắn có một suy đoán. Người sẽ làm ra loại chuyện thế này, lại còn biết địa chỉ gia đình hắn, tình nghi đầu tiên chính là Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông.

“Đa tạ đạo trưởng.”

Tống Thư Hàng trở lại phòng khách, nói lời cảm tạ.

“Đừng khách sáo, đây chỉ là thù lao mà thôi, giao dịch công bằng.”

Vân Vụ Đạo Trưởng nhấp một ngụm trà, cười nói.

Tống Thư Hàng cất con rối nhện vào, phần thù lao này của Vân Vụ Đạo Trưởng thật nặng. Xét về mức độ nào đó, hắn đã cứu người nhà Tống Thư Hàng một lần.

Tống Thư Hàng nhìn về phía vị Vân Vụ Đạo Trưởng muốn làm chuyện lớn kia, lại nghĩ đến việc Hoàng Sơn Chân Quân đã tới thành phố Văn Châu, trong lòng có chút không đành.

Hay là âm thầm nhắc nhở đạo trưởng một chút? Ít nhất không để hắn cứ đâm đầu vào chỗ chết thế chứ.

“Đạo trưởng này, ngươi và Hoàng Sơn tiền bối không thể giải hòa với nhau à?”

Tống Thư Hàng nói:

“Nếu ngươi lại muốn đi trộm sạch nhà Hoàng Sơn tiền bối... Một khi lại bị Hoàng Sơn tiền bối phát hiện thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi đó.”

“Ha ha ha ha.”

Vân Vụ Đạo Trưởng cười to, hỏi ngược lại:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi biết con muỗi không?”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến con muỗi chứ?”

Tống Thư Hàng suýt chút nữa không tiếp được lời của Vân Vụ Đạo Trưởng. Những thành viên trong liên minh tìm chết giới tu sĩ đều có lối suy nghĩ như một con đường núi vòng vèo quanh co, ngay cả vua tốc độ trong initial D lái xe trên con đường này cũng bị lật luôn ấy chứ.

“Luận về con muỗi, kiểu chết oanh liệt nhất trong cuộc đời của một con muỗi chính là chết khi đậu hút máu trên mặt người ta. Bởi vì chỉ cần để cho mọi người tự tát vào mặt mình một cái tóe lửa thì cho dù con muỗi có chết cũng thấy đáng giá!”

Vân Vụ Đạo Trưởng thở dài nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Đừng thấy ta ít đọc chuyện cười mà lừa ta! Gần đây ta vẫn luôn trau dồi vốn chuyện cười của mình đấy nhé. Đây chẳng phải là chuyện cười cũ rích của thời xưa ơi là xưa sao? Chuyện cười của mười mấy năm trước rồi đấy!

“Ta cũng muốn như vậy.”

Tong mắt Vân Vụ Đạo Trưởng hiện ra vẻ kiên định:

“Chỉ cần có thể in một cái tát tóe lửa lên mặt Hoàng Sơn đại ngốc, cho dù có bị phong ấn tám năm mười năm nữa cũng đáng giá!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đáng cái đầu ngài ấy!

Bó tay rồi, không thể nào khai thông tư tưởng được!

Đây không phải là vấn đề về khoảng cách thế hệ, đây hoàn toàn là do giá trị nhân sinh quan hoàn toàn khác nhau!

“Vậy nên thời gian gấp rút lắm, hay là chúng ta bắt đầu tu luyện từ bây giờ luôn nhé?”

Vân Vụ Đạo Trưởng đứng lên nói. Hắn đã đợi hơn một tháng rưỡi rồi nên bây giờ phải tranh thủ từng phút từng giây để tu luyện, không thể lãng phí một chút thời gian nào hết.

Thậm chí, bây giờ hắn chỉ thiếu một chút xíu trợ lực là có thể xông phá bình cảnh, tấn thăng một tiểu cảnh giới.

“Tiền bối đừng gấp, thật ra hôm nay ta phải lên đường đi khu Giang Nam, nếu như tiền bối muốn tu luyện cùng ta... chi bằng đi theo ta đến Giang Nam luôn vậy?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Không... đi bế quan với ta trước đi, nhiều nhất non nửa ngày là ta có thể đột phá một tiểu cảnh giới rồi. Ta có lòng tin dữ lắm!”

Vân Vụ Đạo Trưởng nói.

Tống Thư Hàng còn đang ngây ngốc chưa kịp hiểu gì đã đi Vân Vụ Đạo Trưởng kéo đi bế quan tu luyện. Diệp Tư cũng mang theo Quả Quả, hai bé loli là Thi và Chúc đi theo bế quan cùng.

Chỉ để lại người bắt yêu trẻ tuổi với vẻ mặt đầy khó hiểu ngồi trong phòng khách.

“Đợi đã... Tại sao Vân Vụ tiền bối đi tu luyện mà lại phải dẫn Thư Sơn Áp Lực Đại theo? Chẳng lẽ là pháp môn song tu đặc thù nào đó sao?”

Trong lòng người bắt yêu trẻ tuổi thắc mắc.

Nếu là pháp môn song tu, vậy Diệp Tư cô nương mang ba đứa nít ranh đi theo làm gì? Chơi chung với nhau sao?

Không đúng không đúng, hay công pháp của Thư Sơn Áp Lực Đại khá đặc thù, là loại có thể tác động đến những tu sĩ khác, tăng cường tốc độ tu luyện của mọi người?

Người bắt yêu trẻ tuổi cảm thấy rất tò mò, hắn rất muốn đi theo để xem thử.

Nhưng tu luyện là chuyện rất riêng tư, hắn lại không quen vị Vân Vụ Đạo Trưởng kia, nếu đi theo có thể sẽ gây ra hiểu lầm. Sau khi suy nghĩ một hồi, người bắt yêu trẻ tuổi quyết định kiềm nén sự tò mò trong lòng, không đi theo tham gia náo nhiệt.

× × × × ×

Cách vách, trong nhà Vân Vụ Đạo Trưởng.

Lúc đạo trưởng mua cái nhà này, sau khi làm xong hết các loại thủ tục sang tên này nọ, lập tức cải tạo toàn bộ căn nhà một lần. Ở trong nhà mở ra một căn phòng thích hợp cho việc tu luyện. Bởi vì linh khí ở đường Bạch Kình khá loãng nên lúc tu luyện phải dùng rất nhiều linh thạch.

"Vân Vụ tiền bối, ngươi chuẩn bị tu luyện bao lâu?"

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Vân Vụ Đạo Trưởng cười ha ha nói:

"Chừng non nửa ngày là được, nhiều nhất là sáu giờ! Nếu thuận lợi thì thời gian sẽ ngắn hơn nữa. Hơn một tháng qua, ta đã chăm chú gọt giũa để viên kim đan trong cơ thể trở nên sáng bóng, tiếp theo chỉ cần cho ta chút linh cảm để ta hoàn thành nét vẽ cuối cùng trong bước kim đan cấu đồ, là có thể đề thăng kim đan lên đến tiểu cảnh giới thứ hai - Tử kim đan. Đến lúc đó, Không Không Diệu Thủ của ta có thể thi triển một môn cấm pháp siêu cấp. Mục tiêu trộm sạch bảo tàng của Hoàng Sơn đại ngốc đang nằm trong tầm tay!"

Sau khi tu sĩ bước vào cảnh giới ngũ phẩm, trong đan điền sẽ ngưng tụ ra một viên kim đan, nền tảng để cấu thành đại đạo. Ở thời kỳ viễn cổ, cảnh giới ngũ phẩm này được xưng là cảnh giới kim đan, được coi là ngưỡng cửa chính thức tiếp xúc với đại đạo.

Cộng thêm việc lúc ngưng tụ kim đan, đan thành rồi thì không hối hận được nữa. Bởi vì sau khi đan thành, trên kim đan có bao nhiêu đạo long văn thì mãi mãi vẫn giữ như vậy, vĩnh viễn không cách nào thay đổi, mà số lượng long văn trên kim đan lại quan hệ chặt chẽ đến tương lai của tu sĩ. Cho nên ở thời kỳ viễn cổ mới có câu "một viên kim đan định đại đạo" là như vậy.

Trong cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm lại phân ba tiểu cảnh giới.

Tiểu cảnh giới thứ nhất là thực kim đan, là giai đoạn mới vừa ngưng tụ ra một viên kim đan. Sau khi bước vào thực kim đan, tu sĩ cần phải dựa theo bản tâm của mình phác họa ra đồ án trên kim đan, bước này gọi là kim đan cấu đồ. Bản tâm của mỗi một vị tu sĩ khác nhau, dù có tu luyện công pháp giống nhau thì đồ án phác họa ra cũng hoàn toàn khác nhau, sau này sức mạnh của kim đan cũng sẽ khác nhau. Cho nên cảnh giới kim đan cũng cực kỳ coi trọng tu vi của tâm cảnh.

Sau khi hoàn thành xong bước kim đan cấu đồ, ngay lúc đồ án hoàn thành, thực kim đan trong cơ thể lại được gọt giũa càng thêm sáng bóng, càng thêm ngưng thực. Màu sắc của kim đan cũng hóa thành màu vàng tía, đây chính là tiểu cảnh giới thứ hai của ngũ phẩm - Tử kim đan.

Mỗi một đường, mỗi một nét trong bước kim đan cấu đồ đều phải hết sức thận trọng, bởi vì một khi vẽ ra rồi sẽ không có cơ hội hối hận nữa. Đặc biệt là nét vẽ cuối cùng khi hoàn thành đồ án, nét vẽ này chính là nét vẽ quan trọng nhất. Rất nhiều tu sĩ bị mắc kẹt tại nét vẽ cuối cùng trong bước kim đan cấu đồ. Không phải bọn họ không muốn vẽ, mà là do bọn họ không biết vẽ thế nào, thiếu một chút linh cảm và ngộ tính ở nét cuối...

Bây giờ Vân Vụ Đạo Trưởng cũng nằm ở cảnh giới này.

Nhưng hắn rất tự tin với bước kim đan cấu đồ của mình. Bây giờ chỉ chờ mượn dùng Ngộ Đạo Thạch tăng lên ngộ tính cùng linh cảm, khiến cho nét vẽ quan trọng nhất này có thể hoàn mỹ không tỳ vết!

Sau tử kim đan, tiểu cảnh giới thứ ba là lưu ly kim đan, đây cũng là cửa ải cũng như bình cảnh cuối cùng để tấn thăng Chân Quân lục phẩm.

Có rất nhiều trường hợp do số lượng long văn trên kim đan không đủ nên không ít Linh Hoàng ngũ phẩm cả đời bị vây ở cảnh giới lưu ly kim đan, không thể tiến thêm được nữa.

Cảnh giới này cách Vân Vụ Đạo Trưởng còn khá xa, tạm thời không nói đến.

...

Sau khi vào phòng, Tống Thư Hàng và Vân Vụ Đạo Trưởng ngồi xuống cạnh nhau.

“Giờ bắt đầu tu luyện, mời tiểu hữu sử dụng Ngộ Đạo Thạch giúp ta một tay.”

Vân Vụ Đạo Trưởng nói.

Tống Thư Hàng đưa tay vào túi thu nhỏ một tấc lấy ra Ngộ Đạo Thạch, tren đó còn có Thông Nương mang màu xanh pha chút đỏ đang co lại thành một đoàn, lẳng lặng đóng vai một cây hành.

Mặc dù Vân Vụ Đạo Trưởng rất tò mò tại sao trên Ngộ Đạo Thạch của Tống Thư Hàng đột nhiên có thêm một cây hành... Nhưng dù sao cũng là chuyện của người ta, không liên quan đến hắn. Hắn chỉ cần biết đây là Ngộ Đạo Thạch, chỉ cần biết công năng của Ngộ Đạo Thạch không yếu bớt là được rồi.

Căn phòng cách vách.

Diệp Tư mang ba đứa nhóc đến, nhưng cũng không mang ba đứa vào phòng tu luyện của Vân Vụ Đạo Trưởng. Bế quan tu luyện là chuyện riêng tư, không tu sĩ nào lại muốn có người ngoài ở bên cạnh lúc mình đang bế quan cả.

Cho nên Diệp Tư đã dẫn ba đứa nhóc tới căn phòng sát vách phòng tu luyện.

Ở chỗ này, ba đứa nhóc vẫn có thể nhận được một phần hiệu quả của Ngộ Đạo Thạch, tăng ngộ tính lên, ngưng tụ càng nhiều lực lượng khí huyết, tăng cường hiệu quả tu luyện.

× × × × ×

Ba tiếng sau.

Vân Vụ Đạo Trưởng chợt mở mắt ra, nhếch miệng cười.

Nhờ có Ngộ Đạo Thạch phụ trợ, hắn thuận lợi hoàn thành nét vẽ cuối cùng trong bước kim đan cấu đồ.

Lúc này, kim đan trong cơ thể hắn càng thêm sáng bóng, linh lực vận chuyển trên người càng thêm thông thuận, màu sắc của kim đan cũng đang biến dần thành màu vàng tía.

“Xong rồi!”

Vân Vụ Đạo Trưởng vui vẻ nói.

Chương 848: Cớ sao thần đạo lại không thể gửi thư thông báo chứ?

“Chúc mừng đạo trưởng!”

Tống Thư Hàng cũng mở mắt.

Chỉ mới tu luyện ba tiếng, thực lực của hắn cũng không tăng lên được bao nhiều.

Trong thời gian này, tiên thiên chân khí hóa dịch do Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tu luyện ra, không mạnh bằng linh lực từ trong cơ thể Diệp Tư phản hồi tới. Trong quá trình trùng kích mạch Dương Viêm, cũng không hữu hiệu bằng hoạt tuyền.

Bây giờ, tốc độ đả tọa tu luyện của Tống Thư Hàng đã thua xa tốc độ tool hack rồi.

“Cảm ơn.”

Vân Vụ Đạo Trưởng khẽ mỉm cười.

Tiếp đó, hắn đưa tay vào ngực lấy ra một tấm thiếp giao cho Tống Thư Hàng:

“Tiểu hữu, ngươi có thể giúp ta một chuyện cuối cùng được không? Giúp ta giao thư thông báo này cho Hoàng Sơn đại ngốc!”

“Thư thông báo?”

Tống Thư Hàng sững sốt hỏi lại.

“Đúng vậy, thư thông báo! Hơn một tháng nay, ta đã xem rất nhiều phim điện ảnh cũng như phim truyền hình hiện đại. Ta phát hiện trong những bộ phim có liên quan đến thần trộm đạo chích, trước khi muốn lấy đi thứ gì đó, nhân vật chính đều gửi thư thông báo đến trước. Làm như vậy có thể tạo ra tác dụng đánh rắn động cỏ rất tốt, hơn nữa cũng cực cool ngầu. Thậm chí ta có thể dùng thư thông báo để chơi trò dương đông... khụ!”

Vân Vụ Đạo Trưởng ho khan một tiếng, sau đó vô cùng tự tin

nói:

“Hơn nữa ta là thần đạo mà, là thiên tài của Không Không Đạo Môn. Ngay cả đạo chích trong phim cũng có thể gửi thư thông báo, cớ sao ta lại không thể gửi chứ?”

“Tiền bối, dù sao thì phim ảnh cũng chỉ là phim thôi... Phim ảnh chỉ là hư cấu, hoàn toàn khác với thực tế. Ngài nhất định phải nghĩ thật kỹ rồi hãy làm.”

Tống Thư Hàng khuyên nhủ.

Vân Vụ Đạo Trưởng vốn đã tìm đường chết lắm rồi... Bây giờ lại còn phát thư thông báo cho Hoàng Sơn tiền bối nữa, đúng là chết không thể chết hơn nữa mà!

Không, đây không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết, đây là tự cắt đầu dâng lên cho Hoàng Sơn Chân Quân luôn rồi!

Dù sao Vân Vụ Đạo Trưởng cũng đã giải quyết con rối nhện giúp hắn, Tống Thư Hàng không đành lòng nhìn đối phương cứ đi chịu chết một cách ngốc nghếch như vậy.

“Yên tâm đi, ẩn sĩ tất có diệu kế, tiểu hữu chỉ cần giúp ta chuyển giao thư thông báo này cho Hoàng Sơn đại ngốc là được rồi.”

Vân Vụ Đạo Trưởng cực kỳ tự tin nói:

“Vả lại ta cũng đã lên sẵn kế hoạch rồi, sẽ không hành động lỗ mãng đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lên kế hoạch làm thế nào để đi chịu chết sao?

“Vậy chào tiểu hữu nhé, sau này gặp lại! Giờ ta phải tìm một chỗ an tĩnh để tu luyện bí học bất truyền của Không Không đạo Môn bọn ta. Chờ đến ngày thần công đại thành, chính là lúc ta dọn sạch toàn bộ tài sản của Hoàng Sơn đại ngốc!”

Lúc Vân Vụ Đạo Trưởng nói tới chỗ này, lại chợt nổi lên thi hứng. Mặc dù hắn không hề có chút thiên phú làm thơ nào, nhưng lúc hắn nổi hứng lên thì lại rất thích ngâm mấy câu.

“Năm đó bị áp dưới phong ấn, mai kia phá ấn được tự do. Đợi ngày thần công ta đại thành, chính là lúc Hoàng Sơn đại ngốc phá sản!”

Vân Vụ Đạo Trưởng cao giọng ngâm vang.

Ngâm xông, hắn lại lắc đầu:

“Hầy, câu cuối không ổn, phá hỏng nguyên cả bài thơ luôn rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Trở về phải chỉnh sửa lại bài thơ này cho thật hay, sau đó đưa vào Vân Vụ thi tập của ta mới được. À tiểu hữu này, ngươi nhất định phải giúp ta giao thư thông báo này đến tận tay Hoàng Sơn đại ngốc nhé! Chào tiểu hữu, sau này gặp lại!”

Vân Vụ Đạo Trưởng chắp tay chào Tống Thư Hàng, sau đó nhảy về phía cửa sổ.

Rầm!

Vân Vụ Đạo Trưởng đụng phải song chắn chống trộm!

Bất kể là cao thủ võ lâm trong ti vi, hay là tu sĩ trong thực tế đều không thích đi cửa chính. Dù sao cũng là cao nhân đi mây về gió mà, dù cách mười mấy tầng lầu, ai cũng nhảy từ trong cửa sổ ra cái vù, sau đó rời đi một cách tiêu sái.

Chỉ có điều trong hiện đại, rất nhiều cửa sổ đều lắp song chắn chống trộm. Lúc các cao nhân phóng qua cửa sổ, chỉ cần sơ ý chút thôi là rất dễ đụng vào những song chắn chống trộm này.

“Ôi chao ~~”

Vân Vụ Đạo Trưởng đã bị trúng chiêu. Hơn nữa sau khi đụng vào song chắn chống trộm, hắn còn bị bắn ngược trở lại, ngã xuống đất nữa chứ!

Oh my god!

Từ bao giờ mà chất lượng của song chắn chống trộm ở Hoa Hạ lại khủng thế này? Tống Thư Hàng trợn to mắt nghĩ.

Vân Vụ Đạo Trưởng cũng trợn to mắt ngạc nhiên. Hắn là tu sĩ ngũ phẩm đấy nhé, thể chất vô cùng mạnh mẽ. Cho dù là vạn lý trường thành, chỉ cần hắn đụng mạnh một cái là có thể vỡ ngay.

Nhưng đây chỉ là song chắn chống trộm, làm sao ngăn hắn lại được chứ?

Ngay lúc hai người đang suy tư, đột nhiên có một đạo kiếm quang từ xa lao vụt tới, đụng vào ô cửa sổ khác.

Rầm~~ cả cửa sổ và khung chống trộm đều bị đánh bay.

Sau đó, một bóng người thành thục ổn trọng xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng và Vân Vụ Đạo Trưởng.

Người kia mỉm cười đi tới cạnh Tống Thư Hàng, hắn giơ tay lấy thư thông báo từ trong tay Thư Hàng.

“Vân Vụ đạo hữu, ta nhận được thư thông báo của người rồi.”

Người tới chính là Hoàng Sơn Chân Quân, hắn mỉm cười giơ thư thông báo đưa qua đưa lại rồi nói:

“Bây giờ... Có muốn khoanh tay chịu trói luôn không?”

Giống hệt như Tống Thư Hàng đã đoán, quả thật Hoàng Sơn Chân Quân vẫn luôn theo dõi Vân Vụ Đạo Trưởng, hơn nữa thủ đoạn theo dõi cũng rất phong phú đa dạng. Bảo giáp trên thân người bắt yêu trẻ tuổi, điện thoại di động Vân Vụ Đạo Trưởng mới mua, rất nhiều đồ dùng sinh hoạt mà hắn đã dùng, trong những thứ này đều cất giấu tai mắt của Hoàng Sơn Chân Quân.

Sở dĩ ban đầu Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh để mặc cho Vân Vụ Đạo Trưởng chạy thoát, đi ra ngoài tiêu dao tự tại cũng là vì từ đầu tới cuối, Vân Vụ Đạo Trưởng đều không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ngay cả mấy trăm nick fan hâm mộ mà Vân Vụ Đạo Trưởng mới kiếm được cũng là nick phụ của Hoàng Sơn Chân Quân hết.

Hơn nữa... cũng chính là một nhóm nick phụ ngày trước.

Vẫn là cách điều chế đó, vẫn là mùi vị quen thuộc đó! Chỉ là đổi cái vỏ mới mà thôi~~

“Hoàng Sơn đại ngốc, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Vân Vụ Đạo Trưởng giật mình nói.

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha đáp:

“Ta tới vào sáng sớm hôm nay rồi. Thật ra từ lúc ngươi rời khỏi phong ấn của ta cho tới bây giờ thì ta vẫn luôn chú ý đến ngươi.”

“Em gái ngươi!”

Vân Vụ Đạo Trưởng cả giận quát:

“Có hiểu quyền cá nhân là gì không hả?”

“Ha ha.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười khẩy.

“Ta sẽ không khoanh tay chịu trói đâu, cho dù ngươi muốn bắt ta cũng phải trả giá đắt!”

Vân Vụ Đạo Trưởng cắn răng nói.

“Ha ha.”

Hoàng Sơn Chân Quân tiếp tục cười nhạt, ngoắc ngón tay thách thức.

Chiến đấu chính diện, mười Vân Vụ Đạo Trưởng cũng không đánh lại một tay của Hoàng Sơn Chân Quân.

“A a a a! Xem chiêu, Không Không Đại Phá Diệt Thủ!”

Vân Vụ Đạo Trưởng nhào tới, vỗ một chưởng về phía Hoàng Sơn Chân Quân. Trong hư không, bàn tay hắn bỗng hóa thành bàn tay linh lực to lớn dài năm thước, rộng ba thước, nhìn qua có uy lực rất mạnh.

Hoàng Sơn Chân Quân nhíu mày.

Sau đó thân hình hắn nhoáng lên một cái, biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại, hắn đã ở ngay sau lưng Vân Vụ Đạo Trưởng rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân dùng khuỷu tay phải đánh lên lưng Vân Vụ Đạo Trưởng.

Phịch~~

Vân Vụ Đạo Trưởng ngã xuống đất, trên người hắn bùng lên một loạt tia lửa cùng ánh chớp.

Tia lửa cùng ánh chớp? Tống Thư Hàng trợn to hai mắt, không có máu cùng vết thương!

Tách tách tách.

Trong ánh chớp, thân hình Vân Vụ Đạo Trưởng rút nhỏ lại.

Càng rút càng nhỏ, cuối cùng ngay tại chỗ hiện ra một con rối thế thân.

Tống Thư Hàng:

“Ồ? Không ngờ lại là con rối!”

Sản phẩm chất lượng cao của Mặc môn, nếu tranh mua vào ngày 11 tháng 11 hàng năm sẽ được giảm giá 25%~

Năng lực ngụy trang của con rối thế thân này siêu xuất sắc, thậm chí ngay cả Hoàng Sơn Chân Quân cũng bị lừa.

Từ đầu tới cuối, Tống Thư Hàng không hề phát hiện ra Vân Vụ Đạo Trưởng đã đánh tráo, để con rối này ở đây từ lúc nào nữa.

“Ồ, nhà ngươi cũng có bản lĩnh đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhẹ giọng nói.

“Khà khà khà, đương nhiên rồi. Từ khi biết được Thư Hàng tiểu hữu quen biết với Hoàng Sơn đại ngốc nhà ngươi, ta vẫn luôn đề phòng tình huống thế này.”

Con rối thế thân của Vân Vụ Đạo Trưởng phát ra tiếng cười đắc ý. Hắn là người của Không Không Đạo Môn, thông qua con đường trong môn phái, hắn có thể biết được rất nhiều tin tức.

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói:

“Xem ra ngươi còn chưa đần đến mức hết thuốc chữa nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, nếu không làm sao ta có tự tin trộm sạch động phủ của ngươi chứ? Hoàng Sơn đại ngốc, hãy đợi đấy! Chờ đến ngày thần công của ta đại thành, chính là lúc ngươi phải táng gia bại sản! Cầm lấy thư thông báo của ta, cứ ở đó nơm nớp lo sợ, chờ ta đến thăm đi.”

Con rối thế thân kêu lên.

Sau khi nói xong, con rối lập tức ngã xuống đất, không động đậy nữa.

“Có tiến bộ hơn hồi đó rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân đưa tay thu hồi con rối thế thân, sau đó hắn nhếch miệng lên, ánh mắt nhìn về phương xa trên đường Bạch Kình:

“Đáng tiếc... cho dù ngươi có tinh quái thế nào đi nữa cũng trốn không thoát lòng bàn tay ta đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Xem ra kế thoát thân của Vân Vụ Đạo Trưởng cũng không hoàn mỹ, Hoàng Sơn Chân Quân vẫn có thể nắm bắt được hành tung của hắn!

Song Hoàng Sơn Chân Quân cũng không lập tức đuổi bắt Vân Vụ Đạo Trưởng, lẽ nào hắn cố ý thả Vân Vụ Đạo Trưởng chạy đi? Kiểu này chẳng khác gì mèo đang vờn chuột.

…

Một lát sau, Hoàng Sơn Chân Quân thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng cười nói:

“Xin lỗi Thư Hàng tiểu hữu nhé, chắc tên Vân Vụ này gây không ít phiền toái cho ngươi nhỉ?”

“Không có gì, thật ra Vân Vụ Đạo Trưởng còn giúp ta một chuyện nữa là đằng khác.”

Tống Thư Hàng vừa nói vừa đưa tay vào trong ngực lấy ra con rối nhện to cỡ cúc áo, sau đó đưa cho Hoàng Sơn Chân Quân rồi nói:

“Trước đây không lâu, con rối nhện này đã lẻn vào trong nhà ta. Vân Vụ Đạo Trưởng không nhìn ra tác dụng của nó là gì, nhưng vì tránh cho nó gây ra chuyện xấu nen đã phá hủy hết chân của nó.”

“Đây là một loại con rối mô hình nhỏ dùng để giám thị, nhưng mà… hình như nó đã được cải tạo lại rồi, thú vị đây.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn con rối nhện, nói:

“Ta cũng không rành về phương diện con rối, nếu ngươi có thời gian thì có thể để cho Hằng Hỏa Chân Quân nhìn thử xem, bây giờ hắn cũng được coi là một đại sư con rối đấy. Chắc chẳng bao lâu nữa Hằng Hỏa Chân Quân sẽ đến cửa tìm ngươi thôi, Nho gia thiếu ngươi một ân tình lớn, hẳn lại có thứ tốt muốn tặng cho ngươi đấy.”

Bạch Vân Thư Viện của Nho gia mua rất nhiều con rối từ Mặc môn, tất cả con rối đều do Hằng Hỏa Chân Quân làm chủ và khống chế. Dần dà, Hằng Hỏa Chân Quân cũng trở thành một đại sư con rối.

Tống Thư Hàng gật đầu, nhận lại con rối nhện rồi cất nó vào.

“À Thư Hàng tiểu hữu này, cái người bình thường bị ma khí của thế giới Cửu U cải tạo qua mà các ngươi bắt được ấy, bây giờ hắn thế nào rồi?”

Hoàng Sơn Chân Quân thu liễm nụ cười, nói:

“Chỉ sợ chuyện này không phải do trùng hợp đâu, mà là có một vị tồn tại của thế giới Cửu U cố ý gây ra. Nói không chừng đây lại là một hồi kiếp nạn đấy.”

Dứt lời, Hoàng Sơn Chân Quân vẫy tay, lại có một thanh phi kiếm bay tới, tên ngốc to con lật xe nọ đang nằm trên đó.

Chương 849: Cao nhân đều không đi đường bình thường!

“Người bình thường bị năng lượng thế giới Cửu U ô nhiễm mà ta bắt được trước đó đang bị nhốt trong pháp khí của Diệp Tư rồi, đặt ở sân sau nhà ta ấy.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Nói xong, hắn nhìn về phía tên to con ở sau lưng Hoàng Sơn Chân Quân.

Tên to con này cũng bị năng lượng thế giới Cửu U ô nhiễm, cải tạo, cường hóa tương tự như trường hợp của gã đàn ông trung niên mà bọn họ đã gặp trước đó. Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được năng lượng thế giới Cửu U nồng đậm từ trên người đối phương, hạch tâm trong tâm khiếu hắn bắt đầu rục rịch.

Hạch tâm trong tâm khiếu có khẩu vị rất tốt. Bất kể linh thạch hay lực lượng thế giới Cửu U, bất kể số lượng nhiều hay ít, nó đều không chê.

Nhưng từ lần Bạch Tôn Giả ra tay phong ấn hình chiếu kim liên do hạch tâm chiếu ra lúc trước, hạch tâm trong tâm khiếu đã biết điều hơn rất nhiều. Ít nhất sẽ không mặc kệ ý kiến của ký chủ Tống Thư Hàng, tự động chiếu ra hoa sen đi hấp thu năng lượng giống như lần đầu tiên nữa.

Hoàng Sơn Chân Quân chỉ vào tên to con hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, trạng thái của tên to con này có giống như của gã đàn ông trung niên mà ngươi bắt được không?”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Hoàn toàn giống nhau, đều bị năng lượng thế giới Cửu U quấn lấy, cường hóa và cải tạo. Cộng thêm loại năng lượng thế giới Cửu U nồng đậm này nữa, nhất định là do cùng một người gây ra.”

Bây giờ có thể khẳng định chuyện này không phải là trùng hợp, mà là kế hoạch của một vị tồn tại mạnh mẽ nào đó trong thế giới Cửu U. Chỉ là không biết mục đích của đối phương khi ô nhiễm những người bình thường này, chuyển hóa họ thành tà ma thế giới Cửu U là gì mà thôi.

Dù sao chắc chắn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, trước hết mang ta đi xem thử người bị thế giới Cửu U ô nhiễm mà các ngươi bắt được đã. Sau đó ta sẽ mang hai người này đi, nhìn xem có thể tìm ra được tin tức gì hữu dụng từ trên người bọn họ không. Ngoài ra... ta còn phải đi bắt tên Vân Vụ ngu ngốc kia về trước tối nay, sau đó phong ấn lại lần nữa.”

Xem ra Vân Vụ Đạo Trưởng không sống nổi qua tối nay rồi!

...

Tiếp đó, Tống Thư Hàng mang Hoàng Sơn Chân Quân đi tới căn phòng cách vách.

Trong phòng, Diệp Tư một tay chống cằm đọc sách. Trong số sách mà Vân Vụ Đạo Trưởng cất giữ, phần lớn đều là sách về lịch sử Hoa Hạ gần trăm năm qua, cùng với một số sách giới thiệu về sản phẩm khoa học kỹ thuật mới. Ví dụ như như cửa chống trộm này, khóa chống trộm này, khóa điện tử này, hệ thống nhận dạng bằng dấu vân tay, hệ thống nhận dạng bằng mống mắt này,v.v... Đều là một số sách phù hợp với sở thích của Vân Vụ Đạo Trưởng.

Còn ba nhóc con Quả Quả, Thi và Chúc thì đang ngồi thành một hàng, nghiêm túc tu luyện.

Đối với tu sĩ cảnh giới nhất phẩm, Ngộ Đạo Thạch thể hiện hiệu quả rất rõ rệt. Nó không chỉ tăng cường ngộ tính của tu sĩ nhất phẩm, mà bên trong Ngộ Đạo Thạch còn có một loại năng lượng đặc biệt, loại năng lượng này không thuộc về hệ thống tu sĩ, nhưng lại có thể giúp tu sĩ nhất phẩm làm ít công to khi trùng kích khiếu huyệt.

Diệp Tư ngẩng đầu, thấy Tống Thư Hàng và Hoàng Sơn Chân Quân bèn nói:

“Ba đứa nhóc này còn cần đả tọa tu luyện một lúc nữa, Thư Hàng cứ dẫn Hoàng Sơn Chân Quân về nhà mang tên bị nhốt trong lồng đi đi, ta đợi ba đứa nhóc tu luyện xong sẽ mang chúng trở về.”

Hiển nhiên là Diệp Tư đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Hoàng Sơn Chân Quân và Tống Thư Hàng.

“Được, vậy phiền người trông nom ba đứa Quả Quả nhé.”

Tống Thư Hàng lại đưa Ngộ Đạo Thạch cùng với Thông Nương cho Diệp Tư, để cho ba đứa nhóc có thể mượn Ngộ Đạo Thạch tiếp tục tu luyện.

Sau đó Tống Thư Hàng dẫn Hoàng Sơn Chân Quân đi đến sân sau nhà mình, giao gã đàn ông bị năng lượng thế giới Cửu U ô nhiễm cho Hoàng Sơn tiền bối.

Trong nhà Tống Thư Hàng.

Trong thời gian Tống Thư Hàng bị Vân Vụ Đạo Trưởng bắt đi bế quan tu luyện, người bắt yêu trẻ tuổi ăn ké một bữa cơm ở nhà Tống Thư Hàng, sau đó lại ngồi nhàm chán trong phòng khách chờ mấy người kia trở về.

Ngồi đợi mãi, đợi đến mấy tiếng đồng hồ.

Sau đó... người bắt yêu trẻ tuổi đột nhiên vỗ đầu mình một cái.

“Chết toi, sao ta còn ở đây chờ Thư Sơn Áp Lực Đại trở lại làm gì vậy trời? Đáng lẽ phải thừa dịp hắn không có ở đây, cáo từ rời đi mới đúng chứ! Nếu giờ cứ ngồi đây đợi, một lát nữa tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia trở về thế nào cũng tìm ta trả thù cho coi.”

Chuyện hắn lấy bao bố trùm đầu Thư Sơn Áp Lực Đại còn chưa tính toán sổ sách xong đâu.

Ngoài ra, sở dĩ hắn muốn ở thành phố Văn Châu chờ Tống Thư Hàng cùng nhau đi khu Giang Nam là vì... hắn cứ tưởng Tống Thư Hàng là người bình thường, cho nên hắn muốn bảo vệ Thư Hàng trên đường đến Giang Nam.

Nhưng bây giờ... người bạn trên mạng lúc trước bỗng lắc mình một cái, biến thành một vị tu sĩ, còn là cảnh giới tam phẩm cao hơn hắn một phẩm cấp nữa chứ, thế này thì cần gì hắn phải bảo vệ!

Nghĩ tới đây, người bắt yêu trẻ tuổi đứng dậy đi chào tạm biệt mẹ Tống.

“Cô ơi, đến giờ Thư Hàng vẫn chưa về, thời gian cũng không còn sớm, con còn có việc nên chắc phải rời đi trước đây ạ. Nhờ cô nói với Thư Hàng một tiếng, nói con ở khu Giang Nam chờ nó nhé.”

Người bắt yêu trẻ tuổi nở nụ cười tươi rói nói.

Cái tên Tống Thư Hàng này là do hắn nghe được từ trong miệng mẹ Tống lúc Tống Thư Hàng còn chưa về nhà.

Mẹ Tống cười gật đầu, vốn bà còn định giữ cậu thanh niên này ở lại.

Nhưng Tống Thư Hàng bị Vân Vụ Đạo Trưởng mang đi mấy tiếng rồi mà vẫn chưa thấy về.

Người bắt yêu trẻ tuổi ngồi một mình buồn chán trong phòng khách, mẹ Tống và người bắt yêu trẻ tuổi không có tiếng nói chung nên bầu không khí cũng khá lúng túng.

Cho nên trong tình huống con trai đã đi thật lâu mà chưa thấy về thế này, mẹ Tống cũng không giữ cậu trai trẻ này ở lại nữa.

Người bắt yêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn đi tới cửa...

Nhưng hắn còn chưa đưa tay mở cửa thì cửa đã tự động mở ra rồi.

Cửa tự động?

Ngay sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân và Tống Thư Hàng vừa nói vừa cười đẩy cửa vào.

Sau lưng Hoàng Sơn Chân Quân có một thanh phi kiếm đang bay lơ lửng, trên độn quang của phi kiếm chở theo hai người. Một người là tên to con lúc trước, một người khác chính là một gã đàn ông trung niên.

Trên người hai người này đều có vết tích nhiễm phải năng lượng thế giới Cửu U.

“Hoàng Sơn tiền bối?”

Vừa thấy Chân Quân, người bắt yêu trẻ tuổi lập tức sững sờ. Sao Hoàng Sơn tiền bối lại xuất hiện ở đây?

“Tiểu hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân quay qua nhìn người bắt yêu, khẽ mỉm cười nói:

“Bảo giáp ta cho người mượn dùng có tốt không?”

Người bắt yêu trẻ tuổi:

“...”

Quả nhiên Hoàng Sơn tiền bối có quen biết với Thư Sơn Áp Lực Đại.

“Bảo giáp gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ơ? Vậy là chưa sử dụng bảo giáp của ta sao? Xem ra tính khí của Thư Hàng tiểu hữu còn hiền hòa hơn tưởng tượng của ta nhiều á.”

Hoàng Sơn Chân Quân bật cười.

Người bắt yêu trẻ tuổi:

“...”

Trên mặt Tống Thư Hàng hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.

Sau đó, người bắt yêu trẻ tuổi mang cái mặt nhăn như khỉ ăn ớt đi theo Tống Thư Hàng và Hoàng Sơn Chân Quân về lại phòng khách.

Trong phòng khách, mẹ Tống thấy Tống Thư Hàng trở lại bèn lên tiếng nói:

“Thư Hàng về rồi đấy à... À này, mới nãy bạn con ngồi đây chờ con rất lâu, chờ mãi mà không thấy con về nên chào mẹ rồi rời đi trước rồi. Con có gặp được cậu ấy không?”

“Cô ơi, con vẫn còn đây ạ.”

Người bắt yêu trẻ tuổi theo sau Hoàng Sơn Chân Quân tiến vào phòng khách, vẫy tay chào mẹ Tống.

Mẹ Tống bật cười nói:

“Lại có khách tới à? Vậy chờ một chút, để mẹ đi pha trà mời khách.”

Dứt lời, mẹ Tống đứng dậy đi pha trà, nhường phòng khách lại cho ba người.

...

Chờ mẹ Tống rời đi, Hoàng Sơn Chân Quân quay qua nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, không biết vào đầu tháng chín người có rảnh lúc nào không? Chừng một ngày thôi.”

“À, hình như từ ngày 1 đến ngày 3 tháng 9 là thời gian báo danh của đại học Giang Nam bọn ta, sau đó ước chừng ngày 6 mới đi học, chắc ta có thời gian rảnh đó.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Hoàng Sơn tiền bối có chuyện gì cần ta giúp một tay sao?”

Từ khi vào nhóm, Tống Thư Hàng vẫn luôn được Hoàng Sơn Chân Quân giúp đỡ, có thể nói Hoàng Sơn Chân Quân chính là tấm gương của tất cả các chủ nhóm. Đạo hữu nào trong nhóm có chuyện cần giúp đỡ, người đầu tiên mà bọn họ nhớ tới chính là Hoàng Sơn Chân Quân.

Cho nên nếu Hoàng Sơn Chân Quân có chuyện cần hỗ trợ, Tống Thư Hàng sẵn lòng giúp đỡ.

“Thật ra là vầy... Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân đã hẹn nhau quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm vào đầu tháng chín này.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đúng là có chuyện này. Hình như vào lúc hắn mới vừa gia nhập Nhóm Cửu Châu Số 1 không lâu, Đồng Quái Tiên Sư đã lên nhóm chat ước đấu với Bắc Hà Tán Nhân.

Hoàng Sơn Chân Quân nói:

“Ban đầu ta đã hứa bọn họ, nếu như ta tranh thủ được thời gian thì vào đầu tháng chín, ta sẽ đi đỉnh Tử Cấm chủ trì cuộc quyết đấu cho bọn họ, hơn nữa còn mang theo chút quà nhỏ tặng hai người bọn họ. Nhưng mà giờ tính toán thời gian, chắc đầu tháng chín ta đã bế quan rồi. Cho nên, nếu Thư Hàng tiểu hữu có rảnh thì có thể thay mặt ta đi đỉnh Tử Cấm một chuyến, mang chút quà nhỏ cho Đồng Quái và Bắc Hà được không?”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp, hắn cũng rất tò mò muốn biết kết quả của cuộc quyết chiến ở đỉnh Tử Cấm.

Hơn nữa, vốn dĩ hắn cũng định đi xem trận quyết đấu đó với Bạch tiền bối mà.

“Vậy thì xin nhờ Thư Hàng tiểu hữu nhé.”

Hoàng Sơn Chân Quân dứt lời, lấy từ trong pháp bảo không gian của mình ra hai cái hộp gỗ, bên trên có viết chữ, một cái là viết Đồng Quái, một cái là viết Bắc Hà.

“Hoàng Sơn tiền bối đừng khách khí.”

Tống Thư Hàng nhận lấy hai món quà, sau đó cất chúng vào túi thu nhỏ một tấc. Lúc này hắn bỗng nghĩ đến một vấn đề khiến hắn rất tò mò:

“Đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối này, Nếu như ngài bế quan thì ai sẽ chủ trì hôn lễ của Đậu Đậu đây?”

Hôn lễ của Đậu Đậu sẽ là cảnh tượng thế nào nhỉ?

Đậu Đậu còn chưa thể huyễn hóa thành hình người, vậy một nửa kia của nó rốt cuộc sẽ là sinh vật gì đây?

Còn nữa, đến lúc đó làm sao Đậu Đậu biến thành cô dâu được nhỉ?

Tống Thư Hàng tò mò không thôi!

Không chỉ hắn mà phần lớn thành viên trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đều cảm thấy rất tò mò.

“Yên tâm đi, ta sớm sắp xếp đâu vào đấy hết rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói:

“Tính toán thời gian... cũng đến lúc ta phải lên đường đi bắt Vân Vụ Đạo Trưởng về rồi, chào Thư Hàng tiểu hữu nhé, hẹn sau này gặp lại.”

Dứt lời, Hoàng Sơn Chân Quân tiêu sái đi tới ban công ngoài phòng khách, tung người từ cửa sổ ban công nhảy ra ngoài.

Cao nhân đều không đi đường bình thường!

Nhưng lát nữa mẹ ta pha trà xong mang tới đây, thấy Hoàng Sơn tiền bối ngài không có trong phòng khách, cũng không thấy bước ra cửa rời đi, vậy ta phải trả lời với mẹ thế nào đây? Chẳng lẽ nói vừa rồi bạn tốt của con đã nhảy qua cửa sổ ban công đi mất rồi à?

Tống Thư Hàng rối rắm vô cùng.

Chương 850: Mỗi ngày làm một việc thiện, thế giới tốt đẹp biết bao

Mà lúc này, trong động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Cô dâu chờ gả Đậu Đậu đã thoát khỏi trạng thái chất lỏng, khôi phục lại bình thường.

Nhưng lúc này nó bị nhốt trong “phòng giam” ở nơi sâu nhất của động phủ. Nơi này có tầng tầng cấm chế, còn có Tàng Thiên Câu Chu Ly trông chừng ở bên ngoài. Cho dù Đậu Đậu có là cao thủ tuyệt đỉnh về phương diện bỏ nhà ra đi, cũng không tìm được phương pháp thoát khỏi nơi này trong thời gian ngắn.

Trong lúc nhàm chán, Đậu Đậu chỉ có thể chơi game đỡ buồn.

Bây giờ nó đang chơi một tựa game mới. Sau đó bà xã Sở Sở của nó trong game trước đó, chính là cô bé mới 17, 18 tuổi, nhìn qua rất đáng yêu ấy cũng chuyển qua cày game mới với nó.

Hôm nay, bà xã Sở Sở của nó trong game cũng đang online.

Vì vậy Đậu Đậu đi theo bà xã đánh phó bản, PK với người khác, còn mang người trong bang hội canh xác của kẻ địch.

Chơi gần nửa ngày, rốt cuộc tâm trạng buồn bực của Đậu Đậu cũng khá lên một chút.

Chơi mệt rồi thì nghỉ ngơi, trong lúc nghỉ ngơi, bà xã Sở Sở trong game mở chức năng chat voice.

Đậu Đậu dò hỏi:

“Sở Sở, lát nữa có chơi tiếp không?”

“Hôm nay không được, lát nữa em phải out rồi. Đúng rồi Đậu Đậu~ nói anh nghe chuyện này nè, sắp đi học rồi, một năm tiếp theo em phải chuẩn bị thi đại học. Đến lúc đó thời gian online chơi game có thể sẽ giảm đi rất nhiều.”

Thanh âm nũng nịu của tiểu mỹ nhân truyền tới, tên acc của Đậu Đậu trong game mới cũng gọi là Đậu Đậu.

“Ha ha ha ha, phải lấy việc học làm đầu, anh hiểu mà.”

Đậu Đậu trả lời.

Chỉ là trong lòng nó vẫn có chút luyến tiếc.

Mấy tháng nay, bà xã Sở Sở trên mạng vẫn luôn làm bạn chơi game, đánh phó bản, đi PK người khác với nó. Nếu một năm tiếp theo, trong game thiếu đi đối phương... thế thì game cũng không còn thú vị nữa.

Lúc này, cô bé lại nói:

“À Đậu Đậu này, bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp mà anh đóng xem hay lắm đó, em đi ra rạp xem rồi. Mặc dù anh diễn vai đại nhân vật phản diện Cao Thăng sư huynh, nhưng em vẫn thấy anh rất đẹp trai!”

Mắt chó của Đậu Đậu bỗng ươn ướt. Xin lỗi nhé, ta không đóng vai Cao Thăng sư huynh, hơn nữa “Tối Duyệt Cư Sĩ” đại nhân vật phản diện chân chính trong phim sẽ khóc đó.

Nhưng giờ nói đến nó mới nhớ, suýt chút nữa là quên mất rồi. Vào lần đầu tiên bà xã Sở Sở gọi video chat cho nó, nó đã kéo Tống Thư Hàng tới để làm thế thân, sợ rằng cô bé này đã lầm tưởng Tống Thư Hàng là nó rồi.

Vì vậy Đậu Đậu trả lời:

“Đương nhiên rồi, bất kể ông xã của em diễn vai gì cũng sẽ sáng chói giống như trăng sáng trong bầu trời đêm vậy, không thể nào mà che giấu được. À bà xã này, em thấy con sủng vật địa ngục ma khuyển của đại nhân vật phản diện thế nào? Có ngầu không?”

“Ồ, chính là con chó lớn mười đầu đó hả? Nhìn hơi đáng sợ. Nhưng cuối cùng mười đầu của nó đều bị con Thôn Thiên miêu kia xử đẹp, nên em lại thấy nó hơi tội nghiệp.”

Sở Sở trả lời.

Đậu Đậu thở dài ảo não, không hiểu sao lại thấy có chút đau lòng.

“Đúng rồi, Đậu Đậu, lần trước chat với anh, anh có nói mình là sinh viên đại học đúng không? Bây giờ anh tốt nghiệp chưa? Anh học trường đại học nào vậy?”

Cô bé cố lấy dũng khí hỏi.

Đậu Đậu nghe mà đần mặt ra, nó cũng quên mất là mình đã nói chuyện này với bà xã Sở Sở lúc nào. Có thể là chat trong lúc đánh quái, vô tình để lộ ra chuyện Tống Thư Hàng là sinh viên đại học chăng?

Ưm... bây giờ mình nên nói với bà xã là Tống Thư Hàng ở khu đại học Giang Nam, hay là thực tập sinh nhỉ?

Đậu xanh!

Không được!

Sao nó có thể để bà xã thân ái tới khu đại học Giang Nam được chứ? Lỡ cô ấy gặp được Thư Hàng thì phải làm sao bây giờ?

Đến lúc đó lỡ may bà xã gặp được Tống Thư Hàng thật, ngộ nhận đối phương chính là ông xã Đậu Đậu trên mạng rồi rơi vào lưới tình với người ta, thế chẳng phải là nó may áo cưới không công cho Tống Thư Hàng sao?

Vì vậy Đậu Đậu trả lời:

“Thật ra ông xã của em đã tốt nghiệp đại học rồi.”

“Vậy ạ, tiếc ghê, em còn định cố gắng thi đậu cùng trường đại học với Đậu Đậu, sau đó đi gặp anh nữa chứ!”

Cô bé tỏ ra rất thất vọng.

Đậu Đậu lè lưỡi thở phào... định mệnh, nguy hiểm thật. Cô nhóc này còn muốn thi vào cũng trường đại học, sau đó gặp nhau ngoài đời nữa chứ! Cũng may bản gâu gâu cơ trí, thoát được một kiếp.

Ngay lúc Đậu Đậu chuẩn bị an ủi cô bé thì cửa nhà giam đột nhiên bị người đẩy ra.

“Đậu Đậu, lại đang chơi game đấy à?”

Chu Ly mỉm cười, lên tiếng nói. Chu Ly thân là đội trưởng của tiểu đội chuyên chùi mông thay Đậu Đậu mỗi khi nó bỏ nhà ra đi, khi biết tin Đậu Đậu tự tìm đường chết, hoàn toàn chọc giận Hoàng Sơn Chân Quân, bây giờ Chân Quân đang chuẩn bị gả Đậu Đậu ra ngoài, đêm đó Chu Ly cùng bạn bè vui vẻ uống một trận say mèm.

Đậu Đậu nhìn Chu Ly, hừ lạnh một tiếng.

“Đúng rồi, Đậu Đậu này, ta mang áo cưới đến cho ngươi này.

Đây là Chân Quân đặc biệt chuẩn bị cho ngươi đó, có đến mấy chục kiểu dáng, ngươi chọn một mẫu thích hợp đi. Chân Quân đã nói, nhất định phải gả ngươi đi thật vẻ vang, thật rình rang."

Chu Ly cười nói.

Đậu Đậu:

"..."

Lúc này, trong máy vi tính bỗng truyền ra thanh âm kinh ngạc của Sở Sở:

"Áo cưới? Đậu Đậu? Lấy chồng?"

Đậu Đậu cả kinh.

Chết rồi! Lúc tên Chu Ly ngu ngốc này vào nhà, mình quên tắt chat voice! Bà xã Sở Sở của mình trên mạng nghe hết những lời Chu Ly nói rồi!

Làm sao bây giờ? Phải giải thích thế nào với bà xã đây?

Một hồi lâu sau, Sở Sở hỏi:

"Đậu Đậu... anh sắp kết hôn rồi hả?"

"Ôi chao ôi có đâu nào, ông xã em sẽ không dễ dàng đâm đầu vào chỗ chết vậy đâu! Muốn ép anh kết hôn à? Đừng có hòng!"

Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi nói.

Sở Sở lại trầm mặc hồi lâu, sau đó lại hỏi:

"Đậu Đậu... anh là con gái hả?"

Bởi vì cô nghe được, Đậu Đậu sẽ mặc áo cưới gả cho người ta.

"Ôi chao ôi có đâu nào, làm sao có thể, anh là đàn ông đích thực đấy. Áo cưới gì chứ, chỉ là một đống đồ tấu hài thôi à. Nhưng anh sẽ không khuất phục đâu, cùng lắm thì bỏ nhà ra đi thôi!"

Đậu Đậu cắn răng nói.

Chu Ly đứng ở một bên cười nhạt.

"Phù ~"

Phía đối diện, Sở Sở tiểu cô nương thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, Chu Ly chơi ác nói:

"Bây giờ Đậu Đậu ngươi vẫn là giống đực, nhưng chẳng bao lâu nữa Đậu Đậu ngươi sẽ không còn là giống đực nữa rồi, muah ha ha ha."

Lúc nói ra những lời, Chu Ly cảm thấy sảng khoái vô cùng, một loại sảng khoái có tên là khoái cảm trả thù!

Đậu Đậu:

"..."

Sở Sở lo lắng nói:

"Đậu Đậu, bây giờ anh có gặp nguy hiểm gì không? Lẽ nào bọn họ muốn bắt anh phẫu thuật chuyển giới à? Có cần em báo cảnh sát không?"

"Không có chuyện gì đâu, yên tâm đi, anh không gặp nguy hiểm gì hết."

Đậu Đậu quay đầu về phía Chu Ly cả giận nói:

"Tên Chu Ly khốn kiếp nhà ngươi, ta cắn chết ngươi!"

"Ha ha ha ha."

Chu Ly khẽ mỉm cười, hắn thả áo cưới đặc chế trong tay xuống, sau đó xoay người ra khỏi nhà giam.

Nhưng trước khi rời đi, Chu Ly đột nhiên xoay người lớn tiếng nói:

"À, quên nói một chuyện. Cô bé, em muốn biết manh mối về Cao Thăng sư huynh không? Nếu như muốn biết thì đến khu đại học Giang Nam, đến đó rồi em sẽ biết thôi!"

Giúp người là cội rễ của niềm vui! Mỗi ngày làm một việc thiện, ngươi sẽ thấy thế giới thật tốt đẹp biết bao.

"Gâu gâu!"

Đậu Đậu chợt biến thành hình thái cao hơn hai thước, xông tới cắn một phát vào đầu Chu Ly.

Máu tươi từ trên đầu Chu Ly chảy xuống.

Nhưng trên mặt Chu Ly lại lộ ra nụ cười thỏa mãn quỷ dị.

Cô bé, không cần cám ơn ta, ta tên là Chu Lôi Phong.

Chờ Đậu Đậu không cam lòng nhả đầu ra, Chu Ly che vết thương trên đầu, mang theo vẻ mặt thắng lợi ra khỏi nhà giam.

Lúc này, Sở Sở dùng thanh âm kiên định nói:

"Đậu Đậu, mặc dù không biết bên anh đã xảy ra chuyện gì nhưng em sẽ cố gắng! Em nhất định sẽ thi đậu vào đại học Giang Nam! Đậu Đậu, em nhất định sẽ tìm được anh!"

"Chờ chút, trước hết hãy nghe anh giải thích đã."

Đậu Đậu kêu lên.

Nhưng là... bà xã Sở Sở của nó đã out mất rồi.

Đậu Đậu khóc không ra nước mắt.

Sau khi suy nghĩ một chút, Đậu Đậu nhanh chóng đăng nhập vào nick chat của mình, gọi chat voice ngay cho Tống Thư Hàng!

Nó nghĩ cần phải cảnh báo cho Tống Thư Hàng một tiếng.

Mà lúc này, trong nhà Tống Thư Hàng.

Sau khi Hoàng Sơn Chân Quân nhảy cửa sổ rời đi, người bắt yêu trẻ tuổi hỏi:

“Thư Sơn Áp Lực Đại, khi nào chúng ta đi khu Giang Nam vậy?”

“Ăn xong cơm tối rồi đi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Người bắt yêu nói:

“Được, vậy thì buổi tối đi, để ta nhìn xem còn vé tàu cao tốc buổi tối không.”

“Không cần không cần, tàu cao tốc quá chậm, đến lúc đó Diệp Tư mang chúng ta bay qua cho nhanh.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói chuyện, điện thoại của hắn bỗng reo lên.

Hắn lấy điện thoại ra, vừa mở ra đã thấy Đậu Đậu dùng phần mềm chat voice gọi cho hắn.

Tống Thư Hàng nhận cuộc gọi:

“A lô, Đậu Đậu đấy à, tìm ta có chuyện gì không? Đúng rồi, trước hết phải chúc phúc cho Đậu Đậu nhỉ, chúc mừng ngươi sắp gả cho người ta nhé.”

“Gâu gâu, cẩn thận bổn đại gia cắn ngươi đấy!”

Đậu Đậu cả giận nói.

“Ha ha ha. Được rồi, trở lại chuyện chính, tìm ta chi vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta nói cho ngươi biết, sang năm khi ở đại học Giang Nam, ngươi không được phép đi cua Sở Sở của ta!”

Đậu Đậu nghiêm túc nói.

“Ơ?”

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Sở Sở cô nương mặc váy tơ tằm màu đen của Sở gia, hình như bây giờ vị cô nương kia đang ở Bích Thủy Các chăm sóc Lý Âm Trúc mà?

“Tóm lại, không cho phép ngươi cua Sở Sở của ta. Nếu không cho dù ta có bị Hoàng Sơn Chân Quân biến thành chó cái thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu. Gâu gâu! Nhớ đấy, tạm biệt!”

Đậu Đậu tức giận cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng: o_o

Toàn nói vớ vẩn gì thế này!

Tống Thư Hàng cất điện thoại di động vào, Đậu Đậu nổi điên gì thế không biết?

Trong lúc đang suy tư, điện thoại của hắn lại vang lên.

Vì vậy Tống Thư Hàng lại một lần nữa lấy điện thoại di động ra, lần này là Bạch Tôn Giả gọi tới.

“Thư Hàng, bây giờ ngươi đang ở đâu thế? Thành phố Văn Châu hay là khu Giang Nam?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Vẫn còn ở thành phố Văn Châu, buổi tối lên đường đi khu Giang Nam. Còn Bạch tiền bối ngài thế nào rồi? Ngài đã thả Tam Lãng tiền bối cùng với Lưu Kiếm Nhất sư huynh ra khỏi bí cảnh chậm chạp chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, ta thả hai tên đó ra rồi, nhưng tên Lưu Kiếm Nhất kia hơi lạ. Cứ đòi ở trong bí cảnh chậm chạp, kêu khóc không chịu đi ra, còn Tam Lãng đạo hữu thì lại kêu khóc muốn đi ra. Hai người này thật quái lạ. Vì vậy ta dùng phi kiếm dùng một lần mang hai người bọn họ về Linh Điệp Đảo để cho Linh Điệp đạo hữu tự xử. Đúng rồi, Thư Hàng ngươi biết chuyện Linh Điệp đạo hữu muốn đầu tư quay phim chưa?”

Bạch Tôn Giả đáp.

Chương 851: Phó đạo diễn Bạch

“Ta có biết chuyện Linh Điệp tiền bối muốn đầu tư quay phim.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Chuyện Linh Điệp Tôn Giả muốn quay phim này đương nhiên là Tống Thư Hàng có biết. Hắn còn biết Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sẽ vào vai chính, cốt truyện của phim chính là Tam Lãng tiền bối tìm đường chết, quẩy đủ kiểu trong đủ mọi hoàn cảnh.

Trước đó, Linh Điệp Tôn Giả còn cố ý rủ hắn đóng một vai, đó là một nhân vật có “sở thích mặc đồ con gái”. Lẽ nào trong mắt Linh Điệp Tôn Giả, Tống Thư Hàng hắn là một quý ông thích mặc đồ con gái à? Nói sao đây nhỉ, ấn tượng đầu tiên đúng là rất quan trọng.

“Ha ha, khi bộ phim mà Linh Điệp đạo hữu đầu tư lần này bấm máy thì ta sẽ đi làm phó đạo diễn, học hỏi kinh nghiệm một phen. Chuẩn bị sau này còn làm đạo diễn.”

Bạch Tôn Giả nói với vẻ đắc ý.

Tống Thư Hàng bèn hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài thật sự muốn làm đạo diễn à?”

Thục ra Tống Thư Hàng cảm thấy Bạch Tôn Giả làm diễn viên sẽ tốt hơn nhiều, hắn chỉ cần đứng im một chỗ thì đã là một khung cảnh say lòng người rồi.

“Đương nhiên, chuyện gì ta thấy hứng thú thì nhất định sẽ làm đến cùng. Chí ít thì cũng phải để ta làm đạo diễn một bộ phim mới được.”

Bạch Tôn Giả nói:

“À đúng rồi, Thư Hàng này... Trong bộ phim này có một vai phụ khá là thú vị, ngươi có muốn đề cử ai không? Trước đó ta đã hỏi thành viên của Nhóm Cửu Châu Số 1, nhưng mọi người vừa mới đóng một bộ xong nên tạm thời chưa có hứng thú đóng thêm.

Cho nên... Hay là ngươi nhận luôn vai phụ đó đi nhé. Đến lúc đó ngươi bỏ ra một ngày là được rồi.”

Vai phụ nhỏ thú vị à?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến nhân vật có sở thích mặc đồ con gái mà lúc trước Linh Điệp Tôn Giả đã mời hắn đóng.

Không phải là vai đó đấy chứ?

Nếu là vai đó thì ta tuyệt đối sẽ không đóng đâu!

Hay là đề cử một người nào đó cho Bạch tiền bối nhỉ.

“Cái này, Bạch tiền bối à, để ta suy nghĩ kỹ cái đã, đến lúc đó sẽ đề cử một người cho ngài.”

Tống Thư Hàng trả lời, sau đó hắn suy nghĩ một hồi rồi lại hỏi:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối này, nhân vật này có sở thích gì đặc biệt không thế?... Ví dụ như là… thích mặc đồ con gái chẳng hạn?”

Bạch Tôn Giả đứng đối diện im lặng.

Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi nói:

“Thư Hàng à... không tự tìm cái chết thì sẽ không chết đâu. Ngươi cũng muốn đến bí cảnh chậm chạp chơi à?”

“Hả?”

Tống Thư Hàng ngu người, ta lại tìm chết rồi ư?

Mình làm cái gì với khi nào thế nhỉ?

Ta chỉ muốn hỏi thăm, xem thử đó có phải là nhân vật “thích mặc đồ con gái” mà trước kia Linh Điệp Tôn Giả từng nói với ta không thôi mà! Thế này thì có gì đâu mà tìm chết chứ?

Chờ chút đã… đồ con gái, đồ con gái.

Tống Thư Hàng lục lọi lại trong đầu mình từ mấu chốt.

Sau đó, hắn nhớ lại mấy ngày trước, khi đi thăm dò mảnh vỡ của Thiên Giới Dao Trì thuộc Thiên Đình viễn cổ cùng với Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục. Lúc đó Bạch Tôn Giả đã khoác mũ phượng với áo phượng của nữ lên người.

Thứ mà Bạch tiền bối chỉ không phải là chuyện này đấy chứ?

Trùng hợp, tất cả đều là trùng hợp thôi!

Tống Thư Hàng nói:

“Bạch tiền bối hiểu lầm rồi, ta không có ý đó đâu.”

Bạch tiền bối không trả lời, chỉ mỉm cười rất đỗi ôn hòa.

Tống Thư Hàng cảm giác mình sớm muộn gì cũng tèo.

Khụ.

Nhưng nếu nhân vật này đã không có sở thích mặc đồ nữ... Tống Thư Hàng bèn quay đầu nhìn Viện Trưởng đang nhấp từng hớp trà ở bãi cát đối diện.

Không biết người bắt yêu trẻ tuổi có hứng thú với việc đóng phim không nhỉ?

Mình phải dùng cách gì để dụ hắn đi quay phim đây?

Trong lúc đang suy tư, ở đầu dây diện thoại bên kia, chỗ Bạch Tôn Giả đột nhiên truyền tới một tiếng vang thật lớn.

Hình như cái gì đó nổ mạnh, hơn nữa bảo đảm uy lực của vụ nổ này không hề nhỏ.

Tống Thư Hàng vội hỏi ngay:

“Bạch tiền bối, xảy ra chuyện gì thế?”

“À, không có gì đâu. Vừa rồi có hai tên âm thầm theo dõi ta, trông không tốt lành gì. Ta đánh tiếng gọi bọn chúng thì bọn chúng lập tức bỏ chạy. Thế là ta thuận tay ném một cái pháp thuật, nhưng lại không khống chế được uy lực nên khiến bọn chúng nổ banh xác. Ơ… có thu hoạch rồi. Trên người bọn chúng không ngờ có ba đạo Kỳ Lân Kim. Đây là tài liệu cực tốt để chế tạo pháp khí không gian. Đúng là thứ ta đang cần. Trên Trái Đất bây giờ khó mà tìm thấy nó lắm. Bình thường chỉ có mấy người ở thời đại viễn cổ mới sưu tầm chúng. Không ngờ trên người hai tên này lại có được, đúng là thu hoạch bất ngờ mà.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng:

“…”

“À đúng rồi, Thư Hàng. Buổi tối ngươi phải đến khu đại học Giang Nam đúng không? Thế thì ta sẽ trực tiếp đến khu Giang Nam chờ ngươi nhé.”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ok, Bạch tiền bối. Chúng ta gặp nhau ở khu Giang Nam.”

“Ừ, gặp nhau ở khu Giang Nam. À đúng rồi, còn việc này nữa. Hôm qua bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp mà chúng ta đóng đã chiếu rồi đúng không? Đúng vào ngày cuối tuần luôn nhỉ? Thành tích của phòng vé ngày và phòng vé tuần thế nào rồi? Có giành giải quán quân phòng vé không thế?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Lát nữa ta sẽ hỏi Hoàng Sơn tiền bối xem sao, ngài ấy sẽ có số liệu chính xác hơn.”

“Thôi bỏ đi, ta tự đi hỏi vậy, đến lúc đó bảo Hoàng Sơn đạo hữu đăng vào trong nhóm cho mọi người xem luôn.”

Bạch Tôn Giả nói… Trong lúc nói chuyện, trong điện thoại lại vang lên tiếng “Uỳnh” thật lớn.

“Bạch tiền bối, lại có người đánh lén à?”

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

“Không phải… là ta bất cẩn té ngã, đập ra một cái hố to. Không sao đâu, xung quanh không có ai nhìn thấy, cũng không có camera. Ta dùng Bình Thổ chú khôi phục lại là xong ngay. Ừm, tiện tay cho thêm một pháp thuật hóa cát chôn hai tên bị ta làm nổ banh xác này luôn.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Được rồi, à đúng rồi… Hôm qua Lệ Chi Tiên Tử liên lạc với ta, hỏi ta khi nào thì đến di tích Trường Sinh giả ở đáy biển. Đợi ngươi đăng ký nhập học xong thì chúng ta đi đến động phủ của Trường Sinh giả Trình Lâm chơi thử đi. Ta cảm thấy ngươi chắc chắn sẽ có thu hoạch ở đó.”

“Được đấy, nhưng ta lỡ hứa với Hoàng Sơn Chân Quân, đầu tháng chín phải đại diện cho ngài ấy đi theo dõi trận chiến của Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân trên đỉnh Tử Cấm, tiện tay mang theo hai món quà nhỏ tới đưa cho họ, chúng ta phải sắp xếp lại thời gian cái đã.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đến lúc đó, chúng ta đi xem Bắc Hà đại chiến với Đồng Quái trước, xem xong thì liên lạc với Lệ Chi Tiên Tử đi thăm dò động phủ của Trường sinh giả Trình Lâm.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Cũng được, vậy cứ thế đi.”

Dù kỳ nghỉ hè của Tống Thư Hàng đã kết thúc nhưng nhân sinh của hắn vẫn muôn màu như cũ.

“Vậy ta cúp máy trước đây… À, chết dở, mải lo nói chuyện với ngươi nên dùng Bình Thổ chú quá tay, giờ nó biến thành một ngón núi nhỏ luôn rồi.”

Bạch Tôn Giả hỏi qua điện thoại:

“Có cần cho nổ tung ngọn núi này không nhỉ?”

“…”

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối ngài tự xem xét đi.”

“Vậy giữ lại nhé, nếu nổ nữa thì phiền lắm.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Thôi không nói nữa, ta cúp máy đây.”

“Chờ chút, Bạch tiền bối, ta đột nhiên nhớ ra chuyện này.”

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên linh quang chợt lóe, nói.

“Chuyện gì thế? Sao ta cứ thấy ngươi hơi bị nhiều chuyện thế nhỉ?”

Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Là thế này đây, Bạch tiền bối ngài có biết Trường Sinh giả Trình Lâm đó có bộ dạng thế nào không? Trong lòng ta có suy đoán và cách nghĩ thế này, nếu như có thể để ta xem bộ dạng của Trình Lâm đó thì những manh mối trong lòng ta có thể xâu chuỗi lại với nhau.”

“Ừm, bộ dạng ấy à... Hơi khó tả, dù sao đối phương là Trường Sinh giả, có pháp tắc che giấu. Ta chỉ nhớ cô ta là tiên tử, mặc bộ đạo bào cổ, trên đầu đội đạo quan, ngồi trên hoa sen bạch ngọc. Dung mạo cụ thể thế nào thì ta cũng không thể dùng hai ba câu để giải thích cho ngươi được. Để ta xem có thể vẽ ra đại khái được không rồi đưa hình cho ngươi. Nếu không được thì chờ chúng ta đến di tích kia rồi ngươi tự xem là được.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Được rồi, cũng đành vậy thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hết rồi chứ? Hết rồi thì ta cúp máy nhé.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Chắc là xong rồi.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, không nhớ ra chuyện gì nữa.

“Thế gặp nhau ở khu Giang Nam nhé.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ừ, gặp nhau ở đó. À, đợi chút, đợi chút đã, Bạch tiền bối còn chưa cúp đấy chứ?”

Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một chuyện quan trọng bèn vội vàng kêu lên.

Bạch tiền bối:

“Ngươi cúp (chết) rồi thì ta cũng chưa cúp đâu. Ít nhất thì ta có thể sống lâu hơn ngươi mấy vạn năm đấy!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Bạch tiền bối, ta muốn hỏi xem có cách nào vẫn bảo vệ được cha mẹ ta bình an khi ta ở xa nhà hay không? Mặc dù trên người ta có kha khá phù bảo, nhưng muốn kích hoạt thì cần có tinh thần lực, không thích hợp cho ba mẹ của ta dùng.”

Từ sau khi có một con rối nhện lặng lẽ chui vào trong nhà thì Tống Thư Hàng lập tức lo lắng cho an nguy của cha mẹ mình. Nếu lúc đó không phải có Vân Vụ Đạo Trưởng ở đây thì có trời mới biết con rối nhện đó sẽ làm ra những chuyện gì.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Có người nhắm vào người nhà của ngươi à?”

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thì cứ xử lý tên đó là được, đối phương người của thế lực nào đấy?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Chỉ có nghìn ngày làm trộm, chứ làm gì có chuyện phòng trộm nghìn ngày đâu.”

“Nhưng ta vẫn chưa xác định được là ai nhắm vào người nhà của ta nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Kẻ địch của ngươi nhiều đến thế à?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Cũng không nhiều lắm... Được tính là kẻ thù thực sự thì có ba người Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông, giữa hắn và ta từng có mâu thuẫn. Còn có tộc chiến sĩ nhím biển, giữa bọn chúng và ta có thâm thù đại hận, thứ bảo vật mà Boss của bọn chúng muốn đang nằm trong tay ta. Còn có tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú Tông nữa, nhưng tổ chức này hẳn là sắp bị Bạch tiền bối xử gọn rồi. À còn có tà ma của thế giới Cửu U nữa, kế hoạch tấn công thế giới Kim Liên Nho gia của bọn chúng đã bị ta phá hỏng, chắc là bọn chúng hận ta dữ lắm. Đại khái chừng bấy nhiêu.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Trong mấy tháng ngắn ngủi thôi mà đã chọc vào mấy kẻ địch thuộc phái thực lực thế này cơ đấy, tài hút địch của Thư Hàng nhà ngươi cũng không vừa đâu.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Oan uổng quá đi Bạch tiền bối. Trong những kẻ địch này chẳng có ai là do ta chủ động chọc vào cả. Thù hận của Đám Vô Cực Ma Tông là bị A Thập Lục và Tô Thị A Thất tiền bối lôi vào. Thù hận của chiến sĩ nhím biển là bị Vũ Nhu Tử và thế gia họ Sở lôi vào, cộng thêm cả Toàn Phong Tôn Giả và Diệt Phượng tiền bối. Tà ma Cửu U thì chẳng qua là ta nằm không cũng trúng đạn.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả:

“...”

Tư thế nằm không cũng trúng đạn của ngươi đặc biệt hết chỗ nói. Mỗi lần nằm tới cuối thì mục tiêu oán hận đều rớt thẳng xuống đầu ngươi là sao?

Chương 852: Thế ngoại đào nguyên bỏ không

Tống Thư Hàng nói:

“Bạch tiền bối, ngoại trừ diệt hết kẻ địch ra thì không còn cách nào khác sao?”

Nếu như có thể diệt hết thì hắn ước gì có thể dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý sạch đám Vô Cực Ma Tông, chiến sĩ nhím biển, tránh cho bọn chúng thỉnh thoảng lại nhớ nhung hắn và người nhà của hắn. Nhưng hiện giờ hắn hoàn toàn không có thực lực tiêu diệt Vô Cực Ma Tông và chiến sĩ nhím biển. Vì thế trước tiên chỉ có thể nghĩ cách đảm bảo an toàn của người thân trước đã.

Suy nghĩ chốc lát, Bạch Tôn Giả đáp:

“Ừm… ta từng nghe Hằng Hỏa Chân Quân nói hắn muốn đi tìm ngươi. Lần này Nho gia nợ ngươi một ân tình lớn, bọn họ đang tìm cách cố gắng báo đáp cho ngươi. Đến lúc đó, ngươi nhắc với Hằng Hỏa Chân Quân chuyện an toàn của người nhà ngươi xem. Nho gia chắc chắn có rất nhiều cách để bảo vệ an toàn cho cha mẹ ngươi, ví dụ như dựng một học đường Nho gia ở cạnh nhà ngươi chẳng hạn, vừa có thể tuyên truyền Nho học, vừa có thể giúp đỡ ngươi, nhất cử lưỡng tiện. Về sau đợi ngươi cường đại hơn, lên được cảnh giới tứ phẩm rồi thì còn có thể đến chỗ vài đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 học tập một số trận pháp phòng ngự, trận pháp cạm bẫy gì đó rồi bố trí xung quanh nhà ngươi.”

“Ngoài ra, nếu như Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn chưa bế quan thì ngươi có thể mua một số phù bảo đặc biệt từ chỗ hắn. Không phải là loại phù bảo dùng một lần mà là phù bảo cao cấp, có thể sử dụng nhiều lần ấy. Đến lúc đó, ngươi có thể lấy máu ngươi làm chất dẫn, chế tạo hai tấm bùa hộ thân đưa cho cha mẹ ngươi. Chỉ cần không phải là tu sĩ tứ phẩm đỉnh phong ra tay thì cơ bản có thể bảo đảm sự an toàn của cha mẹ ngươi.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Bùa hộ thân dùng máu tươi làm chất dẫn thì không cần dùng tinh thần lực để kích hoạt nữa đúng không?”

“Đương nhiên rồi, sự khác biệt giữa phù bảo cao cấp và phù bảo dùng một lần chính là ở đây. Nhưng cái giá để chế tạo ra nó khá là cao, không phải chỉ cần dùng linh thạch là mua được đâu, ngươi phải chuẩn bị tốt tâm lý đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng lại được tăng thêm hiểu biết.

“Cứ thế đi, nếu không còn chuyện gì nữa thì lần này cúp máy thật đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng nói:

“Lần này thật sự không còn chuyện gì nữa rồi… Chúng ta gặp lại ở Giang Nam nhé.”

“Tạm biệt.”

Bạch Tôn Giả nói xong thì tắt máy.

Người bắt yêu trẻ tuổi đứng bên cạnh nghe thấy cuộc nói chuyện của Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thì đổ mồ hôi lạnh. Hắn cảm thấy chuyện mình nổi hứng lên muốn qua đây bảo vệ Thư Sơn Áp Lực Đạo đi Giang Nam đúng là một hành vi tự tìm đường chết.

Kẻ địch của Thư Sơn Áp Lực Đại đều rất cường đại… người bắt yêu trẻ tuổi thấy có áp lực như núi đè nặng lên người hắn.

Sau khi nói chuyện xong với Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng lại nhìn sang người bắt yêu trẻ tuổi đang ngồi uống trà ở đối diện.

Ừm, nên dùng cách gì để dụ người bắt yêu này đi đóng phim đây?

Thiếu niên ơi~ phó đạo diễn của bộ phim điện ảnh lần này chính là Lăng Dạ đấy, mê chưa? Có muốn được tiếp xúc trực tiếp với Lăng Dạ không? Thiên sứ xinh đẹp đang ở phương xa kêu gọi thiếu niên dũng cảm như ngươi đấy, mau đi đóng phim, trở thành minh tinh đi!

Hay là, thiếu niên à, ngươi có biết người đầu tư của bộ phim điện ảnh này là ai không? Là Linh Điệp tiền bối, là một Tôn Giả đấy!

Phó đạo diễn của phim là ai ngươi có biết không? Là Bạch tiền bối, là Tôn Giả đấy!

Diễn viên chính của bộ phim này là ai ngươi có biết không? Là Tam Lãng, trong giới tự tìm đường chết, hắn là sự tồn tại còn mạnh hơn cả Tôn Giả nữa đấy.

Thiếu niên ơi, còn do dự điều gì nữa? Mau cầm điện thoại lên gọi vào số của Bạch Tôn Giả, báo danh tham gia đóng bộ phim lần này đi thôi!

Ở phía đối diện, người bắt yêu trẻ tuổi rùng mình một cái:

“Thư Sơn Áp Lực Đại, có phải ngươi đang nghĩ cách báo thù ta không?”

“Sao có thể chứ? Chúng ta là bạn tốt mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nếu như thật sự là bạn tốt… thì đừng tính toán chuyện lúc trước ta lấy bao tải trùm vào đầu ngươi nữa nhé.”

Người bắt yêu trẻ tuổi nói.

Hẳn chỉ cần nghĩ tới bảo giáp trên người do Hoàng Sơn Chân Quân cho mượn là lại thấy lo sợ nơm nớp. Không ngờ Hoàng Sơn Chân Quân lại cho hắn mượn bảo giáp, điều này có phải nghĩa là giá trị phẫn nộ của Tống Thư Hàng đã max rồi không? Nên Chân Quân nghĩ rằng hắn cần bảo giáp hộ thể chăng?

Tống Thư Hàng nghe thế thì hai mắt đột nhiên sáng lên, hắn mỉm cười, nói:

“Tha thứ cho ngươi cũng được thôi, dù gì chúng ta cũng là bạn bè mà. Lúc ngươi lấy bao tải trùm vào đầu ta thì hoàn toàn không biết ta chính là người đóng vai Cao Thăng sư huynh, chuyện có nguyên nhân cả. Nếu như ngươi biết ta chính là người đóng vai Cao Thăng sư huynh thì chắc chắn ngươi sẽ không lấy bao tải trùm vào đầu ta đúng không?”

“Đương nhiên rồi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi gật đầu một cái thật mạnh. Demacia, à sai rồi, là Cao Thăng sư huynh nhất phải chết mới đúng!

Nếu như ngay từ đầu hắn biết người đóng vai Cao Thăng sư huynh chính là Thư Sơn Áp Lực Đại thì lúc trùm bao tải lên đầu đối phương, hắn phải tiện tay đấm thêm hai quyền nữa, thế mới là bạn tốt!

“Vậy, nếu như ngươi muốn ta tha thứ thì có phải ngươi nên giúp ta một chuyện nhỏ không?”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói:

“Yên tâm đi, tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì đâu.”

“Ngươi nói trước đi đã.”

Người bắt yêu nói.

“Có một vai diễn trong phim điện ảnh cần một tu sĩ đóng, ta thấy ngươi được đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Người bắt yêu trẻ tuổi:

“Là nhân vật thích giả gái kia sao? Nếu là vai diễn đó thì xin cho ta được từ chối.”

“Đừng nhắc tới giả gái thì chúng ta vẫn còn là bạn bè.”

Tống Thư Hàng nói:

“Yên tâm đi, ta đã xác nhận rồi, không phải là cái vai thích giả gái kia đâu. Chỉ là một nhân vật rất thú vị thôi. Hơn nữa, đóng một ngày là xong rồi.”

Người bắt yêu trẻ tuổi xoa cằm trầm tư, muốn xóa bỏ hoàn toàn chuyện lấy bao tải trùm Tống Thư Hàng thì cái giá là đóng một vai diễn thú vị.

Giao dịch này hình như hơi lỗ. Trùm bao tải vào người Tống Thư Hàng chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt nhưng lại phải trả giá cả ngày đóng phim.

Trong lúc hắn suy nghĩ thì Tống Thư Hàng thong dong nói:

“Đúng rồi, nhà đầu tư của bộ phim điện ảnh này là Linh Điệp tiền bối, là một Tôn Giả đấy!”

Hai mắt của người bắt yêu trẻ tuổi sáng bừng lên, trong những môn phái lớn thì người có cấp bậc Tôn Giả đều là sự tồn tại cấp Thái thượng trưởng lão, tu sĩ bình thường rất ít khi có cơ hội nhìn thấy Tôn Giả thật! Nếu như có thể nhìn thấy Tôn Giả bằng xương bằng thịt, có cơ hội được họ dạy bảo thì chắc chắn là một cơ duyên đấy.

Nhưng mà, nhà đầu tư chưa chắc đã xuất hiện trước mặt các diễn viên.

Người bắt yêu trẻ tuổi đang do dự.

Tống Thư Hàng quan sát nét mặt của hắn thì biết ngay là có hy vọng:

“Ngươi có biết phó đạo diễn của bộ phim này là ai không? Là Bạch tiền bối, cũng là một vị Tôn Giả nhé!”

Người bắt yêu gật đầu thật mạnh:

“Ta đóng!”

Phó đạo diễn khác với nhà đầu tư, chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt các diễn viên.

Điều này đồng nghĩa Tống Thư Hàng đã tặng không cho hắn một cơ duyên rồi. Nếu không nắm lấy cơ duyên lần này thì đúng là đồ ngốc.

“Vậy chuyện này cứ quyết định như thế nhé. Ta lập tức gửi tin nhắn cho Bạch Tôn Giả để xác nhận chuyện này.”

Tống Thư Hàng nói xong thì nhanh chóng lấy điện thoại ra, trước tiên hắn chụp hai bức ảnh của Viện Trưởng.

Sau đó hắn mở phần mềm chat, gửi một tin nhắn cho Bạch Tôn Giả, đồng thời gửi kèm ảnh của Viện Trưởng, hắn phải xác nhận việc này, nếu không sợ tên kia sẽ hối hận.

Bạch Tôn Giả trả lời lại rất nhanh:

“Ok, đã nhận được. Vậy nhân vật thú vị đó sẽ giao cho người thanh niên này.”

“Cứ quyết định thế nhé.”

Tống Thư Hàng còn gửi thêm một icon mặt cười.

“Ừm, đầu tháng chín, chúng ta sẽ đi xem trận quyết đấu giữa Đồng Quái và Bắc Hà. Sau đó ta sẽ đưa ngươi, Lệ Chi Tiên Tử, Diệp Tư đến động phủ của Trường Sinh giả Trình Lâm kia. Cuối cùng rút thời gian một ngày ra để đón ngươi và người thanh niên kia qua quay phim.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Khoan đã, đón ta và Viện Trưởng qua để quay phim á?

“Ờ ừm, Bạch Tôn Giả đón Viện Trưởng, cũng chính là người bắt yêu trẻ tuổi đó là được rồi. Lúc ấy ta vừa khai giảng, việc học hành có hơi bận, không thể tham gia đóng phim được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả:

“Cũng đúng… được thôi, đến lúc đó lại nói sau.”

Bạch Tôn Giả cũng có lúc dễ nói chuyện mà.

…

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì mẹ Tống bưng trà, đồ ăn vặt và cả một ít hoa quả đi vào phòng khách.

“Ồ, lúc nãy không phải vẫn còn một vị khách nữa sao?”

Mẹ Tống tò mò hỏi.

“Hoàng Sơn… anh Hoàng Sơn về trước rồi ạ.”

Tống Thư Hàng suýt nữa thì nói đạo hiệu Hoàng Sơn Chân Quân ra.

Mẹ Tống đặt hoa quả và đồ ăn vặt xuống:

“Về rồi á? Về kiểu gì thế? Lúc nãy mẹ ở trong bếp, không hề nghe thấy tiếng có người đi ra khỏi cửa mà.”

“Có lẽ là mẹ không chú ý thôi, ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng. Hắn không thể nói Hoàng Sơn Chân Quân nhảy từ cửa sổ đi được đúng không?

“À.”

Mẹ Tống đáp một tiếng, nhưng trên mặt vẫn chứa đầy vẻ nghi hoặc. Mấy vị khách hôm nay đều là lạ thế nào ấy.

Đúng lúc mẹ Tống đang suy nghĩ thì lại có tiếng chuông cửa truyền tới.

“Lại có khách tới à?”

Mẹ Tống hỏi.

“Chắc là thế ạ.”

Tống Thư Hàng nhớ tới chuyện cả Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả đều nhắc tới Hằng Hỏa Chân Quân, lẽ nào Hằng Hỏa Chân Quân tới rồi?

Vì thế, Tống Thư Hàng đứng dậy ra mở cửa.

Người ngoài cửa quả nhiên là Hằng Hỏa Chân Quân.

Lúc này sắc mặt của Chân Quân vẫn hơi tái. Lúc đầu phải khống chế thế giới Kim Liên, không ngừng hồi sinh mọi người, Hằng Hỏa Chân Quân đã tiêu phí rất nhiều linh lực. Nhưng sau khi trở thành chúa tể của thế giới Kim Liên, Hằng Hỏa Chân Quân nhờ họa mà được phúc, bây giờ hắn đã tiến gần đến ngưỡng Tôn Giả rồi. Chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian nữa thì Nho gia sẽ lại có thêm một vị Tôn Giả mới.

“Bá Đao tiểu hữu vẫn còn ở nhà thì tốt quá rồi. Lúc trước nghe Hoàng Sơn đạo hữu và Bạch đạo hữu nói qua hôm nay ngươi sẽ tới Giang Nam, ta còn lo không gặp được ngươi ở thành phố Văn Châu chứ.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười.

“Hằng Hỏa… anh Hằng Hỏa, mau vào nhà đi.”

Khóe mắt Tống Thư Hàng liếc thấy bóng mẹ Tống đứng đằng sau thì vội vàng sửa lời.

Hằng Hỏa Chân Quân rất biết ý, hắn theo Tống Thư Hàng vào nhà, đồng thời nói nhỏ:

“Thư Hàng tiểu hữu, lúc trước ta từng nghe Bạch đạo hữu nói, gần đây ngươi muốn tìm một thế ngoại đào nguyên đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu, đúng là hắn muốn tìm một nơi tràn đầy linh khí để sau này dễ ổn định cuộc sống cho người nhà của mình.

Hằng Hỏa Chân Quân tiếp tục nói:

“Nếu thế thì vừa hay. Tiểu hữu cũng biết đấy, nhờ phúc của tiểu hữu, thế giới Kim Liên của Nho gia chúng ta coi như được an toàn rồi. Bây giờ Nho gia chúng ta đang khôi phục nguyên khí của thế giới Kim Liên đồng thời cho các đệ tử dời vào sống trong đó. Nếu thế thì một số thư viện bí mật ở Hoa Hạ của chúng ta sẽ để không.”

…

Chương 853: Thật bực bội, người Châu Âu đáng chết!

Lần trước nhờ Tống Thư Hàng ngăn cơn sóng dữ, thế giới Kim Liên của Nho gia mới được an toàn.

Bổn nguyên của thế giới Kim Liên hao phí rất nhiều năng lượng, nhưng chỉ cần thế giới Kim Liên vẫn còn thì đệ tử Nho gia có thể đuổi giết tà ma Cửu U để cung cấp chất dinh dưỡng cho thế giới Kim Liên, để nó dần dần khôi phục.

Hiện tại, Nho gia đã tập trung các đệ tử trong các động thiên phúc địa đang phân tán khắp nơi trên thế giới lại rồi đưa vào trong thế giới Kim Liên. Thế giới Kim Liên vừa được khai sinh, cần phải có một số lượng lớn đệ tử vào trong đó xây dựng thế giới mới này, ví dụ như trồng linh thực, khắc trận pháp, di dời những kiến trúc quan trọng của Nho gia vào thế giới Kim Liên, vận chuyển linh thạch các thứ…

Việc này còn phức tạp hơn chuyện chuyển nhà của người bình thường nhiều.

Sau khi một số lượng lớn đệ tử Nho gia chuyển vào trong thế giới Kim Liên, những động thiên phúc địa mà họ ẩn cư ban đầu giờ để không.

Mà lúc này, cao tầng của các thư viện Nho gia biết được tin Tống Thư Hàng muốn tìm một thế ngoại đào nguyên thì lập tức vỗ bàn quyết định chọn ngay động phủ thích hợp nhất trong số những động thiên phúc địa để trống kia để tặng cho Tống Thư Hàng.

Những động thiên phúc địa bỏ trống của Nho gia đều là dạng nhỏ, nhưng số lượng lại không ít chút nào, chỉ riêng trong lãnh thổ Hoa Hạ đã có gần hai mươi ba động phủ rồi.

Nhưng trong đó có mười mấy động phủ đã cạn kiệt linh khí gần một trăm năm nay. Nếu như muốn tiếp tục duy trì chúng thì phải trả phí linh khí cho một số môn phải bán linh khí để duy trì sự vận hành của động phủ. Những động phủ mà linh khí ngày càng cạn kiệt thế này không thích hợp để tặng cho Thư Hàng tiểu hữu, nếu không chỉ là tăng thêm gánh nặng cho Thư Hàng tiểu hữu mà thôi.

Vì thế cuối cùng Hằng Hỏa Chân Quân đích thân đến thành phố Văn Châu, để tặng những động phủ đã được chọn ra cho Tống Thư Hàng.

…

“Thư Hàng, là khách mới hả con?”

Mẹ Tống tò mò hỏi. Hôm nay Thư Hàng tiếp hết tốp khách này đến tốp khách khác. Tốp này vừa đi, tốp kia lại đến, liên tục không dứt.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Vâng ạ, anh Hằng Hỏa đến nhà chúng ta chơi.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười, đồng thời lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho mẹ Tống:

“Bác hẳn là mẹ của Thư Hàng tiểu hữu rồi, cháu là tổng giám đốc tập đoàn Văn Hóa Nho gia Hoa Hạ Hằng Hỏa.”

Mẹ Tống chớp mắt, nhận lấy danh thiếp. Nếu nhìn từ khí chất thì Hằng Hỏa tiên sinh này không phải là người tầm thường. Tống Thư Hàng quen được người anh thế này từ bao giờ thế?

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng mẹ Tống, Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười, nói:

“Thực ra là thế này, mấy ngày trước, Tập đoàn Văn Hóa Nho Gia Hoa Hạ chúng cháu gặp phải một nguy cơ lớn có khả năng khiến cho chúng cháu bị phá sản. Lúc đó may là có Thư Hàng đứng ra giúp đỡ bọn cháu một việc lớn, giúp bọn cháu thuận lợi vượt qua nguy cơ phá sản. Lần này cháu tới là để cảm ơn Thư Hàng.”

Mẹ Tống:

“…”

Mẹ Tống phát hiện mặt mình đột nhiên mắc chứng co giật, vì bà không biết nên dùng biểu cảm thế nào để đối mặt với vị Hằng Hỏa tiên sinh này. Tống Thư Hàng nhà bà mà lại có bản lĩnh ngăn cơn sóng dữ, giúp đỡ cho cả một tập đoàn vượt qua nguy cơ phá sản ư?

Đây là chuyện mà con trai bà có thể làm được sao?

“Thế cho nên chúng cháu chuẩn bị cho Thư Hàng tiểu hữu một món quà.”

Vừa nói Hằng Hỏa Chân Quân vừa lấy ra một chiếc máy tính bảng, mở ra một tấm bản đồ Hoa Hạ.

Trên tấm bản đồ này có rất nhiều chấm tròn đỏ, phân bố khắp Hoa Hạ, tổng cộng có mười một chỗ.

“Những chấm đỏ này là sơn trang tư nhân và bất động sản để trống của Tập đoàn Văn Hóa Nho Gia Hoa Hạ chúng cháu ở khắp Hoa Hạ, chúng cháu định tặng toàn bộ những sơn trang tư nhân và bất động sản để trống này cho Thư Hàng tiểu hữu.”

Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Mẹ Tống:

“...”

Mẹ Tống thực sự muốn làm cho vị Hằng Hỏa tiên sinh này tỉnh táo một chút, tặng liền một lúc mười một sơn trang tư nhân và bất động sản cho con trai mình là thế quái nào thế!

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn còn tưởng rằng động thiên phúc địa để trống mà Hằng Hỏa Chân Quân nói nhiều lắm chỉ có ba bốn cái, không ngờ có tới mười một cái.

“Anh... Hằng Hỏa, món quà này quý quá. Em chỉ chọn một nơi trong này là được rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn chỉ muốn chuẩn bị một nơi ở thế ngoại đào nguyên trong tương lai cho người nhà mà thôi chứ không có ý định trở thành địa chủ đâu.

“Thư Hàng đừng vội từ chối, trên thực tế, ngoại trừ sơn trang ở thành phố Văn Châu ra thì mười sơn trang tư nhân còn lại đều là ta cố ý chọn ra, bên trong chúng có huyền cơ cả đấy.”

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười, nói:

“Chúng ta vào nhà cái đã, ta sẽ từ từ phân tích cho ngươi nghe. Thư Hàng, phòng của ngươi ở đâu?”

Tống Thư Hàng chỉ về hướng phòng mình:

"Là gian phòng đó."

Hằng Hỏa Chân Quân cất máy tính bảng đi:

"Đi thôi, vào phòng của ngươi đi, ta sẽ phân tích kỹ càng cho nghe."

Dứt lời, Hằng Hỏa Chân Quân dẫn đầu đi vào phòng của Tống Thư Hàng.

Mà lúc này, mẹ Tống lại lén kéo lấy tay Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng, lát nữa con khuyên cái vị Hằng Hỏa tiên sinh đó bình tĩnh một chút. Tặng một mạch mười một khu bất động sản cho người khác như thế thì khoa trương quá. Con bảo cậu ấy đừng có xúc động nhất thời nhé!"

"Mẹ yên tâm đi, trong lòng con tính cả rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân đi phía trước:

"..."

× × × × ×

Trong phòng của Tống Thư Hàng.

Trước tiên, Hằng Hỏa Chân Quân bày ra rất nhiều phù văn, bố trí một kết giới.

Sau khi nhìn thấy hành động của Hằng Hỏa tiền bối, sắc mặt Tống Thư Hàng cũng trở nên ngưng trọng. Hiển nhiên, chuyện mà Hằng Hỏa tiền bối sắp nói rất quan trọng, vì thế nên hắn mới bố trí kết giới, đề phòng người khác nghe lén, nhìn lén.

"Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có biết Thiên Đình viễn cổ không?"

Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời trong lòng hắn nảy ra một suy nghĩ, mười sơn trang tư nhân mà Hằng Hỏa Chân Quân tặng cho hắn không phải là có liên quan đến Thiên Đình viễn cổ đấy chứ?

"Nếu như ngươi biết thì ta cũng không cần giải thích nhiều nữa. Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng biết đấy, Thiên Đình viễn cổ đột nhiên sụp đổ có quan hệ nhất định với thế giới Cửu U và người đó… kiếp nạn của Nho gia bọn ta cũng có liên quan tới thế giới Cửu U. Vì thế, sau khi Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, Nho gia bọn ta đã ra tay thu thập một số mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ. Bọn ta định tìm ra một số manh mối hữu dụng từ chúng.”

Hằng Hỏa Chân Quân trầm giọng, nói.

“Vậy Nho gia có thu hoạch gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân lắc đầu:

“Thu hoạch không lớn, sự sụp đổ của Thiên Đình viễn cổ thật sự khiến người ta trở tay không kịp… Những mảnh vỡ mà bọn ta thu thập được sau khi Thiên Đình sụp đổ có lớn có nhỏ. Những mảnh vỡ lớn chúng ta vẫn đang nghiên cứu. Còn những mảnh vỡ rất nhỏ rất nhỏ, không hoàn chỉnh, gần như chẳng có bao nhiêu giá trị nghiên cứu đã được bọn ta bí mật chuyển đến khắp nơi trên thế giới, cuối cùng trở thành những động thiên phúc địa bí mật loại nhỏ của Nho gia, để một số đệ tử Nho gia tu luyện, cư trú.”

“Nói cách khác, trừ sơn trang tư nhân ở thành phố Văn Châu ra thì mười động thiên phúc địa khác mà ngươi chọn cho ta thực ra đều là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ ư?”

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

“Đúng thế.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười gật đầu:

“Ta nghĩ, tiểu hữu sẽ có hứng thú với chúng.”

Hằng Hỏa Chân Quân biết công pháp mà Thư Hàng tu luyện là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Theo nghiên cứu của Nho gia bọn họ với Thiên Đình viễn cổ, môn công pháp này được truyền thừa từ Thiên Đình viễn cổ.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu. Đúng là hắn rất tò mò với Thiên Đình viễn cổ.

“Vậy thì chuyện này cứ quyết định như thế nhé. Qua mấy ngày nữa ta sẽ giao hết quyền khống chế mười mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ và động phủ ở thành phố Văn Châu cho Thư Hàng tiểu hữu.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Xong xuôi!

Thực ra, dù mảnh vỡ Thiên Đình có nhỏ hơn nữa thì cũng có giá trị nghiên cứu.

Nho gia giao những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ quý giá này cho Tống Thư Hàng thực ra là thầm trả ân tình cho hắn.

Ân tình lần này Nho gia nợ Tống Thư Hàng rất lớn, nếu trả thì cũng phải từ từ lâu dài.

…

Sau khi giải quyết xong chuyện mười một động thiên phúc địa, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một chuyện khác.

Hắn lấy một con rối nhện từ trong túi thu nhỏ một tấc ra rồi đưa cho Hằng Hỏa Chân Quân. Đồng thời, hắn nói ngắn gọn lai lịch của con rối nhện này cho Hằng Hỏa Chân Quân nghe một lần.

“Thế nên Hằng Hỏa Chân Quân có thể giúp ta nhìn một cái xem con rối nhện này có công dụng gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân nhận lấy con rối nhện, loay hoay một lúc.

Tuy không nhìn thấy Chân Quân có động tác gì nhưng con rối nhện lại bị gỡ ra, hóa thành hàng ngàn linh kiện phức tạp.

Hằng Hỏa Chân Quân gạt mấy linh kiện này ra một lúc rồi lên tiếng giải thích:

“Bản thể của con rối nhện này vốn là một con rối bình thường dùng để trinh thám. Thông qua bí pháp, nó có thể trinh thám, nghe lén ở nơi có khoảng cách rất xa. Bình thường lúc thám hiểm những cấm địa nguy hiểm hay là di tích cổ tu thì người ta đều sẽ dùng những con rối tương tự thế này. Nhưng mà, con rối nhện này đã bị cải tạo, bên trong còn chứa châm độc, chất độc trên châm tuy không trí mạng, nhưng giải loại độc này rất phiền phức. Ngoài ra, con rối nhện này còn có trận pháp tự bạo, một khi được dẫn nổ thì nổ tan nhà của ngươi cũng không thành vấn đề.”

Trong lòng Tống Thư Hàng hoảng sợ, dù Vân Vụ Đạo Trưởng đã bẻ gãy hết chân của con rối nhện này ra rồi… nhưng nếu như chủ nhân của nó phát điên mà kích nổ thì hậu quả đúng là khôn lường.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Hằng Hỏa tiền bối, từ con rối nhện này, có thể nhìn ra lai lịch của chủ nhân nó không?”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười:

“Hà hà, tuy rằng đối phương che giấu rất tốt, gần như không lộ ra dấu vết gì nhưng vẫn không thoát khỏi cặp mắt của ta được.”

Vừa nói, Hằng Hỏa Chân Quân vừa lấy ra mười mấy linh kiện đặc biệt từ con rối nhện:

“Nhìn thấy cấu tạo và thủ pháp của mấy linh kiện này không? Nhìn bề ngoài thì đây chỉ là thủ pháp chế tác Diệu Cơ Minh của một một phái nhỏ. Nhưng thật ra thì nó rõ ràng là thủ đoạn của Vô Cực Ma Tông!”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào mấy linh kiện đó hồi lâu, ừm… chả nhìn ra cái quái gì hết.

Hắn thật sự không thể phân biệt nổi sự khác biệt giữa một vật có hình dạng như một cái ốc vít và một cái ốc vít khác. Cũng chỉ có đại sư về con rối như Hằng Hỏa Chân Quân mới có thể liếc một cái là nhìn ra sự khác nhau bên trong.

“Quả nhiên… là do Vô Cực Ma Tông làm.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, một khi nhắc tới Vô Cực Ma Tông thì không cần nói thêm gì nữa, chắc chắn là tên Công Tử Hải đó.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân lên tiếng:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, có muốn nhân cơ hội báo thù chủ nhân của con rối nhện này không?”

Hai măt Tống Thư Hàng sáng bừng lên:

“Báo thù thế nào?”

“Dùng con rối nhện này làm trung gian, ta sẽ bố trí một trận pháp nhỏ. Chỉ cần bí mật một chút, trong nháy mắt chúng ta có thể tìm được vị trí của chủ nhân con rối. Sau đó thông qua liên hệ giữa hắn và con rối nhện này, tìm hiểu nguồn cội, gậy ông đập lưng ông.”

Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Nghe có vẻ giống như đại chiến giữa các hacker vậy, hacker A thả virus vào máy tính của một tay mơ. Tay mơ bó tay không làm gì được bèn nhờ anh cả hacker B của mình. Kỹ thuật của hacker B rõ ràng cao hơn hacker A, không chỉ có thể diệt virus mà còn có thể dựa vào mã virus độc mà hacker A để lại phản công lại hacker A.

Tống Thư Hàng chính là tay mơ kia, Công Tử Hải là hacker A đáng thương, còn Hằng Hỏa Chân Quân chính là hacker B trâu bò.

× × × × ×

Trên đỉnh núi Ma Hầu Phong thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông.

Ba người Chính Năng, An Tri Ma Quân và Công Tử Hải đang bế quan, đột phá cảnh giới ngũ phẩm.

Mục tiêu của bọn chúng không phải là kim đan ngũ phẩm bình thường mà là ngưng tụ kim đan có bảy long văn trở lên! Chỉ khi có được Kim Đan Linh Hoàng bảy long văn trở lên mới lấy được quyền nói chuyện nhất định trong Vô Cực Ma Tông to lớn này.

Lúc này, ba người làm theo kế hoạch Công Tử Hải đề ra đâu vào đấy, từ từ đẩy cảnh giới của mình, ngưng tụ kim đan.

Trên đỉnh đầu của ba người có luồng khí ba màu vàng, đỏ và đen vờn quanh.

Đúng vào lúc này, đột nhiên Công Tử Hải nhăn mặt lại.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ vô cùng.

Vừa nãy hắn cảm thấy có người thông qua liên hệ giữa bản thể của hắn và con rối nhện, tấn công tinh thần của hắn.

Thực lực của đối phương vô cùng cường đại, ít nhất là cảnh giới Chân Quân lục phẩm đỉnh phong. Dù tấn công tinh thần lực ở khoảng cách xa như thế nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy đầu đau như sắp bị xé rách.

Quan trọng hơn là, hiện giờ hắn đang bế quan, suýt chút nữa là hắn bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Nhưng để tránh quấy rầy Chính Năng và An Tri Ma Quân bên cạnh, Công Tử Hải cắn răng chịu đựng cơn đau. Hắn cắn chặt đến mức chảy cả máu.

“Trước tiên xem thử xem, con rối ở đâu có vấn đề?”

Công Tử Hải thầm nhủ trong lòng.

Tuy rằng đang bế quan nhưng hắn còn rất nhiều kế hoạch phải thực hiện, vì thế, hắn bố trí rất nhiều con rối ở thế giới bên ngoài để thay hắn xử lý mọi chuyện.

Công Tử Hải cảm ứng một chút… Con rối có vấn đề là con ở trong nhà tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia.

Lại là cái tên này.

Công Tử Hải cắn răng, lúc đối diện với Tống Thư Hàng, hắn luôn có cảm giác bực bội khó hiểu. Luận tài trí, luận thủ đoạn, luận bố cục, luận thực lực, luận kinh nghiệm, tên Thư Sơn Áp Lực Đại chẳng có gì bằng hắn cả.

Nhưng đối phương lại có vận may chết dẫm, Công Tử Hải nhiều lần lập kế hoạch đối phó với Thư Sơn Áp Lực Đại nhưng đều thất bại thảm hại một cách kỳ lạ.

Nhưng tuyệt đối không phải là do hắn kém cỏi nhé!

Ai bảo đối phương là người Châu Âu mà hắn là người Châu Phi chứ?

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên… có một phù văn đột nhiên xuất hiện trước mặt Công Tử Hải.

Nhưng ngay sau đó, phù văn ấy nổ “bùm” một cái rồi biến mất hoàn toàn.

Công Tử Hải lập tức cảnh giác.

…

Phía bên kia, trong nhà Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giơ tay lên nhìn vào cánh tay của mình. Lời nguyền ác mộng bị Kinh Văn Thánh Nhân áp chế phong ấn trên cánh tay hắn đột nhiên biến mất rồi.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Chương 854: Xuất hiện sương mù kỳ lạ

Lời nguyền ác mộng này chính là lời nguyền kỳ quái đã kéo Tống Thư Hàng vào giấc mơ lạ lùng đến mấy lần. Cũng may là Tống Thư Hàng có Bạch tiền bối two hộ thể, nếu không đã bị lời nguyền ác mộng này hành đến chết rồi.

Trước đây không lâu, sau khi Nho gia tặng kinh văn Thánh Nhân cho hắn, kinh văn Thánh Nhân tự động kích hoạt, nhổ bật cả rễ của lời nguyền ác mộng trên người hắn, phong ấn đến trên tay hắn, lúc này mới tính là hoàn toàn giải quyết lời nguyền phiền toái này.

Nhưng mới vừa rồi, Hằng Hỏa Chân Quân đã bố trí một trận pháp phản kích xung quanh con rối nhện, cũng để Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào trận pháp, để cho hắn quyết định phương thức đả kích tinh thần. Ví dụ như ngay lúc tinh thần của đối phương bị đả kích, đồng thời trong đầu cũng hiện lên một số hình ảnh kinh khủng, hoặc là lưu lại mấy câu làm màu để tỏ ra nguy hiểm chẳng hạn.

Tống Thư Hàng vốn định để lại câu gì đó cho Công Tử Hải, nhưng lúc tay hắn mới vừa ấn lên trận pháp, còn chưa kịp nhắn lại gì cho Công Tử Hải thì, lời nguyền ác mộng trên tay bỗng biến mất.

“Lẽ nào lời nguyền ác mộng đã chạy đến chỗ của Công Tử Hải rồi sao?”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Vốn dĩ hắn còn muốn nghiên cứu lời nguyền ác mộng bị phong ấn trên tay một chút, xem thử có thể lấy được tin tức gì liên quan đến lời nguyền ác mộng này hay không. Nếu thật sự không được thì hắn vẫn còn bí pháp giám định, có thể lấy được tin tức mình muốn. Nhưng không ngờ lời nguyền ác mộng tự dưng biến mất rồi.

Lại nói đến con rối nhện nọ, thật ra hắn cũng có thể dùng bí pháp giám định để lấy được tin tức mình muốn từ chỗ rối nhện.

Nhưng đại sư con rối Hằng Hỏa tiền bối đã đến rồi, hắn lựa chọn giao con rối nhện cho Hằng Hỏa tiền bối xử lý.

Mà Hằng Hỏa tiền bối đúng là rất lợi hại, không chỉ dễ dàng đoán ra con rối nhện là tới từ Vô Cực Ma Tông, mà còn có thể mượn con rối nhện tiến hành đả kích tinh thần của Công Tử Hải từ tầm xa.

“Xong việc, tinh thần lực của chủ nhân con rối nhện bị tổn thương, ít nhất có thể dằn vặt tên đó suốt một tháng.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười, thu hồi trận pháp.

“Có thể khiến hắn một tháng không xuống được giường không?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi. Từ khi đóng xong Trận Chiến Mạt Pháp, hắn bất giác lại nhớ kỹ câu thoại hư hỏng này.

“Phì... không nghiêm trọng vậy đâu. Loại đau đớn này cũng tương tự như cơn đau lúc cầm búa tạ đập vào đầu hắn ấy. Nếu đối phương có đan dược chữa trị tinh thần lực tổn thưởng, không chừng chưa tới một tháng cũng đã khôi phục rồi.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

Trong lòng Tống Thư Hàng có chút tiếc nuối, hắn nói:

“Vậy thì giống với nỗi thống khổ mà ta phải chịu khi tinh thần lực quá mạnh mẽ trong khoảng thời gian trước rồi.”

“Cũng tương tự vậy đấy.”

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu, sau đó lại hỏi:

“À, Thư Hàng tiểu hữu này, ngươi định khi nào tiết lộ chuyện giới tu sĩ cho người nhà của ngươi biết? Rồi chừng nào mang bọn họ đến sống trong động thiên phúc địa vậy?”

Theo như Hằng Hỏa Chân Quân được biết thì bởi vì Hoàng Sơn đạo hữu bất ngờ thêm nhầm ID, cho nên Tống Thư Hàng mới gia nhập vào Nhóm Cửu Châu Số 1. Sau đó lại bởi vì bị Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử cô nương hiểu lầm, được Dược Sư trợ giúp, lại bất ngờ giúp đỡ Tô Thị A Thập Lục, sau đó lại nhận nhiệm vụ đón Bạch Chân Quân xuất quan, lúc này Tống Thư Hàng mới chính thức bước lên con đường tu sĩ, trở thành một vị tu sĩ tam phẩm.

Chỉ có điều người nhà của Tống Thư Hàng đều là người bình thường.

Tống Thư Hàng đáp:

“Chắc là chờ thêm chút thời gian nữa, đợi ta chuẩn bị ổn thỏa hết lại nói cho bọn họ biết chuyện giới tu sĩ.”

Hằng Hỏa Chân Quân nghe vậy thì cười nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, gần đây Nho gia chúng ta có ý định mở một học đường Nho học ở thành phố Văn Châu để truyền bá học thuyết Nho gia, vị trí nằm ở gần đường Bạch Kình. Đến lúc đó Thư Hàng tiểu hữu có rãnh thì giúp đỡ chiếu cố học đường của bọn ta một chút nhé.”

“Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói lời cảm tạ, hắn biết Nho gia làm như vậy là vì chiếu cố người nhà của hắn.

“Khách khí gì chứ. Thư Hàng tiểu hữu, đường tu hành dài đằng đẵng, Nho gia chúng ta sẽ mãi mãi đứng về phía ngươi.”

Hằng Hỏa Chân Quân nhẹ giọng nói, sau đó hắn chắp tay chào:

“Vậy chào tiểu hữu nhé, ta cũng không quấy rầy nữa. Qua một thời gian, chờ ta sửa sang xong những động thiên phúc địa kia sẽ lập tức chuyển giao mười một động thiên phúc địa cho ngươi. Ta đi đây, gặp lại sau!”

Hằng Hỏa Chân Quân dứt lời, xoay người đi về phía ban công trong phòng Tống Thư Hàng, chuẩn bị bay vèo đi từ trên ban công. Người của Nho gia rất có phong độ, cho dù là cao nhân cao cao tại thượng cũng không đi đường cửa sổ... đi ban công lịch sự hơn.

“Tiền bối chờ đã.”

Tống Thư Hàng vội vàng gọi Hằng Hỏa tiền bối lại:

“Xin Tiền bối nhất định phải rời đi bằng cửa chính, nếu không ta khó giải thích với mẹ lắm.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười ha ha nói:

“Suýt nữa quên mất mẹ ngươi là người bình thường, thói quen ấy mà, muốn thay đổi cũng không dễ. Vậy chào Thư Hàng tiểu hữu nhé.”

Dứt lời, Hằng Hỏa Chân Quân xoay người rời khỏi phòng Thư Hàng.

Chờ Tống Thư Hàng tiễn Hằng Hỏa Chân Quân rời đi, mẹ Tống lập tức kéo hắn hỏi:

“Thư Hàng, con khuyên Hằng Hỏa tiên sinh chưa? Con có nhận mười một chỗ bất động sản kia không đấy?”

“Con nhận rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Mẹ Tống:

“...”

“Mẹ yên tâm đi. Hằng Hỏa tiên sinh đã nghĩ rất kỹ rồi mới đưa ra quyết định, không phải nổi hứng nhất thời đâu.”

Tống Thư Hàng an ủi.

Mẹ Tống:

“...”

Mẹ Tống đột nhiên cảm thấy hình như mình không theo kịp bước chân thời đại rồi.

Chập tối.

Tống Thư Hàng, Diệp Tư, ba đứa nhóc cộng thêm người bắt yêu trẻ tuổi tạm biệt ba Tống ba và mẹ Tống, lên đường đến Giang Nam.

Trước khi rời đi, Tống Thư Hàng lại nghĩ cách âm thầm cho ba mẹ uống nước suối của suối nguồn sự sống, được kéo dài thêm năm mươi năm tuổi thọ.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn mang đi hai con linh thú hải mã do ngựa giống tinh bồi thường. Hắn muốn xem thử khi tam thập tam thú thần công phối hợp với bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú sẽ cho ra hiệu quả thế nào.

Tống Thư Hàng vốn định để mọi người ngồi pháp bảo kim thư của Diệp Tư, vèo một cái, bay thẳng đến khu Giang Nam.

Cách này rất nhanh, hơn nữa cũng không cần phải chen chúc trên tàu cao tốc.

Nhưng giữa chừng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng cả đám đành phải buông tha cho kế hoạch vèo một cái, bay thẳng đến khu Giang Nam.

Mà cái ngoài ý muốn này chính là hàng xóm của Tống Thư Hàng, người một nhà của đệ tử dự bị Joseph của hắn.

Joseph tiên sinh khăng khăng muốn đi khu Giang Nam chung với nhóm người Tống Thư Hàng, tiện thể để cho con gái báo danh. Sau đó không biết Joseph lấy đâu ra một chiếc MPV (Multiple-purpose Vehicle), chuẩn bị một đường lái đến khu đại học Giang Nam.

Thấy người ta nhiệt tình như vậy, Tống Thư Hàng cũng khó lòng từ chối.

Cuối cùng, cả nhà Joseph cùng với nhóm người Tống Thư Hàng ngồi xe MPV, lên đường đi khu đại học Giang Nam.

Dọc theo đường đi, con gái Kỷ Song Tuyết của Joseph thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy sau lưng như có thứ gì đang đâm vào, khó chịu muốn chết. Hắn thật hối hận lúc trước đã nổi hứng dạy Thời Đại Vẫy Gọi cho Joseph.

Nếu như thời gian có thể đảo ngược đến thời điểm gặp Joseph, hắn nhất định sẽ lựa chọn rời đi một cách lạnh lùng cao ngạo, chỉ để lại cho Joseph tiên sinh một bóng lưng lạnh lùng.

Trên đường đi, lão tài xế Joseph phụ trách lái xe, vợ hắn ngồi ở chỗ ngồi kế bên.

Tống Thư Hàng và người bắt yêu trẻ tuổi ngồi ngay phía sau tài xế, Diệp Tư và Kỷ Song Tuyết ngồi hàng ghế sau Tống Thư Hàng, phía sau nữa là ba đứa nhóc.

Đường xá xa xôi, Tống Thư Hàng nhàn rỗi không có gì làm bèn lấy quyển Pháp Thuật Phong Ấn Nhập Môn mà Bạch Tôn Giả đưa cho hắn ra lật xem. Phong ấn thuật cũng là một trong những thủ đoạn mà một người tu sĩ không thể thiếu được, cũng là loại thủ đoạn mà Bạch Tôn Giả đề cử hắn học tập nắm giữ.

Chờ hắn xem xong quyển Pháp Thuật Phong Ấn Nhập Môn từ đầu tới cuối một lần, xe MPV bỗng dừng lại tại một trạm dịch vụ trên đường cao tốc.

“Mới đó mà dừng lại nghỉ ngơi rồi sau?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi, mới lái chưa được bao lâu mà?

Joseph trả lời:

“Chúng ta xuống xe nghỉ ngơi một chút, lát nữa đổi thành vợ ta lái xe.”

Sau một hồi. xe lại tiếp tục lên đường.

Người bắt yêu trẻ tuổi bị ném đến ngồi kế bên vị trí tài xế.

Joseph mò đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Sư phụ, gần đây ta rất chăm chỉ tu luyện, cảm giác tố chất thân thể mạnh hơn ba tháng trước nhiều lắm. Đặc biệt là gần đây đến nhà sư phụ ăn vài bữa cơm, uống mấy bình trà, ta cảm giác thể chất mình càng mạnh hơn trước.”

Joseph nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng cười trừ, gật đầu một cái.

Joseph lại dò hỏi:

“Sư phụ, rốt cuộc còn bao lâu nữa thì ta mới có thể vừa ra quyền đã đánh nổ không khí?”

Tống Thư Hàng mỉm cười lắc đầu nhưng lại không lên tiếng. Hắn có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của Kỷ Song Tuyết ở ngay sau lưng, thốn phải biết. Dưới tình huống như vậy, bảo hắn làm sao mà mở miệng nói chuyện đây.

Lúc này, Kỷ Song Tuyết đột nhiên lên tiếng nói:

“Đúng rồi, bạn học Thư Hàng này, mình và mẹ đã đi rap chiếu phim xem Trận Chiến Mạt Pháp rồi, trong phim câu đẹp trai lắm đấy.”

“Ha ha.”

Vừa nghe đến Trận Chiến Mạt Pháp, Tống Thư Hàng cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Cậu diễn vai Cao Thăng sư huynh rất tốt.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Kỷ Song Tuyết lại nặn ra mấy lời khen ngợi nói:

“Cậu là một diễn viên giỏi.”

Nếu như có thể, Tống Thư Hàng tình nguyện kỹ thuật diễn xuất của mình tệ một chút, không muốn diễn vai Cao Thăng sư huynh thật sống động, để bây giờ người trên khắp thế giới đều kêu gào “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!” như thế này nữa.

“Ngoài ra, đại minh tinh bạn học Thư Hàng à, học kỳ mới sắp bắt đầu rồi, cậu đã chuẩn bị tinh thần để đối mặt với các bạn học khác chưa?”

Kỷ Song Tuyết khẽ cười, đây mới là nội dung mà cô muốn nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống Thư Hàng quỳ luôn.

Phải làm thế nào đối mặt với một đám bạn học hét to “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!” đây? Nghĩ tới cảnh tường đó thôi đã thấy tuyệt vọng rồi.

Đang nói chuyện, vợ Joseph đang phụ trách lái xe đột nhiên lên tiếng nói:

“Ủa? Sao lại có sương mù thế này? Sương mù dày quá, Joseph, trạm nghỉ cách đây có xa lắm không? Nếu không được thì chắc chúng ta phải tìm đường ra khỏi cao tốc thôi.”

Trận sương mù này tới quá đột nhiên, mặc dù bà đã mở cả đèn sương mù và đèn cốt nhưng tầm nhìn vẫn bị hạn chế rất lớn.

Tống Thư Hàng nhíu mày đóng quyển Pháp Thuật Phong Ấn Nhập Môn lại.

Người bắt yêu ngồi cạnh ghế tài xế đồng thời xoay đầu lại nhìn Thư Hàng, hiển nhiên người bắt yêu cũng cảm thấy trận sương mù này có chỗ không ổn.

Ánh mắt hai người tiếp xúc với nhau, Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Chương 855: Ngân phiếu thì sao nào? Xem thường ngân phiếu biết ngự kiếm hả?

Trận sương mù này quá mức quỷ dị, không phải tự nhiên sinh ra, trong sương mù còn mang theo một loại năng lượng ba động đặc thù.

Nhưng người bắt yêu trẻ tuổi lại không thể xác định được đây là yêu khí, là linh lực của tu sĩ, hay là lực lượng của tà ma?

“Cách khu phục vụ và cửa ra cao tốc hơi xa, thả chậm tốc độ xe, giữ xe cách, trước chậm rãi chạy đi.”

Joseph đáp.

Kỷ Song Tuyết nghi hoặc nói:

“Lạ thật, thời tiết hôm nay rất tốt mà... Tại sao lại đột nhiên xuất hiện sương mù thế này.”

Lúc này, Tống Thư Hàng sử dụng năng lực đối thoại tâm linh để hỏi Diệp Tư:

[Diệp Tư, có thể xua tan mảnh sương mù này mà không kinh động đến cả nhà Joseph không?]

[Không thành vấn đề, nhưng mà không cần đâu, đã có người ra tay rồi.]

Diệp Tư mỉm cười nói với Tống Thư Hàng.

Trên không trung, đột nhiên có một đạo kiếm quang từ xa bay vèo tới.

Trên kiếm quang đứng một vị... không đúng, là một... tấm ngân phiếu lớn.

Tống Thư Hàng dụi mắt nhìn lại.

Không nhìn lầm đâu, đó là một tấm ngân phiếu to lớn cao hai thước, rộng một thước.

Bên trên viết “tiền giấy thông hành ở Thiên Đình”, tiếp theo là hai chữ “ngân phiếu” rất to, bên dưới viết ngày tháng năm nhìn không rõ lắm. Chính giữa tấm ngân phiếu viết mấy chữ “Có thể cầm bổn phiếu đến XXX đổi lấy một trăm nghìn linh thạch cửu phẩm có độ tinh khiết cao”. XXX này hẳn là địa điểm, nhưng do chữ viết mờ quá nền không thấy rõ được.

Tất cả chữ viết đều là chữ ở thời đại viễn cổ, khá giống với kiểu chữ trên kinh văn Thánh Nhân, nhưng vẫn có chỗ khác biệt rất nhỏ.

Ngoài ra, hình như trên tấm ngân phiếu này có chức năng phiên dịch tự động, cho nên khi Tống Thư Hàng nhìn đến chữ viết trên tấm ngân phiếu biết ngự kiếm phi hành này, tự động đọc hiểu nghĩa trên đó.

“A ha, rốt cuộc tìm được ngươi rồi! Yêu nghiệt chạy đi đâu, đầu ngươi trị giá năm viên linh thạch thất phẩm, nạp mạng đi!”

Tấm ngân phiếu nọ bỗng mở miệng nói chuyện!

Hơn nữa chữ rõ âm tròn, đúng là tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngay sau đó ngân phiếu nhảy lên, thân thể giống như chiếc quạt khẽ vẩy một cái.

Nhất thời cuồng phong nổi lên, sương mù dày đặc phủ đầy đường cao tốc trong nháy mắt đã bị quét tan không còn một mống.

Đây không phải là pháp thuật gì cả, mà chỉ do tấm ngân phiếu nọ khẽ quạt một cái làm nổi lên cuồng phong nên mới có uy năng như vậy.

“Ơ? Sao sương mù lại biến mất rồi, chuyện gì thế này?”

Vợ Joseph ngạc nhiên nói.

Một mảnh sương mù dày đặc như vậy đột nhiên lại biến đâu mất tăm, thế này là thế nào?

“Chẳng lẽ trên đường có một đoạn ngắn xuất hiện chướng khí, mà chúng ta lại trùng hợp đi đến đoạn đường đó, giờ thông qua rồi nên sương mù biến mất?”

Joseph quay đầu nhìn về sau xe, nhưng phía sau xe cũng không hề có sương mù dày đặc gì cả.

Kỷ Song Tuyết cũng thấy vô cùng khó hiểu.

...

Mà lúc này, Tống Thư Hàng nhìn tấm ngân phiếu trên không trung, dùng năng lực đối thoại tâm linh hỏi Diệp Tư:

[Diệp Tư, đây là vị cao nhân tiền bối nào thế? Lúc ra cửa mặc vào lớp da cool ngầu, sau đó quên cởi ra à?]

Diệp Tư lắc đầu, dùng năng lực trò chuyện tâm linh trả lời:

[Không, không phải là tu sĩ nhân loại. Ta có thể thấy được, bản chất của tấm ngân phiếu này... chính là một tấm ngân phiếu. Chắc nó cũng được coi như là linh vật thành tinh đấy. Xem thực lực của nó, ít nhất là từ cảnh giới ngũ phẩm trở lên.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Được rồi, hoa cỏ cây lá có thể thành tinh, đá cũng có thể thành tinh, con khỉ sinh ra từ trong đá cũng có thể thành tinh, vậy thì cớ sao một tấm ngân phiếu lại không thể thành tinh được chứ?

Không thể kỳ thị chủng tộc đúng không?

Cho nên hãy tiếp nhận đi, một tấm ngân phiếu thành tinh thôi mà.

Mà tiếp nhận quan điểm này rồi mới thấy, nó cũng đáng yêu đấy chứ.

Huống chi người ta cũng không phải là ngân phiếu bình thường, có thấy mấy chữ phía trên không? “Tiền giấy thông dụng ở Thiên Đình” hẳn hỏi đấy nhé! Từ xưa đến nay, có thể xưng là Thiên Đình, hình như cũng chỉ có Thiên Đình viễn cổ đã lụi tàn thôi nhỉ? Nói cách khác, nó rất có thể là ngân phiếu Thiên Đình đã được sử dụng trong thời kỳ Thiên Đình viễn cổ còn tồn tại. Người ta xuất thân cao quý biết bao nhiêu, đá tinh bình thường ở phàm trần sao có thể so với nó được chứ.

Ở trong Thiên Đình, một tấm ngân phiếu thông dụng được linh lực của vô số tu sĩ mạnh mẽ tẩm bổ, cuối cùng mở ra linh trí bước lên con đường tu hành, chuyện này cũng rất bình thường mà.

“Móa, một tấm ngân phiếu?”

Người bắt yêu trẻ tuổi ngạc nhiên đến mức không nhịn được hô lên thành tiếng.

“Ngân phiếu gì cơ?”

Joseph hiếu kỳ hỏi.

“Không không, không có gì, vừa rồi ta bị hoa mắt ấy mà.”

Người bắt yêu trẻ tuổi lắc đầu nói.

Nhưng Kỷ Song Tuyết lại nhạy bén phát hiện ra, ánh mắt của người bắt yêu trẻ tuổi vẫn luôn nhìn chằm chằm vào một vị trí nào đó trên không trung, mà trùng hợp là ánh mắt của Tống Thư Hàng ngồi ở hàng ghế trước cô cũng đang nhìn về vị trí đó.

Cô cũng quay đầu nhìn về vị trí kia nhưng lại không thấy gì cả.

“Viện Trưởng, tấm ngân phiếu này là yêu vật à?”

Tống Thư Hàng dùng phương pháp truyền âm nhập mật hỏi. Người bắt yêu có xung động giết chóc rất mãnh liệt đối với những thứ có thuộc tính “yêu”, vừa nhìn thấy yêu tính sẽ bộc phát thú tính ngay.

“Không, nó không phải là yêu quái, hẳn là một dạng linh thú giống như hai con linh thú hải mã của ngươi vậy.”

Người bắt yêu trẻ tuổi trả lời.

Đang nói chuyện, tấm ngân phiếu trên bầu trời lại ra tay lần nữa.

Chỉ thấy thân thể nó bỗng cuộn lại thành một ống tròn.

Lẽ nào nó sắp tung ra tuyệt kỹ tất sát?

“Tên tép riu phía dưới, lão tử là ngân phiếu đấy, sao nào? Làm ngươi chướng mắt? Ngân phiếu thì thế nào? Xem thường ngân phiếu hả?”

Từ trong ống tròn ngân phiếu truyền ra thanh âm rất lớn.

Thanh âm này là dùng truyền âm nhập mật tập thể để phát ra. Tống Thư Hàng, Diệp Tư, ba đứa nhóc cùng với người bắt yêu trẻ tuổi ở phía dưới đều nghe được thanh âm này.

Điếc tai nhức óc!

Người bắt yêu trẻ tuổi cười khổ ngoáy ngoáy lỗ tai.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy được một tấm ngân phiếu có cá tính thế này đấy.

“Vị... ngân phiếu tiền bối này, chẳng qua là từ đó tới nay chúng ta chưa từng thấy tấm ngân phiếu có cá tính như ngài cho nên vô cùng thán phục, chúng ta không có ác ý gì cả, không quấy rầy tiền bối hàng yêu trừ ma nữa.”

Người bắt yêu dùng phương thức truyền âm nhập mật trả lời.

“Hứ!”

Trên bầu trời, tấm ngân phiếu nọ cao ngạo hừ một tiếng.

Sau đó thân hình nó mở ra.

Tiếp theo, trong những phù văn viễn cổ trên thân thể nó có một chữ sáng lên, đó là chữ “hiện” trong “đoái hiện”.

(*Đoái hiện = đổi lấy (tiền mặt))

“Yêu nghiệt, hiện hình!”

Ngân phiếu quát lên.

Chữ “hiện” chợt lóe lên.

Phía dưới... tại một khối đất bùn bên cạnh đường cao tốc, bỗng có một con chuột phá đất chui lên.

Con chuột này nhìn qua giống như chuột cống bình thường, chỉ là phóng đại gấp mấy lần, hơn nữa khắp người nó đều nhô lên từng khối bắp thịt quái dị.

Đôi mắt của con chuột nọ không phải là mắt màu đen nhỏ lộ ra ngoài, mà là màu nâu giống như chim ưng.

Trên thân con chuột có năng lượng màu đen lượn lờ ẩn hiện.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nghiêm túc hẳn lên.

Triệu chứng của con chuột này cực kỳ giống với gã đàn ông trung niên mà bọn họ gặp ngày hôm qua, cùng như tên to con lật xe mà Hoàng Sơn Chân Quân đã hàng phục.

Lại là do năng lượng tà ác thế giới Cửu U giở trò quỷ?

Năng lượng tà ác thế giới Cửu U không chỉ có tác dụng với nhân loại bình thường, thậm chí còn có thể tác dụng lên thân thể động vật phổ thông nữa sao?

Sao trong lòng cứ có cảm giác tận thế sắp ập đến thế này?

Người và động vật đều bị loại năng lượng quỷ dị nào đó ảnh hưởng, bắt đầu biến dị. Sau đó người và động vật đã bị biến dị khếch tán nguy cơ trên toàn thế giới, hình thành tận thế!

“Ui, đại cát đại lợi. Thế giới này cũng không phải là thế giới người bình thường trong phim, có tu sĩ ở đây mà, tình huống tận thế như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

“Chít chít chít!”

Sau khi bị buộc hiện thân, con chuột cơ cơ bắp to lớn nọ phát ra tiếng kêu dồn dập giống như đang tức giận.

Nhưng ngay lúc này, một đạo kiếm quang chém xoẹt qua.

Đầu của chuột cơ bắp văng lên cao nhưng chỗ vết thương lại không hề có một tia máu... Kiếm quang không để lại chút dấu vết! Ngay khi kiếm khí lướt qua, chỗ vết thương bị đóng băng ngay lập tức, máu không chảy ra được.

Vợ Joseph lái xe MPV đi càng lúc càng xa.

Tống Thư Hàng thoáng thấy được tấm ngân phiếu kia “cuốn” lấy đầu lâu của chuột cơ bắp, lần nữa ngự kiếm phi hành, biến mất ở cuối chân trời. Ở phía sau, dưới uy lực còn sót lại của kiếm khí, thân thể của chuột cơ bắp lập tức tiêu tán, hóa thành phấn vụn dung nhập vào trong bùn đất.

Lúc này người bắt yêu trẻ tuổi khẽ thở dài, truyền âm nói:

“Tiếc thật, con chuột nhìn qua chỉ có cường độ nhị phẩm mới nãy lại trị giá đến những năm viên linh thạch thất phẩm! Nếu ta có thể bắt nó lại thì phát tài rồi.”

Năm viên linh thạch thất phẩm... trước khi Tống Thư Hàng mượn tiền của Bạch tiền bối, toàn bộ gia sản của hắn chỉ có bốn trăm viên linh thạch ngũ phẩm, tính ra cũng chỉ gần bằng bốn viên linh thạch thất phẩm mà thôi!

Đúng là một khoản tiền lớn.

...

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, mới vừa rồi tấm ngân phiếu kia đã chủ động ra tay chém giết sinh vật bị năng lượng thế giới Cửu U ô nhiễm để đổi lấy thù lao. Lẽ nào giới tu sĩ đã bắt đầu tổ chức tiêu diệt loại sinh vật bị năng lượng thế giới Cửu U ảnh hưởng rồi sao?

Có khi nào trước khi hắn và Hoàng Sơn Chân Quân phát hiện ra gã đàn ông trung niên cùng với tên to con lật xe, cũng đã có tiền bối cao nhân giới tu sĩ phát hiện ra mối nguy hại tương tự, cũng đã triển khai hành động rồi không?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, sau đó lấy điện thoại mở ra Nhóm Cửu Châu Số 1, nhanh chóng kể lại chuyện mà mình mới vừa thấy cho các thành viên trong nhóm biết.

Khi hắn đăng tin xong, người thứ nhất phản hồi là Hoàng Sơn Chân Quân:

"Ồ? Đã có người triển khai hành động thanh trừ loại sinh vật ma hóa này rồi sao? Xem ra mọi chuyện còn phiền toái hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Không ngờ loại ma hóa do năng lượng thế giới Cửu U gây ra này không chỉ nhắm vào nhân loại, mà còn có thể cường hóa cải tạo cả động vật."

Vốn dĩ thánh đấu sĩ online 24/24 Bắc Hà tiền bối luôn luôn là người đầu tiên phản hồi, nhưng gần đây lại không thấy hắn online, chắc là đang chuẩn bị những bước cuối cùng cho trận quyết đấu vào đầu tháng.

Lại nói tới chuyện quyết đấu, ban đầu Đồng Quái Tiên Sư đề xuất quyết đấu vào "đêm trăng tròn trên đỉnh Tử Cấm".

Nhưng Bắc Hà Tán Nhân lại nói đêm trăng tròn hắn không rảnh, vì vậy cuối cùng hai bên đã định đến ba tháng sau, cũng chính là đầu tháng chín sẽ đánh một trận thống khoái trên đỉnh Tử Cấm.

Đã bỏ đi điều kiện đêm trăng tròn, nhưng hai bên đều có phần nôn nóng, cũng đợi không được đêm trăng tròn.

"Hoàng Sơn tiền bối, có thể suy đoán ra kế hoạch của người sau màn ở thế giới Cửu U từ trên thân thể của hai người bị ma hóa kia không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Khụ, thật ra bây giờ ta còn đang đuổi bắt tên Vân Vụ kia... vẫn chưa kịp tiến hành kiểm tra hai người bình thường bị ma hóa nọ."

Hoàng Sơn Chân Quân ngượng ngùng nói:

"Để ta hỏi mấy đạo hữu khác thử, xem có tin tức gì mới không."

Chương 856: Ngươi cứ coi ta như kẻ ngốc lắm tiền đi!

Bên trong Ma Hầu phong ngọn núi thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải nhíu mày, toàn thân hắn bất giác đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Đả kích tinh thần lực từ con rối hình nhện lúc trước như khiến đầu của hắn phải gánh một đòn nghiêm trọng. Lúc ấy hắn đang đả tọa tu luyện, thiếu chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma.

May mà ý chí của hắn đủ mạnh, trên người lại mang theo một món bí bảo hệ tinh thần vốn được chuẩn bị để ứng phó tâm ma, tuy rằng trọng thương nhưng chung quy vẫn may mắn chống lại được cú đả kích tinh thần lực này.

Nhưng mà hắn thật sự không thể ngờ rằng lần đả kích tinh thần lực từ xa kia không phải chỉ một, mà là hai đợt.

Khi hắn đang nhanh chóng dùng đan dược chữa trị tinh thần lực, làm dịu đi đau đớn về mặt tinh thần, cắn răng tiếp tục tu luyện, nhưng đột nhiên ý thức nhoáng lên. Ngay sau đó, linh hồn hắn bị kéo vào trong không gian một cơn ác mộng, bị áp bách một cách tàn nhẫn.

Trong cơn ác mộng này, tất cả mọi thứ chung quanh đều có thể biến thành kẻ địch, dù là tảng đá, mặt nước, cây cối, nhà cửa, động vật, thậm chí là sương mù. Phàm là tất cả những thứ mà mắt thường có thể nhìn thấy thì đều sẽ hóa thành bàn tay ma quái vây quét hắn, quấn lấy hắn, muốn chiếm đoạt thân thể của hắn.

[Xương của ngươi, máu của ngươi, thịt của ngươi, mọi thứ của ngươi đều là của bọn ta.]

[Dù ngươi trốn tới đâu thì bọn ta đều sẽ tìm được ngươi, chiếm được ngươi.]

[Ngươi vĩnh viễn là của bọn ta, vĩnh viễn.]

Những lời thoại mập mờ này được thốt lên bằng giọng điệu vô cùng kinh khủng trong không gian của cơn ác mộng, khiến toàn thân Công Tử Hải nổi đầy da gà.

Cuối cùng, hắn dựa vào sự trợ giúp của món bí bảo hệ tinh thần trên người mới gắng gượng bứt mình ra khỏi thế giới ác mộng được.

Công Tử Hải có trực giác rằng không gian ác mộng quỷ tha ma bắt này tuyệt đối không phải chỉ đến một lần duy nhất. Thứ này hẳn là một loại nguyền rủa bám vào trên thân thể hắn, thừa dịp lúc hắn chưa chuẩn bị thì sẽ kéo hắn vào không gian ác mộng lần nữa.

Bí bảo trên người hắn có thể cứu hắn một lần, nhưng không phải lần nào cũng đều có thể bảo vệ hắn bình an. Nếu như không cách nào giải quyết ngọn nguồn của cơn ác mộng này thì cuối cùng sẽ có một lần hắn bị thế giới ác mộng nuốt chửng.

Công Tử Hải kiểm tra khắp nơi trên cơ thể mình thật kỹ, nhưng lại không hề phát hiện ra vết tích "nguyền rủa ác mộng" ở đâu cả.

"Lẽ nào cảm giác của mình sai sao, không gian ác mộng này cũng không phải vĩnh viễn mà chỉ là một lần duy nhất ư?"

Công Tử Hải âm thầm thở phào một hơi.

Thư Sơn Áp Lực Đại, kẻ này thật sự là khắc tinh của hắn sao?

× × × × ×

Lúc này, ở bên khác.

Tấm ngân phiếu ngự kiếm phi hành kia đang dùng ý niệm xách theo con chuột bị ma hóa bay về phía bầu trời.

Nó càng bay càng cao, xuyên qua tầng mây, lên như diều gặp gió. Cứ tiếp tục bay như vậy thì có khi nó sẽ bay thẳng vào vũ trụ luôn.

Nhưng mà lúc tấm ngân phiếu xuyên qua tầng khí quyển tiếp theo… thì đột nhiên, thân hình của nó biến mất không thấy.

Một lát sau, tấm ngân phiếu ngự kiếm phi hành xuất hiện bên trong một tòa thành trì bằng đá.

Trên thành trì có vô số đường ánh sáng đầy màu sắc đan dệt vào nhau khiến toàn bộ thành trì được bao bọc trong một vòng hào quang cực kỳ mộng ảo.

Ngân phiếu dùng ý niệm xách theo con chuột bị ma hóa kia, quen việc dễ làm mà tiến vào trong thành trì.

“Này, ta tới rồi.”

Ngân phiếu la to lên.

Trên quảng trường nhỏ trong thành trì có một bóng người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất… đếm kiến.

“Hai trăm lẻ ba con, hai trăm lẻ bốn con…”

Bóng người đang đếm kiến này là một vị nữ tu.

Cô có một mái tóc dài màu lam chói mắt, vừa dài vừa dày. Khi cô ngồi xổm trên mặt đất, mái tóc dài màu lam tựa như một chiếc áo choàng phủ sau lưng cô.

Sau khi nghe thấy giọng của ngân phiếu thì cô ngừng hành vi đếm kiến rồi xoay đầu lại. Da thịt trắng nõn như tuyết, nhìn qua trông như con lai, ngũ quan vừa có sự tinh xảo của người phương đông, lại có cảm giác rắn rỏi của người phương tây, đặc biệt là lông mi thật dài cùng màu với mái tóc làm cô thoạt nhìn có phần không giống người thật…

“Ái chà, phiếu cưng, ngươi tới rồi đấy à.”

Nữ tu với mái tóc dài màu lam cười nói.

“Theo ước định, ta mang loại vật này tới cho cô đây. Nói thật nhé, thế mà cô lại trả năm viên linh thạch thất phẩm cho loại quái vật bị ma hóa với cấp bậc chỉ chừng nhị phẩm này, còn đặc biệt bảo ta đi chém giết nó rồi mang tới cho cô, ta thật sự không hiểu được cô nghĩ gì nữa.”

Ngân phiếu giao con chuột bị ma hóa, đưa cho nữ tu tóc lam đang ngồi xổm trên mặt đất kia.

“Bởi vì ta có tiền nên nổi hứng ấy mà. Còn ngươi chỉ cần có đủ linh thạch thì sẽ có thể giúp ta làm việc. Chúng ta đôi bên cùng có lợi, chẳng phải rất tốt à.”

Nữ tu tóc lam cười nói.

Cô có tiền, còn tấm ngân phiếu này yêu tiền, hai bên hợp tác vô cùng vui vẻ.

Về phần giá cả, bảo tấm ngân phiếu này hành động một lần là năm viên linh thạch thất phẩm.

Không đúng, giá tiền này có hơi lỗ vốn thật.

“Giá tiền này đúng là lỗ thật.”

Nữ tu tóc lam nói, cô nghĩ cái gì thì sẽ nói cái đó.

Ngân phiếu:

“Hở?”

“Dù ngươi là một tấm ngân phiếu nhưng dùng năm viên linh thạch thất phẩm mời ngươi ra mặt một lần đi làm thịt một con chuột nhị phẩm bị ma hóa thì đúng là đắt thật.”

Nữ tu tóc lam nghiêm túc nói.

“Hơ?”

Sau khi ngân phiếu ngẩn tò te ra một lúc thì tức giận gào to:

“Giá tiền này rõ ràng là chính cô đưa ra mà! Hơn nữa không phải cô có tiền nên thích thì chơi à? Bây giờ định quỵt nợ phỏng?”

“Ừ, ta có tiền.”

Nữ tu tóc lam gật đầu, cuối cùng cô giơ tay bắn ra một cái, năm viên linh thạch thất phẩm hạ xuống trên người ngân phiếu:

“Vì vậy dù là có lỗ vốn nhưng ta vẫn sẽ trả tiền. Ngươi cứ coi ta như kẻ ngốc lắm tiền đi.”

“Hân hạnh được phục vụ, năm viên linh thạch thất phẩm.”

Ngân phiếu cuộn mình một cái thu linh thạch vào:

“Nếu thật sự xem cô là kẻ ngốc nhiều tiền thì chỉ chớp mắt một cái là cô sẽ lập tức bán ta đi, ta còn giúp cô đếm linh thạch nữa chứ. Xí!”

Cũng không biết ngân phiếu cất linh thạch vào đâu, sau khi cất tiền xong, Ngân phiếu uống cong lại dùng tư thế “người” ngồi xuống rồi nói:

“Quả nhiên con chuột bị ma hóa này là thủ đoạn của thế giới Cửu U. Lúc ta gặp phải thứ này thì ngửi được khí tức dơ bẩn nồng nặc của thế giới Cửu U, làm ta mắc ói muốn chết.”

“Ngươi đoán không sai, xem ra thế giới Cửu U cũng sắp náo nhiệt nữa rồi.”

Nữ tu tóc lam đứng lên, vươn tay điểm nhẹ lên con chuột bị ma hóa kia. Ngay sau đó, có một luồng năng lượng Cửu U nồng nặc được kéo ra khỏi đầu con chuột.

Luồng năng lượng thế giới Cửu U này không chỉ nồng nặc mà còn dẫn theo một loại uy nghiêm vô thượng.

Khi ngân phiếu cảm ứng được loại uy áp này thì thân hình ngã về phía sau, sau đó lại không tự chủ được mà lùi lại mấy bước, đương nhiên nó không có chân, chỉ là một tờ tiền giấy đang không ngừng bay về sau.

“Đây là làm sao vậy… Loại uy áp cấp bậc này, cho dù ta đã từng gặp qua rất nhiều Trường Sinh giả trong Thiên Đình viễn cổ thì cũng hiếm có loại uy áp trình độ này. Đối phương là người nổi bật trong số những Trường Sinh giả của thế giới Cửu U sao?”

Ngân phiếu hoảng sợ nói:

“Nguy rồi, cô kích hoạt loại lực lượng kia thế này, đối phương sẽ không phát hiện ra nơi này đó chứ?”

Cường giả đạt đến loại trình độ đó thì lực lượng tàn dư của họ cũng giống như phân thân vậy. Nếu bị kích hoạt, khẳng định nơi này cũng bị phát hiện rồi đúng không?

“Nếu dưới tình huống bình thường thì nhất định sẽ bị phát hiện… Có điều trạng thái của đối phương hơi lạ, bị hạn chế giữa thế giới Cửu U và thế giới thực nên không cách nào cảm ứng tới đây. Dù ta kích hoạt lực lượng của nó ở đây thì cũng không cần lo sẽ bị nó phát hiện đâu. Bởi vì nơi này không phải thế giới Cửu U, a ha ha ha.”

Nữ tu tóc lam cười nói một cách hả hê đắc ý.

Ngân phiếu nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Khó khăn lắm nó mới sinh ra thần trí, trải qua trăm cay ngàn đắng mới đạt được cơ hội tu luyện. Vì vậy nó cũng không muốn lại bị Trường Sinh giả mạnh mẽ nhìn chằm chằm rồi ù ù cạc cạc mà thân tử đạo tiêu đâu.

“Như vậy, kế tiếp để ta xem xem rốt cuộc kẻ chủ mưu đứng sau màn đang không ngừng chế tạo người và sinh vật bị ma hóa này muốn làm gì.”

Nữ tu tóc lam nói rồi đeo vào một đôi găng tay trắng tinh. Sau đó cô vươn tay bóp lấy luồng lực lượng ma hóa nồng nặc của thế giới Cửu U kia:

“Để ta phân tích kế hoạch của ngươi xem nào!”

“Này, không phải cô định thâm nhập vào trong luồng lực lượng thế giới Cửu U này rồi nắm lấy tin tức ẩn chứa bên trong đó chứ? Đừng mà, làm vậy sẽ chết đó!”

Ngân phiếu hoảng sợ nói.

Dù đối phương bị sự hạn chế mạnh mẽ giữa thế giới Cửu U và thế giới hiện thực nên không cách nào truyền sự cảm ứng đến đây. Thế nhưng tìm đường chết giống như nữ tu tóc lam vậy thì quả thực là đâm đầu vào họng súng mà.

Ngân phiếu có thể khẳng định chủ nhân của luồng năng lượng Cửu U này ít nhất là người nổi bật trong số những Trường Sinh giả, tương tự với các tồn tại như Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế năm đó vậy.

Hơn nữa, kẻ đó vẫn đang sống!

Muốn thâm nhập vào trong “sức mạnh” của loại tồn tại này để nắm lấy tin tức ẩn chứa bên trong đó thì đúng là chán sống mà.

“Cô tiếp tục tìm đường chết đi, ta sẽ không chết cùng cô đâu!”

Ngân phiếu dứt lời rồi nhanh chóng ngự kiếm chuẩn bị rời khỏi nơi này, để tránh tai bay vạ gió.

Nữ tu tóc lam quay đầu lại khẽ liếc ngân phiếu:

“Ngươi gấp cái gì, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ta sẽ làm ra chuyện gây nguy hại cho bằng hữu sao?”

Ngân phiếu lập tức lâm vào trầm tư, hình như từ khi quen biết vị nữ tu tóc lam thần bí này cho đến bây giờ, đối phương chưa từng làm ra chuyện gì gây hại cho bằng hữu, hơn nữa đối phương cũng không làm chuyện gì mà không nắm chắc. Mặc dù có hơi tăng động nhưng cô thật sự là một người bạn đáng tin. Nghĩ tới đây, ngân phiếu cũng vững tâm hơn.

“Hơn nữa, nếu trong quá trình ta phân tích luồng năng lượng thế giới Cửu U này mà bất cẩn trúng chiêu, dẫn dắt thần niệm của chủ nhân luồng năng lượng này tới… Ngươi cảm thấy dưới tình huống như vậy, ta sẽ giữ kín như bưng, không khai ngươi ra sao? Đây là chuyện không thể nào! Con chuột bị ma hóa là do ngươi giết, cho nên đến lúc đó ta sẽ lập tức khai ra tờ ngân phiếu của

Thiên Đình viễn cổ là ngươi trước tiên! "

Nữ tu tóc lam nghiêm túc nói.

"Đậu xanh nhà cô!"

Ngân phiếu phẫn nộ nói, ta vừa mới cảm động đó.

Mệt cho cô còn có thể dùng vẻ mặt bình tĩnh, nghiêm túc mà nói ra chuyện vô sỉ thế này!

"Giỡn chút thôi, ngươi đúng là không có tế bào hài hước mà."

Nữ tu tóc lam đột nhiên mỉm cười:

"Ta làm việc thì ngươi cứ yên tâm, ta không bao giờ làm chuyện mà mình không nắm chắc cả."

"Hài hước cái con khỉ!"

Ngân phiếu bùng cháy, nếu không phải đánh không lại nữ tu tóc lam thì hôm nay ngân phiếu đại gia nhất định sẽ châm lửa đốt quách chỗ này.

Lúc trước nó còn cảm thấy nữ tu tóc lam rất đáng tin, khi đó nó đui mù cỡ nào mới có thể cảm thấy cô ta đáng tin chứ?

"Ơ?"

Lúc này, nữ tu tóc lam đột nhiên chớp mắt:

"Ôi chao chết rồi, chơi quá trớn rồi."

Ngân phiếu đại gia:

"..."

Chương 857: Có lẽ ta đã hiểu được vì sao ngươi lại nhìn trúng Tam Lãng rồi

Chơi quá trớn rồi là có ý gì hả!

Đừng bảo với ta là chủ nhân luồng năng lượng Cửu U này đã thuận chiều mà tìm tới cửa rồi nhé!

Ngân phiếu vừa nghĩ như vậy thì nó lập tức phát hiện, có một luồng tà năng dơ bẩn kia đang ngưng tụ thành hình một quả cầu lơ lửng trên đỉnh đầu của nữ tu tóc lam và nó.

Loại uy nghiêm vô thượng kia càng nặng nề hơn, lần này ngân phiếu thậm chí còn không lùi lại được, nó đặc biệt không có cốt khí mà gấp lại, đây là do nó mềm nhũn cả chân rồi.

Đành thôi, ai kêu nó chỉ là một tấm ngân phiếu làm chi.

Ngươi còn mong một tấm ngân phiếu có cốt khí sao? Đây không phải là làm khó ngân phiếu à, ngay cả xương cốt ngân phiếu còn không có nữa là! Chẳng lẽ trong lúc chế tạo mấy người còn nhét xương vào trong ngân phiếu nhà mình sao!

Quả cầu tròn vo tà ác có khả năng lơ lửng trong hư không, nó mang uy nghiêm vô thượng khiến người ta hận không thể cúi đầu bái lạy. Nếu loại khí thế này xuất hiện trên người một nhân loại thì hoàn toàn biểu hiện đủ khí chất của nhân vật chính. Đừng nói ngân phiếu mềm chân, khi tiếp xúc với luồng uy nghiêm vô thượng này thì bảy mươi đến tám mươi phần trăm Linh Hoàng ngũ phẩm đều phải quỳ.

“Tiêu rồi tiêu rồi, hôm nay cuối cùng cũng sắp tèo rồi, thương thay cho ta chỉ vì năm viên linh thạch thất phẩm mà phải toi mạng.”

Ngân phiếu hồi tưởng lại, đặc biệt không cam lòng.

“Yên tâm đi, không chết được.”

Nữ tu tóc lam cười nói, đối mặt với luồng uy nghiêm vô thượng này, dáng vẻ của cô lại như không cảm giác được chút áp lực nào, cũng không biết là cô đang gắng gượng chống đỡ, hay là thật sự không hề có áp lực.

“Bởi vì nơi này không phải thế giới Cửu U.”

Nữ tu tóc lam nói rõ lần nữa.

Nơi này là thế giới thực, không phải Cửu U. Chỉ cần đối phương còn bị thế giới Cửu U hạn chế thì không cách nào vượt qua ranh giới tới đánh giết bọn họ.

“Không chết được?”

Ngân phiếu mừng rỡ hỏi:

“Chẳng lẽ đối phương không cảm ứng được chúng ta sao?”

“Không, e rằng chúng ta đã bị đối phương ghi nhớ. Nếu thế giới Cửu U có bảng truy nã thì có thể hai chúng ta đã lên bảng nằm rồi.”

Nữ tu tóc lam cười ha ha nói.

“Đậu móa, lỗ nặng rồi.”

Ngân phiếu cắn răng nói.

“Không sao đâu, chỉ cần ngươi không tìm chết mà chạy đến thế giới Cửu U du lịch thì sẽ không có chuyện gì. Chỉ cần ở thế giới thực ngươi cẩn thận một chút, dù thế giới Cửu U có phát lệnh truy nã ngươi khắp nơi thì chúng nó cũng không làm gì được ngươi đâu.”

Nữ tu tóc lam cười ha ha nói.

Dứt lời, cô lại lấy làm tiếc:

“Nhưng mà sau khi chơi hư mất rồi… thì không cách nào phân tích ra nhiều tình báo hữu dụng hơn từ trên người nó nữa.”

Cô vừa dứt lời, đám khí tức tà ma Cửu U tròn vo trước mắt này lập tức nổ ầm ầm!

Nữ tu tóc lam sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, trong nháy mắt có hơn một nghìn đại trận phòng hộ được mở ra, ngăn chặn ở phía trước vụ nổ.

Mặc dù vậy thì sau vụ nổ, tòa thành vẫn bị biến thành một mớ đổ nát...

Sau khi luồng uy áp vô thượng kia biến mất, ngân phiếu lập tức lăn một vòng từ dưới đất lên rồi hỏi:

“Vậy cô có phân tích ra tình báo hữu dụng gì không?”

“Ừ, tạm thời chỉ có thể biết đối phương đang làm một thí nghiệm. Thí nghiệm dung hợp ‘tà ma Cửu U’ và ‘nhân loại’ hoặc ‘động vật’.”

Nữ tu tóc lam hồi đáp.

“Dung hợp tà ma Cửu U và nhân loại ư? Chuyện này cũng có thể làm được à?”

Ngân phiếu kinh hãi hỏi.

Dù dùng năng lượng Cửu U cải tạo nhân loại thì cũng chỉ có thể khiến nhân loại sa ngã, bị ô nhiễm thành tà ma Cửu U. Loại chuyện dung hợp này cũng có thể làm được sao?

Quan trọng nhất là dung hợp tà ma Cửu U và nhân loại để làm gì? Chẳng lẽ muốn biến tà ma Cửu U và nhân loại thành một chủng tộc, sau đó chung sống hòa bình với nhau à?

Đùa kiểu gì vậy?

“Ta không biết, có lẽ lần này kẻ kia nhất thời nổi hứng nên muốn hợp thể với người hoặc vật gì đó trong thế giới thực chăng?”

Nữ tu tóc lam cười nói:

“Nhưng dù sao cũng không phải chuyện tốt lành gì, ta nghĩ cách báo tin cho các đại môn phái để họ chú ý một chút vậy.”

“Ta sẽ không dính vào việc này đâu… Ta không chơi với mấy người nữa, đi trước đây.”

Ngân phiếu nói, nó chỉ có cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, nếu bị cuốn vào sự kiện cấp bậc Trường Sinh giả thì không phải là tìm chết sao.

Dứt lời, ngân phiếu ngự kiếm lần nữa rồi “vèo ~~” một phát đã bay khuất bóng trời mây.

“Thật là một tên nóng tính mà, có điều đi cũng đúng lúc lắm…”

Nữ tu tóc lam cười xinh đẹp nói, sau đó cô móc di động của mình ra rồi bấm vào nhóm chat.

…

Nhóm Cửu Châu Số 1

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“@ Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn đạo hữu, ngươi bắt đầu nghiên cứu hai người bị ma hóa kia chưa?”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“À, vẫn chưa. Ta còn đang đi bắt Vân Vụ Đạo Trưởng, sắp bắt được ngay rồi. Vân Tước Tử đạo hữu, xảy ra chuyện gì sao? Cô cũng cảm thấy có hứng thú với chuyện này à?”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“Ừ… Mới nãy ta nhất thời nổi hứng nên tính ra vị trí của một con chuột bị ma hóa. Sau đó ta mời một vị đạo hữu đi bắt con chuột đó đến cho ta nghiên cứu kỹ càng xem sao. Kết quả ta chơi hư mất rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Hơ? Chơi hư mất rồi là có ý gì? Cô không sao chứ?”

“Xảy ra chuyện lớn, ta bị năng lượng của thế giới Cửu U làm ô nhiễm. Hơn nữa đó không phải là tà năng thế giới Cửu U bình thường, năng lượng làm ô nhiễm ta thuộc cấp bậc Trường Sinh giả. Hiện tại thân thể của ta đang bị xâm nhập và thôn phệ với tốc độ cực nhanh, đoán chừng khoảng ba bốn ngày nữa ta sẽ hoàn toàn bị ô nhiễm và trở thành tà ma Cửu U.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trả lời.

Dứt lời, cô còn gửi ảnh chụp cánh tay phải của mình, vị trí cánh tay của cô đã bị tà năng quấn quanh, cánh tay vốn trắng noãn đã biến thành màu tím nhạt.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Vân Tước Tử tiền bối, trạng thái của cô không ổn chút nào. Mau nghĩ cách loại trừ tà năng thế giới Cửu U ra ngoài đi!”

“Thật ra ta cảm thấy da màu tím trông đẹp lắm, nếu như toàn thân ta biến thành màu tím thì hẳn sẽ rất đẹp.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Tiền bối đừng nên bỏ thuốc hằng ngày nhé (bị điên). Bị thế giới Cửu U ô nhiễm triệt để thì cô cũng xong đời luôn ấy, mau tự cứu mình đi!”

“Ầy… Thực ra, ta không có cách nào tự cứu cả. Thực lực của đối phương cao hơn ta cả một đại cảnh giới, ta căn bản không có sức phản kháng. Vì vậy ta mới bảo lần này chơi lớn rồi.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vậy Vân Tước Tử tiền bối, cô mau chém đứt cánh tay đi! Đối với tu sĩ chúng ta mà nói, mất một cánh tay cũng có vô số cách phục hồi lại lần nữa. Thừa dịp tà năng vẫn chưa hoàn toàn xâm nhập cắn nuốt thân thể cô thì mau chém đứt cánh tay này đi.”

Bây giờ Cuồng Đao Tam Lãng rốt cuộc cũng ra khỏi bí cảnh chậm chạp… Có điều lúc này hắn vẫn còn ở trên phi kiếm dùng một lần, đang trên đường bị đưa đến Linh Điệp Đảo. Lúc hắn rảnh rỗi nhàm chán login vào tài khoản chat trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thì thấy được việc này.

“Đã muộn rồi, trên thực tế ở ngay lúc ta chơi hư nó, tà năng thế giới Cửu U lập tức xâm chiếm cánh tay và hơn nửa người phía bên phải của ta, dù sao ta cũng không thể chém đứt cả nửa người mình đúng không. Hiện tại dù ta tập trung toàn lực cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ xâm nhập cắn nuốt của tà năng chút ít thôi.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bổ sung:

“Sở dĩ chỉ gửi ảnh chụp cánh tay cũng là chuyện không còn cách nào. Tuy tính tình ta cởi mở nhưng dù sao ta cũng là nữ tu, đâu thể nào cởi quần áo ra chụp thân thể mình gửi vào nhóm chat chứ. Có điều Tam Lãng muốn xem à? Ta có thể gửi riêng cho ngươi xem.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Vân Tước Tử đạo hữu cần giúp gì không?”

“Ừm, cần chứ, rất cần đấy.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói:

“@ Tuyết Lang Động Chủ, Tiểu Tuyết Lang, ta cần ngươi giúp đỡ, chờ sau khi cơ thể ta bị tà năng thế giới Cửu U xâm nhập cắn nuốt triệt để, ngươi lập tức đóng băng ta lại nhé. Sau đó ta muốn nghiên cứu thân thể mình thật kỹ càng. Chủ yếu là ngay từ đầu ta đã bố trí một trận pháp đóng băng xong xuôi nhưng lại bị vụ nổ phá hư mất rồi. Vốn còn cái dự phòng, thế nhưng trận pháp dự phòng cũng bị vụ nổ ảnh hưởng đến… tà năng thế giới Cửu U đã xâm nhập vào trong trận pháp. Ta không dám dùng trận pháp đóng băng dự phòng để đóng băng bản thân, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Ngài còn biết cái từ “ngoài ý muốn” này à! Trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng thầm đậu xanh rau má.

“Vân Tước Tử đạo hữu, không phải cô cố ý dùng thân thể mình để thử nghiệm sự cải tạo của tà năng thế giới Cửu U đối với cơ thể đó chứ?”

Thất Tu Tôn Giả đã lâu không xuất hiện chợt lên tiếng hỏi.

“Ha ha ha ha.”

Vân Tước Tử gửi một chuỗi tiếng cười:

“Thật ra nó là ngoài ý muốn thôi, thật sự chơi hư mà. Trước đó theo dự tính của ta thì nhiều nhất là một bộ phận thân thể của ta sẽ bị nhiễm tà năng thế giới Cửu U, bản thân có thể tự thể nghiệm loại ô nhiễm và cải tạo đặc thù này… Nhưng không ngờ tới, mức độ ô nhiễm của tà năng còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của ta. Có điều không sao cả, cơ thể của ta sẽ không xảy ra vấn đề, các ngươi cũng biết đặc thù thân thể ta mà… Dù bị tà năng thế giới Cửu U làm ô nhiễm triệt để thì cũng chả sao. Cho nên, mọi người cứ bình tĩnh, đừng quá lo lắng.”

Thất Tu Tôn Giả:

“Có lẽ ta đã hiểu được vì sao cô lại nhìn trúng Tam Lãng rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“*icon cười to*.”

Cuối cùng, Vân Tử Tước bổ sung thêm kết quả mình vừa phân tích được:

“Ta hoài nghi sinh vật bị ma hóa là một thí nghiệm. Đây là một thí nghiệm dung hợp tà ma Cửu U với con người hoặc động vật.”

× × × × ×

Bên kia.

Sau khi sắc trời dần tối, Joseph chở mọi người chạy ra khỏi cao tốc để tìm nơi nghỉ lại một đêm.

Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời, khổ hết chỗ nói, nếu như ngồi pháp bảo phi hành của Diệp Tư thì giờ đã đến khu Giang Nam từ đời nào rồi.

Nơi dừng chân chỉ còn phòng hai người và phòng ba người.

Đến cuối cùng, Tống Thư Hàng và Joseph được phân ngủ cùng một phòng.

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn hoài nghi không biết đây có phải là Joseph cố ý hay không.

Đương nhiên là Joseph cố ý rồi, hắn đúng là đang chờ đêm nay đấy.

Sau khi trời vừa tối, hai mắt Joseph lập tức sáng lên, vui vẻ nói:

“Sư phụ, ngươi có muốn kiểm tra tiến triển tu luyện gần đây của đệ tử không?”

Joseph cảm thấy gần đây công phu của mình tiến triển rất tốt. Thể chất, sức chịu đựng đều mạnh hơn không ít khiến hắn có loại ảo giác như tuổi trẻ được khôi phục lại. Cho nên hắn không kịp chờ đợi mà muốn biểu hiện một chút trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẫn chưa trả lời thì Joseph đã không đợi kịp mà múa bộ Thời Đại Vẫy Gọi ngay trong phòng ngủ.

Tống Thư Hàng:

“…”

Giữa đêm giữa hôm, người khác hoặc là ngủ, hoặc là làm chuyện abcxyz đáng xấu hổ gì đó với bạn gái.

Còn hắn lại phải nhìn một ông chú ngoại quốc tập thể dục theo đài, hơn nữa còn là bản tăng tốc nữa.

Mù con mợ nó rồi!

Thế nhưng, đây đều là hắn tự gây ra cả.

Chương 858: Thánh quang, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng giá để đấu một trận!

Sau khi đánh xong một lần, Joseph nhìn Tống Thư Hàng với vẻ chờ mong, khao khát có được lời bình từ sư phụ.

“Rất tốt, khá lắm.”

Tống Thư Hàng cười nói, hắn cảm giác hiện tại nụ cười của mình nhất định trông rất miễn cưỡng.

Không thể để Joseph luyện Thời Đại Vẫy Gọi nữa, nhìn mà vừa xấu hổ vừa muốn đui luôn.

Cho nên… dạy hắn chút gì đó nhỉ?

Muốn dạy Joseph tu luyện thì Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp khẳng định không thể dạy, đây là công pháp của Thông Huyền Đại Sư, muốn dạy cũng phải được Thông Huyền Đại Sư đồng ý cái đã.

Trừ Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp ra, bây giờ Tống Thư Hàng tùy tiện tìm một bộ công pháp luyện thể thông thường cũng rất đơn giản. Các loại phiên bản bình thường của Hỏa Diễm Đao, Thổ Linh Côn, Ngự Hỏa Quyết, Kiếm Thuật Trúc Cơ Cơ Bản…. chỉ cần tốn một hai khối linh thạch tam phẩm thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mà Joseph, tuy rằng trẻ hơn ba Tống, mẹ Tống mấy tuổi nhưng tuổi tác vẫn hơi lớn, đã sớm qua tuổi trúc cơ tu chân.

Dù là Thối Thể Dịch phiên bản đơn giản hóa trong tay Tống Thư Hàng, Joseph cũng không thể chịu đựng nổi.

Cho hắn công pháp tu chân nhưng không có Thối Thể Dịch phối hợp thì hắn cũng rất khó luyện ra được thành tựu gì, có lẽ luyện mười năm, hai mươi năm thì có thể mở được một hai khiếu chăng?

Tống Thư Hàng rơi vào trầm tư.

Nói thật, nghị lực của Joseph thật sự rất đáng được điểm mười. Vốn Tống Thư Hàng cho rằng Joseph chỉ nhất thời nổi hứng mới có thể kiên trì tu luyện Thời Đại Vẫy Gọi. Chờ hứng thú của hắn qua đi thì hẳn là không kiên trì được bao lâu.

Nhưng sau khi người ta học được bài tập thể dục theo đài này thì vẫn luôn kiên trì tu luyện đến nay, mỗi ngày đều luyện hơn mấy chục lần. Hơn nữa nhìn thái độ này của hắn, tuyệt đối sẽ luyện đến hết đời luôn cho mà xem.

Trước đó Tống Thư Hàng còn cân nhắc… Nếu sau này, chờ khi hắn tìm được thế ngoại đào nguyên mà vẫn có duyên với Joseph thì không ngại dẫn dắt hắn một đoạn đường. Kết quả Joseph trực tiếp chuyển đến làm hàng xóm của hắn… Duyên này xem như cưỡng ép mà kết đi.

Cho nên, dạy hắn chút gì đó vậy!

…

Joseph thấy Tống Thư Hàng mang vẻ mặt trầm tư thì cũng không quấy rầy, chỉ lẳng lặng chờ Tống Thư Hàng bình phẩm, thậm chí trong lòng mơ hồ có chút mong đợi.

“Chỗ này của ta… có một bộ kiếm pháp.”

Lúc này Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hắn cân nhắc rất lâu mới nghĩ tới một bộ kiếm pháp trong tay mình, cũng là bộ kiếm thuật duy nhất hắn học được, Thánh Quang Kiếm Thuật.

Nghe nói bộ kiếm thuật này là bộ kiếm thuật được sửa đổi mà thành sau khi đã kết hợp với phương pháp tu luyện phương Tây của một vị tiền bối rảnh rỗi đến đau bi trong giới tu sĩ. Joseph cũng là người phương Tây, nói không chừng Joseph càng thích hợp với bộ kiếm thuật này hơn chăng?

Có điều… sau khi bộ kiếm thuật này bị cải tạo thì đã là bộ kiếm thuật của tu sĩ. Dù truyền thụ cho Joseph, nhưng đối phương không mở ra được lực lượng khí huyết thì tối đa cũng chỉ có thể chơi chiêu cho đẹp mà thôi.

Cũng không biết trong giới tu chân có cách khiến người hơi lớn tuổi mở ra tâm khiếu, tiến hành tu luyện không nhỉ. Tỷ như Thối Thể Dịch bản cải tiến, hay là pháp môn mở ra tâm khiếu đặc thù, thời gian lâu chút cũng không sao cả, chỉ cần có thể mở tâm khiếu là được rồi.

Không chỉ vì Joseph mà còn là vì nghĩ cho người nhà của mình nữa.

Ba mẹ mình cũng đã lỡ mất độ tuổi tu luyện rồi. Mặc dù trong tay mình có thứ giúp kéo dài tuổi thọ, nhưng tương lai sau khi tiến vào động thiên phúc địa… Nếu có thể giúp ba mẹ mở tâm khiếu, tu luyện được lực lượng khí huyết thì cũng là chuyện tốt.

…

Lúc Joseph nghe được lời này của Tống Thư Hàng thì lập tức trở nên khẩn trương, những lời này có phải đại biểu cho việc sư phụ Tống Thư Hàng muốn chính thức dạy mình môn võ học cao cấp hơn không?

“Bộ kiếm pháp này có tên là Thánh Quang Kiếm Thuật. Lúc thi triển ra thì có uy năng phá tà. Nhưng mà… bây giờ thực lực của ngươi quá thấp, căn bản không cách nào phát huy ra uy năng của bộ kiếm thuật này.”

Tống Thư Hàng nói.

Lòng Joseph trở nên nặng trĩu.

“Có điều… trước tiên ta có thể dạy ngươi các chiêu kiếm thức. Dù tạm thời ngươi không phát huy được uy năng phá tan tà ma của bộ kiếm pháp này thì kiếm chiêu của Thánh Quang Kiếm Thuật cũng là diệu chiêu hiếm có.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Trước hết để Joseph luyện chiêu thức trước cái đã!

Sau này nếu có thể tìm được cách giúp người hơi lớn tuổi mở ra tâm khiếu thì sẽ dạy hắn phối hợp kiếm thuật với khẩu quyết, phát huy uy lực chân chính của bộ kiếm thuật này.

Quan trọng nhất là tư thế của Thánh Quang Kiếm Thuật khá đẹp, chí ít nó có phong phạm cao thủ hơn Thời Đại Vẫy Gọi rất nhiều.

“Sư phụ định dạy kiếm thuật cho ta ở ngay đây sao?”

Joseph tò mò hỏi.

“Điều kiện có hạn, trước tiên ta dạy ngươi thức thứ nhất của

Thánh Quang Kiếm Thuật, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đẩy hai cái giường sang một bên để lộ ra một khoảng trống nhỏ.

Sau đó, hắn giơ tay mở túi hành lý của mình, lấy bảo đao Bá Toái ra.

Kỳ thật Thánh Quang Kiếm Thuật cần phải dùng thanh kiếm lớn để thi triển, nhưng kiếm lớn dự phòng của Tống Thư Hàng bị ném vào trong túi thu nhỏ một tấc nên không tiện lấy ra. Vì vậy bèn dùng bảo đao Bá Toái xài đỡ trước vậy.

“Ta làm mẫu một lần trước, ngươi nhìn cho kỹ nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Joseph trừng to hai mắt nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, chỉ sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

“Thánh Quang Kiếm Thuật, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.”

Tống Thư Hàng quát lên một tiếng, sau đó kiên trì đến cùng mà bổ sung câu kiếm quyết đáng xấu hổ kia:

“Thánh quang, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng giá để đấu một trận!”

Vì dùng đao thi triển ra chiêu thức của thanh kiếm lớn, cho nên trông có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Có điều thức thứ nhất của Thánh Quang Kiếm Thuật thật sự rất tinh diệu.

Dù sao người cải tiến kiếm thuật này là một vị tiền bối cao nhân có tu vi ít nhất là từ lục phẩm trở lên. Thánh Quang Kiếm Thuật sau khi được cải tiến là loại kiếm thuật có thể dùng từ nhị phẩm cho đến lúc lên tới lục phẩm.

Lúc Tống Thư Hàng chém ra một kiếm cuối cùng, ánh sáng thánh khiết xuất hiện trên thân kiếm. Kiếm quang phát ra tiếng oong oong, ngưng tụ mà không tan, bám vào phía trên bảo đao Bá Toái nhưng không tiết ra ngoài một phần nào.

Rõ ràng là kiếm quang, nhưng lúc nhìn thấy ánh sáng thánh khiết này lại khiến người ta cảm thấy tâm thần trở nên bình lặng, có loại cảm giác ấm áp.

Joseph nhìn đến ngây người, cái màu trắng toát đó là kiếm khí

sao?

Thánh Quang Kiếm Thuật này mạnh thật!

Tuy rằng tên bộ kiếm thuật này nghe có hơi lạ. Nhưng cái tên kỳ cục kia hoàn toàn không thể che hết uy lực của bộ kiếm thuật này.

Kiếm khí đó, đây chính là kiếm khí đó!

Trong phim võ thuật Trung Quốc, thông thường chỉ có cao thủ hàng đầu mới có thể thi triển kiếm khí. Lúc trước hắn cảm thấy sư phụ dùng một quyền đánh nổ không khí đã ngầu đến không thể ngầu hơn. Không ngờ ngay cả kiếm khí mà sư phụ cũng làm được.

Tống Thư Hàng điểm đến thì ngưng, cổ tay rung một cái tán đi kiếm khí trên bảo đao Bá Toái.

“Đã thấy rõ ràng chưa?”

Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

“Chỉ nhớ được sáu phần.”

Joseph thành thật trả lời, hắn đã cố gắng ghi nhớ từng chi tiết lắm rồi, nhưng trí nhớ trong nháy mắt của con người là có hạn, hơn nữa hắn đã không còn trẻ trung gì…

“Không tệ, ít nhất cũng đạt yêu cầu rồi. Kế tiếp ta sẽ tách một thức này ra để dạy ngươi từng bước. Chờ khi nào ngươi luyện rành một thức này, có cơ hội sẽ dạy ngươi thức tiếp theo.”

Tống Thư Hàng nói.

Joseph chờ mong hỏi:

“Sư phụ, vậy xem như ta nhập môn rồi đúng không?”

“Chuyện nhập môn… cứ từ từ đã.”

Sau khi Tống Thư Hàng trầm tư một lát thì nói:

“Chờ đến lúc ta cho là có thể thì tự nhiên sẽ thu nhận ngươi. Ngươi không cần nóng vội. Hơn nữa chuyện thu đồ đệ rất phức tạp.”

Một khi nhập môn thì đó chính là danh phận thầy trò. Chí ít cũng phải để Joseph mở được tâm khiếu, chính thức bắt đầu tu hành rồi hẵng bàn lại cái danh phận thầy trò này.

“Ngoài ra… khác với bộ công pháp luyện thể cơ bản lúc trước, không có sự đồng ý của ta thì tuyệt đối không được phép truyền bộ Thánh Quang Kiếm Thuật này ra ngoài. Điểm này ngươi nhất định phải nhớ kỹ đấy.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Nếu đã cảm thấy giữa mình và Joseph nhất định có duyên phận… như vậy ít nhất phải khiến Joseph hiểu rõ điều tối kỵ của tu sĩ.

“Ta đã biết, sư phụ.”

Joseph trả lời.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi, ngoài ra, khi thi triển kiếm thuật này thì tốt nhất là nên đọc ra kiếm quyết ‘Thánh quang, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng giá để đấu một trận!’ nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Joseph:

“Nhất định phải đọc thành tiếng sao?”

“Khi đọc ra thì uy lực sẽ càng lớn. Không đọc thì uy lực sẽ giảm đi nhiều. Lúc ngươi tu luyện, chỉ cần đọc thầm thôi là được.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Joseph:

“Ta đọc, ta đọc!”

× × × × ×

Một giờ sau.

Joseph mượn bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng, nỗ lực tu luyện Thánh Quang Kiếm Thuật thức thứ nhất, trong miệng quát khẽ: “Thánh quang, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng giá để đấu một trận!”

Có điều bảo đao Bá Toái có hơi quá nặng đối với hắn, sau khi tu luyện vài lần, hắn không thể không dừng lại nghỉ ngơi, nhưng tinh thần của hắn lại tăng lên gấp trăm lần.

Mặc dù chỉ là động tác suông… nhưng quả nhiên khi luyện lại thấy tốt hơn Thời Đại Vẫy Gọi nhiều, ít nhất cũng không làm mù mắt người nhìn.

Nhìn Joseph đắm mình tu luyện, Tống Thư Hàng lấy di động mở Nhóm Cửu Châu Số 1 ra.

Hắn muốn hỏi các tiền bối xem giới tu sĩ có cách nào có thể khiến người hơi lớn tuổi mở ra khiếu huyệt trong cơ thể hay không?

Vừa online thì lập tức phát hiện hôm nay trong nhóm đặc biệt náo nhiệt.

Tiền bối Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử rất ít khi login lại đang online, cũng kể rõ quá trình cô nghiên cứu con chuột bị ma hóa và lấy thân tìm đường chết như thế nào.

Tống Thư Hàng thiếu chút nữa thì phọt ra. Thì ra lúc đó là Vân Tước Tử tiền bối bảo tấm ngân phiếu kia mang con chuột bị ma hóa đó đi.

Kéo xuống một hơi.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy tin nhắn của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả:

“@ Bá Đao Tống Nhất, Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi còn chưa tới khu Giang Nam sao?”

Có điều đây là tin nhắn từ mấy tiếng trước.

Trừ Bạch Tôn Giả ra, Thông Huyền Đại Sư vậy mà cũng @ hắn một lần… Không biết Thông Huyền Đại Sư tìm hắn có chuyện gì đây?

Sau đó lại là tin nhắn của Bạch Tôn Giả:

“@ Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Vân Tước Tử đạo hữu, nếu muốn loại trừ tà năng thế giới Cửu U thì có thể suy xét đến việc tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu, trên người hắn có một vật có hiệu quả loại bỏ tà năng thế giới Cửu U không tệ.”

Thứ Bạch Tôn Giả nói đến chính là hạch tâm bên trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng, nó quả thực là khắc tinh của tà năng và tà ma thế giới Cửu U.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“Cảm ơn Bạch đạo hữu… ta phong ấn thân thể mình trước đã, nghiên cứu nó xong rồi hãy nói. Chờ sau khi ta nghiên cứu xong lại mời Bá Đao đạo hữu giúp một tay.”

Mình tự nghiên cứu mình sao? Đây là muốn nghiên cứu thế nào hở trời?

Kéo xuống chút nữa là Diệt Phượng Công Tử và mấy vị đạo hữu đang trao đổi tâm đắc trong tu luyện gần đây.

Những tâm đắc trong tu luyện này đều là kinh nghiệm từ ngũ phẩm trở lên.

Tống Thư Hàng xem một mạch, tuy rằng vẫn còn như ngắm hoa trong sương, nhưng trong lúc mơ hồ lại cảm thấy đã thu hoạch không ít.

Chương 859: Thấy đạo hiệu Hạch Bạo Tôn Giả này thế nào?

Lịch sử trò chuyện của Nhóm Cửu Châu Số 1 là cả một kho báu.

Chờ đến lúc Tống Thư Hàng tấn thăng ngũ phẩm, những tâm đắc tu luyện mà các tiền bối đã thảo luận trong nhóm đều sẽ trở thành tài sản quý báu của hắn.

Sau khi xem tin nhắn trong Nhóm Cửu Châu Số 1 xong, Tống Thư Hàng bắt đầu trả lời:

“@Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, bọn ta đang trên đường đi đến khu Giang Nam thì nửa đường xảy ra chút chuyện... hiện tại vẫn còn đang trên đường đi. Phỏng chừng trưa mai mới có thể đến. @Vân Du Tăng Thông Huyền, Thông Huyền đại sư, tìm ta có chuyện gì không?”

Đúng lúc Bạch Tôn Giả đang online, cho nên chẳng mấy chốc đã trả lời tin nhắn của Tống Thư Hàng:

“Trưa mai mới đến hả? Đã vậy thì giờ ta sẽ đi mượn một cái lò, luyện chút đồ thú vị.”

“Luyện chút đồ? Bạch tiền bối muốn luyện chế cái gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Chờ luyện thành rồi nói sau, bây giờ giữ bí mật trước. Như vậy ta cũng không ở khu Giang Nam chờ ngươi nữa, chừng nào ta luyện chế bảo vật xong lại tới tìm ngươi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Không thành vấn đề.”

“Đến lúc đó gặp nhau... Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này, người biết phần mềm chat mà chúng ta đang dùng có chức năng hội viên chưa?”

Bạch Tôn Giả đột nhiên nói.

Bạch tiền bối nhảy qua đề tài có liên quan dễ sợ.

“Ta biết chứ, hơn nữa phần mềm chat này hút máu ghê quá, hội viên còn chia thành nhiều loại nữa chứ, mỗi loại đều thu một khoản tiền. Hồi trước khi chỉ là một học sinh bình thường thì ta chỉ có thể giữ hai ba loại chức năng hội viên thôi à.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả:

“*icon mỉm cười* Sau khi đăng ký tài khoản này, ta đã mở hết tất cả chức năng hội viên của tài khoản này đấy.”

Tống Thư Hàng:

“*icon cười toét miệng* ha ha.”

Chẳng lẽ bây giờ Bạch Tôn Giả đang rất nhàm chán à? Chứ không thì sao tự dưng lại nói chuyện phần mềm chat, khoe khoang tất cả chức năng hội viên với hắn làm chi?

Bạch Tôn Giả:

“Gần đây ta phát hiện trong phần mềm chat này, hội viên có một chức năng rất hay, đó chính là chức năng ‘auto save tin nhắn nhóm’. Ngày hôm qua lúc ta dọn dẹp bộ nhớ điện thoại, bất cẩn xóa sạch tất cả lịch sử chat. Vì vậy ta vào lịch sử lưu tin nhắn nhóm xem lại lịch sử chat mấy ngày nay của Nhóm Cửu Châu Số 1, sau đó ngươi đoán xem ta nhìn thấy gì nào? Ta bất ngờ phát hiện có một phần lịch sử chat rất thú vị... là lịch sử tin nhắn lúc chúng ta ở Thiên Giới Dao Trì, nội dung trong đó còn nhiều hơn cả lịch sử chat trong điện thoại lúc chưa xóa nữa.”

Tống Thư Hàng: Σ(°△°|||)

Đậu xanh, vậy mà cũng được à? Khó tin thế!

“Bạch tiền bối, nếu ta nói đó là một bi kịch ngoài ý muốn thôi thì ngài có tin không?”

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Bạch Tôn Giả:

“Yên tâm đi, ta biết đó là ngoài ý muốn mà, cho nên... ta sẽ không so đo với ngươi đâu.”

Gần đây Bạch Tôn Giả dễ tính đến bất ngờ luôn! Cực kỳ có phong phạm của tiền bối, đại nhân tất có đại lượng.

“Cám ơn Bạch tiền bối đã thông cảm!”

Tống Thư Hàng kích động đến mức lệ rơi đầy mặt.

“Chuyện nhỏ, đừng khách sáo, vậy gặp lại ngươi sau... À, chắc ta luyện khí sẽ tốn chút thời gian, nhưng mà ta nhất định sẽ chạy về trước trận đại chiến của Bắc Hà và Đồng Quái.”

Bạch Tôn Giả bổ sung.

Sau khi nói xong, Bạch Tôn Giả lập tức offline.

Tống Thư Hàng vỗ ngực mấy cái, lại tránh thoát được một kiếp rồi.

...

Đúng lúc này, Thông Huyền đại sư online.

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng sư đệ còn đó không? Ta là Tam Nhật, điện thoại ta mới mua bị nổ rồi, cho nên chỉ có thể mượn điện thoại của phương trượng online tìm ngươi. Ối trời ạ, vốn thấy hiệu điện thoại mới này có kiểu dáng rất đẹp mắt nên ta muốn mua về cải tạo lại một chút. Nhưng chưa kịp cầm nóng tay thì thứ này đã nổ rồi. Sau đó ta đi tới nhà sản xuất hiệu điện thoại di động này quậy cho một trận, đúng là xem mạng người như cỏ rác, mang thứ này lên máy bay cũng làm nổ máy bay luôn ấy chứ!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“Ta mới vừa nhìn lịch sử chat, vốn dĩ hôm nay ta cũng đến khu Giang Nam, muốn tìm ngươi để mang ba đứa nhóc về. Nhưng ngươi còn chưa tới, mà bên ta lại đột nhiên có chút việc gấp nên đành phải đi về trước. Cho nên bây giờ ta muốn nhờ ngươi chăm sóc ba đứa Quả Quả giúp ta, nhiều nhất là hai ba ngày sau ta sẽ dẫn ba đứa nhóc về.”

Tống Thư Hàng:

“Không thành vấn đề, Tam Nhật sư huynh.”

“Nếu như ba đứa giặc con đó không nghe lời thì ngươi cứ đánh thẳng tay, đừng khách khí. Trẻ hư là phải dạy dỗ, hơn nữa tụi nó khỏe lắm, đánh mấy cái không chết được đâu.”

Vân Du Tăng Thông Huyền tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

"Ta sẽ làm hết sức... Thật ra thì ba nhóc Quả Quả vẫn nghe lời lắm."

"Ngươi đối xử với mấy đứa giặc con quá tốt, cho nên sau khi về chùa, suốt ngày Quả Quả cứ lẩm bẩm muốn đến chỗ ngươi chơi."

Vân Du Tăng Thông Huyền cười hắc hắc:

"Cứ quyết định vậy nhé, chờ hai ba ngày nữa gặp nhau, sư huynh ta sẽ mang cho ngươi một thứ rất thú vị. Vậy nhé, bye bye."

Tống Thư Hàng:

"Bye bye."

Sau khi Tam Nhật sư huynh out, Dược Sư mới chậm rãi ló đầu lên, dùng chat voice nói:

"Cha mẹ ơi, đột nhiên thấy Thông Huyền đại sư nói chuyện, ta còn tưởng thế giới tận thế đến nơi rồi đấy."

Diệt Phượng Công Tử:

"Ta cũng bị dọa hết hồn, tưởng đâu Thông Huyền đại sư sắp phá công chứ."

Phá Dương Kích Quách Đại:

"*icon đầu chó dễ thương*"

Cuồng Đao Tam Lãng:

"*icon tức giận vò đầu chó lầu trên*"

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Muah ha ha, lâu rồi mới thấy đầu chó của Quách Đại đạo hữu, không cướp một lần cũng thấy có lỗi với cái tay của Lãng mỗ."

Diệt Phượng Công Tử:

"*icon tức giận vò đầu chó lầu trên*"

Dược Sư:

"*icon tức giận vò đầu chó lầu trên*"

Diệt Phượng Công Tử:

"Dược Sư đạo hữu, ta vò Tam Lãng, ngươi vò ta làm gì?"

Dược Sư:

"Mạng chậm quá~ bây giờ ta và Tử Yên đang hưởng tuần trăng mật tại một nơi vô cùng hoang vu hẻo lánh, tín hiệu không tốt lắm. Hơn nữa điện thoại di động của ta cũng lỗi thời rồi, định đổi cái mới, sau đó lại tìm đạo hữu cải tạo một chút."

Diệt Phượng Công Tử:

"..."

Dược Sư đạo hữu, show ân ái sẽ chết nhanh lắm, ngươi không hiểu đạo lý này à?

Tống Thư Hàng:

"Dược Sư tiền bối, đừng mua hiệu điện thoại mà Tam Nhật sư huynh mới vừa nói nhé, sẽ nổ đó."

Dược Sư:

"Tam Nhật mua hiệu gì?"

Tống Thư Hàng:

"Ặc, mới vừa rồi sư huynh chưa nói hiệu gì sao? Vậy thì hỏi lại đi."

Dược Sư:

"Đến lúc đó lại nói. PS: Thấy đánh chữ nhanh như vậy là biết ta đánh hộ rồi nhỉ. Giang Tử Yên."

Show ân ái trá hình!

Phá Dương Kích Quách Đại:

"Tam Lãng ngu xuẩn à, hình đầu chó dễ thương lúc nãy là ảnh lúc nhỏ của Đậu Đậu đấy. Ta thả đầu chó ra, nhưng cũng không có ý muốn vò nó đâu. Ngoài ra, Đậu Đậu sắp gả cho người ta rồi, gần đây điểm tức giận của nó cao lắm. @Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân. Không cần cám ơn ta, ta tên là Quách Lôi Phong."

Cuồng Đao Tam Lãng:

"..."

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

"Khó chịu, muốn khóc. Cả ngày hôm nay bà xã trong game không online, đừng đụng tới ta."

Phá Dương Kích Quách Đại:

"..."

Đang nói chuyện, Hiến Công Cư Sĩ online. Hắn vừa online đã lập tức kêu gọi Tống Thư Hàng:

“@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu còn đó không?”

Tống Thư Hàng:

“Còn đây... Hiến Công tiền bối hấp thu Long Ma dược tề xong rồi sao?”

“Hấp thu thành công rồi, tiếp theo ta muốn tìm chỗ bế quan để trùng kích cảnh giới Tôn Giả thất phẩm. Trước khi bế quan, ngươi cho ta tọa độ đi, ta có thứ này muốn dùng phi kiếm truyền thư gửi qua cho ngươi.”

Hiến Công Cư Sĩ cười nói, tai họa ngầm nhiều năm đã được giải trừ, hiện tai tâm tình của cư sĩ rất tốt.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên:

“Chẳng lẽ là thứ đó?”

“Chính là thứ đó!”

Hiến Công Cư Sĩ cười nói.

Hồi trước, sau khi lấy được thi thể long ma từ chỗ Bạch Tôn Giả, Hiến Công Cư Sĩ và Tống Thư Hàng đã âm thầm chuẩn bị luyện chế một món pháp khí có tên là Long Vĩ Độn Ảnh để cảm ơn Bạch Tôn Giả.

Loại pháp bảo này có thể cố định buff thêm chút tốc độ phi hành cho phi kiếm, từ đó đột phá tốc độ cực hạn tự thân, Bạch Tôn Giả thích đua phi kiếm như vậy chắc chắc sẽ rất thích món đồ này.

Mà bây giờ, Hiến Công Cư Sĩ đã luyện thành món pháp bảo này rồi.

Đối với Tống Thư Hàng, bảo bối này tới rất đúng lúc. Về mặt nào đó, có thể nói là mưa rơi đúng lúc.

Mặc dù lúc nãy Bạch Tôn Giả có nói không so đo chuyện xảy ra trong Thiên Giới Dao Trì, nhưng nếu có Long Vĩ Độn Ảnh làm lễ vật thì Bạch Tôn Giả nhất định sẽ vui vẻ, sau đó sẽ càng không so đo sự kiện tấm ảnh phượng quan, phượng bào ngoài ý muốn trong Thiên Giới Dao Trì nữa!

Đây chính là lợi khí có thể khiến tâm tình của Bạch tiền bối cực tốt.

“Hiến Công tiền bối, ngày mai ta đến khu Giang Nam, đến lúc đó ta gửi tọa độ qua cho ngài, ngài cứ gửi phi kiếm truyền thư qua cho ta là được.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Hiến Công Cư Sĩ trả lời:

“Không thành vấn đề. Vừa hay ta cũng phải tranh thủ thời gian làm công tác chuẩn bị để bế quan trùng kích cảnh giới.”

Tống Thư Hàng:

“Chúc tiền bối lên cấp thuận lợi.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Chúc tiền bối lên cấp thuận lợi, đến lúc đó phải gọi tiền bối là Hiến Công Tôn Giả rồi.”

Sau đó, đạo hữu nào trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đang online cũng đều dâng lên lời chúc phúc chân thành của mình.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng lại lên tiếng:

“Nghe nói sau khi tấn thăng Tôn Giả, có thể đổi một cái đạo hiệu khác nghe kêu hơn...”

Tam Lãng còn chưa nói tiếp câu sau, thánh đấu sĩ online 24/24 của Nhóm Cửu Châu Số 1 Bắc Hà Tán Nhân đã lâu không xuất hiện đột nhiên hiện thân:

“Tam Lãng đạo hữu, đừng nói phần sau nữa, tháng này không thích hợp cho ngươi đi tìm chết đâu.”

Nhưng tiếc là rốt cuộc Bắc Hà Tán Nhân vẫn chậm một bước.

Câu tiếp theo của Cuồng Đao Tam Lãng gần như phát ra cùng lúc với Bắc Hà Tán Nhân:

“Ví dụ như đạo hiệu Hạch Bạo Tôn Giả chẳng hạn, nghe rất kêu rất trâu bò. Hiến Công tiền bối ngươi thấy thế nào?”

(*Nổ hạt nhân)

Hiến Công Cư Sĩ:

“A a a a a a a!”

Mỗt chuỗi a a thật dài này đã đủ để biểu đạt tâm tình lúc này của Hiến Công Cư Sĩ.

Bắc Hà Tán Nhân thở dài, cho dù là hắn cũng không thể cứu mạng Cuồng Đao Tam Lãng rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Mới vừa rồi hắn lại nóng đầu, đi kể một câu chuyện cười kinh dị không nên kể, chơi dại rồi!

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1 nhất thời lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều biết, hạch bạo là vết sẹo lâu năm trong lòng Hiến Công Cư Sĩ, nếu bị vạch ra chính là máu chảy đầm đìa. Trước đây, ai dám nhắc tới truyện này trước mặt Hiến Công Cư Sĩ thì cư sĩ lập tức liều mạng với người đó ngay.

Sau đó, theo thân thể và thực lực dần khôi phục, Hiến Công Cư Sĩ cũng không quá cấm kỵ chuyện hạch bạo như trước nữa, vết sẹo năm xưa cũng đang dần khép lại.

Nhưng mà bây giờ, hành động của Tam Lãng đạo hữu chẳng khác gì thọc một đao vào ngay vết sẹo năm xưa trong buồng tim của Hiến Công Cư Sĩ.

Sau một lúc lâu, Hiến Công Cư Sĩ trả lời:

“Nhận lời chúc lành của Tam Lãng đạo hữu... Đợi sau khi bổn tọa tấn thăng Tôn Giả, sẽ tặng Tam Lãng đạo hữu vài quả bom nguyên tử để làm quà cám ơn.”

Đến lúc đó, hắn nhất định phải cột mười quả bom nguyên tử lên trên người Cuồng Đao Tam Lãng, bắn hắn vào trong vũ trụ luôn cho rồi đi!

Chương 860: Ngày hôm đó, mọi người đều gào thét: Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!

Đêm dần khuya.

Lúc này, ở Tử Cấm Thành đã không còn bóng dáng du khách nào nữa.

Bắc Hà Tán Nhân thở dài, yên lặng đóng màn hình điện thoại lại. Hắn đã nhanh tay nhắc nhở Cuồng Đao Tam Lãng rồi nhưng không ngờ vẫn chậm một bước.

Tên Tam Lãng này hết thuốc chữa luôn rồi.

Tên này chẳng thèm nhớ kết cục của mấy lần tự tìm chết trước, đúng là não cá vàng mà, vết sẹo còn chưa lành đã quên đau rồi. Hơn nữa gần đây, hắn càng ngày càng biết tìm đường chết... Chẳng lẽ đây chính là đạo của Tam Lãng đạo hữu sao?

Một lát sau, Bắc Hà Tán Nhân nhìn Tử Cấm Thành cao lớn trước mắt, trong mắt lộ ra ý cười.

“Vào ngày đầu tháng chín hôm đó, nhất định sẽ tặng cho tên thầy bói rởm kia một kinh hỉ.”

Bắc Hà Tán Nhân nhếch miệng nói, hắn rất nôn nóng chờ ngày đại chiến một trận với thầy bói rởm.

Đến lúc đó, hắn nhất định phải cho tên thầy bói rởm kia biết cái gì gọi là tuyệt vọng!

“Đáng tiếc, nếu như đại chiến vào đêm trăng tròn nhất định có không khí hơn nhiều. Cũng không biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu đạo hữu tới xem chiến nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân nói thầm trong lòng.

Đương nhiên là đạo hữu đến xem chiến càng nhiều càng tốt, treo thầy bói rởm lên đánh trước mặt mọi người càng có cảm giác thành tựu, chỉ nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi.

Nhưng nếu người xem chiến quá nhiều, Bắc Hà Tán Nhân lại sợ thầy bói rởm sẽ không dám đi ra. Tay nghề dịch dung của tên kia thiên hạ vô song, thường xuyên dịch dung thành hình dáng đạo hữu khác đi bói toán lừa người ta, đắc tội không ít người. Nếu người xem chiến quá nhiều, lỡ may hắn tưởng đây là đang bày trận bắt hắn, không chịu hiện thân thì phiền toái.

“Phù…”

Sau khi phun ra một hơi khí đục thật dài, khí thế trên người Bắc Hà Tán Nhân bỗng tăng vọt lên, nhưng khi tăng lên tới trình độ nhất định thì lại bị chính hắn áp chế xuống.

“Vẫn chưa tới lúc, còn phải nhẫn nại thêm mấy ngày nữa. Nhẫn nại là khổ sở, nhưng quả kết ra lại thật ngọt lành.”

Dứt lời, Bắc Hà Tán Nhân sãi bước đi về phía trước.

Sau mấy bước, thân hình hắn bỗng biến mất ngay tại chỗ.

Hắn ẩn giấu bản thân, ngồi tĩnh tọa tu luyện, yên lặng chờ đợi đến ngày đại chiến ở đỉnh Tử Cấm.

Trước lúc hái trái ngọt, hết thảy nhẫn nại đều đáng giá.

Cùng lúc đó, ở một nơi cách Tử Cấm Thành mười dặm, có một cậu thanh niên xinh trai đang ngồi xếp bằng ở ven đường.

Ở trước người hắn có đặt một cái chén nhỏ, nhìn qua hình như là đang ăn xin?

Nhưng cậu trai ăn mặc rất đàng hoàng sạch sẽ, trông không giống như đang xin xỏ, cũng không giống như ăn mày.

Những người đi ngang qua đều tò mò nhìn cậu, thanh niên chỉ mỉm cười đáp trả. Nụ cười rất tinh khiết, không ít cô gái trẻ thấy nụ cười của cậu thanh niên này lại mơ hồ có chút động lòng.

“Tiểu Khiết, cậu có thấy tiểu soái ca này nhìn rất quen mắt không?”

Lúc này, có một cô gái nói với cô bạn của mình.

“Nghe A Mẫn nói mình cũng cảm thấy cậu này thật quen mắt. Một cậu trai thuộc loại ấm nam có nụ cười thuần khiết thế này, chẳng lẽ là minh tinh nào đó sao?”

Cô bạn trả lời.

Đang nói chuyện, có một bà mẹ trẻ dắt theo cô con gái nhỏ nhà mình đi ngang qua cậu thanh niên.

Khi thấy anh trai ngồi ở ven đường, cô bé con suy nghĩ một chút, sau đó móc từ trong túi mình ra một đồng tiền rồi ném vào trong chén của anh trai nọ.

Cậu thanh niên xinh trai kia ngẩng đầu lên nhìn cô bé con trước mắt, lần nữa khẽ mỉm cười.

Nụ cười lần này nụ cười vô cùng có mị lực làm ấm lòng người!

“Anh ơi, anh cười thật là đẹp.”

Cô bé chớp mắt một cái nói.

Bà mẹ trẻ tuổi lặng lẽ kéo tay con gái, muốn dắt con gái rời đi.

Lúc này, cậu thanh niên xinh trai đưa tay bắt lấy đồng tiền trong chén, hắn hài lòng gật đầu nói:

“Cô bé, tiền quẻ đã nhận, bần đạo sẽ tính một quẻ cho cô bé nhé!”

“Dạ?”

Cô bé chớp mắt nghi hoặc.

Cậu thanh niên xinh trai mỉm cười nói:

“Cô bé muốn xem về cái gì?”

“Xem cái gì cũng được ạ?”

Cô bé hỏi. Bé có xem qua ti vi, phim ảnh nên cũng không xa lạ gì với chuyện xem quẻ thế này.

Bà mẹ trẻ thấy con gái mình có vẻ rất hứng thú nên chỉ đành chiều theo ý bé.

Nhưng cô vẫn cảnh giác nhìn về cậu thanh niên đẹp trai trước mắt, nếu như đối phương dám lấy xem quẻ làm cái cớ để hỏi tình huống gia đình của cô thì đừng trách cô không khách khí.

Năm gần đây, mấy tên lừa gạt có quá nhiều chiêu trò, khiến người ta rất khó lòng phòng bị cho nên làm việc gì cũng phải đề cao cảnh giác.

“Cái gì cũng được.”

Cậu thanh niên xinh trai gật đầu đáp.

Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó mới nghiêm túc nói:

“Vậy anh giúp em xem thử năm nay ba em có về nhà ăn Tết không? Năm ngoái ba chỉ gọi một cú điện thoại chứ không về, nhưng em khóc muốn ba trở về, ba chỉ nói ba sẽ cố gắng hết sức xin điều về trong năm nay.”

“Không thành vấn đề.”

Cậu thanh niên xinh trai móc ra một cái mai rùa...

Cái mai rùa này cho người ta một thấy giác rất xưa cũ.

Bà mẹ trẻ bất giác nhìn về phía hoa văn trên mai rùa, đột nhiên cảm thấy bản thân nhìn thấy vô số tia sáng... Những tia sáng này dựa theo quỹ tích nhất định tạo thành rất nhiều hình vẽ khiến người ta choáng váng hoa mắt.

Cũng may cô kịp thời thu hồi tầm mắt mới không thấy choáng váng nữa.

Mai rùa này thật cổ quái.

Trong lúc đang suy tư, cậu thanh niên xinh trai bắt đầu lắt mai rùa một cách có nhịp điệu. Sau đó nhẹ nhàng hất một cái, bốn đồng tiền từ trong mai rùa rơi ngay trước mặt cậu thanh niên.

Sau đó cậu thanh niên xoa cằm nhìn chằm chằm vào quẻ tượng trên đất.

Cô bé trông mong hỏi:

“Anh ơi, thế nào ạ? Năm nay ba em có về không ạ?”

Cậu thanh niên xinh trai ngẩng đầu, lộ ra nụ cười ấm áp.

Kết quả của quẻ tượng... là cát. Quẻ này là để xem cho vấn đề mà bé gái hỏi, quẻ cát đại biểu năm nay cha cô bé sẽ bình an về nhà.

Thế nhưng... quẻ của hắn khác với quẻ của người khác.

Bởi vì... hắn là Đồng Quái Tiên Sư mà.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng quẻ của hắn phải xem ngược lại.

Cho nên quẻ cát này đại biểu năm nay cha cô bé vẫn sẽ không về nhà. Hai năm không trở về nhà ăn tết, người này là Đại Vũ sao?

*Đại Vũ: người trong truyền thuyết có công trị thuỷ đời vua Thuấn. Ông đã dành hầu hết thời gian cá nhân trong 13 năm để hoàn thành dự án nạo vét dải phù sa sông.

“Nếu là ta của trước kia, ta nhất định sẽ nói với cô bé rằng đây là một quẻ cát, mong muốn trong lòng nhất định sẽ thành hiện thực. Nhưng mà đó là ta của trước kia rồi."

"Nhưng ta của bây giờ lại có chút lý giải mới về đạo dịch dung. Bây giờ ta đang dịch dung thành Bá Đao Tống Nhất tiểu hữu, ta biến thành bộ dạng của hắn, ngụy trang khí tức của hắn. Nhưng nhiêu đây vẫn chưa đủ, ta muốn biến thành Bá Đao Tống Nhất tiểu hữu chân chính. Nếu như Tống Thư Hàng tiểu hữu đối mặt với tình huống này, hắn sẽ làm gì?"

Không sai, nhân vật mà bây giờ hắn dịch dung thành chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu, người đang ở thành phố Văn Châu xa xôi, đang trên đường đi khu Giang Nam!

Đồng Quái Tiên Sư xoa cằm, suy tư chốc lát.

Sau đó hắn đột nhiên nhoẻn miệng cười:

"Cô bé, có thể cho anh một sợi tóc của em được không?"

"Dạ?"

Cô bé suy nghĩ một chút, sau đó vẫn bắt lấy đuôi sam nhỏ của mình, chẳng mấy chốc đã lấy từ trên đó xuống một sợi tóc mỏng rồi đưa cho anh trai cười rất đẹp mắt trước mặt.

Tống Thư Hàng do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành nhận lấy tóc, tiếp đó hắn móc từ trong ngực ra một tờ giấy trắng rồi gói sợi tóc mỏng này lại. Sau đó gấp đôi lại mấy lần, giấy trắng bị hắn xếp thành hình trái tim.

Cuối cùng Đồng Quái Tiên Sư đưa tay vỗ nhẹ lên trái tim bằng giấy trắng, âm thầm để lại một tiểu pháp thuật.

"Tối nay lúc ngủ, em nhớ đặt nó dưới gối, sau đó em sẽ nhận được một niềm vui bất ngờ."

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười nói.

Cô bé nghi hoặc nhận lấy trái tim bằng giấy, sau đó bé lại nghiêm túc hỏi:

"Nhưng anh vẫn chưa nói cho em biết năm nay ba em có về hay không mà?"

"Mặc dù sẽ không trở về nhưng em vẫn có thể gặp được ba mình đấy."

Đồng Quái Tiên Sư khẽ cười.

“Thật ạ?”

Cô bé hỏi.

“Thật.”

Đồng Quái Tiên Sư duy trì nụ cười chiêu bài của mình.

Dường như nụ cười này đã tiếp lòng tin cho cô bé, cô bé vui vẻ cẩn thận cất trái tim bằng giấy vào trong ngực.

Bà mẹ trẻ dùng ánh mắt cổ quái nhìn Đồng Quái Tiên Sư... Nhưng không biết có phải do bị mai rùa kia ảnh hưởng hay không, cô cũng không ngăn cản con gái nhận lấy trái tim bằng giấy kia.

Dõi mắt nhìn hai mẹ con trẻ tuổi rời đi, Đồng Quái Tiên Sư thỏa mãn gật đầu một cái, hắn cảm giác đại đạo dịch dung của mình đã tiến thêm một bước.

Nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy chưa đủ.

Bởi vì hắn của hôm nay, thành tích về phương diện thuật dịch dung gần đạt tròn điểm, nhưng thành tích về xem quẻ lại gần như là 0 điểm.

Hôm nay hắn không thành thật nói cho khách nghe về quẻ tượng mà mình tính ra, mà lại nói kết quả ngược lại của quẻ tương mình tính ra, cho nên hôm nay coi như hắn làm thầy bói không hợp cách.

“Quả nhiên, nhân vật Tống Thư Hàng tiểu hữu này không thích hợp để ta dùng tiếp. Hay là đổi người khác đi... Nhân vật Lệ Chi Tiên Tử gần đây cũng không thể dùng, theo như lời của Tam Lãng chính là quá tam ba bận. Ưm, Hiến Công tiền bối thì sắp bế quan lần nữa... tin tức này rất tốt. Vậy lần sau sẽ dùng hình dáng của Hiến Công tiền bối!”

Đồng Quái Tiên Sư thầm nói trong lòng.

Ngay lúc hắn đang suy tư, đột nhiên nghe được bên cạnh có người kêu lớn:

“Cao Thăng sư huynh! Ta gặp được Cao Thăng sư huynh thật ngay ngoài đời này! Là Cao Thăng sư huynh trong Trận Chiến Mạt Pháp. Mọi người mau tới đây, đừng để hắn chạy mất! Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết hây hây hây!”

Sau đó vô số người dường như bừng tỉnh.

Tiếp đó, mọi người cùng kêu lên:

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết! Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

Mọi người một bên hô gào, một bên chạy tới bao vây vị trí của Đồng Quái Tiên Sư. Thật ra mọi người cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn nhìn thử rốt cuộc Cao Thăng sư huynh ở ngoài đời có dáng dấp thế nào thôi.

Đồng Quái Tiên Sư:

“...”

Không đến mức như vậy chứ? Chỉ là một bộ phim thôi mà, hơn nữa chỉ mới ra rạp thôi! Tại sao lại gây ra náo động thế này?

Thấy đám người không ngừng áp sát tới, Đồng Quái Tiên Sư nhanh tay cầm lấy tiền đồng trên đất, bay ra ngoài chạy thoát thân.

“Cao Thăng sư huynh chạy rồi!”

“Đuổi theo!”

“Đừng có ngừng hô khẩu hiệu, Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

“Lăng Dạ gả cho ta... Lăng Dạ gả cho ta... Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

Vậy nên đám người bất giác tụ thành hàng dài, liều mạng đuổi theo sau Đồng Quái Tiên Sư.

Khi thấy càng ngày càng nhiều người vừa chạy vừa kêu “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”, mọi người cứ tưởng là hoạt động gì đó nên càng ngày càng có nhiều người gia nhập vào hàng dài.

Đồng Quái Tiên Sư đang chạy như điên ở phía trước khóc không ra nước mắt.

Đậu xanh rau má, tại sao mình lại dịch dung thành bộ dạng của Tống Thư Hàng tiểu hữu cơ chứ?

Chương 861: Nhất định là bát tự của ta và Tống Thư Hàng tiểu hữu không hợp

Đồng Quái Tiên Sư đã đánh giá thấp thủ đoạn của Hoàng Sơn Chân Quân. Dưới sự phổ biến rộng rãi của Cân Quân, Trận Chiến Mạt Pháp cũng đã nổi như cồn trước khi ra rạp rồi. Hôm nay sau một ngày ra rạp, bộ điện ảnh cực kỳ chất lượng này đã chinh phục tất cả khán giả mê phim, một lần nữa lại làm khiến cả Hoa Hạ điên đảo chỉ trong thời gian ngắn.

Mà nhân vật phản diện Cao Thăng sư huynh cũng càng đi sâu vào lòng người y như nhân vật chính Lăng Dạ.

Chỉ trong thời gian ngắn, câu thoại “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!” đã thành từ khóa hot nhất trên bảng xếp hạng tìm kiếm trong tuần này. Thậm chí có thể nói, Cao Thăng sư huynh chính là nhân vật duy nhất có thể cạnh tranh độ hot với nhân vật chính Lăng Dạ!

Trước đó, Tống Thư Hàng do Đồng Quái Tiên Sư ngụy trang thành vẫn luôn duy trì nụ cười thuần khiết cởi mở, vậy nên người đi đường nhất thời không nghĩ tới một chàng trai ấm áp như hắn lại là Cao Thăng sư huynh trong phim.

Nhưng ánh mắt của quần chúng luôn sáng như đuốc, kiểu gì cũng sẽ có người mang theo hỏa nhãn kim tinh nhận ra Tống Thư Hàng.

Vì vậy mới có một màn như đã kể.

Ước chừng có đến mấy trăm người cuồng nhiệt đuổi theo Cao Thăng sư huynh đang chạy ở phía trước, hơn nữa đội ngũ này còn đang mở rộng không ngừng, tất cả mọi người đồng loạt hét to:

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

Cuối cùng trong số những người gia nhập đội ngũ, có rất nhiều người chỉ đơn thuần là thấy thú vị nên gia nhập mà thôi.

Nhưng người càng ngày càng nhiều thế này sẽ khiến càng nhiều người tò mò hơn.

Đây chính là tâm lý quần chúng, vì vậy một hoạt động toàn dân chạy cự ly ngắn đã được rầm rộ triển khai.

Đồng Quái Tiên Sư khổ không nói nổi, mấy thủ đoạn như ẩn hình, bay lên trời hay chui xuống đất đều không thích hợp thi triển vào lúc này. Nếu hắn đột nhiên bay lên trời ngay trước mắt mọi người thì chắc chắn ngày mai sẽ thành đầu đề đăng báo ngay.

Càng rầu hơn nữa là hắn cũng không thể chạy hết tốc lực, phải khống chế tốc độ chạy trốn ở mức nhanh hơn người bình thường một chút mà thôi. Nếu không khống chế, lỡ may sơ ý để tốc độ chạy vượt qua nhà vô địch thế giới mấy con phố thì cũng toi.

Cũng may bản lĩnh tránh né của Đồng Quái Tiên Sư không phải hạng xoàng, sau khi dẫn đám quần chúng phía sau chạy hết hai con phố, hắn ngoặt chỗ này rẽ chỗ kia mấy hồi đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chạy trốn ấy à? Hắn là chuyên gia đấy nhé!

...

Đám người phía sau chạy đến mức thở hồng hộc nhưng cuối cùng vẫn để cho Cao Thăng sư huynh trốn thoát.

“A a a, tiếc quá, chỉ thiếu chút nữa là có thể đuổi kịp Cao Thăng sư huynh rồi.”

Người đàn ông chạy trước nhất thở hổn hển nói.

“Sức bền của Cao sư huynh ghê thật đấy, càng chạy càng nhanh, anh ta luyện chạy đường dài à?”

Có người vịn tường nói.

“Có quay lại cảnh vừa rồi không?”

“Có quay có quay, tôi vừa lái xe vừa quay, nhưng mà hình ảnh hơi rung.”

“Rung một chút mới giống thật, chủ yếu là bộ dạng của Cao Thăng sư huynh kia ấy, có quay được không thế?”

Nhất định phải quay được cái bản mặt của Cao Thăng sư huynh, nếu không người khác làm sao biết bọn họ đang đuổi theo ai chứ?

“Quay được, ngay lúc có người kêu lên ‘phát hiện Cao Thăng sư huynh’ thì tôi lập tức nhanh tay mở máy quay. Tôi quay được cả khuôn mặt của Cao Thăng sư huynh cùng với hình ảnh cậu ta bắt đầu chạy, rõ lắm.”

“Vậy mau tìm chỗ đăng lên đi. Clip ‘Cao Thăng sư huynh bị chụp bao bố’ ngày hôm qua cực hot, lần này clip mấy trăm người chúng ta đuổi theo Cao Thăng sư huynh mấy con phố nhất định cũng sẽ gây sốt.”

“Người anh em mau đăng lên đi, tôi lập tức lên nhắn lại là chính tôi cũng tham dự hoạt động rượt đuổi Cao Thăng sư huynh lần này. Phải lưu lại làm kỷ niệm mới được.”

“Chúng ta lập tức đi cày view, mà người anh em này, cậu định đăng trên web nào thế?”

...

Trên nóc nhà gần đấy, Đồng Quái Tiên Sư âm thầm lau mồ hôi.

Fan hâm mộ đáng sợ quá đi mất.

“Sao lần nào ta dịch dung thành Thư Hàng tiểu hữu cũng gặp phải chuyện xúi quẩy thế nhỉ? Lần trước bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ, còn bị kẻ thù của Tống Thư Hàng tiểu hữu tìm tới tính sổ nữa chứ, nếu không phải ta chạy nhanh thì phiền to rồi. Lần này lại bị fan hâm mộ rượt đuổi mấy con phố. Quả nhiên, sau này cứ liệt Tống Thư Hàng tiểu hữu vào danh sách đen khỏi cần dịch dung đi, ít nhất trong vòng mấy chục năm không nên dịch dung thành hắn nữa.”

Đồng Quái Tiên Sư lẩm bẩm nói.

Nhất định là bát tự của Tống Thư Hàng tiểu hữu và hắn không hợp rồi!

Mỗi lần dịch dung thành Tống Thư Hàng tiểu hữu đều gặp chuyện không may thôi.

Đột nhiên Đồng Quái Tiên Sư nhướng mày một cái, nhìn về phía hai luồng kiếm quang đang từ trên không trung tức tốc lao vụt tới.

“Sao ta có dự cảm xấu thế này.”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

Mười lăm phút sau, một góc nào đó ở Bắc Kinh.

“Tống Thư Hàng” khẽ lắc tay một cái, vẫy mất vết máu trên trường kiếm.

“Hừ! Bần đạo trốn tránh các ngươi là bởi vì không muốn gánh tội thay người khác, không ngờ các ngươi vẫn cứ quấn riết lấy bần đạo không buông, tưởng rằng bần đạo sợ các ngươi thật sao?”

Đồng Quái Tiên Sư cười lạnh.

Trên mặt đất là hai đệ tử cảnh giới tứ phẩm của Vô Cực Ma Tông trọng thương, bị trói thành bánh chưng.

Hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này là thành viên phụ trách điều tra sự kiện tổ địa của Vô Cực Ma Tông bị tấn công trước đây không lâu.

Vô Cực Ma Tông đã xác định người tập kích chính là nhân vật chính Lăng Dạ trong Trận Chiến Mạt Pháp.

Lúc ấy, Vi Vị Chân Nhân - fan cuồng của Lăng Dạ được một vị trưởng lão trong môn phái nhắc nhở, xác định Lăng Dạ chính là Bạch Tôn Giả nổi danh trong tu chân giới.

Lúc ấy vị trưởng lão kia có đưa ra một đề nghị cho Vi Vị Chân Nhân, nếu muốn xác định vị trị của Bạch Tôn Giả thì có thể ra tay từ tên Bá Đao diễn vai Cao Thăng sư huynh, cứ xác định vị trí của Bá Đao thì có thể gián tiếp tìm ra vị trí của Bạch Tôn Giả.

Hơn nữa, tên Bá Đao này cũng là đối tượng mà đường chủ nhị đường là Cửu Nhãn Già Ma Đường muốn tìm, chỉ có tu vi cảnh giới tam phẩm, đương nhiên dễ đối phó hơn Bạch Tôn Giả nhiều.

Hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này là thành viên do Vi Vị Chân Nhân phái ra tìm tung tích của Bá Đao, trùng hợp là lúc ấy hai tên đệ tử này cũng ở gần Tử Cấm Thành.

Sau khi thấy đoạn video trên mạng, bọn họ lập tức chạy tới tìm tung tích của Cao Thăng sư huynh.

Quả thật bọn họ cũng có chút thủ đoạn trên phương diện truy tung, cho nên chẳng mấy chốc, hai người đã tìm được Đồng Quái Tiên Sư còn chưa kịp dịch dung lại.

Đồng Quái Tiên Sư lại gánh họa thay Tống Thư Hàng.

...

Ban đầu, Đồng Quái Tiên Sư không muốn dây dưa với những người này, nên chuẩn bị tránh né bọn họ.

Nhưng khi hai tên đệ tử thấy Đồng Quái Tiên Sư trốn tránh bọn họ như vậy, lại nghĩ tới Bá Đao chỉ có cảnh giới tam phẩm nên nhất thời nổi lên tham niệm. Thay vì tập trung vị trí của Bá Đao, chi bằng trực tiếp bắt hắn mang về Vô Cực Ma Tông cho rồi.

Sau đó... hai bọn họ bị chém trọng thương, bị trói thành bánh chưng thế này đây.

Sở tình báo là đống phân sao? Cảnh giới tam phẩm cái rắm ấy, rõ ràng tên Bá Đao này có cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong mà!

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, lần này ngươi thiếu ta một ân tình đấy nhé.”

Đồng Quái Tiên Sư chụp lại hình hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông nằm trên đất, sau đó suy nghĩ nên xử lý hai tên này thế nào đây.

Ngày hôm sau, thứ ba ngày 27.

Joseph thức dậy vào lúc sáng sớm, tinh thần tươi tỉnh gấp trăm lần. Ngày hôm qua hắn giành thời gian khổ luyện thức thứ nhất của Thánh Quang Kiếm Thuật, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm. Luyện mãi đến mức mệt mỏi không chịu nổi nữa mới vọt vào đi tắm, vừa đặt đầu xuống giường đã ngủ ngay.

Nhưng hôm nay vừa mới thức dậy, Joseph phát hiện thể chất của mình lại trở nên mạnh mẽ hơn một chút, tinh thần càng thêm sung mãn. Đây nhất định là nhờ vào công hiệu của môn thần công Thánh Quang Kiếm Thuật mà sư phụ đã truyền thụ cho!

Vì vậy Joseph quyết định từ hôm nay trở đi, mỗi ngày phải khổ luyện thức thứ nhất trong Thánh Quang Kiếm Thuật - Thánh Quang Trảm Ác Kiếm một trăm lần.

Đúng rồi, hôm qua sư phụ có nói với hắn, thật ra Thánh Quang Kiếm Thuật là một môn “Cự kiếm thuật”, là loại kiếm một lưỡi hoặc là kiếm hai lưỡi kia.

Sau này nếu có cơ hội, hắn còn phải tự đi đúc một thanh cự kiếm như vậy để phối hợp với môn kiếm thuật này.

Joseph cảm thấy môn kiếm thuật này được sáng tạo ra là để dành riêng cho hắn, hơn nữa tên của môn kiếm thuật này cũng rất phong cách, hơi giống phương Tây.

Có khi nào môn kiếm thuật này là kiếm thuật mà sư phụ đặc biệt sáng tạo ra cho riêng mình không nhỉ?

Nghĩ đến khả năng này, Joseph lại cảm động không thôi.

...

Mọi người thức dậy, sau khi ăn sáng xong lại lần nữa ngồi vào xe MPV, lên đường đi đại học Giang Nam.

Sau khi lên xe, Kỷ Song Tuyết đột nhiên vẫy tay chào Tống Thư Hàng:

“Bạn học Thư Hàng, chào buổi sáng.”

Cô gái này vốn vẫn luôn dùng ánh mắt u oán nhìn Tống Thư Hàng, sao hôm nay tự dưng chủ động chào hỏi thế nhỉ?

Tống Thư Hàng mỉm cười với cô:

“Chào buổi sáng.”

“Phải rồi, bạn học Thư Hàng này, cho cậu xem một video rất thú vị.”

Kỷ Song Tuyết mở kênh video trên điện thoại.

Khóe mắt Tống Thư Hàng giật một cái, hắn đã mơ hồ đoán được là cái video nào rồi.

Quả nhiên, video được mở ra là một video có tựa đề “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết, ta chụp bao bố Cao Thăng sư huynh rồi!”

“Viện Trưởng! Sao ngươi vẫn chưa xóa video này hả?”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, nghiên răng nói với người bắt yêu trẻ tuổi.

“Ha ha ha ha.”

Người bắt yêu trẻ tuổi cười trừ mấy tiếng. Bảo ta xóa video? Không có cửa đâu! Đây chính là video hot nhất trong đời ta đó nha.

“Hóa ra video này là do cậu ta phát lên à? Là bạn bè troll nhau hả?”

Kỷ Song Tuyết chớp mắt, sau đó nói:

“Nhưng video mà mình muốn cho cậu xem không phải là cái này, là một cái khác.”

Tay cô lướt qua, mở ra một cá video mới có tên là “vạn người đuổi bắt Cao Thăng sư huynh, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng!”

Khóe mắt Tống Thư Hàng lại giật một cái.

“Video này lạ lắm... thời gian quay là tối ngày hôm qua, còn địa điểm lại ở Bắc Kinh.”

Kỷ Song Tuyết nói xong, ấn nút play.

Trong video, Tống Thư Hàng trẻ tuổi ngồi ven đường của một con phố ở Bắc Kinh, trên mặt lộ ra nụ cười thuần khiết cởi mở.

Tống Thư Hàng bất giác sờ mặt mình, giật minh nói:

“Định mệnh, người này là ai đây?”

Kỷ Song Tuyết đáp:

“Mình cũng rất tò mò... Bởi vì tối hôm qua bạn học thư Hàng vẫn luôn ở cùng mọi người bên này, không thể nào đột nhiên xuất hiện Bắc Kinh cách nơi đây hơn nửa Hoa Hạ được. Cho nên mình rất muốn biết bạn học Thư Hàng có em trai sinh đôi không?”

“Mình là con một.”

Khéo miệng Tống Thư Hàng co quắp, đồng thời trong lòng hắn có một dự cảm.

Lúc này, chỉ thấy Tống Thư Hàng trong video đưa tay nhặt mấy đồng tiền từ dưới đất lên rồi nhét vào mai rùa. Trong video vang lên tiếng hô “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”, sau đó tên Tống Thư Hàng nọ nhanh chân chạy trốn.

Đồng Quái tiền bối!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, không sai, Tống Thư Hàng trong video chính là Đồng Quái tiền bối.

Chương 862: Tìm đến trả thù sau ba tháng

Trong video, mấy trăm người tụ tập thành một hàng dài thật dài đuổi bắt Cao Thăng sư huynh, tình cảnh cực kỳ náo nhiệt giống như đang họp chợ.

Tống Thư Hàng:

"..."

Thế này thì chẳng phải nói nếu như hắn bị những người xung quanh nhận ra, cũng sẽ bị người ta đuổi theo mấy con phố giống như Đồng Quái tiền bối sao?

Vừa nghĩ tới đã thấy lạnh người rồi.

Kỷ Song Tuyết thấy vẻ mặt của Tống Thư Hàng hơi lạ bèn hỏi:

"Bạn học Thư Hàng, cậu đoán được người trong video là ai rồi à?"

"Là một người bạn của mình!"

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

Kỷ Song Tuyết:

"Sao dáng dấp của người đó giống cậu quá vậy?"

"À, là do hóa trang đấy. Cậu ta dùng một phương pháp hóa trang thần kỳ, có thể hóa trang thành dáng vẻ giống hệt như mình."

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng đang rất lo một chuyện. Lúc Đồng Quái tiên sư dịch dung thành hắn, hình như hắn đã tính một quẻ cho người ta trước khi bị người đuổi bắt thì phải?

Rốt cuộc vị Đồng Quái tiền bối mang tiếng thầy bói rởm này tính cái gì cho người ta thế không biết? Đừng nói là sau này bắt hắn gánh tội oan đấy nhé?

Mong là không bị người ta ngàn dặm xa xôi tìm đến trả thù giống như Lệ Chi Tiên Tử hồi trước.

Ba giờ chiều.

Cuối cùng thì một nhà Joseph và mấy người Tống Thư Hàng cũng đã tới đại học Giang Nam.

Đại học Giang Nam báo danh từ ngày mùng một đến ngày mùng ba, còn mấy ngày nữa mới đến thời gian báo danh. Joseph mang theo người nhà lưu luyến chia tay Tống Thư Hàng, nhân dịp mấy ngày nay, cả nhà bọn họ muốn đi thăm mấy thân thích ở khu Giang Nam.

Tống Thư Hàng mang ba đứa nhóc cùng với người bắt yêu trẻ tuổi đi tới ngôi nhà mà Dược Sư tiền bối đã mua.

Xung quanh nhà có trận pháp bảo vệ của hai vị tiền bối Dược Sư và Bạch Tôn Giả, không lo mấy thằng trộm cắp vặt không có mắt đột nhập vào. Trong mỗi căn phòng đều có bố trí phù văn hoặc là trận pháp dạng trừ bụi, cho dù mấy tháng không người ở thì phòng ốc vẫn sạch sẽ như thường.

Xét về phương diện nào đó thì tu chân tiện lợi hơn khoa học kỹ thuật nhiều.

Phòng khách lầu hai.

Tống Thư Hàng rót trà cho ba đứa nhóc và người bắt yêu trẻ tuổi.

Sau đó, hắn quay qua nói với ba đứa bé:

“Quả Quả, Thi, Chúc, vốn dĩ hôm qua Tam Nhật sư huynh đã đến khu Giang Nam, chuẩn bị đón mấy đứa về. Nhưng do chúng ta đến trễ một chút, lúc đó Tam Nhật sư huynh lại có chuyện đột xuất cho nên hai ba ngày nữa mới có thể lại đây đón mấy đứa.”

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, ánh mắt của ba đứa nhóc lập tức sáng rực lên, là cái loại tỏa sáng lấp lánh ấy.

“Và đương nhiên là trong hai ba ngày này, ta sẽ trông coi mấy đứa thật kỹ.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của ba nhóc con lập tức xụ xuống.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, lại nhìn qua người bắt yêu trẻ tuổi:

“Viện Trưởng, ngươi tới khu Giang Nam làm gì thế?”

“Chuyện là thế này, người bắt yêu bọn ta cảm giác được gần đây trong khu Giang Nam tụ tập lượng lớn tà khí, rất có thể có yêu vật hoặc tà ma xuất hiện. Vậy nên khi ta nghe nói ngươi là sinh viên của đại học Giang Nam đang chuẩn bị chạy đến khu Giang Nam, ta định bảo vệ ngươi một đoạn đường.”

Người bắt yêu trẻ tuổi ngả lưng dựa vào ghế salon đáp.

“Cảm ơn nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không có gì.”

Người bắt yêu trẻ tuổi nhướng mày:

“Cho nên mấy ngày tới, ta sẽ đi dạo quanh khu Giang Nam. Nếu như vị tiền bối kia muốn tới đón chúng ta đi đóng phim thì ngươi cứ liên lạc với ta, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về.”

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Giờ ta nghỉ ngơi một lát, sau đó sẽ xuất phát ngay, ta còn phải liên lạc với đồng bạn đã đến khu Giang Nam nữa.”

Người bắt yêu trẻ tuổi nói.

Ba đứa nhóc nghe vậy lập tức dùng ánh mắt trông mong nhìn người bắt yêu trẻ tuổi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Quả Quả cắn răng nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng sư huynh, thật ra ba bọn ta cũng có chuyện cần làm nên mới tới khu Giang Nam.”

“Nói nghe thử xem nào.”

Tống Thư Hàng bật cười nói.

“Bọn ta cũng tới hàng yêu!”

Bé Chúc có tuổi nhỏ hơn vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Nghiêm túc đó, bọn ta vất vả lắm mới chuồn ra khỏi Thiên Nhai Vân Du tự chính là vì tới khu Giang Nam hàng yêu, xin Thư Hàng sư huynh giúp ba người bọn ta một tay đi!”

Chúc nhảy khỏi ghế salon, quỳ bên cạnh Tống Thư Hàng bán manh cầu xin.

“Bằng thực lực của mấy đứa, đừng nói hàng yêu, không bị yêu ma bắt ăn mất là may lắm rồi.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Ba đứa nhóc chỉ mới đạt cảnh giới nhất phẩm, gặp tà ma hay quỷ quái nhị phẩm cũng ăn không tiêu rồi, nếu gặp tà ma tam phẩm chính là ném bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại.

“Bọn ta có bí pháp!”

Quả Quả nói. Nó vốn là đệ tử của Thiên Nhai Vân Du Tự, nên cũng nắm giữ mấy loại pháp thuật hàng yêu phục ma.

“Chúng ta cũng vậy, hơn nữa bọn ta còn có phù bảo.”

Thi và Chúc trả lời.

“Cho dù có bí pháp cùng với phù bảo, nhưng với thực lực của các ngươi, nhiều nhất chỉ có thể ứng phó một ít tà ma quỷ quái nhất phẩm nho nhỏ mà thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Quả Quả nói:

“Vậy là đủ rồi.”

Thi:

“Bọn ta chỉ cần hàng phục được một con quỷ quái cấp thấp là được rồi.”

Chúc:

“Đúng vậy, cho dù là một con quỷ quái cũng được. Nếu không, bọn ta sẽ không cam lòng. Cho dù Tam Nhật sư huynh dẫn bọn ta trở về thì bọn ta vẫn sẽ trốn ra lần nữa cho coi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Cho nên... Thư Hàng sư huynh, không bằng ngươi dẫn bọn ta đi hàng yêu đi!”

Quả Quả đề nghị.

“Xin lỗi, ta từ chối, các ngươi có thể chờ Tam Nhật sư huynh tới đây rồi bảo sư huynh mang các ngươi đi hàng yêu.”

Tống Thư Hàng dùng sức xoa đầu Chúc loli.

Quả Quả:

“Tam Nhật sư huynh sẽ không dẫn bọn ta đi hàng yêu đâu, hắn chỉ biết bắt bọn ta về Thiên Nhai Vân Du Tự thôi.”

“Ta đã hứa với Tam Nhật sư huynh, phải trông coi các ngươi thật nghiêm. Cho nên mấy nhóc con à, ta không mang các ngươi đi hàng yêu được đâu. Để lần sau nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Ba nhóc con nhìn nhau, sắc mặt ủ rũ.

Nhưng chúng lại suy nghĩ một chút, tiếp theo còn có hai ba ngày, cơ hội là do con người sáng tạo, chúng nhất định phải tìm được cơ hội.

Tầm ba rưỡi, người bắt yêu trẻ tuổi chào tạm biệt mấy người Tống Thư Hàng, đi khu Giang Nam tìm đồng bạn của mình.

Dù sao Viện Trưởng đã hứa với Bạch Tôn Giả sẽ đóng phim “Cuộc Đời Phóng Đãng Của Ta” do Tam Lãng tiền bối thủ vai chính, Tống Thư Hàng cũng không sợ Viện Trưởng sẽ chạy trốn.

Nhìn thời gian, Tống Thư Hàng quay qua hỏi ba đứa nhóc:

“Này, buổi tối các ngươi muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được, miễn là thức ăn là được. À, Thư Hàng sư huynh này, ta nghe nói trong khu Giang Nam có một tiệm chuyên về gà chay, thịt chay rất nổi tiếng. Mặc dù là món chay nhưng mùi vị lại giống hệt như đang ăn gà thật, có đúng thế không?”

Tiểu hòa thượng chảy nước miếng nói.

“Ừ, tiệm đó ta cũng biết. Ngay tại phố ẩm thực La Tín.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói. Phố La Tín chính là con phố mà hắn đã gặp Vũ Nhu Tử lần đầu tiên, có thể nói đó là một trong những bước ngoặt khiến hắn tiến vào giới tu sĩ.

“Vậy Thư Hàng sư huynh dẫn bọn ta đi nếm thử đi.”

Tiểu hòa thượng vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Ừ, nếu như ngươi muốn phá giới thì ta có thể mang ngươi đi ăn một lần.”

Tiểu hòa thượng:

“???”

“Ngươi đoán xem tại sao gà chay lại có thể nếm ra vị gà thật hả? Ta biết gà chay của tiệm đó có cho thêm nước luộc gà vào đấy. Ngoài ra, nếu người đang ăn gà chay bất ngờ gặm trúng xương gà thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên.”

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu hòa thượng: o_o!!!

“Thật ra thì bây giờ có đi tiệm nào cũng rất khó tìm ra món chay thật, hay là tự chúng ta mua thức ăn về nấu đi, Thi biết làm cơm mà đúng không?”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Nếu không được nữa thì hắn còn có bí kỹ Thiệt Xán Liên Hoa và suối nguồn sự sống mà, thậm chí còn có Ích Cốc đan, cho nên không cần lo về vấn đề ăn cơm.

“Được ạ.”

Thi loli gật đầu đáp.

Tầm ba giờ bốn mươi.

Tống Thư Hàng mang ba nhóc đến gần phố ẩm thực La Tín để mua nguyên liệu nấu ăn, Diệp Tư sư tỷ ở lại trông nhà, gần đây cô đang cày một bộ phim truyền hình.

Lúc Thư Hàng và ba đứa bé đi qua một con hẻm nhỏ thì gặp phải chút chuyện ngoài ý muốn.

Mấy người đàn ông mặt mũi dữ tợn đi ra chặn đường Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc.

Thật ra Tống Thư Hàng đã sớm cảm ứng được bọn họ rồi, là mấy người bình thường.

“Là đám lưu manh ở gần đây?”

Tống Thư Hàng thầm nói. Trị an ở phụ cận đại học Giang Nam kém vậy sao? Sao mấy chú cảnh sát không quản lý chuyện này? Nói thế nào thì đại học Giang Nam cũng là trường có tiếng ở Hoa Hạ, trị an kém thế này sao được chứ?

“Thằng nhãi chết tiệt, rốt cuộc cũng tìm được mày!”

Trong lúc Thư Hàng đang suy tư, có một người cao gầy từ trong mấy người đàn ông bước ra, căm tức nhìn Tống Thư Hàng.

“Tìm được tôi? Ông là ai?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“A a a, thằng nhãi mày quên tao rồi à? Nhưng tao lại nhớ kỹ mày đấy. Ba tháng trước, ông đây thật vất vả tìm được một vụ làm ăn, tính ăn vạ kiếm một vố. Không ngờ thằng khốn mày lại móc sạch hơn hai ngàn tệ trên người ông đây, hại ông hai tuần nay chỉ có thể uống gió Tây Bắc!"

Người đàn ông cao gầy nghiến răng nói.

Tình tiết này nghe quen thế nhỉ? Tống Thư Hàng cố gắng nhớ lại.

Một lát sau, rốt cuộc hắn cũng nhớ ra.

"A ha, là ông đấy à!"

Tống Thư Hàng cười.

Lúc ấy hắn vẫn chưa quen Tô Thị A Thập Lục. Nhớ ngày đó Tô Thị A Thập Lục mới đi từ trong bệnh viện ra, cô thuận đường với Tống Thư Hàng, hai người cùng nhau trở về đại học Giang Nam.

Sau đó, bọn họ gặp được một ông chú lái xe đang bị người ta ăn vạ.

Tống Thư Hàng nhất thời nổi hứng, vừa làm bộ an ủi người người đàn ông ăn vạ vừa thò tay móc ví tiền trên người kẻ đó, sau đó xoay người chạy mất.

Lúc ấy người đàn ông ăn vạ có theo đuổi Tống Thư Hàng mấy con phố nhưng cuối cùng vẫn không theo kịp hắn.

Tống Thư Hàng còn nhớ khi đó mình mới vừa luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, muốn tìm người luyện tay một chút. Cho nên hắn rất mong đợi người đàn ông ăn vạ này có thể dẫn một đoàn người tới xử hắn, để hắn có thể cày điểm kinh nghiệm cho Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp.

Tiếc là sau đó người đàn ông ăn vạ vẫn không xuất hiện.

Tống Thư Hàng còn tưởng rằng đối phương đã quên mất hắn rồi, về sau Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp của hắn cũng đại thành, những người bình thường này không cho hắn điểm kinh nghiệm được nữa.

Nhưng mà không ngờ ba tháng sau, chính là hôm nay, rốt cuộc đối phương cũng đủng đỉnh đi tới trả thù.

Tống Thư Hàng nói:

"Lúc đó tôi còn tưởng ông sẽ đến tìm rồi rất nhanh, nhưng không ngờ bây giờ ông mới tìm tới cửa."

“Mẹ mày, lúc tao vất vả tìm được mày thì chúng mày lại được nghỉ, tao biết đi đâu tìm mày đây?!”

Người đàn ông ăn vạ cả giận nói.

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Bớt nói nhảm đi, nhãi con, lúc đó mày dùng cái tay tay nào móc ví tiền của tao? Hôm nay để cái tay đó lại đây cho tao!”

Người đàn ông ăn vạ nghiến răng quát.

Chương 863: Muốn có được sức mạnh không?

“Sư huynh, là kẻ địch à?”

Quả Quả tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Không phải, cùng lắm thì xem như đã từng có gút mắc với ta.”

“Vậy bọn họ sẽ giết Thư Hàng sư huynh sao?”

Loli Chúc hiếu kỳ hỏi.

“Làm sao có thể chứ, nhiều nhất là dần ta một trận thôi! Khụ! Mấy đứa đang mong đợi cái gì đấy? Đang mong bọn họ đánh ta trọng thương, sau đó mấy đứa trốn đi làm chuyện mình muốn chứ gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Quả Quả nói:

“Sao lại vậy chứ, bọn ta chỉ nghĩ có cần giúp Thư Hàng sư huynh một tay không thôi. Sư huynh cứ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Lúc này, gã ăn vạ kia hung tợn nhìn ba đứa nhóc chằm chằm:

“Câm mồm, ba đứa nhãi con chúng bây đừng léo nha léo nhéo mãi không ngừng nữa.”

Tiếp đó, hắn lại chuyển mắt sang Tống Thư Hàng:

“Là đàn ông thì dứt khoát chút, muốn bị tao chặt cánh tay nào hả? Ngoài ra… bảo đám nhóc con kia đi sang một bên, ông đây chưa bao giờ làm hại trẻ con.”

Gã ăn vạ này ấy vậy mà vẫn chưa đến nỗi nào.

“Được rồi, để tụi nhỏ nhìn thấy cảnh tượng bạo lực cũng không ổn, ba đứa chờ ở đây đi.”

Tống Thư Hàng nói với ba người Quả Quả.

Nói xong, hắn cùng gã ăn vạ và mấy gã có khuôn mặt dữ tợn khác quẹo vào trong một con hẻm nhỏ hơn ở bên cạnh.

Một cảnh bi kịch nhân gian sắp diễn ra.

Quả Quả:

“Thư Hàng sư huynh có giết sạch bọn người kia không nhỉ?”

Thi:

“Chắc chắn sẽ không, cũng chỉ là vài người thường, nhiều nhất là dạy dỗ bọn họ chút thôi ha?”

Chúc:

“Thật hâm mộ, vì sao không có người tới tìm chúng ta gây sự như Thư Hàng sư huynh nhỉ? Ta còn chưa từng bị người khác bao vây bao giờ.”

Quả Quả nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, cũng không biết trong đầu nó đang nghĩ cái gì.

…

Trong hẻm nhỏ.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã không còn hứng thú chơi đùa với đám du côn bình thường này từ lâu rồi… Dù sao hiện hắn đã là tu sĩ tam phẩm. Lại nói, du côn bình thường cũng không cách nào cung cấp điểm kinh nghiệm cho hắn nữa, có chơi cũng không có ý nghĩa.

Đương nhiên, nếu đối phương vẫn cứ muốn đâm đầu vào họng súng thì chẳng trách Tống Thư Hàng được.

“Nhãi con, đã quyết định muốn giữ lại cánh tay nào rồi chứ?”

Gã ăn vạ gõ ống tuýp trong tay. Những gã khác xung quanh thì bao vây Tống Thư Hàng lại.

“Ừm… Tay trái và tay phải đều rất có ích, vì vậy cái nào cũng không thể đưa cho tụi mày.”

Sau đó Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Ngoài ra, tao nhắc nhở tụi mày trước, tao là người tập võ! Mấy thằng như tụi bây ấy, một mình tao đánh một trăm tên cũng được.”

Một trăm đã là cách nói khiêm tốn của Tống Thư Hàng.

“Con mẹ mày!”

Gã ăn vạ nổi giận.

Hắn vung ống tuýp đập tới Tống Thư Hàng đang đứng trước mặt.

Du côn đánh lộn, ngoại trừ kinh nghiệm ra thì quan trọng nhất là khí thế.

Áp đảo kẻ địch về mặt khí thế, tiếp đó là một gậy đánh ngã.

Tống Thư Hàng giơ tay ra, nhẹ nhàng quét một cái đã dễ dàng lấy đi ống tuýp trong tay gã ăn vạ. Sau đó hắn khẽ nghiêng người, lại duỗi chân ra quét cái nữa, gã ăn vạ lập tức ngã nhào trên đất.

Tống Thư Hàng mỉm cười, hai tay vặn chặt ống tuýp, hơi dùng sức, biểu diễn một màn kỹ xảo tay không vặn ống tuýp thành bánh quai chèo cho mấy tên du côn này xem.

Gã ăn vạ mở to hai mắt nhìn, ống tuýp là do chính hắn đem tới, đương nhiên biết rõ đây là ống tuýp hàng xịn, độ cứng không phải dạng vừa đâu.

Thiếu niên này ấy thế mà lại vặn ống tuýp thành bánh quai chèo, lực cánh tay như này thì dù mình có bỏ ra một trăm năm cũng không luyện được!

“Nhắc lại lần nữa, tao là người tập võ đấy.”

Tống Thư Hàng ném ống tuýp bị vặn thành bánh quai chèo qua một bên, cân nhắc một hồi nên xuống tay nhẹ tí nhỉ? Hay là nặng hơn tí đây ta?

Trong lúc đang suy tư… đột nhiên thân hình Tống Thư Hàng hơi khựng lại một chút.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng không nói nhảm thêm nữa mà bước lên trước, như hổ vào bầy dê, mấy quyền mấy cước lập tức đánh ngã gã ăn vạ và đồng bạn của gã xuống đất.

Sau khi đánh bọn người kia xong xuôi, Tống Thư Hàng xoay người rời khỏi con hẻm nhỏ, dẫn theo ba đứa nhóc đi về phía khu La Tín.

…

Gã ăn vạ và đồng bọn của hắn nằm trên mặt đất kêu thảm liên tục.

Khi ra tay, Tống Thư Hàng khống chế sức lực của mình ở trình độ khiến bọn họ bị đánh đau nhất, nhưng cũng sẽ không bị thương nặng. Có thể khiến bọn họ không xuống giường được vài ngày, nhưng cũng không lưu lại nội thương.

“Đáng chết, đáng chết.”

Gã ăn vạ cắn răng nói, hắn đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Lần này bọn họ đá phải tấm sắt rồi, đối phương thật sự là người tập võ, một mình đánh một trăm người như bọn họ cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng hắn hận lắm, trong lòng cứ bị đè nén ngột ngạt.

Ba tháng trước, hắn bị thiếu niên lấy mất hai nghìn đồng cuối cùng trên người khiến hắn phải uống gió Tây Bắc rất lâu. Không dễ gì mới tìm được đối phương chuẩn bị trả mối huyết thù, nhưng lại bị đánh cho tan tác tơi bời.

“Nếu ta có lực lượng mạnh mẽ, nếu ta có thể quật ngã thằng nhãi con kia trên đất…”

Ý niệm này hiện lên trong đầu hắn.

Đúng lúc này… có một giọng nói hư ảo vang lên bên tai gã ăn vạ:

“Ngươi khao khát có được sức mạnh ư?”

Giọng nói này hư vô mờ ảo, như gần lại như xa, như nam lại như nữ, nghe vô cùng kỳ dị. Hơn nữa trong giọng nói này dẫn theo mê hoặc, khiến người ta vừa nghe thấy thì lập tức động tâm.

Trong đầu gã ăn vạ còn đang suy nghĩ ý nghĩa của câu nói này, nhưng miệng hắn lại trả lời theo bản năng:

“No thanks… Tôi khát vọng sữa thôi.”

Đây chính là kết quả sau khi thanh niên ngày nay bị các loại ngôn ngữ mạng lưu hành trên internet gây họa.

Có đôi lúc, loại ngôn ngữ mạng đang được lưu hành và các kiểu như này trở thành bản năng trong cuộc sống của thanh niên. Lúc nghe được nửa câu trước, thân thể hắn sẽ rục rịch rồi dùng bản năng đáp lời theo motip đã có.

Giọng nói hư vô mờ ảo kia im bặt.

Trong khoảnh khắc, giọng nói hư vô mờ ảo kia thật sự muốn xoay người rời đi, không thèm quan tâm tới cái tên ngu ngốc này nữa.

Cũng may cuối cùng nó cũng nén được giận.

Một lát sau, giọng nói hư vô mờ ảo kia tiếp tục vang lên bên tai gã ăn vạ:

“Ngươi khát vọng đạt được sức mạnh ư? Ngươi khát vọng trở thành nhân vật chính của thế giới ư? Ngươi khát vọng trả thù kẻ địch của ngươi ư? Ngươi khát vọng giẫm kẻ địch dưới lòng bàn chân rồi tàn nhẫn chà đạp hắn ư?”

Lần này giọng nói hư vô mờ ảo kia đã một hơi nói sạch ra toàn bộ những mê hoặc, tránh cho câu trả lời của cái tên ngu ngốc này làm nó tức hộc máu.

Trở thành nhân vật chính của thế giới này ư? Lời thoại này đánh trúng phóc vào nội tâm của gã ăn vạ.

Nhưng mà, hắn còn có chút nghi hoặc.

“Sức mạnh á? Có thể dùng tay không vặn ống tuýp thành bánh quai chèo sao?”

Gã ăn vạ hỏi. Dưới sự ảnh hưởng vừa rồi của Tống Thư Hàng, nên hiện giờ theo hắn thấy thì dùng tay không vặn ống tuýp thành bánh quai chèo chính là sức mạnh!

“Hơn hẳn như vậy nhiều lắm.”

Giọng nói hư vô mờ ảo kia nói một cách mê hoặc, đồng thời trong lòng thoáng an tâm, tên ngu ngốc này mắc câu rồi.

Gã ăn vạ lại hỏi:

“Có thể đánh ngã thằng nhãi vừa đánh tôi ban nãy sao?”

“Chỉ cần ngươi có được sức mạnh, một tay của ngươi thôi đã có thể đánh ngã mười kẻ như hắn.”

Giọng nói hư vô mờ ảo lại dụ dỗ.

Ánh mắt gã ăn vạ sáng lên, nhưng sau khi suy nghĩ một lát hắn lại hỏi:

“Vậy tôi phải trả cái giá gì? Cần tôi đi cứu vớt thế giới sao?”

Giọng nói hư vô mờ ảo lại im bặt chốc lát.

“Ngươi không cần trả giá gì cả, chỉ cần một ngày kia ngươi đi tìm về một món bảo vật cho ta là được.”

Giọng nói hư vô mờ ảo kia lại nói.

Gã ăn vạ suy tư chốc lát:

“Làm sao tôi có thể tin tưởng mấy người đây? Mấy người định cho tôi sức mạnh thế nào?”

“Cúi đầu xuống, nhìn về phía trước xem, ngươi thấy cái gì?”

Giọng nói hư vô mờ ảo kia tiếp tục nói.

Gã ăn vạ dựa theo lời đó mà cúi đầu xuống nhìn về phía trước mặt mình.

Sau đó, hắn nhìn thấy dường như có một chấm đen nhỏ hiện lên trong hư không. Chấm đen nhỏ hấp thu lực lượng thiên địa, vô số điểm sáng màu đen ngưng tụ quanh nó.

Tựa như những hạt cát chồng chất lên nhau vậy, cuối cùng… đám chấm đen nhỏ kia ngưng tụ thành một chiếc nhẫn thủy tinh màu đen.

Gã ăn vạ mở to hai mắt nhìn, đây hoàn toàn không phải chuyện mà con người có thể làm được.

Lẽ nào mình thật sự sắp trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết sao?

“Nói cho ta biết ngươi nhìn thấy cái gì?”

Giọng nói hư vô mở ảo kia tiếp tục hỏi.

“Ta nhìn thấy một… chiếc nhẫn.”

Gã ăn vạ hồi đáp.

“Rất tốt, quả nhiên ngươi có được tiềm chất của kẻ làm vua, vì vậy ngươi mới có thể thấy được nó. Vậy, duỗi tay ngươi ra, cầm lấy chiếc nhẫn này. Đeo nó vào, ngươi… sẽ trở thành vua của thế giới này!”

Giọng nói hư vô mờ ảo kia cám dỗ nói.

“Đeo nó vào, trở thành vua của thế giới này ư?”

Gã ăn vạ vươn tay ra nắm lấy chiếc nhẫn kia:

“Tình tiết này quen quá đi. Chiếc nhẫn này sẽ không khống chế tâm linh của tôi đó chứ?”

“Sẽ không.”

Giọng nói hư vô mờ ảo kia đáp.

“Vậy có phải khi tôi đeo nó vào là lập tức có thể đạt được các loại năng lực như áo giáp biến thân gì đó không?”

Gã ăn vạ lại hỏi.

Lúc này đây, giọng nói hư vô mờ ảo không hề trả lời nữa.

Thua rồi, nó và người trẻ tuổi bây giờ thật sự không có tiếng nói chung, nó cảm thấy mình phải bổ sung tri thức gần đây của người trẻ tuổi mới được.

Gã ăn vạ cau mày đợi một lát, thấy giọng nói kia không trả lời mình nữa thì đành phải cẩn thận đeo chiếc nhẫn thủy tinh kia vào tay mình.

Trở thành vua của thế giới gì đó, trở thành nhân vật chính gì đó, nghe rồi thì thôi.

Nhưng nếu như có thể đạt được sức mạnh đánh ngã tên nhãi kia cũng đã đủ rồi.

Cùng lắm thì sau khi dạy dỗ tên nhãi kia một trận, lập tức niêm phong cất chiếc nhẫn này đi, hoặc là làm phép để hủy diệt chiếc nhẫn này giống như nhân vật trong bộ phim Chúa Tể Chiếc Nhẫn đã chiếu rất nhiều năm trước.

Trong nháy mắt khi gã ăn vạ đeo nhẫn vào, lập tức cảm giác được lực lượng mạnh mẽ tuôn ra từ trong chiếc nhẫn này rồi tiến vào thân thể hắn.

Trong chớp mắt, toàn bộ đau đớn lưu lại sau khi bị Tống Thư Hàng đánh một trận đều không thuốc mà khỏi.

Không chỉ thân thể hết đau, mà thân thế vốn thiên gầy của hắn cũng vạm vỡ thêm một vòng, lờ mờ hiện ra đường nét bắp thịt.

Sức mạnh, sức mạnh liên tục không ngừng tràn ra khắp thân thể.

Loại cảm giác này thật quá tuyệt vời. Hắn cảm giác một mình mình bây giờ có thể đối phó với mười mình của trước kia.

Đồng bọn vốn còn nằm trên mặt đất quanh đó rên rỉ nhìn thấy gã ăn vạ đột nhiên đứng lên thì đều ngây ngẩn cả người.

“Ha ha ha ha.”

Gã ăn vạ cười quái dị, sau đó hắn ngồi xổm xuống nhặt một ống tuýp mà đồng bọn mang tới từ dưới đất lên.

“Yaaa yaaa!”

Gã ăn vạ dùng hết sức toàn thân để vặn ống tuýp này.

Đáng tiếc… ống tuýp cũng không bị vặn thành bánh quai chèo, chỉ là bị vặn cong không ít.

Thế nhưng gã ăn vạ cũng không thất vọng. Bởi vì hắn có thể cảm giác được, theo thời gian trôi qua, thân thể của hắn trở nên càng ngày càng mạnh!

Chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian nữa thì tay không vặn ống tuýp hoàn toàn không thành vấn đề.

Chương 864: Không gian Tà Liên có biến rồi

Chỉ cần chờ bản thân mạnh hơn chút nữa, có thể vặn ống thép thành bánh quai chèo, ông đây sẽ trở lại trả mối hận xương máu này!

Hắn ta âm thầm quyết định.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, có thần khí trong tay là có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ. Đến khi gặp mặt lần nữa, ông đây nhất định sẽ giẫm nát thằng nhãi kia dưới chân!

Lúc này, có một bóng người đang đứng trên nóc nhà trong hẻm nhỏ. Sau khi thấy người đàn ông ăn vạ thành công đeo nhẫn vào, người nọ mỉm cười hài lòng, hắn chính là chủ nhân của giọng nói hư vô mờ ảo mới vừa rồi.

Sau đó hắn nhảy một cái, bay về phía xa, không để ý đến người đàn ông ăn vạ nữa. Chỉ cần mục tiêu đeo nhẫn vào là được, chuyện kế tiếp cũng không cần hắn nhúng tay nữa. Tà năng thế giới Cửu U cùng với lời thì thầm tà ác trong chiếc nhẫn sẽ dẫn dắt, như cải tạo mục tiêu thành bộ dạng thích hợp.

Mà hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải đi làm. Hắn muốn càng nhiều người lấy được tà năng đến từ thế giới Cửu U, trở thành “chủ nhân của thế giới”, mở ra chế độ nhân vật chính.

...

Sau khi người nọ rời đi, ở phía sau hắn cách đó không xa lại xuất hiện một thân ảnh khác.

Người này chính là Diệp Tư sư tỷ, lúc này trong tay cô đang cầm một máy quay phim, một màn vừa rồi đã được cô thu lại. Hơn nữa cô thông qua năng lực kết nối tâm linh, kể lại tất cả mọi chuyện mà cô tận mắt chứng kiến cho Tống Thư Hàng nghe.

Kể xong, cô lại bổ sung:

[Ngoài ra ta có thể xác định, người thả mồi nhử không phải tà ma Cửu U... mà là tu sĩ nhân loại. Nói cách khác, rất có thể tên giật dây ở thế giới Cửu U kia có hợp tác với tu sĩ nhân loại.]

[Không ngờ chỉ đi ra ngoài mua thức ăn cũng có thể đạt được thu hoạch bất ngờ thế này.]

Sau khi biết mọi chuyện xảy ra nhờ vào năng lực kết nối tâm linh giữa hắn và Diệp Tư, Tống Thư Hàng thầm thở dài. Nếu như có tu sĩ nhân loại hợp tác với thế giới Cửu U, vậy thì nhức đầu rồi đây.

Diệp Tư:

[Đối phương ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, có điều vẫn yếu hơn ta một chút. Ta âm thầm để lại dấu ấn trên người hắn, đối phương vẫn chưa rời xa khu Giang Nam, còn đang lảng vảng khắp nơi tìm con mồi. Ta nghĩ tin tức khu Giang Nam có tà khí ngưng tụ mà người bắt yêu trẻ tuổi và nhóm Quả Quả lấy được trước đó, hẳn là có liên quan tới người này.]

[À, hiện giờ trạng thái của người đàn ông ăn vạ kia thế nào rồi?]

Tống Thư Hàng dò hỏi.

[Đã bắt đầu tiếp nhận quá trình ăn mòn của năng lượng thế giới Cửu U, sức mạnh thân thể đang không ngừng tăng lên. Tạm thời hắn vẫn còn giữ được lý trí, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì cũng biến thành trạng thái giống như người đàn ông trung niên mà chúng ta trước gặp trước kia, còn có tên ngốc lật xe mà Hoàng Sơn Chân Quân bắt được nữa.]

Diệp Tư đáp.

[Có thể tháo chiếc nhẫn kia xuống mà không làm tổn thương hắn không?]

Tống Thư Hàng dò hỏi, chỉ là mới vừa nói xong hắn lại vội vàng nói tiếp:

[À mà thôi, ở đó chờ ta đi qua thôi. Hạch tâm trong tâm khiếu ta có thể khắc chế năng lượng thế giới Cửu U, để ta ra tay thì tốt hơn.]

Thật ra nguyên nhân chủ yếu là do hắn đột nhiên nhớ tới tin tức trong Nhóm Cửu Châu Số 1, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối bị lây nhiễm trong lúc đang nghiên cứu tà năng thế giới Cửu U trong thân thể con chuột bị ma hóa. Nếu lỡ may Diệp Tư cũng bị lây nhiễm thì phiền toái lắm.

[Được, vậy ta ở đây chờ ngươi. Bây giờ người đàn ông ăn vạ đang đỡ đồng bạn dậy, mang tới bên trong xe Van để nghỉ ngơi.]

Diệp Tư trả lời.

[Ta tới ngay đây.]

Tống Thư Hàng đáp.

...

Trên đường đi tới phố La Tín.

Tống Thư Hàng đột nhiên đề nghị muốn quay lại, trở về tìm mấy tên lưu manh kia.

Quả Quả hiếu kỳ hỏi:

“Ơ ơ? Sao lại phải đi về? Chẳng lẽ Thư Hàng sư huynh vẫn chưa hết giận, còn muốn đánh bọn họ một trận nữa sao?”

“Không phải, chỉ xảy ra chút chuyện bất ngờ thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nhưng chúng ta còn phải mua thức ăn nữa mà?”

Bé Thi hỏi.

“Lát nữa lại đi mua, không vội.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tiếc là con rối thế thân loại hình trinh sát của hắn đã bị hỏng khi ở trong bí cảnh Dao Trì, nếu không, hắn có thể dùng con rối thế thân đó mang ba đứa Quả Quả đi mua thức ăn rồi.

Lúc này, mắt bé Chúc bỗng sáng lên:

“Thư Hàng sư huynh, hay là ngươi cứ đưa tiền cho bọn ta, ta và Quả Quả còn có sư tỷ tự đi mua thức ăn, bọn ta phân công hợp tác có được không?”

Tống Thư Hàng dùng sức xoa đầu tiểu nha đầu này:

“Muốn nhân cơ hội chạy trốn chứ gì, cửa sổ cũng không có đâu nhé. Hơn nữa, các ngươi cứ đi theo ta đi... Mặc dù không phải là sự kiện trảm yêu trừ ma như các ngươi vẫn thường tưởng tượng, nhưng chuyện tiếp theo lại có liên quan đến tà khí thế giới Cửu U, chắc hẳn sẽ không khiến các ngươi thất vọng đâu.”

Chỉ như vậy, ba đứa nhóc đã dễ dàng bị Tống Thư Hàng dụ trở về...

× × × × ×

Lúc này, trong hẻm nhỏ.

Người đàn ông ăn vạ vất vả đỡ tất cả đàn em của mình trở lại cuối hẻm nhỏ, bỏ vào xe Van ven đường. Mặc dù thân thể hắn đã được cường hóa, nhưng một hơi mang tất cả đàn em về thế này vẫn mệt đến nổi phải thở hồng hộc.

Sau khi đưa hết bọn đàn em lên xe, chính hắn leo lên chỗ ngồi tài xế chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Nhưng đúng lúc này lại có một bóng người từ xa lao tới cực nhanh, bổ nhào vào chiếc xe Van của hắn, cuối cùng rơi ngay trước xe.

“Hửm, chẳng lẽ là muốn ăn vạ?”

Người đàn ông ăn vạ cả kinh. Mợ nó, mắt mù rồi hay sao mà lại dám ăn đụng vào xe ông đây để ăn vạ?

Coi chừng tao cho đông đảo đàn em trên xe xuống đánh mày thành thằng thần kinh, ném mày ngã sấp mặt xuống đường luôn bây giờ.

Quên mất... đàn em mình cũng bị đánh sấp mặt xuống đường.

Nhưng mà không sao, bây giờ ông đây là một thằng đàn ông có thần khí trong tay, ngay cả ống thép cũng có thể bẻ cong mà. Ai dám ăn vạ ông, một mình ông đây cũng đủ sức đánh thằng đó nằm liệt giường cả đời.

Nghĩ tới đây, người đàn ông ăn vạ siết chặt nắm đấm, trợn to hai mắt nhìn thằng khốn mới nhào vào xe Van.

Sau đó... ông ta thấy được thằng nhãi đã vặn ống thép thành bánh quai chèo, nhất thời trong lòng chợt lạnh.

Cho dù bây giờ hắn đã là một thằng có thể bẻ cong ống thép, nhưng khi gặp phải thằng có thể vặn ống thép thành bánh quai chèo thì cũng phải quỳ trước nó thôi.

Thằng này lại tới làm gì nữa? Chẳng lẽ trước đó đánh mình còn chưa đã tay, giờ muốn tới đánh thêm trận nữa sao?

Chết tiệt, ông đây là một thằng đàn ông có được thần khí đấy nhé, thằng nhãi này coi ông đây là bao cát à?

Mối thù này, sau này ông đây nhất định phải đòi lại gấp đôi!

Trong lúc người đàn ông ăn vạ còn đang suy nghĩ linh tinh trong đầu, Tống Thư Hàng đã giơ tay kéo cửa xe ra, dùng tay con lại lôi hắn từ trong xe Van ra.

“Lại gặp mặt rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Người đàn ông ăn vạ:

“...”

“Yên tâm đi, lần này tôi không có ác ý đâu... ngược lại là đằng khác, tôi tới là vì muốn cứu ông một lần.”

Tống Thư Hàng nói.

Người đàn ông ăn vạ:

“Có quỷ mới tin mày!”

“Ha ha, tin hay không tùy ông.”

Tống Thư Hàng ném ông ta xuống đất, một tay cầm chặt cánh tay ông ta, còn một tay khác thì bắt lấy chiếc nhẫn trên tay người đàn ông.

“Thằng này đang nhắm vào thần khí của mình?”

Người đàn ông ăn vạ cả kinh trong lòng.

Đồng thời, ông ta lại nghĩ tới sức mạnh dư sức vặn ống thép thành bánh quai chèo của Tống Thư Hàng. Chẳng lẽ thằng nhãi này cũng là người có được thần khí? Cho nên mới tới cướp đoạt thần khí của mình để bản thân nó càng mạnh hơn?

Nghĩ tới đây, người đàn ông ăn vạ giãy giụa:

“Không, mày không được cướp nhẫn của tao!”

Nhưng chỉ bằng vào thực lực chỉ mạnh hơn người bình thường một chút như bây giờ, hắn há có thể thoát khỏi tay Tống Thư Hàng? Mặc cho hắn giãy giụa như thế nào cũng đều phí công vô ích.

Tống Thư Hàng đưa tay bắt lấy chiếc nhẫn như thủy tinh đen kia, thử dùng sức tháo xuống. Nhưng chiếc nhẫn này như đã cắm rễ vào ngón tay của người đàn ông ăn vạ, không cách nào tháo nó xuống được.

Về phần người đàn ông ăn vạ, ông ta cứ kêu la thảm thiết giống như bị ai cắt tiết:

“Gãy rồi, gãy rồi, ngón tay tao sắp gãy rồi.”

“Quả nhiên, nhẫn này không phải thứ muốn tháo là có thể tháo ra được.”

Tống Thư Hàng thở dài, dù sao cũng là đồ vật đến từ thế giới Cửu U, hoàn toàn khác biệt với nhẫn thông thường.

“Thật sự không được thì chỉ còn cách chém đứt ngón tay của hắn thử xem sao thôi.”

Chẳng biết lúc nào Diệp Tư đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, cô đề nghị.

Đồng thời cô khẽ búng ngón tay, kích hoạt một tầng kết giới mới vừa bày ra. Có tầng kết giới này bảo vệ, cho dù có người đi qua nơi đây cũng sẽ không nghe được âm thanh bên trong kết giới, cũng không thấy được người và sự vật trong kết giới.

Tiếp đó Diệp Tư lại giơ ngón tay điểm nhẹ, thi triển một mê hồn chú vào đám đàn em của người đàn ông ăn vạ ở trong xe, tất cả đàn em trong xe đều rơi vào trạng thái hôn mê.

Chứng kiến một màn này, người đàn ông ăn vạ càng ngày càng cảm thấy hoảng sợ.

“Không cần đâu... Vốn dĩ muốn tháo chiếc nhẫn này xuống để mang về cho các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 nghiên cứu, nói không chừng có thể tìm ra biện pháp đối phó với thứ này, nhưng nếu tháo không được thì cứ phá hủy nó thôi. Sau đó còn phải phiền Diệp Tư ngươi xóa đi trí nhớ của người này.”

Tống Thư Hàng nói. Dứt lời, hắn truyền ý niệm cho phép vào hạch tâm trong tâm khiếu, cho phép nó đi ra ăn uống.

“Không thành vấn đề, chuyện xóa trí nhớ cứ giao cho ta.”

Diệp Tư trả lời.

Ngay sau đó, chỗ ngực Tống Thư Hàng chiếu ra một hình chiếu hoa sen, rễ hoa sen đâm vào trong cơ thể người đàn ông ăn vạ, hút lấy tà năng thế giới Cửu U trong thân thể ông ta.

Có càng nhiều rễ sen đâm vào chiếc nhẫn thủy tinh đen, trực tiếp hút lấy tà năng trong nhẫn.

Chỉ sau hai hơi thở.

Rắc~

Chiếc nhẫn thủy tinh đen vỡ vụn.

“Giải quyết xong.”

Tống Thư Hàng nói.

Người này không bị tà năng thế giới Cửu U ô nhiễm nghiêm trọng như gã đàn ông trung niên và tên to con lật xe. Người đàn ông ăn vạ này chỉ mới vừa bị tà năng thế giới Cửu U phụ thể, nên ngay khi tà năng bị Tống Thư Hàng trừ bỏ, hắn lập tức khôi phục nguyên trạng.

Nhiều nhất cũng chỉ mất sức mấy ngày, sau đó sẽ khôi phục như cũ thôi.

× × × × ×

Trong thế giới Cửu U.

Chúa tể cầu kim loại vốn đang nằm trên một chiếc ghế đá, đang ở trạng thái minh tưởng.

Đột nhiên nó mở mắt ra.

“Lại nữa, lần này cảm ứng càng rõ ràng. Năng lượng mà ta thông qua nhân loại lén đưa đến hiện thế lại bị nuốt hết rồi.”

Chúa tể cầu kim loại lăn qua lăn lại trên ghế đá.

Ở hiện thế, ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng rất khó thôn phệ hết lực lượng của nó. Nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi gần đây, lực lượng mà nó vất vả lén gửi đến hiện thế lại bị thôn phệ đến hai lần.

Là do ai làm đây?

Lại là tên Bạch nhúng mũi vào sao?

Không đúng, Bạch đã bị nó phong ấn vào trong thế giới Tà Liên rồi, không tới trăm năm thì đừng hòng ra khỏi đó.

Đang nghĩ đến đây, cầu kim loại đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì... dấu ấn chúa tể mà nó đóng trong thế giới Tà Liên đã bị xóa sạch.

“Bạch!”

Cầu kim loại nhảy dựng lên.

Chương 865: Khoa học công nghệ thay đổi thế giới, khoa học công nghệ thay đổi cuộc đời

Trong thế giới Tà Liên

Bạch tiền bối two rất vui vẻ, quá trình phá giải ấn ký chúa tể của thế giới Tà Liên thuận lợi hơn so với tưởng tượng của hắn. Vốn dĩ hắn đoán rằng nếu tự mình xoá bỏ ấn ký chúa tể của quả cầu kim loại thì ít nhất cũng phải mất mấy năm.

Không ngờ lần này vận khí của hắn cực tốt, gặp phải mấy bước không cách nào phá giải nổi, hắn chọn cách đoán mò, không ngờ lại đoán trúng phóc.

Lần gần đây nhất gặp may như vậy là chuyện từ khi nào rồi nhỉ?

Dù sao thì cũng cảm thấy lâu lắm rồi, không nhớ rõ nữa.

Dùng một câu nói của nhân loại thì chính là trời giúp tôi! Bạn không thể không phục! Đoán mò mà trúng phóc hết luôn, thế giới Tà Liên này đã được định sẵn phải mang họ Bạch rồi.

Sau đó, Bạch tiền bối two vui vẻ xoá đi ấn ký của thế giới này. Tiếp đó, hắn in lên ấn ký mới cho nó.

Ấn ký mới là bản cải tiến nâng cấp ấn ký của quả cầu kim loại, nếu như nói ấn ký của quả cầu kim loại chỉ là mật mã sáu chữ số bình thường thì ấn ký thống trị mới của Bạch tiền bối two là một trăm số, mật mã hỗn hợp của cả chữ cái, số lẫn ký tự, độ an toàn được nâng cao hoàn toàn.

Trong chốc lát thế giới Tà Liên được đổi chủ, Bạch tiền bối two mơ hồ cảm ứng được một tiếng rống giận dữ.

Đó là tiếng rống đầy phẫn nộ của quả cầu kim loại nào đó.

“A ha ha ha, tên này giận rồi, nghe chừng có vẻ giận dữ lắm đây.”

Bạch tiền bối two cười ha ha.

Sau đó hắn cảm giác được quả cầu kim loại đã xông đến tận cửa của thế giới Tà Liên, đang vượt qua từng tầng phong ấn, quyết tâm hướng về thế giới Tà Liên.

Nhưng hiện giờ thế giới Tà Liên này đã đổi chủ, trở thành vật sở hữu cá nhân của Bạch tiền bối two. Không có sự cho phép của Bạch tiền bối two, chủ nhân trước là quả cầu kim loại cũng không có cách nào tiến vào thế giới Tà Liên.

“Bạch, cái tên không biết xấu hổ nhà ngươi, ngươi lăn ra đây cho ta.”

Quả cầu kim loại thể lỏng giận dữ thét lên.

Bạch tiền bối two mỉm cười rồi lấy ra hai cái pháp bảo nút bịt tai từ trong không gian của hắn ra, nhét vào hai lỗ tai mình.

Đây là loại pháp khí hắn mới luyện chế ra gần đây, chỉ cần nhét vào một cái, tất cả âm thanh bên ngoài đều không thể truyền vào tai hắn. Đến cả những thủ đoạn như truyền âm nhập mật, thần giao cách cảm, tinh thần huyễn thông gì đó cũng miễn dịch hoàn toàn.

Có báu vật này, quả cầu kim loại thể lỏng hét đến vỡ cả cổ họng cũng đừng hòng quấy rầy hắn.

Kế đến, Bạch tiền bối two lấy một bình Long Ma dược tề ra, uống một hơi hết sạch.

“Hương vị ngọt nhẹ, cực kỳ ngon.”

Bạch tiền bối two nói thầm rồi bắt đầu phun tơ.

Có thể phun tơ được này, loại cảm giác này cũng hay ho phết đấy.

Bạch tiền bối two bắt đầu xoay đầu vặn eo, phun tơ kết kén.

Trong quá trình kết kén, hắn cảm giác được quả cầu kim loại thể lỏng giận dữ tiến hành công kích thế giới Tà Liên. Nhưng đòn tấn công của nó thế nào cũng là công cốc, tất cả công kích đều xuyên qua thế giới Tà Liên, căn bản không thể làm hại đến nửa cọng lông tơ của thế giới này.

Bạch tiền bối two cười ha ha một cái, trong nháy mắt, một cái máy chiếu lập thể xuất hiện ở cửa ra của thế giới Tà Liên.

Màn hình máy chiếu là cảnh Bạch tiền bối two tự mình dệt cái kén lớn.

“Ngươi cứ ở bên ngoài thưởng thức tư thế kết kén oai hùng của ta rồi không cam lòng mà phẫn nộ đi.”

Bạch tiền bối two nói.

Trên thân quả cầu kim loại thể lỏng nổi lên từng cái gai sắc nhọn trông giống như đang xù lông… Lại giống như biến thành con nhím biển.

Bạch tiền bối two cười ha ha, tiếp tục dệt kén.

Không hổ là tồn tại thống trị đẳng cấp cao có khác, tốc độ dệt kén cũng cực kỳ nhanh. Chỉ trong mấy phút mà Bạch tiền bối two đã dệt xong một cái kén lớn.

Thân kén êm ái lơ lửng trong không gian của thế giới Tà Liên.

Sau đó, Bạch tiền bối two hạnh phúc chìm vào giấc mộng.

“Ưm, nằm ngủ trong này đúng là dễ chịu thật. Có cảm giác ấm áp khiến người khác hoài niệm. Nằm ngủ trong này, nói không chừng ta còn có thể ngủ một mạch đến tận một nghìn năm sau ấy chứ.”

Bạch Tiền Bối two lẩm bẩm nói.

Thế là hắn cuộn tròn người trong kén, điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái.

“À đúng rồi…Lần này nếu ngủ một phát đến một nghìn năm sau, lần tới tỉnh lại, không biết cái tên nhóc tên là Tống Thư Hàng kia có còn sống không nhỉ? Tu sĩ nhân loại tam phẩm chỉ có tuổi thọ khoảng ba trăm tuổi, tứ phẩm cũng mới có sáu trăm tuổi thôi. Nói không chừng khi ta ra ngoài thì hắn đã tèo rồi.”

Bạch tiền bối two cảm giác đầu mình càng lúc càng mụ đi.

“Ừm, cho nên đưa cho hắn phần thưởng của Long Ma dược tề trước thì hơn.”

Trong lòng Bạch tiền bối two lặng lẽ ra mệnh lệnh cho bộ hạ trực thuộc của mình.

Ở một nơi nào đó của thế giới Cửu U, một con tà ma chuột hamster trông chẳng đẹp mắt chút nào, thân hình ngừng lại một lúc. Nó nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, sau đó gật đầu.

Sau đó, thân hình nó lướt lên, hướng về phía lỗ hổng thông đến thế giới bên ngoài.

Đồng thời, tà ma chuột hamster thầm nắm chặt lấy lợi kiếm tăm xỉa răng giắt bên hông.

Lại sắp gặp nhau rồi, chàng trai trẻ Tống Thư Hàng.

Lần này tuyệt đối sẽ không để ngươi có cơ hội sử dụng phù bảo nữa đâu, nhất định phải cho ngươi nếm thử uy lực Thiên Ngoại Phi Ma (bản cải tiến) của ta.

Thiên Ngoại Phi Ma sau khi cải tiến lần này có thể ngăn được răng của hơn trăm con tà ma!

Tà ma chuột hamster chạy băng băng, nó nhảy một đường thật ngầu về phía lỗ hổng không gian, sau đó biến mất dạng.

“Bạch, cái đồ khốn kiếp vô sỉ nhà ngươi, cái đồ ăn cắp, ngươi là đồ tít tít tít, ta phải tít tít tít ngươi và cái tít tít tít của ngươi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng giận dữ hét lên một tràng dài.

Nhưng Bạch tiền bối two đã yên vị ngủ ngon lành trong kén lớn rồi:

“Zzzzzz.”

Trong máy chiếu ở cửa ra vào, cái kén lớn không hề động đậy tý nào.

Quả cầu kim loại thể lỏng hít thở sâu, cuối cùng khua một cái, một giọt kim loại nhỏ rơi ra, hoá thành một quả cầu kim loại nhỏ, lơ lửng bên cạnh thế giới Tà Liên.

Lần này, nó phải dùng cách phân thân, kiên trì giám sát tên chết giẫm họ Bạch này, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục phá hỏng kế hoạch của mình nữa.

Ở bên kia.

Hoàng Sơn Chân Quân… vẫn đang quanh quẩn ở khu Giang Nam.

Bởi vì hắn vẫn chưa bắt được Vân Vụ Đạo Trưởng.

Tên đó dạo này vô cùng giảo hoạt, lúc ở nhà Thư Hàng tiểu hữu hắn đã dùng một con rối thế thân trốn được một kiếp. Về sau lại sử dụng phù bảo phân thân quý giá, phân thân giống y như đúc, thay bản thể nhận một kiếp.

Nhưng chung quy lại thì tên gia hoả này không thoát khỏi tay bản toạ đâu. Hoàng Sơn Chân Quân che giấu khí tức của mình, tiến vào một quán net bình thường.

Hắn nhanh chóng tìm được một thằng nhóc ngồi ở vị trí máy A43.

Không sai, thằng nhóc này chính là Vân Vụ Đạo Trưởng giả dạng thành… Tuy thủ đoạn giả dạng của hắn vô cùng cao minh, nhưng so với Đồng Quái Tiên Sư của Nhóm Cửu Châu Số 1 thì thuật giả dạng của hắn quá lạc hậu rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân che giấu khí tức của mình, lặng lẽ đi tới sau lưng Vân Vụ Đạo Trưởng.

Từ màn hình máy tính thì xem ra Vân Vụ Đạo Trưởng lại đổi một tài khoản chat mới nữa rồi, đến cả những thứ như điện thoại di động, sim điện thoại lẫn chứng minh thư, đều đổi hết cả rồi!

Lúc này, Vân Vụ Đạo Trưởng đang hí hửng chơi game cùng người khác.

“Chậc chậc, cái tên Hoàng Sơn ngu ngốc kia thật sự tưởng rằng dùng phần mềm chat hay mấy thứ tương tự như thế là có thể định vị ra được vị trí của ta ư? Nhưng mà… Vân Vụ Đạo Trưởng ta đã bắt bài cả rồi. Ha ha ha.”

Vân Vụ Đạo Trưởng thỉnh thoảng vui vẻ lẩm bẩm mấy câu.

Đồng thời, trong tai nghe của hắn còn truyền đến một bài hát êm tai: Đoá hoa thơm ngát trên lẵng hoa, hãy nghe tôi hát một bài, hát í a hát, hãy đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn là một nơi rất đẹp, một nơi a rất đẹp ~

“Đúng là một bài hát hay, nghe cả trăm lần không thấy chán.”

Vân Vụ Đạo Trưởng dư vị vô tận:

“Bài hát này, mình có thể nghe đi nghe lại cả trăm năm.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

Sau đó, hắn giơ tay túm lấy bả vai của Vân Vụ Đạo Trưởng.

Trong lòng Vân Vụ Đạo Trưởng kinh ngạc, hắn là một Lnh Hoàng ngũ phẩm, không ngờ lại bị người khác đến gần một cách thần không biết quỷ không hay thế này.

Chân tướng chỉ có một!

Tên Hoàng Sơn ngu ngốc kia đến rồi!

Vân Vụ Đạo Trưởng bỗng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy gương mặt u ám của Hoàng Sơn Chân Quân.

Đầu não của đạo trưởng nảy số nhanh như bay rồi bày ra bộ mặt mơ màng, nói:

"Xin chào ~ Anh tìm ai thế?"

Hoàng Sơn Chân Quân:

"…"

Chân Quân không nói hai lời, trận pháp liên tiếp xâu lại trong tay rơi xuống. Hai trăm phong ấn mỗi giây, phong ấn Vân Vụ Đạo Trưởng từng tầng một.

Sau đó…Hoàng Sơn Chân Quân kéo Vân Vụ Đạo Trưởng rời khỏi quán net.

"Buông tay, buông tay! Tên Hoàng Sơn ngu ngốc này, còn không buông tay ra là ta la lên đấy."

Vân Vụ Đạo Trưởng sốt ruột hết cả lên, sau khi bị phong ấn, linh lực trên người hắn gần như bị phong ấn trên chín mươi phần trăm. Mà sức mạnh của thân xác cũng không có cách nào chống cự lại Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân cười lạnh một cái, thuật cấm ngôn thành thục rơi xuống, phong ấn cái miệng của Vân Vụ Đạo Trưởng.

Sau đó, hắn tiếp tục kéo Vân Vụ Đạo Trưởng, nghênh ngang bước đi trước ánh mắt ngây ngốc sững sờ của tất cả mọi người trong quán net.

Sau khi tìm được một nơi hẻo lánh, Hoàng Sơn Chân Quân đem theo Vân Vụ Đạo Trưởng, ngự kiếm bay lên.

Gã đàn ông trung niên với tên to con ngu ngốc kia bị đặt trên phi kiếm khác bay sau lưng Hoàng Sơn Chân Quân.

"Đáng ghét, Hoàng Sơn ngu ngốc, sao ngươi lại tìm được ta kia chứ."

Vân Vụ Đạo Trưởng dùng linh lực còn sót lại, truyền âm nhập mật nói.

“Ngươi tưởng là mình đã thoát khỏi tay ta rồi sao? Thật ra thì ngươi vẫn luôn ở trong tay ta mà thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân lạnh lẽo nói.

“Lừa cái con quỷ ấy, không phải thân phận trước kia của ta đã thành công lừa ngươi một vố rồi à? Trừ phần mềm chat và điện thoại ra, ngươi còn dùng cách nào để theo dõi ta nữa hả?”

Vân Vụ Đạo Trưởng nói.

Trên người hắn khẳng định là không hề bị Hoàng Sơn Chân Quân để lại những thứ đại loại như phù văn hay gì đó, nhưng thứ hiện đại hoá có thể định vị được vị trí như điện thoại, phần mềm chat đều bị hắn đổi hết rồi.

Tại sao Hoàng Sơn Chân Quân vẫn tìm ra hắn cơ chứ?

“Ha ha, ngươi cảm thấy là ta sẽ nói cho ngươi biết à?”

Hoàng Sơn Chân Quân cười lạnh. Hắn sẽ nói cho Vân Vụ Đạo Trưởng biết Tuyết Lang Động Chủ, người phụ trách làm các loại giấy tờ nổi tiếng trong giới tu chân chính là bạn tốt của hắn sao?

Hắn sẽ nói cho Vân Vụ Đạo Trưởng biết, mười bảy tờ chứng minh thư hắn dày công dốc hết thủ đoạn làm ra đó thật ra đều xuất phát từ tay Tuyết Lang Động Chủ sao?

Chỉ cần Vân Vụ Đạo Trưởng sử dụng bất kỳ cái nào trong số mười bảy cái chứng minh thư này thì sẽ bị Hoàng Sơn Chân Quân định vị ra được ngay lập tức!

Khoa học công nghệ thay đổi thế giới, khoa học công nghệ thay đổi cuộc đời.

Chương 866: Bốn đại tà thuật

Vân Vụ Đạo Trưởng cuối cùng vẫn bị Hoàng Sơn Chân Chân bắt đi. Đón chờ hắn lần này sẽ là phong ấn dài dằng dặc.

Bạch tiền bối two thì ngủ say một giấc... Giấc ngủ này không biết phải mất bao lâu đây.

Lúc này tại khu Giang Nam.

Diệp Tư sử dụng thủ pháp thanh trừ ký ức độc môn Bích Thuỷ Các, xoá bỏ ký ức ngày hôm nay của tên ăn vạ lừa đảo kia rồi truyền cho hắn một đoạn ký ức mới.

Xoá bỏ ký ức đơn thuần sẽ khiến con người ta sản sinh ra khoảng trống trong ký ức. Khi ký ức của con người xuất hiện khoảng trống, có lúc sẽ vắt não đi tìm đoạn ký ức bị trống của mình. Khi đó sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của thuật tiêu trừ ký ức ở một trình độ nhất định.

Thế là Diệp Tư dùng phương pháp huyễn thuật và nằm mơ, khiến trong đầu tên ăn vạ xuất hiện thêm một ký ức giống y như thật. Ở đoạn ký ức này, tên ăn vạ đột nhiên nổi hứng, đi chuyển gạch trên công trường, chuyển đến độ sức cùng lực kiệt... đến khi kết toán lương của ngày hôm đó thì bỗng bị vật liệu xây dựng trên công trường va trúng nên bị trọng thương.

Sau khi ký ức được đưa vào, tên ăn vạ trong lúc bất tỉnh không ngừng cau mày:

“Mệt quá, mệt chết đi được, còn bao nhiêu gạch phải chuyển nữa đây? Nhiều thế này thì phải chuyển đến bao giờ chứ, cái gì đổ xuống đấy, chết mất, chết mất...”

Nghe thì có vẻ là một cơn ác mộng vừa đau khổ vừa bất hạnh.

Sau khi kêu la thảm thiết, tên ăn vạ lại nằm bẹp xuống đất, không hề động đậy.

Tống Thư Hàng nâng người hắn lên, ném vào trong xe.

Quả Quả và hai cô nhóc ngồi chồm hỗm bên cạnh, chớp mắt nói:

“Thư Hàng sư huynh, chuyện này cứ kết thúc như vậy thôi à?”

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không đúng! Theo kịch bản thì hẳn là sư huynh phải chiến một trận thật hoành tá tráng với tà ma Cửu U, cuối cùng chiến thắng, phong ấn năng lượng của tà ma Cửu U lại thì mới đúng chứ?”

Bé Chúc nói.

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Thật đáng tiếc, thuật phong ấn của ta vẫn đang trong giai đoạn học lý thuyết suông, từ trước đến nay chưa từng thật sự phong ấn bất kỳ thứ gì cả.”

“Chán thế.”

Bé Chúc lại nói.

Quả Quả:

“Thư Hàng sư huynh, ngươi làm bọn ta thất vọng quá.”

Thi:

“Rõ ràng lúc nãy còn nói sẽ không làm bọn ta thất vọng.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này, Diệp Tư sư tỷ bèn lên tiếng:

“Thư Hàng, cái tên tu sĩ nhân loại ấy dừng lại rồi, chúng ta có cần phải đi theo xem sao không?”

Lúc trước, cô ấy để lại một ấn ký lên người tên tu sĩ nhân loại mê hoặc gã ăn vạ nọ, nên có thể theo dõi vị trí của hắn. Hiện giờ, ấn ký này đã dừng lại rồi.

Thời gian duy trì của ấn ký này có hạn, đối phương cũng là Linh Hoàng ngũ phẩm, loại ấn ký này mà lưu lại lâu thì dễ bị đối phương phát hiện.

“Đi xem đi. Quả Quả, ba người các ngươi đi sau ta, đừng có lộ mặt. Đối phương là Linh Hoàng ngũ phẩm, nếu như xảy ra bất trắc gì thì ta cũng không chắc có thể tự bảo vệ được mình đâu.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Trong lòng bọn ta đều hiểu rõ cả mà.”

Ba đứa nhóc hưng phấn thấy rõ.

Diệp Tư giơ tay tế pháp bảo Kim Thư ra, sau đó mở Kim Thư. Sau khi lật tới trang bảy mươi tám, cô hài lòng gật đầu:

“Tìm thấy rồi, lần này dùng kiểu phi hành mẫu này đi.”

Tiếp đó, cô dùng Kim Thư bọc lấy Thư Hàng và ba đứa nhóc phi lên trời, bay về phía toạ độ của tên tu sĩ kia.

Mà sau khi Kim Thư bay lên trời cao lập tức trở nên trong suốt. Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc được bọc trong Kim Thư đều cùng bước vào trạng thái trong suốt.

Quả Quả tò mò hỏi:

“Diệp Tư sư tỷ, mỗi trang trong Kim Thư của ngươi đều có một mẫu khác nhau à?”

“Không nhiều thế đâu, tính đến bây giờ mới chỉ có mười bảy trang kiểu mẫu. Hiện tại ta vẫn đang không ngừng tế luyện nó, sau mỗi lần cấm chế pháp khí trên người nó tăng thêm một tầng là có thêm một mẫu. Trạng thái trong suốt hoá này là mẫu mà các chủ tế luyện ra giúp ta đó. Kể cả là Chân Quân lục phẩm có cấp cao hơn ta nhiều đi chăng nữa cũng khó mà phát hiện ra ta được.”

Diệp Tư nói tiếp:

“Kim Thư là pháp bảo bản mệnh của ta. Cho nên hiệu quả tốt hơn so với những pháp khí phổ thông khác. À đúng rồi, Thư Hàng, sau khi ngươi lên đến tứ phẩm, chắc cũng phải suy nghĩ đến việc tế luyện pháp bảo bản mệnh nhỉ? Ngươi chuẩn bị luyện pháp bảo bản mệnh loại nào thế?”

“Tứ phẩm là phải tu luyện pháp bảo bản mệnh sao?”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta vẫn chưa nghĩ đến điều này…Nếu như có thể, ta muốn tu luyện pháp bảo bản mệnh kiểu như phi kiếm. Đáng tiếc, e là phi kiếm không phù hợp với ta.”

“Ha ha.”

Diệp Tư cười nói:

“Thế thì nhân lúc còn chưa thăng cấp lên tứ phẩm, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ một chút, suy cho cùng thì pháp bảo bản mệnh cũng chỉ có một cái thôi.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

…

Kim Thư nhanh chóng đưa mấy người Tống Thư Hàng phía trên của một tứ hợp viện cũ kỹ, đây chính là điểm dừng chân của tên tu sĩ kia.

Ở khu Giang Nam rất hiếm khi nhìn thấy kiểu tứ hợp viện cũ kỹ này.

Kim Thư duy trì trạng thái trong suốt hoá, đưa mấy người Tống Thư Hàng lẻn vào trong tứ hợp viện.

Cả tứ hợp viện đã không có người thường nào, chỉ có tên tu sĩ ẩn náu trong đó.

Nhìn về tu sĩ phía dưới kia, Tống Thư Hàng dùng truyền âm nhập mật nói:

“Có nhìn ra được hắn là thành viên của môn phái nào không?”

Diệp Tư:

“Ta không nhìn ra, đến giờ ta còn không biết Hoa Hạ còn sót lại những môn phái nào nữa là.”

Quả Quả:

“Trên người hắn không có biểu tượng của môn phái, cũng không mặc pháp bào đặc biệt nào cả.”

Thi:

“Hay hắn là một tán tu nhỉ?”

Chúc:

“Cũng có thể là hắn che giấu đi thân phận của mình. Dù sao thì lúc làm chuyện xấu cũng không thể để người khác nhận ra mà.”

Đang nói chuyện dở, trong tứ hợp viện, vị tu sĩ này bắt đầu cởi bỏ áo choàng.

“Không phải là hắn muốn đi tắm đấy chứ?”

Tống Thư Hàng nói. Nếu đối phương muốn tắm thì bọn hắn tránh đi một lát trước cái đã. Hắn không có sở thích ngắm đàn ông tắm đâu, sẽ bị đau mắt đỏ mất.

Vị tu sĩ cởi hết quần áo trên người, chỉ để lại quần lót. Trên người hắn có những tấm phù văn nối với nhau tạo thành một mảng, cơ hồ phủ khắp cả người hắn.

“Phù…Vẫn còn chút nữa.”

Tu sĩ khẽ nói.

Nói xong, hắn đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, giơ tay mở từng cái hộp, để lộ ra dụng cụ trang điểm.

Ngồi trước bàn trang điểm, hắn nhìn vào chính mình trong gương, im lặng một lúc.

Sau đó bắt đầu tự trang điểm cho mình.

Đầu tiên là bôi kem nền lên rồi đến BB cream các loại. Tiếp theo là vẽ mắt, đeo kính áp tròng, dán lông mi giả, tô son.

Đậu xanh, tên này định làm gì đấy?

Trong tứ hợp viện, tu sĩ tiếp tục chải mái tóc dài của mình, thuần thục bới thành một kiểu tóc xinh đẹp.

Vốn dĩ là một người đàn ông rất bình thường, bây giờ đã biến thành một mỹ nhân xinh đẹp.

Tu sĩ đánh giá chính mình trong gương, lộ ra nụ cười hài lòng.

Tống Thư Hàng:

“…”

Không hổ danh là thuật hoá trang trong tứ đại tà thuật, đúng là đáng sợ quá đi mất. Lúc trước, khi mọi người đang chơi game, nếu muốn tìm vợ trong game thì có thể mở webcam để xác định diện mạo của đối phương, tránh việc vớ phải nhân yêu. Nhưng hiện tại, việc bật webcam xác định đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

“Hắn ta định làm gì đấy?”

Diệp Tư chớp mắt.

Tống Thư Hàng nói:

“Ta cũng chẳng biết nữa… Chẳng lẽ tên này còn có sở thích làm nữ streamer nữa à?”

Lúc này, vị tu sĩ kia đứng dậy, đổi sang một bộ váy cưới màu đỏ.

Rốt cuộc tên muốn làm gì đây?

Bọn ta đến đây không phải để xem ngươi chơi trò cosplay đâu nhé!

Chương 867: Đây là thứ gì vậy, đừng có qua đây

Quả Quả:

“Mặc váy cưới, hắn ta muốn kết hôn à? Thế tân lang là ai?”

“Ta lại có cảm giác đây là sở thích của hắn.”

Tống Thư Hàng giơ tay lấy điện thoại của mình, suy nghĩ xem có cần phải báo lại với các vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 hay không.

Hừm, nhưng phải báo thế nào bây giờ đây? Báo cáo với các vị tiền bối rằng ta phát hiện có một vị tu sĩ thích giả gái ở khu Giang Nam, hắn ta là kẻ đứng sau vụ việc tà khí xuất hiện ở khu Giang Nam lần này, khiến một số người bình thường bị nhiễm tà năng của thế giới Cửu U.

Té sấp mặt!

Sao gần đây cứ luôn gặp phải chủ đề “thích giả gái” thế nhỉ, rõ ràng hắn đã rất cố gắng né tránh chủ đề này rồi cơ mà.

Lúc này, vị tu sĩ giả gái phía dưới lấy ra vài viên linh thạch, khắc hoạ lên trên nền đất.

Hắn khắc hoạ một lúc mười kết giới phòng ngự. Những kết giới này có phòng ngự trước pháp thuật, công kích vật lý và hơn hết là để phòng ngừa tấn công tinh thần.

Sau khi bố trí kết giới xong, tu sĩ giả gái đứng dậy, dùng linh thạch linh thạch kích hoạt và duy trì những trận pháp này. Một hơi mười tầng phòng ngự thế này. Dù có là Kim Đan Linh Hoàng tấn công vào thì vẫn có thể trụ được hồi lâu.

Sau đó, tu sĩ giả gái đó lại lấy một hắc thạch ma bàn nhỏ ra đặt trước mặt mình. Đây là Công Tích Bàn của thế giới Cửu U, mỗi lần thành công dụ dỗ một người bình thường nhặt “thần khí” lên, tiếp nhận tà năng ma hoá của thế giới Cửu U xong, hắc thạch ma bàn sẽ trở nên đen kịt. Lúc này có thể thông qua hắc thạch ma bàn để đổi thứ mình cần.

Sau khi đặt hắc thạch ma bàn vào vị trí, tu sĩ giả gái chỉ tay lên trời, miệng lẩm bẩm niệm thứ gì đó. Tiếp theo, trên mặt hắn lộ ra vẻ vô cùng cung kính.

Khoảng hai phút sau, năng lượng cường hãn trong hư không chấn động, nó vượt qua cả giới hạn của không gian, truyền đến từ thế giới khác.

Khuôn mặt tu sĩ giả gái lộ ra vẻ kích động, hắn ngẩng đầu, để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn của mình.

Chẳng mấy chốc, năng lượng cường hãn chấn động trong hư không dần ổn định lại. Nó bắt đầu dùng cách đặc biệt nào đó quan sát dung mạo của tu sĩ giả gái.

Chừng một giây sau.

Năng lượng trong hư không bắt đầu hạ dần xuống. Trong quá trình đó, màu đen trên hắc thạch ma bàn nhanh chóng nhạt dần, cuối cùng hoá thành một màu nhợt nhạt.

Tu sĩ giả gái trông thấy thế, trên gương mặt lại lộ ra vẻ vui mừng, cuối cùng hai tay hắn bóp pháp ấn, hét lên một tiếng:

“Mời tôn thượng nhập thể!”

Trên hư không, năng lượng chấn động kia hoá thành thần niệm, nhập vào cơ thể hắn.

Đầu tu sĩ giả gái gục xuống, toàn thân cứ như lập tức mất đi hết sức mạnh.

…

Chính tại lúc này, Diệp Tư cảm ứng được một mối nguy cơ cực lớn. Cô khống chế Kim Thư bản mệnh lùi lại… Sau khi iên tục lùi ra xa khoảng cách hơn năm trăm bước mới dần dừng lại.

Quả Quả hỏi:

“Sao vậy Diệp Tư sư tỷ?”

“Đây là ‘thần đả thuật’, nói trắng ra thì là mời thần lên người. Là một thuật pháp rất phiền phức.”

Diệp Tư lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

“Mời thần lên người ư? Người được mời là ai thế?”

Mời thần lên người thì phải mời ai nhỉ? Thần tiên trên trời à?

Trong lịch sử tu chân, có thể ứng được với tiên thần nhân gian chắc chỉ có Thiên Đình viễn cổ kia thôi…Nhưng Thiên Đình đã chấm hết từ lâu rồi. Hơn nữa, thần tiên trong Thiên Đình cũng chỉ là một số tu sĩ cường đại mà thôi.

“Từ khí tức có thể thấy được người mà thuật thần đả của hắn mời có lẽ là tồn tại cường đại của thế giới Cửu U. Ít nhất cũng là tà ma cấp bậc Tôn Giả trở lên, thậm chí còn mạnh hơn thế nữa.”

Diệp Tư khẽ nói.

Đương nhiên, với sức mạnh có hạn của hắn thì chắc cũng không cách nào khiến Kiếp Tiên Cửu U nhập vào hắn đâu.

Trong lúc nói chuyện, thân hình của vị tu sĩ giả gái phía dưới hơi chấn động.

Sau đó hắn chậm rãi ngẩng đầu lên… Đôi mắt của hắn đã biến thành một màu đen kịt, không có tròng trắng.

Lúc này hắn đã rơi vào trạng thái “thần đả”.

“Haizz.”

Tu sĩ giả gái thở dài.

“Lại đến hiện thế nữa rồi.”

Nói xong, hắn xoay người đi đến chiếc gương trang điểm bên cạnh.

Ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp kiều diễm trong gương, hắn hài lòng gật đầu.

Sau đó tầm mắt của hắn dời xuống, nhìn xuống bộ váy cưới màu đỏ tươi trên người, tiếp tục gật đầu hài lòng.

Nhưng khi nhìn tới chỗ ngực lép xẹp thì hắn khẽ cau mày. Sau đó giơ tay chụp lấy ngực mình:

“Ôi chao, phẳng thế này.”

Nhưng gương mặt này trông cũng không tệ, hắn rất hài lòng.

Tiếp đó, tu sĩ giả gái khua tay một cái, phá giải mười trận pháp phòng ngự tầng tầng lớp lớp kia.

Sau đó hắn nhấc chân bước về phía trước.

Nhưng mới đi được một bước thì khuôn mặt tu sĩ giả gái lập tức biến sắc, toàn thân cứng đờ.

Khoảng hai giây sau.

Hắn run rẩy vói tay sờ xuống phía dưới của mình.

Vừa sờ một cái thì lập tức biến sắc.

Vốn dĩ tưởng rằng lần này nhập lên một cô gái ngực lép, nhưng thứ mình sờ trúng này là gì đây?

Sau khi đờ người cả buổi trời, tu sĩ giả gái mới thở dài một hơi.

Hắn ngoảnh đầu lại, nhìn vào chính mình trong gương.

“Được thôi, ngươi thắng rồi. Thế mà ngươi cũng nghĩ ra cách này để khiến ta nhập thể.”

Tu sĩ giả gái nói với giọng điệu khá quỷ dị.

Nói xong, tầm mắt hắn rơi xuống chiếc ma bàn kia.

Ngừng lại một lúc…

Cuối cùng, cả người tu sĩ giả gái quỳ rạp xuống đất, hai tay đặt bên miệng thổi phù một hơi.

Có một luồng năng lượng thế giới Cửu U tinh thuần phun ra từ trong miệng hắn, rơi vào tay trái của tu sĩ giả gái. Sau đó lại có một tấm phù văn ngưng tụ lại trên tay phải của hắn.

Phù văn này giống hệt hình xăm trên người tu sĩ giả gái, chắc chắn là chỉ sau một vài bước nữa thì phù văn này sẽ trở thành hình xăm trên người hắn.

Năng lượng từ thế giới Cửu U đậm đặc trên tay trái liên kết với phù văn trên tay phải.

Sau khi việc này hoàn thành, "ý chí" ngưng tụ trên người tu sĩ giả gái rút lại rồi trở về thế giới Cửu U, không ở lại thêm một giây nào nữa.

Tu sĩ giả gái từ từ bò lên từ mặt đất.

Hắn nhìn năng lượng từ thế giới Cửu U trên tay trái và phù văn trên tay phải mình:

“Ha ha, thành công rồi!”

“Kim Đan của bản tọa có ba cái long văn, cả đời không có hi vọng đột phá cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm. Nhưng bây giờ rốt cuộc bản tọa cũng có hi vọng đột phá cảnh giới Chân Quân lục phẩm rồi! Ha ha ha!!”

Dứt lời, hắn mở miệng nuốt trọn luồng năng lượng thế giới

Cửu U đậm đặc kia vào bụng.

Luồng năng lượng thế giới Cửu U này vốn dùng để dụ dỗ người thường mắc câu, và cũng biến thành năng lượng của thần khí.

Thế nhưng luồng năng lượng thế giới Cửu U đậm đặc cuối cùng này là phần thưởng thuộc về hắn.

Sau khi nuốt luồng năng lượng Cửu U tà ác này, phù văn trên tay phải hắn hóa thành hình xăm trên cổ hắn. Hình xăm tản ra nhanh chóng rồi lan rộng trên khuôn mặt hắn. Đến lúc này thì toàn thân hắn đều đã bị hình xăm bao phủ.

“Thành công!”

Tu sĩ giả gái hớn hở vui mừng.

Tiếp theo hắn chỉ cần chờ thân thể biến đổi nữa thôi.

Phù văn bao phủ khắp người có thể biến đổi thân thể hắn trở nên giống hệt với tà ma Cửu U, thế nhưng hắn có năng lực tiếp tục duy trì thân phận nhân loại của mình.

Mà luồng năng lượng thế giới Cửu U tà ác bị nuốt kia sẽ trở thành trợ lực cho việc tấn chức lên Chân Quân lục phẩm của hắn. Hắn đã chững lại ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm lâu lắm rồi, đã hoàn thành đến 99% việc kết cấu Kim Đan để thăng cấp cảnh giới rồi, chỉ còn kém mỗi bước cuối "vẽ rồng điểm mắt" nữa thôi.

Thế nhưng vì Kim Đan trong cơ thể chỉ có ba long văn mà hắn không thể hoàn thành được bước cuối này.

Bây giờ, dựa vào luồng năng lượng thế giới Cửu U tà ác kia, rốt cuộc hắn cũng cảm thấy bước cuối cùng của việc kết cấu Kim Đan sắp hoàn thành rồi.

“Bước cuối cùng, độ lôi kiếp ngũ phẩm, bước vào cảnh giới Chân Quân!”

Tu sĩ giả gái lẩm bẩm.

Thế nhưng nơi độ kiếp của hắn không thể ở thế giới này được. Bây giờ cả người hắn phủ đầy hình xăm phù văn, cơ thể giống hệt như tà ma Cửu U vậy. Nếu thiên kiếp giáng xuống thì sẽ tạo thành thương tổn nặng nề gấp mấy lần.

Cho nên nếu muốn độ kiếp thành công thì hắn phải đến thế giới Cửu U.

“Tạm biệt thế giới này. Nhưng ta nhất định sẽ trở về!”

Dứt lời, tu sĩ giả gái giẫm mạnh lên mặt đất, làm lộ ra một con đường ngầm.

Đó là con đường đến thế giới Cửu U.

Tu sĩ giả gái, năng lực tà ác của thế giới Cửu U điên cuồng bùng nổ.

Bước kết cấu Kim Đan cuối cùng, hoàn thành!

Năng lượng tà ác từ thế giới Cửu U bùng nổ mãnh liệt trên người tu sĩ giả gái, ngay sau đó, hắn thả người nhảy vào thế giới Cửu U.

Con đường này dài đằng đẵng, thế nhưng lại thích hợp cho hắn điều chỉnh tâm cảnh của mình.

…

Nhưng đúng vào lúc này, hàng ngàn hàng vạn sợi xúc tu trong suốt vươn tới từ thiên không đâm thẳng vào người hắn.

“Cái gì thế này?”

Tu sĩ giả gái sửng sốt.

Ngay sau đó, hắn phát hiện ra năng lực tà ác của thế giới Cửu U bị hút ra khỏi cơ thể mình một cách điên cuồng như nước phá vỡ đê.

“Đáng chết, cái quái gì đây? Cút ra! Đừng tới đây!”

Tu sĩ giả gái vừa sợ vừa giận.

Hắn lấy pháp bảo kim tiễn ra chĩa thẳng vào những xúc tu trong suốt kia.

Thế nhưng đám xúc tu ấy lại là thứ vô hình vô chất, kim tiễn của hắn bắn ra ầm ầm nhưng chỉ trúng không khí mà thôi, không bắn trúng bất cứ sợi xúc tu nào.

Đáng chết, là kẻ nào đánh lén hắn?

Tu sĩ giả gái cố gắng hết sức giữ mình tỉnh táo. Bây giờ hắn có hai lựa chọn: hoặc là dừng lại, chưa đến thế giới Cửu U vội, quay về thế giới thực tại xem là kẻ nào giở trò đánh lén mình; hoặc là cứ đi thẳng vào thế giới Cửu U, vì hắn không tin mấy sợi xúc tu này có thể kéo dài từ thế giới thực tại đến tận thế giới Cửu U!

Chỉ một loáng sau, tu sĩ giả nữ đã quyết định chưa vội báo thù. Bây giờ việc quan trọng nhất của hắn là đến thế giới Cửu U để thăng cấp lên Chân Quân lục phẩm!

Thế nhưng vừa mới nghĩ thế thì hắn phát hiện ra.... mình tiêu rồi.

Ngàn vạn sợi xúc tu trong suốt kia tách khỏi người hắn.

Còn năng lực tà ác của thế giới Cửu U trong người hắn đã bị rút cạn, thậm chí cả hình xăm ẩn chứa năng lực tà ác của thế giới Cửu U trên người hắn cũng bị lấy đi.

Hắn lại biến thành một tu sĩ ngũ phẩm bình thường.

Nếu hắn vào thế giới Cửu U mà không có những hình xăm kia che chở... thì hoặc là sẽ bị tà ma Cửu U nuốt sống, hoặc sẽ bị chúng bắt đi làm lô đỉnh song tu.

Chương 868: Ngươi xem ta tìm thấy cái gì này? Một cái kén to!

“Không được, bây giờ ta không thể tiến vào thế giới Cửu U.”

Tu sĩ giả gái sốt hết cả ruột.

Hắn khống chế kéo vàng dừng lại, sau đó thừa dịp mình vẫn còn ở trong thông đạo đi thế giới Cửu U, hắn liều mạng ngự pháp bảo trở lại hiện thế.

Nhưng hắn lại quên mất, ở hiện thế vẫn còn thứ đáng sợ hơn đang chờ hắn.

Thiên kiếp của tu sĩ ngũ phẩm đã tích đủ lực lượng, chỉ còn chờ bộc phát...

Giờ hắn liều mạng trở lại hiện thế, thứ đang đợi hắn chính là thiên kiếp ngũ phẩm vô tình!

...

Ở một nơi khác, trong hư không, Tống Thư Hàng đã thu hồi hình chiếu hoa sen trước ngực.

Quả Quả, Thi và Chúc nhìn chằm chằm vào ngực hắn với vẻ hâm mộ. Không ngờ hình chiếu hoa sen mà Thư Hàng sư huynh chiếu ra lại mạnh mẽ như vậy, còn chui cả vào trong thông đạo thế giới Cửu U đuổi theo tên tu sĩ giả gái kia.

Ngay lúc Quả Quả đang muốn hỏi Tống Thư Hàng hình chiếu hoa sen đó là pháp thuật gì thì Tống Thư Hàng đột nhiên ngã nhào xuống đất.

“Thư Hàng sư huynh!”

Bé Thi và bé Chúc giật mình kêu lên.

Diệp Tư sững người một lát, nhưng sau đó cô lại bật cười. Cô lật Tống Thư Hàng lại, để hắn nằm ngửa trên đất:

“Yên tâm đi, Thư Hàng không sao đâu, chẳng qua là ăn no quá... lát nữa là ổn thôi ấy mà.”

Cô là linh quỷ của Tống Thư Hàng, vì vậy cô có thể cảm ứng được trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng rất tốt, không có vấn đề gì cả.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, trong thông đạo nối thế giới Cửu U với hiện thế.

Tên tu sĩ giả gái lại chui ra khỏi thông đạo.

“Chết tiệt, rốt cuộc là kẻ nào phá hỏng chuyện tốt của bản tọa, bản tọa muốn giết cả nhà kẻ đó!”

Hắn giận dữ hét lên.

Nhưng khi hắn vừa mới chui ra ngoài, dưới lòng bàn chân đột nhiên bùng lên ngọn lửa... ngọn lửa hóa thành hoa sen bọc hắn lại, thiêu đốt thân thể hắn từ ngoài vào trong. Đồng thời trong tâm khiếu cũng bộc phát tâm hỏa màu vàng, thiêu đốt hắn từ trong ra ngoài.

Đây là tâm kiếp + hỏa kiếp trong thiên kiếp.

Song kiếp bộc phát cùng lúc, xong đời rồi!

Nhất là giờ tu sĩ giả gái đã mất đi hình xăm hộ thể trên người, di chứng để lại khi tà năng Cửu U ăn mòn thân thể cũng hiện ra. Khi tà năng thế giới Cửu U xâm nhập thân thể nhân loại, cho dù bị hút ra ngay lập tức thì cũng sẽ khiến người ta yếu ớt.

Tu sĩ giả gái phải đối mặt với hai tầng thiên kiếp trong trạng thái suy yếu... đúng là bi kịch!

Ầm~~

Pháp bảo bản mạng kéo vàng trên người hắn vỡ nát dưới uy lực của thiên kiếp.

“A a a ~~”

Tu sĩ giả gái kêu gào thảm thiết, nhảy trở lại trong thông đạo đi thế giới Cửu U.

...

Diệp Tư đứng trên kim thư bình tĩnh nhìn tu sĩ giả gái về lại thông đạo.

Đợi uy lực còn sót lại của thiên kiếp tản đi, Diệp Tư nhấc tay thả ra một pháp thuật, hóa thành kết giới bình thường bao phủ toàn bộ tứ hợp viện. Nơi này có vết nứt nối thế giới Cửu U với hiện thế, không thể để người bình thường đi vào trong chỗ này được.

Chẳng qua Diệp Tư chỉ có cảnh giới ngũ phẩm, cố sức lắm mới có thể hoàn toàn phong ấn vết nứt này, vì vậy tốt nhất là nên mời thành viên khác trong Nhóm Cửu Châu Số 1 tới hỗ trợ, cùng nhau ra tay phong ấn vết nứt lại.

Cho nên giờ Diệp Tư chỉ bày ra một tầng kết giới đơn giản, sau đó mang Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc rời đi trước.

× × × × ×

Lúc này, Tống Thư Hàng trong trạng thái hôn mê lại mơ mơ màng màng đi đến một thế giới hỗn độn.

“Lại nhập mộng rồi sao?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng cảnh tượng này lại không giống như nhập mộng lắm. Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng nước chảy, sau đó một dòng suối nguồn sự sống xuất hiện trước mắt hắn.

“À, thì ra không phải nhập mộng, mà là ý thức lại tiến vào thế giới hạch tâm trong tâm khiếu.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn đi tới bên cạnh suối nguồn sự sống rồi ngồi xuống.

Nhưng mà... tại sao lần này lại tiến vào thế giới suối nguồn sự sống trong hạch tâm?

Trước đó mình để cho hạch tâm trong tâm khiếu hấp thu tà năng Cửu U trên người tu sĩ giả gái, sau đó bản thân rơi vào trạng thái hôn mê.

Chẳng lẽ không gian hạch tâm trong tâm khiếu lại xảy ra biến hóa gì nữa sao?

Lúc này, nước suối trong suối nguồn sự sống bỗng sôi trào.

Nước suối phun trào, hóa thành lợi kiếm chém về phía hư không hỗn độn. Hỗn độn ở xung quanh bị cắt xẻ, lấy suối nguồn sự sống làm trung tâm, cắt ra một không gian nhỏ cỡ hai mươi thước vuông.

Theo góc nhìn của Tống Thư Hàng, cảnh tượng này giống như một hòn đảo nổi xuất hiện trên vùng biển hỗn độn vậy.

Một khắc sau, lợi kiếm do nước suối hóa thành lại rơi xuống như mưa, tưới đều mảnh đất rộng hai mươi thước vuông.

Chỉ trong chốc lát, trên mảnh đất đã mọc ra cỏ xanh. Một mảnh đất rộng 20 thước vuông chớp mắt đã biến thành đồng cỏ xanh mướt, cả đảo nhỏ được phủ một tầng màu xanh tràn đầy sự sống!

"Xuất hiện rồi, một không gian tùy thân!"

Tống Thư Hàng nghĩ trong đầu.

Đúng vậy, đây chính là không gian tùy thân - bàn tay vàng của các nhân vật chính trong những bộ tiểu thuyết theo mô típ tùy thân mà mấy năm trước hắn đã xem qua.

Không biết không gian này có loại công năng thần kỳ gì không nhỉ? Ví dụ như trồng cà rốt cũng có thể biến thành nhân sâm vạn năm chẳng hạn? Trồng một cô em, sang năm lại có thể thu hoạch cả đống vợ?

À không đúng... Nếu năm nay trồng một cô em, năm sau chỉ có thể thu hoạch một đám đồng chí mà thôi.

Cho nên đừng trồng cô em thì hơn.

Hay là trồng một ít tiên thực, linh vật thử nhỉ?

Xem ra phải tìm thời gian trồng thử để xem thế nào, nói không chừng có thể dựa vào không gian tùy thân này để phát tài đây.

Vậy mình nên trồng gì đây? Trên người mình có linh thực gì không nhỉ?

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới một vật.

Đúng rồi, Thông Nương!

Hay là mang Thông Nương vào đây trồng thử nhỉ?

Chỉ là không biết có thể mang Thông Nương vào không gian này được không?

Trở về phải thử ngay mới được!

Lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ miên man, trong hư không đột nhiên xuất hiện một thông đạo.

Thông đạo xuất hiện ở ngay phía trước Tống Thư Hàng.

Kỳ quái, tại sao trong thế giới hạch tâm lại xuất hiện thông đạo gì thế này?

Ngay lúc Tống Thư Hàng còn đang thắc mắc khó hiểu... Từ trong thông đạo bỗng truyền đến một lực hút cực mạnh, trực tiếp hút ý thức của hắn vào.

Không tốt!

Ý thức thể của Tống Thư Hàng tối sầm lại, hôn mê lần nữa, hắn cũng không biết phải miêu tả trạng thái bây giờ thế nào nữa.

Thân xác hắn hôn mê, ý thức tiến vào không gian hạch tâm trong tâm khiếu.

Bây giờ ngay cả ý thức cũng hôn mê... Tình huống gì thế này?

Hôn mê chồng à?

× × × × ×

Không biết qua bao lâu, ý thức của Tống Thư Hàng lại mơ màng tỉnh lại.

Vừa mở mắt, hắn phát hiện mình đang đứng trong một không gian u ám tối tăm.

Không phải thế giới hạch tâm trong tâm khiếu, là thế giới ở đầu bên kia thông đạo sao?

Trước tiên Tống Thư Hàng kiểm tra trạng thái thân thể mình, túi thu nhỏ một tấc cùng với các loại pháp bảo đều không có ở đây, bây giờ mình vẫn là ý thức thể.

“Hello~~ có ai không?”

Tống Thư Hàng kêu lớn.

Trong thế giới trống trải tối tăm chỉ có tiếng vọng trả lời Tống Thư Hàng.

Từ tiếng vọng có thể đoán ra được thế giới này rất trống trải, rất rộng lớn~

Tống Thư Hàng xoa huyệt Thái Dương... Vậy giờ ý thức của hắn trở về bằng cách nào đây? Chẳng lẽ muốn chờ đến lúc thân thể tỉnh lại, ý thức mới có thể trở về sao?

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng bắt đầu đi dạo quanh không gian u ám. Trước tiên thử đi tìm thông đạo kia cái đã, nếu có thể về lại không gian hạch tâm trong tâm khiếu mình thì tốt quá rồi.

...

Không gian tối tăm này siêu lớn, Tống Thư Hàng đã chạy mấy chục phút rồi mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

Lại chạy gần một giờ nữa...

Tống Thư Hàng tạm ngừng lại, thở dài nhìn không gian xung quanh vẫn là một màu tối tăm như cũ. Bởi vì không có vật đối chiếu nên hắn cũng không biết mình đã chạy được bao xa, hay nãy giờ vẫn chỉ giậm chân tại chỗ?

"Lúc này có Bạch tiền bối ở đây thì tốt rồi, ngài ấy chỉ cần ném nhánh cây, sau đó đi theo phương hương mà nhánh cây đã chỉ là có thể tìm được lối ra."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Hắn vừa dứt lời... Đột nhiên, ở vị trí phía trước cách hắn hai trăm thước, có một vật đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Tống Thư Hàng nheo mắt nhìn về vị trí nọ, hình như vật kia là một cái kén màu trắng.

Ngoài ra, từ trong kén lại truyền ra một loại khí tức mà hắn vô cùng quen thuộc.

"Khí tức này... là khí tức của Bạch tiền bối?"

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Nhưng mà tại sao Bạch tiền bối lại xuất hiện ở trong không gian tối tăm này? Ngày ấy có nói là phải đi tìm lò luyện khí mà?

Hay... đây thật ra chỉ là ảo ảnh trong đầu ta, bởi vì ta mới vừa nghĩ đến Bạch Tôn Giả cho nên lập tức xuất hiện ảo ảnh của Bạch tiền bối?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng chậm rãi đến gần kén trắng.

Bất kể là Bạch tiền bối thật hay là ảo ảnh... nhưng đây nhất định là mấu chốt để phá giải cục diện.

Sau khi đến gần kén lớn màu trắng.

Quả nhiên, đây là kén lớn kết ra sau khi uống Long Ma dược tề.

Nhưng Bạch Tôn Giả hết Long Ma dược tề rồi mà, sao kết kén được nhỉ?

À, nhớ ra rồi! Bạch Tôn Giả đã cất lại cái kén cũ, chỉ cắt một lỗ nhỏ trên kén để làm cửa ra vào mà thôi.

Tống Thư Hàng giơ tay chạm khẽ vào kén lớn. Bây giờ hắn hẳn là ở dạng ý thức thể, nhưng tay hắn lại thuận lợi chạm vào kén lớn màu trắng.

“Khò~~ khò~~ Zzzzzz~~”

Trong kén lớn màu trắng truyền ra tiếng ngáy khe khẽ.

Tống Thư Hàng đi một vòng quanh kén lớn màu trắng.

Trên kén lớn màu trắng này, hắn lại không tìm được chỗ cắt làm cửa ra vào mà Bạch Tôn Giả đã cắt lúc trước.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng đưa tay gõ lên kén trắng.

“Ưm~~ khò~~ khò~~”

Bên trong, hình như Bạch tiền bối tmới trở mình, sau đó lại tiếp tục ngủ ngon lành.

“Bạch tiền bối, dậy ăn cơm đi.”

Tống Thư Hàng thử lớn tiếng gọi.

“Ưm~~ khò~~ khò~~ Zzzzzz~~”

“Bạch tiền bối, gay to rồi, thế giới sắp bị hủy diệt rồi.”

Tống Thư Hàng lại thử kêu lên.

“Ưm~~ Ưm~~”

“Bạch tiền bối, đợi... Tính, cái này không thể nói.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một hồi, sau đó hắn ngồi thế trung bình tấn, đưa tay ôm kén trắng lên.

Sau đó hắn bắt đầu lắc nhiệt tình.

“Thức dậy đi, thức dậy đi, Bạch tiền bối nhanh thức dậy đi!”

Lắc qua lắc lại, lắc tới lắc lui~~

“Ưm~~ Ưm~ Zzzzzzz~~ Zzzzzz~~”

Tống Thư Hàng càng lắc dữ dội, Bạch tiền bối lại ngủ càng ngon.

Tống Thư Hàng:

“...”

Phản ứng này không giống với phản ứng của Bạch Tôn Giả lắm.

Tống Thư Hàng sờ cằm, rơi vào trầm tư.

Nếu không phải là ảo ảnh... cũng không phải Bạch tiền bối... vậy chỉ còn một khả năng.

Người trong kén này chình là Bạch tiền bối two – một vị có dung mạo, khí chất và khí tức ý hệt Bạch Tôn Giả.

“Chẳng lẽ nơi này là thế giới Cửu U sao?”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Chương 869: Người ta không muốn nói chuyện với ngươi, còn ném cho ngươi một cái kén to

“Không đúng, nơi này không phải Thế giới Cửu U. Nơi này không có tà năng thế giới Cửu U, cũng không thấy mống tà ma Cửu U nào.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Hắn suy tư chốc lát, lại nghĩ tới một khả năng.

Thế giới Kim Liên của Nho gia là thế giới tự mở ở hiện thế, nó có một thông đạo nối với thế giới Tà Liên ở thế giới Cửu U.

Lúc trước, chủ nhân của bàn tay kim loại đã thông qua thế giới Tà Liên ở Cửu U, cưỡng ép xông vào thế giới Kim Liên.

Mà thế giới hạch tâm trong tâm khiếu mình lại có kết cấu giống như thế giới Kim Liên của Nho gia. Cho nên từ thế giới hạch tâm trong tâm khiếu mình, thông qua thông đạo tiến vào... chẳng lẽ nơi này là thế giới Tà Liên?

Nếu như nơi này chính là thế giới Tà Liên, vậy thì tại sao Bạch tiền bối two lại ngủ say trong thế giới Tà Liên này?

“Bạch tiền bối two có quan hệ thế nào với bàn tay kim loại xâm lược thế giới Kim Liên?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

[Quan hệ giữa ta và tên cầu kim loại kia là quan hệ đối nghịch. Chỉ tiếc ta không thể tiêu diệt nó, nó cũng không thể tiêu diệt được ta.]

Lúc này bỗng có một cái giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Là tiếng của Bạch tiền bối two!

Nhưng rõ ràng Bạch tiền bối two còn đang ngủ mà, trong kén lớn màu trắng còn truyền ra tiếng ngáy đều đều nữa này...

Tống Thư Hàng suy nghĩ, chẳng lẽ hiện tại Bạch tiền bối two đang trong trạng thái nói mớ, hơn nữa còn là loại trạng thái nói mớ thần kỳ hỏi gì đáp nấy?

"Bạch tiền bối này, tại sao ngài lại ở trong thế giới Tà Liên này thế?"

Tống Thư Hàng thử dò hỏi.

[Bởi vì ta bị tên cầu kim loại kia phong ấn vào trong thế giới Tà Liên này.]

Giọng nói của Bạch tiền bối two tiếp tục vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

"Bị phong ấn?"

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt:

"Bạch tiền bối ngài không muốn ra khỏi thế giới Tà Liên này sao?"

Lại còn kết kén ngủ ngon lành ở trong này nữa chứ.

[Bởi vì sau khi bị phong ấn vào trong thế giới Tà Liên này, ta đã thay dấu ấn chúa tể trong thế giới Tà Liên bằng dấu ấn của ta rồi. Bây giờ ta chính là chủ nhân của thế giới Tà Liên, cho nên ta ngủ trong nhà ta cũng là chuyện bình thường thôi mà.]

Giọng nói của Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sau một hồi im lặng, Tống Thư Hàng lại dò hỏi:

"Bạch tiền bối, ngài biết thông đạo rời đi thế giới Tà Liên này không?"

[Bị tên cầu kim loại đó phong ấn rồi, không ra được đâu, cho dù ta muốn phá giải phong ấn cũng cần mấy trăm năm.]

Giọng nói của Bạch tiền bối two tiếp tục trả lời ngay trong đầu Thư Hàng.

Thảm rồi, cho dù có Bạch tiền bối two hỗ trợ, muốn rời khỏi cũng phải chờ đến mấy trăm năm! Mấy trăm năm... đến lúc đó thân xác hắn cũng hóa thành tro mất rồi còn đâu.

Chờ đã, không đúng! Nếu thế giới Tà Liên đã bị đóng, vậy sao hắn lại vào đây được? Phải chăng thông đạo mà hắn tiến vào không phải là lối ra của thế giới Tà Liên, mà là một cửa sau đặc thù sao?

“Bạch tiền bối, ngài có thấy thông đạo mà ta mới vừa dùng để tiến vào không gian này không?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

[Không để ý, ngủ say quá nên không thấy. Nhưng chắc ở gần đây thôi, tự ngươi đi tìm thử xem.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Sau khi nghe Bạch tiền bối two nói như vậy, Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm. Xem ra thông đạo về thế giới hạch tâm trong tâm khiếu vẫn còn tồn tại, ý thức của hắn vẫn có thể trở về.

Nếu đã biết có thể rời đi, Tống Thư Hàng cảm thấy an tâm hẳn.

Vì vậy hắn quyết định trước khi rời khỏi thế giới Tà Liên, nhất định phải nhân dịp Bạch tiền bối two đang ở trong chế độ hỏi gì đáp nấy, hỏi nhiều thông tin có ích mới được.

“Bạch tiền bối, ngài biết chuyện có người của thế giới Cửu U đang dùng nhân loại làm thí nghiệm không? Thí nghiệm đó là dùng tà năng Cửu U tinh thuần đi cải tạo, cường hóa nhân loại bình thường, khiến bọn họ dần biến thành hình dáng của tà ma Cửu U. Theo như một vị tiền bối mà ta quen suy đoán, mục đích của thí nghiệm này là muốn dung hợp phổ thông nhân loại, động vật và tà ma Cửu U lại với nhau.”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thông qua những lần tiếp xúc với Bạch tiền bối two, hắn có thể đoán ra được Bạch tiền bối two có địa vị rất siêu nhiên ở thế giới Cửu U, biết rất nhiều bí mật đặc biệt của thế giới Cửu U.

[Không biết, trước khi ngủ ta chưa từng nghe nói qua có người nào làm loại thí nghiệm này. Nhưng nếu nói người nào có khả năng làm loại thí nghiệm kỳ quái như vậy thì cũng chỉ có tên cầu kim loại kia thôi, chắc nó vẫn đang tìm cách từ thế giới Cửu U tiến vào hiện thế đấy.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Bạch tiền bối two dừng một lát rồi lại nói tiếp:

[Nhưng thí nghiệm dung hợp nhân loại bình thường, động vật và tà ma Cửu U lại với nhau nghe hay đấy. Chẳng lẽ tên cầu kim loại kia bị ép buộc, muốn hành động ngược lại, dung hợp với vị kia của bản thân sao? Ha ha ha ha, sáng kiến này cũng mới mẻ đấy, thú vị thật.]

Tống Thư Hàng xoa huyệt Thái Dương, nói cách khác, người đứng sau thí nghiệm này rất có thể là chủ nhân của bàn tay kim loại đã tấn công Nho gia lúc trước sao?

"Bạch tiền bối, ngài biết thân phận của vị cầu kim loại đó là gì không?"

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

[Là "tít tít tít".]

Bạch tiền bối two đáp tất tần tật, Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối two ở trạng thái hỏi gì đáp nấy này thật đáng yêu.

Tiếc là thông tin liên quan tới thân phận của cầu kim loại lại bị che mất, ngay cả Bạch tiền bối two có địa vị siêu nhiên ở thế giới Cửu U cũng không thể tiết lộ thân phận của vị đó sao?

Hay... ở trong tiềm thức của Bạch tiền bối two, ngài ấy không muốn nói ra thân phận thật sự của cầu kim loại?

Trong lúc đang suy tư, Bạch tiền bối two lại đổi giọng điệu:

[Là "tạch tạch tạch ~".]

Vẫn bị che.

Vì vậy Bạch tiền bối two lại đổi cách giải thích:

[Tên đó là chúa tể của thế giới Cửu U.]

Rốt cuộc cũng nói ra được thân phận của đối phương.

Chúa tể của thế giới Cửu U!

Thân phận của vị này lớn đến dọa người, không phải Kiếp Tiên cửu phẩm của thế giới Cửu U, không phải Trường Sinh giả của thế giới Cửu U, mà lại là chúa tể của thế giới Cửu U!

Nhưng mà nội dụng "tít tít tít~" cùng với "tạch tạch tạch~" mà Bạch tiền bối two nói lúc nãy rốt cuộc là cái gì nhỉ?

Tống Thư Hàng rất tò mò muốn biết.

Chuyến đi đến thế giới Tà Liên lần này không lỗ tí nào, hắn đã lấy được thông tin vô cùng có ích từ trong miệng Bạch tiền bối two.

Nếu vị cầu kim loại nọ là chúa tể của thế giới Cửu U, vậy thì vị Bạch tiền bối two luôn chống đối cầu kim loại, duy trì trạng thái đối nghịch mà vẫn không chết này có lai lịch thế nào đây?

“Bạch tiền bối, ngươi giữ thân phận gì ở thế giới Cửu U vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

[Không thể trả lời vấn đề này của ngươi được.]

Thanh âm của Bạch tiền bối two đáp lại trong đầu Tống Thư Hàng.

Đang ở trong chế độ hỏi gì đáp nấy mà vẫn không chịu trả lời vấn đề này, nhưng như vậy lại càng kích thích sự tò mò của Tống Thư Hàng.

Có điều nếu Bạch tiền bối two từ chối trả lời, vậy thì cứ để vấn đề này qua một bên trước đi.

“Bạch tiền bối, ngươi cũng là tà ma Cửu U sao?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

[Ta được sinh ra từ bản nguyên thế giới Cửu U, nếu quả thật phải xếp loại thì coi như là về phe thế giới Cửu U.]

Bạch tiền bối two trả lời.

“Vậy ngài nghĩ ngài và một vị Bạch tiền bối khác ở hiện thế có quan hệ thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi ra vấn đề mình tò mò nhất.

Hai Bạch tiền bối, dung mạo giống nhau, khí tức giống nhau, mị lực điên đảo chúng sinh cũng giống nhau như đúc. Thế nên Thư Hàng rất tò mò về mối quan hệ giữa hai người.

[Vấn đề này ta không trả lời được, bởi vì ngay cả bản thân ta cũng không nghĩ thông chuyện này.]

Bạch tiền bối two thành thật trả lời.

Tống Thư Hàng tiếc nuối thở dài.

Tiếp theo, còn vấn đề gì cần hỏi Bạch tiền bối two không nhỉ?

Hiếm lắm mới gặp được chế độ hỏi gì đáp nấy này, không tranh thủ thời gian hỏi hết những vấn đề muốn hỏi, sau này có khi cả đời cũng không gặp được cơ hội thế này nữa đâu.

Liên quan tới Bạch tiền bối cùng thế giới Cửu U, hắn còn muốn hỏi chuyện gì nữa không nhỉ?

Không biết vì sao Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một người.

Hắn hật sự rất tò mò.

Vì vậy Tống Thư Hàng hỏi:

"Bạch tiền bối, rốt cuộc vị thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã nọ là ai thế?"

Đó là một trong hai người dám cầu hôn Bạch tiền bối chính diện mà Tống Thư Hàng biết.

Một người khác chính là Bạch Hạc Chân Quân, nhưng trạng thái của Bạch Hạc Chân Quân khá là quỷ dị. Thật ra hắn cầu hôn càng giống như Biệt Tuyết Tiên Cơ cầu kết làm đạo lữ vậy.

Cho nên theo như Tống Thư Hàng biết, thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã là người duy nhất thật sự cầu hôn Bạch tiền bối.

[Thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã? Ai cơ?]

Bạch tiền bối two hỏi ngược lại.

"Chính là vị thiếu niên vẫn luôn làm bạn luyện võ với Bạch tiền bối ngài trong sa mạc ấy. Thiếu niên ấy dắt một con bạch mã, mặc áo xanh, bộ dạng lại có hai phần tương tự như Bạch tiền bối ngài bây giờ. Khoảng chừng 15, 16 tuổi, môi hồng răng trắng, da dẻ như ngọc."

Tống Thư Hàng nhanh miệng miêu tả lại hình tượng của vị thiếu niên nọ trong trí nhớ của mình.

[Dắt bạch mã, thích mặc áo xanh, môi hồng răng trắng... Đó chẳng phải là cách ăn mặc của ta khi còn trẻ sao?]

Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng:

"Phì..."

Chẳng lẽ thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã trong giấc mộng mới là Bạch Tôn Giả lúc còn trẻ, như vậy... vị Tiểu Bạch bị Bạch Tôn Giả cầu hôn là ai vậy kìa?

Tống Thư Hàng thật tò mò.

Vì vậy hắn nhanh chóng đặt câu hỏi:

"Bạch tiền bối, vậy vị tiểu Bạch mà ngài cầu hôn lúc còn trẻ là ai thế?”

[Cầu hôn? Lúc nào cơ?]

Bạch tiền bối two lại hỏi ngược lại.

“Chẳng phải lúc ở trong sa mạc, ngài vẫn luôn luyện võ cùng với một người gọi là Tiểu Bạch sao? Sau đó có một lần luyện võ xong, ngươi đã cầu hôn với Tiểu Bạch... Nhưng cầu hôn thất bại, ngài còn bảo người ta để tóc dài nữa mà.”

Tống Thư Hàng tận lực tránh đi câu “Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài đến eo thì gả cho ta nhé?”.

Bởi vì hắn phát hiện những lời này là bãi mìn trong lòng cả hai vị Bạch tiền bối, cho nên không thể nói ra những lời này trước mặt Bạch tiền bối được.

[...]

Đây là ký hiệu mà Bạch tiền bối two gởi đến trong đầu Tống Thư Hàng, tỏ vẻ bây giờ hắn cạn lời rồi.

Sau đó...

Đối phương không muốn nói chuyện với ngươi, còn ném cho ngươi một cái kén to.

Kén lớn từ trên trời giáng xuống, đè lên người Tống Thư Hàng.

Cho dù là ý thức thể, nhưng ở trong thế giới Tà Liên kỳ quái này, ý thức thể vẫn có thể tiếp xúc tới vật thật. Tống Thư Hàng bị kén lớn đè đến mức không thở nổi, ngực bị ép như muốn vỡ tung.

Chương 870: Ai nói tình bạn vô giá ấy nhỉ?

Cảm giác này rất chân thực, giống như thân xác đang bị đè bẹp thật vậy. Tống Thư Hàng cảm giác bây giờ mình như nằm trên quốc lộ, bị xe chở hàng nặng mười mấy tấn cán qua cán lại.

“Đau quá đau quá đau đau đau... Bạch tiền bối, bỏ qua việc này đi, bỏ qua đi! Sắp chết rồi, sắp chết thật rồi, mau lấy ra kén lớn ra đi, đừng đè nữa... A a a, chết ta rồi chết ta rồi.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Trong cự kén của Bạch tiền bối two truyền ra tiếng ngáy đều đều, hắn đang ngủ say... Nhưng lực đè lại càng ngày càng tăng.

Rắc rắc... Tống Thư Hàng cảm giác ngực mình bị đè vỡ thật rồi.

Ngay sau đó, ý thức hắn tối sầm lại.

Năm 2019, Tống Thư Hàng từ trần...

Nguyên nhân cái chết... Bởi vì tò mò đi hỏi thăm chuyện xấu hổ của Bạch tiền bối two, bị Bạch tiền bối two thẹn quá hóa giận dùng kén lớn đè nát thân thể.

Khu Giang Nam, trong nhà Dược Sư mua.

Tống Thư Hàng nằm trên giường, Diệp Tư cùng ba đứa nhóc ngồi ở bên cạnh chờ hắn tỉnh lại.

Theo như Diệp Tư suy đoán, thân thể của Tống Thư Hàng đang dần khôi phục, hẳn là sẽ tình lại nhanh thôi.

Nhưng chờ mãi mà Tống Thư Hàng vẫn chưa tỉnh.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đang nằm trên giường đột nhiên kêu gào thảm thiết:

“Đau đau đau đau đau đau!”

Diệp Tư cả kinh, cô vội vàng thi triển mấy thuật trị thương liền lên trên người Tống Thư Hàng.

“Chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi!”

Tống Thư Hàng lại kêu bi thảm thêm một trận nữa, sau đó đầu hắn bỗng lệch qua một bên, không động đậy gì nữa.

"..."

Diệp Tư trầm mặc một hồi, dở khóc dở cười nói:

"Chẳng lẽ gặp ác mộng?"

Bé Thi giơ tay đẩy Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng sư huynh, Thư Hàng sư huynh, mau tỉnh lại đi."

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn không phản ứng gì hết...

Bé Chúc cũng đưa tay dùng sức lắc Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng sư huynh, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng chết mà!"

Tống Thư Hàng vẫn nằm im bất động.

Quả Quả:

"Thư Hàng sư huynh... chết rồi sao?"

Bé Thi:

"Thư Hàng sư huynh... chết thật rồià?"

Bé Chúc:

"Không muốn đâu, Thư Hàng sư huynh... ngươi đừng chết mà! Chúng ta đã hứa cùng đi hàng yêu phục ma với nhau rồi mà!"

Tống Thư Hàng vẫn nằm đó, đầu nghiêng hẳn qua một bên, không hề nhúc nhích.

"Ba đứa các ngươi yên tâm đi, Thư Hàng chỉ là... ngủ quá sâu mà thôi, không có chuyện gì đâu. Khí tức của hắn rất ổn định, chắc là trong ác mộng gặp phải chuyện gì đáng sợ lắm nên mới thế thôi."

Diệp Tư an ủi ba đứa bé.

Đang nói chuyện, Diệp Tư cảm giác được ý thức của Tống Thư Hàng đã trở lại trong thân thể.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn không tỉnh lại...

"Hầy... nếu Thư Hàng không tỉnh lại nữa thì Thiên Khấp Bảo Điển của ta sẽ phát động mất."

Diệp Tư thầm nói trong lòng.

Vì giữ gìn uy nghiêm sư tỷ trước mặt ba đứa bé, cô nhẫn nhịn thật khổ sở.

Mấy ngày nay cô chưa được khóc một trận thật đã, cho dù muốn khóc cũng chỉ lặng lẽ trốn trong cơ thể Tống Thư Hàng len lén khóc tỉ tê.

Diệp Tư:

“Được rồi, chúng ta đi ra ngoài trước, để Thư Hàng sư huynh nằm ở đây nghỉ ngơi cho khỏe. Ta nghĩ chắc lát nữa hắn tỉnh lại thôi. À… giờ ta mang các ngươi đi phố ẩm thức mua thức ăn về nấu cơm nhé.”

Diệp Tư dắt tay ba đứa bé đi ra khỏi phòng.

Lúc này, Quả Quả vỗ ngực bảo đảm:

“Diệp Tư sư tỷ, ngươi ở lại chiếu cố Thư Hàng sư huynh đi, chuyện mua thức ăn cứ giao cho ba đứa bọn ta là được!”

“Đúng đó, cứ giao cho ba chúng ta đi!”

Bé Chúc cũng đứng dậy vỗ ngực nói.

Diệp Tư nháy mắt một cái:

“Ừ… Vậy để Quả Quả với Thi đi mua thức ăn, còn Chúc thì ở lại đây trông nha với ta.”

Bé Chúc nghe vậy lập tức nóng nảy:

“Diệp Tư sư tỷ, ta cũng muốn đi mua thức ăn, ta muốn đi cùng với sư tỷ và Quả Quả!”

“Không cần đâu… Mua thức ăn chỉ là chuyện nhỏ, có Quả Quả với Thi đi là đủ rồi. Chúc ở lại đây, ta có thể chỉ điểm cho ngươi một số vấn đề nhỏ trong tu luyện.”

Diệp Tư sư tỷ bật cười nói.

Cuối cùng…

Chúc bị Diệp Tư sư tỷ cưỡng ép ở lại, Quả Quả và Thi mang theo ví tiền của Tống Thư Hàng cùng nhau đi phố La Tín mua thức ăn.

…

Tiểu hòa thượng và Thi cùng đi đến phố ẩm thực, hai đứa nhóc vừa đi vừa trò chuyện.

Bé Thi nói:

“Chúc bị giữ lại rồi.”

“Đáng tiếc thật đấy, cơ hội nghìn năm có một vậy mà…”

Tiểu hòa thượng thở dài:

“Khó lắm mới có một lần Thư Hàng sư huynh đột nhiên hôn mê, Diệp Tư sư tỷ phải chăm sóc Thư Hàng sư huynh. Nếu như ba chúng ta được ra ngoài cùng nhau là có thể tranh thủ thời gian chạy trốn, sau đó đi tìm yêu tà rồi.”

Quan trọng hơn là lần này trong tay bọn nó có ví tiền của Tống Thư Hàng, trong đó có không ít tiền mặt, đủ để ba đứa bọn nó ăn uống dọc đường.

Sau khi suy nghĩ một chút, Bé Thi nói:

“Hay là chúng ta cứ mua thức ăn chậm một chút, từ từ rồi trở về. Nói không chừng Chúc có thể tìm được cơ hội đi ra đấy! Đến lúc đó, chúng ta có thể lén đi hàng phục yêu tà rồi.”

Tiểu hòa thượng gật đầu đáp:

“Nếu Chúc có thể tìm được cơ hội đi ra thì tốt, còn nếu không được thì chúng ta chỉ đành phải đi về trước rồi lại tìm cơ hội lén trốn ra thôi.”

Ba đứa bọn nó trốn ra cùng nhau, đã hứa với nhau là phải cùng hàng yêu phục ma rồi, cho nên không thể loại Chúc ra được.

Thế mới nói... Diệp Tư giữ Chúc lại làm con tin là một quyết định quá chính xác.

...

Sau khi Quả Quả và Thi rời đi không lâu.

Ý thức của Tống Thư Hàng đã khôi phục như cũ, nhưng thân thể hắn vẫn trong trạng thái hôn mê.

Lúc nãy trong thế giới Tà Liên, ý thức của Tống Thư Hàng đã bị cái kén của Bạch tiền bối two đè vỡ. Chỉ có điều ý thức cũng không “chết” thật, mà là thuận lợi thoát khỏi thế giới Tà Liên, trở lại trong cơ thể.

Nhưng do thân thể hắn vẫn thuộc về trạng thái biến đổi nên còn chưa tỉnh lại.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, ý thức của Tống Thư Hàng lại chìm vào không gian hạch tâm trong tâm khiếu.

Nhìn đảo nhỏ trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý:

“Nếu thân xác của ta cũng có thể đi vào không gian này thì tốt biết bao, như vậy có thể mang Thông Nương vào đây trồng thử."

Ý tưởng này vừa mới hiện lên... trong phòng, thân thể Tống Thư Hàng vốn đang nằm trên giường bỗng dưng biến mất tăm...

Trong tầng khí quyển.

Ngân phiếu ngự kiếm phi hành, sau đó nó chui vào thành trì bằng đá có ánh sáng vây quanh.

Ngày hôm qua sau khi rời đi, lúc trở về nó đã suy nghĩ hồi lâu, cảm giác trạng thái của Vân Tước Tử lúc đó khá kỳ lạ. Vì vậy hôm nay nó lại đến một chuyến nữa, muốn nhìn xem bây giờ Vân Tước Tử thế nào rồi.

Ngay lúc tiến vào trong thành trì, ngân phiếu chợt cảm thấy lạnh run người.

Mặc dù nó chỉ là một tấm ngân phiếu, nhưng nếu khí trời quá lạnh sẽ khiến thân thể nó cứng ngắc, thậm chí cũng trở nên dễ vỡ.

"Chuyện gì thế này, sao hôm nay nơi này lại lạnh quá vậy?"

Ngân phiếu lẩm bẩm nói.

Đang nói, nó đột nhiên thấy được một con tuyết lang lớn đang ngồi trong thành trì.

Khí lạnh chính là từ trên người tuyết lang thả ra, hơn nữa trước mặt tuyết lang còn có một quan tài băng, Vân Tước Tử bị đóng băng ở trong đó.

Có vẻ như tuyết lang cảm ứng được ngân phiếu đến, nó xoay đầu lại, dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn ngân phiếu.

Thấy một màn này, ngân phiếu chợt dừng bược.

Một lát sau, ngân phiếu nổi giận nói:

"Yêu nghiệt phương nào lại dám đả thương kim chủ của ta?"

Chẳng lẽ con tuyết lang yêu này không biết gần đây ngân phiếu đại gia nó phải dựa vào nhiệm vụ của Vân Tước Tử để kiếm sống sao? Vân Tước Tử là nguồn cung cấp kinh tế lớn nhất của nó bây giờ đấy.

Nói xong, ngân phiếu ngự kiếm xông về phía tuyết lang.

Nhưng nó mới vọt tới nửa đường, trên mặt đất đã có mấy chục trận pháp hàn băng kích hoạt, giam ngân phiếu lại.

Khí lạnh khủng bố khiến nó không nhúc nhích đi đâu được.

"Vân Tước Tử tiền bối, đây chính là tấm ngân phiếu mà ngươi nói sao?"

Tuyết Lang Động Chủ bình tĩnh hỏi.

"Ừ, là nó đấy, mặc dù có lúc khá là chết nhát nhưng bản tính lại không xấu. Hơn nữa, chỉ cần ta trả tiền là nó sẽ thay ta đi làm việc, được việc lắm đấy."

Giọng nói của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vang lên.

Ngân phiếu:

"..."

"Ngân phiếu đừng lo, Tuyết Lang Động Chủ là bạn ta."

Tiếng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lại nói tiếp.

Ngân phiếu:

"Cái gì mà được việc hả? Uổng công ta còn lo lắng cho tình trạng thân thể của người, cố ý chạy tới thăm ngươi! Hứ, tuyệt giao!"

"Một viên linh thạch ngũ phẩm, tha thứ cho ta nhé?"

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

"Thành giao!"

Ngân phiếu đồng ý không chút do dự.

Tuyết Lang Động Chủ:

"..."

Ai nói tình bạn vô giá ấy nhỉ?

...

Sau khi tha thứ cho Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, ngân phiếu lại lên tiếng hỏi:

"Vân Tước Tử, sao ngươi lại đóng băng mình thế kia?"

"Bởi vì thân thể ta bị tà năng Cửu U ô nhiễm rồi, ngươi đến gần nhìn xem, bây giờ làn da của ta đều biến thành màu tím, nhìn đẹp lắm."

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Ngân phiếu:

"..."

Quả nhiên, ngày hôm qua lúc nó rời đi, trạng thái của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử không ổn thật.

“Ngươi không sao chứ?”

Ngân phiếu hỏi.

“Yên tâm đi, không chết được.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười nói:

“Sở dĩ ta đóng băng mình thế này là vì muốn để bản thân nghiên cứu kỹ quá trình tà năng Cửu U dung hợp với thân thể nhân loại, như vậy mới có thể thu được nhiều thông tin hơn.”

“Vậy ngươi nghiên cứu ra cái gì chưa?”

Ngân phiếu lại hỏi.

“Ta chỉ mới bắt đầu nghiên cứu thôi thôi mà.”

Thanh âm của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiếp tục nói:

“Nhưng ta lại có một suy đoán mang tính khả thi. Khi độ dung hợp giữa ta và tà năng Cửu U càng ngày càng cao lên, ta loáng thoáng cảm ứng được có một âm thanh kêu gọi... hình như có người muốn hợp thể với ta. À, không phải loại hợp thể để sinh con đâu nhé, mà là muốn tiến hành dung hợp với thân thể của ta. Nói không chừng đây chính là mục đích thật sự của người giật dây ở thế giới Cửu U đấy, nó muốn tìm một nhân loại ở hiện thế có thể hợp thể với nó.”

Ngân phiếu:

“Chết tiệt, vậy chẳng phải bây giờ người đang gặp nguy hiểm sao?”

“Không đâu, chỉ cần ta từ chối hợp thể, vậy nó cũng không làm gì được ta. Vả lại thân thể của ta rất đặc thù... cho dù nó muốn hợp thể với ta cũng rất khó.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhẹ giọng nói.

“Ngươi làm thế này chẳng khác gì đang tự tìm đường chết!”

Ngân phiếu nói.

Tuyết Lang Động Chủ gật đầu một cái, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối luôn tự tìm đường chết.

Không, thậm chí không còn phải là tự tìm đường chết nữa rồi. Theo như trí nhớ của Tuyết Lang Động Chủ thì hình như Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tự luôn tìm đường chết không ngừng nghỉ.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà cô cực kỳ yêu thích Cuồng

Đao Tam Lãng đạo hữu chăng? Một người thường xuyên tự tìm đường chết, còn một người thì thích người tự tìm đường chết kia, đương nhiên giữa hai người sẽ có tiếng nói chung rồi.

Chương 871: Diệu dụng vô cùng

Khu Giang Nam.

Diệp Tư đang hướng dẫn cho Chúc một số chi tiết trong tu luyện... Nhưng lúc này Diệp Tư lại đột nhiên ngừng nói.

Sau đó cô đứng dậy đi nhanh đến phong Tống Thư Hàng.

Chúc theo sát sau lưng Diệp Tư sư tỷ với vẻ mặt nghi hoặc.

Lúc đi tới phòng Tống Thư Hàng, Diệp Tư khẽ nhíu mày nhìn chiếc giường trống rỗng trong phòng.

“Ơ? Thư Hàng sư huynh... đâu mất rồi?”

Chúc chớp mắt ngạc nhiên. Rõ ràng lúc nãy Tống Thư Hàng sư huynh còn trong trạng thái hôn mê, nằm trên giường như xác chết, sao giờ lại đột nhiên biến mất rồi? Chẳng lẽ Thư Hàng sư huynh đã tỉnh lại?

Cũng không đúng, nếu Thư Hàng sư huynh tỉnh lại thì nhất định sẽ xuống lầu tìm bọn họ mới đúng, làm sao lại biến mất không thấy tăm hơi đâu thế này? Chẳng lẽ... Thư Hàng sư huynh bị người nào đó lén mang đi rồi?

Lúc này Diệp Tư đi tới cạnh chiếc giường mà Tống Thư Hàng đã nằm, cô xua tay một cái, linh lực lập tức bao bọc cả chiếc giường lại. Đây là một loại pháp thuật truy tung, nếu như Tống Thư Hàng bị người nào đó mang đi, pháp thuật này sẽ giúp cô lần ra thân thể Tống Thư Hàng.

Nhưng linh lực của pháp thuật truy tung vẫn cứ dừng lại ở trên giường, không hề nhúc nhích chút nào cả.

Chúc thấy thế bèn hỏi:

“Thư Hàng sư huynh tự dưng biến mất ạ?”

“Ừ.”

Diệp Tư gật đầu.

Sau đó cô nhắm mắt lại, dùng mối cảm ứng giữa linh quỷ và ký chủ để tìm kiếm tung tích của Tống Thư Hàng.

Một lát sau, Diệp Tư thở phào nhẹ nhõm.

Cô đã cảm ứng được tung tích của Tống Thư Hàng, cô thấy lúc này hắn đang đứng trên một hòn đảo trên không nho nhỏ.

Xung quanh đảo toàn là hỗn độn, trên đảo có một dòng suối tưới mát cho cả đảo, giúp cỏ xanh trên đảo thoang thoảng mùi thơm, tràn đầy sức sống.

“Tìm được rồi!”

Diệp Tư nhẹ giọng nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng trên đảo nhỏ cũng cảm ứng được Diệp Tư, hắn ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười với cô.

Ngay sau đó, thân hình Diệp Tư cũng biến mất ngay tại chỗ...

“Ơ?!”

Chúc chớp mắt:

“Diệp Tư sư tỷ cũng biến mất luôn rồi? Đây là pháp thuật không gian sao? Nhưng mà ta đâu có nhìn thấy cửa không gian bị mở ra.”

Thư Hàng sư huynh biến mất, Diệp Tư sư tỷ cũng biến mất, trong phòng chỉ còn lại một mình bé đứng lẻ loi ở đó.

Chúc thử kêu lên:

“Diệp Tư sư tỷ, Thư Hàng sư huynh, nghe được tiếng ta không?”

Đương nhiên Thư Hàng và Diệp Tư không thể nào trả lời cô bé.

Vì vậy, qua hai phút...

Chúc gật đầu một cái.

Cô bé quyết đoán lựa chọn rời khỏi nhà, tiếp đó cô bé lần theo khí tức của Quả Quả và sư tỷ, nhanh chân chạy tới phố La Tín.

Lúc này không đi còn đợi lúc nào nữa?

Dù sao từ vẻ mặt trước khi biến mất của Diệp Tư sư tỷ có thể đoán ra, cô ấy đã tìm được Thư Hàng sư huynh rồi, hơn nữa Thư Hàng sư huynh cũng bình an vô sự.

Đã vậy thì cô bé cũng không cần phải lo lắng cho Diệp Tư sư tỷ và Thư Hàng sư huynh.

Bé Chúc loli chạy rất nhanh, ba bước thành hai bước, chẳng mấy chốc đã tìm được Quả Quả và Thi.

“Sư tỷ, Quả Quả, ta tới rồi này.”

Chúc đứng cách đó không xa kêu lên.

Tiểu hòa thượng vui mừng nói:

“Diệp Tư sư tỷ cho ngươi ra ngoài rồi à?”

“Không phải. Mới vừa rồi Thư Hàng sư huynh đột nhiên biến mất, sau đó Diệp Tư sư tỷ cũng biến mất theo Thư Hàng sư huynh luôn, trong nhà chỉ còn lại một mình ta nên ta lập tức chạy tới đây.”

Chúc vui vẻ nói.

Mặc dù nghe không hiểu Chúc đang nói cái gì, nhưng rốt cuộc ba đứa cũng gặp được nhau, tiểu hòa thượng rất vui vẻ.

Sau khi trải qua một loạt trắc trở, cuối cùng ba đứa bé vẫn đồng tâm hiệp lực đi tới khu Giang Nam, bước lên con đường hàng yêu phục ma.

Trong thế giới hạch tâm nằm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

“Đây là đâu vậy?”

Diệp Tư bị dẫn tới nơi đây.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Nơi này là thế giới do hạch tâm trong tâm khiếu ta hóa thành. Sau khi hấp thu tà năng Cửu U trên người tu sĩ giả gái, hạch tâm trong cơ thể ta bỗng sinh ra biến hóa, sau đó diễn hóa ra một tiểu thế giới như vậy đây. Lúc ta hôn mê, ý thức đã tiến vào trong không gian này. Sau đó ý thức của ta đột nhiên nổi hứng, suy nghĩ nếu thân xác mình cũng có thể đi vào nơi đây tốt biết bao... và thế là thân thể của ta bỗng dưng xuất hiện trong thế giới hạch tâm này.”

Sau khi thân xác tiến vào thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng cũng thuận theo đó nắm giữ được quyền hạn tiến vào thế giới hạch tâm. Sau đó, lúc Diệp Tư đến tìm hắn, hắn vừa động ý niệm đã mang luôn Diệp Tư vào tiểu thế giới hạch tâm này.

“Nói vậy thì nơi này cũng tương tự như thế giới Kim Liên của Nho gia rồi nhỉ?”

Diệp Tư ngồi xổm xuống, đưa tay tiếp xúc với đất đai và cỏ xanh dưới chân.

Là đất thật, không phải vật hư ảo.

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Đây chính là một không gian tùy thân đó nha!”

Đang nói chuyện, hắn khom người dùng tay không bắt đầu đào một chỗ bên cạnh suối nguồn sự sống.

Không lâu sau đã đào ra được một cái lỗ nhỏ.

“Ngươi muốn làm gì vậy?”

Diệp Tư tò mò hỏi.

“Ta muốn thử xem có thể trồng linh thực trên mảnh đất này không. Có suối nguồn sự sống ở đây, linh khí nơi này cũng rất đậm, hẳn là rất thích hợp để linh thực sinh trưởng.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Trong tay ngươi có linh thực không?”

Diệp Tư tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta có Thông Nương!”

Sau đó, hắn móc Thông Nương ra.

“Tên ngu ngốc nhà ngươi, ngươi làm gì đấy hả, đừng nói với ta là ngươi muốn trồng ta ở chỗ này đấy nhé!”

Sau khi bị Tống Thư Hàng lấy ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, Thông Nương ra sức giãy giụa.

Mặc dù cô đã vứt bỏ suy nghĩ chạy trốn, nhưng khi ở trong túi thu nhỏ một tấc, cô còn có thể nhìn ngắm thế giới bên ngoài thông qua Tống Thư Hàng. Hơn nữa cuộc sống của Tống Thư Hàng rất phong phú, rất thú vị, cũng không đến nỗi quá nhàm chán. Nhưng nếu như bị trồng trên đảo nhỏ này, vậy có khác gì giam cô vào tù chứ? Có để cho hành sống nữa không hả?

“Ta thấy nơi này rất thích hợp cho ngươi sinh sống nên muốn trồng ngươi ở chỗ này thử ấy mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương:

“Không chịu, ngươi làm thế là nhốt người phi pháp đấy có biết không? Ngươi trồng ta ở đây, nơi này chỉ có mình ta lẻ loi hiu quạnh, vừa không có bạn bè lại vừa không thể nhìn phong cảnh bên ngoài, thế này còn tàn nhẫn hơn cả việc nhốt ta vào tù nữa đấy.”

“Ngươi nói cũng đúng.”

Tống Thư Hàng đáp.

Mặc dù Thông Nương là một cây hành yêu nhưng cô có ý thức của riêng mình.

Thế nhưng cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn bỏ cả Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương vào trong cái lỗ mới đào.

“Ngươi cứ yên tâm sống ở chỗ này đi, chờ ta tìm được linh thực mới sẽ đưa nó đến thay chỗ ngươi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Hơn nữa nói không chừng ngươi có thể lớn lên mập mạp khỏe mạnh, tu vi cảnh giới ngày đi nghìn dặm khi được trồng ở chỗ này đấy!”

Thông Nương:

“...”

Hình như lâu rồi cô không biến thành hình người, chẳng lẽ Tống Thư Hàng coi cô là một cây hành luôn rồi sao? Đào lỗ chôn cô cái rắm á, có tin cô giờ sẽ biến thành hình người chui ra khỏi lỗ không hả?

Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Phải chờ đến lúc Tống Thư Hàng và Diệp Tư đi rồi, cô sẽ lập tức bò ra khỏi lỗ!

Khụ... ngoài ra, nói thật lòng là Thông Nương phát hiện sau khi mình bị trồng vào mảnh đất này, phần rễ đã rục rịch muốn cắm vào lòng đất rồi.

Lẽ nào đúng như Tống Thư Hàng mới vừa nói, nơi này rất thích hợp cho cô sinh trưởng?

Sau khi trồng Thông Nương xong, Tống Thư Hàng lại bổ sung:

“Yên tâm đi, nhóm linh thực mới sẽ đến nhanh thôi, đến lúc đó ta sẽ mang ngươi đi ra lại.”

Hồi trước hắn có làm giao dịch với Chính Đức đại thúc của Tiên Nông Tông.

Trước đây không lâu, lúc Chính Đức đại thúc của Tiên Nông Tông nhờ hắn giao hạt giống của Thất Hoàng Diệu Quả cho Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng thuận tay mua một ít dược liệu cấp thấp dùng trong dược dục từ chỗ Tiên Nông Tông.

Chờ Chính Đức đại thúc đưa dược liệu tới, hắn có thể chọn một ít cây tươi từ trong đó để chuyển vào trồng trong thế giới hạch tâm này.

Ngoài Thông Nương, Tống Thư Hàng còn định mang hai con linh thú hải mã mà ngựa tinh bồi thường cho hắn vào trong này, nghĩ biện pháp sắp xếp cho ổn thỏa luôn.

...

Lúc này, Diệp Tư đang quan sát toàn bộ hòn đảo trên không.

Ngoại trừ mảnh đất dưới chân, lấy suối nguồn sự sống làm trung tâm, trên bầu trời của hòn đảo mở ra một lồng bảo vệ nửa cung tròn có bán kính 30 thước, không cho hỗn độn ở bốn phía ăn mòn mọi thứ trên đảo.

“Thư Hàng, không gian này... chắc cũng có chức năng như không gian trữ vật nhỉ?”

Diệp Tư lên tiếng.

Không gian này đã có thể coi là một không gian trữ vật ở trình độ nào đó rồi.

“Đúng ha, sao ta không nghĩ tới nhỉ.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Sau đó, hắn lấy một ít vật phẩm từ trong túi thu nhỏ một tấc ra.

Phong Hồn băng châu, con rối ngân long, huyết cốt, hai sợi xích vàng của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, pháp bảo dép lê đánh mặt, Nho gia bảo bối tam phẩm Phong Thiện Bút, một rương tiền mặt, không ít linh thú tinh. Còn có một thanh tiểu phi kiếm đen tuyền, một cụm mây pháp khí để phi hành, hai thứ này chính là chiến lợi phẩm lấy được từ trong tay Cảnh Mạch Đà Chủ của Vô Cực Ma Tông.

Tiếp đó, hắn còn lấy ra con rối cao cỡ một người biết ăn linh thạch của hắn.

Búp măng quý giá có thể bảo vệ tính mạng hắn.

Một rương cỏ Đao Ý Thông Huyền.

Thánh Nhân kinh văn của Nho gia.

Còn có một số linh thạch, phù bảo, đủ loại đan dược.

Mấy thứ linh tinh trên người hắn cũng không ít.

"Trong những thứ này, có không ít thứ có thể cất vào trong không gian này đấy."

Tống Thư Hàng nói. Hơn nữa trừ những thứ này ra, hắn còn có rất nhiều đồ dùng bình thường, ví dụ như máy vi tính này, sách vở này, quần áo này... đều có thể dọn vào trong không gian này.

Đang nói chuyện... đống linh thạch lẻ mà Tống Thư Hàng mới lấy ra tự dưng biến đâu mất tiêu.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đệch mợ, suýt chút nữa quên mất.

Trong tay hắn ngoại trừ con rối biết ăn linh thạch, hạch tâm trong tâm khiếu cũng biết ăn linh thạch, hắn lấy linh thạch ra thế này thì chẳng khác nào là đút đồ ăn cho nó đâu!

Cũng may mới rồi hắn chỉ lấy ra một ít linh thạch, là chút ít linh thạch tứ phẩm cùng với linh thạch tam phẩm mà hắn kiếm được sau dép lê đánh mặt.

Nhưng trừ linh thạch ra, những thứ khác như phù bảo, đan dược, linh thú tinh này nọ đều không bị thế giới hạch tâm ăn trộm.

Tống Thư Hàng thở dài nói:

"Trừ linh thạch ra, có thể chọn những vật khác cất ở trong này."

Nói thì nói vậy nhưng cuối cùng, hắn chỉ cất rương tiền mặt ở trong đây, còn những vật khác đều cất lại vào túi thu nhỏ một tấc mang ra ngoài.

Muốn dùng thế giới hạch tâm như không gian trữ vật thì còn cần nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, tránh tạo thành tổn thất bất ngờ.

Trời mới biết khi không có linh thạch để ăn, thế giới hạch tâm này có lén ăn các loại đồ vật ẩn chứa linh lực như đan dược, phù bảo hay không?

…

“Đúng rồi, Diệp Tư sư tỷ này, ngươi tiến vào đây vậy ba đứa nhóc kia đâu?”

Sau khi cất xong mọi thứ, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới ba đứa Quả Quả.

“Quả Quả với Thi đi ra ngoài mua thức ăn rồi… còn Chúc thì bị ta giữ ở nhà.”

Lúc nói tới đây, Diệp Tư sư tỷ cười nói:

“Nhưng bây giờ ta cũng tiến vào thế giới hạch tâm… Ta nghĩ chắc Chúc đã nhân cơ hội này chạy ra ngoài, đi tìm Quả Quả và Thi rồi.”

“Sau đó ba đứa giặc con này sẽ lên đường đi hàng yêu phục ma?”

Tống Thư Hàng tiếp lời.

“Chắc vậy, giờ làm sao chúng ta ra khỏi thế giới hạch tâm này đây?”

Diệp Tư nói:

“Ta đã lưu lại dấu ấn trên người ba đứa bé rồi, chờ sau khi rời khỏi đây sẽ mang ba đứa về.”

“Cũng tốt… vậy chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Tống Thư Hàng đáp. Hiện giờ hắn là người nắm giữ quyền hạn ra vào thế giới hạch tâm, chỉ cần một ý niệm, hắn và Diệp Tư lập tức ra khỏi nơi này.

…

Chỉ trong nháy mắt, thân hình của Tống Thư Hàng và Diệp Tư đã xuất hiện trên chiếc giường mà Tống Thư Hàng nằm trước đó.

Diệp Tư thắc mắc hỏi:

“Thư Hàng, vị trí tiến vào thế giới hạch tâm và vị trí lúc đi ra là cùng một vị trí sao?”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Đi vào từ chỗ nào thì lúc đi ra cũng ở chỗ đó.”

“Tiếc thật, nếu như có thể đi ra từ những vị trí khác thì hoàn mỹ hơn nhiều, nhưng dù sao thì thế giới hạch tâm hạch cũng là một vật có thể bảo vệ tính mạng.”

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng:

“Diệp Tư nghĩ giống ta đó.”

Chỉ cần Tống Thư Hàng động ý niệm là có thể đi vào thế giới hạch tâm ngay, không cần hao tổn chân khí hay năng lượng gì hết, muốn vào lúc nào thì vào, muốn ra lúc nào thì ra.

Nếu như gặp phải công kích pháp thuật mạnh mẽ của kẻ địch mà hắn không thể chống đỡ, lúc đó Tống Thư Hàng chỉ cần động ý niệm, trốn vào thế giới hạch tâm là có thể tránh qua một kiếp.

“Nhưng vẫn còn phải khảo sát một số vấn đề. Ví dụ như lúc tiến vào thế giới hạch tâm, có bị chịu hạn chế của một số pháp thuật giam cầm hay không? Hoặc là lúc thân thể đã bị pháp thuật công kích, có thể trốn vào thế giới hạch tâm hay không? Khi nào chúng ta rảnh rỗi thì nên thử một chút.”

Diệp Tư nói với vẻ hứng thú dạt dào.

“Nhưng việc cần làm bây giờ là phải đi tìm ba tiểu quỷ kia về trước đã.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hiện tại khu Giang Nam cũng không an toàn.

Mặc dù tu sĩ giả gái kia đã rơi vào thế giới Cửu U, không rõ sống chết. Nhưng trước tên đó, rốt cuộc đã có bao nhiêu người bình thường đeo trang bị tràn đầy tà năng thế giới Cửu U, bị tà năng thế giới Cửu U cải tạo ô nhiễm?

“Yên tâm đi, bọn nó chưa đi xa đâu.”

Diệp Tư cảm ứng dấu ấn trên người ba nhóc Quả Quả, sau đó đáp.

Dứt lời, cô sử dụng kim thư bản mạng mang Tống Thư Hàng lần theo dấn ấn trên người ba đứa nhóc.

Sau khi Tống Thư Hàng và Diệp Tư ra khỏi thế giới hạch tâm.

Thông Nương cười hì hì, trên thân hành của cô xuất hiện cánh tay nhỏ chân nhỏ, sau đó cô chống đất nhẹ nhàng nhảy ra khỏi lỗ.

Tiếp theo, cô lắc mình một cái, biến thành hình thái nhân loại.

“Muốn trồng ta trong thế giới này á? Không dễ ăn đâu nhé!”

Thông Nương đủng đỉnh dạo quanh hòn đảo nho nhỏ này.

Lâu rồi không biến thành hình thái nhân loại, cảm thấy không thích ứng lắm.

Đảo rất nhỏ, Thông Nương đi dạo một hồi, sau đó lại dừng lại bên cạnh suối nguồn sự sống.

“Có cách nào rời khỏi không gian này không nhỉ?”

Thông Nương tự lẩm bẩm.

Cô vừa dứt lời… một thông đạo bỗng dưng xuất hiện trước mặt cô.

Chương 872: Chân vàng khổng lồ vỡ nát!

Thông Nương nhìn thông đạo trước mắt, trong lòng có một tiếng nói mách cho cô biết, thông đạo này chính là con đường rời khỏi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Đây là nghĩ gì được nấy sao?”

Thông Nương cảnh giác nhìn thông đạo trước mắt.

Tự dưng có nhân bánh từ trên trời rơi xuống thế này, đa phần là có vấn đề. Không biết thông đạo này có phải là cạm bẫy do Tống Thư Hàng bày ra không nhỉ? Ví dụ như là một cạm bẫy mà chỉ cần cô nhảy vào, sẽ bị nhổ sạch búp hành chẳng hạn?

Mặc dù trong đầu nghĩ như vậy nhưng thân thể Thông Nương vẫn không kiềm được đi về phía thông đạo kia. Lỡ may thông đạo này thật sự là con đường rời đi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng thì sao?

Nói không chừng... cô có thể đạt được tự do?

Cách lối vào thông đạo càng ngày càng gần, Thông Nương bắt đầu đấu tranh tâm lý.

Rốt cuộc có nên đi vào thông đạo hay không đây?

Ba giây sau...

Thông Nương thét lên, rơi vào trong thông đạo!

Cô bị thông đạo hút vào y như ý thức thể của Tống Thư Hàng lúc trước. Cứ cách mỗi một quãng thời gian, thông đạo này sẽ sinh ra một loại lực hút, hút thứ đối diện cửa thông đạo vào.

Thế này thì Thông Nương cũng không cần phải đấu tranh tâm lý, không cần phải do dự nữa.

...

Mười hơi thở sau.

Thông Nương rơi vào một không gian u ám tối tăm.

“Đây là đâu?”

Thông Nương nhìn thế giới mới, thế giới tối tăm này nhìn qua tử khí âm trầm, không hề có chút sự sống.

Cô nhìn mà muốn khóc. Nơi tồi tàn này còn không bằng thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, ít nhất ở thế giới hạch tâm còn có suối nguồn sự sống, có cỏ xanh, khắp nơi tràn đầy sức sống.

Càng thảm hơn là khi cô quay đầu lại tìm thông đạo đi về thì phát hiện thông đạo sau lưng đã biết mất từ lúc nào rồi.

Thông đạo nọ hút cô tới đây xong lại biến mất không thấy tăm hơi, xem ra thông đạo cũng không tồn tại mãi, mà là cách một đoạn thời gian mới hiện ra một lần sao?

Sau khi suy nghĩ một chút, Thông Nương đưa tay cắt chút đuôi tóc rải ngay tại chỗ. Đuôi tóc của cô tương ứng với mầm hành, khi rải ở chỗ này, cô có thể tìm về nơi đây qua mùi của nó.

Sau đó, Thông Nương bắt đầu thăm dò thế giới tối tăm này.

Do cả thế giới chỉ có một màu tối tăm u ám nên không thể xác định được phương hướng, vì vậy thăm dò rất cực.

Mỗi khi đi được một đoạn, Thông Nương lại cắt đuôi tóc thả xuống để xác định vị trí, tránh cho việc mình bị mất phương hướng.

Rốt cuộc...

Sau khi Thông Nương cắt đuôi tóc hai mươi lần, cuối cùng cô cũng phát hiện phía trước có ánh sáng rực rỡ.

“Có ánh sáng, rốt cuộc không còn phải chịu cảnh bóng tối bao phủ khắp nơi nữa rồi!”

Thông Nương hớn hở xông tới gần đoàn ánh sáng kia.

Sau đó, Thông Nương thấy được một cái kén màu trắng rất lớn.

Ánh sáng chính là từ cái kén này truyền tới.

“Sao kén trắng này quen mắt thế nhỉ? Định mệnh, cái kén này chẳng phải là sản phẩm của việc phun tơ sau khi uống Long Ma dược tề biến dị của Tống Thư Hàng sao?”

Thông Nương trợn to mắt.

Trong đầu cô chợt hiện lên ý nghĩ, cô chịu biết bao nhiêu đắng cay vất vả nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của Tống Thư Hàng à?

Giờ khắc này Thông Nương cảm thấy cô chẳng khác gì một con khỉ hành, còn Tống Thư Hàng lại hóa thành người khổng lồ màu vàng. Cô đứng trong lòng bàn tay của Tống Thư Hàng, làm đủ mọi cách nhưng vẫn không thể bay ra khỏi bàn tay của hắn.

Một hình ảnh thật đáng sợ!

Thật khiến người ta tuyệt vọng!

…

Ngay khi Thông Nương đang cảm thấy tuyệt vọng… trên kén trắng thật lớn bỗng tỏa ra vầng sáng bảy màu.

Vầng sáng bao bọc Thông Nương vào trong, Thông Nương cảm thấy trước mắt thật mơ hồ.

Chuyện gì thế này? Thông Nương nhanh chóng đưa tay lên xoa mắt.

Ngay sau đó, khi thị giác đã khôi phục bình thường, cô phát hiện mình đã rời khỏi thế giới tối tăm kia.

Lúc này cô đang đứng trên chín tầng trời, gió mạnh thổi qua người, rét lạnh thấu xương.

Lại chuyện gì nữa đây~ Thông Nương cúi đầu nhìn xuống dưới chân, thân thể như nhũn ra.

Cô mới chỉ có cảnh giới nhị phẩm thôi, có biết bay đâu!

Nếu ngã từ độ cao này xuống thì cô chết chắc rồi.

Nhưng ngay sau đó Thông Nương phát hiện ra cô không hề bị rơi xuống, cô cứ trôi nổi trong hư không, giống như thế giới này không có trọng lực vậy.

Chẳng lẽ Newton chết trước khi khám phá ra cái thế giới này? Không đúng… cho dù Newton chết sớm thì có liên quan gì tới trọng lực chứ?

“Có ai ở đây không? Đây là đâu vậy?”

Thông Nương thử kêu lên.

Vừa dứt lời, trong hư không bỗng xuất hiện một người đạp không mà đi.

Nhìn qua người này tầm hai mươi, một thân áo trắng, cơ thể óng ánh như ngọc, cả người tràn đầy sức sống. Tóc đen nhánh tung bay sau lưng, mỗi khi hắn bước ra một bước, trên người lại toát ra một sức hấp dẫn không thể miêu tả được.

“Bạch Tôn Giả?”

Thông Nương chớp mắt nhìn người nọ, cô nhận ra người mặc bạch y này.

Nhưng hình như Bạch Tôn Giả không nhìn thấy cô, hắn vẫn cứ tiếp tục bước từng bước trong hư không, bay lên trời.

Hơn nữa Thông Nương mơ hồ cảm giác được vị Bạch Tôn Giả trước mắt rất mạnh!

Mặc dù cô chỉ có cảnh giới nhị phẩm, cảm ứng không được rõ lắm. Nhưng cô biết vị Bạch Tôn Giả trước mắt này còn mạnh hơn cả vị hay ở chung với Tống Thư Hàng!

“Rời khỏi nơi này ngay!”

Lúc này, trên chín tầng trời bỗng vang lên một thanh âm rất hùng hồn, thanh âm này giống như tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc:

“Nơi này không phải là chỗ mà một Kiếp Tiên cửu phẩm nho nhỏ như ngươi có thể tới, mau rời đi ngay!”

“Kiếp Tiên cửu phẩm nho nhỏ? Vậy chắc chắn không phải nói ta, nếu ta có thực lực Kiếp Tiên cửu phẩm thì đã treo Tống Thư Hàng lên đánh từ lâu rồi.”

Thông Nương nói thầm trong lòng:

“Chẳng lẽ thanh âm này đang nói chuyện với Bạch Tôn Giả?”

“Tại sao ta phải rời đi? Con đường nắm giữ thiên mệnh, đúc ra bất hủ ở ngay phía trước, lẽ nào ngươi muốn cản đường ta sao?”

Bạch Tôn Giả chắp hai tay sau lưng, khẽ mỉm cười.

“Chỉ bằng một tên Kiếp Tiên mới độ kiếp không lâu như ngươi mà cũng muốn đúc thành bất hủ? Tranh đoạt thời cơ thành đạo? Buồn cười!”

Trên không trung, thanh âm nọ cười lớn, tiếng cười như sấm rền.

Ngay sau đó trong hư không bỗng nổ ầm~~ một tiếng, một luồng khí tức chí cường chí tôn từ trên chín tầng trời bộc phát ra.

Một cái chân màu vàng khổng lồ từ trên chín tầng trời đạp xuống.

Khí tức kia vượt xa khí tức của Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường, là Trường Sinh giả đã khai phá ra đạo của riêng mình!

Mỗi một vị Trường Sinh giả đều là có thiên mệnh chi tư. Ở thời đại Thiên Đạo vô chủ, bọn họ có thực lực chinh chiến thiên hạ, trấn áp chư thiên vạn giới. Cuối cùng nắm giữ thiên mệnh, trở thành vạn giới duy nhất, chấp chưởng ý chí Thiên Đạo. Từ đây vượt qua trường sinh bất tử, đúc ra bất hủ chân chính, bất tử bất diệt!

Ở niên đại Thiên Đạo vô chủ, cũng chỉ có Trường Sinh giả mới có tư cách tranh đoạt thiên mệnh!

Vị Trường Sinh giả này tùy ý đạp xuống một cước, mục đích là vì muốn đạp tên Kiếp Tiên cửu phẩm mới vừa độ kiếp không lâu đi xuống, để hắn biết thế nào là trời cao đất rộng.

Chân to cường tráng, tỏa sáng lấp lánh.

Cái chân này là chân vàng chính hiệu, ôm được thì ăn sung mặc sướng cả đời.

“Bạch tiền bối cẩn thận!”

Thông Nương lớn tiếng kêu lên. Trong thế giới quỷ dị này cô chỉ biết một mình Bạch Tôn Giả, đương nhiên cô phải về phe Bạch Tôn Giả rồi.

Chỉ là... có vẻ như Bạch Tôn Giả không nghe được tiếng kêu của Thông Nương.

Bạch Tôn Giả ngẩng đầu nhìn chân vàng khổng lồ từ trên chín tầng trời đạp xuống đầu hắn, trên mặt hắn không hề có chút sợ hãi.

Tay phải của hắn nắm thành quyền, đánh thẳng về phía cái chân khổng lồ kia.

Không hề né tránh, đối kháng chính diện.

Một quyền vừa đánh ra, cả bầu trời đều rung chuyển, vô số sinh linh trong chư thiên vạn giới hiện lên, đồng loạt phủ phục dưới một quyền của Bạch Tôn Giả.

Một quyền này... vạn giới vi tôn!

Một quyền đánh ra, chân vàng khổng lồ đang đạp về phía hắn lập tức bị đánh nổ, hóa thành vô số điểm sáng màu vàng tiêu trong hư không.

Trên chín tầng trời, nháy mắt đã có mấy chục ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống. Một Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường lại có thể dùng một quyền đánh nát một cước do Trường Sinh giả đạp xuống ư?

Ngay sau đó, mấy chục ánh mắt cao cao tại thượng này lại biến thành kinh ngạc, chấn động.

Bởi vì một quyền của Bạch Tôn Giả vẫn chưa kết thúc.

Sau khi đánh nổ cái chân khổng lồ, quyền ý vạn giới vi tôn lại thuận thế xông lên trên chín tầng trời... trực tiếp công kích bản thể của vị Trường Sinh giả vừa mới ra tay!

“Hừ!”

Vị Trường Sinh giả kia tức điên người. Lúc nãy hắn tùy ý đạp một cước, không những không trấn áp được tên Kiếp Tiên cửu phẩm kia, ngược lại còn bị đối phương phá một cước là đã thấy mất mặt lắm rồi.

Không ngờ tên Kiếp Tiên cửu phẩm nho nhỏ này lại dám trực tiếp công kích bản thể của hắn... Quả là cuồng vọng!

“Muốn chết!”

Trường Sinh giả lạnh lùng nói.

Lúc đầu hắn chỉ muốn trấn áp tên Kiếp Tiên cửu phẩm này một chút mà thôi, nhưng bây giờ thì đừng trách hắn vô tình. Hắn siết chặt tay phải, trên chín tầng trời đột nhiên hiện ra một con voi thần khổng lồ.

Voi thần trông rất sống động, khí thế ngất trời, lại đạp một cước chống lại một quyền do Bạch Tôn Giả đánh ra. Mất mặt chỗ nào thì phải dùng phương pháp đó lấy lại thể diện!

Ầm~~

Công kích voi thần này có thiên địa pháp tắc hóa thành phù văn đầy trời kèm theo. Đây là một kích toàn lực của Trường Sinh giả tiếp cận Thiên Đạo! Đối mặt với một kích thế này, Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường chắc chắn sẽ bị nghiền nát!

Nhưng mà... lúc voi thần va chạm với một quyền của Bạch Tôn Giả lại không xuất hiện tình cảnh nghiền nát như dự đoán.

Trong hư không, voi thần va chạm với quyền ý của Bạch Tôn

Giả, triệt tiêu lẫn nhau, trên chín tầng trời liên tục truyền ra tiếng sấm rền.

Lần này, tất cả Trường Sinh giả đều bị chấn động.

Ầm~~

Cuối cùng, voi thần và một quyền của Bạch Tôn Giả đồng quy vu tận... tiêu tán trên chín tầng trời.

“Không thể nào!”

Vị Trường Sinh giả hóa ra voi thần bị sốc cực độ.

Không chỉ hắn, mà vô số Trường Sinh giả khác cũng trợn mắt kinh ngạc.

Lúc này, Bạch Tôn Giả ở phía dưới lên tiếng nói:

“Ngươi đạp ta một cước, vậy giờ hãy ăn một kiếm của ta!”

Lúc này mọi người mới nhìn thấy ở bên hông tên Kiếp Tiên cửu phẩm này có đeo một thanh trường kiếm, hiển nhiên quyền không phải là thủ đoạn công kích sở trường của đối phương.

Nhưng Bạch Tôn Giả cũng không xuất kiếm, hắn chỉ khép ngón tay lại thành kiếm rồi chém về phía vị Trường Sinh giả nọ.

Một kiếm này, như quang, chợt lóe rồi biến mất.

Phụt ~~

Trên chín tầng trời, huyết quang tung tóe, vị Trường Sinh giả nọ bị kiếm quang chặt đứt chân phải, thần huyết màu vàng tuôn như mưa!

Đây là chuyện mà một Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường có thể làm được sao?

Trên chín tầng trời, vị Trường Sinh giả nọ biến sắc. Cuối cùng hắn đột nhiên hóa thành một luồng ánh sáng đỏ chạy trốn thật xa...

Thân là Trường Sinh giả đã khai phá ra đạo thuộc về mình.

Mỗi một vị Trường Sinh giả đều có niềm tin bất bại của riêng mình.

Mà hôm nay... niềm tin bất bại của hắn đã bị một Kiếp Tiên thẳng tay đánh nát.

Mất đi niềm tin, hắn lấy cái gì đi tranh đoạt Thiên Đạo đây?

Chương 873: Trên thế giới này không có thứ gì là không thể bán!

Phía dưới, Bạch Tôn Giả bình tĩnh thu liễm khí tức, tiếp tục bước lên trời.

Trên chín tầng trời, mười mấy ánh mắt theo sát Bạch Tôn Giả.

Nhưng lần này... không có ai ra tay ngăn cản hắn.

Không ai nguyện ý lãng phí khí lực của mình cả. Bọn họ phải dồn khí lực vào lưỡi đao, dùng để tranh đoạt Thiên Đạo vào thời khắc quan trọng nhất.

Vì vậy Bạch Tôn Giả càng lên càng cao, một đường lên trên chín tầng trời, tập hợp chung với tất cả Trường Sinh giả.

...

Thông Nương nhìn mà ngây người.

Dù sao cô cũng đã theo chân Tống Thư Hàng trải qua sự kiện Vạn Thư Sơn ở Nho gia, cô biết thế nào là tranh đoạt Thiên Đạo, thậm chí cô còn biết cặn kẽ quá trình tranh đoạt Thiên Đạo giữa Thánh Nhân Nho gia với người khác.

Bạch Tôn Giả có tư cách tranh đoạt Thiên Đạo ư?

Bạch Tôn Giả là Kiếp Tiên cửu phẩm?

Bạch Tôn Giả dùng một kiếm chém tàn một vị Trường Sinh giả?

Lượng tin tức quá lớn, suýt nữa thì đầu óc của Thông Nương ngưng hoạt động.

Cô đang nằm mơ sao?

Không đúng, nếu là đang nằm mơ thì tại sao ta không phải là vai chính? Tại sao tự dưng lại nằm mơ thấy Bạch Tôn Giả?

Chẳng lẽ... ta đã thầm yêu hắn từ lúc nào mà chính ta cũng không hay?

Mặc dù khác loài, nhưng Bạch Tôn Giả thật sự tuấn mỹ đến mức không giống phàm nhân, còn đẹp trai hơn tiểu tử Tống Thư Hàng nhiều, mình yêu Bạch Tôn Giả cũng là chuyện rất dễ hiểu.

Nhưng trí tưởng tượng của ta phong phú quá mức rồi thì phải? Vậy mà lại nằm mơ thấy Bạch Tôn Giả tranh đoạt Thiên Đạo với Trường Sinh giả? Hơn nữa cảnh trong mộng còn sống động như thật nữa chứ?

× × × × ×

Trên chín tầng trời.

Các Trường Sinh giả tranh đoạt Thiên Đạo đều ẩn giấu bản thân trong vầng sáng của mình, vậy nên không ai thấy rõ dung mạo của bọn họ.

Có Trường Sinh giả dùng ánh mắt kiêng kỵ nhìn Bạch Tôn Giả, một số khác lại coi Bạch Tôn Giả như không khí, cũng có người dùng ánh mắt hiền hòa đánh giá Bạch Tôn Giả.

Trong đó có một vị Trường Sinh giả trên đỉnh đầu mang phật quang vô cùng chói mắt hóa ra chân thân, mỉm cười thân thiện hỏi Bạch Tôn Giả:

“Đạo hữu, nên xưng hô thế nào?”

“Bạch.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Xin chào Bạch đạo hữu, ta là Công Đức Đạo Nhân.”

Không ngờ vị Trường Sinh giả mang phật quang trên đỉnh đầu này lại gọi là Công Đức Đạo Nhân.

Bạch Tôn Giả hiếu kỳ nhìn về phía Công Đức Đạo Nhân.

“Đừng để ý, phật quang trên đỉnh đầu là do ta tham khảo phương pháp siêu độ của Phật môn, sau đó chuyển hóa ánh sáng công đức thành đấy, chứ bản thân ta là tu sĩ Đạo gia.”

Công Đức Đạo Nhân cười ha ha nói.

Nói xong, hắn lại tò mò nhìn Bạch Tôn Giả:

“Đạo hữu, ngươi đã khai phá ra đạo của chính mình rồi đúng không?”

Mặc dù phần lớn Trường Sinh giả đều là sau Kiếp Tiên cửu phẩm mới bắt đầu chân chính khai phá đạo của mình, chứng đạo trường sinh.

Nhưng cũng có một số Trường Sinh giả đã bắt đầu tìm kiếm đạo của mình ngay ở Huyền Thánh bát phẩm, thậm chí là ở cảnh giới sớm hơn nữa.

“Ừ.”

Bạch Tôn Giả lãnh đạm gật đầu một cái.

“Thì ra là vậy, thảo nào…”

Công Đức Đạo Nhân khẽ gật đầu nói.

Những Trường Sinh giả còn lại cũng ngầm hiểu trong lòng. Nếu đã khai phá ra đạo của mình, mặc dù chỉ mới vừa tấn thăng Kiếp Tiên cửu phẩm nhưng chỉ cần có thời gian tích lũy, tự nhiên có thể chứng đạo trường sinh.

Nói cách khác, thực lực của vị Kiếp Tiên cửu phẩm này không thua kém Trường Sinh giả bao nhiêu cả. Cảnh giới bằng nhau, chẳng qua là thiếu tích lũy mà thôi.

Tên voi thần kia bại cũng không oan.

Công Đức Đạo Nhân rất biết ăn nói, chẳng mấy chốc đã làm thân với Bạch Tôn Giả. Mặc dù hai người là đối thủ tranh đoạt Thiên Đạo nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên, Công Đức Đạo Nhân có cảm giác mình và Bạch Tôn Giả đạo hữu rất hợp nhau.

Đây là một cảm giác kỳ diệu, mà sau khi đạt tới cảnh giới Trường Sinh giả, loại cảm giác này sẽ không tự dưng xuất hiện. Cho nên khi Trường Sinh giả voi thần ra tay với Bạch Tôn Giả, Công Đức Đạo Nhân cũng âm thầm chuẩn bị pháp thuật để có thể giải cứu Bạch Tôn Giả bất cứ lúc nào.

Nhưng không ngờ sức chiến đấu của Bạch Tôn Giả lại vượt xa dự liệu của hắn, từ đầu đến cuối không hề cần hắn hỗ trợ.

Cho nên… khi Bạch Tôn Giả lên trên chín tầng trời, Công Đức Đạo Nhân đã chủ động tới nói chuyện với Bạch Tôn Giả.

Cho dù sau đó hai bên sẽ là đối thủ tranh đoạt Thiên Đạo, nhưng vào lúc này, hắn vẫn có thể làm bạn với vị Bạch đạo hữu này.

Trong lúc tán gẫu, Công Đức Đạo Nhân vẫn chú ý giữ đúng mực, sẽ không làm vấn đề của mình khiến người nghe phản cảm. Hắn không hỏi Bạch Tôn Giả các loại tin tức nhạy cảm như công pháp hay xuất thân.

Chỉ nói về một số sở thích mà thôi.

Không lâu sau, Công Đức Đạo Nhân và Bạch Tôn Giả đã tìm được sở thích chung.

Bạch Tôn Giả thích tốc độ... tốc độ cực hạn! Bất kể là phi kiếm, phi đao, pháp bảo hay thuyền tiên, chỉ cần là pháp bảo tốc độ cao, hắn đều thích.

Công Đức Đạo Nhân cũng thích tốc độ cực hạn, nhưng không yêu thích rộng như Bạch Tôn Giả, hắn chỉ thích loại pháp bảo phi toa mà thôi.

Hắn có một món pháp bảo có tên là Phi Toa Xuyên Qua Chư Thiên Vạn Giới, tốc độ nhanh không tưởng, bằng vào tốc độ của phi toa có thể xuyên qua vạn giới.

Món pháp bảo này được giới tu sĩ công nhận là pháp bảo có tốc độ nhanh nhất ngoài pháp bảo loại hình không gian! Thậm chí ở cự ly ngắn, xuyên không gian cũng không nhanh bằng tốc độ của nó. Xuyên không gian còn cần phải mở ra không gian, tiến vào cửa không gian rồi đi ra từ một đầu khác.

Còn Phi Toa Xuyên Qua Chư Thiên Vạn Giới thì chỉ cần khởi động, vèo một cái, là có thể đến mục tiêu. Trong cự ly ngắn, tốc độ còn nhanh hơn cả xuyên không gian.

Bạch Tôn Giả tỏ vẻ rất hâm mộ món pháp bảo này.

Đáng tiếc, pháp bảo này là của quý của Công Đức Đạo Nhân, được cưng như trứng... cùng lắm cũng chỉ có thể cho Bạch Tôn Giả thưởng thức một lát mà thôi.

Cứ như vậy, ở trên chín tầng trời, thời gian chậm rãi trôi qua.

Mà bầu không khí giữa các Trường Sinh giả cũng càng ngày càng nặng nề.

...

Thông Nương vẫn lấy góc độ người ngoài cuộc để xem diễn biến của câu chuyện.

Lúc này Thông Nương có một suy đoán, mộng cảnh quỷ dị này hẳn không phải là cô phát tình nằm mơ thấy Bạch Tôn Giả, mà là bị kén lớn ảnh hưởng nên mới tiến vào giấc mộng này.

Nếu đây là giấc mộng nói về Bạch Tôn Giả chinh chiến Thiên Đạo, vậy kế tiếp hẳn là phần cao trào của bộ phim này!

Tiếp theo chắc hẳn là các cảnh Trường Sinh giả đánh nhau kịch liệt, sau đó người mạnh nhất sẽ chứng đạo bất hủ, trở thành Thiên Đạo mới?

Thông Nương hưng phấn nghĩ.

Nếu được chứng kiến vô số Trường Sinh giả đại chiến, cho dù cô chỉ đứng ở một bên xem cũng kiếm bộn nha!

Hơn nữa Bạch Tôn Giả trong mộng mạnh như vậy, cuối cùng hắn có thể trở thành Thiên Đạo hay không?

Đang lúc Thông Nương háo hức chờ mong đến cảnh các Trường Sinh giả đại chiến thì đột nhiên... mộng cảnh đen thui.

"Bị đứng hình?"

Thông Nương trợn to mắt.

Không thế nào, ở ngay thời điểm mấu chốt lại đứng hình, tàn nhẫn quá đấy!

"Không muốn đâu, cho ta xem tiếp đi mà, ít nhất phải để ta xem xong, để ta biết được kết cục đã chứ!"

Thông Nương bất mãn hét lớn.

Dường như... nghe được thanh âm của Thông Nương.

Bóng tối lui dần, cảnh mới xuất hiện.

Cảnh này là cảnh Bạch tiền bối thăng thiên.

Ơ? Trường Sinh giả đại chiến đâu? Đâu mất rồi!

Nội dung câu chuyện nhảy thẳng đến khúc cuối, Bạch Tôn Giả tuấn mỹ vô song, trên người bao phủ ánh sáng đại đạo.

Loại ánh sáng đại đạo này rất huyền diệu sâu xa, Thông Nương chỉ mới nhìn một cái, trong lòng đã sinh ra vô số lĩnh ngộ.

Đây là trạng thái còn tuyệt vời hơn cả lĩnh ngộ.

Thông Nương cảm giác sau khi ra khỏi giấc mộng này, cảnh giới của cô nhất định sẽ tăng vọt. Chỉ cần cho cô ba năm, cô tin chắc mình có thể trùng kích cảnh giới tam phẩm, trở thành cường giả cùng cấp với Tống Thư Hàng, nhưng với điều kiện là trong khoảng thời gian đó Tống Thư Hàng không lên cấp nữa.

"Bạch tiền bối thăng thiên? Lẽ nào... Bạch tiền bối đã trở thành

Thiên Đạo?”

Thông Nương đột nhiên phản ứng lại.

Bạch tiền bối... là Thiên Đạo?

Vậy Bạch tiền bối trong hiện thực là sao? Acc clone của Thiên Đạo à?

Không đúng không đúng... Thời gian sai lệch.

Thông Nương sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Thiên Đạo đương nhiệm hiển nhiên là vị Trường Sinh giả quỷ dị đã tranh đấu với Thánh Nhân Nho gia. Tuy sức chiến đấu của vị Trường Sinh giả nọ không mạnh bằng Thánh Nhân Nho gia, nhưng nhờ vào lực khôi phục bất tử, hắn miễn cưỡng đánh bại Thánh Nhân Nho gia, đoạt được chức vị Thiên Đạo.

Trường Sinh giả đang giữ chức Thiên Đạo hiện tại tuyệt đối không phải là vị Bạch tiền bối trong mộng.

Thông Nương khẽ nuốt nước miếng, chẳng lẽ Bạch tiền bối... là Thiên Đạo xa xưa hơn?

Trong lúc Thông Nương suy tư.

Bạch tiền bối đang thăng thiên đột nhiên dừng lại.

Hắn cau mày, cố sức suy nghĩ, ánh sáng đại đạo trên người hắn càng ngày càng đậm. Trong hư không có một loại lực lượng phủ xuống người hắn, muốn kéo hắn vào trong Thiên Đạo, để hắn hòa làm một thể với Thiên Đạo.

Nhưng Bạch tiền bối dựa vào sức mạnh của bản thân, gắng sức dừng lại.

Một lát sau, Bạch tiền bối cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

“Công Đức đạo hữu... Ngươi còn sống không?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Đương nhiên còn sống, Bạch đạo hữu yên tâm đi, bần đạo chưa chết đâu.”

Thanh âm của Công Đức Đạo Nhân truyền tới, chỉ là trong giọng nói lại có vẻ khá yếu ớt. Hiển nhiên là ngay lúc Thông Nương bị đứng hình, các Trường Sinh giả đã trải qua một trận đại chiến thảm khốc.

Mà kết quả của cuộc đại chiến chính là Bạch tiền bối đoạt được cơ hội thăng thiên.

“Mới vừa rồi may mà đạo hữu ngươi và ta kề vai chiến đấu, nếu không ta đã sớm đại bại trước sự vây công của các Trường Sinh giả khác rồi.”

Trong hư không, Bạch tiền bối nói.

“Bạch đạo hữu, ngươi muốn thăng thiên thì thăng nhanh đi. Ngươi cứ chậm chạp như vậy, bần đạo đau gan lắm.”

Công Đức Đạo Nhân đáp.

Trơ mắt nhìn cơ hội chấp chưởng Thiên Đạo vụt khỏi tay mình, Trường Sinh giả nào mà không đau gan chứ?

“À, thật ra là thế này… đột nhiên ta không muốn thăng thiên nữa.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Gì?”

Công Đức Đạo Nhân trợn to hai mắt.

“Lúc phi thăng tới một nửa, trong lòng ta chợt cảm thấy bất an. Ta cảm giác ta còn chưa chuẩn bị xong, bây giờ còn chưa phải lúc để ta trở thành Thiên Đạo.”

Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

“Đừng có đùa, lúc này mà ngươi còn do dự cái gì nữa? Nhanh thăng thiên làm Thiên Đạo của ngươi đi, sau đó nhớ chiếu cố ta một chút ta là được.”

Công Đức Đạo Nhân nói.

Bạch tiền bối cau mày:

“…”

Hắn thật sự cảm thấy khá bất an.

Sau khi suy nghĩ một lát, Bạch tiền bối nói:

“Công Đức đạo hữu, có muốn làm một cuộc giao dịch không?”

“Giao dịch gì?”

Công Đức Đạo Nhân nghi hoặc hỏi.

“Ngươi có muốn tư cách Thiên Đạo này không? Ta muốn bán tư cách thiên đạo lần này.”

Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói.

Công Đức Đạo Nhân:

“Cái gì???”

“Dùng Phi Toa Xuyên Qua Chư Thiên Vạn Giới của ngươi để đổi đi.”

Bạch Tôn Giả chìa tay ra, nói với Công Đức Đạo Nhân:

“Một tay giao tiền, một tay giao hàng. Đưa Phi Toa Xuyên Qua Chư Thiên Vạn Giới cho ta, Thiên Đạo để ngươi làm.”

Công Đức Đạo Nhân ngây ngẩn cả người.

Chương 874: Hay ngươi cứ rung kén đi!

Thông Nương đang đứng xem cũng ngu người luôn, ngay cả cơ hội nắm giữ Thiên Đạo… cũng có thể dùng để giao dịch à? Vậy thế giới này còn cái gì là không thể giao dịch đây!

“Bạch đạo hữu, ngươi đừng có giỡn nữa.”

Công Đức Đạo Nhân dở khóc dở cười nói.

“Ai giỡn với ngươi chứ? Thời gian không nhiều lắm, rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không?”

Bạch tiền bối nghiêm túc nói:

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy, chỉ một câu thôi, ngươi có muốn làm Thiên Đạo hay không?”

Đang khi nói chuyện, Bạch tiền bối đã có vẻ không ngăn lại được lực lượng thăng thiên, thân thể lại bị cưỡng ép hút lên trên.

“Đương nhiên là muốn rồi.”

Công Đức Đạo Nhân trả lời. Mỗi vị Trường Sinh giả tới nơi này đều là vì nắm giữ Thiên Đạo, trở thành bất hủ.

“Thế nhưng sau khi ta trở thành bất hủ thì ngươi sẽ không hối hận chứ?”

Công Đức Đạo Nhân bổ sung.

Loại chuyện như trở thành Thiên Đạo này không dùng để đùa giỡn được đâu.

Sau khi trở thành Thiên Đạo sẽ bất hủ bất diệt.

Tuy rằng Thiên Đạo từng thay đổi mấy lần, nhưng có thể khẳng định là, người đã từng đảm đương Thiên Đạo thì không ai chết cả!

Tất cả tu sĩ suy đoán rằng, sau khi nắm giữ Thiên Đạo mới có thể lĩnh ngộ được một ít tin tức mà tu sĩ bình thường không cách nào hiểu được. Tỷ như, tin tức ở tầng thứ càng cao hơn so với Thiên Đạo.

Sau khi đạt được những tin tức này, vị từng đảm đương Thiên

Đạo mới có thể lựa chọn bỏ qua quyền nắm giữ Thiên Đạo.

Nhưng Công Đức Đạo Nhân cho rằng nếu chính bản thân hắn trở thành Thiên Đạo thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội nắm giữ Thiên Đạo. Hắn sẽ vĩnh viễn làm một Thiên Đạo yên tĩnh, bất hủ bất diệt.

“Vậy giao dịch đi!”

Bạch tiền bối nói.

Một lát sau…

Bạch tiền bối hài lòng chiếm được Phi Toa Xuyên Qua Chư Thiên Vạn Giới, mà Công Đức Đạo Nhân được Bạch tiền bối thay vào trong vị trí thăng thiên, ánh sáng đại đạo được thực thể hóa quấn quanh trên người, càng lên càng cao, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Công Đức Đạo Nhân đã trở thành Thiên Đạo mới nhậm chức.

Thiên Đạo có chủ, phong vân đổi dời.

Trong trời đất, trong vũ trụ truyền đến từng cảnh tượng điềm lành… Toàn bộ vũ trụ nghênh đón một sóng thủy triều linh lực. Thủy triều linh lực nồng đậm khiến các tu sĩ tu luyện trong mấy nghìn năm kế tiếp đều làm ít công to.

Mà đồng thời, lại có một tầng linh quang bao phủ lên người Bạch tiền bối. Đây là chúc phúc tới từ Thiên Đạo mới Công Đức Đạo Nhân.

Trong hình, Bạch tiền bối đang vừa lòng thỏa ý mà cầm Phi Toa Xuyên Qua Chư Thiên Vạn Giới.

Thông Nương:

“…”

Cảnh trong mơ này là sao đây, là chuyện cũ thật sao? Nếu như là chuyện cũ thật, vậy cô cũng không biết nên đậu xanh rau má thế nào mới tốt nữa.

Bạch phá của ơi là Bạch phá của!

Hơn nữa, đại chiến Trường Sinh giả đã nói đâu?

Vì sao đại chiến Trường Sinh giả mà ta muốn xem nhất lại không có chứ?

Giữa lúc Thông Nương đang suy tư, toàn bộ không gian trong mộng bắt đầu sụp đổ.

Cả thế giới hóa thành từng khối mảnh vỡ hình hình vuông rồi biến mất.

Lúc Thông Nương phục hồi tinh thần lại thì phát hiện mình đã trở về cái không gian tối tăm mờ mịt kia.

Mà trước mặt cô, cái kén lớn kia còn đang phát ra hào quang sáng ngời.

Thông Nương rơi vào trầm tư.

Bên trong kén lớn là ai?

Giấc mộng vừa rồi là do chiếc kén lớn này khơi ra à? Vì sao kén lớn lại khơi ra giấc mộng có liên quan đến Bạch Tôn Giả chứ?

Sau khi suy nghĩ một lát, Thông Nương vươn tay nhẹ nhàng gõ lên chiếc kén lớn này một cái:

"Chào ngài, tiền bối. Ngài có thể trả lời một tiếng không?"

Tiền bối có tu vi cao thâm như này thì trạng thái giấc ngủ kỳ thực rất nông, chỉ cần có người tới gần thì bọn họ sẽ lập tức tỉnh lại từ giấc ngủ. Cho nên Thông Nương cho rằng bản thân không cần lớn tiếng thì cũng có thể đánh thức tiền bối trong kén mới đúng.

"Zzzz ~~ zzzz ~~ zzzz ~~ zzzz ~~"

Bên trong kén truyền ra tiếng ngáy đều đều của Bạch tiền bối two.

"Tiền bối, xin hỏi ngươi biết Tống Thư Hàng không?"

Thông Nương lên tiếng hỏi lần nữa, đối phương có thể có được Long Ma dược tề của Tống Thư Hàng thì nói không chừng có thể đưa cô ra khỏi cái không gian tối tăm mờ mịt này chăng?

"Zzzz ~~ zzzz ~~"

"Tiền bối, ta tên là Thông Nương… là một yêu tinh nhỏ được Tống Thư Hàng nhận nuôi, nếu ngươi biết Tống Thư Hàng thì chít một tiếng đi."

Thông Nương kiên nhẫn nói.

"Ta có phải là Hamster đâu, chít cái gì mà chít?"

Bạch tiền bối two trả lời, lúc này, dường như hắn lại mở ra "hình thức có hỏi tất có đáp" lần nữa.

Trong lòng Thông Nương vui vẻ, vị tiền bối này chịu trả lời là tốt rồi:

“Chào ngài, tiền bối, ta tên là Thông Nương. Ngài có quen biết Tống Thư Hàng không?”

“Ừ, có quen.”

Bên trong kén truyền ra một giọng nói mà Thông Nương rất quen thuộc.

Đây không phải là giọng của Bạch tiền bối sao!

Ông trời ơi.

Thảo nào… giấc mộng truyền ra từ bên trong kén lại có liên quan tới Bạch tiền bối.

Thì ra là Bạch tiền bối trốn ở chỗ này kết kén ngủ.

“Bạch tiền bối, thì ra là ngài.”

Thông Nương vui vẻ nói:

“Đúng rồi Bạch tiền bối. Chuyện trong giấc mộng ban nãy là sự thật sao? Ngài từng thiếu chút nữa thì trở thành Thiên Đạo nhưng lại nhường cơ hội nắm giữ Thiên Đạo lại cho người khác ư?”

“Đó là chuyện rất lâu rất lâu trước kia rồi.”

Bạch tiền bối two trả lời:

“Kỳ quái, hôm nay sao lại mơ thấy giấc mơ này nhỉ?”

“Bạch tiền bối, vậy rất lâu rất lâu trước kia ngài chính là Kiếp Tiên cửu phẩm rồi, vì sao hiện tại lại chỉ có cảnh giới Tôn Giả thất phẩm vậy?”

Thông Nương hiếu kỳ hỏi.

“À, thì ra ngươi quen biết vị ‘Bạch’ hiện chỉ có cảnh giới Tôn Giả thất phẩm kia à?”

Bạch tiền bối two trả lời:

“Ta không phải vị ‘Bạch tiền bối’ mà ngươi quen. Ngươi có thể gọi ta là Bạch tiền bối two, trong lòng Tống Thư Hàng luôn gọi ta như vậy. Ta và vị Bạch tiền bối ngươi quen biết kia không phải cùng một người.”

Thông Nương:

“…”

Tại sao lại gọi cái tên “Bạch tiền bối thỏ” kỳ quái như vậy?

(* Thỏ trong tiếng Trung là兔, đọc là [tù], đồng âm với two / tu:/)

Nhưng mà tên gọi không phải trọng điểm!

Trọng điểm là trên đời này có hai Bạch tiền bối lận sao?

“Vậy, Bạch tiền bối thỏ, ngài và vị Bạch tiền bối ta quen biết kia có quan hệ như thế nào?”

Thông Nương tò mò hỏi.

“Ta không biết, ta còn chưa kịp tiếp xúc nhiều với hắn, vấn đề này ta không thể trả lời ngươi.”

Bạch tiền bối two đáp.

“Vậy Bạch tiền bối thỏ, tu vi bây giờ của ngài là mấy phẩm vậy?”

Thông Nương hiếu kỳ hỏi tiếp, trước kia vị Bạch tiền bối thỏ này chỉ thiếu chút nữa đã trở thành Thiên Đạo bất hủ, vậy hiện tại hắn là cảnh giới gì?

“Bây giờ thì mất rồi, chẳng còn cảnh giới gì cả.”

Bạch tiền bối two thở dài xa xăm.

“Xin lỗi… tiền bối nén bi thương.”

Thông Nương an ủi.

Không còn cảnh giới gì cả, tức là tu luyện của vị Bạch tiền bối two này xuất hiện vấn đề nên công lực hoàn toàn biến mất ư?

Bạch tiền bối two:

“…”

“Đúng rồi, Bạch tiền bối thỏ, ta có thể ra khỏi vùng không gian tối tăm mờ mịt này không? Lúc trước ta tiến vào thế giới này theo một thông đạo, nhưng cái thông đạo kia đột nhiên biến mất rồi.”

Thông Nương hỏi.

Cô cảm giác thế giới tối tăm mờ mịt này rất áp lực. Còn không bằng trở về đảo nhỏ trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Chí ít nơi đó rất thích hợp cho cô sinh trưởng.

Hơn nữa trong giấc mộng vừa rồi khi cô nhìn thấy Bạch tiền bối thỏ thăng thiên, trên thân quấn quanh “ánh sáng đại đạo” thì trong tâm cũng có cảm ngộ. Thông Nương định bao giờ về sẽ cắm rễ trên đảo nhỏ trong hạch tâm của Tống Thư Hàng tu luyện một đoạn thời gian. Tranh thủ sớm ngày đột phá đến cảnh giới tam phẩm!

“Cô biết kể chuyện cười không?”

Lúc này Bạch tiền bối two đột nhiên hỏi.

“Biết chứ, ta giỏi nhất là kể chuyện cười đấy.”

Thông Nương tự tin nói.

Trong “hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần có để có thể ngoan cường sống sót” mà cô đã học có phương pháp “Nữ yêu phải làm sao để thành công biến thành bồ nhí của nam chủ nhân, cộng với 13 chiêu cung đấu cùng đạo lữ của nam chủ nhân”, trong những thủ đoạn lấy lòng nam chủ nhân có thủ đoạn trêu chọc nam chủ nhân vui vẻ.

Kể chuyện cười cũng là một hạng mục kỹ xảo trong đó.

Hơn nữa… trước đó không lâu Tống Thư Hàng vừa rảnh rỗi là đi xem chuyện cười ngay, Thông Nương cũng nhớ được không ít.

“Vậy cô kể ta nghe vài chuyện cười đi, nếu ta vui vẻ thì sẽ chỉ cho cô rời đi.”

Bạch tiền bối two đáp, hiện tại hắn dường như đã tỉnh lại từ trong giấc ngủ? Hoặc là… dù đang nói mớ trong mộng thì hắn vẫn thích nghe chuyện cười.

“Được, không thành vấn đề.”

Thông Nương vỗ ngực nhỏ của mình nói:

“Trước tiên ta sẽ kể cho ngươi nghe một chuyện cười cực kỳ hay luôn, lúc đó ta còn thầm cười ra nước mắt đấy.”

“Kể đi.”

Bạch tiền bối two nói với vẻ chờ mong.

Thông Nương nghiêm túc nói:

“Ta đã từng bị bệnh tâm thần phân liệt, nhưng giờ bọn ta đều đã bình phục rồi.”

Sau khi kể xong, bản thân Thông Nương phá lên cười trước tiên.

Bạch tiền bối two:

“…”

Chuyện cười quái quỷ gì thế này? Sao hắn không thấy có chỗ nào buồn cười cả vậy?

Thông Nương thì đã cười chảy cả nước mắt rồi.

Sau khi cười chán chê, Thông Nương mới thấy Bạch tiền bối vẫn chưa cười. Cô bèn tò mò hỏi:

“Không buồn cười ạ?”

“Ta cười không nổi.”

Bạch tiền bối two thành thật đáp.

“Không sao, có lẽ ngài không quen với loại chuyện cười này. Ta đổi cái khác vậy, cũng đặc biệt thú vị đấy! Lúc ấy ta núp trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng mà cười suốt nửa ngày. Cái chuyện cười này nhất định sẽ làm ngài cười ra tiếng luôn.”

Thông Nương nói:

“Trước đây… có một tên mập. Một ngày nọ, hắn nhảy từ lầu cao xuống. Kết quả, hắn biến thành… một tên mập chết toi! Ha ha ha ha ha.”

Thông Nương lại tự cười phá lên.

Bạch tiền bối two:

“…”

Không hiểu sao Bạch tiền bối two thấy cái chuyện cười này chẳng những không buồn cười, mà còn hơi bi ai nữa.

Thông Nương ngưng cười, thấy Bạch tiền bối two lại không cười thì nói:

“Ơ? Cũng không được sao? Tiền bối khó cười thật đấy. Đã như vậy ta sẽ kể câu truyện buồn cười nhất mà ta đã xem trước đó không lâu nhé!”

…

…

Thời gian qua nhanh.

Cứ như vậy, Thông Nương một mạch kể hơn hai mươi chuyện cười.

Bạch tiền bối trong kén lớn không những không hề thấy buồn cười mà còn thấy hơi lành lạnh. Tất cả chuyện cười Thông Nương kể đều là chuyện cười lạnh, càng kể càng lạnh hơn.

“Còn chưa được sao? Không sao cả, hàng tồn trong bụng ta còn nhiều lắm, nhất định sẽ có một chuyện có thể làm ngài bật cười.”

Thông Nương tự tin nói.

“Không, cảm ơn, ta cảm thấy cũng đã được rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

Nếu để con hành yêu này kể tiếp, hắn sẽ đóng băng mất.

“Như vầy đi, chúng ta đổi phương thức khác. Cô biết rung kén không?”

Bạch tiền bối two nói.

“Rung kén ư?”

Thông Nương nghi hoặc.

“Chính là ôm lấy cái kén này, rung mạnh vào, càng mạnh càng tốt. Rung tốt ta sẽ đưa cô về.”

Bạch tiền bối two nói.

“Chỉ vậy thôi á? Không thành vấn đề.”

Thông Nương gật đầu, cô kéo tay áo lên, tiến tới ôm lấy kén lớn.

Kén tuy lớn nhưng cũng không nặng.

Nói thế nào thì giờ Thông Nương cũng đã là cảnh giới nhị phẩm, sức lực vẫn phải có.

Vì vậy, Thông Nương ôm lấy kén lớn, ra sức rung.

Chương 875: Yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà

“Zzzz zzzz ~~ zzzz zzzz ~~”

Cùng với sự đong đưa của kén lớn, tiếng ngáy của Bạch tiền bối two càng ngày càng kéo dài.

Lúc trước… khi Tống Thư Hàng tìm đường chết mà dùng sức rung kén lớn lại khiến Bạch tiền bối two ngủ rất thoải mái, cho nên hắn đưa ra yêu cầu để Thông Nương rung kén.

Thông Nương với dáng người nhỏ xinh ôm kén lớn rung như gió giật.

Cảnh tượng này trông cũng cực đẹp.

“Sao cứ thấy có chỗ nào sai sai.”

Thông Nương lẩm bẩm.

Rốt cuộc, sau khi Thông Nương rung gần một giờ đồng hồ…

Đột nhiên thân thể cô biến thành hình những đốm sáng rồi tan biến bên trong thế giới Tà Liên tối tăm mờ mịt.

Đây là thủ đoạn không gian truyền tống, Thông Nương bị Bạch tiền bối two truyền tống thẳng ra ngoài.

Phía bên kia, nửa giờ trước

Ba đứa nhóc Quả Quả, Thi và Chúc len lỏi như chớp trong khu Giang Nam.

Trong tay Thi giơ ngang một cái la bàn, trên đó có một cây kim đồng hồ thỉnh thoảng rung lên một cái. Ba đứa nhóc lập tức đi thẳng về hướng mà kim đồng hồ trên la bàn chỉ.

Cái la bàn này hiển nhiên là một món pháp bảo có thể cảm ứng được yêu khí hoặc là oán khí của quỷ quái.

“La bàn là món pháp khí cấp thấp, chỉ cần quỷ quái, yêu vật biết cách che giấu khí tức bản thân là có thể né qua sự cảm ứng của la bàn. Vì vậy, chiếc la bàn này cùng lắm chỉ có thể cảm ứng được một ít oán quỷ cấp thấp, hoặc là yêu vật vừa thành tinh không lâu. Hẳn là ba đứa nhóc có thể đối phó được với loại quỷ quái và yêu vật đó.”

Diệp Tư nhẹ giọng nói.

Cô và Tống Thư Hàng đang ngồi trên pháp bảo kim thư đi theo ba đứa nhóc từ phía xa.

Ngay từ đầu, Tống Thư Hàng muốn túm cổ luôn ba đứa chúng nó về.

Nhưng khi chứng kiến dáng vẻ hào hứng tràn trề của ba đứa nhóc hắn lại mềm lòng.

Lại thêm Diệp Tư giải thích rằng chiếc la bàn này sẽ không tìm tới yêu vật hoặc quỷ vật mạnh mẽ, tối đa là tìm được ít tiểu quỷ tiểu yêu. Ba đứa nhóc hẳn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Hơn nữa có Tống Thư Hàng và Diệp Tư đi theo sau lưng ba đứa nhóc, cho dù có nguy hiểm cũng có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Vì thế, cứ để ba đứa nhóc thể nghiệm thử cảm giác “hàng yêu phục ma” đi.

…

…

Trên đường theo dõi, Tống Thư Hàng đột nhiên khẽ cau mày rồi vươn tay đè lên thế giới hạch tâm trong tâm khiếu của mình.

“Làm sao vậy?”

Diệp Tư thấy động tác của Tống Thư Hàng thì dò hỏi.

Hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng rất mẫn cảm với tà năng độ tinh khiết cao của thế giới Cửu U. Lẽ nào ở gần đây lại có người bình thường bị ô nhiễm sao?

“Không thấy Thông Nương đâu.”

Tống Thư Hàng nói. Hắn đã trồng Thông Nương vào đảo nhỏ trong thế giới hạch tâm, lại không ngờ rằng lối đi nối liền với thế giới Tà Liên kia lại xuất hiện lần nữa, mang Thông Nương đến thế giới Tà Liên.

Cũng không biết Thông Nương có thể gặp Bạch tiền bối two hay không? Nếu như không gặp Bạch tiền bối two thì cô có thể bình an ra khỏi thế giới Tà Liên không đây?

Xem ra, sau khi xử lý xong ba đứa nhóc này, hắn còn phải thông qua lối đi ở thế giới hạch tâm đến thế giới Tà Liên tìm Bạch tiền bối two để mang Thông Nương trở về.

“Biến mất rồi? Lẽ nào cô ấy cũng giống như linh thạch, bị thế giới hạch tâm của ngươi hấp thu rồi à?”

Diệp Tư hỏi.

“Không phải, là cô ấy thông qua thế giới hạch tâm tiến vào một thế giới khác. Đến lúc đó ta mang cô vào thế giới hạch tâm một chuyến, cô sẽ biết thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trừ cái đó ra, hắn còn phải chỉnh lý lại rất nhiều tình báo lấy được từ chỗ Bạch tiền bối two lúc hắn ở thế giới Tà Liên, để truyền lại cho các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1, cung cấp cho các tiền bối tham khảo.

Kẻ chủ mưu phía sau màn trong sự kiện người bình thường bị ô nhiễm lần này lại là chúa tể thế giới Cửu U, cũng chính là chủ nhân của cánh tay sắt kim loại đã tấn công thế giới Nho gia lần trước.

Mà mục đích của đối phương có lẽ là tìm kiếm biện pháp rời khỏi thế giới Cửu U, tiến vào thế giới chủ.

…

“Lại nói, ba đứa nhóc này thật sự có thể tìm được mục tiêu thích hợp sao?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Hắn sống ở khu Giang Nam đã rất lâu rồi nhưng rất ít khi nghe được tin đồn về quỷ quái và yêu vật.

“Kim la bàn trong tay bọn nhóc chưa có phương hướng cụ thể… chứng tỏ nó còn chưa bắt được mục tiêu thích hợp.”

Diệp Tư đáp.

Nếu kim la bàn bắt được mục tiêu thì sẽ khóa chết vị trí của đối phương ngay.

Di chuyển lung tung khắp nơi như bây giờ hẳn là do chỉ cảm ứng được yêu khí hoặc tà khí lưu lại trong hư không.

Đang khi nói chuyện, ba đứa nhóc đi tới bên cạnh một bờ sông.

“Vị trí la bàn chỉ đến là nơi này.”

Thi bấm thủ ấn chỉ về phía bờ sông.

“Nơi này có vết tích oán niệm dừng lại… nhưng mà, ngọn nguồn oán niệm đã tiêu tán.”

Ánh mắt tiểu hòa thượng lờ mờ tản ra ánh sáng màu vàng, sau khi nhìn lướt qua bờ sông thì nó lắc đầu nói.

“Tiêu tán ư? Vì sao oán niệm lại tiêu tán?”

Chúc tò mò hỏi.

“Hẳn là được vị cao tăng nào đó độ hóa, ta còn có thể lờ mờ cảm ứng được pháp thuật siêu độ của Phật môn lưu lại.”

Tiểu hòa thượng đáp. Tuy bây giờ nó chỉ có cảnh giới nhất phẩm, nhưng sinh ra ở thắng địa Phật Tông Thiên Nhai Vân Du Tự, năng lực phân biệt của nó rất tốt.

Tống Thư Hàng trên bầu trời sờ cằm, cũng đánh giá bờ sông.

Hắn cảm thấy rất quen thuộc với khí tức được lưu lại bên cạnh bờ sông này, Địa Tạng Độ Hồn Kinh! Hòa thượng Tây!

Từ sau khi quay xong Trận Chiến Mạt Pháp, hòa thượng Tây diễn một vai quần chúng rồi hài lòng rời đi. Xem ra, gần đây hắn ở lại khu Giang Nam siêu độ vong hồn khắp nơi chăng?

…

Tống Thư Hàng đoán không sai.

Sau đó, ba đứa nhóc Quả Quả, Thi và Chúc một mạch tìm tòi rất nhiều nơi có oán niệm lưu lại. Nhưng những nơi có oán khí quẩn quanh này đều đã được cao tăng siêu độ.

Ở mỗi một nơi, Tống Thư Hàng đều cảm ứng được khí tức của hòa thượng Tây.

Hòa thượng Tây đang càng đi càng xa trên con đường thành cao tăng… nhưng hàng này là một đạo sĩ mà.

…

“Xem ra nếu còn đi loanh quanh như vậy thì ba đứa nhóc sẽ không có thu hoạch gì. Ví bằng bọn nhóc còn không tìm được mục tiêu thích hợp, vậy dẫn tụi nó về thôi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Thi cầm la bàn tìm được một chỗ nữa.

“Lần này không phải oán khí, có yêu khí!”

Ánh mắt Thi trở nên ngưng trọng.

Sau đó, bọn nhóc nhìn về phía vị trí la bàn chỉ tới.

Đó là một căn phòng cho thuê trông có vẻ rất bình thường.

Ở cửa ra vào có một con Husky lười biếng nằm úp sấp.

Con Husky này quả thật là khiến gia tộc Husky mất mặt mà, Husky không vui vẻ chạy nhảy tung tăng thì còn gọi là Husky sao?

“Yêu khí phát ra từ chính nơi này.”

Thi nói.

Quả Quả ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng cho thuê.

Trên cửa treo một cái biển số nhà lớn. Thế nhưng bên cạnh biển số nhà lại có chữ viết mà chỉ tu sĩ hoặc yêu ma mới có thể nhìn thấy được.

Yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà [Căn cứ bí mật số 250]

Dường như cảm ứng được gì đó, con Husky lười biếng kia đột nhiên đứng dậy… Sau đó, một bóng người xinh đẹp thoáng hiện trong hư không.

Chương 876: Vĩnh biệt mọi người~

“Yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà? Đây là tổ chức yêu quái kia sao? Treo tấm biển lộ liễu thế này không sao à?”

Bé Chúc nhìn chằm chằm vào tấm biển của tổ chức yêu quái rồi hỏi.

“Trước kia có thể sẽ có sao... nhưng gần mấy trăm năm nay, người bắt yêu không hoạt động mạnh như trước nữa. Mà phần lớn tu sĩ vẫn đối xử bình đẳng với yêu tộc, chỉ cần yêu tộc không làm xằng làm bậy thì không ai đi gây chuyện với yêu tộc, cho nên treo khẩu hiệu thế này cũng không sao.”

Thi lên tiếng.

Lúc đang nói chuyện, một bóng người thình lình xuất hiện trong hư không, đây là thông qua phương pháp truyền tống không gian trực tiếp hiện thân.

Người nọ là một thiếu nữ, cô có mái tóc dài màu xanh lục, cột thành hai chùm. Trên người mặc váy bó sát người màu trắng, làm nổi bật dáng người yểu điệu bốc lửa.

Tống Thư Hàng trợn to mắt nhìn.

Là Thông Nương!

Sao Thông Nương lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ cô cũng gặp được Bạch tiền bối two, sau đó bị truyền tống tới đây?

Hắn đoán đúng rồi.

Bạch tiền bối two truyền tống Thông Nương ra khỏi không gian Tà Liên, hơn nữa còn đưa Thông Nương đến bên cạnh hắn. Nhưng bởi vì cửa ra của thế giới Tà Liên còn bị cầu kim loại thể lỏng phong ấn kín kẽ, ảnh hưởng đến hiệu quả truyền tống.

Mặc dù Bạch tiền bối two đã trở thành chúa tể thế giới Tà Liên, lại từ trong miệng Tống Thư Hàng biết được một thông đạo khác của thế giới Tà Liên, nhưng lúc dùng năng lực không gian đưa Thông Nương đi, tọa độ hơi bị sai lệch một chút.

Vốn là phải đưa Thông Nương đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhưng lúc Thông Nương xuất hiện lại là từ không trung ở độ cao năm mét rớt xuống.

Con Husky ở cửa nhà trọ nheo mắt nhìn Thông Nương đột nhiên xuất hiện:

“Gâu gâu.”

Thông Nương mơ màng mở mắt ra... lập tức phát hiện mình đang ở giữa không trung.

Cô vội vàng thực hiện một cú lộn ngược ra sau đẹp mắt, vững vàng đáp xuống đất.

Chuyện gì thế này? Mới vừa rồi cô còn đang thay vị Bạch tiền bối “thỏ” kia lắc kén lớn, lắc mãi đến khi cô cũng thấy buồn ngủ, sao giờ lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

“Đây là đâu thế nhỉ?”

Thông Nương xoay đầu lại nhìn về phía nhà trọ. Cô vừa liếc mắt đã thấy ngay mấy chữ viết chỉ có tu sĩ hoặc yêu tộc có thể thấy được trên tấm biển.

Yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà] [Trụ sở bí mật số 250]

“Ồ!”

Thông Nương nhìn chằm chằm tấm bảng hồi lâu.

Chờ chút, đây chính là tổ chức khốn nạn đã dạy cô Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót, khiến cô bị Cửu Đăng ni cô nhốt ba trăm năm đây mà!

Tại sao tổ chức khốn nạn này lại có chi nhánh ở chỗ này?

Hơn nữa, nói là trụ sở bí mật vậy tại sao lại viết ra rồi treo biển trắng trợn thế này?

Ngươi làm ra loại chuyện thế này chắc đầu bị thiếu não trầm trọng lắm đây!

Tốt nhất là làm như không thấy, xoay người rời đi thôi.

Ngoài ra, Thông Nương còn phát hiện một chuyện rất đáng mừng.

Cô được tự do rồi!

Cô thoát khỏi tay Tống Thư Hàng rồi!

Cảm giác tự do thật tốt, Thông Nương hạnh phúc siết chặt nắm đấm nhỏ.

Lúc này, con Husky lười biếng nhìn Thông Nương rồi đột nhiên hỏi:

“Tiểu nha đầu, có bao nhiêu phương pháp đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại?”

Giọng của con Husky rất trong trẻo, nghe có chút giống giọng nữ tử, nhưng cũng có chút giống giọng nam hài.

“Năm trăm loại.”

Thông Nương trả lời không suy nghĩ. Hết cách rồi, cô thuộc làu rồi mà, không cần dùng não suy nghĩ cô cũng có thể trả lời vấn đề này, chúng đã trở thành bản năng của cô luôn rồi.

“Thêu thùa may vá nằm trong phần nào của bí pháp Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót?”

Husky lại nhanh chóng hỏi tiếp.

“Nằm trong mục nhỏ hiền thê lương mẫu thuộc phần Nữ yêu phải làm sao để thành công biến thành bồ nhí của nam chủ nhân,, cộng thêm mười ba chiêu cung đấu cùng đạo lữ của chủ nhân.”

Thông Nương lại trả lời rất nhanh.

Khi nghe đến đây, Quả Quả, Thi, Chúc đang ẩn nấp một bên cùng với Diệp Tư trên bầu trời đều quay đầu đi không đành lòng nhìn tiếp.

Nghe theo mấy loại bí pháp bản lĩnh này thì chỉ có thảm thôi.

Bất kể yêu tinh nào học qua Hai trăm bản lĩnh này đều chẳng khác gì một con phế yêu.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Chẳng lẽ hắn lại nói hắn biết hết Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót à?

Hắn đã từng nhập mộng làm một cây hành mấy trăm năm, thể nghiệm qua cuộc đời của Thông Nương. Trong lần nhập mộng đó, ngoài học được thế nào là kiên nhẫn, hắn còn học được bí tịch Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót lừa bịp này.

Hai trăm bản lĩnh này siêu đáng sợ, đến bây giờ đôi lúc còn ảnh hưởng đến hành động cử chỉ của Tống Thư Hàng.

Ví dụ như về phương diện hành vi cư xử chẳng hạn, có lúc Tống Thư Hàng sẽ bất giác nhớ tới nội dung trong Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót.

Muốn quên cũng quên không được.

...

Thấy Thông Nương trả lời vừa nhanh lại vừa chính xác như vậy, Husky lười biếng gật đầu nói:

“Rất tốt, ngươi trả lời rất chính xác, xem ra ngươi cũng là một thành viên của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà. Ngươi thuộc chi nhánh nào thế?”

“Ta không biết.”

Thông Nương lắc đầu đáp.

Mới vừa rồi cô còn đang suy nghĩ có nên làm bộ như không biết tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà này không, nhưng không ngờ lại bị con chó lớn này dụ hai câu, để lộ thông tin mất rồi.

“Ngươi không biết? Kỳ quái, đáng lẽ tổ đã báo số chi nhánh lúc thu nhận người mới rồi chứ? Chẳng lẽ... ngươi là người mới do trụ sở chính thu nhận?”

Trong đôi mắt chó hiện lên sự kinh ngạc.

“Ta không biết, ta tự dưng được tổ chức thu nhận, sau đó lại tự dưng được một vị truyền công trưởng lão dạy cho Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót, sau khi thành tài thì xuống núi thôi.”

Thông Nương trả lời.

“Xem ra ngươi rất có thể là đệ tử do trụ sở chính thu nhận. Ngươi đến đúng lúc lắm, hôm nay chi nhánh số 250 chúng ta sẽ tổ chức một bữa Thuế Nhân yến hiếm gặp, ngươi đến vừa kịp lúc, mau vào đi.”

Trên mặt Husky lộ ra biểu cảm mỉm cười.

Không sai, chính là cái vẻ nheo mắt lại, hé miệng thè lưỡi ra đầy ma mị, tạo thành nụ cười mê hoặc của Husky ấy.

“Thuế Nhân yến? Thuế Nhân là cái gì? Chẳng lẽ... các ngươi muốn ăn... ăn... thịt người?”

Thông Nương cả kinh, nói chuyện cũng không được lưu loát.

*Thuế: lột xác, lột da

Ba đứa bé nấp trong bóng tối nghe vậy, lập tức đề cao cảnh giác. Ăn thịt người? Nếu như đám yêu quái này là yêu vật ăn thịt người, vậy bọn họ không thể mặc kệ được! Nhất định phải báo cáo lên tông môn để tông môn phái cao thủ tới hàng yêu.

Mặc dù ba chúng nó hơi lì lợm một chút nhưng lại không ngốc. Chúng nó biết với sức của mình không thể cứ ngu ngốc xông vào đại bản doanh của yêu quái được, làm như vậy chẳng khác nào dâng thức ăn lên tận miệng yêu quái.

“Ăn thịt người? Ngươi nghĩ lung tung cái gì đấy. Người có gì ngon mà ăn chứ? Ăn thịt người là tư tưởng mê tín thời phong kiến ngày xưa rồi... Trước kia có một sô yêu tinh ngu ngốc vẫn cho rằng ăn gì bổ nấy, cứ nghĩ chỉ cần ăn thật nhiều người là có thể sớm huyễn hóa thành người. Bọn chúng tưởng người là nhân sâm ngàn năm hay là linh chi ngàn năm chắc mà ăn nhiều là có thể tấn cấp ngũ phẩm ngưng tụ yêu đan.”

Husky tỏ vẻ khinh thường.

Lại xuất hiện rồi! Biểu cảm khinh thường đầy ma mị của Husky.

Thông Nương nghe xong mới khẽ thở phào nhẹ nhõm:

“Vậy... Thuế Nhân yến mà ngươi nói là cái gì?”

“Thuế Nhân yến là dịp để một số thành viên yêu tộc có tu vi thấp kém thể nghiệm một lần lột xác thành người. Đúng rồi, ngươi biết Thực Tiên yến không? Chính là thịnh yến trong giới tu sĩ do Biệt Tuyết Tiên Cơ tổ chức ấy.”

“Mỗi lần Biệt Tuyết Tiên Cơ mở Thực Tiên yến đều sẽ cần một lượng nguyên liệu lớn, yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà chi nhánh số 250 chúng ta chính là một trong những nhà cung cấp nguyên liệu nấu ăn lớn nhất cho Biệt Tuyết Tiên Cơ. Vì vậy ngoài việc trả số lớn linh thạch cho chúng ta, lần nào Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng giúp chúng ta chuẩn bị một bữa Thuế Nhân yến cỡ lớn, coi như là một phần thù lao đặc biệt.”

“Thuế Nhân yến có thể giúp cho yêu tộc tu vi thấp nhận được một lần thể nghiệm biến hóa làm người, mặc dù chỉ kéo dài trong mấy giờ ngắn ngủi nhưng cũng đủ để các yêu tộc tu vi thấp làm rất nhiều chuyện.”

“Còn những yêu tộc đã lột xác thành hình người rồi thì cũng có thể thông qua Thuế Nhân yến, giúp trạng thái hình người của mình đẹp hơn, sửa lại một số đặc thù nổi bật. Ví dụ như tộc nhân loài mèo, sau khi vất vả tu luyện tới cảnh giới ngũ phẩm, lúc lột xác thành người thường sẽ theo bản năng giữ lại tai và đuôi, trong sinh hoạt hàng ngày cũng có rất nhiều chỗ bất tiện. Thông qua Thuế Nhân yến, bọn họ có thể sửa đổi những đặc thù này.”

Husky chuyển sang chế độ học giả, giải thích cho Thông Nương hiểu.

“Thì ra là vậy.”

Thông Nương gật đầu nói. Không đề cập đến Thuế Nhân yến có hiệu quả đặc thù như đã miêu tả, chỉ mỗi việc tiên yến là do Biệt Tuyết Tiên Cơ chuẩn bị thôi cũng đủ khiến lượng lớn tu sĩ ước ao rồi.

…

Quả Quả, Thi và Chúc nấp trong bóng tối cũng thở phào nhẹ nhõm:

“Thì ra là vậy.”

Một lát sau, Quả Quả lại giơ nắm đấm nhỏ lên nói:

“Tà đạo!”

“Ơ?”

Thi ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

“Tai mèo mới là chính nghĩa, bỏ đi tai mèo chính là tà đạo!”

Quả Quả thấp giọng nói:

“Không được, ta nghĩ ta phải đi ngăn cản bọn họ làm chuyện ngu xuẩn này mới được.”

Chúc:

“…”

Thi:

"Ta nghĩ ta và Chúc phải ngăn cản ngươi làm chuyện ngu xuẩn mới đúng đấy."

...

Trên không trung, Tống Thư Hàng xoa cằm:

"Thật ra ta thấy có tai mèo và đuôi mèo cũng rất đáng yêu."

"Nhưng nếu là tai heo và đuôi heo thì thế nào? Thậm chí là răng cá sấu, chân trâu thì sao đây?"

Diệp Tư cười nói:

"Yêu tộc không chỉ có một loài là mèo, yêu tộc còn có rất nhiều chủng loại khác nữa."

Tống Thư Hàng lập tức tưởng tưởng ra hình ảnh một cô gái mọc tai heo cùng với cô gái có chân trâu, đúng là không đẹp mắt cho lắm.

"Cũng đúng."

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Hơn nữa trong yêu tộc cũng không chỉ có nữ không, nếu như đực rựa mà mọc tai mèo thì cũng kỳ quá.

Đang nói chuyện... Thông Nương đã bị dụ đi vào trong trụ sở bí mật số 250 của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà.

Sau khi Thông Nương tiến vào, con Husky kia ngáp một cái rồi lại lười biếng nằm trên đất.

Lẽ nào sau khi thành yêu, theo tuổi tác tăng trưởng, Husky không còn hiếu động như trước nữa sao? Thế nhưng có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà, cho dù Husky có sống vạn năm thì vẫn là Husky mới đúng chứ nhỉ!

...

"Xem ra nơi này cũng không phải mục tiêu chúng ta muốn tìm rồi."

Quả Quả nhỏ giọng nói.

Thi:

"Vậy rút lui thôi, lại đến chỗ khác tìm thử xem."

Chúc:

“Quả Quả sư huynh, sư tỷ, ta đói.”

Thi:

“Nghe Chúc nói, ta cũng thấy đói.”

Quả Quả sờ bụng nhỏ, nó cũng đói.

Chúc:

“Ta muốn ăn Thuế Nhân yến, món ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ trong truyền thuyết làm nhất định ăn ngon.”

Quả Quả lắc đầu nói:

“Nhưng chúng ta không phải yêu quái, cũng không phải thành viên của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà, không thể đi vào.”

Quả Quả chưa từng thấy qua trạng thái hình người của Thông Nương, cho nên cũng không biết vị mỹ nhân tóc xanh mới vừa đi vào chính là Thông Nương đi theo Tống Thư Hàng.

“Hơn nữa nơi này là đại bản doanh của yêu tộc, nếu ba tu sĩ nhân tộc chúng ta đi vào, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.”

Quả Quả lại bổ sung.

Thi:

“Tiếc ghê.”

Chúc:

“Đói bụng quá, Quả Quả sư huynh, chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm đi.”

“Đi thôi, chúng ta đi ăn món ngon. Trong tay chúng ta có ví tiền của Thư Hàng sư huynh, trong đó có hơn mười nghìn tệ, đủ để chúng ta dùng mấy ngày.”

Quả Quả gật đầu nói.

Dứt lời, ba tiểu tử chảy nước miếng, dứt khoát xoay người chuẩn bị rời khỏi chi nhánh số 250 của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà.

“Tiếc thật, nếu lúc này có vị tiền bối nào mà chúng ta quen tới đây, dẫn chúng ta đi vào ăn Thuế Nhân yến thì tốt biết mấy.”

Chúc ảo tưởng nói.

Thi nghiêm túc nói:

“Không được đâu, chúng ta có biết vị tiền bối yêu tộc nào đâu.”

Quả Quả nghe đến đây, suy nghĩ một chút, nó biết rất nhiều vị tiền bối yêu tộc nha!

Sau khi suy nghĩ một hồi… nó chắp hai tay trước ngực, mặt đầy thành kính cầu nguyện:

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, Bạch tiền bối vạn năng~ Nếu như ngài nghe được lời cầu nguyện của ta thì hãy phái một vị tiền bối yêu tộc mà ta biết, dẫn chúng ta đi vào ăn Thuế Nhân yến nào!”

Thi:

“…”

Chúc:

“Quả Quả sư huynh, ngươi đang cầu khấn vị Phật tổ nào thế? Bạch tiền bối là vị Bồ tát nào vậy?”

Quả Quả giải thích:

“Bạch tiền bối là một vị tiền bối siêu lợi hại mà ta biết, mấy lần trước ta cầu khấn ngài ấy, nguyện vọng đều thành hiện thực.”

Nếu như có thể, nó rất muốn nói cho hai cô bé nghe về những lợi ích khi cầu khấn Bạch tiền bối.

Ngay lúc Quả Quả đang nói chuyện, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng va chạm rầm rầm.

Còn có tiếng ô tô gầm rú.

Cùng với tiếng kèn liên hồi.

“A a a a a a! Mấy bạn nhỏ trước mặt mau tránh ra, xe không thắng lại được! Tiêu rồi, lại sắp xảy ra tai nạn giao thông nữa rồi.”

Còn có tiếng thét chói tai của một vị nữ tử.

Lại?

Quả Quả và hai cô bé vừa quay đầu đã phát hiện, trong hẻm nhỏ mà ba đứa đang nấp tự dưng chui ra một chiếc SUV không biết nhãn hiệu gì. Vừa nhìn là biết xe này là một chiếc xe đặc chế, rất trâu bò! Toàn thân chiếc SUV đều được trang bị phòng hộ chống va chạm.

Đây quả thực là một chiếc “xe điện đụng” chuyên dùng cho đâm đụng, hơn nữa còn là xe điện đụng giết người phiên bản khủng, đụng người nào chết người nấy.

Hơn nữa, tốc độ của xe này rất không khoa học.

Quả Quả và hai cô bé cảnh giới nhất phẩm rất khó tránh được tốc độ cỡ này.

Trong lúc nguy cấp, Quả Quả cắn răng đưa tay đẩy hai cô bé văng ra khỏi quỹ đạo của chiếc SUV.

Thi và Chúc là nó mang ra khỏi Thiên Nhai Vân Du Tự, cho nên nó có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho hai cô bé. Lúc này, cứ để một mình nó chịu tai nạn đi!

Sau khi nó đẩy hai cô bé ra... giây kế tiếp chiếc SUV nọ đã tuyệt tình tông vào người Quả Quả.

A~ vĩnh biệt mọi người~

Chương 877: Bọn ta sắp bắt một đám người tụ tập phi pháp

Tiểu hòa thượng cảm giác được chiếc SUV giết người kia tông vào mình, cả người nó ngã lăn ra đất.

Sau đó bánh xe to của chiếc SUV tàn nhẫn cán qua thân thể bé nhỏ của nó.

“A... sắp chết rồi.”

Khoảnh khắc đối mặt với cái chết, Quả Quả không nhịn được rơi lệ đầy mặt:

“Tạm biệt Thư Hàng sư huynh... tạm biệt Tam Nhật sư huynh... tạm biệt Thông Huyền phương trượng... Vĩnh biệt mọi người!”

Tiếng ga ô tô vẫn đang gầm rú.

Bánh trước mới vừa tàn nhẫn cán qua thân thể tiểu hòa thượng, bánh sau đã theo sát tới cán qua tiếp, thực hiện hai lần cán liên tiếp.

“Chắc thân thể mình bây giờ đã bị cán bẹp dí rồi nhỉ?”

Quả Quả tuyệt vọng nghĩ. Nó dùng chút khí lực cuối cùng, quay đầu nhìn về phía Thi và Chúc cách đó không xa. Thấy được hai người bình an vô sự, trên mặt Quả Quả lộ ra nụ cười như phật đà.

Cũng may hai chị em kia không sao.

Vĩnh biệt...

Tiểu hòa thượng lại dùng “chút khí lực cuối cùng” ngẩng đầu ngắm không trung, bầu trời thật xanh.

Đây hẳn là lần ngắm nhìn bầu trời cuối cùng trong đời nó nhỉ?

Sau đó nó yên lặng nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái chết kéo tới.

Hầy, không ngờ Quả Quả nó đi ra hàng yêu phục ma, ngay cả tà ma cũng chưa thấy mà đã chết dưới bánh xe ô tô rồi.

Vận mệnh thật tàn khốc!

Đúng lúc này, tài xế nữ trên chiếc SUV lại hét ầm lên:

“A a a a, chết rồi, tông trúng người rồi! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Đúng rồi, lùi xe lại, nhanh lùi xe lại!”

Vì vậy, bốn bánh xe mới cán qua thân thể tiểu hòa thượng Quả Quả xong... giờ lại tàn nhẫn lùi trở lại, lần nữa cán qua người tiểu hòa thượng.

“A a a a!”

Tiểu hòa thượng đáng thương lại bị bánh xe to lớn lui ngược lại cán qua lần nữa.

Đầu tiên là bánh sau...

Tiếp đó là bánh trước...

Bánh xe của xe SUV rất lớn, chỉ một bánh xe cũng đủ cán toàn thân tiểu hòa thượng nằm trên đất. Quá tàn bạo!

Đã cán ta một lần rồi, giờ còn cán ta thêm lần nữa? Ngay cả thi thể của ta mà cũng không chịu bỏ qua à?

Bị ngươi cán tới cán lui thế này, cho dù là Phật tổ cũng sẽ nổi giận nhá!

Chiếc SUV khổng lồ lùi về sau... Sau đó có một người mở cửa xe, chuẩn bị từ trên xe bước xuống.

Nhưng do hẻm nhỏ quá nhỏ, cửa xe của xe SUV không mở ra được.

Ai tới giải thích cho nó biết tại sao vị tài xế nữ này lại lái tên to con kia đến hẻm nhỏ này vậy?

“Ôi chao, hẻm nhỏ này nhỏ quá. Dẫn đường đáng chết, rốt cuộc dẫn kiểu gì thế không biết!”

Tài xế nữ oán giận nói. Dứt lời, cô đóng cửa xe lại:

“Hết cách rồi, trước tiên cứ mở rộng hẻm ra rồi tính tiếp.”

Mở rộng hẻm?

Chị gì đó ơi, chẳng lẽ ngươi lại muốn cán qua thi thể ta thêm lần nữa à?

Tiểu hòa thượng trợn to hai mắt.

Làm người đừng tàn nhẫn như vậy có được không?

Tiếng nhấn ga lại vang lên ầm ầm ầm.

Sau đó, chiếc SUV khổng lồ... bay lên, lướt qua khỏi đỉnh đầu thi thể tiểu hòa thượng.

Wow, bà chị lợi hại thật, xe này lại còn biết bay nữa à?!

Mẹ ơi, không ngờ xe này lại biết bay!

Chị gì đó à, nếu xe của ngài xe biết bay, tại sao không bay lên trước khi đụng vào ta hả? Ngươi có biết ngươi hại chết ta rồi không?

Tiểu hòa thượng ướt cả hốc mắt.

Nó cảm thấy mình chết thật oan ức.

...

Thi và Chúc đứng bên cạnh trợn to hai mắt, có vẻ là bị cảnh Quả Quả sư huynh bị cán qua cán lại dọa sợ.

Chiếc SUV khổng lồ đậu phía trước tiểu hòa thượng, sau đó một vị tiên tử xinh đẹp vội vàng nhảy xuống xe. Nhìn qua cô gái này hẳn là một người giỏi nhảy múa, đường cong thân thể rõ ràng, vóc người cao gầy. Mặc dù là đang gấp gáp nhưng mỗi cử chỉ hành động của cô đều xinh đẹp uyển chuyển như đang múa.

Tiên tử vừa xuống xe đã chạy nhanh tới.

Lúc cô nhìn thấy tiểu hòa thượng nằm dưới đất, nhất thời bật cười nói:

“Tiểu Quả Quả? Hóa ra là ngươi à! Ngươi không sao chứ?”

Không sao? Sao mà không sao được chứ!

Ta vừa bị bánh xe to đùng của chiếc SUV mà ngươi lái chính diện cán qua một lần, lại lui ngược lại cán thêm lần nữa đấy! Bây giờ ta nhất định đã bị ngươi cán bẹp dí rồi.

Ơ? Chờ chút! Không đúng nha.

Tiểu hòa thượng bất giác đưa tay sờ thân thể mình. Không đau gì hết? Thậm chí thân thể nó cũng không hề bị cán bẹp dí, vẫn hoàn hảo không tổn hại gì hết.

Tiếp đó, Quả Quả ngơ ngác nhìn vị tiên tử nọ, trong lúc nhất thời não của nó vẫn chưa phản ứng kịp.

“Bị dọa sợ rồi ? Mau đứng lên đi. Trên xe có bổ sung rất nhiều trận pháp, có giảm lực va chạm, có bảo vệ mục tiêu bị đụng, có ngăn cách tổn thương do xe cán qua, ta đã vẽ ra tầm trăm loại trận pháp. Cho dù ta có đụng vào một người bình thường gầy yếu, cũng sẽ không làm thương tổn đến người đó dù chỉ là một cọng tóc gáy.”

Tiên tử vừa cười vừa đi đến bên cạnh Quả Quả, đưa tay kéo nó đứng dậy.

Không ngờ vị tiên tử này cũng rất tự hiểu lấy mình, đối với kỹ thuật lái xe của bản thân cũng đã tuyệt vọng đến một cảnh giới nhất định. Cho nên để tránh lúc lái xe gây ra thảm án huyết tẩy một con đường, cô đã thêm rất nhiều trận pháp lên trên xe.

“Đông Phương Lục Tiên Tử.”

Lúc này Quả Quả cũng đã nhận ra vị tiên tử này là ai, chính là một người bạn thân của Thông Huyền phương trượng, Đông Phương Lục Tiên Tử.

Vị tiên tử này có hai tài vô cùng nổi tiếng trong tu chân giới.

Một là tài múa, dáng múa của cô nghiêng nước nghiêng thành, Đông Phương Lục Tiên Tử nhảy múa là một trong những mỹ nhân đứng đầu tu chân giới.

Tài thứ hai là tài lái xe. Cô là sát thủ đỉnh cấp trong đám hung thần xa lộ, đụng xe chỉ là chuyện nhỏ thôi. Nếu để cô lái một chiếc xe bình thường không thêm trận pháp, cô thật sự có thể huyết tẩy cả một đường quốc lộ luôn đấy.

Lần trước, trong cuộc đua máy kéo có tay cầm mà Bạch Tôn Giả tổ chức, Đông Phương Lục Tiên Tử đã biểu diễn tài lái xe cấp bậc sát thủ đỉnh cấp của mình. Số tiền bối nuốt hận dưới máy kéo có tay cầm cải trang của cô vượt qua cả mười ngón tay!

Thảo nào lại lái xe vào trong hẻm nhỏ, thảo nào đã chính diện cán qua nó một lần còn phải lui ngược lại cán nó thêm lần nữa, bởi vì đây là Đông Phương Lục Tiên Tử mà!

Tài lái xe của Đông Phương Lục Tiên Tử đáng sợ đến thế đấy, từ lúc cô lái xe đến bây giờ, chưa bao giờ gặp phải người ăn vạ. Hoặc là người dám đụng vào xe cô ăn vạ đều đã bị cán nát bét rồi chăng?

…

Tiểu hòa thượng từ dưới đất nhảy lên.

Nó quan sát cơ thể mình từ trên xuống dưới, phát hiện mình thật sự không sao cả thì thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, nó nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Đông Phương Lục tiền bối, hóa ra là ngài à, sao ngài lại xuất hiện ở đây thế?”

“Ta tới tham gia một hoạt động do bạn ta tổ chức.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười đáp.

“Bạn? Hoạt động?”

Tiểu hòa thượng lập tức nhớ lại nguyện vọng mà mình đã cầu Bạch tiền bối.

Một vị tiền bối quen biết có thể mang mình tiến vào bên trong tổ chức yêu quái, nếm thử mỹ vị của Thuế Nhân yến.

Tiền bối quen biết? Đông Phương Lục Tiên Tử chính là tiền bối mà mình quen nha.

Cho nên, hoạt động mà Đông Phương Lục Tiên Tử nói đến chẳng lẽ là...

“Chính là một yến hội do chi nhánh của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà tổ chức, ta tới đây để dự tiệc.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

Đúng thật luôn này!

Trong lòng tiểu hòa thượng kích động không thôi.

Bạch tiền bối vạn tuế!

Kể cả chuyện bị xe cán cũng bỏ qua luôn đi. Mặc dù nghe nói vận may của Bạch tiền bối thường đi đôi với nguy hiểm, nhưng đây nhất định là trùng hợp thôi nhỉ?

Chỉ có điều...

“Đông Phương Lục Tiên Tử, ngài cũng là yêu tộc sao?”

Tiểu hòa thượng tò mò hỏi.

“Có thể coi là vậy... Trong cơ thể ta có một chút huyết thống cổ yêu. Cũng vì nguyên nhân này mà sau đó ta lại trùng hợp trở thành trưởng lão của chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà. Nghe nói chờ truyền công trưởng lão đương nhiệm chầu trời, ta còn có cơ hội tấn thăng làm truyền công trưởng lão đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử trêu ghẹo nói.

“Vậy... Đông Phương Lục Tiên Tử, ngài cũng học qua Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót rồi sao?”

Tiểu hòa thượng hiếu kỳ hỏi.

“Ta có xem qua nhưng cũng không muốn học thứ ấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười ha hả:

“Được rồi, đến giờ ta đi tham dự yến hội rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé.”

“Đông Phương Lục Tiên Tử, xin chờ một chút!”

Quả Quả giơ tay, mặt dày nói:

“Tiên tử, ngài có thể dẫn chúng ta vào tham gia Thuế Nhân yến được không?”

“Ồ? Các ngươi cũng muốn tham gia yến hội này à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nháy mắt một cái, cười nói:

“Được thôi, coi như là quà bồi thường do ta vô tình đụng trúng ngươi vậy.”

“Thật ạ?”

Hai mắt Thi sáng ngời. Rốt cuộc cô bé cũng lấy lại tinh thần sau sự kiện Quả Quả sư huynh bị xe đụng ngã xuống đất, lại bị cán qua cán lại.

“Thật ạ?”

Chúc cũng hỏi giống sư tỷ. Cô bé kinh ngạc không thôi, Bạch tiền bối thật sự linh nghiệm vậy sao?

Quả Quả sư huynh vừa mới cầu khấn, một giây kế tiếp, nguyện vọng đã thành hiện thực. Cảm giác... ngầu quá xá!

“Không thành vấn đề, dù sao ta cũng là trưởng lão mà, mang ba đứa nhóc đi vào chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử bật cười nói.

Vì vậy cô mang ba đứa trẻ đi vào chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà.

Con Husky lười biếng nằm ở cửa ngẩng đầu lên, liếc nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Đông Phương Lục trưởng lão... mặc dù ngươi là trưởng lão trong tổ chức, nhưng mang ba đứa bé nhân loại vào cũng siêu phiền toái đấy.”

Con Husky đã sớm phát hiện ra Quả Quả, Thi và Chúc đang nấp gần đó rồi, chẳng qua là nó lười lên tiếng kêu lên mà thôi.

Hôm nay nó chỉ phụ trách giữ cửa, cũng không phụ trách những chuyện khác.

“Dù sao ta cũng là trưởng lão mà, cho nên phải có chút đặc quyền chứ?”

Đông Phương Sáu Tiên Tử cười nói:

“Vả lại… yên tâm đi, không có yêu quái nào gây chuyện với ta đâu.”

“Bởi vì nếu ai dám gây chuyện với ngài, ngày mai sẽ phải chết yểu ở đầu đường ngay.”

Con Husky lẩm bẩm nói, chết dưới xe của ngài đấy.

“Ha ha ha ha… lời như vậy mà người cũng dám nói. Người có muốn ngày mai phơi thây đầu đường trước không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười rộ lên.

“Cám ơn, cho phép ta từ chối.”

Con Husky giơ móng vuốt bứt mấy cọng lông trên người xuống:

“Giao cho ba tiểu tử kia đi, có thể che giấu một chút khí tức trên người chúng đấy.”

“Cám ơn nhiều.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nhận lấy lông của con Husky.

Cuối cùng ba đứa nhóc cũng thành công lẫn vào chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà.

…

“Thư Hàng, chúng ta có đi vào không?”

Diệp Tư hỏi.

“Chúng ta cứ chờ chút đã.”

Tống Thư Hàng nhìn nội dụng tin nhắn trên điện thoại di động.

Là tin nhắn đến từ một bạn tốt Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần.

“Bọn ta sắp bắt một đám người tụ tập phi pháp, bọn ta đã bao vây tụ điểm của bọn chúng rồi.”

Cuối tin nhắn còn bổ sung thêm địa chỉ lúc Viện Trưởng gửi tin, hình như là ở ngay gần đây!

Chương 878: Rất muốn nói cho ngươi biết, ta yêu ngươi~

Vị trí của Viện Trưởng cách chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà không xa.

Hơn nữa dựa vào nội dung tin nhắn mà Viện Trưởng đăng trong nhóm bạn bè, cùng với tính cách quá kích động không nói hai lời đã xắn tay áo lên làm của người bắt yêu khi thấy yêu quái...

Chẳng lẽ Viện Trưởng và những người bắt yêu khác đã vây công chi nhánh số 250 rồi sao?

Dám lắm chứ!

Tống Thư Hàng xoa huyệt Thái Dương, nhức đầu ghê.

Cũng không biết thực lực của những người bắt yêu lần này thế nào?

Nếu không đủ sức chính diện giao chiến với Đông Phương Lục Tiên Tử, nói không chừng cũng sẽ bị chiếc SUV của Đông Phương Lục Tiên Tử cán thành đống cặn bã, trở thành oan hồn trên xa lộ mất thôi.

Hay là âm thầm nhắc nhở Viện Trưởng trong chi nhánh số 250 có cao thủ trấn giữ?

Không ổn... Bên kia có Đông Phương Lục Tiên Tử, cộng thêm ba đứa nhóc Quả Quả, còn có Thông Nương cũng ở trong đó nữa. Tống Thư Hàng không thể bán đứng mấy người Đông Phương Lục Tiên Tử được.

Lúc này, Diệp Tư liếc nhìn nội dung tin nhắn trên điện thoại của Tống Thư Hàng rồi cười nói:

“Là anh bạn người bắt yêu của ngươi à? Hắn đang ở gần đây? Ha ha, đừng nói là bọn họ muốn đối phó chi nhánh này đấy nhé?”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Chính là Viện Trưởng, ta nghĩ mục tiêu của bọn họ... chắc là chi nhánh này đấy.”

“Cho nên ngươi đang rối rắm chuyện này hả? Ưm... hay là chúng ta cứ âm thầm đi qua chỗ mấy người bắt yêu trước, xem thử thực lực của bọn họ như thế nào. Nếu thực lực không mạnh, ta trực tiếp dùng pháp thuật ru ngủ khiến cả đám bọn họ chìm vào giấc ngủ, khỏi lo bọn họ tới quậy chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà. Còn nếu thực lực của bọn họ rất mạnh thì ngươi có thể liên lạc với vị Đông Phương Lục Tiên Tử kia, để các yêu quái trong chi nhánh số 250 chạy đi trước.”

Diệp Tư đáp.

“Ý hay, vậy chúng ta đi tìm Viện Trưởng trước.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Ngay sau đó, Diệp Tư điều khiển bản mạng kim thư bay dến vị trí được đánh dấu trong tin nhắn của Viện Trưởng.

...

Lúc này, Viện Trưởng cùng với ba đồng bạn người bắt yêu đang canh giữ ở hướng 3 giờ gần chi nhánh số 250, tiểu đội bọn họ phụ trách vị trí này.

“Mục tiêu lần này là một tổ chức yêu quái nhỏ yếu, mặc dù bọn chúng không gây hại gì cho nhân loại nhưng chúng ta cũng không thể cứ bỏ mặc không quản, nhất định phải bắt bọn họ mang về tộc địa trông coi nghiêm ngặt. Lần này ra tay, mọi người phải chú ý chừng mực, lấy bắt sống làm chủ. Dĩ nhiên, nếu gặp tên nào liều chết phản kháng thì không cần nương tay. Dù sao đối phương vẫn là yêu, là đại địch của chúng ta.”

Một người bắt yêu trung niên điển trai nhẹ giọng nói.

Lúc người bắt yêu nhìn thấy yêu quái, trong lòng sẽ dâng lên một loại kích động không kiềm nén được, chỉ muốn lao lên giết chết toàn bộ yêu quái mới thôi.

Nhưng... khi đối mặt với một số yêu quái vô hại, người bắt yêu vẫn có thể khống chế sự kích động của bản thân phần nào, sau khi đánh ngã những yêu quái vô hại này rồi, sẽ mang bọn chúng về tộc địa của người bắt yêu phong ấn lại, trông coi nghiêm ngặt. Loại bỏ toàn bộ khả năng bọn chúng có thể làm hại nhân gian.

Viện Trưởng khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài. Hắn cũng bất lực trước loại bản năng kích động miễn là yêu đều phải bắt lại, bất kể yêu tốt hay yêu xấu này lắm... Hắn vẫn đang tìm tòi nghiên cứu, hy vọng có thể tìm được phương pháp giải quyết loại bản năng kích động này, nhưng tạm thời vẫn chưa có manh mối gì.

"Nửa giờ sau, nghe theo khẩu lệnh hành động của tổng đội trưởng, các ngươi phải chuẩn bị đầy đủ phù văn và pháp khí trừ yêu đấy."

Người bắt yêu trung niên điển trai nói tiếp.

Viện Trưởng và hai người bắt yêu trẻ tuổi khác gật đầu, lần nữa kiểm tra lại trang bị trên người mình.

Mây khe giăng mắc trời sau gác,
Mưa núi sắp sang gió lộng lầu.

(*Gốc: Khê vân sơ khởi, nhật trầm các. Sơn vũ dục lai, phong mãn lâu.

Trích Hàm Dương Thành Đông Lâu của Hứa Hồn.

Dịch nghĩa: Mây mới nổi lên từ khe suối, mặt trời lặn sau gác. Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lầu.)

Tình hình chiến cuộc giữa người bắt yêu và chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà đang hết sức căng thẳng, chỉ chạm nhẹ là nổ ngay!

Có vẻ như đám chim tước xung quanh mấy người bắt yêu cũng bị bầu không khí căng thẳng này ảnh hưởng, chúng nó rối rít vỗ cánh bay xa chốn thị phi này.

Người bắt yêu trung niên điển trai nhìn chim tước bay đi, đột nhiên thở dài một hơi.

Một người bắt yêu trẻ tuổi hỏi:

"Nghiêm ca, sao ngươi lại thở dài?"

"Tức cảnh sinh tình thôi."

Người bắt yêu trung niên điển trai gọi là Nghiêm ca kia nhìn chim tước bay đi xa, nói:

"Hơn bốn mươi năm trước, ta nhặt được một con chim tước xinh đẹp bị thương, ta mang nó về nhà nuôi mấy năm. Chú chim nhỏ hiểu tính người lắm, lúc nuôi cũng không cần lồng chim. Đáng tiếc nuôi mãi cho đến một ngày, nó bỗng dưng bỏ ta đi mất... Cho nên mỗi khi thấy chim tước, trong lòng ta lại có chút xúc động.”

Viện Trưởng:

“...”

Hơn bốn mươi năm trước nuôi một con chim tước xinh đẹp, có một ngày chim tước bay đi mất... Bốn mươi năm sau, mỗi khi Nghiêm ca thấy chim tước lại tức cảnh sinh tình.

Hắn cũng cạn lời với Nghiêm ca luôn rồi.

Trong chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà.

Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng không xuất hiện ở đây, cô phái trợ thủ của mình đưa tám bàn Thuế Nhân yến tới để yêu quái trong chi nhánh số 250 thưởng thức.

Mà lần này các yêu quái trong chi nhánh số 250 cùng lắm chỉ ngồi hết sáu bàn mà thôi, đây là tính cả một số yêu quái khổ người khá lớn, một người chiếm hai ba vị trí đấy nhé.

Đầu năm nay số lượng yêu quái càng ngày càng ít, loại yêu quái tự mình tu luyện thành tinh giống như Thông Nương, mười năm cũng khó thấy một con.

Lúc này, Thông Nương được bộ trưởng của chi nhánh số 250 an bài ngồi ở bàn thứ ba.

Bên phải cô là một con chim tước xinh đẹp cùng với một vị nữ yêu hình người có vảy.

Nhìn qua là biết con chim tước và nữ yêu hình người có quen biết, hai người đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

“Tiểu Thải, cô thật sự quyết định vậy à?”

Nữ yêu kia hỏi nhỏ.

“Ừ, ta phải đi gặp hắn lần cuối.”

Chim tước nhỏ gật đầu nói:

“Ta chậm chạp không cách nào đột phá cảnh giới, thọ nguyên không còn nhiều nữa. Cho nên ta muốn xin bộ trưởng cho phép ta gói phần Thuế Nhân yến của mình mang đi. Sau đó ta phải đi tìm hắn, dùng hình thái nhân loại gặp hắn lần cuối.”

Đề tài thật thương cảm, hơn nữa còn bao trùm một tầng lãng mạn.

Chim tước nhỏ không còn nhiều thọ nguyên, muốn dựa vào hiệu quả của Thuế Nhân yến biến ảo thành người, đi gặp người mình nhớ nhung lần cuối...

Thật giống tình tiết trong ngôn tình.

“Nhưng nếu xin gói phần Thuế Nhân yến của mình mang đi thì thời gian hóa thành hình người tối đa chỉ còn 1/10 thôi. Vốn dĩ một phần Thuế Nhân yến có thể duy trì hình người trong hai giờ, nếu giảm bớt 1/10 thì chẳng còn bao nhiêu nữa, nhiều nhất chỉ tầm 10 phút.”

Nữ yêu kia cắn răng nói:

“Như vầy đi, ta cũng gói phần của mình lại đưa cho cô mang đi luôn, như vậy ít nhất cô có thể gặp hắn được khoảng 20 phút.”

“Cám ơn cô, nhưng thật sự không cần đâu.”

Chim tước nhỏ cười từ chối:

“Đối với ta, 10 phút cũng đã đủ rồi. Thật đấy, cám ơn cô nhé.”

Thông Nương rất cảm động, sau đó cũng nóng đầu nói:

“Mười phút quá ngắn, không bằng ta cũng tặng phần Thuế Nhân yến của ta cho cô luôn. Dù sao thì trạng thái hình người của ta đã rất hoàn mỹ rồi, cũng không cần sửa đổi gì nữa.”

“Cám ơn cô, nhưng ta thật không cần đâu mà.”

Chim tước nhỏ lại cười từ chối.

Cuối cùng...

Chim tước nhỏ vẫn không thể nào từ chối ý tốt của bạn thân và Thông Nương.

Thông Nương và vị nữ yêu kia dứt khoát đổi phần Thuế Nhân yến của mình trạng thái đóng gói mang đi, sau đó giao toàn bộ cho chim tước nhỏ.

Thông Nương tò mò hỏi:

“Người cô muốn gặp ở đâu? Bây giờ cô còn tìm được hắn không?”

“Hắn ngụ ở khu Giang Nam, thật ra thì mấy năm này ta vẫn thường đứng ở nhánh cây bên ngoài nhà hắn, nhìn hắn từ xa. Bốn mươi năm không gặp, hắn đã già đi rất nhiều rồi.”

Chim tước nhỏ khẽ nói.

“Vậy thì tốt, còn cần chúng ta giúp gì nữa không?”

Thông Nương tò mò hỏi.

“Không có, thật sự rất cám ơn các cô, đặc biệt là Thông Nương. Rõ ràng chúng ta chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, vậy mà cô lại giúp ta thế này.”

Chim tước Tiểu Thải xúc động nói.

“Không cần cám ơn gì đâu.”

Thông Nương trêu ghẹo nói:

“Dù sao tổ chức của chúng ta có tên là yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà mà, cho nên bây giờ chúng ta là người một nhà rồi đúng không? Ha ha.”

Chim tước Tiểu Thải cũng bật cười.

Sau khi suy nghĩ một chút...

“À, vừa hay ta có hai món đồ tặng cho các ngươi.”

Dứt lời, chim tước Tiểu Thải há miệng khẽ phun ra hai hạt châu nhỏ màu vàng có hình thù kỳ quái.

Nó giao hạt châu cho Thông Nương và nữ yêu:

“Đây là đồ vật ta tìm được từ trên người của một vị cao tăng viên tịch vào 43 năm trước. Không phải bảo vật gì nhưng lúc mang trên người sẽ giúp thân thể ấm áp, tốc độ tu luyện cũng tăng lên chút ít. Bây giờ ta mang chúng cũng vô ích, vừa hay làm quà tặng các cô vậy.”

Sau đó không đợi Thông Nương và nữ yêu từ chối, chim tước Tiểu Thải đã vui vẻ mang ba phần Thuế Nhân yến gói lại, giương cánh bay ra khỏi chi nhánh số 250.

Tại ví trí của người bắt yêu.

Người bắt yêu trung niên điển trai Nghiêm ca, Viện Trưởng và hai người bắt yêu trẻ tuổi khác đang ngồi nghỉ ngơi trên hai ghế đá dành cho người qua đường ngồi nghỉ.

Bọn họ mang phù bảo thu liễm khí tức để giả dạng thành người bình thường.

Cách thời gian bắt đầu hành động còn một tiếng đồng hồ.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư lặng lẽ đi tới đỉnh đầu bọn họ, tiếp tục duy trì chế độ ẩn hình trong suốt. Nhưng Diệp Tư lại không ra tay thôi miên đám người Viện Trưởng, cô đang dựa vào vị trí của nhóm người này, tiến hành tính toán để tìm ra vị trí của những người bắt yêu khác.

Thực lực của nhóm người bắt yêu tới lần này không cao... Cho nên Diệp Tư định sau khi tìm ra vị trí của tất cả người bắt yêu, cô thôi miên hết một lần luôn cho tiện.

Ngay lúc này, trên bầu trời có một con chim tước nhỏ xinh đẹp mang theo ba hộp cơm lớn, bay qua khoảng không phía trên đám người bắt yêu.

Đột nhiên thân hình chim tước nhỏ cứng đờ, nó thấy được người bắt yêu trung niên điển trai Nghiêm ca ở bên dưới.

Tìm được hắn rồi, không ngờ hắn lại ở gần ngay đây!

Tiếc quá... Nếu sớm biết hắn ở gần đây thì cô sẽ trực tiếp dùng Thuế Nhân yến ngay trong chi nhánh, sau đó nhanh chóng chạy ra gặp hắn.

Nhưng bây giờ cũng không muộn.

Chim tước Tiểu Thải bay đến một nhánh cây, tức tốc ăn hết ba phần Thuế Nhân yến đóng hộp.

Sau đó, nó biến thành một cô gái xinh đẹp mặc y phục rực rỡ.

“Chỉ có ba mươi phút.”

Tiểu Thải nhẹ giọng nói.

Cô phải nắm chắc thời cơ...

Nếu như có thể, cô sẽ tranh thủ chút thời gian cuối cùng này tỏ tình với hắn.

Dù có bị từ chối cũng mặc kệ.

Tiểu Thải chỉ hy vọng hắn có thể biết đến đã từng có một cô gái yêu hắn là đủ rồi.

Chương 879: Giọng nói mà thông nương không muốn nghe thấy nhất

Rất muốn nói cho ngươi biết, ta yêu ngươi...

Thiếu nữ mặc y phục rực rỡ nhanh chân chạy về phía người mình yêu. Cô chỉ có thể duy trì hình người trong tầm 30 phút ngắn ngủi, cô không muốn lãng phí dù chỉ là một giây.

Càng đến gần, tim lại đập càng nhanh, hô hấp cũng dồn dập... Thậm chí ngay cả bước chân cũng bắt đầu không vững, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất. Cô theo bản năng vỗ hai cánh tay mình, nhưng lúc này cô mới chợt nhớ ra là mình tạm thời biến thành hình thái nhân loại, cho nên không có cánh để vỗ nữa.

Chỉ một chốc nữa thôi là cô có thể bày tỏ tâm ý của mình cho hắn biết!

Thiếu nữ mặc y phục rực rỡ nhìn về phía người đàn ông trung niên điển trai cách đó không xa.

Giờ khắc này, trong thế giới của cô chỉ còn lại mỗi cô và hắn, không còn người nào khác nữa.

...

Lúc này mấy người bắt yêu đang nói chuyện phiếm với nhau, bất giác đã nói sang đề tài nữ tu khá nổi tiếng trong tu chân giới gần đây, cũng nói lan sang chủ đề tu chân đạo lữ luôn.

“Thật hâm mộ mấy người đã có đạo lữ song tu. Nghe nói sau khi có đạo lữ song tu thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh gấp mấy lần, không biết có thật không?”

Một người bắt yêu trẻ tuổi nói, cậu này tầm 15, 16 tuổi.

“Vậy chắc là tìm nữ tu của Huyền Nữ Môn làm đạo lữ song tu rồi, nếu không, tốc độ tu luyện không thể nào nhanh gấp mấy lần được.”

Viện Trưởng đáp.

Chỉ có đệ tử của môn phái nắm giữ bí pháp song tu, sau khi trở thành đạo lữ song tu mới có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện của hai bên, đạo lữ song tu thông thường cũng không chức năng này.

“Mà này, các ngươi có ai có đạo lữ không? Ta nhớ Thuần Lương ngươi có bạn gái mà đúng không?”

Một người bắt yêu quay qua nhìn Viện Trưởng hỏi.

“Thật là, đó là do các ngươi hiểu lầm thôi, ta và sư tỷ thật sự không phải là loại quan hệ đó. Hơn nữa ta và sư tỷ có liên lạc gì đâu, quan hệ giữa chúng ta chỉ như là tỷ đệ thôi.”

Viện Trưởng thở dài:

“Nếu muốn hỏi đạo lữ thì phải hỏi Nghiêm ca đây này!”

Nghiêm ca rất điển trai, hơn nữa tuổi tác cũng không nhỏ. Nếu nói về đạo lữ, chắc chắn hắn là người có kinh nghiệm nhất rồi.

Hai người bắt yêu trẻ tuổi lập tức nhìn qua Nghiêm Thiệu.

Người bắt yêu trung niên điển trai Nghiêm Thiệu gạt tàn thuốc trong tay, bật cười nói:

“Đừng nhìn ta, thật ra đến bây giờ ta vẫn còn là một thằng đàn ông độc thân. Cũng không biết vì sao, ta không hề có duyên với phái nữ.”

Nghiêm Thiệu hồi tưởng lại cuộc đời mình, được phái nữ tỏ tình một lần duy nhất... Đó là chuyện mười mấy năm về trước rồi, khi đó hắn được một tiểu tiên tử chỉ chừng mười tuổi tỏ tình.

Nhớ tới lại cảm thấy buồn.

Rõ ràng bộ dạng hắn cũng đẹp trai, mị lực cũng không kém, tại sao lại không có duyên với phái nữ nhỉ?

...

Chim tước yêu Tiểu Thải nghe đây, tim lại đập bình bịch. Trước kia cô vẫn thường lặng lẽ đến gần Nghiêm Thiệu, cũng biết hắn là một tu sĩ.

Nhưng cô lại không biết người mình yêu là một người bắt yêu.

“Hắn vẫn chưa có đạo lữ song tu, tốt quá! Thế này thì cho dù mình tỏ tình, cũng sẽ không quá mức quấy nhiễu hắn.”

“Cố lên! Tiểu Thải, ngươi có thể làm được!”

Tước yêu Tiểu Thải nắm vạt áo đi tới bên cạnh ba người bắt yêu, trong lòng âm thầm tự cổ động bản thân.

Nhóm người bắt yêu ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ mặc y phục rực rỡ với vẻ nghi ngờ.

Một cô gái thật xinh đẹp, hơn nữa trên người cô ấy còn có kim quang nhàn nhạt, hình như là ánh sáng công đức Phật môn. Nhờ tầng kim quang nhàn nhạt này vờn quanh, trông cô gái mặc y phục rực rỡ này càng thêm thánh thiện.

Nhưng Viện Trưởng lại khẽ nhíu mày, ánh sáng công đức màu vàng trên người thiếu nữ mặc y phục rực rỡ đang không ngừng yếu đi, thay vào đó là một loại khí tức khiến hắn rất chán ghét đang lặng lẽ lộ ra ngoài. Nhưng loại khí tức này rất yếu ớt, Viện Trưởng không xác định được có phải là ảo giác hay không.

“Đạo hữu, có chuyện gì không?”

Nghiêm Thiệu ngẩng đầu lên, tò mò hỏi.

“Ta... Ta...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tước yêu Tiểu Thải đỏ bừng lên, hai tay vặn lại với nhau.

Đối mặt với người mình yêu, nửa ngày mà cô vẫn không thể thốt ra được một chữ.

“Mau nói ra đi, thích ngươi, ta thích ngươi! Mình không còn nhiều thời gian nữa, mình phải tranh thủ nói ra được mấy lời này!”

Thân thể của tước yêu tiểu Thải run bần bật.

“Ta... thí... Ta... thí... Ta...”

Môi Tiểu Thải cũng run rẩy, không cách nào hết cả một câu.

“Đạo hữu, cứ bình tĩnh.”

Người bắt yêu điển trai Nghiêm Thiệu đưa tay ra vỗ nhẹ vai Tiểu Thải một cái:

“Có lời gì thì cứ từ từ nói.”

“Thình thịch ~ thình thịch ~ thình thịch~”

Tiểu Thải cảm giác tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực luôn rồi.

Cô không nghĩ được gì nữa cả, đầu óc trở nên trống rỗng.

Nhưng... trạng thái này vậy mà lại có thể khiến cô nói ra lời trong lòng.

“Ta thích ngươi!”

Tiểu Thải dũng cảm đối mặt với người bắt yêu trung niên điển trai nói:

“Ta thích ngươi~~ ta vốn đã thích ngươi~~ cách đây rất lâu rất lâu rồi.”

Nghiêm Thiệu cứng đờ cả người.

Thiên địa thánh thần ơi, hắn được con gái tỏ tình!

Hơn nữa lần này người tỏ tình không phải là một đứa trẻ, mà là một tiên tử đã trưởng thành.

Quả thực giống như mơ vậy.

Có điều... trước giờ hắn chưa từng gặp qua nữ tu này mà? Trên người đối phương có khí tức Phật môn nhàn nhạt, lẽ nào là nữ đệ tử tục gia nào đó của Phật tông sao? Nhưng hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì cả.

Người bắt yêu đã dần dần lui ra giới tu sĩ, sống ẩn dật mấy trăm năm, bọn họ mới chỉ thỉnh thoảng ra cửa hoạt động mấy năm gần đây mà thôi. Hắn không hề nhờ là mình có tiếp xúc với nữ tu này.

“Tiên tử, ngươi là ai vậy?”

Vì vậy Nghiêm Thiệu độc thân đã hỏi câu này. Vừa mới hỏi xong, hắn đã hối hận đến mức không thể tự tát miệng mình rồi.

Lúc này hỏi thế chẳng khác nào phá hư bầu không khí.

Nhưng lúc này tước yêu Tiểu Thải đang trong trạng thái đầu óc trống rỗng, không hề nghe thấy đối phương nói gì. Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, dùng thanh âm rất thấp lẩm bẩm gì đó.

“Hửm? Tiên tử, ngươi đang nói gì đó?”

Nghiêm Thiệu hỏi.

“Ta thích ngươi, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết ta thật sự rất thích ngươi.”

Tước yêu Tiểu Thải lớn tiếng nói.

...

Nhưng ngay lúc này, vòng kim quang nhàn nhạt trên người tước yêu Tiểu Thải bỗng dưng biến mất.

Thật ra tầng kim quang nhàn nhạt này là hiệu quả đính kèm của hai viên kim châu mà cô đã tặng cho Thông Nương và bạn tốt nữ yêu. Sau khi vị cao tăng Phật gia nọ tọa hóa, đại công đức, đại trí tuệ, đại từ bi khi ngài còn sống sẽ ngưng kết ra hạt xá lợi. Hai viên kim châu này chính là hai hạt xá lợi.

Khi cô mang hai hạt xá lợi này trên người, yêu khí hoàn toàn bị che đi. Cho dù là người bắt yêu cũng không cách nào đoán ra được thân phận yêu quái của cô. Thậm chí bởi vì hàng năm làm bạn với hai hạt xá lợi, mặc dù cô đã tặng hạt xá lợi cho người khác, nhưng lực lượng còn sót lại của hai hạt xá lợi vẫn có thể duy trì duy trì một tầng kim quang nhàn nhạt trên người cô.

Mãi tới lúc này, lực lượng do xá lợi lưu lại mới hoàn toàn tiêu tán.

Khi ánh sáng màu vàng biến mất, yêu khí trên người cô cũng không thể che giấu được nữa.

...

Tước yêu Tiểu Thải vẫn không biết chuyện yêu khí trên người mình lộ ra.

Ánh mắt cô vẫn luôn nhìn thẳng vào người bắt yêu trung niên điển trai, đầu óc cô trống rỗng, cô đang mong chờ người mình yêu cho mình một câu trả lời.

Lúc này, cô đột nhiên thấy sắc mặt của người mình thương trở nên rất kỳ quái.

“Yêu!”

“Yêu nghiệt!”

“Yêu nữ!”

Viện Trưởng và hai người bắt yêu trẻ tuổi lộ ra biểu tình dữ tợn. Bọn họ giận dữ quát lên, đưa tay móc ra các loại pháp khí hàng yêu.

Bây giờ trong lòng Nghiêm Thiệu như bị vạn móng ngựa đạp qua.

Người tỏ tình với hắn lại là nữ yêu!

Khi nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của người bắt yêu trẻ tuổi, tước yêu Tiểu Thải nhất thời thanh tỉnh lại. Cô nhìn khuôn mặt dữ tợn của ba người bắt yêu bên cạnh, lại nhìn các loại pháp khí hàng yêu trong tay bọn họ, tước yêu Tiểu Thải tròn mắt ngơ ngác.

Ngay lúc ba người bắt yêu trẻ tuổi muốn trấn áp con tước yêu trước mắt, Nghiêm Thiệu bỗng giơ tay ngăn cản ba người bắt yêu trẻ tuổi lại.

Sau đó hắn móc thuốc lá ra, yên lặng châm lửa, vốn dĩ hắn định đưa tay móc ra Lục Yêu Chủy trong ngực. Nhưng cuối cùng hắn khắc chế kích động trong lòng, thay vì lấy Lục Yêu Chủy lại đổi thành lấy thuốc lá.

“Ta là người bắt yêu.”

Nghiêm Thiệu lên tiếng nói.

Tước yêu Tiểu Thải nghe vậy tức thì ngay ngẩn cả người. Cô chỉ biết người mình yêu là tu sĩ, nhưng chưa từng nghĩ đối phương lại là người bắt yêu.

Bởi vì trước kia cũng có lúc cô lặng lẽ đến rất gần người mình yêu, nhưng đối phương cũng không hề làm ra hành động bắt yêu. Hơn nữa, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng thấy qua cảnh đối phương bắt yêu, cho nên không hề nghĩ đến khả năng đối phương là người bắt yêu.

“Ngươi còn lời gì muốn nói không?”

Dứt lời, Nghiêm Thiệu đưa tay vén áo khoác mình lên, lộ ra dây xích phù văn treo trên cánh tay.

Mang thứ này thì chắc chắn là người bắt yêu rồi.

“Ta vẫn thích ngươi.”

Tước yêu Tiểu Thải nghiêm túc nói.

“Cám ơn.”

Người bắt yêu trung niên điển trai đưa tay vỗ ra một chưởng. Trong lòng bàn tay hắn có một phù văn tỏa sáng lấp lánh.

Đó là phù văn có thể khiến cho yêu vật hiện nguyên hình, chuyên dùng để nhằm vào một số nữ yêu có lực lượng mị hoặc.

Tước yêu Tiểu Thải không tránh không né, phù văn chiếu lên người cô.

Ngay sau đó... thiếu nữ mặc y phục rực rỡ bỗng biến thành một con chim tước nhiều màu.

Người bắt yêu trung niên điển trai hai tay cứng đờ. Dù đã qua hơn bốn mươi năm, trí nhớ hắn đã có chút mơ hồ, nhưng hắn vẫn nhớ như in về con chim tước nhiều màu này, chính là chú chim nhỏ mà hắn nhặt được hơn bốn mươi năm trước.

Thì ra là vậy.

Điếu thuốc bên tay kia của Nghiêm Thiệu đã đốt đến ngón tay.

Nếu nói đời người như một vở kịch... Vậy lúc này Nghiêm Thiệu chỉ muốn lôi ông đạo diễn của vở kịch này ra đánh cho một trận.

Viết vở kịch quỷ quái gì thế này?

Mà khi con chim tước sặc sở bé nhỏ hiện nguyên hình, nỗi kích động bắt yêu trong lòng người bắt yêu trung niên điển trai lại lắng xuống.

Ngay sau đó hắn đưa tay quay một vòng, dùng dây trói yêu quấn lấy chim tước nhỏ, thu nó vào trong ống tay áo mình.

Sau khi chim tước nhỏ bị "trấn áp", Viện Trưởng và hai người bắt yêu trẻ tuổi cũng bình tĩnh lại từ cơn kích động bắt yêu.

"Con tước yêu này cứ giao cho ta xử lý."

Nghiêm Thiệu nói.

Ba người bắt yêu trẻ tuổi đồng loạt gật đầu đồng ý.

Đang nói chuyện, điện thoại của Nghiêm Thiệu bỗng sáng lên.

"Tổng đội trưởng phát tín hiệu, tiến hành tróc nã trước thời gian đã định! Hành động!"

Nghiêm Thiệu cất điện thoại di động, trầm giọng nói.

Ba người bắt yêu trẻ tuổi lấy ra pháp khí, sắc mặt ngưng trọng.

"Theo sát phía sau, không được thoát khỏi đội ngũ."

Dứt lời, Nghiêm Thiệu dẫn đội xông về phía chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà.

Nhưng mà ngay lúc bọn họ mới chạy được ba bốn bước, đột nhiên bỗng cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

Một giây sau đó, cả bốn người bắt yêu đều ngã nhào xuống đất. Bọn họ lăn mấy vòng trên đất, sau đó vướng vào nhau, chớp mắt đã chìm vào mộng đẹp.

Ở mấy vị trí gần đó cũng xảy ra tình cảnh tương tự.

Dân thành phố cùng với người đi đường trong khu Giang Nam tò mò nhìn mấy người đột nhiên ngã xuống đất ngủ say.

"Say rượu à?"

"Không ngửi thấy mùi rượu."

"Lẽ nào bị bệnh rồi?"

"Hay là cứ đỡ bọn họ dậy trước đã, té xuống đất như vậy nguy hiểm lắm đấy."

"Ai đi đỡ? Nhà tôi nghèo lắm, muốn đỡ cũng đỡ không nổi."

"Đỡ người thì có liên quan gì đến chuyện nhà nghèo chứ?"

"Hay đi báo cảnh sát đi?"

"Tiện thể kêu xe cứu thương nữa."

Vì vậy một số người đi đường tốt bụng đã hành động.

...

Trên bầu trời, Diệp Tư hài lòng xoa tay, đưa tay vuốt ve bản mạng kim thư:

"Tất cả người bắt yêu đều đã rơi vào trạng thái ngủ say, ít nhất có thể để bọn họ ngủ mấy tiếng đấy."

Trong số những người bắt yêu tới tập kích lần này, thực lực cao nhất cũng chỉ mới cảnh giới tứ phẩm, Diệp Tư sử dụng chú văn mê man trên bản mạng kim thư, thuận lợi khiến cho tất cả người bắt yêu đều rơi vào trạng thái ngủ say.

Đoán chừng chờ khi tất cả người bắt yêu tỉnh lại, bọn họ sẽ phát hiện chính mình đang ở trong bệnh viện.

"May là vừa kịp lúc."

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm..

Ngay lúc tất cả người bắt yêu bắt đầu hành động, Diệp Tư cũng lập tức phát động chú văn. Nếu động tác của Diệp Tư chậm hơn chút xíu thôi, nói không chừng đám người bắt yêu này đã xông vào chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà rồi.

…

Giải quyết xong đám người bắt yêu, Tống Thư Hàng nhìn về phía người bắt yêu trung niên điển trai Nghiêm Thiệu đang nằm phía dưới.

Lúc nãy, Tống Thư Hàng và Diệp Tư đều đã chứng kiến màn tỏ tình của tước yêu Tiểu Thải.

“Có đi cứu con tước yêu kia ra không?”

Diệp Tư nói:

“Thân là một con tước yêu lại yêu phải một người bắt yêu, cũng không biết nên an ủi cô ấy thế nào nữa.”

“Ừ, cứu cô ấy đi.”

Tống Thư Hàng và Diệp Tư chậm rãi đáp xuống.

Khi bọn hắn đi tới bên cạnh người bắt yêu Nghiêm Thiệu, phát hiện tư thế ngủ của hắn khá đặc thù. Hắn quỳ sụp xuống đất, ngáy khò khò.

Nhưng cho dù trong giấc ngủ, hắn vẫn cố gắng giữ thân thể mình cong lại, giống như đang bảo vệ thứ gì đó trong ngực.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư liếc mắt nhìn vào ngực hắn, sau đó phát hiện con tước yêu bị dây trói yêu trói chặt.

Bởi vì bị pháp thuật của Diệp Tư ảnh hưởng, con tước yêu này cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Diệp Tư:

“Hắn đang bảo vệ con tước yêu này sao?”

“Chắc là vậy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Giờ cứ mang con tước yêu này đi trước, đưa nó về chi nhanh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà vậy.”

Diệp Tư đưa tay vào trong ngực người bắt yêu, mang con tước yêu bị dây trói yêu trói lại ra.

Sau đó cô mang tước yêu rời đi cùng với Tống Thư Hàng.

Lúc Thư Hàng và Diệp Tư đi được một khoảng, người bắt yêu Nghiêm Thiệu lại mơ màng tỉnh lại một chút.

Hắn thoáng thấy bóng dáng Tống Thư Hàng và Diệp Tư đi xa, hắn vươn tay ra, nhưng sau đó lại chìm vào trong cơn mê man.

Trong chi nhánh số 250.

Thông Nương đang chơi đùa với hạt xá lợi màu vàng:

“Không biết Tiểu Thải tỏ tình thành công không nhỉ?”

“Hy vọng cô ấy sẽ thành công.”

Con nữ yêu bên cạnh thở dài.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài chi nhánh số 250 bỗng truyền đến tiếng gõ cửa.

“Đông Phương Lục tiền bối, mở cửa ra nào.”

Một giọng nói mà Thông Nương không muốn nghe thấy nhất vang lên.

Chương 880: Quỷ sứ hà, người ta biết lỗi rồi, tha lỗi cho người ta nha?

Trong đời Thông Nương có đến mấy kẻ địch truyền kiếp.

Đầu tiên là Cửu Đăng ni cô, người đã nhốt cô suốt ba trăm năm...

Thứ hai là Biệt Tuyết Tiên Cơ muốn bắt cô đi làm thức ăn, mỗi lần nhìn cô trong ánh mắt đều tràn đầy sát ý đầu bếp.

Và cuối cùng, kẻ địch nặng ký nhất chính là Tống Thư Hàng. Tên này nối nghiệp Cửu Đăng ni cô, cũng chuyên hạn chế tự do của cô. Hơn nữa, tên này còn thường ngắt mất búp hành của cô, có lúc còn nhổ sạch mầm hành của cô nữa chứ, tàn nhẫn hết chỗ nói mà!

Cái gì? Ngươi nói ngọn hành chỉ là tóc thôi sao?

Đùa gì thế, tóc chẳng qua là phần ngọn hành nhọn nhất thôi, lại ngắt xuống chút nữa chính là đầu cô đấy! Là đầu đấy, không phải tóc đâu nhé!

Hiện tại giọng nói vang lên ngoài cửa chính là giọng của Tống Thư Hàng.

Đối với Thông Nương mà nói, đây quả thực là thanh âm của ác mộng.

Tại sao tên Tống Thư Hàng này lại xuất hiện ở đây chứ? Rõ ràng cô đã hao tâm tổn sức thoát khỏi hắn rồi cơ mà.

Tự do không dễ có được này lẽ nào lại sắp mất đi rồi sao?

Lúc này, Thông Nương lập tức nghĩ đến một chữ... trốn!

Nhân lúc Tống Thư Hàng còn chưa đi vào, cô phải trốn khỏi chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà mới được.

Chỉ cần không gặp mặt Tống Thư Hàng, chỉ cần cách xa Tống Thư Hàng, cô vẫn sẽ là một cây hành yêu tự do.

Vì vậy Thông Nương quay đầu nhìn xung quanh, muốn tìm một khung cửa sổ hay cửa sau gì đó để tiện đường chạy trốn.

Nhưng mà... trong chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà lại không có cái cửa sổ nào cả, cửa sau cũng không biết nằm ở đâu.

Ai thiết kế ra cái trụ sở này thế hả? Có ngon thì bước ra đây, chị đảm bảo không đánh ngươi bầm dập đâu!

“Ai kêu ta đó?”

Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng đáp lại, sau đó cô cảm ứng được người đứng ngoài cửa chính là Tống Thư Hàng.

Thư Hàng tiểu hữu cũng tới ư? À, đúng rồi... chắc là tới tìm ba đứa tiểu hòa thượng đây mà.

“Ngươi chờ một chút, ta ra mở cửa đây.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đứng lên, đi về phía cửa ra vào của chi nhánh số 250.

...

Mắt thấy Tống Thư Hàng sắp tiến vào, Thông Nương quýnh cả lên.

“Thông Nương, cô sao vậy? Sao sắc mặt của cô khó coi thế?”

Vị nữ yêu bên cạnh hỏi thăm. Bởi vì Thông Nương hào phóng đổi phần Thuế Nhân yến của bản thân tặng cho tước yêu Tiểu Thải, cho nên chẳng mấy chốc nữ yêu và Thông Nương đã thành bạn tốt của nhau.

“Nè... Ta muốn hỏi một chút, nơi này có cửa sau không? Nếu không có, vậy có chỗ nào để ẩn thân không? Ta muốn tránh mặt một chút.”

Thông Nương xị mặt hỏi.

“Tránh mặt? Ài chà chà, ngươi muốn tránh mặt thiếu niên nhân loại ngoài cửa sao?”

Nữ yêu nhếch miệng hỏi. Vừa rồi cô có chú ý tới, từ khi giọng nói dịu dàng ngoài cửa vang lên, Thông Nương cứ đứng ngồi không yên mãi.

Vừa nhìn là biết Thông Nương có quen biết với thiếu niên nhân loại ngoài cửa.

Cộng thêm chuyện bây giờ Thông Nương muốn trốn tránh đối phương nữa... chẳng lẽ giữa tình cảm gặp vấn đề sao?

“Đúng vậy.”

Thông Nương dùng sức siết chặt quả đấm nhỏ:

“Tên Thư Hàng kia là kẻ thù truyền kiếp của ta đấy, tuyệt đối không thể để hắn thấy ta được.”

“Ồ, thiếu niên nhân loại kia tên là Thư Hàng à.”

Nữ yêu che miệng cười khẽ, sau đó đáp:

“Chỗ để trốn thì đương nhiên là có, thật ra dưới mỗi cái bàn chúng ta đang ngồi đều có một không gian ẩn náu rất tốt. Cô muốn vào xem thử không?”

Nữ yêu cười nói.

“Để ta đi vào, ta muốn đi vào.”

Thông Nương vội la lên, cô vừa liếc thấy Đông Phương Lục Tiên Tử đã sắp đi tới cửa rồi.

Một khi Đông Phương Lục Tiên Tử mở cửa ra, Tống Thư Hàng mà tiến vào đây thì tự do của cô cũng tiêu tùng luôn.

“Hì hì hì.”

Nữ yêu khẽ mỉm cười, ngồi xổm xuống mở đường ngầm dưới bàn ra:

“Đi theo ta, ta đi chung với cô luôn, dù sao Thuế Nhân yến lần này cũng không có chuyện của ta.”

Dứt lời, cô nhẹ nhàng nhảy vào trong đường ngầm.

Thông Nương cũng nhảy vào đường ngầm ngay sau nữ yêu.

“Mà này, tại sao dưới bàn lại có đường ngầm thế?”

Thông Nương hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì trong này mới là chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà thật sự, bên ngoài mà cô thấy thật ra chỉ là cái vỏ thôi.”

Nữ yêu cười giải thích:

“Bây giờ bên ngoài đang cử hành Thuế Nhân yến, bên trong chi nhánh chỉ còn lại mấy thành viên tổ chức bị bệnh thôi. Chúng ta cẩn thận chút, đừng quấy rầy đến thành viên bị bệnh là được rồi.”

Thông Nương gật đầu.

Hai yêu thông qua lối đi thật dài, đi tới chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà thật sự.

Nơi này là một thế giới dưới lòng đất rộng lớn, do vô số tầng kết giới chống đỡ.

Toàn bộ thế giới dưới lòng đất có hình trụ tròn.

Trong này có một tòa kim tự tháp khổng lồ cao gần trăm thước, vô cùng nổi bật.

Lúc này Thông Nương và nữ yêu đang đứng tại lối vào thế giới dưới lòng đất hình trụ tròn, dưới chân các cô có mấy cầu treo đi thông đỉnh kim tự tháp do mấy sợi xích nối lại mà thành.

Tại sao trong chi nhánh của tổ chức yêu quái ở Hoa Hạ lại cất giấu một tòa kim tự tháp thế này!

Lúc này nữ yêu chỉ vào kim tự tháp nói:

“Nơi đó chính là chi nhánh của chúng ta đấy.”

“...”

Thông Nương hỏi:

“Sao lại có kim tự tháp ở đây?”

“Ha ha. Là như vầy, bởi vì ba nghìn năm trước, lúc bộ trưởng tiền tiền tiền tiền nhiệm của chi nhánh số 250 còn trẻ đã từng lăn lộn ở Ai Cập, nghe đâu năm đó hắn còn leo lên chức thần ở Ai Cập nữa. Tiếc là bộ trưởng tiền tiền tiền tiền nhiệm không giỏi chiến đấu, mới trở thành thần không tới hai trăm năm đã bị thần bản xứ đánh bại. Vì vậy bộ trưởng tiền tiền tiền tiền nhiệm lại trốn về... Trước khi trốn về, hắn thuận tay dùng thần thông mang đặc sản nơi đó về luôn, chính là tòa kim tự tháp trước mắt chúng ta đây. Sau khi mang về, kim tự tháp đã được cải tạo trở thành trụ sở chi nhánh số 250.”

Nữ yêu giải thích.

Thông Nương:

“...”

Cô biết mà, đám yêu quái trong tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà này, có được mấy con là bình thường đâu.

“Đi thôi, theo ta. Chúng ta vào trong nghỉ ngơi một lát, không được đi tầng dưới chót của kim tự tháp nhé, chỗ đó là nơi dành cho yêu quái bị bệnh nghỉ ngơi. Ta nghe bộ trưởng nói, bệnh tình của những người trong đó khá lá nghiêm trọng, chúng ta đừng nên quấy rầy bọn họ.”

Nữ yêu nói.

Thông Nương gật đầu, sau đó đi theo nữ yêu tiến vào đỉnh kim tự tháp.

“Trốn ở chỗ này thì không phải lo Tống Thư Hàng sẽ tìm tới.”

Thông Nương âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy tổ chức này cũng không tồi.

Lúc này, tại hiện trường Thuế Nhân yến trong thụ sở chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà.

Quả Quả, Thi, Chúc cũng đang hết sức căng thẳng.

Trong miệng Thi và Chúc nhét đầy thức ăn, toàn thân cứng ngắc nhìn về phía cửa.

“Tại sao Thư Hàng sư huynh lại tìm tới đây chứ?”

Ba đứa nhóc nhìn nhau.

Tiểu hòa thượng Quả Quả bất giác đưa tay sờ mông nhỏ của mình.

Nó cảm thấy mình đúng là xui tận mạng.

“Nhất định là Diệp Tư sư tỷ hoặc là Thư Hàng sư huynh đã lén để lại dấu ấn trên người chúng ta, cho nên huynh ấy mới tìm được chúng ta.”

Bé Thi nhỏ giọng suy đoán.

Bé Chúc sợ hãi nói:

“Lần này chết chắc rồi, lén đi xa như vậy, nếu bị Thư Hàng sư huynh bắt trở về thì thế nào chúng ta cũng bị nhốt lại cho coi.”

“Nói không chừng Thư Hàng sư huynh sẽ đánh chúng ta són cớt luôn đó.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả nhỏ giọng nói.

“Hay là giờ mình trốn đi?”

Chúc nhỏ giọng nói.

Thi lắc đầu một cái:

“Trốn không thoát đâu, thực lực của Thư Hàng sư huynh mạnh hơn chúng ta, tốc độ cũng nhanh hơn chúng ta. Hơn nữa nếu trên người chúng ta đã bị huynh ấy để lại dấu ấn thì có trốn đi đâu cũng vô dụng thôi.”

Tiểu hòa thượng Quả Quả:

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Thi dụi mắt nói:

“Ngoan ngoãn nhận lỗi, nghe mắng chịu phạt chứ sao nữa. Nếu chúng ta đã trốn ra được thì phải có gan nhận phạt!”

Không hổ là tỷ tỷ, trình độ giác ngộ cao khỏi chê!

Thi nói tiếp:

“Nhân lúc Thư Hàng sư huynh còn chưa vào, tranh thủ nghĩ cách nhận lỗi đi.”

Chúc nghe đến đây, hai mắt bỗng sáng lên.

Cô bé nhớ lại trước đây không lâu, có lần Mật Đào Tiên Tử sư thúc ở đỉnh núi lân cận phạm phải sai lầm, sau đó làm nũng xin lỗi Ba La Đạo Trưởng sư bá.

Mật Đào sư thúc dùng giọng nói nũng nịu cầu xin tha thứ mấy tiếng, Ba La sư bá lập tức bại trận, tha thứ cho Mật Đào sư thúc ngay.

“Nhận sai, chúng ta đi nhận sai thôi.”

Bé Chúc lau miệng nói.

Sau đó chủ động đứng dậy cạnh bàn ăn chờ Tống Thư Hàng đi vào.

Nó đã nghĩ được lời xin lỗi rồi, nhất định thành công! Nhất định phải làm cho Thư Hàng sư huynh chào thua!

...

Đông Phương Lục mở cửa trụ sở.

Sau đó cô thấy Tống Thư Hàng đang đứng ngay trước cửa, trong tay ôm một con chim tước bị trói.

“Thư Hàng, ngươi tới tìm ba đứa nhóc Quả Quả hả?”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Đúng vậy, tìm ba đứa nhóc, còn có Thông Nương nữa. Ngoài ra, ta mang con tước yêu thuộc tổ chức các ngươi về này.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng đưa con tước yêu bị trói ra.

“Tước yêu thuộc tổ chức chúng ta? Đợi đã, là Tiểu Thải?”

Đông Phương Lục Tiên Tử đưa tay nhận lấy tước yêu, sau đó chân mày cô khẽ nhíu lại:

“Dây trói yêu?”

Trong cơ thể Đông Phương Lục có chút ít huyết thống cổ yêu, lúc cô vừa tiếp xúc với sợi dây này thì đã nhận ra được lai lịch của nó.

“Ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu thừa nhận.

“Tiểu Thải đụng phải người bắt yêu sao?”

Đông Phương Lục Tiên Tử cau mày:

“Vậy giờ đám người bắt yêu đó đang ở đâu thế?”

Lại dám dày vò hậu bối đáng yêu trong tổ chức của cô, có tin giờ cô sẽ lập tức lái xe đi ra ngoài cán bọn chúng chết tươi không hả?

“Giờ người bắt yêu hẳn là được đưa vào bệnh viện rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói. Trước khi tới đây hắn đã gọi cho xe cứu thương rồi, chắc chẳng mấy chốc sẽ có xe tới tiếp đám người bắt yêu đi thôi.

Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu nói:

“May cho bọn chúng đấy.”

Dứt lời, cô đưa tay đâm mạnh vào dây trói yêu, dây trói yêu lập tức lỏng ra.

Đông Phương Lục Tiên Tử giao dây trói yêu cho Tống Thư Hàng, đây coi như là chiến lợi phẩm của hắn.

“Đi vào đây nói chuyện, sao Tiểu Thải lại đụng trúng người bắt yêu vậy?”

Đông Phương Lục Tiên Tử ôm Tiểu Thải đi vào bên trong.

Tống Thư Hàng đi theo sau, kể lại hết mọi chuyện đã xảy ra.

...

“Nói vậy là Tiểu Thải yêu phải một người bắt yêu sao?”

Đông Phương Lục Tiên Tử dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đang nói chuyện, đột nhiên... một bóng người nhỏ nhắn vọt tới, một chiêu "chim non về rừng" đâm thẳng vào ngực Tống Thư Hàng.

"Quỷ sứ hà~"

Thân ảnh nhỏ nhắn khẽ nâng đầu lên, dùng giọng nũng nịu nói:

"Người ta biết lỗi rồi mà~ tha lỗi cho người ta nha?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Chương 881: Người Xuất Gia Không Nói Dối! A A A ~~

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"..."

Quả Quả và Thi ở phía sau:

"..."

Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn trong ngực Tống Thư Hàng chính là bé Chúc. Lúc này cô nhóc đang ôm cổ ép giọng, nói bằng giọng điệu khiến người ta nổi hết cả da gà.

Nhưng hình như cách nhõng nhẽo nhận lỗi mà cô nhóc tự cho là có thể khiến Tống Thư Hàng bại trận lại mang đến hiệu quả trái ngược.

Hiện tại suy nghĩ duy nhất trong đầu Tống Thư Hàng chính là xách con nhóc này lên, đánh nát cái mông của nó.

Bé Chúc tò mò ngẩng đầu lên nhìn về phía Tống Thư Hàng:

"Ơ? Vì sao Thư Hàng sư huynh không phản ứng nào vậy?"

Theo như cô nhóc nhớ, sau khi Mật Đào Tiên Tử phạm sai lầm thì cũng nhào vào trong ngực Ba La Đạo Trưởng sư bá như thế này.

Sau đó lại nũng nịu nói vài câu thoại như [Quỷ hà... Người ta biết sai rồi... Ngươi muốn trừng phạt người ta thế nào hả...]. Ba La Đạo Trưởng sư bá lập tức giơ tay đầu hàng, tha thứ cho Mật Đào Tiên Tử ngay và luôn.

Nhưng khi bé Chúc lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía Tống Thư Hàng thì phát hiện mặt Tống Thư Hàng lạnh tanh, khuôn mặt vốn hiền hòa lại biến thành đen thui.

"Ơ hơ?"

Bé Chúc chớp mắt một cái.

Tại sao lại vậy chứ?

Lẽ nào vừa rồi giọng điệu của mình không đúng à? Mức độ nhõng nhẽo còn chưa đủ sao?

Vì vậy, bé Chúc hít một hơi thật sâu, trong đầu nhớ lại tình hình lúc Mật Đào Tiên Tử làm nũng rồi tiếp tục giả vờ đáng yêu:

"Ghét quá đi hà ~ người ta không chịu đâu ~~ người ta... ây da!"

Tống Thư Hàng quyết đoán xách cô nhóc lên, đứng thành thế trung bình tấn xong xuôi rồi đặt cô nhóc lên đầu gối.

Bàn tay to vô tình vung lên.

Bốp bốp bốp bốp ~~

Chiêu giả vờ đáng yêu của bé Chúc bị cắt ngang không chút thương tiếc.

"A a a a, Thư Hàng sư huynh, ta sai rồi, ta sai rồi! Đau quá, đau quá!"

Bé Chúc đau đớn kêu to lên.

"Sai ở đâu?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Oa oa oa ~ bọn ta không nên thừa dịp Thư Hàng sư huynh hôn mê ~~ lén lút chạy ra ngoài."

Bé Chúc khóc lóc nói, Thư Hàng sư huynh thật là một người đàn ông có ý chí sắt đá, vậy mà lại không bị sắc đẹp mê hoặc chút nào.

Lần tới nó phải nhờ Mật Đào Tiên Tử sư thúc đến thử một chút mới được, để xem Thư Hàng sư huynh có thể ngăn được tuyệt chiêu làm nũng của Mật Đào Tiên Tử hay không.

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

"Còn gì nữa không?"

"Còn có, còn có... còn có... Ta cũng không biết nữa!"

Bé Chúc ngẩng đầu lên với vẻ mặt ngơ ngác.

Ngoại trừ lén trốn ra ngoài, ba đứa bọn nó còn phạm phải sai lầm gì nữa sao?

Tống Thư Hàng:

"..."

Tiếp đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Quả Quả và bé Thi ở phía xa.

Tiểu hòa thượng và Thi méo mặt đi tới trước mặt Tống Thư

Hàng.

“Hai đứa biết lỗi chưa?”

Tống Thư Hàng nghiêm mặt hỏi.

Tiểu hòa thượng ngoan ngoãn đáp:

“Thư Hàng sư huynh, bọn ta sai rồi.”

Tống Thư Hàng nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của bọn nhóc, cơn giận trong lòng cũng biến mất gần một nửa.

Hắn trầm giọng nói:

“Vậy lần sau nếu ta có việc rời khỏi nhà thì mấy đứa còn dám trốn đi nữa không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hòa thượng trở nên xoắn xuýt.

Sau một lúc lâu…

Tiểu hòa thượng chặp hai tay lại, cắn răng nói:

“Người xuất gia không nói dối! Nếu lần sau Thư Hàng sư huynh lại hôn mê bất tỉnh, chắc là ta… sẽ trốn đi lần nữa!”

Nguyện vọng hàng yêu trừ ma còn chưa thể thực hiện, một con quỷ cũng chưa gặp được, tiểu hòa thượng không cam lòng chút nào.

“...”

Tống Thư Hàng nổi giận:

“Đồ giặc con, hãy nhận lấy cái chết đi!”

Trên lưng hắn vươn ra hai cánh tay ngọc thon thả, túm lấy tiểu hòa thượng đặt lên một đầu gối khác.

Bàn tay to vô tình vung lên lần nữa.

Bốp bốp bốp bốp bốp ~~

“A a a, đau đau đau, Thư Hàng sư huynh, ta sai rồi, ta sai rồi.”

Tiểu hòa thượng kêu la oai oái. Diệp Tư đánh còn mạnh hơn cả Tống Thư Hàng nữa.

Tiểu hòa thượng cảm thấy nhất định là mông của mình đã bị đánh sưng vù lên rồi.

“Vậy lần sau ngươi còn dám bỏ nhà đi nữa không?”

Tống Thư Hàng nghiêm mặt hỏi.

Tiểu hòa thượng rơi lệ đầy mặt, sau khi suy nghĩ một lát, nó cắn răng nói:

“Đi… Người xuất gia… không nói dối. Sư huynh, ta vẫn muốn chạy trốn.”

Đông Phương Lục Tiên Tử ở bên cạnh:

“...”

Tiểu hòa thượng đúng là ngốc nghếch dễ cưng hết thuốc chữa luôn.

“Đồ đần, nhận lấy cái chết cho ta!”

Cánh tay ngọc thon dài lại vô tình vung lên lần nữa.

Bốp bốp bốp bốp!

Lần này cái mông tiểu hòa thượng thật sự sắp nở hoa rồi… Bởi vì nó cảm giác cái mông của mình đã chết lặng.

Trên đầu gối bên trái, bé Chúc nhìn sang tiểu hòa thượng với vẻ mặt cảm động, Quả Quả sư huynh cừ lắm, uy vũ không khuất phục! Dù đối mặt với bạo lực của Tống sư huynh mà vẫn không khuất phục. Đúng là tấm gương sáng cho nó mà!

“Quả Quả sư huynh cừ quá đi! Chúng ta sẽ không khuất phục trước bạo lực!”

Vì vậy, bé Chúc kềm lòng không đặng mà lên tiếng cổ vũ tiểu Quả Quả.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thi ở bên cạnh cảm giác sư muội của mình đúng là ngu đến hết thuốc chữa:

“Đồ đần này!”

“Đồ đần này, cũng nhận lấy cái chết cho ta!”

Tống Thư Hàng giận dữ, vung cánh tay bản thể của mình lên bộp xuống cái mông của bé Chúc!

Bốp bốp bốp!

“A a a, ta sai rồi, Thư Hàng sư huynh ta sai rồi. Ta không có ý này, ý ta là… ta muốn khuyên Quả Quả sư huynh. A a a ~~ Thư Hàng sư huynh, cái mông sắp nứt ra mất rồi.”

Bé Chúc cũng nối gót theo tiểu hòa thượng luôn.

Đông Phương Lục Tiên Tử ở bên cạnh xoa xoa khuôn mặt mình, cô cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu đúng là vất vả quá thể.

…

Cuối cùng, tiểu hòa thượng và bé Chúc vẫn khuất phục trước vũ lực.

Hết cách rồi, tuy rằng hai đứa nhóc cảm giác ý chí của mình rất ư là kiên định, nhưng thân thể của tụi nó lại quá yếu ớt. Tống sư huynh đánh mông tụi nó quả thật không lưu tình chút nào, bị hắn đánh tiếp nữa thì e là ngay cả cớt cũng bị đánh cho phọt ra luôn mất.

Cuối cùng, vì bị bạo lực dằn mặt, tiểu hòa thượng và Chúc ký kết [hiệp ước bất bình đẳng] với Tống Thư Hàng. Hai đứa thề lúc ở tạm nhà Tống Thư Hàng thì tuyệt đối sẽ không bỏ trốn nữa, ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi buông hai đứa giặc con xuống, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thi.

“Thư Hàng sư huynh, có thể đừng đánh mông mà đổi thành đánh lòng bàn tay được không?”

Bé Thi méo mặt hỏi, cô nhóc cảm thấy mình đã là thiếu nữ rồi, bị đánh mông ngay trước mặt nhiều người như vậy thì xấu hổ lắm.

Tống Thư Hàng:

“…”

Nói cứ như là ta thích đánh mông lắm ấy?

“Biết lỗi rồi chưa?”

Tống Thư Hàng nghiêm mặt rồi lấy một cây thước từ trong túi thu nhỏ một tấc ra.

Đây là đồ mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối giao cho đám người Tống Thư Hàng sử dụng lúc bọn họ dạy dỗ thổ dân trên hòn đảo hoang thay hắn.

Công năng chủ yếu chính là dạy dỗ thổ dân không học hành nghiêm túc.

Cách sử dụng là dùng sức đánh vào lòng bàn tay, hoặc là treo thổ dân lên cây to trước cổng bộ lạc rồi đánh.

Đối xử với đám nhóc con thì phải công bằng, nếu Quả Quả và Chúc đều đã chịu phạt thì Thi cũng không thể ngoại lệ. Nếu nó bảo muốn đánh lòng bàn tay thì cứ đánh lòng bàn tay thôi.

“Biết rồi, ta biết lỗi rồi.”

Bé Thi nghiêm túc gật đầu, run rẩy chìa tay ra rồi xoay mặt sang chỗ khác, giống hệt bọn nhỏ sắp bị tiêm phòng vậy.

Tống Thư Hàng không chút lưu tình, đánh hai mươi cái liên tiếp lên mỗi bên tay.

Sau khi bé Thi cũng thề sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không bỏ nhà trốn đi nữa thì hắn mới bỏ qua cho ba đứa nhóc.

Mệt tim quá đi thôi.

Tống Thư Hàng cảm giác lúc đối mặt với ba đứa nhóc này, tuổi tâm lý của hắn sắp biến thành cấp daddy trong khoảng thời gian ngắn rồi.

Lúc nào Tam Nhật sư huynh mới trở về đây?

…

Sau khi xử lý ba đứa nhóc xong, Tống Thư Hàng lại quay đầu tìm kiếm bóng dáng Thông Nương trên bàn rượu ‘Thuế Nhân yến’.

Nhưng hắn nhìn một lượt cũng không thấy Thông Nương đâu.

Sau khi nghe được giọng hắn thì cô ta đã chạy mất rồi sao?

Cũng đúng… Thông Nương luôn muốn có được tự do. Lần này khó khăn lắm mới rời khỏi hắn, chắc chắn cô ta sẽ không dễ dàng từ bỏ tự do của mình.

Thật ra thả cô ta tự do cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng Ngộ Đạo Thạch rất quan trọng với Tống Thư Hàng vẫn còn trên người Thông Nương, dưới tiền đề chưa thu hồi được Ngộ Đạo Thạch, Tống Thư Hàng không thể thả cô ta đi được.

“Đông Phương Lục tiền bối… phân bộ 250 của tổ chức [yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà] này có cửa sau hoặc cửa sổ gì không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Không có.”

Đông Phương Lục Tiên Tử lắc đầu:

“Có điều dưới lòng đất của phân bộ có không gian khác. Thế nhưng… ta không thể mang ngươi đi vào được.”

Tống Thư Hàng không phải thành viên của tổ chức [yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà].

“Vậy có thể làm phiền Đông Phương Lục Tiên Tử giúp ta mang Thông Nương ra ngoài không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không thể.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói:

“Thông Nương kia là người của tổ chức bọn ta, cho nên trừ khi cô ta muốn đi ra, bằng không không thể cưỡng ép dẫn cô ta ra ngoài giao cho ngươi. Chuyện giữa ngươi và cô ta, cùng lắm là ta sẽ không giúp bên nào hết.”

Một người là hậu bối của tổ chức cô, một người là hậu bối của nhóm Cửu Châu số 1, Đông Phương Lục Tiên Tử chỉ có thể không thiên vị ai hết.

Tống Thư Hàng cảm giác mệt tim quá thể.

Trong kim tự tháp phân bộ 250 dưới lòng đất.

Thông Nương và nữ yêu ngồi trong phòng khách xem Tivi.

Tin tức vẫn như cũ.

Đoạn đầu thì nói người lãnh đạo quốc gia bận rộn cỡ nào, không xuất ngoại thì là về nông thôn. Đoạn giữa thì nói nhân dân cả nước rất hạnh phúc, không phải ai đó làm giàu thì là thu hoạch vụ mùa. Cuối cùng là những quốc gia khác đều rất thảm, không phải nổ tung thì là tạo phản.

Coi y như nhau.

Thông Nương cảm thấy nhạt nhẽo, sau đó đổi sang đài khác.

Đài này đang phát tiết mục ẩm thực.

“Đầu tiên là xắt nhỏ hành, nhớ phải xắt hành thật nhuyễn, càng nhuyễn càng tốt.”

Vị đầu bếp mập mạp trong Tivi kia múa may con dao trong tay.

Cạch cạch cạch cạch, băm băm băm băm, vài cọng hành xanh biếc đã bị xắt nhuyễn.

Thông Nương nhìn cọng hành trong Tivi, nước mắt tự động chảy xuống!

Tàn nhẫn quá đi.

Vậy là Thông Nương lại yên lặng chuyển kênh.

Nữ yêu bên cạnh rất muốn cười nhưng ráng nín lại vì nghĩ cho cảm thụ của Thông Nương.

Vì khiến bản thân không bật cười, cô ta đành phải đổi chủ đề:

“Thông Nương, cô và thiếu niên loài người tên Thư Hàng kia có quan hệ thế nào vậy?”

“Quan hệ ư? Nên nói sao đây nhỉ?”

Thông Nương hồi tưởng lại lần đầu gặp mặt Tống Thư Hàng.

Khi đó cô vẫn còn là một gốc hành non vừa mới mãn hạn tù được thả ra.

Lúc gặp mới Tống Thư Hàng, hắn chỉ có cảnh giới nhất phẩm vậy mà lại sở hữu loại bảo vật như Ngộ Đạo Thạch, cô lập tức muốn đánh cướp tên tu sĩ nhân loại này. Cô muốn có tảng đá kia, để cảnh giới của mình đột nhiên tăng mạnh, chờ một ngày nào đó khi thần công đại thành thì sẽ đi tìm Cửu Đăng báo mối huyết thù!

Kết quả là ăn cướp không thành mà mình còn bị dính chiêu.

“Hẳn là quan hệ ta sẩy tay rồi bị túm…”

Lúc Thông Nương nói được phân nửa thì đột nhiên im bặt.

Cô cảm giác được một loại khí tức tà ác.

Rất quen thuộc.

Chương 882: Thư Hàng, Cứu Mạng!!!

Hình như khí tức này truyền tới từ tầng dưới chót của kim tự tháp.

Một loại khí tức khiến người ta vô cùng khó chịu.

Lúc Thông Nương cảm ứng được loại khí tức này, cô có cảm giác như mình bị ném vào ngâm trong bùn nhơ nước bẩn vậy.

Luồng khí tức này tới nhanh, tiêu tán cũng nhanh. Giống như vô tình bị gió thổi tới, hết trận gió đó thì khí tức lại tiêu tán.

“Loại khí tức này là sao?”

Thông Nương cau mày hỏi. Cô cảm thấy loại khí tức này rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là đã tiếp xúc ở đâu.

Nữ yêu cạnh Thông Nương cũng nhăn mặt khó chịu.

“Ta không biết... đây là lần đầu tiên ta cảm nhận được loại khí tức ô uế này.”

Nữ yêu trả lời. Gần đây cô đều ở trong kim tự tháp của chi nhánh, nhưng trước giờ chưa từng cảm ứng được loại khí tức như vậy.

Thông Nương đột nhiên nhớ ra:

“Khí tức ô uế... đúng rồi, là khí tức tà năng của thế giới Cửu U!”

Nhưng mà tại sao trong chi nhánh số 250 lại xuất hiện khí tức tà năng thế giới Cửu U?

“Tà năng thế giới Cửu U?”

Nữ yêu đứng bên cạnh nhíu mày... Cô là một con yêu quái còn trẻ, từ khi ra đời đến nay vẫn chưa trải qua sự kiện trọng đại gì. Cô chưa từng tiếp xúc với sinh vật Cửu U, cho nên cô không nhận ra đây là tà năng thế giới Cửu U cũng là chuyện bình thường.

Nhưng tiếng tăm của tà ma thế giới Cửu U lại như sấm bên tai, cô biết tà ma thế giới Cửu U rất đáng sợ.

"Tuyệt đối không thể lầm được, trước đây không lâu ta mới vừa trải qua cuộc đại chiến giữa Bạch Vân thư viện của Nho gia và tà ma Cửu U, sau này cũng có tiếp xúc với tà ma Cửu U mấy lần, đây chắc chắn là khí tức của tà ma Cửu U!"

Thông Nương khẳng định nói.

Nữ yêu nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, không ngờ người bạn cùng tổ chức này lại trải qua nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy!

Đương nhiên cô cũng có nghe qua đại chiến giữa Bạch Vân thư viện Nho gia và tà ma Cửu U. Chuyện này còn là đầu đề đăng trên nhật báo tu sĩ, nghe nói lúc ấy các tu sĩ tham gia trợ giúp trong trận đại chiến Nho môn VS tà ma Cửu U đều lấy được thu hoạch không nhỏ.

Thậm chí có người còn lấy được hạt sen Quân Tử Kim Liên có thể kéo dài 50 năm tuổi thọ trong truyền thuyết nữa. Nghe nói sau khi ăn hạt sen nọ, không chỉ tăng trưởng thọ nguyên mà còn có thể đạt được một loại dị năng.

Bảo vật kéo dài tuổi thọ đấy nhé... Nếu như cô có thể lấy được thì tốt biết bao.

Lúc đó cô có thể đưa cho bạn tốt tước yêu Tiểu Thải ăn vào, để cô ấy có thêm 50 năm thọ nguyên.

Có 50 năm này làm nền tảng, Tiểu Thải nhất định có thể đột phá được cảnh giới. Nếu có thể đột phá một đại cảnh giới thì tạm thời không cần phải lo về vấn đề thọ nguyên nữa rồi.

Vì vậy, nữ yêu không kiềm được mà hỏi Thông Nương:

"Thông Nương, cô đã tham gia đại chiến giữa Bạch Vân thư viện và thế giới Cửu U, vậy cô có thấy hạt sen Quân Tử Kim Liên chưa? Hạt sen đó thật sự có thể tăng cường thọ nguyên, hơn nữa còn lấy được một loại dị năng sao?"

"Đúng thế đấy."

Thông Nương gật đầu nói:

"Ta dùng nó xong, không chỉ được tăng thêm thọ nguyên mà còn chiếm được dị năng ba đầu sáu tay nữa."

Nói tới ba đầu sáu tay, Thông Nương lại thấy thương cảm trong lòng. Ba đầu sáu tay là một dị năng mạnh, tiếc là lúc thu hồi dị năng ba đầu sáu tay, tay và đầu mọc ra thêm lại không thụt vào mà sẽ rớt xuống, nhìn vô cùng kinh dị.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn phiên bản ba đầu sáu tay của Tống Thư Hàng nhiều. Ba đầu sáu tay của Tống Thư Hàng đều là dùng Diệp Tư cùng với ánh sáng công đức hóa hình góp lại...

"Thông Nương, cô từng lấy được hạt sen Quân Tử Kim Liên ư?"

Nữ yêu mong đợi hỏi:

"Vậy cô còn dư hạt sen nào không?"

Nếu như có dư thì cho dù táng gia bại sản, cô cũng muốn đổi lấy một hạt. Tước yêu Tiểu Thải là người bạn quan trọng nhất của cô...

"Xin lỗi cô nha, ta không còn dư hạt sen nào hết, ta chỉ lấy được có một hạt thôi à."

Thông Nương ngượng ngùng nói, đồng thời cô cũng nghĩ đến tước yêu Tiểu Thải.

Hình như thọ nguyên của tước yêu Tiểu Thải tkhông còn nhiều lắm... Nếu có thể cho cô ấy một hạt sen thì cô ấy có thể sống thêm 50 năm nữa.

"Không sao, cô không cần nói xin lỗi đâu."

Nữ yêu thất vọng nói.

Cũng đúng, hạt sen Quân Tử Kim Liên quý giá thế cơ mà. Trong số những tu sĩ tham gia đại chiến giữa Nho gia và thế giới Cửu U lúc đó, mười người thì cũng chỉ có một là lấy được hạt sen, một người có thể được một hạt sen đã tốt lắm rồi, rất ít có người còn dư.

Chẳng qua là... rõ ràng đã biết trước câu trả lời rồi, nhưng trong lòng cô vẫn cứ nuôi hy vọng, hy vọng trong tay Thông Nương vẫn còn dư hạt sen Quân Tử Kim Liên.

Thấy nữ yêu thất vọng như vậy, Thông Nương trầm tư chốc lát sau đó cắn răng nói:

"Nếu như cô thật sự muốn có hạt sen Quân Tử Kim Liên... thì vẫn có cách đấy."

Nữ yêu nghe vậy, toàn thân lập tức "sống lại".

Cô vui vẻ hỏi:

"Cách gì vậy? Thông Nương, xin cô nói cho ta biết đi. Cho dù có táng gia bại sản thì ta cũng sẵn lòng."

"Còn nhớ vị tu sĩ nhân loại Tống Thư Hàng mới vừa đi vào tìm ta không?"

Thông Nương trả lời:

"Có thể trên người hắn còn dư hạt sen Quân Tử Kim Liên đấy."

"Có thật không?"

Nữ yêu vui vẻ nói.

"Ừ."

Thông Nương gật đầu sau đó nói:

"Cô có thể đi tìm hắn, nói không chừng hắn sẽ bán cho cô một hạt."

"Ta đi tìm hắn ngay đây."

Nữ yêu mừng rỡ nhảy lên, nhưng lúc này cô chợt nghĩ nếu mình bỏ một mình Thông Nương ở lại đây thì cũng không hay lắm:

"Thông Nương, còn cô thì sao?"

"Đừng lo cho ta, ta ở đây tiếp tục xem Tivi. Cô đi lên tìm hắn đi, cẩn thận một chút... đừng có để lộ nơi này ra."

Thông Nương trả lời.

"Yên tâm đi, giờ ta đi tìm hắn đây."

Nữ yêu trả lời.

Cô nhanh chóng đứng dậy, đẩy cửa lao ra ngoài.

Khi cô đẩy cửa đi ra ngoài... bỗng nhiên lại có một luồng khí tức tràn tới.

Khí tức lần này cũng ô uế tà ác giống như lần trước, hơn nữa còn kèm theo cái lạnh thấu xương.

Nữ yêu rùng mình một cái:

"Sao thế này? Sao khí tức này lại đến nữa rồi?"

Thông Nương ở trong nhà cũng rùng mình nói:

"Khí tức này là từ dưới đáy kim tự tháp truyền tới. Dưới đáy kim tự tháp có cái gì sao?"

"Dưới đấy cũng là gian phòng thông thường thôi. À, đúng rồi...

Trước đây không lâu, bộ trưởng đã đưa mấy yêu quái bị bệnh đến dưới đáy kim tự tháp để chữa trị.”

Nữ yêu nhíu mày nói.

Chờ đã, bệnh nhân trong phòng dưới đáy kim tự tháp.

“Lẽ nào bệnh nhân xảy ra chuyện gì rồi ư?”

Nữ yêu lo lắng nói:

“Thông Nương, cô chờ một chút, ta lập tức đi liên lạc với bộ trưởng.”

“Gọi điện thoại cho bộ trưởng đi.”

Thông Nương nói, cô nhìn về phía điện thoại bàn trong phòng.

“Ta không quen dùng điện thoại nên cũng không nhớ số của bộ trưởng.”

Nữ yêu cười khổ nói:

“Cô chờ ta nhé, ta đi một chút sẽ trở lại ngay.”

Ngay lúc nữ yêu định rời khỏi kim tự tháp đi tìm bộ trưởng... đột nhiên bên ngoài phòng có chất lỏng màu đen tràn tới.

Chất lỏng giống hệt như dầu hỏa, chẳng mấy chốc đã tràn ngập hành lang ngoài phòng.

“Là tà năng Cửu U, mau lùi lại!”

Thông Nương vội la lên.

Toàn bộ thứ chất lỏng giống dầu hỏa này đều là tà năng Cửu U nồng độ cao. Bằng vào thực lực của cô và nữ yêu, một khi bị tà năng Cửu U nồng độ cao thế này dây trúng thì sẽ nhanh chóng bị tà năng Cửu U ô nhiễm.

Nếu như không kịp thời cứu trị, nói không chừng hai con yêu quái các cô đều phải biến thành tà ma Cửu U mất thôi.

Nữ yêu vội vàng lui về phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Mỗi một căn phòng trong kim tự tháp đều có kết giới ngăn cách bảo vệ, đống tà năng Cửu U này tạm thời còn chưa thể tiến vào phòng ngay được.

Nhưng tà năng Cửu U có năng lực ăn mòn rất mạnh, kết giới chống đỡ không bao lâu.

Nếu ở mãi trong phòng thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

“Trước hết chúng ta phải rời khỏi căn phòng này... có lẽ các đồng loại dưới đáy kim tự tháp đã gặp chuyện không may rồi.”

Thông Nương bình tĩnh nói.

Nữ yêu:

“Tại sao trong trụ sở chi nhánh lại xuất hiện lượng lớn tà năng Cửu U thế này chứ?”

Kim tự tháp của chi nhánh có vô số tầng kết giới phòng ngự mạnh mẽ, năng lượng thế giới Cửu U không thể nào tràn vào trong kim tự tháp trong khi kết giới phòng ngự bên ngoài còn chưa bị phá vỡ được.

Trừ khi... lượng tà năng Cửu U khổng lồ này là tới từ bên trong kim tự tháp.

“Hoặc cũng có thể là từ số bệnh nhân kia.”

Thông Nương suy đoán:

“Lúc ta trở về thành phố Văn Châu đã thấy được mấy trường hợp đặc thù, có người bình thường và động vật bị dẫn dụ biến thành tà ma Cửu U. Năng lượng thế giới Cửu U nồng độ cao tiến vào trong cơ thể bọn họ, trong thời gian ngắn sẽ tăng mạnh thực lực và cường độ thân thể của bọn họ lên. Nói không chừng những bệnh nhân dưới đáy kim tự tháp đã bị lây nhiễm rồi.”

Dứt lời, Thông Nương nhìn quanh căn phòng hai người đang ở.

“Trên trần nhà trong căn phòng chúng ta đang ở có thông đạo nào không?”

Thông Nương hỏi. Theo như nội dụng trong phim ảnh thì lúc nhóm người nhân vật chính bị bao vây, thường thì trên trần nhà sẽ có một lối thoát đủ để một người chui qua, nhóm người nhân vật chính có thể thông qua lối đi này bò ra ngoài chạy thoát.

“Trần nhà đặc ruột.”

Nữ yêu trả lời.

“...”

Thông Nương:

“Vậy ngoài cửa ra, chúng ta còn những lối đi nào khác để chạy trốn không?”

Nữ yêu suy nghĩ một chút, sau đó đáp:

“Hình như không có...”

Thông Nương:

“...”

Ai làm ơn tới nói cho cô biết, rốt cuộc là tên nào thiết kế ra trụ sở chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà này vậy hả?!

Rốt cuộc là tên nào thiết kế hả? Có gan thì bước ra đây, chị đây bảo đảm không đánh chết cưng đâu!

“Chờ chút, ta nhớ ra rồi... Có đường ngầm chạy trốn!”

Lúc này, bóng đèn trong não nữ yêu đột nhiên sáng lên, sau đó cô dùng sức đẩy ghế salon ra.

Bên dưới ghế salon to quả nhiên cất giấu một cửa ngầm.

“Chính là chỗ này!”

Nữ yêu vui vẻ nói:

“Thông qua đường ngầm này, chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay đi đến...”

Mới nói được một nửa, nữ yêu chợt lúng túng ngừng lại.

“Đi thông nơi nào?”

Thông Nương nhìn đường ngầm, trong lòng bỗng có dự cảm xấu.

“Đi thông xuống đáy kim tự tháp, sau đó lại thông qua một đường ngầm khác để chạy trốn.”

Nữ yêu cười khổ nói, bây giờ đi xuống dưới đáy kim tự tháp chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Thông Nương sắp phát điên rồi.

Cô thật sư rất muốn biết rốt cuộc là tên nhà thiết kế ngu si đần độn nào thiết kế ra cái trụ sở này vậy?

Thật ra thì cũng rất oan uổng cho nhà thiết kế. Hắn biết làm sao được chứ, tòa kim tự tháp này là do vị bộ trưởng tiền nhiệm nào đó dùng đại thần thông trực tiếp mang từ Ai Cập về đây, bề ngoài đã cố định vậy rồi, những chỗ có thể thay đổi cũng có hạn, có nhiều chỗ thiết kế không hợp lý thì cũng đành chịu thôi chứ biết sao được.

Thông Nương thở dài, cuối cùng cô đi tới chỗ đặt điện thoại bàn trong phòng.

Cô cắn răng gọi một cú điện thoại... cho Tống Thư Hàng. Hết cách rồi, bây giờ cô chỉ nhớ mỗi số của Tống Thư Hàng mà thôi.

“A lô, xin hỏi ai đấy ạ?”

Trong điện thoại vang lên tiếng của Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng... Cứu mạng!!!”

Giọng Thông Nương run rẩy, cũng không phải bởi vì cô sợ mà là bởi vì khuất nhục. Không ngờ cô lại phải cầu cứu kẻ địch, đúng là không cam lòng chút nào!

Chương 883: Truyền Thống Tốt Đẹp Và... Đánh Lén

Nếu như có số điện thoại thứ hai để lựa chọn, dù có đánh chết Thông Nương thì cô cũng sẽ không chọn gọi điện cho Tống Thư Hàng đâu!

Bởi vì một khi gọi điện cho Tống Thư Hàng cũng đồng nghĩa với việc: Tự do mà cô vất vả lắm mới lấy được sẽ bị chính tay cô chôn vùi mất.

Người có được tự do sẽ khó mà hiểu được tự do đáng quý nhường nào.

Về phần Thông Nương, mới thành tài xuống núi đã bị Cửu Đăng bắt nhốt ba trăm năm... Sau đó lại bởi vì cô tự tìm đường chết, bị Tống Thư Hàng nhốt trong túi thu nhỏ một tấc cho tới bây giờ.

Đối với Thông Nương, tự do là thứ có cho nghìn vàng cũng không đổi được.

Cô vất vả lắm mới thoát khỏi Tống Thư Hàng, lấy được tự do quý giá đó. Nhưng hôm nay tự do còn chưa cầm nóng tay đã phải tự tay giao nó ra rồi.

Loại tâm tình này, ai có thể hiểu thấu được đây?

“Thông Nương? Là cô đấy à.”

Tống Thư Hàng nói:

“Bây giờ cô đang ở đâu đấy?”

“Cứu ta, mau xuống cứu ta! Bây giờ ta đang ở trụ sở dưới lòng đất của chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà. Hiện tại trong này toàn là tà năng thế giới Cửu U, tà năng đậm đặc như dầu hỏa tràn khắp kim tự tháp. Giờ bên ngoài phòng của bọn ta toàn là tà năng Cửu U, kết giới không còn duy trì được bao lâu nữa... Mau tới cứu ta, nếu tới trễ thì ngươi không còn được thấy cây hành đáng yêu này nữa đâu.”

Thông Nương vội la lên.

Không ngờ cô lại khom lưng quỳ gối trước kẻ địch thế này, trong lòng thật khó chịu quá đi mất.

“Tà năng thế giới Cửu U? Chuyện là sao thế?”

Tống Thư Hàng nghiêm mặt hỏi, đồng thời hắn vẫy tay ra hiệu với Đông Phương Lục Tiên Tử đang đứng bên cạnh.

Thật ra không cần Tống Thư Hàng ra hiệu, khi Tống Thư Hàng nghe điện thoại thì Đông Phương Lục Tiên Tử đã nghe được cuộc đối thoại giữa hắn và Thông Nương rồi.

Cùng lúc đó Đông Phương Lục Tiên Tử đã dùng truyền âm nhập mật báo cho bộ trưởng biết.

Bộ trưởng tức tốc chạy tới chỗ Tống Thư Hàng.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Bộ trưởng hỏi dò.

“Trụ sở dưới lòng đất của chi nhánh chúng ta có chuyện rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Hiện tại trụ sở dưới lòng đất đang chìm ngập trong tà năng Cửu U.”

“Không thể nào! Tà năng Cửu U ở đâu ra mà lại nhiều như vậy chứ?”

Bộ trưởng nói.

Lúc này, Thông Nương nói qua điện thoại:

“Ta cũng không biết sự việc cụ thể thế nào, nhưng tình hình bây giờ là đang có tà năng thế giới Cửu U không ngừng tràn ra từ dưới đáy kim tự tháp. Ta đoán rất có thể những bệnh nhân được chi nhánh đưa vào dưới đáy kim tự tháp đã nhiễm phải tà năng Cửu U. Cách nhiễm phải hẳn là giống với trường hợp của người đàn ông trung niên cùng với tên to con mà chúng ta gặp lúc ở Văn Châu. Mau tới cứu ta đi, kết giới của căn phòng sắp không chịu nổi rồi, trễ nữa là chúng ta sẽ phải vĩnh biệt nhau đấy!”

Thông Nương vội la lên.

Xét về phương diện đối phó tà năng Cửu U, Tống Thư Hàng ra tay còn hiệu quả hơn cả Linh Hoàng ngũ phẩm.

Chỉ cần rễ sen do hạch tâm trong tâm khiếu chiếu ra quét một vòng, cho dù tà năng Cửu U có nhiều bao nhiêu cũng sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho hạch tâm trong cơ thể Tống Thư Hàng hết thôi. Đây cũng là nguyên do tại sao Thông Nương lại tin chắc Thư Hàng có thể cứu cô.

“Hãy chờ ta.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nhất định phải tới cứu ta đó, không được bỏ rơi ta đâu đấy.”

Thông Nương vẫn không yên tâm nên lại dặn tiếp.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Yên tâm đi, ta đi cứu cô ngay đây.”

Sau khi cúp điện thoại, Tống Thư Hàng quay qua nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử và bộ trưởng của chi nhánh số 250.

Bộ trưởng là một con đại yêu ngũ phẩm đã có năng lực hóa thành hình người.

Nhưng... hình thái nhân loại của hắn lại khá là kỳ dị. Hình người của hắn cao đến gần ba thước, phần trên có bảy cánh tay, phía dưới có tám cái chân.

Bảy tay tám chân hàng xịn luôn!

Hình người thế này... đúng là quá nát, còn không bằng hình thái yêu quái của hắn.

Hình như cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, bộ trưởng giải thích:

“Ta là Cổ Ô, bộ trưởng của chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà. Ta hóa thành hình người trong một lần đi đến một đảo nhỏ ở nước ngoài giả mạo làm thần hồi còn trẻ. Lúc ấy vì hù dọa người ta nên ta hóa ra hình thái bảy tay tám chân... Lâu dần, chính ta cũng quen với hình thái này luôn. Ha ha ha!”

Nhân lúc còn trẻ xuất ngoại du lịch một chuyến, tiện đường tìm quốc gia nào đó giả mạo thành thần đùa giỡn một chút, đây là truyền thống tốt đẹp của nhi nhánh số 250.

Nhưng theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, càng ngày càng ít người đi theo tín ngưỡng thần ma, khiến cho bộ trưởng của chi nhánh số 250 khó mà giả làm thần trong các quốc gia của nhân loại.

Bộ trưởng của ba nghìn năm trước lúc còn trẻ còn có thể đi đến Ai Cập giả làm thần, còn bộ trưởng Cổ Ô của bây giờ lúc còn trẻ chỉ có thể đến đảo nhỏ ở nước ngoài giả làm thần mà thôi.

Tống Thư Hàng:

"..."

Cổ Ô lại nói:

"Đúng là bọn ta có đặt mấy đồng tộc ở dưới đáy kim tự tháp, những đồng tộc này đều là tiểu yêu bị tà năng Cửu U lây nhiễm trước đây không lâu. Ta đưa bọn họ vào hồ tịnh hóa dưới đáy kim tự tháp, muốn mượn sức mạnh của trận pháp tịnh hóa để lọc sạch tà năng Cửu U trên người bọn họ từ từ, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện thế này. Lúc ta đưa bọn họ vào, rõ ràng cảm ứng được tà năng Cửu U trên người bọn họ cũng không mạnh. Ta tính sơ qua, dựa vào trận pháp tịnh hóa, đáng lẽ đã đủ sức lọc tà năng trên người bọn họ rồi mới đúng. Tại sao lượng tà năng lại tăng lên, thậm chí còn tràn ngập cả kim tự tháp chứ?

Tống Thư Hàng:

"Chuyện này... nói ra rất dài dòng. Thật ra chắc Đông Phương Lục tiền bối cũng có biết đôi chút rồi, đúng là sự kiện người bình thường cũng như động vật đều bị tà năng thế giới Cửu U ô nhiễm mà gần đây ta có nhắc tới trong nhóm đấy."

Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu. Cô còn biết vì chuyện này mà Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đã làm một chuyện cực kỳ liều lĩnh, đó là lấy thân thử độc, kết quả là thân thể cô ấy cũng bị tà năng thế giới Cửu U ô nhiễm, bây giờ còn đang đóng băng.

"Về sau ta phát hiện, không phải ngẫu nhiên mà những người đó bị tà năng Cửu U ô nhiễm, thật ra bọn họ bị người khác dụ dỗ đeo vào một chiếc nhẫn hoặc là thứ gì đó tương tự. Sau đó, tà năng thế giới Cửu U từ trong thứ đó sẽ tiến vào bên trong cơ thể của bọn họ, sau đó cải tạo, cường hóa thân thể của bọn họ. Trong quá trình này, tà năng sẽ trở nên càng ngày càng lớn mạnh."

Tống Thư Hàng lại nói:

"Cổ Ô bộ trưởng, ta có thể tiến vào trụ sở dưới lòng đất của chi nhánh các ngươi không? Ta phải đi cứu Thông Nương ra.”

“Ngươi có được không đấy?”

Cổ Ô hỏi.

Hắn nhìn ra, Tống Thư Hàng chỉ mới có cảnh giới tam phẩm mà thôi.

“Ta có thủ đoạn đặc biệt để đối phó tà năng Cửu U.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Lúc mọi người đang nói chuyện, hiện trường Thuế Nhân yến đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Đám yêu quái loạn hết cả lên.

Tống Thư Hàng không cần quay đầu vẫn có thể cảm ứng được khí tức tà khí Cửu U.

Có một phần tà năng thế giới Cửu U trong kim tự tháp dưới lòng đất đã thẩm thấu qua đường ngầm, tràn thẳng vào hiện trường Thuế Nhân yến.

Từng đoàn sương mù màu đen từ lòng đất thấm ra, đám sương mù này mới chỉ là năng lượng của tà năng Cửu U dưới lòng đất thấm ra mà thôi.

Sương mù ở trong đại sảnh tụ lại với nhau, cuối cùng hóa thành rất nhiều quái vật sương mù.

“Tà ma Cửu U!”

Có tiểu yêu cấp bậc hơi thấp sợ hãi hét lên.

“Không phải tà ma Cửu U... Chẳng qua là tà thú do tà năng Cửu U nồng độ cao tụ lại với nhau huyễn hóa thành mà thôi.”

Tống Thư Hàng quét mắt nhìn đám quái vật sương mù rồi nói.

Đám quái vật sương mù này thoạt nhìn rất giống như con hung thú tà năng chiếm giữ Dao Trì trong bí cảnh Dao Trì lần trước, nhưng đám tà thú do tà năng ngưng tụ ra này lại không có trí tuệ gì cả, rất dễ đối phó.

“Tà thú, hơn nữa còn là tà thú rất yếu!”

Tiểu hòa thượng Quả Quả bên cạnh Tống Thư Hàng xoa mông, nhảy ra ngoài.

Những tà thú Cửu U do sương mù hình thành này chỉ có thực lực tầm nhất phẩm. Chẳng qua là sợ năng lực ô nhiễm của tà năng thế giới Cửu U thôi, nếu không thì mỗi con yêu quái ở đây đều có thể trấn áp đám tà thú sương mù này.

“Thời của chúng ta đến rồi, ra sân thôi!”

Tiểu hòa thượng nói.

Thi và Chúc lén nhìn Tống Thư Hàng, trong mắt tràn đầy sự mong đợi.

“Mấy đứa có đối phó được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Loại cấp bậc này bọn ta dư sức đối phó.

Thi suy nghĩ một chút rồi nói.

“Vậy ở đây giao cho mấy đứa đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Dù sao ở đây còn có mấy người Đông Phương Lục Tiên Tử, cam đoan ba đứa nhóc này sẽ không sao cả.

“Cổ Ô bộ trưởng, xin hãy nói cho ta biết đường ngầm đi xuống dưới lòng đất ở đâu vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Cổ Ô bộ trưởng bảy tay tám chân cười khổ nói:

“Để ta mang ngươi đi, không ngờ mọi việc lại thành ra thế này.”

Vốn dĩ trụ sở dưới lòng đất là bí mật của chi nhánh, chỉ có thành viên của tổ chức mới được đi vào.

Nhưng bây giờ... Cổ Ô bộ trưởng không thể nào từ chối Tống Thư Hàng được.

Vừa tiến vào đường ngầm, khí tức tà năng Cửu U đã ập vào mặt.

Cổ Ô bộ trưởng là đại yêu ngũ phẩm, chỉ cần mở hộ thuẫn ra là có thể ngăn chặn sự ăn mòn của tà năng Cửu U.

Còn bên cạnh Tống Thư Hàng thì có một người que thân rắn màu vàng bay lên, người que thân rắn cuốn lấy Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức hộ thể, vạn tà bất xâm!

Cổ Ô bộ trưởng kinh ngạc nhìn ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng. Sức mạnh công đức thật nồng đậm, chẳng lẽ thanh niên nhân loại này là vị đại năng nào đó của Phật môn chuyển thế sao?

Chỉ một lát sau...

Hai người tiến vào trụ sở kim tử tháp trong thế giới dưới lòng đất.

Diệp Tư thông qua Tống Thư Hàng, duy trì trạng thái cảnh giác.

Lúc này, toàn bộ không gian dưới lòng đất đã biến thành một vùng đen sì. Hơn một nữa kim tự tháp đã ngập trong tà năng Cửu U đen đặc như dầu hỏa... chỉ còn lộ ra đỉnh tháp. Hơn nữa tà năng giống như thủy triều dâng vậy, mỗi một giây trôi qua, tà năng Cửu U lại tăng lên một chút.

“Sao lại kinh khủng đến mức này chứ?”

Sắc mặt của Cổ Ô bộ trưởng càng ngày càng khó coi.

Lượng tà năng Cửu U dưới lòng đất còn khổng lồ hơn cả tưởng tượng của hắn. Hắn chỉ có thực lực cấp bậc ngũ phẩm, đâu thể nào xua tan lọc sạch được hết một lượng tà năng Cửu U khổng lồ thế này.

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta đi vào cứu người thôi. Cứu xong phải lập tức rút lui, nơi này không thể ở lâu.”

Cổ Ô nói với vẻ vô cùng căng thẳng.

Một khi đi ra, việc đầu tiên hắn phải làm là khởi động trận pháp của trụ sở chi nhánh số 250, đóng kín toàn bộ không gian dưới lòng đất này lại.

Nếu không, để đống tà năng Cửu U kinh khủng này tràn ra, lan về khu Giang Nam thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó bước lên cầu treo chạy về phía cửa vào ở đỉnh kim tự tháp.

...

Khi hai người mới chạy đến một nửa... Đột nhiên dưới cầu treo bỗng xuất hiện một nắm đấm cực lớn, bất ngờ tấn công bọn họ.

Cả Quả đấm đều do tà năng thế giới Cửu U tạo thành, lóe sáng như kim loại, có mấy phần giống với bàn tay kim loại đã tấn công thế giới Kim Liên của Nho gia hồi trước, nhưng về sức mạnh thì lại yếu hơn rất nhiều.

Tống Thư Hàng có Diệp Tư nhắc nhở nên kịp thời phát hiện ra Quả đấm đánh lén.

Nhưng Cổ Ô bộ trưởng lại không phát hiện ra.

“Cẩn thận!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Lúc này, nắm đấm chỉ còn cách Cổ Ô bộ trưởng mười thước.

Chương 884: Thông Nương Khô Héo Rồi...

Nắm đấm do tà năng Cửu U ngưng tụ này lựa thời gian đánh lén rất chuẩn.

Cũng may có Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở, vả lại bản thân Cổ Ô bộ trưởng cũng luôn đề cao cảnh giác, nên khi nắm đấm tà năng Cửu U áp sát đến phạm vị mười thước thì Cổ Ô bộ trưởng lập tức ra tay.

“Hây!”

Hắn hét lên một tiếng, vung bảy cánh tay nhắm ngay nắm đấm tà năng Cửu U.

Trong lòng mỗi bàn tay của Cổ Ô bộ trưởng đều có một cái lỗ tròn, trong lỗ tròn bỗng phun ra chất nhầy màu xanh sẫm. Loại chất nhầy này có tác dụng ăn mòn cực mạnh, vừa mới đụng vào tà năng thế giới Cửu U thì hai thứ đã hòa lẫn vào nhau.

Ngay cả nắm đấm do tà năng Cửu U ngưng tụ thành cũng không thoát khỏi tác dụng ăn mòn của chất nhầy xanh sẫm. Trong mười thước ngắn ngủi, nắm đấm do tà năng Cửu U ngưng tụ thành đã bị ăn mòn chỉ còn lại cỡ quả bóng, cuối cùng bị Cổ Ô bộ trưởng đạp một cước nát bấy.

Cũng không biết bản thể của Cổ Ô bộ trưởng là cái gì, chất nhầy màu xanh sẫm có tính ăn mòn được phun ra vừa rồi là năng lực thiên phú của hắn hay là pháp thuật sau này mới tu luyện ra đây?

“Thư Hàng tiểu hữu, đi mau đi. Ta nghĩ đây mới chỉ là công kích thăm dò của tà năng Cửu U thôi, đợt công kích tiếp theo khẳng định không dễ ứng phó vậy đâu. Chúng ta mau đi vào mang mấy người Thông Nương ra ngoài trước đã.”

Cổ Ô bộ trưởng nói.

Hắn có dự cảm xấu.

Lúc mới tiến vào trụ sở dưới lòng đất, hắn đã cảm ứng được mình không thể phi hành trong trụ sở dưới lòng đất.

Trong trụ sở dưới lòng đất của chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà có pháp thuật cấm không.

Nhưng thân là bộ trưởng của chi nhánh, trên người hắn có mang một mặt dây đeo có ký hiệu bộ trưởng. Chỉ cần mang theo mặt dây đeo này, cho dù khởi động trận pháp cấm không thì hắn vẫn có quyền hạn phi hành trên không trung.

Bây giờ mặt dây đeo vẫn còn trên người hắn, nhưng hắn lại không thể nào phi hành được.

Trong lòng Cổ Ô bộ trưởng đang rất lo lắng. Bởi vì ngoài pháp thuật cấm không, trong kim tự tháp còn có một bộ hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh. Nếu bộ hệ thống phòng ngự này cũng rơi vào trong tay đối phương, một khi bị khởi động thì sẽ phiền to.

...

Cũng may hệ thống phòng ngự vẫn chưa bị khởi động.

Cổ Ô bộ trưởng và Tống Thư Hàng thuận lợi tiến vào trong kim tự tháp, bộ trưởng thở phào nhẹ nhõm nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta đi phòng khách chữ thiên số 33, hẳn là hai người Thông Nương đang ở nơi đó.”

Sau khi tiến vào trong kim tự tháp, tà năng thế giới Cửu U càng ngày càng nồng đậm.

Trên mặt đất, tà năng Cửu U đen sì đã cao hơn nửa người.

Cổ Ô bộ trưởng phát động hộ thuẫn phòng ngự trên người đến cực hạn. Hắn đi trước dẫn đường, Tống Thư Hàng theo sát phía sau.

Ánh sáng công đức cụ thể hóa trên người Tống Thư Hàng bảo vệ hắn rất kín kẽ, một giọt nước cũng không lọt, hiệu quả còn tốt hơn cả hộ thuẫn.

...

“Đến rồi, trước mặt chính là phòng khách chữ thiên số 33.”

Cổ Ô bộ trưởng nói.

Hắn có thể cảm ứng được bọn Thông Nương đang ở trong căn phòng này.

Kết giới của căn phòng đã bị ăn mòn hoàn toàn, cũng không biết bọn Thông Nương ở trong đấy bây giờ thế nào rồi.

Hai người nhanh chóng chạy tới căn phòng kia...

Đang chạy một mạch, đột nhiên thân thể Cổ Ô bộ trưởng bỗng biến đâu mất tăm.

“Thư Hàng cẩn thận, chỗ này có cái hố! Chết tiệt, toàn bộ mặt đất của kim tự tháp đều bị ăn mòn hết rồi...”

Tiếng của Cổ Ô bộ trưởng từ dưới đống tà năng Cửu U như dầu hỏa truyền ra.

Thanh âm càng ngày càng xa... Cái hố này rất sâu.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này Diệp Tư đề nghị:

“Thư Hàng, sử dụng Kim Cương Phục Ma Quyền xua tan tà năng Cửu U trước mặt đi, nếu không coi chừng ngươi cũng rơi xuống hố đấy.”

Do tà năng Cửu U đậm đặc ảnh hưởng, năng lực dò xét của tinh thần lực cũng bị hạn chế, ngay cả Diệp Tư cũng không thể cảm ứng được trên mặt đất có hố hay không.

Tống Thư Hàng làm theo lời Diệp Tư, vung quyền sử dụng Kim Cương Phục Ma Quyền. Ánh sáng công đức cụ thể hóa trên người hắn cũng hóa thành hình một vị lực sĩ Kim Cang, phối hợp vung quyền với hắn. Tiếng tụng kinh vang lên từng hồi, trong hư không hư ảnh kim liên huyễn hóa ra rồi lại tan biến.

Kim Cương Phục Ma Quyền có hiệu quả phá tà cực mạnh, tà năng Cửu U trước mặt Tống Thư Hàng tạm thời bị quét sạch.

Không có tà năng Cửu U che đậy, lúc này Tống Thư Hàng và Diệp Tư phát hiện, toàn bộ đoạn đường gần mười thước từ chỗ hắn đứng đến căn phòng mà Thông Nương đang ở đều đã bị tà năng Cửu U ăn mòn. Phía dưới toàn là tà năng Cửu U đậm đặc, không thấy thân ảnh Cổ Ô bộ trưởng mới rơi xuống đâu cả.

“Cổ Ô bộ trưởng, ngươi không sao chứ?”

Tống Thư Hàng kêu lên.

“Ta không sao, ta đang cố đi lên cho nhanh đây.”

Tiếng của Cổ Ô bộ trưởng truyền tới từ độ sâu hơn hai mươi thước phía dưới:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đi cứu bọn Thông Nương trước đi, sau đó chúng ta sẽ gặp nhau ở chỗ cửa kim tự tháp.”

“Ngươi phải cẩn thận đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sau đó hắn lui về sau mấy bước, vận chuyển Thiên Hành Kiện, thân pháp phiên bản update của Quân Tử Vạn Lý Hành, trong nháy mắt đã bùng nổ tốc độ mạnh mẽ, vượt qua khoảng cách gần mười thước, một đường xông tới căn phòng hai người Thông Nương đang ở.

Cửa phòng vốn làm bằng gỗ, nhưng do bị tà năng Cửu U ăn mòn nên giờ rất yếu ớt.

Tống Thư Hàng chỉ đụng nhẹ một cái đã tông thẳng vào trong phòng.

Trong phòng, bởi vì kết giới đã bị phá nên lượng tà năng Cửu U tràn vào phòng hiện đã cao hơn nửa người.

Thân thể nữ yêu đang dán chặt trên trần nhà như một con nhện để né tránh tà năng Cửu U.

Về phần Thông Nương... cô vẫn còn trên mặt đất. Lúc này Thông Nương đã hiện ra nguyên hình, biến thành một cây hành xanh mọc trên Ngộ Đạo Thạch.

“Thông Nương, cô không sao chứ? Cô còn tỉnh táo không đấy?”

Nữ yêu lo lắng hỏi.

“Ta vẫn ổn, nhưng mà thân thể bắt đầu mất khống chế rồi.”

Thông Nương buồn bực nói.

Lúc này trên thân hành màu xanh biếc đã có một tia năng lượng đen kịt len lỏi vào, đây là đặc trưng khi bị tà năng thế giới Cửu U ô nhiễm.

Trước đó, lúc kết giới của căn phòng bị phá, tà năng Cửu U tràn vào phòng, cô và nữ yêu chỉ có thể bị động bò lên chỗ cao.

Có điều theo tà năng Cửu U càng ngày càng dâng cao, nữ yêu còn có thể bám chặt trần nhà giống như một con nhện, nhưng

Thông Nương lại không có loại bản lĩnh này. Cuối cùng, cô nhất thời bất cẩn bị tà năng Cửu U ăn mòn.

Cũng may phần rễ của cô đâm vào trong Ngộ Đạo Thạch, Ngộ Đạo Thạch này Quả là thần kỳ, ngay cả tà năng Cửu U cũng không thể xâm nhập vào trong đó. Phần rễ của Thông Nương được Ngộ Đạo Thạch bảo vệ nên ý thức của cô vẫn còn tỉnh táo, bình an vô sự.

Nhưng thân thể cô lại bị mất khống chế, cứ đi loanh quanh khắp phòng.

“Sao Tống Thư Hàng còn chưa tới nữa?”

Thông Nương thầm nghĩ.

Ngay lúc cô nghĩ như vậy, cửa phòng yếu ớt đã bị người tông vào.

Tống Thư Hàng lấp lánh kim quang tông thẳng vào phòng, thuận thế lăn một vòng trên mặt đất, sau đó đứng lên.

“Yo, Thông Nương.”

Tống Thư Hàng vẫy tay chào Thông Nương ở trên mặt đất:

“Ta tới cứu cô đây.”

Thông Nương mừng rơi nước mắt:

“Thư Hàng, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!”

Từ khi biết Tống Thư Hàng đến bây giờ, lần đầu tiên cô phát cụ thể hóa ra Tống Thư Hàng cũng có lúc ngầu đến thế. Ví dụ như mới vừa rồi chẳng hạn, hắn tông cửa phòng lăn vào, tư thế cực cool ngầu luôn.

“Cô không sao chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không được ổn cho lắm.”

Đang nói chuyện, Thông Nương bỗng vọt tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó... cô vung Quả đấm nhỏ, hăng hái tấn công vào cẳng chân của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thông Nương càng đánh càng ra sức, nhìn cô giống như các tuyển thủ Muay Thái đang đánh bao cát vậy. Hết đánh bên trái lại đánh bên phải, lên cùi chỏ, thỉnh thoảng còn đá vòng cầu nữa chứ.

Sau đó lại đi vòng ra đằng sau Tống Thư Hàng, công kích mặt sau bắp chân.

Đánh một hồi lại trở về phía trước, nhảy vọt lên công kích đầu gối Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng nhận ra trạng thái của Thông Nương không được bình thường.

“Cô bị tà năng Cửu U ô nhiễm rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, rốt cuộc ngươi cũng phát hiện rồi. Cũng may phần rễ của ta được bảo vệ nên tà năng Cửu U mới không thể xâm nhập vào phần rễ. Mau nghĩ cách cứu ta đi.”

Thông Nương vui vẻ trả lời.

Công kích Tống Thư Hàng ngay trước mặt thế này, cô thấy mình sướng không chịu nổi.

Từ trước tới giờ cô chưa từng được đánh... bắp chân của Tống Thư Hàng sướng như thế.

Tiếc là bây giờ cô đang ở hình thái yêu quái, chỉ là một cây hành nhỏ nên ra quyền chẳng có uy lực gì cả. Nếu không, một bộ liên hoàn quyền thế này ít nhất có thể đánh gãy xương cẳng chân của Tống Thư Hàng rồi!

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ yêu đang bám trên trần nhà, hắn vẫy tay chào đối phương:

“Xin chào.”

“Xin chào Thư Hàng tiên sinh.”

Nữ yêu chào lại.

Nói thật, ngay khi Tống Thư Hàng tiến vào, cô hơi bị giật mình.

Tầng ánh sáng công đức cụ thể hóa trên người Tống Thư Hàng quá sáng chói, chói mù cả mắt cô. Theo cô biết, trong tu chân giới bây giờ, số người có cấp bậc ánh sáng công đức cỡ này không vượt quá mười đầu ngón tay.

Người này có ánh sáng công đức mạnh mẽ như vậy, thảo nào

Thông Nương lại nhờ hắn tới cứu mạng. Có lẽ đối phương thật sự có thể mang bọn cô bình an ra ngoài.

“Các cô chờ một chút, để ta xử lý tà năng Cửu U ở đây trước đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Cách cứu người của Thư Hàng không phải là mang Thông Nương và nữ yêu ra khỏi kim tự tháp.

Từ khi tiến vào trụ sở dưới lòng đất của chi nhánh số 250 thuộc tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà, hạch tâm trong tâm khiếu hắn đã rục rịch muốn hành động.

Hoa sen hạch tâm đã đói khát khó nhịn rồi.

Bây giờ đã xác nhận Thông Nương bình an vô sự, Tống Thư Hàng lập tức phê duyệt thỉnh cầu nhập tiệc của hạch tâm.

Vừa mới được Tống Thư Hàng cho phép, hạch tâm đã vội vàng phóng hình chiếu hoa sen ra.

Hình chiếu hoa sen thánh khiết xuất hiện trước ngực Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, mấy chục vạn sợi rễ thon dài từ trong hoa sen bắn ra, đâm vào khắp các ngõ ngách trong phòng.

Chỉ mới hai giây, tà năng Cửu U trong phòng đã biến mất tăm với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Nhưng đối với hạch tâm mà nói, lượng tà năng Cửu U trong phòng còn không được tính là món khai vị nữa.

Mấy chục vạn rễ sen đâm xuyên qua vách tường chui ra ngoài, tiến vào khắp nơi trong kim tự tháp, tham lam hấp thu càng nhiều tà năng Cửu U hơn nữa.

Tống Thư Hàng lại vỗ nhẹ ngực mình:

“Phân ra một sợi rễ, giải quyết tà năng Cửu U trong cơ thể Thông Nương trước đã.”

Lúc này Thông Nương đã chuyển sang tấn công cái chân khác của Tống Thư Hàng, đánh rất hăng.

Nghe được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, trong hư không có một sợi rễ trong suốt vòng tới đâm vào trong thân thể Thông

Nương.

Chỉ trong nháy mắt, tà năng Cửu U trong thân thể Thông Nương đã bị hút đi.

Sau đó… thân thể Thông Nương dần khô héo đi.

“Thư Hàng.”

Thông Nương ủ rũ nói:

“Ngươi đang nhân cơ hội trả thù ta đúng không?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Chương 885: Mắt Trái Của Người Que

“Cô nghĩ nhiều rồi, tại sao ta phải trả thù cô chứ? Bởi vì cô đánh bắp chân của ta sao?”

Tống Thư Hàng bật cười nói:

“Nói thật nhé, cô đánh thế chẳng đủ sức làm rớt một cọng lông chân của ta nữa, công kích của cô không đáng để ta trả thù.”

Thông Nương:

“...”

Thật ra chủ yếu là do thực lực của Thông Nương khá yếu, sau khi thân thể bị tà năng Cửu U xâm nhập, chỉ trong thời gian ngắn đã bị cải tạo và đồng hóa hoàn toàn.

Thật ra trước đó, bộ phận mầm hành của cô đã hoàn toàn bị ô nhiễm, trở thành trạng thái tương tự như tà ma Cửu U rồi.

Vậy nên lúc rễ sen do hạch tâm chiếu ra rút hết tà năng Cửu U trong thân thể cô đi, thân thể Thông Nương mất tất cả năng lượng nên đương nhiên sẽ khô héo.

Song như đã nói trước đó, cũng may phần rễ của cô cắm vào trong Ngộ Đạo Thạch, nếu không thì lần này cô đã xong đời rồi.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, chọt thân thể khô héo của Thông Nương mấy cái:

“Đã khô héo hết rồi, Thông Nương, bây giờ cô cảm thấy thế nào?”

“Ta cảm thấy chắc mình còn chữa được đó.”

Thông Nương nói.

Thân thể nhanh chóng khô héo Quả thực quá tàn khốc, cô trơ mắt nhìn mầm hành của mình khô héo chỉ trong nháy mắt, giống như là một nhân loại nhìn bản thân mới đó còn trẻ trung thanh xuân trong nháy mắt đã biến thành bộ dạng già nua tóc bạc trắng vậy.

“Tưới chút nước vào thử xem có tươi lại được không nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư nói:

“Ta thấy vô dụng thôi, mầm hành của Thông Nương đã hoàn toàn mất đi sự sống, hết cứu rồi.”

“Vậy... hay là cắt bỏ đi nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đừng làm vậy mà, trước tiên cứ thử cho ta một Trì Dũ thuật xem sao đã, nói không chừng có thể cứu lại thì sao?”

Thông Nương vội la lên.

Chuyện cô sợ nhất chính là cái này, nếu mầm hành bị cắt bỏ thì phải mất rất lâu rất lâu mới mọc ra lại được.

Thẳng tay cắt bỏ mầm hành khác với hành ra khỏi vỏ. Cái trước là cắt bỏ đến tận gốc, phải mọc lại lần nữa. Còn cái sau chỉ là lột bỏ một tầng vỏ ngoài mà thôi, cũng không trở ngại đến việc Thông Nương tiếp tục bán manh.

“Được rồi, vậy trước tiên cứ cho một Trì Dũ thuật xem sao.”

Tống Thư Hàng kích hoạt Trì Dũ thuật trên chiếc nhẫn đồng cổ, thả lên trên người Thông Nương.

Ánh sáng của Trì Dũ thuật bao quanh Thông Nương.

“Thật thoải mái~ có cảm giác rồi này, mầm hành đang khôi phục sức sống!”

Thông Nương hạnh phúc hô lên. Cô cảm giác hình như mầm hành khô héo của mình có dấu hiệu hồi phục.

Khi ánh sáng của Trì Dũ thuật tiêu tán...

Tống Thư Hàng nhìn Thông Nương vẫn còn khô héo:

“Không được, vẫn còn khô héo.”

“Đừng bỏ cuộc mà! Nhất định là do Trì Dũ thuật của ngươi quá yếu, thử đổi một Trì Dũ thuật mạnh hơn xem sao.”

Thông Nương nói:

“Vừa rồi ta cảm có cảm giác mầm hành của ta đang khôi phục thật mà.”

“Vậy thì để ta thử xem.”

Tiếng của Diệp Tư vang lên, sau đó cái tay nhỏ nhắn của cô chui từ chỗ ngực Tống Thư Hàng ra, đặt trên người Thông Nương.

Một đạo Trì Dũ thuật độc môn có nguồn gốc từ Bích Thủy Các thượng cổ phủ lên người Thông Nương.

Lần này, Thông Nương cảm giác toàn thân vô cùng thoải mái như đang ngâm trong suối nước nóng vậy, cô cứ ngỡ mình đang ở trên thiên đường chứ.

“Quả nhiên vẫn là Trì Dũ thuật của Diệp Tư sư tỷ lợi hại, Tống Thư Hàng ngươi đúng là đồ cùi bắp, Trì Dũ thuật của ngươi ăn hại quá đi mất.”

Thông Nương hưởng thụ Trì Dũ thuật của Diệp Tư, đồng thời còn không quên nói móc đá xoáy Tống Thư Hàng mấy câu.

“Coi chừng ta cắt mầm hành của cô bây giờ.”

Tống Thư Hàng uy hiếp.

Thông Nương lập tức lật mắt nhận sai ngay:

“Xin lỗi... ta vui quá nên lỡ lời.”

Nữ yêu bám trên trần nhà:

“...”

Diệp Tư thi triển Trì Dũ thuật xong, tay nhỏ lại rút về.

“Ha ha ha ha, ta cảm thấy toàn thân tràn đầy sức sống, hồi sinh rồi!”

Thông Nương cười to, tiếp đó dưới đáy Ngộ Đạo Thạch lại mọc ra chân nhỏ đứng lên.

“Nhưng mà mầm hành của cô vẫn khô héo như cũ, không có vẻ gì là khôi phục cả.”

Tống Thư Hàng giơ tay chọt vào mầm hành của Thông Nương.

“Nhất định là ngươi nhìn lầm rồi, ta cảm giác mầm hành của ta đã hồi sinh lại, cả người ta đều tràn đầy lực lượng.”

Dứt lời, Thông Nương còn nhảy mấy cái để chứng tỏ bây giờ cô rất khỏe.

Nhưng ngay lúc cô đang nhảy nhót thì... mầm hành khô héo trên Ngộ Đạo Thạch bỗng rụng xuống.

Rụng xuống...

Tiếng phịch vang lên, mầm hành rụng khỏi Ngộ Đạo Thạch, rơi xuống đất.

Thông Nương cứng người, mặt thì dại ra.

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng vui vẻ:

“Lúc nãy cứ để ta cắt bỏ luôn cho rồi.”

“Sao lại thế này chứ???”

Thông Nương nhìn mầm hành khô héo rơi dưới đất, khổ sở kêu lên.

Lúc này đầu của Diệp Tư chui từ ngực Tống Thư Hàng ra, nhìn về phía Thông Nương.

Một lát sau...

“Ta hiểu rồi.”

Diệp Tư nói:

“Sau khi được Trì Dũ thuật của ta chữa trị, mầm hành của Thông Nương đã mọc ra chồi non mới. Trường hợp này cũng như khi con người thay răng vậy, chồi non mới mọc ra chen lấn với mầm hành già, vì vậy mầm hành già sẽ rụng xuống thôi.”

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn nâng Ngộ Đạo Thạch lên quan sát thật kỹ. quả nhiên... Ở trên phần đầu của Ngộ Đạo Thạch có một chồi xanh nho nhỏ nhú đầu ra.

Đây cũng là lý do tại sao Thông Nương lại cảm thấy mầm hành hồi sinh, thân thể tràn đầy sức sống. Không phải thân thể khô héo của cô khôi phục, mà là bản năng của cô đã từ bỏ mầm hành già chết héo, mọc ra lại chồi mới.

Thông Nương:

“...”

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng nhịn không được lại cười tiếp.

“Đáng ghét, ngươi còn cười được à? Nếu không phải vì ngươi thì ta đâu có trốn vào trong cái kim tự tháp này. Nếu như ta không trốn tới đây thì đâu có bị tà năng Cửu U ăn mòn, mầm hành của ta cũng sẽ không chết lần nữa.”

Thông Nương nghiến răng nghiến lợi nói.

“Cho nên... Cô đang trách ta đấy à?”

Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn mở túi thu nhỏ một tấc ra:

“Thông Nương, chào mừng cô trở về.”

“Tự do của ta ~~”

Thông Nương kêu lên đầy bi thương.

Sau đó... tự do của cô cùng với Ngộ Đạo Thạch đều bị Tống Thư Hàng nhét vào trong túi thu nhỏ một tấc.

...

Xử lý Thông Nương xong, Tống Thư Hàng lại phân tâm cảm ứng hạch tâm trong tâm khiếu.

Hoa sen vẫn đang không ngừng hấp thu tà năng Cửu U, tà năng Cửu U hấp thu lần này có độ tinh thuần sánh ngang với con hung thú tà năng trong Thiên Giới Dao Trì hồi trước.

Nếu hấp thu hết toàn bộ tà năng Cửu U trong kim tự tháp, không chừng thế giới hạch tâm trong cơ thể hắn có thể mở rộng ra thêm một chút nhỉ?

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong đầu.

Tiếp đó hắn ngẩng đầu nhìn nữ yêu còn bám trên trên trần nhà.

“Đạo hữu, tà năng Cửu U trong phòng đã bị ta lọc sạch hết rồi, cô xuống đây đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đã an toàn rồi sao?”

Nữ yêu kia lên tiếng hỏi.

“Ừ, ta bảo đảm.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nghe vậy nữ yêu mới chịu rời khỏi trần nhà đi xuống:

“Cảm ơn.”

“Có gì đâu, chút chuyện nhỏ thôi mà.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Ta cũng phải cám ơn cô nữa, cô đã giúp ta chăm sóc Thông Nương.”

Đang nói chuyện, Thông Nương lại thò chồi non nhỏ của mình từ trong túi thu nhỏ một tấc ra nói:

“À đúng rồi, Tống Thư Hàng này, trên người ngươi còn hạt sen Quân Tử Kim Liên nào không?”

“Hửm? Cô đã ăn hạt sen rồi mà?”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Không phải ta muốn, ta đang hỏi giúp cô ấy thôi.”

Thông Nương nói.

Nữ yêu nhìn Thông Nương đầy cảm kích, sau đó quay qua nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng đạo hữu, người muốn hạt sen là ta. Nếu như trên người ngươi còn dư hạt sen Quân Tử Kim Liên thì có thể bán cho ta một hạt được không?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi nữ yêu:

“Ta cảm ứng được sinh cơ trên người cô rất tràn trề, tại sao lại cần hạt sen chứ?”

“Thật ra ta muốn mua hạt sen cho một người bạn thân của ta. Cô ấy là một con tước yêu, cảnh giới của cô ấy mãi vẫn không có đột phá, hiện tại thọ nguyên không còn nhiều nữa.”

Nữ yêu thở dài đáp.

Tống Thư Hàng nhíu mày, tước yêu? Thọ nguyên không nhiều? Thật trùng hợp, con tước yêu tiểu Thải mà hắn cứu khỏi tay người bắt yêu cũng không còn bao nhiêu thọ nguyên.

“Bạn tốt tước yêu mà ngươi nói có tên là Tiểu Thải đúng không?”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Ơ? Thư Hàng đạo hữu biết Tiểu Thải à?”

Nữ yêu kinh ngạc hỏi lại.

“Nói sao đây nhỉ, coi như là có duyên gặp qua một lần đi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Đúng là ta vẫn còn hạt sen Quân Tử Kim Liên, nhưng mà cô định lấy cái gì để đổi?”

“Nếu như Tống Thư Hàng đạo hữu bằng lòng trao đổi, ta nguyện ý bỏ ra tất cả của cải và bảo vật mà ta cất giữ. Ta có thể mang Tống Thư Hàng đạo hữu đi đến bảo khố của ta, tất cả đều giao cho ngươi hết.”

Nữ yêu kiên định nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Không ngờ con tước yêu Tiểu Thải ngốc nghếch kia lại có được một người bạn thế này... âu cũng là người ngốc có phúc của người ngốc.

“Thành giao, nhưng mà... ta không cần tất cả của cải và bảo tàng của cô, chúng ta giao dịch công bằng là được rồi.”

Tống Thư Hàng cười chỉ vào nữ yêu:

“Ta cảm giác được trên người cô có một bảo vật đang hấp dẫn ta.”

“Trên người ta có bảo vật ư?”

Nữ yêu tò mò đưa tay vào trong ngực tìm.

Sau đó, cô lấy ra một hạt màu vàng. Đây chính là hạt châu màu vàng mà tước yêu Tiểu Thải tặng cho cô và Thông Nương mỗi người một hạt lúc chia tay.

Lúc này, đầu của Diệp Tư lại chui từ bả vai Tống Thư Hàng ra. Cô ngắm nghía hạt châu màu vàng một hồi, sau đó dụng ý thức truyền âm cho Tống Thư Hàng:

“Viên xá lợi!”

Khi cao tăng đắc đạo tọa hóa, đại công đức, đại trí tuệ, đại từ bi mà cao tăng tích được lúc còn sống sẽ ngưng tụ ra viên xá lợi. Vật này rất hiếm thấy, không phải vị cao tăng nào lúc tọa hóa cũng ngưng tụ ra viên xá lợi, tỷ lệ xuất hiện rất thấp.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó nói với nữ yêu:

“Vật này được gọi là viên xá lợi, là bảo vật hiếm thấy, vậy cô có bằng lòng dùng nó trao đổi với ta không?”

“Đương nhiên là bằng lòng!”

Nữ yêu vội vàng đưa viên xá lợi cho Tống Thư Hàng.

“Thành giao.”

Tống Thư Hàng nhận lấy viên xá lợi, sau đó lấy một hạt sen Quân Tử Kim Liên ra giao cho nữ yêu.

Nữ yêu mừng rỡ vô cùng, cô cũng không ngờ mình lại lấy được hạt sen Quân Tử Kim Liên dễ dàng như vậy.

“Cám ơn Thư Hàng đạo hữu.”

Nữ yêu cảm kích nói.

“Không có gì, chúng ta giao dịch công bằng mà.”

Tống Thư Hàng cười nói, dứt lời hắn ném viên xá lợi lên cao.

Người que thân rắn bao quanh người hắn bỗng chủ động đưa tay nhận lấy viên xá lợi.

Thật ra mới vừa rồi là do ánh sáng công đức trên người tác động, vậy nên Tống Thư Hàng mới cảm ứng được trên người nữ yêu có bảo vật.

Hình như giữa viên xá lợi và ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng có sinh ra một lực hút nào đó.

Vì vậy sau khi lấy được viên xá lợi, Tống Thư Hàng lập tức thử để nó dung nhập vào ánh sáng công đức, để xem có thể khiến ánh sáng công đức sinh ra dị biến hay không.

Sau khi nhận được viên xá lợi, người que ánh sáng công đức đã làm một động tác mà Tống Thư Hàng không thể nào ngờ.

Nó cầm lấy viên xá lợi, ấn ngay vào cái mặt tròn vo của mình.

Bẹp, viên xá lợi khảm vào má trái của người que, thoạt nhìn giống hệt con mắt trái của nó vậy.

Chương 886: Sau Khi Có Một Đôi Mắt, Lập Tức Sinh Ra Biến Hóa!

Tống Thư Hàng:

“...”

Mặc dù ánh sáng công đức của hắn và viên xá lợi sinh ra cộng hưởng, nhưng một người que thân rắn cụ thể hóa lại khảm viên xá lợi lên mặt làm con mắt như thế không được bình thường lắm đâu nhé.

Sau khi gắn con mắt xá lợi vào, người que thân rắn lại xoay đầu qua lại, hình như là đang thích ứng với bộ phận mới. Con mắt trái mới được gắn vào tỏa sáng lấp lánh, chẳng biết có chức năng đặc biệt gì không nữa.

Không biết có phải ảo giác hay không mà hình như sau khi có thêm một con mắt trái, người que ánh sáng công đức có vẻ sinh động hơn rất nhiều.

Diệp Tư:

“Ánh sáng công đức của ngươi độc đáo thật đấy... Có điều gắn viên xá lợi vào thế này, nó còn trở lại trong cơ thể ngươi được không đấy?”

Dù sao con mắt này cũng chỉ là đồ thêm vào, khi người que ánh sáng công đức lùi vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, con mắt trái này có rớt ra không?

Tống Thư Hàng:

“Chắc không đâu, ta có thể cảm giác được con mắt trái này đã hòa làm một thể với người que rồi.”

Dứt lời, hắn thử hạ một mệnh lệnh cho người que ánh sáng công đức. Vù một cái, người que ánh sáng công đức lập tức lui vào trong cơ thể hắn, vù cái nữa, nó lại xuất hiện trở lại.

Con mắt trái mới gắn vào vẫn đang tỏa sáng lấp lánh, không hề gây trở ngại gì cả.

“Thú vị thật đấy!”

Diệp Tư nói.

“Tiếc là chỉ có một con mắt trái, nhìn không được tự nhiên lắm.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu những người mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD) nhìn thấy thế này sẽ rất khó chịu, hận không thể gắn thêm mắt phải cho người que.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ như vậy... người que trên đỉnh đầu đột nhiên động đậy. Cánh tay như cây gậy tròn linh hoạt luồn vào trong ngực Tống Thư Hàng, thò vào trong túi thu nhỏ một tấc.

Ngay sau đó, Ngộ Đạo Thạch cùng với Thông Nương bị nó móc ra.

“Làm gì đấy, làm gì đấy???”

Thông Nương kinh hoảng kêu to.

Chỉ thấy người que ánh sáng công đức giơ Ngộ Đạo Thạch kèm với Thông Nương lên, sau đó vỗ thẳng vào mặt mình không chút do dự...

Đừng nói là muốn lấy Ngộ Đạo Thạch làm mắt phải nhé?

Đùa gì thế!

Mắt trái là viên xá lợi to như viên trân châu nhỏ, nếu gắn Ngộ Đạo Thạch lớn bằng Quả đấm làm mắt phải, vậy chẳng phải là thành mắt lớn mắt nhỏ à? Mấy người mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thấy sẽ càng khó chịu hơn đó.

Hơn nữa Ngộ Đạo Thạch đã dính chùm với Thông Nương, nếu gắn Ngộ Đạo Thạch vào thì Thông Nương phải làm sao đây?

Thông Nương ở nhờ trong mắt phải? Sau đó mầm hành của Thông Nương lại mọc ra từ trong mắt phải?

Thế thì quái gở lắm luôn á.

“Mau dừng lại!”

Tống Thư Hàng nói:

“Không được khảm cả viên đá vào, nhìn kỳ lắm...”

Người que ánh sáng công đức ngừng lại.

Thông Nương thở phào nhẹ nhõm. Thật đáng sợ, suýt chút nữa thì bị nhét vào trên mặt người que, biến thành con mắt phải rồi.

Nhưng mà Thông Nương chỉ mới thở phào được một nửa, một cánh tay khác của người que ánh sáng công đức bỗng duỗi tới móc vào vị trí mầm hành nhỏ bé của Thông Nương.

Cũng không biết nó móc kiểu gì mà cuối cùng lại mò ra được một viên xá lợi tỏa sáng lấp lánh từ trên người Thông Nương.

Tống Thư Hàng vẫn luôn hoài nghi có lẽ Thông Nương có một một cái không gian tùy thân. Bởi vì mỗi lần Thông Nương biến thành hình người, cô cất giấu rất nhiều thứ trên người, sau đó khi cô biến lại thành cây hành thì những thứ mà cô giấu lại không hề rơi ra.

Hơn nữa, cho dù mầm hành của Thông Nương có bị cắt đứt, nhưng những thứ mà cô cất giấu lúc ở hình người vẫn không rơi ra. Cũng giống như bây giờ, mầm hành của Thông Nương chết héo, cả người đều rúc lại trong Ngộ Đạo Thạch, vậy mà trên người cô vẫn còn cất giấu một viên xá lợi. Ai có thể nói cho hắn biết, viên xá lợi này được giấu ở chỗ nào không?

Chắc không thể nào giấu trong Ngộ Đạo Thạch đâu nhỉ?

“Đây là đồ của ta, của ta mà!”

Thông Nương kêu to lên, đồng thời cô giơ hai cánh tay bé như tăm xỉa răng ôm chặt lấy viên xá lợi, tranh giành với người que ánh sáng công. Giờ khắc này, Thông Nương bộc phát ra sức mạnh to lớn, ôm viên xá lợi thật chặt.

Chớ xem thường cô, dù gì cô cũng là đại yêu có tu vi hơn ba trăm năm đấy nhé!

Nhưng tiếc rằng giác ngộ không có nghĩa là sức mạnh.

Cuối cùng... Thông Nương cùng với viên xá lợi mà cô ôm chặt đều bị người que giơ lên chuẩn bị khảm vào mặt.

Người que ánh sáng công đức không có thần trí, chẳng qua là nó tiếp nhận được ý niệm của Tống Thư Hàng, muốn tìm một con mắt phải thích hợp để khảm vào mặt mình thôi.

Nó chỉ cần gắn viên xá lợi thứ hai vào trên mặt là được, còn chuyện trên viên xá lợi có dính thêm một con Thông Nương hay không thì không nằm trong phạm vi suy nghĩ của nó.

“Dừng dừng dừng!”

Tống Thư Hàng vội vàng kêu.

Người que dừng động tác của mình lại.

Thông Nương rốt cuộc cũng giữ được viên xá lợi của mình.

Cô đề cao cảnh giác liếc nhìn người que đang đứng yên, hai tay ôm viên xá lợi chặt hơn.

Tống Thư Hàng thấy cô như vậy bèn cười nói:

“Thông Nương, cô yên tâm đi, ta còn chưa tệ hại đến mức cướp bảo bối của ngươi đâu, cô cất viên xá lợi này đi... Người que không cướp nó nữa đâu.”

Thông Nương ôm viên xá lợi trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau, cô đột nhiên cắn răng đưa viên xá lợi ra:

“Giao dịch đi.”

“Giao dịch?

Tống Thư Hàng cười hỏi:

“Cô muốn cái gì? Cũng muốn hạt sen hả?”

“Hạt sen Quân Tử Kim Liên ta đã dùng qua rồi nên không cần nữa, giờ ta muốn đổi vật khác, ta muốn hai phần nước suối của suối nguồn sự sống.”

Thông Nương nghiêm túc nói.

Hồi giờ cô luôn ở bên cạnh Tống Thư Hàng cho nên biết ngoài hạt sen có thể kéo dài 50 năm tuổi thọ, Tống Thư Hàng còn có một loại nước suối suối nguồn sự sống cũng có thể kéo dài 50 năm tuổi thọ, vả lại còn không đè chồng lên hiệu quả của hạt sen. Hơn nữa nước suối này còn uống rất ngon.

“Hửm? Nước suối của suối nguồn sự sống? Cô chưa uống sao?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói:

“Lúc trước ta đã đưa cô đến đảo nhỏ hạch tâm rồi mà? Chẳng lẽ cô không nhìn thấy suối nguồn sự sống trên đảo sao?”

Thông Nương nghe xong, động tác giơ viên xá lợi ra nhất thời cứng lại.

Một hồi lâu sau.

“Nước suối đó chính là suối nguồn sự sống ư?”

Thông Nương trợn to hai mắt hỏi.

“Ừ, đó chính là suối nguồn sự sống đấy.”

Tống Thư Hàng trả lời chắc nịch.

“A a a a a!”

Thông Nương hét to.

Nếu sớm biết đó chính là suối nguồn sự sống có thể kéo dài 50 năm tuổi thọ thì lúc ấy cô nhất định sẽ nhảy vào uống cho đã mới thôi.

“Nếu cô vẫn chưa uống thì xem như giao dịch thành công.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn nhận lấy viên xá lợi thứ hai từ trong tay Thông Nương, sau đó hắn tìm trong phòng khách ra hai cái ly giấy, đưa tay chạm nhẹ vào ly.

Tiếp đó hắn giao hai phân nước suối suối nguồn sự sống giao cho Thông Nương.

Thông Nương lệ rơi đầy mặt, nhận lấy nước suối suối nguồn sự sống.

Trước tiên cô đưa một phần cho nữ yêu:

“Nhờ cô giúp ta chuyển phần này cho Tiểu Thải... Dù sao viên xá lợi vốn cũng là cô ấy tặng cho chúng ta. Nước suối này giống như hạt sen Quân Tử Kim Liên, nó cũng có thể kéo dài 50 năm tuổi thọ năm. Hiệu quả của hai thứ này có thể chồng lên nhau, vậy thì Tiểu Thải sẽ được thêm 100 năm tuổi thọ.”

“Cám ơn cô nhé, Thông Nương.”

Nữ yêu mừng rỡ nhận lấy nước suối suối nguồn sự sống.

Một trăm năm, tuyệt đối đủ để Tiểu Thải đột phá cảnh giới!

Còn một phần nước suối suối nguồn sự sống, Thông Nương uống một hơi cạn sạch. À, nói đúng hơn là cô đã dùng phương thức của thực vật để hấp thu hết nước suối, bởi vì hiện tại cô đang ở trạng thái bản thể mà.

Sau khi hấp thu nước suối suối nguồn sự sống, mầm hành của Thông Nương có vẻ như lại dài hơn một chút, giờ chồi non xanh biếc trên Ngộ Đạo Thạch đã lớn cỡ móng tay rồi.

Thấy vậy, Thông Nương nhất thời mừng rỡ trong lòng, cô vui vẻ nói:

“Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng:

“Hửm?”

“Ngươi hãy trồng ta trên đảo nhỏ kia đi! Ta cảm thấy đảo nhỏ đó rất thích hợp trở thành nhà mới của ta, ta tin rằng ta sẽ rất thích nó.”

Thông Nương nghiêm túc nói.

“Bây giờ không được.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Trước khi giải quyết thông đạo trên đảo nhỏ, ta sẽ không trồng cô ở đó đâu.”

Thông Nương:

“...”

Sau khi im lặng một hồi.

Thông Nương tức giận mở túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng ra rồi nhảy vào. Dù gì cái túi này cũng đã thành nhà của Thông Nương, không cần Tống Thư Hàng trợ giúp, cô cũng đã biết cách đóng mở túi rồi.

Thông Nương cảm thấy sắp tới mình nên bế quan, nghiêm túc tu luyện thôi.

Thêm nữa bây giờ cô đang rất tức giận, quyết định không thèm nói chuyện với Tống Thư Hàng nữa.

...

Nữ yêu đứng một bên chớp mắt khó hiểu, cô không hiểu rõ quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Thông Nương là thế nào.

Lúc đầu cô còn tưởng rằng mối quan hệ giữa Thông Nương và Tống Thư Hàng là mối quan hệ tình yêu cấm kỵ giữa yêu và người, nhưng giờ nhìn lại thì không phải thế. Nói thật, cô cảm thấy quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Thông Nương càng giống quan hệ giữa chủ nhân và thú cưng hơn.

Tống Thư Hàng cười to cất túi thu nhỏ một tấc vào.

Sau đó hắn vung tay ném viên xá lợi thứ hai cho người que ánh sáng công đức.

Người que ánh sáng công đức nhận lấy viên xá lợi, sau đó giơ viên xá lợi vỗ cái bẹp vào mặt như lần trước, hạt xá lới lập tức biến thành mắt phải của nó.

Hai viên xá lợi có cùng nguồn gốc, kích cỡ cũng tương tự nhau, gắn lên mặt người que trông rất thích hợp.

“Được đó, nhìn thuận mắt hơn trang thái người que lúc đầu nhiều.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ít nhất giờ nhìn càng giống người hơn, à, giống người tuyết ấy mà.

Người que lại đong đưa cái đầu, trong lúc đong đưa, mắt phải cũng hòa làm một thể với thân thể nó.

Khi hai con mắt đều dung hợp với người que ánh sáng công đức, biến hóa trên người người que càng rõ ràng.

Trong viên xá lợi bỗng tràn ra một loại năng lượng.

Thư Hàng bất giác nghe được hình như có một vị cao tăng đang tụng kinh bên tai hắn.

Trong tiếng tụng niệm ấy hàm chứa đại từ bi, đại công đức...

Khi viên xá lợi dung hợp với người que xong, cuối cùng loại từ bi và công đức này lại dung nhập vào trên người Tống Thư Hàng.

Sau khi siêu độ cho vị mỹ nhân có nốt ruồi lệ gặp trong Thiên Giới Dao Trì, lực lượng công đức của Tống Thư Hàng đã tăng vọt đến điểm giới hạn, ánh sáng công đức huyễn hóa thành hình người que.

Mà lúc này, theo lực lượng công đức trong viên xá lợi rót vào người Tống Thư Hàng, người que sau lưng lại xảy ra biến hóa.

Ánh sáng công đức từ trong viên xá lợi chảy ra, đầu tiên là huyễn hóa thành vô số sợi tơ màu vàng, rơi vào trên đầu người que, biến thành mái tóc dài.

Mái tóc dài màu vàng kim tung bay nhẹ nhàng, trông người que lúc này lại toát ra vẻ phóng khoáng tự nhiên.

Nơi xảy ra biến hóa kế tiếp chính là ánh mắt.

Ánh mắt vốn chỉ là hai viên xá lợi tròn trịa, lúc này lại kéo dài ra.

Cuối cùng, ánh mắt do hai viên xá lợi biến thành lại kéo dài thành một đôi mắt phượng xinh đẹp...

Chương 887: Thư Hàng, Ánh Sáng Công Đức Của Ngươi Cũng Biến Thành Nữ Luôn Rồi

Tống Thư Hàng cảm ứng được cả quá trình biến hóa của người que ánh sáng công đức.

[Quả nhiên giống như chúng ta đã suy đoán, người que do ánh sáng công đức cụ thể hóa ra lúc trước vẫn chưa phải là trạng thái hoàn chỉnh. Chờ công đức của ta tiếp tục tích đủ, nó sẽ sinh ra biến hóa tiếp!]

Tống Thư Hàng thông qua năng lực đối thoại tâm linh nói chuyện với Diệp Tư.

Thư Hàng rất mong đợi hình thái hoàn chỉnh của người que, nếu nó có thể biến hóa ra mặt và hai tay như người thật, cộng thêm Diệp Tư nữa, vậy là pháp thuật ba đầu sáu tay của Tống Thư Hàng đã được hoàn thiện rồi.

[Ừ.]

Diệp Tư trả lời.

Lúc này cô đang quan sát người que công đức trong trạng thái tiến hóa, sau đó cô bỗng nhận ra một điều.

Cô phát hiện cặp mắt của người que ánh sáng công đức càng ngày càng thiên về nữ tính, cộng thêm mái tóc dài bồng bềnh kia nữa... Lẽ nào người que công đức của Tống Thư Hàng sẽ biến thành nữ ư?

[Thư Hàng, ta nghĩ bây giờ ngươi nên động não tưởng tượng ra hình rồng nào đó đi thôi.]

Diệp Tư nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì nghi hoặc hỏi lại:

[Sao vậy? Chẳng lẽ người que xảy ra vấn đề gì sao?]

[Người que ánh sáng công đức của ngươi có dấu hiệu biến thành nữ rồi kìa, nếu ngươi không làm gì thì coi chừng nó biến thành một vị mỹ nhân rắn bây giờ.]

Diệp Tư giải thích.

Hơn nữa, khi cô nhìn thấy đôi mắt phượng nhỏ dài này, không biết sao trong lòng tự dưng lại hoảng lên...

Tống Thư Hàng:

[...]

Hỡi ôi, tại sao ánh sáng công đức của hắn lại muốn biến thành mỹ nhân rắn thế này? Rõ ràng hắn vẫn luôn khao khát ánh sáng công đức biến thành hình thái kim long mà.

Ặc, đợi đã... Chẳng lẽ là do lúc trước mình nhàn rỗi sinh nông nỗi, muốn nhớ lại tuổi thơ nên lén xem mấy tập bảy anh em hồ lô? Sau đó hắn bị đại nhân vật phản diện thanh xà tinh trong phim ảnh hưởng, cho nên bây giờ ánh sáng công đức mới biến thành mỹ nhân rắn sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đôi mắt của người que công đức đã biến hóa xong.

Mắt phượng nhỏ dài rất sinh động hữu thần, chỗ khóe mắt phải còn hiện lên một chấm tròn nhỏ màu vàng giống như đồ trang sức.

Không, đây không phải là chấm tròn để trang trí... Đây hẳn là một nốt ruồi lệ. Bởi vì toàn bộ ánh sáng công đức đều là màu vàng, cho nên nốt ruồi lệ này cũng biến thành chấm nhỏ màu vàng.

Lúc này, trong lòng Diệp Tư càng thêm bất an.

Khi nhìn đôi mắt phượng nhỏ dài cùng với nốt ruồi lệ ở khóe mắt này, cô lập tức nhớ đến một người, trong lòng lại càng bồn chồn không yên.

[Là cô ta!]

Diệp Tư lên tiếng nói.

[Ai cơ?]

Tống Thư Hàng nhất thời chưa kịp thông não.

Diệp Tư nói:

[Thư Hàng, ngươi còn nhớ mỹ nhân có nốt ruồi lệ mà chúng ta gặp lúc ở Thiên Giới Dao Trì không? Ngươi nhìn kỹ đi, có phải cặp mắt mà ánh sáng công đức của ngươi mới biến hóa ra giống y hệt ánh mắt của mỹ nhân có nốt ruồi lệ lúc đó không?]

Tống Thư Hàng xoay người lại, khống chế người que công đức đứng mặt đối mặt với hắn.

Hắn quan sát thật kỹ cặp mắt mà người que mới biến ra.

Đúng như lời Diệp Tư vừa nói, cặp mắt phượng này rất giống với cặp mắt của vị mỹ nhân có nốt ruồi lệ đội mũ phượng, mặc phượng bào mà bọn họ gặp trong Thiên Giới Dao Trì lúc trước.

Thậm chí có thể nói là giống nhau như đúc.

Tống Thư Hàng bất giác nói:

[Đừng nói là người que công đức sẽ biến thành hình dáng của vị kia nhé?]

[Đừng mà, mỗi lần nhìn thấy vị mỹ nhân có nốt ruồi lệ kia là ta lại thấy áp lực dữ lắm.]

Diệp Tư kêu lên.

Nhưng cô vừa dứt lời, lực lượng công đức trong viên xá lợi lại không ngừng truyền tới, rót lên trên người người que công đức.

Ngay sau đó, người que công đức bắt đầu diễn hóa ra những bộ phận khác trên khuôn mặt.

Cái mũi nhỏ xinh, đôi môi căng mọng.

Lần biến hóa này cực nhanh...

Chỉ sau mấy hơi thở, khuôn mặt của người que công đức đã hoàn toàn biến thành bộ dạng của mỹ nhân có nốt ruồi lệ.

Ngoại trừ mặt không cảm xúc cùng với gương mặt là do ánh sáng công đức màu vàng tạo thành, lúc này mặt của người que công đức đúng là khuôn mặt của mỹ nhân có nốt ruồi lệ.

Tống Thư Hàng:

[Phụt~~ biến thành bộ dạng của cô ta thật kìa!]

Diệp Tư:

[...]

[Nhưng mà tại sao lại biến thành bộ dạng này thế nhỉ?]

Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng buồn bực.

Mình và mỹ nhân có nốt ruồi lệ kia có liên quan gì với nhau đâu.

Chẳng lẽ là do lúc đó mình đã siêu độ cho mỹ nhân có nốt ruồi lệ ư?

Cho nên lúc cô ta tiêu tán đã để lại dấu ấn trong ánh sáng công đức của mình? Sau đó khi ánh sáng công đức biến hóa đã hóa ra bộ dạng của cô ta?

Diệp Tư thở dài.

Cô cảm thấy rất áp lực khi phải đối mặt với gương mặt giống hệt mặt của mỹ nhân có nốt ruồi lệ, trong thâm tâm cứ muốn né tránh chủ nhân của gương mặt này.

[Chẳng lẽ trước kia ta thiếu cô ta rất nhiều tiền thật sao? Nếu không thì tại sao cứ hễ nhìn thấy cô ta là ta lại thấy lo âu bất an thế này.]

Diệp Tư lui vào trong thân thể Tống Thư Hàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân có nốt ruồi lệ do ánh sáng công đức biến thành, càng nhìn tim cô càng đập rộn lên.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi đáp:

[Thật ra thì... ta vẫn luôn có một suy đoán, có lẽ Diệp Tư cô có quan hệ gì đó với Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm Tiên Tử mà mỹ nhân có nốt ruồi lệ đã nhắc đến đấy, mà Trình Lâm Tiên Tử lại nợ mỹ nhân có nốt ruồi lệ rất nhiều. Chính vì vậy nên mỗi lần Diệp Tư cô thấy mỹ nhân có nốt ruồi lệ sẽ bồn chồn không yên.]

Diệp Tư tò mò hỏi:

[Ta có liên quan hệ với Trình Lâm Tiên Tử?]

Tống Thư Hàng:

[Cô còn nhớ chuyện xảy ra sau khi Bích Thủy Các bị diệt không? Lúc ấy, linh quỷ gia truyền của nhà cô đột nhiên hiện thân, thông qua phương thức đặc thù giúp cô sống lại...]

[Chờ chút, ý ngươi là... linh quỷ gia truyền của ta chính là Trình Lâm Tiên Tử ư?]

Diệp Tư nhíu mày nói.

[Chưa chắc là Trình Lâm Tiên Tử, nhưng linh quỷ gia truyền của cô hẳn là có quan hệ với Trình Lâm Tiên Tử.]

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như linh quỷ gia truyền của Diệp Tư sư tỷ có quan hệ với Trình Lâm Tiên Tử, vậy thì rất nhiều chuyện đều được sáng tỏ rồi.

Chắc chắn Thiên Đình viễn cổ có dính líu đến sự kiện Bích Thủy Các diệt vong. Cuối cùng... có người dùng thần binh Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ để bái tế Bích Thủy Các đã bị hủy diệt. Bây giờ những mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên vẫn còn ở trong tay Bạch Tôn Giả, bị Bạch tiền bối luyện thành một quả cầu.

Mà sự kiện Thiên Đình viễn cổ diệt vong lại có liên quan đến Trình Lâm Tiên Tử.

Nói như vậy, rất có thể là Trình Lâm Tiên Tử đã âm thầm bày mưu tính kế, cuối cùng đạp đổ Thiên Đình viễn cổ để trả thù cho Bích Thủy Các.

Nhưng Tống Thư Hàng chưa từng thấy bộ dạng của Trình Lâm Tiên Tử nên cũng không dám khẳng định.

Mấy ngày trước, hắn có nhờ Bạch Tôn Giả miêu tả lại hình dáng của Trình Lâm Tiên Tử một lần. Thông qua sự miêu tả của Bạch Tiền Bối, hắn càng xác định Trình Lâm Tiên Tử rất giống với linh quỷ gia truyền của nhà Diệp Tư trong bức họa mà lúc trước Sở các chủ đã cho hắn xem.

Lúc đó Bạch Tôn Giả còn đồng ý gửi bức họa Trình Lâm Tiên Tử cho Tống Thư Hàng, nhưng chắc là hai ngày nay Bạch tiền bối bận nhiều việc nên vẫn chưa gửi bức họa tới.

[Qua mấy ngày nữa Bạch tiền bối sẽ dẫn chúng ta đi đến động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm, lúc đó chúng ta có thể xác định được mối quan hệ giữa cô và Trình Lâm rồi.]

Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc hai ngươi nói chuyện, ánh sáng công đức đã hoàn toàn lột xác xong.

Phần trên vốn là hình thái người que, nhưng lúc này đã hoàn toàn lột xác biến thành hình dáng của mỹ nhân có nốt ruồi lệ.

Mũ phượng, phượng bào... đúng là hình dạng đã thấy trong Thiên Giới Dao Trì.

Trông rất sống động, giống như mỹ nhân có nốt ruồi lệ đã sống lại vậy.

[Đừng nói là nó cũng có thần trí đấy nhé?]

Tống Thư Hàng chợt nghĩ.

Chương 888: Hợp Thể! Hợp Thể Nào!

Diệp Tư nói:

[Đừng, đừng mà... Chỉ nhìn mặt cô ta thôi là ta đã thấy áp lực rất lớn rồi, nếu như cô ta có ý thức nữa thì ta sẽ phải trốn cô ta mất thôi.]

Lúc này, hình thái của ánh sáng công đức đã ổn định lại. Hiện tại nửa người trên của nó là hình dáng mỹ nhân có nốt ruồi lệ màu vàng, nửa người dưới vẫn là hình rắn. Trừ cặp mắt phượng nhỏ dài, trên mặt ánh sáng công đức cụ thể hóa không hề có cảm xúc gì cả, cứ đứng im bất động.

[Xem ra nó không có ý thức độc lập đâu.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Vì hắn là chủ nhân nên ngay khi mỹ nhân rắn công đức tiến hóa xong, hắn đã nắm được thông tin về trạng thái của nó.

Mỹ nhân rắn công đức chỉ là hình thái cụ thể hóa của ánh sáng công đức mà thôi, xét về về bản chất thì nó vẫn chỉ là ánh sáng công đức, không hề thay đổi gì cả.

Diệp Tư nghe xong mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó thân thể cô chui ra khỏi người Tống Thư Hàng, mặt đối mặt, nhìn mỹ nhân rắn công đức thật kỹ.

“Không được cuống lên, phải bình tĩnh, cho dù có thiếu nợ thì cũng là Trình Lâm Tiên Tử thiếu cô ta, không liên quan gì tới mình hết.”

Diệp Tư nghĩ thầm trong lòng, sau đó cô lại nhìn vào cặp mắt phượng có nốt ruồi quen thuộc, hình như tim cũng không còn đập rộn lên như trước nữa.

Diệp Tư mặt đối mặt nhìn chằm chằm mỹ nhân rắn công đức, thấy đối phương vẫn không có phản ứng gì, lá gan của Diệp Tư lại phình to lên một chút.

Cô chìa tay ra, dùng ngón tay cẩn thẩn chọt vào gương mặt của mỹ nhân rắn công đức:

[Ồ, vậy mà có xúc cảm nè, cảm giác ấm áp như đang sờ vật sống vậy.]

Không hổ là ánh sáng công đức đã tiến hóa đến giai đoạn cụ thể hóa.

Tiếp đó, Diệp Tư lại thử đưa tay đặt dưới mũi của mỹ nhân rắn công đức:

[Không có hô hấp.]

Đúng rồi, bởi vì không phải sinh vật nên không có hô hấp cũng là bình thường mà.

Sau đó Diệp Tư lại thử véo mũi, bóp cằm, rồi lại tò mò bắt lấy cái đuôi của của mỹ nhân rắn công đức để chơi đùa.

Sau khi sờ từ đầu đến đuôi, cuối cùng nỗi sợ hãi mỹ nhân rắn công đức trong lòng cô cũng hoàn toàn tiêu tan.

[Thư Hàng, ngươi nghĩ khi nó mở miệng ra, bên trong là đầu lưỡi của nhân loại hay là đầu lưỡi của loài rắn đây?]

Diệp Tư vừa nhìn đôi môi căng mọng của mỹ nhân rắn công đức vừa tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

[Ta nghĩ chắc là đầu lưỡi của nhân loại.]

Dù sao nửa người trên là hình thái của mỹ nhân có nốt ruồi lệ, vậy chắc đầu lưỡi cũng là lưỡi của nhân loại mới đúng.

Diệp Tư cười nói:

[Còn ta lại nghĩ là đầu lưỡi của rắn đấy, để ta nhìn thử xem.]

Sau khi hết sợ hãi mỹ nhân rắn công đức, Diệp Tư sư tỷ cũng bạo gan hơn, cô chìa tay ra nắm lấy cằm của mỹ nhân rắn, một cánh tay khác cẩn thẩn tách hai cánh môi căng mọng của mỹ nhân rắn ra, như vậy có thể bắt nó há miệng để cô nhìn xem đầu lưỡi.

Hình ảnh này sặc mùi 18+.

Tống Thư Hàng lén nhìn về vị nữ yêu ở sau lưng.

Lúc này vị nữ yêu kia đã trợn mắt há mồm mà nhìn...

“Quả nhiên, lúc nãy mình nên ngăn cản động tác của Diệp Tư lại mới đúng.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nhưng ngay lúc này, mỹ nhân rắn công đức vốn đứng im bất động, duy trì trạng thái mặt than đột nhiên chủ động hành động.

Tống Thư Hàng thề là hắn không hề ra lệnh.

Chỉ thấy mỹ nhân rắn công đức giang hai tay ra, thuận thế ôm Diệp Tư vào trong lòng.

Diệp Tư nhất thời ngẩn ra, để mặc người ta ôm vào lòng.

Ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức sáp lại gần, ngay khi Diệp Tư còn chưa kịp phản ứng lại, nó đã in đôi môi căng mọng của mình lên môi của Diệp Tư.

Sau đó, Diệp Tư đã xác định được một chuyện.

Lưỡi của mỹ nhân rắn công đức không phải là lưỡi rắn, mà là lưỡi của nhân loại!

Nhưng cô tuyệt đối không muốn dùng cách này để xác định đâu!

“Ưm ưm ưm ưm!”

Diệp Tư liều mạng giãy giụa.

Vị nữ yêu sau lưng lập tức đưa tay che mắt lại, trong miệng lẩm bẩm:

“Xã hội loạn hết cả rồi!”

Tống Thư Hàng: 0_0

…

Cuối cùng, Diệp Tư dựa vào tu vi cấp bậc ngũ phẩm của mình, cố sức thoát khỏi cái ôm của mỹ nhân rắn công đức.

Vừa thoát ra, cô đã nhanh chóng chui vào trong thân thể Tống Thư Hàng, không dám chui ra nữa.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được Diệp Tư đang nấp trong thân thể hắn âm thầm khóc tỉ tê, có vẻ như cô bị dọa sợ rồi. Hơn nữa do tác dụng đặc thù của Thiên Khấp Bảo Điển, chọc ngay trúng tuyến lệ, vì vậy nước mắt cứ tuôn ào ào.

Mà sau khi cưỡng hôn Diệp Tư, mỹ nhân rắn công đức lại khôi phục trạng thái mặt liệt. Nó đứng bất động bảo vệ Tống Thư Hàng, dường như người mới vừa cưỡng hôn Diệp Tư không phải là nó vậy.

[Thư Hàng, hu hu hu mới vừa rồi là ngươi khống chế hành động của ánh sáng công đức sao?]

Diệp Tư vừa khóc vừa hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu liên tục.

[Hu hu hu~ vậy tại sao vừa rồi nó lại làm ra hành động như vậy chứ?]

Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó đáp:

[Ta nghĩ chắc là di chứng để lại sau khi ta siêu độ cho mỹ nhân có nốt ruồi lệ hồi trước đó. Cô còn nhớ lúc chúng ta gặp mỹ nhân có nốt ruồi lệ, tâm nguyện cuối cùng của cô ta là gì không? Cô ta cứ luôn miệng nói Trình Lâm Tiên Tử nợ cô ta một nụ hôn.]

Mà ánh sáng công đức cụ thể hóa của Thư Hàng hiển nhiên là bị mỹ nhân có nốt ruồi lệ ảnh hưởng.

Mặc dù ánh sáng công đức không có ý thức độc lập nhưng vẫn có một số hành động bị động, ví dụ như khi Tống Thư Hàng bị tà khí, lời nguyền, quỷ vật công kích, ánh sáng công đức sẽ tự chủ hộ thể, thay chủ nhân Tống Thư Hàng chặn những công kích này.

Mà bây giờ, chắc do chịu tác động lúc mỹ nhân có nốt ruồi lệ tiêu tán hồi trước, có lẽ một khi thỏa mãn điều kiện nhất định, mỹ nhân rắn công đức sẽ làm ra hành động cưỡng hôn Diệp Tư như vừa rồi. Ví dụ như lúc nãy Diệp Tư đã giở trò với đôi môi của mỹ nhân rắn công đức, muốn tách ra để xem đầu lưỡi của nó chẳng hạn.

Tống Thư Hàng giải thích với Diệp Tư.

Diệp Tư:

[...]

Nói cách khác là do cô tự tìm đường chết sao?

[Thư Hàng, hay là ngươi thu ánh sáng công đức cụ thể hóa vào đi. Bây giờ đối mặt với nó, áp lực ta phải chịu đã tăng lên gấp đôi rồi.]

Diệp Tư khóc thút thít nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười, thu hồi mỹ nhân rắn công đức cụ thể hóa vào trong cơ thể.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức và Diệp Tư đều trở lại trong cơ thể hắn, Tống Thư Hàng thở dài. Nói thật... hắn cũng không ngờ cuối cùng ánh sáng công đức lại biến thành hình dáng của mỹ nhân có nốt ruồi lệ.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng xoay đầu lại nói với vị nữ yêu kia:

“Đạo hữu, chúng ta rời khỏi nơi này thôi. Cổ Ô bộ trưởng còn ở phía dưới, chúng ta đi ra xem thử hắn đã trở lại chưa.”

“Được.”

Nữ yêu gật đầu nói:

“Cám ơn ngươi, cũng cám ơn Thông Nương nữa.”

Lời cám ơn này không chỉ cảm ơn Tống Thư Hàng đã cứu cô thoát khỏi tà năng Cửu U trong kim tự tháp, mà còn cảm ơn Tống Thư Hàng đã đổi hạt sen Quân Tử Kim Liên với nước của suối nguồn sự sống cho cô nữa.

“Không có gì.”

Tống Thư Hàng cười nói, dứt lời, hắn mở ra cánh cửa phòng đã bị hắn tông bể.

Trong cái hố to bị tà năng Cửu U ăn mòn ở ngoài cửa phòng vốn chứa đầy tà năng Cửu U đen đặc như dầu hỏa, nhưng giờ toàn bộ tà năng đã bị hình chiếu hoa sen do hạch tâm trong cơ thể Tống Thư Hàng chiếu ra hấp thu sạch sẽ, bây giờ Tống Thư Hàng có thể nhìn đến tận đáy của cái hố.

“Cổ Ô bộ trưởng, ngươi có ở dưới đó không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Thân thể của Cổ Ô bộ trưởng bắn từ đáy hố lên.

Nhìn qua thì có vẻ Cổ Ô bộ trưởng vẫn bình an vô sự!

Ngay lúc hắn nghĩ như vậy...

Rầm~

Thân thể của Cổ Ô bộ trưởng rơi ngay trước mặt bọn Tống Thư Hàng.

“A...”

Cổ Ô bộ trưởng rên rỉ thống khổ, bảy cánh tay và tám cái chân của hắn đều cong vẹo một cách bất thường.

“Cẩn... thận...”

Bộ trưởng run rẩy nói, sau đó đầu lệch qua một bên, ngất đi.

Cũng ngay lúc này, dưới đáy hố bỗng bộc phát một luồng khí tức mạnh mẽ, ồ ạt xông lên.

Ngay lúc luồng khí tức mạnh mẽ này bộc phát ra, toàn bộ mấy chục vạn sợi rễ do hình chiếu hoa sen trước ngực Tống Thư Hàng vươn ra đều rụt trở lại... đồng thời hoa sen cũng đột nhiên tiêu tán mất tăm.

Rõ ràng Tống Thư Hàng cảm ứng được tà năng Cửu U trong kim tự tháp vẫn chưa bị hấp thu sạch sẽ, nhưng hoa sen do hạch tâm chiếu ra lại vội vả rụt về rồi.

Chủ nhân của luồng khí tức phía dưới có lai lịch gì đây?

“Lui về sau!”

Bàn chân của Tống Thư Hàng móc lấy thân thể Cổ Ô bộ trưởng, kéo Cổ Ô trở lại trong phòng. Đồng thời hắn toàn lực thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng hắn vẫn trễ một bước nhỏ.

Khí tức mạnh mẽ kia giống như công kích thực chất, đụng thẳng vào người hắn.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thân thể mình như bị búa to đánh trúng, bay ngược ra sau. Trong hư không, mỹ nhân rắn công đức lập tức hiện thân, thân hình nó bỗng biến to lên, dùng thân thể bao bọc, che chở cho Tống Thư Hàng.

Diệp Tư cũng hiện hình, trên mặt cô vẫn còn vươn nước mắt sau khi khóc. Lúc này hai tay cô bấm pháp ấn, thi triển một pháp thuật hộ thuẫn, chắn trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bay đụng vào vách tường trong phòng.

Nhờ có hai tầng bảo vệ nên hắn không thấy đau tí nào cả, chẳng qua là trước đó chỗ ngực bị khí tức bùng nổ đụng vào nên giờ hơi đau nhức.

“Cẩn thận, có thứ gì đó đang tới.”

Diệp Tư lên tiếng cảnh báo.

Có thể đánh đại yêu ngũ phẩm Cổ Ô bộ trưởng thành ra như vậy, hơn nữa chỉ mới bạo phát khí tức mà đã có thể đánh bay Tống Thư Hàng... Rốt cuộc dưới đáy kim tự tháp tồn tại quái vật gì đây?

Rầm!

Một thân ảnh từ dưới đáy kim tự tháp lao lên, đứng ngay chỗ cửa vào căn phòng mà Tống Thư Hàng đang ở.

Đó là một người kim loại sặc mùi khoa học viễn tưởng, toàn thân đều là kim loại màu đen, ngũ quan sống động như người thật. Hơn nữa hình như kim loại trên thân thể nó có thể di động, luôn biến hóa từng giây từng phút.

Người kim loại màu đen đảo mắt quét qua tất cả người có mặt trong phòng, rồi lại ngẩng đầu nhìn về vị trí sau lưng Tống Thư Hàng.

Ánh mắt tên này dừng lại một chút, sau đó người kim loại màu đen sãi bước đi về phía Tống Thư Hàng.

“Tên này nhắm vào ta mà tới sao? Chúng ta đánh thắng được nó không?”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư:

“Ta không cảm ứng ra tu vi cảnh giới của nó.”

“Đừng sợ, tiến lên nào!”

Thông Nương ở trong túi thu nhỏ một tấc lên tiếng nói.

“Anh anh anh anh~”

Người kim loại màu đen phát ra tiếng cười kỳ quái, sau đó nó đột nhiên giơ hai tay lên.

Lại là một đạo lực lượng vô hình đánh ra.

Sức mạnh không gì cản nổi, cả Tống Thư Hàng và nữ yêu đều bị hất bay, đụng vào trần nhà.

Sau đó, người kim loại màu đen sãi bước đi tới chỗ Tống Thư Hàng mới vừa đứng.

Nó giơ bàn tay ra, vỗ một chưởng lên trên vách tường.

Ầm ầm ầm ầm!

Một chuỗi tiếng nổ vang lên.

Vách tường kiên cố bị phá ra một cái lỗ thật to, thậm chí ngay cả vỏ ngoài bọc kim tự tháp cũng nổ nát.

Lúc này người kim loại màu đen không công kích Tống Thư Hàng và nữ yêu nữa, nó sãi bước đi qua cái lỗ mà nó mới phá ra trên vách tường rồi rời đi mất.

“Bị trấn áp triệt để!”

Tống Thư Hàng thở dài, thực lực giữa hai bên chênh lệch quá lớn, Diệp Tư cộng thêm mỹ nhân rắn công đức cũng không cách nào ngăn được một cái phất tay nhẹ nhàng của đối phương.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Nữ yêu bám vào trên trần nhà, giọng run rẩy.

Lúc đối mặt với người kim loại màu đen, cô cảm giác mình giống như một con kiến hôi chống lại người khổng lồ vậy, thậm chí trong đầu cũng không khơi lên nổi một tia ý nghĩ phản kháng.

“Đi theo xem thế nào.”

Tống Thư Hàng vác theo Cổ Ô bộ trưởng, đi qua đường ngầm mà người kim loại màu đen mới mở ra.

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng bảo Diệp Tư lấy điện thoại di động của hắn, bấm số gọi cho Đông Phương Lục Tiên Tử.

Sau khi ra khỏi đường ngầm, Tống Thư Hàng phát hiện bọn họ đang đứng ở cửa ra vào trên đỉnh kim tự tháp, trước mặt hắn chính là đám cầu treo dây xích, thông qua cầu treo là có thể rời khỏi thế giới dưới lòng đất.

Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử nhận điện thoại:

“Sao thế? Thư Hàng, cứu được bọn Thông Nương ra chưa?”

“Hai người Thông Nương đã được cứu ra bình an... Nhưng bây giờ lại xuất hiện một phiền toái lớn hơn rồi. Dưới đáy kim tự tháp xuát hiện một đại BOSS, bây giờ tên đó đang đi lên mặt đất đấy.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Xác ướp Pharaoh Ai Cập sống lại sao?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“...”

Tống Thư Hàng:

“Đông Phương Lục tiền bối, bây giờ không phải là lúc đùa đâu. Có một người kim loại kỳ quái đang từ kim tự tháp đi lên mặt đất, tên đó rất mạnh, ta và Diệp Tư không hề có sức phản kháng khi đối mặt với nó. Nó đã tiến vào đường ngầm rồi, Đông Phương Lục tiền bối hãy cẩn thận đấy. Ngoài ra ngài xem thử gần đây có cao thủ nào không... chúng ta cần cao thủ trợ giúp.”

“Ta biết rồi, ta lập tức gọi người đến giúp ngay đây.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng cùng với nữ yêu theo sát người kim loại màu đen.

Bây giờ chỉ hy vọng Đông Phương Lục Tiên Tử có thể kêu được mấy người lợi hại tới, tốt nhất là mời được tu sĩ cấp bậc Tôn Giả đến giúp!

Tiếc là đèn thần Lư Sơn Lộ của Bạch Tôn Giả không nằm trong tay Tống Thư Hàng. Nếu không, hắn có thể gọi Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong đèn thần ra, nói không chừng có thể chống lại tên người kim loại thể lỏng kia cũng nên.

“Thư Hàng đạo hữu... ngươi có thấy người kim loại thể lỏng này đang không ngừng chảy máu không?”

Lúc này, nữ yêu bỗng lên tiếng.

Nghe nữ yêu nhắc Tống Thư Hàng mới chú ý tới, trong lúc đi đường, kim loại thể lỏng màu đen trên thân người kim loại thể lỏng đang không ngừng rơi xuống.

Mỗi khi đi được một đoạn, kích thước của người kim loại thể lỏng lại nhỏ đi một chút.

“Nó đang yếu dần đi, chẳng lẽ... nó không còn nhiều thời gian nữa ư?”

Tống thư Hàng suy đoán.

Ngay lúc này, người kim loại thể lỏng màu đen bỗng ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Sau đó thân thể nó xoay tròn, hóa thành một mũi khoan, khoan về phía đỉnh đường ngầm.

Tên này còn biết biến hình!

“Vị trí mà nó đang đứng bây giờ đã ra khỏi phạm vi kết giới phòng ngự của kim tự tháp dưới lòng đất, chẳng lẽ nó muốn khoan từ chỗ này thẳng lên mặt đất ư?”

Nữ yêu nói.

Trong lúc nói chuyện, mũi khoan mà người kim loại thể lỏng biến thành đã khoan ầm ầm đi lên, chẳng mấy chốc đã khoan vỡ mặt đất.

“Đi theo nó!”

Diệp Tư dùng bản mệnh kim thư ra mang Tống Thư Hàng và nữ yêu đi vào con đường do người kim loại thể lỏng mới khoan ra, cả đám theo sát phía sau người kim loại.

Bản mệnh kim thư chen vào đường ngầm mới được khoan ra, khiến nó mở rộng ra hơn.

Sau khi chui ra khỏi đường ngầm…

Vị trí bây giờ là ở ven đường quốc lộ.

Tống Thư Hàng thấy người kim loại thể lỏng lại khôi phục trạng thái hình người, chỉ là dáng người đã nhỏ hơn trước 1/3, hơn nữa vẫn đang không ngừng thu nhỏ.

Nó muốn làm gì đây?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này người kim loại thể lỏng bỗng giơ tay lên, hình như trên người nó có một tầng phong ấn được mở ra:

“Hợp thể! Hợp thể nào!”

Nó dùng ngôn ngữ thượng cổ, kêu lên hai câu.

Chương 889: Tỉnh Lại Sau Hôn Mê, Kỳ Nghỉ Hè Đã Kết Thúc

Mặc dù ngôn ngữ mà người kim loại màu đen nói là ngôn ngữ viễn cổ, nhưng trùng hợp là mấy từ mà hắn nói Tống Thư Hàng lại có thể hiểu được. Trong Thánh Nhân Tu Thân Phú của Bạch Vân thư viện Nho gia cũng có từ tương tự, cho nên Tống Thư Hàng mới học được.

"Hợp thể? Nó muốn hợp thể với ai thế?"

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Ngay lúc này, hắn bỗng nhớ đến vấn đề mà Bạch tiền bối two đã trả lời hắn trong lúc nói mớ. Bạch tiền bối two suy đoán, chủ mưu đứng sau chuyện dẫn dụ người bình thường tiếp nhận tà năng Cửu U ô nhiễm chính là chúa tể của Cửu U, một tồn tại được Bạch tiền bối two gọi là quả cầu kim loại thể lỏng.

Hình như vị chúa tể thế giới Cửu U này đang nghĩ đủ mọi cách để trở về hiện thế, dung hợp với "vị kia" của mình.

Quả cầu kim loại thể lỏng, chúa tể Cửu U đồng thời cũng là đầu sỏ gây ra mọi chuyện!

Tống Thư Hàng nhìn người kim loại màu đen trước mắt, có khi nào tên này chính là chúa tể thế giới Cửu U hoặc là phân thân gì đó của nó không nhỉ?

Nếu quả thật là vậy thì lai lịch của con BOSS này cũng ghê gớm quá rồi! Tấm thân nhỏ bé của hắn không chịu nổi sự dày vò của đại BOSS cỡ này đâu!

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, trong hư không đột nhiên xuất hiện một luồng năng lượng thuần túy.

Ngay sau đó, luồng năng lượng này phủ xuống, rơi vào thân thể người kim loại màu đen!

Nhìn qua thì có cảm giác loại năng lượng thuần túy này không mạnh... Nhưng trong nháy mắt khi người kim loại màu đen tiếp xúc với loại năng lượng này, thì thân thể của nó lại vỡ ra.

Tống Thư Hàng thoáng cảm ứng được khí tức của thiên kiếp trong luồng năng lượng thuần túy này.

“A a a...”

Ngay lúc thân thể tan vỡ, người kim loại màu đen tức giận thét lên:

“Có nghe thấy lời của ta không hả? Hợp thể, hợp thể đi~~ nếu không thì cả hai chúng ta đều phải biến mất đấy!”

Lúc nó gầm thét vẫn là dùng ngôn ngữ viễn cổ.

Nhưng câu nói này quá phức tạp, Tống Thư Hàng nghe không hiểu. Hắn chỉ có thể cố gắng nhớ kỹ âm tiết của những lời này, chờ lúc nào đó lại tìm một vị tiền bối hiểu ngôn ngữ viễn cổ trong nhóm Cửu Châu số 1 nhờ phiên dịch giúp.

Trong lúc người kim loại màu đen rống giận, luồng năng lượng thuần túy trong hư không giống như một chiếc cối xay thịt, chẳng mấy chốc đã xay người kim loại màu đen nát như tương.

Không chỉ thân thể... mà ngay cả ý thức ẩn chứa trong người kim loại màu đen cũng bị năng lượng thuần túy xóa bỏ.

Sau khi giải quyết người kim loại màu đen xong, luồng năng lượng thuần túy kia lập tức tiêu tán, chỉ để lại một đống vụn kim loại màu đen rơi đầy đất.

Cách làm việc của năng lượng thuần túy rất giống phong cách của một hiệp khách. Việc xong rũ áo ra đi, xoá nhòa thân thể kể gì tiếng tăm!

*Hai câu thơ trong bài Hiệp khách hành của Lý Bạch

Nữ yêu nuốt nước miếng, nhìn đống vụn kim loại trên đất:

“Nó chết rồi sao?”

“Nhìn thì có vẻ là chết rồi đấy... nhưng mấy tồn tại mạnh mẽ thế này thường không ai nhìn thấu được thủ đoạn của bọn họ đâu, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư:

“Vậy giờ chúng ta cứ ngồi im ở đây quan sát đi, nhìn xem đống vụn kim loại này có thể biến hóa được nữa không.”

...

Khoảng chừng năm hơi thở sau.

Đống vụn kim loại màu đen trên mặt đất bỗng tan chảy ra, trông giống như sắt bị nung chảy ra vậy.

Lúc này vụn kim loại đã tan ra thành tà năng Cửu U ở trạng thái đậm đặc như dầu hỏa, lan rộng ra chừng ba thước vuông trên đất.

Đống tà năng Cửu U tan chảy này là loại tà năng đậm đặc nhất, ô uế nhất, tà ác nhất mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc!

Ngay khi cảm ứng được loại tà năng Cửu U có nồng độ cực cao này, hạch tâm trong tâm khiếu Tống Thư Hàng lại bắt đầu rục rịch muốn xông ra. Nó hận không thể lập tức chiếu ra hình chiếu hoa sen, hấp thu sạch sẽ đống tà năng Cửu U ngon miệng này, hóa chúng thành chất dinh dưỡng cho bản thân.

Nhưng Tống Thư Hàng đã ngăn nó lại. Vì suy xét đến vấn đề an toàn, Thư Hàng đành phải tạm thời áp chế hạch tâm lại, không cho nó hấp thu đống tà năng Cửu U này.

Lỡ may đống dịch kim loại màu đen này thật sự là tác phẩm của chúa tể Cửu U, ai biết nó có để lại hậu chiêu gì hay không chứ?

Nếu tùy tiện hấp thu vào, lỡ xảy ra vấn đề gì thì sao.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, hạch tâm đành phải ngồi há mỏ chờ thời. Nhưng mà nó không chịu ngồi yên, cứ nháo loạn trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng giống như một đứa trẻ đòi kẹo vậy.

“Chờ một chút, đợi quan sát thêm lát nữa đã, nếu thật sự không có vấn đề gì thì tao sẽ thả mày ra.”

Tống Thư Hàng đưa tay đè lên ngực mình, nhẹ giọng nói.

Có được mấy lời bảo đảm của Tống Thư Hàng, lúc này hạch tâm trong tâm khiếu mới yên tĩnh lại một chút.

Chừng hai phút sau, đống tà năng Cửu U trên mặt đất lại biến hóa tiếp.

Chúng nó ngưng tụ lại với nhau.

Nhưng lần này chúng nó không ngưng tụ ra người kim loại, mà là ngưng tụ thành hình dáng một con tà thú to cỡ một người trưởng thành, có ngoại hình tương tự như khủng long.

Sau khi thành hình, con tà thú khủng long này lăn tại chỗ mấy vòng rồi bò dậy từ dưới đất.

Cũng may người bình thường không thấy được tà thú Cửu U, chứ nếu không mọi người đã loạn lên hết rồi.

Sau khi đứng dậy, tà thú khủng long há miệng, phát ra tiếng gầm thét không âm thanh.

Nó ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Nơi nó nhìn chính là vị trí mà Tống Thư Hàng, Diệp Tư cùng với nữ yêu đang ngồi trên kim thư quan sát tình hình.

“Rống~~”

Tà thú rống lên một tiếng, sau đó chân sau chắc khỏe của nó nhảy lên, thân hình lao về phía đám người Tống Thư Hàng. Cái miệng to mở rộng ra, lộ ra hàm răng sắc bén bên trong.

Diệp Tư điều khiển bản mạng kim thư bay lên cao một chút, né tránh phát cắn của tà thú khủng long.

Đồng thời Diệp Tư cũng lên tiếng nói:

“Thư Hàng, không sao nữa rồi, bên trong đoàn tà năng Cửu U này không ý chí nào cả.”

Tống Thư Hàng giơ tay đè lên ngực, nhẹ giọng nói:

“Hấp thu nó đi!”

Tà năng Cửu U biến thành tà thú không có thần trí, điều này có nghĩa là ý chí khống chế nó trước đó đã bị xóa sạch rồi.

Hạch tâm trong tâm khiếu nhảy nhót vui vẻ hẳn lên, ngay sau đó hình chiếu hoa sen hiện thân, mấy chục vạn sợi rễ từ chỗ hoa sen chui ra đâm về phía tà thú khủng long.

Rễ sen đâm vào trong cơ thể tà thú khủng long, không ngừng hấp thu tà năng Cửu U tinh thuần đến cực độ.

Tà thú khủng long cũng giống như tà thú thông thường, nó chỉ có bản năng chứ không hề có trí khôn.

Nó dùng sức nhảy vọt lên, không bắt được kim thư, nó lại rơi xuống đất.

Sau đó nó lại ra sức nhảy lên lần nữa, vẫn không thể bắt được kim thư, nó lại rơi xuống đất.

Nhưng nó không nổi giận, vẫn cứ ra sức nhảy lên tiếp.

Nó không hề quan tâm đến đám rễ sen đang đâm vào trên người, trong mắt nó chỉ có một mục tiêu là kim thư mà thôi.

Kẻ địch thế này đúng là kẻ địch đáng yêu nhất thế giới.

Nãy giờ Tống Thư Hàng vẫn luôn duy trì cảnh giác, sau khi thấy một màn này hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Năm phút trôi qua.

Kim liên do hạch tâm chiếu ra vẫn đang liều mạng hấp thu tà thú khủng long.

Tuy thể tích của con tà thú khủng long này nhỏ, nhưng tà năng Cửu U ẩn chứa trong cơ thể nó lại có nồng độ cực cao, vậy nên hạch tâm hấp thu rất chậm. Đã qua năm phút nhưng thể tích của tà thú khủng long mới chỉ nhỏ đi chừng 1/5 mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Tư đã thi triển mấy lần Trì Dũ thuật cho Cổ Ô bộ trưởng, nhưng Cổ Ô bộ trưởng bị thương khá nặng, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên, là Đông Phương Lục Tiên Tử gọi tới.

“Thư Hàng, bây giờ các ngươi đang ở đâu thế? Con đại BOSS kia thế nào rồi? Ta tìm được mấy người trợ giúp rồi này, xem thử có thể giết chết nó được không.”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Con BOSS kia... chậc, nó toi rồi. Bây giờ bọn ta đang ở gần một đường quốc lộ bên ngoài trụ sở chi nhánh số 250. Đông Phương Lục tiền bối tới đây một chuyến đi, hiện tại Cổ Ô bộ trưởng đang bị thương hôn mê, cần phương pháp trị liệu chuyên nghiệp.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Cái gì? Toi rồi á?”

Đông Phương Lục Tiên Tử ngớ cả người, một lát sau mới nói tiếp:

“Ngươi chờ ta, ta đi đón các ngươi ngay đây.”

...

Rễ kim liên vẫn đang hăng hái hấp thu tà thú khủng long.

Còn tà thú khủng long vẫn tiếp tục vòng tuần hoàn nhảy lên... rơi xuống đất... lại nhảy lên... lại rơi xuống đất.

Trong quá trình nhảy lên rơi xuống, thân thể nó càng ngày càng nhỏ đi.

Rễ của hình chiếu kim liên càng đâm càng sâu, cuối cùng hình như rễ sen đã đâm vào hạch tâm của tà thú khủng long!

“Chờ một chút!”

Tống Thư Hàng bỗng thầm hô lên trong lòng.

Tà thú mà cũng có... hạch tâm sao? Lần trước lúc hấp thu con hung thú tà năng khổng lồ trong Thiên Giới Dao Trì, trong cơ thể nó đâu có hạch tâm gì đó đâu.

“Tạm thời cứ để hạch tâm này lại đã, ta có linh cảm thứ này không bình thường... À không, giờ ngươi lui ra ngoài luôn đi, ngừng hấp thu tà năng, tốt nhất là bắt sống con tà năng khủng long này lại rồi tính tiếp.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Nhưng mà... mệnh lệnh của Tống Thư Hàng vừa mới truyền tới, rễ kim liên còn chưa kịp rút về, hạch tâm trong cơ thể tà thú khủng long đã nổ tung.

Hiển nhiên đây là một hậu chiêu bí mật. Một khi có người tiếp xúc tới hạch tâm thì nó sẽ khởi động chương trình tự bạo.

Uy lực của vụ nổ rất lớn.

Hơn nữa, vụ nổ xảy ra đúng ngay lúc con tà thú khủng long ngốc nghếch đáng yêu kia đang nhảy lên rất cao, gần sát với kim thư đang chở đám người Tống Thư Hàng, Diệp Tư.

“Xui rồi!”

Tống thư Hàng nói.

Ấn đường của hắn biến thành màu đen, lẽ nào vận xui vẫn chưa hết sao?

Diệp Tư tức tốc giơ tay điểm liên tục, trên kim thư đồng loạt hiện lên mười mấy hộ thuẫn.

Diệp Tư vẫn luôn chuẩn bị hộ thuận để ngừa bất trắc, cho nên ngay lúc vụ nổ xảy ra, cô lập tức kích hoạt toàn bộ hộ thuẫn.

Cùng lúc đó, mỹ nhân rắn công đức trong thân thể Tống Thư Hàng cũng hiện thân. Lần này nó biến to đến cực hạn, dùng đuôi rắn quấn quanh, bảo vệ đám người Tống Thư Hàng.

Ầm~~~

Vụ nổ cực lớn, nuốt chửng cả đám người Tống Thư Hàng.

Ở đằng xa...

Khi Đông Phương Lục Tiên Tử chạy như bay đến, đúng lúc nhìn thấy vụ nổ trên không trung.

“Mới nãy nói đại BOSS đã toi rồi mà? Sao giờ lại nổ tung thế này?

Đông Phương Lục Tiên Tử nhanh chân chạy đến chỗ vụ nổ.

Sau khi vụ nổ kết thúc...

Kim thư từ trên không trung rơi xuống.

Lúc này Diệp Tư mặt mày lem luốc, trong ngực ôm Tống Thư Hàng.

Nữ yêu thì bị uy lực còn sót lại của vụ nổ chấn động, giờ đang hôn mê, nhưng nhìn qua thì không bị thương gì cả.

Mà người thảm nhất chính là Cổ Ô bộ trưởng. Trước đó hắn đã bị trọng thương, lúc này lại đang ói máu liên tục... nhìn qua cực kỳ yếu ớt, có khả năng toi mạng bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng trong ngực Diệp Tư cũng đang hôn mê.

Lúc này, chỗ ngực của đạo bào đổi được từ chỗ hòa thượng Tây mặc bên trong áo khoác đã bị nổ nát, cũng không biết có thể sửa lại được không.

Lúc vụ nổ xảy ra, rễ sen của hình chiếu kim liên trước ngực Tống Thư Hàng dính liền với con tà thú khủng long, không ngờ uy lực của vụ nổ lại có thể truyền qua rễ kim liên hư vô.

Loại thủ đoạn này... không hổ là chúa tể Cửu U.

Diệp Tư tức tốc thi triển mấy Trì Dũ thuật cho Tống Thư Hàng, ổn định thương thế của hắn.

“Các ngươi không sao chứ?”

Đông Phương Lục Tiên Tử từ đằng xa chạy tới, lên tiếng hỏi.

“À, cũng chỉ bị thương ngoài da chút thôi, chắc không sao đâu.”

Diệp Tư trả lời.

Cô có thể cảm ứng được, Tống Thư Hàng hôn mê không hẳn là vì thương thế, mà là bởi vì thế giới hạch tâm trong cơ thể hắn lại phát sinh biến hóa, cho nên không cần phải lo lắng.

...

Ngày 1 tháng 9, trời trong nắng ấm.

Khi Tống Thư Hàng tỉnh lại sau cơn hôn mê cũng là lúc kỳ nghỉ hè của hắn kết thúc...

Chương 890: Thư Hàng, Ta Và Đông Phương Lục Tiên Tử Đi Dạo Phố Mua Bốn Túi Xách Trị Giá Một Triệu

Lúc Tống Thư Hàng vừa tỉnh lại, cả tinh thần và thể xác đều sảng khoái vô cùng. Cảm giác ngủ thẳng giấc thật sướng, mặc dù trong lúc ngủ thỉnh thoảng sẽ có 88888 thanh âm vang lên trong đầu giải thích về Bí Pháp Giám Định. Nhưng thời gian những thanh âm này xuất hiện chỉ chiếm một phần nhỏ mà thôi, phần lớn thời gian Tống Thư Hàng đều ở trạng thái ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, Tống Thư Hàng quen tay với lấy điện thoại di động mở ra xem ngày.

Ngày 1 tháng 9 năm 2019, 8:35 sáng... pin còn 2%.

“Đờ mờ, ngày 1 rồi á?”

Tống Thư Hàng sững sờ trong chốc lát, sau đó mới tỉnh hồn lại.

Hắn chỉ ngủ một giấc mà qua lâu vậy sao?

Chỉ nhắm mắt, mở mắt, vậy mà mấy ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè cứ thế xong rồi?

Đau lòng quá đi mất, rõ ràng mấy ngày nghỉ hè cuối cùng là thời gian quý giá nhất trong kỳ nghỉ mà.

Trước đây, mỗi lần đến thời điểm này, hắn đều giành thời gian tính xem nên làm thế nào để vượt qua mấy ngày nghỉ hè cuối cùng một cách hoàn mỹ nhất. Ấy vậy mà... cuối cùng hắn lại hôn mê suốt mấy ngày nghỉ hè cuối cùng quý giá này.

Ta không cam tâm!

“Chào Thư Hàng sư huynh.”

Lúc này, một giọng nữ dễ nghe vang lên bên cạnh Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay qua nhìn, hóa ra là cô bé Thi đang ngồi trước bàn học xem phim. Cô bé rúc thân hình nhỏ bé của mình vào trong chiếc ghế da to, chân nhỏ đong đưa trước sau, trông rất đáng yêu.

Mới vừa rồi Thi nghe được tiếng của Tống Thư Hàng, thấy hắn tỉnh lại nên xoay đầu lại chào hỏi.

“Chào Thi.”

Tống Thư Hàng chống người ngồi dậy. Bây giờ hắn đang ở trong căn hộ mà Dược Sư mua, chắc là sau khi hắn hôn mê, Diệp Tư đã đưa hắn trở về.

“Quả Quả và Chúc đâu rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hôm qua Chúc và Quả Quả chơi game suốt cả đêm, bây giờ còn đang ngủ ạ.”

Thi cẩn thẩn bỏ vỏ hạt dưa mà mình cắn vào trong cái túi nhỏ, sau đó hỏi:

“Thư Hàng sư huynh có đói không? Muốn ăn chút gì không ạ?”

Tống Thư Hàng chép miệng mấy cái, cảm giác trong miệng rất khô vì vậy đáp:

“Cho ta một tô mì trứng gà cải xanh đi... Trong nhà có đồ nấu ăn không đấy?”

“Có ạ, mấy ngày nay đều là ta phụ trách mua thức ăn và làm cơm, cải xanh và trứng gà còn nhiều lắm.”

Dứt lời, trước tiên Thi bấm tạm dừng bộ phim mà mình đã xem đến một nửa, sau đó cô bé từ trên ghế cao nhảy xuống:

“Thư Hàng sư huynh chờ chút nhé, giờ ta đi nấu mì cho ngươi ngay đây.”

“Phiền ngươi rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không sao ạ. À, Thư Hàng sư huynh này, ngươi tỉnh rồi thì gọi điện cho Tam Nhật sư huynh đi, hình như hắn tìm ngươi có chuyện đấy.”

Nói xong, Thi chậm rãi đi ra khỏi phòng.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

...

Tống Thư Hàng ngáp một cái, sau đó đưa tay sờ ngực mình. Chỗ này vốn bị tà thú khủng long nổ bị thương, vùng ngực bị nổ nát bét, nhưng bây giờ đã khôi phục bình thường, ngay cả một vết sẹo cũng không có.

Pháp thuật trị liệu hiệu quả thật đấy.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi:

“Diệp Tư, cô không sao chứ?”

[Ồ? Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi đấy à?]

Diệp Tư sử dụng công năng đối thoại tâm linh giữa linh quỷ và bản thể trả lời Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngạc nhiên, chẳng lẽ Diệp Tư không ở trong thân thể hắn? Nghĩ vậy hắn bèn hỏi:

“Diệp Tư, bây giờ cô đang ở đâu thế?”

[Ta và Đông Phương Lục đạo hữu đang đi dạo phố. Ta nói ngươi nghe, hôm nay đi ra ngoài ly kỳ mạo hiểm lắm nhé. Trên đường đi, nếu không nhờ ta lanh tay lẹ mắt dùng niệm lực đạp thắng xe thì chắc Đông Phương Lục đã chở ta lao thẳng xuống sông rồi. Ha ha ha. Đúng rồi, bây giờ ta và Đông Phương Lục đang đi dạo một cửa hàng bán túi xách, giá cả ở đây khá đắt. Ta mua bốn cái túi xách tổng giá hơn một triệu, Đông Phương Lục đạo hữu đã thanh toán giúp ta, cô ấy nói lát nữa về tìm ngươi tính sau.]

Diệp Tư trả lời.

Tốn hơn một triệu để mua bốn cái túi xách...

Tống Thư Hàng nghe mà bủn rủn cả chân tay, suýt nữa làm rớt điện thoại. Dù sao hắn cũng chỉ mới trở thành tu sĩ trong thời gian gần đây mà thôi, cho nên đâu thể giàu có bằng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, tiện tay nạp hơn mười triệu tiền điện thoại cho người ta...

Cũng may lần trước lúc Tống Thư Hàng và Tam Nhật sư huynh đi vây quét hang ổ của đàn chủ, đã lấy được một cái vali màu đen đựng ba triệu tiền mặt.

Một triệu vẫn còn trong khả năng chi trả của hắn.

Vì vậy Tống Thư Hàng mỉm cười nói với Diệp Tư:

[Không thành vấn đề! Diệp Tư cô cứ mua thoải mái đi, lúc về cứ bảo Đông Phương Lục Tiên Tử tới tìm ta tính tiền là được.]

[Ngươi nói vậy thì ta yên tâm rồi. Bây giờ ta và Đông Phương Lục Tiên Tử đã dạo xong cửa hàng túi xách, tiếp theo bọn ta sẽ đi xem cửa hàng quần áo và cửa hàng bán giày ở bên cạnh, còn có mấy cửa hàng khác cũng muốn đi xem nữa. Ta đi đây, lúc về nói chuyện tiếp nhé.]

Diệp Tư vui vẻ trả lời.

Gan Tống Thư Hàng khẽ run lên.

Cũng không phải là hắn tiếc tiền, đối với tu sĩ mà nói, tiền không quan trọng bằng linh thạch, có tiêu xài bao nhiêu cũng không tiếc.

Nhưng quan trọng là bây giờ trên người Tống Thư Hàng không có nhiều tiền lắm.

Hắn ngồi ngẫm lại xem trên người mình có bao nhiêu tiền mặt, hình như đều là lấy được từ chỗ đàn chủ.

Một lần là tám trăm nghìn kiếm được sau khi diệt đàn chủ trên tàu cao tốc, một lần là ba triệu lấy được khi tìm ra hang ổ của đàn chủ.

Sau đó hắn lại mua này nọ hết một phần.

Ví dụ như mua máy vi tính và các loại sản phẩm điện tử cho Bạch tiền bối hồi mới xuất quan, còn có những chi phí sinh hoạt khác nữa, hiện tại trong tay Thư Hàng còn dư lại chừng ba triệu sáu trăm nghìn.

Không biết số tài sản ba triệu sáu trăm nghìn này có đủ để chi trả cho đợt mua sắm này của Diệp Tư sư tỷ không đây?

Nếu như không đủ... hắn chỉ có thể chủ động liên hệ Dược Sư tiền bối để hỏi cách kiếm tiền nhanh thôi.

...

Sau khi kết thúc đối thoại tâm linh với Diệp Tư, Tống Thư Hàng nhắm mắt, cảm ứng vị trí hạch tâm trong tâm khiếu của mình.

Lúc này thế giới hạch tâm vẫn đang trong quá trình tiến hóa, còn cần một chút thời gian nữa mới hoàn toàn tiến hóa xong.

Nhưng từ quy mô sẵn có có thể nhìn ra được, đảo nhỏ hạch tâm vốn chỉ có diện tích hai mươi thước vuông bây giờ đã rộng ra hơn nghìn lần.

Hơn nữa... thế giới hạch tâm không chỉ tiến hóa về diện tích. Tống Thư Hàng mơ hồ cảm ứng được, thế giới hạch tâm còn sinh ra một biến hóa lớn khác. Xung quanh thế giới hạch tâm xuất hiện một số cổng nối tiếp trống.

Mặc dù không biết những cổng nối này có ích lợi gì, nhưng trông có vẻ rất lợi hại.

Trừ những điều này ra... Tống Thư Hàng còn đột phá một cảnh giới nhỏ.

Bốn kỳ mạch của tu sĩ tam phẩm là Tinh Huy, Nguyệt Âm, Dương Viêm, Không Vương.

Lúc này, mạch thứ ba mạch Dương Viêm trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng được đả thông.

Không chỉ như vậy, Tống Thư Hàng còn cảm giác được có vẻ như thân xác mình đã đột phá một tầng gông xiềng, trở nên mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Bây giờ thân xác hắn lúc nào cũng ở trạng thái hấp thu linh khí trong trời đất. Sau khi bị Tống Thư Hàng hút vào trong cơ thể, những linh khí này sẽ tẩm bổ thân thể hắn, lại có một phần nhỏ dung nhập vào trong tam thập tam thú tiên thiên chân khí hóa lỏng, trực tiếp chuyển hóa thành một phần tiên thiên chân khí.

Lẽ nào thể chất của ta đã đột phá giới hạn của cảnh giới tam phẩm rồi ư?

Tống Thư Hàng thầm suy đoán trong lòng.

Chẳng qua là bên cạnh không có tiền bối chỉ điểm, Diệp Tư cũng không ở đây, vậy nên hắn cũng không có cách nào xác định được.

Nói tóm lại là trạng thái thân thể rất tốt.

Đã vậy thì chờ ăn sáng xong, hắn sẽ đến đại học Giang Nam báo danh.

Lịch báo danh của đại học Giang Nam luôn là từ ngày 1 đến ngày 3 tháng 9, sau đó khoảng chừng đến ngày 6 trường mới khai giảng.

Sau khi báo danh xong, hắn sẽ lên đường đi thẳng tới Tử Cấm thành.

Tối nay chính là đầu tháng 9, trên đỉnh Tử Cấm sẽ diễn ra cuộc đại chiến giữa Bắc Hà Tán Nhân VS Đồng Quái Tiên Sư.

"Học kỳ mới, diện mạo mới! Cố gắng lên!"

Tống Thư Hàng thức dậy, đi đánh răng rửa mặt.

...

Sai khi vệ sinh cá nhân xong, đầu óc tỉnh táo hẳn lên. Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, thi triển một phát "Nạp Điện thuật", lượng pin lập tức đạt 100%.

Sau đó hắn gọi điện thoại cho Tam Nhật sư huynh.

Tam Nhật sư huynh nhận điện thoại rất nhanh:

"Alo, Thư Hàng đấy à~ cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại rồi. Nghe nói mấy ngày trước ngươi bị nổ, vẫn luôn hôn mê, ta cứ lo hôm nay ngươi vẫn không tỉnh lại đấy."

Tống Thư Hàng khóe miệng co quắp, chuyện hắn bị nổ đã truyền nhanh vậy sao?

"Cám ơn Tam Nhật sư huynh đã quan tâm. Đúng rồi, Thi nói ngươi tìm ta có chuyện, không biết là chuyện gì vậy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Chẳng lẽ Tam Nhật sư huynh lại có việc gấp cần làm nên muốn gửi Quả Quả, Thi và Chúc ở lại chỗ hắn tiếp?

"Là như vầy, tối nay ngươi có tới xem cuộc đại chiến giữa Bắc Hà tiền bối và Đồng Quái tiền bối trên đỉnh Tử Cấm không?"

Tam Nhật sư huynh hỏi.

"Ừ, đi chứ. Chờ ta đến trường đóng học phí, báo danh xong sẽ chạy thẳng tới Tử Cấm thành luôn."

Tống Thư Hàng đáp.

Khu đại học Giang Nam vốn cũng có chức năng đóng học phí qua mạng, nhưng bây giờ Tống Thư Hàng cũng đã đến khu Giang Nam rồi, đi thẳng đến trường đóng luôn cho tiện.

"Tốt rồi, vậy đến lúc đó ngươi cũng mang Quả Quả, Thi và Chúc tới luôn nhé. Tối nay ta sẽ theo Thông Huyền đại sư đi bắt

Đồng Quái... à không, là đi xem cuộc đại chiến giữa Đồng Quái tiền bối và Bắc Hà tiền bối. Đến lúc đó ngươi lại giao Quả Quả, Thi và Chúc cho ta là được.”

Tam Nhật sư huynh nói.

Tống Thư Hàng gật đầu trả lời lại:

“Không thành vấn đề, vậy tối nay gặp.”

“Ừ, tối gặp.”

Tam Nhật sư huynh cười chào rồi cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng cất điện thoại vào. Mới vừa rồi Tam Nhật sư huynh nói muốn đi bắt Đồng Quái tiền bối à? Chẳng lẽ mấy ngày nay Đồng Quái tiền bối lại đi tìm đường chết, làm chuyện gì chọc tới Thông Huyền đại sư rồi sao?

Sau khi cúp điện thoại, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút lại bấm số gọi cho Hiến Công tiền bối. Lúc trước hắn có nói là khi nào tới khu Giang Nam sẽ gửi tọa độ cho Hiến Công tiền bối, sau đó tiền bối sẽ dùng phi kiếm truyền thư gửi pháp khí Long Vĩ Độn Ảnh tới cho hắn.

Nhưng không ngờ mình lại đột nhiên hôn mê đến tận hôm nay, cũng không biết Hiến Công tiền bối đã bế quan chưa nữa?

Chẳng mấy chốc đã có người nghe máy.

Nhưng tiếng trong điện thoại truyền tới lại không phải là tiếng của Hiến Công cư sĩ, mà là tiếng của một vị cư sĩ khác.

“Alo, là Thư Hàng tiểu hữu đấy à?”

Giọng nói từ tốn của một vị cư sĩ khác truyền tới.

Tống Thư Hàng nhận ra chủ nhân của giọng nói này, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi đạo hiệu của vị tiền bối này là gì.

Vị tiền bối này gọi là gì nhỉ?... Hình như là Túy Nhật? Bá Thiên? Hay là Minh Nguyệt nhỉ?

Chết rồi, tự dưng lại quên mất đạo hiệu của vị tiền bối này vậy kìa.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tống Thư Hàng cơ trí nói:

“Alo, xin chào, xin hỏi ngài là vị tiền bối nào thế ạ? Hiến Công tiền bối có đó không? Ta tìm hắn có chuyện.”

Tống Thư Hàng làm bộ như mình không nhận ra giọng nói của vị tiền bối này, tiện thể hỏi đạo hiệu của tiền bối luôn.

Thật thông minh!

“Thư Hàng tiểu hữu, ta là Túy Nguyệt Cư Sĩ. Hiến Công đạo hữu đã bế quan vào hai ngày trước rồi, có điều hắn đoán sắp tới có thể Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ gọi điện cho hắn, vì vậy hắn đã gửi điện thoại và một món pháp khí ở chỗ ta.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ chậm rãi nói.

Chương 891: Ta Lấy Gì Để Cứu Ngươi Đây Hả? Tam Lãng Đạo Hữu?

Đã thuận lợi moi được đạo hiệu của Túy Nhạc Cư Sĩ rồi!

“Hóa ra là Túy Việt tiền bối, chào buổi sáng nhé tiền bối. Thực ra thì mấy hôm trước ta gặp vụ nổ nên hôn mê mãi. Mãi đến sáng nay mới tỉnh lại, ta lập tức gọi điện cho Hiến Công tiền bối, không ngờ Hiến Công tiền bối đã bế quan rồi.”

Tống Thư Hàng cảm khái.

“Thì ra là thế. Thế bây giờ Thư Hàng tiểu hữu có tiện nhận phi kiếm truyền thư không? Bây giờ ta sẽ dùng phi kiếm truyền thư chuyển món pháp khí kia cho ngươi, ngươi nói cho ta biết tọa độ vị trí của ngươi đi.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ cười nói.

“Được, bây giờ ta đang ở gần khu đại học Giang Nam. À mà lúc nhận phi kiếm thì ta cần phải làm gì đây?”

Tống Thư Hàng hỏi. Hắn vẫn còn nhớ khi Dược Sư nhận phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư thì phải dùng chính bản thân mình để làm tọa độ đáp cho phi kiếm.

“Ừm… mỗi môn phái đều có một cách định vị phi kiếm khác nhau, chỗ ta có một cách định vị tọa độ cho phi kiếm rất đơn giản. Thư Hàng tiểu hữu, ngươi mở phần mềm chat ra, dùng chức năng ‘chia sẻ vị trí’ để chia sẻ vị trí của hiện tại của ngươi với ta, ta sẽ phóng phi kiếm tới vị trí đó. Phi kiếm có thể đến được vùng trời gần vị trí của ngươi, chênh lệch khoảng một trăm mét thôi. Đợi phi kiếm đến gần chỗ ngươi, ngươi chỉ cần kích hoạt chân khí trên người, dùng truyền âm nhập mật nhóm gọi tên của ta, phi kiếm có thể hạ xuống bên cạnh ngươi một cách chính xác.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ nói.

“Được, không thành vấn đề!”

Thư Hàng nói.

Sau đó hắn nhanh chóng đăng nhập vào nhóm chat, gửi tọa độ hiện tại của mình vào nick Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu của Túy Ước tiền bối.

Khoảng một phút sau.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu trả lời lại:

“Phi kiếm đã được gửi đi, dự tính ba tiếng sau sẽ đến gần khu đại học Giang Nam. Lúc phi kiếm gần đến ta sẽ gọi điện thông báo cho ngươi.”

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng gửi kèm một meme cười toe toét.

Túy Yue Cư Sĩ đúng là một vị tiền bối tốt mà.

…

Đúng lúc này, bé Thi chạy vào phòng, nhưng khi nhìn thấy Tống Thư Hàng vẫn đang ở trong phòng, cô bé lập tức trở về chế độ bước đi chậm rãi của thục nữ.

“Hàng sư huynh, mì trứng gà cải xanh đã nấu xong rồi, đang đặt ở bàn ăn bên ngoài đấy.”

Thi dịu dàng nói.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thi mỉm cười rồi ngồi lại trên ghế. Tay phải cô bé dùng chuột bấm vào bộ phim đang tạm dừng để xem tiếp, tay trái thì móc ra một đống hạt dưa, cẩn nhận nhằn từng hạt một.

Lúc ăn hạt dưa Thi không ăn từng hạt một.

Trước tiên cô bốc một nắm hạt dưa ra, cắn từng hạt một rồi tách nhân bên trong ra một cái đĩa nhỏ, đợi sau khi cắn hết cả nắm hạt dưa, cô bé sẽ cẩn thận bỏ vỏ hạt dưa vào một cái túi, sau đó mới hài lòng ăn hết nhân hạt dưa đã được tách vỏ.

Đúng là một cô nhóc thú vị.

Hơn nữa, cô bé nấu ăn cũng rất ngon.

Mì trứng gà cải xanh ăn sướng miệng vô cùng.

Sau khi ăn sáng xong, Tống Thư Hàng xem giờ, lúc này đã hơn chín giờ.

“Vừa đúng lúc, đến trường báo danh nộp học phí thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

…

Vì thế, Tống Thư Hàng đi về phòng của mình, kéo một chiếc vali từ dưới gầm giường ra, lấy ra một ít tiền mặt để đóng học phí.

Sau đó hắn nhìn sang người vẫn đang ngồi xem phim là Thi, thuận miệng hỏi:

“Đúng rồi Thi, ngươi muốn ở nhà xem phim tiếp hay là muốn đi tới đại học Giang Nam chơi với ta?”

Thi xoay đầu lại, đôi mắt đen láy của cô bé nhìn vào Tống Thư Hàng, tiếp đó cô lại quay đi, nhìn vào bộ phim đang được chiếu trên máy tính.

Sau đó… trên gương mặt của cô hiện lên đầy vẻ rối rắm.

Cô rất muốn đến đại học Giang Nam chơi với Tống Thư Hàng, vì trước giờ cô chưa từng được đến các trường đại học.

Nhưng bộ phim mà cô đang xem dở cũng rất hay, cô mới xem được có một nửa, không nỡ bỏ đi.

Nếu như bây giờ mà cô biết thuật phân thân thì tốt biết bao?

Tống Thư Hàng nhìn vẻ mặt rối rắm của Thi thì vui vẻ nói:

“Được rồi, ngươi không cần phải bối rối nữa, ta đi đến trường báo danh một mình thì hơn. Ngươi cũng có thể ở lại chăm sóc sư muội của ngươi và tiểu hòa thượng.”

Thi suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

“Vậy, Thư Hàng sư huynh đi đường cẩn thận nhé.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Ừm, đi đường cẩn thận, không vấn đề gì.

Sau khi để Thi ở lại nhà, Tống Thư Hàng một mình đi tới đại học Giang Nam.

Trên đường, hắn gửi tin nhắn cho bạn cùng phòng của mình là Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức, nói với bọn họ chuyện hôm nay hắn đến trường báo danh.

Thổ Ba nhanh chóng trả lời lại:

“Thư Hàng, sao mà mày đi báo danh sớm thế? Chắc đến ngày 3 tao mới đi báo danh cơ, tao muốn nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa.

Hơn nữa, tao nghĩ tao mắc phải chứng khủng hoảng trước khi khai giảng rồi. Hôm nay lúc vừa ngủ dậy tao đã cảm thấy chán nản, tinh thần hoảng loạn, cả người mệt mỏi, không tập trung, lại còn đau đầu, đổ mồ hôi, đã thế còn rất buồn ngủ nữa.”

Tống Thư Hàng:

“Thổ Ba này, mày nên đi bệnh viện khám thử đi, tao nghĩ mày cảm cúm lên cơn sốt rồi đấy.”

Thổ Ba: “...”

Sau Thổ Ba, Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ cũng gửi tin nhắn tới, họ nói ngày 3 họ sẽ về trường.

Tống Thư Hàng trả lời tin nhắn của từng người một.

…

Tắt cửa sổ chat với bạn bè, Tống Thư Hàng lại tiện tay mở cửa sổ của nhóm Cửu Châu số 1 lên.

Hắn muốn tổng kết những chuyện liên quan đến chất lỏng màu đen, những lời nói mơ hắn nghe được lúc gặp Bạch tiền bối two trước khi hôn mê lại rồi nói với các tiền bối trong nhóm.

Vừa đi vừa nhìn điện thoại là một thói quen rất nguy hiểm vì dễ xảy ra tai nạn giao thông.

Nhưng với tu vi hiện tại của Tống Thư Hàng, cho dù hắn có nhắm mắt đi trên đường cũng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Vô số cảm tri của tinh thần lực và ứng dụng của thính lực đều có thể thay thế cho đôi mắt.

Khi Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, đúng lúc Hoàng Sơn Chân Quân vừa gửi lên một vài số liệu.

Đó chính là số liệu phòng vé của bộ phim điện ảnh Trận Chiến Mạt Pháp.

Số liệu này vô cùng hoành tráng.

Ngày Trận Chiến Mạt Pháp khởi chiếu là chủ nhật, vừa ra rạp nó đã chiếm ngôi vị quán quân phòng vé của ngày hôm đó. Đáng tiếc là khởi chiếu vào ngày cuối cùng của cuối tuần nên doanh số bán vé cả tuần chỉ đứng ở vị trí thứ hai.

Nhưng đến một số đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng phải ngạc nhiên vì thành tích này.

Tuy rằng lúc trước Hoàng Sơn Chân Quân và các đạo hữu trong nhóm đã quảng cáo bộ phim đến mọi ngóc ngách trong hiện thế, vừa mới ra rạp suất chiếu của nó đã rất cao. Nhưng chỉ với thành tích bán vé một ngày đã lấy được ngôi á quân cũng là chuyện vượt ngoài dự liệu của mọi người. Vì những bộ phim điện ảnh đang chiếu vào tuần đó cũng là những bộ phim rất có thực lực.

Sau đó là số liệu phòng vé của tuần này, tính đến ngày hôm nay, Trận Chiến Mạt Pháp vẫn giữ ngôi vị quán quân, hơn nữa số liệu bán vé của nó khiến cho những bộ phim xếp sau nó phải tuyệt vọng. Đến doanh số phòng vé của top ba mươi bộ phim đứng đầu cộng lại cũng không bằng doanh số của Trận Chiến Mạt Pháp.

Tóm lại, giờ Trận Chiến Mạt Pháp rất hot, nổi tiếng hơn trước lúc ra rạp cả trăm lần.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cảm thấy rất hài lòng. Bộ phim điện ảnh mà họ làm ra đương nhiên phải có được thành tích như thế mới thỏa đáng chứ. Dù gì họ cũng là người phái thực lực cả mà.

Lúc nhìn thấy số liệu này, tim gan Tống Thư Hàng đều run rẩy.

Phim càng hot thì có nghĩa là… tiếng ác của Cao Thăng sư huynh càng lan xa đúng không?

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ rồi vào trình duyệt, nhập bốn chữ Cao Thăng sư huynh vào khung tìm kiếm.

Hệ thống hiển thị “đã tìm được 49.880.000 kết quả liên quan đến từ khóa này.”

Á đù!

Chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, nội dung tìm kiếm liên quan đến Cao Thăng sư huynh đã lên đến con số gần năm mươi triệu rồi.

Hơn nữa bên dưới kết quả tìm kiếm còn có một lời nhắc của hệ thống: Có phải bạn muốn tìm “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết” không? Đã hiển thị kết quả liên quan đến “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết”. Tiếp tục tìm kiếm: Cao Thăng sư huynh, xin click vào đây.

Bình thường tình huống này chỉ xuất hiện khi người ta nhập sai từ khóa tìm kiếm. Sau đó hệ thống sẽ tự động chuyển nội dung tìm kiếm sang kết quả đúng.

Ví dụ như bạn muốn tìm một quyển tiểu thuyết tên là “Nhóm chat tu chân” nhưng lại không cẩn thận nhập thành “Nhóm chat tu chính” thì hệ thống sẽ chủ động chuyển kết quả tìm kiếm về kết quả đúng là “Nhóm chat tu chân”.

Nhưng… kể từ lúc nào mà Cao Thăng sư huynh đã trở thành một cụm từ sai thế?

Tống Thư Hàng cảm thấy mình sắp tàn đời rồi.

Trận Chiến Mạt Pháp càng ngày càng nổi tiếng thì hắn càng gặp nhiều nguy hiểm.

Nhất là khi hắn sắp tới trường học của mình. Ở đó có không ít bạn học nhận ra hắn.

Vì thế, Tống Thư Hàng lặng lẽ khởi động năng lực của ghim cài áo biến hình, biến ra một cái khẩu trang, lại lấy một cái kính râm to từ trong túi thu nhỏ một tấc ra. Lúc này hắn mới yên tâm hơn một chút.

Lúc đầu hắn đồng ý tham gia diễn Trận Chiến Mạt Pháp đúng là tự tìm đường chết mà!

…

Tống Thư Hàng lại vào nhóm Cửu Châu số 1.

Vừa đúng lúc Bạch tiền bối online, mấy ngày hôm nay Bạch Tôn Giả đang luyện chế pháp bảo nên vẫn không xuất hiện.

Bạch Tôn Giả:

“@ Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu có online không? Mấy ngày nữa ngươi phải về trường báo danh rồi đúng không?”

Tống Thư Hàng trả lời lại:

“Đúng thế, bây giờ ta đang trên đường đến đại học Giang Nam để chuẩn bị báo danh đây.”

Bạch Tôn Giả:

“Ớ, hôm nay đã đi báo danh rồi à? Không phải ngày 3 các ngươi mới đi báo danh à?”

Tống Thư Hàng:

“Đại học Giang Nam bọn ta báo danh trong ba ngày từ ngày 1 đến ngày 3.”

Bạch Tôn Giả:

“Ra là thế, là ta nhớ nhầm. Đúng rồi, trưa nay bọn ta sẽ cho pháp bảo vào lò luyện . Tối nay ngươi có đi xem đại chiến của Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư không? Nếu đi thì có cần ta qua đón không?”

Tống Thư Hàng:

“Nếu như Bạch tiền bối tới kịp thì đến đón ta nhé.”

Đến lúc đó, phi kiếm của Tối Nhạc Cư Sĩ cũng đã mang pháp khí Long Vĩ Độn Ảnh đến rồi, đúng lúc có thể giao pháp khí này cho Bạch tiền bối luôn.

Bạch Tôn Giả:

“Được, vậy trưa nay chúng ta gặp lại. À mà @ Tuyết Lang Động Chủ, Tuyết Lang đạo hữu có đây không, mấy hôm trước ta đã đặt một đơn hàng mới ở chỗ ngươi, ngươi đã làm xong chưa?”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Bạch tiền bối, bây giờ ta vẫn đang ở chỗ Vân Tước Tử tiền bối để giúp cô ấy đóng băng cơ thể. Đơn hàng của ngươi ta giao cho em họ làm rồi. Bản lĩnh của hắn đỉnh lắm đấy, trong hôm nay hắn sẽ làm xong giấy tờ của ngươi.”

Bạch Tôn Giả:

“[Meme mặt cười] Thế thì tốt quá, đúng rồi, ta đặt thêm một đơn hàng mới được không?”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối cứ nói đi.”

Bạch Tôn Giả:

“Chúng ta chat riêng đi, chuyện này tạm thời phải giữ bí mật với các đạo hữu.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Được, không vấn đề gì. Ta nhất định sẽ giữ kín như bưng.”

Cứ như thế, Bạch Tôn Giả chat riêng với Tuyết Lang Động Chủ.

Đúng lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng đã lâu không gặp xuất hiện.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"@ Bạch Tôn Giả @ Tuyết Lang Động Chủ, các ngươi không thể nhắn tin riêng được. Chat riêng… sẽ mang thai đấy!"

Dứt lời, Cuồng Đao Tam Lãng còn gửi kèm thêm mấy tấm ảnh.

Đó là một bức ảnh photoshop một người phụ nữ có thai. Người phụ nữ trong ảnh đang gạt lệ:

"Nói chuyện riêng ba phút đã có thai rồi, tôi phải làm thế nào đây?"

Tống Thư Hàng: "..."

Hoàng Sơn Chân Quân: "..."

Ta lấy gì để cứu ngươi đây hả? Tam Lãng đạo hữu?

Bạch Tôn Giả:

"Ha ha ha. @ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, Linh Điệp đạo hữu có online không?"

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

"Ta đây. À mà Bạch đạo hữu, nick của ta đã được thêm vào nhóm Cửu Châu số một, vì thế ngươi có thể @ bản tôn của ta luôn nhé."

Tài khoản của Linh Điệp Tôn Giả online:

"Bạch đạo hữu có chuyện gì thế?"

Bạch Tôn Giả:

"Là thế này, cách đây không lâu ta lấy được một trò chơi mới rất kích thích ở chỗ một vị đạo hữu, nó tên là ma thuật thoát khốn. Ta giới thiệu cách chơi cho các ngươi nhé, đầu tiên để một người dùng từ bảy cách trói buộc phức tạp trở lên để phong ấn linh lực của mình lại. Trói buộc không được giải thì không thể sử dụng linh lực. Sau đó để một vị đạo hữu đưa mình đến độ cao hơn ba mươi nghìn mét, đẩy người đó từ trên phi kiếm xuống. Trong quá trình rơi xuống, người chơi bắt đầu giải những cách trói buộc phức tạp ấy. Nếu trước khi rơi từ độ cao ba mươi nghìn mét xuống dưới đất có thể giải hết được trói buộc của mình thì lập tức có thể ngự kiếm hoặc sử dụng năng lực ngự không của Linh Hoàng ngũ phẩm để hạ cánh bình an. Nếu như không giải được thì phải chịu đựng tổn thương do ngã từ độ cao ba mươi nghìn mét xuống trong trạng thái linh lực bị phong ấn. Vô cùng kích thích, ta vừa nghe xong đã thấy tim mình đập nhanh rồi!"

Tống Thư Hàng: "..."

Hoàng Sơn Chân Quân: "..."

Điền Thiên Đảo Chủ: "..."

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: "..."

Diệt Phượng Công Tử: "..."

Trò chơi này đúng là quá kích thích. Không ngờ ngoài Tam Lãng đạo hữu ra, trong giới tu sĩ lại còn có một nhân vật thích tự tìm đường chết như thế!

Tống Thư Hàng:

"Bạch tiền bối, bây giờ vị đạo hữu này của ngươi có còn sống không thế?"

Bạch Tôn Giả:

"Đương nhiên là còn sống rồi, hắn là Chân Quân lục phẩm đấy, không chết dễ thế đâu. Lần trước hắn thử khiêu chiến phong ấn linh lực bằng hai mươi cách, rơi từ độ cao năm mươi nghìn mét xuống nhưng thất bại. Có điều hắn không bị thương nặng lắm, tĩnh dưỡng hai năm là lại bình phục như cũ rồi."

Tống Thư Hàng: "..."

Rốt cuộc vị tiền bối không biết tên này làm sao có thể sống đến khi tu luyện lên cảnh giới lục phẩm thế!

Hay là đúng như những gì Tam Lãng tiền bối từng nói, những người thích tự tìm đường chết thường thì khá may mắn nhỉ?

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

"Linh Điệp đạo hữu này, ngươi cảm thấy nếu thêm chi tiết kích thích này vào trong kịch bản bộ phim 'Cuộc đời phóng đãng của ta' do Tam Lãng đạo hữu đóng chính thì có phải sẽ rất tuyệt không?"

Linh Điệp Tôn Giả:

"Tuyệt! [Meme like 32 cái.]"

Sau đó, Linh Điệp Tôn Giả offline để sửa kịch bản luôn.

Tống Thư Hàng: "..."

Tam Lãng tiền bối tèo rồi!

Chương 892: Với Công Pháp Dở Hơi Kia, Túy Yue Cư Sĩ Sớm Muộn Gì Cũng Xong Đời

Có lẽ là Tống Thư Hàng ngụy trang khá tốt, cho tới khi hắn báo danh xong vẫn không để lộ sơ hở gì… không có ai xông tới chỗ hắn và hô lên mấy câu đại loại như “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết”.

Lúc báo danh, tuy rằng nhân viên thấy Tống Thư Hàng đeo kính râm và khẩu trang thì cũng tò mò nhìn hắn một lần, nhưng anh ta cũng chẳng phải cảnh sát, anh ta chỉ phụ trách thu tiền, xác nhận tiền thu được có phải là tiền thật không thôi.

Tống Thư Hàng thuận lợi đóng xong học phí, đồng thời kí tên đằng sau dòng tên của mình, sau đó hắn lập tức rời khỏi chỗ báo danh.

“Báo danh xong rồi, bây giờ về đợi phi kiếm truyền thư của Tối Việt tiền bối đã. Sau đó đợi Diệp Tư quay về.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Rồi lại đợi Bạch tiền bối tới đưa bọn họ đến Tử Cấm Thành xem đại chiến của Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân.

Ngày mùng 1 tháng 9 năm 2019, Tống Thư Hàng tiểu hữu vẫn đang rất bận rộn.

…

Đúng lúc Tống Thư Hàng định quay về chỗ ở thì điện thoại của hắn kêu lên, là một số lạ gọi tới.

Tống Thư Hàng nghe máy:

“A lô, xin chào.”

“A lô, xin chào, xin hỏi có phải là Bá Đao Tống Tam Lãng đạo hữu không?”

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Tống Thư Hàng: “...”

Tống Tam Lãng là cái quỷ sứ gì thế! Có tin ta cúp luôn điện thoại rồi kéo ngươi vào blacklist không hả!

Thấy Tống Thư Hàng không trả lời lại, giọng nói khàn khàn kia tiếp tục vang lên:

“Ố? Chẳng lẽ mình gọi nhầm số rồi à? Khoan đã, ồ, ta nói nhầm rồi, ngại quá, xin hỏi có phải là Bá Đao Tống Nhất đạo hữu không?”

“Là ta đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ha ha ha, trước khi ta gọi điện vừa ấy ấy với vợ ta xong nên có hơi hồ đồ. Xin lỗi nhé, Tống Tam đạo hữu.”

Người có giọng nói khàn khàn kia bật cười.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, tay hắn động đậy, kềm lòng không đặng mà muốn tắt máy luôn.

Trong lúc gọi điện thoại cho một người lạ, vừa mở miệng là nói chuyện ấy ấy với vợ, quen hành hạ cẩu độc thân rồi hả? Còn nữa… Tống Tam là cái quần gì chứ.

Ở đầu bên kia, giọng nói khàn khàn đó tiếp tục vang lên:

“Là thế này, Bá Đao đạo hữu, ta là em họ của Tuyết Lang Động Chủ, Nguyệt Lang Đảo Chủ, lúc ở Mỹ ta có phạm ít tội nên đành lén chạy về đây. Tạm thời ta đang làm chân chạy vặt, giúp việc cho anh họ Tuyết Lang Động Chủ nhà ta.”

“Ồ, ra là ngươi à.”

Tống Thư Hàng hiểu ra, sáng nay Tuyết Lang Động Chủ còn nhắc đến em họ của hắn trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa.

Tuyết Lang Động Chủ vẫn đang giúp Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đóng băng cơ thể, nên mọi việc của hắn tạm thời giao cho em họ của mình giải quyết.

Hình như Bạch Tôn Giả còn đang nhờ Tuyết Lang Động Chủ vài việc, chắc là mấy vụ làm giấy tờ nhỉ?

Bây giờ việc của Bạch tiền bối do vị Nguyệt Lang Đảo Chủ này tiếp nhận.

“Ố, ngươi biết ta à?”

Nguyệt Lang Đảo Chủ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ừm, Tuyết Lang Động Chủ đã từng nhắc tới ngươi.”

“Ha ha ha ha, anh họ ta không nói xấu ta chứ? Ví dụ như chuyện trước kia ta phạm tội, chắc là hắn không nói ra đấy chứ?”

Nguyệt Lang Đảo Chủ vội hỏi.

“À, chính là việc ngươi phạm tội ở Mỹ sao?”

Tống Thư Hàng nói.

“Sao ngươi biết thế! Chết tiệt, anh họ đúng là đồ mồm rộng, quả nhiên hắn đã lôi chuyện xấu của ta ra nói.”

Nguyệt Lang Đảo Chủ tức giận nói.

Tống Thư Hàng: …

Tức cái quỷ gì, không phải lúc nãy do chính ngươi tự khai ra à?

“Anh họ ta đúng là đồ miệng rộng, chắc là không nói cụ thể ta phạm tội gì đúng không?”

Nguyệt Lang Đảo Chủ hỏi.

“Không.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, hắn thuận miệng hỏi:

“Khi ở Mỹ, ngươi đã phạm tội gì thế?”

“Thực ra cũng không có chuyện gì to tát cả. Ta thấy đó rõ ràng là một chuyện rất bình thường, không ngờ ở đó lại là phạm pháp.”

Nguyệt Lang Đảo Chủ nói:

“Với ta chuyện này rất mất mặt, ta nói cho ngươi biết nhưng ngươi đừng nói cho người khác nhé.”

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp, thật là bất ngờ, giọng nói khàn khàn đó lại đáng yêu (có bệnh) thế.

Sau đó, Nguyệt Lang Đảo Chủ lại bắt đầu hành hạ FA.

“Mọi chuyện xảy ra vào nửa tháng trước… sáng sớm hôm đó, ta và vợ ta cùng nỗ lực để sinh một thằng nhóc con theo lệ thường. Ta và vợ ta đều là đại yêu ngũ phẩm, bình thường đều biến thành hình người. Ừm, ở Mỹ, biến thành hình người lúc tạo ra đời sau không hề phạm pháp. Nhưng ngày hôm đó đã xảy ra một vài việc ngoài ý muốn.”

Nguyệt Lang Đảo Chủ nói:

“Trong lúc ta và vợ ta đang cố gắng để sinh một thằng nhóc con, vợ ta vì hưng phấn mà đột nhiên hiện về nguyên hình. Trùng hợp là cảnh đó bị hàng xóm nhà ta đi ngang qua nhìn thấy.”

Tống Thư Hàng: …

Nguyệt Lang Đảo Chủ nói tiếp:

“Sau đó ta đã bị cảnh sát khởi tố, tội danh là ngược đãi động vật… cũng may là ta thông minh, dùng lông sói thế thân mới tránh được kiếp nạn này, sau đó ta và vợ ta bèn trở về Hoa Hạ.”

Tống Thư Hàng: …

Hãy tha thứ cho hắn, lúc này hắn hoàn toàn không biết mình nên nói gì nữa.

Hắn nên phỉ nhổ cái gì đây?

Chế giễu vợ chồng Nguyệt Lang Đảo Chủ tạo em bé à? Hay là chế giễu pháp luật của nước ngoài đây?

Cả hai bên đều không có gì đáng để chế giễu cả, không có gì sai hết.

…

“Đúng rồi, Nguyệt Lang Đảo Chủ, ngươi tìm ta có việc gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi. Vốn hắn định gọi đối phương là Nguyệt Lang tiền bối nhưng lần này hắn không thể thốt ra hai chữ “tiền bối” được.

“À, là thế này, ta định bảo ngươi gửi tọa độ của ngươi cho ta, ta có chuyện phải tới đại học Giang Nam một chuyến. Ta vừa tra thử trên mạng nhưng phát hiện ra trên đất Hoa Hạ có tận ba cái ‘đại học Giang Nam’, thật là đau đầu.”

Nguyệt Lang Đảo Chủ nói.

Tống Thư Hàng nghe tới đây thì một ý nghĩ lóe lên:

“Nguyệt Lang tiền bối, ngươi tới đại học Giang Nam là vì có chuyện phải làm à? Là làm giấy tờ gì đó cho Bạch tiền bối đúng không?”

“Không phải là để làm giấy tờ cho Bạch tiền bối mà là làm giấy tờ cho Bạch Hạc Chân Quân.”

Nguyệt Lang Đảo Chủ cười ha ha nói:

“Đây không phải là chuyện phải giữ bí mật gì nên ta có thể nói cho ngươi nghe.”

Bạch Hạc Chân Quân ư? Bạch Hạc Chân Quân chạy tới đại học Giang Nam làm gì? Chẳng lẽ hắn biết Bạch Tôn Giả đang tạm trú ở đây nên mới lặn lội từ xa đến đây, cũng muốn ở lại gần đại học Giang Nam ư? Với tính cách của Bạch Hạc Chân Quân thì chắc chắn hắn có thể làm ra những chuyện như thế này.

“Ta hiểu rồi, Nguyệt Lang đạo hữu, ngươi có biết nick chat của ta không? Add friend ta đi rồi ta gửi tọa độ vị trí của mình cho.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn Bá Đao đạo hữu. Ngươi đúng là một vị đạo hữu tốt hay giúp đỡ người khác, quả nhiên tìm ngươi giúp đỡ là chuẩn bài mà.”

Nguyệt Lang Đảo Chủ dùng chất giọng khàn khàn của mình thốt lên đầy vui vẻ.

Vì thế… hai người add friend, chia vẻ vị trí.

Tống Thư Hàng phát hiện cả ngày hôm nay hình như mình toàn làm chuyện này.

****

Lúc Tống Thư Hàng trở về chỗ ở, Diệp Tư vẫn chưa quay về.

Mãi cho đến buổi trưa.

Quả Quả và Chúc mơ màng tỉnh dậy, hai đứa nhóc này đúng là chơi bời quên cả trời đất mà. Theo lời của Thi, trong mấy ngày Tống Thư Hàng hôn mê, hai đứa nhóc này ngày nào cũng thức thâu đêm chơi điện tử. Quan trọng hơn là kỹ thuật chơi game của hai đứa này không giỏi bằng Kinh Ba Đậu Đậu, thuộc hàng kéo chân và bóp bi đồng đội. Đồng đội của hai đứa này phải vất vả rồi.

“Thư Hàng sư huynh, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi.”

Tiểu hòa thượng xoa hai mắt, nói:

“Ta đói bụng quá, trưa nay chúng ta ăn gì thế?”

“Trưa nay chúng ta ăn gì?”

Bé Chúc cũng phụ họa theo.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Thi đang ngồi xem phim bên cạnh, vị thiếu nữ tạm thời phụ trách chuyện bếp núc trong nhà này… đang chìm đắm trong phim điện ảnh không thể thoát ra được nữa rồi.

Nhìn cô thế thế này thì hình như là không định đi nấu cơm rồi.

“Thôi vậy, chúng ta ra ngoài ăn thôi.”

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

…

Sau khi ăn trưa xong, Tống Thư Hàng nằm trên sân thượng nghỉ ngơi, hưởng thụ sự an nhàn hiếm có.

Tiểu hòa thượng Quả Quả ngồi bên cạnh hắn đọc kinh như thường lệ.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên.

Tống Thư Hàng mở ra xem, bên trên hiện lên kí hiệu của “Tối Việt tiền bối”.

“Này này, Tối Việt tiền bối gọi điện tới, pháp bảo đến rồi.”

Tống Thư Hàng bật cười, nhận điện thoại.

Lần này nhất định phải hô đạo hiệu của tiền bối thật to mới được.

Nghe nói làm như vậy Tối Ước tiền bối sẽ rất vui.

“Tối Nhạc tiền bối, có phải phi kiếm đã tới rồi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ha ha ha ha, Thư Hàng tiểu hữu đoán không sai, phi kiếm đã đến gần chỗ ngươi rồi. Chỉ lệch khoảng một trăm mét thôi, ngươi chỉ cần dùng truyền âm nhập mật nhóm, hét to tên của ta lên không trung là được rồi. Đến lúc đó phi kiếm sẽ hạ xuống gần chỗ ngươi. Vậy nhé, tạm biệt.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ vui vẻ nói.

Ngoại trừ Bắc Hà Tán Nhân ra, Tống Thư Hàng tiểu hữu là người thứ hai có thể gọi đúng đạo hiệu của hắn.

Tuy rằng có thể Tống Thư Hàng tiểu hữu dựa vào chức năng ghi chú của điện thoại, nhưng dù thế hắn cũng đã vui lắm rồi.

Kể ra thì, chức năng ghi chú tuyệt như thế, sao các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 lại không biết dùng nhỉ?

Ghi chú đạo hiệu “Túy Nguyệt” của hắn vào thì chết ai à?

Có chuẩn bị thì sẽ không bị tổn thương mà! Khốn kiếp thật.

Hiếm khi có được một chức năng tiện lợi như thế, hãy tận dụng nó cho ta nhờ đi chứ.

…

Sau khi cúp máy, Tống Thư Hàng đứng dậy ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Quả Quả đang ngồi cạnh hắn niệm kinh cũng ngẩng đầu lên:

“Có chuyện gì à Thư Hàng sư huynh?”

“Có một phi kiếm truyền thư sắp hạ xuống trong phạm vi một trăm mét quanh sân thượng này. Ố, nhìn thấy rồi!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhìn thấy một thanh kiếm đang bay trên không trung.

Sau đó, hắn chỉ cần hô to tên của Tối Việt Cư Sĩ với phi kiếm đó là có thể nhận được phi kiếm rồi.

Tuy rằng hắn không nhớ rõ đạo hiệu của cư sĩ gồm những chữ nào nhưng không thành vấn đề, chỉ cần phát âm gần giống nhau thì hiệu quả chắc chắn là như nhau thôi.

Lúc nói chuyện điện thoại, Tối Việt Cư Sĩ cũng không nghe ra sự khác biệt. Chỉ là một thanh phi kiếm nhỏ nhoi thì làm sao phân biệt được âm thanh chứ? Hơn nữa, tuy rằng chữ khác nhau nhưng âm đọc hoàn toàn giống nhau đấy! Hán tự Hoa Hạ đúng là vô cùng tinh thâm.

Vì thế, Tống Thư Hàng dùng pháp thuật truyền âm nhập mật của nhóm hô to đao hiệu “Tối Việt Cư Sĩ”.

“Tối Việt Cư Sĩ!”

Phi kiếm trên bầu trời không có bất cứ phản ứng nào.

Lạ thật, chẳng lẽ không được à?

“Tối Ước Cư Sĩ?”

Tống Thư Hàng tiếp tục gọi.

Phi kiếm trên bầu trời vẫn không có phản ứng.

Á đù, cho dù là hệ thống phân biệt âm thanh tiên tiến nhất cũng không thể phân biệt được những từ đồng âm đâu nhỉ?

“Túy Nhạc Cư Sĩ!”

Tống Thư Hàng tiếp tục thử.

Phi kiếm trong không trung vẫn đứng yên.

Sau đó, Tống Thư Hàng thử mấy chục âm đọc “Zui Yue” nhưng không trúng cái nào.

Chẳng lẽ hắn nhớ sai rồi ư?

Tống Thư Hàng bắt đàu hoài nghi chính mình.

Không đúng, lúc nãy khi hắn gọi “Túy Việt tiền bối” theo như ghi chú, Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu tiền bối còn rất vui vẻ đáp lời hắn cơ mà.

Phát âm của hắn tuyệt đối không sai.

Chẳng lẽ Tối Việt tiền bối đã trang bị trận pháp phân biệt âm thanh tiên tiến nhất trên phi kiếm, phải đọc chính xác đạo hiệu mới được à?

Vớ vẩn, đâu phải là thuật đọc tâm, lấy đâu ra chức năng phân biệt âm thanh vô lí như thế chứ.

“Tống Thư Hàng tiền bối, vị tiền bối đó không phải là Túy Nhật Cư Sĩ sao?”

Tiểu hòa thượng lên tiếng.

“Không thể là Túy Nhật Cư Sĩ được, phát âm là ‘Zui Yue’ cơ, không sai được đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc nói những lời này, hắn vẫn đang sử dụng truyền âm nhập mật.

Vào lúc miệng hắn thốt lên “Túy Nhật Cư Sĩ”…

Thanh phi kiếm trên không trung đó cứ như tìm thấy tổ chức, như én bay về rừng, phi thẳng tới chỗ Tống Thư Hàng và hạ xuống.

Tống Thư Hàng: …

Vừa rồi hắn đọc là Túy Nhật Cư Sĩ đúng không? Là Túy Nhật chứ không phải là “Zui Yue”!

Chẳng lẽ… chính bản thân Tối Việt Cư Sĩ cũng nhầm lẫn ư? Không đâu, Cư Sĩ không thể nào nhầm đạo hiệu của mình được đâu.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Tối Việt tiền bối lại gọi điện tới.

Tống Thư Hàng nghe điện:

“Tối Việt Cư Sĩ?”

“Ta đây, ha ha, Thư Hàng tiểu hữu vẫn còn có thể gọi đúng đạo hiệu của ta, thật là tốt quá.”

Túy Nguyệt Cư Sĩ vui mừng nói:

“À ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện, phi kiếm này là lần trước Bắc Hà Tán Nhân truyền thư cho ta để lại ở chỗ ta. Ta nghe nói hôm nay ngươi muốn đi xem trận quyết đấu của Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư, ngươi tiện tay trả thanh phi kiếm này cho Bắc Hà Tán Nhân hộ ta luôn nhé.”

“Không thành vấn đề, Tối Việt tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Cứ thế nhé, tạm biệt.”

Tối Nguyệt Cư Sĩ cúp máy với vẻ đầy hài lòng.

Tống Thư Hàng cất điện thoại đi với nét mặt đầy vi diệu.

Bây giờ hắn có thể chắc chắn, âm đọc của đạo hiệu Tối Việt Cư Sĩ chắc chắn là Zui Yue chứ không phải là Túy Nhật.

Nhưng mật mã âm thanh trên phi kiếm đích thực là hai chữ Túy Nhật.

Cho nên nói tóm lại.

Túy Việt Cư Sĩ sắp tiêu rồi.

Nếu hắn còn tiếp tục luyện cái công pháp dở hơi kia thì không chỉ người khác, có khi đến bản thân hắn cũng quên luôn đạo hiệu của mình mất.

Nghe nói sau khi Túy Việt Cư Sĩ luyện công pháp dở hơi đó tới nhân tiền hiển thánh bát phẩm thì mọi người mới nhớ được đạo hiệu của hắn.

Nhưng trước khi lên đến hiển thánh bát phẩm, Túy Nhạc Cư Sĩ cũng quên luôn đạo hiệu của mình… thì nói không chừng vào một ngày nào đó trong tương lai, đạo hiệu của Cư Sĩ sẽ cố định là Tối Nhật Cư Sĩ, Túy Hà Cư Sĩ, thậm chí là những đạo hiệu kỳ quái hơn cũng nên.

****

Phía bên kia, ở Tử Cấm thành.

Đồng Quái Tiên Sư ngụy trang thành một người đi đường bình thường, dạo quanh khắp nơi.

“Sao tên Bắc Hà kia vẫn còn chưa xuất hiện nhỉ? Nhịn giỏi đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư nhẹ giọng nói.

Trong lúc nói, hắn nhẹ nhàng ấn vào ba pháp khí trên người mình.

Đây là một bộ gồm ba pháp khí, chức năng chủ yếu là tận lực áp chế cảnh giới trên người hắn, để hắn nhìn giống như một Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong vậy.

Đúng thế, áp chế cảnh giới… Đồng Quái Tiên Sư hiện đã là Chân Quân lục phẩm rồi.

Hắn đau khổ chờ đợi chỉ vì ngày hôm nay mà thôi!

Lúc quyết đấu với Bắc Hà Tán Nhân, hắn phải nắm chắc cơ hội, tốt nhất là vào lúc Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy mình sắp thắng thì tung thực lực lục phẩm của mình ra.

Chỉ cần tưởng tượng ra vẻ mặt của Bắc Hà Tán Nhân khi đó thì Đồng Quái Tiên Sư đã thấy sướng rơn.

Chương 893. Nhân Dân Bắc Kinh, Đã Chuẩn Bị Để Ăn Trung Thu Sớm Chưa?

Mặt trời ngả bóng về Tây, du khách trong Tử Cấm thành thưa dần.

Thế nhưng ở nơi người thường không nhìn thấy, các tu sĩ ăn mặc kì lạ lặng lẽ tụ lại. Trên bầu trời, vô số kiếm quang và pháp bảo không thể thấy bằng mắt thường đua nhau hạ xuống.

Trừ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, còn có rất nhiều tu sĩ lạ mặt nhanh tay hay mắt đến sớm chiếm chỗ, hơn nữa còn lấy ra đủ lại pháp khí và máy quay phim đã qua cải tạo, nhắm thẳng lên đỉnh Tử Cấm.

Diệt Phượng Công Tử hỏi với vẻ tò mò:

“Ủa? Hôm nay đông vui thế? Trận chiến giữa Bắc Hà với Đồng Quái được nhiều người biết đến thế cơ à?”

Hắn vốn tưởng là cùng lắm chỉ có các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đến làm nóng bầu không khí thôi, không ngờ lại đông đạo hữu lạ mặt thế.

Chàng đẹp trai ấm áp Dược Sư mỉm cười nói:

“Theo ta biết thì có một phần tu sĩ bên ngoài là do Bắc Hà Tán Nhân gọi tới đó, gồm có phóng viên của nhật báo tu sĩ, đệ tử của trung tâm tin tức Thiên Cơ và thành viên của đài Tu sĩ Thần Cương..

Bắc Hà Tán Nhân muốn chơi lớn, hắn muốn phát sóng trực tiếp trận đại chiến trên đỉnh Tử Cấm đây mà!”

Giao Bá Chân Quân cười nói:

“Xem ra Bắc Hà Tán Nhân chắc thắng trận này quá nhỉ.”

Chính vì có niềm tin tất thắng nên Bắc Hà Tán Nhân mới triệu tập phóng viên của nhật báo tu sĩ đến đưa tin trực tiếp.

Cười xong, Giao Bá Chân Quân lại hơi lo lắng. Tuần trước hắn có gặp Đồng Quái Tiên Sư một lần, lúc ấy hắn đã thấy trên người Đồng Quái Tiên Sư có gì đó không đúng lắm rồi, nhưng lại không nói rõ được là không đúng ở đâu.

Bắc Hà Tán Nhân có thể chiến thắng được Đồng Quái Tiên Sư thần bí kia thật sao?

“Bắc Hà đạo hữu đâu rồi nhỉ?”

Giang Tử Yên nắm tay Dược Sư rồi hỏi với vẻ tò mò.

“Nói mới nhớ mấy hôm nay không thấy hắn đâu rồi, thậm chí hắn còn không online mấy ngày rồi cơ. Ta lên nhóm tán phét, phát hiện ra người đầu tiên trả lời mình không phải là Bắc Hà Tán Nhân thì cứ thấy là lạ thế nào ấy.”

Diệt Phượng Công Tử trả lời.

“Ta nghĩ chắc là Bắc Hà đạo hữu muốn duy trì trạng thái bí ẩn, không cho Đồng Quái Tiên Sư có cơ hội ‘biết người biết ta’ đó mà. Có lẽ trước khi quyết đấu thì Bắc Hà Tán Nhân cũng không xuất hiện đâu.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử mặc váy đỏ nói.

“Thế Đồng Quái tiền bối cũng đâu rồi?”

Tam Nhật sư huynh hiếu kì nhìn quanh, nhân vật chính còn lại của buổi quyết đấu là Đồng Quái Tiên Sư cũng chưa ra mặt. Ngoài ra còn có nhóm của Thư Hàng tiểu hữu vẫn chưa đến.

“Nói không chừng Đồng Quái Tiên Sư đã ở đây rồi ấy, nhưng nếu chính hắn không chịu chường mặt ra thì chẳng ai có thể nhận ra hắn cả.”

Giao Bá Chân Quân nhún vai.

Dịch dung thuật của Đồng Quái Tiên Sư Quả là khủng bố, dù là Tôn Giả thất phẩm cũng không thể nào nhìn thấu được. Thậm chí ngay cả Huyền Thánh bát phẩm cũng chưa chắc đã nhìn thấu nổi dịch dung thuật của hắn.

…

Bóng đêm buông xuống.

Các tu sĩ quanh Tử Cấm thành trò chuyện rôm rả.

“Bao giờ thì quyết đấu bắt đầu?”

Diệt Phượng Công Tử lấy một gói hạt dưa trong túi ra chia cho các đạo hữu xung quanh.

Dược Sư đáp:

“Ta cũng không biết… thôi cứ chờ ở đây là được.”

“Tiếc là hôm nay không phải đêm trăng tròn, nếu hai đại cao thủ quyết đấu vào đêm trăng tròn thì không khí còn tốt hơn nhiều.

Phá Dương Kích Quách Đại nói dứt lời rồi lấy điện thoại ra gửi hai tin nhắn.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Phá Dương Kích Quách Đại: [Icon đầu chó đáng yêu]

Phá Dương Kích Quách Đại: [Tức giận xoa đầu chó ở trên]

Hôm nay mọi người đều dồn hết lực chú ý lên đỉnh Tử Cấm, chẳng ai cướp đầu chó với hắn cả.

Phá Dương Kích Quách Đại sung sướng cất điện thoại đi.

Thế nhưng không hiểu sao khi không có ai cướp đầu chó với mình thì hắn lại cảm thấy thiêu thiếu.

Lòng người chính là khó đoán như vậy đấy.

Hơn 10 phút sau.

Diệt Phượng Công Tử ngẩng phắt đầu lên:

“Có người đến!”

Một đạo kiếm quang phóng vụt đến từ phía xa xa.

Kiếm quang này có tốc độ cực nhanh. Cả đời này Diệt Phượng Công Tử chưa bao giờ thấy kiếm quang nào nhanh như thế!

Phần đuôi kiếm quang hiện lên hình đuôi rồng lờ mờ.

“Là Bạch đạo hữu đấy, cuối cùng hắn cũng đến rồi!”

Giao Bá Chân Quân híp mắt nhìn rồi đáp.

Diệt Phượng Công Tử:

“Sao ta lại thấy kiếm quang của Bạch tiền bối nhanh hơn một chút nhỉ?”

Giao Bá Chân Quân gật đầu nói:

“Đúng là nhanh hơn một chút thật, cứ nhìn Thư Hàng tiểu hữu xanh cả mặt ngồi trên đó là biết. Lần trước Bạch đạo hữu đưa Tống Thư Hàng phi hành với tốc độ cao nhất mà hắn chỉ trắng bệch mặt ra thôi, lần này xanh mét thế kia thì rõ ràng là tốc độ của Bạch đạo hữu lại tăng lên nhiều rồi. Ta hoài nghi tốc độ kiếm quang của Bạch đạo hữu đã chẳng còn kém Huyền Thánh bát phẩm là bao nữa.”

Diệt Phượng Công Tử âm thầm gật đầu, từ sau chỉ cần nhìn sắc mặt của Thư Hàng tiểu hữu là có thể đo lường được tốc độ của phi kiếm rồi.

Tỷ như: cấp độ làm sắc mặt Thư Hàng tiểu hữu tái nhợt, cấp độ làm sắc mặt Thư Hàng tiểu hữu trắng bệch, cấp độ làm sắc mặt Thư Hàng tiểu hữu xanh mét…

“Cuối cùng Thư Hàng tiểu hữu cũng tới rồi.”

Tam Nhật sư huynh nhìn thấy Tống Thư Hàng, Quả Quả, Thi và Chúc thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, phi kiếm của Bạch Tôn Giả dừng lại trên đỉnh đầu mọi người.

“Ở? Đồng Quái với Bắc Hà Tán Nhân còn chưa hiện thân à? Biết thế thì bọn ta đã chẳng cần chạy vội như vậy rồi.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Sau lưng hắn, Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc đã mềm nhũn cả chân.

Bây giờ thì Tống Thư Hàng vô cùng hối hận, lẽ ra hắn không nên giao pháp khí Long Vĩ Độn Ảnh cho Bạch Tôn Giả sớm như thế mới đúng.

Bạch Tôn Giả xoa cằm suy tư một lát, rồi đột nhiên mắt hắn sáng ngời lên:

“Nếu Đồng Quái và Bắc Hà đều chưa đến thì ta tặng lễ gặp mặt cho họ cái đã vậy.”

Vừa nói, Bạch Tôn Giả vừa ngự kiếm phóng vụt lên trời.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, ngài thả bọn ta xuống trước đã được không?”

“Không cần, ta chỉ thi pháp trên không một chút thôi.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả mà đáp.

Sau khi bay lên đến tầm một nghìn mét, Bạch Tôn Giả kết pháp ấn, hơi nước trong hư không ngưng tụ lại thành một vòng tinh thể băng lơ lửng giữa trời.

“Bạch tiền bối, ngài định làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò.

“Ta muốn dùng pháp thuật chế tạo một mặt trăng khổng lồ.”

Bạch Tôn Giả giải thích:

“Rất lâu trước kia ở phương Tây có một nhánh lang yêu, chúng có năng lực biến thân đặc biệt vào mỗi ngày trăng tròn, sau khi biến thân thì thực lực tăng lên gấp bội. Thế nhưng không phải hôm nào cũng có trăng tròn, cho nên để phát huy thiên phú biến thân của mình, nhánh lang yêu đó đã nghiên cứu ra pháp thuật tạo nên mặt trăng nhân tạo. Ta từng tiếp xúc với pháp thuật đó, rồi mang về cải tạo đi một chút, có thể tạo ra mặt trăng tròn to hơn nữa.”

“Sao lại phải dùng pháp thuật để tạo ra trăng tròn ạ?”

Nhóc sư con Quả Quả hỏi.

Bé Thi chớp mắt:

“Bạch tiền bối cho rằng nếu có trăng tròn thì trận chiến trên đỉnh Tử Cấm sẽ hoành tráng hơn đúng không?”

“Chính là thế đó.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, sau khi ngài thi triển pháp thuật này thì tất cả mọi người ở thủ đô sẽ nhìn thấy à?”

“Đương nhiên rồi.”

Bạch tiền bối đáp.

Cho nên mọi người ở thủ đô thật có phúc. Các bạn sẽ được nhìn thấy trăng tròn vào một tây tháng chín dương lịch, ăn tết trung thu sớm cả nửa tháng trời.

Thế nhưng sau khi pháp thuật này được thi triển thì nhân dân Bắc Kinh sẽ được thấy hai lần trăng tròn trong một tháng luôn sao?

…

Sau khi Bạch Tôn Giả thi triển pháp thuật xong, một mặt trăng tròn khổng lồ xuất hiện trên không trung Tử Cấm thành.

Mặt trăng ấy vừa tròn vừa lớn.

“Không hổ là Bạch tiền bối, ra tay hào phóng thật, tung mặt trăng lên trời luôn kìa.”

Phá Dương Kích Quách Đại cảm thán.

Diệt Phượng Công Tử nhìn mặt trăng trên đỉnh đầu rồi nuốt nước miếng đánh ực một tiếng:

“Thế nhưng… Quách Đại đạo hữu à, ngươi không thấy mặt trăng kia quá lớn sao? Mặt trăng to quá làm cho ta thấy như nó cách chúng ta rất gần, lúc nào cũng có thể rớt xuống đầu chúng ta được ấy.”

Giao Bá Chân Quân gật đầu đồng ý:

“Đúng là… hơi to thật.”

“Diệt Phượng đạo hữu nói thế làm ta cũng hơi sờ sợ, cứ thấy như nó sắp rụng xuống đến nơi rồi vậy.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

Dường như Bạch Tôn Giả ở trên trời cao nghe thấy những lời bàn tán của các đạo hữu bên dưới. Hắn vươn tay vỗ một cái vào mặt trăng tròn kia.

Trăng tròn bị Bạch tiền bối đẩy bay xa tít lên trời, cuối cùng lơ lửng ở một vị trí thích hợp.

Bạch Tôn Giả gật đầu hài lòng rồi đưa Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc hạ xuống.

…

Trăng sáng như nước.

Tuy ánh trăng này chỉ là nhân tạo mà thôi.

Khi ánh trăng rọi xuống, người ta mới thấy có một thân ảnh xuất hiện trên đỉnh Tử Cấm tự khi nào.

Thân ảnh ấy mặc nho sam trắng tinh, lưng đeo trường kiếm, đứng ở đầu trái của mái đại điện.

Tay trái hắn đặt trên trường kiếm bên hông, tay phải cầm một quyển sách, tác phong nhẹ nhàng, miệng hé nụ cười. Hắn chỉ đứng đó thôi mà đã ngời ngời khí chất thư sinh học thức.

“Hằng Hỏa đạo hữu, ngươi bay lên mái điện làm gì kia? Không lẽ tự nhiên nảy ra ý thơ nên leo lên đấy làm một bài à?”

Có đạo hữu quen biết Hằng Hỏa Chân Quân cười hỏi.

Không sai, nhìn từ bề ngoài thì người đàn ông mặc nho sam trắng, lưng đeo trường kiếm này chính là Hằng Hỏa Chân Quân của thư viện Bạch Vân.

“Không đúng, Hằng Hỏa đạo hữu bảo hắn nhiều việc quá, không có thời gian rảnh cơ mà. Hắn đến Tử Cấm thành lúc nào vậy?”

Giao Bá Chân Quân chớp mắt.

Sau đó hắn lập tức nghĩ tới một khả năng.

“Đồng Quái ngu ngốc, ngươi đóng giả Hằng Hỏa đạo hữu làm gì? Ngươi muốn chết à? Có tin là cả Nho gia sẽ tìm ngươi tính sổ không hả?”

Giao Bá Chân Quân dở khóc dở cười.

Bây giờ Hằng Hỏa Chân Quân là chúa tể thế giới Kim Liên của Nho gia, là trụ cột đương nhiệm của Nho gia đấy.

Đồng Quái Tiên Sư dám giả dạng hắn để quyết đấu với Bắc Hà Tán Nhân thì dù hắn thắng hay thua, đệ tử Nho gia cũng không bỏ qua cho hắn đâu.

“Có lý.”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

Sau đó, trước mắt bao người, hắn lấy một mảnh vải trắng ra phủ lên người mình.

“Đừng bảo là Đồng Quái tiền bối muốn hóa trang ngay ở đây nhé?”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Lúc này hắn đang ngồi giữa các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1, ba đứa nhóc thì được Tam Nhật sư huynh đưa về.

“Hắn lại muốn đóng giả ai đây?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Giang Tử Yên chớp mắt:

“Nếu là ta thì ta sẽ chọn biến thành một người có thể gây áp lực tâm lý cho Bắc Hà Tán Nhân. Như vậy khi bắt đầu quyết đấu có thể chiếm thượng phong rồi.”

Cô vừa nói xong, mọi người đều quay sang nhìn Bạch Tôn Giả.

Chương 894: Trăng Trong Như Nước, Quyết Chiến Đỉnh Tử Cấm!

Trong thời gian ngắn, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 tạm thời chưa nhớ ra được ai có thể gây áp lực tâm lý cho Bắc Hà Tán Nhân.

Ở nhóm Cửu Châu số 1, Bắc Hà Tán Nhân không có thiên địch.

Là thánh đấu sĩ luôn luôn online trong nhóm, quan hệ của Bắc Hà Tán Nhân với mọi người rất tốt. Trừ Đồng Quái Tiên Sư ra thì hắn có thể nói chuyện thân thiết vui vẻ với tất cả mọi người.

Bắc Hà Tán Nhân cũng không có đạo lữ, tuy trước kia người ta đồn là hắn thích một nữ tu, thế nhưng lại chẳng ai biết nữ tu ấy tròn méo thế nào, lai lịch ra sao.

Vừa không có thiên địch, vừa không có đạo lữ để yêu thương, thế thì người có thể tạo áp lực cho Bắc Hà Tán Nhân chỉ còn một vài lão tiền bối trong giới tu chân… hoặc là Bạch Tôn Giả số mệnh lật giời, mị lực khó đỡ mà thôi.

Ừm, tốt nhất là Bạch tiền bối trước kia, khi còn là Bạch Chân Quân chưa khống chế được mị lực của bản thân ấy.

Đối với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, Bạch tiền bối khi còn là Bạch Chân Quân tuyệt đối là một đối tượng quyết đấu tạo áp lực cực lớn.

“Sao mọi người đều nhìn ta thế?”

Bạch Tôn Giả hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Không sao, không có gì đâu ạ.”

Các đạo hữu cười xòa rồi quay đầu nhìn Đồng Quái Tiên Sư đang trùm vải trắng trên đỉnh Tử Cấm.

Đừng bảo là tên bói bịp này định hóa trang thành Bạch Tôn Giả thật đấy nhé?

Nếu hóa trang thành Bạch Tôn Giả thì đúng là có thể tạo ra áp lực tâm lý nặng nề cho Bắc Hà Tán Nhân thật đó… thế nhưng làm thế thì có khi trận quyết đấu còn chưa bắt đầu, tay bói bịp kia đã bị Bạch Tôn Giả tặng một phát phi kiếm ném bay ra khỏi dải ngân hà rồi.

"Thực ra, chưa chắc bói bịp đã chọn hóa trang thành Bạch đạo hữu đâu. Trừ Bạch đạo hữu ra thì Thư Hàng tiểu hữu cũng là một lựa chọn không tồi."

Lúc này, Giao Bá Chân Quân lại mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng là vãn bối xinh xẻo nhất trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đối mặt với hậu bối như Tống Thư Hàng, có khi Bắc Hà Tán Nhân sẽ giảm cường độ trong đòn đánh của mình theo bản năng giữa lúc đang quyết đấu ấy chứ?

Tống Thư Hàng nghe thế thì giật giật khóe miệng. Hắn đang nhớ tới cảnh tượng Đồng Quái Tiên Sư hóa trang thành mình đi bói bậy cho người ta ở đầu đường thủ đô, sau đó bị người ta đuổi chạy tụt quần đây.

Đúng lúc này thì Diệt Phượng Công Tử sáng ngời hai mắt:

"Động đậy kìa, vải trắng động đậy rồi kìa. bói bịp hóa trang xong rồi!"

Xoạt!

Vải trắng lật lên, một bóng dáng tóc ngắn nhỏ xinh xuất hiện.

Đồng Quái Tiên Sư vẫn còn lý trí, hắn không chọn hóa trang thành Bạch Tôn Giả, vì đó là hành động lao đầu vào chỗ chết. Đồng Quái Tiên Sư tự nhận giữa mình và Cuồng Đao Tam Lãng vẫn còn chút chênh lệch, hắn không thần kinh đến mức ấy.

Hắn cũng không chọn hóa trang thành Tống Thư Hàng, bởi vì tiên sư cảm thấy bát tự của mình với Thư Hàng tiểu hữu không hợp nhau. Mấy lần hắn hóa trang thành Thư Hàng tiểu hữu chẳng gặp may gì cả, đã thế lại còn hứng trọn ám hại thay Thư Hàng tiểu hữu y như lá chắn nữa chứ.

Cuối cùng, Đồng Quái Tiên Sư quyết định hóa trang thành Tô Thị A Thập Lục.

Vóc dáng tầm 1m50, tóc ngắn gọn gàng, không cần trang điểm đã cực kì xinh xắn.

Sau đó Đồng Quái Tiên Sư học theo Tô Thị A Thập Lục, hơi nhíu mày làm vẻ mặt chán ghét. Khi Tô Thị A Thập Lục tỏ vẻ ghét bỏ thì cực kì dễ thương.

Tsundere một cách rất chi là dễ thương. Khi vẻ mặt này xuất hiện thì ai nấy đều thấy như Tô Thị A Thập Lục đang hiện hữu trước mặt mình.

Tống Thư Hàng ở bên dưới trợn tròn mắt lên mà nhìn.

Hắn phát hiện ra một sự thật đáng sợ. Nếu Đồng Quái Tiên Sư không hóa trang thành Tô Thị A Thập Lục trước mặt hắn, mà hóa trang thành cô trước rồi mới đến bên cạnh hắn thì 90% là hắn sẽ nghĩ Đồng Quái Tiên Sư chính là Tô Thị A Thập Lục.

“Khụ khụ, hừ!”

Đồng Quái Tiên Sư ho khan hai tiếng, hắn đang điều chỉnh giọng nói.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục giả hừ nhẹ một tiếng:

“Hừ, đồ ngu ngốc thích xen vào việc của người khác!”

Giống y như đúc!

Tống Thư Hàng quỳ sấp mặt luôn.

Khi Tô Thị A Thập Lục bản Đồng Quái Tiên Sư nhíu mày thì Tống Thư Hàng còn có 10% xác xuất xác định thật giả dựa vào một số chi tiết khác. Thế nhưng khi Tô Thị A Thập Lục bản Đồng Quái Tiên Sư lên tiếng thì Tống Thư Hàng dám khẳng định 99,9999999% là mình sẽ nhận lầm người.

Tống Thư Hàng nói:

“Tà thuật, dịch dung thuật của Đồng Quái tiền bối đúng là thiên hạ đệ nhất tà thuật.”

“Ta cũng thấy thế.”

Giao Bá Chân Quân nói.

“Miew ~ Ta tán thành.”

Diệt Phượng Công Tử nói theo.

Chàng trai ấm áp Dược Sư lấy máy quay ra, nhắm ngay vào Đồng Quái Tiên Sư trên đỉnh Tử Cấm rồi bấm lách tách liên hồi.

Quay phim chụp ảnh xong, Dược Sư cười ha hả rồi đưa máy cho Giang Tử Yên:

“Tử Yên, lấy phim gốc trong máy ra rồi gửi một bản cho Tô Thị A Thất đạo hữu, bảo Tô Thị A Thất không cần cảm ơn chúng ta, chúng ta là Lôi Phong sống thời nay.”

Diệt Phượng Công Tử:

“…”

Sau khi chuyển sang tạo hình chàng trai ấm áp này, hình như Dược Sư thay đổi một chút thì phải… hắn sa đọa rồi!

“Thế nhưng sao Đồng Quái Tiên Sư lại biến thành Tô Thị A Thập Lục nhỉ? Bắc Hà Tán Nhân có áp lực tâm lý với Tô Thị A Thập Lục à?”

Giao Bá Chân Quân hỏi.

Dược Sư gật đầu:

“Có thật đấy. Lúc trước ta không nghĩ tới lựa chọn Tô Thị A Thập Lục mà thôi. Mọi người đều biết Bắc Hà Tán Nhân và Tô Thị A Thất có giao tình sinh tử, hơn nữa Bắc Hà cơ hồ đã nhìn Tô Thị A Thập Lục lớn lên… Cho nên lần trước A Thập Lục độ kiếp thất bại, Bắc Hà Tán Nhân mới nóng ruột như thế.”

Giang Tử Yên bổ sung:

“Nói cách khác, từ góc độ nào đó mà nói thì Bắc Hà Tán Nhân coi Tô Thị A Thập Lục như con gái mình à?”

Dược Sư:

“Khụ, không đến mức coi như con gái, nhưng dù sao cũng là hậu bối thân thiết như người nhà. Có lẽ Bắc Hà Tán Nhân thật sự không thể ra tay nặng với Đồng Quái Tiên Sư trong bề ngoài Tô Thị A Thập Lục được.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Bói bịp âm hiểm thật. Ta tưởng hắn chỉ tính quẻ láo thôi, không ngờ nội tâm cũng xấu xa thế.”

Lời của công tử được rất nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 tán đồng,

Trong đám người của nhóm Cửu Châu số 1, có một đạo hữu trẻ tuổi đang đứng ngồi không yên, chỉ hận không thể chạy luôn về cho sớm.

Hắn chính là đệ tử của Đồng Quái Tiên Sư, Thiết Quái Toán Tiên. Bây giờ hắn đang nghĩ không biết có nên đổi một ông sư phụ khác cho an toàn không đây.

…

Lúc này Tô Thị A Thập Lục bản Đồng Quái đã hoàn toàn thích ứng với vẻ mặt, tiếng nói và giọng điệu của bản gốc.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục giả quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Trước mắt bao người, Tô Thị A Thập Lục giả chớp mắt rồi nói với Tống Thư Hàng bằng vẻ e thẹn:

"Thư Hàng, cổ vũ cho ta nhé, ta sẽ mang chiến thắng trở về!"

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn rùng mình một cái, thấy lạnh ngắt từ đỉnh đầu xuống tận cúc hoa.

"Bói bịp dịch dung đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi… Hắn không sợ Tô Thị A Thất đuổi theo giết hắn à?"

Diệt Phượng Công Tử cười nói.

Dược Sư đáp:

"Thực ra Tô Thị A Thất sắp trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm rồi. Sau khi Tô Thị A Thập Lục độ kiếp thành công thì chắc là Tô Thị A Thất cũng bế quan thăng cấp. Nói không chừng Đồng Quái Tiên Sư đã biết việc Tô Thị A Thất không thể chạy tới trong thời gian ngắn, nên mới dám làm việc nguy hiểm như thế đấy."

Giang Tử Yên:

"Dược Sư, ta gửi video Đồng Quái Tiên Sư hóa trang thành Tô Thị A Thập Lục cho Tô Thị A Thất rồi. Ngoài ra ta còn chia sẻ video lên nhóm Cửu Châu số 1, để cho các đạo hữu không đến được đây cũng được xem trực tiếp nữa."

"Ừ, hay là mình quay hết toàn bộ trận chiến rồi gửi lên nhóm Cửu Châu số 1 đi."

Dược Sư nói.

Giang Tử Yên:

"Nghe ngươi hết."

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"Ai ~~~"

Chân Quân thấy mình không đi Tử Cấm thành xem trực tiếp là một lựa chọn chính xác mà, nhức gan quá.

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"Ai ~~"

Sao hắn nằm cũng trúng đạn thế này? Vì sao Đồng Quái đạo hữu lại dịch dung thành hắn để lên sàn cơ chứ? Chẳng lẽ đẹp trai cũng là một cái tội à?

Tô Thị A Thất:

"@ Bắc Hà Tán Nhân, xin hãy giúp ta nện cho tên bói bịp kia một trận tan xác. Đừng thương hại nương tay vì hắn hóa trang thành Tiểu Thập Lục, dù hắn đầu hàng cũng không được tha cho hắn!"

Đồng Quái Tiên Sư:

"Há há há, A Thất xem trực tiếp đi, đến lúc đó kẻ bị treo lên đánh tuyệt đối sẽ là Bắc Hà. Một Bắc Hà cỏn con đâu phải là đối thủ của ta cơ chứ."

Tô Thị A Thất:

"Cược đi cược đi, có ai cầm cái không? Không ai cầm cái thì ta làm! Cược Bắc Hà treo Đồng Quái lên đánh 1 đền 2, cược ngược lại 1 đền 10! Linh thạch ngũ phẩm thông dụng thôi."

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"A Thất à, tụ tập đánh bạc là hành vi không tốt."

Tô Thị A Thất:

…

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"Thế nhưng ta cược Bắc Hà treo Đồng Quái lên đánh, mười nghìn linh thạch ngũ phẩm."

Tức thì, nhóm Cửu Châu số 1 náo nhiệt hẳn lên.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Chậc chậc, ta cược chính mình hai trăm nghìn linh thạch ngũ phẩm! Đến lúc đó, các người cứ nhìn ta treo Bắc Hà lên đánh mà khóc đi!”

…

Trăng trong như nước.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh lặng yên xuất hiện trên đỉnh Tử Cấm.

Đó là Bắc Hà Tán Nhân.

Hắn không ngự kiếm đến từ bầu trời mà cũng xuất hiện lặng lẽ y như Đồng Quái Tiên Sư vậy.

Bắc Hà Tán Nhân mặc đạo bào màu lam mộc mạc. Hắn là tán tu nên pháp y trên người cũng tùy ý theo mình. Khác với Đồng Quái Tiên Sư, Bắc Hà Tán Nhân không mang vũ khí lên đài, hắn đứng ở đó, hai tay trống không.

Bắc Hà mắt đối mắt với Đồng Quái.

Chỉ là một ánh nhìn, đã có kiếm khí sắc bén tỏa ra giữa hai người.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Chào bói bịp, lâu ngày không gặp, ngươi khỏe chứ?”

Tô Thị A Thập Lục giả mỉm cười rồi nói bằng giọng trong veo:

“Nói nhảm ít thôi, ta đợi ngày này đã mấy tháng rồi. Chúng ta dốc hết sức ra mà đấu một trận đi.”

Bắc Hà Tán Nhân hừ lạnh một tiếng:

“Ta cũng sẽ không nương tay trong trận chiến này đâu, đương nhiên sẽ dốc sức đấu một trận ra trò!”

Tô Thị A Thập Lục giả nói:

“Ta cũng nghĩ vậy, phải đánh một trận cho sảng khoái.”

Bắc Hà Tán Nhân cả giận nói:

“Tiên sư ngươi, nếu thế thì đổi vẻ ngoài khác đi chứ!”

“Ha ha ha.”

Tô Thị A Thập Lục giả nói:

“Dịch dung thuật chính là thủ đoạn tấn công tâm lý của ta. Trận chiến hôm nay là đấu về mọi mặt. Nếu ngươi thấy bộ dạng này của ta không ổn thì ngươi đã thua một nước rồi!”

Chương 895: Từ Hôm Nay Trở Đi, Hãy Gọi Ta Là Đồng Quái Chân Quân!

Bắc Hà Tán Nhân cười lạnh nói:

“Tên bói bịp kia, ngươi tưởng ngươi biến thành hình dáng của tiểu Thập Lục thì ta sẽ nương tay với ngươi sao? Ngươi ngây thơ quá rồi đấy! Cho dù ngươi có dịch dung thành tiểu Thập Lục thì trong mắt ta ngươi cũng chỉ là một kẻ giả mạo, một tên bói bịp mà thôi, ta tuyệt đối không nương tay với ngươi đâu!”

“Ta nào có nghĩ nhiều như vậy.”

Tô Thị A Thập Lục phiên bản Đồng Quái Tiên Sư cười nói:

“Đối với ta mà nói, chỉ cần có thể ảnh hưởng đến ngươi là đủ rồi. Mà này, đừng nói nhảm nhiều như vậy nữa được không? Dốc hết thực lực của ngươi ra đi! Nếu không, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội biểu diễn sức mạnh!”

“Những lời này ta trả y nguyên lại cho ngươi đấy!”

Bắc Hà Tán Nhân giơ hai tay sang ngang, từng Kiếm Hoàn lần lượt từ trong cơ thể hắn bay ra.

Mỗi một Kiếm Hoàn đều là do kiếm ti được linh lực của Bắc Hà Tán Nhân dày công gọt giũa chế thành, thân kiếm thành ti, vô cùng sắc bén, chuyên phá các loại phòng ngự.

Lúc chiến đấu, tu sĩ sử dụng Kiếm Hoàn có điểm khác với tu sĩ sử dụng phi kiếm bình thường, đó là bọn họ còn phải phân mấy phần tâm thần để thao túng kiếm ti. Thường thì tu sĩ sử dụng Kiếm Hoàn nhiều nhất chỉ sử dụng hai ba Kiếm Hoàn cùng một lúc, nhiều hơn nữa sẽ khó khống chế cho tốt.

Mà lúc này, từ trên người Bắc Hà Tán Nhân liên tục có Kiếm Hoàn bay ra, cuối cùng tổng cộng có mười hai Kiếm Hoàn lượn lờ quanh thân hắn.

Đồng Quái Tiên Sư thấy một màn này thì kinh ngạc nói:

"Không ngờ ngươi thật sự luyện thành bộ Kiếm Hoàn này rồi."

Tinh Hà Thập Nhị Kiếm, pháp bảo bản mệnh của Bắc Hà Tán Nhân.

Món pháp bảo này do mười hai Kiếm Hoàn tạo thành, chất liệu của mỗi Kiếm Hoàn đều khác nhau.

Bắc Hà Tán Nhân bắt đầu tế luyện nó từ khi còn ở cảnh giới tứ phẩm, đến khi hắn đạt cảnh giới ngũ phẩm cũng chỉ mới luyện chế ra hai Kiếm Hoàn.

Vậy mà bây giờ Bắc Hà Tán Nhân đã luyện thành nguyên bộ luôn rồi.

Bộ bản mệnh pháp bảo này... nếu chỉ có một Kiếm Hoàn đơn độc thì uy lực còn thua cả một thanh pháp bảo phi kiếm bình thường.

Nhưng một khi có thể kiên trì luyện thành toàn bộ mười hai Kiếm Hoàn, lúc sử dụng mười hai Kiếm Hoàn cùng lúc, uy lực tuyệt không chỉ đơn giản như một cộng một!

"Tinh Hà Thập Nhị Kiếm vừa ra, lại phối hợp với kiếm thuật tương ứng, chiến lực của ngươi lập tức có thể tăng lên hơn mười lần ấy nhỉ? Xem ra danh hiệu 'chiến lực mạnh nhất trong Linh Hoàng ngũ phẩm' của Tô Thị A Thất chắc phải nhường lại cho lão Bắc Hà ngươi rồi."

Đồng Quái Tiên Sư khẽ mỉm cười:

"Nhưng mà... đây chính là lá bài tẩy tất thắng của ngươi đấy sao?"

Bắc Hà Tán Nhân không trả lời... Hắn giơ tay chỉ một cái, mười trong mười hai Kiếm Hoàn lập tức lao vút tới tấn công Đồng Quái Tiên Sư.

Mỗi một Kiếm Hoàn kéo dài ra, hóa thành một đạo kiếm ti, trên đó còn kèm theo kiếm khí sắc bén.

Bởi vì chất liệu của mỗi Kiếm Hoàn khác nhau nên thuộc tính kiếm khí trên mỗi cái cũng khác nhau. Có hàn băng, có nóng rực, có sắc bén thuần túy, có mang theo tác dụng mê hoặc, có sấm sét đan xen... Mười Kiếm Hoàn, mỗi cái một vẻ.

"Không cho mười hai kiếm lên cùng một lượt? Lúc này rồi...

mà ngươi còn muốn dò xét ta sao?”

Tô Thị A Thập Lục do Đồng Quái Tiên Sư biến thành cười hì hì, chân đạp nhẹ xuống đất một cái.

Sau đó một loạt quẻ trúc dùng để xem bói đột nhiên hiện ra, hóa thành thật nhiều cột sáng ngăn trước mặt mười Kiếm Hoàn.

Kiếm Hoàn của Bắc Hà Tán Nhân cũng không né tránh, kiếm khí tung hoành, chém thẳng về phía đám cột sáng kia.

Ầm ầm ầm!

Kiếm khí sắc bén quét ngang một đường, chém tất cả cột sáng cùng với quẻ trúc bên trong thanh hai đoạn. Loại phòng ngự cỡ này quá yếu!

Bắc Hà Tán Nhân thờ ơ nói:

“Không phải dò xét, đối phó với tên bói bịp nhà ngươi thì chỉ mười Kiếm Hoàn là đủ rồi.”

Sau đó hắn khống chế mười Kiếm Hoàn ngưng tụ thành một sợi, dùng hình xoắn ốc đánh về phía Đồng Quái.

Ầm!

Lúc mười Kiếm Hoàn hình xoắn ốc xông tới trước mặt Đồng Quái thì bị một tầng mai rùa chặn lại... Đây là mai rùa mà Đồng Quái Tiên Sư dùng để xem bói lừa người.

Vật này là một món pháp bảo phòng ngự cực mạnh. Mười Kiếm Hoàn như mũi khoan không ngừng khoan đục trên mai rùa, nhưng vẫn không cách nào phá vỡ tầng phòng ngự mai rùa.

“Mới đó mà đã cho mai rùa ra trận rồi à?”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Mai rùa này từng là phòng ngự mạnh nhất của Đồng Quái Tiên Sư, không biết bây giờ rốt cuộc lực phòng ngự của mai rùa này mạnh đến mức nào đây?

“Ha ha. Có bản lãnh thì phá vỡ phòng ngự của nó đi.”

Đồng Quái Tiên Sư ở phía sau mai rùa cười nói, đồng thời trong tay hắn cũng xuất hiện một cái đĩa bát quái, trong miệng thầm niệm chú văn.

Theo hắn niệm chú văn, linh lực nhanh chóng ngưng tụ trên đĩa bát quái.

Mở hỗ thuẫn chống đỡ, lại dùng pháp thuật mạnh mẽ đánh ngã từng kẻ địch. Đây là phương thức chiến đấu mà Đồng Quái Tiên Sư rất thích sử dụng, hắn rất giỏi chiêu này.

“Vậy ta phá nó cho ngươi xem!”

Bắc Hà Tán Nhân khẽ quát một tiếng, mười Kiếm Hoàn phân tán ra chuyển động trong hư không, hình thành một tổ hợp kiếm trận.

Mười Kiếm Hoàn bộc phát ra uy lực gấp sáu lần, hóa ra mười thanh kiếm quang to lớn cao chừng bảy thước, bắn về phía Đồng Quái Tiên Sư.

Ầm ầm ầm ầm!

Đồng Quái Tiên Sư bị ánh sáng cùng với kiếm khí của cự kiếm bao phủ.

Sau khi mười kiếm quang bảy thước bắn xuống, Kiếm Hoàn trong hư không lại biến ra thêm mười kiếm quang cao bảy thước nữa tiếp tục bắn xuống phía dưới, trông như một trận mưa kiếm liên miên không dứt.

…

Một số tu sĩ ở xung quanh xem chiến không khỏi cảm thán.

“Vừa rồi uy lực mà mười kiếm quang của Bắc Hà Tán Nhân bộc phát ra đã vượt qua cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm rồi nhỉ? Không biết còn cách uy lực của lục phẩm bao nhiêu đây?”

Một vị Linh Hoàng ngũ phẩm hỏi.

Một vị tu sĩ cấp bậc Chân Quân ở bên cạnh hắn đáp:

“Nếu chỉ xét về uy lực và tốc độ thi triển thì đã rất gần với uy lực công kích của Chân Quân lục phẩm rồi. Trong những cuộc chiến cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường, loại kiếm thuật cỡ này hoàn toàn có thể trở thành công kích quyết định thắng bại. ”

Nhưng cuộc chiến giữa Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân trên đỉnh Tử Cấm chỉ vừa mới bắt đầu, rõ ràng hai bên vẫn chưa dốc toàn lực… Có lẽ chỉ đang trong giai đoạn làm nóng người mà thôi.

Hai người này thật sự chỉ là Linh Hoàng ngũ phẩm sao?

Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn chăm chăm cảnh tượng nổ tung đầy kích thích trên đỉnh Tử Cấm, sau đó hắn bỗng dưng cảm thấy lo lắng:

"Có khi nào đại chiến giữa Bắc Hà tiền bối và Đồng Quái Tiên Sư sẽ hủy luôn đỉnh Tử Cấm không nhỉ? "

Dù gì Tử Cấm Thành cũng là di sản văn hóa của Hoa Hạ, nếu như bị phá hủy thì tiếc lắm.

Diệt Phượng Công Tử:

"Thư Hàng tiểu hữu... phương diện mà ngươi chú ý đúng là rất phù hợp với tính cách của ngươi đấy. Yên tâm đi, các kiến trúc gần Tử Cấm thành đều đã được bố trí kết giới bảo vệ hết rồi, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện đâu. "

"Kết giới có chắc chắn không đấy? "

Tống Thư Hàng hỏi.

Nhìn Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư đánh nhau cỡ này, hắn nghĩ ngay cả kết giới cấp bậc Chân Quân lục phẩm cũng không chống đỡ nổi đâu.

Diệt Phượng Công Tử nói:

"Yên tâm đi, kết giới lần này là do chính tay Thất Tu Tôn Giả tiền bối bố trí, trừ khi lực tàn phá của Đồng Quái và Bắc Hà vượt qua cấp bậc Tôn Giả, bằng không tầng kết giới này sẽ không có vấn đề gì đâu. Mà này... Bắc Hà Tán Nhân vẫn còn đang oanh tạc, không biết Đồng Quái có chống đỡ nổi không nhỉ? "

"Công kích cỡ này vẫn chưa thể phá vỡ phòng ngự của Đồng Quái đâu. "

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng đáp.

Cô đã là Chân Quân lục phẩm nên có thể nhìn ra được, mặc dù trông Đồng Quái Tiên Sư khá là chật vật, nhưng tầng phòng ngự mai rùa của hắn vẫn rất chắc chắn.

Hơn nữa... lần trước lúc quay Đồng Quái Tiên Sư mòng mòng thì Lệ Chi Tiên Tử đã có suy đoán, nói không chừng tên Đồng Quái này giấu giếm thực lực đấy.

...

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang rơi xuống như mưa, tổng cộng bắn hết mười sáu đợt mới ngừng lại.

Trong hư không, bảy Kiếm Hoàn lại hiện lên tổ hợp thành một kiếm trận mới, hình như đang tích góp sức mạnh.

Sau khi cuộc oanh tạc kiếm quang dừng lại, thân ảnh của Đồng Quái Tiên Sư cũng hiện ra. Lúc này, tầng phòng ngự mai rùa trên người hắn đã thu nhỏ lại chỉ còn cỡ mười lăm tấc, suýt chút nữa thì bị nổ tung.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Thật đáng sợ, ngươi chẳng khác gì một chiếc máy bay oanh tạc cả. ”

“Mai rùa của ngươi cũng rắn chắc đấy. ”

Bắc Hà Tán Nhân nghiến răng nói.

“Dù sao cũng là công cụ kiếm cơm mà, phải bền chắc chút chứ. ”

Đồng Quái Tiên Sư nói:

“Tiếp theo... ngươi cũng ăn một kích của ta nào!”

Pháp thuật công kích của hắn đã hoàn thành.

Tứ Tượng Tuyệt Sát!

Đĩa bát quái trong tay Đồng Quái Tiên Sư bỗng trở nên ảm đạm.

Không có hiệu ứng ánh sáng rực rỡ, thậm chí ngay cả dao động linh lực cũng không có.

Nhưng trong lúc im hơi lặng tiếng thế này, hai tầng phòng ngự mà Bắc Hà Tán Nhân bố trí cạnh người đột nhiên vỡ ra.

Ngay sau đó, hai tấm phù bảo của Bắc Hà Tán Nhân cũng tự dưng bốc cháy...

Có một loại thủ đoạn công kích nào đó mà ngay cả mắt của tu sĩ cũng không thấy được đang liên tục tấn công Bắc Hà Tán Nhân.

“Đây là... Tứ Tượng Tuyệt Sát?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nháy mắt một cái, nói:

“Nếu ta nhớ không lầm thì pháp thuật này rất quỷ dị khó lường, có thể giết người trong vô hình. Mặc dù là pháp thuật ngũ phẩm nhưng uy lực của nó lại có thể sánh với pháp thuật lục phẩm, tu luyện cũng khó không kém gì pháp thuật lục phẩm. Những người đã học qua pháp thuật này đều cho rằng, không có tinh thần lực cấp bậc Chân Quân lục phẩm thì không thể nào khống chế được pháp thuật này."

Lúc mọi người đang nói chuyện, hai Kiếm Hoàn sau lưng Bắc Hà Tán Nhân chợt động, ngoài ra mười Kiếm Hoàn cũng được triệu hồi trở về.

Mười hai Kiếm Hoàn hội tụ với nhau, bày thành một kiếm trận cao minh.

Kiếm trận trên không trung vặn một phát!

Hình như trong hư không có thứ gì đó bị vặn nát.

Tứ Tượng Tuyệt Sát bị phá, đột nhiên ngừng hẳn lại.

Đồng Quái Tiên Sư cũng không thèm để ý, hắn vỗ vào đĩa bát quái của mình một cái rồi cười nói:

"Thấy chưa, đã nói với ngươi rồi mà, đừng có làm ra vẻ. Đối phó với ta thì phải dùng hết mười hai kiếm, ngươi cứ làm ra vẻ chỉ dùng mười Kiếm Hoàn, giờ cũng phải ngoan ngoãn tung ra hết mười hai kiếm đấy thôi?"

"Ngươi nói nhảm nhiều quá đấy."

Khóe miệng của Bắc Hà Tán Nhân co giật.

Trước đó không phải là hắn làm ra vẻ, đó chỉ là khiêu khích thông thường trong khi chiến đấu thôi mà? quả nhiên hắn và tên bói bịp này không thể nào tiểu vào chung một cái bô được mà.

"Giai đoạn làm nóng người đã kết thúc... Tiếp theo, cuộc chiến này cũng phải kết thúc thôi."

Bắc Hà Tán Nhân hơi cong người, ánh mắt nheo lại, nhìn chằm chằm Đồng Quái Tiên Sư:

"Nói thật nhé, ngươi làm ta khá là thất vọng đấy."

"Ơ? Ta làm ngươi thất vọng?"

Đồng Quái Tiên Sư:

"Bắc Hà à, ngươi đừng có mà đắc ý vênh váo quá, có tin ta treo ngược ngươi lên đánh cho một trận không hả?"

Bắc Hà Tán Nhân cười ôn hòa đáp:

"Bói bịp à, muốn nhìn sao sáng đầy trời không?"

“Thứ đấy ta ngẩng đầu là có thể nhìn thấy, có gì đặc biệt đâu chứ.”

Đồng Quái Tiên Sư trả lời, đồng thời thân thể hắn cũng trở nên căng thẳng hẳn lên, tên Bắc Hà này muốn tung tuyệt chiêu rồi đây.

Khí thế trên người Bắc Hà không ngừng tăng vọt, mười hai Kiếm Hoàn đồng loạt bay ra.

Tinh Hà Thập Nhị Kiếm, Dạ Không!

Kiếm Hoàn bao phủ cả Đồng Quái và Bắc Hà Tán Nhân, mà trên đỉnh đầu hai người lại xuất hiện một tầng tinh không.

Mảnh tinh không này hoàn toàn là do kiếm ý của mười hai Kiếm Hoàn huyễn hóa thành.

Đây chính là công kích mạnh nhất của Bắc Hà Tán Nhân, một chiêu này chém ra, có thể giúp cho Bắc Hà Tán Nhân bạo phát ra lực tàn phá gấp mười hai lần trở lên.

Tinh không trên đầu chụp xuống.

“Tên bói bịp kia, hãy chịu thua đi!”

Bắc Hà Tán Nhân cực kỳ tự tin nói.

“Ôi cha mẹ ơi, một kiếm này của lão Bắc Hà ngươi khoa trương quá đấy, uy lực gấp hơn mười lần luôn rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư thở dài nói.

Nói thật, nếu hắn vẫn chỉ ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, gặp một kiếm này của Bắc Hà Tán Nhân đúng thật là chỉ có nước bó tay.

Sau khi luyện thành một kiếm này, Bắc Hà Tán Nhân đã có chiến lực chống lại Tô Thị A Thất, đây là thực lực thuộc về cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm mạnh nhất rồi.

Đồng Quái Tiên Sư tự biết sức mình, hắn biết lúc mình ở cảnh giới ngũ phẩm tuyệt đối không đánh lại Tô Thị A Thất. Dù sao phương diện mà Đồng Quái Tiên Sư am hiểu nhất cũng không phải là chiến đấu.

Nhưng lão Bắc Hà a, ngươi tuyệt đối không ngờ rằng... bản tọa đã không phải là Linh Hoàng ngũ phẩm nữa, giờ bản tọa đã là Chân Quân lục phẩm rồi.

Từ hôm nay trở đi, hãy gọi bản tọa là Đồng Quái Chân Quân!

“Bắc Hà ngốc nghếch à, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn đánh bại bản tọa sao? Về luyện thêm trăm năm nữa đi!”

Đồng Quái Tiên Sư giơ tay tháo ba món pháp khí trên người mình xuống.

Không có pháp khí áp chế thực lực, khí tức trên người hắn không ngừng tăng lên!

Từ Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong một đường tăng lên liên tục.

Linh lực màu vàng trong cơ thể hắn không ngừng mở rộng ra, hóa ra một hồ linh lực quanh thân hắn.

Linh hồ lực tràng, biểu tượng của Chân Quân lục phẩm.

Lúc Chân Quân lục phẩm toàn lực vận chuyển linh lực trong cơ thể, bên người sẽ tạo thành một cái linh hồ lực tràng. Ở trong hồ linh lực này, linh lực trong thiên địa sẽ ưu tiên Chân Quân lục phẩm.

Phàm là kẻ địch có tu vi thấp hơn cảnh giới lục phẩm, khi ở trong linh hồ lực tràng này, tốc độ khôi phục linh lực sẽ bị chậm lại, pháp thuật thi triển ra cũng sẽ bị linh hồ ảnh hưởng khiến uy lực giảm xuống. Trừ những điều này ra, vẫn còn có rất nhiều ảnh hưởng khác nữa.

…

“Chân Quân lục phẩm!”

Rất nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 kinh ngạc kêu lên. Tên bói bịp này âm thầm tấn thăng cảnh giới Chân Quân lục phẩm lúc nào vậy?

“Quả nhiên là vậy.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tên Đồng Quái này quả nhiên đã tấn cấp lục phẩm! Tên này khổ sở áp chế, ẩn giấu cảnh giới thật của bản thân, chính là vì cuộc chiến trên đỉnh Tử Cấm hôm nay.

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Lỗ rồi, ta đặt Bắc Hà Tán Nhân thắng! Không ngờ tên bói bịp này lại âm thầm lén lút tấn cấp lục phẩm như thế.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Ta cũng vậy, ta nhớ hình như hầu hết các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đặt Bắc Hà thắng thì phải? Lần này Tô Thị A Thất làm cái sắp phát tài rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta đặt cho Đồng Quái... Lúc trước ta đã có cảm giác trạng thái của Đồng Quái có gì đó sai sai, nên cũng đoán được chút ít.”

Lúc mọi người đang nói chuyện, sau khi triển khai linh hồ lực tràng, Đồng Quái Tiên Sư lại liên tục ném ra hơn trăm quẻ trúc. Những quẻ trúc này lập tức hóa thành một rừng trúc, chính diện ngăn cản chiêu Dạ Không - công kích mạnh nhất của Bắc Hà Tán Nhân.

Trong chớp mắt, rừng trúc do Đồng Quái Tiên Sư thi pháp hình thành đối kháng kịch liệt với Dạ Không công kích mạnh nhất của Bắc Hà Tán Nhân, cuối cùng cả hai triệt tiêu lẫn nhau.

Sau khi Dạ Không tiêu tán, Bắc Hà Tán Nhân thở hổn hển.

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười, lấy ra một cây cờ dài chỉ thẳng vào Bắc Hà Tán Nhân.

Sau đó hắn dùng giọng nói hùng hồn nói:

“Bắc Hà, có vẻ như ngươi đã tiêu hao rất lớn nhỉ? Vậy thì... kết thúc thôi!”

Cờ này tên là Ngũ Long Phiên.

Pháp khí bản mệnh thật sự của Đồng Quái Tiên Sư!

Chương 896: Xin Chào Đồng Quái Chân Quân, Ta Là Bắc Hà Chân Quân...

Nghe cái tên Ngũ Long Phiên nghe kêu vậy thôi, chứ thật ra nó chính là cây cờ mà Đồng Quái Tiên Sư hay mang theo mỗi lần đi xem bói. Có lúc hắn cũng sẽ phân nó ra thành hai lá cờ, cắm trên các phương tiện chuyên chở như xe đẩy tay hay xe ba bánh gì đó.

Một mặt của Ngũ Long Phiên viết:

“Đồng xỉ thiết nha, một lời định nghìn vạn quẻ trong thiên hạ!”

*Đồng xỉ thiết nha: chỉ một người tài hoa thông minh, có tài hùng biện

Mặt khác viết:

“Tính hết mọi que, ta là đại tiên sư vạn quẻ tất trúng!”

Không biết có phải do dầm mưa dãi nắng quá hay không mà nhìn Ngũ Long Phiên có vẻ hơi cũ nát.

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư trong bộ dạng Tô Thị A thập Lục dùng thân thể nhỏ nhắn phất cây cờ lớn, nhìn qua cũng oai phong hiên ngang lắm.

“Ngươi... lên lục phẩm rồi ư?”

Bắc Hà Tán Nhân thở hổn hển, một chiêu Tinh Hà Thập Nhị Kiếm – Dạ Không kia thật sự đã tiêu hao rất nhiều thể lực của hắn.

“Ngạc nhiên lắm đúng không? Ha ha.”

Đồng Quái Tiên Sư cười duyên nói:

“Thật ra ngay lúc ta và ngươi hẹn quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm vào đêm trăng tròn thì ta cũng đã tấn thăng cảnh giới lục phẩm rồi. Sau đó vì mục đích có thể đè ngươi ra đánh cho đã vào ngày hôm nay, nên ta vẫn luôn ngụy trang là mình chỉ có cảnh giới ngũ phẩm. Ta ẩn nhẫn mấy tháng chỉ để chờ ngày này thôi!”

Trong khi nói chuyện, trên Ngũ Long Phiên trong tay Đồng

Quái Tiên Sư bỗng hiện lên năm màu.

Hỏa long, lôi long, phong long, nham long, băng long... Năm thần long do năm loại lực lượng khác nhau tạo thành hiện lên trên lá cờ cũ nát.

Vốn dĩ ngay lúc lấy Ngũ Long Phiên ra, hắn có thể nhẹ nhàng phất một cái, thần long năm loại lực lượng sẽ lập tức xông lên đánh bay Bắc Hà Tán Nhân.

Nhưng Đồng Quái Tiên Sư lại không lập tức công kích, bởi vì trước khi đánh bại Bắc Hà Tán Nhân, hắn nhất định phải nói cho Bắc Hà biết chuyện hắn đã sớm tấn cấp lục phẩm, vất vả áp chế cảnh giới chỉ để có thể đè ngươi ra đánh vào hôm nay!

Bởi vì nếu không nói ra, cứ ém chuyện này ở trong lòng thì sẽ rất khó chịu.

Nhưng sau khi nói xong, Đồng Quái Tiên Sư cũng không nói nhảm thêm nữa. Nhân vật phản diện đều chết do nói nhiều đấy, mặc dù hắn cho rằng mình tuyệt đối không phải là nhân vật phản diện.

Hơn nữa nếu nói nhiều quá, lỡ may tên Bắc Hà Tán Nhân này lâm trận đột phá thì biết làm thế nào? Đến lúc đó hắn muốn đè Bắc Hà Tán Nhân ra đánh cũng khó.

Vả lại lúc đột phá lên cấp sẽ dẫn thiên kiếp đến, lúc đó nguyện vọng đè Bắc Hà ra đánh của hắn sẽ bị ngâm nước mất thôi.

Vậy nên trước khi Bắc Hà Tán Nhân lên cấp, hắn phải dùng hết tất cả thủ đoạn của mình, đè Bắc Hà ra đánh một trận đã tay mới là chính sự.

“Cho nên từ hôm nay trở đi, nhớ phải tôn xưng ta là Đồng Quái Chân Quân tiền bối đấy!”

Đồng Quái Tiên Sư đắc ý vênh váo phất Ngũ Long Phiên, năm con thần long trên lá cờ trông rất sinh động, giương nanh múa vuốt xông về phía Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà lộ ra vẻ ngưng trọng, mười hai Kiếm Hoàn phát ra tiếng vù vù. Nhưng do bị linh hồ lực tràng ảnh hưởng, kiếm khí cùng với tốc độ của mười hai Kiếm Hoàn đều bị ảnh hưởng rất lớn.

Ầm!

Năm con thần long xông tới, đụng vào Kiếm Hoàn của Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân chỉ có thể dùng lại sát chiêu mạnh nhất, Tinh Hà Thập Nhị Kiếm “Dạ Không, dựa vào một kiếm này tăng chiến lực lên gấp mười hai lần trở lên để chống lại Ngũ Long Phiên của Đồng Quái Tiên Sư.

Tinh không phủ xuống lần nữa, nhưng lần này tinh không chỉ phủ lấy một mình Bắc Hà Tán Nhân.

Năm con thần long giương nanh múa vuốt đụng vào mảng tinh không nọ, tả xung hữu đột, dựa vào chênh lệch cảnh giới nghiền nát tinh không.

Cảnh tượng này nhìn giống như là năm con cự long diệt thế đang phá hủy vũ trụ vậy.

...

“Bắc Hà sắp tiêu rồi.”

Diệt Phượng Công Tử khẽ thở dài, cảm giác ruột gan thật đau.

Đau gan không chỉ vì mất một đống lớn linh thạch do đặt vào cửa Bắc Hà, mà quan trọng hơn là vì không ngờ tên Đồng Quái này lại tấn thăng lục phẩm, gan thật đau.

Thật ra cũng còn rất nhiều người đang đau gan giống như Diệt Phượng Công Tử, rất nhiều đạo hữu mặt nhăn mày nhó nhìn như bị táo bón lâu ngày vậy.

“Trận quyết đấu này... sợ là Bắc Hà Tán Nhân phải thua rồi.”

Giao Bá Chân Quân nói.

Thân là Chân Quân thành danh đã lâu, hắn chỉ liếc mắt đã có thể nhìn ra pháp bảo bản mệnh Ngũ Long Phiên của Đồng Quái Tiên Sư đã được tế luyện đến cảnh giới lục phẩm. Một chiêu ngũ long cùng ra này không tầm thường, cho dù là Chân Quân lâu năm như hắn cũng phải nghiêm túc đối phó. Bắc Hà Tán Nhân chỉ có cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong, mặc dù có thủ đoạn giúp chiến lực tăng vọt gấp mười hai lần trở lên, nhưng cũng tuyệt đối không cách nào chống đỡ được công kích của Ngũ Long Phiên.

“Bắc Hà tiền bối sắp thua rồi sao? Thật đáng tiếc.”

Tống Thư Hàng nghe đến chỗ này thì thầm thở dài, giữa Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư thì hắn lại ủng hộ Bắc Hà Tán Nhân hơn!

Bắc Hà Tán Nhân là thánh đấu sĩ online 24/24 của nhóm Cửu Châu số 1, đã giúp hắn giải đáp rất nhiều nghi vấn trong tu hành.

Ngoài ra... mấy ngày trước Đồng Quái Tiên Sư còn dịch dung thành bộ dạng của hắn đi coi bói lừa người ở Bắc Kinh, có trời mới biết Đồng Quái tiền bối xem quẻ cho ai.

Nhưng ngay lúc này, Dược Sư đột nhiên hỏi:

“Bạch tiền bối, ngươi thấy thế nào?”

Bây giờ Dược Sư vẫn chỉ là cảnh giới tứ phẩm, đang chuẩn bị tấn thăng ngũ phẩm. Bàn về nhãn lực thì hắn vẫn còn kém đông đảo đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 ở đây một bậc, cho nên hắn hỏi thẳng Bạch Tôn Giả, người có thực lực mạnh nhất ở đây lúc này.

“Ừ... rất thú vị, bây giờ mà nói chuyện thắng bại thì vẫn còn hơi sớm đấy.”

Bạch Tôn Giả cười tươi.

Bạch Tôn Giả vừa dứt lời, đám đạo hữu Diệt Phượng Công Tử nháy mắt một cái, lập tức quay đầu nhìn về đỉnh Tử Cấm.

Lẽ nào... Bắc Hà Tán Nhân vẫn có thể lật ngược thế cờ trong nghịch cảnh thế này ư?

Lúc này Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài có tham gia đặt cược ở chỗ Tô Thị A Thất tiền bối không?”

Bạch Tôn Giả lắc đầu trả lời:

“A Thất kẹt xỉ nên không cho ta chơi.”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Vận khí của Bạch tiền bối nghịch thiên như vậy, không cho hắn tham gia cá cược này nọ thì tốt hơn.

Bạch Tôn Giả bổ sung nói:

“Hơn nữa, lần nào thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 mở sòng cũng đều không cho ta chơi.”

Bởi vì mọi người đều không muốn thua sạch luôn cả quần lót đó thưa Bạch tiền bối.

…

Lửa đỏ và sấm sét đan xen giao hòa, hàn băng cùng gió lốc quấn quít lấy nhau, mặt đất gầm thét kếu gào.

Rốt cuộc năm thần long năm loại lực lượng đã đánh nát Dạ Không của Bắc Hà Tán Nhân, hung tợn lao đến chỗ Bắc Hà Tán Nhân đang đứng.

“Lão Bắc Hà, kêu gào thảm thiết đi nào!”

Đồng Quái Tiên Sư cười duyên nói:

“Dùng tiếng kêu thảm thiết của ngươi để khắc lên cái tên viên mãn cho trận quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm vào đêm trăng tròn này đi nào.”

Vừa nói, Đồng Quái Tiên Sư vừa tiếp tục phất Ngũ Long Phiên, uy lực của năm con thần long tăng lên gấp bội. Kiểu này là muốn đưa Bắc Hà Tán Nhân đến chỗ Dược Sư nằm hơn một năm rưỡi rồi.

“A a a a~~”

Bắc Hà Tán Nhân rất phối hợp hét lên thảm thiết, tiếng thét khiến người ta nghe mà muốn rơi lệ.

“Yên tâm đi, Bắc Hà. Ta đã trải sẵn giường chiếu ở chỗ Dược Sư cho ngươi rồi, yên tâm ngã xuống đi.”

Đồng Quái Tiên Sư tiếp tục nói:

“Bắc Hà! Nhận thua đi!”

“Không, ta tuyệt đối không nhận thua! A a a a!”

Tiếng kêu thảm thiết của Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục truyền tới.

“Ta rất thích tính cách này của ngươi, có như vậy thì ta đè ngươi ra đánh mới vui chứ.”

Đồng Quái Tiên Sư càng ra sức phất Ngũ Long Phiên.

“A a a, tên bói bịp nhà ngươi, ta sẽ không khuất phục trước ngươi đâu!”

Bắc Hà Tán Nhân nghiến răng nói.

Nhưng lúc này… trên mặt Đồng Quái Tiên Sư lại lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Không ổn!”

Trong lòng chợt động, hắn cuộn Ngũ Long Phiên trong tay lại.

Năm con thần long lập tức trở lại trên Ngũ Long Phiên, mở ra trạng thái phòng ngự.

Mà chỗ Bắc Hà Tán Nhân mới đứng... lại không có bóng dáng ai cả.

Chỉ có mười hai Tinh Hà Kiếm Hoàn co lại thành một đoàn ở đó mà thôi.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng nói chuyện của Bắc Hà Tán Nhân trước đó đều là do mười hai Tinh Hà Kiếm Hoàn này phát ra.

Hầu như không có tu sĩ nào ở đây thấy được Bắc Hà Tán Nhân làm thế nào chạy trốn cả, ngay cả mấy vị cường giả cấp Chân Quân đang xem chiến cũng không thấy rõ.

“Tên xảo trá!”

Đồng Quái Tiên Sư lẩm bẩm nói, đồng thời ánh mắt hắn quét nhìn bốn phương tám hướng:

“Thế nhưng... trước thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế chỉ là cọp giấy mà thôi!”

Đang nói chuyện, Đồng Quái Tiên Sư chợt vung quyền đánh về phía hư không:

“Ngươi tưởng ngươi có thể né tránh được cảm giác của ta sao? Bắc Hà ngươi ngây thơ quá rồi đấy, hãy nhận thua đi!”

Một quyền đánh ra, có tiếng rồng ngâm vang khắp hư không, trên nắm đấm còn mang theo một đạo quyền ý kim long đánh về phía hư không.

Một quyền cực kỳ bá đạo!

Không ai ngờ rằng Đồng Quái Tiên Sư lại tu luyện loại quyền pháp bá đạo bậc này, bởi vì loại quyền pháp này có vẻ như không phù hợp với tính cách của hắn gì cả.

Nhưng lúc này mọi người chợt nghĩ lại, không đúng... tính cách của Đồng Quái Tiên Sư? Trừ coi quẻ lừa người ra, có ai biết tính cách thật sự của Đồng Quái Tiên Sư là thế nào đâu?

Đồng Quái mà mọi người nhìn thấy đều là hình dáng do hắn dịch dung ra, tính cách của Đồng Quái cũng biến đổi theo bộ dạng mà hắn dịch dung, thiên biến vạn hóa thay đổi không lường.

Nói không chừng, tính cách bá đạo mới là tính cách thật của Đồng Quái thì sao?

Nắm đấm kim long bá đạo đánh vào trong hư không.

Rầm!

Hinh như có thứ gì đó bằng thủy tinh bị đánh nát, sau đó thân ảnh chật vật của Bắc Hà Tán Nhân hiện ra.

Lúc này trên người Bắc Hà Tán Nhân có rất nhiều vết thương, có vết bỏng, có vết thương do hàn băng, sấm sét gây ra, v.v...

Nhưng thương thế nặng nhất là ở chỗ ngực, nơi đó in hình nắm đấm rất rõ, là một quyền bá đạo do Đồng Quái Tiên Sư mới vừa đánh ra.

“Phụt~~”

Bắc Hà Tán Nhân đứng trong không trung há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Mặc dù không biết ngươi dùng cách gì để thoát thân, nhưng lần này... ngươi trốn không thoát đâu! Bắc Hà, bại cho ta!”

Đồng Quái Tiên Sư cười đắc ý.

Sau đó hắn vung quyền liên tục công kích Bắc Hà Tán Nhân trong hư không.

Một loạt quyền ý kim long nện về phía Bắc Hà Tán Nhân, mỗi một quyền đều mang theo tiếng rồng ngâm, bá đạo vô cùng.

Hơn nữa mười quyền liên tiếp này cơ hồ tạo thành thế bát quái, phong tỏa toàn bộ không gian quanh thân Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân đứng trong không trung không thể tránh né, cắn răng ăn mười quyền này, cuối cùng rơi xuống từ không trung.

“Kết thúc rồi!”

Trên mặt Đồng Quái Tiên Sư hiện lên vẻ thỏa mãn, nhưng thật ra hắn cũng hơi tiếc nuối.

Trong trận quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm lần này, hắn rốt cuộc đã đè Bắc Hà ra đánh một trận, nhưng tiếc là lão Bắc Hà không thể chống đỡ được lâu hơn trong tay hắn.

Đây cũng là chuyện bất khả kháng rồi, dù sao thì chênh lệch giữa Chân Quân lục phẩm và Linh Hoàng ngũ phẩm là cực lớn, chính diện giao chiến, Bắc Hà Tán Nhân có thể sống đến bây giờ đã khá lắm rồi.

“Kết thúc rồi!”

Ngay lúc Đồng Quái Tiên Sư vừa cảm thán xong, đột nhiên có một giọng nói vang lên sau lưng hắn.

Sau đó Đồng Quái Tiên Sư cảm giác phần eo phía sau lưng chợt đau nhói, một luồng kình lực xoắn ốc đánh vào trên người hắn.

“A a a a a~~”

Thân hình của Đồng Quái Tiên Sư bị đánh bay ra ngoài. Do bị luồng kình lực xoắn ốc ảnh hưởng nên trong lúc bay ra, thân thể hắn còn xoay tròn kịch liệt.

Là ai đánh lén ta thế?

Đồng Quái Tiên Sư liếc mắt nhìn về phía sau.

Sau đó hắn thấy được Bắc Hà Tán Nhân đang nở nụ cười âm hiểm đứng ở phía sau.

Mà điều khiến hắn bất ngờ hơn cả chính là khí tức trên người Bắc Hà... cảnh giới lục phẩm?!

Chương 897: Bắc Hà, Thiếp Sợ Quá Đi Hà ~

Đồng Quái Tiên Sư ngu người.

Hắn không nhìn nhầm, khí tức trên người Bắc Hà Tán Nhân chính là khí tức của cảnh giới lục phẩm.

Tên này thành Chân Quân lục phẩm từ bao giờ thế?

Lừa đảo, tên lừa đảo! Chẳng phải mấy tháng trước hắn ta còn hẹn hắn là sẽ đánh với hắn một trận vào đêm trăng tròn, nhân cơ hội đột phá bình cảnh Linh Hoàng ngũ phẩm, tiến vào cảnh giới Chân Quân lục phẩm sao?

Sao mà mới quay đi quay lại thì hắn ta đã lên đến cảnh giới lục phẩm rồi thế?

Điều quan trọng hơn là… cái tên Bắc Hà đó lẻn đến sau lưng hắn từ bao giờ vậy?

Còn cái người trên bầu trời kia là ai?

Đó chắc chắn không thể là thế thân hay con rối được!

Chẳng lẽ… là phân thân ư?

Đồng Quái Tiên Sư nghĩ tới một chuyện, một chuyện mà các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều nghi ngờ. Mọi người đều biết, gần như ngày nào Bắc Hà Tán Nhân cũng online. Bất luận là ai lên nói chuyện trong nhóm, người đầu tiên trả lời bình thường đều là Bắc Hà Tán Nhân. Vì thế hắn ta được gọi là thánh đấu sĩ luôn online của nhóm Cửu Châu số 1.

Nhưng Bắc Hà Tán Nhân cũng cần phải tu luyện mà, hắn cũng cần tìm bảo vật, luyện đan, tế luyện pháp bảo bản mệnh chứ.

Vì vậy, các đạo hữu trong nhóm đều nghi ngờ Bắc Hà Tán Nhân có một phân thân chuyên dùng để bình luận trong nhóm, chính phân thân đại pháp này đảm bảo gần như mỗi ngày Bắc Hà Tán Nhân đều online.

Nghĩ tới đây, Đồng Quái Tiên Sư lại bắt đầu nghi ngờ, người bị hắn đả kích chắc không phải là phân thân mà phân thân đại pháp của Bắc Hà Tán Nhân biến ra đấy chứ?

Những suy nghĩ này lóe lên trong đầu Đồng Quái Tiên Sư.

Trong lúc đang suy nghĩ, Bắc Hà Tán Nhân đạp một cước thật mạnh xuống mặt đất, cơ thể của hắn phi về phía Đồng Quái Tiên Sư, hắn muốn đánh phủ đầu!

“Xin chào, Đồng Quái Chân Quân.”

Bắc Hà Tán Nhân cười đến là hiền hòa rồi nói:

“Còn nữa, kể từ ngày hôm nay, xin hãy gọi ta là Bắc Hà Chân Quân tiền bối nhé.”

Đây vốn là những lời khoe khoang mà Đồng Quái Tiên Sư nói khi bộc lộ thực lực lục phẩm của mình trước mặt Bắc Hà Tán Nhân, không ngờ mới chỉ cách có vài phút, Bắc Hà Tán Nhân chỉ sửa lại tên rồi gửi y nguyên lại cho hắn.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn đúng không?

…

Ngay sau đó, Bắc Hà Tán Nhân vọt đến bên cạnh Đồng Quái Tiên Sư.

“Cuộc quyết đấu này kết thúc rồi!”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Hắn xuất chiêu rồi!

↓↘→↘↓↙←? A

“Không ổn rồi!”

Đồng Quái Tiên Sư thầm kêu lên, lúc trước phần eo phía sau lưng của hắn chịu một quyền lốc xoáy của Bắc Hà Tán Nhân, cơ thể vẫn còn đang xoay vòng trong không trung nên không thể tránh né đòn tấn công này được.

Hắn sẽ bị dính chiêu liên hoàn trong không trung mất!

“Khóc đi, kêu gào đi ~~ Sau đó, ngoan ngoãn để ta đánh đi thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân xuất quyền

Bụp bụp bụp bụp bụp!

Không có những chiêu thức hoa lệ, thậm chí còn không dùng đến mười hai Kiếm Hoàn bản mệnh, Bắc Hà Tán Nhân chỉ đấm liên tiếp! Hắn muốn một mạch đánh ngã Đồng Quái Tiên Sư trước khi hắn ta hồi phục lại.

“Úi úi úi ~~”

Đồng Quái Tiên Sư đau đớn kêu gào, hắn không có phân thân như Bắc Hà.

Từng quyền từng quyền nện vào da thịt của hắn, hơn nữa mỗi một quyền của Bắc Hà Tán Nhân đều mang theo sức mạnh lốc xoáy, đau đớn tận tâm can.

Đù, chẳng lẽ phải thua à?

Không được, phải tiếp tục kiên trì.

Hắn còn có một đại chiêu để đối phó với Bắc Hà Tán Nhân mà chưa tung ra, muốn thua cũng phải dùng xong đại chiêu này đã!

Vì thế, Đồng Quái Tiên Sư cắn răng chịu đựng những nắm đấm liên tiếp của Bắc Hà Tán Nhân.

Đồng thời, linh lực trong cơ thể hắn tập hợp lại.

Cuối cùng… vào lúc Bắc Hà Tán Nhân tung ra liên tiếp hơn hai mươi cú đấm, Đồng Quái Tiên Sư tìm ra được một chỗ trống, nhanh chóng tế ra cái mai rùa kia của mình.

Bịch bịch bịch… những nắm đấm của Bắc Hà Tán Nhân rơi xuống chiếc mai rùa.

Mà Đồng Quái Tiên Sư nhân cơ hội này lăn người tránh đi, thoát khỏi những cú đấm liên tiếp của Bắc Hà Tán Nhân.

…

Đồng Quái đã thoát thân được rồi.

Bắc Hà Tán Nhân cũng chỉ có thể thu quyền lại, thở dốc một lúc, trong mắt hắn tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Không thể một mạch đánh bại Đồng Quái Tiên Sư luôn, đúng là đáng tiếc. Sau khi Đồng Quái Tiên Sư thoát khỏi những đòn tấn công liên tiếp này, muốn tìm cơ hội đánh hắn liên tục như thế nữa không hề dễ chút nào.

Bắc Hà Tán Nhân tiêu hao không ít thể lực.

Những cú đấm vừa rồi nhìn thì đơn giản, nhưng thực ra mỗi một quyền mỗi một chiêu đều là sự đối kháng giữa Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư.

Mỗi quyền mà Bắc Hà Tán Nhân tung ra trước tiên đều phải công phá phòng ngự của Đồng Quái Tiên Sư rồi đánh ra sức mạnh lốc xoáy, khiến cho Đồng Quái Tiên Sư rơi vào trạng thái không thể đánh trả được. Đấm một mạch nhiều quyền thế này còn mệt hơn thi triển mười hai Kiếm Hoàn để bộc phát đại chiêu "Dạ Không" nữa.

Đồng Quái Tiên Sư cũng thở hổn hển, trên người hắn chi chít dấu nắm đấm. Hắn cắn chặt răng, bây giờ mỗi khi hắn cử động thì toàn thân đều cảm thấy vô cùng đau nhức.

Hơn nữa tên Bắc Hà kia ra tay thật độc ác, hắn chuyên sử dụng những chiêu số âm hiểm như đánh vào thận, dạ dày, yết hầu, mặt.

Hai người đối mặt với nhau một lần nữa, vận sức chờ phát động.

"Tên Bắc Hà âm hiểm kia, không ngờ ngươi đã là Chân Quân lục phẩm rồi."

Đồng Quái Tiên Sư cắn răng nói.

"Như nhau thôi, ta cũng chỉ học ngươi thôi mà."

Bắc Hà Tán Nhân đáp.

…

"Không ngờ Bắc Hà Tán Nhân đã tấn thăng lên Chân Quân lục phẩm rồi, phen này có trò hay để xem rồi đây."

Phá Dương Kích Quách Đại cảm thán nói.

"Bẫy, đây đều là bẫy cả."

Diệt Phượng Công Tử nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

"Định mệnh, vốn tưởng chỉ có Đồng Quái Tiên Sư là Chân Quân lục phẩm thôi chứ, không ngờ Bắc Hà Tán Nhân cũng lặng lẽ đột phá cảnh giới lục phẩm rồi. Hai tên này đều rất âm hiểm."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Người thành phố chơi chiêu ghê quá, ta muốn về nông thôn cơ…"

"Đừng mà Đông Phương Lục Tiên Tử, đường ở thành thị rộng rãi dễ đi, đường ở nông thôn còn chưa sửa nữa kìa, không chịu được sự giày vò của cô đâu. Với kỹ thuật lái xe của cô, chỉ cần cô lái xe ở nông thôn một chuyến thôi thì thôn của bọn ta sẽ bị cô phá sạch mất.”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền nói

Đông Phương Lục:

“Xế, Dương Huyền ngươi chán sống rồi đúng không? Có tin lát nữa ta sẽ lái xe cán ngươi xẹp lép không?”

Tống Thư Hàng: ….

****

Một lúc sau.

Trên đỉnh Tử Cấm, hiệp hai trận đấu Đồng Quái Tiên Sư VS Bắc Hà Tán Nhân bắt đầu.

“Chúng ta đều có cảnh giới lục phẩm, Đồng Quái, ngươi không phải là đối thủ của ta đâu.”

Bắc Hà Tán Nhân giơ tay lên triệu hồi mười hai Kiếm Hoàn của mình.

Bởi vì thời gian có hạn, sau khi tấn thăng lên lục phẩm, hắn không có thời gian để tế luyện pháp khí bản mệnh này, bây giờ nó vẫn chỉ là pháp khí ngũ phẩm thôi.

Ở ngũ phẩm, bộ Kiếm Hoàn này cộng thêm kiếm kỹ ‘Dạ Không’ có thể bộc phát được sức chiến đấu gấp mười hai lần trở lên. Nhưng lúc Bắc Hà Tán Nhân vận dụng thực lực của Chân Quân lục phẩm, do chịu ảnh hưởng của phẩm giai Kiếm Hoàn, lúc thi triển ‘Dạ Không’, sức chiến đấu nhiều nhất chỉ tăng lên được ba lần mà thôi.

Nhưng dù như vậy… sức chiến đấu gấp ba cũng đủ đánh bại Đồng quái rồi!

“Ha ha, ngươi ngạo mạn quá rồi đấy Bắc Hà.”

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười rồi lại lấy ra một tấm vải trắng nữa, che kín cả cơ thể của mình.

“Ngươi lại muốn biến thành hình dạng của ai đây? Đã đến lúc này rồi, ngươi cho là dịch dung thuật của ngươi có hiệu quả với ta nữa sao? Dưới tiền đề đã biết ngươi là Hắc Quái, bất luận ngươi dịch dung thành ai thì cũng định trước là sẽ thất bại dưới quyền của ta mà thôi!”

Bắc Hà Tán Nhân trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, Bắc Hà Tán Nhân đã hành động.

Mười hai Kiếm Hoàn lơ lửng bên người hắn, ‘Dạ Không’ chói mắt lại xuất hiện một lần nữa. Lần này nó càng huyền ảo hơn, thậm chí còn che lấp cả những vì sao thật sự.

Trong nháy mắt, Tinh Hà Thập Nhị Kiếm ‘Dạ Không’ bao phủ lấy cả tấm vải trắng và Đồng Quái Tiên Sư.

Xoẹt ~

Tấm vải trắng bị xé rách.

Ngay sau đó, dưới ánh nhìn của tất cả các tu sĩ, có một thân hình xinh đẹp từ từ đứng lên khỏi tấm vải rách.

Đó là cô gái diễm lệ đến mức khiến tất cả các tu sĩ có mặt ở đó đều cảm thấy ngơ ngẩn.

Dáng người của cô không cao, nhưng cơ thể thon thả thẳng tắp, làn da trắng như tuyết, không tìm thấy một chút tì vết nào. Mái tóc dài của cô có màu vàng kim. Cô có một đôi chân thon dài, ngón chân như ngọc. Đôi mắt của cô đen láy mà sáng ngời, giống như những tia chớp lóe lên trong bầu trời đêm vậy.

Cô là kiệt tác của tạo hóa, là một báu vật đoạt mất cả vẻ đẹp của thiên nhiên.

Chói mắt, chói mắt quá! Xinh đẹp đến ngất ngây!

“Đậu xanh, còn đẹp hơn cả ta nữa.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Mình bị Đồng quái vượt mặt rồi… mình bị cái tên chuyên bói bip đó vượt mặt hoàn toàn rồi.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử với một thân váy áo màu đỏ lẩm bẩm, có cần đẩy Đồng Quái Tiên Sư một phát để tống hắn ra ngoài vũ trụ luôn không nhỉ.

….

“Bắc Hà ~”

Đối mặt với kiếm kỹ ‘Dạ Không’ đang đánh xuống, hai mắt của cô gái tóc vàng kim đó lộ ra vẻ đáng thương:

“Thiếp sợ lắm…”

Giọng nói của cô mờ mịt hư ảo.

Tống Thư Hàng cảm thấy giọng nói này hơi quen tai.

Nhưng giọng nói quen tai này rất quái dị.

Tống Thư Hàng đang nghĩ xem có phải mình đã nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi không, đầu tiên hắn nghĩ đến giọng nói của cha mình. Sau đó hắn cảm thấy giọng nói hư vô mờ mịt này rất giống giọng nói của cha hắn.

Hắn lại nghĩ tới giọng nói của mẹ mình, hắn lại kinh ngạc phát hiện ra giọng nói này giống cả giọng của mẹ hắn nữa.

Hắn lại nghĩ tới giọng nói của người đang ở bên cạnh hắn là Bạch Tôn Giả, ôi chúa ơi, hắn cảm thấy thấy giọng nói hư ảo này chính là giọng của Bạch Tôn Giả.

Hắn lại thử với các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số một ngồi bên cạnh là Quả Quả, Lệ Chi Tiên Tử, Dược Sư.

Hắn phát hiện ra, trong não hải của hắn vang lên giọng nói của ai thì giọng nói hư ảo kia lập tức biến thành giọng nói của người đó.

Giọng nói hư ảo này đa di năng quá đi!

Mà lúc này, sau khi cô gái khiến mọi người ngất ngây vì vẻ đẹp của mình kia sợ hãi thốt lên câu đó… Bắc Hà Tán Nhân khựng lại.

“Bắc Hà dừng lại rồi.”

Diệt Phượng Công Tử kinh ngạc kêu lên.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử lập tức nghĩ tới một khả năng, có phải cô gái tóc vàng xinh đẹp này chính là nữ tu sĩ bí ẩn mà Bắc Hà Tán Nhân đã từng thích không?

Không chỉ Diệt Phượng Công Tử, tất cả những đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 biết chuyện Bắc Hà Tán Nhân từng thích một cô gái thì đều nghĩ tới điểm này.

“Chiêu này của Đồng Quái thật là hèn hạ! Không ngờ hắn lại biến thành người yêu của Bắc Hà.”

Phá Dương Kích Quách Đại nói.

“Không ngờ hắn lại có thể tìm ra dung mạo của nữ tu sĩ mà Băc Hà từng thích. Nhưng ta đoán, hắn chỉ tìm thấy bức họa hay ảnh chụp nào đó của nữ tu sĩ kia thôi, không biết giọng nói của đối phương, vì thế mới sử dụng giọng nói hư ảo này để mê hoặc Bắc

Hà Tán Nhân."

Diệt Phượng Công Tử suy đoán.

"Bắc Hà Tán Nhân dừng lại rồi, chữ tình là thứ đáng sợ nhất. Hắn không thể ra tay với người mình yêu, cho dù hắn biết đó chỉ là do Đồng Quái Tiên Sư đóng giả mà thôi."

Tam Nhật sư huynh cảm thán, sau đó hắn nói với Quả Quả:

"Nên ngươi xem người xuất gia chúng ta tốt biết bao? Không có tình yêu thì sẽ không có tổn thương."

Tống Thư Hàng: …

Trong lúc các đạo hữu đang lo lắng thay cho Bắc Hà Tán Nhân thì hắn đột nhiên bật cười.

Đó không phải nụ cười sầu bi.

"Đồ Đồng quái ngu xuẩn."

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chương 898: Tin Chấn Động, Người Yêu Của Bắc Hà Chân Quân Là Một Cô Gái Ảo

Nói xong, kiếm kỹ ‘Dạ Không’ của Bắc Hà Tán Nhân bổ thật mạnh xuống, dung nhan kiều diễm của Đồng Quái Tiên Sư bị bao phủ trong kiếm khí của kiếm trận, mười hai loại kiếm khí với những thuộc tính khác nhau tràn ngập bên trên Tử Cấm Thành, chúng vây lấy Đồng Quái Tiên Sư.

Bắc Hà Tán Nhân xuống tay không chút lưu tình! Thậm chí uy lực của kiếm trận còn mạnh thêm vài phần!

“Má ơi, sai kịch bản rồi.”

Trong kiếm trận, Đồng Quái Tiên Sư liều mạng dùng mai rùa và ngũ long phiên để chống lại kiếm khí.

Nhưng sau khi chống lại ba tia kiếm khí, phòng ngự của mai rùa và ngũ long phiên liền bị phá vỡ. Sau khi mất đi lớp phòng ngự, kiếm khí không ngừng đâm vào cơ thể Bắc Hà Tán Nhân, kiếm nào cũng thấy máu, đau đớn khôn xiết.

Đồng Quái Tiên Sư kêu lên thảm thiết:

“A a a a~~~”

Hắn không ngờ Bắc Hà Tán Nhân lại tuyệt tình như thế, đối mặt người mà mình yêu mà lại còn ra tay hung ác hơn!

Không được, nếu cứ tiếp tục thế này thì hắn tàn đời mất!

Phải tìm cách thoát khỏi kiếm trận mới được.

“Lão Bắc Hà, ta nhìn nhầm ngươi rồi. A ~~ Ta còn tưởng rằng ngươi là một người đàn ông có tình có nghĩa, nhưng không ngờ ngươi lại ác độc đến thế. Đối diện với người mình yêu mà cũng có thể ra tay độc ác đến vậy. A ~~ Ta nhìn lầm ngươi rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư vừa kêu thảm vừa cật lực lên án Bắc Hà Tán Nhân.

Hắn đang công kích bằng lời nói.

Tình cảnh của hắn bây giờ đang bất lợi, đợi sau khi Bắc Hà Tán Nhân dùng xong chiêu ‘Dạ Không’ này e rằng hắn phải quỳ xuống mất. Vì thế, Đồng Quái Tiên Sư muốn dùng lời lẽ để công kích, làm Bắc Hà Tán Nhân dao động. Cho dù chỉ cho hắn cơ hội trong chớp mắt hắn cũng có thể xông ra khỏi kiếm kỹ ‘Dạ Không’ này.

Chỉ cần có thể thoát thân, đến lúc đó đối mặt với một Bắc Hà Tán Nhân đã tiêu hao quá nhiều linh lực, nói không chừng hắn sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng cũng nên!

“Ha ha ha, bói bịp, thế ta mới nói ngươi ngây thơ quá. Ngươi tưởng rằng người phụ nữ mà ngươi biến thành là người mà ta yêu sao?”

Bắc Hà Tán Nhân hoàn toàn không bị lời lẽ của Đồng Quái Tiên Sư ảnh hưởng, hắn chuyên tâm thi triển ‘Dạ Không’, đánh Đồng Quái một cách vô tình.

“A a a, không thể nào, tình báo của ta tuyệt không thể sai được. Cô gái tóc vàng này chắc chắn là nữ tu sĩ mà ngươi đã yêu khi xưa. Ta còn biết, ngươi và nữ tu sĩ này đã sống cùng với nhau vài năm liền, dính nhau như hình với bóng nữa!”

Đồng Quái Tiên Sư nói, cắn răng tế ra một quyển sách bìa sắt, dựng lên lớp phòng ngự mới, chống lại sự đánh giết của kiếm khí.

Đồng Quái Tiên Sư vô cùng tin tưởng nguồn tình báo của mình, hắn có thể khẳng định trăm phần trăm, cô gái mà mình dịch dung thành chính là nữ tu sĩ mà Bắc Hà Tán Nhân đã yêu cách đây nhiều năm.

“Bói bịp, tình báo của ngươi quả nhiên rất lợi hại.”

Bắc Hà Tán Nhân gật đầu nói.

“Không còn lời nào để nói nữa rồi chứ? Bắc Hà, ngươi đúng là một kẻ phụ tình, tâm địa ngươi thật độc ác.”

Đồng Quái Tiên Sư tiếp tục công kích bằng lời nói, đồng thời áp đặt mấy cái danh hiệu kiểu như ‘kẻ phụ tình’ lên đầu Bắc Hà Tán Nhân.

“Ha ha ha, ta chỉ nói là tình báo của ngươi rất tốt mà thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói:

“Đồng Quái ngây thơ à, thực ra nữ tu sĩ tóc vàng này hoàn toàn không có thật trong thế giới này, bởi vì cô ta chỉ là một sự tồn tại ảo mà thôi.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“Hả???”

“Thực ra thì… cô ta là tâm ma của ta.”

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp:

“Nói ra thì dài lắm… Năm đó, sau khi ta tấn thăng lên cảnh giới tứ phẩm, trong khi tu luyện công pháp xảy ra chút vấn đề, trong lòng xuất hiện tâm ma. Cảnh giới của ta càng cao thì tâm ma càng mạnh, suýt chút nữa khiến cho ta đánh mất lý trí.”

Đồng Quái Tiên Sư phẫn nộ nói:

“Lão Bắc Hà ngươi lừa ai đấy hả! Ngươi tưởng rằng ta chưa từng tiếp xúc với tâm ma sao? Tâm ma của nhà ngươi giống hệt phụ nữ sao? Tâm ma của nhà ngươi chung sống sớm chiều với ngươi vài năm liền sao?”

“Ta còn chưa nói xong.”

Bắc Hà Tán Nhân khống chế kiếm trận, tấn công lớp phòng ngự mới của Đồng Quái, sau đó hắn nói tiếp:

“Sau khi tâm ma của ta càng ngày càng lớn mạnh, ta bèn mang theo một ít Kinh Nho và kinh Phật đi tới ngoại vực tìm một nơi yên tĩnh để bế quan, ổn định tâm cảnh, tiêu trừ tâm ma. Thế nhưng… lúc ở ngoại vực, ta gặp được kỳ ngộ. Nhờ kỳ ngộ đó mà tâm ma của ta hóa thành hình thù cụ thể, biến thánh hình dáng của một cô gái tóc vàng.”

“Sau khi có hình thù cụ thể, tâm ma không lúc nào không mê hoặc ta, nó dùng đủ mọi cách để dẫn dụ ta sa đọa. Năm đầu tiên, đối mặt với sự dụ dỗ của nó, ta gần như không thể chống lại được, mấy lần suýt chút nữa ta bị cướp mất tâm trí… nhưng ta chỉ dùng thời gian một năm là có thể củng cố đạo tâm của mình. Đến năm thứ tư, ta cuối cùng cũng đã có thể hoàn toàn chém đứt tâm ma! Từ đó về sau, đạo tâm của ta không chút ố bẩn, cuối cùng ngưng tụ Kim Đan, tấn thăng lên Linh Hoàng.”

Đồng Quái Tiên Sư: …

“Nói tới đây chắc ngươi hiểu rồi chứ.”

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp:

“Nói đi cũng phải nói lại, vừa nãy lúc ngươi biến thành hình dáng của cô ta, đúng là dọa ta giật nảy mình. Nhưng… nếu như ta đã chém tâm ma một lần thì chém lần thứ hai cũng không khó chút nào đâu.”

Đồng Quái Tiên Sư im lặng.

Sau thời gian một hơi thở, hắn đột nhiên lại lên tiếng xin lỗi:

“Xin lỗi nhé Lão Bắc Hà. Ta không ngờ nữ tu sĩ tóc vàng này không phải là người yêu mà lại là tâm ma của ngươi.”

“Khà khà, bây giờ muốn xin lỗi, xin tha thứ à? Muộn rồi nhé. Nhận thua đi!”

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên gầm lên một tiếng, kiếm khí của hắn lập tức chém vỡ lớp phòng ngự của quyển sách bìa sắt, một lần nữa chém vào da thịt của Đồng Quái Tiên Sư.

Phòng ngự đã vỡ, bây giờ hắn phải đánh cho Đồng Quái Tiên Sư quỳ xuống dưới đất xin tha mới thôi!

“Ta không phải muốn cầu xin ngươi… ta chỉ muốn nói, chuyện này quả thật vượt xa dự liệu của ta, thật không ngờ người yêu cũ của Lão Bắc Hà ngươi lại là một cô gái ảo tưởng. Thật sự làm người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.”

Đồng Quái Tiên Sư thở dài một hơi u sầu, hắn nói:

“Vì thế nên Lão Bắc Hà này, bây giờ ngươi vẫn chưa có người yêu đúng không? Đúng là một câu chuyện đau lòng mà.”

Bắc Hà Tán Nhân: ….

“Ha ha ha, chịu chết đi, đồ ngu!”

Kiếm quang lại bạo phát một lần nữa.

Lần này, Đồng Quái Tiên Sư đã không còn cách phòng ngự nào nữa rồi.

Hắn chỉ có thể dùng chính cơ thể của mình để đối chọi lại với từng đợt kiếm quang bộc phát kia.

Sau thời gian mười lăm hơi thở.

Trên đỉnh Tử Cấm, kiếm khí và trận pháp tản đi.

Đồng Quái Tiên Sư đã ngã nhào trên mặt đất, không thể đứng dậy nổi nữa.

“Đau đau đau quá, chết mất thôi, ta chết mất thôi… Dược Sư đạo hữu, cầu trị liệu.”

Đồng quái yếu ớt gọi Dược Sư.

Bắc Hà Tán Nhân đứng bên cạnh thu lại mười hai thanh Kiếm Hoàn, thở phì phò như trâu.

Hắn đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Nhưng mà, dù có khổ có mệt hơn nữa cũng đáng!

Trong trận quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm này, hắn là người cười đến cuối cùng.

Đnág tiếc, không thể đánh cho Đồng Quái Tiên Sư bật khóc, tiếc quá đi mất.

****

Phía bên dưới, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 bắt đầu bàn luận với nhau.

Cuộc đại chiến của hai vị Chân Quân đem đến rất nhiều lĩnh ngộ cho các vị đạo hữu. Nhất là khi cả hại vị này đều cùng mới tấn thăng lên Chân Quân chưa lâu, cảnh giới không cách biệt nhiều với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số một.

Sau khi xem trận quyết đấu xong, các đạo hữu đều lấy được nhiều điều bổ ích.

“Kết thúc rồi, Bắc Hà Tán Nhân thắng rồi sao?”

Diệt Phượng Công Tử chớp mắt, hắn không dám nói quá chắc chắn. Nhỡ đâu Đồng Quái Tiên Sư đang ngã xuống kia là một cái phân thân gì đó thì sao?

Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh trả lời:

“Đồng quái đã ngã rồi, có thể chắc chắn đó không phải là thế thân hay phân thân gì cả. Trận quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm này, người thắng là Bắc Hà đạo hữu.”

Trận quyết đấu này không có trọng tài.

Dù gì thì là người mình cả, thua rồi cũng không có ai ăn vạ.

…

Các thành viên của ‘Nhật báo tu sĩ’, ‘Trung tâm tin tức Thiên Cơ’, ‘Radio tu sĩ Thần Cương’ đều hài lòng cất pháp khí ghi hình của mình đi.

Sau đó bọn họ bắt đầu lấy một quyển sổ nhỏ ra để viết bài.

Phong cách viết bài của phóng viên ‘Nhật báo tu sĩ’ khá là chân thực, tiêu đề khá dài: Đêm trăng tròn đặc biệt, trận đấu trên đỉnh Tử Cấm chứng kiến sự ra đời của hai vị Chân Quân mới. Bài viết miêu tả kỹ lưỡng toàn bộ quá trình của trận đấu, không thêm thắt bốc phét. Không khoa trương chính là lương tâm của nghề tin tức.

Nội dung bài viết của các thành viên đến từ ‘Trung tâm tin tức Thiên Cơ’ thì chú trọng kết cục: Ngày một tháng chín, cuộc chiến giữa các Linh Hoàng biến thành cuộc chiến giữa các Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân áp đảo Đồng Quái Tiên Sư giành được thắng lợi!

Phong cách các vài viết của ‘Radio tu sĩ Thần Cương’ khá là khác biệt. Tin tức của họ phần lớn là những chuyện tán phét. Tiêu đề của bọn họ là: Tin chấn động, đạo lữ của tân Chân Quân ‘Bắc Hà’ lại là một cô gái ảo!

Chỗ mà Tống Thư Hàng đứng vừa hay có thể nhìn thấy bản thảo bài viết của phóng viên ‘Radio tu sĩ Thần Cương’.

Vị đạo hữu phóng viên này đúng là đã được kế thừa hoàn toàn phong cách viết tiêu đề của các trang báo mạng hiện nay, vừa nhìn thấy tiêu đề này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người click vào cho xem.

Sau khi tin này đăng lên, có lẽ ngày mai cả tu chân giới đều sẽ biết chuyện đạo lữ của Bắc Hà tiền bối là một cô gái ảo.

Cũng không biết đến lúc đó Bắc Hà tiền bối sẽ có phản ứng gì nữa?

….

Sau khi xem hết bản thảo, Tống Thư Hàng lấy một thanh phi kiếm và hai chiếc hộp gỗ ra.

Hộp gỗ là quà mà Hoàng Sơn Chân Quân gửi cho Bắc Hà Tán Nhân, Đồng Quái Tiên Sư.

Hôm nay Hoàng Sơn Chân Quân có việc bận nên không tới chủ trì trận quyết đấu được, vì thế hắn nhờ Tống Thư Hàng tặng hai món quà này cho Bắc Hà và Đồng Quái.

Còn thanh phi kiếm này chính là thanh phi kiếm hôm nay Túy

Nhật Cư Sĩ dùng để truyền thư cho hắn, phi kiếm này vốn thuộc về Bắc Hà Tán Nhân, vừa đúng lúc hắn có thể trả nó lại cho chủ cũ luôn.

Vì thế, Tống Thư Hàng cầm theo hai hộp quà và thanh phi kiếm cùng đi với Dược Sư tiền bối lên đỉnh Tử Cấm.

Đúng lúc Tống Thư Hàng mới đi được nửa đường…

Trong không trung đột nhiên có một vết nứt không gian xuất hiện. Sau đó một con heo tròn lẳng bước từ không trung ra.

Con heo này tròn vo, vì quá béo nên không thể nhìn thấy cổ của nó nữa, cơ thể và đầu của nó nhìn như một quả bóng mọc ra bốn cái chân nhỏ ngắn cũn vậy.

Người con heo này được bao quanh bởi lôi điện, chúng phát ra tiếng vang xẹt xẹt.

Tuy rằng nhìn khá đáng yêu… nhưng trên người con heo khổng lồ này lại có uy áp khiến người khác phải run rẩy.

Con heo khổng lồ này rất mạnh!

Dù là Đồng Quái Tiên Sư, Bắc Hà Tán Nhân đang ở trên đỉnh Tử Cấm hay là những đạo hữu ở bên dưới đều lập tức đề cao cảnh giác.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào con heo khổng lồ đó.

…

“Khịt khịt khịt khịt.”

Sau khi bước vào không trung, còn heo đó không ngừng thở dốc.

“Mệt quá, không muốn làm gì hết, tại sao ta cứ phải lặn lội xa xôi chạy đến đây cơ chứ, mệt quá, ta muốn nghỉ ngơi.”

Con heo khổng lồ đó lẩm bẩm.

Dứt lời, nó nhìn xuống bên dưới, đảo mắt qua tất cả mọi người một vòng.

Cuối cùng ánh nhìn của con heo khổng lồ ấy rơi vào người Bạch Tôn Giả.

Nó cảm nhận được rồi, không sai… khí tức đó phát ra từ người vị Tôn Giả thất phẩm trẻ tuổi kia.

“Tôn Giả trẻ tuổi ơi, ta có thể hỏi ngươi một câu được không?”

Con heo khổng lồ nhìn chằm chằm vào Bạch Tôn Giả rồi cất tiếng hỏi.

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Câu hỏi gì?”

“Người kích hoạt Thiên Giới Dao Trì là ngươi à?”

Con heo khổng lồ nói.

Bạch Tôn Giả:

“Là ta đây, có chuyện gì không?”

“Nên nói thế nào nhỉ… cá nhân ta đây rất không muốn nhìn thấy Thiên Giới Dao Trì được khôi phục một lần nữa. Không chỉ riêng ta, có rất nhiều người cũng không muốn nhìn thấy Thiên Giới Dao Trì hồi sinh.”

Con heo khổng lồ nói.

Bạch Tôn Giả bật cười:

“Thế cho nên?”

“Thế cho nên, có thể phiền ngươi phong ấn Thiên Giới Dao Trì kia lại một lần nữa không… Ố?”

Con heo khổng lồ mới nói được một nửa thì đột nhiên nó nhìn thấy Tống Thư Hàng đứng cách đó không xa.

Trùng hợp là Tống Thư Hàng cũng vừa đúng lúc ngẩng đầu lên nhìn nó.

Tống Thư Hàng cảm thấy con heo khổng lồ này khá quen mắt, theo những gì hắn nhớ được, trong kí ức bị mất khi ở hòn đảo thần bí, có cảnh tượng hắn tiếp xúc với con heo khổng lồ này.

Tống Thư Hàng đã nhớ lại một số đoạn kí ức nhỏ liên quan đến hòn đảo thần bí, hắn nhớ mang máng lúc ở trên hòn đảo này hắn đã gặp được ni cô Cửu Đăng, người đã giam giữ Thông Nương ba trăm năm, hắn và cô còn cùng đào một cái động ở một chỗ nào đó trên hòn đảo thần bí… Trong trí nhớ của hắn có mấy cảnh tượng có liên quan đến con heo trước mắt này.

‘Chậc’

Sau khi con heo khổng lồ đó nhìn thấy Tống Thư Hàng thì tặc lưỡi, sau đó nó lại nhìn sang Bạch Tôn Giả:

“À, đạo hữu này. Tất cả những gì ta nói lúc nãy coi như bỏ đi nhé, ngươi cứ coi như ta chưa từng xuất hiện ở đây nha.”

Bạch Tôn Giả bình tĩnh gật đầu:

“Không thành vấn đề.”

“Thế ta cáo từ trước đây, mất công chạy một chuyến, tiêu hao biết bao nhiêu là năng lượng.”

Con heo khổng lồ kia lại nói.

Dứt lời, nó xoay người lại, đi về hướng vết nứt không gian sau lưng nó.

Nhưng đi được vài bước thì nó đột nhiên khựng lại.

…

Lúc này, trên đỉnh Tử Cấm, Đồng Quái Tiên Sư giãy dụa bò từ dưới đất lên, hắn cứng miệng nói:

“Bắc Hà, lần này coi như ngươi thắng. Nhưng lần sau ta quyết sẽ nện cho ngươi phải bật khóc!”

Khóe miệng Bắc Hà Tán Nhân giương lên, hắn đang định đáp trả.

Đúng lúc này, có một cái bóng to lớn đột nhiên xuất hiện giữa Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư.

Là con heo khổng lồ đó!

Con heo khổng lồ vốn chuẩn bị rời đi nhưng nó ‘vù’ một cái phi tới trước mặt Đồng Quái Tiên Sư, đúng là nhanh nhẹn thật.

Tiếp đó, cơ thể của con heo đó biến hóa, ánh sáng lóe lên khắp cơ thể nó.

Sau khi ánh sáng tắt đi, con heo khổng lồ đã biến thành một người đàn ông trung niên tuấn tú.

Trên người hắn là trường bào đan xen giữa hai màu đen trắng, hắn nở một nụ cười thật anh tuấn với Đồng Quái Tiên Sư.

“Cô nương à, một mình cô có thấy cô đơn không? Có cần bản đại gia sưởi ấm cho cô không?”

Người đàn ông trung niên mà con heo khổng lồ hóa thành đong đưa cây quạt, mỉm cười rõ là ôn hòa.

Đồng Quái Tiên Sư: …

Bắc Hà Tán Nhân: …

Tống Thư Hàng:…

Chúng đạo hữu bên dưới: …

Đây là kiểu tán gái mấy chục nghìn năm trước sao?

“Khụ khụ!!”

Đồng Quái Tiên Sư lắc đầu nói:

“Cảm ơn ngươi, nhưng ta không cần.”

“Cô nương hay xấu hổ quá, bản đại gia sẽ dịu dàng mà, trước tiên chúng ta có thể nói chuyện về cuộc đời rồi lại nói tới chuyện tình cảm yêu đương gì đó nhé. Đúng rồi, dạo này ta còn luyện được một lô kim đan rất tuyệt, chúng có công dụng cực lớn trong việc ổn định cảnh giới. Cô nương vừa tấn thăng lên lục phẩm không lâu, đang lúc cần kim đan duy trì cảnh giới. Hay là cô nương đi về với bản đại gia, ăn mấy viên kim đan bồi bổ nhé?”

Người đàn ông trung niên do con heo khổng lồ hóa thành đó vẫn không bỏ cuộc.

Khóe miệng Đồng Quái Tiên Sư co giật, hắn phất tay nói:

“Không cần không cần, thật sự không cần đâu.”

Chương 899: Xin Lỗi Nhé, Ta Có Người Mình Thích Rồi, Ta Đã Luôn Thầm Mến Bắc Hà

“Cô nương thẹn thùng quá rồi đấy.”

Vừa nói, người đàn ông trung niên do con heo biến thành đưa tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn của Đồng Quái Tiên Sư.

Sau đó, nó hướng ánh mắt thâm tình của mình về phía Đồng Quái Tiên Sư.

“Cô nương này, cô có biết không, ngay từ lúc vừa gặp được cô thì ta biết ta đã yêu cô rồi. Đến đây nào, hãy chạm vào lồng ngực ta, lắng nghe xem nó đập nhanh cỡ nào đây.”

Vừa nói, heo bự dùng sức cầm tay Đồng Quái Tiên Sư ấn lên lồng ngực của mình.

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư thậm chí đã có suy nghĩ muốn chết quách đi cho xong!

“Đi thôi cô nương ạ. Tuy rằng ta còn chưa biết tên cô, thế nhưng ta sẵn sàng mang cô đi khè cả thiên hạ, mang theo cô cùng nhau bay! Chúng ta cùng nhau sáng tạo ra một tương lai tốt đẹp!”

Heo bự nói ra những lời xấu hổ với khuôn mặt nghiêm túc và thâm tình.

Theo đó, hắn tiện thể đưa tay kia của mình ra hòng ôm eo của Đồng Quái Tiên Sư.

Thân người Đồng Quái Tiên Sư lách qua, tránh khỏi cái tay heo xồm hàng thật giá thật này, dở khóc dở cười nói:

“Đạo hữu này, từ trước đến giờ ngươi đều tán gái bằng cách này sao?”

Heo Bự lắc đầu:

“Không... Thật ra, đây là lần đầu tiên ta tán gái.”

Hắn đang nói thật!

Từ khi bắt đầu tu luyện cho tới giờ, hắn chưa từng có một đạo lữ nào, cũng chưa từng yêu ai. Thế nhưng hôm nay, trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy vị nữ tu sĩ tóc vàng này, con tim vốn lặng như tờ của hắn nay lại bắt đầu dậy sóng, đập "Thình thịch thình thịch".

Loại cảm giác tim đập thình thịch này, không thể nào khắc chế được.

Phải chăng đây chính là tình yêu?

Không ngờ hắn lại gặp được loại chuyện máu chó như tình yêu sét đánh này.

Vì vậy, hắn nhất định phải mang vị nữ tu tóc vàng này đi. Sau đó hai người sẽ bồi dưỡng tình cảm cho thật tốt, nói chuyện tâm tình, rủ tai nhau những lời mật ngọt các kiểu.

Cho đến khi hai người đều đã rơi vào bể tình, rồi lại sinh thêm mấy bé cưng nữa, lúc đó đúng là tuyệt vời hết chỗ nói.

Nắm lấy tay vị nữ tu tóc vàng này, heo bự có cảm giác tim của mình đập càng lúc càng nhanh. Thậm chí, căn bệnh "Ung thư lười" đã hết thuốc chữa của hắn cũng đã đỡ hơn mà không cần thuốc ngay khi nhìn thấy cô gái tóc vàng này!

"Ta góp ý với ngươi thế này."

Đồng Quái Tiên Sư nói một cách thâm ý:

"Thời nay thông tin phát triển như vậy, có rảnh thì xem nhiều phim truyền hình, phim chiếu rạp hay tiểu thuyết tình cảm gì đó một chút, kiếm chút kinh nghiệm yêu đương. Với thủ đoạn tán gái bây giờ của ngươi thì có mà độc thân cả đời."

"Không sao cả, sau khi chúng ta trở về sẽ cùng nhau xem phim tình cảm, cùng thử nói mấy lời yêu đương."

Heo bự vui vẻ nói.

"Cho nên mới nói, ngươi nhất định là sẽ độc thân cả đời rồi. Bởi vì ngươi thật sự là có mắt như mù!"

Đồng Quái Tiên Sư thở dài nói:

"Thực ra ta là đàn ông. Hình dạng bây giờ của ta chỉ là hóa trang mà thôi. Ngươi có hiểu không? Giữa chúng ta là không có tương lai đâu!"

"Đàn ông ư?"

Người đàn ông trung niên do heo bự biến thành sững sờ, trừng to con mắt nhìn chằm chằm vào Đồng Quái Tiên Sư.

“Đúng vậy, ta là đàn ông. Nếu ngươi không tin thì để ta lột lớp hóa trang ra cho ngươi xem nhé?”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

Người đàn ông trung niên do heo bự biến thành đột nhiên cười to một cách vui vẻ, nói:

“Nếu ngươi là đàn ông thì thật là tốt quá rồi!”

“Hở?”

Đồng Quái Tiên Sư cảm giác không ổn.

“Thực ra ta càng thích biến thành hình dạng nữ tính hơn là hình dạng nam tính thế này.”

Lúc nói chuyện, người đàn ông trung niên do heo bự biến thành nhanh chóng biến hóa... Cuối cùng, cơ thể của nó biến thành một cô gái tóc bạc mặc váy dài trắng noãn vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa sau lưng cô ta có sáu đôi cánh đang chậm rãi phe phẩy. Trên người phát ra khí tức vô cùng thần thánh.”

“Tộc nhân tộc thần thú của Bạch Hạc ư?”

Bắc Hà Tán Nhân ở một bên kinh ngạc nói.

Hình dạng mà đối phương biến hóa ra vô cùng giống với Bạch Hạc Chân Quân trong “Nhóm Cửu Châu Số 1”, nhưng mà... Số lượng cánh của đối phương lại nhiều hơn một chút.

“Không phải, tộc thần thú Bạch Hạc mà ngươi nói thật ra chỉ là một nhánh hậu duệ của tộc ta mà thôi.”

Cô gái tóc bạc khẽ mỉm cười nói:

“Tộc của ta có ba mươi sáu loại hình dạng biến hóa, mỗi một loại hình dạng biến hóa đều có được năng lực khác nhau. Tộc ‘Thần Thú Bạch Hạc’ là nhánh kế thừa huyết mạch hình dạng “Hạc” của tộc ta. Trong ba mươi sáu loại hình dạng của tộc ta, hình dạng hạc cũng xem như không tệ.”

Lợi hại quá chị tôi ơi!

Nói cách khác, cô gái tóc bạc này chính là ngọn nguồn huyết mạch của “Bạch Hạc Chân Quân” rồi!

Nghe cái là biết ngay là loại huyết mạch bá đạo đến mức chẳng ai thèm chơi rồi.

“Đi nào cưng ơi.”

Cô gái tóc bạc vui vẻ đưa tay ra bắt lấy Đồng Quái Tiên Sư:

“Ta phát hiện ta càng ngày càng thích ngươi rồi, lúc ở cùng ngươi, mỗi một phút giây, tim ta đều không ngừng loạn nhịp. Căn bệnh ung thư lười của ta chớp mắt đã khỏi hẳn, cho nên... Chúng ta đi bàn chuyện yêu đương đi, sau đó sang năm chúng ta sẽ cùng nhau sinh vài cục cưng luôn.”

Cô cảm giác tim của mình đập rất nhanh, thình thịch thình thịch, giống như là muốn nhảy ra khỏi tim vậy. Bởi vì tim đập rộn lên nên mặt của cô trở nên đỏ bừng.

Loại cảm giác này mới tuyệt vời làm sao!

Đây chính là... cảm giác yêu đương nhỉ.

Đồng Quái Tiên Sư ngu người.

Hắn bị cô gái tóc bạc nắm lấy, lúc đi được vài bước, trong lòng kêu to không ổn.

Nếu như bị mang đi, liệu hắn sẽ bị biến thành một cái máy phối giống rồi được nuôi trong tổ hằng ngày hay không đây?

Đừng mà, đây không phải là tương lai mà hắn muốn.

Nhất định phải từ chối!

“Chờ, chờ chút. Vị đạo hữu này đừng vội.”

Đồng Quái Tiên Sư kêu lên:

“Thật ra... Vừa rồi ta gạt ngươi đó, thật ra ta là nữ, là nữ đó!”

“Không sao cả, cho dù cưng có là nữ đi nữa cũng không quan trọng.”

Cô gái tóc bạc thẹn thùng nói:

“Dù sao ta đều có thể tiếp nhận mà. Nếu như ngươi là nữ thì sẽ do ngươi sinh em bé. Nếu như ngươi là nam thì ta sẽ sinh em bé. Thật ra các loại hình dạng của tộc ta rất chi là tiện lợi.”

Dứt lời, cô gái tóc bạc tiếp tục kéo theo Đồng Quái Tiên Sư bay về phía trước.

Cái đậu xanh rau má, đối phương là ngọn nguồn huyết mạch của “Bạch Hạc Chân Quân” đó, Bạch Hạc Chân Quân còn có thể vì tình yêu mà chuyển đổi giới tính, đối phương thân là huyết mạch cao cấp hơn, đương nhiên cũng có thể làm được điều này rồi.

Nghĩ nhanh nào, nghĩ cái lý do nào khác ra nhanh nào!

“Đạo hữu, ngươi chờ một chút. Thật ra... Ta đã có người mình thích rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư cắn răng nói.

“Hả?”

Cô gái tóc bạc cứng đờ, hỏi:

“Ngươi đã có người mình thích rồi ư?”

“Đúng vậy, ta đã có người mình thích rồi, chính là hắn!”

Đồng Quái Tiên Sư một tay bắt lấy Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta yêu hắn rất đỗi sâu đậm, hắn tên là Bắc Hà, là người yêu của ta. Chúng ta đều yêu nhau...”

“Bậy bạ!”

Bắc Hà Tán Nhân thành thật nói:

“Đồng Quái hắn đang nói dối, ta cùng hắn không hề có quan hệ yêu đương, ta cũng không thích hắn.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“...”

“Ngươi đang gạt ta ư?

Cô gái tóc bạc xoay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Đồng Quái Tiên Sư, hai con ngươi lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

“Không có, ta không có lừa ngươi. Thật ra, chuyện là như vầy... Đúng vậy, ta đang yêu đơn phương.” Ta vẫn luôn yêu thầm lấy Bắc Hà Tán Nhân.

Đồng Quái Tiên Sư nghiêm túc nói:

“Vậy nên rất xin lỗi, ta đã có người mình thích, ta không thể nào yêu ngươi được.”

“Phụt...”

Bắc Hà Tán Nhân nghe xong liền phun máu.

Con mợ ngươi nhé Đồng Quái, chính ngươi muốn tìm đường chết, lại còn phải kéo ta theo làm đệm lưng à!?

Đồng thời, ánh mắt Bắc Hà Tán Nhân nhìn xuống phóng viên “Nhật báo tu sĩ” ở phía dưới, còn có các thành viên của “Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ” và “Radio Tu Sĩ Thần Cương”.

Những thành viên này và các phóng viên đang múa bút thành văn.

"Tèo rồi!"

Bắc Hà Tán Nhân tuyệt vọng nói.

Hắn đã có thể mường tượng được, lúc mặt trời ngày mai dâng lên, tin tức "Đồng Quái Tiên Sư thầm mến Bắc Hà Tán Nhân, giữa hai người có gian tình" sẽ truyền khắp giới tu sĩ.

Ôi cuộc đời ta sắp tàn rồi.

Bắc Hà Tán Nhân bắt đầu hoài nghi, không biết sau này bản thân có thể tìm được một nữ đạo lữ thích hợp hay không nữa.

Tên bói bịp kia, ta muốn chém chết ngươi!

...

Bên kia, Tống Thư Hàng lặng lẽ né xa ra một chút.

Làm người, lúc nên điệu thấp thì nhất định phải điệu thấp.

Giống như bây giờ, tuyệt đối không phải là lúc lên tiếng.

Nếu như bây giờ hắn chen tới bên người Đồng Quái Tiên Sư vàBắc Hà Tán Nhân. Nói không chừng Đồng Quái Tiên Sư đang trong trạng thái gấp gáp sẽ lôi cả hắn vào, kéo hắn vào trong chuyện tình tay ba "Đồng Quái và Bắc Hà" mất.

Điệu thấp, làm người nhất định phải điệu thấp!

...

Cô gái tóc bạc dừng lại thật lâu.

Cuối cùng, cô thở dài yếu ớt:

"Vậy thì thật đáng tiếc."

"Đúng vậy, đúng vậy. Thật đáng tiếc."

Đồng Quái Tiên Sư nghe vậy, trong lòng vui vẻ vô cùng. Sau đó hắn an ủi cô gái tóc bạc:

"Hết cách rồi, tình yêu là không thể miễn cưỡng. Thế nhưng ta tin rằng ngươi nhất định sẽ có thể tìm được một người tốt hơn ta. Đàn ông trong thiên hạ nhiều như vậy, giống như tu sĩ ở đây vậy, đa phần đều là rồng trong loài người. Ngươi tìm kiếm cẩn thận lại xem, sẽ luôn có một người thích hợp ngươi!"

Cô gái tóc bạc lắc đầu cô đơn:

"Không thể nào... Từ khi ta sinh ra đến giờ, trong mấy vạn năm nay, nhân, ma, yêu, tiên thậm chí là Thần Thú, Linh Thú mà ta tiếp xúc cũng có vô số. Thế nhưng, trừ ngươi ra, cho tới bây giờ không ai có thể làm ta động lòng.”

Khóe miệng Đồng Quái Tiên Sư co giật, không biết nên an ủi đối phương ra sao.

“Do đó ta nghĩ thông rồi.”

Cô gái tóc bạc kiên định nói:

“Cho dù ta không thể chiếm được trái tim của ngươi, nhưng chỉ cần có thể chiếm được cơ thể của ngươi thì cũng đủ rồi.”

“Hở?”

Đồng Quái Tiên Sư kêu to không ổn.

Đây là cái gì logic quỷ quái gì thế! Tổng tài bá đạo đã không còn thịnh hành nữa rồi nhé, thân ái và quyết thắng!

Đồng Quái Tiên Sư vội vàng nói:

“Đạo hữu, đừng đùa nữa! Nếu như không có tình yêu thì hai người ở với nhau là sẽ không có hạnh phúc đâu! Ngươi hãy cân nhắc thêm đi, đừng hành động theo cảm tính nhé!”

Thế nhưng, lòng cô gái tóc bạc đã quyết.

Cô đưa tay bắt lấy Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư tại trong tay cô chẳng sức chống cự nào cả, cho dù là hắn vừa đại chiến với Bắc Hà Tán Nhân, tuy vẫn còn trong trạng thái suy yếu, nhưng Đồng Quái Tiên Sư là Chân Quân lục phẩm đó! Cảnh giới lục phẩm, trong tay cô gái tóc bạc lại như một đứa trẻ yếu ớt.

Sau khi bắt được Đồng Quái Tiên Sư, cô gái tóc bạc tươi cười ngọt ngào xán lạn, sau đó cô ôm Đồng Quái Tiên Sư theo kiểu bế công chúa.

Tiên Sư liều mạng giãy giụa, thế nhưng lại chẳng hiệu quả nào.

“Các vị, hẹn gặp lại. Lần sau gặp mặt, ta sẽ mời mọi người uống rượu mừng, ăn kẹo cưới.”

Cô gái tóc bạc rất có lễ phép phất tay với mọi người.

Hơn nữa, cô lại cố ý mỉm cười với Tống Thư Hàng.

Cuối cùng cô nhấc chân đi về trước một bước.

Trong hư không, có một cánh cửa không gian bị mở ra.

Cô gái tóc bạc ôm Đồng Quái Tiên Sư, một chân bước vào cánh cửa không gian.

Cô gái tóc bạc này là Kiếp Tiên cửu phẩm sao?

“Đạo hữu xin chờ một chút.”

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại kêu lên.

Chương 900: Nhất Kiếm Bắc Lai, Thiên Ngoại Phi Ma!

Cô gái tóc bạc đã bước một chân vào trong cánh cửa không gian, nghe thấy Bạch Tôn Giả gọi thì cô tò mò quay đầu lại:

“Tôn Giả trẻ tuổi, có chuyện gì à?”

Hai mắt của Đồng Quái Tiên Sư sáng lên, vội gọi to:

“Bạch tiền bối hãy cứu ta!”

Lúc này cũng chỉ có thể cầu cho Bạch tiền bối may mắn có thể cứu hắn ra khỏi ma trảo của cô gái tóc bạc này mà thôi.

Nào ngờ Bạch Tôn Giả lại lắc đầu, nói với Đồng Quái Tiên Sư:

“Xin lỗi Đông Quái đạo hữu, ta không cứu ngươi được. Bây giờ ta đánh không lại cô ấy, nếu cô ấy thật sự muốn đưa ngươi đi thì ta cũng không cản được.”

Thoạt nhìn thì cô gái này chỉ có thực lực Tôn Giả, hơn nữa trên người lại có mùi máu tươi thoang thoảng, rõ ràng vẫn đang mang thương tích. Nhưng cô ta tuyệt đối không thể nào là Tôn Giả được, từ việc cô ấy dễ dàng mở cánh cổng không gian ra thì có thể đoán được cô ấy phải là Kiếp Tiên cửu phẩm đổ lên.

Đồng Quái Tiên Sư: (□□□)

Bạch Tôn Giả lại nghiêm túc nói với cô gái tóc bạc nọ:

“Đạo hữu, ta biết khó mà cản cô đưa Đồng Quái Tiên Sư đi... Cho nên, nếu cô nhất định muốn đưa Đồng Quái Tiên Sư đi thì xin cô hãy đối xử thật tốt với hắn, đừng nên làm khó dễ, tổn thương hoặc ép hắn làm việc hắn không muốn, có được không?”

Trong lúc Bạch Tôn Giả nói chuyện thì phi kiếm bản mệnh Lưu Tinh kiếm của hắn phát ra tiếng kêu ông ông rất nhỏ. Nếu như ngay cả điều kiện này mà đối phương cũng không chịu đáp ứng, Bạch Tôn Giả sẽ không để cho đối phương dễ dàng đưa Đồng Quái Tiên Sư đi như thế.

“Điểm này thì ngươi cứ yên tâm đi. Ta thật sự rất yêu hắn, tuyệt đối sẽ không làm khó dễ hắn, càng không thể nào tổn thương hắn được. Kẻ nào muốn làm hại hắn thì phải bước qua xác của ta trước đã!”

Cô gái tóc bạc cam đoan với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Biết bao nhiêu năm rồi, khó khăn lắm mới có được một người khiến cô rung động, sao cô có thể để đối phương đi bán muối sớm như thế được!

Chẳng qua... Nói đến rung động, cô không khỏi lặng lẽ nghía Bạch Tôn Giả một cái. Ngoại trừ Đồng Quái Tiên Sư đang ôm trong tay ra thì hình như vị Tôn Giả trẻ tuổi kia cũng khiến cô cảm giác rung động.

Nhưng cô lại lập tức lắc đầu nguầy nguậy, sao cô có thể lăng nhăng như thế được chứ?

Cả vạn năm mới tìm được một người khiến cô vừa gặp đã yêu, tuyệt đối không thể vì lăng nhăng mà phá hủy mối tình này. Nghĩ tới đây, cô lại ôm Đồng Quái Tiên Sư chặt hơn một chút.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

“Vậy chào nhé Tôn Giả trẻ tuổi, sau này gặp lại.”

Cô gái tóc bạc vẫy tay với Bạch Tôn Giả, sau đó cô ôm theo Đồng Quái Tiên Sư, đi thẳng vào bên trong khe hở không gian.

Cô cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, lỡ như cô cũng thích vị Tôn Giả trẻ tuổi kia thì gay to. Cô không muốn làm một người phụ nữ lăng nhăng đâu.

Khe nứt không gian dần khép lại.

Đồng Quái Tiên Sư: (□□□)

“Ơ? Đợi lát đã, Đồng Quái tiền bối, ta còn một món quà phải đưa cho ngươi đây, là do Hoàng Sơn tiền bối tặng cho ngươi đấy!”

Tống Thư Hàng giơ hộp gỗ trong tay lên rồi gọi to.

Đồng Quái Tiên Sư u oán nhìn Tống Thư Hàng một cái, trước khi cánh cửa không gian kia hoàn toàn đóng lại thì hắn phất tay, thở dài nói:

“Thôi bỏ đi, tặng ngươi đấy, Thư Hàng tiểu hữu.”

Tống Thư Hàng:

“Hở?”

Lúc này cánh cửa không gian đã hoàn toàn khép lại, Đồng Quái Tiên Sư và cô gái tóc bạc kia đã biến mất.

Bàn tay của Tống Thư Hàng cứng lại, cầm cái hộp gỗ kia một lúc. Hồi lâu sau hắn thở dài, cất chiếc hộp gỗ thuộc về Đồng Quái Tiên Sư lại. Thôi vậy, nếu lần sau có cơ hội gặp lại Đồng Quái Tiên Sư thì đưa cho hắn sau.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng xoay người lấy một cái hộp hỗ khác và một thanh phi kiếm đưa cho Bắc Hà Tán Nhân:

“Bắc Hà tiền bối, đây là quà Hoàng Sơn Chân Quân nhờ ta chuyển cho các ngươi, Hoàng Sơn Chân Quân nói hắn thật sự không bớt thời gian tới được cho nên nhờ ta đưa đến. Ngoài ra, thanh phi kiếm này là Túy Thiên Cư Sĩ nhờ ta trả lại cho ngươi đấy.”

“Cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu... À mà, là Túy Việt Cư Sĩ chứ không phải Túy Thiên Cư Sĩ nhé.”

Bắc Hà Tán Nhân nhận lấy hộp gỗ và phi kiếm, thuận tiện sửa lưng Tống Thư Hàng vụ gọi sai đạo hiệu.

“À à à, Túy Ước Cư Sĩ, thiếu chút nữa ta lại nhớ nhầm rồi. Cũng không biết đến khi nào Túy Ước Cư Sĩ mới có thể nhân tiền hiển thánh đây, vụ đạo hiệu của hắn rắc rối quá.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Nhân tiền hiển thánh nào dễ như thế. Trong nhóm Cửu Châu số 1 của chúng ta đến giờ vẫn chưa có vị tiền bối nào nhân tiền hiển thánh cả.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Con đường tu chân trường sinh này là cả một quá trình dài dòng mà buồn chán. Nhưng chỉ cần hướng về mục tiêu trường sinh, dũng cảm tiến tới thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày bọn họ thực hiện được mục tiêu của mình.

Sau khi cấp hộp gỗ và phi kiếm xong thì Bắc Hà Tán Nhân nhìn xuống các vị phóng viên đang múa bút như bay ở dưới. Với nhãn lực lục phẩm của hắn hiện giờ, chỉ cần thoáng vận chuyển linh lực một cái là có thể nhìn rõ chữ viết trên bản thảo của các phóng viên.

Hiện tại các phóng viên của nhật báo tu sĩ, thành viên của trung tâm tin tức Thiên Cơ và radio tu sĩ Thần Cương đã ghi bản thảo thứ hai.

Lượng tin tức trong trận đại chiến trên đỉnh Tử Cấm thành hôm nay quá lớn, đánh tới cuối còn lòi ra một vị tiền bối nghi là Kiếp Tiên xuất hiện và tỏ tình với Đồng Quái Tiên Sư.

Phóng viên của nhật báo tu sĩ và thành viên của trung tâm tin tức Thiên Cơ thì vẫn còn tiết tháo lắm. Cả hai miêu tả lại toàn bộ vụ việc từ góc độ khác.

Nhưng bên radio tu sĩ Thần Cương thì chẳng còn chút tiết tháo nào. Bọn họ giật cái tittle thứ hai cực hot 'Các ngươi tuyệt đối không thể nào ngờ, người Đồng Quái Tiên Sư yêu sâu đậm lại là Bắc Hà.'

Lúc này Bắc Hà Tán Nhân đặc biệt hối hận, lúc trước hắn nhất định là lên cơn quên uống thuốc nên mới mời đám phóng viên của radio tu sĩ Thần Cương tới.

Đúng là tự vác đá đập chân mình mà.

...

Trận quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm đã hạ màn.

Cuối cùng, các đạo hữu và phóng viên do Bắc Hà Tán Nhân mời đến đều giải tán.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thì ở lại.

Nhân dịp hiếm khi mọi người mới rảnh rỗi tụ tập lại thế này, nên tất cả thuận tiện tìm một chỗ uống trà, tâm sự về những chuyện xảy ra gần đây. Ví như động tác liên tục dụ dỗ người thường, động vật sa đọa của đám tà ma thế giới Cửu U gần đây, cả những tin tức trong tu chân giới nữa.

“Chúng ta cũng xuống thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân nhìn đỉnh Tử Cấm trống rỗng, trong lòng có phần cô đơn.

Khó khăn lắm mới đánh thắng Đồng Quái Tiên Sư, cuối cùng hắn ta lại bị người khác đưa đi mất. Khiến cảm giác sung sướng khi đánh thắng của Bắc Hà Tán Nhân giảm đi rất nhiều.

Tống Thư Hàng gật đầu, đứng trên đỉnh Tử Cấm nhìn vầng trăng khổng lồ trên trời cùng cảnh đêm Bắc Kinh ở phía xa. Toàn bộ thành phố đều bị bao phủ trong sương hôm, có cảm giác như bị sương mù che khuất tầm nhìn.

“Đi thôi, tiếp theo phải đi tìm Dược Sư tiền bối, để xem có thể thuận lợi lấy được cách kiếm tiền hay không.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

“Kiếm tiền! Ta cũng muốn kiếm tiền! Chúng ta cùng nhau cố gắng thôi!”

Diệp Tư sư tỷ giơ tay lên nói.

Trước kia vì Tống Thư Hàng nói với cô là đi dạo phố chỉ cần vui vẻ là được, không cần lo về tiền nong, cứ tiêu thoải mái!

Cho nên trong quá trình dạo phố Diệp Tư cũng tiêu thả cửa, được Đông Phương Lục Tiên Tử đề cử mua một đống đồ, tiền tiêu thả phanh. Cuối cùng... Một hơi tiêu hơn sáu triệu.

Trong tay Tống Thư Hàng chỉ có chừng hơn ba triệu tiền mặt, nên đã trả trước cho Đông Phương Lục Tiên Tử ba triệu, nợ lại ba triệu.

Tốc độ mắc nợ này đúng là khỏi chê.

Nhưng với Đông Phương Lục Tiên Tử thì ba triệu chẳng đáng là bao, cho nên cô miễn hết cho Diệp Tư luôn.

Nhưng Diệp Tư và Tống Thư Hàng đều cảm thấy ngại, cho nên muốn nhân cơ hội tìm Dược Sư để học thêm cách kiếm tiền. Bây giờ hắn cũng có nhiều việc cần dùng tiền lắm.

...

Bắc Hà Tán Nhân nhảy xuống khỏi đỉnh Tử Cấm.

Tống Thư Hàng chuẩn bị nhảy xuống... Đúng lúc này, có một phong thư bay vèo tới, rơi xuống trên tay của hắn.

Hình như đây là thủ đoạn phi kiếm truyền thư thì pahỉ?

Nhưng Tống Thư Hàng chỉ thấy được thư thôi chứ không thấy kiếm đâu.

Diệp Tư nhanh chóng giám định phong thư này một phen, sau đó nói:

“Đây là một bức thư bình thường, không giấu cơ quan gì hết, cũng không có độc, có thể yên tâm mà mở ra.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi mở thư ra.

Bên trong thư có kẹp... Một cây tăm.

Bên trên có vài chữ to.

“Đêm trăng tròn, đỉnh Tử Cấm! Nhất kiếm bắc lai, Thiên Ngoại Phi Ma!”

Chỗ kí tên là một hình vẽ con chuột chibi.

Tống Thư Hàng: ...

Đây là chiến thư ư?

Nhìn thấy hình vẽ con chuột chibi này, hắn lập tức nhớ tới con tà ma chuột đã kéo hắn vào không gian lôi đài trong trận chiến với tà ma Cửu U và Nho gia.

Hình như con tà ma chuột Hamster đó là thuộc hạ của Bạch tiền bối two, lần trước nó cũng là muốn lấy Long Ma dược tề từ chỗ hắn, tính ra thì không thể xem là kẻ thù.

Nhưng... Tống Thư Hàng cảm giác con tà ma chuột Hamster này rất phiền. Nó có kiểu tư duy logic rất dở hơi, Tống Thư Hàng không rành đối phó với kiểu như nó.

Vậy nên xé quách lá thư khiêu chiến này cho rồi.

Tống Thư Hàng bình tĩnh xé nát bức thư này, coi như mình không nhìn thấy.

Ngay khi Tống Thư Hàng xé thư khiêu chiến thì một giọng nói hổn hển vang lên từ cách đó chừng 200m.

“Chết tiệt, Tống Thư Hàng ngươi bị đần à? Tại sao lại xé thư khiêu chiến của ta chứ!”

Tiếp theo, con tà ma chuột Hamster kia nhảy ra.

Nó vẫn hệt như cũ, áo trắng tung bay, không nhiễm một hạt bụi nào.

Cái con này, thân là tà ma mà dám hiện thân trước mặt bao nhiêu người như thế ư?

Nó không sợ mình hét lên một tiếng là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ nhào lên tiêu diệt nó à?

Tà ma chuột Hamster nhảy vài cái đã đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng. Nó vẫy tay một cái, thanh kiếm tăm xỉa răng trong bức thư của Tống Thư Hàng đã bay về tay của nó, sau đó nó cầm lấy kiếm cắm vào trong vỏ.

“Tại sao lại xé thư khiêu chiến của ta hả?”

Tà ma chuột Hamster trừng mắt hỏi.

Tống Thư Hàng nói thẳng:

“Bởi vì ta cự tuyệt lời khiêu chiến của ngươi chứ sao.”

“Tại sao ngươi có thể làm như thế chứ, ta nghìn dặm xa xôi tới đây khiêu chiến ngươi, sao ngươi có thể cự tuyệt ta!”

Tà ma chuột Hamster tức điên:

“Gần đây ta vất vả sửa chữa Thiên Ngoại Phi Ma của mình, đã nắm chắc trăm phần trăm có thể xử đẹp phù bảo phòng ngự của ngươi rồi. Lần quyết đấu này ta nhất định có thể đánh cho người quỳ xuống xin tha, ngươi không thể cự tuyệt khiêu chiến của ta được!”

Cho nên mới nói, nếu đã biết rõ kết quả sẽ bị ngươi đánh bò ra xin tha thì tại sao ta phải đồng ý lời khiêu chiến của ngươi chứ!

“Vẫn là câu nói cũ, ta cự tuyệt lời khiêu chiến của ngươi!”

Tống Thư Hàng cười nói.

Chương 901: Chít Chít Chít Chít~~~~

Khi tà ma chuột Hamster nghe Tống Thư Hàng nói vậy thì lập tức vui vẻ nói:

“Thật ư?”

Tống Thư Hàng:

“?”

Sao tự dưng khi mình từ chối lời khiêu chiến của nó thì nó lại vui vẻ thế nhỉ? Chẳng biết trong này có hiểu lầm gì không nữa?

Tà ma chuột Hamster vui vẻ nói:

“Nếu vậy thì tốt quá rồi.”

Nói xong, nó bèn vươn tay hất nhẹ một cái. Một đại trận hình cung xuất hiện bao trùm lấy Tống Thư Hàng và tà ma chuột Hamster.

Cái không gian này đúng là ‘Không Gian Lôi Đài Chiến Đấu” mà tà ma chuột Hamster kia từng kéo Tống Thư Hàng vào trong lần khiêu chiến trước kia. Đó là một không gian dị thứ nguyên sử dụng một lần.

Tống Thư Hàng nói:

“Mợ nó!”

Con tà ma Chuột Hamster này có hiểu tiếng người không thế, ông đây từ chối mà!

Tà ma chuột Hamster nói:

“Tiếp theo, chúng ta hãy đánh một trận đi!”

“ Đánh cái con khỉ. Ta từ chối yêu cầu quyết đấu của ngươi rồi mà!”

Tống Thư Hàng tức giận gào to, vừa gào vừa xoay người đối mặt về chỗ Bạch tiền bối:

“Bạch tiền bối, các vị tiền bối, mau giúp ta!”

Lần trước, khi Tống Thư Hàng rơi vào “Không Gian Lôi Đài Chiến Đấu”, Bạch Tôn Giả đã dùng sức mạnh không gian đưa Lưu

Tinh kiếm vào trong, cứu Tống Thư Hàng ra ngoài.

Tà ma chuột Hamster nói với vẻ đắc ý:

“Vô ích thôi, bây giờ không ai có thể nhìn thấy ngươi đâu. “Không Gian Lôi Đài Chiến Đấu” dùng lần này đã được chủ nhân của ta thăng cấp rồi, ngoại trừ ngươi ra thì không có ai có thể cảm ứng được nó. Thực ra từ khi ta tới gần ngươi thì bạn của ngươi đã không thể nhìn thấy chúng ta rồi!

Lần này vừa xuất hiện thì tà ma chuột Hamster đã kích hoạt một trận pháp mà chủ nhân cho. Dưới sự bảo vệ của trận pháp, trừ phi tu vi đạt tới Kiếp Tiên cửu phẩm, nếu không thì đừng hòng nhìn thấy nó.”

Nói cách khác, trong mắt các đạo hữu “Nhóm Cửu Châu số 1”, Tống Thư Hàng vốn đứng ở đỉnh Tử Cấm đã đột nhiên biến mất tiêu, nhanh gọn còn hơn cả dịch chuyển không gian.

Tà ma chuột Hamster lại hí hửng nói tiếp:

“Hơn nữa, thật ra ngươi có đáp ứng lời khiêu chiến của ta hay không cũng thế. Dù ngươi không đồng ý đi chăng nữa, một khi khi ta kích hoạt không gian chiến đấu này rồi kéo ngươi vào trong thì quyết đấu đã bắt đầu. Trừ khi ngươi không chống cự, đứng yên tại chỗ để ta tẩn cho một trận.”

Tà ma chuột Hamster phất áo bào trắng của mình, tiếp đó trịnh trọng rút trường kiếm tăm xỉa răng của mình ra, làm dáng ngầu lòi rồi nói:

“Tuy đã từng giới thiệu một lần rồi, nhưng ta vẫn giới thiệu lại lần nữa cho ngươi biết. Kiếm này tên là Thi Phong, là bảo kiếm tứ phẩm hiếm có. Thân dài 6,47cm, trọng lượng nặng 0,5g. Đừng có thấy nó nhỏ mà khinh! Nó chính là lợi khí khó tìm trong thiên hạ, có thể dễ dàng xé rách chân nguyên hộ thể của tu sĩ tứ phẩm như ngươi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tà ma chuột Hamster hất cằm nói:

“Quyết đấu đi, Tống Thư Hàng! Rút bảo đao ngươi ra. Cho dù người dùng loại phòng ngự cấp bậc ngũ phẩm lúc trước thì ta cũng không ngại đâu. Lần này Thiên Ngoại Phi Ma ta đây chắc chắn sẽ đánh nát bét cái mai rùa phòng ngự kia của ngươi!”

Tống Thư Hàng đáp:

“Cái loại phù bảo ấy ta đã dùng hết từ lâu rồi.”

“Thật đáng tiếc, ta vốn đang định thử nghiệm kiếm thuật của ta trên hộ phù ngũ phẩm của ngươi một phen.”

Tà ma chuột Hamster giờ trường kiếm tăm xỉa răng lên, đâm đâm tới trước rồi nói:

“Đến đi, đến đi! Không có loại phù bảo chết tiệt đó thì càng thích hợp cho chúng ta đánh một trận ra trò.”

Xem ra trận chiến này không thể nào tránh được, Tống Thư Hàng đau khổ xụ mặt.

Tà ma chuột Hamster nói:

“Không cần bi quan như thế đâu! Nếu ngươi có thể thắng ta… À không đúng, ngươi không hề có cơ hội thắng ta cho nên dù ngươi có thể đánh thắng ta hay không, chỉ cần ngươi và ta đánh xong trận này thì ta sẽ lập tức tặng cho ngươi một món quà.”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta không có hứng thú với món quà của ngươi!”

“Vậy đừng dong dài nữa, chúng ta bắt đầu quyết đấu đi!”

Tà ma chuột Hamster lười lải nhải. Nó giơ kiếm trong tay lên, chân dùng bộ pháp vô cùng cao minh xông về phía Tống Thư Hàng, khi còn ở giữa hư không thì đã đâm một kiếm.

Kiếm thế cũng không nhanh, nhưng thanh kiếm tăm xỉa răng kia lại đang biến ảo vị trí liên tục. Mỗi lần biến ảo, mũi kiếm đều nhắm vào điểm yếu trí mạng của Tống Thư Hàng.

Chân Tống Thư Hàng thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, thay đổi vị trí trong phạm vi nhỏ. Nhưng mũi kiếm tăm xỉa răng kia cũng thay đổi theo, luôn mang đến cảm giác nguy hiểm cho Tống Thư Hàng.

Tà ma chuột Hamster tự phối âm cho mình:

“Thiên Ngoại Phi Ma! Chịu chết đi!”

Một kiếm này đúng là rất lợi hại. Tống Thư Hàng có cảm giác làm thế nào cũng không tránh được. Giống như toàn bộ cơ thể đều bị kiếm thế bức bách, mặc người giày xéo.

Tống Thư Hàng lấy bảo đao Bá Toái từ trong túi thu nhỏ một tấc ra.

Diệp Tư thầm hỏi Tống Thư Hàng:

"Thế nào rồi? Ngươi có đỡ được một kiếm này không?"

Tống Thư Hàng thành thật đáp:

"Không thể đỡ được, kỹ thuật của chiêu này rất cao siêu. Hơn nữa ta cũng thua nó một đại cảnh giới. Trừ khi ta xuất hoa sen ra hút nó thành chuột khô… Nhưng nếu làm vậy thì con chuột này sẽ chết chắc!"

Tà ma chuột Hamster là thuộc hạ của Bạch tiền bối two, nể mặt Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng cũng không thể giết nó được.

Diệp Tư hỏi:

"Nhưng đối phương cũng không hề có sát ý, ngươi có muốn nhân cơ hội này luyện tập kỹ xảo chiến đấu không?"

Tống Thư Hàng:

"Không cần!"

Hắn và tà ma chuột Hamster này cũng chẳng có gì để đánh. Hơn nữa nếu Tống Thư Hàng muốn luyện kỹ xảo chiến đấu thì cũng có cách để luyện, không cần phải đi kiếm độ thuần thục từ con chuột kia.

Quan trọng hơn hết, Tống Thư Hàng mong tìm ra được được cách phá giải Thiên Ngoại Phi Ma này hơn kiếm độ thuần thục nhiều.

Kỳ thật giao lưu bằng ý thức chỉ là việc xảy ra trong nháy mắt.

Diệp Tư cười nói:

"Cho nên…."

Tống Thư Hàng đáp:

"Để ta cho ngươi được kiến thức kỹ năng mới của ta một chút nhé. Thuật Ba Đầu Sáu Tay!"

Trước khi lợi kiếm tà ma chuột Hamster đâm tới, có hai chiếc đầu xinh đẹp và hai đôi tay xuất hiện từ chỗ bả vai của Tống Thư Hàng.

Khuôn mặt của Diệp Tư và mỹ nhân có nốt ruồi kia cùng xuất hiện. Đồng thời, một bàn tay mảnh khảnh nhận lấy Bá Toái từ tay Tống Thư Hàng.

Diệp Tư cười nói:

“Ta không rành đao pháp mà.”

Nói xong, Diệp Tư cầm bảo đao Bá Toái, đột nhiên chém ra một đao ở góc độ hết sức xảo quyệt.

Cô không sử dụng đao pháp gì, thuần tuý là nhanh tay lẹ mắt tìm được nhược điểm trong kiếm thuật của tà ma chuột Hamster rồi chém một đao tới.

Keng!

Một kiếm gần như hoàn mỹ của tà ma chuột Hamster bị chặn lại… Không chỉ thế, cơ thể của tà ma chuột Hamster bị một cỗ lực lượng cực mạnh từ trên bảo đao Bá Toái truyền tới hất bay ra ngoài.

Tà ma chuột Hamster vội vàng kêu to:

“Chít chít chít chít~~~~~”

Cơ thể nó đập mạnh lên vách “Không Gian Lôi Đài Chiến Đấu”, bị vách tường năng lượng chặn lại, ngã nhào ra đất.

Tống Thư Hàng cười toe toét nói:

“Ngươi thua rồi!”

Tà ma chuột Hamster giận dữ:

“Ta không phục! Ba Đầu Sáu Tay ngươi dùng là cái quỷ gì vậy?”

Tống Thư Hàng xoay bảo đao Bá Toái trong tay một cái, thản nhiên đáp:

“Đây chính là thuật Ba Đầu Sáu Tay độc môn của ta, do ta khổ sở luyện ra, ngươi không phục cái gì chứ?”

Tà ma chuột Hamster chớp chớp mắt:

“Thật là thuật Ba Đầu Sáu Tay độc môn à?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ngươi sợ à?”

“Sợ cái con khỉ! Chẳng qua chỉ là pháp thuật tà môn mà thôi, hãy xem ta phá nó đây!”

Tà ma chuột Hamster giận dữ đáp lại rồi cầm trường kiếm tăm xỉa răng của mình vọt về phía Tống Thư Hàng, miệng hô to:

"Thiên Ngoại Phi Ma!"

Bốp!

"Chít chít chít chít ~~~ Tức quá, tức quá, tại sao Ba Đầu Sáu Tay của ngươi lại có sức mạnh cấp bậc ngũ phẩm chứ?"

"Sợ chứ gì?"

"A a a a, sợ cái con khỉ ấy, Thiên Ngoại Phi Ma!"

Bốp!

"Chít chít chít chít ~~~"

…

…

"Thiên Ngoại Phi Ma!"

Bốp!

"Chít chít chít chít ~~~"

…

Cứ lặp đi lặp lại như thế.

Dù Thiên Ngoại Phi Ma mà tà ma chuột Hamster thi triển tinh diệu cỡ nào thì khi vọt tới trước mặt Tống Thư Hàng cũng sẽ bị cánh tay nắm bảo đao Bá Toái của Diệp Tư chém một nhát.

Bốp!

Sau đó chuột hamster đáng thương lập tức bị đánh bay, ngã phịch trên đất.

Diệp Tư nói:

"Phiền thế, còn chưa chịu thua nữa à?"

Cũng có phải chơi trò đập chuột đâu, bị đánh bay nhiều lần như vậy rồi, chẳng lẽ con hamster này vẫn không lĩnh ngộ được điều gì sao?

Tà ma chuột Hamster cả giận:

"Chết tiệt, tiếp tục đi! Lần này Thiên Ngoại Phi Ma của ta chắc chắn có thể đánh trúng cơ thể ngươi! Xem Thiên Ngoại Phi Ma (bản nâng cấp) của ta đây!"

Diệp Tư hỏi:

"Ta có thể làm thịt nó không?"

Tống Thư Hàng đáp:

“Thôi, đánh đến khi nó không thể cục cựa là được rồi. Nếu đánh chết thì ta không biết phải ăn nói thế nào với Bạch tiền bối two đâu.”

Diệp Tư gật đầu.

Vì thế, khi tà ma chuột Hamster lại xông tới, Diệp Tư bèn quát khẽ một tiếng.

Bốp!

Lần này, Diệp Tư dùng lực càng mạnh hơn. tà ma chuột Hamster bị đánh bay vút lên trời.

“Thiên Khấp Chi Kiếm!”

Diệp Tư khẽ quát xong thì lập tức dùng đao làm kiếm, đâm liên tục chín kiếm về phía tà ma chuột Hamster ở phía trên.

Kiếm khí do Diệp Tư đánh ra quả thật sáng như đèn pin, bộc phát dài hơn mười thước. Chín kiếm đánh ra, kiếm nào cũng chém trúng người tà ma chuột Hamster.

Phịch ~~

Tà ma chuột Hamster rơi xuống đất. Lần này nó không thể đứng dậy được nữa.

Trên thực tế, nếu không phải Diệp Tư khống chế tốt lực độ thì một chiêu Thiên Khấp Chi Kiếm đó đã đủ thái tà ma chuột Hamster thành hạt lựu rồi.

“Chít chít chít chít!”

Tà ma chuột Hamster ngã trên đất lăn lộn cả buôi vẫn chưa thể bò dậy được. Nó bèn thở dài nói:

“Ngươi thắng rồi!”

Tống Thư Hàng đáp:

“Nếu vậy thì ngươi giải trừ không gian lôi đài này đi.”

“Đợt chút, đợi ta thở cái đã!”

Tà ma chuột Hamster nói vậy rồi móc một đốm sáng nhỏ màu đen trên người nó ra. Đó là một hạt sen.

Nó ném hạt sen cho Tống Thư Hàng rồi nói:

“Cho ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Cái gì đây?”

Tà ma chuột Hamster suy yếu nói:

“Long Ma dược tề ngươi đưa khiến chủ nhân của ta rất hài lòng. Đây là quà đáp lễ… Hạt giống ‘Tà Liên’, một loại thực vật sinh trưởng tại thế giới Cửu U. Sau khi dùng nó thì ngươi có thể nhận được một ‘tà thuật’. Ngoài ra nó còn có thể khiến năng lực ‘tự lành’ của ngươi mạnh hơn.”

Tống Thư Hàng nhận lấy hạt sen.

Thì ra là thứ này sao.

Lúc ở trạng thái “nhập mộng”, Tống Thư Hàng từng nhìn thấy hạt giống ‘Tà Liên’ này. Một thứ cùng chủng loại với ‘hạt giống Quân Tử Kim Liên’ của Nho Gia.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Ta từng dùng hạt giống Kim Liên của Nho Gia, lại dùng hạt giống Tà Liên này thì liệu có vấn đề gì không?”

Tà ma chuột Hamster đáp:

“Yên tâm đi, không sao đâu.”

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn nuốt hạt sen vào bụng.

Tà ma chuột Hamster bổ sung:

“Cho dù có vấn đề hẳn cũng sẽ không chết người.”

Tống Thư Hàng nói:

“Đậu xanh…”

Nói luôn một lần sẽ chết à!

Chương 902: Ta Chỉ Nhận Nhân Dân Tệ, USD Cũng Được

Mà cũng lạ, tại sao khi hắn nhận hạt sen Tà Liên chỉ hỏi một câu có ăn được hay không thì đã vội vàng nuốt nó chứ?

Đến tận bây giờ giờ, Tống Thư Hàng vẫn rất cẩn thận trước những thứ mình không biết rõ trong tu chân giới. Nhưng lần này khi lấy được hạt sen Tà Liên kia thì Tống Thư Hàng lại nuốt mất theo bản năng.

Là vì tin tưởng Bạch tiền bối ư? Sau đó chuyển sự tín nhiệm đó đến trên người Bạch tiền bối two sao?

Không thể nào!

Bạch tiền bối là Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two là Bạch tiền bối two, trước giờ Tống Thư Hàng vẫn phân biệt rõ ràng chuyện này.

Cho nên là do hạt sen Tà Liên tỏa ra hương vị hấp dẫn hắn, khiến hắn không kềm được nên nuốt nó giống như người đói thấy thức ăn ư?

Tóm lại thì vẫn là do bản thân hắn quá sơ ý.

Lúc này Diệp Tư sư tỷ đột nhiên khóc lớn, vẻ mặt vô cùng thương tâm:

“Thư Hàng, hu hu hu hu, ngươi không sao chứ, hu hu hu hu ~~~”

Tà ma chuột Hamster ngu người.

Nó thấy Tống Thư Hàng đực mặt ra, lại thấy Diệp Tư đột nhiên khóc lớn bèn lo lắng hỏi:

“Này, ngươi không sao chứ?”

Chắc không phải là hạt sen Tà Liên kia thật sự có vấn đề nên Tống Thư Hàng bị trúng độc đấy chứ?

Tống Thư Hàng đáp:

“Chắc là ta không sao đâu.”

Khi nuốt hạt sen Tà Liên kia vào, Tống Thư Hàng thấy đắng ngắt như nuốt phải hoàng liên. Ngoài ra, ‘tà thuật’ sẽ sinh ra sau khi ăn hạt sen Tà Liên vẫn chưa xuất hiện.

Tà ma chuột Hamster hỏi:

“Vậy tại sao cái đầu bên trái thuật Ba Đầu Sáu Tay của ngươi lại khóc đứt ruột đứt gan như thế?”

Tống Thư Hàng cũng ngạc nhiên hỏi Diệp Tư:

“Diệp Tư, sao cô lại khóc thế?”

Diệp Tư lau nước mắt nói:

“Hu hu hu, không biết tại sao khi thấy chú Hamster nhỏ bé đáng yêu này tội nghiệp như thế thì ta lại kềm lòng không đặng mà bật khóc.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tà ma chuột Hamster:

“...”

Sau đó, tà ma chuột Hamster hét lớn:

“Khoan đã, ta bị thương nặng như vậy còn không phải do ngươi dùng đao đánh ta trọng thương sao? Mỗi vết thương trên người ta đều do ngươi gây ra đấy!”

“Hu hu hu, đúng vậy! Là ta đánh ngươi trọng thương! Nhưng nước mắt ta vẫn cứ rơi như thế.”

Diệp Tư sư tỷ quệt tay lau nước mắt đi, nhưng vì bị Thiên Khấp Bảo Điển ảnh hưởng nên không thể ngừng khóc được.

Con gái đều làm bằng nước, Diệp Tư còn ghê hơn, cô làm từ đại dương!

Tà ma chuột Hamster:

“...”

Tà ma chuột Hamster chưa từng gặp người nào dối trá như thế!

Đánh nó trọng thương còn bảo nhìn bộ dáng thương tích đầy mình của nó thật đáng thương! Còn dối trá hơn cả mèo khóc chuột!

Vào lúc này, Tống Thư Hàng ăn hạt sen Tà Liên cũng rốt cục xuất hiện biến hóa.

Đầu tiên là năng lực tự lành của Tống Thư Hàng mạnh hơn. Tống Thư Hàng có thể cảm giác được năng lực khôi phục của mình tăng lên gấp đôi. Sau đó là tuổi thọ Tống Thư Hàng lại tăng thêm cỡ mười năm nữa.

Tăng thêm mười năm tuổi thọ không phải công hiệu của hạt sen Tà Liên. Đó là hiệu quả sau khi dược hiệu hạt sen Tà Liên được kích phát, nó đã tạo ra hiệu ứng cộng hưởng với dược hiệu của Quân Tử Kim Liên trong cơ thể Tống Thư Hàng mà thành.

Sau khi cộng hưởng với nhau, tuổi thọ Tống Thư Hàng lại có thể tăng thêm mười năm

Đúng là niềm vui bất ngờ.

Từ sau khi Tống Thư Hàng tấn chức đến cảnh giới tam phẩm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn có thể sống đến ba trăm tuổi. Tiếp đó, khi Tống Thư Hàng dùng Quân Tử Kim Liên cùng với suối nguồn sự sống trong tâm khiếu, tuổi thọ của hắn lại tăng thêm năm mươi năm.

Tuổi thọ Tống Thư Hàng bây giờ đang được hơn bốn trăm năm. Nay dùng hạt sen Tà Liên xong, tuổi thọ của hắn lại tăng thêm mười năm.

Đừng xem thường mười năm này, giới tu sĩ có bao nhiêu người bế tử quan đột phá cảnh giới thiếu đúng là mười năm, tám năm như thế. Chỉ cần là người tu chân thì không có ai sẽ ngốc tới mức ngại tuổi thọ của mình nhiều.

Ngoại trừ tốc độ tự lành và tuổi thọ được tăng thêm, hiệu quả đi kèm của Tà Liên cũng xuất hiện.

Giống như dùng Quân Tử Kim Liên thì có thể lấy được một dị năng, sau khi Tống Thư Hàng dùng Tà Liên thì lập tức có được một tà thuật thuộc về chính mình.

Một khi được sinh ra, tà thuật sẽ giống như thiên phú bản mệnh, không cần học tập cũng có thể nắm giữ ngay lập tức.

Diệp Tư tò mò hỏi:

“Sao? Lấy được năng lực gì thế?”

Vẻ mặt Tống Thư Hàng hết sức quái dị. Một lát sau hắn mới đáp:

“Tà thuật xuất hiện rồi. Chắc cũng có thể xem như một tà thuật không tồi đấy.”

Khi nói chuyện, Tống Thư Hàng khẽ nhấc chân trái lên. Trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng hạ chân trái xuống, linh khí trong hư không ngưng tụ tới, biến thành một bông sen màu đen nâng chân trái hắn lên.

Khi Tống Thư Hàng giơ chân còn lại lên, lại có một đóa sen xuất hiện nâng chân phải của hắn.

Tống Thư Hàng cứ chân dẫm hoa sen như thế mà bước về phía không trung. Mỗi khi Tống Thư Hàng bước ra một bước sẽ có một đóa sen xuất hiện dưới chân. Còn đóa hoa trước lại sẽ tàn lụi, nhanh chóng biến mất.

Mỗi bước mỗi đài sen, hoa nở hoa tàn, bộ bộ sinh liên.

Tà thuật này giống như thần thông Phật môn. Chỉ là hoa sen dưới chân Tống Thư Hàng biến thành màu đen mà thôi.

Sau khi có thần thông tà thuật này, ở cảnh giới tam phẩm Tống Thư Hàng cũng có thể đi lên không trung.

So với dị năng Thiệt Trán Liên Hoa thì Tống Thư Hàng thích tà thuật Bộ Bộ Sinh Liên này hơn.

Nhưng tà thuật Bộ Bộ Sinh Liên này cũng có hạn chế. Nó không thể thi triển vô hạn được.

Khi Tống Thư Hàng duy trì thi triển tà thuật Bộ Bộ Sinh Liên này không ngừng thì hắn cần nghỉ ngơi sau khi nở chừng trăm đóa hoa sen.

Nhưng cũng giống như dị năng của Quân Tử Kim Liên, tà thuật này cũng có thể thăng cấp.

Muốn thăng cấp tà thuật Bộ Bộ Sinh Liên thì Tống Thư Hàng cần phải đi tìm hạt sen Tà Liên. Hoặc Tống Thư Hàng tự mình khổ tu cũng có thể thăng cấp cho tà thuật này.

…

Diệp Tư tò mò hỏi:

“Tại sao lại là một dị năng liên quan tới hoa sen thế?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ta cũng không biết. Có lẽ bị ảnh hưởng từ hạt sen Quân Tử

Kim Liên chăng.”

Tống Thư Hàng bây giờ miệng thì Thiệt Trán Liên Hoa, dưới chân thì Bộ Bộ Sinh Liên, đúng là từ đầu tới chân toàn hoa sen.

Diệp Tư ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

“Hoa sen dưới chân này cũng có thể ăn à?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Không được! Hơn nữa ta không nghĩ sẽ có người dở hơi tới mức muốn ăn hoa sen dưới chân ta đâu!”

Ngoài ra, trừ năng lực Bộ Bộ Sinh Liên này thì Tống Thư Hàng còn chiếm được một tà thuật khác.

Đúng vậy, sau khi ăn hạt sen Tà Liên, Tống Thư Hàng chiếm được tổng cộng hai loại tà thuật. Một tà thuật khác có thể gọi là “Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt”.

Đây là một tà thuật “hấp thu + bắn ngược”.

Nghe có vẻ trâu bò phết, nó có thể hấp thu pháp thuật tấn công Tống Thư Hàng rồi bắn ngược lại. Nhưng mà… Tà thuật này cũng có hạn chế rất lớn.

Đầu tiên, cách nó hấp thu pháp thuật tấn công Tống Thư Hàng là cần hắn há miệng nuốt pháp thuật đó vào, sau đó lại dùng miệng phun ra ngoài, đánh trả kẻ thù.

Nói cách khác, khi một vị tên A quăng một quả cầu lửa về phía Tống Thư Hàng, nếu hắn muốn dùng tà thuật đánh trả thì phải há miệng thi triển Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt nuốt quả cầu lửa đó vào, sau đó mới có thể phun nó về phía vị A lại.

Không có một bộ răng tốt, không có tố chất tâm lý mạnh mẽ thì thật sự không thể thi triển tà thuật này được.

Ngoại trừ bị hạn chế phải dùng miệng, tà thuật này còn không thể đánh trả công kích pháp thuật loại thực thể.

Những pháp thuật năng lượng như hỏa cầu, phong nhận, sấm sét gì đó đều có thể nuốt vào rồi đánh trả. Nhưng nếu đối phương dùng pháp thuật công kích gián tiếp như triệu hoán thiên thạch công kích linh tinh thì tà thuật này coi như vứt.

Tống Thư Hàng rõ ràng không có khả năng nuốt nguyên một viên thiên thạch được!

Cho nên tà thuật nghe qua có vẻ rất mạnh này lập tức trở nên yếu đi vì hai hạn chế đó.

Tà thuật Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt này nghe rất quen đúng không? Chuẩn rồi, Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt này từng là tà thuật thiên phú của Long động chủ.

Long động chủ chính là tà ma Cửu U từng bị Bạch Tôn Giả vô tình xiên chết, cuối cùng bị Hiến Công Cư Sĩ chế thành Long Ma dược tề.

Tống Thư Hàng đã từng bước vào giấc mộng về cuộc đời của Long động chủ này. Hắn 'nhìn' thấy Long động chủ nuốt hạt sen Tà Liên Cửu U xong thì lập tức chiếm được tà thuật Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt kia.

Không ngờ tà thuật Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt này lại xuất hiện trên người hắn.

Nhưng mà Tống Thư Hàng cũng không lập tức nói ra chuyện mình có tà thuật thứ hai.

Tà ma chuột Hamster còn ở bên cạnh đây này, quan hệ giữa Tống Thư Hàng và nó còn chưa tốt tới mức nói hết mọi chuyện cho nhau nghe. Nên Tống Thư Hàng cũng không nói gì về tà thuật thứ hai của mình.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm giác tà thuật Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt này có lẽ khá thích hợp mình. Bởi vì trong tay Tống Thư Hàng còn có một phát thuật phụ trợ tên Kình Khôn Thuật, nó có thể khiến răng và dạ dày Tống Thư Hàng càng mạnh mẽ hơn.

Tà thuật Răng Tốt, Khẩu Vị Tốt mà phối hợp với Kình Khôn Thuật thì nói không chừng sẽ có được hiệu quả không tưởng. Đợi sau khi ra khỏi không gian lôi đài này thì Tống Thư Hàng sẽ đi thử nghiệm một phen.

…

Tống Thư Hàng thuận lợi nắm giữ tà thuật. Bây giờ chỉ còn mỗi việc đợi tà ma chuột Hamster khôi phục thể lực sau đó hóa giải không gian lôi đài quái dị này thôi.

Tà ma chuột Hamster còn đang nằm bẹp như xác chết.

Đột nhiên, tà ma chuột Hamster nhìn thấy một đầu và hai tay trong Ba Đầu Sáu Tay của Tống Thư Hàng lại chui ra khỏi người đối phương, đứng bên cạnh nó. Khi tà ma chuột Hamster nhìn thấy Diệp Tư bản đầy đủ lập tức cả giận nói:

“Tống Thư Hàng, ngươi lừa ta!”

Đây căn bản không phải pháp thuật Ba Đầu Sáu Tay khỉ gió gì cả.

Tống Thư Hàng bật cười:

“Ha ha! Mặc kệ có phải là thuật Ba Đầu Sáu Tay của ta hay không, nhưng ngươi cũng thua rồi còn gì.”

Tà ma chuột Hamster:

“...”

Lúc này, Diệp Tư lại nói:

“Đừng quan tâm chuyện đó nữa. Ta thấy ngươi bị thương nặng lắm đấy.”

Khó khăn lắm Diệp Tư mới ngừng khóc được.

Tà ma chuột Hamster lườm Diệp Tư một cái. Tuy mắt tà ma chuột Hamster không có tròng trắng nhưng nó đang cố gắng làm động tác lườm người:

“Vết thương là do cô gây nên, có nặng hay không hẳn là tự cô cũng biết còn gì.”

“Ha ha ha.”

Diệp Tư cười gượng một tiếng sau đó nói:

“Có muốn ta chữa cho ngươi không?”

Tà ma chuột Hamster đáp:

“Cô biết Trì Dũ thuật à? Ta cần pháp thuật thủy hệ gì đó chứ không cần Trì Dũ thuật của Phật môn đâu.”

Diệp Tư nói:

“Biết mà, đương nhiên biết. Ta chính là đệ tử Bích Thủy Các, am hiểu pháp thuật thủy hệ nhất đấy.”

Tà ma chuột Hamster thành khẩn nói:

“Vậy nhờ cô chữa cho ta một chút nhé.”

Diệp Tư đáp:

“Không thành vấn đề. Nhưng mà ngươi có tiền không?”

Tà ma chuột Hamster nói:

“Ý cô là… linh thạch ấy hả?”

Diệp Tư đáp:

“Không, ý ta là nhân dân tệ, USD cũng được. Nhưng ta không thu tiền Việt Nam và đồng rupi Indonesia.”

Tà ma chuột Hamster:

“...”

Chương 903: Đao Hoàn… Ti Tuyến Chi Đao.

Tà ma chuột Hamster:

“Ta không có mang thứ đó.”

Diệp Tư nghiêm túc nói:

“Hả? Đầu năm nay ra cửa lại không mang theo tiền sao? Ngươi không biết câu ‘không có tiền nửa bước khó đi’ à?”

Tà ma chuột Hamster:

“… Thực ra, ta có thể dùng linh thạch đổi lấy tiền của nhân loại bình thường.”

Diệp Tư nói:

“Linh thạch tự ta cũng có. Cái ta cần là tiền để đi vào các cửa hàng mua mua mua… Linh thạch lại không thể cầm đi mua mua mua.”

Tà ma chuột Hamster im lặng một lúc lâu mới đáp:

“Ta có thể ghi sổ không?”

Diệp Tư:

“… Thôi, lần này xen như miễn phí cho ngươi. Lần sau ra đường nhất định phải nhớ mang tiền mặt nhé. Loại vật như tiền ở hiện thế có ích lắm đấy.”

Diệp Tư nói đầy thấm thía.

Nói xong, Diệp Tư vươn tay thi triển hai Trì Dũ thuật hiệu quả cao lên người tà ma chuột Hamster.

Vết thương tà ma chuột Hamster đa số là ngoại thương. Hơn nữa Diệp Tư tự mình ra tay nên cũng biết chỗ nào cần chữa nhất. Sau khi quăng hai cái Trì Dũ thuật xong thì tà ma chuột Hamster có thể khôi phục hành động.

Tà ma chuột Hamster nói:

“Cảm ơn nhé.”

“Nhỡ kỹ sau này tới hiện thế nên đổi nhiều tiền mặt vào nhé.”

Diệp Tư lại dặn dò, nói xong cô lập tức quay về trong cơ thể

Tống Thư Hàng.

Tà ma chuột Hamster đứng dậy, chắp tay với Tống Thư Hàng rồi nói:

“Vậy thì Tống Thư Hàng đạo hữu, chúng ta từ biệt tại đây vậy!”

Tà ma chuột Hamster dẫu sao cũng là kẻ da mặt mỏng, không muốn bắt nạt kẻ yếu đuối. Sau khi nhận ân tình trị liệu của ‘kẻ thù’ là Diệp Tư kia, tà ma chuột Hamster cảm thấy thật ngại ngùng nên vừa đứng dậy thì vội vàng chào từ biệt Tống Thư Hàng.

Nói xong, tà ma chuột Hamster dùng một phù bảo khống chế lôi đài, mở một cánh cửa không gian chuẩn bị bước vào trong rời đi.

Tống Thư Hàng vội vàng hô to:

“Chờ chút đã! Chuột Hamster đạo hữu, trước khi rời đi, mời ngươi giải trừ không gian lôi đài này đã!”

Lần trước cũng vậy, sau khi con hamster này đánh xong thì lập tức mở cánh cửa nhỏ đi mất, quăng Tống Thư Hàng lại trong không gian lôi đài. May mắn hôm ấy Bạch Tôn Giả cũng có mặt, dùng năng lực không gian cứu Tống Thư Hàng từ không gian lôi đài ra ngoài.

Nhưng “Không Gian Lôi Đài Chiến Đấu” bây giờ là bản thăng cấp! Đến tận lúc này Bạch Tôn Giả còn chưa tìm được lôi đài, nếu tà ma chuột Hamster lại vỗ mông bỏ đi tiếp thì Tống Thư Hàng sẽ bị nhốt trong không gian lôi đài này mất.

Tà ma chuột Hamster vỗ đầu:

“Suýt chút nữa là quên hóa giải không gian này rồi. Nhưng mà nói thật, ta thật muốn nhốt ngươi ở trong không gian lôi đài này luôn cho rồi. Như vậy ngươi sẽ không đi dụ dỗ chủ nhân ta nữa.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngươi mù à? Con mắt nào của ngươi thấy ta dụ dỗ chủ nhân của ngươi? Hơn nữa, Bạch tiền bối two, chủ nhân nhà ngươi cũng là một tên đàn ông có được không?

“Đúng rồi, thứ này cho ngươi, xem như ta trả lại ân tình hai cái Trì Dũ thuật kia.”

Tà ma chuột Hamster nói xong lại ném một phù bảo nho nhỏ cho Tống Thư Hàng:

“Chỉ cần đưa chân khí vào là có thể kích hoạt phù bảo này, khiến ngươi bước vào trạng thái ẩn thân hoàn toàn. Chỉ cần không đụng phải Kiếp Tiên cửu phẩm thì không cần sợ sẽ bị phát hiện. Ta cũng dựa vào nó mới tránh được tai mắt của những tu sĩ nhân loại kia. Phù bảo này có thể sử dụng chừng hai ba lần, tự ngươi tiết kiệm chút đi.”

Nói xong, tà ma chuột Hamster hóa giải không gian lôi đài. Sau đó nó chui vào trong cảnh cửa không gian be bé ban nãy rồi biến mất tăm.

……………………

Sau khi không gian lôi đài được giải trừ, cơ thể Tống Thư Hàng bỗng xuất hiện ngay trên đỉnh Tử Cấm.

Lúc này, đạo hữu của “Nhóm Cửu Châu số 1” đã chuyển đi chỗ khác. Nhưng vẫn còn vài người đứng lại tại chỗ.

Bạch Tôn Giả đang tò mò ngồi xổm trên đỉnh Tử Cấm, dường như đang nghiên cứu gì đó, giống như có thứ gì đó khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Đông Phương Lục Tiên Tử ôm một con chim tước xinh đẹp trong tay, thấp giọng nói chuyện với nó.

Tam Nhật sư huynh và tiểu hòa thượng ngồi ở một góc của đỉnh Tử Cấm, yên lặng chờ đợi. Dược Sư với Giang Tử Yên thì ngồi bên cạnh Tam Nhật.

“Thư Hàng tiểu hữu ra rồi kìa.”

Vị trí Đông Phương Lục Tiên Tử đứng khiến cô là người đầu tiên thấy Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện.

Tống Thư Hàng:

“Chào các tiền bối, khiến mọi người lo lắng rồi.”

Bạch Tôn Giả đứng lên:

“Thư Hàng, ngươi mới đi đâu thế? Ta đột nhiên cảm giác được có lực lượng không gian dao động, sau đó ngươi đột nhiên mất dạng. Nhưng mà ta lại không thể xác định vị trí của ngươi. Còn nữa, nơi ngươi biến mất để lại ấn kí pháp thuật rất thú vị. Ta rất hứng thú với ấn kí pháp thuật loại ẩn hình trong đó. Nó cho ta cảm giác đồng căn đồng nguyên với công pháp mà ta đang tu luyện.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Là thế này, vừa rồi ta lại bị con hamster kia kéo vào không gian lôi đài. Chính là con Hamster chúng ta gặp tại trận đại chiến với tà ma Cửu U ở Bạch Vân thư viện của Nho gia ấy.”

Bạch Tôn Giả nghe vậy thì lập tức hiểu ra:

“Thì ra là cái không gian kỳ quái kia. Không gian lôi đài đối phương sử dụng lần này chắc đã được thay đổi rồi đúng không?”

“Đúng vậy!”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đưa phù bảo ban nãy tà ma chuột Hamster để lại cho Bạch Tôn Giả rồi nói:

“Bạch tiền bối, nếu ngài có hứng thú với pháp thuật ẩn hình ban nãy thì có thể xem thử phù bảo này đây. Phù bảo này chính là thứ mà con tà ma chuột Hamster kia dùng để ẩn hình.”

Sau khi nhận lấy phù bảo nho nhỏ kia, đôi mắt Bạch Tôn Giả sáng lên, lập tức cắm đầu nghiên cứu.

Lúc này Dược Sư lại mở miệng hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không bị thương đấy chứ?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ta không bị thương, cảm ơn tiền bối đã quan tâm.”

Dược Sư mỉm cười dịu dàng:

“Nếu vậy thì ta cũng an tâm. Các vị đạo hữu, ta và Tử Yên đi trước một bước nhé.”

Nói thật, Dược Sư đột nhiên trở nên dịu dàng như thế khiến mọi người không quen lắm.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến một việc nên nói ngay:

“Đúng rồi Dược Sư tiền bối này, bao giờ ngài rảnh thế? Ta muốn thỉnh giáo ngài một chút tri thức về đan dược.”

Dược Sư cười nói:

“Ta biết rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn tiền bối.”

“Không cần khách khí.”

Dược Sư nói xong lập tức đi trước một bước cùng Giang Tử Yên. Tiếp đó, Tam Nhật sư huynh dắt tiểu hòa thượng bước tới:

“Thư Hàng, mấy ngày nay làm phiền ngươi chăm sóc đám Quả Quả, bọn nó đã gây thêm phiền toái cho ngươi rồi.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Thật ra phần lớn thời gian bọn nó cũng có thể coi như khá ngoan.”

Ừ, đặc biệt sau khi Quả Quả và Chúc bị Tống Thư Hàng đánh mông một trận thì ba đứa nhóc lập tức ngoan hẳn.

Tam Nhật sư huynh cười nói:

“Ta đã nghe Quả Quả kể lại mọi việc rồi. Cho nên ta mới nói đấy, với đám giặc con cứng đầu này thì phải đánh một trận mới chừa.”

Tam Nhật sư huynh nói xong lại lấy một sợi tơ trắng noãn ra đưa cho Tống Thư Hàng, rồi nói:

“Đúng rồi Thư Hàng này, đây là lễ vậy thú vị ta đã hứa sẽ tặng cho ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng tò mò:

“Đây là gì thế?”

“Đây là một tài liệu luyện khí, tên là Kiếm Nhận Ti. Đừng xem thường nó, nó sắc bén lắm đấy. Đúng rồi, Kiếm Hoàn Bắc Hà Tán Nhân sử dụng trong trận chiến giữa hắn và Đồng Quái tiền bối ngươi cũng thấy đúng không? Kiếm Nhận Ti chính là một trong những tài liệu để chế tạo Kiếm Hoàn đấy.

Tam Nhật sư huynh giải thích:

“Sợi Kiếm Nhận Ti này thuộc về loại tài liệu loại sắc bén, chuyên dùng để chế tạo Kiếm Hoàn sắc bén. Mấy hôm trước ta đột nhiên có việc đi ra ngoài chính là vì để kiếm Kiếm Nhận Ti này đấy. Ta lấy được không ít, sợi Kiếm Nhận Ti này xem như món quà nhỏ tặng cho ngươi.”

Tống Thư Hàng cảm thán:

“Thì ra là Kiếm Hoàn, đỉnh thật đấy. Đáng tiếc, kỹ năng thiên phú của ta lại là đao.”

Tam Nhật sư huynh cười to vỗ Tống Thư Hàng:

“Ha ha ha, thật ra ngươi cũng có thể cân nhắc làm Đao Hoàn mà?”

Tống Thư Hàng lườm Tam Nhật:

“Đao Hoàn là thứ quỷ gì? Đại khảm đao được làm từ tơ sao?”

Tam Nhật sư huynh nói:

“Ha, không đùa nữa. Ngươi đã không sao thì ta và tiểu Quả Quả cũng phải đi trước đây. Cũng tới giờ cho tên nhóc này đi ngủ rồi.”

Tiểu hòa thương dụi mắt nói:

“Thư Hàng sư huynh, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Tống Thư Hàng phất tay nói.

Tam Nhật sư huynh mang tiểu hòa thượng ngự kiếm phi hành rời đi.

Cảnh giới tứ phẩm ngự kiếm phi hành tuyệt thật đấy. Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng khao khát.

Bây giờ Tống Thư Hàng cũng cách cảnh giới tứ phẩm không xa lắm. Bốn kỳ mạch tam phẩm thì Tống Thư Hàng đã đả thông được mạch thứ ba Dương Viêm mạch rồi. Tiếp theo, Tống Thư Hàng chỉ còn chờ đả thông Không Vương mạch thì sẽ lập tức có tư cách trùng kích cảnh giới tứ phẩm thôi.

Nhưng mà trước lúc tấn chức cảnh giới tứ phẩm, Tống Thư Hàng còn rất nhiều chuyện phải làm.

Ít nhất thì Tống Thư Hàng cần học một chút trận pháp chuyên phụ trợ cho việc độ kiếp. Thiên kiếp khi tấn chức tứ phẩm cũng không phải chuyện đùa, Tống Thư Hàng không muốn bị sét đánh chết.

Sau khi Tam Nhật sư huynh rời đi, Đông Phương Lục Tiên Tử ôm con chim tước kia đi tới trước mặt Tống Thư Hàng. Cô vươn tay ra, đưa chú chim về phía Tống Thư Hàng.

“A? Là Tiểu Thải.”

Tống Thư Hàng liếc mắt một cái thì lập tức nhận ra ngay, con chim tước này chính là tiểu tước yêu biến ảo thành hình người xong thì lập tức đi tỏ tình với tên bắt yêu đẹp trai Nghiêm Thiệu.

Tiếc thay đoạn tình ái kia đúng là trò đùa của tạo hóa. Tiểu tước yêu Tiểu Thải tỏ tình bằng cả tấm lòng nhưng suýt chút nữa lại bị người bắt yêu bắt về nhốt cả đời.

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói:

“Tiểu Thải nói nhất định phải đi cảm ơn ngươi.”

Tước yêu Tiểu Thải ngẩng đầu, phát ra thanh âm thanh thúy:

“Thư Hàng tiên sinh, cảm ơn ngươi đã cứu ta. Ngoài ra, cảm ơn hạt sen Quân Tử Kim Liên và nước suối của ngươi.”

“Đừng khách khí, chuyện vặt ấy mà.”

Tống Thư Hàng vươn tay nhận tước yêu Tiểu Thải từ tay Đông Phương Lục Tiên Tử, vuốt nhẹ bộ lông của cô.

Mong rằng cô nhóc này có thể khôi phục từ đả kích tình yêu lúc trước.

Tước yêu Tiểu Thải thoải mái xoay đầu. Đột nhiên, cô hỏi:

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi nói tại sao người và yêu tinh lại không thể yêu nhau chứ?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi ngược lại:

“Ai nói với cô là người và yêu tinh không thể yêu nhau? Tuy thời gian ta chính thức bước vào tu chân giới không lâu nhưng ta từng nhìn thấy không ít tin tức tu sĩ cường đại kết làm đạo lữ song tu với yêu tu trên nhật báo tu sĩ đấy.”

Tiểu Thải lại cảm thán:

“A không đúng… Ý ta là tại sao người bắt yêu và yêu tinh không thể đến với nhau vậy?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Vấn đề này cô nên đi hỏi người bắt yêu mới đúng.”

Nhưng nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lại bổ sung:

“Thật ra thì ta có một người bạn là người bắt yêu. Ta từng nghe hắn nhắc tới chuyện khi người bắt yêu đối mặt với yêu quái sẽ có một cảm giác kềm lòng không đậu mà muốn bắt yêu lại rồi giết sạch. Đây là một loại bản năng không thể khống chế được.”

Từ sau khi biết Viện Trưởng là người bắt yêu, Tống Thư Hàng lập tức hiểu được loại xúc động mà Viện Trưởng từng nói với mình là có ý gì.

Có loại bản năng này, khi yêu quái gặp phải người bắt yêu thì cũng chỉ có một kết cục mà thôi.

Chương 904: Quyết Định, Đồ đệ Của Ta À, Ta Ban Thưởng Cho Ngươi Đạo Hiệu Kim Cương Quân Tử Đao!

Khi tước yêu Tiểu Thải nghe Tống Thư Hàng nói vậy thì đột nhiên vui vẻ nói:

"Bản năng của người bắt yêu ư?? Nói cách khác, Nghiêm Thiệu đại ca muốn đuổi bắt ta cũng chỉ vì bản năng của người bắt yêu thôi à? Không phải ý của hắn đúng không?"

Tống Thư Hàng:

"Có lẽ là thế."

"Nói cách khác, không phải lỗi của Nghiêm Thiệu đại ca, sai chính là bản năng của người bắt yêu rồi."

Ánh mắt tước yêu Tiểu Thải càng ngày càng sáng.

Tình yêu là thứ có hiệu quả làm người ta mù đến đáng sợ, kẻ mưu cầu danh lợi đều mù… Ngoài ra, Tống Thư Hàng cảm thấy, cho dù sau này tước yêu Tiểu Thải tu luyện tới cảnh giới ngũ phẩm, biến ảo thành người thì cũng sẽ bị người lừa bán ngay lập tức.

Quá hồn nhiên!

Tước yêu Tiểu Thải vui vẻ nói:

"Vậy Thư Hàng tiên sinh này, ngươi nói nếu ta bỏ đi toàn bộ tu vi, khiến cơ thể không còn một chút yêu khí nào rồi đi gặp Nghiêm Thiệu đại ca thì huynh ấy sẽ không muốn giết ta theo bản năng nữa đúng không?"

"Khụ! Cô thấy có đáng không?"

Tống Thư Hàng nhìn con chim ngu ngốc này, vì một người bắt yêu từng nuôi mình vài năm mà lại muốn xóa bỏ toàn bộ tu vi của bản thân ư?

Phải biết tốc độ tu luyện của yêu tu chậm hơn nhân loại rất nhiều. Chỉ có biến ảo thành người thì tốc độ tu luyện của họ mới có thể ngang bằng với tu sĩ nhân loại. Một thân tu vi của tước yêu Tiểu Thải thật sự không dễ mà có đâu.

Tước yêu Tiểu Thải gật đầu, đang muốn trả lời thì Đông Phương Lục Tiên Tử lập tức trầm giọng nói:

“Tiểu Thải, con chim ngu ngốc này! Tán công cái gì? Ngươi đừng có mơ! Nếu ngươi dám hủy toàn bộ tu vi thì ngày mai ta sẽ lập tức lái xe đi thịt tên kia, thuận tiện đi thịt luôn cả nhà của hắn.”

Tước yêu tước yêu không khỏi rụt cổ.

Cô biết Đông Phương Lục trưởng lão nói được thì làm được. Nói đi thịt một nhà người ta thì chắc chắn sẽ đi thịt không chừa người nào.

Đông Phương Lục Tiên Tử lại trừng Tống Thư Hàng một cái.

Nếu không phải hắn đột nhiên nói đến chuyện ‘bản năng của người bắt yêu’ thì tước yêu Tiểu Thải cũng sẽ không nghĩ tới việc muốn hủy bỏ tu vi.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình nằm không cũng trúng đạn. Hắn chỉ muốn an ủi tước yêu Tiểu Thải chút thôi, nào ngờ cô ta thế mà lại muốn hủy tu vi.

“Kỳ thật ngoại trừ hủy toàn bộ tu vi thì vẫn còn cách khác để che dấu yêu khí trên người của cô.”

Đông Phương Lục Tiên Tử lại nói:

“Ta từng nghe bạn của ngươi nói, hai hạt châu ngươi đưa cho cô ta và Thông Nương trước kia thật ra chính là ‘viên xá lợi’ do cao tăng Phật môn để lại. Sau này Thông Yêu Yêu và bạn của ngươi lại giao viên xá lợi cho Tống Thư Hàng tiểu hữu. Hai viên xả lợi tử kia có thể áp chế toàn bộ yêu khí trên người ngươi. Ngay cả người bắt yêu cũng không phát hiện được.”

Tống Thư Hàng nhìn tước yêu rồi nói:

“Đúng là viên xá lợi có thể áp chế yêu khí trên người Tiểu Thải. Nhưng thật đáng tiếc, hiện tại hai viên xá lợi kia đã không còn nữa rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử tò mò hỏi:

“Không còn nữa?”

Tống Thư Hàng gật đầu, triệu hồi ánh sáng công đức đã hiện thực hóa của mình ra. Mỹ nhân rắn công đức xuất hiện, gương mặt lạnh tanh đứng sau phía sau Tống Thư Hàng, chỉ có đôi mắt là lóe sáng.

Tống Thư Hàng nói:

“À, hai viên xá lợi kia hiện tại đã dung nhập vào trong ánh sáng công đức của ta, biến thành ánh mắt của nó rồi.”

“Viên xá lợi còn có thể dùng như vậy sao?”

Đông Phương Lục Tiên Tử xem như được mở mang kiến thức.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Thật ra nếu xá lợi Phật môn có thể che giấu yêu khí trên người Tiểu Thải thì Tiểu Thải có thể cân nhắc đến chuyện đi tu luyện công pháp Phật môn, thế chẳng phải được à?”

Đông Phương Lục lắc đầu nói:

“Công pháp Phật môn đều mâu thuẫn với thiên tính của phần lớn yêu quái. Ngoại trừ yêu quái có huyết thống thần thú như long, phượng, kỳ lân gì đó ra, những yêu quái khác muốn tu luyện công pháp Phật môn đều làm nhiều công ít. Cố gắng gấp mấy mươi lần cũng chỉ có thể thu được một chút thành Quả. Trừ khi là đại yêu ngũ phẩm tu luyện được hình người rồi chuyển sang tu công pháp Phật môn thì mới có thể lấy được thành tựu.

“Thì ra là thế!”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Thông Nương.

Sau khi Thông Nương bị Cửu Đăng bắt đi, cô vẫn luôn tu luyện công pháp Phật môn. Qua ba trăm năm mà chỉ mới là nhất phẩm tam khiếu. Tốc độ đề thăng của cảnh giới đúng là vô cùng thê thảm.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Vậy không tu luyện công pháp Phật môn, chỉ tu luyện siêu độ thuật của Phật môn, ngưng tụ ánh sáng công thức thì sao? Viên xá lợi cũng là công đức, đại từ bi, đại trí tuệ của cao tăng khi còn sống biến thành, nếu Tiểu Thải học siêu độ thành công, ngưng tụ ra một thân ánh sáng công đức hẳn cũng có thể ngăn chặn yêu khí trên người đúng không?”

Bạch tiền bối đột nhiên mở miệng nói:

“Có thể, ánh sáng công đức có thể trấn yêu khí.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Cách này cũng được đấy!”

Tống Thư Hàng mỉm cười sờ lông chim tước yêu Tiểu Thải rồi nói:

“Cho nên cô không cần hủy tu vi của mình. Tu vi không phải dễ gì mà có được, kiếp số trên con đường tu hành nhiều vô kể, tình kiếp cũng chỉ là một kiếp trong đó mà thôi. Chuyên tâm đi học cách siêu độ của Phật môn, ngưng tụ công đức ánh sáng, sau đó vượt qua tình kiếp trong số mệnh của cô đi.”

Lúc Tống Thư Hàng đang nói xuyên, mỹ nhân rắn công đức đứng sau rất phối hợp, tỏa thánh quang công đức màu vàng ra, khiến Tống Thư Hàng trở nên vô cùng thần thánh.

Đôi mắt tước yêu Tiểu Thải nhìn Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn ánh sáng công đức đang hóa hình phía sau đầy mê ly. Bỗng tước yêu Tiểu Thải như hiểu được điều gì đó.

Cô vỗ cánh, bay đến trên mặt đất sau đó cố gắng làm ra động tác quỳ… Kỳ thật chính là nằm úp sấp một cục trên đất thôi.

Tiếp theo, cái đầu nhỏ của tước yêu dùng sức dập xuống mặt đất rồi nói:

“Mong Tống tiên sinh nhận ta làm đồ đệ, dạy ta cách siêu độ và ngưng tụ ánh sáng công đức!”

Ánh sáng công đức phía sau Tống Thư Hàng đã có thể hóa thành hình người rồi đấy! Cường độ ánh sáng công đức thế này, ngay cả Phật môn hiện giờ cũng chẳng mấy vị cao tăng làm được đâu!

Có một sư phụ sẵn ngay trước mắt, cô không nắm bắt cơ hội thì sẽ rất khó tìm được một sư phụ trâu bò như vậy nữa!

Tống Thư Hàng:

“Hả?”

Đông Phương Lục Tiên Tử cũng gật đầu liên tục nói:

"Đúng lắm! Chuyện khác không nói chứ tốc độ ngưng tụ ánh sáng công đức của Thư Hàng đạo hữu đúng là nhanh nhất trong số tất cả những người ta từng thấy. Nếu nói bí quyết siêu độ thì ta ủng hộ Thư Hàng tiểu hữu."

Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói:

"Không phải đâu, Đông Phương Lục tiền bối, thật ra lí do ta có thể ngưng tụ được một thân ánh sáng công đức như này đều nhờ cả vào ăn mắn thôi!"

Sau khi mới vừa học được cách siêu độ thì lập tức gặp được rất nhiều Linh Hoàng ngũ phẩm của Vô Cực Ma Tông bị Cửu Tu Phượng Hoàng Đao của Thất Tu Tôn Giả giết chết, thân tử đạo tiêu, chỉ để lại vong hồn khiến Tống Thư Hàng siêu độ nhẹ bỡn, lập tức ngưng tụ được ánh sáng công đức.

Sau đó Tống Thư Hàng lại gặp được mỹ nhân có nốt ruồi lệ trong Thiên Giới Dao Trì. Cộng thêm hai viên xá lợi công đức, một loạt chuyện như vậy mới khiến ánh sáng công đức Tống Thư Hàng đạt đến cảnh giới hiện giờ.

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói:

"Phân bộ số 250 trong 'yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà' bọn ta có thể gửi một phần quà bái sư thay tước yêu Tiểu Thải. Thư Hàng tiểu hữu, cảnh giới hiện tại của ngươi đã là tam phẩm, tương lai khi tấn chức tứ phẩm chắc chắn cần bố trí một số trận pháp độ kiếp đúng không? Trận pháp độ kiếp cần không ít tài liệu đặc biệt đấy nhé."

Tống Thư Hàng:

"..."

Đông Phương Lục Tiên Tử đây là đang dụ dỗ đấy à?

Đông Phương Lục Tiên Tử cười tủm tỉm nói:

"Nếu ngươi đồng ý nhận Tiểu Thải làm đệ tử, phân bộ số 250 của bọn ta có thể cung cấp cho Thư Hàng tiểu hữu hai phần tài liệu của trận pháp độ kiếp. Nếu hai phần tài liệu đều bị ngươi dùng hết, từ phần thứ ba, bọn ta còn có thể giảm giá còn tám mươi phần trăm cho ngươi đấy!"

Phân bộ số 250 trong 'yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà' là phân bộ chuyên bán các loại tài liệu. Ngay cả nguyên liệu nấu ăn trong Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng có rất nhiều loại được mua từ nơi này.

Đây không chỉ là dụ dỗ, mà còn thuận tiện quảng cáo tiêu thụ sản phẩm nhà mình.

Tống Thư Hàng lại cúi đầu nhìn phía tước yêu Tiểu Thải rồi hỏi:

"Yêu cầu của Đông Phương Lục Tiên Tử khiến ta không thể từ chối. Nhưng Tiểu Thải này, ta không muốn lừa gạt cô! Ta nói thật cho cô biết, từ lúc ta học được cách siêu độ đến giờ cũng mới hơn một tháng mà thôi. Vậy cô chấp nhận đi theo ta học cách siêu độ không?"

Ai ngờ tước yêu Tiểu Thải nghe Tống Thư Hàng nói xong thì hai mắt sáng rực.

Trời phật ơi, Thư Hàng tiên sinh học cách siêu độ mới hơn một tháng đã khiến ánh sáng công đức biến thành thực thể như thế! Nếu mình đi theo Tống Thư Hàng tiên sinh, dù chỉ học được một phần mười… Không, cho dù chỉ được một phần trăm, thậm chí một phần nghìn thì cũng không uổng công chút nào!

Tước yêu Tiểu Thải đáp chắc nịch:

"Xin Thư Hàng tiên sinh nhận ta làm đồ đệ!"

Tống Thư Hàng cảm thấy chắc chắn con chim ngốc này lại bổ não cái gì nữa rồi đây. Nhưng bởi vì thứ Đông Phương Lục Tiên Tử đưa ra dụ dỗ đúng là thứ Tống Thư Hàng sắp sửa cần tới, cho nên hắn nhận tước yêu Tiểu Thải làm đệ tử cũng không sao cả.

Tống Thư Hàng đáp:

"Được, nếu cô đã chấp nhận bái ta làm sư phụ thì ta chắc chắn cố gắng hết sức dạy cách siêu độ cho cô."

Tước yêu Tiểu Thải vui vẻ đáp:

"Sư phụ ở trên, xin nhận đệ tử Tiểu Thải một lạy!"

Đông Phương Lục Tiên Tử đứng bên cạnh cười nói:

"Thư Hàng tiểu hữu, chúc mừng ngươi nhận được đồ đệ. Tiểu Thải còn chưa có đạo hiệu, ngươi ban thưởng một đạo hiệu cho cô ấy đi!"

“Đạo hiệu à?”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới bảy đạo hiệu kia của mình.

Á à!

Chờ một chút, ta có bảy đạo hiệu mà, chi bằng… Cứ chọn một cái trong số đó ban thưởng cho đệ tử của mình nhỉ? Dù sao ta cũng không dùng được nhiều đạo hiệu như thế!

Nhưng không biết trong giới tu sĩ có kiêng kị gì khi chọn đạo hiệu cho đệ tử không nhỉ?

Tống Thư Hàng bèn hỏi Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Đông Phương Lục tiền bối, chọn đạo hiệu cho đệ tử có phải lưu ý gì không? Đây là lần đầu ta nhận đồ đệ.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp:

“Không có gì cả. Ngươi cứ nghĩ tới đạo hiệu của Lệ Chi Tiên Tử, còn có đạo hiệu của sư huynh sư muội của cô ấy như Mật Đào Tiên Tử, Ba La Đạo Trưởng gì thì hiểu ngay.”

Tống Thư Hàng gật đầu, ngẫm nghĩ bảy đạo hiệu của mình.

Một, Kim Cương Quân Tử Đao. Hai, Bá Đao Tống Nhất. Ba, Mộc Đạo Nhân. Bốn, Bạch Kình Đao Khách. Năm, Thư Sơn Cư Sĩ. Sáu, Tầm Đạo Thư Sinh. Bảy, Thiện Tâm Tu Sĩ.

Tống Thư Hàng nói với vẻ hài lòng:

“Tiểu Thải, ngươi hãy nghe cho kĩ! Hôm nay sư phụ ban thưởng cho ngươi đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao! Sư phụ không chỉ truyền thụ cách siêu độ cho ngươi mà còn sẽ dốc túi dạy đao pháp cho ngươi nữa!”

Kim Cương Quân Tử Đao và Bá Đao Tống Nhất là đạo hiệu Tống Thư Hàng ghét nhất trong bảy đạo hiệu. Nhưng Bá Đao Tống Nhất đã bị Nho gia tuyên truyền ra ngoài, không thể cho người khác dùng được.

Đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao này lại có thể truyền cho đệ tử của mình.

Tước yêu Tiểu Thải đần mặt ra.

Chương 905: Mặt Sấp Đồng Xu, Đây Là Ý Trời!

Rốt cuộc cái đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao xuất hiện trong đầu sư phụ Tống Thư Hàng kiểu gì thế?

Bình thường, khi chon đạo hiệu cho đệ tử người ta đều cố gắng chọn đạo hiệu có liên quan với đệ tử nhà mình. Phong cách của cô hoàn toàn không liên quan gì với đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao này cả mà?

Tước yêu Tiểu Thải xoay đầu lại nhìn về phía Đông Phương Lục Tiên Tử, Đông Phương Lục trưởng lão…

Bây giờ ta hối hận còn kịp không?

Đông Phương Lục Tiên Tử chớp mắt rồi hỏi:

“Thư Hàng, ngươi thật sự muốn trao đạo hiệu này cho Tiểu Thải à?”

Tiểu Thải thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đông Phương Lục trưởng lão thìbỗng nghĩ ngay… Chẳng lẽ cái đạo hiệu này có lai lịch gì ghê gớm lắm sao?

Tống Thư Hàng tò mò hỏi ngược lại:

“Không được à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử lắc đầu nói:

“Không phải không được… Nhưng mà. Kim Cương Quân Tử Đao này là một trong bảy đạo hiệu ngươi đã từng dùng mà? Hơn nữa đạo hiệu này đã đạt được sự thừa nhận của không ít đạo hữu rồi.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ừ! Nhưng mà một mình ta không thể luôn dùng hết bảy đạo hiệu được. Cuối cùng ta cũng phải chọn ra một cái từ trong số này thôi.”

Còn không quyết định đạo hiệu nữa thì rất nhiều tiền bối trong “Nhóm Cửu Châu số 1” sẽ bắt đầu gọi Tống Thư Hàng hắn là “bảy đạo hiệu tiểu hữu” luôn mất!

Tiểu Thải chớp mắt.

Đạo hiệu này vốn là đạo hiệu của sư phụ ư?

Đông Phương Lục Tiên Tử lại nói:

“Tuy là như thế, nhưng mà trước khi ngươi ban thưởng đạo hiệu này, ta còn phải giải thích với ngươi một việc. Đúng rồi, ngươi có tin vào số mệnh không?”

“Trước kia có lẽ không tin, nhưng bây giờ ta tuyệt đối tin tưởng.”

Tống Thư Hàng nói xong, kềm lòng không đặng mà nhìn Bạch Tôn Giả đang đứng nghiên cứu tấm phù bảo kia bên cạnh.

Có một tiền bối số mệnh nghịch thiên như vậy bên cạnh, sao mà hắn có thể không tin số mệnh được chứ?

Bạch Tôn Giả cảm ứng được ánh mắt Tống Thư Hàng bèn ngẩng đầu hỏi:

“Nhìn ta làm gì?”

‘Nhìn ngươi thì sao?’

Khụ, đương nhiênTống Thư Hàng sẽ không thốt câu nói tìm đường chết kia ra khỏi miệng đâu. Hắn đáp:

“Không có việc gì. Bạch tiền bối ngài cứ tiếp tục nghiên cứu đi. Ta chỉ là muốn nhìn ngài một chút thôi.”

Bạch Tôn Giả gật đầu, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu tấm phù bảo đang khiến mình hứng thú nọ.

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Nếu ngươi tin tưởng số mệnh thì dễ nói rồi. Thực ra đa số tu sĩ đều cho rằng trong hư vô, đạo hiệu có mối liên kết rất chặt chẽ với số mệnh của bản thân. Thậm chí nó còn sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của tu sĩ nữa.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Chuyện ấy ta cũng có nghe qua. Lúc trước khi ta lấy bảy đạo hiệu ấy, Tam Lãng tiền bối từng giải thích với ta rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói tiếp:

“Cho nên dù là đạo hiệu ngươi đã từng sử dụng một đoạn thời gian nhưng nó cũng đã liên kết với số mệnh của ngươi. Trong tình huống như thế, ngươi ban tặng đạo hiệu này cho Tiểu Thải thì chính là đã có được sự chấp nhận của ngươi! Vậy số mệnh Tiểu Thải sẽ thông qua đạo hiệu kia, liên kết cùng với số mệnh của ngươi. Khi ấy, ta cũng không nói chắc được số mệnh sẽ xảy ra biến hóa kiểu gì đâu… Ừ, đối với Tiểu Thải thì hẳn là một chuyện tốt. Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng là người có đại khí vận. Nếu để Tiểu Thải kế thừa đạo hiệu của ngươi, nói không chừng sẽ được số mệnh ngươi ảnh hưởng, khiến số mệnh của cô ấy cũng tăng lên.”

“Còn có chuyện như vậy ư?”

Tống Thư Hàng xem như được mở mang kiến thức.

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Thực ra việc kế thừa đạo hiệu để số mệnh bản thân được tăng mạnh cũng không phải chuyện bí mật gì ở tu chân giới. Nổi tiếng nhất trong đó chính là môn phái Tiên Kiếm Các, một trong bốn đại môn phái kiếm đạo. Chưởng môn bọn họ sẽ kế thừa đạo hiệu Thái Nhất Kiếm Quân trong nghi thức kế thừa chức chưởng môn, nối tiếp đời đời.”

Tống Thư Hàng nói:

“Có vẻ phức tạp thật đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Nên có muốn ban đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao cho Tiểu Thải hay không thì phải xem quyết định của chính ngươi.”

Đôi mắt Tiểu Thải lại lóe sáng.

Tuy đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao hoàn toàn không phù hợp phong cách của cô, nhưng nếu chiếm được đạo hiệu này thì có thể khiến số mệnh cô được số mệnh của sư phụ Tống Thư Hàng ảnh hưởng, đây chắc chắn là chuyện tốt.

Dù sao thì sư phụ chính là ngươi chỉ tốn một tháng đã khiến ánh sáng công đước cụ thể hóa thành bộ dáng mỹ nhân rắn đấy. Nếu cô có thể ăn ké được một chút thì sẽ sướng khỏi bàn.

Tiểu Thải đột nhiên phát hiện, bản thân rất muốn cái đạo hiệu này.

Vì thế cô nhìn sư phụ với vẻ mong chờ.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc, sau đó xoay đầu lại nhìn

Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, ngài cảm thấy ta có nên ban đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao này cho Tiểu Thải không?”

Bạch Tôn Giả không thèm ngẩng đầu lên:

“Chuyện của mình thì tự quyết định đi chứ.”

Tống Thư Hàng nói:

“Thì bởi vì chính ta cũng không quyết định được đây này. Điều Đông Phương Lục tiền bối nói có vẻ khá nghiêm trọng. Nhưng ta lại cảm thấy việc ban đạo hiệu cho Tiểu Thải là chuyện tốt, do đó ta muốn hỏi ý kiến của Bạch tiền bối ngài thử xem.”

Tiểu Thải lập tức căng thẳng…

Cũng không biết vị Bạch Tôn Giả này sẽ trả lời thế nào nữa? Cô có thể lấy được đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao kia hay thì phải chờ vào vị Bạch Tôn Giả này!

“Được rồi.”

Bạch Tôn Giả buông phù bảo xuống, sau đó lấy một đồng xu ra rồi nói:

“Ngươi chọn mặt sấp hay là mặt ngửa đây?”

Tống Thư Hàng nói:

“Mặt sấp đi.”

Nếu mặt sấp, hắn sẽ ban thưởng đạo hiệu cho Tiểu Thải.

Bạch Tôn Giả gật gật đầu, vươn tay ném đồng xu lên, đợi đồng xu rơi xuống thì lập tức chộp vào tay. Tiếp theo đó, Bạch Tôn Giả đưa đồng xu trong tay cho Tống Thư Hàng nhìn.

Là mặt sấp.

Ý trời đã định!

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, xoay người lại nghiêm mặt nói với tước yêu Tiểu Thải:

“Tiểu Thải, nói lại lần nữa vậy. Hôm nay, sư phụ ban thưởng đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao cho ngươi!”

Tiểu Thải lại đực mặt ra.

Chỉ vậy thôi á?

Chuyện quan trọng như thế mà lại quyết định nhờ tung đồng xu ư?

Sư phụ, như thế có phải là hơi thiếu trang trọng không?

Nhưng Tiểu Thải lại kịp sực tỉnh. Bất kể thế nào, đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao quý giá kia cũng đã thuộc về mình rồi!

Thế nên cô lại nằm sấp trên mặt đất, dập đầu nói:

“Tiểu Thải cảm ơn sư phụ ban thưởng đạo hiệu.”

“Như vậy từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải!”

Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Cuối cùng cũng tặng được một cái đạo hiệu đi rồi.

Lại nói, hắn vô tình có một đệ tử dự bị là Joseph. Một ngày nào đó, nếu Joseph cũng có thể chính thức trở thành đệ tử của hắn thì hắn cũng có thể chọn một đạo hiệu từ bảy cái kia tặng cho Joseph.

Tống Thư Hàng đã nghĩ xong cả rồi.

Bây giờ Joseph cũng đã dọn tới làm hàng xóm của hắn, cũng ở đưởng Bạch Kình. Đến lúc ấy có thể cân nhắc tặng đạo hiệu số bốn là Bạch Kình Đao Khách cho Joseph.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ tới bảy đạo hiệu khiến mình phiền não lâu nay lập tức giải quyết được hai cái thì mừng húm.

Chậc, có nên tìm cơ hội nhận Thông Nương vào cửa luôn không nhỉ?

Cô ta luyện Thiên Khấp Bảo Điển của Diệp Tư, mà Diệp Tư hiện tại lại là linh quỷ của hắn, giữa hai người tuy hai mà một. Từ một mức độ nào đó thì Thông Nương cũng là một nửa đệ tử của Tống Thư Hàng hắn rồi.

Đến lúc đó, có khi lại chia được một đạo hiệu cho Thông Nương cũng nên?

Nghĩ thôi cũng thấy tuyệt cú mèo rồi!

…………..

Trận quyết đấu đỉnh Tử Cấm lần này, Tống Thư Hàng lại thắng lợi trở về.

Một phần lễ vật của Đồng Quái tiên sư (tạm tính), một hạt sen Tà Liên mang theo hai tà thuật thực dụng, một sợi Kiếm Hoàn Đoạn Giới, một đệ tử, cộng thêm hai phần tài liệu để bày trận pháp độ kiếp và một thẻ ưu đãi 20% từ phân bộ 250 của tổ chức ‘yêu quái toàn thế giới chung tay trở thành người một nhà’.

Sau khi nhận vị đại đệ tử Tiểu Thải này, Tống Thư Hàng, Đông Phương Lục Tiên Tử, Bạch Tôn Giả đều đi tới một chỗ ở bên cạnh Tử Cấm Thành.

Nơi đó là một chỗ ở Bắc Hà Tán Nhân mua trước kia, để các vị đạo hữu có thể có một nơi tụ hội luận đạo sau khi quyết đấu đỉnh Tử Cấm kết thúc.

Khi mấy người Tống Thư Hàng tới nơi thì bọn họ lập tức cảm giác linh khí thiên địa đang ngưng tụ rất mạnh. Trong hư không, có tu sĩ có thể nhìn thấy cảnh kim liên lúc ẩn lúc hiện, vừa có linh quang bảy màu, lại có diệu âm khi các đạo hữu luận đạo không ngừng vọng tới…

Tống Thư Hàng cảm thán:

“Mỗi lần tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 luận đạo đều khoa trương như thế.”

Lần trước, khi ở Đoạn Tiên đài của Sở gia, các tiền bối bắt đầu luận đạo cũng hệt như thế, đủ loại thiên địa dị tượng, thanh âm đại đạo quanh quẩn không dứt.

Nhưng so với lần trước, bây giờ thực lực của Tống Thư Hàng đã tăng rất nhiều. Khi tiếp cận địa điểm các tiền bối luận đạo cũng không bị dị tượng khi luận đạo đè bẹp như lần trước.

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói:

“Đám dở hơi tụ lại một chỗ không tán phét mà lại nghiêm túc luận đạo thế này đúng là hiếm thấy.” Nếu Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Ý tưởng thực sự của Hoàng Sơn Chân Quân khi cùng Thất Tu Tôn Giả, Vân Tước Tử Của Huyền Nữ Môn thành lập “Nhóm Cửu Châu số 1” năm đó chính là muốn cho các vị đạo hữu dễ dàng giao lưu, luận đạo với nhau.

Nhưng không biết từ bao giờ, không khí trong nhóm lại càng ngày càng lệch sóng. Các đạo hữu trong nhóm càng lúc càng thích tám nhảm và tìm đường chết, lẫn lộn đầu đuôi. Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thôi cũng thấy mệt tim.

…

Hiếm khi được thấy các đạo hữu nghiêm túc luận đạo, Tống Thư Hàng đi theo Bạch tiền bối và Đông Phương Lục Tiên Tử lặng lẽ tìm một vị trí tốt bên trong, lẳng lặng lắng nghe.

Luận đạo loại cấp bậc này tạm thời Tống Thư Hàng còn không thể chen chân. Thời gian Tống Thư Hàng tu luyện quá ngắn, cảnh giới không đủ. Nhưng trường hợp luận đạo dị tượng liên tục này chỉ cần nghe một lần lập tức có thể sánh bằng mấy tháng, thậm chí mấy năm khổ tu. Là cảnh mà tu sĩ cấp thấp cầu mà không được.

Đáng tiếc cảnh giới tước yêu Tiểu Thải quá thấp, hơn nữa là yêu tu nên dù Đông Phương Lục Tiên Tử thay cô trấn bớt, nhưng Tiểu Thải mới nghe được một lát đã thấy đầu choáng mắt hoa mà ngủ gục mất.

Tương đối mà nói, Thông Nương đang ở trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng vì cắm rễ trên Ngộ Đạo Thạch nên vẫn luôn giữ được tỉnh táo.

Hơn nữa, khi yên lặng nghe các tiền bối luận đạo, Thông Nương chỉ cảm thấy trong đầu sáng tỏ.

Trong đầu Thông Nương lại xuất hiện cảnh Bạch tiền bối two và Công Đức Đạo Nhân phi thăng, kim quang đại đạo quấn thân trong mộng cảnh của Bạch tiền bối two. Lòng có sở cảm, Thông Nương vô thức vận chuyển Thiên Khấp Bảo Điển, dường như có dấu hiệu đột quá tiểu cảnh giới.

Bên kia, khi Tống Thư Hàng nghe mê mẩn, hạch tâm trong tâm khiếu cũng bị kích phát, nhanh chóng biến hóa.

Đảo nhỏ vốn chỉ có cỡ hai mươi mét vuông bây giờ đã mở rộng cả nghìn lần, chính thức có quy mô của một hòn đảo nhỏ. Đồng thời trong hỗn độn bên ngoài đảo nhỏ, có một vật thể lớn bằng nắm tay bắt đầu ngưng tụ.

Đó là hạch tâm dạng lỏng của một thứ kim loại.

Chương 906: Trời Ơi! Đây Là Muốn Nâng Ngực À?

Sự thay đổi của Hạch tâm khiến cho Tống Thư Hàng chú ý. Hắn lập tức đưa ý thức vào trong thế giới hạch tâm, nhìn hỗn độn bên ngoài đảo nhỏ.

Tống Thư Hàng cũng không thể tiến vào khu vực hỗn độn đó. Trong thế giới hạch tâm này, Tống Thư Hàng chỉ có thể hoạt động trong phạm vi đảo nhỏ mà thôi.

Tống Thư Hàng nhìn chầm chầm thứ tỏa sáng trong hỗn độ kia… quả cầu kim loại trạng thái lỏng.

Tống Thư Hàng nhịn không được hô to:

“Mợ nó!”

Thứ này trông quen thế?

Nó chính là thứ kim loại thể lỏng đã từng nhét hành hắn và đệ tử Nho gia biết bao nhiêu lần trong thế giới Kim Liên của Nho gia.

Nếu không phải Tống Thư Hàng đi vào giấc mộng đúng lúc, tiếp xúc đến Thiên Đạo thứ ba là “Thiên Đạo rồng đốm”, chặt đứt thông đạo giữa thế giới Tà Liên với thế giới Kim Liên Nho gia thì đợt ấy hắn cũng đã đi bán muối rồi.

Nói không chừng hắn chỉ có thể dựa vào mảnh lá trúc thần kỳ trong túi thu nhỏ một tấc để sống lại.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại tiếp xúc gián tiếp với kim loại thể lỏng kia mấy lần. Mỗi lần đều không có chuyện tốt.

Lần tiếp xúc cuối cùngchính là gặp người kim loại thể lỏng màu đen ở dưới lòng đất phân bộ 250 của ‘Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’.

Tống Thư Hàng đoánrất có thể quả cầukim loại thể lỏng màu đen ấy là phân thân gì đó của vị chúa tể Cửu U kia.

Sau khi quả cầu kim loại thể lỏng kia xuất hiện thì lập tức bị sức mạnh tựa như thiên kiếp xóa sổ. Năng lượng còn sót lại thì hóa thành một tà thú không có thần trí.

Còn tà thú kia bị Kim Liên trong hạch tâm của Tống Thư Hàng xuất hiện, hấp thu một phần thì lập tức tự bạo.

Tống Thư Hàng vốn tưởng thứ kia tự bạo thì sẽ xong việc ngày, nào ngờ bây giờ thứ kia lại xuất hiện trong thế giới hạch tâm của hắn!

Đúng thật là một cảm giác thật đờ mờ!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, nếu hạch tâm kim loại thể lỏng này có liên quan tới vị chúa tể thế giới Cửu U kia thì tình cảnh của mình không ổn chút nào.

Đặc biệt là lúc đó nó còn nhìn về phía hư không hô to "hợp thể, hợp thể mau!"

Cơ thể của hắn sẽ không bị cướp mất đấy chứ?

Tống Thư Hàng lẩm bẩm:

"Bình tĩnh, trước tiên phải tỉnh táo cái đã.

Tại sao thứ này sẽ xuất hiện trong cơ thể hắn chứ?

Chẳng lẽ là khi người kim loại lỏng màu đen kia biến thành tà thú, bị Kim Liên hấp thu một phần rồi tự bạo, thì nó đã nhân vụ nổ đó lặng lẽ chui vào trong thế giới hạch tâm của hắn ư? Hay là do hạt sen Tà Liên kia? Hoặc do cả hai kết hợp tạo thành đây?

Tống Thư Hàng chỉ vào đoàn kim loại lỏng kia rồi hỏi:

"Hạch tâm, có thể hấp thu thứ kia được không?"

Thế giới hạch tâm tiếp thu mệnh lệnh Tống Thư Hàng, hơn mười vạn sợi rễ vươn từ trên đảo nhỏ ra, chui vào đoàn kim loại lỏng.

Lạch cạch!

Mười vạn sợi rễ ra sức hút lấy hút để đoàn kim loại thể lỏng trong hỗn độn kia.

Giống như khi uống đồ uống bằng ống hút vậy, chưa đến mười giây thì khối chất lỏng kim loại nho nhỏ đó đã bị xúc tu vươn tới từ trên đảo nhỏ hút sạch sành sanh.

Tống Thư Hàng thấy thế thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần là vật có thể bị hạch tâm hấp thu thì sẽ không có vấn đề gì hết. Dù cho đối phương có là chúa tể Cửu U đi chăng nữa, chỉ cần có thể bị hấp thu tiêu hóa thì cuối cùng đều sẽ biến thành chất dinh dưỡng của thế giới hạch tâm mà thôi.

Lúc Tống Thư Hàng nghĩ vậy thì đảo nhỏ trong thế giới hạch tâm đột nhiên chấn động. Tuy nó hấp thu được đám chất lỏng kim loại kia nhưng lại không tiêu hóa được.

Sau khi chấn động mạnh hai cái, đoàn kim loại thể lỏng ấy lại bị đảo nhỏ thải ra ngoài.

Tống Thư Hàng nghẹn họng:

“Thứ này là nấm kim châm à?”

Nấm kim châm, tên khoa học là Flammulina velutipes, tên tiếng Anh là Enoki Mushrooms. Nó còn có ngoại hiệu là See you tomorrow, ý là ‘Ngày mai gặp lại’.

Sau khi ăn thứ này, bộ dạng lúc ăn thế nào thì khithải ra cũng y như thế. Hôm nay gặp nó một lần, ngày mai vẫn có thể đụng nó cú nữa.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Không thể tiêu hóa được nó ư?”

Thế giới hạch tâm hơi chấn động…

Nó không thể hấp thu quả cầu kim loại thể lỏng kia. Ít nhất thì hiện tại vẫn không được. Ăn vào như thế nào thì thải ra như thế đó.

Tiêu luôn!

Dù là ai đi chăng nữa, nếu trong cơ thể có một kẻ thù không thể bị mình khống chế thì cũng chẳng vui vẻ nổi.

Hay là đi gặp Bạch tiền bối two nhỉ?

Bạch tiền bối two là tử địch của quả cầu kim loại thể lỏng kia, không chừng ngài ấy biết cách xử lý thứ này thì sao?

Đang lúc Tống Thư Hàng đau khổ nhăn nhó thì đảo nhỏ lại vươn xúc tua… À không, là sợi rễ!

Nói cho đúng thì những sợi đó không phải là xúc tua mà là rễ hoa sen. Xúc tua và rễ là hai thứ hoàn toàn khác nhau, tuyệt đối không thể nhập làm một.

Mấy chục vạn sợi rễ lại đâm vào trên quả cầu kim loại thể lỏng trong hỗn độn. Nhưng lần này thế giới hạch tâm lại không hấp thu toàn bộ nó mà chỉ hấp thu chưa tới một phần mười, sau đó lập tức rút hết rễ về.

Nếu không thể ăn hết cả cục kia một lần thì ăn ít một chút, biết đâu sẽ dễ tiêu hóa hơn chăng?

Hình như gần đây thần trí hạch lại tăng lên không ít.

Khi hạch tâm hấp thu một phần mười kim loại thể lỏng kia vào cơ thể thì đảo nhỏ lại chấn động dữ dội lần nữa.

Thật đáng tiếc, vẫn tiêu hóa không được.

Sau đó, một phần mười kim loại dang lỏng kia lại bị hạch tâm thải ra ngoài. Nhưng vị trí thải lần này lại đổi.

Vốn kim loại thể lỏng không thể hấp thu được sẽ bị thải thẳng vào không gian hỗn độn. Nhưng lúc này, một phần mười lượng kim loại kia lại bị thải ở trên đảo nhỏ.

Tống Thư Hàng: “...”

Tống Thư Hàng nhìn một phần mười lượng kim loại thể lỏng bị thải ra kia đang nhanh chóng gom lại thành hình cầu, trong lòng chợt có suy nghĩ.

Thứ này vẫn luôn ở trong hỗn độn, Tống Thư Hàng nhìn thấy nó nhưng lại không động được vào nó. Nhưng bây giờ nó bị thải ở trên đảo nhỏ, ít nhất Tống Thư Hàng sẽ không bị động như trước nữa!

Tống Thư Hàng trầm giọng nói:

“Hạch tâm, mang bản thể của ta tiến vào!”

Thể ý thức của Tống Thư Hàng không làm gì được thứ này, cho nên phải mang bản thể tiến vào. Tuy bản thể tiến vào rất nguy hiểm, nhưng dù sao cũng tốt hơn nuôi một khối cầu kim loại thể lỏng ở thế giới hạch tâm trong tâm khiếu nhiều.

…

Xoẹt!

Bản thể của Tống Thư Hàng lập tức bước lên đảo nhỏ do thế giới hạch tâm biến thành.

Một phần mười kim loại thể lỏng bị thải ra kia đã hóa thành hình cầu lẳng lặng lơ lửng trên đảo nhỏ. Nó vẫn không nhúc nhích, giống như mình là một vật chết vậy.

“Tiếp theo phải thử các loại thủ đoạn của ta , xem thử có loại nào giải quyết được thứ này không."

Trong những bảo vật Tống Thư Hàng mang trên người có kinh văn của Thánh Nhân Nho gia, bản thân hắn lại tu luyện Kim Cương Phục Ma Quyền, đều là thủ đoạn nhằm vào tà ma Cửu U, tất cả đều có thể thử xem.

Đúng lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị hành động thì hắn đột nhiên cảm thấy quần áo của mình bị kéo căng.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, phát hiện Bạch Tôn Giả đang mỉm cười đứng phía sau mình.

Tống Thư Hàng kinh ngạc:

"Trời đất! Tại sao Bạch tiền bối ngài cũng vào đây được thế?"

Bạch Tôn Giả đáp:

"Nơi này chính là hạch tâm thế giới của ngươi à? Cũng khá đấy. Ban nãyđang luận đạo thì ta đột nhiên cảm giác có lực lượng không gian dao động ở bên cạnh. Ta còn tưởng ngươi lại bị cuốn vào không gian lôi đài kỳ quái gì đó cho nên lập tức tóm lấy người ngươi. Tiếp theo chẳng hiểu sao ta cũng bị đưa vào thế giới này."

Khi nói chuyện, ánh mắt Bạch Tôn Giả dừng lại trên đoàn chất lỏng kim loại trước mặt Tống Thư Hàng kia, chợt nhíu mày nói:

"Đây là thứ gì thế? Nó khiến ta cảm thấy là lạ."

Tống Thư Hàng đáp:

"Có lẽ là thứ linh tinh gì đó như phân thân của chúa tể Cửu U. Ta còn chưa thể xác định được nó là thứ gì."

Bạch Tôn Giả hỏi:

"Quả nhiên không phải thứ tốt lành gì. Tại sao thứ này lại ở trong thế giới hạch tâm của ngươi thế?"

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, sau đó nói hai loại phán đoán của mình cho Bạch Tôn Giả nghe.

Bạch Tôn Giả bèn hỏi:

"Ngươi có thể xử lý thứ này không?"

"Phải thử xem trước đã, nếu thật không làm được gì nó thì ta chỉ có thể tìm một chỗ nào đó, nghĩ cách chuyển nó ra khỏi đây. Thứ này ở lại thế giới hạch tâm trong tâm khiếu của ta chẳng khác nào một Quả bom hẹn giờ, có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Không giải quyết nó thì ta không thể yên lòng được."

Tống Thư Hàng nói xong thì lập tức lấy kinh văn Thánh Nhân trong ngực áo ra, nhắm vào đoàn kim loại thể lỏng trước mặt.

Kinh văn Thánh Nhân rất mẫn cảm với tà ma vànăng lượng thế giới Cửu U. Chỉ cần cảm ứng được năng lượng hoặc tà ma của thế giới Cửu U, Tống Thư Hàng lấy nó ra thì nó sẽ lập tức chủ động xông lên trấn áp.

Nhưng lần này lại rất lạ!

Kinh văn Thánh Nhân không hề phản ứng nào với vật thể trước mặt, giống như thứ đó không hề tồn tại vậy.

"Để ta thử xem sao!"

Bạch Tôn Giả nói xong thì lập tức đưa tay quăng một đạo pháp thuật về phía quả cầu kim loại thể lỏng kia.

Bạch Tôn Giả tung pháp thuật Hóa Cát mình rành nhất ra.

Rầm rầm~~~

Vật kia ăn một đòn chính diện của Bạch Tôn Giả, hóa thành vô số hạt cát rơi xuống dưới.

Tống Thư Hàng kinh ngạc:

"Giải quyết xong rồi ư?"

Nhưng Bạch Tôn Giả lại lắc lắc đầu.

Ngay sau đó, vô số hạt cát kia lại tụ về với nhau, nhanh chóng quay về hình dạng ban đầu và bay lơ lửng lên không trung.

Lúc này, Diệp Tư mới chui ra rồi nói:

"Hay là thử cách siêu độ thử xem? Ta vẫn cứ cảm thấy vật này giống như vong hồn vậy rồi nói không chừng có thể siêu độ được nó đấy."

Tống Thư Hàng nghe vậy thì lập tức nhắm mắt mặc niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh. Sau đó dùng cách siêu độ, giơ tay điểm nhẹ về phía vật thể trước mặt.

Lúc Tống Thư Hàng niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, mỹ nhân rắn công đức cũng xuất hiện sau lưng hắn.

Khi Tống Thư Hàng bắt đầu siêu độ, quả cầu kim loại thể lỏng kia rốt cục có phản ứng. Nó bắt đầu kháng cự Tống Thư Hàng siêu độ.

Bạch Tôn Giả:

“Được rồi, Thư Hàng ngươi cố gắng thêm chút nữa đi.”

Tống Thư Hàng lập tức tăng nhanh tốc độ niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh. Vật đó chấn động thật mạnh rồi bỗng di chuyển. Dường như nó muốn bỏ trốn.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức phía sau Tống Thư Hàng đột nhiên ra tay. Tốc độ của ra tay của cô nhanh như chớp, thoắt cái đã tóm được khối kim loại lỏng kia lại. Sau đó, cô cầm thứ này, đập vào trong ngực mình một cái bốp.

Tống Thư Hàng: “...”

Bạch Tôn Giả: “...”

Diệp Tư: “...”

Đỉnh quá đi chị tôi ơi, đây là muốn nâng ngực à?

Chương 907: Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị

Trước đó, khi mỹ nhân rắn công đức vẫn còn trạng thái hình người que, cô ta cầm viên xá lợi công đức đập lên mặt thì lập tức dung hợp với nó, biến nó thành một đôi mắt phượng xinh đẹp. Giờ cô ta cầm một phần mười phần kim loại lỏng kia đập vào ngực… Đây là muốn dùng thứ này để nâng ngực à?

Nhưng cô ta có thể thành công không đây?

Viên xá lợi công đức là vật chết, lại có liên hệ với công đức, có thể bị hấp thu cũng dễ hiểu thôi. Nhưng khối kim loại thể lỏng này rất có thể bộ phận trung tâm từ phân thân của chúa tể Cửu U! Ngay cả hạch tâm của Tống Thư Hàng cũng không thể tiêu hóa hấp thu nó được, mỹ nhân rắn công đức có thể dung hợp được nó không đây?

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm ứng được chỗ ngực của mỹ nhân rắn công đức đã xảy ra biến hóa.

Khối kim loại thể lỏng kia quả thật đã dung nhập vào ngực của mỹ nhân rắn công đức. Nhưng cũng chỉ là dung nhập chứ không phải bị dung hợp.

Sau đó có một lượng sức mạnh công đức cực mạnh xông mạnh vào trong cơ thể cô. Trạng thái y hệt lúc mỹ nhân rắn công đức hấp thu viên xá lợi trước kia.

Nhưng lần hấp thu sức mạnh công đức này lại khác với lần hấp thu viên xá lợi trước đó.

Công đức hấp thu từ trong viên xá lợi ẩn chứ sự đại từ bi, đại trí tuệ của cao tăng, còn công đức ẩn chứa trong một phần mười khối kim loại lỏng trước mặt lại ẩn chứa sự uy nghiêm, quy tắc, trừng phạt.

Nếu nói công đức cao tăng là nước thì công đức trong này là băng. Hai bên đều thuộc về sức mạnh công đức nhưng hình thức thể hiện lại hoàn toàn khác nhau.

Cỡ ba mươi giây sau, sức mạnh công đức trong khối kim loại lỏng bị mỹ nhân rắn công đức nhét vào ngực đã bị hấp thu sạch sẽ. Sau đó Tống Thư Hàng nhìn thấy mỹ nhân rắn công đức há miệng phun khối kim loại kia ra.

Tống Thư Hàng thoáng thất vọng.

Rõ ràng mỹ nhân rắn công đức cũng không thể dung hợp và hấp thu vật này. Cô chỉ có thể hút lấy sức mạnh công đức trong đó mà thôi. Thể tích khối kim loại thể lỏng kia vẫn y hệt như ban đầu.

Nhưng Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả và Diệp Tư cũng có thể thấy rõ độ bóng của khối kim loại thể lỏng kia đã giảm bớt, thoạt nhìn vô cùng ảm đạm.

Bạch Tôn Giả nói:

“Sức mạnh công đức trong nó đã bị mỹ nhân rắn công đức này của ngươi hấp thu hết rồi.

Đồng thời Bạch Tôn Giả lại nhìn chằm chằm, đánh giá mỹ nhân rắn công đức này một chút:

“Ta cứ thầm nghĩ tại sao ánh sáng công đức thực thể hóa của ngươi trông quen thế, đây không phải là tiên tử có nốt ruồi lệ chúng ta từng gặp ở Thiên Giới Dao Trì sao?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Đúng vậy, chính là cô đấy. Ta hoài nghi vì ta đã siêu độ cô ấy, nên sau khi ánh sáng công đức của ta ngưng tụ ra thực thể mới có bộ dáng của cô.”

“Đúng là thú vị.”

Bạch Tôn Giả xoa cằm. Đột nhiên hắn cũng muốn học cách siêu độ. Bạch Tôn Giả muốn thử xem mình có thể kiếm ra một ánh sáng công đức thực thể hóa hay không.

Sau khi mất đi sức mạnh công đức, trên khối kim loại thể lỏng này lập tức tỏa ra khí tức tà ma Cửu U. Tiếp đó, một giọng nói mờ ảo truyền ra từ trên nó:

“Ngươi khát vọng lực lượng ư?”

Thanh âm này nghe qua không có một chút tình cảm nào, cứ như là một đoạn ghi âm ấy.

Bạch Tôn Giả nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Đang hỏi ngươi à?”

Tống Thư Hàng nói:

“Chắc vậy nhỉ? Khối kim loại này có thần trí ư?”

Bạch Tôn Giả lắc đầu:

“Ta cũng không thể xác định nữa.”

Lúc này thanh âm không chút tình cảm kia lại truyền tới:

“Ngươi… Khát vọng lực lượng ư?”

Diệp Tư nói:

“Hay là chúng ta trả lời nó thử xem sao?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Hay là thôi đi, ta cứ có cảm giác dù trả lời có hay không thì cũng sẽ bị hố một vố ấy. Hơn nữa khi gặp phải câu hỏi thế này thì ta rất muốn đáp: Ta chỉ thèm sữa thôi!”

Câu này từng là trào lưu một thời, cho nên Tống Thư Hàng nghe được nửa câu trên đã kềm lòng không đặng, chỉ muốn đáp tiếp nửa câu dưới.

Lúc Tống Thư Hàng vừa dứt lời, khối kim loại thể lỏng trước mặt đột nhiên thay đổi. Một lát sau, nó biến thành hình dạng một bộ ngực, trông vô cùng sống động.

Tống Thư Hàng: “...”

Bạch Tôn Giả : “...”

Diệp Tư : “...”

Lúc này, thanh âm không chút tình cảm kia lại buông lời dụ dỗ:

“Như ngươi mong muốn, đây là bộ ngực (sữa) mà ngươi thèm khát!”

Tống Thư Hàng : “...”

Chơi bố à?

Thanh âm kia lại nói:

“Hãy thả lỏng, giơ tay chạm vào ta, sau đó ngươi có thể có được bộ ngực mà ngươi muốn. Hợp thành một thể với ta, ngươi có thể lấy được rất nhiều bộ ngực!”

Tống Thư Hàng : “...”

Diệp Tư:

“Ha ha ha ha!”

Bạch Tôn Giả nói:

“Đây là bản năng khối kim loại thể lỏng kia để lại. Tà ma Cửu U vốn có sức mạnh mê hoặc con người sa đọa, cho dù không ai khống chế thì nó cũng sẽ hấp dẫn tu sĩ nhân loại theo bản năng.”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta cảm thấy trên đời này sẽ rất ít người bị trình độ dụ dỗ kiểu này mê hoặc.”

Lúc này Diệp Tư đột nhiên nói:

“A, kinh văn Thánh Nhân có phản ứng này!”

Chỉ thấy kinh văn Thánh Nhân ban đầu vốn không hề phản ứng nào với khối kim loại thể lỏng đột nhiên tỏa sáng. Tiếp đó, nó tự bay lên, ngưng tụ ra chính khí mênh mông đè mạnh lên khối kim loại thể lỏng kia.

Một phần mười khối kim loại thể lỏng kia bị hạo nhiên chính khí áp bách lại phát sinh thay đổi. Trong nháy mắt, nó đã biến thành một thanh kiếm nghênh đón hạo nhiên chính khí do kinh văn Thánh Nhân ngưng tụ ra.

Kinh văn Thánh Nhân và thanh kiếm do khối kim loại thể lỏng biến thành đều không có thần trí, chúng nó chỉ hành động theo bản năng mà thôi.

Bạch Tôn Giả nói:

“Thì ra là thế! Trên khối kim loại kia có ánh sáng công đức khổng lồ bảo hộ nên kinh văn Thánh Nhân không hề có phản ứng gì, cũng không nhằm vào nó. Nhưng sau khi ánh sáng công đức biến mất, nó lập tức bị kinh văn Thánh Nhân tấn công.”

Nhưng chỉ dựa vào mỗi kinh văn Thánh Nhân thì không thể trấn áp được vật kia. Thậm chí thanh kiếm do khối kim loại thể lỏng biến thành đã dần dần chiếm thế thượng phong. Hạo nhiên chính khí do kinh văn Thánh Nhân ngưng tụ ra bị suy yếu dần.

Phải nghĩ được cách giả quyết khối kim loại này trước khi kinh văn Thánh Nhân bị thua mới được.

Một lát sau, mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên rồi nói:

“Hạch tâm, có thể chuyển khối kim loại thể lỏng này ra thế giới bên ngoài không?”

Tống Thư Hàng nhớ tới lần trước, khi người kim loại lỏng màu đen bị cởi bỏ một phong ấn xuất hiện ở hiện thế đã bị một loại lực lượng như thiên kiếp tiêu diệt. Nói không chừng sau khi khối chất lỏng này mất đi sức mạnh công đức bảo hộ, vừa xuất hiện ở hiện thế thì sẽ khiến lực lượng như thiên kiếp đó xuất hiện lần nữa chăng?

Hạch tâm hơi chấn động, ngay sau đó khối kim loại thể lỏng kia lập tức vèo một phát, biến mất khỏi nơi này.

Tống Thư Hàng: “...”

Chờ một lát đã!

Ta chỉ hỏi ngươi có thể mang nó ra ngoài hay không thôi, chứ không bảo ngươi lập tức đưa nó ra mà!

Bây giờ các tiền bối trong “Nhóm Cửu Châu số 1” còn đang luận đạo ở bên ngoài đấy!

Khối kim loại lỏng kia đột nhiên bị chuyển ra ngoài, nếu lại đưa lực lượng giống như thiên kiếp tới, khiến các tiền bối “Nhóm Cửu Châu số 1” đang luận đạo bị dính trấu thì toi cơm!

Tống Thư Hàng nhanh chóng bổ sung:

“Mau đưa bọn ta ra ngoài nhanh!”

Vèo!

Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả cùng với Diệp Tư lập tứcđược đưa về lại hiện thế, xuất hiện nơi các đạo hữu trong “Nhóm Cửu Châu số 1” đang luận đạo.

…

Vừa hiện than thì Tống Thư Hàng lập tức nhìn thấy một phần mười khối kim loại lỏng kia đang di chuyển giữa các tiền bối đang luận đạo.

Các tiền bối “Nhóm Cửu Châu số 1” nhìn thứ này với vẻ cảnh giác. Trên thân nó tràn ngập năng lượng tà ác của thế gới Cửu U, vừa nhìn thì biết ngay chẳng phải thứ tốt lành gì.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cảm ứng được có một loại lực lượng uy nghiêm đang dần xuất hiện trong hư không.

Loại cảm giác này không lẫn đi đâu được! Nó chính là loại lực lượng từng một hơi tiêu diệt người kim loại lỏng màu đen trước kia!

Tống Thư Hàng vừa hiện thân thì lập tức hô to:

“Các tiền bối hãy cẩn thận, mau tản ra!”

Oanh!

Loại lực lượng giống như thiên kiếp kia đã hình thành giữa hư không, sau đó giáng thẳng xuống khối kim loại thể lỏng đó.

Xoẹt!

Chỉ một cú, một phần mười khối kim loại lỏng kia đã hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất không còn chút tăm hơi!

May mà lần này thể tích của khối kim loại lỏng kia rất nhỏ, loại lực lượng uy nghiêm đó cũng không tạo thành ảnh huởng quá lớn.

Diệt Phượng Công Tử nghi hoặc hỏi:

“Thiên kiếp à?”

Giao Bá Chân Quân nói:

“Không giống thiên kiếp lắm. Tuy thiên kiếp tàn khốc nhưng đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, người trốn được một thì luôn có một đường sống. Nhưng lực lượng ban nãy lại cho người ta cảm giác gạt bỏ triệt để, quả thật không lưu chút đường sống nào.”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, tại sao thứ ban nãy lại bị gạt bỏ thế?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Nói ra thì dài lắm! Vật ban nãy rất có thể là một chút phân thân của chúa tể Cửu U, hoặc là thứ gì đó tương tự như thế. Theo ta được biết thì chúa tể Cửu U không thể bước vào hiện thế, cho nên mới khiến lực lượng gạt bỏ kia xuất hiện.”

Tiếp đó Tống Thư Hàng cũng thuận thế nói cho các tiền bối trong “Nhóm Cửu Châu số 1” nghe về chuyện chúa tể Cửu U tìm người hoặc vật để hợp thể, hòng quay lại nhân gian.

Ban đầu, khi gặp chuyện hai người bình thường bị năng lượng tà ma Cửu U dụ dỗ sa đọa tại thành phố Văn Châu, Tống Thư Hàng cũng từng nói cho mọi người trong “Nhóm Cửu Châu số 1” nghe.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nói hết những tin tức mình có được từ chỗ Bạch tiền bối two, cùng với chuyện người kim loại lỏng màu đen bên dưới phân bộ 250 thoát ra hô hợp thể với hư không.

Về tên của ‘Bạch tiền bối two’ thì Tống Thư Hàng không thể nói ra khi tại hiện thế. Khi nói đến Bạch tiền bối two thì mọi thứ đều sẽ tự động tiêu âm biến thành tít tít tít tít.

Nhưng các đạo hữu trong “Nhóm Cửu Châu số 1” cũng đã quen với chuyện này rồi.

Mọi người đều biết Tống Thư Hàng có nguồn tình báo rất đặc biệt. Trong trận chiến giữa Bạch Vân thư viện của Nho gia và tà ma Cửu U, tình báo Tống Thư Hàng đạt được từ nhân vật thần bí kia đã thay đổi toàn bộ chiến cuộc.

Tống Thư Hàng nói xong, các tiền bối trong nhóm đều im lặng. Tin tức này đúng là đáng sợ!

Diệt Phượng Công Tử cũng không biết phải nói như thế nào:

“Kẻ đứng sau chuyện này chính là chúa tể Cửu U sao?”

Vốn cứ nghĩ cùng lắm là vị Kiếp Tiên cửu phẩm nào đó của thế giới Cửu U đang có âm mưu, nào ngờ đối phương trực tiếp thăng cấp thành BOSS cuối luôn!

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Chúng ta phải xử lý như thế nào đây?”

Nói thật, chuyện này đã vượt qua phạm vi năng lực của các vị đạo hữu “Nhóm Cửu Châu số 1” có thể xử lý.

Bạch Tôn Giả nói:

“Như như vậy đi, trước tiên truyền tin này lại cho chưởng môn chân nhân của các đại môn phái cái đã. Dù không biết sẽ có bao nhiêu người chịu tin, nhưng dù sao cũng phải để người ta đề phòng trước. Còn nữa, vị chúa tể thế giới Cửu U kia còn đang tìm cách bước vào hiện thế chứ chưa hề thành công. Nếu đã đã như vậy thì chúng ta tiếp tục cố gắng phá hỏng kế hoạch của hắn là được. Nếu thật sự có một ngày kẻ đó rời khỏi thế giới Cửu U, bước vào hiện thế thành công thì cũng sẽ có các tiền bối lánh đời đứng ra đối mặt.”

Khi các đạo hữu đang trao đổi với nhau, Diệp Tư chui ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng, đi tới nơi khối kim loại lỏng bị xóa sổ ban nãy.

Khối kim loại lỏng lập tức bị biến thành một luồng khói. Nhưng mà trên mặt đất nó còn để lại một mảnh kim loại cỡ chừng móng tay cái.

Diệp Tư gọi:

“Thư Hàng, ngươi đến xem này!”

Diệp Tư cũng không giơ tay chạm vào miếng kim loại ấy. Dù sao thì nó cũng là thứ còn sót lại của khối kim loại thể lỏng kia.

Tống Thư Hàng đứng dậy đi tới bên cạnh Diệp Tư. Hắn nhìn miếng kim loại nhỏ cỡ móng tay cái kiarồi nói:

“Thứ này vậy mà vẫn chưa chết à?”

Sinh mệnh lực của nó mạnh mẽ tới vậy sao?

Diệp Tư hỏi:

“Phải xử lý nó thế nào đây?”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ rồi nói:

“Diệp Tư, chuẩn bị sẵn Trì Dũ thuật cho ta.

Tống Thư Hàng nói xong thì lập tức tháo cái găng tay trên tay phải xuống, chạm nhẹ vào miếng kim loại kia.

Dù sao nó cũng là miếng kim loại còn sót lại sau khi xóa sổ phân thân của chúa tể Cửu U, Tống Thư Hàng có dùng Bí Pháp Giám Định thì cái giá phải trả chắc là cũng không lớn lắm.

Nếu như có thể mượn cơ hội này tìm ra cách tiêu diệt miếng kim loại đó hoàn toàn thì tốt biết mấy.

Tống Thư Hàng chủ động kích hoạt Bí Pháp Giám Định.

Trong mắt Tống Thư Hàng, ký hiệu màu vàng tuôn ra rơi vào trên mảnh kim loại kia. Sau đó ký hiệu màu vàng hóa thành dạng đồng hồ, kim trên đó bắt đầu chạy ngược.

Ký hiệu màu vàng quay về trong mắt Tống Thư Hàng. Đồng thời trên tay phải của Tống Thư Hàng xuất hiện hai vết thương nhẹ. Không đợi Diệp Tư thi triển Trì Dũ thuật thì hai vết thương này đã nhanh chóng biến mất.

Sau khi ăn hạt sen Tà Liên, khả năng tự lành của Tống Thư Hàng không chê vào đâu được. Đồng thời, tin tức của mảnh kim loại ấy cũng xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

[Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị, sinh ra trong đạo kiếp, là tài liệu luyện khí trân quý, vô cùng hiếm có. Từng bị dùng làm tế phẩm để chúa tể thế giới Cửu U giáng ý chí xuống. Bây giờ ý chí ẩn chứa trong đó đã bị hủy diệt hoàn toàn nhưng Đạo Kiếp Hắc Kim đã phát sinh biến dị kỳ diệu.]

Nội dung giám định rất đơn giản. Chỉ hai câu đã giới thiệu xong về miếng kim loại này.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị, tài liệu luyện khí vô cùng hiếm có. Hơn nữa ý chí của chúa tể Cửu U trong nó đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Đây là một bảo bối!

Tống Thư Hàng giơ tay, nhặt miếng kim loại ấy lên.

Diệp Tư hỏi:

“Không có vấn đề gì à?”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Không thành vấn đề! Bây giờ nó chính là một khối tài liệu luyện khí rất tuyệt.”

Dạo này vận may không tệ lắm, liên tục lấy được không ít tài liệu luyện khí. Nói không chừng, đợi hắn bước vào cảnh giới tứ phẩm thì sẽ có thể lập tức dùng những tài liệu này luyện ra được một món pháp bảo bản mệnh hợp ý ấy nhỉ?

Chương 908: Một Thời Đại Lớn Sắp Tới

Đêm đã về khuya, vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời Tử Cấm Thành cuối cùng cũng biến mất.

Đợi đến sáng ngày mai, tin tức ‘Trên bầu trời Tử Cấm Thành xuất hiện trăng tròn vào đầu tháng’ chắc chắn sẽ thành tin tức đầu đề trên tất cả các báo. Có rất nhiều chuyên gia bị triệu tập ngay trong đêm để nghiên cứu dị tượng mặt trăng thứ hai xuất hiện trên bầu trời.

Rất nhiều cư dân ở gần Tử Cấm Thành đều thầm nghi hoặc:

“Lạ thật, gần đây ngôi sao Uông Tô Lang cũng không gây chuyện lớn gì để giành trang nhất trên báo mà, tại sao trên bầu trời Tử Cấm thành lại xuất hiện dị tượng giật luôn trang nhất trên báo như thế chứ?”

Ngoại trừ chuyên gia bị triệu tập ra thì còn có rất nhiều chuyên gia cũng bị đánh thức trong đêm.

Nhiệm vụ của bọn họ là động não, nghĩ ra một lời giải thích hợp lý để sáng mai sẽ tuyên bố trên TV về dị tượng ‘trăng tròn đầu tháng’ đó.

Mặc kệ các chuyên gia muốn giải thích hiện tượng từ các mặt quang học, năng lượng học, trọng lực học hay từ mặt ảo thuật cũng dược, dù sao thì sáng sớm ngày mai bọn họ đều phải cho người xem TV một lời giải thích hợp lý, cố gắng đừng khiến người dân bất an chính là nghĩa vụ của bọn họ.

…

Mà bên kia, Tống Thư Hàng lại tiến vào thế giới hạch tâm của mình. Bạch Tôn Giả đi theo Tống Thư Hàng để phòng ngừa lỡ có chuyện gì xảy ra.

Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải cũng tiến vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tạm thời Tống Thư Hàng còn không thể dạy cách siêu độ cho cô. Trước lúc học tập cách siêu độ, cách tốt nhất là nên mượn ‘Nhật kí của cao tăng khổ hạnh’ từ chỗ hòa thượng Tây và ‘Địa Tạng Độ Hồn Kinh’ giao cho Tiểu Thải, để cô ấy lĩnh ngộ cách siêu độ từ trong đó.

Hiện tại Thư Hàng mang Tiểu Thải tiến vào thế giới hạch tâm là vì để cho cô tiếp xúc gần với quá trình siêu độ của hắn một chút.

Trong thế giới hạch tâm, dưới mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, đảo nhỏ mọc ra vô số sợi rễ, lại hấp thu cỡ một phần mười của khối kim loại thể lỏng kia. Sau đó nó lại chuyển phần đã hấp thu từ trong hỗn độn tới giữa đảo nhỏ. Tiếp theo Tống Thư Hàng sẽ tới gần nó để siêu độ.

Đợi khi khối kim loại thể lỏng đó muốn trốn tránh thì mỹ nhân rắn công đức đã bị kích hoạt sau lưng Tống Thư Hàng sẽ lập tức giơ tay chộp lấy nó.

Giống như lần trước, sau khi bắt được khối kim loại thể lỏng ấy, mỹ nhân rắn công đức lập tức bộp một phát, đập nó lên trên ngực mình. Ở vị trí này, mỹ nhân rắn công đức có thể hấp thu sức mạnh công đức trên khối kim loại với tốc độ nhanh nhất.

Qúa trình tương đối rườm rà nhưng không thể bỏ bớt một bước nào.

Nếu không thi triển cách siêu độ khi tiếp xúc với khối kim loại lỏng kia thì nó sẽ không tránh né theo bản năng, mỹ nhân rắn công đức phía sau Tống Thư Hàng cũng sẽ không chủ động bắt nó.

Tống Thư Hàng từng thử hạ lệnh khiến mỹ nhân rắn công đức bắt giữ khối kim loại rồi hấp thu sức mạnh công đức trong đó. Kết quả, mỹ nhân rắn công đức chỉ tóm lấy khối kim loại thôi chứ không hề hấp thu gì từ nó cả…

…

Sau khi mất đi sức mạnh công đức, khối kim loại lỏng kia lập tức lơ lửng trên không trung đảo nhỏ, tỏa ra tà khí. Câu nói kinh điển kia lại xuất hiện:

“Ngươi… Khát vọng lực lượng ư?”

Nhưng lần này Tống Thư Hàng sẽ không trả lời vấn đề ngu ngốc đó nữa.

Lần trước, Tống Thư Hàng vô tình thốt ra câu “ta chỉ muốn sữa thôi” xong, khối kim loại này lập tức biết thành một bộ ngực, đúng là làm mù mắt chó của hắn luôn.

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị để thế giới hạch tâm đưa một phần mười khối kim loại lỏng kia và mọi người chuyển ra ngoài hiện thế thì Tiểu Thải lại không nhịn được mà khẽ thì thầm:

“Không, ta chỉ muốn sữa thôi!”

Tống Thư Hàng: “...”

Bạch Tôn Giả: “...”

Diệp Tư: “...”

Tại sao Tiểu Thải cũng biết cái này thế? Cô im lặng làm một con chim tước không được à?

Ngay sau đó, khối kim loại lỏng trước mặt bọn họ lại biến thành một bộ ngực rất sống động. Tiếp đó, thanh âm không tình cảm kia lại buông lời dụ dỗ:

“Như ngươi mong muốn, đây là bộ ngực mà ngươi khao khát! Hãy thả lỏng, giơ tay chạm vào ta, sau đó ngươi có thể có được bộ ngực mà ngươi muốn. Hợp thành một thể với ta, ngươi có thể lấy được rất nhiều bộ ngực!”

Tiểu Thải: “...”

Lời thoại này không hề đổi một chữ luôn! Trí năng kiểu thế chắc là của AI mấy chục năm luôn ấy chứ?

Tống Thư Hàng hô:

“Truyền tống! Hạch tâm truyền tống đưa bọn ta ra ngoài!”

Không thể lại bị mù mắt nữa, vẫn nên xử lý khối kim loại hình bộ ngực này thôi.

..

Ngay sau đó, đám người Thư Hàng lại bị truyền tới hiện thế. Lực lượng ‘xóa bỏ’ giống thiên kiếp kia lại xuất hiện đúng hẹn, đánh khối kim loại lỏng đó thành bụi, chỉ để lại một mảnh kim loại nhỏ.

Tống Thư Hàng thi triển Bí Pháp Giám Định, xác định mảnh kim loại kia an toàn, lại thu hoạch được một miếng Đạo Kiếp Hắc

Kim biến dị.

Bạch Tôn Giả nói:

“Xem ra toàn bộ quá trình cũng không hề nguy hiểm. Khối kim loại lỏng trong thế giới hạch tâm của ngươi cũng không có thần trí, ngươi còn muốn tiếp tục đúng không?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Đúng vậy, ta muốn tiếp tục, xử hết khối kim loại lỏng trong cơ thể ta. Để nó ở bên trong thế giới hạch tâm thì ta không yên tâm.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Được rồi, chúng ta tiếp tục đi!”

Cứ như thế, sau mười lần, một phần mười khối kim loại lỏng kia cuối cùng cũng bị xử lý. Nó cũng bị thế giới hạch tâm khống chế, chuyển dời tới trong hiện thế.

Đối mặt với phần cuối cùngnày, Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, Diệp Tư đều cảnh giác cao độ.

Nếu như trong khối kim loại lỏng này có thể giấu cái gì thì khả năng nó giấu trong phần cuối cùng này rất cao.

Trong hư không, lực lượng thiên kiếp xóa sổ kia lại xuất hiện, một đòn đánh khối kim loại lỏng cuối thành tro bụi.

Giống như chín lần trước, nó biến mất chỉ để lại một mảnh kim loại nhỏ.

Diệp Tư nói:

“Xong rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, lại cẩn thận thi triển Bí Pháp Giám Định với miếng kim loại kia.

[Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị, sinh ra trong đạo kiếp, là tài liệu luyện khí vô cùng hiếm có. Từng bị dùng làm tế phẩm để chúa tể thế giới Cửu U giáng ý chí xuống. Bây giờ ý chí ẩn chứa trong đó đã bị hủy diệt hoàn toàn nhưng Đạo Kiếp Hắc Kim đã phát sinh biến dị kỳ diệu.]

Kết quả giám định không hề thay đổi.

Tống Thư Hàng thở nhẹ một hơi, thu miếng kim loại thứ mười này lại, chuẩn bị bỏ nó vào trong túi thu nhỏ một tấc của mình.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên nghĩ tới một khả năng nên bèn nói:

“Thư Hàng, đợi một chút đã. Ngươi đưa số Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị kia cho ta một chút đã.”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Chẳng lẽ chúng nó còn có vấn đề gì sao?”

Hỏi vậy, Tống Thư Hàng lập tức đưa mười miếng Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả nhận lấy, trải từng miếng ra. Sau khi suy tư một lát, Bạch Tôn Giả cũng hiểu cách sắp xếp, cuối cùngghép mười miếng lại thành một hình vuông rồi nói:

“Quả thế, chúng nó vốn là một thể. Trên này có khắc trận pháp cao thâm khiến nó trở thành tế phẩm để ý chí chúa tể Cửu U giáng xuống.”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi:

“Vậy ngài ghép chúng lại như thế có thể khiến vị chúa tể Cửu U kia chú ý hay không?”

Bạch Tôn Giả gật đầu:

“Ừ, ngươi đoán không sai. Các ngươi lui ra sau một chút, ta muốn xác minh chút phán đoán của mình.”

Mấy người Tống Thư Hàng nhanh chóng lui ra sau. Sau đó, Thư Hàng thấy cơ thể Bạch Tôn Giả thay đổi, cuối cùng biến thành một vị nho sinh tướng mạo bình thường.

Tống Thư Hàng nói:

“A, đây không phải bộ dạng của Thánh Nhân Nho gia sao?”

Chính là vị Thánh Nhân Nho gia từ khi sinh ra lập tức ngầuvãi chưởng, cả đời tranh với trời, đấu với đất, đua với người các kiểu.

Bạch Tôn Giả biến thành bộ dạng của Thánh Nhân làm gì chứ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, trên mặt kim loại Đạo Kiếp Hắc Kim kia có một hình ảnh mơ hồ thoáng hiện. Trong hình ảnh đó có bóng dáng của một cây đại thụ kỳ lạ.

Một mặt của cây đại thụ ấy nhắm ngay nơi Bạch Tôn Giả đứng, một mặt khác hướng về hư không.

Chừng hai giây sau, hình ảnh lại thay đổi, một đôi mắt kim loại xuất hiện trên hình ảnh mơ hồ kia.

Nhưng vì miếng kim loại bị chia làm mười phần khiến hình vẽ đôi mắt kim loại cũng có mười đường nứt khiến nó như bị đánh Censored vậy.

Là vị chúa tể Cửu U có hình dạng của quả cầu kim loại tinh thể lỏng kia.

Đồng thời, có một loại uy nghiêm truyền đến từ trong đôi mắt kia. Cũng may, hình ảnh bị đánh Censored, sự uy nghiêm trong đó đã bị hạ thấp rất nhiều.

Dù là như vậy, Tiểu Thải trên tay Tống Thư Hàng cũng run chân, bị uy áp mạnh mẽ kia làm cho chết ngất. Cảnh giới của Tiểu Thải quá thấp, điểm ý chí quá ít.

…

Thân là chúa tể Cửu U, quả cầu kim loại thể lỏng bị hạn chế, không thể bước vào hiện thế. Cho dù nó sử dụng rất nhiều cách nhập cư trái phép tới hiện thế thì cũng sẽ bị xóa sổ.

Chúa tể Cửu U không thể tiến vào hiện thế, nhưng tà ma bình thường trong Cửu U lại không như vậy. Cho nên chúa tể Cửu U có thể thông qua những tà ma bình thường ấy sinh ra quan hệ gián tiếp với hiện thế.

Giống như bây giờ, gốc cây quái thụ đó là một tà ma thất phẩm.

Nó có tác dụng trung chuyển.

Nó kết nối với kim loại Đạo Kiếp Hắc Kim, sau đó lại gửi hình ảnh cho quả cầu kim loại thể lỏng đang ở Cửu U.

Nói cách khác, hình ảnh đám người Tống Thư Hàng đang thấy kì thực giống như đang xem video vậy.

…

…

Bạch Tôn Giả biến thành bộ dáng Thánh Nhân rồi ngồi xuống. Trên người Bạch Tôn Giả có một loại khí chất tông sư tỏa ra, giống hệt Thánh Nhân Nho gia trong trí nhớ Tống Thư Hàng.

Đôi mắt kim loại mở ra, nhìn chằm chằm Thánh Nhân Nho gia do Bạch Tôn Giả biến thành. Ngay sau đó, đôi mắt của nó trừng lớn như cũng muốn rớt tròng ra ngoài.

Một thanh âm mang hơi hướm kim loại vang ra:

“Thánh Nhân Nho gia!”

Thánh Nhân Nho gia do Bạch Tôn Giả biến thành mỉm cười.

Thanh âm kia lạnh lùng nói:

“Không đúng! Ngươi đã chết lâu lắm rồi, ngươi không thể nào còn sống được! Rốt cuộc ngươi là ai hả?”

Khi nói chuyện, không gian đều cuộn trào sóng gió. Giống như có một lực lượng muốn vượt qua hạn chế không gian, tấn công Thánh Nhân Nho gia trước mắt.

Thánh Nhân Nho gia do Bạch Tôn Giả biến thành giơ tay phải ra, ngón tay hiện tư thế niêm hoa.

Bùm!

Trong hư không truyền đến một loạt tiếng nổ mạnh. Không gian vốn không ngừng chấn động lập tức ổn định lại.

Đôi mắt kim loại trầm giọng nói:

“Bí pháp Không Gian Áp Súc Bạo Tạc!”

Đây là bí pháp độc môn của Thánh Nhân Nho gia, đã từng khiến nó ăn đủ đau khổ. Bí pháp chuyên môn khắc chế năng lực không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Năm đó nếu có Kiếp Tiên cửu phẩm muốn dùng lực lượng không gian tiếp cận, Thánh Nhân chỉ cần quăng một chiêu xuống thì Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường sẽ hưởng thụ một vụ nổ không gian hoành tráng, dù không chết thì cũng phải trọng thương.

“Quả nhiên là ngươi... Không ngờ ngươi lại có bí pháp để sống lại. Năm đó ngươi đã lừa ta!”

Đôi mắt kim loại quay cuồng. Ngay sau đó, đôi mắt kia thu nhỏ lại, hóa thành một quả cầu kim loại thể lỏng to uỳnh:

“Nhưng dám xuất hiện trước mắt ta như thế thì ngươi chắc chắn phải chết! Ngươi sẽ bị Thiên Đạo tiêu diệt!”

Thánh Nhân Nho gia do Bạch Tôn Giả biến thành khẽ lắc đầu, chỉ lên không trung:

“Vị hiện tại kia giết không được ta.”

“...”

Quả cầu kim loại lại nói:

“Trạng thái bây giờ của hắn đã tệ tới mức đó ư? Chết tiệt…”

Thánh Nhân Nho gia do Bạch Tôn Giả biến thành thản nhiên nói:

“Ha ha, đợi hắn chết thì ngươi cũng sẽ chết thôi!”

Quả cầu kim loại lạnh lùng đáp lại:

“Ngươi đáng chết!”

Nhưng nó bỗng khựng lạirồi nói:

“Không đúng! Ngươi không phải Thánh Nhân Nho gia, đồ giả thần giả quỷ!”

Bạch Tôn Giả thấy mình bị vạch trần thì lập tức tách rời bản kim loại kia ra lại. Hình ảnh quả cầu kim loại thể lỏng kia lập tức biến mất.

Sau đó Bạch Tôn Giả quay về bộ dáng vốn có, giơ tay lau mồ hôi nơi thái dương đi.

…

Tống Thư Hàng và Diệp Tư đi tới bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Diệp Tư hỏi:

“Bạch tiền bối, ban nãy ngài biến thành bộ dáng Thánh Nhân Nho gia là muốn thăm dò cái gì thế?”

Bạch Tôn Giả đáp:

“Ta muốn xác nhận một suy đoán… Nơi này không tiện nói chuyện. Thư Hàng, đến thế giới hạch tâm của ngươi đi!”

Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm ra, kéo Bạch Tôn Giả vào trong. Tước yêu Tiểu Thải còn đang hôn mê, Tống Thư Hàng đặt cô qua một bên để cô nghỉ ngơi trước.

Bạch Tôn Giả bắt đầu nói:

“Trước kia ta từng đoán Thiên Đạo và chúa tể Cửu U có mối liên hệ nhất định. Trong truyền thừa ta đạt được cũng từng có ghi lại chuyện này. Nhưng phần này trong truyền thừa không được đầy đủ, ta cũng chưa hiểu rõ lắm.”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Thiên Đạo thứ ba là Thiên Đạo rồng đốm cùng với rồng đốm 2 ở thế giới Cửu U mà mình từng gặp trong lúc nhập mộng.

Bạch Tôn Giả nói tiếp:

“Rất có thể sau khi Kiếp Tiên cửu phẩm kế thừa thiên mệnh, chấp chưởng Thiên Đạo thì sẽ một phân thành hai. Sau đó, một bên nắm giữ Thiên Đạo, một bên nắm giữ thế giới Cửu U. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta. Hơn nữa, Thiên Đạo đương nhiệm sắp sửa có chuyện rồi. Mấy nghìn năm hoặc mấy vạn năm tiếp theo, nói không chừng sẽ có một Thiên Đạo mới lên thay.”

Tống Thư Hàng hỏi ngay:

“Bạch tiền bối ngài muốn trở thành Thiên Đạo sao?”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Ừ, nói thế nào nhỉ, ta nghĩ có lẽ trở thành Thiên Đạo là một chuyện rất thú vị. Nếu ta thật sự có cơ hội trở thành Thiên Đạo thì liệu thế giới Cửu U có thể xuất hiện một ta khác hay không? Đến khi ấy, một ta khác sẽ làm thế nào đây? Nghĩ thôi cũng thấy vui rồi. Đương nhiên, ta cũng chỉ nghĩ vậy thôi. Thiên Đạo không phải ta muốn làm làm được ngay. Bây giờ cấp bậc của ta mới chỉ là Tôn Giả, cách Kiếp Tiên cửu phẩm còn xa lắm.”

Tống Thư Hàng: “...”

Trong Cửu U xuất hiện thêm một Bạch Tôn Giả… Bạch tiền bối ư?

Chương 909: Thư Hàng, Tối Mơ Đẹp x3!

Bạch tiền bối trả mười miếng Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị cho Tống Thư Hàng, cũng dặn Tống Thư Hàng không được để chung mười miếng đó một chỗ, phải tách ra cất giữ.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Thư Hàng, chừng nào thì ngươi khai giảng thế?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Khu đại học Giang Nam khai giảng vào ngày 6. Nhưng ngày khai giảng đầu tiên cũng chỉ là đến báo danh thôi. Sau khi gặp mặt thì lại giải tán. Ngày 7,8 là cuối tuần nên được nghỉ, ngày 9 mới chính thức khai giảng.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Vậy có nghĩa mấy ngày nay ngươi đều rảnh đúng không? Thế sáng mai chúng ta hẹn vài ngươi đi thám hiểm di tích của Trường Sinh Giả đi. Lệ Chi Tiên Tử đã chủ động báo danh. Bắc Hà Tán Nhân cũng muốn đi một chuyến. Hắn mới vừa tấn chức Chân Quân lục phẩm, muốn đi nghe Trường Sinh Giả giảng giải trường sinh đạo.”

Tống Thư Hàng cũng muốn đến di tích Trường Sinh Giả một chuyến từ lâu rồi. Hắn cần nhìn mặt trực tiếp vị Trình Lâm Tiên Tử kia một chút, xem đối phương rốt cuộc có bộ dạng thế nào. Sau đó mới xác định quan hệ giữa Diệp Tư và Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Được, ngày mai chúng ta lập tức xuất phát.”

“Ừ, vậy ta báo cho Bắc Hà Tán Nhân, bảo hắn sắp xếp chỗ nghỉ ngơi qua đêm của chúng ta.”

Bạch Tôn Giả xoa cằm, đột nhiên nói đầy thâm ý:

“Mơ đẹp nhé, Thư Hàng.”

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng còn chưa nghe ra ẩn ý trong lời nói của Bạch

Tôn Giả.

Sau khi đến nơi Bắc Hà Tán Nhân sắp xếp cho các đạo hữu, phòng Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả gần sát nhau. Khi Bạch Tôn Giả vào cửa thì đột nhiên nói:

"Đúng rồi, suýt thì quên, tặng cho ngươi một món quà này."

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại:

"Tặng ta á?"

Tại sao tự nhiên Bạch tiền bối lại muốn tặng lễ vật cho mình nhỉ?

Bạch Tôn Giả kéo tay áo lên, lộ ra một chiếc vòng tay tinh xảo trên cổ tay, sau đó tháo nó ra đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngu ngơ nhận lấy vòng tay rồi đeo vào. Lúc đeo lên, Tống Thư Hàng đột nhiên giật mình:

"Trang bị không gian ư?"

Bạch Tôn Giả giải thích:

"Ừ, pháp khí càn khôn Châu Trung Nhật Nguyệt. Không gian trong đó cỡ chừng một trăm mét khối. Món pháp khí này là phần thưởng cho hành trình Thiên Giới Dao Trì của ngươi. Đúng lúc có thể tách mười miếng Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị kia ra cất vào trong túi thu nhỏ một tấc và Châu Trung Nhật Nguyệt."

Vì luyện chế món pháp khí không gian này mà Bạch Tôn Giả tốn tận mấy ngày. Mấy hôm trước Bạch Tôn Giả mở lò luyện bảo chính là vì luyện pháp khí này đây.

Tài liệu chủ yếu là mảnh vỡ không gian Kim Liên lấy được từ Bạch Vân thư viện của Nho gia.

Tống Thư Hàng tò mò:

"Ơ? Thưởng cho chuyến Thiên Giới Dao Trì, không phải trừ nợ sao?"

Bạch Tôn Giả nói:

"Thư Hàng ngươi thật không có tề bào hài hước gì cả. Mượn tiền là mượn tiền, thưởng là thưởng, đây là hai chuyện khác nhau mà."

Tống Thư Hàng: "..."

Chẳng lẽ hắn thật sự thiếu tế bào hài hước ư? Không chỉ Bạch

Tôn Giả nói thế, mà Bạch tiền bối Two ở thế giới Cửu U cũng nói hắn như thế.

“Vậy đi, hẹn gặp lại. Mau đi ngủ rồi mơ đẹp đi.”

Bạch Tôn Giả nói xong thì phất tay, đẩy cửa đi vào.

Lúc đẩy cửa, Bạch Tôn Giả đột nhiên thất thần một chốc, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất thú vị, khóe miệng Bạch Tôn Giả cong lên, lộ ra một nụ cười rất quyến rũ.

Bạch Tôn Giả cứ mỉm cười như thế, cơ thể đột nhiên khẽ nghiêng, ngã nhào xuống đất.

Tống Thư Hàng đứng cạnh trợn mắt nhìn. Tèo rồi, là ngã lún đất!

Tuyệt kĩ độc môn của Bạch Tôn Giả, vốn đã lâu lắm rồi chưa từng xuất hiện nên Tống Thư Hàng suýt thì quên mất. Không ngờ lại xuất hiện vào lúc này.

Tống Thư Hàng dùng tốc độ cực hạn củamình, muốn giơ tay đỡ Bạch Tôn Giả. Nhưng tốc độ ngã của Bạch Tôn Giả còn nhanh hơn tốc độ đỡ của Tống Thư Hàng nên hắn chỉ có thể trợn mắt nhìn Bạch Tôn Giả lướt qua tay mình….

Chết rồi!

Chỗ nghỉ mà Bắc Hà Tán Nhân chuẩn bị sắp tèo rồi! Không chỉ có thế, tất cả đạo hữu trong “Nhóm Cửu Châu số 1” nghỉ ngơi ở đây đêm nay cũng tèo luôn!

Mà người ở ngay trung tâm vụ ngã lún đất như Tống Thư Hàng lại càng thảm hơn!

Đang lúc Tống Thư Hàng thấy tuyệt vọng, bên hông Bạch tiền bối bỗng có một loạt nhánh cây nhanh chóng vươn rachống trên mặt đất.

Là nhánh cây của liễu thụ yêu Khinh Vũ, cô đã phóng nhánh cây ra vào thời khắc mấu chốt nhất, đỡ được cơ thể đang ngã xuống của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả được một đám nhánh cây chống đỡ, tạo thành một góc 45 độ với mặt đất.

Tống Thư Hàng thót tim, mồ hôi lạnh tuôn ướt người.

May mà có liễu thụ yêu Khinh Vũ, nếu không tất cả tiền bối trong “Nhóm Cửu Châu số 1” ở đây hôm nay đều toi mất.

Sau một lúc lâu, Bạch Tôn Giả rốt cục cũng khôi phục lại, bèn hỏi ngay:

“Ơ? Sao thế này?”

Nhưng mới hỏi xong, Bạch Tôn Giả lập tức hiểu được vấn đề:

“À, ta lại ngã trong lúc thất thần à?”

Tống Thư Hàng lau mồ hôi lạnh trên thái dươngrồi nói:

“Đúng vậy, Bạch tiền bối. Tiền bối đi đường nhớ chú ý an toàn nhé.”

Bạch Tôn Giả cười ha harồi nói:

“Yên tâm đi, cho dù có thất thần thì ta cũng rất an toàn.”

Tống Thư Hàng: “...”

Ta nói chú ý an toàn là chỉ an toàn sinh mệnh cho những người qua đường vô tội như bọn ta ấy!

“Được rồi, ta hiểu mà. Ta sẽ cẩn thận một chút!”

Bạch Tôn Giả nghiêm túc trả lời.

Những lời này cứ như kiểu thuận miệng nói ra vậy.

Bạch Tôn Giả đứng dậy, liễu thụ yêu Khinh Vũ lập tức cẩn thận thu nhánh cây của mình về. Sau đó Bạch Tôn Giả phất tay với Tống Thư Hàng rồi nói:

“Hẹn gặp lại, ngủ ngon nhé.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ngủ ngon.”

Bạch Tôn Giả lại bổ sung:

“Mơ đẹp nhé!”

Tống Thư Hàng gật đầu.

……………………………

Một đêm này, Tống Thư Hàng nằm ở trên giường trằn trọc không thể ngủ. Hôm nay hắn vốn rất mỏi mệt nhưng lại không ngủ được.

Tống Thư Hàng lẩm bẩm:

“Ta cứ cảm giác như có chuyện gì ấy.”

Thanh âm Diệp Tư truyền tới:

“Đừng sợ, có ta canh cho ngươi. Cho dù xảy ra chuyện gì ta cũng có thể đánh thức ngươi dậy ngay lập tức.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Cũng không biết có phải do lời an ủi của Diệp Tư có hiệu quả hay không,mà Tống Thư Hàng cũng nhanh chóng thiếp đi.

Đợi Tống Thư Hàng ngủ say, Diệp Tư chui ra khỏi người hắn, ngồi bên cạnh một lúc. Sau đó cô mở túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng, lấy một đống sách ra.

Có lịch sử, có khoa học kỹ thuật, có tự nhiên, có khảo cổ, có toán học, có thơ từ… Nói chung là loại nào cũng có.

Những sách này là chiến lợi phẩm của cô và Đông Phương Lục Tiên Tử khi đi dạo phố, tạm thời đều gửi ở trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng.

Thừa dịp Tống Thư Hàng ngủ say, Diệp Tư làm một phép thuật, trong đôi mắt cô bắn ra hai đạo kim quang sáng ngời, chiếu rọi trên bộ sách.

Sau đó, Diệp Tư sung sướng xem trọn quyển sách dày cộp. Pháp thuật ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt này do chính Diệp Tư sáng tạo. Trước kia, lúc ở Bích Thủy Các cô vẫn hay chui trong chăn đọc sách như thế.

Xem một lúc, đột nhiên Diệp Tư cũng cảm thấy cơn buồn ngủ kéo tới. Vì thế, Diệp Tư tay cầm sách, nằm bên cạnh Tống Thư Hàng ngủ mất.

…

Tống Thư Hàng nằm mơ.

Không biết có phải do Bạch Tôn Giả chúc hắn mơ đẹp ba lần hay không mà Tống Thư Hàng mơ thấy khủng cảnh rất xinh đẹp.

Đầu tiên là mặt biển rộng vô biên vô tận, sau đó Tống Thư Hàng dẫm trên Lưu Tinh kiếm, ngự kiếm phi hành.

Đúng là ngày nghĩ gì, đêm mơ đó mà.

Lúc sáng, Tống Thư Hàng còn thầm mong mình mau lên tới cảnh giới tiên thiên tứ phẩm để có thể ngự kiếm phi hành. Tuy Tống Thư Hàng hẳn là phải ngự đao phi hành, thậm chí có thể sẽ tu luyện Khiên Đao thuật, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn ảo tưởng cảnh mình ngự kiếm phi hành.

Bản thân mình khi ngự kiếm phi hành ngầu quá đi.

Ngự kiếm trên không, cưỡi gió vượt sóng trên mặt biển. Khi thì xông thẳng mây xanh, lúc lại lượn xuống mặt biển, đạp phi kiếm như đang lướt ván trượt. Có khi phi hành tầng thấp, nhảy vào trong sóng biển.

Tống Thư Hàng phát ra tiếng cười vui vẻ:

“Ha ha ha… Cưỡi kiếm nhấp rượu hóng gió thu… Nửa câu sau là gì nhỉ?”

Thôi kệ đi. Dù sao cảm giác ngự kiếm phi hành này sướng quá. Mộng đẹp như thế khiến hắn thật sự không muốn tỉnh lại chút nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao khi mình ngự kiếm phi hành, kiếm mình đạp lại là Lưu Tinh kiếm nhỉ? Đây là phi kiếm bản mệnh của Bạch Tôn Giả mà.

A, đúng rồi... Đây là mơ mà. Mọi chuyện trong này đều hợp lý cả thôi.

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng đạp Lưu Tinh kiếm , bay rồi lại bay, sướng khỏi nói luôn.

Lưu Tinh kiếm bay theo ý niệm của Tống Thư Hàng, muốn bay đi đâu lập tức bay đến đó, muốn cao muốn thấp kiểu gì cũng được.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng ngự kiếm bay đến một hòn đảo nhỏ xinh đẹp trên không.

Đó là một hòn đảo còn đẹp hơn cả thế ngoại đào nguyên. Chung quanh đảo được sương mù bao phủ. Tống Thư Hàng thầm tò mò nên lập tức ngự kiếm đáp xuống.

Sau khi đáp xuống đảo nhỏ, Tống Thư Hàng phát hiện nơi này có chủ. Trên đảo có rất nhiều đình đài lầu các với phong cách cổ xưa, cũng có rất nhiều kiến trúc hiện đại.

Sau khi dừng lại thì Lưu Tinh kiếm lập tức vèo một phát giắt lên lưng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi:

“Xin chào, có ai không?”

Ngay lúc Tống Thư Hàng vừa dứt lời, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một trận khói nhẹ. Sau đó thân hình Linh Điệp Tôn

Giả lập tức xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Linh Điệp Tôn Giả cười nói:

“Xin chào Thư Hàng tiểu hữu.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Xin chào Linh Điệp tiền bối. Đây là Linh Điệp đảo của ngài ư?”

Linh Điệp Tôn Giả lắc đầu nói:

“Nơi nào là một đảo núi lửa, không phải đảo Linh Điệp của lão phu. Thư Hàng tiểu hữu, mời đi bên này.”

Vì thế, Tống Thư Hàng đần mặt đi theo Linh Điệp Tôn Giả. Không biết Tôn Giả muốn đưa hắn đi đâu nữa? Định đi gặp Vũ Nhu Tử ư?

Lại nói, gần đây Vũ Nhu Tử đang chuẩn bị độ kiếp, cũng không biết bây giờ cô ấy đã độ kiếp thành công hay chưa.

Cứ đi như vậy, bất chợt cơ thể Tống Thư Hàng bỗng nhẹ bẫng, toàn thân đều bị sương mù bao phủ. Sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác mình đang bay lên như cưỡi mây đạp gió vậy.

Cũng không biết bay bao lâu, khi Tống Thư Hàng thấy sương mù trước mặt tan mất thì hắn đã xuất hiện trong một phòng thay đồ.

Thân hình Linh Điệp Tôn Giả biến mất. Xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng chính là một người quen khác, đạo diễn Jacob.

Tống Thư Hàng chào:

“A? Xin chào ngài Jacob.”

Jacob khẽ gật đầu, sau đó vỗ tay một cái. Vài nhân viên trang điểm lập tức chạy tới, Tống Thư Hàng thoáng thấy trong tay họ cầm theo rất nhiều quần áo nữ.

Chương 910: Cắt? Tại Sao Lại Cắt Chứ? Ta Không Phục!

Tại sao lại là đồ nữ chứ?

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt xuất hiện dự cảm chẳng lành.

Lúc này, Jacob đạo diễn cũng gật đầu ra chiều lòng, giơ tay chỉ vào Tống Thư Hàng rồi nói:

"Đưa quần áo cho Tống tiên sinh thay thử xem. Chọn một bộ đẹp nhất. Chú ý, phải chọn bộ có thể chạy nhảy được ấy."

Vì thế, mấy nhân viên kia lập tức lôi Tống Thư Hàng đi tới một gian phòng hóa trang khác. Tống Thư Hàng mở to mắt, sau đó liều mạng giãy hét toáng lên:

"Thay cho tôi á? Đồ nữ này ư? Không được, tôi không muốn mặc đồ nữ đâu, buông tôi ra!"

Nhưng mà cũng không biết có phải vì đang mơ không, mà với lực lượng tam phẩm của Tống Thư Hàng lại không chống cự được mấy người này.

Loại chuyện này cũng bình thường khi đang ở trong mơ. Mỗi lần mọi người thấy ác mộng, đặc biệt khi mơ thấy bản thân bị người khác đuổi giết thì sẽ chạy mãi, chạy đến kiệt sức rồi bị kẻ thù tóm được.

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng trong giấc mơ bị kéo mạnh vào phòng hóa trang, ấn ngồi trên ghế bắt đầu quá trình trang điểm, thay đồ.

Đánh phấn, gắn mi, vẽ lông mày…

Tống Thư Hàng nhìn hình ảnh trong gương càng ngày càng không giống chính mình, trong lòng không hiểu sao lại khẽ cảm thán… Trang điểm đúng là thần kỳ.

Tống Thư Hàng lại nghĩ tới Đồng Quái tiền bối.

Không biết mỗi lần Đồng Quái tiền bối dịch dung, nhìn thấy mặt mình biến thành một khuôn mặt khác thì trong lòng sẽ có suy nghĩ gì đây?

Nói lại thì tại sao lại mơ thấy cảnh mình bị bắt mặc đồ nữ chứ?

Chẳng lẽ từ sâu trong lòng mình thật sự rất muốn mặc đồ nữ cho nên mới mơ thế ư? Đáng sợ, thật là đáng sợ.

Tống Thư Hàng đột nhiên lắc đầu nguầy nguậy. Không đúng, mình sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện mặc đồ nữ mới phải!

Hơn nữa chuyện mình gặp từ lúc mơ tới giờ… Đầu tiên là gặp được Linh Điệp Tôn Giả, lại gặp đạo diễn Jacob, tiếp đó là nhân viên trang điểm mang quần áo nữ tới.

Chính là cái này!

Sao mình lại mơ một nội dung dở hơi như thế? Hóa ra là do Linh Điệp Tôn Giả!

Không được, cho dù trong mơ thì mình cũng không muốn trở thành một Tống Thư Hàng mặc đồ nữ đâu! Mình phải thoát khỏi căn phòng này!

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng lại bắt đầu giãy dụa.

Nhưng mà…Tống Thư Hàng trong mơ đột nhiên mềm nhũn người, cơ thể ngã phịch ra trên ghế.

Các nhân viên mỉm cười rồi trang điểm cho hắn.

Đáng sợ quá, đây cũng không phải là mộng đẹp mà là ác mộng thì có a a a !

Tỉnh lại mau, mau tỉnh lại đi!

Tống Thư Hàng cảm giác được cơ thể suy yếu vô lực, mí mắt cũng càng ngày càng nặng. Lòng Tống Thư Hàng thầm hô:

“Diệp Tư, Diệp Tư, mau gọi ta tỉnh dậy!”

Nhưng mà Diệp Tư cũng không hề đáp lại Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ vì đang nằm mơ nên kết nối tâm linh giữa hắn và Diệp Tư cũng mất hiệu quả ư?

“Hết cách rồi, chỉ có thể điều chỉnh hô hấp thôi.”

Tống Thư Hàng bắt đầu tăng nhanh tần suất hô hấp của mình. Đây là cách hắn nghĩ ra mỗi khi mơ ác mộng.

Chỉ cần tăng nhanh tần suất hô hấp, thở gấp thật nhiều thì tiếp đó hắn sẽ tự động tỉnh dậy.

Cách này rất linh nghiệm đối với cá nhân Tống Thư Hàng.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, hô hấp của hắn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dồn dập.

Hít sâu, hít sâu!

Rốt cuộc...

Đôi mắt Tống Thư Hàng sáng lên, hắn rời khỏi được căn phòng đó.

Đã tỉnh rồi ư?

Thật tốt quá, rốt cuộc cũng tỉnh khỏi ác mộng giả gái kia rồi!

Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn xung quanh.

Không đúng… Dường như còn chưa hết mơ!

Mặc dù Tống Thư Hàng đã thoát khỏi được căn phòng kia, nhưng bây giờ hắn lại xuất hiện ở miệng của một ngọn núi lửa. Bên dưới là nham thạch nóng cháy đang sôi sùng sục.

Hình ảnh chân thật như thế khiến Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi liệu có thật là mình đang nằm mơ hay không?

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện bản thân cũng không hề thấy nóng, mà có cảm giác mát lạnh vô cùng dễ chịu.

Quả nhiên là do đang nằm mơ ư?

Tống Thư Hàng khẽ nói;

“Đúng là một giấc mơ phiền phức!”

Cách thở gấp kia mà không thể khiến mình tỉnh khỏi ác mộng, chỉ có cảnh trong mơ là thay đổi thôi.

Kế tiếp sẽ mơ thấy gì tiếp đây?

…

Vào lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì cơ thể hắn đột nhiên không tự chủ được mà bắt đầu hành động! Cơ thể hắn mất khống chế, chạy ngay trên miệng núi lửa!

“Mình có dự cảm chẳng lành!”

Khi hắn đang chạy thì giữa hai chân có cảm giác lạnh lẽo.

Tống Thư Hàng chợt cúi đầu nhìn… Sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện mình đang mặc váy chạy như điên!

Đau tim quá, sao vẫn là nội dung mặc váy thế này?

Nếu nội dung giấc mơ đã thay đổi, chẳng lẽ không thể đổi chuyện mặc đồ nữ luôn hay sao?

Vào lúc Tống Thư Hàng sỉ vả thì bên trái của hắn đột nhiên xuất hiện một ‘gợi ý hệ thống”. Chữ viết mạ vàng màu đen rất bắt mắt:

“Lời thoại: Tử Lãng, Tử Lãng, chàng ở đâu? Mau trả lời thiếp đi! PS: Hãy đọc câu thoại này với cảm xúc lo lắng thâm tình.”

Tống Thư Hàng cứng họng…

Đây là cái quỷ gì thế? Nội dung mộng cảnh lại biến thành trò chơi sao?

Hơn nữa, cái tên Tử Lãng này có độc!!

Khi nghe cái tên ấy, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới Tam Lãng tiền bối trong “Nhóm Cửu Châu số 1” ngay lập tức.

Gọi tên Tử Lãng với giọng lo lắng hết sức thâm tình gì chứ, miễn đi nhé! Cho nên, Tống Thư Hàng dứt khoát cự tuyệt yêu cầu gợi ý này của hệ thống, không thèm nhìn nó nữa.

Đúng lúc này, dòng chữ hiện ra lại thay đổi.

“Thời gian bắt đầu đếm ngược! Xin hãy đọc câu thoại: Tử Lãng, Tử Lãng, chàng ở đâu? Mau trả lời thiếp! Bằng cảm xúc lo lắng thâm tình trong hai mươi giây, nếu không sẽ có cưỡng chế trừng phạt!”

Sau khi gợi ý của hệ thống thay đổi, phía góc phải tầm mắt Tống Thư Hàng xuất hiện một màn hình đồng hồ bấm giây đang đếm lùi từ 20.

20, 19, 18, … 15, 14, …11….

Con số đếm ngược đang nhanh chóng giảm xuống.

Trừng phạt á? Ta sợ chắc?

Lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, cơ thể hắn đột nhiên lại phóng thẳng về phía nham thạch nóng chảy đang sôi sùng sục chỗ miệng núi lửa kia! Tốc độ vô cùng nhanh, hơn nữa còn không hề có công năng phanh lại!

Tống Thư Hàng đoán sau mười giây, cơ thể hắn sẽ tung người nhảy vào trong nham thạch đỏ bừng ấy với tư thế vô cùng ngầu lòi.

Không chỉ có thế, cảm giác lạnh lẽo trên người Tống Thư Hàng cũng đột nhiên biến mất, thay vào đó là cảm giác nóng cháy vô cùng khó chịu!

Chỉ mới tới gần nham thạch nóng chảy thôi thì đã nóng như vậy rồi, nếu rơi vào trong đó chẳng phải sẽ là một cảm giác vô cùng khó chịu sao??

Đây là trừng phạt à?

Giấc mộng này rốt cục là thứ quỷ gì đây! Từ đóng phim biến thành chơi game, còn kèm nhiệm vụ cưỡng chế nữa.

Mắt thấy thời gian đếm ngược đã xuống thành số 9, Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một chút, sau đó quyết định sẽ đọc thử xem sao.

Không phải Tống Thư Hàng sợ trừng phạt, dù sao đây cũng chỉ là mơ, cho dù có rơi xuống đó cũng không sao cả. Tống Thư Hàng chỉ muốn xem thử, nếu hắn đọc lời thoại kia thì giấc mơ này sẽ thế nào thôi.

Dù sao thì đọc thử cũng không chết ai. Hơn nữa, Tử Lãng cũng không phải Tam Lãng tiền bối! Chỉ cần trong lòng hắn phân chia rõ hai bên là xong ngay.

Đồng thời, Tống Thư Hàng càng lúc càng thấy giấc mơ này rất lạ.

…

“Tử Lãng, Tử Lãng, chàng ở đâu? Mau trả lời thiếp đi!”

Tống Thư Hàng thì thầm theo lời thoại.

Sau khi Tống Thư Hàng vừa đọc xong, tầm mắt của hắn đột nhiên trở nên sáng ngời. Sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy có một bóng người đang đau khổ giãy dụa trong dung nham nóng chảy.

Sau khi Tống Thư Hàng đọc câu thoại xong, bóng người kia chợt ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt này rất quen!

Đậu xanh, đúng là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối!

Sợ cái gì thì cái đó tới! Tử Lãng thật sự biến thành Tam Lãng tiền bối! Cái giấc mơ khỉ gió gì đây!

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối hô lớn:

“Mau cứu ta lên!”

Tống Thư Hàng đáp theo bản năng:

“Ngươi tự trèo lên đi!”

Cuồng Đao Tam Lãng vội nói:

“Ta không tự lên được! Ta cần sự giúp đỡ của ngươi, ngươi hãy giúp ta đi!”

Tống Thư Hàng:….

Một cao thủ Linh Hoàng ngũ phẩm như ngài, bay vèo ra khỏi dung nham là được mà? Còn cần ta giúp cái gì chứ?

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên trước mắt Tống Thư Hàng lại xuất hiện gợi ý mới:

“Hãy tìm quanh miệng núi lửa. Gần đây có một cơ quan, trong đó cất giấu bí mật để chạy trốn, có thể cứu Tử Lãng ra khỏi núi lửa. Ghí chú: Sau sáu mươi giây, núi lửa sẽ phun trào, hãy tranh thủ thời gian!”

Tầm mắt bên phải Tống Thư Hàng lại xuất hiện cái đồng hồ bấm giây đếm ngược kia.

Tống Thư Hàng câm nín.

Đồng thời, cơ thể Tống Thư Hàng lại khôi phục tự do. Hắn thở dài, bắt đầu tìm kiếm xung quanh miệng núi lửa.

Miệng núi lửa lớn như vậy, hắn làm sao tìm được cơ quan chứ? Hơn nữa cơ quan trông thế nào mới được? Không thể gợi ý một chút à?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mắt thấy thời gian sáu mươi giây đã qua hơn phân nửa, Cuồng Đao Tam Lãng đang lăn lộn trong dung nham bên dưới dường như cũng nóng nảy nên hét lớn:

“Bằng hữu, ngươi nhìn về phía sáu giờ ấy. Nơi đó có một bậc thang, ngươi bước lên bậc thứ ba, mở một cái hộp ra, trong đó có một trang bị. Ngươi ném trang bị đó cho ta là ta có thể rời khỏi nơi này! Thời gian không còn nhiều nữa, mau lên đi!”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ: Thì ra là có gợi ý!

Sau đó Tống Thư Hàng đứng dậy, đi về hướng sáu giờ. Nhưng Tống Thư Hàng mới đi vài bước bỗng nghe loáng thoáng tiếng tách tách. Sau đó trước mắt Tống Thư Hàng lại có sương mù ùa ra bủa vây lấy hắn.

Tống Thư Hàng còn nghe thấy tiếng rống giận dữ của Cuồng Đao Tam Lãng:

“Tại sao lại cắt chứ? Tại sao? Cho ta một lý do đi! Ta chỉ là kềm lòng không được nên mới nhắc thôi chứ không hề phạm quy! Con mẹ nó, ta nóng quá, sắp chết rồi đây này!”

Lúc này, sương mù vây quanh lấy Tống Thư Hàng để hắn trải nghiệm cảm giác đạp mẫy cưỡi gió thêm lần nữa. Khi sương mù tan đi, Tống Thư Hàng phát hiện mình lại quay về khoảng không trên mặt biển.

Vẫn là mặt biển này, vẫn là không trung kia, dưới chân Thư Hàng cũng là Lưu Tinh kiếm !

Tống Thư Hàng lại đạp lên Lưu Tinh kiếm , ngự kiếm phi hành!

Qùy trước giấc mơ quỷ quái này luôn!

Chương 911: Cách Mở Ngự Kiếm Phi Hành Này Không Đúng!!!

Hôm sau khi mặt trời nhô cao.

Vì phòng của Tống Thư Hàng là hướng đông, sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu thẳng vào mắt hắn. Tống Thư Hàng muốn ngủ thêm một lát nhưng bị ánh nắng chiếu một hồi thì chợt bừng tỉnh, bi kịch là hôm qua đi ngủ quên kéo màn.

Sau khi tỉnh lại, Tống Thư Hàng giơ tay che ánh nắng rồi lẩm bẩm:

"Mệt mỏi quá."

Giấc mơ đêm qua là sao nhỉ? Uổng công vật vã, làm hắn mệt mỏi cả thân lẫn tâm.

À mà Diệp Tư đâu? Hôm qua Tống Thư Hàng ở trong mơ kêu Diệp Tư mấy lần, hy vọng có thể nhờ vào sức mạnh của cô đánh thức hắn khỏi ác mộng, ai dè Diệp Tư không phản ứng lại chút nào.

Tống Thư Hàng ngồi dậy, sau đó thấy... Diệp Tư nằm sấp bên cạnh hắn ngủ thật ngon. Bên cạnh cô chất đống sách dày, không biết đã ngủ bao lâu rồi.

Tống Thư Hàng:

"...".

Hình như cảm ứng được động tác của Tống Thư Hàng, Diệp Tư mơ màng mở mắt ra:

"A, trời sáng rồi hả. Chào buổi sáng nha Thư Hàng."

Tống Thư Hàng đáp lại:

"Chào buổi sáng."

Cốc cốc cốc!

Bên ngoài vang tiếng đập cửa, rồi giọng Bạch Tôn Giả vọng vào:

“Thư Hàng, dậy chưa?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Dậy rồi, mở cửa ngay đây ạ!”

Bạch Tôn Giả nói:

“Dậy rồi thì đi lầu hai ăn bữa sáng, chúng ta chờ trên lầu hai.”

Tống Thư Hàng nói:

“Biết rồi, ta đến ngay đây!”

…

Bữa sáng là đồ chay, toàn rau, không dính chút thịt, vì người nấu là Thông Huyền Đại Sư.

Nghề chính của Thông Huyền Đại Sư là cao tăng, kiêm chức tiên trù. Tuy toàn đồ chay nhưng mùi vị rất ngon.

Bạch Tôn Giả cầm bánh bao chay cắn từng miếng nhỏ, sau đó chợt hỏi:

“Thư Hàng, hôm qua ngủ có ngon không?”

Tống Thư Hàng uống ngụm sữa đậu nành, ngẫm nghĩ rồi đáp:

“Tàm tạm.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Ừ, vậy thì tốt. Ăn sáng xong chúng ta đi động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm đi, không cần gấp nên cứ từ từ cũng được.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Được, còn một thời gian nữa ta mới khai giảng. À Bạch tiền bối, đi động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm xong chúng ta có đi cấm địa kia không?”

Cấm địa mà Tống Thư Hàng nói là chỗ Lý Thiên Tố đạo trưởng phát hiện, có lẽ bên trong có cách chữa hàn bệnh của Lý Âm Trúc.

Tống Thư Hàng muốn đi cấm địa này một chuyến từ lâu, chữa khỏi hàn bệnh cho Lý Âm Trúc càng sớm càng tốt. Nhưng với thực lực của Thư Hàng thì đến cấm địa đó là chịu chết, phải đưaBạch Tôn Giảđi cùng mới được.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Không thành vấn đề, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp thời gian, cũng tới lúc kết thúc nhân quả với Lý đạo trưởng rồi.

Mấy tháng trước Lý Thiên Tố đạo trưởng nghìn dặm xa xôi tặng trang bị, Bạch Tôn Giả lấy phi kiếm và nhẫn đồng cổ của Lý đạo trưởng, kết một đoạn nhân quả với hắn.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng:

“Bạch tiền bối, ta đã mượn du thuyền riêng của Thất Sinh Phù đạo hữu đến rồi, nhưng chúng ta thật sự phải ngồi thuyền lên đường sao?”

Ngồi du thuyền chậm rì, ngự kiếm bay thẳng qua không phải là đơn giản hơn à?

Bạch Tôn Giả lấy ra một xấp giấy A4 rồi nói:

“Bắc Hà đạo hữu sợ tốc độ chậm à? Đừng lo, ta đã chuẩn bị sẵn trọn bộ trận pháp rồi. Lên du thuyền chúng ta dán bộ trận pháp này vào thì tốc độ tuyệt đối không chậm hơn ngự kiếm phi hành đâu.”

Bắc Hà Tán Nhân nghe vậy bèn gật đầu nói:

“Thế thì tốt.”

…

Ăn sáng xong, Bạch Tôn Giả mang theo Tống Thư Hàng, Bắc Hà Tán Nhân, Lệ Chi Tiên Tử, Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư và Giang Tử Yên xuất phát.

Trên đường đi đến du thuyền, Tống Thư Hàng luôn ngáp ngắn ngáp dài, tinh thần ỉu xìu. Lệ Chi Tiên Tử ở bên cạnh cũng mệt mỏi như bị thiếu ngủ.

…

Sau khi lên du thuyền xa hoa.

Tống Thư Hàng, Diệt Phượng Công Tử, Bắc Hà Tán Nhân cùng nhau dán những tờ giấy trận pháp của Bạch tiền bối lên các góc du thuyền.

Sau khi du thuyền rời khỏi bờ biển, xa khỏi tầm mắt mọi người, bọn họ lập tức kích hoạt vô số trận pháp lướt đi như bay.

Gió biển thổi vù vù, đây là mùi của biển!

Tống Thư Hàng dựa vào lan can ngáp ngắn ngáp dài, vẻ mặt mệt mỏi, hóng gió biển làm hắn càng buồn ngủ hơn.

Bạch Tôn Giả hỏi:

“Mệt lắm à Thư Hàng?”

Tống Thư Hàng khẽ thở dài:

“Hôm qua ta mơ một giấc mơ rất lạ, cả thân thể lẫn tinh thần đều mệt lả, cứ rã rời thế nào ấy.”

Bạch Tôn Giả đề nghị:

“Vậy ngươi ngủ một lúc đi, chờ đến di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm thì ta sẽ gọi ngươi dậy. Đường vẫn còn xa, đủ cho ngươi ngủ một giấc đấy.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ sau đó gật đầu, may mà du thuyền xa hoa kia cũng có phòng nghỉ.

Tống Thư Hàng ngáp nói:

“Vậy thì Bạch tiền bối, Bắc Hà tiền bối, Diệt Phượng tiền bối, ta đi nghỉ trước đây.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Đi đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Lúc này Lệ Chi Tiên Tử cũng lên tiếng:

“Vậy ta cũng về nghỉ chút, không biết sao mấy ngày nay trong lòng rất bất an, lâu rồi không được ngủ ngon.”

Lệ Chi Tiên Tử có tu viChân Quân lục phẩm, dù cả năm không nghỉ cũng chẳng thấy khó chịu. Nhưng gần đây trong lòng Lệ Chi Tiên Tử luôn bất an, khiến trạng thái của cô trở nên khá tệ.

…

Tống Thư Hàng tìm một căn phòng rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng lẩm bẩm:

“Quái thế, mình cứ thấy có gì đó là lạ.”

Bấy giờ, Diệp Tư chui ra từ người Tống Thư Hàng rồi hỏi:

“Hôm qua ngươi gặp ác mộng à?”

Tống Thư Hàng nói:

“Nên nói là một giấc mơ khiến người mệt mỏi thì đúng hơn. Diệp Tư, nếu ta lại mơ ác mộng thì cô nhớ đánh thức ta nhé.”

Diệp Tư bảo đảm:

“Không thành vấn đề, cứ để ta lo, ta sẽ luôn canh giữ bên cạnh ngươi.”

Có Diệp Tư bảo đảm, Tống Thư Hàng yên lòng chìm vào giấc ngủ.

Vì rất mệt nên Tống Thư Hàng nhanh chóng thiếp đi, sau đó... hắn lại nằm mơ.

Lần này là biển cả bao la mênh mông, bầu trời xanh biếc. Giống như giấc mơ đêm qua, Tống Thư Hàng vẫn ngự kiếm phi hành, nhưng lần này không phải Lưu Tinh kiếm mà là một Kiếm Hoàn bé tí.

Tống Thư Hàng nhìn Kiếm Hoàn nho nhỏ mà mình đang đạp lên:

“Bà nội nó!”

Thứ này to cỡ móng tay, thế mà Tống Thư Hàng lại đang đạp trên nó để chu du trên trời.

Phong cách này không đúng!

Kiếm Hoàn đương nhiên có thể ngự kiếm phi hành.

Nhưng bình thường tu sĩ dùng Kiếm Hoàn ngự kiếm phi hành thì nó sẽ kéo dài thành tơ kiếm, trên tơ kiếm bao một lớp độn quang. Sau đó tu sĩ đạp trên độn quang tiêu sái bay đi, nói thẳng ra là đạp kiếm quang mà bay mới đúng.

Nhưng Kiếm Hoàn dưới chân Tống Thư Hàng không kéo dài thành kiếm quang mà chỉ là một viên tròn bé tí teodưới chân hắn. Một chân Tống Thư Hàng đạp Kiếm Hoàn bay vèo vèo tới trước, tốc độ còn cực nhanh nữa.

Tống Thư Hàng gần mắc bệnh sợ độ cao nên lẩm bẩm:

“Đừng như vậy chứ! Tốt xấu gì cũng biến ra độn quang cho ta đi! Không có điểm đặt chân làm ta run lắm!”

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì Kiếm Hoàn lập tức biến đổi, nhưng không phải kéo dài thành độn quang mà vèo vèo biến ra thêm mười một Kiếm Hoàn khác, tổng cộng có mười hai cái.

Bên trái sáu Kiếm Hoàn, bên phải sáu cái Kiếm Hoàn nữa, nâng Tống Thư Hàng vững vàng đứng giữa hư không.

Tống Thư Hàng thộn mặt ra.

Nhìn từ xa thì mỗi chân của Tống Thư Hàng đang đạp sáu hạt châu. Hắn bay nhanh trên không trung, tốc độ nhanh đến kinh hồn, sung sướng không sao tả xiết.

Tống Thư Hàng hiểu một điều, mười hai Kiếm Hoàn là pháp khí bản mệnh của Bắc Hà Tán Nhân, Ngân Hà Thập Nhị Kiếm.

Ngân Hà Thập Nhị Kiếm rất oách, khi Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm, mười hai kiếm quang đã hợp thành kiếm trận oách rớt tròng mắt.

Nhưng cách mở Ngân Hà Thập Nhị Kiếm ngự kiếm phi hành không đúng, nó có độc!

Kiếm Hoàn của ngươi khi ngự kiếm phi hành là đạp thẳng trên hạt châu để bay lên sao? Đây là ngự kiếm phi hành hay ngự vòng phi hành đây?

Còn không bằng đổi thành Khiên Đao thuật cho rồi! Kéo đao mà bay còn tốt hơn đạp cái vòng bay.

Sau đó Tống Thư Hàng không cam lòng mà ra lệnh cho Kiếm Hoàn dưới chân mình mấy lần, muốn chúng nó biến thành độn quang nhưng mọi nỗ lực đều thất bại.

Có điều trừ biến thành độn quang ra thì chức năng ngự vòng phi hành của Kiếm Hoàn khá bình thường.

Tống Thư Hàng muốn bay kiểu gì là Kiếm Hoàn sẽ nâng hắn bay kiểu đó. Bay thẳng, bay xéo, bay cong đều được, có bay ngược, bay lên xuống đều ổn, mười hai Kiếm Hoàn dán sát chân Tống Thư Hàng cho hắn chổng ngược bay nhanh tới trước với tốc độ cực nhanh.

Trừ phong cách hơi dị ra thì những cái khác đều không tệ.

Bay rồi lại bay, một lúc sau Tống Thư Hàng bay đến một hòn đảo nhỏ, đó là hòn đảo phủ đầy sương mù hôm qua.

Tống Thư Hàng đáp xuống, mười hai Kiếm Hoàndán lên lưng hắn đánh vèo một tiếng. Làm cái vẹo gì thế?! Phi kiếm dán sau lưng trông đẹp trai chứ mười hai cái vòng dán sau lưng ra cái thể thống gì?

Giấc mơ hôm nay có phong cách rất vặn vẹo.

“Hơn nữa... giấc mơ này tuyệt đối có vấn đề.”

Tống Thư Hàng chợt hiểu hai lần mơ thấy tình tiết như vậy tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, chắc có tiền bối nào động tay chân vào giấc mơ của hắn rồi. Người đáng ngờ nhất là Bạch tiền bối, thứ hai là Bắc Hà Tán Nhân.

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Linh Điệp Tôn Giả lại xuất hiện trước mắt hắn.

Linh Điệp Tôn Giả bình tĩnh nói:

“Chào buổi sáng, Thư Hàng tiểu hữu, mời đi theo ta.”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Chờ chút đã Linh Điệp tiền bối! Hôm nay ta không muốn đi theo tiền bối, ta định đi dạo trên đảo một mình.”

Người tình nghi số ba, chính là Linh Điệp Tôn Giả ở trước mặt.

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười nói:

“Không sao, ngươi cứ đi dạo thoải mái.”

Linh Điệp Tôn Giả nói xong lập tức hóa thành sương mù biến mất, thân thể Tống Thư Hàng thì bị sương mù bao bọc. Tình tiết này chẳng phải giống như ngày hôm qua sao?

Tống Thư Hàng câm nín:

“...”

...

Lúc này ở địa khu Giang Nam xa xôi.

Cao Mỗ Mỗ ngồi trước máy vi tính, đầu dán băng hạ sốt.

Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm:

“Bị cảm rồi, thôi kệ, cũng sắp khai giảng, xin phép nghỉ một ngày không đăng chương đi.”

Cao Mỗ Mỗ vừa dứt lời thì chợt có một luồng sáng Trì Dũ thuật lặng lẽ rơi xuống người hắn. Bệnh cảm bay mất ngay và luôn, rất đỗi thần kỳ.

Cao Mỗ Mỗ đang viết đơn xin phép đần mặt ra.

Chương 912: MỹNhân Rắn Công Đức Gặp Riêng Lệ Chi Tiên Tử

Lúc này, trên kệ sách trong phòng Cao Mỗ Mỗ, Ngư Kiều Kiều to cỡ bàn tay bưng tách trà nóng, chậm rãi uống một hớp.

Ngư Kiều Kiều lẩm bẩm:

“May mắn hôm nay ta chợt nổi hứng đến nhà Cao Mỗ Mỗ, không thì tiểu tử này đã xin phép nghỉ đăng chương vì bệnh cảm rồi.”

Nhưng có Ngư Kiều Kiều cô ở đây thì chỉ cần ném một phát Trì Dũ thuật là Cao Mỗ Mỗ đang mắc bệnh nhẹ lại khỏe như vâm ngay.

Ngư Kiều Kiều nhẹ giọng nói:

“Không còn bệnh cảm hành hạ nên hôm nay cũng chăm chỉ đăng chương đi nhé.”

Ngón tay Cao Mỗ Mỗ cứng ngắc đặt trên bàn phím, hắn lắc mạnh đầu với vẻ không dám tin.

Rõ ràng vừa rồi còn nhức đầu phát sốt, nghẹt mũi đau họng như sắp chết đến nơi, sao đột nhiên... lại thấy cả người phơi phới, không đau đầu, không nghẹt mũi, không đau họng, đầy sức sống thế nhỉ?

Thế là phải bỏ dở lá đơn xin phép đang gõ rồi.

Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm:

“Tổ cha nó, sao có thể như vậy chứ? Hiếm lắm năm nay mình mới ốm một lần, định xin phép nghỉ một ngày nhưng sao tự nhiên lại khỏi nhỉ? Thể chất mình khủng vậy từ bao giờ thế?”

Thôi, đã hết bệnh cảm thì tranh thủ thời gian gõ chữ vậy. Mà không biết thằng nhóc Tống Thư Hàng dạo này đang làm gì nhỉ? Hôm qua nó gửi tin nói đã đến trường học báo danh rồi, bộ về trường sớm vậy sao?

Cao Mỗ Mỗ vừa nghĩ vừa mở một file word, rồi quen tay gõ lên bàn phím.

Khi nào Cao Mỗ Mỗ đẹp trai nhất?

Đương nhiên là lúc vất vả gõ chữ đẹp trai nhất rồi…

…

Bên kia.

Sau khi thân thể bị sương mù bao phủ, Tống Thư Hàng lại cưỡi mây lướt gió.

Lát sau sương mù bao quanh Tống Thư Hàng tán đi, hắn phát hiện mình đang ở trong miệng núi lửa. Là miệng núi lửa ngày hôm qua, bên dưới là dung nham sôi sùng sục. Tống Thư Hàng loáng thoáng nghe tiếng gào thét.

Không lẽ Tam Lãng tiền bối vẫn còn ngâm trong dung nham ư?

Đồng thời, Tống Thư Hàng chợt nhớ một điều, hắn vụt cúi đầu nhìn thân thể mình.

May mắn bộ đồ vẫn như cũ, không bị bắt đổi thành đồ nữ. Nhưng trên người hắn dán nhiều đốm tròn trông khá lạ, mười hai Kiếm Hoàn sau lưng cũng biến mất.

Tống Thư Hàng đang định xé các đốm tròn kia xuống thì cơ thể hắn lại chạy nhanh mất kiểm soát như hôm qua.

Có kinh nghiệm lần trước nên Tống Thư Hàng không căng thẳng nữa. Hắn cẩn thận cảm thụ quá trình tự động chạy nhanh của mình. Lát sau, Tống Thư Hàng phát hiện có hàng vạn sợi tơ đang quấn lấy hắn, lôi hắn lao nhanh.

Đây là phép thuật sao? Mà hiện tại ta thật sự đang 'nằm mơ' hả?

Tống Thư Hàng bắt đầu nghi ngờ.

Trong khi suy tư, Tống Thư Hàng đã chạy đến miệng núi lửa.

Miệng núi lửa quen thuộc, vị trí quen thuộc, cảnh tượng quen thuộc. Lát nữa đừng nói là bắt ta đọc lời kịch hôm qua nhé, ta tuyệt đối sẽ không đọc lại lần nữa đâu!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, nhưng khi hắn nghĩ vậy thì trên người hắn lại phát ra tiếng nói:

"Tử Lãng, Tử Lãng ngươi ở đâu?! Mau trả lời ta đi!"

Không phải Tống Thư Hàng nói mà là quần áo của hắn phát ra tiếng nói, đó là giọng của hắn, là chức năng mở ghi âm.

Móa nó, vậy cũng được à?

Còn biết mở cả ghi âm, quả nhiên không phải giấc mơ bình thường.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ:

"Lần này tỉnh lại phải tìm Bạch tiền bối hỏi rõ giấc mơ này là sao mới được."

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Cuồng Đao Tam Lãng ngâm trong dung nham đã hét to hệt như hôm qua:

"Cứu ta với! Bằng hữu của ta, mau cứu ta lên!"

Tống Thư Hàng:

"..."

Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ sốt ruột:

"Mình ta không lên được, ta cần ngươi giúp đỡ, xin hãy giúp ta đi mà!

Tống Thư Hàng khẽ thở dài:

"Ta biết rồi, ta nhớ là ở hướng sáu giờ từ chỗ ta có bậc thang, đi xuống đến bậc thứ ba mở một cái hộp, bên trong có một trang bị. Chỉ cần ném nó xuống cho Tam Lãng tiền bối là tiền bối có thể thoát khỏi núi lửa này đúng không? Ta đi tìm bậc thang đó ngay đây!

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nghe vậy thì tròn cả mắt, lát sau hắn mới run giọng nói với Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng tiểu hữu, đừng hố người ta thế chứ!

Tống Thư Hàng hoang mang:

"Hả?

Sau đó hắn nghe thấy một tiếng "cạch".

Và rồi Tống Thư Hàng bị sương mù bao bọc, trước khi bay đi dường như hắn thấy cảnh núi lửa phun trào.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn phục giấc mơ biến thái này rồi.

...

Lát sau sương mù cuốn Tống Thư Hàng trở lại gần miệng núi lửa.

Giống như thời gian quay ngược, khi Tống Thư Hàng lại chạy đến miệng núi lửa thì một suy đoán nảy ra trong lòng hắn.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đi tới miệng núi lửa, quần áo lại phát giọng nói của hắn:

“Tử Lãng, Tử Lãng ngươi ở đâu?! Mau trả lời ta!”

Sau đó Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối lại xuất hiện trong dung nham.

Tống Thư Hàng phát hiện Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nhếch nhác hơn lần trước một chút, toàn thân bị khét đen hơn nhiều.

Sau khi Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối xuất hiện thì lập tức đọc lời kịch, lặp lại lời đã nói. Nói xong, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nhìn Tống Thư Hàngvới vẻ ai oán.

Thư Hàng thở dài, hắn lặng im tìm kiếm gần miệng núi lửa, chỉ một loáng sau đã thấy bậc thang.

Theo hướng dẫn mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nói cho hôm qua, Tống Thư Hàng thành công mở rương báu lấy ra một đạo cụ là chiếc thuyền nhỏ.

Tống Thư Hàng đẩy mạnh thuyền nhỏ vào dung nham núi lửa.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối mừng rỡ, nhanh chóng leo lên thuyền nhỏ rồi ra sức chèo thuyền.

Chèo một hồi, thuyền nhỏ bay lên thẳng tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đối mặt với tình tiết này, Tống Thư Hàng hắn đã không biết nói cái gì nữa.

Cuồng Đao Tam Lãng túm Tống Thư Hàng lên rồi nhanh chóng trốn khỏi miệng núi lửa:

“Đi mau! Núi lửa lại sắp phun trào!”

Qua khoảng hai mươi giây, núi lửa sau lưng họ phun trào ầm ầm.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối mặt mày trắng bệch, càng chạy càng nhanh.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Tiền bối, không ngự đao bay đi sao?”

Cuồng Đao Tam Lãng mếu máo:

“Không bay được, nếu có thể bay thì ta đã bay từ đời nào rồi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống Thư Hàng và Cuồng Đao Tam Lãng khó khăn lắm mới trốn khỏi phạm vi núi lửa.

Tuy rằng không thể ngự kiếm phi hành nhưng tốc độ chạy của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối vẫn siêu nhanh, hơn nữa phạm vi núi lửa phun bị hạn chế, nên khi họ chạy ra một khoảng cách thì nó không còn lực sát thương nữa.

Tống Thư Hàng nghe láng máng thấy có tiếng ‘cắt’ vang lên bên tai.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thở phào nói:

“Cuối cùng cũng an toàn rồi.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Tam Lãng tiền bối, có thể hỏi một câu không? Chúng ta đang... làm gì thế?”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Ngươi hỏi ta đang làm gì á? Ngươi không biết sao? Chúng ta đang quay phim đấy.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“...” Quay phim á?

Cuồng Đao Tam Lãng khóc:

“Đúng rồi, vì ta lỡ mồm nói xấu Linh Điệp Tôn Giả một câu trong nhóm nên bị kéo đi quay phim. Trước khi ngươi đến ta đã ngâm trong núi lửa hai ngày rồi.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Trước khi ta đến? Không phải ta đang nằm mơ sao?”

“Không, đúng là ngươi đang nằm mơ đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn Tống Thư Hàng rồi bỗng cảm thán rằng:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thật sự rất may mắn.”

Tống Thư Hàng chẳng hiểu mô tê gì hết.

Cuồng Đao Tam Lãng giải thích:

“Trước khi thăng cấp tứ phẩm mà có cơ hội thể nghiệm thần hồn xuất khiếu thế này, đây là một thể nghiệm vô cùng quý giá đấy. Nó giúp ích rất lớn cho ngươi khi thăng cấp tứ phẩm. Ngươi cũng biết tu sĩ tứ phẩm có thể ngự kiếm phi hành, thể nghiệm thần hồn xuất khiếu rất có ích cho việc ngự kiếm về sau.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Thần hồn xuất khiếu? Giống như linh hồn xuất khiếu sao?”

Nếu là linh hồn xuất khiếu thì có thể hiểu được giấc mơ kỳ lạ này rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng chợt nghĩ đến một điều:

“Ngươi hiểu như thế cũng khá là hợp lý, thần hồn và tinh thần lực liên quan đến nhau, có thể nói thần hồn là kết quả của tinh thần lực ngưng tụ cao độ mà thành. Thần hồn càng mạnh thì ngươi ngự kiếm phi hành càng tiện, khoảng cách ngự kiếm tấn công địch càng xa hơn. Mà Thư Hàng tiểu hữu bây giờ là cảnh giới gì nhỉ?”

Cuồng Đao Tam Lãng nhớ khi Sở gia và Hư Kiếm phái lập lôi đài Đoạn Tiên đài thì Thư Hàng tiểu hữu mới đến cảnh giới nhị phẩm. Sau đó nghe đồn Tống Thư Hàng gặp hàng loạt kỳ ngộ, độ kiếp thăng cấp lên tam phẩm rồi.

Bây giờ Thư Hàng tiểu hữu có cảnh giới gì?

Tống Thư Hàng trả lời:

“Mấy hôm trước vừa đả thông mạch thứ ba là Dương Viêm mạchở tam phẩm, giờ đang trùng kích Không Vươngmạch.”

Cuồng Đao Tam Lãng bỗng lặng im, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Sao vậy Tam Lãng tiền bối?”

Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc nói:

“Ta muốn yên lặng, đừng hỏi ta yên lặng là ai, ta đang khao khát nàng ấy đây.”

Cuồng Đao Tam Lãng lại phất tay chào Tống Thư Hàng:

“Tới giờ rồi, Thư Hàng tiểu hữu, lần sau gặp lại nhé.”

Tống Thư Hàng hoang mang:

“Hả?”

Sau đó sương mù bao trùm người Tống Thư Hàng.

Chờ khi sương mù biến mất, Tống Thư Hàng lại ngự vòng phi hành trên biển cả.

Giống như lúc đến, chân trái hắn đạp sáu Kiếm Hoàn, chân phải đạp sáu Kiếm Hoàn, bộ dạng quái đản khôn tả.

Tống Thư Hàng ngự Kiếm Hoàn bay nhanh trên trời.

Rồi hắn bỗng lên tiếng:

“Bạch tiền bối, là ngài đúng không?”

Nhưng giữa không trung không ai trả lời. Tống Thư Hàng nhìn xuống Kiếm Hoàn dưới chân:

“Là Bắc Hà tiền bối phải không?”

Giữa hư không vẫn không ai trả lời. Tống Thư Hàng sờ cằm vắt óc suy nghĩ.

…

Bên kia.

Lệ Chi Tiên Tử đang nghỉ ngơi trong phòng, tinh thần bồn chồn suốt mấy ngày đột nhiên lắng xuống. Cô chìm vào giấc ngủ tự bao giờ. Cảm giác thả lỏng đã lâu không gặp làm tâm tình của Lệ Chi Tiên Tử sung sướng hẳn lên.

Nhưng ngủ được một lúc thì Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy bị cái gì đó đè lên người. Cô mở bừng mắt ra, sau đó thấy một thứ lấp lánh ánh sáng vàng lơ lửng trên người mình, là ánh sáng vàng của công đức.

Lát sau, ánh sáng công đức biến thành mộtmỹ nhân rắn. Mỹ nhân chớp đôi mắt phượng nhìn Lệ Chi Tiên Tử chằm chằm.

Chương 913: Nhân Loại Tội Ác Nặng Nề... NguyTo Rồi, Kẹt Lời Thoại

“Má ơi, cái quỷ gì đây!?”

Lệ Chi Tiên Tử chộp về phía mỹ nhân rắn công đức theo bản năng, định cho cô ta nếm mùi tuyệt kỹ 365 Vòng Đại Phong Xa.

Nhưng Lệ Chi Tiên Tử chộp hụt.

Mỹ nhân rắn công đức có hai loại hình thái, một loại là thực thể hóa, có hình thể thực, có thể phối hợp Tống Thư Hàng thi triển thuật ba đầu sáu tay, ngăn cản các loại công kích như tà khí, nguyền rủa cho hắn.

Một loại khác là hình thái ánh sáng công đức bình thường, ở hình thái này thân thể của cô sẽ hóa thành một luồng sáng, có hình không chất.

Khi vào phòng của Lệ Chi Tiên Tử thì mỹ nhân rắn công đức đang ở trong hình thái thực thể hóa, giờ đã biến thành hình thái ánh sáng công đức, cho nên tay Lệ Chi Tiên Tử xuyên qua người cô.

Mỹ nhân rắn công đức không né tránh, hoặc nên nói cô không biết né là gì. Từ đầu tới đuôi mỹ nhân rắn công đứcchỉ đứng yên không nhúc nhích và giương đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử rút tay về rồi nói:

“...” Thì ra là ánh sáng công đức.

Lệ Chi Tiên Tử bị mỹ nhân rắn công đức nhìn chằm chằm cho hết cả hồn, sâu ngủ bay biến sạch.

Ánh sáng công đức nhà ai mà chui vào phòng của cô thế này? Quên uống thuốc à?

Tổ cha nó! Hôm nay cô khó khăn lắm mới thả lỏng tinh thần ngủ ngon, chưa ngủ đủ đã bị đánh thức, vô nhân đạo quá đi mất!

Đừng để ta biết chủ nhân của ánh sáng công đức là ai, không thì đừng trách Đại Phong Xa vô tình!

Lệ Chi Tiên Tử bực bội thầm nghĩ trong khi cô nhích người né tầm mắt của mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng Lệ Chi Tiên Tử nhúc nhích, Mỹ nhân rắn công đức cũng di chuyển theo không rời một tấc, mắt phượng xinh đẹp nhìn chằm chằm làm tiên tử chịu áp lực nặng nề.

Lệ Chi Tiên Tử thở dài thườn thượt, giơ tay chống cằm suy tư:

“Nhớ ra rồi! Đây là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng tiểu hữu!”

Trong mấy đạo hữu trên thuyền chỉ có ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng tiểu hữu là đã thực thể hóa thôi.

Lệ Chi Tiên Tử nhảy xuống giường định xông tới chỗ Tống Thư Hàng, cho hắn nếm mùi 365 Vòng Đại Phong Xa.

Lệ Chi Tiên Tử mới đi hai bước thì chợt ngừng lại. Cô nhìn qua cửa sổ, thấy ở khoảng hư không cách du thuyền không xa có mười hai Kiếm Hoàn đang rơi xuống rất nhanh, đó là Tinh Hà Thập Nhị Kiếm, pháp khí bản mệnh của Bắc Hà Tán Nhân.

Mười hai Kiếm Hoàn lúc thì bay hàng ngang, khi thì bay thành năm góc, thi thoảng còn sáu trái sáu phải, đổi nhiều phong cách. Lệ Chi Tiên Tử còn loáng thoáng thấy một bóng người đứng trên mười hai Kiếm Hoàn.

Lệ Chi Tiên Tử chớp chớp mắt, cô quay đầu nhìn mỹ nhân rắn công đức bên cạnh mình:

“Đây là... thần hồn của Tống Thư Hàng tiểu hữu à?”

Đậu má, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã thần hồn xuất khiếu thì ai khống chế ánh sáng công đức của hắn đây?

Khi thần hồn xuất khiếu, ý thức của Tống Thư Hàng sẽ rời khỏi thân thể, trong trạng thái đó tại sao ánh sáng công đức của hắn lại chạy vào phòng cô được?

Lệ Chi Tiên Tử nhìn mỹ nhân rắn công đức một cách khó hiểu.

Mỹ nhân rắn công đức nhìn Lệ Chi Tiên Tử chằm chằm, mắt phượng xinh đẹp sáng lấp lánh, nốt ruồi ở khóe mắt tôn lên sắc đẹp của cô.

Lệ Chi Tiên Tử đau tim, phất tay nói:

“Chủ nhân của ngươi đã trở lại rồi, mau qua kia đi, về bên chủ nhân của ngươi đi.”

Nhưng ánh sáng công đức không có thần trí, từ bản chất thì nó giống hệt như phép thuật. Từng nghe thực vật, động vật, thậm chí cục đá sinh ra linh trí thành tinh, nhưng phép thuật nhà ai có thể thành tinh chứ?

Bởi vậy mỹ nhân rắn công đức không hề phản ứng, vẫn bám sát Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử càng đau gan hơn, cô thở dài đứng dậy đi sang phòng của Tống Thư Hàng. Cởi nút cần tìm người thắt nút.

…

Thần hồn của Tống Thư Hàng được đưa về phòng, Kiếm Hoàn của Bắc Hà Tán Nhân bay ra khỏi cửa sổ.

Thần hồn về phòng như mộng du đi một vòng trong phòng, sau đó lơ mơ nhập vào thân xác.

Cốc cốc cốc!

Lúc thần hồn về thân thể Tống Thư Hàng, ngoài phòng vang tiếng đập cửa.

Tống Thư Hàng mơ màng mở mắt ra, xoa màng tai rồi vùng vẫy bật dậy khỏi chiếc giường:

“Mệt quá.”

Tinh thần rất mệt mỏi, đây là di chứng của thần hồn xuất khiếu.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Diệp Tư? Có ở đây không?”

Diệp Tư trên mặt bàn gần đó dụi mắt ngước đầu lên, quả nhiên cô lại ngủ.

Diệp Tư nghi hoặc hỏi:

“Kỳ lạ, sao ta lại ngủ thế này?”

Rõ ràng hôm nay tinh thần của cô rất tốt, không mệt chút nào, tại sao đột nhiên lại ngủ chứ?

Tống Thư Hàng nói:

“Ta nghĩ có lẽ là vị tiền bối nào đó làm chuyện này đấy.”

Tống Thư Hàng chống người dậy nhảy xuống giường, Diệp Tư rơi vào giấc ngủ say nằm trong dự đoán của hắn. Tiền bối mang thần hồn của Tống Thư Hàng đi, trước khi thần hồn của hắn xuất khiếu chắc chắn tiền bối sẽ làm linh quỷ Diệp Tư ngủ để không kinh động cô.

Cốc cốc cốc!

Ngoài phòng lại vang tiếng đập cửa.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Ai vậy?”

Giọng Lệ Chi Tiên Tử vọng vào:

“Là ta, Lệ Chi. Mau mở cửa, có việc gấp!”

Tống Thư Hàng xoa màng tai đi mở cửa phòng.

“Lệ Chi tiền bối?”

Tống Thư Hàng vừa mở cửa thì lập tức thấy Lệ Chi Tiên Tử mặt mày nhăn nhó, một luồng sáng vàng bay bên cạnh tiên tử.

Ủa, là mỹ nhân rắn công đức nhà hắn mà.

Tống Thư Hàng sửng sốt:

“Ơ kìa?”

Vì sao mỹ nhân rắn công đức lại ở bên cạnh Lệ Chi Tiên Tử chứ?

Lệ Chi Tiên Tử khẽ thở dài:

“Thư Hàng tiểu hữu, có thể phiền ngươi lấy ánh sáng công đức của mình về không? Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng gật đầu ngay, động ý niệm, ánh sáng công đức vèo một tiếng chui vào cơ thể hắn.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Lệ Chi tiền bối, tại sao ánh sáng công đức của ta lại ở bên cạnh tiền bối vậy?”

Lệ Chi Tiên Tử lại thở hắt ra:

“... Vấn đề này ta hỏi ngươi mới đúng! Tại sao ánh sáng công đức của ngươi xuất hiện trong phòng của ta thế? Làm ta đang ngủ ngon thì bị đánh thức!”

Tống Thư Hàng ngại ngùng nói:

“Xin lỗi Lệ Chi tiền bối.”

Đồng thời, tinh thần Tống Thư Hàng cũng nối tiếp với mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức xảy ra biến đổi gì?

Khi tinh thần của Tống Thư Hàng nối với mỹ nhân rắn công đức thì hắnlập tức phát hiện lực lượng công đức của cô đậm gấp mấy lần.

Lúc trước mỹ nhân rắn công đức hấp thu lực lượng ánh sáng từ quả cầu kim loại thể lỏng trong thế giới hạch tâm, lực lượng công đức này siêu khổng lồ.

Khi hấp thu hoàn toàn lực lượng công đức đó, mỹ nhân rắn công đức xảy ra chút thay đổi, phần đuôi rắn màu ngày càng đậm, có xu hướng biến thành sắc vàng, cơ thể cô chân thật hơn.

Ngoài ra thì mỹ nhân rắn công đức không có thay đổi gì khác.

Tống Thư Hàng hoang mang mở mắt ra, tại sao ánh sáng công đức lại chạy tới chỗ Lệ Chi Tiên Tử?

Lúc này, Diệp Tư ở trong phòng lao ra chui vào ngực Lệ Chi Tiên Tử:

“Lệ Chi ma ma!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Suýt quên,trong lúc quay bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp, cộng minh huyết mạch kỳ dị đã khiến Lệ Chi Tiên Tử nhận Diệp Tư làm con gái nuôi.

Lệ Chi Tiên Tử nhìn Diệp Tư hớn hở dựa vào ngực mình, chợt nhận ra Diệp Tư là linh quỷ của Tống Thư Hàng. Diệp Tư bám dính cô. Mỹ nhân rắn công đức là công đức của Tống Thư Hàng thực thể hóa, cũng có dấu hiệu thích dính cô.

Tống Thư Hàng tiểu hữu chuyên chơi cô hả?

Chợt trong đầu Lệ Chi Tiên Tử lóe lên tia sáng, bèn hỏi:

“Phải rồi Diệp Tư, là ngươi khống chế ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng chạy tới phòng của ta à?”

Về phương diện nào đó, linh quỷ và chủ nhân chính là một thể, về lý luận thì Diệp Tư có thể khống chế ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng.

Diệp Tư trả lời:

“Không có, con mẫn cảm với ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, nên chưa từng nghiêm túc tiếp xúc với nó bao giờ.”

Diệp Tư bây giờ trốn mỹ nhân rắn công đức còn không kịp nữa là.

Tống Thư Hàng ở một bên chìm trong suy tư, hắn nghĩ đến một khả năng: Có khi nào Lệ Chi Tiên Tử liên quan đến Trường Sinh Giả Trình Lâm không?

Ví dụ Lệ Chi Tiên Tử là hậu nhân của Trình Lâm, hay mối quan hệ càng thân thiết hơn chẳng hạn?

Nên mỹ nhân rắn công đức hấp thu xong lực lượng công đức từ quả cầu kim loại thể lỏng thì mới bay ra rồi đến gần Lệ Chi Tiên Tử theo bản năng?

Dù sao thì khimỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàngthực thể hóa cũng từng bị mỹ nhân có nốt ruồi lệở thiên giới Dao Trì ảnh hưởng.

Diệp Tư, Lệ Chi Tiên Tử, Trường Sinh Giả Trình Lâm, linh quỷ tổ truyền của nhà Diệp Tư trong Bích Thủy Các ngày xưa.

Chắc chắn bốn người này có mối liên quan chặt chẽ với nhau.

Chờ đến di tích trong Trường Sinh Giả Trình Lâm, có lẽ mọi thắc mắc sẽ được gỡ bỏ.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng hỏi:

“Phải rồi, Lệ Chi tiền bối có từng mơ thấy chuyện gì liên quan Trường Sinh Giả Trình Lâm không?”

Lệ Chi Tiên Tử lắc đầu nói:

“Không, ta chưa từng mơ thấy thứ gì giống vậy. Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta nghĩ không chừng giữa Lệ Chi Tiên Tử và Trường Sinh Giả Trình Lâm có mối liên quan gì đó, ví dụ quan hệ huyết thống hay càng gần gũi hơn nữa chẳng hạn.”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi:

“Quan hệ gần gũi hơn nữa? Ý ngươi là... đầu thai chuyển kiếp?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ta chỉ đoán thôi.”

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Chắc không phải đầu thai, vì nếu đầu thai thì không có lý nào ta lại không phát hiện.”

Trong khi nói chuyện,Bạch Tôn Giả từ xa đi tới:

“Ô, Thư Hàng đã tỉnh rồi đấy à? Ngủ ngon không?”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Không ngon, cực kỳ không ngon, mệt đừ người luôn.”

Bạch Tôn Giả cười xòa:

“Ừ, thấy mệt là đúng rồi.”

Tống Thư Hàng hỏi dò:

“Quả nhiên, thần hồn ta xuất khiếu là Bạch tiền bối làm à?”

Bạch Tôn Giả đáp:

“Ừ, đúng rồi. Làm thần hồn của ngươi xuất khiếu khiến ta mất công sức lắm, tiếc là cái miệng Tam Lãng không giấu được bí mật gì, nếu không ta có thể cho ngươi chơi thêm vài lần nữa.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch Tôn Giả nói thêm:

“Thần hồn xuất khiếu rất có lợi cho ngươi, sau này có rảnh chúng ta tìm cơ hội chơi tiếp. À, chúng ta đã đến di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm, các ngươi chuẩn bị đi, lát nữa sẽ xuất phát. Thư Hàng, hãy dùng chút đan dược phục hồi mệt mỏi tinh thần đi đã.”

...

Hơn mười phút sau.

Bạch Tôn Giả lấy ra một chiếc thuyền tiên mang theo nhóm Tống Thư Hàng lặn xuống di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm ở đáy biển.

Lặn khoảng hơn hai nghìn thước thì Bạch Tôn Giả chợt ngừng lại.

Bạch Tôn Giả đột nhiên cười nói:

“Thú vị lắm.”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

Lệ Chi Tiên Tử nhìn đáy biển xa xăm qua thuyền tiên.

“Chúng ta bị mai phục.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Mai phục? Kẻ địch là ai?”

Trong thế giới đáy biển, cảnh giới tam phẩm của Tống Thư Hàng không phát huy bao nhiêu sức chiến đấu, cơ bản chỉ có thể đứng xem thôi.

Bạch Tôn Giả đáp:

“Ừm, là một loại sinh vật kỳ quái, ta nhớ tên của chúng nó là chiến sĩ nhím biển thì phải.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Thì ra là một đám chiến sĩ nhím biển bị chương trình giáo dục bắt buộc hai mươi năm tẩy não.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Nhưng sao chiến sĩ nhím biển biết chúng ta sẽ đến di tích đó mà chọn mai phục ở đây chứ?”

Bạch Tôn Giả vươn tay ấn một trận pháp nhỏ ở góc trên bên phải thuyền tiên:

“Ai mà biết được.”

Thuyền tiên tỏa sáng chói lòa chiếu rọi khu vực biển xung quanh. Trong ánh sáng, mọi người thấy đằng trước thuyền tiênđông nghìn nghịt.

Những chiến sĩ nhím biển đẳng cấp tứ phẩm mặc đồ lặn màu đen, trong đồ lặn mọc ra vô số gai nhọn.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Thực lực của đám chiến sĩ nhím biển này thế nào?”

Diệt Phượng Công Tử thả thần thức ra quét đám chiến sĩ nhím biển rồi trả lời:

“Đa số đẳng cấp tứ phẩm, hơn mười con là ngũ phẩm. Nếu chúng nó đồng loạt tấn công thuyền tiên thì hơi rắc rối.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nham nhở nói:

“Nếu có Giao Bá đạo hữu ở thì tốt rồi, đáy biển là sân nhà của hắn mà.”

Lệ Chi Tiên Tử siết chặt nắm tay nhỏ, lạnh lùng nói:

“Không cần Giao Bá đạo hữu, ta ra ngoài làm gỏi chúng nó!”

Đang nói chuyện thì có một chiến sĩ nhím biển vừa gầy vừa cao xuất bước ra từ giữa đàn.

Đó là một con chiến sĩ nhím biển đẳng cấp ngũ phẩm, sau khi xuất hiện nó nhìn chằm chằm vào... Tống Thư Hàng trong thuyền tiên.

Chiến sĩ nhím biển gầy guộc tức giận quát:

“Hỡi nhân loại đầy tội nghiệt kia, ta ngửi được mùi máu tanh nồng trên người của ngươi, ngươi đã nhiễm bao nhiêu máu của đồng loại bọn ta hả!? Ngươi đã giết bao nhiêu đồng loại của bọn ta!?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Suýt quên trên người hắn có một ấn ký kẻ giết nhím biển.

Chiến sĩ nhím biển cao gầy trầm giọng nói:

“Ngươi chết chắc rồi, nhân loại độc ác! Hôm nay không ai cứu ngươi được đâu! Ai dính máu của chiến sĩ nhím biển chúng ta đều là kẻ địch chung của chiến sĩ nhím biển toàn thế giới! Ngươi không trốn thoát được đâu, không chỉ mình ngươi, ngay cả người nhà của ngươi cũng... cũng sẽ... sẽ...”

Quên lời mợ nó rồi!

Chiến sĩ nhím biển cao gầy cứng họng, nó là đẳng cấp ngũ phẩm, cấp bậc trưởng lão, lâu rồi không tự mình ra tay, thế là quên luôn lời thoại của chiến sĩ nhím biển.

Tình hình thật là lúng túng.

May mắn mặt trưởng lão chiến sĩ nhím biển gầy che vảy đen khiến người không thấy rõ cảm xúc gì.

Nhìn trưởng lão quên lời, một chiến sĩ nhím biển tam phẩm trẻ đứng đằng sau lặng lẽ lấy một cuốn sách đẹp đẽ ra, là sách giáo khoa bắt buộc hai mươi năm của chiến sĩ nhím biển.

Chương 914: Đại Pháo Bắn Rồi, Bắn Chết Cụ Nó

Quyển sách giáo khoa bắt buộc hai mươi năm của chiến sĩ nhím biển này được chế tạo đặc biệt, không thấm nước, phòng điện, kèm hiệu quả phát sáng. Dù ở trong biển sâu, chiến sĩ nhím biển vẫn có thể hưởng thụ giáo dục bắt buộc hai mươi năm một cách vô cùng tiện lợi.

Đây là sách giáo khoa do bộ giáo dục chiến sĩ nhím biển mới nghiên cứu ra, từ khi có nó, chiến sĩ nhím biển trẻ ở đáy biển cũng có thể học tập tri thức bất cứ lúc nào.

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển cap gầy thầm đọc sách giáo khoa bắt buộc hai mươi năm của chiến sĩ nhím biển, quen tay lật đến một trang.

Sau đó trưởng lão chiến sĩ nhím biển nói với Tống Thư Hàng:

“Khụ, không chỉ mình ngươi, người nhà của ngươi cũng sẽ bị chiến sĩ nhím biển trừng phạt! Ngươi không trốn được đâu, ngươi không có đường sống! Nhưng...nếu ngươi ngoan ngoãn tự chặt đầu thì ta có thể tha cho người nhà của ngươi một mạng!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đám chiến sĩ nhím biển cố chấp với lời thoại đến mức độ nào chứ? Trước khi đánh nhau phải quyết đọc xong lời thoại mới chịu à?

Nếu chúng nó đụng phải người bắt yêu nóng tính thì xui rồi. Một bên là trước khi đánh nhau phải đọc lời kịch, một bên là thấy yêu quái thì xúc động muốn giết, không nói hai lời là vác đao chém, tưởng tượng đã thấy buồn cười.

Diệt Phượng Công Tử cười nói:

“Thư Hàng, chúng tìm ngươi đấy.”

Dù đối mặt với rất nhiều chiến sĩ nhím biển nhưng tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 chẳng hề lo lắng.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài:

“Ừm, trước kia ta giết vài con chiến sĩ nhím biển, thế là để lại ấn ký.”

Bạch Tôn Giả:

“Ta cũng từng giết!”

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Hình như ta cũng vậy.”

Dược Sư nói:

“Ta thì không trực tiếp giết, nhưng có lần bắt sống vài chiến sĩ nhím biển về, vốn định nuôi thử thuốc, ai ngờ nuôi một hồi không biết sao lại chết luôn.”

Giang Tử Yên nói:

“Không thể trách ngươi, hôm đó chắc tại ta đút sai thuốc nên mấy con chiến sĩ nhím biển đó mới chết.”

Diệt Phượng Công Tử nghe vậy bèn cảm thán rằng:

“Đám người các ngươi tàn nhẫn quá, Chiến sĩ nhím biển vừa ngốc vừa dễ thương, các ngươi nỡ lòng nào xuống tay chứ?”

Diệt Phượng Công Tử vừa dứt lời thì đội chiến sĩ nhím biển đã tản ra, phía sau giơ lên biết bao nhiêu là vũ khí.

Có bom nổ dưới nước, ngư lôi, siêu không ném ngư lôi, đạn phá giáp nước sâu, các loại vũ khí hiện đại hóa dưới biển. Không biết đám chiến sĩ nhím biển làm sao thu gom được nhiều vũ khí hiện đại hóa như thế, hơn nữa trên vũ khí còn chằng chịt đầy phù văn trận pháp, hiển nhiên đã được chiến sĩ nhím biển cải tạo rồi.

Chỉ có thể nói không uổng là tinh anh giới hải yêu nhận giáo dục bắt buộc hai mươi năm, vừa nghiên cứu phép thuật vừa không quên nghiên cứu vũ khí chiến tranh công nghệ cao của nhân loại, không hề đi sau thời đại!

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển cao gầy lại nói với Tống Thư Hàng:

“Hỡi nhân loại tội nghiệt nặng nề, nghe cho kỹ đây, ta cho ngươi hai mươi giây sám hối. Hai mươi giây sau ngươi phải tự quỳ xuống chặt đầu, nếu không... không chỉ mình ngươi chết, người nhà của ngươi sẽ bị chiến sĩ nhím biển truy sát!”

Trên thuyền tiên.

Tống Thư Hàng chỉ vào hàng loạt vũ khí hiện đại hóa dữ tợn rồi hỏi Diệt Phượng Công Tử:

“Diệt Phượng tiền bối nhìn xem, đây là chiến sĩ nhím biển vừa ngốc vừa dễ thương mà tiền bối nói, giờ có thấy chúng đặc biệt tàn bạo không?”

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Bạch Tôn Giả đột nhiên lên tiếng:

“Phải rồi Thư Hàng, ngươi lại đây lái thuyền tiên giúp ta.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“A? Tiền bối, ta không biết lái thuyền tiên mà?”

Bạch Tôn Giả giải thích:

“Yên tâm, ta đã cải trang thuyền tiên, giống lái xe vậy, ngươi biết lái xe là sẽ lái được thuyền tiên. Hơn nữa ngươi điều khiển thế nào không để thuyền chìm là được, giờ ta đi ra ngoài một chuyến.”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Đi ra ngoài một chuyến? Bạch tiền bối muốn làm gì à?”

Không biết Bạch Tôn Giả lấy đâu ra rất nhiều công cụ, trong mắt tràn ngập hưng phấn, hắn vui vẻ nói:

“Ưm, thật ra ta rất hứng thú với mớ vũ khí của đám chiến sĩ nhím biển này. Lần trước ta mang tên lửa đạn đạo về mà chưa nghiên cứu kỹ đã bị hủy, lần này hiếm khi thấy nhiều vũ khí như vậy, ta muốn nghiên cứu một chút.”

Tống Thư Hàng nuốt nước miếng hỏi:

“... Bạch tiền bối, làm vậy có phải là không được tốt lắm không?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Yên tâm, dạo này ta có rèn luyện kỹ thuật, tháo máy móc chuyên nghiệp với tuyệt cú mèo luôn.”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi:

“Tuyệt kiểu gì?”

Bạch Tôn Giả chần chừ một lúc:

“Ờ thì… ví dụ như nổ rất đã chẳng hạn?”

Diệt Phượng Công Tử, Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Dược Sư và Giang Tử Yên đều câm nín.

Trong sự lặng im của đám đạo hữu, Bạch Tôn Giả vui vẻ mở cửa lặn, lặng lẽ rời khỏi thuyền tiên rồi lẻn về hướng trận doanh chiến sĩ nhím biển.

Tống Thư Hàng đề nghị:

“Các vị tiền bối, chúng ta có nên lùi lại một chút không?”

Lệ Chi Tiên Tử đồng ý:

“Sau đó tăng mạnh trận pháp phòng ngự trên thuyền tiên lên.”

Dược Sư chậm rãi nói:

“Không thể thiếu trận pháp giảm bớt lực lượng, lực xung kích của vụ nổ dưới đáy nước lớn lắm đó.”

Giang Tử Yên gật đầu nói:

“An toàn là số một!”

Vì thế nhóm Tống Thư Hàng lặng lẽ hành động.

Bên kia.

Đám chiến sĩ nhím biển bao vây thuyền tiên.

Hai mươi giây qua mau.

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển cao gầy cong khóe môi dưới lớp khăn che mặt, nở nụ cười âm hiểm khi mưu đồ thành công.

Hai mươi giây thật ra là thủ thuật che mắt của nó, người trên thuyền tiên ai nấy đều dính máu của chiến sĩ nhím biển, trưởng lão không định tha cho bất kỳ người nào. Trong hai mươi giây trưởng lão chỉ huy đám chiến sĩ nhím biển bày thiên la địa võng, tất cả vũ khí hiện đại hóa, phép thuật đều chuẩn bị sẵn sàng.

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển gầy cười đắc ý và ra lệnh:

“Hỡi nhân loại tội nghiệt sâu nặng, cho dù ngươi chặt đầu thì chiến sĩ nhím biển chúng ta cũng tuyệt đối không bỏ qua cho người nhà của ngươi! Hôm nay các ngươi đều chết tại đây đi, sau đó ở địa ngục chờ người nhà của các ngươi. Chuẩn bị nã pháo! Đại pháo bắn chết cụ chúng nó! Đừng có hèn yếu, hãy vùng lên đi!”

Đám chiến sĩ nhím biển ở phía sau lục tục điều khiển, tất cả ngư lôi, bom nổ dưới nước, đạn phá giáp lắp nòng… đủ loại vũ khí đều nhằm về phía thuyền tiên.

Khi đám chiến sĩ nhím biển chuẩn bị khai hỏa.

“A a a a!!!”

Một tràng tiếng gào thét vang lên, tiếng hét đặc biệt thê thảm, kêu cha gọi mẹ, kêu anh kêu chị, kêu vợ kêu bồ nhí.

Vụ nổ dẫn đến sóng xung kích vô cùng đáng sợ.

Tóm lại thì hiệu quả vụ nổ xứng đáng nhận được 32 like!

Không uổng là kết quả công nghệ cao của nhân loại cộng với trận pháp phù văn của chiến sĩ nhím biển, kết hợp khoa học kỹ thuật và tu chân ra hiệu quả một cộng một lớn hơn hai.

Chỉ có một điều không hoàn mỹ là vị trí nổ không đúng lắm.

Móa nó, sao đạn pháo chưa bắn ra đã nổ thế này?

Hơn nữa kích hoạt bom nổ dưới nước xong mua một tặng một kích hoạt luôn mấy ngư lôi xung quanh, cảnh tượng hoành tráng còn hơn phim hành động Âu Mỹ.

Vụ nổ bất ngờ làm đám chiến sĩ nhím biển ở phía xa không kịp trở tay, chỉ biết ngơ ngác mà nhìn.

Một số đồng bạn may mắn bị thương nặng dựa vào sức sống ngoan cường khóc la bò ra từ dư ba vụ nổ, nhưng rất nhiều đồng bạn xui xẻo mãi mãi vùi thây trong vụ nổ kỳ lạ này.

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển gầy gò hai mắt đỏ ngầu, la toáng lên:

“Sao có thể như vậy? Vũ khí của chúng ta đã trải qua kiểm tra ‘an toàn chất lượng nhím biển”, sao có thể xuất hiện tai nạn được chứ?”

Trung tâm vụ nổ có bóng nhân loại vèo một tiếng lao ra, tốc độ siêu nhanh, nom bộ dáng không hề chật vật chút nào.

Vụ nổ kịch liệt nhưng không tạo chút tổn thương cho nhân loại đó, có một tấm phù văn lơ lửng bên cạnh hắn hình thành tầng hộ thuẫn mỏng manh. Phù văn hộ thuẫn này đã cản lại mọi tổn thương cho hắn.

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm:

“Phi phi phi, chỉ mới cạy vỏ ra mà sao tự dưng lại nổ thế này? Ta còn chưa thấy mạch điện trong đó mà!”

Bạch Tôn Giả vừa nói vừa nhanh chóng đến gần một quả ngư lôi khác.

Trước bao gặp mắt của chiến sĩ nhím biển, Bạch Tôn Giả bình tĩnh dùng hai công cụ nhỏ kỳ lạ chọc ngoáy quả ngư lôi.

Chiến sĩ nhím biển:

"..."

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển cao gầy tức giận quát:

"Cản hắn lại, mau ngăn nhân loại này lại! Không đúng, giết hắn, giết hắn cho ta!"

Đám chiến sĩ nhím biển trẻ lấy lại tinh thần.

Chiến sĩ nhím biển đứng gần quả ngư lôi lao vào Bạch Tôn Giả, pháp khí trong tay, gai nhọn trên người, một số phép thuật hệ hàn băng ném vào Bạch Tôn Giả như mưa.

Nhưng những công kích này quá yếu đối với Bạch Tôn Giả, trình độ công kích cỡ đó không phá được phòng ngự của hắn nữa là. Vì thế Bạch Tôn Giả ung dung dựng phù văn hộ thuẫn, lo tập trung gỡ bom dưới nước.

Công kích của đám chiến sĩ nhím biển nhiều như vô cùng vô tận, không ngừng đánh vào hộ thuẫn của Bạch Tôn Giả, cảnh tượng đặc biệt hoành tráng. Đáng tiếc là không đem lại chút hiệu quả nào, một số gai nhọn bị bắn ngược lạikhi đụng vào hộ thuẫn khiến chiến sĩ nhím biển la oai oái thấu trời.

Tốc độ gỡ bom của Bạch Tôn Giả siêu nhanh. Hơn nữa do có kinh nghiệm lần trước nên lần này trước khi tháo gỡ, Bạch Tôn Giả còn đặc biệt trùm vỏ ngoài không thấm nước cho quả ngư lôi.

Vỏ ngoài của quả ngư lôi nhanh chóng bị Bạch Tôn Giả gỡ xuống, tiền bối rất vui vẻ nghiên cứu kết cấu bên trong.

Quả ngư lôi này là loại mới nghiên cứu vào năm 2019, uy lực nổ rất mạnh, không sợ thấm nước. Đám chiến sĩ nhím biển có thể kiếm được thứ tiên tiến như vậy thật không dễ dàng chút nào.

Bạch tiền bối gỡ được một nửa, đang định nghiên cứu sâu hơn thì...

Bùm!

Thứ này lại nổ.

Uy lực nổ bao trùm Bạch Tôn Giả và chiến sĩ nhím biển ở gần.

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm:

“Xui thế không biết.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả lại đứng dậy chạy đến quả ngư lôi bên cạnh.

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển cao gầy tức giận giậm chân bình bịch:

“A a a! Chết tiệt! Chết tiệt! Chia ra một đội người đi tấn công tên kia, những người khác lo công kích chiếc thuyền tiên kia! Công kích đi, đừng để thuyền tiên chạy mất!”

Chương 915: Linh Hồn Ca Vương Đến Theo Lời Triệu Hồi!

Đám chiến sĩ nhím biển trẻ chợt hiểu ra, lại điều chỉnh ngư lôi và tên lửa đạn đạo nhắm về phía thuyền tiên rồi nhấn nút bắn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Chớp mắt, đợt bom đầu gần hai trăm quả bắn về phía thuyền tiên, còn có mấy đợt bom khác theo sau.

Số lượng bom kiểu này là tính nổ hàng không mẫu hạm luôn à?

Thuyền tiên nhỏ của ta chỉ to cỡ xe bus công cộng bình thường thôi, các ngươi làm vậy không thấy quá khoa trương sao?

Tống Thư Hàng lái thuyền tiên nhanh chóng rút lui.

Chiếc thuyền tiên đượcBạch Tôn Giả cải tạo có cách điều khiển giống xe hơi, nhưng thêm chút công năng. Ví dụ khi di chuyển tay lái lên xuống có thể khống chế độ cao bay lên hoặc độ lặn sâu.

Tống Thư Hàng thử một chút thìlập tức quen tay, có điều...thuyền tiên được cải tạo tốc độ cũng không nhanh lắm, không thể tránh né nhiều bom như vậy.

Tống Thư Hàng nhìn bom đầy màn hình, tim đập rộn lên, vội hỏi:

“Các vị tiền bối, chúng ta làm sao bây giờ?”

Cảnh tượng rất hoành tráng, khiến người không kiềm được máu nóngsôi trào.

Lệ Chi Tiên Tử trả lời:

“Đừng gấp, đợi ta chụp hình đã.”

Trước khi thuyền tiên bị mấy trăm quả bom bắn thủng, Lệ Chi Tiên Tử móc di động ra chụp liên tục vài tấm hình với bom bên ngoài. Sau đó, Lệ Chi Tiên Tử lại móc cây gậy dài tự chụp hình ra, pose dáng thật đẹp trước ống kính.

Tách tách!

Trong hình, Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp tuyệt trần, sau lưng cô là bom bắn ầm ầm.

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Đẹp ghê, tấm selfie này làm ta vừa lòng nhất trong cả năm nay đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử vừa nói vừa gửi hình đến nhóm bạn bè.

[Hôm nay đi mạo hiểm với Bạch tiền bối, chuẩn bị thăm dò một di tích, ai ngờ giữa đường bị người mai phục, thế công của quân địch rất dữ dội, bom bắn đầy hình. Phỏng chừng năm giây sau bom sẽ bắn trúng thuyền tiên của bọn ta.]

Đăng hình xong Lệ Chi Tiên Tử vừa lòng cất di động đi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Giống như Lệ Chi Tiên Tử dự đoán, năm giây sau các mẫu ngư lôi, bom biển sâu vô tình bắn trúng thuyền tiên.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đặc biệt kích thích.

…

Mà giờ này, bên trận doanh Chiến sĩ nhím biển phía đối diện.

Có một chiến sĩ nhím biển đứt chân dồn hết sức bơi ra khỏi vụ nổ, nó nhìn cái chân gãy, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

“Không xong, không ngờ chân của ta đã gãy sạch luôn rồi! Không được, ta phải lập tức … chụp một pô ảnh, đăng lên trang cá nhân mới được!”

Chiến sĩ nhím biển vừa nói vừa móc một chiếc điện thoại di động không thấm nước, phòng điện, loại cảm ứng của mình ra.

Nhưng di động cảm ứng của nó kỹ thuật không tốt, nên xuống đáy biển thì tín hiệu rất yếu.

Kỳ thật, ban đầu chiến sĩ nhím biển muốn lẩn trong tu sĩ nhân loại, định bỏ linh thạch đi mua một di động khác, nhưng sau này nó hỏi thăm biết phí đổi điện thoại rất đắt. Một chiếc di động có tín hiệu phạm vi toàn cầu mất một viên linh thạch nhị phẩm, nếu thêm vào công năng phòng rò điện, không thấm nước, phòng cháy thì phải thêm một viên linh thạch nhị phẩm. Nếu có tín hiệu trong

Thái Dương Hệ thì phải trả linh thạch tam phẩm.

Nó tiếc tiền nên chỉ có thể tự cải tạo di động.

Chiến sĩ nhím biển gãy chân giơ di động nhắm ngay cái chân gãy chụp mấy tấm hình, lại giơ di động lên đỉnh đầu chụp một tấm toàn thân. Thừa dịp di động quèn có tín hiệu, nó vội gửi hình lên mạng, còn không quên mở app lên chỉnh cho đẹp.

[Địu má, hôm nay đi theo trưởng lão bao vây tiễu trừ một nhân loại tội ác tày trời, kết quả ta chưa bắn pháo nào đã bị nổ gãy chân! Máu chảy không dứt, đau chết bỏ luôn!]

Đăng lên mạng xong, chiến sĩ nhím biển gãy chân cất di động đi, nghẹo cổ ngất xỉu.

Nó bị thương rất nặng, chẳng những gãy chân mà cơ thể còn bị vụ nổ đánh trúng tạo thành nội thương. Nên sau khi cắn răng chụp hình xong thì nó không chịu nổi mà xỉu ngay tắp lự.

...

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tống Thư Hàng cảm giác chiếc thuyền tiên sắp rã ra, thuyền rung bần bật, tiếng nổ vang rền trời. Trung tâm điều khiển của thuyền tiên không ngừng rú còi cảnh báo.

Trên màn hình tinh thể lỏng, đường màu lục đại biểu phòng ngự đã rớt xuống ba mươi phần trăm, bị nổ thêm lần nữa là phòng ngự của thuyền tiên sẽ tan nát.

Quả nhiên nổ bom là thủ đoạn hay nhất để giải quyết vấn đề. Nếu vẫn không được thì đó là do lượng thuốc nổ không đủ!

Tống Thư Hàng xoay người hỏi:

“Bắc Hà tiền bối, phòng ngự của thuyền tiên sắp tiêu rồi, có cách nào bổ sung phòng ngự không?”

Bắc Hà Tán Nhân lắc đầu nói:

“Có, nhưng không phòng nổi, nhiều ngư lôi, bom biển sâu công kích thế này, dù ta hết sức phòng ngự cũng không chống chọi được lâu. Trừ phi cho ta thời gian để ta khắc hai trăm trận pháp phòng ngự, rồi cung cấp đủ linh thạch thì họa may.”

Tống Thư Hàng trợn to mắt hỏi:

“Vậy chứ chúng ta làm sao bây giờ?”

Tống Thư Hàng cứ tưởng Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh như vậy là vì có cách giải quyết, ai ngờ Bắc Hà tiền bối lại trả lời như thế.

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Đừng sợ, với thực lực của chúng ta dù thuyền tiên bị nổ, muốn trốn thoát đợt oanh tạc này vẫn không thành vấn đề. Tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu!”

Tống Thư Hàng câm nín.

Dược Sư nói:

“Đợt nổ thứ hai tới kìa,chiếc thuyền tiên này sắp tiêu rồi!”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Đúng rồi! Ta nhớ chiếc thuyền tiên này là Bạch tiền bối mua từ Nho gia về mà. Sau khi mua về còn mất thời gian rất lâu để cẩn thận cải tạo. Nếu nó bị nổ thành tro thì có khi nào Bạch tiền bối sẽ giận điên lên không?”

Diệt Phượng Công Tử nói:

“Bạch tiền bối có điên cũng sẽ trút oán khí lên đám chiến sĩ nhím biển thôi.”

Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng:

“Các tiền bối chờ chút đã!”

Trên màn hình điều khiển thuyền tiên, mức phòng ngự đã rớt xuống mười chín phần trăm, lúc này chợt có gợi ý nhảy ra.

[Cảnh báo: Phòng ngự thuyền tiên rớt dưới hai mươi phần trăm, khởi động chương trình cứu cấp.]

Màn hình xuất hiện năm phím ấn.

[Gợi ý: Xin chọn loại cứu cấp.]

Tống Thư Hàng nhìn năm con số, phỏng chừng mỗi số ứng với một loại chương trình cứu cấp, nhưng chỉ có số không có giới thiệu thì hắn biết phải chọn đường nào đây?

Ai biết những phương án khẩn cấp này cái gì đâu?

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn các vị tiền bối rồi hỏi:

“Các tiền bối thấy sao?”

Lệ Chi Tiên Tử phủi sạch trách nhiệm:

“Chọn đại đi, dù sao cũng là chương trình cứu cấp.”

Bắc Hà Tán Nhân nhún vai:

“Ngươi thích số nào thì ấn cái đó đi.”

Dược Sư nói:

“Ta không có ý kiến.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Nhìn con số phòng ngự của thuyền tiên thấp dần, Tống Thư Hàng cắn răng chọn đại một cái, hắn nhắm mắt nhấn đại trúng con số ba.

Ào ào ào!

Một trận pháp trong thuyền tiên bị kích hoạt, trong trận pháp đặt thanh bảo kiếm, là Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối.

Trận pháp bị kích hoạt, Lưu Tinh kiếm bỗng biến mất giữa hư không, hình như là năng lực thiên phú không gian của Bạch tiền bối.

Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi:

“Đây là thủ đoạn cứu cấp gì nhỉ? Chắc không phải Lưu Tinh kiếm ra ngoài bảo vệ thuyền tiênđấy chứ?”

Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt lời thì trận pháp lại tỏa sáng, sau đó Lưu Tinh kiếm xuất hiện.

Nhưng lần này Lưu Tinh kiếm còn đưa thêm một người về, đó là một nam nhân cao lớn đẹp trai, mái tóc dài bện nhiều bím. Khuôn mặt vẽ hai quầng mắt đen to, năm vệt đỏ từ trái sang phải, mặt, mũi, môi đều đeo đầy trang sức đinh ốc. Khắp người chi chít toàn là hình xăm, thoạt trông giống hệt như ca sĩ phong cách DeathRock.

Ca sĩ phong cách Rock & Roll này làm tư thế rống to hát, tay khảy điên cuồng, headbang lên xuống lia lịa.

Tiếng đàn guitar dường như đã đến đoạn cao trào.

Nam nhân rống to, bắt đầu hát:

“Hú hú hú hú hú!!!”

Chờ nam nhân mở miệng hát, Bắc Hà Tán Nhân mới nhận ra người đó là ai:

“Mợ ơi, đây chẳng phải là Tạo Hóa Pháp Vương sao?”

Tạo Hóa Pháp Vương thay đổi quá nhiều, ăn mặc phong cách

Rock & Roll kỳ cục, hóa trang quá lố, không ai có thể liên hệ người này với Tạo Hóa Pháp Vương được nữa.

Lệ Chi Tiên Tử tái cả mặt:

“Chờ chút đã, Tạo Hóa đạo hữu...”

Vì sao trong năm thủ đoạn cứu cấp của Bạch Tôn Giả lại có cả triệu hoán Tạo Hóa Pháp Vương thế này?

Triệu hoán Tạo Hóa Pháp Vương làm được gì chứ?

Ừ thì Tạo Hóa Ca Vương được triệu hoán ra có thể hát!

Chết dở!

Mặt Tống Thư Hàng trắng bệch, hắn nhớ ngày xưa mình đụng mặt Tạo Hóa Pháp Vương, nghe hát một bài thôi mà còn đáng sợ hơn cả địa ngục.

Dược Sư sốt ruột nói:

“Pháp Vương, là bọn ta! Là bọn ta đây!”

Đáng tiếc Linh Hồn Ca Vương không nghe thấy tiếng la của mọi người, còn chìm đắm trong tiết tấu của mình.

Dạo này Tạo Hóa Pháp Vương rất nổi tiếng trong giới hát hò, đi đến đâu là nổi tới đó, mỗi buổi biểu diễn của hắn đều chật ních.

Có lẽ mỗi người trên thế giới này đều có trái tim muốn tìm chết chăng.

Tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương có sức sát thương đáng sợ, có thể đưa người nghe vào bệnh viện. Tin tức truyền ra dẫn đến vô số người mê nhạc Death Rock & Roll tung hô. Nhiều người thích kích thích hy vọng được thể nghiệm cảm giác tiếp cận chết, họ không tiếc từ nghìn dặm xa xôi chạy tới chỉ để nghe buổi biểu diễn của Tạo Hóa Pháp Vương.

Hơn nửa tháng qua là chuỗi ngày vui vẻ nhất trong đời Tạo Hóa Pháp Vương, đi đến đâu cũng có người muốn nghe hắn hát.

Hôm nay cũng vậy, địa điểm hội biểu diễn của Tạo Hóa Pháp Vương ở châu Âu.

Tạo Hóa Pháp Vương hát rất khí thế nhưng đám fan bên dưới đa số đều không nghe hiểu ca từ, mà không sao cả, âm nhạc hoặc nên nói là nghệ thuật thì không có biên giới hay ngôn ngữ gì hết.

Dù nghe không hiểu Pháp Vương đang hát gì nhưng miễn là

Linh Hồn Ca Vương cất tiếng hát, hiệu quả có thể giết người, hiệu quả khiến người ta điên cuồng không hề giảm bớt.

Đám fan nghe hát xong đều rên rỉ đau khổ, cảm giác đó rất tuyệt vời.

Chương 916: Linh Hồn Ca Vương Chỉnh Thành Kiểu Rung

Tạo Hóa Pháp Vương chìm đắm trong tiết tấu của mình, ngón tay khảy nhanh trên guitar. Hắn khép mắt, cất tiếng hát khàn khàn:

“Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!”

Vừa mở miệng đã là một tràng giết tàn bạo, Tạo Hóa Pháp Vương gào lạc giọng như rống bằng cả linh hồn.

Mỗi tiếng giết phun ra từ miệng Tạo Hóa Pháp Vương có sóng âm mà mắt thường trông thấy bay ra, một tràng tiếng giết tạo thành xung lực đạn hạt nhân tràn ngập không gian thuyền tiên.

Đinh tai nhức óc!

Đáng sợ hơn là tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương thành hồi âm văng vẳng, như một đợt hòa âm hai, ba lần.

Tống Thư Hàng là người gục ngã đầu tiên:

“Tai...tai của ta... đây đúng là phúc lợi của nhóm thích ngược đãi! A a a!”

Trong đám người thì tu vi của Tống Thư Hàng thấp nhất, hắn cũng quỳ nhanh gọn nhất. Ngay sau đó mỹ nhân rắn công đức kịp lúc xuất hiện, thân hình biến lớn bao kín Tống Thư Hàng trong người mình, bảo vệ hắn hết mức có thể.

Người quỳ thứ hai là Diệt Phượng Công Tử.

Diệt Phượng Công Tử hai mắt trợn trắng, sùi bọt mép ngã xuống đất:

“A a a! Chết...chết... a...”

Thính lực của Diệt Phượng Công Tử mạnh nhất trong tất cả đạo hữu, ảnh hưởng do tiếng ca của Linh Hồn Ca Vương gây ra cho hắn cũng lớn nhất.

Bắc Hà Tán Nhân run rẩy nói:

“Không được, phải ngăn Tạo Hóa đạo hữu lại, không thì chúng ta sẽ...tèo hết.”

Đừng quên bên ngoài thuyền tiên có vô số đạn pháo bắn ầm ầm, đạn pháo không biết cái gì là ‘hạ pháo nương tình đâu’.

Nếu cả nhóm bị tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương chấn ngất, đúng lúc phòng ngự thuyền tiên bị phá, bọn họ đang hôn mê sẽ bị vô số đạn pháo bao phủ, khi đó thành thịt băm thật mất.

Bọn họ tự hỏi tại sao năm biện pháp cứu cấp thuyền tiênBạch Tôn Giả đặt ra lại cài đặt mục ‘triệu hoán Tạo Hóa Pháp Vương’ làm cái quần gì! Không thể hiểu nổi.

Tạo Hóa Pháp Vương lắc đầu như giật kinh phong:

“Người bất trung... giết giết giết! Người bất hiếu... giết giết giết! Giết giết giết!”

Đến lúc này hình như Tạo Hóa Pháp Vương vẫn chưa phát hiện sân khấu đã thay đổi rồi.

Dược Sư nắm chặt bàn tay nhỏ của Giang Tử Yên, run run nói:

“Tử Yên... kiếp sau... chúng ta vẫn sẽ yêu nhau...”

Dược Sư mạnh hơn Tống Thư Hàng nên gục chậm hơn Tống Thư Hàng chút.

Dược Sư đã nhìn thấy ảo giác, thấy lục đạo luân hồi gần ngay trước mắt. Tiếng ca chấn não rỗng tuếch làm Dược Sư sinh ra ảo giác hấp hối nên thì thào lời trăn tối, hứa hẹn kiếp sau.

Tạo Hóa Pháp Vương ở gần đó rống càng to hơn:

“Người bất trung... giết giết giết! Người bất nghĩa... giết giết giết! Giết giết giết!”

Và cùng lúc đó, đợt ngư lôi, đạn pháo đáy biển, đạn phá giáp đợt thứ hai âm ầm đánh vào thuyền tiên.

Mức phòng ngự của thuyền tiên tụt mạnh xuống đến năm phần trăm, phòng ngự bị phá chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Tống Thư Hàng được mỹ nhân rắn công đức bảo vệ vùng vẫy ngồi dậy, vì bên tai hắn nghe được một tiếng truyền âm nhập mật hết sức bình tĩnh.

Giọng Bạch Tôn Giả vang bên tai Tống Thư Hàng:

“Nhấn mục cấp cứu số chín rồi chờ thuyền tiên qua thời kỳ nguy hiểm, sau đó ấn nút khuếch đại thanh âm ở trung tâm điều khiển.”

May mắn Bạch Tôn Giả tung tăng gỡ bom ở bên ngoài chưa quên thuyền tiên của mình.

Tống Thư Hàng vươn tay ra ấn ngay mục cấp cứu số chín.

Mục ba là triệu hoán Tạo Hóa Pháp Vương, vậy mục số chín là cái gì đây? Có khi nào cũng là triệu hoán đạo hữu nữa không?

Giây sau, một bóng người mặc váy đỏ xuất hiện, bị Lưu Tinh kiếm mang đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Người mặc váy đỏ vừa hiện ra thì đã nghe một chuỗi giết giết giết giết, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Mục cấp cứu số chín quả nhiên cũng triệu hoán đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1. Lưu Huỳnh Tiên Tử được triệu hồi đến chính là người đã dùng phép thuật bắn Tống Thư Hàng từ Trái Đất lên tận vũ trụ.

Lưu Huỳnh Tiên Tử run run hỏi:

“Tại sao Linh Hồn Ca Vương lại ở đây thế?”

Đồng thời, Lưu Huỳnh Tiên Tử cũng thấy ngư lôi, bom biển sâu đang không ngừng oanh tạc thuyền tiên.

Lưu Huỳnh Tiên Tử cố gượng người dậy, khoanh tay trước ngực hít sâu:

“Thì ra là vậy, đến lượt ta ra tay!”

“Xích!!!”

Lưu Huỳnh Tiên Tử xòe tay, phép thuật bắn ra, lực đẩy cực mạnh tràn ngập trong thuyền tiên.

Trong chớp mắt, tất cả đạn pháo đang oanh tạc thuyền tiên đều chững lại.

Hiệu quả phép thuật lực đẩy của Lưu Huỳnh Tiên Tử rất khoa trương.

Cô có thể nhẹ nhàng bắn Tống Thư Hàng từ Trái Đất đến vũ trụ, búng bay đợt đạn pháo này càng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tất cả ngư lôi, đạn pháo ngừng lại ngoài phạm vi nổ của ngòi nổ từ tính.

Lưu Huỳnh Tiên Tử khẽ quát:

“Phản!!!”

Ngay sau đó, tất cả đạn pháo bắn tới bị phép thuật của Lưu

Huỳnh Tiên Tử đánh bật về.

Cảnh tượng rất hoành tráng.

Vô số ngư lôi, đạn pháo bắn về phía thuyền tiênđều bay ngược về.

Đám chiến sĩ nhím biển đần mặt ra.

Giọng Bạch Tôn Giả vang bên tai Tống Thư Hàng:

“Giờ hãy ấn nút khuếch đại âm thanh!”

Vì thế Tống Thư Hàng run rẩy vươn tay nhấn nút.

Một trận pháp trên thuyền tiên khởi động, trận pháp không bị khoảng cách và nước biển ngăn cách đưa tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương rõ mồn một đến lỗ tai đám chiến sĩ nhím biển.

Tiếng rống khào khào của Tạo Hóa Pháp Vương chui vào tai từng chiến sĩ nhím biển:

“Giết! Giết giết giết giết giết! Giết hết kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa! Giết giết giết giết!”

Tiếng ca này có độc, màng tai đám chiến sĩ nhím biển nổ tung.

“Đây là cái gì thế? Quỷ quỷ quỷ!!!”

“Mèn đét ơi, đây là cái thứ gì vậy? Má ơi, má ơi!!!”

“Chết, chết nhăn răng, chết bỏ bu rồi!”

“Giết giết giết giết, ha ha ha ha ha ha! Giết giết giết, mọi người phải chết, chết hết đi!”

“Đời này Tửu gia đáng...”

“Ta là chiến sĩ nhím biển anh dũng Quân Như Mộng, hôm nay là ngày ta về với đất mẹ...”

“Thiên đường, ta thấy cửa thiên đường mở ra, các đồng chí đứng hai bên đường hoan nghênh ta!”

Trận doanh chiến sĩ nhím biển hỗn loạn rối nùi, nhiều chiến sĩ nhím biển miệng sùi bọt mép, té xỉu nơi đáy biển.

Ngay sau đó, những quả bom bắn ngược của Lưu Huỳnh Tiên Tử vô tình đưa đám chiến sĩ nhím biển hôn mê lên thiên đường.

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển gầy gò trong trận doanh còn đang cố chống chọi, run rẩy vươn tay muốn đâm thủng màng nhĩ.

Không chỉ mình hắn, mà nhiều chiến sĩ nhím biển cũng làm giống hắn.

Muốn chống lại ma âm xuyên não chỉ còn cách từ bỏ thính lực thôi.

…

Lúc này, ở trong thuyền tiên.

Lệ Chi Tiên Tử lảo đảo tới gần Tạo Hóa Pháp Vương.

“Ngừng hát giùm ta đi, a a a!”

Lệ Chi Tiên Tử túm Tạo Hóa Pháp Vương rồi thi triển 365 Vòng Đại Phong Xa.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.

Tạo Hóa Pháp Vương gào hú:

“A a a a a! !”

Nhưng không phải tiếng hét thảm mà vì ca đến chỗ cần hú, một tràng a dài thiệt dài đó là âm tiết chờ nhạc đó thôi.

Khi Lệ Chi Tiên Tử quay Tạo Hóa Pháp Vương mòng mòng, tiếng rống a a lúc xa lúc gần, thanh âm ra hiệu quả đường vòng tự mang chấn động.

Tạo Hóa Pháp Vương biểu thị biến âm hiệu tuyệt vời thành kiểu rung, hắn chính là ca vương giỏi nhất.

Trong trạng thái đó Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục hát, muốn hát thì hát, mặc kệ thân thể ở chỗ nào, trong trạng thái gì, cứ cất cao giọng hát, dám hát là mình thắng.

“Giết giết giết giết, người bất trung… giết giết giết! Người bất hiếu… giết giết giết!”

Bắc Hà Tán Nhân cuối cùng cũng gục ngã.

Nếu nói giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ở trạng thái bình thường là ma âm như ác mộng, thì bây giờ bị Đại Phong Xa của Lệ Chi Tiên Tử xoay vòng, tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương là ma âm ác mộng kiểu rung văng vẳng không dứt.

Trời mưa, tiếng hát của Linh Hồn Ca Vương càng hợp với 365 Vòng Đại Phong Xa a a a a~~~

…

Trận doanh chiến sĩ nhím biển.

Trưởng lão chiến sĩ nhím biển gầy gò bị ma âm xuyên não kiểu rung vòng tròn làm té ngửa.

Bên kia.

Chỗ giao giới biển Đông và Thái Bình Dương có một hòn đảo bí ẩn không có trên bản đồ thế giới. Lực lượng tự nhiên bao phủ đảo nhỏ, dù là khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất cũng không thể phát hiện nó tồn tại.

Trên bầu trời đảo nhỏ có vô số bươm bướm nhiều màu bay lượn, đây là nhà của Vũ Nhu Tử cô nương, Linh Điệp Đảo.

Hôm nay Vũ Nhu Tử có đạo hiệu Phá Kiếp Tiên Tử chuẩn bị chính thức độ kiếp.

Cô đã bày ra trận pháp độ kiếp hoàn mỹ, điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất. Đạo hiệu của Vũ Nhu Tử mang theo tình yêu và chúc phúc của cha mình là Linh Điệp Tôn Giả.

Nhưng trước khi độ kiếp Vũ Nhu Tử lén cha mượn di động của Lưu Kiếm Nhất sư huynh. Sau đó, Vũ Nhu Tử lặng lẽ gọi điện cho vài bằng hữu tốt của mình, như Sở Xuân Huỳnh cô nương của Sở gia, hoặc như Tống tiền bối mới quen năm nay.

Trò chuyện với tỷ muội thân thiết Sở Xuân Huỳnh cô nương xong, Vũ Nhu Tử vui vẻ bấm số điện thoại của Tống Thư Hàng.

Lúc trước Vũ Nhu Tử nghe nói nhóm Tống tiền bối đã đóng phim xong, trong lòng cô thấy hụt hẫng vô cùng. May mắn cha nói đang quay bộ phim mới do Tam Lãng tiền bối đóng vai chính, Tống tiền bối là khách mời. Không biết giờ nàyTống tiền bối đang làm gì nhỉ? Có nghiêm túc tu luyện không đây? Đã đến cảnh giới nào rồi?

Một lúc sau Tống tiền bối vẫn không bắt máy.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, hay Tống tiền bối không tiện bắt máy nhỉ? Hay là chờ chút nữa gọi lại?

Vũ Nhu Tử đang suy nghĩ thì đầu dây bên kia đã kết nối.

Sau đó từ ống loa phát ra ma âm xuyên não.

Chương 917: Không Phải Xúc Tu, Là Rễ! Là Rễ Cây!

“Giết giết giết, vạn vật đều có thể giết! Người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa đều giết! Kẻ nghịch thiên đáng chết lập tức quỳ chết!”

Đây là lời bài hát mới của Linh Hồn Ca Vương: Thất Sát Ca, thêm vào 365 Vòng Đại Phong Xa của Lệ Chi Tiên Tử tạo thành chấn động lập thể văng vẳng.

Lưu Kiếm Nhất đạo hữu canh giữ bên cạnh Vũ Nhu Tử bất ngờ bị ma âm xuyên não, cảm giác đầu gối mềm nhũn, thêm bệnh buồn nôn, suýt nữa là quỳ.

Sâu trong Linh Điệp đảo, một người cha hiền đang yên lặng giám thị toàn đảo, bất ngờ bị ma âm xuyên não phun hết linh trà ra.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, thanh âm chấn động màng tai này sao nghe quen thế nhỉ.

Vũ Nhu Tử giơ tay vuốt mái tóc bị gió biển thổi tung.

Ma âm của linh hồn ca vương tục vang qua ống loa, đôi chân dài của Vũ Nhu Tử tự động đạp theo nhịp, ngâm nga theo âm nhạc.

Có bài hát nào mà làm người ta muốn ngân nga theo không nhỉ?

Vũ Nhu Tử khẽ nói:

“A, nhớ rồi! Là giọng hát của Tạo Hóa tiền bối, thảo nào lại hay như vậy.”

Lưu Kiếm Nhất sư huynh bỗng thấy nghi ngờ cuộc đời mình, gần đây hay nghe người ta khen tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương, đặc biệt là fan âm nhạc Rock & Roll, họ khen ‘tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương là âm nhạc giết người đến từ địa ngục, khiến người ta lay lắt giữa sống và chết’.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lưu Kiếm Nhất nghe có người khen nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương ‘hay’.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng run rẩy của Tống Thư Hàng:

“A lô? Sư huynh Lưu Kiếm Nhất hả? Xin hỏi… tìm ta có chuyện gì không?”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói:

“Tống tiền bối, không phải Kiếm Nhất sư huynh, là ta, Vũ Nhu Tử đây! Ta mượn di động của sư huynh gọi điện thoại cho tiền bối. A, Tống tiền bối biết không, hôm nay ta độ kiếp đấy!”

Tống Thư Hàng run giọng nói:

“Vũ Nhu Tử? Sao là cô thế? Mau cúp máy… mau… nếu không… thì sẽ muộn mất.”

Giọng Tống Thư Hàng ngừng bặt.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, vẻ mặt hoang mang.

Thật lâu sau tiếng ca của Linh Hồn Ca Vương mới dần lắng xuống, nhưng không nghe thấy giọng của Tống Thư Hàng nữa.

Tuy nhiên Vũ Nhu Tử vẫn thấy thỏa mãn, cô nói vào di động:

“Đa tạ Tống tiền bối.”

Nghe tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối làm Vũ Nhu Tử cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh, chắc chắn Phá Kiếp Tiên Tử cô đây sẽ vượt qua thiên kiếp thăng cấp tứ phẩm lần này!

Vũ Nhu Tử nói xong thì nhẹ nhàng khép di động lại đưa cho Lưu Kiếm Nhất đã sùi bọt mép ở kế bên.

Sau đó, Vũ Nhu Tử tung tăng lướt tới chỗ độ kiếp.

Hôm nay phải thành công độ kiếp, tiếp đó học ngự kiếm phi hành, chừng đó cô không cần lo lắng chuyện bị lạc đường nữa!

Sâu trong Linh Điệp đảo.

Linh Điệp Tôn Giả chìm trong trầm tư.

Tiếng hát của Tạo Hóa đạo hữu thật sự rất hay ư?

Con gái khen hay thì chắc là hay thật, có nên suy xét lần sau mời Tạo Hóa đạo hữu đến Linh Điệp đảo mở một buổi biểu diễn không nhỉ?

Linh Điệp Tôn Giả chợt hỏi một con hồ điệp bảy màu cạnh mình:

“Tửu Cô, ngươi nói xem nếu ta mời Tạo Hóa đạo hữu đến Linh

Điệp Đảo mở một buổi biểu diễn thì sao?”

Hồ điệp bảy màu Tửu Cô lần trước dạy Tống Thư Hàng cách kết kén, là trợ thủ đắc lực của Linh Điệp Tôn Giả.

Điệp Yêu Tửu Cô nghiêm túc nói:

“Sư tôn, đệ tử nghĩ người nên uống thuốc đi.”

Linh Điệp Tôn Giả:

“...”

...

Trên đỉnh Ma Hầu Phong thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông.

Chính Năng, An Tri Ma Quân, Công Tử Hải còn đang bế quan trùng kích cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm. Trên đầu ba người lơ lửng sương khói màu vàng, màu đỏ máu và màu đen.

Chính Năng, An Tri Ma Quân đang vững vàng tăng tiến cảnh giới, nhưng trạng thái của Công Tử Hải ngồi chính giữa thì lại hơi là lạ.

Mấy ngày nay hễ Công Tử Hải đi vào trạng thái tu luyện sâu là nguyền rủa ác mộng kia lại xuất hiện dây dưa, mấy lần làm hắn suýt bị tẩu hỏa nhập ma. Mấy hôm nay người Công Tử Hải gầy sọp đi, khiến người nhìn phải đau lòng.

Công Tử Hải mở to đôi mắt đỏ rực, rõ ràng lại thêm một lần cưỡng ép rời khỏi không gian ác mộng.

Tống Thư Hàng chết tiệt, thật đáng chết!

Nguyền rủa ác mộng quả nhiên không phải một lần mà là liên tục, hễ Công Tử Hải tập trung tu luyện một chút là không gian ác mộng sẽ kéo hắn vào, muốn nuốt chửng hắn.

Kỳ lạ là dù Công Tử Hải dùng nhiều cách loại trừ nguyền rủa đều không có hiệu quả. Mỗi lần Công Tử Hải ra khỏi không gian ác mộng kiểm tra toàn thân đều không phát hiện dấu vết nguyền rủa, bực mình tức ngực muốn chết.

Cứ tiếp tục thế này thì hắn không thể tu luyện, phải thay đổi kế hoạch thôi.

Công Tử Hải cần tìm cách giải quyết nguyền rủa trên người. Cởi nút cần tìm người thắt, phải tìm Tống Thư Hàng, đào ra nguồn gốc của nguyền rủa từ hắn!

Công Tử Hải nghĩ đến đây, bèn lặng lẽ kết nối với con rối phân thân bên ngoài, gần đây hắn luôn tìm kiếm Tống Thư Hàng qua con rối phân thân.

Lúc này, con rối phân thân vừa đưa qua một phần tình báo liên quan đến Tống Thư Hàng.

Tình báo mới nhất: Trong minh hữu mới là đám chiến sĩ nhím biển mà Công Tử Hải lén liên lạc, có kẻ phát hiện Tống Thư Hàng, một đám chiến sĩ nhím biển đang bao vây tiễu trừ Tống Thư Hàng.

Trong đó có chiến sĩ nhím biển mang theo pháp khí Công Tử Hải cung cấp, bề ngoài giống pháp khí chiến đấu nhưng bên trong lắp thiết bị nghe trộm.

Công Tử Hải thầm ra lệnh cho con rối phân thân:

“Cộng hưởng nội dung từ thiết bị nghe trộm cho ta.”

Lát sau.

Công Tử Hải nhận được tình báo âm thanh mà mình muốn.

Đầu tiên là một chuỗi tiếng nổ, chắc là chiến sĩ nhím biển tấn công, tiếng nổ phỏng chừng thuộc về vũ khí hiện đại hóa như ngư lôi.

Tình hình chiến đấu có vẻ rất kịch liệt.

Đột nhiên sóng âm kỳ lạ khác với phong cách chiến đấu chen vào thiết bị nghe trộm.

Giọng nam cao vút mang theo âm rung văng vẳng:

“Giết giết giết! Người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa đều giết! A a a a!”

Ma âm chui vào màng tai Công Tử Hải rồi xộc thẳng vô não.

Trong mật thất, Công Tử Hải sung sướng chớp mắt, miệng sùi bọt mép ngất xỉu.

A, mẫu thân ơi, Tiểu Hải đến gặp người đây. Hy vọng ở trên thiên đường không có Tạo Hóa Pháp Vương.

…

Trong thuyền tiên.

Linh Hồn Ca Vương vừa lòng đẹp ý.

Buổi diễn bắt đầu thì quản chi chuyện có mấy ai nghe được đến phút cuối, như gặp phải rủi may muốn dứt bỏ, can đảm đối diện liệu có phải quá anh dũng hay không... Buổi diễn kết thúc, đếm được mấy ai nghe thấy khúc cuối cùng, nếu gặp phải rủi may muốn cắt đứt, trong biển người được mấy kẻ dám liều.

…

Ngoài thuyền tiên.

Bạch Tôn Giả mở trang bị không gian, nhanh chóng thu gom nhiều ngư lôi, bom biển sâu chưa bị kích nổ.

Lãng phí là tội ác lớn nhất đấy!

…

Lúc này vô số chiến sĩ nhím biển bị thương, hôn mê dần chìm xuống đáy biển.

Máu của chiến sĩ nhím biển nhuộm đỏ cả một vùng biển, có lẽ một đoạn thời gian rất dài về sau,loài cá trong khu vực biển này sẽ hứng chịu sự trả thù đáng sợ từ chiến sĩ nhím biển.

Vì sinh linh nào dính máu của chiến sĩ nhím biển đều là kẻ thù của chúng, một con sâu lông cũng không thể buông tha!

...

Ngay bên dưới, di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm như một cái miệng khổng lồ của biển rộng nuốt hết thân thể chiến sĩ nhím biển chìm xuống.

Lối vào di tích vốn có phong ấn Bạch Tôn Giả đặt ra, nếu không phải là tu sĩ có thực lực mạnh hơn Bạch Tôn Giả thì không thể phát hiện ra lối vào được.

Nhưng bây giờ di tích như vật sống, nuốt hết chiến sĩ nhím biển chìm xuống đáy biển.

Bạch Tôn Giả đang góp nhặt ngư lôi chợt cứng người lại, đôi mắt xuyên thấu lòng biển tối tăm dưới biển nhìn thẳng về phía di tích.

Từng thi thể chiến sĩ nhím biển bị nuốt mất, di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm ở đáy biển sinh ra biến đổi lớn.

Dường như có gì đó trong di tích sắp phá phong ấn mà ra. Không đúng, không phải phá phong mà ra, những phong ấn trong di tích không phải để phong ấn mà là che giấu thứ đó, nó đang ngủ say.

Giờ xác đám chiến sĩ nhím biển rơi xuống di tích đã đánh thức thứ đó dậy.

Cùng lúc đó.

Tống Thư Hàng mở bừng mắt ra, hít thở dồn dập, tay ấn ngực mình, hạch tâm nằm trong tim chợt đập rộn lên.

Có cái gì đó cộng minh với hạch tâm trong tim hắn.

Một tay Tống Thư Hàng ấn ngực, nhìn xuống đáy biểntheo cảm ứng, thứ khiến hạch tâm tim hắn đập nhanh đang nằm ở dưới đáy biển.

Diệp Tư chui ra khỏi người Tống Thư Hàng rồi lên tiếng:

“Có cái gì đó sắp ra khỏi đáy biển.”

Đáy biển bên dưới là di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm, Diệp Tư có mối liên quan với Trường Sinh Giả Trình Lâm quả nhiên cũng sinh ra cảm ứng.

Lệ Chi Tiên Tử cũng mở to mắt với vẻ thắc mắc, cô cũng loáng thoáng cảm ứng được nó.

…

Bạch Tôn Giả trở lại thuyền tiênqua thiên phú không gian, trầm giọng nói:

“Sắp ra rồi.”

Ngay sau đó, có vô số xúc tu vút ra từ đáy biển.

Những xúc tu vươn ra điên cuồng túm lấy chiến sĩ nhím biển ở bên dưới, chiến sĩ nhím biển sống hay chết chạm phải xúc tu thì đều bị kéo xuống.

Lệ Chi Tiên Tử hỏi:

“Bạch tiền bối, lần trước các người đến đây có phát hiện xúc tu kỳ lạ này trong di tích không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng:

“Không, không phải xúc tu.”

Đám người Bạch Tôn Giả, Lệ Chi Tiên Tử đều tỏ vẻ khó hiểu:

“Hả?”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Đó là rễ, rễ của hoa sen chứ không phải xúc tu. Rễ cây và xúc tu khác hẳn nhau, một cái là thực vật, một cái là sinh vật!”

Trong người Tống Thư Hàng đã chứa hoa sen có thể bắn ra mấy chục vạn rễ cây, nên hắn lập tức nhìn ra được nó là rễ hay ‘xúc tu’ ngay.

Tống Thư Hàng vẫn còn giơ tay ấn ngực, có khi nào trong di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm cũng ẩn giấu một đóa hoa sen hay không?

Chương 918: Ta Có Phải Là Thịt Băm Không?

Rễ hoa sen quen mắt như thế, còn cả cảm giác cộng minh với hạch tâm trong tim mình, cách nó hấp thu chiến sĩ nhím biển giống hệt lúc hạch tâm trong tim hấp thu tà năng Cửu U.

Có khi nào trong di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm giấu một gốc hoa sen giống như Tà Liên Cửu U và Quân Tử Kim Liên của Nho giahay không?

Bạch Tôn Giả nói:

"Lần trước ta dẫn người vào di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm vốn không hề phát hiện những xúc tu... a không, rễ cây này, nên không biết nó nằm ở chỗ nào."

Lệ Chi Tiên Tử nêu ý kiến:

"Có lẽ nó ẩn sâu dưới lòng đất di tích chăng?"

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

"Rất có thể."

Trong khi họ nói chuyện, tất cả chiến sĩ nhím biển ngoài thuyền tiên đã bị rễ hoa sen quấn lấy kéo vào di tích.

Khu vực biển sâu này bỗng chốc trở nên tĩnh lặng.

Nói thật là bớt đámchiến sĩ nhím biểndơ hơi làm tròhoạt náo, khiến cho khu vực biển sâu này trở nên là lạ.

Di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm 'ăn' tất cả chiến sĩ nhím biển xong thì rút rễ cây về,không gian lập tức yên lặngtrở lại.

Kỳ lạ hơn là phong ấnBạch Tôn Giả đặt lúc trước cũng phục hồi như cũ, trong khi rõ ràng trước đó phong ấn bị rễ cây phá hủy rồi.

Bạch Tôn Giả cạn lời.

Giống như phạm nhân trong tù mở cửa đi ra ngoài ăn thức ăn ngay cạnh cai ngục rồi ung dung quay về nhà lao, bỏ lại cai ngục đứng đực mặt ra.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Chúng ta còn vào di tích này nữa không?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Đương nhiên là vào rồi, đã đến bước này rồi sao mà không vào được chứ? Nếu bên trong thật sự giấu một gốc hoa sen thì ta rất có hứng thú tìm nó đấy.”

Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng:

“Ừm... quấy rầy Bạch tiền bối chút, làm phiền tiền bối đưa ta về được không? Người hâm mộ thấy ta đột nhiên biến mất chắc sẽ rất lo lắng, ta phải đi về mới được.”

Buổi biểu diễn của hắn mới hát đến phần cao trào, hát một lúc ai ngờ bị đưa đến đây.

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi:

“Pháp Vương không vào di tích cùng bọn ta sao?”

Tạo Hóa Pháp Vương nói:

“Lần sau đi, ta không vội đâu.”

Bạch Tôn Giả cho tất cả đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 một lần vào thăm quan động phủ miễn phí nên không cần vội. Hơn nữa Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên biến mất như thế, không biết các fan hâm mộ sẽ sốt ruột tới mức nào, hắn phải nhanh chóng chạy về, dùng tiếng hát của mình đưa các fan hâm mộ vào địa ngục lần nữa.

Bạch Tôn Giả gật đầu, lật tay lấy ra một quyển sách nhỏ giao cho Tạo Hóa Pháp Vương:

“Đây là thù lao lúc trước ta hứa cho Tạo Hóa đạo hữu nếu đến giúp ta, cầm đi. Giờ ta sẽ đưa đạo hữu về.”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Đây là công pháp gì thế?”

Không phải Tống Thư Hàng nhiều chuyện gì, chủ yếu là hắn loáng thoáng thấy chữ ‘sóng âm’ trên quyển sách nhỏ đó.

Chắc không phải là công pháp loại sóng âm đặc biệt gì đấy chứ? Đưa công pháp sóng âm cho Tạo Hóa Pháp Vương, khiến giọng hát của hắn mạnh hơn sẽ chết người đó!

Bạch Tôn Giả giải thích:

“Đây là loại công pháp sóng âm ta kiếm được trong một di tích thượng cổ. Nó khiến giọng người dùng trở nên trong trẻo, loại bỏ tạp âm. Tạo Hóa đạo hữu cho rằng công pháp sóng âm này có thể cứu vớt tiếng hát của mình.”

Tống Thư Hàng và Lệ Chi Tiên Tử nghe vậy thì thoáng yên lòng. May mắn Tạo Hóa Pháp Vương chưa từngừng uống thuốc, có công pháp sóng âm này, không chừng có thể cứu vớt được Linh Hồn Ca Vương.

Lệ Chi Tiên Tử nóiđầy chân thành:

“Chúc Pháp Vương sớm ngày thần công đại thành.”

Tạo Hóa Pháp Vương mỉm cười, chợt đề nghị:

“Lệ Chi Tiên Tử, có muốn đi biểu diễn với ta không?”

Lệ Chi Tiên Tử kinh ngạc hỏi:

“Hả? Ta không nhớ mình có thiên phú hát hay nhảy múa gì, Pháp Vương nên mời Đông Phương Lục mới đúng.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười tươi nói:

“Không, Lệ Chi Tiên Tử không cần hát, chỉ cần lúc ta hát thì cô hãy nâng ta lên quay vòng là được. Ta cảm giác trong trạng thái đó, âm thanh ta hát ra đặc biệt hay.”

Tưởng tượng xem, lúc Tạo Hóa Pháp Vương ca hát, Lệ Chi Tiên Tử mảnh khảnh yếu ớt lên sân giơ tay quay Tạo Hóa Pháp vòng vòng, cảnh tượng mới đẹp làm sao.

Lệ Chi Tiên Tử nghiến răng nói:

“Pháp Vương ngươi nên đi uống thuốc đi.”

Tạo Hóa Pháp Vương tiếc nuối. Nói thật thì hắn cảm thấy tiếng hát của mình rất hợp với 365 Vòng Đại Phong Xa của Lệ Chi Tiên Tử.

Lúc này, Lưu Huỳnh Tiên Tử từ từ tỉnh lại. Cô tới chậm nhất, bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ảnh hưởng ít nhất nên phục hồi rất nhanh.

Lưu Huỳnh Tiên Tử thều thào nói:

“Nhờ Bạch tiền bối thuận tiện đưa ta đi luôn, ta có việc gấp. Về chuyện thăm dò di tích thì đành chờ lần sau vậy.”

Bạch Tôn Giả lại lấy ra một hộp nhỏ đưa cho Lưu Huỳnh Tiên Tử:

"Được."

Trong hộp đựng một bảo vật đặc biệt, trợ giúp cho công pháp Lưu Huỳnh Tiên Tử tu luyện. Đây là thù lao Bạch Tôn Giả nhờ Lưu Huỳnh Tiên Tử đến đây giúp.

Sau đó Bạch Tôn Giả lại rút ra hai thanh Lưu Tinh kiếm từ ống tay áo đưa cho Lưu Huỳnh Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương:

"Các ngươi nắm chặt phi kiếm, ta dùng không gian truyền tống các ngươi trở lại."

Tống Thư Hàng trợn to mắt nói:

"A? Hai thanh Lưu Tinh kiếm ư?"

Cộng thêm thanh trong phi thuyền là ba cây Lưu Tinh kiếm?

Bạch Tôn Giả giải thích:

"Ha ha, không phải, những phi kiếm này không phải hàng thật, gần đây ta luyện chế pháp khí Càn Khôn Châu Trung Nguyệt giúp ngươi thì tiện tay luyện chế ra chúng nó đấy. Hình dạng giống Lưu Tinh kiếm nhưng chúng chỉ là phi kiếm ở hình thái ban đầu thôi. Lưu Tinh kiếm thật thì ta đã cho Tô Thị A Thập Lục độ kiếp rồi, chưa kịp lấy về."

Tạo Hóa Pháp Vương tò mò hỏi:

"Bạch tiền bối tính nghiên cứu phi kiếm dùng một lần à?"

Bạch Tôn Giả đáp:

"Không phải, trong bộ phim truyền hình ta xem gần đây có chiêu Vạn Kiếm Quy Tông trông rất oách, ta định luyện ra vạn thanh phi kiếm để hợp thành kiếm trận. Lần sau khi gặp kẻ địch có thể lấy ra vạn thanh phi kiếm, phối hợp vòng phép thuật lần trước ta dùng thì càng tuyệt hơn."

Vòng phép thuật mà Bạch Tôn Giả nói là phép thuật giết Lư Sơn Lộ Ma Tôn khi ở trong Thiên Giới Dao Trì. Trước tiên chế tạo một vòng phép thuật lớn rồi không ngừng rótvào phi kiếm dùng một lần, vòng phép thuật sẽ rót vào trăm loại hiệu quả phụ trợ cho phi kiếm. Mấy trăm phi kiếm dùng một lần bắn ra cùng lúc, uy lực phi nhân lên, san bằng luôn sơn cốc Lư Sơn Lộ Ma Tôn ẩn náu.

Giờ Lư Sơn Lộ Ma Tôn còn ở trong bình của Bạch Tôn Giả làm hồ linh, không biết cơ duyên của hắn bao giờ mới đến.

Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi lạnh, Vạn Kiếm Quy Tông trong Tivi chỉ là tên gọi, còn Bạch Tôn Giả thì tính đúc một vạn thanh phi kiếm thật.

Thương thay cho kẻ thù tương lai của Bạch Tôn Giả.

Tương lai ai làm kẻ thù của Bạch tiền bối thì coi như chết chắc rồi, cái chết của kẻ địch chỉ có một, đó là bị băm nát bấy.

…

Vèo vèo!

Hai luồng kiếm quang thoáng hiện, Lưu Huỳnh Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương được đưa về.

Không biết Tạo Hóa Pháp Vương sẽ giải thích thế nào với các fan thân yêu về việc mình đột nhiên biến mất nhỉ?

Đoán chừng cách giải thích đơn giản gọn lẹ nhất là gân cổ hát một bài, tống tiễn fan xuống địa ngục, khi họ tỉnh lại trong bệnh viện thì có lẽ đã quên việc Tạo Hóa Pháp Vương biến mất giữa chừng rồi.

Mấy phút sau.

Trong di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm.

Bạch Tôn Giả dẫn theo Tống Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử đi trong di tích, đằng sau là phi kiếm nâng Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư và Giang Tử Yên.

Bốn vị đạo hữu này vẫn còn trong trạng thái yếu ớt, chưa phục hồi lại từ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Bạch Tôn Giả đi trước dẫn đường cho mọi người tránh cạm bẫy:

“Chỗ này có cạm bẫy, tất cả cẩn thận né qua nhé.”

Đi một hồi, cả nhóm tới trước động ngầm to lớn, giữa hố có cái giếng rộng mấy thước, đen ngòm nhìn không thấy đáy.

Lệ Chi Tiên Tử cảnh giác hỏi:

“Đây cũng là cạm bẫy sao?”

Mỗi thứ khác lạ khi thăm dò trong di tích cổ xưa đều ẩn chứa sát khí. Cái hố sâu này rõ ràng quái dị, nhìn thoáng qua không hợp với xung quanh, bên trong chắc chắn ẩn giấu âm mưu!

Tống Thư Hàng sờ cằm nghiên cứu động ngầm:

“A, sao thấy động ngầm này quen quen.”

Bạch Tôn Giả:

“...”

Tống Thư Hàng chợt nhớ cái gì, bèn ngẩng phắt lên nhìn Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả tiếp tục im lặng là vàng.

Tống Thư Hàng cười gượng:

“Ha ha ha.”

Động ngầm này là kiệt tác của Bạch Tôn Giả!

Tống Thư Hàng nhớ có đoạn thời gian xem lịch sử trò chuyện trong nhóm Cửu Châu số 1. Hôm đó Bạch Tôn Giả dắt đội gồm Thông Huyền Đại Sư, Lạc Trần Chân Quân, Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Vũ Nhu Tử và Linh Điệp Tôn Giả đi thăm dò di tích. Kết quả mới đi vào không lâu thì cả đội do một đống Chân Quân, Tôn Giả tổ hợp đã bị diệt đoàn một cách thê thảm.

Hung thủ chính là...Bạch Tôn Giả.

Nếu có thể, Bạch Tôn Giả rất muốn dùng Bình Thổ Chú lấp cái hố này lại.

Nhưng không thể lấp hố được, đáy hố giấu thứ tốt, ghi chép giảng pháp của Trường Sinh Giả Trình Lâm nằm trong không gian dưới hố.

Bạch Tôn Giả khẽ thở dài:

“Đi theo ta.”

Nói xong Bạch Tôn Giả nhảy vào động ngầm, tiếp đó vọt người nhảy xuống giếng sâu.

Tống Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử theo sau, rồi phi kiếmchở đám người Bắc Hà cũng bay xuống.

Sau khi nhảy vào hố thì Tống Thư Hàng và Lệ Chi Tiên Tử nhanh chóng rớt xuống như nhảy tự do.

Lệ Chi Tiên Tử la lên:

“A, nguy rồi! Chỗ này có trận pháp cấm không!”

Tống Thư Hàng lo lắng kêu lên:

“Bạch tiền bối ơi?”

Giọng Bạch Tôn Giả bình tĩnh vang lên:

“À, ta chưa nhắc nhở các ngươi à? Không sao, hố này không sâu lắm đâu, đừng sợ.”

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn yên lòng, hố không sâu là được.

Nhưng hai mươi giây sau Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Rơi lâu như vậy mãi chưa tới đáy, cái hố này cũng sâu lắm à nha.

Chương 919: Tìm Được Ngươi Rồi, Trình Lâm! (Nhe răng cười)

Tống Thư Hàng hỏi:

“Bạch tiền bối, hố này không sâu là với tu sĩ mấy phẩm thế?”

Không biết mới là điều đáng sợ nhất, rớt lâu vậy mà chưa xuống đáy là thế nào?

Bạch Tôn Giả đáp:

“Ờ thì chắc với tu sĩ ngũ phẩm.”

Tống Thư Hàng nói:

“Vậy chẳng phải ta sẽ nát như tương hay sao?”

Có phải ta sẽ rơi bép một cái thành bánh dẹp luôn không?

Bạch Tôn Giảan ủi:

“Yên tâm, có ta đây.”

Bùm!

Lúc đang nói chuyện, Bạch Tôn Giả đã rớt xuống đất trước, đập ra một cái hố sâu.

Bạch tiền bối bình tĩnh chui ra từ cái hố, tay bắt pháp ấn, từ trong hố hiện ra vô số đụn cát mềm mại.

Những đụn cát bay lơ lửng đón lấy Tống Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử và đám người Bắc Hà Tán Nhân ở phía sau.

Tống Thư Hàng bò xuống khỏi đụn cát, chân cẳng mềm nhũn. Hắn cảm thấy chắc phải lên tứ phẩm rồi học ngự kiếm phi hành xong thì bệnh sợ độ cao mới giảm được phần nào.

Giọng Diệp Tư vang lên trong đầu của Tống Thư Hàng:

“Thật ra thì Thư Hàng này, trước khi đáp xuống ngươi có thể dùng dị năng Bộ Bộ Sinh Liên mà.”

Khi đến gần mặt đất có thể dùng phép thuật và dị năng thiên phú, Tống Thư Hàng dùng năng lực Bộ Bộ Sinh Liên là có thể đứng vững được ngay.

Tống Thư Hàng nghẹn họng.

Chợt con ngươi Lệ Chi Tiên Tử co rút lại, cô cảnh giác kêu lên:

“Có người!”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn hướng đối diện Lệ Chi Tiên Tử.

Tống Thư Hàng thấy thân ảnh đại năng cổ xưa thấp thoáng phía xa, đầu đội đạo quan viễn cổ, mặc đạo bào viền vàng, ngồi trên đài sen ngọc. Trên đỉnh đầu có vòng sáng như vầng trăng che khuất khuôn mặt cô khiến người ta nhìn không rõ.

Tống Thư Hàng nhìn vầng sáng như trăng tròn kia, lòng dâng lên nhiều cảm ngộ.

Vòng sáng tròn chắc là ánh sáng của đạo mà Trường Sinh Giả ngộ ra, nó như mặt gương, tu sĩ ở các đẳng cấp khác nhau nhìnvàosẽ phản chiếu ra bản thân, kết hợp ánh sáng đạo sẽ được cảm ngộ khác nhau.

Bạch Tôn Giả nói:

“Các ngươi đều thấy cô ấy phải không? Xem ra các ngươi đều có duyên với cô ấy. Thư Hàng, cô ấy là Trường Sinh Giả Trình Lâm mà ngươi luôn muốn gặp đấy.”

Không ngờ vừa vào di tích đã gặp chính chủ rồi.

Trường Sinh Giả Trình Lâm một tay kết đạo ấn, một tay gõ nhẹ phất trần.

Vị Dao Trì Nữ Đế của Thiên Đình viễn cổ này đang giảng pháp.

Cô giảng Đạo Tạng kinh văn lưu truyền từ thượng cổ của đạo gia.

Tống Thư Hàng từng nghe tên Đạo Tạng nhưng hắn chưa kịp nghiên cứu kinh văn này.

Trình Lâm bắt đầu giảng pháp, cảm giác diệu không thể tả truyền ra.

Nhóm Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư và Giang Tử Yên ở phía sau lục tục tỉnh lại. Họ không thấy Trường Sinh Giả Trình Lâm, chỉ mơ hồ cảm giác diệu dụng khiTrường Sinh Giả giảng pháp.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài:

“Đáng tiếc không thấy mặt được.”

Trường Sinh Giả Trình Lâm ngồi trên đài sen bạch ngọc lơ lửng trong vầng sáng trăng tròn, mặc đạo bào rộng thùng thình, Tống Thư Hàng không thể đoán ra tình báo hữu dụng gì từ tư thế ngồi ấy.

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Đừng gấp, cứ tiếp tục nhìn là được.”

Bạch tiền bối vung tay, thi triển ra thực tại ảo, không phải sa mạc nóng bỏng mà là thế giới thực tại ảo trong suốt hoàn toàn mới.

Thế giới ảo giác xuất hiện, trước mặt mọi người đột nhiên có thêm một Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Tống Thư Hàng tiểu hữu mới xuất hiện ngồi xếp bằng, đứng dậy, chợt cười khổ nói:

“Xin chào Bạch Chân Quân tiền bối, ta đang ở ngay cạnh tiền bối đây.”

Đây là đối thoại lúc Tống Thư Hàng mới đón Bạch Tôn Giả xuất quan.

Tống Thư Hàng thật đần mặt ra.

Sau đó Tống Thư Hàng tiểu hữu nói với vẻ hoảng hốt:

“Phanh lại! Mau phanh lại! Bạch tiền bối mau dừng lại đi,phía trước là vách núi đấy!”

Tống Thư Hàng không biết nên nói cái gì, môt hồi ức không hề đẹp chút nào.

Diệt Phượng Công Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Dược Sư, Giang Tử Yên, Lệ Chi Tiên Tử lặng im. Thư Hàng tiểu hữu vất vả quá.

Tống Thư Hàng tiểu hữu trong ảo cảnh mở miệng định nói gì nhưng Bạch Tôn Giả chợt búng tay, Tống Thư Hàng tiểu hữu cứng ngắc tại chỗ.

Bạch Tôn Giả bình tĩnh nói:

“Đây là thực tại ảo mới còn đang xây dựng, mới là bán thành phẩm thôi, nhưng cũng có vài ưu điểm, ví dụ như nó trong suốt.”

Cuối cùng mấy vị đạo hữu Bắc Hà Tán Nhân cũng thấy rõ Trường Sinh Giả Trình Lâm đang giảng pháp qua thực tại ảo trong suốt.

Trình Lâm giảng giải Đạo Tạng kinh, trừ Tống Thư Hàng ra, tất cả nghe say mê.

Các đạo hữu cảm giác Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng pháp mỗi chữ như châu ngọc, mỗi câu đều vang tiếng đại đạo. Dị tượng luận đạo hiện ra, từng áng mây lành, sen vàng không ngừng nở rộ giữa hư không rồi tán đi.

Mỗi người đều lĩnh ngộ ra thứ cần thiết khi nghe giảng pháp.

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Nghe giảng pháp một lần còn hơn khổ tu mấy năm.”

Không hổ là Trường Sinh Giả giảng pháp.

Trình Lâm nhanh chóng giảng pháp xong, ngày giảng giải Đạo Tạng kinh kết thúc.

Nguyệt luân trên đỉnh đầu Trường Sinh Giả Trình Lâm càng sáng hơn, đài sen bạch ngọc dưới thân cô chậm rãi tan biến dần.

Bạch Tôn Giả nói với Tống Thư Hàng:

“Đến rồi đấy, ngươi luôn muốn nhìn bộ dạng của Trình Lâm đúng không, tiếp theo sẽ thấy được.”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm hình ảnh trước mắt.

Ngay sau đó một đóa sen lớn chợt nở ra, lớp lớp bao bọc thân thể Trường Sinh Giả Trình Lâm, có pháp tắc đại đạo kỳ diệu đang được thai nghén bên trong hoa sen.

Diệt Phượng Công Tử kinh ngạc nói:

“Đây là Trường Sinh Giả đang diễn đạo của mình! Chuyến đi này thật đáng giá!”

Được nhìn Trường Sinh Giả diễn dịch đạo trường sinh trước mặt mình thế này đúng lời to.

Cùng với quá trình Trình Lâm Tiên Tử diễn dịch, đám đạo hữu cảm ứng một ít pháp tắc không hoàn chỉnh, cảm giác pháp tắc trong chết chóc dựng dục ra sinh mệnh mới, hoặc nên nói là cây khô lại nảy mầm?

Trong thân thể đại năng viễn cổ dựng dục một sự sống mới, sắp dựng dục xong xuôi.

Sự sống mới đó là con của cô, cũng là bản thân cô.

Xem đến đây Diệp Tư không nhịn được chui ra khỏi người

Tống Thư Hàng, vẻ mặt căng thẳng, cô muốn nói gì rồi lại không nói được.

Diệp Tư hồi hộp nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm:

“Thư Hàng!”

Tống Thư Hàng nhẹ gật đầu nói:

“Ừ, không sai.”

Hình ảnh này quá quen thuộc.

Tống Thư Hàng đã khẳng định suy đoán của mình, chỉ còn chờ Trường Sinh Giả Trình Lâm lộ mặt mà thôi.

Lệ Chi Tiên Tử ở bên cạnh Tống Thư Hàng hít thở dồn dập, đứng ngồi không yên, vươn tay ra như muốn chạm đến Trình Lâm trước mắt. Nhưng vẻ mặt của Lệ Chi Tiên Tử nhanh chóng trở nên mờ mịt.

Lệ Chi Tiên Tử thầm nghi hoặc:

“Không lẽ ta đúng là Trình Lâm sống lại hoặc chuyển sinh sao?”

…

Lát sau đóa hoa sen nở rộ lộ ra thân thể ngọc ngà như được trời điêu khắc, không chút tỳ vết.

Đây là sự sống mới của Trình Lâm, thân thể cũ đã hòa vào hoa sen lớn rồi biến mất. Đây là đạo trường sinh của cô, tự thai nghén bản thân.

Thân thể mới sinh ra đứng lên từ hoa sen, cánh hoa biến thành đạo bào khoác lên người cô. Hạt sen hóa thành đạo quan xiêu vẹo đội trên đầu, đài sen thu nhỏ lại hóa thành đài sen bạch ngọc dưới chân cô, nâng cô bay lên.

Khuôn mặt cô hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người.

Mắt Tống Thư Hàng sáng rực, quả nhiên là cô ấy!

Diệp Tư không ngừng thì thào:

“Trình Lâm...”

Lệ Chi Tiên Tử ở cạnh Tống Thư Hàng cũng thì thào cái tên Trình Lâm.

Mỹ nhân rắn công đức ánh tỏa ánh sáng vàng bay ra khỏi người Tống Thư Hàng, lơ lửng sau lưng hắn, nhìn chằm chằm

Trình Lâm trong hình ảnh ở phía xa.

Bạch Tôn Giả quay đầu nhìn Thư Hàngrồi hỏi:

“Suy đoán trong lòng ngươi đã có đáp án chưa?”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Đúng vậy, đã hoàn toàn xác định.”

Trình Lâm Tiên Tử trong hình ảnh là linh quỷ tổ truyền của nhà Diệp Tư sư tỷ.

Khuôn mặt của cô, đạo bào mới, đạo quan xiêu vẹo hoàn toàn phù hợp linh quỷ tổ truyền của nhà Diệp Tư trong ký ức của Tống Thư Hàng.

Vậy là có thể liên kết sự kiện Bích Thủy Các diệt vong và sự diệt vong củaThiên Đình viễn cổ.

Năm đó linh quỷ Trình Lâm Tiên Tử lấy thân phận linh quỷ tổ truyền nhà Diệp Tư sư tỷ, sống trong Bích Thủy Các đến khi nó bị hủy diệt. Nếu Tống Thư Hàng không đoán sai, đội người bắt yêu tiêu diệt Bích Thủy Các cũng có liên quan với Thiên Đình viễn cổ, thậm chí rất có thể là thế lực của Thiên Đình viễn cổ.

Sau đó linh quỷ tổ truyền của sư tỷ Diệp Tư hóa thân thành Dao Trì Nữ Đế gia nhập Thiên Đình viễn cổ, nhiều năm sau đã quậy banh Thiên Đình viễn cổ rồi mang theo mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ để bái tế Bích Thủy Các đã bị hủy.

Kế tiếp, tình tiết trong hình ảnh tiếp theo làm rõ một suy đoán của Tống Thư Hàng.

Trong hình ảnh, Trình Lâm Tiên Tử như đang trăn trối rất nhiều. Tiếp đó, có đôi tay đen ngòm xé rách hư không tiến vào trong hình ảnh.

Trên đôi tay đen kia mọc đầy các cặp mắt đỏ như máu, phía sau lưng chủ nhân đôi tay có một vầng nguyệt luân. Trong vòng sáng tràn ngập pháp tắc đại đạo hủy diệt và chết chóc, đây cũng là một Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng nói:

“Quả nhiên.”

Trường Sinh Giả có đôi tay đen mọc đầy mắt từng xuất hiện trong sự kiện Bích Thủy Các bị hủy diệt, khi đó hắn còn rất trẻ, là một thành viên của đội bắt yêu. Khi đó mắt trên tay hắn chỉ là mắt của yêu quái bình thường, vươn tay có thể bắn ra các loại phép thuật và dị năng.

Đầu đuôi sự việc đã được liên kết rõ ràng.

Nhưng Tống Thư Hàng còn một thắc mắc.

Tại sao người bắt yêu lại ra tay với Bích Thủy các chứ? Bản năng xúc động của người bắt yêu chỉ giới hạn trong yêu tộc thôi mà, chẳng lẽ chỉ vì muốn giết người diệt khẩu mà phá hủy hoàn toàn Bích Thủy Các ư?

Tình tiết trong hình ảnh phát triển đến Trường Sinh Giả Trình Lâm bị bóp bể đầu.

Lẽ ra đến đây đã ngừng, nhưng tình tiết trong hình thay đổi.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt chợt quay đầu lại, nhe răng cười nói:

“Tìm được ngươi rồi, Trình Lâm!”

Chương 920: Nhìn Thấy Không, Đế Châu Vẫn Còn! Răng Rắc!

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt là hung thủ đã giết chết Trình Lâm năm xưa, nhưng mãi cho đến nay hắn luôn cảm thấy cô ấy chưa chết hẳn.

Ngày xưa Trình Lâm được gọi là Dao Trì Nữ Đế, có lý nào cô lại không chống cự, để mặc hắn bóp bể đầu như thế kia chứ?Nên hắn luôn nghi ngờ Trình Lâm còn giấu hậu chiêu để sống lại, lần đó phải chăng là cố ý tỏ ra yếu thế nên mới để hắn giết hay không?

Bàn về hậu chiêu sống lại trong Trường Sinh Giả thì không ai sánh bằng kẻ đã lĩnh ngộ đạo thai nghén sự sống mới như TRình Lâm. Vì vậy Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt năm xưa bóp bể đầu của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, sau đó cũng đã để lại hậu chiêu trong động phủ của cô.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt đang chờ, chờ ngày Trình Lâm hồi sinh trở về.

Tuy xác suất rất nhỏ, vì nếu Trình Lâm sống lại thì khả năng cô quay về động phủ cũ cũng không lớn. Nhưng chôn hậu chiêu không tốn nhiều công sức, chưa biết chừng lại thu hoạch được gì thì sao?

Hôm nay ám chiêu hắn chôn xuống rốt cuộc cũng có tác dụng.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm đã trở về!

…

Bắc Hà Tán Nhân kêu lên:

“Nguy rồi! Đối phương đã phát hiện ra chúng ta!”

Bị Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt nhìn làm Bắc Hà Tán Nhân chịu áp lực lớn.Trường Sinh Giả là tồn tại đứng đầu của tu sĩ đấy.

Diệt Phượng Công Tử càng khổ không thể tả. Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt mang theo phù bảo của người bắt yêu, kẻ này là người bắt yêu! Diệt Phượng Công Tử là yêu tộc duy nhất trong đám đạo hữu,nên dọa hắn sợ gần chết.

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Bạch tiền bối, ngài suy nghĩ ổn trọng, giờ chúng ta có chạy không?”

Tuy Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt nhìn tất cả đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 rồi nói câu đó, nhưng Lệ Chi Tiên Tử cảm giác đối phương đang nói với mình.

Có lẽ cô bị đối phương coi là bản chuyển thế của Trình Lâm rồi.

Bạch Tôn Giả trầm giọng nói:

“Vô dụng, chúng ta bị khóa chặt rồi. Đối phương là Trường Sinh Giả, vận dụng năng lực không gian cao hơn ta nhiều. Dù chúng ta thông qua lực lượng không gian chạy trốn cũng sẽ bị đối phương tìm được.”

Diệt Phượng Công Tử nhe răng, bị một người bắt yêu đẳng cấp Trường Sinh Giả nhằm vào, trừ người Trường Sinh Giả Trình Lâm đầu thai ra thì mình hắn thảm nhất. Nếu giả thiết hắn là Trường Sinh Giả Trình Lâm đầu thai vậy thì càng thảm hơn.

Tống Thư Hàng suy tư, nghĩ ngay đến thế giới hạch tâm của mình:

“Không gian tỏa định.”

Tuy thế giới hạch tâm còn nhỏ xíu nhưng nó là thế giới của riêng Tống Thư Hàng, không có hắn đồng ý thì không ai được vào. Nếu đưa các tiền bối vào thế giới hạch tâm thì có thể trốn được Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt kia không?

Tống Thư Hàng đang định kêu các tiền bối đừng chống cự để hắn bỏ vào thế giới hạch tâm thì Bạch Tôn Giả lên tiếng:

“Hơn nữa không phải là chúng ta không có cơ hội. Tuy đối phương là thần thông nhưng bản thể chưa đến, thứ để lại đây chỉ là tàn ảnh từ hiệu quả phép thuật, không thể coi là phân thân nữa. Chắc là thực lực sẽ không mạnh lắm, giải quyết tàn ảnh hiệu quả phép thuật này thì bản thể thần thông sẽ không định vị được chúng ta nữa.”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi:

"Ý của Bạch tiền bối là...?"

Bạch Tôn Giả kiên quyết nói:

"Làm thịt hắn!"

Bạch tiền bối nắm giữ bí pháp Không Gian Áp Súc Bạo Tạc, đây là bí pháp không gian do Thánh Nhân Nho gia tạo ra. Có môn bí pháp này, dù Trường Sinh Giả công kích Bạch Tôn Giả qua không gian tỏa định thì hắn cũng có thể ngăn cản được đôi chút.

Nhưng đạo hữu khác thì không có bí pháp giống vậy, không có lực lượng không gian.

Vì lo cho an nguy của các đạo hữu, phải giải quyết tai họa ngầm này mới được!

Giang Tử Yên nói:

"Nhưng đối phương là Trường Sinh Giả, có lực lượng phá mở không gian, bản thể muốn đến đây thì chỉ cần một ý niệm thôi."

Nếu trong lúc đánh tàn ảnh Trường Sinh Giả mà Trường Sinh Giả đột nhiên xuất hiện thì bọn họ sẽ bị diệt sạch mất.

Dược Sư mỉm cười vỗ vai Giang Tử Yên:

"Chúng ta phải liều một phen."

Không giải quyết không gian tỏa định thì Trường Sinh Giảcó thể xuyên qua không gian giết hết họ dễ như bóp chết con kiến vậy.

Bạch Tôn Giả nói:

"Trường Sinh Giả tìm đến đúng là chỉ trong một ý niệm, nhưng bản thể còn chưa đến, tuy không biết tại sao lại chậm chạp vậy. Có lẽ đang bế quan đến giờ phút then chốt, hoặc bị ai níu chân. Tóm lại bây giờ là cơ hội tốt để giải quyết tai họa ngầm này, phải diệt hắn mới được! Sau khi ta giải trừ thực tại ảo thì lập tức xông lên!"

Bạch Tôn Giả nhanh chóng niệm chú văn, tay bắt pháp ấn.

Một vòng sáng lớn hiện ra trước mặt mọi người, linh lực trong thiên địa điên cuồng chui vào vòng sáng.

Vì linh lực ùa vào quá nhanh, giữa hư không xuất hiện dị tượng cái phễu, tức là phép thuật này mạnh đến mức khuấy động trời đất, làm thiên địa sinh ra dị tượng.

Sức ép to lớn phát ra từ vòng sáng phép thuật.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ bay ra từ eo Bạch Tôn Giả, biến thành bản thể.

Liễu Thụ Yêu ném từng bó phi kiếm dùng một lần vào vòng sáng phép thuật. Ngoại trừ phi kiếm dùng một lần ra còn có rất nhiều thanh phi kiếm bản copy của Lưu Tinh kiếm.

Phép thuật này là loại Bạch Tôn Giả dùng để giết Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong Thiên Giới Dao Trì, là một phép thuật rất phí của.

Đồng thời, liễu thụ yêu lấy đèn thần Lư Sơn Lộ ra, nhánh cây cà nhẹ vào bình. Lư Sơn Lộ áo đen xuất hiện vô cùng oai phong.

Sau khi xuất hiện, Lư Sơn Lộ Ma Tôn không nói nhiều mà bay lên cao, sau lưng ngưng tụ ba con mắt to, từng con mắt mở ra ẩn chứa lực lượng hủy diệt tất cả.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức lấy mười hai Kiếm Hoàn ra,bây giờ hắn đã nắm giữ kiếm thuật mạnh nhất Ngân Hà Thập Nhị Kiếm, Dạ Không chực chờ phát động.

Lệ Chi Tiên Tử, Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư, Giang Tử Yên, Diệp Tư chuẩn bị đòn công kích mạnh nhất của mình.

Tống Thư Hàng không ra tay, bằng vào đẳng cấp tam phẩm của mình thì dù hắn có dốc sức thi triển Hỏa Diễm đao cũng không giúp ích được gì.

Tống Thư Hàng đứng sau lưng đám tiền bối, nếu tình hình có gì không ổn thì hắn sẽ kéo tất cả vào thế giới hạch tâm của mình. Có hắn ở đây sẽ thêm phần góp sức bảo vệ cho các tiền bối.

Bạch Tôn Giả giải trừ thực tại ảo:

“Ra tay!”

Ngay sau đó hơn một trăm thanh phi kiếm dùng một lần, mấy thanh Lưu Tinh kiếm bản copy được một trăm loại phép thuật phụ trợ của vòng phép thuật gia cố, tỏa ánh sáng thần khí bảy sắc chói lòa, chém về phía tàn ảnh phép thuật Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt.

Kiếm quang chém xuống, trong phút chốc thiên địa bỗng thất sắc.

Giờ phút này trong thiên địa chỉ còn dải kiếm quang bảy sắc chói lòakia.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hào khí ngút nghìn.

Tiếc rằng Bạch Tôn Giả không dự trữ đủ phi kiếm một lần, không thì hiệu quả công kích của phép thuật này còn khoa trương gấp chục lần.

Ma Đồng của Lư Sơn Lộ Ma Tôn hiển hóa Ma Vực tấn công theo sát.

Kiếm thuật Dạ Không của Bắc Hà Tán Nhân nối đuôi.

Tới Lệ Chi Tiên Tử bắn ra mũi tên thần, Diệt Phượng Công Tử bắn ra ánh sáng ngũ sắc, Giang Tử Yên chém ra kiếm quang màu tím. Diệp Tư dùng Thiên Khấp Bảo Điển, Dược Sư đánh ra từng luồng sương khói.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tất cả công kích đều đánh vào tàn ảnh Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt.

Trên có Dạ Không bao phủ, dưới có Ma Vực dâng lên, tên thần, thần quang ngũ sắc, kiếm khí màu tím...

Cộng thêm một trăm thanh phi kiếm của Bạch Tôn Giả công kích, thế công liên miên không dứt. Kiếm quang kèm theođủ loại hiệu quả nhưlửa, tia chớp, kiếm khí sắc bén, băng giá.

Quá trình công kích kéo dài mười giây.

…

Sau mười giây.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Giải quyết được chưa?”

Nếu có thể diệt được tàn ảnh của Trường Sinh Giả thì tốt quá.

Không ai thích bị một Trường Sinh Giảđối địch nhớ mặt, đặc biệt là khi đối phương có thể định vị vị trí của ngươi trong không gian. Sơ sẩy một cái thì không biết bản thân sẽ chết thế nào.

Bạch Tôn Giả im lặng, đang cảm nhận không gian tỏa định.

Lát sau Bạch Tôn Giả thở phào rồi cười nói:

“Thành công rồi!”

Cảm giác không gian bị tỏa định đã tan biến, vậy là Trường Sinh Giả không thể định vị chỗ của họ nữa. Giờ Bạch Tôn Giả dùng lực lượng không gian đưa mọi người bỏ chạy là có thể thoát khỏi Trường Sinh Giả kia.

Từ trước đến giờBạch Tôn Giả luôn gặp may mắn, hôm nay cũng vậy.

Tàn ảnh mà Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt để lại vốn không mạnh gì. Tàn ảnh chỉ có tác dụng ‘định vị tọa độ của Trình Lâm, giám thị động phủ’. Về chiến đấu, Trường Sinh Giả có năng lực tùy ý xuyên qua không gian, một ý niệm là chạy tới động phủ của Trình Lâm được ngay.

Nhưng Trường Sinh Giả này không ngờ tàn ảnh phép thuật phát hiện ra Trình Lâm mà bản thể lại không kịp chạy tới hiện trường. Càng không ngờ để lại tàn ảnh phép thuật mới đụng độ đã bị người đánh nát.

Làn sóng dư lại của vụ nổ tán đi.

Nhưng Bạch Tôn Giả không đi ngay.

Tuy cảm giác không gian tỏa định biến mất nhưng Bạch Tôn Giả cần xác định tàn ảnh Trường Sinh Giả có thật sự đã bị đánh nát hay chưa. Nếu tàn ảnh tồn tại một chút xíu nào, chờ Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt giải quyết rắc rối xong tìm đến đây thì không chừng có thể định vị lại mọi người lần nữa thông qua tin tức mà nó để lại.

Không thể để lại tai họa ngầm.

Bạch Tôn Giả nói với mấy vị đạo hữu:

“Ta đưa các ngươi đi trước.”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi:

“Còn Bạch tiền bối thì sao?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta sẽ ở lại xác định một việc.”

Khi Bạch Tôn Giả định dùng lực lượng không gian mang đạo hữu rời đi thì chợt khựng lại.

Tống Thư Hàng dò hỏi:

“Không gian truyền tống thất bại à?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Đúng vậy, thì ra là thế, không gian ở đây bị hạn chế. Có lẽ đây là lý do tại sao Trường Sinh Giả không thể dùng lực lượng không gian đi vào đây được.”

Nếu đúng vậy thì Bạch Tôn Giả phải tăng tốc độ.

Nếu Trường Sinh Giả không thể dùng lực lượng không gian vào di tích của Trình Lâm, vậy hắn sẽ truyền tống đến nơi cách di tích gần nhất rồi xâm nhập vào di tích.

Bạch Tôn Giả nói:

“Lát nữa chúng ta phải rời khỏi đây ngay.”

Bạch Tôn Giả dứt lời ánh, sáng từ vụ nổ hoàn toàn tán đi.

Khóe môi Bạch Tôn Giả cong lên:

“May mà không đi ngay.

Vị trí bị phép thuật oanh tạc, tàn ảnh của Trường Sinh Giả còn lại nửa cái đầu và một cánh tay trái.

Không thể để nó lại!

Bạch Tôn Giả lập tức bấm pháp ấn, vòng sáng phép thuật lại hiện ra. Nhưng lần này Bạch Tôn Giả không có phi kiếm dùng một lần nữa, tuy có Liễu Thụ Yêu ở bên cạnh nhưng dù cô cắt hết cành lá cũng không ra bao nhiêu phi kiếm dùng một lần.

Vì vậy Bạch Tôn Giả nhảy lên lao vào vòng sáng phép thuật.

“Tăng tốc, cường hóa, thần thiểm, tật phong, hỏa diễm gia cố, lôi điện gia tốc, thêm bạo phong, tinh thần, thêm vào công kích liên hoàn phân liệt,...”

Hàng trăm phép thuật phụ trợ gia cố vào người Bạch tiền bối, bảo quang thần khí bảy sắc bao bọc thân thể.

Trời ạ, vòng phép thuật có thể chơi kiểu này nữa à?

Tống Thư Hàng mắt tròn mắt dẹt.

Bạch Tôn Giả nói:

“Không quen lắm, trong một trăm phép thuật có vài cái không hợp gia cố lên cơ thể người nên hơi xung đột, lần sau phải sửa lại một chút mới được.”

Ngay sau đó Bạch Tôn Giả vèo một tiếng biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện thì với bảo quang bảy sắc toàn thân, Bạch tiền bối giơ nắm đấm đánh vào thân tàn của tàn ảnh Trường Sinh Giả.

Tàn ảnh Trường Sinh Giả không chút sức chống cự bị nắm đấm của Bạch Tôn Giả đánh nát bấy. Mỗi lần Bạch Tôn Giả đấm là thân tàn của nó lại nát một phần.

Tàn ảnh vừa nói vừa xòe tay lộ ra một hạt châu sáng rực:

“Trình Lâm, ngươi trốn không thoát đâu. Bản thể của ta nhất định sẽ tìm ra ngươi và giết chết ngươi thêm lần nữa. Hơn nữa ngươi nghĩ có thể khiến Thiên Đình bị sụp đổ thật sao? Ngươi ngây thơ quá rồi, miễn là Đế còn thì Thiên Đình sẽ không mất!”

Hạt châu luôn giấu trong cánh tay tàn ảnh.

Hạt châu lấp lánh sáng, rực rỡ như vì sao trên trời đêm, tỏa ra sức sống đậm đặc, vô cùng khổng lồ tựa mặt trời.

Thân tàn của Trường Sinh Giả dùng chút sức lực cuối cùng cười lớn rồi nói:

“Đế Châu vẫn còn, châu còn thì Đế còn! Nhìn thấy chưa hả? Sức sống khổng lồ như vậy, người thua chính là ngươi, Trình Lâm! Sẽ có ngày Đế trở về lập lại Thiên Đình. Đế trở về sẽ càng mạnh hơn, khi đó sẽ không có ai động được vào Thiên Đình của bọn ta được nữa!”

Khi thân tàn Trường Sinh Giả cười lớn thì dị biến đột nhiên xuất hiện…

Sức sống của Đế Châu bỗng biến mất ào ào.

Sức sống nhanh chóng tán đi như hằng tinh nổ tung, chỉ chớp mắt mà hơn một nửa sự sống trong Đế Châu đã mất.

Tiếng cười của thân tàn phép thuật Trường Sinh Giả ngừng bặt.

Vẻ mặt thân tàn Trường Sinh Giả đầy tuyệt vọng:

“Tại sao... lại như vậy chứ!?”

Sự sống trong Đế Châu hoàn toàn biến mất, Đế Châu hóa thành một hạt trân châu bình thường tối om.

Sau đó hai tiếng răng rắc vang lên, Đế Châu vỡ ra, nát bấy thành phấn.

Chương 921: Tên Của Ngươi Là @#%×

Sao lại thế này?!

Tại sao Đế Châu lại vỡ nát? Rõ ràng một giây trước, khí tức sinh mệnh trong Đế Châu còn vĩnh hằng như mặt trời rực lửa, nhưng chỉ trong mấy cái nháy mắt, khí tức sinh mệnh toàn diệt, Đế Châu cũng vỡ vụn.

Nửa đoạn cánh tay của tàn ảnh Trường Sinh Giả cố sức với tới, muốn bắt lấy đống mảnh vụn Đế Châu, nhưng ngay cả tay hắn cũng mất rồi thì bắt đống mảnh vụn Đế Châu kiểu gì được.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chắc đây không phải là lỗi của hắn đâu nhỉ?

Hơn nữa, lần này kích cỡ vỡ của mấy mảnh Đế Châu vỡ ra còn lớn đấy. Chứ lần trước ở trong Thiên Giới Dao Trì, Đế Châu trong tay nữ thủ vệ Dao Trì còn vỡ thành bột phấn luôn kìa.

“Chết… tiệt!”

Tàn ảnh Trường Sinh Giả không cam lòng kêu lên. Cuối cùng dưới công kích của Bạch Tôn Giả, thân thể hắn hoàn toàn vỡ nát.

…

Mà lúc này, ở bên ngoài di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt đang đứng ở bên ngoài di tích… Thật ra ngay lúc pháp thuật tàn ảnh mà hắn lưu lại bị kích hoạt thì hắn đã lập tức mở ra không gian đi tới nơi này.

Nhưng hắn lại bị ngăn cản, không thể tiến vào bên trong di tích được.

Vô số xúc tu… không đúng, là vô số rễ cây đang bay múa ngăn cản trước mặt hắn.

Đám rễ cây này cực kỳ dài, chúng bò quanh bao bọc di tích động phủ của Trình Lâm hết lớp này đến lớp khác, thậm chí phong tỏa cả không gian.

Đống rễ cây quỷ dị này khiến hắn cảm giác được nguy cơ cực cao.

Hắn thử tấn công đống rễ chằng chịt này, nhưng bất kể kiếm khí, pháp thuật hay thiên phú ánh sáng, chỉ cần đi vào phạm vi hoạt động của đống rễ thì đều bị chúng nó quấn lấy, thoáng cái đã biến mất tăm.

Cuối cùng Trường Sinh Giả không nhịn được nữa, đích thân hắn xông vào đột phá tầng phong tỏa của rễ cây.

Khi hắn tiến vào phạm vi hoạt động của rễ cây, đống rễ chằng chịt lập tức đâm vào người hắn.

Rễ cây vô hình vô chất, dù Trường Sinh Giả nhiều mắt đã dùng hết mọi thủ đoạn nhưng vẫn không thể tiếp xúc với đám rễ này, còn đống rễ lại có thể dễ dàng đâm vào trên người hắn.

Hắn không đánh được kẻ địch, nhưng kẻ địch lại có thể ung dung tấn công hắn, phương thức tồn tại của loại rễ này đúng là gian lận quá mức.

Sau khi đống rễ quỷ dị cắm vào trên người mình, Trường Sinh Giả nhiều mắt phát hiện lực lượng trong cơ thể mình không ngừng bị rút đi... Hắn tấn cấp Trường Sinh Giả đã lâu nên năng lượng trong cơ thể cực kỳ khổng lồ! Nhưng đống rễ này mới vừa cắm vào, còn chưa tới hai hơi thở mà lực lượng trong cơ thể hắn đã bị rút đi mất 1/10 rồi.

Nói cách khác, tối đa chỉ trong hai mươi hơi thở thì hắn sẽ bị hút khô.

Mà trong thời gian hai mươi hơi thở, hắn hoàn toàn bị đống rễ đáng ghét này ngăn cản, không cách nào tiến vào bên trong di tích Trình Lâm.

Trường Sinh Giả nhiều mắt chỉ có thể nhanh chóng lùi về sau... Sau khi hắn lui ra khỏi phạm vi bảo vệ của rễ cây, đống rễ quỷ dị kia lập tức rụt trở về.

Sau đó vô số rễ cây lại đong đưa trước mặt hắn như đang giễu võ giương oai.

Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?

Trường Sinh Giả nhiều mắt đã sống từ thời đại Thiên Đình viễn cổ mãi cho đến bây giờ, nhưng hắn chưa từng nghe nói trên đời lại có thứ đáng sợ thế này.

Đây là thủ đoạn của Trình Lâm sao?

Nếu cô ta có loại thủ đoạn này thì tại sao năm đó lại không sử dụng? Nếu như đống rễ này phối hợp với thực lực của Trình Lâm, năm đó người bị bóp nát chắc chắn là hắn chứ không phải là Trình Lâm rồi.

Trường Sinh Giả nhiều mắt không cam lòng đứng ở bên ngoài di tích, rõ ràng hắn cảm ứng được Trình Lâm đang ở bên trong nhưng lại không thể tiến vào được.

Làm sao giải quyết hết đống rễ phiền toái này đây?

Đang lúc hắn đau đầu suy nghĩ… đột nhiên có một tin tức truyền vào trong đầu hắn.

Pháp thuật tàn ảnh của hắn đã bị diệt.

Thật ra pháp thuật tàn ảnh bị diệt cũng không có gì đáng kinh ngạc… Với thực lực của Trình Lâm, diệt pháp thuật tàn ảnh của hắn dễ như trở bàn tay mà thôi.

Điều thật sự khiến Trường Sinh Giả nhiều mắt khiếp sợ chính là tin tức mà tàn ảnh đã liều chết truyền tới.

Chỉ là một đạo ý niệm.

“Sinh cơ trong Đế Châu tiêu tán… Vỡ rồi!”

“Không thể nào!”

Ngay sau đó, tất cả con mắt trên hai tay Trường Sinh Giả đột nhiên mở ra, mỗi một con mắt màu đỏ như máu đều nhắm thẳng vào một đống rễ.

Hắn chuẩn bị chơi cứng đối cứng với đám rễ này.

Nhưng ngay lúc này, đống rễ trước mặt hắn đột nhiên nhanh chóng lùi về, nháy mắt đã biến mất không còn một mống, hắn cũng không cảm ứng được sự tồn tại của chúng nó.

Song mặc dù rễ cây đã rút về, nhưng lực lượng không gian ở khu vực này vẫn còn bị phong tỏa, không cách nào mở ra được.

Trường Sinh Giả nhiều mắt hận nghiến răng nghiến lợi.

Một lát sau, khí tức trên người Trường Sinh Giả điên cuồng tăng vọt, phóng tới di tích Trình Lâm.

Trận pháp do Bạch Tôn Giả bố trí bên ngoài di tích động phủ bị hắn dùng thân thể tông nát bấy.

...

“Phong ấn bị phá vỡ... bản thể của tên Trường Sinh Giả kia chạy tới rồi!”

Bạch Tôn Giả trầm giọng nói. Bản thể của tên Trường Sinh Giả này canh thời gian chuẩn thật.

Trong lúc nói chuyện, hắn thử dùng lực lượng không gian truyền tống tất cả đạo hữu đi lần nữa, nhưng mà không gian vẫn bị phong tỏa, truyền tống thất bại.

“Bạch tiền bối, vẫn không thể truyền tống đi được sao?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Bạch Tôn Giả gật đầu đáp:

“Chuẩn bị sẵn sàng... đối mặt với Trường Sinh Giả thôi.”

Diệt Phượng Công Tử thở dài não nề... Tiêu rồi, trừ thân thể trùng sinh hoặc chuyển thế của vị Trình Lâm nọ, trong những đạo hữu ở đây thì hắn là người dễ toi nhất.

Chỉ mấy giây nữa thôi, người bắt yêu Trường Sinh Giả sẽ đến đây!

Lúc này Tống Thư Hàng bỗng lên tiếng nói:

“Các vị tiền bối, hãy thả lỏng tinh đừng chống cự lại.”

Các đạo hữu khác còn chưa kịp đặt câu hỏi, Tống Thư Hàng đã động ý niệm. Sau đó, tất cả đạo hữu kể cả Bạch Tôn Giả đều bị hắn chuyển vào trong thế giới hạch tâm.

Quả nhiên... mặc dù không gian ở đây đã bị phong tỏa nhưng hắn vẫn có thể kéo các đạo hữu vào trong thế giới hạch tâm. Thậm chí trong di tích Trình Lâm này, Tống Thư Hàng còn sử dụng thế giới hạch tâm thuận buồm xuôi gió hơn nữa.

Việc này hẳn có liên quan đến bản thể rễ cây ẩn giấu dưới lòng đất... Nói không chừng phía dưới di tích Trình Lâm đang cất giấu một đóa hoa sen cũng nên!

Nhưng bây giờ không còn thời gian để nghĩ đến những thứ khác nữa. Tống Thư Hàng khẩn cấp động ý niệm, mang cả mình vào trong không gian hạch tâm.

“Trình Lâm, đừng hòng chạy trốn!”

Lúc này, từ đằng xa có một thanh âm giận dữ truyền tới, Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mặt chạy tới.

Trong lúc hét lên, một con mắt trên cánh tay của Trường Sinh Giả bỗng mở ra, bắn một tia sáng vào người Tống Thư Hàng.

Động tác tiến vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng lập tức bị gián đoạn!

Đồng thời... Thư Hàng phát hiện lúc này bản thân hắn đang rơi vào một trạng thái rất kỳ diệu.

Dường như thân thể hắn đang nằm ở ranh giới giữa hư ảo và chân thực, thân thể vô cùng hỗn độn.

Lúc đưa các đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1 vào thế giới hạch tâm, bọn họ chỉ cần vù một cái là chuyển ngay vào thế giới hạch tâm.

Từ trước tới giờ, Tống Thư Hàng chưa từng nhìn qua quá trình mình tiến vào thế giới hạch tâm. Bây giờ nhìn lại mới biết, quá trình hắn tiến vào thế giới hạch tâm khác với quá trình chuyển những người khác vào thế giới hạch tâm.

Thân thể hắn sẽ không tiến vào ngay lập tức, mà trước tiên sẽ đổi thành hình thức hỗn độn hư ảo giống như bây giờ, rồi sau đó mới bị chuyển tới thế giới hạch tâm. Chắc là do hạch tâm đang ẩn nấp trong tâm khiếu hắn, cho nên quá trình hắn tiến vào sẽ nhiều hơn mấy bước.

...

Ngay lúc quá trình truyền tống của Tống Thư Hàng bị cắt đứt, tên Trường Sinh Giả nhiều mắt kia đã lao vụt đến cạnh hắn.

“Trình Lâm, ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta!”

Trường Sinh Giả vươn tay bắt được cánh tay của Tống Thư Hàng.

Một luồng lực lượng giam cầm truyền tới, không gian quanh Tống Thư Hàng lập tức bị đông kết lại.

Nhưng ngay sau đó, tên Trường Sinh Giả nhiều mắt kia bỗng ngẩn người ra.

Hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, sau đó hất tay thật mạnh:

“Tống đầu gỗ, sao lại là ngươi? Trình Lâm đâu?!”

Tống đầu gỗ?

Tống Thư Hàng rõ rồi... lại thêm một người nhận lầm hắn. Trước kia Sở các chủ của Bích Thủy Các cũng nhận lầm hắn thành Tống đầu gỗ.

“Ta không biết Trình Lâm ở đâu cả.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Lời hắn nói là thật, hắn thật sự không biết Trình Lâm ở đâu hết... Bây giờ ngay cả Trình Lâm cụ thể là ai hắn cũng không xác định được nữa mà.

Trường Sinh Giả nhiều mắt lạnh lùng nói:

“Không biết ư? Ha ha, Tống đầu gỗ, quả nhiên ngươi muốn bao che cho Trình Lâm có đúng không? Ta đã sớm nhìn ra được ngươi và Trình Lâm có gian tình với nhau rồi.”

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta và Trình Lâm có gian tình với nhau chứ!”

Tống Thư Hàng phản bác, đồng thời hắn âm thầm liên hệ thế giới hạch tâm, thử kéo hắn vào trong thế giới hạch tâm lần nữa.

“Tất cả! Tất cả con mắt của ta đều có thể nhìn ra được điều này, năm đó quan hệ giữa ngươi và Trình Lâm rất mập mờ.”

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt trên mặt cùng với toàn bộ con mắt trên cánh tay của Trường Sinh Giả đều trợn trừng nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Hắn có rất nhiều mắt! Nhiều mắt thế này, hỏi ngươi có phục hay không?

“Ta không có bao che cho Trình Lâm.”

Tống Thư Hàng nói.

“Vậy thì giao Trình Lâm ra đây.”

Trường Sinh Giả nhiều mắt lạnh lùng nói:

“Mục tiêu của ta chỉ là Trình Lâm, ngươi đừng nhúng tay ta vào chuyện giữa ta và Trình Lâm.”

“Ta không biết Trình Lâm ở đâu hết.”

Tống Thư Hàng lắc đầu nói. Thế giới hạch tâm đang chuẩn bị truyền tống lần nữa. Mặc dù lực lượng giam cầm của Trường Sinh Giả nhiều mắt có ảnh hưởng tới năng lực truyền tống của thế giới hạch tâm, nhưng lại không thể giam cầm năng lực truyền tống này hoàn toàn được.

“Xem ra ngươi đã quyết định muốn bao che cho Trình Lâm đến cùng chứ gì... Đã vậy thì đừng trách ta vô tình. Tống đầu gỗ, người khác sợ ngươi nhưng ta thì không đâu!”

Vừa dứt lời, Trường Sinh Giả nhiều mắt lập tức phóng ra sát ý, sau đó đột nhiên ra tay.

Nói ra tay là ra tay, không thể trò chuyện thêm mấy câu sao?

“Truyền tống!”

Tống Thư Hàng hét lớn.

Nhưng do bị lực lượng giam cầm không gian của Trường Sinh Giả nhiều mắt ảnh hưởng, tốc độ truyền tống của thế giới hạch tâm bị giảm đi rất nhiều. Thời khắc mấu chốt lại bị kẹt thế này...

“Đừng hòng trốn!”

Quyền phải của Trường Sinh Giả đã đánh trúng ngực Tống Thư Hàng.

Cũng may là bây giờ Tống Thư Hàng đang ở trang thái giữa hư ảo và chân thực, nếu không thì chỉ quyền phong của một quyền này thôi cũng đã đủ khiến hắn chết hơn trăm lần rồi.

Ngay lúc này, một luồng ánh sáng màu vàng xen tím bay lên từ trên người Tống Thư Hàng.

Là mỹ nhân rắn công đức thực thể hóa, cô nhẹ nhàng ôm Tống Thư Hàng vào trong ngực, dùng thân thể mình làm tấm chắn bảo vệ.

Ngay lúc này, nắm đấm của Trường Sinh Giả bị ép dừng lại.

“@#%×, sao cô lại ở đây?”

Trường Sinh Giả nhiều mắt bình tĩnh nói.

Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Trường Sinh Giả kia, nốt ruồi lệ chỗ khóe mắt khiến cô toát lên vẻ quyến rũ mê người.

@#%×... Đây hẳn là tên của mỹ nhân có nốt ruồi lệ.

Thứ lỗi cho Tống Thư Hàng, hắn phát hiện mình có uốn đầu lưỡi cỡ nào cũng không thể phát âm ra được mấy chữ kia. Lẽ nào đây là cách phát âm đặc thù của ngôn ngữ viễn cổ ư?

“Cô... muốn che chở cho Tống đầu gỗ sao?”

Trường Sinh Giả nhiều mắt hỏi, trong giọng nói còn xen lẫn chút khổ sở.

Ngày 2 tháng 9 năm 2019, Trường Sinh Giả phát hiện hình như con tim mình đang quặn thắt.

Chương 922: Là Vầy... Nể Mặt Ta Đi!

“Tên này và mỹ nhân rắn công đức của ta có gian tình với nhau!”

Trực giác nhạy bén của Tống Thư Hàng đã phát hiện ra điều này. À không... phải là vị Trường Sinh Giả này có quan hệ với mỹ nhân có nốt ruồi lệ trong Thiên Giới Dao Trì mới đúng!

Nhưng rõ ràng là nhận thức về tình yêu của mỹ nhân có nốt ruồi lệ lại bị cong, cô ta yêu Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm sâu đậm, thậm chí vì một lời ước định mà cam nguyện thay Trình Lâm trông coi Dao Trì khô cạn từ thời viễn cổ đến nay.

Đúng là bi kịch...

Xã hội Thiên Đình viễn cổ cũng loạn thật đấy.

...

Ngoài ra, chẳng lẽ vị Trường Sinh Giả này không nhìn ra được mỹ nhân rắn công đức trên người hắn là hình thái thực thể hóa của ánh sáng công đức, chứ không phải là vị mỹ nhân có nốt ruồi lệ trong lòng hắn sao?

Thân là một Trường Sinh Giả, hẳn là sẽ không phạm phải loại sai lầm này mới đúng chứ?

Nghĩ tới đây, trong đầu Tống Thư Hàng chợt nảy ra suy đoán.

Lẽ nào mỹ nhân có nốt ruồi lệ thời viễn cổ cũng có hình thái phân thân tương tự như ánh sáng công đức ư?

Hay có khi nào mỹ nhân có nốt ruồi lệ đang dùng một loại hình thái sinh mệnh khác, sinh tồn trong ánh sáng công đức của hắn không?

Kết hợp với hành động lạ thường của mỹ nhân rắn công đức ban sáng là chạy đến phòng của Lệ Chi Tiên Tử, Tống Thư Hàng cảm thấy tính khả thi của suy đoán thứ hai rất lớn.

Lệ Chi Tiên Tử là người mà Tống Thư Hàng suy đoán có khả năng là bản chuyển thế hoặc sống lại của Trình Lâm Tiên Tử nhất.

Mỹ nhân có nốt ruồi lệ @#%× lại yêu Trình Lâm sâu đậm, cho nên cô ta tự động chạy đến trong phòng Lệ Chi Tiên Tử cũng là điều dễ hiểu thôi mà.

"@#%×, cô hãy tránh ra."

Trường Sinh Giả nhiều mắt bình tĩnh nhìn mỹ nhân rắn công đức, trầm giọng nói:

"Vì Trình Lâm mà Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt chỉ trong một đêm, ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho Trình Lâm. Người nào ngăn cản ta giết Trình Lâm đều là kẻ địch của ta, cho dù là cô... cũng giống thế thôi! Đừng cản ta!"

Đôi mắt của mỹ nhân rắn công đức sáng lên, cô giữ nguyên tư thế mặt đối mặt với Trường Sinh Giả nhiều mắt nọ.

Mấy hơi thở sau, thân thể mỹ nhân rắn công đức biến mất!

Trong lòng Trường Sinh Giả nhiều mắt mừng thầm, tay phải của hắn đã sớm vào thế sẵn sàng tung quyền, lúc này lập tức hùng hổ nện lên người Tống Thư Hàng.

Tống đầu gỗ, hãy chết đi!

Nhưng ngay lúc hắn vung quyền, thân thể của Tống Thư Hàng cũng chợt biến mất, không thấy đâu nữa.

Một quyền của Trường Sinh Giả nhiều mắt đánh vào hư không.

"..."

Trường Sinh Giả nhiều mắt vẫn giữ tư thế vung quyền, không hề nhúc nhích.

Hắn thử sử dụng lực lượng không gian, nhưng không gian vẫn đang bị phong tỏa.

Loại phong tỏa không gian này cũng không phải chỉ nhằm vào một mình hắn, mà là phong tỏa toàn diện.

Nhưng trong tình huống thế này, Tống đầu gỗ vẫn có thể sử dụng lực lượng không gian để rời đi! Thật khổng hổ danh là người có năng lực chạy trốn hàng đầu trong Thiên Đình viễn cổ.

Một lúc lâu sau.

Trường Sinh Giả nhiều mắt yên lặng thu hồi nắm đấm, chậm rãi đi tới vị trí mà pháp thuật tàn ảnh của hắn bị phá vỡ, ở chỗ đó có một đống mảnh vụn rơi đầy đất.

Đó là mảnh vụn của Đế Châu sau khi nó vỡ nát.

Hắn ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào đống mảnh vụn trên đất...

Sinh cơ trong Đế Châu đã hoàn toàn tiêu tán, đống vụn này cũng chỉ là mảnh minh châu bình thường mà thôi...

Trong lòng Trường Sinh Giả nhiều mắt trào dâng một cảm giác bất an mãnh liệt.

...

Lúc này, ở vị trí cách Trường Sinh Giả nhiều mắt không xa, có mấy chục rễ cây chui lên từ dưới lòng đất.

Là đám rễ cây bảo vệ di tích Trình Lâm trước đó!

Trường Sinh Giả nhiều mắt nhíu mày, hắn vung tay thu hết tất cả mảnh vụn Đế Châu trên mặt đất cất vào, sau đó cảnh giác nhìn đống rễ kia.

Dù sao đống rễ này chính là tà vật có thể hút khô hắn trong hai mươi hơi thở, không thể không đề phòng.

Một hơi thở sau, những rễ cây này quấn vào nhau, cuối cùng rễ cây tụ thành hình dáng một đóa hoa sen bảy màu trong hư không.

“Hoa sen!”

Trường Sinh Giả nhiều mắt nghiến răng nhìn đóa hoa kia. Loài hoa hắn hận nhất chính là hoa sen. Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm thường ngự một đóa hoa sen đi rêu rao khắp nơi. Dân gian có câu ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng, hắn hận Trình Lâm nên cũng không ưa gì loài hoa này.

Lúc này, đóa hoa sen bảy màu kia bỗng nở rộ.

Trong đó có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Đó là một nam tử có thân hình mảnh khảnh, trên người mặc một bộ quần áo thuần trắng, trên áo có hoa văn thanh loan trông rất sống động, ống tay áo rất lớn, vạt áo rất dài.

Nam tử đứng dậy từ trên hoa sen, đôi mắt mang ý cười nhìn về phía Trường Sinh Giả nhiều mắt.

Trường Sinh Giả nhiều mắt lạnh lùng hỏi:

"Ngươi là ai?"

"Ta không phải là nhân loại."

Nam tử cười đáp.

"..."

Trường Sinh Giả nhiều mắt hỏi tiếp:

"Rốt cuộc ngươi muốn gì đây?"

Thực lực của đối phương không tầm thường, trước khi tìm được biện pháp đối phó với đám rễ kia, Trường Sinh Giả nhiều mắt không hề chắc chắn mình có thể thắng được đối phương. Hơn nữa, đối phương nhất định là cùng một phe với Trình Lâm.

Nam tử khẽ mỉm cười rồi nói:

"Là vầy... ngươi nể mặt ta đi, sau này đừng truy cứu chuyện của Trình Lâm nữa có được không?"

Hửm? Tên này chưa uống thuốc à?

Trường Sinh Giả nhiều mắt cười khẩy:

"Nể mặt ngươi? Sau này không truy cứu chuyện của Trình Lâm nữa? Ha ha!"

"Nói vậy là ngươi không chịu nể mặt ta sao?"

Nam tử cũng không tức giận, hắn vẫn đứng trên hoa sen, trên môi luôn giữ nụ cười mỉm không góc chết.

"Tại sao ta phải nể mặt ngươi chứ?"

Trường Sinh Giả nhiều mắt lạnh lùng nói.

Nam tử gật đầu một cái.

Sau đó hắn đột nhiên xuất chiêu... vỗ một chưởng về phía Trường Sinh Giả nhiều mắt!

"Hừ, dám không nể mặt ta!"

Nam tử nói.

Một chưởng này rất bình thường.

Nhưng Trường Sinh Giả nhiều mắt lại cảm giác được, dường như ý chí của cả thế giới đều nằm dưới một chưởng này!

"Tưởng ta sợ ngươi sao?"

Trường Sinh Giả nhiều mắt giơ hai nắm đấm sang ngang, tất cả mắt trên tay đều mở ra, liên tục phóng ra đủ loại pháp thuật dị năng!

Uy lực của mỗi một pháp thuật, dị năng do những con mắt này thả ra đều đủ sức đánh chết Kiếp Tiên cửu phẩm, đả thương Trường Sinh Giả!

Thừa dịp đối phương vẫn chưa điều động đống rễ cây quỷ dị kia, nhất định phải ra tay bắt hắn lại ngay!

Trường Sinh Giả nhiều mắt thầm nghĩ trong đầu.

Nhưng ngay lúc hắn vừa nghĩ như vậy, đột nhiên hắn cảm giác trước mắt mình tối sầm lại.

Hắn bị đánh bay!

Toàn bộ công kích đủ sức tiêu diệt Kiếp Tiên, đả thương Trường Sinh Giả mà những con mắt trên tay hắn phóng ra lại hoàn toàn tiêu tán trước một chường của nam tử.

Dư thế của một chưởng nọ vẫn không giảm, vỗ thẳng vào đầu hắn.

Chỉ một chưởng đã đánh hắn ngã văng ra đất.

Trường Sinh Giả nhiều mắt ngỡ nghìng sửng sốt. Hiện tại chiến lực của hắn cũng được xếp vào hàng cao cấp trong tầng lớp Trường Sinh Giả, vậy mà lại chịu không nổi một chiêu của nam tử này ư?

Cho dù là Thiên Đế cũng không làm được chuyện này.

Nam tử này... là ai đây?!

“Nếu không nể mặt ta, vậy thì cứ ở trong phòng tối một nghìn năm, nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân mình đi.”

Nam tử đứng trên hoa sen bình tĩnh thu hồi bàn tay, sau đó hắn lấy ra một pháp bảo hình dạng căn phòng nhỏ, chiếu về phía Trường Sinh Giả nhiều mắt.

Căn phòng nhỏ sinh ra lực hút khổng lồ, hút Trường Sinh Giả nhiều mắt bị đánh gục dưới đất vào trong.

Nam tử mỉm cười đóng phòng nhỏ lại rồi lắc mạnh vài cái, sau đó mới hài lòng cất nó vào.

Xong việc hắn lại chui vào trong hoa sen, sau đó hoa sen tản ra hóa thành rễ cây, chui vòa trong lòng đất một lần nữa, biến mất không để lại chút vết tích nào.

...

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Sao lại thế này?”

Tống Thư Hàng phát hiện thế giới hạch tâm của mình đang dính vào trên một thế giới vô cùng to lớn khác.

Mà đoàn người Bạch Tôn Giả được hắn mang vào không gian trước đó cũng biến mất không thấy tăm hơi đâu cả!

Chương 923: Nạp Tiền Điện Thoại, Mua Một Tặng Một!

Tống Thư Hàng nhìn về phía thế giới khổng lồ đang dính liền với thế giới hạch tâm.

Hiện tại thế giới hạch tâm của hắn chỉ là một mô hình đảo nhỏ, còn đại thế giới bên kia đã là một tinh cầu hoàn chỉnh. Lẽ nào đoàn người Bạch tiền bối đã tiến vào thế giới to lớn kia rồi ư?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, trên thế giới to lớn kia bỗng vươn ra vô số rễ cây, xuyên qua tầng hỗn độn bên ngoài thế giới hạch tâm, chậm rãi đến gần Tống Thư Hàng.

Thế giới hạch tâm cũng không ngăn cản mấy sợi rễ của đối phương tiến vào trong... Bởi vì hai bên vốn là cùng một gốc mà ra nên sẽ không sinh ra xung đột hay bài xích gì cả.

Cuối cùng rễ của thế giới bên kia lại tụ thành một cái thang trời.

“Đây là muốn ta tiến vào thế giới kia sao?”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng đạp lên thang trời bằng rễ đi vào thế giới to lớn kia.

...

Bên kia.

Bạch Tôn Giả, Bắc Hà Tán Nhân, Lệ Chi Tiên Tử, Dược Sư và Giang Tử Yên đang làm khách trong thế giới khổng lồ nọ.

Trên không trung của thế giới to lớn có một tòa thành mây, ở trên đó có thể dõi mắt nhìn xuống vạn vật thế gian.

Vô số sinh vật đang sinh sống trong thế giới này... bao gồm rất nhiều động vật đã tuyệt tích trên trái đất. Chỉ là trong thế giới này lại không có nhân loại, không có yêu, cũng không có ma.

Đây là một thế giới giống như ở thời đại viễn cổ.

Động vật dựa vào linh lực nồng đậm trong thiên địa, trời sinh đã có thân thể mạnh mẽ và năng lực thiên phú. Bọn chúng sinh tồn trong thế giới rộng lớn này, diễn dịch ra muôn vàn trạng thái thế gian thuộc về bọn chúng.

Có một nam tử trẻ tuổi đang ngồi ở chỗ cách đám người Bạch Tôn Giả không xa.

Hắn mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, trên đó thêu họa tiết thanh loan rất sống động, ống tay áo rất lớn cùng vạt áo thật dài khiến bộ quần áo này trông có vẻ rất cổ quái.

Người này đúng là vị nam tử mới vừa xuất hiện trong di tích Trình Lâm, phong ấn Trường Sinh Giả nhiều mắt không chịu nể mặt hắn vào trong phòng tối nhỏ.

Thật ra người đi hàng phục Trường Sinh Giả nhiều mắt trước đó chỉ là một phân thân của hắn mà thôi, còn bản thể của hắn vẫn luôn ở chỗ này chiêu đãi mọi người.

Lúc này, nam tử mỉm cười dùng thủ pháp thuần thục pha trà, sau đó lại tự tay đưa ly trà đến trên bàn bên cạnh mỗi vị đạo hữu.

“Đây là linh trà do chính tay ta bồi dưỡng ra, uống xong có tác dụng kéo dài tuổi thọ, thanh lọc thể chất. Hơn nữa hương vị cũng được lắm, là một loại linh trà mà ta thích nhất đấy.”

Nam tử mỉm cười nói.

“Cám ơn đạo hữu.”

Bạch Tôn Giả là người thứ nhất nhận lấy ly trà, khẽ nhấp một ngụm:

“Quả nhiên là trà ngon hiếm có.”

Nam tử nghe thấy Bạch Tôn Giả khen ngợi thì cười nói:

“Nếu Bạch đạo hữu thích, chỗ ta còn không ít lá trà, để ta tặng cho Bạch đạo hữu một ít mang về uống chơi.”

Ngôn ngữ mà nam tử sử dụng cũng không phải là ngôn ngữ thông dụng ở thế giới năm đó, mà là một loại ngôn ngữ cực kỳ cổ xưa... thậm chí còn cổ xưa hơn cả thời đại của Thánh Nhân Nho gia ở viễn cổ. Trong những đạo hữu ở đây, không ai biết loại ngôn ngữ này cả. Cũng may là giọng nói của nam tử tự mang chức năng phiên dịch, mỗi một câu hắn nói ra đều mang theo lực lượng huyền diệu, hễ ai nghe được lời hắn đều có thể tự hiểu được ý trong lời hắn nói.

“Thế thì ta không khách khí nhận lấy vậy, đa tạ.”

Bạch Tôn Giả nói, hiển nhiên là hắn thật sự rất thích loại lá trà này.

Có Bạch Tôn Giả dẫn đầu, những đạo hữu khác cũng lần lượt nhận lấy ly trà, chậm rãi uống mấy ngụm.

Mọi người cảm giác thứ mình đang uống chính là một loại thiên tài địa bảo nào đó. Mỗi một ngụm trà uống vào trong người là có thể cảm giác thọ nguyên kéo dài, linh lực trong cơ thể rục rịch, thân thể được thanh lọc, diệu dụng vô cùng.

Nam tử vẫn mỉm cười, trở lại vị trí của mình. Hắn bưng ly trà của mình lên, khẽ nhấp một ngụm, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ, sau đó hắn lên tiếng nói:

“Chắc hẳn các vị đạo hữu ở đây có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta đúng không? Nếu có vấn đề gì thì cứ thoải mái nói ra, không sao cả.”

Cuối cùng cũng nói đến điểm trọng yếu!

Diệt Phượng Công Tử đặt ly trà xuống, lên tiếng hỏi trước:

“Xin hỏi... tiền bối, ta có phải là chuyển thế của Trình Lâm không?”

Nếu như hắn vừa là yêu tộc, lại vừa là Trình Lâm chuyển thế, vậy thì ai cũng không cứu được hắn rồi, người bắt yêu Trường Sinh Giả nhất định sẽ “yêu thích hắn không buông tay”.

“Tiểu đạo hữu yên tâm, ngươi không có bất kỳ quan hệ gì với Trình Lâm cả. Tư chất của đạo hữu không tồi, ngươi hãy chăm chỉ tu luyện, tương lai sẽ có hy vọng đạt được ngôi vị yêu hoàng.”

Nam tử mỉm cười đáp.

Diệt Phượng Công Tử nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn cười nói:

“Thật ra ta không quan tâm đến ngôi vị yêu hoàng lắm, hơn nữa đó cũng không phải là mục tiêu của ta.”

“Mỗi yêu đều có chí riêng.”

Nam tử nói.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả đã uống xong một ly linh trà, hắn đặt ly xuống.

Nam tử thấy vậy thì khẽ phất nhẹ tay một cái, bình trà vốn đã được pha sẵn cũng bay tới bên cạnh Bạch Tôn Giả. Bạch Tôn Giả lại rót cho mình một ly nữa, hạnh phúc thưởng thức tiếp.

Lệ Chi Tiên Tử suy nghĩ một chút, sau đó cũng hỏi:

“Xin hỏi tiền bối, vậy ta có phải là chuyển thế của Trình Lâm không?”

“Tiểu đạo hữu ngươi cũng yên tâm, ngươi cũng không phải là chuyển thế của Trình Lâm.”

Nam tử ôn hòa cười nói.

Lệ Chi Tiên Tử nghe xong thì thở phào một hơi thật dài. Ôi cha mẹ ơi, sau khi nghe được câu này, trong lòng nhẹ nhõm như buông xuống được gánh nặng vạn cân vậy!

Trước đó cô cũng lo mình là chuyển thế của Trình Lâm nên lúc nào cũng thấy bất an, bây giờ xem ra mình lo lắng vô ích rồi.

Dược Sư và Giang Tử Yên nghe vậy thì hơi kinh ngạc một chút. Nếu Lệ Chi Tiên Tử không phải Trình Lâm chuyển thế... Vậy chẳng lẽ là hắn hoặc là Giang Tử Yên sao?

Lúc này, nam tử kia lại tiếp tục nói:

“Bởi vì Trình Lâm không có chuyển thế, cô ta là linh quỷ của ta. Các đạo hữu cũng biết linh quỷ khác với nhân loại, nói theo cách thông thường thì là không có kiếp sau để tu.”

Trong lúc nam tử đang nói chuyện, thân hình của Tống Thư Hàng xuyên qua một cánh cổng không gian, tiến vào bên cạnh các đạo hữu.

Sau khi bước lên thang trời do rễ cây tạo thành, Tống Thư Hàng đi một đoạn rồi tiến vào cổng không gian, xuyên qua cổng không gian nọ thì đi tới chỗ này.

Hắn vừa xuất hiện thì đúng lúc nghe được nội dung trong lời nói của nam tử.

Chủ nhân của Trình Lâm ư?

Chính là nhân vật thần bí đã để Trình Lâm lại trên người của tổ tiên Diệp Tư, trở thành linh quỷ tổ truyền của nhà Diệp Tư đó sao?

Hắn bất giác quay đầu nhìn về phía nam tử kia.

Sau đó Tống Thư Hàng cả kinh hô lên:

“Là ngài!”

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng chân chính thấy được nam tử này, thậm chí cũng là lần đầu tiên thấy rõ mặt hắn như vậy. Nhưng Tống Thư Hàng vừa liếc mắt đã nhận ra thân phận của đối phương.

Quần áo trắng như tuyết không nhiễm một hạt bụi, trên áo có thêu họa tiết thanh loan rất sống động, ống tay áo rất lớn, thích hợp để nhảy vũ. Từ thái cổ đến nay, nam tử vẫn mặc bộ đồ này, chưa từng thay đổi.

Thiên Đạo đời thứ ba, trạng thái hình người của Thiên Đạo rồng đốm.

Nhưng trong trí nhớ của hắn thì trạng thái hình người của Thiên Đạo rồng đốm chỉ có một chân nhảy múa, bây giờ lại đổi thành trạng thái hai chân giống như nhân loại bình thường.

Thiên Đạo rồng đốm khẽ mỉm cười với Tống Thư Hàng, sau đó hắn lại quay qua tiếp tục nói chuyện với Lệ Chi Tiên Tử:

“Cho nên ngươi không phải là chuyển thế của Trình Lâm... mà ngươi chính là Trình Lâm!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Nói tới nói lui, cuối cùng thì cô vẫn là Trình Lâm ư?

“Hay nói đúng hơn là mặc dù ngươi là Trình Lâm, nhưng ngươi cũng không phải là linh quỷ Trình Lâm của ta, trong này có sự khác biệt.”

Thiên Đạo rồng đốm cười híp mắt nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Phiền ngài nói luôn một lần cho xong có được không? Đừng cứ chia đoạn ra nói nữa mà!

Chia nội dung của một đoạn ra thành mấy phận thế này, hiển nhiên là thú vui “tao nhã” của Thiên Đạo rồng đốm rồi.

“Ta không hiểu, tại sao ta vừa là Trình Lâm nhưng cũng không phải là Trình Lâm chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi. Sau khi hỏi xong, cô lại bổ sung:

“Phiền ngài nói một hơi cho xong luôn, đừng chia từng đoạn ra nói! Một hơi kể hết luôn đi!”

Thiên Đạo rồng đốm:

“...”

Lúc này Bạch Tôn Giả quay qua vẫy tay với Tống Thư Hàng, sau khi Tống Thư Hàng ngồi xuống cạnh mình, Bạch Tôn Giả lại rót cho hắn một ly trà.

Tống Thư Hàng bưng ly trà lên khẽ nhấp một ngụm, lập tức cảm giác được thọ nguyên lại tăng không ít, tất cả lỗ chân lông khắp người giống như được thanh lọc, loại cảm giác này vô cùng thoải mái.

“Trà ngon!”

Tống Thư Hàng không khỏi khen ngợi.

Thiên Đạo rồng đốm nghe vậy thì quay đầu qua nói với Tống Thư Hàng:

“Vô dụng, cho dù ngươi có khen linh trà của ta thì ta cũng sẽ không tặng lá trà cho ngươi đâu! Điểm mị lực của ngươi quá thấp, cho nên đừng nghĩ đến chuyện được tặng lá trà!”

Tống Thư Hàng đần mặt ngồi yên tại chỗ.

Đang nói hươu nói vượn gì thế nhỉ?

Thiên Đạo rồng đốm lại xoay đầu lại nói chuyện với Lệ Chi Tiên Tử:

“Chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi nào... Giờ nói một chút về quan hệ giữa ngươi và Trình Lâm nhé. Trước khi tiến vào di tích kia, các ngươi đã thấy hình ảnh Trình Lâm bị bóp nát đầu có đúng không?”

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu một cái. Lúc nhìn đoạn hình ảnh kia, đầu cô rất đau... cứ như người bị bóp nát đầu chính là cô vậy.

“Thật ra lúc ấy Trình Lâm có tiến triển mới trên đạo trường sinh của mình. Trước đây cô ta vẫn dùng thể chất linh quỷ để thai nghén ra sinh mệnh mới... Có một lần, cô ta đã có thể mượn đạo dựng dục tân sinh, diễn hóa ra bộ phận thân thể máu thịt giống như của nhân loại, giúp cho đạo trường sinh của cô ta tiến thêm một bước.”

Thiên Đạo rồng đốm:

“Ngoài mặt thì bị vỡ đầu, nhưng thật ra dưới sự trợ giúp của ta, Trình Lâm đã âm thầm lui vào trong bóng tối, bắt đầu thực hiện đạo trường sinh của mình. Nhưng... vào một lần nọ, trong lúc cô ta thực hiện thì xảy ra chút bất ngờ.”

“Đạo trường sinh của Trình Lâm là dựng dục tân sinh, cũng giống như nhân loại mang thai dựng dực ra sinh mệnh mới vậy. Trước kia lúc dùng thể chất linh quỷ tiến hành truyền thừa thì không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì cả. Nhưng khi dùng thân thể máu thịt được diễn hóa ra, trong quá trình dựng dục tân sinh vào một lần nọ lại... mua một tặng một, cô ta sinh ra một cặp sinh đôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân, Dược Sư, Giang Tử Yên:

“...”

Thế quái nào lại là sinh đôi! Rõ ràng là đạo trường sinh dựng dục tân sinh chứ có phải là thụ tinh mang thai thật đâu, tại sao lại xuất hiện sinh đôi? Điều này thật không khoa học, thật phản tu chân!!!

“Mặc dù Trình Lâm cứ khăng khăng nhấn mạnh đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn... Nhưng ta luôn cảm giác cô ta là cố ý. Dù sao thì trong cặp sinh đôi mà cô ta tạo ra lần đó, một đứa thì kế thừa tất cả của Trình Lâm một cách hoàn mỹ, bao gồm cả kiến thức, sức mạnh, trí nhớ, tính cách, là sinh mệnh kéo dài hoàn mỹ của Trình Lâm. Một đứa khác lại chỉ nhận được huyết mạch của Trình Lâm, chẳng khác gì một nhân loại bình thường, hóa thành trạng thái trẻ sơ sinh.”

Thiên Đạo rồng đốm bình tĩnh nói.

Lệ Chi Tiên Tử đã rõ:

“Đứa bé gái trong cặp sinh đôi đó... chính là ta sao?”

“Đúng vậy, chân tướng chỉ có một, ngươi chính là một đứa trong cặp sinh đôi đó!”

Thiên Đạo rồng đốm không biết lấy đâu ra một cây quạt nhỏ, chỉ vào Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Cô nghĩ trước tiên mình phải thật bình tĩnh tiếp nhận cách ra đời không bình thường của mình.

Nói tóm lại sự ra đời của cô là hàng mua một tặng một, giống như khuyến mãi thêm khi nạp tiền điện thoại vậy sao?

Chương 924: Muốn Mơ Đẹp Thì Phải Đi Ngủ, Đây Là Thường Thức

Có thể là Trình Lâm cố ý mang thai sinh ra một cặp sinh đôi, để Lệ Chi Tiên Tử lại... Rốt cuộc cô ấy muốn làm gì chứ? Có vẻ như ngay cả chủ nhân của Trình Lâm là Thiên Đạo rồng đốm cũng không biết cô ấy định làm gì.

Nhưng có thể khẳng định là sự tồn tại của Lệ Chi Tiên Tử tuyệt đối không chỉ đơn giản như một tặng phẩm mua một tặng một, Trình Lâm sinh một cặp sinh đôi cũng không phải chỉ để sinh chơi.

“Vậy tiếp theo, các đạo hữu còn có vấn đề gì nữa không?”

Sau khi trả lời xong vấn đề của Lệ Chi Tiên Tử, Thiên Đạo rồng đốm hỏi tiếp.

“Ta ta ta!”

Diệp Tư chui từ trong cơ thể Tống Thư Hàng ra:

“Lệ Chi Tiên Tử là tặng phẩm sinh đôi, vậy còn ta thì sao? Ta có thân phận gì?”

“Ngươi hả? Ngươi là... con gái của Trình Lâm!”

Thiên Đạo rồng đốm nghiêm túc trả lời.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Diệp Tư nghĩ một chút, sau đó thật thà nói:

“Lúc nói chuyện, phiền tiền bối đừng chia đoạn ra nói, cứ nói hết một mạch luôn đi! Yên tâm, cho dù chân tướng có tàn khốc cỡ nào thì ta cũng có thể chịu được, sẽ không khóc đâu.”

Thiên Đạo rồng đốm:

“...”

“Được rồi, trạng thái của ngươi khá là đặc biệt... Lúc ấy vốn dĩ ngươi đã chết rồi, lúc Trình Lâm tỉnh lại, ngươi chỉ còn một tia tàn hồn lưu lại mà thôi, biện pháp thông thường không cách nào cứu mạng ngươi được. Cho nên Trình Lâm đã dùng một mảnh vỡ của chính bản thân cô ấy, phối hợp với đạo trường sinh của mình, lấy mảnh vỡ kia làm căn cơ dung hợp với tàn hồn của ngươi, thai nghén ra ngươi một lần nữa. Cho nên ngươi chính là con gái của Trình Lâm, cũng chính là một phần của cô ấy. Ngươi chính là ngươi, nhưng cũng là một Trình Lâm với bản sắc khác."

Thiên Đạo rồng đốm nói.

Sau khi nói xong, hắn nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp một câu:

"Chuyện là thế đấy."

Diệp Tư yên lặng gật đầu, duy trì trạng thái suy tư, lui lại vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đặt câu hỏi:

"Một... trong những mảnh vỡ của Trình Lâm?"

Dựa theo lời giải thích của vị tiền bối này, lẽ nào Trường Sinh Giả Trình Lâm là do rất nhiều mảnh vỡ tạo thành sao? Những lời này thật khiến người ta phải suy nghĩ.

"Đạo hữu thật tinh ý."

Thiên Đạo rồng đốm quay đầu nhìn Bắc Hà Tán Nhân rồi nói:

"Thật ra trạng thái của Trình Lâm khá là đặc thù... Cô ấy từng vì ta mà phân tách ra thành rất nhiều mảnh vỡ, suýt chút nữa tan biến. Sau này ta dốc sức thu thập phần lớn mảnh vụn, tổ hợp thành linh quỷ Trình Lâm như bây giờ. Nhưng vẫn còn một số mảnh vỡ mà đến nay ta vẫn chưa thu thập đầy đủ."

Phân tách thành rất nhiều mảnh vỡ... Đây cũng không phải là chuyện mà một linh quỷ bình thường có thể làm được, quả nhiên Trình Lâm không phải linh quỷ bình thường, không hổ là linh quỷ của một tồn tại từng là Thiên Đạo.

Thiên Đạo rồng đốm hỏi:

"Các ngươi còn vấn đề gì nữa không?"

"Vậy... bây giờ Trường Sinh Giả Trình Lâm đang ở đâu?"

Lệ Chi Tiên Tử ngẩng đầu hỏi.

"Khế ước giữa ta và cô ấy đã bị hư tổn, ta chỉ có thể cảm ứng được trạng thái của cô ấy rất tốt, còn cụ thể ở đâu thì ta lại không xác định được."

Thiên Đạo rồng đốm trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu một cái, sau đó lại trầm mặc. Nếu như có cơ hội, cô muốn gặp mặt Trình Lâm một lần.

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối, đạo hiệu của ngài là thế?”

“Không nói cho ngươi biết.”

Thiên Đạo rồng đốm trả lời cực nhanh.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tiền bối, sự kiện đội ngũ người bắt yêu đột nhiên tới hủy diệt Bích Thủy Các năm đó cũng có liên quan đến Trình Lâm sao?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Thật lâu trước đây, Tống Thư Hàng có cảm giác hình thức kết cấu của Thiên Đình viễn cổ cực kỳ giống với khái niệm khung thế giới mới của Thiên Đạo đời thứ ba là Thiên Đạo rồng đốm. Lúc ấy Tống Thư Hàng đã hoài nghi, có lẽ Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ hoặc là một vị nào đó của Thiên Đình có quan hệ gì đó với Thiên Đạo đời thứ ba.

Hơn nữa, khi biết Trình Lâm lại là linh quỷ của Thiên Đạo rồng đốm, trong đầu Tống Thư Hàng chợt xuất hiện một suy nghĩ, lẽ nào chuyện Bích Thủy Các bị hủy diệt có liên quan đến Trình Lâm.

Sau khi suy nghĩ một chút, Thiên Đạo rồng đốm đáp:

“Có quan hệ nhất định, nhưng yếu tố trùng hợp lại nhiều hơn.”

“Tiền bối có thể nói nữa cặn kẽ một chút được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn thấy chuyện người bắt yêu đột nhiên quay qua hủy diệt Bích Thủy Các rất quỷ dị, rất có thể trong đó còn ẩn khuất gì đấy.

“Thật ra ta cũng không biết nhiều về chuyện này lắm... nhưng trong tay Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ hẳn là đang nắm giữ một phần mảnh vỡ của Trình Lâm. Hơn nữa, hắn còn lấy được rất nhiều tin tức từ trong những mảnh vỡ của Trình Lâm, có lẽ chuyện hủy diệt Bích Thủy Các có liên quan đến điểm này. Ta chỉ biết vậy thôi, những thông tin này là lấy được từ chỗ Trình Lâm đấy."

Thiên Đạo rồng đốm đáp.

Có vẻ như trạng thái của Thiên Đạo rồng đốm cũng không được tự do lắm nhỉ?

Sau khi nói xong, Thiên Đạo rồng đốm lại hỏi:

"Các ngươi còn vấn đề gì nữa không?"

Bắc Hà Tán Nhân lắc đầu một cái, mặc dù trong lòng hắn cũng tò mò nhưng hắn lại không có quan hệ mật thiệt gì với linh quỷ Trình Lâm, nếu hỏi tiếp sẽ chỉ kết ra nhân quả không cần thiết, vậy nên không cần hỏi nữa.

Bắc Hà Tán Nhân mới vừa lắc đầu xong thì... "vèo", thân thể hắn lập tức biến mất.

Cũng trong lúc đó, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, Bắc Hà tiền bối đã được đưa vào trong thế giới hạch tâm của hắn!

Tiếp đó, Dược Sư, Giang Tử Yên cùng với Diệt Phượng Công Tử cũng lắc đầu.

Vèo vèo vèo, ba người cũng bị truyền tống rời đi.

Đến phiên Lệ Chi Tiên Tử, nhất thời cô cũng không biết phải hỏi gì nữa.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô nói:

"Vậy... tiền bối, vị Trường Sinh Giả người bắt yêu đuổi giết Trình Lâm còn ở trong di tích không?"

Lệ Chi Tiên Tử không biết nên xưng hô với nam tử này thế nào nữa, cô chính là Trình Lâm nhưng cũng không phải là Trình Lâm, thân phận kiểu này thật lúng túng. Hơn nữa cô cũng không quen vị tiền bối này.

"Yên tâm đi, người bắt yêu kia tạm thời đã bị ta nhốt lại rồi, ngươi không cần phải lo lắng hắn sẽ quấy rầy cuộc sống của ngươi."

Thiên Đạo rồng đốm mỉm cười đáp.

"Đa tạ tiền bối... Vậy tạm thời ta cũng không có gì muốn hỏi nữa, hẹn gặp lại."

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Sau đó... vèo, cô cũng biến mất ngay tại chỗ.

…

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả nhấp một ngụm trà rồi đứng dậy:

“Vậy thì chào đạo hữu, ta cũng đi đây.”

“Ơ? Bạch đạo hữu không ngồi chơi thêm chút nữa sao?”

Thiên Đạo rồng đốm nhiệt tình nói.

“Uống no rồi, không ngồi thêm nữa.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Vì vậy, sau khi được Thiên Đạo rồng đốm tặng lá trà, Bạch Tôn Giả cũng làm cái vèo rồi biến mất.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại hai người là Tống Thư Hàng và Thiên Đạo rồng đốm.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, trong lòng hắn có không ít vấn đề muốn hỏi nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Tiền bối, ngài có thể chờ ta sắp xếp lại các vấn đề trong đầu rồi tìm ngài hỏi sau không?”

Tống Thư Hàng thử thăm dò nói.

“Được chứ, không thành vấn đề.”

Thiên Đạo rồng đốm bật cười:

“Mong là ngươi còn sống cho đến lần tỉnh lại kế tiếp của ta.”

“Tiền bối phải ngủ bao lâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Theo như ta tính thì tiếp theo ta sẽ ngủ chừng mười nghìn năm, hoặc có thể dài hơn chút nữa. Chờ ngươi tấn thăng Tôn Giả thì sẽ có cơ hội còn sống để gặp ta thôi mà.”

Thiên Đạo rồng đốm trả lời.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ngài tưởng cứ muốn tấn thăng thành Tôn Giả là có thể làm được à? Hơn nữa có trời mới biết một vạn năm sau trên thế giới này còn một người tên là Tống Thư Hàng nữa hay không.

“Ngươi có chắc là muốn lần sau gặp mặt lại hỏi không đấy?”

Thiên Đạo rồng đốm hỏi.

“Bây giờ ta sẽ suy nghĩ thật kỹ ngay đây.”

Tống Thư Hàng nói:

“Đầu tiên, chúc mừng tiền bối thoát thân thành công.”

Lúc ở trong trạng thái nhập mộng, hắn đã biết được nguyện vọng của Thiên Đạo rồng đốm chính là thoát thân khỏi chức vị Thiên Đạo. Kim liên của Nho gia và tà liên ở thế giới Cửu U chính là cách thoát thân của Thiên Đạo rồng đốm.

Bây giờ xem ra, rõ ràng là Thiên Đạo rồng đốm đã thành công rồi.

Bởi vì hiện tại hắn sống rất tốt, Thiên Đạo bên ngoài cũng đổi mấy lần rồi.

“Ngươi nghĩ vậy sao? Ha ha.”

Thiên Đạo rồng đốm đột nhiên cười khổ.

Sau đó hắn thở dài âm trầm.

Thiên Đạo rồng đốm thu liễm nụ cười trên mặt, khí tức trên người cũng thay đổi. Vốn là khí tức hiền hòa, khiến người khác cảm thấy gần gũi, giờ lại đổi thành khí tức lãnh khốc, hờ hững.

Phải chăng khí tức hiền hòa chỉ là lớp ngụy trang của hắn?

“Ngài là rồng đốm 2 ư?!”

Tống Thư Hàng kinh ngạc bật thốt lên. Người có khí tức lạnh lùng hờ hững thế này không phải là Thiên Đạo rồng đốm... mà là rồng đốm 2 ở thế giới Cửu U!

Lúc Tống Thư Hàng nhập mộng thành kim liên, cắm rễ trong ma trì ở thế giới Cửu U, hắn thường xuyên tiếp xúc với sát khí của rồng đốm 2 lạnh lùng.

Nam tử mặc áo trắng:

“Rồng đốm 2 là cái quỷ gì thế? Ngươi đừng nói với ta đây là xưng hô mà ngươi dành cho ta nhé? Cẩn thận ta làm thịt ngươi đấy!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ngươi còn sống thế này, vậy Thiên Đạo đại nhân thứ ba đâu?”

Tống Thư Hàng dò hỏi, hắn tự động đổi một xưng hô khác.

“Ta không biết.”

Rồng đốm 2 nói:

“Kế hoạch ban đầu là Kim Liên và Tà Liên hợp lại làm một, xây dựng một thế giới hoàn toàn mới. Thế nhưng kế hoạch này đã bị gác lại vô thời hạn, tên kia lại bắt đầu đúc một thần binh đạo khí.”

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?”

Tống Thư Hàng nói. Hắn nhớ kết quả của thuật giám định có nói, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là đạo binh do Thiên Đạo đời thứ ba để lại trước khi biến mất.

“Đúng vậy, chính là thanh thần binh đó. Sau đó đột nhiên vào một ngày nọ, ta mất đi ý thức.”

Rồng đốm 2 nói.

“Ta tưởng rằng đã đến lúc mình phải biến mất, nhưng mà... đến khi ta khôi phục ý thức thì phát hiện mình đang ở trong thế giới kỳ quái này. Hình như thế giới này là sự kết hợp giữa thế giới Kim Liên và thế giới Tà Liên, nhưng lại có chỗ bất đồng. Hiển nhiên đây là sản phẩm mà tên kia lại âm thầm nghiên cứu ra. Sau đó, Trình Lâm thời viễn cổ xuất hiện bên cạnh ta.”

Rồng đốm 2 chậm rãi nói:

“Sau khi ta tỉnh lại, Trình Lâm dùng biện pháp dựng dục tân sinh, sinh ra ta lần nữa. Sau đó... cô ấy bị vỡ nát.”

Hiển nhiên, một thế giới tương tự như thế giới Kim Liên, Tà Liên, cùng với linh quỷ Trình Lâm, tất cả đều là thủ đoạn mà Thiên Đạo rồng đốm cố ý an bài cho rồng đốm 2.

“Khó khăn lắm ta mới thu thập được phần lớn mảnh vỡ của Trình Lâm, nhưng Trình Lâm không còn hoàn chỉnh nữa, khế ước linh quỷ giữa ta và cô ấy có thể bị cắt đứt bất cứ lúc nào. Ta mang Trình Lâm đời thứ hai mới được tái tạo lại đặt trong cơ thể của một tu sĩ nhân loại, cũng cùng hắn lập khế ước. Chuyện kế tiếp, chắc hẳn trong lòng ngươi cũng suy đoán được bảy tám phần rồi.”

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, sau đó hắn đột nhiên hỏi:

“Tiền bối, tại sao ngài lại nói những điều này với ta? Chẳng lẽ... ta là chuyển kiếp của Thiên Đạo đời thứ ba sao?”

Ban văn rồng 2 nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng rồi nói:

“Muốn mơ đẹp thì phải đi ngủ, đây là thường thức đấy.”

Chương 925: Chẳng Lẽ Gương Mặt Của Lão Bắc Hà Thật Sự Rất Đẹp Trai Sao?

Tống Thư Hàng:

“...”

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng và rồng đốm 2 mắt to trừng mắt nhỏ, trợn mắt nhìn nhau thật lâu.

“Vậy rốt cuộc ta là chuyển thế của ai?”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Rất nhiều người nhận lầm ta là Tống đầu gỗ, nếu ngài nói ta không phải là chuyển thế của ai hết thì ta chắc chắc không tin đâu!”

Hơn nữa, hai lần hắn gặp đế châu thì cả hai lần đế châu đều đột nhiên vỡ nát, trong chuyện này nhất định là có cổ quái.

“Ngươi thật sự không phải là chuyển thế của ai cả, ngươi chính là ngươi, một tu sĩ nhân loại có vận khí tốt tên Tống Thư Hàng.”

Rồng đốm 2 nghiêm túc đáp.

“Thật ư?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Thật đấy!”

Rồng đốm 2 khẳng định.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì vừa thấy vui mừng, lại vừa thấy hụt hẫng. Vui mừng là vì mình không phải là chuyển thế hay bản trùng sinh của người nào cả, mình chỉ đơn giản là Tống Thư Hàng mà thôi. Còn lý do cảm thấy mất mác... cũng giống như lý do cảm thấy may mắn vậy!

“Vậy Tống đầu gỗ là ai ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta có nghe Trình Lâm nhắc qua, cô ấy có một người bạn thân gọi là Tống đầu gỗ... thật ra đây chỉ là biệt danh mà thôi, còn đạo hiệu thật sự của đối phương là gì thì ta không biết, ta cũng chưa từng gặp qua vị Tống đầu gỗ này, dù sao ta cũng không phải là nhà toàn năng cái gì cũng biết.”

Rồng đốm 2 nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì thất vọng. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn bèn nói:

“Tiền bối, ta có thể hỏi ngài hai vấn đề nữa được không?”

“Cứ hỏi đi.”

Rồng đốm 2 khẽ gật đầu đáp.

“Vấn đề thứ nhất, Thiên Đạo đương nhiệm là một quả cầu à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không biết... Ta trốn Thiên Đạo đương nhiệm còn không kịp, sao có thể đi tiếp xúc, điều tra được chứ?”

Rồng đốm 2 trả lời.

Nếu Thiên Đạo đương nhiệm biết được sự tồn tại của hắn thì sẽ có vô số phiền toái nối đuôi nhau kéo tới.

“Cũng đúng... Vấn đề cuối cùng, tại sao Thiên Đạo đại nhân đời thứ ba lại đột nhiên không muốn giữ chức vị Thiên Đạo nữa thế?”

Đây chính là vấn đề mà Tống Thư Hàng tò mò nhất.

Nói đến chức vị Thiên Đạo... tu sĩ trên toàn thế giới, thậm chí là tu luyện giả của những hệ thống tu luyện khác, ai cũng mong mỏi trở thành Thiên Đạo duy nhất vạn giới.

Tại sao Thiên Đạo rồng đốm lại muốn “từ chức” không làm nữa?

“Vấn đề này thì ta biết, nhưng đây là thiên cơ... Ngươi có chắc là ngươi muốn nghe không?”

Rồng đốm 2 nhếch miệng lên:

“Sau khi nghe được nội dung này rồi thì ngươi đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi thế giới của ta. Một khi nắm giữ thiên cơ, nếu ngươi dám rời khỏi thế giới của ta bước chân vào thế giới chính một bước thì ngươi sẽ bị thiên kiếp đánh thành tro, không ai cứu được ngươi hết. Cho nên... ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Tống Thư Hàng:

"..."

Nói thì nói vậy, nhưng từ lời nói của rồng đốm 2 có thể đoán ra được, có lẽ Thiên Đạo... cũng không hề tốt đẹp giống như trong tưởng tượng của các tu sĩ chăng?

"Đa tạ tiền bối, hiện tại tạm thời ta không nhớ ra được những vấn đề khác."

Tống Thư Hàng nói:

"Đã vậy... tiền bối có chuyện gì cần ta giúp không?"

Trên thế giới này hiếm khi nào có ân huệ miễn phí lắm.

Quy tắc của nhóm Cửu Châu số 1 là có trả giá mới có hồi báo, Tống Thư Hàng cũng rất thích quy tắc này.

Rồng đốm 2 hầu như biết gì nói nấy, không hề giấu giếm, nói ra tình báo quý giá. Cho nên hẳn là rồng đốm 2 có chuyện cần mình đi làm nhỉ?

"Ồ?"

Rồng đốm 2 nghe vậy thì nghiêng đầu suy nghĩ.

Sau đó hắn đột nhiên vỗ quạt xếp một cái rồi nói:

"Thì ra là vậy! Đối với ta, những vấn đề này chỉ là thuận miệng trả lời, nhưng đối với ngươi chúng lại rất có giá trị. Đã vậy thì ta sẽ không khách khí đâu nhé."

Tống Thư Hàng: 0_0

Có phải ta đã nói ra lời ngu xuẩn gì rồi không?

"Thật ra ta cảm ứng được trong cơ thể ngươi cất giấu hạch tâm hoa sen do tên kia trồng xuống, thậm chí nó đã diễn hóa ra một tiểu thế giới, cho nên muốn kéo ngươi tới nhìn một chút, chỉ có thế thôi. Nhưng nếu ngươi muốn giúp ta thì..."

Rồng đốm 2 cầm quạt xếp gõ vào lòng bàn tay:

"Vầy đi, ngươi giúp ta hai chuyện."

Tống Thư Hàng nói:

"Xin tiền bối cứ phân phó, ta nhất định sẽ dốc hết sức đi làm."

Tự mình đào hố thì đành phải cắn răng nhảy xuống thôi.

"Việc đầu tiên, ngươi giúp ta đi tìm Trình Lâm đi. Nếu như ngươi tìm được cô ấy thì nói với cô ấy là ta tỉnh rồi, có rảnh rỗi thì hãy tới thăm ta, đừng rong chơi ở bên ngoài mãi, một cô nương tốt là phải biết về nhà đúng giờ.”

Rồng đốm 2 nói.

Tống Thư Hàng gật đầu một đáp:

“Nếu như ta gặp được Trình Lâm Tiên Tử thì nhất định sẽ truyền lời lại.”

“Việc thứ hai, nếu được thì hãy giúp ta tìm lại các mảnh vỡ của Trình Lâm nhé.”

Rồng đốm 2 nhẹ giọng nói.

Diệp Tư là linh quỷ đương nhiệm của Tống Thư Hàng, trên người cô có một mảnh vỡ của Trình Lâm, mà giữa các mảnh vỡ lại có mối cảm ứng với nhau, vậy nên bây giờ Tống Thư Hàng chính là người thích hợp đi tìm mảnh vỡ của Trình Lâm nhất.

Đồng thời, trong lòng rồng đốm 2 có một dự cảm. Nếu thu thập đầy đủ mảnh vỡ của Trình Lâm, nói không chừng có thể triệu hồi rồng thần, triệu hồi cái tên rồng đốm ngu ngốc kia ra!

“Ta biết rồi, ta sẽ dốc hết sức thực hiện hai việc này.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Tốt lắm, nếu không còn vấn đề gì nữa thì đạo hữu tự mình rời đi vậy, ta không tiễn.”

Rồng đốm 2 vẫy tay nói.

Tống Thư Hàng:

“Ủa? Ngài không làm vèo một cái đưa ta đi sao?”

“Tự ngươi vèo một cái trở về thế giới hạch tâm của mình không được à? Đó là nhà ngươi mà, ngươi tự về đi chứ, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta nhét ngươi trở về sao?”

Rồng đốm 2 nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thấy được trong mắt vị tiền bối này tràn ngập sự quan tâm.

…

Một lát sau, Tống Thư Hàng động ý niệm làm cái vèo, trở về trong thế giới của mình.

Sau khi hắn rời đi, rồng đốm 2 biến trở lại nguyên hình, hóa thành rồng đốm khổng lồ một chân che trời lấp đất:

“Nhìn ngang nhìn dọc, thấy thế nào cũng chỉ là một tu sĩ nhân loại bình thường, không phải đại nhân vật chuyển thế, cũng không phải thủ đoạn trùng sinh của người nào cả, chẳng khác gì một tu sĩ nhân loại có thể thấy được ở bất cứ đâu. Mà tệ nhất là... trông cũng chẳng đẹp trai tí nào.”

“Nhưng mà năng lực thiên phú kia của tên này là sao vậy kìa? Vậy mà lại có thể thông qua mộng cảnh, can dự vào trí nhớ thậm chí là cuộc đời của người khác. Thật là một năng lực làm ta hâm mộ.”

Sau khi lẩm bẩm xong, rồng đốm 2 nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ say một lần nữa.

...

Lúc này, trên Thiên Giới đảo.

Thiên Giới đảo... chính là đảo thần bí mà đám người Tống Thư Hàng đã từng leo lên, chẳng qua là sau khi rời khỏi đảo, đám người Tống Thư Hàng đã mất đi một bộ phận trí nhớ.

Một nơi nào đó trên đảo nhỏ.

“Bắc Hà Tán Nhân” đang bị một cô gái tóc bạc kéo đi dạo chơi quanh Thiên Giới Đảo.

Bắc Hà Tán Nhân này đương nhiên là Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành.

Sở dĩ dịch dung thành bộ dạng của Bắc Hà là bởi vì Đồng Quái không tin vào những điều tà môn. Hắn cho rằng sở dĩ cô gái tóc bạc này cứ dây dưa với hắn không tha, nhất định là bởi vì trong cuộc chiến trên đỉnh Tử Cấm, hắn tự tìm đường chết dịch dung thành “bạn gái cũ” của Bắc Hà Tán Nhân, kết quả là cô gái tóc bạc này vừa nhìn thấy dung mạo của bạn gái cũ của Bắc Hà Tán Nhân đã yêu ngay. Cho nên hôm nay hắn cố ý đổi bộ dáng khác, đổi thành Bắc Hà Tán Nhân có mặt ở hiện trường lúc đó.

Kết quả là cô gái tóc bạc vẫn dùng ánh mắt háo sắc... à không, là ánh mắt thâm tình tha thiết nhìn hắn.

Lẽ nào đối phương yêu hắn là yêu ở nội hàm chứ không phải yêu bởi ngoại hình ư?

Nội hàm cái con khỉ ấy, hắn và cô gái tóc bạc này có quen biết gì nhau đâu, biết nội hàm quái gì mà yêu chứ? Cho nên rốt cuộc vị đại nhân vật này thích hắn ở điểm nào vậy?

Khí tức? Dung mạo? Thực lực?

Bất kể là điểm nào, Đồng Quái Tiên Sư hắn đều có thể thay đổi mà!

Trong lúc đang suy tư, cô gái tóc bạc kéo Đồng Quái Tiên Sư đi tới một khu mộ địa.

“Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị diệt, bọn ta đã nhặt lại di thể của một số thành viên Thiên Đình, an táng ở nơi đây.”

Cô gái tóc bạc giới thiệu cho Đồng Quái Tiên Sư biết.

“Mộ địa của các thành viên Thiên Đình viễn cổ?

Đồng Quái Tiên Sư đảo mắt nhìn quanh. Mặc dù nơi này tử khí âm trầm nhưng lại không hề có oán niệm, chắc hẳn đã được cao tăng đắc đạo hoặc là cao nhân đạo gia siêu độ qua rồi.

“Đợi đã, cô là người sống sót của Thiên Đình viễn cổ sao?”

Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

“Cứ coi là vậy đi.”

Cô gái tóc bạc vuốt ve mái tóc dài của mình, hờ hững nói.

Đồng Quái nhìn lướt qua tất cả mộ bia, đột nhiên hắn thấy được hai ngôi mộ lớn trên cao nhất.

Trên mộ bên trái viết “Thiên Đế cũ chi mộ”.

Trên mộ bên phải viết “Thiên Đế mới chi mộ”.

Mộ của Thiên Đế cũ sạch sẽ sáng bóng, rõ ràng là thường xuyên có người đến quét dọn sửa sang.

Còn trên mộ của Thiên Đế mới lại cắm đủ loại vũ khí, có vẻ như thường xuyên có người tới phát tiết vậy.

“Tại sao lại có hai ngôi mộ Thiên Đế thế?”

Đồng Quái Tiên Sư hiếu kỳ hỏi:

“Chẳng lẽ có đến hai vị Thiên Đế ư? Hơn nữa nghe nói Thiên Đế đã biến mất, lẽ nào hắn đã chết rồi sao?”

“Chỉ là mộ giả chôn quần áo di vật mà thôi, về phần Thiên Đế còn sống hay không thì ai mà biết được.”

Cô gái tóc bạc nhẹ giọng đáp.

Thiên Đế là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, nếu không thấy được thi thể thì không ai có thể nhận định được hắn đã chết hay chưa. Nhưng nếu như Thiên Đế còn sống, vậy tại sao qua nhiều năm như vậy... hắn vẫn không chịu hiện thân chứ?

“Về phần tại sao có hai phần mộ Thiên Đế thì ta cũng không biết, lúc ta đến Thiên Giới Đảo thì nơi này cũng đã có hai phần mộ rồi.”

Cô gái tóc bạc nhún vai một cái rồi trả lời.

“Cô là người sống sót của Thiên Đình viễn cổ cơ mà?”

Đồng Quái Tiên Sư nghi hoặc nói.

“Lúc ta ở Thiên Đình viễn cổ, thực lực không hề mạnh nên chẳng biết được bao nhiêu chuyện. Ta đã thấy Thiên Đế mấy lần, hắn là một nam tử rất dịu dàng, rất điển trai, nhưng tiếc là ta không trúng tiếng sét ái tình với hắn.”

Cô gái tóc bạc nghiêm túc nói:

“Vẫn là cưng đẹp trai nhất, khi nào thì chúng ta sinh con đây?”

Đồng Quái Tiên Sư sờ gương mặt mình bây giờ.

Đang dịch dung thành Bắc Hà Tán Nhân mà “bị” khen là đẹp trai thế này, trong lòng hắn không hề vui chút nào hết.

Cái tên Bắc Hà này mà đẹp trai gì chứ?

Trong mắt hắn, Bắc Hà chỉ là một tên có gương mặt rất bình thường, ném vào trong một đám người thì chẳng thể tìm ra được!

“Ta cho rằng dáng vẻ bây giờ của ta không hề đẹp trai.”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

“Không đâu, dáng vẻ bây giờ của cưng rất điển trai, ta nhìn mà tim cứ đập nhanh liên hồi.”

Cô gái tóc bạc đáp.

“Đừng nói nữa, cô khen gương mặt bây giờ của ta rất đẹp trai khiến ta cảm thấy rất khó chịu.”

Đồng Quái Tiên Sư nói:

“Mau nói gương mặt này của ta thật xấu xí, xấu xí đến mức khiến người ta phải chán ghét, vừa thấy đã hận không thể nện cho một cú đi.”

Cô gái tóc bạc suy nghĩ một chút, sau đó nói:

“Không được, ta không thể mở miệng nói ra mấy lời nói trái lương tâm như vậy được.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“...”

Mợ nó, chẳng lẽ gương mặt của lão Bắc Hà thật sự rất đẹp trai sao? Do mình vẫn luôn chán ghét hắn nên cưỡng ép bỏ qua vẻ đẹp trai của hắn à?

Chương 926: Thư Hàng Tiểu Hữu, Ngươi Muốn Kiếm Chuyện Đấy À?

Thời gian trôi đi đâu mất rồi, còn chưa kịp nhìn người cho kỹ thì đôi mắt đã nhòa.

Bốn ngày sau, rạng sáng ngày 6 tháng 9.

Hôm nay là ngày khu đại học Giang Nam chính thức khai giảng.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, kết thúc đả tọa tu luyện. Sau đó hắn lại hỏi:

“Bạch tiền bối, ta đã học xong bí pháp tự lành của Trình Lâm trên sáu bức thạch bích này rồi. Thời gian cũng xêm xêm, ngài có thể đưa ta về trước được không?”

Sau khi nhóm người Tống Thư Hàng rời khỏi thế giới rồng đốm 2 xong thì đã quay về di tích Trình Lâm.

Bên trong di tích Trình Lâm, ngoại trừ hình ảnh Trường Sinh Giả giảng pháp ra thì còn khắc sáu bức thạch bích, sau khi tu luyện bí pháp tự lành trên đó xong thì thậm chí có thể hồi sinh tay chân bị đứt lìa, bên trong còn ẩn chứa thông tin về trường sinh chi đạo nữa.

Cho nên Bạch Tôn Giả lại dẫn mọi người đi tới trước sáu khối thạch bích đó để lĩnh ngộ và học bí pháp này. Vừa học một phát là đến tận ngày 6 luôn.

Trong thời gian mấy ngày này, các đạo hữu đều có thu hoạch riêng.

Trong sáu người mà Bạch Tôn Giả đưa vào bên trong di tích, Lệ Chi Tiên Tử là người đầu tiên nắm giữ bí pháp này. Dẫu sao thì cô và Trình Lâm cũng có quan hệ 'song sinh', nên học bí pháp này cũng dễ như bỡn.

Tiếp theo là Bắc Hà Tán Nhân, thân là một Chân Quân vừa đột phá, ngộ tính và lý giải về 'đạo' của hắn cũng cao hơn các vị đạo hữu khác.

Người thứ ba học được bí pháp chính là Tống Thư Hàng, bởi vì quan hệ giữa Trình Lâm và Diệp Tư, nên Tống Thư Hàng học bí pháp này cũng khá thuận tiện. Sau khi học xong thì hắn có thể nhanh chóng khiến cho bộ phận nào đó trên người mình tiến hành 'hồi sinh', ừ, bộ phận đó chính là tóc.

Tống Thư Hàng hoài nghi nguyên nhân của vụ này là vì hắn đã từng học Tăng Phát thuật của Tạo Hóa Pháp Vương. Thuật mọc tóc và thuật tự lành của Trình Lâm hỗ trợ lẫn nhau giúp hắn lĩnh ngộ được một chút bề ngoài của chi gãy mọc lại. Đáng tiếc là dù hắn có vận dụng thuật tự lành của Trình Lâm thì cũng chỉ có thể làm mỗi tóc mình mọc lại được thôi… Muốn đạt tới cảnh giới chi gãy mọc lại thì phải tu luyện thêm nhiều lắm.

Bạch Tôn Giả nói:

“À, hôm nay là mồng sáu, ngươi phải khai giảng đúng không?”

“Đúng vậy, hôm nay là ngày đầu tiên của kì học mới, phải đi điểm danh.”

Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa việc tu luyện của Tống Thư Hàng cũng kết thúc một giai đoạn, tiếp tục đứng trước sáu khối thạch bích này cũng thế…

Sau đó thì Bạch Tôn Giả sắp xếp chuyến thám hiểm cấm địa của đạo trưởng Lý Thiên Tố vào ngày 7 và 8 tây. Hai ngày đó vừa đúng cuối tuần. Chỉ cần Bạch Tôn Giả muốn thì hẳn là có thể dốc toàn lực thăm dò một cấm địa trong hai ngày ngon ơ. Hi vọng có thể tìm được cách chữa hàn bệnh của Lý Âm Trúc từ nơi đó.

Đúng lúc này, Bắc Hà Tán Nhân cũng mở mắt ra rồi nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, giờ ngươi đến trường sẽ không sao chứ?”

“?”

Tống Thư Hàng:

“Sao là sao?”

Dược Sư cười ha hả:

“Gần đây Trận Chiến Mạt Pháp liên tục đứng đầu bảng xếp hạng, càng ngày càng nổi ầm ầm, nhân vật Cao Thăng sư huynh cũng khắc sâu ấn tượng trong lòng người lắm đấy. Ngươi là diễn viên đóng Cao Thăng sư huynh, ngươi đến trường sẽ vui lắm cho mà xem."

"Nghiêm trọng đến mức ấy rồi à?"

Tống Thư Hàng rùng hết cả mình.

"Cứ biết là nghiêm trọng hơn tưởng tượng của ngươi là được."

Giang Tử Yên bổ sung.

"Nghe có vẻ thú vị ghê, không biết lúc đó có một đám đông đuổi theo Thư Hàng tiểu hữu chạy khắp sân trường không nhỉ?"

Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Bây giờ Trận Chiến Mạt Pháp đang hot như thế, nếu biết Cao Thăng sư huynh là do sinh viên trường mình đóng, thì dù mọi người trong đại học Giang Nam không dí theo hắn hô khẩu hiệu "Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết" cũng sẽ vây quanh nghía mặt hắn lúc tan trường.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang nghĩ không biết lúc bị vây xem thì có nên thu phí tham quan của họ không đây.

"Các tiền bối à, có cách nào giải quyết vấn đề này không? Ví dụ như làm cho ta không bị chú ý chẳng hạn ấy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Không khiến họ chú ý à? Có pháp thuật như vậy hả? Ví như che giấu khí tức bản thân hay sao?"

Bắc Hà Tán Nhân xoa cằm nói.

Dược Sư:

"Vô dụng thôi, che giấu khí tức cũng không che nổi cảm giác tồn tại của mình đâu."

"Hay là ẩn thân luôn đi! Tan học một cái là ẩn thân ngay, thế là không ai tìm được ngươi nữa."

"Hay nghỉ học ở nhà?"

"Không nên, đến trường vui mà, nghỉ ở nhà đáng tiếc lắm."

Các vị tiền bối bàn luận xôn xao.

Đúng lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên vỗ nhẹ tay một cái:

“Nếu nói tới cảm giác tồn tại thì… ta thấy chúng ta nên hỏi dân chuyên nghiệp.”

Bắc Hà Tán Nhân suy nghĩ một lát:

“Ví dụ như...”

“Túy Thiên Cư Sĩ!

Dược Sư nghĩ ra ngay tắp lự.

“Túy Nhật Cư Sĩ!”

Phu xướng phụ tùy, Giang Tử Yên nói ngay theo.

“Mấy người các ngươi không nhớ được đúng tên của Tối Việt Cư Sĩ thì nhớ từ nào gần âm đi! Nhớ thế cư sĩ nghe thấy thì đau lòng lắm.”

Bắc Hà Tán Nhân thở dài nói.

“Từ gần âm thì nhớ thế nào?”

Diệt Phượng Công Tử tò mò.

“Đây là một phát hiện nhỏ của ta. Ta nói nhỏ cho mọi người nghe, nhưng mọi người đừng có cho Túy Ước Cư Sĩ biết nhé.”

Bắc Hà Tán Nhân thì thà thì thầm:

“Chúng ta không nhớ được đúng tên của Trụy Duyệt Cư Sĩ đúng không? Cho nên chúng ta nhớ hẳn một cái đạo hiệu khác đi, chỉ cần âm đọc giống nhau thì lúc đọc lên vẫn như nhau cả chứ gì? Mà đạo hiệu sai thì không tính là đạo hiệu của Túy Nhạc Cư Sĩ, đỡ phải sợ nhớ lầm đúng không?”

“Thì ra là thế, còn có cách này!”

Dược Sư khen ngợi.

“Không hổ là Bắc Hà đạo hữu, thông minh tinh tế ghê.”

Giang Tử Yên nói.

“Cho nên ta chỉ cần nhớ đạo hiệu Chủy Duyệt Cư Sĩ là lúc đọc lên nghe giông giống rồi.”

Diệt Phượng Công Tử nói đoạn còn thử mấy lần, quả nhiên không đọc sai nữa, kiểu gì cũng ra hai âm Zui Yue.

“Đúng là một biện pháp hay!”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Đến Bạch tiền bối mà cũng không nhớ được đạo hiệu của Tối Duyệt Cư Sĩ à?”

“Ừ, không thể nhớ nổi, cứ mông lung làm sao ấy.”

Bạch Tôn Giả nói với Tống Thư Hàng:

“Nếu Thư Hàng muốn giảm cảm giác tồn tại để đỡ bị mọi người trong trường chú ý, thì có lẽ nên đi hỏi Minh Nguyệt Kỉ Thời Hữu đạo hữu xem có cách gì hay không.”

“Ta đi hỏi ngay đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói là làm, hắn lấy ngay điện thoại ra gọi cho Tối Duyệt Cư Sĩ.

Điện thoại được nối rất nhanh.

Tuy là rạng sáng nhưng Túy Nhạc Cư Sĩ vẫn còn đang thức. Hắn là Chân Quân lục phẩm, không cần phải ngủ hằng ngày.

“Alo? Thư Hàng tiểu hữu đấy à? Sao tìm ta muộn thế?”

Giọng nói của cư sĩ vang lên trong điện thoại.

“Là thế này Tối Ước tiền bối, ta muốn hỏi một chút, ngài có cách gì để giảm cảm giác tồn tại, tránh để người khác chú ý hay không? Kiểu như giúp người ta biến thành vô hình trong mắt kẻ khác, để khi kẻ khác nhìn vào cũng chủ động ngó lơ đi ấy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“…”

Cư sĩ nghiến răng hỏi lại:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi muốn chết à?”

Chương 927: Ngày Đầu Tiên Khai Giảng Học Kỳ Mới

Cảm giác tồn tại vẫn luôn là chuyện mà cư sĩ rất phiền não, chỉ vì một cảnh quay chói mắt trong mấy giây mà hắn đã phải tranh thủ cật lực mới có được!

Vậy mà bây giờ Tống Thư Hàng lại hỏi hắn, có cách nào để giảm cảm giác tồn tại của một người để cho người người khác đừng chú ý đến nữa không? Làm thế nào để biến thành một tiểu trong suốt? Thế này chẳng phải là đang khiêu khích hắn sao?

Nếu như không phải hiểu rõ tính cách của Tống Thư Hàng tiểu hữu, cư sĩ nhất định cho rằng tên này nửa đêm gọi điện thoại tới để chọc quê hắn!

“Tối Nhạc tiền bối hiểu lầm rồi, ta không hề có ý muốn kiếm chuyện gì đâu!”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn kể lại chuyện mình sắp tựu trường, nhưng bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp mang tới ảnh hưởng quá lớn, mà hắn thì chỉ muốn sống khiêm tốn, không muốn người khác quá chú ý đến mình cho cư sĩ nghe.

Tống Thư Hàng:

“Cho nên thông qua lời đề cử của Bạch tiền bối, ta mới gọi điện hỏi Túy Ước tiền bối, ngài xem có cách nào để ta biến thành một tiểu trong suốt không. Ta muốn lúc mình ở trong trường sẽ không bị người khác chú ý, không bị người ta đuổi theo kêu gào “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết” gì đó nữa.”

Cư sĩ:

“…”

Nghe Tống Thư Hàng giải thích xong, không biết sao hốc mắt hắn lại ươn ướt.

BOSS phản diện trong Trận Chiến Mạt Pháp là ai? Chính là nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt do chính Túy Nguyệt Cư Sĩ hắn thủ vai!

Nhưng tại sao bộ phim này hot thành như vậy, mà nhân vật phản diện chính là Tà Tướng Minh Nguyệt do hắn đóng lại không nổi danh, ngược lại nhân vật Cao Thăng sư huynh đã tẩy trắng lại thành nhân vật phản diện gây chú ý nhất trong cả bộ phim là sao?

"Hâm mộ ghê."

Cư sĩ nói:

"Thư Hàng tiểu hữu, nhân vật Cao Thăng sư huynh thật khiến người ta hâm mộ."

Tống Thư Hàng:

"..."

Cư sĩ, nếu ngài hâm mộ thì lúc ấy ngài có thể đi diễn vai Cao Thăng sư huynh mà, ta sẽ không phản đối đâu.

"Khụ, chuyện của ngươi ta hiểu đại khái rồi. Nếu ngươi chỉ muốn giảm cảm giác tồn tại biến thành tiểu trong suốt thì đúng là ta có cách. Ta có thể chế tạo một cái phù văn cho ngươi, một tiếng sau đến chỗ ta lấy. Một phù văn có thể duy trì hơn nửa năm, nếu ngươi muốn thì ta cũng có thể chế thêm cho ngươi mấy cái nữa, chờ khi ảnh hưởng của Trận Chiến Mạt Pháp qua đi thì sẽ không có ai nhắc tới chuyện Cao Thăng sư huynh nữa đâu."

Cư sĩ đáp.

"Cảm ơn tiền bối, vậy gần đây tiền bối có muốn thứ gì, hoặc là ta có thể giúp được gì cho ngài không?"

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

"Ừ... Ta nhớ hình như Thư Hàng tiểu hữu có một loại suối nguồn sự sống có thể kéo dài thọ nguyên đúng không?"

Cư sĩ hỏi.

"Đúng vậy, nó cũng có hiệu quả kéo dài 50 năm tuổi thọ giống như hạt sen Quân Tử Kim Liên của Nho gia vậy."

Tống Thư Hàng đáp.

"Vậy ta dùng mười phù văn cộng thêm linh thạch đồng giá, đổi lấy một phần suối nguồn sự sống."

Cư sĩ nói.

Hắn đổi lấy nước suối không phải là cho bản thân dùng, hắn là

Chân Quân lục phẩm, thọ nguyên còn dài. Phần nước suối này là để cho một vị trưởng bối của hắn, thọ nguyên của vị đó sắp hết rồi. Mặc dù suối nguồn sự sống chỉ kéo dài 50 năm thọ nguyên, nhưng đối với vị trưởng bối kia mà nói thì đây hẳn là lễ vật thích hợp nhất rồi.

“Không thành vấn đề, cứ quyết định vậy nhé. Bây giờ Tối Ước tiền bối đang ở đâu thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Để ta gửi địa điểm cho ngươi.”

Cư sĩ đáp.

Bạch Tôn Giả lại gần, liếc nhìn địa điểm mà cư sĩ mới gửi tới rồi nói:

“Cách đây khá xa, không tiện ngự kiếm bay qua, chúng ta dùng lực lượng không gian đi qua luôn.”

“Cám ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư hàng nói.

Thời gian không nhiều, Bạch tiền bối bằng lòng dùng lực lượng không gian dẫn hắn đi thì tốt quá rồi.

××××××××××××××××××××

7 giờ sáng.

Tống Thư Hàng ra khỏi căn hộ của Dược Sư trong khu Giang Nam, xuất phát đến đại học Giang Nam.

Tay trái hắn đeo một chuỗi hạt pháp khí càn khôn, trên chuỗi hạt đeo tay này lại có thêm một cái phù văn bằng ngọc. Phù văn này chính là cái lấy từ chỗ Tối Duyệt Cư Sĩ, bên trong có cất chứa lực lượng công pháp của cư sĩ.

Khi mang theo cái phù văn này, cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng sẽ hạ xuống vô hạn. Nhưng do đây là lần đầu tiên cư sĩ chế tạo loại phù văn này, cho nên nhất thời không khống chế tốt độ trong suốt sau khi biến thành tiểu trong suốt.

“Hình như độ trong suốt hơi cao rồi thì phải?”

Tống Thư Hàng khổ não nói.

Lúc hắn đi trên đường, đang đi thì phía đối diện có người đi tới nhưng bọn họ đều vô ý bỏ quên sự tồn tại của hắn, suýt nữa đụng vào hắn. Tống Thư Hàng đành phải vận dụng thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành để tránh né, đồng thời cũng luyện độ thuần thục của thân pháp luôn.

Hắn thấy thế này không phải là biến thành một tiểu trong suốt nữa, mà là tàng hình luôn rồi mới đúng.

Giờ thì Thư Hàng cũng đã nếm trải được phần nào nỗi niềm khổ não của Tối Việt Cư Sĩ rồi.

Nhưng phải nói là hiệu quả của phù văn này cực tốt, sau khi đeo phù văn vào, gần như không có ai chú ý đến hắn cả, thế này thì không cần lo nhân vật Cao Thăng sư huynh sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn rồi.

“Sư phụ, sư phụ, khi nào ta mới có thể học “siêu độ thuật” vậy?”

Lúc này, có một con chim tước nhiều màu đứng trên bả vai Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Cô là Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải, đại đệ tử khai sơn của Tống Thư Hàng.

Trong chuyến đi đến di tích Trình Lâm lần trước, Bạch Tôn Giả không mang Tiểu Thải theo. Chờ Tống Thư Hàng tựu trường thì Tiểu Thải mới đi theo tới.

“Đừng gấp, ta đã liên hệ với hòa thượng Tây đạo hữu rồi, đúng lúc hắn cũng ở gần khu Giang Nam, buổi chiều sẽ đến đại học Giang Nam. Đến lúc đó ta sẽ mượn Địa Tàng Độ Hồn Kinh và Nhật Ký Cao Tăng Khổ Hạnh của hắn đưa cho ngươi đọc. Đến lúc đó, ngươi có thể lĩnh ngộ ra phương pháp siêu độ thích hợp với bản thân nhất từ trong đó.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chờ Tiểu Thải học được phương pháp siêu độ, hắn sẽ đi hỏi hòa thượng Tây xem thử gần đây trong khu Giang Nam có nhà ai cần siêu độ không, sau đó sẽ mang Tiểu Thải đi tập luyện.

…

Mà lúc này, ở cửa đông của đại học Giang Nam, Khốc Lão Nhân đang ngồi xổm ở cổng trường lặng lẽ lau nước mắt.

“Sao Tống tiểu hữu vẫn chưa tới nhỉ? Theo nguồn tin của ta thì chắc hẳn Tống tiểu hữu sẽ đi qua đây tiến vào trường học mà?"

Khốc Lão Nhân thầm nói trong lòng.

Lần trước, hắn đi theo Tô Thị A Thất đến chỗ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 quay phim, vốn dĩ hắn muốn theo sát Tống Thư Hàng và Diệp Tư, bởi vì nếu hắn muốn học được phần tiếp theo của Thiên Khấp Bảo Điển thì đương nhiên phải đi theo Diệp Tư rồi. Nhưng sau đó lại xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn... khiến cho hắn không thể theo sát Tống Thư Hàng và Diệp Tư.

Hôm nay nhất định phải gặp được Tống tiểu hữu, sau đó truyền đạt quyết tâm muốn học tập Thiên Khấp Bảo Điển của mình mới được.

Ngay lúc Khốc Lão Nhân nghĩ như vậy...

Tống Thư Hàng trà trộn vào trong đám người, thuận thế đi lướt qua người Khốc Lão Nhân.

Phù văn của cư sĩ cực kỳ hiệu quả, lúc Tống Thư Hàng bình tĩnh đi ngang qua người Khốc Lão Nhân, vậy mà Khốc Lão Nhân không hề chú ý đến Tống Thư Hàng, chỉ coi hắn như một người đi đường bình thường mà thôi.

...

Lúc này, chủ nhiệm lớp và giáo viên phụ đạo của lớp 43 khóa 19 thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo khu đại học Giang Nam nhìn một chồng văn kiện trước mắt, hai mắt nhìn nhau.

Đây là thủ tục chuyển trường của Bạch Hạc Chân Quân, hơn nữa còn ghi rõ nhất định phải chuyển tới lớp 43 khóa 19. Phía dưới thủ tục chuyển trường của Bạch Hạc Chân Quân còn có tài liệu của một cô bé, là hồ sơ của một cô bé tên là Thi.

Một người thì tuổi tác khá lớn, lại thông qua quan hệ muốn cưa sừng làm nghé tới nhập học.

Một người khác lại chỉ chừng mười tuổi, cũng thông qua quan hệ chuyển trường tới đây.

Chương 928: Mau Khai Thật Ra, Ngươi Giấu Bạch Tiền Bối Đi Đâu Rồi?

Chủ nhiệm lớp và trợ giảng của lớp 43, khóa 19, khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo đều đang gào thét trong lòng.

Nói về người lớn tuổi hơn, cô nàng Hoa kiều họ Bạch tên Hạc trước đi.

Cô tốt nghiệp đại học nổi tiếng thế giới, có ba học vị giáo sư, thậm chí còn từng công bố mấy luận văn làm cả giới học thuật phải khiếp sợ.

Cô trâu bò thế, mẹ cô có biết không?

Ba học vị giáo sư cộng với thành tựu trong giới học thuật thừa đủ để cô vào giảng dạy trong đại học Giang Nam rồi biết không? Cô mà đến làm giảng viên thì đại học Giang Nam còn cực kì hoan nghênh nữa ấy chứ?

Thế mà cô Bạch Hạc này lại cứ nhất định muốn vào đại học Giang Nam để làm sinh viên, lại còn khăng khăng phải vào cho bằng được lớp 43, khóa 19, khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo.

Cô đùa chúng tôi hay cô đọc lắm sách quá nên bị hâm dở thế?

Chẳng ai hiểu nổi tư duy của cô nàng này ra làm sao. Có lẽ đây chính là khác biệt giữa thiên tài và người phàm nhỉ?

Mặt khác, hai vị giảng viên cứ thấy Bạch Hạc trông quen quen, à đúng rồi, hình như có một diễn viên trong "Trận Chiến Mạt Pháp" giống y hệt cô Bạch Hạc này thì phải?

Đúng thế, lần này Bạch Hạc Chân Quân dùng hình thái thiên về phái nữ để đi tới Hoa Hạ.

Còn một cô bé tên là Thi năm nay mới mười tuổi nữa. Cô bé này thì thi vào đại học Giang Nam theo con đường phổ thông. Đây chắc chắn là một học sinh thiên tài cấp bậc thần đồng.

Cứ cách vài năm thì Hoa Hạ lại có thần đồng ra đời và thi vào các trường đại học nổi tiếng khi còn rất nhỏ… thế nhưng vì sao con bé này không ngoan ngoãn học từ đầu cho tử tế, mà vừa vào trường đã nằng nặc đòi chạy lên học năm 2 chứ?

Cô bé tên Thi này cũng muốn chuyển vào lớp 43, khóa 19, khoa Kỹ Thuật Cơ Khí của học viện Kỹ Thuật Thiết Kế và Chế Tạo giống như Bạch Hạc.

Không lẽ trong lớp 43 có BOSS ẩn nào à?

…

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng tìm một chỗ trong góc của phòng học quen thuộc để ngồi, tâm trạng rất là mĩ mãn.

Bùa hộ mệnh của Túy Ước Cư Sĩ hiệu quả thật, siêu thích luôn. Từ lúc Tống Thư Hàng vào phòng học đến giờ thì chẳng ai chú ý đến hắn cả, hắn cứ như một người vô hình, vui vẻ tự tại cực kì.

Hắn lẳng lặng nhìn bao quát cả lớp như một khán giả.

Kì nghỉ hè chấm dứt, các đạo hữu, à nhầm, các bạn học gặp lại nha, dường như có vô số chuyện không bao giờ kể hết. Họ túm năm tụm ba buôn dưa lê rôm rả.

Nội dung tám chuyện cũng đủ loại trên trời dưới đất, người thì kể hè này đi đâu, chơi gì vui, người lại nói gần đây có bộ phim hay nào chiếu. Mỗi khi nói đến đề tài phim ảnh thì ai nấy đều nhắc tới “Trận Chiến Mạt Pháp”, rồi bàn tán về các nhân vật chính phụ trong đó một chút. Đương nhiên trong câu chuyện không thể thiếu nhân vật chính đẹp nhất lịch sử Lăng Dạ, và nhân vật phản diện tuyệt nhất Cao Thăng sư huynh.

Thế nhưng dù có nhắc đến Cao Thăng sư huynh thì cũng không ai chú ý đến Tống Thư Hàng ngồi trong góc phòng, cứ như thể hắn đã bị cả thế giới lãng quên rồi vậy.

Tống Thư Hàng cho bùa hộ mệnh của Túy Việt tiền bối 32 cái like!

Nghe các sinh viên trao đổi với nhau, Tống Thư Hàng không khỏi nhớ lại kì nghỉ hè của mình.

Đi bão máy kéo, lên đảo thần bí mất trí nhớ, gặp sát thủ, cứu Sở Sở, sau đó tham gia trận chiến sinh tử trên Đoạn Tiên đài.

Sau đó tham gia cuộc thi máy kéo có tay cầm, bị bắn lên vũ trụ du lịch, thăm dò cổ mộ với Thất Tu tiền bối, đến Bích Thủy Các và gặp Diệp sư tỷ.

Thế rồi tập hợp các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 quay “Trận Chiến Mạt Pháp”, đang quay được một nửa thì tiện đường chạy đến Nho gia đại chiến ba trăm hiệp với tà ma Cửu U, lúc về lại tranh thủ tham quan phân bộ số 250 của tổ chức yêu quái. Trước khi khai giảng, hắn còn tiến hành một cuộc giao phong âm thầm với quả cầu kim loại chúa tể của Cửu U Giới.

Một kì nghỉ hè thực sự có nhiều chuyện xảy ra như thế ư?

May mà kì nghỉ hè phong phú ấy đã kết thúc, giờ đây hắn phải quay về cuộc sống sinh viên bình thường của mình thôi.

Tạm thời đặt chuyện trong giới tu sĩ sang một bên rồi hưởng thụ chuỗi ngày an bình này đi.

Tống Thư Hàng nghĩ thế, sau đó lại không nhịn được mà tu luyện một vòng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Tu luyện là dễ nghiện lắm. Mỗi khi rảnh rỗi là Tống Thư Hàng lại tu luyện và hưởng thụ cảm giác chân khí di chuyển trong kinh mạch, thích ơi là thích!

“Ủa, sao Tống Thư Hàng còn chưa tới nhỉ? Chẳng phải nó bảo nó đến báo danh từ hôm mồng một rồi à?”

Đúng lúc này, giọng nói của bạn thân Cao Mỗ Mỗ vang lên.

Mấy hôm nay Cao Mỗ Mỗ mất ngủ làm cho hai mắt thâm quầng. “Trận Chiến Mạt Pháp” càng ngày càng hot, cậu ta cũng kích động theo. Kịch bản của bộ phim này là do chính tay cậu ta viết! Là do cậu ta viết đấy nhé!

“Ai mà biết được.”

Thổ Ba cúp máy, thở dài.

“Lại mời mày đi đóng phim à?”

Dương Đức hỏi.

“Ừ, đúng thế.”

Thổ Ba thở dài não ruột.

Nhờ phúc của Tống Thư Hàng mà ba người họ cũng sắm ba vai nhỏ trong “Trận Chiến Mạt Pháp”.

Sau khi bộ phim nổi lên như cồn thì cuộc sống của Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ không thay đổi gì lớn lắm. Thế nhưng Thổ Ba lại thường xuyên nhận được điện thoại mời đi đóng phim.

Nghe nói nguyên nhân chủ yếu là mọi người thấy cậu ta rất hài hước, diễn phim hài là chuẩn không cần chỉnh.

Hài hước cái đầu mấy người ấy! Hơn nữa, Thổ Ba không lập chí làm diễn viên, cậu ta muốn mở một xưởng sửa chữa và độ xe cộ kia.

“Đừng bảo là Thư Hàng không dám tới trường nhé? Nó diễn Cao Thăng sư huynh hơi bị hay đó.”

Cao Mỗ Mỗ cười nói.

Nhắc tới chuyện này là hắn lại thấy mình quá may mắn. Vốn dĩ cậu ta viết nhân vật Cao Thăng sư huynh này cho chính mình diễn đấy, may mà cuối cùng Tống Thư Hàng lại gánh nhọ thay. Nếu không thì bây giờ nhân vật đang bị cả thiên hạ tìm và diệt đã biến thành Cao Mỗ Mỗ cậu ta rồi.

“Kể chúng mày nghe, cái hồi “Trận Chiến Mạt Pháp” mới công chiếu ấy, hôm nào tao cũng mơ thấy ác mộng, tao mơ thấy mình diễn Cao Thăng sư huynh rồi bị người ta đuổi giết nghìn dặm chúng mày ạ.”

Cao Mỗ Mỗ nói tiếp:

“Nhưng mơ được nửa giấc, đang trốn chui trốn lủi thì Cao Thăng sư huynh lại biến thành Tống Thư Hàng, còn tao thì đuổi theo dí nó, vui ơi là vui.”

Ba người bạn cùng phòng đang nói chuyện thì đột nhiên có giọng nói vang lên:

“Tao đang ở đây này.”

Là giọng nói của Tống Thư Hàng.

Ba tên bạn cùng phòng quay sang nhìn thì thấy Tống Thư Hàng đang ở ngay bên cạnh họ.

“Ôi đậu má, mày đến lúc nào đấy Thư Hàng?”

Thổ Ba giật nảy mình, đến gì mà như ma thế?

“Tao ở đây ngay từ đầu, còn sớm hơn chúng mày một tí cơ.Tao ngồi đây nhìn chúng mày vào phòng, nhìn chúng mày ngồi xuống, nghe chúng mày nói xấu tao từ nãy đến giờ.”

Tống Thư Hàng nói cực kì nghiêm túc.

Cao Mỗ Mỗ:

“...”

Thổ Ba:

“...”

Dương Đức:

“...”

…

8 giờ.

Trợ giảng mở cửa lớp ra, dẫn hai bạn mới vào, rồi vừa dẫn đường vừa giới thiệu chương trình học của trường và một số điểm cần chú ý.

Sau khi vào lớp, thầy trợ giảng vỗ tay bảo mọi người trật tự.

“E hèm, mùa hè kết thúc rồi, mọi người mau chóng điều chỉnh trạng thái và lấy lại tinh thần học tập đi nhé. Mặt khác, hôm nay thầy giới thiệu với cả lớp hai bạn mới.”

Thầy trợ giảng của lớp 43 không thích lằng nhằng, cực kì dứt khoát.

“Bên trái là bạn Bạch Hạc, bạn ấy là Hoa kiều về nước, đã có… thôi, sau này mọi người hãy đối xử tốt với bạn nhé.”

Vốn dĩ ông định giới thiệu Bạch Hạc vốn có ba học vị giáo sư, nhưng mà ngẫm lại thì giới thiệu cũng bằng thừa.

“Ơ hay, thật á?”

Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức đều nhìn Bạch Hạc với ánh mắt ngạc nhiên, đây chẳng phải là cô nàng Bạch Hạc đã quay phim cùng với họ hay sao?

Sao tự nhiên cô ấy lại chạy tới lớp họ để học vậy?

Đúng rồi, hình như trong phim cô nàng diễn người yêu của Tống Thư Hàng thì phải? Không phải là hai người này nảy sinh tình cảm trong lúc quay phim, cho nên cô ấy mới từ nước ngoài xa xôi nghìn dặm chạy về đây học đấy chứ?

Thế là cả đám bạn cùng phòng đồng loạt quay lại nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bình thản dửng dưng. Hắn biết Bạch Hạc Chân Quân muốn chạy đến đây từ trước nên đã chuẩn bị sẵn rồi. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Thế nhưng khi bạn mới thứ hai lộ diện thì Tống Thư Hàng không còn bình tĩnh nổi nữa.

Giáo viên trợ giảng bắt đầu giới thiệu bạn mới thứ hai:

“Bạn này tên là Thi, họ Tống, cô bé còn nhỏ tuổi nên mọi người phải quan tâm cô bé nhiều vào, có nhớ chưa?”

Cả phòng học ồ lên kinh ngạc. Tuy thi thoảng họ vẫn thấy thần đồng ở trên Tivi, thế nhưng khi thần đồng đứng ngay trước mắt thì vẫn ngạc nhiên lắm biết không?

Tống Thư Hàng:

“Rắc!”

Vì sao Thi cũng chạy tới lớp hắn thế này? Hơn nữa chẳng phải tên bé Thi chỉ có một chữ thôi à? Tống Thi là cái khỉ gì thế?

“Anh Thư Hàng!”

Thi sung sướng vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Thế là cả lớp đồng loạt quay ngoắt sang nhìn hắn.

Tống Thư Hàng không thể duy trì trạng thái người vô hình được nữa.

“Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng kìa!”

“Nó đến trường lúc nào đấy?”

“Cao Thăng sư huynh, Cao Thăng sư huynh!”

“Thư Hàng, kí tên cho tao với ~ Mà này, chắc chắn là mày quen Lăng Dạ đúng không? Cho tao số liên lạc của anh ấy được không?”

“Từ từ, có phải mọi người hơi sai sai rồi không? Cao Thăng sư huynh phải chết mới đúng chứ!”

Cả lớp lập tức rơi vào hỗn loạn.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình sắp tèo rồi.

Bùa hộ mệnh chung quy chỉ là bùa hộ mệnh, nó không thể biến Tống Thư Hàng thành Túy Việt Cư Sĩ được. Khi mang bùa hộ mệnh theo thì hắn có thể giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, để mình gần như vô hình.

Nhưng gần như vô hình không có nghĩa là vô hình thật. Nếu mọi người đều chú ý đến hắn thì hiệu quả của bùa hộ mệnh sẽ yếu đi nhiều lắm.

…

Đúng lúc đó, Bạch Hạc quét mắt nhìn quanh phòng một hồi rồi cau mày lại.

Sau đó cô đi nhanh tới trước mặt Tống Thư Hàng rồi chống hai tay lên bàn hắn:

“Chào… bạn Bạch Hạc. Có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Nói mau! Thư Hàng, Bạch tiền bối đâu rồi? Ngươi giấu ngài ấy ở đâu hả?”

Bạch Hạc Chân Quân nghiến răng hỏi.

Tống Thư Hàng chớp mắt rồi đáp:

“Có khi đang chơi game ở nhà ấy chứ đâu.”

“Không thể nào, trước khi ta tới trường đã đến nhà ngươi rồi mà. Không ngờ ngươi lại sống chung với Bạch tiền bối, đáng chết!”

Bạch Hạc Chân Quân hạ giọng nói.

Chương 929: Trường Học Đã Bị Thế Lực Bên Ngoài Xâm Chiếm Rồi Sao?

“Đừng dùng kiểu từ ngữ đen tối như “sống chung”được không? Hai người đàn ông ở trong cùng một cái nhà mà gọi là sống chung à?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười hạ giọng nói:

“Có khi Bạch tiền bối ở nhà chán quá nên đi dạo phố rồi.”

Bây giờ Bạch tiền bối đã quen với cuộc sống hiện đại rồi, ngài đi ra ngoài chơi cho thoải mái là chuyện bình thường mà.

Bạch Hạc Chân Quân hừ lạnh một tiếng rồi truyền âm nhập mật nói:

“Không thể nào, trước khi ta chuyển trường đã nhận được tin tức đáng tin cậy là Bạch tiền bối cũng chuyển tới đại học Giang Nam rồi. Ta từng nghe Bạch tiền bối nói hồi còn trẻ ngài là cô nhi, không được đến trường, cho nên rất muốn thử cảm giác đến trường một lần xem sao. Nhất định là ngài đã chuyển vào lớp ngươi. Mau khai thật ra, ngươi giấu ngài ấy ở đâu rồi?”

“Bạch tiền bối chuyển tới đại học Giang Nam á? Ta có nghe thấy ngài ấy nói thế bao giờ đâu?”

Tống Thư Hàng sửng sốt rồi cũng truyền âm nhập mật trả lời.

Đồng thời, hắn nhớ Bạch tiền bối đã từng nhờ Tuyết Lang Động Chủ làm giấy tờ gì đó.

Chẳng lẽ Tôn Giả định đến trường chơi làm sinh viên thật à?

“Ngươi đừng có mà giả ngu, rốt cuộc thì Bạch tiền bối đang ở đâu?! Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự là ta nghiêm trị!”

Bạch Hạc Chân Quân tiếp tục truyền âm nhập mật.

Trong con mắt của người ngoài…

Bạn Bạch Hạc xinh đẹp chống hai tay lên bàn Tống Thư Hàng và nhìn hắn đăm đăm.

Tống Thư Hàng thì nhìn lại chẳng chút yếu thế.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chẳng nói một lời, thế nhưng ai nhìn vào cũng thấy họ đang trao nhau vô vàn tiếng lòng trong im lặng.

“Tao nhớ ra rồi, bạn Bạch Hạc diễn người yêu của Cao Thăng sư huynh trong “Trận Chiến Mạt Pháp” đó!”

Có bạn cùng lớp đột nhiên nhớ ra.

Thế là cả phòng vang vọng tiếng cười thấu hiểu của chúng bạn.

…

Tống Thư Hàng cười khổ:

“Ta không biết đâu, ta nói thật mà.”

“Xem ra ngươi chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ!”

Bạch Hạc Chân Quân nở nụ cười.

Sau đó cô đột nhiên ra tay xốc Tống Thư Hàng lên khỏi chỗ ngồi. Chân Quân lục phẩm ra tay, tốc độ nhanh như chớp giật, Tống Thư Hàng căn bản không kịp tránh né.

“Thầy ơi, bạn Thư Hàng không khỏe, em đưa bạn ấy xuống phòng y tế đây.”

Bạch Hạc Chân Quân cười nói với thầy trợ giảng.

“Hả?”

Thầy trợ giảng ngẩn ra rồi gật đầu như vừa ngộ ra chân lý:

“Đi đi!”

Bây giờ thì ông đã hiểu vì sao Bạch Hạc lại chạy nghìn dặm xa xôi đến Hoa Hạ rồi, hóa ra là vì em Thư Hàng à?

Đúng là tình yêu đích thực mà.

… Cho nên dù thấy bạn nhỏ Thư Hàng khỏe mạnh vui tươi, thế nhưng thầy trợ giảng vẫn để Bạch Hạc đưa hắn xuống phòng y tế.

Bạch Hạc Chân Quân tươi cười cảm ơn thầy trợ giảng, rồi vung tay lên bế ngang Tống Thư Hàng trong lòng.

Tư thế này là bế công chúa đó!

Bạn trai rất bảnh, bạn gái rất xinh, lại cộng với tư thế bế công chúa, tạo thành một hình ảnh cực kì đẹp.

Mỗi tội vị trí bế công chúa hơi bị ngược thôi.

Bạch Hạc Chân Quân nhỏ nhắn xinh đẹp cứ thế bế Tống Thư Hàng đi nhanh về phía phòng y tế.

Nhìn mà lẹo cả mắt.

“Từ từ, đừng thế mà. Xin cô đó… bạn Bạch Hạc. Đừng bế ta thế, thương lượng tí đi, mình đổi tư thế khác được không? Đổi thành khiêng cũng được.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Hắn đã liều chết giãy dụa, thế nhưng một tu sĩ tam phẩm cỏn con như hắn làm sao có thể thoát khỏi vòng tay của Chân Quân lục phẩm như Bạch Hạc Chân Quân cơ chứ?

“Nói cho ta biết Bạch tiền bối ở đâu rồi ta thả xuống.”

Bạch Hạc Chân Quân nhếch mép cười tà mị.

“Ta không biết thật mà.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Ta nói thật lòng mà cớ sao người lại không tin?

“Chỉ còn một đoạn nữa là đến phòng y tế rồi, trước khi đến nơi thì ngươi vẫn còn cơ hội đổi ý đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân truyền âm nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiêu rồi, chết cha rồi, lần này hắn đi đời nhà ma rồi, không sống nổi nữa rồi!

“Ớ? Anh Thư Hàng?”

Bé Thi chớp mắt nhìn Bạch Hạc tiền bối và Tống Thư Hàng đi xa mà không biết phải làm sao mới tốt.

…

Xoạch!

Cửa phòng y tế bị đẩy ra.

Phòng y tế không ở cùng một tòa nhà với lớp học của Tống Thư Hàng mà cách đó một cái sân thể dục.

Dọc đường đi, Tống Thư Hàng cảm nhận được vô số ánh mắt nóng bỏng dán vào mình đang bị bế công chúa. Cho dù hắn che mặt thì cũng chẳng có hiệu quả là bao.

Thế này thì có khi hắn toi cơm thật mất!

Trong phòng y tế.

Sau khi nghe thấy tiếng mở cửa, một giọng nói trầm thấp vang lên:

“Ơ? Mới khai giảng có một hôm mà đã có sinh viên ốm rồi à?”

Nghe giọng quen thế nhỉ.

Tống Thư Hàng không nhịn được quay đầu nhìn về phía tiếng nói trầm thấp kia.

Sau đó, hắn nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen đang chống một tay lên cằm ngồi trong phòng y tế, còn đang vẽ một trận pháp phức tạp lên tờ giấy A4 để trên bàn.

“Ớ? Đây chẳng phải là Thư Hàng tiểu hữu sao, còn Bạch Hạc tiền bối nữa chứ? Sao hai người lại tới đây? Thư Hàng tiểu hữu bị thương à?”

Người đàn ông mặc áo khoác đen hỏi.

“Ủa, Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối, sao ngài cũng ở đây thế?”

Tống Thư Hàng trợn mắt.

“À à, như ngươi thấy đó, ta đang làm bác sỹ học đường trong trường đây, ta vừa nhận lời mời trước đó không lâu, Tuyết Lang Động Chủ xử lý giấy tờ cho đó.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhún vai đáp.

“Ta hỏi vì sao ngài lại ở đây kìa! Chẳng phải ngài đã công đức viên mãn, sắp đi thăng cấp rồi à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, ta đang chuẩn bị thăng cấp đây. Thế nhưng trước khi thăng cấp thì cần lo liệu nhiều thứ lắm, tỉ như trận pháp độ kiếp này. Ta đang vẽ trận pháp độ kiếp bản cải tiến đó.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ chỉ vào tờ giấy A4 trước mặt mình rồi cười phớ lớ.

“Nếu ngài muốn bố trí trận pháp độ kiếp thì sao còn ở đây làm bác sỹ hả?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Đừng bảo là ngài muốn thực hiện nguyện vọng làm bác sỹ cứu người trước nhé?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ giải thích:

“Không phải, gần đây ta khắc chế lắm, không có nguyện vọng to lớn gì đâu. Thực ra ta đến đây làm bác sỹ là để thực hiện giao dịch với Bạch tiền bối thôi.”

“Giao dịch với Bạch tiền bối á? Cụ thể là sao?”

Nghe đến đó, Bạch Hạc Chân Quân ném Tống Thư Hàng sang một bên.

“Chuyện là thế này, Bạch tiền bối định vào đại học Giang Nam chơi ít hôm để trải nghiệm cuộc sống học đường, nhưng ngài ấy sợ mình chơi phiêu quá hoặc là thất thần, không cẩn thận gây ra thương vong thì không ổn. Cho nên ngài mới tìm ta đến trấn thủ ở phòng y tế này để ngừa vạn nhất. Bạch tiền bối sẽ đích thân cải tiến pháp trận độ kiếp của ta cho hoàn mỹ hơn để làm thù lao. Vốn dĩ cái chức bác sỹ này phải để Dược Sư làm cơ, thế nhưng gần đây Dược Sư có chuyện muốn tìm hiểu nên sắp bế quan rồi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ giải thích.

… Bạch Tôn Giả mà thất thần thì nguy hiểm lắm, xem ra Bạch tiền bối rất hiểu bản thân đó chứ.

“Hả? Với năng lực của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu thì bày một pháp trận giúp độ kiếp thành công đâu có khó gì?”

Bạch Hạc Chân Quân tò mò hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ là người rất có lai lịch, thế lực sau lưng cực lớn, một trận pháp độ kiếp với hắn chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi mà.

“Bố trí một trận pháp giúp ta độ kiếp thành công thì không khó… thế nhưng trận pháp được Bạch tiền bối sửa đổi có thể giúp ta tăng đan văn khi kết đan. Nói không chừng ta có thể trùng kích kim đan tám long văn luôn ấy chứ!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dương dương tự đắc đáp.

“Ngươi hời quá!”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

“Đó là Bạch tiền bối chiếu cố đám hậu bối chúng ta thôi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha hả rồi lại nhìn sang Tống Thư

Hàng:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu bị thương à? Lại đây ta xem cho. Tuy y thuật của ta không bằng Dược Sư nhưng cũng không tồi đâu.”

“Ta không bị thương gì trên thân thể cả.”

Tống Thư Hàng nói:

“Tâm hồn mới bị thương đây này, ta sắp không còn mặt mũi nào mà nhìn mặt mọi người trong đại học Giang Nam nữa rồi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“...”

“Tự ngươi chuốc lấy thôi, ai bảo ngươi không cho ta biết Bạch tiền bối đang ở đâu! Ta đã cho ngươi bao nhiêu là cơ hội trên đường đi rồi mà!”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

“Tiền bối, ta không biết Bạch tiền bối ở đâu thật mà. Nếu ta mà biết thì đã nói cho ngài rồi, có phải là chuyện bí mật gì đâu?”

Tống Thư Hàng lại nói:

“Với lại, ngài không thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ còn biết nhiều hơn ta à?”

“Đúng vậy.”

Hai mắt Bạch Hạc Chân Quân sáng ngời lên, hắn nhìn về phía Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu, ngươi có biết Bạch tiền bối đang ở đâu không? Ta đi hết cái đại học Giang Nam này rồi mà vẫn chẳng cảm ứng được khí tức của ngài ấy đâu cả!”

“À, Bạch tiền bối không ở đại học Giang Nam đâu. Vốn là sáng nay Bạch tiền bối định đến đây đi dạo, nhưng đang ngự kiếm phi hành với ta thì ngài nhìn thấy ở trường đại học hàng xóm đang dạy kĩ thuật múa máy xúc, thế là đổi ý chạy sang đó học máy xúc rồi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch Hạc Chân Quân:

“...”

Có thể lắm, vụ này đúng tính Bạch tiền bối luôn.

“Sao tự nhiên trong trường mà lại dạy múa máy xúc là thế nào? Trường quái quỷ gì thế?”

Bạch Hạc Chân Quân không nhịn được rủa xả một hồi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Đó là cái trường chuyên dạy con người ta lái máy xúc, ta cũng ở đó xem một tí, vụ múa máy xúc ấy trông hay đáo để cơ. Hơn nữa trừ máy xúc thì trường đó còn dạy cả lái ô tô, không phải dạy đối phó để đi thi đâu, dạy thành tài xế lành nghề có kĩ năng đua xe siêu đỉnh luôn ấy. Bạch tiền bối đưa tờ quảng cáo của trường kia cho Đông Phương Lục Tiên Tử rồi, Đông Phương Lục Tiên Tử tỏ vẻ hào hứng lắm.”

Tống Thư Hàng: 0_0

Bạch Hạc Chân Quân: 0_0

“Từ từ, Đông Phương Lục Tiên Tử muốn học lái xe á? Đây không phải chuyện đùa đâu, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu, ta thấy ngươi đừng làm bác sỹ ở đây nữa, ngươi sang trường kế bên mà làm đi. Ta có dự cảm là chỗ đó cần ngươi trấn thủ để cứu vớt chúng sinh hơn đấy!”

Bạch Hạc Chân Quân nói đầy nghiêm túc.

Trong cuộc thi máy kéo có tay cầm trước đó, Đông Phương Lục Tiên Tử đại sát bốn phương, tắm máu đạo hữu, đúng là nghĩ lại mà kinh.

“Không được, ta đã hẹn với Bạch Tôn Giả là sẽ ở đại học Giang Nam làm bác sỹ rồi. Giao hẹn là giao hẹn, không sửa được đâu.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói.

Tống Thư Hàng nghĩ bụng, tiêu rồi.

Không chỉ hắn, mà cả đại học Giang Nam và trường hàng xóm đều sắp tiêu đến nơi rồi!

Chương 930: Thí Chủ, Hãy Nể Khuôn Mặt Thanh Thản Của Bần Tăng Có Được Không?

Bạch Hạc Chân Quân:

“Thư Hàng tiểu hữu, phiền ngươi chuyển lời cho vị tiên sinh dạy học kia biết là ta về trước rồi nhé! Chào ngươi, gặp lại sau!”

Sau khi biết được tin tức của Bạch Tôn Giả, Bạch Hạc Chân Quân đâu còn lòng dạ nào mà ở lại đại học Giang Nam để làm học sinh nữa. Bây giờ hắn hận mình không thể mọc thêm một đôi cánh nữa, bay thật nhanh đến trường học dạy múa máy xúc đất gần đó để tìm Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, Bạch Hạc Chân Quân đã bay vèo ra khỏi phòng y tế, chớp mắt đã biến mất tăm.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Mà này, Bạch Hạc đạo hữu có biết trường học kia ở đâu không thế?

Phù Chủ Thất Sinh Phù hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Chắc là không biết đâu, nhưng chờ Bạch Hạc tiền bối bay lên cao dõi mắt nhìn xuống thì hẳn là có thể tìm được vị trí của trường học đó thôi.”

“Cũng đúng, mong là Bạch Hạc đạo hữu không bị lạc đường.”

Phù Chủ Thất Sinh Phù gật đầu nói.

“Thất Sinh Phù tiền bối, vậy vãn bối cũng không quấy rầy ngươi nữa, ta trở lại phòng học trước đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong phòng học còn có bé Thi, mong là không muốn gây ra chuyện phiền toái gì hết!

Phù Chủ Thất Sinh Phù vẫy tay nói:

“Gặp lại sau.”

× ×

Tống Thư Hàng không trở về phòng học ngay mà trước hết tìm một luống hoa không người, ngồi yên tĩnh trong chốc lát để chờ phù văn của Tối Việt Cư Sĩ có hiệu lực trở lại.

Chỉ cần không làm người khác chú ý tới mình trong một lúc, phù văn sẽ tự động làm giảm cảm giác tồn tại của hắn xuống lại, khôi phục thành trạng thái tiểu trong suốt.

Sau đó hắn sẽ lặng lẽ trở lại phòng học của mình, tiếp tục cuộc sống vườn trường yên bình của hắn.

Cuộc sống vườn trường yên bình!

Sau khi cảm thấy bản thân gần như đã khôi phục lại trạng thái tiểu trong suốt, Tống Thư Hàng đứng dậy, chuẩn bị trở về đi phòng học.

“Tìm được rồi, thì ra bạn học Tống Thư Hàng ở chỗ này!”

Đột nhiên có một giọng nói ngọt ngào vang lên cách chỗ Tống Thư Hàng không xa.

Đờ mờ, ta vừa mới đứng lên đã bị người khác phát hiện ra rồi sao?

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, nhìn về vị trí phát ra giọng nói ngọt ngào vừa rồi.

Sau đó, hắn thấy được có hai nữ sinh đang đứng ở đó.

Một cô thì có thân hình cao gầy, tóc đen ngắn, quần jean bó sát người, nhìn tổng thể chẳng khác gì người mẫu. Cô này chình là người vừa mới cất giọng hô lên.

Một cô khác có vóc người nhỏ nhắn, thấp hơn cô bạn bên cạnh một cái đầu. Cô mặc váy, tóc cột đuôi ngựa thoải mái gọn gàng, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ xấu hổ.

Tống Thư Hàng nhìn hai cô đầy khó hiểu. Hắn có ấn tượng với hai cô gái này, cả hai đều là người đẹp nổi danh trong đại học Giang Nam, trên hắn một khóa, nhưng không thuộc khoa Kỹ Thuật Cơ Khí.

Hai đàn chị này tìm hắn làm gì vậy nhỉ?

“Bạn học Thư Hàng.”

Lúc này cô bạn học có vóc người nhỏ nhắn đỏ mặt tiến lên, cuối cùng cô lấy hết can đảm đưa một lá thư cho Tống Thư Hàng:

“Mong cậu hãy nhận lấy lá thư này, nó sẽ truyền đạt tiếng lòng của mình cho cậu biết.”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhận lấy thư.

Sau đó hắn lập tức nghĩ tới một khả năng, chẳng lẽ đây chính là thư tình ư?

Đưa thư xong, cô bạn học có vóc người nhỏ nhắn ngượng ngùng đỏ cả mặt, vội vàng chạy đi mất.

Còn cô bạn có vóc người cao gầy thì nhìn Tống Thư Hàng cười hì hì, sau đó cũng chạy theo bạn mình luôn.

Tống Thư Hàng gãi đầu nói:

“Mà hình như đây là bức thư tình đầu tiên trong đời ta thì phải?”

Lúc này Diệp Tư ló đầu ra, hiếu kỳ nói:

“Chính là loại thư mà nữ sinh tặng cho nam sinh để tỏ tỉnh đó hả? Mau mở ra đi, để ta nhìn xem thư tình là viết thế nào vậy.”

Tống Thư Hàng bật cười, đưa tay bắt đầu mở thư ra.

“Chờ ta học được cách viết thư tình xong, ngươi có muốn ta viết cho ngươi mấy bức không?”

Diệp Tư nghiêm túc hỏi.

“Cám ơn, nhưng mà không cần đâu.”

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng nói.

Sau khi mở thư ra.

Tống Thư Hàng (Cao Thăng sư huynh):

Mình thích bạn học Thư Hàng... Mình cũng thích cả nhân vật Cao Thăng sư huynh do cậu thủ vai trong Trận Chiến Mạt Pháp! Trong phim cậu thật tiêu sái, dáng vẻ lúc bạo hành Lăng Dạ cũng ngầu quá chừng luôn, mình vừa nhìn đã thích ngay Cao Thăng sư huynh, cũng thích diễn viên bạn học Thư Hàng!

Lúc ở trong rạp chiếu phim, mình đã không nhịn được mà viết lá thư này trên điện thoại di động, để nó đến truyền đạt tiếng lòng của mình.

...

Đọc đến đây thì Tống Thư Hàng ngừng lại một chút, mặc dù cách dùng từ hơi kỳ quái nhưng miễn cưỡng cũng được coi là một bức thư tình bình thường. Tống Thư Hàng lại xem tiếp.

...

Xin cậu và Lăng Dạ hãy ở bên nhau đi! [Hình trái tim]

Lúc ở trong rạp chiếu phim, khi mình thấy cảnh Lăng Dạ liên tục bị Cao Thăng sư huynh đánh ngã xuống đất, toàn thân bị thương thì ngực mình như muốn nổ tung!

Cao Thăng sư huynh siêu S, Lăng Dạ sư đệ yếu ớt, nếu cuối cùng hai người ở bên nhau thì thật tốt. Chỉ nghĩ đến cảnh tưởng ấy thôi là mình lại kích động không chịu được.

Chúc hai người hạnh phúc.

... Fan hâm mộ bé nhỏ sẽ luôn âm thầm chúc phúc cho hai người.

“Đây là thư tình đấy à? Sao ta cứ thấy sai sai thế nào ấy.”

Diệp Tư tò mò nói.

Tống Thư Hàng yên lặng thở dài, bình tĩnh xé nát bức thư này thành mảnh vụn.

Hủ nữ thật là đáng sợ, xem một bộ phim chủ đề thảm họa nghiêm túc như Trận Chiến Mạt Pháp mà các cô ấy cũng có thể cảm thấy “ngực như muốn nổ tung” được.

Hiếm lắm mới thấy có người khen nhân vật Cao Thăng sư huynh mà hắn đóng rất tiêu sái, nhưng hắn không hề vui một chút nào hết.

Tống Thư Hàng quyết định nếu sau này gặp lại hai đàn chị lúc nãy thì hắn sẽ tránh thật xa, tránh xa hết cỡ luôn.

Không chọc nổi thì ta tránh đi thôi, sợ gì chứ.

Sau khi ném bức thư đã bị xé vụn vào thùng rác, Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái tiểu trong suốt, lặng lẽ rời khỏi chỗ này.

Một lát sau, hai đàn chị một cao một thấp nọ lại trở về hiện trường.

“Ai da, thư bị xé mất rồi.”

Học tỷ thấp hơn nhìn bức “thư tình” do chính tay mình viết đang nằm trong thùng rác, không cam lòng nói.

"Không sao, tiếng lòng của cậu đã được truyền đạt đi rồi mà."

Học tỷ cao hơn an ủi.

"Thôi bỏ đi, cũng chỉ là một bức thư thôi mà."

Đàn chị thấp hơn bật cười nói:

"Nhưng chúng ta sẽ không bỏ cuộc đâu. Trong Trận Chiến Mạt Pháp chỉ có Cao Thăng sư huynh mới xứng với Lăng Dạ! Mình quyết định rồi, mình sẽ thành lập fanclub cho họ!"

Đàn chị cao hơn che miệng cười khẽ.

× ×

Lúc này, Khốc Lão Nhân khóc sướt mướt ngồi canh ở cổng đông của đại học Giang Nam.

Lạ thật, sao vẫn không thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu đi vào trường học thế nhỉ? Hay là mình sai ở chỗ nào rồi ư?

Chẳng lẽ mình canh sai cổng à?

...

Mà cách chỗ Khốc Lão Nhân không xa, có một chiếc xe Van đang đậu ở cửa trường học.

"Chờ mãi rốt cuộc cũng chờ được tới hôm nay! Hôm nay là ngày khai giảng chính thức của đại học Giang Nam."

Trong xe Van, có mấy người đàn ông cười gằn nhìn về phía đại học Giang Nam.

Chính là người đàn ông ăn vạ và bọn đàn em của hắn.

Mấy tháng trước, khó khăn lắm hắn mới tìm được cơ hội ăn vạ, kết quả gặp phải Tống Thư Hàng, vụ làm ăn bị Thư Hàng phá banh, còn bị móc mất ví tiền, lỗ hết cả vốn nhà mẹ đẻ.

Sau đó mấy ngày trước, hắn nhớ mình đi chặn đường Tống Thư Hàng.

Trong trí nhớ, hắn rõ ràng đã vây Tống Thư Hàng trong một cái hẻm nhỏ, đang chuẩn bị đánh đập Tống Thư Hàng tàn nhẫn.

Nhưng đột nhiên, hình ảnh kế tiếp trong trí nhớ lại thay đổi... Một giây trước hắn còn đang dẫn đàn em bao vây Tống Thư Hàng, một giây sau bọn họ đột nhiên phải đội cái nắng gay gắt chuyển gạch trên công trường, khổ không tả nổi. Gạch trên công trường rất nặng, hơn nữa số lượng cũng rất nhiều, hắn và mấy anh em dời muốn rụng cả tay, sức cùng lực kiệt!

Bọn họ hoàn toàn không nhớ được tại sao mình phải đi chuyển gạch, chỉ nhớ là mình cứ chuyển mãi chuyển mãi. Cuối cùng, ngay lúc sắp chuyển gạch xong thì đột nhiên trên công trường xảy ra sự cố. Người đàn ông ăn vạ bị thương, phải nằm dưỡng thương ở nhà, chỉ mới khỏi hẳn vào mấy ngày trước.

Người đàn ông ăn vạ không hề biết đoạn trí nhớ chuyển gạch đó là do Diệp Tư chèn vào. Dù sao ở trong ký ức của hắn, sau khi bao vây Tống Thư Hàng, hắn vẫn chưa trả thù thành công.

Cho nên hắn phải tiếp tục trả thù.

Hôm nay, là ngày khai giảng của trường đại học Giang Nam.

Hôm nay bọn họ nhất định phải bao vây tên Tống Thư Hàng kia, kéo vào trong hẻm nhỏ đánh đập một trận nhớ đời, để cho thằng nhãi đó biết trên đời này có một số người nó không thể tùy tiện chọc vào được!

“Đại ca, tính thời gian chỉ mới bắt đầu vào lớp thôi, chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây đợi đến khi thằng Tống Thư Hàng kia tan học sao?”

Có tiểu đệ hỏi.

“Chờ! Phải kiên nhẫn!”

Người đàn ông ăn vạ cắn răng nói.

Vì vậy, mấy tên đàn ông to con chen chúc trong xe Van tiếp tục lẳng lặng chờ đợi.

Kiên nhẫn là con đường tắt dẫn đến thành công, nhất định phải biết kiên nhẫn!

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Sau khi tiến vào trạng thái tiểu trong suốt lần nữa, Tống Thư Hàng lặng lẽ lẻn về phòng học của mình.

Lúc này giáo viên phụ đạo đã điểm danh xong, giờ đang truyền đạt chuyện như thi lại cho các học sinh.

Học kỳ trước vẫn có mấy cô cậu sinh viên xui xẻo bị rớt môn, hơn nữa cũng không thông qua kỳ thi lại trong học kỳ đó. Ngay khi học kỳ mới vừa bắt đầu, mấy cô cậu sinh viên xui xẻo này phải tiếp tục thi lại.

Chẳng ai vui khi phải thi lại cả.

Tống Thư Hàng lặng lẽ trở lại chỗ ngồi của mình.

“Ủa? Thư Hàng, mày trở lại khi nào thế? Nghe nói mày bị bạn học Bạch Hạc mang đi rồi mà?”

Cao Mỗ Mỗ ngồi cạnh tò mò hỏi.

“Ừ, mới vừa trở lại thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời, sau đó hắn quay qua hỏi cô bé Thi đang ngồi bên cạnh:

“Thi này, sao ngươi cũng tới đại học Giang Nam thế?”

“Ta sắp tấn thăng cảnh giới nhị phẩm rồi, bây giờ đang đứng ở cảnh giới dược long môn cho nên sư phụ an bài để ta nhập thế thể nghiệm một chút, nói không chừng có thể tìm được thời cơ dược long môn.”

Thi sáp lại gần, nói nhỏ vào tai Tống Thư Hàng:

“Sau đó ta suy xét một chút, trong những người ở hiện thế mà ta quen thì chỉ có Tống sư huynh là người ta thân nhất, cho nên ta mới được sắp xếp đến cạnh sư huynh, nhập thế thể nghiệm.”

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu. Cũng may lần này người tới là Thi, Thi hiểu chuyện hơn Chúc và tiểu hòa thượng nhiều, khá là dễ nuôi.

…

Đã đến giờ tan học, hôm nay chỉ học nửa buổi, buổi chiều là thời gian nghỉ ngơi.

Sinh viên nào trọ ở trường thì về ký tuc xá, sau đó sẽ đến căn tin của trường ăn cơm trưa.

Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba chuẩn bị đến nhà trọ của Dương Đức để nghỉ ngơi, sẵn dịp chơi ở đó nửa ngày.

“Thư Hàng, mày có muốn đi cùng không?”

Thổ Ba hỏi.

“Đi chứ, nhưng để tao lo cho cô nhóc này trước đã. Tụi mày đến chỗ Dương Đức trước đi, lát tao tới sau, sẵn tiện mua bữa trưa cho tụi mày luôn.”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa đầu Thi, cười nói.

“Ok, vậy bữa trưa nhờ mày nhé.”

Cao Mỗ Mỗ đáp.

Vì vậy, ba người Cao Mỗ Mỗ đi đến phòng trọ của Dương Đức trước.

Còn Tống Thư Hàng thì mang Thi về nhà của Dược Sư.

…

Tại một cổng của Đại học Giang Nam.

Trong xe Van.

“Đại ca, đại ca, tan học rồi, rốt cuộc cũng tan học!”

Đàn em của người đàn ông ăn vạ vui vẻ nói.

“Rốt cuộc tan học rồi! Tụi mày mở to mắt ra nhìn cho kỹ, nếu thấy được thằng nhãi họ Tống cùng với mấy thằng bạn cùng phòng của nó thì lập tức đi ra mang tụi nó tới đây!”

Người đàn ông ăn vạ cắn răng nói.

Đoàn người trợn to hai mắt, chú ý các sinh viên đang ra khỏi cổng trường, tìm Thư Hàng và đám bạn cùng phòng.

Khốc Lão Nhân cũng trợn to hai mắt, cố gắng tìm ra tung tích của Tống Thư Hàng trong đám người.

Chừng năm sáu phút sau.

Ba người Dương Đức, Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ đi ra cổng trường trước.

“Xuất hiện rồi, ba thằng này là bạn cùng phòng của thằng họ Tống đích kia đấy.”

Trong xe Van, đàn em của người đàn ông ăn vạ hô lên.

Người đàn ông ăn vạ cười hắc hắc nói:

“Tao đã điều tra rồi, lát nữa tụi nó sẽ tiến vào khu Đại Cát, tụi nó mướn nhà ở đó. Chỗ đó có rất nhiều hẻm nhỏ, rất thích hợp cho chúng ta ra tay.”

…

Khi Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức tiến vào hẻm nhỏ trong khu phố Đại Cát lập tức bị người chặn lại.

Người đàn ông ăn vạ và đám đàn em của hắn bao vây ba người Cao Mỗ Mỗ lại.

“Hắc hắc hắc hắc.”

Người đàn ông ăn vạ cười dữ tợn.

Cao Mỗ Mỗ khẽ nhíu mày, mặc dù lúc nhỏ cậu có tập võ nhưng đó là chuyện lúc còn bé rồi, hơn nữa sau lưng hắn còn có Dương Đức và Thổ Ba.

“Bọn mày muốn tiền sao?”

Dương đức bình tĩnh hỏi.

“Không, tụi tao không lấy tiền.”

Người đàn ông ăn vạ lạnh lùng đáp.

“Vậy là bọn mày muốn cướp sắc à?”

Thổ Ba hỏi.

Người đàn ông ăn vạ:

“...”

“Hừ! Trói ba thằng này lại mang đi, sau đó liên lạc với thằng họ Tống kia, nói cho nó biết bạn của nó đang nằm trong tay chúng ta! Khôn hồn thì ngoan ngoãn tới đây để cho chúng ta đập một trận.”

Người đàn ông ăn vạ nghiến răng nói.

“Thì ra là vậy, nhắm vào Tống Thư Hàng sao?”

Cao Mỗ Mỗ thầm nói trong lòng.

Cậu đang xem xét có nên ra tay hay không, nhưng đối phương có chừng mười người, nếu ra tay thì tỷ lệ thoát được cũng không lớn.

“Tao khuyên tụi mày tốt nhất đừng phản kháng, mục tiêu của tao không phải là tụi mày.”

Người đàn ông ăn vạ quơ gậy sắt trong tay:

“Nếu tụi mày phản kháng thì đừng trách tao ra tay độc ác. Tiểu Hổ, đi tới lấy điện thoại di động trên người tụi nó rồi gọi điện cho thằng Tống Thư Hàng cho tao!”

Người đàn ông ăn vạ vừa dứt lời, đột nhiên bên tai bỗng truyền đến một giọng nói rất vang.

“Thiện tai thiện tai, thí chủ, các ngươi quen Tống Thư Hàng ư?”

Giọng nói này là tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Ngay sau đó, có một người phương Tây khoác áo cà sa ngọc bích xuất hiện trong hẻm nhỏ.

Hòa thượng Tây chắp hai tay trước ngực:

“Bần tăng đang đi tìm Tống Thư Hàng, nhưng đường xá trong khu phố này phức tạp quá, bần tăng bị lạc đường mất. Nếu các vị biết Tống Thư Hàng ở đâu, có thể dẫn đường bần tăng được?”

“Ồ, là đại sư đó sao?”

Cao Mỗ Mỗ vừa thấy hòa thượng Tây thì hai mắt sáng lên:

“Đại sư, là tôi đây! Cao Mỗ Mỗ đây!”

Lúc quay Trận Chiến Mạt Pháp, ba người Cao Mỗ Mỗ từng có duyên gặp hòa thượng Tây một lần.

“Hóa ra là Cao thí chủ! Vậy còn các vị thí chủ đang bao vây các ngươi là muốn... à, thì ra là vậy.”

Thân thể cao lớn của hòa thượng Tây đi tới trước mặt người đàn ông ăn vạ.

Sau đó hòa thượng Tây cười rất tươi lộ ra hàm răng trắng noãn, hắn nói:

“Các vị thí chủ, mặc dù không biết tại sao các vị lại bao vây Cao thí chủ, nhưng hôm nay hãy nể khuôn mặt thanh thản của bần tăng mà bỏ qua cho mấy người Cao thí chủ có được không?”

Chương 931: Đệ Tử Sở Gia Bị Trọng Thương

Cái bản mặt của mày thì thanh thản chỗ nào hả? Nhìn vào hòa thượng Tây thân hình bồ tượng, cơ bắp cuồn cuộn kia, gã đàn ông ăn vạ thầm nuốt nước bọt, lòng thì mắng: Thứ thanh thản nhẹ nhàng thật sự là cái đầu trọc của mày thì có!

Thấy gã ăn vạ không nói gì, hòa thượng Tây nhíu mày:

“Thí chủ, chẳng lẽ ngươi không muốn cho ta chút thể diện à? Hay là vì mặt của bần tăng không đủ thanh thản thế?”

Nói đoạn, hòa thượng Tây làm ra động tác gấu ôm rồi nói:

“Người xuất gia không nói dông dài, một cái ôm của bần tăng có thể giết chết cả gấu chó đấy, chẳng lẽ các thí chủ muốn thử à?”

Gã ăn vạ không khỏi giật lùi vài bước, tuy rằng không biết cái ôm của tên hòa thượng Tây này có thể giết chết một con gấu chó hay không. Nhưng nếu mình bị ôm một phát thì bảo đảm sẽ nát hết xương mất thôi.

Hơn nữa thể trạng của đối phương khủng quá. Mình với cả đám anh em cộng lại cũng chẳng đủ cho hòa thượng Tây đánh ấy chứ.

Hảo hán không ăn cái thiệt ở trước mắt.

“Thằng trọc kia, hôm nay ông đây nể mặt mày nên tha cho ba đứa này một lần, ngày mai tao sẽ tìm bọn mày tính sổ sau.”

Gã ăn vạ cắn răng nói, sau đó phất tay định dắt đám anh em của mình rút lui.

Nhưng đúng lúc này hòa thượng Tây đột nhiên lóe lên một cái, đứng chặn trước mặt đám gã ăn vạ.

Cái thân hình to uỳnh này thế mà lại nhanh như một con mèo ấy.

“Các vị thí chủ, chẳng lẽ gương mặt thanh thản của bần tăng không đủ để các ngươi tha cho mấy người Cao thí chủ hay sao? Ý của bần tăng chính là hai bên hãy hóa giải ân oán, bắt tay làm hòa

đi.”

Hòa thượng Tây nghiêm túc nói.

“Thằng trọc này mày đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu nhé!”

Gã ăn vạ cắn răng nói:

“Không đánh Tống Thư Hàng một trận thì tao khó mà nguôi giận được. Mày giúp bọn nó được nhất thời, chẳng lẽ còn giúp được cả đời à?”

Thậm chí chỉ cần hòa thượng Tây đi khỏi thì bọn họ sẽ lập tức quay lại tìm Tống Thư Hàng trả thù ngay.

“Ơ? Ân oán giữ các ngươi là vì Tống thí chủ à?”

Hòa thượng Tây tò mò hỏi tiếp.

“Đương nhiên rồi.”

Gã ăn vạ cắn răng nói, nhớ tới chuyện mình bị cướp tiền thì lòng gã lại đau như cắt.

“Nói vậy là các vị thí chủ không hề có thù hằn gì với ba người Cao thí chủ? Chỉ muốn tìm Tống thí chủ để trả thù thôi chứ gì?”

Hòa thượng Tây nghe vậy thì gật đầu nói:

“Thế thì dễ xủ rồi, nếu các vị thí chủ không ngại thì cứ đi cùng với ta. Ta đưa các ngươi đi tìm Tống thí chủ!”

“Gì cơ???”

Đám người gã ăn vạ đực mặt ra.

Cao Mỗ Mỗ:

“Đại sư, ngài không thể đưa bọn họ đi tìm Thư Hàng được!”

“Cao thí chủ cứ yên tâm, chuyện vặt thế này thì một mình Tống thí chủ có thể dễ dàng giải quyết ấy mà.”

Hòa thượng Tây mỉm cười, lại nháy mắt với ba người Cao Mỗ Mỗ.

Ba người Cao Mỗ Mỗ lập tức hiểu ra, đúng thế, có đại hòa thượng ở đây, cho dù có đi gặp Tống Thư Hàng thì cũng không việc gì phải sợ đám người này.

“Cao thí chủ, xin hãy đưa bần tăng đi gặp Tống thí chủ.”

Hòa thượng Tây lại nói.

Dương Đức móc điện thoại ra nói:

“Tôi gọi điện cho Thư Hàng, bảo nó đến nhanh một chút.”

“Làm phiền thí chủ.”

Hòa thượng Tây cười nói.

Dương Đức bấm số gọi cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nghe máy:

“Alo, Dương Đức đấy à, có chuyện gì thế? Nghĩ ra trưa nay ăn cái gì rồi à?”

“Không phải, bọn tao bị người ta bao vây. Đối phương muốn tìm mày đấy.”

Dương Đức bình tĩnh thông báo.

“Ai thế?”

Ý cười trong giọng nói của Tống Thư Hàng đã tắt hẳn.

“Bọn tao cũng không biết, nhìn giống lưu manh lắm, mày chọc phải khi nào thế?”

Dương Đức bình tĩnh nói.

“Lưu manh cái đầu nhà mày!”

Gã ăn vạ tức giận quát to, nếu không vì hòa thượng Tây đứng bên cạnh thì hắn ta đã nhào lên thân ái dí cho Dương Đức mấy đấm rồi.

“Bọn mày đang ở đâu đấy?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Ở một con hẻm trong khu Đại Cát.”

Dương Đức báo ngay.

Tống Thư Hàng:

“Tao tới ngay đây.”

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Chưa tới hai phút sau.

Bóng dáng Tống Thư Hàng đã xuất hiện trong hẻm nhỏ khu Đại Cát, bên cạnh hắn còn dắt theo bé Thi, trên vai là chim tước Tiểu Thải.

Kẻ thù gặp nhau thì vô cùng đỏ mắt.

Gã ăn vạ nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, tức giận hét to:

“Thằng họ Tống kia!”

Mấy tên anh em của hắn cũng theo sát bên cạnh, chuẩn bị nhào lên xử đẹp Tống Thư Hàng.

“Thầy chùa này, chắc là ông không bắt bọn này phải nể gương mặt thanh thản của ông nữa đấy chứ.”

Gã ăn vạ nhìn sang hòa thượng Tây, lạnh lùng nói.

“Xin cứ tự nhiên đi, ha ha.”

Hòa thượng Tây mỉm cười.

Thực lực của Tống thí chủ vô cùng bí hiểm, đám lưu manh này dám tìm Tống thí chủ gây sự như thế chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Sau khi nghe thấy lời cam đoan của hòa thượng Tây, đám người kia vung ống tuýp sắt, nhe răng cười đi về phía Tống Thư Hàng.

“Hóa ra là đám này.”

Tống Thư Hàng nhìn gã ăn vạ kia, thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn còn ngỡ là kẻ vô sỉ nào trong giới tu sĩ định ra tay với ba người Cao Mỗ Mỗ.

Tiểu Thải trên vai hắn chớp mắt, hót lên hai tiếng. Loại rác rưởi sức chiến đấu không đến năm điểm này, cô dùng một cái móng vuốt cũng xử được!

Đám người kia nhào tới chỗ Tống Thư Hàng, nhe răng cười gằn.

Đúng lúc này, cô bé đứng bên cạnh Tống Thư Hàng chợt động.

Cô bé mặc bộ váy màu đen đột nhiên vèo một cái, phóng tới chỗ đám người gã ăn vạ!

Gã chân dài chạy trước tiên cảm thây trước mắt hoa lên một cái. Sau đó có một cô bé vô cùng đáng yêu nhảy lên cao ơi là cao, đầu gối trắng nõn đánh thẳng vào cằm của hắn thật mạnh.

“Á!!!”

Gã chân gài hét lên đau đớn, thân hình bay ngược về phía sau. Sau đó gã giơ tay ôm cằm lăn lộn dưới đất khóc la. Gã cảm thấy mình như bị xe máy tông thẳng vào người, có khi đã vỡ xương cằm cũng nên, giờ này nó đã đơ ra mất hết tri giác luôn rôi.

Ngay khi gã ngã xuống thì cô bé váy đen xoay vòng một cái cực kỳ phản khoa học trên không trung, đôi chân be bé quét ngang một cú.

Bốp! Tên cầm gậy bóng chày chạy phía sau gã chân dài kia bị đánh trúng mặt, kêu thảm ngã xuống đất. Cũng giống với gã chân dài kia, tên này ôm mặt lăn lộn liên hồi, răng gãy hết mấy cái.

Chỉ trong nháy mắt thôi mà bên phe gã ăn vạ đã có hai tên đo đất!

Tốc độ còn nhanh hơn cả phim hành động Mỹ nữa.

Mà công kích của Thi nay chỉ mới vừa bắt đầu. Sau khi đáp xuống, cô bé cúi người, quét chân một cú.

Sau đó, một tên cao to đeo vuốt hổ cảm giác như đầu gối bị một mũi tên bắn trúng... Không đúng, là bị một đôi chân nho nhỏ đánh trúng.

Tên cao to đeo vuốt hổ cũng hét thảm ngã vật ra đấy, hai tay ôm chân lăn long lóc, đau đến mức phát khóc, đây nào có giống bị một con bé đá đâu, rõ ràng là bị gậy sắt quất một cú thật mạnh vào bắp chân thì có, xương ống quyển như bị đánh gãy luôn rồi này.

Sau khi Thi quét ngã tên đeo vuốt hổ thì lại nhảy lên, đạp lên bụng hắn một cú.

“Á!”

Tên đeo vuốt hổ cảm thấy bụng đau dữ dội, đầu ngoẻo qua một bên, miệng sùi bọt mép.

Ngay sau đó, bé Thi cứ như hổ dữ vào bầy dê, thân hình bé bé xinh xinh của cô cứ thoăn thoắt như một viên đạn.

Đám người bên kia hét thảm liên hồi.

Mười giây sau.

Ngoại trừ gã ăn vạ đang cầm ống tuýp ra thì toàn bộ đồng đội của hắn đã đo đường...

“Đậu xanh!”

Cao Mỗ Mỗ giật mình nói.

“Đậu xanh!”

Thổ Ba cũng hết cả hồn.

Dương Đức nhìn chằm chằm cô bé váy đen nọ, hoài nghi không biết có phải gần đây mình mệt mỏi quá nên gặp ảo giác hay

không?

Một cô bé con mười tuổi, chưa đầy một phút đã đánh ngã mười mấy gã đàn ông trưởng thành có cầm vũ khí, đây rõ ràng là cảnh tượng chỉ trong phim mới có.

“Nữ hiệp, xin hãy tha mạng!”

Gã ăn vạ nhũn hết cả giò.

Thi chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng hỏi:

“Anh Tống, có xử luôn cả người này không? Trông như đại ca ấy, có cần ép hỏi lý do tại sao hắn tấn công anh không?”

“Ừ, để anh nói vài câu với hắn xong rồi xử luôn.”

Tống Thư Hàng cười nói, hắn đi tới bên cạnh gã ăn vạ kia rồi nói:

“Có điện thoại không? Mở khóa màn hình cho tôi cái đi.”

Gã ăn vạ run rẩy móc điện thoại ra, mở khóa đưa cho Tống Thư Hàng.

“Chà, điện thoại được đấy.”

Tống Thư Hàng cầm lấy điện thoại của gã ăn vạ kia, nghía một cái rồi cười nói.

“Nếu chú em thích thì anh tặng cho chú cũng được.”

Gã ăn vạ cắn răng nói.

“Haiz, tôi lấy điện thoại của anh làm gì?”

Tống Thư Hàng cầm lấy điện thoại, sau đó nhập một dãy số vào.

Đây là một dãy số điện thoại mới, Tống Thư Hàng vốn định lấy đưa cho Diệp Tư.

“Sau này muốn tìm tôi trả thù thì cứ gọi thẳng vào đây, chừng đó tôi sẽ đi một mình đến tìm các người.”

Tống Thư Hàng trả điện thoại lại cho gã ăn vạ rồi nói.

“Một mình á?”

Gã ăn vạ hỏi lại.

“Đúng, chỉ một mình tôi thôi. Không dắt theo ai hết.”

Tống Thư Hàng mỉm cười vỗ vai gã ăn vạ một cái.

Khóe miệng của gã ăn vạ co giật, có ngu mới tim mày! Đến lúc đó tao mà gọi cho mày thì kiểu gì mày chẳng dắt một đống người tới hội đồng tao.

“Được rồi, Thi này, anh nói xong rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Dạ.”

Thi bước lên hai bước nhỏ, sau đó khẽ quát một tiếng:

“Hây!”

Đôi chân nho nhỏ đá thẳng vào cổ của gã ăn vạ.

Trước mắt gã ăn vạ tối sầm, ngất thẳng cẳng.

Sau đó, trong ánh nhìn của đám Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba, Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, thuần thục moi một cái ví tiền mới ra từ trên người của gã ăn vạ kia.

Mở ra xem thì chỉ có hai tờ tiền đỏ.

“Còn nghèo hơn cả lần trước.”

Tống Thư Hàng cười lớn đút túi luôn.

Hắn không lấy xu nào trên người mấy kẻ khác, hắn chỉ lấy tiền của gã ăn vạ này mà thôi.

Lúc Tống Thư Hàng nhét tiền vào ví của mình thì Diệp Tư trong cơ thể hắn lập tức sáng mắt lên.

“Hóa ra còn có thể kiếm tiền kiểu này à?”

Diệp Tư cảm giác mình lại tìm được một con đường kiếm tiền mới.

…

“Lão Cao, bọn mày có sao không?”

Tống Thư Hàng phất tay với bọn bạn cùng phòng.

Cao Mỗ Mỗ:

“May mà đại sư đến kịp lúc.”

“Tống thí chủ, bần tăng đã đến rồi đây.”

Hòa thượng Tây thi lễ với Tống Thư Hàng một cái.

“Ha ha, đợi đại sư ngài lâu lắm rồi đây.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hòa thượng Tây tới đây là muốn đưa Nhật ký của cao tăng khổ hạnh với Địa Tạng Độ Hồn Kinh cho tước yêu Tiểu Thải mượn dùng.

Ngoài ra hắn còn mang theo một tin khác cho Tống Thư Hàng.

“Tống thí chủ, trên đường bần tăng tới đây có gặp được một vị thí chủ bị trọng thương, hắn nói mình là người của Sở gia, đang trên đường đi tìm Tống thí chủ.”

Hòa thượng Tây nói.

Tống Thư Hàng ngẩn ra:

“Người của Sở gia á?”

Chương 932: Cho Dù Là Thiên Kiếp Thì Ta Cũng Sẽ Giết Cho Ngươi Xem!

Sở gia mà Tống Thư Hàng biết, cũng chỉ có Sở gia trong trận chiến Đoạn Tiên đài kia mà thôi. Nay đệ tử Sở gia trọng thương tìm đến hắn như thế, lẽ nào là vì Sở gia đã xảy ra chuyện gì bất trắc ư?

Theo lý thuyết thì hiện tại vị lão tổ kim đan của Sở gia đã lành vết thương và xuất quan, có lão tổ tọa trấn, những môn phái nho nhỏ kia Hư Kiếm Phái ở gần đó lẽ ra không thể tạo thành uy hiếp cho Sở gia mới đúng chứ.

Vậy nên Tống Thư Hàng hỏi ngay:

“Người bị thương ở đâu?”

“Bần tăng đưa hắn tới bệnh viện của khu Giang Nam rồi, vết thương của hắn nặng lắm, có thể phải mổ đấy. Nhưng lại có một chuyện rất quan trọng... Lần này bần tăng không mang đủ tiền, có thể không đủ tiền thanh toán chi phí phẫu thuật.”

Hòa thượng Tây thành thật đáp.

“...”

Tống Thư Hàng:

“Thôi được rồi, đại sư cứ chờ ở đó, bọn ta sẽ lập tức đến gặp vị đệ tử của Sở gia kia ngay. Còn tiền phẫu thuật... Chỗ ta còn thừa chút tiền đây. Đúng rồi, vị đệ tử Sở gia kia đang ở phòng nào thế?

Nếu như có thể thì hắn muốn đưa vị đệ tử Sở gia kia đến khu đại học Giang Nam, nhờ Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối ra tay chữa trị, dù sao thì bây giờ Thất Sinh Phù tiền bối cũng là bác sỹ của trường mà.

Hòa thượng Tây lập tức nói số phòng cho Tống Thư Hàng biết.

Tống Thư Hàng giơ tay vỗ nhẹ lên Tiểu Thải trên vai một cái, tước yêu khẽ gật đầu, vỗ cánh bay về phía phòng bệnh kia.

Đệ tử Sở gia đang bị trọng thương, nếu như không phải vết thương ngoài ý muốn như tai nạn xe cộ thì chắc hẳn là có tu sĩ ra tay với hắn. Nên Tống Thư Hàng để Tiểu Thải đi đến đó trước, tiện bề để ý đến đệ tử Sở gia nọ.

"Bạn Thi!"

Lúc này, Thổ Ba đột nhiên chạy tới bên cạnh bé Thi rồi nói:

"Bạn Thi ơi, bạn có định nhận học trò không?"

Thi nghiêng đầu, nghi hoặc mở to hai mắt.

"Bạn nhận mình làm học trò đi!!"

Thổ Ba vỗ ngực của mình:

"Mình chăm chỉ chịu khó lắm. Thân thể lại khỏe mạnh, nhất định là một hạt giống tốt thích hợp luyện võ!"

"Không thèm."

Thi từ chối cái rụp:

"Anh già quá."

Thổ Ba khóc ròng:

"Năm nay người ta chỉ mới có 18 tuổi thôi mà."

18 tuổi vẫn là độ tuổi tươi non mơn mởn đó được không?

Tống Thư Hàng mỉm cười xoa đầu Thi:

"Thi, đừng có đả kích Thổ Ba nữa."

Thi chớp mắt, sau đó nói với Thổ Ba:

"Xin lỗi nha, anh không có già lắm. Nhưng vì bản thân em còn chưa xuất sư nên căn bản không có tư cách nhận học trò."

Thổ Ba lại khóc ròng, không già lắm là sao chứ hả?

Cao Mỗ Mỗ cười nói với Thổ Ba:

"Mày đừng có gato với con người ta, học võ phải bắt đầu từ nhỏ. Thổ Ba mày thật sự đã bỏ qua độ tuổi tốt nhất để học võ rồi."

…

Sau khi Tống Thư Hàng đưa đám bạn cùng phòng lượn vào quán ăn ở gần đó đánh chén xong thì tạm biệt bọn nó, đi đến bệnh viện với hòa thượng Tây trước.

Sau khi tìm một chỗ vắng người thì Diệp Tư tế pháp bảo phi hành của mình ra, mang theo hòa thượng Tây phóng thẳng lên trời.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Đại sư, ngoại trừ nói muốn gặp ta ra thì vị đệ tử Sở gia kia còn nói gì nữa không?”

Hòa thượng Tây lắc đầu:

“Lúc ta gặp vị Sở thí chủ kia thì hắn đã bị thương rất nặng. Ngoại trừ việc nói muốn tới khu Giang Nam tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu ra thì không còn gì nữa.”

“Vết thương trên người hắn là do tai nạn ngoài ý muốn hay là bị tu sĩ tấn công thế?”

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp.

Hòa thượng Tây đáp:

“Là vết thương do kiếm khí gây nên.”

Quả nhiên là bị tu sĩ khác đả thương.

“Như vậy xem ra Sở gia lại có bất trắc gì rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, Sở gia đúng là hay gặp chuyện.

Vất vả lắm mới xử xong Hư Kiếm Phái, nào ngờ lại gặp phải phiền toái mới.

Nhưng lại có thế lực nào nhằm vào Sở gia nữa đây?

Hư Kiếm Phái đã bị hủy, những thế lực tu sĩ khác ở gần đó cũng chỉ là những thế lực nhỏ, không thể nào tạo thành uy hiếp với Sở gia có lão tổ kim đan tọa trấn được.

Chẳng lẽ... Là đám chiến sĩ nhím biển ư?

Lúc trước chiến sĩ nhím biển từng tham gia vào sự kiện Sở gia và Hư Kiếm Phái.

Chỉ một lát sau, kim thư bản mệnh của Diệp Tư chở theo Tống Thư Hàng và hòa thượng Tây đi đến không trung phía trên bệnh viện.

Tước yêu Tiểu Thải ở bên dưới trông thấy Tống Thư Hàng đến thì lập tức bay lên, đậu trên vai hắn.

“Tiểu Thải, có kẻ khả nghi nào đến gần đây không?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Không có, chỉ có y tá đến đây đổi thuốc cho bệnh nhân thôi.”

Tiểu Thải đáp lại.

“Vậy chúng ta xuống dưới trước đi đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Kim thư chở theo hai người chậm rãi đáp xuống bệnh viện.

xxxxxxxxxxxxxxx

Một bên khác.

Trên một bãi cỏ ở Linh Điệp đảo.

Nơi này được bày đủ loại trận pháp độ kiếp, tầng tầng lớp lớp.

Vũ Nhu Tử đứng bên trong, đang độ thiên kiếp tứ phẩm.

Thiên kiếp tứ phẩm không chỉ là lôi kiếp mà còn bao gồm cả kim kiếp, hỏa kiếp, thổ kiếp, thậm chí có thể sẽ xuất hiện cả tâm ma kiếp nữa.

Thiên kiếp giáng xuống liên hồi, Vũ Nhu Tử lại có vẻ khá thoải mái.

Cô vừa độ kiếp, miệng còn hát vu vơ:

“Người bất trung... Giết giết giết! Kẻ bất hiếu... Giết giết giết!”

Đây là bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương, tên là Thất Sát Ca.

Vũ Nhu Tử cảm thấy lúc hát bài này thì trạng thái của cô đặc biệt tốt, độ kiếp cũng thuận lợi hẳn.

Cách chỗ Vũ Nhu Tử độ kiếp không xa, Linh Điệp Tôn Giả đang căng thẳng nhìn về phía con gái mình, tim muốn phọt ra khỏi họng.

“Linh Điệp tiền bối à, ngươi căn bản không cần căng thẳng thế làm gì. Với thực lực của Vũ Nhu Tử, lại thêm đủ loại trận pháp độ kiếp ở dưới đất thì cô ấy sẽ dễ dàng vượt qua thiên kiếp, tấn chức tứ phẩm thôi ấy mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng chống cằm ngồi kế bên an ủi Tôn Giả.

“Người độ kiếp là con gái ta chứ có phải con gái ngươi đâu, đương nhiên là ngươi không lo rồi.”

Linh Điệp Tôn Giả nói.

Cho dù quanh người con gái có vô số trận pháp, nhưng Linh Điệp Tôn Giả vẫn cứ thấy không đủ.

Hơn nữa trước đó không lâu, cô bé tên Tô Thị A Thập Lục có thực lực xêm xêm Vũ Nhu Tử của Tô Thị độ kiếp thất bại khiến cho Linh Điệp Tôn Giả càng lo lắng hơn.

Thậm chí hắn còn âm thầm chuẩn bị một số đan dược chữa thương do thiên kiếp gây ra để đề phòng sẵn.

Trong lúc nói chuyện, kiếp vân trên đỉnh đầu của Vũ Nhu Tử hợp lại thành một.

Sau đó, lôi kiếp và hỏa kiếp cùng nhau đánh xuống người Vũ Nhu Tử.

Lôi hỏa bắn ra như mưa.

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Đạo cuối cùng rồi kìa.”

Đạo thiên kiếp lôi hỏa này chính là lượt cuối cùng trong thiên kiếp tấn chức tứ phẩm, theo lôi hỏa kiếp giáng xuống thì sẽ có tỉ lệ nhất định sinh ra tâm ma kiếp.

Nếu có thể vượt qua đợt này thì sẽ trở thành tu sĩ tứ phẩm, ngự kiếm phi hành!

Linh Điệp Tôn Giả lại càng căng thẳng lo lắng hơn.

Đưa mát nhìn lôi hỏa kiếp cuồng bạo đang giáng xuống, Vũ Nhu Tử không hề nao núng. Nói đúng ra thì từ khi bắt đầu độ kiếp đến giờ cô chưa từng sợ hãi.

“Music!”

Vũ Nhu Tử đột nhiên vỗ tay thành tiếng.

Sau đó, trận pháp nào đó ở bên cạnh cô đột nhiên phát ra giọng hát thâm hậu của một người đàn ông. Giọng kia cứ gọi là gào khản cả cổ!

“Giết giết giết giết giết giết giết!”

“Người bất trung… Giết giết giết! Kẻ bất hiếu… Giết giết giết!”

Đây đúng là Thất Sát Ca của Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử cố ý ghi âm lại, sau đó cho vào trong trận pháp, thông qua trận pháp khuếch đại âm thanh để tăng âm lượng lên.

Trong tiếng nhạc đầy kích thích văng vẳng bên tai này, Vũ Nhu Tử được buff một cái cường hóa.

“Tới đi!”

Vũ Nhu Tử hét lớn với thiên kiếp:

“Có tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối buff sức mạnh, cho dù là thiên kiếp thì ta cũng có thể giết cho ngươi xem!”

Chương 933: Đừng Có Thương Tổn Lẫn Nhau, Đầu Hàng Đừng Giết Có Được Không?

Vũ Nhu Tử cảm giác Thất Sát Ca này chính là ca khúc tuyệt vời nhất của Tạo Hóa Pháp Vương từ xưa đến nay. Cô cảm giác bài hát này rất thích hợp làm nhạc nền riêng cho cô. Cô định sau này mà gặp được Tạo Hóa tiền bối thì nhất định phải xin quyền sử dụng mới được.

“Mỗi khi bài hát này vang lên thì ta sẽ không thấy sợ hãi nữa.”

Vũ Nhu Tử chỉ kiếm lên trời, đối mặt với lôi hỏa kiếp hung tàn ở trên không.

Từ xưa đến nay, đạo lôi hỏa kiếp này đã khiến cho vô số tu sĩ tam phẩm chào thua. Vũ Nhu Tử đã tính rồi, ở trong trạng thái bình thường thì cô phải dốc hết toàn lực mới có thể vượt qua đạo lôi hỏa kiếp này. Nhưng được bài Thất Sát Ca của Tạo Hóa tiền bối buff sức mạnh, dù là lôi hỏa chi kiếp thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

“Điệp Ưng Biến!”

Vũ Nhu Tử khẽ quát một tiếng, hai tay cầm kiếm, chém ra một nhát mạnh nhất của cô bây giờ.

Điệp Ưng Biến chính là kỹ năng xếp trên cả kiếm kỹ Điệp Phượng Biến, là cực hạn của kiểu kiếm khí sắc bén.

Sau khi chém ra một kiếm, kiếm khí hóa thành một con chim ưng vô cùng sống động, nhưng trên lưng con chim ưng này vẫn mọc một đôi cánh bướm.

Điệp Ưng Biến xuất hiện, kiếm khí sắc bén nổ mạnh, phàm là mọi thứ cản đường Điệp Ưng Biến đều bị xé nát một cách vô tình. Ngay cả đạo lôi hỏa kiếp trên trời giao phong với Điệp Ưng Biến xong cũng ẩn ẩn có cảm giác tán loạn.

Đạo kiếm khí điệp ưng này cũng không phải kiếm kỹ tam

phẩm.

Nó chính là kiếm thuật tứ phẩm.

Đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử có thiên phú cực tốt, nhưng cũng phải đến tứ phẩm trung kỳ mới nắm giữ được một kiếm này.

...

Ở phía xa, Cuồng Đao Tam Lãng lau bọt mép ở khóe miệng. Khi nãy bài hát Thất Sát Ca của Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên vang lên, lại còn là phiên bản được khuếch đại âm thanh, khiến cho Cuồng Đao Tam Lãng đang không chút đề phòng bị dính chưởng.

Cũng may không phải Tạo Hóa Pháp Vương hát ngay tại chỗ, bằng không Cuồng Đao Tam Lãng nhất định phải chết ngất, lăn ra hôn mê một hồi rồi, ngay cả khi có một con tim kiên trì tìm chết, nhưng Cuồng Đao Tam Lãng vẫn cảm thấy mình chẳng có phúc hưởng thụ giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Linh Điệp tiền bối, Điệp Ưng Biến này là kiếm kỹ tứ phẩm à?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi thử.

Một nhát kiếm kỹ tứ phẩm này chém ra có thể diệt luôn cả lôi hỏa kiếp ấy chứ!

Linh Điệp Tôn Giả cũng bị tiếng hát kia ảnh hưởng, mặt hơi tái đi.

Sau khi nghe Cuồng Đao Tam Lãng hỏi thì hắn cười nói:

“Tam Lãng đạo hữu đoán không sai, Điệp Ưng Biến này đúng là kiếm thuật tứ phẩm, thậm chí tu sĩ tứ phẩm sơ kỳ bình thường cũng không thể nắm giữ được nó. Bởi vì kiếm này cần phải có khả năng khống chế chân khí của bản thân cực mạnh mới được.”

Nói thật... Chính Linh Điệp Tôn Giả cũng không ngờ Vũ Nhu Tử đã nắm giữ được một kiếm này. Có Điệp Ưng Biến trong tay, thiên kiếp tấn chức tứ phẩm đã không thành vấn đề nữa.

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn chằm chằm vào lôi hỏa thiên kiếp trên trời rồi lẩm bẩm:

“Ta cảm giác sai rồi à? Sao cứ cảm thấy hình như đạo lôi hỏa kiếp này đang vặn vẹo thế nhỉ?”

Hình như thiên kiếp đang vặn vẹo theo một tiết tấu nào đó, tiết tấu này chính là bài Thất Sát Ca của Tạo Hóa Pháp Vương. Hình như mỗi khi trận pháp phát đến đoạn Tạo Hóa Pháp Vương hát giết giết giết thì lôi hỏa kiếp sẽ vặn vẹo một lượt.

Không thể nào, dù giọng hát của linh hồn ca vương có đáng sợ đến mấy đi chăng nữa thì sao có thể ảnh hưởng đến thiên kiếp được chứ?

Linh Điệp Tôn Giả bình tĩnh nói:

“Là ảo giác của ngươi đấy, lôi hỏa kiếp không hề có thay đổi gì hết.”

Trong lúc họ nói chuyện, Vũ Nhu Tử cũng cao giọng hát vang:

“Giết giết giết giết giết! Giết hết những kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa!”

Trong tiếng hát vang, Vũ Nhu Tử lại chém ra một kiếm.

Lại một đạo kiếm khí Điệp Ưng Biến được chém ra, bay thẳng về phía lôi hỏa kiếp.

Khi bài hát riêng của ta vang lên, cho dù là thiên kiếp thì ta cũng có thể giết cho ngươi xem!

Ầm ầm!!

Trên bầu trời, kiếm khí nổ mạnh.

Lôi hỏa kiếp liên tục ăn hai nhát Điệp Ưng Biến cấp bậc tứ phẩm xong thì rốt cuộc cũng không cam lòng mà tiêu tán.

Kiếp vân cũng dần tan biến.

Linh Điệp Tôn Giả mừng rỡ:

“Được rồi!”

Con gái độ kiếp thành công Tôn Giả đứng dậy định đến khen ngợi Vũ Nhu Tử một phen.

Nhưng khi vừa đứng dậy thì Linh Điệp Tôn Giả chợt nhíu mày:

“Tâm ma kiếp!”

Bình thường thì lôi hỏa kiếp chính là đợt cuối cùng trong thiên kiếp tấn chức tức phẩm. Nhưng khi lôi hỏa kiếp giáng xuống thì còn có tỉ lệ nhất định sinh ra tâm ma kiếp.

Tỉ lệ này rất nhỏ, trong cả vạn tu sĩ độ kiếp mới có một người gặp phải tâm ma kiếp.

Lúc này Vũ Nhu Tử trong trận pháp độ kiếp lại đứng ngơ ngác tại chỗ, bàn tay cầm kiếm cũng buông thõng xuống, hai mắt trống rỗng vô thần. Đây chính là dấu hiệu đã sa vào tâm ma kiếp.

Gặp phải tâm ma kiếp thế này, bình thường ngoại vật chẳng giúp được gì nhiều cho cô ấy. Thậm chí tâm ma kiếp có tỉ lệ nhất định bỏ qua tầng bảo hộ từ pháp bảo hoặc trận pháp loại tâm linh dành cho tu sĩ.

Muốn phá giải thì chỉ có thể xem ý chí bản thân Vũ Nhu Tử mà thôi.

Mà ý chí... rất có thể chính là điểm yếu nhất của Vũ Nhu Tử. Linh Điệp Tôn Giả cưng chìu con gái quá mức, trong sự bảo hộ của hắn, suốt cuộc đời Vũ Nhu Tử gần như không gặp phải sóng to gió lớn gì, ngay cả nguy hiểm thật sự cũng rất ít.

Điểm ấy chính bản thân Linh Điệp Tôn Giả cũng biết rõ, cho nên khi Vũ Nhu Tử độ kiếp, điều hắn sợ nhất chính là Vũ Nhu Tử gặp phải tâm ma kiếp.

Nhưng khi một người sợ thứ gì thì bình thường thứ đó lại rất hay đến.

...

Lúc này, trong biển ý thức của Vũ Nhu Tử.

Cô bị tâm ma kiếp kéo vào trong một không gian hỗn độn u ám.

“Đây là đâu thế này, chẳng phải ta đang độ kiếp ư?”

Vũ Nhu Tử ngẫm nghĩ một lúc thì chợt hiểu ra:

“À, hóa ra là tâm ma kiếp. Tỉ lệ một phần vạn mà mình cũng đụng trúng... Đúng là do mình ra tay ác quá, chém nát lôi hỏa kiếp, khiến nó cảm thấy mất mặt ư?”

Nói tới đây, Vũ Nhu Tử quay đầu nhìn quanh không gian này.

Nếu như là tâm ma kiếp thì sẽ có tâm ma tồn tại.

Tâm ma không có hình thái cố định, nó muôn hình vạn trạng. Tâm ma có thể là một hòn đá, một ngọn cỏ, một người quen nào đó, một người xa lạ, một kẻ thù, hoặc cũng có thể động vật, yêu thú, thậm chí tâm ma kiếp có thể là một vùng tối đen hoặc một vầng trăng trong, mặt trời chói lóa các kiểu.

Hơn nữa tâm ma luôn nhằm vào nhược điểm của tu sĩ.

Nếu như tu sĩ độ kiếp không có niềm tin chiến đấu thì tâm ma kiếp sẽ huyễn hóa ra cảnh tượng chiến đấu, kéo vị tu sĩ này vào một trận chiến vô tận, mài mòn ý chí của tu sĩ, khiến hắn độ kiếp thất bại.

Nếu như tu sĩ độ kiếp dễ lụy tình thì tâm ma kiếp sẽ lấy nó làm gốc, dệt nên vô số màn kịch tình ái, khiến tu sĩ này đắm chìm trong yêu đương, không thể thoát ra, cuối cùng ý chí sẽ bị xóa nhòa.

Nếu như vị tu sĩ này sợ hãi thứ gì đó thì tâm ma kiếp sẽ liên tục tạo ra thứ hắn sợ nhất để bám lấy hắn.

Cho nên... Tuy tâm ma kiếp rất đáng sợ, nhưng nếu như thành công vượt qua thì ý chí của tu sĩ sẽ tăng lên một bậc sau khi độ kiếp, thậm chí bản thân còn bớt được một nhược điểm trí mạng!

Vũ Nhu Tử tìm hết một lượt trong nơi này nhưng không thu hoạch được gì.

“Không thấy tâm ma đâu hết, nó nấp ở đâu nhỉ? Hay có khi nào nó vô tình không?”

Vũ Nhu Tử bắt đầu suy tư.

Kẻ thù vô hình mới là thứ đáng sợ nhất.

Cô phải đối phó với tâm ma kiểu gì đây?

Vũ Nhu Tử ngồi xuống, bắt đầu ngẩn người trong không gian hỗn độn này.

Cũng không biết qua bao lâu.

“Chẳng lẽ thế giới hỗn độn đen tối này chính là tâm ma của mình à? Thật ra mình là người rất sợ cô đơn.”

Vũ Nhu Tử suy tư rồi nói.

Chán thế không biết.

Cô lại không thể tu luyện để đốt thời gian trong không gian ý thức này được.

Lại hồi lâu ơi là lâu sau...

Vũ Nhu Tử buồn chán bắt đầu hát.

“Đinh đinh đang đang ~ à á a ~~ minh thương dễ trắng ~~ ám tiễn khó phòng ~~ ta đứng trên tường thành ~~ nhìn xuống binh vây tường hành ~~ à á a~~”

Đây là bài hát đầu tiên cô nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát, cũng chính bài hát này khiến cho cô mê mẩn giọng hát đầy tính sát thương của linh hồn ca vương.

Bài hát này chính là bài mà Tạo Hóa Pháp Vương từng hát ở ngay đầu giường Tống Thư Hàng, thiếu chút nữa khiến Tống Thư Hàng chết não.

Sau khi hát xong, Vũ Nhu Tử lại bắt đầu hát bài thứ hai.

“Trăng sáng mấy độ có ~~ giơ chén hỏi trời cao ~~ Không biết thiên cung trên trời nay đã là năm nào~~”

Đây là bài hát đã khiến hơn ba mươi vạn quần chúng vô tri vô tội nhập viện lúc Tạo Hóa Pháp Vương mở live stream.

Đây là bài hát trong album tuyển tập cổ phong, thuộc series tiếng ca chết chóc của Tạo Hóa Pháp Vương, trước khi độ kiếp Vũ Nhu Tử đã lên mạng tìm thấy nó.

Sau khi hát xong bài thứ hai, tiếp theo chính là Thất Sát Ca mà Vũ Nhu Tử thích nhất.

Cô còn định xin độc quyền bài này với Tạo Hóa tiền bối. Sau này mỗi khi đối đầu với kẻ thù thì có thể mở loa điện thoại bật nó lên nghe!

Hiệu quả chắc là tốt khỏi chê.

“Giết giết giết giết giết giết giết! Kẻ bất trung... Giết giết giết! Kẻ bất hiếu... Giết giết giết! Giết giết giết!!”

Vũ Nhu Tử lại gào lên thật to.

Mỗi khi hát bài này cô luôn cảm thấy đặc biệt sung sức.

Theo bài hát Thất Sát Ca vang lên, không gian hỗn độn bao phủ xung quanh Vũ Nhu Tử dường như run nhẹ một cái.

Vũ Nhu Tử hát được một nửa thì có một giọng hát hùng hậu vang lên trong không gian hỗn độn này, song ca cùng với cô.

“Kẻ bất nhân... Giết giết giết! Kẻ bất nghĩa... Giết giết giết!”

Là giọng của Tạo Hóa Pháp Vương, hơn nữa còn là giọng gốc!

Đây chính là thanh âm ở sâu trong trí nhớ của Vũ Nhu Tử. Cũng chính là giọng ca gốc của Tạo Hóa Pháp Vương mà Vũ Nhu Tử đã nghe được qua cuộc điện thoại với Tống Thư Hàng trước lúc độ kiếp, Thất Sát Ca cộng thêm 365 Vòng Đại Phong Xa của Lệ Chi Tiên Tử tăng cường tạo thành hiệu quả âm thanh rung động.

Dưới lôi hỏa kiếp, thanh âm của Linh Hồn Ca Vương hòa cùng 365 Vòng Đại Phong Xa mới hoàn hảo làm sao ~~

Lục sát thương đúng là tăng lên gấp mười lần.

[A a a a, ta chịu hết nổi rồi, là ai đang hát đó, ai đang dùng âm ba công vậy hả?]

[Ôi lỗ tai của ta ~~ Tiếng ca này đánh thẳng vào linh hồn, ai cứu ta.]

[Chết mất thôi, chết cụ mất thôi, cho dù bọn ta có là tâm ma thì cũng đừng nên đối xử với bọn ta tàn nhẫn như vậy chứ! Ta chọn go die die die die die ~]

[Đầu hàng, ta xin đầu hàng... Đầu hàng rồi đừng có giết nha, đầu hàng rồi đừng giết có được không?]

[Đừng có tổn thương nhau nữa mà, mặc dù bọn ta là tâm ma, nhưng cũng là một phần của ngươi mà. Tổn thương bọn ta chính là tự tổn thương bản thân đó. Đừng có hát nữa!]

[Lỗ tai có chữa luôn rồi, ta buồn nôn quá, toàn thân xụi lơ, đây là triệu chứng bị nghén đấy à?]

[Tía ơi, kiếp sau con vẫn xin được làm con gái của tía.]

[Tống tiền bối ơi cứu ta, cứu ta với!]

Nhất thời có mấy chục tiếng kêu la thảm thiết vang lên từ nơi sâu thẳm khắp không gian hỗn độn này.

Chương 934: Bạch Tiền Bối, Có Kẻ Muốn Cướp Phó Bản Cấm Địa Của Chúng Ta Nè!

Vũ Nhu Tử nghiêng đầu.

Không phải những thanh âm này là do tâm ma của cô phát ra đấy chứ?

Không phải nói tâm ma kiếp cùng lắm chỉ có một tâm ma thôi sao? Tại sao số lượng tâm ma của cô lại nhiều thế này? Chẳng lẽ những tâm ma này thật ra là một tâm ma có nhiều mặt ư?

Sao cũng được, dù sao cô cũng không chấp nhận lời đầu hàng của bọn nó, càng không thể nào dừng tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối được. Nếu như giọng hát này có tác dụng thì đương nhiên phải thừa cơ hội này phá tan tâm ma mới được!

Vậy nên tiếng hát Thất Sát Ca trong ý thức của Vũ Nhu Tử lại càng vang dội hơn.

Tiếng kêu la thảm thiết của đám tâm ma cũng lớn hơn hẳn.

Kêu hoài kêu mãi, tiếng hét thảm của chúng cũng yếu dần đi.

Chừng ba phút sau.

Trước mắt Vũ Nhu Tử đột nhiên bừng sáng, không gian hỗn độn tối đen bao vây cô đã biến mất! Đột phá tâm ma kiếp!

“Tâm ma kiếp cũng không khó mấy, vượt qua dễ quá đi.”

Vũ Nhu Tử thầm nghĩ.

Nói thật, tâm ma kiếp của Vũ Nhu Tử đúng là không có uy lực gì.

Linh Điệp Tôn Giả vẫn cho rằng con gái được hắn bảo vệ kỹ lưỡng quá mức, cuộc đời chẳng trải qua bao nhiêu sóng gió, cho nên có thể ý chí sẽ là mặt yếu nhất của Vũ Nhu Tử.

Nhưng Tôn Giả đã đoán sai, tuy rằng ý chí của Vũ Nhu Tử kém những người đã trải qua nhiều phen sống chết thật, nhưng cũng không hề yếu chút nào.

Hơn nữa nội tâm của cô cũng rất kiên cường.

Bởi vì tố chất tâm lý của cô đủ mạnh, cho nên khi bị phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả bắn lên trời còn thấy kích thích và vui vẻ.

Cũng bởi vì mặt tinh thần của cô kiên cường cho nên khi nghe giọng hát khiến người ta chết ngất của Tạo Hóa Pháp Vương mà lại thấy hay.

Cho dù không có giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương giúp đỡ thì dựa vào chính bản thân cô, đột phá tâm ma kiếp cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Những người tính tình ngây thơ lại có ý chí kiên định đều là dạng mà tâm ma không làm được gì.

Tâm ma kiếp vừa bị đánh tan thì chân khí trong cơ thể Vũ Nhu Tử bắt đầu chuyển hóa, từ chân khí dạng lỏng chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên, tinh thần lực cũng biến thành màu bạc.

Biến hóa lớn nhất chính là khi chân khí ngưng tụ thành tiên thiên chân nguyên, bản nguyên trong đan điền của cô xuất hiện một hạch tâm chân nguyên hư ảo.

Hạch tâm chân nguyên này được tu sĩ gọi là hư đan, kim đan của Linh Hoàng ngũ phẩm chính là do hư đan này tiến hóa mà thành.

Vũ Nhu Tử độ kiếp thành công, chính thức trở thành tu sĩ tứ phẩm.

Kể từ hôm nay trở đi, ltd rốt cuộc cũng không cần sợ Vũ Nhu Tử đi lạc nữa... Sau khi có bản lĩnh ngự kiếm phi hành, dù có đi lạc thì Vũ Nhu Tử vẫn có thể bay lên trời để tìm đường.

...

Mà lúc này, Tống Thư Hàng và Hòa thượng Tây đã bước vào trong bệnh viện.

Bệnh viện này đúng là nơi Tô Thị A Thập Lục từng đến khi bị thương do thiên kiếp gây nên.

Trên giường bệnh, vị đệ tử Sở gia kia vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, vết thương của hắn khá nặng. Tống Thư Hàng kích hoạt trì dũ thuât trên chiếc nhẫn đồng cổ kia để trị ngoại thương cho hắn. Ngoại thương nhanh chóng khôi phục phần nào, nhưng thứ phiền toái nhất chinh là vết thương do kiếm khí tạo thành trong cơ thể của đệ tử Sở gia nọ.

“Diệp Tư, Trì Dũ thuật của cô có thể chữa khỏi nội thương của hắn không?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Có thể chữa được, nhưng nếu dùng Trì Dũ thuật bình thường để chữa thì dễ để lại bệnh căn. Bởi vì thực lực của đệ tử Sở gia này quá yếu, chỉ có thực lực nhất phẩm tứ khiếu, kiếm khí đã tổn thương kinh mạch và nội tạng của hắn. Muốn chữa khỏi thương thế của hắn thì tốt nhất phải loại bỏ kiếm khí trong cơ thể trước, sau đó lại dùng Trì Dũ thuật phối hợp cùng đan dược để tiến hành chữa trị, có thế mới không để lại di chứng. Nhưng nếu có thể thì nên mời đạo hữu chuyên nghiệp đến chữa vẫn hơn.”

Diệp Tư đáp.

Tống Thư Hàng nghe thế thì gật đầu:

“Nếu đã thế thì cứ đưa hắn ra khỏi bệnh viện trước đã.”

Trước khi khỏi nơi này thì phải để Hòa thượng Tây đi thanh toán tiền viện phí đã, bệnh viện này thật ra là một trong những sản nghiệp của Thiên Hà Tô Thị ở thế tục, nếu quịt tiền viện phí của nhà Tô Thị A Thập Lục thì kỳ lắm.

Trong lúc nói chuyện, đệ tử Sở gia kia hơi hé mắt ra. Nội thương của hắn chưa lành, nhưng ý chí của hắn đã giúp hắn tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Vừa tỉnh lại thì hắn đã trông thấy Tống Thư Hàng ngay.

“Tống tiên sinh, là ngài ư? Không phải ta gặp ảo giác đấy chứ?”

đệ tử Sở gia thều thào lên tiếng. Nhưng vì kích động quá nên hắn lại ho khan rất dữ dội, thiếu chút nữa đã ngất tiếp rồi.

Hòa thượng Tây vội nói:

“Đúng là Tống thí chủ đấy, tiểu đạo hữu ngươi không hề nhìn lầm đâu.”

Đệ tử Sở gia vội nói:

“Tống tiên sinh, xin ngài hãy cứu Sở gia bọn ta!”

Quả nhiên Sở gia lại gặp chuyện rồi.

“Ngươi đừng vội, cứ từ từ nói, Sở gia đã xảy ra chuyện gì thế? Diệp Tư, có thể ổn định thương thế của hắn trước được, phần nội thương thì đợi đưa hắn tới chỗ Thất Sinh Phù tiền bối rồi xử lý sau được không?”

Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Không thành vấn đề!”

Diệp Tư vươn tay ra từ ngực của Tống Thư Hàng, đặt lên người của đệ tử Sở gia.

Linh lực của Linh Hoàng ngũ phẩm rót vào trong cơ thể của đệ tử Sở gia, bảo vệ kinh mạch và nội tạng của hắn, khiến cho nội thương của hắn không nặng thêm. Sau đó lại có thêm một đạo Trì Dũ thuật rơi xuống, ổn định trạng thái ngoại thương của hắn lại.

Đệ tử Sở gia cảm giác vết thương của mình đã đỡ hơn nhiều, khí sắc cũng hồng hào hơn một chút.

Tống Thư Hàng bèn hỏi lại lần nữa:

“Sở gia lại gặp phải chuyện gì à?”

Đệ tử Sở gia đau đớn thuật lại:

“Thời gian trước, bí mật trong bí tịch kiếm thuật tổ truyền của Sở gia ân chứa một cấm địa bí mật đã bị người ta để lộ ra ngoài. Hơn nữa việc này càng lan truyền lại càng khoa trương, thậm chí còn đồn đãi thành trong cấm địa đó chứa thần đan có thể khiến người ta trùng kích thẳng vào Linh Hoàng ngũ phẩm và thần binh các thứ, khiến cho vô số tu sĩ nảy lòng tham.”

Cấm địa bí mật? Chính là cấm địa do Lý Thiên Tố đạo trưởng để lại mà hắn và Bạch Tôn Giả đang định đến đó ư?

“Sao tin tức này lại bị tiết lộ thế?”

Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi.

Đồng thời Tống Thư Hàng chợt nhớ đến một chuyện, nguyên nhân dẫn tới trận chiến Đoạn Tiên Đài giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái cũng là vì tin tức về kiếm thuật tổ truyền vô cùng huyền diệu của Sở gia bị để lộ ra ngoài.

Lần đầu thì còn có thể nói là ngoài ý muốn, nhưng hai lần liên tiếp thì không thể nào là trùng hợp được.

"Là một vị tộc thúc trong Sở gia làm. Chuyện về kiếm quyết lúc trước cũng là do hắn tung ra. Nghe nói vị tộc thúc này không biết lựa bạn mà chơi, bị bạn thân của hắn gài bẫy nên để lộ mấy chuyện này ra. Nhưng rõ ràng toàn là bịa đặt cả, tộc lão cho rằng bản thân bị tộc thúc này có vấn đề. Có thể là hắn có ý cấu kết với bạn của mình, cố ý để lộ ra, nhưng bọn họ lại không biết lý do tại sao hắn lại làm vậy. Tộc thúc đó đã bị giam lại, nhưng dù vậy thì tất cả cũng đã quá muộn."

Đệ tử Sở gia nói.

Lúc bọn họ phát hiện ra vị tộc thúc này có vấn đề thì tin tức đã lọt ra ngoài.

Mới mấy ngày trước đã có kẻ lẻn vào tộc địa Sở gia, tập kích nửa đêm, ép hỏi tin tức về kiếm quyết và cấm địa.

Lão tổ Linh Hoàng của Sở gia bị kẻ địch đả thương, toàn bộ đệ tử Sở gia đều bị nhốt lại, chỉ có một số ít đệ tử may mắn trốn thoát.

Hắn cũng là một trong những đệ tử may mắn thoát được, trong quá trình lẩn trốn hắn lại ăn một kiếm nên bị trọng thương.

Sau khi thoát ra khỏi tộc địa Sở gia, hắn không biết nên tìm ai đến giúp cho phải.

Cuối cùng hắn nhớ tới Tống Thư Hàng đã từng giúp đỡ Sở gia bọn họ trong trận chiến Đoạn Tiên Đài.

Tuy rằng Tống tiên sinh cũng chỉ có cảnh giới nhị phẩm, nhưng Tống tiên sinh quen biết với rất nhiều tiền bối cường đại. Trong lúc cùng đường, hắn chỉ có thể đến đây tìm Tống Thư Hàng.

Chỉ là hắn cũng không biết gì nhiều về Tống Thư Hàng. Chỉ biết mỗi một điều là hình như Tống tiên sinh ở gần khu đại học Giang Nam.

Vậy nên hắn cũng liều mạng chạy tới đây.

Tính ra hắn cũng khá may mắn, đúng lúc chạy tới ngay khi Tống Thư Hàng vừa khai giảng. Nửa đường còn gặp được Hòa thượng Tây cũng đang đi tìm Tống Thư Hàng.

Sau khi Hòa thượng Tây nghe hắn đang tìm Tống Thư Hàng thì tiện đường đưa hắn theo tới khu Giang Nam luôn.

Đậu xanh! Có kẻ muốn cướp quái!

Rõ ràng hắn và Bạch Tôn Giả đã hẹn nhau, chuẩn bị tranh thủ ngày mai với ngày mốt sẽ đến thăm dò cấm địa đó. Nào ngờ lại có kẻ tấn công Sở gia, muốn cướp phó bản cấm địa.

“Đám đánh lén Sở gia có địa vị gì?

Tống Thư Hàng hỏi thử.

Đệ tử Sở gia lắc đầu.

Đám người tấn công Sở gia rất hỗn tạp, nhưng hắn không nhận ra ai hết.

“Lão tộc trưởng Sở gia vẫn ổn chứ?

Tống Thư Hàng lại hỏi, dẫu gì thì lão tộc trưởng cũng có cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, lại là bạn tốt của Lý Thiên Tố đạo trưởng. Cho dù bị đánh lén trọng thương thì chắc là cũng có thủ đoạn để tự bảo vệ bản thân chứ nhỉ?

Đệ tử Sở gia đáp:

“Sau khi lão tổ bị trọng thương thì cũng bị vây khốn. Hiện tại chỉ có mỗi mình lao tổ biết rõ vị trí của cấm địa. Chắc hẳn đám người tấn công Sở gia muốn lấy được tin tức bí mật trong kiếm quyết và vị trí của cấm địa.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Lão tổ Sở gia biết rõ vị trí đại khái của cấm địa, nhưng hiện tại chỉ có một mình Tống Thư Hàng biết cách mở cánh cửa cấm địa mà thôi.

Dù có lão tổ Sở gia dẫn đường thì cùng lắm cũng chỉ đến được bên ngoài cấm địa mà thôi.

Chỉ cần không phá giải được bí mật mở cửa cấm địa trong kiếm quyết thì đừng hòng bước vào được nơi ấy.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng không thể xác định, liệu trong đám người tấn công Sở gia kia có kẻ nào may mắn phá giải được bí mật của kiếm quyết, lấy được cách mở cửa cấm địa như hắn hay không?

Cứ liên lạc với Bạch tiền bối, nói cho ngài ấy biết trước thì hơn.

Trước đó Bạch tiền bối đã dự định kéo một đội thật mạnh trong nhóm Cửu Châu số 1, cùng đi thám hiểm cấm địa kia rồi.

Nếu như Bạch tiền bối đã lập đội xong, lúc đi đánh phó bản cấm địa cũng có thể thuận tiện giúp Sở gia giải trừ nguy cơ luôn.

Khi Tống Thư Hàng cầm điện thoại, định gọi cho Bạch Tôn Giả thì thấy Vũ Nhu Tử gọi tới.

Tống Thư Hàng bấm nghe máy:

“Alo, Vũ Nhu Tử đấy à, có chuyện gì thế?”

“Hì hì hì, Tống tiền bối, ta độ kiếp xong rồi, bây giờ ta đã là tu sĩ tứ phẩm rồi này! A cha nói sẽ cho ta nghỉ ngơi một chút thì có thể bắt đầu học ngự kiếm phi hành rồi!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Chúc mừng cô nhé Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng chúc mừng.

“Đây cũng là nhờ quà của Tống tiền bối cả đấy.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói, chính bài hát Thất Sát Ca kia đã giúp cô vượt qua tâm ma kiếp.

Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu, hắn tặng quà cho cô ấy khi nào nhỉ?

“À đúng rồi, bây giờ Tống tiền bối đang làm gì thế? Đi học à?”

Vũ Nhu Tử lại hỏi.

“Bây giờ ta đang chuẩn bị giải quyết chút vấn đề mà Sở gia gặp phải.”

Tống Thư Hàng đáp, hắn nhớ Vũ Nhu Tử là bạn của một nữ tu của Sở gia, nên cũng có thể kể chuyện của Sở gia cho cô ấy nghe.

Chương 935: Xử Hết Cả Bọn Luôn!

“Sở gia ư? Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Vũ Nhu Tử hỏi lại ngay, bạn tốt Sở Xuân Huỳnh của cô chính là người của Sở gia, cho nên cô khá để ý chuyện của Sở gia.

“Là thế này, tin tức trong kiếm quyết tổ truyền của Sở gia cất giấu một cầm địa thần bí bị tiết lộ ra ngoài. Tin tức càng truyền càng khoa trương, chẳng bao lâu sau đã có một đám cao thủ tấn công Sở gia.”

Tống Thư Hàng kể vắn tắt lại mọi chuyện.

“Có kẻ tấn công Sở gia ư? Là ai làm thế!”

Vũ Nhu Tử sốt ruột hỏi lại.

Tống Thư Hàng:

“Ta cũng không rõ lắm.”

“Tống tiền bối, thế bây giờ Sở Xuân Huỳnh thế nào rồi? Vẫn an toàn chứ?”

Vũ Nhu Tử lại hỏi tiếp, Sở Xuân Huỳnh là người mang thai, nhất định không thể có chuyện gì được.

“Ta cũng vừa mới nhận được tin Sở gia bị tấn công thôi, bây giờ vẫn chưa rõ tình hình cụ thể của Sở Xuân Huỳnh cô nương. Vũ Nhu Tử, cô đừng có lo, lát nữa ta và Bạch tiền bối sẽ đến Sở gia một chuyến, xong xuôi sẽ báo lại cho cô ngay.”

Tống Thư Hàng lại nói.

“Làm phiền Tống tiền bối nhé.”

Vũ Nhu Tử nghe thấy Bạch Tôn Giả và Tống tiền bối sẽ đến Sở gia thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cúp máy thì Vũ Nhu Tử vội chạy đến chỗ của cha mình là Linh Điệp Tôn Giả.

“A cha, giúp gia với!”

Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa kêu to.

Linh Điệp Tôn Giả đang ngồi uống trà nói chuyện với Cuồng

Đao Tam Lãng trong lương đình. Đồng thời, Cuồng Đao Tam Lãng cũng đang nhân cơ hội này thỉnh giáo Linh Điệp Tôn Giả về một số vấn đề hắn gặp phải trên con đường tu luyện.

Dẫu sao thì cũng bị Linh Điệp Tôn Giả tóm đến quay phim rồi, nếu không nhân cơ hội thỉnh giáo Linh Điệp Tôn Giả vài vấn đề thì khác gì lỗ to.

Sau khi nghe thấy Vũ Nhu Tử gọi thì Linh Điệp Tôn Giả vội quay lại, tò mò hỏi:

“Có chuyện gì à, Vũ Nhu Tử?”

“Dạ!”

Vũ Nhu Tử chạy tới trước mặt Linh Điệp Tôn Giả, gật đầu liên tục:

“Đúng là có chuyện lớn rồi. À mà a cha ơi, hôm nay đạo hiệu của gia là Hóa Kiếp Tử, cha đừng có gọi sai nhé.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười đầy cưng chìu:

“Ừ ừ ừ, cha gọi nhầm. Vậy Hóa Kiếp Tử này, con có chuyện gì cần cha giúp à?”

Cuồng Đao Tam Lãng ngồi bên kia: ...

Cao xanh hỡi, Vũ Nhu Tử vẫn còn chưa chán trò lấy 365+ cái đạo hiệu à. Nói cách khác, mỗi ngày Linh Điệp Tôn Giả vẫn đang đặt một cái đạo hiệu khác nhau cho con gái cưng ư?

Đúng là tình cha nặng trĩu mà.

Tam Lãng cảm thấy nếu sau này mình mà có con gái, con gái của mình cũng đòi đặt 365 cái đạo hiệu thì bảo đảm hắn sẽ... Đồng ý luôn.

Chẳng qua đạo hiệu do hắn chọn sẽ không vật vã như Linh Điệp tiền bối. Đạo hiệu của con gái hắn hoàn toàn có thể lấy số y như hắn đây. Vậy thì mỗi ngày cứ gọi một số là được. Ví như có thể đặt từ Cuồng Đao Nhất Lãng lên tới Cuồng Đao Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Lãng.

Thậm chí đặt đạo hiệu cả đời không trùng cũng được nữa, số đếm là vô hạn mà lị. Cuồng Đao Ba Trăm Sáu Mươi Sáu Lãng này, Cuồng Đao Một Trăm Triệu Lãng này, Cuồng Đao Bảy Ức Ức Lãng này, Cuồng Đao Một Triệu Ức Lãng này. Chỉ cần thêm số là được, cả đời ngày nào cũng có đạo hiệu mới, oách khỏi nói.

Nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi.

Lúc này, Hóa Kiếp Tử Tiên Tử nói:

“A cha, Sở gia lại gặp chuyện rồi. Cha có thể phái người đến giúp Sở gia được không?”

“Sở gia? Chính là Sở gia Đoạn Tiên đài lần trước đấy à?”

Linh Điệp Tôn Giả tò mò hỏi lại.

“Đúng vậy.”

Hóa Kiếp Tử Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Sau đó cô kể lại những gì Tống Thư Hàng đã nói với cô cho Linh Điệp Tôn Giả nghe.

Cuồng Đao Tam Lãng nghe xong thì còn cảm thán:

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội.”

Linh Điệp Tôn Giả nghe xong thì suy nghĩ một lúc mới nói:

“Để cha phái người đến gần Sở gia quan sát cái đã. Có thể trực tiếp đả thương vị lão tổ cấp Linh Hoàng của Sở gia như thế thì thực lực của kẻ đánh lén cũng không thấp đâu.”

Linh Điệp Tôn Giả vừa nói xong thì lập tức thấy con gái cưng Vũ Nhu Tử đang nhìn mình với vẻ chờ mong.

Tôn Giả mỉm cười:

“Muốn cha ra tay cũng được... Nhưng trước tiên con phải nắm giữ ngự kiếm thuật trước đã. Khi nào con nắm giữ ngự kiếm thuật thì cha sẽ đưa con đến Sở gia một chuyến.”

Nếu như có thể khiến Vũ Nhu Tử dốc hết hai trăm phần trăm nhiệt huyết để học ngự kiếm thuật, Tôn Giả cảm thấy mình đích thân đến Sở gia một chuyến cũng đáng.

Coi như đưa con gái đi chơi một chuyến chúc mừng nó độ kiếp thành công cũng được.

“Nhất ngôn vi định.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười đáp.

Sau đó, Hóa Kiếp Tử Vũ Nhu Tử cắn răng cầm phi kiếm lên:

“A cha, chúng ta lập tức luyện ngự kiếm thuật luôn đi!”

“Không nghỉ ngơi thêm chút nữa à?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi lại.

“Không cần đâu, gia cho rằng mình sẽ học được ngự kiếm thuật này ngay thôi!”

Vũ Nhu Tử nói rất đỗi tự tin, cô vỗ chiếc túi nhỏ của mình, bên trong có một chiếc máy mp3 mini lưu bài Thất Sát Ca của Tạo Hóa tiền bối.

Vẫn là câu nói kia, nhạc nền của riêng ta vang lên thì không gì có thể làm khó được ta!

Có bản Thất Sát Ca nguyên gốc của Tạo Hóa tiền bối buff sức mạnh, cô nhất định có thể học được ngự kiếm thuật trong thời gian ngắn nhất.

Sau khi Tống Thư Hàng cúp máy thì bấm gọi cho Bạch Tôn Giả.

Nhưng mãi mà Bạch Tôn Giả vẫn không nghe máy.

Tống Thư Hàng thở dài, xem ra Bạch tiền bối đang học lái máy xúc đất high quá nên không thèm nghe máy luôn.

Lúc này Hòa thượng Tây đã làm thủ tục xuất viện xong.

Tống Thư Hàng bèn đỡ đệ tử Sở gia lên trên quyển pháp khí kim thư của Diệp Tư.

“Diệp Tư, đến khu đại học Giang Nam tìm Thất Sinh Phù tiền bối trước đã, sau đó lại đến trường kế bên tìm Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

“Được rồi.”

Diệp Tư đáp lại, bản mệnh kim thư bay đến chỗ khu đại học Giang Nam trước.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng lại bấm gọi cho Bạch Tôn Giả thêm lần nữa, nhưng vẫn không có ai nghe máy.

“Không phải là Bạch tiền bối nhét điện thoại vào trong pháp bảo không gian rồi đấy chứ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Đúng lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, hắn quay đầu nhìn chỗ bên phải của mình.

Sau đó, hắn nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang mỉm cười đạp không đi tới.

Lúc này Bạch Tôn Giả mặc một bộ quần áo đơn giản màu trắng, trên mặt còn đeo một chiếc kính râm lớn, trông có vẻ đang vui lắm.

Tống Thư Hàng vội gọi ngay:

“Bạch tiền bối! Hóa ra ngươi đã đến rồi.”

Bạch Tôn Giả dừng lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng một cái rồi chợt cười khẽ nói:

“Thư Hàng, sao ngươi phát hiện ra được ta thế?”

“Hả???”

Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu, sau đó nói:

“Bạch tiền bối, điện thoại của ngài đâu? Ban nãy ta gọi cho ngài hai cuộc sao ngài không nghe máy thế?”

“Hôm nay ta không mang theo điện thoại.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười nói:

“Tìm ta có việc gì à?”

“Có việc gấp, không phải chúng ta đã nói ngày mai sẽ đi thăm dò cấm địa à... Bây giờ có kẻ tấn công Sở gia, cướp mất kiếm quyết tổ truyền, muốn đến cấm địa kia trước chúng ta một bước!”

Tống Thư Hàng nói ngay.

“Chậc, dám cướp đồ của chúng ta à, chán sống rồi chắc! Xử hết cả bọn luôn!”

Bạch Tôn Giả siết nắm đấm nói:

“Bây giờ chúng ta đến cấm địa kia đi, nếu như ai dám giành trước thì cứ giết hết là được!”

“Hôm nay Bạch tiền bối ngài máu thế.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nhưng chúng ta phải đến xem Sở gia trước cái đã, bọn họ bị người ta tấn công, chúng ta đến đó giúp họ xử đẹp đám người kia. Hơn nữa, nếu có thể gặp đực lão tổ Sở gia thì càng tốt, hắn biết rõ vị trí của cấm địa, còn từng đến đó nữa.”

“Cũng được, chúng ta sẽ đến Sở gia ngay lập tức! Diệt gọn đám người tấn công Sở gia kia!”

Bạch Tôn Giả nói tiếp.

“Đừng vội... Trước tiên chúng ta phải đưa vị tiểu hữu Sở gia này đến chỗ Thất Sinh Phù tiền bối, để xem có chữa hết thương thế trên người hắn được không, tránh để lại di chứng.”

Tống Thư Hàng lại nói thêm.

“Ngươi lắm chuyện thế.”

Bạch Tôn Giả nhếch môi nói:

“Không cần phiền toái thế đâu, để ta xem vết thương của hắn cái nào.”

Bạch Tôn Giả ngồi xuống bên cạnh vị đệ tử Sở gia kia, hai mắt lóe sáng.

Một lúc sau, Bạch Tôn Giả lại nói:

“Vết thương vặt này thì dễ thôi ấy mà. Nhìn ta này.”

Bạch Tôn Giả xắn tay áo lên, sau đó vươn ngón út của mình ra, chọt nhẹ một cái lên người của đệ tử Sở gia kia.

Chỉ chọt nhẹ một cái thôi chứ không thấy hắn dùng pháp thuật chữa trị gì.

Một khắc sau, toàn bị kiếm khí trong cơ thể của đệ tử Sở gia kia đã bị quét sạch. Đồng thời nội thương của hắn đang khôi phục với tốc độ cực nhanh.

Ba giây sau, đệ tử Sở gia đứng dậy, toàn thân đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất, giống như chưa từng bị thương bao giờ.

Không chỉ thế, đệ tử Sở gia cảm thấy cảnh giới đứng im đã lâu của mình ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Hắn có cảm giác, chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian nữa là hắn có thể giải khai được đệ ngũ khiếu của nhất phẩm là khẩu khiếu, bước thêm chút nữa thì chính là cảnh giới dược long môn của nhất phẩm!

Đúng là đại nạn không chết tất có hậu phúc mà.

“Đa tạ ơn cứu chữa của Bạch tiền bối.”

Đệ tử Sở gia cảm kích hành lễ với Bạch Tôn Giả.

“Không cần khách khí, tiện tay thôi ấy mà.”

Bạch Tôn Giả đắc ý nói với Tống Thư Hàng:

“Được rồi, chữa xong rồi đấy. Chúng ta đến Sở gia thôi!”

Hòa thượng Tây giơ ngón tay cái lên:

“Bạch tiền bối lợi hại quá!”

“Đương nhiên rồi.”

Bạch Tôn Giả hếch mũi đáp.

Tống Thư Hàng chớp mắt:

“Được rồi, chúng ta đến Sở gia trước cái đã. Nhưng Bạch tiền bối này, không phải ngài nói muốn dẫn theo một vài đạo hữu và thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 đi thám hiểm cấm địa kia à?”

“Không cần đâu, thật ra mấy người chúng ta đến đó là đủ rồi. Những người khác thì chờ lần sau đưa đi cũng được.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Cũng được.”

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó hắn nói với Hòa thượng Tây:

“Đại sư thì sao? Ngươi có muốn đến thám hiểm cấm địa đó với bọn ta không?”

Hòa thượng Tây suy tư một lúc rồi lắc đầu nói:

“Tuy rằng ta rất muốn đi thám hiểm cấm địa với Tống thí chủ. Nhưng bần tăng còn chút việc riêng, chỉ có thể bỏ qua cơ hội này mà thôi.”

Kế tiếp hắn phải về tông môn một chuyến. Hòa thượng Tây đã tấn chức cảnh giới nhị phẩm, xem như chính thức trở thành môn hạ của Vô Âm Tử. Cũng đến lúc phải quay về tông môn, thắp mệnh đăng của mình lên.

Nói xong thì Hòa thượng Tây đưa hai bản nhật ký của cao tăng khổ hạnh và Địa Tạng Độ Hồn Kinh cho Tống Thư Hàng.

Còn Tống Thư Hàng thì lấy một phần suối nguồn sự sống ra giao cho Hòa thượng Tây.

Vốn Tống Thư Hàng chỉ muốn mượn hai quyển này để xem thôi, nhưng cuối cùng Hòa thượng Tây dùng hai quyển này đổi lấy một phần suối nguồn sự sống của Tống Thư Hàng.

Hòa thượng Tây lấy suối nguồn sự sống này không phải cho chính mình, mà là cho sư phụ của hắn là Vô Âm Tử Đạo Nhân.

Chương 936: Phiền Quá, Hay Là Giết Hết Đi?

“Bần tăng cảm tạ Tống thí chủ, xin hãy tìm chỗ nào đó cho bần tăng xuống đi.”

Hòa thượng Tây cất nước của suối nguồn sự sống thật cẩn thận.

Sư phụ Vô Âm Tử của hắn bị trọng thương khi còn trẻ, tổn thương tới căn cốt, cả đời không có hy vọng thăng cấp, đến nay thọ nguyên chẳng còn nhiều. Nước của suối nguồn sự sống có thể kéo dài năm mươi năm tuổi thọ cho Vô Âm Tử, cũng là một chút tâm ý của hòa thượng Tây.

Tuy hòa thượng Tây cảm thấy Vô Âm Tử rõ khó tính, còn suốt ngày ngăn cản giấc mộng cao tăng của hắn. Thế nhưng hắn vẫn kính yêu Vô Âm Tử Đạo Nhân từ tận đáy lòng. Vô Âm Tử che chở cho hắn, thậm chí hắn mặc áo cà sa ở giữa Đạo môn mà Vô Âm Tử cũng nhịn hắn.

Cho nên hòa thượng Tây lại càng kính yêu Vô Âm Tử hơn.

Vốn dĩ Vô Âm Tử Đạo Nhân bảo hòa thượng Tây về tông môn thắp mệnh đăng vào hai tháng sau, thế nhưng bây giờ hòa thượng Tây có nước của suối nguồn sự sống rồi nên muốn về thật nhanh để cho sư phụ uống.

“Thế thì hạ xuống nóc cao ốc phía trước nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn thí chủ.”

Hòa thượng Tây mỉm cười, sau đó lại nhớ ra một chuyện:

“À đúng rồi Tống đạo hữu. Cái đạo bào lần trước ta giao dịch với ngươi có còn đó không? Cho ta mượn mặc về tông môn một chuyến được không?”

Lần trước hắn nổi hứng dùng đạo bào của mình để đổi lấy áo cà sa ngọc bích của Tống Thư Hàng, cũng chính là cái hắn đang mặc trên người đây, mặc lên rất là vui vẻ.

Chiếc áo cà sa ngọc bích này là pháp bào mà hắn thích nhất luôn đó.

Thế nhưng hòa thượng Tây nghĩ mình sắp về tông môn gặp sư phụ Vô Âm Tử, nếu mặc cái áo cà sa ngọc bích này thì cũng thấy hơi chột dạ.

Đến lúc đó sư phụ Vô Âm Tử hỏi :

“Đạo bào mà ta cho ngươi đâu?”

Thế thì hắn phải đáp thế nào?

Nếu hắn trả lời là: Sư phụ, con đổi nó thành áo cà sa ngọc bích rồi, hơi bị đẹp luôn đấy nhé!

Chắc là Vô Âm Tử sẽ tức phát điên luôn, nói không chừng còn rút phi kiếm ra thanh lý môn hộ tại trận ấy chứ.

“Đạo bào?”

Tống Thư Hàng lắc đầu rồi thở dài mà rằng:

“Đạo bào hỏng mất rồi.”

Tống Thư Hàng còn chưa mặc chiếc đạo bào quý giá kia được ấm người đâu. Lúc hắn đối mặt với người kim loại lỏng màu đen ở phân bộ thứ 250 của tổ chức “Yêu quái toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà”, uy lực từ vụ tự bạo của nó đã làm rách đạo bào rồi. Chỗ ngực áo bị thủng một lỗ to, không biết có sửa được hay không nữa.

Tống Thư Hàng nhớ đến thì xót hết cả lòng mề.

Chiếc đạo bào kia đẹp lắm, hắn nhìn đã thấy ưng! Hắn còn định mặc đến tận lúc lên tứ phẩm rồi mới đổi kia.

Hòa thượng Tây nghe thế thì đơ cả người.

Hỏng rồi… hỏng rồi… hỏng rồi…

“Tại số trời cả!”

Một lát sau, hòa thượng Tây thở dài não ruột.

Thôi hết cách rồi, đành cắn răng mặc áo cà sa đi gặp sư phụ vậy. Cùng lắm thì đi mua cái vỏ đạo bào trùm ra ngoài áo cà sa bích ngọc thôi. Ngày xưa hắn đã chơi trò này rồi.

…

Kim thư bản mệnh của Diệp Tư thả hòa thượng Tây xuống nóc một tòa cao ốc rồi bay về phía Sở gia.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, mở Địa Tạng Độ Hồn kinh bản gốc ra cho tước yêu Tiểu Thải xem.

“Sư phụ, đây chính là pháp thuật siêu độ sao?”

Tiểu Thải nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói với Tiểu Thải:

“Đây chỉ là một phần của pháp thuật siêu độ thôi. Ngươi nhớ kĩ Địa Tạng Độ Hồn kinh này trước đi, sau khi nhớ rồi thì đọc Nhật ký tu hành của cao tăng khổ hạnh, pháp thuật siêu độ nằm trong cuốn nhật ký ấy.”

Sau khi nhận đệ tử này, Tống Thư Hàng đã quyết định chỉ đạo nó học pháp thuật siêu độ một cách nghiêm túc. Nếu có thể, hắn sẽ dốc túi dạy bảo hết đao pháp của mình cho nó, để cho Tiểu Thải không thẹn với đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao.

Tiểu Thải nghe xong bèn ngoan ngoãn học Địa Tạng Độ Hồn kinh.

…

Sau đó Tống Thư Hàng gọi cho bạn cùng phòng, bảo họ là đêm nay hắn không về và cuối tuần cũng có việc, để cho họ không phải lo lắng.

Gọi xong, Tống Thư Hàng thấy Bạch Tôn Giả đang chống tay lên cằm ra vẻ suy tư.

“Bạch tiền bối, sao thế ạ?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ hiếu kì.

“Không sao đâu, chúng ta còn cách Sở gia bao xa?”

Bạch Tôn Giả nói.

Hắn cảm thấy tốc độ phi hành hơi bị chậm.

“Theo tốc độ kim thư của Diệp Tư đang bay thì chắc phải tối mới đến nơi.”

Tống Thư Hàng đề nghị:

“Đúng rồi Bạch tiền bối, chúng ta dùng lực lượng không gian đến Sở gia được không?”

Bạch Tôn Giả:

“Không thành vấn đề, vị trí của Sở gia ở đâu? Ta không nhớ lắm, ngươi chỉ trên bản đồ cho ta xem một chút.”

Đệ tử Sở gia nghe nói thế thì kinh ngạc vạn phần.

Lực lượng không gian đó! Dù hắn chỉ là đệ tử của một thế gia nho nhỏ thì cũng biết chỉ có đại năng Kiếp Tiên trong giới tu sĩ mới có thể dùng được lực lượng không gian. Chẳng lẽ Bạch tiền bối này là một Kiếp Tiên sao?

Đệ tử Sở gia vội vàng lấy di động ra rồi mở bản đồ cho Bạch Tôn Giả:

“Tiền bối, người xem này, Sở gia nằm ở vị trí này trong Hoa Hạ, còn chúng ta thì đang ở đây.”

“À à, thế này là rõ rồi. Chờ ta mở cửa không gian rồi chúng ta xuất phát.”

Bạch Tôn Giả vươn tay điểm một cái, một cái khe hở không gian nứt ra giữa không trung.

Kim thư bản mệnh của Diệp Tư chui vèo một cái vào khe nứt đó.

Khi kim thư đi ra khỏi thông đạo không gian thì đã xuất hiện trên bầu trời Sở gia.

“Đến rồi!”

Đệ tử Sở gia không nhịn được kinh hô thành tiếng. Má ơi, hắn vừa mới trải nghiệm truyền tống không gian đó! Hắn vừa mới vượt qua một nửa Hoa Hạ mênh mông để về Sở gia này!

Hết thảy thần kì như một giấc mơ vậy!

…

Bạch Tôn Giả đứng trên kim thư rồi nhìn về tộc địa của Sở gia.

“Ừm, người Sở gia bị bắt cả rồi… đám lò dò tìm kiếm khắp nơi kia chắc là đám tập kích đêm đó nhỉ?”

Bạch Tôn Giả nói.

“Xin Bạch tiền bối cứu Sở gia bọn ta với.”

Đệ tử Sở gia khẩn cầu.

“Yên tâm đi, cứ giao cho ta. Ta xử lý đám người đánh lén kia trước đã.”

Bạch Tôn Giả nói.

Dứt lời, Bạch Tôn Giả chắp tay làm ấn, trong hư không xuất hiện một trận pháp to khủng hoảng.

Trận pháp kia có đường kính khoảng năm nghìn mét, bao phủ hết toàn bộ bầu trời Sở gia.

Tống Thư Hàng: 0_0

Hôm nay Bạch tiền bối ra tay khí phách thế, trận pháp này mà tấn công xuống thì chỉ sợ là cả Sở gia đều bị san bằng ấy chứ!

Thanh thế của trận pháp quá hoành tráng, tất cả những kẻ tập kích Sở gia đều phải ngẩng đầu lên nhìn nó.

Khi thấy trận pháp khổng lồ kia, chân tay chúng nhũn ra như bún.

“Ôi đậu má cái gì kia?!”

“Đây là pháp thuật công kích, có người muốn công kích Sở gia! Chết rồi, chạy mau!”

“Không chạy được, phạm vi rộng quá!”

“Ai kéo ta với, chân ta nhũn rồi!”

Ngay khi đám tập kích loạn cào cào, trong trận pháp trên bầu trời đã xuất hiện vô số lưỡi kiếm.

Mỗi một lưỡi kiếm đều là kiếm khí ngưng tụ cao độ, vì chất lượng của kiếm khí quá cao mà lưỡi nào lưỡi ấy đều tỏa ra hàn ý lạnh lẽo y như kiếm thật.

“Xuống!”

Bạch Tôn Giả trên bầu trời nhẹ nhàng vẫy tay.

Vèo vèo vèo vèo ~~

Mấy nghìn thanh kiếm phóng xuống như mưa.

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi:

“Bạch tiền bối, dùng công kích quét trọn khu thế này có sợ làm ngộ thương đệ tử Sở gia không?”

“Yên tâm đi, mỗi đạo kiếm khí đều nằm trong sự khống chế của ta. Nó sẽ không làm tổn thương đến người có huyết mạch của Sở gia.”

Bạch Tôn Giả an ủi.

Rầm rầm rầm rầm ~

Tiếng động vang vọng không ngừng vang lên từ phía Sở gia.

“Đúng rồi, có giết hết cả đám này luôn không?”

Bạch Tôn Giả đột nhiên quay đầu nhìn sang Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Sao ngài lại hỏi ta?

Nói thật là nếu có người dám đột nhập vào nhà Tống Thư Hàng rồi bắt ba mẹ hắn thì hắn sẽ bùng nổ chém người ngay.

Thế nhưng bây giờ đối phương đang tập kích Sở gia mà.

“Bạch tiền bối à, chi bằng chúng ta bắt hết đám người tập kích này lại, khiến chúng không còn năng lực chống cự rồi giao cho người Sở gia xử lý đi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Còn Sở gia muốn xử lý đám tập kích thế nào thì không liên quan đến họ.

“Phiền thế. Thôi cứ giết hết cho rồi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nói tới nói lui, cuối cùng Bạch tiền bối cũng nhíu mày rồi thu lại một chút lực trên tay.

“Á á á á ~~”

Tu sĩ bên dưới kêu la thảm thiết.

Kiếm khí vốn đủ để giết sạch bọn họ trong khoảnh khắc chém xuống người họ lại không giết họ, chỉ phế bỏ khí hải đan điền bản nguyên, xé rách kinh mạch hoặc phế bỏ khả năng hành động của họ mà thôi.

Họ tạm nhặt về được cái mạng quèn.

“Xong xuôi.”

Bạch Tôn Giả vỗ tay, trận pháp khổng lồ tan biến, kiếm khí phía dưới đều hóa thành linh lực tiêu tan trong thiên địa.

Trong họa có phúc.

“Đi, chúng ta xuống đó.”

Bạch Tôn Giả kéo Tống Thư Hàng và đệ tử Sở gia kia thả người nhảy xuống từ độ cao hơn một nghìn mét.

“Á á á á.”

Đệ tử Sở gia hốt hoảng gào lên.

“...”

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, chúng ta không thể hạ xuống một cách bình thường được sao?”

Nhảy xuống từ độ cao cả nghìn mét thế này thì bệnh sợ độ cao của hắn sẽ càng ngày càng nghiêm trọng cho xem, lỡ như nó thành bệnh nan y, sau này không ngự kiếm phi hành được thì biết làm thế nào?

“Yên tâm đi, có ta ở đây, ta không để ngươi gặp chuyện gì bất trắc đâu.”

Bạch Tôn Giả cam đoan.

Diệp Tư trong cơ thể Tống Thư Hàng thu hồi kim thư bản mệnh, tước yêu Tiểu Thải vỗ cánh, cắp Địa Tạng Độ Hồn kinh chậm rãi đáp xuống.

…

Sau khi đáp xuống địa phận Sở gia.

Đệ tử Sở gia mềm oặt người ngã xuống, không dậy nổi nữa.

Tống Thư Hàng nhìn đệ tử Sở gia nọ với ánh nhìn thương hại. Vị đạo hữu này cũng gia nhập đoàn quân sợ độ cao rồi. Nếu tương lai đạo hữu này thăng được lên tứ phẩm thì khách hàng sử dụng phi kiếm có lan can của hắn sẽ nhiều thêm một người, hay lắm.

“Bạch tiền bối, chúng ta đi gặp những thành viên Sở gia đang bị giam cầm, xem vị lão tổ Linh Hoàng ngũ phẩm kia có nhà không đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Khỏi tìm nữa, trong toàn bộ Sở gia này không có khí tức của Linh Hoàng ngũ phẩm. Có lẽ vị tộc trưởng kia đã bị bắt đi cấm địa trước rồi.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả rồi nói:

“Dám tranh vào thám hiểm cấm địa trước ta, vào đó rồi ta sẽ diệt sạch hết!”

Chương 937: Tự Tin Mù Quáng

Kẻ địch tập kích Sở gia đều đã bị hạ gục, những đệ tử của Sở gia bị nhốt cũng đã được cứu ra ngoài, đệ tử nào bị thương thì được chuyển tới dược phòng của gia tộc để tiếp nhận chữa thương.

Sau khi được cứu ra, đệ tử Sở gia căm tức nhìn đám người tập kích bị Bạch Tôn Giả đánh ngã trên đất, có đệ tử tính khí nóng nảy không nhịn được tiến lên, dùng nắm đấm phát tiết hận ý trong lòng. Sở gia cũng không phải là Phật môn, không chú trọng lấy đức báo oán.

Bên kia, tộc lão Sở gia Sở Văn Ngạn cùng với hai vị trưởng lão Sở gia cảm kích đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, cảm ơn đại ân Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đã cứu Sở gia.

Sau đó, Tống Thư Hàng lên tiếng dò hỏi:

“À xin hỏi, không biết Sở Xuân Huỳnh cô nương của Sở gia có bình an không? Sau khi biết chuyện của Sở gia, Vũ Nhu Tử đạo hữu rất lo lắng cho sự an toàn của Sở Xuân Huỳnh cô nương.”

“Tống đạo hữu yên tâm, Xuân Huỳnh rất bình an, cũng không bị thương gì cả.”

Tộc lão trả lời.

Nhìn Tống Thư Hàng, tộc lão thầm cảm khái vô cùng. Nếu hắn nhớ không lầm thì lần trước lúc gặp vị Tống đạo hữu này trong cuộc chiến ở đoạn tiên đài, đối phương chỉ vừa mới từ cảnh giới nhất phẩm dược long môn tấn thăng đến nhị phẩm. Mà bây giờ, hắn đã nhìn không thấu thực lực của đối phương rồi, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được cảnh giới của đối phương không hề dưới hắn.

Trừ lão tổ ra, hắn chính là người có thực lực mạnh nhất ở Sở gia, tu vi đạt cảnh giới tam phẩm. Lẽ nào vị Tống đạo hữu này đã đến tam phẩm rồi sao? Tộc lão nhất thời cảm thấy mình sống hơn nửa đời người thật thất bại.

“Đúng rồi, Tống đạo hữu. Dạo này Sở Sở có khỏe không?”

Tộc lão Sở Văn Ngạn hỏi.

Sau cuộc chiến đoạn tiên đài lần trước, Sở Sở đã đi theo Tống Thư Hàng để chăm sóc Lý Âm Trúc cô nương. Về sau cũng không có liên lạc gì với Sở gia, không biết bây giờ nó thế nào?

“Hiện tại Sở Sở cô nương tốt lắm, cô ấy và Âm Trúc đang tu luyện trong một bí cảnh.”

Tống Thư Hàng cười đáp, sau đó hắn lại chỉ vào đám người tập kích bị đánh ngã:

“Sở tộc lão, đám người tập kích trên đất này giao cho Sở gia các ngươi xử lý. Bọn chúng đã mất năng lực phản kháng, mặc cho các ngươi xử trí.”

Tộc lão Sở Văn Ngạn:

“Đại ân của đạo hữu, Sở gia trọn đời cũng khó quên.”

Bạch Tôn Giả:

“Không cần khách khí, chuyện nhỏ thôi mà. Không nói việc này nữa, vị lão lão tổ ngũ phẩm của Sở gia các ngươi đâu rồi?”

“Lão tổ bị cao thủ trong đám tập kích đả thương, lại bị cưỡng ép mang đi, chắc bây giờ đã đi đến cấm địa rồi.”

Tộc lão Sở Văn Ngạn sầu khổ đáp.

“Đi về hướng nào?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Nếu tốc độ nhanh một chút, nói không chừng hắn còn có thể đuổi kịp lão tổ Sở gia.

Tộc lão lắc đầu tỏ ý không biết. Lúc lão tộc trưởng bị mang đi, hầu hết người của Sở gia đều bị bắt nhốt, không ai thấy lão tổ bị mang đi về hướng nào cả.

“Vậy các ngươi biết cấm địa ở đâu không?”

Bạch Tôn Giả lại nói:

“Nếu như biết cấm địa ở đâu, nhanh chân chạy tới còn có thể chặn đối phương lại, cứu thoát lão tổ của các ngươi.”

“Chúng ta cũng không biết cấm địa ở đâu, nhưng chỗ ta có một bức thư mà lão tổ vốn muốn giao cho Tống tiểu hữu, có lẽ bên trong có ghi lại vị trí của cấm địa.”

Lúc này, một vị trưởng lão của Sở gia lên tiếng.

Nói xong, hắn giơ tay tháo cánh tay của mình xuống, cánh tay trái của hắn là tay giả.

Bức thư mà lão tổ Sở gia muốn giao cho Tống Thư Hàng được giấu trong cánh tay này. Cũng may là sau khi mang lão tổ đi, đám người tập kích kia không hề lãng phí thời gian đi lục soát từng đệ tử của Sở gia, vậy nên bức thư này mới được giữ lại.

Tống Thư Hàng nhận lấy thư mở ra xem.

Quả nhiên, trong thư ghi lại rất cặn kẽ về vị trí của cấm địa, thậm chí còn có ghi chép về chuyến thăm dò cấm địa mà hồi đó lão tổ Sở gia Sở Khang Bá đã đi thăm dò cùng với Lý Thiên Tố.

Cấm địa ẩn dưới lòng đất, trong đó vô cùng hung hiểm. Trong lần đầu tiên đi thăm dò cấm địa, Sở Khang Bá và Lý Thiên Tố chỉ mới xông vào vòng ngoài cấm địa, Sở Khang Bá đã bị trọng thương, được Lý Thiên Tố mang về. Sau này Sở Khang Bá vẫn ở trong Sở gia âm thầm chữa thương, chỉ mới khỏe lại trước đây không lâu. Còn Lý Thiên Tố đạo trưởng lại một thân một mình đi thăm dò cấm địa, cuối cùng bỏ mình, phi xác nghìn dặm đến bên cạnh Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả. Nhưng cũng kết một đoạn nhân quả nan giải với Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng.

Trong thư ghi lại ba loại nguy cơ ở vòng ngoài của cấm địa. Loại thứ nhất là một loại vu độc nguyền rủa, một khi bước vào phạm vi của vu độc nguyền rủa, tu sĩ nào ý chí yếu kém sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo, đôi mắt biến thành màu đỏ như máu, công kích tất cả kẻ địch còn sống ở bên cạnh.

Năm đó Sở Khang Bá bị vu độc ảnh hưởng, sau khi rơi vào trạng thái cuồng bạo, hắn đột nhiên quay qua tấn công Lý Thiên Tố. Cũng may là thực lực của Lý Thiên Tố vượt xa Sở Khang Bá nên Lý Thiên Tố đã khống chế hắn lại, dẫn ra khỏi phạm vi của vu độc nguyền rủa. May là sau khi rời khỏi phạm vi nguyền rủa, tác dụng của vu độc sẽ dần rút đi.

Loại nguy cơ ẩn nấp thứ hai là một loại công kích vô hình, khá giống với kiếm khí vô hình, nhưng theo suy đoán của Lý Thiên Tố thì đây hẳn là một loại cổ trùng hình kiếm có thể ẩn hình, né tránh ý niệm dò xét của tu sĩ.

Sau loại nguy cơ thứ ba, là một tấm phù bảo do đại năng không rõ cảnh giới lưu lại. Năm đó lúc Sở Khang Bá và Lý Thiên Tố đến gần phù bảo kia, phù bảo đột nhiên hiển hóa ra một nắm đấm, thi triển một loại quyền pháp huyền diệu, chỉ một quyền đã đánh Sở Khang Bá trọng thương...

Tống Thư Hàng xem thư xong, lại đưa thư cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả xem địa chỉ ghi lại trong thư rồi gật đầu nói:

“Ta biết vị trí đại khái rồi, Thư Hàng, chúng ta đi thôi! Tuyệt đối không thể để những tên kia tiến vào cấm địa trước được!”

Dứt lời, Bạch Tôn Giả đưa tay vỗ vào trong hư không, một khe nứt không gian xuất hiện, sau đó hắn kéo Tống Thư Hàng vào trong khe nứt không gian. Tước yêu Tiểu Thải vội vàng quắp chặt bả vai Tống Thư Hàng, tránh cho bị rơi mất.

Xoẹt!

Cổng không gian khép lại.

Tộc trưởng của Sở gia há to miệng, mãi không khép lại được.

Năng lực không gian! Chẳng lẽ là Kiếp Tiên cửu phẩm ư?!

Lão tổ được cứu rồi!

Một lát sau.

Bạch Tôn Giả mang Tống Thư Hàng chui ra cổng không gian, xuất hiện tại một không gian dưới lòng đất.

“Đến rồi sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, truyền tống không gian của ta cực chuẩn, sai số khi truyền tống không đến một cái móng tay.”

Bạch Tôn Giả bật cười nói.

“Một cái móng tay? Là một centimet sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả:

“Cỡ đó đấy, dù sao thì móng tay cũng dài chừng nhiêu đó mà.”

“Trước mặt chính là phạm vi của cấm địa sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nói vậy là tiếp theo sắp phải đi vào phạm vi của vu độc nguyền rủa rồi, nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được.

"Ừ, chúng ta đang ở trong phạm vi của cấm địa, mà nói chính xác hơn là chúng ta đang ở ngay trong phạm vi của vu độc nguyền rủa đấy."

Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng:

"..."

Bạch tiền bối ơi là Bạch tiền bối, ít nhất phải để ta có thời gian chuẩn bị tâm lý đã chứ.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy đầu chợt đau.

Cũng không phải là bị vu độc nguyền rủa công kích, mà là tước yêu Tiểu Thải đang mổ vào đầu hắn.

Tống Thư Hàng bỗng có dự cảm xấu, hắn run bả vai, đồng thời thò tay tới định bắt Tiểu Thải.

Nhưng Tiểu Thải nhanh nhẹn vỗ cánh né tránh bàn tay của Tống Thư Hàng. Sau đó cặp mắt cô đỏ bừng, cô vừa bay vừa mổ vào đầu Tống Thư Hàng tới tấp, hiển nhiên là đã bị nguyền rủa ảnh hưởng.

Tiểu Thải cũng không phải là chim tước bình thường, cô là một con tước yêu tu luyện thành công, cái mỏ nhỏ nhắn cứng như sắt thép, mổ vào rất đau.

Cũng may tố chất thân thể hiện tại của Tống Thư Hàng đã đạt đến cường độ tứ phẩm, lại tu luyện thêm ba loại công pháp luyện thể là Bất Động Kim Cương Thân, Cương Thủ và Nho Gia Kim Cương Thân.

Nếu không, đầu của hắn đã bị Tiểu Thải mổ chảy máu đầm đìa rồi.

"Bạch tiền bối, Tiểu Thải bị vu độc ảnh hưởng rồi."

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Đồng thời hắn lại cẩn thận thò tay vào trong túi thu nhỏ một tấc, bên trong còn có Thông Nương nữa, lỡ may Thông Nương cũng bị nguyền rủa ảnh hưởng, nhảy ra đánh đầu gối hắn thì làm sao đây?

"Ý chí của con tiểu yêu này kém thật đấy."

Bạch Tôn Giả vươn tay bắt lấy Tiểu Thải. Thần kỳ là sau khi Tiểu Thải bị Bạch Tôn Giả bắt thì cặp mắt đỏ ngầu của cô lập tức khôi phục bình thường.

"Chiếp, kỳ lạ quá, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?"

Tiểu Thải tỉnh hồn lại, nghi hoặc hỏi.

"Mới nãy ngươi bị vu độc ảnh hưởng, bây giờ không sao rồi."

Bạch Tôn Giả nói:

"Vì lý do an toàn nên giờ ngươi đổi chỗ, qua đứng trên bả vai ta đi, không được rời khỏi ta."

Tiểu Thải vội vàng gật đầu đáp ứng.

"Đúng rồi, không được ị trên người ta đâu đấy. Ta nghe nói vấn đề bài tiết của loài chim không nằm trong sự khống chế của não, khi có nhu cầu thì cứ phóng ra thôi."

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tiểu Thải:

"Bẩm tiền bối, ta là tước yêu, mặc dù ta vẫn là loài chim nhưng ít ra ta vẫn có thể khống chế được loại chuyện này."

"Vậy thì tốt."

Bạch Tôn Giả lại quay qua nói với Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng, ngươi cảm thấy bản thân có thể chống đỡ được không? Nếu như không nhịn được thì cứ tới gần ta, như vậy có thể tránh bị vu độc nguyền rủa ảnh hưởng."

"Chắc ta không sao đâu."

Tống Thư Hàng vừa chỉ vào tầng kim quan nhàn nhạt trên người mình vừa nói. Có ánh sáng công đức thực thể hóa, các loại nguyền rủa hay tà độc gì đó đều không thể ảnh hưởng đến hắn.

"Súýt quên mất ngươi có ánh sáng công đức hộ thân. Vậy chúng ta tiếp tục tiến về trước thôi... Chậc chậc, đám người tập kích kia ở ngay phía trước chúng ta, xem ra bọn chúng cũng mới vừa mới tới khu vực cấm địa này không lâu. Hôm nay vận khí của ta không tệ, chúng ta nhanh chân đuổi kịp, đập cho bọn chúng một trận nên thân nào!"

Bạch Tôn Giả nói.

Tước yêu Tiểu Thải nói:

“Kỳ quái, đám người tập kích kia không bị vu độc nguyền rủa ảnh hưởng sao?”

“Chắc là đã có chuẩn bị trước, dù sao bọn họ có mang theo lão tổ Sở gia mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần dùng tất cả tính mạng của mọi người ở Sở gia để uy hiếp, lúc đó lão tổ Sở gia nhất định sẽ nói hết mọi thông tin mà mình biết cho đám người tập kích kia.

“Vu độc nguyền rủa ở nơi này được bố trí rất tài tình, cho dù có chuẩn bị cũng chưa chắc có thể tránh khỏi.”

Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

Đang nói chuyện, Bạch Tôn Giả đột nhiên phất tay một cái, một luồng kiếm mang sáng chói quét ra.

Trên đường kiếm mang quét qua có một bóng người ẩn nấp bị chém trúng, lộ ra thân hình. Đây là một tu sĩ cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm, cặp mắt của hắn đỏ ngầu, trên mặt chỉ còn vẻ điên cuồng, nhìn là biết hắn đã bị ảnh hưởng bởi vu độc nguyền rủa.

Loại vu độc nguyền rủa này sẽ khiến người ta hóa cuồng bạo, tự động công kích tất cả mọi sinh vật còn sống ở trước mắt. Nhưng tu sĩ rơi vào trạng thái trúng độc nguyền rủa vẫn biết tự thi triển pháp thuật hoặc kỹ năng mà bản thân có.

Giống như vị Linh Hoàng ngũ phẩm trước mắt đây, cho dù cặp mắt đỏ bừng nhưng vẫn còn biết sử dụng kỹ năng ẩn thân, dùng thủ pháp ám sát để tàn sát những sinh vật còn sống mà hắn thấy.

Sai khi bị buộc hiện thân, tên Linh Hoàng ngũ phẩm kia lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Cạc cạc cạc.”

Tiếng cười của hắn giống y như tiếng vịt kêu, sau đó hắn xông thẳng về phía Bạch Tôn Giả.

Nhưng hắn vừa mới lao ra hai bước, thân hình đột nhiên hóa thành vô số hạt ánh sáng, tản đi theo gió.

Ngay khi trúng kiếm khí của Bạch Tôn Giả, mạng hắn đã định là tiêu rồi.

“Đám tu sĩ tập kích Sở gia khá đông, trong đó có sáu người bị vu độc nguyền rủa ảnh hưởng, hiện đã chết bốn, cộng thêm tên này nữa là năm, còn một tên khác thì đang đi lang thang ở phía xa.”

Bạch Tôn Giả giải thích:

“Xem ra những tu sĩ tập kích Sở gia này chỉ là tạm thời tạo thành đoàn đội mà thôi.

Nếu không, hẳn là bọn chúng phải cứu đồng đội bị ảnh hưởng bởi vu độc nguyền rủa ra mới đúng chứ.

Lúc Bạch Tôn Giả đang giải thích, đột nhiên từ phía xa bỗng vang lên một loạt tiếng kêu hoảng sợ vô cùng thê thảm, sau đó lại có mùi máu tanh gay mũi truyền tới.

Ngay sau đó, ở phía trước có mấy thân ảnh ngự kiếm ở tầng trời thấp vội vã bay vụt tới.

Trên thân thể của mấy người này đều có mấy nhát kiếm sâu thấy cả xương.

“Bay tản ra, cứ đi chung với nhau thì chết cả đám đấy.”

Có một tu sĩ hét lớn lên.

Các tu sĩ khác vội vàng phân tán ra.

Ngay lúc bọn họ tản ra chạy thoát thân thì đột nhiên đầu lâu của một vị tu sĩ phóng lên cao, cặp mắt hắn mang theo vẻ không cam lòng, thân thể từ không trung rơi xuống.

Lúc thân thể hắn rơi xuống đất, dường như trong hư không lại có vô số kiếm khí không nhìn thấy công kích vào thân thể hắn. Cũng chỉ trong hai hơi thở, thân thể của tên tu sĩ kia không ngừng bị công kích, thôn phệ, ngay cả mảnh vụn cũng không còn, nhìn giống như có vô số cá ăn thịt người vô hình đang ăn thân thể hắn vậy.

Không chỉ thân thể hắn, mà ngay cả đạo bào, phù bảo trên người hắn, thậm chí là phi kiếm dưới chân cũng đều bị thôn phệ sạch sẽ.

“Đây chính là cổ trùng ở tầng thứ hai của vòng ngoài cấm địa sao?”

Tống Thư Hàng nói.

“Đúng vậy, là Kiếm Cổ Vô Hình, đồ tốt đấy. Năm đó Cổ Vu cũng chuyên đào tạo loại cổ trùng này, là bảo bối tốt. Thư Hàng, hình như ngươi tu luyện công pháp có thuần phục nuôi dưỡng linh thú đúng không, có muốn nuôi thử loại cổ trùng này không? Mặc dù bộ dáng hung tàn một chút, nhưng đời trước chúng nó cũng là một chi của linh thú đấy, có thể bồi dưỡng được.

Bạch Tôn Giả nói.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà Tống Thư Hàng đang tu luyện đúng là công pháp của bộ thần thú ở thời kỳ Thiên Đình viễn cổ, bộ thần thú chính là bộ phân chuyên môn nuôi dưỡng linh thú.

“Ồ? Thứ này mà cũng nuôi được sao?”

Tống Thư Hằng hỏi:

“Làm sao nuôi được? Bắt tới thuần phục để nuôi sao?”

Lực sát thương của loại Kiếm Cổ Vô Hình này quá khủng bố, tu sĩ có thể ngự kiếm phi hành ít nhất cũng là tu sĩ tứ phẩm, vậy mà không hề sức chống cự nào trước Kiếm Cổ Vô Hình.

“Muốn bắt sống đám Kiếm Cổ Vô Hình trước mắt để thuần phục nuôi dưỡng, đầu tiên ngươi phải có thực lực cỡ ta, nếu không ngươi cũng sẽ bị ăn sạch y như tên tu sĩ mới nãy vậy.”

Bạch Tôn Giả cười to nói:

“Nhưng chúng ta có thể xông thẳng vào hang ổ của Kiếm Cổ Vô Hình, tìm xem có trứng trùng hay không. Nếu như có trứng trùng thì ngươi có thể dùng biện pháp tuần dưỡng linh thú, thử thúc cho trứng trùng nở ra. Nếu như thành công, ngươi sẽ có được một đội ngũ Kiếm Cổ Vô Hình để hộ thân đấy.”

“Vậy giờ chúng ta đi tìm hang ở của cổ trùng ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, ngươi đi theo ta. Ta cảm giác hôm nay vận khí của ta tốt lắm, nhất định có thể tìm được hang ổ của cổ trùng.”

Bạch Tôn Giả tự tin nói.

Vì vậy, Bạch Tôn Giả mang theo Tống Thư Hàng xoay người đi về phía bên phải...

Chương 938: Hết Thảy Đều Nằm Trong Lòng Bàn Tay Bản tọa

Tống Thư Hàng, tước yêu Tiểu Thải và Bạch Tôn Giả đi tìm ổ của Kiếm Cổ Vô Hình. Hai người đi ra khỏi khu vực nguyền rủa rồi đi thẳng về phía bên phải.

Tính khoảng cách thì họ đã đi vào địa bàn của Kiếm Cổ Vô Hình rồi, thế nhưng chúng vẫn chưa công kích họ.

Tống Thư Hàng không khỏi hồ nghi.

Thế nhưng nếu Tống Thư Hàng có thiên phú nhãn thuật đặc biệt để nhìn thấy đám Kiếm Cổ Vô Hình kia, thì sẽ thấy không phải Bạch Tôn Giả đưa họ tránh được Kiếm Cổ Vô Hình, mà là Kiếm Cổ Vô Hình đang tránh né hắn và Bạch Tôn Giả.

Hàng nghìn hàng vạn con Kiếm Cổ Vô Hình đều tránh né Bạch Tôn Giả theo bản năng. Trong phạm vi 10 mét lấy Bạch Tôn Giả làm trung tâm không hề có lấy một con Kiếm Cổ Vô Hình, mà Kiếm Cổ Vô Hình trong phạm vi trăm mét quanh hắn đều run lên cầm cập, không con nào dám tấn công hắn cả. Bạch Tôn Giả tiến lên một bước, đám Kiếm Cổ Vô Hình kia sẽ xòe cánh bay nhanh về phía sau mười bước, dành ra cho hắn đủ không gian hành động.

Cùng lúc đó, có tiếng kêu thảm thiết truyền tới từ cách đó không xa.

Những tu sĩ tập kích Sở gia đang chạy trốn tứ tán thì không có được may mắn như Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng. Tuy họ chia nhau ra chạy thoát thân, nhưng đám Kiếm Cổ Vô Hình ở đây đã sinh sôi nảy nở mấy nghìn năm, số lượng cực kì đáng sợ. Tu sĩ tách ra chạy trốn, Kiếm Cổ Vô Hình cũng chia ra đuổi theo sát nút.

Chẳng bao lâu sau, đám tu sĩ tập kích Sở gia đã ăn hành… thân thể họ bị vô số Kiếm Cổ Vô Hình chen chúc nhau ăn sạch, không để lại dù chỉ là một sợi chỉ.

"Đám tu sĩ kia chết cả rồi."

Tước yêu Tiểu Thải nghiêng đầu nói.

"Tu sĩ bình thường không nhìn thấy Kiếm Cổ Vô Hình, cảm giác cũng không phát hiện ra chúng nó. Đối với họ thì Kiếm Cổ Vô Hình đúng là sát thủ trí mạng."

Bạch Tôn Giả nói.

"Thế nhưng sao chúng lại không tấn công chúng ta nhỉ?"

Tước yêu Tiểu Thải nghi hoặc.

"Bởi vì ta ở đây, cho nên chúng nó không dám tấn công."

Bạch Tôn Giả cười bảo.

Tước yêu Tiểu Thải tơ lơ mơ nhưng vẫn gật đầu.

Tống Thư Hàng: 0_0

Tống Thư Hàng bắt đầu trầm tư.

Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy phong cách của Bạch Tôn Giả hôm nay có gì đó sai sai. Bạch Tôn Giả này hẳn là người thật, Tống Thư Hàng tự nhận rằng mình sẽ không dễ dàng nhận lầm Bạch Tôn Giả đâu.

Thậm chí kể cả Đồng Quái Tiên Sư có cải trang thành Bạch Tôn Giả… Thôi, dịch dung thuật của Đồng Quái Tiên Sư là BUG của thế giới này, nếu Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành Bạch Tôn Giả thì Tống Thư Hàng không dám chắc mười phần là có thể phân biệt được.

Chẳng lẽ vì Bạch Tôn Giả học kĩ thuật múa máy xúc đất xong, vui vẻ quá nên bây giờ đang phiêu à? Cảm xúc của ngài ấy hưng phấn khác thường nên phong cách mới thay đổi đột ngột như vậy đúng không?

Hay là…

"Thư Hàng, ngây ra đó làm gì thế? Mau đi cùng ta, đừng cách xa quá, coi chừng bị đám Kiếm Cổ Vô Hình này phân thây vạn đoạn bây giờ."

Giọng nói của Bạch Tôn Giả cắt ngang suy nghĩ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng đuổi theo, không dám suy nghĩ mông lung nữa.

Hai người tiếp tục đi về phía bên phải.

Tước yêu Tiểu Thải hỏi:

“Bạch tiền bối, đi theo hướng này là đến ổ của chúng à?”

“Ừ, hẳn là như vậy. Dù sao cũng không có gì to tát, nếu không được thì cùng lắm là nghiền nát hết địa bàn của Kiếm Cổ Vô Hình là tìm được tổ của nó thôi mà.”

Bạch Tôn Giả nói đầy khí phách.

Tước yêu Tiểu Thải:

“Có lý!”

“Bạch tiền bối, ngài nhìn thấy những con Kiếm Cổ Vô Hình đó à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, nhìn thấy. Bây giờ ta đang đi về hướng tập trung nhiều Kiếm Cổ Vô Hình nhất đây, cứ đi mãi là thấy sào huyệt của chúng nó thôi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Bạch Tôn Giả đang nói thì bỗng nhiên bật cười đắc ý:

“Ngươi xem, thấy thật rồi này. Có vô số Kiếm Cổ Vô Hình đang bay ra bay vào vách đá kia, chắc chắn đó là tổ của chúng! Chúng ta mau vào xem có thể tìm thấy trứng cổ không, nếu có thì xúc một ít mang đi.”

Sau đó Bạch tiền bối mau chóng đi về phía vách đá.

Tống Thư Hàng vội vàng thi triển Quân Tử Vạn Lý Hành theo sau.

…

Khi Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng và tước yêu Tiểu Thải chui vào hang ổ của Kiếm Cổ Vô Hình được một lát.

Trong khu vực vu độc nguyền rủa.

Tu sĩ cuối cùng may mắn sống sót sau khi bị vu độc nguyền rủa lây nhiễm đột nhiên vấp ngã. Ngay sau đó, thân thể hắn như vừa bị một bàn tay khổng lồ vô hình xách lên rồi kéo ra khỏi phạm vi của vu độc nguyền rủa.

Sau đó, một tầng kết giới phòng ngự được lập nên, tạo ra một khu vực an toàn nho nhỏ trong không gian của vu độc nguyền rủa.

Trong kết giới này, hai mắt của tu sĩ mặc đạo bào màu tím đỏ bừng lên, thế rồi hắn mau chóng khôi phục như thường.

“Ha ha, cuối cùng cũng tỉnh.”

Đạo nhân áo tím mở to mắt rồi nói:

“Ngươi không thể ra tay nhẹ một tí à? Suýt nữa thì thân thể ta bị ngươi kéo rụng ra rồi.”

Dường như đạo nhân áo tím này cố tình rơi vào phạm vi của vu độc nguyền rủa, hơn nữa còn có người giúp đỡ mai phục bên ngoài để kéo hắn ra bất cứ lúc nào.

“Ha ha, nhẹ tay một chút ư?”

Một tiếng cười quái gở phát ra giữa không trung:

“Ngươi mà là nữ tu nhân loại thì lão phu có thể nhẹ tay một chút. Cho nên lần sau đổi sang thân thể nữ tu xinh đẹp nào đó đi, thế thì lão phu không những nhẹ tay mà còn dịu dàng nữa cơ. Từ trước tới nay lão phu không cự tuyệt song tu với nữ tu nhân loại đâu.”

“Thôi, xin kiếu.”

Đạo nhân áo tím dụi mắt, hắn cũng không có cái đam mê đó:

“Tiểu hữu họ Tống kia đã đến đây chưa?”

“Đến rồi, hơn nữa họ vừa mới đi qua khu vực vu độc này cùng với Bạch Tôn Giả hệt như suy đoán của ngươi. Cho nên ta kéo ngươi ra trước.”

Giọng nói nặng nề trong hư không cất lên:

“Thế nhưng sau khi họ vào khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình thì không đi tiếp mà đi tìm hang ổ của cổ trùng rồi.”

“Chậc, xem ra họ muốn đi kiếm trứng của cổ trùng. Cũng đúng như ta nghĩ thôi, trứng cổ trùng kia là bảo bối đó.”

Tu sĩ kia cười ha hả:

“Cũng tốt, nếu Tống Thư Hàng đi lấy trứng cổ trùng thì ta đỡ phải mạo hiểm đi vào lấy chúng. Cuối cùng ta chỉ cần bắt được hắn thì trứng cổ trùng là của ta rồi.”

“Ha ha ha.”

Tiếng cười quái dị trong không khí lại vang lên.

“Nếu Tống Thư Hàng đến đây rồi thì chúng ta làm theo kế hoạch thôi. Muốn mở cửa lớn của cấm địa thì còn phải trông vào Thư Hàng tiểu hữu đấy.”

Dứt lời, đạo nhân áo tím vẫy tay một cái, bốn sợi dây thừng bện từ máu tươi vươn ra từ ngón tay của hắn rồi chui vào khu vực vu độc nguyền rủa.

Sau đó, có bốn cái xác bị hắn kéo từ trong đó ra.

Bạch Tôn Giả từng nói có sáu tu sĩ bị ảnh hưởng bởi vu độc nguyền rủa. Trước khi Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đi vào thì đã chết mất bốn người rồi… một người phục kích Bạch tiền bối, bị một kiếm chém tan xác.

Sau khi bốn cái xác bị lôi ra, đạo nhân áo tím khom lưng tìm kiếm trên người họ một lượt, nhưng tìm hết toàn thân cũng chỉ thấy mấy tấm bùa, đống bùa kia còn mất đi linh khí và trở thành một đống giấy loại. Đan dược và phi kiếm trên người họ thì biến mất hoàn toàn.

“Cấm địa này đáng sợ thật. Tu sĩ chết ở đây, bao nhiêu thứ có linh lực đều bị cấm địa hấp thu thành chất dinh dưỡng hết.”

Đạo nhân áo tím dứt lời, bèn ném hết bùa mất linh khí kia đi.

Chân khí đỏ rực không ngừng rót vào xác tu sĩ, thi thể rung lên bần bật, sau đó nó chậm rãi đứng lên dưới sự dẫn dắt của luồng chân khí đỏ rực ấy.

Thế nhưng thi thể ấy biến dị thành cổ quái vô cùng, cứ lắc la lắc lư như một quả bóng nước vậy.

“Nhìn con rối da người của ngươi bao nhiêu lần vẫn thấy buồn nôn.”

Giọng nói trong hư không trầm xuống:

“Còn nữa, nhẹ tay thôi, Bạch Tôn Giả kia có cảnh giới thất phẩm đấy, dù ta khởi động kết giới ngăn cách, nhưng dao động năng lượng của ngươi lớn quá thì hắn cũng sẽ phát hiện ra ngay.”

“Ha ha, ta biết mà. Với lại thực ra ta cũng thấy buồn nôn với thuật con rối da người này lắm.”

Đạo nhân áo tím cười ha hả:

“Thế nhưng nó rẻ mà hiệu quả lại nhanh. Dù có tổn thất cũng không đáng tiếc. Nó thực dụng thế thì làm sao mà ta vứt bỏ được chứ.”

Cứ thế lặp lại bốn lần, bốn cái xác tu sẽ lần lượt biến thành con rối da người, lúc la lúc lắc như mấy bộ da đổ đầy nước.

Thế nhưng chỉ vài hơi thở sau thì đám con rối này không lắc nữa, chất lỏng trong cơ thể cũng ổn định lại. Nhìn từ bề ngoài, con rối không khác gì với tu sĩ bình thường.

Dưới sự chỉ huy của đạo nhân áo tím, bốn con rối da người hùng dũng vọt vào khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình.

“Xong rồi.”

Đạo nhân áo tím lại hỏi:

“Tướng quân, mấy tên tham lam lúc trước đã đi tới đâu rồi?”

“Đám kia đã qua bốn tầng cửa, sắp tới cửa lớn của cấm địa rồi. Được con rối người sống của ngươi dẫn đường, bọn chúng đều không hoài nghi, ai cũng nghĩ mình sắp thắng lợi trở về đến nơi đấy.”

Trong hư không, kẻ có giọng nặng nề cười nói.

“Chậc, bồi dưỡng được con rối người sống từ tu sĩ uy vọng trong giới làm ta tốn nhiều công sức lắm. Ta mất tận ba năm bố trí mới có thể cải tạo hắn thành con rối người sống mà không để cho hắn phát hiện ra đó.”

Đạo nhân áo tím cười đắc ý rồi nói.

Có một con rối da người có uy vọng dẫn đường, có cấm địa lợi ích siêu lớn thôi thúc, lại có thêm một đám tu sĩ thực lực không kém tới tham gia thám hiểm cấm địa này nhờ thế lực của hắn hô hào mồi chài.

Trước mắt, hết thảy đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Đáng tiếc là lời nguyền ác mộng của Mặc Môn lần trước hắn mất bao công sức thi triển trên người Tống Thư Hàng đã mất đi hiệu lực, bằng không kế hoạch của hắn sẽ còn hoàn mỹ hơn nhiều.

“Hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay bản tọa.”

Đạo nhân áo tím thản nhiên tỏ ra nguy hiểm.

Chương 939: Hồ Yêu ♂

Bên trong ổ Kiếm Cổ.

Bạch tiền bối trầm tư nhìn mười bảy nhánh rẽ ở trước mặt.

Ổ của đám Kiếm Cổ Vô Hình này cứ như mê cung vậy, trong ổ có vô số nhánh rẽ và lối đi đan xen, cũng không biết nhánh nào mới đi thẳng tới ổ trứng của nó nữa.

Ngoài ra còn một điều nữa... Ấy chính là mấy lối đi này khá nhỏ, chẳng khác gì lỗ chó hết.

Cái đầu thì còn đỡ, dù có là mê cung thì chỉ cần Bạch tiền bối quét thần niệm là có thể tìm được chỗ chứa trứng cổ ngay.

Nhưng Bạch tiền bối cảm thấy chui lỗ chó không vui chút nào.

Sau khi suy tư một lúc, Bạch tiền bối đột nhiên quay đầu lại, nghiêm túc hỏi Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng này, ngươi thật sự rất muốn trứng cổ kia ư?”

Tống Thư Hàng: ???

Không phải vụ tìm trứng của Kiếm Cổ Vô Hình là do Bạch tiền bối ngài đề nghị à? Nhưng Tống Thư Hàng vẫn đáp:

“Ừ, nếu như có thể lấy được thì ta cũng muốn lắm.”

Thứ như Kiếm Cổ Vô Hình này đúng là bảo bối tốt.

“Được rồi, ngươi lùi lại sau lưng ta đi.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng làm theo, lùi lại sau lưng Bạch tiền bối.

Sau đó, hắn thấy Bạch tiền bối lấy ra một món pháp khí rất kỳ quái, thoạt nhìn khá giống một mũi khoan, nhưng bên cạnh mũi khoan còn có một cái móng vuốt nữa.

Bạch tiền bối giơ pháp khí hình mũi khoan lên, tìm đại một cửa động rồi bắt đầu khoan.

Pháp khí mũi khoan nhanh chóng xoay vèo vèo, cái móng vuốt trên pháp khí cũng xoay theo, vừa chạm vào đã khiến cái cửa động trước mắt to ra gấp mấy lần, tạo thành một con đường đủ cho hai người đi song song.

'Quả nhiên... phong cách của Bạch tiền bối hôm nay sai quá sai.'

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, trong lòng hắn ẩn ẩn có một suy đoán. Nhưng suy đoán kia cần phải nghĩ cách để chứng minh mới được.

…

Ầm ầm ầm.

Bạch tiền bối cầm theo mũi khoan này đi thẳng một đường, cũng khoan thẳng một đường. Tống Thư Hàng thì đi theo sát phía sau hắn.

Ầm ầm, Bạch tiền bối bỗng dừng lại.

“Sao thế Bạch tiền bối?”

Tống Thư Hàng hỏi ngay.

“Ừm, rốt cuộc cũng cảm ứng được chỗ của đám trứng cổ rồi, thần thức bị hạn chế đúng là không tiện chút nào. Đi thôi, chúng ta qua đường kế bên.”

“Đường kế bên?”

Tước yêu Tiểu Thải tò mò nhìn quanh, trước mắt bọn họ chỉ có mỗi con đường này thôi, làm gì còn đường nào nữa.

Tống Thư Hàng thì lập tức hiểu ra ý của Bạch tiền bối ngay, ý của Bạch tiền bối chính là không có đường kế bên thì cứ khoan ra một đường là được.

Quả nhiên, Bạch tiền bối cầm pháp khí mũi khoan kia nhắm thẳng vách tường phía bên trái mà khoan ầm ầm.

Chẳng mấy chốc Bạch tiền bối đã khoan ra một con đường khổng lồ. Ở cuối lối đi đó là một nhánh thông đạo khác do đám Kiếm Cổ Vô Hình kia đào ra.

Đây đúng là con đường đi thẳng tới chỗ chứa trứng.

“Ơ? Có người à?”

Lúc này tước yêu Tiểu Thải tinh mắt nên lập tức nhìn thấy có bóng người lóe lên trong con đường kia.

Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy, ngay khi Bạch tiền bối vừa khoan thông qua đây thì đạo thân ảnh kia đã nhanh chóng bò qua.

“Hắc hắc, vừa rồi ta cảm giác được hắn cho nên mới đào theo chỗ của hắn đấy.”

Bạch tiền bối nói:

“Tên này thậm thà thậm thụt chui vào trong ổ của Kiếm Cổ Vô Hình, chắc chắn là cũng muốn tìm trứng. Chúng ta đuổi theo hắn, đừng có để hắn chạy mất.”

Vậy nên Bạch tiền bối cầm pháp khí mũi khoan kia lên khoan ầm ầm dọc theo con đường.

...

Độc Cô Bạch cảm thấy hôm nay đặc biệt bực bội.

Hắn là hàng hiếm trong hồ tộc, thân là một mỹ nam tử tiếng tăm lẫy lừng của hồ tộc, hắn lại dứt khoát từ bỏ huyễn thuật và công pháp dụ dỗ mà hồ tộc rành nhất, cuối cùng bái nhập môn hạ của một vị tu sĩ nhân loại, học một bộ công pháp rất thích hợp với hắn, còn học được bản lĩnh nuôi dưỡng linh thú vô cùng tuyệt vời.

Sư phụ chưa từng nói tên của công pháp cho hắn biết. Mỗi khi nhắc tới vấn đề xuất sứ của công pháp thì sư phụ luôn có vẻ ủ rũ. Nên dần dà Độc Cô Bạch cũng không dám hỏi nữa.

Sau khi thần công thành tựu thì Độc Cô Bạch quyết định sẽ trở thành một vị đại sư thuần dưỡng linh thú như sư phụ, cho nên hơn nửa đời hắn chỉ lượn lờ khắp các bí cảnh, cấm địa... tìm kiếm đủ loại linh thú, đưa về nhà nuôi dưỡng cho thật tốt.

Một năm trước, Độc Cô Bạch tình cờ tìm được nơi cấm địa này, đồng thời cũng phát hiện ra ở đây có Kiếm Cổ Vô Hình cực kỳ quý hiếm. Công pháp hắn tu luyện rất đặc biệt, khiến hắn có một đồng thuật kỳ diệu, có thể nhìn thấy đám Kiếm Cổ Vô Hình này.

Kiếm Cổ Vô Hình này chính là báu vật, có được huyết mạch linh thú. Nếu như đưa nó về thì chắc là sư phụ sẽ vui lắm nhỉ?

Thế là Độc Cô Bạch lập tức quyết định phải đưa trứng của Kiếm Cổ Vô Hình này về. Hắn tốn một năm, rốt cuộc cũng nghiên cứu chế tạo ra được một loại thuốc bột, sau khi bôi lên người thì có thể khiến cho Kiếm Cổ Vô Hình không phát hiện ra hắn.

Đồng thời hắn cũng luôn nghiên cứu tập quán sinh hoạt của Kiếm Cổ Vô Hình. Hắn phát hiện, trong tình huống không có ai kinh động thì cứ cách mỗi ba tháng, đám Kiếm Cổ Vô Hình này sẽ rúc ở trong động, tiến hành công việc sản sinh đời sau. Lúc này chúng sẽ hiếm khi rời khỏi huyệt động.

Mà mấy hôm nay chính là thời kỳ sinh sản mới của Kiếm Cổ Vô Hình.

Khi kiếm cổ ẩn nấp không ra ngoài thì cũng là thời cơ tốt nhất để hắn bò vào trong thông đạo nhỏ hẹp kia, không cần sợ bị đám Kiếm Cổ Vô Hình ra ra vào vào kia đả thương.

Nhưng điều khiến Độc Cô Bạch bực bội chính là khi hắn định nhân lúc này, tìm một con đường an toàn chui vào trong ổ, tìm kiếm nơi đám Kiếm Cổ Vô Hình đẻ trứng thì... Đột nhiên có một đám dở hơi ở bên ngoài xộc vào cấm địa.

Đám dở hơi kia đã kinh động đám Kiếm Cổ Vô Hình, đám Kiếm Cổ Vô Hình vốn đang nấp trong động đột nhiên bay vèo vèo ra ngoài.

Lúc đó, Độc Cô Bạch đang chui trong hang động thiếu chút nữa sợ vãi tè.

Kiếm Cổ Vô Hình kéo từng đàn bay ra trong thông đạo nhỏ hẹp, đập thẳng vào mặt. Sơ sẩy một cái thôi thì hắn sẽ bị đâm thành tổ ong luôn.

May mà Độc Cô Bạch phản ứng nhanh, thêm nữa là hình dạng của hắn khi hiến thành nhân hình cũng khá nhỏ nhắn.

Trước tiên hắn đào vài cái hố trong thông đạo rồi chui vào, lúc này mới may mắn tránh khỏi đột tấn công tới tấp của đám Kiếm Cổ Vô Hình bay ập ra.

Vất vả lắm mới thoát được một kiếp. Hắn lại dè dặt mò mẫm, bò ngang bò dọc trong ổ trùng.

Nhưng bò được một lúc thì hắn lại nghe thấy con đường kế bên phát ra tiếng ầm ầm.

Đờ mờ, lại là thứ thiếu não nào nữa đây?

Dám đào đường trong ổ của Kiếm Cổ Vô Hình? Chán sống rồi à?

Có chán sống thì cũng đừng có hại ta chứ!

Trong lúc Độc Cô Bạch nghĩ như thế thì đột nhiên hắn thấy có gì đó sai sai. Sao tiếng ầm ầm này ngày càng gần thế nhỉ?

Thanh âm này đang tới gần chỗ hắn ư?

Tèo rồi!

Mục tiêu của đối phương chính là hắn!

Độc Cô Bạch vội bò nhanh hơn, di chuyển ở nơi này trong hình thái nhân loại không tiện chút nào. Nhưng hắn lại không thể biến thành yêu thân được. Yêu thân của hắn cao cỡ một tầng lâu lận, căn bản không chui nổi trong nơi nhỏ hẹp này.

Độc Cô Bạch liều mạng bò cho nhanh, nhưng tiếng ầm ầm sau lưng lại ngày càng gần hơn.

Đồng thời có một giọng nói cực kỳ êm tai cười nói:

“Tìm thấy rồi, tiểu tặc chạy đi đâu hả!”

Ngay sau đó, Độc Cô Bạch cảm giác hai chân của mình bị quấn lấy. Là pháp bảo loại trói buộc, hắn có giãy kiểu gì cũng không thoát.

Độc Cô Bạch rưng rưng nước mắt... Sư phụ, xem ra hôm nay ta chết chắc rồi.

...

Ầm ầm.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng khoan thẳng tới bên cạnh Độc Cô Bạch.

“Ơ? Là một đại mỹ nhân! Ta có thể ngửi thấy mùi hồ ly trên người cô ấy, cô ấy là một hồ yêu.”

Tước yêu Tiểu Thải vui sướng reo lên.

“Đây là hồ ly tinh à, lần đầu tiên ta thấy một con còn sống như thế đấy, đúng là đẹp thật.”

Diệp Tư chui ra, nói với vẻ đầy kinh ngạc.

Tống Thư Hàng cũng nhìn Độc Cô Bạch. Gương mặt trái xoan, chân mày là hai đốn tròn, đôi mắt dài hẹp vô cùng quyến rũ, đúng là một mỹ nhân.

“Đạo hữu gì đó ơi... Ta không chơi gay. Xin đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đắm đuối ấy.”

Độc Cô Bạch nói.

Tống Thư Hàng: ...

Con mắt nào của ngươi thấy ta nhìn ngươi với ánh mắt đắm đuối hả?

Bạch tiền bối:

“Là một con hồ yêu đực đấy, Thư Hàng, ngươi định xử lý hắn kiểu gì đây? Dù sao thì cũng là cùng một bọn tấn công Sở gia, chết cũng không có gì đáng tiếc, chi bằng chém chết cho rồi đi. Đúng rồi, Tiểu Thải này, ngươi học phương pháp siêu độ thế nào rồi? Lần này ta chém hắn xong thì sẽ giữ linh hồn lại, ngươi có thể thử phương pháp siêu độ với hắn xem sao.”

“Ta vừa mới đọc Địa Tạng Độ Hồn Kinh thôi, chưa học được phương pháp siêu độ.”

Tước yêu Tiểu Thải đáp.

“Thế thì tiếc quá.”

Bạch Tôn Giả nói.

Độc Cô Bạch nuốt một ngụm nước bọt.

Sư phụ ơi, tu sĩ nhân loại ở bên ngoài đáng sợ quá đi mất.

Không chỉ đòi chém chết mà cả linh hồn của ta cũng không tha. Giết người bất quá chỉ là đầu rơi xuống đất, nhưng nếu cả linh hồn cũng không tha thì đúng là quá đáng mà!

Đợi đã? Cùng một bọn tấn công Sở gia ư? Mấy vị đạo hữu này hiểu lầm rồi!

“Đợi đã, đạo hữu. Ta không có chung phe với mấy người ở bên ngoài!”

Độc Cô Bạch vội kêu to:

“Ta chỉ là một người nuôi dạy linh thú bình thường mà thôi, một năm trước thì ta đã tới cấm địa này rồi. Ta hoàn toàn không biết đám thô lỗ ngoài kia. Ta chỉ muốn kiếm được vài quả trứng của Kiếm Cổ Vô Hình thôi.”

Bạch tiền bối nghe thế bèn nói:

“Hửm? Lại còn định cướp trứng cổ của ta à? Đúng là cứ giết ngươi cho rồi.”

Độc Cô Bạch: “…”.

Đạo hữu à, một năm trước thì ta đã đến đây rồi, nếu như nói cướp thì cũng là ngươi cướp trứng của ta mới đúng!

“Bạch tiền bối ngài đợi một chút đã.”

Lúc này Diệp Tư đột nhiên nói.

Sau đó, Diệp Tư mỉm cười nhìn Độc Cô Bạch:

“Tiểu tử hồ tộc trẻ tuổi kia, ngươi có muốn giữ mạng không? Có muốn trứng cổ nữa không?”

Độc Cô Bạch gật đầu như mổ thóc.

Diệp Tư lại cười dịu dàng hơn bao giừ hết:

“Vậy ngươi có tiền không?”

“Tiền ư? À à, ta có đây!!”

Độc Cô Bạch móc ra một túi linh thạch:

“Tất cả linh thạch trên người ta đều ở đây.”

“Ta không cần linh thạch.”

Diệp Tư nói:

“Ta muốn nhân dân tệ, USD hoặc bảng Anh cũng được.”

Độc Cô Bạch: ???

Diệp Tư hỏi:

“Ngươi không có à?”

Độc Cô Bạch cười khổ lắc đầu.

“Thiệt tình, ngươi không biết đạo lý không có tiền thì nửa bước cũng khó đi à?”

Diệp Tư thất vọng lùi về trong thân thể của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: ...

“Vậy xử con tiểu hồ ly này thế nào đây?”

Bạch tiền bối ngồi xổm xuống, vươn tay chọt Độc Cô Bạch.

“Hay là cứ trói hắn lại trước đi đã, nếu như hắn thật sự không chung phe với đám người bên ngoài thì thả hắn đi sau.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như hồ yêu này thật sự không cùng phe với đám tu sĩ ở bên ngoài thì chia cho hắn ít trứng cổ cũng được.

Nói được một nửa thì trong lòng Tống Thư Hàng giật nhẹ, lại nhìn chằm chằm vào Độc Cô Bạch.

Chương 940: Sư Phụ Là Của Ta, Ngươi Đừng Hòng Gặp Người

Độc Cô Bạch bị Tống Thư Hàng nhìn tới mức lông mao dựng đứng.

“Công pháp ngươi tu luyện là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công à?”

Tống Thư Hàng chợt hỏi.

Hắn cảm ứng được cảm giác khá là thân thiết từ chỗ con hồ yêu này. Hơn nữa càng tới gần nó thì cự kình do Tam Thập Tam Thú Ảnh và ngụy tiên thiên chân khí ngưng tụ ra trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng lại hưng phấn kêu lên.

Tống Thư Hàng có thể cảm giác được loáng thoáng con hồ yêu này cũng tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, hơn nữa không phải loại khiếm khuyết như đám thích khách trong tổ chức thích khách tam thập tam thú kia đã luyện, mà là phiên bản đầy đủ của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

“Ngươi nói công pháp mà ta tu luyện ư?”

Độc Cô Bạch lắc đầu nói:

“Ta cũng không biết công pháp mình tu luyện là gì nữa. Mỗi lần ta hỏi về lai lịch của nó thì sư phụ đều tránh né không chịu đáp. Đây cũng là lần đầu tiên ta nghe thấy Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà ngươi vừa nói đấy.”

Sư phụ của hồ yêu trốn tránh không đáp vấn đề về công pháp ư?

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc thì đã đoán được đại khái.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vốn là công pháp của Thần Thú Bộ của Thiên Đình viễn cổ, sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt thì một vài người sống sót của Thần Thú Bộ mới thành lập Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Nhưng sau này ngay cả Thập Tam Thú Thần Tông cũng bị người ta hủy diệt. Nếu như sư phụ của con hồ yêu này là người sống sót của Thập Tam Thú Thần Tông thì đương nhiên sẽ không nói tên của công pháp cho đệ tử của mình biết, tránh việc dẫn tới họa sát thân cho đệ tử.

Nhưng... Tống Thư Hàng phát hiện hình như hồ yêu cũng không hề có cảm ứng gì với công pháp khi đối mặt với hắn. Khí tức trên người hồ yêu hoàn toàn không có dị động gì.

Chẳng lẽ vì Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà mình tu luyện đã được Bạch tiền bối cải tiến ư? Cho nên ta có thể cảm ứng được những người có tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công khác, nhưng người khác lại không cảm ứng được ta? Hoặc là công pháp của từng nhánh trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công khác nhau nên hiệu quả cũng khác nhau?

Sau khi nghĩ kỹ, Tống Thư Hàng lại lấy một sợi dây vàng ra từ trong pháp khí vòng tay của mình ra rồi hỏi:

“Vậy... Ngươi đã từng thấy thứ giống thế này ở chỗ sư phụ của ngươi chưa?”

Con hồ yêu này đã có thể hóa thành nhân hình, chứng tỏ hắn là đại yêu ngũ phẩm. Nói cách khác, công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trên người hắn đã hoàn thiện lắm rồi, khác hẳn với đám thành viên của tổ chức thích khách Tam Thập Tam Thú.

Nếu đã vậy thì hẳn là địa vị của sư phụ hắn trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó không hề thấp. Có lẽ cũng sẽ có một sợi dây tương tự thế.

Lúc con hồ yêu này nhìn thấy sợi dây vàng đó thì đồng tử chợt co rụt lại. Đúng là hắn từng trông thấy sợi dây thế này rồi. Loại dây đeo thoạt nhìn như làm ra từ nguyên một cục vàng, mang đầy mùi nhà giàu mới nổi, không dính chút xíu nào với phong cách ẩn sĩ của sư phụ hắn hết, nhưng sư phụ của hắn lại coi đây là chí bảo...

“Xem ra là ngươi đã từng thấy rồi.”

Tống Thư Hàng nói, quả nhiên sư phụ của hồ yêu có quan hệ với Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Tống Thư Hàng nói xong thì cất sợi dây xích vàng kia đi, đồng thời ý thức của hắn chuyển vào một quyển sách cột chỉ viết tay tên Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Muôn Thú nằm trong không gian của vòng tay.

Quyển sách này chính là thứ mà chủ nhân của sợi dây trong tay Tống Thư Hàng, Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã ủy thác 'tác giả' của nó đặt kèm một vài món quà cho đệ tử cưng của mình vào đêm trước khi Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt. Lúc đó vị tác giả này đã gửi quyển sách và quà cho Trúc Quản Tử trưởng lão.

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được quyển Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Muôn Thú này xong thì chỉ mới thử qua với hai con linh thú cá ngựa do con ngựa giống tinh kia đưa tới.

Muốn hắn phát dương quang đại quyển Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Muôn Thú này thì đúng là không có hy vọng gì rồi.

Tống Thư Hàng từng nghĩ, nếu như có cơ hội thì hắn sẽ tìm đệ tử kế thừa Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Muôn Thú này, không thể để truyền thừa của Trúc Quản Tử trưởng lão và tác giả của quyển sách này bị đứt đoạn được...

Nay rất có thể con hồ yêu này chính là truyền nhân thật sự của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, hơn nữa theo những gì hắn kể thì có vẻ hắn rất thích việc thuần dưỡng linh thú. Nếu như bản tính của hắn không có vấn đề gì thì chi bằng chuyển Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Muôn Thú này lại cho hắn nhỉ?

Ừm... Trước khi truyền thụ Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Muôn Thú, nếu được thì Tống Thư Hàng rất muốn tìm cơ hội gặp mặt sư phụ của hồ yêu một lần.

Một là để chính thức xác định xem đối phương có phải đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông hay không. Hai là nếu đối phương không ngại thì Tống Thư Hàng muốn tìm hiểu rõ chuyện đã xảy ra với Tam Thập Tam Thú Thần Tông, ví như kẻ thù của Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó có lai lịch thế nào... Dù sao thì hắn cũng tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng đánh tiếng hỏi:

“Sư phụ của ngươi có khỏe không? Nếu được thì có thể đưa bọn ta đến gặp sư phụ ngươi một lần được không?”

Hồ yêu nhìn Tống Thư Hàng với vẻ cảnh giác:

“Ha ha, nói vòng nói vo, quả nhiên mục tiêu của ngươi cũng là sư phụ của ta. Ta nói cho mà biết, sư phụ là của ta... Ngươi đừng có hòng gặp được người.”

Tống Thư Hàng: ...

Lượng tin tức trong câu này ghê gớm quá.

Lúc này Bạch tiền bối ngồi kế bên đã bắt đầu mất kiên nhẫn:

“Thật là, nói lắm thế làm gì. Có gì thì đợi ra khỏi cấm địa rồi nói tiếp! Con hồ yêu này cứ tạm giao cho ta, mọi việc cứ chờ ra khỏi cấm địa hãy tính tiếp.”

Bạch tiền bối nói xong thì ấn một cái lên người hồ yêu, thân thể của hắn lập tức biến mất tiêu.

“Bạch tiền bối truyền tống đưa hắn đi đâu thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đến một bí cảnh ta chuyên dùng để nhốt người, yên tâm đi, hắn không trốn thoát được đâu.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng bật cười:

“À, là cái bí cảnh chậm chạp kia đấy à?

“Ha ha ha, đúng vậy, chính là cái bí cảnh chậm chạp đó đấy.”

Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

...

Bạch tiền bối tiếp tục cầm pháp khí khoan đi tới.

Trên đường đi, tất cả Kiếm Cổ Vô Hình liên tục lùi lại... Cho dù Bạch tiền bối hiếp cổ quá đáng, một đường khoan nát nhà của chúng thì chúng cũng không dám xông lên.

“Đến rồi, chính là chỗ này đây.”

Bạch tiền bối nói.

Thứ xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng chính là một cái huyệt động khổng lồ với những quả trứng vàng rực.

Những quả trứng vàng rực này chính là trứng của Kiếm Cổ Vô Hình. Trong huyệt động có chừng một nghìn quả trứng cổ vàng rực.

"Nhiều thế, ta còn tưởng rằng chỉ chừng vài chục hay vài trăm quả trứng thôi chứ."

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như có nhiều trứng như thế thì chia một chút cho hồ yêu cũng được. Một mình Tống Thư Hàng không nuôi được nhiều kiếm cổ như vậy.

Bạch tiền bối:

"Ngươi lấy được bao nhiêu thì cứ lấy bấy nhiêu, dù sao thì bây giờ vẫn đang trong thời kì sinh sản của Kiếm Cổ Vô Hình, cho dù ngươi có lấy hết thì mấy ngày nữa chúng cũng sẽ sinh ra lứa mới thôi."

Nếu như Bạch tiền bối đã nói có thể đưa đi hết thì Tống Thư Hàng cũng không khách khí nữa.

Nếu như là tu sĩ khác đến, cho dù có được pháp khí không gian thì cũng không thể mang đi được nhiều như thế.

Dù sao thì những trứng cổ này đều có sinh mạng, không thể cho vào pháp khí không gian bình thường được.

Trên người Tống Thư Hàng lại có một thế giới hạch tâm, trong đầu chợt động ý niệm một cái là tất cả trứng cổ đều bị đưa vào trong thế giới hạch tâm đó.

"Xong rồi."

Tống Thư Hàng lộ ra vẻ vô cùng thỏa mãn.

Lúc này ở ngoài cửa cấm địa.

Hơn năm mươi tu sĩ vào đây ban đầu giờ chỉ còn lại hơn hai mươi người. Những kẻ thực lực kém và đen đủi đều đã bỏ mạng trên đường đến cấm địa.

Sắc mặt của đám tu sĩ còn lại đều vô cùng khó coi, nguy cơ bên ngoài cấm địa còn đáng sợ hơn bọn họ nghĩ, cho dù đã biết được tin tức về ba loại thiên cơ từ miệng của lão tổ Sở gia, nhưng bọn họ vẫn chết mười mấy người.

Nhưng cũng may là tất cả đều đáng giá.

Hôm nay họ đã đứng trước cửa vào cấm địa, tiếp theo, chỉ cần tìm được bảo tàng thì họ sẽ có vô số bảo vật.

Tiên đan kéo dài tuổi thọ, công pháp lên thẳng Tôn Giả thất phẩm hoặc cao hơn nữa, đan dược đột phá cảnh giới và trận pháp độ kiếp, pháp khí cường đại...

Đúng vậy, những tu sĩ này đều cho rằng cánh cửa cấm địa chính là cánh cửa vào bảo tàng. Chỉ cần mở ra thì có thể lấy được bảo tàng mà họ thèm khát. Đây chính là tin tức mà vị tu sĩ dẫn đầu đã nói với họ.

“Tiếp theo, chúng ta phải mở cánh cửa bảo tàng này kiểu gì đây?”

Một vị tu sĩ nhìn cánh cửa kia rồi hỏi.

Đây là một vòng tròn vàng khổng lồ, cao như một ngọn núi. Bên trong vòng tròn vo vô số vòng tròn màu vàng lớn nhỏ khác nhau tạo thành, tổng cộng có hơn cả vạn cái. Trên mỗi vòng tròn đều có khắc một ký hiệu, con số hoặc đồ án, chữ viết khác nhau.

Phải đặt gần vạn cái vòng tròn này vào đúng chỗ thì mới có thể mở cánh cửa bảo tàng này ra được. Nếu như không có chìa khóa chính xác để mở, muốn dùng bạo lực để phá được cái vòng tròn này thì đúng là nằm mơ.

“Chìa khóa của nó ẩn giấu bên trong phần kiếm quyết của Sở gia.”

Vị tu sĩ dẫn đầu kia lấy bức họa kiếm quyết của Sở gia ra rồi nói.

Trước khi tới cấm địa thì phần kiếm quyết này đã được các tu sĩ chia nhau xem rõ.

Có người lĩnh ngộ ra được một bộ kiếm thuật không tệ từ trong đó, cũng có người không thu hoạch được gì.

“Bây giờ mọi người hãy xem lại bức họa này thật kỹ đi, chỉ cần có thể phá giải được những bí mật này thì chúng ta có thể nhận được tất cả những gì mình muốn.”

Vị tu sĩ dẫn đầu kia nói.

“Đúng rồi, lão nhân Sở gia đâu? Chắc là hắn ta phải biết gì về chìa khóa của bảo tàng chứ?”

Một tu sĩ lên tiếng hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi quên rồi à? Lúc ở tầng thứ ba, tờ phù bảo kia hóa thành một đấm đánh cho lão nhân Sở gia trọng thương rồi, bây giờ vẫn còn nằm vật ở ngoài tầng thứ ba đấy. Lúc đó mọi người đều bận vượt qua cho nhanh, nên không ai đến cứu hắn hết.”

Lại có một vị tu sĩ nói.

Lần này lão tổ Sở gia lại ngã quỵ ở tầng thứ ba bên ngoài cấm địa, lại bị một nắm đấm đánh trọng thương tiếp.

Lúc này, vị tu sĩ dẫn đầu lại nói:

“Lão nhân kia không biết gì đâu, trên đường đi ta đã dùng đủ thủ đoạn, cũng nhìn cả trí nhớ của hắn rồi. Trong tay hắn ta cũng không có chìa khóa bí cảnh, hắn đã từng xem mấy bức họa này, kết quả ngộ ra được một bộ kiếm thuật. Có hắn hay không cũng thế, cuối cùng vẫn phải xem chính chúng ta.”

Nói xong, Vị tu sĩ dẫn đầu kia lại nói:

“Mọi người đừng có sợ, ta có một suy đoán, mấy người chúng ta đêu ngộ ra được một bộ kiếm thuật khác nhau từ mấy bức họa này. Thậm chí còn có người ngộ được tới hai bộ kiếm thuật. Nói không chừng những kiếm thuật mà chúng ta lĩnh ngộ được kết hợp lại cùng một chỗ chính là cách để mở cửa đấy. Tất cả chúng ta hãy lĩnh ngộ lại lần nữa cho thật kỹ, sau đó kết hợp tất cả kiếm thuật lại thử xem.”

Các tu sĩ cảm thấy cũng có lý nên bắt đầu tìm hiểu kiếm quyết thật kỹ.

Một bên khác.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vượt qua khu vực Kiếm Cổ Vô Hình, bước vào trong tầng thứ ba.

“Theo như lời lão tổ Sở gia đã nói trong thư thì nguy cơ ở tầng thứ ba này là một phù bảo do đại năng để lại. Nhưng có thể hiển hóa ra một nắm đấm, thi triển một bộ quyền pháp vô cùng huyền diệu. Một quyền có thể đánh lão tổ Sở gia trọng thương.”

Nhưng khi bọn họ tiến vào tầng thứ ba này thì hoàn toàn không bị phù bảo tấn công.

Tước yêu Tiểu Thải:

“Hình như chúng ta không hề bị tấn công, lẽ nào phù bảo bị hư rồi à?”

“Phù bảo ở đằng kia kìa.”

Bạch tiền bối giơ tay chỉ về phía một tảng đá ở cách đó không xa, bên trên khắc họa một lá bùa khổng lồ.

“Chẳng lẽ phù bảo này cũng không dám tấn công Bạch tiền bối ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Kiếm Cổ Vô Hình là linh thú có sinh mệnh, bởi vì thực lực cách quá xa nên không dám tấn công Bạch tiền bối thì còn hiểu được. Nhưng chẳng lẽ thứ như bùa chú này cũng thành tinh à? Giống với tờ ngân phiếu tinh mà lúc trước chúng ta từng gặp ấy.

“Không phải, chỉ là linh lực chứa bên trong nó đã tiêu hao hết nên mới không chủ động tấn công.”

Bạch tiền bối nói.

Nói xong thì Bạch Tôn Giả bước đi trong hư không, tới trước mặt bức họa kia rồi mới nói.

“Ừm, kết cấu không tệ, thú vị lắm... Nhưng thủ pháp không đủ hoàn mỹ. Để ta bổ sung vài nét cái đã.

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả giơ một ngón tay ra điểm nhẹ lên lá bùa này liền tù tì mười tám cái.

Sau khi quẹt xong thì Bạch tiền bối mới mỹ mãn quay về.

“Bạch tiền bối, ban nãy ngươi làm gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Cải tiến lá bùa này một chút, khiến công kích của nó cuồng bạo hơn, tốc độ khôi phục năng lượng của nó cũng sẽ nhanh hơn ấy mà, ha ha ha.”

Bạch tiền bối cười gượng nói.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối lại vẫy tay một cái. Có một vị tu sĩ trọng thương bị một bàn tay vô hình chộp tới từ trong đống đá ở phía xa.

“Ơ? Là lão tổ Sở gia!”

Tống Thư Hàng vội kêu lên.

Lão tổ Sở gia lại phải dừng cuộc chơi ở tầng thứ ba bên ngoài cấm địa, ngã hai lần ở cùng một chỗ.

Lão tổ Sở gia run rẩy mở mắt ra nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Thư... Hàng tiểu... hữu, rốt cuộc... ngươi cũng đến rồi...”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

“Sở gia... vẫn ổn chứ?”

Lão tổ Sở gia run rẩy hỏi.

“Đã không còn việc gì nữa, các đệ tử đều được cứu ra. Toàn bộ đám tấn công Sở gia đều bị Bạch tiền bối giết chết cả rồi.”

Tống Thư Hàng nói. Một chiêu kia của Bạch tiền bối giáng xuống, phàm là những kẻ không có huyết mạch của Sở gia đều bỏ mạng.

“Vậy thì ta... cũng yên tâm.”

Lão tổ Sở gia nói xong thì ngoẹo đầu qua một bên ngất xỉu.

Hắn chỉ bị trọng thương thôi chứ không chết được.

“Bạch tiền bối, vết thương của lão tổ Sở gia có chữa được không?”

Tống Thư Hàng hỏi ngay.

Bạch tiền bối:

“Không phải bệnh hoạn nặng nề gì, uống một viên thuốc, thêm một cái Trì Dũ thuật là sẽ lành ngay. Thư Hàng, trên người ngươi có đan dược trị nội thương không, nếu có thì cho hắn một viên đi.”

“Có, để ta tìm loại nào thích hợp cái đã.”

Tống Thư Hàng nói ngay.

Khi Tống Thư Hàng tìm đan dược thì Bạch tiền bối đã móc ra rất nhiều bộ phận lắp ráp của pháp bảo ra từ không gian của mình.

Cuối cùng ráp nó thành một ống pháo khổng lồ.

Bạch tiền bối muốn làm gì đây?

Chương 941: Phía Trước Có Điêu Dân Muốn Hại Trẫm

Pháp khí này tuyệt đối là cùng loại với ống pháo, không lẫn đi đâu được!

Bạch tiền bối muốn bắn một pháo về phía mục tiểu à? Nhưng đang yên đang lành lại đi bắn làm gì chứ? Chẳng lẽ Bạch tiền bối chán chơi trò thám hiểm rồi nên muốn dùng súng đạn đánh thông phó bản cấm địa à?

Hình như cảm giác được ánh mắt khó hiểu của Tống Thư Hàng nên Bạch tiền bối quay đầu lại, giải thích cho hắn hiểu:

“Ngươi đang tò mò muốn biết nó là gì đúng không? Tên của nó dài lắm, ta nhớ tên đầy đủ của nó hình như là 'Thần vũ ra oai tung hoành thiên hạ...' ừm, còn một đống nữa mà ta quên mất rồi, phần cuối là 'Tử mẫu pháo gặp thần giết thần', cũng không biết là tên dở hơi nào rảnh rỗi sinh nông nỗi đi đặt cái tên dài thườn thượt như thế, nên ta vẫn luôn gọi nó là Diệt Thần Pháo. Nhưng uy lực của nó đỉnh lắm đấy, ta thích nó lắm.”

Tống Thư Hàng: ...

Đúng là một ống pháo! Hơn nữa còn là tử mẫu pháo nữa.

Trong lúc Bạch Tôn Giả nói chuyện thì lại ráp thêm sáu cây pháo nhỏ xếp thành một hàng ngang, nối liền với mẫu pháo.

Tước yêu Tiểu Thải hỏi:

“Tại sao tự nhiên Bạch tiền bối lại nghĩ đến chuyện bắn pháo thế?”

Cô đã hỏi ra nghi hoặc trong lòng Tống Thư Hàng.

“Bởi vì phía trước có kẻ muốn ám toán ta.”

Bạch tiền bối nhếch môi cười gian.

“Hở???”

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Cảm giác của ta sẽ không sai đâu, phía trước có kẻ gài bẫy, định dụ ta qua đó để chơi ta, ta đã quá quen với cảm giác này rồi.

Cho nên ta phải đánh phủ đầu.”

Bạch tiền bối vỗ khẩu Tử Mẫu Diệt Thần Pháo kia.

Sau khi Diệt Thần Pháo được ráp lại thì lập tức kích hoạt. Tử pháo và mẫu pháo đều có vô số văn lộ được tạo thành từ phù văn trận pháp, tựa như những đường chảy củ năng lượng vậy.

Bạch tiền bối lại nói với Tống Thư Hàng:

“Chỉ cần uy lực của đạn dược đủ lớn thì kệ xác kẻ địch là ai, kệ xác âm mưu quỷ kế gì, một pháo bắn qua là có thể san bằng được ngay. Cái này nên gọi là gì nhỉ? Một pháo xóa ân cừu à? Dưới uy lực cường đại của bom đạn, tất cả âm mưu quỷ kế đều sẽ biến thành tro bụi.”

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, Bạch tiền bối nói đúng lắm!

“Được rồi, các ngươi lùi lại một chút đi, lực phản chấn của Diệt Thần Pháo này khá lớn. Đúng rồi, tốt nhất là hãy tạm phong bế thính lực hoặc giăng trận pháp cách âm đi, âm thanh của Diệt Thần Pháo có hiệu quả phá hủy tâm trí đấy.”

Bạch tiền bối lại nói thêm.

Tống Thư Hàng và tước yêu Tiểu Thải lùi lại một khoảng xa, Diệp Tư thì ra tay bày một trận pháp cách âm loại nhỏ.

Ầm ầm ầm.

Lúc mấy người Tống Thư Hàng đã lùi lại xong xuôi thì Bạch tiền bối bắt đầu nã pháo.

Tử Mẫu Diệt Thần Pháo xếp thành hàng ngang đột nhiên ngưng tụ ra ánh sáng chói mắt, sau đó Diệt Thần Pháo bắt đầu bắn ra. Từng chùm sáng bắn ra khỏi Diệt Thần Pháo, nơi ánh sáng đi qua, vạn vận tan nát, mặt đất trở nên khô cằn.

Đây hính là pháp khí mà ngay cả Bạch tiền bối cũng phải công nhận là uy lực rất đỉnh, uy lực đúng chuẩn không cần chỉnh. Tống Thư Hàng thoáng nhìn thấy điểm cuối nơi ánh sáng bắn tới bốc lên từng cột mây nhỏ hình nấm.

Diệt Thần Pháo này sẽ không có phóng xạ đấy chứ?

[Lực phá hoại của pháp bảo này đã vượt xa trình độ của Tôn Giả thất phẩm rồi...] Diệp Tư nói thầm trong đầu Tống Thư Hàng.

[Cảm giác uy lực còn mạnh hơn cả chiêu vòng pháp thuật bắn ra phi kiếm dùng một lần chưa kịp đặt tên của Bạch Tôn Giả lúc trước nữa.] Tống Thư Hàng thầm trả lời.

[Quả nhiên hôm nay Bạch tiền bối cứ là lạ thế nào ấy.] Ngay cả Diệp Tư cũng nhận ra có điều không ổn.

[Ừ, nhưng dù sao thì cũng không phải chuyện gì xấu với chúng ta. Ừm, chúng ta có thể tiếp tục xác nhận.]

Tống Thư Hàng thầm nói: [Diệp Tư, cô có pháp thuật nào như thuật phân thân không? Không cần sức chiến đấu gì, chỉ cần có năng lực trinh sát là đủ.]

[Phân thân thì ta không biết.]

Diệp Tư nói: [Nhưng ta nhớ trong tay ngươi có một thanh phi kiếm mà, ngươi có thể cho ta mượn phi kiếm đó. Ta có thể thi triển ngự kiếm thuật, ta có thể để một tia thần thức vào đó, vậy thì vẫn có thể trinh sát được.]

[Vậy chúng ta thử xem.]

Tống Thư Hàng nói xong thì lấy một thanh phi kiếm màu đen ra khỏi vòng tay pháp khí của mình.

Đây là chiến lợi phẩm lấy được từ chỗ vị Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông lúc trước, là loại phổ biến chung của Vô Cực Ma Tông, hiệu quả phi hành không được nhanh, nhưng thích hợp để dùng cho việc như ám sát.

Tống Thư Hàng lật tay một phát, truyền thanh phi kiếm màu đen này vào trong thế giới hạch tâm của mình.

[Diệp Tư, cô cũng vào thế giới hạch tâm của ta, sau đó xem thử con đường nối liền với thế giới Tà Liên có còn không. Nếu như còn thì cô cứ đưa thanh phi kiếm màu đen này vào trong thông đạo đó, xem cái kén lớn trong thế giới Tà Liên còn hay không.]

Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời hắn lại cộng hưởng phần ký ức lần trước ý thức của mình tiến vào thế giới Tà Liên, gặp được cái kén do Bạch tiền bối two kết ra.

Diệp Tư thầm nói: [Hóa ra là vậy, ngươi nghi ngờ Bạch tiền bối bây giờ chính là bị Bạch tiền bối two kia à?]

[Đây chỉ mới là suy đoán của ta thôi, chưa thể xác định được.

Cũng không loại trừ khả năng hôm nay Bạch Tôn Giả chơi high quá nên hưng phấn quá khích.]

Tống Thư Hàng nói, dù cho Bạch Tôn Giả có làm chuyện gì thì Tống Thư Hàng cũng không bất ngờ lắm.

Dù cho ngày mai Bạch Tôn Giả đột nhiên đòi làm Thiên Đạo thì Tống Thư Hàng nghĩ mình cũng sẽ không thấy lạ.

[Ta hiểu rồi, để ta đi xem thử.] Diệp Tư nói.

Sau đó, Diệp Tư tiến vào thế giới hạch tâm... Đồng thời, cô cũng tìm được thông đạo nối liền thế giới hạch tâm với thế giới Tà Liên.

xxxxx

Lúc này Bạch tiền bối đã thu hồi Tử Mẫu Diệt Thần Pháo, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Này, Thư Hàng, tỉnh lại đi, sao lại ngẩn ra thế?”

Bạch tiền bối lắc Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha, ban nãy đang nghĩ mấy việc linh tinh ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nghĩ mấy việc linh tinh? Chẳng lẽ ngươi bị uy lực của Tử Mẫu Diệt Thần Pháo dọa sợ à?”

Bạch tiền bối lại hỏi.

“Hơi hơi ạ.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời, uy lực của Tử Mẫu Diệt Thần Pháo này đúng là khủng thật.

“Xem ra ngươi cũng có thiên phú một pháo xóa ân cừu lắm đấy chứ. Lần tới có rảnh thì ta sẽ cầm một bộ Diệt Thần Pháo tặng cho ngươi, để ngươi cũng có cơ hội phát huy uy lực của Diệt Thần Pháo.”

Bạch tiền bối cười ha ha nói, sau đó lại nói thêm:

“Đi thôi, bẫy rập, nguy hiểm và kẻ thù ở phía trước đều bị một pháo của ta san bằng rồi. Giờ chúng ta đến đến chỗ cửa cấm địa kia để mở cửa đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

...

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối men theo con đường cháy đen thui này, đi tới trước cửa cấm địa. Con đường cháy đen này chính là do Bạch tiền bối dùng Diệt Thần Pháo bắn ra.

Cánh cửa cấm địa là một vòng tròn màu vàng khổng lồ, cao cỡ chừng ngọn núi nhỏ, bên trong được vô số vòng tròn vàng nhỏ khác ghép lại. Trên mỗi vòng tròn đều có số, ký hiệu, đồ án hoặc chữ viết riêng.

"Có thể mở nó ra được không?"

Bạch tiền bối hỏi thử.

Nếu như không mở được thì hắn có thể dùng hỏa lực bắn thủng cánh cửa cấm địa luôn.

"Không thành vấn đề, cứ giao cho ta đi."

Tống Thư Hàng nói.

Cách mở vòng tròn này đã khắc sâu trong đầu hắn từ lâu rồi.

Chương 942: Hôm Nay, Ngươi Có Tuyệt Vọng Không?

Đám tu sĩ lai lịch bất minh ở trước cánh cửa cấm địa đã bốc hơi cả rồi. Nhưng không rõ cánh cửa cấm địa này được làm từ vật liệu gì, dù bị cú bắn của Diệt Thần Pháo đánh trúng nhưng vẫn không hề sứt mẻ gì.

Tống Thư Hàng lại nhớ đến mộng cảnh của Lý Thiên Tố đạo trưởng, hắn đi tới trước cánh cửa, đặt hai tay lên những vòng tròn màu vàng kia, khẽ vuốt nhẹ.

Hắn đột nhiên thầm cảm khái: Cả đống vàng thế này, nếu đưa về nhà là giàu to luôn!

Không đúng không đúng, cả đống vàng to uỳnh này mà đưa về nhà cũng không xài được, có khi còn chưa kịp tiêu thì đã nhận được một tờ bằng khen với 500 đồng tiền thưởng rồi.

Trong lúc đang nghĩ vẩn vơ thì tinh thần lực của Tống Thư Hàng đột nhiên nảy mạnh một cái. Sau một khắc, tinh thần lực của hắn đã kết nối với mấy vòng tròn bằng vàng kia.

Chỉ cần ý niệm trong đầu hắn vừa động thì những vòng tròn kia sẽ chuyển động theo ý của hắn, đây là cách để di chuyển những vòng trong bên trong, bằng không dù cho Tống Thư Hàng có dốc hết sức bú sữa mẹ ra thì cũng đừng hòng di chuyển những vòng tròn bên trong vòng tròn lớn này.

“Vậy thì tiếp theo chính là mở khóa!”

Tống Thư Hàng dựa theo phương pháp trong trí nhớ, bắt đầu giải mã vòng tròn.

Hơn mười nghìn vòng tròn kia bắt đầu chuyển động theo trình tự khác nhau. Lúc thì là vòng tròn thứ tám nghìn bắt đầu chuyển động, tiếp theo lại đổi thành vòng tròn thứ bốn nghìn. Đôi lúc lại có hai vòng tròn đồng thời chuyển động.

Toàn bộ quá trình vô cùng phức tạp, khiến người xem phải hoa mắt.

Tước yêu Tiểu Thải nhìn một lúc thì thấy đầu choáng váng. Nên cô quay đi, vỗ cánh bay đáp xuống bên cạnh lão tổ Sở gia đang bị thương.

Lão tổ Sở gia vẫn đang hôn mê, nhưng bên mép của ông lại có thêm một chút bọt mép.

Đúng vậy, khi nãy Diệp Tư bố trí trận pháp cách âm nhưng không bao trùm cả lão tổ Sở gia đang bị hôn mê lại. Xem ra, dù đang hôn mê nhưng lão tổ Sở gia vẫn bị tiếng nổ phát ra khi Diệt Thần Pháo khai hỏa ảnh hưởng.

Thân thể ông vốn đã bị trọng thương, nay tinh thần lại bị sang chấn nặng, thể xác và tinh thần đều tổn thương nặng nề, lão tổ Sở gia đúng là đáng thương.

...

Một bên khác.

Ở cửa ải thứ ba chỗ phù bảo thạch bích.

“Tiếng nổ mạnh khi nãy là gì thế nhỉ?”

Đạo nhân áo tím kia nuốt nước bọt, dù đứng ở chỗ của bọn họ thì vẫn có thể cảm giác được lực sát thương khủng bố ẩn chứa trong vụ nổ khi nãy.

“Có thể là công kích do pháp bảo nào đó gây ra, quả nhiên không thể xem thường vị Bạch Tôn Giả kia được.”

Thanh âm nặng nề trong hư không đáp lại.

“Chậc, đám con rối người sống mà ta âm thầm bố trí cũng bị dẹp gọn rồi, lần này lỗ to luôn.

Đạo nhân áo tím sót của nói.

Muốn chế tác một con con rối người sống như thế cần phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, khó lắm chứ đùa à. Bây giờ lại đi đời nhà ma hết cả rồi, khiến hắn tiếc đứt ruột.

Còn những tu sĩ khác thì hắn không quan tâm lắm. Dù sao thì hắn dụ đám kia tới cũng chỉ để tấn công Sở gia, dụ Tống Thư Hàng tới mở cửa cấm địa ra là chính. Nếu còn sống thì có thể dùng làm công cụ đi trước dò đường trong cấm địa cho hắn. Dù có chết thì cũng có thể chế thành con rối da người, tiếp tục làm quân cờ trong tay hắn.

“Vòng tròn kia phát sáng rồi kìa, Tống Thư Hàng đang mở nó ra đấy. Chúng ta phải chạy qua đó cho nhanh, không thể để bọn họ vào trước... A a a!!!!”

Thanh âm trầm thấp trong hư không nói được một nửa thì đột nhiên hét thảm.

Chỉ thấy tờ phù bảo trên vách núi đá kia đột nhiên phát ra ánh sáng trắng.

Bên trên ngưng tụ ra mười tám nắm đấm, liên tục đánh về phía hư không, mười tám nắm đấm này ẩn ẩn tạo thành một bộ quyền pháp ẩn chứa võ đạo huyền diệu.

Tên 'Tướng quân' nấp trong hư không đột nhiên bị tấn công, nhất thời bị áp chế không có sức chống đỡ.

“Sao lại thế này, rõ ràng năng lượng trong phù bảo này đã hao hết rồi mới đúng chứ.”

Đạo nhân áo tím mở to hai mắt.

“Nhất định là do Bạch Tôn Giả kia gây ra, quyền pháp của phù bảo này cũng đã biến thành thế này, chết tiệt, ta đã xem thường Bạch Tôn Giả kia quá rồi.”

Tên tướng quân trong hư không cắn răng nói.

Dứt lời, hắn tức giận gầm lên một tiếng.

Ầm!!

Mười tám nắm đấm bị một pháp thuật của hắn ăn mòn sạch sẽ, biến mất không còn tăm hơi.

Nhưng khi mười tám nắm đấm bị ăn mòn thì phù bảo trên vách núi đá lại lóe sáng, sau đó có mười tám nắm đấm đột nhiên xuất hiện rồi đánh về phía đạo nhân áo tím.

Đạo nhân áo tím lập tức nhăn mặt, hắn cắn răng một cái, vài con con rối da người chui ra khỏi lòng đất, ngăn cản mười tám nắm đấm này giúp hắn.

Con rối da người liên tục vỡ tung, hóa thành một bãi máu.

Nhân cơ hội này, vị tướng quân trong hư không túm lấy đạo nhân áo tím, phóng nhanh về phía cửa cấm địa.

Cửa cấm địa đã sắp sửa mở ra, bọn họ không có thời gian để dây dưa với đám nắm đấm do phù bảo hóa thành này.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Theo Tống Thư Hàng thao túng các vòng tròn ngày thành điêu luyện thì tốc độ chuyển động của chúng cũng ngày càng nhanh hơn, cả vạn vòng tròn nhanh chóng được di chuyển tới vị trí chính xác.

“Xong xuôi rồi!”

Tống Thư Hàng thầm thở phào một hơi, nhấc hai tay ra khỏi vòng tròn màu vàng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chợt thấy mi tâm căng lên đau đớn, thiếu chút nữa là quỵ xuống, đây là dấu hiệu tinh thần lực tiêu hao quá độ.

Bạch tiền bối kịp lúc giơ tay ra đỡ lấy hắn:

“Xong rồi đấy à?”

“Ừ, dựa theo cách trong trí nhớ của ta, đặt tất cả vòng tròn vào vị trí chính xác thì chắc là cánh cửa cấm địa sẽ mở ra.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trong cấm địa sẽ có nguy cơ gì đây? Ngay cả Lý Thiên Tố đạo trưởng cũng phải phi xác bay ra, cảnh giới cỡ như Tống Thư Hàng mà vào đó thì nhất định phải cẩn thận không được sơ xuất mới được.

“Mong là trong đó có cách chữa được hàn bệnh của Lý Âm Trúc!”

Tống Thư Hàng khẽ nói.

Hắn và Bạch tiền bối đều gánh một đoạn nhân quả với Lý Thiên Tố đạo trưởng, về tình về lý thì hắn đều mong mình có thể trả được 'Quả' này sớm một chút.

Két két két!

Sau khi tiếng máy móc vang lên, tiếp đó... Lại có tiên đài lầu các xuất hiện ở bên trong vòng tròn màu vàng, cảnh sắc bên trong đẹp như tranh.

Lại có cả tiên vân lượn lờ bay ra từ không gian bên trong vòng tròn màu vàng, bên trong loáng thoáng có bóng dáng thướt tha của hai vị tiên nữ, ẩn hiện trong những áng mây lành.

“Đây chính là tiên cảnh ư?”

Tước yêu Tiểu Thải cảm thán nói.

“Đi thôi, chúng ta vào thôi.”

Tống Thư Hàng nói, hắn nhìn lão tổ Sở gia miệng sùi bọt mép nằm ở một bên, hình như bây giờ Bạch tiền bối không định chữa cho lão tổ Sở gia.

Là không muốn đưa lão tổ Sở gia vào trong không gian cấm địa này ư? Cũng đúng, giữa lão tổ Sở gia và Bạch tiền bối không hề có quan hệ gì, nếu đưa vào bên trong thì Bạch tiền bối còn phải bỏ công chiếu cố lão tổ Sở gia nữa.

Vậy nên Tống Thư Hàng dùng ý niệm thu lão tổ Sở gia vào trong thế giới hạch tâm của mình.

Trong lúc hắn đang định nhấc chân bước vào không gian cấm địa thì đột nhiên... Có một mũi tên máu bắn về phía hắn. Tống Thư Hàng vội lùi lại một bước, tránh được mũi tên máu này.

“Ta sẽ không để ngươi bước vào đó đâu, Tống Thư Hàng, đến đây là kết thúc rồi.”

Một thân ảnh áo tím có phần chật vật xuất hiện.

Chương 943: Răng Tốt Khẩu Vị Tốt, Ngươi Có Phục Hay Không Hử?

Mũi tên máu kia đúng là do đạo nhân áo tím này bắn tới, hắn rốt cuộc cũng chạy tới kịp trước khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bước vào trong cấm địa, cũng ngăn cản Tống Thư Hàng đang định bước vào.

Tống Thư Hàng quay lại nhìn đạo nhân áo tím này. Đối phương mở miệng gọi được tên mình ngay, nhưng hắn hoàn toàn không biết kẻ này là ai. Hơn nữa hình như đối phương rất sợ mình sẽ bước vào cấm địa này thì phải?

Tống Thư Hàng nhìn vị đạo nhân áo tím kia, trạng thái thân thể của đối phương hơi lạ, Tống Thư Hàng hoàn toàn không cảm giác ra được chân khí hoặc linh khí trên người đối phương, cho nên cũng không thể đoán được thực lực của hắn ta.

“Ha ha, rốt cuộc cũng chịu ra rồi ư? Ta còn tưởng rằng các ngươi định chờ ta và Thư Hàng vào cấm địa rồi mới ra đấy chứ.”

Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Rõ ràng Bạch tiền bối đã phát hiện ra đạo nhân áo tím này từ lâu. Thậm chí phù bảo trên vách đá kia cũng là Bạch tiền bối cố ý tăng uy lực của nó lên.

“Không hổ là nhân vật cấp Tôn Giả, ta đã cố gắng che giấu lắm rồi nhưng vẫn bị ngươi nhận ra.”

Đạo nhân áo tím cũng bình tĩnh nói.

“Đương nhiên rồi, ta luôn sống trong cảnh bị kẻ khác ám toán... Chỉ cần có kẻ muốn ám toán ta thì sẽ không thoát khỏi trực giác của ta đâu.”

Bạch tiền bối nói với vẻ vô cùng đắc ý.

Tống Thư Hàng: ...

Khóe miệng của đạo nhân áo tím co giật, sống trong cảnh bị người ta ám toán là chuyện đáng để đắc ý lắm à?

“Nếu các ngươi đã xuất hiện rồi thì cũng đỡ tốn thời gian mai phục ở cửa cấm địa, giờ ta sẽ xử gọn các ngươi ở đây luôn!”

Bạch tiền bối vui vẻ nói.

“Chỉ là một Tôn Giả thất phẩm vừa tấn chức mà khẩu khí cũng ghê gớm thật đấy. Trong lúc Kiếp Tiên không xuất hiện, Huyền Thánh lại ẩn thế thì ngươi thật sự cho rằng cảnh giới Tôn Giả của ngươi có thể tung hoành bốn cõi ư?”

Một thanh âm trầm thấp vang lên giữa hư không.

Bạch tiền bối ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi, cảnh giới của ta chỉ là Tôn Giả thất phẩm thôi ư?”

... Tống Thư Hàng thở dài, sau đó nghiêm túc nói:

“Bạch Tôn Giả không thể xem như Tôn Giả vừa tấn chức được, hơn một trăm năm trước thì hắn đã tấn chức Tôn Giả rồi, chẳng qua là rảnh rỗi quá nên mới bế quan hơn một trăm năm, vừa mới xuất quan mà thôi.”

Bạch tiền bối quay lại nói với đạo nhân áo tím:

“Hừ, đã nghe thấy chưa, ta không phải Tôn Giả vừa tấn chức nhé, nói gì thì cũng đã tấn chức mấy trăm năm rồi. Xem như một Tôn Giả cấp bậc nhập môn đấy.”

Vị tướng quân trong hư không:

“Khà khà, một trăm hay hai trăm năm thì cũng như nhau cả, chẳng qua cũng chỉ là một Tôn Giả mà thôi.”

“Tướng quân, đừng có nói nhiều với hắn làm gì! Thời gian vòng tròn kia mở ra không lâu, chúng ta hãy hành động theo kế hoạch đi.”

Đạo nhân áo tím vội nói.

Nói dài nói dai sẽ thành nói dở, cứ nói thêm một câu thì sẽ tạo thành ảnh hưởng cho tương lai.

“Ha ha ha ha, vậy thì cứ giao vị Bạch Tôn Giả này cho lão phu đi. Đại Hư Không Áo Nghĩa, vào cho ta!”

Vị tướng quân trong hư không cười lớn, sau đó lập tức có một cỗ năng lượng vượt xa linh lực đánh về phía Bạch Tôn Giả, một loại lực lượng hư ảo cuốn lấy và bao trùm Bạch tiền bối.

Cái gọi là Đại Hư Không Áo Nghĩa kia cũng không phải sức mạnh không gian, mà là một loại pháp thuật ngụy không gian, tới một mức độ nào đó thì có thể diễn hóa ra đòn tấn công không khác gì sức mạnh không gian.

Bạch tiền bối cũng không hề tránh né, cứ thế bị Đại Hư Không Áo Nghĩa của đối phương quấn lấy rồi biến mất tại chỗ.

...

Bạch tiền bối biến mất tăm, chỉ để lại một mình Tống Thư Hàng đứng ở cửa cấm địa.

Đạo nhân áo tím nhếch mép cười, tất cả đều diễn ra đúng như kế hoạch, mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Chúng sinh như con cờ, mỗi bước đều không thoát khỏi dự đoán của bản tọa!

Đạo nhân áo tím cũng không nói nhảm, lời răn của cuộc đời hắn chính là 'hành động thiết thực hơn nói miệng', nên làm nhiều nói ít.

Hắn phải bắt được Tống Thư Hàng trước khi vị tướng quân kia bắt được Bạch Tôn Giả.

Đạo nhân áo tím phẩy tay một cái, đột nhiên có vô số con con rối da người chui ra từ mặt đất xung quanh Tống Thư Hàng, bao vây lấy hắn.

“Hóa ra là các ngươi.”

Tống Thư Hàng nhìn thấy đám con rối da người này thì lập tức đoán được thân phận của đạo nhân áo tím này.

Trước kia hắn và Vũ Nhu Tử đã từng gặp qua vị Tiên Sinh tự nhận là thần cơ diệu toán ở dưới tầng hầm của Sở gia. Chính vị Tiên Sinh kia kéo đám chiến sĩ nhím biển tới, lại còn cấu kết với Hư Kiếm Phái hòng chiếm lấy kiếm quyết thần bí của Sở gia. Lúc vị Tiên Sinh kia lẻn vào trong tộc địa Sở gia cũng có mang theo vài con con rối da người như thế, chỉ có một bộ da người là có thể hoạt động, bên trong chỉ toàn máu tươi chứ không có xương cốt hay nội tạng.

Nhưng tiếc rằng vị Tiên Sinh này lại đụng trúng Tống Thư Hàng và các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1. Kế hoạch của hắn bị phá sản, ngay cả con rối hóa thân cũng bị Bạch Tôn Giả tháo dỡ rồi nổ tung.

Nay tuy rằng vị Tiên Sinh kia đã chết, nhưng kẻ đứng sau lưng hắn ta thì vẫn còn. Hắn đã lặng lẽ biến Tiên Sinh thành con rối người sống, mà Tiên Sinh kia đến chết cũng không dám tin rằng mình đã bị biến thành con rối.

Có thể đạo nhân áo tím này có quan hệ gì đó với vị Tiên Sinh kia, hoặc có thể hắn chính là kẻ đã biến Tiên Sinh thành con rối.

“Xem ra Thư Hàng tiểu hữu cũng biết bọn ta.”

Đạo nhân áo tím cười nói, dù thế nhưng công kích của hắn vẫn không hề dừng lại.

Đám con rối da người bao vây Tống Thư Hàng cũng không hề trực tiếp tấn công, lực công kích của chúng cũng không cao lắm, bình thường chỉ được dùng để dò đường và bày trận mà thôi. Đám con rối da người này chính là dùng để bày trận, sau khi chúng nó xuất hiện thì lập tức hóa thành một đại trận thuộc dạng trói buộc, vây chặt Tống Thư Hàng ở tại chỗ.

Đồng thời, tay phải của đạo nhân áo tím xoay một vòng, lộ ra một con rối có kết cấu như họng pháo:

“Chết đi, Tống Thư Hàng! Tất cả bảo vật của ngươi, trứng của Kiếm Cổ Vô Hình mà ngươi lấy được đều sẽ thuộc về ta!”

Ầm, một chùm sáng màu đỏ bắn về phía Tống Thư Hàng. Tống Thư Hàng có thể cảm giác được, chùm sáng này đủ để bắn chết một tu sĩ tứ phẩm.

Đầu năm nay mọi người đều thích hở chút là lại rút pháo ra bắn à? Đại pháo, tiểu pháo, tử mẫu liên hoàn pháo, một khi khai chiến thì chính là đùng đùng đùng.

Đây thật sự là chiến đấu giữa các tu sĩ ư? Thật sự không phải chiến tranh giữa quân đội của thế tục ư?

Tống Thư Hàng bị trận pháp trói buộc không hề sợ hãi... Chỉ cần một ý niệm thôi là hắn có thể vào thế giới hạch tâm để tránh thoát công kích của đối phương bất kỳ lúc nào.

Trừ khi đối phương có thủ đoạn phong tỏa không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Nhưng khi đối diện với đòn tấn công này, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên lóe lên.

Sau đó hắn há miệng ra. Kích hoạt một trong hai tà thuật lấy được từ hạt sen Tà Liên là răng tốt khẩu vị tốt.

Trong miệng hắn sinh ra một lực hút rất đỗi quỷ dị, chùm sáng màu đỏ đủ để bắn chết tu sĩ tứ phẩm như bị một cái lỗ đen hút vào, bị Tống Thư Hàng hút hết vào trong miệng.

Lúc này dù Tống Thư Hàng vẫn còn đang ở cảnh giới tam phẩm, nhưng tắm thuốc, công pháp luyện thể, lại thêm Long Ma dược tề đã khiến cường độ thân thể của hắn vô cùng mạnh mẽ, sánh ngang với cường độ của cảnh giới tứ phẩm luôn ấy chứ.

Có thân thể với cường độ tứ phẩm làm nền, lại cộng thêm tà thuật 'bắn ngược công kích dạng thuần năng lượng', lại thêm pháp thuật của Kình Thôn Thuật, khiến cho hắn thành công nuốt chửng chùm sáng đỏ này.

Đạo nhân áo tím thật sự không dám tin vào hai mắt của mình. Dù hắn ta học rộng hiểu nhiều, nhưng một hơi nuốt chửng đòn tấn công từ con rối pháo của hắn thế này là thiên phú khẩu khiếu gì đây?

Không đợi hắn kịp phản ứng thì Tống Thư Hàng lại há miệng ra kêu to một tiếng.

“A~”

Sau đó, một chùm sáng màu đỏ mang theo chút màu đen đậm bắn ra từ miệng của Tống Thư Hàng.

Đạo nhân áo tím căn bản chưa từng thấy kiểu phản kích quỷ dị thế này, không kịp tránh né nên hứng trọn một cú bắn này.

Thân thể của hắn bị đánh bay ngược ra ngoài, bộ áo tím trên người lập tức xuất hiện hộ thuẫn, nhưng sau đó lại vỡ ra ngay, tiếp theo đến phiên áo tím bị đánh nát, mà lớp da bên ngoài thân thể của đạo nhân áo tím cũng bị tan ra.

Sau khi bắn hắn bay ngược hơn hai mươi mét thì chùm sáng đỏ xen lẫn màu đen đó lại nổ tung, bao trùm đạo nhân áo tím ở bên trong.

Ầm ầm ầm.

Cách đó hơn hai mươi mét bị nổ thành một cái hố lớn.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Tà thuật răng tốt khẩu vị tốt thoạt nhìn có vẻ gân gà, nhưng trong lúc mấu chốt lại ngon lành như thế! Nhưng mùi vị thì không tốt lắm, đắng chát hết cả lưỡi.

Sau này phải dùng thử đòn tấn công của pháp thuật khác mới được, biết đâu lại có pháp thuật có vị ngọt thì sao?

“Ta đã xem thường ngươi rồi... Tống Thư Hàng. Tuy rằng chỉ có cảnh giới tam phẩm, nhưng ngươi lại khác hẳn những tu sĩ tam phẩm bình thường.”

Giọng nói của đạo nhân áo tím vang lên ở phía xa.

Trong ngọn lửa của vụ nổ, đạo nhân áo tím bước ra từng bước, hơn nửa người của hắn bị cháy đen. Nhưng theo mỗi bước đi ra, những chỗ cháy đen trên người hắn liên tục bong ra rồi rớt xuống, bên trong lại kéo ra một lớp da thịt mới.

Đây không phải pháp thuật chữa trị mà là năng lực tái sinh thân thể của đạo nhân áo tím này.

“Không, ta chỉ là một tu sĩ tam phẩm bình thường thôi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Đúng rồi, hình như ngươi vẫn luôn e ngại ta thì phải?”

“Nếu ngươi đánh trả được công kích pháp thuật thì để ta xem thử, ngươi phản kích đòn tấn công này kiểu gì!”

Đạo nhân áo tím giang rộng hai tay, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện tám lưỡi dao sắc bén. Sau đó hắn hất mạnh tay, lưỡi dao kia lập tức bắn về phía Tống Thư Hàng.

Trên mỗi lưỡi dao đều có khắc phù văn, đây là tám món pháp khí, vô cùng sắc bén, đủ để phanh thây Tống Thư Hàng thành nhiều mảnh.

“Diệp Tư!”

Tống Thư Hàng thầm gọi trong lòng.

“Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Diệp Tư đáp ngay.

Hình thức ba đầu sáu tay.

Diệp Tư một tay cầm kim thư bản mệnh của mình, tay còn lại thì cầm kinh văn Thánh Nhân, xuất hiện ở bên trái Tống Thư Hàng.

Bản thân Tống Thư Hàng cầm bảo đao Bá Toái của mình, tay còn lại thì cầm Phong Thiện Bút, nho bảo tam phẩm của Nho gia.

Phía bên phải, mỹ nhân rắn công đức tay trái cầm một chiếc dép, tay phải cầm một khúc xương đỏ chót, đây là bảo vật do con boss Huyết Ma đáng thương nào đó dâng hiến. Chủ yếu là trong tay Tống Thư Hàng chẳng có nhiều bảo vật, không thể nào hóa ra nhiều vũ khí như Na Tra tam thái tử trong tiểu thuyết được, nên đành phải lấy hai thứ này ra để mỹ nhân rắn công đức cầm cho bằng chị bằng em.

Dẫu gì cũng là pháp bảo cả mà?

Lúc này tám lưỡi dao sắc bén kia đã bay tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Lúc này, chỉ thấy bản mệnh kim thư của Diệp Thư nhẹ nhàng lật vài cái, vô số đạo quang mang liên tục bắn ra, đánh lên những lưỡi dao sắc bén kia.

Tám lưỡi dao sắc bén đang bắn tới chợt chậm lại, lại có thêm hiệu quả lực cản nên tốc độ lập tức giảm xuống gấp ba.

Tống Thư Hàng nhếch môi, vung bảo đao Bá Toái lên.

Chương 944: Ăn Phát Pháo Này Sướng Quá, Ta Đi Thăng Một Tiểu Cảnh Giới Đây

Đồng thời, nhãn khiếu thiên phú của Tống Thư Hàng là cao thủ thị giác cũng mở ra.

Cho nên trong mắt hắn, tám lưỡi dao sắc bén kia giống như biến thành cảnh quay chậm trong pha hành động vậy. Tống Thư Hàng múa bảo đảo Bá Toái và Phong Thiện Bút trong tay, dễ dàng đón đỡ nhưng lưỡi dao sắc bén kia.

Cùng lúc đó, mỹ nhân rắn công đức bên phải cũng ra tay, cô dùng khúc xương đỏ như máu kia đẩy hết những lưỡi dao nọ. Từ sau khi mỹ nhân rắn công đức tiến hóa xong thì hình như ngày càng cơ trí hơn. Động tác đón đỡ lưỡi dao lần này không phải do Tống Thư Hàng khống chế mà do cô tự làm.

Lẽ nào năng lực hộ chủ lại được cường hóa rồi ư?

Không chỉ như thế, sau khi mỹ nhân rắn công đức đón đỡ mấy lưỡi dao kia thì giơ tay còn lại lên ném cái 'Dép Lê Đánh Mặt' ra ngoài.

Dép Lê Đánh Mặt này là Tống Thư Hàng mua được lúc đi dạo phố ở Bạch Vân thư viện của Nho gia, sau này vẫn luôn bị nhét trong túi thu nhỏ một tấc, chưa từng dùng tới.

Lần này mỹ nhân rắn công đức ném nó ra thì tốc độ tăng mạnh, ẩn ẩn đột phá tốc độ âm thanh, chỉ trong nháy mắt khi mỹ nhân rắn công đức ném ra thì chiếc Dép Lê Đánh Mặt kia đã ịn lên má trái của đạo nhân áo tím.

Bốp một tiếng thật vang.

Đạo nhân áo tím không chút đề phòng, bị đánh bay ra ngoài, rớt vài cái răng.

Tống Thư Hàng: o_o

Khoa trương dữ vậy sao?

Tuy rằng không nhìn ra cảnh giới của đạo nhân áo tím là gì, nhưng ít nhất cũng phải là tứ phẩm đỉnh phong, thậm chí rất có thể là ngũ phẩm mà? Thế mà lại bị đánh bay chỉ trong chớp mắt như thế.

Chẳng lẽ ta nhặt được của quý, thật ra chiếc Dép Lê Đánh Mặt này chính là thần khí, chẳng qua xưa nay chưa từng có người nhìn ra, mãi cho đến ngày hôm đó ta may mắn mua trúng à?

Tống Thư Hàng lắc đầu, thần khí cái con khỉ. Kịch bản kiểu này không thể nào xuất hiện trên người hắn được. Hơn nữa Dép Lê Đánh Mặt này là một món pháp khí dùng để chơi cho vui ở đó, khi ấy chủ tiệm còn nói đây là hàng dễ bán, lại còn bán rất đắt nữa.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn về phía mỹ nhân rắn công đức, nếu như vấn đề không phải ở chiếc dép đó thì chắc chắn là ở mỹ nhân rắn công đức rồi! Trong tay cô, món pháp khí chơi cho vui này mới phát huy được lực công kích cường hãn như thế.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức vẫn giữ đơ mặt như cũ, cô đang giơ tay lên vẫy liên tục.

Trong hư không, chiếc Dép Lê Đánh Mặt kia liên tục xuất kích.

Bốp!

Đạo nhân áo tím vừa mới đứng dậy thì má phải cũng bị đánh cho một cú trời giánh, sau đó lại bay ra ngoài tiếp.

Có người đánh má trái của ngươi, ngươi hãy chìa cả má phải ra, chỉ cần cắn chặt răng thì ngươi sẽ cảm thấy sung sướng...

Bốp bay ra ngoài.

Bốp lại bay ra ngoài.

Bốp lại bay thêm cú nữa. Nhưng lần này không có tiếng kêu thảm nữa, hình như đạo nhân áo tím đã bị đánh ngất rồi.

Mỹ nhân rắn công đức không định tha cho hắn, mặt mày vẫn lạnh tanh, Dép Lê Đánh Mặt liên tục vả bốp bốp bốp bốp bốp lên gương mặt đẹp trai của đạo nhân áo tím.

Đánh má trái xong thì vả luôn má phải, vả phải xong thì lại tát bên trái, có khi lại tát mỗi bên hai cái, nhưng bảo đảm công bằng tuyệt đối, số lần đánh hai bên luôn đều nhau.

Đây là đang quất xác à?

Tống Thư Hàng nhìn mỹ nhân rắn công đức, tuy rằng cô ấy vẫn đơ mặt không hề có biểu cảm, nhưng cứ có cảm giác hình như cô đang chơi rất hăng. Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ xong thì không ngăn cô lại.

[Đúng rồi, Diệp Tư này, ban nãy cô đã cho phi kiếm vào thế giới tà liên chưa? Có thấy cái kén đó không?] Tống Thư Hàng chợt hỏi.

Bạch tiền bối two, chúa tể của thế giới Cửu U đang nằm ngủ trong cái kén lớn của thế giới Tà Liên. Vị Bạch tiền bối two đó từng nói là muốn ngủ một nghìn năm, không ngủ đủ sẽ không dậy.

Nhưng hôm nay Tống Thư Hàng thấy phong cách của Bạch tiền bối trong hiện thế rất lạ, càng lúc càng cảm thấy hành vi của Bạch tiền bối hôm nay không khác gì Bạch tiền bối two kia.

Cho nên hắn nghĩ ra hai khả năng, một là hôm nay Bạch tiền bối học múa máy xúc xong thì chơi high quá nên rơi vào trạng thái phấn kích.

Khả năng khác chính là hắn đã nhận nhầm người. Vị Bạch tiền bối trước mắt không phải Bạch Tôn Giả mà chính là Bạch tiền bối two của thế giới Cửu U.

Tống Thư Hàng chắc ăn hơn tám mươi phần trăm, người này chính là Bạch tiền bối two.

Lúc này Diệp Tư lại đáp:[Đã dò xét qua rồi, cái kén trong thế giới Cửu U vẫn còn đó. Phi kiếm của ta bay tới bên cạnh nó, thông qua cảm ứng thì nhận thấy bên trong cất giấu một tồn tại vô cùng khủng bố. Cho nên vị Bạch tiền bối two kia của ngươi hẳn là vẫn còn đang ở bên trong thế giới Tà Liên đó.]

“Bạch tiền bối two vẫn còn ở đó ư? Nói vậy là ta đã đoán sai rồi sao?”

Tống Thư Hàng nói.

Hôm nay Bạch Tôn Giả thật sự chơi high quá nên ở vào trạng thái phấn khích, khiến ngôn hành cử chỉ khác hẳn với bình thường ư?

Đợi đã.

Nếu như Bạch Tôn Giả không phải Bạch tiền bối two mà hắn đã đoán thì chẳng phải bây giờ ngài ấy đang ở trong tình trạng nguy hiểm ư? Tên cao thủ nấp trong hư không cứ mở miệng ra là lại nói 'chỉ là một tu sĩ cấp Tôn Giả', nói vậy thì thực lực của đối phương ít nhất cũng là Huyền Thánh bát phẩm đổ lên.

Bạch tiền bối cảnh giới thất phẩm có phần thắng ư?

Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu nơm nớp lo sợ.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì có một con con rối da người ở phía sau lưng hắn đột nhiên nhào lên, hai chưởng đánh lên eo của Tống Thư Hàng.

Ầm!!

Hai chùm sáng màu đỏ đánh lên chỗ eo của Tống Thư Hàng rồi nổ tung, ngọn lửa vô tình nuốt chửng hắn.

Con rối da người nhếch mép lộ ra nụ cười vô cùng quỷ dị.

“Ngươi đã quá sơ suất rồi Tống Thư Hàng. Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi quá yếu.”

Là giọng nói của gã đạo nhân áo tím kia.

Bản tôn của hắn vẫn đang còn bị Dép Lê Đánh Mặt vả bôm bốp, nhưng ý thức của hắn lại lặng lẽ chuyển đến trên con rối da người ở sau lưng Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, con rối da người lại giơ hai tay ra, cũng lộ ra hai kết cấu ống pháo. Sau đó có một đạo cột sáng bắn ra từ bên trong con rối pháo, liên tục bắn lên người Tống Thư Hàng.

Chỉ cần bắt được cơ hội thì phải bắn cho chết mới thôi!

Ầm ầm ầm ầm!

Liên tiếp hơn mười pháo, thân thể của Tống Thư Hàng bị ánh sáng của pháo bao trùm, năng lượng cường độ cao biến thành ánh sáng chói lóa, sau đó là vô số vụ nổ mạnh liên hồi.

Sau mười phát, dường như Tống Thư Hàng đã mất hết khả năng chống trả. Ở phía xa, chiếc Dép Lê Đánh Mặt đăng lơ lửng bỗng nhiên rớt phịch xuống đất.

Ánh sáng từ con rối pháo và mấy cú nổ kia dần lắng xuống.

Trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố to... Bóng dáng của Tống Thư Hàng đã biến mất tăm, ngay cả tiểu tước yêu ở cạnh hắn cũng đã mất hút.

Bản tôn của đạo nhân áo tím ở phía xa bò dậy, hắn nhíu mày nhìn nơi Tống Thư Hàng biến mất. Chỉ nhíu mày chứ không hề có vẻ vui mừng.

“Sao đột nhiên lại biến mất thế này?”

Vừa rồi con rối pháo của hắn bắn một loạt, tuy uy lực có lớn thật, nhưng cũng không thể nào bắn Tống Thư Hàng đến mức chẳng để lại chút cặn nào như thế mà.

Là độn pháp bí mật gì ư?

Không đúng, cho dù là động pháp gì thì cũng sẽ xuất hiện dị tượng lúc thi triển, không thể nào im lặng biến mất như thế đươc. Trừ khi... Là bí pháp loại không gian để bảo vệ tính mạng?

“Chết tiệt, tại sao có thể như vậy chứ.”

Đạo nhân áo tím thở hổn hển.

Đồng thời hắn cũng quay đầu nhìn hư không, tướng quân vẫn chưa quay về.

Ban đầu tướng quân còn nói là trong vòng năm hơi thở là có thể xử lý được tên Bạch Tôn Giả kia, nhưng lâu thế rồi mà tướng quân vẫn chưa về.

Cảm giác bất an trong lòng đạo nhân áo tím ngày càng nặng nề hơn.

Lát sau hắn lại cắn răng một cái.

“Các ngươi đứng canh ở nơi này, một khi thấy tên Tống Thư Hàng kia xuất hiện thì hãy lập tức bao vây lấy hắn.”

Đạo nhân áo tím ra lệnh cho đám con rối da người kia.

Đồng thời, hắn lại để một con con rối da người đã được cải tạo tìm chỗ kín đáo nấp vào.

Cuối cùng hắn hít sâu, nhảy vào bên trong vòng tròn của cấm địa.

Nếu như tướng quân có thể thuận lợi quay về thì hắn có thể thông qua những con con rối da người kia để chỉ dẫn cho tướng quân vào cấm địa tìm hắn.

Cho dù những con con rối da người này bị hủy diệt thì con con rối vừa nấp đi kia cũng có thể dẫn đường.

Nếu như tướng quân thất bại, vị Bạch Tôn Giả kia quay lại cấm địa thì những con con rối da người này cũng có thể báo động.

Lúc này đạo nhân áo tím không còn tiêu sái như thể tất cả đều nằm trong bàn tay của bản tọa nữa.

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Diệp Tư:

“Thư Hàng, tại sao lại phải trốn chứ? Nếu như hai người chúng ta phối hợp thì vẫn có thể xử được tên đạo nhân áo tím kia mà. hơn nữa hành vi đánh lén của hắn cũng bị ta phát hiện, mỹ nhân rắn công đức cũng đã ngăn công kích giúp ngươi rồi mà?”

“Ừm... là thế này, mỹ nhân rắn công đức đã gánh phần lớn công kích giúp ta, nhưng vẫn có một phần bắn trúng lên người ta.”

Tống Thư Hàng đáp.

Diệp Tư:

“Nhưng ngươi không bị thương mà?”

Cô là linh quỷ của Tống Thư Hàng, lại đang giữ trạng thái hợp thể với hắn, cô cảm ứng được Tống Thư Hàng không hề bị thương.

“Ừ, ta không bị thương. Thật ra sau khi bị ánh sáng công đức lược qua thì mấy phát pháo kia bắn lên người ta sướng quá.”

Tống Thư Hàng cười ha hả rồi nói:

“Hai công pháp là Bất Động Kim Cương Thân với Nho Gia Kim Cương Thân của ta bị mấy pháo đó ảnh hưởng, tựa như sắt thép được tôi luyện nhiều lần... Được hai loại công pháp luyện thể này ảnh hưởng, mạch thứ tư trong cơ thể ta là Không Vương mạch sắp mở rồi. Ta định nhân dịp này mở Không Vương mạch ra luôn! Vậy thì ta lại đến gần cảnh giới tu sĩ tứ phẩm hơn rồi.”

Diệp Tư: ...

“Nhưng chúng ta cũng có thể giết tên đạo nhân áo tím kia trước rồi tấn cáp cũng được mà.”

Thả hổ về rừng thì hậu hoạn khó lường, đặc biệt là đối phương còn đi vào trong cấm địa nữa. Nếu như đối phương làm gì ở trong đó thì nguy hiểm lắm.

“Không sao.”

Tống Thư Hàng cười lớn nói:

“Bạch tiền bối đi theo sau lưng hắn đấy.”

Tiểu Thải:

“Bạch tiền bối ư? Hắn về khi nào thế?”

“Ngay khi chúng ta trúng phát pháo đầu tiên thì Bạch tiền bối đã về rồi. Sở dĩ ta tha cho tên kia cũng là vì Bạch tiền bối truyền âm dặn dò đấy.”

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Bây giờ chờ ta mở Không Vương mạch ra thì lại vào cấm địa họp mặt với Bạch tiền bối.”

Chương 945: Ta Chia Cho Ngươi 143 Hư Ảnh Thần Viên

Một bên khác.

Vị tướng quân thần bí nọ đã quỳ rồi, quỳ cái một luôn.

Ban đầu tướng quân vô cùng chắc ăn, dùng bí pháp Đại Hư Không Áo Nghĩa đưa vị Bạch Tôn Giả kia vào trong thế giới bán hư không của hắn ta, còn bốc phét với đạo nhân áo tím rằng có thể xử lý Bạch Tôn Giả trong vòng năm hơi thở.

Quả thật hắn có vốn liếng để tự tin, thế giới bán hư không mà hắn dùng bí pháp tạo thành có thể nói là một lĩnh vực. Ở trong lĩnh vực này thì hắn chính là chúa tể. Chỉ cần ở đây thì xử lý một Tôn Giả trong vòng năm giây chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay!

Vậy nên tướng quân cũng hiện ra nguyên hình trong lĩnh vực của mình. Đó là một con tinh tinh vô cùng khổng lồ, trên người mặc chiến giáp màu vàng, tay cầm một thanh trường đao đồng xanh vô cùng cổ kính.

Đối diện với hắn, Bạch tiền bối lơ lửng trong lĩnh vực này, nhưng không hề kinh hoảng, chỉ tò mò đánh giá con tinh tinh này như có điều suy nghĩ.

“Bạch Tôn Giả, có thể chết trong bán thế giới hư không của ta thì cũng là vinh hạnh của ngươi.”

Tướng quân tinh tinh trầm giọng nói.

Vừa dứt lời thì trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện một hư ảnh hơn trăm con vượn viễn cổ khổng lồ, mỗi con vượn viễn cổ khổng lồ ấy đều đại biểu cho một phần thần lực thông thiên.

Hơn một trăm hư ảnh vượn khổng lồ tụ chung một chỗ có khí thế vô cùng khổng lồ!

“Ta nội tu bí pháp Đại Hư Không Áo Nghĩa, ngoại tu thần công Thánh Viên Long Lực, hôm nay số lượng Thần Viên Viễn Cổ trên đầu ta đã có hơn một trăm lẻ bảy con, chỉ cần chờ ta ngưng tụ ra được hư ảnh của một con Thần Viên Viễn Cổ nữa thôi thì có thể đạt đủ số 108. Đến lúc đó ta có thể ngưng tụ những hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ này thành chân ảnh thần vượn viễn cổ. Đến lúc đó cũng là khi ta chính thức tấn chức Kiếp Tiên cửu phẩm! Tôn Giả nhân loại nho nhỏ kia, bây giờ ngươi đã sợ chưa??"

Tướng quân tinh tinh trầm giọng hỏi.

Khác với đạo nhân áo tím với quan niệm nói ít làm nhiều, tướng quân tinh tinh này lại thích nói lắm. Nhưng hắn đây cũng không phải kẻ lắm mồm không thôi, đây cũng là một kiểu phong cách chiến đấu của hắn.

Thật ra đây toàn là tướng quân tinh tinh dùng để tự khích lệ bản thân mình. Không rõ tại sao, khi đối mặt với vị Tôn Giả nhân loại này, trong lòng hắn lại thấy kinh sợ.

Rõ ràng bản thân hắn là Huyền Thánh, theo lý mà nói thì thực lực vượt xa vị Tôn Giả nhân loại này, nhưng trong lòng hắn vẫn thấy sợ. Loại sợ hãi này rất khó giải thích, sợ hãi đến mức khiến hắn khôn biết phải làm sao.

"À, thần công Thánh Viên Long Lực, thì ra là vậy, ngươi là thú tu của thú giới! Chẳng trách ta cứ cảm thấy khí tức trên người ngươi là lạ!"

Bạch tiền bối đột nhiên bật cười.

Tại sao tên Tôn Giả nhân loại này vẫn có thể cười được chứ? Sắc mặt của tướng quân tinh tinh sa sầm lại, khí thế trên người ngày càng nặng nề hơn. Khí thế cường đại như thực chất cũng ập xuống người Bạch tiền bối. Đồng thời, một số hư ảnh thánh vượn trên đỉnh đầu của hắn gào to, sát khí đằng đằng.

Nhưng đối mặt với khí thế nặng nề và sát khí âm trầm kia, Bạch Tôn Giả vẫn không hề bị chút ảnh hưởng nào.

"Đúng rồi, ngươi mới nói khi đủ 108 thì có thể biến hư ảnh Tôn Giả nhân loại thành chân ảnh Thần Viên Viễn Cổ ư? Ngươi dọa ta đấy à, tưởng ta không biết về thần công Thánh Viên Long Lực này chắc?"

Bạch Tôn Giả cười ha hả.

Khí tức trên người tướng quân tinh tinh lập tức ngưng tụ lại:

"Ngươi biết thần công Thánh Viên Long Lực ư? Không thể nào, đây là bí mật bất truyền của thú giới bọn ta mà!”

“Ta không chỉ biết rõ về loại công pháp này, mà còn học được nó nữa kia.”

Bạch tiền bối nói xong thì hai tay run lên.

Ngay sau đó, từng hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ liên tục xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Khác với những hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ lộn xộn nhét chung một chỗ với tướng quân tinh tinh kia, hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ trên đỉnh đầu Bạch tiền bối như một đội quân vậy, từng đạo xuất hiện và xếp ngay ngắn lại.

Chừng 600 hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ xuất hiện ngay ngắn chỉnh tề, lơ lửng trên đỉnh đầu của Bạch tiền bối. Mỗi hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ đều có thể tích khổng lồ, gần 600 con lơ lửng trên hư không giống hệt như một đội quân quái vật vậy.

Tướng quân tinh tinh mở to hai mắt ra nhìn. Không sai, đây dúng là khí tức của thần công Thánh Viên Long Lực, Thần Viên Viễn Cổ không phải ảo giác, là thần công Thánh Viên Long Lực thật sự!

Từ nhỏ hắn đã tu luyện loại công pháp kia, không thể nào nhận lầm được.

Tiếp theo, tướng quân tinh tinh lại đếm thật kỹ số lượng hư ảnh trên đầu của Bạch tiền bối.

587 con!

“587 con, sao có thể như thế chứ, một nhân loại thì làm sao có thể tu luyện ra 587 hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ được.”

Tướng quân tinh tinh kêu to.

Đây cũng không phải 58 con, mà là 587 con đấy. Đối mặt với gần 600 hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ của vị Bạch Tôn Giả này, một kẻ chỉ mới tu luyện ra được 107 hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ như hắn thật sự quỳ luôn.

Đồng thời tướng quân tinh tinh cũng hiểu rõ tại sao bỗng nhiên mình lại thấy sợ như thế. Thần công Thánh Viên Long Lực với 587 hư ảnh thánh viên, cho dù nhân loại này chỉ là một Tôn Giả thất phẩm đi nữa, nhưng dựa vào mức độ cường hãn của thân thể thì cũng có thể vượt cấp khiêu chiến. Chỉ riêng số lượng thánh viên mà tính thôi thì cường độ thân thể của đối phương phải gấp năm lần của hắn!

“Ha ha ha, công pháp này cũng dễ thôi ấy mà, sau khi ta lấy được thì có luyện đại một chút, thế là luyện được 587 con thánh viên luôn. Đúng rồi, số lương 587 con thánh viên nghe nó ngốc ngốc nhỉ, đây chẳng phải đang nói 'ta ngu ngốc' sao? Phi!!” (wu ba qi phát âm gần giống wo bai chi)

Bạch tiền bối bất mãn nói.

Trong lòng tướng quân tinh tinh nhỏ máu, số lượng 587 mà còn bị ghét bỏ á? Nếu như ngươi không cần thì hãy cho ta đi! Đáng chết, ta chỉ có 107 con thôi này!

Dường như nghe thấy tiếng lòng gào thét của tướng quân tinh tinh nên Bạch tiền bối đột nhiên nói:

“Vầy đi, ta cảm giác mới gặp ngươi thì như đã quen từ lâu. Ngươi khá giống với một con vật ta từng nuôi, nhưng thú cưng của ta mất hơi sớm. Thế này đi, ta chia cho ngươi một ít hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ để coi như quà gặp mặt nhé?”

“Hả???”

Đầu óc tướng quân tinh tinh đã không theo kịp tình huống rồi.

“Chia cho ngươi 143 hư ảnh thánh viên, để ngươi đủ số 250 con, đồ ngốc rất hợp với ngươi!” (250 là đồ ngốc)

Bạch tiền bối nói.

Nói xong, Bạch tiền bối giơ tay chỉ vào hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ của mình, đếm ra 143 con.

Sau đó dưới sự khống chế của Bạch tiền bối, 143 hư ảnh thánh viên này bước đều như một đội quân, đi tới trên đỉnh đầu của tướng quân tinh tinh.

Tiếp theo, trong ánh mắt không dám tin của tướng quântinh tinh, 143 hư ảnh thánh viên kia thật sự lại kết hợp với hắn.

Ngay sau đó, tướng quân có thể cảm giác được cường độ thân thể của mình đang tăng lên liên tục. Cơ thể phồng lên một vòng, mỗi một khối cơ bắp đều tràn đầy sức mạnh hủy diệt.

Cường độ thân thể của hắn đã tăng lên hơn gấp đôi!

Sức mạnh, sức mạnh đang bùng lên liên tục.

Đây chính là quán đỉnh truyền công ư?

Nhưng chỉ mới nghe nói chân khí, linh lực hay huyền năng gì đó mới có thể thông qua quán đỉnh truyền công để truyền cho tu sĩ khác, từ khi nào mà ngoại công cũng có thể truyền thế này?

Tướng quân tinh tinh cảm thấy thế giới quan của mình bắt đầu vỡ ra.

...

“Được rồi, nếu quà gặp mặt cũng đưa cho ngươi rồi thì từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thú cưng số 3 của ta! Ngoài ra, thú cưng số 2 là một con chuột Hamster đáng yêu lắm, lần tới có cơ hội thì ta sẽ đưa ngươi đi gặp nó. Số 1 thì đang ngủ đông.”

Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Gì? Thú cưng á?

Nói đùa cái gì thế!

“Ta chính là chinh tây đại tướng quân, thánh viên đại tinh tinh của thú giới, sao ta có thể trở thành thú cưng của ngươi được chứ!!”

Tướng quân tinh tinh tức giận hét lên.

Chuyện mất hết tôn nghiêm như làm thú cưng này thì sao hắn có thể tiếp nhận được chứ? Hắn cũng đâu phải thứ mắc bệnh M của nhân loại đâu.

Cảm giác tôn nghiêm của mình bị sỉ nhục nên tướng quân tinh tinh tức giận gầm lên.

Trong cơn phẫn nộ, chút cảm giác sợ hãi kỳ lạ trong lòng nó cũng tan biến.

Nhân lúc trạng thái đang tốt, tướng quân tinh tinh vận chuyển Đại Hư Không Áo Nghĩa, trường đao trong tay cũng đâm xuyên qua không gian, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Bạch tiền bối, gác lên cổ của hắn.

Chiếc cổ trắng nõn mảnh khảnh của Tôn Giả nhân loại này đang ở trước mắt, chỉ cần đao của hắn quẹt nhẹ một cái thôi là có thể giết chết được nhân loại này.

Tuy rằng cảm giác nhân loại này đặc biệt tuấn mỹ, giết đi thì tiếc quá. Nhưng hắn không thể nhịn được chuyện bắt hắn làm thú cưng được.

Cho nên Tôn Giả nhân loại này nhất định phải chết.

Hơn nữa mình hoàn toàn không cần phải sợ, trước kia hắn bị gần 600 hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ và thủ đoạn của đối phương dọa hết hồn, nhưng đối phương là Tôn Giả, thua hắn cả một đại cảnh giới mà.

“Chết đi, Bạch Tôn Giả!”

Tướng quân tinh tinh quát to một tiếng.

Đao phong chém xuống một cái.

Lúc này Bạch tiền bối đột nhiên quay đầu lại, nhìn tướng quân tinh tinh:

“Chậc, thân là một con thú cưng, nếu như dám cắn chủ nhân thì sẽ bị nấu lẩu đấy.”

Bị Bạch Tôn Giả nhìn một cái, trong lòng tướng quân tinh tinh đột nhiên trào dâng cảm giác sợ hãi.

Tựa như khi mình vẫn còn là một con tinh tinh nho nhỏ bị thiên địch nhìn chằm chằm vậy. Bạo long lưng bạc cũng là một chủng tộc trong thú giới, thân có một phần huyết mạch thần long, chúng nó cho rằng nhai thịt thánh viên tinh tinh rất ngon, đặc biệt là tinh tinh con, ăn ngon hết biết.

Đối với tinh tinh con mà nói thì bị một con bạo long lưng bạc nhìn trúng đúng là một việc vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng cảm giác hoảng sợ trong lòng tướng quân tinh tinh chỉ lóe lên thì đã bị hắn dằn xuống.

Thân là chinh tây đại tướng quân của thú giới, nếu như chỉ chút sợ hãi đó mà cũng không vượt qua được thì hắn đã trở thành thức ăn trong miệng của những con thú kahcs rồi.

“Mẹ nó, ai là thú cưng của ngươi hả!”

Tướng quân tinh tinh tức giận, vũ khí trong tay đột nhiên chém xuống.

Keng!

Trường đao sắc bén vô cùng chém lên chiếc cổ trắng nõn của Bạch Tôn Giả.

Nhưng cảnh tượng đầu của Bạch tiền bối bay lên lại không hề xuất hiện, chiếc cổ của Bạch Tôn Giả vẫn trắng nõn không chút tì vết, ngay cả dấu ngấn cũng không có.

Nhưng thanh trường đao pháp khí bản mệnh trong tay tướng quân tinh tinh lại nứt vỡ.

Chương 946: Tiền Bối Ngươi Không Sinh Con Gái Là Không Có Thiên Lý!

Tướng quân tinh tinh đần thối mặt ra.

“Tính cách được lắm, thú cưng có tính tình càng hung dữ thì quá trình thuần dưỡng lại càng thú vị.”

Bạch Tôn Giả cười ha hả rồi nói.

“Ngươi không phải là Bạch Tôn Giả kia!”

Nhìn trường đao gãy vụn trong tay mình, tướng quân tinh tinh đột nhiên ngộ đạo… Có câu “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, cho nên trước khi hành động, bọn hắn đã mất rất nhiều công sức để thu thập thông tin về Bạch Tôn Giả. Trong tin tức bọn hắn thu được, khi Bạch Tôn Giả bế quan lần trước còn là Chân Quân, xuất quan ra ngoài mới lên đến cảnh giới Tôn Giả. Làm sao một vị Tôn Giả vừa mới thăng cấp lại có thực lực mạnh mẽ nhường này chứ?

Cho nên, chân tướng chỉ có một! Người trước mặt chúng đây không phải là Bạch Tôn Giả!

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười vang:

“Ta chưa từng thừa nhận ta là Bạch Tôn Giả nhé.”

Tướng quân tinh tinh thầm mắng đậu xanh rau má!

“Nếu tiền bối không phải là Bạch Tôn Giả thì chuyện giữa chúng ta chỉ là hiểu lầm mà thôi. Chúng ta bắt tay giảng hòa với nhau có được không?”

Tướng quân tinh tinh nói.

Vừa nói chuyện, hắn vừa chuẩn bị chạy trốn. Hắn có bí pháp Đại Hư Không Áo Nghĩa, dù đối mặt với Kiếp Tiên cửu phẩm thì vẫn có cơ hội trốn thoát.

Tuy chỉ có một tia cơ hội mong manh nhưng hắn sẽ không từ bỏ đâu.

“Được, không thành vấn đề.”

Bạch Tôn Giả cười nói:

“Ta tin là trong tương lai chúng ta sẽ ở chung rất hòa bình.”

Nghe đến đó, tướng quân tinh tinh quyết đoán dùng Đại Hư Không Áo Nghĩa trốn vào một tầng hư không khác. Vị Bạch Tôn Giả giả mạo này căn bản không từ bỏ ý định bắt hắn về nuôi làm thú cưng. Cho nên bây giờ mà còn không trốn thì đợi đến lúc nào?

Vèo ~

Tướng quân tinh tinh trốn vào hư không, Bạch tiền bối không có ý định ngăn cản hắn.

Tướng quân tinh tinh hơi nghi hoặc nhưng vẫn chui tọt vào hư không.

Ngay sau đó, tầm mắt hắn tối sầm.

Không phải vì bị đánh hôn mê mà là hắn đã rơi vào một thế giới tối om như hũ nút.

Đây là một thế giới lạ hoắc, tối tăm và lạnh lẽo.

Tướng quân tinh tinh cảnh giác đánh giá bốn phía.

Và rồi hắn phát hiện ra ở phía trước cách mình không xa có một cái kén khổng lồ.

Cái kén tỏa sáng lập lòe, như thể nó là nguồn sáng duy nhất của thế giới ấy.

Khi nhìn thấy cái kén này tướng quân tinh tinh mềm nhũn đầu gối rồi quỳ mọp xuống.

Hắn đang đối mặt với chúa tể của một thế giới. tướng quân tinh tinh bị ý chí của cả thế giới đè nặng trên lưng, quỳ xuống trông cực kì ngầu.

…

Sau khi ném tướng quân tinh tinh vào thế giới tà liên, Bạch tiền bối vỗ tay tỏ vẻ hài lòng:

“Xong xuôi, lần này bắt được một con thú cưng như ý, đúng là đáng giá.”

Dứt lời, Bạch tiền bối lại nhìn hư ảnh Thần Viên Viễn Cổ trên đầu mình. Hư ảnh thần viên xếp hàng ngay ngắn không khác gì một đội quân.

Sau khi tống ra 143 hư ảnh thánh viên thì Bạch tiền bối cảm thấy quân đoàn hư ảnh này nhìn thuận mắt hơn nhiều. Con số 587 ngu si quá.

Thế nhưng chỉ một lát sau, sắc mặt của Bạch tiền bối cứng đờ ra.

Hắn phát hiện ra số lượng của đám hư ảnh thánh viên trên đầu mình không ổn cho lắm. Nhìn ngang nhìn dọc đều ra 444 con. (Số 4 phát âm gần giống Tử - chết)

Không sai, là 444 con.

Bạch tiền bối ORZ.

Con số này xui quá.

Sao tự nhiên lại thành 444 khéo thế nhỉ?

Quả nhiên, hôm nay mình không được may mắn rồi.

…

Bạch tiền bối bị số lượng 444 con Thần Viên Viễn Cổ đả kích cho suy sụp một hồi lâu mới quay đầu đi tìm Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng nhân cơ hội trốn vào thế giới hạch tâm để tăng cấp, Bạch tiền bối lặng lẽ đi theo đạo nhân áo tím kia vào trong cấm địa, để xem tên đạo nhân này muốn giở trò gì.

..

Lúc này, trên Linh Điệp đảo.

Vũ Nhu Tử ôm đầu gối ngồi ở bờ biển, ngắm nhìn thủy triều lên xuống đằng xa.

Giữa những con sóng cuộn trào ngoài khơi có thể nhìn thấy thân ảnh Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối lờ mờ trôi nổi… Nghe nói Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đang đóng phim, bộ phim có tên là “Cuộc đời phóng đãng bất kham của ta”.

Vũ Nhu Tử xem kịch bản của nó xong bèn nghĩ có khi đổi tên phim thành “Tam Lãng mạo hiểm kí” thì đúng hơn, bởi vì trong bộ phim này Tam Lãng tiền bối bị ném vào đủ các loại hoàn cảnh nguy hiểm, quay cuồng và kích thích.

Hình như Tam Lãng tiền bối đang kêu gào rất vui thì phải.

Vũ Nhu Tử nhìn Tam Lãng tiền bối mà suy nghĩ mông lung.

Nghe nói trong diễn biến tiếp theo, a cha muốn hạ năm thủ pháp giam cầm vào người Tam Lãng tiền bối, sau đó mang hắn lên cao hai mươi nghìn mét rồi đẩy từ đó xuống. Tam Lãng tiền bối phải giải được năm thủ pháp giam cầm trước khi rơi xuống đất thì mới chạy trốn được, nếu không sẽ ngã dập mặt khi rơi từ trên trời xuống.

Ghi chú: Cách chơi của đoạn này do Bạch Tôn Giả cung cấp.

Hơn nữa theo những gì Linh Điệp Tôn Giả tiết lộ thì trò này chủ yếu dùng để thử nghiệm trên người Cuồng Đao Tam Lãng, xem hiệu quả như thế nào, có đủ độ kích thích hay không.

Nếu độ kích thích đạt chuẩn thì Bạch tiền bối và các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ tổ chức một cuộc thi “Chạy trốn giữa thiên không” sau khi cuộc đua máy kéo có tay cầm kết thúc tốt đẹp.

Độ khó của cuộc thi này chia làm các cấp độ: 5 pháp thuật giam cầm trong hai mươi nghìn mét – 10 pháp thuật giam cầm trong ba mươi nghìn mét – 20 pháp thuật giam cầm trong năm mươi nghìn mét….

Nghe nói, cách đây không lâu, Bạch tiền bối xem Tivi thấy người ta tuyên truyền cho Olympic 2020. Sau đó Bạch tiền bối cảm thấy các hạng mục vận động trong giới tu sĩ quá đơn điệu. Người bình thường người ta tổ chức Olympic có tận 28 loại hạng mục lớn kia kìa.

Thế là Bạch tiền bối suy tư.

Ngài muốn tổ chức một kì thế vận hội hoành tráng cho giới tu sĩ, kì thế vận hội ấy phải vừa kích thích, vừa có tính khiêu chiến, vừa phải nhiều trò!

Sau đó Bạch tiền bối thương lượng với các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 và được không ít người hưởng ứng.

Trừ cuộc đua phi kiếm, thi đánh lôi đài, thi đạo pháp và thi luyện đan ra, có thể tổ chức thêm cuộc đua máy kéo có tay cầm và thi chạy trốn giữa thiên không, thú vị hơn, kích thích hơn, tốt hơn biết bao nhiêu.

Hơn nữa còn có thể đặt ra phần thưởng kếch sù như đạo thuật kiểu mới, linh thạch số lượng lớn và đan dược quý giá… Thế mới khiến cho giới tu sĩ náo nhiệt sôi nổi hơn và giúp các tu sĩ thiên phú cao có nhiều tài nguyên tu luyện hơn chứ.

Thế nhưng thế vận hội này còn đang trong giai đoạn trù tính, không biết lúc nào thì Olympic dành cho tu sĩ mới được tổ chức đây.

Quay lại việc chính.

Vũ Nhu Tử chỉ nghĩ thôi đã thấy trò “Chạy trốn giữa thiên không” rất kích thích rồi.

Thân thể bị pháp thuật giam cầm trói buộc rồi bị đẩy xuống từ không trung. Nếu không thể cởi bỏ pháp thuật giam cầm đúng lúc thì sẽ phải chịu thương tổn vì rơi xuống từ độ cao vạn mét… Nếu kì Olympic đầu tiên của tu sĩ được tổ chức thì nhất định cô sẽ tham gia hạng mục này.

Mặt khác, cô muốn thử một cách chơi khác. Không cần pháp thuật giam cầm, chỉ cần ném cô xuống từ độ cao mấy vạn mét là được. Trong kích thích sinh tử ấy, nhất định cô có thể nắm giữ được kĩ thuật ngự kiếm phi hành tốt hơn.

Lúc trước, nhờ có Thất Sát Ca của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối giúp đỡ mà cô đã học được cách ngự kiếm bay lên không trung trong thời gian rất ngắn. Thế nhưng cô mới chỉ ngự kiếm lơ lửng trên không mà thôi, muốn ngự kiếm phi hành được thì còn cần tập luyện thêm nhiều lắm.

Nếu ném cô xuống từ độ cao mấy vạn mét, thì dưới kích thích ấy, nói không chừng cô lại ngự kiếm phi hành ngay được ấy chứ.

Vũ Nhu Tử bắt đầu nóng lòng muốn thử.

“Vũ Nhu Tử, đang nghĩ gì đấy?”

Lúc này, Linh Điệp Tôn Giả xuất hiện sau lưng con gái rồi hỏi.

“A cha à, không có gì đâu ạ, gia đang suy nghĩ linh tinh thôi.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì đáp.

Linh Điệp Tôn Giả nói:

“Đúng rồi, cha báo cho con một tin tốt đây, bên phía Sở gia, nhờ có Thư Hàng tiểu hữu và Bạch đạo hữu ra tay mà nguy cơ đã được giải trừ rồi. Sở Xuân Huỳnh tiểu hữu cũng bình an vô sự.”

“Bạch tiền bối ra tay? Nhanh vậy sao?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Lúc gia gọi điện thì Tống tiền bối vẫn còn đang ở khu Giang Nam mà.”

“Bình thường thôi, vì Bạch đạo hữu nắm giữ pháp thuật không gian, đối với hắn mà nói, khoảng cách chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ cần một ý niệm là hắn có thể đưa Tống Thư Hàng đến Sở gia rồi. Những kẻ tập kích Sở gia cũng không mạnh, một mình Bạch đạo hữu ra tay là đủ giải quyết xong xuôi.”

Linh Điệp Tôn Giả nói.

Đôi khi thiên phú chính là thứ ngang ngược và không có đạo lý như vậy đó. Hắn nghiên cứu áo nghĩa không gian biết bao nhiêu năm mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng tạo ra trận pháp truyền tống ảnh hưởng đến không gian một chút. Ấy thế mà Bạch đạo hữu lại thức tỉnh ngay thiên phú về truyền tống không gian, làm cho Linh Điệp Tôn Giả hắn hâm mộ cả nửa tháng trời.

Vũ Nhu Tử gật đầu, Sở gia không sao, Sở Xuân Huỳnh cũng bình an vô sự là cô an tâm rồi.

“Đúng rồi a cha ơi, sao lại quẳng Tam Lãng tiền bối vào sóng lớn thế kia? Trông Tam Lãng tiền bối thê thảm quá.”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi thử. Chẳng lẽ Tam Lãng tiền bối lại đắc tội với cha cô rồi à?

Linh Điệp Tôn Giả ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rồi trầm giọng mà nói:

“Thực ra ta vốn đã định tha cho Tam Lãng đạo hữu rồi.”

Mấy ngày nay, sau khi mượn Cuồng Đao Tam Lãng từ chỗ Bạch đạo hữu đến quay phim và dằn vặt hắn mấy lần thì Linh Điệp Tôn Giả cũng nguôi giận rồi.

Cho nên hắn mới mời Cuồng Đao Tam Lãng uống trà và chỉ điểm cho tên kia tu luyện nữa.

Linh Điệp Tôn Giả còn định thả Cuồng Đao Tam Lãng ra khỏi Linh Điệp đảo rồi cơ.

Thế nhưng khi hai người nói chuyện với nhau, không hiểu sao Cuồng Đao Tam Lãng lại nói đến Vũ Nhu Tử.

Khi nói đến Vũ Nhu Tử, Linh Điệp Tôn Giả không khỏi nhớ lại năm xưa khi vợ mình mang thai con bé. Linh Điệp Tôn Giả bắt đầu cảm khái, chắc vấn đề là tại gene, hắn nhớ rõ mấy đời trong tộc mình đều sinh ra con trai cả. Từ đời ông của hắn thì cả nhà đã sinh toàn con trai rồi.

"Lúc đó khi vợ ta mang thai Vũ Nhu Tử thì ta còn tưởng chắc chắn nó sẽ là con trai cơ.

Linh Điệp Tôn Giả híp mắt cười hạnh phúc:

"Không ngờ cuối cùng Vũ Nhu Tử lại là con gái…

Linh Điệp Tôn Giả còn chưa nói dứt lời thì Cuồng Đao Tam Lãng đã không nhịn được mà mở mồm:

"Ha ha ha, đương nhiên phải thế rồi. Bởi vì những người nhỏ mọn đẻ con trai thì không có chym đâu. Linh Điệp tiền bối tính từ cái kim tính đi, không sinh con gái mới là không có thiên lý."

Sinh con trai không có chym, không sinh con gái mới là không có thiên lý?

Linh Điệp Tôn Giả:

"..."

Đây chính là lý do vì sao bây giờ Cuồng Đao Tam Lãng vẫn còn đang trôi nổi theo sóng, trồi lên sụt xuống ở ngoài khơi xa.

Chương 947: Kỹ Thuật Trùng sinh Này Tiên Tiến Thật Đấy

Lúc này, bên trong cửa vào cấm địa.

Bạch tiền bối đi theo sau lưng đạo nhân áo tím, tiến vào cánh cửa cấm địa do các vòng tròn tạo thành.

Vừa bước vào trong vòng tròn hoàng kim, tiên cảnh thấy được khi đứng bên ngoài lúc trước đều vỡ nát… Những hình ảnh tiên cảnh kia chẳng qua chỉ là một tầng bình phong đẹp mắt, dụ dỗ mọi người tiến vào cấm địa mà thôi.

Bên trong cấm địa là một vùng băng tuyết đầy trời.

Không gian không lớn lắm, chỉ rộng chừng ba trăm thước vuông. Chỉnh thể là một không gian hình vuông, ngay chính giữa có một tế đàn, ngoài ra trên bốn bức vách đều có một cánh cửa.

Nói cách khác, không phải chỉ có mỗi vòng tròn hoàng kim này là cửa tiến vào cấm địa. Tại nơi nào đó trên thế giới này hẳn còn cất giấu ba cửa vào khác.

Cái này có liên quan đến ứng dụng pháp thuật không gian.

“Lúc đầu ta còn tưởng là cấm địa cấp bậc thất phẩm hoặc bát phẩm, bây giờ xem ra cấm địa này ít nhất là do Kiếp Tiên cửu phẩm ra tay bố trí.”

Bạch tiền bối thầm nói trong lòng.

“Ui, lạnh quá! Sao lại lạnh thế này?”

Lúc này, đạo nhân áo tím ở phía trước đột nhiên rùng mình, cơ thể run cầm cập.

Trong không gian chỉ có ba trăm thước vuông này có hàn khí bức người, rét lạnh thấu xương. Vốn dĩ đối với tu sĩ mà nói, cho dù có lõa thể chạy đến nơi cực hàn cũng không thấy lạnh.

Nhưng lúc này đạo nhân áo tím lại cảm thấy lạnh đến thấu xương. Loại lạnh lẽo này không chỉ tác động lên thân xác, mà còn xông vào linh hồn! Mặc dù đạo nhân áo tím đã vận chân khí hộ thể nhưng cũng cũng vô dụng.

Trong không gian băng tuyết đầy trời này, cách sưởi ấm duy nhất chỉ có run rẩy không ngừng mà thôi.

“Không thể ở lại đây lâu hơn được nữa, phải nhanh chóng lên tầng thứ hai thôi.”

Đạo nhân áo tím run rẩy nói.

Dứt lời, hắn vội vàng chạy tới tế đàn ở vị trí trung tâm, nơi đó cất giấu con đường thông tới tầng thứ hai.

Nhưng càng đến gần tế đàn ở trung tâm thì hàn khí thấu xương lại càng kinh khủng. Hắn mới chạy đến giữa đường, trên thân thể hắn đã đông kết một tầng băng sương thật dầy, hai chân suýt nữa đã bị đóng băng.

Đạo nhân áo tím buộc phải vận chân khí trong cơ thể để làm tan tầng băng bên ngoài thân thể... Cứ liên tục như vậy, chân khí trong cơ thể không ngừng bị hao tổn.

Bạch tiền bối trong trạng thái ẩn hình đi theo sau lưng đạo nhân áo tím, hàn khí trong không gian không hề ảnh hưởn gì đến Bạch tiền bối.

“May là Tống Thư Hàng không lập tức theo tới đây, chứ với thực lực của hắn, vừa tiến vào không gian giá lạnh này thì sẽ bị đông thành que kem ngay.”

Bạch tiền bối nói.

...

Rốt cuộc khi đạo nhân áo tím vất vả leo lên trên tế đàn, chân khí trong cơ thể đã tiêu hao hơn nửa.

Lúc hắn đứng ở trên tế đàn, loại lạnh lẽo thấu xương kia lập tức rút đi.

Trong phạm vi của tế đàn lại là một thế giới ấm áp, hàn khí trong không gian không hề ảnh hưởng đến tế đàn trung tâm.

Đạo nhân áo tím thở hồng hộc, móc ra một bình đan dược ăn vào, khôi phục chân khí bị tiêu hao.

“Thực lực của thân thể này quá yếu, mặc dù ta có thủ đoạn nhưng lại không cách nào thi triển ra được. Đáng tiếc... nếu tướng quân có thể đi vào với ta thì sẽ không phiền toái thế này rồi.”

Đạo nhân áo tím thầm nói.

Sau đó, hắn khom người bắt đầu nghiên cứu tế đàn trung ương.

Theo như trong tài liệu mà hắn lấy được thì lối đi thông với tầng kế tiếp ở ngay chỗ tế đàn, nhưng làm sao để mở ra lối đi đó thì hắn lại không biết.

Ngay lúc đạo nhân áo tím đang nghiên cứu thì bốn phía trên tế đàn đột nhiên xuất hiện bốn đứa bé.

Bốn đứa bé này là do băng tuyết đầy trời ngưng tụ ra, giống như là tinh linh băng tuyết vậy.

Sau khi hiện thân, bốn đứa bé không nói một lời, lập tức tấn công đạo nhân áo tím.

Vèo vèo vèo vèo!

Vô số châm nhỏ do băng tuyết hóa thành bắn về phía đạo nhân áo tím trên tế đàn, trên những cây băng châm tuyết này còn mang theo hàn khí giá rét đến tận linh hồn.

Tế đàn dưới chân đạo nhân áo tím có thể ngăn cản hàn khí, nhưng không thể nào ngăn trở những băng châm này.

Hơn nữa những băng châm này từ bốn phương tám hướng bắn tới, không hề cho đạo nhân áo tím có không gian để né tránh, hắn chỉ có thể nhắm mắt mở ra pháp thuật phòng ngự.

Pháp thuật phòng ngự của hắn đã được khắc lên bộ thân thể này, sử dụng vừa nhanh vừa tiện lợi.

Nhưng ngay lúc này, dị biến chợt nổi lên.

Pháp thuật phòng ngự trên người đạo nhân áo tím vừa mới hiện lên... tế đàn dưới chân bỗng truyền ra lực hút, tầng trận pháp pháp thuật phòng ngự của hắn lập tức bị tế đàn hấp thu.

“Nguy rồi!”

Đạo nhân áo tím kêu to.

Ngay sau đó, một loạt tiếng băng châm đâm vào cơ thể khiến người ta tê cả da đầu vang lên.

“A...”

Đạo nhân áo tím kêu la thảm thiết, hắn bị đâm thành một con nhím băng.

Hàn khí trên băng châm rót vào trong người, biến thân thể hắn thành một tượng băng. Không chỉ vậy, hàn khí còn ảnh hưởng tới linh hồn của đạo nhân áo tím, chỉ trong nháy mắt đã đóng băng luôn linh hồn của hắn.

Dù là vậy nhưng bốn tinh linh băng tuyết kia vẫn tiếp tục công kích, không ngừng bắn băng châm về phía đạo nhân áo tím.

Hết đợt băng châm này đến đợt khác liên tục bắn vào phạm vi tế đàn.

Mấy hơi thở sau.

Đạo nhân áo tím bị đóng băng đột nhiên nổ tung. Sau khi nổ trung, thân thể hắn biến thành bông tuyết rơi đầy đất, dung nhập vào không gian băng tuyết, trở thành một bộ phận của thế giới băng tuyết.

Không hề sót lại chút máu thịt nào.

Thần hình câu diệt!

“Công kích này khá lắm!”

Bạch tiền bối khen ngợi tiểu tinh linh.

Sau khi tiêu diệt đạo nhân áo tím xong, bốn tiểu tinh linh băng tuyết lại xoay đầu nhìn về vị trí của Bạch tiền bối. Chúng nó không có ý tấn công Bạch tiền bối, sau khi nhìn Bạch tiền bối, bốn tiểu tinh linh lại tan ra, trở thành một phần của băng tuyết.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, sau đó nhấc chân đi tới tế đàn.

Trên tế đàn hình tròn bằng đá có khắc một chuỗi văn tự cổ.

Bạch tiền bối lên tiếng thì thầm:

“Cuối mùa đông rét lạnh chính là mùa xuân ấm áp.”

“Xem ra, nơi này có thể là di tích do một tu sĩ tu luyện pháp tắc của hàn băng hệ đến cực hạn lưu lại.”

Không gian ba trăm thước vuông này là một nơi chí hàn chí âm, hàn khí của nơi này có thể đóng băng cả linh hồn. Chố tế đàn ở trung tâm này chính là nơi có hàn khí nồng đậm nhất, nhưng cũng ở ngay đây hàn khí lại phát sinh biến hóa, biến chỗ tế đàn thành một không gian ấm áp.

Chính là âm cực sinh dương, hàn cực chuyển nhiệt.

Mà ở phía dưới tế đàn hình tròn bằng đá này ắt hẳn có cất giấu một trận pháp truyền tống không gian, chắc là lối đi để tiến vào tầng kế tiếp.

“Có nên tiến vào lối đi thông với tầng kế tiếp để xem thử trước không nhỉ?”

Bạch tiền bối suy tư.

Đúng lúc này, chổ cửa vào cấm địa lại truyền tới tiếng bước chân.

Sau đó một con con rối tinh xảo nhảy vào thế giới băng tuyết.

Vừa tiến vào không gian, con con rối này lập tức lao thẳng về phía tế đàn không chút do dự.

Bạch tiền bối tò mò nhìn về phía con con rối kia.

Khí tức trên người con con rối này giống y hệt với khí tức của đạo nhân áo tím, thậm chí có thể nói đây chính là vị đạo nhân áo tím kia cũng không sai, chẳng qua là đổi một thân thể khác mà thôi.

“Là một thủ đoạn trùng sinh nào đó sao?”

Lúc nãy đạo nhân áo tím kia đã bị thần hình câu diệt rồi mà, cả thân thể và linh hồn đều biến thành bông tuyết trong vụ nổ tung vừa rồi.

Bạch tiền bối tận mắt nhìn thấy linh hồn của đạo nhân áo tím linh bị hủy diệt.

Bị như thế rồi mà vẫn trùng sinh lại được sao? Kỹ thuật trùng sinh này tiên tiến thật đấy!

“Xem ra hẳn là một loại thủ pháp nào đó của Mặc Môn rồi.”

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ.

Có vẻ như trong thời gian hắn không với tiếp xúc hiện thế, kỹ thuật tu chân ở hiện thế đang tiến bộ không ngừng.

Đặc biệt là Mặc Môn, cứ cách một đoạn thời gian, bọn họ lại nghiên cứu ra rất nhiều thứ mới mẻ.

Vừa nhìn thấy con con rối tinh xảo này, Bạch tiền bối đã ngứa tay.

Hắn muốn bắt lấy con con rối tinh xảo này để nghiên cứu thật kỹ, tốt nhất là có thể tháo nó ra để xem cấu tạo và nguyên lý của kỹ thuật trùng sinh tân tiến trên người nó.

…

Con con rối tinh xảo kia không hề hay biết mình đang bị người khác theo dõi, hắn vội vả leo lên tế đàn, lại khom người nghiên cứu tế đàn tiếp.

Chỉ lát sau, hai mắt hắn sáng lên:

“Là trận pháp không gian, chỉ cần kích hoạt nó là có thể đi vào tầng kế tiếp!”

Lúc hắn đang nói, bốn tinh linh băng tuyết ở bốn phía của tế đàn lại hiện thân lần nữa.

Bạch tiền bối bật cười, duy trì trạng thái ẩn hình đứng qua một bên.

Mà con rối tinh xảo kia thì tức tốc lăn xuống khỏi tế đàn.

Có vẻ như bốn tinh linh băng tuyết này là linh vật thuộc loại hình bảo vệ, chỉ khi nào có người bước vào vị trí tế đàn thì chúng mới hiện thân.

Cho nên đạo nhân áo tím suy đoán, chỉ cần rời khỏi tế đàn thì những tinh linh này cũng sẽ không công kích hắn.

Hắn đã đoán đúng.

Khi hắn lăn xuống khỏi tế đàn, bốn tinh linh kia nhìn nhau rồi dần tiêu tản.

Con rối do đạo nhân áo tím biến thành cười ha ha mấy tiếng, sau đó chạy lên trên tế đàn lại, bắt đầu nghiên cứu trận pháp truyền tống cũng như thử kích hoạt nó.

Trong lúc nghiên cứu, con rối vẫn thầm đếm trong đầu.

Ba giây sau…

Con rối tinh xảo lại lăn xuống khỏi tế đàn lần nữa.

Trong hư không, bốn tinh linh băng tuyết lại hiện thân, sau đó ngu ngơ nhìn về vị trí tế đàn rồi lại ngu ngơ biến mất.

“Ha ha ha ha, kiểu phòng thủ thật cứng nhắc, sơ hở khắp nơi! Chỉ cần bị ta nhìn qua một lần thì loại phong ngự này trở nên vô dụng mà thôi.”

Con rối tinh xảo vênh váo đắc ý nói.

Sau đó hắn lại lăn lên trên tế đàn, tranh thủ thời gian nghiên cứu ra phương pháp mở ra trận pháp truyền tống.

Vừa qua ba giây, hắn lập tức lăn khỏi tế đàn.

Tinh linh băng tuyết lại ngờ nghệch hiện thân rồi lại ngờ nghệch biến mất.

Bạch tiền bối trong hư không:

"..."

Hắn có cảm giác như minh đang xem xiếc khỉ vậy, con con rối tinh xảo thì cứ lăn lên lăn xuống, còn các tinh linh băng tuyết thì hiện thân rồi lại biến mất.

Nếu như phối thêm một đoạn âm nhạc có tiết tấu nhanh thì cảnh tượng này sẽ quỷ dị lắm đây.

Một bên thì cứ lăn lăn lăn, còn một bên vừa hiện lên rồi biến mất.

Tiếp tục lăn lăn lăn... Tiếp tục thoáng hiện rồi biến mất.

Tuần hoàn không ngừng.

Cứ như vậy chừng sau hơn hai mươi lần, con rối tinh xảo kia bỗng cười to hô lên:

"Thành công rồi!"

Vừa dứt lời, hắn lập tức vỗ mạnh lên trên tế đàn, không ngừng rót chân khí vào trong tế đàn.

Sau khi làm xong mọi việc, hắn lại lăn xuống khỏi tế đàn.

Tinh linh băng tuyết lại hiện thân, sau đó lại ngu ngơ biến mất.

Bạch tiền bối cũng sốt ruột thay cho đám tinh linh băng tuyết này luôn.

Ầm ầm ầm!

Trên tế đàn vang lên tiếng động như sấm.

Ngay sau đó, một cổng không gian cỡ nhỏ xuất hiện ở trong không trung phía trên tế đàn.

Con con rối tinh xảo quay qua vẫy tay chào bốn tinh linh băng tuyết kia, sau đó xông vào cổng không gian, thân hình chớp mắt đã biến mất tăm.

Lúc hắn chui vào cổng không gian, Bạch tiền bối thật sự rất muốn ra tay kéo hắn lại.

Chương 948: Nghiền Nát Phó Bản Cấm Địa

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, thân thể run lên nhè nhẹ, khí tức biến ảo khôn lường tản mác ra từ cơ thể hắn. Khí tức này hệt như khí tức khi thiên tài địa bảo xuất hiện trên thế gian vậy.

Mạch thứ tư Không Vương mạch của tam phẩm đã được khai thông.

Được linh lực ngũ phẩm của Diệp Tư giúp đỡ, được suối nguồn sự sống tưới tắm, thêm sự huyền diệu của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cộng với hiệu quả từ Nho Gia Kim Cương Thân, Tống Thư Hàng khai thông mạch thứ tư cực kì thuận lợi.

Không Vương Mạch vừa thông, bước tiếp theo chính là nối liền bốn mạch, đúc thành Chiến Vương Chi Khu viên mãn, độ qua thiên kiếp và trở thành tu sĩ tứ phẩm, có thể ngự kiếm phi hành. Nếu không thể độ qua thì tám phần kết quả chính là hóa thành tro bụi, thần diệt hình tan.

“Cảm thấy thế nào?”

Diệp Tư cười hỏi.

“Tốt lắm, ta cảm thấy mình mà bùng nổ lực lượng trong bốn mạch Tinh Huy, Nguyệt Âm, Dương Viêm và Không Vương cùng lúc, thì dù đánh với tu sĩ tứ phẩm cũng được một trận ra trò.”

Tống Thư Hàng nói.

Chỉ còn cách ngự kiếm phi hành có một bước nữa thôi.

Phải tấn thăng lên cảnh giới tứ phẩm, thì mới thực sự có thực lực để đứng trong giới tu sĩ này.

Cứ như là nằm mơ vậy. Tống Thư Hàng bỏ lỡ thời kì tu luyện hoàng kim, cứ tưởng với tư chất của mình thì phải tu luyện trên trăm năm mới tới được cảnh giới này cơ.

“Đến lúc về cấm địa rồi.”

Tống Thư Hàng động ý niệm, chuẩn bị ra khỏi thế giới hạch tâm.

Đúng lúc này, có giọng nói vang lên ngay bên tai hắn:

“Nè Thư Hàng, có nghe thấy ta nói không?”

Là giọng nói của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng đáp:

“Bạch tiền bối, ta nghe thấy.”

Bạch tiền bối đang dùng pháp thuật thiên lý truyền âm sao?

Thế nhưng… thiên lý truyền âm mà truyền xuyên qua không gian, vào thẳng thế giới hạch tâm của hắn được luôn à?

“Ngươi thăng cấp xong chưa?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Xong rồi Bạch tiền bối, vừa mới xong này.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thế thì tốt, để ta kéo thẳng ngươi ra đây luôn. Tầng thứ nhất của cấm địa có vẻ hơi phiền với ngươi, nơi đó rét lắm, có lẽ ngươi không ngăn được, để ta kéo luôn lên tầng hai cho nhanh. Đúng rồi, để tước yêu Tiểu Thải lại trong thế giới hạch tâm đi. Lên tầng hai không biết có nguy hiểm gì không.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nhìn tước yêu Tiểu Thải đang ngâm nga Địa Tạng Độ Hồn kinh rồi gật đầu:

“Bạch tiền bối nói đúng lắm.”

Sau đó…

Vèo một cái.

Tống Thư Hàng đã xuất hiện ngay bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng nhìn quanh bốn phía.

Dường như đây là một thế giới nhỏ cây cối xanh um, tràn đầy sức sống và hương vị mùa xuân.

“Đây chính là cấm địa sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, nói chính xác ra thì đây là tầng thứ hai của cấm địa. Đừng xem nhẹ nơi này, đâu đâu cũng tràn ngập nguy cơ đấy.”

Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu. Đây chính là nơi khiến cho Lý Thiên Tố đạo trưởng phải phi xác đến chỗ hắn đấy, đương nhiên hắn không dám xem nhẹ rồi.

“À đúng rồi Bạch tiền bối, vị đạo nhân áo tím kia đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối đi theo đạo nhân áo tím vào cấm địa mà, sao giờ không thấy bóng dáng tu sĩ kia đâu nữa vậy?

“Ha ha ha.”

Nghe Tống Thư Hàng hỏi xong, Bạch Tôn Giả bỗng bật cười gượng gạo.

Tống Thư Hàng:

“?”

“Bị phá rồi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Hả? Bị phá á?”

Tống Thư Hàng ngu mặt ra.

Bạch tiền bối giải thích:

“Ừ, ta vốn định để hắn dạo loanh quanh trong cấm địa này một lát xem hắn muốn tìm cái gì. Nhưng hắn vừa mới vào đến cấm địa thì đã quỳ rạp xuống đất bất động như hết pin. Ta đợi mãi chẳng thấy hắn đứng lên, thế là không nhịn được mà dỡ hắn ra rồi. Chậc, thành một đống linh kiện kia kìa.”

Bạch tiền bối chỉ vào đống linh kiện cách đó không xa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn nhớ rõ ràng đạo nhân áo tím kia là người cơ mà? Sao lại biến thành một đống linh kiện thế này?

Chẳng lẽ tên tu sĩ này cũng là con rối người sống hay con rối da người gì đó sao?

“Bạch tiền bối, người này có đứng lên được nữa không?”

Diệp Tư thò đầu ra rồi tò mò hỏi.

“Ừm, chắc là được đấy, để ta mang hắn về nghiên cứu một chút thì nhất định là sẽ lắp lại được thôi.”

Bạch tiền bối nói rất nghiêm trang.

Nói đoạn, hắn thu hết đống linh kiện vào pháp khí không gian.

Nói cách khác là bây giờ tạm thời không đứng lên được đâu.

“Thôi không nói cái này nữa, đạo nhân áo tím kia không thể dẫn đường cho chúng ta được rồi, để tiền bối ta đây dẫn các ngươi đi công phá cấm địa này đi.”

Bạch tiền bối vỗ ngực nói.

Cam đoan sẽ nghiền nát hết thảy rồi quét sạch cái cấm địa này một phen.

“À đúng rồi, nói mới nhớ, Thư Hàng vội vàng muốn vào cấm địa này như thế là vì muốn tìm cái gì à?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Đúng vậy, ta muốn tìm cách chữa hàn bệnh của Lý Âm Trúc trong cấm địa này.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Hàn bệnh? Cụ thể là hàn bệnh thế nào?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Nếu là Bạch Tôn Giả thật thì sẽ không quên việc này đâu. Giữa Bạch Tôn Giả và tán tu Lý Thiên Tố có một đoạn nhân quả, Bạch Tôn Giả cũng đã chính miệng hứa với tộc trưởng Sở gia là sẽ tìm cách chữa khỏi hàn bệnh cho Lý Âm Trúc rồi mà.

Thế nhưng Tống Thư Hàng vẫn giải thích:

“Hàn bệnh của Lý Âm Trúc bị trúng từ khi còn là bào thai, khi bệnh phát thì trên người cô ấy sẽ tỏa ra một luồng khí lạnh rất lớn. Trước đó Lý đạo trưởng dùng các loại thiên tài địa bảo để khắc chế hàn bệnh của cô ấy, nhưng mà tháng trước bệnh chuyển biến xấu, hàn khí còn biến thành quan tài băng bao kín cô ấy luôn rồi.”

“Thì ra là thế.”

Bạch tiền bối nói.

Đúng là trong cấm địa này có thể có cách chữa hàn bệnh. Bởi vì người bố trí cấm địa đã diễn hóa pháp tắc hàn băng hệ đến mức tận cùng, thậm chí đã tới cảnh giới cực âm sinh dương, cực lạnh sinh ấm.

Trên thực tế, nguyên nhân khiến cho tán tu Lý Thiên Tố khẳng định trong cấm địa này có cách chữa khỏi hàn bệnh cho con gái hắn, là bởi hắn biết thân phận của chủ nhân cấm địa.

"Có hai cách để chữa khỏi hàn bệnh này. Một cách là dùng đan dược tiêu trừ tận gốc chứng hàn trong xương tủy, thế nhưng muốn luyện được đan dược này thì rất khó khăn. Cách thứ hai là tu luyện công pháp đặc biệt để tiêu hóa hàn độc trong cơ thể, hoặc là biến nó thành một phần của bản thân mình."

Bạch tiền bối lẩm bẩm:

"Cho nên nếu muốn tìm cách chữa hàn bệnh thì chúng ta tìm phòng luyện đan hoặc là nơi có công pháp truyền thừa trong cấm địa là được."

Dứt lời, Bạch tiền bối nói thêm:

"Ừm.. để ta xem xem. Thấy rồi, trong rừng có một cung điện, có lẽ trong đó có đan dược các thứ. Hy vọng là đan dược ở đó chưa hết hạn sử dụng. Đi theo ta."

"Đan dược mà cũng hết hạn sử dụng được á?"

Tống Thư Hàng ngạc nhiên.

"Đương nhiên, nếu không cất giữ hẳn hoi thì dược hiệu của đan dược cũng sẽ tan đi, thậm chí có vài loại đan dược còn biến chất thành độc dược nữa kia."

Bạch tiền bối giải thích.

Thế là Bạch tiền bối đi trước mở đường, Tống Thư Hàng đi theo sau hắn.

Hai người đi được một trăm mét thì đột nhiên thấy trên gốc đại thụ đằng trước xuất hiện khuôn mặt sống động của một mỹ nhân.

Cây đại thụ này cực kì lộng lẫy, mỗi chiếc lá cây đều bảy màu rực rỡ, nhánh cây như lưu ly, vui mắt lại đẹp lòng.

"Hi hi hi, sau bao nhiêu năm lại có kẻ không biết sống chết dám xâm nhập nơi này ư? Đúng là tự tìm đường chết!"

Cây đại thụ cười vang đầy ma mị, vô số dây leo vươn ra đánh thẳng về phía Bạch tiền bối.

Không chỉ như thế, còn có gai nhọn từ dưới đất chui lên.

Gai nhọn chi chít nghìn vạn mũi như rừng rậm.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhảy lên, sau đó đạp chân trên hoa sen đen bước lên cao để tránh né gai nhọn trên mặt đất.

“Thư Hàng, ngươi nhát quá.”

Bạch Tôn Giả trên mặt đất bật cười rồi nói.

Sau đó Bạch tiền bối vung tay một cái, một vòng kiếm khí bùng nổ từ cơ thể hắn. Kiếm khí quét qua nơi nào, gai nhọn nơi ấy đều bị san bằng.

Không dừng lại ở đó, cây đại thụ kia bị kiếm khí chém qua, nhánh cây gãy hết, chỉ còn lại mỗi cái thân trụi lủi.

Mặt người trên cây đại thụ ngây ra.

Bạch tiền bối tiến lên một bước rồi vươn tay ôm lấy thân cây nọ.

“Ngươi muốn làm gì? Muốn làm gì?”

Mặt mỹ nhân trên thân cây kêu ré lên.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là thú cưng thứ tư của ta, đặt tên là Thụ Thụ nhé?”

Bạch tiền bối nói.

“Gì cơ?”

Mặt mỹ nhân trên cây đại thụ đần thối ra.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối dồn lực lên cánh tay.

Cây đại thụ bảy màu lộng lẫy bị bứng tận gốc!

“Á á á á, đừng màààààààà, đây là nhà của ta, ta không muốn rời khỏi đây đâu. Tiền bối, ta sai rồi, ta có mắt không tròng, xin ngài tha cho ta đi mà.”

Mặt mỹ nhân trên cây đại thụ bảy màu cầu xin tha thứ.

“Thụ Thụ.”

Bạch tiền bối nói.

Cây bảy màu:

“?”

“Tên ngươi là Thụ Thụ.”

Bạch tiền bối nhắc lại.

Cây đại thụ bảy màu lại ngu mặt ra, sau đó nó mới ngộ ra chân lý:

“Đúng vậy, đúng vậy, tiền bối, Thụ Thụ sai rồi, xin tiền bối tha cho Thụ Thụ đi mà.”

Bạch tiền bối nở nụ cười rạng rỡ:

“Tốt lắm.”

Hắn mỉm cười một cái, thiên địa đều biến sắc, bao nhiêu mị lực vốn phải khống chế đều bùng nổ.

Mặt mỹ nhân trên cây đại thụ bảy màu ngắm nhìn ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn hây hây đỏ.

“Nếu ngươi đã nhận cái tên này rồi thì ta phải thu nhận ngươi thôi. Nhà mới của ta đang trống trải, ngươi vào giữ nhà cho ta đi.”

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối vỗ tay một cái, cây mỹ nhân Thụ Thụ biến mất trong hư không, có lẽ đã bị nhét vào nhà mới của hắn luôn rồi.

“Xong rồi.”

Bạch tiền bối vẫy tay với Tống Thư Hàng đang đạp trên hoa sen đen giữa không trung:

“Xuống đây đi theo ta nào, chúng ta đi tiếp thôi.”

…

Sau khi đi tiếp một đoạn.

Mặt đất dưới chân Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng bỗng biến thành một đầm lầy.

Sau đó, một con cá sấu xấu mù ngoi lên từ đầm lầy đó:

“Khẹc khẹc khẹc, không ngờ lại có kẻ xâm nhập vào được tận đây, thế nhưng dừng ở đây thôi, hôm nay các ngươi hãy làm điểm tâm của ta đi!”

Cá sấu khổng lồ nói xong thì vươn vuốt đập xuống đầm lầy.

Đầm lầy cuộn lên như sóng thần rồi đổ ập xuống Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối trầm ngâm một hồi.

“Đúng là xấu quá.”

Bạch tiền bối nói.

Sau đó, Bạch tiền bối vươn tay vẫy một cái, một khẩu pháo to đùng xuất hiện trong tay hắn.

Đùng ~~

Chương 949: Mặc Dù Ta Xấu Xí, Nhưng Cái Xấu Của Ta Là Xấu Độc Đáo!

Thứ bị Bạch tiền bối vác trên vai chính là một trong sáu tử pháo của Tử Mẫu Diệt Thần Pháo, kích thước khá nhỏ nhưng uy lực lại rất khủng bố, rất xứng với cái tên Diệt Thần Pháo!

Một pháo bắn ra lập tức đánh nát đợt công kích do cá sấu đầm lầy tạo ra, uy thế của pháo quang vẫn không giảm, tiếp tục bắn lên trên bản thể của cá sấu đầm lầy.

Chỉ trong chớp mắt, thân thể của cá sấu đầm lầy đã bị nổ thành đống cặn. Là một đống cặn đúng nghĩa, thân thể nổ tan xác nát bét, y hệt như một túi bột mì ném vào không trung bị bắn nổ tung ra vậy.

Chỉ còn lại mỗi một cái chân cá sấu, do góc độ bắn nên cái chân này mới may mắn tránh khỏi pháo quang. Chân cá sấu xoay tròn bay đến trước mặt Tống Thư Hàng rồi rơi xuống đất.

Tống Thư Hàng nhìn cái chân cá sấu bị cháy đen trước mắt, suy nghĩ rồi hỏi:

"Cái này có độc không nhỉ?"

"Không có độc."

Bạch tiền bối trả lời.

Sau đó Tống Thư Hàng khom người cất chân cá sấu vào trong vòng tay pháp khí của mình.

"Ngươi lấy cái chân cá sấu này làm gì thế?"

Bạch tiền bối tò mò hỏi.

"Không có độc, chắc chế biến một chút là có thể ăn được nhỉ?"

Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù không biết con cá sấu đầm lầy này thuộc đẳng cấp nào, nhưng có thể mở miệng nói tiếng người lại còn được coi là thú hộ thủ canh giữ cấm địa, hiển nhiên thực lực của nó không yếu. Cho dù hắn không biết chế biến chân cá sấu, nhưng hắn có thể mời một tiên trù ra tay làm giùm hắn. Nếu không được nữa thì hắn sẽ giao nó cho Biệt Tuyết Tiên Cơ kiếm chút lời... ví dụ như đổi lấy một bữa Tiên Trân yến chẳng hạn. Vừa nghĩ tới tài nấu nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng đã chảy nước miếng rồi.

“Xấu quá, sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị.”

Bạch tiền bối ghét bỏ nói.

“Bộ dạng của heo cũng chẳng đáng yêu, nhưng ngày nào chúng ta cũng ăn thịt heo đó thôi.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Bạch tiền bối suy tư chốc lát, ừ cũng đúng, bộ dạng của con heo ở thế giới Cửu U rất xấu, cao chừng ba thước, mặt mũi dữ tợn nhưng lại có rất nhiều người ăn.

Bạch tiền bối gật đầu nói:

“Có lý! Vậy ngươi biết làm không?”

“Ta không biết, nhưng ta có thể tìm một vị trù tiên làm giúp.”

Tống Thư Hàng nói, đồng thời Thư Hàng lại nhớ tới Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Nếu hắn mang vị Bạch tiền bối trước mắt này đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, không biết Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Nói không chừng có thể ăn được mấy bữa tiên trân yến từ chỗ tiên cơ thì sao?

Có nên làm thử không nhỉ?

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng tiếp tục tiến về phía trước.

Chắc là do uy lực của một phát Diệt Thần Pháo kia quá khủng bố khiến cho đám thủ hộ thú gần đây sợ vỡ mật, đi cả đoạn đường mà không có con thủ hộ thú nào xông ra cản đường hết.

Đám thủ hộ thú không chủ động hiện thân, Bạch tiền bối cũng không có hứng thú đi đào móc chúng nó ra, vậy nên đám thủ hộ thú trong cấm địa đã tránh được một kiếp.

Mãi cho đến khi tới gần vị trí cung điện mà Bạch tiền bối nói mới có thủ hộ giả đi ra cản đường.

Lúc này có một con bạch hổ cao năm thước, dài mười thước ngăn ở trước mặt Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng. Bạch hổ vốn là loài động vật rất uy vũ, chiếm một địa vị không tầm thường trong thần thoại ở Hoa Hạ.

Nhưng mà dáng người của con bạch hổ trước mắt này... quá dài. Nó cao năm thước, bề ngang lại đến mười thước, bốn cái chân ngắn ngủn, phần eo kéo rất dài, nhìn qua chẳng cân xứng tí nào cả.

Bạch hổ nhìn Tống Thư Hàng, phát ra tiếng cười quỷ dị:

"Ha ha ha, không ngờ trải qua nhiều năm như vậy mà vẫn có người có thể xông đến chỗ này."

Cái mặt cũng xấu nốt!

Mũi ngắn mặt to, răng không đều lại còn bị xô ra xô vào, do khuôn mặt quái dị ảnh hưởng nên nhìn đôi mắt hổ lại dại ra. Bộ dáng này thật chẳng thua gì "con bạch hổ xấu xí nhất" mà Tống Thư Hàng thấy ở trên mạng lúc trước.

"Xấu quá, xấu mù mắt rồi."

Bạch tiền bối lên tiếng bình luận lần nữa, sau đó Bạch tiền bối lại lấy Tử Mẫu Diệt Thần Pháo ra vác lên vai, nhắm ống pháo vào thẳng con bạch hổ kia.

"Chết tiệt, đừng nhắc tới chữ xấu có được không?"

Con bạch hổ dài ngoẳng nổi giận:

"Bộ dạng xấu xí là lỗi của ta sao? Đây là do gene của cha mẹ ta quyết định mà!"

Bạch tiền bối suy tư chốc lát, sau đó nghiêm túc nói:

"Nhưng nhìn xấu quá, xấu mù mắt."

"Ta phun nước miếng đầy mặt ngươi bây giờ đấy!"

Mặt hổ càng thêm dữ rợn, Bạch hổ dài ngoẳng quát lên:

"Ngươi thử nói thêm một chữ xấu nữa xem, ta liều mạng với ngươi!"

Bạch tiền bối:

"..."

"Hơn nữa, thật ra nếu ngươi nhìn kỹ ta thì ngươi sẽ phát hiện, mặc dù nhìn ta có xấu một chút nhưng cái xấu của ta lại rất độc đáo. Đặc biệt là phần eo, bởi vì thân thể rất dài nên ta có thể dễ dàng cắn được cái đuôi... Trong những tháng ngày canh giữ cung điện nhàm chán, đây chính là thú vui duy nhất của ta đấy."

Bạch hổ dài ngoằng vừa nói vừa cong eo, thân thể bày ra hình chữ U, dễ dàng cắn lấy cái đuôi của chính mình, sau đó vênh váo đắc ý nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"..."

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút:

"Cũng đúng, mặc dù rất xấu nhưng lại xấu rất độc đáo."

"Đúng không, đúng không? Ở trong cái thế giới chỉ xem mặt mà sống thế này, nếu không điển trai vượt bậc vậy thì bản thân phải có cá tính một chút. Châm ngôn sống của hổ ta chính là thà xấu độc đáo, còn hơn đẹp đại trà! Khi ta xấu đến mức biến thành độc đáo, ngươi lại nhìn kỹ ta thì sẽ phát hiện thật ra cái xấu của ta cũng đáng yêu lắm."

Bạch hổ dài ngoằng rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ truyền bá khái niệm "xấu đáng yêu" cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng nghĩ chắc mình bị tẩy não thật rồi. Hắn nhìn con hổ xấu xí này hồi lâu, bỗng dưng có cảm giác nó xấu đáng yêu thật, quái thật đấy!

"Có đạo lý, xấu độc đáo!"

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Xấu đến cảnh giới như con bạch hổ này đúng là không dễ gì.

"Xem ra các ngươi vẫn có mắt thưởng thức đấy. Nể tình các ngươi đã đồng ý với quan điểm về ngoại hình của ta, sắp tới ta sẽ không giết chết các ngươi. Tới đây đi, chúng ta chiến một trận thật sảng khoái nào!"

Bạch hổ dài ngoằng nói. Dứt lời, nó bày ra tư thế hổ vồ mồi, móng vuốt sắc bén lộ ra ngoại.

Nhưng cái đuôi của nó lại bất giác phe phẩy như điên giống như đuôi của một chú chó nhỏ vậy.

Nói thật là cái đuôi này rất gây chú ý, ánh mắt của Tống Thư Hàng lập tức bị cái đuôi của bạch hổ hấp dẫn.

“Grào...!”

Lúc này, bạch hổ dài ngoằng há miệng gầm thét. Mặc dù con bạch hổ này xấu một chút, thân thể dài một chút nhưng tiếng gầm của nó vẫn rất uy vũ. Hổ gầm vang núi rừng, cuồng phong nổi dậy bay vù vù.

Đồng thời trong miệng bạch hổ xấu xí phun ra một chùm sáng, bắn về phía Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả.

Hổ Hao đạn!

Đây là công kích mở màn của bạch hổ xấu xí, nó há miệng bắn ra một phát Hổ Hao đạn để chiếm tiên cơ trong lúc chiến đấu. Cho dù một chiêu này bắn không trúng kẻ địch, kẻ địch vẫn phải phòng ngự hoặc là né tránh gì đó, đây chính là tiên cơ!

Nhưng khi một phát Hổ Hao đạn đã bay đến trước mặt, Bạch tiền bối vẫn đang say sưa trầm tư:

“Mặc dù xấu xúc phạm người nhìn nhưng quan điểm xấu độc đáo cũng rất hay, tuy xấu mà lại đáng yêu.”

Vậy giờ hắn có nên thu con bạch hổ xấu xí này không đây?

Bạch tiền bối nghiêm túc suy tư.

Ầm!

Cứ như vậy, Hổ Hao đạn đã đâm thẳng vào người Bạch tiền bối không chút khách khí, cả người Bạch tiền bối bị chùm sáng nhấn chìm. Sau khi đánh trúng mục tiêu, chùm sáng còn nổ tung, tạo ra tiếng ầm ầm không dứt.

May là phạm vi vụ nổ chỉ giới hạn ở thân thể của Bạch tiền bối, nói cách khác vụ nổ đã bị Bạch tiền bối chặn lại hoàn toàn, Tống Thư Hàng đứng sau lưng Bạch tiền bối không hề bị thương.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch hổ xấu xí:

“...”

Ngay sau đó, bạch hổ xấu xí cả giận nói:

“Ngươi bị điên à? Tại sao không tránh hả? Mặc dù ta có nói là không giết các ngươi, nhưng ngươi cũng phải né tránh loại công kích thăm dò trước khi chiến đấu này chứ? Ngươi đứng đó để cho ta đánh là có ý gì? Ít nhất cũng phải tránh ra chứ!”

“Hở???”

Có vẻ như lúc này Bạch tiền bối mới giật mình tỉnh lại sau trạng thái trầm tư.

Bạch tiền bối phất tay... vụ nổ lập tức bị dập tắt.

Ánh sáng tản đi, vậy mà Bạch tiền bối lại không hề bị tổn hao gì cả, thậm chí ngay cả quần áo cũng không nhăn lấy một đường!

Bạch hổ xấu xí ngớ người kinh ngạc, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng.

Bị Hổ Hao Đạn của nó đánh trúng ngay chính diện, vậy mà ngay cả vạt áo cũng không bị hư tổn gì? Người này là thần thánh phương nào vậy?

“Quyết định rồi, ta sẽ thu nhận ngươi. Mặc dù không thể cho ngươi làm thú cưng, nhưng ngươi có thể ở lại nhà mới của ta để trông nhà. Tuy ngươi xấu xí nhưng là xấu độc đáo, lại rất có cá tính.”

Bạch tiền bối nói, sau đó thu hồi tử pháo của Diệt Thần Pháo.

Bạch hổ xấu xí:

“Ể???”

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là hổ trông nhà mới cho ta!”

Bạch tiền bối tuyên bố.

Cùng lúc đó thân hình hắn chợt lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt bạch hổ xấu xí.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức bạch hổ còn chưa kịp phục hồi tinh thần. Bạch tiền bối đặt tay lên đầu bạch hổ xấu xí.

Xoẹt~

Thân hình bạch hổ xấu xí biến mất, hình như nó đã bị Bạch tiền bối dùng phương pháp truyền tống không gian đưa đi rồi.

“Giải quyết xong! Thu được một con thú cưng, một con bạch hổ trông nhà. Tốt lắm, chuyến này không lỗ vốn rồi.”

Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Sau đó hắn đáp xuống đất, quan sát bốn phía.

“Xem ra chúng ta đến rồi đấy.”

Bạch tiền bối nói.

“Đến rồi ư? Nhưng chúng ta vẫn còn cách cung điện một đoạn nữa cơ mà?”

Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn về phía trước, vị trí của cung điện còn cách một đoạn nữa, bằng vào tốc độ bây giờ của hắn thì hẳn là còn phải đi chừng một phút nữa mới đến.

“Không, đã đến rồi.”

Bạch Tôn Giả vươn tay gõ nhẹ một cái vào trong hư không.

Rắc ~~

Hình như có một tầng thủy tinh vô hình bị gõ bể.

Ngay sau đó tòa cung điện kia bỗng bị kéo tới gần, xuất hiện ở trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Điện Hàn Đông!

Một tấm bia đá rất to xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, trên đó có khắc ba chữ lớn.

Tống Thư Hàng biết ba chữ này.

Không phải do hắn học qua chút ít văn tự viễn cổ, mà là vì ba chữ này được khắc bằng tiếng trung giản thể.

Có thể chủ nhân của cung điện trong cấm địa vẫn luôn giữ liên hệ với thế giới bên ngoài, hoặc cũng có thể là gần đây có người tiến vào cung điện trong bí cảnh, cuối cùng trở thành chủ nhân của cung điện này chăng?

Ánh mặt của Bạch tiền bối rơi vào tấm bảng trên cung điện, văn tự trên bảng là văn tự viễn cổ.

“Điện Hàn Đông.”

Bạch tiền bối thì thầm.

Tống Thư Hàng cũng quay đầu quan sát cung điện trong bí cảnh.

“Phong cách của cung điện này... nhìn thật quen mắt.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Diệp Tư dùng đối thoại tâm linh đáp lại:

[Lần trước lúc chúng ta đã nhìn thấy phong cách kiến trúc tương tự ở trong Thiên Giới Dao Trì với Bạch Tôn Giả.]

Thiên Giới Dao Trì?

Đúng vậy, chính là cung điện theo loại phong cách này, mặc dù bộ phận chi tiết khác nhau rất nhiều nhưng phong cách tổng thể vẫn giống nhau!

“Lẽ nào Điện Hàn Đông này là một phần của Thiên Đình viễn cổ ư?”

Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Ta cũng không rõ, ta không biết gì về Thiên Đình viễn cổ cả.”

Bạch Tôn Giả lại cười nói:

“Chủ nhân của cung điện đi ra rồi.”

Chương 950: Bần Đạo Tu Luyện Ba Mươi Năm Dư Sức Ngược Đãi Một Con Gà Giò Mới Tu Luyện Ba Tháng Như Hắn

“Tiểu hữu có ánh mắt thật tinh tường, Điện Hàn Đông này đúng là một phần của Thiên Đình viễn cổ.”

Một giọng nói trầm ổn vang lên , có người chậm rãi đi ra từ trong cung điện.

Đó một nam tử trung niên điềm đạm, trên người mặc đạo bạo giản dị, lưng đeo trường kiếm, tay cầm phất trần, nhìn qua rất giống thế ngoại cao nhân tu đạo thành công.

Tống Thư Hàng nhìn vị trung niên nam tử này, hắn vừa liếc mắt đã nhìn ra cảnh giới của đối phương, là cảnh giới nhị phẩm, hơn nữa hẳn là cảnh giới đan điền thứ năm Long Chưởng đan điền, dòng sông chân khí sau lưng nam tử trung niên chỉ mới ngưng tụ đến vị trí Long Chưởng.

Cảnh giới của người này mạnh hơn hòa thượng Tây một chút, ước chừng bằng với thực lực của đàn chủ lúc trước.

“Ta không nhìn lầm đấy chứ? Thực lực của đạo trưởng này chỉ mới tới cảnh giới nhị phẩm thôi sao?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đạo trưởng này thân là chủ nhân của cung điện trong cấm địa, thực lực thế này thì có vẻ hơi yếu... Chẳng lẽ đối phương đang ẩn giấu khí tức, áp chế thực lực thật sự xuống?

Giọng nói của Diệp tư truyền vào trong đầu Thư Hàng:

[Ta xem đối phương cũng chỉ có thực lực ở cảnh giới nhị phẩm đan điền thứ năm mà thôi, chắc là hắn đang áp chế khí tức và cảnh giới thật đấy...]

“Bần đạo là Sương Hàn Tử, là người canh điện đương nhiệm của Điện Hàn Đông. Không biết hai vị đạo hữu xưng hô thế nào?”

Sương Hàn Tử thi lễ với Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả rồi nói.

Có câu không giơ tay đánh mặt người cười, cho nên Bạch tiền bối cũng không định ra tay.

“Ngươi cứ gọi ta là Bạch là được, nếu xưng hô... gọi ta là Bạch Tôn Giả cũng không sao.”

Bạch tiền bối trả lời.

Bạch Tôn Giả? Ngươi gạt ai đấy, nếu một vị Tôn Giả có thể tả xung hữu đột, xông thẳng vào Điện Hàn Đông này thì ta sẽ chặt đầu mình xuống làm bóng cho ngươi đá.

Sương Hàn Tử co giật khóe miệng, nhưng vẫn cười gượng nói:

“Xin chào Bạch đạo hữu.”

Tống Thư Hàng cũng nói:

“Đạo hữu có thể gọi ta là Thư Sơn Cư Sĩ.”

Bạch tiền bối xoay đầu lại, tò mò hỏi:

“Ủa? Không phải là Bá Đao Tống Nhất sao?”

“Không phải, hôm nay là thứ sáu.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Ồ.”

Mặc dù Bạch tiền bối nghe không hiểu gì nhưng vẫn gật đầu một cái.

Sương Hàn Tử:

“...”

Tên đạo hiệu thì liên quan gì tới chuyện hôm nay là thứ mấy chứ?

Sương Hàn Tử cố gắng giữ nụ cười của mình bình thường một chút:

“Nhìn Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu còn rất trẻ, không biết đạo hữu đã nhập đạo tu hành được bao lâu rồi?”

Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu, tại sao lại hỏi vấn đề này?

“Đạo hữu không cần lo lắng, ta chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, nếu không tiện trả lời thì cũng không sao cả.”

Sương Hàn Tử cười nói.

“Có gì mà không tiện chứ.”

Lúc này Bạch tiền bối cười nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, chỉ là vấn đề nhỏ thôi mà, cứ nói cho Sương Hàn Tử đạo hữu biết đi.”

Tống Thư Hàng:

“Thời gian tại hạ nhập đạo tu hành còn ngắn, tại hạ chỉ mới chính thức tiếp xúc với tu đạo, bắt đầu tu luyện vào ba tháng trước.”

“Ba tháng?”

Sương Hàn Tử ngẩn ra, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ không dám tin.

“Tính ra thì cũng chừng ba tháng, nhưng tại hạ đã từng có kỳ ngộ, ở trong bí cảnh loại thời gian tu luyện một đoạn thời gian, tính luôn phần thời gian đó thì tại hạ cũng đã tu luyện được bốn tháng rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Vận khí của đạo hữu thật tốt.”

Sương Hàn Tử cười to nói.

Sau đó Sương Hàn Tử đột nhiên bỏ đi bộ đạo bào giản dị, lộ ra bộ áo giáp loại hình chiến đấu ở bên trong:

“Điện Hàn Đông, ta muốn mở chức năng lôi đài 1VS1, mục tiêu chiến đấu chỉ định là vị Thư Sơn Cư Sĩ này. Mợ nó, bần đạo tu luyện hơn ba mươi năm, hôm nay đã đạt đến cảnh giới nhị phẩm đan điền thứ năm, muốn tra tấn một con gà giò chỉ mới tu luyện ba tháng như hắn thì dễ như ăn cháo ấy mà!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối:

“...”

Diệp Tư:

“...”

Thế này gọi là cháy nhà ra mặt chuột đó sao? Hóa ra vị Sương Hàn Tử đạo trường này hỏi nhiều vấn đề như vậy, mục đích thật ra là muốn thăm dò lai lịch của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thôi ư? Sau khi biết được Tống Thư Hàng chỉ mới tu luyện ba tháng thì hắn lập tức hớn hở kéo Tống Thư Hàng lên lôi đài 1VS1, chuẩn bị nện cho Tống Thư Hàng một trận.

Nhưng tại sao hắn lại muốn đánh Tống Thư Hàng chứ? Hắn đánh Tống Thư Hàng, bên cạnh còn có Bạch tiền bối đang đứng mà, hắn đánh thắng được Bạch tiền bối sao?

“Sao vẫn luôn có người không hiểu đạo lý không tự tìm đường chết thì sẽ không chết vậy nhỉ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Trong khi đang lẩm bẩm, hắn bỗng cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, bị kéo thẳng lên trên lôi đài.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Lôi đài 1VS1 mà Sương Hàn Tử nói là một không gian chiến đấu độc lập hoàn toàn khép kín, tương tự như không gian lôi đài độc lập mà lúc trước tà ma chuột Hamster đã kéo Tống Thư Hàng vào.

Tống Thư Hàng và Sương Hàn Tử ở trong không gian chiến đấu.

Bạch tiền bối bị ngăn cách ở bên ngoài lôi đài, trở thành người xem chiến.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Đạo hữu, sao ngươi phải khổ vậy chứ?”

“Hết cách rồi, bần đạo cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.”

Sương Hàn Tử thở dài nói:

“Bần đạo thân là thủ hộ giả của Điện Hàn Đông, ít nhất phải ngăn chặn được một tu sĩ xông vào cấm địa. Nếu như không làm được, thân phận thủ hộ giả của bần đạo sẽ bị tước mất, phải làm lại từ vị trí khổ sai. Cho nên chỉ có thể nói vận khí của Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu không tốt mà thôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Từ trong lời nói của Sương Hàn Tử, hắn cũng đã biết được nguyên nhân đại khái tại sao đối phương lại đột nhiên kéo hắn vào không gian lôi đài chiến đấu rồi.

Thế nhưng... vị Sương Hàn Tử này chỉ có cảnh giới nhị phẩm, sao lại lên làm thủ hộ giả của Điện Hàn Đông được hay thế nhỉ? Lẽ nào Điện Hàn Đông hết người rồi sao?

“Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu cũng đừng giãy giụa. Mặc dù bần đạo có tư chất tầm thường, lại bỏ lỡ độ tuổi vàng để tu luyện, khổ tu ba mươi năm mới chỉ đến cảnh giới nhị phẩm, nhưng muốn giải quyết một tu sĩ chỉ mới tu luyện ba tháng như tiểu hữu thì dư sức. Tiểu hữu, ngươi cứ đứng đó để bần đạo đánh một trận, chỉ cần một quyền đánh ngươi ngất xỉu thì bần đạo coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Sương Hàn Tử đề nghị.

“Sương Hàn Tử đạo hữu... Lúc ngươi bắt ta vào đây, ngươi có nhìn ra tu vi cảnh giới của ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tiểu hữu hỏi vậy là có ý gì?”

Sương Hàn Tử nói.

“Được rồi... xem ra đạo hữu không nhìn ra cảnh giới của ta, nếu vậy thì ta cảm thấy mình nên giới thiệu linh quỷ của ta cho đạo hữu biết trước.”

Tống Thư Hàng búng tay một cái.

Diệp Tư phối hợp từ trong cơ thể Tống Thư Hàng chui ra, cô kéo váy theo kiểu thục nữ chào Sương Hàn Tử, động tác này là cô mới học được trong tivi trước đây không lâu.

Sương Hàn Tử nhìn Diệp Tư, chỉ cảm thấy trên người con linh quỷ này có linh lực dao động mạnh mẽ, mơ hồ tản mát ra khí tức kim đan.

“Linh quỷ Diệp Tư của ta có tu vi ở cảnh giới ngũ phẩm, Linh Hoàng kim đan hàng thật giá thật!”

Tống Thư Hàng nói.

Sương Hàn Tử:

“Khỉ gió!”

Một tên tu sĩ chỉ mới tu luyện ba tháng như ngươi, rốt cuộc làm sao có được một con linh quỷ đã đạt cảnh giới ngũ phẩm vậy hả?

Thế giới này đảo điên hết rồi!

Gian tình, trong này nhất định có gian tình!

“Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu, ngươi làm vậy là không đúng, cuộc chiến lôi đài giữa hai chúng ta là chuyện riêng tư. Đây là cuộc quyết đấu giữa ta và ngươi, sao có thể kéo quý cô linh quỷ của ngươi vào được chứ?”

Sương Hàn Tử cắn răng nói.

Tống Thư Hàng:

“Linh quỷ và tu sĩ vốn là một thể, không tách rời nhau mà.”

Sương Hàn Tử nghiến răng nghiến lợi:

“Không ngờ đạo hữu còn có thủ đoạn này... nhưng may là bần đạo cũng có thủ đoạn.”

Nói xong, hắn đột nhiên lớn tiếng hô:

“Quy tắc lôi đài: Xin hãy mời linh quỷ trên lôi đài đi ra ngoài, trong cuộc chiến lôi đài lần này không cho phép vận dụng sức mạnh của linh quỷ!”

Vèo~~

Diệp Tư cũng bị đưa xuống phía dưới lôi đài 1VS1, đứng ngay bên cạnh Bạch tiền bối.

“Lôi đài này còn có loại chức năng này nữa sao?”

Bạch tiền bối nói.

Diệp Tư đứng dưới đài vừa cười vừa vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng cố lên, ta không thể giúp ngươi rồi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

...

Sương Hàn Tử:

“Bây giờ ngươi không còn linh quỷ nữa rồi.”

“Ừ, thủ đoạn của đạo hữu thật cao minh, không biết ngươi có thể sử dụng loại quy tắc lôi đài này mấy lần?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sương Hàn Tử bật cười đáp lại:

“Đạo hữu đoán thử xem.

“Không cần đoán, đạo hữu, mời!”

Tống Thư Hàng rút bảo đao Bá Toái ra, chỉ thẳng vào Sương Hàn Tử.

Sương Hàn Tử chậm rãi rút trường kiếm sau lưng ra, trầm giọng nói:

“Kiếm này có tên là Hàn Ngoạt, dài một thước hai, là dùng cực hàn thiết thạch đúc thành...”

Hắn còn chưa nói hết lời thì Tống Thư Hàng đã xông lên.

Tống Thư Hàng thi triển Quân Tử Vạn Lý Hành, thân hình lúc ẩn lúc hiện, dùng tốc độ cực nhanh áp sát Sương Hàn Tử.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoay cổ tay.

Trên đao bỗng bùng lên ngọn lửa bốc cháy hừng hực, ngọn lửa màu trắng, nhiệt độ cực cao. Đây là Hỏa Diễm đao do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền cho, Tống Thư Hàng định dùng một chiêu để kết thúc chiến đấu.

“Ngươi cũng là tu sĩ nhị phẩm ư?”

Sương Hàn Tử cả kinh nói.

Tuy Hỏa Diễm đao chỉ là đao pháp đại trà cấp nhập môn, nhưng muốn trên đao sinh ra ngọn lửa vậy thì chỉ có tu sĩ nhị phẩm mới có thể làm được.

“Ngươi đoán thử xem.”

Tống Thư Hàng chém xuống một đao.

Đoán cái đầu người ấy, ngươi là một tên dối trá, lúc nãy nói chỉ mới tu luyện ba tháng thôi mà? Ba tháng mà có thể tu luyện tới cảnh giới nhị phẩm à? Ngươi tưởng ngươi là tiểu đệ được Thiên Đạo bảo kê sao!

Sương Hàn Tử nghiến răng, cầm trường kiếm quát lên:

“Băng Long Hao!”

Băng Long Hao là kiếm pháp công thủ nhất thể mà hắn luyện được, một kiếm chém ra, khí lạnh trên thân kiếm phối hợp với chân khí hàn băng của hắn có thể ngưng tụ ra một con rồng băng trông rất sống động.

Con rồng băng này khi lui thì có thể thủ, khi tiến thì có thể công, vượt xa loại đao pháp đại trà như Hỏa Diễm đao.

Cho dù tên đối trá này cũng là tu sĩ nhị phẩm, nhưng Hỏa Diễm đao đại trà của hắn chắc chắn sẽ bị Băng Long Hao của mình nuốt...

Sương Hàn Tử còn chưa nghĩ xong, rồng băng ngưng tụ trên thân kiếm đã biến mất.

Rồng băng sống động như thật chỉ mới xuất hiện, vừa gặp đao khí của Hỏa Diễm đao đã tan thành nước chủ trong nháy mắt, giống như bông tuyết dưới ánh mặt trời chói chang vậy.

Rồng băng biến thành rồng nước... Sau đó rồng nước lại mất khống chế, trút ào ào xuống đầy đất.

Mà lúc này, uy thế của Hỏa Diễm đao vẫn không giảm, chém mạnh xuống.

Keng!

Hỏa Diễm đao chém lên thân kiếm Hàn Ngoạt, hai thanh thần binh phát ra tiếng va chạm khiến người ta ê cả răng.

Sương Hàn Tử cảm thấy cánh tay mình tê rần, mất hết cảm giác.

Khí lực của đối phương thật lớn.

Không chỉ như vậy, đao khí của Hỏa Diễm đao còn không ngừng thiêu đốt Hàn Ngoạt. May là Hàn Ngoạt cũng là một thanh thần binh, chứ nếu không thì ắt hẳn đã bị hủy dưới chiêu này rồi.

Sương Hàn Tử thầm kêu không ổn, Hỏa Diễm đao của đối phương hiển nhiên không phải là loại đại trà thường thấy.

“Pháp thuật ba đầu sáu tay!”

Lúc này, Tống Thư Hàng lại hô lên.

Pháp thuật ba đầu sáu tay? Thiếu niên này còn biết cả loại pháp thuật này nữa sao?

Trong lòng Sương Hàn Tử cả kinh.

Chương 951: Thiết Bị Điều Khiển Từ Xa Của Điện Hàn Đông

Lúc này mỹ nhân rắn công đức chui từ chỗ ngực Tống Thư Hàng ra, một tay cầm huyết cốt, một tay khác cầm Dép Lê Đánh Mặt.

Sau đó cô vung huyết cốt, ném vào ngực của Sương Hàn Tử.

Bốp~

Sương Hàn Tử không thể né tránh, lồng ngực cường tráng bị nện một phát, cả người bị đập bay ra ngoài, đụng vào vách tường bảo vệ trong suốt trên lôi đài 1VS1, sau đó lại trượt từ vách tường bảo vệ bóng loáng xuống.

“Ui~~”

Sương Hàn Tử đau đến nhe răng, hộ giáp phần ngực cũng bị đập lõm vào, ngực đau ê ẩm.

Cú ném của mỹ nhân rắn công đức cực kỳ mạnh tay. Hơn nữa, không biết khúc xương màu đỏ như máu trong tay cô có lai lịch thế nào, lúc nện vào ngực hắn lại có thể bỏ qua phòng ngự pháp thuật trên chiến giáp mà hắn đang mặc, đập hộ giáp lõm cả vào, lực đạo xuyên thấu qua hộ giáp tác động lên ngực hắn, xương sườn cũng sắp gãy luôn rồi.

“Chậc, vậy mà còn không toi à.”

Tống Thư Hàng bất mãn nói. Hộ giáp trên người đối phương đã cứu hắn một lần.

“Thế này mà gọi là ba đầu sáu tay đấy hả?”

Hai tay của Sương Hàn Tử đều đang run rẩy không ngừng. Rõ ràng nói là pháp thuật ba đầu sáu tay mà? Ba đầu sáu tay ở đâu vậy hả? Hơn nữa, có pháp thuật ba đầu sáu tay nhà ai mà đầu và tay lại chui từ ngực ra không?! Ngươi đúng là tên dối trá bịp bợm cùng cực mà.

“À, xin lỗi, bởi vì linh quỷ của ta bị ngươi mời xuống đài mất rồi, cho nên pháp thuật ba đầu sáu tay của ta còn thiếu một cái đầu với hai cánh tay. Nhưng mà không sao, ta bổ sung ngay cho ngươi thấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn thò tay vào trong túi thu nhỏ một tấc móc Thông Nương ra.

Thông Nương:

“...”

Cô đã đoán được Tống Thư Hàng muốn làm gì rồi.

Tống Thư Hàng xách Thông Nương bỏ vào sau cổ mình. Hôm nay hắn mặc áo khoác có mũ chụp, đúng lúc có chỗ để đặt Thông Nương dính với Ngộ Đạo thạch vào. Có Thông Nương cộng thêm mỹ nhân rắn công đức trên ngực, vậy là đầy đủ ba đầu sáu tay rồi.

“Nhìn đi, bây giờ đủ ba đầu sáu tay rồi này.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương vung tay nhỏ bé đấm một quyền vào sau ót Tống Thư Hàng:

“Tên đần này, ba đầu sáu tay cái đầu ngươi, thà ngươi cứ hô hai đầu bốn tay cho rồi đi.”

Với thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng, nắm đấm nhỏ của cô thậm chí còn chưa đủ gãi ngứa cho Tống Thư Hàng nữa.

Sương Hàn Tử hâm mộ đến đỏ cả mắt:

“Mẹ kiếp, ngươi chẳng những có linh quỷ mà còn có luôn cả yêu sủng.”

“Ta không phải là yêu sủng của hắn!”

Thông Nương cả giận nói.

Lúc đối mặt với Sương Hàn Tử, Thông Nương rất có khí thế. Bởi vì cô đã đạt đến cảnh giới nhị phẩm đan điền thứ ba Long Trảo đan điền, cộng thêm hiệu quả đặc thù của Thiên Khấp Bảo Điển, nếu có đánh nhau thì cô cũng không yếu hơn Sương Hàn Tử bao nhiêu cả. Trong giới tu sĩ, thực lực chính là sức mạnh.

“Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu, rốt cuộc ngươi là tu sĩ cảnh giới mấy phẩm vậy hả?”

Sương Hàn Tử nghiến răng hỏi.

“Bây giờ có hỏi vấn đề này cũng vô dụng mà thôi.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Hoặc là ngươi đầu hàng, hoặc là đánh xong rồi nói sau!”

“Đầu hàng? Không bao giờ!”

Sương Hàn Tử cắn răng đứng lên, tay nắm chặt lợi kiếm, mắt nhìn chăm chú vào Tống Thư Hàng nhằm tìm ra sở hở của đối phương.

Hắn khổ tu ba mươi năm, tuyệt đối không thể bại trận dễ như vậy được.

“Nếu không đầu hàng, vậy ngươi hãy tiếp thêm một đao của ta nữa.”

Tống Thư Hàng bày ra tư thế đao thức:

“À, ta muốn nhắc nhở ngươi một chút, đao pháp mà ta sắp thi triển sau đây... bản thân ta vẫn chưa nắm giữ hoàn toàn, cho nên chính ngươi phải chuẩn bị phòng ngự và tâm lý cho thật tốt đấy.”

Không đợi Sương Hàn Tử trả lời, Tống Thư Hàng đã vung đao.

Tật Phong Đao!

Tật Phong Đao là một môn khoái đao rất điên cuồng, chỉ công không thủ, một lần công kích có thể liên tục chém ra mười đao, hơn nữa... đao sau nhanh hơn đao trước, đao tiếp mạnh hơn đao đầu.

Trong lúc Tống Thư Hàng còn chưa hiểu thấu triệt Hỏa Diễm đao do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ cho, Tật Phong Đao chính là đao pháp công kích mạnh nhất mà hắn có được.

...

Lúc chém ra Tật phong Đao, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện có một hộ phù trên người mình lại tự động kích hoạt, là hộ phù Thanh Phong Gia Tốc, mỗi ngày kích hoạt Thanh Phong Gia Tốc hai lần.

Nói thật, bởi vì hộ phù này gia tăng tốc độ không nhiều lắm, mà Tống Thư Hàng luyện thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành càng ngày càng thuần thục cho nên cũng suýt quên mất hộ phù này.

Mà bây giờ khi hắn thi triển Tật Phong Đao, hộ phù tự động kích phát Thanh Phong Gia Tốc, tốc độc của Tống Thư Hàng lại tăng lên một cấp bậc nhỏ.

Sương Hàn Tử đứng đối diện trợn to hai mắt, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng màu lam sẫm, hiển nhiên là trên người có mang loại thiên phú nhãn khiếu nào đó. Thông qua thiên phú nhãn khiếu, hắn có thể thấy được bóng dáng mơ hồ của Tống Thư Hàng, nhưng mà thân thể hắn lại không theo kịp tốc độ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chém đao thứ nhất xuống, Sương Hàn Tử miễn cưỡng nâng kiếm ngăn cản. Nhưng hắn còn chưa kịp giơ kiếm lên, bảo đao Bá Toái đã chém lên người hắn, bộ hộ giáp phòng ngự của hắn bị một đao phá vỡ.

Ngay sau đó Tống Thư Hàng liên tiếp bổ xuống đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư...

Tống Thư Hàng tổng cộng chém ra bốn đao mới ngừng Tật Phong đao.

Đao thứ nhất phá hộ pháp của Sương Hàn Tử, đao thứ hai phá phù bảo phòng ngự ẩn nấp trên người đối phương, đến đao thứ ba thì Sương Hàn Tử vận khí tốt, vô tình nâng kiếm đỡ được, một đao này bị cản lại. Nhưng sau đao này, kiếm trong tay Sương Hàn Tử bị đánh bay đi, hổ khẩu nứt ra.

Sau đó đao thứ tư bổ xuống, Sương Hàn Tử bị hạ gục.

Nếu như Tống Thư Hàng lại chém ra đao thứ năm, chắc hẳn Sương Hàn Tử sẽ chầu trời ngay...

“Ơ? Không chém chết hắn sao?”

Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, mặc dù tên Sương Hàn Tử này có ngớ ngẩn một chút nhưng cũng không phải là tử địch gì.

Sau khi Sương Hàn Tử rơi vào hôn mê, lôi đài 1vs1 lập tức bị giải trừ, biến mất không thấy đâu nữa.

Hai người lại trở về cửa vào Điện Hàn Đông.

Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao Bá Toái.

Diệp Tư đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, ngồi xổm xuống chọt Sương Hàn Tử mấy cái:

“Tên này ngốc thật đấy... À này, nếu thủ hộ giả của Điện Hàn Đông đã bị đánh bại, vậy giờ chúng ta có thể tiến vào Điện Hàn Đông rồi nhỉ?”

Trước đó Bạch tiền bối có nói qua, Điện Hàn Đông này có thể là một chỗ luyện đan, nói không chừng bên trong có phương pháp trị khỏi hàn bệnh của Lý Âm Trúc.

“Ừ, chúng ta vào xem thử thôi.

Bạch tiền bối gật đầu nói.

Lúc này Diệp Tư lại đưa tay nhặt thanh lợi kiếm Hàn Ngoạt của Sương Hàn Tử lên, kiểu dáng của Hàn Ngoạt rất khá, rất đẹp.

Diệp Tư vừa nhìn đã thích ngay.

“Kiếm này là món binh khí tốt đấy, ta có thể mang nó đi không?”

Diệp Tư quay qua hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, Bạch tiền bối đứng bên cạnh đã cười to nói:

“Tất nhiên là có thể mang đi rồi, đây chính là chiến lợi phẩm của chúng ta mà.”

“Cũng đúng.”

Diệp Tư gật đầu, sau đó cầm lấy Hàn Ngoạt.

Mà ngay lúc Diệp Tư cầm lấy kiếm Hàn Ngoạt, tâm thần Tống Thư Hàng đột nhiên chấn động một cái.

Hắn nhìn Diệp Tư, Diệp Tư cũng nhìn hắn.

Trong đầu hai người đồng thời sinh ra một loại cảm giác kỳ quái... quyền sở hữu Điện Hàn Đông thuộc về bọn họ!

Chỉ cần Diệp Tư cầm Hàn Ngoạt, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức xuất hiện bảng liệt kê liên quan tới rất nhiều chức năng của Điện Hàn Đông.

Ví dụ như như chức năng mở lôi đài chiến 1VS1 mà Sương Hàn Tử đã sử dụng trước đó.

Còn có quyền lợi mở ra/đóng kín tất cả cửa của Điện Hàn Đông, cùng với các loại quyền lợi khác như mở đại trận hộ điện của Điện Hàn Đông, kích hoạt kiếm trận công kích của Điện Hàn Đông, ngoài ra còn có một hàng đóng mở mười mấy loại chức năng khác nhau.

Nhưng mà hình như đại trận hộ điện và kiếm trận công kích đã bị hư hại, chưa được tu bổ lại. Đây cũng là lý do tại sao trước đó Sương Hàn Tử lại không mở đại trận hộ điện.

Kiếm Hàn Ngoạt này chính là thiết bị điều khiển từ xa của Điện Hàn Đông!

Tống Thư Hàng thử nghiệm chức năng điều khiển từ xa, hắn dùng chức năng đóng kín tấy cả cửa của Điện Hàn Đông.

Sau đó, một loạt tiếng ầm ầm vang lên.

Tất cả cửa của Điện Hàn Đông trước mắt đều lần lượt đóng lại.

“Đóng lại thật này!”

Tống Thư Hàng thốt lên.

“Thư Hàng, là ngươi làm à?”

Bạch tiền bối hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy, thanh kiếm Hàn Ngoạt này có thể khống chế Điện Hàn Đông.”

Diệp Tư trả lời.

“Có chức năng thú vị vậy nữa sao? Cho ta thử một chút nào.”

Bạch tiền bối hớn hở nói, hai mắt hắn sáng rực lên.

Diệp Tư đưa kiếm Hàn Ngoạt cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối cầm lấy kiếm Hàn Ngoạt chỉ về phía Điện Hàn Đông, cười to nói:

“Cửa chính đại điện mở ra cho ta!”

Im ắng không một tiếng động...

Một lát sau.

Bạch tiền bối tức giận ném kiếm Hàn Ngoạt xuống đất:

“Không hiệu nghiệm gì hết!”

“Không thể nào, vừa rồi lúc Diệp Tư cầm kiếm Hàn Ngoạt, trong đầu ta xuất hiện rất nhiều mục tùy chọn khống chế Điện Hàn Đông mà.”

Tống Thư Hàng khom người nhặt kiếm Hàn Ngoạt lên.

Sau đó nhắm mắt cẩn thận cảm ứng.

Một lát sau, Tống Thư Hàng mở mắt ra:

“Lạ thật, mục tùy chọn mới vừa hiện lên lúc nãy lại không xuất hiện nữa.”

Chẳng lẽ chỉ khi nào Diệp Tư cầm kiếm Hàn Ngoạt thì mới hiệu nghiệm sao?

Tống Thư Hàng đưa lại kiếm Hàn Ngoạt cho Diệp Tư:

“Diệp Tư, cô lại cầm lần nữa thử xem.”

Diệp Tư nghe vậy thì nhận lấy kiếm Hàn Ngoạt.

Ngay lúc tay cô cầm lấy kiếm Hàn Ngoạt, trong đầu Tống Thư Hàng lại lập tức hiện lên một hàng mục tùy chọn khống chế Điện Hàn Đông.

Sau đó hắn thử sử dụng khống chế mục tùy chọn, chỉ huy cửa chính của Điện Hàn Đông mở ra.

Ầm~~

Sau khi mệnh lệnh phát ra, cửa chính của Điện Hàn Đông chậm rãi mở ra.

“Xem ra thanh kiếm Hàn Ngoạt này đã nhận Diệp Tư sư tỷ làm chủ rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối bổ sung nói:

“Còn một loại khả năng nữa... cũng có thể Diệp Tư có thể chất đặc thù nên có thể sử dụng kiếm Hàn Ngoạt làm thiết bị điều khiển từ xa, mà ngươi và ta đều không có loại thể chất này.”

Thể chất đặc thù của Diệp Tư?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm.

Phải chăng là do Diệp Tư mang cùng huyết mạch với Trình Lâm, cùng một mảnh vỡ của Trình Lâm hợp lại làm một, cho nên có quyền hạn sử dụng kiếm Hàn Ngoạt đấy chứ?

“Thôi đừng nghĩ nữa, chúng ta vào xem trước đã.”

Bạch tiền bối nói:

“Nếu như trong Điện Hàn Đông này không có phương pháp chữa trị hàn bệnh, chúng ta còn phải đi nơi khác trong cấm địa để tìm thử.”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, ý thức hắn quét đến mục cuối cùng trong bảng tùy chọn của thiết bị điều khiển từ xa Hàn Ngoạt.

“Thu hồi Điện Hàn Đông.”

“Thu hồi Điện Hàn Đông? Đây là mục tùy chọn gì thế?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói.

Hắn vừa dứt lời, hình như kiếm Hàn Ngoạt nhận được mệnh lệnh.

Một chỉ thị được gửi đến Điện Hàn Đông.

“Ơ kia? Đợi đã, đợi đã, ý ta không phải vậy!”

Tống Thư Hàng hét lớn lên.

Nhưng mà... trễ rồi.

Điện Hàn Đông ở phía trước tỏa ra bảo quang bảy màu rực rỡ.

Cả Điện Hàn Đông giống như một món pháp bảo, sau khi nhận được chỉ thị, Điện Hàn Đông từ từ bay lên khỏi mặt đất.

Đất rung núi chuyển...

Chương 952: Thật Ra Đây Là Xe RV Của Tu Chân Giới!

Tống Thư Hàng lo sốt vó.

“Kiếm Hàn Ngoạt này có mục back không?”

Thư Hàng vội vàng hỏi.

Đầu năm nay bất kể là smart tivi hay smart phone, chỉ cần có chức năng khống chế thì đều sẽ có một mục chọn back, dùng để hủy bỏ mệnh lệnh mới ra, trở lại thao tác trước.

“Hình như không có chức năng này.”

Diệp Tư cẩn thận kiểm tra bảng tùy chọn của thiết bị điều khiển từ xa kiếm Hàn Ngoạt qua một lượt, nhưng không tìm được chức năng tương tự.

Bạch tiền bối:

“Thư Hàng, ngươi vừa làm gì đấy?”

“Chẳng qua ta thấy một mục chọn thu hồi Điện Hàn Đông, nhất thời tò mò nên đọc nó lên, sau đó thì như thế đấy.”

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng nói.

Trong lúc nói chuyện, Điện Hàn Đông đã hoàn toàn bay lên khỏi mặt đất cấm địa, cả tòa đại điện kèm theo rất nhiều điện nhỏ phụ thuộc đều lơ lửng giữa không trung.

Bảo quang bảy màu càng ngày càng chói mắt, trong bảo quang bảy màu, thể tích của Điện Hàn Đông liên tục thu nhỏ lại. Chỉ trong chớp mắt, thể tích của Điện Hàn Đông đã rút nhỏ đi một nửa.

“Nếu cứ tiếp tục thu nhỏ thế này, nói không chừng nó sẽ rút nhỏ thành kích cỡ một mô hình đấy.

Diệp Tư lẩm bẩm nói.

“Đúng rồi, nếu có mục chọn thu hồi Điện Hàn Đông, vậy chắc phải có mục chọn phóng thích Điện Hàn Đông mới đúng chứ?”

Tống Thư Hàng nói.

“Ta xem qua rồi, không có mục chọn như vậy. Ta nghĩ... chắc là phải đợi đến lúc Điện Hàn Đông hoàn toàn thu nhỏ xong, mục chọn thu hồi Điện Hàn Đông mới biến thành mục chọn phóng thích Điện Hàn Đông.”

Diệp Tư nói.

“Nói vậy là giờ chúng ta phải đợi nó thu nhỏ xong sao?”

Tống Thư Hàng thở dài.

Chỉ thị này thật không có tình người gì cả!

Điện Hàn Đông càng ngày càng nhỏ, nhưng bảo quang bảy màu trên thân nó thì lại càng ngày càng rực rỡ.

“Thú vị thật.”

Bạch tiền bối cười nói, hắn ngẩng đầu nhìn khoảng hư không trên đỉnh đầu:

“Thư Hàng, các ngươi đứng sau ra lưng ta này.”

Tống Thư Hàng và Diệp Tư vội vàng lui đến sau lưng Bạch tiền bối.

Lúc này, trong hư không bỗng xuất hiện một thứ tương tự như lỗ đen, sau đó có một bàn tay to lớn thò từ trong đó ra:

“Đồ không biết xấu hổ, lại dám trộm Điện Hàn Đông của ta! Nạp mạng đi!”

Sau khi bàn tay vươn ra khỏi lỗ đen, kích thước của nó của tăng vọt, trên đó che phủ một tầng nham thạch, đè xuống nhóm người Tống Thư Hàng.

Lúc nó đè đến đỉnh đầu mấy người Tống Thư Hàng thì đã biến thành một bàn tay khổng lồ to chừng hai trăm thước.

Bàn tay không lồ gì chứ, nhìn chẳng khác gì một cái sân điền kinh của trường học từ không trung giáng xuống. Nếu trường hợp này xảy ra ở hiện thế thì bị coi là một tai họa rồi.

“Điện Hàn Đông của ngươi? Không không không, nó không phải là của ngươi.”

Bạch tiền bối bật cười nói:

“Vốn dĩ ngươi không có cách nào luyện hóa tòa Điện Hàn Đông này, vậy nên nó không thuộc về ngươi!”

Dứt lời, Bạch tiền bối cũng vỗ ra một chưởng.

Khi Bạch tiền bối vung chưởng, một bàn tay năng lượng đen kịt được ngưng tụ ra, sau đó nó lao về phía bàn tay khổng lồ to hai trăm thước trong hư không.

Trong bàn tay năng lượng đen tuyền hàm chứa thuộc tính phá hủy tất cả mọi thứ, lúc nó và bàn tay nham thạch đụng nhau, thể tích cũng đã lớn đến hai trăm thước.

Bàn tay nham thạch và bàn tay năng lượng đen tuyền va chạm vào nhau, bàn tay nham thạch giống như bị ăn mòn, không ngừng phong hóa, rơi ra...

“A...”

Trong lỗ đen loáng thoáng truyền ra tiếng kêu gào thống khổ.

“Trở về cho ta!”

Bạch tiền bối cười to, tay phải dùng sức đẩy về phía trước. Trong hư không, bàn tay năng lượng đen tuyền cũng theo đó ra sức áp chế bàn tay nham thạch, mạnh mẽ đẩy nó trở lại trong không gian lỗ đen.

“Ngươi là ai ? Hãy xưng tên ra đi!”

Bàn tay nham thạch bị bức lui liên tục, thanh âm trong hắc động nghiến răng nghiến lợi quát.

“Bạch.”

Bạch tiền bối cười ha hả nói.

“Ta nhớ kỹ ngươi, có bản lĩnh thì đến trung tâm của cấm địa, ta và ngươi lại sống mái một phen!”

Chủ nhân của bàn tay nham thạch trầm giọng nói.

Khi công kích thông qua lỗ đen thế này, thực lực của hắn đã bị giảm đi rất nhiều. Còn nếu là ở cấm địa, hắn có thể phát huy ra toàn bộ mười phần sức mạnh.

“Được thôi, ngươi chờ ta, lát nữa ta qua.”

Bạch tiền bối cười nói.

“Đến lúc đó, phần sỉ nhục của một chưởng này, ta sẽ trả lại cho ngươi gấp mười lần.”

Chủ nhân của bàn tay nham thạch lạnh lùng nói.

Bạch tiền bối thu hồi bàn tay năng lượng đen tuyền, nhún vai đáp:

“Chỉ cần ngươi có bản lĩnh, dù có trả lại ta trăm lần thì ta cũng không có ý kiến gì.”

“Hừ, tạm thời gửi Điện Hàn Đông ở chỗ các ngươi, đến lúc đó đích thân ta sẽ đoạt nó lại.”

Chủ nhân của bàn tay nham thạch vừa dứt lời, lỗ đen trong hư không nhỏ dần lại, từ từ đóng kín.

Bạch tiền bối cười to vẫy tay chào.

Lỗ đen biến mất...

Mà lúc này, Điện Hàn Đông cũng đã hoàn thành quá trình thu nhỏ. Hiện tại nó chỉ có thể tích một mét khối, toàn thân được bảo quang bao phủ. Nhìn qua chẳng khác gì một cung điện mô hình.

Mà đúng như Diệp Tư đã đoán, sau khi Điện Hàn Đông thu nhỏ lại xong, mục chọn thu hồi Điện Hàn Đông trên bảng tùy chọn của kiếm Hàn Ngoặt lập tức biến thành phóng thích Điện Hàn Đông.

“Thế này có nghĩa là chúng ta hoàn toàn có thể mang nó về hiện thế, tìm một phong thủy bảo địa rồi phóng thích nó ra nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừ, thậm chí nếu như linh khí trong phong thủy bảo địa đó yếu bớt, chúng ta vẫn có thể thu hồi Điện Hàn Đông, lại tiếp tục đi tìm một nơi dồi dào linh lực khác. Loại động phủ có thể di động này khá là linh hoạt.”

Diệp Tư tiếp lời.

Tống Thư Hàng gõ nắm tay phải lên nắm tay trái:

“A há, đây là xe RV của tu sĩ chứ còn gì nữa! Hơn nữa còn là xe RV phiên bản cao cấp nữa.”

Nói tới đây, Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý tưởng.

“Diệp Tư, Bạch tiền bối, các ngươi nói... nếu ta mang Điện Hàn Đông này vào trong thế giới hạch tâm, sau đó lại sử dụng mục chọn phóng thích Điện Hàn Đông, làm vậy có thể chuyển nó vào trong thế giới hạch tâm của ta không nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư nói:

“Theo lý thuyết mà nói thì hẳn là được.”

“Hoàn toàn không thành vấn đề, chủ ý này không tồi đâu, hay là giờ chúng ta thử luôn đi.”

Hai mắt Bạch tiền bối tỏa sáng lấp lánh. Phải rồi, chỉ cần mình tìm được loại cung điện có thể di động hoặc là thứ tương tự đều có thể mang đến nhà mới của mình, để cho nhà mới hoang vắng kia trở nên náo nhiệt hơn.

Thậm chí nếu như nhìn thấy chỗ nào có phong cảnh tươi đẹp, mình cũng có thể cắt ra rồi chuyển đến nhà mới của mình. Có cơ hội lại đi vào vũ trụ nhìn xem có khối thiên thạch nhỏ nhắn xinh đẹp nào không, nếu có thì kéo về làm vật trang trí.

Bạch tiền bối tự tặng một like cho sáng kiến tuyệt vời của mình.

…

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó bước lên trước, giơ tay tiếp lấy mô hình Điện Hàn Đông.

Tiếp đó hắn động ý niệm, chuyển Bạch tiền bối, Diệp Tư, Thông Nương và hắn vào trong thế giới hạch tâm.

“Ồ sư phụ, các ngươi về rồi đấy á?”

Lúc này Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải đang đứng bằng một chân, còn một chân khác thì đang đưa về phía lão tổ Sở gia bị trọng thương hôn mê, không ngừng đong đưa.

“Tiểu Thải, ngươi đang làm gì đấy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Chẳng lẽ là đang chữa thương cho lão tổ Sở gia à?

“Ha ha ha, là như vầy. Sư phụ, vừa rồi ta mới xem nhật ký của cao tăng khổ hạnh xong. Giống như sư phụ đã nói, kết hợp với Địa Tàng Độ Hồn Kinh, sau khi ta xem xong cuộc đời của cao tăng, trong lòng chợt có cảm giác, lĩnh ngộ ra được siêu độ thuật rồi.”

Tiểu Thải cười hì hì đáp.

“Lĩnh ngộ được rồi à? Tiểu Thải ngươi có ngộ tính thật đấy.”

Tống Thư Hàng khen ngợi.

Không chừng con chim tình si khốn khổ vì tình này là một thiên tài cũng nên?

“Nhưng mà mới vừa rồi ngươi làm gì Sở gia lão tổ thế? Đợi đã… Đừng nói là ngươi đang siêu độ hắn đấy nhé?”

Tống Thư Hàng nói được một nửa, đột nhiên đoán được động tác múa may cái chân của Tiểu Thải.

Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải ngượng ngùng.

“Bởi vì bên cạnh ta chỉ có mỗi lão tổ Sở gia, không còn ai nữa hết, cho nên ta mới mượn lão tổ Sở gia thử nghiệm siêu độ thuật. Hiệu quả tốt lắm nhé, trước đó lão tổ Sở gia còn thống khổ rên rỉ mấy tiếng, nhưng sau khi ta thi triển mấy lần siêu độ thuật, chẳng mấy chốc hắn đã bình tình lại, thần sắc bình hòa, ngủ ngon lắm luôn.”

Tiểu Thải kiêu ngạo nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mẹ ơi, con Tiểu Thải đần này, đừng nói là siêu độ linh hồn của lão tổ Sở gia luôn rồi nhé?

Bạch tiền bối ngồi xổm xuống kiểm tra cho Sở gia lão tổ một lượt, sau đó hắn xoay người lại giơ ngón tay cái về phía Tiểu Thải:

“Tiểu tước điểu làm khá lắm, siêu độ thuật của ngươi rất thành công.”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì quýnh lên:

“Bạch tiền bối, lão tổ Sở gia toi thật rồi sao?”

Lão tổ Sở gia không chết dưới âm mưu của kẻ địch, không chết trong vòng vây nguy hiểm của cấm địa, nếu quả thật chết dưới siêu đô thuật của Tiểu Thải vậy thì thật đúng là thảm kịch trần gian.

“Yên tâm đi, lão tổ Sở gia không sao đâu. Tiểu Thải mang lòng nhân từ, siêu độ thuật mà nó lĩnh ngộ ra không chỉ có thể dùng để siêu độ vong hồn, mà còn có tác dụng an thần tĩnh tâm.”

Bạch tiền bối giải thích.

Chính tác dụng an thần tĩnh tâm này đã xoa dịu những đau đớn mà lão tổ Sở gia phải chịu đựng, giúp hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Tống Thư Hàng nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mà này, có phải Tiểu Thải đã từng cộng sinh với bảo vật Phật môn trong một thời gian dài đúng không? Phật bảo đã tác động đến tư chất của nó, ngày sau nếu tu luyện công pháp Phật môn thì có lẽ sẽ làm ít công to đấy.”

Bạch tiền bối lại chỉ điểm.

“Phật bảo sao? À đúng rồi, Tiểu Thải đã từng nuốt vào hai viên xá lợi, cộng sinh với chúng trong một thời gian dài.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Có lẽ chính là vì nguyên nhân này, Tiểu Thải mới có thể lĩnh ngộ ra siêu độ thuật từ Địa Tàng Độ Hồn Kinh và nhật ký của cao tăng khổ hạnh nhanh như vậy.

...

Sau khi xác định Tiểu Thải và lão tổ Sở gia không có vấn đề gì, Tống Thư Hàng nâng Điện Hàn Đông lên.

“Nhưng mà nên đặt vật này ở đâu mới thích hợp đây?”

Trải qua mấy lần tiến hóa, hôm nay thế giới hạch tâm của hắn đã lớn bằng một đảo nhỏ, cũng có mấy chỗ thích hợp để đặt Điện Hàn Đông vào.

Bạch tiền bối quan sát xung quanh thế giới hạch tâm, sau đó suy tư một lát rồi nói:

“Hay là thả nó ở rìa thế giới hạch tâm nhìn thử xem.”

Giáp ranh với thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng là khu vực hỗn độn, khu vực này là chờ thế giới hạch tâm tiếp tục mở rộng ra.

Nếu như đặt Điện Hàn Đông vào khu vực rìa sau đó lại phóng thích nó ra, khi Điện Hàn Đông khôi phục kích thước vốn có, nói không chừng có thể mở rộng diện tích thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng ra thêm chút nữa cũng nên?

Tống Thư Hàng nghe vậy, hai mắt sáng lên.

Vì vậy hắn mang Điện Hàn Đông tới đặt vào sát mép thế giới hạch tâm nhất có thể.

“Diệp Tư~”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại gọi Diệp Tư.

“Chuẩn bị sẵn sàng.”

Diệp Tư lấy kiếm Hàn Ngoạt ra.

“Phóng thích Điện Hàn Đông!”

Tống Thư Hàng phát ra chỉ thị.

Ngay sau đó, tòa cung điện vốn là một phần của Thiên Đình viễn cổ lập tức phóng to trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng!

Chương 953: Nói Cho Ngươi Một Tin Xấu: Đến Lúc Ta Phải Đi Rồi!

Giống như Bạch tiền bối đã suy đoán, khi đặt Điện Hàn Đông ở rìa thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, sau khi nó phóng to thì còn giúp mở rộng ranh giới của thế giới hạch tâm.

Ước chừng 1/3 Điện Hàn Đông thì nằm trong thế giới hạch tâm, còn 2/3 còn lại thì lấn đất sang khu vực hỗn độn, cũng coi như là một cách biến tướng của việc mở rộng phạm vi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Ha ha, giờ ta muốn xem thử tên kia đoạt lại Điện Hàn Đông kiểu gì, có giỏi thì moi ra thế giới hạch tâm của Thư Hàng ngươi đi.”

Bạch tiền bối đắc ý cười lớn.

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng là không gian tư nhân, nếu không có sự đồng ý của Tống Thư Hàng, cho dù Kiếp Tiên cửu phẩm nắm giữ lực lượng không gian cũng đừng hòng xông vào được. Trừ khi... tiến vào từ một cái cửa sau nào đó.

Cười xong rồi, Bạch tiền bối nói:

“Đi thôi, chúng ta vào xem thử trong Điện Hàn Đông này có đan dược gì không.”

“Để ta mở tất cả các cửa của Điện Hàn Đông ra.”

Diệp Tư cầm kiếm Hàn Ngoạt, hạ lệnh cho Điện Hàn Đông mở cửa.

Mấy người Thư Hàng lần lượt đi vào cửa điện.

Đúng như Bạch tiền bối đã suy đoán, Điện Hàn Đông quả thật là chỗ luyện đan trong cấm địa. Trừ chủ điện ra, trong tất cả các điện nhỏ còn lại đều tồn trữ không ít dược liệu. Những dược liệu này đều là dược liệu thuộc tính hàn, nhưng mà niên đại lại rất bình thường, giá trị cũng bình thường. Hơn nữa một đường đi tới, đã tìm hết mấy điện rồi nhưng vẫn chỉ thấy dược liệu, không hề thấy đan dược thành phẩm.

Lúc này, Diệp Tư đề nghị:

“À, có khi nào đan dược được đặt trong điện luyện đan không? Hay là đi Đan Điện nhìn thử xem?”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

…

Một lát sau, trong Đan Điện.

Trong điện có một lò luyện đan đang trong trạng thái vận hành.

Trong mắt Tống Thư Hàng hiện lên vẻ vui mừng, quả nhiên có đan dược đang luyện chế.

Lúc này, Bạch tiền bối tiến lên ngửi một chút rồi nói:

“Ừ, đây hẳn là một loại đan dược tương tự như Cửu Hàn đan, tuy đan phương đã sửa lại một chút nhưng đại khái vẫn không thay đổi gì. Cửu Hàn đan chỉ là một loại đan dược khôi phục chân khí hàn băng hệ bình thường mà thôi.”

Như vậy có nghĩa là đan dược trong lò luyện đan không phải là thứ mà Tống Thư Hàng muốn tìm.

Ngoài ra, trong Đan Điện cũng có mấy bình đan dược thành phẩm, nhưng tất cả đều là Cửu Hàn đan. Về phần đan dược có thể trị liệu cho Lý Âm Trúc mà Tống Thư Hàng muốn tìm lại chẳng thấy đâu cả.

“Xem ra những đan dược có giá trị đều không có trong Điện Hàn Đông này rồi.”

Diệp Tư nói.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng… thủ hộ giả của Điện Hàn Đông đã đổi thành một tu sĩ cấp bậc nhị phẩm, đoán chừng những thứ quý giá trong đan điện đều đã bị mang đi hết rồi, chỉ lưu lại các xác rỗng cho thủ hộ giả mới là Sương Hàn Tử mà thôi.

“Đừng nản chí, không có đan dược thì chúng ta còn có thể đi tìm công pháp mà. Người sáng tạo cấm địa này thuộc hàn băng hệ, tu vi của hắn đã đạt đến cảnh giới hàn cực sinh dương, nếu có thể lấy được công pháp của hắn thì còn hiệu quả hơn cả đan dược."

Bạch tiền bối lên tiếng nói.

"Ừ."

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Điện Hàn Đông chỉ là trạm thứ nhất trong cấm địa mà thôi, cả cấm địa rất rộng lớn, nói không chừng phương pháp trị hàn bệnh cho Lý Âm Trúc đang ở một nơi nào đó trong cấm địa thì sao.

...

Sau đó Thư Hàng động ý niệm, đưa hắn, Bạch tiền bối và Diệp Tư ra khỏi thế giới hạch tâm, xuất hiện ở vị trí Điện Hàn Đông tọa lạc trươc đó.

Vị trí mà Điện Hàn Đông tọa lạc lúc trước giờ đã biến thành một cái hố to, Điện Hàn Đông đã rút luôn cả nền ra khỏi cấm địa.

"Ơ? Vị Sương Hàn Tử kia đi đâu mất rồi?"

Lúc này Diệp Tư hỏi.

Lúc nãy Sương Hàn Tử còn hôn mê nằm trên đất, bọn họ tiến vào thế giới hạch tâm chẳng mất bao nhiêu thời gian, vậy mà giờ Sương Hàn Tử biến đâu mất tăm rồi.

"Ặc, có khi nào hắn bị thủ hộ thủ ở gần đây tha đi ăn mất rồi không?"

Tống Thư Hàng suy đoán.

Trong cấm địa này ẩn giấu rất nhiều thủ hộ thú nguy hiểm, thực lực của đám thủ hộ thú này cao hơn Sương Hàn Tử rất nhiều. Không có Điện Hàn Đông, không ai bảo đảm được những thủ hộ thú này có công kích Sương Hàn Tử hay không.

"Hoặc cũng có thể là được đồng bạn của hắn cứu đi rồi. Chủ nhân của bàn tay nham thạch thò từ trong lỗ đen ra trước đó có lực lượng phá vỡ không gian, nếu hắn ra tay, chỉ cần một ý niệm là có thể mang Sương Hàn Tử đi. Dù sao Sương Hàn Tử cũng là thủ hộ giả của cấm địa, chắc thủ hộ thú không gặm hắn đâu."

Bạch tiền bối cười nói.

"Cũng đúng... vậy Bạch tiền bối, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?"

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ưm, để ta suy nghĩ một chút.”

Bạch tiền bối suy tư một lát, sau đó nói:

“Đúng rồi, hay là đi tìm chủ nhân của bàn tay nham thạch trước đi! Rõ ràng tên kia mới là nhân vật khó chơi nhất trong cấm địa, chúng ta cứ xông thẳng vào hạ gục hắn, sau đó moi từ trong miệng hắn ra thông tin mà chúng ta cần! Lúc nãy khi hắn thông qua lỗ đen ra tay, ta đã khóa chặt vị trí của hắn rồi!”

Thế này gọi là bắt giặc phải bắt vua trước, Bạch tiền bối cảm thấy mình thật sáng suốt!

Tống Thư Hàng:

“Xông thẳng vào đánh BOSS luôn Ư?”

“Ừ, dùng truyền tống không gian đi qua, tấn công bất ngờ.”

Bạch tiền bối đáp.

Nói xong, Bạch tiền bối đưa tay mở ra một khe nứt không gian, mang Tống Thư Hàng và Diệp Tư chui vào.

Tống Thư Hàng đoán rằng, hẳn là Bạch tiền bối chẳng có hứng thú đi thăm dò cấm địa này cho nên mới muốn đụng độ với BOSS luôn đây mà.

...

Thông qua khe nứt không gian, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đi tới vị trí của mục tiêu.

Vừa mới bước ra khỏi khe nứt không gian, Tống Thư Hàng lạnh đến mức co lạnh thành một cục:

“Ui, lạnh quá!”

Diệp Tư dứt khoát xoay người chui vào trong cơ thể hắn, không chịu đi ra nữa.

Lúc này Tống Thư Hàng đang đặt chân trong thế giới sông băng, trên bầu trời không ngừng có mưa đá và bông tuyết rơi xuống. Viên đá nào cũng có thể tích rất lớn, nện ầm ầm lên trên sông băng, trong y hệt như ngày tận thế vậy.

Khí lạnh trong thế giới sông băng cũng giống như khí lạnh ở tầng một của cấm địa, không chỉ tác động lên thân xác mà còn tác động vào thẳng linh hồn. Hơn nữa khí lạnh ở đây còn rét lạnh, còn đáng sợ hơn ở tầng một của cấm địa.

“Đây là thực thể hóa của pháp tắc hàn băng đại thành, thực lực của ngươi còn thấp, thấy lạnh là bình thường.”

Bạch tiền bối quay đầu nói:

“Nhưng chỉ cần ở trong phạm vi hai trăm thước quanh ta thì sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng vẫn sẽ thấy lạnh đôi chút...”

Tống Thư Hàng hít mũi mấy cái, hắn cảm giác nước mũi sắp chảy ra rồi.

Bạch tiền bối tiếp tục nói:

“Hơn nữa ngươi ở trong thế giới sông băng này cũng có lợi lắm. Không chỉ tăng tính đề kháng của ngươi đối với thương tổn gây ra bởi hàn băng, mà còn có thể tăng cường độ linh hồn và tinh thần lực của ngươi lên một chút.”

“Cám ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng run cầm cập đáp.

“Không có gì.”

Bạch tiền bối lại xoay người lại, nhìn về phía xa.

Lúc hắn tiến vào thế giới sông băng này, chủ nhân của bàn tay nham thạch khổng lồ cũng cảm ứng được hắn!

Ầm ầm~

Cách chỗ bọn họ đứng hơn ba trăm thước, đất rung núi chuyển.

Một ngọn núi băng nghìn năm không đổi chấn động kịch liệt.

Núi băng nứt ra, một bàn tay nham thạch từ trong núi băng thò ra, phá mở núi băng.

Chính là tên đã thông qua lỗ đen đối chiêu với Bạch tiền bối trước đó. Hắn là một người khổng lồ cao hơn mười thước, toàn thân bao phủ một tầng nham thạch thật dày. Đồng thời trên người hắn còn quấn một sợi xích màu đỏ thẫm, lúc hắn chuyển động, trên người lại phát ra tiếng ma sát liên hồi.

Hai cánh tay của hắn rất dài, bàn tay cực to.

“Bản thể của tên này là người khổng lồ nham thạch sao?”

Tống Thư Hàng hít mũi một cái rồi nói.

“Không phải, ta là nhân loại, chẳng qua là tu luyện công pháp đặc thù mà thôi. Tần nham thạch trên người là phong ấn mà ta tự thêm cho mình.”

Người khổng lồ nham thạch chủ động trả lời.

Trong lúc người khổng lồ nham thạch nói chuyện, trong miệng hắn không ngừng có ngọn lửa phun ra, nhìn giống như những ngọn lửa này là hô hấp và nước miếng của hắn vậy. Nhìn kỹ mới phát hiện, không chỉ trong miệng mà ngay cả trong hốc mắt, thậm chí là trong mỗi khe hở giữa các hòn đá thỉnh thoảng sẽ toát ra lửa.

Ở nơi cực hàn thế này mà lại có một người khổng lồ nham thạch toàn thân phun ra lửa như vầy, cảm giác thật đối lập.

“Quả nhiên đúng như ta nghĩ, ngươi muốn mượn Điện Hàn Đông cùng với nơi cấm địa cực hàn này để áp chế vết thương trên người.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ha ha, vậy thì sao nào?”

Người khổng lồ nham thạch nói:

“Mặc dù ta phải chịu nỗi thống khổ thiên hỏa đốt người, nhưng ở nơi cực hàn này, thiên hỏa trên người ta có thể bị áp chế đến mức tối thiểu. Cho nên ở chỗ này, chiến lực của ta hầu như không hề bị ảnh hưởng, ta có thể toàn lực ra tay. Mặc dù đạo hữu ngươi đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên, nhưng ở chỗ này... ngươi không phải là đối thủ của ta.”

Người khổng lồ nham thạch đáp lại, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Tuy trên người bị trọng thương nhưng hắn vẫn tự tin có thể áp chế Kiếp Tiên cửu phẩm... Chẳng lẽ tên này là một Trường Sinh Giả ư?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hơn nữa... quả nhiên Bạch tiền bối trước mắt không phải là Bạch Tôn Giả. Bạch tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 cũng không phải là Bạch Kiếp Tiên.

“Có phải là đối thủ hay không thì phải thử mới biết được.”

Bạch tiền bối chủ động ra tay trước.

Hắn vẫy tay một cái, linh lực trong thiên địa lập tức ngưng tụ thành một thanh kiếm quang nằm trong tay hắn, kiếm quang run lên, một luồng kiếm mang sáng chói chém về phía người khổng lồ nham thạch.

“Kém cỏi, quá kém cỏi!”

Người khổng lồ nham thạch cười to, hai bàn tay to lớn vỗ mạnh vào nhau.

Rầm!

Một trận cơn lốc từ trong bàn tay hắn bay ra, chống lại kiếm quang của Bạch tiền bối.

Gió lốc đụng vào kiếm quang, hai bên quấn lấy nhau, chẳng mấy chốc cả hai đều triết tiêu.

Tiếng cười của người khổng lồ nham thạch bỗng khựng lại. Mặc dù đều là công kích mang tính dò xét, nhưng có vẻ như tên Kiếp Tiên trước mắt mạnh hơn tưởng tượng của hắn một chút. Vốn dĩ hắn cho rằng gió lốc mà mình đánh ra sẽ nghiền nát kiếm quang của đối phương, nhưng không ngờ kết quả lại là đồng quy vu tận.

“Lần này tới lượt ta tấn công.”

Người khổng lồ nham thạch nắm hai bàn tay thành quyền, nện liên tục về phía Bạch tiền bối.

Mỗi một quyền tung ra thì lại có quyền ấn hóa thành đủ loại hình đạnh như cự quyền nham thạch, kiếm nham thạch, rìu nham thạch, đao nham thạch to mấy trăm thước chém về phía Bạch tiền bối.

“Kiếm Nghịch Luân Hồi!”

Bạch tiền bối vung kiếm quang, chém ra một nhát, có Thiên Đạo luân hồi nghịch chuyển quấn lấy cự quyền nham thạch, kiếm nham thạch, rìu nham thạch, đao nham thạch do người khổng lồ nham thạch tạo ra, sau đó hóa giải tất cả dị tượng này.

Đồng thời, sau lưng Bạch tiền bối cũng hiện lên một cổng không gian to lớn, cổng không gian này nối liền với một bảo khố tư nhân của hắn.

Trong bảo khố, thứ dễ thấy nhất chính là Tử Mẫu Diệt Thần Pháo, ngòai Diệt Thần Pháo ra còn có vô số thứ tương tự như ống pháo, có cái thì do thủy tinh nguyên chất tạo thành, có cái thì do kim loại thể dịch tạo thành, có cái thì do kim loại đặc thù đen nhánh chế tạo thành.

Đủ loại đủ kiểu ống pháo, Tống Thư Hàng đứng ở phía sau tính sơ qua thì có chừng hơn ba trăm khẩu.

“Đậu xanh, Diệt Thần Pháo!”

Rõ ràng người khổng lồ nham thạch cũng là một kẻ biết hàng, lúc thấy Tử Mẫu Diệt Thần Pháo thì hắn lập tức giật mình hét lên.

Hơn nữa, Diệt Thần Pháo chỉ là số lẻ trong hơn ba trăm ống pháo mà thôi. Hơn ba trăm ống pháo còn lại, có vẻ như uy lực của cái nào cũng không kém cạnh gì Diệt Thần Pháo cả.

“Chờ một chút!”

Người khổng lồ nham thạch luống cuống kêu lên.

Bằng vào thực lực của hắn, hắn tin tằng cho dù có ba trăm khẩu Diệt Thần Pháo đồng loạt bắn về phía hắn thì hắn cũng có thể chống cự lại. Nhưng không biết cấm địa dưới chân hắn đây có chịu nổi không?

Đất đai và sông băng vô tội, đừng nên thương tổn bọn chúng!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ba trăm khẩu pháo có uy lực sánh ngang với Diệt Thần Pháo đồng loạt bắn ra.

Chủng loại đạn cũng rất phong phú đa dạng. Có đạn hình cầu bình thường, có đạn hình chùm sáng, có sóng ánh sáng, có sóng siêu âm, có thôn phệ hư vô...

Cả đời này Tống Thư Hàng chưa bao giờ thấy qua nhiều chủng loại ống pháo như vậy.

Chỉ có thể dùng bốn chữ quần pháo loạn vũ để miêu tả cảnh tượng trước mắt, ánh sáng và tiếng pháo nổ chính là giai điệu chủ đạo trong thế giới sông băng lúc này.

Ngay lúc Bạch tiền bối bắn pháo, hắn cảm giác màng nhĩ bị chấn động, lỗ tai tạm thời ù đi... Không chỉ như vậy, trong tiếng pháo mà Diệt Thần Pháo và ba trăm anh em của nó phát ra còn mang theo tác dụng tiêu cực là phá hủy tâm trí. Khi nghe được tiếng pháo, trước mắt Tống Thư Hàng xuất hiện rất nhiều ảo giác...

Nếu như sông băng dưới chân có ý thức, lúc này nó nhất định sẽ gào lên rằng nó có lỗi gì? Tại sao phải chịu đựng đại kiếp như thế này?

Trong tiếng pháp ầm ầm, người khổng lồ nham thạch đã bị khói lửa và đạn pháo nổ tung nhấn chìm.

Có thể thoáng thấy được tầng nham thạch bảo vệ trên người hắn bị nổ bay liên tục. Từng khối đá bốc cháy trên người hắn bị nổ tung, rơi xuống sông băng, khiến sông băng vạn năm không đổi tan ra một cái hố sâu.

Bạch tiền bối:

“Sướng!”

Nhưng quả thật người khổng lồ nham thạch kia cũng rất có bản lĩnh, sau khi ăn trọn ba trăm phát pháo cùng lúc mà khí tức sinh mệnh của đối phương vẫn còn.

“Vẫn chưa xong đâu.”

Mà công kích của Bạch tiền bối cũng không chỉ dừng lại ở đây.

Bạch tiền bối búng tay một cái.

Trong cổng không gian sau lưng hắn, ba trăm ống pháo mới vừa bắn ra một đợt đã bị đổi đi, thay vào đó là ba trăm ống pháo mới tinh khác.

“Ăn thêm một đợt pháo của ta nữa này, ta muốn nhìn xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào.”

Trông Bạch tiền bối có vẻ rất vui, cặp mắt của hắn híp lại tỏ vẻ đầy hạnh phúc, điểm mị lực tăng vọt chỉ trong nháy mắt.

Nhưng ngay lúc Bạch tiền bối muốn nã đợt pháo thứ hai thì đột nhiên nụ cười trên mặt hắn cứng đờ.

“Tại sao chứ? Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ là tiêu hao quá lớn sao?”

Bạch tiền bối bất mãn nói.

Ngay sau đó, hắn xoay người lại nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, nói cho ngươi một tin tức không tốt lắm.”

“Hả?”

Tống Thư Hàng lớn tiếng hỏi lại, hiện tại tai hắn vẫn đang trong trạng thái điếc tậm thời, không nghe thấy Bạch tiền bối đang nói gì cả.

“Hình như đến lúc ta phải đi rồi.”

Bạch tiền bối nhún vai nói.

“Hả? Bạch tiền bối, ngài đang nói gì vậy? Ta nghe không rõ ràng lắm, nói lớn lên hoặc là truyền âm nhập mật cũng được.”

Tống Thư Hàng lớn tiếng kêu lên.

Bạch tiền bối vẫy tay chào Tống Thư Hàng:

“Ta sắp biến mất rồi, đến giờ ta phải đi rồi đây.”

Lời này là Bạch tiền bối dùng phương thức truyền âm nhập mật nói cho Tống Thư Hàng.

“...”

Tống Thư Hàng:

“Chờ một chút, Bạch tiền bối, vậy mới vừa rồi tên khổng lồ nham thạch kia bị nổ banh xác chưa?”

“Ta mới chỉ bắn một đợt, còn chưa kịp bắn chết tên kia. Nhưng mà ngươi yên tâm đi, bây giờ hắn không chết thì cũng tàn phế rồi... Vậy nhé, ngày mai gặp lại.”

Bạch tiền bối cười nói.

Trong lúc nói chuyện, thân hình hắn càng ngày càng mờ nhạt.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía tên khổng lồ nham thạch bị Bạch tiền bối nã một đợt pháo.

Ở chỗ đó có ngọn lửa bốc cháy hừng hực phóng lên cao.

Dường như trong ngọn lửa kia còn hàm chứa sự phẫn nộ của người khổng lồ nham thạch!

Chương 954: Hai Cái Nồi Này Nặng Lắm, Ta Không Muốn Gánh Đâu!

Kỳ thực ngọn lửa đang chảy hừng hực kia không có xíu xiu quan hệ nào với cơn giận của người khổng lồ nham thạch.

Ngọn lửa cuồng bạo kia là nguồn gốc thương thế của người khổng lồ nham thạch, là đầu sỏ khiến hắn ẩn mình ở nơi cấm địa cực hàn này. Ngọn lửa kia có tính chất thiêu đốt vạn vật, là ngọn lửa bất diệt, trong đó còn ẩn chứa ý chí thiêu trời nấu biển. Nó quấn trên bản thể của người khổng lồ nham thạch, thiêu đốt thân thể hắn vĩnh viễn không ngừng lại, khiến người khổng lồ nham thạch chịu đủ tra tấn.

Lúc này, tầng nham thạch mà người khổng lồ nham thạch dùng để phong ấn ngọn lửa đã bị ba trăm phát pháo của Bạch tiền bối nổ cho tan tành. Mất đi tầng nham thạch phong ấn, ngọn lửa hừng hực phun trào ra, càng cháy càng mạnh.

…

Hiển nhiên người khổng lồ nham thạch còn chưa ngủm củ tỏi. Mà sau khi cho nổ hơn ba trăm pháo, Bạch tiền bối lập tức chạy mất dép, chỉ chừa lại Tống Thư Hàng đang trơ mình trong gió.

[Quả nhiên mình vẫn nên trốn về thế giới hạch tâm cho rồi.] Tống Thư Hàng quyết định rất nhanh. Bạch tiền bối biến mất rồi, nếu hắn còn đứng đực ở chỗ này thì sẽ bị người khổng lồ nham thạch kia làm tạch luôn mất thôi.

Nhưng mà ngay lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, một ngọn lửa nóng rực đột nhiên rít lên rồi xuất hiện trước mặt hắn, đập về phía hắn là ngọn lửa đang thiêu đốt trên thân thể của người khổng lồ nham thạch.

Mấy ngọn lửa này theo cùng với mảnh đá bị nổ bay trên thân của người khổng lồ nham thạch, bắn ra khắp các ngõ ngách của cấm địa băng nguyên.

Mà sau khi mất đi phòng ngự của Bạch tiền bối, đám đá bị thiêu đốt này nện đến ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

“Trở về!”

Tống Thư Hàng lập tức kích hoạt thế giới hạch tâm của mình.

Hòn đá bị thiêu đốt này vừa nhìn là biết không dễ chọc rồi, đặc biệt là ngọn lửa trên đó, ngay cả người khổng lồ nham thạch còn không thể xóa sạch, Tống Thư Hàng cũng không muốn lấy thân thử lửa đâu.

Thế nhưng ngay lúc hắn đang muốn trở về thế giới hạch tâm, không gian chung quanh đột nhiên ngưng lại, đây là khả năng quấy nhiễu không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm thậm chí có thể là cấp bậc Trường Sinh Giả.

Trước đây, khi ở trong di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm, Tống Thư Hàng đã bị vị tay mọc đầy mắt kia dùng lực lượng làm nhiễu không gian khiến hắn không cách nào trở về thế giới hạch tâm được.

“Tiêu rồi.” Trong lòng Tống Thư Hàng thầm kêu khổ.

Đây rõ ràng là do người khổng lồ nham thạch ở đối diện kia ra tay làm nhiễu không gian.

Người khổng lồ đã nhận ra Bạch tiền bối biến mất, nhưng Bạch tiền bối biến đi quá đột ngột, người khổng lồ nham thạch không kịp đề phòng. Hơn nữa người khổng lồ nham thạch bị vây hãm ở nơi cực hàn này, không cách nào đuổi bắt mục tiêu thông qua lực lượng không gian nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch tiền bối biến mất. Vậy nên, trước tiên người khổng lồ nham thạch sử dụng lực lượng không gian của mình để làm nhiễu không gian, đề phòng Tống Thư Hàng cũng bị ‘Bạch’ mang đi thông qua lực lượng không gian.

Cứ như vậy, Bạch tiền bối biến mất, Tống Thư Hàng lại bị lực lượng làm nhiễu không gian kéo lại.

…

Bạch tiền bối, không phải ngài nói đối phương không chết cũng tàn phế sao?

Nhưng đối phương còn vận dụng lực lượng không gian rất ngon lành đó, hoàn toàn không vẻ gì là bị đánh cho tàn phế hết.

“Đây chính là cuộc đời, khắp nơi tràn đầy bất ngờ và kinh hỉ.”

Nếu như không còn cách nào trở về thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng chỉ có thể nhanh chóng lôi bảo đao Bá Toái ra chém về phía đống đá lửa đang bay tới chỗ hắn.

Keng ~~

Thân đao va chạm với hòn đá bị nổ bay kia, Tống Thư Hàng lập tức lùi lại mấy bước, cánh tay phải cầm đao tê rần một hồi.

Hòn đá đang cháy bị đánh rơi xuống sông băng, tạo thành hơi nước bốc lên mù mịt. Mãi đến khi hòn đá cháy sạch thì ngọn lửa mới dần tắt đi.

Mà trên bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng cũng có một ngọn lửa đã bắt đầu bốc cháy. Đó cũng không phải do Tống Thư Hàng thi triển Hỏa Diễm đao mà là lúc thân đao tiếp xúc với hòn đá trước đó, ngọn lửa kia đã cháy dần lên dọc theo thân của bảo đao Bá Toái.

Lửa này bá đạo không gì sánh được, sức lây nhiễm hệt như virus vậy.

Lấy thực lực của người khổng lồ nham thạch cũng không cách nào dập tắt nó hoàn toàn, thân thể bị thiên hỏa bất diệt đốt cháy không ngừng cho đến bây giờ, chỉ có thể dựa vào sông băng nơi cực hàn để áp chế ngọn lửa.

Lúc bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng vừa mới tiếp xúc với ngọn lửa thì đã bị đốt đến đỏ rực, có loại xu thế sắp bị hòa tan.

Tống Thư Hàng vung vẫy thân đao, cũng thử thúc giục chân khí để ép ngọn lửa ra khỏi thân đao. Thế nhưng khi chân khí của hắn vừa gặp ngọn lửa thì lại trở thành nhiên liệu, ngọn lửa trên thân đao càng cháy dữ dội hơn.

Tiếp tục như vậy nữa, bảo đao Bá Toái cũng đi đời nhà ma luôn. Tống Thư Hàng thầm đau lòng, bảo đao Bá Toái chính là bảo đao duy nhất mà hắn có thể lấy ra được trong lúc này đó.

…

Mà hiện tại lại có mấy hòn đá bốc cháy đánh tới chỗ Tống Thư

Hàng.

Thế giới hạch tâm vẫn trong trạng thái bị làm nhiễu.

Diệp Tư nhanh chóng khởi động một tầng hộ thuẫn trước người Tống Thư Hàng, thế nhưng khi tầng hộ thuẫn va chạm với ngọn lửa đang bốc cháy thì trực tiếp cháy sạch…

Tống Thư Hàng cắn răng một cái:

“Hỏa Diễm đao!”

Cổ tay hắn xoay một cái, thi triển Hỏa Diễm đao học được từ Xích Tiêu Tử đạo trưởng rồi chém về phía mấy hòn đá bốc cháy đang bay tới.

Nếu trên thân đao đã cháy rồi, vậy lại thêm chút lửa nữa đi!

Grào ~~

Đao ý của Hỏa Diễm đao bùng lên, ngọn lửa màu đỏ trắng hiện ra trên thân bảo đao Bá Toái.

Có thể là do trên thân đao Bá Toái đang cháy ngọn lửa bất diệt nên lần này uy lực của Hỏa Diễm đao đặc biệt uy mãnh.

Lúc chém ra một đao, đao khí Hỏa Diễm ấy thế mà lại kéo ra đao mang dài hơn mười trượng, đao khí chém ngang qua lập tức chém rớt toàn bộ đám đá lửa quanh người Tống Thư Hàng!

Sau khi chém rơi đá lửa, đao khí Hỏa Diễm trở về, bám vào bên trên bảo đao Bá Toái một lần nữa.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, cúi đầu nhìn về phía bảo đao trong tay mình. Thân đao của bảo đao Bá Toái đã ngừng tan chảy! Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi dừng rót chân khí vào, thu hồi kỹ năng Hỏa Diễm đao.

Lúc này, chuyện thần kỳ đã xảy ra, ngọn lửa trên thân bảo đao Bá Toái cũng dần bị dập tắt cùng với sự ngừng lại của Hỏa Diễm đao. Bảo đao Bá Toái vốn chút nữa thôi là đã bị hoàn tan cũng khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là thân đao càng ngăm đen hơn.

Đao mang Hỏa Diễm đao có thể cắn nuốt hết sạch thiên hỏa bất diệt trên thân người khổng lồ nham thạch sao?

Đúng lúc này, giọng nói ầm ầm của người khổng lồ nham thạch vang lên phía xa:

“Đao pháp này… không thể lầm được, là Hỏa Diễm đao của hắn! Tiểu tử kia, ngươi và Xích Tiêu Tử có quan hệ gì?”

Người khổng lồ nham thạch gào thét, bên cạnh hắn có một mảng sương mù lớn đang bay lên. Đó là hơi nước hình thành sau khi ngọn lửa trên người hắn hòa tan hàn băng nơi cực hàn.

“Xích Tiêu Tử đạo trưởng ư?” Tống Thư Hàng chợt hiểu.

Kết hợp với việc bảo đao Bá Toái vừa nảy sinh biến hóa ban nãy, lại nghĩ tới ngọn lửa trên thân người khổng lồ nham thạch, ngọn lửa kia có tính chất bất diệt, gặp gì đốt nấy, hơn nữa còn có ý chí đốt trời nấu biển.

Đậu móa, chờ chút đã.

Ngọn lửa này không phải là đao hỏa Phần Thiên Hỏa Diễm đao của Xích Tiêu Tử đạo trưởng sao? Tống Thư Hàng tuyệt đối không quên được đao ý đốt trời nấu biển kia.

Không phải ngọn lửa trên thân người khổng lồ đá là do Xích Tiêu Tử đạo trưởng lưu lại đó chứ?

Không ổn, dính chưởng rồi.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng làm người khổng lồ nham thạch bị thương nặng từ rất nhiều năm trước, sau đó Bạch tiền bối lại dùng ba trăm phát pháo đồng thời bùm chéo vào người khổng lồ nham thạch. Mà quan trọng hơn là, dù là Xích Tiêu Tử hay Bạch tiền bối đều có quan hệ với Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ nham thạch sẽ không định tính món nợ này lên đầu hắn đó chứ?

“Trả lời ta, thằng nhãi kia, ngươi và Xích Tiêu Tử có quan hệ như thế nào?”

Người khổng lồ nham thạch gào to như sấm.

“Kỳ thật ta chưa từng gặp Xích Tiêu Tử đạo trưởng lần nào.”

Tống Thư Hàng trả lời. Lời hắn nói là thật, hắn chưa từng tiếp xúc với Xích Tiêu Tử trong thế giới thực. Hắn chỉ gián tiếp gặp Xích Tiêu Tử đạo trưởng hai lần thông qua giấc mộng của Lý Thiên Tố đạo trưởng và Thông Nương thôi.

“Ha ha, chưa từng gặp ư?”

Người khổng lồ nham thạch lạnh lùng hỏi:

“Nếu chưa từng gặp, vậy ngươi học Phần Thiên Hỏa Diễm đao này từ đâu hả?”

Tống Thư Hàng thành thật đáp:

“Học được trong mơ.”

“Trong mơ? Ha ha ha ha, hay cho câu học được trong mơ.”

Người khổng lồ nham thạch cười như điên:

“Ta cười đến mức mắt muốn lọt tròng rồi đây này... Nếu ngươi đã thích nằm mơ như thế thì ta sẽ đưa ngươi đến một giấc mơ vĩnh viễn khỏi cần tỉnh lại.”

[Dạo này nói lời càng thật thì lại càng không ai thèm tin.] Tống Thư Hàng phát hiện, dạo gần đây niềm tin giữa người với người không còn đáng giá chút nào hết, đây là một thời đại thiếu hụt lòng tin mà.

Người khổng lồ nham thạch bước ra từng bước một từ trong làn hơi nước. Trên người hắn là vỏ đá còn sót lại chưa rơi xuống, lộ ra hạch tâm của hắn. Hạch tâm của người khổng lồ nham thạch cũng cao gần mười mét, chỉ là thân thể rất gầy yếu khiến người ta có loại cảm giác như đang nhìn thây khô. Thiên hỏa bất diệt trên người bao vây hắn, lấy năng lượng trong cơ thể, nhục thân của hắn làm nhiên liệu mà bốc cháy hừng hực.

“Trông thấy ngọn lửa trên người ta không? Thiên hỏa bất diệt trên người ta đều là do lão đạo Xích Tiêu Tử ban tặng cả đấy.”

Người khổng lồ nham thạch bước từng bước về phía Tống Thư Hàng, vừa đi vừa nói chuyện.

Tống Thư Hàng đáp:

“Nhìn ra được.”

Theo thời gian trôi qua, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đã sắp thoát khỏi ảnh hưởng từ sự làm nhiễu không gian, kéo dài thêm một lát nữa là có thể lôi hắn ra khỏi không gian cấm địa này lần nữa.

Cho nên, Tống Thư Hàng ước gì có thể kéo dài thời gian thêm một lát.

“Ta thừa nhận mình không phải đối thủ của lão đạo Xích Tiêu Tử, thế nhưng loại chuyện như giết chết truyền nhân của Xích Tiêu Tử có thể làm thể xác và tinh thần ta sung sướng.”

Người khổng lồ nham thạch nói.

“Kỳ thực vào mấy tháng trước ngươi đã làm truyền nhân của Xích Tiêu Tử đạo trưởng ngủm củ tỏi rồi, truyền nhân chính hiệu luôn đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ta biết. Tên kia học được chút kiếm pháp cỏn con của Xích Tiêu Tử đã xâm nhập cấm địa, không bao lâu là chết.”

Người khổng lồ nham thạch nói, hắn vừa nói, hỏa tinh không ngừng phụt ra từ trong miệng hắn:

“Nhưng ngươi khác tên kia, ngươi nắm giữ đao pháp chiêu bài của Xích Tiêu Tử, nhất định ngươi là đệ tử chân truyền của hắn.”

Xem ra người khổng lồ nham thạch cũng biết chuyện Lý Thiên Tố đạo trưởng xông vào cấm địa.

“Ta thật sự không phải là đệ tử chân truyền của Xích Tiêu Tử.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha, nói nhiều cũng vô dụng, nhận lấy cái chết đi.

Cuối cùng người khổng lồ nham thạch sải bước đến trước mặt Tống Thư Hàng, hai tay của hắn đồng thời chuyển động. Tay trái tiếp tục duy trì lực lượng nhiễu loạn không gian.

Tay phải chưởng một cú tới chỗ Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ nham thạch đúng là đã bị thương nặng, ba trăm pháo kia của Bạch tiền bối cũng không dễ ăn như vậy. Hiện tại trạng thái của người khổng lồ nham thạch rất tệ, đã rơi vào tình trạng cạn máu rồi.

Nếu ở trạng thái bình thường, hắn muốn giết loại tiểu tu sĩ như Tống Thư Hàng thì chỉ cần cách không bóp một cái là có thể bóp nát tiểu tu sĩ tam phẩm.

Bây giờ hắn lại phải phí sức đi đến trước mặt Tống Thư Hàng mới ra tay.

“Khống Hỏa quyết!”

Tống Thư Hàng đột nhiên tung chiêu.

Khống Hỏa quyết này là pháp thuật thân truyền của Bạch tiền bối, lúc trước sau khi Bạch tiền bối chơi hư quạt ngự hỏa ba sao của Tống Thư Hàng thì dạy Khống Hỏa quyết cho hắn.

Chương 955: Ta Thích Ngươi Rồi Đấy! Cực Thích Luôn!

Thật ra lúc vừa nhìn thấy cảnh tượng BOSS bị lửa thiêu khắp người xông tới, lại dựa vào huyền băng thần vật nơi cực hàn để trấn áp vết bỏng, Tống Thư Hàng cảm thấy thật quen mắt.

Năm đó có một tu sĩ mạnh mẽ cũng vừa chịu đựng lửa thiên kiếp thiêu đốt, vừa xông tới muốn làm gỏi Tống Thư Hàng. Sau đó Tống Thư Hàng tiểu hữu được các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nhắc nhở, vung quạt ngự hỏa ba sao quạt mấy cái, tu sĩ kia lập tức biến thành tro bụi.

Tu sĩ đó chính là Bá Thiên Quân, tông chủ Nguyệt Đao Tông, là nam tử đã tử ẹo làm rớt bảo đao Ba Toái.

Cho nên Tống Thư Hàng thử thúc giục Khống Hỏa quyết, muốn xem thử có thể khiến cho ngọn lửa trên thân người khổng lồ nham thạch cháy càng mạnh hơn không?

Có thể là do Khống Hỏa quyết mà Bạch tiền bối đích thân truyền cho có hiệu quả quá xuất sắc, hoặc cũng có thể là do thiên hỏa trên thân người khổng lồ nham thạch vốn chính là đao khí của Hỏa Diễm đao, có mối gắn kết với Tống Thư Hàng. Ngọn thiên hỏa bất diệt kia quả thật đã bị Khống Hỏa quyết của Tống Thư Hàng ảnh hưởng, ngọn lửa trên thân người khổng lồ nham thạch càng cháy bùng lên.

Nhưng tiếc là dù lửa có cháy mạnh hơn cũng không gây ảnh hưởng gì lớn đối với người khổng lồ nham thạch.

Bản thể của người khổng lồ nham thạch chỉ nhíu mày một cái, bàn tay vẫn tung chưởng về phía Tống Thư Hàng không chút lưu tình:

“Ngươi cũng có chút khôn vặt đấy, nhưng bằng vào tu vi của ngươi, cho dù có toàn lực thúc giục Khống Hỏa quyết cũng chỉ gãi ngứa cho ta mà thôi.”

Kích thước ngọn lửa trên thân người khổng lồ nham thạch hiện tại là kết quả sau khi bị hắn phong ấn nhiều năm, kiềm chế nhiều năm. So với lúc ban đầu, nó đã rút nhỏ mấy nghìn lần rồi!

Năm đó hắn đại chiến với Xích Tiêu Tử, bị thiên hỏa thiêu đốt, lúc ấy thiên hỏa trên người hắn phình ra phạm vị hơn cả vạn thước, lửa đó là hỏa diễm phần thiên thiêu đốt hừng hực thật sự.

Đối mặt với thiên hỏa khủng bố như vậy mà hắn còn thoát thân sống được đến giờ, huống chi chỉ là một chút thiên hỏa hơi lớn thế này. Trong mắt hắn, chút lửa này chẳng là gì cả.

Nhưng Tống Thư Hàng thì lại khác, nếu như trúng một chưởng của người khổng lồ nham thạch, hắn nhất định sẽ bị đánh thành bánh thịt... hơn nữa còn là loại thịt chín chín phần, bởi vì người khổng lồ nham thạch là nam nhân tự mang theo lửa mà.

May là ngay lúc mấu chốt, thế giới hạch tâm đã không làm hắn thất vọng.

“Thư Hàng, đã giải trừ quấy nhiễu không gian của thế giới hạch tâm rồi!”

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng vội vàng hạ lệnh cho thế giới hạch tâm kéo hắn vào.

Ngay sau đó thân thể của hắn bắt đầu chuyển hóa, được mang vào thế giới hạch tâm. Nhưng trước khi thân thể sắp biến mất, Tống Thư Hàng bỗng vung tay phải chém một đao về phía người khổng lồ nham thạch!

Bảo đao Bá Toái trên tay phải đã sớm vào thế, một nhát đao khí của Hỏa Diễm đao chém về phía bàn tay to của người khổng lồ nham thạch. Nếu Khống Hỏa quyết không hiệu quả, vậy có lẽ Hỏa Diễm đao do Xích Tiêu Tử tiền bối truyền thụ sẽ tạo ra điều bất ngờ cũng không chừng. Dù sao hai thứ này là cùng một gốc, hơn nữa đao ý Hỏa Diễm đao của Tống Thư Hàng cũng là bắt chước theo Xích Tiêu Tử.

“Ngươi tưởng ngươi có thể trốn thoát sao?”

Lúc này, người khổng lồ nham thạch đột nhiên lên tiếng nói.

Ầm!

Đao khí Hỏa Diễm đao chém vào tay của người khổng lồ nham thạch, đao khí Hỏa Diễm đao dung nhập vào ngọn lửa trên thân người khổng lồ nham thạch, làm cho ngọn lửa lại phồng to lên một chút. Nhưng hiệu quả cũng chỉ tốt hơn Khống Hỏa quyết một chút mà thôi, không đả thương được căn cơ của người khổng lồ nham thạch.

Mà người khổng lồ nham thạch đột nhiên chắp hai tay lại, không tiếp tục công kích Tống Thư Hàng nữa, mà là gia tăng lực độ quấy nhiễu không gian. Bằng vào cảnh giới thực lực của hắn, hắn vừa liếc mắt đã nhìn ra Tống Thư Hàng muốn chạy trốn, nếu như hắn tiếp tục công kích thì sẽ để Tống Thư Hàng chạy mất, đây không phải là kết quả mà hắn muốn thấy.

Hắn phải giữ Tống Thư Hàng ở lại.

Ngay lúc người khổng lồ nham thạch toàn lực thúc giục quấy nhiễu không gian, quá trình truyền tống không gian của Tống Thư Hàng lại bị ngắt giữa chừng lần nữa.

Niềm tin của Tống Thư Hàng tan vỡ.

Từ khi có được thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng vốn cảm thấy mình có thêm một lá bài tẩy để thoát thân. Nhưng hai lần bị buộc sử dụng thế giới hạch tâm để thoát thân, cả hai lần đều thất bại. Cùng giống như lần trước, quá trình truyền tống không gian của Tống Thư Hàng vừa mới tiến hành được một nửa đã bị ngắt, lúc này hắn lại rơi vào trạng thái vừa hư ảo vừa chân thật.

Thế giới hạch tâm lại bắt đầu điều chỉnh tiếp, thử đột phá quấy nhiễu không gian...

Vậy nên Tống Thư Hàng trong trạng thái vừa hư ảo vừa chân thật đã bị người khổng lồ nham thạch bắt lại, kẹp giữa hai tay.

“Tên Bạch kia muốn mang ngươi đi chứ gì? Ha ha ha, ngây thơ quá rồi đấy, có ta ở đây, hắn đừng hòng mang ngươi đi.”

Người khổng lồ nham thạch cười quái dị nói.

Hắn thấy truyền tống không gian của Tống Thư Hàng thì cứ tưởng là tên Bạch đã chạy trốn kia đang thi triển lực lượng không gian, muốn cứu thoát Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy thật mệt tim.

Hắn có thế giới hạch tâm trong tay, theo lý thuyết thì khi gặp kẻ địch có trình độ Kiếp Tiên cửu phẩm trở xuống, chỉ cần hắn phản ứng đủ nhanh là có thể thoát thân thành công. Nhưng tại sao đối thủ của hắn luôn không hành động theo lẽ thường thế này?

Ngoài ra... nóng quá!

Khi người khổng lồ nham thạch khép hai tay lại, ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực trên tay người khổng lồ cũng ảnh hưởng tới Tống Thư Hàng. Mặc dù lúc này hắn đang ở trạng thái vừa hư ảo vừa chân thực, nhưng sức nóng của thiên hỏa vẫn có thể tác động lên người hắn.

Lần này là đối mặt với tuyệt cảnh thật rồi.

...

Đánh thì chắc chắn là đánh không lại, Tống Thư Hàng đã thử dùng hết các loại thủ đoạn, nhưng chênh lệch giữa hắn và người khổng lồ nham thạch quá lớn, cho dù người khổng lồ nham thạch có tàn phế, chỉ nằm lăn lộn trên mặt đất cũng có thể đè bẹp Tống Thư Hàng rồi.

Mà không gian lạ bị quấy nhiễu, hiện tại thế giới hạch tâm không thể kéo hắn vào ngay lập tức được.

Còn Bạch tiền bối thì biến mất một cách vô trách nhiệm, nói hẹn ngày mai gặp lại, cũng không biết ngày mai ngìa ấy có tới thật không.

Nếu như có thể dụ được, Tống Thư Hàng rất muốn dụ người khổng lồ nham thạch vào trong thế giới hạch tâm của mình, sau đó lại chuyển đến không gian Tà Liên, đi gặp bản thể của Bạch tiền bối two.

Tiếc là não của người khổng lồ nham thạch cũng không phải là não đá, sao có thể dụ hắn vào được? Hắn còn không chịu rơi đi nơi cực hàn này, huống chi là đi vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng,

"Ngươi vẫn không chịu xuất hiện sao? Bạch, có giỏi thì đi ra đây, chúng ta tiếp tục chiến một trận nào!"

Người khổng lồ nham thạch nhìn vào hư không nói.

Nếu vừa rồi tên Bạch kia đã dùng lực lượng không gian kéo tên tiểu tử này đi, vậy thần niệm của Bạch nhất định đang ở gần đây, chắc hẳn có thể nghe được lời hắn nói!

Tống Thư Hàng:

“...”

Nếu vị Bạch tiền bối kia có thể đi ra thì đã sớm đi ra rồi.

“Ta cho ngươi mười giây, nếu người đi ra trả lại Điện Hàn Đông cho ta thì chuyện giữa ta và ngươi coi như xóa bỏ, ta cũng sẽ tha chết cho tên tiểu tử này. Nhưng nếu ta đếm tới mười mà ngươi vẫn không ra thì ta sẽ lập tức bóp chết tên tiểu tử này.”

Người khổng lồ nham thạch trầm giọng nói.

Mười giây? Tống Thư Hàng liều mạng động não, hắn phải nghĩ ra cách tự cứu mình trong mười giây!

Mà lúc này, người khổng lồ nham thạch đã bắt đầu đếm:

“10, 9, 8, 7...”

Trong lúc hắn đếm số, ngọn lửa trên người hắn dần thu liễm lại, trong hư không bỗng hiện lên một tầng nham thạch thật dầy bao trùm lên trên người hắn.

Hiển nhiên là thương thế của người khổng lồ nham thạch đang nhanh chóng khôi phục.

Tên này đã ăn trọn ba trăm pháp pháo của Bạch tiền bối, vậy mà lại khôi phục nhanh như vậy? Sinh mệnh lực thật đáng sợ!

Đây chính là thực lực của Kiếp Tiên hoặc Trường Sinh Giả sao?

“6, 5, 4, 3...”

Giọng của người khổng lồ nham thạch càng ngày càng trầm xuống, hai tay hắn dần khép lại.

“Đợi đã, đợi đã! Để ta tự gọi lão đại tới, không cần đếm nữa!”

Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên.

Người khổng lồ nham thạch nhìn về phía Tống Thư Hàng đang nằm trong tay mình, dưới tầng nham thạch, bản thể của hắn nhếch miệng lên.

“Thật ra vừa rồi Bạch lão đại có việc gấp nên mới đột nhiên rời đi một chút, bây giờ ta có thể kêu hắn trở lại.”

Tống Thư Hàng nói thật nhanh.

“Được, vậy ta cho ngươi thời gian, ngươi kêu hắn tới đi.”

Người khổng lồ nham thạch vẫn giữ tư thế hai tay khép lại, trong tay âm thầm chuẩn bị một pháp thuật không gian nổ tung.

Dù Tống Thư Hàng có bản lĩnh gọi tên Bạch kia tới hay không, hay là Tống Thư Hàng muốn nhân cơ hội thoát thân... Bất kể là khả năng nào, đến lúc đó, người khổng lồ nham thạch cũng sẽ thả ra pháp thuật không gian nổ tung.

Nếu tên Bạch kia trở lại, trước hết cứ ném cho hắn một cái pháp thuật không gian nổ tung rồi tính tiếp. Còn nếu Tống Thư Hàng muốn trốn, cũng không tránh khỏi không gian nổ tung của hắn, lúc đó tên tu sĩ tam phẩm này chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

...

Mặc dù Tống Thư Hàng không cảm ứng được dao động không gian, nhưng hắn biết chắc người khổng lồ nham thạch này đang có âm mưu xấu xa gì đó.

Có điều... Tống Thư Hàng hắn cũng không phải dạng vừa đâu.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng lấy từng miếng kim loại ra từ vòng tay không gian với túi thu nhỏ một tấc.

Thứ này gọi là Đạo Kiếp Hắc Kim, là tài liệu luyện bảo cực phẩm hiếm có. Càng hiếm có hơn là những miếng Đạo Kiếp Hắc Kim trong tay Tống Thư Hàng đều là phiên bản đã trải qua biến dị, thu đủ mười miếng là có thể triệu hồi một vị chúa tể Cửu U.

Người khổng lồ nham thạch mặt trầm như... đá, từ trên những miếng Đạo Kiếp Hắc Kim này, hắn cảm ứng được khí tức tương tự với khí tức của tên Bạch kia, đồng thời còn có dao động không gian như ẩn như hiện. Xem ra những thứ này đúng là đạo cụ để triệu hồi tên Bạch kia tới.

Tống Thư Hàng cẩn thận ghép mười miếng kim loại lại với nhau, cuối cùng hợp thành một tấm kim loại hình vuông.

Ngay sau đó trên tấm kim loại hình vuông màu đen chợt nổi lên hư ảnh một cây cổ thụ. Cổ thụ quái dị vươn ra hai nhánh non, một nhánh nhắm ngay vị trí của Tống Thư Hàng, một nhánh lại kéo dài vào trong hư không.

Chừng hai hơi thở sau.

Một con mắt kim loại to lớn xuất hiện trên bề mặt tấm kim loại.

“Ngu...”

Con mắt kim loại vừa xuất hiện đã chuẩn bị mở miệng nói chuyện, đồng thời nó đã để cho cây cổ thụ kia mở ra một đường ngầm không gian tạm thời đi thông hiện thế.

Bản thân quả cầu kim loại thể lỏng không thể tiến vào hiện thế, thậm chí lực lượng của nó cũng không thể tiến vào hiện thế, nhưng mà các Kiếp Tiên dưới trướng nó có thể tự do ra vào hiện thế và Cửu U!

Cầu kim loại thể lỏng đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ đường ngầm vừa mở ra, nó sẽ để cho đám thuộc hạ của mình đi lên, kéo ngay tên nhân loại gan lớn bằng trời dám lừa gạt nó lần trước vào thế giới Cửu U.

Sau đó thân là chúa tể của thế giới Cửu U, nó sẽ từ từ dạy tên kia biết cách làm người.

Nhưng nó còn chưa bắt đầu nói chuyện, Tống Thư Hàng đã mở miệng hét lớn:

“Lão đại cứu ta, ta đang bị người ta ăn hiếp, chính là tên khổng lồ này nè!”

Tống Thư Hàng không sợ quả cầu kim loại nhận ra hắn, bây giờ hắn đang ở trạng thái vừa hư ảo vừa chân thực, gương mặt cùng thân thể đều trở nên mơ hồ.

“Ớ?”

Con mắt kim loại ngớ người chẳng hiểu gì cả.

“Ha ha ha, Bạch, ngươi chết đi cho ta!”

Người khổng lồ nham thạch cười như điên, hắn lập tức bỏ pháp thuật không gian nổ tung mà mình đã chuẩn bị sẵn vào trong đường ngầm không gian đang từ từ mở ra trong hư không.

Không sai, khí tức trong đường ngầm không gian đối diện chính là khí tức của Bạch.

Lúc này, Tống Thư Hàng phát hiện mình rất thích mấy tên không nói hai lời đã cho nổ ngay thế này.

Chương 956: Thư Hàng Tiểu Hữu Bị Bóp Nát

Ầm ~~

Không gian bạo tạc là pháp thuật mà người khổng lồ nham thạch đắc ý nhất, hơn nữa nó còn muốn dùng không gian bạo tạc này để xử lý, hoặc khiến Bạch bị trọng thương cho nên rót pháp thuật nổ mạnh vào cực kỳ đầy, nói cho dễ hiểu thì chính là lượng thuốc nổ rất nhiều!

Pháp thuật không gian bạo tạc này lại còn xuyên qua thông đạo không gian, xuất hiện bên cạnh quả cầu kim loại màu đen. Sau đó thuận lợi nổ tung. Vận khí của cú không gian bạo tạc này không tệ, ở bên cạnh chúa tể Cửu U mà lại không bị xịt.

Ầm ầm ~ Trong hình ảnh xuất hiện trong Đạo Kiếp Hắc Kim, vụ nổ dữ dội đã hoàn toàn bao trùm lấy quả cầu kim loại và tà ma Cửu U bên cạnh hắn.

Tuy rằng chắc hẳn không gian bạo tạc không thể nào gây tổn thương cho quả cầu kim loại được, nhưng ít ra cũng có thể trêu gan hắn.

Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ muốn nói ba chữ:

“Nổ hay lắm!”

Lợi hại lắm anh gì đó ơi. Không biết anh có cảm tưởng gì về việc nổ bom chúa tể Cửu U hay không?

Đồng thời, lúc người khổng lồ nham thạch xoay người ném bom vào thông đạo không gian thì quấy nhiễu không gian đối với Tống Thư Hàng ở xung quanh cũng giảm xuống hẳn.

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng đột phá quấy nhiễu không gian!

…

“Ha ha ha.”

Người khổng lồ nham thạch ném hết bom xong thì trực tiếp cắt đứt thông đạo nối liền hiện thế giới thế giới Cửu U. Sau đó lại bịt vài tầng quấy nhiễu không gian, tránh cho uy lực của vụ nổ không gian lan tới.

Sau khi xong xuôi thì hắn lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, siết chặt một tay:

"Tiếp theo sẽ đến lượt ngươi."

Thiên hỏa bất diệt trên tay của hắn bắn về phía Tống Thư Hàng, thân thể của Tống Thư Hàng lập tức bốc cháy.

Nhưng có thể là một chiêu Hỏa Diễm đao thi triển khi nãy đã được thiên hỏa thừa nhận, cho nên sau khi đám thiên hỏa bất diệt này bao vây lấy hắn thì cũng không hề đốt hắn thành tro, chỉ bao bọc lấy thôi chứ không hề tổn thương hắn.

Lúc này Tống Thư Hàng lại nói:

"Đợi đã, ngươi không muốn Điện Hàn Đông nữa à?"

Nếu như người khổng lồ nham thạch chú ý nghe thật kỹ thì sẽ nhận ra giọng của Tống Thư Hàng lúc này có phần mờ ảo.

"Ha ha ha, Điện Hàn Đông ở ngay trên người ngươi... Ngay lúc nãy ta đã cảm ứng được khí tức của Điện Hàn Đông trên người ngươi rồi. Chỉ cần xử ngươi là ta có thể lấy được Điện Hàn Đông ngay."

Người khổng lồ nham thạch nói.

"Không, đợi chút đã. Cho dù ngươi có giết ta thì cũng không thể tìm được Điện Hàn Đông trên người ta đâu, ta bảo đảm đấy."

Tống Thư Hàng lại nói.

"Ha ha, ta sẽ không để ngươi kéo dài thời gian nữa đâu. Thực ra với ta thì Điện Hàn Đông có cũng được, mà không có cũng chẳng sao."

Người khổng lồ nham thạch nói xong thì bàn tay cầm Tống Thư Hàng siết chặt lại.

Cái siết tay của người khổng lồ nham thạch đủ để bóp chết Tôn Giả thất phẩm, càng khỏi cần nói một tiểu tu sĩ tam phẩm như Tống Thư Hàng.

"A a a a a~~~"

Tống Thư Hàng hét thảm, thân thể bị siết lại.

Sau đó, bụp một tiếng, thân thể của hắn đã bị bóp nát.

Máu tươi tuôn thành dòng rỉ qua kẽ tay của người khổng lồ nham thạch, Tống Thư Hàng nghoẻo đầu qua một bên, tắt thở.

Toàn bộ quá trình, linh quỷ Diệp Tư và mỹ nhân rắn công đức không hề xuất hiện.

Người khổng lồ nham thạch thỏa mãn nhìn Tống Thư Hàng đã bị bóp nát.

Với thực lực của hắn đã ẩn ẩn cảm nhận được thứ tương tự như số mệnh.

Hắn có thể cảm ứng được trên người tiểu tu sĩ này có số mệnh rất cường đại. Rõ ràng gần đây số mệnh của hắn rất tốt.

Đối phó với loại tu sĩ tốt số này thì cứ giết thẳng chứ đừng nên lắm mồm làm gì. Còn ngồi lảm nhảm thì nói không chừng số mệnh của họ phát sinh hiệu quả, khiến cho họ nhận được sinh cơ từ trong tuyệt cảnh ngay lập tức.

Người khổng lồ nham thạch rành cách đối phó với đám tu sĩ tốt số này lắm.

“Người đã chết thì dù số mệnh có nghịch thiên cỡ nào đi nữa cũng chỉ là một người chết mà thôi.”

Người khổng lồ nham thạch ném thi thể của Tống Thư Hàng qua một bên.

...

Bên trong thế giới hạch tâm:

Diệp Tư:

“Bị bóp nát luôn kìa, nhìn thảm quá đi. Bụp một phát, nghe thôi đã thót tim.”

Tước yêu Tiểu Thải:

“Sư phụ, có cần ta đi ra làm siêu độ thuật cho thi thể của ngươi không?”

“Siêu độ cái đầu ngươi.”

Tống Thư Hàng búng tước yêu Tiểu Thải bay đi.

Sau đó, hắn thông qua cái 'xác Tống Thư Hàng' kia, quan sát mọi thứ ở bên ngoài.

Thứ bị bóp nát ở bên ngoài không phải bản thể của Tống Thư Hàng mà là do mỹ nhân rắn công đức biến thành.

Thực ra Tống Thư Hàng cũng chỉ vừa mới biết được chuyện mỹ nhân rắn công đức lại có thể hóa thành hình dạng của hắn! Trông vô cùng sống động, từ khí tức, cảnh giới đều giống hệt hắn, thậm chí hắn còn có thể khống chế mỹ nhân rắn công đức tiến hành truyền âm ở cự ly gần.

Khi thế giới hạch tâm đột phá quấy nhiễu không gian, Tống Thư Hàng lập tức kéo bản thể của minh vào bên trong thế giới hạch tâm.

Nhưng trong quá trình truyền tống về thì Tống Thư Hàng vẫn để mỹ nhân rắn công đức lại.

Mỹ nhân rắn công đức là ánh sáng công đức của hắn biến thành, chỉ cần bản thân Tống Thư Hàng không chết thì cô cũng không biến mất. Cho dù có bị đánh tan nát thì chỉ cần chút thời gian là có thể khôi phục lại.

Cho nên, Tống Thư Hàng muốn để mỹ nhân rắn công đức lại, làm 'tai mắt' của mình, người khổng lồ nham thạch nói nổ là nổ, nổ chúa tể Cửu U xong rồi, quả cầu kim loại thể lỏng làm sao có thể nhịn được chứ? Tiếp theo thể nào không gian bạo tạc cũng sẽ cho người khổng lồ nham thạch đẹp mặt mà xem.

Tống Thư Hàng vốn định để mỹ nhân rắn công đức nấp ở gần đó làm camera giám sát, theo dõi biến hóa tiếp theo trên sông băng.

Nhưng điều khiến cho Tống Thư Hàng không ngờ tới chính là mỹ nhân rắn công đức lại có thể hóa thành hắn, thay thế chỗ của hắn.

Ánh sáng công đức cụ thể hóa lại có cả năng lực này ư?

Sau đó, Tống Thư Hàng được mỹ nhân rắn công đức biến thành bị người khổng lồ nham thạch bóp chết như thế đấy.

Tận mắt nhìn thấy 'chính mình' bị bóp chết như thế, chỉ nhìn thôi đã thấy đau rồi.

Tống Thư Hàng do mỹ nhân rắn công đức biến thành, dù có chết thì cũng sẽ không biến mất, cứ nằm im trên mặt đất, im lặng đóng vai một cái xác chết.

Vừa đóng vai xác chết, mỹ nhân rắn công đức cũng không quên trách nhiệm làm camera theo dõi của mình, truyền hết thảy những gì cô nhìn thấy vào thế giới hạch tâm cho Tống Thư Hàng.

...

Trên sông băng cấm địa, trên người người khổng lồ nham thạch lại được một tầng nham thạch dày bao trùm, giống hệt lúc hắn vừa mới xuất hiện.

Hắn nhìn tấm kim loại do tám mảnh Đạo Kiếp Hắc Kim tạo thành trên mặt đất, sau khi suy tư thì giơ tay định nhặt nó lên.

Nhưng đúng này... có vài cánh cửa không gian liên tục mở ra bên cạnh người khổng lồ nham thạch.

Tổng cộng có hơn mười cánh cửa không gian bao vây lấy người khổng lồ nham thạch.

Sau mỗi cánh cửa không gian đều có một vị tà ma Kiếp Tiên cửu phẩm được năng lượng Cửu U bao phủ.

Trong lòng người khổng lồ nham thạch run lên, thầm than không ổn.

Hắn khẽ quát một tiếng, chủ động tháo dỡ lớp nham thạch trên người mình. Ngay sau đó, thiên hỏa bất diệt bốc lên theo khóa sắt trên người hắn, bắn về phía mười tà ma cửu phẩm kia.

Chương 957: Tất Cả Đều Là Lỗi Của Bạch!

Đối mặt với thiên hỏa bất diệt, những tà ma cửu phẩm kia không hề sợ hãi.

Khi đám xích sắt bốc lửa này bắn gần tới chỗ tà ma cửu phẩm thì đột nhiên... trong thế giới Cửu U có một đạo ý chí chúa tể lóe lên, sau đó thiên hỏa bất diệt này lập tức tắt ngấm.

Thân thể của người khổng lồ nham thạch cứng lại, đám thiên hỏa đã hành hạ hắn bao năm lại tắt cái một như thế ư? Rốt cuộc kẻ đứng sau hơn mười cánh cửa không gian này là ai đây?

Đối phương không chỉ dập tắt thiên hỏa của lão đạo Xích Tiêu Tử trong nháy mắt mà còn có thể thao túng hơn mười con tà ma cửu phẩm...

Khi nãy ta đã dùng không gian bạo tạc nổ vị nào thế này?

Trong lúc hắn ngu người, hơn mười sợi xích nhất tề phát lực. Sau đó, người khổng lồ nham thạch đã bị kéo đi về phía cánh cửa không gian kia.

Người khổng lồ nham thạch há lại cam tâm bị kéo đi như thế chứ?

Vết thương trên người hắn đã lành hơn phân nửa, năng lượng cũng đã khôi phục không ít. Vậy nên người khổng lồ nham thạch điên cuồng tấn công mười vị tà ma cửu phẩm kia.

Cho dù toàn thân bị trói, nhưng chỉ cần năng lượng trong người hắn vừa động thì nó sẽ tỏa ra từ mọi nơi trên người hắn, biến thành những thanh búa đá, kiếm đá, đao đá, mâu đá mang theo sức mạnh cổ xưa tấn công những tà ma cửu phẩm kia.

Mỗi một đòn tấn công của người khổng lồ nham thạch đều mang theo khí tức cổ xưa và dã man, bên trên ngưng tụ thạch chi đạo của riêng hắn.

Pháp bảo bản mệnh của hắn đã bị hư hao trong trận chiến với Xích Tiêu Tử năm đó, đến nay còn chưa sửa xong. Nhưng hắn tấn công một loạt thế này, bình thường ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng không dám đối kháng.

Nhưng khi tất cả công kích của người khổng lồ nham thạch đánh vào trong thông đạo không gian, sắp đánh lên người những tà ma cửu phẩm kia thì đạo ý chí trong thế giới Cửu U kia lại lóe lên. Tất cả công kích của người khổng lồ nham thạch lại biến mất. Người khổng lồ nham thạch biết rõ lại là vị tồn tại đáng sợ kia đã xóa bỏ công kích của hắn.

Tèo rồi, thế này còn đánh kiểu gì nữa đây. Công kích của hắn đều vô hiệu, vị ép rơi vào trạng thái bị động.

Người khổng lồ nham thạch ấm ức khỏi nói.

Cứ thế, hơn mười tà ma cửu phẩm dùng sức kéo người khổng lồ nham thạch vào trong thế giới Cửu U.

Trước khi người khổng lồ nham thạch bị bắt đi, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía thi thể của Tống Thư Hàng.

Hắn biết là mình bị chơi xỏ rồi...

Điều duy nhất đáng để vui mừng là hắn đã quyết đoán bóp chết tên tiểu tư sĩ này rồi!

Nhưng đúng lúc này, Tống Thư Hàng bị bóp nát trên mặt đất lại run rẩy bò dậy.

Thân thể vốn đã bị bóp nát bét của hắn lại khôi phục nguyên dạng. Cuối cùng, trên người hắn còn phát ra kim quang.

Trong hào quang rực rỡ, Tống Thư Hàng biến thành một mỹ nhân rắn xinh đẹp động lòng người, đôi mắt sáng ngời, nốt ruồi bên đuôi mắt càng khiến cho mị lực của cô tăng lên gấp mấy lần.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức bò dậy thì phủi người mình trước, sau đó cô nghiêng đầu nhìn người khổng lồ nham thạch đang bị bắt đi. Sau một lúc ngẩn người thì mỹ nhân rắn công đức đột nhiên giơ bàn tay nhỏ bé lên vẫy nhẹ với người khổng lồ nham thạch.

Trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng thề, hắn không hề khống chế mỹ nhân rắn công đức khiêu khích người khổng lồ nham thạch như thế!

Người khổng lồ nham thạch thấy vậy thì thân thể run lên.

"A a a!"

Hắn tức giận gầm lên một tiếng, há miệng phun ra một đạo kiếm khí. Bên trên kiếm khí còn dấy bất diệt chi hỏa.

Phập...

Kiếm khí trực tiếp xuyên thấu bụng của mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức giơ hai tay ôm bụng, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn, sau đó cô kêu thảm:

"A a a a~"

Vẻ mặt của cô rất chân thật, thoạt nhìn có vẻ như đúng là rất đau đớn, bụng còn xịt cả năng lượng màu vàng... Chảy được một nửa thì những năng lượng vàng này biến thành trạng thái giống máu. Đống máu này trông cũng rất thật.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là tiếng hét thảm phát ra từ trong miệng của mỹ nhân rắn công đức lại là giọng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thề, tiếng kêu thảm này tuyệt đối không phải do hắn lồng tiếng.

Đúng vậy, tiếng kêu thảm của mỹ nhân rắn công đức lúc biến thành hình dạng của hắn, bị bóp nát thì đúng là hắn ngồi trong thế giới hạch tâm lồng tiếng thật. Nhưng tiếng kêu thảm lần này lại là do chính mỹ nhân rắn công đức tạo ra.

Người khổng lồ nham thạch tức giận gào to, phun thêm vài đạo kiếm khí về phía mỹ nhân rắn công đức.

Kiếm khí đã đâm mỹ nhân rắn công đức thủng thành cái rổ.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức vốn đã chết, sau khi ăn trọn vài kiếm thì đột nhiên lại bò dậy.

Sau đó cô ôm mấy lỗ thủng trên người, mặt lại lộ ra vẻ đau đớn, thet thảm:

"A a a a~"

Kêu thảm xong, cô lại ngã xuống đất, nghiêm túc giả chết.

Nếu như nghe kỹ thì sẽ nhận ra, hai tiếng kêu thảm của mỹ nhân rắn công đức có tần suất và tiết tấu gần như giống hệt nhau, cô đã phục chế lại tiếng kêu thảm của Tống Thư Hàng trước đó, nghiêm túc bắt chước xong rồi thực hành.

Lần này người khổng lồ nham thạch đã không còn cơ hội phóng kiếm khí với mỹ nhân rắn công đức nữa. Thân thể của hắn đã bị kéo vào trong thế giới Cửu U rồi.

“Bạch, kẻ hèn hạ, ta nguyền rủa ngươi. Chỉ cần ta sống sót trở về thì ta nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Người khổng lồ nham thạch để lại một câu đe dọa, sau đó cánh cổng nối liền thế giới Cửu U và hiện thế đã đóng lại.

Tống Thư Hàng ở xong thế giới hạch tâm sờ cằm.

Hình như tội chơi xỏ của mỹ nhân rắn công đức đã bị người khổng lồ nham thạch trút lên người Bạch tiền bối rồi thì phải?

…

Bên trong thế giới Cửu U.

Quả cầu kim loại thể lỏng bay trên cao nhìn chằm chằm xuống người khổng lồ nham thạch đang rực lửa kia.

Khi nãy hắn nghe thấy người khổng lồ nham thạch này đang gọi tên của Bạch, hơn nữa còn dùng ngữ khí oán độc để nguyền rủa Bạch nữa…

Lại nhớ đến nội dung kêu cứu của tên tu sĩ với gương mặt mơ hồ khi kết nối Đạo Kiếp Hắc Kim.

Quả cầu kim loại ẩn ẩn đoán ra một việc.

“Bạch, lại là do ngươi giở trò đúng không? Qủa nhiên tên khốn nhà ngươi đang chơi ta! Cho dù có tiến vào trong thế giới Tà Liên thì vẫn muốn gây phiền phức cho ta!!

Quả cầu kim loại thể lỏng lại tức giận.

Vừa rồi tự nhiên hắn bị nổ cho như thế, nhất định là do Bạch làm!

Hiện nay năng lượng của thế giới Cửu U đặc sệt, dùng vướng tay vướng chân nhất định cũng là do Bạch gây nên!

Tâm trạng của hắn bực bội chắc hẳn cũng là do Bạch tạo thành!

Thế giới này bị gì cũng là lỗi của Bạch hết!

Bên trong thế giới hạch tâm.

“Sư phụ, người khổng lồ nham thạch này bị giải quyết rồi ư?”

Tiểu Thải hỏi.

“Chắc là không thành vấn đề rồi, tiếp theo chúng ta phải nhanh lên, tìm xem gần băng nguyên này có công pháp nào chữa được hàn bệnh hay không.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như có thể tìm được cách chữa khỏi hàn bệnh của Lý Âm Trúc thì tốt quá, còn bằng như không thể thì chỉ đành đặt hết hy vọng lên vị cái gì cũng có thể bán mà Thất Tu Tôn Giả đã tìm thấy thôi.

Nói xong, Tống Thư Hàng định thả mình và Diệp Tư ra khỏi thế giới hạch tâm.

Lúc này Diệp Tư lại nói:

“Thư Hàng đợi thêm chút nữa đi. Tuy người khổng lồ nham thạch đã bị đưa đi, nhưng nếu kẻ hầu hoặc thủ hạ của người khổng lồ nham thạch vẫn còn đang ẩn nấp trong thế giới này thì sao? Bây giờ ngươi có thể khống chế @#%× hoạt động tầm xa không? Chi bằng để @#%× đi thám thính một vòng trong băng nguyên thử xem.”

@#%× chính là tên của mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng thật sự không thể đọc ra được âm tiết cụ thể, cũng không biết mấy chữ tên của cô có nghĩa gì.

Nhưng Diệp Tư lại có thể đọc đúng được tên của mỹ nhân rắn công đức. Lẽ nào vì Diệp Tư là một mảnh của Trình Lâm ư?

Ngoài ra, không nói đến chuyện trong sông băng của cấm địa có ẩn nấp nguy cơ hay không... Chỉ riêng hàn ý có thể đóng băng cơ thể và linh hồn của mọi người trong đó cũng đủ khiến cô và Tống Thư Hàng thảm rồi.

“Để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng cũng không biết rốt cuộc có thể điều khiển được mỹ nhân rắn công đức từ khoảng cách bao xa nữa.

Hắn biết rõ mỹ nhân rắn công đức có thể tách khỏi cơ thể hắn nhờ lần trước hắn ngủ, mỹ nhân rắn công đức đã chủ động chạy tới phòng của Lệ Chi Tiên Tử.

Vậy nên Tống Thư Hàng chợt động ý niệm.

Trên sông băng cấm địa, mỹ nhân rắn công đức đang giả chết đột nhiên khôi phục lại và bò dậy. Nhưng lần này hình thể của cô thu nhỏ lại hai phần ba.

Nếu như mấy đạo kiếm khí tấn công của người khổng lồ nham thạch mà dày thêm chút nữa thì có thể sẽ giết chết mỹ nhân rắn công đức. Hoặc là không dùng kiếm khí mà đổi thành pháp thuật tấn công diện rộng cũng có thể nổ chết mỹ nhân rắn công đức.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức đứng dậy thì dựa theo chỉ lệnh của Tống Thư Hàng, đi quanh sông băng.

Có lẽ vì mỹ nhân rắn công đức cũng không phải sinh vật, cho nên hàn khí có thể đóng băng thân thể và linh hồn con người trên sông băng lại không tạo thành ảnh hưởng gì với mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức di chuyển hơn hai nghìn mét thì đột nhiên dừng lại.

Khoảng cách này là cực hạn khi rời khỏi cơ thể Tống Thư Hàng, nếu như đi xa hơn chút nữa thì liên lạc giữa cô và Tống Thư Hàng sẽ suy yếu, cuối cùng sẽ biến mất và quay về trên người Tống Thư Hàng.

“Về đi.”

Tống Thư Hàng hạ chỉ lệnh cho mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức di chuyển một vòng nhưng không hề phát hiện sinh vật sống nào nữa.

Sông băng cấm địa này là nơi cực hàn. Cũng chỉ có cường giả với thực lực cao đến mức độ nhất định thì mới có thể không đếm xỉa tới hàn ý của nó.

Như Tống Thư Hàng lúc trước, nếu không phải có Bạch tiền bối ở phía trước gánh cho thì đã bị đóng băng từ lâu rồi.

…

Trong lúc mỹ nhân rắn công đức quay về thì bỗng có một mũi tên bắn tới chỗ mỹ nhân rắn công đức.

Phập!

Mũi tên vừa nhanh vừa chuẩn, bắn trúng cổ của mỹ nhân rắn công đức, sau đó có năng lượng đỏ rực lan ra từ trên mũi tên, lan ra khắp cổ của mỹ nhân rắn công đức như kịch độc.

Trên mặt của mỹ nhân rắn công đức lộ ra vẻ đau đớn, hai tay ôm lấy cổ mình. Sau đó cô phát ra tiếng hét thu âm của Tống Thư Hàng:

“A a a a~”

Sau khi kêu thảm xong, mỹ nhân rắn công đức nằm bẹp xuống không nhúc nhích.

Tống Thư Hàng trong thế giới hạch tâm: ...

Thật sự có người mai phục ư?

Hơn nữa sao năng lượng màu đỏ trên mũi tên này trông quen thế nhỉ?

Đây không phải mũi huyết tiễn mà tên đạo nhân áo tím kia đã đánh lén hắn lúc trước ư?

Lẽ nào sau khi đạo nhân áo tím bị Bạch tiền bối tháo dỡ ra thành linh kiện mà vẫn chưa tèo à?

Lúc này... lại có một thân ảnh nhanh chóng nhảy vào trong băng nguyên.

Đó là một con rối bằng kim loại cho hàn thiết tạo thành.

con rối kim loại đi tới bên cạnh mỹ nhân rắn công đức, nhìn mũi tên trên cổ cô và năng lượng đỏ rực đang lan ra kia rồi cất giọng khàn khàn cười lớn:

“Ha ha ha ha ~~

Sau đó con rối kim loại lật tay một cái, biến thành một lưỡi dao sắc bén chém mạnh về phía cổ của mỹ nhân rắn công đức.

Chương 958: Kỹ Năng Giả Chết Max Level

Cổ của mỹ nhân rắn công đức bị chém đứt, con rối kim loại đúng là lạt thủ tồi hoa mà.

“Ha ha ha.”

Con rối kim loại đắc ý cười lớn.

Đúng lúc này, đầu của mỹ nhân rắn công đức đột nhiên mở to hai mắt, tay thì ôm lấy cổ.

Trên mặt mỹ nhân rắn công đức lộ ra vẻ đau đớn, phát ra tiếng kêu thảm:

“A a a a~”

Con rối kim loại bị dọa sợ hết hồn.

Sau khi kêu thảm xong, đầu của mỹ nhân rắn công đức lại nhắm mắt lại.

Con rối kim loại thử dùng đao trong tay chọt đầu của mỹ nhân rắn công đức, thấy cô không có phản ứng gì xong thì mới thở phào một hơi.

“Nghe nói sau khi rắn bị chặt đầu thì đầu của nó sẽ không chết ngay. Không ngờ xà yêu cũng có cùng chức năng này.”

Con rối kim loại khẽ nói:

“Tiếc rằng bây giờ ta đang dùng thân thể của con rối, không thể biến con xà yêu này thành con rối da người được.”

Nói xong, con rối kim loại đứng dậy, hốc mắt nhanh chóng chuyển động, dọ thám khắp sông băng trong cấm địa.

“Giống hệt như ta đã đoán, nơi này vừa có tu sĩ vô cùng cường đại chiến đấu với nhau xong. E rằng đây chính là người thủ hộ cuối cùng của cấm địa này và vị Bạch nọ. Nhưng giờ cả hai lại biến mất, lẽ nào là lưỡng bại câu thương ư?”

Con rối kim loại thầm nghĩ.

Đối với hắn mà nói, đây rõ ràng là một tin tốt.

Nếu thế thì hắn có thể lấy được thứ mình muốn ở cấm địa băng nguyên này.

Con rối kim loại mở lồng ngực của mình ra, lấy một thứ cùng loại với bản đồ bảo tàng ra,

“Chủ nhân của Điện Hàn Đông từng thành lập một tòa băng nguyên trong lãnh địa của mình, bên dưới băng nguyên chôn giấu kẻ địch đã chết trong tay hắn. Hẳn chính là nơi này rồi.”

Con rối kim loại nói.

Nói xong, hắn bắt đầu dựa theo vị trí trên bản đồ mà tìm kiếm khắp sông băng.

Rõ ràng là con rối kim loại đã có chuẩn bị từ trước.

Hơn nữa, sau khi người khổng lồ nham thạch ẩn nấp trong sông băng bị kéo vào Cửu U xong thì nơi này đã không còn nguy cơ nào ngăn được hành động của con rối kim loại nữa.

Hơn mười phút sau, con rối kim loại dừng lại trên một đồi băng nhỏ.

“Tìm được rồi, chính là nơi này. Ta có thể cảm ứng được cộng minh giữa ta và con rối thủy tổ.”

Con rối kim loại vừa nói xong thì vung lưỡi đao bén trong tay chém xuống đồi băng.

Lưỡi đao trong tay hắn vô cùng sắc bén, chỉ luận trình độ sắc bén thì còn mạnh hơn cả bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng nữa.

Nhưng một kích toàn lực của con rối kim loại chỉ có thể để lại một vệt mờ trên đồi băng.

“Chết tiệt, sao lại cứng như thế chứ.”

Con rối kim loại cắn răng nói.

Con rối kim loại thu hồi lưỡi đao, hai cổ tay lật một cái, lộ ra họng pháo ngăm đen. Chỉa họng pháo lên mặt băng.

“Con rối pháo!”

Ầm ầm ầm!

Liên tục vài pháo bắn xuống. Tiếng nổ mạnh vang vọng, pháo quang nóng rực khiến mặt băng bốc hơi tạo thành một tầng hơi nước.

...

Đồng thời, mỹ nhân rắn công đức giơ tay gắn cầm lấy đầu của mình gắn lại trên cổ như đội mũ vậy, từ một mức độ nào đó thì cô chỉ là một luồng ánh sáng công đức mà thôi.

Tuy rằng ở trạng thái thực thể hóa, cô có thể bị người ta tấn công trúng, nhưng chỉ cần không một hơi bắn tan thì cô vẫn có thể nối liền lại.

Sau khi nối đầu lại xong, mỹ nhân rắn công đức một tay cầm huyết cốt, tay kia cầm Dép Lê Đánh Mặt đi về phía con rối kim loại.

...

“Con rối pháo, con rối pháo!!”

Con rối kim loại liên tục phát động con rối pháo, ánh pháo đỏ rực liên tục nổ mạnh.

Nhưng sau mười pháo thì mặt sông băng chỉ tan ra được một cái lỗ to cỡ hai cái chén ăn cơm.

Con rối kim loại: ...

Không hổ là hàn băng của nơi cực hàn được Kiếp Tiên cửu phẩm tạo ra.

Độ cứng này quả thực khiến người ta tuyệt vọng.

Mười phát con rối pháo mà chỉ có thể tạo thành một cái hố chừng chén ăn cơm ở tầng ngoài của nó, trong khi con rối thủy tổ Mặc Môn hắn muốn tìm lại ẩn sâu bên dưới tầng băng hơn trăm mét.

Vị con rối thủy tổ kia chính là sản phẩm của thiên tài Mặc Môn nổi danh kia, cũng là tên gọi của những con rối do người duy nhất bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả của Mặc Môn tạo ra đó.

Phàm là con rối do vị thiên tài kia tự mình tạo ra đều được gọi là con rối thủy tổ.

Bên dưới sông băng này chôn giấy một con rối thủy tổ bị hỏng hóc, đó là do vị Trường Sinh Giả Mặc Môn tạo ra trước khi tạo ra trường sinh chi đạo của mình. Sau này đại chiến với chủ nhân của Điện Hàn Đông, con rối bị đánh vỡ, bị chủ nhân của Điện Hàn Đông đưa đi, chôn giấu ở trong băng nguyên cực hàn.

“Sâu hơn trăm mét, nếu như không có tướng quân giúp đỡ thì ta căn bản không cách nào đào được, chết tiệt.”

Con rối kim loại buồn bực nói.

Nhưng hắn biết rõ, vị minh hữu kia của mình có thể đã lành ít dữ nhiều. Bởi vì vị Bạch Tôn Giả nọ đã hiện thân bước vào cấm địa rồi.

Nhưng tướng quân lại không hề xuất hiện.

“Xem ra chỉ có thể hy sinh con rối kim loại này mà thôi.

Con rối kim loại khẽ nói.

Con rối kim loại này là một con rối hàng tuyển khá tốt trong tay hắn, nếu hy sinh thì tiếc lắm. Nhưng chỉ cần lấy được con rối thủy tổ ở sâu bên dưới tầng băng thì tất cả đều đáng giá!

Con rối kim loại nói xong thì áp sát người xuống đồi băng.

Hàn khí bên trên nhanh chóng xâm nhập vào bên trong con rối kim loại, tạo thành một lớp băng mỏng ở bên ngoài con rối.

“Bạo!”

Lúc này con rối kim loại lại hét lớn một tiếng.

Đùng ~~

Thân thể của nó ầm ầm nổ tung.

Con rối kim loại này là một sản phẩm kết hợp giữa con rối và khoa học kỹ thuật hiện đại hóa, ở bụng của nó có chứa một quả bom cực mạnh, lại được trui rèn qua kỹ thuật tu chân của Mặc Môn, tăng cường uy lực của vụ nổ.

Đồng thời, bom và cơ thể của con rối kết thành một thể, thân hình của con rối kim loại có thể tăng cường cả uy lực của vụ nổ lên.

Lại nói tiếp, bàn về kỹ thuật máy móc nhà ai mạnh thì đúng là trong giới tu sĩ không ai bằng Mặc Môn.

Bên trên băng nguyên lại bốc lên một đám mây hình nấm.

Băng nguyên vốn là vạn năm không tan lại bị uy lực của vụ nổ khủng bố này làm nổ tung.

Trong lúc nổ tung, tầng băng liên tục bị hòa tan.

Thân thể của con rối kim loại cũng bị tan ra trong nhiệt độ cao của vụ nổ.

...

Vận khí của con rối kim loại rất tốt.

Tự bạo mà hắn vẫn luôn lấy làm tự hào thật ra cũng chỉ tạo thành một cái hố chừng hai mươi mét trên sông băng, cách chỗ sâu trăm mét còn nhiều lắm!

Nhưng chỗ hắn tự bạo cách nơi bị Bạch tiền bối dùng Diệt Thần Pháo và ba trăm khẩu pháo khác bắn không xa lắm. Lớp băng ở bên dưới cũng đã rất yếu rồi.

Sau khi con rối kim loại tự bạo thì tầng băng bên dưới liên tục vỡ ra. Cuối cùng, lộ ra một cái mộ huyệt mà con rối kim loại nhắm tới, chỗ chứa con rối thủy tổ.

Cách đó không xa.

Lại có một con rối nửa giống vàng nửa giống gỗ nhanh chóng chạy tới chỗ sông băng. Cũng giống như con rối kim loại, con rối nửa giống vàng nửa giống gỗ này cũng có khí tức của tu sĩ áo tím.

Số lượng con rối của tên này rất nhiều, hơn nữa còn lấy được pháp môn đặc biệt, thậm chí có thể tránh được tai mắt của Bạch tiền bối, đạt được hiệu quả sống lại.

Con rối nửa giống vàng nửa giống gỗ này chạy nhanh tới chỗ con rối kim loại tự bạo.

Sau đó hắn nhìn thấy một cái quan tài nằm bên dưới mộ huyệt kia.

“Không sai, chính là cái này.”

Con rối vui vẻ nhảy vào bên trong mộ huyệt.

Sau đó hắn tràn đầy mong chờ, mở nắp quan tài ra, con rối thủy tổ đã tới tay!

Sau khi nắp quan tài mở ra, thứ đầu tiên ập vào mắt con rối chính là một cái đuôi rắn vàng rực. Vảy trên đuôi phát ra ánh vàng rực rỡ.

Nhìn lên tiếp thì nửa thân trên là một cô gái xinh đẹp.

Hai mắt nhắm nghiền, đuôi mắt có một nốt ruồi lệ quyến rũ, đúng rồi, chỗ cổ của xà nữ này còn cắm một mũi tên nữa.

Trong nháy mắt khi quan tài bị mở ra, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên mở to hai mắt, cô ôm cổ họng hét lên:

“A a a~”

Tiếng hét thảm của đực rựa và vẻ đẹp của mỹ nhân có nốt ruồi lệ đúng là thủng lỗ nhĩ.

Sau khi hét thảm xong, mỹ nhân có nốt ruồi lệ nghoẻo đầu qua một bên, tiếp tục 'chết'.

Con rối trợn mắt nhìn trân trối.

“A!!”

Con rối hóa tức giận thành hành động, hai tay hóa thành con rối pháo, điên cuồng bắn mỹ nhân có nốt ruồi lệ tới tấp.

Đùng đùng đùng đùng đùng đùng đùng.

Toàn thân của mỹ nhân có nốt ruồi lệ bị bao phủ trong ánh pháo.

Sau khi ánh pháo tắt đi.

Con rối bắt đầu tìm kiếm con rối thủy tổ.

Hắn tin chắc nhất định con rối thủy tổ vẫn ở gần đây, hắn và con rối thủy tổ có một loại cộng minh với nhau!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, xà yêu nhất định không thể nào giấu con rối thủy tổ đi xa được, nhất định chỉ ở gần đây mà thôi!

“A a a a~”

Đúng lúc này, tiếng hét thảm của đực rựa kia lại vang lên.

Con rối quay đầu lại nhìn quan tài với vẻ không dám tin. Tại đó, xà yêu màu vàng kia lại ôm cổ hét thảm, vẻ mặt vô cùng đau đớn. Mà cái đuôi của cô ta đã bị con rối pháo của mình bắn thủng lỗ chỗ, máu tươi đổ ào ào.

Sau khi hét thảm xong thì xà yêu lại nghoẻo đầu qua một bên, ngã vật vào trong quan tài, nằm im bất động.

“Ngươi có thân thể bất tử ư??”

Con rối cắn răng, tức giận quát.

Hắn lại tới bên cạnh mỹ nhân rắn công đức, con rối pháo trong tay biến lại thành đao, chỉa vào người mỹ nhân rắn công đức:

“Giao con rối thủy tổ của ta ra đây!”

Mỹ nhân rắn công đức vẫn nằm im, không khác gì người chết.

Trong quá trình liên tục giả chết, kỹ năng giả chết của mỹ nhân rắn công đức đã max cấp.

Con rối tức giận gầm to, lưỡi đao trong tay cắm mạnh xuống eo của mỹ nhân rắn công đức một cái.

Nhưng lúc này mỹ nhân rắn công đức đột nhiên mở to hai mắt, sau đó vung khúc huyết cốt trong tay để cản lưỡi đao.

Keng!

Huyết cốt và lưỡi đao va vào nhau.

Mỹ nhân rắn công đức bò dậy từ quan tài, cổ vẫn còn cắm mũi tên nhọn hoắc.

Sau đó, cô vung chiếc Dép Lê Đánh Mặt trong tay phải về phía con rối.

Bốp!

Con rối bị đánh bay ra ngoài.

Mỹ nhân rắn công đức liên tục vung Dép Lê Đánh Mặt lên, mặt của con rối bị Dép Lê Đánh Mặt vả nát bét.

Sau khi đánh liền tù tì hơn hai mươi cái, mỹ nhân rắn công đức mới thu hồi Dép Lê Đánh Mặt. Cuối cùng, thân thể của cô dần tan biến...

Lúc thân thể của cô biến mất, Dép Lê Đánh Mặt với huyết cốt cũng tan biến theo.

...

Con rối bò dậy, tức giận gầm to.

Tống Thư Hàng, tất cả đều là trò quỷ do Tống Thư Hàng bày ra.

Hắn nhớ rõ xà yêu kia chính là một phần trong ba đầu sáu tay của Tống Thư Hàng.

Trước kia phân thân áo tím của hắn cũng bị Dép Lê Đánh Mặt vả nổ đom đóm.

Tống Thư Hàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ chính là phải tìm thấy con rối thủy tổ cái đã.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Lúc này, ở bên trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư đang đánh giá con rối ở trước mặt.

Con rối này là nửa người nửa nhện kết hợp, nửa thân trên là hình dạng nhân loại, nhưng đã nát bấy rồi. Nửa thân dưới có kết cấu là nhện, cũng bị hủy chừng một nửa.

“Đây chính là con rối thủy tổ mà đạo nhân áo tím muốn tìm ư?”

Tống Thư Hàng nhìn con rối bị hỏng nặng kia. Nói thật, hắn thật sự không biết thứ đồng nát này có thể làm được gì, nó đáng để đạo nhân áo tím bất chấp tất cả xông vào cấm địa tìm kiếm như thế ư?

Tống Thư Hàng:

“Diệp Tư, cô có nghe nói tới thứ này chưa?”

Diệp Tư lắc đầu:

“Chưa nghe bao giờ. Bích Thủy Các bọn ta trước kia cũng từng qua lại với Mặc Môn, mua một số con rối chiến đấu. Nhưng chưa từng nghe nói tới loại con rối thủy tổ này. Nhưng trong cơ thể của con rối bị hư này có một nguồn năng lượng. Ta cảm giác được bên trong ẩn chứa năng lượng vô cùng cường đại. Hơn nữa nguồn năng lượng này vẫn còn trong trạng thái hoạt động.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên, chẳng lẽ thứ mà đạo nhân áo tím muốn chính là nguồn năng lượng trong con rối thủy tổ ư?

Sau khi ngẫm nghĩ, Tống Thư Hàng dè dặt tháo găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách trên tay mình xuống, sau đó ấn tay lên người con rối thủy tổ kia.

Theo thời gian trôi qua, Tống Thư Hàng nắm giữ Bí Pháp Giám Định ngày càng thuần thục hơn. Cái giá cần phải trả lúc giám định cũng giảm đi nhiều.

Quan trọng hơn, bây giờ hắn có thể khống chế được phần nào lượng máu sẽ phun lúc dùng Bí Pháp Giám Định rồi. Nếu như tin tức ẩn chứa trong thứ giám định quá lớn, phải trả một cái giá quá đắt, ảnh hưởng đến sinh mạng thì hắn có thể chọn giám định một phần tin tức... Sau đó ngừng Bí Pháp Giám Định trước khi chết vì mất máu, bảo vệ cái mạng nhỏ của mình.

Giám định! Tống Thư Hàng cắn răng nghĩ.

Phù văn màu vàng trong mắt hắn tuôn ra, bay vào người của con rối thủy tổ, sau đó biến thành hình đồng hồ, những chiếc kim bên trên đồng hồ nhanh chóng quay ngược lại.

Ngay sau đó, trên cánh tay Tống Thư Hàng bắt đầu xuất hiện vô số vết thương.

Diệp Tư ở bên cạnh vội thi triển Trì Dũ thuật chữa khỏi cho hắn. Nhờ có sự trợ giúp của Diệp Tư, cái giá phải trả của lần giám định này chỉ duy trì ở khu vực cánh tay mà thôi.

Năm giây sau.

Phù văn màu vàng bay về lại hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Tin tức về con rối thủy tổ cũng xuất hiện trong đầu của hắn.

[Vua con rối không rõ là số mấy, con rối thủy tổ của Mặc Môn, do Trường Sinh Giả ????? của Mặc Môn tự tay chế tác, lúc ở trạng thái hoàn mỹ có tu vi bát phẩm đỉnh phong. Nay đã bị hư hỏng, mức độ hư hỏng là 89%, đã không còn khả năng sửa chữa. Hạch tâm của nó được tạo ra từ kỹ thuật ngụy vĩnh hằng chi lô, năng lượng vẫn giữ tình trạng hoàn hảo, có thể tách riêng ra dùng.]

Tin tức phản hồi từ con rối thủy tổ cũng không nhiều lắm.

Cái giá mà Tống Thư Hàng phải trả chủ yếu là dùng cho giám định tin tức về người chế tác. Kết quả giám định ra sau cùng cũng chỉ ra được nó là do Trường Sinh Giả của Mặc Môn tạo ra, còn tin tức cụ thể về Trường Sinh Giả đó thì không giám định ra được.

Rất có thể Trường Sinh Giả của Mặc Môn vẫn còn sống, cho nên hắn chủ động che giấu thiên cơ, khiến cho không ai tính ra được bất kỳ tin tức gì của hắn.

Chương 959: Tống Thư Hàng: Ta Cảm Thấy Hôm Nay Mình Bị Hao Tài!

Hạch tâm vẫn còn nguyên vẹn, lại có thể tháo ra dùng được ư? Nhưng hạch tâm nằm ở đâu trong con rối này nhỉ? Phải gỡ ra kiểu gì?

Tống Thư Hàng nghiên cứu cả buổi trời cũng không ra được cái gì. Thứ này không có ốc vít gì hết, thoạt nhìn không khác gì vật sống hết. Nhìn từ chỗ bị đánh nát cũng là từng bộ phận của con rối mà Tống Thư Hàng xem không hiểu. Cho dù hắn có muốn tháo nó ra thì cũng không biết làm từ đâu.

Diệp Tư đề nghị:

“Có cần cưỡng chế xẻ con nhện này ra không?”

Tống Thư Hàng:

“Lỡ cưỡng chế gỡ ra nó phát nổ thì sao?”

Dựa theo kết quả giám định ra được thì hạch tâm của con rối nhện này là ngụy vĩnh hằng chi lô gì đó, nghe thôi đã thấy ghê gớm lắm rồi. Lỡ như nó nổ thì nói không chừng sẽ làm cỏ cả thế giới hạch tâm luôn quá!

“Vậy chụp tấm hình gửi lên nhóm Cửu Châu số 1 đi, để xem các tiền bối trong nhóm có ai biết gì về con rối hay không.”

Diệp Tư suy nghĩ một lát rồi nói.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại lắc một cái rồi nói:

“Ở trong thế giới hạch tâm thì điện thoại không có tín hiệu. Xem ra chỉ có thể chờ rời khỏi thế giới hạch tâm với cấm địa này xong rồi lại hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sau.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Diệp Tư nói:

“Con rối ở bên ngoài không phải đối thủ của chúng ta, cứ xử nó xong thì lại men theo nhánh sông băng đi tìm công pháp... Ta sợ để lâu sẽ có chuyện.”

“Được. À đúng rồi Diệp Tư này, cô có trận pháp giữ ấm nào không? Cho ta xin một cái đi.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Băng nguyên bên ngoài là nơi cực hàn, hàn khí ảnh hưởng thẳng vào linh hồn của tu sĩ. Với thực lực của Tống Thư Hàng bây giờ, nếu như không có cao thủ bảo vệ thì chỉ chừng mười phút là cả thân thể lẫn linh hồn đều sẽ bị đóng băng. Nếu như có một trận pháp giữ ấm thì nói không chừng sẽ chịu được một lúc.

“Tiếc quá, trận pháp giữ ấm trong tay ta không có tác dụng ở nhánh sông băng này.”

Diệp Tư nói. Cô cũng chỉ có cảnh giới ngũ phẩm, trận pháp giữ ấm ghi lại trong bản mệnh kim thư của cô mà đưa ra thì nháy mắt cũng sẽ bị hàn khí trên sông băng này làm tan vỡ.

Tống Thư Hàng há hốc mồm.

Sau đó ý niệm trong đầu hắn chợt động, nhảy ra khỏi thế giới hạch tâm.

Đúng là vô cùng trùng hợp.

Khi Tống Thư Hàng nhảy ra khỏi thế giới hạch tâm thì con rối nửa giống vàng nửa giống gỗ ở phía trước cũng đúng lúc tìm thấy vị trí của hắn.

Tống Thư Hàng và con rối đưa mắt nhìn nhau.

Kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt.

“Tống Thư Hàng!”

Con rối phát ra âm thanh máy móc, trong giọng nói tràn ngập phẫn nộ.

“Shh ~ lạnh quá lạnh quá.

Tống Thư Hàng run lên, trong lúc bị hàn ý ảnh hưởng thế này, lực chiến đấu của hắn cũng giảm đi nhiều.

“Hãy chết đi!”

Con rối tức giận gào to, tuy động tác của nó cũng có phần cứng ngắc do bị hàn khí ảnh hưởng, nhưng nó không phải con người, không có cảm giác đau đớn.

Con rối chạy nhanh tới chỗ Tống Thư Hàng. Đồng thời trên người nó cũng bắn ra gần ba mươi lưỡi dao sắc bén. Hai tay giao nhau, toàn thân biến thành người đao, sau khi chạy đến gần Tống Thư Hàng thì nó bắt đầu xoay tròn.

Chiêu này khá giống với viên vũ trảm đặc trưng của đám chiến sĩ nhím biển.

Tống Thư Hàng rút bảo đao Bá Toái ra, mở thiên phú nhãn khiếu là cao thủ thị giác ra, tìm kiếm sơ hở trong công kích của con rối.

Ngay khi con rối xoay tròn chém tới trước mặt hắn thì Tống Thư Hàng chém một đao ra!

Một đao kia nhằm vào sơ hở của con rối, chỉ cần một đao là có thể ngăn được thế công của nó.

Nhưng dù tốc độ của Tống Thư Hàng rất nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn cả Tống Thư Hàng. Mỹ nhân rắn công đức chủ động hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Cô một tay cầm huyết cốt, một tay cầm Dép Lê Đánh Mặt.

Bốp một phát, Dép Lê Đánh Mặt được ném ra, nháy mắt đã xuyên qua màn đao do con rối xoay tròn tạo thành, đánh thẳng vào mặt của nó không chệch một ly.

Con rối vẫn giữ nguyên tư thế xoay tròn, bị đánh bay ra ngoài.

Vừa bay vừa xoay tròn, sau khi bay ra một khoảng thì mới ngã bẹp ra đất. Lúc rơi xuống, bởi vì lực quán tính vẫn còn đó, thân thể của nó vẫn liên tục chuyển động. Băng cứng trên mặt đất bị bào ra từng vết rõ rệt, động tác đặc biệt đẹp mắt.

Kể từ sau khi tiến hóa xong thì mặt phòng ngự bảo vệ chủ nhân của mỹ nhân rắn công đức lại càng chủ động hơn, còn lợi hại hơn bất kỳ loại hộ thuẫn nào luôn.

Bốp bốp bốp ~~

Dép Lê Đánh Mặt không hề dừng lại, món pháp khí được sản xuất ra nhằm chơi cho vui ở Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, vào tay mỹ nhân rắn công đức lại có thể phát huy được uy lực vô cùng khó tin.

Mặt của con rối vốn đã bị đánh nứt, nay lại móp thêm nữa. Con rối bị đánh giãy đành đạch ở dưới đất, Dép Lê Đánh Mặt liên hồi, áp chế hoàn toàn, khiến nó không thể đứng dậy được. Nếu cứ như thế thì nó sẽ bị Tống Thư Hàng chơi chết tại chỗ luôn.

Liều mạng! Con rối thầm nghĩ.

Lúc này Diệp Tư chợt nhắc nhở:

“Thư Hàng, mau quay lại thế giới hạch tâm.”

Tống Thư Hàng cũng thấy được ánh sáng lóe lên ở chỗ bụng của con rối. Kết hợp với cảnh tượng con rối kim loại tự bạo khi nãy, hắn biết rõ con rối này cũng sắp tự bạo.

Khi nãy con rối kim loại tự bạo làm nổ một cái hố hơn mười thước, nếu cơ thể mỏng manh của Tống Thư Hàng mà bị nổ thì chắc sẽ thành tro luôn mất.

Vậy nên Tống Thư Hàng tâm niệm chợt động, mỹ nhân rắn công đức thu hồi Dép Lê Đánh Mặt. Sau đó thân hình của Tống Thư Hàng chợt biến mất trong ánh mắt không cam lòng của con rối.

“Qủa nhiên là sức mạnh không gian. Trên người của tên Tống Thư Hàng này đúng là có mang theo pháp khí hệ pháp khí như di chuyển không gian. Hay có khi nào tên Bạch kia đang nấp ở gần đây không nhỉ?”

Trong lòng con rối rất ấm ức.

Chẳng trách hắn tìm khắp nơi mà không thấy con rối thủy tổ đâu. Có thể con rối thủy tổ của hắn đã nằm trong tay của Tống Thư Hàng rồi.

Ầm ~~ Sóng xung kích sinh ra từ vụ nổ và hơi nước bốc lên khắp sông băng, dường như đến sông băng cũng rung chuyển một hơi.

Chừng mười lăm giây sau.

Thân thể của Tống Thư Hàng lại xuất hiện trên sông băng.

Dõi mắt nhìn qua thì sông băng lại bị nổ bay một mảnh lớn!

Uy lực của con rối tự bạo đương nhiên không lớn như thế, nhưng cú nổ của con rối lúc này đã biến thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà. Khu vực này trước đó đã lĩnh trọn một loạt pháo của Bạch tiền bối và cú tự bạo của con rối khi nãy, nay lại tự bạo thêm đợt nữa, cho nên bắt đầu sụp xuống với quy mô lớn.

Trong tiếng ầm ầm, một cái hố to có đường kính hơn 500m đột nhiên xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

“Dưới cái lỗ đó có đồ.”

Hai mắt của Diệp Tư sáng lên.

Bên trong hố có một đống quan tài. Quan tài chứa con rối thủy tổ được mở ra trước đó cũng là một trong số những cái này.

Những quan tài này ẩn ẩn tạo thành một đại trận.

Đăc biệt là mười cái quan tài nằm giữa, quay xung quanh tạo thành một vòng tròn. Hơn nữa mười cái quan tài này là dựng đứng cắm trong băng nguyên.

“Đây là mộ của những đối thủ từng bị chủ nhân Điện Hàn Đông giết chết ư?”

Tống Thư Hàng nói, trước kia hắn đã nghe được đoạn con rối thì thào tự nói thông qua mỹ nhân rắn công đức.

Hiện tại xem ra chủ nhân của Điện Hàn Đông đã chôn hết đối thủ bị mình giết vào nơi này cũng không phải nhất thời nổi hứng mà là cố ý làm ra. Thứ này rõ ràng là một đại trận, nhưng không biết nó có tác dụng gì nhỉ?

Ong ong ong ong ong ~~

Trong lúc nói chuyện, đại trận hình tròn khổng lồ kia chợt phát ra ánh sáng xanh mờ ảo.

Ánh sáng xanh này giống như ma trơi vậy. cứ lập lòe lập lòe. Khung cảnh vốn giống hệt băng nguyên Bắc cực nay thoáng cái đã biến thành cảnh trong phim kinh dị.

“Đại trận này bị kích hoạt rồi.”

Diệp Tư vội nói.

Trong lúc mộ huyệt này lộ ra thì đại trận mộ huyệt do rất nhiều cường giả tạo thành đã bị kích hoạt!

“Ta cảm thấy chúng ta cứ trốn tiếp thì hơn.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Mí mắt phải của hắn cứ giật liên hồi.

Mắt trái giật là có tiền, mắt phải giật là có điềm không may.

Tống Thư Hàng cảm giác mình sắp bị hao tài rồi.

Vấn đề là bây giờ hắn đang mang nợ ngập đầu, nếu còn hao tài nữa thì có mà bán mạng.

Muốn mạng thì có đây, tiền thì đừng có mà mơ!

“Ta lại thấy đại trận này không có gì hết. Nhưng đúng là cái đại trận này hơi lạ, chúng ta trốn đi thì hơn.”

Diệp Tư nói.

Cô thân là mảnh vỡ của Trường Sinh Giả Trình Lâm, đôi lúc trực giác của cô chuẩn lắm.

Nhưng nếu như Tống Thư Hàng đã nói có thể sẽ có chuyện thì cứ tránh đi trước cũng được.

Trong lúc Tống Thư Hàng mang theo Diệp Tư định quay lại thế giới hạch tâm của mình thì hắn bỗng cảm ứng được có thứ gì đó bay ra khỏi túi thu nhỏ một tấc của mình.

Đó là một cái lá măng, bị đại trận mộ huyệt kia hút lấy, vèo một cái bay ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, sau đó đón gió phình to ra, bay về phía đại trận nọ.

“Đậu xanh!!”

Tống Thư Hàng vô thức giơ tay định túm lấy lá măng, nhưng nó bay nhanh quá nên hắn bắt hụt.

Lá măng này là của quý đó. Thậm chí có thể nói nó là một trong những thứ quý giá nhất trên người Tống Thư Hàng.

Nó đại biểu cho sự đảm bảo về an toàn mạng sống, có thể thay Tống Thư Hàng vượt qua một tử kiếp.

Bây giờ nó lại bay đi mất rồi, đã bay đi xa quá rồi.

Diệp Tư nhíu mày, cô chui ra khỏi thân thể Tống Thư Hàng, giơ tay nhắm ngay lá măng, cách không trảo một cái:

“Hồi!”

Linh lực hóa thành một bàn tay to, nhanh chóng chộp bào lá măng.

Nhưng... Khi linh lực của Diệp Tư chạm vào lá măng thì tất cả linh lực bỗng chốc bị hấp thu sạch sẽ.

Sinh cơ trên lá măng lại càng mạnh hơn.

Sau đó nó nhanh chóng rơi vào giữ phần đại trận nọ, cắm thẳng vào trên hòn đá trong một phần mộ.

Một lá măng cắm lên hòn đá cứng rắn, lẽ nào hòn đá này được làm từ bùn à?

Tống Thư Hàng nhìn đại trận dần bị kích hoạt kia, hạ chỉ lệnh cho mỹ nhân rắn công đức

Mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng bay tới trước, nhảy vào đại trận nọ, định cướp lá măng lại.

Nhưng lúc cô vừa tới gần đại trận thì đã bị một sức mạnh vô hình cản lại, căn bản không cách nào đến gần đại trận được.

“Để ta thử lại xem sao.”

Diệp Tư vỗ kim thư bản mệnh của mình, huyễn hóa ra một sợi xích, bắn về phía đại trận.

Nhưng cũng giống với mỹ nhân rắn công đức, sợi xích vừa tới gần đại trận thì đã bị chặn lại.

“Lá măng của ta!!”

Hốc mắt của Tống Thư Hàng ươn ướt.

Hắn biết rõ, hôm nay hắn sẽ mất đi lá măng quý giá nhất của mình.

Ầm ~~

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, sông băng bên cạnh đại trận nọ tan ra toàn bộ, biến thành nước tinh khiết, bao phủ toàn bộ trận pháp.

Trận pháp này đã được khởi động hoàn toàn.

Chương 960: Nhìn Trời, Chủ Của Ta Ơi, Ngươi Tèo Thật Rồi Ư?!

Tống Thư Hàng và Diệp Tư thấy loáng thoáng có bóng dáng một con rùa xuất hiện bên trong trận pháp, bơi lội trong nước. Nhìn bề ngoài thì hẳn là một con rùa biển.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư đứng bên bờ sông băng, nhìn con rùa biển nọ bơi lội, thi thoảng nó còn quẫy nước, thoạt nhìn có vẻ ngu si.

'Nếu như lá măng của mình mà không bị cướp thì cảnh này chắc là sẽ lãng mạn lắm nhỉ?' Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong đầu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao tự nhiên lá măng của mình lại tự động bay vào trong trận pháp này chứ?

Khi nào về phải hỏi mụt măng ở chỗ Thất Sinh Phù tiền bối xem sao tự nhiên lá măng nó tặng lại bay đi mới được.

“Ơ, trận pháp này, lại cộng thêm lá măng của ngươi, có lẽ chính là một trận pháp trùng sinh đấy.”

Diệp Tư đột nhiên nói.

Trận pháp trùng sinh chính là hậu thủ do một số trùng sinh giả hoặc tu chân giả cường đại chuẩn bị cho chính bản thân mình. Tuy rằng Trường Sinh Giả có thể sống rất lâu, nhưng không phải bất hủ bất tử, vẫn có nguy cơ bỏ mạng. Cho nên những Trường Sinh Giả lõi đời thì đều âm thầm bố trí rất nhiều thủ đoạn trùng sinh, đề phòng sau này mình chẳng may qua đời thì những thủ đoạn trùng sinh kia có thể khiến mình sống lại, giành được cơ hội làm lại từ lâu.

Mà người bố trí trận pháp trùng sinh ở băng nguyên này đương nhiên chính là chủ nhân của Điện Hàn Đông rồi.

Lẽ nào chủ nhân của Điện Hàn Đông đã chết trong sự kiện

Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt năm đó.

Giờ đúng lúc bị lá măng của Tống Thư Hàng kích hoạt trận pháp trùng sinh do hắn để lại ư?

Nếu thế thì chẳng lẽ chủ nhân của Điện Hàn Đông sắp sống lại rồi sao?

Không đúng!! Lúc họ vào cấm địa thì Điện Hàn Đông vẫn còn được giữ nguyên. Có nghĩa là ít nhất sau khi Thiên Đình viễn cổ tan nát, chủ nhân của Điện Hàn Đông vẫn còn sống khỏe mạnh, thậm chí còn chuyển Điện Hàn Đông của mình về tạo thành cấm địa này nữa.

Vậy thì có thể là chủ nhân của Điện Hàn Đông chết sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy. Có khi nào bị giết chết sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy như Tam Thập Tam Thú Thần Tông không?

Nói ra thì Thiên Đình viễn cổ là bị Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm nhúng tay vào nên mới bị diệt sạch trong một đêm. Sau này Trình Lâm cũng không hề ra tay với người của Thiên Đình viễn cổ nữa. Vậy sau này là ai đã tiêu diệt dư đảng của Thiên Đình viễn cổ như Tam Thập Tam Thú Thần Tông đây?

…

“Nói tóm lại, lá măng của ta đã một đi không trở lại.”

Tống Thư Hàng thở dài, đồng thời nối liền với thế giới hạch tâm.

Thế giới hạch tâm nhận được chỉ lệnh, chuyển hóa Tống Thư Hàng thành trạng thái giữa hư ảo và chân thật. Thế này thì dù chủ nhân của Điện Hàn Đông trong trận pháp có sống lại, muốn ra tay với hắn thì hắn cũng có thể quay lại thế giới hạch tâm ngay.

Ào ào ào ào ~~

Lúc này, mực nước trong trận pháp này càng rút xuống, hư ảnh rùa biển khổng lồ kai cũng biến mất tăm. Ánh sáng xanh phát ra từ tất cả quan tài của ngày càng rực rỡ hơn.

Tiếp theo đó, có một loại lực lượng đoạt thiên địa tạo hóa xuất hiện từ bên trong trận pháp, đây chính là sức mạnh pháp tắc từ trận pháp giúp mình chuyển chết thành sống do vị Trường Sinh Giả kia để lại.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư cảm thấy đầu óc trĩu nặng, pháp tắc của đại trận đảo nghịch sinh tử, dù chỉ đứng nhìn thôi cũng khiến tinh thần lực của bọn họ bị ảnh hưởng nặng.

Cũng không biết qua bao lâu.

Ánh sáng, pháp tắc, linh lực phía trên đại trận đều thu lại. Tất cả năng lượng đều đảo ngược lại, tiến vào hòn đá trên đại trận!

Lá măng trên hòn đá biến thành vô số đốm sáng, sau đó biến mất, công dụng của lá măng chính thức được mửo ra.

Sau đó, hòn đá kia nổ tung, có một trận hàn khí ùa ra từ bên trong.

Hàn khí như mây mù, quanh quẩn trên trận pháp rồi ngưng tụ lại. Cuối cùng biến thành bộ dạng của một con rùa ngọc.

Rùa ngọc dần mở mắt.

[Chủ nhân của Điện Hàn Đông là một con rùa biển khổng lồ ư?] Tống Thư Hàng và Diệp Tư kinh ngạc bật thốt.

Lúc này, trong mắt của con rùa biển màu xanh ngọc đầy vẻ mờ mịt.

Hồi lâu sau.

“Nhìn trời ~~ Chuyện gì thế này, sao trận pháp sống lại của chủ ta lại bị khởi động thế này? Chết rồi, đây là trận pháp bảo vệ mạng sống của chủ ta, tại sao lại bị kích hoạt chứ?”

Con rùa biển khổng lồ kêu thảm.

Con rùa biển này dùng một loại ngôn ngữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng không hiểu ngôn ngữ này, nhưng Diệp Tư lại hiểu.

Diệp Tư nghe hiểu thì đương nhiên Tống Thư Hàng cũng sẽ hiểu. Tư duy của hai người có thể cộng hưởng với nhau, Diệp Tư có thể làm phiên dịch viên.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư: ...

Hình như trận pháp này không phải trận pháp để hồi sinh con rùa biển xanh ngọc kia thì phải? Mà hình như con rùa biển khổng lồ đó cũng không phải chủ nhân của Điện Hàn Đông.

“Ê ê ê, tình tiết không đúng. Ta không có ra tay kích hoạt, sao tự dưng cái trận pháp này lại bị kích hoạt chứ? Tại sao đây?”

Con rùa biển màu xanh bơi qua bơi lại trên không liên hồi, lo lắng lẩm bẩm.

Hậu thủ để trùng sinh là toàn bộ sức mạnh của một vị Trường Sinh Giả. Việc chuẩn bị một hậu thủ trùng sinh không hề dễ dàng. Có Trường Sinh Giả sống mấy nghìn năm mà chỉ bố trí được có một hai cái hậu thủ trùng sinh thôi.

Trong tình huống bình thường, nếu như chủ nhân của Điện Hàn Đông bất ngờ tèo thì con rùa biển xanh ngọc này sẽ cảm ứng được, sau đó nó sẽ kích hoạt trận pháp, khiến cho chủ nhân của mình sống lại.

Nhưng nay nó hoàn toàn không cảm ứng được chủ nhân của mình đã chết mà!

Cho nên hậu thủ trùng sinh này đã bị lãng phí rồi.

Sau đó rùa biển màu xanh ngọc nhanh chóng chuyển ánh mắt về phía Tống Thư Hàng:

“Tiểu tử kia, có phải là ngươi làm không hả?”

“Ặc... Nói sao đây nhỉ, cụ thể thì sau khi trận này xuất hiện đã cướp mất lá măng của ta, sau đó tự dưng bị kích hoạt luôn.”

Tống Thư Hàng đáp cái một, đồng thời tinh thần căng thẳng, chuẩn bị bỏ trốn.

“Lá măng mà ngươi nói có phải mọc từ một cây tre cao chọc trời không?”

Rùa biển màu xanh ngọc chợt hỏi.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, mặc dù cái mình thấy chỉ là một mụt măng, nhưng ở trong ảo cảnh của nó thì đúng là cao chọc trời thật.

Thế là Tống Thư Hàng gật đầu.

“Đậu xanh nhà ngươi, sao ngươi có thể mang lá măng của nó tới đây chứ hả? Trăm tính nghìn tính nào ngờ lại sót cái này. Đại trận trùng sinh của chủ ta đã bị lãng phí mất rồi.”

Rùa biển màu xanh ngọc đau như đứt từng đoạn ruột, không khỏi rơi vài giọt nước mắt đau lòng.

“Chủ nhân của Điện Hàn Đông chưa chết ư?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Phỉ phui cái mồm, đại cát đại lợi. Chủ ta thực lực phi phàm, Thiên Đình viễn cổ bị hủy mà ngài vẫn có thể bình an vô sự, sao mà gặp chuyện chẳng lành được chứ? Chủ ta còn khỏe re đấy.”

Rùa biển màu xanh ngọc nói vô cùng nghiêm túc:

“Chủ ta chính là tồn tại cường đại vào top 5 của Thiên Đình viễn cổ, là Bắc Phương Đại Đế của Thiên Đình!”

Chẳng qua rùa biển màu xanh ngọc vừa mới nói xong thì đã bị vả mặt cái bốp.

Không phải mỹ nhân rắn công đức ra tay đánh nó, mà là bên trong đại trận sống lại kia có tiếng ầm ầm vang lên, sau đó có hàn khí bốc lên không, tạo thành bộ dạng của một người.

Hàn khí ngưng tụ lại, đầu tiên là một gương mặt anh tuấn, tinh sảo như băng điêu. Lại có hàn khí ngưng lại ở sau lưng, biến thành một mái tóc dài màu bạc.

Tiếp theo là cổ, thân thể. Sau đó là hai tay hai chân dần hình thành.

Nhân hình vừa xuất hiện trần trùng trục, không có cái gì che thân.

Sau khi ngưng hình xong, đạo thân ảnh này khoát tay lên, kéo con rùa biển khổng lồ trên trời tới, che lại ngay chỗ nhạy cảm của mình.

Sau đó hắn mỉm cười với Tống Thư Hàng, lại vói tay vào hư không, móc ra một kiện giáp trụ và trường bào khoác lên người.

“Nhìn trời ~ Chủ của ta ơi, sao tự dưng ngươi lại chui ra từ trận pháp thế này?”

Rùa biển màu xanh ngọc mở to hai mắt, nhìn nam tử tóc bạc vô cùng đẹp trai kia.

“À, bởi vì cô (xưng ta của vương hầu cổ đại) đã chết rồi chứ sao.”

Nam tử tóc bạc kia cười lớn, khi cười thế này, gương mặt vốn lãnh khốc của hắn lại đặc biệt dịu dàng.

“Nhìn trời ~ Sao có thể như thế chứ, chủ của ta ngươi cường đại như thế. Hơn nữa ta không hề cảm ứng được ngươi đã chết mà!”

Rùa biển màu xanh ngọc nói với vẻ không dám tin.

“Bởi vì lần trước cô chết với tư thế hơi đặc biệt, cho nên ngươi không cảm ứng được. Nhưng nếu bị ngươi cảm ứng được thì chứng tỏ cô chết vô ích rồi, cái chết của cô chính là một phần của kế hoạch lớn đấy.”

Nam tử tóc bạc cười lớn nói.

Nói xong, hắn lại quay sang phất tay với Tống Thư Hàng:

“Tống đầu gỗ, lâu rồi không gặp nhỉ, vẫn khỏe đấy chứ. Lần này làm phiền ngươi mang lá măng tới, bằng không thì chẳng biết đến bao giờ cô mới sống lại được. Muốn đợi con rùa ngu ngốc này nhận ra thì đúng là khó quá. Mấy nghìn năm rồi cô không về mà nó cũng không chịu động não một cái nữa.”

“Nhìn trời ~~ Chủ của ta, ngươi bỏ nhà đi mấy nghìn năm là chuyện bình thường mà?”

Rùa biển màu xanh ngọc nói với vẻ không cam lòng.

Tống Thư Hàng: ...

Lại bị nhận nhầm rồi, lúc này đang ở trạng thái hư ảo và chân thật nên gương mặt của hắn hơi mơ hồ.

Lần trước ở trong động phủ của Trình Lâm, Trường Sinh Giả tay mọc đầy mắt kia cũng nhìn nhầm hắn ở trạng thái này thành Tống đầu gỗ.

Rất nhiều người của Thiên Đình viễn cổ đều nhìn lầm hắn thành Tống đầu gỗ.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là Sở các chủ của Bích Thủy Các chúng từng nhìn lầm hắn thành Tống đầu gỗ, mà quan hệ của cô ấy và Tống đầu gỗ lại rất tốt, thậm chí còn giúp Tống đầu gỗ giữ một món bảo vật rất lâu nữa.

Tống đầu gỗ này rốt cuộc có lai lịch thế nào đây? Vừa có quan hệ tốt với Sở các chủ, lại giữ được quan hệ không tệ với đám Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ ư?

Hắn từng nghĩ tới chuyện lấy thân phận của Tống đầu gỗ để moi chút tin tức, nhưng ngẫm lại lỡ mà bị bóc mẻ ra thì lại phiền, chi bằng trung thực một chút thì hơn.

“Ơ? Ngươi không phải Tống đầu gỗ ư? Để cô xem kỹ cái nào...

Cũng đúng, Tống đầu gỗ không cùi bắp như ngươi.”

Nam tử tóc bạc cười nói.

Cùi bắp cái mặt mo nhà ngươi!

“Đúng rồi, chuyện khi nãy cô cũng đã biết. Lần này cô có thể sống lại được cũng là nhờ có tiểu đạo hữu đưa lá măng tới. Đây là một đại nhân tình, cô nhất định phải báo đáp cho ngươi mới được.”

Nam tử tóc bạc xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì hai mắt lập tức sáng rực lên:

“Tiền bối, ngài thân là tu sĩ đỉnh tiêm của hàn băng hệ. Vậy ngài có cách nào chữa được một chứng hàn bệnh đặc thù hay không?”

“Hàn bệnh? Hàn bệnh kiểu gì?”

Nam tử tóc bạc hỏi lại.

Tống Thư Hàng bèn kể lại chứng hàn bệnh của Lý Âm Trúc cho nam tử tóc bạc nghe.

Chương 961: Nhìn Trời, Rốt Cuộc Là Nam Nhân Họ Diệp Nào Trâu Bò Như Thế?

Lá măng sống lại đổi lấy cách chữa hàn bệnh, cũng không rõ là lời hay lỗ to nữa.

Nhưng đối với bản thân Tống Thư Hàng mà nói thì Lý Âm Trúc quan trọng hơn lá măng kia. Sau khi nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Lý Thiên Tố đạo trưởng xong, khi đối mặt với Lý Âm Trúc hắn luôn có cảm giác như đối mặt với con gái của mình.

“Chứng hàn bệnh mà ngươi nói cũng không khó chữa. Cách tốt nhất là để cô truyền thụ cho người đó một bộ công pháp phụ trợ... Nhưng bộ công pháp phụ trợ mà cô truyền thụ hơi khó luyện, con gái của người bạn cũ mà ngươi nói lại sống không đến một năm. E rằng còn chưa học được thì đã chết rồi.”

Bắc Phương Đại Đế xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng cười khổ, tuổi thọ còn lại của Lý Âm Trúc đúng là một vấn đề lớn.

“Cho nên, nếu muốn chữa hết cho con gái của bạn ngươi thì tốt nhất là để cô ra tay trước, luyện chế một viên Băng Phách Đan để thay đổi thể chất của con bé. Sau đó phối hợp với công pháp phụ trợ mà cô truyền thụ, hai cái bù đắp cho nhau, đến lúc đó hàn độc trong cơ thể con bé cũng sẽ được hóa giải hoàn toàn, thậm chí còn có thể hấp thu nó. Nói không chừng con bé còn có thể mượn cơ hội này ngưng tụ được đạo thể đặc thù.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Tiền bối, ngài có thể ra tay cứu Âm Trúc ư?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ mong chờ.

“Đương nhiên, cô là người có ân tất báo. Tiểu đạo hữu ngươi giúp cô sống lại, ân tình này rất lớn, cô ra tay cứu con gái của bạn ngươi, coi như trả lại một phần ân tình.”

Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm. Có lời đảm bảo từ vị Bắc Phương Đại Đế của Thiên Đình viễn cổ này thì coi như có hy vọng chữa khỏi hàn bệnh của Lý Âm Trúc rồi.

“Nhưng cô không thể lập tức ra tay luyện đan được.”

Bắc Phương Đại Đế lại nói.

Chẳng lẽ vị Bắc Phương Đại Đế này vừa sống lại, thực lực còn chưa khôi phục ư? Cần phải có thời gian để khôi phục năng lượng à? Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong đầu.

Có vẻ như nhìn ra những gì Tống Thư Hàng đang suy nghĩ nên Bắc Phương Đại Đế mới giải thích:

“Không phải là thực lực của cô chưa khôi phục, mà là cô không chắc hiện tại mình có dược liệu luyện đan hay không. Lần trước cô chết, bảo vật trên người đều rơi hết cả rồi. Giờ cô cũng không chắc mình còn đủ tài liệu để luyện một lò Băng Phách Đan không nữa.”

Tuy rằng hắn vẫn còn nhiều bảo tàng giấu kín, nhưng biết bao nhiêu năm rồi, có trời mới biết đám bảo tàng đó có còn nguyên vẹn hay không? Cần phải có thời gian đi xác minh mới được.

“Tiền bối, Băng Phách Đan cần những tài liệu gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi dò, nếu như là sưu tầm dược liệu thì hắn cũng có thể tìm giúp.

“Ừm, trước tiên đừng vội, đến Điện Hàn Đông của cô xem trước cái đã, trước kia cô có giấu một số dược liệu ở đó. Đến lúc đó xem còn thiếu thứ gì nữa.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: ...

Giờ thì xấu hổ rồi, Điện Hàn Đông đã bị bọn họ hốt rồi, bây giờ đang nằm ở trong thế giới hạch tâm kia kìa.

...

“Ơ? Ơ? Điện Hàn Đông của cô đâu? Sao lại không cảm ứng được thế này?”

Lúc này Bắc Phương Đại Đế nghiêng đầu nhìn rùa biển màu xanh ngọc rồi hỏi?

“Nhìn trời ~ Chủ của ta ơi, Điện Hàn Đông của ngươi đâu mất tiêu rồi?”

Rùa biển màu xanh ngọc cũng giật mình.

“Cô đang hỏi ngươi đấy! Ngươi còn hỏi ngược lại cô là sao? Động não của ngươi mà nghĩ cho kỹ đi, Điện Hàn Đông của cô đâu?

Bắc Phương Đại Đế xách rùa biển màu xanh ngọc lên lắc.

“Nhìn trời, chủ của ta, đừng có lắc mà, trứng rùa sắp phọt ra rồi này.

Rùa biển màu xanh ngọc khổ não nói:

“Hơn nữa chủ của ta ơi, ta vẫn luôn trông coi đại trận trùng sinh, Điện Hàn Đông không thuộc phạm vi quản hạt của ta.”

Bắc Phương Đại Đế tức giận nói:

“Điện Hàn Đông của cô là ai trông coi?”

Rùa biển màu xanh ngọc ra vẻ suy tư, sau khi ngẫm nghĩ thì nói:

“Nếu như ta nhớ không lầm thì hẳn là do một thuộc hạ chính của ngài, thành viên nhất hệ của Sương Hàn Tử trông coi.”

“Vậy Sương Hàn Tử đâu? Bắc Phương Đại Đế hỏi lại.”

“Chết rồi.”

Rùa biển màu xanh ngọc đáp.

Bắc Phương Đại Đế ngẩn ra:

“Chết ư? Sao lại chết?”

“Nhìn trời, chủ của ta. Khi Sương Hàn Tử còn sống chỉ là một tu sĩ ngũ phẩm, tư chất rất bình thường, sau này cả đời cũng không thể đột phá ngũ phẩm nên chết vì già. Ta nhớ sau khi chết thì hắn đã giao Điện Hàn Đông lại cho con cháu của hắn trông coi. Nhưng tư chất tu luyện của con cháu hắn còn kém hơn cả hắn, ngay cả Linh Hoàng ngũ phẩm cũng không có một tên. kết quả trước khi ta đi ngủ thì người trông coi Điện Hàn Đông đã đổi qua mấy chục đời rồi, chuyện sau đó thì ta cũng không nhớ nữa.”

Rùa biển màu xanh ngọc nói.

Bắc Phương Đại Đế đứng im, thầm thở dài:

“Chết rồi ư...”

Cho dù là Kiếp Tiên cửu phẩm thì vẫn bị hạn chế thọ nguyên. Cho dù là Trường Sinh Giả thì cũng có nguy cơ bỏ mạng. Không chứng Thiên Đạo thì vẫn có thể sẽ chết.

Một lát sau.

Bắc Phương Đại Đế khẽ lắc đầu.

“Nếu đã vậy thì chỉ có thể thi triển bí pháp để tìm vị trí của Điện Hàn Đông mà thôi.”

Điện Hàn Đông là một pháp bảo của Bắc Phương Đại Đế, hắn đương nhiên có cách tìm ra nó.

Nói xong Bắc Phương Đại Đế đưa tay ra bấm đốt, ngón giữa có một tia hàn khí biến thành tơ.

Tống Thư Hàng cảm giác được Điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm của mình bắt đầu phát ra tiếng cộng minh.

Bắc Phương Đại Đế không hổ là Trường Sinh Giả, cho dù bị thế giới hạch tâm chia cách thì cũng không thể ngăn cản liên hệ giữa hắn và Điện Hàn Đông được.

“Tiền bối, hiện giờ bên trong Điện Hàn Đông ngoại trừ một số dược liệu ngũ phẩm bình thường ra thì không còn gì đâu.”

Tống Thư Hàng thở dài, đứt ruột đáp lại.

Điện Hàn Đông, xe RV của giới tu sĩ ơi.

Vất vả lắm mới đưa được vào thế giới hạch tâm của mình, nào ngờ chưa để ấm đã gặp phải chủ của nó rồi.

“Hửm? Sao ngươi biết thế?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi.

“Bởi vì Điện Hàn Đông... đang ở chỗ của ta.

Tống Thư Hàng đau lòng nói lại.

Bắc Phương Đại Đế: ...

Rùa biển màu xanh ngọc: ...

Xấu hổ quá! Hoàn cảnh xấu hổ quá! Ai tới làm giảm không khí xấu hổ này đi.

...

Một lát sau.

“Đợi đã! Tiểu hữu, khi nãy ngươi nói Điện Hàn Đông đang ở chỗ ngươi, lẽ nào ngươi có thể khống chế biến hóa thể tích của

Điện Hàn Đông ư?”

Bắc Phương Đại Đế đột nhiên lên tiếng hỏi.

Điện Hàn Đông là một món pháp bảo khổng lồ, lại có thể biến to biến nhỏ. Nhưng mệnh lệnh thay đổi kích thước này chỉ có hắn mới dùng được thôi mà! À thì có lẽ còn cả kẻ nắm giữ cửa sau nữa, dù sao thì Điện Hàn Đông cũng là do người kia giúp đỡ tạo nên.

“Ừ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Phương Đại Đế lại nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng một lúc.

Tống Thư Hàng bị nhìn tới mức nổi hết da gà, tựa như mình bị biến thành trần truồng trong mắt Bắc Phương Đại Đế, toàn bộ bí mật đều bị nhìn thấu.

Một lát sau, Bắc Phương Đại Đế khóe mắt Bắc Phương Đại Đế co giật, chỉ vào Tống Thư Hàng rồi réo lên:

“Trình Lâm, là kẻ khốn kiếp nhà ngươi! Ngươi bị hâm à, giả làm Tống đầu gỗ làm gì thế?”

“Hả????”

Tống Thư Hàng ngu người, lắc đầu đáp:

“Tiền bối, ta không phải Trình Lâm.”

“Ngươi cho rằng ngươi qua mắt cô được ư? Ngươi ngây thơ quá rồi đấy! Ở trong mắt cô thì sẽ không có bất kỳ bí mật nào tồn tại hết. Trình Lâm, ngươi tự mình đi ra hay là chờ cô kéo ngươi ra hả?”

Bắc Phương Đại Đế cười lạnh nói.

Dường như bị tâm trạng của Bắc Phương Đại Đế ảnh hưởng, nhiệt độ xung quanh Tống Thư Hàng đột nhiên giảm mạnh, loại hàn ý rét buốt có thể tổn thương linh hồn cũng tràn ra.

Vậy nên mỹ nhân rắn công đức xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, chủ động hộ chủ. Cô lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng, đuôi rắn bên dưới bao bọc Tống Thư Hàng, bảo vệ hắn không bị hàn ý xâm nhập.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức xuất hiện thì đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn chằm chằm vào Bắc Phương Đại Đế.

"@#%×? Sao cô cũng ở đây thế?"

Bắc Phương Đại Đế lại ngẩn ra, nụ cười lạnh trên mặt lập tức trở nên dịu dàng.

Rõ ràng, dù là Trình Lâm hay là mỹ nhân có nốt ruồi lệ tên @#%×, tiền thân của mỹ nhân rắn công đức đều là thành viên của Thiên Đình viễn cổ và có quen biết với Bắc Phương Đại Đế.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt của Bắc Phương Đại Đế thay đổi nhanh như thế thì rõ ràng quan hệ của @#%× Tiên Tử với Bắc Phương Đại Đế hẳn là không tồi.

Tống Thư Hàng: ...

"Nhìn trời, chủ của ta, chuyện gì thế này? Vừa Dao Trì Nữ Đế, vừa @#%× Tiên Tử."

Rùa biển màu xanh ngọc lắc đầu mình nguầy nguậy.

Lúc này Bắc Phương Đại Đế lại quan sát mỹ nhân rắn công đức thật kỹ, dường như đã phát hiện ra gì đó.

"Tiểu hữu, tại sao hình thái ánh sáng công đức của @#%× lại bám lên người ngươi thế?"

Trong mắt Bắc Phương Đại Đế lại ánh lên vẻ tò mò.

Hắn nhìn ra trên người Tống Thư Hàng không phải bản thân @#%× mà là một loại hình thái của ánh sáng công đức.

"Ta cũng không rõ lắm, ta đã từng tiếp xúc với cô ấy. Sau này ánh sáng công đức của ta cụ thể hóa cũng biến thành thế này luôn."

Tống Thư Hàng đáp, hắn cảm thấy, nếu như nói ra chuyện [có thể là do ta đã siêu độ cô ấy] thì có đến 70% Bắc Phương Đại Đế sẽ nổi bão với hắn.

Bắc Phương Đại Đế suy tư một lúc rồi nói:

"Thế khí tức của Trình Lâm trên người ngươi là sao đây?"

"Việc này nói ra dài lắm."

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, sau đó để Diệp Tư hiện thân.

Diệp Tư ngóc đầu và bàn tay ra từ ngực của Tống Thư Hàng, vẫy tay với Bắc Phương Đại Đế.

"Cô ta là ai?"

Bắc Phương Đại Đế nhìn chằm chằm vào Diệp Tư, hắn có chắc rằng đây không phải Trình Lâm, nhưng trên người tiểu cô nương này lại có khí tức của Trình Lâm.

“Nói ra thì Diệp Tư xem như con gái của Trình Lâm Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nhìn trời!!”

Rùa biển màu xanh ngọc giật mình hét lên.

“Nhìn trời!!”

Bắc Phương Đại Đế cũng nói ngay:

“Là ai lợi hại đến mức khiến cho Trình Lâm cam tâm tình nguyện sinh con cho hắn thế này? Đúng là không tin nổi. Trình Lâm lại sinh con... Nhìn trời, nếu không tận mắt nhìn thấy đứa nhỏ này, ai nói với cô rằng Trình Lâm sinh con thì cô sẽ chửi nát mặt hắn, đây đúng là một tin động trời.”

Cái loại lý luận [Trình Lâm Tiên Tử nhất định sẽ FA cả đời] của ngài là từ đâu mà ra thế?

“Hài tử, ngươi tên Diệp Tư đúng không? Đừng sợ, cô sẽ không làm hại ngươi. Tuy rằng cô và mẹ ngươi là Trình Lâm không cùng đường, nhưng cũng coi như từng là bạn. Tuy rằng một vài hành vi của cô ta khiến cô rất bực mình, nhưng cô và cô ta không phải kẻ thù đâu.”

Bắc Phương Đại Đế nói với giọng điệu dịu dàng.

Diệp Tư mở to hai mắt.

“Hài tử, có thể nói cho cô biết, cha của ngươi là ai không?”

Bắc Phương Đại Đế tò mò hỏi.

Con gái của Trình Lâm họ Diệp, ắt hẳn là theo họ của cha nhỉ? Trong đám cường giả viễn cổ thì có ai họ Diệp không?

Bắc Phương Đại Đế nghĩ cả buổi trời cũng không nhớ nổi, chủ yếu là mọi người toàn tu sĩ cả, lúc trao đổi toàn báo đạo hiệu ra thôi, rất ít khi dùng tên tục gia.

Cho nên, rốt cuộc là vị cường giả họ Diệp nào lại có thể khiến Trình Lâm cam tâm tình nguyện sinh con cho hắn thế? Đúng là lợi hại mà.

Chương 962: Công Kích Thốn Bim Đến Từ Lòng Đất

Cha của ta ư? Diệp Tư mở to hai mắt, cô bắt đầu nhớ tới song thân của mình.

Trí nhớ thật sự quá lâu rồi, lâu đến mức chính cô cũng quên mất bộ dạng của cha mẹ mình. Hơn nữa Diệp Tư đã từng chết một lần, tuy rằng được Trình Lâm dùng bí pháp thai nghén sinh ra lần nữa, nhưng trí nhớ của cô vẫn bị ảnh hưởng rất lớn.

Ngoài ra cha của cô chỉ là một tu sĩ có thực lực bình thường. Từ đó đến nay, e rằng cha của cô đã thi cốt vô tồn rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Tư bắt đầu có chút thương cảm.

Bởi vì cô thương cảm nên kích phát Thiên Khấp Bảo Điển. Vậy là Diệp Tư bất giác rơi lệ.

Thiên Khấp Bảo Điển chính là như thế, một khi đã khóc là không sao ngăn được.

Diệp Tư lã chã rơi lệ, bàn tay nhỏ bé liên tục lau nước mắt, nhưng lại có thêm nhiều nước mắt tuôn ra, trông vô cùng đáng yêu.

Bắc Phương Đại Đế: ???

Nhìn trời, chuyện gì thế này? Tại sao nha đầu này lại khóc thế, lại còn khóc đứt ruột đứt gan như vậy? Lẽ nào cô đã hỏi phải chuyện không nên hỏi ư.

“Chủ của ta ơi, ta cảm giác ngươi hỏi cái khác cho ta rồi, ta nhìn không nổi luôn rồi đấy.”

Con rùa biển màu xanh ngọc nói.

Bắc Phương Đại Đế: ...

Rốt cuộc cô đã nói sai cái gì hả?

“Xin lỗi, chỉ là ta đột nhiên hơi đau lòng. Hu hu... tiền bối ngài đừng để ý, ta khóc một hồi là thôi ấy mà. Hu hu...”

Diệp Tư phất tay nói với Bắc Phương Đại Đế, sau đó cô ôm mặt chui lại vào trong thân thể Tống Thư Hàng, biến mất tăm.

Bắc Phương Đại Đế: ...

Thế rốt cuộc là cô đã làm sai cái gì hả?

Qủa nhiên, dù là Trình Lâm hay con gái của Trình Lâm thì kiểu tư duy đều không cùng sóng với cô, căn bản không thể trao đổi bình thường được.

“Thôi bỏ đi, việc này tạm gác qua một bên vậy.”

Bắc Phương Đại Đế thở dài rồi nói:

“Tiểu hữu, đưa Điện Hàn Băng của cô lại cho cô đi.”

“Tiền bối chờ một chút nhé.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ta nhặt được tiền ở ngoài đường mà còn phải giao nó lại cho chú cảnh sát nữa là một cái xe RV hạng sang của tu chân giới chứ.

Tuy rằng tiếc thật. Nếu như lá măng không kích hoạt đại trận, Bắc Phương Đại Đế không sống lại thì Tống Thư Hàng có thể cuỗm cái Điện Hàn Băng này rồi.

Vài giây sau.

Diệp Tư khóc tỉ tê lại xuất hiện, lần này cô xuất hiện ngay bên cạnh Tống Thư Hàng, tay ôm một cái Điện Hàn Băng phiên bản thu nhỏ.

“Tiền bối, hu hu hu, đây là Điện Hàn Băng của ngài, hu hu hu, giờ trả lại cho ngài này.”

Diệp Tư đưa Điện Hàn Băng lên.

Bắc Phương Đại Đế nhận lấy Điện Hàn Băng, nhìn Diệp Tư khóc đến xé lòng kia. Toàn thân đều thấy ngượng ngịu.

“Chủ của ta ơi, ta không nhìn nổi nữa rồi, bắt nạt hậu bối là thói xấu, chủ của ta, ngài nhất định phải sửa ngay đi nhé.”

Con rùa biển màu xanh ngọc nghĩa chánh ngôn từ đứng ra chỉ trích.

Khóe miệng của Bắc Phương Đại Đế co giật, hắn xách đuôi của con rùa biển màu xanh ngọc lên, quay một vòng rồi ném thật xa:

“Rùa ngu si, ngươi lượn đi!”

Con rùa biển màu xanh ngọc bị ném lên một ngọn núi băng ở tít đằng xa, đâm thủng luôn ngọn núi. Nhìn qua có vẻ đau lắm đây.

Bắc Phương Đại Đế nhận lấy Điện Hàn Băng, giơ tay quét một cái ở bên trên.

Qủa nhiên, toàn bộ dược liệu quý giá mà hắn từng giấu ở bên trong Điện Hàn Băng đã biến mất hết, chỉ còn lại một số dược liệu vừa được hái cách đây không lâu.

Bắc Phương Đại Đế thở dài, sau đó hắn nhìn Tống Thư Hàng rồi chợt hỏi:

“Tiểu hữu, ngươi có thích Điện Hàn Băng này không?”

“Ừm, ta thích lắm.”

Tống Thư Hàng đáp ngay, thế giới hạch tâm của hắn còn thiếu một tòa Điện Hàn Băng đây này.

“Nếu ngươi đã thích thì cô sẽ tặng nó cho ngươi. Sau khi cô sống lại thì đã cắt đứt hết liên hệ với Thiên Đình viễn cổ. Điện Hàn Băng này cũng là thứ thuộc về Thiên Đình viễn cổ, nói thật... Cô vốn cũng muốn xử lý nó đây.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Xin tiền bối hãy đưa nó cho ta đi.”

Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Bắc Phương Đại Đế mỉm cười, nói tiếp:

“Nếu như ngươi là con rể của Trình Lâm, lại là người @#% Tiên Tử coi trọng thì cô sẽ không lừa ngươi. Nói thật cho ngươi biết, Điện Hàn Băng này vốn là một phần của Thiên Đình viễn cổ. Nó và Thiên Đình viễn cổ có nhân quả rất sâu. Nếu như ngươi nhận lấy Điện Hàn Băng này thì đại biểu cho việc ngươi thay cô gánh lấy đoạn nhân quả với Thiên Đình viễn cổ này. Cho nên ngươi hãy nghĩ kỹ rồi nói tiếp.”

Tống Thư Hàng dừng lại một chút:

“Tiền bối, cụ thể là nhân quả gì thế?”

Nói đến gút mắc với Thiên Đình viễn cổ thì Tống Thư Hàng đã hãm sâu vào đó từ lâu rồi.

Công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà hắn tu luyện là của Thú Thần Bộ thuộc Thiên Đình viễn cổ.

Linh quỷ Diệp Tư của hắn là con gái của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm thuộc Thiên Đình viễn cổ.

Ánh sáng công đức của hắn lại có liên quan tới @#% Tiên Tử của Thiên Đình viễn cổ.

Theo hắn nhớ, mình đã từng vào hòn đảo thần bí, mà hình như hòn đảo kia lại có vô số quan hệ với Thiên Đình viễn cổ. Nhưng trí nhớ đó bị phong ấn, bây giờ chỉ mới nhớ lại được một phần nhỏ mà thôi.

Hắn còn từng cùng Bạch tiền bối tham quan Thiên Giới Dao Trì, giờ hắn còn lấy được quyền tự do ra vào Thiên Giới Dao Trì nữa đây.

Ngoài ra Nho gia còn muốn tặng hắn rất nhiều bất động sản là động phủ tu chân, theo lời Hằng Hỏa Chân Quân giới thiệu thì thật ra những động phủ này đều là một số mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ. Vài ngày nữa Hằng Hỏa Chân Quân sẽ chuyển hết cho hắn.

Cuối cùng còn có thứ gọi là đế châu trong tay của rất nhiều thành viên của Thiên Đình viễn cổ, nghe nói có liên quan tới Thiên Đế. Nhưng đám đế châu kia mà thấy hắn là lại vỡ nát ngay.

Nếu như nói Thiên Đình viễn cổ là một vũng bùn thì Tống Thư Hàng đã bước vào giữ vũng bùn đó rồi.

“Cụ thể là loại nhân quả nào thì vài lời khó nói hết. Cô chỉ có thể nói, Điện Hàn Băng có thể là đại cơ duyên, cũng có thể là đại họa đối với ngươi. Nhân quả lâu dài thì khó mà nói trước, cứ nói về nhân quả trước mắt đi. Ngươi biết không, từ sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy, vẫn luôn có vài thế lực nhằm vào những người còn sót lại của Thiên Đình viễn cổ. Ngươi nhận lấy Điện Hàn Băng thì nói không chừng sẽ bị những thế lực này theo dõi đấy.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Ta hiểu rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Vậy nên ngươi có muốn nhận lấy Điện Hàn Băng không? Cô sẽ không bắt buộc, ngươi tự chọn đi. Có thế thì tương lai ngươi mới không hối hận.”

Bắc Phương Đại Đế lại nói.

“Xin tiền bối cứ giao Điện Hàn Băng cho ta.”

Tống Thư Hàng đáp lại ngay. Hắn đã bị dính vào Thiên Đình viễn cổ từ lâu rồi, có thêm một cái Điện Hàn Băng cũng không sao hết.

“Gan lì lắm, cô thích người trẻ tuổi như thế đấy, đầy nhiệt huyết, lại dễ lừa!”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: ...

Dễ lừa là có ý gì hả?!

Bắc Phương Đại Đế cười lớn, hắn lại vỗ nhẹ lên Điện Hàn Băng lần nữa.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, ấn ký thuộc về Bắc Phương Đại Đế trên Điện Hàn Băng đã bị xóa đi.

Sau đó Bắc Phương Đại Đế giao Điện Hàn Băng lại cho Tống Thư Hàng:

“Cô giao nó lại cho ngươi. Hãy tế luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày luyện hóa được nó.

Điện Hàn Băng là biểu tượng của hắn. Giao Điện Hàn Băng này cho Tống Thư Hàng có nghĩa là hắn đã vĩnh viễn từ bỏ thân phận Bắc Phương Đại Đế của Thiên Đình viễn cổ.

“Tiền bối, ta có thể hỏi vì sao ngươi lại muốn cắt đứt quan hệ với Thiên Đình viễn cổ không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

“Nói sao đây nhỉ, Thiên Đình viễn cổ là thứ thuộc về đạo của Thiên Đế. Đạo đó rất đáng sợ. Nếu như Thiên Đế thật sự thành công thì toàn bộ thiên địa và vũ trụ đều sẽ sinh ra biến hóa cực lớn. Khi đó, cô và những đạo hữu khác đều là một phần trong đại đạo của Thiên Đế.”

Bắc Phương Đại Đế cười lớn nói:

“Nhưng đạo của Thiên Đế đã thất bại. Nếu đã thế thì cô đương nhiên phải tách ra khỏi đạo của Thiên Đế rồi.”

“Chỉ vậy thôi ư?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi tiếp, hắn cứ có cảm giác rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế.

“Tạm thời cô chỉ có thể nói bấy nhiêu cho ngươi biết. Những điều còn lại là bí mật. Cô sẽ không nói cho ngươi biết dễ như thế đâu. Cho dù ngươi là con rể của Trình Lâm, có quan hệ với @#% Tiên Tử cũng không được.”

Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Tống Thư Hàng: ...

“Giữ Điện Hàn Băng cho kỹ đấy, sau đó chúng ta lại bàn cách chữa bệnh cho con gái của bạn ngươi. Chuyện luyện chế Băng Phách Đan nhất định phải nhanh. Gần nhất cô sẽ bớt thời gian đi kiểm tra những bảo tàng của mình, xem thử có thể gom được bao nhiêu dược liệu. Nếu thiếu thì cô sẽ liên lạc với ngươi, chúng ta cùng nhau đi tìm. Tốt nhất là lấy đủ dược liệu trong vòng mười ngày, cô sẽ mở lò luyện đan.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ngoài ra, cầm cái này về đưa cho con gái của bạn ngươi đi.”

Bắc Phương Đại Đế giơ tay cắt một khối huyền băng từ sông băng ở bên dưới.

Sau đó, hắn giơ tay điểm nhẹ lên huyền băng, một loại công pháp phụ trợ được đưa vào bên trong huyền băng.

“Đây là một phần công pháp phụ trợ của cô, mang về cho con gái của bạn ngươi tu luyện ngay đi. Đợi khi Băng Phách Đan luyện thành thì sẽ có thể giải quyết hàn bệnh của con bé.”

Bắc Phương Đại Đế đưa huyền băng cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cất kỹ huyền băng.

“Vậy thì tiểu hữu này, sau này gặp lại nhé.”

Bắc Phương Đại Đế nói, xong xuôi hắn vẫy tay triệu hoán Con rùa biển màu xanh ngọc kia tới.

Bắc Phương Đại Đế cưỡi lưng rùa, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói:

“Đúng rồi, tiểu hữu này, ta còn chưa hỏi đạo hiệu của ngươi nữa.”

“Hồi tiền bối, đạo hiệu của ta là Thư Sơn Cư Sĩ.”

Tống Thư Hàng chắp tay nói.

“Đệ tử Nho gia ư? Nhưng không phải ngươi luyện công pháp

Phật môn à? Ánh sáng công đức chói mù mắt kia kìa."

Bắc Phương Đại Đế nghi hoặc hỏi.

"Không, thật ra cái ta tu luyện là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công."

Tống Thư Hàng đáp lại.

"Nhìn trời! Là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của Thú Thần Bộ ư?"

Con rùa biển màu xanh ngọc giật mình hét lên.

"Đúng vậy."

Tống Thư Hàng xác nhận.

"Thú vị lắm. Vậy tạm biệt nhé Thư Sơn Cư Sĩ tiểu hữu."

Bắc Phương Đại Đế nói xong thì chắp tay một cái.

Sau đó Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy đất trời quay cuồng.

Chờ hắn khôi phục thì lại phát hiện mình đã đứng ở bên ngoài cấm địa.

Sau này gặp lại chính là đưa ta ra ngoài ư?

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Nhìn bộ dạng khi nãy hắn còn tưởng Bắc Phương Đại Đế định cưỡi rùa bay khỏi cấm địa nữa chứ.

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ thì đột nhiên, bên dưới lòng đất có một đạo kiếm quang chém về phía hắn!

Kiếm khí sắc bén khiến Tống Thư Hàng dựng tóc gáy!

Chương 963: Bạch Tôn Giả Gọi Điện Tới

Tống Thư Hàng tê cả da đầu, chủ yếu là do vị trí mà kẻ địch công kích quá đáng sợ. Đối với nam nhân mà nói, vị trí này ngang với yếu điểm của Kim Chung Tráo, nếu bị tổn thương thì toi đời trai.

Hơn nữa Tống Thư Hàng mới vừa bị Bắc Phương Đại Đế truyền tống từ cấm địa ra, người còn chưa đứng vững, đúng là trạng thái không hề có chút phòng bị nào.

Kẻ địch nhắm ngay lúc này phát động công kích, canh thời cơ vừa ác lại vừa chuẩn.

Song mặc dù Tống Thư Hàng không hề phòng bị, nhưng mỹ nhân rắn công đức lại luôn ở trạng thái tự động phòng ngự 24/24. Ngay lúc kẻ địch đâm một kiếm từ dưới đất lên, mỹ nhân rắn công đức lập tức hiện thân. Cô dùng đuôi cuốn lấy Tống Thư Hàng rồi ném hắn bay đi, sau đó lại giơ huyết cốt ném về phía lưỡi kiếm sắc bén của kẻ địch.

Keng~~

Một kiếm do kẻ ám sát rót linh lực vào bị huyết cốt của mỹ nhân rắn công đức đập bay, lưỡi kiếm sắc bén cũng bị đánh rạn nứt.

Sau khi đập bay lưỡi kiếm, thế công của huyết cốt vẫn không giảm, tiếp tục đập vào đầu tên đánh lén.

“A~~”

Tên đánh lén kêu rên thống khổ, cả người bị đập lún lại vào trong đất.

Mọi việc chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Mỹ nhân rắn công đức ung dung phe phẩy huyết cốt. Độ rắn chắc của huyết cốt chẳng kém gì thần binh, hơn nữa lúc nó nằm trong tay mỹ nhân rắn công đức, trên huyết cốt được phủ thêm một tầng ánh sáng công đức rất dày mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Ánh sáng công đức khác với chân khí hay linh lực, nó không thể tăng cường lực công kích cho pháp bảo, cũng không thể hóa thành kiếm khí hay thứ gì tương tự. Nhưng khi nằm trong tay mỹ nhân rắn công đức, ánh sáng công đức có thể phát huy ra sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Giống như khi Dép Lê Đánh Mặt vào trong tay cô, cô lại có thể dùng nó đánh con rối tứ, ngũ phẩm tới nổi không gượng dậy được. Vậy nên huyết cốt trong tay của mỹ nhân rắn công đức chẳng khác gì một món thần binh lợi khí thực sự.

Trên không trung, Tống Thư Hàng chân đạp hoa sen đen, mượn hoa sen đen đáp xuống mặt đất.

Diệp Tư chui đầu ra từ chỗ bả vai của Tống Thư Hàng:

“Tên này là ai vậy? Vừa ra đã tập kích ngươi là sao?”

“Chẳng lẽ lại là tên đạo nhân áo tím kia?”

Tống Thư Hàng bỗng nhớ tới tên cuồng con rối nọ. Tên kia có rất nhiều con rối dự bị, có chết thế nào cũng chết không hết. Hơn nữa, người có động cơ giết người thì cũng chỉ có tên đạo nhân áo tím kia mà thôi, bởi vì con rối thủy tổ quý giá vẫn đang nằm trong tay mình.

Trong khi nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức bay tới cái hố bên cạnh. Trước tiên cô cắm huyết cốt vào bên hông mình, sau đó thò một tay vào trong hố, kéo tên đánh lén ra ngoài.

Xoẹt~

Thứ mà mỹ nhân rắn công đức kéo ra lại chỉ là một bộ quần áo và một vật thể hình nón sắt bị hỏng.

Tên đánh lén chạy mất rồi? Năng lực ẩn nấp của đối phương quá mạnh, chỉ trong nháy mắt mà đã trốn thoát! Ngay cả Diệp Tư cũng không phát hiện ra.

“Là một con rối loại hình ám sát giỏi độn thổ.”

Diệp Tư nói.

Đây đúng là phong cách điển hình của thích khách, một kích không trúng lập tức chạy trốn thật xa, giờ muốn tìm đối phương e là không dễ.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức đột nhiên xoay người, đồng thời cô lấy Dép Lê Đánh Mặt ra, dùng sức nên về hướng bốn giờ tính theo vị trí của Tống Thư Hàng.

Dép Lê Đánh Mặt bay cái vèo, đập trúng một gò đất nhỏ.

Gò đất nhỏ vỡ ra, để lộ một con rối thiếu nửa cái đầu. Sau khi bị phát hiện, con rối vọt ra khỏi lòng đất, tức tốc lao ra bên ngoài cấm địa.

Mỹ nhân rắn công đức lại lập công.

“Còn muốn trốn nữa sao?”

Diệp Tư mở ra kim thư bản mệnh, nhắm vào con rối kia.

Kim thư mở ra, bên trong hiện lên một luồng kiếm khí màu xanh lam, kiếm khí dùng tốc độ nhanh như tia chớp bay ra chém về phía con rối.

Uy lực của kiếm khí màu xanh lam này đã hoàn toàn vượt qua cấp bậc ngũ phẩm.

Xoẹt!

Kiếm khí vừa vọt ra đã hóa thành cự kiếm băng lam bổ về phía con rối.

Sau đầu con rối chỉ còn nửa cái đầu này có mấy con mắt kép.

Khi thấy cự kiếm băng lam chém tới, nó miễn cưỡng tránh né, tránh khỏi kết cục một kiếm chém đôi. Nhưng mà phần thân thể bên trái vẫn bị chém mất gần một nửa.

“A!”

Con rối phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hình như con rối này có gắn kết cảm giác với chủ nhân, sự đau đớn mà nó nhận phải cũng sẽ truyền đến trên người của chủ nhân nó.

Sau khi kêu thảm thiết, con rối bỗng xoay mình chui xuống lòng đất giống như đang bơi dưới nước, chẳng mấy chốc đã biến mất dạng.

“Trốn đi đâu?”

Diệp Tư nói:

“Đuổi theo, ta đã khóa khí tức của nó rồi, lần này nó tuyệt đối không trốn thoát đâu.”

…

Tốc độ của con rối nọ rất nhanh, Tống Thư Hàng đã toàn lực vận chuyển Quân Tử Vạn Lý Hành cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi theo đối phương.

Gần ba mươi hơi thở sau.

“Thư Hàng, cẩn thận một chút.”

Diệp Tư nhíu mày nói:

“Ta có cảm giác con rối này đang dụ chúng ta đi ra ngoài, trước mặt có thể sẽ có mai phục đấy.”

“Ta cũng có cảm giác như vậy.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Con rối loại hình ám sát này chỉ ra tay một lần khi mới xuất hiện, ngoài ra sau đó nó vẫn liều mạng chạy trốn. Hơn nữa tốc độ chạy trốn của nó cứ không nhanh không chậm, vừa vặn ở ngay trước hắn.

Lẽ nào tên đạo nhân áo tím kia đã bố trí một quân đoàn con rối mai phục ở bên ngoài, chuẩn bị phục kích mình sao?

“Hay là để cho @#%× biến thành bộ dạng của ngươi đi dò đường trước?”

Diệp Tư hỏi.

Gần đây cô và @#%× vẫn luôn ở chung với nhau trong thân thể Tống Thư Hàng, vậy nên Diệp Tư cũng không còn sợ @#%× như lúc đầu nữa.

“Có thể thử xem sao.”

Tống Thư Hàng đáp.

Mỹ nhân rắn công đức có thể hóa thân thành hình dáng của Tống Thư Hàng, hơn nữa sau khi cô hóa thân, ngay cả người khổng lồ nham thạch cũng không nhìn ra được thật giả. Chỉ cần Tống Thư Hàng không chết, cô bất tử bất diệt, rất thích hợp làm mấy công việc như dò đường thế này.

Vì vậy Tống Thư Hàng thử hạ lệnh cho mỹ nhân rắn công đức biến thành hình dáng của mình.

Nhưng sau khi nhận được chỉ thị, mỹ nhân rắn công đức lại nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Có vẻ như cô không hiểu được ý tứ trong chỉ thị của Tống Thư

Hàng.

Lần trước cô biến thành hình dáng của Tống Thư Hàng khi đối mặt với người khổng lồ nham thạch chỉ là hành động theo bản năng, chứ không phải do Tống Thư Hàng ra lệnh.

Tống Thư Hàng ão não thở dài. Nếu muốn sai sử mỹ nhân rắn công đức dễ dàng thì hắn còn phải giành nhiều thời gian để bồi dưỡng sự ăn ý giữa hai bên hơn nữa.

“Không được, bây giờ không cách nào khiến cho cô ấy biến hình cả.”

Tống Thư Hàng nói.

“Vậy còn muốn tiếp tục theo dõi con rối ám sát kia nữa không?”

Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Cứ đi theo chút nữa đi, khi nào có biến thì chúng ta lập tức vào trong thế giới hạch tâm.”

Tên đạo nhân áo tím kia không phải là Kiếp Tiên cửu phẩm, hẳn là không cần lo đối phương sẽ quấy nhiễu không gian.

…

Vậy là hai bên cứ ngươi đuổi ta chạy, chẳng mấy chốc đã xuyên qua mấy tầng khu nguy hiểm ở vòng ngoài cấm địa. Những nơi này vốn là khu nguy hiểm ở vòng ngoài cấm địa nhưng do bị những tu sĩ đời đầu bất chấp xông qua, rất nhiều cơ quan và nguy hiểm đều đã bị loại bỏ.

Lại thêm một phát Diệt Thần Pháo của Bạch tiền bối trước đó, vòng ngoài cấm địa đã bị ép buộc khai phá ra một con đường “an toàn”.

Chỉ lát sau, Thư Hàng đã đi theo con rối ám sát nọ tới khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình.

Ngay lúc tới khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình, Tống Thư Hàng lập tức dừng chân lại.

Lần trước tới đây, có Bạch tiền bối ở phía trước mở đường nên Kiếm Cổ Vô Hình không dám đến gần Tống Thư Hàng. Nhưng bây giờ vị Bạch tiền bối kia đã quẳng gánh chạy mất rồi, nếu giờ Tống

Thư Hàng xông vào khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình, nói không chừng sẽ bị Kiếm Cổ chém thành mảnh vụn mất.

Hắn nhìn về phía con rối ám sát, tên kia đang dùng Địa Độn thuật chạy rất thích chí.

Trong lúc nó dùng Địa Độn thuật, Kiếm Cổ Vô Hình vẫn có thể cảm ứng được nó và tiến hành công kích. Mặc dù không nhìn thấy Kiếm Cổ Vô Hình, nhưng trên mặt đất lại thỉnh thoảng xuất hiện vết kiếm, điều này chứng minh rằng Kiếm Cổ Vô Hình đang tiến hành công kích con rối ám sát.

Nhưng dưới sự yểm trợ của Địa Độn thuật, con rối ám sát vẫn tiến về trước nhanh như bay, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi khu vực do Kiếm Cổ Vô Hình bảo vệ.

“Thư Hàng, ngươi định đi qua bằng cách nào?”

Diệp Tư hỏi.

“Ta bó tay, ngay cả đám Kiếm Cổ Vô Hình kia trông thế nào ta cũng không thấy được nữa là.”

Tống Thư Hàng nhún vai một cái, cho nên không bằng dừng ở nơi này nghỉ ngơi một chút vậy.

Vì vậy hắn lui về phía sau tránh xa khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình, tìm một khối đất bằng phẳng rồi ngồi xuống.

Hắn định ngồi ở đây chờ Bạch tiền bối tới. Nếu ngày mai mà Bạch tiền bối còn không tới, vậy hắn sẽ tiến vào thế giới Tà Liên, đi tìm Bạch tiền bối two xin giúp đỡ.

“Diệp Tư, có đói không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không đói bụng, mà từ khi trở thành linh quỷ, ta có ăn hay không cũng không có cảm giác gì cả.”

Diệp Tư đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu một cái. Vả lại Diệp Tư vốn là Linh Hoàng ngũ phẩm, bản thân đã có thể tích cốc rồi.

“Nhưng dù sao cũng nhàn rỗi không chuyện gì làm, ăn chút gì đó cũng được.”

Diệp Tư nói.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng lấy ra một cái bàn nhỏ cùng với các loại quà vặt, ấm trà nhỏ, lá trà, sau đó còn mang tước yêu Tiểu Thải từ trong thế giới hạch tâm ra, chuẩn bị ăn uống rồi nghỉ ngơi một chút.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng bỗng reo lên.

Bây giờ hắn đang ở sát mép vòng ngoài cấm địa cho nên điện thoại di động mới khôi phục tín hiệu.

Tín hiệu vừa mới khôi phục đã có người gọi điện tới.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra nhìn thử, là Hằng Hỏa Chân Quân gọi tới:

“Alo, Hằng Hỏa tiền bối đấy à?”

“Bá Đao tiểu hữu, nghe nói ngươi đang ở khu Giang Nam đúng không? Bây giờ ngươi đang ở đâu vậy?”

Hằng Hỏa Chân Quân cười hỏi.

“Xin lỗi tiền bối nhé, ta mới vừa ra ngoài một chuyến, bây giờ không có ở khu Giang Nam.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Trùng hợp vậy sao? Được rồi, vậy giờ Bá Đao tiểu hữu đang ở đâu? Ta đi tìm ngươi cũng được.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói:

“Ta đã chỉnh lý xong hết mười một động phủ rồi, giờ ta đến gặp ngươi để chuyển giao quyền hạn của tất cả động phủ cho ngươi.”

“Tiền bối, giờ ta cũng không biết ta đang ở đâu nữa. Mà ta đang chuẩn bị trở về khu Giang Nam đấy, nếu tiền bối không gấp thì ngày mai chúng ta hẹn giờ nào đó gặp mặt được không?”

Tống Thư Hàng nói.

“Thế thì quá tốt rồi, vậy hẹn mai gặp tiểu hữu.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Sau khi trò chuyện với Hằng Hỏa Chân Quân một lát, Tống Thư Hàng cúp điện thoại.

Mới vừa cúp máy lại có người gọi tới.

Lần này là Thất Sinh Phù Phủ Chủ gọi điện tới.

“Alo, Thất Sinh Phù tiền bối, tìm ta có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Ừ có chút việc, vừa rồi có một vị lão tiền bối liên lạc với lão tổ nhà ta, nghe nói Tống Thư Hàng tiểu hữu đã tặng lá măng trước kia cho vị ân nhân lão tiền bối kia rồi à?”

Phù chủ Thất Sinh Phù nói.

“Sao tiền bối biết chuyện này nhanh vậy?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Lẽ nào vị lão tiền bối mà phù chủ nhắc đến là người của Bắc Phương Đại Đế chăng?

“Ha ha, vậy khi nào Thư Hàng tiểu hữu rảnh rỗi thì đến tìm ta một chuyến, đến lúc đó ta có thứ tốt muốn giao cho ngươi đấy.”

Thất Sinh Phù tiền bối cười đáp.

Sau khi Thất Sinh Phù tiền bối gác máy, lập tức lại có người gọi vào.

Lần này là Bạch Tôn Giả gọi điện tới.

Chương 964: Ma Thuật Thoát Thân Trên Không Trung (Bản Song Tôn Giả)

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, nhanh chóng ấn nghe máy.

“Alo, Thư Hàng giờ ngươi đang ở đâu thế? Ta gọi cho ngươi mấy cuộc mà không có tín hiệu là sao?

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi:

“Ngoài ra, lúc nãy ta hỏi thăm tin tức của ngươi lại nghe Linh Điệp đạo hữu nói ta với ngươi đến tộc địa Sở gia, giúp Sở gia giải quyết vấn đề, sau đó lại đến cấm địa là sao? Lúc đó ta vẫn luôn học lái máy xúc đất mà, đến tộc địa Sở gia với ngươi khi nào chứ?

Qủa nhiên, người trước kia dắt hắn vào phó bản cấm địa không phải Bạch Tôn Giả.

“Việc này kể ra thì dài dòng lắm, ta đoán có thể là mình đã gặp phải một vị Bạch tiền bối khác rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ta khác ư? À, là cái người ở thế giới Cửu U đấy hả?”

Bạch Tôn Giả hỏi lại.

“Đúng vậy, chắc trăm phần trăm là hắn. Nhưng có thể không phải bản thể của hắn.”

Tống Thư Hàng suy đoán, dù sao thì Diệp Tư đã từng phái phi kiếm vào thế giới Tà Liên, nhìn thấy cái kén lớn kia. Cái kén vẫn còn, Bạch tiền bối two cũng đang ngủ ngon lành ở trong đó.

Hơn nữa, thân là chúa tể của thế giới Cửu U, bản thể của Bạch tiền bối two không thể nào tiến vào hiện thế được. Nên Tống Thư Hàng đoán rằng người cùng hắn vào cấm địa hẳn là hiệu quả thuật pháp hoặc tương tự như phân thân của Bạch tiền bối two.

Bằng không cũng chẳng thể vì hết giờ mà biến mất được.

“Thú vị lắm, một ta khác đã tiến vào hiện thế rồi ư? Lát nữa ngươi kể kỹ lại cho ta nghe những chuyện đã xảy ra xem sao, nghe có vẻ vui đấy. Đúng rồi, bây giờ ngươi đang ở cấm địa à?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Đúng vậy, ở bên ngoài cấm địa. Tạm thời bị một đống Kiếm Cổ Vô Hình cản lại, không thể ra được.”

Tống Thư Hàng lại nói.

“Chia sẻ vị trí của ngươi cho ta biết đi, ta đến đó dắt ngươi ra.

Bạch Tôn Giả nói.

“Hay quá, ta chỉ chờ câu này của tiền bối ngươi thôi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng lại mở phần mềm chat ra, chia sẻ vị trí của mình với Bạch tiền bối.

“Nhận được rồi, hóa ra vị trí của cấm địa nằm ở đây. Các ngươi chờ một lát, ta đưa thêm một người bằng hữu tới chỗ ngươi.”

Bạch Tôn Giả gửi một icon mỉm cười.

“Vâng, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Bằng hữu của Bạch tiền bối ư?

Không biết là vị tiền bối nào nữa.

Lối vào cấm địa.

Con rối thích khách kia đứng im ru ở ngay lối vào, nhìn chằm chằm vào bên trong cấm địa.

“Chết tiệt, sao tên Tống Thư Hàng kia chưa đuổi theo nữa. Hắn bị cản lại ở khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình kia rồi ư.”

Ở bên chân của con rối thích khách, có một con rối dạng quả bóng cắn răng nói.

“Lạ thật, lẽ nào hắn không thể đi qua khu vực Kiếm Cổ Vô Hình kia ư?”

con rối thích khách trầm giọng nói.

“Làm sao đây, nếu như tên Tống Thư Hàng kia không ra thì mai phục của chúng ta đều thành công cốc cả rồi.”

Con rối hình tròn lên tiếng.

Dường như mỗi phần con rối của đạo nhân áo tím đều có ý thức của riêng mình!

Bọn nó đã chôn rất nhiều bom nổ có uy lực lớn ở lối vào cấm địa để đối phó với pháp khí không gian của Tống Thư Hàng.

Cái pháp khí không gian có thể trực tiếp truyền tống người ta đi nơi khác đó đúng là tool hack trắng trợn, có sức mạnh không gian, dù tự bạo cũng không thể tạo thành thương tổn gì cho tên Tống Thư Hàng kia.

Nhưng cũng không phải là trận tự bạo kia sẽ thành công cốc.

Con rối đầu tiên tự bạo, con rối hình tròn sẽ nấp ở gần đó, âm thầm quan sát.

Theo như con rối hình tròn quan sát thì pháp khí không gian kia của Tống Thư Hàng cũng có hạn chế.

Ví như địa điểm đi vào và đi ra của pháp khí không gian kia không thể di chuyển. Lúc trước Tống Thư Hàng biến mất ở đâu thì sau này sẽ chui ra ở đó, không xê xích chút nào.

Cho nên bọn chúng đã mai phục xong xuôi. Chôn rất nhiều bom ở một khu vực lớn.

Một khi dụ tên Tống Thư Hàng kia tới đây, quyết một trận thắng bại với đối phương ở khu vực chôn bom này, nếu tên Tống Thư Hàng kia mà trốn vào không gian thì cũng không có gì phải sợ.

Tới lúc đó, chỉ cần Tống Thư Hàng kia đi ra khỏi không gian thì đám bom này sẽ lập tức phát nổ! Hơn nữa tất cả bom sẽ nổ từng nhóm, thời gian kéo dài rất lâu.

Nếu như không gian của tên Tống Thư Hàng kia bị hạn chế thì càng tuyệt hơn.

“Hay là nghĩ cách đưa hắn ra khỏi khu vực Kiếm Cổ Vô Hình nhỉ?”

Con rối thích khách nói.

Con rối hình tròn lăn một vòng:

“Đưa kiểu gì đây? Chẳng lẽ phải qua đó nói với hắn: Ta tới đưa ngươi ra khỏi khu vực Kiếm Cổ Vô Hình này nhé? Nói vậy thì hắn nhất định sẽ nghi ngờ chúng ta.”

“Thực ra hắn đã nghi ngờ chúng ta có mai phục sẵn rồi.”

Con rối thích khách nói.

“Chết tiệt, biết vậy ta cứ gài bom ở chỗ Kiếm Cổ Vô Hình cho

rồi.”

Con rối hình tròn buồn bực nói.

“Đừng có ồn ào nữa, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách dụ Tống Thư Hàng đến đây mà thôi.”

Lúc này dưới lòng đất lại có giọng nói vang lên:

“Ta nhớ lúc trước có tu sĩ đào một cái hang ở dưới tổ Kiếm Cổ Vô Hình, muốn né tránh Kiếm Cổ Vô Hình ở dưới lòng đất. Tiếc rằng còn chưa đào thông thì đã bị Kiếm Cổ Vô Hình men theo thông đạo đó tìm thấy và giết chết. Giờ chúng ta đi đào thông lối đó, nghĩ cách dụ tên Tống Thư Hàng đó vào trong cũng được.

Dưới lòng đất còn nấp một con rối am hiểu độn thổ, cũng chính nó đã lặng lẽ chôn đám bom kia xuống.

Ngoài trừ con rối này, xung quanh còn hơn bốn con rối am hiểu phối hợp tấn công đang ẩn nấp.

Lại thêm vài con rối da người, đám này chính là tất cả con rối mà đạo nhân áo tím đã đưa vào cấm địa.

Bọn chúng định quyết một trận thắng bại với Tống Thư Hàng ở đây.

“Dù sao đi nữa thì nhất định cũng phải cướp lại con rối thủy tổ mới được.”

Con rối thích khách trầm giọng nói.

…

Khi đám con rối của đạo nhân áo tím trao đổi xem nên dụ Tống Thư Hàng vào bẫy kiểu gì.

Thì lúc này, bên trên không trung của cấm địa có hai đạo thân ảnh thông qua không gian chi lực, trực tiếp xuất hiện ngay trên cửa vào.

Một người tóc đen tung bay, một thân bạch y, tuấn mỹ vô song, đúng là Bạch Tôn Giả.

Một vị khác là một lão học giả đeo mắt kinh, mái tóc bạc được chải gọn, mặc một bộ áo lông dày cộp.

Lão học giả này cũng bước trên hư không, khí thế không hề thua kém Bạch Tôn Giả.

“Bạch đạo hữu, thiên phú không gian này của ngươi đúng là khiến kẻ khác thèm thuồng mà.”

Lão học giả mỉm cười nói.

“Linh Thú Tuần Dưỡng thuật tinh diệu của Như Hỏa đạo hữu ngươi cũng khiến vô số đạo hữu ghen tị đấy thôi.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Sau khi ngừng cười thì Bạch Tôn Giả nói:

“Nơi này đã là độ cao sáu mươi nghìn mét rồi, đối với hai người chúng ta thì hơi thấp một chút, nhưng chơi thử trước cũng được.”

Lão học giả khẽ gật đầu, sau đó nói:

“Bạch đạo hữu, nếu là độ cao sáu mươi nghìn mét thì ta đề nghị chúng ta bắt đầu với một trăm thủ pháp có được không?”

“Được, vậy thì một trăm. Đến lúc đó, ai mở được giam cầm của đối phương khi rơi xuống trước thì người đó thắng!”

Bạch Tôn Giả nói.

Nói xong, Bạch Tôn Giả rút hai thanh phi kiếm dùng một lần ra, điều khiển nó bay xuống dưới chân của hắn và vị lão học giả kia.

Lát nữa phong ấn linh lực toàn thân xong thì hai bên đều sẽ mất đi năng lực đạp không và ngự kiếm phi hành.

“Thủ pháp giam cầm đặt thành sinh ra sau hai mươi giây đếm ngược, vậy thì Bạch đạo hữu hãy thiết lập phóng ấn cho ta trước đi.”

Lão học giả tháo mắt kính xuống, cẩn thận cất nó đi.

“Được rồi!”

Bạch Tôn Giả đáp.

Vậy nên hai vị Tôn Giả thích tìm kích thích thi triển thần thông, dùng thủ pháp giam cầm mạnh nhất của mình, để lại những một trăm đạo giam cầm trong người đối phương.

Thủ pháp giam cầm của cả hai đều rất mạnh, dưới tình huống bình thường, sau khi hai vị Tôn Giả dùng thủ pháp giam cầm thiết lập cấm chế xong thì hơn mười phút cũng khó mà giải được một cái.

Nhưng nay, hai vị Tôn Giả thích tìm kích thích này lại để lại hơn một trăm đạo giam cầm trên người đối phương.

Sau khi dùng thủ pháp giam cầm với nhau xong, sắc mặt của hai vị Tôn Giả đều hơi tái nhợt.

Đây là tác dụng phụ khi sức mạnh khổng lồ trong người bắt đầu bị giam cầm.

“Thủ pháp giam cầm của Bạch đạo hữu đúng là vượt xa tưởng tượng của ta. Hay, đúng là tuyệt diệu. ta không ngờ giam cầm lại có thể nối liền lại như thế, một trăm giam cầm lại biến thành một mối giam cầm. Chỉ cần thể nghiệm một trăm thủ pháp giam cầm này thì ta đã thấy chuyến đi này thật đáng giá rồi.”

Lão học giả khen không ngớt.

“Thủ pháp giam cầm của Như Hỏa đạo hữu ngươi cũng vô cùng tuyệt diệu, một trăm thủ pháp giam cầm nhìn như lẻ tẻ, nhưng cứ mười cái tạo thành một tổ, mười tổ biến thành một đoàn, một trăm giam cầm giống như một đội quân, không gì phá nổi. Cũng khiến cho ta mở rộng tầm mắt vô cùng.”

Bạch Tôn Giả cũng tán thưởng.

“Nói thật, vốn ta cảm thấy độ cao sáu mươi nghìn đủ để tháo bỏ một trăm giam cầm rồi. Nhưng nay ta lại không nắm chắc chút nào.

Lão học giả nói. Hắn đã đánh giá thấp một trăm giam cầm của Bạch Tôn Giả, mặc dù là một vị Tôn Giả trẻ tuổi, nhưng tạo nghệ của đối phương ở thủ pháp giam cầm không hề thua gì hắn.

“Nói thật là ta cũng có cảm giác này.”

Bạch Tôn Giả đáp, thủ pháp giam cầm của đối phương cũng ngang ngửa với chính bản thân Bạch Tôn Giả.

“Nhưng như vậy mới kích thích chứ, đúng không?”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Ha ha ha, đúng vậy. Cũng chí có như thế mới khiến ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.”

Càng nguy hiểm thì càng kích thích, càng kích thích thì càng vui.

Nếu không kích thích thì hắn sẽ không muốn chơi.

“Vậy thì bắt đầu đi. Ta đã chuẩn bị xong rồi Bạch đạo hữu.”

Lão học giả buông hai tay ra sau rồi nói.

“Ta cũng thế. Vậy ta đếm tới ba, khi đó phi kiếm dưới chân chúng ta sẽ hất chúng ta ra. Chừng đó, trò chơi Ma Thuật Chạy Thoát Giữa Không Trung sẽ bắt đầu.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Được!

Lão học giả đáp.

“Một hai ba!”

Bạch Tôn Giả đếm.

Vừa dứt lời, phi kiếm dùng một lần dưới chân của hai vị Tôn Giả lập tức bay lên không rồi nổ tung.

Sau đó, thân thể của hai vị Tôn Giả rơi thẳng xuống dưới.

Trên người Bạch Tôn Giả lóe lên một trăm đạo hào quang, những hào quang kia là một đội quân thủ pháp giam cầm, trong quá trình rơi xuống, Bạch Tôn Giả phát hiện trong những thủ pháp giam cầm này còn ẩn chứa phù văn có thêm công năng tăng tốc, thuật trọng lực...

Không hổ là Tôn Giả nổi tiếng, đúng là gừng càng già càng cay mà.

Nhưng hắn cũng không phải dạng vừa đâu!

Trên người của lão học giả cũng xuất hiện phù văn tăng tốc.

Bạch Tôn Giả thích nhất là tốc độ, tốc độ quả thật đã ăn sâu vào trong máu của hắn. Cho nên, trong lúc thiết lập một trăm thủ pháp giam cầm cho lão học giả thì Bạch Tôn Giả lại cho thêm rất nhiều phù văn loại tăng tốc theo bản năng.

Bắt đầu từ tăng tốc gấp đối, sau đó tăng cường theo mỗi bậc, cao nhất có thể đạt tới tăng nhanh gấp bốn mươi lần, hiệu quả tuyệt vời ông mặt trời.

Cứ thế, hai vị Tôn Giả dùng tốc độ xưa nay chưa từng có, rớt thẳng xuống dưới đất!

Chương 965: Hoàn Toàn Tuyệt Vọng Rồi

Trong quá trình rơi xuống, Bạch tiền bối bắt đầu phá giải thủ pháp giam cầm trên người.

Một trăm thủ pháp giam cầm trên người hắn tập hợp thành một đội quân, bứt dây ắt sẽ động rừng. Dù phá giải từ chỗ nào thì cũng khiến cho 99 thủ pháp giam cầm còn lại phản ứng tập thể.

Qúa trình bài trừ thủ pháp giam cầm thật sự rất khó nhằng, thủ pháp giam cầm cỡ này, nếu như chia ra cho những tu sĩ thất phẩm khác tự mình tiến hành phá giải thì e là phải hơn mười phút mới giải được. Chứ nói chi là một trăm thủ pháp giam cầm kết hợp thành quân, độ khó cũng tăng lên gấp chục lần.

Đồng thời tốc độ rơi xuống của Bạch Tôn Giả cũng ngày càng nhanh vì hiệu quả của mấy pháp thuật như tăng tốc, trọng lực...

Từ lúc trò chơi bắt đầu, Bạch Tôn Giả khó khăn lắm mới giải được giam cầm đầu tiên.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy thì khó mà mở hết được một trăm thủ pháp giam cầm trước khi chạm đất. Cho nên phải tăng nhanh tốc độ giải cấm mới được.”

Bạch Tôn Giả nghĩ thầm.

Lúc này Bạch Tôn Giả và vị lão học giả kia đều ở trong trạng thái đầu chúi xuống đất, điên cuồng rơi xuống. Nếu như cứ rơi theo tư thế này thì sẽ là mặt chạm đất đầu tiên.

Vậy nên Bạch Tôn Giả vừa nhanh chóng phá giải thủ pháp giam cầm trên người, vừa điều chỉnh tư thế rơi xuống của mình.

Đúng lúc này, trên người vị lão học giả ở gần đó xoẹt một phát, nhóm lên một ngọn lửa hừng hực.

Bạch Tôn Giả không khỏi nhìn lão học giả kia một cái, lúc này lão học giả đã biến thành một quả cầu lửa. Lạ thế, không phải vì ma sát tốc độ cao nên bốc cháy đấy chứ? Nhưng tốc độ của họ còn chưa nhanh tới mức bốc cháy mà?

Mà cho dù là ma sát tốc độ cao đi chăng nữa thì tu sĩ thất phẩm cũng không thể dễ bốc cháy như vậy chứ.

“Bạch đạo hữu chớ lo, ta không sao hết, chẳng qua là trên người ta có một món bảo vật dễ bắt cháy, vì thực lực của ta bị giam cầm nên mất khống chế rồi bùng lên thế thôi. Nhưng ngọn lửa này sẽ không làm tổn thương tới ta đâu, ha ha ha ha.”

Phía xa vang lên tiếng cười của lão học giả.

Bạch Tôn Giả: ...

“Bạch đạo hữu, ta đã mở được một giam cầm rồi, ngươi thì sao?”

lão học giả hỏi.

“Ta cũng thế.”

Bạch Tôn Giả đáp lại.

Không chỉ trình độ về thủ pháp giam cầm của hai người ngang nhau mà ngay cả trình độ thủ pháp giải cấm cũng chẳng xê xích gì nhiều.

“Chậc, xem ra không dễ phân thắng bại rồi.”

Lão học giả nói.

“Ha ha.”

Bạch Tôn Giả mỉm cười, chợt nói:

“Đúng rồi, Như Hỏa đạo hữu. Ta bỗng dưng có một sáng kiến mới. Có lẽ nếu dùng thủ pháp giải cấm mới thì tốc độ sẽ nhanh hơn. Cứ thế đi vậy, tuyệt lắm, trò chơi trốn thoát giữa không trung này ta thắng chắc rồi!”

Ừ, hiện tại Bạch Tôn Giả chính là đang nghiêm túc bốc phét thôi, chứ thủ pháp giải cấm nào dễ nghĩ ra như thế chứ?

Hắn chỉ mượn cơ hội tán dóc này để tạo áp lực tâm lý cho lão học giả mà thôi.

Dù sao thì cũng đã tán dóc rồi, phét thêm một câu nữa cũng được.

Có hiệu quả thì tốt, không hiệu quả cũng chẳng sao, chẳng qua cũng chỉ là nói mồm thôi mà.

“Ha ha ha, Bạch đạo hữu lại có cùng suy nghĩ với ta rồi chăng. Thật ra ta cũng vừa nghĩ ra một loại thủ pháp giải cấm, một trăm thủ pháp giam cầm của ngươi nhất định sẽ được ta phá giải trước khi cán mốc sáu mươi nghìn mét.”

Lão học giả cười lớn đáp.

Thật ra lão học giả cũng đang nghiêm mặt ba xạo thôi

Trong lúc nói chuyện, phù văn tăng tốc trên người lão học giả lại biến đổi, tiến vào trạng thái số hai, tốc độ đột nhiên tăng mạnh.

“A a a a.”

Lão học giả không cam lòng kêu thảm vài tiếng, vượt qua Bạch Tôn Giả, nhanh chóng rơi thẳng xuống.

Bạch Tôn Giả nhếch mép.

Nhưng không đợi hắn kịp nói thêm câu nào thì phù văn tăng tốc với phù văn trọng lực trên người hắn cũng biến dị. Hai phù văn đều có chức năng chủ động hấp thu linh lực thiên địa, lúc này hấp thu đủ linh lực thì sẽ phát huy uy lực kinh người.

Tốc độ rơi xuống của Bạch Tôn Giả cũng tăng mạnh.

“Như Hỏa đạo hữu lại có cùng suy nghĩ như ta ư, có điều... Như vậy mới kích thích chứ.”

Bạch Tôn Giả vô cùng vui sướng.

Tốc độ của hai vị Tôn Giả ngày càng nhanh, lao vèo vèo xuống lối vào cấm địa như hai quả thiên thạch.

Một bên khác, trước khu vực Kiếm Cổ Vô Hình.

Tước yêu Tiểu Thải ghé vào bên cạnh Tống Thư Hàng, thi thoảng vung vẫy vuốt nhỏ, miệng lặng lẽ tụng Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Cô đã nắm giữ cách siêu độ, nhưng hiện tại thiếu đối tượng siêu độ, đến giờ còn chưa được thực hành. Tiểu Thải là một đệ tử nghiêm túc, bây giờ mà rảnh là cô lại đi học phương pháp siêu độ, tăng cường độ thuần thục kỹ năng của mình, lo trước khỏi họa.

Diệp Tư bưng chén trà, nhấp từng ngụm nhỏ:

“Thư Hàng này, sao Bạch Tôn Giả còn chưa đến nhỉ?”

Bạch Tôn Giả có được sức mạnh không gian, theo lý thuyết hẳn là vèo một phát xuất hiện ngay trước mặt bọn họ mới đúng chứ?

“À, Bạch tiền bối nói là đưa một vị đạo hữu tới. Có thể là không tiện dùng sức mạnh không gian trước mặt vị đạo hữu kia cho nên hai người đang ngự kiếm bay tới chăng?”

Tống Thư Hàng đoán thầm.

Trong lúc nói chuyện, hắn lại lấy một gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền ra từ vòng tay pháp khí của mình.

Nay hắn đã là cảnh giới tam phẩm thông hết bốn mạch, cách tam phẩm đại thành chờ độ kiếp chỉ còn một bước mà thôi.

Trước khi độ kiếp thì nên nắm giữ thêm một vài thủ đoạn, đến lúc đó coi như lo trước khỏi họa.

Đao ý chính là cách tốt nhất để tăng cường thực lực của bản thân.

Trong tay Tống Thư Hàng hiện giờ có một thùng cỏ Đao Ý Thông Huyền do Bạch Tôn Giả gửi cho hắn, bên trong có tận năm vạn gốc, Bạch Tôn Giả dùng hết năm vạn cỏ Đao Ý Thông Huyền này để đổi năm lấy một, lấy một vạn hạt sen Đao Ý Thông Huyền từ chỗ Tống Thư Hàng.

Thứ Bạch Tôn Giả tu là kiếm ý, cho dù dùng hạt sen Đao Ý Thông Huyền nhiều hơn cũng thế. Chẳng qua thứ Bạch Tôn Giả quan tâm không phải tác dụng của hạt sen Đao Ý Thông Huyền, đối với hắn mà nói, hạt sen ăn ngon là đủ rồi.

Tống Thư Hàng cầm cỏ Đao Ý Thông Huyền, hít sâu một hơi nuốt nó vào.

Gần đây hắn không kịp đi tìm Dược Sư tiền bối, chế dược vật dùng để nuốt cỏ Đao Ý Thông Huyền. Nếu như nuốt sống cỏ Đao Ý Thông Huyền thì chẳng khác nào nuốt sống một cây đao cứng vậy, thực là đau con mợ nó phê.

Chẳng qua trong lòng Tống Thư Hàng có một suy nghĩ nên muốn thử một lần.

Trước kia hắn nuốt cỏ Đao Ý Thông Huyền xong, cần phải nuốt nó xuống rồi thôi động dị năng Thiệt Xán Liên Hoa, biến nó thành hạt sen.

Nhưng nếu như không nuốt nó, chỉ ngậm trong miệng rồi lại thôi phát dị năng Thiệt Xán Liên Hoa thì có thể luyện ra được hạt sen Đao Ý Thông Huyền hay không?

Dị năng của hắn là Thiệt Xán Liên Hoa chứ không phải Hầu Hung Xán Liên Hoa, theo lý thuyết thì chỉ cần đầu lưỡi tiếp xúc với cỏ Đao Ý Thông Huyền là đủ rồi chứu nhỉ? Không cần phải nuốt vào đâu ha.

Sau khi suy tư, Tống Thư Hàng dè dặt ngậm cỏ Đao Ý Thông Huyền vào tổng miệng nhưng không nuốt nó.

Sau đó, Tống Thư Hàng bắt đầu kích hoạt dị năng Thiệt Xán Liên Hoa của mình.

Có thể thành công hay không thì phải xem lần này!

Ngay khi Tống Thư Hàng định dùng dị năng Thiệt Xán Liên Hoa thì bên ngoài lại vang đến tiếng va chạm dữ dội.

Ầm ầm ầm ầm ~~

Đất rung núi chuyển, Tống Thư Hàng bị dọa sợ hết hồn.

Sau đó, cỏ Đao Ý Thông Huyền đang ngậm trong miệng bị nuốt trôi tuột xuống.

“Đậu xanh!!”

Tống Thư Hàng khóc ròng.

Cảm giác đau đớn truyền tới từ chỗ cổ, như có một cây đao cứng rắn đâm thẳng vào yết hầu, đau muốn chết quách cho rồi.

Tống Thư Hàng giơ hai tay ôm lấy cổ mình, nước mắt lăn dài, đàn ông không phải là không biết khóc, chỉ là chưa tới lúc đau lòng mà thôi.

Tống Thư Hàng thật sự không hề đau lòng, nước mắt của hắn chẳng qua là do bản năng sinh lý của cơ thể mà thôi. Cũng như nếu bị người ta thụi cho một đấm vào mũi thì sẽ bất giác rớt nước mắt vậy. Ăn sống cỏ Đao Ý Thông Huyền cũng sẽ sinh ra hiệu quả y hệt.

Diệp Tư đứng dậy đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, giơ tay đặt nhẹ lên cổ họng của hắn.

“Hô ~~”

Dị năng Thiệt Xán Liên Hoa của Tống Thư Hàng được kích hoạt thành công. Bốn đóa hoa sen trắng muốt xuất hiện bên mép của hắn. Hương thơm nồng nàn lan tỏa, đó là mùi thơm của vô số món ngon, chỉ ngửi thấy thôi đã khiến người ta cảm thấy thòm thèm, bất giác rõ dãi. Ngay cả tu sĩ cũng không thể miễn dịch với đòn tấn công của mùi hương này, trừ ki dùng quy tức đại pháp hoặc năng lực như quy tức thuật để ngừng thở.

“Thơm quá.”

Hai mắt của tước yêu Tiểu Thải đứng bên cạnh sáng rực lên:

“Sư phụ, ta có thể ăn những hoa sen này được không?”

“Không thể.”

Tống Thư Hàng cố mở miệng, nghiêm túc nói:

“Thật ra những đóa hoa sen này toàn là nước bọt của vi sư đấy.”

Tước yêu Tiểu Thải: ...

Diệp Tư: ...

Trong ý niệm của Tống Thư Hàng dẫn đường, bốn đóa sen trắng muốt kia rụng hết cánh, để lại bốn hạt sen.

Trong nháy mắt khi hạt sen xuất hiện, gường như chúng sinh ra lực hấp dẫn với nhau, vèo vèo vèo nhập lại làm một, biến thành một hạt sen có thể tích khá lớn.

“Sư phụ, ta có thể ăn hạt sen này được không?”

Tước yêu Tiểu Thải kềm lòng không đặt nên hỏi tiếp.

“Không thể... Không đúng, cũng không phải là không thể.”

Tống Thư Hàng nói được một nửa thì bỗng đổi giọng.

Bởi vì hắn nhớ ra đạo hiệu của đại đệ tử nhà mình là Kim Cương Quân Tử Đao.

Nếu đã tên là Kim Cương Quân Tử Đao thì đao pháp nhất định phải ngon lành cành đào. Nếu muốn tu đao pháp thì đao ý chính là tiêu chuẩn của một đao pháp cường đại.

Vậy nên Tống Thư Hàng mới nói:

“Tiểu Thải, đợi khi nào đao pháp của ngươi có tiến bộ, cần ngưng tụ đao ý thì hạt sen Đao Ý Thông Huyền này sẽ không thiếu phần của ngươi đâu.”

“Đao Pháp ư?”

Tiểu Thải vỗ cánh của mình, sư phụ ngài đang giễu ta đấy à? Một tiểu yêu chưa tu tới cảnh giới ngũ phẩm, không thể huyễn hóa thành nhân hình như ta thì luyện đao pháp kiểu gì đây? Dùng móng cắp đao bay đi giết người à?

Nghĩ xem, cảnh tượng một tước yêu nho nhỏ cắp đại đao bay đi nó vặn vẹo lắm.

“Muốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền này thì hãy nghiêm túc tu luyện đao pháp đi, ngươi cứ yên tâm, vi sư nhất định sẽ dốc lòng dạy hết đao pháp cho ngươi, tuyệt đối sẽ không giấu riêng.”

Tống Thư Hàng nói xong thì nuốt luôn hạt sen Đao Ý Thông Huyền, sau đó lại nhìn về phía bên ngoài cấm địa.

Tiết tấu đất rung núi chuyển ầm ầm ban nãy khiến Tống Thư Hàng cảm thấy quen quen.

“Không phải là Bạch Tôn Giả đã tới đấy chứ?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm. Bởi vì cảm giác từ cú rung chuyển ban nãy cực kỳ giống năng lực ngã lún đất của Bạch tiền bối.

Không đúng, một tràng ầm ầm ầm đằng sau lại khá giống tiếng nổ mạnh.

Là trò do tên đạo nhân áo tím kia bày ra ư?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì hắn chợt phát hiện bên ngoài cấm địa, ngay chỗ của mình bắt đầu sụp lở!

Đậu xanh, động đất ư?

Mặt đất sụp lở ra từng phiến, Kiếm Cổ Vô Hình ở phía xa bay ra khỏi ổ, bay thẳng về phía cửa chính cấm địa.

“Nguy to.”

Tống Thư Hàng hét lớn.

Tuy rằng không nhìn thấy Kiếm Cổ Vô Hình, nhưng lúc Kiếm Cổ Vô Hình di chuyển sẽ liên tục chém nát mọi thứ cản trở, có thể dựa vào đó để đoán ra hướng của chúng đi tới.

Hiện tại Tống Thư Hàng đang đứng ngay trước đường đi của chúng.

[Là thành một vị anh hùng không kiêng sợ điều gì, hay là quay đầu làm một kẻ trốn chạy thì phải xem giờ khắc này!]

Dở hơi, lúc này đương nhiên là phải chạy giữ mạng rồi.

Nếu lúc này mà làm anh hùng thì sống không quá ba giây là về chuồng rồi!

Lối vào cấm địa.

Bạch Tôn Giả và lão học giả mình đầy bụi đất chui ra từ trong một cái hố khổng lồ.

“Chà, không ngờ vẫn thất bại.”

Bạch Tôn Giả buồn bực nói.

“Chỉ thiếu chút nữa thôi, nếu cho ta thêm chút thời gian thì ta sẽ thành công.”

Lão học giả còn thảm hơn, ngọn lửa trên người hắn vẫn còn cháy bừng bừng. Hơn nữa trên người cũng có rất nhiều dấu vết bị nổ.

“Như Hỏa đạo hữu, ngươi còn bao nhiêu cái cấm chú thế?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Chỉ còn bảy cái thôi.”

Lão học giả nói với vẻ không cam lòng, hơn nữa phút cuối hắn thật sự đã nghiên cứu ra một loại thủ pháp phá cấm mới, tốc độ giải cấm cứ gọi là mướt rượt, chỉ cần cho hắn chừng mười hơi thở nữa thôi thì có thể một hơi giải hết bảy cái cấm chế này.

“Ta còn sáu cái.”

Bạch Tôn Giả đắc ý cười to.

lão học giả: ...

Đó là vì tốc độ rơi của ngươi chậm hơn lão phu! Lão phu không ngờ trận pháp tăng tốc của ngươi lại điên cuồng như thế, tổng cộng bốn mươi nấc, nấc sau nhanh hơn nấc trước.

“Không nói cái này nữa, ván trốn thoát giữa không trung lần này cả hai người chúng ta đều thất bại. Lần sau tái chiến nhé.”

Bạch Tôn Giả cười lớn.

“À này Bạch đạo hữu, khi nãy lúc chúng ta rơi xuống có phải đã khiến thứ gì phát nổ không nhỉ?”

Như Hỏa Tôn Giả lắc lắc tay của mình.

Vừa rồi hắn có cảm giác mình rơi trúng đống thuốc nổ nào đó nên bị nổ một chặp thì phải?

“Hình như đúng là có cái gì đó nổ. Nhưng trước đó ta chỉ để ý phá cấm thôi nên không rõ lắm.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Lúc này, trong bụi cỏ phía xa, có một con rối hình tròn nát bươm gian nan chui ra khỏi lòng đất.

Con rối hình tròn không có lực công kích gì cả, nó chỉ là con rối trinh sát thôi, bản thân nó khá chắc chắn, lại rành các loại bí pháp bỏ trốn.

“Xong rồi, tất cả đều toi hết rồi.”

Con rối hình tròn ngơ ngác nhìn cái hố to khủng bố ở trước mặt, trong lòng nó lúc này cũng như cái hố đó vậy.

Hai vị Tôn Giả rơi xuống từ trên trời đáp thẳng vào khu gài bom mà đạo nhân áo tím chuẩn bị sẵn cho Tống Thư Hàng.

Ầm một phát, mặt đất bị nổ thành một cái hố to không thấy đáy, khiến cho con rối thích khách với đám con rối da người chuẩn bị mai phục Tống Thư Hàng ở gần đó cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, nổ tanh bành xác pháo.

Sau đó, toàn bộ bom mà nó vất vả chôn xuống đã bị nổ tung hết.

Sau khi bom nổ lại khiến cho con rối đang đào đường dưới lòng đất bị nổ luôn.

Bây giờ chỉ còn sót lại có một mình con rối hình tròn không có chút lực công kích này.

Đạo nhân áo tím đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Chương 966: Hệ thống tuần dưỡng thần thú Phiên Bản 1.5

Con rối chiến đấu đi tong hết rồi, chỉ còn mỗi con rối hình tròn cho hắn, bảo hắn chơi bóng hay gì?! Đạo nhân áo tím rầu thối ruột.

“Đáng chết, Tống Thư Hàng. Ngươi nhớ đó cho ta! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu. Ta tạm để con rối thủy tổ ở chỗ ngươi, đến một ngày nào đó ta sẽ cướp lại tất cả những thứ thuộc về mình!”

Nghĩ thế, đạo nhân áo tím khống chế con rối hình tròn cẩn thận ẩn mình vào lòng đất, định bụng dùng bí pháp độn thuật rời khỏi cái nơi nguy hiểm này.

Đúng lúc này, Bạch Tôn Giả vừa chui trong hang động ra bỗng vấp vào một linh kiện hình tròn nhỏ, sau đó mất thăng bằng té nhào xuống đất.

Nhìn thấy hình ảnh này, con rối hình quả bóng cạn lời với tu sĩ tên “Bạch” ấy luôn. Rõ ràng là một tu sĩ có khả năng đã ở cảnh giới cửu phẩm, dã man thế mà còn vấp ngã vì một linh kiện con con à?

Chuyện này phi khoa học, vụ này không tu chân!

Khi Bạch tiền bối sắp ngã xuống đất thì hắn chống nhẹ tay xuống rồi bật người dậy.

Sau đó Bạch Tôn Giả lộn mấy vòng giữa không trung và đáp đất như một vận động viên, tư thế đẹp tuyệt cú mèo. Động tác này mà thả vào giới thể thao chuyên nghiệp chắc chắn phải ăn điểm tối đa luôn!

“Tí nữa thì ngã, may mà không thất thần, nếu không lại lủng ra một cái hố nữa thì khổ.”

Bạch Tôn Giả nói.

Gần đây hắn đang cố gắng hết sức để tránh thất thần vấp ngã. Xưa đâu bằng nay, bây giờ nhà cao tầng mọc lên như nấm, nếu hắn không khống chế tần suất vấp ngã của mình mà ngã ở chỗ nào đông đúc hay gần nhà cao tầng, thì có khi sẽ biến chỗ đó thành hiện trường phim thảm họa mất thôi.

Lúc này, tiếng răng rắc vang lên, âm thanh cái gì đó vỡ vụn truyền tới từ dưới chân Bạch tiền bối.

“Hình như mình giẫm phải cái gì.” Bạch Tôn Giả cúi đầu xuống nhìn thì thấy mình giẫm vào một con rối hình tròn.

Hắn giẫm vào nó một cái làm vỡ nó ra rồi.

Quái lạ, sao ở đây lại có con rối nhỉ?

Bạch Tôn Giả lấy làm lạ, bèn khom lưng nhặt con rối hình cầu lên, kiểm tra cấu tạo của nó một chút.

“Cấu tạo của con rối này tinh xảo quá, tinh xảo hơn tất cả những con rối mà ta từng tháo dỡ trước kia. Chẳng biết chủ nhân của nó là ai, vì sao lại bỏ nó ở đây… Nếu bị ta đạp hỏng rồi thì ta đành mang về nghiên cứu vậy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Dứt lời, hắn bỏ con rối vào pháp khí không gian của mình, tâm trạng rất là sung sướng.

Con rối cuối cùng mà đạo nhân áo tím để lại cấm địa đã đi tong.

Ở một phía khác.

Tống Thư Hàng nhức hết cả gan cả ruột.

Hắn đưa tước yêu Tiểu Thải chạy điên cuồng, cuối cùng cũng tới vòng tròn hoàng kim ở lối vào cấm địa. Sau đó hắn phát hiện ra vòng tròn đó đóng kín mất rồi.

Muốn mở vòng tròn hoàng kim ra lần nữa thì lại phải tháo gỡ vòng bên trong của nó từ đầu, rất là mất thời gian.

Mà ở phía sau hắn, Kiếm Cổ Vô Hình đuổi theo sát nút! Từng đường vết kiếm xuất hiện trên mặt đất báo hiệu Kiếm Cổ Vô Hình đã tới gần.

Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ còn cách đưa tước yêu Tiểu Thải vào trong thế giới hạch tâm.

Vấn đề là sau khi hắn vào đó rồi đi ra thì vẫn ở nguyên chỗ cũ. Nếu lúc hắn đi ra mà đám Kiếm Cổ Vô Hình này còn chưa rút thì sẽ bị chúng xiên chết tươi luôn.

“Ủa? Có người tới.”

Đúng lúc này, Diệp Tư lên tiếng.

Cô vừa nói xong thì có một lão học giả từ phía trước bước nhanh đến gần Tống Thư Hàng.

Lão học giả tươi cười đôn hậu, chỉ có điều quần áo trên người rách rưới tơi tả như vừa bị nổ xong.

Tống Thư Hàng nhận ra lão học giả đã vào đến khu vực của Kiếm Cổ Vô Hình, thế nhưng Kiếm Cổ Vô Hình ở bốn phía lại không hề tấn công lão.

Lão học giả cũng phát hiện ra Tống Thư Hàng. Lão vẫy tay gọi hắn:

“Này tiểu hữu đằng trước kia ơi, ngươi có phải là Bá Đạo đạo hữu không?”

“Không, không phải đâu!”

Tống Thư Hàng lắc đầu quầy quậy, Bá Đạo đạo hữu tuyệt đối không phải là hắn!

Lúc này đây, thân thể của Tống Thư Hàng đã kết nối chặt chẽ với thế giới hạch tâm, chỉ cần hắn động một ý niệm là có thể hóa thành hư ảo rồi đi vào thế giới hạch tâm ngay.

“Ơ? Ngươi không phải Bá Đạo Tống Nhất à? Chẳng lẽ ta lại nhận lầm người ư?”

Lão học giả lẩm bẩm rồi lại vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Ngại quá đạo hữu, xem ra ta nhận lầm người rồi. Thế thì ngươi cứ chơi với Kiếm Cổ Vô Hình đi nha, ta không quấy rầy ngươi nữa.”

Nói đoạn, lão học giả quay người định đi.

“Tiền bối xin dừng bước! Nếu ngài tìm Bá Đao Tống Nhất thì đó chính là tại hạ đây!”

Tống Thư Hàng hô lên.

Lão học giả quay người lại rồi cười mà rằng:

“Ta đã bảo mà, trông dáng vẻ ngươi giống lời Bạch đạo hữu tả y như đúc, làm sao có thể không phải là Bá Đạo Tống Nhất được chứ?”

Nói xong, lão học giả phất tay nhẹ một cái, tiếng động “vèo vèo” trong hư không lập tức lắng xuống. Kiếm Cổ Vô Hình dừng hoạt động, im lặng hẳn đi.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm rồi nghiêm túc sửa sai cho lão học giả:

“Bá Đao, ta là Bá Đao nha tiền bối.”

“Bá Đạo? Có sai đâu?”

Lão học giả nghi hoặc.

“Là đao, “đao” trong “dao ăn” ấy.”

Tống Thư Hàng nói:

“À không, là đao trong đao kiếm ấy, không phải đạo trong đại đạo đâu.”

“À, Bá Đạo, biết rồi. Thì ta cũng nói là đạo trong đạo ăn mà.”

Lão học giả nói.

“...””

Tống Thư Hàng hiểu rồi, tiếng phổ thông của vị tiền bối này ngọng líu ngọng lo.

“Thôi không nói cái này nữa. Không ngờ ở đây lại nhiều Kiếm Cổ Vô Hình như vậy. Chúng nó là bảo bối đấy, nếu biết bồi dưỡng rồi cộng thêm kiếm trận nữa thì uy lực vô song.”

Lão học giả nói:

“Đáng tiếc đám Kiếm Cổ Vô Hình ở đây đều đã thành trùng, định hình cả rồi, không còn giá trị đào tạo gì nữa, chỉ có thể mang một ít về lai giống cho đẻ ra đời tiếp theo thôi. Nếu có sẵn trứng của Kiếm Cổ Vô Hình thì có phải đỡ lo bao nhiêu không?”

Khi lão học giả nói chuyện thì lấy ra một chiếc túi rồi chắp tay thành hai đạo ấn, miệng lẩm bà lẩm bẩm. Ttrong hư không, vô số Kiếm Cổ Vô Hình bay vào trong túi rồi bị lão học giả thu hồi.

“Tiền bối, ngài quen biết Bạch tiền bối sao?”

Tống Thư Hàng hỏi. Hắn vẫn duy trì kết nối với thế giới hạch tâm chứ không tách ra.

“Bạch đạo hữu đang ở ngay đằng sau kia kìa. Ban nãy khi bọn ta đang tới đây thì đột nhiên Bạch đạo hữu phát hiện ra một bức tường đá có phù văn rất thú vị, trong đó ẩn chứa quyền pháp cực kì tinh diệu, cho nên hắn ở lại đó nghiên cứu phù văn kia rồi.”

Lão học giả cười ha hả rồi nói.

Nghe có vẻ đúng phong cách của Bạch tiền bối thật.

Nói đoạn, lão học giả thu lại cái túi kia rồi tiếp lời:

“À đúng rồi Bá Đạo đạo hữu, ta tới tìm ngươi có chút việc.”

“Tìm ta?”

Tống Thư Hàng tò mò.

“Đúng vậy. Ta nghe Bạch đạo hữu nói ngươi có một quyển Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú, trên đó ghi lại rất nhiều phương pháp thuần dưỡng linh thú thời kì viễn cổ đã thất truyền, tinh diệu vô cùng. Cho nên ta muốn mượn cuốn sách đó của Bá Đạo đạo hữu để xem một chút.”

Lão học giả nói:

“Đương nhiên là ta không xem Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú của ngươi không công đâu, ta có một thứ có thể tặng ngươi để trao đổi tri thức.”

Lão học giả nói dứt lời, bèn bắt đầu mò mẫm tìm kiếm trong người.

“Đúng vậy, đúng là ta có Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói. Hắn đã từng nhắc tới Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú với Bạch Tôn Giả, cho nên Bạch tiền bối cũng biết hắn có cuốn sách này.

Lão học giả tìm mải miết một hồi rồi lôi ra một cặp kính.

Cặp kính này trông rất ngầu, lúc lão học giả chơi trò chạy trốn giữa thiên không thì đã cất nó đi.

“Kính à?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lão học giả với vẻ nghi hoặc.

Dùng cặp kính này để đổi láy Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú của hắn á? Nếu không phải vị tiền bối này đang nói đùa, thì chẳng lẽ là cặp kính kia có công năng đặc biệt nào đó sao?

“Đừng thấy nó chỉ là một cặp kính mà khinh. Thực tế thì nó là một pháp khí đó.”

Lão học giả giới thiệu.

“Pháp khí? Nó có tác dụng gì?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Chớ vội, để ta nói từ từ.”

Lão học giả nói:

“Kính mắt này là hệ thống tuần dưỡng thần thú phiên bản 1.5”

Tống Thư Hàng:

“...””

“Bá Đạo đạo hữu, có phải đám thanh niên các ngươi hay đọc tiểu thuyết mạng lắm không?”

Lão học giả hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn thích sách, sách gì hắn cũng đọc hết.

“Thế thì nhất định ngươi biết đến bàn tay vàng của nhân vật chính tràn lan các loại tiểu thuyết mạng gần đây chứ? Chính là nó đây, hệ thống tùy thân! Có hệ thống giúp đỡ thì nhân vật chính bết bát như bùn cũng có thể lên như diều gặp gió đến chín tầng trời, bước tới đỉnh vinh quang nhân sinh, nắm tay gái đẹp chân dài, trở thành kẻ người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.”

Lão học giả nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiền bối ơi, khí chất học giả thấm đẫm cả người ngài được bồi dưỡng từ tiểu thuyết mạng ra đấy à?

“Ta có được linh cảm từ hệ thống này.”

Lão học giả nói tiếp:

“Ta là một đại sư thuần dưỡng linh thú, hơn nữa còn thu nhận rất nhiều đệ tử. Trong quá trình dạy dỗ các đệ tử của mình, ta phát hiện ra bồi dưỡng được một bậc thầy về thuần dưỡng linh thú là một việc cực kì phiền toái, thuần dưỡng sư không chỉ cần thiên phú cực cao mà còn phải có kinh nghiệm phong phú nữa. Khi nuôi dưỡng một con linh thú non mà có sai sót gì thì linh thú sẽ có thể mắc bệnh nặng hoặc chết teo luôn, tạo ra vô số tổn thất không cần thiết.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Cho nên ta đã thử nghiên cứu một pháp bảo tên là hệ thống tuần dưỡng thần thú. Chỉ cần có nó là ngươi có thể chính thức bước vào thế giới của thuần dưỡng sư. Sau đó, nhờ hệ thống giúp đỡ, ngươi sẽ hoàn thành được vô vàn nhiệm vụ, mở khóa hết các chức năng của hệ thống, từ từ trở thành một đại sư thuần dưỡng linh thú.”

Lão học giả giơ kính mắt ra rồi nói.

Tống Thư Hàng chẳng hiểu gì nhưng nghe thì có vẻ là rất oách.

“Bây giờ ta đang hoàn thiện cơ sở dữ liệu của hệ thống tuần dưỡng thần thú. Ta muốn mượn Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú của ngươi cũng là để hoàn thiện cơ sở dữ liệu đó.”

Lão học giả nói:

“Một ngày nào đó, ta sẽ nghiên cứu xong hệ thống tuần dưỡng thần thú, sau đó ta sẽ mở rộng hệ thống tuần dưỡng thần thú bản hoàn chỉnh ra cho mọi người cùng biết. Đến lúc đó, tu sĩ nào muốn trở thành linh thú thuần dưỡng sư thì chỉ cần mang theo hệ thống tuần dưỡng thần thú, rồi làm từng bước một là sẽ thành công!”

Nói tới đây, trong mắt lão học giả ánh lên hào quang rực rỡ.

Chương 967: Từ Nay Về Sau Ta Cũng Có Hệ Thống Trong Tay Rồi

Tuy bây giờ hệ thống tuần dưỡng thần thú của Như Hỏa Tôn Giả mới chỉ dừng lại ở phiên bản 1.5, vẫn còn rất nhiều chỗ thiếu sót, thế nhưng một ngày nào đó hắn sẽ nghiên cứu hoàn chỉnh pháp bảo này.

Trên thực tế thì hệ thống tuần dưỡng thần thú này đã trở thành trụ cột cho “đạo” của Như Hỏa Tôn Giả. Nếu một ngày kia hắn thực sự hoàn thiện được hệ thống tuần dưỡng thần thú, thì nói khong chừng có thể dựa vào nó để mở đạo của mình và chạm tới cảnh giới trường sinh.

Người có ước mơ luôn là người vĩ đại.

Sống ở đời mà không có mơ ước thì khác gì con cá khô nào?

Tống Thư Hàng cực kì khâm phục những tiền bối có mơ ước và mục tiêu cuộc đời rõ ràng như vậy.

Thế nhưng… bây giờ có một vấn đề nhỏ như thế này.

“Nếu chỉ cần cho tiền bối mượn Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú thì không vấn đề gì. Thế nhưng sau khi tiền bối mượn Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú để hoàn thiện cơ sở dữ liệu của hệ thống tuần dưỡng thần thú, có phải cứ ai có hệ thống ấy thì đều đọc được nội dung của cuốn sách kia không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trên thực tế thì Tống Thư Hàng không để tâm lắm đến việc nội dung của Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú có bị truyền bá ra ngoài hay không.

Thậm chí hắn còn có ý định quảng bá rộng rãi nội dung của cuốn sách này nữa kia. Cách đây không lâu, hắn đã muốn truyền thụ Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú cho con yêu hồ tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công nọ rồi.

Nhưng vấn đề là Tống Thư Hàng không phải chủ nhân chân chính của Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú.

Bản quyền Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú thuộc về Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần tông, cùng với bạn của ông ta, cũng chính là tác giả.

Bây giờ Trúc Quản Tử trưởng lão đã chết nhưng đệ tử trực hệ của Tam Thập Tam Thú Thần tông thì vẫn còn đầy, ví dụ như sư phụ thần bí của hồ yêu có thể chính là đệ tử trực hệ của Tam Thập Tam Thú Thần tông.

Tống Thư Hàng dùng xích vàng mạo danh để nhận hàng chuyển phát nhanh của Trúc Quản Tử trưởng lão là đã thấy ngại lắm rồi. Bây giờ mà hắn công bố nội dung của Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú cho toàn thiên hạ biết thì cứ thấy băn khoăn làm sao ấy.

Lúc này, lão học giả đáp:

“Đúng vậy, nếu ta hoàn thiện cơ sở dữ liệu thì các tu sĩ có được hệ thống tuần dưỡng thần thú sẽ giải khóa từng bước và có được toàn bộ tư liệu trong sách. Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi thấy thế vẫn còn thiệt, thì ta có thể lấy thứ khác ngoài hệ thống tuần dưỡng thần thú để đổi lấy tri thức trong Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú của ngươi.”

“Tiền bối, ngài hiểu lầm rồi. Không phải ta nói tiền bối ra giá chưa tương xứng đâu.”

Tống Thư Hàng lắc đầu nói:

“Thực ra là thế này, tuy bản Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú này đang ở trong tay ta, thế nhưng quyền sở hữu nó không thuộc về ta. Ừm… có lẽ sắp tới ta phải đi gặp hậu bối truyền nhân của chủ nhân cuốn sách này một lần. Nếu đối phương đồng ý cho tiền bối, thì tiền bối có thể truyền bá tri thức trên Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú theo ý muốn.”

Tống Thư Hàng vốn định tranh thủ thời gian rảnh để đi gặp sư phụ của con hồ yêu kia, có khả năng đối phương chính là truyền nhân dòng chính của Tam Thập Tam Thú Thần tông.

Lão học giả nghe vậy thì bàn tay đang cầm kính mắt hơi khựng lại

Sau đó hắn bật cười.

Lão học giả cười vui vẻ, vui vẻ toát ra từ nội tâm.

“Được, ta đồng ý với ngươi, Bá Đạo đạo hữu.”

Lão học giả nói:

“Vậy có thể phong kín tư liệu trong Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú vào trước. Bao giờ người sở hữu cuốn sách mà ngươi nói đồng ý thì ta sẽ mở khóa nội dung, có được không?”

Dứt lời, lão học giả tới bên Tống Thư Hàng rồi đưa cho hắn chiếc kính mắt có hệ thống tuần dưỡng thần thú:

“Bá Đạo tiểu hữu, chúng ta hoàn thành giao dịch trước đi. Tuy rằng đạo hiệu Bá Đạo của ngươi nghe chẳng ra sao, nhưng suy nghĩ thì lại vô cùng tinh tế.”

“Vấn đề đạo hiệu này… thật sự là khó có thể kể hết bằng lời.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Nói đoạn, hắn lấy bản Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú trong vòng tay không gian ra, đưa cho lão học giả.

Lão học giả giao kính mắt cho hắn, rồi nhận lấy Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú, nhẹ tay lật đến chương mở đầu.

Chương mở đầu là một bức thư, do tác giả của Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú viết cho Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần tông.

Trên đó, tác giả gửi lời cảm ơn Trúc Quản Tử trưởng lão đã ủng hộ hắn từ đầu tới cuối. Sau khi hai người cùng nghiên cứu và tổng kết bách khoa toàn thư của thuật thuần thú, cuối cùng hắn đã biên soạn xong cả cuốn sách rồi.

Sau đó, tác giả cố ý chép lại một phần, chỉnh sửa thành quyển và giao lại cho thầy tốt bạn hiền Trúc Quản Tử của mình làm kỉ niệm. Đồng thời, hắn hi vọng lúc nào Trúc Quản Tử trưởng lão rảnh rỗi thì duyệt qua bản Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú này, xem xem còn chỗ nào cần cải thiện và bổ sung hay không.

Lão học giả vuốt ve chương mở đầu ấy rồi thở dài.

Sau đó, hắn khép cuốn sách lại rồi nhìn về phía Tống Thư Hàng, mà không hề xem nội dung bên trong nó.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang đeo chiếc kính kia lên với vẻ mày mò. Diệp Tư và tước yêu Tiểu Thải cũng châu đầu vào, muốn xem pháp khí có tên là “hệ thống” này có chỗ nào đặc biệt hay không.

Trước mắt Tống Thư Hàng bỗng xuất hiện một màn hình giao diện.

“Chào kí chủ, hoan nghênh sử dụng hệ thống tuần dưỡng thần thú, hệ thống hiện tại là phiên bản 1.5, xin hãy đảm bảo kết nối internet khi sử dụng. Ps: Nếu gặp trường hợp hệ thống update, đề cử sử dụng 5o triệu F trở lên.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối à, sử dụng thứ này còn phải nối mạng cơ à?”

“Tuy không nối mạng cũng sử dụng được, thế nhưng nối mạng thì có thể cập nhật cơ sở dữ liệu mới kịp thời hơn.”

Lão học giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối vẫn không ngừng tiến hành cải tạo nó, lợi hại thật. À đúng rồi, ta vẫn chưa thỉnh giáo đạo hiệu của tiền bối nhỉ?”

“Đạo hiệu của lão phu là Như Hỏa.”

Như Hỏa Tôn Giả cười đáp.

“Như Hỏa tiền bối, pháp bảo kính mắt này phải làm thế nào để điều khiển được vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi. Bởi vì màn hình trước mắt hắn vẫn cứ đứng im.

“Nếu là hệ thống thì đương nhiên là không điều khiển bằng tay rồi. Dùng tinh thần lực đi. Ngươi ngưng tụ tinh thần lực rồi tiếp xúc với kính mắt thử xem nào.”

Như Hỏa Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Sau đó hắn dùng tinh thần lực của mình để tiếp xúc với chiếc kính mắt kia.”

Quả nhiên giao diện đã thay đổi.

“Hoan nghênh chính thức bước vào hệ thống tuần dưỡng thần thú, xin hỏi kí chủ có muốn mặc định tinh thần lực của mình không? Một khi đã mặc định thì không được thay đổi đâu.”

“Mặc định.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tinh thần lực đang cài mặc định… xin kí chủ hãy nhập đạo hiệu của mình, cài đặt bảng thông tin cá nhân.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát, hắn có nhiều đạo hiệu quá.

Trừ Kim Cương Quân Tử Đao đã cho tước yêu Tiểu Thải, hắn còn tận sáu cái đạo hiệu lận.

Suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng chọn một cái:

“Bá Đao Tống Nhất đi.”

Có thể hắn sẽ tống tiễn hết những đạo hiệu khác, chỉ riêng Bá Đao Tống Nhất đã được Nho gia quảng bá rộng rãi là không thể đưa cho ai khác được nữa rồi.

“Xác nhận đạo hiệu “Bá Đạo Tống Nhất”, thành lập tài khoản cá nhân thành công.”

“Ơ, từ từ! Bá Đao Tống Nhất chứ! Bá Đao chứ!”

Tống Thư Hàng vội la lên.

Chương 968: Thư Hàng Nè, Chúng Ta Cũng Làm Một Hệ Thống Bàn Tay Vàng Đi

Sao lại là Bá Đạo nữa chứ? Bá Đạo thì hay lắm à?

Hệ thống tuần dưỡng thần thú làm việc cứng nhắc, không cho Tống Thư Hàng đổi tên. Chỉ một loáng sau, thông tin tài khoản của Tống Thư Hàng đã hiện ra trước mắt hắn.

"Hệ thống tuần dưỡng thần thú phiên bản 1.5 – Giao diện kí chủ."

Đạo hiệu: Bá ĐẠO Tống Nhất

Chủng tộc: Nhân loại

Thuộc tính: Tinh thần lực tứ phẩm.

Đẳng cấp linh thú thuần dưỡng sư: Cấp 0

Số lượng linh thú hiện có: 0

Đồ ăn linh thú: 0

Đồ chơi linh thú: 0

Chuồng nuôi linh thú: 0

Các tùy chọn khác: Chờ mở khóa.

Kĩ năng bổ sung của hệ thống:

1: Kĩ thuật ấp trứng cơ bản (kĩ năng tân thủ)

Sau khi kí chủ có được quả trứng linh thú đầu tiên, mở khóa chức năng ấp trứng, hệ thống sẽ chỉ dẫn cho kí chủ tiến hành ấp trứng linh thú theo từng bước.

Giao diện nhiệm vụ:

Nhiệm vụ chỉ dẫn tân thủ: Kí chủ hãy tìm kiếm một quả trứng linh thú và ấp nó.

Phần thưởng 1: Mở chức năng xem xét tư liệu linh thú nhất phẩm.

Phần thưởng 2: Cách chế biến thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng x1"

Tống Thư Hàng:

"..."

Vì cớ gì mà chữ ĐẠO trong Bá Đạo Tống Nhất lại gạch chân in đậm viết hoa thế kia?!

Mặt khác, hệ thống này làm Tống Thư Hàng có cảm giác quen thuộc như đang chơi game trên website hay game mobile nào đó. Rốt cuộc là Như Hỏa Tôn Giả đã tham khảo cái gì để tạo ra hệ thống này vậy? Tôn Giả không chỉ nghiện tiểu thuyết mạng mà còn chơi nhiều game mobile và game web nữa đúng không?

Xem nội dung thì hệ thống tuần dưỡng thần thú của Như Hỏa Tôn Giả không phải là hệ thống bàn tay vàng ngang ngược như trong tiểu thuyết, cùng lắm chỉ có thể coi nó là một phần mềm dạy học cầm tay chỉ việc mà thôi. Nó sẽ chỉ dẫn cho các thuần thú viên trẻ tuổi học tập để trở thành đại sư thuần dưỡng linh thú. Học tập mới là trụ cột của hệ thống tuần dưỡng thần thú này.

"Thế nào hả Bá Đạo tiểu hữu, ngươi đã vào giao diện chưa?"

Như Hỏa Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

"Vào rồi."

"Thấy sao? Giao diện hệ thống mà ta chế tạo có được không? Ta đã phải tham khảo rất nhiều tư liệu mới có thể thiết kế ra nó đấy. Đáng tiếc là năng lực của ta còn chưa tới cảnh giới cửu phẩm, chứ nếu nắm giữ được lực lượng không gian thì ta còn có thể thăng cấp hệ thống thêm lần nữa, bổ sung thêm phần thưởng là vật thật. Ví dụ như sau khi hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống thì được thưởng trứng linh thú quý hiếm hoặc pháp khí thuần dưỡng linh thú chẳng hạn. Sau này từ từ điều chỉnh thêm vậy."

Như Hỏa Tôn Giả nói với vẻ tiếc nuối.

Như Hỏa Tôn Giả tiền bối muốn làm chủ thần trong tiểu thuyết vô hạn lưu thật đấy à?

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một chút rồi nói:

"Giao diện hệ thống cũng tàm tạm."

"Hả? Nói cách khác là còn nhiều chỗ cần cải thiện đúng không? Ngươi thấy có cần cho thêm NPC chỉ dẫn vào không? Ta đang suy xét điểm này, nhưng không biết mọi người có thích NPC chỉ dẫn hay không.”

Như Hỏa Tôn Giả nói.

“Cá nhân ta nghĩ là không cần thì hơn.”

Tống Thư Hàng nói:

“Sở thích của mỗi người mỗi khác, người thì thích một ông già, người thì thích bé loli, người thích anh đẹp trai, người thích nàng xinh gái, người ưa mỹ nhân nửa người nửa thú, người chuộng người ngoài hành tinh, thậm chí còn có người ưng những thứ chẳng phải là người nữa kìa. Cho nên khó mà thống nhất được hình tượng NPC chỉ dẫn lắm.”

“Nói cũng có lý.”

Như Hỏa Tôn Giả gật đầu rồi nói tiếp:

“À này, ngươi cũng nhận được nhiệm vụ cho người mới rồi đúng không? Ngươi thấy nhiệm vụ tân thủ đó thế nào?”

… Như Hỏa Tôn Giả coi Tống Thư Hàng là người test game của mình luôn rồi, hắn phản đối chỗ nào, Tôn Giả sẽ sửa chỗ đó.

“Ừm, tiền bối à, ta muốn hỏi là tìm trứng linh thú có dễ không?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Trong tay hắn có rất nhiều trứng của Kiếm Cổ Vô Hình, miễn cưỡng coi là một loại linh thú cũng được, hoàn thành nhiệm vụ chỉ dẫn tân thủ không khó lắm. Thế nhưng Kiếm Cổ Vô Hình không phải là linh thú nhất phẩm, Kiếm Cổ Vô Hình trưởng thành có thể chém chết tu sĩ tứ phẩm, thậm chí là ngũ phẩm luôn đó. Cho nên nếu thực sự ấp nở Kiếm Cổ Vô Hình thì hệ thống tuần dưỡng thần thú này cũng không thể chỉ dẫn cho hắn nuôi Kiếm Cổ Vô Hình được.

“Bình thường thì trứng linh thú nhất phẩm dễ kiếm lắm, tông môn nào thiên về linh thú cũng bán, trứng linh thú nhị phẩm và tam phẩm thì khó kiếm hơn nhiều.”

Như Hỏa Tôn Giả nói.

“Ta hỏi tiền bối thêm một câu nhé. Nếu ở nhiệm vụ đầu tiên mà trứng linh thú ta tìm được không phải là nhất phẩm thì xử lý thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Nhiệm vụ tân thủ là “Ấp trứng linh thú”, phần thưởng là tin tức và kĩ năng liên quan tới linh thú nhất phẩm. Thế nhưng nếu ấp ra linh thú nhị phẩm, tam phẩm, thậm chí là phẩm chất cao hơn mà không có phương pháp nuôi dưỡng chúng thì chẳng phải là tiêu rồi sao?”

Bình thường linh thú nào lúc mới phá vỏ ra ngoài cũng đều là nhất phẩm. Thế nhưng nếu nuôi dưỡng tốt thì linh thú nhị phẩm lớn lên có thể đạt tới cảnh giới nhị phẩm, linh thú tam phẩm lớn lên có thể đạt tới trình độ tam phẩm. Cấp bậc linh thú được phân loại dựa vào cảnh giới mà chúng nó có thể đạt tới khi trưởng thành.

Tuy phần lớn linh thú lúc sinh ra đều là nhất phẩm, thế nhưng phương pháp nuôi dưỡng thú non nhị phẩm và tam phẩm hẳn là phải khác với phương pháp nuôi thú non nhất phẩm chứ?

“Bá Đạo tiểu hữu nói có lý lắm.”

Như Hỏa Tôn Giả cau mày suy tư:

“Đây là thiếu sót của ta, phải nghĩ cách sửa chữa mới được.”

Tống Thư Hàng nhân cơ hội đề nghị luôn:

“Hay là tiền bối sửa phần thưởng cho tân thủ đi. Ví dụ nếu linh thú đầu tiên mà kí chủ ấp nở có phẩm chất tương đối cao thì được thưởng thêm phương pháp nuôi dưỡng dành riêng cho nó chẳng hạn?”

“Ừ, cách này hay đó, Bá Đạo tiểu hữu, ngươi đưa kính cho ta, để ta điều chỉnh một chút nào.”

Như Hỏa Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng nhanh chóng tháo kính đưa cho Như Hỏa Tôn Giả.

Tôn Giả nhận kính rồi điều chỉnh một vài chỗ, sau đó trả lại cho Tống Thư Hàng:

“Được rồi, Bá Đạo tiểu hữu, xong rồi đấy, ngươi thử lại xem.”

Tống Thư Hàng nhận kính rồi đeo lên. Quả nhiên, nhiệm vụ tân thủ của hệ thống tuần dưỡng thần thú đã được sửa lại phần thưởng.

Vậy là nếu hắn ấp được trứng của Kiếm Cổ Vô Hình thì sẽ có ngay phương pháp nuôi dạy Kiếm Cổ Vô Hình.

“Bá Đạo tiểu hữu, bây giờ bắt đầu ấp quả trứng linh thú đầu tiên của ngươi đi. Ta nghĩ trên người tiểu hữu có trứng linh thú tam phẩm, thậm chí là còn trên cả tam phẩm đúng không?”

Như Hỏa Tôn Giả nói.

“Như Hỏa tiền bối đúng là mắt sáng như đuốc.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn đưa tay vào lòng, âm thầm điều động lực lượng của thế giới hạch tâm rồi lấy ra ba quả trứng Kiếm Cổ Vô Hình.

Như Hỏa Tôn Giả nhìn thấy trứng Kiếm Cổ Vô Hình thì hiểu ngay ra:

“Thì ra là thế. Ta còn đang lấy làm lạ là vì sao Kiếm Cổ Vô Hình ở đây đang vào mùa sinh sản mà lại không thấy trứng đâu. Hóa ra là Bá Đạo tiểu hữu xông vào ổ của chúng rồi lấy hết trứng đi à?”

“Tiền bối, ta làm gì có bản lĩnh như thế. Thực lực ta thế này mà xông vào ổ của Kiếm Cổ Vô Hình thì chỉ có nước thành thức ăn của chúng thôi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Thực ra có một vị tiền bối cường đại đưa ta vào ổ của Kiếm Cổ Vô Hình để tìm bảo vật, sau đó ta may mắn lấy được một ít trứng của Kiếm Cổ Vô Hình đó mà.”

Như Hỏa Tôn Giả gật đầu. Đúng là với thực lực của Tống Thư Hàng bây giờ thì hắn không thể nào vào được ổ của Kiếm Cổ Vô Hình.

“Thế này đi, Bá Đạo tiểu hữu, trong tay ngươi còn bao nhiêu trứng của Kiếm Cổ Vô Hình thế?”

Như Hỏa Tôn Giả hỏi. Nếu có thể lấy ngay được một ít trứng của Kiếm Cổ Vô Hình thì hắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức. Nếu không, hắn đành phải mang Kiếm Cổ Vô Hình mẹ về rồi từ từ nuôi đời sau thôi.

“Tiền bối cần bao nhiêu?”

Tống Thư Hàng hỏi,

“Ừm, đưa trước cho ta mười quả, còn sau này thì ta nuôi từ từ lên cũng được. Bá Đạo tiểu hữu, nếu ngươi có mười quả trứng của Kiếm Cổ Vô Hình thì ta có thể dùng một pháp khí để trao đổi với ngươi. Tiểu hữu có bằng lòng không?”

Như Hỏa Tôn Giả nói.

“Đương nhiên là được.”

Tống Thư Hàng lấy thêm bảy quả trứng Kiếm Cổ Vô Hình nữa rồi đưa cả mười quả cho Như Hỏa Tôn Giả.

Như Hỏa Tôn Giả nhận lấy mười quả trứng, xác nhận một chút rồi cất đi cẩn thận.

Sau đó hắn lấy một cái ấn ngọc nhỏ, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Vật này tên là Linh Thú Ấn Kí, trong bản Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú mà tiểu hữu đưa cho ta có ghi chép về nó, ta nghĩ hẳn là tiểu hữu có duyên với nó đó.”

Như Hỏa Tôn Giả nói nghiêm trang.

Linh Thú Ấn Kí? Tống Thư Hàng nhớ rằng trong Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú có ghi chép về thứ này thật. Chiếc ấn con hình vuông này là pháp khí của đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần tông.

Pháp khí này dùng để phối hợp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công với pháp thuật thuần thú. Khi dùng pháp khí thu nạp một luồng “thú hồn” của linh thú. Đây là thủ đoạn độc môn để thuần phục linh thú của Tam Thập Tam Thú Thần tông năm xưa.

Nhưng vì sao Như Hỏa Tôn Giả lại có pháp khí này?

Tống Thư Hàng nhận Linh Thú Ấn Kí rồi ngẩng lên nhìn Như Hỏa Tôn Giả:

“Tiền bối, vì sao ngài lại có Ấn Kí Linh Thú này vậy?”

“Chắc là đồ ta sưu tầm hồi còn trẻ ấy mà. Già cả rồi, cũng chẳng nhớ nổi nữa.”

Như Hỏa Tôn Giả vỗ vỗ đầu mình.

“Chẳng hay tiền bối có biết Tam Thập Tam Thú Thần tông không?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

“Không biết.”

Như Hỏa Tôn Giả gạt ngay đi:

“Trước kia không biết, bây giờ không biết, sau này ta cũng không biết.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Kìa, Bạch đạo hữu đến rồi. Thôi chào Bá Đạo tiểu hữu nhé, ta phải đi đây. Lần sau gặp lại.”

Như Hỏa Tôn Giả tươi cười vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Sau đó hắn bước một bước đã chạy xa cả trăm mét, đây là pháp thuật thần thông Súc Địa Thành Thốn.

Chỉ vài bước sau, Như Hỏa Tôn Giả biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thư Hàng.

…

Tống Thư Hàng cầm ấn ngọc trong tay, trong lòng nảy ra một vài suy đoán.

Có lẽ vị Như Hỏa Tôn Giả này tới gặp hắn không đơn giản chỉ vì mượn Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú để hoàn thành hệ thống tuần dưỡng thần thú gì đó.

Sau khi Như Hỏa Tôn Giả tới thì đưa cho hắn hệ thống tuần dưỡng thần thú và Linh Thú Ấn Kí, nhìn thì có vẻ là trao đổi công bằng, thế nhưng chắc chắn không phải chỉ là trao đổi giản đơn… rốt cuộc là hắn muốn gì đây?

Từ từ đã!

“Chờ đã, Như Hỏa tiền bối! Tiền bối còn chưa trả Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú cho ta mà!”

Tống Thư Hàng đột nhiên ngộ ra.

Lão lão học giả này bay đi mất, còn mang theo cả bản gốc Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú của hắn.

Tuy Tống Thư Hàng đã nhớ hết nội dung trong Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú, thế nhưng bản gốc quý lắm đó có biết không? Hắn còn đang định mang bản gốc đi trả cho truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần tông mà!

Như Hỏa Tôn Giả đã chạy mất dạng rồi còn đâu.

Tống Thư Hàng nghệt mặt đứng đực ra đấy.

…

Một lúc sau.

Một luồng kiếm quang vèo qua chỗ Tống Thư Hàng rồi thu nhỏ lại, hóa thành Bạch Tôn Giả.

“Thư Hàng, ngươi vừa mới gặp Như Hỏa đạo hữu à? Lúc nãy khi ta đang trên đường tới đây thì thấy hắn vội vàng tạm biệt rồi cấp tập chạy đi đâu đó.”

Bạch Tôn Giả thu kiếm quang rồi nói.

“Phải, ta vừa mới gặp Như Hỏa tiền bối xong.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Hửm? Cái kính ngươi đang đeo chẳng phải là của Như Hỏa đạo hữu đó sao? Hắn tặng ngươi à?”

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Trên đường đi tìm Tống Thư Hàng, Như Hỏa Tôn Giả che chở cái kính này cứ như là bảo bối, sao bây giờ lại nỡ tặng cho Tống Thư Hàng vậy?

“Như Hỏa tiền bối dùng nó để đổi Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú với ta.”

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng.

“Hả? Cái kính này có gì đặc biệt à? Lúc đi đường ta tò mò về cái kính này lắm mà Như Hỏa đạo hữu chẳng chịu cho ta mượn.

Bạch Tôn Giả nói.

“Cái kính này là một pháp khí tên là hệ thống tuần dưỡng thần thú, trong đó có hệ thống giúp đỡ tu sĩ trở thành đại sư thuần dưỡng linh thú đó.

Tống Thư Hàng trả lời nghiêm túc.

“Ta mượn xem thử được không?”

Hai mắt Bạch Tôn Giả sáng ngời lên.

“Xem thì xem được, nhưng Bạch Tôn Giả ngài đừng có tháo nó ra nhé.”

Tống Thư Hàng tháo kính xuống đưa cho Bạch Tôn Giả.

“Ha ha ha.”

Bạch Tôn Giả cười gượng một tràng:

“Gần đây ta không tháo bậy cái gì đâu, ta kìm chế lắm đó.”

Sau khi nhận kính, Bạch Tôn Giả đeo nó lên.

Sau đó một khung hình xuất hiện trước mặt hắn.

“Chào kí chủ, hoan nghênh sử dụng hệ thống tuần dưỡng thần thú, hệ thống hiện tại là phiên bản 1.5, xin hãy đảm bảo kết nối internet khi sử dụng. Ps: Nếu gặp trường hợp hệ thống update, đề cử sử dụng 5o triệu F trở lên.”

“Nhắc nhở: Bản hệ thống đã mặc định chủ nhân là Bá Đạo tu sĩ, trừ Bá Đạo tu sĩ ra, những người khác không thể sử dụng bản hệ thống. Hoan nghênh lần sau lại đến, tạm biệt.”

Sau đó trên kính mắt hiện trạng thái tắt máy.

“...”

Bạch Tôn Giả ngẩng lên nhìn Tống Thư Hàng:

“Cái này mặc định rồi, ta không dùng được.”

“À, ta nhớ ra rồi. Như Hỏa Tôn Giả nói hệ thống này ghép đôi mặc định với tinh thần lực của tu sĩ, sau khi mặc định rồi là không sửa đổi được đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ghép đôi mặc định với tinh thần lực à? Ồ, thì ra là thế.”

Bạch Tôn Giả hiểu ra rồi.

Bạch Tôn Giả vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc chạy đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

“Gần thêm tí nữa.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng sáp lại gần hơn.

Đột nhiên, Bạch Tôn Giả nện trán vào trán Tống Thư Hàng một phát như trời giáng.

Thực lực của Tống Thư Hàng làm sao mà tránh nổi một phát giã đầu của Bạch tiền bối cơ chứ? Hắn tối sầm mặt mũi, ngất lịm.

…

Chẳng biết qua bao lâu sau.

Tống Thư Hàng tỉnh lại:

“Ban nãy xảy ra chuyện gì ấy nhỉ?”

Hình như hắn bị Bạch tiền bối giã đầu ngất đi à?

Hắn nghiêng đầu suy tư một chút rồi quay sang, thấy Bạch Tôn Giả đang đeo kính và thao tác gì đó trên nó.

Thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, Bạch Tôn Giả nói với vẻ vui mừng:

“Thư Hàng, Thư Hàng, ta nghĩ ra cái này hay lắm. Chúng ta cũng tạo ra một hệ thống để chơi đi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 969: Ta Muốn Một Hệ Thống Mà Chỉ Nằm Thôi Cũng Học Tập Được

… Sao tự nhiên Bạch tiền bối lại sử dụng được hệ thống tuần dưỡng thần thú này vậy? Chẳng phải hệ thống này đã ghép đôi mặc định với tinh thần lực của ta rồi sao?

Chẳng lẽ nguyên nhân nằm ở cú giã đầu kia à?

Được rồi, bỏ vấn đề này qua một bên vậy.

Trả lời Bạch tiền bối trước cái đã.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi nói:

“Bạch tiền bối, ngài định tạo ra một hệ thống như thế nào?”

Nếu Bạch tiền bối định tạo ra hệ thống thì chắc là đã có ý tưởng sơ lược rồi nhỉ?

“Ừm, Thư Hàng này, ngươi thấy chúng ta tạo ra một hệ thống đào tạo kĩ thuật đua xe có được không? Hệ thống đó sẽ giúp kí chủ nắm được kĩ thuật đua xe một cách nhanh chóng, sau đó là tăng tốc gấp ba lần, gấp sáu lần, gấp mười lần…”

Bạch Tôn Giả vừa nói mà hai mắt vừa sáng rực lên. Vừa nhắc tới hệ thống là hắn nghĩ ngay ra hệ thống loại này.

Bạch Tôn Giả vừa dứt lời thì điện thoại của Tống Thư Hàng đổ chuông. Hắn lấy điện thoại ra xem thì thấy Cao Mỗ Mỗ gọi tới.

“Bạch tiền bối, ta nghe điện thoại trước nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu.

Tống Thư Hàng mở máy:

“Lão Cao, vụ gì đấy?”

“Đậu xanh, cuối cùng cũng gọi được mày rồi. Thư Hàng, mày vẫn bình an vô sự đó chứ? Sao tao gọi mày mãi không được thế hả?”

Trong giọng nói của Cao Mỗ Mỗ đượm vẻ nôn nóng.

“Tao vào hầm ngầm, mất tín hiệu, không nhận được cuộc gọi của mày.”

Tống Thư Hàng nói:

“Chỗ mày xảy ra chuyện gì à?”

“Đúng vậy, chuyện to đùng luôn. Thư Hàng, mày có nhớ gần đại học Giang Nam tụi mình có một trường dạy lái máy xúc và ô tô không?”

Cao Mỗ Mỗ nói.

Tống Thư Hàng nghe thế thì giật nảy một cái trong lòng, dự cảm không lành trào lên:

“Cái trường đó xảy ra chuyện à?”

“Đúng thế! Chiều nay lúc sắp tan học thì có một học viên nữ đến trường bên đó học lái xe. Nhưng mà cô ấy không học kĩ thuật lái xe để đi thi đâu, cô ấy học kĩ thuật lái lụa đua xe trên đường kia. Có lẽ tại cô học viên đó đóng nhiều tiền lại xinh đẹp, cho nên dù đã tan học rồi nhưng trường đó vẫn sắp xếp một giáo viên đến dạy thêm cho cô ấy.”

“Sau đó… cô gái kia vừa lên xe được một tí thì bi kịch xảy ra liền. Hiện trường phải nói là thảm không nỡ nhìn, thảm không tả xiết. Bao nhiêu xe dùng để luyện tập của cái trường đó đều đi tong, chỉ riêng xe dùng để tập thôi đã tan xác ba chục cái, khung cảnh cứ như bị tắm máu, còn kinh hoàng hơn cả phim trường quay cảnh tai nạn giao thông liên hoàn của Hollywood ấy.”

“Đáng sợ hơn là cô học viên nữ kia còn phá sập cả tường rào của trường dạy lái xe rồi xông vào sân tập của bên máy xúc, cảnh tượng tắm máu lập tức tái diễn luôn. Nghiền xong sân tập máy xúc còn chưa kết thúc đâu, cô nàng kia tiếp tục nghiền đến bãi đỗ xe gần đó… Tao nghi là bà cô đó cố ý, chứ xe mất lái gì mà ghê gớm vậy? Nghe nói người ta ước tính học viện kia tổn thất mấy triệu lận.”

Cao Mỗ Mỗ dừng một chút rồi nói tiếp:

“May mà trong vụ tai nạn này không ai chết cả, chỉ có mấy người ngã xiên ngã xẹo bị trặc chân trặc tay hoặc là sợ hãi quá độ thôi. Đúng là trong cái rủi có cái may, ông trời thương xót, tai nạn kinh thế mà không ai bị thương nặng, nói ra người khác cũng chẳng tin. Để xem mai tivi đưa tin thế nào.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Không lẫn đi đâu được, chỉ có vị tiên tử đạo hiệu Đông Phương Vị Liễu, tên thân mật là Đông Phương Lục, nickname Hung Thần Xa Lộ trong nhóm Cửu Châu số 1 mới có thể tạo ra hiện trường tai nạn giao thông khủng khiếp như vậy mà thôi.

Cuối cùng thì Đông Phương Lục Tiên Tử vẫn chạy tới ngôi trường kia để học lái xe. Và không phụ kì vọng của Tống Thư Hàng, quả nhiên cô đã san bằng trường dạy lái xe có slogan “Trình độ hàng đầu, giúp học viên gà mờ đi vào, lái lụa đi ra” kia thành bình địa.

May mà có vẻ Đông Phương Lục Tiên Tử đã chuẩn bị đầy đủ công tác an toàn, cho nên mới không làm chết ai.

“Tao vừa nghe tin thầy giáo dạy học viên nữ kia cũng bị đưa vào bệnh viện rồi. Thần kì là anh ta không bị thương ở đâu, thế nhưng hình như mắc chứng sợ ô tô rồi hay sao ấy, cứ nghe đến chữ “xe” một cái là run lẩy bẩy lên. Không biết sau này có hồi phục được hay không nữa.”

Cao Mỗ Mỗ nói tiếp.

Tống Thư Hàng:

“...”

To chuyện thế này, không biết Đông Phương Lục Tiên Tử định giải quyết thế nào đây.

“Cơ mà vụ này thì có liên quan gì đến tao chứ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Là thế này, lúc trước đùng một cái mày đi mất đúng không? Sau đó Tống Thi ngồi xem tivi với bọn tao thì nhìn thấy tin tức này, tự nhiên nó nói có khi mày đang ở cái trường dạy lái xe kia. Thế là tao với Thổ Ba gọi ngay cho mày, nhưng gọi mãi chẳng được. Bọn tao còn tưởng mày ở trong trường bên đó rồi bị cô nàng lái xe kia tông bẹp ruột rồi cơ.”

Cao Mỗ Mỗ giải thích.

“Cảm ơn bọn mày lo lắng cho tao. Yên tâm đi, tao không ở bên đó, bảo Thi cũng đừng lo.”

Tống Thư Hàng nói.

Bé Thi lại chơi cùng với đám Cao Mỗ Mỗ cơ à?

Bạn tao à… chúng mày hãy yên tâm đi… Thực ra tao đã bị bà cô hung thần xa lộ kia tông mấy lần rồi, cứ nghĩ tới là muốn rơi nước mắt.

“Mày không sao là được rồi. Mà mày chạy đi đâu đấy?”

Cao Mỗ Mỗ lại hỏi.

“Có một người bạn đưa tao ra ngoài đi picnic, tao cũng chẳng biết là mình đang ở đâu nữa. Thôi, bao giờ về tao mang đồ ăn ngon cho.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Ờ ngon, nhớ đấy nhé.”

Cao Mỗ Mỗ cũng cười đáp.

…

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng nghiêm trang nói với Bạch Tôn Giả:

“Bạch tiền bối, sau khi suy nghĩ nghiêm túc thì ta nghĩ… hay là mình bỏ cái hệ thống đào tạo kĩ thuật đua xe kia đi? Bởi vì…ừm… bởi vì lái xe quá tốc độ là vi phạm pháp luật đó.”

Bạch Tôn Giả:

“...”

Một lát sau, Bạch Tôn Giả cũng suy nghĩ một cách nghiêm túc. Nói không chừng trên thế gian này có rất nhiều hung thần xa lộ như Đông Phương Lục Tiên Tử, nếu bọn họ mà có được hệ thống đua xe kia thì… đúng là hậu quả khôn lường.

Thế là hiếm lắm Bạch Tôn Giả mới thỏa hiệp một lần:

“Được rồi, thôi mình đổi cái khác. Thế này đi Thư Hàng, chúng ta chế tạo một hệ thống với tiêu chuẩn hướng tới người sử dụng là người bình thường đi!”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm:

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối!”

Nói xong, hắn lên nhóm Cửu Châu số 1 nhắn một tin:

“@ Đông Phương Lục Tiên Tử, tiên tử ổn không? Không sao chứ?”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Không ổn lắm, ta bị tước bằng lái, bồi thường đâu tầm vài triệu, còn phải đi xóa kí ức của mấy người nữa. Ví dụ như cái người dạy ta lái xe kia kìa, anh ta là người tốt, đoạn kí ức này sẽ làm anh ta có ám ảnh tâm lý mất, phải xóa đi để cho anh ta tiếp tục sống cuộc sống hạnh phúc mới được.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“À đúng rồi, @ Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối à, lần này vụ tai nạn giao thông của ta gây ảnh hưởng khá lớn, ta sẽ phối hợp thu dọn hậu quả với ngài. Tiền bối ơi, thế bồi thường và xóa kí ức của mấy người bị hại xong thì làm gì nữa?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Lục Tử à, không phải cô phối hợp với ta để thu dọn hậu quả, mà là ta phối hợp với cô! Ôi… tiếp đó thì cô tự chạy tới đây hoặc là cử con rối phân thân tới, đi thu dọn hậu quả với cấp dưới của ta đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân mệt tim quá, rõ ràng hắn sắp sửa bế quan tiến cấp rồi mà trong nhóm Cửu Châu số 1 lại có cả đống việc linh tinh bày ra cho hắn dọn. Cứ thế này, không biết lúc thăng cấp hắn có gặp tâm ma không đây.

“Xin lỗi ngài nhé Hoàng Sơn tiền bối, ta nghe ngài hết mà.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nhanh chóng trả lời.

Thế nhưng… nói đi cũng phải nói lại. Đông Phương Lục Tiên Tử cảm thấy kĩ thuật lái xe mà trường kia dạy đúng là không tồi chút nào.

Sau khi được thầy giáo lành nghề chỉ dẫn thì kĩ thuật lái xe của cô tăng lên rõ rệt. Nếu cô còn lái với kĩ thuật trước đây thì trong vụ tai nạn này, dù có pháp thuật bảo vệ cũng vẫn sẽ có người bị thương.

Thế mà lần này không ai bị thương nặng hết luôn nhé!

Rõ ràng là, không có một ai bị thương nặng hết!

Đây là tiến bộ vượt bậc luôn đấy.

Cho nên, hay là đổi cái tên khác rồi lén đến ngôi trường kia thêm một lần nữa nhỉ?

Đông Phương Lục Tiên Tử cảm thấy mình cứ học ở đó vài buổi là có thể rũ bỏ cái ô danh hung thần xa lộ được rồi.

Đương nhiên, lần sau cô sẽ lái chiếc xe đã được cải tạo của mình tới, tuyệt đối không thể gây ra tai nạn giao thông tương tự để làm phiền Hoàng Sơn Chân Quân tiền bối nữa.

Nghĩ thế, Đông Phương Lục Tiên Tử lại nói:

“Tuyết Lang Động Chủ à, Tuyết Lang đạo hữu ơi, bằng lái của ta bị hủy mất rồi, bao giờ ngươi rảnh thế? Ta muốn làm thêm cái nữa.”

…

Tuyết Lang Động Chủ đang ở chỗ Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối, đọc được tin nhắn xong thì móng vuốt run một cái, tí nữa rơi vỡ toang cả di động.

Đông Phương Lục Tiên Tử đã bắt hắn làm cho bao nhiêu cái bằng lái rồi nhỉ? Nhiều quá rồi không thể đếm được nữa!

Vấn đề bây giờ là, hắn có nên làm cho Đông Phương Lục Tiên Tử thêm một cái bằng lái nữa không?

Vì hòa bình nhân loại, hắn nên từ chối Đông Phương Lục Tiên Tử mới đúng chứ nhỉ?

Nhưng mà nếu hắn từ chối Đông Phương Lục Tiên Tử, có khi nào ngay ngày mai Đông Phương Lục Tiên Tử sẽ lái xe đến tông nát động Tuyết Lang của hắn luôn không?

Vấn đề này thật là xoắn quẩy quá đi mà.

..

“Thư Hàng này, thế bây giờ chúng ta làm hệ thống gì đây?”

Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Bạch tiền bối, hệ thống kia của ngài là để người thường sử dụng đúng không ạ?”

“Ừ, dù sao nó cũng là hệ thống đầu tiên do ta làm ra mà, chúng ta làm dần từ cơ bản thôi. Cứ làm một hệ thống cho người thường dùng để luyện tập cái đã, bao giờ có kinh nghiệm rồi mình làm hệ thống cho tu sĩ dùng sau.”

Bạch Tôn Giả nói.

Dù làm gì thì cũng phải bắt đầu từ cơ bản, phải xây từ viên gạch đầu tiên mới được.

Bạch tiền bối nói rất có lý.

“Thư Hàng à, ngươi mới tu hành có mấy tháng thôi. Ngươi cảm thấy người bình thường thích kiểu hệ thống thế nào?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Thích hệ thống thế nào à? Xét từ góc độ của một sinh viên thì ai cũng muốn mình có một hệ thống Thánh Học để mang theo. Có hệ thống ấy thì nằm không cũng học được, khi người khác học thì ta chơi, khi người khác chơi ta cũng chơi, nhưng lúc dự thi thì thành tích của ta sẽ cao hơn bất cứ kẻ nào!”

Chương 970: Chẳng Phải Cứ Ra Ngoài Là Nhặt Được Cả Đống Tiền À?

“Hệ thống Thánh Học, sinh viên nào cũng đáng được giúp đỡ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thực tế thì mấy tháng trước Tống Thư Hàng còn hi vọng mình có khả năng tự động học tập kìa. Treo máy mà vẫn học được, hỏi ngươi có sợ không?

Nếu có cái hệ thống ấy thật thì sợ gì thi trung học, thi đại học, thi cuối kì, thi tiếng nước ngoài cấp 6 7 8 9, thi ứng dụng tin học trung cấp cao cấp… nữa, tất cả đều dễ như trở bàn tay!

Nghĩ thôi cũng thấy đã rồi.

Sáng kiến này tuyệt vời đến thế, Bạch tiền bối nhớ cân nhắc xem nha!

Bạch tiền bối nghiêm túc suy xét trong chốc lát:

“Hệ thống Thánh Học à… ta cảm thấy làm cái hệ thống này không khó lắm đâu. Giai đoạn đầu chỉ cần thành lập kho dữ liệu, sau đó bố trí hệ thống nhiệm vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ có phần thưởng là pháp thuật gia tăng trí nhớ tức thời, pháp thuật tập trung tinh thần lực, hoặc là pháp thuật giúp đầu óc sáng sủa ra chẳng hạn. Những pháp thuật đó đều giúp tăng cao hiệu quả học tập đó.”

“Phần thưởng ở giai đoạn sau có thể là tăng cường trí nhớ vĩnh cửu hoặc đan dịch tăng tinh thần lực, biến một người bình thường thành Thánh Học chẳng khó khăn gì. Bao giờ kho số liệu được thành lập xong, cho ta hai ngày là ta có thể tạo ra hình thái ban đầu của hệ thống này rồi. Độ khó của việc thành lập hệ thống cùng lắm cũng chỉ là 1 sao, ghi nhớ vào trước đã.”

Nói xong, Bạch tiền bối lấy một cuốn sổ nhỏ ra ghi: 1. Hệ thống Thánh Học.

Theo Bạch tiền bối nói thì hệ thống Thánh Học mà các sinh viên ước mơ tha thiết chỉ ở mức độ khó 1 sao. Nếu lúc mình đang học trung học mà gặp Bạch tiền bối thì tốt biết bao nhiêu? Trong lòng Tống Thư Hàng gào thét.

"Còn đề cử nào khác không?"

Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Xem ra độ khó 1 sao không làm cho Bạch Tôn Giả hài lòng được rồi.

"Bạch tiền bối để ta nghĩ chút… À đúng rồi, người thường lúc còn đi học cần hệ thống Thánh Học, lúc ra trường rồi lại cần hệ thống kiếm tiền cơ. Con người sống trên đời không rời khỏi đồng tiền. Tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì không được. Cho nên, hệ thống Tụ Bảo Bồn kiếm tiền chắc là cũng sẽ được nhiều người ưa thích lắm."

Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi nói.

"Hệ thống kiếm tiền à? Sao phải cần cái hệ thống đó?"

Bạch tiền bối chẳng hiểu ra làm sao:

"Thiếu tiền thì đi ra ngoài một chuyến là nhặt được cả đống mà. Nếu nhặt không đủ thì tìm đại đỉnh núi nào đào ra cũng được cả đống đồ đáng giá, đổi được thành rất nhiều tiền luôn."

Tống Thư Hàng:

"..."

Bây giờ hắn bắt đầu hoài nghi không biết mình và Bạch Tôn Giả có đang sống ở cùng một thế giới hay không. Cái thế giới mà đi ra ngoài cũng nhặt được cả đống tiền không phải là thế giới của hắn đâu!

Cầu cứu: Tự nhiên Bạch tiền bối nhắc đến đề tài kiếm tiền, phải làm sao để Bạch tiền bối thấu hiểu sự gian khổ của việc kiếm tiền đây? Online chờ, gấp!

"Khụ, Bạch tiền bối à, ngài là trường hợp đặc biệt. Thực ra phần lớn mọi người trên thế gian này không thể nhặt tiền mà đủ sống được. Rất nhiều người lên núi đào báu vật nhưng có mấy ai đào được gì đâu. Chung quy, không phải ai cũng may mắn như ngài đâu Bạch tiền bối."

Tống Thư Hàng giải thích.

“À ừ nhỉ, việc này có liên quan đến vận số, mà vận số thì khó nói lắm.”

Bạch tiền bối nhanh chóng nghĩ ra:

“Thế thì suy nghĩ về việc lập ra hệ thống Tụ Bảo Bồn chút đi, ừm… ta thấy nó cũng chỉ khó hơn hệ thống Thánh Học kia một tí thôi. Phương pháp đơn giản nhất là ta phát tiền ra cho họ luôn này.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Không được, Bạch tiền bối. Làm thế thì còn đâu ý nghĩa của hệ thống nữa chứ? Hệ thống tồn tại chủ yếu là để con người không phải sống như cá khô, phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thu hoạch, phải trả giá rồi mới có phần thưởng, thế thì họ mới quý trọng nó được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Có lý! Thế thì hệ thống Tụ Bảo Bồn có thể thiết lập như bản update của hệ thống Thánh Học. Khi kí chủ vượt qua hệ thống Thánh Học, nắm vững được một ngón nghề, thì sẽ kiếm tiền thông qua hệ thống Tụ Bảo Bồn. Dù là nhặt mót, bổ đá tìm ngọc, phát minh khoa học kĩ thuật đen, gieo trồng giống cây mà người thường không trồng được hay nuôi được con mà người thường không nuôi ra thì đều có thể kiếm được số tiền lớn. Tốt lắm, sáng kiến này rất hay, mình thiết lập hệ thống Tụ Bảo Bồn sau hệ thống Thánh Học đi. Thậm chí còn có thể kết hợp hai hệ thống thành một nữa chứ, hay tuyệt!”

Bạch tiền bối vừa dứt lời thì viết ngay sáng kiến về hệ thống Tụ Bảo Bồn vào sổ nhỏ, độ khó là 1 sao rưỡi.

Không hổ là Bạch tiền bối, tư duy nhanh nhạy thật.

Tống Thư Hàng trầm tư.

Hai hệ thống kết hợp làm một á… *nhìn trời*… cứ thế này thì hệ thống sẽ biến thành bàn tay vàng của nhân vật chính theo khuôn mẫu hệ thống sinh hoạt mất thôi.

Bàn tay vàng của nhân vật chính trong thể loại truyện hệ thống sinh hoạt chính là như thế. Họ có năng lực học tập mạnh mẽ, thi triển đủ loại thần thuật dễ như trở bàn tay, nấu ăn, chữa bệnh, nhìn ngọc, nuôi cá nuôi heo, làm ruộng trồng hoa, cái gì cũng giỏi.

Những kĩ thuật này vừa có thể khoe khoang lại vừa kiếm ra tiền. Kiếm đủ tiền rồi thì có thể mua nhà mua ao ở một nơi núi non cảnh đẹp thoáng đãng, rời xa cuộc sống phố thị, trải qua những ngày an nhàn.

Nhìn trời Mình cũng muốn có một cái hệ thống như thế quá!

Nhìn trời Bao giờ Bạch tiền bối hợp hai hệ thống này làm một, Tống Thư Hàng tình nguyện làm chuột bạch test game cho ngài ấy!

Nhìn trời Nghĩ thôi đã thấy đẹp rồi, nước miếng sắp chảy luôn rồi.

Nhìn trời Câu cửa miệng này ở đâu chui ra thế nhỉ? Lần trước vô tình nghe thấy con rùa biển lớn màu xanh ngọc trong cấm địa kêu nên học theo à?

Nhìn trời sao lại có thể như vậy nhỉ?

“Còn sáng kiến gì khác không?”

Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Bạch tiền bối vẫn chưa thỏa mãn à?

Hệ thống Tụ Bảo Bồn chỉ có độ khó một sao rưỡi, cộng thêm hệ thống học bá thì cùng lắm cũng chỉ lên đến hai sao. Bạch tiền bối thấy thế vẫn còn dễ lắm, dễ quá thì không đủ kích thích, không đủ kích thích thì lấy đâu ra cảm giác thỏa mãn cơ chứ?

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ. Có khả năng học tập rồi, có khả năng kiếm tiền rồi, thế thì còn cái gì nữa nhỉ?

Nghĩ ngợi một lúc, hắn bỗng nhớ tới đệ tử trên danh nghĩa của mình là joseph, tên đầy đủ là Joseph Joe Mobosan!

Sau khi Tống Thư Hàng hạ quyết tâm nhận Joseph làm đệ tử thì đã dạy hắn cả Thời Đại Vẫy Gọi và thức thứ nhất của Thánh Quang Kiếm Thuật cho hắn. Thế nhưng chính Tống Thư Hàng cũng biết dù Joseph có khổ luyện Thánh Quang Kiếm Thuật mỗi ngày cũng khó mà có nổi thành tựu gì.

Chung quy hắn thiếu căn bản tu chân, khiếu trong cơ thể không mở, Thánh Quang Kiếm Thuật không thể phát huy uy lực của nó được.

Thực ra Joseph chỉ nuôi giấc mộng học được võ công Trung Quốc, để trở thành cao thủ võ nghệ cao cường, lấy một địch mười, đấm một quyền ra vang vang tiếng gió mà thôi.

Thế nhưng Tống Thư Hàng khó mà giúp hắn hoàn thành nguyện vọng được. Tống Thư Hàng chỉ nắm giữ công pháp tu chân, mà quyền sở hữu công pháp căn bản lại không thuộc về hắn, hắn không thể chỉ bảo cho Joseph.

Hơn nữa Joseph đã bỏ lỡ thời điểm hoàng kim để luyện công từ lâu, bây giờ bắt đầu luyện công pháp trúc cơ cũng không có kết quả gì.

Nếu… Bạch Tôn Giả có thể nghĩ ra biện pháp khiến người bình thường trở thành cao thủ võ lâm như trong tivi thì có hi vọng gì không nhỉ?

Không cần Trúc Cơ, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, võ nghệ cao cường, một đánh hai mươi là được!

“Bạch tiền bối, hay là mình làm cái hệ thống Đào Tạo Cao Thủ Võ Lâm đi nhé?”

Tống Thư Hàng nói nghiêm túc.

“Hệ thống Đào Tạo Cao Thủ Võ Lâm à? Để chỉ dẫn người ta tu hành ấy hả?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi lại.

“Không, cao thủ võ lâm mà ta nói không phải là cao thủ trong giới tu chân chúng ta. Gần đây Bạch tiền bối cũng hay xem tivi đúng không? Phim võ hiệp đặc sản của Hoa Hạ chúng ta nói về những cao thủ võ lâm ấy đấy. Họ không cần trường sinh bất tử, chỉ cần có võ nghệ cao cường, tinh thông quyền pháp, lấy một địch hai mươi là đủ rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ô, có cả loại cao thủ đó nữa cơ à? Nhưng kiểu đó thì không trường sinh được đâu, có ích lợi gì cơ chứ?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không cần trường sinh, chỉ cần cơ thể khỏe mạnh đã là tốt lắm rồi.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Bởi vì có nhiều người đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện hoàng kim, không thể đi được xa trên con đường tu luyện. Không có thối thể dịch và khí huyết đan, dù có công pháp Trúc Cơ trong tay thì họ có luyện mấy chục năm cũng chẳng có thành tựu gì. Cho nên nếu có hệ thống Đào Tạo Cao Thủ Võ Lâm giúp họ trở thành cao thủ cũng là lựa chọn không tồi.”

“Sao tự nhiên ngươi lại nghĩ ra hệ thống này thế?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Thực tế là vì trước đó không lâu ta bị người ta quấn lấy, rồi nhận một đệ tử trên danh nghĩa.”

Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Sau đó hắn kể chuyện về Joseph cho Bạch Tôn Giả nghe.

Trong lòng Tống Thư Hàng còn một suy nghĩ khác.

Nếu hệ thống Đào Tạo Cao Thủ Võ Lâm được nghiên cứu ra thì không chỉ có Joseph, mà ba Tống và mẹ Tống đều là người được lợi.

“Ừm, thú vị lắm. Thế thì ta sẽ bỏ phần công pháp tu chân đi, thêm công pháp cường hóa nhục thân vào, vậy là có thể chế ra một bộ thần công hiệu quả nhanh chóng rồi. Thế nhưng còn phải thí nghiệm chút đã.”

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Độ khó của hệ thống này có thể lên tới 3 sao, hệ thống Đào Tạo Cao Thủ Võ Lâm này hợp ý ta hơn hệ thống Thánh Học và hệ thống Tụ Bảo Bồn kia nhiều. Thư Hàng à, chốt thế nhé!”

Bạch Tôn Giả dựng thẳng ngòi bút, khóe miệng khẽ nhếch.

“Bạch tiền bối định làm hệ thống nào?

Tống Thư Hàng hỏi.

“Quyết định, ta muốn làm… ơ, linh thú của ta ấp xong rồi kìa!”

Tống Thư Hàng:

“?”

“Vừa rồi ta dùng hệ thống tuần dưỡng thần thú của ngươi đăng kí một tài khoản nhỏ. Sau đó ta ngồi nghiên cứu nhiệm vụ dành cho tân thủ của nó. Đúng lúc ta có một quả trứng linh thú kiếm được từ lâu, bèn lấy ra ấp thử xem sao.”

Bạch Tôn Giả cười mĩ mãn.

Chương 971: Chuyên Gia Đánh Giáp Lá Cà Trong Giới Linh Thú

Bạch Tôn Giả quay người mở một hộp gỗ.

Hộp gỗ có kích thước khoảng mười lăm tấc, trên đó có phù văn lơ lửng, tỏa sáng lấp lánh, đó là phù văn pháp thuật ấp trứng linh thú.

Tống Thư Hàng xoa xoa trán mình, quả nhiên cú giã đầu của Bạch Tôn Giả có vấn đề mà.

“Bạch tiền bối, ngài ấp trứng của linh thú gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cũng không biết. Ta nhặt được quả trứng linh thú này trong một lần mạo hiểm cách đây lâu lắm rồi, nhưng mà… ta cũng quên mình nhặt được nó ở đâu luôn.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Đời này hắn đã nhặt quá nhiều thứ rồi, không tài nào mà nhớ thứ nào nhặt ở đâu được.

“Linh thú được Bạch tiền bối tìm thấy rồi cất đi sẽ không phải là thần thú đó chứ? Là rồng? Là phượng? Là kì lân, huyền vũ hay là thần thú nào khác đây?”

Với thiên phú của Bạch tiền bối thì dù có con thần thú nào bò ra khỏi quả trứng kia, Tống Thư Hàng cũng không kinh ngạc đâu. Bạch tiền bối nhặt được thần thú không phải chuyện lạ gì, Bạch tiền bối không nhặt được thần thú mới là chuyện lạ đời trong thiên hạ.

“Linh thú phá vỏ ra rồi, chúng ta mau nhìn xem nó là con gì đi.”

Bạch tiền bối mở chiếc hộp kia ra, phù văn trên hộp tiêu tan, để lộ vật thể màu nâu trong hộp.

Đó là một vật thể hình cầu có lông mềm bao quanh, trông chả liên quan gì đến trứng linh thú cả. Chẳng lẽ quả cầu lông này chính là thần thú nở ra từ quả trứng linh thú mà Bạch tiền bối ấp đó à?

“Sắp phá vỏ rồi.”

Bạch tiền bối nói với vẻ chờ mong.

Nhìn trời Quả cầu lông này không phải là linh thú mà là trứng linh thú à?

Trứng nhà ai mà lại mọc lông hả?!

Không hổ là tu chân giới. Tuy vụ này chẳng khoa học chút nào, nhưng ngẫm ra thì đầy tính tu chân đấy chứ.

Rốt cuộc hôm nay quả trứng linh thú này cũng được thay đổi vận mệnh rồi.

Bạch tiền bối nhìn thấy hệ thống tuần dưỡng thần thú mới chợt nhớ rồi lấy nó ra đây.

Chứ nếu không, Bạch tiền bối giàu nứt đố đổ vách như thế, quả trứng này phải ngủ yên trong góc khuất trí nhớ của ngài bao lâu nữa mới được nhớ ra và thấy ánh mặt trời đây?

Rắc rắc.

Quả trứng linh thú hình quả cầu lông nứt ra một khe nhỏ, một cái móng vuốt nhỏ xíu vươn từ trong trứng ra. Móng vuốt cũng là màu nâu, có năm ngón chân bé tí.

Móng vuốt của linh thú mới sinh còn lờ mờ như thể chưa định hình xong.

Phần lớn thân thể linh thú là do linh lực tạo thành, cho nên mắt người bình thường không thể nhìn thấy linh thú tồn tại. Trừ khi linh thú cố ý hiện ra thì người thường mới nhìn thấy chúng.

Tu sĩ cũng phải mở nhãn khiếu rồi thì mới có thể nhìn thấy linh thú trong điều kiện bình thường.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy linh thú mới sinh.

Sau khi vươn một móng vuốt ra thì linh thú nhỏ mới sinh dừng lại. Động tác tách vỏ trứng đã làm hao hết sức lực của nó rồi. Tiếp đó nó phải tích tụ sức lực thêm một lần nữa để chui hẳn người ra.

“Còn không chui ra à? Hay là mình phải gõ vỡ vỏ trứng ra nhỉ?”

Bạch Tôn Giả xoa cằm nói.

“Ta thấy mình cứ đợi nó tự phá vỏ ra thì tốt hơn.”

Tống Thư Hàng nói.

Trước kia hắn từng nuôi tằm. Khi ngài tằm phá kén phải dựa vào chính sức mình mới được. Nếu cắt kén ra cho ngài tằm thì nó vừa ra khỏi kén một lát thì sẽ chết.

“Thế thì cứ kệ nó vậy. Ừm, để ta xem tư liệu của nó xem nào.”

Bạch tiền bối cặp kính hệ thống tuần dưỡng thần thú kia lên.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, hệ thống sẽ mở kĩ năng giám định linh thú nhất phẩm. Thế nhưng linh thú đầu tiên là trường hợp đặc biệt, cấp bậc nào cũng có thể xem được hết.

Bạch Tôn Giả đeo kính nhìn chằm chằm vào quả trứng hình cầu lông, một lát sau, hắn buồn bực nói:

“Hừm, ta không có quyền vào giai đoạn nhiệm vụ tiếp theo.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thất sách. Lúc nãy ta nối liền tinh thần lực của mình với tinh thần lực của ngươi, rồi lập một tài khoản nhỏ tên Bạch dưới tài khoản chính Bá Đạo Tống Nhất. Như vậy thì tài khoản Bạch cũng có thể sử dụng được các chức năng của hệ thống tuần dưỡng thần thú và tiến hành nhiệm vụ. Nhưng không ngờ là quyền hạn chức năng của tài khoản nhỏ này lại bị giới hạn bởi tài khoản chính, tài khoản chính có chức năng gì thì tài khoản nhỏ mới có chức năng đó. Nếu ta muốn mở chức năng giám định linh thú thì buộc phải chờ tài khoản chính Bá Đạo Tống Nhất hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, có được quyền hạn giám định linh thú cái đã. Hệ thống của Như Hỏa đạo hữu làm tỉ mỉ thật, đúng là đại thất sách.”

Bạch Tôn Giả tháo kính xuống rồi đưa cho Tống Thư Hàng.

“Thế buộc phải chờ ta hoàn thành nhiệm vụ tân thủ đã à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, ngươi phải ấp một quả trứng linh thú, mở chức năng rồi nói sau. Thư Hàng, ngươi ấp thử một quả trứng linh thú đi.”

Bạch tiền bối nói đoạn ngồi xổm một bên xem con linh thú trong quả cầu lông cố gắng phá vỏ.

“Nhìn mỗi cái móng vuốt, chẳng nhận ra nó là con gì nữa.”

“Được rồi, vậy để ta ấp một quả trứng linh thú thử xem.”

Tống Thư Hàng lấy một quả trứng Kiếm Cổ Vô Hình từ trong thế giới hạch tâm và lấy luôn cả Linh Thú Ấn Kí ra. Bao giờ Kiếm Cổ Vô Hình phá vỏ mà ra, hắn có thể phối hợp pháp môn thuần thú của Tam Thập Tam Thú Thần tông với Linh Thú Ấn Kí để thu phục nó luôn.

Chuẩn bị xong, Tống Thư Hàng đeo kính hệ thống tuần dưỡng thần thú lên.

Sau đó, một thông báo hệ thống xuất hiện trên giao diện của Tống Thư Hàng:

“Nhiệm vụ tân thủ: Tìm một quả trứng linh thú rồi ấp nở nó (đã hoàn thành)

Mở chức năng giám định tư liệu linh thú; Nhận phần thưởng phương pháp chế biến thức ăn thông dụng cho linh thú nhất phẩm.

Phương pháp chế biến đã được gửi trực tiếp đến không gian cá nhân của kí chủ, xin chú ý kiểm tra và nhận lấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối ấp nở quả cầu lông kia là hoàn thành nhiệm vụ tân thủ cho hắn luôn à?

Hắn quay người lại nhìn vào quả trứng linh thú như quả cầu lông kia.

Đúng lúc này thì hệ thống lại thông báo:

“Phần thưởng tân thủ sửa đổi: Số lần giám định tư liệu linh thú bỏ qua đẳng cấp x1, Số lần giám định tư liệu linh thú bỏ qua đẳng cấp x1.”

Rắc.

Đúng lúc này, quả trứng linh thú hình cầu lông bên cạnh Bạch Thu Tuyết bị phá vỡ hoàn toàn, một luồng sáng màu nâu hóa thành từng tia sáng chui ra khỏi trứng linh thú.

Sau đó, những tia sáng đó ngưng tụ trước mặt Bạch tiền bối, biến thành một con linh thú nhỏ mới sinh.

“Ủa? Đây chẳng phải là chuột túi sao?”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào con linh thú mới sinh nọ.

Tấm lưng cường tráng, cái đuôi to thô, trông y hệt như chuột túi vậy.

Chuột túi: Động vật có túi, là loài động vật nhảy được cao và xa nhất trong các loài có vú.

Con linh thú trước mặt họ chỉ khác chuột túi ở đỉnh đầu và lưng. Trên đầu nó có một chiếc sừng nhọn hoắt, lưng thì có phiến xương gồ lên như khủng long phiến sừng.

“Ta cũng chưa nhìn thấy linh thú có hình dáng như thế này bao giờ. Quả nhiên không phải là linh thú trong tu chân giới Hoa Hạ à?”

Bạch tiền bối vươn tay ra sờ đầu chuột túi rồi véo nhẹ cái sừng nhỏ của nó.

Chuột túi nhỏ tỏ vẻ hưởng thụ, miệng phát ra tiếng kêu trong veo.

Lúc này, trên kính mắt của Tống Thư Hàng hiện lên kết quả giám định: Linh thú biến dị Cách Đấu Thú, linh thú biến dị do con người nuôi cấy ra; cấp bậc: Không. Đây là một loại linh thú biến dị có khả năng đánh giáp lá cà cực kì xuất sắc. Linh thú được nuôi dưỡng bằng công pháp khác nhau sẽ bồi dưỡng ra các cảnh giới khác nhau. Nó có trí tuệ cực cao trong chiến đấu, khi làm nũng với chủ nhân thì thích dùng đuôi và chân sau để tiếp xúc thân mật cùng chủ nhân. Thời kì đầu có thể nuôi bằng thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng.”

“Bạch tiền bối, con linh thú mà ngài ấp ra là linh thú biến dị tên là Cách Đấu Thú, có năng lực cận chiến cực cao. Thời kì đầu chỉ cần dùng thức ăn linh thú nhất phẩm để nuôi là được. Mặt khác, cho nó luyện công pháp khác nhau có thể bồi dưỡng ra phẩm cấp cảnh giới khác nhau.”

Tống Thư Hàng thuật lại thông tin giám định cho Bạch Tôn Giả nghe.

“Dùng công pháp khác nhau à, nói cách khác, con Cách Đấu Thú này tu luyện được công pháp sao?”

Bạch Tôn Giả có điều suy nghĩ.

Tống Thư Hàng đánh giá con chuột túi nhỏ này một chút. Khi làm nũng thì thích dùng đuôi và chân sau để tiếp xúc thân mật với chủ nhân à? Nó sẽ cọ như chó con ấy hả? Hắn đã tưởng tượng ra chuột túi dùng đuôi cọ chủ nhân thế nào rồi, nhưng còn chân sau thì cọ kiểu gì được?

Chỉ một thoáng sau, Tống Thư Hàng đã biết con Cách Đấu Thú kia dùng chân sau để làm nũng với chủ nhân như thế nào.

Khi Tống Thư Hàng đánh giá con linh thú chuột túi thì nó cũng ngẩng lên quan sát hắn.

Đôi mắt của Cách Đấu Thú đẹp như ngọc bích. Nhìn thấy Tống Thư Hàng, nó hưng phấn lắm. Nó vui vẻ nhảy từ chỗ Bạch Tôn Giả ra bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó hít hít Tống Thư Hàng một cái rồi kêu lên mừng rỡ.

“???”

Tống Thư Hàng chẳng hiểu ra làm sao.

“À, có thể là khi ta ấp nó thì tinh thần lực luôn đồng nhất với ngươi, cho nên con Cách Đấu Thú này cũng nhận ngươi là một trong hai chủ nhân luôn đấy.”

Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi rồi nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời!”

Cách Đấu Thú vui vẻ nhảy một vòng quanh Tống Thư Hàng, sau đó nó xoay người lại, ra sức vung cái đuôi thô to.

Chát!

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu gối mình trúng đòn.

Với chiều cao của Cách Đấu Thú, khi nó vung đuôi thì cái đuôi quật ngay vào đầu gối hắn.

… Sức của nó còn mạnh hơn cả Thông Nương!

Đây chính là “dùng đuôi tiếp xúc thân mật với chủ nhân” ấy à? Đây mà là cách làm nũng ấy hả?

Con thú nhỏ kêu lên từng tiếng trong trẻo vui tươi rồi nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt lấy lòng. Đúng là làm nũng thật rồi.

Chát chát chát!

Thú con không ngừng vung đuôi quất chan chát vào đầu gối của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ta nói nè nhóc, ngươi có thể đổi cách làm nũng khác được không?

Tống Thư Hàng cũng chỉ nghĩ trong lòng thế thôi.

Vậy mà con Cách Đấu Thú chuột túi có cảm ứng tâm hồn với chủ nhân kia lại đổi cách làm nũng khác thật.

Nó lùi lại một bước, dùng cái đuôi tráng kiện chống xuống đất. Thế rồi nó nhấc hai chân sau cũng cường tráng không kém lên.

Hai chân nhanh chóng vung ra, đạp thẳng vào cẳng chân của Tống Thư Hàng.

Đau vãi!

Đây chính là cách làm nũng thứ hai của Cách Đấu thú chuột túi.

Chương 972: Kiếm Cổ Vô Hình Dậy Thì Thất Bại

Tống Thư Hàng: ...

Lực độ cỡ này là khá lớn, với thể chất của Tống Thư Hàng bây giờ mà còn thấy đau. Không hổ là chuyên gia đánh xáp lá cà trong linh thú ư?

Quan trọng hơn nữa là nó còn là trẻ con đó! Mới chui ra khỏi trứng chẳng bao lâu mà đã khỏe như vâm thế này.

Nếu như nó lớn thêm chút nữa thì khi làm nũng sẽ đáng sợ cỡ nào đây?

Nghe nói chuột túi trưởng thành thì cao hơn 1 mét 6, thể trọng hơn 100 kilogram, cái đuôi quất một phát là có thể đánh chết một người trưởng thành! Nếu con nào to to thì có khi sẽ cao hơn 2 mét, cơ bắp cuồn cuộn luôn.

Có được cái bản mặt dễ cưng, lại có cơ thể cường tráng là sinh vật gì nào? Là Na Tra ư?

Không, không phải đâu, là chuột túi!

Đây mới chỉ là chuột túi bình thường bên Úc thôi mà đã có thể tạo thành sát khí cỡ này rồi. Con linh thú của Bạch tiền bối còn phát triển kinh hồn hơn nữa cơ!

Đừng nói là 2 mét, cho dù nó cao tới 10 mét thì Tống Thư Hàng cũng không bất ngờ đâu.

Hơn nữa, nếu nó dã được gọi là chuyên gia đánh giáp lá cà trong giới linh thú, dù hôm nay trông cưng cưng ngu ngu thế thôi, tương lai nó có một cơ thể khoa trương thì cũng là chuyện thường.

Đến lúc đó, một con chuột túi có thể cao hơn 10 mét, nhìn thấy chủ nhân thì vui vẻ kêu to, sau đó làm nũng với chủ nhân của nó.

Cách làm nũng số 1: Quất ngang một đuôi tới đánh thẳng lên người chủ nhân. Chủ nhân hét thảm, bị đánh bay mất xác!

Cách làm nũng số 2: Sau khi chuột túi thấy chủ nhân, vui vẻ nhảy tới, sau đó nó dùng cái đuôi to tổ chảng chống người dậy, hai chân đạp cho chủ nhân một phát! Chủ nhân bẹp ruột tèo luôn.

Đây là thú cưng đáng sợ cỡ nào chứ!

May mà nó là thú cưng của Bạch tiền bối, với thực lực của Bạch tiền bối, cho dù bị nó quất cho một đuôi thì nhất định vẫn sẽ khỏe re thôi.

Mà lúc này, sau khi con Cách Đấu Thú kia tung hơn mười cú vô ảnh cước với Tống Thư Hàng xong thì mới thấy mỹ mãn. Nó kêu vài tiếng với Tống Thư Hàng để bày tỏ lòng thân thiết.

Sau đó nó lại hí hửng nhảy tới bên cạnh Bạch tiền bối, đưa đầu của mình ra với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối giơ tay sờ đầu nó, lại xoa nhẹ cái sừng nhỏ của nó, con Cách Đấu Thú chuột túi phát ra tiếng kêu vui sướng.

Tống Thư Hàng: ...

Tại sao, tại sao kiểu làm nũng của mày với Bạch tiền bối bình thường là thế mà lại dùng đuôi với chân để làm nũng với tao hả?

Mày nhìn mặt mà chơi à!

Tuyệt vọng, hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng với cái thể giới chỉ nhìn mặt này rồi.

“Lạ thật, sao nó lại đánh ngươi thế nhỉ?”

Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi, nhưng hình như con Cách Đấu Thú này không hề có ác ý gì với Tống Thư Hàng mà.

Lúc đạp Tống Thư Hàng, nó còn liên tục nịnh nọt Tống Thư Hàng nữa kìa.

“Trong tài liệu của hệ thống tuần dưỡng thần thú có nói, đây là một kiểu làm nũng của Cách Đấu Thú đối với chủ nhân. Thấy chủ nhân thì nó có thể sẽ dùng đuôi với chân để tiếp xúc thân mật với chủ nhân để làm nũng.”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, đáp lại.

Lại nói, Như Hỏa tiền bối à. Tài liệu ngài nhận được thật sự không có vấn đề đấy chứ? Đây là cách làm nũng chứ không phải chỉ số bạo lực dư thừa trong người của Cách Đấu Thú gây ra ư?

“Cách làm nũng ư? Kiểu làm nũng này đúng là lạ thật.”

Bạch tiền bối lại véo nhẹ cái sừng nhỏ trên đầu Cách Đấu Thú.

Cách Đấu Thú hạnh phúc lắc lư đầu, phát ra tiếng kêu ư ử vô cùng đáng yêu.

Tống Thư Hàng: ...

Chết tiệt, nếu đã có kiểu làm nũng bình thường này rồi thì lần sau hãy dùng nó với tao đi chứ!

“Mà này, nên cho nó ăn cái gì nhỉ?”

Bạch tiền bối lại hỏi.

“Trong giám định thuật có nói, cứ dùng đồ ăn cho thú cưng nhất phẩm bình thường là được.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ta không có thức ăn thú cưng.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ta cũng không có, nhưng hệ thống vừa mới đưa một phối phương thức ăn cho thú cưng nhất phẩm này, hay là chúng ta tự làm thử xem?”

Tống Thư Hàng đề nghị.

“Làm thức ăn cho thú cưng ư? Thế thì phiền lắm, đi mua cho rồi. Để ta tìm Dược Sư đạo hữu hỏi thử xem, hắn có thu thập đủ loại dược liệu kỳ quái, nói không chừng sẽ có thức ăn cho thú cưng đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Thế là Bạch Tôn Giả lại gọi điện thoại cho Dược Sư.

“Alo, Bạch tiền bối à, có chuyện gì thế?”

Giọng của Dược Sư nghe như đang thở dốc.

“Dược Sư đạo hữu, ngươi đang tu luyện đấy à?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ừ, đang vận động, tốn không ít thể lực.”

Dược Sư thở gấp.

“Được rồi, thế ta nói thẳng luôn, ngươi có bán thức ăn cho thú cưng không?”

Bạch Tôn Giả hỏi thẳng.

“Gì cơ? thức ăn cho thú cưng á? Ngại quá Bạch tiền bối, hộc hộc, ta không có bán thứ này. Hay là ngài hỏi Hoàng Sơn tiền bối xem? Hắn có nuôi Đậu Đậu đấy thôi, nói không chừng Hoàng Sơn tiền bối sẽ có thức ăn cho thú cưng đấy.”

Dược Sư nói.

Dù sao thì hắn chỉ là Dược Sư thôi chứ có phải bác sỹ thú y đâu.

“Được rồi, ta hiểu rồi. Cảm ơn Dược Sư đạo hữu nhé.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Không cần khách khí, tạm biệt Bạch tiền bối nhé.”

Dược Sư nói xong thì vội cúp máy cái rụp.

Bạch tiền bối xoa cằm suy tư.

“Bạch tiền bối sao thế?”

Tống Thư Hàng thấy vậy bèn hỏi.

“À, ta đang nghĩ sang năm phải chuẩn bị một bao lì xì lớn cho Dược Sư đạo hữu rồi.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: ?????

“Không có gì, đừng nói cái này nữa. Chúng ta xem phối phương thức ăn cho thú cưng này đi.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ơ? Không hỏi Hoàng Sơn tiền bối ư?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Không cần hỏi nữa, ngươi có thấy Đậu Đậu ăn thức ăn cho thú cưng bao giờ chưa? Hoàng Sơn Chân Quân cưng chìu Đậu Đậu lắm, toàn cho nó ăn đồ ngon, thậm chí còn mời cả tiên trù riêng lo ăn uống cho nó. Nên chỗ Hoàng Sơn Chân Quân không thể nào có thức ăn cho thú cưng được.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Cũng đúng nhỉ.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc trước gặp Đậu Đậu nó còn tố cáo Hoàng Sơn Chân Quân không cho nó ăn thức ăn cho chó. Cuối cùng nó còn lên mạng ở nhà Tống Thư Hàng, đặt mua một đống thức ăn cho chó đủ vị về.

[Hoàng Sơn đúng là đồ ngốc, có con chó nào lại không ăn thức ăn cho chó chứ? - Đậu Đậu]

Tống Thư Hàng lấy giấy bút ra khỏi vòng tay không gian, kể từ sau khi có pháp khí không gian xong thì đồ dùng học tập với sách vở của hắn đều được nhét vào bên trong.

Sau đó, Tống Thư Hàng viết phối phương thức ăn cho thú cưng trong hệ thống tuần dưỡng thần thú ra, đưa cho Bạch Tôn Giả.

Bạch tiền bối cầm lấy phối phương xem sơ qua:

“Tốt lắm, đều là những tài liệu bình thường, thu thập cũng không khó... À, đúng rồi, có lẽ trong bảo khố của ta có những thứ này đấy. Thư Hàng, ngươi chờ một chút, ta vào trong bảo khố tìm thử xem.”

Không đợi Tống Thư Hàng trả lời thì Bạch Tôn Giả đã vèo một cái biến mất tiêu, để lại Tống Thư Hàng đứng bơ vơ trong gió với Cách Đấu Thú.

Tống Thư Hàng nhìn con Cách Đấu Thú chuột túi cách đó không xa.

Một người một thú thâm tìn nhìn nhau.

Đôi mắt trong veo như bảo thạch của Cách Đấu Thú lộ ra vẻ lấy lòng, sau đó nó lại nhảy tưng tưng tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cong đuôi quất chát chát chát.

Lại dùng duôi chống người dậy, hai chân liên tục đạp vào đùi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thầm thở dài:

“Bi kịch mà...”

Hắn tuyệt đối không thừa nhận cái này là làm nũng, đây rõ ràng là tấn công mà. Lúc này không phải mỹ nhân rắn công đức lẽ ra nên xuất hiện bảo vệ hắn ư?

Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, mỹ nhân rắn công đức lập tức chui ra từ trên người hắn.

Sau đó, mỹ nhân rắn công đức ngồi xổm xuống nhìn Cách Đấu Thú chuột túi kia.

Chuột túi cũng nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Hai người nhìn nhau một lúc.

Sau đó, mỹ nhân rắn công đức vươn tay ra sờ đầu chuột túi.

Chuột túi kêu ư ử làm nũng, cọ đầu nhỏ trong lòng bàn tay của mỹ nhân rắn công đức đầy hạnh phúc.

Tống Thư Hàng: ...

Cái thứ này chắc chắn là nhìn mặt làm nũng!!

Mấy phút sau.

Bạch Tôn Giả vẫn chưa về, bảo khố của hắn quá lớn, muốn tìm một vài món đồ cũng phải đào tung cả bảo khố lên, đây cũng là một dạng đau đầu hạnh phúc.

Mỹ nhân rắn công đức ngồi một bên chơi với Cách Đấu Thú chuột túi.

Tống Thư Hàng ngồi không chán quá nên lại đeo cặp kính mắt kia lên, bắt đầu dựa theo nhắc nhở của hệ thống, dùng kỹ xảo ấp trứng căn bản, bắt đầu ấp trứng của Kiếm Cổ Vô Hình.

Trong sự chỉ dẫn của hệ thống tuần dưỡng thần thú, Tống Thư Hàng cẩn thận đặt trứng của Kiếm Cổ vào trong một cái hộp nhỏ, cũng chính là cái hộp mà trước kia Bạch tiền bối dùng để ấp trứng của Cách Đấu Thú, Tống Thư Hàng thuận tay lấy ra dùng luôn.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng thành công ngưng tụ ra được ấn ký ấp trứng trên cái hộp nhỏ đó.

Qúa trình ấp trứng linh thú rất nhanh, linh thú có phẩm cấp càng thấp thì tốc độ càng nhanh.

Kiếm Cổ Vô Hình là linh thú loại cổ chừng tứ phẩm hoặc ngũ phẩm, chắc là thời gian ấp sẽ hơi lâu đấy nhỉ?

Đúng lúc này, bên trong hộp lại vang lên động tĩnh.

Ấp ra nhanh thế ư?

Bên trong hộp phát ra tiếng trứng nứt răng rắc.

Tống Thư Hàng giơ tay mở hộp ra, quả nhiên vỏ trứng đã vỡ ra, trong đó có một lưỡi dao sắc bén dạng năng lượng đâm rách vỏ trứng.

“Đúng rồi, Kiếm Cổ Vô Hình vô cùng sắc bén, chuyện phá vỏ trứng này nó cũng có ưu thế hơn hẳn linh thú khác, chẳng trách nó lại ra nhanh thế.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Tiếp theo, một tay cầm ấn ký linh thú, Tống Thư Hàng thông qua mắt kính giám định con Kiếm Cổ Vô Hình này.

[Hoàn thành niệm vụ tân thủ, phát phần thưởng nhiệm vụ tân thủ.]

[Phần thưởng tân thủ: Có thể giám định số liệu của linh thú x1 lần không đếm xỉa đến trình độ, có thể cung cấp phương án bồi dưỡng linh thú x1 không đếm xỉa đến trình độ.]

Tốt lắm, phần thưởng tân thủ kia vẫn còn!

[Linh thú biến dị: Đao Cổ Vô Hình, cổ trùng có được huyết mạch linh thú. Phẩm cấp: Không. Đây vốn là thể biến dị của Kiếm Cổ Vô Hình ngũ phẩm, phẩm giai cụ thể không cách nào xác định được, trong quá trình nuôi dưỡng của chủ nhân có thể quyết định sự phát triển của Đao Cổ Vô Hình, cuối cùng bồi dưỡng được Đao Cổ Vô Hình khác cảnh giới. Vô cùng sắc bén, còn cứng rắn hơn cả bảo binh bình thường, kí chủ giữ nó thì có thể dùng như đao. Ban đầu dùng thức ăn cho thú cưng cấp một bình thường để nuôi là được, nếu như phối hợp với đao khí và đao ý dể nuôi thì sẽ có hiệu quả tốt hơn.]

Tống Thư Hàng: ....

Đao Cổ Vô Hình ư?

Đao Cổ là cái gì đây, là Kiếm Cổ Vô Hình dậy thì thất bại ư?

Đúng lúc này, con Đao Cổ Vô Hình mới sinh ra kia lắc mình, bay ra khỏi vỏ trứng. Đồng thời thân thể của nó cũng dần biến thành trong suốt, bắt đầu tiến vào hình thức vô hình mà cả tu sĩ cũng không thấy được.

[Nhắc nhỏ: Cách nuôi dưỡng Đao Cổ Vô Hình, xin cầm ấn ký linh thú trong tay, vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đánh mạnh lên người Đao Cổ Vô Hình trước khi nó trở nên trong suốt hoàn toàn, sẽ nhận được kinh hỉ bất ngờ.]

Tống Thư Hàng: ...

Cách nuôi dưỡng này... Không lẫn đi đâu được, Như Hỏa Tôn Giả chắc chắn có quan hệ với Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Chương 973: Không Đủ, Không Đủ, Xin Hãy Đánh Ta Mạnh Hơn Nữa Đi!

Nếu như không phải người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông thì sao lại biết rõ cách dùng ấn ký linh thú như thế chứ?

Trên hư không, Đao Cổ Vô Hình lẳng lặng lơ lửng, thoạt nhìn nó giống như một cây đao dựng thẳng, đứng ở góc độ của Tống Thư Hàng thì thậm chí còn không thể thấy được mắt của nó.

Đao Cổ Vô Hình vẫn đang dần trong suốt, nếu đợi nó hoàn toàn trở nên trong suốt thì ngay cả chủ nhân đã ấp nó ra như Tống Thư Hàng cũng đừng hòng thấy được.

Vậy nên Tống Thư Hàng cầm ấn ký linh thú, vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, rót vào bên trong ấn ký linh thú này.

Trong nháy mắt khi chân khí của Tống Thư Hàng tiến vào trong ấn ký linh thú thì ấn ký linh thú và chân khí của Tống Thư Hàng lại sinh ra cộng minh, nháy mắt đã hoàn thành hai bước kích hoạt và nhận chủ.

Khối ấn ký linh thú mà Như Hỏa Tôn Giả đưa cho Tống Thư Hàng là một khối mới cáu, chưa từng có ai dùng. Thân là pháp khí đặc chế của Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó, độ phổ cập của nó trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng giống như điện thoại của bây giờ vậy, ai cũng có một khối.

Chỉ cần tìm được một khối ấn ký linh thú mới, sau đó đưa chân khí của mình vào thì ấn ký linh thú có thể được kích hoạt và nhận chủ. Cũng giống như người hiện đại bây giờ đi mua điện thoại, khởi động xong là có thể kích hoạt và đăng kí vậy.

Sau khi nhận chủ xong, chân khí của Tống Thư Hàng vận chuyển ở bên trong ấn ký linh thú, bên trong ấn ký có một lộ tuyến tuần hoàn đặc thù, chấn khí vận chuyển một vòng ở trong đó thì có thể khởi động chức năng thu một tia thú hồn của linh thú.

Sau đó, Tống Thư Hàng cầm ấn ký linh thú, đánh về phía Đao Cổ Vô Hình ở trên trời.

Đao Cổ Vô Hình vừa mới ra đời, không hiểu mô tê gì.

Nó lơ lửng giữa không trung, bị ấn ký linh thú đánh vào mặt.

Tống Thư Hàng cảm ứng được một tia thú hồn của Đao Cổ Vô Hình bị ấn ký linh thú thu vào, lại thông qua vận chuyển của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà hắn để lại trong ấn ký linh thú, tia thú hồn này đã được ịn ấn ký của Tống Thư Hàng lên.

Sau khi thu phục Đao Cổ Vô Hình xong, thông qua ấn ký linh thú, nó sẽ có một tia liên hệ tâm linh với Tống Thư Hàng.

Không hổ là tàn dư của Thú Thần Bộ trên Thiên Đình viễn cổ, thủ đoạn thu phục linh thú mới đỉnh làm sao!

Trong hư không, Đao Cổ Vô Hình bắt đầu di chuyển, thân thể của nó vô cùng sắc bén, lại cứng rắn như bảo đao, nhưng thân thể của nó vẫn có thể uốn éo di chuyển như một con rắn vậy.

“U u u u.”

Đao Cổ Vô Hình phát ra tiếng kêu nho nhỏ, đồng thời nó lại truyền một ý niệm như sướng, thoải mái lại cho Tống Thư Hàng.

Sướng? Thoải mái ư? Chẳng lẽ khi nãy ta dùng ấn ký linh thú đánh một cú khiến nó sướng à?

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, nhân lúc Đao Cổ Vô Hình còn chưa biến mất hẳn, hắn vung ấn ký linh thú lên, rót Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vào, thử đập Đao Cổ Vô Hình một cái.

Bốp!

“U u u u.”

Trên người Đao Cổ Vô Hình lóe ánh lửa, sau đó nó lại phát ra thanh âm đầy hưởng thụ, ý bảo Tống Thư Hàng tiếp tục đánh nó.

Không phải con Đao Cổ này là M đấy chứ?

Tống Thư Hàng không khỏi lặng lẽ quay đầu lại nhìn Cách Đấu Thú. Nếu như Đao Cổ là M thì con Cách Đấu Thú này rõ ràng là S.

Cách làm nũng lại là lấy đuôi đánh chủ nhân ứ hự, hoặc dùng chân đạp chủ nhân ná thở, kiểu làm nũng này đúng là xưa nay chưa từng có.

“U u u u.”

Lúc này, Đao Cổ Vô Hình trên không trung liên tục kêu lên.

Tống Thư Hàng cắn răng, giơ tay vung ấn ký linh thú, rót Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vào, tiếp tục nện Đao Cổ Vô Hình điên cuồng.

Bốp bốp bốp bốp bốp.

“U u u u.”

Đao Cổ Vô Hình kêu đến là sướng.

Trên người nó liên tục lóe ánh lửa lên, trong quá trình Tống Thư Hàng điên cuồng đập. Hình như thân thể nó đã lớn lên một chút thì phải?

Hơn nữa, sau khi Tống Thư Hàng đánh một cái thì quá trình trở nên trong suốt của Đao Cổ Vô Hình sẽ bị kéo chậm một chút.

Tốc độ nện của Tống Thư Hàng ngày càng nhanh, bàn tay cầm ấn ký linh thú của hắn đập điên cuồng, còn tạo thành vô số tàn ảnh nữa.

“U u u u.”

Đao Cổ Vô Hình kêu ngày càng sướng, nó lại giục Tống Thư Hàng đánh nhanh hơn, mạnh hơn nữa.

Tống Thư Hàng đánh đến mỏi tay thì lại đổi tay khác, điên cuồng nện.

Lúc này Tống Thư Hàng đã dốc hết sức ra rồi, căn bản không hề lưu tình. Thậm chí còn dùng cả sức mạnh của bốn kỳ mạch trong người hắn luôn.

Sức mạnh bốn kỳ mạch bộc phát. Lại thêm Tống Thư Hàng đã có thể chất ngang với tứ phẩm, uy lực khi tấn công toàn lực đã không hề thua kém tu sĩ tứ phẩm là bao.

Nhưng công kích cỡ này mà lại khiến Đao Cổ Vô Hình ngày càng hưởng thụ hơn.

Diệp Tư tò mò chui đầu ra trên lưng Tống Thư Hàng, nhìn con Đao Cổ Vô Hình ngày càng lớn hơn, màu cũng ngày càng đẹp hơn kia.

“Lợi hại thật đấy, chỉ là cảnh giới mới sinh thôi, bị Tống Thư

Hàng ngươi đập khí thế như vậy mà không hề bị thương, thậm chí nó giống như đao kiếm đang được thợ rèn ra sức gõ, thân thể ngày càng cứng hơn kìa."

Diệp Tư nói.

Không hổ là loại biến dị trong Kiếm Cổ Vô Hình mà!

...

Một lúc lâu sau.

"Nhìn trời, không ngờ đánh người lại là chuyện vất vả như thế."

Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ hắn cầm ấn ký linh thú, mỗi lần nện xuống đều dốc hết toàn lực, mỗi kích đều ngưng tụ tinh, khí, thần của mình lại, đánh lâu thì đương nhiên sẽ mệt bở hơi tai rồi.

Trong lúc đánh Tống Thư Hàng mỏi tay nên đã đổi qua đổi lại hết mấy lượt.

"Ta đã đánh bao nhiêu cái thế?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Ta không đếm."

Diệp Tư đáp lại.

Lúc này, trên mắt kính của Tống Thư Hàng lại xuất hiện một bảng đếm [966]

[967]

[968]

[969]

"Sắp 1000 rồi á? Rốt cuộc phải đập bao lâu đây?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Thiên chuy bách luyện, nói không chừng phải đánh tròn 1000 cái đấy."

Diệp Tư trả lời.

"1000 à? Để ta cố thêm chút nữa."

Tống Thư Hàng cắn răng nói, lúc này kinh mạch trên tay hắn đều căng cứng rồi.

Tu sĩ tam phẩm bình thường chỉ bộc phát sức mạnh của bốn kỳ mạch trong lúc sinh tử nguy cấp, với thể chất của tu sĩ tam phẩm, sau khi triển khai hết bốn mạch mà gánh được ba bốn chục chiêu là khá lắm rồi.

Nếu nhiều hơn nữa thì thể chất của tu sĩ tam phẩm căn bản không thể chịu nổi.

Còn thể chất của Tống Thư Hàng đã đến cảnh giới tứ phẩm, cho nên mới có thể một hơi gồng được đến gần một nghìn thế này.

“A a a a!”

Tống Thư Hàng cắn răng, lại đổi ấn ký linh thú về tay phải, đánh về phía Đao Cổ Vô Hình tiếp.

Cũng giống như tới cực hạn khi chạy nước rút vậy, cánh tay của Tống Thư Hàng lại kéo ra một chuỗi tàn ảnh.

[998]

[999]

“1000!”

Tống Thư Hàng hét lớn, bốp! ấn ký linh thú đột nhiên đánh lên người Đao Cổ Vô Hình.

“U u u u.”

Đao Cổ Vô Hình kêu ré lên, nó lượn qua lượn lại bên cạnh Tống Thư Hàng như đang vô cùng hưởng thụ. Nhưng nó còn chưa thấy đủ, vẫn dùng liên lạc tinh thần của hai bên giục Tống Thư Hàng tiếp tục đánh lên thân đao của nó.

Tống Thư Hàng: ...

Mẹ ơi, con sai rồi, sau này con không... đánh người ta bậy bạ nữa đâu.

“Lẽ nào 1000 còn chưa đủ, phải đủ 10000 ư?”

Tống Thư Hàng đổi sang tay khác, cắn răng đánh Đao Cổ Vô Hình tiếp.

Cố được 1000 rồi, lẽ nào lại bỏ dở giữa chừng chứ? Nói không chừng điều này có liên quan tới chuyện ngày sau Đao Cổ Vô Hình có thể tiến hóa tới cảnh giới mấy phẩm thì sao?

Cố lên, vì tương lai của Đao Cổ Vô Hình nhà mình, liều mạng!

Kiên trì là thắng lợi!

Tống Thư Hàng cắn răng, đánh đến khi nào đánh không nổi mới thôi.

“Bốp bốp bốp!”

“U u u u.”

“Bốp bốp bốp!”

“U u u u.”

Diệp Tư xoa cằm, nhìn biến hóa giữa Tống Thư Hàng và Đao Cổ Vô Hình.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí trong người Tống Thư Hàng rót vào trong ấn ký linh thú, sau khi đánh lên người của Đao Cổ Vô Hình thì thân thể của Đao Cổ sẽ được cường hóa. Hơn nữa có một phần Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tiến vào cơ thể của Đao Cổ Vô Hình, vận chuyển một vòng.

Đúng là phần Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công này khiến cho hình thể của Đao Cổ Vô Hình phình lên. Sau đó lại có thêm một phần Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí tinh thuần hơn truyền về từ cơ thể Đao Cổ Vô Hình, thông qua ấn ký linh thú trong tay Tống Thư Hàng, quay lại trong cơ thể hắn.

[Chức nàng này đúng là rất giống với công năng của linh quỷ.] Diệp Tư lẩm bẩm.

Ngoại trừ việc giúp chủ nhân tu luyện mọi lúc ra thì nó cũng có thể rèn luyện chất lượng chân tức của của chủ nhân.

Mà bây giờ, Đao Cổ Vô Hình đang tiến hành rèn luyện chân khí của Tống Thư Hàng.

Trong quá trình Tống Thư Hàng đánh Đao Cổ Vô Hình thì chính là đang tu luyện không ngừng. Không chỉ chân khí, trong cơ thể Đao Cổ Vô Hình còn mang về một tia năng lượng rất khó tả, sau khi năng lượng đó truyền vào trong cơ thể Tống Thư Hàng thì sẽ bắt đầu cường hóa thân thể của hắn từng chút một. Nhưng thể chất của Tống Thư Hàng đã đề cao tới cảnh giới tứ phẩm rồi cho nên hiệu quả cường hóa cũng không rõ ràng lắm.

…

Việc này cũng là điều huyền bí lớn nhất của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Mỗi một thiên công pháp của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đều có được một pháp môn cùng loại với Kình Thôn

Thuật, có thể dùng các cách khác nhau để thôn phệ và hấp thu năng lượng bên trong linh thú tinh.

Điều đó dẫn đến việc đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông thường xuyên gặp phải tình trạng chân khí tràn đầy có nguy cơ nổ đan điền.

Tống Thư Hàng cũng ăn nhiều đau khổ vì cái này, để tránh cho mình bị nổ banh xác, hắn vừa tìm công pháp luyện thể, vừa phải uống Long Ma dược tề, khiến thể chất của mình đề cao tới cảnh giới tứ phẩm!

Tất cả đều do bị ép mà ra!

Mà đệ tử chính thống của Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng không có Long Ma dược tề mà uống. Cách giải quyết nguy cơ chân khí bạo thể của bọn họ chính là thông qua thủ pháp đặc thù, truyền chân khí dư thừa trong cơ thể vào người linh thú, nuôi dưỡng và gia tăng tốc độ phát triển của linh thú.

Trong quá trình này, sẽ có chân khí tinh thuần phản hồi lại từ trên người linh thú, số lượng chân khí này nhỏ đi, nhưng chất lượng trở nên tinh thuần hơn. Không chỉ như thế, nó còn có thể gia tăng thể chất của đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Có thể nói Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là một môn phái xài tool hack.

Chương 974: Trong Chúng Ta Xuất Hiện Một Tên Phản Đồ

Thời gian dần trôi qua.

Bạch tiền bối vẫn chưa quay về.

Mỹ nhân rắn công đức và Cách Đấu Thú im lặng ngồi một bên.

Đao Cổ Vô Hình vẫn đang rên rỉ, không hề có vẻ gì như đã thỏa mãn.

“1111 cái!”

Tống Thư Hàng dốc hết toàn lực, đánh ra cái thứ 1111.

Không được rồi, thật sự là không nổi nữa rồi, cảm giác đau đớn từ kinh mạch ngày càng dữ dội hơn, lực độ bộc phát ra cũng ngày càng yếu hơn, hắn đã kiệt sức rồi.

Đúng lúc này, Đao Cổ Vô Hình rốt cuộc cũng xảy ra biến hóa.

Thân thể của nó thẳng tắp, bên trên xuất hiện 1111 đạo đao văn vô cùng xinh đẹp, mỗi đạo đao văn đều là do Tống Thư Hàng dốc sức đánh ra.

Những đao văn này nối liền lại giống như trời sinh đã thế.

Nếu như nói Đao Cổ Vô Hình mới sinh ra là một thanh bảo đao sắc bén thì Đao Cổ Vô Hình bây giờ chính là một thanh đao bách luyện truyền đời.

Đao Cổ Vô Hình phát ra tiếng kêu vui sướng, rốt cuộc nó cũng không xin Tống Thư Hàng đánh lên người nó nữa.

Không còn bị đánh, thân thể Đao Cổ Vô Hình dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Ngay cả chủ nhân như Tống Thư Hàng cũng không thể nhìn thấy thân thể của Đao Cổ Vô Hình. Trừ khi là tu luyện đồng thuật đặc biệt hoặc tu sĩ có thực lực cực cao thì mới có thể nhìn thấy Đao Cổ Vô Hình ở trạng thái ẩn hình.

Nhưng tuy mắt thường của Tống Thư Hàng không thể nhìn thấy Đao Cổ Vô Hình, nhưng sau một phen thiên chuy bách luyện này, liên lạc giữa hắn và Đao Cổ Vô Hình lại chặt chẽ hơn. Tuy không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn có thể cảm ứng được Đao Cổ Vô Hình đang ở bên cạnh, thậm chí còn cảm ứng được vị trí cụ thể của Đao Cổ Vô Hình.

Tống Thư Hàng thử vươn tay phải ra trảo một cái trong hư không.

Đao Cổ Vô Hình nhận được ý niệm của hắn nên nhẹ nhàng đáp xuống lòng tay hắn.

Cảm xúc này không khác gì đang cầm một thanh đao thật! Hơn nữa kích thước và sức nặng của Đao Cổ Vô Hình đều giống như được tạo riêng ra cho Tống Thư Hàng vậy!

Tống Thư Hàng thử múa một bộ đao pháp căn bản, hắn vốn định dùng Hỏa Diễm đao hoặc Tật Phong Đao, nhưng giờ hai tay sưng đau, không thể thôi động chân khí, chỉ có thể dùng một bộ đao pháp căn bản để thử đao mà thôi.

Một đường đao chém xuống, đao khí tung hoành.

Đao khí này không phải Tống Thư Hàng chém ra, mà là kèm theo Đao Cổ Vô Hình.

Đây là một thanh bảo đao tặng kèm đao khí!

Hơn nữa, bởi vì nó là linh thú mà mình đã thuần dưỡng, nên chỉ cần Tống Thư Hàng cầm Đao Cổ Vô Hình là lại có cảm giác người - đao hợp nhất, đao cảm siêu tốt.

Hơn nữa lúc này Đao Cổ Vô Hình vẫn còn đang ở cảnh giới vừa sinh ra. Nếu như nuôi dưỡng ổn thỏa thì cảnh giới của nó sẽ liên tục tăng lên. Nếu vậy thì Tống Thư Hàng cũng không cần đau đầu vì vấn đề bảo đao nữa!

Đối với một vị đao khách mà nói, có được một thanh bảo đao là chuyện cực kỳ quan trọng.

Bảo đao Bá Toái trong tay Tống Thư Hàng cũng là một thanh bảo đao, có thể cắt đứt thân thể của tu sĩ tứ phẩm. Nhưng tu vi của Tống Thư Hàng cũng sẽ có ngày tăng lên. Đợi một thời gian nữa, khi Tống Thư Hàng lên đến cảnh giới ngũ phẩm thì bảo đao Bá Toái sẽ không đủ dùng.

Nhưng Đao Cổ Vô Hình thì lại khác. Đây là một thanh thần binh có thể tiến hóa!

…

Sau khi thử đao xong, Tống Thư Hàng bắt chước cảnh Kim Mao Sư Vương lấy được Đồ Long đao:

“Đao nằm trong tay, thiên hạ về ta!”

Diệp Tư phối hợp vỗ tay: bốp bốp bốp.

“Nhưng mà Thư Hàng này, ta nhớ không phải ngươi vẫn ôm mộng kiếm khách à? Rốt cuộc ngươi cũng chịu chấp nhận sự thật rằng mình là đao khách rồi ư?”

Diệp Tư hỏi dò.

Tống Thư Hàng: Qùy!!!

“Nhìn trời ~~ Có thể ta đã giác ngộ ra rồi.”

Tống Thư Hàng huơ Đao Cổ Vô Hình rồi nói:

“Mỗi người đều có thiên phú riêng của mình, cũng có thứ mà mình không rành. Thiên phú kiếm thuật của ta bị điểm âm, ta đã không còn cầu mong gì ở kiếm thuật nữa rồi.”

“Cho nên nghĩ thông suốt, chấp nhận chuyện mình chỉ có thể chơi đao rồi à?”

Diệp Tư chớp mắt.

“Lý tưởng có thịt, nhưng hiện thực chỉ có xương thôi, thật ra nghĩ kỹ thì đao cũng khá lắm chứ. Ví dụ như loại đao thẳng như Đao Cổ Vô Hình này cũng là một vũ khí ngầu lòi đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Xét từ một góc độ nào đó thì đao thẳng còn oách hơn cả kiếm!

Đây tuyệt đối không phải tư tưởng AQ nhé.

Diệp Tư che miệng cười khẽ.

“Đúng rồi Diệp Tư này, cô nói trọng lực mà Đao Cổ Vô Hình này có thể thừa nhận là bao nhiêu nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cũng không rõ nữa, đây là lần đầu tiên ta thấy linh thú như Đao Cổ Vô Hình này đấy.”

Diệp Tư nói:

“Ngươi hỏi làm gì thế?”

“Ta muốn ngự kiếm phi hành đấy, à không, là ngự đao phi hành.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên Đao Cổ Vô Hình:

“Đao Cổ Vô Hình trời sinh đã có thiên phú bay rồi, bây giờ ta lại thu phục được nó, nếu như ta cưỡi Đao Cổ Vô Hình thì liệu có bay lên được không?”

Diệp Tư cười nói:

“Thư Hàng, ngự kiếm phi hành và cưỡi trên thân kiếm để bay là hai khái niệm khác nhau. Có phải là ngươi chưa từng được ngự kiếm ké các vị đạo hữu và tiền bối đâu.”

Ngự phi hành và cưỡi trên thân kiếm để bay là hai khái niệm khác nhau.

Ngự kiếm phi hành không phải cưỡi phi kiếm mà là độn quang, đây là là một cách ngự kiếm phi hành khá phổ biến của tu chân giới.

Đầu tiên là ngưng tụ ra một phần kiếm quang trên phi kiếm hoặc kiếm hoàn, sau đó tu sĩ đặt chân lên độn quang, chớp mắt một cái bay ra nghìn dặm.

Bình thường lúc tu sĩ tứ phẩm vừa học được cách ngự kiếm đều dùng kiểu này để phi hành. Cách này khá an toàn, ít tốn sức, quan trọng hơn là có thể vừa bay vừa ngắm cảnh, chở người làm màu hoặc chở người bay lên cũng dễ hơn. Bình thường những phi kiếm bay trên trời đều dùng kiểu đạp độn quang và ngự kiếm này.

Kiểu phi hành cao minh hơn chính là nhân kiếm hợp nhất, biến thành một đạo kiếm quang, chớp mắt bay vạn dặm. Loại này thì tốc độ nhanh hơn, nhưng tốn sức. Bình thường nếu như không phải đi vội thì tu sĩ đẳng cấp cao cũng rất ít dùng cách này.

Nhanh hơn kiếm quang thì còn đủ loại độn pháp, ví như cái Thiên Bằng Độn Pháp trong thần thú cửu diệt độn pháp mà Bạch tiền bối từng dùng, đó là một loại độn pháp cực kỳ cao minh.

“Ừ, nhưng đối với ta mà nói thì cưỡi phi kiếm bay cũng ngầu lắm.”

Tống Thư Hàng nói. Đây toàn là lỗi của mấy bộ phim truyền hình.

Tu sĩ phải cưỡi phi kiếm, hoặc đan tay sau lưng ra vẻ cao nhân, hoặc hăng hái làm tư thế lướt sóng, sau đó gió nhẹ bay tới, mái tóc dài của tu sĩ bay phất phơ, quần áo trên người cũng bay bay.

Đây là khái niệm ngầu lòi của Tống Thư Hàng!

“Vậy ngươi thử xem!”

Diệp Tư cười nói.

“Để ta thử xem, Diệp Tư cô xem kỹ nhé, nếu có sự cố thì nhất định phải đỡ ta đấy.”

Tống Thư Hàng dặn dò, dù sao thì chứng sợ độ cao của hắn còn chưa giảm bớt.

Nói xong thì hắn vỗ nhẹ lên Đao Cổ Vô Hình.

Đao Cổ Vô Hình nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, đầu tiên là im lặng lơ lửng bên chân của Tống Thư Hàng.

Sau đó là Tống Thư Hàng dè dặt đặt chân lên người của Đao Cổ Vô Hình.

“Có thể bay được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“U u u u ~~”

Đao Cổ Vô Hình phát ra tiếng kêu vui sướng, nó tỏ vẻ nhẹ lắm, căn bản không hề có cảm giác. Lực lượng và tốc độ của Đao Cổ Vô Hình đều rất mạnh, bằng không chỉ dựa vào sắc bén thì không thể chém rách nổi pháp thuật hộ thể của tu sĩ tứ phẩm.

“Chúng ta bay lên thử xem!!”

Tống Thư Hàng nói.

Tuy rằng hắn cũng sắp lên cảnh giới tứ phẩm rồi, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì tới việc hắn thử trải nghiệm sớm cảm giác cưỡi phi kiếm, ngự kiếm bay lên.

Đao Cổ Vô Hình chở Tống Thư Hàng bay lên trời.

Nhưng cũng không bay lên quá cao, bởi vì hiện nay họ còn đang ở trong một không gian hao hao như dưới lòng đất ở bên ngoài cấm địa, bay lên cao dễ đụng phải nóc của cấm địa.

Đao Cổ Vô Hình chở Tống Thư Hàng bay hai vòng.

“Sao hả Diệp Tư!”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hửm?”

Diệp Tư nhìn Tống Thư Hàng ở trên trời.

Phải miêu tả thế nào đây nhỉ? Bởi vì Đao Cổ Vô Hình là vô hình, cho nên bây giờ Tống Thư Hàng thoạt nhìn giống như đang lướt đi trên không trung vậy.

Tuy rằng cũng rất ngầu, nhưng nếu như Tống Thư Hàng mong rằng trông giống cảnh chân đạp phi kiếm, ngự kiếm phi hành thì hắn nhất định sẽ thất vọng.

“Được lắm.”

Diệp Tư nói.

“Vậy ta bay ra ngoài lượn một vòng nhé.”

Tống Thư Hàng nói luôn.

Dù sao thì Bạch tiền bối cũng chưa về, lượn một vòng rồi tính sau.

Vậy nên Tống Thư Hàng hạ chỉ lệnh, Đao Cổ Vô Hình chở hắn bay đi xa hơn.

Sau khi bay ra một khoảng cách, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

“Đợi đã, mình nhớ lúc trước mình và Diệp Tư bị một đám Kiếm Cổ Vô Hình đuổi giết nên mới chạy tới chỗ vòng tròn của cấm địa.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới việc này.

Sau này tuy rằng Như Hỏa Tôn Giả xuất hiện kip thời, xua đám Kiếm Cổ Vô Hình kia bay đi cứu hán. Nhưng giờ đám Kiếm Cổ Vô Hình bị Như Hỏa Tôn Giả xua đi đã bay đến đâu rồi?

Là bay về ổ của Kiếm Cổ Vô Hình ở chỗ cũ à? Hay là vẫn đang lượn lờ ở xung quanh đây?

“Đao Cổ, ngươi có thể cảm ứng được chỗ của đám Kiếm Cổ Vô Hình kia không?”

Tống Thư Hàng chợt hỏi.

“U u u u ~~”

Đao Cổ Vô Hình phát ra tiếng kêu vui sướng, dùng ý niệm trả lời vấn đề của Tống Thư Hàng.

Đao Cổ Vô Hình nói cho Tống Thư Hàng biết, bây giờ xung quanh nó có rất nhiều 'đồng loại'.

Chuẩn không cần chỉnh, đồng loại mà Đao Cổ Vô Hình nói chính là đám Kiếm Cổ Vô Hình lúc trước đã bị Như Hỏa Tôn Giả xua đi.

Qủa nhiên đám Kiếm Cổ Vô Hình này không bay đi xa, vẫn đang lượn lờ ở xung quanh.

“Chúng ta quay về đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này hắn cảm giác mình đừng nên tiếp cận đám Kiếm Cổ Vô Hình này. Ít nhất là không được vọng động trước khi Bạch tiền bối quay lại.

Một khi động đến đám Kiếm Cổ Vô Hình kia, chúng nó mà tấn công hắn thì phiền lắm.

Đao Cổ Vô Hình nghe thấy Tống Thư Hàng ra lệnh xong thì quay đầu bay về phía Diệp Tư.

…

Lúc này, mấy trăm con Kiếm Cổ Vô Hình mà Tống Thư Hàng không thể nhìn thấy bằng mắt thường đã tập hợp lại, đứng phía xa tập trung vào Đao Cổ Vô Hình dưới chân Tống Thư Hàng.

Đao Cổ Vô Hình là thể biến dị của Kiếm Cổ Vô Hình.

Theo lý thuyết thì nó cùng giống nòi với Kiếm Cổ Vô Hình.

Nhưng lúc này trong mắt của mấy trăm con Kiếm Cổ Vô Hình kia lại phát ra khí tức hung tàn.

[Trong chúng ta xuất hiện một tên phản đồ!]

Kiếm Cổ ngầu lòi không làm, đi biến dị thành Đao Cổ làm chi hả?

Sau khi đám Kiếm Cổ Vô Hình này ngưng tụ lại, chậm rãi tới gần và bao vây Tống Thư Hàng với Đao Cổ Vô Hình.

Đối với Kiếm Cổ Vô Hình mà nói, Đao Cổ Vô Hình là thể biến dị, đồng thời cũng là đồ đại bổ.

Một khi trong đàn Kiếm Cổ Vô Hình sinh ra Đao Cổ Vô Hình thì hoặc là nó sẽ bị Kiếm Cổ Vô Hình vứt bỏ, hoặc là nó sẽ bị cả đàn Kiếm Cổ Vô Hình xé xác và thôn phệ.

Bây giờ, đám Kiếm Cổ Vô Hình kia chọn cái sau.

Chương 975: Một Con Thư Hàng Bị Một Bầy Kiếm Cổ Bao Vây, Hình Ảnh Cực Kỳ Tàn Nhẫn

Mấy trăm con Kiếm Cổ Vô Hình lặng lẽ tới gần Tống Thư Hàng, âm mưu gây rối.

Lúc này, Đao Cổ Vô Hình của Tống Thư Hàng cơ trí phát hiện ra đám đồng loại của mình.

“U u u u ~~”

Đao Cổ kêu liên hồi để nhắc nhở Tống Thư Hàng.

'Hả? Kiếm Cổ đến gần ư?' Tống Thư Hàng lập tức thấy ê răng.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó tới mà.

Một giây trước hắn còn đang sợ mình bất cẩn chọc đám Kiếm Cổ Vô Hình kia, kết quả một giây sau Kiếm Cổ Vô Hình đã tới rồi.

“Đen thế chứ.”

Tống Thư Hàng thở dài, biết thế thì mình không cần chơi trò ngự đao phi kiếm sớm làm gì, ít nhất cũng phải chờ Bạch tiền bối về rồi lại tính.

“Chúng ta đẩy nhanh tốc độ, quay lại bên cạnh Diệp Tư!”

Tống Thư Hàng nói.

Để xem mình và Diệp Tư liên thủ có ngăn nổi đám Kiếm Cổ Vô Hình này không.

Nếu không được thì liều mạng đưa Diệp Tư bỏ trốn, chỉ cần trốn vào thế giới hạch tâm thì đám Kiếm Cổ Vô Hình sẽ không làm gì được họ.

Đao Cổ Vô Hình tăng tốc, chở theo Tống Thư Hàng vèo một cái, chạy về phía Diệp Tư.

Đồng thời, Diệp Tư cũng xuất bản mệnh kim thư ra, kéo mỹ nhân rắn công đức và Cách Đấu Thú lên kim thư, bay nhanh về phía Tống Thư Hàng. Cô là linh quỷ của Tống Thư Hàng, tâm linh tương thông, sau khi Tống Thư Hàng cảm ứng được nguy cơ thì cô cũng lập tức phản ứng.

…

Diệp Tư tới gần Tống Thư Hàng, đưa hắn lên kim thư, sau đó quay đầu bay về phía cấm địa.

“Số lượng Kiếm Cổ Vô Hình đuổi theo chúng ta có bao nhiêu?”

Diệp Tư hỏi.

Nếu như ít thì cô và Tống Thư Hàng có thể thử liên thủ chống cự.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên Đao Cổ Vô Hình:

“Số lượng Kiếm Cổ Vô Hình có bao nhiêu? Bây giờ chúng nso đang ở đâu thế?”

Đối phó với đám kẻ địch vô hình nay mới đau đầu làm sao.

Cũng may Đao Cổ Vô Hình có thể nhìn thấy đám Kiếm Cổ, bọn họ cũng không quá mức bị động.

Đao Cổ Vô Hình: U u u u???

Lần này trong tiếng kêu của nó đầy vẻ nghi hoặc, bởi vì nó không hiểu vấn đề Tống Thư Hàng hỏi. Dù sao thì nó cũng chỉ vừa mới sinh ra, không hiểu mấy vấn đề quá mức phức tạp.

“Giờ đám đồng loại của mày đang ở chỗ nào?”

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp.

“U u u u!”

Lần này Đao Cổ Vô Hình trả lời chính xác vấn đề Tống Thư Hàng hỏi.

“Đã bị bao vây rồi ư?”

Tống Thư Hàng thấy gan mình quặn đau, tốc độ của Kiếm Cổ Vô Hình nhanh thật, còn nhanh hơn cả tốc độ phi hành của kim thư nữa.

“Chúng ta đã bị bao vây rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng nói thêm:

“Ta đã tạo ra phòng ngự trong phạm vi ba thước của kim thư, lát nữa ngươi dùng Hỏa Diễm đao tấn công xung quanh một lần, thử giảm bớt số lượng Kiếm Cổ Vô Hình. Nếu nhiều thì chúng ta bỏ chạy.”

“Ta sẽ cố gắng.”

Tống Thư Hàng nuốt một viên đan dược khôi phục chân khí, trước đó đánh Đao Cổ Vô Hình khiến hắn mất sức rất lớn, kinh mạch hai tay trướng đau, bây giờ hắn cũng không biết mình có thể đánh ra bao nhiêu cú hd nữa.

“Đúng rồi, bây giờ điện thoại của ngươi có tín hiệu không? Lên nhóm Cửu Châu số 1 hỏi các tiền bối xem có ai biết cách đối phó với Kiếm Cổ Vô Hình không?”

Diệp Tư nói.

“Đúng nhỉ.”

Tống Thư Hàng vội mở túi thu nhỏ một tấc ra định lấy điện thoại của mình.

“Không cần, ta đã lên nhóm hỏi rồi, giờ đang chờ các tiền bối trong nhóm trả lời.”

Lúc này giọng của Thông Nương lại vang ra từ trong túi thu nhỏ một tấc.

Tống Thư Hàng khựng lại, khẽ gật đầu:

“Các tiền bối bảo thế nào?”

Thông Nương hình như càng lúc càng tri kỷ, luôn giúp đỡ trong những lúc cần kíp.

Nhưng... sao Thông Nương lại biết mật mã điện thoại của hắn nhỉ?

“Vừa mới gửi lên, chỉ có Bắc Hà tiền bối đáp lại là sẽ tìm tài liệu giúp, những tiền bối khác không có tin tức gì.”

Thông Nương đáp.

Thân là một cọng hành tinh, cả ngày chui trong túi thu nhỏ một tấc nên cô rất chán. Cũng may mà có điện thoại, tiện lên mạng, xem phim, bên cạnh lại có đủ loại đan dược tu luyện, vừa xem phim vừa tu luyện, cuộc sống của cô cũng không nhàm chán lắm.

Còn mật mã điện thoại ư?

Tống Thư Hàng ngu si, thân là cọng hành tinh bên cạnh hắn, mọi hành động của hắn đều không thoát khỏi mắt cô. Đừng nói là mật mã điện thoại, ngay cả mật mã ví online của Tống Thư Hàng là gì cô cũng biết.

Thông Nương định chờ Tống Thư Hàng khai giảng xong, ổn định một chỗ không chạy lung tung nữa thì sẽ thử mua đồ online, lấy tài khoản của Tống Thư Hàng ra mà trả.

...

Lúc này, trên nhóm Cửu Châu số 1.

Thông Nương mượn tài khoản của Tống Thư Hàng, thỉnh giáo các tiền bối cách đối phó với Kiếm Cổ Vô Hình.

Bá Đao Tống Nhất:

“Cầu giúp đỡ, một con Thư Hàng bị một đám Kiếm Cổ Vô Hình bao vây, cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn! Các vị tiền bối có cách gì kéo dài tính mạng hay không? Miêu tả:

Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ.

Kiếm Cổ Kiếm Cổ [Thư Hàng] Kiếm Cổ Kiếm Cổ.

Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ.

Hiện trường chính là như thế, online chờ gấp!”

Trước đó không lâu, Tống Thư Hàng đã đổi nickname trong nhóm thành Bá Đao Tống Nhất, đến nay vẫn chưa đổi lại, gần đây đạo hiệu của hắn trong nhóm vẫn luôn đê Bá Đao Tống Nhất.

Người đầu tiên trả lời đương nhiên chính là Bắc Hà Tán Nhân vĩnh viễn online của nhóm Cửu Châu số 1.

À, hiện tại Bắc Hà Tán Nhân đã đổi đạo hiệu rồi.

Bây giờ đạo hiệu của hắn ở trong nhóm là Bắc Hà Chân Quân, nghe ngon lành hơn Bắc Hà Tán Nhân nhiều.

Nhưng dù là Bắc Hà Tán Nhân hay Bắc Hà Chân Quân cũng thế, hắn vẫn luôn là thánh đấu sĩ online của nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Chân Quân:

“...” Một con Thư Hàng ư?

Bá Đao Tống Nhất:

“Hồi Bắc Hà tiền bối, ta là Thông Nương, đang dùng tài khoản của Tống Thư Hàng để online. Con Tống Thư Hàng kia bây giờ đang bị Kiếm Cổ Vô Hình bao vây, không thể online được.”

"Hóa ra là vậy."

Bắc Hà Chân Quân nói:

"Nhưng ta cũng chưa từng tiếp xúc với Kiếm Cổ Vô Hình bao giờ, đúng rồi, ta nhớ từng nhìn thấy trong một quyền du ký của tu sĩ nào đó, hình như cũng có ghi cách đối phó với Kiếm Cổ Vô Hình. Để ta tìm lại xem."

Bá Đao Tống Nhất:

"Cố gắng lên, Bắc Hà tiền bối. Tống Thư Hàng có thể bị Kiếm Cổ Vô Hình xé xác hay không thì phải xem tốc độ tìm đáp án của tiền bối ngài đấy."

Bắc Hà Chân Quân: ...

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Thông Nương, bảo Tống Thư Hàng mở đồng thuật đi!"

Đông Phương Lục Tiên Tử am hiểu Thiên Ma Cửu Vũ, bộ công háp này kết hợp với Thiên Ma Nhãn thì hiệu quả phá huyễn đặc tuyệt đỉnh.

"Đông Phương tiên tử, con Tống Thư Hàng kia không có đồng thuật. Hơn nữa thiên phú nhãn khiếu của hắn là viên đạn thời gian cũng không thể nhìn thấy Kiếm Cổ Vô Hình được."

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Nói đến Kiếm Cổ Vô Hình thì ta vẫn luôn có một tưởng tượng thế này. Tuy rằng các tu sĩ không thể nhìn thấy Kiếm Cổ Vô Hình, thậm chí cũng không thể dùng tinh thần lực để cảm ứng được chúng nó. Nưng chúng nó có đúng là tồn tại thật sự không? Nếu như là tồn tại thật sự thì cứ tạt một thùng sơn qua, hoặc ném phấn gì đó là chẳng phải có thể khiến chúng hiện hình ư? Năng lực ẩn hình của Kiếm Cổ Vô Hình có trâu bò đến đâu đi nữa thì cũng không thể khiến mấy thứ như sơn, phấn trên người tàng hình theo chứ?"

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

"Cách mà Tam Lãng đạo hữu nói rất khả thi."

Phá Dương Kích Quách Đại:

"icon đầu chó đáng yêu."

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Tức giận xoa đầu... Đợi đã!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Không đúng, chắc chắn ngươi không phải Tam Lãng! Ngươi là ai hả, có phải ngươi dùng thủ đoạn gì để hack nick của Tam Lãng không? Linh Điệp tiền bối đấy à? Linh Điệp tiền bối ngươi đang dùng tài khoản của Tam Lãng huynh chat với bọn ta đúng không?”

Tam Lãng nhà này sao có thể thông minh thế được chứ? Lại còn nói một phát trúng ngay vấn đề nữa!

Đây nhất định không phải Cuồng Đao Tam Lãng.

Nếu như là Cuồng Đao Tam Lãng thật sự thì nhất định sẽ nói kiểu “A, chỗ đó có một đàn Kiếm Cổ Vô Hình à, đợi hôm nào ta sẽ tới đó lượn một vòng, trải nghiệm cảm giác bị Kiếm Cổ Vô Hình đuổi giết mới được, cảm giác đó chắc hẳn sẽ rất tuyệt vời”.

“Đúng vậy, ngươi là Linh Điệp tiền bối đúng không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử cũng nói ngay.

Diệt Phượng Công Tử:

“Chuẩn bài luôn, Linh Điệp tiền bối có sở thích dùng tài khoản của người khác để chat với chúng ta mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng: ...

Tim ta đau quá, Tam Lãng đột nhiên cảm thấy tim mình mệt dữ dội. Mặc dù Lãng mỗ hay tìm chết thật, nhưng... Như thế không có nghĩa là IQ của ta thấp nhé! Ở trong mắt của các ngươi ta là một kẻ đần ư?

“Không... Diệt Phượng đạo hữu. Lão phu không có sở thích dùng tài khoản của người khác để chat nhé.”

Linh Điệp Tôn Giả hàng xịn online.

Phá Kiếp Tiên Tử (Vũ Nhu Tử):

“Ta có thể làm chứng cho a cha, vừa rồi thật sự là chính bản thân Tam Lãng tiền bối gửi tin, khi nãy ta ngồi kế bên Tam Lãng tiền bối nhìn hắn gửi tin nhắn đấy.”

Lúc này Bắc Hà Chân Quân đã quay lại:

“Mọi người chớ lo, đây thật sự là Tam Lãng đấy. Thật ra Tam Lãng rất thông minh, mọi người đừng quên, Nạp Điện thuật được chia sẻ trên thư mục nhóm Cửu Châu số 1 là do Tam Lãng đạo hữu phát minh ra đấy nhé.”

Cuồng Đao Tam Lãng thật sự là một nhân vật thiên tài rất có sáng kiến.

“Ngoài ra, đề nghị của Tam Lãng đạo hữu thật sự rất khả thi. Thông Nương, chi bằng ngươi bảo Thư Hàng tiểu hữu làm theo cách của Tam Lãng đạo hữu xem sao.”

Bắc Hà Chân Quân nói:

“Nhưng phải cẩn thận, trên người Kiếm Cổ Vô Hình có một tầng kiếm khí bảo vệ, lúc dùng cách Tam Lãng đạo hữu đề nghị thì phải nghĩ cách phá vỡ kiếm khí nhé.”

“Ta hiểu rồi. Vậy ta sẽ nói cách này cho Tống Thư Hàng nghe.”

Thông Nương đáp.

Sau đó Thông Nương ngẩng đầu lên, kể lại đề nghị của Tam Lãng tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cho Tống Thư Hàng nghe.

Còn chuyện Tống Thư Hàng có tìm được thứ thay thế sơn hay bột phấn hay không thì không phải chuyện nằm trong diện quan tâm của Thông Nương.

Sau khi thuật lại xong, Thông Nương định tắt nhóm Cửu Châu số 1 đi để xem tiếp bộ phim dang dở ban nãy.

Đúng lúc này, Phá Kiếp Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) trong nhóm lại nói:

“Tống tiền bối, bây giờ các ngươi đang chơi ở đâu thế? Không phải ngươi đang ở cùng với Bạch tiền bối à? Tại sao lại bị Kiếm Cổ Vô Hình bao vây một mình thế này?”

“Đúng thế, không phải Thư Hàng tiểu hữu ở chung với Bạch Tôn Giả à?”

Bắc Hà Chân Quân cũng nhớ tới việc này ngay.

“Khi nãy Bạch tiền bối vừa đi, nói là muốn vào bảo khố của hắn tìm tài liệu chế thức ăn cho thú cưng nhất phẩm. Nhưng đến giờ còn chưa về.”

Thông Nương lại dùng tài khoản của Tống Thư Hàng để trả lời.

Chương 976: Tạo Hóa Tiền Bối, Ta Là Fan Não Tàn Của Ngươi!

“Thì ra là vậy, Bạch tiền bối tạm thời rời đi rồi.”

Đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nói thầm trong lòng.

Nếu như Bạch Tôn Giả vẫn còn ở đó, chắc hẳn Tống Thư Hàng sẽ không gặp phải chuyện xui xẻo như vậy.

“Wow, cuộc phiêu lưu mạo hiểm của Tống tiền bối thật khiến người ta hâm mộ, Kiếm Cổ Vô Hình cũng thật tuyệt.”

Phá Kiếp Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) lại nói.

Mới nghĩ tới cảnh tượng bị một đám Kiếm Cổ Vô Hình vây quanh thôi đã thấy kích thích rồi. Nếu cô có thể sánh vai chiến đấu với Tống tiền bối, cùng nhau chống lại một đám Kiếm Cổ Vô Hình bao vây thì quá tuyệt rồi, giống y như cảnh quay trong phim bom tấn vậy.

Linh Điệp Tôn Giả:

“Vũ Nhu Tử thích Kiếm Cổ Vô Hình à?”

“Vâng, cảm thấy rất kích thích.”

Phá Kiếp Tiên Tử Vũ Nhu Tử đáp.

“Vậy để mai ta đi mua một ít Kiếm Cổ Vô Hình về cho con.”

Linh Điệp Tôn Giả nói.

“Cảm ơn a cha.”

Vũ Nhu Tử trả lời.

Thật ra Kiếm Cổ Vô Hình mua về thì không còn kích thích nữa, nhưng dù gì cũng là tâm ý của phụ thân Linh Điệp Tôn Giả, cô cũng không tiện từ chối.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Đúng rồi, còn chưa xoa đầu chó của ta nữa, lại nào.

“Nói tới đầu chó mới để ý, trước kia Quách Đại đạo hữu đều dùng icon tức giận xoa đầu chó lầu trên mà? Sao tức giận vò đầu chó lần này lại dùng chữ thế?”

Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi.

“Bởi vì đầu chó của ta đã đổi mới rồi, chẳng lẽ Diệt Phượng đạo hữu không phát hiện hình đầu chó trong icon đầu chó dễ thương đã đổi thành con khác rồi sao? Lần này đổi thành một con poodle, mới chụp cho nó một tấm làm icon đầu chó dễ thương. Lát nữa ta chụp thêm một tấm làm icon tức giận xoa đầu chó lầu trên, ghép lại thành một cặp, vừa rồi không kịp chụp nên đành phải dùng chữ viết để ghép vào trước.”

Phá Dương Kích Quách Đại đáp.

Dứt lời, Phá Dương Kích Quách Đại nhanh tay gửi đi [icon đầu chó dễ thương].

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Tức giận xoa đầu chó lầu trên!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Tức giận, Diệt Phượng không được cướp đầu chó của ta.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Meo, cắn ngươi bây giờ!”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Thôi, kệ ngươi, dù sao hình đầu chó vẫn chưa đủ bộ, chờ đủ bộ rồi ta lại thả đầu chó tiếp.”

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

“Này, các ngươi lạc đề quá rồi đấy, sao không ai quan tâm đến Tống Thư Hàng tiểu hữu bị Kiếm Cổ Vô Hình bao vây vậy hả? Tống Thư Hàng tiểu hữu, giờ tình huống bên ngươi thế nào rồi?

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam nói.

Bá Đạo Tống Nhất:

“Hiện tại Thư Hàng còn đang suy nghĩ nên dùng biện pháp gì thay thế thuốc nhuộm hoặc bột phấn, không sao, hắn không chết ngay được đâu. Ta sẽ liên tục báo cáo tình hình của Thư Hàng cho các vị tiền bối, truyền hình trực tiếp bằng chữ, lợi hại chưa? Lần tới ta phải xin Thư Hàng mua cho ta một cái điện thoại có lắp camera HD mới được, ta muốn làm live stream.”

“Nhắc tới live stream, ta lại nhớ tới buổi live stream lần trước của Tạo Hóa đạo hữu, đúng là suýt lấy mạng ta mà.”

Túy X Cư Sĩ thở dài nói.

“Buổi live stream của Tạo Hóa tiền bối? À đúng rồi, chỗ ta có bản live ca khúc mới tên là Thất Sát Ca của Tạo Hóa tiền bối, nghe tuyệt cú mèo, ta chia sẽ cho mọi người trong nhóm cùng nghe nhé!”

Phá Kiếp Tiên Tử Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Bắc Hà Chân Quân:

“Vũ Nhu Tử, đừng~~”

Diệt Phượng Công Tử:

“Vũ Nhu Tử, đừng~~”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Vũ Nhu Tử, đừng~~”

Vũ Nhu Tử:

“...”

Buồn thật đấy, Tạo Hóa tiền bối hát hay như vậy, tại sao không có vị tiền bối nào thích nhỉ?

Đúng rồi, hẳn là Tống tiền bối rất thích giọng ca của Tạo Hóa tiền bối, mình nghe được ca khúc Thất Sát Ca này từ điện thoại của Tống tiền bối mà.

Trên Linh Điệp Đảo, Linh Điệp Tôn Giả ở đằng xa thấy được dáng vẻ buồn bã của con gái thì khẽ thở dài. Sau đó, hắn tải một tệp tài liệu lên nhóm Cửu Châu số 1.

[Tệp “Cảm nghĩ khi bàn về việc độ thiên kiếp tứ phẩm” đã được tải lên thành công]

[Hệ thống thông báo: Linh Điệp Tôn Giả đã tải tệp “Cảm nghĩ khi bàn về việc độ thiên kiếp tứ phẩm” lên nhóm.]

Tệp mà Linh Điệp Tôn Giả tải lên chính là một phần tài liệu nói về kinh nghiệm lúc độ kiếp khi từ tam phẩm tấn thăng lên tứ phẩm, toàn bộ nội dung cực kỳ súc tích thực dụng, hơn nữa còn là đứng ở góc độ của một Tôn Giả thất phẩm đi phân tích thiên khiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm. Nếu tài liệu này truyền bá ra ngoài, tán tu mà thấy được tuyệt đối sẽ cảm động đến khóc cạn nước mắt mất.

Một khi tu sĩ tán tu tam phẩm có được phần tài liệu “Cảm nghĩ khi bàn về việc độ thiên kiếp tứ phẩm” này, tỷ lệ thành công khi độ thiên kiếp tứ phẩm sẽ cao hơn rất nhiều.

Mà trong phần tài liệu luận về thiên kiếp tứ phẩm này, Linh Điệp Tôn Giả có đưa ra một luận điểm “Ảnh hưởng từ giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương đến tâm ma kiếp trong thiêp kiếp”. Linh Điệp Tôn Giả đã nghiên cứu và phát hiện ra, ca khúc Thất Sát Ca của Pháp Vương có tác dụng chống lại tâm ma kiếp rất tốt.

Mà cuối bài luận còn đính kèm thêm một video.

Đó là video quay lại cảnh con gái yêu Vũ Nhu Tử của Linh Điệp Tôn Giả độ thiên kiếp, luận văn thực dụng này cũng cần tình huống thực tế tới nghiệm chứng.

Video Vũ Nhu Tử độ kiếp là một ví dụ thực tế vô cùng thích hợp.

Trong video Vũ Nhu Tử độ kiếp này có cả ca khúc Thất Sát Ca hoàn chỉnh, đó là nhạc nền do Vũ Nhu Tử mở khi chống cự lại thiên kiếp.

Dĩ nhiên, vì lo lắng đến vấn đề sức khỏe của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, Linh Điệp Tôn Giả đã xử lý lại phần âm nhạc của Thất Sát Ca, cố gắng giảm lực sát thương gây ra bởi sóng âm xuống thật thấp. Hơn nữa lại là thu âm lần hai, cho nên ngoại trừ hơi khó nghe một chút, nghe lâu sẽ thấy buồn nôn muốn ói thì ca khúc Thất Sát Ca không có vấn đề gì cả.

Hy vọng các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ thích.

Linh Điệp Tôn Giả khẽ nhấp một ngụm linh trà.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 tạm thời im lặng lại, rất nhiều người âm thầm tải tệp mà Linh Điệp Tôn Giả chia sẻ xuống.

Chờ xem xong văn kiện, nhất định sẽ có rất nhiều đạo hữu nhịn không được mở video đó ra.

Mặc dù các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng đoán được trong video này có bẫy, nhưng do bài luận văn trước mắt quá tuyệt vời quá hữu dụng, vậy nên cho dù các đạo hữu biết trong video có bẫy cũng sẽ bấm bụng mà đi xem video.

Một dương mưu cực kỳ quang minh chính đại.

Vũ Nhu Tử à, cha chỉ có thế làm được thế này cho con thôi.

Linh Điệp Tôn Giả lại im lặng nhấp một ngụm trà.

× ×

Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc cũng tải tệp xuống.

Từ khi đi theo Tống Thư Hàng, tu vi cảnh giới của cô tăng lên vùn vụt. Đặc biệt là sau khi tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển của Diệp Tư, Thông Nương cảm giác mình đã tìm đúng tâm pháp tu chân rồi.

Một ngày nào đó trong tương lai, chắc chắn cô cũng sẽ đối mặt với thiên kiếp từ tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, cho nên trước đó hiểu biết chút thông tin liên quan tới thiên kiếp là việc rất trọng yếu.

Đầu tiên Thông Nương mở bài luận văn kia ra, sau đó xem từ đầu tới cuối.

Mặc dù có rất nhiều chỗ xem không hiểu, nhưng không hổ là luận văn do Linh Điệp Tôn Giả đích thân viết, quá tuyệt vời, Thông Nương cảm thấy bản thân đã có chút tự tin khi đối mặt thiên kiếp rồi. Mặc dù bây giờ cô còn cách thiên kiếp tam tấn chức tứ phẩm rất xa, nhưng vẫn là câu nói kia, lo trước khỏi họa mà.

Sau khi xem xong luận văn, Thông Nương lại mở video kia ra.

Trong video, Vũ Nhu Tử đang đứng trong một đống trận pháp chống cự thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm.

“Vũ Nhu Tử ngầu thật đấy.”

Thông Nương nhìn Vũ Nhu Tử trong video, trong lòng hâm mộ không thôi.

Nếu bây giờ cô có thực lực của Vũ Nhu Tử… hẳn là có thể hạ gục Tống Thư Hàng nhỉ?

Vừa nghĩ tới đã thấy sảng khoái rồi.

Sau khi hạ gục Tống Thư Hàng, mình nên làm gì tiếp nhỉ? Bắt hắn trồng trên Ngộ Đạo Thạch, sau đó lại nhét hắn vào túi thu nhỏ một tấc?

Sau đó, cô muốn đổi thân phận với Tống Thư Hàng.

Cô muốn tự do đi mạo hiểm, đi xông pha bí cảnh, đi đối mặt với một đám Kiếm Cổ Vô Hình khủng bố giống như Tống Thư Hàng vậy.

Còn Tống Thư Hàng thì cứ ở lại trong túi thu nhỏ một tấc xem phim, dùng đan dược, tu luyện, ăn xong chờ chết.

Đợi đã!

Đợi đã nào!

Sao cứ thấy sai sai thế nào ấy nhỉ?

Cớ gì sau khi hạ gục Tống Thư Hàng, cô còn phải xông pha bí cảnh đi mạo hiểm, sau đó kiếm đan dược nuôi Tống Thư Hàng chứ?

Còn Tống Thư Hàng lại có thể ở trong túi thu nhỏ một tấc xem phim, dùng đan dược mà cô mạo hiểm lấy được, ăn xong chờ chết?

Sai, sai quá sai rồi!

Vừa nghĩ tới cảnh mình phải làm trâu làm ngựa lăn lộn kiếm sống ở bên ngoài, dùng tính mạng đổi lấy tài nguyên tu luyện, sau đó phải giao tài nguyên cho cái tên Tống Thư Hàng ăn xong chờ chết, Thông Nương lại muốn rơi nước mắt. Đây là di chứng sau khi tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển, chỉ cần tâm trạng hơi suy sụp một chút là lại muốn khóc.

Trong video trên điện thoại, Vũ Nhu Tử vẫn đang chống lại hết đợt thiên kiếp này đến đợt thiên kiếp khác.

Rốt cuộc, đợt thiên kiếp cuối cùng bắt đầu ngưng tụ.

Trên màn hình, Vũ Nhu Tử không hề kinh hoảng.

“Music!”

Trong video, Vũ Nhu Tử búng tay một cái.

Sau đó, một cá giọng nam hùng hồn truyền ra!

…

Mà lúc này, ở bên ngoài.

Diệp Tư mở ra chừng sáu tầng phòng ngự để chống đỡ công kích của Kiếm Cổ Vô Hình.

Lúc này Kiếm Cổ Vô Hình vẫn chỉ tấn công theo kiểu thăm dò, mặc dù bọn chúng bao vây Tống Thư Hàng và Diệp Tư, nhưng lại không hề xông lên hết toàn bộ, mà chỉ có một hai con, ba bốn con tiến lên đụng vào phòng ngự của Diệp Tư.

Lẽ nào Kiếm Cổ Vô Hình cố kỵ Đao Cổ Vô Hình? Hay là Kiếm Cổ Vô Hình cố kỵ thứ gì đó trên người Tống Thư Hàng?

Dù sao thì lúc này Kiếm Cổ Vô Hình cũng không chen nhau lao lên, vậy nên pháp thuật phòng ngự mạnh mẽ của Diệp Tư ngăn cản chúng lại rất dễ dàng.

“Không có thứ gì như thuốc nhuộm hay bột, vậy thì có loại pháp thuật nào tương tự không? Ví dụ như pháp thuật thủy hệ có màu sắc chẳng hạn?

Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Chắc là có pháp thuật tương tự nhưng ta chưa từng học qua.”

Diệp Tư đáp.

“Thế này thì chúng ta không thể sử dụng phương pháp mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đề nghị rồi, hiếm lắm ngài ấy mới đưa ra được một đề nghị thực dụng như vậy.”

Tống Thư Hàng nói:

“Bạch tiền bối vẫn chưa về, hay là giờ chúng ta thử giết một đợt, sau đó trốn vào trong thế giới hạch tâm chờ Bạch tiền bối trở lại vậy.”

“Cũng được, thử xem thực lực của đám Kiếm Cổ Vô Hình này thế nào.”

Diệp Tư gật đầu nói.

Tống Thư Hàng tay trái cầm bảo đao Bá Toái, tay phải nắm chặt Đao Cổ Vô Hình.

Sau khi hắn dùng đan dược, chân khí trong cơ thể đã khôi phục lại một ít, hẳn có thể chém ra mấy nhát Hỏa Diễm đao.

Khi Tống Thư Hàng nắm lấy Đao Cổ Vô Hình, Kiếm Cổ Vô Hình bên kia lập tức bạo động.

Bọn chúng cảm ứng được tín hiệu công kích của Đao Cổ Vô Hình.

Vì vậy, mấy trăm con Kiếm Cổ Vô Hình đồng loạt tấn công trận pháp phòng ngự của Diệp Tư.

Chỉ sau ba hơi thở, tầng trận pháp phòng ngự thứ nhất của Diệp Tư đã bị phá hủy.

“Số lượng rất nhiều, ít nhất có chừng ba trăm con trở lên.”

Diệp Tư trầm giọng nói:

“Có đánh tiếp không?”

“Ta thấy chúng ta nên rút lui thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngay lúc này, từ trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng bỗng truyền ra một giọng nam hùng hồn, loáng thoáng còn nghe được tiếng kêu thảm thiết của Thông Nương...

Chương 977: Một Ca Khúc Mới Tặng Cho Thư Hàng Tiểu Hữu, Fan Hâm Mộ Của Ta

Giọng ca nam đầy nội lực này, giọng nam cao càng ngày càng cao này... Đây là giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương mà? Còn ca khúc đang hát chính là Thất Sát Ca.

Tống Thư Hàng vẫn còn nhớ lúc cối xay gió của Lệ Chi Tiên Tử phối hợp với Thất Sát Ca của Tạo Hóa Pháp Vương, đúng là khiến người ta dục tiên dục tử.

Có điều tại sao Thông Nương lại nghe nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương? Mà còn nghe ở trong túi thu nhỏ một tấc nữa chứ? Đổi cách tự tìm đường chết mới à?

Những điều này cũng không quan trọng, quan trọng là giọng ca đang từ trong túi thu nhỏ một tấc truyền ra ngoài... và thế là di chứng cũng theo đó đi ra. Ai mà nghe thấy giọng ca này sẽ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cộng thêm chứng buồn nôn muốn ói, tinh thần lực không thể nào tập trung, cả người như bị rút sạch sinh lực. Đây mới chỉ là Thất Sát Ca phiên bản bị giảm sức mạnh ma âm thôi đấy, nếu là Thất Sát Ca bản chính thức thì Tống Thư Hàng chỉ vừa nghe mấy câu đã lập tức tiêu đời rồi.

“Chết tiệt, chúng ta vào thế giới hạch tâm trước đã.”

Tống Thư Hàng cố gắng tập trung tinh thần, định đưa mọi người vào thế giới hạch tâm trước rồi tính tiếp.

Nhưng ngay lúc này, đám Kiếm Cổ Vô Hình đang vây công lồng phòng ngự của Diệp Tư đột nhiên dừng lại đồng loạt.

“Ơ? Sao Kiếm Cổ Vô Hình không công kích nữa?”

Diệp Tư hiếu kỳ nói.

“Dừng lại rồi? Chẳng lẽ...”

Tống Thư Hàng nhìn về phía túi thu nhỏ một tấc.

Bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Thông Nương:

“Cứu~~ mạng~~”

Tống Thư Hàng mở túi thu nhỏ một tấc, lấy điện thoại di động ra, tức thì giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương càng thêm “thánh thót”.

Vù vù vù~

Kiếm Cổ Vô Hình ở xung quanh rên rỉ không ngừng.

“Giọng ca này có hiệu quả, thú vị đây.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

“Diệp Tư, các cô bịt tai lại đi.”

Sau đó hắn chuyển video sang chế độ phát nền, rồi tìm trong danh bạ điện thoại ra cái tên Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng dừng ngón tay trên cái tên Tạo Hóa Pháp Vương một hồi, cuối cùng cắn răng nhấn nút gọi.

Chỉ lát sau Tạo Hóa Pháp Vương đã nghe điện thoại:

“Alo, Thư Hàng tiểu hữu đấy à, có chuyện gì không? Yeah! Yeah!”

Hai tiếng yeah yeah cuối câu là dùng phong cách rap nói ra.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Sao im lặng thế? Yo yo, không nói gì là ta cúp máy đấy? Yeah! Yeah!”

Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

“Đừng cúp máy, Tạo Hóa tiền bối, thật ra chuyện là vầy, đột nhiên ta rất muốn nghe Tạo Hóa tiền bối ngài hát một bài, không biết ngài có rảnh không? Có thể hát cho ta nghe một bài được không?”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng điệu rất đỗi thành khẩn.

“Nghe ta ca hát? Yo yo, rốt cuộc Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng thấu hiểu được ta sự tuyệt vời trong tiếng hát của ta rồi sao?”

Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói.

“Đúng vậy, Tạo Hóa tiền bối. Đặc biệt là bài Thất Sát Ca, bây giờ nghĩ lại, lúc nghe bài đấy ta có cảm giác cả người như đang cưỡi mây đạp gió bay lượn trong không trung vậy, sướng tê người! Tiếc là bây giờ Tạo Hóa tiền bối ngài đang tổ chức concert ở nước ngoài, nếu không ta nhất định sẽ đến tận nơi ủng hộ ngài!"

Tống Thư Hàng đáp.

"Không thành vấn đề, yo yo~~ không bao lâu nữa ta sẽ trở về nước, đến lúc đó ta sẽ chọn đại học Giang Nam làm trạm thứ nhất để mở concert. Yeah!"

Sau khi nói xong, Tạo Hóa Pháp Vương lại quay về chủ đề chính:

"Nếu ngươi muốn nghe ta hát, vừa hay chỗ ta có một bài hát mới, yo yo, chưa hát cho ai nghe hết, giờ hát cho ngươi nghe trước một lần rồi ngươi cho đánh giá nhé."

"Tiền bối cứ hát đi, ta rửa tai lắng nghe."

Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, hắn điều chỉnh âm lượng điện thoại lên đến mức cao nhất rồi mở loa ngoài, đồng thời âm thầm mở cả chức năng ghi âm.

"E hèm."

Tạo Hóa tiền bối hắng giọng một chút, sau đó lấy guitar, bắt đầu tự đàn tự hát.

"Một bài hát mới, tặng cho Thư Hàng tiểu hữu, một fan hâm mộ của ta."

"Yo! Yo! Check it out!"

"Tạo Hóa hát tạo hóa~ yeah yeah!

Một ngọn núi một ngôi chùa một giếng cổ, yo yo~ tĩnh lặng!

Một hòa thượng một con đường một tạo hóa, tiến thẳng vào linh hồn, Yeah! Yeah~

Tự thân trải qua muôn vàn thử thách, lấy đó làm khúc ca, kể xong câu chuyện duyên cũng tận~~"

Giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương xuyên thấu qua loa điện thoại, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tiếng hát tạo thành lực sát thương bỏ qua phòng ngự, không kể địch ta, liên tục kéo máu trên toàn bản đồ.

Ngay khi nghe thấy Tạo Hóa tiền bối cất giọng hát, Tống Thư

Hàng lập tức nhờ Diệp Tư phong bế thính lực của mình lại, đồng thời bố trí kết giới cách âm trên túi thu nhỏ một tấc.

Song mặc dù hắn đã nhờ người phong bế thính lực ngay lập tức, nhưng dường như lực lượng sóng âm quỷ dị trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có thể xuyên thấu qua lỗ chân lông lọt vào trong tai.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc bắt đầu choáng váng.

Thật ra nếu không tính đến mấy tiếng “yo yo, yeah yeah” kỳ quái kia thì lời bài hát trong ca khúc mới của Tạo Hóa Pháp Vương cũng khá là hay.

...

Mà lúc này, ở bên ngoài phạm vi trận pháp phòng ngự của Diệp Tư liên tục truyền tới tiếng động có vật thể nặng rơi xuống đất. Đó là đám Kiếm Cổ Vô Hình trong hư không bị bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương ảnh hưởng, tất cả đều ngất đi, từ không trung rơi xuống bịch bịch bịch. Lúc đám Kiếm Cổ rơi xuống đất, trên mặt đất xuất hiện rất nhiều vết kiếm do chúng vạch ra.

Kiếm Cổ không thể phong bế thính lực, kiếm khí trên người chúng nó cũng không ngăn được ảnh hưởng của sóng âm. Sau khi rơi xuống, đám Kiếm Cổ Vô Hình chỉ có thể lăn qua lộn lại ở trên đất.

Chúng nó không biết nói, chỉ có thể phát ra tiếng vù vù vù trầm thấp bi thảm.

Tiếng hát khiến cho đám Kiếm Cổ Vô Hình trở nên vô lực, cả người mềm nhũn ra, tinh thần không cách nào tập trung, hoa mắt chóng mặt.

Rất nhiều Kiếm Cổ giãy giụa muốn bò dậy. Đánh không lại thì bọn ta chạy trốn thôi! Đám Kiếm Cổ Vô Hình lựa chọn rút lui, tranh thủ bây giờ trong thân thể còn chút khí lực, mau chóng thoát ra khỏi phạm vi của tiếng hát quỷ quái này.

Nhưng chúng nó mới vừa khổ cực bò dậy, Linh Hồn Ca Vương lại tặng cho hai tiếng “yeah! yeah!”, Kiếm Cổ lại đổ gục xuống.

Đến cả bò mà cũng không cho Kiếm Cổ người ta bò, giọng ca này thật ác ôn!

Nhân loại cổ đại còn để ý đến câu đầu hàng không giết, còn tiếng hát này thì lại đang ngược xác trắng trợn.

Đám Kiếm Cổ Vô Hình cảm giác giờ sống hay chết cũng như nhau thôi.

Sau khi giãy giụa một lát, rất nhiều Kiếm Cổ Vô Hình miệng sùi bọt mép, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này mà hôn mê được tuyệt đối là một hạnh phúc. Một số Kiếm Cổ Vô Hình có ý chí khá ngoan cường vẫn còn đang bị sóng âm của tiếng hát hành hạ tra tấn. Ý chí ngoan cường không những không giúp chúng nó thoát khỏi tiếng hát ác ma, mà con kéo dài quá trình bị hành hạ của chúng nó.

Đúng là bi kịch!

...

Tạo Hóa Pháp Vương hát rất high, hơn nữa lần này hắn hát còn xuất sắc hơn mức bình thường. Hiếm lắm mới có đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thưởng thức giọng ca của hắn, còn chủ động gọi điện tới muốn hắn hát một bài, đương nhiên hắn phải dùng 200% công lực để biểu diễn rồi.

Tạo Hóa Ca Vương định dùng bài hát mới toanh này để chinh phục Tống Thư Hàng, biến hắn thành fan não tàn bự nhất của mình trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hát xong một bài, Tạo Hóa Pháp Vương vẫn chưa đã ghiền liếm môi mấy cái, sau đó uống một ngụm nước để nhuận giọng.

Mà lúc này, một số nhân viên đang làm việc bên cạnh Tạo Hóa Pháp Vương đã nằm ngay đơ ra đất.

Những người này là nhân viên phụ trách công tác lưu diễn vòng quanh thế giới của Tạo Hóa Pháp Vương.

Bọn họ là những thành viên tinh anh mà Đấu Chiến Phật Tông đã lựa chọn tỉ mỉ mới chọn ra được, tất cả những người này đều là người điếc.

Bình thường dưới điều kiện sân khấu lưu diễn đã được bố trí kỹ càng, cộng thêm một số thủ đoạn phòng vệ, thậm chí bọn họ còn có đệm nhạc cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhưng hôm nay, lực sát thương do ca khúc mới của Tạo Hóa

Pháp Vương tạo ra lại tăng lên một cấp bậc, những ai ở tại chỗ nghe live đều cảm thấy tiếng hát đã xông thẳng vào linh hồn, cho dù là người điếc cũng bị giọng ca của Pháp Vương ảnh hưởng.

Không hổ là Linh Hồn Ca Vương, người nghe không chỉ dùng tai để cảm thụ, mà còn có thể dùng linh hồn để lắng nghe giọng ca của hắn.

...

“Thư Hàng tiểu hữu thấy thế nào? Ca khúc này hay không?”

Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

Ngay khi tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương dừng lại, Tống Thư Hàng lập tức mở thính lực ra. Điện thoại không còn chấn động, không còn phát ra loại sóng âm đáng sợ kia nữa, điều này chứng tỏ rằng pháp vương đã hát xong rồi.

“Hay tuyệt cú mèo, Tạo Hóa tiền bối. Ta đã ghi âm bài hát này lại rồi, nhất định ngày nào cũng sẽ mở lên nghe.”

Tống Thư Hàng nói:

“Có ca khúc mới này, sự nghiệp ca hát của Tạo Hóa tiền bối chắc chắn sẽ đạt đến một tầm cao mới.”

Phải nói là fan hâm mộ của Tạo Hóa Pháp Vương hâm mộ đến cuồng dại luôn rồi. Cho dù lần nào bọn họ cũng bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương KO, nằm sấp dưới sân khấu miệng sùi bọt mép, hôn mê bất tỉnh. Nhưng sau khi tỉnh lại, bọn họ lại càng cuồng nhiệt hơn, thậm chí có người còn bay qua cả nửa châu Âu chỉ để nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát live một lần.

Đầu năm nay, quả thực chẳng hiểu nổi con người nghĩ gì nữa

“Ha ha ha ha, cám ơn lời chúc lành của Thư Hàng tiểu hữu nhé. Chờ khi ta mở nhạc hội ở Giang Nam, chúng ta không gặp không về.”

Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ cười to.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng hài lòng nhìn xung quanh.

“Đao Cổ, hiện tại đồng loại của ngươi thế nào rồi?”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ Đao Cổ Vô Hình bên cạnh rồi lên tiếng hỏi.

Đao Cổ Vô Hình yên lặng trở mình, miệng sùi bọt mép, phát ra tiếng kêu thảm thiết:

“U u u u~

Toi rồi, quên bố trí kết giới cách âm cho Đao Cổ Vô Hình.

Kết quả là Đao Cổ Vô Hình nhà mình lại trở thành... một trong những nạn nhân chịu ảnh hưởng nặng nề nhất sau buổi liveshow ca khúc mới của Tạo Hóa Pháp Vương được truyền trực tiếp qua điện thoại.

Nói là một trong những bởi vì bên cạnh còn có một con linh thú khác, là con Cách Đấu Thú chuột túi. Vì nó cũng không có biện pháp cách âm nên trực tiếp “cảm thụ” tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, lúc này nó đã nằm gục trên đất, tròng mắt trắng dã, chân sau to khỏe thỉnh thoảng lại co giật đạp vài cái.

“Hình như đám Kiếm Cổ Vô Hình rơi xuống đất hết rồi, không thấy con Kiếm Cổ nào phát động tấn công vào tầng phòng ngự của ta nữa.”

Diệp Tư lên tiếng.

Lúc này, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, xung quanh đều là Kiếm Cổ Vô Hình miệng sùi bọt mép nằm đầy đất, tất cả tạo nên một bức tranh xinh đẹp.

Tiếc là Tống Thư Hàng và Diệp Tư không thấy được hình ảnh này.

“Ha ha, dù sao có tác dụng là tốt rồi.”

Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Giọng ca của Tạo Hóa tiền bối đúng là vũ khí quần công đỉnh cấp.

Thừa dịp Kiếm Cổ Vô Hình toàn diệt, Diệp Tư ngự kim thư mang Tống Thư Hàng rời xa hiện trường xảy ra tai nạn.

Trên đường đi, Diệp Tư thi triển một Trì Dũ thuật cho Đao Cổ Vô Hình của Thư Hàng.

Đao Cổ Vô Hình từ từ tỉnh lại.

“Đao Cổ, có nơi nào khá an toàn không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“U u u u?”

Đao Cổ Vô Hình phát ra tiếng kêu nghi hoặc.

Tống Thư Hàng:

“Nơi nào cách xa đồng bạn của ngươi?”

Đao Cổ Vô Hình nhìn quanh bốn phía... Sau đó nó thấy được các đồng loại đang nằm trên đất co giật, bỗng dưng sinh ra cảm giác đồng cảm xót thương, bởi vì bản thân nó cũng là người bị hại.

Nhưng mà cảm giác đồng cảm xót thương này lại không kéo dài được bao lâu, bởi vì Đao Cổ Vô Hình phát hiện, đám Kiếm Cổ Vô Hình vốn đang sùi bọt mép co giật trên mặt đất lại chậm rãi bò dậy.

Hơn nữa ánh mắt của Kiếm Cổ Vô Hình bỗng trở nên đỏ ngầu, có vẻ như chúng đã rơi vào một trạng thái cuồng nhiệt kỳ quái nào đó rồi.

Chương 978: Trước Chủng Tộc BGM, Kiếm Cổ Vô Hình Chúng Ta Không Có Địch Thủ!

“U u u u!”

Đao Cổ Vô Hình lập tức nhắc nhở Tống Thư Hàng.

“Hử? Đám Kiếm Cổ Vô Hình lại bò dậy ư?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc bật thốt. Đám này lại có thể khôi phục lại từ giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương nhanh như thế ư?

Năng lực thừa nhận của Kiếm Cổ Vô Hình đối với giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương mạnh đến thế ư?

Chính bản thân Tống Thư Hàng phong bế thính lực mà còn bị giọng hát ấy ảnh hưởng, đến giờ còn thấy xụi lơ, muốn ói đây!!

“U u u u!”

Đao Cổ Vô Hình đột nhiên kêu lên dồn dập.

Sau khi Kiếm Cổ Vô Hình khôi phục thì tiếp tục tập trung lại, phát động thế công với Tống Thư Hàng và Diệp Tư.

“Keng keng keg keng!!”

Trận pháp phòng ngự do Diệp Tư bố trí bên ngoài đón lấy hơn trăm lần công kích, tầng trận pháp phòng ngự thứ hai đã lung lay sắp vỡ.

“Thư Hàng. tiếng hát không có hiệu quả à?”

Diệp Tư hỏi.

“Không sao hết, nếu như đám Kiếm Cổ Vô Hình kia đã khôi phục thì lại để cho chúng nó nghe thêm vài lần vậy!!”

Tống Thư Hàng giơ điện thoại lên:

“Ta đã nhanh trí ghi âm lại ca khúc mới của Tạo Hóa tiền bối rồi. Diệp Tư, cô phong bế thính lực của ta tiếp đi, cho Đao Cổ Vô Hình và Cách Đấu Thú thêm một cái kết giới cách âm luôn.”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta đi.”

Diệp Tư lập tức nói ngay.

Tống Thư Hàng cắn răng bấm mở ca khúc mới của Tạo Hóa Pháp Vương, sau đó lại lấy một viên đan dược khôi phục thể lực ra từ trong vòng tay không gian, nuốt thẳng xuống bụng.

Sau khi nghe giọng hát của Tạo Hóa tiền bối xong thì toàn thân như bị móc rỗng, phải ăn chút thuốc bồi bổ mới được.

Cuối cùng Tống Thư Hàng bấm nút phát trên máy, chỉnh âm lượng đến mức lớn nhất.

[Một bài hát mới tặng cho fan hâm mộ Thư Hàng tiểu hữu của ta

Yo! Yo! Check it out!

Tạo Hóa hát tạo hóa ~ a a!]

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương lại phát ra từ điện thoại, lực sát thương từ bản ghi âm đã yếu hơn khi Tạo Hóa Pháp Vương hát sống một chút, nhưng vẫn có hiệu quả sát thương diện rộng.

Oong oong oong ~ đám Kiếm Cổ Vô Hình đang tấn công kết giới phòng ngự của Diệp Tư dừng lại. Chút thể lực khó khăn lắm mới khôi phục của chúng như bị rút cạn.

Đám Kiếm Cổ Vô Hình ở gần trận pháp nhất đều ngã vật ra đất, lăn lộn vô cùng khổ sở, miệng sùi bọt mép ngất thẳng cẳng.

Nhưng đám Kiếm Cổ Vô Hình ở cách Tống Thư Hàng khá xa lại có vẻ là lạ.

Màu đỏ trong mắt chúng ngày càng đậm hơn, bị giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ảnh hưởng, dường như chúng nó trở nên ngày càng hưng phấn hơn thì phải.

Đám Kiếm Cổ ở cách xa không phân tán vây quanh Tống Thư Hàng nữa mà bắt đầu tập trung lại.

Từng con Kiếm Cổ kề sát vào nhau như đang hợp thể, nép sát lại. Ánh mắt ngày cảng đỏ hơn, thân thể cũng bắt đầu chấn động có tiết tấu theo tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nếu như Vũ Nhu Tử mà ở đây thì nhất định sẽ rất vui, bởi vì có thể cô đã tìm được đồng đạo cùng chung chí hướng!

Đam Kiếm Cổ ở cách khá xa cảm ứng được sức mạnh từ trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, thậm chí còn được tiếng hát này kích thích, tiến vào trạng thái cuồng hóa. Nhưng vì trạng thái cuồng hóa này là do tiếng hát nên chúng nó cũng không mất hết lý trí mà tấn công lung tung, mà là bắt đầu hội tụ lại theo bản năng.

...

“Ta có dự cảm chẳng lành.”

Tống Thư Hàng nói, hắn dùng năng lực tâm linh tương thông để trao đổi với Diệp Tư.

“Ta cũng thế.”

Diệp Tư nói, đồng thời cô cũng giơ tay chỉ về phía xa:

“Ta cảm thấy nơi đó có thứ gì đó rất đáng sợ, khiến ta rợn hết tóc gáy.”

Diệp Tư vừa nói xong thì trong khu vực đó bắt đầu xuất hiện một luồng sáng đỏ vô cùng yêu dị. Đám ánh sáng đó kia đều là vô số đốm sáng đỏ cỡ chừng hạt đậu, ẩn ẩn ngưng tụ thành bộ dạng của một thanh cự kiếm.

Lúc này, Đao Cổ Vô Hình vội kêu lên:

“U u u u~~”

“Ngươi nói luồng sáng đỏ kia chính là đám Kiếm Cổ Vô Hình tập hợp lại với nhau ư?”

Tống Thư Hàng giật mình bật thốt.

Nhưng đốm đỏ kia chính là tròng mắt của đám Kiếm Cổ Vô Hình.

Lúc này những đốm đỏ kia đang chấn động theo tiết tấu, tần suất chấn động giống hệt như điện thoại trong tay Tống Thư Hàng.

“Đám kia đang chấn động theo tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối à?”

Tống Thư Hàng cảm thấy không ổn.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đã không có tác dụng gì với đám Kiếm Cổ Vô Hình này rồi ư?

Trong lúc nói chuyện, càng lúc càng có nhiều Kiếm Cổ Vô Hình hợp vào trong đại quân cự kiếm nọ, đốm đỏ của cự kiếm ngày càng nhiều hơn, kiếm khí trên người của mỗi con Kiếm Cổ Vô Hình đều dung hợp lại làm một.

Kiếm Cổ vốn là sinh ra cùng một cội, kiếm khí trên người chúng dung hợp lại với nhau không hề tạo ra chút cảm giác bài xích nào.

Lúc này, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương cũng phát tới phần cao trào.

Mà thanh cự kiếm do Kiếm Cổ Vô Hình kia dung hợp lại tạo thành cũng bau lên cao. Sau đó, nó chém một nhát về phía Tống Thư Hàng!

[Trước mặt BGM chủng tộc của bọn ta thì bọn ta không hề sợ hãi! - Kiếm Cổ Vô Hình]

“Thế giới hạch tâm!!”

Tống Thư Hàng hét lớn.

Một kiếm kia quá kinh khủng, Diệp Tư cũng thấy run tay, không chắc là mình có thể đỡ được một kiếm này.

Bây giờ không trốn thì còn chờ đến khi nào nữa?

Thế giới hạch tâm vẫn luôn trong trạng thái chờ phát động, Tống Thư Hàng gào lên một tiếng thì thế giới hạch tâm nháy mắt đã kéo đám người Tống Thư Hàng vào bên trong.

Nhưng ngay khi thế giới hạch tâm kéo người vào thì kiếm khí của một kiếm kia đã chém lên trận pháp phòng ngự của Diệp Tư.

Trận pháp phòng ngự nháy mắt đã vỡ nát, may mà kiếm khí của nó không chém trúng đám người Tống Thư Hàng.

Nhưng tuy kiếm ý không chém trúng, nhưng có một đạo “ý” đã vượt qua hạn chế không gian, đột nhiên chém đến trán của Tống Thư Hàng.

Thân thể của Tống Thư Hàng đã bị kéo vào trong thế giới hạch tâm, nhưng đạo “ý” kia vẫn có thể đuổi theo để chém tới.

Mỹ nhân rắn công đức vèo một phát, lách qua người của Tống Thư Hàng rồi bao lấy toàn thân của hắn.

Một đạo “ý” kia đã bị mỹ nhân rắn công đức ngăn lại hơn phân nửa.

Dù là thế thì vẫn có một tia “ý” rất nhỏ xuyên qua mỹ nhân rắn công đức, chém lên trán của Tống Thư Hàng.

Trán của Thư Hàng lập tức bị chém thành một vết thương nhỏ.

…

Thế giới hạch tâm.

“Thư Hàng, ngươi không sao chứ?”

Diệp Tư vội hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói:

“Không có gì, chỉ trầy da chút thôi. Khi nãy là cái gì thế nhỉ?”

Rõ ràng bản thế và kiếm khí đều bị ngăn lại rồi, nhưng lại có một loại sức mạnh khó tả đã chém thẳng vào người của hắn.

“Là kiếm ý, hơn nữa còn không phải kiếm ý bình thường. Loại kiếm ý này đã vượt qua hạn chế không gian, sau khi tập trung vào ngươi thì sẽ một đường đuổi theo chém cho bằng được.”

Diệp Tư lên tiếng.

Tống Thư Hàng sờ lên vết thương trên trán:

“Đây là kiếm ý ư? Hình như khác với đao ý mà ta lĩnh ngộ được.”

Tống Thư Hàng đã từng cảm ngộ được đao ý, chính là đao ý đốt trời nấu biển cảm ứng được trên người của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, một chiêu Hỏa Diễm đao của Xích Tiêu Tử đạo trưởng chém ra, trong đao mang theo đao ý đốt trời nấu biển, đốt cháy vạn vật.

Khi Tống Thư Hàng dùng hạt sen Đao Ý Thông Huyền của mình xong cũng ẩn ẩn có tia cảm ngộ về đao ý của mình. Nhưng đao ý của hắn còn chưa thành hình, chính bản thân hắn cũng không biết chính xác đao ý của mình là gì.

Kiếm ý do Kiếm Cổ Vô Hình hợp thể chém ra khi nãy cho hắn một cảm giác 'mênh mông cuồn cuộn', đối mặt với kiếm này tựa như đối mặt với một đội quân vậy.

Kiếm ý cũng được, đao ý cũng thế, đều có rất nhiều loại. Thậm chí vì tính cách tu sĩ khác nhau mà kiếm ý và đao ý ngưng tụ ra được cũng khác nhau rất lớn.

Diệp Tư giải thích:

“Ví dụ như kiếm ý vậy, có người lấy tìm hiểu thiên địa, ngộ ra được kiếm ý mênh mông như trời cao. Có người trầm mình minh tưởng bên bờ biển, có khi sẽ ngộ ra kiếm ý bao la như biển cả. Có cường giả trong quân đội nói không chừng sẽ ngộ ra được kiếm khí sát lục nặng nề. Có kẻ xuất thân vương giả, ngộ ra được kiếm ý có ý chí của vương giả cũng không có gì lạ. Kiếm ý và đao ý, chỉ cần ngươi dám nghĩ thì khả năng sinh ra là vô hạn. Lòng lớn bao nhiêu thì kiếm ý hoặc đao ý của ngươi sẽ có bấy nhiêu. Cũng như trên đời này không có hai chiếc lá giống hệt nhau vậy, trên đời này cũng không có đao ý hoặc kiếm ý giống hệt nhau.”

“Hóa ra là vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhưng kiếm ý mà Diệp Tư nói hình như cũng là kiếm ý và đao ý cường đại do những tu sĩ có kinh nghiệm phong phú, dùng trải nghiệm của bản thân để đúc kết ra được.

Tống Thư Hàng nhớ lại quá trình tu luyện của mình, ừm... Nhớ cái con khỉ, hắn mới tu luyện có mấy tháng thôi.

Cho nên, nếu như hắn lĩnh ngộ ra được đao ý thì đó sẽ là loại nào đây?

Trong đạo hiệu của hắn có Bá Đao Tống Tam.. À lộn, Bá Đao Tống Nhất. Vậy có nên nghĩ tới mấy loại đao ý ngầu lòi không nhỉ?

Ví như chậm rãi rút đao ra khỏi vỏ, đao ý bá đạo bắn ra từ thân đao, chấn nhiếp tâm trí của kẻ địch chẳng hạn?

Không ổn không ổn, làm màu là tiết tấu die sớm.

Quyết định rồi, sắp tới phải ăn cỏ Đao Ý Thông Huyền nhiều một chút, kiếm thêm chút hạt sen Đao Ý Thông Huyền, tranh thủ ngưng tụ ra đao ý sớm một chút.

Sau khi được thể nghiệm mức độ mạnh mẽ của kiếm ý, Tống Thư Hàng càng ngày càng thêm trông chờ vào đao ý của mình.

“Nói ra thì lần này cũng nhờ có mỹ nhân rắn công đức, nếu không phải có cô ấy ngăn lại giúp, đao ý kia chém vào trán một phát thì ta đa tèo rồi. Tốt lắm, mỹ nhân rắn công đức, cô quay về đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt với Tống Thư Hàng vài cái, sau đó lui vào trong người của hắn.

Ngay sau khi mỹ nhân rắn công đức biến mất thì Tống Thư Hàng đột nhiên hét thảm:

“Á á á á!”

Trên trán truyền đến một cơn đau đớn khó nhịn.

Là kiếm ý bên trong vết thương do Kiếm Cổ Vô Hình chém ra đột nhiên làm khó dễ.

Trước đó mỹ nhân rắn công đức còn bao bọc quanh người Tống Thư Hàng, có ánh sáng công đức trấn áp nên tia kiếm ý này không dám phát tác. Ngay khi ánh sáng công đức quay lại cơ thể Tống Thư Hàng thì nó lập tức bộc phát.

Tống Thư Hàng cảm giác như mình đang đơn thân đối mặt với cả một đại quân. Đại quân kia tấn công hắn, trên người mỗi một binh lính trên đó đều mang theo kiếm ý bừng bừng.

Mỹ nhân rắn công đức lại tự động chui ra bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, kiếm ý trên trán Tống Thư Hàng lập tức lắng xuống.

Nhưng hắn cảm ứng được tia kiếm ý kia không hề biến mất. Nó như mọc rễ ngay trong trán của Tống Thư Hàng, đuổi cũng không đi.

Tống Thư Hàng nhìn sang Diệp Tư:

“Diệp Tư, ta còn cứu được nữa không?”

“Kiếm ý cỡ này thì đợi Bạch Tôn Giả quay về, hẳn là có thể rút ra giúp ngươi.”

Diệp Tư ngẫm nghĩ rồi lại nói:

“Ngoài ra ngươi cũng có thể thử ngưng tụ đao ý của riêng mình. Sau đó dùng đao ý của mình để tiêu diệt tia kiếm ý này.”

Chương 979: Phòng Ngày Phòng Đêm, Giặc Nhà Khó Phòng

“Dùng đao ý của mình để xé nát kiếm ý ư?”

Tống Thư Hàng sờ lên vết thương trên trán mình, chủ yếu là vị trí bị thương là trên đầu, trong quá trình dùng đao ý cắn nát kiếm ý, lỡ như sơ ý liệu có tổn thương não hay không? Có biến hắn thành kẻ ngốc không?

Mức độ nguy hiểm có lớn lắm không nhỉ?

Diệp Tư che miệng cười khẽ:

“Ngươi cứ yên tâm đi, đạo kiếm ý này chỉ chén lên trán của ngươi, cắt thành một vết thương nho nhỏ, còn chưa đả thương được đến xương sọ nữa ngươi nữa là. Khi dùng đao ý cắt nát kiếm ý thì sẽ tiến hành trong phạm vi của vết thương này, sẽ không tổn thương đến đầu óc của ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng: Ha ha ha.

Vậy nên hắn lấy một gốc cỏ Đao Ý Thông Huyền ra.

Nhân dịp này cứ thử nghiệm trước đi đã.

Lúc trước khi ở bên ngoài cấm địa thì hắn đã muốn thử rồi, không phải nuốt cỏ Đao Ý Thông Huyền vào mà là ngậm nó trong miệng, sau đó thôi động năng lực Thiệt Xán Liên Hoa, liệu có thể tạo thành hạt sen Đao Ý Thông Huyền hay không.

Nếu như có thể thì hắn có thể tránh khỏi đau đớn khi nuốt cỏ Đao Ý Thông Huyền.

Kết quả đúng lúc đó Bạch Tôn Giả và Như Hỏa Tôn Giả lao xuống từ trên trời, tạo thành một vụ nổ mạnh, khiến Tống Thư Hàng giật mình nuốt thẳng cỏ Đao Ý Thông Huyền trong miệng xuống, đau đến mức khóc thét.

Nhân lúc mình còn đang ở trong thế giới hạch tâm, không bị người ngoài quấy rầy, phải tiếp tục thí nghiệm của mình mới

được.

Tống Thư Hàng há miệng ngậm lấy cỏ Đao Ý Thông Huyền, sau đó hắn hít sau, định dùng năng lực Thiệt Xán Liên Hoa.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Thải chợt kêu ré lên, bay thẳng tới đánh trúng eo của Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức cũng không cản Tiểu Thải lại, bởi vì kiểu như Tiểu Thải không tính là tấn công.

“Á!”

Tống Thư Hàng bị đánh trúng, há miệng kêu một tiếng. Sau đó... cỏ Đao Ý Thông Huyền cứ trôi tuột xuống cổ họng của hắn như thế.

Hốc mắt của Tống Thư Hàng lập tức ươn ướt.

Cảnh tượng mới quen thuộc làm sao.

Ngay sau đó, cổ họng của hắn truyền đến cơn đau đớn khôn tả, tựa như có một cây đao đâm thẳng vào yết hầu, đau đớn vô cùng!!

Tống Thư Hàng giơ hai tay ôm lấy cổ họng của mình, nước mắt tuôn lã chã, ăn tươi cỏ Đao Ý Thông Huyền mới phê làm sao!!

Cố nén cơn đau trong cổ họng, Tống Thư Hàng nhanh chóng dùng năng lực Thiệt Xán Liên Hoa, nhờ thiên phú của mình chuyển hóa đao ý trong cổ họng thành bốn đóa hoa sen, sau khi hoa sen héo úa thì ngưng tụ thành một hạt sen thật to.

“Tiểu Thải, ngươi làm gì đấy?”

Tống Thư Hàng nhìn Tiểu Thải đang quắp móng vuốt vào eo mình.

“Sư phụ đừng có la ta.”

Tiểu Thải chớp mắt:

“Là lỗi của con chuột túi kia kìa, sau khi nó tỉnh lại, nhìn thấy ta thì tự nhiên nhào tới đạp ta bay ra!”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn con cỏ Cách Đấu Thú đã tỉnh lại ở cách đó không xa, lúc này nó đang thả thiện ý ra với Tống Thư Hàng, trong mắt đầy vẻ nịnh nọt.

Tống Thư Hàng: ...

Sau đó con Cách Đấu Thú kia lại nhào tới bên cạnh Tống Thư

Hàng, vung đuôi đánh bôm bốp lên người hắn.

“Qủa nhiên, tối nay chúng ta ăn lẩu chuột túi đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi thở dài, hắn cất hạt sen Đao Ý Thông Huyền đi.

“Diệp Tư, hộ pháp giúp ta với.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Diệp Tư cười khẽ, cô giơ tay trái túm lấy Cách Đấu Thú, tay phải thì chộp lấy Tiểu Thải kéo chúng nó ra khỏi Tống Thư Hàng.

“Không có đứa nào bớt lo giùm.

Tống Thư Hàng lại lấy thêm một cọng cỏ Đao Ý Thông Huyền ra ngậm vào miệng.

Tiếp theo, hắn quay đầu ngó nghiêng, xác định lần này tuyệt đối sẽ không có ai quấy rầy thí nghiệm của mình nữa.

Tống Thư Hàng mỉm cười đầy thỏa mãn, thôi động năng lực Thiệt Xán Liên Hoa.

Lần này... rốt cuộc không có ai quấy rầy hắn nữa.

Năng lực Thiệt Xán Liên Hoa được thôi động, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được lúc năng lực này được thôi động thì có một làn sóng cuốn hết đao ý bên trong cỏ Đao Ý Thông Huyền ra, biến thành hoa sen trước mặt hắn.

“Thành công rồi!!”

Tống Thư Hàng nhếch môi cười.

Nếu như không cần nuốt cỏ Đao Ý Thông Huyền, không cần gánh chịu cảm giác đau đớn như bị dao xẻo yết hầu mà vẫn có thể tạo ra được hạt sen Đao Ý Thông Huyền, khi nào hắn có thời gian rảnh rỗi, chia đều năm giây đã có thể thu được một hạt sen Đao Ý Thông Huyền, mỗi ngày đều thu hoạch được một đống.

“Nhân dịp đang rỗi, trước khi Bạch tiền bối quay về, một hơi tạo ra trăm hạt sen Đao Ý Thông Huyền, sau đó thử xem có thể ngưng tụ ra được đao ý thuộc về chính ta hay không.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi định một hơi nuốt nhiều hạt sen Đao Ý Thông Huyền như vậy ư?”

Diệp Tư chợt hỏi.

“Ừ, hạt sen và cỏ Đao Ý Thông Huyền thuần túy khác nhau, nó không chỉ ngon mà còn không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào. Chỉ cần buồn miệng thì có thể coi nó như đồ ăn vặt, mỗi ngày ăn vài nghìn hạt cũng không sao.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Bản thân hắn vì Hỏa Diễm đao của Xích Tiêu Tử đạo trưởng cho nên đã tiến thẳng tới ngưỡng cửa lĩnh ngộ đao ý. Một trăm hạt sen Đao Ý Thông Huyền hẳn là đủ để hắn lĩnh ngộ được đao ý thật sự.

…

Thời gian thấm thoắt trôi qua.

Tống Thư Hàng không ngừng thôi động năng lực Thiệt Xán Liên Hoa, liên tục chuyển hóa cỏ Đao Ý Thông Huyền thành hạt sen Đao Ý Thông Huyền, giữ trong một cái túi nhỏ.

Trong lúc chuyển hóa cỏ Đao Ý Thông Huyền, Tống Thư Hàng cũng từng lặng lẽ ra khỏi thế giới hạch tâm, chính là kiểu lóe lên một cái để quay về ấy... Hòng xem thử Bạch tiền bối đã về chưa.

Nhưng hắn xem vài lần mà vẫn chẳng thấy Bạch tiền bối đâu, còn đám Kiếm Cổ Vô Hình kia thì đã khôi phục như cũ, thanh cự kiếm màu đỏ do vô số Kiếm Cổ Vô Hình dung hợp mà thành cũng đã biến mất.

Nhưng vẫn có thể thấy vết kiếm xẹt qua trên mặt đất, đó là do kiếm khí trên người Kiếm Cổ Vô Hình cắt qua mặt đất khi bay thấp.

Lần này Bạch tiền bối đi hơi lâu.

“Được rồi, gom đủ một trăm hạt sen rồi!!”

Tống Thư Hàng bỏ một hạt sen cuối cùng vào trong cái túi nhỏ của mình.

Tiếp theo chính là lúc chứng kiến kỳ tích.

Sau khi dùng hết một trăm hạt sen thì hắn có thể thức tỉnh được đao ý của mình hay không đây?

Tống Thư Hàng nhấc túi chứa hạt sen Đao Ý Thông Huyền lên.

“Ơ? Sao ta cảm giác túi này nhẹ thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại.

Sau đó hắn mở túi ra xem... Đậu xanh, chuyện gì thế này, hắn nhớ rõ mình đã chuyển hóa đủ một trăm hạt sen Đao Ý Thông Huyền rồi mà, sao bây giờ trong túi chỉ còn lại có hai mươi hạt thế này?

Tám mươi hạt còn lại đâu mất tiêu rồi?

Diệp Tư cũng tò mò ngó qua:

“Lạ thật, ta cũng nhìn ngươi chuyển hóa hơn một trăm lần rồi mà, tại sao chỉ còn có hai mươi hạt thế?”

“Không phải là những hạt sen kia lại dung hợp với nhau đấy chứ?”

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới một khả năng.

Từ sau khi dị năng Thiệt Xán Liên Hoa của nắng thăng cấp xong thì hạt sen được ngưng tụ ra có chức năng dung hợp! Bây giờ một lần Thiệt Xán Liên Hoa có thể biến đổi ra bốn hạt sen, sau đó ngay khi thành hình thì bốn hạt sen kia sẽ lập tức hợp lại thành một hạt sen lớn.

Có khi nào một trăm hạt sen của mình lại dung hợp thêm lần nữa không?

Nếu thật sự dung hợp thì một hạt sen bây giờ tương đương với năm hạt sen ư?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, với tay nhón một hạt sen cho vào miệng.

Mùi vị thơm ngon của hạt sen Đao Ý Thông Huyền lan ra khắp miệng hắn.

Ngon quá.

Sau đó... Một đạo lĩnh ngộ về đao ý xuất hiện trong lòng hắn.

Nhưng hình như hiệu quả của hạt sen này cũng không hề tăng lên, vẫn y như một hạt sen bình thường mà?

Thế này chẳng phải lỗ to à?

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn mười chín hạt sen còn lại, bắt đầu trầm tư.

Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ bé màu vang đột nhiên với vào, thuần thục nhón mất một hạt sen Đao Ý Thông Huyền.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Mỹ nhân rắn công đức bốc hạt sen Đao Ý Thông Huyền tỉnh bơ, bỏ vào miệng nhai ngon lành.

Sau khi nhai nuốt xong, cô vẫn giữ vẻ mặt cứng đơ kia.

Tống Thư Hàng: ...

Diệp Tư: ...

Phòng ngày phòng đêm, giặc nhà khó phòng.

Ai mà ngờ được, mỹ nhân rắn công đức sẽ ra tay ăn trộm hạt sen Đao Ý Thông Huyền chứ.

Trước đó Diệp Tư cũng không phát hiện hành vi tội lỗi của mỹ nhân rắn công đức, chủ yếu là vì lúc này mỹ nhân rắn công đức đang bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Thỉnh thoảng cô có đổi tư thế nên Diệp Tư cũng không để ý gì nhiều.

Hơn nữa động tác trộm hạt sen Đao Ý Thông Huyền của mỹ nhân rắn công đức rất kín kẽ, phía bên Diệp Tư khó mà thấy hành vi tội lỗi của cô.

Vậy nên, một trăm hạt sen Đao Ý Thông Huyền do Tống Thư Hàng vất vả chuyển hóa ra đã bị mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ thó hơn tám mươi hạt.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Qủa nhiên là ánh sáng công đức nhà hắn có vấn đề mà, có ánh sáng công đức nhà ai mà ăn được đồ đâu!

Ánh sáng công đức thuộc loại công đức chi lực cụ thể hóa ra, có thể nói đó là một loại hiệu quả pháp thuật.

Mà Tống Thư Hàng không thể không thừa nhận, có khi pháp thuật nhà mình thành tinh mất rồi.

“@#%× ăn hơn tám mươi hạt hạt sen Đao Ý Thông Huyền, cô ấy sẽ không lĩnh ngộ ra được đao ý đấy chứ?”

Diệp Tư hỏi.

Mặc dù tính ra thì ánh sáng công đức chỉ là một nhúm pháp thuật, nhưng mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng rõ ràng không giống người thường.

“Ánh sáng công đức lĩnh ngộ ra đao ý ư? Ta cứ thấy nó sai sai thế nào ấy.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Trong lúc nói chuyện, @#%× Tiên Tử đột nhiên ra tay, giật lấy cái túi nhỏ của Tống Thư Hàng. Cô cầm cái túi trút ngược lên, đổ hết hạt sen Đao Ý Thông Huyền bên trong vào miệng mình.

Lúc trước là lén lút ăn trộm, nay bị phát hiện thì thành cướp bóc trắng trợn luôn.

Sau khi nuốt hết toàn bộ hạt sen Đao Ý Thông Huyền... Trên người của mỹ nhân rắn công đức thật sự xảy ra biến hóa.

Một tầng ánh sáng màu trắng bạc đột nhiên xuất hiện trên tay phải của cô.

Tầng ánh sáng bạc này lập lóe bất định.

Cuối cùng, nó biến thành một thanh đoản đao trong tay của mỹ nhân rắn công đức.

Trên đoản đao có đao khí tung hoành.

Mỹ nhân rắn công đức múa thanh đoản đao màu bạc kia một cái.

Ngay sau đó, có một loại khí tức bá đạo phát ra từ trên đoản đao.

“Đao ý ư?”

Tống Thư Hàng hỏi Diệp Tư.

“Ừ, đúng là đao ý. Hơn nữa còn là một loại đao ý rất bá đạo.”

Diệp Tư gật đầu đáp lại, đồng thời cô cũng chỉ về phía Tiểu Thải và Cách Đấu Thú.

Lúc mỹ nhân rắn công đức múa đao thì một yêu một linh thú kia đã ngã vật ra đất.

Tiểu Thải giạng cánh, đầu nằm bẹp dưới đất.

Cách Đấu Thú cũng mất hết sức sống, nằm phềnh bụng ra, đuôi run rẩy.

Ngay khi đoản đao màu bạc trong tay của mỹ nhân rắn công đức xuất hiện thì có một loại đao ý vô cùng bá đạo tỏa ra. Loại đao ý kia vô cùng khí phách, khiến kẻ khác run sợ.

Nói trắng ra thì đây là một loại đao ý cùng loại với khí tức bá vương, đao ý này vừa ra thì những kẻ không chịu nổi sẽ phải cúi đầu quỳ lạy.

Vì Diệp Tư là linh quỷ của Tống Thư Hàng nên từ mức độ nào đó mà nói thì cô, Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức là một thể, cho nên cô mới không bị loại đao ý bá đạo này ảnh hưởng.

“Đúng là lĩnh ngộ được đao ý thật kìa.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Ánh sáng công đức có đao ý đấy nhé, hỏi ngươi có sợ hay không?

Đợi sau này mỹ nhân rắn công đức nhà mình học được một bộ công pháp tuyệt thế xong thì tuyệt đối sẽ vô cùng super luôn.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nhìn thanh đoản đao màu bạc trong tay mình, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ đơ như cây cơ.

Một lát sau, cô thu hồi đoản đao, đao ý bá đạo kia cũng tản đi.

Sau đó cô tiếp tục vòng quanh Tống Thư Hàng, liên tục đổi tư thế, tựa như chuyện mình cướp hạt sen Đao Ý Thông Huyền và lĩnh ngộ đao ý hoàn toàn chưa từng xảy ra vậy.

“Mỹ nhân rắn công đức, có thể khu trừ kiếm ý trên trán giúp ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời thử hạ chỉ lệnh cho mỹ nhân rắn công đức.

Sau khi nhận được chỉ lệnh của Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức chợt dừng động tác lại, sau đó cô cúi người xuống, nửa người trên giữ tư thế song song với Tống Thư Hàng.

Tiếp theo thanh đoản đao màu bạc kia lại hiện lên trên tay cô lần nữa, cô nhắm đao ngay trán Tống Thư Hàng, khoa chân múa tay, hình như đang nghĩ xem phải hạ đao kiểu gì.

Tống Thư Hàng:

“Đậu xanh.”

Không phải là mỹ nhân rắn công đức định đâm thẳng vào trán của hắn để cắt nát kiếm ý kia đấy chứ?

“Ngừng ngừng ngừng.”

Tống Thư Hàng vội la ngừng.

Qủa nhiên, thôi thì cứ chế thêm một đống hạt sen Đao Ý Thông Huyền nữa, tự mình lĩnh ngộ đao ý ra xử lý kiếm ý trên trán cho rồi!

Hoặc là đợi Bạch tiền bối thì nhờ hắn rút kiếm ý ra cũng được.

“Diệp Tư, ta chuyển hóa ra thêm một mớ hạt sen Đao Ý Thông Huyền, lần này nhờ cô giữ hạt sen giúp nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Mắc công mỹ nhân rắn công đức lại thó mất nữa.

@#%× nghiêng đầu, sau đó bình tĩnh bay ra sau lưng Tống Thư Hàng, tiếp tục đổi tư thế với kiểu mặt liệt của mình.

Diệp Tư nhìn động tác của mỹ nhân rắn công đức... Là cô bị ảo giác ư? Sao cứ có cảm giác @#%× liên tục đổi tư thế như vậy chính là đang diễn luyện một bộ công pháp thế nhỉ?

Bên kia.

Bạch tiền bối tay trái cầm theo một cái thùng lớn, sau đó nhìn chiếc xe bên cạnh mình với vẻ mỹ mãn.

Ừm vừa rồi sau khi lấy đủ tất cả tài liệu để luyện chế thức ăn cho thú cưng nhất phẩm xong, Bạch tiền bối đã bay ra khỏi bảo khố của mình, lúc đi ngang một showroom bán xe thì nhín trúng một chiếc xe.

Đó là một chiếc xe limousine dài hơn mười mét.

Trông khá xấu.

Nhưng không hiểu tại sao Bạch tiền bối lại thấy chiếc xe này rất thú vị.

Lúc nhìn thấy nó thì trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều sáng kiến để cải tạo nó.

Vậy nên Bạch tiền bối quyết đoán mua ngay.

Còn chuyện xe cải tạo không được tham gia giao thông... đối với tu sĩ cao giai thì không là vấn đề.

“Chiếc xe này chắc chắn rất hợp với ta.”

Bạch Tôn Giả nói đầy vẻ thỏa mãn.

Chương 980: Có Thể Thứ Ta Luyện Chính Là Đao Ý Rởm

Mua chiếc xe này cũng không tốn thời gian mấy.

Nhưng sau khi Bạch Tôn Giả lái nó đến một hơi vắng người và thu nó vào pháp khí không gian thì lại tốn chút thời gian.

Dù sao thì Bạch Tôn Giả cũng không thể khiến một chiếc xe hơn mười mét biến mất ngay trước mặt mọi người được, có phải biểu diễn ảo thuật đâu mà.

“Đầu năm nay muốn tìm một chỗ vắng người khó thật đấy.”

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ. Sau đó hắn lấy điện thoại ra, khi nãy lái xe điện thoại báo có tin nhắn hơi nhiều.

Sau khi mở điện thoại ra, Bạch tiền bối lập tức thấy tài khoản của Tống Thư Hàng gửi tin nhắn cầu cứu lên nhóm Cửu Châu số 1, cùng với 'minh họa biện trường một con Thư Hàng bị một bầy Kiếm Cổ bao vây' max thảm.

“Ể, không đến mức này đấy chứ? Ta chỉ mới rời khỏi có một lát thôi mà Thư Hàng đã bị Kiếm Cổ bao vây tấn công ư? Hắn đen đến thế cơ à?”

Bạch Tôn Giả nói xong thì nhìn giờ trên điện thoại của mình.

Được rồi, lần này hắn đi hơi bị lâu.

Chủ yếu là vừa rồi lái xe tìm chỗ vắng người hơi tốn thời gian một chút.

Ngoài ra hắn có nhiều bảo khố quá, cái nào cũng lớn, tìm đồ cũng không tiện chút nào.

Khi nào rảnh chắc phải mua vài con rối phân thân, để nó sửa sang lại bảo khố của mình một phen, sau đó lập luôn kho dữ liệu như kiểu quản lý kho hàng của hiện đại vậy. Khi đó muốn tìm gì thì cứ mở máy tính hoặc điện thoại ra tra danh mục là được.

“Không đúng, giờ không phải lúc nghĩ cách quản lý bảo khố, phải cứu Thư Hàng ra cái đã.”

Bạch Tôn Giả cất điện thoại, vận chuyển thiên phú không gian, thân hình biến mất tại chỗ, xẹt tới vị trí cấm địa.

Lúc này ở trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng lại gom góp ra được một trăm hạt sen Đao Ý Thông Huyền.

Lần này mỹ nhân rắn công đức không lén ăn trộm hạt sen nữa, có lẽ cô ấy đã ngưng tụ ra được đao ý nên cũng hết hứng với hạt sen Đao Ý Thông Huyền.

Tiểu Thải và Cách Đấu Thú chuột túi bị Diệp Tư túm lấy bắt ngồi thẳng hàng, không cho chúng đến làm phiền Tống Thư Hàng.

Đao Cổ Vô Hình lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, Đao Cổ lặng im nhìn chằm chằm vào hạt sen Đao Ý Thông Huyền trong tay Tống Thư Hàng, trực giác nói cho nó biết cái này là đồ tốt.

Lão tổ Sở gia nằm tít đằng xa vẫn còn đương hôn mê chưa tỉnh, nhưng thương thế đã không sao nữa rồi.

Tống Thư Hàng nhìn một trăm hạt sen Đao Ý Thông Huyền trước mặt, hít sâu một hơi.

“Ta muốn một hơi ngưng tụ ra được đao ý!!”

Hắn nói đầy tự tin.

Diệp Tư:

“Thư Hàng, ta cảm thấy hôm nay số ngươi hơi đen, coi chừng mạnh mồm nói trước bước không qua đấy.”

Tống Thư Hàng: ...

“Đây không phải mạnh mồm, đây là tự tin!!”

Nói xong, hắn nhón lấy một hạt sen Đao Ý Thông Huyền cho vào miệng. Sau khi nuốt xong, hắn lại ra sức cảm ứng đao ý ẩn chứa bên trong hạt sen Đao Ý Thông Huyền thật kỹ.

Mỗi khi ăn một hạt sen Đao Ý Thông Huyền xong, lý giải của hắn về đao pháp lại sâu thêm một bậc. Đồng thời, nắm giữ và hiểu biết về đao pháp của hắn cũng tăng thêm một bước.

Đao pháp căn bản là Tật Phong đao, Nghịch Lân Đao Pháp, Hỏa Diễm đao do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ và Thánh Quang Kiếm Thuật.

Đợi đã, không đúng! Thánh Quang Kiếm Thuật chẳng phải là kiếm pháp cự kiếm ư? Tại sao sau khi nuốt hạt sen Đao Ý Thông

Huyền thì lý giải của mình về Thánh Quang Kiếm Thuật cũng tăng lên thế này?

Tống Thư Hàng ngu người.

Chẳng mấy chốc, trong lòng hắn có một suy đoán bạo dạn. Chẳng lẽ… bản chất của Thánh Quang Kiếm Thuật không phải kiếm thuật mà là đao pháp ư?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Đậu xanh, chẳng trách kẻ bị kiếm thuật ruồng bỏ như hắn chỉ xem môn kiếm thuật đó có hai lần là đã luyện thành! Hóa ra hai chữ kiếm thuật kia chỉ là lớp vỏ ngụy trang, bản chất của nó đúng ra phải là Thánh Quang Đao Pháp ư?

Tim của Tống Thư Hàng đau quá.

…

Cứ nuốt hạt sen Đao Ý Thông Huyền liền tù tì.

Khi nuốt đến hạt sáu mươi thì ánh mắt của Tống Thư Hàng trở nên sắc bén hơn. Ánh mắt của hắn quét qua, một ý niệm phóng ra, không khí bên cạnh sẽ phát ra tiếng đao chém vù vù.

Đây là tượng trưng cho một vị cao thủ sắp ngưng tụ ra được đao ý, một ánh mắt liếc qua có thể khiến suy nghĩ của bản thân hóa thành một luồng đao khí.

Tuy rằng uy lực của đám đao khí này khá yếu, tối đa chỉ chém được lá cây, nhưng cũng ngầu lòi lắm.

Đây cũng là lý do rất nhiều cao thủ của các môn phái kiếm thuật, cao thủ đao pháp đều thích luyện kiếm, luyện đao dưới tàng cây.

Hơn nữa còn chọn đúng thời điểm mùa thu lá bay bay đầy trời nữa.

Ngày chiều mùa thu, lá trên cây liên tục rơi xuống. Sau đó một vị cao thủ sắp sửa ngưng tụ ra được đao ý và kiếm ý đứng chắp tay dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn trời với góc bốn mươi lăm độ, ánh măt sâu thăm thẳm.

Không cần xuất đao, ý niệm vừa động thì lá rơi bên cạnh vù vù vù một phát, bị chém tan nát, oách khỏi bàn!

Những sư muội xinh đẹp hoặc sư đệ anh tuấn cũng sẽ bị hắn hoặc cô hấp dẫn.

Mùa thu mỗi năm, các cao thủ luôn thu hoạch được vô số con tim non nớt của các sư muội.

...

“Sáu mươi hạt đã ngưng tụ ra được sơ hình của đao ý rồi, xem ra không tới một trăm hạt là Tống Thư Hàng có thể ngưng tụ ra được đao ý.”

Diệp Tư chống cằm nói thầm.

Hạt sen Đao Ý Thông Huyền này đúng là thứ chuyên dùng để hack!

Các đệ tử của thế gia hoặc đại tông môn muốn dùng cỏ Đao Ý Thông Huyền đều phải phối hợp với dược liệu khác, như thế mới có thể loại được cơn đau đớn khi nuốt sống cỏ Đao Ý Thông Huyền.

Hơn nữa, dù có nuốt chung với thứ khác thì một ngày cũng không thể ăn cỏ Đao Ý Thông Huyền nhiều. Nếu ăn nhiều thì đao ý cường hãn trong đó sẽ tạo thành thương tổn cho đệ tử.

Nhưng Tống Thư Hàng lại ăn cỏ Đao Ý Thông Huyền như ăn kẹo thế này, một hơi ăn luôn cả trăm hạt cũng không thành vấn đề.

“Có lẽ giá trị của hạt sen Đao Ý Thông Huyền còn cao hơn phỏng đoán của Bạch tiền bối nữa!”

Diệp Tư khẽ nói.

Lúc Bạch tiền bối định giá cho hạt sen Đao Ý Thông Huyền thì chỉ tính toán dược lực ẩn chứa bên trong, nhưng không nghĩ đến số lượng dùng mỗi ngày cũng như tính thực dụng của nó.

Chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng đã một hơi dùng luôn tới hạt thứ tám mươi tám.

“Tới rồi, cảm giác tới rồi, cố lên nào!!”

Tống Thư Hàng cười ha hả.

Hắn ngừng động tác nuốt hạt sen, khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt cảm ứng đao ý mà 88 hạt sen mang tới.

Nhưng sau khi nhắm mắt một lúc thì hắn lại lắc đầu:

“Không đúng, không đúng, như thế không được.”

“Sao thế, thất bại rồi à?”

Diệp Tư nghi hoặc hỏi lại.

“Không phải, không thất bại.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ xong thì giơ tay trảo một cái về phía Đao Cổ Vô Hình.

Đao Cổ Vô Hình chủ động đáp lên tay hắn.

Sau đó, Tống Thư Hàng bắt đầu vung đao thi triển tất cả đao pháp sở học của mình.

Bắt đầu từ đao pháp căn bản là Tật Phong Đao, Thánh Quang Kiếm Thuật, sau đó là Hỏa Diễm đao.

Mỗi lần luyện một đao pháp, Tống Thư Hàng đều có cảm giác trong lòng có một đạo ý chí ngày càng sinh động hơn, đây là đao ý thuộc về hắn.

Lúc này đao ý của hắn đang trong quá trình phá kén mà ra!

Tống Thư Hàng:

“Đúng, chính là loại cảm giác này, bộc phát đi, đao ý của ta!”

Sau đó đao chiêu của hắn lại biến đổi, luyện đến quyển đao pháp cuối cùng trong sở học của hắn là Nghịch Lân Đao Pháp.

Long Vũ Thức, Long Lân Thức và Nghịch Lân Thức!

Đao khí như chân long, bao quanh Tống Thư Hàng vô cùng sống động.

Ba chiêu đao pháp, tất cả đều là đao phòng thủ. Có lẽ sau Nghịch Lân Thức thì Nghịch Lân Đao Pháp sẽ có một đao công kích vô cùng mạnh mẽ. Tiếc rằng Nghịch Lân Đao Pháp mà hắn lấy được không trọn vẹn, nên chẳng có thức thứ tư.

…

Lúc này, Tiểu Thải ngồi ở phía xa xem đến ngây người.

Cô nhìn con chân long vô cùng sống động bên người Tống Thư Hàng, cô chưa từng thấy đao pháp nào đẹp như thế.

“Kim Cương Quân Tử Đao.”

Trong lòng cô thầm mặc niệm đạo hiệu mà sư phụ ban cho.

Có lẽ luyện đao pháp cũng là một lựa chọn không tồi chăng?

Nếu như muốn dùng đao thì trước khi tấn chức ngũ phẩm, huyễn hóa ra nhân hình thì cô phải học cách dùng cánh cầm đao!

Hoặc cô có thể trực tiếp luyện hai cánh của mình lên đến mức cứng rắn không gì phá vỡ được, biến nó thành đao luôn.

Dùng cánh cầm đao sẽ ảnh hưởng tới việc phi hành của cô, Cho nên cô thiên về lựa chọn thứ hai hơn, nếu vậy thì ắt không thể thiếu một môn công pháp luyện thể.

Vậy phải tìm công pháp luyện thể ở đâu đây nhỉ?

Tiểu Thải nhìn qua sư phụ, đúng rồi, bây giờ cô cũng là người có sư phụ rồi, chuyện thế này cứ hỏi sư phụ là được ấy mà!!

Ngay khi ánh mắt Tiểu Thải lóe sáng thì Tống Thư Hàng đột nhiên quát khẽ:

“Phá!”

Đạo đao ý trong cơ thế hắn đã đạt đến đỉnh phong khi thi triển Nghịch Lân Thức, rốt cuộc cũng phá xác chui ra!

Ngay sau đó, trên người Tống Thư Hàng có hơn trăm đạo đao khí nho nhỏ phá thể bay ra, không khí quanh người hắn đều bị chém nổ, phát ra một tràng tiếng nổ mạnh.

“Thành công rồi! Hu hu hu, chúc mừng người nhé Thư Hàng!”

Diệp Tư cảm động quá đỗi, vì cảm động quá nên cũng bật khóc luôn:

“Hu hu hu, Thư Hàng, đao ý của ngươi là kiểu gì thế?”

Đao ý của mỹ nhân rắn công đức khí phách vô song, Tống Thư Hàng thân là ký chủ, đao ý của hắn sẽ là loại nào đây?

Đao ý đốt trời của Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc qua cũng rất bá đạo. Được ảnh hưởng từ Xích Tiêu Tử đạo trưởng, có khi nào đao ý của Tống Thư Hàng cũng theo hệ bá đạo hay không?

Lúc này, Tống Thư Hàng thở hắt ra một hơi. Sóng đao khí bên người cũng tản đi.

lúc này Tống Thư Hàng cầm Đao Cổ Vô Hình trong tay, lặng im không nói gì. Hắn ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn bầu trời bao la của thế giới hạch tâm.

“Sao thế?”

Diệp Tư lau nước mắt, tò mò hỏi.

“Diệp Tư, có thể thứ ta luyện là đao ý rởm đấy... Nói không chừng hạt sen Đao Ý Thông Huyền khi nãy ta ăn cũng là đồ rởm luôn.”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Hả????”

Diệp Tư lộ vẻ nghi hoặc.

“Đao ý của ta không khoa học.”

Tống Thư Hàng nói.

“Bản thân thứ như đao ý vốn đã không khoa học rồi, ngươi định dùng khoa học giải thích đao ý kiểu gì đây? Hay ngươi thi triển cho ta xem thử đi.”

Diệp Tư tò mò nói.

“Ta nói trước, cô không được cười nhạo đao ý của ta nhé.”

Nói xong, Thư Hàng nắm chặt Đao Cổ Vô Hình, thôi động đao ý của mình.

Một đạo đao ý cường hãn lan ra từ trên người hắn.

Nhưng đao ý không hề tấn công mà quấn quanh trên người, đầu, tay, chân của Tống Thư Hàng…

Chương 981: Ba Loại Đao Ý, Một Loại Kiếm Ý, Ngươi Sợ Chưa?

“Đây là... đao ý phòng thủ ư?”

Diệp Tư chớp mắt hỏi.

Thứ như đao ý trước nay chỉ chủ công, trọng về khí phách, thiên về phá phòng.

Sau khi một vị đao tu ngưng tụ ra được đao ý thì hiệu quả phá pháp thuật phòng ngự của kẻ thù sẽ trở nên cực đỉnh. Một loại pháp thuật phòng ngự trước kai cần mười đao mới phá được, nay có thêm đao ý thì chỉ cần một đao là có thể phá!

Nhưng đao ý của Tống Thư Hàng không hề tấn công mà lại ngưng tụ bảo vệ ở những vị trí quan trọng trên người chủ nhân như đầu, thân thể, tay chân.

Diệp Tư chưa từng gặp loại đao ý thế này bao giờ.

Cô nhớ tới chiêu đao pháp phòng thủ cuối cùng mà Tống Thư Hàng đã dùng trước khi ngưng tụ đao ý, Nghịch Lân Đao Pháp.

Diệp Tư cảm thấy hình như mình đã tìm ra được nguyên do sinh ra đao ý phòng thủ rồi.

Đã có đao pháp phòng thủ thì đao ý phòng thủ cũng dễ hiểu thôi!

...

“Khụ.”

Diệp Tư bắt đầu sắp xếp câu từ lại ở trong đầu, định dịu dàng an ủi Tống Thư Hàng một phen, bảo hắn đừng buồn rầu quá.

Nhưng không đợi cô mở miệng an ủi thì đao ý trên người Tống Thư Hàng lại sinh ra biến hóa mới.

Đao ý bắt đầu cụ thể hóa.

Nói đúng ra thì không phải đao ý cụ thể hóa mà là đao khó do đao ý của Tống Thư Hàng dẫn xuất ra, sau đó đao ý và đao khí hỗn hợp lại với tỉ lệ 1:9, mở ra con đường cụ thể hóa.

Ngay sau đó, trên người Tống Thư Hàng xuất hiện một bộ áo giáp sáng chói lấp la lấp lánh, tựa như được làm từ sắt thép.

Hình dung bằng từ lấp la lấp lánh là chuẩn không cần chỉnh, bộ áo giáp kia cứ lóe lên như một cái bóng đèn vậy.

“Sao lại có áo giáp thế này?”

Diệp Tư kềm lòng không được bèn hỏi, thứ Tống Thư Hàng ngưng tụ ra là đao ý mà, nhìn trời ~ tại sao lại biến thành áo giáp thế này? Giữa đao ý và áo giáp thì có liên quan gì tới nhau chứ? Nhìn trời ~ cho dù là đao ý dạng phòng thủ thì nó cũng là đao ý mà.

“Đây chính là điểm mà ta nói là không khoa học đấy.”

Tống Thư Hàng thầm thở dài, tiếp tục câm nín nhìn trời:

“Ta hoài nghi thứ ta ngưng tụ ra được không phải đao ý mà là 'khải ý' hoặc 'khải giáp ý' gì đó. Ta nghi ngờ thứ lúc trước ta nuốt không phải cỏ Đao Ý Thông Huyền, trong đó nhất định có trộn lẫn một đống cỏ Khôi Giáp Ý Thông Huyền. Nói không chừng thứ ta luyện cũng không phải đao pháp mà là thuật phòng ngự khôi giáp đấy.”

“Khải ý ư?”

Diệp Tư im lặng gật đầu!

Cô tin thật luôn!

Ngươi nhìn bộ khôi giáp đang phát ra ý chí cực mạnh trên người Tống Thư Hàng lúc này kìa, nói đây là đao ý cũng không ai thèm tin!

“Quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, ta sẽ đổi đạo hiệu thành Bá Khải Tống Nhất.”

Tống Thư Hàng nắm tay nói.

“Thật ra á sư phụ, bộ áo giáp của ngươi ngầu lắm đó.”

Tiểu Thải lên tiếng.

Ở trong mắt cô, bộ khải giáp đao ý mà sư phụ ngưng tụ ra được rất ngầu lòi. Trông như một tác phẩm nghệ thuật vậy, sư phụ vốn chỉ hơi đẹp trai thôi, sau khi khoác bộ khải giáp đao ý này lên thì nhan sắc đã tăng lên 20 điểm rồi.

“Ừ, Tiểu Thải nói đúng lắm.”

Diệp Tư đang buồn bực nghĩ xem nên an ủi Tống Thư Hàng kiểu gì, nay nghe thế thì hai mắt sáng rực lên:

“Thư Hàng ngươi đừng có buồn, ít nhất thì bộ khải giáp đao ý này của ngươi trông đẹp lắm, ngầu dữ dội luôn. Hơn nữa, bộ khải giáp đao ý này của ngươi cá tính biết bao nhiêu. Không giống người thường, không đi con đường tầm thường.”

Tống Thư Hàng lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời:

“Bá Khôi Tống Nhất nghe cũng khá lắm, quyết định rồi, trước tiên phải sửa đạo hiệu trong nhóm Cửu Châu số 1 lại cái đã.”

Diệp Tư: ...

Thư Hàng đã quên uống thuốc rồi ư.

“Khụ, Diệp Tư cô yên tâm đi. Ta chỉ cảm thấy bộ khải giáp này không khoa học, nên nhất thời ngớ ra một lúc. Ý chí của ta còn cứng hơn sắt thép, sẽ không bị một khải giáp đao ý này hạ gục đâu. Nếu như chút đả kích ấy mà còn không chịu nổi thì ta còn tu chân cái gì chứ!”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói chuyện cùng Diệp Tư với vẻ mặt vô cùng kiên định:

“Giờ không nói tới tới bộ khải giáp dở hơi này nữa, ta thử xem có thể xé nát kiếm ý trong vết thương trên trán hay không đã.”

Diệp Tư: ...

Tống Thư Hàng lại thi triển đao ý, có một đạo đao ý bắn ra từ trong cơ thể hắn.

Trong sự điều khiển của Tống Thư Hàng, đao ý đi vào vị trí trên trán của hắn, tiến hành giảo sát đạo kiếm ý nọ.

Bình thường kiếm ý và đao ý gặp nhau thì ắt là sẽ đối chọi gay gắt, lấy công đối công, đánh một trận cho thỏa. Nhưng đến chỗ Tống Thư Hàng thì tình hình chiến đấu này có vẻ mệt tim.

Kiếm ý do đám Kiếm Cổ Vô Hình ngưng tụ ra gặp đao ý của Tống Thư Hàng hùng hổ xông vào, cỗ kiếm khí kia như bị thiên quân vạn mã dấy lên, khí thế hung hăng.

Nhưng đao ý của Tống Thư Hàng thì lại không hề nghênh địch mà cứ co lại như một con rùa, chờ kiếm ý đánh tới.

Kiếm ý chém thẳng tới, đao ý co đầu rụt cổ phòng ngự.

Kiếm ý tiếp tục tấn công, đao ý vẫn kiên định phòng thủ.

“Mày xông lên đi chứ, mày là đao ý mà!! Luận lực công kích thì mày còn mạnh hơn kiếm ý đấy!!”

Tống Thư Hàng cảm thấy bứt bứt, gan sắp đau đến mức tê cứng luôn.

Nhưng đao ý của hắn hoàn toàn không hề có ý định tấn công.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Tuyệt vọng, đã hoàn toàn tuyệt vọng với cái thế giới toàn hàng rởm này rồi.

Cũng may mà ta có mỹ nhân rắn công đức trong tay, sau này vẫn có thể dùng đao ý của cô ấy đi hù người ta. Dù sao thì mỹ nhân rắn công đức và hắn là một thể, đao ý của cô ấy cũng như đao ý của mình.

Còn cái đao ý mà mình luyện ra, không... Thứ hắn luyện ra là khải ý!!! Hắn là cao thủ hệ phòng thủ, khác với kiếm khách và đao hiệp, hắn là võ sĩ mặc giáp, chuyên dùng nắm đấm để chiến đấu! Nắm đấm của hắn đột phá trời cao, chân của hắn có thể giẫm nát mặt đất!!

Ngay khi Tống Thư Hàng định bỏ đường đao tu đổi nghề sang làm võ sĩ thì đao ý của hắn rốt cuộc cũng động.

Đao ý vốn co đầu rụt cổ không nhúc nhích đột nhiên xuất đao.

Trong nháy mắt, trước mắt Tống Thư Hàng chợt xuất hiện một màn vô cùng kinh hỉ.

Kiếm như như một đoàn quân xông tới. Nhưng đúng lúc này, một mạt đao quang đột nhiên chém xuống, đao quang kia vô cùng khổng lồ, rất đỗi uy mãnh, một đao chém ngã thiên quân vạn mã!

Đám kiếm ý do Kiếm Cổ Vô Hình tụ tập lại chém ra đã bị một đao này chém nát.

Sau khi chém nát kiếm ý thiên quân vạn mã kia, đao ý của Tống Thư Hàng rụt về, co thành một cục nằm im.

Tống Thư Hàng: Nhìn trời.

Đây mới là đao ý mà hắn muốn!!!

Đao ý trên mi tâm của Tống Thư Hàng tán đi, mỹ nhân rắn công đức lùi lại trong cơ thể hắn.

“Sư phụ thành công rồi à?”

Tiểu Thải hỏi.

“Ừ, hắn thành công rồi.”

Diệp Tư đáp. Cô có thể cảm giác được kiếm ý trong vết thương trên trán Tống Thư Hàng đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi.

“Ha ha, không chỉ thành công thôi đâu, ta phát hiện đao ý của ta không tồi chút nào.”

Tống Thư Hàng bổ sung.

Tuy rằng hơi lười, nhưng ngay khi đao ý của hắn bộc phát thì rất mạnh!

Thông qua liên hệ với Tống Thư Hàng, Diệp Tư cũng cảm ứng được khi đao ý bộc phát.

Nó đúng là một loại đao ý rất cường đại.

Nhưng hơi là lạ.

“Đúng rồi, Thư Hàng này. Nhân lúc khải giáp đao ý trên người ngươi còn chưa tán đi, chúng ta thử một chút đi. Để xem lực phòng ngự của khải giáp đao ý của ngươi mạnh cỡ nào.”

Diệp Tư đề nghị.

“Được, đúng lúc có thể xem thử Bạch tiền bối đã về chưa.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, hắn giơ tay túm Đao Cổ Vô Hình.

Sau đó, hắn lại cảm ứng được Đao Cổ Vô Hình đang nhai hạt sen Đao Ý Thông Huyền ngon lành.

Tống Thư Hàng ngưng tụ đao ý tốn 88 hạt sen, 12 hạt còn lại đều bị Đao Cổ Vô Hình ăn mất.

Giặc nhà khó phòng...

“U u u~”

Đao Cổ Vô Hình phát ra tiếng kêu vui vẻ, còn truyền đạt ý niệm ăn no rồi với Tống Thư Hàng nữa.

“Mày ăn hạt sen Đao Ý Thông Huyền thế rồi có tiêu hóa nổi không?”

Tống Thư Hàng cầm Đao Cổ Vô Hình rồi hỏi.

“U u u~”

Đao Cổ Vô Hình kêu lên trả lời Tống Thư Hàng, nó nghe không hiểu lắm. Nó chỉ có thể biểu đạt ý 'ăn ngon, thích ăn' cho Tống Thư Hàng mà thôi.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư rồi nói:

“Diệp Tư, đám Kiếm Cổ Vô Hình ngoài kia tụ lại một chỗ còn có dùng được kiếm ý, nếu như ta đút Đao Cổ Vô Hình ăn nhiều hạt sen một chút thì hẳn là cũng có thể ngưng tụ ra được đao ý chứ nhỉ?”

Diệp Tư:

“Ừm, lý luận này cũng có khả năng lắm.”

“Được rồi! Vậy sau này mỗi ngày sẽ cho nó ăn vài hạt sen Đao Ý Thông Huyền, nếu như nó lĩnh ngộ ra được đao ý thì sướng rồi. Đến lúc đó cộng thêm cả ta và mỹ nhân rắn công đức thì coi như một mình ta đã sở hữu ba loại đao ý khác nhau luôn!!”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừ, ta còn có kiếm ý này.”

Diệp Tư bổ sung:

“Tuy rằng ta dùng pháp bảo dạng sách, rành dùng pháp thuật, nhưng ta cũng sở hữu một loại kiếm ý đấy.”

“Muah ha ha ha, đến lúc đó chúng ta dùng hình thức ba đầu sáu tay, ba loại đao ý cộng thêm một loại kiếm ý, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư che miệng bật cười.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng cầm Đao Cổ Vô Hình, cùng Diệp Tư ra khỏi thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng ngưng tụ khải giáp đao ý trên người, định dùng Kiếm Cổ Vô Hình để thử uy lực của khải giáp đao ý trên người mình xem sao.

Ngoài ra, vì ngưng tụ được đao ý, cộng thêm hắn có được lĩnh ngộ sâu sắc hơn về các loại đao pháp sở học của mình. Cho nên hắn cũng cần chiến đấu một phen để kiểm tra thu hoạch của mình.

“Tôn tặc, đến đây chơi với ta này!!!”

Tống Thư Hàng vừa hiện thân thì hét lớn một tiếng.

Người chơi Tống Thư Hàng sử dụng kỹ năng trào phúng để kéo quái.

Kỹ năng trào phúng của người chơi Tống Thư Hàng thất bại.

Bởi vì Bạch Tôn Giả đang đứng cách đó không xa, vừa hư trảo một thứ, vừa giơ tay vả bôm bốp, miệng thì gặng hỏi:

“Nói, Thư Hàng tiểu hữu ở đâu hả?”

'Ứ ứ ứ ứ' Kiếm Cổ Vô Hình phát ra tiếng kêu đau đớn.

Bạch Tôn Giả rốt cuộc cũng tới rồi.

Sau khi nghe Tống Thư Hàng kêu to thì Bạch Tôn Giả quay đầu lại.

“Bạch tiền bối, rốt cuộc thì ngài cũng tới rồi.”

Tống Thư Hàng reo lên.

“Ha ha ha, trên đường tiện thể ghé mua chút đồ nên hơi lâu.”

Bạch Tôn Giả nhìn bộ khải giáp đao ý trên người Tống Thư Hàng, xoa cằm suy tư một lát.

Sau đó, trên lòng bàn tay trái của hắn xuất hiện một cây búa:

“Thứ này rất giống khải giáp do kiếm ý ngưng tụ ra, chẳng lẽ nó là khải ý ư?”

“Không, đây là đao ý!”

Tống Thư Hàng tháo khôi giáp đao ý của mình ra, đúng thế, thứ này có thể mặc vào tháo ra, giống hệt như đồ thật ấy.

“Không thể nào.”

Bạch Tôn Giả đáp lại ngay.

“Nhưng nó là đao ý thật mà.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Bạch Tôn Giả suy tư một lúc rồi nói giọng chắc nịch:

“Thế thì nhất định là ngươi ngưng tụ phải hàng rởm rồi.”

Tống Thư Hàng khóc một dòng sông.

Chương 982: Thập Lục Độ Kiếp

Có Bạch Tôn Giả trấn tràng, đám Kiếm Cổ Vô Hình nép một bên không dám ngo ngoe.

Thực ra chính bản thân Bạch Tôn Giả cũng rất tò mò, tại sao đám Kiếm Cổ Vô Hình kia nhìn thấy mình thì lại bắt đầu run rẩy, không dám nhào lên tấn công hắn như thế.

Theo lý thuyết, Kiếm Cổ Vô Hình là một loại linh thú cổ rất hung hãn, lại to gan, không biết sợ chết là gì. Lực sát thương của chúng nó tầm tứ phẩm hay ngũ phẩm gì đó. Hơn nữa cả cảm ứng tinh thần của tu sĩ cũng không thể phát hiện ra được chúng. Đối với tu sĩ bình thường mà nói, Kiếm Cổ Vô Hình và Dơi Vô Hình đều rất đáng sợ.

Hơn nữa, quan niệm lãnh địa của Kiếm Cổ Vô Hình rất mạnh. Những lúc bình thường, đừng nói là Tôn Giả thất phẩm, ngay cả huyền thánh bát phẩm xông vào địa bàn của chúng thì đám Kiếm Cổ Vô Hình kia cũng dám nhào ra tấn công nữa là! Chúng nó căn bản không hề sợ chết, cho dù đánh không lại kẻ thù thì chúng vẫn có thể dùng máu tươi và ấy ấy trét đầy mặt kẻ xâm nhập.

Trừ phi là người có một thân bản lĩnh thuần thú xuất thần nhập hóa giống Như Hỏa Tôn Giả thì mới có thể trấn an Kiếm Cổ Vô Hình, cũng khiến chúng nó ngoan ngoãn lui ra một bên.

Bạch Tôn Giả cũng chưa từng học thuần thú thuật, nhưng khi hắn đến gần đám Kiếm Cổ Vô Hình kia thì chúng nó đột nhiên run rẩy, lùi lại hơn mười mét, như thể sợ vãi cả tè ra.

Chính Bạch tiền bối cũng không hiểu tại sao.

...

Đám Kiếm Cổ Vô Hình giữ khoảng cách mười mét với Bạch Tôn Giả.

Chúng nó nhìn đối phương với vẻ cảnh giác, tuy rằng bản thân chúng vẫn lấy làm khó hiểu, hình như thực lực của tu sĩ nhân loại này tự nhiên thấp đi rất nhiều thì phải? Từ cấp bậc Kiếp Tiên tụt xuống thành Tôn Giả thất phẩm. Nhưng đám Kiếm Cổ Vô Hình nhất định sẽ không nhận lầm cái khí tức riêng biệt trên người đối phương.

Chỉ cần tiếp xúc với loại khí tức này thì sâu trong linh hồn của đám Kiếm Cổ Vô Hình đều sinh ra cảm giác sợ hãi. Đừng nói là tấn công, ngay cả suy nghĩ chống cự cũng không có.

Cuối cùng... chỉ có một con Kiếm Cổ Vô Hình với kích thước khá lớn, bay lại chậm nên bị Bạch Tôn Giả tóm lấy vả bôm bốp, ép hỏi tung tích của Tống Thư Hàng.

Thế này đủ để nói rõ hai điểm.

1. Gặp phải mãnh thú thì ngươi không cần phải là đứa chạy nhanh nhất, nhưng ngươi nhất định phải chạy nhanh hơn đồng loại kế bên mình mới được!!

2. Béo quá thì sẽ rơi vào thế yếu khi bỏ chạy, hơn nữa mục tiêu quá to, dễ bị mãnh thú nhìn trúng.

Có Bạch Tôn Giả ở đây, đám Kiếm Cổ Vô Hình căn bản không dám tấn công, Tống Thư Hàng muốn dùng Kiếm Cổ Vô Hình để thử bộ khôi ý... á lộn! Là kế hoạch thử cường độ bộ khải giáp đao ý của hắn đã bị đổ bể.

Nhưng việc này cũng không vội, cách thử nghiệm cường độ của khải giáp đao ý thì có nhiều lắm. Ví như để cho Diệp Tư điều chỉnh lực độ ổn thỏa, tấn công hắn vài lượt. Như thế cũng có thể kiểm tra cường độ của khải giáp đao ý. Không nhất định phải dùng Kiếm Cổ Vô Hình để thử.

“Bạch tiền bối, giờ chúng ta rời khỏi đây à?”

Tống Thư Hàng hỏi, hành trình cấm địa lần này khiến hắn cảm thấy mệt lả cả thân lẫn tâm, bây giờ chỉ muốn tìm chỗ đánh một giấc mà thôi.

“Rời khỏi ư?”

Bạch tiền bối nói:

“Chúng ta không thám hiểm cấm địa này à?”

“Ơ, đã thám hiểm rồi mà.”

Tống Thư Hàng trả lời, hơn nữa chủ nhân của cấm địa là Bắc Phương Đại Đế cũng đã sống lại rồi.

Hắn cũng thuận lợi tìm được cách chữa cho Lý Âm Trúc luôn.

Bắc Phương Đại Đế cho hắn một khối huyền băng, bên trong có chứa một môn công pháp phụ trợ, có thể giảm bớt chứng hàn bệnh của Lý Âm Trúc. Ngoài ra đợi lấy đủ tài liệu là có thể khai lò luyện chế Băng Phách Đan, phỏng chừng trong vòng mười ngày là Bắc Phương Đại Đế sẽ khai lò luyện đan ngay.

Tống Thư Hàng định ngày mai sẽ tranh thủ đến Bích Thủy Các, đưa khối huyền băng này cho Lý Âm Trúc.

“Ta chưa có thám hiểm mà!!”

Bạch Tôn Giả xoa cằm nói:

“Bây giờ cũng đến cửa cấm địa rồi, sao có thể về tay không khi vào bảo sơn được chứ?”

“Nhưng Bạch tiền bối à, chủ nhân của cấm địa này đã tỉnh lại rồi.”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Nói cách khác, hiện tại cấm địa này là đồ có chủ đó.”

“Aiz, cấm địa này có chủ nhân ư?”

Bạch Tôn Giả thở dài:

“Thế thì tiếc quá.”

Xông vào một số cấm địa và bảo tàng thượng cổ vô chủ là thăm dò tìm bảo.

Nhưng nếu xâm nhập cấm địa có chủ thì chính là hành vi trộm cướp, tính chất khác hẳn nhau.

Bạch Tôn Giả chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ xông vào cấm địa.

Sau đó, nhìn qua đám Kiếm Cổ Vô Hình đông nghẹt kia, hai mắt của hắn sáng rực lên.

“Thư Hàng, ta cảm thấy đám Kiếm Cổ Vô Hình này rất thích hợp trở thành vật dẫn cho phi kiếm dùng một lần của ta.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ta vốn muốn luyện chế một vạn thanh Lưu Tinh Kiếm bản đơn giản để làm thành đại trận Vạn Kiếm Quy Tông. Nhưng nếu luyện chế một vạn thanh Lưu Tinh Kiếm thì hơi mệt. Nếu như ta cải tạo đám Kiếm Cổ Vô Hình kia một chút thì sẽ có thể tạo thành một kiếm trận ngay lập tức, khi ấy nhất định sẽ tuyệt lắm!

“Ừ, nhưng mà Bạch tiền bối ơi, người khác không thể nhìn thấy Kiếm Cổ Vô Hình mà nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói, Vạn Kiếm Quy Tông chắc hẳn sẽ rất ngầu lòi, nhưng nếu như người ta không nhìn thấy kiếm của Vạn Kiếm Quy Tông thì sẽ không ngầu nữa.

“Không sao hết, tự ta nhìn thấy là được.”

Bạch Tôn Giả nhìn con Kiếm Cổ Vô Hình khá to trong tay, vẻ mặt rục rịch. Bản thân đám Kiếm Cổ Vô Hình này đã có hình kiếm rồi, nếu như có thể khắc họa trận pháp của phi kiếm dùng một lần lên chúng thì nhất định sẽ thú vị lắm.

“Nhưng đám Kiếm Cổ Vô Hình trưởng thành này có dễ khống chế không?”

Tống Thư Hàng chợt hỏi.

Trước kia Như Hỏa Tôn Giả nhìn đám Kiếm Cổ Vô Hình trưởng thành xong thì đã thở dài, nói rằng đám Kiếm Cổ Vô Hình trưởng thành này không đáng nuôi, cho nên hắn chỉ abtứ có vài con, định nuôi chúng gây giống lứa sau.

“Cũng đúng, khống chế cũng là vấn đề lớn đấy.”

Bạch Tôn Giả nhíu mày nói, Kiếm Cổ dẫu sao cũng là sinh linh, khác với gỗ đá. Chúng nó có suy nghĩ riêng, chỉ huy chúng nó khác với dùng phi kiếm dùng một lần.

“Đúng rồi Bạch tiền bối. Chúng ta có thể bồi dưỡng từ con con của Kiếm Cổ Vô Hình mà!! Trong tay của ta có nhiều trứng Kiếm Cổ Vô Hình lắm, phải hơn một nghìn quả đấy. Chúng ta có thể bắt đầu thử nghiệm từ con con của chúng, bồi dưỡng chúng thành Kiếm Cổ Vô Hình hợp ý mình. Khi đó Kiếm Cổ Vô Hình lại sinh thêm một đống trứng, chẳng mấy là sẽ gom đủ Vạn Kiếm Quy Tông ngay!”

Tống Thư Hàng đề nghị!

“Tuyệt lắm!”

Bạch Tôn Giả gật đầu, nhưng sau đó hắn lại nhìn Đao Cổ Vô Hình bên cạnh Tống Thư Hàng rồi nói:

“Có chắc là đám Kiếm Cổ Vô Hình trong tay ngươi toàn là Kiếm Cổ không thế, đấy chẳng phải Đao Cổ à?”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Nó là loại biến dị từ Kiếm Cổ Vô Hình đấy, cả nghìn con có được một con là may lắm rồi.”

“Được, vậy ngươi đưa trứng Kiếm Cổ Vô Hình trong tay cho ta đi. Ừm.. coi như giao dịch, ngươi có muốn thứ gì không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không phải ta vẫn còn nợ Bạch tiền bối ngài rất nhiều linh thạch à?”

Tống Thư Hàng nói.

“Thiếu nợ là thiếu nợ, đó là linh thạch ta cho ngươi mượn. Đây là hai chuyện khác nhau mà.”

Bạch Tôn Giả giải thích.

“Để ta nghĩ đã... Đúng rồi, Bạch tiền bối à, đợi đến khi ngài chế ra hệ thống Học Bá, hệ thống Tụ Bảo Bồn, hệ thống Bồi Dưỡng Võ Lâm Cao Thủ xong thì có thể cho ta vài bộ không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn muốn đặt trước một bộ hệ thống Bồi Dưỡng Võ Lâm Cao Thủ cho đệ tử Joseph của mình. Nếu như hiệu quả thật sự tốt thì hắn cũng muốn mua một bộ cho cha mẹ mình.

Ngoài ra còn chia hệ thống học bá cho ba thằng bạn cùng phòng nữa. Bản thân Cao Mỗ Mỗ và Dương Đức học hành đã khá rồi, nếu như có thêm hệ thống học bá thì bọn nó sẽ có thể nâng cao bước nữa. Thằng Thổ Ba thì càng cần hệ thống học bá hơn.

Nằm cũng có thể học tập, nghe thôi đã thấy sướng rồi.

“Được.”

Bạch Tôn Giả gật đầu đáp ngay.

Hành trình cấm địa rốt cuộc cũng kết thúc.

Lúc này, Tống Thư Hàng, Diệp Tư, Tiểu Thải và lão tổ Sở gia ngồi trên chiếc xe limousine dài hơn mười mét mà Bạch Tôn Giả mới mua, chạy về tộc địa Sở gia.

Bạch Tôn Giả vừa lái xe vừa cân nhắc vấn đề cải tạo về chiếc xe này.

Tống Thư Hàng ngồi kế bên ghế lái, một tay chống tay, minh tưởng nghỉ ngơi.

Lão tổ Sở gia được đặt nằm ở ghế sau, hắn vẫn còn đang hôn mê. Bạch tiền bối đã xem xét thương thế của hắn rồi, cũng đã trị liệu xong xuôi, vài ngày nữa là sẽ tỉnh lại thôi.

“Thư Hàng, ngươi nói làm học sinh vui hơn hay làm giáo viên vui hơn? Hay là là hiệu trưởng vui hơn nhỉ?”

Lúc này Bạch Tôn Giả đột nhiên lại hỏi.

“Hả?”

Tống Thư Hàng chớp mắt, sao tự nhiên Bạch tiền bối lại hỏi thế nhỉ.

Đợi đã!!

Trước kia Bạch Hạc Chân Quân tới làm học sinh có nói Bạch Tôn Giả đã chuyển đến đại học Giang Nam học. Nhưng ngày khai giảng Bạch Tôn Giả lại bị tiết mục múa máy xúc đất của trường kế bên thu hút.

Bạch tiền bối đang nghĩ xem rốt cuộc nên làm học sinh, giáo viên, hay hiệu trưởng ư?

“Ta cảm giác làm học sinh sướng hơn, không cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần học hành ổn thỏa là được.”

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ rồi nói:

“Ngoài ra làm giảng viên đại học cũng được lắm. Đặc biệt là mấy vị giảng viên nổi tiếng ấy, được biết bao nhiêu người tôn kính. Còn hiệu trưởng thì ta không rõ lắm. Nói thật, ta cũng không biết hiệu trưởng của khu đại học Giang Nam là phải làm gì nữa, một năm chỉ gặp ông có vài lần thôi.”

“Ồ.”

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu.

“Bạch tiền bối ngài định làm gì à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“À, trước đó ta có đăng ký vào khoa đạo diễn của học viện điện ảnh, không phải ta từng nói muốn làm đạo diễn à. Trước khi làm đạo diễn thì ta muốn đi học kiến thức căn bản cái đã.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nhưng gần đây có thể ta sẽ phải bế quan cái đã, chừng hai tháng ấy... Vốn định bế đại quan ba trăm năm luôn, nhưng ta cảm thấy gần đây bận quá, nên việc bế đại quan chờ sau hãy tính."

Bạch Tôn Giả nói:

"Chắc sẽ bị trùng lịch. Nên ta định xem xem có khóa học làm đạo diễn cấp tốc nào hay không."

"Khóa học cấp tốc không đáng tin đâu, thà mời giảng viên của khoa điện ảnh chỉ riêng còn hơn, học kiểu một kèm một ấy."

Tống Thư Hàng nói.

"Có đạo lý!!"

Hai mắt của Bạch Tôn Giả sáng lên:

"Lát nữa về thì chúng ta đi bắt vài giảng viên khoa điện ảnh đi."

Tống Thư Hàng: ....

Đừng có dùng từ bắt chứ, mấy giảng viên cũng có tuổi rồi, bắt đi thì hành xác lắm.

Lúc đang nói chuyện thì Bạch Tôn Giả đột nhiên phanh lại.

"Sao thế?"

Tống Thư Hàng vội hỏi.

"À Lưu Tinh Kiếm có phản ứng. Tô Thị A Thập Lục độ thiên kiếp rồi, hơn nữa còn xảy ra chuyện khá thú vị. Ta đến xem thử."

Bạch Tôn Giả nói.

"A Thập Lục độ kiếp ư? Bạch tiền bối đưa ta theo với."

Tống Thư Hàng nói với theo.

Chương 983: Khi Khổng Khi Không Lại Thành Tình Địch Của Người Ta

“Ngươi muốn xem Tiểu Thập Lục độ kiếp ư?”

Bạch Tôn Giả quay đầu lại liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng:

“Nhưng ta không thể đưa ngươi qua đó được.”

“Tại sao chứ?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại.

“Ngươi coi lại cảnh giới của mình đi, nay ngươi đã đến trạng thái tam phẩm đỉnh phong, bốn kỳ mạch trong cơ thể đều thông hết rồi, thân thể và tinh thần lực cũng vượt cấp đạt đến trình độ tứ phẩm. Giờ chỉ cần tu vi chân khí của ngươi tăng thêm chút nữa thì thiên kiếp tấn cấp tứ phẩm sẽ chủ động tìm tới cửa ngay. Nếu bây giờ mà ngươi chạy tới gần Tô Thị A Thập Lục xem cô ấy độ kiếp thì chắc hẳn ngươi sẽ cùng độ kiếp với cô ấy luôn mất. Khi đó hai người các ngươi sẽ gặp phải thiên kiếp mạnh gấp đôi, dù là ta cũng không cứu nổi các ngươi đâu.”

Bạch Tôn Giả vừa lái xe vừa nói.

Tống Thư Hàng ngu người.

Đậu xanh, ta sắp độ thiên kiếp rồi ư?

Dù biết mình đã thông hết bốn mạch, nhưng Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy chắc phải còn lâu lắm mình mới độ thiên kiếp.

Dù sao thì lúc nghỉ hè hắn vừa mới độ thiên kiếp xong, tiềm thức cảm thấy lần độ thiên kiếp sau của mình phải lâu lắm mới tới.

Nhưng nay có Bạch Tôn Giả nhắc nhở, Tống Thư Hàng mới nhận ra thiên kiếp của mình đã xắn sẵn tay áo, chuẩn bị tới thăm hỏi mình bất kỳ lúc nào.

“Tèo rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Bạch Tôn Giả, ta hoàn toàn không biết gì về thiên kiếp độ tứ phẩm hết, thậm chí ta còn không biết trận pháp độ kiếp cần bố trí khi độ thiên kiếp tam phẩm tấn cấp tứ phẩm luôn!”

“Không sao đâu, ta biết rõ ngươi hoàn toàn không biết gì về thiên kiếp tứ phẩm. Nên ta đề cử một thứ tốt cho ngươi này.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Ngươi lấy điện thoại, mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, sau đó xem phần văn kiện trên nhóm. Linh Điệp đạo hữu vừa mới đăng một thứ tốt lên đó, sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi đấy.”

Thực ra Bạch Tôn Giả không hề lo lắng trước việc độ thiên kiếp tứ phẩm của Tống Thư Hàng. Tống Thư Hàng khác với những người khác, bởi vì hắn có được một linh quỷ trình độ ngũ phẩm. Linh quỷ và chủ nhân là một thể, lúc độ thiên kiếp, Diệp Tư có thể thoải mái ra tay giúp đỡ Tống Thư Hàng, cũng sẽ không bị thiên kiếp coi như ngoại lực mà tăng cao cường độ của thiên kiếp.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì lập tức mở điện thoại lên.

Chẳng mấy chốc hắn đã phát hiện tập tin ‘cảm nghĩ khi bàn việc độ thiên kiếp tứ phẩm’ do Linh Điệp Tôn Giả đưa lên.

“Linh Điệp tiền bối, cảm ơn ngài nhiều lắm!!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng tải tập tin này xuống.

Bên trong nói rất rõ về quá trình cơ bản lúc độ thiên kiếp tứ phẩm. Hơn nữa còn giải thích từ góc độ của mộ vị Tôn Giả về những thứ cần chú ý trong lúc độ thiên kiếp, cũng như các cách giải quyết hữu hiệu.

Ba mươi hai cái like!

“Được rồi, ta đi trước đây!”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Đợi đã, Bạch tiền bối ngài dừng xe lại trước đã.”

Bạch Tôn Giả bây giờ vẫn đang lái xe chạy băng băng trên đường, nếu hắn bỗng vèo một cái biến mất thì Tống Thư Hàng và những người khác có mặt ở trong xe sẽ bị tai nạn mất.

“Yên tâm đi, sao mà ta quên chuyện này được chứ?”

Bạch Tôn Giả hãm phanh, cũng dừng xe lại đàng hoàng.

Sau khi ngừng xe xong, Bạch Tôn Giả đột nhiên lại nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng này, ngươi và linh quỷ Diệp Tư có thể cộng hưởng thị giác không?”

“Được chứ, ngoại trừ cộng hưởng thị giác ra thì còn có thể cộng hưởng trí nhớ, ta và cô ấy có thể truyền trí nhớ cho nhau.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn và Diệp Tư vẫn luôn tăng mạnh liên hệ khế ước linh quỷ của cả hai.

“Được, vậy ta có thể đưa Diệp Tư qua đó xem Tô Thị A Thập Lục độ kiếp. Đến lúc ngươi độ kiếp thì cũng có chuẩn bị tinh thần sẵn.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Cảm ơn ngài nhé Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng vội nói.

Diệp Tư vốn đang xem phim trong tivi ở ghế sau. Nghe vậy thì ngẩng đầu lên:

“Ơ? Bạch tiền bối, ta và Tống Thư Hàng là một thể, ta qua đó liệu có sao không?”

“Yên tâm đi, chỉ cần không phải bản thể của Tống Thư Hàng qua thì sẽ không sao cả.”

Bạch Tôn Giả nói.

Diệp Tư suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Được, ta qua đó xem vậy.”

Tuy rằng còn tiếc bộ phim đang xem dở, nhưng nghĩ ra thì việc thu thập tin tức về thiên kiếp tứ phẩm cho Tống Thư Hàng vẫn quan trọng hơn.

Bạch Tôn Giả cầm tay Diệp Tư rồi nói:

“Thư Hàng, ngươi lái xe đi nhé.”

Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng đáp lại thì Bạch Tôn Giả và Diệp Tư đã biến mất tiêu.

Tống Thư Hàng:

“Đợi đã!!”

Bạch tiền bối ơi, ta không có bằng lái!

Chiếc xe này thuộc dạng xe biển vàng, bằng lái của Tống Thư

Hàng là loại thường. Nhưng Bạch Tôn Giả đã vèo một phát đi đến chỗ Tô Thị A Thập Lục mất rồi.

Tống Thư Hàng nhìn chiếc xe dài mười mét này, thầm thở dài một phen.

Giờ làm sao đây?

Trên con đường này lắm xe chạy qua chạy lại, Tống Thư Hàng căn bản không cách nào thu nó vào trong vòng tay không gian được. Nếu như một chiếc xe dài hơn mười mét đột nhiên biến mất trước mắt bao người thế này thì ngày mai sẽ lên trang đầu trên báo mất.

Làm sao đây?

Có nên cầu cứu chú cảnh sát giao thông không nhỉ?

Thôi bỏ đi.

Nếu lúc này chú cảnh sát giao thông tới thì nhất định sẽ gây ra rất nhiều hiểu lầm và phiền toái không cần thiết.

Ví như trước đó là ai lái chiếc xe này tới đây? Người lái xe đã đi đâu rồi? Chủ xe là ai? Có phải các người trộm xe hay không... vân vân và mây mây.

“Thôi bỏ đi, ta tự lái cho rồi.”

Tống Thư Hàng quyết định.

Chỉ cần lái cẩn thận thì hắn vẫn chạy được, lỡ như gặp phải cảnh sát giao thông kiểm tra xe thì Tống Thư Hàng có thể mang cả người lẫn xe chạy biến vào thế giới hạch tâm.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì bên vệ đường chợt có người đứng ngoắc hắn từ xa.

Đó là một tráng hán cao to.

Nhưng Tống Thư Hàng không quen đối phương.

“Qủa nhiên là ngươi, Thư Hàng tiên sinh. Nhìn ngươi có vẻ buồn rầu thế, có gì cần ta giúp không?”

Tráng hán cao lớn nọ mỉm cười nói.

Trên người hắn mang theo một loại khí tức như biển rộng. Tống Thư Hàng đã từng cảm ứng được khí tức này từ trên người Ngư Kiều Kiều.

Đối phương là thành viên của hải tộc ư? Hơn nữa còn là thành viên hải tộc có thể hóa hình, lẽ nào là đại yêu ngũ phẩm?

Không đúng, thực lực của đối phương thoạt nhìn chỉ có tam phẩm thôi mà.

Chẳng lẽ là hải yêu loại đặc biệt gì ư?

“Ngươi là?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ha ha, ta là một thành viên của tộc Thiên Đinh trong hải tộc, tháng trước ta từng hầu hạ dưới trướng của Kiều Kiều đại tiểu thư một thời gian, gần đây bị điều sang làm người hầu cho Ô tiên sinh ở gần nhà của Kiều Kiều đại tiểu thư.”

Vị tráng nam kia cười nói:

“Ta là Vương Bình, trời sinh có năng lực ngụy trang rất mạnh. Cho nên tuy thực lực không đủ, nhưng vẫn có thể dựa vào thiên phú chủng tộc để bắt chước bộ dạng của nhân loại. Nhờ thiên phú này mà giờ ta phụ trách mua đồ trong thế giới nhân loại giúp Ô tiên sinh, việc này rất dễ làm.”

Hóa ra là người hầu cũ của Ngư Kiều Kiều, chẳng trách có thể nhận ra hắn.

“Thư Hàng tiên sinh, nhìn ngươi có vẻ buồn rầu thế, gặp phải chuyện phiền não gì à?”

Tráng nam Vương Bình hỏi.

“Là thế này, vừa rồi Bạch tiền bối đột nhiên đi mất, sau đó để lại chiếc xe này. Giấy phép của ta không thể lái xe này được, cũng không tiện vứt nó bên đường.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha, hóa ra là vậy. Thư Hàng tiên sinh, để ta giúp ngươi đi. Bằng lái của ta đủ để lái chiếc này đấy.”

Vương Bình nói.

“Vậy thì xin cảm ơn ngươi nhiều.”

Tống Thư Hàng nói ngay.

Vương Bình:

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi định đi đâu đây?”

“Gần đây có chỗ nào vắng người không? Kiểu chỉ cần đừng có bị người thường để ý nhiều quá là được ấy...”

Tống Thư Hàng hỏi dò.

Vương Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Có đấy, cách đây hơn 2 kilomet có một đập chứa nước, vì vị trí đó khá vắng nên thành chỗ ở tạm thời của hải tộc bọn ta, nơi đó ít người thường. Chỉ cần chú ý một chút thì có thể tránh tai mắt của người thường ngay.”

“Được! Vậy lái xe đến đó đi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Chỉ cần lái xe đến chỗ vắng người thì hắn có thể thu nó vào trong vòng tay không gian của mình. Sau đó lại cưỡi con rối ngân long quay về tộc địa Sở gia.

Vương Bình vui vẻ lên xe. Sau đó hắn giơ điện thoại ra nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiên sinh, ta có thể chụp một bức ảnh không?”

“Hả?”

Tống Thư Hàng lộ vẻ khó hiểu.

“Xe này đẹp quá, lần đầu tiên ta thấy xe thế này, ta muốn chụp một bức ảnh up lên mạng.”

Vương Bình nói.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi:

“Nhưng nếu ngươi muốn mua một chiếc xe thế này cũng dễ lắm mà?”

Vương Bình là hải tộc, dưới đáy biển có nhiều bảo tàng như thế, lấy đại một mớ lên là đổi được bộn tiền mà?

“Tiền thì dễ kiếm, nhưng những hải tộc chưa tới ngũ phẩm như bọn ta thì không cách nào rời biển thời gian dài được, cho nên bình thường sẽ không nghĩ tới chuyện mua nhà sắm xe ở thế giới nhân loại. Nhưng chờ đến ngày ta tới cảnh giới ngũ phẩm thì nhất định sẽ mua một chiếc xe thật là oách.”

Vương Bình cười nói.

“Hóa ra là vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu, ngẫm lại cũng đúng.

Vương Bình tự sướng vài cái xong thì lại chụp chung một bức với Tống Thư Hàng up lên mạng.

[Hôm nay ra ngoài mua đồ, may mắn gặp được bạn của Kiều Kiều đại tiểu thư là Bá Đao Thư Hàng tiên sinh. Nhờ phúc của hắn mà ta được lái một chiếc xe oách khỏi chê, thỏa lòng mê siêu xe của ta.]

Sau khi up lên, Vương Bình thắt dây an toàn:

“Thư Hàng tiên sinh, ngồi vững nhé.”

Chiếc xe dài hơn mười mét chạy phăm phăm về phía đập nước cách đó hơn 2km.

Mấy bức ảnh của Vương Bình up lên mạng nhanh chóng được bạn bè và đồng nghiệp trong danh sách bạn bè nhìn thấy.

Tại vị trí đập nước kia.

Có ba con hải yêu sống ở nơi này, cũng như Vương Bình, chúng nó đều là thuộc hạ của vị Ô tiên sinh kia, phụ trách công việc mua sắm đủ loại vật phẩm ở thế giới loài người, sau đó chuyển xuống đáy biển.

Ba con hải yêu cũng thấy được mấy bức ảnh do Vương Bình đăng lên.

“Đậu xanh, chiếc xe của Vương Bình ngon lành thế. Không biết là của ai nữa, lái nó chắc sướng lắm.”

“Ta lại thấy người này trông quen quen. Tên gì thế nhỉ? Bá Đao Thư Hàng à?”

“Theo như Vương Bình nói thì đây là một người bạn của Kiều Kiều đại tiểu thư.”

“Đợi đã, ta nhớ ra rồi, đây không phải vị tu sĩ nhân loại tên Cao Thăng sư huynh ư! Cái người có cảnh giới nhị phẩm, trước đó cùng đóng một bộ phim với Kiều Kiều đại tiểu thư. Ô tiên sinh đã bảo chúng ta để ý đến hắn, rất có thể hắn chính là tình địch của Ô tiên sinh đấy.”

“Nghe nói Kiều Kiều đại tiểu thư còn từng ngủ chung một phòng với hắn nữa! Nghe đâu Ô tiên sinh giận đến mức đập nát cả chiếc du thuyền yêu thích của mình nữa.”

Chương 984: Duyệt Kế Hoạch, Mọi Thứ Đều OK!

Bây giờ, Tống Thư Hàng người rất có thể là ‘tình địch’ của Ô tiên sinh sắp sửa đến chỗ bọn họ rồi.

Phải làm sao bây giờ?

Nếu như làm như không thấy trước việc Tống Thư Hàng đến đây, chừng đó Ô tiên sinh mà biết thì gay to, nói không chừng sẽ phạt hoặc đuổi bọn họ, mất chén cơm như chơi. Dù sao thì tình địch của ông chủ sắp tạt ngang, bọn họ dù gì cũng phải thể hiện một phen để bảo vệ chút tôn nghiêm yếu ớt của ông chủ chứ.

Nhưng nếu bảo bọn họ ra tay đối phó với Tống Thư Hàng thì bọn họ lại chùn tay, dù sao thì họ cũng là hải yêu tốt mà.

Đúng là rầu thúi ruột mà.

Một lát sau, ba con hải yêu chọn cách liên lạc với Ô tiên sinh, hỏi ý kiến của ông chủ.

Chuyện thế này không đến phiên bọn họ nghĩ nhiều.

Sau khi bên kia bắt máy, một giọng nói rất đáng yêu, nghe như giọng trẻ con vang lên:

“Là Hắc Tam đấy à, tìm ta có gì thế? Thứ cần mua hết hàng rồi hay sao?”

Thứ mà ông chủ Ô muốn mua toàn là hàng hot trong thế giới nhân loại, nên thường bị hết hàng.

“Không phải thế, Ô tiên sinh.”

Hải yêu có nguyên hình con mực hắng giọng nói:

“Chuyện là thế này, trên đường mua đồ Vương Bình gặp phải một tu sĩ nhân loại, đang định đưa người đó đến cứ điểm tạm thời của chúng ta.”

“Ồ? Có vấn đề gì à?”

Ô tiên sinh nghi hoặc hỏi lại, bọn họ cũng thường xuyên có qua lại làm ăn với tu sĩ nhân loại, đưa tu sĩ nhân loại đến cũng có gì đâu?

“Thân phận của vị tu sĩ nhân loại kia có vấn đề.”

Hải yêu mực nói.

“Thân phận thế nào? Nói thì nói hết đi, đừng có ngắt ngứ suốt như bị táo bón thế.”

Ô tiên sinh nói.

“Khụ, vị tu sĩ nhân loại kia họ Tống, tên là Thư Hàng. Chính là người bạn của Kiều Kiều đại tiểu thư đấy.”

Hải yêu mực thấp giọng nói.

“...”

Ô tiên sinh ngẩn ra một lúc, sau đó hắn quát to:

“Đậu xanh, tên họ Tống kia đến phá địa bàn của ta ư?”

“Không, không phải. Ta thấy vị Thư Hàng tiên sinh kia được Vương Bình mời tới làm khách đấy.”

Hải yêu mực kia nói.

“Đậu xanh nhà hắn!!”

Ô tiên sinh cắn răng nói:

“Mặc kệ có phải hắn tới phá hay không, chỉ cần hắn họ Tống tên Thư Hàng thì ta nhất định phải xử hắn! Một tên tu sĩ nhân loại cảnh giới nhị phẩm thôi, ba người các ngươi có thể xử được đúng không?”

Trong tin tức mà Ô tiên sinh nhận được, gã tình địch tên Tống Thư Hàng kia chỉ là một tiểu tu sĩ nhị phẩm, nhờ Bạch tiền bối nên mới gặp được Ngư Kiều Kiều.

“Nhất định là được, ba người bọn ta đều là cảnh giới tam phẩm mà.”

Hải yêu mực nói:

“Nhưng hắn là bạn tốt của Kiều Kiều đại tiểu thư, nếu như bọn ta đánh hắn thì Kiều Kiều đại tiểu thư có giận hay không?”

Nếu như Kiều Kiều đại tiểu thư mà tức giận thì ba con hải yê bọn nó sẽ khó sống lắm.

“Không sao hết, cứ xử hắn cho ta, nếu như Ngư Kiều Kiều có trách tội thì ta sẽ gánh thay cho các ngươi. Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi đâu.”

Ô tiên sinh vỗ ngực nói.

“Ta hiểu rồi.”

Hải yêu mực chỉ chờ câu này của Ô tiên sinh mà thôi.

Sau đó, hải yêu mực lại hỏi:

“Đúng rồi, Ô tiên sinh này, bọn ta phải đánh tới mức nào đây? Bị nhẹ hay bị nặng?”

“Ừ, nếu đánh nặng quá thì không tốt lắm. Ngư Kiều Kiều mà giận thì ta lại xót lòng.”

Ô tiên sinh nói:

“Đánh nhẹ đi, chừng vài hôm là khỏi ấy. Nhưng phải đánh vào mặt nhé, đánh cho mạnh vào! Còn phải quay lại hết toàn bộ đấy, có biết chưa?”

“Được, bọn ta biết rồi.”

Hải yêu mực rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ô tiên sinh không mất hết lý trí, như vậy mới tốt.

Nếu chỉ là vài vết thương da thịt thì dù Kiều Kiều đại tiểu thư có trách cứ cũng sẽ không nặng lắm.

Sau khi cúp máy, ba con hải yêu liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Cầm máy quay phim ra cắm sẵn đay, sau đó chờ Tống Thư Hàng tiên sinh tới thì chúng ta sẽ tẩn hắn một trận! Đúng rồi, còn cả Vương Bình nữa, phải xử hắn trước mới được. Đợi Vương Bình quay về thì Tiểu Cửu ngươi hãy dùng năng lực thiên phú của ngươi làm hắn tê liệt. Hắn cũng là cảnh giới tam phẩm, sẽ ngăn cản chúng ta đánh Tống Thư Hàng tiên sinh. Đợi xong xuôi thì chúng ta giải thích với hắn nữa là xong.”

Hải yêu mực nói.

“Không thành vấn đề, cứ để đó cho ta.”

ở bên cạnh hắn, một vị hải yêu sứa với hình dạng gần trong suốt đáp lại.

Vậy nên ba con hải yêu bắt đầu bố trí.

Vừa phải bảo đảm bị thương nhẹ, lại phải đánh thẳng vào mặt, đây là cả một kỹ thuật chứ không đùa đâu. Đến lúc đó góc độ quay lại cũng phải chính diện, tiếng hét của Tống Thư Hàng nhất định cũng phải đủ thảm.

Nếu như Tống Thư Hàng kêu không thảm thì ba con hải yêu vẫn còn một tuyệt chiêu nữa.

Người cuối cùng trong ba hải yêu là một nữ yêu có huyết thống Siren của phương Tây, tiếng hát của cô rất tuyệt vời, lại có thể bắt chước giọng của người khác nữa.

Nếu như Tống Thư Hàng la không đủ thảm thì cô có thể bắt chước giọng của Tống Thư Hàng, sau khi áp sát hắn thì lồng tiếng tại chỗ luôn.

Chỉ cần chỉnh góc độ quay thích hợp, để người nghe tưởng là chính Tống Thư Hàng hét lên là xong, kế hoạch chuẩn không cần chỉnh.

Một bên khác.

Chỗ Tô Thị A Thập Lục độ kiếp.

Thiên kiếp liên tục giáng xuống, vài đợt thiên kiếp đầu tiên lấy lôi kiếp là chính, giai đoạn giữa thì có xen lôi kiếp ngũ hành.

Bởi vì đây là lần độ kiếp thứ hai nên Tô Thị A Thập Lục và Tô Thị A Thất đã chuẩn bị rất chu toàn. Hơn nữa thực lực của Tô Thị A Thập Lục lúc này đã mạnh hơn trước kia vài phần.

Mấy đạo lôi kiếp đầu tiên, Tô Thị A Thập Lục một mình một đao, dựa vào đao ý của mình chém đứt kiếp lôi.

Thậm chí đến cả đại trận phụ trợ độ kiếp còn không dùng tới, thủ đoạn sau cùng là Lưu Tinh Kiếm mượn của Bạch tiền bối cũng không có cơ hội ra khỏi vỏ.

Lần độ kiếp này của A Thập Lục có thể nói là vừa ngầu vừa dễ dàng.

Lôi xà cuồng bạo và mây đen trên trời dần tản đi... Nhưng thiên kiếp vẫn chưa kêt thúc.

“Tiếp theo chính là lượt thiên kiếp cuối cùng.

Tô Thị A Thất vẫn luôn đứng thủ hộ ở gần đó, tránh cho Tô Thị A Thập Lục bị cuốn vào thiên kiếp.

Trên bầu trời, lôi xà dần tán đi, nhưng lại có một đạo lôi hỏa chi kiếp quấn quanh bên trong, hóa thành một kích cuối cùng. Trong một kích này còn ẩn chứa tỷ lệ nhất định sinh ra tâm ma chi kiếp nữa.

Lần trước Tô Thị A Thập Lục chính là thua ở chỗ này, thân gánh nỗi khổ bị kiếp lôi đày đọa, thiếu chút nữa đã bỏ mạng.

Cho nên, Tô Thị A Thất đứng bên cạnh siết chặt bảo đao của mình, với thực lực của Tiểu Thập Lục thì việc đánh tan đạo lôi hỏa chi kiếp này không khó... chỉ sợ sẽ xuất hiện tâm ma kiếp mà thôi.

Dù sao thì đây là lần thứ hai A Thập Lục độ kiếp, tỷ lệ xuất hiện tâm ma kiếp rất lớn.

...

So với tâm trạng căng thẳng nơm nớp của A Thất thì trong lòng A Thập Lục lại tràn ngập niềm tin.

Lôi hỏa chi kiếp trên bầu trời cũng không hề mang tới cảm giác áp bách cho cô. Trong lòng cô có niềm tin, rằng chỉ cần vô vung đao thì có thể chém rách lôi hỏa chi kiếp!

Ầm!!

Lôi hỏa chi kiếp quấn quanh, giáng xuống như mưa.

Tô Thị A Thập Lục giẫm nhẹ chân, trận pháp bố trí dưới chân được kích hoạt toàn bộ, phủ lên người cô.

Ngay sau đó, đao khí và đao khí rợp trời chém mạnh về phía lôi kiếp.

Trong ánh đao ẩn ẩn có cả tiếng rồng ngâm.

Có một đạo thân ảnh bạch long như ẩn như hiện sau lưng Tô Thị A Thập Lục.

So với lần độ kiếp trước đó thì lần này Tô Thị A Thập Lục càng khí khí phách và cường thế hơn.

Ánh đao chém ngược lên, va chạm với lôi kiếp ở giữa không trung.

Đúng lúc này, ánh đao chợt biến thành bạch long, linh hoạt quấn lấy lôi kiếp, vừa quấn lấy một cái thì dễ dàng xé rách lôi kiếp. Chỉ còn một vài lôi kiếp và hỏa kiếp lẻ tẻ cũng bị trận pháp dưới chân Tô Thị A Thập Lục ngăn cản.

Cả quá trình độ kiếp, Tô Thị A Thập Lục đều ở vào trạng thái nghiền áp. Không có một đạo kiếp lôi hoặc kiếp hỏa nào có thể giáng xuống phạm vi trăm mét trên đỉnh đầu của A Thập Lục! Tất cả đều bị 22 xé rách ngay giữa không trung.

Lôi kiếp tán đi, tâm ma kiếp cũng không hề xuất hiện.

Tô Thị A Thập Lục độ kiếp thành công, chân khí trong cơ thể của cô chuyển hóa, từ chân khí dạng lỏng hóa thành tiên thiên chân nguyên, tinh thần lực thì biến thành màu bạc. Trước khi độ kiếp tih thần lực của Tô Thị A Thập Lục đã đạt đến cảnh giới tứ phẩm. Nay trình độ tinh thần lực của cô lại được nâng cao một tầng.

Tô Thị A Thập Lục nhếch môi cười, cô tra đao vào vỏ, giơ tay lau đi mồ hôi bên trán, sau đó làm động tác OK với Tô Thị A Thất ở đằng xa.

Sau đó cô khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển tâm pháp, phối hợp với cảnh giới đột phá, ngưng tụ hạch tâm chân khí ở trong đan điền bản mệnh của mình.

…

Tô Thị A Thất ở đằng xa rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng A Thất vừa mới thở hắt ra được nửa hơi thì trên trời lại có biến.

Lôi kiếp vốn đã bị đao khí của Tô Thị A Thập Lục xé rách lại ngưng tụ về, đột nhiên đánh xuống Tô Thị A Thập Lục đang trong trạng thái tu luyện.

Rõ ràng độ kiếp đã xong xuôi, nhưng hôm nay thiên kiếp lại ra chiêu không theo thói thường!

!!

Tô Thị A Thất tức giận vô cùng, hắn đột nhiên rút đao ra, định bụng đánh tan thiên kiếp còn sót lại này.

Nhưng lại có một đạo kiếm quang còn nhanh hơn cả Tô Thị A Thất.

Là Lưu Tinh Kiếm của Bạch Tôn Giả! Nó tự động bắn ra khỏi vỏ, hóa thành kiếm quang chói mắt đâm thẳng vào giữa lôi kiếp, trực tiếp đánh tan lôi kiếp còn sót lại.

Tô Thị A Thất lại tiếp tục thở phào một hơi.

“Còn chưa xong đâu.”

Lúc này giọng của Bạch Tôn Giả đột nhiên vang lên bên tai của Tô Thị A Thất.

Tô Thị A Thất:

“Bạch tiền bối, xin ngài đừng có đột nhiên xuất hiện rồi lên tiếng ở sau lưng người khác như thế chứ.

“Ngại quá, lúc xuyên không thì tọa độ bị thiên kiếp làm ảnh hưởng tới, nên không xác định chuẩn. Ta định xuất hiện trước mặt ngươi cơ.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Diệp Tư cũng xuất hiện, cô mỉm cười với Tô Thị A Thất một cái, sau đó nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục đang khoanh chân ngồi cùng với kiếp vân trên đầu của cô.

Bình thường thì khi vượt qua lôi kiếp, thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục đã kết thúc mới phải. Cảnh giới của cô cũng đã bắt đầu lột xác, tấn chức tiên thiên tứ phẩm rồi.

Thiên kiếp lý ra phải xong rồi mới đúng.

Nhưng bây giờ sau khi lôi kiếp bị đánh tan thì trên đỉnh đầu của Tô Thị A Thập Lục lại hình thành một mảnh kiếp vân mới.

Trong kiếp vân có lôi quang sáng lóa xẹt lên.

Sau một lúc lâu, trong kiếp vân lại có một họng pháo khổng lồ chui ra, họng pháo này là do lôi quang màu vàng tạo thành.

“Đây là gì chứ?

Tô Thị A Thất cắn răng nói.

Tại sao thiên kiếp đã xong xuôi rồi mà trên trời còn xuất hiện thứ này nữa? Năng lượng ẩn chứa bên trong họng pháo này, ngay cả hắn cũng cảm thấy nguy hiểm nữa là.

“Chắc là thiên kiếp biến dị mới đấy.”

Bạch Tôn Giả nhìn họng pháo trong kiếp vân rồi nói.

Thứ này rất lạ, tựa như là thiên kiếp đang cố ý nhằm vào Tô Thị A Thập Lục vậy.

Chương 985: Thiên Kiếp Hiện Đại Hóa Mưa Bom Bão Đạn? May Mà Là Mơ!

Tô Thị A Thất cắn răng nói:

“Ta sẽ đánh tan nó!”

A Thập Lục đã độ kiếp xong, thậm chí đã bắt đầu tấn chức tứ phẩm, lúc này dù có đánh tan thiên kiếp thì chắc là cũng không ảnh hưởng đến việc tấn cấp của cô, không cần phải tiếp tục mạo hiểm đi độ thiên kiếp biến dị này.

“A Thất ngươi chớ có vọng động, bây giờ ngươi mà tiến lên sẽ khiến thiên kiếp biến dị này mạnh hơn, cũng làm mọi chuyện xấu hơn đấy.”

Bạch Tôn Giả giơ tay túm A Thất lại rồi nói:

“Hơn nữa còn có ta ở đây, từ đầu Lưu Tinh Kiếm của ta đã giao cho Tiểu Thập Lục, nếu thật sự có sự cố thì Lưu Tinh Kiếm của ta có thể bảo vệ con bé an toàn, cứ tin ta đi!”

A Thất nghe thế thì hít sâu một hơi, cố gắng tỉnh táo lại.

Diệp Tư đứng bên cạnh Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm vào họng pháo do lôi quang tạo thành kia như có điều suy nghĩ.

Gần đây hình như thiên kiếp cải tiến ngày càng nhanh thì phải? Hôm nay đã có cả họng pháo thế này, thiên kiếp đạn đạo còn xa nữa ư?

Tương lai một ngày nào đó, liệu thiên kiếp của tu sĩ có biến thành ngày càng hiện đại hóa hơn không?

Nghĩ thử xem, đủ loại thiên kiếp như lôi kiếp, kim khác biến thành hình thái đạn đạo, bắn vèo vèo vèo xuống từ không trung, nổ đùng đùng đung... đáng sợ quá!!

Ừ, không thể không đề phòng vụ này, cần phải nhắc Tống Thư Hàng chú ý một chút, tốt nhất là nên chuẩn bị cách ứng đối sẵn mới được.

Vậy nên Diệp Tư đưa hình ảnh về ống pháo lôi điện thiên kiếp và suy nghĩ của mình gửi qua cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp lại:

[Diệp Tư cô đừng sợ, thật ra thiên kiếp có hình ống pháo thế này cũng dễ hiểu thôi. Thời viễn cổ có một số pháp bảo tu sĩ đã có hình dạng ống pháo rồi. Trước kia khi chúng ta xông vào cấm địa, chẳng phải Bạch tiền bối two đã lấy ra rất nhiều loại pháp khí hình pháo ư? Bây giờ thiên kiếp biến dị thành hình dạng ống pháo cũng không lạ. Nhưng ta cảm thấy chắc là khả năng xuất hiện thiên kiếp hiện đại hóa sẽ rất thấp, ít nhất thì nó cũng không xuất hiện nhanh như thế. Dù sao thì văn minh tu chân cũng khác với văn minh khoa học kỹ thuật mà.]

Diệp Tư:

[Nhưng ta cảm thấy ngươi cứ đề phòng thì hơn. Giác quan thứ sáu của con gái nói cho ta biết, đến lúc đó thiên kiếp của ngươi nhất định sẽ không bình thường.]

Tống Thư Hàng:

[Diệp Tư, đừng có nói gỡ thế chứ! Ta chỉ muốn tu chân bình thường, thuận lợi tấn cấp mà thôi. Nói gỡ như thế đáng sợ lắm, nếu như đến lúc đó thiên kiếp của ta mà biến dị thật thì ta sẽ khóc mất.]

Diệp Tư:

[Khụ, thiên kiếp bên này sắp bắt đầu rồi! Lát nữa ta sẽ chuyển hình ảnh cho ngươi. Bây giờ ngươi đang làm gì đấy?]

Diệp Tư cố bẻ lái chủ đề.

Tống Thư Hàng:

[Khi nãy Bạch tiền bối đi nhanh quá, ta lại không có bằng lái xe này. May mà có một vị thuộc hạ cũ của Ngư Kiều Kiều xuất hiện, giờ hắn đang lái xe đến đập chứa nước gần đó giúp ta. Đến chừng đó ta sẽ thu xe lại rồi cưỡi con rối ngân long đến tộc địa Sở gia.]

Diệp Tư:

[Ngươi cẩn thận nhé, không nói nữa, ta phải ghi nhớ hình ảnh thiên kiếp mới được. Chừng đó sẽ cộng hưởng cho ngươi.]

Tống Thư Hàng:

[OK, ta nghỉ trước một lát.]

...

Tống Thư Hàng kết thúc trao đổi với thiên kiếp, nhắm mắt tựa lưng trên ghế phụ lái ngáy ro ro. Có thể là vì quá mệt nên vừa ngủ là hắn lại tiến vào mộng cảnh.

Trong mộng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đội quân, kiểu vũ trang hiện đại hóa ấy... sau đó đội quân kia đứng trong kiếp vân màu đen,tay cầm đủ loại súng ống tiên tiến mà Tống Thư Hàng không biết tên, bắn chéo chéo chéo về phía hắn.

Thứ mà đống súng ống này bắn ra đều là sức mạnh thiên con mợ nó kiếp.

Ầm ầm ầm, mưa bom bão đan bắn xuống như trút nước.

Ẩn ẩn có cả mấy thứ như xe đạn đạo chạy ra từ sâu bên trong kiếp vân nữa.

Thiên kiếp hiện đại hóa khỉ gió gì đây!

Tống Thư Hàng giật thót một cái, đầu mướt mồ hôi.

Đậu xanh, hóa ra là mơ.

Giấc mơ này đáng sợ quá, thiên kiếp hiện đại hóa thật đáng sợ!

May mà nó chỉ là mơ!

“Nhưng nếu như có một ngày, thiên kiếp thật sự biến thành thiên kiếp hiện đại hóa thì biết phá kiểu gì đây?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Đám kiếp lôi, kiếp hỏa, kim kiếp, mộc kiếp, tâm ma kiếp trước kia thì mọi người đã rành rẽ quá rồi, đồng thời cũng nghiên cứu ra vô số cách phá giải thiên kiếp. Những cách phá giải thiên kiếp này đều là các tu sĩ tiền bối đánh đổi bằng máu và mồ hôi mới tích góp được.

Nhưng nếu như thiên kiếp tương lai thật sự biến thành thiên kiếp hiện đại hóa thì lúc đối mặt với thiên kiếp, ắt hẳn các tu sĩ đều sẽ ngu người. Đặc biệt là những vị lão tiền bối đã bế quan cả nghìn năm, nay xuất quan độ kiếp mà thấy vậy thì chắc sẽ hộc máu mất thôi.

Tống Thư Hàng chống cằm, chẳng lẽ phải dùng pháo đối pháo, lấy đá chọi đá, hai bên liều mạng nã pháo với nhau à?

Hay là gửi đề tài này lên nhóm Cửu Châu số 1 xem các tiền bối trong nhóm sẽ chọn cách ứng đổi thế nào nhỉ?

Bên kia.

Tô Thị A Thập Lục mở mắt ra. Cô đã chính thức bước vào cảnh giới tứ phẩm, chân khí trong cơ thể đã hoàn toàn chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên, hạch tâm chân khí trong đan điền cũng đã ngưng tụ xong.

Khi cô mở mắt ra thì họng pháo do lôi quang thiên kiếp hóa thành chợt khai hỏa.

Đùng!

Một cột sấm sét đánh thẳng xuống chỗ Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục không hề bối rối, thân thể nhỏ nhắn của cô nhảy lên một cái, cầm bảo đao bản mệnh của mình, rót một thân chân khí vào trong. Sau đó, cô hơi cong eo lại, thân thể giống như một cây cung kéo căng, bày ra một tư thế xuất đao rất kỳ quái.

“Ơ? Tư thế xuất đao này... Ta không nhìn lầm đấy chứ?”

Bạch Tôn Giả nhìn về phái Tô Thị A Thất.

Đây là tuyệt kỹ độc môn của A Thất, cũng là đao pháp đã ấn định danh hiệu ‘Linh Hoàng mạnh nhất’ của A Thất, Thiên Đao Táng Tinh Hải. Lực lượng bạo phát của một đao kia, so với Dạ Không trong Tinh Hà Thập Nhị Kiếm của Bắc Hà Tán Nhân chỉ có hơn chứ không kém!

“Là bản cải biên của Thiên Đao Táng Tinh Hải, tên Táng Tinh Hà, Tiểu Thập Lục dựa vào Thiên Đao Táng Tinh Hải của ta rồi sửa lại. Mặc dù uy lực có giảm xuống, nhưng bây giờ Tiểu Thập Lục lại có thể phát huy ra được uy lực của nó luôn.

Tô Thị A Thất kiêu ngạo nói:

“Cho nên ta mới nói là thiên phú của A Thập Lục còn cao hơn cả ta!”

Trong lúc nói chuyện, A Thập Lục khẽ quát một tiếng, toàn lực chém ra một đao.

Đao mang chém ngược lên, bá đạo vô song. Ánh đao đẩy thẳng một đường hơn trăm mét, uy lực không hề giảm bớt!

Dưới chân cô, đám trận pháp phụ trợ độ kiếp cũng toàn lực triển khai, tăng thêm trạng thái cho cô. Đám trận pháp này gần như không hề tiêu hao gì trong những đợt lôi kiếp trước đó, nên lúc này vẫn đang trong trạng thái đầy năng lượng.

“Hây!!!”

A Thập Lục nhân cơ hội này, tiếp tục chém ra một chiêu Táng Tinh Hà thứ hai.

Hai đao cái trước cái sau thi nhau chống lại cột sét nọ, đao quang liên tục xé rách cột sét, cột sét cũng không ngừng tiêu hao đao quang.

Sau ba giây.

Táng Tinh Hà do Tô Thị A Thập Lục chém ra đã bị tiêu diệt hết, mà cột sét kia cũng cỉ còn lại hơn 20%.

Cột sét chừng 20%. Này đánh thẳng xuống chỗ A Thập Lục.

Lưu Tinh Kiếp bay lên giữa không trung, lần này nó không ra tau... Lôi kiếp cỡ này thì tự A Thập Lục cũng có thể giải quyết.

Phía dưới, A Thập Lục phun ra một ngụm trọc khí, hai tay cầm đao, chuẩn bị chém ra thêm một đao nữa.

Nhưng đúng lúc này, trên người cô lại có một lực lượng màu trắng tự động bắn ra, lao về phía cột sét.

Lực lượng hộ thể màu trắng này rất giống ánh sáng công đức hộ thể của Tống Thư Hàng, bên trong ẩn chứa ý chí công chính. Lực lượng trắng kia đánh mạnh lên cột sét, rõ ràng cũng là một loại lực lượng tự động hộ chủ.

Cột sét chỉ còn lại 20% uy lực nhanh chóng tan rã khi bị lực lượng này đánh trúng.

Lôi quang tiêu tán, lực lượng màu trắng hiện ra chân thân của mình. Đó là một hư ảnh chân long màu trắng, lơ lửng sau lưng Tô Thị A Thập Lục, giương nanh múa vuốt bảo vệ lấy Tô Thị A Thập Lục ở bên trong.

Diệp Tư nhìn thấy nó thì lập tức liên tưởng đến Tống Thư Hàng lúc này, nếu như lúc này cô mà cộng hưởng hình ảnh cho Tống Thư Hàng thì hắn sẽ khóc mù mắt luôn.

Diệp Tư còn nhớ lúc trước khi ánh sáng công đức của Tống

Thư Hàng có dấu hiệu cụ thể hóa thì hắn đã liều mạng nghĩ tới hình thái chân long, mong có thể khiến ánh sáng công đức của mình thành một con chân long màu vàng.

Kết quả lúc đó ánh sáng công đức lại biến thành người que thân rắn...

Bây giờ nhìn chân long năng lượng màu trắng xuất hiện sau lưng Tô Thị A Thập Lục mới uy nghiêm, khí phách làm sao. Chân long bảo vệ Tô Thị A Thập Lục kín kẽ, thân rồng khẽ đong đưa, kèm theo phong thái vương giả.

Đây chính là hình tượng mà Tống Thư Hàng mơ ước đã lâu.

...

“Con bạch long này là sao đây?”

Tô Thị A Thất đần mặt ra.

“Ngươi cũng không biết ư?”

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Tô Thị A Thất lắc đầu:

“Ta chưa từng thấy trên người A Thập Lục có con bạch long như thế bao giờ.”

Đồng thời trong lòng A Thất cũng có suy đoán.

Thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục biến dị hẳn là có liên quan đến hư ảnh bạch long này.

“Cấu tạo của con bạch long này giống hệt với ánh sáng công đức cụ thể hóa trên người Tống Thư Hàng, mặc dù ý chí của cả hai thứ hơi khác, nhưng hẳn là cùng một gốc. Tô Thị A Thập Lục có thu luyện công pháp dạng siêu độ gì không?”

Bạch Tôn Giả chợt hỏi.

Tô Thị A Thất lại tiếp tục ngu người.

...

Đung đùng đùng.

Trên bầu trời, thiên kiếp họng pháo biến dị liên tục khai hỏa.

Bên dưới, trong sự bảo vệ của bạch long, Tô Thị A Thập Lục không hề sợ uy lực của thiên kiếp chút nào.

Đối mặt với mưa bom bão đạn của thiên kiếp, cô vẫn chọn cách tấn công chính diện.

Đao pháp Táng Tinh Hà liên tục được cô chém ra, sau khi ngày càng quen hơn với tiên thiên chân nguyên cảnh giới tứ phẩm, Táng Tinh Hà do cô chém ra cũng ngày càng mạnh hơn.

Qua hai mươi đao...

Tống Thư Hàng thở hồng hộc, thiên kiếp họng pháo trên trời rốt cuộc cũng ngừng nổ pháo.

“Xong rồi ư?”

Tô Thị A Thất đứng bên cạnh cảm giác còn căng thẳng hơn chính mình độ kiếp nữa.

“Chưa đâu, dựa theo tính cách của thiên kiếp thì hẳn là còn một đòn cuối cùng.”

Bạch Tôn Giả trầm giọng nói.

Quả nhiên, ống pháo do lôi điện tạo thành ở trên trời tan biến, cuối cùng nó biến thành một thanh lôi mâu!

Trên lôi mâu có một đống phù văn lôi điện chói mắt lóe lên, tràn ngập khí tức viễn cổ, tựa như một thanh thần binh đến từ thời viễn cổ.

Lôi mâu dần giơ lên, tựa như có một bàn tay vô hình cầm nó định ném ra.

“Không tốt!!”

Tô Thị A Thất giật mình, lực lượng của lôi mâu này có cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm. Nếu lôi mâu đánh xuống thì Tô Thị A Thập Lục tuyệt đối sẽ không thể nào cản được.

Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh cũng kết kiếm quyết, Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng kiếm ngâm, vận sức chờ phát động.

Đúng lúc này, chân long màu trắng sau lưng Tô Thị A Thập Lục ngâm dài, nó chủ động phóng lên trời, lao tới chỗ thanh lôi mâu kia.

986. Ta Muốn Quay Lại, Chuyên Nghiệp Lên Tí Biết Không?

Lôi mâu có cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm, chân long cùng loại với ánh sáng công đức kia có thể thắng được nó ư?

Bảo đao của Tô thị A Thất bật ra khỏi vỏ, đao ý ngưng tụ, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Bạch Tôn Giả vẫn duy trì liên kết với Lưu Tinh kiếm.

Lúc này, bạch long ngâm dài một tiếng, đâm thẳng vào lôi mâu, tiếng rồng ngâm vang vọng chín tầng trời.

Lôi mâu như thể bị một bàn tay vô hình ném mạnh ra.

Hai bên đâm sầm vào nhau.

Sau đó, ánh sáng trắng chói lóa tỏa ra trên bầu trời như một mặt trời màu trắng.

Không có nổ mạnh, không có tiếng vang, một rồng một mâu đâm vào nhau rồi hết thảy đều tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau.

Ánh sáng trắng chói mắt tan dần.

Bạch long uốn mình bay giữa không trung với tư thế cực kì ưu nhã, như một vị vương giả đang tuần tra trên mảnh đất của mình.

Lôi mâu đã biến mất!

“Bạch long thắng rồi?”

Tô thị A Thất hỏi.

Luồng ánh sáng trắng chói mắt kia làm cho hắn cũng bị ngăn chặn, không thể biết được rốt cuộc trong đó xảy ra chuyện gì.

“Con bạch long kia nuốt sống lôi mâu luôn.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Nuốt luôn á?”

Tô thị A Thất ngẩng đầu lên nhìn bạch long chăm chú. Rốt cuộc thì nó có lai lịch gì? Rõ ràng nó chỉ cùng loại với ánh sáng công đức mà thôi, ấy vậy mà nuốt chửng được cả thiên kiếp ư?

Lúc này, trên bầu trời, bạch long vẫn đang bay lượn. Mới đầu nó bay rất chậm, sau đó tốc độ nhanh dần, nhanh đến mức lướt qua tầm mắt mọi người như chớp.

“Nó đang làm cái gì vậy?”

Tô thị A Thất hỏi.

Bạch Tôn Giả cũng không dám khẳng định:

“Hình như là đang… tiêu hóa?”

Nhìn bạch long bây giờ hệt như ăn no quá rồi phải bay lượn để tiêu hóa vậy.

“Tiêu hóa? Chẳng phải nó giống như ánh sáng công đức hay sao? Chẳng lẽ còn biết đi ị nữa à?”

Tô thị A Thất hỏi.

Tô thị A Thất vừa dứt lời thì thấy bạch long trên bầu trời dừng lại và nhổng cái mông lên.

Cuối cùng, một đống gì đó lóe ánh điện lập lòe bị tuồn ra từ đó.

Cái đống lóe ánh điện kia còn có khí tức của thiên kiếp.

Tô thị A Thất:

“…”.

Địu móa! Ị thật à?

Lôi mâu thiên kiếp kia bị bạch long nuốt chửng, sau đó biến thành cớt rồng bị thải ra ngoài.

Tô thị A Thất dám khẳng định cục thiên kiếp này chính là cục thiên kiếp thê thảm nhất trong mấy trăm năm trở lại đây.

“Ầy, cái đống thiên kiếp biến thành cớt rồng kia là bảo bối đấy.”

Bạch Tôn Giả nói:

“A Thất đạo hữu hót nó về, không chừng còn có tác dụng.”

Tô thị A Thất:

“…”

Cớt rồng do thiên kiếp biến thành thì chắc chắn là bảo bối rồi. Vấn đề là hắn không cần cái bảo bối này đâu.

“Xem ra Tô thị A Thất đạo hữu không cần bảo bối này nhỉ?”

Bạch Tôn Giả cười nói.

Tô thị A Thất lắc đầu bảo:

“Ta không cần đâu, Bạch tiền bối thích thì đi mà hót.”

“Ta cũng không lấy làm gì.”

Bạch tiền bối cười híp mắt:

“Thấy nó cứ bẩn bẩn làm sao ấy.”

Tô thị A Thất:

“Thế mà ngài còn bảo ta hót?”

Khi họ đang nói chuyện thì cục cớt rồng kia rơi xuống đất rồi biến mất trong thinh lặng. Thần kì là khi rơi xuống nó không nổ tung, cũng không gây ảnh hưởng gì tới mặt đất cả.

Bạch long lượn một vòng nữa trên trời rồi hạ xuống, trở về trên người Tô thị A Thập Lục.

Nó uốn éo cái đuôi sau lưng cô nàng, khoe phong phạm vương giả ngầu lòi.

…

Tô thị A Thất đạp hư không đến bên Tô thị A Thập Lục:

“Tiểu Thập Lục, không sao chứ?”

“Không sao đâu A Thất, ta khỏe lắm.”

Tô thị A Thập Lục mỉm cười, khí tức trên người lại tăng thêm một phần.

Bạch Tôn Giả cũng đáp xuống bên cạnh Tô thị A Thập Lục rồi kiểm tra trạng thái thân thể cho cô:

“Không sao cả, trạng thái của A Thập Lục rất ổn.”

Cuối cùng Tô thị A Thất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Thập Lục vượt thiên kiếp gian nan mấy lần, rốt cuộc cũng vượt qua một cách thuận lợi rồi.

Tô thị A Thập Lục nắm chặt bảo đao trong tay. Trừ độ kiếp thành công ra, cô còn có thu hoạch khác, chỉ cần cô động ý niệm thì trên bảo đao sẽ có ánh điện lóe lên.

Đó là lực lượng của lôi điện, thậm chí còn mang theo uy lực của thiên kiếp.

Thuộc tính lôi điện biến dị này cường đại hơn thuộc tính vốn có của cô nhiều.

“A Thất, bao giờ thì chúng ta học ngự đao phi hành đây?”

Tô thị A Thập Lục ngẩng mặt hỏi.

“Chưa vội.”

Tô thị A Thất mỉm cười xoa đầu A Thập Lục:

“Ít nhất cũng phải nghỉ ngơi cái đã, lúc nào thích hợp thì ta sẽ dạy ngươi pháp môn ngự đao phi hành.”

“Được.”

Tô thị A Thập Lục ngoan ngoãn đáp.

Cô đã độ kiếp thành công rồi, thời gian cũng không lệch quá nhiều so với cô dự đoán. Sau khi cô nắm giữ pháp môn ngự đao phi hành thì sẽ tới đại học Giang Nam.

…

Ở một nơi khác.

Vương Bình lái xe đến đập nước.

“Thư Hàng tiên sinh, tỉnh lại đi, chúng ta tới nơi rồi.”

Vương Bình gọi.

“Đến rồi à?”

Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn quanh.

Lúc này họ đang ở bên cạnh đập nước, nơi này đúng là không dấu chân người.

“Nơi này tốt đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói, đoạn quay đầu lại vẫy tay với lão tổ Sở gia và chuột túi cách đấu, thu cả hai vào thế giới hạch tâm của mình.

Tước yêu Tiểu Thải đậu trên vai hắn, Đao Cổ Vô Hình trôi nổi bên cạnh hắn.

“Chỉ cần cất cái xe này đi là về nhà được rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Vương Bình dụi mắt lia lịa.

Hắn không nhìn lầm! Chuột túi và lão tổ Sở gia đều biến mất không thấy đâu nữa, cả hai đều là vật sống cơ mà!

Đó là pháp thuật không gian sao? Nhưng thực lực của Tống Thư Hàng đã làm gì tới cảnh giới cửu phẩm cơ chứ?

Quả nhiên Thư Hàng tiên sinh có điều bí hiểm!

Lúc Vương Bình đang suy tư thì có ba bóng người đi tới từ cách đó không xa.

“Vương Bình huynh, cuối cùng thì ngươi đã về rồi!”

Hải yêu mực Tam ngoắc tay với Vương Bình.

“Ủa? Hắc huynh đấy à? Sao các ngươi lại ra đây?”

Vương Bình hỏi với vẻ tò mò. Hắn và ba đồng bạn đều là người phụ trách mua vật tư, ngày thường ai cũng được phân công công việc rõ ràng cả.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ba đồng bạn nghỉ ngơi ở đập nước này. Họ đều là hải yêu cấp thấp, không thể rời khỏi nước quá lâu. Nước ngọt hay nước mặn không ảnh hưởng nhiều cho lắm, chỉ cần giữ ướt người là được rồi.

“Ba người bọn ta đang chuẩn bị xuống núi mua rượu và đồ nhắm thì thấy ngươi lái xe về, bèn ra đây ngó một cái. Cái xe này ngầu thật nha.”

Hắc Tam cười nói.

Khi hắn nói chuyện, con hải yêu hình sứa chợt tiến lên ôm Vương Bình một cái thật chặt.

Vương Bình chẳng hiểu ra làm sao.

Hôm nay sao ba đứa bạn mình nhiệt tình thế nhỉ?

Ngay sau đó, Vương Bình đần mặt ngã cái rầm xuống đất. Hắn trúng độc mê của hải yêu sứa, ngất lịm luôn.

Sau đó, ba con hải yêu quay lại nhìn Tống Thư Hàng, rồi siết chặt vòng vây, bao vây quanh hắn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ba người bạn này của Vương Bình muốn nhắm vào hắn hả?

“Này này, ba vị đạo hữu, các người muốn làm gì đấy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn có đắc tội với đám hải yêu này bao giờ đâu nhỉ?

À từ từ, hắn có đắc tội với chiến sĩ nhím biển thật, lẽ nào ba con hải yêu này là thân thích gì của đám chiến sĩ nhím biển đó à?

“Đắc tội rồi, Thư Hàng tiên sinh.”

Ba con hải yêu nói với Tống Thư Hàng với giọng điệu cực kì nghiêm túc:

“Thực sự thì bọn ta cũng chỉ làm việc theo mệnh lệnh mà thôi. Hi vọng Thư Hàng tiên sinh đừng trách bọn ta.”

“Từ từ đã, ít nhất các ngươi cũng phải nói rõ ra đã chứ? Các người nghe lệnh của ai? Vì sao lại muốn đối phó với ta?”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ trong không khí, ý bảo Đao Cổ Vô Hình tỉnh lại.

Hắn cảm giác được trên người ba con hải yêu này không có sát khí, quan trọng hơn là cả ba con đều chỉ có cảnh giới tam phẩm, có hợp sức với nhau cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cho nên Tống Thư Hàng cực kì bình tĩnh.

“Đúng vậy, chí ít cũng phải cũng phải cho Tống Thư Hàng tiên sinh biết nguyên nhân đã chứ. Bọn ta sơ xuất quá."

Hắc Tam gật đầu rồi nói.

Sau đó, nữ yêu Siren cất giọng cực kì dễ nghe:

"Thư Hàng tiên sinh, bọn ta đại diện cho Ô tiên sinh tới cảnh cáo ngươi, từ nay về sau hãy cách xa Ngư Kiều Kiều tiểu thư ra một chút. Ngư Kiều Kiều đại tiểu thư không phải là người mà đám con người các ngươi có thể lại gần, cô ấy chính là long nữ có huyết thống giao long cao quý! Ngươi muốn theo đuổi cô ấy quả là nằm mơ giữa ban ngày! Thức tỉnh đi, sau này đừng bám lấy cô ấy nữa!"

Tống Thư Hàng:

"Gì cơ?"

Theo đuổi Ngư Kiều Kiều?

Hắn hình dung bộ dạng của Ngư Kiều Kiều bây giờ một chút… cha mạ ơi, cô nàng đó đang ở hình dạng đầu cá thân người đấy! Tống Thư Hàng hắn có đói khát tới mức nào cũng không thể ra tay với Ngư Kiều Kiều được biết không?!

Thẩm mỹ quan của hắn rất "con người", hiểu không hả?

"Các ngươi hiểu lầm rồi."

Tống Thư Hàng nói cực kì nghiêm túc:

"Ta và Ngư Kiều Kiều chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, hơn nữa tiêu chuẩn của ta bình thường lắm, thẩm mỹ quan của ta khác với của hải tộc các người."

"Xạo!"

Hắc Tam nói:

"Nếu chỉ là bạn bè bình thường thì vì sao ngươi lại ngủ chung phòng với Ngư Kiều Kiều tiểu thư hả?"

Tống Thư Hàng:

"…"

"Đừng nói thêm gì nữa, Thư Hàng tiên sinh. Hôm nay hãy để bọn ta dần ngươi một trận, ngươi phối hợp rên to một chút là được, để bọn ta còn về báo cáo kết quả với Ô tiên sinh nữa."

Hắc Tam nói.

Khi hắn đang nói chuyện thì con yêu tinh sứa đã dựng xong máy quay trên giá cố định.

“Nếu Thư Hàng tiên sinh không rên la được thì ta có thể làm giúp.”

Nữ yêu có huyết thống Siren cười duyên nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Nào, Thư Hàng tiên sinh đã chuẩn bị xong chưa?”

Hắc Tam hiện chân thân là một con cá mực bự chảng.

“Đánh thật đấy à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên rồi. Yên tâm đi, bọn ta sẽ ra tay nhẹ nhàng, cùng lắm chỉ bị thương da thịt thôi, hai ba hôm là khỏi ấy mà.”

Hắc Tam nói:

“Sau này ngươi cách xa Ngư Kiều Kiều tiểu thư ra một chút là không sao đâu.”

“Đồ ngu, ta bắt đầu quay rồi, ghi hết cả lời ngươi nói vào rồi đây này!”

Hải yêu sứa cả giận quát.

“Không sao, lúc nào gửi video cho Ô tiên sinh thì cắt đoạn đó đi là được.”

Hắc Tam nói.

Hải yêu sứa lại bảo:

“Cắt cái quần, ngươi có biết cắt không? Video này đưa vào máy tính là bản đầy đủ đấy, ta cũng không biết cắt thế nào đâu!”

“Quay lại đi, nghiêm túc tí.”

Nữ yêu Siren nói.

“Đành thế thôi.”

Hải yêu sứa thở dài, sau đó lại mân mê cái máy quay một lúc.

“Được rồi, ta quay lại đây, chuyên nghiệp tí biết không hả?”

Hải yêu sứa nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chương 987: Mạnh Lên Một Chút, Chưa Ăn Cơm À?

Không phải các ngươi đang trêu ta đấy chứ?

Ba con hải yêu cười nhăm nhở bao vây Tống Thư Hàng. Chúng nó ra sức khiến vẻ mặt của mình trông đáng sợ một chút, như vậy khi quay clip lại gửi cho ông chủ thì ông chủ mới vừa lòng.

Đồng thời, nữ yêu Siren quay lưng về phía máy quay dùng khẩu hình nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiên sinh đừng sợ, bọn ta sẽ cố gắng nhẹ tay hết sức. Nếu ngài cảm thấy không hét thảm nổi thì lát nữa ta sẽ đi ra sau lưng ngài lồng tiếng hét cũng được. Vậy thì tới chừng quay lại xong nghe sẽ giống hệt như chính ngài đang kêu thảm. Yên tâm đi, khả năng bắt chước của ta mạnh lắm.”

Tống Thư Hàng: ...

Cuối cùng, Tống Thư Hàng thở dài.

Ba người đều đáng yêu như thế, bảo ta phải mạnh tay với các ngươi kiểu gì đây?

Nếu như là kịch bản bình thường [chó săn của một đại nhân vật nào đó phụng lệnh đi dằn mặt tình địch của đại nhân vật. Đám chó săn kia sẽ hung tàn không có tính người, vừa ra là đánh phủ đầu, sau đó cảnh cáo tình địch: sau này cách xa em gái xinh đẹp kia ra một chút, bằng không lão đại của bọn ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây.]

Nếu như ba con hải yêu này cũng làm theo kiểu đó thì Tống Thư Hàng sẽ không ngại dạy cho chúng nó một bài học, khiến cho chúng nó nếm thử đao pháp của Bá Khải Tống Nhất... Á lộn! Là Bá Đao Tống Nhất!

Nhưng đối mặt với ba con hải yêu này, nếu Tống Thư Hàng ra tay đánh chúng một trận thì cứ cảm thấy không đành lòng.

Sau khi thở dài một hơi, Tống Thư Hàng giơ tay vỗ nhẹ một cái, bảo Đao Cổ Vô Hình bay xa ra một chút. Ba con hải yêu kia chỉ có cảnh giới tam phẩm, nếu như Đao Cổ Vô Hình ra tay thì chỉ trong vài giây là sẽ thái chúng nó thành lát hết, thế thì tàn bạo quá.

…

Ba con hải yêu bước tới gần.

“Khụ.”

Tống Thư Hàng hắng giọng một cái rồi nói:

“À này, ta muốn nói cho các ngươi biết một việc. Thật ra cả ba người các ngươi có liên thủ cũng không phải đối thủ của ta đâu, cho nên... các ngươi có chắc là vẫn muốn ra tay với ta không?

Ba con hải yêu nghe thấy thì ngu người.”

Ba người bọn ta liên thủ cũng không phải đối thủ của ngươi ư? Ngươi nói đùa đấy à?

Ba kẻ như ngươi đi lên cũng không phải đối thủ của bất kỳ người nào trong bọn ta mới đúng!

“Tống Thư Hàng, ngươi chỉ là một tu sĩ nhị phẩm nho nhỏ thôi mà khẩu khí cũng lớn đấy!”

Hắc Tam nhe răng múa xúc tu rồi nói:

“Ba người bọn ta đều ở cảnh giới tam phẩm, mỗi người ra tay cũng có thể đánh cho ngươi liệt giường luôn ấy chứ.”

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Thế thì thôi, chúng ta cứ đánh là biết.”

Đến lúc đó khai chiến xong thì đừng có trách hắn không cảnh báo chúng nó đấy nhé.

Hải yêu sứa là người ra tay đầu tiên, năng lực của nó là kịch độc gây tê, chỉ cần ôm một cái thì ngay cả Vương Bình cảnh giới tam phẩm cũng phải lập tức trúng độc hôn mê, có thể thấy kịch độc của nó bá đạo ra sao. Hơn nữa Tống Thư Hàng còn không thấy rõ thủ đoạn phóng độc của nó là gì.

Thư Hàng cũng không muốn bị dính độc.

Ngoài ra, khi đối mặt với tam yêu... Tống Thư Hàng cũng muốn thử xem năng lực của bộ khôi giáp đao ý mà mình vừa mới lấy được!

Cho nên, khi đối mặt với kịch độc của hải yêu sứa, Tống Thư Hàng không hề tránh né. Thậm chí hắn còn cố ý áp chế mỹ nhân rắn công đức, để cô giữ trạng thái chờ đợi, đừng có ra tay vội.

Hải yêu sứa nhào đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Lúc này, hai mắt của Tống Thư Hàng sáng rực lên, trong cơ thể hắn có một đạo ý chí sắc bén bắn ra.

Hải yêu sứa đang nhào tới chỗ Tống Thư Hàng chợt khựng lại, ánh mắt của nó giao nhau với ánh mắt của Tống Thư Hàng, chỉ cảm thấy hai mắt của Tống Thư Hàng như lưỡi đao sắc bén muốn chém nó làm đôi.

"Đao, đao, đao ý!"

Hải yêu sứa giật mình bật thốt, bị đao ý của Tống Thư Hàng chấn nhiếp nên động tác của nó cũng chậm lại nửa nhịp.

Không phải Tống Thư Hàng này chỉ mới là nhị phẩm thôi ư? Sao lại thức tỉnh cả đao ý thế này?

Tống Thư Hàng có được đao ý đúng là có tư cách để vượt cấp chiến đấu!

...

Tống Thư Hàng mỉm cười, đao ý cường hãn bộc phát ra từ trên người hắn.

Sau đó, đao ý quấn quanh cơ thể, đầu, hai tay, đầu gối của hắn...

Đao ý lại dẫn dắt đao khí trong cơ thể Tống Thư Hàng, đao ý và đao khí xuất hiện, hợp lại với tỉ lệ 1:9, bắt đầu cụ thể hóa!

Chỉ trong nháy mắt, trên người Tống Thư Hàng đã xuất hiện một bộ khôi giáp sáng lấp lánh, giống như được tạo thành từ sắt thép.

"Đây không phải đao ý mà là khôi giáp ý ư?"

Hắc Tam đứng kế bên chợt kêu to.

"Khôi giáp ý cái con khỉ, là đao ý!"

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm.

"Lừa ai chứ, thứ này sao mà là đao ý được?"

Nữ yêu Siren cũng lên tiếng.

"Dù cái này là ý gì thì cũng vô dụng mà thôi!"

Hải yêu sứa lại xông lên, kịch động gây tê đánh về phía Tống Thư Hàng. Bộ khôi giáp của Tống Thư Hàng tiên sinh nhìn có vẻ ngầu lắm, nhưng chỉ che mấy vị trí quan trọng mà thôi. Kịch độc gây tê của nó chỉ cần chạm nhẹ vào da của Tống Thư Hàng là có thể khiến hắn tiến vào trạng thái bị gây tê ngay!

Bộ khôi giáp này không cản được kịch độc của nó đâu!

Oong!

Khôi giáp đao ý trên người Tống Thư Hàng phát ra tiếng đao ngâm.

Trên khôi giáp có vô số đao quang trỗi dậy. Đao quang chiếu rọi, công kích của hải yêu sứa lập tức lộ rõ nguyên hình... chỉ thấy trong lòng bàn tay của nó kéo ra rất nhiều xúc tu vô hình, kịch độc gây tê của nó là do những thứ này bắn ra.

Mà lúc này, tất cả đòn tấn công của nó đều bị bộ khôi giáp đao ý này ngăn lại.

Cho dù xúc tu của nó tấn công mấy bộ phận không được khôi giáp đao ý bảo vệ thì khôi giáp đao ý vẫn có một đạo đao quang xuất hiện, ngăn cản toàn bộ xúc tu vô hình rồi bắn nó ra.

Thậm chí còn có một số xúc tu vô hình bị cắt đứt. Không phải khôi giáp đao ý chủ động tấn công mà là do xúc tua tấn công khôi giáp đao ý, bị đao khí sắc bén trên đó cắt đứt.

...

Tống Thư Hàng khoanh hai tay, bất động như núi, để mặc hải yêu sứa tấn công mình.

Một loại khí thế cao thủ bắn ra chói lóa.

“Chết tiệt, căn bản không có sơ hở nào để mà tấn công.”

Hải yêu sứa điên cuồng tấn công mấy chiêu đều vô hiệu, chỉ có thể lùi lại ngay, sợ bị Tống Thư Hàng phản kích.

Hắc Tam tức giận quát:

“Còn nói là đao ý, nếu nó là đao ý thì ta sẽ live stream ăn cớt luôn cho mà xem!”

“Đừng nóng vội, để ta lên phá vỡ phòng ngự của hắn, chỉ cần mất đi tầng khôi giáp này thì hắn không phải đối thủ của chúng ta. Ta sẽ làm phép, các ngươi yểm hộ cho ta cái nhé!”

Hải yêu Siren nói.

“Không cần phải yểm hộ đâu, các ngươi cứ mặc sức tấn công

đi.”

Tống Thư Hàng ôm ngực, trầm giọng nói:

“Ta sẽ không chủ động tấn công các ngươi đâu! Cho nên không cần phải yểm hộ, cả ba người các ngươi cùng nhào lên đi!”

“Chết tiệt! Ngươi coi thường bọn ta quá!”

Hắc Tam cả giận nói.

“Đúng đó, bởi vì ba người các ngươi cộng lại cũng đánh không bằng ta. Bây giờ ta cho các ngươi cơ hội, ta đứng im, các ngươi cứ đánh thả cửa, đừng có nương tay!”

Tống Thư Hàng hếch cằm lên nói.

Khôi giáp đao ý trên người càng sáng hơn.

“Lên!”

Ba hải yêu liếc nhau một cái thì cắn răng thi triển đòn tấn công đắc ý nhất của mình.

Hải yêu Siren có một chiêu pháp thuật hệ sóng âm, có được hiệu quả phá phòng rất mạnh.

Hải yêu sứa ngoài kịch độc ra thì còn am hiểu pháp thuật tấn công thủy hệ.

Hắc Tam mực thì rành về kiểu đánh cận chiến, ngoài ra nó còn có pháp thuật phun mực thiên phú của loài mực, pháp thuật phun mực của nó phối hợp với pháp thuật thủy hệ của hải yêu sứa thì có thể gia tăng uy lực lên vài phần.

Hải yêu Siren lùi lại một bước, hét một tiếng về phía Tống Thư Hàng, thanh âm của cô ngưng tụ lại thành một điểm, biến thành một thanh trường mâu vô hình đâm về phía Thư Hàng.

Hắc Tam và hải yêu sứa thì dùng pháp thuật tổ hợp của chúng nó.

Khóe mắt của Tống Thư Hàng co giật.

Hắn không sợ pháp thuật sóng âm, hắn có thể khẳng định rằng khôi giáp đao ý sẽ ngăn lại được. Nhưng một khi đống nước mực đen thùi lùi kia bắn tới thì khôi giáp đao ý có ngăn được hay không đây?

Mình sẽ không bị hắt đầy người đấy chứ? Nếu như bị hắt đầy nước mực thì khí thế cao thủ sẽ bị đánh gãy mất thôi.

Sự thật chứng minh, khôi giáp đao ý thật sự rất hữu dụng.

Trên khôi giáp có long văn cụ thể hóa, pháp thuật mực nước bắn về phía Tống Thư Hàng đều bị khôi giáp đao ý ngăn lại ở bên ngoài, không thể tới gần cơ thể của Tống Thư Hàng.

Mười phút sau.

Tống Thư Hàng vẫn đứng im bất động, hai tay ôm ngực.

"Ba người các ngươi chưa ăn cơm à? Đánh mạnh thêm chút nữa đi, loại công kích dở dơ ương ương này là gì đây?"

Tống Thư Hàng lớn giọng quát.

"Xin... xin lỗi."

Nữ yêu Siren hét đến khàn cả giọng, trong mười phút vừa rồi, cô đã dùng chiêu sóng âm kia đến hơn 240 lần, cảm giác cổ họng sắp đứt tới nơi rồi.

Hắc Tam và hải yêu sứa cũng không thể dùng pháp thuật tấn công được nữa. Hải yêu cảnh giới tam phẩm thì yêu lực trong cơ thể không nhiều lắm, không dùng pháp thuật mạnh được nhiều. Bây giờ chúng nó đã đổi thành tấn công cận chiến, đang ra sức đánh Tống Thư Hàng kia kìa.

"Hai người các ngươi phụ trách cận chiến mà toàn chọn góc độ dở hơi gì thế? Tấn công ngược điểm đi chứ! Tìm ra nhược điểm của kẻ địch rồi tấn công là thường thức mà? Giờ các ngươi chỉ tấn công lưng của ta, đó là nơi có phòng ngự mạnh nhất trên khôi giáp, các ngươi đánh vào đó làm gì hả? Chỉ tổ phí sức mà thôi."

Tống Thư Hàng chê trách Hắc Tam và hải yêu sứa.

"Xin... xin lỗi. Nhưng bọn ta đã tấn công khắp người ngài rồi, không thấy nhược điểm nào cả."

Hải yêu sứa run rẩy đáp lại.

"Trên đời này làm gì có phòng ngự nào mà không có nhược điểm chứ, các ngươi ngây thơ quá rồi đấy. Tiếp tục tìm đi, phải có kỹ xảo ấy, hiểu không? Kỹ xảo ấy!"

Tuy rằng chính bản thân Tống Thư Hàng cũng không biết nhược điểm của đao ý phòng ngự này nằm ở đâu.

"Vâng vâng."

Hắc Tam tủi thân sắp khóc đến nơi.

Tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này chứ?

Ngay từ đầu bọn họ thi triển đủ thủ đoạn, cứ cảm thấy mình có thể đánh vỡ khôi giáp của Tống Thư Hàng ngay lập tức rồi nện cho hắn một trận. Nhưng đánh hoài đánh mãi, đánh suốt ba phút, năm phút, bảy phút...

Bọn họ đã mệt le lưỡi rồi nhưng khôi giáp của Tống Thư Hàng vẫn không bị si nhê gì. Khôi giáp ý này quá cường hãn, hoàn toàn không thể đánh được.

Thế này còn đánh cái con khỉ gì.

“Còn nữa, chẳng lẽ các ngươi không biết dùng pháp khí à? Hay dùng binh khí tấn công cũng được. Cứ dùng xúc tu mãi làm gì?”

Tống Thư Hàng lại nhắc nhở.

“Ta vẫn đang dùng pháp khí này.”

Hải yêu sứa nói, pháp khí của nó chính là đống xúc tu vô hình kia, là một loại pháp khí đã hòa làm một với thân thể của hắn.

“Ta cũng đang dùng binh khí tấn công đây.”

Hắc Tam giơ xúc tu của mình lên, bên trên có vô số lưỡi dao sắc bén nhét trong giác hút. Mỗi khi Hắc Tam vung xúc tu thì những lưỡi dao kia sẽ bắn ra cắt nát kẻ thù.

Tống Thư Hàng:

“Mạnh thêm chút nữa, mạnh nữa đi! Chưa ăn cơm à!”

Ba con hải yêu đáng thương bị ngược đãi đến mức khóc luôn một đại dương.

Ngài cho là bọn ta không dốc sức ư? Bọn ta đã dùng hết sức rồi có được không!

Chương 988: Bạch Tiền Bối Buff Cho Các Ngươi một Phát

Không đúng, không thể nói là dùng hết sức lực từ khi bú tí mẹ đến giờ được. Bởi vì bất kể là mực, sứa hay nữ yêu siren đều không uống sữa khi còn bé.

Cho nên nói chính xác phải là ba con hải yêu dùng hết sức lực từ khi uống nước biển đến giờ, liều mạng tấn công Thư Hàng...

Nghĩ đến lại thấy đáng thương.

Khi Bạch tiền bối dùng limousine làm tọa kỵ xuất hiện, đúng lúc thấy được cảnh Tống Thư Hàng hai tay ôm ngực, ba con hải yêu liều mạng tiến hành công kích hắn.

“Ồ? Thư Hàng, các ngươi đang chơi trò gì thế?”

Bạch Tôn Giả và Diệp Tư lơ lửng trên không trùng, tò mò hỏi.

“Ủa? Bạch tiền bối, các ngươi về rồi đấy? A Thập Lục có độ kiếp thành công không?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Diệp Tư gật đầu đáp:

“Tiểu cô nương kia độ kiếp thành công rồi, ta đã thu lại cả quá trình độ kiếp, lát nữa phát lại cho ngươi xem. Mà ngươi đang làm gì đấy?”

Nghe thấy A Thập Lục đã độ kiếp thành công, Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Dù sao Thập Lục đã từng thất bại một lần, nếu như lần này cô ấy độ kiếp thất bại nữa, vậy thì sợ rằng đạo của Thập Lục chỉ phải dừng bước tại cảnh giới tam phẩm mà thôi.

Tóm lại, chỉ cần cô ấy thành công vượt qua thiên kiếp là tốt rồi.

Sau đó Tống Thư Hàng trả lời:

“Như các ngươi thấy đấy, ta đang bị người ta vây đánh.”

Ba con hải yêu vẫn đang ra sức tấn công Tống Thư Hàng, khi chúng nó thấy Bạch Tôn Giả và Diệp Tư hiện thân trong không trung, tốc độ công kích bất giác chậm lại. Chết dở, Tống Thư Hàng tiên sinh còn có viện quân, ba đứa chúng nó xong đời rồi!

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày, quay đầu nói với ba con hải yêu:

"Nghị lực của các ngươi đâu rồi? Sao lực công kích lại càng ngày càng yếu thế hả? Các ngươi có thật là hải yêu đạt cảnh giới tam phẩm không vậy? Không phải là hàng rởm đấy chứ?"

"Hình như chúng ta cũng thuộc phạm vi hàng hải sản mà?"

Hải yêu sứa trả lời một cách ngây thơ vô số tội.

*Hàng rởm là thủy hóa (水货), hàng hải sản là hải hóa (海货)

Tống Thư Hàng:

"..."

Diệp Tư đứng trên bầu trời hỏi:

"À, Thư Hàng ngươi đang kiểm tra cường độ của khôi giáp đao ý đấy à?"

"Kiểm tra cường độ của đao ý chỉ là tiện thể thôi... Ta nói ngươi nghe, ba con hải yêu này là thuộc hạ của một đại hải yêu tên là Ô tiên sinh. Con đại hả yêu kia thú vị lắm, hắn cho rằng ta và Ngư Kiều Kiều có tình cảm với nhau, coi ta là tình địch. Hắn còn ra lệnh cho thuộc hạ là ba con hải yêu này đến đánh ta, cảnh cáo ta sau này không được đến gần Ngư Kiều Kiều nữa."

Tống Thư Hàng cười to nói.

"Thế ngươi và Ngư Kiều Kiều có tình cảm với nhau không?"

Diệp Tư nháy mắt hỏi.

"Đương nhiên là không rồi, không cùng chủng tộc thì làm sao nói chuyện yêu đương được?"

Tống Thư Hàng đáp.

"Có lý."

Diệp Tư gật đầu nói, nhưng hình như lời này có gì đó sai sai thì phải!

Bạch Tôn Giả xoa cằm, tò mò nhìn khôi giáp trên người Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng, khôi giáp này là đao ý thật à?"

"Chính xác 100%."

Tống Thư Hàng đáp.

“Đúng là lạ đời, ta sống nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên ta thấy được đao ý thế này đấy. Có thể luyện đao ý thành khôi giáp, ngươi đúng là tồn tại có một không hai trong tu chân giới đấy. Cũng không biết bình thường ngươi luyện đao pháp kiểu gì nữa.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Ta biết làm sao được? Ta cũng đang tuyệt vọng lắm đây!”

Tống Thư Hàng sầu khổ nói.

Lúc này, Diệp Tư lên tiếng:

“Bạch tiền bối, thật ra chiêu đao ý này của Thư Hàng rất mạnh. Mặc dù ban đầu chỉ ở trạng thái phòng ngự, nhưng khi tích điểm nộ khí đến một mức độ nhất định, đao ý vẫn sẽ phản kích. Hơn nữa uy lực phản kích rất lớn, lúc trước một đao lại có thể đánh nát kiếm ý do Kiếm Cổ Vô Hình ngưng tụ ra đấy.”

“Không chỉ phòng ngự mà còn phản kích nữa sao? Chẳng lẽ là loại phòng thủ phản kích?”

Bạch Tôn Giả hiếu kỳ nói.

“Chắc vậy, nói thế nào thì nó cũng là đao ý mà.”

Tống Thư Hàng vòng tay trước ngực nói.

Bạch Tôn Giả:

“Vậy khi nào nó mới phản kích?”

“Ặc... thực lực của ba con hải yêu này cùi bắp quá, đánh mãi mà chẳng thấy có phản ứng gì. Ta còn muốn xem thử, lúc đao ý phản kích sẽ phát huy ra uy lực cỡ nào. Nhưng mà bọn nó cũng đánh gần nửa giờ rồi, ta vẫn giữ mãi tư thế đứng vòng tay trước ngực thế này, mỏi quá đi mất.”

Tống Thư Hàng nói.

Ba con hải yêu tiếp tục rơi lệ, lúc này chúng nó bỗng nhớ lại lúc vừa ra sân, ba đứa chúng nó còn nói muốn nương tay, chỉ đánh Tống Thư Hàng thành bị thương nhẹ nữa chứ. Giờ nhờ lại chỉ thấy nhục như con cá nục, muốn đào một lỗ chui vào cho xong.

“Dẫu sao đám hải yêu này chỉ có cảnh giới tam phẩm bình thường thôi mà. Đối với phần lớn yêu tu, lực công kích trước ngũ phẩm đều phải dựa vào thiên phú chủng tộc. Ba đứa chúng nó không phải loại hải yêu chuyên về công kích, lực công kích yếu cũng là bình thường.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Hơn nữa bây giờ ngươi cũng sắp trùng kích vào cảnh giới tứ phẩm rồi, về mặt cảnh giới có sinh ra áp chế đối với chúng nó.”

Ba con hải yêu càng khóc dữ hơn. Sắp trùng kích cảnh giới tứ phẩm? Có lầm không vậy? Trong tình báo nói vị Tống Thư Hàng tiên sinh này chỉ ở cảnh giới nhị phẩm thôi mà? Hơn nữa còn là một tu sĩ nhị phẩm mới vừa lên cấp không lâu.

Sở tình báo toàn là một đám ăn cớt! Nếu như biết vị Tống Thư Hàng tiên sinh này sắp tấn thăng cảnh giới tứ phẩm thì chúng nó tuyệt đối sẽ không nóng đầu xông lên thế này.

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói tiếp:

“Ể, thế ta có khác gì một thằng đần phí công đứng im cho người ta đánh hơn nửa giờ? Đậu xanh, biết vậy ta đã tung quyền KO chúng nó từ lâu rồi.”

Ba con hải yêu nghe vậy thì sáu mắt sáng rực lên.

Đúng đúng đúng, mau ra tay đánh gục bọn ta, nhanh tung một quyền đánh ngất bọn ta đi! Bọn ta đã chịu đủ rồi, giải quyết dứt khoát đi nào.

“Đừng vội, nếu chúng nó đã đánh ngươi hơn nửa giờ, nói thế nào cũng có chút tác dụng. Giờ xem ta đây, ta sẽ buff cho chúng nó một phát, gia tăng sức chiến đấu lên. Nói không chừng lại đánh thêm một hồi là có thể kích phát chức năng phòng thủ phản kích của đao ý đấy.”

Bạch Tôn Giả cho ý kiến.

Lực công kích không đủ? Chuyện nhỏ, chỉ cần buff một phát, bảo đảm có thể làm cho lực công kích của hải yêu tăng vọt!

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối thật sáng suốt! Khụ, các ngươi thấy chưa? Mau đưa đầu qua để Bạch tiền bối buff cho một phát, đến lúc đó sức chiến đấu của các ngươi sẽ tăng lên một tầm cao mới, nói không chừng có thể phá vỡ khôi giáp đao ý của ta đấy. Chỉ cần khôi giáp bị phá vỡ, lúc đó ta tay không tấc sắt, các ngươi muôn bóp muốn nắn thế nào cũng được chẳng phải sao? Đến lúc đó, các ngươi có thể đè ta xuống đánh cho một trận, hoàn thành nhiệm vụ mà Ô lão đại đã giao phó cho các ngươi."

"Ta ít đọc sách, ngài đừng có gạt ta nhé."

Hai mắt đẫm lệ, nữ yêu siren nói:

"Thư Hàng tiên sinh, trước hết ngài hãy nói cho chúng ta biết chức năng phòng thủ phản kích trên khôi giáp của ngài có uy lực lớn đến mức nào? Có khi nào giết chết cả ba chúng ta ngay tại chỗ không?"

Ba con hải yêu dễ thương này không hề ngu, chẳng qua là chúng nó rất hiền lành, hơn nữa tình báo hơi bị lạc hậu mà thôi.

"Ba vị hải tộc đạo hữu cứ yên tâm, có bản tôn ở đây, bảo đảm các ngươi không có chuyện gì đâu.

Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười nhìn về phía ba con hải yêu."

Ba con hải yêu nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang mỉm cười, bất giác nhìn đến ngây dại.

Chúng nó nhất định phải bảo vệ nụ cười này!

Ba con hải yêu thầm thề với lòng mình.

...

Một phút sau.

Ba con hải yêu đã được Bạch tiền bối buff đến tận răng, bao vây Tống Thư Hàng lần nữa.

Lần này chúng nó không nói nhảm gì cả bởi vì buff có thời gian hiệu lực.

Sau khi bao vây Tống Thư Hàng, ba con hải yêu tấn công khôi giáp đao ý tới tấp. Xúa tu, nắm đấm, móng vuốt sắc bén, lưỡi dao như cuồng phong bão táp rơi vào trên người Tống Thư Hàng.

Trên người Tống Thư Hàng truyền tới hàng loạt tiếng nổ vang, đao quang trên khôi giáp đao ý lúc sáng lúc tối.

Có hiệu quả!

Dưới sự công kích như vũ bão thế này, hắn có thể cảm ứng được khôi giáp đao ý đang dần đạt tới một "điểm giới hạn".

Rốt cuộc sau gần một phút ăn đủ các loại công kích của ba con hải yêu, đao ý trên người Tống Thư Hàng đột nhiên chuyển đổi.

Từ trạng thái phòng ngự biếng nhác lúc đầu, nháy mắt đao ý đã chuyển sang trạng thái tấn công sắc bén vô song.

“Tới rồi!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngay sau đó, một luồng đao quang chói lóa xuyên phá bầu trời.

Ba con hải yêu bỗng dừng công kích, vừa nhìn thấy đao quang, chúng nó đã cảm thấy da thịt khắp người đều đau nhức, giống như thân thể đã bị chém thành mấy trăm mảnh vụn vậy.

Chúng nó muốn né tránh nhưng thân thể lại không nghe lời, dường như không gian quanh chúng nó cũng bị đông cứng lại.

Chúng nó chỉ có thể trơ mắt nhìn một luồng đao ý tuyệt thế chém về phía mình.

Ngay cả một tiếng cầu cứu chúng nó cũng không thể phát ra được.

Uy lực của chức năng phòng thủ phản kích này nhất định là bị bug rồi, đao ý do tu sĩ tam phẩm chém ra không thể mạnh như vậy được!

Chết rồi chết rồi, lần này chết chắc. rồi!

Ba con hải yêu tuyệt vọng nghĩ, trước mắt chúng nó bỗng hiện lên ký ức cả đời.

Là ký ức từ khi sinh ra cho đến lúc chết đi, tất cả đều lướt nhanh qua trước mắt giống như một chiếc đèn kéo quân.

Đây chính là cuộc đời của hải yêu chúng nó sao?

Những năm tháng cuộc đời thật ngắn ngủi lại tràn đầy gian khổ. Nếu như có kiếp sau, chúng nó nhất định phải nghiêm túc tiềm tu dưới đáy biển, không tới ngũ phẩm tuyệt sẽ không lên bờ.

Thế giới nhân loại quá nguy hiểm.

Vèo vèo vèo!

Ngay lúc ba con hải yêu cho rằng mình phải chết thì thân hình chúng nó bỗng nhấp nháy, xuyên qua không gian, bị kéo đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Ầm ầm ầm!

Ở bên dưới, đao quang do đao ý trên người Tống Thư Hàng chém ra đã xông ra chừng ba trăm thước, dọc theo đường đi, mặt đất bị cắt ra như đậu hủ.

Cuối cùng đao quang chém vào một khu đá vụn ngoài ba trăm thước, sau đó nổ tung lên.

Sau khi nổ tung, đao ý hóa thành thành nghìn vạn đao ý cỡ nhỏ, từ khu đá vụn chém ra một cái hố sâu có kích thước 10x10.

Vốn là đá vụn giờ lại bị đao ý chém thành cát mịn.

Ba con hải yêu nuốt nước miếng toát mồ hôi lạnh. Nếu một đao này chém lên trên người chúng nó, thân thể của chúng nó cũng sẽ bị chém thành cát mịn như đống đá vụn kia.

Bạch Tôn Giả xoa cằm:

“Ừ, uy lực rất tốt. Thư Hàng, tiêu hao thế nào?”

Lúc này bộ khôi giáp đao ý trên người Tống Thư Hàng đã biến mất. Khi đao ý chuyển sang chế độ phản kích, nó sẽ rút toàn bộ đao ý và đao khí trên cả bộ khôi giáp đao ý mang đi, hóa thành một đao kinh diễm như vừa rồi.

“Tiêu hao không bao nhiêu cả.”

Tống Thư Hàng phất tay nói:

“Chiêu này chỉ rút hết đao ý và đao khí mà ta dùng để duy trì khôi giáp đao ý thôi, còn tiêu hao tổng thể thì cũng bằng vói một lần dùng Hỏa Diễm đao.”

Dứt lời, trong cơ thể Tống Thư Hàng lại phóng ra một luồng đao ý.

Sau khi hiện ra, đao ý lập tức quấn quanh các bộ phận trọng yếu trên người hắn, trong nháy mắt lại hình thành một bộ khôi giáp mới.

Khôi giáp đao ý tỏa sáng lấp lánh như được làm bằng sắt thép.

Chú em, khôi giáp đao ý của chú sẽ khiến đối thủ tuyệt vọng lắm đấy.

Tuyệt vọng vì không phá nổi.

Mà có phá được cũng sẽ thấy buồn rầu, mất bao công sức mới đánh vỡ khôi giáp đao ý, kết quả sau đó lại còn bùng nổ một đao kinh diễm. Sau một đao kinh diễm, Tống Thư Hàng lại chẳng tiêu hao bao nhiêu cả, nháy mắt khôi giáp đao ý lại ra sân.

Tim đau quá man!

Chương 989: Sở Thích Của @#%× Tiên Tử

Cho nên trừ khi có thể hoàn toàn đánh ngã Tống Thư Hàng bằng một kích, chứ nếu cứ chơi chiến thuật tiêu hao với hắn thì sẽ bị nhồi máu cơ tim mất thôi.

“Về tổng thể, mặc dù đao ý phòng thủ này của ngươi hơi ngớ ngẩn một chút, nhưng một đao kinh diễm sau đó cũng đã lấy lại được tôn nghiêm của đao ý, nói tóm lại đao ý của ngươi khá lắm.

Bạch Tôn Giả nhận xét.

Tống Thư Hàng cười to, giải trừ khôi giáp đao ý trên người.

“Nên xử lý ba con hải yêu này thế nào đây?”

Bạch Tôn Giả thả ba con hải yêu xống.

“À, chúng nó rất thú vị, thôi cứ tha cho chúng nó lần này đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Ban đầu ba con hải yêu dễ thương này có nói sẽ nhẹ tay với hắn, đặc biệt là con hải yêu siren kia còn tỏ ý sẽ phối hợp với hắn giả vờ kêu rên thảm thiết nữa.

Tống Thư Hàng cũng không đành lòng ra tay độc ác với ba con hải yêu này.

Rõ ràng Tống Thư Hàng bỏ qua cho chúng nó hẳn là chuyện tốt, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng ba đứa chúng nó lại xông lên một cảm giác thất bại khó hiểu.

“Đúng rồi, ba người các ngươi trở về nói lại với ông chủ Ô của các ngươi là ta và Ngư Kiều Kiều không có gì với nhau hết, giữa ta và cô ấy chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi. Hơn nữa gu thẩm mỹ của ta là thẩm mỹ theo tiêu chuẩn của nhân loại, khác biệt với hải tộc các ngươi.

Tống Thư Hàng nói.

“Chẳng lẽ Tống Thư Hàng tiên sinh cho rằng mỹ nhân ngư không đẹp sao?”

Nữ yêu siren hỏi.

“Vậy thì cũng phải xem là loại mỹ nhân ngư nào, nếu là mỹ nhân ngư đầu cá mình người thì sao ta thích cho nổi chứ?”

Tống Thư Hàng đáp lại.

“Nhưng Ngư Kiều Kiều đại tiểu thư còn lên cấp nữa mà. Mẹ của cô ấy là tộc nhân ngư, rất đẹp. Đến khi ngư Kiều Kiều đại tiểu thư hóa thành hình người, nhất định cũng không kém mẹ của cô ấy.”

Mực yêu Hắc Tam tỏ vẻ không phục.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ba con hải yêu các ngươi nói vậy là có ý gì? Giữa ta và Ngư Kiều Kiều trong sạch không phải rất tốt sao?

“Được rồi, coi như sau này Ngư Kiều Kiều sẽ rất đẹp, nhưng đó cũng là chuyện sau này, đúng không?”

Tống Thư Hàng nói:

“Lại nói tiếp, gu thẩm mỹ của Ngư Kiều Kiều khác với của ta. Ta từng nghe Ngư Kiều Kiều nhắc qua, gu thẩm mỹ của cô ấy là nghiêng về dạng như cha mình. Trong mắt cô ấy, một nam nhân anh tuấn đầu tiên phải có sừng rồng rắn chắc hoặc là sừng của loài giao, sừng rồng phải cong 45 độ, tốt nhất là có từ ba đến năm nhánh. Nói cách khác, ta là một nhân loại, hoàn toàn không phù hợp với gu thẩm mỹ của Ngư Kiều Kiều. Do – you – understand?”

Ba con hải yêu trợn to hai mắt, sau đó chúng nó yên lặng nhớ lại hình dáng của Ô tiên sinh nhà mình.

Ưm, không sừng.

Nói cách khác, Ô tiên sinh nhà mình cũng hết hy vọng, không phù hợp với gu thẩm mỹ của Ngư Kiều Kiều đại tiểu thư sao?

Ô tiên sinh đáng thương, thầm mến bao lâu nay, còn chưa chính thức tỏ tình với Ngư Kiều Kiều đại tiểu thư đã định trước là bị thất tình rồi.

“Xem ra các ngươi đã hiểu rõ mọi chuyện, vậy hiểu lầm giữa chúng ta đã được hóa giải, phiền các người trở về nói lại cho ông chủ Ô là sau này đừng có ghen bậy bạ nữa, tránh gây phiền toái cho người khác.”

Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

Ba con hải yêu im lặng gật đầu.

...

Trong lúc Tống Thư Hàng giới thiệu gu thẩm mỹ của Ngư Kiều Kiều cho ba con hải yêu kia, Bạch Tôn Giả mang theo Diệp Tư đi vào trong cái hố to trong khu đá vụn do đao ý của Tống Thư Hàng chém ra.

Bạch Tôn Giả ngồi xổm xuống kiểm tra hố to, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Bạch tiền bối, đao ý của Tống Thư Hàng có vấn đề gì ư?”

Diệp Tư lên tiếng hỏi.

“Không phải, không liên quan đến Tống Thư Hàng.”

Bạch Tôn Giả vươn ngón tay ấn khắp các vị trí trong hố.

“Thế ngài đang làm gì vậy?”

Diệp Tư lại hỏi.

“À, ta ngửi thấy khí tức của bảo vật.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Khí tức của bảo vật?

Chẳng lẽ thuộc tính may mắn của Bạch Tôn Giả lại phải phát động rồi?

Không tốt, nếu thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối phát động, vậy nhất định còn có tai kiếp kèm theo.

Vận may của Bạch tiền bối đối với người khác mà nói chính là cầu giàu sang trong nguy hiểm. Nếu ngươi chống đỡ qua tai kiếp, vậy ngươi sẽ được hưởng ké giàu sang từ Bạch tiền bối. Còn nếu không chống nổi, vậy thì phải đến chỗ Dược Sư tiền bối đặt trước một giường, hoặc là đi mộ địa dưới đáy biển của Ngư Kiều Kiều đặt sẵn một ngôi mộ vip.

Gần đây Dược Sư tiền bối rất bận, không phải là thời điểm thích hợp để đến đó đặt giường.

Nghĩ tới đây, Diệp Tư thông minh lui về sau, lặng lẽ cách xa Bạch Tôn Giả.

“Diệp Tư, cô làm gì thế?”

Bạch Tôn Giả tò mò xoay đầu lại, nhìn Diệp Tư đang dần lùi về sau.

“À... Bạch tiền bối, ta thấy hơi mệt nên định trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng nghỉ ngơi một chút.”

Diệp Tư nghiêm túc nói.

“Cô cứ lo bò trắng răng.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Nói đúng ra thì bảo vật lần này hẳn là do một đao của Tống Thư Hàng chém ra, không liên quan gì đến ta, cho nên cô không cần lo lắng sẽ có nguy hiểm. Cùng lắm thì ta chỉ là người phối hợp Tống Thư Hàng đào bảo vật ra thôi, không liên quan gì tới bản thân ta cả.”

Diệp Tư ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Bạch tiền bối nói rất có lý.

Cái hố này là do một đao của Tống Thư Hàng chém ra, nếu như bên trong thật sự xuất hiện bảo bối, vậy cũng là nhờ vào vận may của Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả chỉ là tòng phạm phối hợp moi bảo bối ra mà thôi.

“Tới đây giúp ta một tay, lát nữa ta dùng kiếm ý công kích vị trí bên trái, cô dùng đao ý công kích vị trí bên phải này, trực giác mạch bảo ta làm như vậy là có thể moi bảo bối ra đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Diệp Tư:

“...”

“Bạch tiền bối, ta... không luyện đao ý.”

Diệp Tư nói:

“Cái ta học là kiếm ý.”

“Ồ, cô học kiếm ý à? Bất ngờ đấy, ta cứ tưởng rằng linh quỷ ở chung với Tống Thư Hàng thì chắc chắn cũng có kiếm thuật trời “cú” chứ.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Vậy thì chỉ có thể đi tìm một người luyện đao ý tới trợ giúp thôi, không thể là loại đao ý phòng thủ giống Tống Thư Hàng được.”

“Bạch tiền bối, nếu như ngài muốn tìm đao ý loại hình công kích, ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng biết đấy.”

Diệp Tư đề nghị.

Bạch Tôn Giả:

“Gì???”

Ánh sáng công đức học được đao ý?

Mặc dù từ khi thực thể hóa về sau, ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng rất cổ quái, nhưng ngay cả đao ý mà nó cũng học được thì đúng là trâu bò quá rồi.

“Ánh sáng công đức mới vừa lĩnh ngộ ra đao ý trong lần đi cấm địa lúc trước, để ta đi mang ánh sáng công đức @#%x Tiên Tử của Tống Thư Hàng tới.

Diệp Tư cười hì hì đáp, sau đó cô xoay người chạy tới chỗ Tống Thư Hàng.

Một lát sau, Diệp Tư mang @#%x tới.

Mỹ nhân rắn công đức quấn trên người Diệp Tư giống như khi quấn trên người Tống Thư Hàng. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, lúc @#%x Tiên Tử quấn lấy Diệp Tư, hai mắt của cô càng sáng ngời. Thậm chí trên mặt cũng hiện ra một tia nhu hòa, chứ không phải bộ dạng mặt than giống như khi quấn trên người Tống Thư Hàng.

“Cô có thể khống chế ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng chém ra đao ý cho thật chính xác không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ta nghĩ hẳn là không thành vấn đề.”

Diệp Tư đáp.

“Tốt lắm.”

Bạch Tôn Giả lấy Lưu Tinh Kiếm ra, vẽ một dấu x trên đất rồi nói:

“Vậy cô khống chế ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng đứng ở chỗ này, lát nữa chém đao ý vào ngay dấu x này, thi nào ta nói ra tay thì đồng loạt ra tay.”

“Ta rõ rồi.”

Diệp Tư trả lời.

“Chuẩn bị...”

Bạch Tôn Giả cầm Lưu Tinh Kiếm, trên thân kiếm tản ra kiếm ý nhàn nhạt.

Diệp Tư hạ lệnh cho mỹ nhân rắn công đức @#%x, @#%x nắm chặt tay phải, một thanh đao do đao ý bá đạo ngưng tụ thành xuất hiện ở trong tay cô.

Bạch Tôn Giả nhìn đao ý trong tay mỹ nhân rắn công đức, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú.

“Ra tay!”

Bạch Tôn Giả hô lên.

Mỹ nhân rắn công đức lập tức vung đao ý bá đạo, chém ngay vào dấu x trên đất.

Còn Bạch Tôn Giả thì vẫn phối hợp với mỹ nhân rắn công đức, duy trì nhịp điệu tốc độ giống y như mỹ nhân rắn công đức. Ngay lúc @#%x chém đao ý tới mặt đất, Bạch Tôn Giả cũng đồng thời đâm kiếm ý nhàn nhạt vào lòng đất.

“Được rồi!”

Bạch Tôn Giả hài lòng nói.

“Bạch tiền bối, phía dưới có bảo vật gì vậy?”

Diệp Tư hỏi.

“Ta cũng không biết, dù sao vẫn chưa moi ra mà. Nhưng lúc Tống Thư Hàng chém một đao vào đây, ta cảm ứng được dưới lòng đất có thứ gì đó bị đao ý của Tống Thư Hàng hấp dẫn. Thứ đó chắc chắn là bảo vật, bị ta phát giác ra.”

Bạch Tôn Giả nói.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện...

Ầm ầm!

Trong hố đột nhiên có một luồng năng lượng bùng lên như một ngọn lửa, luồn năng lượng này bộc phát cực kỳ đột ngột!

“Là địa cương chi khí!”

Bạch Tôn Giả kêu lên, ngay sau đó hắn phi thân lui về sau, đồng thời giơ tay khẽ vỗ một chưởng về phía Diệp Tư.

Thân thể của Diệp Tư bị nhu kình tác động, bay ra khỏi hố.

Có điều khi Diệp Tư bay ra ngoài, mỹ nhân rắn công đức lại không ra theo, nó bị lưu lại trong hố.

Địa cương chi khíphun ra như ngọn lửa, nhấn chìm thân hình mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, có vẻ như không hề bị địa cương chi khí ảnh hưởng.

Nhưng một lát sau, hình như cô chợt nghĩ tới điều gì đó.

Tiếp đó cô đột nhiên ngã nhào xuống, lăn lộn trên mặt đất, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết:

“A a a a~”

Song tiếng kêu thảm thiết thê lương kia lại là tiếng của đực rựa.

“Đây là tiếng kêu thảm thiết Tống Thư Hàng mà đúng không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ừ.”

Diệp Tư co giật khóe miệng.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức hét thảm xong, cái đuôi của cô co quắp lại, đầu lệch sang một bên, “chết” rồi.

“Sao thế này?”

Bạch Tôn Giả thắc mắc nhìn Diệp Tư.

“Nói thế nào nhỉ, cái này có lẽ là... sở thích mới thức tỉnh của @#%x Tiên Tử đấy.”

Diệp Tư đáp.

“Giả chết ư?”

Bạch Tôn Giả hỏi tiếp.

Diệp Tư gật đầu một cái.

Không chỉ giả chết mà còn có đoạn tiếng kêu thảm thiết do tự tay Tống Thư Hàng phối âm trước khi giả chết nữa, cả hai hợp lại thành sở thích “tao nhã” của @#%x Tiên Tử.

Tống Thư Hàng ở đằng xa cũng co giật khóe miệng, lúc này hắn chỉ muốn đập đầu vào gối chết luôn cho rồi. Giờ hắn thấy hối hận khi dạy mỹ nhân rắn công đức giả chết rồi, chẳng ai ngờ mỹ nhân rắn công đức lại dễ bị làm hư như vậy.

...

“Địa cương chi khí này chính là bảo vật sao?”

Diệp Tư hỏi.

“Đương nhiên là không phải, địa cương chi khí này có thể dùng để luyện đan, nhưng không tính là bảo vật trân quý. À mà thu cũng được, trở về bỏ vào bao lì xì tặng cho Dược Sư.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Dứt lời, hắn móc ra một cái hộp nhỏ rồi bấm pháp ấn, toàn bộ địa cương hỏa diễm đang cuồn cuộn trên mặt đất đều bị thu vào trong hộp nhỏ.

Sau khi địa cương hỏa diễm bị hấp thu sạch sẽ, mỹ nhân rắn công đức vẫn nằm im giả chết.

Bạch Tôn Giả lại nhảy vào trong hố:

“Nó không sao chứ?”

“Hoàn toàn không bị gì hết.”

Diệp Tư đáp.

@#%x Tiên Tử là ánh sáng công đức mà, cho dù có vỡ nát cũng có thể sống lại trên ngươi Tống Thư Hàng. Tống Thư Hàng không chết, nó cũng sẽ không chết.

Lúc này Bạch Tôn Giả tìm tòi trong hố một hồi, sau đó cười nói:

“Hóa ra là thứ này. Tống Thư Hàng, ngươi có tiền mua trận pháp độ kiếp rồi này.”

Chương 990: Linh Điệp Tôn Giả Cố Tình Cung Cấp Tình Báo Giả

Lúc này Bạch tiền bối đưa tay đến trên mặt đất rồi kéo một cái, sau đó một thứ giống như một ngọn lửa di động bị Bạch tiền bối kéo từ trong lòng đất ra.

“Đây là thứ gì vậy?”

Diệp Tư tò mò hỏi.

“À, đây là thứ do hỏa hệ linh mạch bị ô nhiễm biến dị thành, cũng được xem như là một thể biến dị của linh mạch. Thứ này có rất nhiều tên gọi như linh mạch cuồng bạo, linh mạch hủy diệt, linh mạch tai ương, sát thủ tu sĩ,.. mấy cái tên này đều là chỉ nó đấy.”

Bạch Tôn Giả vừa nói vừa cẩn thận thiết lập mấy tầng phong ấn cho thứ này, sau đó thu nó vào trong một cái bình to.

“Linh mạch sát thủ tu sĩ? Ta nhớ ra rồi, chính là loại linh mạch thể biến dị bị hấp dẫn bởi thể chất của tu sĩ, sau đó chủ động chạy đến gần tu sĩ rồi đột nhiên nổ tung lên đó sao?”

Diệp Tư nhớ lại nội dung trong một quyển sách cổ mà cô đã từng xem qua.

Nghe nói trong tu chân giới có một loại linh mạch biến dị, không quản nghìn dặm xa xôi chạy tới nơi có lượng lớn tu sĩ tụ tập. Năng lực ẩn nấp của nó mạnh chẳng kém gì Đao Cổ Vô Hình, tu sĩ bình thường khó mà cảm ứng được chúng nó.

Sau khi đến mai phục bên cạnh các tu sĩ, nó giống như một quả bom nổ chậm, ngày nào đó đột nhiên tâm tình của nó không tốt thì... ầm~~, nổ tung ngay.

Có rất nhiều loại nguyên nhân khiến tâm tình của nó không tốt. Có thể là do các tu sĩ lớn tiếng trong lúc huấn luyện, có thể là do hôm nay các tu sĩ quá lười biếng không ra tập thể dục buổi sáng, có thể là do tu sĩ nào đó thất tình uống nhiều rượu, thậm chí có thể là do tu sĩ nào đó vô tình khạc nhổ đàm vào nơi nó ẩn nấp.

Tóm lại, đủ loại chuyện trên trời dưới đất đều có thể trở thành nguyên nhân khiến nó nổ tung. Khi tiếng ầm~ kia qua đi, trong những tu sĩ ở chỗ đó, người nào thực lực còn yếu hay chạy trốn chậm thì đều về chầu ông bà hết.

Hiện nay rất nhiều đại môn phái đều thiết lập kết giới phòng ngự toàn diện, ngay cả dưới lòng đất cũng vô cùng kiên cố, một phần cũng là vì để đề phòng loại linh mạch tai ương này.

“Đúng rồi, chính là thứ này đấy. Bởi vì nguyên nhân ô nhiễm của chúng nó khác nhau nên xúc tác gây nổ cũng khác nhau, nói chung thứ này thất thường lắm.”

Bạch Tôn Giả lại nói:

“Xúc tác của linh mạch tai ương trong tay chúng ta hẳn là đao ý, kiếm ý. Khi đao ý và kiếm ý của tu sĩ xuất hiện cùng lúc, nó sẽ bị hấp dẫn tới. Sau đó chỉ cần thời cơ vừa đến, nó sẽ đột nhiên nổ tung.”

Ba con hải yêu nghe đến chỗ này, mồ hôi tuôn như mưa. Chúng nó không hề hay biết dưới chân mình lại ẩn nấp một thứ nguy hiểm như vậy. Nhưng mà cả ba chúng nó và Vương Bình đều không nắm giữ đao ý hay kiếm ý, tại sao vật này lại mai phục dưới chân chúng nó chứ?

“Uy lực tự bạo của nó mạnh cỡ nào?”

Tống Thư Hàng cũng bu lại, tò mò hỏi.

“Thể tích của đoàn linh mạch tai ương này không lớn lắm, lực tàn phá sinh ra khi nổ hẳn ở trong phạm vi một nghìn thước. Còn về lực sát thương của nó, theo như ta tính thì uy lực khi hạch tâm nổ sẽ không yếu hơn một kích toàn lực của tu sĩ ngũ phẩm. Nếu tu sĩ tứ phẩm đứng ngay trung tâm vụ nổ thì hầu như chết chắc.”

Bạch Tôn Giả đóng bình lại sau đó bố trí thêm mấy phong ấn lên trên bình, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

“Thứ này trên trái đất có nhiều không?”

Tống Thư Hàng nuốt nước miếng hỏi.

Tu sĩ vốn đã bị thiên kiếp chèn ép, mỗi khi tấn thăng một cảnh giới sẽ bị thiên kiếp lấn áp một phen. Vậy mà dưới lòng đất lại còn ẩn nấp loại sát thủ tu sĩ thế này, các tu sĩ biết sống sao đây?

“Yên tâm đi, số lượng linh mạch tai ương rất ít. Tỷ lệ ngươi gặp được nó đoán chừng cũng ngang với tỷ lệ người khi bình thường sử dụng bồn cầu giật nước thì bồn cầu đột nhiên nổ tung ấy.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Gì? Bồn cầu nổ tung á?”

Tống Thư Hàng đần mặt nhìn Bạch Tôn Giả.

“Ô? Tin này được đăng cách đây không lâu, ngươi không biết à?”

Bạch Tôn Giả nói:

“Chưa xem thì kệ đi, tóm lại tỷ lệ ngươi gặp nó rất nhỏ, bây giờ thứ này cũng không dễ tìm.”

Tống Thư Hàng:

“Nhưng hôm nay ta gặp được rồi này.”

“Có lý, điều này chứng tỏ rằng ngươi cũng may mắn đấy.”

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nếu như không có Bạch tiền bối ngài ở đây, sợ rằng ta đây không phải gặp may, mà là gặp tai ương mới đúng.

Hơn nữa, tỷ lệ đụng phải linh mạch tai ương thấp như vậy mà hắn cũng gặp được... Có khi nào ngày mai hắn đi vệ sinh, bồn cầu bỗng dưng nổ tung không?

Huấn luyện viên, bây giờ ta học ích cốc thuật còn kịp không vậy?

Sau khi phong ấn kỹ linh mạch tai ương, Bạch tiền bối ném nó cho Tống Thư Hàng:

“Thứ này coi như là do ngươi phát hiện ra, giao cho ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng luống cuống tay chân đón lấy cái bình. Bạch tiền bối phải cẩn thận chút chứ, thứ này là một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, lỡ may rớt bể làm nổ tung thì sao?

“Bạch tiền bối, hay là ngươi xử lý nó đi, dù gì nó cũng là do ngươi moi ra phong ấn lại mà.”

Tống Thư Hàng lại đưa cái bình cho Bạch Tôn Giả.

“Ngươi cứ giữ đi, thứ này có thể đổi được một bộ trận pháp độ kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm phẩm rất tốt đấy. Ngươi sắp phải độ thiên kiếp rồi, tranh thủ làm xong công tác chuẩn bị trước khi độ kiếp đi. Nếu không, lỡ may một ngày nào đó thiên kiếp đột nhiên bổ xuống, ngươi không chuẩn bị gì hết là chết chắc đó.”

Bạch Tôn Giả cười nói.

“Bạch tiền bối, vậy phải mang thứ này đến đâu để đổi trận pháp độ kiếp đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“À, để ta gọi điện hỏi thử.”

Bạch Tôn Giả lấy điện thoại ra, bấm một dãy số nào đó.

Chuông reo đến tiếng thứ năm thì có người bắt máy.

“Alo, Bạch đạo hữu đấy à, tìm ta có chuyện gì không?”

Bên kia truyền tới một giọng nam hùng hồn, giọng cực vang.

“Tìm ngươi làm một vụ giao dịch, ta có một vị tiểu đạo hữu muốn đặt ngươi chế tác một bộ trận pháp độ kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm riêng cho hắn.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Ồ? Nghe có vẻ lại là một vị đạo hữu tuổi trẻ tài cao đây. Nể mặt Bạch đạo hữu, ta giảm giá cho hắn 20%, bảo đảm có thể chế tạo ra một bộ trận pháp độ kiếp tốt nhất cho riêng hắn.”

Nam tử kia cười nói.

“Cảm ơn Bỉ Ngạn đạo hữu, nhưng vụ giao dịch này không trả bằng linh thạch.”

Bạch Tôn Giả nói tiếp.

“Không trả bằng linh thạch? Chờ chút, chẳng lẽ trong tay vị tiểu đạo hữu có hàng tốt ư?”

Nam tử cười lớn.

“Ừ, là một linh mạch tai ương, mặc dù kích thước hơi nhỏ nhưng chắc là đủ để đổi một bộ đại trận độ kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm nhỉ?”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Đương nhiên là đủ rồi, gần đây khó tìm thấy thứ này lắm.

Bây giờ vị tiểu đạo hữu kia đang ở đâu?

Nam tử kia hỏi.”

“Ở khu Giang Nam, ngươi cứ đến đại học Giang Nam tìm hắn là được. Đạo hiệu của hắn là Bá Đao Tống Nhất, nhưng lúc ngươi tìm hắn thì dùng tên thường gọi của hắn sẽ dễ hơn, hắn là Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch Tôn Giả bổ sung thêm:

“Ta cũng ở đó, nếu ngươi không tìm được hắn thì có thể tới tìm ta.”

“Khu Giang Nam à? Để ta xem thử, ok, không thành vấn đề. Vào thứ hai, người của ta sẽ đến khu Giang Nam tìm Bá Đao đạo hữu.”

Giọng của nam tử vang vọng qua điện thoại.

“Được, quyết định vậy đi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

...

Sau khi nói chuyện với nam tử kia xong, Bạch Tôn Giả lại đưa số điện thoại của đối phương cho Tống Thư Hàng để hắn lưu lại, phòng khi cần đến.

“Bạch tiền bối, đạo hiệu của vị tiền bối này là gì?”

Tống Thư Hàng lưu số vào điện thoại rồi hỏi.

“Nhớ không lầm thì đạo hiệu của hắn hẳn là Bỉ Ngạn Ma Quân. Trước kia hắn là đệ tử của ma tông, nhưng bởi vì sở thích của hắn khác với người ta, lực sát thương rất lớn. Sau đó cũng không biết xảy ra chuyện gì, hắn bị đuổi ra khỏi môn phái, bây giờ miễn cưỡng coi như là tán tu.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Sở thích của hắn là gì?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

“Hắn thích nghiên cứu các loại đồ vật có tính nổ, ví dụ như linh mạch tai ương chẳng hạn. Cách đây không lâu ta có liên lạc với hắn, nghe nói hắn còn đang nghiên cứu loại bom nguyên tử mới nhất của nhân loại, hình như cũng thu được kết quả khả quan lắm.”

Bạch Tôn Giả nói:

“Yên tâm đi, mặc dù hắn là người của ma môn, nhưng cũng không phải là hạng người tàn nhẫn thích giết chóc. Hơn nữa, hắn còn là chuyên gia về phương diện độ kiếp trong tu chân giới. Đặc biệt là thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, hắn nghiên cứu rất sâu về mặt này. Nếu hắn ra tay chế tạo cho riêng ngươi một bộ trận pháp độ kiếp, vậy thì tỷ lệ thành công khi độ kiếp tăng lên không ít đâu.

Có hứng thú với những vật có tính gây nổ, lại còn nghiên cứu chuyên sâu về thiên kiếp.”

Đến lúc đó, có nên thảo luận với Bỉ Ngạn Ma Quân về khả năng thiên kiếp sẽ hiện đại hóa, biến thành rừng súng mưa đạn không nhỉ?

Dù gì Bỉ Ngạn Ma Quân cũng là một người nghiên cứu chuyên sâu về vũ khí hiện đại và vật có tính gây nổ, nói không chừng sẽ cảm thấy hứng thú với chủ đề này cũng nên?

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi.”

Bạch Tôn Giả duỗi người.

“Tiếp tục lái chiếc limousine này về sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, xe này cứ thu lại trước, giờ chúng ta dùng đường ngầm không gian đi đến Sở gia.”

Bạch Tôn Giả lại nói:

“Đới tới ngày khai giảng vào thứ hai, ta dùng chiếc xe này đưa đón ngươi đi học.”

Dùng chiếc xe này đưa ta đi học?

Bạch tiền bối, xin đừng làm vậy mà, như vậy chói mắt lắm.

…

Tộc địa Sở gia.

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Tôn Giả đã mang theo Tống Thư Hàng xuất hiện trên không trung.

Trong tộc địa của Sở gia rất yên tĩnh.

Đám người tập kích Sở gia lúc trước đều bị Bạch tiền bối two hạ gục, sau đó bị giao cho các đệ tử của Sở gia xử lý. Sở gia muốn chém muốn giết gì thì tùy, Tống Thư Hàng không định can thiệp vào.

Lúc Tống Thư Hàng xuất hiện cũng không làm kinh động đến các đệ tử của Sở gia, hắn mang lão tổ Sở gia ra khỏi thế giới hạch tâm, lặng lẽ đưa vào nơi trong yếu trong Sở gia.

“Bạch tiền bối, đi thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không chào hỏi đệ tử Sở gia à?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không cần, ta phải noi theo tấm gương Lôi Phong, làm chuyện tốt không để lại tên tuổi, trở về ghi vào trong nhật ký là được rồi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời.

Bạch Tôn Giả:

“...”

Thương thế của lão tổ Sở gia không còn gì đáng ngại nữa, sau khi thu xếp ổn thỏa cho lão tổ Sở gia, Bạch Tôn Giả lại dùng lực lượng không gian mang Tống Thư Hàng trở lại khu Giang Nam.

Sau khi trở lại phòng mình, Tống Thư Hàng tắm rửa rồi leo lên giường ngủ một giấc ngon lành.

Chuyến đi thăm dò cấm địa lần này mệt chết rồi.

Giờ hắn phải ngủ đủ mười tiếng, dù là ai cũng đừng hòng đánh thức hắn dậy.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc các đệ tử Sở gia tỉnh dậy, bọn họ phát hiện lão tổ nhà mình lại trở về một cách thần kỳ.

Hiện tại lão tổ vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng tổng thể đã không có vấn đề gì nữa, thương thế cũng được chữa trị kịp thời, đoán chừng ngủ thêm chút thời gian nữa sẽ tỉnh lại.

Cả Sở gia rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều vui mừng phấn khởi.

...

Cả Sở gia vui mừng hân hoan, vì vậy tin tức Sở gia lão tổ đã trở về từ trong cấm địa rất nhanh bị một số tu sĩ tà đạo cố ý lấy

được.

Những tu sĩ tà đạo này là đồng đảng của đám người tập kích Sở gia. Bọn chúng vẫn luôn mai phục ở chỗ tối, giám thị nhất cử nhất động của Sở gia.

Nhưng lần trước, đám đồng bạn xông vào Sở gia đã bị một vị cường giả thần bí miểu sát trong một chiêu. Nhóm tu sĩ tà đạo ẩn nấp bị giật mình, không dám lộ mặt nữa, sợ bị vị cường giả thần bí kia tiện tay giết chết.

Nhưng hôm nay bọn chúng nghe được tin tức Sở gia lão tổ còn sống trở về từ cấm địa, trong lòng lại rục rịch.

Từ trong cấm địa trở về, chắc hẳn Sở gia lão tổ có thu hoạch không nhỏ?

Lúc ấy có rất nhiều tu sĩ xông vào cấm địa cùng Sở gia lão tổ, nhưng ngoại trừ Sở gia lão tổ, những người khác đều không tin tức gì cả.

“Trạng thái của Sở gia lão tổ thế nào? Có lấy được tin tức cụ thể không?”

“Lão già ấy còn đang hôn mê, hẳn là bị thương khi ở trong cấm địa, tình báo tuyệt đối đáng tin.”

“Còn những đồng bạn của chúng ta bị Sở gia bắt được lúc trước thì sao?”

“Không biết, vẫn đang tiếp tục điều tra tin tức về nhóm đồng bạn tiến vào Sở gia lúc trước, mong là bọn họ còn sống.”

“Vậy cao thủ thần bí kia còn ở Sở gia không?”

“Chưa xác định được, nghe nói có thể chính cao thủ kia là người đưa Sở gia lão tổ trở về.”

“Vậy cứ đợi, nếu cao thủ kia đã rời đi, chúng ta sẽ hành động!”

Đám tu sĩ tà đạo âm thầm trao đổi với nhau.

Lúc này, bọn chúng hận không thể xông vào Sở gia bắt trói Sở gia lão tổ mang đi lần nữa, đoạt lấy thu hoạch mà đối phương lấy được từ trong cấm địa.

Nhưng bọn chúng lại sợ vị cao thủ vừa ra tay đã hạ gục toàn bộ người tập kích.

Có điều bảo vật động lòng người.

Bọn họ định âm thầm quan sát thêm một đoạn thời gian, một khi xác định vị cao thủ kia đã rời đi, bọn họ sẽ tổ chức xông vào Sở gia một lần nữa. Sau khi đoạt lấy bảo vật của Sở gia lão tổ, bọn họ sẽ lập tức phân tán ra chạy thoát thân!

Bọn họ không tin cao thủ thần bí kia sẽ vì Sở gia mà đuổi giết bọn họ khắp thế giới.

…

Trong khi các tu sĩ tà phái đang lên kế hoạch ra tay với Sở gia lần nữa, lúc này trên Linh Điệp Đảo.

Vũ Nhu Tử chân đạp phi kiếm, thuần thục phi hành trên không trung.

Phương pháp của Tam Lãng tiền bối quả nhiên tuyệt diệu. Cô nghĩ biện pháp từ trên cao nhảy xuống, khi rơi xuống đến 2/3, quả nhiên tiềm năng bùng nổ. Sau đó cô thuận lợi nắm giữ bí quyết ngự kiếm phi hành.

“A cha ơi, gia thành công rồi!”

Vũ Nhu Tử Vui vẻ nói.

Linh Điệp Tôn Giả giật khóe miệng cố nặn ra một nụ cười.

“Vậy giờ a cha cũng phải hoàn thành lời hứa của mình đi, chúng ta cùng nhau đi Sở gia nhìn xem.”

Vũ Nhu Tử cười ngọt ngào nói.

Cũng không biết Sở gia bây giờ thế nào rồi?

Bạn tốt Sở Xuân Huỳnh của cô có khỏe không?

“Không thành vấn đề, chuyện ta đã hứa với con thì đương nhiên ta sẽ không nuốt lời.”

Linh Điệp Tôn Giả đưa tay rạch một cái, một đạo kiếm quang lóe lên đáp xuống bên cạnh hắn. Theo như tin tình báo mới nhất mà hắn nhận được, Tống Thư Hàng tiểu hữu và Bạch Tôn Giả đã kết thúc chuyến thám hiểm cấm địa, cũng mang lão tổ Sở gia trở lại.

Nhưng mấy tên không có mắt bên ngoài Sở gia lại đang rục rịch.

Vừa hay… bây giờ Vũ Nhu Tử đã tấn thăng cảnh giới tứ phẩm, để Vũ Nhu Tử ra tay giải quyết đám người không có mắt người kia để luyện tay cũng được, thuận tiện cũng để nó chơi vui vẻ.

"Hai giờ sau, truyền tin tức cao thủ thần bí đã rời khỏi Sở gia cho đám tu sĩ tà đạo kia biết."

Linh Điệp Tôn Giả âm thầm hạ lệnh cho điệp yêu.

Đúng vậy, trong những tin tức mà đám tu sĩ tà phái kia tự nhận là đáng tin, có không ít là do thuộc hạ của Linh Điệp Tôn Giả cố tình cung cấp cho.

Chương 991: Động Thiên Phúc Địa

Theo khoa học kỹ thuật phát triển, trong chiến tranh hiện đại hóa, trừ chiến tranh vũ trang ở mặt ngoài, còn bao gồm cả chiến tranh tình báo điện tử trong bóng tối. Tin tức tình báo chiếm một vị trí cực kỳ trọng yếu trong chiến tranh hiện đại hóa.

Nếu tình báo và tin tức của bên phe mình bị đối phương nắm được, đồng nghĩa với việc điểm yếu trí mạng của mình đã bị đối phương bóp chặt, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Mà bây giờ, những tin tức tình báo mà đám tu sĩ tà đạo cứ cho là đáng tin kia, trên thực tế phần lớn đều là tin tức giả do Linh Điệp Tôn Giả truyền tới, đúng là chuyện bi thương biết bao.

Chờ đến khi đám tu sĩ tà đạo kia phát động tấn công Sở gia trong lúc mà bọn chúng cho là hoàn mỹ nhất, Linh Điệp Tôn Giả sẽ mang theo con gái ra sân, giảng một khóa “bàn về tầm quan trọng của cuộc chiến tin tức tình báo” cho đám tu sĩ tà đạo kia nghe.

Tôn Giả thất phẩm giảng bài miễn phí, ngài ấy có tư cách làm điều này!

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng ngủ một giấc thẳng đến trưa.

Khi hắn tỉnh lại thì không thấy Diệp Tư và Đao Cổ Vô Hình đâu cả, chỉ thấy con Cách Đấu Thú chuột túi kia đang bày ra một tư thế mất hồn nằm nghiêng qua một bên, chen vào trong chăn hắn.

Bộ dạng lúc ngủ của con Cách Đấu Thú cơ bắp này đúng thật là khó coi.

Đậu xanh, hèn gì lúc ngủ hắn cứ có cảm giác giường hôm nay thật chật chội, muốn trở người cũng khó, hóa ra là do tên khốn này chen lên giường hắn.

Nghe nói sủng vật loài mèo đều thích chui lên trên giường của chủ nhân để ngủ, nhưng tên này là chuột túi chứ không phải mèo, cớ sao cũng trèo lên trên giường hắn ngủ thế này?

Ngoài ra mới một đêm không thấy, hình như vóc dáng của con Cách Đấu Thú chuột túi này lại to hơn một vòng rồi. Vốn là một con Cách Đấu Thú khá nhỏ nhắn đáng yêu, bây giờ đã cao đến gần một thước ba.

Bạch tiền bối đút nó ăn phân bón NPK tăng trưởng hay sao mà lớn thế này?

Bạch tiền bối two trong thế giới Cửu U thì nuôi một con chuột hamster nhỏ làm sủng vật, còn Bạch tiền bối trong hiện thế lại nuôi một con chuột túi lớn làm sủng vật. Hai vị Bạch tiền bối đều có duyên với "chuột" ghê nhỉ?

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đứng dậy, để cho con Cách Đấu Thú chuột túi này tiếp tục ngủ ở trên giường.

Giờ tên này đã cao một thước ba, nếu như nó còn dùng cái đuôi quân lấy thân thể rồi đá hắn, hắn có linh cảm mình sẽ bị đá vào một bộ phận không hay lắm, vậy nên cứ để nó ngủ tiếp cho lành.

...

Vừa mới ra khỏi phòng ngủ, Tống Thư Hàng đã ngửi thấy một hương thơm mê người, mùi hương là từ trong phòng bếp bay ra.

Đồng thời hắn cũng cảm ứng được khí tức của Bạch Tôn Giả và Diệp Tư, cả hai đều đang ở trong phòng bếp.

Ngoại trừ Bạch tiền bối và Diệp Tư, còn có một khí tức mạnh mẽ khác.

"Có khách tới chơi sao?"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, hắn đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Đi chưa được mấy bước, hắn đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Bạch tiền bối và Diệp Tư.

Bạch Tôn Giả:

"Trực giác của ta nói rằng hẳn là phải cho chồi non ánh trăng nhiều hơn nữa, như vậy thì thành phẩm khi nấu xong sẽ có hiệu quả hơn."

"Đừng mà Bạch tiền bối, thật sự không thể cho thêm nữa đâu.

Lần trước thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng mà ngài thí nghiệm ra cuối cùng đều bị biến dị, Cách Đấu Thú chuột túi mới ăn một chút mà khổ người đã to ra, bây giờ còn chưa tỉnh lại. Lần này chúng ta nhất định phải tuân thủ theo phân lượng trên công thức chế biến, tiến hành đun nấu cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho đao cổ biến thành cự kiếm."

Diệp Tư nói.

"..."

Bạch Tôn Giả:

"Thật ra lần trước cũng không hoàn toàn là lỗi của ta. Rõ ràng là do Hằng Hỏa đạo hữu lấy sai chủng loại linh mễ, công thêm việc phẩm chất của xương hải yêu cất trong kho ta quá cao mới thành ra như vậy."

Hằng Hỏa Chân Quân bình tĩnh tiếp lời:

"Không chỉ phẩm chất của xương hải yêu khá cao, thật ra tất cả các nguyên liệu mà Bạch đạo hữu ngươi cung cấp đều có phẩm chất cao vượt chỉ tiêu."

"Chuyện này không thể trách ta được, trong kho dự trữ của ta có những tài liệu này đã là may lắm rồi, còn việc phẩm chất của chúng quá tốt thì có liên quan gì đến ta chứ, ta đâu thể nào khống chế vấn đề này được."

Bạch Tôn Giả đáp lại.

"Tóm lại là không thể bỏ thêm vào nữa, lần này chúng ta nhất định phải luyện chế ra loại thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng bình thường, sau đó cho Đao Cổ Vô Hình nếm thử. Bây giờ đối tượng thí nghiệm trong tay chúng ta chỉ có mỗi đao cổ thôi."

Diệp Tư nói.

"Về điểm này thì ngươi không cần lo lắng, nếu đao cổ cũng ăn không nổi, ta lại ấp ra thêm một nhóm Kiếm Cổ Vô Hình nữa, chúng ta có thể đút cho Kiếm Cổ ăn."

Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hóa ra Bạch tiền bối và Diệp Tư đang thử chế ra thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng.

Từ cuộc nói chuyện có thể nghe ra được, trước đó Bạch tiền bối và Diệp Tư đã thử chế biến thức ăn cho thú cưng qua một lần, cũng cho Cách Đấu Thú chuột túi ăn thử. Chẳng qua là lô thức ăn thông dụng cho thú cưng đầu tiên lại thành phân bón NPK... Bây giờ Bạch Tôn Giả và Diệp Tư đang chế biến lô thức ăn cho thú cưng thứ hai.

Còn người khách trong phòng bếp chính là Hằng Hỏa Chân Quân của Nho gia.

...

Tống Thư Hàng gõ cửa phòng bếp lên tiếng chào hỏi:

“Bạch tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối, Diệp Tư, chào buổi sáng.”

“Qua buổi sáng rồi.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Đã trưa rồi.’

Diệp Tư xoay đầu lại, mỉm cười nói.

“Chào buổi trưa, Bá Đao đạo hữu.”

Hằng Hỏa Chân Quân bình tĩnh chào lại.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười trừ hai tiếng.

“Được rồi, đậy nắp lại đun thêm mười phút nữa, lần này nhất định có thể thành công.”

Bạch Tôn Giả nói.

Hằng Hỏa Chân Quân hỗ trợ đậy nắp nồi lại, sau đó thành thật nói:

“Bạch đạo hữu, thật ra trong các cứ điểm của Nho gia chúng ta đều có bán thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng. Ngoại trừ thức ăn linh thú nhất phẩm, chúng ta còn có thức ăn linh thú từ nhị đến ngũ phẩm.”

“Vốn dĩ lúc đầu ta cũng muốn đi mua thức ăn linh thú làm sẵn.”

Bạch Tôn Giả xoa cằm nói:

“Nhưng sau đó ta nghĩ lại, thức ăn linh thú phải tự tay chế biến thì mới thú vị, nếu như đi mua hàng có sẵn thì lại mất đi cảm giác thú vị khi tuần dưỡng linh thú.

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu cười, cũng đúng, Bạch tiền bối nuôi linh thú là nuôi chơi mà.

Sau đó Chân Quân quay qua ngoắt tay với với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, buổi chiều có rảnh không?”

“Ừ rảnh, hôm nay vẫn là ngày nghỉ, ngày mai mới đi học.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Vậy chiều này Thư Hàng tiểu hữu đi theo ta một chuyến, ta sẽ chuyển nhượng quyền sở hữu của mười một tiểu động thiên phúc địa cho ngươi.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Trong mười một động phủ mà Hằng Hỏa Chân Quân chọn lựa, trừ một động phủ ở thành phố Văn Châu, thật ra mười động phủ cò lại đều là mảnh vỡ nhỏ của Thiên Đình viễn cổ.

Một số mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ lớn vẫn đang được Nho gia nghiên cứu, còn những mảnh vỡ khá nhỏ này thì không có giá trị nghiên cứu lớn bằng các mảnh lớn. Vì đền đáp ân huệ của Tống Thư Hàng, lần này Nho gia cắn răng chuyển nhường toàn bộ mười động thiên phúc địa do mảnh vỡ nhỏ Thiên Đình quý giá hình thành cho Tống Thư Hàng.

Trong khi phần lớn các tu sĩ còn đang phấn đấu góp nhặt vốn liếng để kiếm cho mình một cái động thiên phúc địa, Tống Thư Hàng đã là một nam nhân có mười một động thiên phúc địa khi mới ở cảnh giới tam phẩm.

“Ok.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trước đây hắn cũng từng có ý định gom góp linh thạch để đổi lấy một cái động thiên phúc địa. Sau đó chờ đến lúc thích hợp hắn sẽ mang cha mẹ vào sống trong động thiên phúc địa, tránh cho một số tu sĩ tà đạo thương tổn tới người nhà. Bây giờ, mười một động phủ mà Nho gia tặng vừa hay hoàn thành một tâm nguyện của Tống Thư Hàng.

Chờ tiếp quản động thiên phúc địa xong, hắn có thể tìm cơ hội để cho cha mẹ dọn nhà đến sống trong động thiên phúc địa.

Chương 992: Hạ Cung

“Bạch tiền bối, Diệp Tư, hai người muốn đi cùng xem thử không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả khoát tay nói:

“Ta không đi, hôm nay ta phải chế biến thành công thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng rồi mới tính tới chuyện khác!”

Diệp Tư nói:

“Vậy ta cũng ở lại cùng với Bạch tiền bối. Dù sao hai chúng ta ý thức tương thông, ngươi thấy được động phủ có hình dáng gì thì ta cũng thấy như vậy. À Thư Hàng này, ngươi để đao cổ lại luôn nhé.”

“Biết rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Mong là lúc hắn trở về, khổ người của đao cổ sẽ không tăng vọt giống như Cách Đấu Thú chuột túi.

...

Tống Thư Hàng vừa Hằng Hỏa Chân Quân vừa mới ra khỏi cửa đã thấy Đông Phương Lục Tiên Tử lái một chiếc xe máy điện, quay đuôi xe cực ngầu, dừng ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

“Ô, Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi đấy à? Hằng Hỏa đạo hữu, chào buổi trưa.”

Đông Phương Lục Tiên Tử tháo mũ bảo hiểm xuống, vừa cười vừa vẫy tay chào hai người, trên bả vai cô là thủ tịch đại đệ tử Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải của Tống Thư Hàng.

Mới đây Đông Phương Lục Tiên Tử bị treo bằng lái, đến giờ vẫn chưa lấy về được. Cho nên lúc ra ngoài cô không lái chiếc SUV khoa trương kia nữa, mà đổi lại thành chiếc xe máy điện này đây.

“Chào Đông Phương Lục tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu Thải, hắn cảm giác trên người Tiểu Thải có chút thay đổ.

“Hì hì hì, sư phụ, ngươi có phát hiện ra sự thay đổi trên người ta không?”

Tiểu Thải vỗ cánh bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đắc ý hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi đưa tay tiếp lấy Tiểu Thải, dùng tinh thần lực quét qua người nó.

“Là lực lượng công đức sao? Tiểu Thải, ngươi đi siêu độ rồi ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, vừa hay gần đây Đông Phương Lục trưởng lão cũng rảnh rỗi, vì vậy cô ấy mang ta đi dạo một lượt quanh khu Giang Nam. Từ tối hôm qua đến giờ, ta đã siêu độ cho mười ba vong hồn rồi đấy.”

Tiểu Thải đắc ý khoe ra.

“Làm tốt lắm.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ Tiểu Thải khen ngợi.

“À sư phụ này, trong tay ngươi có công pháp luyện thể nào dành riêng cho tay không?”

Tiểu Thải dò hỏi.

“Hửm? Ngươi muốn học à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong tay hắn quả thật có loại công pháp này, chính là Cương Thủ đổi từ chỗ Thất Tu Tôn Giả.

Môn công pháp này là thần kỹ rèn sắt của Huyền Trọng Phái, một môn phái nổi danh về luyện khí. Một khi tu luyện đến nhập môn, hai tay sẽ trở nên đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, hai cánh tay có thần lực, dùng tay không cũng có thể đỡ được pháp bảo phi kiếm nhị phẩm. Hơn nữa khi tu luyện công pháp đến đại thành, uy lực của Cương Thủ lại càng mạnh hơn.

Môn công pháp này khác với Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, vật này là do Tống Thư Hàng đổi với Thất Tu Tôn Giả, quyền sở hữu cũng thuộc về Tống Thư Hàng, Thư Hàng có thể truyền dạy môn công pháp này cho đệ tử sử dụng.

“Đúng vậy, ta muốn luyện đôi cánh của mình trở nên sắc bén như đao, sao đó sẽ nghiêm túc học tập đao pháp của sư phụ.”

Hai mắt Tiểu Thải sáng rực lên.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì trong lòng cảm động không thôi. Đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao này đúng là không đưa sai người. Tương lai về sau, Tiểu Thải nhất định có thể làm rạng danh đạo hiệu này.

Cho nên ngoài Cương Thủ, hắn còn định truyền cả Nho Gia Kim Cương Thân cho Tiểu Thải luôn, để nó xứng với hình tượng kim cương và quân tử đao. Tức là nó vừa phải có sự cường hãn, thân thể kim cương bất hoại, lại vừa phải có phong độ quân tử của Nho môn. Tuyệt!

Nhưng Nho Gia Kim Cương Thân là tuyệt học của Nho môn. Trước khi truyền thụ cho Tiểu Thải, tốt nhất là hắn phải hỏi ý của Hằng Hỏa Chân Quân trước. Dựa vào mối quan hệ hiện tại giữa hắn và Nho môn, chắc hẳn Nho môn sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ này đâu.

“Tốt lắm!”

Tống Thư Hàng nói:

“Vậy vi sư sẽ truyền cho ngươi một môn công pháp rèn luyện cánh tay có tên là Cương Thủ, đợi ngươi luyện được Cương Thủ rồi, vi sư sẽ truyền cho ngươi đao pháp tuyệt diệu cộng thêm một môn công pháp luyện thể cao thâm hơn nữa.”

Có điều không biết Cương Thủ có thích hợp để tước yêu tu luyện hay không? Nếu như không thể tu luyện trực tiếp, vậy phải nhờ Bạch tiền bối sửa đổi lại chi tiết trong công pháp mới được.

“Cảm ơn sư phụ!”

Tiểu Thải vui vẻ nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử đứng bên cạnh nghe mà khóe miệng co quắp lại, cô bắt đầu hoài nghi quyết định giao Tiểu Thải cho Thư Hàng tiểu hữu có phải là lựa chọn chính xác hay không.

Mà hình tượng của tước yêu Tiểu Thải quả thật phát triển theo hướng Kim Cương Quân Tử Đao, một đi không trở lại.

Một ngày nào đó trong tương lai, một con tước yêu bay vèo ra ngoài, toàn thân nó nhìn như do sắt thép đúc thành, tản ra ánh sáng bóng loáng của kim loại. Đôi cánh của nó đao thương bất nhập, trông như hai thanh đao sắc bén.

Sau đó thân hình tước yêu chuyển động, thi triển ra một bộ đao pháp tuyệt diệu, thật là không dám nhìn thẳng mà.

“Đúng rồi sư phụ, giờ người định đi đâu thế?”

Tiểu Thải tò mò hỏi.

“Ta đang định đi theo Hằng Hỏa tiền bối đến xem mấy cái động thiên phúc địa, Tiểu Thải ngươi có muốn đi cùng không?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Đi!”

Tiểu Thải gật đầu trả lời.

Hôm nay cô đã đi theo Đông Phương Lục Tiên Tử siêu độ một vòng, quanh khu Giang Nam không còn vong hồn để siêu độ nữa, bây giờ đang rảnh rỗi, đi theo sư phụ xem phòng cũng là ý hay.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Thư Hàng, ngươi muốn mua động thiên phúc địa à?”

Hằng Hỏa Chân Quân đứng bên cạnh cười nói:

“Là Nho gia chúng ta có mấy chỗ động thiên phúc địa muốn chuyển nhượng cho Bá Đao đạo hữu.”

“À, ta nhớ ra rồi, nghe nói Thư Hàng đã giúp Nho gia các ngươi một đại ân.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói:

“Vậy ta không quấy rầy các ngươi, ta vào xem thử Bạch tiền bối bọn họ chế biến thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng xong chưa, nếu xong rồi thì ta muốn đóng gói mang đi một ít.”

“Vậy chào Đông Phương Tiên Tử nhé, lát gặp lại.”

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu chào.

Dứt lời, Hằng Hỏa Chân Quân lấy ra một chiếc thuyền tiên, mang Tống Thư Hàng và Tiểu Thải tiến vào trong đó.

“À đúng rồi~ Thư Hàng ngươi chờ một chút.”

Đông Phương Lục Tiên Tử mở cốp xe của xe máy điện, lấy ra hai cái bọc ném cho Tống Thư Hàng:

“Tiếp lấy, đây là hai phần tài liệu trận pháp độ kiếp chuẩn bị cho ngươi đấy, nếu như có nhu cầu thì có thể đến chi nhánh số 250 của bọn ta để mua.”

Hai phần tài liệu độ kiếp này là lễ bái sư mà lúc trước Đông Phương Lục Tiên Tử đại diện cho chi nhánh số 250 của tổ chức yêu quá trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà, chuẩn bị cho tước yêu Tiểu Thải.

Tống Thư Hàng đón lấy hai cái bọc:

"Cảm ơn đông Phương tiền bối."

"Không có gì."

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

…

Sau khi Tống Thư Hàng và Hằng Hỏa Chân Quân rời đi, gần căn hộ mà Dược Sư mua lại xuất hiện một bóng người.

"Kỳ quái, rõ ràng mới vừa rồi ta cảm ứng được khí tức của vị Tống Thư Hàng đạo hữu kia, sao mới đây lại biến mất rồi. Rốt cuộc vị Tống Thư Hàng đạo hữu kia ở nơi nào vậy chứ?"

Bóng người này lẩm bẩm nói.

"Nhưng ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, ta nhất định có thể tìm thấy vị này Tống Thư Hàng đạo hữu kia. Hu hu hu~~"

Hình như người này chợt nghĩ tới chuyện gì đó đau lòng, bỗng bật khóc thành tiếng.

Người này chính là vị Khốc Lão Nhân vẫn luôn ngược xuôi tìm kiếm tung tích của Tống Thư Hàng.

Xung quanh căn hộ Dược Sư mua có kết giới và trận pháp do Bạch Tôn Giả tự tay bố trí, ngăn cách khí tức của Tống Thư Hàng, khiến cho Khốc Lão Nhân không cách nào tìm được Tống Thư Hàng.

Cho đến mới vừa rồi, lúc Tống Thư Hàng ngồi lên thuyền tiên của Hằng Hỏa Chân Quân, Khốc lão Nhân mới cảm ứng được khí tức của hắn trong thoáng chốc. Nhưng tiên chu chỉ vèo một cái đã bay đi thật xa, Khốc lão Nhân không thể khóa vị trí của Tống Thư Hàng lại.

"Nếu như hôm nay vẫn không tìm được Tống Thư Hàng đạo hữu… vậy thì chỉ có đi hỏi Bạch đạo hữu thôi."

Khốc Lão Nhân nói, sau đó móc điện thoại ra.

Thật ra hắn biết, muốn tìm Tống Thư Hàng thì chỉ cần gọi điện thoại cho Bạch Tôn Giả là được.

Nhưng vấn đề là hắn vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ mà lần trước Bạch Tôn Giả giao phó cho hắn, nội dung nhiệm vụ là trong vũ trụ thử thách Tống Thư Hàng một tháng.

Thế nên hắn vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với Bạch Tôn Giả, không có mặt mũi chủ động liên lạc với Bạch Tôn Giả.

“Hu hu hu, ngày mai là ngày khai giảng của đại học Giang Nam, nhất định phải tìm được Tống Thư Hàng đạo hữu.”

Khốc Lão Nhân lau nước mắt, lẩm bẩm nói.

Tốc độ di chuyển của thuyền tiên cực nhanh.

Hằng Hỏa Chân Quân định là dẫn Tống Thư Hàng đi xem hết mười một chỗ động phủ, đồng thời hoàn thành việc chuyển giao quyền sở hữu động phủ cho Thư Hàng ngay trong buổi chiều nay, cho nên nhất định phải nhanh.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian bắt đầu hướng dẫn Tiểu Thải tu luyện kỹ năng Cương Thủ.

Công pháp luyện thể khác với nội công tâm pháp, trong quá trình Tiểu Thải tu luyện Cương Thủ tạm thời không gặp vấn đề gì, vả lại bên cạnh vẫn còn một vị Chân Quân của Nho môn là Hằng Hỏa Chân Quân trấn thủ.

Nếu trong quá trình Tống Thư Hàng dạy dỗ đệ tử xảy ra chuyện không may, đương nhiên Hằng Hỏa Chân Quân sẽ nhắc nhở.

...

Khoảng chừng nửa giờ sau.

“Đến rồi, nơi này chính là chỗ tọa lạc của động thiên phúc địa thứ nhất - Hạ Cung.”

Hằng Hỏa Chân Quân lên tiếng nói.

“Hạ Cung?”

Tống Thư Hàng ngẩn người.

Cái tên này làm hắn nhớ đến Điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm của mình.

Đều là di sản của Thiên Đình viễn cổ, nếu có Điện Hàn Đông, vậy hẳn là cũng sẽ có ba cung điện xuân, hạ, thu khác.

Cho nên lúc nghe được cái tên Hạ Cung, Tống Thư Hàng lấp tức nghĩ đến cung điện bốn mùa.

“Chắc Thư Hàng tiểu hữu cũng có tìm hiểu về Thiên Đình viễn cổ nhỉ? Năm đó Hạ Cung này là cung điện của Tây Phương Đại Đế trong Thiên Đình viễn cổ, vị Tây Phương Đại Đế kia là cường giả cấp bậc Kiếp Tiên thậm chí cũng có thể là Trường Sinh Giả.”

Hằng Hỏa Chân Quân bình tĩnh nói.

“Mảnh vỡ trân quý như vậy, Hằng Hỏa tiền bối ngài muốn tặng cho ta thật sao?”

Tống Thư Hàng nghi ngờ nói.

“Ha ha, nói là mảnh vỡ vậy thôi chứ cũng không như ngươi tưởng tượng đâu.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói:

“Thật ra mảnh vỡ Hạ Cung này chỉ gồm bia đá cộng với khu quảng trường trước Hạ Cung ở Thiên Đình viễn cổ năm đó mà thôi, tổng diện tích chừng năm mươi nghìn thước vuông, ngoại trừ tấm bia đá kia ra thì cũng không có thứ gì có giá trí nghiên cứu.”

Trong lúc hai ngươi nói chuyện, thuyền tiên của Hằng Hỏa Chân Quân bay vào bên trong Hạ Cung.

Tống Thư Hàng dõi mắt nhìn về phía trước, trước mặt hắn là một quảng trường rất rộng, trên quảng trường do vô số tấm đá màu đỏ thẫm lót thành, mà ở cuối quảng trường có một tấm bia đá. Lối kiến trúc tổng thể của nơi này giống như phong cách của Điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Khác là trong Điện Hàn Đông tràn đầy khí lạnh vô tận.

Còn trên quảng trường của Hạ Cung lại tràn đầy khí tức nóng bức.

Ngoài bia đá, trên quảng trường vẫn còn một ít kiến trúc khác, nhưng có thể nhìn ra được những kiến trúc này là do đệ tử của Nho gia xây dựng sau này, kiểu kiến trúc theo phong cách của Nho gia.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có hài lòng với Hạ Cung này không?”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

“Vô cùng hài lòng.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn nhìn mảnh vỡ Hạ Cung, trông đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ. Không biết nơi này có thể thu nhỏ lại, thu vào trong thế giới hạch tâm giống như Điện Hàn Đông không nhỉ?

Chương 993: Ngươi Biết Cảm Giác Bị Đại Pháo Chỉa Thẳng Vào Đầu Là Thế Nào Không?

Nhưng lúc trước, Điện Hàn Đông có thể thu nhỏ lại là bởi vì chìa khóa của nó rơi vào trong tay Tống Thư Hàng. Hơn nữa nhờ vào mối quan hệ giữa Diệp Tư và Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, hắn mới có thể điều khiển chìa khóa, mới có thể làm cho Điện Hàn Đông thu nhỏ mang vào thế giới hạch tâm.

Nhưng Hạ Cung này lại không có chức năng tương tự, hơn nữa Hạ Cung này cũng chỉ còn lại một tấm bia đá và khu quảng trường, kiến trúc trên đó đều là Nho gia xây thêm say này. Muốn cho Hạ Cung thu nhỏ lại là không thể nào, trừ khi trực tiếp nhét nó vào thế giới hạch tâm...

Chờ một chút! Trực tiếp nhét nó vào thế giới hạch tâm sao? Nói không chừng có thể làm được thật đấy.

Nhưng chuyện này không vội, cứ chờ Hằng Hỏa Chân Quân chuyển giao quyền khống chế của Hạ Cung và các mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ khác vào trong tay hắn xong, lúc đó hắn lại tìm cơ hội tới thử một chút.

“Bá Đao đạo hữu hài lòng là tốt rồi. Nói thật mặc dù Hạ Cung là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, coi như cũng là động thiên phúc địa nhưng thể tích của nó vẫn khá là nhỏ.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Nói xong, Hằng Hỏa Chân Quân đưa tay ấn vào bầu trời của Hạ Cung, trong miệng niệm kinh văn.

Hình như kinh văn mà hắn đang niệm là kinh thư của Nho gia, theo thanh âm tụng niệm mà hắn truyền ra, trong hư không lần lượt hiện lên từng tờ văn chương màu vàng. Tổng cộng có khoảng chừng hơn năm mươi nghìn tờ văn chương màu vàng, bao bọc toàn bộ không gian Hạ Cung, hình thành một thế ngoại động thiên mà người bình thường không cách nào đặt chân vào được.

Sau đó Hằng Hỏa Chân Quân đưa tay chọn ra một tờ kinh văn trong đám rồi rút nó ra, sau đó Chân Quân xoay người, đưa tờ kinh văn màu vàng thực thể hóa nọ cho Tống Thư Hàng:

“Bá Đao tiểu hữu, tiếp theo mời ngươi để lại tinh thần ấn ký và chân khí ấn ký trên tờ kim thư này, làm xong thì quyền sở hữu Hạ Cung sẽ thuộc về ngươi.”

Tống Thư Hàng làm theo lời của Hằng Hỏa Chân Quân, để lại tinh thần ấn ký và chân khí ấn ký của mình lên trên tờ kinh văn màu vàng.

Sau khi làm xong, hắn hỏi:

“Vầy là được rồi à?”

Sao cảm giác giống như mua hàng qua mạng, sau đó ký nhận giao hàng cấp tốc vậy nhỉ?”

“Đúng vậy, như vầy là được rồi.”

Hằng Hỏa Chân Quân vung tay lên, tờ kinh văn màu vàng kia lại bay trở về trong đám hơn năm mươi nghìn tờ văn chương màu vàng.

Ngay sau đó, hơn năm mươi nghìn tờ kinh văn màu vàng đồng loạt phát ra tiếng cộng minh.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm giác được bản thân và động thiên phúc địa Hạ Cung này đã liên hệ với nhau. Hắn có thể thông qua ý niệm của mình, mở hoặc là đóng kín cửa vào động thiên phúc địa. Hắn cũng có thể thông qua chế độ giám sát tầm xa, giám thị nhất cử nhất động tại Hạ Cung cũng như khu vực xung quanh Hạ Cung. Thậm chí hắn chỉ cần động ý niệm trong đầu là có thể dẫn dắt hơn năm mươi nghìn tờ kinh văn màu vàng tạo thành trận pháp Nho gia, thi triển công kích hủy diệt.

Sau khi hoàn thành thủ tục chuyển giao quyền sở hữu, Tống Thư Hàng cảm giác trong Hạ Cung bỗng xuất hiện một lượng linh lực khổng lồ. Luồng linh lực này được hơn năm mươi nghìn tờ kinh văn màu vàng chuyển hóa, sau đó ngưng tụ đến trên người Tống Thư Hàng.

Linh lực nồng đậm bao quanh Tống Thư Hàng, thậm chí không cần tu luyện, hắn chỉ hô hấp thôi cũng có thể dẫn dắt linh lực vào trong cơ thể rèn luyện thân xác, tăng cường công lực.

Nếu hắn tiến hành tu luyện trong trạng thái thế này, hiệu quả tu luyện ít nhất sẽ tăng từ ba lần trở lên so với ngoại giới.

"Đây là?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

"Đây chính là sự thần kì của động thiên phúc địa."

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói:

"Đối với một tu sĩ, tài lữ pháp địa cái nào cũng cực kỳ trọng yếu. Mà một nơi linh lực dư thừa lại có thể giúp cho tu sĩ làm ít công to trong lúc tu luyện. Hạ Cung vốn là một bộ phân của Thiên Đình viễn cổ, là một phúc địa có linh lực sung túc. Cho dù chỉ là một mảnh vỡ, nhưng linh lực mà nó ẩn chứa vẫn tương đương với linh mạch cấp thấp. Hơn nữa nơi này còn được đại trận Nho gia ôn dưỡng, hấp thu linh lực càng thuận lợi."

"Thì ra là vậy."

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

"Được rồi, Hạ Cung đã chuyển giao xong, giờ chúng ta sẽ đi đến động thiên phúc địa tiếp theo."

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Trong buổi chiều nay còn có mười động thiên phúc địa phải chuyển giao, thời gian rất gấp.

Tước yêu Tiểu Thải nhìn nơi động thiên phúc địa này. Thân là một con tiểu yêu tu luyện chăm chỉ khắc khổ, cô đương nhiên biết tầm quan trọng của động thiên phúc địa, những yêu tu có động phủ riêng ít nhất đều là đại yêu có tu vi từ ngũ phẩm trở lên.

Mà sư phụ Tống Thư Hàng của cô, ở cảnh giới tam phẩm cũng đã có động thiên thuộc về riêng mình.

"Sư phụ, tiếp theo chúng ta còn muốn tiếp thu mấy động phủ nữa?"

Tiểu Thải hỏi.

Trước đó, cô nghe Hằng Hỏa Chân Quân nói là có "mấy" động phủ muốn chuyển giao cho Bá Đao đạo hữu, nhưng không biết là có mấy chỗ.

“Còn có mười nơi nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Mười... Mười... Mười nơi?!”

Tước yêu Tiểu Thải trợn to hai mắt.

Động thiên phúc địa ở Nho gia rẻ bèo vậy sao? Một lần tặng luôn mười một động thiên phúc địa cho sư phụ?

Tống Thư Hàng cười vỗ nhẹ vào Tiểu Thải:

“Đến lúc đó, vi sư sẽ mở quyền hạn của mười một động phủ cho ngươi, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể tiến vào trong đó tu luyện.”

“Cảm ơn sư phụ.”

Tiểu Thải ngơ ngác trả lời.

Hèn gì người ta thường nói bái sư là một kỹ thuật sống, chỉ cần bái đúng sư phụ là sẽ có được cơ hội bước lên đỉnh cao của tu chân.

Còn nếu bái sai sư phụ, đó chính là một đời đau khổ giãy giụa trong hố lửa.

Mười một động phủ, sau này đều mở ra cho cô tu luyện.

Đến lúc đó, lúc tâm tình tốt thì cô có thể đi động phủ số 1 để tu luyện, tâm tình không tốt thì đi động phủ số 11 tu luyện, nếu kinh nguyệt đến thì lại đi động phủ số 6 tu luyện... Nghĩ thôi đã thấy cuộc đời thật tươi đẹp rồi.

Sau đó Hằng Hỏa Chân Quân mang theo Tống Thư Hàng đi xem hết mười động phủ còn lại, cũng chuyển giao quyền sở hữu của tất cả động phủ cho Tống Thư Hàng.

Trừ Hạ Cung, những mảnh vỡ Thiên Đình khác cũng không có lai lịch lớn như vậy.

Động phủ thứ hai có tên là Đao Kiếm Phong, tên này là do Nho gia đặt sau khi tiếp quản chứ không phải là tên vốn có của nó. Trên Đao Kiếm Phong có kiếm ý và đao ý vô cùng mạnh mẽ tung hoành, vạn năm không tiêu tan.

Đao ý và kiếm ý này là tàn dư còn sót lại sau cuộc so tài giữa một vị đao tu tuyệt thế và một vị kiếm khách tuyệt thế của Thiên Đình viễn cổ năm xưa. Đao ý và kiếm ý ở nơi này chẳng nhắm vào ai cả, chúng nó chỉ quấn quanh trên ngọn núi, trông như đang tiếp tục cuộc so tài giữa đao tu tuyệt thế và kiếm khách tuyệt thế năm đó.

Động phủ thứ ba là một mảnh sa mạc và ốc đảo nhỏ, diện tích chừng ba mươi nghìn thước vuông. Trừ linh khí nồng đậm, động phủ này cũng không có điểm nổi bật gì khác.

Động phủ thứ 4, 5, 6, 7, 8 là năm mảnh vỡ Thiên Đình với năm suối nguồn thiên nhiên tuôn chảy. Suối nguồn trong động phủ thứ 4, 5, 6 là hàn tuyền, còn suối nguồn trong động phủ thứ 7, 8 chính là ôn tuyền.

Năm mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này, mỗi một mảnh đều có diện tích chừng năm mươi nghìn thước vuông, không kém diện tích của Hạ Cung là bao. Hằng Hỏa Chân Quân suy đoán rất có thể năm động phủ này là do một chỉnh thể vỡ ra tạo thành, chẳng qua là thiếu rất nhiều bộ phận, cũng không cách nào ghép chúng lại với nhau được nữa.

Động phủ thứ chín có tên là Huyễn Thành, nơi này đã từng được ghi lại trong Thiên Đình viễn cổ. Bộ phận mà Nho gia lấy được chỉ là một góc của Huyễn Thành, diện tích mười nghìn thước vuông mà thôi. Toàn bộ Huyễn Thành là một ảo cảnh to lớn, bên trong sẽ ngẫu nhiên sinh ra chiến sĩ ảo ảnh với đủ mọi cấp bậc thực lực, rất thích hợp để tăng cường kinh nghiệm chiến đấu.

Còn động phủ thứ 10... Tống Thư Hàng vừa thấy chỉ có thể cạn lời. Đó là một tảng đá to, có kích thước chừng một trăm nghìn thước vuông, trên đó trơ trụi chẳng có thứ gì cả.

Theo như Hằng Hỏa Chân Quân giới thiệu thì tảng đá lớn rất có thể là một bộ phận ở phần nền của Thiên Đình viễn cổ. Khi Thiên Đình viễn cổ vỡ tan tành, khối nền này cũng bị ném bay đi, sau đó được Nho gia lấy được. Nhưng linh lực trên đó không hề nồng đậm, sau khi nó được cải tạo thành động thiên phúc địa, Nho gia cũng không có nhiều thời gian sử dụng nó.

Động phủ cuối cùng chính là động phủ gần thành phố Văn Châu. Đây là một động phủ cỡ nhỏ dành cho tu sĩ rất bình thường, không có liên quan gì đến Thiên Đình viễn cổ cả. Trong động phủ có suối nhỏ lượn quanh, có đình đài lầu các, có cây xanh bóng mát, nhìn giống như chốn thế ngoại đào nguyên vậy.

Đây là động thiên phúc địa mà Hằng Hỏa Chân Quân cố ý lựa chọn, Tống Thư Hàng có thể an bài cho người nhà vào sống ở đây.

“Cám ơn ý tốt của Hằng Hỏa tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói lời cảm tạ.

Chốn thế ngoại đào nguyên này tràn ngập linh khí, là nơi ẩn cư lý tưởng mà Tống Thư Hàng đã từng nghĩ đến.

“Không cần khách khí, những lễ vật này chẳng là gì so với đại ân mà Bá Đao đạo hữu đã giúp Nho gia chúng ta.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói.

Lúc ấy Tống Thư Hàng đã liều mạng nhỏ thay Nho gia giữ vững thế giới Kim Liên, càng giúp cho các cao thủ hàng đầu của Nho gia tránh khỏi kết cục toàn quân bị diệt. Phần ân tình này quá lớn, mười một động thiên phúc địa này chỉ như một hạt cát trong sa mạc đối với Nho gia mà thôi.

…

Tất cả động thiên phúc địa đều được chuyển giao cho chủ nhân mới một cách thuận lợi, đồng nghĩa với việc nhiệm vụ của Hằng Hỏa Chân Quân đã hoàn thành.

“Bá Đao đạo hữu, có cần ta đưa ngươi trở về khu Giang Nam không?”

Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Trời tối đen như mực, lúc Tống Thư Hàng và Chân Quân đi ra ngoài nhìn phòng là buổi trưa, mà bây giờ đã hơn 3:00 rạng sáng hôm sau rồi.

“Làm phiền Hằng Hỏa tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chuyện nhỏ thôi mà.”

Hằng Hỏa Chân Quân dùng thuyền tiên đưa Tống Thư Hàng và Tiểu Thải trở về đại học Giang Nam.

Trong căn hộ của Dược Sư.

Lúc Tống Thư Hàng và tước yêu Tiểu Thải về đến nhà, Bạch tiền bối và Diệp Tư vẫn còn đang bận rộn.

Hai người từ trong phòng bếp đi ra, chuyển một cái nồi lớn vào trong sân, sau đó Bạch tiền bối bấm thế tay thi triển ngự hỏa quyết khống chế hỏa hầu.

“Bạch tiền bối, Diệp Tư, các ngươi vẫn chưa chế ra được thức ăn linh thú thông dụng à?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Lâu vậy rồi mà Bạch tiền bối và Diệp Tư vẫn luôn thất bại sao?

Bạch tiền bối vốn là một người rất may mắn mà, thế này thật không khoa học nha!

“Hứ, Thư Hàng ngươi coi thường chúng ta quá rồi đấy.”

Diệp Tư vênh váo đắc ý nói:

“Chúng ta đã thành công chế ra thức ăn linh thú thông dụng vào ngay lần chế biến thứ hai kia rồi, Đao Cổ Vô Hình của ngươi rất thích thức ăn linh thú thông dụng, một hơi ăn hết cả một nồi luôn đấy.”

Ăn hết cả một nồi?

“Vậy Đao Cổ Vô Hình của ta vẫn khỏe chứ? Không biến thành trảm hạm đao gì đó chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

*Trảm hạm đao là vũ khí chuyên dụng của nhân vật Sänger Zonvolt trong series game Super Robot Wars, là một binh khí có thể chém chiến hạm cỡ lớn ra làm đôi.

Cách Đấu Thú chuột túi ăn thức ăn linh thú xong thì khổ người to lên trông thấy, nếu như vóc dáng của Đao Cổ Vô Hình cũng biến to như vậy...

“Đương nhiên là không rồi, ta mới vừa nói xong, thức ăn linh thú chế biến lần thứ hai là thức ăn linh thú thông dụng phiên bản thành công, Đao Cổ Vô Hình ăn no rồi thì đi nghỉ ngơi thôi.”

Diệp Tư nói.

“Vậy bây giờ các cô còn đang nghiên cứu cái gì đấy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nói thật, khi hắn nghe thấy Đao Cổ Vô Hình không biến thành trảm hạm đao, trong lòng lại mơ hồ có chút... thất vọng.

Cứ nghĩ mà xem, nếu Đao Cổ Vô Hình biến dài hơn sáu mươi thước thì lúc đối đầu với kẻ địch, hắn chỉ cần vung Đao Cổ Vô Hình quét nganh một đường là xong, hình ảnh ấy ngầu biết bao.

“Có nghiên cứu gì đâu, hiện tại ta và Diệp Tư vẫn đang chế biến thức ăn linh thú thông dụng.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

“Vẫn chế biến từ trưa hôm qua cho đến rạng sáng?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc không thôi:

“Bạch tiền bối, các ngươi chế biến ra nhiều thức ăn linh thú như vậy để làm gì?”

“Bởi vì trước đó ta lỡ tay ấp ra một nghìn con Kiếm Cổ Vô Hình.”

Bạch Tôn Giả cười trừ nói.

Bây giờ một nghìn con kiểm cổ vô hình đang gào khóc đòi ăn, một nghìn con há miệng chờ được đút thức ăn linh thú, thảo nào Bạch tiền bối và Diệp Tư lại bận bịu đến giờ này.

“Tình hình đã thế này rồi, sao Bạch tiền bối ngài không đi mua chút thức ăn linh thú thông dụng để đối phó trước?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta thử rồi, nhưng hình như thức ăn linh thú thông dụng mua về có vẻ không hợp với khẩu vị của Kiếm Cổ lắm, cả một túi kẹo linh thú thông dụng mà chúng nó ăn hẳng bao nhiêu cả.”

Bạch Tôn Giả thở dài.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Bạch tiền bối, thế bây giờ đám Kiếm Cổ Vô Hình kia đang ở đâu vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“À, chúng đang ở ngay xung quanh chúng ta, bên cạnh ngươi đều là Kiếm Cổ Vô Hình đấy.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới tấm ảnh chữ viết của Thông Nương trong nhóm Cửu Châu số 1.

Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ!

Kiếm Cổ [Thư Hàng] Kiếm Cổ!

Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ!

“Vậy Bạch tiền bối có cần giúp gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sáng sớm hôm nay hắn ngủ rất đủ giác, cho nên đến bây giờ vẫn chưa thấy buồn ngủ.

Chỉ là hơi đói.

Khi ngửi được mùi thơm của thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng từ trong nồi bay ra, hắn đột nhiên chảy miệng nước.

“Có Diệp Tư trợ giúp là đủ rồi, ngươi đi về ngủ trước đi, đến lúc trời sáng chúng ta còn phải đi học nữa, đến lúc đó ta lái xe đưa ngươi đến trường.”

Bạch Tôn Giả nói.

Bạch tiền bối vẫn chưa từ bỏ ý định lái chiếc limousine dài mười mét đi đến trường sao?

Trong đầu Tống Thư Hàng bỗng hiện lên một hình ảnh.

Sáng sớm, những bạn sinh viên của đại học Giang Nam có tiết sáng đã thức dậy chuẩn bị lên lớp, bỗng nhiên... một chiếc limousine dài mười mét dừng lại, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bạch Tôn Giả đẹp trai ngời ngời bước ra khỏi ghế tài xế, sau đó chính hắn cũng từ trong xe chui ra.

Hình ảnh này quá chói mắt.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm giác nếu một màn này là thật thì cuộc sống đại học của hắn sẽ trở nên rất phiền toái.

Hay là... rạng sáng hôm nay ta mượn cớ đi đến ký túc xá ngủ lại?

Cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn vác xác trở về phòng ngủ, còn tước yêu Tiểu Thải thì ở lại chơi với Bạch tiền bối và Diệp Tư.

Trước khi ngủ, hắn theo lệ minh tưởng một lần, tu luyện tâm pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công một lát.

Hiện tại hắn đã cách thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm càng ngày càng gần, cho nên trên phương diện tu luyện chỉ cầu chắc chứ không cầu nhanh. Tốt nhất là làm xong công tác chuẩn bị độ kiếp rồi mới trùng kích cảnh giới, đi độ thiên kiếp.

Sau khi tu luyện xong, Tống Thư Hàng ngồi dựa đầu giường, trong đầu suy nghĩ đến mười một động thiên phúc đất lấy được vào hôm nay.

“Lúc nào rảnh rỗi thì nên đi đến Hạ Cung gần thành phố Giang Nam, xem thử có thể thu toàn bộ nó vào trong thế giới hạch tâm hay không.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, đột nhiên trước mặt hắn bỗng xuất hiện một khe nứt không gian.

Sau đó trong khe nứt không gian lại xuất hiện một họng đại pháo đen ngòm.

Họng đại pháo lạnh lẽo chỉa thẳng vào đầu Tống Thư Hàng.

Trên thân pháo chớp lóe vô số phù văn, trong mỗi một phù văn đều hàm chứa lực lượng như muốn hủy diệt tất cả.

Tống Thư Hàng nuốt nước miếng.

Nếu thứ này nã vào đầu hắn một phát, vậy thì cuộc đời của Tống Thư Hàng hắn chữ còn lại hai chữ “xong phim” mà thôi.

Chương 994: Uống Cạn Chén Nước Sông Hằng, Kiếp Sau Vẫn Là Người Ấn Độ

Là thiên kiếp sao? Rốt cuộc thiên kiếp hiện đại hóa loại hình hoàn toàn tự động tới rồi sao?

Đây chính là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Gần đây chuyện mà hắn nghĩ đến nhiều nhất chính là thiên kiếp hiện đại hóa có thể giáng xuống đầu hắn bất cứ lúc nào. Cho nên lúc hắn vừa nhìn thấy ống pháo, trong đầu lập tức nghĩ đến thiên kiếp.

Nhưng ngay sau đó hắn chợt tỉnh hồn, ống pháo này không thể nào là thiên kiếp được, có thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm phẩm nhà ai lại chui từ trong đường ngầm không gian ra chứ? Nếu thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm bá đạo thế này thì tu sĩ đã chết sạch từ lâu rồi.

Vả lại thực lực của hắn còn cách một đoạn nữa mới đến lúc độ kiếp.

Cho nên... lẽ nào là ai đó mang đại pháo tới sao?

Lúc này ống đại pháo đã hoàn toàn chui ra khỏi đường ngầm không gian, sau đó đại pháo nhẹ nhàng rơi xuống đất, không hề phát ra tiếng động nào.

Tiếp đó, Bạch tiền bối mặc áo ngủ màu xanh lam vừa ngáp vừ chui từ trong đường ngầm không gian ra ngoài.

“Ô, chào buổi tối, Tống Thư Hàng.”

Bạch tiền bối lên tiếng chào hỏi.

“Đã rạng sáng rồi thưa Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vị Bạch tiền bối trước mắt, trong lòng yên lặng thêm vào một chữ “two”.

Bạch Tôn Giả vẫn đang ở trong sân chế biến thức ăn linh thú với Diệp Tư, vậy người trước mắt mới xuyên không gian đến đây đương nhiên là Bạch tiền bối two, hoặc là nói, có thể là phân thân mà Bạch tiền bối two đã dùng pháp thuật nào đó hiển hóa ra.

"Ồ? Qua lâu vậy rồi sao?"

Bạch tiền bối two ngượng ngùng cười trừ hai tiếng, sau đó hắn chỉ vào ống đại pháo ở bên cạnh:

"À, trước đó có hứa là sẽ tặng đồ cho ngươi, giờ ta mang tới rồi đây. Thần vũ ra oai tung hoành thiên hạ... gì gì nữa đó... Tử mẫu pháo gặp thần giết thần. Đây là mẫu pháo, còn tử pháo thì lần sau lại mang tới cho ngươi, dù sao bây giờ thực lực của người còn yếu, không đủ sức bắn cả tử mẫu pháo cùng lúc. Ưm... nhưng mà cho dù chỉ có mẫu pháo thì uy lực cũng rất mạnh, một phát quét tan kẻ địch tuyệt đối không thành vấn đề."

"Tặng ta?"

Tống Thư Hàng nhìn em hàng khủng bên cạnh.

Tống Thư Hàng đã được tận mắt chứng kiến uy lực của Diệt Thần Pháo, không thẹn với cái tên Diệt Thần Pháo.

Mặc dù hắn biết đại pháo nằm trong tay hắn sẽ không phát huy ra uy lực nghịch thiên giống như khi nằm trong tay Bạch tiền bối two, hơn nữa tiêu hao nhất định rất lớn, nhưng chỉ cần bây giờ Tống Thư Hàng có thể khởi động Diệt Thần Pháo, thứ này lập tức trở thành pháp khí có lực công kích mạnh nhất mà hắn có.

"Ừ, hứa tặng cho ngươi thì chắc chắn là tặng cho ngươi rồi, loại Diệt Thần Pháo thế này ta sưu tập được những mấy bộ."

Bạch tiền bối two ngồi vào mép giường của Tống Thư Hàng, thấy trên đầu gường có một gói thức ăn nhỏ bèn tiện tay mở nó ra:

"Đây là cái gì? Thơm quá, có ăn được không?

Không chờ Tống Thư Hàng trả lời, hắn đã lấy ra một miếng nhét vào trong miệng:

"Ừ, ngon đấy. Thứ này tên là gì? Bán ở đâu vậy?"

Tống Thư Hàng nhìn gói thức ăn trong tay Bạch tiền bối two, khóe mắt giật mấy cái.

Nếu hắn nhìn không lầm thì cái gói kia chính là thức ăn linh thú nhất phẩm thông dụng do Bạch Tôn Giả và Diệp Tư chế ra, hơn nữa còn là phiên bản thất bại lần trước, chỉ cho mỗi Cách Đấu Thú chuột túi nếm qua. Sau khi Cách Đấu Thú chuột túi ăn xong, vóc người của nó bắt đầu to ra.

“Bạch tiền bối...”

Tống Thư Hàng há miệng định nói cho đối phương biết đây là thức ăn linh thú, nhưng hắn thấy Bạch tiền bối two ăn hết miếng này đến miếng khác, miệng nhai chóp chép có vẻ rất ngon lành, đột nhiên hắn không biết nên mở miệng thế nào.

Hắn cảm giác bây giờ mà nói ra sự thật thì sẽ lúng túng lắm.

Lúc này Tống Thư Hàng bất giác nghĩ tới một câu chuyện.

Chuyện kể rằng ngày xửa ngay xưa, nữ hoàng nước Anh Victoria tiếp kiến sứ thần đến từ Ấn Độ, trong hoàng cung mở tiệc chiêu đãi sứ thần từ xa đến.

Mọi người ăn uống rất vui vẻ.

Sau khi mọi người ăn xong, người hầu lại bưng lên một ly nước đặt ở trước mặt từng người.

Nghe nói dựa theo lễ nghi của hoàng gia Anh, thật ra ly nước này không phải dùng để uống, mà là cho mọi người dùng để rửa tay sau khi dùng bữa.

Nhưng sứ thần Ấn Độ lại không biết chuyện này, hắn uống một hơi hết sạch ly nước, còn khen nước này thật ngọt thật ngon miệng. Người Ấn Độ uống nước rất phóng khoáng, bởi vì ở nước họ có câu uống cạn chén nước sông Hằng, kiếp sau vẫn là người Ấn Độ.

Hành động của sứ thần Ấn Độ khiến các quý tộc và đại thần nước Anh sửng sốt đến ngây người. Bọn họ muốn nói cho sứ thần biết ly nước này là dùng để rửa tay, chứ không phải dùng để uống. Nhưng lại cảm thấy nếu nói cho sứ thần biết thì lại không tốt, vì vậy nhất thời cả bàn đều trở nên yên tĩnh.

Hiện tại Tống Thư Hàng cũng rơi vào trường hợp tương tự.

Nếu nói cho Bạch tiền bối two đây là thức ăn linh thú, hắn cảm thấy chẳng ổn chút nào cả.

Vì vậy Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Khụ, thứ này là đồ tự chế, chỗ khác không có bán.”

“Tự chế? Tiếc quá vậy, ta còn định mua một ít.”

Bạch tiền bối two tiếc nuối nói.

“Ha ha, nếu Bạch tiền bối ngài thích vậy gói... quà vặt này tặng cho ngài luôn đấy.”

Tống Thư Hàng cố nặn ra một nụ cười.

Gói thức ăn linh thú này là sản phẩm thất bại của Bạch Tôn Giả, giữ lại cũng vô dụng.

Nếu Bạch tiền bối two thích thì cứ tặng cho hắn cũng chẳng sao. Dù gì Bạch tiền bối two mạnh như vậy, thức ăn linh thú biến dị cỡ này cũng không gây tổn thương được gì cho hắn.

“Được rồi, vậy ta không khách khí đâu nhé.”

Bạch tiền bối two cất gói thức ăn linh thú vào.

Nhưng mới cất được một nửa, hắn lại cảm thấy hơi ngượng ngùng.

“À, ta lấy hết thế này thì cũng không hay cho lắm, dù sao đây cũng là quà vặt của ngươi mà. Thôi thì mỗi người một nửa đi, ta lấy một nửa là được rồi.”

Dứt lời, Bạch tiền bối two đổ ra nửa gói thức ăn linh thú, trả lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng yên lặng nhận lấy nửa gói thức ăn linh thú, mà phải nói là thứ này thơm thật đấy. Lúc Bạch tiền bối và Diệp Tư ở trong phòng bếp chế biến thức ăn linh thú, Tống Thư Hàng vừa ngửi được mùi thơm đã chảy một miệng nước miếng.

“Đúng rồi, sau đó tên người khổng lồ nham thạch kia thế nào? Ta đánh một hồi thì dùng hết năng lượng, lúc đó chỉ đành phải biến mất. Nghĩ lại cảm thấy thật có lỗi, cũng may nhìn ngươi thế này hẳn là không bị thương gì, ta cũng yên tâm hơn.”

Bạch tiền bối two nói.

“Sau đó... ta tìm cách dụ người khổng lồ nham thạch cho nổ tung hang ổ của cầu kim loại chúa tể Cửu U, sau đó tên khổng lồ nham thạch kia bị cầu kim loại bắt đi mất.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“A?”

Bạch tiền bối two ngẩn người, sau đó hắn cười to:

“Thư Hàng tiểu hữu, làm tốt lắm!”

Tống Thư Hàng cũng bật cười. Thật ra lúc đó suýt nữa hắn cũng tiêu đời, may mà thế giới hạch tâm phát huy tác dụng, kịp thời cứu hắn.

“Ủa, Thư Hàng, ngươi không ăn à?”

Bạch tiền bối two đột nhiên tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

“Ha ha, à... bụng ta hơi no.”

Tống Thư Hàng vừa nói vừa đưa tay cầm một miếng thức ăn linh thú lên.

Thức ăn linh thú này nhìn rất giống thịt bò khô, hắn vừa cầm lên, mùi thơm đã xông vào mũi.

Trong đầu Tống Thư Hàng lại nhớ tới phần sau của câu chuyện về nữ hoàng Victoria.

Trong lúc các đại thần không biết phải làm thế nào, nữ hoàng Victoria quyết đoán bưng ly nước rửa tay trước mặt mình lên, uống một hơi cạn sạch. Vì có phần quyết đoán này nên bà mới là nữ hoàng, còn bề tôi bên dưới chỉ là thần dân. Không có phần quyết đoán này, làm sao lên làm người trị vì đất nước được?

Sau khi thấy một màn này, các quý tộc và đại thần khác lập tức hiểu được dụng ý của nữ hoàng, vì vậy bọn họ lần lượt nâng ly nước rửa tay trước mặt sảng khoái uống cạn.

Sau này, khi sứ thần Ấn Độ biết được chuyện này thì vô cùng nể phục sự thông minh tài trí của nữ hoàng. Nữ hoàng dùng cách này yên lặng giữ gìn tôn nghiêm cho sứ thần, thiết lập tình hữu nghị sâu sắc giữa người Anh và người Ấn Độ.

Nữ hoàng cũng đã uống ly nước rửa tay kia, cho nên... có phải hắn cũng nên ăn phần thức ăn cho chó này để thiết lập tình hữu nghị với Bạch tiền bối two không?

Sau khi suy nghĩ một hồi... Tống Thư Hàng cảm thấy vẫn là thôi đi.

Loại thức ăn linh thú này không thể ăn lung tung, đặc biệt là sản phẩm thất bại do Bạch Tôn Giả và Diệp Tư chế biến ra, nói không chừng có tác dụng phụ gì đó thì sao.

Mặc dù Bạch tiền bối two ăn nhiều như vậy, đến giờ vẫn không thấy có tác dụng phụ gì cả, nhưng thực lực của Tống Thư Hàng không so được với Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two ăn không sao, không có nghĩa là hắn ăn vào cũng không sao.

Tống Thư Hàng cũng không muốn biến thành Hàng khổng lồ đâu.

Trước đây không lâu, do hắn uống Long Ma Dược Tề quá liều, dáng người bỗng biến thành Hulk, hành động chẳng được tự nhiên gì cả.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng âm thầm thu hồi miếng thức ăn linh thú.

À đúng rồi... Bạch tiền bối two xuyên không gian xuất hiện ngay trong phòng hắn thế này, động tĩnh hẳn là không nhỏ, nhưng hình như Diệp Tư và Bạch Tôn Giả dưới lầu lại không hề phát hiện ra điều bất thường trong phòng hắn thì phải?

Lẽ nào là do thực lực của Bạch tiền bối two quá mạnh mẽ, ngăn cách cảm ứng của Bạch Tôn Giả và Diệp Tư?

...

“Đúng rồi, sau đó chuyến thăm dò cấm địa của các ngươi thế nào?”

Bạch tiền bối two dò hỏi.

“Sau đó ta đánh bậy đánh bạ, vô tình làm Thiên Đình viễn cổ Bắc Phương Đại Đế đồng thời cũng là chủ nhân của cấm địa sống lại, thế là chuyến thăm dò cấm địa chấm dứt tại đây.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Nhưng Bắc Phương Đại Đế đã đồng ý giúp ta mở lò luyện đan, còn tặng ta một bộ công pháp phụ trợ, có hai thứ này thì hàn chứng trên người Âm Trúc được chữa trị rồi.”

“Ừ, đạt được mục là tốt rồi. Tiếc thật, lần trước ta vẫn chưa chơi đã.”

Bạch tiền bối two tiếc nuối nói:

“Thế hôm nay có chuyện gì thú vị không?”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng bèn nói:

“Đến trưa hôm nay ta mới rời giường, chuyện thú vị ấy hả...

Sau đó ta đi theo Hằng Hỏa Chân Quân, tiếp nhận mấy động thiên phúc địa mà Nho gia tặng cho ta, trong đó có thật nhiều nơi đều là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ."

Trước đó hắn còn định tranh thủ thời gian đi đến mấy động thiên phúc địa kia, xem thử có thể thu mười mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vào trong thế giới hạch tâm hay không. Bây giờ nếu Bạch tiền bối two chịu ra tay tương trợ, vậy việc thu mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vào trong thế giới hạch tâm đơn giản hơn nhiều rồi.

Với tính cách của Bạch tiền bối two, chắc hẳn ngài ấy sẽ không tham mấy mảnh vỡ nhỏ trong tay hắn. Cho dù Bạch tiền bối two có nhìn trúng mấy mảnh vỡ Thiên Đình trong tay hắn, ngài ấy cũng sẽ dùng thứ gì đó đồng giá tới trao đổi với hắn.

"Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ? Nho gia ra tay hào phóng đấy."

Bạch tiền bối two cười nói.

"Thật ra lúc nhìn thấy những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đó, ta chợt nghĩ không biết có thể thu những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này vào trong thế giới hạch tâm của ta không? Giống như lúc chúng ta chuyển Điện Hàn Đông vào ấy, chuyển chúng vào trong thế giới hạch tâm, mở rộng thế giới hạch tâm ra. Nhưng lúc đó ta vẫn không có thời gian thử nghiệm."

Tống Thư Hàng nói:

"Hơn nữa mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ kia rất lớn, mỗi một mảnh đều có diện tích chừng mấy chục nghìn thước vuông. Nếu như không thu nhỏ chúng lại, ta cũng không biết có thể mang chúng vào thế giới hạch tâm không nữa."

"Chuyện này đơn giản mà, ngươi biết linh thú nhất thốn chỉ xà không? Túi thu nhỏ một tấc trên người ngươi chính là dùng da của loại linh thú này chế tạo thành."

Bạch tiền bối two nói.

"Ừ, ta có nghe nói qua loại nhất thốn chỉ xà này, nhưng lại không có ấn tượng cụ thể."

Tống Thư Hàng đáp.

Đến tận bây giờ, ký ức trên đảo thần bí ngày trước vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Ngoài ra hắn nhớ Vũ Nhu Tử đã từng nói qua, do kích thước của nhất thốn chỉ xà rất nhỏ, cho nên mặc dù chúng có thiên phú nghịch thiên là thu nhỏ sự vật, nhưng vật thể mà chúng có thể thu nhỏ lại có hạn chế về thể tích. Thường thì nhất thốn chỉ xà chỉ có thể thu nhỏ những vật thể có kích cỡ bằng con voi, một số ít nhất thốn chỉ xà cũng có thể thu nhỏ những vật thể lớn hơn một chút.

Nhưng còn vật thể to mấy chục nghìn thước vuông, nhất thốn chỉ xà cũng bó tay.

“Ta nhớ trong thế giới Cửu U có một loại sinh vật cùng họ với nhất thốn chỉ xà, có điều phẩm cấp cao hơn nhất thốn chỉ xà. Nếu như chúng nó ra tay, hẳn là có thể thu nhỏ mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ trong tay ngươi tới trình độ nhất định. Ngươi chờ ta, ta đi bắt thứ đó tới.”

Bạch tiền bối two cười nói.

Dứt lời, hắn vung tay mở khe nứt không gian ra rồi chui vào, chớp mắt đã biến mất tăm.

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, hắn nhìn miếng thức ăn linh thú trong tay:

“Cảm thấy thật có lỗi với Bạch tiền bối two.”

Nhưng thức ăn linh thú mà Bạch Tôn Giả luyện chế thất bại thơm quá đi mất.

Mùi thơm này cũng giống như mùi thơm của hoa sen do năng lực Thiệt Xán Liên Hoa của hắn biến ra, vừa ngửi thấy đã cảm thấy thèm ăn rồi, nước miếng cũng tiết ra đầy miệng.

“Không được không được.”

Tống Thư Hàng thu hồi đống thức ăn linh thú kia, sau đó móc ra một viên tích cốc đan ăn vào, ức chế cơn đói bụng của mình.

Ước chừng một phút sau, bên cạnh Tống Thư Hàng lại xuất hiện một khe nứt không gian.

Sau đó Bạch tiền bối two chui nửa người ra:

“Ta bắt nhất thốn tà long tới rồi này, nhưng khí tức trên người tên này quá nồng, không thể trực tiếp mang tới trong phòng ngươi được, vậy nên bây giờ chúng ta đi thẳng tới động thiên phúc địa của ngươi luôn. Ngươi có tọa độ không?”

"Có."

Tống Thư Hàng quẹt mở điện thoại di động, mở bản đồ tìm ra vị trí của động thiên phúc địa thứu nhất, mảnh vỡ Hạ Cung.

"Được rồi, ta biết tọa độ đại khái rồi, chúng ta đi thôi!"

Bạch tiền bối two kéo Tống Thư Hàng, mang hắn vào trong cổng không gian.

Ngay sau khi Tống Thư Hàng bị mang đi, trên giường bỗng xuất hiện một con chuột hamster nhỏ.

Chuột hamster móc ra một cái vòng tròn rồi đeo vào trên người mình, chớp mắt nó đã biến thành hình dáng của Tống Thư Hàng.

"Tên Tống Thư Hàng đáng ghét, không ngờ lại dùng mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ để dụ dỗ chủ nhân của ta."

Chuột hamster nghiến răng nói.

Sau khi hóa thành hình dáng của Tống Thư Hàng, chuột hamster chui vào trong chăn, co lại thành một cục.

Hiện tại nó đang nghiêm túc cân nhắc một chuyện, có nên tè đầy giường của tên Tống Thư Hàng kia không nhỉ?

...

Động thiên phúc địa thứ nhất, bên trong Hạ Cung.

Tống Thư Hàng sử dụng quyền hạn của chủ nhân, mang Bạch tiền bối two tiến vào trong Hạ Cung.

"Quảng trường này chính là động thiên phúc địa của ngươi đó hả? Hạ cung đâu?"

Bạch tiền bối two tò mò hỏi.

"Ài, chỉ còn lại tấm bia đá thôi."

Tống Thư Hàng chỉ vào tấm bia đá kia nói.

"Ha ha, Hạ Cung này thảm quá, thảm hơn Điện Hàn Đông của Bắc Phương Đại Đế gấp mấy lần."

Dứt lời, Bạch tiền bối two đưa tay quơ một trảo trong hư không, một con hắc long bị hắn bắt ra:

"Dậy đi, đừng ngủ nữa! Ngươi dùng hắc long luyện giới pháp, thu nhỏ mảnh vỡ này lại cho ta."

Chương 995: Thư Hàng Nói Hắn Tè Dầm

Con rồng đen này là dạng mini, chỉ dài bằng cánh tay.

Sau khi bị Bạch tiền bối two vỗ một chưởng, rồng đen miễn cưỡng trở mình:

“Mẹ à, để ta ngủ thêm chút nữa, chỉ chút nữa thôi.”

Ngôn ngữ mà rồng đen nhỏ dùng là một loại ngôn ngữ của thế giới Cửu U, Tống Thư Hàng nghe không hiểu loại ngôn ngữ này. Nhưng tinh thần lực của rồng đen nhỏ rất mạnh, lời nó nói sẽ được tinh thần lực mạnh mẽ phiên dịch ngay tại chỗ cho người nghe.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hình ảnh dính giường này thật quen thuộc, trước kia hắn cũng thế này, ngày nào cũng phải dậy sớm để đi học, gian nan lắm mới rời giường nổi.

“Ngươi tỉnh dậy ngay cho ta～～”

Bạch tiền bối two nắm lấy đuôi của rồng đen nhỏ, quay nó điên cuồng như quay một sợi dây thừng.

Sau khi bị quay mấy chục vòng, lúc này rồng đen mới mơ màng mở mắt ra.

Vừa thấy Bạch tiền bối two, nó lập tức nhe răng há mồm muốn cắn người theo bản năng. Nhưng động tác cắn người mới làm được một nửa, rồng đen bỗng cứng còng cả người, rút đầu lại, kinh sợ không thôi.

“Tỉnh chưa?”

Bạch tiền bối two hỏi.

“Tỉnh rồi ạ.”

Rồng đen nhỏ lập tức gật đầu đáp.

“Vậy thì dùng hắc long luyện giới pháp, thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ trước mắt lại.”

Bạch tiền bối two chỉ vào mảnh vỡ Hạ Cung ở trước mắt rồi nói.

Rồng đen nhìn Hạ Cung to lớn trước mắt, gật đầu một cái, sau đó tung người bay về phía trước.

“Thư Hàng, ngươi mở quyền hạn của nhân viên quản lý động thiên phúc địa cho rồng đen đi, như vậy thì khi thi triển hắc long luyện giới pháp, nó mới không bị phòng ngự của động thiên phúc địa ngăn trở.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nghe lời, mở quyền quản lý động thiên cho rồng đen.

Rồng đen bay lên phía trên Hạ Cung, sau đó thân hình nó kéo dài vô hạn, hóa thành một sợi tơ cực kỳ nhỏ. Sau khi thân thể hóa thành sợi tơ, thân thể nó duỗi ra, đầu nối với đuôi, tạo thành một vòng tròn lơ lửng trên bầu trời Hạ Cung.

Tiếp đó... cũng không thấy có dao động pháp lực gì cả, vậy mà Hạ Cung to lớn lại bắt đầu thu nhỏ lại.

Hạ Cung vốn là một mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, sau khi rơi xuống thì bị các bậc tiền bối của Nho gia tìm được, dùng bí pháp chế tạo thành một cái động thiên phúc đất.

Hiện tại dưới tác dụng của hắc long luyện giới pháp, Hạ Cung hiện ra nguyên hình, sau đó lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được không ngừng thu nhỏ lại. Toàn bộ Hạ Cung với diện tích năm mươi nghìn thước vuông, bao gồm cả lầu các, trận pháp mà Nho gia xây lên sau này đều thu nhỏ lại theo tỉ lệ.

Cuối cùng Hạ Cung biến thành một khối lớn chừng bàn tay, bị thân thể của rồng đen quấn vòng quanh, từ trên không trung rơi xuống.

Bạch tiền bối two tiếp lấy rồng đen, quay qua nói với Tống Thư Hàng:

“Đi thôi! Đi vào thế giới của ngươi. Để vật thể vẫn duy trì trạng thái thu nhỏ, rồng đen không thể rời khỏi vật thể bị thu nhỏ. Hơn nữa Hạ Cung là một bộ phận của Thiên Đình viễn cổ, rồng đen đã thu nhỏ nó lại nhưng duy trì không được bao lâu đâu.”

Nếu là Thiên Đình viễn cổ hoàn chỉnh, hoặc chỉ là một tòa cung điện hoàn chỉnh, rồng đen cũng không thể thu nhỏ lại đươc.

“Ta rõ rồi.”

Tống Thư Hàng động ý niệm, mang cả Bạch tiền bối two, rồng đen và Hạ Cung đã thu nhỏ vào trong thế giới hạch tâm.

Hình như thế giới hạch tâm của hắn lại rộng ra thêm một chút thì phải? Từ khi dung hợp với Điện Hàn Đông, ngày nào thế giới hạch tâm cũng sẽ rộng ra chút ít.

“Đặt Hạ Cung này ở đâu đây?”

Bạch tiền bối two dò hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút:

“Hay là để cạnh Điện Hàn Đông, mở rộng diện tích ra thêm chút nữa?”

Bạch tiền bối two trêu ghẹo nói:

“Nếu ngươi muốn đặt Hạ Cung bên cạnh Điện Hàn Đông, chi bằng cứ sắp xếp theo thứ tự xuân hạ thu đông luôn đi, đặt nó vào vị trí cách Điện Hàn Đông một khoảng. Nếu sau này ngươi đoạt được cung điện mùa thu thì có thể bỏ vào chỗ trống đó.”

“Ta không có sở thích sưu tập.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Nhưng hắn vẫn tiếp thu đề nghị của Bạch tiền bối two, trong thế giới hạch tâm chọn một vị trí cách Điện Hàn Đông một khoảng, sau đó đặt Hạ Cung vào.

Bạch tiền bối two ra lệnh cho rồng đen thả Hạ Cung vào rìa thế giới hạch tâm.

Rồng đen thả Hạ Cung xuống, lui người về phía sau.

Ngay sau đó, thể tích của Hạ Cung tăng vọt, khôi phục lại diện tích năm mươi nghìn thước vuông như lúc trước. Sau khi Hạ Cung mở rộng, tổng diện tích của thế giới hạch tâm cũng được mở rộng ra giống y như lúc bỏ Điện Hàn Đông vào thế giới hạch tâm.

Bí pháp luyện giới của rồng đen rất thần kỳ, không chỉ dời toàn bộ Hạ Cung mà còn dời cả trận pháp cấm chế phía trên Hạ Cung vào, không thiếu cái nào cả.

“Xong! Đến cái kế tiếp nào!”

Bạch tiền bối two nói:

“Động thiên phúc địa tiếp theo ở đâu?”

Tống Thư Hàng lấy điện thoại rồi mở bản đồ ra, đưa địa chỉ cho Bạch tiền bối two xem.

Rồng đen khẽ ngẩng đầu, cái kế tiếp? Vẫn còn một cái nữa à?

Nó cảm giác nhất định là mình đang gặp ác mộng rồi.

Một cơn ác mộng mà trong đó, nó bị đại năng Cửu U hùng mạnh bắt tới làm culi.

…

Nhờ có năng lực không gian của Bạch tiền bối two, chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng và rồng đen đã đến vị trí động thiên phúc địa kế tiếp.

Năng lực không gian không hổ là năng lực di chuyển nhanh nhất.

Có kinh nghiệm thu nhỏ Hạ Cung trước đó, về sau… động thiên phúc địa thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng lần lượt bị chuyển vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tổng diện tích của thế giới hạch tâm không ngừng tăng vọt.

Đặc biệt là sau khi dung nhập mấy mảnh vỡ linh tuyền vào trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng cảm giác linh khí trong thế giới hạch tâm lại nồng đậm thêm một bậc.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem giờ

Hiện tại đã là 3:46 rạng sáng.

Với tiến độ này, hắn có thể dời hết mười mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vào trong thế giới hạch tâm trước khi trời sáng.

Vừa nghĩ thôi đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Ở bên kia.

Trong lúc tà ma chuột hamster còn đang xoắn xít không biết có nên tè lên giường của Tống Thư Hàng, đột nhiên nó cảm ứng được có người đến gần phòng của Tống Thư Hàng.

Sau đó có một người đẩy cửa vào.

Là vị thiếu nữ văn học Diệp Tư, thân phận phụ là một đầu hai tay trong chế độ ba đầu sáu tay của Tống Thư Hàng, thân phận chính là linh quỷ của Tống Thư Hàng.

"Thư Hàng, ngươi ngủ rồi à?"

Diệp Tư lên tiếng nói.

"Ừ."

Chuột hamster khẽ đáp một tiếng.

Nhiệm vụ của nó là mô phỏng thành hình dạng của Tống Thư Hàng, yên lặng ngủ một giấc, không được để người khác lật tẩy.

Mặc dù không biết chủ nhân muốn nó làm như vậy là có ý gì, nhưng nhiệm vụ chính là nhiệm vụ, nó chỉ cần nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ là được.

"À, vậy ta trở về trong thân thể ngươi nghỉ ngơi đây, hôm nay luyện chế thức ăn linh thú cả ngày, mệt quá."

Diệp Tư duỗi người nói.

Chít chít~ chờ một chút!

Đại sự không ổn rồi!

Diệp Tư là linh quỷ của Tống Thư Hàng, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Nhưng mà... nó là hàng giả! Mặc dù bây giờ trên người nó mang theo chiếc vòng mà chủ nhân cho, trong mắt người khác, nó chính là Tống Thư Hàng.

Nhưng nếu Diệp Tư chui vào trong thân thể nó, nó nhất định sẽ bị lộ tẩy.

Không được, có chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ mà chủ nhân giao cho nó!

Tuyệt đối không thể để linh quỷ của Tống Thư Hàng phát hiện ra nó là hàng giả được.

Làm sao đây, làm sao đây?

Đúng rồi!

Hai mắt chuột hamster đột nhiên sáng lên, sau đó... nó khẽ phun ra một ngụm trọc khí.

Ngay lúc Diệp Tư đến gần nó, muốn chui vào trong cơ thể nó, chuột hamster đột nhiên chìa tay ra xua liên tục:

"Đợi đã, Diệp Tư, cô... cô đừng qua đây."

"Ơ?"

Diệp Tư tò mò nhìn Tống Thư Hàng trước mắt, sau đó cô nhíu mày, cô có cảm giác Tống Thư Hàng trước mắt thiếu đi cái gì đó? Hơn nữa, hình như Tống Thư Hàng trước mắt đang tránh né cô, luôn cố gắng duy trì khoảng cách với cô.

Cô lập tức cảm ứng khế ước linh quỷ, nhưng cảm ứng do khế ước linh quỷ truyền tới cũng không xảy ra vấn đề gì... Có điều cô lại cảm thấy hình như sự ăn ý giữa mình và Tống Thư Hàng đã biến mất rồi.

“Chờ một chút, um... ta... ta tè dầm.”

Tà ma chuột hamster hơi cuối thấp xuống, nhỏ giọng nói.

Diệp Tư: 0_0

“Ta sơ ý tè dầm rồi. Diệp Tư, cô chờ một chút, đừng vội tiến vào trong cơ thể ta. Cho ta chút thời gian, để ta dọn dẹp giường, thay quần áo khác trước đã.”

Chuột hamster cố nặn ra vẻ mặt ngượng ngùng.

Chít chít, thật thoải mái!

Cảm giác được tè lên giường của Tống Thư Hàng thật tuyệt vời.

Nếu ngày mai, tin tức Tống Thư Hàng 18 tuổi chẵn còn tè dầm truyền đi khắp nơi thì càng tuyệt hơn nữa.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Tống Thư Hàng bị gắn cho cái danh “Hàng tè dầm”, tà ma chuột hamster cảm thấy chuyện mình vứt bỏ tự tôn, tự biên tự diễn ra màn kịch tè dầm này cũng rất đáng giá!

...

Diệp Tư đờ đẫn rời khỏi phòng.

Sau đó cô mơ màng đi xuống sân ở dưới lầu.

Trong sân, Bạch Tôn Giả đang rải đống thức ăn linh thú mới vừa luyện chế xong vào không trung cho đám Kiếm Cổ Vô Hình kia ăn.

Thấy Diệp Tư mới đi đã trở lại, Bạch Tôn Giả ngh hoặc hỏi:

“Ủa? Diệp Tư, sao cô lại trở lại đây? Cô nói là muốn về chỗ Tống Thư Hàng nghỉ ngơi mà?”

“Thư Hàng... Hắn tè dầm.”

Diệp Tư đáp.

Bạch Tôn Giả:

"..."

Bạch Tôn Giả:

"Cô nói cái gì? Tống Thư Hàng tè dầm?"

"Ừ, Thư Hàng nói mình tè dầm, bảo ta tránh đi một chút để hắn dọn dẹp giường."

Diệp Tư nói, hơn nữa... cô thực sự ngửi thấy mùi nước tiểu thoang thoảng trong phòng.

Bạch Tôn Giả nhíu mày:

"Cô có chắc người mà ngươi thấy được là Tống Thư Hàng không?"

Nói thế nào Tống Thư Hàng cũng là một tu sĩ tam phẩm đỉnh phong, năng lực tự kiềm chế thân thể rất mạnh.

Ngay cả nam tử nhân loại trưởng thành bình thường, nếu không có bệnh gì thì cũng sẽ không tè dầm, chớ nói chi là tu sĩ tam phẩm đỉnh phong.

"Nghe Bạch tiền bối nói vậy, ta cũng có cảm giác hôm nay Tống Thư Hàng hơi lạ, cứ thấy hắn thiếu đi chút gì ấy."

Diệp Tư gật đầu nói.

"Đi, để ta đi qua nhìn thử xem."

Bạch Tôn Giả búng tay một cái, một nghìn con Kiếm Cổ phân tán ra, bao vây kín cả căn hộ.

Đồng thời Bạch Tôn Giả cũng mở đại trận toàn phòng ngự của cả căn hộ ra để phòng ngừa đối phương chạy thoát.

...

Bên kia, trong động thiên phúc địa thứ chín.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two đang chuẩn bị thu nhỏ động thiên thứ 9, chính là tảng đá thuộc phần nền của Thiên Đình viễn cổ lại.

Nhưng ngay lức này, Bạch tiền bối two đột nhiên nhíu mày:

"Ôi chao, sắp bị lộ tẩy rồi. Thư Hàng, chúng ta trở về trước đã."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

Tống Thư Hàng thắc mắc.

"Sau khi mang ngươi đi vào đường ngầm không gian rời đi, vì sợ các đạo hữu ở chung với ngươi lo lắng, cho nên ta đã ra lệnh cho chuột hamster ngụy trang thành bộ dạng của ngươi, bảo nó làm bộ như đang ngủ. Nhưng bây giờ chuột hamster sắp bị lộ tẩy rồi, giờ ta mang ngươi trở về trước để ngươi ứng phó cái đã. Lát nữa ta lại âm thầm mang ngươi đi, tiếp tục thu mấy cái động thiên còn lại.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống Thư Hàng còn chưa lên tiếng, Bạch tiền bối two đã vung tay đưa hắn trở lại trong phòng ngủ.

Sau khi về tới phòng của mình, Tống Thư Hàng phát hiện trong phòng có một Tống Thư Hàng giống ý hệt hắn đang dọn chăn, trên chăn còn có một mảng ướt lờ mờ.

“Ha ha, Thư Hàng, ngươi trở lại rồi đấy à, tốt quá! Vậy chuyện ở đây giao cho ngươi tự mình giải quyết đấy.”

Tà ma chuột hamster vui vẻ nói.

“Ngươi đang làm gì đấy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta tè dầm.”

Tà ma chuột nghiêm túc nói:

“Hơn nữa, ta là dùng thân phận của ngươi để tè dầm, còn nói chuyện tè dầm này cho linh quỷ Diệp Tư tiên tử của ngươi biết nữa.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Bây giờ chắc linh quỷ ngươi đã sinh nghi, sắp trở lại rồi đó. Chính ngươi giải thích chuyện tè dầm với cô ấy đi. Vậy nhé, ta đi đây.

Nói xong, tà mà chuột hamster ném tấm chăn tè ướt cho Tống Thư Hàng.

Sau đó nó nhanh chóng tháo chiếc vòng trên cổ xuống, khôi phục hình dạng bản thể là chuột hamster rồi chui vèo xuống dưới gầm giường, nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

“Ngươi đi ra đây! Tên khốn kiếp, ngươi đi ra đây cho ta, ta bảo đảm không đánh chết ngươi!

Tống Thư Hàng cả giận nói.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Diệp Tư và Bạch Tôn Giả tiến vào phòng.

Tống Thư Hàng đứng cạnh mép giường, trong tay còn xách tấm khăn trải giường bị tè ướt, nhìn Bạch tiền bối và Diệp Tư mới tiến vào.

“Thư Hàng?”

Diệp Tư hỏi.

Lần này cô có thể cảm giác được Tống Thư Hàng trước mắt rất chính hãng, cảm giác ăn ý quen thuộc thông qua khế ước linh quỷ giữa cô và Tống Thư Hàng đã khôi phục như thường.

Bạch Tôn Giả:

“Ừ, không có vấn đề gì cả, chính là bản thân Tống Thư Hàng.”

Cho nên… chuyện tè dầm là do chính Tống Thư Hàng làm ra sao?

“Này, ta nói vụ tè dầm này không phải là ta làm thì cô có tin không?”

Tống Thư Hàng vừa giũ tấm khăn trải giường vừa hỏi.

Diệp Tư:

“…”

Tống Thư Hàng:

“Diệp Tư, đừng có im lặng như thế!”

“Thế ai là người tè dầm?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

“Là một con chuột hamster thích đùa dai, mới vừa để nó cho chạy mất rồi. Lần tới mà bắt được nó, ta phải thiến nó cho hạ giận.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Chờ hắn vượt qua thiên kiếp tứ phẩm xong, sẽ đến phiên hắn gửi thư khiếu chiến cho con tà ma chuột hamster kia, đến lúc đó hắn không chỉ phá nát chiêu Thiên Ngoại Phi Ma của nó, còn muốn đánh nó tè ra quần luôn.

Nếu con chuột này thích tè dầm như vậy, hắn nhất định phải bắt nó tè cho đã ngay trước mặt mọi người!

Bên kia.

Động thiên phúc địa thứ chín, phía trước tảng đá to lớn từng là nền của Thiên Đình viễn cổ.

Bạch tiền bối two giơ chân đá mấy cái vào tăng đá nền này.

“Nền của Thiên Đình viễn cổ sao?”

Bạch tiền bối two lẩm bẩm nói.

Thiên Đình viễn cổ thành lập sau khi Nho môn suy bại.

Sau khi Nho môn Thánh Nhân tranh đoạt Thiên Đạo thất bại, Thiên Đế thần bí tụ tập một đám đạo hữu, bắt đầu từng bước thành lập Thiên Đình viễn cổ.

Thiên Đình viễn cổ trở thành đạo của Thiên Đế. Khi Thiên Đình viễn cổ hoàn thành, Thiên Đế theo đó cũng trở thành người đứng đầu tu chân giới năm đó sau đời của Nho môn Thánh Nhân.

“Trước đáo cảm ứng được trên người Tống Thư Hàng có khí tức thời đại viễn cổ kỳ quái, hóa ra là do dính phải từ nơi này.”

Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Theo như Bạch tiền bối two kiểm tra, khối nền Thiên Đình viễn cổ nhìn như tầm thường này rất có thể là nguyên thạch vào thời đầu lúc Thiên Đế xây dựng Thiên Đình. Có thể nói thứ này chính là nền trong nền của Thiên Đình viễn cổ.

Tống Thư Hàng nhận lấy khối nền Thiên Đình này từ trong tay Nho gia, trở thành chủ nhân của động phủ này, trên người dính vào khí tức thời đại viễn cổ.

Chính vì luồng khí tức thời đại viễn cổ này mới khiến cho Bạch tiền bối two chú ý tới.

“Chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Bạch tiền bối two nói.

Nếu như nói tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp, vậy thì phải chăng sự trùng hợp này có chút quá mức rồi?

Chương 996: Giáo Viên A Thập Lục

Ban đầu là Điện Hàn Đông, sau đó là Hạ Cung và tám mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ khác, rồi giờ đến khối nền của Thiên Đình thời kỳ đầu ở trước mắt đây?

Quá trình này thật giống như Thiên Đình viễn cổ muốn xây dựng lại.

Bạch tiền bối two lại cẩn thận kiểm tra khối nền của Thiên Đình thời kỳ đầu này một lần, trên đó không có thủ đoạn ngầm do ai lưu lại cả. Hơn nữa bởi vì nó là mảnh vỡ, trận pháp và phù văn khắc trên đó cũng khuyết thiếu không trọn vẹn, không thể dựa vào đó để tìm ra được manh mối hữu dụng gì.

Bạch tiền bối two:

“Thật đáng tiếc, còn tưởng rằng có thể lấy được chút ít tin tức về Thiên Đình viễn cổ chứ.”

Hắn cảm thấy khá hứng thú với Thiên Đình viễn cổ, bởi vì nó rất có thể có liên quan đến sự sắp đặt của đời Thiên Đạo nào đó.

Chẳng qua là sự kiện Thiên Đình viễn cổ sinh ra ở chủ thế giới.

Thân là chúa tể Cửu U, quanh năm suốt tháng hắn chỉ ở trong thế giới Cửu U nên không biết nhiều về Thiên Đình viễn cổ cho lắm.

“Được rồi, chuyện này trước để để xuống một cái. Chỉ cần khối này lúc ban đầu cơ thạch thượng không có người khác lưu lại ám thủ, Tống Thư Hàng đem nó thu vào đến thế giới hạch tâm, cũng sẽ không bại lộ thế giới hạch tâm bí mật."

Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Thế giới hạch tâm thông với thế giới Tà Liên, nếu như bị hạng người giấu đầu giấu đuôi phát hiện ra bí mật này thì sẽ rất phiền toái.

“Rồng đen, thu nhỏ khối nền này lại.”

Bạch tiền bối two nói.

Rồng đen kéo lê thân thể mệt mỏi, lần nữa thi triển bí pháp thiên phú, thu nhỏ khối nền Thiên Đình này lại.

Sao cơn ác mộng làm culi này vẫn chưa chấm dứt vậy?

Đúng là số khổ, sống không nổi nữa mà!

Ngay lúc nó âm thầm kêu khổ, Bạch tiền bối two bỗng nhẹ nhàng đặt tay lên người nó, một luồng lực lượng Cửu U chí cực chảy vào trong cơ thể nó.

Bao nhiêu mệt mỏi uể oải trong người đều bị quét sạch, thậm chí rồng đen còn kiếm được món lời không nhỏ từ luồng lực lượng Cửu U này.

“Sau khi thu nhỏ khối nền này, cố gắng giữ trạng thái thu nhỏ trong một khoảng thời gian, ta muốn dùng lực lượng không gian mang nó vào hiện thế.”

Bạch tiền bối two cười nói.

Rồng đen gật đầu thật mạnh, có luồng lực lượng Cửu U tinh thuần nồng đậm chí cực này buff vào, nó hoàn toàn có thể giữ cho khối nền của Thiên Đình này vẫn duy trì trạng thái thu nhỏ trong một lúc sau khi rời khỏi thân thể nó.

...

Bên kia.

Tống Thư Hàng gian nan giải thích rõ sự kiện tè dầm với Bạch Tôn Giả và Diệp Tư.

Bạch Tôn Giả như có điều suy nghĩ quan sát phòng của Tống Thư Hàng, hắn đã bố trí kết giới xung quanh căn hộ, vậy mà con chuột hamster kia lại biến mất tăm. Chẳng lẽ nó sử dụng lực lượng không gian tới, sau đó lại biến mất sao?

Ngay lúc Bạch Tôn Giả đang suy tư, đột nhiên một cổng không gian bỗng dưng xuất hiện, xuất hiện ở ngay trước mặt Tống Thư Hàng. Sau đó một tảng đá bị thu nhỏ lại chỉ bằng nắm tay từ trong cổng không gian bay ra, rơi vào trong tay Tống Thư Hàng. Tảng đá này chính là nền Thiên Đình bị thu nhỏ.

“Ai đấy?”

Bạch Tôn Giả nhìn về phía cổng không gian.

Nhưng bên trong cổng không gian tối đen như mực, trông giống như vực sâu, sâu không thấy đáy.

"Khi bạn nhìn chằm chằm vào vực thẳm, vực thẳm cũng đang nhìn chằm chằm vào bạn."

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói nhu hòa từ chỗ sâu trong cổng không gian truyền ra, giọng điệu thâm trầm.

Bạch Tôn Giả:

"..."

Thiếu nữ văn học Diệp Tư nháy mắt, miệng bất giác trả lời:

"Ta biết câu này, đây là câu nói của nhà triết học người Đức Friedrich Wilhelm Nietzsche, ta mới xem qua cách đây không lâu."

"Cái gì? Chờ đã, lời này có người nói qua rồi à? Ta còn tưởng mình là người đầu tiên nói ra lời này chứ?"

Bên trong cổng không gian, giọng nói kia buồn bực nói.

Sau đó cổng không gian bỗn đóng ầm lại.

Bạch tiền bối two định cách cổng không gian làm màu ra vẻ, kết quả là làm màu thất bại, sau đó thẹn quá nên đống cổng không gian lại.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Là ai đấy?"

Bạch Tôn Giả tò mò xoay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vung tay chuyển khối nền bị thu nhỏ vào trong thế giới hạch tâm, sau đó thở dài nói:

"Là Bạch tiền bối two, người mà ta đã nói cho ngài biết cách đây không lâu."

"Ồ, hắn không tới à?"

Bạch Tôn Giả hiếu kỳ hỏi.

"Ta có biết đâu."

Tống Thư Hàng đáp.

Nói thật cho đến bây giờ, Tống Thư Hàng vẫn không nắm rõ được lối suy nghĩ của Bạch Tôn Giả cũng như là của Bạch tiền bối two, suy nghĩ của hai người này cực kỳ khó đoán.

Một giây trước vẫn còn nói chuyện 1 + 1 bằng mấy, một giây sau lại lập tức chuyển sang chủ đề triết học.

Nhưng vừa rồi, hắn cảm giác có vẻ như Bạch tiền bối two muốn thông qua đường ngầm không gian để thể hiện, nhưng sau khi màn thể hiện thất bại, Bạch tiền bối two lại chuồn mất tiêu.

Diệp Tư tò mò hỏi:

“Bạch tiền bối thỏ tìm chúng ta có chuyện gì không?”

“Ban đầu ngài ấy đến đây là để tặng mẫu pháo của Diệt Thần Pháo cho ta.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng giơ tay chạm nhẹ vào pháp khí chuỗi đeo tay, ngay sau đó Diệt Thần Pháo dữ tợn xuất hiện ở trong phòng.

“Diệt Thần Pháo?”

Bạch Tôn Giả đứng trước Diệt Thần Pháo nghiên cứu phù văn trên đó, sau đó hắn xoa cằm suy tư. Phù văn trên Diệt Thần Pháo đã mang đến một nguồn cảm hứng lớn lao cho hắn.

“Đây là pháp khí hình pháo mà Bạch tiền bối thỏ đã sử dụng trong chuyến đi cấm địa lần trước. Đúng rồi, hắn quả thật có hứa là sẽ tặng cho ngươi một cái.”

Diệp Tư gật đầu nói.

“Sau đó, hắn lại giúp ta thu nhỏ mấy động thiên phúc địa mà Nho gia đã tặng trước đó, ta chuyển chúng vào trong thế giới hạch tâm.”

Tống Thư Hàng nói.

Chuyện thế giới hạch tâm biến hóa không thể gạt được Diệp Tư và Bạch Tôn Giả.

Diệp Tư và Tống Thư Hàng là một thể, cô ấy có thể tùy ý ra vào thế giới hạch tâm, Bạch tiền bối cũng là khách quen của thế giới hạch tâm.

Bọn họ vừa tiến vào thế giới hạch tâm, tự nhiên sẽ phát hiện ra thế giới hạch tâm có biến hóa.

“Giống như lúc thu Điện Hàn Đông ư?”

Hai mắt Diệp Tư sáng lên, cô nói:

“Chắc bây giờ thế giới hạch tâm lớn hơn nhiều lắm nhỉ?”

“Về tổng diện tích quả thật đã tăng lên rất nhiều. Vừa hay ta mới chuyển khối nền Thiên Đình cũng là động thiên phúc địa thứ 10 vào trong thế giới hạch tâm, giờ chúng ta đi vào xem thử, đồng thời đặt khối nền này vào vị trí thích hợp luôn.”

Tống Thư Hàng đề nghị.

“Được.”

Bạch Tôn Giả đứng dậy nói. Vừa rồi hắn đã quét qua phù văn trên Diệt Thần Pháo, cũng nhớ kỹ toàn bộ cấu tạo của chúng.

Kỹ thuật chế tạo Diệt Thần Pháo rất cổ xưa, phù văn trên đó chỉ sợ thuốc về kỹ thuật thời đại thượng cổ trước khi Thiên Đình viễn cổ ra đời. Rất cổ xưa, nhưng cũng rất sáng tạo! Bạch Tôn Giả rất thỏa mãn.

…

Thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng, Diệp Tư, Bạch Tôn Giả xuất hiện ở bên cạnh suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm.

Hạ Cung, ngọn núi kiếm ý đao ý, ốc đảo, năm linh tuyền, mảnh vỡ Huyễn Thành được sắp xếp theo thứ tự, tọa lạc tại rìa của thế giới hạch tâm.

Còn khối nền Thiên Đình kia thì đang nằm yên tĩnh cạnh suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng lại nhặt nó lên:

“Nên đặt khối nền Thiên Đình này ở vị trí nào mới thích hợp đây?”

“Nếu là khối nền tảng… hay thả vào phần đáy của thế giới hạch tâm có được không?”

Diệp Tư đề nghị.

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái.

Sau khi gia nhập mảnh vỡ Thiên Đình, thế giới hạch tâm không ngừng mở rộng. Nhưng vị trí mở rộng lại không có nền tảng, cảm thấy không an toàn lắm.

Khối nền Thiên Đình này tới rất đúng lúc.

“Thế giới hạch tâm, có thể chuyển khối nền này đến phần nền không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng dò hỏi.

Sau đó thế giới hạch tâm khẽ chấn động, rễ hoa sen lại xuất hiện, cuốn lên khối nền Thiên Đình trong tay Tống Thư Hàng rồi đưa vào phần đáy phía dưới các mảnh vỡ Thiên Đình kia.

Sau khi đặt vào vị trí thích hợp, khối nền Thiên Đình thời kỳ đầu này bắt đầu khôi phục nguyên trạng, điên cuồng biến lớn lên. Đá nền tảng, Hạ Cung, Điện Hàn Đông, ngọn núi kiếm ý đao ý, sa mạc ốc đảo, mảnh vỡ Huyễn Thành, năm linh tuyền liên hợp với nhau, sinh ra cộng minh.

Sau đó lượng linh lực khổng lồ từ trong các mảnh vỡ Thiên Đình tràn ra, nồng đồ linh lực trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng lại tăng vọt.

“Có cảm thấy chỗ nào khác thường không?”

Bạch Tôn Giả quay qua hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch Tôn Giả nói:

“Sao ta cứ có cảm giác là Thiên Đình viễn cổ muốn xây dựng lại... Thư Hàng, ngươi có muốn tiếp tục thu thập mảnh vỡ Thiên Đình nữa không?”

“Có nguy hiểm không Bạch tiền bối?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tạm thời không nhìn ra nguy hiểm gì, trên mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này cũng không có thủ đoạn ngầm do ai lưu lại. Ngược lại có vẻ như giữa các mảnh vỡ Thiên Đình đang kết nối tạo thành một chỉnh thể, giúp cho linh lực trong thế giới hạch tâm càng nồng đậm hơn.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi, nếu gặp được mảnh vỡ Thiên Đình thì cứ thu, còn không gặp được thì thôi, không cố ý cưỡng cầu gì hết.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ừ, loại tâm tính không cố ý cưỡng cầu này của ngươi rất tốt.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Bạch Tôn Giả ói:

“À Thư Hàng này, ngươi còn nhớ Thiên Giới Dao Trì mà chúng ta lấy được lúc trước không?”

“Nhớ chứ.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Bạch Tôn Giả:

“Thiên Giới Dao Trì đó cũng là một bộ phận của Thiên Đình viễn cổ đấy, hay là thử chuyển nó vào trong thế giới hạch tâm của ngươi luôn?”

Hắn rất muốn biết khi Thiên Giới Dao Trì và các mảnh vỡ Thiên Đình trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng kết hợp lại với nhau sẽ xảy ra biến hóa như thế nào.

“Nhưng phải là người có thực lực từ Tôn Giả trở lên mới có thể chống đỡ nổi Thiên Giới Dao Trì, mới có thể giữ nó không tan vỡ mà?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Cũng đúng... Vậy thì cứ để nó đó đi, chờ ngươi tấn thăng lên cảnh giới Tôn Giả hoặc là có bảo vật có thể thay thế lực lượng Tôn Giả, đến lúc đó lại chuyển Thiên Giới Dao Trì qua đây.”

Bạch Tôn Giả đáp.

“Vậy Bạch tiền bối ngài có muốn thứ gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, giữa các thành viên luôn giữ vững quan niệm có trả giá mới có hồi báo, Tống Thư Hàng cũng đã quen với quan niệm này của nhóm Cửu Châu số 1.

“Thứ ta muốn... Tạm thời chưa nghĩ ra. Dù sao còn lâu mới dời Thiên Giới Dao Trì vào đây ma, chờ đến lúc rồi nói cũng được.”

Bạch Tôn Giả đáp.

Đúng lúc hắn đang định nghiên cứu kỹ Thiên Giớ Dao Trì, chờ hắn nghiên cứu xong lại chuyển nhượng cũng không muộn.

...

Sau khi bố trí xong mảnh vỡ nền Thiên Đình, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả chuẩn bị ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Thư Hàng, chờ chút đã.”

Lúc này, Diệp Tư đột nhiên lên tiếng.

“Sao vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bản thân ta có điểm khác thường.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Diệp Tư nói:

“Mới vừa rồi, ngay lúc các mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ tập hợp cùng với nhau trong thế giới hạch tâm... Ta nhìn cấu tạo của những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này, trong lòng bỗng có chút lĩnh ngộ, tiếp theo ta muốn đánh vào cảnh giới Chân Quân lục phẩm.”

“Đánh vào cảnh giới Chân Quân lục phẩm, có nghĩa là muốn độ thiên kiếp ấy hả?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, nhưng trước khi độ kiếp, ta phải đi bế quan một đoạn thời gian để điều chỉnh trạng thái. Ngoài ra, tốt nhất là ta trở về Bích Thủy Các một chuyến.”

Diệp Tư trả lời.

“Bây giờ lên đường luôn sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đúng lúc trong tay hắn có công pháp phụ trợ mà Bắc Phương Đại Đế đưa, phải giao cho Lý Âm Trúc, vậy thì đi theo Diệp Tư đến Bích Thủy Các một chuyến luôn.

Diệp Tư:

“Bây giờ ta sẽ lên đường trở về Bích Thủy Các luôn, có điều... lần này ta sẽ trở về một mình.”

“Tại sao?”

Bạch Tôn Giả ở bên cạnh giải thích:

“Bởi vì chính ngươi cũng sắp độ kiếp... Nếu ngươi và Diệp Tư tiếp tục ở chung với nhau, thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm và thiên kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm cùng nhau giáng xuống, uy lực có thể sẽ tăng lên gấp đôi.”

“Cũng đúng... Diệp Tư, lần này cô trở về thì giao công pháp này cho Lý Âm Trúc, để cho cô ấy bắt đầu tu luyện. Chờ thêm chút thời gian, Bắc Phương Đại Đế sẽ mở lò luyện đan, đến lúc đó sẽ có hy vọng loại bỏ hàn chứng trong người cô ấy.”

Tống Thư Hàng lấy Huyền Băng mà Bắc Phương Đại Đế đưa, giao cho Diệp Tư.

“Ta biết rồi.”

Diệp Tư gật đầu:

“Lúc độ thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, chính ngươi phải chú ý an toàn đó.”

Vốn là có cô ở đây, cô có thể trợ giúp Tống Thư Hàng độ kiếp, nhưng bây giờ cô rời đi, không thể trợ giúp Tống Thư Hàng được rồi.

“Yên tâm đi, chỉ là thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm thôi mà, nhất định ta có thể bình an vượt qua. Hơn nữa trong tay ta còn có tài liệu mà Linh Điệp tiền bối phân tích về thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm mà, ngươi không cần lo lắng cho ta đâu.”

Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Sáu giờ sáng.

Diệp Tư đứng dậy trở về Bích Thủy Các, trước khi cô đi, Tống Thư Hàng giao Thánh Nhân Kinh Văn cho cô.

Hắn có cảm giác lần này Diệp Tư độ kiếp sẽ cần dùng tới Thánh Nhân Kinh Văn, loại trực giác của tu sĩ này rất linh nghiệm.

Diệp Tư từ chối mãi mà không được, cuối cùng đành phải nhận lấy Thánh Nhân Kinh Văn. Sau khi nói lời tậm biết với Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Tiểu Thải, cô lập tức rời khỏi căn hộ của Dược Sư.

Bảy giờ sáng.

Sau khi kết thúc tu luyện sáng, Bạch tiền bối lấy chiếc limousine ra, bóp kèn ý bảo Tống Thư Hàng lên xe.

Đồng thời, bé Thi sống chung với mấy người Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba mấy ngày nay cũng trở lại, quá giang xe của Bạch tiền bối đi đến trường.

Bạch Hạc Chân Quân vẫn không rõ tung tích.

…

Chiếc limousine dài mười mét khởi động, đi đến đại học Giang Nam.

Nhìn người đi đường và sinh viên của đại học Giang Nam ở ngoài cửa xe, Tống Thư Hàng cảm giác kỳ nghỉ hè của mình cứ như một giấc mơ dài.

Bá Đao Tống Nhất đạo hữu, tu sĩ tam phẩm đỉnh phong.

Tống Thư Hàng, sinh viên năm hai của đại học Giang Nam.

Nghĩ tới lại thấy thú vị.

“Ting ting.”

Lúc này bên tai bỗng truyền đến tiếng kèn xe hơi.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, sau đó hắn thấy ở bên trái cũng có một chiếc limousine dài mười mét lái tới, đỗ song song với xe của Bạch Tôn Giả.

Sao trùng hợp vậy, cũng có một chiếc limousine đến đây?

Lúc này chiếc limousine màu đen hạ kính xuống, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn. Chủ nhân của khuôn mặt nhỏ nhắn này lộ ra nụ cười thật tươi, đôi mắt híp lại như trăng khuyết.

“A Thập Lục?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc kêu lên.

Cô gái trong xe limousine màu đen chính là Tô thị A Thập Lục mới độ kiếp xong.

Sao A Thập Lục cũng chạy tới đại học Giang Nam thế này?

“A Thập Lục, cô cũng chuyển trường đến đại học Giang Nam hả?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Không phải.”

Tô thị A Thập Lục lắc đầu, sau đó chỉ vào bộ âu phục tinh xảo trên người mình rồi nói:

“Ta xin vào đại học Giang Nam làm giáo viên khoa mỹ thuật.”

Tống Thư Hàng: o_o

Chương 997: Lão Gia Tử Có Con Tim Thiếu Nữ?

Tô Thị A Thập Lục làm giáo viên á?

Nhìn trời ~~ Nói thật, Tô Thị A Thập Lục có gương mặt trẻ con, nhìn cứ như học sinh cấp ba ấy, làm sinh viên nhìn còn non nữa là, không ngờ cô nàng này lại chạy đến làm giáo viên.

Đến lúc đó, không biết lúc sinh viên khoa mỹ thuật của đại học Giang Nam đến lớp, bỗng dưng phát hiện giáo viên của mình trông bé bé xinh xinh thế kia thì sẽ nghĩ gì đây?

“Đừng có xem thường ta nhé.”

Tô Thị A Thập Lục hơi hất cằm lên:

“Kỹ thuật vẽ của ta cừ lắm đấy.”

Tống Thư Hàng cười hỏi:

“Thật à? Cừ cỡ nào?”

“Ha ha, Tiểu Thập Lục nhà bọn ta từng bái họa vương Hi tiên sinh của Cực Hạo thư viện làm thầy đấy. Tài năng của con bé đã được Hi tiên sinh thừa nhận, rất xứng với hai chữ tuyệt vời luôn.”

Lúc này Tô Thị A Thất ngồi kế bên Tô Thị A Thập Lục bèn cười nói.

Nghe tên Cực Hạo thư viện thì biết ngay là một môn phái nào đó trong giới tu sĩ rồi. Tuy rằng Tống Thư Hàng chưa từng nghe tên của vị họa vương Hi tiên sinh kia, nhưng có thể được các đạo hữu khác tôn xưng là họa vương thì tài vẽ tranh của vị Hi tiên sinh này nhất định sẽ rất đỉnh. Có thể được hắn thừa nhận thì tất nhiên tài nghệ của Tô Thị A Thập Lục cũng không kém đi đằng nào.

“Bội phục bội phục!”

Tống Thư Hàng chắp tay nói với Tô Thị A Thập Lục.

“Hứ!”

Tô Thị A Thập Lục cong môi mỉm cười.

Lúc này Tô Thị A Thất lại nói:

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này... Thực tiên yến của Biệt

Tuyết Tiên Cơ được xác định trước là sẽ cử hành vào mùng 10 tháng sau. Vốn dĩ ta định tự mình đưa ngươi đi. Nhưng tính thời gian thì đầu tháng 10 này ta sẽ bắt đầu bế quan chuẩn bị độ thiên kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm rồi. Nên lúc đó sẽ do A Thập Lục và vài vị đệ tử khác của Tô thị bọn ta đi với ngươi nhé."

Tô Thị A Thất nói đến đây thì trong lòng thấy tiếc hùi hụi. Đây chính là bữa tiệc thịnh soạn nhất của tu chân giới đấy! Sắp sửa chờ đến ngày cử hành thì thiên kiếp của hắn lại rục rịch, cả một tháng cũng không chịu chờ cho hắn nhờ.

Đến lúc đó lỡ như tâm ma trong thiên kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm mà huyễn hóa ra cảnh tượng thực tiên yến thì không biết hắn có cưỡng lại nổi hay không đây?

"Thực tiên yến của Tiên Cơ sẽ được tổ chức vào đầu tháng 10 ư? Tầm này cũng được lắm, đúng vào ngày lễ quốc khánh, khi đó bọn ta sẽ được nghỉ bảy tám ngày."

Tống Thư Hàng cười nói.

Nghĩ tới thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ thì Tống Thư Hàng đã thèm rỏ dãi. Tài nấu nướng của Tiên Cơ có thể xưng là thiên hạ vô song. Tiên trân yến hồi nghỉ hè đã khiến Tống Thư Hàng mê mệt, thực tiên yến còn cao cấp hơn cái kia sẽ tuyệt vời đến mức nào đây?"

Nghĩ thôi cũng thấy sướng rồi.

Lại nói... Trong tay hắn vẫn còn một thiệp mời trống của thực tiên yến, để xem trên nhóm Cửu Châu số 1 có vị tiền bối nào cần hay không.

"A Thất, đến lúc đi tham gia thực tiên yến thì ta sẽ tách ra, không đi cùng với mấy người kia, ta với họ không hợp nhau... Đến lúc đó ta đi cùng với Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối là được rồi."

Tô Thị A Thập Lục bỗng lên tiếng.

"Ơ? Lần này Biệt Tuyết Tiên Cơ có mời Bạch tiền bối à?"

Tô Thị A Thất tò mò hỏi lại.

Hắn nhớ kể từ khi Bạch tiền bối từ chối lời thỉnh cầu song tu của Biệt Tuyết Tiên Cơ xong là cô ấy không hề mời Bạch Tôn Giả tham gia thực tiên yến nữa rồi mà.

Sao năm nay lại mời thế này?

Bạch Tôn Giả trả lời:

“Biệt Tuyết Tiên Cơ nói rằng trù nghệ của mình đã tăng cao, nên muốn phân thắng bại với ta ở thực tiên yến đấy mà.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn muốn chinh phục dạ dày của Bạch Tôn Giả, cô cho rằng muốn chinh phục một người đàn ông thì phải nắm bắt được dạ dày của hắn trước. Mà trên trần đời này, nếu có cô gái nào chinh phục được dạ dày của Bạch Tôn Giả thì đó chỉ có thể là cô mà thôi!

Thực tiên yến lần này cô sẽ dốc hết bản lĩnh ra, thề phải chinh phục Bạch Tôn Giả cho bằng được.

“Ra là thế, ha ha ha.”

Tô Thị A Thất cười nói:

“Nếu Bạch tiền bối cũng đi thì ta coi như yên tâm. Thập Lục ngươi đi cùng Tống Thư Hàng tiểu hữu và Bạch tiền bối đi.”

“Được.”

Tô Thị A Thập Lục cười đáp, để lộ má lúm đồng tiền thật sâu trên má.

…

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này. Mấy tháng trước ta từng hứa với ngươi là sẽ đưa ngươi đến Thiên Hà bí cảnh tầng một của Tô thị để tu luyện, nhưng bây giờ…”

Tô Thị A Thất nhìn Tống Thư Hàng.

Lúc đó Tống Thư Hàng tặng mười sáu gốc long cốt khô đằng cho A Thập Lục, Tô Thị A Thất định đưa Tống Thư Hàng đến Thiên Hà bí cảnh tu luyện xem như thù lao.

Khi đó cảnh giới củaTống Thư Hàng vẫn chỉ là nhất phẩm Dược Long Môn. Nếu như vào Thiên Hà bí cảnh để tu luyện thì có thể ngưng tụ chân khí nhanh hơn, sớm ngày trùng kích cảnh giới nhị phẩm.

Nhưng nay hắn đã là tam phẩm đỉnh phong, bốn mạch cũng đã mở đủ, thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm cũng sắp sửa đến. Cho nên cơ hội tu luyện ở Thiên Hà bí cảnh tầng một đã chẳng có tác dụng gì với hắn nữa.

Tô Thị A Thất cảm thấy gan mình đau nhói.

“Bây giờ thì sao?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại, sâu bên trong Thiên Hà bí cảnh của Tô thị có ẩn chứa một thiên hà linh mạch khổng lồ. Phàm là những tu sĩ tu luyện trong bí cảnh đó đều có thể khiến thân thể trở nên mạnh mẽ hơn, tốc độ tu luyện lại nhanh gấp mười lần khi ở bên ngoài, là nơi tuyệt vời để bế quan tu luyện.

Cho nên hắn vẫn rất muốn được đến đó tu luyện.

“Bây giờ ngươi mà vào đó tu luyện cũng chẳng có tác dụng gì mấy.”

Khóe miệng của Tô Thị A Thất co giật, đáp lại gọn lỏn.

Tống Thư Hàng:

“Chẳng có tác dụng gì mấy là sao?”

Tô Thị A Thập Lục đưa tay chống cằm rồi giải thích:

“Bởi vì tốc độ tấn cấp của kẻ nào đó nhanh quá, chỉ qua một kì nghỉ hè mà đã leo lên đến tận tam phẩm đỉnh phong. Thiên Hà bí cảnh tầng một chỉ có hiệu quả tốt nhất cho tu sĩ nhất phẩm và nhị phẩm, đối với tu sĩ tam phẩm thì linh lực ở đó không đủ dày.”

Tống Thư Hàng:

“Ơ...”

“Ta bắt đầu tu luyện từ khi bé tí, đến giờ cảnh giới chỉ mới đến tứ phẩm, nhưng ngươi thì đã sắp sửa đuổi kịp cảnh giới của ta mất rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nghĩ đến đây thì bỗng thấy tủi thân:

“Ta còn là dạng thiên tài trong số những người cùng trang lứa của nhóm Cửu Châu số 1 đấy nhé.”

“Cả ta nữa, ta tu luyện từ bé mà đến giờ chỉ mới có cảnh giới thất phẩm thôi này.”

Bạch Tôn Giả nói rất đỗi nghiêm túc:

“Ta cũng là thiên tài trong nhóm Cửu Châu số 1 đấy!”

“Sư phụ, ta cũng tu luyện từ bé mà giờ chỉ mới tam phẩm thôi đây này!”

Tước yêu Tiểu Thải khóc một dòng sông, cô không ngờ chỉ trong một kì nghỉ hè mà sư phụ Tống Thư Hàng đã từ nhất phẩm leo lên đến gần tứ phẩm rồi. Nghĩ lại mới thấy tủi thân làm sao, thời gian tu luyện của cô lâu ơi là lâu, còn gặp phải nguy cơ hết tuổi thọ nữa.

“Thư Hàng sư huynh, ta cũng bắt đầu tu luyện từ nhỏ, đến bây giờ chỉ mới có cảnh giới nhất phẩm nè.”

Bé Thi chớp mắt nói:

“Ngươi có thể cho ta biết bí quyết giúp ngươi từ nhất phẩm lên đến tam phẩm chỉ trong một mùa hè là gì được không?”

Tống Thư Hàng: ...

“Khụ, nói tóm lại là món thù lao đó đã không thích hợp đối với Thư Hàng tiểu hữu ngươi nữa. Thế này nhé, ta sẽ nghĩ cách đổi sang món thù lao nào đó hợp với ngươi. Nếu thật sự không được thì ta sẽ quy phần thù lao này thành tài liệu dùng để luyện chế pháp bảo bản mệnh của ngươi vậy. Chờ ngươi tấn chức lên tứ phẩm thì nhất định phải luyện pháp khí bản mệnh... Thật ra thì từ tam phẩm ngươi đã phải bắt đầu tu luyện pháp khí bản mệnh rồi. Nhưng tốc độ tấn chức của ngươi nhanh quá, chắc là đến chính bản thân ngươi cũng chưa nghĩ ra nên luyện chế món pháp khí bản mệnh gì luôn đúng không?”

Tô Thị A Thất cười nói.

Tống Thư Hàng khóc ròng:

“A Thất tiền bối đoán trúng rồi.”

Vốn dĩ hắn muốn luyện chế một loại pháp khí dạng đao cho rồi.

Nhưng mấy hôm trước lấy được Đao Cổ Vô Hình xong thì Tống Thư Hàng cảm thấy nếu luyện pháp khí bản mệnh thành đao thì phí của lắm, hắn cũng có chơi phong cách song đao đâu mà.

Cho nên chính Tống Thư Hàng cũng không biết nên luyện chế pháp khí bản mệnh loại nào luôn.

“Cố mà nghĩ đi, nhất định phải luyện chế ra được pháp khí bản mệnh trước cảnh giới ngũ phẩm. Không thì xem như quá muộn rồi.”

Tô Thị A Thất dặn dò:

“Mà nói chứ, không phải là vài tháng nữa là ngươi lại đột phá đến cảnh giới ngũ phẩm đấy chứ?”

“Sao mà được chứ, ta nhất định sẽ cực kỳ cẩn thận trong việc tấn thăng lên cảnh giới ngũ phẩm mà.”

Tống Thư Hàng nói chắc nịch.

Cảnh giới ngũ phẩm là một cảnh giới cực kỳ quan trọng.

Ngưng tụ kim đan, số lượng đan văn trên đó đại biểu cho tương lai của một vị tu sĩ.

Có vài vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều muốn đợi đến lúc nắm chắc hơn 90% tỉ lệ thành công ngưng tụ được bảy long văn đổ lên thì mới tấn chức ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng ở trong nhóm Cửu Châu số 1 khá lâu rồi nên cũng nghĩ như thế, nếu ngưng tụ kim đan thì phải ngưng tụ được ít nhất bảy long văn đổ lên.

Không chắc ăn thì tuyệt đối không thể tấn cấp.

[Một viên kim đan định đại đạo], đan thành thì không có gì để tiếc! Tấn chức ngũ phẩm nhất định phải chắc chắn, tuyệt đối không thể nóng lòng nhất thời được!

“Tư tưởng khá lắm.”

Tô Thị A Thất cười nói.

...

Một lát sau, hai chiếc xe đến cổng của khu đại học Giang Nam.

Học sinh muốn lái xe vào bên trong khu đại học Giang Nam thì cần phải trải qua một loạt thủ tục rắc rối, mấy thứ đó thật sự rất phiền phức. Chủ yếu là lãnh đạo của khu đại học Giang nam không ủng hộ việc học sinh tự lái xe đến trường, mấy năm gần đây thì mới đỡ gắt hơn.

Nhưng giáo viên thì không thành vấn đề.

Xe của Tô Thị A Thập Lục thuận lợi chạy vào trong trường...

Xe của Bạch tiền bối cũng chạy vào trót lọt. Theo lý thuyết thì xe của Bạch tiền bối chưa làm thủ tục nên không được vào trường. Nhưng dù sao đi nữa thì xe của Bạch tiền bối vẫn chạy vào gọn ơ, còn không có ai cản lại nữa.

Tống Thư Hàng quy hết việc này lên vận may nghịch thiên của Bạch Tôn Giả.

Hai chiếc xe limousine dài hơn mười mét chạy thẳng vào trường như thế khiến vô số người ghé mắt nhìn theo.

Tống Thư Hàng im lặng móc lá bùa do Túy Tinh Cư Sĩ chế tạo cho hắn ra đeo lên. Hắn cảm giác bây giờ mình rất cần cái hiệu quả người vô hình của nó.

“Mong là đừng có bị nhòm ngó nhiều quá, nếu như bị nhiều người thấy cảnh mình bước xuống từ xe của Bạch tiền bối thì cuộc sống trường học của mình sau này coi như tiêu luôn.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Tài xế của Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục xuống xe trước, sau đó đi vòng ra sau mở cửa cho A Thất và A Thập Lục.

Rõ ràng tài xế của bọn họ vô cùng chuyên nghiệp.

Khi Tô Thị A Thập Lục trong bộ vest công sở và Tô Thị A Thất bước xuống thì lập tức thu hút ánh nhìn của vô số học sinh.

“Hay lắm, có A Thất tiền bối anh tuấn và A Thập Lục đáng yêu thu hút tầm ngắm, mình lại lặng lẽ chuồn ra khỏi xe thì sẽ không bị ai chú ý nữa.”

Tống Thư Hàng vừa nghĩ vừa lấy một chiếc kính râm to tướng ra khỏi vòng tay pháp khí của mình rồi đeo lên.

Nhưng hắn không thấy cảnh Bạch tiền bối nhìn động tác chuyên nghiệp của vị tài xế nhà Tô Thị A Thất với vẻ đăm chiêu suy nghĩ.

Sau đó Bạch Tôn Giả mở cửa xe, bước ra với khí thế vô cùng ngầu lòi.

Ánh nắng rọi xuống người của Bạch Tôn Giả, khiến ánh mắt của tất cả mọi người có mặt ở đây tựa như bị một thỏi nam châm cực mạnh thu hút, bất giác nhìn về phía hắn.

Sau đó Bạch Tôn Giả đi đến chỗ Tống Thư Hàng và bé Thi ngồi, mỉm cười mở cửa xe ra cho bọn họ.

Cơ mặt của Tống Thư Hàng khẽ co giật.

Bé Thi mỉm cười bước ra khỏi xe.

“Bạch tiền bối, ta tự xuống được rồi.”

Tống Thư Hàng vội nói, sau đó nhanh chóng mở cửa bên kia chui ra.

Thế là ánh mắt của mọi người vẫn luôn tập trung ở chỗ Bạch Tôn Giả và bé Thi.

Hắn lặng lẽ xuống xe, lại có thêm bùa hộ mệnh của Túy Thiên Cư Sĩ cho nên không khiến người khác chú ý lắm.

Nhưng ngaykhi Tống Thư Hàng vừa lặng lẽ chui xuống xe thì bỗng đâu có một bóng người chạy nhào tới từ phía xa.

Đó là một lão giả râu tóc bạc phơ với tốc độ chạy cực nhanh!

Điều đáng sợ hơn nữa chính là lão giả này còn dùng tư thế chim non về tổ nhào đến chỗ hắn.

Hình như bị lão gia tử này có một con tim thiếu nữ thì phải? Tư thế nhào tới trông bể bóng mù mắt luôn. Tống Thư Hàng bất giác né qua một bên, thử nghĩ đi, bị một ông già nhào vào lòng như thế có nổi hết gai óc lên không.

Nhưng Tống Thư Hàng không thể tránh được, cuối cùng vẫn bị lão giả này ôm lấy cổ.

Đậu xanh, đây là một vị Linh Hoàng ngũ phẩm!!!

“Hu hu hu hu hu, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi rồi! Thư Hàng tiểu hữu, rốt cuộc cũng tìm được ngươi rồi.”

Lão giả tóc bạc khóc òa lên, khóc nẫu hết cả ruột gan.

Nước mắt tuôn như thác đổ, không thể nào ngừng lại được.

Cực kỳ khoa trương.

Mỗi giọt nước mắt tuôn trào đều tròn vo sóng sánh, to cỡ viên bi, nối thành một chuỗi trông vô cùng khoa trương.

Tống Thư Hàng bị ôm cảm giác được quần áo của mình đã ướt nhẹp mất rồi...

Đậu xanh chứ.

Nhưng nói ra thì Tống Thư Hàng cứ cảm thấy bộ dạng khóc lóc của lão giả này quen lắm.

Đúng rồi, lúc Diệp Tư khóc cũng có cảm giác thế này đây.

Á phì phì phì!

Tống Thư Hàng thầm phì ba lần!

Diệp Tư khóc là lệ mỹ nhân, bộ dạng nức nở đáng yêu khiến người ta thương tiếc.

Nhưng lão gia tử này khóc như thế trông chẳng đẹp đẽ chút nào, ai không biết chắc còn tưởng là hắn đã ức hiếp gì ông ấy dữ lắm đây.

“Vị lão gia tử này, ngài tìm ta có gì... Ơ? Ngài không phải là vị .... ấy ấy gì đó đây ư?”

Tống Thư Hàng chợt hỏi.

Hắn nhớ ra mình từng thấy vị lão gia tử này rồi. Khi quay phim ở địa chỉ cũ của Bích Thủy các, Tô Thị A Thất tiền bối từng dắt vị lão gia tử này, Diệp Tư, Đậu Đậu và Đồng Quái Tiên Sư về cùng.

Nhưng nhất thời hắn lại không nhớ nổi đạo hiệu của vị lão gia tử này.

“Chào buổi sáng nhé, Khốc đạo hữu.”

Bạch Tôn Giả thấy Khốc Lão Nhân thì mỉm cười chào hỏi.

“Khốc Lão Nhân đạo hữu, sao ngươi lại đến đây thế?”

Tô Thị A Thất tò mò hỏi hắn.

“Ớ? Bạch tiền bối, A Thất đạo hữu, hu hu hu, các ngươi đều ở đây cả ư.”

Khốc Lão Nhân lau nước mắt, nhìn Tô Thị A Thất và Bạch Tôn Giả.

Ngượng chết mất thôi, hắn vốn còn muốn tránh mặt Bạch tiền bối, ngại không dám gặp ngài ấy, nào ngờ bây giờ lại tự mình chạy đến thế này.

“Ngươi tìm Thư Hàng có chuyện gì à?

Bạch Tôn Giả vẫn tò mò hỏi tiếp.

“Huhuhu, là thế này, Thư Hàng tiểu hữu... Xin hỏi ngươi có biết thiên khấp bảo điển hay không?”

Khốc Lão Nhân bèn mở lời.

Chương 998: Xin Chào Mọi Người, Tôi là Lãng Bá, Xin Mọi Người Đừng Quên Tôi Nhé!

Thứ mà Khốc Lão Nhân muốn chỉ có một mà thôi, ấy chính là thiên khấp bảo điển bản đầy đủ.

Tống Thư Hàng còn nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy Khốc Lão Nhân là ở ngoài cổng của Bích Thủy các trong vũ trụ.

Khi đó Khốc Lão Nhân ngồi chầu chực ở cổng, mong có thể được bái nhập vào làm đệ tử của Bích Thủy các. Nếu như không được làm đệ tử thì làm một vị trưởng lão cung phụng hoặc khách khanh cũng được. Nói chung là cho hắn có cơ hội được tiếp xúc với thiên khấp bảo điển bản đầy đủ là được, hắn bảo đảm lòng trung thành của mình dành cho môn phái tuyệt đối không có vấn đề gì.

Bình thường nếu như tán tu mạnh mẽ cấp bậc Linh Hoàng như Khốc Lão Nhân mà thật lòng muốn gia nhập môn phái nào đó thì người ta sẽ không từ chối.

Tiếc rằng lúc Khốc Lão Nhân tiếp xúc với Tống Thư Hàng và Diệp Tư có nhắc đến chuyện Bích Thủy các khi xưa từng bị hủy diệt, điều này đã đâm trúng nỗi đau của Sở các chủ đang ngồi nghe lén, kết quả Khốc Lão Nhân bị Sở các chủ ném về Trái Đất, kế hoạch bái nhập Bích Thủy các của hắn cũng tan thành mây khói.

Bây giờ Khốc Lão Nhân muốn đi đường tắt hòng cứu vãn tình thế, muốn thông qua Tống Thư Hàng để liên hệ với Diệp Tư, sau đó lại tranh thủ làm thân với Bích Thủy Các xin xỏ thiên khấp bảo điển sau.

Tống Thư Hàng ra sức đẩy Khốc Lão Nhân, sau đó hỏi:

“Khốc tiền bối, ngươi vẫn muốn bái nhập Bích Thủy Các ư?

“Đương nhiên rồi.

Khốc Lão Nhân vừa khóc vừa đáp, chủ yếu là nhờ vào độ thích hợp của hắn với thiên khấp bảo điển cực cao nên hắn mới có thể tấn chức Linh Hoàng ngũ phẩm. Nếu bây giờ mà hắn đổi công pháp khác thì tỉ lệ tấn chức Chân Quân lục phẩm sẽ giảm mạnh đấy.

Nên nếu có cơ hội lấy được thiên khấp bảo điển bản đầy đủ thì Khốc Lão Nhân tuyệt đối sẽ không từ bỏ đâu.

“Khốc tiền bối... Nếu như ngươi không bận lắm thì đợi đến tối nay ta liên hệ với Bích Thủy các giúp ngươi nhé. Tính ra thì tối nay Diệp Tư cũng đến Bích Thủy các rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đến lúc đó Sở các chủ có chịu nhận Khốc Lão Nhân hay không thì chẳng phải việc hắn có thể quyết định được.

Hai mắt của Khốc Lão Nhân sáng rực lên, lại nức nở nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, xin hãy nhắn với Sở các chủ giúp ta, chỉ cần cô ấy chịu nhận lão đây thì sau này lão sống là người của Bích Thủy các, chết cũng là ma của Bích Thủy các. Bảo đảm một lòng một dạ!”

Sở dĩ Khốc Lão Nhân hạ quyết tâm như thế là vì hắn biết rõ, rất có thể vị Sở các chủ kia của Bích Thủy các là một Kiếp Tiên cửu phẩm! Lúc ấy vị Sở các chủ kia chỉ khoát tay có một cái thôi đã ném hắn vào cổng không gian quăng về Trái Đất luôn.

Chiếc đùi vàng thon dài như thế, cơ cơ hội ôm được thì chẳng ai từ chối cả.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật:

“Ta biết rồi, Khốc tiền bối cứ yên tâm đi, ta sẽ chuyển hết những gì ngươi nói cho Sở các chủ, bảo đảm không thiếu chữ nào.

“Cảm ơn tiểu hữu.

Khốc Lão Nhân vừa cảm động một cái thì lại đâm trúng điểm khóc, nước mắt lại tuôn như mưa.

“Thật ra ấy... Khốc tiền bối này, nếu như ngươi thật sự rất muốn thiên khấp bảo điển thì cũng c ó thể cân nhắc chuyện bái Diệp Tư làm thầy mà.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Kỳ thật chính bản thân Tống Thư Hàng cũng giữ thiên khấp bảo điển bản đầy đủ, nhưng hắn không hề muốn nhận Khốc Lão Nhân làm đệ tử. Đối phương là một vị tiền bối Linh Hoàng ngũ phẩm, hắn chỉ mới có cảnh giới tam phẩm. Cho dù đối phương chịu thì Tống Thư Hàng cũng chẳng thể mặt dày đi nhận được. Còn nữa, thiên khấp bảo điển vốn là đồ của Bích Thủy các, Tống Thư Hàng cũng không dám tự tiện truyền dạy.

Nhưng nếu như bái Diệp Tư làm sư phụ thì không thành vấn đề.

“Diệp Tư tiên tử ư?”

Khốc Lão Nhân lập tức hiểu ra:

“Cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu.”

“Không cần khách khí.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thư Hàng tiểu hữu, ta phải đến khu đại học Giang Nam làm thủ tục, chuyển đến lớp của ngươi học.

Khốc Lão Nhân lau nước mắt rồi nói.

Hắn làm thế là để phòng hờ cho chắc ăn... Lỡ như Bích Thủy Các và Diệp Tư đều không chịu nhận hắn làm đồ đệ thì hắn sẽ cố gắng làm thân với Tống Thư Hàng mới được.

Một khi trở nên thân thiết thì những chuyện khác sẽ trở nên dễ dàng cả thôi. Dẫu sao thì đây cũng là một thế giới chú trọng nhân tình mà.

Tống Thư Hàng: ...

Chơi nhau đấy à, trong lớp hắn có cô bé con như Thi đã lạ lắm rồi, bây giờ lại có thêm một lão gia tử như Khốc Lão Nhân thì lớp của hắn sẽ thành cái gì đây?

Trên có cụ già, dưới có trẻ nhỏ à?

“Khụ, Khốc tiền bối không cần làm thế đâu. Không cần phải chuyển vào đây học làm gì cả, trước tiên Khốc tiền bối cứ ở lại gần đây chờ một lúc, đến tối Sở các chủ trả lời xong thì ta sẽ liên lạc với tiền bối.”

Tống Thư Hàng vội ngăn cản.

Khốc Lão Nhân ngẫm nghĩ, cảm thấy đúng là không cần vội thế làm gì. Ít nhất cũng chờ đến khi Sở các chủ và Diệp Tư Tiên Tử từ chối hắn rồi hãy làm thủ tục nhập học cũng được.

Vất vả lắm mới xong xuôi vụ của Khốc Lão Nhân, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn quanh. Tiếp theo bèn lặng lẽ thở dài.

Hắn vốn định lặng lẽ xuống xe, nhân lúc Tô Thị A Thất, A Thập Lục, Bạch Tôn Giả và bé Thi thu hút sự chú ý của mọi người thì hắn sẽ âm thầm quay về lớp học của mình.

Có lá bùa của Túy Minh Cư Sĩ giúp đỡ, kế hoạch lén quay về lớp học sẽ vô cùng hoàn mỹ, không chút sai sót.

Nào ngờ giữa chừng lại lòi ra một Khốc Lão Nhân.

Chỉ chớp mắt thì Tống Thư Hàng đã trở thành kẻ bị chú ý nhiều nhất.

“Ơ? Kia là Tống Thư Hàng đấy à?”

Đã có bạn học nhận ra Tống Thư Hàng, dù hắn đang đeo kính râm.

“Tống Thư Hàng? Là Tống Thư Hàng kia đấy hả?”

“Đúng đấy, là cái đứa diễn Cao Thăng sư huynh đấy.”

“Ơ? Người kia chẳng phải chính là Lăng Dạ ư? Lăng Da cũng đến trường chúng ta à?”

Có người nhận ra Bạch Tôn Giả nên vui mừng reo lên.

“Đến gần chút nữa nào, tôi chưa từng ở gần Lăng Dạ sư huynh như thế.”

“Còn cô gái đáng yêu đứng kế bên nữa kìa, cô ấy diễn Đao Vô Tích của Thái Bạch Kiếm Tông trong phim đấy, lúc xem phim tôi thích cô ấy nhất luôn, có thể nói cô ấy chính là một trong những nhân vật dễ thương nhất phim đấy.”

Sóng người bắt đầu ùa về phía đám người Tống Thư Hàng.

Bây giờ phải làm sao đây?

Tống Thư Hàng động não, sau đó hắn chợt nảy ra một ý tưởng.

Tiếp theo Thư Hàng tiểu hữu lặng lẽ móc cây ghim cài áo biến hình chưa kịp trả lại cho Vũ Nhu Tử ra.

Dưới tác dụng của nó, gương mặt của Tống Thư Hàng lặng lẽ biến ảo.

Sau khi đám người hâm mộ kia nhào đến thì Tống Thư Hàng tháo kính râm xuống, lộ ra một gương mặt mà các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều vô cùng quen thuộc.

Sau đó, Tống Thư Hàng mỉm cười đầy tà mị.

Thế nào là cười tà mị hả, chính là vừa đẹp trai lại vừa đểu cáng đấy.

“Xin chào mọi người, tôi là diễn viên Lãng Bá, chính là người diễn vai sư đệ đã báo tin cho Lăng Dạ ở trong phim đấy, còn đóng cảnh làm cờ nữa. Xin mọi người đừng quên tôi nhé ~~”

Tống Thư Hàng chắp tay với quần chúng.

Tô Thị A Thất: ...

Tô Thị A Thập Lục: ...

Bé Thi: ...

Bạch Tôn Giả: ...

Sao mà Thư Hàng ngươi có vẻ rành rọt thế!

“Ơ sao cảnh này trông quen quen thế nhỉ?”

Tô Thị A Thất nói.

“Bởi vì trước đây không lâu có một con khỉ đầu chó từng mạo danh ngươi, còn to mồm tự giới thiệu lúc Nhật Báo Tu Sĩ phát sóng trực tiếp nữa. Khiến cho đến tận bây giờ vẫn có rất nhiều tu sĩ không tường chân tướng nghĩ rằng bản tôn của Tô Thị A Thất tiếng tăm lẫy lừng thuộc Thiên Hà Tô thị là một con khỉ đầu chó.” A Thập Lục nhắc nhở.

“Đậu xanh.” Tô Thị A Thất lập tức cảm thấy như nuốt phải ruồi vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu cũng bị lây bệnh của Tam Lãng rồi ư?” Tô Thị A Thất cắn răng nói.

“Bị lây từ đời nào rồi, nhưng gần đây không có phát bệnh, ta còn tưởng là hắn đỡ hẳn rồi. Xem ra trước kia chỉ là thời kỳ ủ bệnh mà thôi.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Qủa nhiên, phải bảo Hoàng Sơn tiền bối đạp Cuồng Đao Tam Lãng ra khỏi nhóm mới được.” Tô Thị A Thất thấp giọng lẩm bẩm.

“Còn cả Đồng Quái tiền bối nữa, đá luôn cho rồi.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung.

“Chuẩn, bói bịp cũng là một loại bệnh. Bệnh Tam Lãng với bệnh bói bịp, nhưng khả năng lây lan của bệnh bói bịp kia không đáng sợ bằng.” Tô Thị A Thất nói.

Tống Thư Hàng lờ tịt đoạn đối thoại của ba người Bạch tiền bối, Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục.

Lúc này hắn đã nhập vai vào nhân vật Cuồng Đao Tam Lãng rồi.

“Nói cho mọi người biết một tin vui nhé, không bao lâu nữa thì bộ phim ‘Cuộc đời phóng đãng của ta’ do tôi vào vai chính sẽ được công chiếu. Trong bộ phim điện ảnh này, mọi người có thể gặp lại rất nhiều nhân vật quen thuộc trong Trận Chiến Mạt Pháp đấy. Đây là một bộ phim đáng để chờ mong. Đến lúc công chiếu mong mọi người ủng hộ nhé.”

Tống Thư Hàng vừa nói vừa bắn nụ cười “tà mị, chói lóa” ra xung quanh.

Dường như Tống Thư Hàng đã học hư thật rồi.

Chẳng lẽ sau khi ngụy trang thành bộ dạng của Cuồng Đao Tam Lãng thì sẽ bị một thứ gọi là sức mạnh của quy tắc tự tìm đường chết trong trời đất nhập xác, bắt đầu tự động tìm chết ư?

Nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ rồi.

...

Dù sao đi nữa thì Tống Thư Hàng cũng đã nhanh trí thoát được một kiếp.

Sau khi mọi người nhìn gương mặt của hắn lúc tháo kính râm ra không phải Tống Thư Hàng mà là của một diễn viên tên Lãng Bá xong thì trong lòng có phần thất vọng.

Nhưng vẫn có khá nhiều em gái bị nụ cười tà mị của Lãng Bá hút hồn, trở thành fan của diễn viên này.

Thậm chí có rất nhiều em gái hứa hẹn khi nào phim kia được chiếu thì họ sẽ ra rạp ủng hộ.

Cuối cùng còn xin được chữ kí của Lãng Bá nữa.

Tô Thị A Thất: ...

Tô Thị A Thập Lục: ...

Bạch Tôn Giả mỉm cười, hắn lặng lẽ quay lại toàn bộ sự việc rồi gửi lên nhóm Cửu Châu số 1.

...

Cả nhóm Cửu Châu số 1 lập tức rần rần lên vì video này.

Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): “Ớ ớ ớ? Sao lại thế, Tam Lãng tiền bối đến khu đại học Giang Nam khi nào thế? Không phải hắn vẫn đang ở Linh Điệp Đảo của bọn ta à?”

Linh Điệp Tôn Giả: ...

Sau khi xem xong video, Linh Điệp Tôn Giả tinh mắt nhìn thấy chiếc ghim cài áo trên ngực của “Cuồng Đao Tam Lãng” kia. Cuồng Đao Tam Lãng này chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu ư?

Cuồng Đao Tam Lãng: “Đậu xanh, ai đấy?”

Lệ Chi Tiên Tử: “Không phải ngươi à Tam Lãng?”

Bắc Hà Chân Quân: “[icon giật mình] không phải Tam Lãng ư?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Nhìn trời ~~ Thậm chí lại có kẻ đi giả mạo Cuồng Đao Tam Lãng ư? Làm hay lắm!”

“Ai giả mạo ta thì cũng đừng có cười gớm thế chứ. Ta có cười ngu như thế đâu?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Nhìn trời, là ở khu đại học Giang Nam à, để ta ra xem thử. Đúng lúc ta cũng đang ở đó đây.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hớn hở đi hóng hớt.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “@ Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, rốt cuộc Tam Lãng kia là ai thế? Còn nữa @ Thất Sinh Phù Phủ Chủ, rốt cuộc nhìn trời kia là cái quỷ gì hả?”

“Nhìn trời ~~ Nhìn trời là câu cửa miệng của một vị tiền bối vừa mới liên lạc với ta, tẩy não ghê lắm, tự dưng ta cũng học theo luôn.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp.

Chương 999: Nhìn Trời, Lại Mất Sóng Ư?

“Nhìn trời, rốt cuộc là vị đạo hữu nào có sở thích đáng sợ đấy vậy, sau khi học theo xong thì căn bản không thể nào ngừng được.”

Giao Bá muốn sinh một đội bóng đá nam cảm thán.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Các vị đạo hữu, ta chạy đến hiện trường rồi đây. Bây giờ ta sẽ truyền hình trực tiếp về vị Cuồng Đao Tam Lãng hàng rởm ở đây cho mọi người nhé. Hắn đang đứng cùng với Bạch Tôn Giả, Tô Thị A Thập Lục và bé Thi. Bạch Tôn Giả và bé Thi đứng cạnh một chiếc xe, Tô Thị A Thập Lục thì đứng bên cạnh một chiếc khác.”

“Đậu xanh!”

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức nói ngay: “Ta hiểu rồi, là ngươi đúng không, Tô Thị A Thất! Nhất định là ngươi đang trả thù ta! Nhìn trời ~~ Ngươi trả thù thì thôi đi, nhưng khi biến thành bộ dạng của ta thì làm ơn đừng có cười thấy gớm như vậy được không? Nụ cười đê tiện đó xuất hiện trên mặt ta chẳng hợp chút nào hết. Kiểu cười khiến người ta nổi da gà này chỉ hợp với chính ngươi thôi! Đừng có dùng nụ cười đê tiện của ngươi làm bẩn dung mạo của ta!”

Lúc này Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại tiếp tục nói:

“Ta còn thấy cả Tô Thị A Thất đạo hữu vừa mới chui ra khỏi xe, đứng bên cạnh Tô Thị A Thập Lục. Ngoài ra còn một lão giả khóc rấm rức đứng kế bên Tô Thị A Thất nữa, hình như chính là vị Khốc Lão Nhân đạo hữu rất nổi tiếng trong hàng tán tu đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Thất Sinh Phù đạo hữu, ngươi đang chơi ta đúng không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “[icon nhún vai] Ta thật sự không hề chơi xỏ gì ngươi, đứng ở chỗ ta thì A Thất đạo hữu bị xe che khuất mất. Lúc ta đến gần hơn chút nữa thì mới thấy A Thất đạo hữu và

Khốc Lão Nhân. Ta nói thật đấy."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ không hề nói dối, bởi vì lúc còn trẻ hắn từng thề vô số lần nên bây giờ hắn rất cẩn thận trong từng lời ăn tiếng nói, sợ sẩy mồm lại đi thề thốt bậy bạ. Bây giờ mỗi lần mở miệng thì hắn đều nghĩ kỹ xong mới nói, cũng vì như thế nên hắn rất ít khi nói dối.

Cuồng Đao Tam Lãng: ...

"Truyền hình trực tiếp nữa nhé, vị Tam Lãng đạo hữu rởm kia còn đang ký tên cho fan. Nói thật, ta cảm thấy vị Tam Lãng rởm này cười quyến rũ lắm, còn đẹp trai hơn cả Tam Lãng xịn nữa. Điểm ấy có thể thấy rõ từ việc có vô số fan nữ nhào đến xin chữ kí của hắn. Đúng rồi, ta còn thấy Tô Thị A Thất đạo hữu móc điện thoại ra bấm lấy bấm để, chắc là hắn sắp online rồi đấy." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói tiếp.

Lúc đang nói chuyện thì Tô Thị A Thất online.

Vừa lên mạng thì Tô Thị A Thất đã gửi liền tù tì một tràng cười lạnh: "Ha ha ha."

Mặc dù chỉ là mấy chữ ha ha ha, nhưng Cuồng Đao Tam Lãng xem xong vẫn dựng hết cả tóc gáy.

"A Thất, lần này không phải tại ta. Ngươi kéo nhật ký chat lên là thấy ngay, lần này ta bị kỹ năng lái lụa của Thất Sinh Phù đạo hữu làm ngã dập mặt không kịp đội mũ bảo hiểm, thế nên mới hiểu lầm ngươi. Tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi!!!" Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng giải thích.

Tô Thị A Thất không trả lời ngay.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Ta thấy vẻ mặt trầm tư của A Thất đạo hữu, hình như hắn đang cân nhắc xem có nên tha thứ cho Tam Lãng đạo hữu hay không thì phải? Nhưng ta thấy với tính cách thích khiêu chiến của A Thất đạo hữu, chỉ cần có cơ hội khiêu chiến kẻ khác thì hắn nhất định sẽ không bỏ qua. Không có cơ hội khiêu chiến thì hắn cũng sẽ tự tạo cơ hội... Bây giờ khó khăn lắm Tam Lãng đạo hữu mới bị bắt thóp như thế, ta cá là A Thất đạo hữu nhất định sẽ hạ chiến thư cho Tam Lãng đạo hữu! Có lẽ đêm rằm tháng sau là chúng ta sẽ được thưởng thức thêm một trận so tài trên đỉnh Tử Cấm nữa rồi. Cuộc chiến song đao hoành tráng nhất trong lịch sử nhóm Cửu Châu số 1 do Tam Lãng đạo hữu VS Tô Thị A Thất biểu diễn! Rốt cuộc là đao của A Thất mạnh hơn hay là đao của Tam Lãng mạnh hơn đây?"

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: ...

Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy Thất Sinh Phù đạo hữu nói trắng trợn quá, cũng rất có khuynh hướng tự tìm đường chết, tuy rằng khuynh hướng này còn chưa rõ ràng lắm, nhưng phong cách này đừng nên phát triển tiếp thì hơn.

Liệu có nên gửi cho Thất Sinh Phù đạo hữu một món quà cấm chat không nhỉ? Để hắn tiện bề tỉnh táo lại một chút chăng?

Lúc này Tô Thị A Thất mới đáp: "Thôi vậy, nếu đây là một hiểu lầm thì cứ mỉm cười cho qua đi."

"Nhìn trời!! Thế này không khoa học!" Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói ngay.

"Nhìn trời! Thế này không tu chân!" Bắc Hà Chân Quân nối tiếp đội ngũ.

Vân Du Tăng Thông Huyền: [icon giơ ngón cái].

Dược Sư gửi một đoạn chat voice: "Để ta giải thích ý của Thông Huyền đại sư cho: Tha thứ cho sai lầm của kẻ khác cũng là một loại từ bi."

Giữa Dược Sư và Thông Huyền đại sư có một loại ăn rơ rất thần kỳ. Cả hai có thể thông qua một từ đơn giản hoặc icon nào đó để đoán được ý của đối phương.

Chủ yếu là một người đang tu bế khẩu thiện, một người thì gõ chữ lâu quá đâm ra lười gõ, bồi dưỡng lâu ngay lại sinh ra loại ăn ý này.

Lúc này Tô Thị A Thất lại nói: "@ Cuồng Đao Tam Lãng, khi nãy ta còn định ngăn cản tên Cuồng Đao Tam Lãng rởm này tiếp tục làm trò, nhưng vì lòng nghi ngờ của ngươi khiến tim ta đau quá, nên kẻ đang đau lòng thắt ruột như ta sẽ không cản tên Tam Lãng rởm này nữa."

Cuồng Đao Tam Lãng: ...

Đau lòng cái con khỉ ấy! Ngươi moi đâu ra con tim mong manh đấy hả!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ơ kìa kìa, hiện trường lại có biến. Ta tiếp tục gõ chữ để trực tiếp cảnh tượng này lại nhé: Tam Lãng rởm vì liên tục dùng nụ cười đẹp trai của mình để thu hút các cô gái đến gần, mấy cô nàng kia mượn cớ xin chữ kí, chụp ảnh chung các kiểu cố ý sờ mó hắn, trong đó còn có một cô nàng lấy bưởi thồn người. Tiếp theo Tô Thị A Thập Lục đột nhiên ra tay, kéo cổ Tam Lãng rởm bỏ đi rồi. Bây giờ thì Tô Thị A Thập Lục đã kéo Tam Lãng rởm đi lên lầu, bỏ xa đám fan hâm mộ kia rồi.”

“Đợi đã, tại sao Tô Thị A Thập Lục lại kéo Tam Lãng rởm chứ?” Lệ Chi Tiên Tử hỏi trúng ngay chỗ hiểm.

“Rốt cuộc Tam Lãng kia là ai thế hả? @ Bạch Tôn Giả.” Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Bạch Tôn Giả: “A Thất nói cứ để cho Tam Lãng đạo hữu từ từ đoán. Được rồi, bọn ta cũng phải đi đây, sắp vào tiết đầu rồi, bọn ta không thể gây ồn ào nữa.”

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư vắng mặt đã lâu chợt online: “Là Tống Thư Hàng tiểu hữu không lẫn đi đâu được. Với kinh nghiệm dịch dung nhiều năm của ta thì có thể nhìn ra đây chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

“Không thể nào, Tống Thư Hàng tiểu hữu tuyệt đối sẽ không làm thế đâu.”

Lệ Chi Tiên Tử nói ngay, thực ra ấn tượng của cô về Tống Thư Hàng rất tốt, cảm thấy hắn rất chính trực.

“Ta cũng cảm thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ không làm thế.” Bắc Hà Chân Quân cũng nói.

“Nhưng nếu Tam Lãng này là Tống Thư Hàng tiểu hữu thì có thể hiểu được vì sao Tiểu Thập Lục lại làm thế.” Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng: “Còn nữa, @ Tuyết Lang Động Chủ, khi nào thì bằng lái của ta mới xong hả?”

“Đông Phương Lục Tiên Tử đừng vội, ta sắp làm xong rồi. Nhưng gần đây người ta kiểm tra gắt lắm, nên cần tốn chút thời gian.”

Tuyết Lang Động Chủ nhìn trời, hắn còn có thể làm gì được đây? Nếu như không làm giấy phép cho Đông Phương Lục Tiên Tử thì người bị lái xe tông sập nhà đầu tiên sẽ là hắn.

Đồng Quái Tiên Sư: “Chắc chắn là Tống Thư Hàng tiểu hữu đấy, nếu như sai thì ta sẽ bỏ hết lớp dịch dung, cho các ngươi thưởng thức gương mặt thật của ta!”

Lệ Chi Tiên Tử: “Nhìn trời, đây không phải là thật!”

Tô Thị A Thất: “Nhìn trời, thế giới sắp đến ngày tàn rồi ư?”

Bắc Hà Chân Quân: “Nhìn trời, đúng là không tưởng mà, bói bịp lại đòi bỏ hết dịch dung! Ta đang nằm mơ ư?”

Dược Sư: “Nhìn trời, bói bịp dám lấy chuyện này ra đánh cược. Xem ra Tam Lãng rởm này hơn 90% là Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi. Từ khi nào mà Tống Thư Hàng tiểu hữu lại có thói thích tự tìm đường chết như thế? Đúng là không thể tin nổi!”

Vân Du Tăng Thông Huyền: [icon buông tay]

Bạch Tôn Giả: “Thật đáng tiếc.”

Cho dù Bạch tiền bối cũng rất tò mò về gương mặt thật của Đồng Quái Tiên Sư, nhưng tiếc rằng người tự tìm đường chết lần này đúng là Tống Thư Hàng... cho nên, Đồng Quái Tiên Sư không có cơ hội được live stream khoe mặt rồi.

“Đợi đã, so với việc Tam Lãng rởm kia có phải là Tống Thư Hàng hay không thì ta lại quan tâm chuyện khác hơn. Bói bịp này, ngươi thoát ra được rồi à? Sao lại lên mạng được thế này?” Bắc Hà Chân Quân chợt hỏi.

Sau khi kết thúc trận đại chiến trên đỉnh Tử Cấm xong thì Đồng Quái Tiên Sư đã bị vị đại năng có lai lịch thần bí kia bắt đi, từ đó chưa từng xuất hiện.

Nay lại online lên mạng bốc phét thế này, chẳng lẽ vị đại năng thần bí kia chơi Đồng Quái Tiên Sư chán rồi nên thả hắn ra ư?

“Ta vẫn chưa được ra, nhưng hôm nay điện thoại bỗng dưng bắt được sóng nên nhân cơ hội lên mạng kiếm chút cảm giác tồn tại ấy mà. Nếu còn không xuất hiện thì các ngươi sẽ quên mất ta.” Đồng Quái Tiên Sư nói: “Ngoài ra... Ta phát hiện vài chuyện khá thú vị ở đây, nhân lúc còn tín hiệu, để ta kể cho các ngươi nghe.”

“Chuyện thú vị gì thế?” Bắc Hà Chân Quân tò mò hỏi.

“Trước tiên nói về Thiên Đình viễn cổ đi, tin rằng các vị đạo hữu trong nhóm ít nhiều gì cũng biết đôi chút về Thiên Đình viễn cổ đúng không?” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Lệ Chi Tiên Tử: ...

Gần đây Lệ Chi Tiên Tử thật sự không muốn tiếp xúc với chuyện về Thiên Đình viễn cổ chút nào. Bởi vì rất có thể cô chính là song sinh do vị Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm để lại trong lúc chuyển sinh. Việc này khiến Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy đau hết cả đầu.

“Các ngươi biết không, rất có thể Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ không chỉ có một người. Rất có thể trong Thiên Đình viễn cổ đã trải qua hai đời, thậm chí là nhiều đời Thiên Đế hơn nữa.” Đồng Quái Tiên Sư nói tiếp.

Sau khi hắn bị cô gái tóc bạc kia bắt đi thì đã thấy được hai ngôi mộ Thiên Đế ở trên hòn đảo này. Hai vị Thiên Đế đó lại không phải cùng một người!

“Có chuyện thế này nữa ư?”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu kinh ngạc cất lời, với những hiểu biết và nghiên cứu của Nho gia bọn họ về Thiên Đình viễn cổ mà cũng không hề biết chuyện có nhiều đời Thiên Đế.

Thiên Đế, Trường Sinh Giả mạnh nhất sau Thánh Nhân lại không phải cùng một người ư?

Nếu như có hơn hai người đảm nhận chức Thiên Đế thì vị Thiên Đế đầu tiên đã chết như thế nào? Trường Sinh Giả mạnh nhất sau Thánh Nhân, cho dù chết thì cũng không thể nào lặng lẽ như thế chứ?

Thiên Đế có thể là vài người? Lệ Chi Tiên Tử như có điều suy nghĩ, việc này có liên quan gì đến chuyện Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt chỉ trong một đêm hay không?

“Ngoại trừ mộ của Thiên Đế mới và cũ ra thì chỗ ta ở bây giờ còn nhiều nơi lạ lắm. Tiếp theo ta sẽ tranh thủ đi thăm dò.” Đồng Quái Tiên Sư còn nói thêm.

Đúng lúc hắn định nói gì đó nữa thì bỗng dưng... Rớt mạng.

“Nhìn trời, ta đang nói đến chỗ hay mà.”

Đồng Quái Tiên Sư lắc lắc di động, nhưng chẳng có chút tín hiệu nào. Nhìn trời, có tin ta nổi khùng đập đầu chết quách đi cho rồi không...

Chương 1000: Hắc thiết thần giáp

Không biết chừng nào thì mới có tín hiệu tiếp đây? Đồng Quái Tiên Sư rơi vào tuyệt vọng.

Bên trong nhóm Cửu Châu số 1.

Các đạo hữu đang chờ Đồng Quái Tiên Sư nói tiếp, kết quả chờ cả buổi trời mà không thấy Đồng Quái Tiên Sư nói thêm gì nữa.

“@ Đồng Quái Tiên Sư, hết rồi à?” Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Tiếc rằng Đồng Quái Tiên Sư đã rớt mạng không thể nào nhìn thấy câu hỏi của Bắc Hà Chân Quân.

“Xem ra bói bịp lại rớt mạng rồi.” Tô Thị A Thất đoán.

“Không biết tại sao, chỉ cần nghĩ đến việc bói bịp bị vị đại năng thần bí kia bắt đến nơi không thể nào lên mạng, trong lòng ta chẳng những không hề buồn thương mà còn thấy buồn cười nữa. Có phải là ta hơi thất đức hay không?” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Vân Du Tăng Thông Huyền: [icon giơ ngón cái ủng hộ]

Bắc Hà Chân Quân: “Lệ Chi Tiên Tử cứ yên tâm... Không chỉ mình cô đâu, ta cũng thấy thế.”

Phá Dương Kích Quách Đại: [icon đầu chó đáng yêu mới]

Phá Dương Kích Quách Đại: [icon tức giận xoa đầu chó mới ở trên]

Phá Dương Kích Quách Đại: Sướng! Cái đầu chó này xoa mới sướng làm sao. Còn nữa, Lệ Chi Tiên Tử cô đừng có tự trách quá. Tuy rằng nhóm Cửu Châu số 1 rất đoàn kết, là một nhóm chat thân thương, nhưng chuyện của tên Đồng Quái Tiên Sư kia chẳng có gì đáng để buồn cả. Nói không chừng lần này hắn có thể tìm được tình yêu chân chính của đời mình, đây là chuyện vui đấy chứ. Chúng ta phải cùng chúc phúc cho Đồng Quái Tiên Sư mới đúng!”

“Nâng ly chúc phúc cho Đồng Quái.” Bắc Hà Chân Quân nói.

“Nâng ly, tình nhân trong thiên hạ đều sẽ thành anh em... à lộn, là thành quyến thuộc. Chúng ta cùng chúc phúc cho Đồng Quái

Tiên Sư.” Cuồng Đao Tam Lãng nói, Tam Lãng rởm đã bị Tô Thị A Thập Lục kéo đi nên tâm trạng của Cuồng Đao Tam Lãng đang rất tốt.

“Cái câu tình nhân trong thiên hạ sẽ thành anh em này khiến ta bổ não hơi nhiều.” Điền Thiên Đảo Chủ lên tiếng: “Ta nhớ vị đại năng đã bắt Đồng Quái Tiên Sư đi sau cuộc chiến trên đỉnh Tử Cấm hôm nọ có ba mươi sáu loại hình thái khác nhau, thậm chí còn có thể biến thành cả nam lẫn nữ, có thể nói đây chính là phiên bản update của Bạch Hạc Chân Quân. Còn Đồng Quái Tiên Sư trước nay cũng thiên biến vạn hóa, nam nữ đều chơi được. Các ngươi nói xem, liệu Đồng Quái Tiên Sư và vị đại năng nọ có phải huynh muội không nhỉ?”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Ca ca à, ngươi đần quá. Đồng Quái Tiên Sư chỉ mới có cảnh giới lục phẩm, còn vị đại năng tóc bạc xuất hiện với hình thái loài heo kia ít nhất cũng có cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm. Sao mà là huynh muội được chứ? Theo ta thấy thì chắc chắn là tỷ đệ!”

Chủ đề tán phét của nhóm Cửu Châu số 1 vốn là thế đấy, nhảy vèo vèo không ai đỡ được, mà lạc đề cũng nhanh không kém.

Ban đầu là về thân phận của Tam Lãng rởm, cuối cùng lại nhảy qua chủ đề tình nhân trong thiên hạ sẽ thành anh em, không biết mấy vị đạo hữu trong nhóm liên kết hai chủ đề này lại kiểu gì nữa.

“Đúng rồi, thực tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ sắp sửa cử hành rồi… Các ngươi có ai dư thiệp mời không? Gần đây bận quá nên ta không rảnh đi tìm nguyên liệu nấu ăn để đổi ghế tham gia. Bây giờ thực tiên yến sắp sửa tổ chức đến nơi rồi, ta bực quá đi mất.” Bắc Hà Chân Quân hỏi dò.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Lúc trước Bắc Hà đạo hữu ngươi cũng từng hỏi ta rồi, nhưng thực tiên yến lần này đã giảm số lượng người tham dự nhiều lắm rồi, nên thiệp mời không dư dả gì.”

Tô Thị A Thất: “Chậc… Bắc Hà ngươi mà nói sớm thì đã có rồi, hai hôm trước ta dư một thiệp mời, nhưng đã bị một vị tiểu bối trong Tô thị xin mất rồi.”

Tô Thị A Thất vốn có giữ một thiệp lại cho mình, nhưng sau này hắn đột nhiên phải bế quan nên mới thừa ra một thiệp.

Bắc Hà Chân Quân:

“[icon khóc một dòng sông], nhìn trời, ta muốn đi quá.”

“Chỗ ta còn dư một thiệp mời này. Nếu Bắc Hà tiền bối muốn thì ta sẽ đưa cho ngươi.” Tống Thư Hàng online lập tức đáp ngay.

Hắn bị Tô Thị A Thập Lục kéo đến một góc vắng người, nhân cơ hội giải trừ hiệu quả của ghim cài áo biến hình, sau đó kích hoạt năng lực từ lá bùa hộ mệnh của Túy X Cư Sĩ, biến thành một người vô hình, lặng lẽ đi vào lớp của mình.

“Ơ, Thư Hàng tiểu hữu về rồi đấy à. A Thập Lục đâu?” Bắc Hà Chân Quân cười nói.

“Cô ấy đến khoa mỹ thuật rồi, giờ cô ấy sẽ làm giáo viên dạy mỹ thuật.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn trả lời như thế chẳng khác nào thừa nhận chuyện mình chính là Tam Lãng rởm khi nãy.

Cuồng Đao Tam Lãng: “[icon cười gian] [icon cười gian] [icon cười gian]”

Tống Thư Hàng: “Xin lỗi Tam Lãng tiền bối. Khi nãy tự dưng ta lên cơn hâm dở nên biến thành bộ dạng của ngươi.”

Có lỗi thì phải nhận, sẽ được xử nhẹ hơn.

“Không sao cả, ta hiểu mà. Ta cũng hay bị lên cơn hâm hâm đi làm bậy như thế lắm. Ta đánh giá ngươi cao lắm đấy Thư Hàng tiểu hữu. Nhưng ngươi phải nhớ nguyên tắc phiêu không quá ba lần nhé, làm việc gì cũng phải nhớ kỹ không được quá ba lượt. Nhớ kỹ nhé!” Cuồng Đao Tam Lãng gửi kèm một icon cười mỉm.

Tống Thư Hàng: ...

Lúc này hắn thật sự nghi ngờ trên đời này có thứ bệnh truyền nhiễm tên Tam Lãng.

Bắc Hà Chân Quân: “Thư Hàng tiểu hữu, sắp tới ta sẽ đến khu đại học Giang Nam một chuyến. Ngươi nhất định phải giữ thiệp mời tham gia thực tiên yến lại cho ta nhé.”

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngoài ra, dựa theo tục lệ của nhóm Cửu Châu số 1... Ta sẽ đưa một món đồng giá cho ngươi xem như trao đổi. Gần đây ngươi có cần thứ gì không?” Bắc Hà Chân Quân hỏi.

“À, có thể ta sẽ cần mấy thứ cần thiết để làm trận pháp độ kiếp. Nếu như ta độ kiếp thành công thì có thể sẽ cần một số tài liệu để luyện chế pháp khí bản mệnh. Ngoài ra... À đúng rồi, ta cần một chiếc pháp y nữa! Hoặc đạo bào với quần áo Nho gia cũng được.” Tống Thư Hàng nói một loạt.

Đạo bào ngầu lòi đổi được từ chỗ hòa thượng Tây đã thủng một lỗ ngay giữa ngực, không biết có sửa được không. Theo cảnh giới của hắn tăng lên, đạo bào của hòa thượng Tây đưa đã không hợp với hắn nữa.

Bắc Hà Chân Quân: “Ừm... tài liệu độ kiếp thì không còn gì, vì ta cũng mới độ kiếp xong. Tài liệu luyện chế pháp khí bản mệnh cũng thế, ta luyện xong mười hai kiếm hoàn bản mệnh là hết sạch rồi. Xem ra ta chỉ có thể lấy đạo bào để đổi với ngươi thôi. Ngươi chờ một lát nhé, ta vào bảo khố tìm thử xem có cái nào hợp với ngươi không.”

“Ok!”

Tống Thư Hàng gửi kèm một cái icon cười toe.

Nếu là đạo bào cực phẩm có thể mặc được ngay lập tức thì tốt biết mấy, một đạo bào cường đại có thể khiến xác xuất độ kiếp thành công của hắn tăng lên.

“À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này. Ngoại trừ đạo bào và đồ Nho gia ra thì ngươi có nhận đạo bào kiểu khác không?” Bắc Hà Chân Quân đột nhiên hỏi.

“Không phải cà sa đấy chứ? Nếu là nó thì xin cho phép ta được từ chối!”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói, vất vả lắm hắn mới đổi được bộ cà sa lần trước Hoàng Sơn Chân Quân tặng cho hòa thượng Tây, nếu lần này vẫn tặng áo cà sa thì hắn sẽ thấy nhói gan lắm.

“Không phải cà sa đâu.” Bắc Hà Chân Quân đáp: “Thật ra trong tay ta có vài bộ đạo bào tam phẩm với tứ phẩm, nhưng chúng nó không thể xem là tinh phẩm, luận giá trị thì không sánh được với thiệp mời thực tiên yến. Nhưng trong tay ta có một bộ pháp y đặc biệt, có khí chất hiện đại hóa. Tu sĩ tam phẩm mà mặc vào thì có thể dùng thẳng đến ngũ phẩm sơ kỳ luôn ấy chứ. Lực phòng ngự cực mạnh, tài liệu chế tạo ra nó cũng khá lắm, nếu sau này ngươi không dùng thì tháo gỡ nó ra luyện thành tài liệu chế tạo pháp khí bản mệnh cũng được.”

“Đỉnh thế cơ á?” Tống Thư Hàng hỏi tiếp: “Bắc Hà tiền bối, ngươi có thể gửi ảnh cho ta xem được không?”

Pháp y có khí chất hiện đại hóa à?

Một chiếc áo khoác ngầu lòi ư? Hay là áo vest dáng dài bình thường đây? Có khi nào là áo hoddie đang hot trên thị trường hay không?

“Không thành vấn đề, ngươi đợi một chút, ta gửi ảnh cho ngươi xem.” Bắc Hà Chân Quân nói.

Chừng hai mươi giây sau, Bắc Hà Chân Quân lại gửi một bức ảnh.

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy được... Một người sắt.

Ừ, đúng thế, chính là mô hình giáp sắt.

Không phải hình robot mà là một một giáp sắt đạt chuẩn có ngoại hình con người, trông vô cùng sống động... Khoét lỗ ở chỗ mắt, mũi với miệng.

Đây chính là pháp y cực kỳ có khí chất hiện đại hóa mà Bắc Hà tiền bối đã nói ư?

Mù mắt luôn rồi!

Tống Thư Hàng thật sự không thể tìm thấy điểm nào liên quan đến hiện đại hóa từ bộ giáp sắt này. Thậm chí hắn còn nghĩ thứ này thật sự là pháp bào ư?

Đây rõ ràng là một bộ giáp sắt mà!

“Thấy sao hả?” Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừm, nói sao đây nhỉ, trông rất sống động chăng?”

Tô Thị A Thất: “Rất tinh xảo.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Ngoại hình khá sắc nét.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vóc dáng cao ráo trông được lắm.”

Phá Dương Kích Quách Đại: “Nhưng thứ cho ta nói thẳng nhé... Thứ này thật sự là pháp bào đấy à?”

Diệt Phượng Công Tử: “Đây là một bộ giáp sắt mà!”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ta thật sự không hề thấy được chút khí chất hiện đại hóa nào từ bộ giáp sắt này hết. Bắc Hà đạo hữu, có phải ngươi gửi nhầm ảnh hay không thế?”

“Ha ha, gửi không nhầm đâu. Đây là bộ hắc thiết thần giáp mà ta vất vả lắm mới lấy được đấy! Các ngươi đừng nhìn vẻ ngoài của nó trông bình thường như thế mà lầm, nó tuyệt lắm đấy. Các ngươi chờ chút nhé, ta quay một video cho các ngươi tăng kiến thức.”

Chừng hai mươi giây sau.

Bắc Hà Chân Quân lại gửi một video lên.

Trong video, Bắc Hà Chân Quân đi đến trước mặt hắc thiết thần giáp, bấm một cái pháp ấn để kích hoạt nó.

Ngay sau đó, thần giáp này tự động bay lên, chỗ ngực của nó mở ra, đồng thời tứ chi, đầu, mình đều rách ra.

Cạch cạch cạch cạch ~~

Đầu, thân mình, hai tay, hai chân của hắc thiết thần giáp đều gắn lên người của Bắc Hà Chân Quân.

Hắc thiết thần giáp có chức năng tự động thay đổi theo dáng người của chủ nhân.

Sau khi bọc lấy Bắc Hà Chân Quân thì nó se tự động điều chỉnh theo hình thể của Bắc Hà Chân Quân.

“Sao hả, phục chưa? Bộ khôi giáp này hoàn toàn không giống sản phẩm tu chân mà giống tác phẩm của khoa huyễn trong tương lai hơn.”

Bắc Hà Chân Quân đắc ý nói.

Không thể không nói, lúc mặc bộ hắc thiết thần giáp này thật sự rất có cảm giác khoa kỹ.

Nhưng sau khi mặc vào thì khiến ngoại hình của người ta có cảm giác thế nào ấy.

...

Chỗ cổng khu đại học Giang Nam.

Một thiếu nữ đặt vali to đùng xuống đất, cô xoay người lấy điện thoại ra nhìn thử:

“Đúng là chỗ này rồi.”

Lúc này, trong túi áo của thiếu nữ có một chiếc điều khiển từ xa dạng nút rơi xuống đất.

Chương 1001: Thứ Này Là Ai Phát Minh Đây? Kéo Ra Ngoài Bắn Chết Bỏ!

Ban đầu cô cũng không hề phát hiện mình bị mất đồ, sau khi đi vài bước thì mới chợt nhận ra điều gì đó, bèn đưa tay sờ túi áo của mình.

“Thôi chết, điều khiển rơi đâu mất rồi.”

Cô xoay lại nhìn quanh ở sau lưng, quả nhiên, điều khiển của cô đã rơi cách đó vài mét.

Đúng lúc này lại có một học sinh cao chừng hai mét đi ngang qua, trông thấy cái nút điều khiển ở dưới đất thì cúi người nhặt lên.

Người to con nọ tên Nam Hạo Mãnh, là thành viên cốt cáng của đội tán đả trong khu đại học Giang Nam. Anh ta là một gã to con cười lên trông có vẻ thật thà chất phác, cũng coi như người quen sơ sơ của Tống Thư Hàng. Học kỳ trước anh ta cảm thấy mình đã đánh khắp đại học Giang Nam vô địch thủ, cảm nhận được sự tịch mịch của cao thủ rồi, lại vì ra mặt cho đám đàn em mà đi tìm Tống Thư Hàng khiêu chiến, chỉ mong được đánh một trận ra trò. Kết quả sau hai chiêu thì anh ta đã đo đường, đây chính là toàn bộ quá trình anh ta quen biết Tống Thư Hàng.

“Bạn gì đó ơi, bạn làm rơi đồ này.”

Nam Hạo Mãnh nhặt nút điều khiển kia lên rồi gọi cô gái ở phía trước. Để tránh cho thân hình bồ tượng của mình dọa cô gái kia, Nam Hạo Mãnh còn dùng tới nụ cười mặt ngu đặc trưng của mình.

Cô gái nhìn điều khiển trong tay Nam Hạo Mãnh, gương mặt đỏ bừng lên.

“Cảm ơn nhé.”

Dường như cô hơi căng thẳng, cố gắng kéo cái vali to đùng nhích về phía Nam Hạo Mãnh.

Nam Hạo Mãnh nhìn cô gái trước mặt, cô kéo một chiếc vali to đùng có vẻ rất vất vả. Cô có một mái tóc xoăn tự nhiên, lông mi cong dài, xấu hổ đỏ bừng mặt như một quả táo mọng nước, khiến cho người ta kềm lòng không đặng chỉ muốn cắn một cái.

Nam Hạo Mãnh lại nhìn chiếc điều khiển trong tay mình, suy nghĩ bắt đầu bay cao bay xa.

[Nói không chừng chiếc điều khiển này là thứ khiến cho cô gái kia sợ hãi] trong đầu anh ta đột nhiên toát ra một suy nghĩ thế này.

Sau đó anh ta giữ nguyên nụ cười như đức mẹ trên môi, ấn ngón cái bấm nút điều khiển ngay trước mặt cô gái như một loại bản năng.

Ngay khi thấy Nam Hạo Mãnh bấm nút thì vẻ mặt của cô gái lập tức cứng đờ. Đậu xanh!!! Không thấy bộ dạng của ta đáng yêu xinh xắn thế này hay sao, ngươi đi bấm cái nút chết giẫm kia làm gì hả???

Ngay sau đó... chiếc vali trong tay cô tự động bật ra trông như một loại khoa học kỹ thuật cao cấp vậy.

Sau khi vali mở ra thì để lộ thành vali bằng hợp kim sáng lấp lánh. Bên trong chứa một thứ trông giống như hỏa tiễn vệ tinh phiên bản thu nhỏ thế hệ mới hay thấy trong các bộ phim điện ảnh trên tivi. Lúc này ở phía đuôi của hỏa tiễn chợt có khói lửa phụt ra, bắn nó bay thẳng lên trời.

Nhìn qua cũng khiến người ta cảm thấy rất nguy hiểm.

Trong lòng Nam Hạo Mãnh bỗng xuất hiện điềm chẳng lành.

Trong tiếng ầm ầm và bản mặt ngu người của anh ta, hỏa tiễn cỡ nhỏ kia bay thẳng lên không trung.

Sau đó, khi bay đến độ cao dự định cách mặt đất 300 mét thì nó đột nhiên nổ mạnh.

ầm ầm!!!

Tựa như sấm rền ngay giữa ngày hè, từng tiếng nổ mạnh ầm ầm nổ to, vang vọng khắp bầu trời.

Nam Hạo Mãnh mở to hai mắt ra nhìn, bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ hết hồn.

Anh ta đã đoán đúng phần đầu, nhưng không đoán được phần sau.

Cô gái kia giật thót, không chỉ cô ấy mà toàn bộ khu đại học Giang Nam đều giật mình.

Tiếng nổ mạnh kia thật sự rất đáng sợ.

Sau lưng Nam Hạo Mãnh ướt đẫm mồ hôi lạnh. Khỏi cần phải nói, cái điều khiển mà anh ta bấm khi nãy chính là nút khởi động phóng hỏa tiễn của chiếc vali này.

Đậu xanh, thứ nguy hiểm như thế không phải nên đặt mật mã bằng giọng nói hay mật khẩu gì dài dài vào, bảo đảm nó sẽ không bị kích hoạt dễ dàng ư? Sao lại làm một cái điều khiển bé bé xinh xinh kiểu này cho thứ nguy hiểm như thế chứ?

Tiếp theo Nam Hạo Mãnh lại nghĩ đến một chuyện... Có phải anh ta sắp tèo rồi không?

Hoa Hạ quản lý mấy loại vũ khí kiểu này gắt lắm. Đừng nói là kiểu hỏa tiễn loại nhỏ có uy lực mạnh thế này, cho dù là hàng rởm thì cũng sẽ bị quản lý chặt chẽ.

Bây giờ hỏa tiễn này nổ với uy lực mạnh như thế thì không thể nào liệt nó vào phạm vi pháo kép được.

Vậy thì lại xuất hiện vấn đề rồi đây, liệu người bấm phải nút điều khiển như anh ta có bị coi thành phần tử khủng bố hay không?

Nam Hạo Mãnh chợt thấy tim mình lạnh lẽo quá.

Sao mình lại ngứa con mợ nó tay thế này?

...

“Đau đầu qáu, không biết lần này trong hỏa tiễn chứa thứ gì đây.”

Cô gái giơ tay che mắt, ngửa mặt lên nhìn hỏa tiễn vừa phát nổ nọ.

Cô gái giữ vali cũng không biết hỏa tiễn trong vali của mình có tác dụng gì.

Thứ này là vật thí nghiệm mà bạn tốt của sư phụ cô đã nhờ cô giao cho sư phụ, dù sao thì cũng là một loại chất nổ.

Cho nên cô không rõ liệu sau khi hỏa tiễn này phát nổ thì còn kèm theo tác dụng đáng sợ gì nữa không.

…

Trên bầu trời.

Sau khi hỏa tiễn kia nổ thì có một luồng khói đặc lan ra.

Tốc độ lan ra của nó rất nhanh, chỉ trong nháy mắt thì đã bao phủ phạm vi bầu trời hơn ngàn mét ở trên đại học Giang nam.

Đúng là che trời lấp đất.

Sau một hồi lâu, tầng khói trên trời lại áp xuống dưới với tốc độ cực nhanh, thứ này thật sự không khoa học chút nào.

Toàn bộ khu đại học Giang nam đều bị sương khói bao phủ. Vì sự ảnh hưởng của nó nên tầm nhìn của người thường đã giảm xuống phạm vi dưới năm mét, quá năm mét thì chỉ có thể thấy được bóng người mờ nhạt mà thôi.

…

“Khói ư?”

Nam Hạo Mãnh nhìn đám khói kia. Đây chính là thứ do vụ nổ hỏa tiễn khi nãy tạo ra ư? Chăng lẽ thứ đó là một cỗ máy tạo sương cỡ lớn ư? Nhưng máy tạo sương có cần thiết kế nổ kinh hồn như vậy không?

Sau đó Nam Hạo Mãnh lại nghĩ, nếu chỉ là khói thì không thể tạo thành tổn thương cho người khác, cho dù anh tacó bị định tội thì chắc tội cũng sẽ nhẹ thôi nhỉ?

“Đây không phải khói mà mà sương mù.”

Lúc này cô gái kia mới gãi mái tóc xoăn nhẹ của mình, cất tiếng giải thích.

“Gì cơ? Sương mù á?”

Nam Hạo Mãnh ngu người, cái hỏa tiễn kia là bom sương ư?

Cô gái khẽ gật đầu, cô ngồi xổm xuống moi bản thuyết minh ở trong vali ra.

Sau khi xem xong thì cô lại giải thích:

“Đây là một vật thí nghiệm vô cùng quý giá, người chế tác muốn để cho con người biết được sự đáng sợ của sương khói nên mới nghiên cứu và chế tạo ra loại bom này. Muốn dùng nó để cảnh tỉnh mọi người rằng phải bảo vệ môi trường tự nhiên.”

Nam Hạo Mãnh: ...

Bạn gì ơi, mình học dốt, bạn đừng có lừa mình nhé?

Chế tạo ra một quả bom sương mù làm ô nhiễm môi trường với mục đích bảo vệ môi trường ư?

Đậu xanh nó chứ, có phải vị khoa học gia chế ra thứ này bị đứt dây thần kinh nào hay không? Trong hoàn cảnh Trái Đất bị ô nhiễm nặng nề thế này còn tạo ra thứ đó nữa à?

Cái này có khác gì câu chuyện cười về nhà khoa học chế tạo muỗi kháng lạnh để bù vào mùa đông không có muỗi, loại này đáng bị kéo ra ngoài bắn chết một trăm lần nhé!

“Aiz.”

Sau khi thở dài, thiếu nữ kia mới nhìn cả vùng sương khói kia rồi nói:

“Bây giờ không phải lúc bàn về hỏa tiễn đó. Vấn đề bây giờ chính là chúng ta nên xử lý đống sương mù kia kiểu gì đây?”

Màn sương khói dày đặc đột nhiên xuất hiện đã khiến cho rất nhiều người hoảng sợ.

“Xử lý kiểu gì ư?”

Nam Hạo Mãnh ngơ ngác nhìn màn sương giăng đầy trời kia, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng, trừ khi là thần tiên trong truyền thuyết hạ phàm, bằng không với khoa học kỹ thuật hiện tại thì căn bản không thể nào giải quyết cả một tầng sương khói dày đặc lớn cỡ này được.

Bây giờ chỉ còn nước chờ gió nổi lên thổi tan màn sương khói này chăng?

...

Một bên khác.

Tước yêu Tiểu Thải ngẩng đầu nhìn màn sương đột nhiên bao phủ xuống:

“Cái gì thế này?”

“Chắc là có liên quan với vụ nổ khi nãy đó, màn sương này được sinh ra từ quả hỏa tiễn lúc nãy vừa bay lên trời rồi phát nổ.”

Tô Thị A Thất nói.

“Đây không phải là thủ đoạn khoa học kỹ thuật bình thường đúng không?

Khốc Lão Nhân chợt nói tiếp.

Với thủ đoạn của khoa học kỹ thuật hiện tại, khó mà khiến một quả hỏa tiễn nho nhỏ tạo thành một tầng sương khói khổng lồ như thế được.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói:

“Đúng thế, bên trong màn sương này ẩn chứa khí tức linh lực, là sản phẩm kết hợp thủ đoạn của tu sĩ và khoa học kỹ thuật.”

Bé Thi bịt mũi:

“Là kiệt tác của vị đạo hữu nào đó ở gần khu đại học Giang nam này ư? Nhưng tạo ra ảnh hưởng lớn cỡ này, nói không chừng sẽ khiến liên minh tu sĩ để ý đến mất.”

Cái gọi là liên minh tu sĩ kia cũng xêm xêm với minh chủ võ lâm trong mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Liên minh tu sĩ cũng có một vị minh chủ, có điều lão minh chủ đã bế quan gần năm trăm năm rồi. Ngay cả phó minh chủ rồi toàn bộ trưởng lão của liên minh đều đang trong tình trạng bế quan.

Chỉ cần trong tu chân giới không xảy ra biến đổi kinh thiên động địa gì thì liên minh tu sĩ chỉ để trưng cho có mà thôi.

Nhưng có liên minh tu sĩ này thì cũng có thể dằn mặt đám người rắp tâm bất lương, khiến cho giới tu sĩ không trở nên quá mức hỗn loạn.

Cũng giống như lần Hư Kiếm phái muốn cướp kiếm quyết của Sở gia vậy, có liên minh tu sĩ đe dọa nên chúng không dám cướp thẳng, cuối cùng còn bị Sở gia ép tham gia Đoạn Tiên đài.

Tiện thể xin nói luôn, trọng tài của trận Đoạn Tiên đài kia cũng là thành viên do liên minh tu sĩ phái tới.

Bây giờ, chuyện gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của người bình thường như màn sương khổng lồ này nhất định sẽ khiến cho thành viên của liên minh tu sĩ ở gần đây chú ý tới.

Khi bé Thi vừa nói xong thì cách đó không xa có một đạo thân ảnh nhanh chóng tới gần chỗ của họ.

Nhìn thì như đang di chuyển rất chậm, nhưng hắn sải bước một cái đã ra hơn mười mét, đây là pháp thuật súc địa thành thốn của đạo gia.

Ba giây sau, đạo thân ảnh kia đã đến gần mấy người Bạch Tôn Giả.

“Chào buổi sáng, bần đạo Thiên Nhai Tử, rất vui khi được gặp các đạo hữu.”

Vị lão giả tóc trắng kia hành lễ với đám người Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thất.

“Hóa ra là Thiên Nhai Tử đạo hữu, đã lâu không gặp.”

Tô Thị A Thất cười đáp.

Đồng thời thân thể của hắn lặng lẽ lùi lại phía sau một bước, tên tuổi của Truyền Công Cuồng đúng là như sấm bên tai.

Cho dù Tô Thị A Thất mạnh hơn Thiên Nhai Tử rất nhiều, nhưng trước một kẻ nghe đâu chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến người khác mang thai... à lộn rồi, là một ánh mắt đã có thể truyền ngót nghét một năm công lực cho người khác, nắm tay một cái thì có thể truyền mười năm công lực như thế, Tô Thị A Thất cảm giác mình không thể không đề phòng.

Tô Thị A Thất vừa lùi lại còn tiện tay kéo cả bé Thi theo.

Khóe mắt của Thiên Nhai Tử co giật.

Chương 1002: Xin Bảo Hắn Đến Nộp Tiền Bảo Lãnh Ta

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thấy tim mình mệt quá.

Nhưng lần này hắn đến là có chuyện nghiêm túc cần làm.

“Khụ, A Thất đạo hữu... xin hỏi vị đạo hữu đã tạo ra màn sương mù này đang ở đâu thế?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cất lời hỏi han.

“Đạo trưởng không phải chính là người chấp pháp của liên minh tu sĩ đấy chứ? Nhưng màn sương này không phải do bọn ta làm ra đâu.” Bé Thi thò đầu ra từ sau lưng Tô Thị A Thất đáp lại ngay.

Tô Thị A Thất đẩy con bé về lại: “Thiên Nhai Tử đạo hữu muốn tìm vị đạo hữu đã tạo ra sương mù thì có thể đi theo chỗ kia, quả hỏa tiễn tạo ra màn sương khi nãy bắn lên từ đó.”

Nói xong, Tô Thị A Thất lại chỉ về phía chỗ của Nam Hạo Mãnh và cô gái nọ.

“Cảm ơn A Thất đạo hữu.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng ôm quyền, sau đó bước ra một cái, thân ảnh chợt xoẹt một cái lướt ra ở phía xa.

Sau khi đi được vài bước thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng chợt quay lưng lại nói với Tô Thị A Thất: “A Thất đạo hữu này, thật ra ngươi không cần đề phòng lão đạo đến vậy đâu. Lão đạo cũng chẳng thế cách không truyền công lực đâu nhé.”

“Ha ha ha ha.

Tô Thị A Thất xấu hổ cười gượng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ rời đi.

Sau khi hắn vừa đi thì Tô Thị A Thất lại trịnh trọng nói với bé Thi và tước yêu Tiểu Thải: “Có nhìn thấy vị lão đạo Thiên Nhai Tử tiên phong đạo cốt khi nãy không? Lần sau gặp hắn thì cứ trốn cho thật xa nhé.”

“????”

Bé Thi không hiểu gì hết.

Tước yêu Tiểu Thải thì như có điều suy nghĩ, hình như cô đã nghe cái đạo hiệu Thiên Nhai Tử đạo trưởng này ở đâu rồi thì phải.

“Hắn chính là Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử, nghe nói chỉ cần một ánh mắt thôi thì hắn có thể truyền công lực một năm cho người ta. Nếu như tiếp xúc thân thể thì có thể một lần truyền công lực hơn mười năm. Hơn nữa những người bị hắn truyền công phần lớn đều có kết cục rất thê thảm.”

Tô Thị A Thất giải thích.

Bé Thi hoảng sợ mở to hai mắt, tu chân giới lại có tồn tại đáng sợ đến thế ư?

Bạch Tôn Giả: “Truyền công bằng ánh mắt thì hơi quá, chắc là tin vịt thôi.”

“Ta thấy thà tin là có chứ đừng tin là không, mặc kệ người khác có tin hay không, chứ ta là tin rồi đấy.” Tô Thị A Thất nói.

Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu.

“Vậy thì việc ở đây đã xong rồi, ta phải về đây, sau này gặp lại nhé.” Tô Thị A Thất nói tiếp.

“A Thất ngươi định bế quan tấn cấp à?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Đúng vậy, ta đã chuẩn bị xong xuôi để độ kiếp rồi. Bây giờ A Thập Lục đã độ kiếp xong, ta cũng xem như bớt được một mối lo. Tiếp theo lâu thì nửa năm, nhanh thì hai tháng là ta có thể tấn cấp Chân Quân rồi.” Tô Thị A Thất nói đầy tự tin.

“Thế thì chúc ngươi tấn cấp suông sẻ nhé.” Bạch Tôn Giả nói.

“Cảm ơn lời chúc phúc của Bạch tiền bối.” Tô Thị A Thất cười đáp: “Vậy chúng ta hẹn gặp lại sau nhé.”

Nói xong thì Tô Thị A Thất nhờ màn sương mù kia che giấu, lấy bảo đao bản mệnh ra, ngự đao bay đi.

Đợi Tô Thị A Thất bay đi xong xuôi thì Bạch Tôn Giả mới phất tay với Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang đứng cách đó không xa, sau đó hắn cũng dắt Thi và tước yêu Tiểu Thải rời khỏi chỗ đậu xe.

…

Một bên khác.

Nam Hạo Mãnh vẫn đang ngu người, anh ta cảm giác bây giờ mình bị hâm hâm, vì anh ta đang nghiêm túc suy nghĩ xem nên giải quyết màn sương mù này kiểu gì cho phải.

Chuyện thế này thì sao mà anh ta giải quyết được chứ?

Cô gái đứng cạnh anh ta thì lặng lẽ đóng chiếc vali của mình lại.

“Giờ chúng ta phải làm sao đây?” Nam Hạo Mãnh hỏi.

“Không phải chúng ta phải làm sao mà là ngươi phải làm sao đấy.” Thiếu nữ đáp lại với vẻ nghiêm túc: “Bởi vì người bấm nút là ngươi chứ không phải ta.”

Nam Hạo Mãnh: ...

Nhưng người xách nó tới đây là cô mà?

Trong lúc nói chuyện thì đột nhiên có một bóng người lướt tới gần, đáp xuống bên cạnh Nam Hạo Mãnh và cô gái kia.

“Tìm được rồi.”

Đó là một vị lão đạo tóc trắng.

Lão đạo nhìn lướt qua Nam Hạo Mãnh một lượt, sau đó lại nhìn về phía cô gái kia.

Cô cũng nhìn lại lão đạo nọ.

“Bần đạo Thiên Nhai Tử.”

Lão đạo tóc trắng chắp tay thi lễ.

Cô gái nghe thấy đạo hiệu kia thì mặt mũi trắng bệch, đột nhiên lùi lại vài bước.

“Đạo sĩ ư?”

Nam Hạo Mãnh nhìn lão đạo tiên phong đạo cốt kia với vẻ nghi hoặc, đợi đã, lúc trước hắn còn đang nghĩ không chừng chỉ có tiên nhân hạ phàm mới xử lý được màn sương mù này. Chẳng lẽ thật sự có tiên nhân hạ phàm để xử lý nó ư?

“Tiểu hữu, xin hãy đi một chuyến với lão đạo.”

Thiên Nhai Tử nói với thiếu nữ nọ.

“Không được, ta còn chuyện quan trọng phải làm.” Thiếu nữ nọ lắc đầu nói.

“Tiểu hữu cứ đi theo lão đạo một chuyến đã, chuyện này sẽ nghĩ cách giải quyết sau. Đợi giải quyết màn sương này xong thì lão đạo cũng sẽ tính toán hết chi phí xử lý nó với tiểu hữu một lượt.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng mỉm cười nói.

“Đây không phải lỗi của ta.” Cô gái thành thật đáp lại: “Ta không phải người bấm nút!”

“Xin lỗi, người bấm nút là tôi.” Nam Hạo Mãnh cười khổ nói: “Nhưng tôi không có nhiều tiền đâu.”

Thiên Nhai Tử nhìn Nam Hạo Mãnh, sau đó giơ tay vỗ một cái, Nam Hạo Mãnh lập tức mơ mơ màng màng ngồi xuống chỗ bồn hòa gần đó, mặt mày ngơ ngác.

“Đi thôi tiểu hữu.” Thiên Nhai Tử trầm giọng nói.

Cô gái sợ hãi ra mặt, Thiên Nhai Tử thì túm lấy tay cô.

“Đạo trưởng, gửi hóa đơn qua có được không?” Cô gái buồn bực hỏi lại.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lắc đầu, kéo cô gái bước đi.

“Xin đạo trưởng chờ một lát! Để ta nói vài lời với tên to con kia đã.” Cô gái thở dài, biết rõ hôm nay mình khó mà thoát khỏi tai vạ.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng dừng bước.

Thiếu nữ lấy ra một tờ giấy ném cho Nam Hạo Mãnh rồi dặn dò.

“To con này, gọi điện thoại cho người này, nói với hắn từ kiếp trận, sau đó bảo hắn nghĩ cách nộp tiền bảo lãnh cho ta!”

Nam Hạo Mãnh mơ màng gật đầu nhận lấy tờ giấy kia.

Sau đó trơ mắt nhìn lão đạo và cô gái nọ đi xa.

Hồi lâu sau Nam Hạo Mãnh mới tỉnh táo lại một chút, anh ta cầm tờ giấy, nhìn số di động viết trên giấy, sau khi ngẫm nghĩ thì mới bấm gọi.

…

Lúc này Tống Thư Hàng đang ngồi trong lớp tiếng Anh, nghiêng điện thoại xem video về bộ hắc thiết thần giáp mà Bắc Hà Chân Quân đã gửi cho.

Từ bề ngoài mà xem thì đây là một bộ giáp được chế tạo riêng theo tỉ lệ người thật.

Ngoại trừ lúc mặc nó vào hơi có cảm giác khoa kỹ ra thì chẳng hề liên quan gì nhiều đến cụm từ sản phẩm khoa học kỹ thuật tương lai mà Bắc Hà Chân Quân đã nói hết.

Nhưng Tống Thư Hàng đột nhiên lại nhớ đến một chuyện.

Có lẽ bộ hắc thiết thần giáp này lại rất thích hợp với hắn!

Bởi vì hắn có đao ý khôi giáp!

Nói thật, pháp y có hình dạng khôi giáp bình thường thật sự không hợp với hắn, vì chức năng sẽ xung đột với đao ý khôi giáp.

Nhưng hắc thiết thần giáp này lại có hình thái áo giáp, sau khi mặc nó vào thì chẳng khác nào bọc thêm một tầng phòng ngự bằng hắc thiết ở bên ngoài cơ thể Tống Thư Hàng.

Hắn có thể bọc thêm một lớp khôi giáp đao ý ở bên ngoài hắc thiết thần giáp nữa!

Tống Thư Hàng bắt đầu bổ não về bộ dạng của hắc thiết thần giáp + đao ý khôi giáp, biết đâu lại ngầu lòi thì sao?

Cho nên Tống Thư Hàng cũng rục rịch.

“Bắc Hà tiền bối, lực phòng ngự cụ thể của bộ hắc thiết thần giáp này ra sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Diệt Phượng Công Tử: “Không thể nào, Thư Hàng ngươi thật sự thích bộ khôi giáp này ư?”

“Ừ, bởi vì cách đây không lâu ta vừa nắm giữ một kỹ năng khá thú vị, có lẽ rất xứng với hắc thiết thần giáp. Khi nào Diệt Phượng tiền bối rảnh thì ta sẽ cho ngươi xem thử.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Chân Quân nhanh chóng trả lời: “Lực phòng ngự của hắc thiết thần giáp rất đỉnh. Lúc trước ta có nói nó là một bộ pháp y đủ để mặc đến ngũ phẩm sơ kỳ luôn. Sau khi tất cả trận pháp phòng ngự của nó đều mở ra thì tu sĩ tứ phẩm đỉnh phong dùng ngự kiếm thuật cũng khó mà phá vỡ được. Quan trọng hơn nữa, nó chính là pháp bào loại bao phủ toàn thân, gần như không có góc chết, trừ khi bị tấn công ở mấy chỗ như mũi, mắt!”

“Được rồi!” Tống Thư Hàng nói: “Bắc Hà tiền bối, chúng ta giao dịch đi!”

“Hợp tác vui vẻ.” Bắc Hà Chân Quân gửi một icon cười tươi.

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta thật mong chờ được nhìn thấy bộ dạng của Thư Hàng tiểu hữu khi mặc bộ hắc thiết thần giáp này.”

“Ta cũng mong.” Diệt Phượng Công Tử nói.

“Yên tâm đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến cho các vị tiền bối giật mình.” Tống Thư Hàng tuyên bố chắc nịch.

Sau khi giao dịch xong thì Tống Thư Hàng mở phần tài liệu chung trong nhóm ra tìm bài viết về độ kiếp của Linh Điệp Tôn Giả.

Vừa xem một lúc thì lại có số lạ gọi đến.

Tống Thư Hàng bấm nghe máy: “Alo, xin hỏi là ai đấy ạ?”

“Tôi là Nam Hạo Mãnh, xin chào anh.”

Nam Hạo Mãnh nói, đậu xanh, sao cái giọng này quen thế nhỉ? Đợi đã, đây chẳng phải giọng của Tống Thư Hàng ư?

Đây chính là vị “cường giả” chỉ hai chiêu đã đánh anh ta đo đường, Nam Hạo Mãnh đương nhiên sẽ không quên giọng của Tống Thư Hàng được.

“Tống Thư Hàng? Là cậu đấy à?”

Nam Hạo Mãnh kinh ngạc hỏi lại.

Tống Thư Hàng: ...

Sao hôm nay tên Nam Hạo Mãnh này lại chủ động gọi đến cho hắn, còn ra chiều như không biết hắn thế này.

“Tìm tôi có việc gì à?” Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

“Đúng là có việc muốn nói với cậu. À không đúng, nói đúng hơn là ban nãy có một bạn gái cần tìm cậu. Nhưng cô ấy đã bị một vị lão đạo tóc trắng đưa đi. Trước khi bị dắt đi cô ấy đưa số của cậu cho tôi, bảo cậu đến nộp tiền bảo lãnh cô ấy.” Nam Hạo Mãnh đáp lại.

Tống Thư Hàng nghe không hiểu đầu cua tai nheo gì.

“Đúng rồi, bạn gái kia còn nói là chỉ cần nói từ kết trận với cậu là cậu sẽ biết cô ấy là ai. Chắc là nó đó, tôi chỉ nhớ âm đọc thôi, không biết có phát âm sai không nữa.” Nam Hạo Mãnh nói tiếp.

m jie zhen ư?

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ... đợi đã, chẳng lẽ là kiếp trận ư?

Mấy hôm trước Bạch Tôn Giả có nói vị Bỉ Ngạn Ma Quân kia sẽ đến đây để chế tạo một bộ trận pháp độ kiếp riêng cho hắn.

Chẳng lẽ cô gái đó chính là vị Bỉ Ngạn Ma Quân kia ư?

Không đúng, giọng của ma quân trong điện thoại là nam mà?

“Tại sao lại bảo tôi đi nộp tiền bảo lãnh cô ấy chứ? Lẽ nào cô ấy đã làm gì à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

Chương 1003: Sau Này Không Thể Đậu Mẹ Đậu Con Được Nữa

Làm cái gì ấy à?

Nam Hạo Mãnh cười khổ nói: “Cô ấy xách theo một quả bom sương mù đến đại học Giang Nam... sau đó cô ấy làm rơi nút điều khiển, tôi lỡ tay ấn nút một phát.”

Tống Thư Hàng: ...

Đậu xanh các người giỡn mặt với ta đấy à?

Màn sương mù lan ra sau tiếng nổ kinh hoàng kia lại là kiệt tác của Nam Hạo Mãnh và cô gái kia ư.

Quan trọng hơn chính là quả bom sương mù đó là gì đây? Rốt cuộc người chế tạo ra nó nghĩ gì mà lại làm ra được thứ trời thần như vậy chứ?

Không phải là sợ bị quốc gia tìm thấy rồi bắn chết bỏ nên làm đấy chứ?

Sau khi hít sâu một hơi, Tống Thư Hàng mới hỏi dò:

“Tôi phải đến đâu để nộp tiền bảo lãnh cô ấy ra đây?”

Liên quan đến trận pháp độ kiếp của hắn nên không thể mặc kệ được, nên cứ tìm rồi bảo lãnh cô ấy ra cho sớm thì hơn.

“Tôi cũng không biết phải đi đâu nộp tiền bảo lãnh luôn, tôi chỉ biết cô ấy bị một đạo sĩ tóc trắng bắt đi. Sau đó cô ấy dặn tôi nói từ kết trận này cho cậu nghe thì cậu sẽ biết.” Nam Hạo Mãnh đáp.

Tống Thư Hàng: ...

Ta biết cái con khỉ khô!

Nhìn trời, trong giới tu sĩ có biết bao nhiêu là đạo nhân tóc trắng. Lượn đại vào một tông môn nào đó cũng có thể thấy cả đống đạo nhân tóc trắng đấy nhé.

Đủ mọi thể loại như mặt non, mặt già, mặt không già không non luôn. Trong giới tu sĩ này, tóc trắng chính là màu tóc phổ biến nhất đó có biết không hả. Nếu chỉ có mấy manh mối này thì hắn biết đi đâu tìm vị đạo nhân tóc trắng kia để nộp tiền bảo lãnh cho cô ta hả!

“Có ảnh chụp đạo nhân kia không?” Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Không kịp chụp, hơn nữa màn sương mù này dày quá, đứng ngoài năm thước thì đã mù luôn rồi, bây giờ tôi muốn đi toilet cũng không biết mò đằng nào đây.” Nam Hạo Mãnh nói: “Tống Thư Hàng, tôi chỉ biết có nhiêu đó thôi. Giờ tôi cúp máy đi tìm toilet cái đã, tự dưng buồn tiểu quá.”

Nói xong thì Nam Hạo Mãnh nhanh tay tắt máy.

Tống Thư Hàng xị mặt nhìn điện thoại.

Một lát sau hắn chợt nhớ tới mấy người Bạch tiền bối.

Lúc vụ việc xảy ra thì Bạch tiền bối và Tô Thị A Thất đang ở gần bãi đỗ xe, cách chỗ bom bay lên không xa lắm, có khi họ lại biết gì đó chăng.

Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu số 1 lên.

Sau đó hắn phát hiện trong nhóm Cửu Châu số 1 đang nói về chuyện liên quan đến hắn.

Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): “Tống tiền bối, khi nãy ta và a cha vừa mới đến tộc địa Sở gia, bắt gặp một đám tu sĩ tà đạo đang định tấn công Sở gia, lần này ta còn được a cha cho phép ra tay nữa đấy. Đây là lần đầu tiên ta ngự kiếm phi hành, còn dùng thuật ngự kiếm phối hợp với kiếm thuật của Linh Điệp Đảo để chiến đấu một trận thật đã. Ngoài ra ta nghe Sở Xuân Huỳnh nói về chuyện Sở gia gặp đại nạn rồi, cảm ơn Tống tiền bối đã giúp Sở gia vượt qua kiếp nạn đó nhé.”

Nhưng lúc đó Tống Thư Hàng không online nên không kịp trả lời Vũ Nhu Tử ngay.

Sau đó hình như Vũ Nhu Tử lại kéo nhật ký chat của nhóm xuống xem đoạn giao dịch giữa Tống Thư Hàng và Bắc Hà Chân Quân.

Cũng thấy được đoạn Tống Thư Hàng nói rằng mình mà mặc hắc thiết thần giáp vào thì sẽ rất ngầu.

“Bộ dạng của Tống tiền bối sau khi mặc hắc thiết thần giáp sẽ giống thế này đúng không?”

Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) gửi một bức ảnh lên.

Đó là một bức ảnh được ghép bằng photoshop.

Phần đầu của hắc thiết thần giáp bị xóa đi, thay đầu của Tống Thư Hàng vào.

Diệt Phượng Công Tử: “Vũ Nhu Tử, cô ghép như thế là sai rồi. hắc thiết thần giáp của Bắc Hà Chân Quân là loại bao phủ toàn thân, chỉ chừa lỗ ở chỗ mắt với mũi thôi. Nên cô chỉ cần ghép mắt với mũi của Tống Thư Hàng lên hắc thiết thần giáp mới đúng.”

“Hóa ra là vậy, để ta làm lại lần nữa.” Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) lại chỉnh tiếp.

Sau đó cô ấy lại gửi bức ảnh vừa ghép xong lên.

Diệt Phượng Công Tử: “Mắt thì đúng rồi, nhưng ta cứ thấy ánh mắt này đầy vẻ sợ hãi thế nào ấy? Cô dùng bức ảnh nào của Thư Hàng tiểu hữu thế?”

Lệ Chi Tiên Tử: “Còn nữa, tỉ lệ không hợp nhé. Bộ hắc thiết thần giáp đó có thể tự động thay đổi cho khớp với hình thể của chủ nhân. Nếu Thư Hàng tiểu hữu mà mặc bộ thần giáp này vào thì hình thể cũng sẽ biến thành xêm xêm với vóc người của hắn.”

“Có lý lắm, để ta chỉnh thêm lần nữa.” Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) đáp.

Một hồi sau cô lại gửi một bức ảnh ghép khác lên.

Vân Du Tăng Thông Huyền: “[icon giơ ngón cái]”

Đại sư cảm thấy bức ảnh này ghép rất tuyệt.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Bức này ổn lắm, ta cảm thấy sau này Thư Hàng tiểu hữu mặc bộ giáp này vô chắc chắn sẽ trông y hệt như thế, chuẩn không cần chỉnh!”

“Đúng là chẳng thấy đẹp với ngầu ở đâu hết, chỉ thấy nặng nề với ngộp thở mà thôi.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Có lẽ Thư Hàng tiểu hữu sẽ khoác thêm một bộ đạo bào khác ở bên ngoài hắc thiết thần giáp này thì sao, nếu thế thì chắc trông sẽ đẹp hơn ấy nhỉ?”

“Không đúng, hắc thiết thần giáp này không lộ tóc, ta thấy nó sẽ xứng với cà sa hơn. Cũng hợp với hình tượng của Thư Hàng tiểu hữu nữa.” Đông Phương Lục Tiên Tử gửi một cái icon cười toe lên.

Tống Thư Hàng: ...

Cô mới mặc ào cà sa, cả họ nhà cô đều mặc áo cà sa!

“Ơ kìa, Thư Hàng tiểu hữu online rồi đấy à.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói ngay.

“Tống tiền bối, cảm ơn ngươi vì đã giúp Sở gia vượt qua kiếp nạn nhé.” Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) vội nói.

Tống Thư Hàng: “Đừng khách khí, hơn nữa lần đó ta cũng chỉ giúp kéo Bạch tiền bối đến Sở gia dạo một vòng mà thôi.”

Bạch Tôn Giả: “Không phải ta nhé.”

Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): ?????

“Dù sao thì ta chỉ kéo viện quân đến Sở gia hốt gọn đám tu sĩ tà đạo kia thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Dẫu gì thì cũng phải cảm ơn Tống tiền bối, nếu như không có ngươi giúp đỡ thì Sở gia cũng sẽ lâm nguy mà.” Lạc Hoa Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) vẫn kiên trì.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Đúng rồi, Thư Hàng này, ngươi định mặc đạo bào hay là cà sa ở bên ngoài hắc thiết thần giáp thế?”

Tống Thư Hàng: “Không mặc cái nào hết [icon nghiến răng]”

“Khỏa thân à?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi tiếp.

“Đương nhiên là không phải rồi, chờ ta nhận được hắc thiết thần giáp xong thì sẽ chụp một bức cho mọi người xem, bảo đảm ngầu lòi hết cỡ.” Tống Thư Hàng nói.

Đợi đã, lạc đề xa quá rồi.

Ta online là vì có chuyện muốn hỏi Bạch Tôn Giả mà.

Vậy nên Tống Thư Hàng vội hỏi: “Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, lúc trước các ngươi có thấy một đạo nhân tóc trắng nào đưa một cô gái rời đi không?”

“À có gặp.” Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng: “May quá, vậy Bạch tiền bối có biết đạo nhân tóc trắng đó là ai không? Hắn định đưa cô gái kia đi đâu thế?”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta hiểu rồi, chân tướng chỉ có một, Thư Hàng, ngươi với cô kia có quan hệ gì hả?”

Chân tướng cái đầu ngươi!

"Tam Lãng tiền bối đừng có làm rộn, có thể cô gái kia liên quan đến Bỉ Ngạn Ma Quân, đến để chế tạo một bộ trận pháp độ kiếp cho ta đấy." Tống Thư Hàng nói: "Nhưng cô ấy vừa đến cổng của đại học Giang Nam thì đã lỡ tay phát động một quả bom sương mù, bây giờ toàn bộ khu đại học Giang nam đều bị sương mù vây kín. Giờ ta muốn đi tìm đạo nhân tóc trắng kia để nộp tiền bảo lãnh cho cô ấy. Bây giờ ta thấy đúng là đậu má mà."

Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu:

"@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, Đậu Đậu là hoa đã có chậu, sắp sửa kết hôn đến nơi rồi. Sau này ráng bớt đậu má đi, cứ gâu má là được, không thì sẽ có ảnh hưởng không tốt đấy."

Tống Thư Hàng: ...

Được rồi, Đậu Đậu nó sắp lập gia đình rồi. Rốt cuộc Hoàng Sơn Chân Quân muốn gả nó cho ai đây? Tống Thư Hàng tò mò muốn chết luôn.

Bạch Tôn Giả: "Ừ, ta biết đạo nhân tóc trắng đó là ai, hắn là Thiên Nhai Tử đấy."

"Cái tên này nghe quen thế nhỉ." Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: "Ngươi mới gặp hắn cách đây không lâu xong."

Cuồng Đao Tam Lãng: "Hắn còn một biệt danh khác là Truyền Công Cuồng, hỏi ngươi có sợ hay không?"

"Định mệnh, là hắn!"

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, lần trước thiếu chút nữa hắn đã bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng ép truyền công.

"Lát trưa ta sẽ đưa ngươi đi tìm hắn." Bạch Tôn Giả trả lời.

"Bây giờ không đi ngay được ư?" Tống Thư Hàng hỏi lại.

"Không cần vội, ngươi cứ đi học trước đi. Dù sao thì Thiên Nhai Tử cũng ở gần đây thôi, nghỉ trưa đi là được." Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng: "Vậy cũng được."

"Ngươi phải ra sức học hành, ngày ngày tiến bộ, trưa nay ta sẽ liên lạc với ngươi nhé. [icon nghiêm túc]" Bạch Tôn Giả lại dặn dò.

Tống Thư Hàng: ...

Sau khi đề tài này xong xuôi thì Lệ Chi Tiên Tử lại hỏi:

“Đúng rồi, gần đây có ai đến Chân Vũ đảo không?”

“Lệ Chi Tiên Tử muốn đi mua đồ à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi ngay.

Chân Vũ đảo là một hòn đảo di động ở giữa biển, chân thân của nó là một con rùa khổng lồ có huyết thống của Huyền Vũ. Sau này dần dà lại có tu sĩ lập chỗ giao dịch trên lưng nó.

Hiện tại nó là một thắng cảnh giao dịch khá nổi tiếng của tu chân giới.

“Lần này ta mốn lên đó tham gia một hoạt động khá thú vị, sau đó giành lấy phần thưởng hạng ba.” Lệ Chi Tiên Tử nói: “Ta nghe nói hạng ba sẽ được một con linh thú Kiển Ngưu. Trước kia ta đã có hứng thú với nó rồi, có vị đạo hữu nào muốn đi cùng không?”

“Hoạt động trên Chân Vũ đảo à? Là cái hoạt động đại chiến nữ thần giành cúp Chân Vũ đó đấy hả? Lúc đó thì tính thêm ta vào nhé.”

Diệt Phượng Công Tử nói: “Ta không có hứng thú với giải thưởng, nhưng ta lại có hứng thú với thủ pháp chế tác nữ võ thần trên Chân Vũ đảo.”

“Đó là thứ do một vị tu luyện giả hệ Bắc u làm ra, nghe nói quá trình chế tác rất tàn nhẫn đúng không?” Điền Thiên Đảo Chủ hỏi.

“Ha ha, nói đến đề tài này thì ta lại kềm lòng không đặng mà phải trồi lên. Thật ra kỹ thuật nữ võ thần trên Chân Vũ đảo không hề liên quan tí xíu nào tới nữ võ thần của Bắc u đâu. Thực ra hồi xửa hồi xưa có người bán một phần kỹ thuật khiến thân thể con người biến thành con rối của trường sinh chi đạo thuộc Mặc Môn bán cho đám người trên Chân Vũ đảo. Bọn chúng ham tiền nên cái gì cũng dám mua. Sau khi mua về thì lại chỉnh một phần của kỹ thuật này lại rồi tự xưng đây là kỹ thuật chế tạo nữ võ thần lấy được từ Bắc u. Ha ha ha ha.” Giao Bá muốn sinh một đội bóng đá nam cười nói.

“Sao Giao Bá đạo hữu lại biết rõ thế?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi hắn.

“Bởi vì lúc đó tên kia muốn bán kỹ thuật khiến thân thể con người biến thành con rối bán cho ta, ta không thèm mua. Kết quả chẳng bao lâu sau thì Chân Vũ đảo ở kế bên địa bàn của ta lại cho ra một kỹ thuật nữ võ thần khỉ gió gì đó. Ta dùng cái đuôi để nghĩ cũng đoán ra mà.”

Giao Bá Chân Quân cười nói.

Chương 1004: Mệnh Phù Tục Mệnh

Giao Bá Chân Quân nói tiếp: “Sau này ta thấy người của Mặc Môn ra mặt, bước lên Chân Vũ đảo. Cũng không biết Chân Vũ đảo phải trả giá lớn cỡ nào mới có thể dàn xếp ổn thỏa nữa. Ta đoán lần đó Chân Vũ đảo phải tốn nhiều lắm. Cho nên bọn họ mới tổ chức hoạt động đại chiến nữ võ thần cúp Chân Vũ này để vớt vát lại.”

Diệt Phượng Công Tử: “Nếu là kỹ thuật con rối của Mặc Môn thì bỏ đi. Ta không có hứng thú với kỹ thuật đó, nó xung đột với công pháp của ta. Lệ Chi Tiên Tử, đến lúc đó ta sẽ đi xem với cô, hoạt động thì ta không tham gia đậu. Đúng lúc ta cũng định đến Chân Vũ đảo mua ít đồ.”

“Được rồi.” Lệ Chi Tiên Tử nói: “Còn ai muốn tham gia thì báo danh nhé.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta cũng muốn đi lắm, nhưng bây giờ ta đang bận bù đầu. Lệ Chi Tiên Tử cô hãy mua đặc sản Huyền Nha Cương của Chân Vũ đảo giúp ta nhé, ta muốn tăng cường bảo đảo bản mệnh của mình một cái.”

“Ok.” Lệ Chi Tiên Tử đáp.

“Lệ Chi Tiên Tử cô cũng mua ít đồ giúp ta nhé, ta muốn mua chút Chân Vũ xác, sau khi tấn chức lục phẩm xong ta còn chưa kịp tìm bộ pháp bào nào thích hợp, giờ phải tìm chút tài liệu thích hợp trước, chừng đó lại nhờ người khác luyện chế một bộ cho ta.” Bắc Hà Chân Quân nói.

“Ok.” Lệ Chi Tiên Tử lại đáp.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Mua giúp ta luôn với, ta muốn một ít tiên quả trên Chân Vũ đảo, tổng cộng có chừng mười loại, chừng đó ta sẽ gửi danh sách cho cô.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Ok... đợi đã, các ngươi định nhờ ta khuân đồ giúp đấy à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ha ha ha ha.”

“Chỉ giúp ba người thôi đấy, không mua giùm ai được nữa đâu.” Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy mệt tim dễ sợ.

...

Sau khi thấy chủ đề tán dóc trong nhóm Cửu Châu số 1 đã nhảy sang cái mới thì Tống Thư Hàng im lặng tắt máy.

Tiết học đầu tiên là tiếng Anh.

Vị giáo sư chải chuốt gọn gàng bước lên bục giảng, ông vẫn nghiêm túc như xưa, bắt đầu tiết học đầu tiên trong học kỳ mới. Tống Thư Hàng một tay chống cằm, vừa nghe giáo sư giảng bài vừa lật sách.

Lật một hồi thì hắn đã nhớ gần hết nội dung trong sách.

Trở thành tu sĩ đúng là tốt biết bao.

Nếu như có thể phối hợp với hệ thống bồi dưỡng học bá của Bạch Tôn Giả nữa thì lại càng hoàn mỹ hơn.

Bé Thi im lặng ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, gương mặt non nớt có vẻ rất nghiêm túc, vừa nghe giảng vừa viết liền tù tì vào vở.

Bây giờ cô bé đang ở cảnh giới Dược Long Môn nhất phẩm, dựa theo sự sắp xếp của sư phụ, cô bé đang nghiêm túc thử trải nghiệm cuộc sống của một sinh viên, mong có thể tìm được cơ hội đột phá từ đó.

Ngoại trừ bé Thi ra thì hôm nay Bạch Hạc Chân Quân không hề xuất hiện, với Tống Thư Hàng mà nói thì điều này mới tuyệt vời làm sao.

...

Tiết đầu tiên kết thúc, bé Thi đặt bút xuống, thở hắt ra một hơi. Sau đó cô bé móc một túi hạt dưa ra cắn với vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Tống sư huynh có muốn ăn không?” Cô bé quay sang hỏi Tống Thư Hàng.

“Ừ, cho ta một chút đi.” Tống Thư Hàng cũng không từ chối.

Bé thi cẩn thận đổ hết túi hạt dưa nhỏ của mình ra bàn, sau đó nghiêm túc chia ra một phần ba đẩy qua cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm giác cô bé Thi này chắc chắn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế.

“Đúng rồi, Tống sư huynh này, đi học thế này thật sự có thể tìm được cơ hội Dược Long Môn à?” Bé Thi thấp giọng hỏi thử.

“Ta cũng không rõ lắm. Nhưng chắc là cơ hội Dược Long Môn của mỗi người đều khác nhau.” Tống Thư Hàng vừa nhằn hạt dưa vừa đáp.

Đồng thời hắn lại nhớ đến lúc mình Dược Long Môn.

Khi đó hắn ăn ké nghi thức Ngư Dược Long Môn của Ngư Kiều Kiều nên mới lĩnh ngộ ra được cơ hội Dược Long Môn.

Ngoại trừ kinh nghiệm Ngư Dược Long Môn khi đó ra thì lúc đầu Bạch Tôn Giả từng biến hắn thành một chú cá nhỏ, bơi ngược lên dòng thác.

Còn nói làm thế sẽ giúp ích cho hắn trong lúc Dược Long Môn.

Hay hắn đưa Thi đi tìm một thác nước nào đó để cô bé bơi ngược lên nhỉ?

“Tống sư huynh đang nghĩ gì thế?” Thi tò mò hỏi.

“Thi, ngươi có biết bơi không?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Biết một chút.” Thi gật đầu nói.

“Nếu như có rảnh thì ta sẽ đưa ngươi đi bơi. Có thể sẽ giúp ích cho ngươi trong việc Dược Long Môn đấy.” Tống Thư Hàng hạ giọng nói.

Thi tò mò chớp chớp mắt, sau đó lại nghiêm túc gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó dường như Thi cũng cảm ứng được điều gì đó nên cũng ngẩng đầu nhìn ra ngoài trời.

Chỉ thấy trên không trung của đại học Giang Nam chợt xuất hiện một đạo thân ảnh. Bởi vì có màn sương mù ngăn cách nên Tống Thư Hàng chỉ có thể thấy lờ mờ.

Có thể đạp không mà đi thì ít nhất cũng là tu sĩ có cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

“Chính là nơi này ư?” Thân ảnh kia cười nói: “Màn sương này đúng là dày thật đấy?”

“Đạo hữu ngươi thích là được rồi, lần này này may mà đạo hữu ngươi ở gần đây, bằng không e là phải vất vả lắm mới giải quyết được nó.”

Bên cạnh thân ảnh này, Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử cũng đạp không mà đứng.

“Ha ha, việc này có to tát gì đâu, Thiên Nhai Tử đạo hữu không cần khách khí. Tiếp theo hãy xem thủ đoạn của lão phu đây.” Thân ảnh kia nói xong thì hít sâu một hơi.

Vù vù vù vù ~~~

Khi hắn hít mạnh thì sương mù xung quanh nhanh chóng bay vào mũi hắn.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng thấy thế thì giật thót.

Hút sương mù ư?

Vù vù vù, chỉ chừng ba phút thì toàn bộ sương mù trong đại học Giang Nam và phạm vi ngàn mét xung quanh đã bị hút sạch sẽ.

“Sướng!”

Thân ảnh trên trời thỏa mãn nói một câu, tiếng sướng này hắn nói đặc biệt lớn, ngay cả Tống Thư Hàng và bé Thi ở dưới cũng nghe thấy.

“Cảm ơn đạo hữu đã ra tay tương trợ.”

Thiên Nhai Tử mỉm cười, đưa một cái hộp to chừng chiếc điện thoại lên, bên trong có chứa năm viên linh thạch ngũ phẩm, đó là thù lao để cảm ơn vị đạo hữu này đã ra tay.

“Đừng khách khí, vừa kiếm được thù lao, lại được hút sương mù có độ tinh thuần cao thế này, lão phu đã thấy mỹ mãn rồi.” Thân ảnh kia cười lớn rồi nói.

“Bần đạo chúc pháp khí mới của đạo hữu sớm ngày hoàn thành.” Thiên Nhai Tử chắp tay nói.

“Ha ha ha ha, mượn lời lành của đạo hữu.

Thân ảnh kia cười lớn, sau khi thu cái hộp nọ thì chắp tay tạm biệt Thiên Nhai Tử.

Tu chân giới rộng lớn, loại người nào cũng có!

Tống Thư Hàng đã thấy có người hút thuốc rồi, nhưng người hút sương mù còn nói sướng như thân ảnh kia thì đúng là mới thấy lần đầu.

“Thư Hàng sư huynh, hút nhiều sương mù sẽ thấy sướng à?” Thi hỏi một cách rất nghiêm túc.

“Ta cảm thấy hút sương mù không sướng được đâu.” Tống Thư Hàng nói: “Trừ khi hắn đã tu luyện công pháp đặc thù nào đó chăng?”

“Cũng đúng.” Thi gật đầu.

…

“Không phải công pháp đặc thù gì đâu, gia hỏa kia muốn luyện chế một pháp khí đặc biệt mà thôi.”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng và Thi.

Là thủ đoạn truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng và Thi quay đầu nhìn lại thì phát hiện Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã lặng lẽ đứng sau lưng họ từ lúc nào.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười với cả hai:

“Dù sao thì sau này các ngươi thấy hắn thì cố gắng tránh xa một chút. Thực lực của người này không thể xem là mạnh trong cùng đẳng cấp, nhưng trên người hắn có đủ loại pháp bảo kỳ lạ, khiến người ta khó mà đề phòng. Nói không chừng vừa gặp mặt thì hắn đã phun sương đầy mặt ngươi rồi.”

Tống Thư Hàng và Thi: …

Trong giới tu sĩ đầy những nhân vật đặc sắc như thế đấy.

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này, ta mang đồ tới cho ngươi đấy.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ truyền âm nói, đồng thời hắn còn lấy ra một thứ trông như túi tiền đưa cho Tống Thư Hàng.

“Phù bảo ư?” Tống Thư Hàng hạ giọng hỏi.

“Không phải, nó còn tuyệt hơn cả phù bảo nữa.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Lần trước ngươi tốn một lá măng để cứu vị lão tiền bối có quan hệ với ta, vậy nên hắn đã nhờ ta giao thứ này cho ngươi xem như đáp lễ. Đây là hai tờ mệnh phù, có công dụng không khác gì lá măng của ngươi. Một tờ mang theo trên người, một tờ khác thì giấu ở nơi mà ngươi cho là an toàn nhất. Chỉ cần ngươi không phải hoàn toàn thần hình câu diệt trong nháy mắt thì có thể tạo lại thân thể ở nơi ngươi giấu một tờ mệnh phù khác. Nhưng sau khi ngươi tấn chức Linh Hoàng ngũ phẩm thì không còn công hiệu nữa.”

Tống Thư Hàng nhận lấy hai tờ mệnh phù kia, nơi hắn cảm thấy an toàn nhất đương nhiên là ở trong thế giới hạch tâm của hắn. Hoặc có thể cân nhắc đến bí cảnh Dao Trì của Bạch Tôn Giả cũng được.

“Cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối.”Tống Thư Hàng nói.

“Không cần cảm ơn ta đâu, là bọn ta nợ ngươi mới đúng. Hơn nữa ta cũng xin nói thật, hiệu quả của mệnh phù vẫn thua lá măng kia một bậc, ta vốn muốn mụt măng ấy lấy một lá măng khác trả cho ngươi, nhưng nó lại không chịu.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói:

“Đúng rồi, nếu như đến khi ngươi tấn chức ngũ phẩm mà vẫn chưa từng dùng tới mệnh phù thì có thể giao nó cho người khác dùng. Chỉ cần chưa từng bị dùng thì hiệu quả vẫn còn.” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vỗ nhẹ lên vai của Tống Thư Hàng:

“Cố gắng tu luyện nhé, ta không làm phiền ngươi nữa.”

Đợi Thất Sinh Phù Phủ Chủ rời đi thì Tống Thư Hàng mới tạm thu hai tờ mệnh phù kia vào trong vòng tay pháp khí.

Có hai tờ mệnh phù này ở đây thì hắn cũng thấy vững lòng hơn hẳn.

Tuy thế mong rằng không cần phải dùng tới chúng nó thì hơn.

…

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vừa đi ra không bao lâu thì lại có một đạo thân ảnh tiến vào.

Trên người đạo thân ảnh này bao phủ pháp thuật ẩn hình của tu sĩ, rõ ràng không muốn để người khác phát hiện sự hiện diện của hắn.

“Tống đạo hữu, rốt cuộc cũng tìm được ngươi rồi.” Thân ảnh kia cười nói với Tống Thư Hàng.

Hắn là Chính Đức của Tiên Nông Tông.

Trong lúc nghỉ hè Tống Thư Hàng đã từng gặp hắn, Chính Đức có nhờ Tống Thư Hàng giao hạt giống của Thất Hoàng Diệu Quả cho Tô Thị A Thập Lục.

Sau này không biết nó có phát huy công dụng gì hay không.

Ngoài ra lúc ấy Tống Thư Hàng cũng đã nhân cơ hội đặt mua một đống dược liệu dùng để ngâm tắm từ chỗ Chính Đức.

Tống Thư Hàng mỉm cười với hắn:

“Chính Đức đạo hữu, dược liệu đã chuẩn bị xong rồi à?”

“Đúng vậy, đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, tất cả cũng đã được đưa đến, bây giờ đang để ở dưới lầu, Tống đạo hữu ngươi xuống dưới xem thử đi.” Chính Đức cười nói.

“Được.” Tống Thư Hàng cũng đứng dậy.

Mớ dược liệu dược dục này đưa đến rất đúng lúc, phối hợp với việc ngâm tắm, hắn có thể giúp tăng thể chất cho đệ tử Tiểu Thải của mình.

Chương 1005: Lại Cái Kiểu Nói Bế Quan Là Bế Quan!

Sau khi theo Chính Đức đi xuống thì Tống Thư Hàng lập tức nhìn thấy vài vị đệ tử của Tiên Nông Tông đang trong trạng thái ẩn thân đứng bảo vệ mấy rương dược liệu nọ. Dược liệu chất đầy bên trong, là những dược liệu tốt nhất mà Chính Đức cố ý lấy ra để giao dịch với Tống Thư Hàng, rất có thành ý.

Cho dù có dùng mớ dược liệu này để ngâm tắm thì cũng không tăng thể chất của Tống Thư Hàng lên được bao nhiêu, còn không bằng uống Long Ma dược tề. Nhưng nó vẫn có tác dụng với đệ tử và người nhà của Tống Thư Hàng.

“Các vị đạo hữu của Tiên Nông Tông đã vất vả rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Mấy vị đệ tử của Tiên Nông Tông lúc này đang tròn xoe mắt nhìn Tống Thư Hàng. Trong mấy đệ tử Tiên Nông Tông này cũng có người từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng.

Khi đó Tống Thư Hàng vừa mới tu luyện không bao lâu, kết quả bị cuốn vào ân oán của Tô Thị A Thập Lục, Tiên Nông Tông, Nguyệt Đao Tông và Công Tử Hải, nên đã gặp qua đệ tử của Tiên Nông Tông.

Đệ tử của Tiên Nông Tông hãy còn nhớ rõ lúc đó Tống Thư Hàng chỉ là một tu sĩ vừa tu chân không bao lâu. Là một con gà mờ thật sự, còn chưa Trúc Cơ xong, tâm khiếu còn chưa mở được.

Nhưng bây giờ, thiếu niên đứng trước mặt họ lại có thân thể vô cùng cường hãn, nhất cử nhất động đều mang đến áp lực cực lớn cho bọn họ. Đối phương chỉ dựa vào cường độ thân thể thôi cũng đủ để đè bẹp bọn họ rồi.

Không chỉ thế, dường như trên người hắn còn có một loại ý nào đó, dù hắn đang mỉm cười nhưng sâu trong đáy mắt lại có một loại sức mạnh ý chí khiến những đệ tử Tiên Nông Tông có tu vi thấp không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Sao lại thế chứ, từ một thiếu niên còn chưa Trúc Cơ xong, chỉ mới nửa năm đã hóa thân thành cao thủ mà đệ tử Tiên Nông Tông không thể nào nhìn thẳng rồi ư?

Chẳng lẽ trước kia là vị Tống Thư Hàng đạo hữu này đang giả heo ăn thịt hổ à?

Đúng, chắc chắn là thế rồi.

Cũng giống như mấy bộ tiểu thuyết đang hot bây giờ ấy, nhân vật chính toàn thích giả vờ giả vịt, rõ ràng có thực lực vô cùng cường đại mà cứ làm bộ như ta đây vô hại lắm!

Trong lúc đang suy tư thì bọn họ lại thấy Tống Thư Hàng lấy ra một cái túi nhỏ, nhét hết cả đống dược liệu này vào trong đó.

“Túi càn khôn ư?” Lại có đệ tử Tiên Nông Tông bất giác bật thốt.

“Không phải túi càn khôn mà là túi thu nhỏ một tấc.” Chính Đức đứng bên cạnh bèn giải thích.

Tuy rằng không phải pháp khí không gian như túi càn khôn, nhưng túi thu nhỏ một tấc cũng là thứ quý hiếm, là pháp khí mà vô số tu sĩ thuộc môn phái nhỏ và tán tu thèm khát.

Tống Thư Hàng thu hồi túi thu nhỏ một tấc, của cải không thể khoe khoang, cho nên hắn không dám dùng vòng tay pháp khí không gian mà Bạch Tôn Giả tặng ở trước mặt người ngoài. Loại pháp khí không gian quý giá như thế, nếu sơ sẩy thì sẽ khiến nhiều cường giả cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm dòm ngó.

Sau khi cất dược liệu xong thì Chính Đức và đệ tử của Tiên Nông Tông vẫn chưa đi ngay.

Chính Đức nghiêm túc hỏi thăm Tống Thư Hàng:

“Tống đạo hữu, ta từng nghe nói sau sự kiện Nguyệt Đao Tông thì Hải trưởng lão của bọn chúng từng tìm ngươi trả thù đúng không?”

Hải trưởng lão mà Chính Đức nói chính là Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tuy rằng chưa từng xuất hiện chính diện, nhưng Công Tử Hải từng âm mưu hãm hại Tống Thư Hàng mấy lần. Tuy rằng lần nào cũng bị bể kế hoạch.

“Tống đạo hữu, có phải ngươi muốn giết Hải trưởng lão hay không?”

Chính Đức hỏi với vẻ chờ mong, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng Tiên Nông Tông thật sự không có bản lĩnh để trả thù Công Tử Hải. Đừng nói là Công Tử Hải, bọn họ còn không thể nào trả thù tên phản đồ Chính Năng nữa là.

Nhưng khi thấy Tống Thư Hàng thì trong lòng Chính Đức lại sinh ra chút mong chờ.

Tống Thư Hàng nhìn Chính Đức, thở dài một hơi rồi nói:

“Giữa ta và Công Tử Hải đã không thể nào thỏa hiệp được nữa, sau này ta và hắn ắt sẽ đánh một trận.”

Công Tử Hải là một kẻ chuyên dùng âm mưu quỷ kế, lại giỏi lợi dụng lòng người.

Khi ấy cả Nguyệt Đao Tông, Tiên Nông Tông và Tô Thị A Thất đều bị hắn gài bẫy.

Nhưng chính là kết cục không được tốt lắm. Tuy rằng âm mưu của hắn rất lợi hại, nhưng gần đây những âm mưu do hắn bày ra thường xuyên bị phá vỡ.

Công Tử Hải có tin tức về người nhà của Tống Thư Hàng, hơn nữa đã có dấu hiệu từng ra tay với người nhà của hắn. Con nhện lúc trước từng lẻn vào nhà Tống Thư Hàng chính là một thứ rất nguy hiểm.

Bây giờ Công Tử Hải đang trùng kích cảnh giới kim đan ngũ phẩm, tạm thời chỉ có thể dựa vào con rối phân thân và đám thuộc hạ của mình để ra tay với Tống Thư Hàng. Một khi hắn độ kiếp thành công, tấn chức Linh Hoàng ngũ phẩm thì Tống Thư Hàng bảo đám hắn sẽ không bỏ qua cho mình. Nếu bản thân Tống Thư Hàng hắn mà có cơ hội giết chết Công Tử Hải thì hắn tuyệt đối cũng sẽ không nương tay.

Nếu như là nửa năm trước, Tống Thư Hàng còn chưa mở được tâm khiếu đầu tiên của nhất phẩm, chống lại Công Tử Hải thì chỉ có một kết cục duy nhất là bị đối phương dùng một ngón tay bóp chết.

Nhưng bây giờ đã khác rồi.

Bản thân Tống Thư Hàng cũng đã sắp sửa bước vào tứ phẩm, hơn nữa hắn đã tu luyện vài loại công pháp luyện thể cường đại, cường độ thân thể còn mạnh hơn cả cảnh giới.

Ngoài ra, có nhiều lá bài tẩy như Diệp Tư, mỹ nhân rắn công đức, Diệt Thần Tử Mẫu Pháo, thế giới hạch tâm hoặc Đao Cổ Vô Hình, khôi giáp đao ý ở bên cạnh, dù một mình chống lại Công Tử Hải thì Tống Thư Hàng cũng không sợ.

Dù bây giờ Diệp Tư không ở đây, nhưng nếu đánh không lại, Tống Thư Hàng mà muốn chạy thì Công Tử Hải cũng không cản hắn được.

“...” Kính xin Tống đạo hữu hãy nhận lấy vật này.”

Chính Đức hít sâu một hơi, nhận lấy một cái hộp từ tay của một vị sư đệ đưa cho Tống Thư Hàng.

Mở hộp ra thì thấy một hạt giống phát ra ánh sáng bảy màu, nhìn thôi đã biết không phải vật phàm.

“Đây là một hạt giống mới của Thất Hoàng Diệu Quả, bọn ta xin tặng nó cho Tống đạo hữu. Nếu như có một ngày Tống đạo hữu giết được Công Tử Hải và Chính Năng thì xin hãy báo cho Tiên Nông Tông bọn ta một tiếng, để hận ý trong lòng bọn ta có thể nguôi ngoai phần nào.” Chính Đức cắn răng nói.

Đây xem như Tiên Nông Tông đầu tư cho Tống Thư Hàng, bọn họ đặt hết hy vọng báo thù lên người Tống Thư Hàng.

Người vốn có khả năng giải quyết Công Tử Hải rõ ràng chính là Tô Thị A Thất của Thiên Hà Tô Thị, nhưng A Thất không bắt được bản tôn của Công Tử Hải, cũng chỉ đành phá hủy phân bộ của Vô Cực Ma Tông, xem như trút giận mà thôi.

“Ta đã từng nói tác dụng của hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả này với Tống đạo hữu rồi đấy.” Chính Đức lại nói tiếp.

Hắn từng nhờ Tống Thư Hàng chuyển một hạt cho Tô Thị A Thập Lục, đại biểu cho thành ý xin lỗi của Tiên Nông Tông.

Tuy rằng hiệu quả của hạt giống không bằng với quả chín, nhưng hạt giống của Thất Hoàng Diệu Quả vẫn có tác dụng lớn khi đối mặt với vết thương do thiên kiếp tạo ra.

"Nếu như bị thương trong quá trình độ thiên kiếp thì Tống đạo hữu cứ nuốt hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả này. Nó có tác dụng giúp khu trừ thương thế do thiên kiếp tạo thành, khôi phục chân khí trong cơ thể." Chính Đức giải thích rõ ràng hơn.

"Các ngươi thật sự muốn đưa thứ tốt như thế cho ta ư?" Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi lại.

"Chỉ cần vẫn còn cách bồi dưỡng thì bọn ta vẫn có thể bồi dưỡng ra được hạt giống của Thất Hoàng Diệu Quả." Chính Đức cắn răng nói: "Bọn ta chỉ mong Tống đạo hữu độ kiếp thuận lợi, thực lực tăng cao."

"Ta hiểu rồi." Tống Thư Hàng nhận lấy cái hộp kia: "Ta sẽ nhận món quà này. Nay ta sắp sửa độ kiếp, hạt giống này đúng là sẽ giúp ích cho ta rất nhiều. Nếu sau này Tiên Nông Tông cần ta giúp điều gì thì cứ việc nói thẳng."

Chính Đức mỉm cười gật đầu.

...

Tiên Nông Tông tạm biệt Tống Thư Hàng, rời khỏi khu đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng tay cầm hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả, sau đó lại nghĩ đến mệnh phù tục mệnh mà khi nãy Thất Sinh Phù tiền bối vừa đưa, không biết tại sao trong lòng hắn lại thấy sợ hãi.

Hắn lại thầm nghĩ, hình như gần đây mình khá may mắn thì phải?

Nhờ may mắn nên hắn liên tục nhận được hai bảo vật tục mệnh, lại thêm Diệp Tư đột nhiên phải đi bế quan độ kiếp.

Sao cứ thấy sẽ có chuyện xúi quẩy ập đến thế này?

...

Một bên khác.

Trong phòng y tế của đại học Giang Nam.

Bạch Tôn Giả ngồi trước mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ, đang thảo luận về cách cải tạo trận pháp tấn cấp ngũ phẩm.

Sau khi được Bạch Tôn Giả chỉnh sửa, trận pháp độ kiếp của Thất Sinh Phù Phủ Chủ liên tục được hoàn thiện và tăng mạnh. Qúa trình này khiến cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn thấy hy vọng về long văn bát phẩm.

Nói một hồi thì dường như thanh âm của Bạch Tôn Giả ngày càng nhỏ và chậm hơn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn về phía Bạch Tôn Giả. Sau đó hắn thấy Bạch Tôn Giả đã thất thần.

“Nhìn trời!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vội vàng đỡ lấy Bạch Tôn Giả.

Hình như Bạch Tôn Giả đang thảo thuận về trận pháp độ kiếp với hắn và sinh ra linh cảm gì đó nên mới rơi vào trạng thái trầm tư. Trầm tư một hồi lại thành ra thất thần.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lo Bạch Tôn Giả thất thần xong, nhỡ đâu ngã xuống một cú là học sinh với giáo viên trong dãy lầu này của đại học Giang Nam sẽ toi cơm tập thể. Đến lúc đó lại có người cho rằng nhà thầu xây dựng nơi này đã rút ruột công trình mất.

Khó khăn lắm mới đỡ lấy Bạch Tôn Giả, khiến hắn dựa vào lưng ghế xong thì lại có vấn đề mới. Bạch tiền bối trong trạng thái thất thần không thể cố gắng khống chế mị lực quỷ dị của hắn nữa.

Ngay sau đó Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại cảm thấy Bạch tiền bối ngày càng chói mắt, cứ hút chặt ánh mắt của hắn như một thỏi nam châm, khiến hắn không sao dời mắt được.

“Dù có im lặng ngắm Bạch Tôn Giả như thế cả đời cũng đáng”, suy nghĩ đáng sợ này bắt đầu xuất hiện trong đầu hắn, không sao gạt bỏ được.

Sao lại như vậy chứ, Bạch Tôn Giả ở trạng thái thất thần bình thường không thể nào mất khống chế như vậy mới đúng.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối đột nhiên lại bế quan kiểu nói bế là bế à?

Không phải là Bạch tiền bối lại bắt đầu bế quan rồi đấy chứ?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ móc điện thoại của mình ra, im lặng bấm gọi cho Tống Thư Hàng.

“Alo? Thất Sinh Phù tiền bối đấy à? Có chuyện gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi mau đến phòng y tế đi, nếu trễ thì hỏng việc mất.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vội nói ngay, hắn cảm thấy mình nói chuyện cũng không nên thân rồi.

“Xảy ra chuyện gì rồi à?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Bạch tiền bối thất thần... cũng có thể là hắn đã bế quan rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cố gắng khiến bản thân nhìn sang chỗ khác.

Ừm, thật ra thì có lẽ đây là cơ hội tốt để rèn luyện ý chí đấy!

Chương 1006: Đùi vàng của ta đều bị lấy đi rồi ư?

“Đã đỡ hắn ngay chưa?” Tống Thư Hàng hỏi ngay.

Nếu mà không đỡ Bạch tiền bối thì to chuyện rồi. Cái này không giống với đỡ người già, không đỡ mới có chuyện đấy…

“Đỡ rồi, nhưng lại có chuyện nguy hiểm hơn nữa kéo đến, nói chung là ngươi cứ đến đây ngay đi. Nhìn trời, đừng nói gì nữa, mau tới đi mà!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ vội la lên.

“Được, ta sẽ qua ngay.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Trong lòng thì cảm thấy khó hiểu, đỡ Bạch tiền bối thôi chứ có gì đâu mà nguy hiểm? Chỉ cần Bạch tiền bối không ngã lún đất thì cứ đặt hắn nằm đại ở đâu cũng được mà?

…

Sau khi cúp máy thì Tống Thư Hàng vội vàng chạy đến phòng y tới.

Trong quá trình chạy, hắn nhớ lại nội dung trò chuyện khi nãy, hình như Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói Bạch tiền bối thất thần mà cũng giống như đang bế quan thì phải?

Đợi đã!

Bế quan ư?

Không phải chứ…

Trong lòng Tống Thư Hàng thầm than không ổn.

Nếu như bế quan thì không biết Bạch tiền bối bế quan dài hay bế quan ngắn đây?

Nếu như bế quan thời gian ngắn cỡ mấy giờ thì còn may, lỡ Bạch tiền bối bế quan một hơi vài năm luôn thì toi rồi.

Tống Thư Hàng vẫn luôn tự mình hiểu lấy mình.

Bây giờ hắn sắp sửa đón thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, tốt nhất là nên tìm một vị tiền bối hộ pháp giúp hắn. Tô Thị A Thập Lục có Tô Thị A Thất hộ pháp mà còn thất bại một lần. Nếu như Tống Thư Hàng tự độ kiếp một mình mà xảy ra vấn đề gì thì chỉ còn nước chết chắc.

Nếu là bình thường Tống Thư Hàng mà độ kiếp thì rất có thể Bạch Tôn Giả sẽ ở bên cạnh bảo vệ, hộ pháp cho hắn. Nhưng nếu như Bạch Tôn Giả bế quan thời gian dài thì phải nhờ ai hộ pháp cho hắn đây?

Vốn Tống Thư Hàng có hai cái bắp đùi vàng để ôm lúc độ kiếp.

Một là linh quỷ Diệp Tư, cô có cảnh giới ngũ phẩm, trong lúc độ kiếp có thể giúp đỡ rất nhiều cho Tống Thư Hàng.

Hai là Bạch Tôn Giả, hắn là Tôn Giả thất phẩm, lỡ như thiên kiếp có mở hack thì Bạch Tôn Giả cũng có thể ra tay phá hủy thiên kiếp.

Bây giờ hai bắp đùi mạnh nhất của hắn lúc độ kiếp lại lục tục bế quan.

Lại thêm hai tờ mệnh phù với hạt giống của Thất Hoàng Diệu Quả.

Tống Thư Hàng nghi ngờ không biết có phải mình lại sắp sửa gặp một đại kiếp nạn hay không.

Lúc này hắn bỗng nhớ Đồng Quái Tiên Sư tiền bối vô cùng.

...

Tống Thư Hàng chạy tới phòng y tế, đẩy cửa bước vào.

Sau đó hắn thấy Thất Sinh Phù tiền bối đang bê một cái tablet kéo khí thế.

Tống Thư Hàng mắt sắc nên thấy được trên màn hình toàn là ảnh chụp của mấy vị tiên tử xinh đẹp.

Trong đó có vài vị tiên tử mà Tống Thư Hàng đã quen mặt như Lệ Chi Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử, Giang Tử Yên cô nương, thậm chí có cả ảnh của Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử của nhóm Cửu Châu số 1 nữa. Cùng với rất nhiều nữ tu mà Tống Thư Hàng chưa từng gặp, xem ra có lẽ đây là ảnh của mấy nữ tu nổi tiếng trong tu chân giới rồi.

Thất Sinh Phù tiền bối đang làm gì thế này?

Muốn tìm đạo lữ song tu à?

Không đúng, nếu như muốn tìm đạo lữ song tu thì sao lại có ảnh của Giang Tử Yên cô nương chứ? Không phải Giang Tử Yên cô nương đã song túc song phi với Dược Sư rồi ư?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Thất Sinh Phù tiền bối vuốt màn hình mấy lượt, đột nhiên trong màn hình tablet đột nhiên xuất hiện bức ảnh chụp Bạch Tôn Giả đầu đội mũ phượng, người khoác phượng bào.

Thất Sinh Phù tiền bối lập tức khóc một dòng sông:

“Cái tên chết giẫm nào lại cho cả ảnh của Bạch Tôn Giả vào danh sách thế này?”

Album này hình như là tập tin share kín của nhóm Cửu Châu số 1, trong đó chứa ảnh của tất cả nữ tu trong nhóm Cửu Châu số 1 và những nữ tu nổi tiếng trong tu chân giới.

Chắc chủ nhân của tập tin này cũng có suy nghĩ y hệt như Hoàng Sơn Chân Quân lúc Bạch tiền bối vừa mới xuất quan. Cho các đạo hữu trong nhóm rảnh rỗi thì kéo xem bổ mắt để tăng cường khả năng miễn dịch. Tuy rằng không biết cách kia có hiệu quả cóc khỉ gì không, nhưng dẫu sao cũng tin rồi làm thử thì hơn.

Nhưng không biết tên trời đánh nào lại cho ảnh của Bạch Tôn Giả vào album này.

“Thất Sinh Phù tiền bối, ngài đang làm gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sau khi nghe thấy giọng của Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới bình tĩnh lại một chút.

Hắn bình tĩnh đặt tablet xuống, sau đó chỉ vào chỗ của Bạch Tôn Giả. Bây giờ hắn căn bản không dám nhìn thẳng vào Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng cũng nhìn về phía Bạch Tôn Giả đang dựa lưng vào ghế.

Sau đó hắn lập tức phát hiện hôm nay Bạch Tôn Giả đặc biệt rạng ngời, như thể xung quanh hắn còn kèm theo hiệu ứng lấp lánh, phong cách đặc biệt quyến rũ.

“Mị lực của Bạch tiền bối lại mất kiểm soát à?” Tống Thư Hàng ôm trán hỏi lại.

“Đúng thế. Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng thấy đau đầu: “Một giây trước còn đang ngồi bàn về việc sửa chữa trận pháp độ kiếp với ta, một giây sau tự nhiên lại thất thần. Tiếp theo không biết có phải là tiến vào trạng thái bế quan hay không mà mị lực trên người Bạch tiền bối lập tức mất không chế rồi lan ra.”

Cũng may mà bản phác thảo trận pháp độ kiếp của hắn lần này đã được Bạch tiền bối sửa chữa gần xong hết rồi, phần còn lại hắn tốn chút thời gian cũng có thể từ từ hoàn thiện.

Tống Thư Hàng bước lên thử đẩy Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối ơi, tỉnh lại nào.”

Nhưng Bạch Tôn Giả không hề có chút phản ứng nào.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, lấy cây tiêu thiên lý truyền âm màu xanh biếc kia ra thổi một cái.

Lúc trước Hoàng Sơn Chân Quân đã giao món pháp bảo này cho hắn, dùng để đón Bạch Tôn Giả xuất quan.

Sau này Tống Thư Hàng vẫn dùng nó để thử xem có phải Bạch Tôn Giả lại bế quan hay không, cộng thêm sẽ bế quan bao lâu.

Chẳng mấy chốc, trong chiếc tiêu xanh biếc kia đã vang lên giọng nói nhu hòa của Bạch Tôn Giả:

“Xoẹt xoẹt... Xin chào, đây là chỗ A Bạch đang bế quan, cách lúc bế quan còn 27 ngày 4 giờ. Xin hãy kiên nhẫn chờ!”

“Bế quan thật rồi.” Tống Thư Hàng thua thật rồi.

Nhưng may mà lần này Bạch Tôn Giả chỉ bế quan ngắn hạn có một tháng mà thôi.

Nếu là một tháng, với tốc độ tu luyện của Tống Thư Hàng bây giờ thì chắc là chưa tiến hành độ kiếp ngay được đâu.

Dù sao thì trước khi chuẩn bị ổn thỏa việc độ kiếp thì Tống Thư Hàng chỉ cố gắng rèn luyện thân thể là chính, không dám tu luyện các loại đao pháp với thuật pháp nhiều.

Cũng ra sức hạn chế tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Người khác độ kiếp thì kéo dài vài tháng hoặc một năm cũng không thành vấn đề. Tống Thư Hàng cảm thấy mình kéo dài một tháng cũng sẽ ổn thôi.

“Bế quan gần cả tháng thế này, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi hãy nghĩ cách tìm chỗ cho Bạch tiền bối bế quan đi.” Thất Sinh Phù

Phủ Chủ nói.

Đồng thời hắn lại liếc nhìn Tống Thư Hàng. Quả nhiên khă năng miễn dịch của Thư Hàng tiểu hữu với mị lực của Bạch tiền bối đã hơn hẳn các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi.

Bây giờ hắn còn không dám nhìn thẳng vào Bạch Tôn Giả, thế mà Tống Thư Hàng lại không có vấn đề gì lớn, chỉ có nhịp tim là đập nhanh hơn một chút thôi, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể khống chế được.

Có lẽ không phải tự nhiên mà sau lần bế quan này Bạch Tôn Giả lại sống chung với Tống Thư Hàng tận mấy tháng như thế.

Tống Thư Hàng lại nói: “Nhưng phải đưa Bạch tiền bối đến đâu để bế quan đây?”

Đưa về tòa nhà mà Dược Sư đã mua ư? Nhưng hắn cảm thấy đó không phải nơi thích hợp để bế quan. Hơn nữa đó là khu dân cư đông đúc, lỡ như trong lúc bế quan Bạch Tôn Giả lại gây ra động tĩnh lớn gì thì không ổn lắm.

Bí cảnh Dao Trì thì thích hợp đấy, nhưng ở xa quá.

Nghĩ đi nghĩ lại, hai mắt của Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

“Có rồi!”

Tống Thư Hàng thu hồi tiêu thiên lý truyền âm, sau đó hắn chạm vào Bạch tiền bối, ý niệm vừa động thì đã chuyển Bạch Tôn Giả vào trong thế giới hạch tâm.

U u u u u ~

Khi Tống Thư Hàng chuyển Bạch Tôn Giả vào trong thế giới hạch tâm thì xung quanh hắn đột nhiên xuất hiện từng đợt kiếm minh.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên cảm giác không ổn.

Hắn giơ tay trảo một cái, tế Đao Cổ Vô Hình ra.

Thông qua liên lạc với Đao Cổ Vô Hình, hắn lập tức hiểu rõ, lúc này có vài chục con Kiếm Cổ Vô Hình đang bay vòng quanh bên trong phòng y tế.

Mà ở bên ngoài lại có hơn chín trăm con Kiếm Cổ Vô Hình vờn quanh, bởi vì khí tức của chủ nhân là Bạch Tôn Giả biến mất khiến chúng nó rơi vào trạng thái nóng nảy.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng nói: “Thất Sinh Phù tiền bối, ngươi có phù bảo nào có thể khiến đám Kiếm Cổ Vô Hình kia hiện hình không?”

“Trên đời này chẳng thứ nào có chức năng đó đâu.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp. Đờ mờ, hắn cũng vừa mới biết vụ bên người Bạch Tôn Giả lại ẩn giấu nhiều Kiếm Cổ Vô Hình như thế đây này, thót hết cả tim.

Vậy là Tống Thư Hàng đành phải đưa Bạch Tôn Giả ra khỏi thế giới hạch tâm.

Nhất định phải giải quyết hơn một ngàn con Kiếm Cổ Vô Hình này thì mới có thể thuận lợi chuyển Bạch Tôn Giả đi. Bằng không cả bầy Kiếm Cổ Vô Hình hơn ngàn con này mà quậy lên thì to chuyện.

Sau khi cảm ứng được chủ nhân của mình là Bạch Tôn Giả xuất hiện lại, cả ngàn con Kiếm Cổ Vô Hình kia mới yên tĩnh trở lại.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng hắn khoát một tay lên người Bạch Tôn Giả rồi nói:

“Các ngươi nghe cho kỹ đây, lát nữa ta phải đưa Bạch tiền bối vào một chỗ để bế quan, các ngươi hãy thông báo cho đồng loại, tiến vào phạm vi ba thước xung quanh Bạch Tôn Giả theo thứ tự, ta sẽ thử đưa từng nhóm các ngươi vào chỗ bế quan chung với Bạch Tôn Giả.”

Trí tuệ của Kiếm Cổ Vô Hình cũng không tính là thấp, có lẽ sẽ hiểu được ý của hắn.

Trong không trung lại vang lên tiếng kiếm minh u u u u kia.

Hồi lâu sau Tống Thư Hàng thử dùng ý niệm, trực tiếp chuyển các sinh vật trong phạm vi ba thước xung quanh Bạch Tôn Giả vào trong thế giới hạch tâm.

Hắn cũng không biết mình có thể chuyển đám Kiếm Cổ Vô Hình kia vào được hay không, dù sao thì hắn cũng hoàn toàn không cảm ứng được chúng.

Nhưng hắn đã thành công.

Sau khi động ý niệm thì tất cả Kiếm Cổ Vô Hình trong phạm vi ba thước quanh Bạch Tôn Giả đã bị chuyển vào trong thế giới hạch tâm.

Điều khiến cho Tống Thư Hàng cảm thấy hứng thú hơn nữa chính là sau khi Kiếm Cổ Vô Hình tiến vào thế giới hạch tâm thì Tống Thư Hàng có thể thấy rõ chúng nó.

Thế giới hạch tâm là thế giới thuộc về Tống Thư Hàng. Trong thế giới này, không có bất kỳ thứ gì có thể thoát khỏi mắt của hắn.

Thế là Tống Thư Hàng thuận lợi chuyển hơn một ngàn con Kiếm Cổ Vô Hình vào trong thế giới hạch tâm.

Tiếp theo hắn cũng đưa Bạch tiền bối vào đó.

Bên dòng suối nguồn sự sống bên trong thế giới hạch tâm.

Bạch Tôn Giả khoanh chân mà ngồi theo bản năng, một ngàn con Kiếm Cổ Vô Hình kia thì bảo vệ chủ, vây quanh hắn kín mít, không cho bất kỳ thứ gì đến gần Bạch Tôn Giả.

Sau khi xong xuôi thì Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Nhưng tiếp theo lại có vấn đề rồi.

Bạch Tôn Giả tự dưng bế quan như thế thì lát nữa ai dẫn hắn đi nộp tiền bảo lãnh cô gái đã bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng bắt đi đây?

Hắn còn phải nhờ cô gái kia hỗ trợ làm độ kiếp trận pháp đấy.

“Thất Sinh Phù tiền bối, ngài có biết bây giờ Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang ở đâu không?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ chờ mong.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lắc đầu.

“Nhìn trời, đúng là bất hạnh mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Chương 1007: Mất đi đùi vàng rồi ta chỉ có thể bán đùi cá sấu để sống

Vốn Bạch tiền bối có nói sẽ đưa hắn đi tìm truyền công cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng, nào ngờ Bạch tiền bối lại đột nhiên bế quan như thế.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi tiếp: “Ngươi không có số liên lạc của Thiên Nhai Tử à?”

“Ta không có lưu số của Thiên Nhai Tử đạo trưởng. Đúng rồi, có thể Ngư Kiều Kiều có lưu.”

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra tìm số của Ngư Kiều Kiều.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng từng sống trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều một thời gian ngắn, nên chắc là Ngư Kiều Kiều có lưu số của hắn.

Sau khi bấm gọi cho Ngư Kiều Kiều xong thì trong điện thoại lại vang lên một giọng nói tràn đầy từ tính: Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được.

Tống Thư Hàng: ...

“Ngươi muốn tìm Ngư Kiều Kiều à? Hôm trước cô ấy đã vào Long Vương Điện để tiến tu rồi. Trong đó có kết giới ngăn cản, không có sóng đâu.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng thở dài, sau đó lại bắt đầu kéo danh bạ, nếu như không gọi được cho Ngư Kiều Kiều thì chỉ còn nước tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ mà thôi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng là bạn tốt, chắc hẳn cô ấy có số của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Alo, Tống đạo hữu tìm ta có việc gì à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi dò: “Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô có số liên lạc của Thiên Nhai Tử đạo trưởng không thế?”

“Ngươi tìm hắn có việc gì à? Không phải là tìm hắn truyền công đấy chứ?” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười hỏi.

“Đương nhiên là không phải rồi, ta rất hài lòng với tốc độ tấn cấp của mình, không cần nhờ Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công đâu. Chuyện là thế này, ban nãy một vị... ừm, xem như đạo hữu của ta đi. Vị đạo hữu đó của ta vì bắn một quả tên lửa nên đã bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng đưa đi. Bây giờ ta đang đi tìm Thiên Nhai Tử đạo trưởng để nộp tiền bảo lãnh vị đạo hữu kia ra.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Ha ha, ra là thế. Bây giờ ngươi đang ở khu đại học Giang Nam à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi tiếp.

“Đúng thế.” Tống Thư Hàng đáp ngay.

“Bạch đạo hữu đang ở cùng với ngươi à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi.

“Đúng thế.” Tống Thư Hàng lại tiếp tục đáp.

“Ừm... ngươi có gấp nộp tiền bảo lãnh vị đạo hữu kia ra không? Nếu như không gấp ngay thì chờ ta chừng hai giờ, ta sẽ đến cổng phía Đông của đại học Giang Nam đón ngươi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nói thêm:

“Đúng lúc ta đang định đến Giang Nam lấy một số nguyên liệu nấu ăn ở chỗ vài vị đạo hữu. Tiện đường đưa ngươi đi tìm Thiên Nhai Tử luôn.”

Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, hai giờ nữa là xong tiết ba. Sáng hôm nay bọn họ chỉ có ba tiết, vừa đúng giờ.

“Ok, không thành vấn đề. Biệt Tuyết Tiên Cơ, khi nào cô sắp đến tường thì gọi điện cho ta nhé.” Tống Thư Hàng nói.

“Được rồi, thế đi nhé, ta cúp trước đây.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong thì lập tức cúp máy.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Xong rồi!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ sờ cằm nhìn Tống Thư Hàng: “Vừa rồi là Biệt Tuyết Tiên Cơ đấy à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tò mò hỏi.

“Đúng thế.” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

“Ngươi quen Biệt Tuyết Tiên Cơ ư?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ tò mò hỏi tiếp.

“Bởi vì liên quan đến Bạch tiền bối nên ta có và Biệt Tuyết Tiên Cơ có lưu số của nhau.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Ra là thế. Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn còn chưa từ bỏ sao?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại nói.

“Chưa đâu, nghe nói cô ấy muốn quyết phân cao thấp với Bạch Tôn Giả trong buổi thực tiên yến này, thề phải chinh phục dạ dày của Bạch Tôn Giả.” Tống Thư Hàng đáp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ định tổ chức tiệc ở đầu tháng 10, khi nãy Bạch Tôn Giả đột nhiên bế quan 27 ngày, tức là phải đến ngày 6 tháng 10 Bạch Tôn Giả mới xuất quan.

Mong rằng Bạch Tôn Giả sẽ không bỏ lỡ thực tiên yến lần này.

Lát nữa gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ thì phải nói chuyện Bạch Tôn Giả bế quan cho cô ấy nghe mới được, mắc công cô ấy sắp xếp thực tiên yến diễn ra trước ngày 6, bỏ lỡ Bạch Tôn Giả.

…

Sau khi tạm biệt Thất Sinh Phù Phủ Chủ xong thì Tống Thư Hàng mới quay lại lớp học.

Đúng lúc tiếng chuông báo tiết hai vang lên.

“Thư Hàng sư huynh, sao lúc nãy ngươi đi lâu thế?” Bé Thi thấp giọng hỏi.

Lúc này cô bé đang cẩn thận nhằn hạt dưa, lấy nhân đút cho tước yêu Tiểu Thải trong ngăn bàn.

Tống Thư Hàng nói: “Khi nãy Thất Sinh Phù tiền bối đột nhiên gọi điện thoại bảo ta đến chỗ hắn, nên hơi lâu một chút.”

“Ồ.” Bé Thi gật đầu nói: “Sau khi ngươi đi thì giáo viên tiếng anh có đến tìm ngươi. Hắn hỏi ngươi đã đi đâu, sau đó nói là muốn hỏi ngươi đi đâu mới mua được con kinh ba lợi hại một chút. Cỡ như con kinh ba của Thư Hàng sư huynh ngươi ấy.”

Tống Thư Hàng: …

“Thư Hàng sư huynh ngươi nuôi chó khi nào thế?” Bé Thi lại hỏi.

“Không phải của ta nuôi, là Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiền bối đấy. Là cái con sắp kết hôn ấy.” Tống Thư Hàng nghiến răng.

…

Giáo sư Smith thích dắt chó đi dạo và du lịch, nhưng từ học kỳ trước đến nay ông đã đổi bốn chú chó rồi.

Sau khi chú chó đầu tiên lên thiên đường thì giáo sư đã đổi sang một con Becgie… kết quả con Becgie kia bị Đậu Đậu vật ngã, ngay ngày hôm đó giáo sư đã trả con Becgie kia về cửa hàng.

Sau này giáo sư lại đổi một con Pit Bull lai đặc biệt uy mãnh. Kết quả lúc đi dạo ở núi Ngưu Đỉnh gần nhà Tống Thư Hàng thì gặp được Tống Thư Hàng đang dắt Lý m Trúc và tiểu hòa thượng Quả Quả.

Con Pit Bull thoạt nhìn vô cùng uy mãnh đó bị tiểu hòa thượng dùng thiên phú nhãn khiếu trừng một phát thì đã sợ sun vòi. Giáo sư về đến nhà lập tức trả con Pit Bull kia.

Sau khi trả con Pit Bull kia xong thì giáo sư lại nhớ đến con kinh ba đã vật ngã Becgie của Tống Thư Hàng. Vậy nên ông cũng muốn mua một con kinh ba.

Nhưng ông lại phát hiện có thể con kinh ba mà mình mua là kinh ba rởm, đi cắn lộn không nên thân gì hết trơn, lại còn có thói quen ngửi mông dở hơi y như mấy con Poodle.

Giáo sư Smith cảm thấy mệt tim hết sức, vậy nên ông muốn tìm Tống Thư Hàng hỏi xem hắn mua được con kinh ba ngầu lòi kia ở đâu.

…

“À, ra là Đậu Đậu, chẳng trách.” Bé Thi gật đầu nói.

“Lát nữa tan học ta sẽ giải thích với giáo sư Smith một phen.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn chỉ có thể nói cho giáo sư biết là con kinh ba đó không phải của hắn nuôi, nên hắn cũng không biết kiếm đâu ra một con kinh ba hổ báo như thế.

Chính thức vào học.

Bé Thi lùa hết vỏ hạt dưa vào trong một cái túi giấy, lại cất kỹ mớ hạt dưa chưa cắn kia.

“Sư phụ, trưa nay ta phải đi một chuyến.” Lúc này tước yêu Tiểu Thải lại nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “Lại đi siêu độ à?”

“Đúng rồi, Đông Phương trưởng lão nói cô ấy đã tìm được một đám vong hồn trong bệnh viện nào đó. Cách đây hơi xa nên cô ấy sẽ lái xe đến đón ta. Có thể sẽ về muộn một chút.” Tiểu Thải đáp.

Tống Thư Hàng: “Lái xe? Đông Phương Lục Tiên Tử đã làm lại được bằng lái rồi ư?”

“Vẫn chưa, Đông Phương trưởng lão chạy xe điện qua đón ta.” Tiểu Thải cười nói.

“Đi đường cẩn thận nhé.”

Tống Thư Hàng thấp giọng dặn dò. Có Đông Phương Lục Tiên Tử đi cùng thì không cần sợ Tiểu Thải đột nhiên gặp phải người bắt yêu rồi bị bắt đi...

...

Vất vả lắm mới giải quyết vụ của giáo sư Smith và chờ tiết ba kết thúc. Tống Thư Hàng dẫn theo bé Thi và tước yêu Tiểu Thải đi về phía cổng đông với mấy đứa bạn cùng phòng.

“Chưa đến giờ ăn cơm trưa, có muốn đi đâu chơi không?” Thổ Ba hỏi.

“Chờ tao viết xong chương mới cái đã, hôm nay tao hết bản thảo để dành rồi.” Cao Mỗ Mỗ thở dài nói.

Từ sau khi quay xong bộ Trận Chiến Mạt Pháp kia xong thì chuyện cậu ta lén viết tiểu thuyết đã bị mấy thằng bạn cùng phòng biết, thế nên Cao Mỗ Mỗ cũng không cần phải lén lút viết truyện nữa.

“Được rồi, thế giờ đến nhà Dương Đức trước, bọn tao chơi game một lát chờ mày viết tiểu thuyết xong. Thư Hàng mày thì sao?”

Thổ Ba nhìn về phía Tống Thư Hàng, hôm nay cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng rất thấp, cậu ta cảm thấy lỡ sơ ý một cái là sẽ quên hắn luôn.

“Tao đi tìm đồ ngon cho bọn mày ăn.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Mày đi một mình à? Có cần ai đi cùng không?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Trong lúc nói chuyện thì phía trước có một chiếc tay ga lao đến với tốc độ cực nhanh, sau đó cua xe cực kỳ điêu luyện, dừng lại trước mặt đám người Tống Thư Hàng.

Người đẹp chân dài trên xe chống chân xuống, đôi chân thon dài khiến người ta nhìn muốn lọt tròng.

“Hello Thư Hàng.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Thổ Ba: ...

Không phải chứ, khi nãy cậu ta còn cho rằng Tống Thư Hàng định đi mua đồ ăn một mình, hóa ra là có hẹn với người đẹp.

“Ta đến đón Tiểu Thải.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu với cô một cái.

Tiểu Thải vỗ cánh bay đến trên vai của Đông Phương Lục Tiên Tử.

“Bye bye.”

Đông Phương Lục Tiên Tử vẫy tay, chân dài hất một cái, chiếc xe điện tay ga kia lại chạy vèo vèo.

Chắc chắn chiếc xe điện kia đã bị cải tạo tăng tốc rồi!

Mong rằng đừng xảy ra tai nạn giao thông. Trong lòng Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện.

“Ơ, không phải cô ấy đến đón mày à?” Thổ Ba nghi hoặc hỏi.

“Ừ, không phải.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Thổ Ba gật đầu rồi lại hỏi: “Thư Hàng, có cần ai đi cùng với mày không?”

Trong lúc nói chuyện thì nhóm người đã đi đến cổng phía Đông của đại học Giang Nam.

Sau đó một chiếc xe hơi con bọ đậu lại bên cạnh họ.

“Thư Hàng, lên xe đi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hạ cửa sổ xuống, mỉm cười ngoắc tay với Tống Thư Hàng.

“Ơ?”

Tống Thư Hàng nhìn chiếc xe con bọ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, hắn còn tưởng là Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ ngự kiếm phi hành tới chứ, nào ngờ lại là lái xe.

“À này, Thổ Ba, bọn mày đến chỗ Dương Đức trước đi. Lát nữa đến giờ ăn tao sẽ mang cơm về. Thi, em muốn đi chung với anh hay đi cùng bọn Cao Mỗ Mỗ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, em đi với anh Thư Hàng.” Thi nheo mắt cười nói.

Chiếc xe bọ đỏ chót kia lại nổ máy chạy đi xa.

Thổ Ba xoa cằm:

“Đậu xanh, nào ngờ vẫn chạy đi với người đẹp. Uổng công tao còn thấy mình nên đi mua cơm với nó, vãi thật.”

“Ha ha ha ha, đi thôi, tao với mày đến nhà Dương Đức trước, trưa nay có lộc ăn rồi.” Cao Mỗ Mỗ cười ha hả nói.

Cao Mỗ Mỗ đã thấy rõ Biệt Tuyết Tiên Cơ lúc cô hạ kính xe xuống.

Cậu ta nhận ra Biệt Tuyết Tiên Cơ, lần trước khi đến biệt thự của Ngư Kiều Kiều làm khách thì cô ấy đã làm một bàn tiệc ngon ơi là ngon cho bọn họ, bây giờ Cao Mỗ Mỗ nhớ lại thôi đã rỏ dãi.

Nếu như trưa nay cô đầu bếp Biệt Tuyết này mà đích thân xuống bếp thì bọn họ có lộc ăn rồi.

…

Trên xe hơi, Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa lái xe vừa ngân nga hát, dường như tâm trạng không tệ chút nào.

“Đúng rồi, Bạch đạo hữu đâu?” Biệt Tuyết Tiên Cơ chợt hỏi.

“Bế quan rồi.” Tống Thư Hàng đáp ngay.

“Hả?” Biệt Tuyết Tiên Cơ quay đầu sang: “Không phải ngươi nói hắn ở cùng với ngươi à?”

“Ừ, ban sáng còn đi với nhau. Kết quả đột nhiên ngài ấy lại bế quan.” Tống Thư Hàng đáp.

Khóe miệng của Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật: “Lần này hắn định bế quan bao lâu? Không phải là đang trốn ta đấy chứ?”

“27 ngày rưỡi, chừng ngày 6 tháng 10 sẽ xuất quan.” Tống Thư Hàng trả lười.

“Được rồi, chừng đó ta sẽ tổ chức thực tiên yến vào ngày 7 tháng 10, nhớ bảo hắn đừng có để lỡ đấy. Nếu bỏ lỡ Thực Tên Yến lần này thì cả đời này hắn đừng hòng ăn đồ ta nấu nữa!” Biệt Tuyết Tiên Cơ cắn răng nói.

“Được.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Đúng rồi, ngươi còn mầm hành nữa không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ chợt hỏi.

Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc nghe thế thì lập tức thấy đầu hành của mình nhoi nhói.

“Còn một chút, tiên cơ cần bao nhiêu thế?”

Tống Thư Hàng hỏi. Lần trước Thông Nương cuồng bạo xong thì liên tục dùng tuyệt chiêu hành ra khỏi vỏ, bây giờ trong tay Tống Thư Hàng còn khá nhiều mầm hành đây.

Đúng rồi, còn cả pháp thuật ba đầu sáu tay của Thông Nương nữa, sau khi dùng xong thì lại rớt được hai mầm hành, lời to luôn. Tiếc rằng Thông Nương chỉ dùng có một lần là không dùng tiếp nữa.

“Có bao nhiêu thì ta lấy hết bấy nhiêu, đến lúc đó sẽ tính tiền với ngươi sau.” Biệt Tuyết Tiên Cơ yếu ớt đáp, lộ rõ tâm trạng mất mát của mình.

Vô còn cho rằng đến khu Giang Nam thì có thể gặp mặt Bạch Tôn Giả. Nào ngờ đối phương lại bế quan, tâm trạng của cô thoáng cái đã rớt xuống đáy cốc.

“Đúng rồi, Biệt Tuyết tiền bối. Cô có nhận mấy nguyên liệu nấu ăn đặc biệt không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Lấy chứ.” Biệt Tuyết Tiên Cơ miễn cưỡng nói:

“Nhưng ta khó tính lắm đấy nhé. Mấy nguyên liệu nấu ăn mà các tu sĩ bình thường cho là đặc thù chưa chắc có thể lọt vào mắt ta đâu.”

“Ta có một cái chân cá sấu, là loại đặc biệt lắm. Thực lực của nó lúc còn sống chừng lục phẩm gì đó, cô có muốn không?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Cá chân mà Tống Thư Hàng nói là của con cá sấu đầm lầy xúi quẩy vì quá xấu xí nên đã bị Bạch tiền bối two bắn một pháo chết tươi. Thân thể của nó đã bị bắn nát bấy, chỉ có một cái chân rớt xuống ngay trước mặt Tống Thư Hàng nên bị hắn tiện tay nhặt về.

“Cho ta xem thử đi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm thấy khá hứng thú, cá sấu cấp bậc lục phẩm rất khó đối phó.

“Nó hơi to, trong xe không chứa nổi đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn quanh, sau đó cô giẫm chân ga rẽ vào một hẻm nhỏ.

Sau đó tiên cơ giơ tay ấn một cái lên bảng điều khiển của chiếc xe.

Chiến xe bọ nho nhỏ chợt biến thành một con thuyền tiên.

Thuyền tiên bay lên trời, biến to ra giữa không trung như khí cầu được bơm hơi.

“Lấy ra cho ta xem thử đi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng lấy cái chân cá sấu kia ra khỏi vòng tay.

Bạch tiền bối two từng nói thứ này không có độc, ăn được. Nhưng lúc đó Bạch tiền bối two chê nó xấu nên không thèm.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đặt tay lên cái chân này sờ một cái.

“Tiếc là chỉ có một cái chân thôi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi Tống Thư Hàng: “Thứ này ta lấy, ngươi muốn thù lao thế nào đây?”

“Ta muốn nếm thử mùi vị của nó.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 1008: Chặn đường tỏ tình

Kể từ khi nhặt được cái chân cá sấu này là Tống Thư Hàng đã muốn tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhờ cô ấy chế biến nó thành món ngon nào đó rồi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói: “Ngươi cũng khôn khéo đấy... nói thật, trừ ta ra thì tu chân giới hiện giờ chỉ có chưa đầy mười vị tiên trù có thể xử lý được cái chân cá sấu này đâu.”

Dù là yêu thú hay là linh thú đùng dể ăn thịt thì cũng khác với động vật bình thường, không thể nướng lên rồi ăn ngay được. Linh thú còn đỡ, nếu là yêu thú thì yêu lực ẩn chứa trong cơ thể của chúng nó lại là lực lượng hoàn toàn khác hẳn với chân khí và linh lực của tu sĩ.

Nếu như trực tiếp ăn yêu thú có thể lại bị nổ banh xác ấy chứ. Cho nên mỗi khi tìm được nguyên liệu nấu ăn quý hiếm thì tốt nhất là nên tìm một vị tiên trù xử lý nó, biến nó thành tiên hào (hào là thức ăn).

“Nhưng ta cần lấy một phần của cái chân cá sấu này, chừng hai phần ba đấy.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói tiếp.

Cái chân cá sấu này rất lớn, cho dù chỉ còn lại một phần ba thì cũng đủ cho Tống Thư Hàng ăn bể bụng rồi.

“Được rồi, hai phần ba đó coi như thù lao nhờ Biệt Tuyết tiền bối ra tay chế biến.” Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Hắn đã muốn nếm thử hương vị của cái chân cá sấu này từ lâu rồi. Nếu như có thể thì giữ lại một phần cho vài vị đạo hữu thân thiết nếm thử cũng được.

“Cái chân cá sấu này rất quý hiếm, thân là tiền bối, ta không thể chiếm tiện nghi của ngươi được.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói:

“Thế này đi, ngoại trừ chế biến cái chân cá sấu này thành tiên hào ra thì ta sẽ làm thêm một bàn linh hào mà người thường cũng có thể dùng cho ngươi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng sẽ dùng một số nguyên liệu nấu ăn bình thường cho thêm chút nguyên liệu nấu ăn tu chân vào, làm ra một bàn đồ ngon mà người thường có thể ăn được.

“Thế ta sẽ không khách khí vậy.”

Đúng lúc Tống Thư Hàng đã hứa với bọn Thổ Ba là sẽ mang cơm trưa về cho bọn nó.

Nếu như là món ngon do Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay làm thì coi như ba thằng bạn có lộc ăn rồi.

Bé Thi vốn ngồi sau lưng Tống Thư Hàng lặng lẽ nuốt nước bọt một cái, lần đầu tiên cô bé cảm thấy ở bên cạnh Tống Thư Hàng sư huynh đúng là một chuyện vô cùng tuyệt vời.

Phần lớn tu sĩ trong tu chân giới chỉ có thể thông qua vé tham gia thực tiên yến để thưởng thức tài nấu nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng từ khi đi theo Tống Thư Hàng sư huynh đến nay thì dường như luôn có cơ hội được nếm món ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ làm.

“Vậy ngươi lái thuyền tiên đi, ta đã định vị nơi đáp xuống rồi. Giờ ta xử lý cái chân cá sấu này trước cái đã.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cầm cái chân cá sấu to tướng kia lên rồi nói.

Trước khi dùng thịt yêu thú làm nguyên liệu nấu ăn thì cần phải trải qua quá trình xử lý khá rườm rà, vừa chuyển hóa yêu lực bên trong đó, còn phải bảo đảm hiệu quả của nó khi ăn vào.

“Cần bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, còn tùy. Đây là lần đầu tiên ta thấy loại chân cá sấu thế này, nói chung thì những nguyên liệu yêu thú lục phẩm đổ lên thế này thì cần chừng một ngày mới chuyển hóa được hết yêu lực bên trong nó.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Không phải, ta hỏi chính là tiên cơ ngài xử lý nó mất bao lâu ấy? Ta lái thuyền tiên không rành lắm.” Tống Thư Hàng giải thích.

Hắn đã từng thấy các vị tiền bối lái thuyền tiên rồi, trình tự thao tác cũng biết sơ sơ, nhưng thật sự hắn không quen lắm.

“Nhanh thôi, ngươi cứ tập trung lái đi. Ta xử lý xong sẽ lên lái.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong thì cô xách cái chân cá sấu to tướng kia đi vào trong một khoang thuyền đằng sau để xử lý nó.

Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm thấy mệt tim quá.

…

“Thư Hàng sư huynh, ngươi sẽ không làm lật xe đấy chứ?” Bé Thi thấp giọng hỏi.

“Yên tâm đi, thật ra ta từng lái thuyền tiên rồi. Hơn nữa ta còn có cả bằng lái máy bay nữa, bay trên trời không làm khó được ta đâu.” Tống Thư Hàng nói xong lại bồi thêm một câu: “Hơn nữa chúng ta bay dưới thấp thế này, dù có lật thuyền thật thì cũng không nghiêm trọng lắm đâu.”

Bé Thi im lặng gật đầu.

…

Lúc này, trên đường thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ bay đến chỗ Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Có một vị nam tử mặc đạo bào hai màu trắng đen đang lặng lẽ đứng giữa không trung.

Hắn có tướng mạo anh tuấn, vóc dáng cao ráo, khí chất xuất trần, mái tóc dài được cột gọn, nhìn qua đã biết là rồng trong loài người.

Ngoài ra… Không biết có phải nhận nhầm hay không mà vị nam tử khí chất xuất trần này lại hao hao như Bạch Tôn Giả.

“Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn chưa đến ư?” Vị nam tử có khí chất xuất trần nọ thản nhiên hỏi.

“Bẩm thiếu chủ, tiên cơ đã đi đón một vị tiểu hữu trước nên tốn chút thời gian.”

Sau lưng của vị nam tử xuất trần này có một nam tử với diện mạo thật thà phúc hậu trả lời.

“Còn bao lâu nữa thì tiên cơ mới đến?”

Trên mặt của vị nam tử có khí chất xuất trần kia thoáng căng thẳng, chẳng qua là hắn cố gắng khiến bản thân giữ bình tĩnh mà thôi.

“Theo tính toán thì 2 phút sau tiên cơ sẽ đến.” Nam tử thật thà phúc hậu kia đáp lại.

"Tốt lắm, chuẩn bị hoa đi, khi thuyền tiên của tiên cơ đến thì rải hoa tươi ra. Lần này ta nhất định phải kết thành đạo lữ song tu với Biệt Tuyết Tiên Cơ mới được." Nam tử có khí chất xuất trần kia nói.

Hắn là một người đang theo đuổi Biệt Tuyết Tiên Cơ, kể từ sau khi nghe tin Biệt Tuyết Tiên Cơ muốn tìm một vị đạo lữ song tu xong thì hắn vẫn luôn cố gắng chinh phục cô.

Nhưng mấy lần hắn cầu hôn đều không thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời.

Sau này hắn nghe ngóng khắp nơi, biết được tin tức Biệt Tuyết Tiên Cơ từng nhìn trúng đệ nhất mỹ nam tử của giới tu sĩ là Bạch Chân Quân.

Sau khi biết rõ có thể Biệt Tuyết Tiên Cơ thích kiểu như Bạch Chân Quân thì hắn vẫn luôn cố gắng biến bản thân đi theo hình tượng giống kiểu của Bạch Chân Quân.

Qua bao năm, hôm nay hắn đã giống với Bạch Chân Quân được hai phần rồi.

Bây giờ ta nhất định đã thành kiểu mà Biệt Tuyết Tiên Cơ từng thích. Hơn nữa nghe nói kể từ sau khi Bạch Chân Quân từ chối lời thỉnh cầu song tu của Biệt Tuyết Tiên Cơ xong thì tiên cơ đã không còn mời Bạch Chân Quân tham gia thực tiên yến nữa rồi. Cho nên giữa Biệt Tuyết Tiên Cơ và Bạch Chân Quân đã không còn đường nữa. Ta sẽ nhân dịp này mà xen vào, cướp lấy Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Nam tử có khí chất xuất trần nghĩ thầm trong lòng.

"Thiếu gia, thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ đến rồi kìa."

Lúc này nam tử thật thà phúc hậu kia lại nói.

"Tốt lắm, rải hoa, mở nhạc lên."

Nam tử có khí chất xuất trần ra lệnh.

Ngay sau đó, trong hư không có vô số cánh hoa rơi xuống, tạo thành một con đường hoa rực rỡ giữa hư không. Đây cũng không phải hoa thật mà là hiệu quả của một loại pháp thuật.

Tiếp theo lại có tiếng nhạc du dương vang lên.

Khóe miệng của Nam tử có khí chất xuất trần khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười mà hắn cho là đẹp trai nhất. Sau đó hắn đi về phía một chiếc thuyền tiên đang lao đến.

…

Tống Thư Hàng đang lái thuyền tiên đực mặt ra nhìn phía trước, nguyên con đường hoa đột nhiên xuất hiện dọa hắn giật cả mình. Thiếu chút nữa là hắn đã cho rằng có người nào đó muốn tập kích con thuyền tiên này rồi.

Ngay sau đó lại có tiếng nhạc du dương vang lên từ trong một đám mây trắng ở cách đó không xa. Rõ ràng có một dàn nhạc đang nấp trong mây trắng để biểu diễn.

Tiếp theo lại thêm một vị nam tử có khí chất xuất trần hiện thân, đứng cách thuyền tiên không xa lắm.

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn nam tử nọ, cảm thấy đối phương trông cứ quen quen. Nhưng đây rõ ràng là lần đầu tiên hắn thấy nam tử đó.

Đối phương giẫm trên hư không mà đi, rõ ràng cũng là một vị tu sĩ cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm đổ lên. Từ khi nào mà khu Giang Nam lại trở nên sầm uất thế này? Linh Hoàng kim đan ngũ phẩm chạy nhong nhong khắp nơi luôn là sao? Phải biết rằng trong một môn phái cỡ trung bình thường, Linh Hoàng ngũ phẩm cũng có thể trở thành trưởng lão đấy nhé.

Trong lúc Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu thì vị nam tử có khí chất xuất trần ở trước mặt đã vận khí, trầm giọng nói:

“Biệt Tuyết Tiên Cơ, tại hạ Thường Viễn Tử, chúng ta đã từng gặp mặt rồi.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại gọi vọng vào bếp: “Biệt Tuyết tiền bối ơi, có người tìm này.”

“Đang bận lắm đừng có kêu réo.” Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp lại.

Tống Thư Hàng: …

Cách đó không xa, Thường Viễn Tử nói rất đỗi thâm tình:

“Biệt Tuyết Tiên Cơ, thời gian như nước chảy, mới đó mà đã bốn năm rồi. Nhưng dung mạo và nhất cử nhất động của tiên cơ vẫn in sâu trong đầu ta, bầu bạn cùng ta qua bao đêm cô đơn.”

Tống Thư Hàng nổi hết gai óc: “Biệt Tuyết tiền bối, trả lời người ta thế nào đây?”

Buồn nôn quá đi mất, còn nữa, đêm cô đơn tự nhiên nghĩ đến Biệt Tuyết Tiên Cơ là sao hả?

“Ngươi tự giải quyết đi, đừng có làm phiền ta nữa, không thì đừng có trách sao ta lại nổi nóng nhé.” Biệt Tuyết Tiên Cơ cả giận rống lại.

Tống Thư Hàng đần mặt ra, tự ta giải quyết là sao đây? Có người tỏ tình với ngài chứ bộ! Ta biết làm gì bây giờ?

“Xa cách bốn năm, ta có một bài thơ muốn tặng cho tiên cơ.”

Lúc này, Thường Viễn Tử kia hắng giọng một cái, bắt đầu đọc:

“A Biệt Tuyết Tiên Cơ, nếu như nàng là trời xanh ~ thì ta chính là mây trắng bay ~ tô điểm cho bầu trời thêm đẹp. Nếu nàng là vầng nguyệt trên cao, ta sẽ là muôn vì sao lấp lánh, vây quanh làm nền cho nàng. Nếu nàng là một đóa hoa thì ta muốn trở thành một chú ong chăm chỉ, bay lượn quanh nàng hút mật thụ phấn. A ~ ta yêu nàng biết bao.”

Thiểu cmn năng! Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Ngươi kiếm đâu ra loại thơ con cóc dở hơi này thế hả? Bây giờ đám nhóc tuổi teen viết thơ tình cũng sẽ không làm kiểu này đâu nhé.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang phỉ nhổ thầm thì vị nam tử thật thà phúc hậu sau lưng Thường Viễn Tử kia lại đang cố nín cười, trông có vẻ vất vả lắm.

Đợi cho đến khi Thường Viễn Tử đọc thơ xong thì hắn ta mới xoa xoa mặt mình, khôi phục nụ cười thành thật như ban đầu rồi mới lặng lẽ đi đến bên cạnh Thường Viễn Tử.

“Thiếu chủ ơi, ngươi đọc nhầm bài rồi. Lý ra ngươi phải đọc bài ‘bày tỏ cùng Biệt Tuyết Tiên Cơ’ mới đúng.” Nam tử nọ cười khẽ rồi nói.

“Hở?” Thường Viễn Tử ngu người.

Tống Thư Hàng nhìn nam tử có vẻ mặt hàm hậu nọ, cứ cảm thấy là lạ thế nào ấy.

“Bài khi nãy ta đọc không phải ‘bày tỏ cùng Biệt Tuyết Tiên Cơ’ à?” Thường Viễn Tử nghi hoặc hỏi lại.

“Không phải, thiếu chủ à, bài ngươi vừa đọc chính là bức thư tình vốn định gửi cho Biệt Tuyết Tiên Cơ đấy.” Nam tử hàm hậu kia nghiêm túc trả lời.

Thường Viễn Tử: ...

“Thế bài bày tỏ đâu?”

“Bài đó là do chính thiếu chủ sưu tầm kỹ lưỡng, không cho ai xem nên ta cũng không biết cụ thể là sao luôn.” Nam tử hàm hậu nọ đáp.

“Đậu xanh, kệ đi.” Thường Viễn Tử phất tay, sau đó hét lớn với thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Biệt Tuyết Tiên Cơ, ta yêu nàng, ta thật lòng yêu nàng. Đêm ngày mong nhớ nàng, hãy song tu với ta đi!”

“Không thèm.”

Giọng của Biệt Tuyết Tiên Cơ phát ra từ bên trong thuyền tiên.

Thường Viễn Tử: “Ta lại tỏ tình thất bại rồi à?”

“Vâng thưa thiếu chủ. Ngươi lại tỏ tình thất bại rồi... nhưng không sao cả, ngươi có thể biến đau buồn thành động lực. Ngươi xem đi, thiên kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm của ngươi sắp đến rồi. Bây giờ hãy lo chuẩn bị tấn cấp trước đã, đợi đến khi ngài tấn chức thành Chân Quân lục phẩm xong rồi lại đến tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ thì chắc xác xuất thành công sẽ cao hơn đấy.”

Nam tử hàm hậu kia đáp lại rất nghiêm túc.

Chương 1009: Khi thiên kiếp tiến hành cái cách

Tống Thư Hàng thấy cảnh này thì không biết nên nói gì cho phải.

Rốt cuộc là vị thiếu chủ này làm sao mà tu luyện đến cảnh giới ngũ phẩm thế? Thậm chí cón đến cảnh giới sắp sửa trùng kích lục phẩm cơ á? Chẳng lẽ những người ngu ngơ thì tấn cấp cũng nhanh hơn người ta à?

Lúc này vị người hầu có vẻ ngoài hàm hậu kia mới nhìn về phía Tống Thư Hàng rồi cười toe toét với hắn.

Sau đó hắn bắt đầu thuần thục chỉ huy dàn nhạc sư kia giải tán. Toàn bộ quá trình cứ như đã được diễn tập rất nhiều lần vậy!

Cái tên nom có vẻ hàm hậu này mà bổ ra thì chắc chắn trong bụng chỉ toàn màu đen thôi!

…

Tống Thư Hàng lại khởi động thuyền tiên lần nữa, vị thiếu chủ kia dẹp vụ tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, chuẩn bị bỏ đi như thế đúng là chuyện tốt. Tiếp theo chỉ cần hắn lái thuyền tiên đến chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng là được.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì sau lưng lại đột nhiên có tiếng hét lớn vang lên:

“Tránh ra, chiếc thuyền tiên ở phía trước mau tránh ra!”

Giọng nói kia truyền đến từ rất xa, hơn nữa nghe quen quen thế nào ấy.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại phía sau… với nhãn lực của hắn thì có thể thấy loáng thoáng một chiếc xe điện tay ga đang lao thẳng tới chỗ thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ với tốc độ sánh ngang tên lửa.

“Chết dở!”

Da đầu của Tống Thư Hàng run lên.

Xe điện tay ga có thể bay trên trời thế này, nhìn kiểu gì cũng thấy chính là chiếc mà Đông Phương Lục Tiên Tử đã chạy.

Đông Phương Lục Tiên Tử chạy xe hai bánh mà vẫn chưa từ bỏ nghề hung thần xa lộ của cô ấy nữa ư? Chị hai ơi là chị hai, em tưởng chị chạy xe bốn bánh mới đáng sợ, nào ngờ chị chạy xe hai bánh vẫn hung tàn như thế.

Chiếc xe điện tay ga kia lao đến ngày càng gần, sau đó Tống Thư Hàng nhìn thấy tư thế chạy xe của Đông Phương Lục Tiên Tử hơi đặc biệt. Chỉ thấy Đông Phương Lục Tiên Tử một chân đạp trên đầu xe, một chân đạp trên yên xe, hình như đây chính là tư thế ngự kiếm phi hành thì phải.

Ngoại trừ ngự kiếm ra, ngay cả chạy xe điện tay ga cũng có thể "cưỡi" để bay ư? Hoặc là nên nói... thật ra nội tạng của chiếc xe điện tay ga này chính là một thanh phi kiếm đây?

Nhìn trời, đợi đã. Bây giờ không phải lúc nghĩ mấy thứ linh tinh này. Giờ ta phải tránh Đông Phương Lục Tiên Tử ngự xe điện tay ga tông trúng mới phải.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng dốc hết toàn lực kéo cần điều khiển của thuyền tiên:

"Lên cho ta, bay cao lên điiiiiii!"

Dưới cố gắng khống chế của Tống Thư Hàng, thuyền tiên đã tăng độ cao lên...

Trong tình huống bình thường, sau khi tăng độ cao lên cỡ này thì dư sức tránh thoát được xe điện tay ga của Đông Phương Lục Tiên Tử mới được.

Nhưng ngay sau đó chuyện khiến Tống Thư Hàng tuyệt vọng đã xảy ra.

Đông Phương Lục Tiên Tử ở sau lưng vì muốn tránh vụ tông xe nên cũng chọn cách tăng độ cao.

Tống Thư Hàng khóc một dòng sông.

Sau đó, không có sau đó...

Chiếc xe điện tay ga của Đông Phương Lục Tiên Tử đã tông thẳng vào đuôi thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Theo lý thuyết, chiếc xe điện tay ga của Đông Phương Lục Tiên Tử bé tẹo, lực va đập cũng có hạn mà thôi. Nhưng hình như Đông

Phương Lục Tiên Tử còn cho thêm một đống trận pháp lên chiếc xe điện tay ga kia. Sau khi thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ bị tông trúng thì đột nhiên chồm về phía trước.

Thế là Thường Viễn Tử ngáo ngơ trong trạng thái thất tình ở phía trước lại bị thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ tông trúng.

“Thiếu gia cẩn thận.”

Đợi đến khi thiếu chủ bị tông xong thì nam tử nom có vẻ hàm hậu kia mới lên tiếng nhắc nhở.

Thân thể của Thường Viễn Tử bị thuyền tiên tông bay vèo vèo, còn quay tròn vài vòng giữa không trung.

Trong quá trình quay vòng vòng, dường như hắn bị mất khống chế với năng lượng của bản thân.

Ầm ầm ầm!

Có một tầng mây sét đen thui bắt đầu ngưng tụ trên bầu trời.

Tầng mây sét kia biến thành kiếp lôi bao phủ trên đỉnh đầu của Thường Viễn Tử.

“Tiêu rồi.”

Tống Thư Hàng thầm than. Thiên kiếp của Thường Viễn Tử vừa xuất hiện thì Tống Thư Hàng đã cảm giác được khí tức trên người mình cũng rục rịch ngo ngoe.

Năng lượng trong bốn kỳ mạch của cơ thể hắn đã không kềm được mà muốn xông ra khỏi cơ thể, kéo linh lực thiên địa hóa thành thiên kiếp.

Nếu như thiên kiếp của Thường Viễn Tử và của hắn đánh xuống cùng một lúc thì sẽ chết người thật đấy.

Hay là bây giờ trốn vào trong thế giới hạch tâm nhỉ? Nếu như chui vào trong thế giới hạch tâm thì nói không chừng có thể ngăn cách cảm ứng của hắn và thiên kiếp.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang động não suy nghĩ thì trước mặt lại xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy Thường Viễn Tử ổn định thân thể lại, sau đó hắn hít sâu một hơi. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ linh lực bành trướng trên người hắn đều nội liễm, bị thu hết vào trong cơ thể hắn. Chỉ là chiêu thức điều khiển linh lực thế này cũng không phải Linh

Hoàng ngũ phẩm bình thường có thể làm được, người này cũng có bản lĩnh đấy.

Sau khi một thân linh lực đều thu chặt vào trong thì kiếp lôi trên trời cũng ngừng việc ngưng tụ, không hề mở rộng ra nữa. Nhưng kiếp lôi đã ngưng tụ cũng không hề tản đi mà vẫn bao phủ trên đỉnh đầu của Thường Viễn Tử.

Thường Viễn Tử ngẩng đầu lên nhìn lôi kiếp, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc hơn.

Ánh mắt sắc bén thấy rõ, tựa như một thanh thần kiếm rời vỏ. Hắn ở trong trạng thái này hoàn toàn khác hẳn với kiếp ngu ngơ khi tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Cứ như bị tâm thần phân liệt ấy.

Trên bầu trời, bên trong tầng kiếp lôi kia có lôi quang bắt đầu xẹt ra.

Sau đó, tất cả lôi quang bắt đầu ngưng tụ lại. Chỉ lát sau thì đám lôi quang kia đã ngưng tụ thành một ống pháo dài.

Lại là kiểu pháo mới đấy à?

Nhưng vì kiếp vân chỉ mới ngưng tụ có một nửa thì đã ngưng cho nên ống pháo này vẫn chưa hoàn toàn thành hình, chỉ có một đoạn mà thôi.

Ống pháo dài thật dài kia thoáng tập trung vào chỗ của Thường Viễn Tử.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn thấy da đầu tê rần.

Dù ống pháo nhắm thẳng vào Thường Viễn Tử nhưng Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy ống pháo đó có thể nã đạn về phía hắn bất kỳ lúc nào.

Thiên kiếp thật sự đã thay đổi rồi! Cũng giống như thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục vậy, thiên kiếp đang cố gắng ngưng tụ thành một khẩu đại pháo.

“Thiếu chủ, xin đừng ra tay!”

Lúc này nam tử vẫn luôn cười đến là vô hại sau lưng Thường Viễn Tử lên tiếng, sau đó hắn lập tức ra tay.

Hắn bước lên trước một bước, giơ tay chộp về phía trước.

Một bàn tay vô cùng khổng lồ lăng không xuất hiện, đánh thẳng vào tầng mây lôi kiếp. Chỉ một trảo đã bóp nát thiên kiếp còn chưa thành hình kia.

Đồng thời nam tử cũng không cười nữa, vẻ mặt ngưng trọng hẳn ra. Hắn dùng truyền âm nhập mật nói với Thường Viễn Tử:

"Thiếu chủ, dường như thiên kiếp đã thay đổi. Thiên kiếp khi nãy rõ ràng khác hẳn với thiên kiếp bình thường. Sau khi ngưng tụ thành hình thì lực lượng của nó sẽ tập trung lại làm một, khó đối phó hơn hẳn. Chúng ta phải lập tức quay về sơn trang, tốt nhất là nhờ Bỉ Ngạn Ma Quân ra tay sửa lại đại trận độ kiếp mới được."

"Ta biết rồi." Thường Viễn Tử khẽ gật đầu, sau đó hắn nhìn sang phía thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi nói:

"Biệt Tuyết Tiên Cơ, ta phải về đây! Chờ ta đến cảnh giới lục phẩm rồi chúng ta song tu nhé."

"Mơ đi." Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp lại ngay tắp lự.

"Cho ta chút mặt mũi được không? Đừng có từ chối thẳng thừng như thế chứ, dù gì thì chúng ta cũng thường xuyên gặp nhau mà." Thường Viễn Tử đau lòng nói.

"Chờ ngươi lên đến lục phẩm rồi nói tiếp, bây giờ đừng có léo nhéo nữa, ta đang bận lắm đây." Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

"Được!" Thường Viễn Tử cảm thấy mỹ mãn.

Hắn cảm thấy đặc biệt có động lực, xoay người rời đi cùng tên người hầu vẫn đang cười toe toét và nguyên dàn nhạc và đám thủ hạ phụ trách phông màn cánh hoa bay kia.

...

Sau khi thấy kiếp vân biến mất thì Tống Thư Hàng mới thầm thở phào một hơi.

Sau đó hắn nhìn về phía đuôi của thuyền tiên rồi thở dài:

"Thuyền tiên không bị tông hỏng đấy chứ?"

"Nếu dễ hỏng như thế thì không phải là thuyền tiên nữa rồi. Một con thuyền tiên đạt chuẩn thì phải đỡ được thiên thạch va đập trong không gian, có thế mới qua được khâu kiểm tra."

Thanh âm của Biệt Tuyết Tiên Cơ truyền đến, sau đó cô lại nói thêm:

"Đúng rồi, nhân lúc Đông Phương Lục Tiên Tử còn chưa khôi phục thì chúng ta hãy đi mau đi!"

Lúc này Đông Phương Lục Tiên Tử đang lơ lửng trên không trung, bị cú tông trời giáng khi nãy làm cho đầu váng mắt hoa. Tước yêu Tiểu Thải trong ngực của cô đã trợn mắt ngất xỉu rồi.

"Chúng ta trốn á?"

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, người bị tông là bọn họ cơ mà!

Người bị tông lại phải bỏ trốn thế này mới ấm ức làm sao.

"Đi mau đi, đừng có nói nhiều. Bằng không đợi Đông Phương Lục Tiên Tử tỉnh táo lại thì sẽ tông chúng ta thêm vài cú nữa đấy. Lục Tử cô ấy đáng sợ lắm!"

Biệt Tuyết Tiên Cơ giục hắn.

Cô cũng là người quen cũ của Đông Phương Lục Tiên Tử. Chi nhánh 250 của tổ chức toàn bộ yêu quái trên thế giới chung tay kết thành người một nhà từng hợp tác dài hạn với Biệt Tuyết Tiên Cơ. Cho nên tiên cơ biết rõ sự khủng bố của Đông Phương Lục Tiên Tử khi leo lên các phương tiện giao thông.

Tống Thư Hàng nghe thế thì cảm thấy chuẩn không cần chỉnh.

Vậy nên hắn lại khởi động thuyền tiên, nhân lúc Đông Phương Lục Tiên Tử còn chưa khôi phục tinh thần, nhanh chân chạy thoát thân.

Ôi chột dạ quá.

…

Trước khi Đông Phương Lục Tiên Tử tỉnh lại thì thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ đã chạy mất hút.

Tống Thư Hàng xem bảng chỉ dẫn thì thấy đã sắp đến chỗ ở của Thiên Nhai Tử đạo trưởng rồi.

Lúc này điện thoại của hắn lại vang lên, là Tô Thị A Thập Lục gọi.

Tống Thư Hàng bấm nghe máy: "Alo, A Thập Lục đấy à, có chuyện gì không?"

"Thư Hàng, ngươi tan học chưa?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

"Rồi, ban sáng bọn ta chỉ học có ba tiết nên tan học khá sớm." Tống Thư Hàng đáp.

“Ta còn phải dạy một tiết nữa, bây giờ ngươi đang ở đâu thế? Khi nãy ta thấy ở khu Giang Nam có thiên kiếp dao động.” Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, không phải ta độ kiếp, ta còn chưa chuẩn bị xong xuôi thì sao dám độ kiếp bừa được chứ? Đúng rồi, cô dạy học xong thì cứ ở trường đợi ta. Biệt Tuyết Tiên Cơ đã đồng ý làm một bàn linh hào cho chúng ta, đến lúc đó ta sẽ đón cô để cô nếm thử tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi nghe thấy không phải Tống Thư Hàng độ kiếp thì Tô Thị A Thập Lục thầm thở phào:

“Được rồi, à Thư Hàng này. Bây giờ ngươi tránh xa mấy người sắp sửa độ kiếp ấy một chút nhé. Nhất định phải giữ khoảng cách với họ đấy.”

“Yên tâm đi, ta biết mà.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau khi nói chuyện với Tô Thị A Thập Lục xong, Tống Thư Hàng lại thở dài. Tuy ta biết thế nhưng có đôi khi lại không thể không đến gần mấy người sắp sửa độ kiếp đó.

Ví như vị Thiên Nhai Tử đạo trưởng mà hắn sắp sửa tiếp xúc vậy, đó cũng là một vị tiền bối chuẩn bị độ kiếp.

Thời gian trôi qua nhanh thật.

Lần trước khi gặp Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì Tống Thư Hàng vừa mới hoàn thành thiên kiếp nhị lên tam.

Chẳng lẽ mình thật sự có duyên với Thiên Nhai Tử đạo trưởng, mỗi lần độ kiếp đều gặp trúng hắn à?

Hình như đây cũng không phải dấu hiệu tốt lành gì.

Lại nói, đến lúc đó phải nộp bao nhiêu tiền bảo lãnh cô gái có quan hệ với Bỉ Ngạn Ma Quân kia nhỉ?

Lại liên tưởng đến phong cách của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Không phải tiền bảo lãnh chính là để đạo trưởng truyền công đấy chứ?

Kiểu như một năm công lực bằng một phần tiền bảo lãnh chẳng hạn?

Chương 1010: Khửa Khửa Khửa Khửa

Cuối cùng Tống Thư Hàng, Biệt Tuyết Tiên Cơ và bé Thi cũng đến đạo quan mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang ở tạm trong khu Giang Nam.

Thuyền tiên vừa mới đáp đất, mọi người định đi xuống thì bỗng nghe thấy có mấy vị tiểu đạo sĩ đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau trong đạo quan.

“Khửa khửa khửa, các ngươi biết chuyện gì chưa? Hôm nay, vị cao nhân đắc đạo tên Thiên Nhai Tử mới vào ở trong đạo quan chúng ta mấy ngày trước đã bắt một tiểu cô nương về đấy. Nghe sư huynh nói, dọc đường đi tiểu cô nương kia giãy giụa dữ lắm, khửa khửa khửa.” Một tiểu đạo sĩ hơi mập nói nhỏ.

Một đạo sĩ khác cũng hơi mập lại còn thấp bé lộ ra vẻ mặt “ta hiểu mà”, sau đó tiếp lời: “Khửa khửa khửa, cao nhân đắc đạo thế mà còn đói khát hơn cả chúng ta nữa. Thế tiểu cô nương bị bắt kia có xinh đẹp không?”

Một đạo sĩ vốn đang quét dọn cũng bu lại góp vui: “Đương nhiên là đẹp rồi, khửa khửa khửa, ta tận mắt nhìn thấy cô gái đó luôn nhé. Mái tóc xoăn ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, dáng người ấy đều ngon hết sẩy! Còn đẹp hơn cả mấy hot girl hay ngôi sao mà chúng ta xem trên mạng nữa đó. Vả lại trên người cô ấy còn có một loại khí chất không sao tả được, hấp dẫn muốn chết luôn.”

“Không ngờ Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã bạc cả đầu rồi mà còn ghê gớm phết. Khửa khửa khửa!” Tiểu đạo sĩ hơi mập nói thêm vào.

“Khửa khửa khửa khửa.” Mấy đạo sĩ khác cũng đồng thời xổ một tràng cười kỳ quái.

Sau khi dùng ý thức quét qua người mấy đạo sĩ nọ, Tống Thư Hàng phát hiện đạo sĩ trong đạo quan này toàn là người bình thường chứ không phải tu sĩ. Xem ra Thiên Nhai Tử đạo trưởng chỉ tạm thời ở nhờ trong đạo quan này thôi nhỉ?

Mấy tiểu đạo sĩ này cũng chỉ là người bình thường nên không biết chuyện của tu chân giới.

Vì lẽ đó nên khi thấy một lão đạo sĩ tóc bạc trắng cưỡng ép kéo một tiểu cô nương vào trong đạo quan, bọn họ tự nhiên sẽ nghĩ đến rất nhiều nội dung 18+ thôi.

Tống Thư Hàng: ...

Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa ra đề nghị: “Hay là chúng ta cứ dùng trạng thái ẩn hình đi tìm Thiên Nhai Tử đi.”

Nếu như bọn họ hiện thân ngang nhiên đi tìm Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì có trời mới biết mấy đạo sĩ lắm mồm này sẽ suy diễn thành cái dạng gì nữa.

Tống Thư Hàng: “Đồng ý.”

Thi: “Ta cũng đồng ý.”

Vì vậy sau khi thu xếp thuyền tiên xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ thi triển pháp thuật bao trùm cả Tống Thư Hàng và Thi vào. Ba người che giấu khí tức của bản thân rồi duy trì chế độ tàng hình, đi tới phòng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Trong phòng Thiên Nhai Tử đạo trưởng rất yên tĩnh, không hề nghe thấy tiếng động gì cả.

“Có trận pháp cách âm.” Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa nói vừa đưa tay đẩy cửa phòng ra.

Thật ra cửa phòng đã bị khóa nhưng dù gì cũng chỉ là một cánh cửa bình thường, Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ cần vận chuyển linh khí vào tay vặn cửa là có thể mở ra được.

Cửa vừa mở, trong phòng lập tức truyền ra một tiếng ca vui tai.

“Cừu Vui Vẻ, cừu Xinh Đẹp, cừu Lười Biếng, cừu Sôi Nổi, cừu Chậm Chạp mềm như bông, sói đỏ sói xám. Mặc dù tớ chỉ là một chú cừu nhưng lại thông minh hơn bạn nghĩ đấy...(*)”

Đây là bài hát mà thiếu nữ tóc xoăn tự nhiên kia đang hát.

(*)Bài hát trong phim hoạt hình Cừu Vui Vẻ Và Sói Xám.

Giọng hát rất hay nhưng ca từ thì...

Điều càng làm Biệt Tuyết Tiên Cơ và Tống Thư Hàng khiếp sợ chính là hình tượng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng. Lúc này hắn đang đặt hai bàn tay lên hai bên đỉnh đầu, ngón trỏ giơ lên còn bốn ngón khác thì gập lại, sau đó nghiêm túc lắc lư cái đầu theo tiếng hát của thiếu nữ tóc xoăn nọ.

Hình ảnh này đúng là chọt mù mắt người xem mà!

Vừa nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng và thiếu nữ tóc xoăn đồng loạt xoay đầu lại nhìn ra cửa.

Thiếu nữ tóc xoăn kia chỉ cười hì hì rồi lại tiếp tục hát ca khúc tẩy não kia.

Còn Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì tái mặt, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ hoảng loạn.

“Xin lỗi nhé, xem ra đã quấy rầy các ngươi rồi. Rất xin lỗi, lần sau ta nhất định sẽ gõ cửa trước.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xin lỗi sau đó tiện tay đóng cửa lại: “Các ngươi cứ tiếp tục đi, ta và Tống Thư Hàng chờ ở ngoài cửa vậy.”

“Biệt Tuyết đạo hữu đợi đã, cô hiểu lầm rồi!” Thiên Nhai Tử đạo trưởng vội kêu lên.

Biệt Tuyết Tiên Cơ im lặng đóng cửa lại rồi xoay người đi tới góc tường ngồi chờ với Tống Thư Hàng.

“Trò vừa rồi là trào lưu mới đang thịnh hành à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Trong thời đại này, tin tức trên mạng thì cứ thay đổi xoành xoạch mà cô lại thường giành thời gian nghiên cứu món ăn mới, nên việc nắm bắt thông tin chậm hơn người khác rất nhiều.

“Ta chưa từng nghe nói có trò nào thế này cả.” Tống Thư Hàng trả lời: “Biệt Tuyết tiền bối, lần sau nhớ gõ cửa nhà người ta trước khi đẩy vào nhé, để tránh gặp phải những trường hợp lúng túng như vừa rồi.”

“Ừ.” Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu đáp.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra lần nữa, Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười trừ nói: “Vào đi, ta nói các ngươi nghe, vừa rồi thật sự chỉ là hiểu lầm thôi.”

Hai mắt Tống Thư Hàng bỗng sáng lên, sau đó lên tiếng hỏi: “Lẽ nào vị nữ tu trong phòng sử dụng pháp thuật hệ sóng âm nào đó sao?”

Hắn nhớ hình như Thiên Ma Cửu Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử cũng có hiệu quả tương tự.

“Không, không phải do pháp thuật.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng lắc đầu nói: “Lúc nãy bọn ta đang đánh bài, người nào thua phải làm theo yêu cầu của người thắng. Vừa rồi... trùng hợp là ván ta thua.”

“Sau đó cô ấy ca hát, còn ngươi thì giả làm cừu con lắc qua lắc lại?” Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói.

“Ừ, đúng thế đấy.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng đáp.

Tống Thư Hàng: “...””

“Yên tâm đi Thiên Nhai Tử, ta tin ngươi mà.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Dù sao chúng ta cũng là bằng hữu lâu năm với nhau.”

Khóe miệng Thiên Nhai Tử đạo trưởng co giật, sau đó quay qua nói với Tống Thư Hàng: “Tống đạo hữu, sao hôm nay rãnh rỗi đến tìm lão phu thế? À này, gốc hành yêu mà ngươi nuôi có khỏe không?”

“Thông Nương khỏe lắm.” Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ Thông Nương sống rất thoải mái. Sau khi kết làm một thể với Ngộ Đạo thạch, ngộ tính của cô ấy đột nhiên tăng mạnh, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn.

Hơn nữa trong tay Tống Thư Hàng cũng có không ít đan dược, ví dụ như Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn phiên bản số 6 mà các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đã tặng cho hắn lúc trước chẳng hạn. Loại đan dược này có tác dụng trợ giúp tu luyện, nếu tu sĩ nhị phẩm sử dụng thì có thể tăng cường toàn diện các mặt, giúp cho việc tu luyện đạt hiệu quả gấp đôi.

Do tốc độ lên cấp của Tống Thư Hàng quá nhanh, hắn chưa dùng được mấy viên đã tấn thăng lên cảnh giới tam phẩm, vì thế số đan dược còn lại đều cho Thông Nương hưởng hết.

Nói thật thì ngoại trừ việc không được tự do ra, đãi ngộ của Thông Nương bây giờ chẳng kém gì đệ tử trực hệ trong các đại môn phái tu chân.

Đan dược dư dả, hơn nữa toàn là đan dược cực phẩm. Công pháp cũng không thiếu, thiên khấp bảo điển đủ để cô ấy tu luyện thẳng tới cảnh giới lục phẩm. Về phần kinh nghiệm tu luyện thì có thể quan sát quá trình tu luyện của Tống Thư Hàng, rồi từ đó đúc kết ra kinh nghiệm cho bản thân. Lúc nhàn rỗi không có chuyện gì làm thì có thể nghịch điện thoại giải trí.

“Thật ra ta đến tìm Thiên Nhai Tử tiền bối là vì muốn bảo lãnh cho cô ấy.” Tống Thư Hàng chỉ tay về phía vị thiếu nữ tóc xoăn kia.

“Ngươi là Tống Thư Hàng ư?” Thiếu nữ tóc xoăn nghe vậy thì chau mày hỏi.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng đáp: “Cô là người do Bỉ Ngạn Ma Quân tiền bối phái tới đúng không?”

Đương nhiên vị thiếu nữ tóc xoăn này không phải là Bỉ Ngạn Ma Quân rồi, bởi vì cô ấy mới chỉ đạt đến cảnh giới tam phẩm mạch thứ nhất mà thôi.

“Đúng vậy, ta là đệ tử của ngài ấy.” Thiếu nữ tóc xoăn tự nhiên đứng dậy thi lễ với Tống Thư Hàng rồi nói:

“Ta tên Đô Lan, là đệ tử thứ mười tám dưới trướng ma quân, có sở thích là cưỡi ngựa. Ngoài ra ta còn thích ca hát làm nhạc đệm cho người khác nhảy múa, nhưng bản thân lại không thích nhảy chút nào.”

Một sở thích thật mới lạ...

“Thiên Nhai Tử tiền bối, muốn bảo lãnh cho cô ấy thì cần bao nhiêu linh thạch?” Tống Thư Hàng dò hỏi.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng trả lời: “Đều là người quen cả, ta không lấy tiền bảo lãnh đâu. Nhưng lần này ta đã tốn hết năm viên linh thạch ngũ phẩm để xử lý màn sương mù bao phủ cả đại học Giang Nam, các ngươi phải trả lại khoản chi phí này đấy.”

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp, sau đó lấy ra năm viên linh thạch ngũ phẩm giao cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Dù gì thì về sau thiếu nữ tóc xoăn Đô Lan kia cũng sẽ bồi thường lại khoản chi phí này cho hắn. Nếu cô ấy không trả nổi thì còn có sư phụ Bỉ Ngạn Ma Quân nữa mà, vậy nên hắn không hề sợ bị mất tiền.

Nộp linh thạch xong, Đô Lan lại trở thành người tự do.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Đô Lan lên tiếng hỏi.

“Sắp mười một giờ theo giờ Bắc Kinh.” Tống Thư Hàng đáp.

“Xem ra vẫn còn kịp. Ta đã đặt vé máy bay chuyến bốn giờ chiều để đi về nhưng không ngờ bom sương bị nổ banh rồi, giờ còn phải mất chút thời gian để đi lấy một quả khác.”

Đô Lan suy nghĩ một chút rồi nói: “Thời gian khá gấp rút, Tống đạo hữu, ngươi đứng yên đừng nhúc nhích cũng đừng ẩn giấu thực lực nhé, giờ ta sẽ lấy số liệu của ngươi để chuyển giao cho sư phụ ta. Sau đó căn cứ vào số liệu có được, sư phụ sẽ chế tạo trận pháp độ kiếp cho ngươi.”

“Không cần Ma quân đích thân tới sao?” Tống Thư Hàng hỏi, hắn còn muốn thảo luận với Bỉ Ngạn Ma Quân về vấn đề thiên kiếp hiện đại hóa nữa.

“Qua mấy ngày nữa sư phụ cũng tới khu Giang Nam, đến lúc đó ngài ấy sẽ chế tạo trận pháp độ kiếp phù hợp với ngươi. Nhưng trước đó, sư phụ phải biết được số liệu thân thể và thuộc tính của ngươi để làm xong công tác chuẩn bị.” Đô Lan trả lời.

Dứt lời, cô lấy một pháp khí hình gương từ trong túi ra rồi chiếu vào người Tống Thư Hàng.

Trong gương lóe lên một tầng ánh sáng màu xanh, bao bọc cả người Tống Thư Hàng vào trong.

Ngay sau đó các thông tin về thuộc tính thân thể, tu vi cảnh giới, về cường độ thân thể của Tống Thư Hàng đều bị pháp khí hình gương này chiếu ra.

Những thông tin này cũng không phải điều bí mật gì, chỉ cần tu sĩ có tu vi cao liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái là có thể nhìn ra được những số liệu này.

Sau khi lấy được số liệu, Đô Lan giơ tay chạm nhẹ vào pháp khí hình gương.

Sau đó trong gương bỗng xuất hiện một người mặc quần áo chống phóng xạ.

“A lô? Đô Lan đấy à? Gặp được Tống tiểu hữu chưa?” Nam tử mặc quần áo chống phóng xạ kia vẫy tay chào, trên tay là một chiếc máy tính bảng. Hắn đang dùng máy tính bảng để video call với pháp khí hình gương của Đô Lan.

Đúng vậy, là máy tính bảng video call với gương đấy.

“Đã gặp Tống đạo hữu rồi ạ. Sư phụ, ta lấy được số liệu cơ bản của hắn rồi, giờ truyền qua cho ngài ngay đây. Mà ngài có muốn hỏi hắn cái gì nữa không?” Nói xong, Đô Lan lộn gương lại chiếu thẳng vào Tống Thư Hàng.

Nam tử mặc quần áo chống hóa chất trong gương chính là sư phụ của cô, Bỉ Ngạn Ma Quân.

“Chào Tống tiểu hữu, số liệu thân thể của ngươi khá thật đấy, đặc biệt là thể chất, đã đạt cấp bậc tứ phẩm rồi cơ à, thế này thì độ kiếp chẳng có gì phải lo cả.” Bỉ Ngạn Ma Quân vuốt màn hành máy tính bảng rồi nói tiếp: “Bạch đạo hữu cũng đã nói với ta về công pháp tu luyện của ngươi rồi. Giờ ta sẽ thiết kế bản nháp của trận pháp độ kiếp trước, đến lúc đó để ngươi làm quen một chút. Đến sáng sớm ngày mai là có bản nháp trận pháp độ kiếp đấy.”

“Ok.” Tống Thư Hàng nói: “À mà Bỉ Ngạn tiền bối này, ta có một phát hiện liên quan đến vấn đề độ kiếp muốn thảo luận với ngài.”

Chương 1011: Hợp Tác Vui Vẻ, Lần Này Chúng Ta Nhất Định Sẽ Thành Công!

“Ồ, vấn đề gì thế?” Bỉ Ngạn Ma Quân hỏi.

“Ta phát hiện hình như gần đây thiên kiếp có khuynh hướng biến thành hình thái vũ khí đấy.” Tống Thư Hàng đáp: “Ta đã chứng kiến hai trường hợp rồi. Ở trường hợp thứ nhất, thiên kiếp trực tiếp ngưng tụ thành hình ống pháo nã đạn liên hồi. Còn trong trường hợp thứ hai thì thiên kiếp cũng ngưng tụ thành hình ống nhỏ dài, trông rất giống ống pháo.”

“Có chuyện như vậy nữa sao? Ngươi chờ ta một chút đã.” Dứt lời, Bỉ Ngạn Ma Quân xoay người lấy di động ra gọi ngay mấy cuộc.

Lúc gọi điện thoại, ma quân lại dùng ba giọng địa phương khác nhau để trao đổi.

Sau khi liên tục gọi bốn cuộc điện thoại, Bỉ Ngạn Ma Quân quay người lại rồi nói:

“Ta mới vừa hỏi hai vị đạo hữu và các đệ tử của bọn họ đã độ kiếp trong hai tháng gần đây. Tuy không xảy ra chuyện ‘thiên kiếp vũ khí hóa’ như ngươi nói, nhưng quả thật gần đây thiên kiếp khá là quỷ dị, xem ra phải thay đổi kế hoạch thôi. Chờ xử lý xong vũ khí sinh hóa trong tay, ta sẽ lập tức chạy tới chỗ ngươi, chậm nhất là trưa mai sẽ đến. Đô Lan, ngươi đừng đi vội, cứ ở lại khu Giang Nam đi.”

Thiên kiếp vũ khí hóa ư? Thật khiến người ta tò mò quá đi mất.

“Sư phụ, ta còn có việc.” Đô Lan nói: “Trước đó Phổ Nhàn Chân Quân có nhờ ta mang tên lửa sương mù về nhưng lại bị bắn ra mất rồi, giờ ta phải đi lấy quả khác.”

“Tên lửa sương mù? Phổ Nhàn lại phát minh ra thứ hại não gì nữa không biết.” Bỉ Ngạn Ma Quân đáp lại: “Vậy ngươi đi đi, nhớ đi nhanh về nhanh đấy. Tống tiểu hữu à, trước hết ngươi cứ giữ món đồ dùng để giao dịch đó đi nhé, tối mai gặp.”

“Được thôi, tối mai gặp.”

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Hắn cảm giác được thiên kiếp của bản thân càng ngày càng gần rồi, phải nhanh chóng chế tạo trận pháp độ kiếp cho xong thôi, làm càng nhanh càng tốt.

…

Sau khi Tống Thư Hàng và Bỉ Ngạn Ma Quân kết thúc cuộc nói chuyện, Đô Lan thu hồi gương cổ: “Tống đạo hữu, chuyện thiên kiếp biến thành ống pháo mà ngươi nói là thật ư?”

“Thật 100%.” Tống Thư Hàng đáp:

“Hơn nữa mới nãy lúc trên đường chạy tới đây, ta và Biệt Tuyết Tiên Cơ gặp được một vị đạo hữu sắp độ kiếp, thiên kiếp cũng biến thành hình dáng nhỏ dài tương tự như ống pháo, hoàn toàn khác với thiên kiếp bình thường.”

“Đúng vậy.” Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp lời: “Người sắp độ kiếp là Thường Viễn Tử nhưng hắn kịp thời thu liễm khí tức bản thân, nhờ cao thủ bên cạnh đánh tan thiên kiếp.”

“Thiên kiếp biến thành hình ống pháo? Trời ạ, thế thì ta xong đời rồi còn gì?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ nói, trước giờ hắn cứ dùng phương thức truyền công để kéo dài thời hạn độ kiếp của bản thân.

Sau đó hắn đã tốn nhiều năm để chuẩn bị một bộ trang bị độ kiếp.

Nếu giờ hình thức thiên kiếp thay đổi, vậy bộ trang bị độ kiếp mà hắn chuẩn bị có còn hiệu quả nữa không?

“Hơn nữa ta nghĩ chuyện thiên kiếp biến thành hình ống pháo mới chỉ là màn mở đầu mà thôi.” Tống Thư Hàng nói:

“Không chừng thiên kiếp sau này sẽ càng khủng bố hơn đấy, ngoài ống pháo, có khi còn xuất hiện nhiều loại hình vũ khí hiện đại hơn nữa.”

“Ví dụ như bom? Tên lửa? Súng máy? Thậm chí là bom nguyên tử sao?” Đô Lan hưng phấn nói.

“Ta nghĩ chắc vậy đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Lúc trước hắn nằm mơ thấy thiên kiếp của bản thân, trong tầng mây có vô số súng ống đang nã liên hồi về phía hắn... đáng sợ lắm.

“Bom nguyên tử á? Có nói quá không vậy?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ nói, ngay cả Chân Quân lục phẩm bình thường cũng không dám hứng bom nguyên tử chính diện đâu.

Tống Thư Hàng nói:

“Nếu như thiên kiếp cứ phát triển theo chiều hướng này thì sớm muộn gì cũng xuất hiện bom nguyên tử thôi.”

Sau khi nói xong, hắn chợt nghĩ đến một vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hạch Đạn* Tôn Giả... Không đúng, học hư theo Tam Lãng tiền bối rồi.

(*Bom nguyên tử)

Phải là Hiến Công Cư Sĩ tiền bối mới đúng, sau khi ngài ấy uống Long Ma dược tề thì thể chất được tăng cường đến trình độ lý tưởng, bây giờ đang chuẩn bị độ thiên kiếp lục phẩm tấn thăng thất phẩm.

Đừng nói là trong lúc độ kiếp, Hiến Công tiền bối sẽ gặp phải thiên kiếp hình bom nguyên tử đấy nhé? Nếu xuất hiện thiên kiếp hình bom nguyên tử thật thì Hiến Công tiền bối xui rồi, hắn vốn đã có ám ảnh tâm lý với bom nguyên tử.

Không biết có liên lạc được với Hiến Công tiền bối không nhỉ? Có nên nhắc nhở trước không ta?

“Đến lúc đó ta sẽ chú ý Tống đạo hữu từng giây từng phút, nhìn tình hình lúc ngươi độ kiếp.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng thở dài nói.

Nhưng vừa dứt lời, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Đợi đã! Tống Thư Hàng đạo hữu, ngươi... ngươi... lại sắp độ kiếp ư?”

Thiên Nhai Tử trợn to hai mắt.

Nếu hắn nhớ không lầm thì hình như Tống Thư Hàng mới vừa độ kiếp tại biệt thự của Ngư Kiều Kiều tiểu hữu trong kỳ nghỉ hè mà?

Đợt thiên kiếp lần đó còn rất hiếm thấy nữa.

Giờ mới qua bao lâu đâu? Vậy mà tên này lại sắp độ kiếp nữa à?

“Đúng vậy, cho nên ta cảm thấy thiên kiếp của mình rất có duyên với Thiên Nhai Tử đạo trưởng.” Tống Thư Hàng nói: “Mỗi lần độ kiếp đều gặp được ngài.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngẩng đầu nhìn trời.

Có duyên cái con khỉ!

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Lúc này, trong một khe nứt sâu năm nghìn mét dưới đáy Thái Bình Dương.

Nơi đây toàn là xác tàu đắm và các thiết bị thăm dò đáy biển nằm la liệt, thậm chí còn có cả xác máy bay. Khu vực đáy biển này là nơi mà người bình thường không thể nào đặt chân đến, bất kỳ thứ gì tiến vào khu vực này đều bị một cỗ lực lượng thần bí phá hủy.

Vậy mà ở trong rãnh sâu này lại có một tòa tế đàn cực lớn.

Tế đàn có cấu tạo theo hình kim tự tháp bậc thang, chiều dài và chiều rộng đều là một nghìn mét, bao quanh tế đàn là mười hai cây trụ cao trăm mét.

Lúc này có một đám chiến sĩ nhím biển đang quỳ xung quanh tế đàn.

Trong tay mỗi chiến sĩ nhím biển đều cầm một tập văn tế “Chương trình giáo dục bắt buộc 20 năm của chiến sĩ nhím biển” dày cộp, bọn họ quỳ dưới đất, vừa lật quyển sách dày cui vừa lẩm bẩm.

Mà ở bên cạnh chiến sĩ nhím biển lại có một con rối bằng gỗ trông rất thô ráp đang đứng.

Có lẽ vì nó là con rối nên các chiến sĩ nhím biển cũng không tiến hành công kích nó.

Theo tiếng tụng niệm không ngừng nghỉ của các chiến sĩ nhím biển, trên tế đàn bỗng xuất hiện một khe nứt không gian.

Một con mắt khổng lồ từ trong khe nứt không gian lộ ra.

Đây chính là Hải Vương, là thần của tộc chiến sĩ nhím biển.

Con ngươi to lớn liếc nhìn các chiến sĩ nhím biển một lượt, tất cả chiến sĩ nhím biển đều không khỏi run rẩy, khuất phục trước uy nghiêm của Hải Vương.

“Kính chào Hải Vương bệ hạ tôn kính.”

Con rối bằng gỗ thô ráp kia tiến lên một bước, sau đó bỗng phát ra âm thanh.

“Lại là ngươi...”

Hải Vương nhìn con rối bằng gỗ:

“Được rồi, lần này lại có chuyện gì nữa? Nếu ta nhớ không lầm thì khế ước giữa ta và ngươi chỉ còn dư lại hai lần hợp tác. Hết hai lần này, ngươi phải lấy giáp chân phải của bảo giáp thánh kiếm chiến tranh tới cho ta.”

“Hải Vương bệ hạ cứ yên tâm, bảo giáp thánh kiếm chiến tranh cũng chẳng có tác dụng gì với ta, khi nào khế ước hoàn thành thì ta sẽ giao nó cho bệ hạ.”

Con rối bằng gỗ thô ráp phát ra tiếng cười quái dị:

“Lần này ta tới là muốn hợp tác với bệ hạ để đối phó với một tu sĩ nhân loại.”

“Nói đi, ta sẽ cố hết sức phối hợp với ngươi.” Hải Vương trầm giọng nói.

“Người ta muốn đối phó cũng là người mà Hải Vương bệ hạ muốn đối phó đấy, chính là tên tiểu tử có đạo hiệu Bá Đao kia. Giáp tay màu bạc mà Hải Vương bệ hạ muốn đang nằm trên người hắn, mà ta cũng muốn thu hồi lại một hạch tâm con rối từ chỗ hắn.”

Con rối bằng gỗ nói.

Lúc trước, Nhật Báo Tu Sĩ có phát sóng trực tiếp nên chuyện Hải Vương bị đoạt mất giáp tay màu bạc đều bị tất cả tu sĩ thấy được.

Sau đó chiếc giáp tay màu bạc kia lại rơi vào trong tay Tống Thư Hàng.

Còn con rối bằng gỗ thô ráp này chính là tên có ý đồ chiếm đoạt hạch tâm của con rối thủy tổ trong cấm địa lúc trước.

“Ngươi tìm được tên nhân loại kia rồi sao?” Hải Vương trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, tuyệt vời hơn nữa là giờ tên này đang đứng ở cảnh giới tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, đúng là một cơ hội tốt.” Con rối bằng gỗ cười xảo quyệt.

Tu sĩ sắp độ kiếp đấy chính là mục tiêu dễ đối phó nhất.

Con mắt Hải Vương chuyển động, cuối cùng lạnh lùng nói:

“Ngươi muốn ta trợ giúp thế nào đây?”

“Bên cạnh tên tu sĩ Bá Đao kia có một Tôn Giả thất phẩm làm bạn, vậy nên ta muốn nhờ Hải Vương ngài ra tay giúp ta ngăn cản tên Tôn Giả thất phẩm kia. Đến lúc đó, ta cũng sẽ phái tử sĩ sắp độ kiếp lẻn đến bên cạnh tu sĩ Bá Đao, tử sĩ sẽ dẫn thiên kiếp đến, khiến cho tên Tống Thư Hàng kia chết không có chỗ chôn!” Con rối bằng gỗ tự tin đáp.

Kế hoạch này có xác xuất thành công rất lớn.

“Tôn Giả thất phẩm sao? Ha ha.”

Hải Vương đột nhiên cười lạnh:

“Ngươi có chắc đó là Tôn Giả thất phẩm chứ không phải là Kiếp Tiên cửu phẩm không?”

Lúc trước Hải Vương đã từng tập trung vị trí của giáp tay màu bạc mà Tống Thư Hàng đang giữ, sau đó sử dụng thủ đoạn không gian của tế đàn để tấn công Tống Thư Hàng.

Nhưng nó chỉ vừa mới lộ diện đã bị một vị Kiếp Tiên cửu phẩm cách không vỗ một chưởng, bị thương không nhẹ.

“...””

Con rối bằng gỗ do dự không trả lời.

Kiếp Tiên cửu phẩm!

Thật ra trong đầu hắn cũng mơ hồ có suy đoán này. Mấy ngày trước lúc còn trong cấm địa, vất vả lắm hắn mới mời được tướng quân tinh tinh có cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm tới, nhưng lúc dụ Bạch Tôn Giả bên cạnh Tống Thư Hàng đi thì lại bể kèo.

Quả nhiên tên Bạch Tôn Giả kia không chỉ đơn giản là một Tôn

Giả thất phẩm. Lẽ nào là một Kiếp Tiên cửu phẩm đang giả heo ăn thịt hổ ư?

“Thế nên nếu như không có cách nào kềm chế được Kiếp Tiên cửu phẩm thì tạm thời ta sẽ không xuất thủ đâu.” Hải Vương nói tiếp.

Chỉ khi nào thực lực của nó hoàn toàn không phục thì mới có thể đối phó với Kiếp Tiên cửu phẩm!

“...””

Con rối bằng gỗ nghe xong chỉ im lặng.

Cách kềm chế Kiếp Tiên cửu phẩm sao? Nếu như hắn có thủ đoạn như vậy thì đã xông đến tận cửa xử lý Tống Thư Hàng từ lâu rồi, cần gì phải tốn công tốn sức thế này nữa.

Tống Thư Hàng sắp độ thiên kiếp rồi, chẳng lẽ lại bỏ qua thời cơ tốt như vậy, cứ để mặc hắn độ kiếp thành công sao?

Con rối bằng gỗ không cam lòng.

Sau khi suy nghĩ hồi, nó đột nhiên cắn răng nói:

“Vậy chúng ta thay đổi kế hoạch, ta chỉ cần Hải Vương bệ hạ phái người tạo cơ hội cho ta là được. Đến lúc đó tử sĩ của ta sẽ xông vào trong thiên kiếp của tu sĩ Bá Đao, khiến hắn hóa thành tro bụi dưới sức mạnh của thiên kiếp. Sau đó ta tự có cách lấy được hạch tâm con rối và giáp tay màu bạc từ trên người của hắn ta!”

“Ngươi muốn cơ hội thế nào?” Hải Vương trầm giọng hỏi.

“Sau khi tên tu sĩ Bá Đao kia bắt đầu độ kiếp, người của ngài hãy quấn lấy tên Bạch Tôn Giả bị hoài nghi là Kiếp Tiên cửu phẩm đang âm thầm bảo vệ hắn, chỉ cần thời gian một cái nháy mắt là đủ rồi.” Con rối bằng gỗ cắn răng nói.

Lúc này lại đến phiên Hải Vương im lặng.

Một lát sau nó mới trầm giọng nói:

“Lần hành động này quá nguy hiểm, vậy nên khi làm xong việc này rồi thì khế ước giữa chúng ta coi như đã hoàn thành, đến lúc đó ngươi phải mang chân phải của bảo giáp thánh kiếm chiến tranh tới cho ta. Thế nào hả?”

“Thành giao.” Con rối bằng gỗ đáp.

“Hợp tác vui vẻ.” Hải Vương mỉm cười nói.

“Chúc chúng ta thành công.” Con rối bằng gỗ trầm giọng đáp lại.

Chương 1012: Ngươi Mau Tìm Bạn Gái Đi, Đừng Có Mà Dòm Ngó Đến Sở Sở Nhà Ta!

Màn đêm buông xuống.

Tống Thư Hàng viết xong một bài Chính Khí Tôi Thân Thiên trong Nho Gia Kim Cương Thân, thể chất lại tăng lên chút ít. Sau đó hắn lại tu luyện tinh thần minh tưởng một lần, kết thúc phần tu luyện buổi tối.

Do sắp độ kiếp rồi, nên lúc tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, hắn phải khống chế một chút, tránh tình trạng vô ý tu luyện quá mức, đùng một cái đã độ kiếp thì nguy.

Sau khi kết thúc tu luyện, Tống Thư Hàng nằm dựa lưng vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần. Với thực lực bây giờ của hắn, trừ khi trải qua tiêu hao cực lớn, nếu không thì chẳng cần ngủ nhiều.

Cuối cùng ngay khai giảng thứ nhất đã kết thúc.

Buổi trưa hôm nay, sau khi bảo lãnh cho đệ tử Đô Lan của Bỉ Ngạn Ma Quân xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại mang Tống Thư Hàng đi một vòng quanh khu Giang Nam để lấy một số nguyên liệu nấu ăn đặc biệt từ chỗ các đạo hữu.

Sau khi thu thập nguyên liệu nấu ăn xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại mang Tống Thư Hàng và Thi trở về đại học Giang Nam. Tiếp đó cô tự mình xuống bếp nấu một bàn linh hào mà người bình thường cũng có thể ăn được, rồi bỏ vào trong hộp đựng thức ăn để Tống Thư Hàng mang về.

Về phần chân cá sấu thì phải ngày mai mới có thể nấu được.

...

“Ngày mai Bỉ Ngạn Ma Quân sẽ qua đây, mong là đến lúc đó có thể nhanh chóng chế ra trận pháp độ kiếp.”

Tống Thư Hàng ngắm nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời đên, trong lòng thầm nghĩ.

Chỉ khi nào bố trí xong trận pháp độ kiếp của bản thân thì hắn mới có thể yên lòng.

Trong lúc hắn đang suy tư thì điện thoại bỗng rung lên, báo hiệu có tin nhắn gửi tới.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên màn hình, hóa ra là tin nhắn do Tô Thị A Thập Lục gửi tới:

[Ngủ chưa?]

[Vẫn chưa, mới vừa minh tưởng xong. Sắp độ kiếp rồi, giờ ta cũng chỉ có thể cố gắng tăng cường độ tinh thần lực lên một chút. Còn cô thì sao?]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Mới vừa tu luyện đao pháp xong, tiếp theo chuẩn bị ngồi tĩnh tọa luyện công, chắc tu luyện tới sáng sớm ngày mai luôn.]

Tô Thị A Thập Lục trả lời. Cô mới vừa tấn thăng tứ phẩm không lâu, bây giờ ngoại trừ luyện tập ngự đao thuật ra phần lớn thời gian đều dùng để củng cố cảnh giới.

Tống Thư Hàng hỏi:

[Vậy sáng mai cô có tiết không? Ta thì có hai tiết, là tiết ba và tiết bốn.]

[Không, chiều mai mới có tiết. Cuộc sống sân trường rất có ích với ta, đặc biệt là tâm cảnh, hiệu quả rất tốt.]

Tô Thị A Thập Lục trả lời. Cuộc sống trong trường học một ngày này đã giúp tâm cảnh của cô lắng đọng lại, điều này có tác dụng rất lớn trong việc củng cố cảnh giới.

[Ha ha~ có ích là tốt rồi. À Thập Lục này, tối mai có muốn đi ăn cơm với ta không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Đến tối mai là Biệt Tuyết Tiên Cơ đã nấu chân cá sấu kia xong rồi, đúng lúc có thể mang Tô Thị A Thập Lục đi nếm thử mùi vị của nó.

Một hồi lâu sau mới thấy Tô Thị A Thập Lục trả lời:

[Ừ.]

Sau đó Tô Thị A Thập Lục lại gửi tiếp một tin nữa:

[Ngủ ngon.]

[Ngủ ngon.]

Tống Thư Hàng chúc lại.

Nhắn tin với Tô Thị A Thập Lục xong, Tống Thư Hàng lại đứng dậy leo lên lầu năm.

Thi ở lầu năm, trong thời gian thể nghiệm cuộc sống đại học để tìm kiếm thời cơ nhảy long môn, cô bé sẽ ở chỗ này.

Thi đang ở trong phòng khách nhìn chằm chằm vào ti vi không chớp mắt, cô bé xem rất say sưa đến nỗi Tống Thư Hàng đi vào cũng không phát hiện.

“Thi à, 11 giờ rồi đấy, đến lúc phải đi ngủ rồi, sáng mai còn phải đi học nữa.”

Tống Thư Hàng ôn hòa nói.

Có vẻ từ khi Thi tới đây thì hắn dần có xu hướng biến thành ‘trưởng bối’ mất rồi, tuổi tác về mặt tâm lý cứ tăng vèo vèo.

“Ơ? Mới đó mà đã 11 giờ rồi ạ?”

Thi chớp mắt một cái sau đó lại nhìn bộ phim nhiều tập còn đang chiếu trên tivi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ rối rắm.

Có vẻ như cô bé vẫn còn muốn xem tiếp nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì cô bé lại cắn rắng, kiên quyết tắt tivi.

“Khả năng tự chủ, tự chủ! Nếu như ngay cả chút tự chủ này cũng không có thì sau này làm sao độ tâm ma kiếp được.”

Thi tự nhủ.

Sau đó cô bé dùng hết khí lực toàn thân bỏ remote lên bàn, bước chân kiên định trở về phòng mình đi ngủ:

“Chúc Thư Hàng sư huynh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tống Thư Hàng vẫy tay chúc cô bé.

Tiếp đó Tống Thư Hàng lại nhìn qua căn phòng sát vách với phòng của bé Thi, đó là phòng ngủ của Tiểu Thải. Tiểu Thải đã nghỉ ngơi từ lâu rồi, hôm nay cô đi theo Đông Phương Lục Tiên Tử chạy khắp khu Giang Nam nên rất mệt mỏi.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

…

Sau khi ghé quá xem Thi và Tiểu Thải xong, Tống Thư Hàng lại trở về phòng ngủ của mình.

Hắn tiếp tục nằm dựa lưng vào đầu giường rồi nhắm mắt lại, não bắt đầu sắp xếp lại những việc trải qua và thu hoạch trong thời gian gần đây.

Lại nói lúc ở trong cấm địa, hắn còn gặp được một con hồ yêu có thể là truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông. Vốn định mang hồ yêu đến gặp vị truyền nhân chính thức của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kia một lần để tìm hiểu nhân quả của Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú.

Nhưng đối phương lại bị Bạch tiền bối two bắt đi mất, cũng không biết bị mang đi đâu nữa, mà cả ngày hôm nay cũng không thấy Bạch tiền bối two xuất hiện...

Thôi vậy, chỉ có thể chờ Bạch tiền bối two xuất hiện rồi hắn lại nhắc tới con hồ yêu kia vậy, mong là hồ yêu vẫn bình an vô sự.

Đêm dần về khuya.

Bây giờ đã là rạng sáng 3 giờ.

Tống Thư Hàng không hề buồn ngủ chút nào cả, hắn đang nghĩ có nên đi lên sân thượng để luyện đao pháp một chút hya không.

Đúng lúc này, tiếng chuông di động bỗng vang lên.

Hắn lấy điện thoại ra nhìn, là một dãy số lạ.

Đêm hôm khuya khoắc thế này, ai gọi vậy kìa? Hay là điện thoại quấy rối?

Tống Thư Hàng bắt máy.

Dù sao hắn cũng đang nhàm chán, nếu thật là quấy rối điện thoại, vậy đúng lúc giải buồn cho hắn cũng được.

“Meo~~”

Trong điện thoại lập tức truyền đến một tràng tiếng mèo kêu chói tai.

“...””

Tống Thư Hàng im lặng chốc lát rồi nói:

“Ai đấy? Nói tiếng người đi, không là tôi cúp máy đấy.”

“Gâu gâu gâu ~~”

Lúc này, tiếng mèo kêu trong điện thoại lại đổi thành tiếng chó sủa.

“Đậu Đậu?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Ha ha, gâu~ Thư Hàng ngươi vẫn không quên bản gâu gâu, cảm động quá đi hà. Sao nào, vừa rồi bản gâu gâu giả tiếng mèo kêu có giống không?”

Tiếng của Đậu Đậu truyền ra từ trong điện thoại.

Mày là một con chó Bắc Kinh lại đi bắt chước tiếng mèo kêu, rảnh rỗi sinh nông nỗi à?

Tống Thư Hàng thở dài:

“Nửa đêm canh ba, tìm ta có chuyện gì không?”

Đậu Đậu:

“Chỗ ngươi là nửa đêm à? Gâu gâu, bây giờ chỗ ta mới vừa sáng thôi, tại chán quá nên muốn gọi điện thoại tìm người tám chuyện. Ta nghĩ tới nghĩ lui lại không tìm được ai có đề tài chung để nói chuyện, cuối cùng lại nghĩ đến ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nửa đêm canh ba, một con chó tìm ngươi tám chuyện, đề tài này sao nghe đắng lòng thế.

Tống Thư Hàng thở dài nói:

“Được rồi, vậy ngươi muốn nói chuyện gì?”

Đậu Đậu sắp lập gia đình rồi, chắc là mắc phải chứng khủng hoảng trước hôn nhân đây, điều này cũng dễ hiểu mà. Dù sao hắn cũng đang nhàm chán, tám chuyện với nó một chút cũng được.

“Nói chuyện gì ấy à?... Đúng rồi, hay là nói về bạn gái của ngươi đi. Lần trước ngươi đi Bích Thủy Các tìm một người bạn gái, sau đó cô ấy biến thành quỷ đúng không? Thế giờ ngươi và bạn gái sống chung thế nào rồi? Ngươi có cảm tưởng gì khi bạn gái của mình bỗng dưng thăng thiên rồi biến thành một con quỷ không? Có giống như diễn biến tâm lý của nhân vật chính Lăng Dạ trong Trận Chiến Mạt Pháp không? Hôm nay chúng ta nói về đề tài này đi.”

Đậu Đậu đáp.

Tống Thư Hàng:

"..."

Trò chuyện cái đầu ngươi ấy!

"Sao lại im lặng rồi? Đáp một tiếng đi chứ? Hay là ngươi không muốn bàn về đề tài này? Gâu gâu~~ vậy thì nói những chuyện khác cũng được. Nghe nói ngươi khai giảng rồi đúng không, thế đã tìm được bạn gái mới chưa? Đừng nói là vẫn còn độc thân đấy nhé?"

Đậu Đậu lại nói.

"Mới khai giảng có một ngày, ngươi thấy sao?"

Tống Thư Hàng đáp.

"Ngươi gà quá đi, đàn ông đích thực chỉ cần một giờ là đã có thể cua được một cô em, một ngày cũng đủ để đàn ông đích thực và cô em kia tạo ra em bé rồi đấy. Thôi thì để ta đưa ra một số đề nghị cho ngươi nhé, nhìn vậy chứ ta có kinh nghiệm trong chuyện cưa gái lắm. Để ta suy nghĩ một chút, à đúng rồi, nghe nói tiểu cô nương tên Thi kia đang ở chung với ngươi đúng không? Đừng có nghi ngờ tin tình báo của ta, tình báo của của ta chính xác lắm nhé. Vậy ngươi cảm thấy bé Thi đó thế nào? Bộ dạng rất đáng yêu, lại còn hiểu chuyện nữa chứ, mấy năm gần đây thịnh mốt loli lắm đấy."

Đậu Đậu lại nói thêm một tràng.

Tống Thư Hàng im lặng hồi lâu:

"..."

"Lại im lặng à? Chẳng lẽ bé Thi không hợp gu của ngươi? Ngươi kén chọn quá đi, thế còn Tô Thị A Thập Lục thì thế nào? Ta nghe nói cô ấy cũng đi theo ngươi đến đại học Giang Nam. Khi đó ngươi làm anh hùng cứu mỹ nhân, đã để lại hình tượng vĩ đại trong lòng cô ấy. Hơn nữa ngoại hình cô ấy đáng yêu như vậy, ngươi mà quen cô ấy thì coi như vớ bở. Ngươi nghĩ đi, do thể chất nên chắc chắn A Thập Lục sẽ già đi rất chậm, mà chưa tới mấy năm nữa ngươi sẽ biến thành một ông chú. Đến lúc đó ngươi và A Thập Lục cùng đi ra ngoài, người ta nhìn thì tưởng cha con nhưng thực ra lại là tình nhân, kích thích lắm đúng không?"

Đậu Đậu lại nhiệt tình tư vấn.

Cha con cái đầu ngươi, ông chú cái đầu ngươi!

Tống Thư Hàng hít sâu rồi thở ra một hơi thật dài:

“Đậu Đậu, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì hả? Còn nói nhảm nhí kiểu này nữa thì ta cúp máy kéo ngươi vào danh sách đen đấy biết chưa?”

Lần này đến lượt Đậu Đậu im lặng.

Một lát sau...

“Gâu gâu, Thư Hàng ngươi càng ngày càng chán thế. Nhớ vào lần đầu gặp mặt, ngươi đáng yêu biết bao nhiêu, còn dụ ta chơi trò mẹ ngươi là con khỉ bự nữa chứ.”

Đậu Đậu nói.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, nghiến răng đáp lại:

“Ai rồi cũng sẽ có lúc trưởng thành, đó là chuyện đương nhiên. Thôi đừng nói nhảm nữa, trong vòng ba câu nói rõ mọi chuyện cho ta, nếu không ta cúp điện thoại kéo số ngươi vào danh sách đen đấy.”

Đậu Đậu:

“Gâu gâu~~ được rồi, thật ra ta muốn nói là bà xã Sở Sở mà ta quen trong game cũng thi đậu vào đại học Giang Nam. Hôm nay cô ấy login vào game hỏi ta học ở lớp nào, sau đó ta lập offline lẩn mất luôn. Ta cảnh cáo Tống Thư Hàng nhà ngươi nhé, ngươi mau tìm bạn gái đi, đừng có dòm ngó đến bà xã Sở Sở của ta.”

Là cô bé đáng yêu mà Đậu Đậu cua được trong game đó sao?

“...”

Tống Thư Hàng:

“Ngươi mau tu luyện tới cảnh giới ngũ phẩm để huyễn hóa thành người đi.”

“Mẹ kiếp, ngươi nói làm như dễ lắm vậy, cảnh giới ngũ phẩm là một bước ngoặt lớn, ta bị kẹt ở bình cảnh này lâu lắm luôn rồi.”

Đậu Đậu buồn bực nói:

“Nếu có thể tấn thăng ngũ phẩm thì ta sẽ biến thành hình người có diện mạo giống y như ngươi vậy, thế thì bà xã Sở Sở sẽ không hoài nghi ta. Đến lúc đó, ta nói mình là anh em sinh đôi với ngươi là xong.”

Mợ nó! Tống Thư Hàng cũng cạn lời với con chó này luôn rồi.

Chờ đến lúc Đậu Đậu tấn thăng ngũ phẩm, hắn nhất định phải tìm ra cách đối phó, tuyệt đối không thể để nó biến thành hình dáng của mình được. Với tính cách của Đậu Đậu, nó nhất định sẽ đội lốt hắn đi tìm đường chết khắp nơi, cuối cùng bao nhiêu nợ nần sẽ đổ hết lên đầu hắn, vậy sao được chứ?

Tống Thư Hàng:

“Nhắc đến bình cảnh mới nhớ, ta muốn nói với ngươi một chuyện. Đậu Đậu, ta sắp độ thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, sắp đuổi kịp cảnh giới của ngươi rồi đấy.”

Nhớ lại lần đầu gặp mặt, lúc đó Đậu Đậu là đại yêu tứ phẩm, trong mắt Tống Thư Hàng thì đúng là đỉnh của đỉnh, uy phong lẫm lẫm đuổi theo An Tri Ma Quân, dí hắn chạy trối chết.

Vậy mà mới đó hắn đã sắp đuổi kịp cảnh giới của Đậu Đậu rồi.

Đây chính là sức mạnh của thời gian đấy.

Đậu Đậu im lặng một hồi rồi mắng:

“Ta không biết mình có nên nói câu đậu má ra không?”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói:

“Mà này ta còn muốn nhắc nhở ngươi một câu. Đậu Đậu à, ngươi sắp lập gia đình rồi đấy.”

“Fuck you!”

Đậu Đậu cắn răng nói.

“Nếu ngươi muốn bàn về chuyện yêu đương trai gái, vậy chúng ta nói về chú rể của ngươi đi. Hoàng Sơn Chân Quân có nói qua, hắn muốn gả ngươi ra ngoài trước khi bản thân tấn thăng thất phẩm. Mà nay Chân Quân cách độ kiếp không xa, nói cách khác... hôn lễ của Đậu Đậu ngươi cũng không còn xa nữa. Thân là cô dâu, ngươi đã thấy mặt chú rể chưa đấy?”

Tống Thư Hàng mở ra chế độ phản dame.

“Fuck you!”

Sau đó Đậu Đậu đột nhiên thở dài nói:

“Chưa, cho tới giờ Hoàng Sơn ngu ngốc vẫn không nói đối tượng kết hôn với ta là ai, từ đầu tới cuối hắn chỉ im lặng lo liệu hôn lễ cho ta. Bây giờ bên ngoài hôn lễ đã chuẩn bị xong rồi, ta đang lo lắm đây. Ta cứ tưởng đối tượng kết hôn là Diệt Phượng, nhưng mà hắn lại phủ nhận. Aiz, bực quá đi mất!”

Hoàng Sơn Chân Quân không hổ là chủ nhóm của nhóm Cửu Châu số 1, vừa ra tay đã dễ dàng khiến Đậu Đậu âu sầu tới mức này rồi!

“Thư Hàng à, ngươi nói... có khi nào ta thật sự sẽ biến thành một con chó cái không?”

Đậu Đậu trầm giọng nói:

“Mấy ngày nay ta càng nghĩ càng thấy không đúng, đầu óc cứ như muốn nổ tung. Ta nói ngươi nghe, mấy ngày trước tư thế đi tiểu của ta đã thay đổi rồi. Bình thường ta đều là giơ chân đi tiểu nhưng vào mấy ngày trước lại biến thành ngồi tiểu, chờ khi tỉnh hồn lại thì bị dọa sợ chết khiếp, suýt nữa tưởng mình biến thành chó cái thật luôn chứ. Sau đó ta cúi đầu xuống xem thử, cũng may là tiểu Đậu Đậu vẫn còn.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngươi muốn ta trả lời vấn đề thâm ảo kiểu này thế nào đây?

“Thư Hàng, nếu như ta biến thành chó cái thật thì phải làm sao bây giờ?”

Đậu Đậu hỏi.

“Ta nghĩ trừ khi là làm giải phẫu chuyển giới, chứ nếu không thì ngươi không biến thành chó cái được đâu.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Với lại ta thấy Hoàng Sơn Chân Quân nói gả đi, hẳn là phải gả ngươi cho một em chó cái mới đúng.”

“Nghe ngươi nói vậy ta thấy yên tâm hơn nhiều rồi.”

Đậu Đậu khẽ thở phào nhẹ nhõm:

“Nếu quả thật là gả ta cho một em chó cái thì ta cũng không sợ. Ta là một con chó có ước mơ xây dựng hậu cung cho riêng mình. Dù phải gả cho một em chó cái nhưng đến một ngày nào đó trong tương lai, ta vẫn sẽ cưỡng ép biến cô ấy thành một thành viên trong hậu cung của ta. Gâu gâu, chờ tấn thăng ngũ phẩm rồi thì ta sẽ cưới hết mấy cô em mà ta để ý từ trước tới giờ luôn! Gâu gâu gâu gâu~~”

Tống Thư Hàng:

“...”

“À Thư Hàng này, hay là ngươi giúp ta hỏi Hoàng Sơn ngu ngốc nhé? Giúp ta tìm hiểu xem đối tượng kết hôn với ta có phải là một em chó cái không ấy?”

Đậu Đậu nói.

“Được rồi, chờ đến lúc gặp mặt Hoàng Sơn Chân Quân thì ta sẽ hỏi ý giúp ngươi.”

Tống Thư Hàng đồng ý không chút do dự.

“Thư Hàng, ngươi đúng là anh em tốt! Quen biết ngươi chính là lựa chọn chính xác nhất trong cuộc đời của bản gâu gâu.”

Đậu Đậu mừng rỡ đáp:

“ n tình của ngươi bản gâu gâu sẽ khắc sâu trong lòng. Chờ ngươi hỏi ra được thì bản gâu gâu nhất định sẽ trả công hậu hĩnh cho ngươi, cực kỳ hậu hĩnh luôn!”

“Chỉ cần ngươi đừng hành xác ta là ta vui lắm rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Nói chuyện với Đậu Đậu xong, Tống Thư Hàng để điện thoại xuống.

Lúc này, dưới lầu bỗng truyền đến tiếng gõ cửa.

Nửa đêm canh ba, ai gõ cửa vậy kìa?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống dưới lầu.

Sau đó hắn thấy được Bạch Hạc Chân Quân trên lưng mọc cánh đang đứng ở ngoài cửa, hơn nữa trên mặt còn lộ ra vẻ lo lắng.

Chương 1013: Ôi Mẹ Ơi, Ở Đây Có Biến Thái!

Quanh căn hộ này có kết giới do Dược Sư bố trí, sau đó lại được Bạch Tôn Giả cải tạo, nếu cứ cố tình xông vào thì sẽ gây ra động tĩnh rất lớn.

Nửa đêm canh ba, Bạch Hạc Chân Quân tới đây làm gì nhỉ?

“Bạch Hạc tiền bối tới có chuyện gì không? Ngài chờ chút nhé, ta xuống lầu mở cửa ngay đây.”

Tống Thư Hàng dùng phương thức truyền âm nhập mật nói, đồng thời thân thể chui qua cửa sổ phòng ngủ rồi nhảy xuống, đứng vững trên đất.

Mọi người đều biết cao thủ hay có tật xấu là nhảy qua cửa sổ rời đi. Trước kia Tống Thư Hàng không hiểu được nhưng bây giờ nghĩ lại, rốt cuộc cũng biết tại sao cao thủ lại có tật xấu này rồi, bởi vì nhảy qua cửa sổ sẽ nhanh hơn.

Đặc biệt là ở độ cao lầu bốn lầu năm, nếu đi cầu thang thì phải leo từng tầng một. Có câu khoảng cách ngắn nhất giữa hai điểm chính là đường thẳng, vậy nên nhảy qua cửa sổ chính là con đường có cự ly ngắn nhất, tốc độ nhanh nhất.

Có điều với thực lực bây giờ, trước khi nhảy cửa sổ thì Tống Thư Hàng phải nhìn xem mình đang ở tầng mấy.

Nếu ở độ cao lầu bốn lầu năm thì không thành vấn đề, nhưng nếu đang ở lầu bốn mươi hay năm mươi mà hắn cứ tiêu sái nhảy xuống, cho dù không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng.

…

Bạch Hạc Chân Quân vừa nhìn thấy Tống Thư Hàng, khóe mắt khẽ giật lên.

Hắn đã biết Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đều ở trong nhà của Dược Sư từ lâu rồi, nhưng lần nào tới tìm Bạch Tôn Giả cũng thấy Tống Thư Hàng trước tiên kiểu này thì trong lòng cứ nghèn nghẹn thế nào ấy.

Tống Thư Hàng mở cửa ra nhìn Bạch Hạc Chân Quân.

Lúc này Bạch Hạc đang ở hình thái thiên về nam tính. So với hình thái thiên về nữ tính nhỏ nhắn xinh xắn thì hình thái thiên về nam tính này lại không đáng yêu bằng.

Hai ngày nay không thấy bóng dáng Bạch Hạc Chân Quân đâu, Tống Thư Hàng cứ tưởng hắn đã trở về phương tây rồi, không ngờ vẫn còn ở khu Giang Nam.

"Bạch tiền bối có ở đây không?"

Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

Lúc này mặt của hắn biến thành màu đen, chỗ mi tâm còn có một đoàn khí xanh quanh quẩn mãi không tan. Lẽ nào đã bị trúng độc rồi ư?

"Bạch tiền bối bế quan rồi, Bạch Hạc tiền bối có chuyện gì gấp à?"

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Vì biết Bạch Hạc Chân Quân là fan não tàn của Bạch Tôn Giả, vậy nên Tống Thư Hàng không nhắc tới chuyện Bạch Tôn Giả đang bế quan trong thế giới hạch tâm, sợ đối phương sẽ nghĩ lung tung.

"Bế quan rồi á? Không thể nào, sao nhanh vậy chứ?"

Bạch Hạc Chân Quân cười khổ.

"Bạch Hạc tiền bối, ngài gặp phải chuyện gì đúng không? Sao sắc mặt ngài khó xem thế?"

Tống Thư Hàng dò hỏi, hơn nữa... lúc đến gần Bạch Hạc Chân Quân, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bỗng sinh ra phản ứng. Trên người Bạch Hạc Chân Quân có một luồng khí tức Cửu U, tuy đã bị hắn áp chế lại nhưng do thế giới hạch tâm rất nhạy cảm với lực lượng Cửu U nên Tống Thư Hàng vẫn cảm ứng được.

Bạch Hạc Chân Quân thở dài rồi nói:

"Ta bị lật thuyền trong mương, vốn tưởng rằng chỉ là một con tà ma Cửu U thông thường, không ngờ tên kia đột nhiên móc ra một món pháp khí cực lớn đánh ta bị thương."

Sau khi vào cửa, Bạch Hạc Chân Quân và Tống Thư Hàng cùng đi lên lầu.

Sau đó hắn kể lại chuyện mà mình đã trải qua cho Tống Thư

Hàng nghe:

“Vào thứ bảy tuần trước, ta có việc gấp trở về phương tây một chuyến, hôm qua mới xử lý xong công việc, sau đó lập tức chạy về để chuẩn bị đi học.”

Từ vạn dặm xa xôi chạy về chỉ để đi học? Bạch Hạc Chân Quân ngài đúng là một học sinh gương mẫu, thầy cô mà biết sẽ cảm động đến mức khóc ngất trong toilet mất.

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Bạch Hạc Chân Quân tiếp tục kể:

“Ta về tới khu Giang Nam vào khoảng hai tiếng trước, đúng rồi, ta cảm giác hôm nay mình may mắn lắm nhé.”

Tống Thư Hàng:

“...”

May mắn cái con khỉ á! Ngài bị lật thuyền trong mương, còn nhiễm tà năng Cửu U, thế này mà cũng gọi là may mắn à?

Bạch Hạc Chân Quân không chú ý đến vẻ mặt của Tống Thư Hàng, vẫn tiếp tục nói:

“Lúc vừa về tới khu Giang Nam, ta thấy được Bạch tiền bối đang tản bộ trên không trung. Đúng là Bạch tiền bối nhà ta có khác, tản bộ thôi mà cũng tuấn mỹ vô song không ai sánh bằng. Vừa về đến khu Giang Nam đã thấy được Bạch tiền bối, hôm nay đúng là quá may mắn.

“Hả?”

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Bạch Hạc Chân Quân nói hai tiếng trước thấy Bạch Tôn Giả đang tản bộ trên bầu trời khu Giang Nam ư?

Tản bộ cái con khỉ! Hai tiếng trước, Bạch Tôn Giả vẫn còn đang bế quan trong thế giới hạch tâm đấy nhé! Từ sáng hôm nay, à không đúng... đã qua rạng sáng rồi, phải nói là từ sáng hôm qua, Bạch Tôn Giả đã tiến vào trạng thái bế quan rồi, cho nên mới nói tản bộ cái con khỉ á!

Có thể khẳng định, người mà Bạch Hạc Chân Quân thấy chắc chắn không phải là Bạch Tôn Giả.

Nhưng Bạch Hạc Chân Quân vốn là fan não tàn của Bạch Tôn

Giả, trong trường hợp bình thường chắc chắn không thể nào nhận lầm người khác là Bạch Tôn Giả được. Hơn nữa với nhãn lực của Chân Quân lục phẩm, hắn cũng không thể bị hoa mắt.

Trừ khi... hắn gặp trúng Bạch tiền bối two.

Gần đây hình như Bạch tiền bối two thường đi dạo quanh khu Giang Nam.

Tống Thư Hàng nghĩ có lẽ mình đã đoán ra được chân tướng rồi.

Ông trời ơi, nếu Bạch tiền bối two có thời gian tản bộ trên bầu trời khu Giang Nam thì tại sao lại không tới tìm hắn chứ? Hắn còn muốn hỏi thăm xem bây giờ con hồ yêu kia thế nào rồi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ không biết có nên nói cho Bạch Hạc Chân Quân biết sự thật này không đây.

Nhưng khi thấy khuôn mặt 'trúng độc' xanh đen đang ngập tràn hạnh phúc của Bạch Hạc Chân Quân, Tống Thư Hàng lại không đành lòng nói cho hắn biết sự thật tàn nhẫn này, sợ khiến hắn bị kích thích.

Nhưng mà sao trên người Bạch Hạc Chân Quân lại có tà năng Cửu U chứ? Chẳng lẽ có liên quan gì đến Bạch tiền bối two ư?

"Lúc đó ta định đi lên chào hỏi nhưng tốc độ tản bộ của Bạch tiền bối quá nhanh, ta còn chưa đến gần thì ngài ấy đã đi mất rồi."

Bạch Hạc Chân Quân ảo não nói, trên mặt hiện rõ vẻ tiếc nuối.

Tốc độ tản bộ quá nhanh... Tốc độ nhanh còn là tản bộ à?

"Chắc chắn là do tốc độ của ta quá chậm nên mới không theo kịp Bạch tiền bối. Quả nhiên tu vi của ta vẫn còn quá kém, ta phải mạnh hơn nữa, cố gắng đuổi theo bước chân của Bạch tiền bối. Trong vòng một trăm năm, ta sẽ tranh thủ trùng kích cảnh giới Tôn Giả thất phẩm!"

Bạch Hạc Chân Quân nói đầy tự tin.

Không đâu, ngài suy nghĩ nhiều rồi. Nếu như ngài muốn đuổi kịp bước chân của Bạch tiền bối two, cảnh giới Tôn Giả thất phẩm còn lâu mới đủ. Mà này đừng có lạc đề nữa, rốt cuộc tại sao ngài lại trúng độc... à không, là trúng tà năng Cửu U đi chứ? Ta chỉ muốn biết chuyện này thôi!

“Sau khi đuổi hụt Bạch tiền bối, ta định tới đây canh cửa để chờ Bạch tiền bối đi dạo về. Nhưng không ngờ Bạch tiền bối đã đi dạo xong từ đời nào, còn trở lại bế quan mất nữa.”

Bạch Hạc Chân Quân thở dài, tiếp tục nói:

“Tạm thời không nói chuyện này nữa, để ta kể tiếp phần sau cho ngươi nghe. Lúc ta chuẩn bị trở lại thì đột nhiên phát hiện có một con tà ma Cửu U to gan lớn mật đang theo dõi Bạch tiền bối! Con tà ma Cửu U kia chỉ có cảnh giới ngũ phẩm, thực lực rất bình thường.”

“Vì vậy là ngài xông lên đập nó luôn à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nói sao nhỉ, Bạch tiền bối two là chúa tể Cửu U, vậy thì chắc hẳn không có con tà ma Cửu U nào dám to gan theo dõi Bạch tiền bối two rồi. Trừ khi là tà ma cũng có cái danh thú cưng giống như tà ma chuột Hamster, hoặc là tà ma dưới trướng quả cầu kim loại thể lỏng.

Nhưng hình như quả cầu kim loại thể lỏng kia vẫn không biết chuyện Bạch tiền bối two lén đến hiện thế, cho nên suy đoán đầu tiên có tính khả thi cao hơn.

Nhưng dù là sủng vật của Bạch tiền bối two hay thuộc hạ dưới trướng của quả cầu kim loại thể lỏng thì đều không phải dạng vừa đâu, dù gì cũng là thuộc hạ của ông trùm Cửu U mà.

“Đương nhiên rồi, con tà ma Cửu U kia dám cả gan theo dõi Bạch tiền bối, đúng là tự tìm đường chết mà! Ta không nói hai lời, lập tức xông lên đập nó.

Bạch Hạc Chân Quân đáp:

“Với thực lực của ta, vốn chỉ cần một chiêu liên hoàn là có thể tiễn con tà ma có tu vi ngũ phẩm bình thường kia về chầu trời. Nhưng không ngờ con tà mà ngũ phẩm nhìn như bình thường nọ lại có chút thủ đoạn, một chiêu liên hoàn của ta lại không thể đánh chết nó. Cảnh giới của nó không cao nhưng cường độ thân thể lại bất phàm, có khi sánh ngang được với Tạo Hóa Pháp Vương trong nhóm đấy. Có lẽ nó thuộc về tầng lớp thể tu, hoặc là thuộc chủng tộc tà ma nào đó có được thân xác mạnh mẽ bẩm sinh.”

“Sau đó thì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nói lâu như vậy, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm.

Hắn muốn biết tại sao Bạch Hạc Chân Quân lại lật thuyền trong mương.

“Sau đó ta bay vào hỗn chiến với nó. Năng lực cận chiến của con tà ma kia rất tốt, hơn nữa trên người nó còn có đủ loại bảo vật kỳ quái, mà số lượng lại nhiều vô số kể. Ta và nó đại chiến ba trăm hiệp mà vẫn không phân thắng bại. Phải biết ta không chỉ cao hơn nó một cảnh giới, mà thuộc tính bản thân ta còn khắc chế tà ma Cửu U nữa đấy.”

Nói tới đây, Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy thật buồn bực.

“Vì vậy, ta không dám xem thường nó nữa mà đánh thật nghiêm túc, coi nó như một đối thủ ngang cấp để đối phó. Khi ta đánh nghiêm túc, con tà ma Cửu U kia không phải là đối thủ của ta. Lại qua mấy chiêu… được rồi, là qua mấy chục chiêu, con tà ma Cửu U kia rơi vào thế yếu, bị ta ép đến đường cùng mấy lần. Nếu không phải trên người nó có vô số bảo vật thì hắn đã bị ta làm gỏi từ lâu rồi! Mợ nó, ta cũng không hiểu tại sao trên người một con tà ma Cửu U hạng xoàng lại có lắm bảo vật thế, chẳng khác gì một cái bảo khố.”

“Vất vả lắm ta mới hoàn toàn đánh ngã được nó, nhưng ngay lúc ta định tịnh hóa thì nó đột nhiên móc ra một pháp khí hình ống pháo, bắn ta một phát ở cự ly gần. Ta không ngờ tên này vẫn còn cất giấu thủ đoạn như vậy nên lật thuyền trong mương, bị đánh trọng thương. Nhưng mà tên kia cũng toi mạng, hình như pháp khí nọ chỉ là bán thành phẩm, chỉ có thể dùng để đồng quy vu tận với kẻ địch. Sau khi hắn bắn một phát, bản thể ống pháo cũng nổ tung. Tên kia bị nổ banh xác, ta thì may mắn có được thực lực mạnh mẽ nên mới không bị nổ chết.”

Bạch Hạc Chân Quân dương dương đắc ý nói.

Nếu không phải trên mặt hắn đầy hắc khí thì Tống Thư Hàng sẽ tưởng rằng hắn chẳng bị thương gì hết.

“À này, phòng của Bạch tiền bối ở đâu vậy? Bây giờ ta đang bị thương nặng, muốn đi vào phòng của Bạch tiền bối để vận công chữa thương.”

Bạch Hạc Chân Quân nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tống Thư Hàng:

“Tại sao phải là phòng của Bạch tiền bối chứ?”

“Bởi vì trong đó tràn ngập khí tức của Bạch tiền bối, như vậy ta mới có thể yên tâm chữa thương. Trong y học, người ta gọi cái này là liệu pháp tâm lý đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân đắc ý nói:

“Đừng nghĩ đến chuyện dùng những phòng khác để lừa ta nhé, ta chỉ cần ngửi một cái là biết đó có phải là phòng của Bạch tiền bối hay không đó.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch Hạc tiền bối, ngài là biến thái à?

À đúng rồi, bản thân Bạch Hạc Chân Quân chính là sinh vật thuộc loại ‘biến thái’* mà, biến thành nam nữ gì cũng được.

*Chữ biến thái này có nghĩa là biến đổi hình thái, là một khái niệm trong sinh học. Có biến thái hoàn toàn và biến thái không hòan toàn. Biến thái hoàn toàn là quá trình biến đổi từ trứng sang con trưởng thành. 88% các loài côn trùng trong thiên nhiên đi qua giai đoạn biến thái hoàn toàn.

Chương 1014: Nếu Không Đánh Ta Ngất Đi Thì Ngươi Tèo Rồi

Cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn thỏa mãn nguyện vọng của Bạch Hạc Chân Quân, dẫn hắn tới... một trong những căn phòng của Bạch Tôn Giả.

Không sai, đúng là "một trong những" đấy.

Trong khoảng thời gian Bạch tiền bối ở tại nhà của Dược Sư, ngài ấy cứ đổi phòng xoành xoạch. Ví dụ như lúc mới vào ở, bởi vì tò mò nên ngài ấy đã tháo ti vi trong phòng ra dẫn đến việc buổi tối không có ti vi để xem, vậy nên lúc đó Bạch tiền bối đã đổi sang một căn phòng ở lầu khác.

Có thể nói trong căn nhà này, ngoại trừ phòng ngủ của Tống Thư Hàng ra thì những phòng khác đều là địa bàn của Bạch Tôn Giả, ngài ấy thích ở phòng nào thì cứ ở phòng đó.

Sau khi được Tống Thư Hàng dẫn vào một căn phòng, Bạch Hạc Chân Quân cười đầy thỏa mãn.

"Ta cứ tưởng rằng ngươi không chịu mang ta đến phòng của Bạch tiền bối chứ. Không ngờ tiểu tử ngươi cũng tốt ghê, đúng là người tốt mà."

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Mới vậy thôi mà đã gắn cái mác người tốt cho hắn rồi à?

Nếu thế thì hắn không thèm cái mác người tốt này đâu.

"Không ổn, sắp không chịu nổi rồi. Ta vận công chữa thương trước đây, ngươi cứ làm việc của mình đi."

Bạch Hạc Chân Quân vội vàng nói.

Lời vừa dứt, thân hình của hắn không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành hình thái thiên về nữ tính, sau đó hắn tìm đại một chỗ ở trong phòng rồi ngồi xếp bằng.

Hai hình thái của Bạch Hạc Chân Quân khá là khác nhau, không chỉ khác về tính cách mà còn khác về sở trường.

Nói tóm lại thì hình thái thiên về nam tính có dáng người và thân thể mạnh mẽ hơn, thích hợp dùng để chiến đấu.

Còn hình thái thiên về nữ tính thì có lực tương tác với thuộc tính quang mạnh hơn, nhạy bén hơn, dùng hình thái này chữa thương sẽ đạt hiệu quả tốt hơn.

Bạch Hạc Chân Quân bị thương nặng hơn những gì hắn nghĩ, thậm chí còn chưa bố trận pháp thì đã bắt đầu vận công chữa thương rồi, sau khi dùng đan dược thì lập tức tiến vào trạng thái chữa thương.

Một lát sau, theo nhịp thở của Bạch Hạc Chân Quân, từ hai cánh mũi phun ra từng luồng sương đen mà mắt thường có thể thấy được.

Trong đám sương đen này ẩn chứa lực lượng tà năng Cửu U, có khả năng ăn mòn.

Nhưng khi sương đen bay ra, trong phòng bỗng có một luồng linh lực từ bốn phương tám hướng xông tới rồi quyện vào sương đen, sau đó pha loãng và tịnh hóa chúng.

Mà trong đám linh lực từ bốn phía kéo tới kia còn lẫn thêm một luồng khí tức mơ hồ của Bạch Tôn Giả.

“Thì ra là vậy.”

Lúc này Tống Thư Hàng đã rõ.

Bạch Tôn Giả đã từng tu luyện ở trong này. Trong lúc Tôn Giả thất phẩm tu luyện, linh lực trong thiên địa sẽ bị hấp dẫn rồi hấp thu bằng một tốc độ rất đáng sợ. Mà sau khi Bạch Tôn Giả kết thúc tu luyện, trong phòng sẽ lưu lại chút ít linh lực có lẫn khí tức của hắn. Nếu không ai động đến thì qua một khoảng thời gian nữa, số linh lực này sẽ dần tiêu tán.

Mà Bạch Hạc Chân Quân lựa chọn tiến hành chữa thương trong phòng của Bạch tiền bối, chính là vì muốn mượn số linh lực này để lọc bớt lượng tà năng Cửu U do bản thân ép ra khỏi cơ thể, tránh gây ảnh hưởng đến ngoại giới.

Nhưng dựa vào số linh lực còn sót lại sau khi Bạch Tôn Giả tu luyện cũng không thể nào triệt tiêu toàn bộ tà năng Cửu U mà

Bạch Hạc Chân Quân đẩy ra khỏi cơ thể.

Vì vậy Tống Thư Hàng chủ động ở lại hộ pháp cho Bạch Hạc Chân Quân.

…

Lượng sương đen mà Bạch Hạc Chân Quân vận công đẩy ra càng ngày càng nhiều, lúc này số linh lực còn sót lại sau khi Bạch Tôn Giả tu luyện đã không thể nào tinh lọc đám tà năng Cửu U có trong phòng.

Một ít sương đen cứ quanh quẩn trong phòng, sau khi cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, chúng nó lại kéo tới bao quanh người hắn.

Tà năng Cửu U tấn công tu sĩ nhân loại cũng chỉ là một hiện tượng tự nhiên mà thôi, giống như hiện tượng nước chảy vào chỗ trũng vậy.

Sương đen vừa mới vọt tới phạm vi cách Tống Thư Hàng hai mét, trên người hắn bỗng hiện lên một tầng kim quang chói mắt, tinh lọc đám tà năng Cửu U yếu ớt ở trước mặt hoàn toàn.

Ánh sáng công đức chính là khắc tinh của tà năng Cửu U, huống chi ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng cũng đã đạt đến trình độ thực thể hóa.

Thậm chí không cần mỹ nhân rắn công đức hiện hình, chỉ dựa vào lực lượng do kim quang công đức tản mát ra cũng đủ sức tinh lọc đám sương đen yếu ớt này rồi.

Song Tống Thư Hàng cảm thấy dùng kim quang công đức tinh lọc tà năng Cửu U thì hơi lãng phí. Mặc dù đám sương đen này rất yếu ớt nhưng dù sao cũng là tà năng Cửu U, muỗi nhỏ cũng là thịt mà.

Tống Thư Hàng thử thúc giục lực lượng của thế giới hạch tâm, định để nó chiếu hư ảnh hoa sen ra, sau đó hấp thu chuyển hóa hết đám tà năng Cửu U trong phòng.

Nhưng ngay lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị chiếu ra hư ảnh hoa sen thì Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên mở mắt ra.

“Tiêu rồi.”

Bạch Hạc Chân Quân chỉ nói hai chữ không đầu không đuôi.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Sao vậy?”

“Thư Hàng, lát nữa ngươi nghĩ cách đánh ngất ta đi nhé, sau đó liên lạc với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, xem thử có ai ở gần khu Giang Nam không thì xin cứu viện... Ta đã quá xem thường uy lực tự bạo của món pháp khí kia rồi, loại tà năng Cửu U xâm nhập vào trong cơ thể ta rất cổ quái. Lần này là lật chiến hạm trong mương luôn chứ không phải là thuyền nữa.”

Bạch Hạc Chân Quân cắn răng nói, đồng thời hai tay liên tục bấm pháp quyết, trên đôi cánh trắng như tuyết bỗng tràn ra một lượng linh lực tinh khiết khổng lồ màu trắng, sau đó hóa thành hình xiềng xích trói chặt thân thể của Bạch Hạc Chân Quân lại.

Cánh của Bạch Hạc Chân Quân có chức năng giống như cái bướu của lạc đà, trong đó có tồn trữ một ít linh lực để dùng vào trường hợp khẩn cấp.

Nhưng lần này cú lật thuyền quá nghiên trọng, cho dù đã vận dụng lượng linh lực dự trữ trong cánh nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển.

Xiềng xích linh lực màu trắng xuyên qua cơ thể Bạch Hạc Chân Quân rồi khóa chặt người hắn lại, cố định tại chỗ.

Bạch Hạc Chân Quân mới vừa tự trói mình xong, hai mắt bỗng trở nên đỏ ngầu, trong con ngươi tràn đầy khí tức hung ác.

“Nghĩ cách đánh ngất ta đi, Thư Hàng tiểu hữu, nhờ cả vào ngươi đấy.”

Sau khi nói xong, Bạch Hạc Chân Quân còn bổ sung thêm một câu:

“Nếu như không thể đánh ngất ta thì ngươi tèo rồi!”

“Ơ?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

“Nếu như không thể đánh ngất ta, một khi chú thuật trói buộc trên người mất hiệu lực thì ta sẽ nổi điên lên đấy. Mà nếu ta nổi điên lên thì khủng khiếp lắm, ngay cả bản thân ta còn sợ nữa là. Thử nghĩ mà xem, một Chân Quân lục phẩm nổi điên lên... vậy thì ngươi chết chắc luôn chứ sao.”

Bạch Hạc Chân Quân nói rất nghiêm túc.

Cái đệch!

“Vậy ngài mau tự đánh ngất mình đi chứ???”

Tống Thư Hàng vội vàng hô lên.

“Nếu ta tự làm được thì... cần gì nhờ ngươi... nữa... chứ?”

Bạch Hạc Chân Quân bắt đầu nói không lưu loát, hắc khí trên mặt càng ngày càng đậm.

“Vậy phải làm sao mới làm ngài ngất được đây? Đánh ở đâu thì ngài mới ngất đi thế?”

Tống Thư Hàng sốt ruột hỏi.

Trời ạ, một vị Chân Quân lục phẩm mà nổi điên lên thì có thể phá hủy luôn cả căn nhà này đấy.

“Vấn đề này ngươi phải tự nghĩ thôi... Mà nói trước nhé... không được đánh mặt đâu đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân nói xong, hai mắt đảo một vòng, ý thức hoàn toàn rơi vào trạng thái cuồng bạo.

“Ô ô ô ô!”

Trong miệng Bạch Hạc Chân Quân phát ra một tràng âm thanh đáng sợ, hệt như tiếng gầm gừ của dã thú khi thấy được con mồi hoặc là kẻ địch.

“Mợ nó!”

Tống Thư Hàng mở miệng mắng, sau đó hắn dùng sức vỗ lên ngực:

“Hình chiếu hoa sen!”

Hạch tâm chiếu ra hư ảnh hoa sen, vô số sợi rễ uốn lượn vươn lên không trung.

“Hạch tâm, có thể chui thẳng vào trong cơ thể của Bạch Hạc Chân Quân rồi hút lấy tà năng Cửu U trong đó ra không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong kỳ nghỉ hè, lúc hắn gặp phải tà thú do tà năng Cửu U ngưng tụ thành thì có thể sử dụng rễ hoa sen trực tiếp hấp thu tà năng Cửu U.

Rồi đến khi gặp được người bình thường bị tà năng Cửu U xâm nhập, rễ sen cũng có thể đâm thẳng vào trong cơ thể đối phương rồi trực tiếp hút lấy tà năng Cửu U.

Nhưng Bạch Hạc Chân Quân là đại yêu lục phẩm chứ không phải loại tà thú IQ bằng không, hay là người bình thường nhiễm phải tà năng Cửu U.

Tống Thư Hàng cũng không biết rễ hoa sen có tác dụng với Bạch Hạc Chân Quân hay không nữa.

Sau khi nhận được chỉ thị của Tống Thư Hàng, rễ sen lập tức xông tới đâm về phía Bạch Hạc Chân Quân đang cuồng hóa. Nếu rễ sen đã lao tới, vậy chứng tỏ nó có thể hấp thu tà năng trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân!

Mấy vạn rễ sen lao về phía Bạch Hạc Chân Quân đang ở hình thái thiên về nữ tính nhỏ nhắn đáng yêu, hơn nữa Bạch Hạc còn đang bị khóa chắt, hình ảnh này thật kinh dị.

Keng keng keng keng!

Nhưng lúc rễ sen muốn đâm vào cơ thể của Bạch Hạc Chân Quân thì lại bị một tầng linh lực màu trắng hình xiềng xích chặn lại.

Là chú thuật trói buộc mà Bạch Hạc Chân Quân tự thi triển lên người mình.

Pháp thuật này không chỉ trói chặt Bạch Hạc Chân Quân mà còn chặn luôn cả rễ sen.

Muốn hút tà năng thì phải phá chú thuật trước, nhưng nếu phá chú thuật thì Bạch Hạc lục phẩm đang nổi điên sẽ làm gỏi Tống Thư Hàng ngay.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau gan quá thể!

Mà ngay lúc này, Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên nhảy từ dưới đất lên, tông về Tống Thư Hàng. Mặc dù chú thuật trói buộc đã trói chặt thân thể nhưng hắn, nhưng hắn vẫn có thể làm động tác nhảy lên, song do bị hạn chế bởi chú thuật nên tốc độ của Bạch Hạc Chân Quân trở nên rất chậm chạp.

Tống Thư Hàng thở dài, thân thể né sang một bên để tránh cú tông của Bạch Hạc Chân Quân.

Thế này thì chỉ còn cách đánh ngất Bạch Hạc Chân Quân thôi.

Nhưng đánh kiểu gì mới ngất được đây? Mặc dù Bạch Hạc

Chân Quân đang ở trạng thái cuồng bạo hóa cộng thêm bị chú thuật trói buộc, nhưng dẫu gì thì thân xác cũng là của đại yêu lục phẩm, mà Tống Thư Hàng chỉ là một tu sĩ tam phẩm nho nhỏ, đánh kiểu gì mới làm Bạch Hạc ngất đấy?

Mà giờ nghĩ lại, Bạch Hạc Chân Quân đã bị thương còn từ ngàn dặm xa xôi chạy tới chỗ hắn, có khi nào là muốn thừa dịp nổi điên để đánh hắn một trận không nhỉ?

Thôi lên nhóm Cửu Châu số 1 hỏi các vị tiền bối trước cái đã.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại rồi mở nhóm Cửu Châu số 1 ra.

“Nước sôi nước sôi, có vị tiền bối nào còn thức không? Bạch Hạc Chân Quân đang nổi điên ở chỗ ta, làm sao mới có thể đánh ngất hắn được đây?”

Tống Thư Hàng gửi tin cầu viện.

Trong lúc hắn đang gõ chữ, Bạch Hạc Chân Quân lại nhảy từ trên sàn lên, tiếp tục tông về phía hắn.

Lần này, mỹ nhân rắn công đức trên người Tống Thư Hàng chủ động hóa hình.

Cô lấy Dép Lê Đánh Mặt ra, ánh mắt dán chặt vào mặt của Bạch Hạc Chân Quân, chuẩn bị phang vào mặt đối phương.

“Khoan đã, đừng đánh vào mặt có được không?”

Tống Thư Hàng vội nói.

Mỹ nhân rắn công đức khựng lại một chút, sau đó Dép Lê Đánh Mặt vẽ một vòng trên không trung rồi đánh lên người Bạch Hạc Chân Quân khiến hắn văng ra xa.

Sau khi rơi xuống đất và lăn một vòng, Bạch Hạc Chân Quân lại nhảy lên.

Mặc dù đã rơi vào trạng thái cuồng bạo nhưng Bạch Hạc Chân Quân vẫn còn bản năng.

Hắn phát hiện mình dùng công kích cận chiến không thể đánh trúng Tống Thư Hàng, vì vậy bản năng mách bảo hắn phải dùng pháp thuật để công kích.

Nhưng do bị chú thuật trói buộc nên hắn chỉ có thể điều động được chút ít linh lực mà thôi, linh lực ít như vậy thì chỉ đủ để thi triển một pháp thuật.

“Ya!”

Bạch Hạc Chân Quân đang nổi điên bỗng gầm lên một tiếng, cánh vỗ một cái, một tiểu pháp thuật được đánh ra.

Tốc độ thi pháp của pháp thuật nhanh không tưởng, chỉ trong nháy mắt đã rơi vào người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không thể nào né tránh được, dù gì đây cũng là pháp thuật của Chân Quân lục phẩm, nếu như một tu sĩ tam phẩm cũng có thể tránh né, vậy thì Bạch Hạc Chân Quân cứ đập đầu vào đậu hủ chết đi cho rồi.

Mà điều quan trọng hơn nữa chính là không ngờ mỹ nhân rắn công đức lại không đỡ pháp thuật này thay hắn.

Pháp thuật đánh trúng người.

Nhưng Tống Thư Hàng lại không hề cảm thấy đau đớn như hắn tưởng, trái lại toàn thân còn rất thoải mái, thoải mái một cách kỳ lạ...

Chương 1015: Một Phần Nhỏ Và Một Bước Dài

Thật thoải mái, đây là pháp thuật công kích gì mà khi đánh trúng người lại khiến toàn thân thoải mái thế này?

Lẽ nào nó là pháp thuật khiến người ta thoải mái đến chết sao?

“Ya ya ya ya!”

Lúc này Bạch Hạc Chân Quân cuồng hóa liên tục gào thét, đôi cánh trắng như tuyết ở sau lưng cứ vỗ không ngừng, mỗi lần vỗ lại có một tiểu pháp thuật được thi triển ra, rơi vào trên người Tống Thư Hàng.

Lúc những pháp thuật này bay tới, mỹ nhân rắn công đức không hề đi đỡ thay, cứ để mặc chúng rơi vào trên người Tống Thư Hàng. Tất cả pháp thuật đều rơi trúng vào người không hề lệch phát nào cả, mỗi lần như thế Tống Thư Hàng lại cảm thấy toàn thân đều khoan khoái dễ chịu.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng hiểu rõ, hóa ra pháp thuật mà Bạch Hạc Chân Quân ném tới không phải là loại hình công kích mà là một loại pháp thuật trị liệu, hơn nữa còn rất cao cấp.

Bạch Hạc Chân Quân lăn lộn trong giới tu luyện ở phương tây như cá gặp nước, thuộc tính của hắn là quang minh, một trì dũ thuật rất bình thường lại được hắn thi triển đến mức xuất quỷ nhập thần như thế này đây.

Sau khi hứng lấy một loạt trì dũ thuật, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân cực kỳ sảng khoái, trong thân thể ngập tràn sức mạnh.

“Ya ya ya!”

Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái cuồng hóa còn chưa dừng lại, vẫn cật lực phóng ra trì dũ thuật, tốc độ thi pháp càng lúc càng nhanh.

Một lát sau, khắp người Tống Thư Hàng đều bị ánh sáng của trì dũ thuật bao phủ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mặc dù trì dũ thuật là lành tính, nhưng ăn quá nhiều có sao không nhỉ?

Tống Thư Hàng đã đọc không ít tiểu thuyết, có rất nhiều truyện cũng nhắc tới loại trì dũ thuật tương tự, cũng không ít truyện mặc định rằng trì dũ thuật là loại pháp thuật giúp tăng nhanh sự trao đổi chất trong cơ thể nhân loại nhằm đạt tới hiệu quả trị liệu. Mặc dù tiểu tuyết chỉ là tiểu thuyết, khác với tu chân ngoài đời thật. Nhưng lỡ may trì dũ thuật của tu chân giới thật sự có tác dụng tăng nhanh quá trình trao đổi chất, vậy nếu ăn quá nhiều trì dũ thuật có thể sẽ xảy ra vấn đề đấy.

Vì vậy Tống Thư Hàng lại lấy di động ra rồi mở lên giao diện của nhóm Cửu Châu số 1, chuẩn bị hỏi các tiền bối về vấn đề liên quan tới trì dũ thuật.

Lúc này trong nhóm Cửu Châu số 1 đang rất náo nhiệt.

Chủ yếu là vì tin cầu cứu mà Tống Thư Hàng đăng lúc nãy đã khiến mấy vị tiền bối chú ý tới.

Bắc Hà Chân Quân:

“Bạch Hạc nổi điên á? Sao lại nổi điên được chứ? Thư Hàng tiểu hữu chọc gì tới hắn à? Nhưng Bạch Hạc đã đạt đến cảnh giới lục phẩm, không dễ đánh ngất hắn đâu.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Thư Hàng chỉ có cảnh giới tam phẩm, làm sao có thể đánh ngất Bạch Hạc được.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Chờ chút, có gì đó sai sai. Ta đang ở ngay phụ cận khu Giang Nam, hình như chỗ ở của Thư Hàng tiểu hữu xuất hiện khí tức tà năng Cửu U, lẽ nào do tà năng Cửu U nên Bạch Hạc mới nổi điên? Để ta đi xem thử.”

Bắc Hà Chân Quân:

“À mà Bạch tiền bối đâu? Nghe nói ngài ấy đang ở chung chỗ với Tống Thư Hàng mà?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Bạch Tôn Giả bế quan rồi, hình như muốn bế quan đến một tháng, sáng sớm hôm qua đã bắt đầu bế quan. Trời ạ, vậy Thư Hàng tiểu hữu xui xẻo rồi. Ta cũng đang ở gần đại học Giang Nam, phải chạy qua xem thử thế nào thôi.”

Thông Huyền Đại Sư:

“[Hình đồng hồ]”

“Từ lúc Thư Hàng tiểu hữu đăng tin cầu cứu đến giờ đã qua hơn bốn mươi giây rồi.”

Dược Sư trả lời.

Thông Huyền Đại Sư:

“[icon buông tay]”

“Đã hơn bốn mươi giây, nếu như Bạch Hạc nổi điên thật thì không chừng Thư Hàng tiểu hữu đã bị đánh nát bấy rồi. @Bá Đao Tống Nhất, ngươi còn sống không? Trả lời đi.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

“Bốn mươi lăm giây, có khi nào… Thư Hàng tiểu hữu đã chết rồi không?”

“Xí, đừng có nói gở! Bá Đao tiểu hữu vẫn có chút thủ đoạn bảo mệnh, dù sao hắn cũng đã ở chung với Bạch Tôn Giả lâu vậy rồi mà, chắc vẫn có thể chịu đựng được. Đông Phương Lục Tiên Tử, Thất Sinh Phù đạo hữu, các ngươi mau đi qua đi, còn chậm trễ nữa thì chỉ có nước nhặt xác Thư Hàng tiểu hữu thôi.”

“Có nhanh đến đâu cũng vô ích, ta mới chỉ đạt cảnh giới tứ phẩm mà thôi. Nếu Bạch Hạc Chân Quân đã nổi điên rồi thì ta có muốn cũng không giúp được gì cho Thư Hàng tiểu hữu.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Mà các ngươi cứ yên tâm đi, Thư Hàng tiểu hữu không chết được đâu. Chỉ cần không bị Bạch Hạc Chân Quân dùng một chiêu đánh cho thần hình câu diệt thì hắn sẽ không sao đâu.”

“Qua một phút rồi mà Thư Hàng tiểu hữu vẫn chưa trả lời.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Đúng rồi, ta nhớ Thư Hàng tiểu hữu còn có một con linh quỷ đặc biệt đạt cảnh giới ngũ phẩm bảo vệ mà? Có cô ấy ở cạnh bảo vệ, chắc chắn Thư Hàng tiểu hữu có thể chống đỡ nổi một phút.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Hình như hôm trước linh quỷ cô nương có chuyện nên rời đi trước rồi.”

Bắc Hà Chân Quân:

“...”

Đúng lúc này, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng online.

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn các vị tiền bối đã quan tâm, giờ ta vẫn không sao cả. Trước khi nổi điên, Bạch Hạc Chân Quân đã niệm chú thuật trói buộc, tự trói chặt mình lại rồi. Bây giờ vấn đề mới mà ta muốn hỏi là ăn quá nhiều trì dũ thuật có bị nguy hiểm gì không? Khẩn cấp lắm rồi, hiện tại Bạch Hạc Chân Quân nổi điên đang không ngừng dùng trì dũ thuật công kích ta, một giây chừng mười phát, một phút là sáu trăm phát trì dũ thuật, tần số cực cao luôn. Lúc này cả người ta đều bị ánh sáng của trì dũ thuật nhấn chìm.”

Bắc Hà Chân Quân:

“...”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“...”

Diệt Phượng công tử:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đúng là phong cách của Bạch Hạc Chân Quân, cũng rất phù hợp với cách làm việc của hắn, hắn ở vẫn luôn đóng vai ‘thiên sứ’ trong giới tu luyện ở phương tây mà.”

Dược Sư nói:

“Hẳn là trì dũ thuật không gây ảnh hưởng xấu gì đến thân thể đâu, đặc biệt là trì dũ thuật ‘chân khuẩn’ của Bạch Hạc, có hiệu quả rất tốt. Nó sẽ dùng linh lực đi ôn dưỡng thân thể của người tiếp nhận pháp thuật. Trong lúc tiếp xúc với cơ thể, trì dũ thuật còn có tác dụng rèn luyện thân thể ở một trình độ nhất định, thế có điều tác dụng này rất nhỏ bé, một nghìn phát trì dũ thuật cũng không bằng một lần tu luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp. Nhưng cứ yên tâm đi, cho dù ngươi có ăn mười nghìn phát trì dũ thuật cũng chỉ có lợi chứ không hại gì đâu. Nếu như ngươi nhân cơ hội vẫn chuyển công pháp thối thể nữa thì hiệu quả tu luyện sẽ tốt lắm đấy. Thối thể thuật + trì dũ thuật luôn là một tổ hợp cực tốt mà.

Gần đây Dược Sư gõ chữ nhanh hẳn lên, nhưng thật ra không phải do tốc độ gõ chữ của hắn tăng lên đâu. Từ sau khi xác định kết làm đạo lữ song tu, Giang Tử Yên đã tải một phần mềm chuyển đổi giọng nói thành chữ viết cho hắn dùng. Phần mềm chuyển giọng nói thành văn bản vẫn chưa được tung ra thị trường này là do một vị tu sĩ vô danh sáng tạo ra, tỷ lệ phân biệt từ ngữ rất cao, lỗi chính tả rất ít. Có điều phần mềm này rất hay nhầm lẫn mấy danh từ khó phân biệt trong tu chân giới, ví dụ như ‘Chân Quân’ và ‘chân khuẩn’ chẳng hạn.

*Chân Quân đọc là zhēnjūn, còn chân khuẩn (nấm) thì đọc là zhēnjùn.

Bỗng dưng thấy Dược Sư đăng tin cực nhanh như vậy, các đạo hữu trong nhóm lại cảm thấy không quen lắm.

“Đã nhận được, cám ơn Dược Sư tiền bối nhé, vậy ta yên tâm rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trì dũ thuật + thối thể thuật sẽ có hiệu quả cực tốt sao? Hay lần nhân cơ hội này thử một lần luôn nhỉ?

Đợi đã, không được, còn một vấn đề lớn nữa.

Chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân chỉ có hiệu lực trong thời gian nhất định... Nếu như nó mất tác dụng, lúc đó Bạch Hạc Chân Quân mới thật sự là nổi điên tiến hành công kích.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lại vội vàng đăng tin lên nhóm:

“@Đông Phương Lục, @ Thất Sinh Phù Phủ Chủ, khi nào hai vị tiền bối mới tới đây vậy? Chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân chỉ có hiệu lực trong thời gian nhất định, nếu qua thời gian hạn định thì sẽ biến mất, hai vị tiền bối mau tới đây cứu mạng với!”

“Hả? Ngươi mới nói là không có chuyện gì cơ mà? Ta thấy vậy nên quay về luôn. Ta bay khá nhanh, giờ sắp về nhà rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử hồi đáp.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ta cũng mới quay về lại.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ngươi chờ chút, giờ ta lại bay tới đây, tốc độ quá nhanh nên không thắng xe lại ngay được.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“[icon lệ rơi đầy mặt] Cám ơn Đông Phương Lục Tiên Tử.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Chú văn trói buộc kia còn kéo dài được bao lâu nữa?”

Tống Thư Hàng:

“Ta không biết, ta chỉ biết thứ này có tên là chú thuật trói buộc thôi, đây cũng là lần đầu tiên ta thấy nó đấy. Chú thuật trên người Bạch Hạc Chân Quân đã có hiệu lực kể từ lúc ta đăng tin cầu cứu trong nhóm cho tới bây giờ rồi.”

Thứ này lại không mang theo chức năng đếm giờ, Tống Thư Hàng cũng không biết nó có thể kéo dài bao lâu nữa.

“Là chú thuật trói buộc ư? Vậy thì không thành vấn đề. Thứ này có thể duy trì trong thời gian rất lâu, xem ra trước đó Bạch Hạc Chân Quân cũng biết mình sắp nổi điên nên đã kịp chuẩn bị sẵn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Ngươi đợi một lát, ta tới ngay đây.”

“Ta cũng lập tức tới ngay.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng vẫn mở giao diện của nhóm chat rồi để đó, sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại lấy một tờ giấy trắng rồi lấy tiếp nho bảo tam phẩm Phong Thiện Bút ra, bắt đầu viết Chính Khí Tôi Thân Thiên, tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân.

Với thực lực của Tống Thư Hàng, lúc hắn viết Chính Khí Tôi Thân Thiên, gần như là phải hao hết toàn bộ khí lực. Lúc đầu mặc dù có công pháp Cương Thủ đến đại thành, nhưng hắn cũng mệt đến mức nằm nhoài luôn ra bàn mới có thể viết xong Chính Khí Tôi Thân Thiên.

Mà bây giờ thì lại khác. Mỗi khi Tống Thư Hàng viết xong một chữ, tinh khí thần lại tiêu hao một phần, nhưng cứ mỗi giây lại có từ mười phát trì dũ thuật trở lên ném vào sau lưng hắn, nhờ vậy nên lượng tiêu hao bị mất đi lại được bổ sung vào.

Về phần tác dụng rèn luyện thân thể thì không giảm mà còn tăng.

“Cứ như bật tool hack ấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Dưới sự spam trì dũ thuật nhiệt tình của Bạch Hạc Chân Quân, tốc độ viết Chính Khí Tôi Thân Thiên của Tống Thư Hàng càng lúc càng nhanh.

Mặc dù mỗi khi viết xuống một chữ, khí lực cần tiêu hao sẽ tăng gấp bội, cảm giác mệt mỏi cũng sẽ tăng gấp đôi. Nhưng mỗi giây mười phát trì dũ thuật, hoàn toàn có thể bổ sung vào lượng tiêu hao của Tống Thư Hàng.

Khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Đông Phương Lục Tiên Tử chạy đến, đúng lúc Tống Thư Hàng mới viết xong một bảng Chính Khí Tôi Thân Thiên.

Ngay sau đó, toàn bộ văn tự Chính Khí Tôi Thân Thiên viết trên giấy bỗng biến mất. Mà trước khi chữ viết biến mất, có một luồng chính khí nho môn chảy vào trong thân thể Tống Thư Hàng.

Thể chất của Tống Thư Hàng lại tăng lên một đoạn nhỏ, từ cường độ thân thể ‘mới vừa tấn thăng tứ phẩm’ đã tăng lên tới trình độ ‘tứ phẩm cảnh giới hoàn toàn ổn định’.

Nhưng lúc này vẻ mặt của Tống Thư Hàng bỗng trở nên cứng ngắc.

Lần này luồng chính khí Nho gia chảy vào trong cơ thể không chỉ giúp tăng lên cường độ thân thể, mà còn tặng thêm một phần phúc lợi không mong muốn.

Không chỉ có mỗi cường độ thân thể được đề thăng, mà ngay cả lượng chân khí hóa dịch trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng tăng lên một bậc nhỏ.

Sao lại thế này?

Nho Gia Kim Cương Thân là công pháp thối thể cơ mà? Cớ sao ngay cả chân khí cũng tăng lên thế?

Chẳng lẽ... là phúc lợi do việc tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân kết hợp với trì dũ thuật mang đến sao?

Tống Thư Hàng nghĩ mà muốn khóc.

Mặc dù lượng chân khí chỉ tăng lên một phần nhỏ, nhưng hắn lại tiến một bước dài đến gần thiên kiếp rồi...

Chương 1016: Đến lượt ta đứng ra ngăn cơn sóng dữ

Khi Đông Phương Lục Tiên Tử chạy đến tòa nhà của Dược Sư thì Tống Thư Hàng đã ngồi thù lù ngay cửa chờ cô. Sắc mặt của Tống Thư Hàng xám xịt, trông cứ như đã chịu đả kích rất lớn.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không sao đấy chứ?”

Đông Phương Lục Tiên Tử lo lắng hỏi thử, không phải là bị Bạch Hạc Chân Quân phát cuồng đánh đấy chứ?

“Vẫn ổn.”

Tống Thư Hàng cười như mếu.

“Bạch Hạc Chân Quân đâu?”

Đông Phương Lục Tiên Tử lại hỏi tiếp, cô vừa hỏi xong thì đột nhiên có một cái quang cầu bay đến đập thẳng vào mặt cô.

Ngay sau đó, Đông Phương Lục Tiên Tử cảm thấy toàn thân thoải mái rụng rời, tinh thần sáng láng tươi tỉnh.

Cô ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Bạch Hạc Chân Quân đang đứng tựa dưới bệ cửa sổ tầng một liên tục vỗ cánh, thi triển cả một đống trì dũ thuật.

Đông Phương Lục Tiên Tử: ...

Trong lúc cô câm nín hết biết nói gì thì Bạch Hạc Chân Quân đã ném sáu cái trì dũ thuật lên người cô.

Cũng cùng lúc đó, Bạch Hạc Chân Quân còn ném thêm sáu cái trì dũ thuật lên người Tống Thư Hàng.

Một giây bắn ra mười hai cái trì dũ thuật, mỗi người hưởng sáu cái, vô cùng công bằng. Ơn vua cuồn cuộn, dưa móc ban đều.

Một giây sau, Đông Phương Lục Tiên Tử và Tống Thư Hàng lại tiếp tục bị ánh sáng của trì dũ thuật bao phủ.

...

Khi nãy Tống Thư Hàng đã nhảy xuống khỏi cửa sổ để mở cửa cho Đông Phương Lục Tiên Tử và Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Sau khi hắn nhảy xuống thì Bạch Hạc Chân Quân cũng nhảy theo. Sau đó Bạch Hạc Chân Quân vẫn đứng dựa dưới cửa sổ không thèm nhúc nhích.

“Đây chính là Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái phát cuồng ư?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi thử. Cô vừa hỏi vừa lấy điện thoại ra quay video lại. Sau đó thuận tay gửi vào trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tiêu đề: Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái phát cuồng, một giây bắn ra mười hai đòn pháp thuận tấn công, đúng là đáng sợ!

“Bộ dạng của Bạch Hạc Chân Quân bây giờ còn đáng yêu hơn trong tưởng tượng của ta nữa. Bây giờ cô ấy đang ở trong hình thái thiên về nữ tính, nhỏ nhắn đáng yêu, điên cuồng bắn trì dũ thuật, nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi. Nói thật, nhìn cô ấy thế này ta muốn mang về nhà nuôi quá.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Bắc Hà Chân Quân:

“Nếu như cô muốn nuôi Bạch Hạc Chân Quân thì đầu tiên phải nghĩ cách biến thành Bạch Tôn Giả cái đã. Ha ha ha ha.”

“Khó quá, thôi bỏ qua đi.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ha ha ha, không được, bộ dạng dựa cửa sổ của Bạch Hạc Chân Quân lúc này cứ như một con gà mái bị cột chân lại ấy. Đợi đã, đúng lúc ta có một bức ảnh chụp gà mái bị cột chân này, chụp được trong lúc đi du lịch đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử nói xong thì lập tức gửi một bức ảnh lên, trùng hợp chính là con gà mái kia cũng bị cột chân dưới cửa sổ vỗ cánh phành phạch. Tư thế của con gà mái đó với Bạch Hạc Chân Quân lúc này thật sự rất giống.

Bắc Hà Chân Quân:

“Chuẩn đến từng nét luôn.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Tuy rằng ta cảm thấy không nên cười trên nỗi đau của người ta, nhưng ta vẫn không nhịn được cười.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Cười trên nỗi đau +1.”

Lúc này Cuồng Đao Tam Lãng lại trồi lên:

“Thật là, ta cũng không biết phải nói các ngươi thế nào cho phải nữa. Bạch Hạc Chân Quân chỉ là tạm thời phát cuồng thôi chứ không phải vĩnh viễn. Đợi đến khi hắn tỉnh táo lại thì nhất định sẽ lên nhóm đọc nhật ký chat đấy. Nên nói chung là thế này, các ngươi đừng có tự tìm đường chết nữa được không.”

“Nói đúng lắm, để ta thu hồi ảnh chụp cái đã.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Đợi đã! Không phải là ta uống nhiều quá nên bị hoa mắt đấy chứ?”

Bắc Hà Chân Quân nói với vẻ kinh hãi tột độ:

“Tam Lãng huynh, ngươi đang khuyên người khác đừng có tự tìm đường chết đấy ư? Không thể nào có chuyện này được!”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Đây chắc chắn là Tam Lãng rởm rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nhìn trời, ban nãy bất ngờ quá ta chưa kịp phản ứng. Khi nãy Tam Lãng lại khuyên chúng ta đừng tự tìm đường chết ư? Đây chắc chắn là Tam Lãng rởm rồi.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“ID thì đúng là của Cuồng Đao Tam Lãng đấy, nhưng người online thì chưa hẳn là hắn. Ta nghi ngờ người online tài khoản này là Tam Lãng rởm.”

Cuồng Đao Tam Lãng: ...

Giả cái con khỉ nhé, cái đám hết thuốc chữa này!

“Nói chuyện nghiêm túc cái nào, @ Bắc Hà Chân Quân, ngươi biết phải làm sao mới có thể đánh ngất Bạch Hạc Chân Quân không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Ta thấy hình như chú thuật loại trói buộc trên người hắn sắp vỡ rồi. Nếu vỡ thật thì ta không cản nổi một Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái cuồng bạo đâu. Cho dù ta có dốc toàn lực dùng cả Thiên Ma Cửu Vũ thì cùng lắm cũng chỉ có thể ổn định được Bạch

Hạc Chân Quân chừng mười giây, có khi còn chưa tới ấy chứ.”

“Cô chờ một lát, ta đang tra tư liệu.”

Bắc Hà Chân Quân đáp:

“Tiện thể @ Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối ngươi có biết nhược điểm của chủng tộc bạch hạc là gì không?”

Mặc dù bản thân đã tấn chức Chân Quân, nhưng do thói quen và lòng tôn kính nên Bắc Hà Chân Quân vẫn thích gọi Hoàng Sơn Chân Quân là tiền bối. Chưa kể chẳng bao lâu nữa là Hoàng Sơn Chân Quân sẽ trùng kích vào cảnh giới thất phẩm rồi.

Lại nói, không biết có phải do ảo giác hay không, năm nay nhóm Cửu Châu số 1 cứ như nghênh đón năm cao điểm độ kiếp vậy. Có biết bao nhiêu là đạo hữu đều đang chuẩn bị độ kiếp, hoặc là sắp sửa độ kiếp đến nơi rồi.

Chẳng lẽ ‘thiên địa đại biến’ sắp sửa đến thật rồi ư? Lần trước hình như có nghe vị tiền bối nào đó nói là lần sóng linh lực tiếp theo đã sắp đến, chẳng lẽ đây chính là dấu hiệu báo trước ư?

“Hình như Hoàng Sơn Chân Quân không online. Trong nhóm còn vị đạo hữu nào biết về nhược điểm của Bạch Hạc Chân Quân không? Không cần phải là loại trí mạng đâu, làm hắn ngất đi là đủ rồi ấy?

Lệ Chi Tiên Tử lại hỏi thăm.

“Ta không biết.”

“Ta chưa từng nghiên cứu loại thần thú như Bạch Hạc Chân Quân.”

“Ta chỉ biết Bạch Hạc Chân Quân là fan não tàn của Bạch Tôn Giả mà thôi, có khi nào nhược điểm của hắn là Bạch Tôn Giả không nhỉ? Nhưng hình như nhược điểm này không thể nào khiến hắn ngất đi được.”

“Thật ra có thể là Đồng Quái Tiên Sư sẽ biết đấy, gần như tất cả đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đều bị Đồng Quái Tiên Sư giả mạo rồi. Nhưng bây giờ Đồng Quái Tiên Sư lại không có sóng để lên mạng.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Mau góp ý đi nào, cùng lắm chỉ còn 30 giây nữa thôi... nếu như 30 giây sau mà không có đáp án thì ta sẽ qua đập mạnh vào gáy của Bạch Hạc Chân Quân vài cái, để xem có thể đánh hắn ngất đi hay không. Nếu như không được, Bạch Hạc Chân Quân lại phát cuồng thật thì to chuyện đấy."

Đông Phương Lục Tiên Tử sốt ruột nói, cô có thể cảm ứng được hiệu quả của chú thuật kia đã yếu đi.

Theo lý thuyết thì loại chú thuật này có thể kéo dài rất lâu, nhưng trong cơ thể của Bạch Hạc Chân Quân lại có tà năng Cửu U. Khi bị tà năng xâm nhập thì thời gian kéo dài của chú thuật trói buộc đã giảm mạnh.

"Thật ra ta thấy Lục Lục cô lên múa một đoạn Thiên Ma Cửu Vũ thử xem có thể thôi miên Bạch Hạc Chân Quân được không?"

Lệ Chi Tiên Tử nói.

"Thiên Ma Cửu Vũ không phải vạn năng đâu... Ta đoán chừng cho dù dùng nó để thôi miên Bạch Hạc Chân Quân thì cũng chỉ được chừng mười giây thôi. Dù sao thì giữa ta và hắn lại cách nhau cả một đại cảnh giới. Giờ hắn lại đang ở trong trạng thái cuồng bạo thế này, khó mà biết được là Thiên Ma Cửu Vũ có hiệu quả hay không."

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

Mấy tên điên thì khó mà lường trước lắm, nói xong chừng cô múa Thiên Ma Cửu Vũ xong thì hắn sẽ ngất đi, ngủ thẳng cẳng. Nhưng cũng có thể cô múa Thiên Ma Cửu Vũ xong thì lại không ăn nhập gì do đối phương đang phát cuồng ấy chứ.

Cho nên mới nói, hình thức cuồng bạo là thứ phiền phức nhất trần đời.

"Ta sắp sửa chạy tới rồi, chờ ta nhé. Trên người ta có một món phù bảo, chắc là có thể khiến Bạch Hạc Chân Quân hôn mê một thời gian ngắn."

Lúc này Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng trả lời.

"Thất Sinh Phù, sao ngươi đi chậm thế? Giờ này còn chưa tới là sao?"

Đông Phương Lục Tiên Tử sốt ruột hỏi lại. Rõ ràng Thất Sinh Phù Phủ Chủ ở gần Thư Hàng tiểu hữu hơn mà?

“Khi nãy ta đi được nửa đường thì nhớ ra mình còn một tờ phù bảo như thế nên mới quay về lấy, tốn chút thời gian.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Nhưng bây giờ lại có một vấn đề quan trọng hơn đây. Nếu như có thể khiến Bạch Hạc Chân Quân luôn trong trạng thái hôn mê thì phải xử lý tà năng Cửu U trong người hắn kiểu gì đây?”

Đúng thế, vấn đề lớn nhất không phải khiến cho Bạch Hạc Chân Quân hôn mê mà là rút tà năng Cửu U trong người hắn ra kiểu gì đây?

Bắc Hà Chân Quân:

“Nói đến vấn đề này thì @ Tuyết Lang Động Chủ, Tuyết Lang đạo hữu, bây giờ ngươi vẫn đang ở chỗ của Vân Tước Tử đạo hữu đúng không? Cô ấy đã tìm được cách giải quyết tà năng Cửu U chưa?”

Cách đây không lâu Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đã lấy thân thử độc, để cho tà năng Cửu U xâm nhập vào trong cơ thể mình, tiến hành nghiên cứu nó. Bây giờ đã nghiên cứu ra được gì chưa nhỉ?

“Ta vẫn đang trông chừng thân thể của Vân Tước Tử tiền bối, dùng pháp thuật đóng băng cho cô ấy. Hiện tại Vân Tước Tử tiền bối đang ở trong trạng thái tương tự với bế quan, ta cũng không biết cô ấy đã nghiên cứu tà năng Cửu U đến đâu nữa.”

Tuyết Lang Động Chủ cười khổ nói.

Hắn đã ở động phủ của Vân Tước Tử lâu lắm rồi, gần như luôn trông chừng nơi này, một tấc cũng không rời.

Sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc thì nhất định phải vòi Vân Tước Tử tiền bối cho hắn một bao lì xì to thật to mới được.

…

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói hắn có một tờ phù bảo có thể khiến Bạch Hạc Chân Quân hôn mê. Chúng ta cứ chờ một lát đi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Mong là có thể đến kịp.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Trong lòng của hắn cứ có dự cảm chẳng lành, kể từ sau khi tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân khiến thân thể và tăng cường công lực xong thì trong lòng Tống Thư Hàng cứ thấy thấp thỏm không yên.

“Không sao đâu, có ta ở đây mà. Nếu như trước khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ đến kịp mà Bạch Hạc Chân Quân đã thoát ra thì ta sẽ tạm thời níu chân hắn!”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Cô vừa mới nói xong thì Bạch Hạc Chân Quân đang vỗ cánh phành phạch dưới bệ cửa sổ đột nhiên lồm cồm bò dậy.

Đúng thế, là bò dậy chứ không phải nhảy lên.

Chú thuật trói buộc trên người hắn đang vỡ ra từ từ.

Tống Thư Hàng cười khổ, vội kêu to:

“Đông Phương Lục tiền bối!”

“Đậu xanh!”

Đông Phương Lục Tiên Tử cắn răng, cô giẫm chân một cái, nhanh chóng múa Thiên Ma Cửu Vũ.

Trước khi chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân bị hủy hoàn toàn thì Thiên Ma Cửu Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử đã phát huy hiệu quả.

Hai mắt của Bạch Hạc Chân Quân dần trở nên mê ly, bị Thiên Ma Cửu Vũ làm ảnh hưởng, đôi mắt đỏ ngầu đầy thô bạo cũng dần trở lại bình thường và mơ mơ màng màng.

“Cái tên Thất Sinh Phù kia cưỡi phi kiếm bị kẹt đường à? Chạy đến nhanh đi chứ, ta không chống đỡ được lâu đâu.”

Đông Phương Lục Tiên Tử buồn bực nói:

“Bây giờ phải nghĩ cách rút tà năng Cửu U trong cơ thể của Bạch Hạc Chân Quân ra ngay mới được. Nếu không nghĩ ra cách thì chúng ta chỉ có thể lùi lại, kích hoạt kết giới của tòa nhà này, mong rằng có thể nhốt được Bạch Hạc Chân Quân lại.”

Tống Thư Hàng giơ tay đặt lên lồng ngực bên trái của mình rồi nói:

“Để ta thử xem sao.”

Bởi vì trước đó có chú thuật trói buộc ngăn cản cho nên rễ của hình chiếu hoa sen phóng ra từ thế giới hạch tâm của hắn không thể nào cắm vào trong người của Bạch Hạc Chân Quân được.

Bây giờ chú thuật trói buộc đã biến mất, Bạch Hạc Chân Quân lại bị Đông Phương Lục Tiên Tử kềm chân.

Thời cơ rất thích hợp!

Lúc này nên đến lượt ta đứng ra ngăn cơn sóng dữ rồi!

Chương 1017: Họ Tống kia, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Chỉ cần chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân biến mất, lại có thể hạn chế hành động của hắn, khiến Bạch Hạc Chân Quân rơi vào trạng thái không thể nào chống cự thì Tống Thư Hàng tự tin có thể dùng rễ hoa sen rút hết toàn bộ tà năng Cửu U trong người hắn ra.

“Ngươi có cách à? Thế thì mau thử xem sao.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói. Thiên Ma Cửu Vũ của cô không thể chống đỡ được lâu, lại nói, trong sự kiện xảy ra ở chi nhánh 250 của tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà lần trước, Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng đã nói hắn có thủ đoạn đối phó với tà năng Cửu U. Nhưng Đông Phương Lục Tiên Tử chưa từng tận mắt nhìn thấy Tống Thư Hàng thi triển thủ đoạn đó nên trong lòng vẫn luôn tò mò không thôi.

Lúc này chỉ thấy Tống Thư Hàng giơ tay đặt lên ngực, kích hoạt hình chiếu hoa sen.

Thánh liên hư ảo, như thực như ảo, tuyệt mỹ tựa như một tác phẩm nghệ thuật.

Hơn nũa, bởi vì hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đã bắt đầu biến thành một thế giới, cho nên trên cánh hoa của đóa hoa sen do hắn cụ thể hóa ra bây giờ đã ẩn ẩn xuất hiện những đường đạo văn huyền diệu. Bên trong những đạo văn này cũng ẩn chứa áo bí không gian liên quan đến một tiểu thế giới.

Tuy rằng Đông Phương Lục Tiên Tử không thể hiểu được những đạo văn nà, nhưng bản năng tu sĩ khiến cho bất giác nhìn chằm chằm vào chúng.

“Đẹp quá.”

Đông Phương Lục Tiên Tử không khỏi ngợi khen.

Hoa sen như thực như ảo này tinh sảo đến tột bậc. Lại nói, cô nhớ Tống Thư Hàng còn một dị năng là Thiệt Xán Liên Hoa cũng rất đẹp, lại còn ngon nữa. Thư Hàng tiểu hữu có duyên với hoa sen à?

Ngay khi Đông Phương Lục Tiên Tử vừa khen xong thì phong cách của đóa hoa sen như thực như ảo kia bỗng như thay đổi, rễ của nó vươn dài ra, vô số cái rễ bắn thẳng về phía Bạch Hạc Chân Quân!

Phong cách đẹp như tranh khi nãy thoắt cái đã biến thành quái dị rồi.

Khóe miệng của Đông Phương Lục Tiên Tử co giật, cảm thấy da đầu run lên. Nói thật, cô không giỏi đối phó với mấy thứ có dạng rễ với xúc tu cho lắm.

...

Bị Thiên Ma Cửu Vũ ảnh hưởng cho nên Bạch Hạc Chân Quân đã ngơ ngác đứng im tại chỗ, không hề chống cự gì, mặc cho cả đám rễ cây kia đâm vào người mình. Số lượng rễ cây thật sự quá nhiều, cho nên thân thể nhỏ nhắn xinh xinh của Bạch Hạc Chân Quân đã bị rễ cây lấp kín chỉ trong chớp mắt.

Không có chú thuật trói buộc ngăn cản, đám rễ cây trong trạng thái nửa chân thực lại hư ảo kia trực tiếp xuyên qua thân thể của Bạch Hạc Chân Quân, bắt đầu điên cuồng hấp thu tà năng Cửu U.

Đông Phương Lục Tiên Tử nổi hết cả da gà. Bị nhiều rễ cây đâm vào người như thế, nghĩ thôi cũng thấy đau thấu trời rồi. Có năng lực rễ hoa sen quỷ dị như thế, sau này không biết Thư Hàng tiểu hữu có tìm được bạn gái không nhỉ? Trong lòng Đông Phương Lục Tiên Tử cảm thấy lo lắng giùm cho hắn.

“Đông Phương Lục tiền bối, cô còn kiên trì được bao lâu nữa?”

Lúc này Tống Thư Hàng chợt hỏi.

Hơn mười vạn rễ hoa sen đồng loạt ra sức hút tà năng Cửu U trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân ra, đồng thời cũng bắt đầu chuyển hóa trong thé giới hạcht âm. Một phần của đám tà năng Cửu U này sẽ biến thành nền móng của thế giới hạch tâm, khiến cho diện tích của thế giới hạch tâm trở nên to lớn hơn. Một phần khác thì biến thành nước suối bên trong suối nguồn sự sống kia, có được công dụng tăng thêm 50 năm tuổi thọ.

“Tối đa chỉ cố được chừng nửa phút thôi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử ước chừng.

“Nửa phút à? Thế là đủ rồi!”

Tống Thư Hàng nói.

Con hung thú tà năng đáng sợ trong Thiên Giới Dao Trì lúc trước cũng bị hắn hút sạch, nửa phút cũng đủ cho hắn hút Bạch Hạc Chân Quân thành hạc khô rồi.

...

Thời gian dần trôi qua.

Đông Phương Lục Tiên Tử có thể cảm ứng được tà năng Cửu U trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân ngày càng yếu dần, loại khí tức hung hãn phát ra từ trên người hắn cũng dần rút đi.

“Thành công rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thế này thì không cần phải lo Bạch Hạc Chân Quân cuồng bạo mất khống chế đại náo khu Giang Nam nữa rồi. Nói thật, nếu như một vị Chân Quân lục phẩm mà thật sự mất khống chế rồi phá hoại ngay giữa khu đô thị phồn hoa thì chẳng khác nào thiên tai ập đến cả.

Sau khi tà năng Cửu U trong cơ thể được rút ra thì Bạch Hạc Chân Quân cũng từ từ khôi phục ý thức. Nhưng thân thể của hắn vẫn còn bị tà năng Cửu U ảnh hưởng, không thể nào thống chế tự nhiên được.

Vừa khôi phục ý thức thì Bạch Hạc Chân Quân lập tức cảm ứng trạng thái cơ thể của mình trước.

Khi cảm ứng được đám rễ cây bao bọc và cắm vào trong người mình thì da đầu lập tức run lên. Nhưng may mà hắn cũng cảm ứng được tà năng Cửu U trong cơ thể mình đang bị đám rễ đó điên cuồng hút ra.

“Đây là thủ đoạn trị liệu tà năng Cửu U của vị đạo hữu nào đó ư?”

Bạch Hạc Chân Quân nghĩ thầm trong lòng, tuy rằng thủ đoạn này khiến người ta sởn gai óc, nhưng hiệu quả không tồi chút nào.

Dù là thủ đoạn gì đi nữa, chỉ cần có thể thu phục tà năng Cửu U trong cơ thể hắn là được rồi, cứ xem như bị bệnh phải vào bệnh viện tiêm vài mũi là được.

“Thư Hàng tiểu hữu làm khá lắm.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cảm ứng được khí tức của Bạch Hạc Chân Quân đã dần trở lại bình thường.

“Chỉ còn một chút cuối cùng nữa thôi, không thể để lại hậu hoạn về sau được!”

Tống Thư Hàng nói.

Cảm ứng được ý chí của Tống Thư Hàng, rễ của hình chiếu hoa sen ra sức hút chút tà năng Cửu U cuối cùng còn sót lại trong cơ thể của Bạch Hạc Chân Quân ra.

Nhưng hình như chút tà năng Cửu U đó khá cứng đầu.

“Á, đau quá đau quá đau quá, đợi đã, có cái gì đó sắp chui ra rồi!”

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân đang bị rễ sen bọc kín lấy đột nhiên la oai oái.

Khi tia tà năng Cửu U cuối cùng bị hút ra, Bạch Hạc Chân Quân có thể cảm ứng được hình như có thứ gì đó trong cơ thể mình đã bị hút ra cùng với tà năng Cửu U, là thứ đã bắn vào người hắn trong một pháo cuối cùng của con Cửu U tà ma kia .

Chẳng trách có trấn áp kiểu gì thì tà năng Cửu U trong cơ thể hắn cũng không hề ngừng lại mà cứ tiếp tục sinh sôi, ngày càng nhiều hơn. Xem ra chính là do thứ đã bắn vào người hắn giở trò rồi.

Nhưng cái thứ kia bắn vào người hắn kiểu gì thế nhỉ? Chẳng đau chẳng ngứa, ngay cả một vết thương cũng chẳng có, quá sức tà môn.

“Bạch Hạc tiền bối cố chịu một chút nhé, tà năng Cửu U không thể để lại hậu hoạn! Phải một lần xử lý sạch sẽ mới được.”

Tống Thư Hàng hô to.

“Không phải... đợi đã, thứ quỷ đó không phải dạng năng lượng, nó là thứ thực chất nào đó. Ngươi mà còn cố sức hút tà năng Cửu U ra thì thứ này sẽ phá thể để chui ra đấy. Ngươi cứ gượm đã, thả ta ra trước đi. Ta sẽ tự mình thử xem có tách nó ra khỏi cơ thể được hay không.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng nghe thế thì tạm dừng việc hút tà năng Cửu U, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Đông Phương Lục Tiên Tử.

Đông Phương Lục Tiên Tử khẽ gật đầu:

“Cứ thả Bạch Hạc đạo hữu ra trước cái đã, bây giờ hắn rất tỉnh táo, không hề có dấu hiệu cuồng bạo. Hơn nữa nếu lỡ như có xảy ra chuyện gì thì vẫn có Thất Sinh Phù đạo hữu ở bên cạnh áp trận mà.”

Trong lúc họ đang nói chuyện thì Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã đẩy cửa bước vào, chắc là Thất Sinh Phù tiền bối vừa mới hết kẹt phi kiếm.

“Xin lỗi, trên đường chạy đến đây lại gặp phải một tên quái dị nên mới bị trễ.

Trong tay phủ chủ cầm một tờ phù bảo, mỉm cười quơ quơ với Tống Thư Hàng. Đây chính là tờ phù bảo có thể khiến cho Bạch Hạc Chân Quân tạm thời lâm vào trạng thái hôn mê mà hắn từng nói. Có tờ phù bảo này ở đây, lỡ như Bạch Hạc Chân Quân lại phát cuồng thì cũng có thể nhanh chóng ngăn cản hành vi phá hoại của hắn.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, ý niệm vừa động thì toàn bộ rễ sen đã rút về hết. Chỉ là hình chiếu hoa sen vẫn chưa biến mất mà tụ lại, lơ lửng trên không trung, súc thế chờ phát động.

Bạch Hạc Chân Quân nhìn hình chiếu hoa sen xuất hiện trước ngực Tống Thư Hàng với vẻ kinh ngạc, không ngờ người xử lý tà năng Cửu U trong cơ thể hắn lại chính là Tống Thư Hàng.

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian để nghĩ nhiều, vội đặt tay lên eo phải của mình, thứ quỷ kia nằm ở nơi này trong người hắn.

Hơn nữa, sau khi Tống Thư Hàng rút rễ sen về thì thứ quỷ đó lại bắt đầu điên cuồng tạo ra tà năng Cửu U. Không biết đây là thứ gì mà lại có thể tạo ra tà năng Cửu U nữa.

Bạch Hạc Chân Quân giơ tay kéo áo ở phần eo của mình lên, để lộ vòng eo thon thả... bây giờ hắn đang ở trạng thái thiên về nữ tính.

Sau đó hắn lại lấy ra một thanh đoản đao đâm thẳng về phía eo của mình, rạch thành một vệt dài. Bên trong vết thương có máu tươi lấp lánh thánh quang tuôn trào, men theo phần eo của hắn nhỏ xuống đất.

Mỗi giọt máu đều phát sáng lấp lánh, đây là máu tươi có kèm hiệu quả ánh sáng lấp lánh.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đứng bên cạnh nhìn cảnh này mà lòng đau như cắt...

Đương nhiên không phải phủ chủ đang thương hoa tiếc ngọc nhé.

“Đúng là phí của trời.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thán:

“Những giọng máu tươi này chính là tài liệu tuyệt vời, ngàn vàng khó cầu dùng để làm phù bảo. Đống máu đó ít nhất cũng đáng giá vài viên linh thạch ngũ phẩm ấy chứ.”

Thánh huyết của bạch hạc có được huyết mạch của thần thú thượng cổ, cấp bậc Chân Quân lục phẩm như thế, nếu như cho hắn vẽ phù bảo thì chắc chắn có thể vẽ được một đống phù bảo tinh phẩm.

Bạch Hạc Chân Quân: ...

“Bạch Hạc tiền bối, ngươi có muốn giữ máu lại không?”

Tống Thư Hàng nghe thấy câu đáng giá vài viên linh thạch ngũ phẩm xong thì bất giác lên tiếng hỏi thử.

Bạch Hạc Chân Quân liếc hắn một cái.

Sau đó hắn lại hít sâu một hơi, vận chuyển linh lực vừa khôi phục trong cơ thể, cắn răng quát:

“Ra ngoài cho ta!”

Ngay sau đó, máu tươi phun ào ạt ra từ miệng vết thương nọ.

Vẻ đau đớn tiếc của trên mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại càng rõ ràng hơn, biết bao nhiêu là máu mà lại để chảy không như thế, đúng là phí của mà.

“A!!!”

Bạch Hạc Chân Quân lại cắn răng quát khẽ một tiếng, sau đó có một thứ trông giống như viên đạn bị ép lòi ra từ vết thương trên eo của hắn.

Bạch Hạc Chân Quân cầm đoản đao nhanh chóng chém một cái thật mạnh lên vật thể hình viên đạn nọ, một hơi cạy nó ra khỏi cơ thể mình.

Vật thể hình viên đạn kia bị dính trên đoản đao, liên tục tỏa ra tà năng Cửu U.

Bạch Hạc Chân Quân ném đoản đao lên giữ không trung:

“Mau phong ấn nó lại!”

Không cần Bạch Hạc Chân Quân nhắc thì Đông Phương Lục Tiên Tử và Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tế ra một tờ phù văn để phong tỏa xung quanh đoản đao. Đông Phương Lục Tiên Tử thì lấy một cái hộp ngọc ra, chuẩn bị phong ấn cả đoản đao và vật thể hình viên đạn kia vào trong.

Nhưng đúng lúc này, hình chiếu hoa sen trước ngực Tống Thư Hàng lại tự ý hành động... nó vội vàng vươn hơn một trăm sợi rễ ra, nhah chóng cuốn lấy đoản đau và vật thể hình viên đạn bên trên hệt như chết đói cả tháng chưa được ăn cơm.

Ngay sau đó, một cỗ tà năng Cửu U tinh thuần đến cực điểm đã bị tà năng Cửu U cưỡng chế hút sạch.

Thân thể của Tống Thư Hàng khẽ run lên.

Dường như sau khi hắn hấp thu năng lượng tà năng Cửu U trên vật thể hình viên đạn kia xong thì thế giới hạch tâm của hắn cũng đúng lúc đột phá một điểm giới hạn nào đó.

Diện tích của thế giới hạch tâm bắt đầu tăng lên.

Chỗ suối nguồn sự sống bắt đầu được mở rộng, bây giờ suối nguồn sự sống không còn là một con suối nhỏ nữa mà đã hóa thành một hồ nước lớn.

Sau khi suối nguồn sự sống và thế giới hạch tâm tiến hóa thì lại có một đạo lực lượng tinh thuần tuôn ra từ thế giới hạch tâm, quay ngược về thân thể của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ở cảnh giới đã nhận được hai sự trợ giúp nên mới nhanh chóng đột phá bốn kỳ mạch. Một là linh quỷ Diệp Tư với cảnh giới ngũ phẩm, cô ấy đã dùng linh lực cấp bậc ngũ phẩm để đả thông bốn kỳ mạch cho Tống Thư Hàng. Một cái khác chính là lực lượng do thế giới hạch tâm và suối nguồn sự sống đưa ngược ra.

Ngay sau đó, tiên thiên chân khí dạng lỏng trong cơ thể Tống Thư Hàng lập tức sôi trào.

“Ê ê, đợi đã, Thư Hàng tiểu hữu.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhạy bén cảm ứng được biến hóa của Tống Thư Hàng.

“Ngươi hãy mau dừng lại đi, cố gắng áp chế chân khí của mình mau!”

Bản thân Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng sắp sửa độ thiên kiếp tứ phẩm tấn thăng ngũ phẩm rồi, cho nên rất mẫn cảm với thiên kiếp. Bây giờ hắn có thể cảm ứng được tiên thiên chân khí trong cơ thể Tống Thư Hàng đang sôi trào, liên tục tuôn ra từ đan điền và bốn kỳ mạch.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chân khí trong bốn kỳ mạch bắn ra sẽ kết nối với thiên địa, dẫn động thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, nhanh chóng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, khống chế chân khí trong cơ thể, khiến chúng nó đừng tiếp tục bùng lên nữa.

Đông Phương Lục Tiên Tử bước đến gần, giơ tay chạm lên người của Tống Thư Hàng để giúp hắn ổn định chân khí:

“Đừng căng thẳng, cứ để cho tâm trạng bình tĩnh lại. Bây giờ ngươi chỉ cách thiên kiếp có một bức màn mỏng mà thôi. Mỗi một suy nghĩ dao động đều có thể dẫn thiên kiếp đấy.”

Tống Thư Hàng thở ra một hơi thật dài.

Trạng thái của hắn bây giờ không hề ổn định, trạng thái bản thân đã đến tam phẩm đỉnh phong, một thân chân khí đã vào trạng thái bão hòa. Cũng như Đông Phương Lục Tiên Tử đã nói, bây giờ chỉ cần hắn kích động một chút thôi cũng có thể kéo thiên kiếp đến.

Chỉ cần những kiểu tâm tình dao động như tức giận, vui mừng, đau khổ hay kích động vượt quá giới hạn thì chân khí trong cơ thể hắn sẽ lập tức sôi trào, dẫn dắt thiên kiếp giáng xuống.

Trong vòng một đêm mà cảnh giới tu vi tăng lên hai bước nhỏ, trực tiếp đẩy hắn đến mép thiên kiếp. Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi không biết mình có trụ nổi đến lúc trận pháp độ kiếp mà Bỉ Ngạn Ma Quân chế tạo riêng cho hắn được đưa đến đây hay không.

“Ta cảm thấy mình nên đi trước thì hơn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười khổ nói, nếu như hắn và Tống Thư Hàng mà ở cùng nhau, thiên kiếp của cả hai sẽ kéo theo làm một, đến lúc đó cả hắn và Tống Thư Hàng đều sẽ tèo ngay:

“Thư Hàng tiểu hữu, Đông Phương Lục Tiên Tử, Bạch Hạc đạo hữu, ta đi trước nhé.”

Bạch Hạc Chân Quân yếu ớt đáp”

“Tạm biệt, cảm ơn nhé.”

“Đúng rồi, Bạch Hạc đạo hữu. Ngươi có cần đống máu đã phun ra ban nãy không? Không cần thì tặng ta nhé?”

Trước khi rời đi, Thất Sinh Phù Phủ Chủ bỗng hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân: ...

“Ha ha ha, nói đùa thôi, máu ngươi phun ra đã rơi xuống đất rồi, có cho ta cũng không dùng được.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười vẫy tay:

“Tạm biệt, hẹn gặp lại các vị sau nhé.”

Tiếp theo hắn định rời khỏi khu Giang Nam, quay về địa bàn của mình để bố trí trận pháp độ kiếp.

Bạch Tôn Giả đã bế quan rồi, may mà trước đó Bạch Tôn Giả đã kịp sửa chữa xong trận pháp độ kiếp của hắn, bây giờ hắn quay về tiếp tục hoàn thiện một chút nữa là có thể bày trận ngay.

“Bây giờ muốn đi thì đã muộn rồi.”

Lúc này lại có một vị lão giả đứng chặn đường ngoài cổng nhà Dược Sư.

Trên người lão giả nọ tràn ngập tử khí, đây là dấu hiệu của việc thọ nguyên đã gần hết.

Ngoại trừ một thân tử khí ra thì cảnh giới của hắn ta cũng là tam phẩm đỉnh phong giống Tống Thư Hàng, chính là kiểu bất kỳ lúc nào cũng có thể dẫn thiên kiếp…

“Họ Tống kia, hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Lão giả trầm giọng nói.

“Ngươi là ai?”

Tống Thư Hàng ngu người, hắn có biết người này đâu mà.

Chương 1018: Năm nay có phong trào lập nhóm độ kiếp tập thể à?

Nhưng đối phương vừa mở miệng đã gọi ngay là họ Tống, nơi này hình như chỉ có mỗi mình hắn là họ Tống thôi mà?

“Ngươi là ai đấy?”

Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi:

“Chúng ta biết nhau à?”

Lão đầu này có một thân tử khí, cảnh giới lại ở mức tam phẩm đỉnh phong. Nếu như bây giờ đối phương bạo phát, dẫn thiên kiếp một cái là hắn và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đều sẽ tèo ngay.

Thiên kiếp không đơn giản chỉ là một cộng một thôi đâu, hai người độ kiếp cùng một lúc thôi là đã tèo rồi, huống hồ gì là ba người một lúc chứ? Chết chắc luôn đấy.

“Ngươi là ai?”

Lão đầu kia trợn mắt trừng Tống Thư Hàng một cái:

“Việc này không liên quan đến ngươi, lượn sang một bên đi.”

Tống Thư Hàng:...

Ngại quá, không phải tìm ta à, nhưng ở đây còn ai họ Tống nữa đâu?

Chắc chắn không phải Đông Phương Lục Tiên Tử rồi, Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Bạch Hạc Chân Quân ai cũng mang họ Tống đây?

Lúc này lão đầu kia lại nhìn thẳng về phía Thất Sinh Phù Phủ Chủ, lạnh lùng nói tiếp:

“Họ Tống kia, hôm nay ngươi nhất định phải chết!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đần mặt ra:

“Ngại quá, nhưng ngươi là ai thế?”

“Họ Tống kia, ngươi quên ta rồi ư? Mẹ kiếp nhà ngươi, ngươi chặt đứt đạo của ta, diệt quỷ soái bản mệnh mà ta vất vả bồi dưỡng ra để tránh kiếp, cắt đứt khả năng tấn chức tứ phẩm của ta. Hôm nay lão phu muốn cho ngươi chết trong thiên kiếp, cùng hóa thành tro bụi với lão phu!”

Lão đầu kia tức giận quát to, hắn giang hai tay ra, nhìn Thất Sinh Phù Phủ Chủ với ánh mắt đe dọa và tràn ngập oán hận.

Hóa ra là cục nợ của Thất Sinh Phù tiền bối à?

“Thất Sinh Phù tiền bối, ngươi cũng họ Tống ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta không phải họ Tống.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bình tĩnh nói:

“Nhưng ta từng đi du lịch khắp nơi, cũng dùng rất nhiều tên giả với mấy cái họ phổ thông như Triệu này, Vương này, Lý này, Mã này, Quách này, Tống này, cái nào ta cũng từng dùng. Chắc là đối phương nhớ cái tên giả ta từng dùng lúc lấy họ Tống đấy. Nhưng ta cũng quên xừ mất lúc ấy mình dùng tên gì rồi.”

Tống Thư Hàng: ...

Đông Phương Lục Tiên Tử: ...

Lão giả: “Đệt, đệt đệt đệt đệt!”

“Nhưng lúc còn trẻ đúng là ta có giết một con quỷ soái thật.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn lão giả nọ:

“Qủa nhiên... thân ảnh lén la lén lút mà ta cảm ứng được trên đường đi lúc nãy chính là ngươi. Ta đoán ngươi muốn dẫn thiên kiếp để đồng quy vu tận với ta chứ gì? Đáng tiếc, nếu như sau khi tiếp cận ta mà ngươi trực tiếp dẫn thiên kiếp luôn thì có lẽ sẽ kéo được ta theo, cưỡng chế khiến ta cùng độ kiếp, thậm chí chết chùm với ngươi. Nhưng bây giờ nếu như ngươi đã ra mặt thế này, ngươi cảm thấy ngươi còn cơ hội dẫn thiên kiếp được ư?”

Tờ phù bảo có thể cưỡng chế khiến cho Bạch Hạc Chân Quân hôn mê vẫn còn nằm nguyên trên tay của Thất Sinh Phù Phủ Chủ. Chỉ cần nắm chuẩn cơ hội thì hắn có thể khiến cho lão giả này hôn mê.

“Lén cưỡng chế kéo ngươi độ kiếp cùng ư? Làm thế sao có thể gaiỉ tỏa oán hận trong lòng ta chứ? Ta muốn cho ngươi biết kẻ cưỡng chế kéo ngươi chết chung chính là ta, là ta đang trả thù ngươi, chúng ta sẽ cùng đặt chân lên đường xuống suối vàng.”

Lão giả lạnh lùng nói:

“Hơn nữa, nếu như ta đã ra mặt thế này, ngươi cho rằng ta không hề có chuẩn bị gì ư? Có thủ đoạn gì thì cứ mặc sức mà dùng đi, trừ khi ngươi có thể giết chết ta trong nháy mắt, bằng không thì chúng ta sẽ cùng chết với nhau! Họ Tống kia, nếu như muốn sống thì hãy gánh luôn cả phần thiên kiếp của ta đi!”

Lão giả kia nói xong thì cười như điên dại.

“Chà chà, hóa ra là thế. Ngươi sắp chết rồi, nhưng vẫn chưa thật sự muốn chết.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

“Cho nên ngươi mới muốn kéo theo ta độ kiếp cùng, muốn để ta gánh luôn cả thiên kiếp của ngươi, nhờ đó tấn chức tứ phẩm chứ gì? Ngươi ngây thơ quá rồi đấy, thiên kiếp cũng không phải đơn giản là một cộng một như thế đâu.”

“Vậy thì cùng chết thôi.”

Lão giả cuồng tiếu:

“Họ Tống kia, ngươi chặt đứt đạo của ta, nếu kéo ngươi chết cùng thì ta cũng không lỗ.”

“Nhìn trời.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nếu như ngươi độ kiếp thì không phải một cộng một nữa mà là một cộng hai đấy, còn thêm cả phần thiên kiếp của ta đây này, ba thiên kiếp cùng giáng xuống thì mọi người cùng hóa thành tro bụi với nhau luôn đấy.”

Nếu như lão giả này thật sự muốn dẫn thiên kiếp thì Tống Thư Hàng chỉ có thể lập tức đưa Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Bạch Hạc Chân Quân và Đông Phương Lục Tiên Tử vào thế giới hạch tâm ngay mà thôi.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn không chắc là thế giới hạch tâm có thể ngăn được thiên kiếp hay không.

Quan trọng hơn chính là bé Thi và tước yêu Tiểu Thải vẫn còn nằm nghỉ trên lầu, cách hắn hơi xa, Tống Thư Hàng không cách nào kéo bọn họ vào thế giới hạch tâm chung được.

Đau đầu thế chứ…

“Hừ, họ Tống thì đều phải chết, cùng chết đi!”

Lão giả kia điên cuồng hét to.

Đệt mợ, họ Tống đắc tội với ngươi à? Rõ ràng chính bản thân Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng nói hắn không phải họ Tống, lúc trước chỉ là lấy tên giả thôi nhé!

“May mà ta không phải họ Tống.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Nếu như lão giả này thật sự dẫn thiên kiếp thì không liên quan gì đến Đông Phương Lục Tiên Tử và Bạch Hạc Chân Quân lắm. Bản thân họ còn chưa đến lúc độ kiếp, chỉ cần tránh xa một chút là ổn cả.

Lúc này Bạch Hạc Chân Quân đang ở trong trạng thái suy yếu, Đông Phương Lục Tiên Tử thì vận sức chờ phát động, cô cố gắng tìm cơ hội giết chết lão giả này… nhất định phải một chiêu giết chết hắn ta, bằng không đối phương mà dẫn thiên kiếp thì Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ sẽ gặp phiền toái.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ không lập tức ra tay cũng vì nguyên nhân này. Rõ ràng lão giả này có chuẩn bị mới đến, phủ chủ không biết lá bài tẩy của đối phương là gì, không chắc bản thân có thể một chiêu đánh cho lão giả kia thần hình câu diệt.

…

Trong lúc mấy người Tống Thư Hàng nói chuyện thì đột nhiên có một đạo kiếm quang nhanh chóng bay vọt tới từ bên ngoài.

“Chính là nơi này, không sai, đúng là khí tức tà năng Cửu U!”

Một vị lão đạo tóc bạc nhảy xuống từ kiếm quang, bước nhanh vào bên trong.

Người đến chính là Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng!

Hình như gần đây Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang phụ trách đảm bảo an toàn trật tự cho khu Giang Nam, chẳng khác nào cảnh sát của tu chân giới.

Một khi khu vực gần đại học Giang Nam có vấn đề thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng sẽ chạy đến ngay lập tức.

Trước kia hình như khí tức của tà năng Cửu U trên người Bạch Hạc Chân Quân bị lộ ra nên bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm ứng được. Hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến, nếu như là tà ma Cửu U thì phải giết ngay, hắn phụ trách việc xử gọn chúng, nếu không giết được thì lại cầu cứu những đồng môn khác.

Nhưng vừa mới xông vào thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng lập tức cứng người.

“Đậu xanh!”

Đạo trưởng liếc mắt một cái là lập tức nhận ra trạng thái của mấy người trong này sai quá sai.

Ví như Tống Thư Hàng tiểu hữu từng gặp vài lần này, thực lực của hắn ta đã đạt đến trình độ tam phẩm đỉnh phong, chỉ cần một ý niệm thôi cũng có thể dẫn thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm đến, là một quả bom có thể nổ bất kỳ lúc nào.

Còn cả lão giả bên cạnh nữa, tuy rằng một thân tử khí, nhưng trạng thái cũng là tam phẩm đỉnh phong y hệt như Tống Thư Hàng tiểu hữu, bất kỳ lúc nào cũng có thể độ kiếp, có thể nói hắn ta là quả bom hẹn giờ số 2.

Sau đó là nam tử mặc áo khoác ngầu lòi có thực lực tứ phẩm đỉnh phong kia, bất kỳ lúc nào cũng có thể dẫn thiên kiếp tứ phẩm tấn thăng ngũ phẩm... hơn nữa nam tử này lại có tích lũy hùng hậu, một khi tấn chức ngưng tụ kim đan thì ít nhất cũng là cảnh giới bảy long văn, thậm chí còn cao hơn! Đây là quả bom hẹn giờ số 3 to bự nhất ở đây!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thấy sợ thót cả tim.

Bởi vì hắn là cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong, bất kỳ lúc nào cũng có thể dẫn thiên kiếp lục phẩm. Thực ra nếu như hắn không dựa vào việc truyền công để tự xẻo bớt tu vi thì hắn đã độ kiếp từ ba bốn trăm năm trước rồi. Chính bản thân hắn là quả bom hẹn giờ số 4 phiên bản đặc biệt.

Bình thường Thiên Nhai Tử đạo trưởng đều cẩn thận tránh né những tu sĩ có thể độ kiếp bất kỳ lúc nào như thế, nhưng nào ngờ hôm nay vừa đáp xuống đã gặp phải ba quả bom hẹn giờ, thế này không phải là chơi cmn nhau à!

“Thiên Nhai Tử tiền bối, sao ngài cũng tới thế này.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói, hắn nhớ rõ Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng là một người sắp sửa độ kiếp, hắn tới thế này đúng là chỉ tổ thêm dầu vào lửa.

“À ta đi ngang qua thôi, các ngươi cứ tiếp tục đi nhé.”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫy tay, chuẩn bị đánh bài chuồn.

Nơi này nguy hiểm quá, hắn phải lập tức rời khỏi đây mới được, đi càng xa càng tốt.

“Đã đến rồi thì đừng hòng đi, không được nhúc nhích, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi nhích thêm bước nữa thì ta sẽ lập tức dẫn thiên kiếp cho mọi người chết chùm đấy nhé.”

Lão giả kia đột nhiên cả giận quát to.

Lão giả này không phải thật lòng muốn tìm chết... đúng như những gì Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã đoán, bản thân hắn ta muốn kéo Thất Sinh Phù Phủ Chủ độ kiếp cùng, sau đó hắn sẽ làm ít thủ đoạn, có hy vọng khiến cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ gánh luôn phần thiên kiếp thuộc về hắn ta.

Nhưng sự tồn tại của Tống Thư Hàng lại nằm ngoài dự liệu của hắn ta. Hai người cùng độ kiếp thì có lẽ còn chút hy vọng vượt qua được, nhưng ba mạng cùng độ kiếp thế này thì đúng là hy vọng xa vời.

Mà sự xuất hiện bất ngờ của Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại khiến cho lão giả kia như phát điên. Bốn mống mà cùng độ kiếp thì chết là cái chắc.

Cho nên, nếu bây giờ Thiên Nhai Tử đạo trưởng mà đi thì lý ra lão giả kia nên cho hắn đi ngay mới đúng.

Nhưng không hiểu tại sao trong lúc nguy cấp lão giả này lại lên cơn thần kinh muốn ép Thiên Nhai Tử đạo trưởng ở lại.

Cùng độ kiếp đi, sau đó cùng chết với nhau. Trong lòng lão giả bắt đầu phát cuồng.

Tống Thư Hàng nhíu mày, xem ra chỉ có thể kéo mọi người vào thế giới hạch tâm trước mà thôi.

Mong rằng thế giới hạch tâm của mình có thể ngăn được thiên kiếp.

Lúc này Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại bình tĩnh nói:

“Thiên Nhai Tử đạo hữu cứ kệ lão gia hỏa này, ngươi cứ việc đi trước đi. Đúng rồi, tốt nhất là ngươi đưa cả Thư Hàng tiểu hữu đi cùng đi. Cứ để lão gia hỏa này cho ta đối phó là được.”

Hắn nhìn chằm chằm vào lão giả:

“Đây là ân oán của hai người chúng ta, cứ giải quyết với nhau là được. Ngươi cứ luôn miệng nói muốn kéo ta chết chung, nhưng lại không dẫn thiên kiếp ngay, chứng tỏ ngươi vẫn chưa muốn chết. Nếu như ngươi thật sự không muốn chết thì ta xin thề, ta có thể dùng tài nguyên của ta để chế tạo một bộ đại trận độ kiếp cho ngươi, lại cho ngươi thêm một bộ pháp bào cực mạnh, tăng thực lực của ngươi lên toàn diện, chỉ là thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm thế này thì ta có bảy phần chắc ăn có thể giúp ngươi độ kiếp thành công.”

Lão giả nghe thế thì bàn tay đang giơ ra khẽ run lên.

“Ngươi cũng không cần sợ ta sẽ trả thù ngươi. Ta có thể thề, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không trả thù ngươi. Hơn nữa, thế giới này lớn như thế, một khi ngươi tấn chức tứ phẩm thì muốn đến nơi nào cũng được. Thậm chí có ra vũ trụ cũng vẫn sống tốt. Nếu như ngươi đã từng tiếp xúc với ta thì chắc hẳn cũng biết tính ta. Ta mà đã thề thì chắc chắn sẽ không vi phạm!”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bình tĩnh thuyết phục.

Lão giả thật sự rục rịch.

Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Thất Sinh Phù tiền bối làm khá lắm!

Chỉ cần khiến cho lão giả này từ bỏ suy nghĩ muốn đồng quy vu tận thì mọi chuyện đều ổn cả.

Còn chuyện sau này xử lý lão giả đó ra sao thì có nhiều cách lắm.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì lại có thêm người đến.

“Xin hỏi Bá Đao tiểu hữu có ở đây không?”

Một giọng nam oang oang vang lên.

Chương 1019: Thiên kiếp 5+1

Lại có thêm người đến à?

Hôm nay rốt cuộc là làm sao thế, nửa đêm nửa hôm mà khách khứa cứ kéo đến nườm nượp thế này.

Nhưng sao cái giọng này nghe quen thế nhỉ... giọng đặc biệt vang thế này hình như mình chỉ mới nghe đâu đây thôi.

À nhớ ra rồi, là giọng của Bỉ Ngạn Ma Quân.

Giọng của Bỉ Ngạn Ma Quân khá đặc biệt, nói chuyện toàn có khí thế như đang quát to ấy. Có thể là do hắn thích nghiên cứu chế tạo mấy món đồ phát nổ, sống trong cảnh nổ mạnh thường xuyên nên lúc nói chuyện với người khác hắn toàn dùng cách gào lên, dần dà cũng quen thói nói lớn.

“Có, Bỉ Ngạn tiền bối, ta ở trong này.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bỉ Ngạn Ma Quân vốn nói là tối mai mới đến nhưng nay lại đến sớm như thế, nhưng đến sớm cũng đúng lúc lắm!

“Ha ha, ta vốn định tối mới đến, kết quả tên Thường Viễn Tử kia chủ động tìm đến tận cửa, hơn nữa hắn lại ở ngay khu Giang Nam nên ta đỡ tốn công tìm, thành ra vừa rạng sáng ta đã đến đây rồi. Không làm phiền việc nghỉ ngơi của ngươi đấy chứ?”

Bỉ Ngạn Ma Quân vừa cười to vừa bước vào trong.

Bỉ Ngạn Ma Quân mặc một bộ đồ bảo hộ dày cộp, bộ đồ bảo hộ này chính là pháp bào của hắn, rất hợp với tính cách của hắn. Dù sao thì hắn cũng có sở thích nghiên cứu chất nổ, bất kỳ lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy cơ phát nổ. Pháp bào dạng đồ bảo hộ thế này có thể bảo vệ hắn khỏi những tổn thương do vụ nổ mang đến.

Sau lưng Bỉ Ngạn Ma Quân lại có một nam tử khí chất xuất trần, trên mặt nam tử kia nở một nụ cười rất ôn hòa, dung mạo lại cực kỳ tuấn mỹ.

“Nhìn trời.”

Sau khi thấy nam tử kia thì Tống Thư Hàng kềm lòng không đặng mà than dài.

Nam tử này chính là Thường Viễn Tử, cũng chính là vị đạo hữu giữa trưa hôm qua đã chặn đầu thuyền tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ để tỏ tình với cô ấy.

Đừng thấy hắn ngơ ngáo trong tình cảm mà lầm, hắn cũng là thiên tài trong việc tu hành đấy. Tuổi còn trẻ mà đã là ngũ phẩm đỉnh phong, bất kỳ lúc nào cũng có thể dẫn thiên kiếp. Chỉ cần vượt qua thiên kiếp thì hắn chính là đại nhân vật cấp bậc Chân Quân lục phẩm rồi! Nói cách khác, đây cũng là một quả bom hàng khủng có thể nổ bất cứ lúc nào.

Hôm nay nổi gió quỷ gì mà cả bầy sắp sửa độ kiếp lại tập trung về một mối thế này.

Tèo rồi.

Tống Thư Hàng cảm giác hôm nay mình tèo chắc rồi.

Nếu như thế giới hạch tâm của hắn có thể ngăn cách được thiên kiếp thì hắn còn đường sống, nếu thế giới hạch tâm không ngăn được thiên kiếp, tối nay lỡ mà có người dẫn thiên kiếp thì cả đám sắp sửa độ kiếp ở đây đều toi cơm.

“Đệt!”

Bỉ Ngạn Ma Quân vừa mới bước vào trong thì không nhịn được mà chửi thề một câu.

Xung quanh căn nhà này có kết giới do Dược Sư + Bạch Tôn Giả bố trí, ngăn cách không cho người bên ngoài thăm do vào trong nên đứng ở ngoài không thể cảm ứng được khí tức ở bên trong.

Sau khi bước vào sân xong thì Bỉ Ngạn Ma Quân lapạ tức nhìn thấy mấy người sắp sửa độ kiếp như Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ. Thiên Nhai Tử và lão giả vô danh kia.

Thường Viễn Tử cũng ngu người, nụ cười cứng lại trên môi.

“Bốn người các ngươi tụ lại cùng chơi mạt chược đấy à! Bốn tên sắp độ kiếp tập trung lại thế này là ngại mình chết không đủ nhanh chắc?”

Bỉ Ngạn Ma Quân móc máy, thêm cả Thường Viễn Tử mà hắn dẫn đến thì vừa đủ năm người.

Ba người chơi cờ tỷ phú, bốn người chơi mạt chược, thế năm người thì chơi gì đây?

Chơi cờ bốn nước à? Đủ bốn người chơi thêm một người làm trọng tài. Sau đó chơi hoài chơi mãi, năm người bị thiên kiếp đánh chết mất xác!

Tống Thư Hàng:

"Ngoài ý muốn, đây là một sự cố ngoài ý muốn thôi."

Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

"Ta chỉ đi ngang qua thôi, đang định đi ngay đây này. Các vị đạo nữu này, nếu như không còn gì nữa thì ta đi trước đây nhé. Tạm biệt các vị, sau này gặp lại nhé."

Tốt nhất là trong khoảng thời gian sắp tới đừng có gặp lại nhau làm gì. Chuyện tà năng Cửu U đã không còn quan trọng nữa. Ở đây có nhiều đạo hữu như thế thì chắc là tà năng Cửu U đã bị xử lý xong xuôi rồi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói:

"Khụ, thật ra ta và vị đạo hữu kia có chút hiểu lầm thôi, nhưng hiểu lầm của ta và hắn sắp sửa gaiỉ quyết xong rồi, đợi giải quyết xong là ta và hắn sẽ rời khỏi đây ngay. Dù sao thì cả đám sắp độ kiếp chúng ta tập trung lại một chỗ thế này cũng quy hiểm lắm."

"Tất cả giải tán hết đi, thấy cả đám các ngươi tụ lại một chỗ thế này làm ta hoảng quá."

Bỉ Ngạn Ma Quân nói, nhìn cả năm người lại tụ lại một chỗ khiến hắn thấy mệt tim dễ sợ.

Nói xong hắn lại quay sang nói với Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng tiểu hữu, ngươi định độ kiếp ở đâu thế? Ta nhìn ngươi thì có vẻ như thực lực lại tăng thêm không ít, có thể độ kiếp bất kỳ lúc nào luôn đấy nhỉ? Thời gian không đợi người đâu, chúng ta tìm một chỗ để bố trí trận pháp độ kiếp thôi, nói thật, sắp độ thiên kiếp đến nơi rồi mà còn chăm chỉ tu luyện như Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng hiếm gặp lắm đấy."

Tống Thư Hàng nghe vậy thì khóc một dòng sông:

"Ngoài ý muốn thôi, tất cả đều là ngoài ý muốn cả. Mấy hôm nay ta vẫn luôn khống chế tiến độ tu luyện, chỉ tranh thủ rèn luyện thể chất với minh tưởng để tăng tinh thần lực, nhưng đêm nay liên tục gặp phải hai sự cố ngoài ý muốn nên tu vi của ta tăng một phát lên hai đoạn, thiếu chút nữa đã độ kiếp rồi.”

Bỉ Ngạn Ma Quân:

“Sự cố ngoài ý muốn mà ngươi gặp phải đúng là tà môn, sắp đến lúc độ kiếp rồi mà còn có thể gặp được hai kỳ ngộ tấn cấp như thế, không biết nên nói ngươi hên hay xui nữa. Nếu như bình thường ngươi mà may mắn như thế thì tốc độ tấn cấp phải nhanh như tên lửa ấy chứ. Bình thường ngươi có hay gặp mấy sự cố ngoài ý muốn tà môn như thế không.”

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khan hai tiếng:

“Bình thường không được như thế đâu, kém hơn một chút cơ.”

Ừ, là kém hơn một chút, chỉ một chút thôi.

“Bỉ Ngạn ngu ngốc, là ngươi đấy à.”

Lúc này Bạch Hạc Chân Quân lại mở to mắt ra nói, khi nãy hắn vẫn luôn nhắm mắt điều tức, khôi phục trạng thái.

“Ha ha, Hạc biến thái đấy hả. Cái ngoại hình gái tánh này của ngươi khiến ta không nhìn ra đấy.”

Bỉ Ngạn Ma Quân cười nói đầy quái dị.

Hình như hai người này quen nhau thì phải?

“Hửm?”

Bạch Hạc Chân Quân cười lạnh:

“Ta biến thái ư? Cái thứ thích nghiên cứu bom nổ như ngươi mới là biến thái đấy.”

“Thích nghiên cứu bom nổ chỉ là một sở thích thôi, đàn ông thích bom nổ thì có gì sai? Có mà ngươi ấy, mau đi tìm người thương thật lòng để kết làm một thể đi. Cứ mỗi lần gặp ngươi lại lúc đực lúc cái thế này làm ta mắc mệt hà.”

Bỉ Ngạn Ma Quân lại nói.

Ngay khi ma quân và Chân Quân đấu võ mồm với nhau thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng chắp tay từ biệt mọi người, nhưng đúng lúc này lại có một người bước vào trong tiểu viện.

Đạo thân ảnh này là một vị tu sĩ mặc đạo bào màu đen, có tu vi nhị phẩm bình thường.

“Xin hỏi, ở đây ai là Tống Thư Hàng thư sinh?”

vị tu sĩ nhị phẩm kia lễ phép lên tiếng hỏi.

Đông Phương Lục Tiên Tử nhìn người đến một cái:

“Ơ? Là tiểu đạo hữu của Huyền Phong Cốc đấy à.”

Huyền Phong Cốc là một tông môn luyện đan có chút tiếng tăm, bọn họ chủ yếu làm việc luyện đan thay cho tán tu. các tán tu muốn luyện đan gì thì có thể đưa cả dược liệu ddến Huyền Phong Cốc cầu đan. Tuy rằng kỹ thuật luyện đan của Huyền Phong Cốc không thể sánh bằng những đại tông môn chuyên luyện đan, nhưng giá cả của họ rất phải chăng, cũng có chút tiếng tăm trong giới tán tu.

Nhưng Tống Thư Hàng tiểu hữu căn bản không hề thiếu đan dược mà? Trước đây không lâu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tiếp đãi Bạch Chân Quân xuất quan xong thì các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đã chung tay tặng cho Tống Thư Hàng một cái bao lì xì bự thiệt bự, có pháp bào, có đan dược, mớ đan dược đó cũng đủ cho Tống Thư Hàng dùng hơn nửa năm kia mà.

Tống Thư Hàng nhìn vị tu sĩ nhị phẩm kia với vẻ tò mò:

“Ngươi là ai? Xin hỏi ngươi tìm ta có việc gì không?”

Hắn không hề quen vị tu sĩ của Huyền Phong Cốc này mà.

Vị tu sĩ nhị phẩm kia nhìn Tống Thư Hàng một cái, mỉm cười vô cùng ôn hòa:

“Không sai, ngươi chính là Tống Thư Hàng đạo hữu.”

“Đạo hữu tìm ta có việc gì à?”

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp.

Tu sĩ Huyền Phong Cốc khẽ gật đầu:

“Ta nhận ủy thác của người khác, muốn giao một vật cho đạo hữu.”

Nói xong, tu sĩ của Huyền Phong Cốc vói tay vào ngực mình lấy ra một cái hộp nhỏ rồi mở ra.

Ngay khi cái hộp kia được mở ra thì trong nháy mắt, dường như có một phong ấn nào đó trên người của tu sĩ Huyền Phong

Cốc kia đã được mở ra.

Chỉ trong nháy mắt, khí tức trên người của tu sĩ Huyền Phong Cốc tăng vọt, tu vi từ nhị phẩm bình thường kéo lên đến cảnh giới nhị phẩm đỉnh phong.

Chân khí mạnh mẽ tuôn ra ào ào từ trong đan điền bản mệnh, đan điền long vĩ, long trảo, long khu, long chưởng, long cảnh, long thủ, long giác của hắn, dẫn dắt lực lượng thiên địa.

Tiếp theo, trên bầu trời có kiếp vân cuồn cuộn xuất hiện, nhanh chóng ngưng tụ lại.

Những biến hóa này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trên mặt của tên tu sĩ Huyền Phong Cốc kia vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa, nói với Tống Thư Hàng:

“Ta được người khác ủy thác, thiên kiếp này chính là món quà ta dành cho Thư Hàng đạo hữu.”

Đậu xanh! Mợ nó chứ đây là tên điên nào, căn bản chẳng quen chẳng thân gì, nói không tới hai câu đã dẫn thiên kiếp là sao.

Bây giờ trong tiểu viện này đang có năm tu sĩ sắp sửa tập trung lại một chỗ đó, thiên kiếp này mà giáng xuống là sẽ thành thiên kiếp 5+1! Đến lúc đó không ai có thể ngăn cản được thiên kiếp khủng bố ấy đâu!

“Con đường cách mạng!” (chửi thề nói trại đi)

Người ở gần tu sĩ Huyền Phong Cốc kia nhất chính là Thường Viễn Tử. Hắn hét lên một câu dở hơi rồi bay lên tung một cước đá ngang phần eo của tên tu sĩ Huyền Phong Cốc kia.

Chỉ cần giết chết tên tu sĩ Huyền Phong Cốc kia trong nháy mắt trước khi thiên kiếp trên trời chưa thành hình thì chúng sẽ tản đi.

Chỉ là một tu sĩ nhị phẩm như thế, Thường Viễn Tử búng tay một cái là có thể giải quyết nhanh gọn.

Tu sĩ Huyền Phong Cốc không hề chống cự, vì làm gì cũng thế mà thôi, đối phương là Linh Hoàng ngũ phẩm, hơn nữa còn là đỉnh phong, hắn không thể cản nổi công kích của đối phương.

Nhưng hắn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Rắc rắc!

Một cước này của Thường Viễn Tử đã trực tiếp khiến cho eo của tu sĩ Huyền Phong Cốc gãy làm hai.

Nhưng trong vết thương gãy làm đôi của tu sĩ Huyền Phong Cốc kia lại hoàn toàn không có máu tươi mà chỉ chảy ra một loại chất lỏng khá giống dầu nhớt.

“Ha ha ha.”

Tu sĩ Huyền Phong Cốc cười thảm, trong mắt lộ ra vẻ như được giải thoát.

Tống Thư Hàng thấy vết thương của đối phương thì lập tức hiểu ra đây là một người đã bị biến thành con rối hoàn toàn.

Đồng thời hắn cũng lập tức biết là ai đã phái hắn ta tới, chính là kẻ dùng con rối mà hắn đã gặp phải lúc ở trong cấm địa.

Kẻ kia có kỹ thuật có thể biến người thành con rối, thậm chí có cả kỹ thuật biến tu sĩ thành con rối da người. Hơn nữa đối phương còn sở hữu vô số thân thể con rối, giết xong con này lại lòi ra con khác, không thể nào giết hết được, khiến cho người ta đau đầu vô cùng.

“Đánh nát thân thể của nó! Bằng không nó sẽ không chết đâu, nó mà không chết thì thiên kiếp vẫn sẽ tiếp tục thành hình.”

Đông Phương Lục Tiên Tử lập tức nói, đồng thời cô cũng nhanh chóng đánh ra một pháp thuật.

Ngay sau đó, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tống Thư Hàng, Bỉ Ngạn Ma Quân, Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng đồng loạt ra tay, tấn công về phía thân thể của tu sĩ Huyền Phong Cốc.

Nhưng lúc này, thiên kiếp của tu sĩ Huyền Phong Cốc trên bầu trời cũng đã hoàn toàn thành hình.

Thiên kiếp này vừa xuất hiện thì năm người Tống Thư Hàng lập tức cảm ứng được bản thân mình cũng bị dẫn dắt, thiên kiếp của họ cũng nhanh chóng thành hình.

Trên bầu trời lại có năm mảng kiếp vân xuất hiện và kết hợp lại với nhau.

“Chết rồi, chết chắc rồi!”

Lão giả kia lẩm bẩm, hắn ta thật sự sẽ chết chung với Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Chương 1020: Đãi ngộ cấp Huyền Thánh!

Năm người Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử, Bỉ Ngạn Ma Quân và Đông Phương Lục Tiên Tử toàn lực ra tay, nửa thân trên và nửa thân dưới của tên tu sĩ Huyền Phong Cốc kia lập tức bị đánh nát tan tành.

Dù toàn thân đã bị đánh nát nhưng thiên kiếp trên trời vẫn không hề biến mất, vẫn còn tiếp tục ngưng tụ lại.

"Thiên kiếp không tan biến ư?"

Đông Phương Lục Tiên Tử ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

Thiên Nhai Tử:

"Tên này còn chưa chết hẳn nữa, đậu xanh!"

Rốt cuộc tên này đã bị biến thành thứ gì đây, toàn thân đã bị đánh nát tan tành rồi mà vẫn chưa chết hẳn ư?

"Hạch tâm của nó vẫn còn tồn tại, nhất định đang giấu ở đâu đó gần đây. Lúc vào đây nó không hề mang theo hạch tâm của con rối đi vào. Cho nên dù thân thể con rối có bị đánh nát đi nữa thì cũng không thể xem như đã chết thật, nó chưa chết thì thiên kiếp cũng sẽ không biến mất."

Sắc mặt của Thất Sinh Phù Phủ Chủ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Tên này chỉ có thực lực nhị phẩm mà dám chường mặt đến đây dẫn thiên kiếp, hiển nhiên sẽ có chuẩn bị trước. Hạch tâm của con rối chắc chắn đã được giấu ở đâu đó gần đây, cho nên thiên kiếp mới hình thành ở nơi này. Nếu như cho mọi người ở đây thêm chút thời gian thì việc tìm ra hạch tâm của nó không hề khó khăn gì.

Nhưngbây giờ thứ họ thiếu nhất chính là thời gian.

Thiên kiếp trên đầu không hề đợi người!

Thiên kiếp của con rối Huyền Phong Cốc kia cũng dẫn dắt thiên kiếp của chính mấy người Tống Thư Hàng. Chân khí, linh lực trên người cả năm bắt đầu mất khống chế mà sôi trào, điên cuồng bộc phát, chỉ trong nháy mắt đã dẫn ra lôi kiếp của mình.

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chỉ trong nháy mắt thi ba người đã cảm ứng được bản thân mình bị thiên kiếp tập trung.

“Chó má! Mau giết chết lão già kia để giảm bớt cường độ thiên kiếp đi!”

Lúc này, Thiên Nhai Tử nhìn chằm chằm vào lão giả kia. Hắn biết rõ lão giả đó không phải cùng phe, lúc trước hắn ta còn dọa sẽ dẫn thiên kiếp để chết chùm với mọi người ở nơi này, cũng coi như một mầm họa. Bây giờ, đối mặt với với thiên kiếp loại 5 + 1, nếu giết chết hắn ta thì có thể biến nó thành thiên kiếp 4 + 1, có thể giảm bớt phần nào uy lực.

“Lão già này không cùng phe với các ngươi à? Đờ mờ, thế sao các ngươi không giết hắn ta sớm muốn chút? Các ngươi đúng là rặt một lũ chán sống.”

Bên kia, Bỉ Ngạn Ma Quân cắn răng nói:

“Bây giờ đã muộn rồi, thiên kiếp 5 + 1 đã thành hình, bây giờ có giết chết hắn ta cũng thế. Giữ mạng của hắn ta lại để còn gánh giúp một phần thiên kiếp, giảm bớt gánh nặng cho các ngươi.”

Ầm ầm... chỉ trongnháy mắt, thiên kiếp của năm người Tống Thư Hàng đã hình thành trên bầu trời.

Khắp bầu trời toàn khu Giang Nam đều bị lôi quang của thiên kiếp bao phủ! Nhìn bằng mắt thường thì trên bầu trời bao la chỉ toàn là sấm sét giăng kín.

“Má ơi, sao phạm vi của thiên kiếp lại lớn thế này?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng mở to hai mắt, phạm vi thiên kiếp này không tu chân chút nào.

“Các vị tiền bối, đừng có phản kháng, hãy phối hợp với ta!”

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lớn một tiếng.

Ngay sau đó, thân ảnh của bốn người Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử và Thường Viễn Tử đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Bây giờ không đi thì còn chờ đến khi nào nữa?

Thiên kiếp lần này thật sự quá mức khủng bố, bây giờ cũng chỉ có thể cược một ván, để xem thế giới hạch tâm có thể ngăn cản sức mạnh của thiên kiếp hay không.

Nếu như có thể thì mọi người đều có thể vui vẻ.

Nếu như không thể thì cả đám cứ chờ chết đi thôi!

...

Ầm ầm!

Trên bầu trời của khu đại học Giang Nam, từng đạo lôi quang xẹt qua không trung, tia sét vằn vện, tiếng sấm rung trời nổ đùng đùng.

Tiếng sét đầu tiên vang lên chính là từ thiên kiếp do con rối hóa thân thành tu sĩ của Huyền Phong Cốc dẫn ra.

Đúng vào lúc nửa đêm.

Mọi người đang say giấc nồng đột nhiên bị tiếng sấm khủng bố đó dọa giật mình.

“Má nó, dự báo thời tiết rởm thế? Không phải nói tuần này trời quang à? Sao bây giờ tự dưng lại nổi sấm sắp mưa thế này?”

Rất nhiều người bị tiếng sấm vang làm tỉnh giấc lầu bầu nói.

Hơn nữa tiếng sấm này nghe mà hết hồn, cứ như tiếng pháo hoa nổ ngay bên tai ấy, tiếng ầm ầm ầm từ đầu chí cuối không hề nhỏ bớt chút nào.

Có rất nhiều người chú ý tới lôi điện giăng kín trên trời cứ như chiếm bầu trời nơi đây làm lãnh thổ, số lượng nhiều đến mức kỳ lạ, vô cùng khổng lồ.

Hơn nữa hình như phiến mây sét kia ở khá thấp, cứ có cảm giác chúng nó sẽ giáng thẳng xuống mặt đất bất cứ lúc nào. Thậm chí có người nhìn xong thì trong lòng lại cảm thấy sợ run, càng cảm thấy tà môn hơn.

“Trên đời này còn mây sét khủng bố được như nó ư?”

Có người nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng chỉ ngay sau đó, người nọ lập tức hiểu ra rằng trên đời này vẫn còn phiến mây sét khác khủng bố hơn nó nhiều.

Chỉ thấy trên trời cao lại xuất hiện thêm năm phiến lôi vân khác với diện tích lớn nhỏ không đồng đều, chúng ngưng tụ lại ngay bên cạnh phiến lôi vân khi nãy, sáu phiến lôi vân với kích thước khác nhau kết thành một phiến lôi vân khổng lồ.

Thời gian đúng vào lúc thiên kiếp của năm người Tống Thư Hàng bị dẫn ra.

“Đậu xanh!”

Sáu phiến lôi vân trên trời tập hợp lại, phạm vi sấm sét bao phủ lại càng rộng lớn hơn. Ngay sau đó, mọi ngươi phát hiện trên bầu trời bao la chỉ toàn sấm sét!

Toàn bộ bầu trời toàn sấm sét giăng kín, đây là sắp sửa tận thế rồi ư?

Có người nhát gan thiếu chút nữa đã bị dọa tè ra quần.

Vô số người lập tức giơ điện thoại với máy ảnh lên cố gắng quay và chụp cảnh tượng này lại.

Nhưng ngay khi mọi người chuẩn bị chụp lại cảnh lôi điện giăng kín trời này thì tất cả lôi điện lại đột nhiên biến mất, không còn chút tăm hơi nào.

Lôi điện và tiếng sấm đã biến mất chỉ trong nháy mắt, tựa như chúng nó chưa từng xuất hiện bao giờ vậy.

“Má! Cái quỷ gì thế này? Chẳng lẽ mình bị ảo giác à?”

Tất cả mọi người trong khu vực này đều ngu người.

Đêm nay ắt hẳn sẽ có rất nhiều người thức trắng đêm không ngủ được.

…

Thiên kiếp trên bầu trời đột nhiên biến mất là vì Tống Thư Hàng đã lập tức khởi động chức năng của thế giới hạch tâm, kéo hết bốn vị tiền bối khác sắp sửa độ kiếp ở đây vào trong đó.

Nếu như thế giới hạch tâm có thể ngăn cản được thiên kiếp thì... cả một trời lôi kiếp kia cứ giành hết cho tu sĩ Huyền Phong Cốc đã bị biến thành con rối và lão giả kia gánh hết đi!

Tống Thư Hàng cũng không phải loại thánh thiện ngu ngốc thích đi cứu kẻ thù của mình.

Nhưng sau khi khởi động thế giới hạch tâm xong thì bốn người Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Thường Viễn Tử lại không thể thuận lợi tiến vào đó

được.

Bọn họ đã bị chuyển đến một không gian tối đen khác.

Đây là một không gian chẳng hề có trên dưới trái phải gì, khá giống với vũ trụ, nhưng không hề có ánh sao và thiên thạch. Chỉ có lôi điện vô biên vô hạn. Bọn họ bị kiếp lôi bao vây, bốn phía trên dưới toàn là kiếp lôi lập lòe.

Ngoại trừ năm người Tống Thư Hàng, còn có một miếng hạch tâm con rối vỡ nát đang phát ra ánh sáng le lói.

Ngoài ra, lão giả vô danh kia cũng xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng với vẻ mặt ngỡ ngàng.

...

“Đậu xanh, cái gì đây? Đây là nơi nào thế này?”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, không phải bọn họ nên vào thế giới hạch tâm hay sao? Chẳng lẽ nửa đường bị bẻ cua à?

Hơn nữa ngay cả lão giả vô danh và hạch tâm con rối kia cũng ở đây!

“Ta cũng không biết, có phải khi này có một vị Kiếp Tiên cửu phẩm nào đó đi ngang qua rồi chuyển chúng ta đi không?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhíu mày hỏi.

“Không phải Kiếp Tiên cửu phẩm đâu, dao động không gian khi Kiếp Tiên ra tay khác cái này nhiều.”

Thường Viễn Tử nói:

“Hơn nữa, nếu như là Kiếp Tiên ra tay thì đáng lẽ phải tách chúng ta ra, truyền tống đến các nơi khác nhau mới phải.”

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy không ổn. Hắn giơ tay áp lên lồng ngực của mình một cái, thử thúc giục sức mạnh của thế giới hạch tâm lần nữa. Liên hệ giữa hắn và thế giới hạch tâm vẫn còn đó. Thế giới hạch tâm cũng đã hòa làm một thể với hắn, bây giờ đã không còn ai có thể tách Tống Thư Hàng và thế giới hạch tâm ra được nữa.

Nhưng bây giờ liên hệ giữa Tống Thư Hàng và thế giới hạch tâm lại trở nên xa xôi như cách trăm núi ngàn sông.

Vốn chỉ cần một ý niệm thôi là hắn có thể tiến vào thế giới hạch tâm, nhưng bây giờ Tống Thư Hàng cảm giác nếu muốn đưa hắn và mọi người vào trong thế giới hạch tâm thì phải chờ lâu ơi là lâu mới được.

Nói tóm lại chính là ‘về thành ngay lập tức’ đã biến thành ‘đọc lệnh về thành’.

Đệt, lần này toi thật rồi.

Lão giả vô danh:

“Chết rồi, chết thật rồi.”

“Loại không gian độc lập thế này... hình như ta từng nghe qua một truyền thuyết.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhíu mày nói:

“Nghe nói khi Tôn Giả thất phẩm độ kiếp tấn chức Huyền Thánh bát phẩm, bởi vì uy lực của thiên kiếp phải gánh quá đáng sợ và cường đại, có uy nặng hủy thiên diệt địa, cho nên khi Huyền Thánh bát phẩm độ kiếp thì sẽ bị kéo vào trong một nơi có tên là thế giới thiên kiếp để tiến hành độ kiếp. Một khi độ kiếp thành công, rời khỏi không gian độc lập đó thì trong lòng của tất cả tu luyện giả trên thế giới này đều sẽ có cảm ứng, biết rõ có một vị Huyền Thánh bát phẩm được sinh ra trên trần đời này. Đây chính là một trong những phần nhân tiền hiển thánh của cảnh giới bát phẩm.”

“Chẳng lẽ uy lực của thiên kiếp mà chúng ta phải độ đã lên đến mức thất phẩm tấn thăng bát phẩm rồi ư?”

Thường Viễn Tử mếu máo hỏi.

Thất phẩm tấn thăng bát phẩm? Có cần phải tới mức này không hả, trong cả đám người độ kiếp 5 + 1 này có một tên nhị lên tam, hai tên tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, một tên tứ phẩm tấn thăng ngũ phẩm, hai tên ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm.

Người mạnh nhất ở đây cũng chỉ có hai vị Linh Hoàng ngũ phẩm đỉnh phong, sáu thiên kiếp hợp lại một chỗ, lý ra uy lực cùng lắm chỉ cao gấp hai mươi lần lôi kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm bình thường thôi chứ.

Nhưng bây giờ lại trực tiếp biến thành lôi kiếp tấn chức Huyền Thánh bát phẩm là ý gì đây?

Mọi người ở đây chết chắc rồi. Đừng nói là bọn họ, lôi kiếp cỡ này mà Tôn Giả thất phẩm có đến gánh thì cũng tèo ấy chứ.

“Chết rồi, chết chắc rồi.”

Lão giả vô danh nọ đờ người ra, luôn mồm lẩm bẩm.

“Nhân tiền hiển thánh ư? Có thể Tối Duyệt Cư Sĩ tiền bối sẽ thích thế giới thiên kiếp này lắm.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Lôi quang ầm ầm xung quanh ngày càng sáng chói, dần biến thành một biển sấm sét vây quanh nam người + một hạch tâm con rối ở đây!

Chính là cái loại biển sấm sét thật sự, chẳng thấy đâu là bến bờ ấy...

“Làm sao bây giờ?”

Thiên Nhai Tử nuốt nước bọt, thế giới toàn sấm sét này chứa đầy uy lực hủy thiên diệt địa của thiên kiếp. Đối mặt với nó, Thiên Nhai Tử cảm thấy bản thân mình mới nhỏ bé làm sao.

“Còn sao nữa, chuẩn bị sẵn sàng để độ kiếp đi. Có bản lĩnh hay thủ đoạn gì thì cứ dốc hết ra, đừng có giấu, không dốc hết ra thì cứ ôm đó chết mang theo.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trầm giọng nói.

“Đúng là như thế.”

Hai mắt của Thường Viễn Tử sáng rực, hắn không hề sợ hãi, nhìn lôi hải mênh mông kia, trong lòng lại cảm thấy hào hùng khí phách. Hắn rất muốn ngâm một bài thơ để diễn tả tâm trạng hào khí của mình lúc này... tiếc rằng gần đây hắn không kịp mua bài nào khí thế hết, có muốn ngâm cũng không được.

Nếu lần này mà sống sót ra được thì nhất định phải đến Nho gia mua một thùng thơ thể loại hào khí, mua luôn cả bản quyền về thủ sẵn mới được.

Chương 1021: Thiên Kiếp Thời Đại Nguyên Thủy

“Tiếc quá, ta còn cất công cải tiến, mất bao công sức hoàn thiện cái ‘trận pháp độ kiếp siêu cấp’cùng với Bạch Tôn Giả. Nếu dùng trận pháp đó thì ta còn có hy vọng trùng kích vào kim đan tám long văn nữa kìa.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiếc nuối không thôi.

Nhưng bây giờ đừng nói là kim đan tám long văn, chỉ cần còn sống đi ra ngoài là hắn cảm tạ trời đất lắm rồi.

“Bần đạo cũng vậy, khó khăn lắm mới đổi được giọt máu huyết ma từ chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, đang chuẩn bị hoàn thành bộ pháp khí độ kiếp của bần đạo. Ai ngờ pháp khí sắp luyện chế thành công thì lại gặp phải chuyện xui xẻo này. Bần đạo khổ sở chờ đợi ba trăm năm, chẳng bao lâu nữa sẽ tấn thăng Chân Quân lục phẩm, vậy mà…”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói với vẻ đau khổ.

“Ta cũng chẳng khác gì, trước đó trả giá cao mời Bỉ Ngạn Ma Quân chế tạo một bộ trận pháp độ kiếp cho riêng mình, bây giờ lại không thể dùng được.”

Thường Viễn Tử than thở.

Tống Thư Hàng:

“Vậy là cùng chung cảnh ngộ rồi, ta cũng nhờ Bỉ Ngạn tiền bối chế tạo trận pháp độ kiếp, chuẩn bị tấn thăng tứ phẩm.”

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi.”

Lão giả vô danh vẫn đang lẩm bẩm một mình.

Thanh âm của lão giả càng khiến tâm trạng mọi người thêm âu sầu hơn.

Đùng!

Lúc này trong biển lôi kiếp bỗng cháy bùng lên một vùng hỏa diễm.

Thiên kiếp chính thức bắt đầu!

Đợt thiên kiếp thứ nhất là một phần nhỏ lực lượng thiên kiếp phân hóa ra từ trong biển lôi kiếp, chia nhau khóa chặt mọi người, chậm rãi thành hình.

Năm người thêm một hạch tâm con rối đều bị lực lượng thiên kiếp khóa lại, mỗi người đều phải tự mình đối phó với một phần thiên kiếp của bản thân. Tùy theo cảnh giới của mỗi tu sĩ, sáu đạo lực lượng thiên kiếp lại có cường độ mạnh yếu khác nhau.

Uy lực của đợt thiên kiếp này không lớn, dường như là một thông báo nói cho 5+1 tu sĩ ở đây biết rằng: Ngày tàn của các ngươi đã tới, bắt đầu đếm ngược thời gian tử vong!

Chẳng qua là mấy người Tống Thư Hàng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Thiên kiếp có mạnh hơn nữa thì đa sao chứ?

Con đường tu chân vốn phải đột phá vô số tầng tử cục, tìm đường sống trong chỗ chết! Con đường trường sinh vốn chính là đột phá sinh tử, nghịch thiên mà đi!

...

“Uy lực của đợt thiên kiếp này không mạnh lắm, mọi người hãy sẵn sàng chuẩn bị đối phó. Nếu ai còn rảnh tay thì giúp hạch tâm con rối chặn đợt thứ nhất luôn. Cố gắng giúp nó vượt qua đợt thiên kiếp thứ nhất, như vậy có thể dùng nó để hấp dẫn đợt thiên kiếp thứ hai có uy lực công kích mạnh hơn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trầm giọng nói.

Vừa nói hắn vừa ném ra mấy tờ phù bảo cho bản thân, Tống Thư Hàng, Thiên Nhai Tử, Thường Viễn Tử và lão giả vô danh nhằm tăng thêm hiệu quả phụ trợ.

“Nhiệm vụ bảo vệ hạch tâm con rối cứ giao cho ta đi.”

Thường Viễn Tử nói.

Lời vừa dứt, thân hình hắn khẽ di chuyển đến bên cạnh hạch tâm con rối.

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi.”

Lão giả vô danh vẫn còn đang lẩm bẩm.

Sau đó mọi người cùng thi triển thần thông.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bày ra một phù trận cỡ nhỏ.

Thường Viễn Tử sử dụng một đôi tử mẫu phi kiếm.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng sử dụng một bộ pháp khí đỏ như máu, đây chính là bộ pháp khí độ kiếp mà hắn vẫn luôn tế luyện nhưng vẫn chưa hoàn thành hẳn.

Còn Tống Thư Hàng thì hít sâu một hơi rồi giơ tay chém ra một cỗ đao ý. Đao ý quấn quanh người hắn, sau đó bỗng hóa thành một bộ khôi giáp sắt thép bao bọc toàn thân trông rất sống động. Chắc đao ý của hắn đã cũng đủ để ứng phó với đợt thiên kiếp thứ nhất rồi.

“Khải ý ư?”

Thường Viễn Tử hỏi.

Thường thì loại “ý” thuộc hệ phòng ngự thế này rất khó tu luyện thành, không ngờ Thư Hàng tiểu hữu chỉ mới đạt cảnh giới tam phẩm mà đã tu luyện ra khải ý rồi sao?

“Không phải, đây là đao ý.”

Tống Thư Hàng khẽ đáp.

“Hở?”

Thường Viễn Tử ngu người.

“Tiền bối ngươi đừng xem nó chỉ là một bộ khôi giáp vậy chứ… nhưng nó là đao ý thứ thiệt đấy.”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên:

“Mặc dù sức phòng ngự của nó cũng rất mạnh, nhưng nó lại thật sự là đao ý.”

Thường Viễn Tử im lặng, trên mặt lộ ra vẻ “đờ mờ ngươi giỡn mặt với ta đấy à”.

Lão giả vô danh:

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi.”

“…”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bực bội, nhấc chân đạp hắn một cước:

“Tỉnh hồn lại cho ta, dù sao cũng là chết, giờ cứ liều mạng một lần. Có thủ đoạn gì thì thi triển ra hết đi, đừng có cất giấu nữa. Liều một lần, nói không chừng còn có cơ hội mở ra một con đường sống!”

Ánh mắt đục ngầu của lão giả khẽ giật, sau đó hắn vội vàng móc một chiếc hồ lô màu đen ra từ trong ngực, rồi thả hai con ác quỷ đen sì ở trong đó ra.

Nhưng vừa mới được thả ra, hai con ác quỷ đột nhiên hét thảm một tiếng, lập tức biến thành tro bụi dưới khí tức của thiên kiếp.

Lão giả dùng vẻ mặt vô tội nhìn về phía Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“...”

Lão giả này là một quỷ tu, phần lớn thủ đoạn của hắn đều là điều khiển ác quỷ. Hơn nữa, quỷ soái mà hắn đặc biệt bồi dưỡng dùng cho độ kiếp đã bị Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiêu diệt mất rồi.

Nói cách khác, bây giờ lão giả này chỉ là một tên vô dụng gây cản trở cho mọi người, xem ra tên này không chống nổi qua hai đợt thiên kiếp đâu.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thấy mệt tim dễ sợ.

Lúc này Tống Thư Hàng đột nhiên nói:

“Nếu… ta muốn nói nếu chúng ta thành công vượt qua thiên kiếp, vậy thì lúc ra khỏi không gian hắc ám này, chúng ta có nhận được hiệu quả nhân tiền hiển thánh giống như Huyền Thánh bát phẩm không?”

Hắn hỏi vậy là vì ngay khi Huyền Thánh bát phẩm bước ra khỏi thế giới thiên kiếp thì sẽ nhận được hiệu ứng nhân tiền hiển thánh, giống như hiệu ứng thông báo toàn server trong game vậy. Khiến cho tất cả tu luyện giả, bao gồm cả tu luyện giả của hệ thống tu luyện phương tây, cùng với tất cả tu luyện giả của các hệ thống tu luyện hỗn tạp khác, đều sẽ cảm ứng được.

“Chắc là có ấy nhỉ?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng không dám chắc lắm.

“Nếu thật sự có hiệu ứng như vậy thì Chủy Ước Cư Sĩ nhất định sẽ hâm mộ chết luôn cho coi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mục tiêu trong đời Chủy Ước Cư Sĩ chính là sớm ngày tấn thăng thành Huyền Thánh bát phẩm, để cho tất cả mọi người đều nhớ kỹ đạo hiệu và tên của hắn.

“Ta muốn nhường luôn cơ hội này cho cư sĩ quá.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài một hơi, sau đó lại nói:

“Tới rồi!”

Rốt cuộc thì đợt thiên kiếp thứ nhất cũng thành hình, bất đầu đánh xuống mọi người!

...

Đợt thiên kiếp thứ nhất của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử, thậm chí là của lão giả vô danh đều rất bình thường, đều là lấy lôi kiếp mở đầu, chẳng khác gì thiên kiếp thông thường cả.

Nhưng Tống Thư Hàng lại phát hiện, phần thiên kiếp của hắn rất kỳ lạ.

Trong luồng lực lượng thiên kiếp tương ứng với hắn lại xuất hiện rất nhiều thân ảnh nhân loại.

Những thân ảnh do lôi điện tạo thành này có thân hình cao lớn, trên người quấn da thú, tay cầm các loại vũ khí thô sơ như búa với gậy gộc gì đó, toàn thân phát ra khí tức nguyên thủy và hoang dã.

Ánh mắt sắc bén của bọn họ xuyên thấu qua biển lôi kiếp, phong tỏa Tống Thư Hàng từ đằng xa, hệt như các chiến sĩ người nguyên thủy đi ra từ trong lịch sử.

Thiên kiếp của những người khác đều rất bình thường.

Nhưng thiên kiếp của Thư Hàng lại quá đỗi kỳ lạ.

“Thế này là sao đây?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, hắn bị thiên kiếp ghim à?

Mấy người Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng thấy được trạng thái quỷ dị của thiên kiếp bên chỗ Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi phải cẩn thận đấy.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trầm giọng hô lên. Nếu muốn trợ giúp Tống Thư Hàng thì bọn họ cũng phải vượt qua được đợt thiên kiếp thứ nhất của bản thân cái đã.

Ầm ầm ầm~~

Trong biển lôi kiếp, có năm đạo lực lượng lôi kiếp đánh về phía bốn người Thất Sinh Phù Phủ Chủ và hạch tâm con rối.

Với thực lực của ba người thì dư sức ngăn chặn đợt lôi kiếp này. Mặc dù lão giả vô danh vô dụng nhưng dẫu sao cũng là tu sĩ tam phẩm đỉnh phong, vẫn ngoan cường vượt qua đợt lôi kiếp thứ nhất.

Còn phía bên Tống Thư Hàng.

Đám người nguyên thủy do lôi kiếp hóa thành bỗng phát ra tiếng thét điên cuồng, bọn họ dùng tốc độ nhanh như ánh sáng, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng. Tổng cộng mười hai người nguyên thủy, hoặc đánh xa, hoặc cận chiến. Búa, cung tên, trường mâu đồng loạt đâm về phía Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giơ tay rút bảo đao Phá Toái ra... đao cổ vô hình còn ở trong thế giới hạch tâm, không lấy ra được. Tống Thư Hàng vẫn rất bình tĩnh, hắn tin tưởng mình có thể ngăn chặn mười hai chiến sĩ người nguyên thủy lôi kiếp này.

Khi đợt thiên kiếp thứ nhất sắp đánh trúng Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức trên người chợt lóe sáng. Mỹ nhân rắn công đức hiện hình, cô không cầm huyết cốt hay Dép Lê Đánh Mặt, mà lại vác một ống pháo cực to.

Đây chính là mẫu pháo của “Thần vũ ra oai tung hoành thiên hạ... cắt bớt phần giữa... tử mẫu pháo gặp thần giết thần” mà phân thân Bạch tiền bối two đã tặng lúc trước.

Chỉ thấy mỹ nhân rắn công đức thuần thục giơ mẫu pháo Diệt Thần Pháo lên, nhắm chuẩn vào đám người nguyên thủy do lôi kiếp biến thành.

Đoàng~~~

Một cột sáng màu vàng bắn ra từ trong mẫu pháo Diệt Thần Pháo, pháo quang đi đến chỗ nào, vạn vật đều tan biến! Phàm là những thứ ở phía trước pháo quang đều bị hủy diệt!

Đám chiến sĩ người nguyên thủy dó thiên kiếp hóa thành cũng không ngoại lệ, đều bị một phát pháo bắn thành tro bụi.

Không chỉ như vậy... Pháo quang vẫn tiếp tục bay về phía trước, sau đó bắn thẳng vào trong biển lôi kiếp đang cuộn trào.

Cảnh tượng lúc này trông cứ như truyền thuyết Moses rẽ đôi biển Đỏ ở phương Tây, một phát Diệt Thần Pháo bay qua, thiên kiếp trong biển lôi kiếp lập tức rẽ sang hai bên để lộ ra một con đường, hồi lâu sau cũng không thể khép lại.

Cuối cùng pháo quang của diệt thần pháo đi thẳng vào sâu trong biển lôi kiếp rồi nổ tung, hóa thành một đám mây hình nấm.

Uy lực mới trâu bò làm sao.

Một phát pháo này gây ra động tĩnh rất lớn khiến mấy vị đạo hữu khác cũng chú ý tới.

“Uy lực của một pháo vừa rồi chẳng kém gì Chân Quân lục phẩm đâu nhỉ?”

Thường Viễn Tử nói.

“Sợ là không chỉ cỡ đó đâu.”

Thiên Nhai Tử đáp.

Nếu uy lực của món pháp khí hình ống pháo này luôn mạnh như vậy, nói không chừng bọn họ có thể chống đỡ lâu hơn chăng? Thậm chí còn có xác xuất nhỏ có thể phá kiếp đi ra ngoài?

Ngay lúc trong lòng mấy vị đạo hữu sinh ra một tia hy vọng, thiên kiếp ở phía trước lại phát sinh biến hóa.

Thiên kiếp lại bắt đầu ngưng tụ lôi kiếp lần nữa.

Vô số vật thể thon dài mang cánh đuôi toát ra khí tức hiện đại xuất hiện trong biển lôi kiếp...

Khuôn mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ chợt biến sắc.

Mà lúc này.

Ở nơi nào đó tại Hoa Hạ.

Túy X Cư Sĩ đang cầm điện thoại di động, chậm rãi lướt xem.

Trên màn hình là một bài bình xuất sắc dài chừng mười ngàn chữ về Trận Chiến Mạt Pháp, hơn nữa toàn bộ bài bình đều là viết về đại BOSS Tà Tướng Minh Nguyệt trong phim.

Viết cũng xuất sắc đấy chứ?

Túy X Cư Sĩ càng đọc càng thấy rất hài lòng, vì vậy hắn đã dùng mức lương cao là một triệu mỗi năm để tuyển dụng nhà bình luận trên mạng đã viết bài cảm nhận dài mười ngàn chữ kia. Đây là một người rất có tài, hắn hy vọng cứ cách một khoảng thời gian, vị này có thể viết một bài cảm nhận ở những góc độ khác nhau cho hắn.

Chỉ tiếc là trong Trận Chiến Mạt Pháp có quá ít cảnh quay về hắn, mặc dù bài bình luận này rất xuất sắc nhưng nội dung để viết vẫn còn quá ít.

Vì vậy Túy X Cư Sĩ và Linh Điệp Tôn Giả đã hẹn trước rồi, hắn chuẩn bị đi đóng một vai trong bộ phim mới có tên là "Cuộc đời phóng đãng bất kham của ta" nói về Tam Lãng đạo hữu.

Chờ "Cuộc đời phóng đãng bất kham của ta" trình chiếu, hắn sẽ để cho nhà bình luận trên mạng này tiếp tục viết một bài cảm nhận thật dài, chỉ viết riêng về nhân vật mà hắn đóng thôi.

Loại cảm giác được người khác nhớ đến thế này mới hạnh phúc làm sao.

"Mà hình như Thư Hàng tiểu hữu sắp độ kiếp rồi nhỉ? Giỏi ghê, tốc độ lên cấp nhanh thật đấy. Ta cũng phải lên cấp cho nhanh mới được, sớm ngày tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm, sau đó được nhận hiệu ứng nhân tiền hiển thánh, để cho tất cả mọi người đều nhớ đạo hiệu của ta."

Túy X Cư Sĩ nhẹ giọng nói.

Chương 1022: Gửi Lời Trăn Trối

Khi thấy hình thái biến hóa của thiên kiếp trong biển lôi kiếp, không chỉ Thất Sinh Phù Phủ Chủ mà mấy vị đạo hữu khác cũng biến sắc, thậm chí mặt của Thiên Nhai Tử đạo trưởng còn chuyển hẳn sang màu xanh.

Trong biển lôi kiếp xuất hiện vô số quả tên lửa.

Trong đống tên lửa này, có một số thì đứng lẻ, một số lại dính thành hàng khoảng ba hoặc bốn quả, còn có một số lại chồng lên nhau theo hình chữ phẩm (品). Số lượng rất nhiều, có chừng hơn ngàn quả, hơn nữa còn đang liên tục gia tăng...

Ngoài trừ tên lửa, trong biển lôi kiếp còn có vô số ống pháo. Hồi trước, lúc Thường Viễn Tử tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, thiên kiếp cũng đã từng ngưng tụ thành hình dáng ống pháo thon dài thế này rồi. Nhưng lần này, ống pháo thon dài kia đã hoàn toàn thành hình. Những thứ này cũng không phải là ống pháo, mà là nòng súng đại bác của từng chiếc xe tăng, phần xe tăng bên dưới chỉ ngưng tụ ra hơn phân nửa thân hình mà thôi, nhìn qua ước chừng có hơn ba ngàn chiếc.

“Không ngờ lại là thiên kiếp hiện đại hóa thật.”

Thường Viễn Tử cười khổ nói:

“Thiên địa dị biến sắp xảy ra, ngay cả thiên kiếp cũng biến hóa. Tiếc là ta còn chưa kịp thảo luận với Bỉ Ngạn Ma Quân để tìm ra cách đối phó với loại thiên kiếp hiện đại hóa này.”

“Cái quái gì thế này? Tại sao thiên kiếp lại biến thành tên lửa? Mới thấy lần đầu luôn đấy! Theo tài liệu có liên quan đến việc Huyền Thánh bát phẩm độ kiếp mà trong môn phái của ta ghi chép lại, làm gì có mấy thứ vũ khí hiện đại thế này chứ???”

Thiên Nhai Tử kêu lên.

“Lúc những Huyền Thánh bát phẩm kia độ kiếp, không xuất hiện loại thiên kiếp hiện đại hóa này là rất bình thường. Bởi vì theo như ghi chép, vị Huyền Thánh bát phẩm tấn thăng gần đây nhất cũng đã độ kiếp vào ngàn năm trước rồi, khi đó những vũ khí hiện đại hóa này còn chưa được nghiên cứu ra mà.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi.”

Lão giả vô dụng lại bắt đầu lẩm bẩm một mình.

Nhìn đống tên lửa và nòng súng đại bác trên xe tăng kia, Tống Thư Hàng lại trầm ngâm thở dài. Cuối cùng thiên kiếp hiện đại hóa mà hắn đã mơ thấy cũng vẫn xuất hiện.

Hơn nữa, còn kinh khủng hơn cả cảnh trong mộng.

Trong giấc mơ, thiên kiếp hiện đại hóa biến thành một đội ngũ lực lượng vũ trang hiện đại liên tục ném bóm bắn súng về phía hắn, còn tên lửa lại là tuyệt chiêu tung sau cùng. Nhưng lúc tên lửa được lấy ra, Tống Thư Hàng chợt bừng tỉnh.

Nhưng bây giờ... món hàng xếp cuối trong giấc mơ lại xuất hiện ở đợt thiên kiếp thứ hai, hơn nữa còn đến một nghìn quả, một con số thật khủng khiếp, đã vậy còn kèm thêm hơn ba ngàn chiếc xe tăng công kích đủ mọi kiểu dáng nữa chứ.

“Cho dù là tên lửa và xe tăng do người bình thường nghiên cứu chế ra ở ngoài đời thật, với số lượng một nghìn thêm ba nghìn thế này đã đủ nổ nát bấy chúng ta cả tá lần rồi, huống chi còn là tên lửa và xe tăng do thiên kiếp ngưng tụ mà thành như bây giờ.”

Thiên Nhai Tử cười khổ nói.

Đối mặt với thiên kiếp có uy lực bậc này, ngay cả Tôn Giả thất phẩm cũng phải bó tay thôi.

Nói cách khác, sợ là năm người có mặt ở đây không qua nổi đợt thiên kiếp thứ hai rồi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Đừng nói gì nữa, chỉ còn nước liều mạng thôi.”

Đương nhiên là trên người của phủ chủ cũng có thủ đoạn bảo mệnh. Bối cảnh của hắn vô cùng to lớn, ngay cả thế lực như Vô Cực Ma Tông cũng không dám trêu chọc, nên đương nhiên hắn không thiếu thủ đoạn bảo mệnh. Nhưng khi đối mặt với thế giới thiên kiếp cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm, Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng không dám chắc thủ đoạn bảo mệnh và thủ đoạn sống lại trên người mình có hữu hiệu hay không nữa.

Dưới thiên kiếp mạnh như thế này, một khi thần hình câu diệt thì dám không kịp sống lại luôn ấy chứ.

Trừ lão giả vô dụng kia, bốn người còn lại đều cắn chặt răng.

Cho dù thật sự sắp chết thì cũng phải chết sao cho oanh liệt!

...

Đao ý khôi giáp, công pháp Nho Gia Kim Cương Thân, Cương Thủ, v.v… đều bị Tống Thư Hàng thúc giục đến cực hạn, bảo đao Bá Toái trong tay khẽ run lên, một đao phòng thủ mạnh nhất trong Nghịch Lân Đao Pháp đã súc thế chờ được phát động.

Thật ra trong đầu Tống Thư Hàng còn có một suy nghĩ nhưng hắn không nói ra. Đó là đợt thiên kiếp thứ hai đã là thiên kiếp hiện đại hóa, vậy đợt thiên kiếp thứ ba sẽ là cái gì?

Phải chăng là thiên kiếp hiện đại hóa phiên bản thăng cấp, ví dụ như bom nguyên tử, bom nhiệt hạch chẳng hạn? Hay... sẽ là thứ gì đó kinh khủng hơn, tựa như các thứ thuộc về công nghệ đen trong tương lai chăng?

Nếu như đợt thiên kiếp thứ ba xuất hiện bom nguyên tử thật, vậy mọi người cứ GG* đi là vừa.

*Đầu hàng

Lúc trước ngay cả Hiến Công Cư Sĩ có mấy trăm tầng trận pháp phòng ngự chống cự cũng suýt bị nổ chết, khi đó Hiến Công Cư Sĩ đã là tu sĩ lục phẩm đỉnh phong.

Trong biển lôi kiếp, lôi điện không ngừng cuộn sóng, chớp giật dữ dội sấm rền liên hồi, chấn điếc cả tai mọi người. Trên biển lôi kiếp ngày càng có nhiều tên lửa và nòng súng xe tăng hiện ra.

Tâm trạng của mấy người Thất Sinh Phù Phủ Chủ càng ngày càng nặng nề.

Mà ngay lúc này... mỹ nhân rắn công đức @#%x tiên tử trên người Tống Thư Hàng chợt động, thân hình cô bay lên cao, cuối cùng dừng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng. Sau đó cô lại giơ mẫu pháo Diệt Thần Pháo lên, nhắm thẳng về phía biển lôi kiếp.

Đoàng!!!

Diệt Thần Pháo bắn ra lần nữa, pháo quang nóng rực lóe lên. Sau đó mỹ nhân rắn công đức giơ thân pháo xoay một vòng, pháo quang của Diệt Thần Pháo xẹt qua biển lôi kiếp một vòng hệt như một thanh kiếm laser khổng lồ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ vang lên không dứt, phần lớn tên lửa và xe tăng trong biển lôi kiếp đều bị kích nổ. Biển lôi kiếp dâng trào cuộn cuồn, sóng xung kích liên tục tràn ra!

Có điều tên lửa xe tăng nổ ngay bên người mới sợ, chứ còn mấy làn sóng xung kích thế này chỉ là chuyện nhỏ thôi.

“Có thể công kích ngay bây giờ luôn à?”

Ánh mắt Thất Sinh Phù Phủ Chủ sáng lên.

Lúc độ kiếp, các tu sĩ đều chờ thiên kiếp đánh xuống rồi mới ra tay phá hủy lôi kiếp hoặc hỏa kiếp.

Nhưng giờ đống tên lửa và nòng súng đại bác trên xe tăng kia còn chưa kịp nổ súng thì mỹ nhân rắn công đức đã phát động công kích trước rồi!

“Nhân lúc này, mọi người mau tấn công đi!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng vội la lên.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử, Thường Viễn Tử lập tức thi triển thủ đoạn, tấn cống dồn dập về phía biển lôi kiếp. Còn Tống Thư Hàng thì lại không có thủ đoạn công kích tầm xa tương ứng, chỉ đành chém ra một chiêu Hỏa Diễm Đao cho có mà thôi.

Lão giả vô dụng run rẩy đánh ra một luồng khí đen... Nhưng khi khí đen mới rời thân thể hắn được một mét thì đã bị lực lượng phá tà trong thiên kiếp đánh thành tro bụi.

Tên này buồn cười thật đấy.

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi.”

Lão giả vô dụng lại tiếp tục lẩm bẩm.

...

Dưới loạt công kích dữ dội của bốn người Thất Sinh Phù Phủ Chủ, số lượng tên lửa và xe tăng trong biển lôi kiếp đã giảm bớt một phần.

Dù vậy nhưng số lượng tên lửa và xe tăng giảm bớt lại không nhiều bằng con số mới sinh ra trong biển lôi kiếp. Cuối cùng số lượng tên lửa duy trì ở mức chừng chín trăm quả, còn số lượng xe tăng thì lại tăng lên một ít, đạt tới cỡ bốn ngàn.

Nhìn con số này thôi đa khiến người ta rụng rời tay chân rồi.

Mà lúc này, rốt cuộc đợt thiên kiếp thứ hai cũng không sinh ra tên lửa mới nữa.

Ngay sau đó, chín trăm quả tên lửa thiên kiếp lập tức bắn về phía năm người Tống Thư Hàng, bốn nghìn chiếc xe tăng cũng đồng loạt nổ súng... Vậy nên thiên kiếp từ Huyền Thánh bát phẩm trở lên mới bị chuyển tới thế giới thiên kiếp, nếu uy lực này mà thả vào hiện thế thì khu vực hứng chịu thiên kiếp chắc chắn sẽ biến thành một vùng đất chết.

Tiếng sấm kinh thế dồn dập liên hồi. Trong lôi kiếp còn mang theo lực lượng tâm ma kiếp, kích phát nỗi sợ hãi trong lòng tu sĩ khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Mà ngay lúc này, khối hạch tâm con rối bị vỡ kia lại đột nhiên bay lên không.

Hạch tâm càng bay càng cao, cách xa năm người Tống Thư Hàng. Mà trong lúc nó đang bay, một bộ phận tên lửa và xe tăng chợt đổi hướng, quay qua tấn công nó.

Ầm!

Hạch tâm con rối bị vỡ là người trúng đạn đầu tiên trong năm người Tống Thư Hàng. Sau một tiến nổ đáng sợ, nó đã biến thành hư vô, không còn sót lại gì cả.

Dường như... đây chính là hành động sau cùng của vị tu sĩ Huyền Phong Cốc kia. Phải chăng nó muốn dùng cách thức của bản thân để hấp dẫn một phần hỏa lực giúp cho nhóm người Tống Thư Hàng?

Không ai biết suy nghĩ thật của nó là gì, có lẽ ngay từ khi toàn thân bị khôi lỗi hóa trở đi, nó đã không làm chủ được bản thân nữa rồi.

Một giây sau đó, mười quả tên lửa có tốc độ cực nhanh ở hàng đầu tiên đã nổ tung trước.

Phù trận phòng ngự do Thất Sinh Phù Phủ Chủ bày ra lại yếu ớt như thủy tinh, bị phá vỡ vô cùng dễ dàng. Sau đó bộ pháp khí độ kiếp huyết ma vẫn chưa hoàn thành của Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng bị uy lực của vụ nổ phá hủy.

Thủ đoạn phòng ngự của Thường Viễn Tử là loại đặc biệt nhất trong năm người, kiếm trận công thủ nhất thể.

Nếu như chỉ có mình hắn độ kiếp, bộ kiếm trận công thủ nhất thể này có thể chống đỡ thiên kiếp rất lâu. Nhưng ngay khi mười quả tên lửa đồng loạt nổ tung, uy lực của thiên kiếp và uy lực của tên lửa chồng lên nhau, kiếm trận công thủ nhất thể của Thường Viễn Tử mới chịu một hơi thở đã vỡ nát.

Cuối cùng là mỹ nhân rắn công đức + khôi giáp đao ý của Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng biến to lên, bao bọc tất cả các đạo hữu độ kiếp vào trong. Còn khôi giáp đao ý vốn bao quanh trên người Tống Thư Hàng, giờ lại lấy phương thức hình chiếu thêm vào trên người cô.

Mỹ nhân rắn công đức thu hồi Tử Mẫu Diệt Thần Pháo, thứ này phải cách một lúc mới bắn được một phát chứ không thể bắn liên tục, sau đó cô chỉ dùng thân thể mình để làm phòng ngự.

Ầm ầm ầm ầm!

Tên lửa thiên kiếp không ngừng nổ tung, thân thể mỹ nhân rắn công đức ngày càng nhỏ, kim quang cũng ngày càng yếu ớt.

“A a a a!”

Đột nhiên trong miệng mỹ nhân rắn công đức phát ra tiếng hét thảm thiết.

Tiếng hét thảm thiết kia du dương trầm bổng, rất có tiết tấu, nhưng kỳ lạ là tiếng hét kia là của nam tử thì phải?

Sau khi hét xong, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên nằm vật ra đất, ngoẹo đầu qua một bên, ‘chết’ mất.

“Chết rồi ư?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lau máu tươi trên khóe miệng rồi hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng chính là tầng phòng ngự cuối cùng của năm người. Bọn họ không ngờ uy lực của tên lửa thiên kiếp lại khủng khiếp như vậy, chỉ mười quả đã phá tan tất cả phòng ngự của bọn họ rồi! Thật ra cũng không cần mười quả, chỉ chừng năm quả nổ tung thôi cũng đủ quét sạch tất cả phòng ngự.

Nếu không nhờ mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng đột nhiên ngăn cản, có lẽ bây giờ bọn họ đã chết dưới sức tàn phá của mười quả tên lửa thiên kiếp rồi.

Thật ra ngay cả chính Tống Thư Hàng cũng không ngờ rằng mỹ nhân rắn công đức lại có thể chống đỡ công kích của tên lửa thiên kiếp lâu như vậy.

Khi mỹ nhân rắn công đức đối mặt với thiên kiếp, sức phòng ngự sẽ được tăng phúc đặc biệt. Lực lượng công đức vốn chính là lợi khí độ kiếp, có công đức tại thân, uy lực của thiên kiếp cũng bị triệt tiêu đi nhiều.

Cũng chính nhờ loại thuộc tính tăng phúc này nên mỹ nhân rắn công đức mới sống đến giờ.

Nhưng lúc này mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng cũng ‘chết’ rồi. Lúc mỹ nhân rắn công đức biến mất cũng chính là lúc năm người bọn họ phải táng thân dưới thiên kiếp.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng sợ chết cho nên hắn mới dùng phương thức truyền công, kéo dài thời gian độ thiên kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm đến tận ba trăm năm. Nhưng khi thật sự phải đối mặt với cái chết, Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại chẳng sợ hãi gì mấy. Hắn cảm thấy đạo tâm của mình mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Đáng tiếc, nếu mấy năm trước đạo tâm cũng mạnh mẽ như bây giờ thì hắn đã đi độ thiên kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm từ lâu rồi chứ cần không chờ tới hôm nay.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chị hai, chị hai của ta ơi, giờ là lúc nào rồi mà ngài còn có tâm trạng đùa giỡn nữa vậy?

Mặc dù thoạt nhìn mỹ nhân rắn công đức đã rút nhỏ đi rất nhiều, nhưng sự thật là cô còn cách cái chết xa lắm.

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc này, đạn đại bác từ xe tăng cũng bắn tới. Khác với lực sát thương do tên lửa thiên kiếp nổ tung gây ra, những đạn đại bác xe tăng này có thuộc tính phá giáp.

Sau khi trúng liền mấy phát đạn, Mỹ nhân rắn công đức chợt giãy giụa bò dậy, sau đó lại cất cao giọng hét thảm lên:

“A a a a!”

Lại là tiếng hét thảm thiết du dương trầm bổng, rất có tiết tấu kia.

Hét xong, mỹ nhân rắn công đức lại ngoẹo đầu, nằm vật ra ‘chết’ lần nữa.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

“...”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“...”

Thường Viễn Tử:

“...”

“Lần này chết thật chưa?”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng hỏi.

“Chưa đâu.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật máy cái, hắn cũng không biết phải giải thích thế nào về sở thích giả chết đặc biệt của mỹ nhân rắn công đức với các vị tiền bối nữa.

“Nhưng mỹ nhân rắn công đức cũng không chịu được bao lâu nữa đâu.”

Tống Thư Hàng thở dài nói:

“Sức mạnh của cô ấy đang giảm xuống rất nhanh, sớm muộn gì cũng biến mất, chúng ta phải nghĩ cách phá hủy đống tên lửa thiên kiếp này thôi.”

Trong lúc độ kiếp, Tống Thư Hàng vẫn không ngừng liên lạc với thế giới hạch tâm. Nhưng thế giới hạch tâm bị thế giới thiên kiếp ngăn cách, thời gian chờ về thành kéo hơi bị lâu.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thường Viễn Tử và Thiên Nhai Tử đều im lặng.

Phá hủy tên lửa thiên kiếp ư? Nếu phá được thì đã sớm phá rồi.

Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đột nhiên nói:

“Thư Hàng tiểu hữu... Nếu ngươi còn sống đi ra ngoài, xin hãy nhắn lại với Điền Điềm đạo hữu trong nhóm là ta yêu cô ấy. Còn có Lệ Chi Tiên Tử, ta cũng từng thầm mến cô ấy. Đúng rồi, cả Đông Phương Lục Tiên Tử và Lưu Huỳnh Tiên Tử nữa, ta cũng từng có hảo cảm với các cô ấy.”

“Hở?”

Tống Thư Hàng ngu người.

“Trong chúng ta, ngươi là người có khả năng sống sót để đi ra nhất. Từ khi ngươi tiếp đón Bạch Tôn Giả xuất quan đến nay, vận may của ngươi tăng vọt như hổ mọc thêm cánh. Ngươi là tu sĩ duy nhất có vận may chỉ thua mỗi Bạch Tôn Giả mà ta từng thấy. Nếu như nói ai có thể sống sót qua lần thiên kiếp này thì cũng chỉ có ngươi mà thôi. Nếu như ta chết, ngươi nhớ chuyển lời của ta cho mấy vị tiên tử kia nhé.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Thật ra thì ngoài những tiên tử trong nhóm, Thất Sinh Phù Phủ Chủ còn có hảo cảm với rất nhiều nữ tiên tử khác. Những Tống Thư Hàng lại không biết những nữ tu kia nên hắn mới không nhắc tới làm gì.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thường Viễn Tử:

“Thư Hàng tiểu hữu, giúp ta nhắn lại với Biệt Tuyết Tiên Cơ rằng ta rất yêu cô ấy, yêu da diết yêu sâu đậm.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Thiên Nhai Tử:

“Lão phu không yêu ai nhưng lão phu lại có một bảo tàng ở núi Giang Quy, nếu Thư Hàng tiểu hữu có thể đi ra ngoài thì hãy đến đó tìm kiếm nhé.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ầm ầm ầm~

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, lại có mấy chục quả tên lửa thiên kiếp nổ tung, mấy trăm phát đạn đại bác từ xe tăng bắn lên người mỹ nhân rắn công đức.

“A a a a!”

Mỹ nhân rắn công đức lại hét thảm thiết, lần này cô không giả chết nữa, thân hình cứ thế bị nổ nát bấy rồi biến mất.

Ngay lúc mỹ nhân rắn công đức tiêu tán, đôi mắt Tống Thư Hàng chợt nhói đau, sau đó có phù văn màu vàng nhảy ra từ trong mắt hắn, bắn về phía tên lửa thiên kiếp.

Là bí pháp giám định bị kích phát.

Chú thích:

*Công nghệ đen: khái niệm này bắt nguồn từ bộ anime Full Metal Panic, dùng để chỉ phạm trù vượt xa tri thức và khoa học kỹ thuật của nhân loại ngày nay, tức là khoa học kỹ thuật thuộc hàng siêu đẳng, khoa học kĩ thuật hoặc là sản phẩm thiếu căn cứ khoa học đồng thời trái với nguyên lý tự nhiên.

*GG: Là một thuật ngữ thường dùng trong game, điển hình là Liên Minh Huyền Thoại. GG có nghĩa là good game thường dùng vào cuối trận đấu, nhưng đồng thời nó cũng có nghĩa là đầu hàng, bắt đầu trận đấu khác.

Chương 1023: Ôm Đầu Sợ Hãi?

Trong trường hợp bình thường, Tống Thư Hàng phải lấy tay tiếp xúc tới mục tiêu thì bí pháp giám định này mới được kích hoạt. Nhưng cũng có lúc nó đột nhiên tự động kích hoạt, mà điều kiện kích hoạt là gì lại không rõ lắm.

Cũng giống như bây giờ, mỹ nhân rắn công đức mới bị tên lửa thiên kiếp nổ nát thì bí pháp giám định lại chạy ra.

Lúc này Tống Thư Hàng cảm ứng được thời gian xung quanh bị kéo dài ra, bất kể là quá trình nổ tung của tên lửa thiên kiếp hay động tác của mấy vị tiền bối Thất Sinh Phù Phủ Chủ đều bị chậm lại.

Sau khi tiếp xúc với tên lửa thiên kiếp, phù văn màu vàng lại trở về trong mắt hắn.

Cùng lúc đó ở phần lưng của Tống Thư Hàng lại xuất hiện một vết thương sâu tới xương, máu tươi phun như suối. Nỗi đau đớn càng nhân lên gấp mười lần, kích thích đến thần kinh trên cơ thể.

Tống Thư Hàng cắn răng nhịn đau, ngay sau đó thông tin liên quan đến thiên kiếp lập tức truyền vào trong đầu hắn.

Nội dung thông tin này rất ngắn gọn súc tích.

[Thiên kiếp... kết quả giám định là không biết.]

Fuck you!

Nhưng may là kết quả giám định vẫn còn phần sau.

[Tên lửa lôi kiếp, sản phẩm thiên kiếp biến dị theo loại hình đoàn thể, cấp bậc thất phẩm+, có sức mạnh của cả thiên kiếp và tên lửa. Đề nghị tổ đội với Huyền Thánh bát phẩm để độ kiếp.]

Tổ đội với Huyền Thánh bát phẩm để độ kiếp? Bát phẩm cái con khỉ, ta biết đi đâu tìm một vị Huyền Thánh bát phẩm để tổ đội đây? Đúng là Bạch tiền bối two có thực lực bậc này, nhưng giờ có biết ngài ấy đang ở đâu đâu mà nói. Hơn nữa... Bạch tiền bối two đến từ Cửu U, bị thiên kiếp khắc chế. Nếu để ngài ấy nhúng tay vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng, có khi thiên kiếp sẽ càng khủng bố hơn ấy chứ.

"Có cách đối phó không vậy? Hãy giám định ra phương pháp đối phó với loại thiên kiếp biến dị này cho ta! Cho dù bị thương nặng thế nào ta cũng bằng lòng!"

Tống Thư Hàng cố sức nhớ lại 88888 thanh âm kia, sau đó cắn răng thúc giục bí pháp giám định.

Vết thương trên lưng hắn ngày càng sâu hơn, mức độ đau đớn cũng tăng theo cấp số nhân.

Một lát sau, trong đầu hắn thật hiện ra cách đối phó với thiên kiếp biến dị.

[Phương pháp đối phó số 1: Sử dụng mệnh phù, tỷ lệ sống lại là hai mươi mấy phần trăm.]

Tỷ lệ sống lại là hai mươi mấy phần trăm? Nói cách khác, tỷ lệ chết là gần đến tám mươi phần trăm sao? Mà theo tình hình này thì khả năng chết càng lớn hơn. Nếu dùng thì chẳng khác nào giao sinh tử cho vận may hư vô mờ mịt, không tới đường cùng, Tống Thư Hàng sẽ không thử nghiệm loại phương pháp này đâu.

[Phương pháp đối phó số 2: Thăng cấp phẩm chất của ánh sáng công đức.]

Thăng cấp cái con khỉ ấy, lúc này ta biết tìm ai để thăng cấp phẩm chất của ánh sáng công đức đây? Nay ánh sáng công đức đã thực thể hóa thành trạng thái mỹ nhân rắn công đức, tính ra thì phẩm chất của nó cũng đã đạt đến đỉnh cấp rồi. Giờ muốn để cô ấy tăng cấp tiếp, trừ khi có một con tà ma Kiếp Tiên cửu phẩm đột nhiên phi xác tới đây, sau đó cam tâm tình nguyện bị tịnh hóa siêu độ, lúc đó phẩm chất của ánh sáng công đức mới có thể tăng lên nữa. Nhưng khả năng này còn khó xảy ra hơn cả chuyện toàn bộ tên lửa thiên kiếp trên không trung đều bị xịt hết.

[Phương pháp đối phó số 3: Mở túi thu nhỏ một tấc ra... xoẹt xoẹt xoẹt]

Kết quả giám định bị ngắt ở chỗ này.

Túi thu nhỏ một tấc ư?

Trong túi thu nhỏ một tấc của mình có bảo vật gì sao? Phải chăng là Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương?

Nhưng chẳng lẽ lại bảo ta ném Thông Nương ra ngoài à?

Khụ... Mà nhắc tới Thông Nương cũng thấy tội, cả hai lần thiên kiếp đều bị ép đi theo độ kiếp với Tống Thư Hàng.

Thật ra lần này là do thiên kiếp đến quá bất ngờ mà thôi, chứ trước đó Tống Thư Hàng đã định là khi mình tiến hành độ thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, hắn sẽ đưa Thông Nương vào trong thế giới hạch tâm để cô ấy không phải chịu khổ theo.

...

Tống Thư Hàng lập tức đưa tay muốn lục lọi trong túi thu nhỏ một tấc của mình, sau đó hắn phát hiện động tác của mình cũng trở nên cực kỳ chậm chạp. Mới nãy lúc bí pháp giám định bị kích hoạt, tinh thần lực của hắn đã ngưng tụ đến mức cao nhất, phối hợp với thiên phú nhãn khiếu “Viên đạn thời gian” mới tạo ra hiệu quả như bây giờ.

Khó khăn lắm Tống Thư Hàng mới mở túi thu nhỏ một tấc ra được, Thông Nương ở trong túi đã ngất đi từ lâu.

Nếu quyết định ném cô ấy ra, chắc chắc Thông Nương sẽ bị lôi kiếp đánh thành cọng hành khét.

Vậy rốt cuộc là thứ gì có thể giúp hắn đây?

Là sợi dây màu vàng của Tam Thập Tam Thú Thần Thú Tông sao? Chắc chắn không phải.

Hay là hạt giống thất hoàng diệu quả? Nhưng vật này cũng không có chức năng bảo vệ hắn sống sót dưới lôi kiếp.

Lẽ nào là con rối ngân long? Thứ này chỉ dùng để chạy thoát thân, nhưng giờ khắp nơi đều là thiếp kiếp bủa vây, chạy thoát được mới lạ đấy.

ấn ký linh thú cũng không đúng, đây chỉ là pháp khí hỗ trợ thu phục linh thú thôi.

Đợi đã, chẳng lẽ là cái này?

Tống Thư Hàng bỗng thấy một thứ mà lần trước hắn lấy được từ trong cấm địa, đó chính là con rối thủy tổ có biệt danh “Vua con rối nửa thân nhện”.

Hắn đã từng dùng phát thuật giám định để giám định thứ này rồi.

Con con rối này do Trường Sinh Giả ??? của Mặc Môn tự tay chế tạo, lúc ở trạng thái hoàn mỹ có thực lực bát phẩm đỉnh phong. Nay đã bị hư hỏng, mức độ hư hỏng là 89%, không còn khả năng sửa chữa. Về phần thông tin liên quan tới Trường Sinh Giả của Mặc Môn thì không giám định được, điều này chứng tỏ rằng Trường Sinh Giả của Mặc Môn vẫn còn sống.

Mức độ hư hại của con vua con rối nửa thân nhện này rất lớn, nhưng hạch tâm của nó được chế tạo bằng kỹ thuật ngụy vĩnh hằng chi lô, năng lượng trong hạch tâm vẫn ở trạng thái hoàn hảo, có thể tháo ra dùng riêng.

Hạch tâm có thể tháo ra dùng riêng, hơn nữa còn là hạch tâm của một con con rối có tu vi bát phẩm đỉnh phong. Nếu như bỏ nó vào trong một con con rối mới, vậy là có thể sử dụng ngay lập tức rồi!

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía con rối ngân long.

Con con rối ngân long này... không phải con rối thuộc loại hình chiến đấu. Hơn nữa cấp bậc của nó cũng quá thấp, chỉ là một con con rối phi hành mà tu sĩ tứ phẩm trở xuống dùng thay việc đi bộ mà thôi. Cho dù bỏ hạch tâm của vua con rối nửa thân nhện vào, nó có thể phát huy ra bao nhiêu sức mạnh chứ?

Tống Thư Hàng bỗng nghĩ tới một con con rối khác trong tay mình.

Hồi trước tại sự kiện cuộc chiến trên đoạn tiên đài ở Sở gia, hắn đã tìm được một bộ con rối trong hang động của “tiên sinh” toàn thân bị con rối hóa nọ.

Lúc đó Tống Thư Hàng cũng đã giám định con con rối kia.

Kết quả giám định là [Con rối tinh phẩm được Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho khách hàng tôn quý, có rất nhiều chức năng thần dị. Cần năm mươi nghìn linh thạch bát phẩm mới khởi động được.]

Một con con rối cần năm mươi nghìn bát phẩm linh thạch mới có thể khởi động được, nói vậy thì chắc thực lực của nó có thể là từ ngũ phẩm trở lên nhỉ?

Nếu lấy hạch tâm của vua con rối nửa thân nhện ra rồi bỏ vào trong bộ con rối này, không biết có thể tạo ra một con con rối cấp bậc bát phẩm không?

Mà nếu có một con con rối đạt tu vi bát phẩm, nói không chừng bọn họ có thể vượt qua đợt thiên kiếp biến dị này đấy!

Càng nghĩ càng cảm thấy có hy vọng!

Nhưng giờ có một vấn đề. Hạch tâm được chế tạo bằng kỹ thuật ngụy vĩnh hằng chi lô vẫn còn trong cơ thể của vua con rối nửa thân nhện, phải tháo nó ra rồi lại bỏ vào trong cơ thể của con rối tinh phẩm, nói chung là rất tốn thời gian!

Nhưng bây giờ tên lửa thiên kiếp đã đột phá tầng phòng ngự mỹ nhân rắn công đức, đang nổ ngay sát rạt nhóm người Tống Thư Hàng. Lúc này hắn còn không đủ thời gian để lấy hai con con rối kia ra, chứ huống chi là tốn thời giờ thực hiện các bước khác.

Chỉ sợ mới lấy ra một nửa, tên lửa thiên kiếp đã nổ tung ngay cạnh hắn rồi.

Lúc đó chỉ có nước cắn răng mà cảm nhận uy lực nổ tung của tên lửa thiên kiếp ngay tại khoảng cách bằng không.

Trong lực sát thương do tên lửa nổ tung gây ra còn mang theo lực lượng diệt thế, đồng thời còn có uy nghiêm của thần. Tên lửa thiên kiếp không chỉ muốn diệt thân xác tu sĩ, mà còn muốn nghiên nát cả tinh thần của bọn họ.

Không kịp nữa rồi... Chẳng lẽ phải kích hoạt mệnh phù, phó thác cuộc đời vào tỷ lệ hai mươi mấy phần trăm sống lại kia sao?

Trong lúc đang suy tư, khôi giáp đao ý trên người Thư Hàng chợt lóe sáng lên một chút.

Trước đó khôi giáp đao ý vẫn phụ thể trên người mỹ nhân rắn công đức, thừa nhận từng đợt mưa bom bão đạn công kích. Mà bây giờ, rốt cuộc nó cũng tích đủ điểm nộ khí rồi.

Một luồng đao ý sáng ngời chém ra, bổ vào trong đống tên lửa thiên kiếp đang nổ tung. Uy lực của đao ý gần đạt đến cảnh giới tứ phẩm.

Nhưng dù sao đao ý cũng đã tranh thủ được khoảng thời gian một cái nháy mắt cho Tống Thư Hàng.

Mượn cơ hội này, Tống Thư Hàng đã thành công lấy vua con rối nửa thân nhện và con rối tinh phẩm ra, sau đó lập tức ném vua con rối nửa thân nhện về phía trước.

Bây giờ hắn không hề có thời gian tháo hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô ra, chỉ còn nước đánh cược một lần thôi!

Sau khi bị ném ra, vua con rối nửa thân nhện ngăn ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ con con rối bát phẩm đỉnh phong này đã tàn tạ cùng cực rồi, giờ lại hứng thêm sát thương do tên lửa thiên kiếp nổ tung gây ra, bởi vậy nên lập tức bị vỡ vụn.

Nếu vua con rối nửa thân nhện còn ở trạng thái hoàn mỹ thì đống tên lửa thiên kiếp bậc này làm gì đả thương được nó chứ, nhưng bây giờ mức độ hư hại của con rối thủy tổ đã cao đến 89%, vừa tiếp xúc với vụ nổ đã vỡ nát.

Hạch tâm con rối trong cơ thể nó bỗng bay văng ra ngoài đúng như dự tính của Tống Thư Hàng.

Con rối thủy tổ vỡ nát lại tranh thủ thêm một cái nháy mắt cho Tống Thư Hàng.

Chính là lúc này!

Tống Thư Hàng lại ném con con rối tinh phẩm kia về phía hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô.

Con con rối tinh phẩm này rất quỷ dị. Lúc nó còn ở trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng, chỉ cần tiếp xúc với linh thạch sẽ chủ động hấp thu linh thạch ngay lập tức.

Cho nên Tống Thư Hàng muốn thử xem, nếu như con rối tinh phẩm trực tiếp đụng vào hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô, lúc đó nó có chủ động hấp thu hạch tâm, lắp ráp hoàn chỉnh hay không đây?

Ầm ầm!

Tên lửa thiên kiếp vẫn tiếp tục bay tới rồi nổ tung, cùng lúc đó đám xe tăng đầy trời kia cũng nổ súng lần nữa, đạn đại bác và tên lửa từ bốn phương tám hướng bắn về phía Tống Thư Hàng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ chắp hai tay sau lưng rồi thản nhiên đứng đó.

Còn Thiên Nhai Tử đạo trưởng thì ngồi xếp bằng, trên mặt hiện lên vẻ nhẹ nhõm.

Thường Viễn Tử ngẩng đầu nhìn xa xăm, tựa như thấy được dung nhan của Biệt Tuyết Tiên Cơ đang hiện ra trước mắt mình vậy.

“Chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi.”

Lão giả vô danh vẫn tiếp tục lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm hét lên:

“Trúng đi!”

Con rối tinh phẩm thuận lợi đụng vào hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô. Ngay lúc hai bên vừa tiếp xúc với nhau, con rối tinh phẩm đột nhiên cử động, hai tay của nó bắt lấy hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô rồi nhét ngay vào trong ngực mình.

Sau đó, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ từ trên người con rối tinh phẩm tản mát ra.

Hình dáng của con rối tinh phẩm cũng bắt đầu biến hóa.

Thân thể con rối cứ như thủy ngân lưu động, biến thành bộ dạng một nữ tử có lồi có lõm, gương mặt cũng huyễn hóa thành mặt của nữ.

Nhưng khuôn mặt nữ này lại cực kỳ xấu xí, trông dữ tợn chẳng khác gì ác quỷ. Cặp mắt của con rối lóe lên ánh sáng màu vàng cam yêu dị.

Theo như kết quả giám định của Tống Thư Hàng, con rối tinh phẩm này là sản phẩm được Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho khách hàng tôn quý.

Chế tạo riêng... nói cách khác, con rối này đã có chủ rồi.

Bất kể chủ nhân của nó còn sống hay đã chết, nhưng hình dáng và chức năng đều là do Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho vị khách tôn quý kia.

Con rối tinh phẩm có mặt mũi dữ tợn bắt đầu chuyển động hai mắt, đầu tiên là nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lại xoay đầu nhìn về phía đống tên lửa lôi kiếp đang nổ ầm ầm.

Ánh mắt lóe lên, cô bỗng phát ra một tiếng thét uy phong lẫm liệt.

Đây đúng là khí phách mà một con rối cấp bậc bát phẩm nên có!

Tống Thư Hàng nghĩ có lẽ mình được cứu rồi!

Nhưng ngay lúc này, con rối tinh phẩm đột nhiên ôm đầu ngồi xổm xuống.

Chẳng lẽ đây chính là... ôm đầu sợ hãi sao?

Chương 1024: Lão Phu Nhìn Lầm Các Ngươi Rồi, Đúng Là Hai Tên Chết Nhát!

Thấy con rối tinh phẩm đột nhiên ôm đầu ngồi xuống, trái tim Tống Thư Hàng chợt lạnh đi một nửa. Vừa ra sân đã tung tuyệt chiêu chết nhát thế kia, con con rối tinh phẩm này có làm ăn được gì hay không đây?

Cho dù nó thật sự có tu vi bát phẩm trở lên, nhưng cứ sợ hãi thế này thì làm sao phát huy ra thực lực vốn có chứ?

Lúc này Tống Thư Hàng bắt đầu cảm thấy hoài nghi, liệu cách đối phó mà bí pháp giám định đã ám chỉ có thật sự là con con rối tinh phẩm này hay không?

Có điều hắn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn thì một quả tên lửa thiên kiếp đã nổ tung.

Ầm~~ uy lực của vụ nổ bao trùm cả năm người.

Tống Thư Hàng cảm giác da thịt toàn thân đau nhói, cộng thêm vết thương sâu thấy xương do sử dụng bí pháp giám định ở sau lưng, lúc này hắn đau đến muốn ngất đi.

Về phần con con rối kia... Dù phải đối mặt chính diện với vụ nổ đang ập tới, con con rối tinh phẩm mà hắn gửi biết bao kỳ vọng kia vẫn dùng hai tay ôm đầu, ngồi xổm ở đó không hề nhúc nhích...

Trong lòng Tống Thư Hàng chỉ còn sự tuyệt vọng.

Bó tay rồi!

Hoàn toàn không nhờ được gì!

Xem ra chỉ có thể đánh cược vào hai mươi mấy phần trăm sống lại khi dùng mệnh phù mà thôi, sống hay chết đành phải xem ý trời vậy.

Ầm ầm ầm ầm ầm~~

Một quả tên lửa vừa nổ lại kéo theo mấy chục quả tên lửa ở phía sau cũng nổ tung theo.

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi~~”

Lão giả vô dụng kia cũng đang làm động tác giống hệt như con rối tinh phẩm. Hắn ngồi xổm tại chỗ, hai tay ôm đầu, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Trên mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ hiện lên vẻ kiên cường, trong tay hắn cầm chặt tất cả phù bảo. Trên người hắn cũng có pháp bảo làm sống lại giống như mệnh phù, hắn cùng chẳng khác gì Tống Thư Hàng vậy, có thể sống lại hay không chỉ có thể xem ý trời. Trước khi chết thì cứ liều một lần thôi!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn duy trì tư thế chắp hai tay sau lưng, trong đôi mắt hắn không có sợ hãi mà chỉ còn bình thản, có cảm giác như đã siêu thoát sinh tử. Nếu hắn tiếp tục giữ vững đạo tâm thế này, nói không chừng tương lai có hy vọng tấn thăng Tôn Giả thất phẩm lắm.

Còn vị Linh Hoàng ngũ phẩm trẻ tuổi Thường Viễn Tử chỉ im lặng sửa soạn lại bộ dạng của mình, sau đó hai tay cầm chặt song kiếm. Hắn không có thủ đoạn để sống lại nhưng cho dù chết thì hắn cũng phải chết đứng.

…

Uy lực nổ tung của tên lửa thiên kiếp hoàn toàn triển khai, con rối tinh phẩm vẫn duy trì tư thế ôm đầu sợ hãi, bị ngọn lửa do vụ nổ tạo ra cắn nuốt.

Ở ngay phía sau nó là Tống Thư Hàng. Hắn dùng toàn lực thi triển thức thứ ba Nghịch Lân Thức trong Nghịch Lân Đao Pháp, hơn nữa còn ngưng tụ khôi giáp đao ý lần nữa, mượn đao ý tăng cường đao thức, bắt đầu lần giãy giụa cuối cùng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ kích hoạt tất cả phù bảo, có loại hình phòng ngự hình, loại hình phụ trợ, loại hình tăng cường công kích, loại hình tác dụng đặc biệt. Dù sao thì tất cả phù bảo đều bị hắn kích hoạt hết.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng điểu khiển kiếm, dùng hết khí lực toàn thân chém ra một luồng kiếm quang.

Thường Viễn Tử khống chế song kiếm, chỉ công không thủ.

Lão giả vô danh bỗng hét thảm một tiếng:

"A a a a~~"

Hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, trên người không hề có thủ đoạn phòng ngự nào cả. Dưới sức phá hủy của tên lửa lôi kiếp cộng thêm đạn đại bác từ xe tăng thiên kiếp bắn đến, thân thể hắn lập tức bị nổ nát bấy.

Nát bấy theo đúng nghĩa đen!

Do sức nóng từ vụ nổ, chẳng mấy chốc thân thể lão giả vô danh đã biến thành một đống tro bụi. Đây còn là vì thân xác của hắn đã đạt đến trình độ tam phẩm đỉnh phong rồi đấy, chứ nếu không, thì thân thể hắn đã hóa thành khí luôn rồi.

Lần này không ai có thể cứu được hắn nữa.

Bất kể là Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thường Viễn Tử, Tống Thư Hàng hay là Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ai cũng đang giãy giụa một lần cuối cùng, cách cái chết không xa...

Trong tên lửa thiên kiếp bao hàm cả lực lượng của thiên hỏa kiếp, kim kiếp, phong kiếp và tâm ma kiếp, chứ không chỉ đơn giản là lôi kiếp không.

Lực lượng của hỏa kiếp và kim kiếp tạo thành phần thân tên lửa. Lôi kiếp tạo thành phần đầu đạn, gia tăng uy lực cho tên lửa thiên kiếp. Phong kiếp gia tăng tốc độ công kích của thiên kiếp. Còn tâm ma kiếp thì tăng cường uy lực chấn nhiếp được sinh ra lúc tên lửa nổ tung.

Đợt thiên kiếp hiện đại hóa này đã thật sự dung hợp tất cả thuộc tính thiên kiếp làm một thể, cho nên uy lực mới đáng sợ như vậy.

Hơn nữa, bắt đầu từ đợt thứ hai, thiên kiếp đã chuyển sang chế độ công kích trên phạm vi rộng. Cả năm người Tống Thư Hàng đều là mục tiêu của nó, vậy nên năm người đều tụ lại chung một chỗ, không cần tách riêng ra.

...

Chỉ trong thời gian một hơi thở, lão giả vô danh đã hóa thành tro bụi.

Tiếp đó người thứ nhất không chống đỡ nổi chính là Tống Thư

Hàng. Nghịch Lân Thức không chịu nổi uy lực của thiên kiếp, đã bị vỡ nát. Ngay sau đó khôi giáp đao ý cũng nhanh chóng tiêu tan, thậm chí còn không thể tung ra phản kích phòng thủ, bởi vì không chờ điểm nộ tích đủ để phản kích thì khôi giáp đao ý đã bị uy lực nổ tung chôn vùi mất rồi.

Ngay khi mất đi tầng phòng ngự của Nghịch Lân Thức và đao ý khôi giáp, thân xác Tống Thư Hàng lập tức bị vụ nổ cắn nuốt, da thịt rách toạc máu chảy đầm đìa.

Cuối cùng hắn không nhịn được lại nhìn về phía con con rối tinh phẩm vẫn đang ôm đầu sợ hãi kia, trong mắt hiện lên sự không cam lòng.

Không ngờ con con rối này lại chỉ là một thứ vô dụng. Biết vậy cứ bỏ hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô vào trong cơ thể con rối ngân long cho rồi, nói không chừng con rối ngân long có hạch tâm bát phẩm còn có thể chống cự được một lúc.

Hôm nay là ngày chết tiệt gì vậy không biết!

Tống Thư Hàng cắn răng vận chuyển đao ý lần nữa, định ngưng tụ ra khôi giáp đao ý phủ lên người.

Mà lúc này... dường như cảm ứng được ý niệm của Tống Thư Hàng, con rối tinh phẩm vẫn đang ôm đầu sợ hãi đột nhiên run lên.

Ngay sau đó nó chợt xoay đầu lại, im lặng nhìn Tống Thư Hàng.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang dựa vào khôi giáp đao ý và Nho Gia Kim Cương Thân để chống đỡ. Da thịt trên người hắn đã rách toác ra, phần tay cầm đao cháy đen một mảng, toàn bộ lông tóc đều bị cháy trụi, lộ ra một cái đầu trọc bóng loáng.

Nhìn đầu trọc sáng bóng cộng thêm ánh sáng công đức đang bắt đầu khôi phục trên người Tống Thư Hàng, lúc này trông hắn cứ như một vị cao tăng đắc đạo.

Ánh sáng màu vàng cam trong đôi mắt của con rối tinh phẩm chợt lóe lên, sau đó cô bỗng giơ tay... kéo mặt mình xuống.

Mà bất ngờ là khuôn mặt dữ tợn đáng sợ kia lại thật sự bị kéo xuống một chút, hóa ra khuôn mặt dữ tợn chỉ là một tấm mặt nạ mà thôi.

Mặt nạ bị kéo xuống một chút, để lộ ra nửa khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của con rối tinh phẩm.

Vì là con rối nên khuôn mặt nhỏ nhắn này chẳng có cảm xúc gì cả.

Tiếp đó, con rối tinh phẩm lại khôi phục tư thế ôm đầu sợ hãi như lúc trước.

Nhưng lần này trên người cô lại hiện lên một màn sáng nhàn nhạt, nó từ từ mở rộng ra rồi lặng lẽ bao bọc Tống Thư Hàng lại.

Sau đó lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, màn sáng lại tiếp tục mở rộng, bao trùm cả Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử và Thường Viễn Tử đứng sau lưng Tống Thư Hàng vào.

Màn sáng nhàn nhạt này cũng không hẳn là màn phòng ngự, với lại màu sắc của nó quá nhạt, mà thiên kiếp lại quá chói mắt nên rất khó nhìn thấy.

Hơn nữa ngoại trừ màn sáng trên người Tống Thư Hàng, màn sáng trên thân mấy người Thất Sinh Phù Phủ Chủ có lực phòng ngự rất nhỏ, cũng không thể ngăn cản hoàn toàn lực sát thương do thiên kiếp gây ra.

Vậy nên trong thời gian ngắn, nhóm người Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn không phát hiện ra, thậm chí cũng không cảm ứng được màn sáng này.

Một hơi thở sau...

Thất Sinh Phù Phủ Chủ là người ngã quỵ trước, hắn đã kiên trì chống đỡ tên lửa thiên kiếp trong gần ba hơi thở.

Thật ra chỉ bằng thực lực tứ phẩm đỉnh phong mà hắn có thể cầm cự được ba hơi thở dưới uy lực của tên lửa thiên kiếp thất phẩm biến thái kiểu này cũng đã nghịch thiên lắm rồi.

Lúc này khắp người hắn toàn là vết thương, pháp bào màu đen khoác ngoài đầy phong cách cũng đã rách bươm, trên thân thể có gần trăm vết thương cả lớn lẫn nhỏ, máu thịt be bét. Chân khí trong cơ thể khô kiệt, kinh mạch bị tổn thương hơn chín mươi phần trăm.

Hai mắt Thất Sinh Phù Phủ Chủ tối sầm lại.

“Kết thúc rồi.”

Hắn thầm nói trong lòng.

Trước mắt bỗng hiện lên hình dáng của rất nhiều tiên tử, mỗi vị tiên tử đều có cá tính và nét đẹp riêng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ rất có hảo cảm với những tiên tử này, thật ra tình cảm “thầm mến” mà hắn nói cũng chỉ là sự ái mộ đối với các cô ấy mà thôi.

Những tiên tử này hợp thành một kính vạn hoa, xoay chuyển ở trước mắt hắn.

Nghe nói trước khi chết, người ta thường sẽ thấy được đèn kéo quân tua lại cuộc đời mình, nhưng giờ hắn lại thấy kính vạn hoa do vô số tiên tử tạo thành.

“Quả nhiên, ta đã hoàn toàn hết thuốc chữa rồi sao?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười thảm một tiếng, sau đó mất hết tri giác.

Mà ngay lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ mất tri giác, màn sáng nhàn nhạt trên người hắn chợt lóe lên.

Sau đó thân thể đang hôn mê kia đột nhiên ngồi dậy, tuy động tác hơi cứng ngắc nhưng lại rất kiên định. Hai tay hắn run rẩy ôm lấy đầu, bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi.

Say khi bày xong tư thế, màn sáng trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại xuyên thấu qua trạm trung chuyển là Tống Thư Hàng, mơ hồ hình thành một loại cộng minh nào đó với con rối tinh phẩm.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ ôm đầu ngồi đó, khi lực xung kích của đạn nổ tràn tới thì thân thể hắn lại khẽ lắc lư.

Rõ ràng tên lửa thiên kiếp vẫn đang nổ liên hồi ngay bên cạnh, đạn đại bác xe tăng vẫn không ngừng bắn vào trên người, thế nhưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại không hề bị tổn thương chút nào.

[Hắn mạnh mặc hắn mạnh, thanh phong lướt qua đồi]!

*Khẩu quyết Cửu Dương Thần Công trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiến vào trạng thái rớt mạng vô địch.

...

Sau khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngã xuống, Thường Viễn Tử cũng không chống đỡ nổi nữa. Ngay từ lúc bắt đầu thì hắn đã từ bỏ phòng thủ, chỉ lấy công đối công chống lại thiên kiếp, nên giờ tình trạng của hắn còn thảm hơn Thất Sinh Phù Phủ Chủ gấp trăm lần.

Hai cánh tay cong vẹo bất thường, pháp khí song kiếm quý giá vỡ vụn, trên người có mười bảy vết thương trông hệt như lỗ máu. Nếu người bình thường bị thương kiểu này thì đã chết từ lâu rồi.

“Ha ha ha ha, sảng khoái!”

Thường Viễn Tử lớn tiếng hét to, hắn vẫn duy trì tư thế đứng thẳng người, rồi cứ vậy mà mất đi ý thức.

Thà chết đứng chứ không muốn sống quỳ!

Chẳng qua là Thường Viễn Tử không hề ngờ rằng, sau khi mất đi ý thức, thân thể hắn không tự chủ được khuất nhục ngồi xổm xuống, bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi đối mặt với thiên kiếp tàn khốc. Hai tay hắn ôm lấy đầu, ngồi xuống co ro lại thành một cục.

Sau đó hắn cũng rơi vào trạng thái rớt mạng vô định giống y như Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Dưới sự công kích của tên lửa thiên kiếp và xe tăng đại bác, thân thể hắn khẽ lắc lư theo sóng xung kích oanh tạc.

…

“Đệch, chuyện gì thế này?”

Lúc này Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã rơi vào trạng thái mất máu liên tục. Hắn vốn muốn liếc mắt nhìn xem Thất Sinh Phù đạo hữu, Thường Viễn Tử đạo hữu cùng độ kiếp với mình còn sống hay không trước khi tèo.

Nhưng hắn vừa quay đầu đã thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Viễn Tử đang duy trì một tư thế cực kỳ hèn nhát. Ôm đầu ngồi xổm một chỗ, thân hình không ngừng đung đưa? Hay là đang run lẩy bẩy đây nhỉ?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng không kềm được mà tức giận.

Mẹ nó, lão phu còn tưởng hai tên này là nhân vật kiêu ngạo khí phách, là những đạo hữu thà sống đứng chứ không chết quỳ.

Nhưng không ngờ thì ra lại là hai tên chết nhát!

Vừa nghĩ đến đây, Thiên Nhai Tử đạo trưởng trong trạng thái mất máu liên tục cũng dần mất đi ý thức.

Chương 1025: Tư Thế Orz Nghênh Đón Đợt Thiên Kiếp Cuối Cùng

Lúc sắp mất đi ý thức, Thiên Nhai Tử đạo trưởng còn cố gắng đứng thẳng lưng, cho dù thân bị trọng thương nhưng hắn vẫn muốn đứng thẳng.

“Lão phu có chết cũng phải đứng thẳng để đối mặt với cái chết. Còn hai tên chết nhát bên cạnh kia, lão phu thật xấu hổ khi làm bạn với bọn họ!”

Đây là ý nghĩ trong đầu Thiên Nhai Tử đạo trưởng vào lúc này.

Trước khi chết, Thiên Nhai Tử đạo trưởng căm tức nhìn về đống tên lửa thiên kiếp ở phía trước:

“Tới đây đi, tới bắn chết lão phu đi!”

Nếu bản thân mở miệng hét thảm một tiếng trước khi chết thì lão phu không phải là nam nhân! Chớ nói chi là làm ra tư thế cực kỳ hèn nhát giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thường Viễn Tử.

Tới đi thiên kiếp! Lão phu không sợ ngươi đâu!

Trong lúc Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang nghĩ loạn, ý thức của hắn càng ngày càng yếu.

Ngay sau đó, một chuyện khiến hắn vô cùng hoảng sợ đã xảy ra. Hắn phát hiện đầu gối mình đang từ từ gập lại.

Dường như trong thiên địa có một loại lực lượng không thể địch nổi đang đè trên người hắn, muốn ép hắn khuỵu xuống.

Là do nội tâm hắn mềm yếu sao?

Không đúng!

Là thiên kiếp đang tác quái!

Đợt thiên kiếp hiện đại hóa này không chỉ muốn phá hủy thân xác tu sĩ, mà còn muốn đùa giỡn với ý chí của bọn họ nữa sao?

Nhưng lão phu sẽ không đầu hàng dễ dàng như vậy đâu.

Ý chí của lão phu, tâm cảnh của lão phu đã trải qua rèn luyện, nhìn thấu cả sinh tử rồi. Ngay cả cái chết lão phu còn không sợ, ngươi muốn lão phu khom lưng uốn gối ư? Đừng có mơ!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng thầm tuyên bố dõng dạc trong lòng.

Dù có chết, hắn cũng không khuất phục!

Chẳng qua là... tâm trí thì rất kiên cường nhưng thân xác lại quá mềm yếu.

Đầu gối hắn không nghe theo sự khống chế của bản thân, cứ dần dần co lại, cuối cùng hắn cũng ngồi xổm xuống giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thường Viễn Tử.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Nhưng mọi việc không chỉ dừng lại ở đây. Sau khi đầu gối bị buộc cong xuống, đến lượt hai tay hắn vừa run rẩy vừa từ từ đưa lên một cách mất kiểm soát, chuẩn bị bày ra tư thế nhát chết kia.

“Không!!! Để xuống ngay, khốn kiếp! Thả hai tay ta xuống ngay! Cho ta chết một cách quang minh chính đại đi!”

Thiên Nhai Tử đạo trưởng gào thét trong lòng.

Nhưng thực tế tàn khốc vẫn tiếp diễn ngay trước mặt hắn. Một hơi thở sau, cuối cùng hai tay hắn cũng đặt lên trên đỉnh đầu, bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi tiêu chuẩn, hệt như tư thế của Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thường Viễn Tử mà hắn đã khinh bỉ trước đó.

Sau đó, thân thể hắn bắt đầu mất khống chế mà từ từ lắc lư.

Ngay giờ khắc này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm giác tôn nghiêm của mình đã bị chà đạp tàn nhẫn!

Đây đúng là nỗi nhục nhã không gì sánh được!

Đồng thời trong lòng hắn cũng ngộ ra.

Ta đã trách lầm Thất Sinh Phù đạo hữu và Thường Viễn Tử đạo hữu rồi, không phải bọn họ hèn nhát mà chắc chắn bọn họ cũng có nội tâm kiên cường nhưng thân xác lại yếu đuối giống như hắn vậy.

Cũng đúng, Thất Sinh Phù đạo hữu và Thường Viễn Tử đạo hữu đều là người có đạo tâm kiên định, đâu giống như lão giả vô danh kia.

Cuối cùng Thiên Nhai Tử đạo trưởng dùng hết toàn bộ sức mạnh còn sót lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ở nơi đó, Tống Thư Hàng còn đang chật vật chống cự lại thiên kiếp.

Ánh sáng công đức trên người bị đánh tan lúc trước đang dần khôi phục lại. Chỉ cần Tống Thư Hàng không chết, ánh sáng công đức cũng sẽ không biến mất. Dù có bị đánh tan mười ngàn lần thì nó cũng có thể dần khôi phục.

Mà lúc này, mặc dù đầu bị trọc, quần áo nhuốm đầy máu nhưng Tống Thư Hàng vẫn đứng thẳng lưng.

Trong lòng Thiên Nhai Tử đạo trưởng chợt dâng lên cảm giác vui mừng thanh thản, cuối cùng hắn cũng mất đi ý thức.

Giờ đây ba vị tiền bối Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thường Viễn Tử và Thiên Nhai Tử ở sau lưng Tống Thư Hàng đều duy trì tư thế ôm đầu sợ hãi, lắc lư quỷ dị theo sóng xung kích từ đạn nổ.

Mỗi lần ba người bọn họ lắc lư, màn sáng trên người sẽ sáng lên một chút. Sau đó có một loại lực lượng còn mạnh hơn cả chân khí và linh lực hội tụ lại cùng một chỗ từ trên người bọn họ, rồi truyền đến trên người Tống Thư Hàng.

Luồng lực lượng này lại thông qua thân thể Tống Thư Hàng, truyền đến trên người con rối tinh phẩm đang ôm đầu sợ hãi kia.

Sau khi hoàn thành một vòng tuần hoàn ở trên người con rối tinh phẩm, luồng lực lượng kỳ lạ này lại thông qua Tống Thư Hàng, trở về trên thân ba người Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Bốn người cộng thêm một con rối vẫn tiếp tục duy trì mối liên hệ thần bí này, mặc cho tên lửa thiên kiếp cuồng bạo đánh xuống, bọn họ vẫn cứ đong đưa không ngã.

…

Tống Thư Hàng cũng không biết bản thân đã vung bao nhiêu đao, ngưng tụ khôi giáp đao ý bao nhiêu lần nữa.

Thật ra bởi vì mất máu quá nhiều, năng lượng tiêu hao quá lớn, lúc này hắn đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, trên người có chừng trăm vết thương.

Bây giờ hắn chỉ máy móc vung đao, thi triển Nghịch Lân Thức trong Nghịch Lân Đao Pháp, sau đó sẽ ngưng tụ đao ý đã bị nổ tung lại thành đao ý khôi giáp. Ngay lúc khôi giáp đao ý và Nghịch Lân Thức vẫn chưa bị vỡ nát, hắn sẽ dùng tay trái làm đao, chém ra một chiêu Hỏa Diễm Đao.

Về phần tại sao lâu vậy rồi mà tên lửa thiên kiếp và xe tăng đầy trời vẫn chưa đánh hắn thành tro bụi ấy à? Rõ ràng vấn đề này rất quan trọng nhưng hắn đã không còn dư tinh lực để suy nghĩ nữa.

Còn Thông Nương đang ở trong túi thu nhỏ một tấc trước ngực hắn lại bị cuốn vào một vòng tuần hoàn tàn khốc, bị sét đánh tỉnh... bị sét đánh ngất đi... lại bị sét đánh tỉnh... tiếp tục bị sét đánh ngất đi... cứ mãi như thế. Cung may là uy lực nổ tung của tên lửa thiên kiếp đã bị Tống Thư Hàng, màn sáng của con rối tinh phẩm và túi thu nhỏ một tấc do Kiếp Tiên cửu phẩm tự tay chế tạo làm suy yếu bớt, nếu không lúc này Thông Nương đã biến thành một cọng hành khét rồi.

Tống Thư Hàng vẫn duy trì loại trạng thái mơ hồ đến mấy phút đồng hồ.

Mãi đến khi kim quang công đức trên người hắn lại sáng chói rực rỡ, mỹ nhân rắn công đức xuất hiện lần nữa thì trạng thái này mới ngừng lại.

Khi mỹ nhân rắn công đức hiện thân lần nữa, tinh thần của Tống Thư Hàng nhận được sự tăng phúc nên lại hăng hái lên.

Mỹ nhân rắn công đức vừa hiện thân đã lập tức bao bọc lấy Tống Thư Hàng thật kín, sau đó giơ hai tay ra ngăn chặn đạn nổ của tên lửa thiên kiếp và công kích tầm xa của xe tăng.

Tiếp đó cô xoay đầu nhìn tên lửa thiên kiếp nổ liên hồi ở xung quanh, rồi lại nhìn con rối tinh xảo đang ôm đầu sợ hãi ở trước mặt, cuối cùng là ba người Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng ôm đầu ngồi ở phía sau.

Mỹ nhân rắn công đức cũng muốn làm động tác ôm đầu sợ hãi, nhưng tiếc là bản thân không có chân vậy nên cô đành quấn đuôi thành một vòng.

Ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức bỗng ngửa ra sau rồi hét lên:

“A a a a~~”

Sau khi phát ra tiếng hét thảm thiết có tiết tấu kia, cô lại ngoẹo đầu rồi giả chết.

Tống Thư Hàng:

“...”

Khi nghe được tiếng kêu thảm thiết quen thuộc kia, công thêm việc tạm thời có mỹ nhân rắn công đức chống đỡ thiên kiếp thay mình, tinh thần của hắn khôi phục lại một ít.

“Ta vẫn chưa chết ư?”

Tống Thư Hàng ngẩn người tự hỏi, trong giọng nói còn mang theo vẻ bất ngờ không dám tin.

Chẳng lẽ mệnh phù của mình đã phát huy tác dụng à? Có thể do thế giới thiên kiếp này là nơi có tính phong tỏa, cho nên mệnh phù chỉ có thể làm mình sống lại ở ngay chỗ này?

Không đúng... pháp khí, bảo đao Bá Toái, túi thu nhỏ một tấc đều vẫn còn trên người mà. Nói vậy là bản thân không phải sống lại do mệnh phù mà là mình vẫn còn sống!

Tống Thư Hàng vội vàng lấy đan dược chữa thương và khôi phục chân khí ở trong vòng tay pháp khí ra rồi uống vào, sau đó lại lấy thuốc mỡ bôi lên vết thương. Lúc này thương thế trên người hắn rất nặng, nhìn thôi cũng thấy lạnh người rồi.

Cũng may là phần lớn vết thương đều có thể khôi phục bằng cách dùng đan dược. Bây giờ hắn phải thừa dịp mỹ nhân rắn công đức vẫn chưa tan vỡ để khôi phục một ít thể lực, chữa trị phần nào thương thế.

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng quay đầu nhìn ra sau lưng. Hắn đã chống đỡ nổi, vậy ba vị tiền bối Thất Sinh Phù có còn sống không nhỉ?

Nhưng lúc Tống Thư Hàng quay đầu qua xem thì lại chẳng thấy gì cả. Hàng loạt đạn nổ không ngừng đã chắn mất tầm nhìn, hắn không thấy được gì hết.

Mà xung quanh chỉ toàn là khí tức của thiên kiếp, hắn cũng không cách nào cảm ứng được khí tức của ba vị tiền bối.

Cũng không biết ba vị tiền bối thế nào nữa?

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này, mặc dù không biết làm sao mình lại chống đỡ nổi, nhưng nếu đã chống nổi rồi vậy hắn sẽ không bỏ cuộc.

Hơn nữa, theo hắn tính toán thì tên lửa thiên kiếp hẳn là sắp kết thúc rồi.

Tống Thư Hàng tính không sai.

Đợt tên lửa thiên kiếp cuối cùng đã nổ tung, thậm chí nhiệt lượng hình thành do vụ nổ còn xuyên thấu qua tầng bảo vệ của mỹ nhân rắn công đức, tác động lên người hắn.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên liên hồi, kéo dài đến mười mấy hơi thở mới dừng.

Lại qua hơn hai mươi hơi thở sau, chấn động do vụ nổ gây ra mới ngừng lại.

Trải qua lễ rửa tội của đợt tên lửa thiên kiếp cuối cùng, mỹ nhân rắn công đức trên người Tống Thư Hàng đã rút nhỏ đi chín thành, chỉ còn lớn bằng một người bình thường, tận lực bao bọc Tống Thư Hàng ở trong ngực.

“Vượt qua rồi sao?”

Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Khói lửa và ánh sáng của vụ nổi dần tản đi.

Tống Thư Hàng vừa liếc mắt đã thấy được con rối tinh phẩm vẫn giữ nguyên tư thế ôm đầu sợ hãi, trong lòng lặng lẽ thở dài. Mặc dù con con rối này thật vô dụng nhưng không hổ là con rối bát phẩm trở lên, chất liệu không hề tầm thường. Trải qua đợt thiên kiếp kinh khủng như vậy, thế mà nó lại không bị hư hại chút nào cả.

Tiếp theo Tống Thư Hàng lại nhìn ra sau lưng lần nữa.

Sau đó... cằm Tống Thư Hàng như muốn rớt xuống đất.

Trợi ạ, ai đến nói cho hắn biết cảnh tượng trước mắt là sao thế này?

Ba vị Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử tiền bối đều giữ tư thế ôm đầu sợ hãi, nếu nhìn kỹ sẽ thấy được thân thể bọn họ vẫn đang khe khẽ lắc lư.

Có vẻ như ba vị tiền bối bị thương rất nặng, hơn nữa cũng đã mất đi ý thức, nhưng trên người bọn họ vẫn còn sót lại một luồng sinh cơ, xem ra vẫn còn sống.

Còn sống là tốt rồi, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lại quay đầu nhìn con con rối tinh phẩm vẫn giữ nguyên tư thế ôm đầu sợ hãi ở phía trước.

"Cảm ơn."

Tống Thư Hàng nói lời cảm ơn với thái độ vô cùng thành khẩn.

Chỉ cần là người có chút chỉ số thông minh đều có thể đoán ra được, chắc chắn là con con rối tinh phẩm thoạt nhìn rất nhát gan này đã ra tay tương trợ nên ba vị tiền bối mới còn sống.

Thậm chí có thể việc Tống Thư Hàng vẫn còn mạnh khỏe như bây giờ cũng là nhờ con con rối tinh phẩm này.

Con rối tinh phẩm không đáp lại mà chỉ dời vị trí qua một chút, đưa lưng về phía Tống Thư Hàng rồi tiếp tục duy trì tư thế ôm đầu sợ hãi.

Đây là đang giận à?

Hay là... đợt thiên kiếp tiếp theo sắp tới rồi?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về biển thiên kiếp.

Sau đó sắc mặt hắn cứng đờ.

Biển thiên kiếp vốn đang vây kín mọi người giờ bỗng co rút, ngưng tụ lại với nhau. Người ta nói áp súc là tinh hoa, biển thiên kiếp mênh mông ngưng tụ lại thế này thì uy lực của nó sẽ mạnh đến cỡ nào đây?

Song điều càng đáng sợ hơn chính là hình thái mà thiên kiếp đang ngưng tụ.

Một thứ giống như hầm phóng bom nguyên tử đang nhanh chóng thành hình.

Đây cũng là đợt thiên kiếp cuối cùng, nếu không có gì bất ngờ thì sợ rằng sẽ là thiên kiếp có hình thái vũ khí hạt nhân.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về con rối tinh phẩm, đợt này có thể chống đỡ nổi không đây?

Con rối tinh phẩm ngẩng đầu lên nhìn về phía hầm phóng bom nguyên tử, sau đó... cô đột nhiên lộn một cái ngay tại chỗ, từ tư thế ôm đầu sợ hãi biến thành tư thế orz quỳ xuống đất.

Trái tim Tống Thư Hàng chợt lạnh.

Ý là... bít cửa rồi sao?

Chương 1026: Thiên Kiếp: Chờ Một Chút, Để Ta Thăng Cấp Trước Cái Đã!

Thấy tư thế orz của con rối tinh phẩm, Tống Thư Hàng lại nhớ đến “cách quỳ xuống xin lỗi theo kiểu mãnh hổ lạc địa” thuộc phần “Năm trăm cách đầu hàng khi đánh thua tu sĩ nhân loại”, nằm trong bí tịch trấn phái “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.

Sau khi khóe miệng khẽ co giật mấy cái, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn về phía hầm phóng bom nguyên tử đang chậm rãi thành hình, trái tim chợt lạnh như băng.

Hắn không khỏi nhớ lại vụ nổ hạt nhân của Hiến Công tiền bối.

Trong sự kiện năm đó, bom nguyên tử thí nghiệm mà người bình thường chế tạo với đương lượng nổ* từ hai mươi đến ba mươi nghìn tấn TNT cũng đã khiến cho Hiến Công Cư Sĩ có tu vi lục phẩm đỉnh phong, lại có hơn trăm tầng trận pháp phòng ngự bị nổ gần chết.

Mà giờ bề ngoài của hầm phóng bom nguyên tử do biển thiên kiếp hình thành ở trước mắt hắn đây lại trông có vẻ cực kỳ tiên tiến, chắc chắn đương lượng nổ còn vượt xa con số hai mươi đến ba mươi nghìn, mà cho dù đương lượng nổ đạt tới hai trăm nghìn cũng không có gì lạ. Hơn nữa bản chất của hầm phóng bom nguyên tử này là thiên kiếp, là sự kết hợp giữa tu chân và khoa học kỹ thuật, vậy nên uy lực của nó cũng sẽ mạnh hơn, đáng sợ hơn bom nguyên tử do người bình thường chế tạo ra nhiều.

Thiên kiếp am hiểu khoa học kỹ thuật còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả chuyện lưu manh biết võ công nữa.

Uy lực của đợt thiên kiếp thứ hai có hình tên lửa đã đạt đến cấp bậc thất phẩm, chỉ sợ uy lực của đợt thiên kiếp thứ ba hình bom nguyên tử này sẽ đạt đến cấp bát phẩm mất thôi.

Không biết con rối tinh phẩm có chống đỡ nổi hay không đây? Tống Thư Hàng cảm thấy thật lo lắng.

Có nên thừa dịp hầm phóng thiên kiếp bom nguyên tử còn chưa hoàn toàn thành hình mà nã một phát vào không nhỉ?

Sau khi tính toán khoảng cách giữa mình và hầm phóng bom nguyên tử, Tống Thư Hàng lập tức bỏ suy nghĩ này này đi. Hắn chỉ cách hầm phóng bom nguyên tử chừng hai nghìn mét, với khoảng cách này, nếu giờ hắn bắn một phát vào hầm phóng thiên kiếp bom nguyên tử thì chỉ có nước chết sớm hơn mà thôi.

Vậy giờ chỉ có thể đứng im chờ thiên kiếp bom nguyên tử đánh xuống thôi sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy bực bội vô cùng. Biết rõ người khác muốn đánh mình mà mình lại chỉ có thể ngồi im chờ người ta tới đánh, loại cảm giác này nghẹn khuất lắm biết không.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nghĩ tới đây, quá trình thành hình của hầm phóng thiên kiếp bom nguyên tử cách đây hai nghìn mét đột nhiên dừng lại.

Thiên kiếp dừng lại chừng mười mấy giây, trong lúc này thời gian cũng như đọng lại.

Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng mở hai mắt thật to, chẳng lẽ thiên kiếp không đủ năng lượng, không cách nào hóa thành hình bom nguyên tử hoàn chỉnh ư?

Lại qua mười giây nữa...

Hầm phóng bom nguyên tử ở đằng xa bỗng phát ra một loạt tiếng kêu.

Một luồng năng lượng mang theo uy nghiêm vô thượng chợt hiện ra trong hư không, sau đó hóa thành vô số phù văn chí cao vô thượng rồi in vào trên thiên kiếp bom nguyên tử. Mỗi một phù văn in xuống đều hóa thành sức mạnh của thiên kiếp bom nguyên tử.

Ôi đệch, Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Hầm phóng thiên kiếp bom nguyên tử đã biến thái lắm rồi, vậy mà đống phù văn chí cao vô thượng này lại còn thăng cấp cho nó nữa á? Chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ luôn sao?

Tống Thư Hàng:

“Đậu xanh, sao thiên kiếp còn thăng cấp nữa thế này?”

Hắn vừa dứt lời, thiên kiếp trong hư không đã truyền đạt một ý niệm đến tất cả tu sĩ độ kiếp đang có mặt ở đây: Do có vật thể cấp bậc bát phẩm ngoại lai nhúng tay vào, vậy nên uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên đến bát phẩm đỉnh phong.

Tống Thư Hàng: 0_0

Cái đậu mááááááá!

Ở một mức độ nào đó thì có thể nói con rối kia cũng được tính là một loại pháp khí, là một bộ phận chiến lực của tu sĩ. Ngươi có mang con rối đi độ kiếp cũng chẳng sao cả, nhưng vấn đề duy nhất chính là con con rối đó phải là của chính ngươi haykhông.

Con rối cũng giống như pháp khí. Tu sĩ phải dùng nhiều thời gian để tế luyện, in dấu ấn của bản thân lên người nó, hoàn toàn biến nó thành vật sở hữu của mình.

Mà con con rối tinh phẩm trong tay Tống Thư Hàng lại chính là sản phẩm cao cấp mà Mặc môn thượng cổ chế tạo riêng cho một khách hàng tôn quý, chứ không phải thuộc về bản thân Tống Thư Hàng. Hạch tâm của nó lại được móc ra từ trong cơ thể con rối thủy tổ của Mặc môn, cũng không hề dính dáng gì đến Tống Thư Hàng cả.

Vậy nên khi con con rối tinh phẩm có tu vi bát phẩm này tham gia vào thì thiên kiếp lập tức xảy ra dị biến.

Sức mạnh của thiên kiếp được tăng cường, từ cấp bậc bát phẩm lúc đầu đã nhảy tằng tới bát phẩm đỉnh phong, gần sát với cấp bậc cửu phẩm.

Đến lúc quả bom nguyên tử biến dị kia nổ tung, con con rối tinh phẩm cấp bậc bát phẩm này chịu nổi mới lạ.

Thực lực của con rối tinh phẩm chỉ được tính ở mức bát phẩm trung cấp, hơn nữa hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô cũng không phải là động lực vốn có của nó, vậy nên sức mạnh mà nó có thể phát huy ra chỉ chừng bát phẩm sơ cấp mà thôi.

…

Không ngờ quy định của thiên kiếp lại chi tiết như vậy, không hề có chút sơ hở nào để tu sĩ lợi dụng.

Gan đau mà tim cũng đau như cắt.

Vốn tưởng rằng có con rối bát phẩm tương trợ, mình có hy vọng độ kiếp thành công nhưng không ngờ lại bị thiên kiếp chơi một vố.

Tống Thư Hàng cũng không thể trách con rối tinh phẩm đã ra tay, nếu nó không ra tay tương trợ thì hắn đã tan xác trong đợt thiên kiếp thứ hai rồi.

“Đáng tiếc, cho dù ngươi ra tay giúp ta thì cũng chỉ cứu mạng ta qua một đợt thiên kiếp. Hơn nữa ta còn liên lụy ngươi, không chừng bây giờ ngươi cũng phải táng thân dưới đợt thiên kiếp này rồi.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ áy náy.

Nếu như con rối tinh phẩm không nhúng tay vào thiên kiếp, bằng vào chất liệu thân thể của nó, thiên kiếp bom nguyên tử cấp bậc bát phẩm trước khi biến dị cũng không thể hủy diệt nó được. Sau đó chỉ cần chờ mấy người Tống Thư Hàng độ kiếp chết hết thì thiên kiếp sẽ biến mất, lúc đó nó có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp, trở về hiện thế.

Nhưng bây giờ nó đã nhúng tay vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng nên cũng bị tính là một thành viên độ kiếp, sợ rằng phải táng thân dưới thiên kiếp với Tống Thư Hàng rồi.

Khi nghe được lời của Tống Thư Hàng, con rối tinh phẩm đang duy trì tư thế orz ở đằng trước bỗng nghiêng đầu một chút, nhưng sau đó lại quay đầu lại, tiếp tục co ro lại thành một cục.

Lại qua mười giây, sau khi được vô số phù văn chí cao vô thượng in xuống, hình thái của hầm phóng bom nguyên tử bỗng xảy ra biến hóa lần nữa.

Toàn bộ hầm phóng bom nguyên tử được bao bọc trong một tầng ánh sáng hư ảo, hình thể của nó nhanh chóng co lại, Tống Thư Hàng cảm ứng được sóng năng lượng trên đó càng trở nên kinh khủng hơn.

Xem ra bom nguyên tử đang muốn biến đổi thành một thứ gì đó có tính hủy diệt mạnh mẽ hơn nữa.

Hầm phóng bom nguyên tử sẽ biến thành thứ gì đây? Từ bom nguyên tử tiến thành bom nhiệt hạch sao? Hay là thứ gì đó khủng khiếp hơn nữa đây?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ thì mỹ nhân rắn công đức lại vác Diệt Thần Pháo ra, thời gian cooldown của Diệt Thần Pháo đã hết.

Mỗi lần Diệt Thần Pháo bắn một phát đều phải tiêu hao linh thạch từ bát phẩm trở lên. May mà trong tay Tống Thư Hàng còn có linh thạch từ trong một vật phẩm không gian của Bạch tiền bối, chứ không là chẳng chịu nổi rồi.

Mỹ nhân rắn công đức vác nó lên rồi bắn một phát về phía hầm phóng bom nguyên tử.

Tống Thư Hàng cũng không ngăn cản hành động của mỹ nhân rắn công đức.

Cứ để cô ấy bắn một phát pháo thử xem cũng tốt, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển thì sao?

Ầm~~

Diệt Thần Pháo khai hỏa, pháo quang ngưng tụ thành một chùm sáng, dường như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ ngăn ở trước mặt nó.

Ngay sau đó, pháo quang của Diệt Thần Pháo đụng phải tầng ánh sáng hư ảo bao phủ trên hầm phóng bom nguyên tử.

Tiếp theo pháo quang Diệt Thần Pháo biến mất tăm, hệt như chưa từng xuất hiện trên thế giới này vậy, cứ thế biến mất không thấy đâu nữa.

Đệch, thứ này còn có màn bảo vệ nữa à?

...

Năm giây sau, thiên kiếp đã biến hóa xong.

Đột nhiên có một chiếc máy bay chiến đấu với tạo hình rất giống trong phim khoa viễn tưởng bay từ trong hầm phóng bom nguyên tử ra, lao vút lên trời, gầm thét xông về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó máy bay chiến đấu lại thả một quả nghi là bom nhiệt hạch xuống.

Tống Thư Hàng đã chết lặng trước việc thiên kiếp có thể biến hóa ra máy bay chiến đấu rồi. Đừng nói là máy bay chiến đấu, cho dù thiên kiếp có biến ra tàu chiến không gian thì hắn cũng chẳng thấy bất ngờ gì hết.

Ầm~~

Quả bom nhiệt hạch kia chợt nổ tung giữa không trung, hóa thành mặt trời trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng.

Tiếng nổ hủy diệt, còn có đám mây hình nấm kinh điển kia...

Tống Thư Hàng nằm trong trung tâm vụ nổ, thân thể cảm ứng được cái nóng cao đến mấy trăm triệu độ.

Giờ cũng chỉ có thể trông cậy vào con rối tinh phẩm thôi. Nếu như nó không chịu nổi, vậy thì kết cục chờ đợi đám người Thư Hàng chính là bị bốc hơi, nếu may mắn thì có lẽ còn sót lại được chút cặn.

...

Khi bom nhiệt hạch thiên kiếp rơi xuống, trên người con con rối tinh phẩm đang quỳ sụp xuống đất bỗng hiện lên màn sáng mà mắt thường có thể thấy được. Cho dù bị vây trong khói lửa mịt mù do bom nhiệt hạch nổ gây ra, màn sáng này vẫn rất chói mắt.

Viên hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô trong thân thể của nó bị vận hành quá tải, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Con rối tinh phẩm đã dốc toàn lực rồi.

Nhưng dưới uy lực của thiên kiếp bom nhiệt hạch gần đạt tới cấp bậc cửu phẩm, màn sáng của nó cũng không thể duy trì được lâu...

Bởi vì liên tục vận hành quá tải, sau mười hơi thở, viên hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô trong cơ thể con rối tinh phẩm đã cưỡng chế tiến vào trạng thái hạn chế cung cấp năng lượng. Trong nháy mắt, sức phòng ngự của màn sáng trên người con rối tinh phẩm lập tức giảm đi hơn phân nửa, thân thể của nó bắt đầu tan vỡ, vỏ con rối ở phần lưng và các linh kiện trong đó đều bị vụ nổ hủy diệt.

Nhưng cho dù thân thể đang bị tan vỡ, nó vẫn duy trì tư thế ban đầu, không hề nhúc nhích. Sức phòng ngự của màn sáng trên người nó bắt đầu yếu bớt, nhưng sức phòng ngự của màn sáng trên thân Tống Thư Hàng và ba vị tiền bối ở sau lưng hắn lại không hề thay đổi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn đám mây hình nấm vẫn còn đang bốc lên trên bầu trời. Thiên kiếp kết hợp tu chân + khoa học kỹ thuật, thời gian nổ cũng kéo dài một cách không khoa học.

Cảm giác vụ nổ này cứ kéo dài mãi không dứt.

Thế giới hạch tâm vẫn ở trạng thái bị ngăn cách.

Cuối cùng vẫn phải dựa vào tác dụng bảo mệnh của mệnh phù sao?

…

Cạch~~

Lúc này con con rối tinh phẩm ở phía trước bỗng ngã vật xuống đất, ngay cả tư thế quỳ cũng không cách nào duy trì nổi. Nó nghiêng đầu, dưới mặt nạ lộ ra một con mắt màu cam đang nhìn chằm chằm vào cái đầu trọc lốc Tống Thư Hàng.

Màn sáng trên người nó đã hoàn toàn biến mất, nhưng nó vẫn cố hết sức duy trì màn sáng trên thân Tống Thư Hàng và ba người Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Tống Thư Hàng không đành lòng nhìn con rối tinh phẩm đang dần tan vỡ.

Nếu hắn có sức mạnh cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm, có lẽ chỉ cần một kích là có thể đánh tan thiên kiếp bom nhiệt hạch, nhưng trên đời này làm gì có nhiều chuyện nếu như vậy.

Nói chung là hắn vẫn có chút không cam lòng.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, nếu phải chết, vậy thì cứ cẩn thận thể nghiệm cảm giác chết dưới bom nhiệt hạch là như thế nào đi. Nếu như có thể sống lại, loại thể nghiệm này tuyệt đối là thứ có một không hai trên đời.

…

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở.

“Yo, xin chào, là Tống đạo hữu đúng không? Có nghe thấy tiếng của ta không? Tín hiệu chỗ ngươi kém quá, là đang thám hiểu bí cảnh nào đó sao?”

Lúc này bỗng nhiên có một thanh âm bất chợt vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“???”

“Đúng rồi, trước hết để ta tự giới thiệu bản thân một chút. Ta tên là... thôi bỏ đi, ngươi cứ gọi ta là “Cái gì cũng có thể bán” như Thất Tu đi. Không phải ta khoác lác đâu nhé, chỉ cần là bảo vật có trong vũ trụ này, chỉ cần ngươi có thể trả giá tương xứng, ta đều có thể lấy bán cho ngươi. Vậy giờ ngươi có muốn mua gì không?”

Chú thích:

*Đương lượng nổ (TNT eqivelent): là thuật ngữ dùng để đo năng lượng giải phóng từ vụ nổ. Đơn vị tính là tấn (ton) TNT, tương đương với năng lượng giải phóng khi kích nổ một tấn thuốc nổ TNT.

Theo các chuyên gia quân sự, một quả bom nguyên tử chỉ có sức công phá tính bằng kilotons (1 kiloton bằng 1.000 tấn thuốc nổ TNT).

Trong khi đó, sức nổ (đương lượng nổ) của một trái bom nhiệt hạch thông thường sẽ được tính bằng megatons - tương đương với hàng triệu tấn thuốc nổ TNT.

Chương 1027: Nhân Vật Được Khắp Thiên Hạ Biết Đến!

Tống Thư Hàng nghệch mặt ra, hắn cứ tưởng rằng là do mình nghe nhầm trước khi chết, nhưng vừa nghe đến mấy chữ “Cái gì cũng có thể bán” thì lập tức tỉnh táo lại.

Những tin tức liên quan tới cái gì cũng có thể bán là do Thất Tu Tôn Giả nói cho hắn biết. Lúc trước sau chuyến tham quan vũ trụ một tháng, Thất Tu Tôn Giả có bảo Tống Thư Hàng chuẩn bị thật nhiều linh thạch, sau đó chờ tới lúc hắn tìm được cái gì cũng có thể bán, sẽ dẫn Tống Thư Hàng đi mua mua mua.

Ban đầu Tống Thư Hàng định mua bảo vật trị hàn bệnh cho Lý m Trúc từ chỗ của vị cái gì cũng có thể bán này, vì thế hắn còn mượn Bạch Tôn Giả một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch. Nhiều linh thạch như vậy chắc chắn đủ mua bảo vật hàn bệnh cho Lý m Trúc. Nếu như còn dư nhiều, Tống Thư Hàng còn định mua thêm chút bảo vật quý hiếm nào đó.

Nhưng mãi mà vẫn không thấy Thất Tu Tôn Giả liên lạc, hoặc cũng có thể là do còn chưa tìm được vị cái gì cũng có thể bán kia.

Không ngờ bây giờ vị cái gì cũng có thể bán thần kỳ này lại xuyên qua thế giới thiên kiếp để nói chuyện trực tiếp với hắn.

Phải biết nơi này chính là thế giới thiên kiếp đấy nhé, ngay cả thế giới hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng cũng bị ngăn cách đấy! Nhưng vị cái gì cũng có thể bán này lại có thể nói chuyện với hắn ư?

Vị cái gì cũng có thể bán này có lai lịch thế nào đây?

Chắc chắn Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường sẽ không làm được chuyện thế này, chẳng lẽ hắn là Trường Sinh Giả sao?

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên rất nhiều suy đoán, nhưng ngay sau đó hắn lại ra sức lắc đầu. Lúc này làm gì còn thời gian để lãng phí nữa chứ?

“Tiền bối, ta muốn một món bảo vật có thể giúp ta vượt qua thiên kiếp!”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Nếu được thì xin tiền bối nhanh lên một chút, nếu không ta sẽ chết trong thế giới thiên kiếp này mất.”

Lúc này Tống Thư Hàng cũng không còn lòng dạ nào để cân nhắc đến chuyện liệu vị cái gì cũng có thể bán này có thể truyền tống bảo vật đến thế giới thiên kiếp được hay không. Bây giờ hắn giống như một người sắp chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng vậy.

Cái gì cũng có thể bán thần bí nghe vậy thì ngớ người nói:

“Cái gì? Ngươi đang ở trong thế giới thiên kiếp à? Thất Tu nói ngươi mới đạt cảnh giới tam phẩm thôi mà?”

“Không có thời gian giải thích thêm đâu, ta sắp chết đến nơi rồi. Tiền bối, chỗ ta có một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch, có thể mua được pháp khí độ kiếp gì vậy? Nhờ ngài chọn dùm một loại có thể giúp ta vượt qua thiên kiếp có uy lực Kiếp Tiên cửu phẩm. Nhanh nhanh nhanh!”

Tống Thư Hàng nói thật nhanh, lúc này làm gì còn thời gian nhảm nhiều nữa, phải mau làm giao dịch thôi.

“Há, hèn gì tín hiệu kém như vậy, hóa ra là đang ở trong thế giới thiên kiếp. Bình thường ta tránh nó còn không kịp, thế mà hôm nay lại tự chui đầu vào rọ. Vụ làm ăn lần này lỗ nặng rồi.”

Cái gì cũng có thể bán thần bí nói.

“Tiền bối, sắp chết rồi! Linh thạch trên người ta ngươi cứ lấy thoải mái, muốn bao nhiêu cũng được.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu hắn chết dưới thiên kiếp, vậy tất cả bảo vật và linh thạch trên người đều sẽ hóa thành tro bụi. Bây giờ làm gì có thời gian trả giá nữa chứ?

“Há, người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Ngươi mở pháp khí không gian ra đi, để ta nhìn thử xem ngươi có bao nhiêu linh thạch.”

Vị cái gì cũng có thể bán thần bí kia đáp lại.

Tống Thư Hàng động ý niệm, mở pháp khí không gian mượn từ chỗ Bạch Tôn Giả ra, bên trong chứa đầy linh thạch bát, cửu phẩm.

“Số lượng nhiều đấy… Nhưng muốn mua được bảo vật giúp ngươi độ thiêp kiếp Kiếp Tiên cửu phẩm thì vẫn còn chưa đủ đâu nhé.”

Vị cái gì cũng có thể bán thần bí kia nói.

Thiên kiếp cấp bậc cửu phẩm nào có dễ độ như vậy? Nếu như dễ độ thế thì trong thế giới này đã sớm có đầy Kiếp Tiên rồi.

Lời vừa dứt, một luồng gì đó giống như thần niệm quét qua chỗ Tống Thư Hàng.

“Con rối tim phẩm do Mặc môn chế tác à? Nhưng đáng tiếc, nếu như sớm một bước, chỗ ta có thứ có thể phối hợp với con rối tinh phẩm của ngươi, lúc đó có thể giúp ngươi vượt qua thiên kiếp cấp bậc cửu phẩm. Nhưng giờ con con rối tinh phẩm của ngươi bị hư hỏng nặng quá rồi.”

Cái gì cũng có thể bán lại nói.

“Tiền bối, ngài nhanh lên chút đi! Ta sắp chết rồi đây!”

Tống Thư Hàng sốt ruột hô lên.

“Đừng nóng thế.”

Cái gì cũng có thể bán bình tĩnh nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng trầm xuống.

Chẳng lẽ người này muốn kéo giờ tới khi hắn độ kiếp thất bại, sau đó lại lấy hết linh thạch trên người hắn trước khi bản thân hóa thành tro bụi sao?

“Đừng có lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử của ta, ta được gọi là cái gì cũng có thể bán, tuy hơi có máu gian thương nhưng mua bán giữ chữ tín lắm nhé.”

Cái gì cũng có thể bán chợt nói.

Không ngờ vị đại năng này lại có năng lực tương tự như thuật đọc tâm.

“Đúng vậy, ta thật sự có thuật đọc tâm. Đến đẳng cấp cỡ như ta, loại thủ đoạn nhỏ này có đến mấy loại luôn kìa.”

Cái gì cũng có thể bán lại nói tiếp.

Mợ nó, ghét nhất là thuật đọc tâm đấy.

"Có rồi, lão phu có một vật có thể giúp ngươi một tay. Lão phu đếm tới ba, đến lúc đó giao dịch sẽ hoàn thành, ngươi hãy dùng tốc độ nhanh nhất lấy thứ mà lão phu đưa ngươi từ trong pháp khí không gian ra! Tốc độ phải nhanh, tư thế phải chuẩn, chậm một giây là ngươi có thể toi mạng đấy."

Cái gì cũng có thể bán nghiêm túc nói.

Sau đó cái gì cũng có thể bán đếm thật nhanh:

"Một hai ba!"

Hắn đếm cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đếm xong ba tiếng. Sau đó một cái vèo, Tống Thư Hàng cảm giác cơ thể bỗng nhẹ bẫng.

"Đậu xanh!"

Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa tay đến pháp khí không gian mà hắn mượn của Bạch Tôn Giả, lấy thứ mà cái gì cũng có thể bán đã bán cho hắn ra.

Trong tay Tống Thư Hàng xuất hiện một chiếc "vương miện vua chúa" màu vàng, tục xưng là mũ Bình Thiên đang tỏa sáng lấp lánh.

Nhưng trên chiếc mũ này lại không có chút năng lượng dao động nào cả, nhìn qua chẳng khác gì một chiếc mũ vua rất bình thường. Thứ này tuyệt đối không phải là pháp khí gì hết.

Bị lừa rồi à?

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Nhưng ngay sau đó Tống Thư Hàng vẫn cắn răng, chuẩn bị đặt nó lên đầu để thử một lần.

Nếu cái gì cũng có thể bán làm ăn không giữ chữ tín, vậy thì Thất Tu Tôn Giả cũng sẽ không vất vả tìm hắn lâu như vậy.

Chẳng qua là Tống Thư Hàng vừa đội mũ Bình Thiên lên trên đầu, lại có cảm giác mũ từ đỉnh đầu trượt xuống... Bây giờ đầu hắn trọc lóc , chẳng có lấy một cọng tóc nên rất khó đội mũ Bình Thiên. Mà không có tóc thì trâm ngọc trên mũ Bình Thiên cũng không cài được, chỉ có thể dựa vào dây buộc giữ đỡ thôi.

Một người đầu trọc đội mũ Bình Thiên, hình ảnh này nhất định rất khó coi.

Khi mũ Bình Thiên trên đầu Tống Thư Hàng lung lay sắp rớt thì bỗng có một đôi tay thon nhỏ vươn ra đỡ lấy mũ.

Là tay của mỹ nhân rắn công đức. Lúc này cô chỉ lớn bằng một người bình thường, đang bay lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, dùng tay đỡ lấy mũ Bình Thiên.

Tống Thư Hàng thấy vậy thì yên tâm, sau đó chuẩn bị giơ tay chỉnh lại mũ Bình Thiên.

Nhưng ngay lúc này... tay nhỏ của mỹ nhân rắn công đức đột nhiên hơi dùng lực, lấy đi luôn chiếc mũ Bình Thiên đang ở trên cái đầu trọc của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chị hai, chị hai của ta ơi! Đừng đùa có được không, bây giờ thời khắc quyết định sống chết đấy!

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức giơ mũ Bình Thiên lên rồi thuần thục đội lên trên đầu mình. Cô quấn mái tóc dài lên rồi đội mũ Bình Thiên cho ngay ngắn, sau đó lại thuần thục cắm trâm ngọc vào mái tóc dài.

Nương theo động tác của mỹ nhân rắn công đức, những dải tua rũ xuống phía trước mũ Bình Thiên nhẹ nhàng đong đưa theo, trong đôi mắt của mỹ nhân rắn công đức toát ra vẻ uy nghiêm.

“Lẽ nào chiếc mũ Bình Thiên này không phải để mình đội, mà là để cho mỹ nhân rắn công đức đội lên sao?”

Tống Thư Hàng chợt nghĩ thầm trong đầu.

Mỹ nhân rắn công đức khẽ đẩy mũ Bình Thiên, một luồng lực lượng công đức cực mạnh từ trên mũ Bình Thiên rơi xuống, dung nhập vào trong cơ thể mỹ nhân rắn công đức.

Ngay sau đó có hư ảnh một bộ long bào màu vàng hoa lệ dành cho nữ hiện ra, nhẹ nhàng khoác lên trên người cô. Vạt áo của long bào rất dài, che kín cả đuôi rắn của cô.

Trên long bào có chín con rồng đang di chuyển, trông rất sống động. Đây là long bào do lực lượng công đức ngưng tụ thành hình.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức hệt như một nữ hoàng vừa đăng cơ.

Cô rất thích hợp với loại quần áo cao quý thế này. Lần đầu gặp mặt, cô mặc một thân mũ phượng áo phượng, còn bây giờ là mũ Bình Thiên và long bào màu vàng kiểu nữ, lúc cô mặc những loại quần áo thế này trông rất có khí thế.

Bẩm sinh cô đã thích hợp mặc loại quần áo này rồi.

Lúc này thân hình của nữ đế mỹ nhân rắn công đức cũng bắt đầu biến hóa, nháy mắt đã biến lớn thành mười mét. Sau đó thân hình cô hơi cong lại, tay áo long bào bên trái chợt động, che chắn tất cả mọi người bao gồm Tống Thư Hàng, con rối tinh phẩm bị hư hỏng nặng, Phủ Chủ Thất Sinh Phù, Thiên Nhai Tử và Thường Viễn Tử lại.

Sau đó cô vung tay phải bắt một trảo ở trong hư không, đao ý mạnh mẽ lẫm liệt bỗng hóa thành hình một thanh đao thật nằm trong tay cô. Có lẽ là chịu sự ảnh hưởng của Tống Thư Hàng, thanh đao mà cô ngưng tụ ra lại có hình dáng đao thẳng, thân đao hẹp dài thẳng tắp, trông vừa giống đao lại vừa giống kiếm.

Sau khi đao ý thực chất hóa, lại được ánh sáng công đức phủ một tầng màu vàng đậm lên trên.

Nhìn hình dáng lúc này của mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng lại không khỏi nhớ tới bộ dạng cô nằm trên đất hét thảm thiết, ngoẹo đầu giả chết lúc trước.

Mỹ nhân rắn công đức giả chết và nữ hoàng khoác long bào trước mắt này thật sự là cùng một người sao?

Mỹ nhân rắn công đức liếc nhìn Tống Thư Hàng, sau đó tay phải cô vung lên, chém một đao về phía chân trời.

Đao ý bá vương, quang minh chính đại xông thẳng về phía thiên kiếp bom nhiệt hạch.

Một đao bổ ra, nào là thiên kiếp, nào là bom nhiệt hạch nổ tung, nào là đám mây hình nấm, toàn bộ đều tan thành mây khói!

Thế giới thiên kiếp vốn chìm trong bóng tối giờ lại được chiếu sáng bởi ánh sáng màu vàng rực rỡ. Đó là một đao do mỹ nhân rắn công đức chém ra, lúc này nó đã biến thành một mặt trời màu vàng khổng lồ treo lơ lửng trong thế giới thiên kiếp.

Thiên kiếp tiêu tán, hoàn toàn tiêu tán.

Lần này thiên kiếp không thăng cấp nữa.

Bởi vì mỹ nhân rắn công đức không phải là ngoại vật, cô và Tống Thư Hàng là một thể!

Vù vù vù vù vù~~

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới thiên kiếp bắt đầu vỡ vụn, lực lượng trong thế giới thiên kiếp chia làm bốn luồng, rơi vào trên thân bốn người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, cảnh giới của Phủ Chủ Thất Sinh Phù, Thiên Nhai Tử và Thường Viễn Tử hoàn thành đột phá.

Đặc biệt là Phủ Chủ Thất Sinh Phù từ tứ phẩm tấn thăng lên ngũ phẩm, một viên kim đan bắt đầu thành hình trong cơ thể hắn, mà số lượng long văn trên đó lại có đến tám cái! Kim đan tám long văn mà hắn mơ ước lại lấy được thuận lợi như thế.

Mà cảnh giới của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu đột phá, từ tam phẩm tiến vào tứ phẩm, chân khí trong cơ thể chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên.

Thời gian tấn cấp của Tống Thư Hàng khá dài, ba người Phủ Chủ Thất Sinh Phù đã lên cấp xong mà hắn vẫn còn đang tấn cấp.

Nhưng bây giờ lại xảy ra một chuyện còn chấn động hơn cả chuyện tấn cấp.

Tu luyện giả trên toàn vũ trụ, bất kể là tu luyện giả thuộc hệ thống nào đều ngẩng đầu nhìn về hư không!

Chương 1028: Nghìn Năm Đệ Nhất Thánh, Thánh Ấn Bá Tống

Bất kể ngươi là tu luyện giả của hệ thống nào như hệ thống tu chân, hệ thống cổ vu, hệ thống thần đạo, hệ thống pháp thuật viễn cổ hay hệ thống ma pháp cận cổ, nói tóm lại, chỉ cần là tu luyện giả là được, bất kể tu vi của ngươi thế nào, bất kể ngươi là đại năng tu luyện nghìn năm hay là tay mơ mới tu luyện không lâu, trong lòng đều sinh ra cảm ứng!

Có lẽ một số người mới vừa tiếp xúc với tu luyện không lâu hoặc là một số tán tu không có đầy đủ kiến thức sẽ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hầu hết tu sĩ có truyền thừa đều lập tức hiểu ra.

Có người tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm!

Gần nghìn năm nay, nơi đây không hề có tu sĩ hoặc tu luyện giả của hệ thống khác tấn thăng bát phẩm. Nhưng ngày hôm nay lại có người bước qua ngưỡng cửa thất phẩm, trở thành vị Huyền Thánh bát phẩm đầu tiên trong nghìn năm qua!

“Là ai? Là vị cường giả nào tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm thế?”

“Trước đó chẳng nghe được chút tiếng gió nào cả, rốt cuộc là vị Tôn Giả nào tấn thăng Huyền Thánh, hơn nữa còn tấn thăng thành công nữa thế?”

“Chẳng lẽ là Tôn Giả thất phẩm đang tiềm tu của Nho gia à? Dạo gần đây Nho gia gây ra động tĩnh rất lớn. Theo ta được biết thì gần đây rất nhiều đệ tử của Nho gia đã trở về, cách đây không lâu bọn họ còn tổ chức một hoạt động săn giết tà ma rất lớn. Nói không chừng Nho gia làm vậy là để chuẩn bị màn chào sân cho vị Tôn Giả thất phẩm đang tiềm tu kia đấy.”

“Có khi nào là Linh Điệp Tôn Giả không? Mấy năm trước nghe nói Linh Điệp Tôn Giả chỉ còn cách Huyền Thánh bát phẩm một bước mà thôi, theo như sư tôn ta suy đoán, nếu nói ai có khả năng tấn thăng bát phẩm nhất trong tu chân giới thì chắc chắn Linh Điệp Tôn Giả được xếp trong top mười.”

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ tu chân giới và tu luyện giả của những hệ thống khác đều bắt đầu nghị luận vô cùng sôi nổi.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về hư không. Hư không này cũng không phải là chỉ bầu trời mà là chỉ mọi nơi trên vũ trụ, bất kể ngươi đang ở dưới đáy biển, trong hang động, trong phòng hay trong vũ trụ, chỉ cần ngươi ngẩng đầu lên là trong lòng sẽ có cảm ứng.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng đang cực kỳ náo nhiệt.

Bắc Hà Chân Quân:

“Đờ mờ, tiền bối nhà ai tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm thế hử? Sao ta chẳng nhận được tình báo gì hết vậy?”

Bắc Hà Chân Quân là tay săn tin số một trong nhóm Cửu Châu số 1, vậy mà ngay cả hắn cũng không nhận được chút tin tức gì.

Tô Thị A Thất:

“Ta vừa mới chuẩn bị bế quan thì nhận được tin tức chấn động này, lập tức trồi lên đây luôn. @Thất Tu Tôn Giả, Thất Tu tiền bối, có phải là ngươi tấn thăng không?”

Thất Tu Tôn Giả:

“[Icon mặt đần thối] Ta không biết gì hết.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Lẽ nào Thất Tu tiền bối biết được gì đó ư?”

Thất Tu Tôn Giả:

“[Icon mặt đần thối] Ta không dám khẳng định, trước cứ nhìn tiếp đi, chờ đến thời khắc nhân vật mới tấn thăng Huyền Thánh ‘nhân tiền hiển thánh’ thì sẽ biết thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Ta mới vừa hỏi tất cả đạo hữu cấp bậc Tôn Giả mà mình quen biết, trừ Bạch Tôn Giả đang bế quan ra thì tất cả những đạo hữu khác đều không có dấu hiệu sắp tấn cấp.”

“Trời ạ, đừng nói là Bạch Tôn Giả lại tấn cấp nữa nhé?”

Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên.

“Chắc không phải đâu.”

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Mặc dù Bạch Tôn Giả có nói bản thân có thể trùng kích cảnh giới Huyền Thánh bất cứ lúc nào, nhưng hắn cũng không chuẩn bị tấn cấp sớm như vậy, chắc là có tính toán riêng.”

“Thế thì là ai vậy kìa? À mà nói mới nhớ, vừa thấy có người tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm là ta lại muốn @Túy Thiên Cư Sĩ vào.”

Cuồng Đao Tam Lãng nhắn lại.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Tam Lãng đạo hữu, cho ngươi ba cơ hội, nếu gọi đúng đạo hiệu của ta thì ngươi sẽ không phải chết.”

Thật ra lúc này Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu đang hâm mộ muốn chết, Huyền Thánh bát phẩm đấy nhé, rốt cuộc là vị tiền bối nào lên cấp thế nhỉ? Ôi nhân tiền hiển thánh, một khi bước vào cảnh giới bát phẩm thì sẽ trở thành nhân vật được người trong khắp thiên hạ biết đến, lúc đó cũng sẽ không có ai gọi sai đạo hiệu của hắn nữa.

“Tới rồi tới rồi, ta phải mở to hai mắt để xem cho rõ rốt cuộc là vị tiền bối nào tấn thăng bát phẩm, sau đó phải sớm đi quỳ lạy mới được.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói. Hắn cố lờ đi uy hiếp của Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu, coi như mình không thấy gì hết.

Vào giờ phút này, tất cả tu luyện giả trên toàn vũ trụ chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy được một hình ảnh.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong mắt bọn họ là một vị nữ đế mặc long bào màu vàng.

Mũ Bình Thiên màu vàng khẽ đong đưa, dải tua rũ xuống ở phía trước hơi lay động, che phủ đôi mắt của nữ đế làm người ta không thấy rõ mặt cô. Long bào hoa lệ kiểu nữ càng làm nổi bật khí thế uy nghiêm vô hạn của vị nữ đế này.

Vị này chính là tân tấn Huyền Thánh bát phẩm ư?

Ngay sau đó, tu sĩ trong toàn thiên hạ đều nhìn chằm chằm vào hình dáng của vị nữ đế này, muốn khắc sâu dáng vẻ của cô vào trong tâm trí.

Giờ khắc này, có vô số tu sĩ trẻ tuổi độc thân phát hiện mình rơi vào bể tình mất rồi. Bọn họ không kềm được mà phải lòng vị nữ đế vô cùng uy nghiêm này.

“Vị nữ đế này là tu sĩ nhà nào thế?”

“Nhìn cách ăn mặc của cô ấy thì chắc là thuộc về một thế lực môn phái rất cổ xưa.”

Giờ khắc này, rõ ràng vị nữ đế mặc long bào màu vàng trong hình đã trở thành trung tâm của thế giới, tất cả mọi người đều đang thảo luận, suy đoán về lai lịch của cô.

Đây là vị Huyền Thánh tấn thăng bát phẩm đầu tiên trong nghìn năm qua, hơn nữa từ khí thế có thể nhìn ra được chắc chắn cô không phải là Huyền Thánh bát phẩm bình thường.

…

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1 lại đột nhiên im lặng một cách lạ thường.

“Này, các ngươi có cảm thấy vị nữ đế này hơi quen mắt không?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử mở lời trước.

“Ừ.”

Lệ Chi Tiên Tử Đạo đáp.

Đâu chỉ quen mắt không thôi…

“Nhìn trời, đây là mỹ nhân rắn công đức do ánh sáng công đức của Thư Hàng tiểu hữu thực thể hóa ra mà? Chẳng lẽ người độ kiếp trở thành Huyền Thánh bát phẩm lần này là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng tiểu hữu ư?”

Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

Bắc Hà Chân Quân trầm tư chốc lát rồi nói:

“Cũng có thể là bản thể tương ứng của ánh sáng công đức trên người Thư Hàng tiểu hữu độ kiếp thì sao? Có thể là ánh sáng công đức của Thư Hàng tiểu hữu đã dựa theo hình tượng vị nữ đế này mà huyễn hóa thành.”

“Bắc Hà nói có lý lắm.”

Biên kịch Thôn Vân đại sư nói.

Bởi vì bọn họ thật sự không cách nào tin tưởng được chuyện ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng lại độ kiếp trở thành Huyền Thánh.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“...”

Cô cảm giác, có lẽ sự thật không hề giống như lời mà Bắc Hà đã nói, bởi vì trước đây không lâu, Tống Thư Hàng tiểu hữu và mấy vị đạo hữu độ kiếp như Thất Sinh Phù đạo hữu lại đột nhiên biến mất. Nhưng vì không có chứng cớ nên cô cũng không nói gì.

“Kỳ quái, tại sao tin tức liên quan tới vị nữ đế này còn chưa xuất hiện nhỉ?”

Hoàng Sơn Chân Quân lấy làm khó hiểu.

Hiệu ứng nhân tiền hiển thánh của bát phẩm cũng không phải chỉ đơn giản là chiếu một thân ảnh cho tất cả tu sĩ thấy là xong, mà sau đó còn có bước hóa đạo hiệu hoặc là tên gọi của vị Huyền Thánh đó thành “thánh ấn” rồi hiển hóa ra nữa.

Khi thánh ấn mang theo cái tên đại diện vừa hiện ra, tất cả tu sĩ trong thiên hạ sẽ phải chịu ảnh hưởng của thánh ấn trong vòng một năm, bị ép buộc nhớ rõ vị Huyền Thánh kia. Một năm sau, ảnh hưởng do thánh ấn mang tới mới dần biến mất.

Bây giờ hình ảnh của vị nữ đế này đã xuất hiện, nhưng thánh ấn đại diện cho thân phận của cô lại chẳng thấy đâu.

“Ôi thánh ấn, một ngày nào đó, Túy Nguyệt ta cũng sẽ nhân tiền hiển thánh để cho tất cả người trong thiên hạ phải nhớ kỹ cái tên Túy Nguyệt Cư Sĩ của ta.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu hùng hồn tuyên bố.

...

Khi tất cả tu sĩ đều đang chờ thánh ấn của Huyền Thánh nữ đế hiện ra, bỗng nhiên hình ảnh trong hư không lại thay đổi góc chiếu.

Màn hình cứ di chuyển xuống phía dưới, dời đến vị trí tay áo trái của nữ đế.

Ở nơi đó có một quả đầu trọc sáng bóng xuất hiện trong hình. Cái đầu trọc kia cực sáng, phản chiếu ra ánh sáng màu vàng cực kỳ chói mắt!

Lẽ nào nữ đế không phải là Huyền Thánh mới tấn cấp, mà quả đầu trọc kia mới là Huyền Thánh mới độ kiếp lần này ư?

"Ngã Phật từ bi!"

Lúc này tu sĩ Phật tông đồng loạt chắp hai tay trước ngực, miệng tụng niệm Phật hiệu.

Khi nhìn đến quả đầu trọc sáng bóng này cùng với vị nữ đế ánh vàng rực rỡ kia, tất cả tu sĩ Phật tông chợt ngộ ra.

Đây là một vị cao tăng đại từ bi, đại trí tuệ chân chính vừa mới độ kiếp thành thánh!

Còn vi nữ đế ánh vàng rực rỡ kia chính là hình dáng thực thể hóa của ánh sáng công đức trên người vị cao tăng này.

Có thể ngưng tụ ánh sáng công đức đến mức này, chắc chắn vị cao tăng này đã trải qua trăm nghìn khó khăn, xả thân giúp người, siêu độ hàng tỷ chúng sinh mới có thể có được công đức lớn như vậy.

"Ngã Phật từ bi!"

"Ngã Phật từ bi!"

"Ngã Phật từ bi!"

Tất cả tu sĩ Phật tông trên toàn thế giới đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, ngưng mắt nhìn vị cao tăng trong hư không, miệng niệm Phật hiệu, trong lòng dâng trào sự tôn kính thành khẩn.

Cũng có một số đệ tử Phật tông trẻ tuổi không nhịn được mà thầm kiêu ngạo: Nhìn đi, vị Huyền Thánh tân tấn này là cao tăng Phật môn bọn ta đấy!

Mà không chừng còn là cao tăng đắc đạo của Phật tông nữa.

Phật môn thật lợi hai, bọn ta thật lợi hại, đây chính là Huyền Thánh đầu tiên trong nghìn năm qua đấy!

Ngay lúc quả đầu trọc này hiện ra, trong hư không bắt đầu hiện ra một ô chữ.

"Là thánh ấn! Thánh ấn sắp hiện ra rồi!"

"Không ngờ người độ kiếp lại là cao tăng Phật tông, nhưng mà cả đầu vị cao tăng này cũng bị bao phủ trong ánh sáng công đức, lúc nào mới thấy được diện mạo của hắn đây?"

"Thánh ấn vừa hiện ra thì diện mạo của cao tăng sẽ xuất hiện thôi. Có thể ngưng tụ ánh sáng công đức đến mức này, ta phục thật luôn đấy!”

Ngoài tu sĩ tu chân giới, tu luyện giả của những hệ thống tu luyện khác trên thế giới cũng đang dùng ngôn ngữ và các loại phương thức riêng, tiến hành thảo luận về vị nghìn năm đệ nhất thánh này.

Thánh ấn hóa thành một chữ viết sáng chói, nhưng sau đó chữ viết này lại không ngừng biến ảo.

Theo như tài liệu ghi lại thì lúc Huyền Thánh bát phẩm nhân tiền hiển thánh, thánh ấn sẽ trực tiếp in vào hư không, chưa từng nghe nói thánh ấn của vị Huyền Thánh nào lại còn có thể biến hình thế này thì phải?

Quả nhiên không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, cái gì cũng phải khác người ư?

Thánh ấn không ngừng biến đổi, trong lúc đó, tu sĩ trên toàn vũ trụ mơ hồ thấy được mấy chữ là “Bá, Tống, Khải, Sách, Kình, Đao, Đạo, Thiện”.

Lạ thật, tại sao trong tên thánh ấn của cao tăng Phật tông lại xuất hiện mấy chữ Bá, Đao, Khải nhỉ? Hình như cũng chỉ có một chữ “Thiện” là phù hợp với hình tượng cao tăng Phật tông thôi.

Ước chừng qua mười hơi thở, rốt cuộc thánh ấn của nghìn năm đệ nhất thánh cũng định hình trong hư không.

[Bá Tống]

Thánh ấn do hai chữ hình thành trôi lơ lửng trong hư không, tất cả tu luyện giả khắp thiên hạ đều chịu sự ảnh hưởng của thánh ấn, trong vòng một năm tới sẽ nhớ kỹ danh hiệu “Bá Tống” này.

Nghìn năm đệ nhất thánh “Bá Tống cao tăng”!

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Hai chữ Bá Tống này khiến ta thấy hoang mang quá.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Thất Tu Tôn Giả:

“…”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vừa thấy hai chữ này thì ta lập tức nhớ tới Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Các đạo hữu trong nhóm đột nhiên im bặt.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Nhìn tiếp đi.”

Trong hư không, màn hình nhân tiền hiển thánh lại tiếp tục kéo xuống, rốt cuộc cũng quay tới mặt của Bá Tống cao tăng…

Chương 1029: Nghìn Năm Đệ Nhị, Tam, Tứ Thánh! Mụ Nội Nó!

Tu luyện giả trong toàn thiên hạ đều ôm lòng mong đợi, nhìn chằm chằm vào màn hình nhân tiền hiển thánh, chờ đợi Bá Tống cao tăng lộ mặt.

Đặc biệt là một số tu sĩ tu vi còn thấp thì lại càng ôm lòng ngưỡng mộ, hy vọng thấy được diện mạo của vị nghìn năm đệ nhất thánh này.

Nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống cao tăng!

Mặc dù còn chưa thấy được mặt hắn, nhưng bất kể là ánh sáng công đức nữ đế tràn đầy uy nghiêm, hay là thân hình thẳng tắp kia đều đã in sâu vào lòng vô số tu luyện giả.

Khuôn mặt của Bá Tống dần xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Chỉ là mặt của cao tăng lại hoàn toàn khác với tưởng tượng của các tu luyện giả.

Trong tưởng tượng của tất cả các tu luyện giả khắp thiên hạ, khuôn mặt của Bá Tống cao tăng hẳn phải là một khuôn mặt từ bi hiền lành, có lẽ hơi già một chút nhưng nhất định phải có thần sắc đại từ bi, trong đôi mắt phải toát lên vẻ đại trí tuệ.

Nhưng khi màn hình nhân tiền hiển thánh chiếu đến mặt của Bá Tống cao tăng, hình ảnh mà tất cả mọi người thấy được lại là một khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy sức sống. Nói thế nào đây nhỉ, à đúng rồi, là nhìn hơi non!

Đôi mắt của Bá Tống cao tăng sáng ngời, tràn đầy sự cơ trí, thế nhưng hoàn toàn không giống với đôi mắt đại trí tuệ của cao tăng.

Khuôn mặt của Bá Tống cao tăng cũng là mặt người tốt, nhưng hoàn toàn khác với vẻ đại từ bi của cao tăng.

Nói là cao tăng nhưng thật ra lại càng giống một cậu em trai nhà hàng xóm hơn.

Các tu luyện giả trong thiên hạ nhìn khuôn mặt trẻ tuổi này, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ: Lẽ nào đây chính là phản phác quy chân ư?

Một cao tăng chân chính, cho dù hắn có đứng ở đó thì ngươi cũng không nhận ra hắn là cao tăng đắc đạo, chỉ thấy hắn giống như một hòa thượng cực kỳ bình thường mà thôi. Nhưng dù thế nhân có nhìn hắn bằng ánh mắt gì thì cũng không thay đổi được thân phận cao tăng của hắn!

Đây mới là "cao" tăng chân chính!

Chỉ trong nháy mắt, các tu sĩ không quen biết Tống Thư Hàng và những tu luyện giả thuộc hệ thống khác đã bắt đầu bàn luận sôi nổi, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Còn một số tu sĩ quen biết Tống Thư Hàng thì lại khiếp sợ không thôi, trong đó bao gồm tu sĩ Nho gia là thế lực có quan hệ hữu nghị với Tống Thư Hàng, nhất mạch tộc đàn của Ngư Kiều Kiều trong hải tộc, đệ tử của Sở gia và cả hòa thượng Tây.

"Bá Đao tiên sinh đã chứng đạo, tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm rồi á?"

Trên khuôn mặt của các tu sĩ Nho gia hiện rõ vẻ không dám tin.

Rõ ràng cách đây lâu Bá Đao tiên sinh còn đến Bạch Vân thư viện của Nho gia làm khách, mặc dù hắn đã ra tay cứu Nho gia và thế giới Kim Liên, nhưng lúc đó tu vi của Bá Đao tiên sinh còn thấp lắm mà.

Còn các đệ tử của Sở gia lại lộ ra vẻ mặt sùng bái nhìn Huyền Thánh Tống tiên sinh. Hóa ra Tống Thư Hàng tiên sinh vẫn luôn che giấu thực lực ư?

Hòa thượng Tây thì lại chỉ tay về phía Tống Thư Hàng trọc đầu trên bầu trời, sau đó nói với sư phụ Vô m Tử:

"Sư tôn, đúng là ta nên gia nhập Phật môn thì hơn."

Vô m Tử:

"..."

Mụ nội nó, tại sao nghìn năm đệ nhất thánh lại là một tên hòa thượng chứ? Chẳng lẽ Đạo tông ta hết người rồi sao?

Thật mong Đạo tông ta cũng có thể quật khởi, xuất hiện một Huyền Thánh, không đúng... Một vị không đủ, tốt nhất một hơi ra luôn hai ba vị Huyền Thánh để cho Phật môn bên kia biết mặt!

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Ai đến nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra được không, tại sao Thư Hàng tiểu hữu lại tấn thăng bát phẩm, nhân tiền hiển thánh thế này? Cho dù có ăn thần đan diệu dược thời thượng cổ thì cũng đâu thể nào lên cấp nhanh vậy được chứ?”

Diệt Phượng Công Tử bị dọa đến ngu người.

Từ trước tới nay, tốc độ tấn cấp của Tống Thư Hàng tiểu hữu cứ như dùng tool hack ấy, cứ làm các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 khiếp sợ hết lần này đến lần khác. Chẳng lẽ Tống Thư Hàng còn chê các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 khiếp sợ chưa đủ, cho nên dứt khoát mở tool hack đỉnh cấp, nhảy một phát lên luôn bát phẩm để được nhân tiền hiển thánh, muốn hù chết mọi người luôn sao?

“Nhìn trời, thật không khoa học!”

Điền Thiên Đảo Chủ.

“Nhìn trời, thật phản tu chân!”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ.

Phá Dương Kích Quách Đại:

“[icon đầu chó dễ thương]”

“[icon tức giận xoa đầu chó ở trên]

“Ta có một suy đoán... Có khi nào người độ kiếp này là một vị tổ tiên nào đó của Tống Thư Hàng tiểu hữu không? Có thể là hắn đã ẩn nấp từ thời kỳ viễn cổ, đến bây giờ mới phá quan ra, độ thiên kiếp tấn thăng bát phẩm?”

Phá Dương Kích Quách Đại đưa ra suy đoán của bản thân.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Xác suất của chuyện này quá nhỏ!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Hay tên bói bịp kia lại giả mạo Tống Thư Hàng nữa rồi? Có thể sau khi bị vị tiền bối cao siêu kia bắt đi, bói bịp đã gặp được kỳ ngộ nên lại đột phá cảnh giới thì sao?”

“Ngươi cảm thấy khả năng này có thể xảy ra sao? Đồng Quái vừa mới tấn thăng lục phẩm, có lên cấp thì cũng phải lên thất phẩm trước chứ.”

Bắc Hà Chân Quân bác bỏ ý kiến.

Lúc này Tô Thị A Thập Lục đột nhiên lên tiếng nói, vẻ mặt cô rất bình tĩnh:

“Đây chính là Thư Hàng, không phải người khác đâu.”

Cô nói rất chắc chắn, đây chính là Thư Hàng không sai được.

“Là Thư Hàng tiểu hữu thật đấy.”

Dược Sư bồi thêm một câu.

Người có khuôn mặt trẻ tuổi tươi non này cũng chỉ có Tống Thư Hàng mà thôi. Hơn nữa nhân tiền hiển thánh là lực lượng của pháp tắc đại đạo trong thiên địa. Cho dù bói bịp có dịch dung thành ai để độ kiếp đi chăng nữa, thì sau đó nhân tiền hiển thánh vẫn sẽ chiếu ra diện mạo thật của hắn.

Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên Dược Sư rất mong đợi đến ngày Đồng Quái Tiên Sư tấn thăng bát phẩm.

Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) cũng nói thêm:

“Ừ, đúng là Tống tiền bối rồi, bộ dáng này vừa nhìn là có thể nhận ra ngay, dễ phân biệt lắm. Hay là chúng ta đánh cược đi, ta làm cái!”

Mạch suy nghĩ của Vũ Nhu Tử cô nương luôn là khác với người thường.

Linh Điệp Tôn Giả:

“...”

Con gái muốn làm cái, hắn có nên ủng hộ con gái không nhỉ?

Đông Phương Lục Tiên Tử im lặng hồi lâu, sau đó cô quay qua nhìn Bỉ Ngạn Ma Quân cũng đang im lặng ở bên cạnh, trong lòng hai người mơ hồ có một suy đoán. Nhưng suy đoán này còn phải chờ Tống Thư Hàng tiểu hữu trở về, hoặc là chờ nhân tiền hiển thánh kết thúc rồi nói sau.

Đậu Đậu:

“Fuck.”

Hôm trước Tống Thư Hàng còn nói sắp đuổi kịp cảnh giới của nó, mới ngủ một giấc dậy, Tống Thư Hàng đã tấn con mợ nó thăng lên bát phẩm rồi. Đệch meo meo!

Hoàng Sơn Chân Quân:

"..."

"Nếu như đây thật sự là Tống Thư Hàng tiểu hữu, vậy rốt cuộc hắn đã hack kiểu gì vậy? [ORZ] Phục sát đất luôn. Hỏi: Làm thế nào từ cảnh giới tam phẩm nhảy vọt lên thành Huyền Thánh bát phẩm? Cầu kinh nghiệm, cầu chia sẻ."

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu rơi lệ đầy mặt.

Túy X Cư Sĩ buồn bực không thôi.

"Ồ? Chờ chút, lại có biến hóa kìa!"

Đúng lúc này Thất Tu Tôn Giả bỗng kêu lên.

Chỉ thấy hình ảnh nhân tiền hiển thánh lại xảy ra biến hóa. Màn hình dời khỏi người Tống Thư Hàng, di chuyển về phía sau.

Sau đó mọi người loáng thoáng thấy được một bóng người.

Không! Không phải một mà là ba bóng người!

Ở sau lưng Tống Thư Hàng tiểu hữu thế mà vẫn còn ba người nữa. Mọi người nhìn màn hình nhân tiền hiển thánh đang di chuyển, trong đầu chợt nghĩ chẳng lẽ còn có ba vị Huyền Thánh sắp xuất thế sao?!

...

Ầm~~

Tu luyện giả trên toàn vũ trụ đều kích động muốn nổ tung.

Thế này... thế này... Chẳng lẽ trong lần độ kiếp thành thánh này, không chỉ có một mình Bá Tống cao tăng mà còn có thêm ba vị đạo hữu liên thủ độ kiếp nữa sao?

Thật khó mà tin được, nghìn năm đệ nhất thánh lại cùng độ kiếp với nghìn năm đệ nhị, tam, tứ thánh ư?!

"Chẳng lẽ là Bạch tiền bối à?"

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức đưa ra suy đoán.

"Không đúng, nhìn dáng người không giống. Vả lại ta thấy tư thế kia hơi bất thường."

Hoàng Sơn Chân Quân rất tinh mắt, hắn cảm thấy tư thế của ba vị phía sau nhìn như đang sợ hãi ấy.

Màn hình dần chiếu đến gần.

Sau đó tu luyện giả trong toàn thiên hạ chợt im lặng một cách lạ kỳ.

Bởi vì tư thế lúc này của nghìn năm đệ nhị, tam, tứ thánh khiến cho tất cả tu luyện giả cũng không biết phải hình dung thế nào nữa.

Dựa theo thứ tự mà màn hình chiếu đến để sắp xếp thứ bậc.

Đầu tiên là nghìn năm đệ nhị thánh Thất Sinh Phù Phủ Chủ. Trên thân khoác áo khoác màu đen rách tơi tả, khắp người toàn là vết thương, lúc này hắn đang co mình lại, duy trì tư thế ôm đầu sợ hãi, hơn nữa thân thể còn lắc lư nhè nhẹ, có vẻ như đang run rẩy thì phải?

Sau đó là nghìn năm đệ tam thánh Thường Viễn Tử đang bị thương nặng. Thường Viễn Tử rất tuấn mỹ, bình thường bộ dạng của hắn rất phù hợp với hình tượng đạo lữ song tu trong lòng phần lớn các nữ tu. Nhưng lúc này hắn cũng đang giữ tư thế ôm đầu sợ hãi giống như Phủ Chủ Thất Sinh Phù, co mình ngồi ở một bên.

Cuối cùng chính là nghìn năm đệ tứ thánh, truyền công cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang mặc một bộ đạo bào rách rưới. Tư thế của hắn còn khó xem hơn cả hai vị kia, vậy mà là tư thế ORZ quỳ thụp xuống đất.

Sau khi hình ảnh hiện lên, thánh ấn của ba vị này cũng bắt đầu ngưng tụ thành hình.

Do ba vị này đã hôn mê nên không thể quyết định thánh ấn của mình, vậy nên pháp tắc thiên địa đã lấy luôn đạo hiệu của bọn họ hóa thành thánh ấn.

Nghìn năm đệ nhị thánh [Thất Sinh Phù Phủ Chủ].

Nghìn năm đệ tam thánh [Thường Viễn Tử]

Nghìn năm đệ tứ thánh [Thiên Nhai Tử]

Hiển nhiên ba vị này đều là tu sĩ Đạo tông.

Khác với phong cách bá khí và cảnh tượng tu sĩ Phật môn khắp thiên hạ hô to Phật hiệu khi Bá Tống cao tăng hiện thân, lúc này tu sĩ Đạo môn toàn thiên hạ lại cảm thấy trong lòng thật buồn bực, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Giờ đây trong đầu bọn họ chỉ còn một suy nghĩ, đó là ba vị Huyền Thánh Đạo tông này... nhát gan quá thể.

Vô m Tử:

“Mụ nội nó!”

Hắn mới vừa cầu cho bên Đạo tông xuất hiện chừng hai ba vị Huyền Thánh để Phật tông bên kia biết mặt, không ngờ nguyện vọng lại thành hiện thực nhanh như vậy, có điều kết quả hiện ra lại khiến người ta khó chịu hơn.

“Tự dưng ta cũng không biết phải nói gì nữa, giờ ta chỉ muốn khóc cạn nước mắt thôi.”

“Truyền công cuồng Thiên Nhai Tử! Hắn thế mà tấn thăng Huyền Thánh rồi á?”

Những ai nhận ra truyền công cuồng Thiên Nhai Tử đều cảm thấy thật khó mà tin được.

“Lẽ nào tư thế của ba vị Huyền Thánh Đạo môn này là loại tư thế độ kiếp đặc biệt nào đó ư?”

Có người cố nặn ra lý lẽ hợp lý để cứu vãn danh dự cho ba vị Huyền Thánh Đạo tông mới tấn cấp.

“Hoặc có thể là đại trận tam hợp nhất cũng không chừng, khi hợp lại sẽ có uy lực vô biên, có thể độ kiếp tập thể!”

Lập tức có người phụ họa theo.

Một vị Huyền Thánh lánh đời thành danh đã lâu của Đạo môn co giật khóe miệng quát:

“Vô biên cái con khỉ! Ba tên chết nhát này đúng là làm mất mặt Đạo tông mà!”

Đệ tử thuộc về thế gia của Thường Viễn Tử dụi mắt mấy lần, đặc biệt là vị to con thật thà kia:

“Ôi mẹ ơi, có phải ta nhìn lầm rồi không, công tử tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm rồi á?”

Người trong tông môn của Thiên Nhai Tử thì trợn mắt há mồm mà nhìn, bọn họ biết rất rõ tu vi của Thiên Nhai Tử trưởng lão nhà mình ở mức nào, độ thiên kiếp ngũ phẩm còn khó, sao đùng một cái đã thành thánh thế này?

Sau khi lướt qua ba vị này, màn hình nhân tiền hiển thánh lại kéo xa ra, chiếu thêm một tấm ảnh toàn cảnh.

Ở trên cao là nữ đế uy nghiêm, bên trái là Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang ôm đầu sợ hãi, chính giữa là Tống Thư Hàng đứng thẳng như cây tùng, bên phải là Thường Viễn Tử cũng đang ôm đầu ngồi xổm, còn phía sau là Thiên Nhai Tử đang giữ tư thế ORZ.

Hình ảnh này đẹp không thể tả.

Đông Phương Lục Tiên Tử và Bỉ Ngạn Ma Quân nhìn nhau một cái, sau đó Bỉ Ngạn Ma Quân mở sổ nhỏ ra, im lặng viết xuống mấy chữ: “Luận tính khả thi khi độ kiếp tập thể”.

...

Mà lúc này, bên trong Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải trợn to hai mắt, miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái đi thấy rõ.

Chương 1030: Huyền Thánh Giảng Pháp? Nhìn trời, Ai Tới Tặng Bản Thảo Cho Ta Đi!

“Huyền Thánh bát phẩm, nhân tiền hiển thánh!”

Công Tử Hải nhìn hư không, nghiến răng gằn từng chữ một.

Đây không phải là sự thật!

Vào lần đầu gặp mặt, tên gà mờ Thư Sơn Áp Lực Đại này thậm chí còn chưa hoàn thành “trăm ngày trúc cơ”, hắn chỉ dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết đối phương, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nữa là.

Vậy mà giờ đây đối phương lại tấn thăng bát phẩm, hiển thánh ngay trước mặt hắn là sao?

Đùa gì thế!!!

“Đợi đã, chẳng lẽ… là ảo giác ư?”

Công Tử Hải nhắm mắt lại, đồng thời giơ tay kích hoạt một tấm pháp bảo mới.

Đây là loại pháp bảo mà hắn chuẩn bị để đối phó với lời nguyền ác mộng thường xuyên xuất hiện trên người mình. Pháp bảo này có tác dụng phá huyễn, giải trừ ác mộng, một khi phối hợp với bí bảo hệ tinh thần có sẵn trên người Công Tử Hải thì có thể hóa giải tác dụng của lời nguyền trên người hắn.

Sau khi pháp bảo được kích hoạt, Công Tử Hải cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái hẳn.

Lúc này hắn mới mở mắt ra lần nữa rồi ngẩng đầu nhìn về hư không.

Hiệu ứng nhân tiền hiển thánh trong hư không vẫn chưa kết thúc. Trên màn hình, Tống Thư Hàng đang nhắm mắt, sự hiện diện của nữ đế ánh sáng công đức càng làm tôn lên khí chất tông sư mạnh mẽ trên người hắn.

Không phải ảo giác cũng không phải mơ, đây là hiện thực tàn khốc. Hôm nay con gà Thư Sơn Áp Lực Đại kia đã tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm rồi!

“Tại sao lại như vậy? Tại sao chứ?”

Công Tử Hải nghiến răng nói.

Chính Năng ngồi bên cạnh hắn, hai tay đặt trên thanh kiếm gỗ của bản thân, mặt liệt không hề lộ chút cảm xúc.

An Tri Ma Quân nhăn mày nhìn màn hình nhân tiền hiển thánh hồi lâu, sau đó nói:

“Vị Huyền Thánh mới tấn thăng này trông quen nhỉ.”

An Tri Ma Quân không phải nhân loại cho nên mỗi khi gặp nhân loại, hắn lại mắc phải chứng mù mặt. Rõ ràng là người vừa gặp cách đây không lâu, nhưng cách mấy ngày là hắn đã không nhận ra được rồi.

“Là tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia đấy.”

Chính Năng lạnh nhạt nói.

“Cái gì? Là con gà kia á? Không thể nào!”

An Tri Ma Quân vừa nghe xong đã hô to lên.

Mấy tháng trước tên Thư Sơn Áp Lực Đại này còn bị hắn bắt giữ, suýt chút nữa bị bóp chết. Thế mà giờ tên này lại nhân tiền hiển thánh á? Đùa cái con khỉ gì vậy!

“Nhưng đây lại là sự thật.”

Chính Năng nhắm mắt lại, bình tĩnh nói:

“Có lẽ hắn vốn là đại năng đến hồng trần lịch luyện, trùng hợp bị chúng ta gặp phải... Mà hôm nay hắn đã kết thúc hồng trần lịch luyện, tấn thăng bát phẩm.”

Nói đến hồng trần lịch luyện, cứ cách mấy trăm năm, có rất nhiều tiền bối tu vi cao thâm sẽ giấu mình trong đám người bình thường, trải qua cuộc sống như một người bình thường thật sự. Cuộc sống như vậy có thể giúp đạo tâm của những tiền bối này càng thêm kiên định, linh đài càng sáng tỏ.

Ngoài ra còn có một số lão tiền bối sắp đột phá cảnh giới cũng sẽ tiến hành hồng trần lịch luyện trước khi đột phá cảnh giới, mục đích là để rèn luyện đạo tâm, trừ tâm chướng, lấy trạng thái hoàn mỹ hơn đi độ thiên kiếp.

Rất có thể tên Thư Sơn Áp Lực Đại này chính là thuộc về trường hợp sau.

An Tri Ma Quân:

“...”

Thư Sơn Áp Lực Đại là tiền bối đến hồng trần lịch luyện sao? Đả kích người ta quá đấy.

Công Tử Hải trừng mắt nhìn chằm chằm vào màn hình nhân tiền hiển thánh trong hư không. Hồng trần lịch luyện ư? Dường như cũng chỉ có khả năng này mới có thể giải thích được tại sao tên Thư Sơn Áp Lực Đại này lại bỗng dưng đột phá đến cảnh giới bát phẩm, nhân tiền hiển thánh chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi.

Một lát sau, Công Tử Hải nhắm mắt lại rồi trầm giọng nói:

“Dù thế nào thì mâu thuẫn giữa ta và Thư Sơn Áp Lực Đại cũng không cách nào hóa giải được. Đừng nghĩ gì về chuyện hôm nay nữa, hãy tập trung vào việc trùng kích cảnh giới ngũ phẩm, ngưng tụ ra kim đan bảy long văn thậm chí là tám long văn. Chỉ như vậy chúng ta mới có tư cách tham dự vào kế hoạch lớn của Vô cực Ma Tông. Sau này thành tựu của chúng ta cũng sẽ không kém hơn nhân tiền hiển thánh. Không những vậy chúng ta còn phải tiến thêm một bước, tấn cấp Kiếp Tiên cửu phẩm, thậm chí là trường sinh bất tử!”

Ngay từ thời khắc bước vào tu chân giới, hắn chỉ có một mục tiêu là trường sinh bất tử.

Hắn làm tất cả mọi thứ cũng chỉ vì cầu trường sinh.

Hoặc là chết trên con đường trường sinh tàn khốc, hoặc là bước vào cảnh giới trường sinh. Kết cục chỉ có một trong hai mà thôi, không còn sự lựa chọn nào khác.

Công Tử Hải hít thở thật sâu, sử dụng bí pháp tinh thần minh tưởng để giúp tâm cảnh bản thân bình tĩnh lại.

Không được nghĩ nhiều cũng không được nhìn thêm nữa, nếu không đến lúc tấn thăng ngũ phẩm... tên Thư Sơn Áp Lực Đại này sẽ trở thành tâm ma của bọn họ mất!

...

Nơi sâu nhất dưới Thái Bình Dương.

Con mắt Hải Vương cũng đang nhìn chằm chằm vào hình ảnh nhân tiền hiển thánh.

“Nghìn năm đệ nhất thánh.”

Nó phát ra thanh âm trầm thấp nặng nề, trong giọng nói mang theo sự thê lương không sao tả được.

Các chiến sĩ nhím biển đang quỳ ở bên dưới bắt đầu run cầm cập. Mỗi khi Hải Vương nói chuyện bằng giọng điệu này, chứng tỏ tâm trạng của nó đang cực kém.

Những lúc như vậy, các chiến sĩ nhím biển rất có thể phải đối mặt với một trận gió tanh mưa máu khủng khiếp.

Nhưng một lát sau, thanh âm của Hải Vương đã bình thường trở lại.

Lại qua một lúc lâu nữa, Hải Vương bỗng trầm giọng nói:

“Ngươi vẫn còn muốn đối phó với vị nghìn năm đệ nhất thánh này sao?”

Một con con rối thô ráp chợt hiện hình ở gần vị trí của Hải Vương, nó chỉ im lặng đứng đó chứ không trả lời.

“Đây chính là kế hoạch của ngươi đấy à? Dù đã thành công để tử sĩ dẫn thiên kiếp xuống nhưng cuối cùng lại chẳng làm được gì đối phương, ngược lại còn để hắn nhân tiền hiển thánh. Ha ha ha.”

Hải Vương tuông ra một tràng cười lạnh.

“Ta không tin hắn đã tấn thăng cảnh giới bát phẩm.”

Đột nhiên con con rối thô ráp kia trầm giọng nói.

Hải Vương:

“Không tin? Ha ha ha ha, thế thì hình ảnh trên đỉnh đầu ngươi là gì đây? Chẳng lẽ ngươi muốn nói với ta đây không phải là nhân tiền hiển thánh? Và cái tên Bá Tống in sâu vào trong ý thức của ta và ngươi, trong vòng một năm không thể quên được kia không phải là thánh ấn sao?”

“Ta sẽ dùng cách của riêng mình để đi chứng thực chân tướng trong chuyện này. Như đã nói, ta vẫn không tin.”

Con rối nói.

Dứt lời, nó đột nhiên bỏ một phần giáp chân phải màu bạc trắng xuống, sau đó thân hình dần hòa vào bóng tối, cuối cùng biến mất chẳng thấy đâu.

Hải Vương thu hồi giáp chân màu bạc rồi tiếp tục nhìn hình ảnh nghìn năm đệ nhất thánh trong màn hình hiển thánh trên đỉnh đầu, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Trước cái nhìn chăm chú của tất cả tu luyện giả trên toàn vũ trụ, Tống Thư Hàng vẫn đứng yên ở đó, sống lưng thẳng tắp như cán bút.

Hắn vẫn duy trì tư thế này từ đầu đến cuối, không hề nhúc nhích. Cũng không phải là hắn muốn ra vẻ, mà là do lúc này hắn vẫn còn trong trạng thái lên cấp, đang trong quá trình chuyển đổi từ cảnh giới tam phẩm lên cảnh giới tứ phẩm.

Khi đạt đến cảnh giới tam phẩm, tu sĩ phải mở ra bốn kỳ mạch trong cơ thể, mỗi khi đả thông được một kỳ mạch thi thực lực sẽ tăng vọt. Còn khi đạt tới cảnh giới tứ phẩm, thể chất của tu sĩ sẽ tăng lên gấp 410 lần, hơn nữa bốn kỳ mạch trong cơ thể cũng sẽ ở vào trạng thái mở vĩnh viễn, giúp cho thân thể tu sĩ sẽ nằm trong trạng thái “Chiến Vương chi khu” vĩnh cửu. Khi đó mỗi một động tác giơ tay nhấc chân đều có uy lực bằng với tu sĩ tam phẩm liều chết bùng nổ.

Vốn dĩ thể chất của Tống Thư Hàng đã đạt đến cường độ của tu sĩ tứ phẩm, sau đó lại được thiên kiếp siêu cấp rèn luyện, cộng thêm phần tăng lên sau khi tấn cấp mang đến, lúc này thể chất của hắn đã đạt đến trình độ cực hạn của tu sĩ tứ phẩm rồi!

Sau khi tiến vào tứ phẩm, ngoài phương diện thể chất được tăng lên, toàn bộ chân khí hóa dịch trong cơ thể tu sĩ đều chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên, tiên thiên chân nguyên là trạng thái cực hạn của chân khí. Lại tiến thêm một bước nữa là có thể ngưng luyện tiên thiên chân nguyên thành linh lực, tấn thăng lên cảnh giới ngũ phẩm, ngưng tụ ra kim đan bản mệnh.

Loại chân khí mà Tống Thư Hàng tu luyện là tiên thiên chân khí tam thập tam thú, chân khí trong người vốn chính là ngụy tiên thiên chân khí, lúc này chuyển đổi thành tiên thiên chân nguyên cũng rất nhanh. Chẳng qua là lượng chân khí trong cơ thể Tống Thư Hàng vượt xa tu sĩ cùng cấp, vậy nên tổng thời gian chuyển đổi cũng không chênh lệch bao nhiêu cả.

Sau khi chân khí chuyển đổi thành tiên thiên chân nguyên, chân khí trong cơ thể tu sĩ mới có thể chịu nổi lượng tiêu hao dùng cho ngự kiếm phi hành. Đồng thời chiến vương khu vĩnh cửu cũng bảo đảm cơ thể tu sĩ có thể chống đỡ được trong quá trình ngự kiếm phi hành, tránh trường hợp mới bay được một chút mà thân thể đã không chịu nổi rồi.

Trong lòng Tống Thư Hàng kích động không thôi, rốt cuộc hắn cũng tu luyện đến cảnh giới có thể ngự kiếm phi hành. Chờ hắn ngự đao phi hành quen rồi thì ắt hẳn chứng sợ độ cao cũng được chữa khỏi thôi!

Ước chừng ba mươi hơi thở sau, toàn bộ chân khí hóa dịch trong cơ thể Tống Thư Hàng đều đã chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên cao hơn một bậc.

Lúc này hắn bắt đầu tiến vào giai đoạn cuối cùng trong quá trình tấn thăng tứ phẩm... Toàn bộ tiên thiên chân nguyên rót ngược vào trong bản mệnh đan điền, sau đó bắt đầu ngưng tụ lại. Trong bản mệnh đan điền của tu sĩ tứ phẩm sẽ hình thành một viên hạch tâm chân nguyên hư ảo, viên hạch tâm chân nguyên này được các tu sĩ xưng là “hư đan”, có mối liên hệ nhất định với kim đan bản mệnh của tu sĩ ngũ phẩm.

Nhưng trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng vốn đã có một viên “hạch tâm” tồn tại, chính là hư ảnh cá voi khổng lồ do ba mươi ba thần thú dung hợp thành. Mà bây giờ, khi toàn bộ bản mệnh chân nguyên trong cơ thể hắn rót ngược vào đan điền, không ngờ tiên thiên chân nguyên lại dung hợp với hư ảnh cá voi khổng lồ kia.

Đồng thời quả thánh ấn đại diện cho thân phận của Tống Thư Hàng cũng chạy vào góp vui, nó đột nhiên chen luôn vào trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Quả thánh ấn có viết hai chữ Bá Tống trôi lơ lửng ở ngay phía trên hư ảnh cá voi khổng lồ ba mươi ba thần thú. Lúc này dường như hư ảnh cá voi khổng lồ nhận được sự giúp đỡ của thánh ấn, hình thái của nó bắt đầu biến hóa.

Thường thì hư đan của tu sĩ bình thường hẳn là một viên hạch tâm hư ảo hình tròn, mà bây giờ cá voi khổng lồ đã thay thế cho hư đan trong trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau một hồi biến hóa, hình thái của cá voi đã hoàn toàn thay đổi. Lúc này nó có thân thể mập mạp, cái miệng cực lớn, đầu có sừng, thân có vảy, dưới bụng có móng vuốt...

Hình dáng này không còn là hình dáng của cá voi nữa, mà khá giống với long thú, nhưng lại hoàn toàn khác với rồng.

Tống Thư Hàng cũng không biết phải hình dung thế nào về con cá voi béo ú trong cơ thể mình nữa.

“Không biết viên hư đan này có vấn đề gì không đây?”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Thiên kiếp mà hắn độ không phải là thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩmbình thường, cho nên hắn cũng không biết hư đan cá voi mập mập trong đan điền bản mệnh mình là hình thái bình thường khi tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công hay là xảy ra biến dị nữa.

Thôi vậy, đành chờ đến khi rời khỏi thế giới thiên kiếp thì đi tìm Bạch Tôn Giả hỏi thử xem.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Quá trình tấn cấp đã kết thúc, Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Tiếp theo phải làm thế nào để rời khỏi thế giới thiên kiếp này đây?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ... Đột nhiên có một tin tức truyền vào trong đầu hắn.

Huyền Thánh bát phẩm, nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn, từ nay về sau trở thành nhân vật khắp thiên hạ không ai không biết.

Mà ngay sau khi hiển thánh kết thúc, Huyền Thánh bát phẩm còn phải làm một việc, đó chính là “Huyền Thánh giảng pháp”.

Sau khi tấn thăng bát phẩm, Huyền Thánh phải mở đàn giảng pháp ngay trước mặt toàn bộ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Đây là quy tắc đã có từ thời thái cổ, rất có thể là quy định do thiên đạo đời thứ nhất lưu lại.

Nhìn trời, làm sao bây giờ?

Chương 1031: Chư Thiên Vạn Giới, Nghe Ta Giảng Pháp!

Nhìn trời, ta phải làm sao bây giờ?

Tống Thư Hàng hoảng hết cả lên.

Hắn chỉ là một tiểu tu sĩ mới tấn cấp tứ phẩm mà thôi, hơn nữa từ khi bắt đầu tu luyện cho tới nay, nếu tính luôn cả thời gian tu luyện trong Quang Thành ở Bích Thủy Các thì hắn cũng chỉ mới tu luyện hơn bốn tháng. Trong bụng có bao nhiêu tri thức đâu, giờ bảo hắn mở đàn giảng pháp ngay trước mặt toàn bộ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, hắn phải giảng cái gì đây?

Chẳng lẽ lại kể "Lam Phi Trì xuyên về quá khứ" à?(*)

Nếu kể cái này thì sẽ bị tu luyện giả trong khắp thiên hạ ném phân đến chết mất.

Hay là kể về những chuyện mà hắn đã trải qua trong quá trình tu luyện?

Nhưng mà nghĩ lại, quá trình tu luyện của hắn cũng không có gì hay để kể.

Hơn nữa, cho dù có nói ra những chuyện mà hắn đã trải qua thì khắp thiên hạ cũng không có mấy người tin tưởng. Từ khi gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, hắn cứ tu luyện theo các vị tiền bối chứ không chính thức bái sư. Về sau, dưới sự chỉ đạo của các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, hắn cứ tu luyện rồi lại tu luyện, thế là tấn thăng tứ phẩm thôi.

Cũng không thể nói với tất cả tu luyện giả trên toàn thế giới rằng:

"Thật ra con đường tu luyện rất chú trọng duyên phận và vận may, ta cứ tu luyện mò theo các tiền bối, chỉ tốn hơn bốn tháng đã luyện đến tứ phẩm rồi này."

Nếu nói vậy chắc chắn sẽ bị tu luyện giả trong khắp thiên hạ ném phân dìm chết luôn cho coi.

Hơn nữa hắn cũng không phải là Thánh Nhân Nho gia, không cách nào trưng ra khuôn mặt mỉm cười rồi kể cho tất cả mọi người nghe về những sự tích ngầu lòi từ khi mới ra đời, khi còn nhỏ, khi tu luyện, đến khi thần công đại thành giống như Thánh Nhân Nho gia được.

Nếu cũng không thể nói về việc tu luyện, hay là nói về kinh nghiệm độ kiếp nhỉ?

Vừa nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại nhìn qua Thường Viễn Tử, Thất Sinh Phù Phủ Chủ cùng với Thiên Nhai Tử tiền bối không biết đã chuyển sang tư thế ORZ từ lúc nào.

Sau đó hắn bắt đầu hồi tưởng lại quá trình độ kiếp lần này.

Đợt thiên kiếp thứ nhất khá yếu, tất cả mọi người độ kiếp đều có thể chính diện chống lại,thậm chí còn có sức khiêu khích: “Tới đây, tới đánh ta này!”

Đến đợt thiên kiếp thứ hai thì xuất hiện tư thế ôm đầu sợ hãi, kết hợp thêm với động tác run rẩy.

Đến đợt thiên kiếp thứ ba thì có sự góp mặt của tư thế ORZ quỳ xuống đất.

Cuối cùng... lại gặp được vị cái gì cũng có thể bán tiền bối kịp thời cứu viện.

Ệch, quá trình độ kiếp như vậy thì làm sao mà kể cho người ta nghe được chứ?!

Thời điểm Huyền Thánh giảng pháp càng ngày càng đến gần, Tống Thư Hàng gấp đến độ toát mồ hôi lạnh.

Phải giảng cái gì đây? Rốt cuộc phải giảng cái gì mới được đây?

Ai tới tặng bản thảo cho ta đi!

...

Mà lúc này, tất cả tu luyện giả khắp thiên hạ đều giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn trời. Mặc dù màn nhân tiền hiển thánh trước đó làm người ta rất kích động, nhưng điều mà các tu luyện giả càng mong đợi chính là phần Huyền Thánh giảng pháp ở phía sau.

Theo như trong ghi chép thì sau khi hai bước nhân tiền hiển thánh và ngưng tụ thánh ấn hoàn thành, phía sau vẫn còn một phần nữa là Huyền Thánh giảng pháp.

Các tu sĩ ở thời kỳ thượng cổ, viễn cổ, cho dù là tán tu thì tốc độ tu luyện cũng không chậm. Nguyên nhân không chỉ vì lúc đó linh lực trong thiên địa sung túc, mà còn là vì trong thời kỳ đó, cứ cách một trăm hay hai trăm năm lại có một vị Huyền Thánh bát phẩm xuất hiện. Dù là tán tu cũng có thể thường xuyên nghe được Huyền Thánh giảng pháp, nhận được rất nhiều lợi ích.

Không biết vị tân tấn nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống cao tăng này sẽ giảng về nội dung gì đây?

“Ngã Phật từ bi, có thể Bá Tống đại sư sẽ giảng giải Phật pháp đại thừa cũng nên, đúng là phúc của Phật môn ta!”

Một đệ tử Phật môn kích động nói.

“Theo tiểu tăng nghĩ lúc Bá Tống đại sư giảng pháp, trong miệng sẽ sinh ra hoa sen, mỗi một chữ nói ra đều mang theo sự huyền ảo tràn đầy sinh cơ.”

“Có lẽ Bá Tống đại sư sẽ ngưng tụ ra kim liên bát phẩm, chắp tay cúi chào một cách giản dị, miệng mỉm cười như hoa sen tinh khiết, sau đó sẽ giảng giải về sự huyền diệu của tâm cảnh cho chúng ta nghe.”

“Bần tăng lại nghĩ Bá Tống đại sư sẽ giảng giải về công đức. Nhìn lực lượng công đức của đại sư đã ngưng tụ đến loại trạng thái cực hạn thế này, đúng là trước nay chưa từng có! Có lẽ đại sư sẽ giảng giải về sự huyền diệu của công đức đấy.”

Các đệ tử Phật môn bàn luận rất sôi nổi, tuy mỗi người một ý nhưng tóm lại tất cả đệ tử Phật môn đều cho rằng, tối nay bọn họ sẽ thu được rất nhiều lợi ích.

Có đệ tử Phật môn đã nhanh tay lấy giấy và bút ra, chuẩn bị ghi chép lại Phật pháp mà Bá Tống đại sư giảng giải để về sau nghiên cứu kỹ hơn.

…

Rốt cuộc thời khắc Huyền Thánh giảng pháp cũng đã đến!

Thế nhưng Tống Thư Hàng vẫn chưa nghĩ ra là nên giảng cái gì mới tốt.

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng giữ cho vẻ mặt mình thật bình tĩnh.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trong khoảng không vô hình, Tống Thư Hàng cảm giác được có mấy trăm triệu cặp mắt từ khắp nơi trên vũ trụ, thậm chí là từ các vị diện đang nhìn chằm chằm vào hắn. Áp lực lớn quá đi mất!

Thật sự bí quá thì chỉ đành đánh cược thôi. Dù sao bây giờ mình cũng đang trọc đầu, chi bằng cứ ngồi xếp bằng rồi thi triển kỹ năng Thiệt Xán Liên Hoa, sau đó lại học theo giai thoại cầm hoa mỉm cười (**) của Phật tổ, không nói một lời là được.

Tiếp đó lại ra vẻ cao thâm khó dò, hỏi các tu sĩ khắp thiên hạ một câu:

"Các ngươi đã hiểu chưa?"

Làm thế này thì tỷ lệ có thể lừa bịp cho qua chuyện sẽ rất lớn.

...

"Tới rồi tới rồi! Huyền Thánh giảng pháp sắp bắt đầu rồi!"

Các tu luyện giả dưới bát phẩm trên toàn vũ trụ đều gác hết mọi chuyện qua một bên, ngẩng đầu nhìn trời, tập trung lắng nghe Huyền Thánh giảng pháp.

Thậm chí một số các cao thủ Huyền Thánh bát phẩm ẩn mình trong các đại môn phái cũng có người tĩnh tọa, muốn nghe thử vị đạo hữu tân tấn này có cao kiến gì về đạo tu luyện, nói không chừng bản thân cũng có thể ngộ ra được điều gì đó.

...

Lúc này, dưới ánh mắt chăm chú của tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng lại.

Ngay khi hắn ngồi xuống, nữ đế mỹ nhân rắn công đức lơ lửng ở phía sau cũng cúi người xuống, đứng ngay sau lưng hắn, làm tôn lên uy nghiêm của Tống Thư Hàng một cách triệt để.

Đôi mắt Tống Thư Hàng trầm lắng lại, dường như đang tiến vào trạng thái trầm tư.

Một lát sau, hắn há miệng rồi nhẹ nhàng phun ra một hơi.

Hắn cũng không học theo giai thoại cầm hoa mỉm cười của Phật tổ, làm vậy chỉ có thể lừa bịp tu sĩ cấp thấp chứ tuyệt đối không lừa nổi những tu sĩ cao cấp. Đến lúc đó, nói không chừng còn bị ném phân nữa.

Vào thời khắc cuối cùng trước khi tiến vào phần Huyền Thánh giảng pháp, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng nghĩ ra một ý.

Hắn không biết giảng pháp, nhưng hắn có thể đọc thuộc lòng quá trình giảng pháp của những đại năng khác.

Ở trong đầu hắn có hai đoạn trí nhớ về “Thánh Nhân giảng pháp” và “Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng pháp”.

Trong đó bản quyền của Thánh Nhân giảng pháp đã thuộc về Nho gia, hắn không thể giảng cái này trước chư thiên vạn giới được. Nhưng bài giảng pháp của Trường Sinh Giả Trình Lâm lại không thành vấn đề.

Vì vậy, hắn lập tức động não nhớ lại quá trình nữ đế Trình Lâm giảng pháp.

Nội dung bài giảng pháp của Trình Lâm năm đó cũng không phải là về điều gì thâm ảo, mà là về kinh văn Đạo Tạng được truyền lưu rộng rãi trong tu chân giới.

Tống Thư Hàng học theo tư thế của Trình Lâm năm đó, cũng bắt chước theo khí tràng của cô.

Vốn dĩ giữa Tống Thư Hàng và Trình Lâm có rất nhiều nhân quả dây dưa, thậm chí linh quỷ Diệp Tư của Tống Thư Hàng còn là một trong những mảnh vỡ của Trình Lâm.

Vì lẽ đó nên khi Tống Thư Hàng nghiêm túc bắt chước theo Trình Lâm, khí tràng của hắn cũng biến đổi theo.

Một loại cảm giác cao thâm khó dò phát ra từ trên người Tống Thư Hàng.

Huyền diệu muôn vàn, thâm ảo vô biên.

Tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang chăm chú vào Huyền Thánh giảng pháp đều đồng loạt giật mình! Bọn họ cảm giác được khi giảng pháp bắt đầu, dường như nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống đại sư đã biến thành một người khác.

Mỹ nhân rắn công đức bao phủ cả người Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức rực rỡ chiếu rọi xuống, làm mọi người không thấy rõ dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

Nhưng khi tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nhìn thấy luồng ánh sáng công đức rực rỡ này, trong lòng đột nhiên tuôn ra rất nhiều cảm ngộ.

Luồng ánh sáng công đức chói mắt này hệt như một tấm gương do đạo công đức biến thành, bất kể là Đạo tu, Phật tu, Ma tu, Yêu tu, cổ vu hoặc người bắt yêu... Chỉ cần trong lòng không ôm ác niệm với Tống Thư Hàng, khi nhìn đến luồng ánh sáng công đức này thì bọn họ có thể thấy được bản thân ở trong đó, nhận lấy những cảm xúc thuộc về mình.

Huyền Thánh còn chưa chính thức mở miệng giảng pháp, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng đã được lợi không nhỏ rồi.

Nhưng còn Hải Vương, tu sĩ con rối thần bí, đám người An Tri Ma quân và một số tu sĩ trong Vô Cực Ma Tông lại chỉ thấy luồng ánh sáng công đức này nhức mắt vô cùng, hoàn toàn không lĩnh ngộ được gì từ trong đó cả.

Ngay sau màn mở đầu bắt mắt của mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng dùng một tay kết đạo ấn, chậm rãi mở miệng.

Thanh âm của hắn như xuyên qua năm tháng dài đằng đẵng, truyền về từ viễn cổ.

Tống Thư Hàng chậm rãi đọc ra lời mở đầu trong Đạo Tạng, giọng điệu từ tốn, không nhanh không chậm.

Đạo Tạng được truyền lưu rất rộng rãi trong giới tu sĩ, không chỉ đệ tử Đạo tông mà ngay cả Ma tu, Phật môn, Yêu tu, hoặc nhiều hoặc ít cũng đều biết đến kinh văn Đạo Tạng.

Vô số tu sĩ trong chư thiên vạn giới đều đã nghe qua những bài giảng giải về Đạo Tạng, thậm chí có một số đệ tử Đạo tông danh môn đã nghe sư bối giảng giải Đạo Tạng ngay từ nhỏ, nghe đến mức chai cả tai.

Nhưng bây giờ, các tu luyện giả lại phát hiện Huyền Thánh đang giảng giải Đạo Tạng theo một góc độ mà mọi người chưa nghe bao giờ. Mỗi một chữ đều mang theo huyền cơ, Bá Tống đại sư chỉ dùng vài ba câu đã làm sáng tỏ những nội dung vô cùng thâm ảo trong Đạo Tạng.

Trong lúc nghe giảng pháp, thỉnh thoảng mọi người còn thấy trong miệng của nghìn năm đệ nhất thánh lại có hoa sen trắng tinh khiết hiện ra, nở rộ trong hư không.

Khi những đóa sen này nở rộ, sự huyền diệu trong khi Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp lại tăng lên một cấp bậc! Dường như hoa sen đã trở thành vật dẫn, dẫn động dị tượng giảng pháp.

Về sau, trong lúc Huyền Thánh giảng pháp, mỗi một câu nói của Tống Thư Hàng đều hóa thành âm thanh của đại đạo, sinh ra cộng minh với lực lượng đại đạo trong thiên địa. Mây lành cùng sen trắng không ngừng hiện lên, thanh âm Tống Thư Hàng giảng pháp như hóa thành tiếng đàn, khiến cho tu sĩ trong chư thiên vạn giới nghe như mê như say.

Cùng một nội dung, nhưng khi vào tai mỗi người lại trở thành những lĩnh ngộ khác nhau.

...

“Đây không phải Huyền Thánh giảng pháp!”

Một vị Huyền Thánh thành danh đã lâu của Đạo tông bỗng lên tiếng, hô hấp chợt dồn dập hẳn lên:

“Đây là Kiếp Tiên giảng pháp!”

Thậm chí đẳng cấp của bài giảng pháp này có thể còn cao hơn nữa kia!

“Kiếp Tiên giảng pháp? Lão tổ tông, ngài không nghe lầm đấy chứ? Rõ ràng Bá Tống Huyền Thánh chỉ vừa mới tấn thăng bát phẩm thôi mà.”

Có đệ tử nghi hoặc hỏi lại.

“Chắc chắn không sai đằng nào được, bài giảng pháp này không thể nào chỉ ở cấp bậc Huyền Thánh được. Rất có thể vị Bá Tống Huyền Thánh này có một vị sư phụ cấp bậc Kiếp Tiên. Do thường xuyên được sư phụ hun đúc, nên cấp bậc giảng pháp của hắn đã vượt xa cấp Huyền Thánh.”

Vị Huyền Thánh thành danh đã lâu kia trầm giọng nói.

...

“Kỳ quái, tại sao Bá Tống đại sư không giảng kinh Phật cùng Phật pháp đại thừa mà lại giảng Đạo Tạng nhỉ?”

Rất nhiều người trong Phật môn thắc mắc.

Hơn nữa Bá Tống đại sư giảng giải Đạo Tạng rất rõ ràng, chữ nào cũng mang theo huyền cơ, chứng tỏ vị nghìn năm đệ nhất thánh này có nghiên cứu cực sâu về Đạo Tạng.

Lẽ nào Bá Tống đại sư cũng không phải là người trong Phật môn ư?

Bất giác trong đầu rất nhiều người lại chợt hiện lên ý niệm này.

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Linh Điệp Tôn Giả:

"…"

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

"…"

Lệ Chi Tiên Tử:

"…"

Sao bài Huyền Thánh giảng pháp này nghe quen CMN tai thế nhỉ?

Chú thích:

(*) Một bộ phim điện ảnh do Lưu Suất Lương đóng, nói về nhân vật chính Lam Phi Trì quay về quá khứ thời cấp ba, thay đổi tương lai.

Phim có tên gốc là "五年模拟三年高考", tên trong truyện chỉ là tên tạm dịch.

(**) Cầm hoa mỉm cười (niêm hoa vi tiếu): Đây là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đưa cành hoa lên khai thị (niêm hoa), Tôn Giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười (vi tiếu).

Trong chương này, cụm từ này biểu thị cho pháp môn lấy tâm truyền tâm, một pháp môn siêu ngôn ngữ, siêu văn tự.

Chương 1032: Cầu Cứu Vãn Tôn Nghiêm, Đừng Đột Nhiên Im Lặng Như Thế!

Không chỉ Linh Điệp Tôn Giả, Giao Bá Chân Quân và Lệ Chi mà Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền Đại Sư, Tuyết Lang Động Chủ cũng đồng thời gửi một loạt dấu ba chấm.

“Lệ Chi Tiên Tử, Linh Điệp tiền bối, các ngươi sao vậy?”

Điền Thiên Đảo Chủ tò mò hỏi.

“Công nhận Bá Đao đạo hữu giảng giải Đạo Tạng hay quá đi mất, mỗi chữ đều mang huyền cơ, nhờ đó ta đã thu được rất nhiều lợi ích.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ cảm thán.

“Ta có cảm giác đẳng cấp của bài giảng pháp về Đạo Tạng này cao cấp hơn cảnh giới Huyền Thánh giảng pháp rất nhiều.”

Tô Thị A Thất nói.

Không ngờ Thư Hàng tiểu hữu lại có thể nói ra nội dung thâm ảo như vậy.

“Khụ... Nếu như ta nhớ không lầm thì hình như bài giảng giải về Đạo Tạng này là bài mà chúng ta nghe được trong động phủ của Trường Sinh Giả lúc trước mà?”

Lúc này Lạc Trần Chân Quân lên tiếng hỏi.

“Là nó đấy, nhưng lúc đó vị Trường Sinh Giả kia dùng ngôn ngữ viễn cổ để giảng giải Đạo Tạng, còn bây giờ Tống Thư Hàng tiểu hữu đã phiên dịch nó sang tiếng phổ thông.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp lại.

Mấy vị đạo hữu này đều là thành viên đi theo Bạch Tôn Giả tiến vào thám hiểm động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm.

Tuyết Lang Động Chủ gật đầu nói:

“Sau khi được dịch sang tiếng phổ thông, đẳng cấp của bài giảng giải về Đạo Tạng này đã hạ thấp xuống chút ít. Vốn là bài giảng pháp cấp bậc Trường Sinh Giả, bây giờ chắc chỉ còn là cấp bậc Kiếp Tiên giảng pháp thôi. Đề nghị mọi người nếu có rảnh thì nhờ Bạch tiền bối dẫn đến hiện trường Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng pháp một chuyến, nghe thử bản gốc Trường Sinh Giả giảng pháp một lần, hiệu quả sẽ cao hơn đấy.”

Vừa nghe xong những lời này, các đạo hữu còn chưa tiến vào động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức hiểu ra mọi chuyện.

“Ái chà, Thư Hàng tiểu hữu thật lanh trí.”

Tạo Hóa Pháp Vương không khỏi khen ngợi.

Linh Điệp Tôn Giả dùng chức năng chat voice nói:

“Nhưng Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể thuật lại cả bài giảng pháp của Trường Sinh Giả, còn đưa tới sự cộng minh với đại đạo thiên địa, điều này chứng tỏ bản thân hắn cũng hiểu Đạo Tạng rất sâu, vậy là giỏi lắm rồi.”

Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử (Vũ Nhu Tử):

“[icon mặt cười] Tống tiền bối giỏi nhất!”

Linh Điệp Tôn Giả cứng đờ người, lời khen ngợi Tống Thư Hàng vốn dĩ đã định gửi lên nhóm nhưng lại bị hắn cưỡng ép xóa đi.

Sơ xuất quá rồi, trước giờ cứ nghĩ Tống Thư Hàng tiểu hữu có sở thích mặc đồ nữ nên mình lại lơi lỏng phòng bị quá.

Mà nay chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, đối phương đã gây ra rất nhiều đại sự. Trước là cứu Sở gia, giờ lại tung ngay tuyệt chiêu nhân tiền hiển thánh trong lần độ thiên kiếp tam tấn tứ phẩm, dẫn đến việc độ hảo cảm của Vũ Nhu Tử đối với Tống Thư Hàng cứ tăng vọt lên.

Không thể cứ lơ là mãi thế này được! Nếu không thì rất có thể hắn sẽ mất đi đứa con gái yêu quý của mình!

Tôn Giả nói thầm trong lòng.

“Tóm lại là dựa vào sự thông minh của mình, xem như Tống Thư Hàng tiểu hữu đã vượt qua được cửa ải Huyền Thánh giảng pháp này.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói:

“Nhưng nói thật là ta đang rất lo cho Thất Sinh Phù đạo hữu. Đến lượt hắn giảng pháp thì phải làm sao đây?”

Tống Thư Hàng đạo hữu cơ trí dùng Trình Lâm giảng pháp tới cứu cánh, nhưng Thất Sinh Phù đạo hữu lại chưa đến hiện trường Trình Lâm giảng pháp.

Lệ Chi Tiên Tử đáp lại:

“Hình như đến giờ Thất Sinh Phù đạo hữu vẫn đang giữ tư thế ôm đầu sợ hãi kia, cũng không biết hắn đã tỉnh táo lại chưa. Còn có vị Thường Viễn Tử và truyền công cuồng Thiên Nhai Tử đạo hữu kia nữa... Ta thật sự rất muốn biết bọn họ sẽ giảng pháp thế nào.”

Linh Điệp Tôn Giả suy nghĩ một chút rồi nói:

“Thất Sinh Phù đạo hữu có cái nhìn rất độc đáo về phù đạo, cứ giảng một đoạn kỹ xảo về phù đạo chắc là ổn thôi.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Thật ra mọi người không cần lo cho Thất Sinh Phù đạo hữu đâu. Hắn uyên bác lắm, nói không chừng có thể lấy ra được một bài giảng pháp cấp Huyền Thánh thật đấy. Người cần lo lắng phải là hai vị đạo hữu còn lại kia!”

“Nếu như tới lượt Thiên Nhai Tử đạo hữu giảng pháp, có thể hắn sẽ nói về kinh nghiệm truyền công của bản thân chăng? Đây là sở trường của hắn mà.”

Lạc Trần Chân Quân suy tư giây lát rồi nói.

“Kinh nghiệm truyền công á? Để rồi sau đó trong tu chân giới lại xuất hiện thêm thật nhiều “tiểu truyền công cuồng” nữa sao? Mới nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.”

Tuyết Lang Động Chủ nhắn lại.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đến lúc đó, các tu sĩ có tu vi thấp phải đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi. Có khi đang đi trên đường thì bất chợt gặp phải một vị đại tiền bối đột nhiên xuất hiện, cưỡng ép truyền lại mấy năm công lực, đến lúc đó sự tin tưởng giữa lớp tu sĩ trẻ tuổi và lớp tiền bối sẽ tiêu tùng luôn cho coi.”

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đã rùng mình sởn tóc gáy.

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên thông minh đột xuất nói:

“Chẳng lẽ trong lúc nhân tiền hiển thánh, đến phần Huyền Thánh giảng pháp nhất định phải là giảng pháp sao? Thật ra theo như ta nghiên cứu thì bản chất của Huyền Thánh giảng pháp cũng chỉ là một chương trình livestream trên phạm vị toàn vũ trụ mà thôi, hơn nữa còn là loại mang tính bắt buộc 50%. Tu sĩ khắp thiên hạ cũng sẽ nhận được một cửa sổ thông báo tự động nhảy ra, báo về tin tức nhân tiền hiển thánh, sau đó mọi người sẽ tiến vào kênh để xem livestream Huyền Thánh giảng pháp. Thế nên ta đang suy nghĩ nếu bản thân tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm, sau phần hiện mặt và hóa thánh ấn, ta sẽ cất cao giọng hát vang một khúc, mở luôn một nhạc hội cấp vũ trụ trong phần Huyền Thánh giảng pháp. Mới nghĩ thôi đã thấy sướng tê người rồi! Đến lúc đó, tu sĩ trên toàn vũ trụ sẽ được thưởng thức giọng ca của ta! Ôi, đột nhiên ta cảm thấy có động lực để tu luyện rồi.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói xong, cả nhóm Cửu Châu số 1 đều im lặng đến lạ.

Không ai dám tiếp lời của pháp vương.

Trong lòng chúng đạo hữu đang hoảng hốt vô cùng, không ngờ Pháp Vương lại phát hiện ra bí ẩn lớn nhất của Huyền Thánh giảng pháp. Một ngày kia, Tạo Hóa Pháp Vương tấn thăng bát phẩm, buổi nhạc hội cấp vũ trụ kia ập xuống, toàn bộ tu luyện giới sẽ phải gánh chịu tai ương ngập đầu.

“Này, sao đột nhiên mọi người lại im lặng hết vậy?”

Tạo Hóa Pháp Vương nhịn không được lại lên tiếng.

Lại qua hồi lâu sau.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Cầu cứu vãn tôn nghiêm...”

Lại qua rất lâu sau.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Đậu xanh, ta tự cứu ta luôn đi. Sao các ngươi có thể như vậy chứ? Ta đang lấy ví dụ thôi mà, chứ có mở nhạc hội cấp vũ trụ thật đâu. Hơn nữa bây giờ ta mới chỉ tới cảnh giới ngũ phẩm, còn lâu lắm mới tới nhân tiền hiển thánh. Sao các ngươi có thể đối xử với ta như vậy? Cớ sao không ai thèm trả lời ta hả? Các ngươi có biết đôi khi im lặng sẽ làm người khác tổn thương lắm không hả?”

“Ha ha ha ha ha, nghe thấy Tạo Hóa bảo là mình đang nói giỡn, vậy thì ta yên tâm rồi.”

Bắc Hà Chân Quân thở phào nhẹ nhõm.

“Tạo Hóa đạo hữu, sao ngươi không nói sớm, làm ta giật cả mình. Nói đùa thì cũng phải nói cho đúng cách, nói xong rồi thì phải cho mọi người biết là ngươi đang nói đùa chứ, tránh cho trường hợp trở nên lúng túng như lúc nãy.”

Cuồng Đao Tam Lãng cũng đáp lại.

“Khụ, mới vừa rồi lão phu đột nhiên bị rớt mạng chứ không phải là cố ý im lặng đâu.”

Linh Điệp Tôn Giả nói.

“Cùng rớt mạng, cùng rớt mạng.”

Tuyết Lang Động Chủ lập tức ăn theo.

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy.”

Điền Thiên Đao Chủ cũng đu bám vào.

“Ca ca rớt mạng, ta cũng rớt mạng, chúng ta dùng cùng một mạng mà.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ đưa ra lý do rất hợp tình hợp lý.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“...”

Rớt mạng em gái các ngươi! Quyết định rồi, chờ bản Pháp Vương tấn thăng bát phẩm, không chỉ muốn ca hát mà còn phải vừa ca hát vừa nhảy múa tưng bừng, tra tấn cho chết bọn khốn kiếp các ngươi luôn!

Lệ Chi Tiên Tử co giật khóe miệng, sau đó dứt khoát nói sang chuyện khác:

“Thật ra ta thấy Tạo Hóa đạo hữu nói cũng đúng, nghĩ lại thì Huyền Thánh giảng pháp cũng không nhất định phải giảng pháp, cũng có thể làm rất nhiều chuyện khác. Ví dụ như đến lúc đó Đông Phương Lục Tiên Tử có thể nhảy một điệu Thiên Ma Vũ chẳng hạn.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Ý hay, còn ta thì muốn biểu diễn viết thư pháp, lấy thư pháp để giảng đạo. Lại nhân cơ hội đó viết ra đạo hiệu của ta mười nghìn lần, như vậy thì tu sĩ trên toàn vũ trụ sẽ có ấn tượng càng sâu sắc về đạo hiệu của ta!”

Túy X Cư Sĩ nói xong, trong nhóm Cửu Châu số 1 lại đột nhiên im lặng hẳn đi, không ai dám tiếp lời.

“Này, sao đột nhiên im lặng thế?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu tò mò hỏi.

Một lát sau.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Cầu cứu vãn tôn nghiêm!”

Lại qua một lúc lâu sau.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Tự lực cánh sinh.”

Lại qua rất lâu sau.

“Các ngươi đủ rồi đấy nhé! Trả lời cái coi? Có lúc đột nhiên im lặng như vậy sẽ làm người khác tổn thương lắm đấy nhé!”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu cả giận nói.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Minh Nguyệt đạo hữu, ngươi bị lẫn rồi đấy à. Thật ra sau khi nhân tiền hiển thánh và thánh ấn vừa ra thì tu sĩ khắp thiên hạ cũng sẽ nhớ kỹ đạo hiệu của ngươi, muốn quên cũng không quên được, ngươi thật sự không cần viết thư pháp đâu.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“...”

Vậy các ngươi im lặng làm cái con khỉ gì thế?

...

Trong màn hình nhân tiền hiển thánh.

Tống Thư Hàng đã giảng pháp gần đến đoạn cuối.

Vô số tu luyện giả trên toàn vũ trụ nghe như mê như say, cứ mong nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh có thể nói mãi không ngừng.

Đáng tiếc, trong bụng Tống Thư Hàng không có nhiều chữ hơn nữa, nội dung bài giảng pháp của Trình Lâm mà hắn nghe được cũng chỉ có như vậy, bây giờ có thể giảng xong đoạn mình nghe được cũng đã giỏi lắm rồi.

Lúc này nhìn Tống Thư Hàng bình tĩnh vậy thôi chứ thật ra hắn đang phải chịu áp lực cực lớn, mỗi giây mỗi phút đều cảm giác được có hàng trăm triệu cặp mắt đang dòm chừng mình, cả người đều không được tự nhiên.

Nói tóm lại tuy đợt Huyền Thánh giảng pháp này rất kinh hoàng nhưng cũng không gặp nguy hiểm gì.

Mau giảng cho xong rồi kết thúc thôi!

Tống Thư Hàng thầm nói.

Ngoài ra, do lúc độ kiếp đã tiêu hao năng lượng rất lớn, vậy nên bây giờ vừa ngửi thấy mùi thơm do hoa sen Thiệt Xán Liên Hoa tản ra, Tống Thư Hàng lại cảm thấy đói bụng.

Khi Tống Thư Hàng giảng pháp đến đoạn cuối, âm thanh của đại đạo trong hư không dần lắng xuống, bắt đầu chậm lại.

Tu luyện giả trên toàn vũ trụ cũng biết, đây là dấu hiệu cho thấy Huyền Thánh giảng pháp sắp kết thúc.

“Vậy là xong rồi ư?”

“Đừng mà, Bá Tống Huyền Thánh hãy nói thêm một lát nữa đi!”

“Ta bằng lòng dùng trinh tiết cả đời để đổi lấy Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp không bao giờ kết thúc!”

Ý nguyện cửa tu luyện giả khắp thiên hạ bỗng hóa thành một loại lực lượng thần kỳ, ngưng tụ về phía Tống Thư Hàng. Đây là một loại sức mạnh tương tự như lực lượng tín ngưỡng.

Loại sức mạnh tương tự như lực lượng tín ngưỡng này ngưng tụ quanh người Tống Thư Hàng, sau đó đột nhiên hóa thành công đức đầy trời, phủ xuống người Tống Thư Hàng.

Trong phần Huyền Thánh giảng pháp, Huyền Thánh giảng đại đạo miễn phí cho tu luyện giả khắp thiên hạ nghe, vậy thì chẳng phải Huyền Thánh đã chịu thiệt rồi sao?

Nhưng sự thật cũng không phải như vậy.

Thật ra Huyền Thánh giảng pháp cũng là một phần cơ duyên lớn đối với Huyền Thánh.

Nhân tiền hiển thánh là cơ hội duy nhất trong cuộc đời mỗi tu sĩ để giảng pháp cho tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghe.

Vì tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới giảng pháp, ai cũng được nghe giảng, vậy nên đây là một tràng công đức mênh mông.

Cho dù trước kia vị Huyền Thánh đó không tích lũy được bao nhiêu lực lượng công đức, nhưng ngay sau khi giảng pháp xong, trên người lập tức có được một lượng ánh sáng công đức vô cùng nồng đậm.

Kim quang công đức đầy trời rơi vào trên người Tống Thư Hàng, dung nhập vào trong mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt một cái.

Sau đó cô đột nhiên chậm rãi ngã về phía sau, trong miệng phát ra tiếng hét thảm thiết:

“A a a~~”

Tiếp theo cô lại ngoẹo đầu, chết tươi.

Chương 1033: Ta Không Thiết Sống Nữa!

Tiếng hét thảm thiết của mỹ nhân rắn công đức lúc trầm lúc bổng, mang theo cảm xúc rất phong phú.

Sau khi chết, cô cứ nằm im bất động...

Cô giả chết rất nghiêm túc, hơn nữa kỹ năng càng ngày càng thuần thục, càng ngày càng giống thật.

Thông qua màn hình Huyền Thánh giảng pháp, chỉ trong nháy mắt một màn này đã truyền khắp chư thiên vạn giới.

Biến hóa bất ngờ của mỹ nhân rắn công đức khiến các tu luyện giả trên toàn vũ trụ sợ hết hồn.

Chuyện gì thế này?

Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao ánh sáng công đức của Bá Tống lại đột nhiên hét thảm rồi ngã vật ra thế kia? Lẽ nào có người thừa dịp Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp mà đánh lén Huyền Thánh sao?

Là ai? Là tên nào muốn cắt ngang quá trình Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp thế?

Nguy rồi, nữ đế ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên chết ngay trong lúc Huyền Thánh giảng pháp, phải làm thế nào để giúp hắn đây?

Đồng thời có rất nhiều tu luyện giả chưa từng tiếp xúc với Huyền Thánh giảng pháp cũng nổi điên lên. Khó khăn lắm bọn họ mới được một lần nghe đại năng giảng pháp, vậy mà lại có người dám cắt ngang? Thế này thì khác nào kết thù với tu luyện giả khắp thiên hạ! Đúng là muốn ăn phân mà!

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn đã tính toán trăm bề nhưng lại không ngờ rằng khi Huyền Thánh giảng pháp sắp kết thúc, sở thích đặc biệt của mỹ nhân rắn công đức lại phát tác. Một mỹ nhân rắn công đức luôn duy trì hình tượng nữ hoàng uy nghiêm, vậy mà đùng một cái lại làm ra hành động ngốc nghếch thế này.

Chị hai, chị hai của ta ơi, ngươi không thể chống đỡ thêm mười mấy giây nữa, đợi đến khi ta hoàn thành Huyền Thánh giảng pháp rồi lên cơn sao?

Tống Thư Hàng thầm than.

Sau đó hắn cố gắng tăng nhanh tốc độ nói, giảng nốt cho xong đoạn cuối cùng trong bài giảng pháp của Trình Lâm.

Thật ra thì trong bản gốc, Trình Lâm đã sử dụng ngôn ngữ thời đại viễn cổ để giảng pháp, mà giờ Tống Thư Hàng lại phiên dịch nó sang tiếng phổ thông, vậy nên khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một số nghĩa mơ hồ, làm cho hiệu quả giảng pháp bị giảm đi nhiều. Nhưng dù vậy thì bài giảng pháp này vẫn nằm ở cấp bậc Kiếp Tiên giảng pháp.

Giảng pháp xong, Tống Thư Hàng đưa tay kết đạo ấn, mặt mang mỉm cười, đôi mắt chậm rãi khép lại.

Một kết thúc hoàn mỹ.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vẫn còn muốn nghe nữa nhưng Huyền Thánh đã giảng pháp xong, bọn họ cũng không thể ép Tống Thư Hàng lại giảng pháp tiếp. Vả lại ngoài Bá Tống Huyền Thánh thì phía sau vẫn còn phần giảng pháp của ba vị Huyền Thánh khác nữa mà. Mặc dù trông bọn họ hơi chết nhát nhưng nói thế nào cũng là Huyền Thánh, chắc nội dung giảng pháp cũng không kém đâu nhỉ?

Cuối cùng các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ có thể ôm nỗi niềm luyến tiếc, im lặng nhìn thân ảnh Tống Thư Hàng dần trở nên mờ nhạt trong suốt.

“Chờ đã, mọi người có để ý đến... thế tay kết ấn mà Bá Tống Huyền Thánh dùng trong lúc giảng pháp không? Đó là Đạo ấn chứ có phải là Phật ấn đâu!”

Có người tinh mắt chú ý tới điểm này.

“Nói mới để ý, quần áo trên người Bá Tống Huyền Thánh cũng không giống như cách ăn mặc của Phật môn!”

“Hơn nữa, nội dung mà Bá Tống Huyền Thánh giảng giải là

Đạo Tạng mà không phải là kinh Phật hay Phật pháp gì cả.”

“Tuy là đầu trọc nhưng nhỡ đâu Bá Tống Huyền Thánh trời sinh vốn không có tóc thì sao? Hoặc có thể là do hắn thích để đầu trọc cũng không chừng, không thể cứ thấy đầu trọc đã mặc định Bá Tống Huyền Thánh là người Phật môn được.”

“Ta còn để ý thấy Bá Tống Huyền Thánh không chỉ không có tóc, mà ngay cả lông mày và lông mi đều không có. Có lẽ hắn không phải trọc đầu, mà là lông tóc đã bị thiên kiếp đốt trụi trong lúc độ kiếp rồi.”

Rất nhiều đệ tử Đạo tông bắt đầu soi kỹ từng chi tiết, kết luận mà bọn họ đưa ra đã rất sát với sự thật.

Đoán chừng trong thời gian sắp tới đây, đề tài Bá Tống Huyền Thánh là người Phật môn hay là người Đạo tông sẽ gây ra một cuộc tranh luận dữ dội: “Luận vấn đề rốt cuộc nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh là người của sư môn nào?”

“Nhưng mà mới vừa rồi có đúng là có người tập kích Bá Tống Huyền Thánh không? Ta thấy nữ đế ánh sáng công đức sau lưng hắn bỗng dưng hét lên thảm thiết rồi ngã xuống, chắc chắn trong chuyện này có âm mưu gì đó!”

Lại có người nói:

“Nếu như không có người tập kích, có khi Bá Tống Huyền Thánh sẽ giảng pháp lâu hơn một chút cũng không chừng… Ơ kìa!”

Mới nói đến một nửa, người này bỗng thấy nữ đế ánh sáng công đức sau lưng Bá Tống Huyền Thánh đang dần trở nên trong suốt đột nhiên sống lại.

Sau khi giả chết đủ rồi, mỹ nhân rắn công đức lại thản nhiên bò dậy, sau đó cô đưa tay khẩy nhẹ vào trong hư không.

Trong hư không có không ít sen trắng do năng lực Thiệt Xán Liên Hoa của Tống Thư Hàng biến ảo ra. Hắn định để cho chúng nó tự tiêu tán sau khi phần Huyền Thánh giảng pháp của mình kết thúc. Nhưng bây giờ mỹ nhân rắn công đức vừa khẩy tay, một đóa sen trắng đã bay qua, sau đó cô nhét ngay vào trong miệng rồi nhai ngấu nghiến. Lúc nãy cô giả chết một hồi thì cảm thấy hơi đói bụng, mà bụng đói thì phải tìm đồ ăn thôi.

Hình tượng nữ đế ánh sáng công đức tràn đầy uy nghiêm trước đó đã hoàn toàn vỡ nát mất rồi.

Tống Thư Hàng:

"..."

Mỹ nhân rắn công đức ăn rất nhanh, trước khi thân thể Tống Thư Hàng hoàn toàn trong suốt thì cô đã ăn sạch đám sen trắng trong hư không rồi.

Tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ biết nghệt mặt ra mà nhìn.

"Đám hoa sen kia là dị tượng đại đạo xuất hiện trong khi đại năng giảng pháp, chúng mà cũng ăn được à?"

Có người hỏi.

"Mặc dù không có ghi chép lại nhưng chắc là ăn được đấy!"

"Nhìn nữ đế ánh sáng công đức ăn với vẻ đầy thỏa mãn thế kia, nói không chừng còn ăn ngon là đằng khác ấy nhỉ?"

Lại thêm một đề tài đáng giá để thảo luận và nghiên cứu: "Luận vấn đề thiên địa dị tượng hiện ra khi đại năng giảng pháp có ăn được hay không? Ăn vào có tăng công lực hay không?"

...

Sau khi kết thúc phần Huyền Thánh giảng pháp của mình, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ngẩng đầu nhìn mỹ nhân rắn công đức, cảm giác hình như cô lại tiến hóa thêm một chút rồi.

Lúc nãy sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, toàn bộ phần lực lượng công đức mênh mông rót vào trong cơ thể hắn kia đều bị mỹ nhân rắn hấp thu, giờ đây cô càng trở nên linh động hơn trước một chút.

Mà hình như việc ăn hoa sen vừa rồi cũng chỉ là hành động muốn tích góp lực lượng theo bản năng của mỹ nhân rắn công đức mà thôi. Tống Thư Hàng có linh cảm, có lẽ sắp tới mỹ nhân rắn công đức sẽ nghênh đón một lần tiến hóa lớn nữa đây.

Tâm niệm vừa động, hình thái mỹ nhân rắn công đức khổng lồ chậm rãi thu vào trong cơ thể hắn.

Ngay khi cô rút vào trong thân thể Tống Thư Hàng, mũ Bình

Thiên đội trên đầu lại tự động rớt xuống, bộ long bào kiểu nữ khoác trên người cũng biến mất.

Tống Thư Hàng giơ tay đỡ lấy chiếc mũ Bình Thiên kỳ diệu kia.

Cũng không biết mũ Bình Thiên này có lai lịch gì? Trước đó lúc mỹ nhân rắn công đức đội nó lên đầu, chợt có một luồng lực lượng công đức khổng lồ không cách nào tả nổi từ trong đó truyền vào trên người mỹ nhân rắn, nhờ vậy cô mới có thể bổ ra một đao phá tan thiên kiếp bom nhiệt hạch.

Bây giờ mũ Bình Thiên đã rơi xuống, phần lực lượng công đức do mũ Bình Thiên buff lên trên người mỹ nhân rắn công đức cũng biến mất ngay lập tức. Phần lực lượng công đức kia vốn không thuộc về mỹ nhân rắn công đức, mà là thuộc về chiếc mũ Bình Thiên này.

Sau khi mũ Bình Thiên rơi xuống, lực lượng công đức bên trong đã bị tiêu hao hơn một nửa. Nhưng theo thời gian trôi qua, lực lượng công đức trong đó sẽ chậm rãi khôi phục lại.

Nói cách khác, đây là một món trang bị tương tự như loại hồ năng lượng có chức năng tự động hồi mana, chỉ cần đội nó lên là có thể sử dụng số lực lượng công đức cực lớn ẩn chứa trong đó. Nếu lực lượng công đức bên trong tiêu hao hết, chỉ cần cho nó một quãng thời gian là có thể từ từ khôi phục lại.

Tóm lại là món trang bị này rất có giá trị, không phải sản phẩm chỉ dùng một lần.

...

Tống Thư Hàng cất mũ Bình Thiên vào trong vòng tay pháp khí, sau đó đi đến cạnh con rối tinh phẩm bị hư hỏng nghiêm trọng kia.

Con rối tinh phẩm không còn nhúc nhích được nữa, hầu như toàn bộ phần lưng đều bị hỏng, hạch tâm ngụy vĩnh hằng chi lô cũng rơi vào trạng thái tạm khóa do quá tải.

Thấy Tống Thư Hàng đi tới, đôi mắt màu cam của con rối tinh phẩm chợt lóe lên ánh sáng yếu ớt.

“Giờ ta cất ngươi vào trước, chờ rời khỏi thế giới thiên kiếp rồi thì ta lại nghĩ cách sửa chữa cho ngươi có được không?”

Tống Thư Hàng đưa ra đề nghị.

Ánh sáng trong đôi mắt của con rối tinh phẩm mờ dần rồi tối hẳn, tiến vào trạng thái chờ.

Tống Thư Hàng cẩn thận thu nó vào trong túi thu nhỏ một tấc.

Sau khi thu xong, hắn lại xoay người nhìn về phía hai vị tiền bối đang ôm đầu sợ hãi và một vị đang quỳ xuống đất ở đằng kia.

Coi như hắn đã vượt qua phần Huyền Thánh giảng pháp của bản thân, nhưng còn ba vị tiền bối này phải làm sao bây giờ?

Trong tay Tống Thư Hàng chỉ có một bài giảng pháp của Trình Lâm vậy nên hắn cũng không giúp được gì cho ba vị tiền bối, điều mà bản thân có thể làm lúc này chính là im lặng cầu nguyện cho ba vị tiền bối thôi.

Nghìn năm đệ nhất thánh Tống Thư Hàng đã giảng pháp xong, tiếp theo đến lượt nghìn năm đệ nhị thánh Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Trước đó Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Nhưng ngay lúc Huyền Thánh giảng pháp sắp bắt đầu, trong thiên địa bỗng có một luồng lực lượng nhu hòa rót vào trong cơ thể Thất Sinh Phù Phủ Chủ, đánh thức hắn dậy.

Thân thể của hắn còn rất yếu nhưng ý thức đã tỉnh lại trước.

“Ơ? Ý thức khôi phục rồi ư? Lẽ nào ta đã sống lại nhờ thủ đoạn phục sinh sao?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm nói trong lòng.

Hắn nhớ dưới đợt thiên kiếp tên lửa + xe tăng đáng sợ kia, bọn họ hoàn toàn không có sức chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chết đi.

Tuy độ kiếp thất bại nhưng cũng may mà mình còn sống.

Còn sống là tốt rồi.

Lần sau nhất định phải tìm một nơi không một bóng người rồi cẩn thận độ kiếp mới được.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm hứa với lòng.

Đồng thời hắn cũng nội thị để xem trạng thái của mình bây giờ. Hắn muốn biết sau khi mình chết dưới thiên kiếp thì trạng thái sống lại sẽ như thế nào?

Nhưng vừa mới nội thị kiểm tra, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã sợ hết hồn.

Toàn bộ tiên thiên chân nguyên tứ phẩm trong cơ thể hắn vậy mà đã chuyển đổi hết thành linh lực ngũ phẩm.

Không chỉ vậy, trong đan điền bản mệnh của hắn còn có một viên kim đan đang lẳng lặng trôi nổi.

Trên kim đan có rất nhiều long văn đang chớp lóe.

“Kim đan? Lẽ nào ta tấn cấp thành công rồi ư?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ kinh ngạc đến ngây người.

Sau đó hắn vội vàng đếm số long văn trên kim đan.

Một cái, hai cái, ba cái... bảy cái, tám cái!

Tám long văn! Không ngờ lại là kim đan tám long văn!

Đây quả thực là một niềm vui bất ngờ cực lớn.

Ngoài viên kim đan tám long văn này ra, bên trong đan điền bản mệnh của hắn còn có một quả ấn ký, nhìn kỹ có thể thấy được trên đó có viết mấy chữ Thất Sinh Phù Phủ Chủ, chính là đạo hiệu của hắn.

“Quả ấn ký này là gì thế nhỉ?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tự hỏi thầm trong lòng, vì tò mò nên hắn lại dùng ý thức tiếp xúc với ấn ký.

Ngay sau đó bỗng có rất nhiều hình ảnh tràn vào trong đầu hắn.

Hình ảnh đầu tiên là cảnh hắn rơi vào trạng thái hôn mê dưới công kích của thiên kiếp tên lửa + xe tăng, sau đó có một tầng màn sáng xuất hiện ở trên người, thân thể hắn chủ động tiến vào tư thế ôm đầu sợ hãi hèn nhát.

Tiếp theo là cảnh thiên kiếp bom nhiệt hạch nổ tung + ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng hóa thân thành nữ đế chém ra một đao phá tan thiên kiếp.

Cuối cùng... chính là cảnh tượng hắn nhân tiền hiển thánh.

Nhân tiền hiển thánh? Mẹ của ta ơi, chuyện gì thế này?

Phản ứng đầu tiên của Thất Sinh Phù Phủ Chủ là giật mình.

Sau đó hắn thống khổ hô lên:

“Ta không thiết sống nữa!”

Ngay lúc Phủ Chủ tuyệt vọng thì có một tin tức càng quan trọng hiện lên trong đầu hắn.

Đến lượt hắn thực hiện phần Huyền Thánh giảng pháp của mình!

Huyền Thánh giảng pháp? Ta á?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ chỉ biết đần mặt ra đấy.

...

Chương 1034: Thất Sinh Phù Phủ Chủ: Thiên Thượng Thiên Hạ, Duy Ngã Độc Tôn!(*)

Giảng cái con khỉ á!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ chỉ thấy đắng lòng thay cho phận mình.

Rõ ràng hắn chỉ độ thiên kiếp tứ lên ngũ, cuối cùng không biết sao lại được nhân tiền hiển thánh.

Nhân tiền hiển thánh thì cũng thôi đi, nhưng xui là hắn lại bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi đáng khinh kia để hiển thánh mới chết chứ. Bây giờ tu luyện giả trên toàn trái đất... à không, là trên toàn vũ trụ cộng thêm tất cả vị diện đều thấy được cảnh hắn ôm đầu sợ hãi.

Đã vậy sau khi nhân tiền hiển thánh, đạo hiệu Thất Sinh Phù Phủ Chủ của hắn còn in vào trong đầu tất cả đạo hữu nữa chứ, giờ thì hay rồi, người trong khắp thiên hạ đều biết đại danh của hắn.

Sau này hắn còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa đây?

Tưởng tượng vào một ngày nào đó trong tương lai, hắn gặp được một vị đạo hữu mới tấn cấp.

“A, xin chào đạo hữu, ta là Thất Sinh...”

“Ta biết ngài! Ngài chính là nghìn năm đệ nhị thánh nhát gan, Thất Sinh Phù Phủ Chủ. Ta vẫn còn nhớ kỹ tư thế ôm đầu sợ hãi của ngài lúc độ kiếp đấy.”

Đờ mờ, ta không thiết sống nữa!

Ngay lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang suy nghĩ đủ thứ trong đầu thì đột nhiên thân thể hắn khẽ chấn động, tiến vào trạng thái chuẩn bị trình bày phần Huyền Thánh giảng pháp.

Còn ba mươi giây nữa là đến giờ giảng pháp~~

Đợi đã, ta phải giảng cái gì đây? Ít nhất cũng phải cho ta cái bản thảo chứ!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ quýnh hết cả lên, hắn chỉ là một tu sĩ mới tấn thăng Linh Hoàng ngũ phẩm thì biết giảng cái gì hả trời!

Phủ Chủ không kìm được quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng tiểu hữu, liều mạng nháy mắt ra hiệu. Lúc nãy khi ý thức tiếp xúc với thánh ấn, hắn biết Thư Hàng tiểu hữu đã trình bày một bài giảng pháp rất xuất sắc. Vậy nên... tiểu hữu còn bản thảo giảng pháp nào không? Giúp ta đi mà.

Tống Thư Hàng chỉ biết lắc đầu xin lỗi Thất Sinh Phù Phủ Chủ, hắn thật sự rất muốn giúp nhưng mà có lòng lại không có sức.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“...”

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình.

Phủ Chủ bắt đầu vắt nát óc suy nghĩ.

Thế lực sau lưng hắn cực khổng lồ, thế nên từ nhỏ đến lớn cũng từng nghe không ít lão tiền bối giảng pháp. Nhưng nội dung của những bài giảng pháp này lại không thích hợp để hắn giảng lại. Hơn nữa Huyền Thánh giảng pháp là nói trước mặt tất cả tu luyện giả trong khắp thiên hạ, trong đó có cả những lão tiền bối giảng pháp cho hắn. Nếu hắn dám sao chép lại nội dung mà bọn họ đã giảng thì khi trở về thế nào cũng bị các lão tiền bối ném phân nát mặt cho xem.

Hay là kể về những chuyện mà mình đã trải qua nhỉ?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bắt đầu hồi tưởng lại cuộc đời mình, cả đời hắn... là một bi kịch.

Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, Phủ Chủ đi du lịch thế giới rồi lập ra cả đống lời thề dở hơi, có khi một ngày lập đến mấy lời thề, nhiều đến nổi viết đầy cả một cuốn sổ tay màu đen. Kết quả là hắn tự mua dây buộc mình, đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành hết tất cả lời thề, đúng là bị ám mà.

Một quá khứ xấu hổ thế này sao hắn nói ra miệng được chứ!

Nếu như không thể nói về những chuyện đã trải qua vậy thì nên nói cái gì đây? Chẳng lẽ giảng về kinh nghiệm độ kiếp của bản thân?

Giảng cái con khỉ á! Lần này độ kiếp, hắn chẳng khác gì con cá ương, nửa đường lại rớt mạng. Sau đó hắn vẫn luôn duy trì tư thế ôm đầu sợ hãi, cũng không biết làm sao lại vượt qua thiên kiếp nữa, cuối cùng còn được tặng kèm hiệu ứng nhân tiền hiển thánh. Người không biết còn tưởng rằng hắn đã tấn thăng bát phẩm rồi, nhưng thật ra hắn chỉ là một Linh Hoàng ngũ phẩm kim đan tám long văn mà thôi.

Cái này không thể nói, cái kia cũng không thể nói, vậy ta phải nói cái gì đây?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghĩ tới nghĩ lui, hình như bản thân chỉ có thể chia sẻ chút kinh nghiệm về phù đạo với mọi người thôi. Nhưng do bị hạn chế về cảnh giới, phù đạo của hắn cũng chỉ ở vào trình độ tứ phẩm. Mặc dù hắn rất có thiên phú về phù đạo, nhưng chẳng lẽ trong buổi giảng pháp cấp Huyền Thánh bát phẩm lại giảng về phù đạo tứ phẩm, trình thấp như thế làm sao mà được.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thấy xoắn xuýt vô cùng.

Nhưng ngay lúc này, thân thể hắn lại chấn động một lần nữa.

Chương trình giảng pháp được phát sóng trực tiếp trên toàn vũ trụ bắt đầu!

[Huyền Thánh giảng pháp: Thất Sinh Phù Phủ Chủ, mời ngươi hãy bắt đầu phần biểu diễn của mình!]

Hầu hết tu luyện giả trên toàn vũ trụ đều ngẩng đầu lên, vểnh tai lắng nghe nghìn năm đệ nhị thánh giảng pháp.

Đệ nhất thánh Ba Tống Huyền Thánh giảng pháp xuất sắc như vậy, đến lượt đệ nhị thánh Thất Sinh Phù Huyền Thánh... mặc dù tư thế độ kiếp hơi nhát gan một chút, nhưng dù sao hắn cũng là một vị Huyền Thánh thật sự, chắc nội dung giảng pháp cũng không quá kém đâu nhỉ?

Trong lòng tất cả mọi người đều tràn đầy mong đợi.

Khác với cách thức ra sân của Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ không có mỹ nhân rắn công đức làm bạn, chỉ xuất hiện trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp một cách rất bình thường.

Pháp bào màu đen khoác trên người hắn đã bị tổn hại trong lúc độ kiếp, nhìn khá là thê thảm.

Nhưng khi Huyền Thánh giảng pháp chính thức bắt đầu, thánh ấn trong cơ thể Phủ Chủ chủ động hiện lên, phát ra ánh sáng chói lóa bao phủ cả người hắn lại.

Thánh ấn chủ động tạo dựng uy nghiêm cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài, cuối cùng chỉ đành nhắm mắt lại, môi hé mở, chuẩn bị bấm bụng mà giảng về phù đạo của bản thân.

Trình thấp thì chấp nhận thấp vậy, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức mình, giảng giải những gì mình hiểu về phù đạo cho tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghe thôi.

Làm gì thì làm mễn không thẹn với lòng là được!

Song, ngay lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ chuẩn bị mở miệng, bên tai hắn đột nhiên vang lên một giọng nữ vô cùng bình tĩnh:

“Muốn bản thảo không?”

“Hả?”

Vẻ mặt của Thất Sinh Phù Phủ Chủ bỗng dưng đờ ra, may là có ánh sáng của thánh ấn bao phủ nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng không phát hiện ra sự biến hóa trên gương mặt hắn.

“Ngươi muốn bản thảo không? Một bản thảo có thể dùng để giảng pháp... một bài giảng pháp cấp bậc Huyền Thánh hoàn chỉnh, hơn nữa cũng không cần lo lắng đến vấn đề bản quyền. Ngươi có muốn không?”

Giọng nữ bình tĩnh kia lại nói.

“Cô là ai?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“Ngươi vẫn chưa phát hiện sao? Trước đó ta vẫn luôn trợ giúp ngươi chống đỡ thiên kiếp. Nếu như không có ta bảo vệ thì ba người các ngươi đã chết mất xác lâu rồi.”

Giọng nữ bình tĩnh đáp lại.

Là cô ta! Là con rối mà Tống Thư Hàng tiểu hữu ném ra sao?

“Cô muốn gì?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi tiếp.

Lúc này hắn không còn thời gian để cân nhắc đến việc tại sao trong tay con rối lại có bản thảo Huyền Thánh giảng pháp nữa, hắn chỉ cần có thể lấy được bản thảo là được rồi!

"Thân thể ta bị hư hỏng rất nặng, ta cần thu thập rất nhiều tài liệu để sửa chữa thân thể, càng nhanh càng tốt."

Giọng nữ bình tĩnh kia trả lời.

"Thành giao!"

Thất Sinh Phù Phủ Chủ sảng khoái đồng ý.

Những vấn đề có thể dùng tiền để để giải quyết thì không còn gọi là vấn đề nữa.

"Vậy ngươi hãy thả lỏng tinh thần, thừa dịp mối liên hệ giữa ta và ngươi vẫn chưa cắt đứt, ta sẽ truyền bản thảo bài giảng pháp kia cho ngươi."

Giọng nữ bình tĩnh kia nói.

Mặc dù con rối đã bị Tống Thư Hàng thu vào trong túi thu nhỏ một tấc, nhưng mối liên hệ giữa cô và ba vị tiền bối Phủ Chủ vẫn chưa bị cắt đứt. Điều này được chứng minh bằng việc Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Thường Viễn Tử vẫn còn duy trì tư thế sợ hãi kia cho đến giờ.

"Mong cô nhanh lên một chút, phần Huyền Thánh giảng pháp của ta đã bắt đầu từ lâu rồi."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vội nói.

"Yên tâm đi... Bảo đảm sẽ khiến ngươi hài lòng."

Cô gái kia vẫn bình bĩnh đáp.

...

Chư thiên vạn giới.

"Sao vị đệ nhị thánh này vẫn chưa bắt đầu giảng pháp?"

"Hay là chưa nghĩ ra nên giảng cái gì thế?"

"Hay là trong bụng chẳng có kiến thức gì cho nên nói không được?"

"Thế này thì đúng là nghìn năm đệ nhị thánh nhát gan luôn rồi chứ gì nữa?"

"Không đâu, nói thế nào cũng là Huyền Thánh mà. Chắc là đang suy nghĩ nên nói cái gì thôi, những tri thức mà Huyền Thánh nắm giữ chúng ta không cách nào tưởng tượng được đâu. Chỉ tiện mồm nói ra thứ gì đó thì cũng đủ cho chúng ta được lợi cả đời rồi!”

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ mãi vẫn không lên tiếng, các đạo hữu trong nhóm sốt ruột không thôi.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Cứ thế này thì xấu hổ quá, thôi cứ nói đại mấy câu cho xong!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thật đồng cảm với Thất Sinh Phù đạo hữu, nếu ta gặp trường hợp thế này thì chỉ sợ cũng sẽ cứng đờ người không nói ra được câu nào. Đâu phải ai cũng lanh trí lại may mắn có sẵn một bài giảng pháp để nói như Tống Thư Hàng tiểu hữu đâu, số người như vậy thật sự là quá ít.”

“Hầy… Huyền Thánh giảng pháp đúng là cực hình với Thất Sinh Phù đạo hữu. Ta không nỡ nhìn tiếp nữa rồi, hy vọng Huyền Thánh giảng pháp kết thúc nhanh một chút.”

Bắc Hà Chân Quân nói.

“Tiêu đời, ít nhất trong vòng một năm tới, sợ là Thất Sinh Phù đạo hữu sẽ không dám xuất hiện nữa đâu.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Nhưng nói chung là do da mặt Phủ Chủ mỏng quá, cứ nói đại cái gì đó cũng được mà.”

“Không thì hắn cứ giảng về phù đạo cũng được, hay là do hắn tự đưa ra yêu cầu quá cao cho bản thân thế.”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài nói:

“Nếu cứ im lặng mãi thế này thì thật lúng túng, nói không chừng sẽ trở thành tâm ma sau này mất.”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đang rất lo lắng, lúc này không có ai còn tâm tình để trêu đùa nữa.

…

Tại thế lực sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

"Thằng nhóc Tiểu Phù này đúng là thật thà quá mức, đã đến nước này thì cứ bê nguyên nội dung mà mấy lão già chúng ta đã giảng để nói lại là được rồi. Mặc dù lão phu chỉ ở cảnh giới Tôn Giả, nhưng dùng để đối phó với Huyền Thánh giảng pháp cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn mà."

Có lão đầu cười khổ nói.

"Chính vì hắn rất thật thà nên mới đi hoàn thành từng lời thề một mà hắn đã lập lúc còn trẻ, chẳng phải cũng vì lẽ đó nên chúng ta mới tin tưởng hắn à?"

Lại có một lão giả khác nói:

"Cứ tin hắn đi, với tính cách của Tiểu Phù, hắn sẽ không chịu thua dễ dàng vậy đâu. Ta thấy hẳn là hắn đang chuẩn bị gì đó, nói không chừng sẽ giảng về phù đạo đấy."

...

Trong lúc chư thiên vạn giới, nhóm Cửu Châu số 1 và thế lực sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang bàn tán xôn xao thì Thất Sinh Phù Phủ Chủ trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp đột nhiên đứng lên!

"Tới rồi tới rồi, vị nghìn năm đệ nhị thánh này sắp bắt đầu rồi!"

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang chờ nghe pháp kích động hẳn lên.

Sau khi đứng dậy, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại đi về bốn phương, mỗi phương bước ra bảy bước.(**)

Tiếp theo dưới cái nhìn chăm chú của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, một tay hắn chỉ trời một tay chỉ đất rồi trầm giọng nói:

"Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!"

Trong nháy mắt, toàn bộ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều ngu người.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Chân Quân:

"..."

Lệ Chi Tiên Tử:

"..."

Bắc Hà Chân Quân:

"..."

Các đạo hữu khác:

"..."

Thất Sinh Phù đạo hữu bị ấm đầu rồi sao?

"Chờ một chút, có biến hóa!"

Ngay lúc này Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên lên tiếng nói.

Chỉ thấy sau khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói xong câu "Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!", trên người hắn chợt bộc phát ra Phật quang chói mắt soi rọi khắp nơi.

Dưới chân Phủ Chủ bỗng hiện lên một đóa kim liên Phật môn, đỡ lấy thân hình của hắn.

Toàn thân Thất Sinh Phù Phủ Chủ được Phật quang bao bọc, phát ra uy nghiêm không thể khinh nhờn.

Xảy ra chuyện gì thế này?

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 ngẩn người mà nhìn.

Vân Du Tăng Thông Huyền:

"[Icon trợn mắt há hốc mồm]."

Tạo Hóa Pháp Vương:

"Trời ạ, kim liên Phật môn cùng với Phật quang đầy trời, đây là dị tượng khi cao tăng Phật môn có đại pháp lực, đại trí tuệ, đại uy nghiêm, đại từ bi chân chính giảng pháp mới có. Thất Sinh Phù đạo hữu có được tu vi Phật môn tinh thâm như vậy từ lúc nào thế?"

Mà trong ánh sáng Phật quang bao trùm, Thất Sinh Phù Phủ Chủ bắt đầu mở miệng giảng pháp, nội dung mà hắn giảng chính là... Phật pháp!

Chú thích:

(*) Đây là hai trong bốn câu đầu tiên mà Phật đã nói khi vừa mới sinh ra. Nguyên văn bốn câu là:

Thiên thượng thiên hạ
Duy ngã độc tôn

Nhất thiết thế gian
Sinh lão bệnh tử.

Tạm dịch theo tiếng viết là: Trên trời dưới trời, mình ta tôn quý. Trong khắp thế gian, (làm chủ) sinh lão bệnh tử.

(**) Theo như trong Kinh Phật Bản Hạnh Tập quyển 8 có ghi lại, khi Phật Như Lai mới sinh ra không cần người nâng đỡ, tự bước đi về bốn phương, mỗi phương đi bảy bước. Đầu tiên ngài đi về phương Đông, dưới mỗi bước đi có hoa sen lớn xuất hiện nâng đỡ bàn chân, rồi dừng lại ở bước thứ bảy, tay chỉ trời tay chỉ đất rồi nói bốn câu ở chú thích (*). Các phương khác cũng tương tự như vậy.

Chương 1035: Cuồng Đao Tứ Lãng

Sau đó Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn giữ nguyên tư thế duy ngã độc tôn, bắt đầu giảng giải về sự ảo diệu trong Phật pháp.

Trong lúc hắn giảng pháp cũng có âm thanh đại đạo đi kèm, có kim liên lúc ẩn lúc hiện, có vô số hư ảnh La Hán, cao tăng xếp thành hàng ngồi ở bên dưới Thất Sinh Phù Phủ Chủ, nghiêm túc nghe pháp.

Cảnh tượng giảng pháp trông cực kỳ đồ sộ!

Các tu sĩ trong chư thiên vạn giới lại một lần nữa nghe như mê như say.

Tuy ai cũng thắc mắc tại sao vị Thất Sinh Phù Phủ Chủ rõ ràng là Huyền Thánh của Đạo gia này lại mở miệng giảng Phật pháp, nhưng bây giờ cũng không có ai rãnh hơi đi để ý đến vấn đề này.

Huyền Thánh giảng pháp là cơ duyên nghìn năm cũng khó gặp một lần, giờ gặp được thì nhất định không thể bỏ qua.

Với lại trước đó đã có một Bá Tống cao tăng sở hữu đạo pháp tinh thâm rồi, giờ lại thêm một Thất Sinh Phù Phủ Chủ có được Phật pháp vô biên thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Vốn dĩ Phật cũng là đạo mà!

...

Trong tông môn của hòa thượng Tây.

Hòa thượng Tây ngẩng đầu nhìn hình ảnh Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang giảng pháp trong hư không, sau đó hắn xoay đầu lại rồi nói với sư phụ Vô m Tử:

“Sư phụ, đúng là ta vẫn nên gia nhập Phật môn thì hơn.”

Vô m Tử:

“...”

Mụ nội nó! Mụ nội nó! Mụ nội nó! Mụ nội nó!

Ta muốn mắng đủ mười nghìn câu mụ nội nó, bắt đầu đếm ngay từ bây giờ!

Bài giảng pháp của Thất Sinh Phù Phủ Chủ khá ngắn, chỉ chốc lát đã đến gần phần cuối.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Ngã Phật từ bi, khi nghe Thất Sinh Phù đạo hữu giảng pháp, tâm cảnh và công lực của bần tăng đều có tăng tiến. Bài giảng pháp này đã giúp bần tăng tiết kiệm những mười năm khổ tu!”

Bây giờ các đạo hữu trong nhóm mới nhớ ra, mặc dù Tạo Hóa Pháp Vương vẫn giữ một mái tóc dài tiêu sái nhưng thật ra hắn cũng là một vị đệ tử Phật môn bình thường. Bài giảng pháp của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã giúp Pháp Vương tiết kiệm mười năm khổ tu, hay nói cách khác, Pháp Vương sẽ tấn thăng bát phẩm sớm hơn mười năm sao? Đúng là một tin tức khiến người ta phải giật mình.

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“[icon giơ ngón cái]”

Không chỉ một mình Pháp Vương, mà cả Thông Huyền đại sư và toàn bộ tu sĩ Phật môn đều thu được rất nhiều lợi ích khi nghe Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng pháp.

Ngay cả các tu sĩ Đạo tông cũng có thể dựa vào bài giảng pháp này để suy luận ra nhiều thứ, vậy nên cũng coi như thu hoạch được không ít.

Tống Thư Hàng giảng Đạo Tạng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng Phật pháp.

Qua hai lần Huyền Thánh giảng pháp, Phật và đạo chính là hai nhà được lợi nhiều nhất.

“Đợt Huyền Thánh giảng pháp lần này thật bất thường. Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể giảng giải Đạo Tạng thì chúng ta còn hiểu được, nhưng tại sao Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại có thể giảng Phật pháp tinh diệu đến vậy nhỉ? Thật không khoa học, quá phản tu chân! Giờ cho dù hai vị Huyền Thánh còn lại có mở miệng giảng giải bảo điển Yêu tộc, hay là thần công Ma đạo đi chăng nữa thì ta cũng chẳng cảm thấy bất ngờ chút nào.”

Bắc Hà Chân Quân thở dài nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta có cảm giác vị nghìn năm đệ tam thánh kia sẽ làm một vố đi tìm chết thật hoành tráng.”

“Ngươi tưởng người trong khắp thiên hạ đều giống như ngươi sao?”

Bắc Hà Chân Quân cười nói.

“Trực giác.”

Cuồng Đao Tam Lãng đáp lại:

“Đừng có mà xem thường trực giác của tu sĩ!”

Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử (Vũ Nhu Tử):

“Tam Lãng tiền bối cảm thấy đệ tam thánh sẽ tìm chết như thế nào? Trong tên gọi của hai người đều có chữ “tam” tượng trưng cho số ba, có lẽ ngài và vị đệ tam thánh này thật sự rất có duyên với nhau đấy. Hơn nữa ta thấy người nào mà trong cái tên có mang số “ba” thì đều rất biết đi tìm chết.”

“Vũ Nhu Tử nói chuẩn lắm.”

Tô Thị A Thất nghe vậy thì khen ngay một câu.

“Người nào mà trong cái tên có mang số “ba” thì đều rất biết đi tìm chết +1. Này nhé ví dụ như tên bói bịp Đồng Quái chẳng hạn, vàng bạc đồng thiết, đồng xếp thứ ba, quả nhiên cũng có duyên với số ba.”

Bắc Hà Chân Quân bật cười ha hả.

“Còn có Tống Thư Hàng tiểu hữu nữa, hồi trước suýt chút nữa có một đạo hiệu gọi là Bá Đao Tống Tam, trong quãng thời gian đó hắn cũng rất biết đi tìm chết.”

Đông Phương Lục Tiên Tử bổ sung thêm ví dụ.

“Nghe các ngươi nói làm ta lại chợt nhớ đến Tô Thị A Tam trong Thiên Hà Tô Thị bọn ta, hắn cũng là một tên rất biết đi tìm chết. Lúc trước hắn rất thích đào tạo đệ tử có thiên phú mạnh, sau đó một bên nghiêm túc dạy dỗ đệ tử, một bên lại lén lút giả làm người khác, dùng đủ loại thủ đoạn chèn ép ức hiếp để trở thành cường địch số một của đệ tử. Cuối cùng vài năm sau, chờ đến khi đệ tử tu luyện tới cảnh giới nhất định thì hắn lại để “thân phận giả” kia chết ở trong tay đệ tử. Nghe nói năm đó lần mà hắn chơi hứng nhất là chỉ trong vòng hai năm đã để chết đến ba thân phận giả.”

Tô Thị A Thất nói:

“Nhưng sau đó hành vị tìm chết này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc tu luyện của bản thân. Vì sửa lại tật xấu tự tìm chết của mình, một ngày nọ hắn đã quyết tâm đổi đạo hiệu của mình thành Tô Thị A Tứ, từ đó trở đi, hắn không còn làm những hành động tìm chết như trước nữa, cho nên thật ra Tô Thị A Tam và A Tứ nhà bọn ta cùng là một người đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Một lát sau.

Các đạo hữu trong nhóm bỗng phát hiện, Cuồng Đao Tam Lãng đã lặng lẽ đổi đạo hiệu của mình thành Cuồng Đao Tứ Lãng.

Huyền Thánh giảng pháp kết thúc.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tuy nội dung hắn nói là Phật pháp nhưng bài giảng pháp này quả thật là thuộc cấp Huyền Thánh trở lên, vậy nên coi như hắn đã vượt qua phần Huyền Thánh giảng pháp của mình một cách thuận lợi.

Sau khi hắn giảng pháp xong, tất cả Phật quang, kim liên và hư ảnh La Hán đều tiêu tán.

“Ơ kìa? Thất Sinh Phù Huyền Thánh không ăn kim liên à? Tại sao không thừa dịp kim liên còn chưa biến mất mà ăn hết đi nhỉ?”

“Chắc mấy hư ảnh La Hán kia cũng ăn được chứ nhỉ? Kích thước của La Hán khá lớn, hẳn là sau khi ăn vào sẽ có hiệu quả tốt hơn đám sen trắng của Bá Tống Huyền Thánh đấy.”

“...”

May mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ không nghe được tiếng bàn luận của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Sau khi giảng pháp xong, Thất Sinh Phù Phủ Chủ suy nghĩ một chút rồi lại trầm giọng nói:

“Tuy giảng pháp đã xong nhưng bần đạo vẫn còn một câu nói thật lòng muốn chia sẻ với các vị đạo hữu trong chư thiên vạn giới.”

“Bần đạo? Nói cách khác Thất Sinh Phù Huyền Thánh quả nhiên là Huyền Thánh Đạo gia sao? Thân là Huyền Thánh Đạo gia lại có thể giảng Phật pháp trôi chảy như vậy, phục sát đất luôn đấy!”

“Chẳng lẽ vị Huyền Thánh nào cũng đều là có kiến thức uyên bác như vậy sao?”

Tu sĩ trong chư thiên vạn giới bắt đầu thảo luận nhao nhao hết cả lên.

Thừa dịp Huyền Thánh giảng pháp sắp kết thúc, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói tiếp:

“Câu mà ta muốn nói với các đạo hữu là lúc còn trẻ đừng nên lập lời thề lung tung, chuyện này rất quan trọng, ta phải nghiêm túc cảnh cáo mọi người. Nếu chỉ vì sảng khoái nhất thời mà lập lời thế vĩ đại thì sau này các người sẽ phải ân hận suốt đời đấy.”

Dứt lời, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào nữa.

Ào ào～～

Ngay sau đó, lực lượng công đức do tu luyện giả trong chư thiên vạn giới ngưng tụ lập tức rót vào người Thất Sinh Phù Phủ Chủ, đặc biệt là lượng công đức đến từ Phật môn, cực kỳ dồi dào.

Lực lượng công đức trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ điên cuồng tăng lên, cũng nhanh chóng sản sinh ra biến đổi về chất. Cuối cùng lực lượng công đức của Phủ Chủ ngưng tụ thành một vật thể hình vuông, cũng không biết rốt cuộc sau này sẽ biến thành hình dáng gì nữa.

Vật thể hình vuông này hẳn là hình thức ban đầu của thứ gì đó, cũng giống như người que ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng lúc trước vậy, chỉ cần ngưng tụ càng nhiều lực lượng công đức thì ánh sáng công đức của Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng có thể biến hóa lần nữa.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hài lòng gật đầu một cái.

Mặc dù chuyến độ thiên kiếp tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm lần này cực kỳ hung hiểm, thậm chí suýt chút nữa mất mạng nhưng thu hoạch lại rất phong phú.

Không đề cập tới viên kim đan tám long văn khiến ai cũng hâm mộ kia, chỉ riêng quả thánh ấn mang uy nghiêm vô thượng, cộng thêm một thân ánh sáng công đức khủng bố này cũng đã khiến mọi người điên cuồng rồi, đây đều là thứ mà hầu hết các tu luyện giả cả đời cũng không cách nào có được.

Đặc biệt là thánh ấn, ngoài tác dụng làm ấn ký dành riêng cho Huyền Thánh bát phẩm, nó còn có rất nhiều công hiệu huyền diệu khác. Đợi đến khi trở về hắn sẽ tra hỏi một chút, xem thử rốt cuộc quả thánh ấn này còn có công hiệu gì, nói không chừng có thể trở thành tool hack trên con đường tu luyện trong tương lai thì sao.

Trừ những thứ này ra thì trong phần Huyền Thánh giảng pháp, Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới thật sự là người được lợi nhiều nhất. Lúc hắn giảng giảng giải Phật pháp, thật ra người nghe thật sự cũng chỉ có một mình bản thân Thất Sinh Phù Phủ Chủ mà thôi, còn những tu luyện giả khác trong chư thiên vạn giới chỉ nghe qua màn hình phát sóng trực tiếp nên hiệu quả bị giảm đi rất nhiều.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hài lòng rời sân.

Khi đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, hắn khẽ nói:

“Cảm ơn.”

“Tiền bối không cần cám ơn ta, người ngài phải cám ơn là cô ấy mới đúng.”

Tống Thư Hàng chỉ vào trong túi thu nhỏ một tấc của mình.

Con con rối tinh phẩm này không hề giấu giếm Tống Thư Hàng chuyện giao dịch với Thất Sinh Phù Phủ Chủ, bởi vì mối liên hệ giữa cô và ba vị tiền bối khác phải thông qua trạm trung chuyển là Tống Thư Hàng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ khẽ mỉm cười rồi ngồi vào bên cạnh Tống Thư Hàng, sau đó bắt đầu đả tọa điều tức, dùng đan dược chữa thương.

Còn Tống Thư Hàng thì nhìn về hai vị tiền bối còn lại, đồng thời lại liếc mắt túi thu nhỏ một tấc của mình.

Tiếp theo đến lượt Thường Viễn Tử và Thiên Nhai Tử, không biết bọn họ có cơ hội lấy được một bài giảng pháp cấp Huyền Thánh từ trong tay con rối tinh phẩm không đây?

…

Cũng giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ, khi thời khắc Huyền Thánh giảng pháp sắp bắt đầu thì nghìn năm đệ tam thánh Thường Viễn Tử cũng được chữa trị, tỉnh lại khỏi cơn mê.

Tương tự như trường hợp của Phủ Chủ trước đó, ý thức của Thường Viễn Tử cũng tỉnh lại trước rồi thân xác mới chậm rãi khôi phục sau.

Sau khi ý thức tỉnh lại, việc đầu tiên hắn làm cũng là nội thị trạng thái của bản thân.

“Ơ? Ta độ kiếp thành công rồi ư?”

Thường Viễn Tử kinh ngạc nghĩ.

Không ngờ hắn lại đột phá kim đan ngũ phẩm, tấn thăng lên cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Hai mắt Thường Viễn Tử lập tức sáng rực lên!

Ta đã là Chân Quân lục phẩm rồi ư? Vậy có nghĩa là cơ hội của ta đã đến rồi đúng không?

Hắn vẫn còn nhớ cái lúc mình chặn đường thuyền tiên để tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ lúc trước.

Trước khi rời đi, hắn còn hỏi Biệt Tuyết Tiên Cơ một câu:

“Tiên Cơ, chờ ta đạt đến lục phẩm thì hai chúng ta song tu nhé?”

Lúc ấy Tiên Cơ đã trả lời rằng:

“Chờ ngươi đến lục phẩm rồi tính tiếp, bây giờ đừng làm phiền ta nữa, ta bận lắm.”

Mặc dù Biệt Tuyết Tiên Cơ không cho hắn một câu trả lời cụ thể, nhưng mà… nếu hắn đã đạt tới cảnh giới lục phẩm, vậy là có thể tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ một lần nữa rồi.

Do quá hưng phấn nên hắn không hề phát hiện ra quả thánh ấn trong thân thể, cũng không để ý đến tư thế ôm đầu sợ hãi của bản thân.

Ngay lúc Thường Viễn Tử đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên có một ý niệm truyền vào trong đầu hắn.

“Huyền Thánh giảng pháp?”

Thường Viễn Tử ngẩn ra.

Hắn mới vừa tấn thăng Chân Quân lục phẩm thôi mà? Huyền Thánh giảng pháp gì ở đây?

Trên khuôn mặt hắn hiện đầy vẻ nghi hoặc, nhưng ngay khi hắn hiểu rõ Huyền Thánh giảng pháp là gì thì hai mắt lập tức sáng lên như đèn pha.

"Tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều thấy được cảnh ta giảng pháp sao?"

Mấy chữ "tất cả tu luyện giả" tự nhiên cũng bao gồm cả Biệt Tuyết Tiên Cơ – vị đệ nhất tiên trù hiện nay tại Hoa Hạ.

Đây quả thực là một cơ hội trời cho.

Thường Viễn Tử đứng lên, bắt đầu chỉnh trang lại dáng vẻ của mình.

Hôm nay hắn muốn mọi người trên toàn vũ trụ đều biết rằng hắn yêu Biệt Tuyết Tiên Cơ da diết. Vì cô, hắn có thể bao trọn cả vũ trụ này!

Chương 1036: Thường Viễn Tử Huyền Thánh Muốn Giảng về Pháp Môn Song Tu Sao?

Còn về chuyện bản thân vẫn giữ tư thế ôm đầu sợ hãi đáng khinh kia hiển thánh trước mặt bao người, Thường Viễn Tử cũng chẳng thèm để tâm. Theo quan điểm của hắn, đã là tu sĩ thì phải có lòng dạ rộng rãi, chỉ một chút kinh sợ thế này mà cũng không chịu nổi thì còn tu chân gì nữa chứ?

Đương nhiên, quan điểm này cũng chỉ thích hợp với loại người có dây thần kinh thô như Thường Viễn Tử mà thôi.

Sau đó Thường Viễn Tử ngẩng đầu ưỡn ngực, chuẩn bị bắt đầu phần Huyền Thánh giảng pháp của bản thân. Khác với trạng thái thấp thỏm bất an của Thất Sinh Phù Phủ Chủ trước đó, lúc này Thường Viễn Tử bình tĩnh hơn rất nhiều.

Một lát sau, thân thể hắn khẽ chấn động một chút.

[Huyền Thánh giảng pháp: Thường Viễn Tử, mời ngươi bắt đầu biểu diễn!]

Tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều tập trung nhìn vào Thường Viễn Tử.

Hôm nay đúng là ngày may mắn nhất trong nghìn năm qua, một lần mà có đến bốn vị Huyền Thánh độ kiếp.

Trước đó đã có hai vị Huyền Thánh giảng pháp cực kỳ xuất sắc, một người giảng Đạo Tạng, một người giảng Phật pháp, cả hai bài giảng giải đều vượt mức tiêu chuẩn. Vậy nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều ôm lòng mong đợi, không biết bài giảng pháp của hai vị Huyền Thánh còn lại sẽ đặc sắc đến mức nào đây.

Thường Viễn Tử vuốt tóc rồi hắng giọng một tiếng.

“Ngươi muốn bản thảo không?”

Ngay lúc này, con rối tinh phẩm trong túi thu nhỏ một tấc của

Tống Thư Hàng lại lên tiếng hỏi:

“Một bản thảo để dùng trong phần Huyền Thánh giảng pháp, một bài giảng pháp hoàn chỉnh cấp bậc Huyền Thánh, hơn nữa cũng không cần lo lắng đến vấn đề bản quyền. Ngươi có muốn không?”

“Không, ta không cần.”

Thường Viễn Tử từ chối với giọng điệu tràn đầy tự tin.

Con rối tinh phẩm cũng không ép buộc, chỉ im lặng không lên tiếng nữa.

...

“Ta thấy Thường Viễn Tử tiền bối có vẻ cực kỳ tự tin, lẽ nào trong đầu hắn đã có nội dung để giảng pháp rồi ư?”

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đứng ở đằng xa nhìn, hai người đã tiến vào chế độ người xem.

Bây giờ chỉ cần chờ cả bốn vị Huyền Thánh giảng pháp xong là bốn người Tống Thư Hàng có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp chết tiệt này, trở về thế giới chính.

“Lai lịch của Thường Viễn Tử đạo hữu rất thần bí, có lẽ hắn đã nghĩ ra bản thảo rồi đấy.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp lại.

Trong khi hai người còn đang nói chuyện thì phần Huyền Thánh giảng pháp thứ ba chính thức bắt đầu.

“Ta rất vui khi được đứng ở đây để giảng pháp cho các đạo hữu trong chư thiên vạn giới nghe. Ta không giỏi ăn nói, không biết nói mấy lời hư ảo cao siêu, vậy nên ta chỉ có thể nói ra những lời thật lòng để chia sẻ với mọi người.”

Thường Viễn Tử nói rất từ tốn, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ bình tĩnh. Trong lúc nói chuyện, thánh ấn trong cơ thể cũng tản mát ra ánh sáng rực rỡ, bao bọc hắn lại hệt như thánh ấn của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, giúp hắn tăng thêm uy nghiêm.

“Huyền Thánh giảng pháp là một sân khấu lớn, ta muốn mượn cơ hội này để nói rõ một số nội dung khá là khác biệt với những người khác.”

Thường Viễn Tử tiếp tục nói.

Tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều bị những lời này khơi dậy lòng tò mò.

Nội dung khác với những người khác?

Trước đó đã có một bài giảng giải về Đạo Tạng và một bài giảng về Phật pháp cao thâm. Bây giờ vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này lại tuyên bố sẽ nói về nội dung khác với những người khác, vậy rốt cuộc sẽ là gì đây? Công pháp Ma Đạo ư? Hay là bảo điển Yêu tu? Thậm chí có khi nào là hệ thống tu luyện phương Tây, hoặc là các hệ thống tu luyện đặc biệt như cổ vu luôn không?

Ai cũng ôm lòng mong đợi muốn nghe tiếp để xem thử nội dung đó là gì.

Mà lúc này, Thường Viễn Tử lại trầm giọng nói:

“Mọi người có biết tỏ tình là gì không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“...”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới:

“...”

Câu hỏi này khiến mọi người cũng không biết phải trả lời thế nào nữa.

“Đợi đã, chẳng lẽ vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này muốn giảng giải về pháp môn đặc thù “hợp thể song tu” sao?”

Trong các tu luyện giả có người bỗng thốt lên, đồng thời hai mắt cũng sáng rỡ lên.

Hợp thể song tu vẫn luôn được truyền lưu rộng rãi trong tu chân giới, nhưng hiệu quả của các pháp môn song tu lại rất bình thường. Khắp tu chân giới cũng chỉ có chừng vài ba nhà là nắm giữ được công pháp song tu đỉnh cấp mà thôi. Cho nên khi nghe thấy Thường Viễn Tử bắt đầu nói về đề tài “tỏ tình”, rất nhiều người bị hấp dẫn ngay lập tức, tinh thần cũng hăng hái hẳn lên.

“Tỏ tình chính là một loại hành vi được tiến hành giữa hai cá thể đực và cái, với mục đích là giao hợp, giao phối. Giống đực sẽ biểu diễn ưu điểm và sự mạnh mẽ của bản thân cho giống cái thấy, mong nhận được sự đồng ý của giống cái.”

Thường Viễn Tử chậm rãi nói. Trong lúc hắn nói chuyện, thánh ấn chủ động bổ trợ ánh sáng uy nghiêm cho chủ nhân. Rõ ràng chỉ là những lời phổ cập khoa học bình thường, nhưng từ trong miệng Thường Viễn Tử nói ra lại làm cho người ta có cảm giác vô cùng tín phục.

“Quả nhiên là giảng về pháp môn song tu, nhưng mà giao hợp và giao phối có nghĩa là gì vậy? Lẽ nào vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này muốn giảng về pháp môn song tu giữa Yêu loại sao?”

Có tu luyện giả tò mò nói.

Mà lúc này, ở khu Giang Nam, có một cô gái che mặt thái rau bỗng khựng tay lại, ngẩng đầu nhìn về hư không:

“...”

Không ngờ tên này lại được nhân tiền hiển thánh, hơn nữa còn bắt đầu Huyền Thánh giảng pháp.

Từ nội dung giảng pháp mà hắn nói, trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ bỗng có một loại dự cảm chẳng lành.

...

Ngay khi các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang mong đợi được nghe nghìn năm đệ tam thánh giảng giải về pháp môn song tu thì Thường Viễn Tử lại lấy ra một món pháp bảo.

Sau đó hắn chỉ tay vào pháp bảo, pháp bảo lập tức biến thành một cây đàn cổ.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Thường Viễn Tử ngồi xuống xếp bằng lại, đàn cổ thì lơ lửng ở một vị trí thích hợp, tiện cho việc đánh đàn.

Các tu luyện giả thấy vậy thì lộ ra vẻ nghi hoặc. Vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này không làm theo lẽ thường ư? Không phải muốn giảng về pháp môn hợp thể song tu sao? Bây giờ lại lôi đàn cổ ra làm gì?

Chẳng lẽ pháp môn song tu mà hắn muốn giảng giải có liên quan đến đàn cổ?

Trong lúc các tu luyện giả còn đang suy đoán đủ điều, Thường Viễn Tử đã bày xong tư thế đánh đàn, sau đó... hắn khua tay lướt nhanh qua dây đàn!

"Ting~~~"

Tiếng đàn chấn điếc cả tai, khiến mọi người cảm thấy hai lỗ tai cứ ù lên. Nhưng kỳ dị là sau khi tiếng đàn tán đi, lúc các tu luyện giả nhớ lại tiếng đàn vừa rồi lại chỉ cảm thấy đó là một thanh âm du dương trầm bổng, trong đó còn hàm chứa một loại hương vị ngọt ngào.

Vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này có tu vi rất cao về cầm đạo.

Chỉ với một tiếng đàn, điểm sùng bái đã tăng vọt không tưởng.

Sau khi tiếng đàn mở màn tán đi, Thường Viễn Tử chính thức bắt đầu gảy đàn.

Hắn vừa đàn vừa mở miệng hát:

"Chốn đây có mỹ nhân này, sau cuộc gặp gỡ lòng này không quên.

Một ngày bóng nàng khuất yên, lòng này lại nhớ nhung xuyên đêm dài.

Hỡi ơi chim Phượng lượn bay, tìm Hoàng khắp chốn bao ngày bao đêm.

Tiếc rằng giai nhân lặng yên, la la la la.

La la la la la, la la la la..."

Thường Viễn Tử la la cả buổi cũng không hát ra được từ gì. Cả bài Phượng Cầu Hoàng hắn chỉ nhớ mỗi mấy câu mở đầu, dẫn đến việc mới hát đến một nửa thì bị bí lời, đành phải chèn la la la vào cho đủ chữ.

Sau khi la la xong ba câu, hắn phát hiện mình không cách nào chuyển ca từ phần sau thành la la la được nữa, cuối cùng Thường Viễn Tử dứt khoát từ bỏ chuyện vừa đàn vừa hát, chỉ chuyên tâm vào việc đánh đàn.

Nhờ vậy mà tiếng đàn do hắn diễn tấu ra lại tăng lên một đẳng cấp.

Bỗng nhiên có từng đám mây mù từ trên đàn cổ bay lên, huyễn hóa thành đủ loại hình thái ở trong hư không. Sau khi bay lên giữa không trung, mây mù lại hóa thành một bức tranh sơn thủy tráng lệ. Có non có nước, có hoa có cỏ, ở trong bức tranh sơn thủy này còn có một Phượng một Hoàng (*) đang múa lượn.

(*)Phượng là chim phượng trống, hoàng là chim phượng mái.

“Chuyện gì thế này?”

Vừa thấy một màn này, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghi hoặc hỏi.

Có tu sĩ đưa ra suy đoán:

“Có thể là vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này có tu luyện một môn công pháp cầm âm đặc biệt. Cũng giống như Thiên Ma Cứu Vũ trong truyền thuyết vậy, trong tiếng hát và điệu múa đều mang theo ma lực đặc thù. Chỉ là không biết tiếng đàn của Thường Viễn Tử Huyền Thánh và bức tranh do tiếng đàn huyễn hóa thành có công hiệu đặc biệt gì không?”

Có tu sĩ cẩn thận thể ngộ tiếng đàn và bức tranh, sau đó nói ra cảm nhận của mình:

“Lúc vừa nhìn tranh sơn thủy vừa nghe tiếng đàn, ta có cảm giác dường như tâm linh được gột rửa vậy. Có lẽ tiếng đàn này có tác dụng thanh tẩy tâm linh chăng?”

“Nhưng như thế thì có liên quan gì đến pháp môn song tu chứ?”

“Cũng không liên quan gì đến đề tài tỏ tình hết.”

“Hay là có liên quan đến ca từ mà Thường Viễn Tử Huyền Thánh đã hát trước đó? Hình như khúc ca này là Phượng Cầu Hoàng thì phải?”

Có tu sĩ hiểu biết về âm nhạc lên tiếng.

Trong lúc các tu sĩ trong chư thiên vạn giới đang bàn luận sôi nổi thì Thường Viễn Tử đưa tay lướt qua đàn cổ một cái, kết thúc một khúc đàn.

Sau đó hắn khẽ nâng mắt lên, đưa góc độ tuấn mỹ nhất của bản thân vào trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp.

Thường Viễn Tử trầm giọng nói:

“Một khúc Phượng Cầu Hoàng dành tặng cho nàng, người mà ta yêu nhất. Biệt Tuyết Tiên Cơ, nàng chính là chim Hoàng trong lòng ta, dù nàng có bay qua trăm sông nghìn núi, ta cũng sẽ làm chim Phượng bay theo sau nàng. Hôm nay, ngay trước mặt tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, ta muốn nói với nàng rằng, ta yêu nàng! Tất cả đạo hữu trong chư thiên vạn giới đều có thể làm chứng cho tình yêu của ta dành cho nàng. Hơn nữa ta đảm bảo tình yêu này là vô thời hạn, ta sẽ yêu nàng mãi mãi, yêu trọn đời trọn kiếp!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“...”

Trong nháy mắt, Tiên Cơ cảm giác xung quanh có thật nhiều ánh mắt lóe sáng đang nhìn chằm chằm vào cô.

Đúng lúc Thực Tiên yến năm nay vẫn còn thiếu một món ăn đặc sắc nhất, không biết các vị đạo hữu có thích món thịt Huyền Tiên kho tàu không nhỉ?

...

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới:

“...”

Đậu xanh, hóa ra vị Huyền Thánh này không phải giảng về pháp môn song tu, cũng không phải đánh đàn để thanh tẩy tâm linh cho các đạo hữu.

Chẳng qua là hắn chỉ mượn sân khấu Huyền Thánh giảng pháp, mượn cơ hội tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang theo dõi mà tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ thôi.

Đúng là ép buộc người ta ăn thức ăn cho chó (**) mà.

(**) Xem người ta khoe hạnh phúc.

Có biết trong chư thiên vạn giới còn bao nhiêu tu sĩ vẫn đang độc thân không? Có biết hành động của ngươi đã dấy lên lửa giận của bao nhiêu tu luyện giả FA không hả?

...

Nhóm Cửu Châu số 1.

“Đạo tôn tại thượng, vị nghìn năm đệ tam thánh này đi tìm chết thật kìa. @Cuồng Đao Tam Lãng, trực giác của Tam Lãng ngươi chuẩn thật đấy. Ủa? Sao lại @ thất bại thế này? Tam Lãng ra khỏi nhóm rồi à?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân tò mò nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Không, ta chỉ sửa lại cái tên thôi. Từ hôm nay trở đi, hãy gọi ta là Cuồng Đao Tứ Lãng.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Tứ Lãng là cái quái gì thế, ngươi đổi thành đạo hiệu này làm gì? Đạo hiệu của ngươi có nghĩa là quá tam ba bận, có ý nhắc nhở bản thân không được tìm chết ba lần liên tục. Lẽ nào giờ ngươi muốn nới lỏng ràng buộc đối với việc tìm chết của bản thân, biến thành quá tam bốn bận sao?”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“[Icon vẫy tay tạm biệt] Tuyệt giao.”

Trong thế giới thiên kiếp.

“Huyền Thánh giảng pháp chơi vậy cũng được à?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

“Từ một mặt nào đó có thể nói Huyền Thánh giảng pháp chỉ thuộc về loại hình bán cưỡng chế. Sau khi độ kiếp thành công, Huyền Thánh nhất định phải giảng pháp, song giảng cái gì thì lại không có yêu cầu cụ thể. Nhưng ta nghĩ nếu đổi giảng pháp thành tỏ tình như thế thì chắc Thường Viễn Tử đạo hữu sẽ không nhận được lực lượng công đức đâu.”

Chương 1037: Nút Tặng Tên Lửa Ở Đâu Vậy?

Từ thái cổ đến nay, chưa từng có vị Huyền Thánh nào lại đi tỏ tình với người yêu trong phần Huyền Thánh giảng pháp cả.

Thứ nhất là do khi tu luyện đến cảnh giới Huyền Thánh này, hầu như không ai thiếu "tài lữ pháp địa". Thứ hai, Huyền Thánh giảng pháp là một cơ hội tốt để kiếm công đức, gom được càng nhiều công đức thì tỷ lệ thành công vượt qua thiên kiếp Kiếp Tiên bát phẩm tấn thăng cửu phẩm càng cao. Cho nên từ xưa đến nay, vẫn không có vị Huyền Thánh nào sẽ lãng phí cơ hội Huyền Thánh giảng pháp thế này.

Nhưng cơ hội mà nhóm người Tống Thư Hàng lấy được lần này lại khá là đặc biệt. Thường Viễn Tử vốn chưa đến cảnh giới bát phẩm, lần Huyền Thánh giảng pháp này là ngẫu nhiên có được, mà đã là cơ hội nhận miễn phí thì sẽ không được người ta quý trọng lắm.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ suy đoán, sau khi Thường Viễn Tử tỏ tình xong, hẳn là sẽ không nhận được lực lượng công đức.

Mà kết quả cũng đúng như dự đoán của Phủ Chủ.

Sau khi phần Huyền Thánh giảng pháp của Thường Viễn Tử kết thúc, trên người hắn không hề xảy ra bất kỳ biến hóa nào. Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bị Thường Viễn Tử gài bẫy, không nguyền rủa hắn đã là tốt lắm rồi, sao mà còn cho hắn công đức được chứ?

Thường Viễn Tử cũng không thèm để ý, nói thật, hắn cũng không thiếu chút lực lượng công đức này. Chỉ cần hắn muốn, nếu bắt đầu sử dụng tài nguyên tu luyện của nhà mình thì tốn mấy chục năm là có thể kiếm được một thân công đức.

Cho nên đối với hắn mà nói, chuyện tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ còn quan trọng hơn cả việc kiếm công đức.

Mà ngay sau khi Thường Viễn Tử lui ra khỏi trạng thái Huyền

Thánh giảng pháp, đột nhiên... thân thể hắn chấn động dữ dội.

Sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Trong hư không có vô số huyễn tượng buông xuống, bao phủ hắn lại.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấy vậy thì lập tức kép Tống Thư Hàng ra xa, nhanh chóng lui về phía sau.

“Đó là gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Là tâm ma kiếp, tại sao lại như vậy nhỉ? Chúng ta đã độ kiếp thành công rồi kia mà? Tại sao còn có tâm ma kiếp xuất hiện nữa?”

Thân thể Thường Viễn Tử bị huyễn tượng bao phủ, hai mắt dại ra, sắc mặt vốn đã trắng bệch do bị trọng thương giờ lại càng thêm tái nhợt. Xem ra tâm ma kiếp giáng xuống người hắn cực kỳ kinh khủng, cũng không biết hắn có thể vượt qua đợt tâm ma kiếp này không. Tâm ma kiếp là chuyện riêng của mỗi người, thường thì người ngoài không cách nào nhúng tay vào tâm ma kiếp của tu sĩ được.

Cho đến nay, thứ duy nhất có thể ảnh hưởng đến tâm ma kiếp mà Tống Thư Hàng biết được chính là giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương. Lúc trước Linh Điệp Tôn Giả đã đăng một tệp tài liệu lên nhóm Cửu Châu số 1, trong đó có một luận điểm là “Ảnh hưởng từ giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương đến tâm ma kiếp trong thiên kiếp”. Trong phần này, Linh Điệp Tôn Giả có đề cập đến việc giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương có hiệu quả nhất định trong việc phá tâm ma.

“Nếu... Thường Viễn Tử đạo hữu thật sự không thể vượt qua đợt tâm ma kiếp này, vậy có nên thử mở một đoạn bài hát do Tạo Hóa Pháp Vương hát không nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ta nghĩ có lẽ đợt tâm ma kiếp đột nhiên xuất hiện này là do Huyền Thánh giảng pháp đấy.”

Lúc này, Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng đi từ đằng xa tới bên cạnh Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Tiếp theo là đến phần Huyền Thánh giảng pháp của hắn, cho nên hắn cũng tỉnh lại trước thời hạn. Sau khi tỉnh lại, hắn cũng nội thị bản thân, cũng kích hoạt thánh ấn trong cơ thể.

Ngay khi kích hoạt thánh ấn, hắn lập tức nhận được phần ký ức về tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong lúc bản thân hôn mê.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhìn Thường Viễn Tử rồi tiếp tục nói:

“Cứ nghĩ kỹ lại mà xem, rõ ràng chúng ta đã độ kiếp thành công, nhưng trước khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc thì vẫn không cách nào rời khỏi thế giới thiên kiếp này. Như vậy chỉ có một khả năng, thật ra thiên kiếp của chúng ta vẫn chưa kết thúc hẳn, Huyền Thánh giảng pháp cũng là một phần của thiên kiếp. Khi Huyền Thánh giảng pháp hoàn thành, sẽ có một lượng công đức khổng lồ rót vào người chúng ta, từ đó triệt tiêu đi đợt tâm ma kiếp cuối cùng. Còn nếu mượn cơ hội Huyền Thánh giảng pháp để làm việc khác, vậy thì không cách nào có được lượng công đức to lớn, đợt âm ma kiếp cuối cùng cũng không thể bị triệt tiêu, sẽ trực tiếp giáng xuống trên người tu sĩ.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng tỏ vẻ đồng ý:

“Suy đoán của Thiên Nhai Tử đạo hữu rất có lý, nếu thế thì tuyệt đối không thể xem thường Huyền Thánh giảng pháp. Thiên Nhai Tử đạo hữu, ngươi đã chuẩn bị xong nội dung cho phần Huyền Thánh giảng pháp chưa?”

“Trong đầu đã có chút ý tưởng, các ngươi cũng biết, vì tránh độ thiên kiếp mà ta vẫn luôn tiến hành truyền công, từ đó trì hoãn thời gian bản thân phải độ thiên kiếp. Đây cũng là lý do tại sao ta có ngoại hiệu là Truyền Công Cuồng.”

Thiên Nhai Tử cười tự giễu.

“Tiền bối, chẳng lẽ ngài muốn giảng về kinh nghiệm truyền công ư?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co quắp lại. Nếu vậy thì còn không bằng để Thiên Nhai Tử đạo trưởng mua bản thảo từ chỗ con rối tinh phẩm cho rồi.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lắc đầu nói:

“Thật ra truyền công cũng chỉ là một trong những phương pháp trì hoãn thiên kiếp giáng xuống của ta mà thôi. Ta có thể trì hoãn thiên kiếp giáng xuống chừng hơn ba trăm năm, há chỉ dựa vào một loại thủ đoạn là truyền công không thôi? Trong tay ta có tổng cộng mười bảy loại phương pháp trì hoãn thiên kiếp giáng xuống, nhưng có mười mấy loại chỉ thích hợp cho cảnh giới thấp sử dụng. Đến lúc đó ta lại nói về một số kinh nghiệm trì hoãn thiên kiếp giáng xuống cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghe vậy, chắc có rất nhiều tu sĩ có thể sử dụng những kinh nghiệm và phương pháp này đấy.”

Trong chư thiên vạn giới, số lượng tu luyện giả đỉnh cấp luôn ít nhất, số tu luyện giả nhiều nhất vĩnh viễn là những thành viên cấp thấp. Nếu xét về đẳng cấp, tuy những kinh nghiệm mà Thiên Nhai Tử truyền thụ cho kém hơn bài giảng giải Đạo Tạng của Tống Thư Hàng, cũng thua bài giảng Phật pháp của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, nhưng đối với những tu luyện giả cấp thấp thì đó rất có thể lại là thứ có thể bảo toàn tính mạng, đến lúc đó hắn nhất định sẽ thu hoạch được không ít công đức.

“Phần Huyền Thánh giảng pháp của ta sắp bắt đầu rồi. Thư Hàng đạo hữu, Thất Sinh Phù đạo hữu, phiền các ngươi chăm sóc Thường Viễn Tử đạo hữu nhé.”

Nói xong, Thiên Nhai Tử sửa soạn lại bộ dạng của bản thân rồi tiến vào trạng thái Huyền Thánh giảng pháp.

Mà lần này, Tống Thư Hàng phát hiện con rối tinh phẩm lại không rao bán bản thảo cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng... Chẳng lẽ dưới quan điểm của cô, “kinh nghiệm trì hoãn độ kiếp” mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng sắp giảng giải cũng coi như là nội dung giảng pháp cấp Huyền Thánh hợp cách sao?

Bởi vì có vết xe đổ của Thường Viễn Tử trước đó, sau khi tiến vào trạng thái Huyền Thánh giảng pháp, Thiên Nhai Tử cũng không dám làm loạn. Vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc, mượn thánh ấn làm nổi bật khí chất của bản thân.

Sau đó, hắn mở miệng nói thẳng vào vấn đề chính:

“Ta khác với ba vị tu sĩ có thiên phú siêu quần trước đó, thiên phú của ta rất bình thường. Mà có lẽ nội dung ta sắp nói tới đây cũng không cách nào thu hút sự chú ý của các tu sĩ có thiên phú bất phàm. Đề tài mà ta muốn nói đơn giản, đó chính là làm thế nào để trì hoãn thiên kiếp sắp giáng xuống một quãng thời gian.”

Chỉ trong nháy mắt, chủ đề giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã hấp dẫn được sự chú ý của rất nhiều tu sĩ cấp thấp.

Nhóm Cửu Châu số 1

Bắc Hà Chân Quân:

“Toi rồi, Thiên Nhai Tử muốn giảng về kinh nghiệm truyền công thật kia.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thôi xong... Sau này tu sĩ cấp thấp mà thấy tu sĩ cấp cao đột nhiên tới làm quen, nhất định phải thật cẩn thận, nói không chừng sẽ bị lừa truyền cho mấy chục năm công lực ấy chứ.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Thật ra bây giờ ta càng muốn đi xem phản ứng của Biệt Tuyết Tiên Cơ hơn, được tỏ tình ngay trước mặt tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, nói thật... Nếu như có tu sĩ điển trai nào tỏ tình với ta trước mặt chư thiên vạn giới, ta sẽ đồng ý ngay lập tức luôn đấy.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“ +1 ta cũng cảm thấy kiểu tỏ tình này lãng mạn quá chừng.”

Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử Vũ Nhu Tử:

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy! Nếu như có người tỏ tình với ta như vậy, ta sẽ hạnh phúc chết mất.”

Đề tài trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức chuyển từ Huyền Thánh giảng pháp sang đến tỏ tình lãng mạn luôn.

...

Nội dung mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng giải cũng không phức tạp lắm, hắn bắt đầu nói từ mấy loại phương pháp tránh thiên kiếp cấp thấp nhị tấn tam, các tu sĩ cấp thấp trong chư thiên vạn giới nghe như mê như say. Một số tu sĩ cấp cao cũng ghi nhớ những phương pháp này, tuy bản thân không cần nhưng bọn họ vẫn có đồ tử đồ tôn, chắc hẳn sẽ có người cần dùng tới.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đồng thời gật đầu, xem ra Thiên Nhai Tử đạo trưởng ổn rồi.

Sau đó hai người lại có chút lo lắng nhìn về phía Thường Viễn Tử, đối phương vẫn đang bị vây trong tâm ma kiếp, cũng không biết có thể vượt qua hay không.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong đầu, chờ đến khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng pháp xong, nếu Thường Viễn Tử vẫn còn bị hãm trong tâm ma kiếp, vậy thì hắn sẽ phát giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương để hỗ trợ cho Thường Viễn Tử.

Nếu không, chờ khi bài giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng kết thúc, mấy người bọn họ sẽ bị đưa ra khỏi thế giới thiên kiếp, lúc đó có muốn hỗ trợ cũng không còn cơ hội nữa.

...

Trong lúc Thiên Nhai Tử giảng pháp, có một số người nghe rất say mê, nhưng cũng có một số lại cảm thấy rất nhàm chán.

“Xem ra vị Thiên Nhai Tử Huyền Thánh này cũng không giảng được cái gì hay ho.”

Có một số tu sĩ cấp cao thầm nói trong lòng.

Cũng có người chuẩn bị tắt trạng thái quan sát Huyền Thánh giảng pháp để đi làm chuyện của mình.

Nhưng ngay lúc này... ở phía sau Thiên Nhai Tử đạo trưởng bỗng xuất hiện một khe nứt không gian.

Sau đó một bóng người mặc áo trắng chui từ trong khe nứt không gian ra, vô tình tiến vào trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Đó là một người như trích tiên chốn hồng trần, mái tóc dài đen nhánh tung bay ở sau lưng, đôi mắt sáng ngời như ánh sao. Hắn vừa hiện thân, hàng tỷ ánh mắt khắp chư thiên vạn giới tựa như bị nam châm hấp dẫn, không tự chủ được dán chặt lên trên người hắn.

Tống Thư Hàng:

“Ặc~~”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ặc~~”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đang thưởng thức Huyền Thánh giảng pháp:

“Ặc~~”

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Ặc~~”

Sao Bạch Tôn Giả lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Chẳng phải hắn còn đang bế quan sao?

Tống Thư Hàng lập tức cảm ứng thế giới hạch tâm của mình, có thể là do hắn đã độ kiếp thành công cho nên chẳng biết lúc nào thế giới hạch tâm đã khôi phục mối liên hệ với hắn, không còn là cảm giác ngăn cách trăm núi nghìn sông như trước nữa. Nhưng giữa thế giới hạch tâm và thế giới thiên kiếp vẫn còn có một tầng ngăn cách kiên cố.

“Ủa? Thư Hàng, các ngươi đều ở đây à.”

Bạch Tôn Giả vừa cười vừa vẫy tay chào Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, ngài đang bế quan kia mà? Sao giờ lại ở đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Mới bế quan đến một nửa thì đột nhiên trong lòng có cảm giác, vậy nên ta đi ra độ kiếp trước, độ xong rồi lại trở về.”

Bạch Tôn Giả đáp:

“Đúng rồi, các ngươi cách xa ta một chút, thiên kiếp của ta sắp tới rồi.”

Bạch tiền bối muốn tiến hành độ kiếp trong khi phần Huyền Thánh giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn đang được livestream ư?

Nút tặng tên lửa và máy bay ở đâu vậy? Có nên spam một đợt tên lửa để ủng hộ không nhỉ?

Chương 1038: Thiên Kiếp: Ta Đại Diện Mọi Người Spam Tặng Một Đợt Tên Lửa Đây!

Vị tu sĩ mặc áo bào trắng mới vừa xuất hiện là ai vậy? Tại sao lại xuất hiện trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp của Thiên Nhai Tử Huyền Thánh chứ? Hơn nữa mới nghe hắn nói, hình như là sắp độ kiếp thì phải? Thế hắn sắp độ thiên kiếp mấy phẩm?

Trong chư thiên vạn giới có rất nhiều tu luyện giả không biết Bạch Tôn Giả, bọn họ đều cảm thấy rất tò mò, trong đầu toát ra hàng tá câu hỏi.

Hơn nữa, vị tu sĩ áo trắng kia còn nói gì nhỉ? À, “trong lòng có cảm giác nên đi ra độ kiếp trước, độ xong lại trở về”.

Đúng là quá tùy tiện, chẳng lẽ thiên kiếp chỉ là một trò đùa, muốn độ là độ sao?

Mà những đạo hữu biết Bạch Tôn Giả thì lập tức hăng hái hẳn lên. Thiên kiếp mà Bạch Tôn Giả sắp độ chính là thiên kiếp Huyền Thánh đấy nhé!

Kinh nghiệm độ kiếp bậc này cực kỳ đáng quý, bằng mọi giá cũng không được bỏ qua. Hơn nữa những đạo hữu này cũng muốn biết phương pháp độ kiếp của Bạch Tôn Giả.

...

Trong thế giới thiên kiếp.

Vừa nghe thấy lời của Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ lập tức lui nhanh về phía sau.

Bạch tiền bối sắp độ thiên kiếp Huyền Thánh!

Bọn họ mới may mắn thoát chết từ trong thiên kiếp Huyền Thánh, giờ không muốn bị cuốn vào lần nữa đâu.

Trong lúc lui về sau, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đồng thời lấy ra một món pháp khí hình sợi dây thừng, quấn lấy Thường Viễn Tử còn đang hãm sâu trong tâm ma kiếp rồi kéo hắn theo. Về phần

Thiên Nhai Tử đạo trưởng, hắn vẫn còn trong trạng thái Huyền Thánh giảng pháp, hẳn là sẽ không bị cuốn vào thiên kiếp của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả cũng phát hiện ra Thiên Nhai Tử đang giảng pháp ở phía sau, vì vậy hắn chủ động tránh ra xa, phòng trường hợp lúc đang độ kiếp lại vô tình cuốn Thiên Nhai Tử vào.

Song, lạ là màn hình Huyền Thánh giảng pháp của Thiên Nhai Tử vẫn khóa chặt vị trí của Bạch Tôn Giả.

Cho dù Bạch Tôn Giả đã cách Thiên Nhai Tử rất xa, nhưng thân hình vẫn xuất hiện trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp đang phát sóng trực tiếp.

…

Bạch Tôn Giả đứng tại chỗ, lấy Lưu Tinh kiếm ra rồi lẳng lặng đợi thiên kiếp giáng xuống.

“Bạch tiền bối, ngài không bố trí vài trận pháp độ kiếp sao?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối có kỹ năng vừa nhấc tay đã thành trận, cho dù thiên kiếp đã sắp giáng xuống, nhưng chỉ chút thời gian chờ này cũng đủ để ngài ấy bố trí không ít trận pháp độ kiếp rồi chứ nhỉ?

“Hôm nay không dùng trận pháp độ kiếp, chủ yếu là ta muốn kiểm chứng mấy suy đoán của mình.”

Bạch Tôn Giả trả lời.

Chỉ trong nháy mắt, lời của Bạch Tôn Giả đã truyền đến khắp chư thiên vạn giới.

“Ta vừa nghe thấy cái gì vậy trời? Vị tu sĩ áo trắng này nói không dùng trận pháp độ kiếp để độ thiên kiếp sao? Ta có nghe lầm không vậy?”

“Là mạnh mẽ thật sự hay là tự tìm đường chết đây? Rốt cuộc hắn độ thiên kiếp mấy phẩm vậy?”

“Mà cho dù có thực lực mạnh mẽ đi chăng nữa thì cũng không nên lấy mạng sống của mình ra đùa như vậy chứ? Ngay cả trận pháp độ kiếp cũng không bố trí, đúng thật là… ngầu vãi chưởng!”

Đôi khi chính là vậy đấy, chỉ cần ngoại hình đẹp đến mức nghịch thiên, cho dù có làm hành động tự tìm đường chết thì cũng sẽ lộ vẻ cool ngầu cực chất.

“Nghe xong câu này, ta thành fan của ngươi luôn rồi, hỡi vị tu sĩ áo trắng không biết tên kia ơi!”

Cứ thế... dường như nhân vật chính Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang giảng pháp đã bị người ta lãng quên luôn rồi.

“Ơ, không gian mà tu sĩ áo trắng tiến vào lại chính là không gian mà mấy vị Huyền Thánh độ kiếp kia đang ở. Chẳng lẽ hắn cũng sắp độ thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm? Đây là một vị Tôn Giả ư?”

Có tu sĩ tinh mắt phát hiện ra điểm mấu chốt.

Chẳng mấy chốc, càng ngày càng có nhiều tu sĩ đoán được chuyện Bạch Tôn Giả sắp độ thiên kiếp bát phẩm.

“Thật sự là ta rất muốn spam tặng luôn một đợt tên lửa.”

Nhưng đáng tiếc là không có nút tặng tên lửa, tiếc quá đi mất.

Chỉ là ngay sau đó, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng không thấy tiếc nuối nữa.

Có lẽ thế giới thiên kiếp nghe được tiếng lòng của bọn họ, một loạt vật thể có hình tên lửa bắt đầu thành hình!

Spam tặng một đợt tên lửa đúng như nguyện vọng của quần chúng luôn.

...

Bạch Tôn Giả bình tĩnh nhìn về phía biển lôi kiếp trên đỉnh đầu mình, phạm vi của biển lôi kiếp lần này còn rộng lớn hơn biển lôi kiếp 5 + 1 của mấy người Tống Thư Hàng trước đó nữa.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn thấy mà đau cả ruột, cứ có ảo giác mình lại bị cuốn vào trong biển lôi kiếp ấy.

Nhưng thật ra đợt thiên kiếp này chỉ tập trung vào một mình Bạch Tôn Giả mà thôi.

Quá trình độ kiếp lần này của Bạch Tôn Giả khác với của nhóm người Tống Thư Hàng, đợt thiên kiếp thứ nhất không phải là loại hình dò xét mà là tên lửa mang theo uy lực lớn vô cùng.

Vô số tên lửa thiên kiếp hiện lên trong biển lôi kiếp, số lượng đạt hơn mười nghìn! Nhưng đợt thiên kiếp thứ nhất của Bạch Tôn Giả chỉ có tên lửa chứ không có xe tăng.

Hơn mười nghìn quả tên lửa phủ kín cả một vùng trời, liên tục hiện lên trên không trung.

Trong tên lửa thiên kiếp có chứa cả lực lượng của thiên hỏa kiếp, kim kiếp, phong kiếp và tâm ma kiếp, chứ không chỉ đơn giản là một mình lôi kiếp.

Lực lượng của hỏa kiếp và kim kiếp tạo thành phần thân cho tên lửa thiên kiếp, lôi kiếp tăng cường uy lực của đầu đạn, phong kiếp tăng nhanh tốc độ công kích của tên lửa, còn tâm ma kiếp thì tăng cường uy lực chấn nhiếp sản sinh khi tên lửa nổ tung.

“Đờ mờ, đây là thứ gì vây? Đây là thứ gì vậy?”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bị dọa sợ hết hồn.

Mặc dù bọn họ có nói muốn spam tặng một đợt tên lửa, nhưng không hề ngờ rằng tên lửa lại xuất hiện bằng hình thái thế này! Thiên kiếp vậy mà hóa thành tên lửa thật luôn kìa!

Mỗi một quả tên lửa đều là tên lửa đạn đạo, trông rất sống động, tràn đầy khí tức công nghệ cao trong thời hiện đại hóa. Hơn nữa nhìn số lượng mà xem, hơn cả mười nghìn quả!

Có tu luyện giả nghiên cứu sâu về vũ khí hiện đại bất ngờ kêu lên:

“Trong đám tên lửa này ta thấy được rất nhiều loại quen thuộc, trong đó còn có cả mấy loại mà con người chỉ mới vừa nghiên cứu ra trong năm nay, tuy kích cỡ khá nhỏ nhưng uy lực và tốc độ lại càng kinh khủng hơn mấy loại cũ. Đây thật sự là thiên kiếp sao? Chẳng lẽ thiên kiếp đi trộm kho quân dụng người bình thường ư?”

“Thiên kiếp làm thế này là có ý gì đây? Lẽ nào nó muốn tiến hành hiện đại hóa sao? Đừng đùa chứ!”

“Chết tiệt, thiên kiếp thế này thì chúng ta phải độ kiểu gì đây? Rốt cuộc là chỉ có thiên kiếp của vị tu sĩ áo trắng này dị biến, hay là toàn bộ thiên kiếp sau này đều sẽ sinh ra dị biến? Nếu như tất cả thiên kiếp đều sinh ra dị biến, vậy thì những trận pháp độ kiếp mà chúng ta dùng trước kia còn hữu dụng không?”

“Vị tu sĩ áo trắng kia muốn độ thiên kiếp kiểu gì đây? Thiên kiếp hiện đại hóa, lần đầu mới thấy luôn đấy! Thiên kiếp vốn đã kinh khủng lắm rồi, nếu giờ lại sử dụng phương thức công kích của khoa học kỹ thuật trong thời hiện hóa, vậy chúng ta làm sao chống đỡ nổi chứ?”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Không ngờ thiên kiếp hiện đại hóa mà Tống Thư Hàng tiểu hữu đề cập đến lại trở thành sự thật. Sắp tới vị đạo hữu nào trong nhóm chuẩn bị độ kiếp thì nhớ phải cẩn thận một chút, chuẩn bị sẵn tinh thần đối phó với thiên kiếp biến dị đi là vừa.”

Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói, đúng lúc hắn cũng sắp chuẩn bị tấn thăng thất phẩm, không ngờ lại gặp phải loại chuyện này.

Tô Thị A Thất:

“Trước đó lúc tiểu Thập Lục độ kiếp, thiên kiếp đã sinh ra một ít dị biến. Ta thấy vậy nên đã đề phòng sẵn, nhưng giờ xem ra, thiên kiếp lại dị biến khủng bố hơn rồi.”

Hắn cũng là một trong những thành viên sắp phải độ kiếp.

Linh Điệp Tôn Giả:

“Lão phu cũng phải chuẩn bị thật kỹ mới được, trước hết cứ xem Bạch đạo hữu đối phó với loại thiên kiếp này thế nào để chuẩn bị tâm lý sẵn.”

Từ sau chuyến đi thăm động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm lần trước, trong lòng Linh Điệp Tôn Giả có cảm giác, cũng đang chuẩn bị độ kiếp.

Dược Sư:

“...”

Hắn cũng là một trong những đạo hữu sắp độ kiếp đây.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Sắp tới còn có vị đạo hữu nào sắp độ kiếp nữa không? Bỉ Ngạn Ma Quân đang ở ngay cạnh ta, nếu có nhu cầu thì có thể liên hệ với hắn rồi cùng nhau nghiên cứu biện pháp đối phó với loại thiên kiếp hiện đại hóa này.”

“Ngoài Hoàng Sơn tiền bối, Linh Điệp tiền bối, A Thất và Dược Sư ra thì... hình như cũng chỉ có Hiến Công tiền bối là sắp độ kiếp thôi. Mà có khi Hiến Công tiền bối đã bắt đầu độ kiếp rồi cũng không chừng.”

Bắc Hà Chân Quân nói.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đột nhiên im lặng hẳn.

Hiến Công tiền bối độ kiếp, đúng lúc thiên kiếp lại bắt đầu dị biến.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Đừng nói là thiên kiếp lại đột nhiên biến thành một quả bom nguyên tử rồi phát nổ đấy nhé? Nếu đúng vậy thì nguy, Hiến Công Cư Sĩ vốn có ám ảnh tâm lý. Nhưng mà hắn có duyên với bom nguyên tử như vậy, sợ rằng...”

“Tam Lãng đạo hữu đừng nói xui, ta thấy đợt thiên kiếp thứ nhất của thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm là tên lửa, vậy thì có lẽ công kích mạnh nhất của thiên kiếp Tôn Giả lục tấn thất cũng chỉ là tên lửa mà thôi. Hiến Công đạo hữu hoàn toàn có thể chống đỡ được mới đúng.”

Bắc Hà Chân Quân nói.

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng các đạo hữu của nhóm Cửu Chấu số 1 vẫn cảm thấy rất bất an.

“Bắt đầu rồi.”

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng nhắc nhở.

Trong thế giới thiên kiếp, Bạch Tôn Giả chính thức tiếp xúc với đợt tên lửa thiên kiếp thứ nhất.

Trong mười nghìn quả tên lửa, có quả phun ra ngọn lửa, có quả được gió lốc màu xanh bao quanh, tất cả cùng bắn về phía Bạch Tôn Giả. Mười nghìn quả tên lửa gần như bắn ra cùng một lúc.

Lúc mấy người Tống Thư Hàng độ thiên kiếp 5+1, tên lửa thiên kiếp tấn công theo hình gợn sóng, hết đợt này lại đến đợt khác nổ tung. Nhưng lúc này Bạch Tôn Giả lại phải hứng chịu công kích của hơn mười nghìn quả tên lửa gần như đồng loạt bắn tới. Thể tích của hơn mười nghìn quả tên lửa đạn đạo ghép chồng vào nhau, đúng là một số liệu kinh khủng. Nhưng đành chịu thôi, thế giới thiên kiếp vốn là một nơi rất không nói lý mà.

Một loại phương thức công kích tương tự như không gian chồng được mở ra, mười nghìn quả tên lửa gần như đồng thời bay về phía Bạch Tôn Giả.

Trái tim của Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đập nhanh dữ dội. Lúc trước bọn họ độ kiếp, nếu tên lửa thiên kiếp sử dụng loại phương thức công kích này thì bọn họ đã chết sạch từ đời nảo đời nao rồi, không cách nào phản ứng kịp.

“Vãi, mười nghìn quả cùng bắn! Uy lực nổ mạnh do loại phương thức công kích này tạo thành, cộng thêm thuộc tính tăng cường của thiên kiếp, không biết vị tu sĩ áo trắng này có ngăn được không đây?”

“Lão phu tự thấy bản thân không có cách nào chính diện chống loại phương thức công kích này cả.”

Một vị Tôn Giả thất phẩm thành danh đã lâu lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng nói. Hắn cũng là một vị Tôn Giả đang chuẩn bị lên cấp, hiện nay thiên địa đại biến, đợt “thủy triều linh lực” kế tiếp sắp đến, vốn dĩ hắn định nắm bắt thời cơ để tấn thăng lên Huyền Thánh, nhưng khi thấy đợt thiên kiếp tên lửa này, hắn chỉ cảm thấy trái tim như bị ai bóp nghẹt.

Đối mặt với mười nghìn quả tên lửa thiên kiếp đồng loạt bắn tới, Bạch Tôn Giả lại không hề tỏ vẻ hoảng hốt.

Hắn giơ tay vẽ vòng tròn, một vòng tròn pháp thuật hình thành ngay trước người hắn.

Tiếp đó bên cạnh hắn bỗng xuất hiện một cái ấm nhỏ như hình cây đèn thần, trong bình toát ra một luồng khói mờ, ngay sau đó Lư Sơn Lộ Ma Tôn lập tức xuất hiện bên cạnh Bạch Tôn Giả.

“Con bà nó!”

Lư Sơn Lộ Ma Tôn vừa hiện thân đã bị dọa đến mức sắp tè cả ra quần.

Nhưng thân thể hắn vẫn thành thật thi hành mệnh lệnh của Bạch Tôn Giả, không ngừng dọn ra từng đống phi kiếm bằng gỗ, sau đó nhanh chóng lắp chúng vào trong vòng tròn pháp thuật của Bạch Tôn Giả.

Vốn dĩ nhiệm vụ này là do thụ yêu Khinh Vũ tới làm, nhưng khi đối mặt với thiên kiếp Huyền Thánh, ngay cả rễ của thụ yêu cũng mềm nhũn hết cả ra, vì vậy nhiệm vụ này lập tức được chuyển giao cho Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Ngoài ra những phi kiếm kia cũng chỉ là kiếm gỗ bình thường do thụ yêu Khinh Vũ điêu khắc thành, còn chưa kịp chế tạo thành phi kiếm dùng một lần.

Chương 1039: Giữ Trang Bị Giúp Ta!

Lư Sơn Lộ Ma Tôn không hổ là Tôn Giả, chỉ trong vòng ba giây đã nhét hơn mười nghìn thanh kiếm gỗ vào trong vòng tròn pháp thuật.

Sau khi nhét hết kiếm gỗ vào, ma tôn lại bị thu vào trong ấm đèn thần, nói chính xác hơn là tự hắn vọt nhanh vào trong ấm nhỏ. Nếu tốc độ chậm một chút, hắn sẽ bị cuốn vào trong thiên kiếp của Bạch Tôn Giả, đây cũng không phải là kết quả mà hắn mong muốn.

Bạch Tôn Giả điều chỉnh vị trí vòng tròn pháp thuật, sau đó giơ tay bấm đạo ấn:

“Bạo!”

Ngay sau đó, hơn mười nghìn mũi tên gỗ bình thường xuyên qua vòng tròn pháp thuật, điên cuồng bắn ra. Ngay khi xuyên qua vòng tròn pháp thuật, trên thân chúng được buff lên hơn trăm loại trận pháp phụ trợ, vốn chỉ là kiếm gỗ bình thường lại thoáng hiện lên ánh sáng bảy màu.

Nhưng tiếc là những thanh kiếm gỗ này vẫn chưa được chế tạo thành phi kiếm dùng một lần, vậy nên uy lực cũng bị giảm đi một phần.

“Vèo vèo vèo vèo vèo～～”

Hơn mười nghìn thanh kiếm gỗ lóe lên ánh sáng bảy màu đồng loạt bắn ra, xông thẳng về phía hơn mười nghìn quả tên lửa thiên kiếp kia.

Trong nháy mắt, cả thế giới thiên kiếp lập tức trở nên ảm đạm tối tăm, chỉ còn lại tiếng nổ không dứt và ánh sáng bảy màu thỉnh thoảng lóe lên.

“Bạch Tôn Giả có chống đỡ được không đây?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng cũng căng thẳng không kém, hắn đã thấy qua chiêu này của Bạch Tôn Giả rồi, theo lý thuyết thì chiêu này có lực công kích tương đương với Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong thậm chí là vượt qua thất phẩm.

Nhưng lần này thứ mà Bạch Tôn Giả dùng không phải phi kiếm dùng một lần, hơn nữa thiên kiếp cũng mở chế độ vạn quả tên lửa cùng bắn.

...

Trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp.

Thiên Nhai Tử vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục giảng pháp:

“Nói về thiên kiếp tu sĩ tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, có ba loại phương pháp tránh kiếp hoàn mỹ, hơn nữa phí tổn cũng không cao, trong đó loại thứ nhất là...”

Ầm ầm ầm ầm~~ thanh âm của đạo trưởng bị nhấn chìm trong những tiếng nổ ầm ầm dữ dội.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng co giật khóe miệng, tiếp tục nói:

“Khụ, loại phương pháp thứ nhất chỉ cần chuẩn bị mấy loại tài liệu dưới đây, đều là một số tài liệu rất thông thường, có thể mua được từ chợ tu sĩ. Giờ ta sẽ nói về danh sách tài liệu, mọi người nghe cho kỹ...”

Ầm ầm ầm ầm~~ Thanh âm của Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại bị tiếng nổ rung trời lấn át một lần nữa.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng:

“...”

Hắn cũng hết cách rồi, chỉ đành phải gân cổ lập lại lần nữa.

Mệt tim quá, hơn nữa áp lực cũng thật lớn.

Lúc này hắn đang ở trạng thái Huyền Thánh giảng pháp nên sẽ không bị thiên kiếp của Bạch Tôn Giả đả thương, thế nhưng thân thể vẫn phải gánh chịu cảm giác đè nén đến từ thiên kiếp, mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm cả lưng.

Rốt cuộc khi nào Huyền Thánh giảng pháp mới kết thúc được đây? Mợ nó, áo bào ướt hết cả rồi, cứ kiểu này thì đũng quần cũng ướt mất thôi.

Nhưng có một chuyện quan trọng hơn là tình hình bây giờ đã bị Bạch Tôn Giả làm rối loạn, đến lúc đó cũng không biết hắn sẽ được bao nhiêu lực lượng công đức nữa đây?

Có hai trường hợp xảy ra, một là nhờ sự xuất hiện của Bạch Tôn Giả mà hắn sẽ được càng nhiều lực lượng công đức, còn hai là có khả năng lực lượng công đức nhận được sẽ giảm đi rất nhiều.

Nếu như lực lượng công đức không đủ, liệu hắn có phải độ tâm ma kiếp không đây?

Hầy, đắng lòng thật đấy.

...

Chư thiên vạn giới.

“Mới vừa rồi đó là gì vậy? Chính là món đồ triệu hoán ra vị chuyển kiếm gỗ ấy, là đèn thần á? Lúc độ thiên kiếp còn có thể mang theo bảo vật loại hình triệu hoán ư?”

Đệ tử Vô Cực Ma Tông:

“...”

Ôi chao, đây chẳng phải là Lư Sơn Lộ Ma Tôn, cường giả cấp nguyên lão của Vô Cực Ma Tông bọn họ sao? Nghe nói Ma tôn đại nhân đang bế tử quan kia mà? Tại sao lại thành đèn linh trong đèn thần, xuất hiện ở bên cạnh vị tu sĩ áo trắng đang độ kiếp thế này?

Ma tôn đại nhân đói thuốc như thế, thật sự là không sao chứ?

Ầm ầm ầm ầm ầm~

Lửa cháy, sấm sét, gió giật, ánh sáng nóng bỏng, tiếng nổ rung trời, kiếm khí cắt phá, thỉnh thoảng lại có cột ánh sáng chói mắt phóng lên cao... chỗ mà Bạch Tôn Giả đứng trong thế giới thiên kiếp đã biến thành một chùm pháo hoa rực rỡ, hiệu quả thị giác cực kỳ kinh người.

Tiếng nổ cuồng bạo kéo dài đến mấy phút đồng hồ mới ngừng lại.

Dư âm của vụ nổ kết thúc...

Thân hình Bạch Tôn Giả lại xuất hiện trong màn hình.

Trừ một vài dấu vết cháy sém trên áo bào trắng ra thì thân thể cũng chẳng bị thương gì cả.

Không chỉ như vậy, có tu sĩ tinh mắt còn phát hiện ra một số thứ chất chồng sau lưng Bạch Tôn Giả.

“Đó là gì vậy? Hình ảnh hơi mờ, để ta nhìn kỹ lại xem... Chờ chút, có phải ta nhìn lầm rồi không? Đó là tên lửa thiên kiếp mà?”

“Vãi, mấy thứ đó chẳng phải là tên lửa thiên kiếp sao? Làm sao lại chất thành đống thế kia, không bị nổ ư?”

“Trời ạ, sao tên lửa thiên kiếp lại bị chất đống ở đó? Hơn nữa bên trên còn có rất nhiều tầng phong ấn, lẽ nào thiên kiếp bị phong ấn rồi?”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lập tức sôi trào lên.

Lúc này, nếu như có thể spam thì Huyền Thánh giảng pháp đã sớm bị spam tên lửa nổ màn hình luôn rồi.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới gian nan nuốt nước miếng xuống. Trước kia từng nghe nói có một số tu luyện giả mạnh đến khó tin, thậm chí còn nhân cơ hội độ kiếp để tế luyện pháp bảo của bản thân, ví dụ như dùng lôi kiếp luyện kiếm, làm cho kiếm mang theo hiệu quả phá tà của thiên kiếp chẳng hạn.

Nhưng chưa có ai lại tóm gọn tên lửa thiên kiếp rồi chất thành đống để ở sau lưng như vị tu sĩ áo trắng này cả, giờ mới thấy lần đầu tiên luôn đấy.

Lúc này ở trong màn hình, Bạch Tôn Giả đã xoay người lại, bắt đầu đếm số lượng của đống tên lửa thiên kiếp này.

“Mười... Hai mươi bảy... Ba mươi hai, Ô? Thiếu hơn mười loại nữa.”

Bạch Tôn Giả xoay người lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng rồi nói:

“Tống... à, Bá Tống đạo hữu, vừa rồi ngươi có chú ý đến chủng loại tên lửa bắn tới không? Ta nhớ hình như là trong mười nghìn quả tên lửa bắn tới, tổng cộng có bốn mươi bảy loại thì phải?”

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Ta cũng không để ý nữa, Bạch tiền bối.”

Hơn mười nghìn quả tên lửa, hắn nhìn thôi đã thấy hoảng rồi, nào có thời gian mà quan sát các chủng loại chứ?

“Vậy lát nữa ngươi nhìn kỹ chủng loại giúp ta nhé. À đúng rồi, món pháp khí không gian chứa linh thạch trên người ngươi còn chỗ trống không? Nếu còn trống thì thu mấy cái này vào giúp ta đi.”

Nói xong, Bạch Tôn Giả lại ném ba mươi hai quả tên lửa thiên kiếp ở sau lưng mình về phía Tống Thư Hàng.

Vừa thấy động tác của Bạch tiền bối, Thư Hàng bị dọa muốn bị thòng tim.

Ba mươi hai quả tên lửa thiên kiếp này chính là ba mươi hai vị đại gia đấy, sơ ý một chút là nổ tung ngay, lúc đó Tống Thư Hàng hẳn chết là cái chắc.

"Thứ này cũng có thể bỏ vào trong pháp khí không gian sao?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Bỏ vào được, ta đã bố trí một loại pháp thuật phong ấn đặc biệt lên trên đó rồi. Pháp thuật phong ấn này chính là một trong những thu hoạch mà ta ngộ ra được trong lúc bế quan. Trước hết ngươi cứ thu đống tên lửa này vào đi, giờ ta sẽ áp chế cảnh giới để độ thiên kiếp lần nữa, tranh thủ thu thập đủ bốn mươi bảy loại tên lửa thiên kiếp để mang về nghiên cứu thuộc tính của chúng."

Bạch Tôn Giả nói:

"À, nên thu nhiều một chút để tiện cho việc nghiên cứu."

Đang ngoan ngoãn thu tên lửa thiên kiếp vào trong pháp khí không gian, Tống Thư Hàng bỗng sững người lại:

"Ể?"

Độ thiên kiếp lần nữa là có ý gì vậy?

"Không có gì, ngươi chỉ cần thu đống tên lửa thiên kiếp này vào giúp ta là được. Chờ sau khi nghiên cứu tên lửa thiên kiếp xong, ta sẽ tặng hết số tên lửa còn dư cho ngươi để làm thù lao."

Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Ta lấy đống tên lửa thiên kiếp này làm cái gì kia chứ? Mấy vị đại gia này khó hầu hạ lắm, lỡ bất cẩn nổ tung thì biết làm sao đây?

"Làm lại một lần, Tống... Bá Tống đạo hữu nhớ nhìn rõ chủng loại tên lửa giúp ta nhé."

Bạch Tôn Giả nói.

Lời vừa dứt, khí tức trên người Bạch Tôn Giả đột nhiên thay đổi, từ Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong lập tức rơi xuống cảnh giới mới vừa tấn thăng Tôn Giả thất phẩm.

Nhưng biển lôi kiếp trong hư không cũng mặc kệ cảnh giới của ngươi có giảm hay không, chỉ cần đã bắt đầu độ kiếp thì phải ngoan ngoãn độ cho xong!

Vì vậy nó bắt đầu ngưng tụ đợt thiên kiếp thứ hai, một khi đã khóa chặt Bạch Tôn Giả rồi thì nó sẽ công kích mãi cho đến khi thiên kiếp hoàn thành mới thôi.

Mà ngay lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên ném ra một quả phù bảo màu vàng. Sau khi hiện thân, phù bảo màu vàng lập tức phóng ra một luồng lực lượng lôi đình, rót vào trong biển lôi kiếp.

Ngay sau đó... biển lôi kiếp đang ngưng tụ đợt thiên kiếp thứ hai đột nhiên yên tĩnh lại.

Bạch Tôn Giả thu hồi phù bảo màu vàng, sau đó khí thế trên người hắn lại tăng vọt, nháy mắt đã tăng lên tới trình độ Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong, đạt tới ải độ kiếp.

Ầm ầm, biển lôi kiếp lại bắt đầu cuồng bạo hóa.

Hai hơi thở sau, hơn mười nghìn quả tên lửa chậm rãi hiện lên trong biển lôi kiếp.

Dường như thiên kiếp đã bị system restore khởi động lại, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu.

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Sao hắn cứ có cảm giác thiên kiếp đang bị đùa thế nhỉ?

...

Chư thiên vạn giới.

“Ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không? Mới vừa rồi ta nhắm mắt lại, không biết quá trình diễn ra như thế nào vậy? Ta nhớ thiên kiếp hình tên lửa đã qua rồi mà?”

Lại có người thông qua tiếng nói chuyện của Bạch Tôn Giả mà suy ra được một ít nội dung:

“Hình như vị Tôn Giả áo trắng này có quen biết với Bá Tống Huyền Thánh mới vừa độ kiếp thành công đấy? Vừa rồi hắn đang nói chuyện với Bá Tống Huyền Thánh thì phải?”

Nhân vật được phát sóng trực tiếp chỉ có Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Bạch Tôn Giả, còn Tống Thư Hàng và Phủ Chủ thì không xuất hiện trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp, vậy nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ có thể nhìn thấy Bạch Tôn Giả như đang lầm bầm một mình.

…

Giống như đợt thứ nhất, tên lửa thiên kiếp cũng bắn đồng loạt về phía Bạch Tôn Giả, trong quá trình bắn tới vẫn xếp thành hình không gian chồng.

Lần này Bạch Tôn Giả đổi phương thức đối kháng thiên kiếp, hắn sử dụng một chú pháp thổ hệ để chặn phần lớn tên lửa thiên kiếp lại, đồng thời nhân cơ hội tóm gọn hơn hai mươi quả tên lửa thiên kiếp.

Nhưng trong hơn hai mươi quả tên lửa này lại có rất nhiều loại đã có, vì vậy Bạch Tôn Giả vẫn chưa thu thập đủ các chủng loại.

Vì vậy… dưới cái nhìn của hàng trăm triệu cặp mắt, Bạch Tôn Giả lại diễn trò cũ, sử dụng phù bảo màu vàng để khôi phục thiên kiếp lại một lần nữa.

…

Cứ như vậy, qua thêm hai lần lập lại thì Bạch Tôn Giả đã thu được tổng cộng là một trăm hai mươi ba quả tên lửa thiên kiếp, cuối cùng cũng gom đủ tất cả chủng loại tên lửa.

Tống Thư Hàng bình tĩnh thu đống tên lửa thiên kiếp này vào trong pháp khí không gian, một lần lạ hai lần quen mà.

Đây là thiên kiếp mạnh nhất nhưng cũng là thiên kiếp thảm nhất, không tôn nghiêm nhất mà hắn từng gặp. Cũng may là Bạch Tôn Giả đã thu thập đầy đủ hết tất cả các chủng loại tên lửa rồi.

“Giờ chắc Bạch tiền bối muốn độ đợt thiên kiếp thứ hai rồi nhỉ?”

Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay lúc bản thân nghĩ vậy thì lại thấy Bạch Tôn Giả chạy thật nhanh đến chỗ hắn. Sau đó Bạch Tôn Giả móc hết pháp khí trên người cộng thêm Lưu Tinh kiếm, thậm chí là đạo bào cũng cởi ra rồi đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài làm gì vậy?”

“Phù bảo màu vàng mà ta mới vừa dùng có tác dụng phụ rất khủng bố, uy lực của đợt thiên kiếp tiếp theo sẽ mạnh đến không tưởng, có thể ta không ngăn nổi đâu, vậy nên giờ ngươi cứ giữ trang bị giúp ta đi.”

Bạch Tôn Giả nói thật nhanh.

Chương 1040: Chú Em Quay Phim, Ngày Mai Chú Không Cần Tới Làm Nữa Đâu Nhé!

Từ sau khi tấn thăng cảnh giới Tôn Giả, Bạch tiền bối đã có thể khống chế mị lực quỷ dị trên người, cũng tận lực loại bỏ sự ảnh hưởng của nó đến những tu sĩ xung quanh.

Bây giờ trừ khi là Bạch Tôn Giả không chú ý, hoặc là tiến vào trạng thái bế quan thì loại mị lực quỷ dị kia mới không bị khống chế, thỉnh thoảng lại tự động phát ra.

Cũng may là như vậy chứ nếu không thì khi Bạch Tôn Giả mới vừa xuất hiện trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp, hôm nay tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều trúng chiêu hết rồi, có thể tất cả mọi người sẽ chết mê chết mệt bởi mị lực của Bạch Tôn Giả, không cách nào tự thoát ra được nữa.

...

Vậy mà giờ đây Bạch Tôn Giả lại đưa hết các loại bảo vật, pháp khí trên người cho Tống Thư Hàng, thậm chí ngay cả pháp bào hộ thân trên người cũng cởi bỏ. Vừa thấy cảnh này, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lập tức cứng đờ người, ánh mắt càng tập trung cao độ hơn.

Nhưng mà... do bị giới hạn bởi góc quay của màn hình Huyền Thánh giảng pháp, ngay lúc Bạch Tôn Giả cởi bỏ đạo bào, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ có thể nhìn được vị trí từ phần cổ trở lên mà thôi.

Đúng là cạn lời với góc quay này luôn đấy!

Rõ ràng sắp chiếu trực tiếp đến cảnh phúc lợi rồi vậy mà góc quay đột nhiên lại dời đi, chiếu vào khuôn mặt của Bạch Tôn Giả.

Khốn kiếp, tên nào là quay phim cho Huyền Thánh giảng pháp thế hả? Chú em quay phim à, ngày mai chú không cần tới làm nữa đâu nhé!!!

"Bạch tiền bối là của ta!"

Bạch Hạc Chân Quân yếu ớt vỗ cánh, thều thào kêu gào.

Cảnh tượng Huyền Thánh giảng pháp chỉ phát trực tiếp, không thể thu hình lại được. Nếu không, chắc chắn Bạch Hạc Chân Quân sẽ thu lại cảnh Bạch tiền bối cởi đạo bào, mỗi ngày mở xem một trăm lần.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đang thí nghiệm món ăn mới lại dừng dao một lần nữa:

"..."

Cô cảm giác tim mình cũng đập chậm đi mấy nhịp. Sau khi cởi bỏ đạo bào, không biết Bạch Tôn Giả mặc kiểu quần áo gì bên trong nhỉ?

Cô đã biết Bạch Tôn Giả rất nhiều năm, từ trước tới nay vẫn chỉ thấy đối phương mặc mãi một bộ đạo bào không nhiễm một hạt bụi muôn thuở kia, mặc dù bộ đạo bào này có thể thay đổi kiểu và hình dáng nhưng nói chung vẫn là một bộ, trước giờ chưa từng thấy đối phương cởi đạo bào ra.

Mà ngay lúc này, góc quay của Huyền Thánh giảng pháp dần kéo ra xa.

Mắt thấy hình ảnh toàn thân của Bạch Tôn Giả từ từ tiến vào trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bỗng nuốt nước miếng, không kìm được trợn to hai mắt, ngay cả nháy cũng không dám nháy, sợ mình bỏ qua cảnh quay quan trọng nhất.

Có rất nhiều tu luyện giả đã tiếp xúc với khoa học kỹ thuật của thời hiện đại hóa, tay phải không tự chủ được muốn giơ lên ấn vào màn hình trong hư không, loại hành động này gọi là "tạm ngừng để nhìn phúc lợi". Tốc độ tay của tu luyện giả thuộc đẳng cấp cực cao, nhờ vậy mà khi xem một số phim điện ảnh, phim truyền hình hay video, phần lớn tu luyện giả chỉ cần giơ tay ấn một phát là màn hình tạm ngừng ngay ở một số hình ảnh chợt lóe lên.

Trong sự mong đợi của hàng vạn khán giả, màn hình Huyền Thánh giảng pháp bỗng dời một phát, toàn bộ thân hình của Bạch

Tôn Giả lập tức xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhưng vào đúng lúc này... ở ngay phía trước Bạch Tôn Giả đột nhiên xuất hiện một tên đầu trọc.

Vị trí đứng của tên đầu trọc này cực khéo, vừa vặn chắn hết thân thể Bạch Tôn Giả. Từ góc quay của Huyền Thánh giảng pháp, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ có thể thấy được khuôn mặt và một phần cánh tay của Bạch Tôn Giả qua vị trí bả vai của tên đầu trọc kia thôi.

“Chết tiệt! Tên nào cầm máy quay vậy hả? Lôi ra chém đầu!”

“Còn ta thì lại muốn biết tên đầu trọc này là ai hơn? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong màn hình? Có thể cho nổ banh xác hắn không?”

“Kỷ lý oa lạp~”

Đây là ngôn ngữ của một quốc gia nhân loại không biết tên nào đó...

“Chắc tên đầu trọc này là Bá Tống Huyền Thánh đó, mới vừa rồi Tôn Giả áo trắng vẫn nói chuyện với hắn mà, hơn nữa còn giao hết pháp bảo pháp khí trên người cho hắn.”

“Bọn ta không muốn xem đầu trọc, đầu trọc lượn sang một bên đi!”

“Bá Tống Huyền Thánh, tại hạ lạy ngài, xin ngài dời gót qua một chút đi, một chút xíu thôi cũng được.”

“Cô lỗ lỗ lý...”

Đây là ngôn ngữ thuần chủng của loài chim, do một con chim yêu phát ra...

“Nghìn năm đệ nhất thánh không chỉ giảng pháp rất hay, mà chọn chỗ cũng cực chuẩn nữa... Bá Tống tiền bối, xin hãy chừa một con đường sống đi màààà.”

“Ba kỷ kỷ ba kỷ.”

Đây là ngôn ngữ loài chim của một vị diện không biết tên nào đó, nói chung không phải là ngôn ngữ của thế giới loài người...

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều điên hết rồi.

Cuối cùng tổng kết hết các ý kiến lại thì có mấy ý như sau:

“Tên quay phim đi chết đi, đầu trọc mau tránh ra, tiểu nhân quỳ xuống cầu Bá Tống Huyền Thánh chừa cho một con đường sống, cầu Bá Tống tiền bối dời gót ngọc sang một chút”, cộng thêm đủ các loại ngôn ngữ xí xô xí xào không biết tên.

...

...

Nhóm Cửu Châu số 1.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Vị trí cắm chốt của Thư Hàng tiểu hữu thật sự là khiến người ta sốt ruột muốn điên luôn, tránh ra cái nào, mau tránh ra đi!”

Bắc Hà Chân Quân:

“Tam Lãng, đừng dại mà tự tìm đường chết. Đợi đến khi Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu rời khỏi thế giới thiên kiếp, một khi đăng nhập vào nhóm là có thể thấy lịch sử chat của người đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Bá Tống cút sang một bên ngay, không được che mất Bạch tiền bối nhà ta!”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Bá Tống cút sang một bên ngay, không được che mất Bạch tiền bối nhà ta!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Bá Tống cút sang một bên ngay, không được che mất Bạch tiền bối nhà ta!”

Diệt Phượng Công Tử:

“Bá Tống cút sang một bên ngay, không được che mất Bạch tiền bối nhà ta!”

Chỉ một giây sau đó, giao diện của nhóm Cửu Châu số 1 đã bị spam nát tan.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Chân Quân chỉ ngón tay vào mục “cấm chat toàn nhóm”, do dự trong chốc lát, lòng thầm nghĩ có nên mở chức năng này không nhỉ?

Nhưng nói thật, hắn cũng cảm thấy vị trí cắm chốt của Tống

Thư Hàng tiểu hữu thật khiến người ta bực mình.

…

Qua bao gian nan vất vả, cuối cùng màn hình Huyền Thánh giảng pháp lại thay đổi.

Tống Thư Hàng nhận lấy pháp khí và đạo bào của Bạch Tôn Giả, sau đó cứ đứng im tại chỗ. Hắn vẫn chưa biết chuyện mình lại tiến vào màn hình Huyền Thánh giảng pháp lần nữa.

Sau khi giao hết trang bị trên người cho Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả đứng dậy đi đến vị trí độ kiếp mà hắn đứng trước đó.

Lần này Bá Tống Huyền Thánh không thể nào dùng thân thể của hắn để che mất phúc lợi được nữa rồi! Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại bắt đầu trợn to hai mắt, không hề nháy một cái, nhìn chằm chằm vào màn hình Huyền Thánh giảng pháp.

Thậm chí cũng chẳng có bao nhiêu người còn chú ý nghe bài giảng pháp với chủ đề “làm thế nào để né tránh, trì hoãn thiên kiếp giáng xuống” của Thiên Nhai Tử đạo trưởng nữa.

Thật ra chủ đề này không hề thích hợp để nói trong phần Huyền Thánh giảng pháp.

Nếu như ví Huyền Thánh giảng pháp thành phần phát biểu của học sinh đại diện trong một buổi lễ tốt nghiệp của trường đại học nổi tiếng, vậy thì nội dung mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng pháp cũng tương tự như chủ đề “làm thế nào để gian lận trong kỳ thi” vậy, thế thì chẳng khác nào đang tát thẳng vào mặt trường học.

Nhưng vấn đề ở đây là Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn không ý thức được điều này, hắn chỉ muốn thông qua sân khấu Huyền Thánh giảng pháp, một lòng truyền bá nội dung “có lợi cho tu sĩ” ra khắp vũ trụ mà thôi.

Mà bây giờ Bạch Tôn Giả lại xuất hiện, làm phân tán đi sự chú ý của mọi người vào bài giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng. Đây rốt cuộc là sự trùng hợp hay là lẽ tất nhiên? Không ai biết, cũng không ai có thể nói rõ.

Màn hình Huyền Thánh giảng pháp di chuyển…

Rốt cuộc toàn thân Bạch Tôn Giả cũng hiện ra trong màn hình, lần này không có tên đầu trọc che khuất nữa! Trong hình, mái tóc dài của Bạch Tôn Giả tung bay trong gió, trông hắn cứ như tiên nhân bước từ trong tranh ra vậy.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới gần như nín thở, trái tim bắt đầu đập nhanh liên hồi. Dưới lớp áo bào đã bị Tôn Giả áo trắng cởi bỏ sẽ là gì đây?

Ngay lúc sắp thấy được hình ảnh mà mình mong muốn... Đột nhiên, lôi quang trong biển thiên kiếp chợt nổ tung.

Một vùng ánh sáng chói mắt chiếu thẳng vào màn hình.

Lôi quang chói mắt che khuất phần lớn thân hình của Bạch Tôn Giả. Trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp, mọi người chỉ còn thấy được khuôn mặt tuấn mỹ và mái tóc dài tung bay của Bạch Tôn Giả, thấp thoáng còn có thể thấy bàn tay thon dài, sau đó... hết rồi.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lập tức điên tiết lên.

“Lôi kiếp làm cái quần gì vậy? Sớm không nổ muộn không nổ, lại nổ ngay lúc này, chậm một giây sẽ chết à!”

“Ộp ộp ộp ộp!”

Đây là ngôn ngữ của một tu luyện giả dị loại không biết thuộc chủng tộc nào, có lẽ là có liên quan đến con ếch chăng?

“Thánh quang? Không ngờ lại là thánh quang?”

“Ai đang tổ đội với thánh kỵ sĩ? Mau đá ra! Thánh kỵ sĩ đều đáng chết!”

Cả hệ tu luyện “viễn cổ thánh kỵ sĩ” bên phương Tây nằm không cũng trúng đạn.

...

Nhóm Cửu Châu số 1.

“Góc độ sao mà khéo thế, lẽ nào là do thuộc tính may mắn của Bạch Tôn Giả bộc phát sao?”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Chắc đúng là vậy rồi, chứ trong thiên hạ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Tống Thư Hàng và ánh sáng lôi kiếp đúng lúc chặn lại hình ảnh... Sợ là may mắn của Bạch tiền bối kích hoạt rồi, muốn nhìn hình ảnh phúc lợi một chút cũng không cho.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Lúc này chỉ còn cách triệu hoán Tống Thư Hàng tiểu hữu thôi. @Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, nếu thấy tin nhắn thì hãy lấy điện thoại ra chụp mấy tấm hình đẹp trai ngời ngời của Bạch tiền bối có được không?”

“Trong thế giới thiên kiếp làm gì có tín hiệu cơ chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Đáng ghét, tại sao ảnh SO HOT như vậy lại chỉ có mình Tống Thư Hàng được xem chứ!”

Bạch Hạc Chân Quân tức điên lên.

Thánh quang đột ngột xuất hiện khiến cho tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đau thấu tim gan.

Sau đó tất cả tu luyện giả bắt đầu dùng ánh mắt không cam lòng, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng. Trước đó, nếu Bá Tống tiền bối không đột nhiên xuất hiện thì hình ảnh của Tôn Giả áo trắng cũng không bị che mất.

Trong thế giới thiên kiếp.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy cả người không được tự nhiên, dường như mấy trăm triệu cặp mắt trong chư thiên vạn giới đang nhìn chằm chằm vào hắn vậy.

Loại cảm giác này giống hệt như lúc hắn ở vào trạng thái Huyền Thánh giảng pháp.

“Không thể nào, chẳng lẽ ta bị cuốn vào trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp ư?”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Không sai đâu, chắc chắn là do ánh mắt của đông đảo tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang nhìn chằm chằm vào bản thân nên hắn mới có loại cảm giác bị mọi người dòm ngó thế này.

Kỳ quái, tại sao mình lại bị cuốn vào trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp nhỉ?

Ngay sau đó Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một chuyện rất quan trọng. Hắn giơ tay lên sờ đầu mình... trọc lông lốc.

Ôi trời~ nói vậy là lúc giảng pháp, hắn vẫn giữ nguyên cái đầu trọc thế này sao?

Mất hình tượng quá đi thôi!

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lập tức bấm pháp ấn, thi triển bí thuật mà Tạo Hóa Pháp Vương đích thân truyền cho - Tăng Phát Thuật.

Tiên thiên chân nguyên trong cơ thể bị thúc giục, Tăng Phát Thuật thi triển thành công.

Ngay sau đó, trên cái đầu trụi lụi của Tống Thư Hàng mọc ra chân tóc màu đen. Qua một cái chớp mắt, tóc điên cuồng dài ra.

Chỉ mới hai hơi thở, mái tóc của Tống Thư Hàng đã dài đến mười mấy mét, xõa ở sau lưng như thác đổ, trải ra đầy đất.

Từ xa nhìn lại, sau lưng Tống Thư Hàng như đang khoác một chiếc áo choàng màu đen dài hơn mười mét tung bay trong gió.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới:

“WTF!”

Bá Tống Huyền Thánh đang livestream tiết mục mọc tóc sao?

Trong khi mọi người đang bị mái tóc dài của Tống Thư Hàng hấp dẫn thì đợt thiên kiếp thứ hai bên chỗ Bạch Tôn Giả đã thành hình.

Một quả bom nguyên tử với kích thước khổng lồ đã lặng lẽ hiện ra.

...

Chương 1041: Thư Hàng, Cho Ta Mượn Một Cánh Tay!

Khi tu luyện giả trong chư thiên vạn giới phát hiện ra quả bom nguyên tử cỡ khủng hình thành trong biển lôi kiếp kia thì tất cả đều biến sắc.

Đờ mờ, thứ đó là bom nguyên tử đấy ư?

Sao kích thước lại khủng thế này?

Nhưng mọi người còn chưa kịp định thần lại thì thứ hàng khủng kia đã nổ tung rồi.

Quá trình nổ của quả bom này không giống như quả bom nhiệt hạch mà mấy người Tống Thư Hàng đã gặp phải trong đợt độ kiếp lúc trước. Bom nhiệt hạch của nhóm người Tống Thư Hàng còn có máy bay mang tới rồi thả xuống, nhưng quả bom nguyên tử do đợt thiên kiếp thứ hai của Bạch tiền bối biến thành thì vừa sinh ra đã lập tức nổ tung.

Bom nổ cực nhanh, không hề cho người ta có thời gian chuẩn bị tinh thần.

Ngay sau đó, màn hình Huyền Thánh giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng chỉ còn một màu đỏ rực, ngoài khí nóng và khói lửa thì không còn thấy được gì nữa.

Về phần Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang giảng pháp thì không bị sao cả, hắn đang trong trạng thái Huyền Thánh giảng pháp, mặc dù thân thể ở trong phạm vị vụ nổ nhưng không hề bị thiên kiếp ảnh hưởng đến.

Chỉ là trong lòng cảm thấy hoảng sợ vô cùng mà thôi.

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Các đạo hữu trong nhóm không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Bom nguyên tử xuất hiện thật ư? Hơn nữa sức nổ của quả bom nguyên tử này còn lớn như vậy.

“Không biết sao ta lại muốn cầu nguyện cho Hiến Công tiền bối quá, hy vọng hắn sẽ không sao.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“[icon ngọn nến]”

Dược Sư làm công tác phiên dịch lại:

“Hy vọng Hiến Công tiền bối bình an vô sự, [icon ngọn nến] cầu nguyện.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“[icon ngọn nến] cầu nguyện +1”

Bắc Hà Chân Quân:

“[icon ngọn nến] cầu nguyện +2”

Trong nhóm lại bắt đầu cơn bão spam.

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài ngao ngán.

Các ngươi đăng một loạt icon ngọn nến thế này, nhìn không giống đang cầu nguyện mà giống như đang “thắp nhang” cho Hiến Công Cư Sĩ hơn đấy có biết không?

May là Hiến Công Cư Sĩ đang bế quan, bằng không hắn mà thấy lịch sử chat như vầy sẽ chạnh lòng biết bao nhiêu đây?

...

Sau khi quả bom nguyên tử cỡ khủng kia nổ tung, khí nóng và tiếng nổ rền vang vẫn kéo dài hơn mười phút.

Rõ ràng chỉ chứng kiến vụ nổ thông qua màn hình Huyền Thánh giảng pháp, nhưng tất cả tu sĩ trong chư thiên vạn giới đều thấy lạnh cả sống lưng.

Bọn họ tự hỏi nếu lúc bản thân độ kiếp, thiên kiếp cũng tặng cho một quả bom nguyên tử như vậy thì bọn họ có thể chống đỡ nổi không?

Có người nhìn mà toát cả mồ hôi lạnh, ướt đẫm cả tay.

“Vụ nổ khủng khiếp như vậy, vị Tôn Giả áo trắng kia còn sống không nhỉ?”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thầm nghĩ.

Vị Tôn Giả áo trắng tuấn mỹ kinh người kia cực mạnh. Đợt thiên kiếp mười nghìn quả tên lửa cùng bắn trước đó cũng không làm gì được hắn, không những vậy còn để cho hắn bắt lấy cơ hội, phong ấn không ít tên lửa thiên kiếp thu vào túi riêng.

Vậy thì với đợt thiên kiếp bom nguyên tử có sức nổ khủng này, hắn sẽ đối phó thế nào đây?

Khí nóng và khói mù dần tản đi...

Biển lôi kiếp khổng lồ đã tan biến tự bao giờ, có vẻ như toàn bộ lực lượng thiên kiếp trong biển lôi kiếp đã dồn hết vào quả bom nguyên tử siêu cấp mới nãy rồi.

Màn hình Huyền Thánh giảng pháp dần rõ hơn.

Rốt cuộc bài giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng kết thúc, những nội dung mà hắn muốn nói cũng đã nói xong. Mặc dù cả quá trình giảng pháp đầy biến đổi bất ngờ, lại còn kèm theo tiếng nổ không ngừng, nhưng hắn đã làm hết sức mình rồi.

Ngoài Thiên Nhai Tử đạo trưởng, trong màn hình còn có Tống Thư Hàng với mái tóc dài như áo choàng rủ xuống đất, trong tay ôm một đống trang bị của Bạch Tôn Giả, nhìn về phía trước với vẻ mặt lo âu.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã kết thúc phần Huyền Thánh giảng pháp của mình, coi như đã thành công vượt qua thiên kiếp. Nhưng do thiên kiếp mà bọn họ độ là loại hình 5+1, nhất định phải chờ tất cả tu sĩ độ kiếp kết thúc phần Huyền Thánh giảng pháp thì bọn họ mới có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp.

Vậy nên chỉ cần không chủ động tham dự vào thiên kiếp của Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ và cả Thường Viễn Tử đang bị vây hãm trong tâm ma kiếp cũng sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào được tạo ra từ bom nguyên tử của Bạch Tôn Giả.

Mặc dù ba người Tống Thư Hàng đứng cách vụ nổ rất gần, nhưng uy lực từ vụ nổ mạnh của bom nguyên tử lại không hề chạm đến bọn họ, dường như hai bên là hai không gian tách biệt song song với nhau vậy.

Trường hợp này chẳng khác gì bọn họ đang thể nghiệm cảnh tượng bom nguyên tử nổ tung theo mô hình 3D chân thực, chỉ tác động đến thị giác, còn thân xác lại không hề chịu bất cứ tổn thương nào từ thiên kiếp bom nguyên tử.

“Bạch tiền bối đâu?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“Không biết, nhưng hẳn là Bạch tiền bối không sao đâu.”

Tống Thư Hàng nhìn Lưu Tinh kiếm trong tay mình, Lưu Tinh kiếm rất yên tĩnh, điều này chứng tỏ rằng Bạch tiền bối vẫn bình an. Lưu Tinh kiếm là một thanh phi kiếm có kiếm linh, nếu như Bạch Tôn Giả gặp nguy hiểm thì cho dù có hi sinh thân mình nó cũng sẽ xông vào để hộ chủ.

“Phần giảng pháp của Thiên Nhai Tử sắp kết thúc rồi, có lẽ sau đó chúng ta cũng sẽ rời khỏi thế giới thiên kiếp này thôi.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Còn Thường Viễn Tử tiền bối thì sao đây?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Thường Viễn Tử còn đang bị tâm ma bao phủ, có vẻ như vẫn không có dấu hiệu tình lại.

“Có thể sẽ rời đi cùng chúng ta hoặc cũng có thể sẽ bị cưỡng ép ở lại thế giới thiên kiếp.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói ra suy đoán của mình.

Lúc này, phần giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã hoàn toàn kết thúc.

Ngay sau đó, màn hình phát sóng trực tiếp khắp chư thiên vạn giới từ từ biến mất.

Các tu luyện giả lập tức nhao nhao la lối:

“Đừng mà, ít nhất cũng phải để cho ta biết rốt cuộc vị Tôn Giả áo trắng kia thế nào rồi đã chứ? Hắn có chống đỡ nổi vụ nổ bom nguyên tử kinh khủng kia không vậy?!”

“Lẽ nào Tôn Giả áo trắng đã chết rồi ư?”

“Trước khi chống lại thiên kiếp bom nguyên tử, vị Tôn Giả áo trắng kia đã cởi hết trang bị trên người giao cho Bá Tống tiền bối, nói không chừng là đã chuẩn bị đường lui rồi cũng nên?”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cực kỳ sốt ruột, bọn họ muốn biết rốt cuộc vị Tôn Giả áo trắng kia thế nào rồi, nhưng màn hình Huyền Thánh giảng pháp chỉ là từ một phía, nói tắt là tắt

thôi.

…

Trong thế giới thiên kiếp.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng hít sâu một hơi, nhìn về hư không.

Tiếp theo hắn sẽ nghênh đón một đợt lực lượng công đức thuộc về mình, thời khắc quyết định sống chết đến rồi đây.

“Không cầu nhiều, chỉ cầu lực lượng công đức đủ để triệt tiêu tâm ma kiếp là được.”

Thiên Nhai Tử nói thầm trong lòng.

Mặc dù trong lúc độ thiên kiếp 5 + 1, hắn đã nhìn thấu sinh tử, đạo tâm cũng trở nên kiên định, nhưng nếu cấp bậc của tâm ma kiếp quá cao, là tâm ma thuộc về cấp Huyền Thánh thì hắn chắc chắn mình không qua được.

Lúc này, nguyện lực trong chư thiên vạn giới ngưng tụ về phía Thiên Nhai Tử đạo trưởng, sau đó biến thành một mảng ánh sáng công đức chảy vào trong cơ thể Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Lượng ánh sáng công đức lần này ít hơn lượng công đức của hai người Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ rất nhiều, có thể nói là ít đến thảm thương, chênh lệch cứ như voi với chuột vậy.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ… xong đời rồi.

Ánh sáng công đức ít như vậy, chắc chắn không đủ để triệt tiêu tâm ma kiếp.

“Thư Hàng tiểu hữu, xem ra ta phải đối mặt với tâm ma kiếp rồi… Nếu như ta không thể vượt qua được tâm ma kiếp thì ngươi và Thất Sinh Phù đạo hữu cứ chia đều bảo tàng trong núi Giang Quy đi. Ta đã cất giấu phương pháp tiến vào bảo tàng trong núi Giang Quy tại chuyển phát nhanh toàn cầu Tam Thế ở cao ốc Phồn Hoa mà chúng ta đã gặp lúc trước. Ngươi tới đó nói ra đạo hiệu của ta, sau đó lại báo lên mật mã 1314 truyền công đại pháp là được.”

Dứt lời, Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ một tiếng rồi nhắm mắt lại, chờ đợi tâm ma kiếp buông xuống.

Nghe xong những lời trăn trối của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ cứng đờ cả người.

Định mệnh, giờ mới nhớ ra, lúc trước hắn cũng nhắn gửi mấy lời trăn trối với Tống Thư Hàng tiểu hữu như thế này.

Lúc đó hắn nghĩ mình sắp chết rồi, vì vậy mới nhờ Tống Thư Hàng tiểu hữu nhắn lại với các vị tiên tử trong nhóm Cửu Châu số 1, nói là hắn có hảo cảm hoặc là thầm mến với các vị tiên tử.

Đây chính là những suy nghĩ thầm kín mà hắn vẫn luôn che giấu, bình thường hắn luôn mặc một thân áo khoác đen, đeo kính đen, ra vẻ nghiêm túc, chưa từng để bất kỳ người nào phát hiện ra bản tính trong ngoài không đồng nhất của mình.

“E hèm, Thư Hàng tiểu hữu à, trước khi độ kiếp ta có nhắn mấy lời với ngươi, giờ ngươi có thể coi như mình chưa từng nghe thấy được không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Hả?”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì đần mặt ra, sau đó lập tức nhớ lại lời trăn trối của Phủ Chủ.

Nói thật là với tính cách của Tống Thư Hàng, nếu như Thất Sinh Phù Phủ Chủ không chủ động nhắc lại chuyện này thì chắc chắn hắn đã ném nó vào xó xỉnh nào trong não rồi, không moi móc ra lại nữa.

Nhưng bây giờ Thất Sinh Phù Phủ Chủ tự động nhắc tới, Tống Thư Hàng lập tức nhớ ra. Đây là chuyện đương nhiên thôi, trừ những tu sĩ tu luyện công pháp đặc thù hoặc là não bộ bị tổn thương, còn không thì hầu hết tu sĩ đều có trí nhớ rất tốt.

Vừa thấy vẻ mặt như bừng tỉnh của Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lập tức thấy hối hận muốn chết.

“Tiền bối yên tâm đi, con người ta kín miệng lắm, sẽ không nói chuyện này ra đâu. Hơn nữa bây giờ tiền bối vẫn còn sống, đường nhiên ta cũng không cần nhắn lại lời trăn trối của ngài làm gì nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dùng sức vỗ Tống Thư Hàng một cái, hắn rất thích những hậu bối giống như Tống Thư Hàng đây.

Nhưng vì để Tống Thư Hàng càng kín miệng hơn, hắn thấy mình cần làm thêm một chút bảo hiểm nữa, ví dụ như dùng lễ vật gì đó để chặn miệng Tống Thư Hàng chẳng hạn.

Bên kia.

Lúc Thiên Nhai Tử đạo trưởng nghĩ mình sắp xong đời rồi thì dị biến lại nổi lên.

Trong hư không bỗng có một đợt lực lượng công đức ồ ạt kéo tới, rót vào người Thiên Nhai Tử đạo trưởng. Đợt lực lượng công đức này rất rải rác nhưng số lượng lại cực nhiều.

Sau đợt này lại có một đợt, lại tiếp một đợt khác... Cứ lặp đi lặp lại như vậy, tổng cộng có chừng hơn ba mươi đợt lực lượng công đức, hết đợt này đến đợt khác rót vào người Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

“Chuyện gì thế này?”

Thiên Nhai Tử có thể cảm giác được, lượng công đức này không phải là phần thưởng mà hắn thu hoạch được từ phần giảng pháp.

Lẽ nào trong phần livestream Huyền Thánh giảng pháp của hắn có bổ sung thêm cảnh Bạch Tôn Giả độ kiếp, cho nên giờ nhận được thêm nguyện lực của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sao?

Thôi kệ thế nào cũng được, có lượng công đức này tương trợ thì hắn không phải lo về tâm ma kiếp nữa rồi.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng kích động đến mức muốn rơi nước mắt.

...

Sau khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng dung hợp lực lượng công đức xong, thân thể của ba người Tống Thư Hàng, Thiên Nhai Tử và Thất Sinh Phù Phủ Chủ bắt đầu trở nên hư ảo, đây là dấu hiệu sắp rời khỏi thế giới thiên kiếp.

Nhưng Thường Viễn Tử thì bị giữ lại trong thế giới thiên kiếp, sợ rằng phải chờ hắn vượt qua tâm ma kiếp mới có thể rời khỏi đây.

Trước khi rời đi, Tống Thư Hàng quét mắt nhìn quanh thế giới thiên kiếp một lần nhưng cuối cùng vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Bạch Tôn Giả đâu.

Cũng không biết Bạch tiền bối dùng cách gì để chống đỡ đợt thiên kiếp thứ hai nữa?

Chờ chút, chẳng lẽ là thủ đoạn sống lại ư?

Giờ nhớ lại hành động Bạch tiền bối giao hết trang bị cho hắn trước đó, đây chẳng phải là chiêu cởi hết trang bị hồi sinh trở về thành thường được dùng trong game sao?

Ngay lúc Tống Thư Hàng còn đang suy tư, trong hư không bỗng hiện ra một đoàn hạt ánh sáng, sau đó nhanh chóng tổ hợp thành hình dáng cơ bản của Bạch Tôn Giả.

"Ơ? Thư Hàng, các ngươi sắp rời đi rồi á? Đừng mà, ta còn một kế hoạch vĩ đại cần ngươi giúp đấy."

Bạch Tôn Giả do hạt ánh sáng hợp thành vội kêu to.

Tống Thư Hàng:

"..."

Việc có rời đi thế giới thiên kiếp hay không đâu phải là chuyện mà hắn có thể khống chế chứ.

"Thư Hàng, ngươi chờ một chút, cho ta mượn một cánh tay. Kế hoạch vĩ đại của ta cần ngươi trợ giúp, ta cần dùng đến thế giới kia của ngươi!"

Bạch Tôn Giả kêu lên.

Chương 1042: Tống Thư Hàng Rất Bận

Tống Thư Hàng:

“Hả? Bạch tiền bối, ngài muốn mượn cái gì cơ?”

Vừa rồi hình như hắn nghe thấy Bạch Tôn Giả muốn mượn một cánh tay của hắn thì phải?

Hiếm khi có dịp Bạch Tôn Giả mượn đồ của hắn, trước kia toàn là hắn mượn đồ của Bạch tiền bối thôi.

Nhưng vấn đề là hắn cũng không phải con rối, cánh tay lại không thể tháo ra được, cho mượn kiểu gì nha?

Phải chặt xuống ư?

Mặc dù hắn có tu luyện bí pháp “tự lành” trong bức tranh trên tường trong khu di tích của Trường Sinh Giả Trình Lâm, bí pháp đó rất tuyệt, một khi tu luyện tới cảnh giới cao thâm thì cho dù tay chân có cụt cũng làm mọc ra lại được... Nhưng đến nay hắn chỉ mới tu luyện bí pháp tự lành này đến nhập môn mà thôi. Bây giờ hắn chỉ có thể làm mọc ra hai bộ phận trên thân thể đó là tóc và móng tay, công năng thứ nhất còn có thể tác dụng chồng lên tăng phát thuật.

“Mượn cánh tay! Ngươi để lại một cánh tay cho ta đi. À đúng rồi, để ta cho ngươi pháp khí dùng để đựng cánh tay.”

Bạch Tôn Giả trong hình thái hạt ánh sáng nói thật nhanh.

Vừa dứt lời, hắn lập tức động ý niệm, ngay sau đó bỗng có một chiếc hộp thủy tinh trong suốt bay từ trong một trang bị không gian trên người Tống Thư Hàng ra.

“Bạch tiền bối, để lại cánh tay bằng cách nào đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không có thời gian giải thích đâu... Tóm lại cứ làm theo lời ta là được, bỏ một cánh tay vào trong cái hộp này là xong thôi! Yên tâm, cánh tay của ngươi không có việc gì đâu, chờ khi kế hoạch hoàn thành thì ta sẽ chia chiến lợi phẩm cho ngươi!”

Bạch Tôn Giả đáp lời cực nhanh.

Tống Thư Hàng nghe xong thì ngoan ngoãn làm theo. Trước tiên hắn bỏ trang bị của Bạch tiền bối mà mình đang cầm trên tay vào trong vòng tay pháp khí, tiếp đó nhanh chóng mở chiếc hộp trong suốt kia ra, sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại thò tay trái vào trong hộp.

Hắn thuận tay phải, vậy nên không thể cho mượn tay phải được, nếu không lúc ăn cơm sẽ phiền lắm.

Khi đưa tay trái vào trong hộp trong suốt, hắn chỉ cảm thấy cánh tay trái mát rượi như được bôi nước hoa vậy.

Tiếp đó, vị trí chỗ khuỷu tay trái bỗng nhẹ đi... phần từ cẳng tay trở xuống lập tức rụng ra rồi rơi vào trong chiếc hộp trong suốt kia.

Không lầm đâu, đúng là rụng xuống thật đấy. Nhưng tay trái này của Tống Thư Hàng lại hoàn toàn khác với tay con rối, bởi vì nó vẫn có máu có thịt.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm ứng được mình vẫn có thể khống chế phần tay trái rời ra kia. Ý niệm chợt động, đoạn cánh tay trong chiếc hộp trong suốt vẫn có thể cử động ngón tay theo ý niệm của hắn.

Không ngờ cái hộp trong suốt này lại thần kỳ đến vậy.

Nếu như mình đưa đầu vào trong đó thì sẽ thế nào nhỉ? Có thể biến thành kỵ sĩ không đầu, kiểu như đầu rời khỏi cổ rồi mà vẫn có thể tung tăng nhảy nhót hay không?

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt hiện lên ý tưởng như vậy... Hơn nữa trong lòng cũng rục rịch muốn thử xem.

“Thời gian không còn nhiều nữa, mau ném cái hộp thủy tinh tới cho ta. Mà này, ngươi đừng nghĩ đến chuyện đưa đầu vào trong cái hộp này nhé, sẽ chết người đấy. Đầu khác với cánh tay, đầu mà rớt xuống rồi thì không gắn lại được đâu.”

Bạch Tôn Giả nói, đồng thời thân thể hắn cũng đang dần khôi phục, biến thành trạng thái vốn có.

Bạch tiền bối, ngài cũng biết thuật đọc tâm à?

Tống Thư Hàng ném cái hộp thủy tinh cho Bạch Tôn Giả. Mới vừa ném qua xong, hắn phát hiện thân thể mình hoàn toàn nhạt đi, sau đó dường như bị hút vào trong một vòng xoáy.

Chỉ chớp mắt, hắn đã rời khỏi thế giới thiên kiếp, về lại sân nhỏ trong căn hộ của Dược Sư ở khu Giang Nam.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng ở cạnh hắn cũng trở về cùng lúc.

...

Lúc ba người vừa hiện thân, thánh ấn trên người chợt hiện ra, hiển hóa trong nháy mắt rồi lại trở về đan điền của ba người.

Ngay sau đó, ba người cảm giác được dường như thánh ấn trong cơ thể đã thành lập một mối liên hệ nào đó với thiên địa. Lúc này thánh ấn hệt như một cái ống dẫn, không ngừng rút lấy linh khí tinh khiết trong thiên địa rồi rót vào trong cơ thể ba người.

Việc này tương tự như chức năng tự động hồi mana, cũng là một phúc lợi nhỏ của Huyền Thánh bát phẩm, có thể tiết kiệm không ít linh thạch.

Trong sân nhà Dược Sư, ba vị đạo hữu Đông Phương Lục Tiên Tử, Bỉ Ngạn Ma Quân và Bạch Hạc Chân Quân vẫn còn ở lại, rõ ràng là đang chờ mấy người Tống Thư Hàng trở về.

Lúc này, ba người Bạch Hạc Chân Quân đang nhìn ba người Tống Thư Hàng với ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Ơ? Thường Viễn Tử đâu?”

Bỉ Ngạn Ma Quân phát hiện chỉ có ba người Tống Thư Hàng trở lại, còn khách hàng lớn của hắn là Thường Viễn Tử thì lại không thấy đâu.

“Trong phần Huyền Thánh giảng pháp của mình, Thường Viễn Tử đạo hữu đã tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, kết quả là mất đi phần công đức được thưởng nhờ giảng pháp nên rơi vào tâm ma kiếp, bây giờ còn ở trong thế giới thiên kiếp. Nếu như không vượt qua được tâm ma kiếp, chỉ sợ cũng không cách nào rời khỏi thế giới thiên kiếp được.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trả lời.

“Nhìn trời~”

Bỉ Ngạn Ma Quân thở dài.

Lúc đó tu sĩ trong chư thiên vạn giới đều thấy được màn Thường Viễn Tử tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng chẳng ai ngờ rằng cái giá của lần tỏ tình này lại lớn như vậy.

Hy vọng Thường Viễn Tử có thể bình an vượt qua tâm ma kiếp, dù sao cũng là hắn mang Thường Viễn Tử tới đây, sau đó mới có chuyện Thường Viễn Tử bị cuốn vào trong thiên kiếp 5+1. Đồng thời Ma quân cũng biết được một tin tức hữu dụng, đó là sau khi Huyền Thánh kiếp thất phẩm lên bát phẩm qua đi thì vẫn không thể sơ ý. Huyền Thánh giảng pháp không phải chuyện đùa, nếu không sẽ phải hứng chịu tai ương tâm ma kiếp.

Nói đến đây, Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại một chuyện. Vốn là lúc sắp rời khỏi thế giới thiên kiếp, hắn định mở giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương ra, nói không chừng có thể giúp Thường Viễn Tử một tay. Nhưng trước khi bản thân rời đi thế giới thiên kiếp, Bạch Tôn Giả hỏi mượn cánh tay trái, hắn cũng quên mất chuyện giúp Thường Viễn Tử.

“Thư Hàng tiểu hữu, tay trái của ngươi đâu rồi?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Trong phần Huyền Thánh giảng pháp trước đó, Tống Thư Hàng vẫn còn nguyên hai tay mà? Sao bây giờ lại mất hết một tay thế này?

“Tay trái đã cho Bạch tiền bối mượn rồi, Bạch tiền bối nói bản thân có một kế hoạch vĩ đại, muốn mượn tay trái của ta dùng một chút.”

Tống Thư Hàng đáp.

Còn về phần Bạch tiền bối có kế hoạch gì thì hắn cũng đoán được đại khái rồi, hẳn là kiểu như “wow, thiên kiếp bom nguyên tử này thật ngầu, phải nghĩ cách chộp một quả mới được”.

Mà uy lực của thiên kiếp hình bom nguyên tử cũng lớn thật đấy. Thứ này quá nguy hiểm, nếu quả thật bị Bạch tiền bối bắt được thì hắn nhất định phải khuyên Bạch tiền bối vào trong vũ trụ mà nghiên cứu, bằng không lỡ may nó nổ tung ở địa cầu, chắc chắn sẽ mang đến tai ương cho toàn thế giới.

“Bị Bạch tiền bối mượn rồi á? Nói vậy sau một đợt thiên kiếp bom nguyên tử, Bạch tiền bối cũng không gặp phải nguy hiểm gì đúng không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Đúng vậy, trước khi chúng ta rời đi, trạng thái của Bạch tiền bối vẫn rất tốt.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trạng thái rất tốt, tốt đến nổi còn có hứng thú làm một đợt nữa kìa.

“Không sao là tốt rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu nói.

Cùng lúc đó, Bạch Hạc Chân Quân ở đằng sau cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thế thì Thư Hàng tiểu hữu à, giờ ta hỏi ngươi một vấn đề mà mọi người đều rất muốn biết nhé. Sau khi Bạch tiền bối cởi pháp bào ra, bên trong mặc gì vậy?”

Đông Phương Lục Tiên Tử tò mò hỏi.

Không chỉ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cảm thấy hứng thú, mà toàn bộ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều vô cùng hiếu kỳ về vấn đề này.

“Bên trong á? Bạch tiền bối còn mặc nguyên một bộ trung y tay hẹp ở bên trong, có cái gì hay đâu mà tò mò chứ? Áo bào của Bạch tiền bối cũng như áo ngoài của chúng ta thôi, cởi áo ngoài thì đương nhiên bên trong vẫn còn mặc quần áo. Các ngươi không nhìn thấy sao?”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ khó hiểu đáp.

Hắn biết Bạch Tôn Giả bất ngờ tiến vào trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều thấy được Bạch tiền bối. Nhưng cụ thể là màn hình chiếu cái gì thì Tống Thư Hàng lại không cách nào thấy được.

“Chỉ vậy thôi á? Há~ thế ta còn tưởng rằng Bạch tiền bối chỉ mặc một chiếc quần lót be bé dưới lớp pháp bào thôi chứ.”

Nhìn là biết Đông Phương Lục Tiên Tử rất thất vọng với đáp án mà Tống Thư Hàng cung cấp.

Nếu Bạch tiền bối còn mặc nguyên một bộ trung y sau lớp pháp bào, vậy màn hình phát sóng trực tiếp kia che làm con khỉ gì, hết dùng thân thể của Tống Thư Hàng che lại dùng ánh sáng lôi kiếp hóa thành thánh quang che, để làm trò gì vậy không biết?

Có biết là thêm thánh quang vào như thế sẽ càng dễ khiến người ta nghĩ bậy hơn không hả?

Mặc dù rất thất vọng với đáp án này nhưng Đông Phương Lục Tiên Tử vẫn đăng câu trả lời của Tống Thư Hàng lên nhóm Cửu Châu số 1, chia sẻ tin tức với các đạo hữu khác.

“Đáng ghét, tại sao chỉ có mình ngươi thấy được hình ảnh sau khi Bạch tiền bối cởi đạo bào ra chứ? Cả màn hình phát trực tiếp đều bị ngươi và ánh sáng lôi kiếp che mất hết chẳng thấy gì!”

Bạch Hạc Chân Quân cắn răng nói.

Do bây giờ cơ thể còn rất yếu, nếu không cô đã sớm xông lên, dùng nắm đấm nhỏ nện vào ngực Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghe xong mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

…

“Thư Hàng tiểu hữu, sắp tới ngươi có rảnh không?”

Bỉ Ngạn Ma Quân lên tiếng hỏi.

“Chắc là rảnh đấy.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ hắn đã tiến vào cảnh giới tứ phẩm, nói bận thì cũng bận, mà nói rảnh thì cũng rảnh.

Nói bận là vì có không ít chuyện cần phải làm. Đầu tiên là hắn phải học tập ngự đao phi hành. Chuyện kích thích nhất sau khi tấn thăng tứ phẩm chính là có thể ngự kiếm hoặc ngự đao phi hành, bay vào bầu trời xanh, hoàn thành giấc mộng bay lượn của nam nhi. Nói không chừng hắn còn phải bố trí thêm hàng rào bảo vệ hay gì đó vào trên đao nữa.

Chuyện thứ hai là hắn phải bắt đầu luyện chế pháp khí bản mệnh của mình, cần hoàn thành hình thức ban đầu của bản mệnh pháp khí trước khi tiến vào cảnh giới ngũ phẩm. Như vậy mới giúp được hắn khi tấn thăng cảnh giới ngũ phẩm.

Hiện tại trong tay Tống Thư Hàng có một số tài liệu luyện khí như kiếm nhận ti mà Tam Nhật sư huynh tặng cho hắn, có huyết cốt lấy được từ trên người huyết ma, còn có mười khối hắc kim đạo kiếp biến dị quý giá, khi mười khối hắc kim này tổ hợp lại với nhau sẽ triệu hoán ra chúa tể Cửu U, vậy nên không thể dùng lung tung được. Lần trước Tống Thư Hàng còn dùng nó để gài bẫy tên khổng lồ nham thạch trong cấm địa, bây giờ tên khổng lồ nham thạch kia vẫn còn đang uống trà ở chỗ chúa tể Cửu U...

Ngoài ra hắn còn phải thu thập tài liệu luyện Băng Phách đan giúp Bắc Phương Đại Đế nữa, tốt nhất là nên hoàn thành trong vòng mười ngày.

Hơn nữa bây giờ hắn đã độ kiếp thành công, chờ đến lúc Diệp Tư độ kiếp lên cấp, hắn phải đi giúp cô ấy một tay. Mà cho dù hắn không giúp được thì cũng còn mỹ nhân rắn công đức, chắc chắn cô ấy sẽ có ích.

Ôi chao, giờ nghĩ mới thấy sắp tới hắn phải làm nhiều chuyện ghê.

“Nếu rảnh thì bớt chút thời gian tới nghiên cứu thiên kiếp hiện đại hóa với ta có được không?”

Bỉ Ngạn Ma Quân hỏi, trên khuôn mặt tràn đầy sự mong đợi.

Lý do mà Ma quân nhắm vào Tống Thư Hàng không chỉ vì chuyện nghiên cứu thiên kiếp, mà còn vì hắn biết trong tay Tống Thư Hàng có một số tên lửa thiên kiếp có uy lực mạnh mẽ, nếu nổ thì chắc chắn sẽ rất đã.

Chỉ cần ở chung với Tống Thư Hàng rồi chờ Bạch Tôn Giả trở về, sau đó sẽ có cơ hội cùng nhau nghiên cứu tên lửa thiên kiếp rồi. Ôi, cuộc đời mới đẹp làm sao!

“Được thôi.”

Tống Thư Hàng đồng ý không chút do dự.

Hắn cũng muốn tìm hiểu thêm về thiên kiếp. Hơn nữa sắp tới hắn định tu luyện ngự đao phi hành, có cao thủ đứng nhìn một bên cũng an toàn hơn.

Nói xong, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy bàn tay trái của mình rất nhột.

Hắn cúi đầu nhìn về phía bàn tay trái… trống rỗng.

Ừ nhỉ, mình cho Bạch tiền bối mượn tay trái rồi mà.

Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng một chút, sau đó mới nhận ra là Bạch tiền bối đang viết chữ vào lòng bàn tay trái của hắn.

…

Chương 1043: Rồi Cũng Có Một Ngày Ta Chém Chết Hắn

Nhưng khổ là trên tay trái của Tống Thư Hàng còn mang găng tay tình yêu của kiếm khách Mộc Ngưu. Sau khi độ kiếp xong, cặp gắng tay này đã bị hư hỏng đôi chút nhưng về tổng thể thì vẫn có thể che kín bàn tay của Tống Thư Hàng.

Thế nên giờ Tống Thư Hàng không cách nào cảm ứng được cụ thể là Bạch Tôn Giả đang viết chữ gì, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy mà thôi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Do mang găng tay, xem ra phương pháp trao đổi bằng cách viết chữ vào lòng bàn tay không thực hiện được rồi.

Nhưng nếu cởi găng tay ra lại càng không ổn, một khi lấy nó xuống thì bí pháp giám định sẽ tự động phóng ra không bị kiểm soát, giám định trời giám định đất giám định không khí. Đến lúc đó, sớm muộn gì Tống Thư Hàng cũng toi mạng.

Cũng không biết Bạch tiền bối còn phương thức trao đổi nào trực tiếp hơn không nhỉ?

Trong lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng bỗng phát hiện cơn ngứa trong lòng bàn tay đã ngừng lại.

Chắc hẳn Bạch Tôn Giả đã phát hiện ra chuyện vì có găng tay, dù có viết chữ lên thì Tống Thư Hàng cũng không cách nào cảm ứng được, vậy nên không tiếp tục dùng phương pháp này nữa.

Ngoài ra Bạch tiền bối cũng biết trên người Tống Thư Hàng có mang bí pháp giám định đặc thù, cho nên không hề có ý muốn cởi găng tay tình yêu của kiếm khách Mộc Ngưu trên tay Tống Thư Hàng xuống.

“Bạch tiền bối, nếu không thể viết chữ vào lòng bàn tay thì ngài thử viết chữ lên cẳng tay xem sao, không chừng ta có thể cảm ứng được nội dung mà ngài muốn truyền đạt đấy.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Nhưng dường như Bạch tiền bối đã tạm ngừng ý định truyền đạt tin tức rồi thì phải? Tống Thư Hàng tập trung cảm ứng cả buổi mà chẳng cảm ứng được gì.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối tạm thời từ bỏ rồi ư?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay lúc này, tay trái bỗng truyền đến cảm giác tê dại, đúng là cảm giác khi bị điện giật. Chẳng lẽ Bạch tiền bối đã bắt đầu độ kiếp lần nữa rồi sao?

Hắn cảm ứng được cơn tê dại do điện giật gây ra không hề mạnh, chắc tay trái chỉ bị dư âm của đợt thiên kiếp mà Bạch tiền bối đang độ ảnh hưởng đến thôi. Tình cảnh bây giờ của tay trái cũng khá giống với tình cảnh mà Thông Nương phải chịu trong lúc hắn độ kiếp. Lúc đó cô ấy đang ở trong túi thu nhỏ một tấc, cứ liên tục bị điện giật cho choáng váng.

Nhắc tới mới nhớ, đến bây giờ Thông Nương vẫn còn đang hôn mê... Trong lần độ kiếp này, hình như cô ấy không nhận được chỗ tốt gì cả. Tới lần độ kiếp tiếp theo, nhất định phải chú ý chuyển Thông Nương vào trong thế giới hạch tâm kịp thời mới được, tránh cho cô ấy lại chịu khổ lần hai với mình.

"Này Thư Hàng, ngươi không sao chứ?"

Đông Phương Lục Tiên Tử thấy Tống Thư Hàng đột nhiên im lặng hồi lâu, sau đó thân thể bỗng run lên dữ dội thì lo lắng hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân:

"Theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, ắt hẳn là do Tống Thư Hàng nín tiểu quá mức nên cả người mới run rẩy như thế."

Tống Thư Hàng:

"..."

Bạch Hạc Chân Quân, trước kia lúc ngài nín tiểu quá mức, cơ thể cũng sẽ run rẩy như bị điện giật thế này sao?

"Ta không sao."

Tống Thư Hàng đáp:

"Chỉ là tay trái của ta vẫn còn ở trong thế giới thiên kiếp, mới nãy Bạch Tôn Giả lại độ kiếp lần nữa, tay trái bị lôi kiếp của thiên kiếp ảnh hưởng đến cho nên tê dại chút thôi.”

Bạch Hạc Chân Quân nghe vậy thì đột nhiên im lặng một hồi, sau đó lẳng lặng ngồi xổm ở góc tường, mở bốn cánh bao bọc thân thể lại, trông có vẻ như bị đả kích rất nặng nề.

…

Đối với mấy người Tống Thư Hàng, rốt cuộc trận thiên kiếp sóng gió lần này cũng chấm dứt.

Lúc này trời đã gần sáng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng chào tạm biệt rồi rời đi. Hai người bọn họ mới độ thiên kiếp lên cấp xong, cần bế quan một thời gian để củng cố cảnh giới.

Ngoài ra trong trận thiên kiếp 5+1 kinh khủng này, hai người bọn họ đã nợ Tống Thư Hàng một nhân tình lớn. Thông qua việc tiếp xúc với thánh ấn trong cơ thể, bọn họ biết được sau khi ba người mình rơi vào tình trạng hôn mê, gần như chỉ có một mình Tống Thư Hàng chống đỡ thiên kiếp, cố sức vượt qua thiên kiếp 5+1.

Nhờ vậy bọn họ mới giữ được tính mạng đồng thời tấn thăng một cấp, thậm chí còn được nhận một loạt phúc lợi là nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp.

n tình này cực lớn, với tính cách của Phủ Chủ và Thiên Nhai Tử, chỉ cần có cơ hội thì chắc chắn hai người sẽ trả lại phần ân tình này.

Trong lòng Đông Phương Lục Tiên Tử còn có một số nghi hoặc liên quan tới thiên kiếp, muốn hỏi Tống Thư Hàng cho rõ. Chỉ là thấy Tống Thư Hàng mới vừa vượt qua thiên kiếp, toàn thân vô cùng chật vật, vì vậy cô cũng tạm thời chào tạm biệt rồi rời đi. Dù sao thì sắp tới cô vẫn ở khu Giang Nam, có rất nhiều cơ hội tìm Tống Thư Hàng để hỏi cho rõ.

Bỉ Ngạn Ma Quân cũng rời đi, hắn muốn thuê một khu nhà ở gần đây, trong quãng thời gian sắp tới hắn cũng sẽ ở lại khu Giang Nam.

Còn Bạch Hạc Chân Quân thì mặt dày lại nhà của Dược Sư, khó khăn lắm mới có cơ hội danh chính ngôn thuận ở chung một mái nhà với Bạch Tôn Giả, sao có thể dễ từ bỏ như vậy được chứ?

…

Mắt thấy còn một lúc nữa mới đến sáng sớm, Tống Thư Hàng quyết định về phòng mình đả tọa điều tức, làm quen với cảnh giới mới.

Khá với chân khí hóa dịch tam phẩm, tiên thiên chân nguyên tứ phẩm có sự tăng lên về chất cực lớn. Ngoài ra sau khi tu sĩ tăng lên tứ phẩm, kinh mạch và đan điền trong cơ thể đều đã hoàn thành quá trình mở rộng. Từ tứ phẩm lên lục phẩm chính là quá trình diễn hóa viên hư đan trong bản mệnh đan điền thành kim đan.

Đây là một bước cực kỳ quan trọng đối với tu sĩ.

Một viên kim đan định đại đạo, đan văn trên kim đan có mấy phẩm sẽ liên quan trực tiếp đến việc tương lai tu sĩ có thể leo cao được bao nhiêu.

Tống Thư Hàng nhìn con cá voi mập mạp ngày càng béo tròn trong đan điền, bây giờ nó có sừng có móng có vảy, cũng không biết cuối cùng sẽ diễn hóa thành thần thú gì? Bản thân Thư Hàng rất hy vọng tên béo này có thể biến thành hình rồng vừa chất vừa ngầu… Nhưng nhìn cái tướng mập mạp của nó, có lẽ đừng ôm ảo tưởng thì hơn.

Sau khi tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công xong, Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Lúc này hắn mới phát hiện có một thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi tại mép giường. Trong đêm tối, đôi mắt của người này tản ra ánh sáng nhàn nhạt, cứ nhìn chằm chằm vào cánh tay trái của hắn.

Người này chính là Tô Thị A Thập Lục, chẳng biết cô đã lặng lẽ tới bên cạnh hắn từ lúc nào. Trước đó Tống Thư Hàng đang ở trong trạng thái tu luyện vậy mà cũng không thể cảm ứng được.

Nên biết rằng bây giờ lục giác của Tống Thư Hàng cực kỳ nhạy bén, chỉ chút gió thổi cỏ lay thôi cũng đủ khiến hắn tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện ngay lập tức.

“A Thập Lục, cô vào đây bằng cách nào thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Hôm nay trông A Thập Lục rất có khí thế, đặc biệt là đôi mắt kia, nhìn cứ như tự mang uy áp vậy.

“Ta nghe nói ngươi độ kiếp thành công cho nên qua đây thăm một chút. Nhưng ngươi lại đang tu luyện, là Bạch Hạc tiền bối mở cửa rồi dắt ta vào trong phòng này.”

Tô Thị A Thập Lục khẽ ngáp một cái, sau đó đưa tay lên dụi mắt. Sau đó đôi mắt của cô không phát sáng nữa, khôi phục lại như bình thường.

Bạch Hạc Chân Quân mở cửa sao? Thảo nào hắn lại không cảm ứng được gì khi A Thập Lục tiến vào phòng.

“Nói thật là ta cũng không ngờ rằng tốc độ lên cấp của ngươi lại nhanh như vậy. Lúc này mới bao lâu chứ, vậy mà cảnh giới của ngươi đã đuổi kịp ta rồi.”

Long mi Tô Thị A Thập Lục hơi rũ xuống, khóe miệng lộ ra nụ cười.

“Ha ha, gặp may thôi, cứ luyện rồi luyện thế là đến cảnh giới này.”

Tống Thư Hàng cười ngây ngô nói.

“Nếu giới tu sĩ nghe được mấy lời này của ngươi, không biết lại có bao nhiêu người bị chọc tức điên lên.”

Tô Thị A Thập Lục nháy mắt một cái rồi nói tiếp:

“Lúc ta tới có nghe Bạch Hạc Chân Quân nói, lần này các ngươi độ kiếp là năm người cộng thêm một con con rối cùng nhau độ đúng không? Những người khác thế nào rồi?”

“Thất Sinh Phù tiền bối và Thiên Nhai Tử đạo trưởng đều bình an vô sự, còn có một vị tiền bối tên là Thường Viễn Tử đang bị hãm trong tâm ma kiếp nên vẫn đang ở trong thế giới thiên kiếp. Về phần lão giả quỷ tu độ kiếp với bọn ta thì đã hóa thành tro bụi trong đợt thiên kiếp thứ hai rồi, con con rối kia cũng vậy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Con con rối kia có lai lịch gì thế?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Cô nghe Bạch Hạc Chân Quân kể lại, lúc ấy là do con con rối kia đột nhiên xông vào sân, trực tiếp dẫn thiên kiếp xuống, mới dẫn đến việc mấy người Tống Thư Hàng bị buộc phải độ thiên kiếp 5 + 1.

“Là một tên khiến ta đau cả não.”

Vừa nghĩ tới cái tên có vô số ID kia, Tống Thư Hàng lại thấy đau đầu. Hắn giơ hai tay lên định xoa huyệt thái dương, nhưng đáng tiếc là chỉ có mỗi tay phải đè ở trên huyệt thái dương mà thôi.

Tay trái hẳn là vẫn bị Bạch tiền bối chứa ở trong cái hộp trong suốt kia, lúc này đang ấn trúng vào nắp hộp.

Tô Thị A Thập Lục thấy vậy thì bèn bò ra sau lưng Tống Thư Hàng, chìa tay xoa huyệt Thái dương giúp hắn.

“Tên kia... Ta và hắn kết thù trong cuộc chiến trên Đoạn Tiên đài ở Sở gia lúc trước. Hắn khống chế một đệ tử Thiên Thủ Môn bị con rối hóa, nhằm chiếm đoạt kiếm quyết có liên quan đến phương pháp mở cửa vào cấm địa của Sở gia. Nhưng kế hoạch của hắn lại bị ta và các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 phá hủy, phương pháp mở cửa vào cấm địa cũng rơi vào tay ta.”

Tống Thư Hàng cười hắc hắc rồi tiếp tục nói:

“Sau đó, tên kia lại hãm hại ta một lần. Hắn ẩn núp trong đám chiến sĩ nhím biển, hạ lời nguyền trên người ta. Nhưng về sau lời nguyền đó đã bị ta chuyển cho Công Tử Hải, cũng là một tên làm ta đau não khác.”

Công Tử Hải? Lúc nghe thấy cái tên này, hai mắt Tô Thị A Thập Lục lại mơ hồ phát sáng lên. Cô cũng có thù với Công Tử Hải, lúc trước bị hắn gài bẫy, mấy lần gặp họa sát thân. Nhưng cũng vì Công Tử Hải mà cô mới quen được Tống Thư Hàng.

“Rồi cũng có một ngày ta chém chết hắn.”

Thanh âm trong trẻo của Tô Thị A Thập Lục vang lên.

“Sẽ có cơ hội, đến lúc đó chúng ta cùng nhau chém chết hắn.”

Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ Công Tử Hải vẫn đang trong quá trình trùng kích cảnh giới ngũ phẩm, mà hắn và Tô Thị A Thập Lục đã tiến vào cảnh giới tứ phẩm.

“Được đấy.”

Tô Thị A Thập Lục đáp lại hùng hồn, bởi vì lúc trả lời rất dùng sức nên hai tay cũng bất giác xoa mạnh hơn.

“Đau đau đau đau đau, A Thập Lục, nhẹ một chút.”

Tống Thư Hàng kêu lên. Vừa rồi A Thập Lục xoa rất mạnh, như muốn chọc thủng huyệt thái dương hắn luôn vậy!

Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ giảm lực trên ngón tay:

“Vậy ngươi có biết thân phận thật sự của tên con rối đó không?”

“Hoàn toàn không biết cho nên ta mới đau não đấy, tên đó có quá nhiều clone.”

Tống Thư Hàng buồn bực nói.

Nhất là lúc ở trong cấm địa, cũng không biết tên kia bị hủy bao nhiêu con con rối nữa, trong đó còn có một con bị Bạch Tôn Giả đánh đến thần hình câu diệt. Thế nhưng sau đó tên đấy lại vẫn có thể moi ra con rối mới, tiếp tục đi ra ngoài nhảy nhót.

Clone quá nhiều, giết thì không hết lại không tìm ra được bản tôn, bực quá đi mất!

Sau khi suy nghĩ một chút, Tô Thị A Thập Lục đưa ra một đề nghị:

“Thư Hàng, hay là tìm người tính một quẻ thử xem, biết đâu lấy được một ít tin tức thì sao.”

“Nhưng Đồng Quái tiền bối bị bắt đi phối giống rồi mà?”

Tống Thư Hàng trả lời theo bản năng.

“Ta đâu có nói đến Đồng Quái tiền bối, hắn bói toàn xịt thôi.”

A Thập Lục cười nói, sau đó cô nhìn ra bên ngoài, trời đã dần sáng.

“Thư Hàng, ngươi đã lên tứ phẩm rồi, sắp bắt đầu luyện ngự kiếm phi hành rồi đúng không?”

A Thập Lục hỏi.

Chương 1044: Chỗ Ngươi Có Cái Gì Ăn Ngon Không?

“Ừ, đúng là sắp tu luyện rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Đặc điểm nổi bật nhất khi lên cảnh giới tứ phẩm là ngự kiếm phi hành và ngự kiếm giết địch. Chỉ cần một ý niệm đã có thể lấy đầu kẻ địch từ xa nghìn dặm, đây chính là chỗ lợi hại khi bước vào cảnh giới tứ phẩm.

Tống Thư Hàng là người luyện đao, vậy nên pháp môn mà hắn sử dụng sẽ là ngự đao phi hành. Thật ra bất kể là ngự đao hay ngự kiếm thì phương pháp đều như nhau cả thôi.

Phi kiếm, phi đao, thậm chí là phi côn, phi chùy, phi xích đều là biến thể của pháp thuật ngự kiếm phi hành. Chỉ cần học được ngự đao, sau khi quen rồi thì muốn ngự kiếm, ngự chùy hay ngự côn đều được.

Cũng giống như khi người bình thường đi học bằng lái xe, học xong rồi thì muốn mua hãng xe nào cũng được, chỉ cần ngồi vào rồi lái thôi. Còn lái có tốt hay không thì lại là vấn đề khác.

Trong tay Tống Thư Hàng có một bộ pháp môn ngự đao phi hành tên là Khiên Đao thuật.

Tư thế ngự đao phi hành của pháp môn này rất độc đáo, đao ở đằng trước, người lại bị kéo đằng sau, lúc phi hành thì bắn ra như tên lửa. Phương pháp này phù hợp hoàn mỹ với đủ loại học thuyết về khí động lực học, CDF, v.v… tốc độ nhanh hơn phương pháp ngự đao phi hành thông thường rất nhiều.

*CFD (Computational Fluid Dynamics): Tính toán động lực học chất lưu.

Đúng là tuyệt kỹ dùng để thoát thân!

Chắc chắn Tống Thư Hàng sẽ tu luyện chiêu Khiên Đao thuật này, nhưng bình thường hắn sẽ không dùng nó để phi hành đâu, chiêu này chỉ dùng để chạy trốn thôi.

Ngoài ra trong điện thoại di động của Tống Thư Hàng còn có một app rất hay.

“App lớp huấn luyện ngự kiếm phi hành Bạch Vân

Quảng cáo: Ngươi muốn có kỹ xảo ngự kiếm phi hành thật ngầu không? Muốn ngự kiếm đón gió, tung hoành trên chín tầng mây không? Hãy đến với lớp ngự kiếm phi hành Bạch Vân của Nho môn, lớp huấn luyện ngự kiếm phi hành tốt nhất của mọi nhà!

Chỉ cần trả một số linh thạch nhất định làm học phí là có thể nhận được khóa huấn luyện từ xa một thầy một trò do cao thủ ngự kiếm phi hành của Nho môn dạy, lúc đó ngươi có thể học tập phương pháp ngự kiếm phi hành của Nho gia.”

Trước đó Tống Thư Hàng cũng có ý định học phương pháp ngự kiếm phi hành của Nho gia...

Tô Thị A Thập Lục nheo mắt lại:

“Vậy học ngay hôm nay luôn đi, trưa nay ta sẽ giảng cho ngươi nghe những điểm cơ bản của ngự đao phi hành, đến buổi tối sau khi tan học, chúng ta lại tìm một chỗ để thực hành.”

“Cô dạy phương pháp ngự đao phi hành này cho ta có sao không đấy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc với tu luyện, hắn đã hiểu rõ đạo lý pháp không dễ truyền ra ngoài. Đặc biệt là công pháp của một số đại môn phái và đại gia tộc, chỉ có đệ tử của môn phái, gia tộc đó được học chứ không được truyền ra ngoài.

Nhưng nếu quyền sở hữu của công pháp đó thuộc về mình thì có truyền cũng không sao, muốn truyện cho ai thì truyền.

“Không sao đâu, phương pháp ngự đao phi hành này là do A Thất tự nghĩ ra. Mà lúc trước hắn có nói là muốn truyền thụ phương pháp ngự đao phi hành và ngự đao thuật cho ngươi rồi. Ngoài ra, ngươi cũng sắp bắt tay vào luyện chế bản mệnh pháp bảo rồi đúng không? Đến lúc đó nếu thiếu tài liệu thì cứ nói với ta nhé.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Lúc trước Tống Thư Hàng đã tặng mười sáu gốc “long cốt khô đằng” để A Thập Lục chữa thương, Tô Thị A Thất vẫn nhớ mãi phần ân tình này.

Mới đầu A Thất định tặng cho Thư Hàng cơ hội đi vào tầng một của bí cảnh Thiên Hà để tu luyện, coi như là một phần thù lao.

Nhưng không ngờ tốc độ lên cấp của Tống Thư Hàng lại nhanh như tên bắn, bây giờ cơ hội đi vào tầng một của bí cảnh Thiên Hà để tu luyện đã không còn phù hợp với Tống Thư Hàng nữa.

Trải qua nhiều lần suy nghĩ, khi biết Tống Thư Hàng sắp tấn thăng tứ phẩm, A Thất quyết định dùng thuật ngự đao tự mình nghĩ ra và tài liệu luyện chế pháp bảo bản mệnh để làm thù lao.

“Cảm ơn A Thất tiền bối giúp ta nhé.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Ừ.”

Tô Thị A Thập Lục ngáp một cái rồi nói:

“Vậy đến buổi trưa ta lại tới tìm ngươi.”

“Được.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Đến lúc đó đợi tu luyện ngự đao phi hành xong, đúng lúc có thể đi tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ để nếm thử món chân cá sấu do Tiên Cơ chế biến.

…

Sau khi A Thập Lục rời đi, Tống Thư Hàng lại tu luyện Chân Ngã Minh Tưởng Pháp một lát rồi mới đứng dậy đi rửa mặt.

Nhìn mình trong gương, Tống Thư Hàng lại thấy sầu não.

“Bạch tiền bối vẫn chưa độ kiếp xong sao?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Cánh tay trái vẫn còn ở chỗ Bạch Tôn Giả, đến giờ vẫn không thấy ngài ấy liên lạc lại, cũng không biết Bạch tiền bối đang làm gì nữa.

Nếu tình hình cứ thế này, chẳng lẽ hắn phải giữ bộ dạng cụt tay mà đi học sao?

Mặc dù hắn có hình thức ba đầu sáu tay, nhưng đó có phải là ba đầu sáu tay thật đâu.

Nếu như Diệp Tư vẫn còn ở bên cạnh, chỉ cần cô ấy cắm cánh tay của bản thân vào vị trí cánh tay trái, lại thêm một ít thủ đoạn che mắt là có thể giải quyết được vấn đề cụt tay. Nhưng bây giờ Diệp Tư đã đi Bích Thủy Các để bế quan rồi...

Về phần mỹ nhân rắn công đức... thôi bỏ đi. Gần đây cô ấy hay lên cơn quá, nếu dùng tay trái của mỹ nhân rắn thay cho cánh tay của mình, có trời mới biết cô ấy sẽ chơi thành cái dạng gì.

“Nếu thật sự hết cách thì chỉ đành dùng ghim cài áo biến hình mượn từ chỗ Vũ Nhu Tử huyễn hóa ra một cánh tay trái thôi.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Nhắc tới ghim cài áo mới nhớ, hắn vẫn chưa có thời gian trả lại cho Vũ Nhu Tử nữa.

Ngoài ra cũng đến lúc hắn nên học tập một ít huyễn thuật cấp thấp rồi, chỉ cần có thể che mắt người bình thường là được, như vậy sau này hành động sẽ tiện hơn.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ miên man, bên ngoài phòng bỗng vang lên tiếng của Thi.

“Thư Hàng sư huynh, ngươi dậy chưa? Buổi sáng muốn ăn gì?”

Thi lên tiếng hỏi.

Tài nấu nướng của cô bé rất khá, vậy nên sau khi vào ở trong nhà của Dược Sư, một ngày ba bữa của mọi người đều do cô bé phụ trách.

“Có mì sợi không? Ta muốn ăn món gì đó nhẹ thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Có ạ, vậy ta đi phòng bếp lầu hai chuẩn bị, lát nữa các ngươi xuống lầu ăn sáng nhé.”

Thi lên tiếng trả lời.

...

Lúc Tống Thư Hàng xuống lầu ăn sáng thì những người khác đều đã có mặt.

Bạch Hạc Chân Quân đang ăn bánh mì nướng thêm sữa bò, hôm nay Bạch Hạc vẫn giữ hình thái nữ tính, trông cô vẫn còn suy yếu, chưa khôi phục hoàn toàn.

Tiểu Thải đã ăn xong, đang nằm bên cạnh Bạch Hạc Chân

Quân. Không biết có phải do hai người đều là loài chim hay không mà ngay từ khi thấy Bạch Hạc Chân Quân vào buổi sáng, Tiểu Thải luôn cảm ứng được một loại cảm giác thân thiết đến từ trong huyết mạch.

Mặc dù một con là hạc, một con lại là chim tước.

“Tống sư huynh, cánh tay trái của ngươi bị sao vậy?”

Thi ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, ta cho Bạch tiền bối mượn rồi chứ không phải bị cụt đâu, chờ Bạch tiền bối trở lại thì cánh tay sẽ như thường thôi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Thi gật đầu, cái miệng nhỏ vẫn gặm bạch mì, sau khi suy nghĩ một chút cô bé lại nói:

“Tống sư huynh, ngày hôm qua ta nằm mơ thấy ngươi, còn có Thất Sinh Phù tiền bối và hai vị tiền bối không biết tên khác đang giảng pháp ở trong mộng của ta. Ngươi và Thất Sinh Phù tiền bối giảng rất hay, sau khi tỉnh dậy ta vẫn còn nhớ rất rõ.”

“Ta cũng nằm mơ thấy.”

Tước yêu Tiểu Thải góp lời:

“Hẳn là xảy ra chuyện gì rồi đây? Chứ không thì tại sao ta và Thi lại nằm mơ thấy cùng một giấc mộng chứ?”

Tống Thư Hàng vừa xoa cằm vừa suy nghĩ, Huyền Thánh thuyết pháp ghê gớm đến vậy sao? Tu sĩ đi ngủ rồi cũng có thể nằm mơ thấy hình ảnh Huyền Thánh thuyết pháp ư?

“Những hình ảnh các ngươi mơ thấy ngày hôm qua cũng không phải là giấc mộng bình thường mà là trạng thái Huyền Thánh giảng pháp, hẳn là nó mang đến rất nhiều lợi ích cho các ngươi đúng không?”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ừ, thông qua bài giảng Đạo Tạng của Tống sư huynh, ta càng hiểu cảnh giới dược long môn sâu hơn một bước, chỉ thiếu một chút là có thể trùng kích bình cảnh dược long môn.”

Thi gật đầu một cái rồi nói tiếp:

“Thế nên Tống sư huynh à, nếu ngươi rảnh thì có thể giảng pháp lại một lần nữa cho ta nghe được không?”

“Được thôi, vậy thì tối hôm nay nhé, chờ ta về rồi sẽ giảng lại cho ngươi nghe một lần.”

Tống Thư Hàng đồng ý nói.

“Cảm ơn Tống sư huynh.”

Thi ngoan ngoãn gật đầu đáp lại.

Nhóm người Tống Thư Hàng đến trường bằng chiếc xe dài mười mét của Bạch Tôn Giả, tài xế là Bạch Hạc Chân Quân, cô có bằng lái thích hợp.

Tiết học sáng đúng là cực hình đối với Tống Thư Hàng.

Sau khi nhân tiền hiển thánh, phù văn người tàng hình mượn từ chỗ Túy Ước Cư Sĩ đã mất hiệu lực. Trong giờ học, Tống Thư Hàng luôn cảm giác được thỉnh thoảng ánh mắt của các bạn học lại lia về phía hắn

Ngoài ra còn có một chuyện nữa là đôi lúc hắn lại phải chịu từng cơn tê dại từ cánh tay trái truyền tới.

“Thư Hàng, mày ốm đấy à?”

Cao Mỗ Mỗ ngồi bên cạnh lo lắng hỏi, sao cứ một lát lại thấy Tống Thư Hàng nằm xuống bàn, thân thể khẽ run lên như bị điện giật, trông có vẻ rất đau đớn.

May mà Tống Thư Hàng là con trai chứ nếu là con gái, vừa thấy bộ dạng bây giờ của hắn, chắc chắn Cao Mỗ Mỗ đã phát huy trí tưởng tượng theo chiều hướng 18+ rồi.

“Không sao, chỉ là hôm qua bị cảm lạnh nhẹ thôi.”

Tống Thư Hàng cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng.

Cao Mỗ Mỗ:

“Tao nhớ gần đây mày hay đi rèn luyện lắm mà, sao sức khỏe kém thế?”

Lúc này Thổ Ba đột nhiên dùng cùi chỏ đẩy Cao Mỗ Mỗ, xong lại chỉ về phía Bạch Hạc Chân Quân trong hình thái thiên về nữ tính cách đó không xa, sau đó cười đầy bí hiểm nói:

“Tao nghĩ chắc không phải do sức khỏe của Thư Hàng kém đâu mà là do cái kia kìa, Cao Mỗ Mỗ, mày hiểu mà đúng không?”

Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, trên mặt tỏ vẻ “anh đây biết tất”:

“Thư Hàng, thanh niên phải biết kềm chế, vừa vừa thôi mày ạ.”

Kềm chế em gái mày!

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang định phản bác thì bên tay trái lại truyền tới một trận tê dại. Hắn không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, cắn răng chịu đựng loại cảm giác bị điện giật do sấm sét của thiên kiếp gây ra.

Muốn khóc quá đi!

Rốt cuộc Bạch tiền bối muốn thực hiện kế hoạch vĩ đại gì vậy chứ? Còn chưa bắt đầu sao?

Vừa nghĩ tới đây, cảm giác tê dại do bị điện giật đã biến mất.

Lúc này hắn cảm nhận được tay trái của mình bị Bạch tiền bối cầm lấy, sau đó ngài ấy dùng tay hắn bắt đầu viết chữ lên trên hộp.

[Đưa trang bị của ta vào trong thế giới hạch tâm rồi lại thử dùng tay trái lấy trang bị ra. Một đêm ta chỉ kiếm được năm quả thiên kiếp bom nguyên tử, thứ này chẳng dễ kiếm tí nào, bây giờ nghĩ cách thu chúng vào trước đã.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn động ý niệm, chuyển pháp khí chuỗi đeo tay của mình vào trong thế giới hạch tâm.

Tiếp đó hắn lại dùng ý niệm khống chế pháp khí, lấy trang bị thuộc về Bạch tiền bối ở trong đó ra.

Giờ đến bước cuối cùng, hắn lại khống chế tay trái của mình, thử xem thế giới hạch tâm có thể đột phá màn ngăn của thế giới thiên kiếp, lén đưa trang bị của Bạch Tôn Giả vào trong thế giới thiên kiếp được không.

Kết quả là... tay trái ở bên kia đã thuận lợi lấy trang bị của Bạch Tôn Giả ra, mang vào trong thế giới thiên kiếp.

Thành công rồi!

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên... không ngờ lại có thể lén vượt biên qua bên thế giới thiên kiếp thuận lợi như vậy, thế thì có thể lợi dụng điểm này rồi!

Bạch Tôn Giả nhặt lại trang bị của chính mình, sau đó dùng tay của Tống Thư Hàng viết tiếp.

[Ta tiêu hao khá nhiều sức lực, chỗ ngươi có cái gì ngon ngon để ăn không?]

Chương 1045: Thuật Ngự Đao

Khi biết Bạch Tôn Giả muốn “ăn ngon”, trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên một loại dự cảm không ổn. Nghĩ tới trạng thái của Bạch Tôn Giả bây giờ, hắn không khỏi nhớ lại cái cảnh chơi game cày trang bị với mấy đứa bạn thân trong kỳ nghỉ hè thời cấp ba mấy năm trước.

Khi đó hắn và mấy đứa bạn cứ cắm mặt đánh Boss trong game để cày trang bị, một lần cày là cày đến mấy ngày. Thậm chí ngay cả thời gian ăn cơm, đi vệ sinh đều phải tính bằng giây, hận không thể ăn cơm ngay trước máy vi tính luôn kìa, nghiện cày Boss đến mức quên giờ quên giấc.

Lẽ nào Bạch Tôn Giả cũng nghiện cày thiên kiếp đến mức mất trí rồi ư?

Thiên kiếp nào gặp phải Bạch Tôn Giả... thì đúng là bi kịch.

Nhưng bây giờ trên người hắn cũng không có thứ gì ăn ngon hết.

Ngoài tích cốc đan đủ loại hương vị thì Tống Thư Hàng chỉ có thể sử dụng kỹ năng thiệt trán liên hoa + cỏ Đao Ý Thông Huyền, chế tạo một đống hạt sen Đao Ý Thông Huyền cho Bạch tiền bối thôi. Hay là chờ chút nữa, đợi Biệt Tuyết Tiên Cơ chế biến chân cá sấu xong, hắn lại thông qua thế giới hạch tâm chuyển phát nhanh cho Bạch tiền bối một ít.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng bèn khống chế tay trái, dùng ngón tay viết chữ lên trên cái hộp trong suốt.

[Bạch tiền bối, ngài muốn ăn cái gì? Trong tay ta có chút tích cốc đan, hay là giờ ta chế cho ngài một ít hạt sen Đao Ý Thông Huyền nhé? Còn không thì chờ thêm chút nữa, ta sẽ liên hệ với Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi lấy một phần chân cá sấu tinh chế về cho ngài.]

Tống Thư Hàng dùng tay trái viết chữ rất lóng ngóng, dù sao hắn cũng không phải người thuận tay trái, cũng không biết Bạch Tôn Giả có đọc ra được hắn viết cái gì không nữa?

Chỉ lát sau Bạch Tôn Giả đã dùng tay trái của hắn nhắn lại:

[Ngươi viết cái gì vậy? Rối quá, ta xem không hiểu. Thật ra ngươi có thể viết chữ vào một tờ giấy rồi thông qua thế giới hạch tâm, truyền đến chỗ ta mà.]

Tống Thư Hàng:

"…"

Sao hắn lại không nghĩ ra cách này nhỉ? Quả nhiên tư duy của mình chẳng sáng tạo gì cả.

Tống Thư Hàng lập tức lấy bút viết nhanh nội dung cần nói vào một tờ giấy, sau đó đưa cả giấy và bút vào trong thế giới hạch tâm, cuối cùng lại dùng tay trái trong thế giới thiên kiếp lấy tờ giấy và bút ra.

Bạch Tôn Giả nhận giấy và bút, đọc nội dung xong thì dùng bút viết chữ lên mặt sau của tờ giấy để trả lời:

[Vậy thì cho một phần hạt sen Đao Ý Thông Huyền... Mà này, ta muốn ăn những cái khác nữa có được không? Món ăn vặt gì cũng được! Ta còn muốn uống trà nhưng nơi này lại không có nước, vậy nên cho ta mượn thêm chút nước suối trong suối nguồn sự sống nhé?]

Viết xong, Bạch Tôn Giả lại nhét tờ giấy vào trong tay trái của Tống Thư Hàng.

Vừa cảm ứng được tờ giấy nằm trong tay, Tống Thư Hàng lại động ý niệm, dùng thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển, lặng lẽ thu hồi tờ giấy đến hiện thế.

Sau khi xem xong phần trả lời của Bạch Tôn Giả, khóe miệng Tống Thư Hàng lập tức co giật mấy cái.

Muốn ăn, còn muốn uống trà á? Có thật là Bạch tiền bối đang độ thiên kiếp không vậy?

Thiên kiếp mà Bạch tiền bối độ có đúng là cùng chủng tộc với loại mà ta độ không thế?

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng viết trên giấy trả lời lại:

[Được, sắp hết tiết rồi, chờ ta tan học sẽ đi tìm chút đồ ăn cho tiền bối, đến lúc đó cũng đưa linh tuyền và hạt sen Đao Ý Thông Huyền qua cho ngài luôn.]

Tờ giấy lại thông qua thế giới hạch tâm, chuyển tới tay Bạch Tôn Giả.

Sau khi đọc xong, Bạch Tôn Giả nhếch miệng lên, suy nghĩ một chút rồi lại trả lời:

[Không sao, chỉ chút thời gian thôi mà, ta vẫn chờ được. Ngoài ra cái pháp khí không gian này đầy rồi, ngươi mang nó vào trong thế giới hạch tâm, chuyển hết số tên lửa và thiên kiếp bom nguyên tử trong đó vào trong thế giới hạch tâm của ngươi đi. Ta đã phong ấn kín lắm rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu.]

Viết xong câu trả lời, Bạch tiền bối lại nhét tờ giấy và pháp khí không gian vào trong tay trái của Tống Thư Hàng. thông qua thế giới hạch tâm chuyển tới tay Tống Thư Hàng.

Xem xong phần trả lời, Tống Thư Hàng lại nhìn món pháp khí không gian chứa đầy tên lửa và bom nguyên tử của Bạch tiền bối... Đống hàng khủng này có làm nổ banh thế giới hạch tâm của hắn không thế?

Đặc biệt là bây giờ trong thế giới hạch tâm của hắn còn có một đống lớn kiếm cổ vô hình và một con chuột túi cơ bắp nữa chứ, thấy thế nào cũng rất nguy hiểm!

...

Trong lúc Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả tiến hành trao đổi bằng phương thức nguyên thủy là truyền giấy thì ở đằng trước, cách chỗ ngồi của Tống Thư Hàng không xa, Bạch Hạc Chân Quân lại "bất cẩn" bóp gãy cây bút trong tay.

"Tính sai quá rồi, ngày hôm qua ta đã cất công thả Tô Thị A Thập Lục vào phòng của Tống Thư Hàng, đêm hôm khuya khoắt, hai người cô nam quả nữ ở chung một phòng, vậy mà lại chẳng xảy ra chuyện gì. Đáng ghét, lẽ ra hôm qua ta nên âm thầm thúc đẩy thêm mới đúng. Cơ mà tính hướng của tên Tống Thư Hàng này có bình thường thật không vậy?"

Bạch Hạc Chân Quân rất không cam lòng, lại thoáng chút lo lắng.

Khi tiết thứ nhất kết thúc, Tống Thư Hàng chuẩn bị đi mua chút đồ ăn cho Bạch tiền bối.

Hắn duỗi người đứng dậy:

“Cao Mỗ Mỗ, tụi mày có muốn ăn gì không? Tao mời.”

“Mới ăn sáng xong, không đói.”

Cao Mỗ Mỗ nằm ở trên bàn, đang dùng điện thoại gõ chữ như bay. Từ khi chuyện cậu viết tiểu thuyết bị mấy đứa bạn cùng phòng biết, cậu cũng không cần phải lén lút gõ chữ nữa mà là tranh thủ hết thời gian rảnh, dồn phần tinh lực có hạn của mình vào công việc gõ chữ vô hạn.

“Tao ăn cái gì cũng được.”

Thổ Ba lười biếng nói.

Dương Đức cười đáp:

“Tao không khách sáo đâu nhé, hiếm lắm mới được mày mời một bữa, tao muốn ăn cái gì có thể lấp đầy bụng, buổi sáng vẫn chưa ăn gì hết.”

“Được rồi, để tao ra đó xem thử rồi mua về cho hai đứa mày.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Tống sư huynh, có muốn ta đi cùng không?”

Bé Thi ngẩng đầu lên, cất chất giọng trong trẻo hỏi.

“Không cần đâu, ta đi một mình là được rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nhưng mà ta muốn đi mua một ít hạt dưa, ta ăn hết hạt dưa rồi.”

Thi ngượng ngùng nói.

Tống Thư Hàng:

“Để ta mua luôn cho, ngươi muốn mua vị gì?”

“Vị nào cũng muốn.”

Thi trả lời thật nhanh.

“...”

Tống Thư Hàng:

“Được rồi, không thành vấn đề.”

Vừa ra khỏi phòng học, Tống Thư Hàng lập tức vận chuyển thân pháp tránh các bạn học, tìm một phòng học trống rồi đi vào.

Sau khi đã chắc chắn xung quanh không có người, hắn lại thi triển năng lực thiệt trán liên hoa, chuyển hóa hơn mười hạt sen

Đao Ý Thông Huyền.

Tiếp đó hắn mang theo hạt sen tiến vào điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm, lại chuyển hết tên lửa và thiên kiếp bom nguyên tử trong pháp khí không gian của Bạch Tôn Giả tồn trữ vào trong điện Hàn Đông.

Trong điện Hàn Đông tự mang trận pháp phòng ngự mạnh mẽ, dù gì cũng là cung điện của Trường Sinh Giả mà. Cất tên lửa và thiên kiếp bom nguyên tử vào trong điện Hàn Đông, Tống Thư Hàng mới không cần lo chúng nó đột nhiên nổ tung làm banh chành cả thế giới hạch tâm của hắn.

Sau khi giải quyết vấn đề hạt sen và bom nguyên tử xong, hắn lại tiện đường đi đến căn tin của trường để mua đồ ăn vặt. Một phần thì lặng lẽ cất vào trong thế giới hạch tâm, một phần thì mang về cho Thổ Ba, Dương Đức, còn có cả Thi nữa.

“Xem ra phải tranh thủ tu luyện vài huyễn thuật đơn giản thôi.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Nếu không, mỗi khi làm việc gì cũng phải lén lút tránh né mọi người thế này mệt quá.

...

Sau khi trở lại phòng học, Tống Thư Hàng chia đồ ăn vặt và hạt dưa cho Thổ Ba, Dương Đức và Thi. Tiếp đó hắn lại nằm trên bàn, chuyển hạt sen Đao Ý Thông Huyền, suối nguồn sự sống cộng thêm quà vặt và cả pháp khí không gian trống vào thế giới thiên kiếp cho Bạch Tôn Giả.

Bạch tiền bối đã nghiện cày thiên kiếp không dứt ra được, cũng không biết ngài ấy muốn ở đó cày bao lâu nữa? Một ngày hai ngày? Hay là cả mười ngày nửa tháng đây?

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị tâm lý phải tiếp tế lâu dài rồi.

Một lát sau, Bạch tiền bối lại truyền giấy cho hắn.

Tống Thư Hàng mở ra xem, trên đó viết “Các bước giải phong ấn tên lửa thiên kiếp”, kèm theo đó là ba bước mở phong ấn trên tên lửa.

Tống Thư Hàng:

"…"

Đây là có ý gì? Lẽ nào Bạch tiền bối muốn hắn mang tên lửa thiên kiếp đi tìm chỗ nào đó làm thí nghiệm sao?

Tống Thư Hàng lấy một tờ giấy mới, viết lên trên đó một dấu chấm hỏi "?" thật to rồi truyền cho Bạch Tôn Giả.

Chẳng mấy chốc Bạch Tôn Giả đã trả lời lại.

[Đây là quà cám ơn vì suối nguồn sự sống và đồ ăn, tặng cho ngươi để phòng thân đấy. Trước đó ta vừa cày thiên kiếp vừa rảnh rỗi tính một quẻ cho đạo hữu trong nhóm, lúc tính đến ngươi thì phát hiện sắp tới ngươi có thể sẽ gặp chút phiền toái nhỏ. Vậy nên ngươi nhớ kỹ mấy bước mở phong ấn trên tên lửa thiên kiếp này đi, gặp rắc rối thì cứ ném nó ra để nó phát nổ là được rồi.]

Nếu ném tên lửa ra cho cho nó nổ tung thì ta cũng tiêu đời luôn đó! Trừ khi ta sửa chữa con rối tinh phẩm xong, hoặc là để cho mỹ nhân rắn công đức đội mũ Bình Thiên tiến vào chế độ nữ đế lần nữa thì ta mới thoát được.

Không đúng, chờ chút… suýt nữa quên mất là ta còn có thế giới hạch tâm!

Nếu gặp nguy hiểm ở chỗ không người, vậy mình cứ ném tên lửa ra cho nó nổ tung còn bản thân thì trốn vào trong thế giới hạch tâm, để kẻ địch nếm mùi tên lửa thiên kiếp cũng không tệ nhỉ?

Vì vậy Tống Thư Hàng trả lời lại cho Bạch tiền bối:

[Cảm ơn ngài.]

Bạch Tôn Giả không trả lời lại nữa mà tiến vào trạng thái độ kiếp, bởi vì Tống Thư Hàng lại cảm giác được từng cơn tê dại truyền đến từ cánh tay trái.

Rốt cuộc tiết học cuối cùng vào buổi sáng cũng kết thúc.

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, trên cánh tay trái vẫn còn truyền tới cảm giác tê dại do bị điện giật, nhưng giờ hắn đã có thể giữ bình tĩnh, bày ra vẻ mặt không cảm xúc rồi.

Giật mãi thì thành quen thôi, giờ loại điện giật cỡ này đã không tác động gì được đến ý chí của hắn nữa rồi!

"Buổi trưa ăn gì đây?"

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

“Hình như mày có hẹn với Nha Y rồi mà?”

Thổ Ba đáp.

“Ừ, cho nên mới hỏi tụi mày muốn ăn cái gì đó, lát tao và Nha Y về tiện đường mua bữa trưa cho tụi mày luôn.”

Cao Mỗ Mỗ nhếch miệng nói.

“Không cần đâu, tao và Dương Đức tự đi kiếm đồ ăn. Thư Hàng, còn mày thì sao?”

Thổ Ba hỏi.

“Ta cũng có hẹn với người khác rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, bóng dáng Tô Thị A Thập Lục đã xuất hiện ở cửa.

Hôm nay hiển nhiên là Tô Thị A Thập Lục đã cố ý chăm chút ăn mặc, cố gắng khiến bản thân trông thành thục hơn, dù sao cũng là tới làm giảng viên mà.

“Thư Hàng, buổi sáng các ngươi còn có tiết nào nữa không?”

Tô Thị A Thập Lục vẫy tay hỏi.

“Hết rồi, buổi sáng chỉ ba tiết thôi.”

Tống Thư Hàng cười rồi đi tới, đồng thời còn quay qua nói với Thi:

“Thi à, ngươi và Bạch Hạc tiền... bạn học đi về cùng nhau nhé, trên đường cẩn thận đấy.”

Thi vừa gom vỏ hạt dưa vừa gật đầu đáp lại.

...

“Thập Lục, ăn trưa chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta ăn tích cốc đan rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nháy mắt một cái đáp:

“Buổi trưa chúng ta đã hẹn với nhau là luyện thuật ngự đao mà? Cho nên ta không muốn lãng phí thời gian.”

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng cũng lấy ra một viên tích cốc đan rồi nuốt vào:

“Chúng ta đi đâu luyện thuật ngự đao đây?”

“Hôm qua ta đã chọn xong rồi, giờ sẽ đưa ngươi đến đó.”

Tô Thị A Thập Lục vung tay lên, gọi bảo đao bản mệnh của mình ra.

Chương 1046: Huyền Thánh Ký Tên

Nói tới thuật ngự đao, thật ra Tống Thư Hàng đã từng thể nghiệm qua thuật ngự kiếm bản lâm thời một lần rồi.

Thuật ngự kiếm bản lâm thời là sản phẩm thất bại khi Thông Huyền Đại Sư tiến hành thí nghiệm "hạ thấp cấp bậc sử dụng thuật ngự kiếm". Sau đó đại sư lại sửa đổi nó một chút rồi đưa cho các đệ tử cấp thấp, giúp bọn họ thể nghiệm thuật ngự kiếm trước khi lên tứ phẩm. Đệ tử cấp thấp có thể thông qua việc khởi động khẩu lệnh + chú văn + thủ ấn, tạm thời sử dụng và thể nghiệm sự thần kỳ của thuật ngự kiếm.

Nhưng theo quan điểm của Tống Thư Hàng, khi sử dụng thuật ngự kiếm bản tạm thời, nên nói là thể nghiệm phi kiếm điều khiển từ xa thì đúng hơn là thể nghiệm thuật ngự kiếm.

Thật ra giữa thuật ngự kiếm và phi kiếm điều khiển từ xa có rất nhiều điểm tương tự nhau. Một cái là thông qua bộ điều khiển từ xa để khống chế phi kiếm, một cái khác là thông qua ý niệm của tu sĩ, ý niệm vừa động kiếm cũng động, có thể lấy đầu kẻ địch từ ngoài nghìn dặm! Cái sau có vẻ ngầu hơn một chút.

...

A Thập Lục gọi bảo đao bản mệnh ra, bảo đao này thuộc loại đoản đao, khá là nhỏ nhắn. Ý niệm vừa động, đoản đao tự động rời vỏ, bay vòng quanh người cô.

Tống Thư Hàng:

"Thập Lục, cô dùng nó để học thuật ngự đao đấy hả?"

Theo cái nhìn của tên họ Tống nào đó, không thấy dùng loại bảo đao hoặc phi kiếm cỡ nhỏ thế này để học thuật ngự đao hoặc thuật ngự kiếm thì sẽ rất thiếu cảm giác an toàn sao? Bởi vì đoản đao hay phi kiếm cỡ nhỏ đều có thể tích khá nhỏ, lúc đạp lên trên đó phi hành thì sẽ có cảm giác bất an về mặt tâm lý.

Nếu như có thể, Tống Thư Hàng hy vọng mình có thể sử dụng cự kiếm (đao) bản to để luyện tập thuật ngự đao. Như vậy thì lúc bản thân ngự kiếm hoặc đao phi hành, đạp lên sẽ cảm thấy yên tâm hơn, cũng không sợ hụt chân.

Tô Thị A Thập Lục trả lời:

“Đương nhiên rồi, trong lúc tu luyện thuật ngự đao, nếu dùng bảo đao bản mệnh để luyện tập thì sẽ nắm giữ bí quyết của thuật ngự đao nhanh hơn đấy. Do pháp khí bản mệnh và tâm ý của bản thân tương thông với nhau, vậy nên độ phối hợp cũng càng cao.”

Lời vừa dứt, trên đoản đao bỗng hiện lên độn quang, sau đó độn quang lại biến ra một khoảng không gian đủ cho cô và Tống Thư Hàng đứng trên đó.

A Thập Lục giơ chân bước ra một bước, đoản đao chủ động bay đến dưới chân nâng người cô lên. Sau đó cô khẽ mỉm cười, bên má lộ ra một lúm đồng tiền đáng yêu:

“Lên đây đi, ta mang ngươi đi đến nơi thích hợp để tu luyện thuật ngự đao.”

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, tiếp đó nhảy nhẹ một cái, đứng trên độn quang của đoản đao.

“Đứng vững nhé.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Sau đó đoản đao khẽ chùng xuống, đao mang tăng vọt, phóng thẳng lên trời với tốc độ cực nhanh.

Đúng là một sự bức phá về tốc độ!

Tốc độ chính là chân lý, bất kể độn thuật gì cũng lấy nhanh làm gốc!

“Thập Lục, bay cho vững vào đấy.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Thời gian buổi trưa rất dư giả, không cần phải hấp tấp làm gì. Hơn nữa A Thập Lục là tay lái mới vào nghề, vả lại diện tích của độn quang dưới chân cũng khá nhỏ, lúc hắn đạp lên độn quang cứ có cảm giác lo sợ thế nào ấy.

“Yên tâm đi, không sao đâu. Sau khi tấn thăng tứ phẩm, ta đã hoàn toàn nắm giữ thuật ngự đao phi hành rồi, ngươi đừng sợ, nhìn đằng trước ấy chứ đừng nhìn xuống phía dưới.”

Tô Thị A Thập Lục tự tin nói.

Có lẽ bị sự tự tin của A Thập Lục ảnh hưởng, Tống Thư Hàng cũng an tâm hơn một chút.

Đoản đao mang theo độn quang chở Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng bay lên ngày càng cao, mấy hơi thở sau đã đạt đến độ cao hơn nghìn mét.

Sau đó ánh đao lướt qua, bay thẳng về phía tây nam.

“Chúng ta muốn đi đâu thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục trả lời:

“Ta cũng không biết chỗ đó có tên là gì nữa, tối qua ta lấy đại học Giang Nam làm trung tâm, sau đó cứ bay thẳng về một hướng, cuối cùng tìm được một nơi rất yên tĩnh. Ta đã bày huyễn trận ở chỗ đó rồi, giờ chúng ta sẽ tới đó để luyện tập thuật ngự đao.”

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu một cái.

Mặc dù Tô Thị A Thập Lục là tay lái mới vào nghề nhưng cô rất có thiên phú về phương diện ngự đao phi hành, tốc độ nhanh, bay lại vững. Những điều này đã giúp Tống Thư Hàng dần hóa giải triệu chứng do chứng sợ độ cao gây ra.

...

Bay chừng hơn hai phút sau.

“Vẫn chưa tới hả?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Diện tích của độn quang dưới chân không lớn lắm, hắn đành phải nhích tới gần A Thập Lục một chút.

“Sắp tới rồi, còn chút nữa thôi.”

Tô Thị A Thập Lục trả lời, đồng thời trong lòng cô cũng thầm thả lỏng một ít.

Mặc dù đã hoàn toàn nắm giữ thuật ngự đao nhưng đây là lần đầu tiên cô chở người bay trên không trung. Thật ra lúc chở Tống Thư Hàng bay lên, trong lòng cô cũng khá căng thẳng.

Mắt thấy sắp tới mục đích, một đường bình an, cho nên A Thập Lục cũng bớt lo hơn.

“Chờ chút, A Thập Lục cẩn thận, phía trước có thứ gì đó kìa.”

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

“Ở đâu?”

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi, cô đưa mắt nhìn nhưng lại không thấy gì cả.

Tống Thư Hàng:

“Trong tầng mây ở ngay phía trước có thứ gì đó, trước hết cứ bay chậm lại đã, nếu không chúng ta sẽ đụng vào đấy.”

Trong lúc nói chuyện, quả thánh ấn trong đan điền Tống Thư Hàng khẽ sáng lên. Ánh sáng của thánh ấn giúp hắn tăng thêm một tầng uy nghiêm nhàn nhạt, cũng giống như khi tiến vào trạng thái Huyền Thánh giảng pháp trong thế giới thiên kiếp vậy.

Tô Thị A Thập Lục bấm pháp ấn, độn quang dưới chân lập tức bay chậm lại, cuối cùng treo đậu giữa hư không. Đồng thời đôi mắt của A Thập Lục cũng nhìn chăm chú vào tầng mây phía trước nhưng vẫn không thấy gì cả.

Lẽ nào Tống Thư Hàng nhìn thấy ảo giác gì đó sao?

Hay là Tống Thư Hàng thấy được thứ gì đó mà cô không cách nào thấy được?

Ngay lúc Tô Thị A Thập Lục còn đang suy nghĩ, trong tầng mây phía trước bỗng có rất nhiều vật thể hình rễ cây vươn ra. Những rễ cây này trườn bò cực linh hoạt, trông cứ như một đám rắn dài đang bò tới vậy. Lúc đầu chúng duy trì trạng thái ẩn thân, bây giờ lại chủ động hiện thân.

Tô Thị A Thập Lục hơi khom người lại tựa như một con báo nhỏ đang bày ra tư thế phòng bị, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng lên tấn công.

“Không cần căng thẳng quá, đối phương hẳn là không có ác ý gì đâu.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Có thể là do trên người hắn có rễ sen, cả hai đều là rễ, cho nên hắn có thể cảm giác được thiện ý rất rõ từ trên những rễ cây trong tầng mây này.

Tống Thư Hàng vừa nói xong, cả tầng mây đột nhiên bị tách ra, một cái cây nhỏ chỉ cao hơn một mét xuất hiện trước mặt hắn và Tô Thị A Thập Lục.

Cái cây này có phần thân rất nhỏ nhưng phần rễ lại lớn đến bất ngờ. Bộ rễ của nó không phân chính phụ gì cả, mỗi nhánh rễ đều dài gần sáu mươi mét.

Lúc này phần rễ của nó đang cắm vào quanh tầng mây, dường như đang hấp thu loại linh lực nào đó để tiến hành tu luyện.

“Hóa ra là một gốc thụ yêu đang tu luyện, chúng ta vô tình xông vào khu vực tu luyện của nó rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Xin chào các ngươi.”

Lúc này cây nhỏ chủ động lên tiếng nói:

“Xin lỗi hai vị đạo hữu nhé, ta mới vừa tiến vào tầng mây này tiến hành tu luyện, vẫn chưa kịp bố trí trận pháp để nhắc nhở các đạo hữu đi ngang qua... Ơ? Ngài là Bá Tống Huyền Thánh đây mà!”

Bởi hậu di chứng của nhân tiền hiển thánh, trong vòng một năm tới, chỉ cần tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vừa thấy Tống Thư Hàng là sẽ biết tên của hắn ngay.

“Bá Tống Huyền Thánh, không ngờ lại gặp được ngài ở đây!”

Cây nhỏ kích động nói:

“Bài giảng pháp Đạo Tạng mà ngài nói trong lúc hiển thánh hôm qua thật sự là quá tuyệt vời, mặc dù có rất nhiều chỗ ta nghe không hiểu nhưng mà thu hoạch cũng cực lớn. Sau khi nghe ngài giảng pháp, ta cảm thấy mình càng có hy vọng trùng kích vào vào cảnh giới ngũ phẩm. Không ngờ hôm nay lại gặp được ngài ở đây, ta may mắn quá đi mất!”

Cây nhỏ kích động đến nổi nói năng cũng lộn xộn, lá cây khắp người đều run lên, kích động còn hơn cả fan não tàn gặp được thần tượng của lòng mình nữa.

Tu vi của cây thụ yêu nhỏ này cũng đang ở vào cửa ải tứ lên ngũ, không kém Đậu Đậu là bao. Năng lực ẩn thân mà cây nhỏ mời vừa dùng là một loại thiên phú chủng tộc đặc biệt, lúc nó dốc hết sức ẩn thân thì ngay cả Tô Thị A Thập Lục cũng không thể phát giác ra được.

“Không có gì.”

Tống Thư Hàng vẫn mỉm cười, bình tĩnh nói.

“Bá Tống Huyền Thánh, ngài... ngài có thể ký tên cho ta được không?”

Lúc này, cây nhỏ ngượng ngùng nói, trong giọng nói tràn đầy vẻ mong chờ. Vừa nói xong, cả người nó lại kích động rung lắc không ngừng.

Tống Thư Hàng thấy nó cứ rung lắc dữ dội do kích động như vậy thì rất lo lắng, có khi nào lắc một hồi lá cây lại rụng sạch không nhỉ?

“Ký tên à? Ngươi muốn ký ở đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngài... có thể ký lên trên thân ta không?”

Cây nhỏ hỏi với giọng mong mỏi.

Nó cảm thấy nếu có thể xin vị nghìn năm đệ nhất thánh này để lại chữ ký trên thân cây thì đến lúc độ kiếp, bản thân sẽ càng tự tin hơn.

Lúc trước chỉ nghe nói có fan cuồng muốn thần tượng ký tên lên trên áo bọn họ thôi, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy có người yêu cầu ký thẳng lên trên thân đấy.

“Được chứ... A Thập Lục, cô có mang bút không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không có.”

Tô Thị A Thập Lục nhún vai đáp.

“Ta cũng không mang.”

Tống Thư Hàng lại nhìn về cây nhỏ, xem ra nó cũng không có khả năng mang bút theo.

“Bá Tống Huyền Thánh, ngài chờ một chút!”

Lúc này một cái nhánh trên cây nhỏ bỗng vươn ra rồi làm một động tác giống như cánh tay người, nó cầm lấy một đoạn cành sau đó dùng sức bẻ cái rụp.

Một tiếng rắc giòn dã vang lên, một đoạn cành thật dài bị nó bẻ gãy, chất lỏng đen như mực ở trong cành đọng lại chứ không rơi xuống.

Trông thì có vẻ rất đau nhưng cũng không biết cảm giác thật thể nào...

“Bá Tống Huyền Thánh, nếu ngài không chê, hãy dùng cành cây này ký tên cho ta được không?”

Cây nhỏ nói với vẻ trông mong.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chỉ vì một chữ ký mà cây nhỏ lại chịu hy sinh đến mức này, thật khiến người ta không đành lòng từ chối.

[Có muốn ta đưa ngươi đến cạnh cây nhỏ không?]

Tô Thị A Thập Lục dùng truyền âm nhập mật hỏi.

Bây giờ Tống Thư Hàng còn chưa học thuật ngự đao, không thể phi hành trên không trung được.

[Không cần đâu, khoảng cách cũng không xa, ta vẫn có cách đi qua.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhấc chân bước vào hư không. Vừa mới bước ra, linh khí trong hư không nhanh chóng ngưng tụ thành hoa sen màu đen tinh xảo ở dưới chân hắn.

Hoa sen đen tỏa sáng lấp lánh như được đúc bằng hắc thủy tinh.

Một bước một đóa sen đen, khi Tống Thư Hàng bước ra một bước nữa lại có hoa sen đen mới nở rộ dưới chân hắn... Còn đóa sen cũ ở sau lưng thì lập tức phân tán, hóa thành cánh hoa tiêu tán trong hư không.

Thụ yêu trẻ tuổi thấy một màn này lại càng kích động hơn.

Mà ở đằng xa, Tô Thị A Thập Lục nhìn như bình tĩnh nhưng thật ra vẫn đang đề cao cảnh giác. Nếu cây thụ yêu kia dám tập kích Tống Thư Hàng thì cô có thể kịp thời phát động tấn công với thụ yêu.

Tống Thư Hàng đi mấy bước tới bên cạnh thụ yêu, đưa tay nhận lấy cành cây từ chỗ thụ yêu.

Tuy trên mặt hắn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng cũng đang duy trì cảnh giác.

Dù sao lúc sáng Bạch Tôn Giả đã tính cho hắn một quẻ, nói sắp tới hắn có thể sẽ gặp chút phiền toái nhỏ.

Không nên có tâm hại người, nhưng cần phải có lòng đề phòng người.

Chương 1047: Đao Thiện, Để Đao Bay Lên Trước!

Thế nên cho dù cây nhỏ luôn tản ra thiện ý, trong lòng Tống Thư Hàng vẫn duy trì cảnh giác.

Hắn đạp hoa sen đen đi tới sau lưng cây nhỏ, dùng cành cây kia làm bút, đặt ở trên thân cây nhỏ.

Hầy, nên viết cái gì bây giờ? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tống Thư Hàng ký tên cho người khác...

Hay là viết đạo hiệu của mình lên? Nhưng mình có đến sáu đạo hiệu, viết cái nào đây?

Thôi thì cứ viết hai chữ Bá Tống trên thánh ấn vào vậy? Nhưng làm thế có qua loa quá không?

A ha, chi bằng viết lời chúc gì đó đi, dù sao cây thụ yêu này cũng là tu luyện giả đầu tiên xin chữ ký của hắn mà.

“Ngươi tên gì?”

Vì vậy Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Mễ Lộ Lộ, ta tên là Mễ Lộ Lộ!”

Cây thụ yêu nhỏ vui vẻ trả lời.

Cái tên này nghe có vẻ không giống tên phương Đông lắm, lẽ nào thụ yêu nhỏ có huyết thống của yêu tinh phương Tây sao?

Tuy trong đầu có nghi hoặc nhưng Tống Thư Hàng vẫn nhấc bút, viết một lời chúc đơn giản lên thân của Mễ Lộ Lộ: Chúc Mễ Lộ Lộ sinh trưởng khỏe mạnh, càng lớn càng tươi tốt!

Tên này vốn là thụ yêu, chúc thế này chắc không sai đâu.

Sau khi viết xong câu chúc, Tống Thư Hàng đang định nhấc bút viết đạo hiệu của mình lên trên thân thụ yêu thì ngay lúc này, thánh ấn trong cơ thể lại đột nhiên xuất hiện trên tay hắn.

Tống Thư Hàng nhìn thánh ấn, chẳng lẽ thứ này còn có chức năng như con dấu nữa ư?

Hay là... thử xem sao?

Nghĩ xong, Tống Thư Hàng giơ thánh ấn lên rồi đóng vào trên thân Mễ Lộ Lộ một cái.

Bụp!

Thánh ấn in vào thân Mễ Lộ Lộ, để lại một dấu ấn chói mắt trên đó. Dấu ấn tản ra ánh sáng mờ nhạt, mãi vẫn không biến mất.

Đồng thời thụ yêu Mễ Lộ Lộ cũng bị thánh ấn “đóng” bay đi! Rõ ràng Tống Thư Hàng chỉ giơ thánh ấn đóng dấu một cái lên thân nó, không ngờ Mễ Lộ Lộ lại bay ra ngoài như bị một luồng sức mạnh cực lớn vỗ trúng.

Thân thể nó xoay tròn, quay tít về phương xa, đồng thời còn phát ra tiếng kêu hoảng hốt:

“A a a a a!”

Mặc dù thân cây của Mễ Lộ Lộ chỉ cao một mét nhưng phần rễ của nó lại dài hơn sáu mươi mét, vậy nên khi nó xoay tròn bay múa, chẳng mấy chốc đã hình thành một trận lốc xoáy cuồng bạo cuốn sạch xung quanh.

Chốc lát sau, thân hình Mễ Lộ Lộ càng bay càng xa, đứng ở đây vẫn loáng thoáng nghe được tiếng kêu vui vẻ của nó từ trong hư không truyền tới:

“Cảm ơn ngài, Bá Tống Huyền Thánh! Cảm ơn ngài, ta thật sự rất vui khi gặp được ngài!”

Nó biết Bá Tống Huyền Thánh dùng thánh ấn đóng dấu cho nó, đây chính là một phúc lợi thật lớn, cho nên mặc dù bị thánh ấn đóng bay đi nhưng nó vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật liên hồi.

…

Sau khi Mễ Lộ Lộ bị “đóng” bay đi, thân hình của Tống Thư Hàng cũng ngã bay ra ngoài.

Uy lực của trận lốc xoáy do Mễ Lộ Lộ tạo ra không hề yếu chút nào.

May là Mễ Lộ Lộ đã bị đánh bay đi mất, nếu để nó thấy bộ dạng chật vật lúc này thì chắc chắn hình tượng Bá Tống Huyền Thánh cao lớn trước đó sẽ sụp đổ mất thôi.

Vừa thấy Tống Thư Hàng ngã bay ra, Tô Thị A Thập Lục lập tức điều khiển độn quang bay vèo đến bên cạnh để đỡ lấy hắn.

"Có sao không?"

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

"Không sao, chỉ là chân hơi nhũn ra thôi."

Tống Thư Hàng cười trừ nói:

"Không ngờ thánh ấn lại có uy lực đáng sợ như vậy... Chỉ đóng dấu nhẹ một cái mà đã có thể đánh bay thụ yêu tứ phẩm đỉnh phong, nếu như ta dùng toàn lực nện thánh ấn vào người khác thì uy lực sẽ lớn đến mức nào nhỉ?"

"Không biết, trong tài liệu cũng không có ghi lại chuyện này, bởi vì từ trước tới này, chưa từng có vị Huyền Thánh nào dùng thánh ấn của mình nện người khác cả."

Tô Thị A Thập Lục đáp lời.

Dù sao cơ hội thành thánh cũng chỉ có một lần, nếu như thánh ấn bị đập hỏng rồi thì có ai biết sửa lại bằng cách nào đâu chứ? Hơn nữa các vị Huyền Thánh còn có rất nhiều pháp khí, pháp khí chuyên dùng để đập người cũng ra đa dạng, nào là phiên thiên ấn này, càn khôn quyển (vòng càn khôn) này, kim bản chuyên (viên gạch vàng) này. Cho nên các vị Huyền Thánh cũng không cần lấy thánh ấn đi đập người.

"Lần tới tìm người thử xem."

Tống Thư Hàng cười nói, không chừng thánh ấn sẽ trở thành một trong những đại sát chiêu của hắn thì sao.

"Đừng nói nhiều nữa... Chúng ta phải tăng nhanh tốc độ thôi."

Tô Thị A Thập Lục trầm giọng nói:

"Vốn dĩ ta đủ sức mang ngươi đi đến mục tiêu, nhưng mới vừa rồi bị cây thụ yêu kia làm chậm trễ thời gian, ta cảm giác độn quang của bản thân sắp không chịu nổi rồi."

"Ể?"

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên một loại dự cảm không ổn.

"Thư Hàng, nắm chặt vào."

Tô Thị A Thập Lục đưa tay bắt lấy tay phải của Tống Thư Hàng, sau đó cô dốc toàn lực vận chuyển độn quang, tốc độ của bảo đao dưới chân lập tức tăng lên tới cực hạn.

Tốc độ ngự đao phi hành điên cuồng tăng lên, càng lúc càng nhanh!

Tống Thư Hàng hít một hơi, ánh mắt nhìn xuống dưới chân mình. Ở nơi đó, độn quang do Tô Thị A Thập Lục ngưng tụ ra đang thu nhỏ lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Toi rồi!

Ta nói rồi mà, loại đoản đao, phi kiếm cỡ nhỏ thế này thật sự chẳng đáng tin chút nào đâu! Qua vài ngày nữa ta phải đặt làm một thanh cự đao bản to, dùng để luyện tập ngự đao phi hành mới được.

...

Diện tích của độn quang dưới chân càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thu nhỏ lại chỉ bằng diện tích của một chiếc laptop cỡ nhỏ bình thường.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục phải đành đứng sát vào nhau.

“Còn bao lâu nữa thì mới đến vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đến rồi, giờ chúng ta đáp xuống ngay đây! Nắm chặt ta nhé, lúc đáp xuống sẽ tăng tốc lần nữa đấy.”

A Thập Lục cắn răng nói.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói gì thì phi đao của A Thập Lục đã bay thẳng xuống dưới, còn kích thích hơn cả trò nhảy bungee nữa.

Hốc mắt của Thư Hàng đã ươn ướt...

Cảm giác như đang hứng chịu tai nạn rơi máy bay ấy.

Đồng thời Tống Thư Hàng bất đắc dĩ đưa tay ôm lấy Tô Thị A Thập Lục ở phía trước, lúc này nếu không ôm Thập Lục thì hắn sẽ bị văng ra khỏi phi đao mất.

Nhưng lúc hắn ôm A Thập Lục, tư thế ôm thế nào lại là một vấn đề khá lúng túng. Thứ nhất là do chênh lệch về chiều cao giữa hai người, tay của Tống Thư Hàng cũng không biết phải để đâu mới ổn. Thứ hai, tay trái của Tống Thư Hàng vẫn còn ở chỗ Bạch Tôn Giả, hắn chỉ có thể dùng tay phải mà thôi.

Cuối cùng Tống Thư Hàng chỉ đành cố gắng cong người, dời tay phải xuống, dùng một cánh tay ôm ngang hông A Thập Lục.

Tốc độ Tô Thị A Thập Lục đáp xuống càng lúc càng nhanh.

“Vẫn chưa đủ, chuẩn bị tình thần nhé, ta phải nhanh hơn chút nữa.”

A Thập Lục lên tiếng nói.

Trước khi độn quang dưới chân hoàn toàn biến mất, cô phải hạ xuống một độ cao an toàn sau đó lại ổn định bảo đao, cuối cùng là đáp xuống bình an.

“Còn muốn nhanh hơn nữa á?”

Tống Thư Hàng hít thở thật sâu, hàm răng cắn chặt lại.

Được rồi, nếu chỉ nhanh hơn một chút thì hắn vẫn có thể chịu đựng được.

...

Một lát sau~

“A a a a a!”

Tống Thư Hàng thật mất mặt mà phát ra một tràng tiếng thét chói tai.

Vốn là với năng lực nhẫn nại của bản thân, hắn cắn răng vẫn có thể chịu đựng được mức độ kích thích còn hơn cả nhảy bungee như vầy.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Tôn Giả trong thiên kiếp thế giới lại bắt đầu cày thiên kiếp, thế có chết không chứ. Tay trái không ngừng truyền tới từng đợt tê dại do thiên lôi gây ra, cảm giác tê dại này đã biến thành cọng cỏ cuối cùng đè chết Tống lạc đà.

Dưới sự kích thích của điện giật và nhảy bungee, Tống Thư Hàng đã mất mặt hét lên thất thanh.

A, sao hôm nay ta xui xẻo thế không biết!

Dưới sự khống chế chuẩn xác của Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng và cô đã hạ cánh an toàn.

Nơi hai người đáp xuống là một bãi cỏ ở lưng chừng núi, thật ra chỗ này đã cách đại học Giang Nam khá xa rồi.

Hai chân Tống Thư Hàng như nhũn ra, điện giật cộng thêm nhảy bungee từ trên cao xuống thật sự là quá CMN kích thích, kích thích đến mức nói không nên lời luôn ấy.

Đồng thời Tống Thư Hàng chợt nhớ tới một chuyện rất đắng lòng, đó là hắn còn có con rối ngân long kia mà. Lúc độn quang của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu không chịu nổi, hắn nên lấy con rối ngân long ra trước mới đúng.

Nhưng bây giờ có nhớ ra con rối ngân long thì cũng đã quá muộn rồi.

"Khá hơn chút nào chưa?"

Tô Thị A Thập Lục hỏi thăm, mặt cũng đỏ lên.

"Để ta nghỉ ngơi chút nữa đã, vừa rồi Bạch tiền bối lại độ kiếp, tay trái vẫn còn đang tê dại."

Tống Thư Hàng giải thích.

"Ừ."

Tô Thị A Thập Lục lanh lợi gật đầu đáp:

"Nếu bây giờ ngươi không thể động đậy, vậy ta nói về phương pháp ngự đao phi hành và thuật ngự đao cho ngươi nghe trước nhé."

"Bất kể ngự kiếm phi hành hay là thuật ngự đao, bước đầu tiên cần làm chính là để cho bảo đao hoặc là phi kiếm bay lên. Thư Hàng, ngươi định dùng vũ khí nào để tu luyện ngự đao phi hành vậy?"

Muốn sử dụng ngự đao phi hành hoặc là thuật ngự đao thì không thể dùng đao bình thường để tu luyện được. Nhất định phải dùng phi kiếm hoặc bảo đao chuyên biệt, trên đó phải có trận pháp và phù văn riêng biệt, đồng thời còn dùng tài liệu đặc thù để chế tạo thành. Ngay cả phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả thì trên đó cũng có khắc rõ trận pháp phù văn độc môn.

Tống Thư Hàng lấy hai thanh vũ khí từ trong vòng tay không gian ra.

Một thanh là bảo đao Bá Toái, đao này là chí bảo truyền từ đời này qua đời khác của Nguyệt Đao Tông năm đó. Đao dài ba thước ba tấc, dùng lôi trì trọng kim chế tạo thành, chí dương chí cương, trình độ cứng rắn hơn xa bảo đao cùng cấp. Lưỡi đao rất sắc bén, có thể chém đứt thân thể của tu sĩ tứ phẩm, được coi là cực phẩm trong lớp bảo binh cùng cấp bậc.

Một thanh khác là kiếm nhỏ màu đen, đây là phi kiếm do Vô Cực Ma Tông chế tác, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn cấp bậc tứ phẩm. Lúc trước Cảnh Mạch Đà Chủ của Vô Cực Ma Tông đuổi giết Tống Thư Hàng, kết quả bị Tống Thư Hàng dẫn tới chỗ Bạch Tôn Giả rồi giết ngược lại, thanh phi kiếm này chính là chiến lợi phẩm.

Đao là bảo đao, kiếm là phi kiếm, đều có thể tu luyện phương pháp ngự đao (kiếm) phi hành.

Tống Thư Hàng cầm lấy bảo đao Bá Toái:

“Dùng nó để luyện tập vậy.”

Thứ nhất là vì phương pháp mà Tô Thị A Thập Lục muốn dạy hắn chính là ngự đao phi hành, đương nhiên lúc luyện tập phải dùng đao rồi.

Thứ hai, phẩm chất của bảo đao Bá Toái vượt xa tiểu kiếm đen tuyền kia, hơn nữa nó là bảo binh mà Tống Thư Hàng vẫn thường dùng, lúc khống chế sẽ quen tay hơn.

Thứ ba, thể tích của bảo đao Bá Toái lớn hơn tiểu kiếm màu đen rất nhiều, điểm này rất quan trọng. Giẫm trên Bá Toái sẽ có cảm giác an toàn hơn là giẫm trên tiểu kiếm màu đen.

“Bước đầu tiên phải làm sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đối với người mới học, nếu bảo đao dùng để luyện tập không phải là pháp khí bản mệnh, vậy cần phải tiến hành bước “đao thiện” trước. Chính là dùng phương pháp tương tự như thuật minh tưởng để câu thông với bảo đao, đồng thời rót chân khí vào trong bảo đao, xây dựng mối liên hệ với nó. Nếu như ngươi đã lĩnh ngộ đao ý, thế thì trong lúc rót chân khí vào, ngươi cũng nên rót cả đao ý của bản thân vào trong bảo đao, như vậy thì quá trình “đao thiện” sẽ thuận lợi hơn.”

“Sau khi hoàn thành đao thiện, bước thứ hai chính là dùng hư đan của tu sĩ tứ phẩm phối hợp với tiên thiên chân nguyên, kích hoạt phù văn và trận pháp khắc trong bảo đao để đao bay lên.”

Chương 1048: Ngự Khải Phi Hành, Nhìn Trời~

“Nghe có vẻ cũng không khó lắm, vậy tiến hành đao thiện như thế nào đây?”

Tống Thư Hàng hỏi. Đồng thời hắn thu hồi tiểu kiếm màu đen, sau đó ngồi xếp bằng trên cỏ, đặt bảo đao Bá Toái ở ngang đùi.

“Đao thiện chính là một loại phương thức vận dụng của thuật minh tưởng. Trước tiên ngươi hãy vận chuyển thuật minh tưởng, sau đó kéo tinh thần lực ra ngoài tiếp xúc với bảo đảo. Trong lúc tiến hành đao thiện, ngươi hay xem bảo đao là một vật có linh rồi tiến hành câu thông với nó, làm vậy thì quá trình xây dựng mối liên hệ giữa ngươi và đao sẽ nhanh hơn.”

Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Hiểu rồi, để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, bắt đầu vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Kinh.

Do cuộc đời hắn không ngừng gặp được và trải qua rất nhiều chuyện, vậy nên hình tượng chân ngã trong biển ý thức cũng biến hóa liên tục. Những việc như Tống Thư Hàng tu luyện công pháp nào, lấy được kỳ ngộ gì, thậm chí là lấy được pháp bảo siêu cấp gì đều sẽ làm thay đổi hình dáng của chân ngã trong biển ý thức.

Mà trong quá trình tấn thăng tứ phẩm, hắn đã trải qua sự kiện nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp, giờ đây bề ngoài của chân ngã thuộc về Tống Thư Hàng đã trở nên rất ngầu.

Lúc này chân ngã đang ngồi xếp bằng trong biển ý thức của hắn, hai mắt nhắm nghiền. Mái tóc của chân ngã rất dài, trên đầu còn đội một chiếc mũ Bình Thiên màu vàng, cũng may là đầu không bị trọc.

Nửa người trên của chân ngã không mặc quần áo, để lộ ra bắp thịt như đá cẩm thạch, thân dưới mặc trang phục tương tự như một cái áo choàng. Nhìn kỹ mới phát hiện chân ngã đã cởi đạo bào mặc ở nửa người trên ra rồi buộc vào bên hông, xem ra tên này có sở thích khoe cơ bắp đây.

Trên người chân ngã toát ra vẻ uy nghiêm, đó là uy nghiêm của Huyền Thánh bát phẩm.

Trên đầu gối hắn có để một quyển kinh thư, đó là Địa Tạng Độ Hồn Kinh. Có thể quyển kinh văn này cũng là vật từ trong Kim Cương Tự lưu truyền ra ngoài như Chân Ngã Minh Tưởng Pháp, cho nên khi Tống Thư Hàng lấy được Địa Tạng Độ Hồn Kinh, trong hình tượng của chân ngã cũng xuất hiện quyển kinh thư này.

Tống Thư Hàng ngồi im vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Kinh, đồng thời điều động tinh thần lực đi tiếp xúc và câu thông với bảo đao Bá Toái.

Sau khi tiếp xúc với tinh thần lực của hắn, bảo đao Bá Toái cũng khẽ đáp lại.

Bước đầu tiếp xúc rất thuận lợi.

Tống Thư Hàng tranh thủ thời cơ, không ngừng dẫn dắt tinh thần lực vào trên bảo đao Bá Toái, dùng tinh thần lực bọc kín Bá Toái lại. Từng tầng tinh thần lực giống như cánh tay đang khẽ vuốt ve thân đao Bá Toái.

Ước chừng ba mươi hơi thở sau.

Hình tượng chân ngã của Tống Thư Hàng lại biến hóa, trên đầu gối hiện ra thêm một thanh đao ánh sáng.

Nhưng thanh đao ánh sáng này không sống động như thật giống Địa Tạng Độ Hồn Kinh mà lại rất hư ảo. Chỉ cần Tống Thư Hàng cắt đứt mối liên hệ với bảo đao Bá Toái, thanh đao này sẽ lập tức biến mất khỏi hình tượng chân ngã. Dù sao bảo đao Bá Toái cũng không phải là pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng, cho nên nó không thể tự củng cố bản thân ở trong hình tượng chân ngã của Tống Thư Hàng được.

“Bước đầu tiên thành công rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Bước đầu trong quá trình đao thiện đã thành công.

Bảo đao Bá Toái đã đi theo Tống Thư Hàng từ lúc hắn chỉ là tay mơ mới vào tu chân, cho đến khi tấn thăng tu sĩ tứ phẩm như hôm nay, có thể nói tình cảm giữa hai bên đã sớm đạt đến một mức độ nhất định rồi.

Bảo đao Bá Toái đáp lại sự tiếp xúc của Tống Thư Hàng nhanh như vậy cũng là chuyện dễ hiểu thôi.

…

Tiếp theo đến bước thứ hai, đó là rót tiên thiên chân nguyên cùng với đao ý vào trong bảo đao Bá Toái, củng cố mối liên hệ giữa bản thân và Bá Toái!

Tống Thư Hàng động ý niệm, điều động tiên thiên chân nguyên tiến vào trong Bá Toái. Đồng thời hắn cũng ngưng tụ một luồng đao ý, đi theo tiên thiên chân nguyên cùng tiến vào trong thân đao.

Tiên thiên chân nguyên vận chuyển với tốc độ khá nhanh, không ngừng cọ rửa khắp bảo đao Bá Toái.

Sau đó ngay khi Tống Thư Hàng rót một luồng đao ý vào bảo đao, Bá Toái lập tức sinh ra biến hóa.

Ong ong ong~~

Bảo đao Bá Toái phát ra một loạt tiếng kêu ong ong.

Tống Thư Hàng rất có thiên phú về đao đạo, nếu đặt vào trong tiểu thuyết võ hiệp, hắn chính là một đao khách trời sinh!

Chỉ mới thử nghiệm lần đầu mà đã hoàn thành bước thứ hai của đao thiện rồi.

“Đao thiện thành công!”

Tống Thư Hàng mở mắt ra, nhìn bảo đao Bá Toái trên đầu gối.

Đao thiện đã thành, vậy tiếp theo hắn có thể thử khiến cho bảo đao Bá Toái bay lên.

Tống Thư Hàng hưng phấn mở mắt ra.

Sau đó… Tống Thư Hàng lại nhanh chóng nhắm mắt lại, trong lòng hoảng hốt vô cùng.

“Đây không phải là sự thật.”

Hắn lẩm bẩm.

Tô Thị A Thập Lục đang đứng trên bãi cỏ trước mặt Tống Thư Hàng, một tay chống má, mắt nhìn vào bảo đao Bá Toái trên chân Tống Thư Hàng.

Mặc dù cô biết đao ý của Tống Thư Hàng rất khác người, là đao ý hình khôi giáp, nhưng không ngờ đao ý khôi giáp này lại bá đạo như vậy.

Chỉ thấy lúc này đây, trên thân bảo đao Bá Toái tự dưng có thêm một bộ khôi giáp tinh xảo. Bộ khôi giáp kia nối liền thành một mảng, phủ kín toàn bộ bảo đao Bá Toái.

Thế này thì đâu còn là hình dáng của bảo đao nữa, rõ ràng là một bộ khôi giáp mà.

Tô Thị A Thập Lục cố nín cười, sau đó bày ra vẻ mặt thành thật lên tiếng an ủi Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, thật ra cũng chẳng sao cả. Giờ bảo đao đã biến thành hình khôi giáp, đến lúc ngươi ngự đao phi hành, thay vì đứng trên đao thì đứng trên một bộ khôi giáp bay đi thôi. Ta thấy ngự giáp phi hành cũng ngầu lắm đấy chứ.”

“Ngự giáp phi hành?”

Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời:

“Nhìn trời~~”

Đều là ngự kiếm (đao) phi hành, người khác thì đứng trên phi kiếm hoặc bảo đao, hai tay chắp sau lưng, hình tượng tiêu sái biết bao nhiêu.

Còn lúc hắn ngự đao phi hành lại đứng trên một bộ khôi giáp, vừa tưởng tượng ra cảnh đó đã muốn mù mắt rồi.

“Thật ra ta thấy ngầu lắm mà. Hồi trước ta có xem mấy bộ phim khoa học viễn tưởng, nhân vật chính trong phim đều đứng trên robot bay lượn trong vũ trụ. Lúc cần, robot còn có thể hóa thành khôi giáp khoác lên trên người nhân vật chính nữa, quá trình biến thân ngầu hết sẩy luôn.”

Tô Thị A Thập Lục lại nói với vẻ mặt vô cùng chân thành.

“Nhưng ngươi không cảm thấy bộ khôi giáp này mà dùng để ta đạp lên thì hơi nhỏ sao?”

Tống Thư Hàng chỉ tay vào khôi giáp phủ trên bảo đao Bá Toái.

Bộ khôi giáp này không ngưng tụ theo kích cỡ của Tống Thư Hàng, mà là theo kích cỡ của bảo đao Bá Toái. Vậy nên nếu Tống Thư Hàng giẫm lên nó thì đồng nghĩa với việc đang giẫm trên một bộ khôi giáp chỉ dài hơn một mét, thế thì mất hình tượng lắm.

“Khụ, nếu không xét về kích cỡ thì thật ra ngự giáp phi hành cũng rất thực dụng. Mặc dù bề ngoài là khôi giáp nhưng bản chất của nó vẫn là bảo đao. Lúc ngươi điều khiển nó đi công kích kẻ địch, người ta chỉ thấy một bộ khôi giáp đập tới chứ tuyệt đối không ngờ rằng bên trong khôi giáp lại là một thanh bảo đao sắc bén. Chiêu này gọi là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương đấy.”

Tô Thị A Thập Lục tiếp tục an ủi.

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên hình ảnh bản thân điều khiển một bộ khôi giáp dài hơn một mét công kích kẻ địch... đột nhiên thấy tinh thần bị đả kích trầm trọng.

Thấy Tống Thư Hàng càng sa sút tinh thần hơn trước, Tô Thị A Thập Lục nhảy về phía trước một bước, ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó A Thập Lục đưa tay vỗ vai hắn, an ủi một cách nghiêm túc:

“Được rồi, không đùa ngươi nữa. Thật ra ngươi không cần lo lắng đến chuyện ngự khải phi hành đâu. Sở dĩ trên bảo đao sẽ xuất hiện khôi giáp là vì ngươi mới vừa rót một luồng đao ý vào trong đó. Nhưng trong lúc ngự đao phi hành, không truyền đao ý vào cũng không sao hết, cùng lắm là hiệu quả sẽ kém hơn một chút mà thôi. Nếu ngươi thật sự không muốn ngự giáp phi hành thì cứ chờ sau khi ngươi hoàn toàn nắm giữ ngự đao phi hành, đừng truyền đao ý vào trong bao đảo là được rồi.”

“Không rót đao ý và rót đao ý vào có khác gì không?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

“Không có đao ý hỗ trợ thì tất cả trị số về tốc độ, phòng ngự, lực công kích, lực kéo dài của ngự đao phi hành và thuật ngự đao sẽ giảm xuống rất nhiều, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc dùng ngự đao phi hành lúc bình thường. Đâu phải tu sĩ nào cũng nắm giữ đao ý hoặc kiếm ý, thế mà bọn họ vẫn sử dụng ngự kiếm phi hành như thường đó thôi.”

Tô Thị A Thập Lục tiếp tục vỗ Tống Thư Hàng một cái.

“Nói vậy nếu trong trận chiến sống còn, tốt nhất là ta vẫn nên rót đao ý vào trong bảo đao chứ gì."

Tống Thư Hàng nhìn trời.

Xem ra hình tượng của hắn đã không thể cứu vãn được rồi.

Tống Thư Hàng cũng không mất mát bao lâu, thời gian có hạn, nào có dư thừa để cho hắn lãng phí chứ? Nghĩ thoáng một chút là tốt rồi, tiếp theo hắn còn phải tranh thủ học tập ngự đao phi hành nữa.

Hơn nữa Tô Thị A Thập Lục có nói, một số tu sĩ ở thời đại viễn cổ có thể nắm giữ đến mấy loại đao ý khác nhau. Nói không chừng sau này hắn cũng có thể lĩnh ngộ ra loại đao ý mới thì sao?

Cho nên... hình dáng khôi giáp thì kệ hình dáng khôi giáp đi, bây giờ hắn phải học ngự đao phi hành và thuật ngự đao, không thể phụ lòng mong đợi của A Thập Lục được.

Bước thứ hai trong quá trình tu luyện ngự đao phi hành, đó là làm cho bảo đao bay lên!

Tô Thị A Thập Lục giảng giải cặn kẽ quá trình và các bước ngự đao, cũng tự mình làm mẫu mấy lần cho Tống Thư Hàng tham khảo. Khi thấy hắn hiểu nguyên lý rồi, A Thập Lục lại để cho bản thân Tống Thư Hàng tự thử nghiệm.

Tống Thư Hàng cầm bảo đao Bá Toái hình khôi giáp trong tay, hít sâu mấy hơi. Sau đó hắn lại vận chuyển tiên thiên chân nguyên, rót vào trong thân đao.

Đồng thời dựa theo phương pháp mà A Thập Lục đã giảng giải, dẫn động hư đan trong cơ thể tu sĩ tứ phẩm để hư đan phối hợp với tiên thiên chân nguyên, kích hoạt bảo đao Bá Toái, khiến cho nó lơ lửng trong hư không.

Hư đan trong đan điền bản mệnh của Thư Hàng là loại biến dị, từ khi Tống Thư Hàng lên cấp, con cá voi mập này lại trở nên béo hơn một chút.

Lúc này Tống Thư Hàng động ý niệm, cá voi mập cũng bắt đầu hoạt động.

Trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng bỗng truyền ra một tiếng kêu dài mơ hồ, tiếng kêu này rất khác với tiếng kêu của cá voi.

Hư đan cá voi mập của Tống Thư Hàng sống động hơn hư đan của tu sĩ tứ phẩm bình thường, lúc khống chế cũng thuận buồm xuôi gió hơn.

Sau khi hư đan cá voi mập phát ra tiếng kêu dài, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, tay phải cầm bảo đao Bá Toái nhẹ nhàng buông lỏng ra.

Bảo đao Bá Toái hình khôi giáp rơi xuống dưới, nhưng rơi đến giữa chừng thì đột nhiên dừng lại.

Sau đó Bảo đao Bá Toái vẫn duy trì trạng thái lơ lửng trong hư không.

“Tốt lắm.”

Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng nói:

“Tiếp theo thử khiến nó bay lên cao hơn, chuyển từ trạng thái lơ lửng sang bay lượn đi nào!”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái, từ từ nâng tay lên.

Theo động tác nâng lên của tay phải, bảo đao Bá Toái ở phía dưới cũng chậm rãi bay lên.

Lúc này trên thân đao có đao ý tự động vận chuyển, đẩy nhanh quá trình này.

Bảo đao Bá Toái thuận theo tâm ý của Tống Thư Hàng mà bay lên trời.

…

Chương 1049: Bảo Đao Của Ta Bị Điều Khiển Bay Đi Mất Rồi, Làm Sao Bây Giờ?

“Thành công rồi!”

Tống Thư Hàng mừng rỡ nói.

Loại cảm giác không cần bộ điều khiển từ xa cũng có thể khống chế bảo đao bay đi thế này đúng là quá đã, điều đáng tiếc duy nhất chính là bảo đao của hắn vẫn còn mang hình dáng khôi giáp mà thôi.

Bước thứ hai trong quá trình tu luyện ngự đao phi hành vẫn được tiến hành vô cùng thuận lợi.

“Thư Hàng, ngươi thật sự rất có thiên phú về đao đạo đấy.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Từ đao thiện đến bước làm cho đao bay lơ lửng, Tống Thư Hàng chỉ thử một lần là thành công ngay.

“Đây là thiên phú dùng đao mà ta phải hy sinh hết toàn bộ thiên phú kiếm đạo mới đổi lấy được đấy.”

Tống Thư Hàng than thở đáp lại.

Vốn dĩ mong ước của hắn là muốn trở thành kiếm tiên, nhưng chính hắn cũng không ngờ rằng mình lại chơi đao giỏi đến vậy.

“Giờ ngươi cứ tiếp tục làm quen với bước này đi, sau đó thử khống chế bảo đao thực hiện đủ loại động tác ở trên không, chờ khi nào bảo đao có thể hành động linh hoạt theo tâm ý của ngươi thì chúng ta sẽ bắt đầu giai đoạn kế tiếp là tu luyện độn quang.”

Tô Thị A Thập Lục nói, nhìn cô bây giờ rất có phong phạm của một giáo viên.

“Ok!”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó hắn tiếp tục luyện tập bước ngự đao, chờ đền khi quen với việc để cho bảo đao trôi lơ lửng, Thư Hàng bắt đầu thử bước tiếp theo.

Trước tiên hắn khống chế bảo đao cho nó di chuyển lên xuống không ngừng, sau đó bắt đầu thử làm cho bảo đao tiến về trước, lui về sau, quay đầu, xoay vòng tròn.

Chờ đến khi thuần thục những động tác cơ bản này thì Tống Thư Hàng lại khống chế bảo đao làm các động tác như bay theo đường cong chữ S, xoay tròn tiến về trước, thắng gấp thụt lùi.

Những động tác này khá phức tạp, lúc mới thực hiện, động tác của bảo đao không ăn khớp với ý niệm của Tống Thư Hàng, giữa hai bên vẫn còn chệch nhịp. Trường hợp này cũng giống như khi chơi game online mà mạng bị lag vào mấy năm trước vậy. Tống Thư Hàng đưa ra mệnh lệnh xong, bảo đao sẽ khựng lại một chút rồi mới thực hiện.

Mà khi giữa Tống Thư Hàng và bảo đao xuất hiện tình trạng trật khớp thế này, thánh ấn trong đan điền sẽ lóe sáng lên, sau đó nó trực tiếp kết nối với hư đan cá voi mập, giúp tăng cường mối liên hệ giữa Tống Thư Hàng và bảo đao Bá Toái.

Việc này cũng giống như Tống Thư Hàng vốn đang sử dụng băng thông với tốc độ truyền tải là 1Mb/s, nhưng dưới sự hỗ trợ của thánh ấn, chỉ trong nháy mắt nó đã tăng lên đến 100Mb/s vậy.

Chỉ một lát sau, sự cố trật khớp giữa bảo đao Bá Toái và Tống Thư Hàng đã hoàn toàn biến mất, đủ loại động tác biến hóa đa dạng không ngừng xuất hiện trên không trung.

“Thánh ấn vậy mà còn có tác dụng này nữa ư?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau lần độ kiếp mới đây, cứ tưởng thu hoạch lớn nhất là phần lực lượng công đức rót vào trên người mỹ nhân rắn công đức, thế nhưng không ngờ quả thánh ấn này lại liên tục mang niềm vui bất ngờ đến cho hắn.

Có thánh ấn trợ giúp, độ ăn ý giữa Tống Thư Hàng và bảo đao ngày càng tăng cao. Tâm ý vừa động, bảo đao Bá Toái mang hình khôi giáp đã lập tức biến hóa ra đủ mọi động tác.

Tăng tốc chớp nhoáng, dừng gấp bẻ cua, bay thẳng lên không, bay theo hình xoắn ốc, ở tại chỗ xoay tròn như cối xoay gió, bay theo đường cong chữ S tiến về phía trước...

Tống Thư Hàng chơi đến nghiện, trò ngự đao này làm hắn nhớ lại tuổi thơ của mình. Khi còn bé hắn rất thích chơi máy bay điều khiển từ xa, nhưng tiếc là loại đồ chơi này lại không thể làm ra những động tác mà Tống Thư Hàng mong muốn khiến hắn tiếc nuối không thôi.

Mà bây giờ, bảo đao Bá Toái đang bay múa trong không trung lại có thể hành động theo ý niệm của hắn, muốn làm động tác gì cũng được hết khiến hắn cảm thấy rất đã.

Chừng nửa tiếng sau, bảo đao Bá Toái trong hư không bay ngược trở về, trôi nổi bên cạnh Tống Thư Hàng, khẽ di động lên xuống.

Quá trình tu luyện giai đoạn này cũng chấm dứt ở đây.

...

"Thập Lục, ta cảm thấy độ ăn ý giữa mình và bảo đao Bá Toái đã khá lắm rồi, chúng ta tiến hành bước kế tiếp đi."

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại ra xem giờ, từ lúc bắt đầu tu luyện cho đến bây giờ tổng cộng đã qua một tiếng, thời gian nghỉ trưa còn rất dư giả. Vì vậy cô gật đầu đáp:

"Thời gian còn khá nhiều, vậy giờ chúng ta sẽ bắt đầu luyện tập độn quang."

Độn quang chia làm hai loại, một loại là độn quang dùng trong lúc ngự kiếm (đao) phi hành. Điều mà loại độn quang này chú trọng chính là tốc độ, hơn nữa phần lớn độn quang đều kèm theo một số chức năng như tránh gió, tránh nước, tránh sét, tránh lửa, tránh đất, giúp các tu sĩ cảm thấy thoải mái hơn trong lúc ngự kiếm (đao) phi hành.

Một loại khác là độn quang mang tính công kích dùng trong lúc thi triển thuật ngự đao. Nhờ loại độn quang này mà tu sĩ mới có thể làm được chuyện chỉ cần động tâm niệm, phi kiếm hoặc là bảo đao đã lấy đầu kẻ địch ngoài nghìn dặm.

Nói tóm lại, hai bước đao thiện và khống chế bảo đao phi hành trước đó đều là thứ thông dụng trong cả tu chân giới, chẳng khác nhau là mấy.

Chỗ khác biệt thật sự giữa những phương pháp kiếm độn, đao độn của các đại môn phái và thế gia tu chân chính là ở độn quang.

Độn quang mà Tô Thị A Thất thông qua A Thập Lục muốn truyền thụ cho Tống Thư Hàng là độn thuật do hắn tự nghĩ ra.

…

“Đao Độn-Bá Vương dành cho pháp thuật ngự đao phi hành, còn Ngự Đao-Nguyệt Quang thì dành cho thuật ngự đao, hai loại phương pháp đao độn này đều là do A Thất tự nghĩ ra cho nên có thể truyền thụ cho người không thuộc Tô Thị, chỉ cần Thư Hàng ngươi đừng truyền cho người khác là được.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Trừ khi được sự đồng ý của Tô Thị A Thất, nếu không Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không truyền hai loại độn thuật này cho người khác.

Nhưng Đao Độn-Bá Vương và Ngự Đao-Nguyệt Quang, tên của hai kỹ năng này… chỉ có thể nói là rất có phong cách của Thiên Hà Tô Thị.

Tô Thị A Thập Lục khẽ mỉm cười, sau đó giảng giải cho Tống Thư Hàng nghe về hai phương pháp đao độn này.

Đao Độn-Bá Vương do A Thất sáng tạo ra có ý nghĩ là “trong mắt Bá Vương chỉ có một con đường, đó chính là tiến thẳng về phía trước”, phương pháp đao độn này chia làm hai giai đoạn.

Giai đoạn đầu là ánh sáng đao độn bình thường, giai đoạn thứ hai là một loại trạng thái bùng nổ. Thật ra giai đoạn thứ hai mới đúng là trạng thái “Bá Vương”, một khi kích hoạt có thể tung hoành ngang dọc, lực sát thương cực lớn. Khuyết điểm duy nhất chính là vì sức bộc phát và uy lực quá lớn nên không cách nào bẻ cua được, vì vậy A Thất mới đặt tên cho nó là Bá Vương. Tuy không cách nào bẻ cua nhưng tốc độ cuồng bạo của nó hoàn toàn có thể bù đắp cho khuyết điểm này. Một khi bị trạng thái Đao Độn-Bá Vương tập trung, nếu như không có tốc độ vượt xa Tống Thư

Hàng gấp mấy lần thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị nghiền ép mà thôi.

Ngoài trừ va chạm, chiêu Đao Độn-Bá Vương này cũng có tốc độ chạy trốn theo đường thẳng cực nhanh. Chỉ cần nắm bắt thời cơ, bộc phát tốc độ, vèo một cái là có thể thoát khỏi chiến trường, chạy trốn cực nhanh.

Về phần chiêu Ngự Đao-Nguyệt Quang, A Thất muốn biểu đạt ý nghĩa là "lúc ngươi ngẩng đầu sẽ phát hiện ánh trăng đang chiếu rọi trên người ngươi."

Khi thi triển thuật ngự đao, bảo đao sẽ hóa thành một vệt ánh trăng, chém về phía kẻ địch một cách âm thầm lặng lẽ.

Chỉ có điều không biết đến lúc đó, bảo đao khôi giáp của Tống Thư Hàng có thể hóa thành ánh trăng hay không thôi? Vừa nghĩ đã biết độ khó không thấp rồi.

...

Cũng giống như lúc nãy, trước tiên Tô Thị A Thập Lục sẽ làm mẫu hai loại phương pháp đao độn cho Tống Thư Hàng xem, sau đó lại giảng giải kỹ càng về nguyên lý cho hắn nghe một lần.

Chờ đến khi chắc chắn Tống Thư Hàng đã nắm vững nguyên lý, Tô Thị A Thập Lục sẽ để hắn tự thử một lần.

"Thử ngự đao phi hành trước nào."

Tống Thư Hàng đưa ra quyết định.

So với thuật ngự đao, hắn lại càng mong đợi muốn thử nghiệm ngự đao phi hành.

Đầu tiên Tống Thư Hàng động tâm niệm, bảo đao Bá Toái bay tới trôi nổi bên cạnh hắn.

Thư Hàng dựa theo phương pháp mà Tô Thị A Thập Lục đã chỉ dẫn, thi triển Đao Độn-Bá Vương, ngưng tụ độn quang trên bảo đao Bá Toái.

Chỉ cần ngưng tụ độn quang thành công là có thể đạp lên độn quang bay đi!

Nói thật là ngay lúc ngưng tụ độn quang trên bảo đao Bá Toái, trong lòng Tống Thư Hàng hơi có chút kích động.

Từ khi bước chân vào tu chân giới bắt đầu tu luyện cho tới nay, lúc nào hắn cũng ôm ấp nguyện vọng được ngự kiếm phi hành. Mà giờ đây, rốt cuộc hắn cũng có thể dựa vào sức mạnh của chính mình để bay lên trời cao!

Tống Thư Hàng giơ tay phất nhẹ qua phía trên bảo đao Bá Toái, sau đó có một tầng độn quang nhàn nhạt hiện lên, bao phủ thân đao Bá Toái đang trong hình khôi giáp. Thật ra trước đó đao ý khôi giáp có tản đi một lần, nhưng Tống Thư Hàng lại rót vào lần nữa. Dù sao trong quá trình luyện tập ngự đao phi hành, có đao ý trợ giúp thì hiệu quả tu luyện sẽ cao hơn nhiều. Cùng lắm sau khi nắm vững ngự đao phi hành, trong lúc ngự đao phi hành bình thường không rót đao ý vào Bá Toái là được mà.

Độn quang bao phủ Bá Toái, bởi vì đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng ngưng tụ độn quang nên độn quang biến ra không được đều cho lắm. Có nhiều chỗ khá dày, có nhiều chỗ lại khá mỏng, đồng thời ở phần rìa của độn quang cũng hỗn loạn hệt như một bức tranh trừu tượng.

Nhưng tóm lại cũng đã thành công ngưng tụ ra độn quang.

“Mặc dù ngoại hình không đẹp lắm nhưng chắc là bay được một hồi ở tầng trời thấp chứ nhỉ?”

Tống Thư Hàng vừa nói vừa giơ chân đạp lên độn quang.

Rắc rắc~~

Ngay khi hắn vừa đạp lên, độn quang bao phủ trên bảo đao Bá Toái dỗng dưng vỡ vụn.

Ô hay, cân nặng của ta không đến mức đấy chứ?

“Thư Hàng, ngươi đừng vội, hãy bình tĩnh lại rồi thử lần nữa xem sao.”

Tô Thị A Thập Lục khuyên bảo.

Lúc tu luyện độn quang, có mấy ai chỉ mới thử một lần mà đã thành công đâu.

Tống Thư Hàng cười một tiếng, sau đó thu liễm tâm thần rồi lại đưa tay phất một cái, ngưng tụ độn quang trên Bá Toái lần nữa.

Lần này hình dáng của độn quang khá hơn vừa rồi rất nhiều, ít nhất phần rìa cũng đã gọn hơn.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó lại nhấc chân bước

lên.

Rắc rắc ~~

Độn quang lại vỡ nát.

“Không sao, thất bại là mẹ thành công mà.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng tự an ủi mình, tiếp đó lại giơ tay phất một cái, vận chuyển Đao Độn-Bá Vương, ngưng tụ độn quang bao phủ bảo đao Bá Toái.

Lần này độn quang càng hoàn mỹ hơn, đặc biệt là độ mỏng dày cũng đã đều hơn rất nhiều.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu một cái.

Hắn có cảm giác chỉ cần bản thân luyện tập thêm mấy lần nữa là có thể nắm vững Đao Độn-Bá Vương.

Ngay lúc Tống Thư Hàng định giơ chân bước lên đạp vỡ độn quang, sau đó thử lại lần nữa thì đột nhiên có một cái đuôi rắn màu vàng rực rỡ duỗi ra, đâm vào độn quang.

Rắc rắc~ độn quang vỡ nát.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, quả nhiên phát hiện mỹ nhân rắn công đức đã hiện thân.

Thấy Tống Thư Hàng nhìn về phía mình, mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nhìn lại. Thân hình của cô đã xảy ra một ít biến hóa, sau phần Huyền Thánh giảng pháp, lượng công đức to lớn kia dung nhập vào trong cơ thể giúp cô lại tiến hóa một chút.

Bộ phận biến hóa lớn nhất chính là phần eo, vị trí đó vốn thuộc về phần đuôi rắn nhưng bây giờ phần đuôi rắn đã xê dịch xuống dưới, nhường chỗ cho phần eo hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng chau mày hỏi:

“Sao cô lại đi ra đây thế?”

Lúc này hắn có bị công kích gì đâu? Tại sao mỹ nhân rắn công đức lại đột nhiên hiện ra chứ?

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, mỹ nhân rắn công đức bỗng cong người lại, giơ tay phất qua phía trên bảo đao Bá Toái.

Chỉ trong nháy mắt, một khối độn quang hình lục giác đều xuất hiện trên bảo đao Bá Toái.

Tiếp đó, trong khi Tống Thư Hàng vẫn còn đang trong trạng thái kinh ngạc quá độ, mỹ nhân rắn công đức bỗng nhảy thẳng lên trên bảo đao Bá Toái.

Vèo~~

Bảo đao Bá Toái phóng lên trời, chớp mắt đã bay đến độ cao gần năm trăm mét.

Sau khi đạt tới độ cao này, mỹ nhân rắn công đức bắt đầu màn trình diễn của mình.

Bảo đao Bá Toái xoay tròn, nhảy múa, trôi bồng bềnh, bay lượn theo hình số 8, phải nói là chơi rất điệu nghệ.

Lúc này giống như cô đang dùng thực lực để giễu cợt Tống Thư Hàng vậy: Ngươi quá gà, thử nhiều lần như vậy mà vẫn không ngưng tụ ra được một độn quang hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tô Thị A Thập Lục:

"..."

"Này, mau xuống đây! Đừng làm rộn, ta còn phải luyện ngự đao phi hành nữa đấy."

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía trên bầu trời rồi hét lớn lên. Tên của mỹ nhân rắn công đức quá khó đọc, đến bây giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa đọc được cái tên đấy.

Trong hư không mỹ nhân rắn công đức dừng lại một chút, mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng, đầu nghiêng qua một bên, trên mặt lộ vẻ mê mang.

"Mau xuống đây cho ta!"

Tống Thư Hàng kêu lên.

Có vẻ như mỹ nhân rắn công đức đã hiểu rõ ra.

Sau đó thân hình cô chậm rãi ngã về phía sau, cuối cùng nằm vật trên độn quang của bảo đao:

"A a a~~"

Trong miệng cô bỗng phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó cái đầu lệch qua một bên, chết ngay tức khắc.

Cứ vậy mà chết ở trên bảo đao, bảo đao nâng cô lơ lửng giữa không trung, trôi nổi lên xuống.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tô Thị A Thập Lục:

"..."

Bảo đao trôi lơ lửng được một lát, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên mở mắt ra, lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Thấy hai người đang bày ra vẻ mặt cạn lời nhìn mình, cô lại lập tức nhắm hai mắt, tiếp tục giả chết.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sau khi thăng cấp, mỹ nhân rắn công đức lại càng trở nên bất thường hơn.

Ánh sáng công đức của ta đúng là có vấn đề mà.

[Mau xuống đây cho ta, nếu không xuống thì sau này ngươi đừng mong gặp lại Lệ Chi Tiên Tử một lần nào nữa.]

Tống Thư Hàng ngầm uy hiếp mỹ nhân rắn công đức ở trong lòng.

Nói thật là cho tới bây giờ, Tống Thư Hàng đã không thể nào coi mỹ nhân rắn công đức chỉ đơn giản như ánh sáng công đức được nữa, có trời mới biết đến lần tiến hóa tiếp theo, người này sẽ biến thành bộ dáng gì?

Nghe được tiếng lòng của Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức trong hư không bỗng nhiên lăn một vòng, cuộn đuôi ngồi trên bảo đao.

Sau đó cô ngoan ngoãn ngự đao đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

"Tốt lắm, trở lại trong cơ thể ta đi, đừng có phá nữa."

Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu qua một bên, sau đó trở lại trong cơ thể Tống Thư Hàng. Nhưng cô cũng không thu hết cơ thể mình vào mà là bày ra trạng thái phòng ngự, bao bọc thân thể Thư Hàng lại.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng lại khống chế bảo đao Bá Toái trôi lơ lửng lần nữa, hắn đưa tay phất qua trên thân đao.

Sau đó, một độn quang hình lục giác đều xuất hiện ở trước mắt hắn, giống hệt như độn quang mà mỹ nhân rắn công đức biến ra.

Tống Thư Hàng giơ tay lên, đồng thời nhìn về ánh sáng công đức đang bám trên người mình.

Hắn nhắm mắt, cẩn thận nhớ lại quá trình mới vừa rồi.

Sau đó hắn hủy bỏ độn quang trên bảo đao Bá Toái.

Mỹ nhân rắn công đức biết ý của Tống Thư Hàng, lần này cô thu toàn bộ thân thể về, không gây ảnh hưởng đến việc luyện tập pháp môn đao độn của hắn nữa.

“Một lần nữa.”

Tống Thư Hàng đưa tay phất qua trên bảo đao.

Ngay sau đó, một độn quang hình tam giác đều xuất hiện ở trên bảo đao.

Tống Thư Hàng nhếch miệng lên, hắn nhấc chân bước về phía trước một bước, bảo đao Bá Toái tự động bay đến dưới chân rồi nâng thân hình hắn lên.

Lần này độn quang không vỡ nữa!

Chương 1050: Xin Bạch Tiền Bối Phê Duyệt

Tống Thư Hàng bước luôn cái chân còn lại lên, cả người đứng trên bảo đao Bá Toái. Độn quang lần này rất chắc chắn, nâng đỡ lấy thân hình của hắn mà không hề bị vỡ.

“Đi!”

Thư Hàng bấm thủ ấn, bảo đao Bá Toái chở hắn phóng lên cao.

Lần thử nghiệm này không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì nữa. Tống Thư Hàng ngự đao (khải) phi hành, thuận lợi bay lượn vòng quanh ở độ cao chừng mười mét.

Do đây là lần đầu phi hành nên hắn không dám bay quá cao, hơn nữa vì để đề phòng bất trắc, Tống Thư Hàng còn khoác một tầng đao ý khôi giáp lên trên người mình. Có đao ý khôi giáp bao bọc, cho dù lỡ may mất đà rơi từ trên không xuống, té ngã lăn trên đất hai vòng cũng sẽ không bị thương.

Tô Thị A Thập Lục dùng hai tay ôm đầu gối, ngồi nhìn Tống Thư Hàng bay lượn trên không trung, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. Suy nghĩ một chút, cô lại lấy điện thoại ra rồi chụp cho Tống Thư Hàng mấy tấm hình.

Sau khi bay một vòng, Tống Thư Hàng ngừng lại rồi đáp xuống mặt đất.

“Cảm giác thế nào?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Cực đã, còn sướng hơn lái máy bay nữa, loại cảm giác hoàn toàn dựa vào năng lực của chính mình để bay lên bầu trời thế này quá tuyệt vời.”

Tống Thư Hàng cười trả lời.

Hơn nữa, không biết có phải hắn cảm giác sai hay không mà sau khi bản thân có thể ngự đao phi hành, chứng sợ độ cao đã tốt lên rất nhiều.

Bây giờ cho dù có rơi từ trên trời cao xuống thì hắn cũng không sợ nữa, bởi vì ông đây biết bay rồi nhá!

“Vậy ngươi còn muốn lắp hàng rào bảo hộ lên trên phi kiếm không?”

Tô Thị A Thập Lục cười hỏi.

Cô từng nghe Tống Thư Hàng nói sau này muốn lắp hàng rào bảo hộ lên trên phi kiếm.

“Lắp chứ!”

Tống Thư Hàng cắn răng nói:

“Chờ ta nắm vững ngự đao phi hành rồi sẽ đi đặt làm một thanh phi kiếm. Thể tích của phi kiếm phải thật lớn, sau đó lại lắp thêm một hàng rào bảo hộ vào, như vậy cảm giác an toàn sẽ tăng gấp đôi.”

“Hì.”

Tô Thị A Thập Lục cười nheo mắt:

“Vậy tiếp theo có muốn thử thuật ngự đao không?”

“Thử chứ nhưng đợi chút đã, để ta nghỉ ngơi một chút rồi luyện tập ngự đao phi hành thêm lát nữa, sau đó lại luyện thuật ngự đao.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đã nắm hết lý thuyết rồi, tiếp theo chỉ cần thực hành và luyện tập nhiều hơn thôi.

Nói xong, Tống Thư Hàng đến ngồi cạnh Tô Thị A Thập Lục rồi hỏi:

“À Thập Lục này, chuyện tai họa ngầm về mặt công pháp tu luyện của cô đã giải quyết được chưa?”

Hắn nhớ hồi trước lúc Tô Thị A Thập Lục bị thiên kiếp đả thương đã từng nhắc tới chuyện này với hắn. A Thập Lục nói sở dĩ cô độ kiếp thất bại là do công pháp tu luyện xảy ra vấn đề. Lần đó đáng lẽ cô đủ sức độ kiếp thành công rồi, nhưng thiên kiếp lại dẫn phát ám thương trong quá trình tu luyện nên mới khiến cô độ kiếp thất bại, suýt chút nữa bỏ mạng.

“Vấn đề tai họa ngầm về mặt công pháp đã được giải quyết rồi... Ta lấy được một bộ công pháp khác thích hợp với mình hơn, sau khi thành công lên cấp tứ phẩm, ta bắt đầu chuyển sang tu luyện công pháp mới. Đến nay, hầu như toàn bộ tiên thiên chân nguyên trong cơ thể ta đều đã chuyển đổi thành thuộc tính của công pháp mới rồi."

Tô Thị A Thập Lục trả lời.

"Vậy thì tốt."

Tống Thư Hàng gật đầu đáp, sau đó móc ra một viên đan dược khôi phục chân khí rồi ăn vào, khôi phục lại lượng chân khí đã tiêu hao.

"Cảm ơn."

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nhỏ giọng nói.

"Cảm ơn gì chứ, ta chỉ gắng sức làm chuyện mà mình có thể làm thôi. Hơn nữa A Thất tiền bối cũng trả thù lao cho ta mà."

Tống Thư Hàng cười tiếp lời.

"A Thất trả thù lao đó là quyết định của A Thất, còn ta là ta, hai chuyện này khác nhau."

Tô Thị A Thập Lục nhếch miệng nói, đầu nhỏ hơi ngẩng lên:

"Ta sẽ dùng cách của chính mình để cảm ơn ngươi."

Tống Thư Hàng:

"Được rồi, thế thì ta không khách khí nhận lấy hai phần thù lao vậy."

"Hì hì, nhưng ta còn chưa nghĩ ra làm sao để tạ ơn ngươi, chờ nghĩ ra lại nói tiếp.

Dứt lời, Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại ra, mở màn hình lên rồi hỏi:

"Mới nãy trong lúc ngươi bay thử, ta có chụp cho ngươi mấy tấm hình, muốn xem không?"

"Gửi cho ra đi."

Tống Thư Hàng nói.

Đây là những tấm ảnh chụp lại khoảnh khắc lần đầu tiên hắn ngự đao phi hành, rất có giá trị làm kỷ niệm. Nếu vừa rồi có thể quay video lại thì càng tốt.

"Có muốn đăng lên nhóm cho các tiền bối cùng xem không?"

A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó trả lời:

“Cũng được, vậy trực tiếp đăng lên nhóm đi, ta vào nhóm tải xuống cũng được.”

A Thập Lục nhoẻn miệng cười, ngón tay mở ra giao diện của nhóm Cửu Châu số 1.

Một lát sau, tổng cộng mười hai tấm ảnh được đăng lên nhóm. Trong đó có ảnh chụp từ cảnh Tống Thư Hàng thực hiện bước đao thiện đến cảnh khống chế bảo đao lơ lửng trên không, rồi đến cảnh Tống Thư Hàng thử nghiệm ngưng tụ độn quang lần đầu tiên, cuối cùng là mấy tấm chụp cảnh Tống Thư Hàng đang ngự đao phi hành ở độ cao mười mét.

...

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Gần đây các đạo hữu trong nhóm rất thường online, mọi người đang bàn về đề tài thiên kiếp biến hóa.

Thiên kiếp hiện đại hóa xuất hiện khiến mấy vị đạo hữu sắp độ kiếp trong nhóm Cửu Châu số 1 cảm thấy rất hoang mang.

Bây giờ đề tài trò chuyện trong nhóm chỉ toàn xoay quanh những vấn đề như làm sao đối phó với thiên kiếp hiện đại hóa và uy lực của tên lửa thiên kiếp như thế nào mà thôi.

Trước mắt thì có Bạch Tôn Giả đang độ thiên kiếp hiện đại hóa, hắn vẫn còn ở trong thế giới thiên kiếp để cày thiên kiếp, mê mẩn tới mức không dứt ra được, đến giờ vẫn chưa chịu đi ra. Vậy nên các đạo hữu trong nhóm cũng không cách nào có được thông tin chi tiết về uy lực của tên lửa thiên kiếp.

Diệt Phượng Công Tử:

“Nếu lấy được thông tin chi tiết về tên lửa thiên kiếp thì tốt rồi, như vậy mọi người cũng có thể chuẩn bị trước.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Đúng rồi, có khi nào thiên kiếp mà nhóm Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thư Hàng tiểu hữu độ cũng là thiên kiếp hiện đại hóa không nhỉ? Nếu quả thật như vậy thì kêu bọn họ đi ra chia sẻ chút kinh nghiệm độ kiếp đi.”

Khó khăn lắm cô mới thoát khỏi trạng thái cấm chat, lâu rồi không được tám, cả người mốc meo hết lên. Vì để sớm được giải trừ lệnh cấm nói, cô đành cắn răng ký kết một điều ước quá đáng với Hoàng Sơn Chân Quân, đó là ít nhất trong vòng một năm, không được nhắc tới ca khúc Hoàng Sơn đại ngốc trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa, thế mới thoát khỏi trạng thái cấm nói đấy.

Bắc Hà Chân Quân:

"Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã bế quan để củng cố cảnh giới rồi, lần này hắn gặp họa được phúc, ngưng tụ ra kim đan tám long văn, chắc còn phải bế quan một đoạn thời gian nữa mới ra. Ta nhớ hình như trong nhóm chúng ta cũng không có mấy người ngưng tụ ra được kim đan tám long văn đâu đúng không?"

Lạc Trần Chân Quân:

"Số kim đan tám long văn đã biết không vượt qua mười ngón tay."

"Vậy Thư Hàng tiểu hữu đâu?"

Đông Phương Tĩnh Tuyết lại hỏi.

Đúng lúc này, Tô Thị A Thập Lục online, đăng liền một lúc mười hai tấm ảnh chụp cảnh Tống Thư Hàng luyện tập ngự đao phi hành lên nhóm.

"Ồ, Thư Hàng tiểu hữu đang học ngự đao phi hành ư?"

Bắc Hà Chân Quân nhắn lại.

Diệt Phượng Công Tử hỏi:

"Tống Thư Hàng đang ở cùng với Thập Lục à? Thập Lục cô đang dạy cho Thư Hàng tiểu hữu học ngự đao phi hành hả?"

Tô Thị A Thập Lục:

"Đúng vậy."

"Từ độn quang mà Thư Hàng tiểu hữu biến ra, ta thấy đây không phải thuật ngự đao phi hành bình thường đâu đúng không? Đừng nói là Thập Lục cô lại truyền phương pháp ngự đao gia truyền của Tô Thị cho người ngoài đấy nhé?"

Cuồng Đao Tứ Lãng tinh mắt, vừa liếc mắt đã nhìn ra thuật ngự đao phi hành mà Tống Thư Hàng đang tập trong hình không phải là loại tầm thường, dù gì hắn cũng là người dùng đao mà.

Tô Thị A Thập Lục:

“Là thuật ngự đao do A Thất tự nghĩ ra, chính A Thất để ta dạy lại cho Thư Hàng nên không sao cả.”

Thất Tu Tôn Giả:

“Ta còn tưởng Tống tiểu hữu sẽ luyện chiêu Khiên Đao thuật kia chứ, mặc dù tư thế của chiêu đó có hơi kỳ quái nhưng thật ra cũng hữu dụng lắm. @Tô Thị A Thập Lục, Thập Lục à, ngươi bảo Thư Hàng tiểu hữu có rảnh thì cũng luyện Khiên Đao thuật đi nhé, sau này chắc chắn có chỗ dùng đấy.”

Tô Thị A Thập Lục:

“[icon mặt cười] Ta biết rồi, Thất Tu tiền bối.”

Thật ra không cần cô nhắn lại, Tống Thư Hàng đang ở ngay bên cạnh nên cũng có thể thấy được tin này.

Vũ Nhu Tử Vẫn Chưa Được A Cha Nghĩ Ra Đạo Hiệu Hôm Nay Cho:

“Ồ? Tống tiền bối đã bắt đầu học ngự đao phi hành rồi ư? Thật lợi hại! Tiếc là ta dùng kiếm, nếu không ta có thể luyện tập thuật ngự đao chung với Tống tiền bối rồi.”

Sau khi thấy biệt danh hôm nay của Vũ Nhu Tử, các tiền bối trong nhóm âm thầm mặc niệm cho Linh Điệp Tôn Giả. Sau bao nhiêu ngày dài, rốt cuộc Linh Điệp Tôn Giả đã cạn kiệt ý tưởng, không nghĩ ra được đạo hiệu gì nữa rồi sao?

Lúc này Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy mình thật thông minh, trong đạo hiệu có chứa chữ số mới là chân lý. Hắn có thể biến Cuồng Đao Tam Lãng thành tứ lãng, chỉ cần hắn muốn, còn có thể biến thành ngũ lãng lục lãng thất lãng, cứ mãi như thế. Đừng nói là một năm, cho dù qua một tỉ năm thì đạo hiệu của hắn vẫn có thể đổi mới từng ngày.

Dược Sư:

“Chờ chút, lạc đề rồi kìa. Đang nói đến chuyện muốn tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu để thảo luận về thiên kiếp hiện đại hóa mà? @Bá Đao Tống Nhất. Thư Hàng, ngươi có đang online không vậy?”

Người đang dùng ID Dược Sư là Giang Tử Yên. Gần đây cô rất chú ý đến thiên kiếp hiện đại hóa bởi vì Dược Sư cũng sắp phải độ kiếp rồi.

Tống Thư Hàng vừa mới tải xong đống hình chụp cảnh ngự đao phi hành của mình, đúng lúc này thì thấy được lời kêu gọi trong nhóm.

Bá Đao Tống Nhất:

“Ừ, thiên kiếp mà ta và Thất Sinh Phù tiền bối độ cũng là thiên kiếp hiện đại hóa, chúng ta đã nếm qua thiên kiếp hình tên lửa, xe tăng và cả bom hạt nhân. Thông tin cụ thể về tên lửa thiên kiếp... Lấy phù trận phòng ngự do Thất Sinh Phù tiền bối bố trí làm tiêu chuẩn, lúc tên lửa thiên kiếp nổ tung, phù trận của Thất Sinh Phù tiền bối bị phá hủy chỉ trong chớp mắt.”

Dược Sư:

“...”

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Mặc dù Thất Sinh Phù Phủ Chủ chỉ là tu sĩ tứ phẩm, nhưng phù trận do hắn bố trí lại có thể đỡ được cả công kích cấp bậc ngũ phẩm. Thế mà bị phá hủy chỉ trong nháy mắt, vậy uy lực của loại tên lửa thiên kiếp này lớn đến mức nào đây?

Cũng may Tống Thư Hàng lại nhắn tiếp:

“Nhưng lúc đó thiên kiếp mà bọn ta độ là loại hình dị biến, uy lực của tên lửa thiên kiếp đã đạt đến cấp bậc thất phẩm+. Cho nên số liệu này chỉ có thể để các tiền bối tham khảo một chút mà thôi.”

Đây là số liệu do bí pháp giám định của Tống Thư Hàng giám định ra lúc đó.

Đồng thời, Thư Hàng lập tức nghĩ tới một kho tên lửa và thiên kiếp bom nguyên tử mà Bạch Tôn Giả kiếm được.

Nếu các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 muốn biết uy lực của tên lửa thiên kiếp thế nào, đúng lúc chỗ hắn có sẵn!

Nhưng đống lửa thiên kiếp này thuộc quyền sở hữu của Bạch tiền bối, nếu muốn dùng thì phải hỏi ý kiến của ngài ấy trước.

Hay là giờ thử xin Bạch Tôn Giả luôn?

Nghĩ là làm ngay.

Bởi vì bây giờ Thư Hàng và A Thập Lục đều không mang theo giấy bút, trong tay có chỉ có cành cây của thụ yêu Mễ Lộ Lộ thôi.

Vì vậy Tống Thư Hàng cầm bảo đao Bá Toái, tìm một khối đã khá lớn rồi cắt nó ra thành tấm, sau đó dùng cành cây của thụ yêu viết chữ lên trên đá.

[Bạch tiền bối, xin phép dùng ba quả tên lửa thiên kiếp để nghiên cứu về số liệu của tên lửa thiên kiếp. Xin tiền bối phê duyệt.]

“Xong.”

Tống Thư Hàng bất cười ha ha, sau đó đưa tấm đá vào trong thế giới hạch tâm, tiếp theo lại chuyển tới tay trái trong thế giới thiên kiếp.

Ước chừng ba hơi thở sau.

Tống Thư Hàng cảm ứng được tay trái có động tĩnh, hắn lại chuyển tấm đá vào trong thế giới hạch tâm rồi đưa về hiện thế.

Trên đá có in dấu vân tay ngón cái của Bạch Tôn Giả, cộng thêm một chữ do ngón tay khắc ra: “Duyệt”.

Chương 1051: Có gặp không? Cho xin cái hẹn đi nào!

Tô Thị A Thập Lục nhìn tấm đá kia, thấy trên đó có thêm chữ kí của Bạch Tôn Giả:

“Thư Hàng, khi nãy ngươi đã đưa tấm đá này vào trong thế giới thiên kiếp chỗ Bạch Tôn Giả đấy à?”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng chìa bàn tay trái do chính mình huyễn hóa ra rồi nói:

“Ta đã để cánh tay trái lại cho Bạch Tôn Giả, sau dó thông qua thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển, thế là có thể đưa đồ ở hiện thế vào trong thế giới thiên kiếp và ngược lại. Khi nãy ta đã đưa tấm đá đó vào chỗ Bạch Tôn Giả, sau đó lại chuyển về đây.”

Tô Thị A Thập Lục nghe vậy thì ngẫm nghĩ một lúc rồi nghiêm túc căn dặn:

“Thư Hàng, sau này ngươi nhất định phải giữ bí mật về khả năng này của mình, đừng có cho người khác biết.”

Nếu như năng lực tuồn hàng vào thế giới thiên kiếp này mà bị những Tôn Giả thất phẩm khác không quen thân biết được thì e là sẽ dẫn đến phiền toái lớn.

Dù sao thì trong tu chân giới cũng có rất nhiều tu sĩ có lòng dạ đen tối, không phải ai cũng như các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đâu.

“Yên tâm đi, ta biết rõ việc này mà. Hơn nữa năng lực này còn phải dựa vào một món pháp khí của Bạch tiền bối, bằng không thì một mình ta cũng không làm được.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tiếc là cái hộp đó của Bạch tiền bối không thể chứa đầu người... bằng không thì hình tượng kỵ sĩ không đầu sẽ ngầu lòi lắm, còn oách hơn hẳn cái tạo hình võ sĩ cụt tay của hắn bây giờ nhiều.

...

Tống Thư Hàng chuyển tấm đá kia vào thế giới hạch tâm, sau đó lại báo tin lên nhóm Cửu Châu số 1:

"Các vị tiền bối, nếu như tất cả mọi người đều muốn biết số liệu chi tiết về uy lực của tên lửa thiên kiếp thì thế này vậy, chi bằng mọi người hẹn ngày giờ đến khu đại học Giang nam đi. Ta đã xin Bạch tiền bối ba quả tên lửa thiên kiếp rồi, đến lúc đó chúng ta chọn ngày giờ thích hợp, tìm chỗ nào kín kín một chút dể bố trí kết giới rồi cùng nghiên cứu về uy lực của tên lửa thiên kiếp, kiểm tra số liệu cụ thể của nó. Ngoài ra, chuyên gia độ kiếp và nghiên cứu nổ mạnh là Bỉ Ngạn Ma Quân cũng đang ở chỗ ta đây. Vị tiền bối này có đủ kinh nghiệm và hiểu biết về thiên kiếp với nổ mạnh, có thể nói đây chính là chuyên gia về phương diện nghiên cứu tên lửa thiên kiếp đấy!"

Một tay thì gõ chữ sẽ hơi chậm, đặc biệt là khi gõ đoạn văn dài như thế.

Sau khi gửi đoạn chat đó xong thì Tống Thư Hàng lại sờ cằm:

"Sao nghe đoạn văn này sặc mùi quảng cáo thế nhỉ? Y chang mấy cái quảng cáo chiêu sinh của các trường vớ vẩn ấy."

Một số trường học vớ vẩn chuyên xài chiêu quảng cáo này – Chúng tôi có thiết bị nghiên cứu tân tiến, có đội ngũ giáo viên hùng hậu, chúng tôi dùng tấm lòng cha mẹ để giáo dục học sinh.

"Ha ha ha."

Tô Thị A Thập Lục bị hắn chọc phá lên cười.

Lúc này, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đọc được tin nhắn của Tống Thư Hàng xong thì lập tức ngớ ra.

Xin Bạch tiền bối được ba quả tên lửa thiên kiếp ư?

Nhìn trời ~~ chẳng trách rõ ràng tối hôm qua Bạch Tôn Giả đã bắt đầu độ kiếp rồi mà đến nay vẫn chưa nhân tiền hiển thánh.

Hóa ra là Bạch Tôn Giả đang cày thiên kiếp à?

Tuy rằng không biết Bạch Tôn Giả thần thông quảng đại đã dùng cách gì để lấy được tên lửa thiên kiếp đưa đến hiện thế. Nhưng đối với đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 mà nói thì đây đúng là tin tốt.

“Cho xin cái hẹn đi nào!”

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam là người đầu tiên đáp lại.

“Cho xin cái hẹn đi nào!”

Tạo Hóa Pháp Vương cũng nói ngay.

“Cho xin cái hẹn đi nào!”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu.

“Cho xin cái hẹn đi nào!”

Lệ Chi Tiên Tử cũng rất tò mò về uy lực của thiên kiếp hiện đại hóa.

Sau đó… là một nùi câu ‘Cho xin cái hẹn đi nào!’.

Gần như hơn phân nửa thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều tỏ vẻ muốn hẹn gặp. Dù có phải là sắp sửa độ kiếp hay không cũng vậy, cứ đứng gần đó cảm nhận thử uy lực của tên lửa thiên kiếp cũng được.

Linh Điệp Tôn Giả ở Linh Điệp Đảo xa tít mù khơi cũng đang định nhắn ‘Cho xin cái hẹn đi nào!’, đột nhiên nhìn thấy con gái đang ngồi kế bên mình cười khúc khích cap màn hình lại.

Phần cap hình của Vũ Nhu Tử khá đỉnh.

Bên trên là avatar kèm nick name Bá Đao Tống Nhất của Tống Thư Hàng, nội dung chat có mấy chữ ‘Sao hả, có gặp không?’ sau đó là một đống tin trả lời của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Cho nên đoạn mà Vũ Nhu Tử cap lại trông thế này đây.

[Bá Đao Tống Nhất: Sao hả, có gặp không?

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam: Cho xin cái hẹn đi nào!

Tạo Hóa Pháp Vương: Cho xin cái hẹn đi nào!

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: Cho xin cái hẹn đi nào!

Lệ Chi Tiên Tử: Cho xin cái hẹn đi nào!

Các đạo hữu khác trong nhóm: Cho xin cái hẹn đi nào!]

Vũ Nhu Tử vui vẻ lưu bức ảnh này vào thư mục ảnh của mình. Cuối cùng cô còn cảm thán:

“Tống tiền bối đúng là được cả nhóm hoan nghênh thật đấy!

Cứ có cảm giác tất cả mọi người đều thích Tống tiền bối vậy.”

Linh Điệp Tôn Giả cứng người, lặng lẽ thu hồi ngón tay đang định ấn nút gửi tin nhắn của mình lại, kịp lúc bảo vệ tiết tháo của mình.

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Các tiền bối, chúng ta hẹn ngày giờ đi. Tối thứ hai đến thứ sáu ta đều rảnh. Thứ bảy và chủ nhật thì rảnh cả ngày. Bây giờ ta ở khu đại học Giang Nam chờ mọi người đến nhé. Còn địa điểm nghiên cứu tên lửa thiên kiếp thì để ta đi thỉnh giáo bm tiền bối cái đã, chắc là hắn sẽ có địa điểm thích hợp.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Càng sớm càng tốt! Trong nhóm có vài vị đạo hữu sắp sửa độ kiếp rồi, cho nên chi bằng cứ chọn ngày mai đi, 6 giờ tối ngày 11 tháng 9 nhé. Chúng ta tập trung ở gần khu đại học Giang Nam, đúng 8 giờ tối thì bắt đầu nghiên cứu tên lửa thiên kiếp.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Ta không có ý kiến.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Dù ta có chút việc nhưng có thể dời lịch được. Ta cũng có thể đến được.”

“Không thành vấn đề, tuy rằng đi hơi xa nhưng ta có thể đến được.”

Lệ Chi Tiên Tử nói, gần đây cô đã lên vũ trụ chơi. Nhưng nếu bây giờ bắt đầu lên đường thì có thể quay về trước 8 giờ tối mai.

Những tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 đều tỏ vẻ mình có thể đến kịp giờ, thế là thời gian đã được xác định.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả ít khi xuất hiện lại lên tiếng:

“Bây giờ ta đang ở gần khu Giang Nam đây, đúng lúc lắm. @Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ ngươi đang ở đâu thế? Ta qua chỗ ngươi một chuyến, có một món bảo vật phải trả lại cho ngươi đây.”

Thất Tu Tôn Giả cũng là một tiền bối sắp độ kiếp, cũng như

Linh Điệp Tôn Giả, hắn cũng là một Tôn Giả lâu năm có uy tín cực cao, một trăm năm trở lại đây hắn vẫn luôn chuẩn bị cho việc độ kiếp.

“Thất Tu tiền bối chờ chút nhé, ta sẽ gửi tọa độ cho ngươi.”

Tống Thư Hàng đáp, đồng thời chia sẻ vị trí của mình cho Thất Tu Tôn Giả.

Lại nói... Thất Tu tiền bối muốn trả bảo vật cho mình á? Bảo vật gì nhỉ? Tống Thư Hàng không nhớ mình từng đưa bảo vật gì cho Thất Tu tiền bối hết.

“Nhận được rồi, ta sẽ đến ngay đây.”

Thất Tu Tôn Giả đáp.

“Ok.”

Tống Thư Hàng trả lời Thất Tu Tôn Giả xong thì cất điện thoại.

Sau đó hắn đưa tay bóp cằm, ra vẻ trầm tư.

A Thập Lục nhướng mày:

“Ngươi đang nghĩ gì thế.”

Tống Thư Hàng:

“Không có gì, chỉ là đột nhiên ta cảm thấy phong cách nhóm mình cứ là lạ thế nào ấy. Kiểu nhóm nhà người ta có rảnh thì toàn hẹn nhau đi ăn, đi tán dóc các kiểu. Nhóm chúng ta rảnh rỗi lại hẹn nhau đi chơi tên lửa thiên kiếp.”

Tô Thị A Thập Lục: ...

Khi Thất Tu Tôn Giả hóa thành độn quang lóe lên thì Tống Thư Hàng đang dùng thuật ngự đao tiến hành luyện tập cùng Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi có kinh nghiệm ngự đạo phi hành xong thì việc học thuật ngự đao cũng dễ dàng hơn nhiêu. Tống Thư Hàng chỉ thử vài lần thì đã nắm giữ được thuật ngự đao rồi.

Lúc này Tống Thư Hàng đang tập trung tinh thần lực, dốc sức ngự đao. trên trời cao, bảo đao Bá Toái trong trạng thái khôi giáp biến thành ảo ảnh, liên tục di chuyển trên không, giao chiến cùng đoản đao của A Thập Lục.

Chẳng qua Tô Thị A Thập Lục vẫn chiếm thế thượng phong tuyệt đối, đoản đao của cô luôn có thể dùng những góc độ cực hiểm để đánh lùi bảo đao của Tống Thư Hàng, sau đó chém về phía bản thể của Tống Thư Hàng!

Lúc đoản đao chém về phía Tống Thư Hàng thì không hề nương tay, đao ý lại còn tăng vọt, trực tiếp chém lên người hắn.

Đao ý khôi giáp hiện lên trên người Tống Thư Hàng, ngăn cản đòn tấn công của A Thập Lục.

Đây là cách huấn luyện do chính bản thân Tống Thư Hàng đề xuất. Cách tốt nhất để nhanh chóng làm quen với thuật ngự đao chính là tìm một đối thủ, dùng thuật ngự đao tiến hành luyện tập.

Hơn nữa, chỉ khi A Thập Lục nhắm thẳng vào bản thể của hắn để tấn công, khiến hắn cảm nhận được nguy cơ thì thuật ngự đao của hắn mới có thể tiến bộ nhanh chóng. Hơn nữa, cũng chỉ như thế thì hắn mới có được kinh nghiệm chiến đấu ở phương diện này, lỡ như sau này có chiến phi kiếm với tu sĩ khác cũng chẳng sợ bị thiệt thòi.

“Đao thứ 36 rồi.”

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nhắc.

“Ừ... chúng ta nghỉ một chút đi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lại nói, thuật ngự đao Nguyệt Quang của Tô Thị A Thất khi vận hành vốn lặng lẽ không phát ra chút khí tức nào, hư ảo như ánh trăng. Bây giờ Bá Toái trong hình dạng khôi giáp của Tống Thư Hàng cũng thành công làm được đến mức hư ảo không chút tiếng động. Nhưng vì thể tích hơi lớn nên thể tích ảo ảnh cũng to hơn một chút.

Nhưng nói chung thì việc tu luyện ngự đao và Nguyệt Quang cũng coi như thuận lợi.

...

[Đúng rồi, nếu như lúc ta dùng thuật ngự đao này nhưng không rót đao ý của mình, mà rót đao ý của mỹ nhân rắn công đức thì sao nhỉ?]

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Mỹ nhân rắn công đức vốn là một thể với hắn, chỉ cần Tống

Thư Hàng muốn thì cũng có thể điều khiển đao ý của cô ấy!

Có lẽ nên thử xem sao!

Tống Thư Hàng vẫy tay, bảo đao Bá Toái phiên bản khôi giáp bay về, lơ lửng ngay bên cạnh hắn. Sau đó hắn vươn tay ra bắt đấy chân của khôi giáp vẫy một cái, xua đao ý khôi giáp bên trên đi.

“Ơ, hóa ra là đao à. Ta còn tưởng là Tống Thư Hàng tiểu hữu đang luyện thuật ngự giáp ấy chứ.”

Thất Tu Tôn Giả cười nói.

Thất Tu tiền bối vẫn oách như cũ. Hắn chỉ chắp tay đứng đó thôi cũng khiến cho người ta có cảm giác như toàn bộ không trung đều lấy hắn làm trung tâm, liên tục sụp đổ. Đây là khí tràng đặc biệt do công pháp mà hắn tu luyện mang lại.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật, thở dài nói:

“Tiền bối ngươi tới rồi đấy à, à mà bảo vật lúc nãy tiền bối bảo muốn trả lại cho ta là thứ gì thế?”

“Chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu ngươi quên mất thứ ấy rồi à?”

Thất Tu Tôn Giả cười lớn, lấy ra một cái hồ lô đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng giơ tay nhận lấy chiếc hồ lô ấy:

“Phệ Hồn Yêu Hồ ư?”

Chương 1052: Thất Tu Tôn Giả kéo đao

Đây chính là Phệ Hồn Yêu Hồ lúc trước đã từng khiến các tu sĩ ngoài vũ trụ điên cuồng tranh giành.

Nó vốn chính là hồ lô của cao thủ tán tiên Bán Hồ Đạo Nhân, mấy tháng trước đã bị Tống Thư Hàng dùng phi kiếm dùng một lần bắn vào vũ trụ.

Cũng không biết hồ lô của Bán Hồ Đạo Nhân đã gặp phải biến hóa gì trong vũ trụ, cuối cùng biến thành Phệ Hồn Yêu Hồ khiến cho các tu sĩ thèm khát như thế, còn khiến vô số tu sĩ đuổi theo phi kiếm dùng một lần chạy vòng vòng khắp vũ trụ.

Lúc đó, cuối cùng chiếc hồ lô này rơi vào trong tay của Tống Thư Hàng, sau đó lại bị Thất Tu Tôn Giả mượn đi, bởi vì trên đó ẩn chứa khsi tức của vị cái gì cũng có thể bán, hắn có thể dùng nó để tìm được vị cái gì cũng có thể bán thần bí đó.

“Thất Tu tiền bối đã thuận lợi tìm được vị kia rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi. Lúc ở trong thế giới thiên kiếp kia để độ kiếp thì vị cái gì cũng có thể bán đó đã cường thế xông vào, còn bán cho hắn một cái mũ Bình Thiên, cứu hắn một mạng.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười:

“Đương nhiên rồi. Nếu như ta không gặp được vị kia thì sao mà vị kia có thể liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu ngươi để hoàn thành giao dịch được chứ?”

Lúc ấy, Thất Tu Tôn Giả tốn biết bao nhiêu là công sức, rốt cuộc cũng tìm được vị cái gì cũng có thể bán kia, cũng thành công mua được bảo vật mà mình muốn. Bảo vật mà Thất Tu Tôn Giả cần để độ kiếp đã bị tuyệt diệt ở hiện thế từ lâu, cũng chỉ có vị cái gì cũng có thể bán này mới có thể còn hàng mà thôi.

Lúc trước Thất Tu Tôn Giả vốn còn muốn đưa Tống Thư Hàng cùng đi để gặp vị cái gì cũng có thể bán này. Nhưng lúc đó vị cái gì cũng có thể bán này lại phẩy tay tỏ vẻ không cần phiền toái như thế. Sau khi hắn hỏi Thất Tu Tôn Giả, biết được đạo hiệu của Tống Thư Hàng, cũng lấy một vài món đồ có liên quan đến Tống Thư Hàng từ chỗ Thất Tu Tôn Giả xong thì lập tức làm phép tìm kiếm vị trí của Tống Thư Hàng, dù cách trăm sông nghìn núi vẫn có thể liên lạc được với hắn, cũng thuận lợi hoàn thành một vụ giao dịch từ xa.

"Cảm ơn Thất Tu tiền bối."

Tống Thư Hàng chân thành cảm tạ, nếu không nhờ có Thất Tu Tôn Giả kịp thời liên hệ được với vị cái gì cũng có thể bán kia thì e là lúc đó Tống Thư Hàng đã bị nổ tan xác. Tuy rằng trên người hắn có mệnh phù có thể sống lại, nhưng vì bị thế giới thiên kiếp ngăn cách nên không bảo đảm tỉ lệ thành công trăm phần trăm.

Có thể nói, đây là một lần cứu mạng! Nhân tình cỡ này đúng là cực lớn.

"Đừng nên khách khí."

Sau khi trả Phệ Hồn Yêu Hồ lại cho Tống Thư Hàng xong thì Thất Tu Tôn Giả lại mỉm cười vỗ vai của hắn:

"Phải nói là ta thật sự rất hâm mộ ngươi đấy. Ngươi không biết lúc thấy ngươi nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp thì ta giật mình cỡ nào đâu. Lục Tu cũng phải ngu người ngay tại chỗ, trông buồn cười lắm."

Nhưng đúng lúc này, đao ý khôi giáp trên người Tống Thư Hàng đột nhiên khởi động... đao ý khôi giáp vốn đang ở trạng thái phòng thủ lại bất ngờ chuyển sang tấn công. Một đạo đao ý cực kỳ hung tàn đột nhiên xuất hiện, đao ý kéo dài thành đao khí, đao khí với uy lực cực kỳ lợi hại vừa ngưng tụ ra đã đánh lên người của Thất Tu Tôn Giả.

Đạo bào trên người của Thất Tu Tôn Giả cũng tự động kích hoạt, vô số tầng trận pháp phòng ngự xuất hiện.

Đao ý chém lên trận pháp phòng ngự, chém cho tầng phòng ngự ngoài cùng của Thất Tu Tôn Giả lắc lư vài cái.

May mà Thất Tu Tôn Giả có thực lực cao cường, phòng ngự cũng cường đại nên mới ngăn chặn được một đao đó mà không bị thương tích gì.

Thất Tu Tôn Giả: ...

Tống Thư Hàng: ...

Ngoài ý muốn, đây thật sự là ngoài ý muốn!

Lúc trước Tống Thư Hàng đối luyện thuật ngự đao với Tô Thị A Thập Lục, đoản đao của A Thập Lục đã chém Tống Thư Hàng tổng cộng hơn 36 đao, thật ra đã đến điểm giới hạn của đao ý khôi giáp của hắn rồi.

Cũng vì ẩn ẩn cảm ứng được đao ý khôi giáp đã đến điểm cực hạn cho nên Tống Thư Hàng mới đưa ra đề nghị ngừng việc luyện tập thuật ngự đao, sau đó ngồi nghỉ một lúc.

Nào ngờ cái vỗ vai của Thất Tu Tôn Giả lại biến thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

"Thư Hàng tiểu hữu này, có phải là ngươi bất mãn gì với ta không?"

Thất Tu Tôn Giả im lặng một lúc rồi hỏi.

"Không phải đâu, đây là sự cố ngoài ý muốn thôi, tiền bối ngài nhất định phải tin tưởng ta!"

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp lại.

Thất Tu Tôn Giả:

"Thế sao vừa gặp mặt mà ngươi lại chém ta thế?"

"Nói ra thì dài dòng lắm, nói chung thì đây là một câu chuyện đau lòng đối với ta."

Tống Thư Hàng thầm thở dài, chỉ vào đao ý khôi giáp trên người mình:

"Thất Tu tiền bối ngài cảm thấy thứ này là gì?"

Thất Tu Tôn Giả đánh giá bộ khôi giáp trên người Tống Thư Hàng một lúc:

"Nhìn thì có vẻ giống như một loại kỹ năng tương tự như chân nguyên hộ thể thì phải? Nhưng lại cảm ứng được một loại ý phòng thủ, đợi đã, chẳng lẽ đây chính là khải ý ư?"

"Không, nó là đao ý đấy."

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp lại.

"Không thể nào!"

Thất Tu Tôn Giả phủ quyết cái một, đao chính là vua trong binh khí, đao ý chủ công, sao có thể ngưng tụ thành bộ dạng của một bộ khôi giáp được chứ?

“Nhưng nó đúng là đao ý đấy.”

Tống Thư Hàng ngước đầu lên nhìn trời, vẻ mặt thổn thức.

Thất Tu Tôn Giả nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu:

“Chắc kèo là ngươi ngưng tụ phải hàng rởm rồi.”

Tống Thư Hàng khóc ròng:

“Cho nên ta mới nói rằng đối với ta thì đây là một câu chuyện đau lòng đấy. Vì bộ đao ý khôi giáp này mà thiếu chút nữa ta đã đổi đạo hiệu của mình thành Bá Khải Tống Nhất rồi.”

Thất Tu Tôn Giả lại nghiêm túc đánh giá bộ đao ý khôi giáp trên người Tống Thư Hàng:

“Nó là đao ý thật đấy à?”

“Chuẩn không cần chỉnh, nếu ngài không tin thì ta sẽ biểu diễn một lần cho ngài xem nhé?”

Tống Thư Hàng nói, chỉ cần hắn thôi phát đao ý, biểu diễn quá trình hình thành của đao ý khôi giáp một lần nữa thì Thất Tu tiền bối nhất định sẽ tin bộ khôi giáp này thật sự là đao ý.

“Không cần đâu, ta tin ngươi.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Cho nên mới nói, vì nó thật sự là đao ý cho nên ta vỗ vai ngươi một cái mới khiến nó phản kích đấy à?”

“Khụ, đó chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Tống Thư Hàng xấu hổ đáp:

“Điều kiện tiên quyết để đao ý khôi giáp của ta phản kích chính là phải đạt đến một điểm giới hạn, đợi sau khi đòn tấn công vào nó đạt đến điểm đó thì nó mới chủ động phản kích. Trước khi tiền bối ngài vỗ vai ta thì A Thập Lục đã chém ta tổng cộng 36 đao. Sau đó tiền bối lại vỗ vai ta một cái, đúng lúc vỗ trúng nó.”

Thất Tu Tôn Giả: ...

Thế nên đây là ta xúi quẩy à?

Thất Tu Tôn Giả bỗng thấy mệt tim dễ sợ.

“Vậy ta nên xin lỗi tiền bối đúng không?”

Tô Thị A Thập Lục giơ tay phát biểu:

“Dù sao thì người chém khôi giáp của Thư Hàng 36 đao cũng là ta.”

“Việc này không thể trách Tiểu Thập Lục được.”

Thất Tu Tôn Giả thở dài:

“Cũng tại ta xui thôi. Không hổ là Thư Hàng tiểu hữu, lại có thể ngưng tụ ra được một đao ý hoang đường... khụ, thú vị như thế.”

Tống Thư Hàng: ...

“Chúng ta đừng nói đến bộ đao ý khôi giáp đó nữa, khi nãy ta thấy Thư Hàng tiểu hữu ngươi đang luyện thuật ngự đao, thế ngươi đã luyện thành ngự đao phi hành chưa?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi.

“Vâng, đã luyện thành ngự đao phi hành rồi. Tiếp theo chính là luyện tập cho nhiều vào để kiếm điểm thuần thục.”

“Thế chiêu kéo đao thuật kia của ngươi thì sao? Có luyện chưa?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi tiếp.

“Tiền bối, đó gọi là Khiên Đao thuật chứ không phải kéo đao!”

Tống Thư Hàng nghiêm túc chỉnh lại.

“Như nhau cả thôi ấy mà, chiêu đao độn đó có tốc độ khá lắm, ngươi không định luyện thử à?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi tiếp, nói thật thì ngoại trừ tư thế hơi dở hơi ra, tốc độ của chiêu Khiên Đao thuật đó thật sự không tồi chút nào.

“Ta sẽ tu luyện Khiên Đao thuật mà, dù bình thường không dùng tới thì cũng có thể để dành dùng trong những lúc nguy cấp.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tư thế dở hơi thì có sao đâu chứ? Chỉ cần có thể giữ mạng trong những lúc cần kíp thì dù động tác có dở hơi đến đâu đi chăng nữa cũng chẳng sao hết.

“Hay là bây giờ ngươi luyện luôn đi, ta đứng ở đây xem giúp ngươi, thuận tiện hướng dẫn luôn.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: ...

Thất Tu tiền bối, ngài thật sự không có ý muốn xem ta làm trò hề đấy chứ?

A Thập Lục nhìn đồng hồ:

“Vẫn còn thời gian mà.”

“Có đi ngang qua thì chớ nên bỏ lỡ. Đây là một vị Tôn Giả thất phẩm chỉ đạo trực tiếp đấy, qua ngày mai thì chưa chắc ta đã có tâm trạng dạy Khiên Đao thuật cho ngươi đâu nhé.”

Thất Tu Tôn Giả cười lớn nói.

Tống Thư Hàng: ...

“Phải cân nhắc cho kỹ vào đấy. Hơn nữa ta phải nhắc ngươi một câu, ta đã từng nghiên cứu sơ về chiêu Khiên Đao thuật đó rồi. Dù sao thì nó cũng thú vị lắm, nó còn thích hợp cho mấy người mới học hơn cả ngự đao phi hành bình thường đấy, không cần lăn tăn vấn đề thăng bằng. Hơn nữa ta còn nghiên cứu ra được vào góc độ kéo đao bay thích hợp tăng tốc và giảm bớt sức cản không khí nữa đấy.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

“Được rồi, nhưng ta có một thỉnh cầu.”

Tống Thư Hàng nhanh trí nói ngay:

“Ta muốn xin Thất Tu tiền bối ngài tự mình làm mẫu trước cho ta một lần có được không? Khi nãy A Thập Lục dạy ta cũng thế, cô ấy phải làm mẫu trước mấy lần rồi mới giải thích về lý luận cho ta hiểu. Có thế thì ta mới học Khiên Đao thuật nhanh hơn được.”

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười:

“Có gì mà không được chứ? Bản tôn còn có thể biểu diễn diệu dụng của chiêu Khiên Đao thuật cho ngươi xem với các góc độ khác nhau nữa kìa.”

Sau đó Tôn Giả vỗ tay một cái.

Ngay sau đó, trước mắt của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tối sầm lại, sau đó lại lập tức sáng lại. Tiếp theo, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục pját hiện mình đang ở trong một hang động khổng lồ.

“Thực tại ảo, chắc là Thư Hàng tiểu hữu không lạ gì nó rồi đúng không? đây chính là thực tại ảo của ta, thế giới cổ mộ!”

Thất Tu Tôn Giả nói, hắn đã nghe vụ Tống Thư Hàng từng trải qua thực tại ảo của Bạch Tôn Giả vài lần.

Nói xong thì Thất Tu Tôn Giả lại vươn tay ra, trong hư không đột nhiên xuất hiện mười vị đại mỹ nhân tóc vàng.

Tất cả những đại mỹ nhân tóc vàng này đều mặc vày màu xanh nhạt có thêu hình hồ điệp. Mái tóc vàng của họ cũng giống hệt như tơ vàng do hoàng kim tạo thành, phát ra ánh vàng bóng loáng.

“Lục Tu Tiên Tử?”

Tống Thư Hàng nhìn những đại mỹ nhân kia, đây toàn là Lục Tu mà!

“Đúng vậy, tiếp theo sẽ do bọn họ biểu diễn Khiên Đao thuật cho Thư Hàng tiểu hữu ngơi xem. Lục Tu cũng có thể xem như một phần của bản tôn, để cô ấy làm mẫu biểu diễn Khiên Đao thuật cũng như chính bản tôn làm mẫu mà thôi. Nếu như ngươi cảm thấy Lục Tu không hợp gu của ngươi thì ta vẫn còn phiên bản Tứ Tu đây, nhưng Tứ Tu có bộ dạng của bạch ngọc sư tử chứ không phải con người, để nó làm mẫu biểu diễn Khiên Đao thuật thì không hợp để ngươi học tập.”

Thất Tu Tôn Giả cười nói.

Đậu xanh, đúng là gừng càng già càng cay.

Ngay sau đó, bên trong thực tại ảo, mười vị Lục Tu tiên tử huyễn hóa ra đủ loại bảo đao, sau đó thi triển Khiên Đao thuật bay lên không.

Thế giới này đúng là nơi coi trọng nhan sắc.

Lúc trước tên Linh Hoàng tóc đỏ kia dùng Khiên Đao thuật nhìn ngu si hết cỡ. Nhưng Lục Tu tiên tử dùng Khiên Đao thuật thì lại khiến người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Chương 1053: Học giỏi toán lý hóa, dẫn cưng đi lượn dẫn cưng làm màu!

Thất Tu Tôn Giả đã thông qua thực tại ảo để giảng một khóa học cực kỳ sinh động đầy toàn diện cho Tống Thư Hàng!

Lúc này, trong thực tại ảo thế giới cổ mộ của Thất Tu Tôn Giả, hơn mười sáu Lục Tu tiên tư dùng Khiên Đao thuật bay tới bay lui, phô diễn đủ loại góc độ thi triển Khiên Đao thuật cho Tống Thư Hàng xem, hình tượng vô cùng đẹp mắt.

Đồng thời, Thất Tu tiền bối bắt đầu giảng giải về một số kỹ xảo nhỏ của Khiên Đao thuật cho Tống Thư Hàng.

Thất Tu tiền bối không hổ là vị đại tiền bối khiến cho các đạo hữu khác trong nhóm đều sùng bái. Lượng kiến thức của hắn cực kỳ phong phú, thông kim bác cổ, đúng là đầu tàu trong số học bá, là thư viện di động.

Lý luận của Khiên Đao thuật được hắn giảng giải ra lại vô cùng thông tục dễ hiểu.

Không chỉ thế, Thất Tu Tôn Giả lại chế ra một công thức toán học riêng cho Khiên Đao thuật này.

Dựa theo công thức mà Thất Tu Tôn Giả đặt ra, Tống Thư Hàng chỉ cần thay công thức bằng thể tích của bảo đao Bá Toái, diện tích độn quang mà Khiên Đao thuật sẽ tạo thành cùng với cân nặng, chiều cao của bản thân, thông qua tính toán công thức thì có thể cho ra tư thế động lực học phù hợp nhất cho bản thân khi dùng Khiên Đao thuật!

Trong quá trình nghe Thất Tu Tôn Giả nói về công thức này xong thì Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngồi bên dưới đều giữ nguyên vẻ khiếp sợ tột cùng.

Sau đó cả hai lại liếc mắt nhìn nhau một cái.

[Thất Tu tiền bối đang nói về ngự đao phi hành đấy hả? Sao ta cảm thấy giống như đang giảng số học với vật lý thế này.]

[Công thức này khiến ta câm nín rồi.]

Nhìn trời, hóa ra Khiên Đao thuật này còn có thể học như thế ư?

Nhìn trời, hóa ra tu chân còn có thể tu kiểu này à?

Nhìn trời, kiến thức số học và vật lý lại có thể áp dụng được đến mức này sao?

Quá trình Thất Tu tiền bối giảng giải về Khiên Đao thuật đã đạp đổ thế giới gian về tu chân đã mỏng manh đến mức đáng thương của Tống Thư Hàng thêm lần nữa.

Ai nói học toán là thừa hả?

Lý luận toán học là thừa đang khóc đấy.

Nếu như không học toán cho giỏi thì coi như bít cửa tu chân nhé!

Tống Thư Hàng cảm giác bây giờ tu chân kết hợp với tri thức hiện đại đã trở thành xu thế toàn cầu rồi. Không chỉ riêng thiên kiếp hiện đại hóa mà ngay cả các tu sĩ cũng đang phát triển dần đều.

Sau này, nếu không học hành cho đàng hoàng thì cho dù có được số mệnh của nhân vật chính trong tiểu thuyết đi nửa cũng khó mà lăn lộn đấy.

Lấy cái ví dụ so sánh đi, nếu như có người bất cẩn rớt xuống vách núi nhặt được bí tịch tu chân như nhân vật chính trong tiểu thuyết nhé, nhưng sau khi mở ra xem lại phát hiện trong đó toàn mấy công thức toán phức tạp, hoặc kiến thức vật lý rồi nguyên lý chuyển đổi năng lượng các kiểu thì có khi sẽ ngu người tại chỗ luôn.

Nói xong chừng tương lai ngay cả lộ tuyến vận chuyển chân khí cũng sẽ được công thức hóa. Nếu như dốt toán, tính sai công thức, vận chuyển chân khí không đúng thì sẽ tẩu hỏa nhập ma ngay.

Đám học dốt đang run rẩy kia kìa!

...

Thất Tu Tôn Giả giảng giải xong thì lại mỉm cười hỏi:

“Sao hả? Thư Hàng tiểu hữu, Tiểu Thập Lục, các ngươi đã nhớ hết nội dung mà ta đã giảng chưa?”

Tôn Giả cảm thấy rất hài lòng trước vẻ mặt ngu người đầy khiếp sợ của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, hắn đang muốn hiệu quả này đây.

“Nhớ kỹ hết rồi.”

Tống Thư Hàng đáp. Có công thức này rồi thì độ khó khi học Khiên Đao thuật đã giảm xuống gấp mười lần, đợt đả kích này xem như không lỗ vốn! Cho dù lát nữa tư thế luyện Khiên Đao thuật của hắn có ngu đần đến đâu đi chăng nữa thì cũng đáng hết!

“Đúng là có muốn quên cũng khó đấy.”

Tô Thị A Thập Lục đáp, cô vốn chỉ tình cờ dự thính một lần thôi, lúc Thất Tu Tôn Giả giảng giải về Khiên Đao thuật không hề tránh mặt cô, đại biểu với việc Tôn Giả ngầm đồng ý cho cô được học Khiên Đao thuật này. Nên cô cũng tự nhiên ngồi nghe giảng luôn.

Nhưng bây giờ, lý luận cùng với công thức của Khiên Đao thuật do Thất Tu tiền bối đặt ra cũng đã in sâu trong đầu cô, khó mà quên được.

“Vậy Thư Hàng tiểu hữu ngươi có cảm tưởng gì không?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi lại.

Hắn mong Tống Thư Hàng không chỉ nhớ kỹ những lời hắn giảng giải mà còn phải học một suy ba, từ đó lĩnh ngộ và có được kiến giải riêng của mình.

“Cảm tưởng á?”

Tống Thư Hàng xoa cằm, nhìn Lục Tu tiên tử đang bay đầy trời, nghiêm túc nói:

“Ừm, ta cảm thấy đẹp lắm. Một nùi Lục Tu tiên tử bay tới bay lui như thế trông như vô số mỹ nhân ngư đang bơi lội vậy, hình tượng còn đẹp hơn mấy cô tiên cá hàng rởm bơi lội biểu diễn trong bể kiếng ở công viên nước nhiều.”

Tô Thị A Thập Lục: ...

Thất Tu Tôn Giả: ...

Có tin là bản tôn tương một đao cho ngươi chết tươi không?

“Khụ, ta nghĩ một lúc, cảm giác dùng số liệu và công thức để tinh ra tư thế phi hành này còn chính xác hơn kiểu dùng kinh nghiệm cá nhân để nhắm chừng góc độ phi hành cũ nhều. Bây giờ việc tu chân kết hợp cùng khoa học đã trở thành một xu thế mới. Nghĩ kỹ lại thì có thể phát hiện ra được rất nhiều tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đang tiến hành những thí nghiệm tương tự như thế. Tu chân + khoa học, rất hợp lý!”

Tống Thư Hàng nói thêm.

Thất Tu Tôn Giả gật đầu nói:

“Coi như qua cửa. Vậy thì tiếp theo hãy tranh thủ bắt đầu buổi biểu diễn... à nhầm, tu luyện của ngươi đi!”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng thầm co giật.

Hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái tinh thần và trạng thái chân khí của mình, sau đó hắn lại rút bảo đao Bá Toái, giơ đao lên ngang.

“ Khiên Đao thuật!”

Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, tiên thiên chân nguyên và đao ý đồng thời ập vào bên trong bảo đao Bá Toái.

Đao ý phóng ra, bộ đao ý khôi giáp kia lại xuất hiện lần nữa, bao quanh lấy bảo đao Bá Toái.

Đồng thời, trên bảo đao lại có một tầng độn quang xuất hiện, đây chính là độn quang của Khiên Đao thuật. Nó có hình thoi nhọn, bao phủ ở bên ngoài khôi giáp đao ý, phía trên có khắc năm trận pháp có hiệu quả tránh gió, nước, lửa, đất, sét.

Lúc này tay phải của Tống Thư Hàng nắm chặt chuôi đao, cũng chính là chỗ đùi của bộ đao ý khôi giáp.

Thật ra nếu chỉ đến bước này thì bộ dạng của Tống Thư Hàng vẫn ngầu lắm.

Nhìn từ góc độ của những người khác thì đầu tiên là Tống Thư Hàng cầm đao, giơ đao lên ngang. Sau đó thầm niệm Khiên Đao thuật, trên thân đao phát sáng, biến thành một bộ khôi giáp bằng thép. Toàn bộ quá trình thoạt nhìn cứ như bảo đao Bá Toái đã biến hình vậy, khá là ngầu.

Nhưng hình ảnh ngầu lòi chỉ dừng lại ở đây mà thôi.

Ngay sau đó, bảo đao Bá Toái vèo một phát phóng thẳng lên trời, Tống Thư Hàng một tay cầm chuôi đao, bị kéo bay lên.

Đao bay phía trước... nói đúng hơn là một bộ khôi giáp hình người bay ở phía trước, Tống Thư Hàng cầm chân của khôi giáp bị kéo bay lên.

Hình tượng này trông khá buồn cười.

“Nhìn trời, sao tốc độ lại nhanh thế này?”

Tống Thư Hàng cũng bị dọa sợ hết hồn, Khiên Đao thuật này vừa khởi động thì không hề có bước giảm sốc, vừa bay một phát thì đã vèo vèo với tốc độ nhanh nhất rồi.

“Tư thế! Hãy chỉnh tư thế của ngươi lại, dùng công thức Khiên Đao thuật, dựa vào thể trọng, hình thể của chính ngươi cùng với diện tích của độn quang do bảo đao Bá Toái tạo ra để tính toán và điều chỉnh tư thế của chính ngươi.”

Giọng nói của Thất Tu Tôn Giả đột nhiên vang lên.

“Tốc độ nhanh quá, ta không kịp điều chỉnh.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Nói xong, trong đầu Tống Thư Hàng cố gắng nghĩ đến công thức của Thất Tu Tôn Giả, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, chỉ trong nháy mắt đã tính toán ra góc độ thích hợp nhất với hắn.

Vừa vận chuyển Khiên Đao thuật, Tống Thư Hàng liên tục điều chỉnh tư thế thích hợp nhất. Ngay khi hắn áp dụng được tư thế thích hợp nhất thì tốc độ của Khiên Đao thuật lại tăng mạnh!

“Tuy rằng tư thế có dở hơi một chút, nhưng chiêu này mà dùng để chạy trốn thì không tệ chút nào. Nếu như ta mà bị kẻ thù bao vây thì chỉ cần kết hợp với đao độn Bá Vương của A Thất tiền bối cưỡng chế xông ra khỏi vòng vây, sau đó lại vận chuyển Khiên Đao thuật để vọt ra thật xa. Sau khi đột phá vòng vây còn có thể tìm cơ hội dùng Khiên Đao thuật quay lại, tiếp theo lại đổi sang dùng đao độn Bá Vương để liều mạng một trận.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Tuy rằng tỷ lệ dùng đến cách chạy thoát thân này không cao lắm, dù sao thì hắn vẫn còn thế giới hạch tâm còn ngon lành hơn để bảo vệ tính mạng mà.

Trừ phi là bị kẻ thù đặt bẫy, thế giới hạch tâm bị phong kín, lại bị cả đống người bao vây... nhưng tỷ lệ đó không cao lắm. Lại nói, cường giả kiểu có thể phong kín được thế giới hạch tâm thì chỉ cần dùng một ngón tay thôi cũng có thể đè chết Tống Thư Hàng.

...

Tống Thư Hàng bay một vòng trên trời, sau đó đáp xuống đất.

“Tuy rằng tư thế hơi đần, nhưng cảm giác phi hành không tệ chút nào. Bay rất ổn, hơn nữa tốc độ cũng nhanh. Khuyết điểm duy nhất chính là cứ luôn có cảm giác mình sẽ ngã xuống vậy, trong lúc phi hành ta cứ lo lỡ như mình hụt tay cầm đao thì liệu có bị hất bay đi không.”

Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao Bá Toái rồi nói.

“Khá lắm, Thư Hàng tiểu hữu ngươi đúng là có thiên phú tốt ở đao đạo.

Thất Tu Tôn Giả cười nói.

Tô Thị A Thập Lục vẫy điện thoại.

“Ta có chụp ảnh của ngươi lúc dùng Khiên Đao thuật này, gửi riêng cho ngươi hay là gửi lên nhóm đây?”

“Gửi qua cho ta xem trước đi đã.”

Tống Thư Hàng bước tới bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, tư thế khi dùng Khiên Đao thuật của hắn không được đẹp lắm, nếu như trông ngu quá thì đừng có gửi lên nhóm thì hơn.

Tô Thị A Thập Lục mở file lên cho Tống Thư Hàng xem ảnh cô đã chụp.

Góc độ bắt ảnh của Tô Thị A Thập Lục rất khá, có thể là có liên quan đến việc cô ấy từng học vẽ tranh, nên cô luôn có thể chụp được những hình ảnh tuyệt nhất theo bản năng.

Bức ảnh chụp Tống Thư Hàng ở trong điện thoại của cô lại vô cùng oách.

Nhìn ảnh thôi thì cản bản không hề nhìn ra Tống Thư Hàng đang bị đao kéo đi! Tống Thư Hàng trong ảnh nhìn cứ như đang vung bảo đao Bá Toái trong trạng thái khôi giáp, đạp không mà đi, trông oách khó tả.

Đây thật sự là ta ư?

Cho nên nói, đây là sự khác nhau giữa ảnh chụp do nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp và người thường đấy à?

"Gửi lên đi."

Tống Thư Hàng cười nói, để cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 được nhìn thấy bộ dạng đẹp trai của hắn khi dùng Khiên Đao thuật.

Thất Tu Tôn Giả cũng châu đầu sang nhìn, sau đó im lặng.

...

Bức ảnh này thật sự chưa từng chỉnh sửa ư?

Tô Thị A Thập Lục nhấn nút, gửi bức ảnh Tống Thư Hàng tu luyện Khiên Đao thuật lên nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Chân Quân:

"Thư Hàng vẫn đang luyện ngự đao phi hành à? Chiêu này là gì thế?"

"Chắc là Khiên Đao thuật mà Thất Tu tiền bối đã nói đấy, chính là cái chiêu ngự đao mà đao đi đằng trước người nằm phía sau đấy."

Lệ Chi Tiên Tử đáp.

"Không đúng, nếu như là Khiên Đao thuật thì Tống Thư Hàng tiểu hữu không thể ngầu được như thế mới đúng. Ta cứ thấy sai sai thế nào ấy."

Cuồng Đao Tứ Lãng nói chen vào.

Một lát sau, Cuồng Đao Tứ Lãng lặng lẽ gửi một bức ảnh.

Hắn cắt bảo đao Bá Toái trạng thái khôi giáp trong tay Tống Thư Hàng đi, dán vào một chiếc chùy khổng lồ, lại cho thêm tia chớp vào, sau đó xoay chiều ảnh lại.

Chương 1054: nghìn dặm một đao lấy mạng kẻ thù, lặn lội đường xa giành bảo đao

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ta vốn còn định ghép cái ảnh cây đao to tướng dài ba bốn thước vào cơ, nhưng trong kho ảnh chỉ có chùy thôi nên đành dùng tạm. Vì để bù đắp nên ta còn ghép thêm cả tia chớp lên cho ngầu kìa. Tiếc rằng khi nãy Vũ Nhu Tử tiểu hữu không online, không thì với kỹ thuật cỡ cô ấy chắc chắn sẽ ghép ra bức ảnh còn đỉnh hơn. Tóm lại là đây mới chính là Khiên Đao thuật trong lòng ta.”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói đầy vẻ thỏa mãn.

Vân Du Tăng Thông Huyền: icon giơ ngón cái.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tuy rằng ta cảm thấy Tam Lãng đang tìm chết, nhưng nhìn bức ảnh này xong ta lại bất giác phì cười.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Ta cũng vậy đó. Tuy rằng ta cảm thấy khá có lỗi với Thư Hàng tiểu hữu… nhưng bộ dạng này trông vẫn xứng với Khiên Đao thuật hơn, ta cảm thấy nó rất tuyệt đấy, ha ha ha.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Lại nói, sao bộ dạng với tạo hình này nom quen thế nhỉ, có phải ta từng thấy qua ở đâu không nhỉ?”

“Ta chỉ tiện tay ghép một cái thôi, nếu như có bất kỳ sự trùng hợp nào thì tất cả đều chỉ là trùng hợp.”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Bá Đao Tống Nhất:

“icon giơ tay, Lệ Chi Tiên Tử, Diệt Phượng, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đừng có nói linh tinh nữa. Nói trắng ra là các ngươi đều ghen tị với vẻ ngầu lòi của ta. Đúng rồi, Diệt Phượng tiền bối.

Gần đây ta học được một số kỹ năng, ngày mai khi nào các ngươi đến thế? Nếu như đến sớm thì chúng ta có thể đổi CPU một lần đấy. Ta muốn xem có thể một hơi đẩy ngự đao phi hành và thuật ngự đao lên đến cảnh giới đại thành hay không. đến lúc đó, một cái thuật ngự đao phóng ra thôi thì đã có thể lấy đầu quân địch từ nghìn dặm, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi."

Diệt Phượng Công Tử:

"..."

Đậu xanh, thiếu chút nữa là quên mất vụ mình còn nợ Tống Thư Hàng ba lần mượn dùng CPU để tu luyện. À phỉ phui cái mồm, CPU cái con khỉ, đấy là năng lực thiên phú của hắn, chứ hắn có phải máy tính đâu mà.

Mỗi lần nhắc đến đề tài này thì hắn đều bị Tống Thư Hàng dắt mũi đi trật hướng.

"Còn nữa, Diệt Phượng tiền bối, ngươi cũng tấn cấp nhanh lên đi."

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

"Ngươi nhìn ta đi, bây giờ đã có cảnh giới tứ phẩm rồi, nếu như thêm vài năm hoặc vài chục năm nữa, chờ ta tấn chức ngũ phẩm thì tìm ngươi cũng chẳng được chút gì."

Diệt Phượng Công Tử:

"icon vẫy tay, nghỉ chơi!"

Nhìn trời, tất cả đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều câm nín trước tốc độ tấn cấp của ngươi rồi có được chưa?

Diệt Phượng Công Tử:

"@Bá Đao Tống Nhất, ngoài ra ta cũng tốt bụng nhắc cho ngươi biết, cho dù bây giờ ngươi có luyện thuật ngự đao đến cảnh giới đại thành thì cũng đừng có mơ tới chuyện nghìn dặm lấy đầu kẻ thù. Năng lượng trong cơ thể của tu sĩ tứ phẩm còn gọi là trạng thái tiên thiên chân khí, mức độ của năng lượng chất không đủ. Với cảnh giới tứ phẩm sơ kỳ của ngươi bây giờ, có thể ngự đao bay được hơn nghìn mét để lấy đầu kẻ thù đã là giỏi lắm rồi. Nếu như xa hơn nữa, bảo đao của ngươi bay ra ngoài chém kẻ thù xong thì có thể sẽ không đủ năng lượng để tự bay về. Đến lúc đó, ngươi còn phải tự vác xác đến thu hồi bảo đao của mình nữa. Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng: ...

Vèo một phát đá bay ra ngoài, sau khi chém đầu kẻ thù xong thì bản thân mình phải xách mông chạy đến đó nhặt bảo đao về à?

Thế thì cùi bắp quá!

“Cho nên, ít nhất cũng phải chờ ngươi lên đến cảnh giới ngũ phẩm, khi tiên thiên chân nguyên trong cơ thể tiến hóa thành linh lực thì hãy tính đến chuyện lấy đầu kẻ địch từ ngoài nghìn dặm nhé. Nếu như ngươi cảm thấy khó chịu thì hãy tranh thủ tấn chức ngũ phẩm ngay trong năm nay đi. Ha ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử tiếp tục đả kích.

Tống Thư Hàng: ...

“Thật ra thì bảo đao không quay về cũng chẳng sao, muốn giải quyết vụ này cũng không khó đâu.”

Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng:

“Xin Lệ Chi tỷ tỷ chỉ dạy giúp cho.”

Lúc trước hắn tự tìm đường chết, bị Lệ Chi Tiên Tử dùng đại phong xa ném bay đi xong thì bây giờ không dám gọi là Lệ Chi mama nữa.

“Nếu như bảo đao không bay về thì vất luôn cho rồi. Ha ha ha ha, như vậy thì ngươi chẳng cần phải chạy qua đó nhặt nữa.”

Tống Thư Hàng: ...

Diệt Phượng Công Tử: ...

Tô Thị A Thập Lục: ...

Bắc Hà Chân Quân: ...

“Lệ Chi mama à, mama cũng bị nhiễm bệnh của Tam Lãng tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“...” Nếu như ngươi mà ở ngay chỗ ta thì ta nhất định sẽ thưởng cho ngươi một phát đại phong xa.

Cuồng Đao Tứ Lãng tức giận nói:

“Con khỉ á, ta không gánh cái này nhé. Nhìn đạo hiệu của ta đi, bây giờ bản tọa tên là Cuồng Đao Tứ Lãng. Nói cho các ngươi biết, từ hôm nay trở đi, bản tọa muốn làm một người, không bao giờ... quẩy mất não nữa. Từ hôm nay trở đi ta sẽ quan tâm đến các chuyện lớn trong tu chân giới và trên thế giới hơn. Từ hôm nay trở đi, bản tọa muốn đưa mặt nhìn biển rộng qua bao mùa xuân hoa khoe sắc. Đừng có mà vu khống rằng bản tọa lây bệnh Tam Lãng nhé, đây đã là quá khứ rồi."

Tống Thư Hàng: ...

Không chơi bệnh Tam Lãng nữa mà đổi sang bệnh Tứ Lãng à? Bất quá hắn không dám gửi câu này lên. Hắn sợ mình mà gửi xong thì Tam Lãng tiền bối đang phát điên sẽ vèo một phát, gửi cho hắn một thanh thiên ngoại phi kiếm mất.

Tạo Hóa Pháp Vương:

"Vừa nghe được chuyện cười mới, Tam Lãng nói sau này hắn sẽ không bao giờ quẩy mất não nữa. Ha ha ha ha."

Diệt Phượng Công Tử:

"Ha ha ha."

Lệ Chi Tiên Tử:

"Tèo rồi, cái này chọt trúng điểm buồn cười của ta rồi."

Bắc Hà Chân Quân:

"Sao tự dưng ta lại thấy muốn cười trên nỗi đau của người khác thế này."

Lạc Trần Chân Quân:

"Ta cũng thế, đừng có giận nhé, ta đã nhịn không được mà phì cười rồi."

Tuyết Lang Động Chủ:

"Ta không có cười nhé, có điều mồm cứ tự động toét ra này."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Ta không hề nhếch mép lên nhé, có điều trong lòng thầmsướng thôi."

Cuồng Đao Tứ Lãng: ...

Đậu xanh, mệt tim quá.

Trong lúc các tiền bối trong nhóm điên cuồng spam tin nhắn thì Tống Thư Hàng chợt lóe ra ý tưởng mới.

Hắn kéo thanh nhật ký chat xuống chỗ mấy câu nói của Lệ Chi Tiên Tử, sau đó lâm vào trầm tư.

Lát sau, hai mắt của Tống Thư Hàng đột nhiên sáng rực lên.

Hắn gửi một đoạn lên nhóm:

“Nói chứ có khi cách mà Lệ Chi tỷ tỷ vừa nói lại hữu dụng đấy! Nếu như bảo đao bay luôn không về thì vất luôn cũng được! Vụ này cũng hợp lý! Ta cảm thấy có thể thử được, thật đấy, không phải đùa đâu.”

“Thư Hàng tiểu hữu ngươi nói thật đấy à?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

“Thư Hàng tiểu hữu ngươi nói thật đấy à?”

Tuyết Lang Động Chủ hỏi?

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có chắc là muốn xài sang như thế không đấy? Một thanh bảo đao có thể dùng để ngự đao phi hành ít nhất cũng phải từ tứ phẩm đổ lên. Nếu ngươi dùng xong là ném như thế thì sẽ phá sản nhanh lắm đấy.”

Tạo Hóa Pháp Vương khuyên.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Ý ta là chúng ta có thể giở thủ đoạn trên bảo đao ấy.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Nói thì nói hết một lần đi chứ đừng có úp úp mở mở, Thư Hàng này, gần đây ngươi chơi với người của Nho gia nhiều nên bị lây cái thói dở hơi này của mấy tên thư sinh rồi đấy.”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu: ...

Từ đầu chí cuối hắn chưa nói câu nào, thế mà nằm không cũng trúng đạn à? Hơn nữa bọn ta như thế gọi là nói chuyện ‘hàm súc’ nhé? Không phải nói úp úp mở mở đâu, mà là uyển chuyển mới đúng. Đây là nghệ thuật ngôn từ. Nho gia bọn ta vẫn luôn đề cao tư tưởng thuốc đắng dã tật, lời thật mất lòng. Lúc cần thiết thì bọn ta vẫn sẽ nói thẳng những lời ở trong lòng mình ra dù nó có khó nghe cách mấy đi chăng nữa đấy nhé.

Lúc này hai mắt của Bắc Hà Chân Quân cũng sáng lên:

“Đợi đã, chẳng lẽ là như thế ư? Hay lắm, Thư Hàng tiểu hữu nói vậy thì ta lại thấy có khi cách mà Lệ Chi Tiên Tử đưa ra lại rất khả thi đấy.”

“Thế rốt cuộc là ý gì đây?”

Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

Diệt Phượng Công Tử:

“Các ngươi mà còn bẹo dạng bẹo hình như thế nữa là ta sẽ xù lông đấy nhé!!”

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Bạch Tôn Giả!”

Bắc Hà Chân Quân lại nói tiếp:

“Phi kiếm dùng một lần.”

Đơn giản thôi, nếu như bảo đao một đi không trở về thì cứ đổi thành hàng xài một lần thôi.

Bắc Hà Chân Quân lại nói tiếp:

“Nếu như bảo đao đã không quay về được thì cứ đổi thành loại dùng một lần. Cho nên, nếu như phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối có thể đổi thành phi đao dùng một lần, sau khi bay ra ngoài trăm dặm lấy đầu kẻ thù xong thì khỏi lấy về cũng được, dù sao thì cũng là hàng xài một lần mà.”

“Có lý lắm, nhưng cũng chỉ có người gần đây luôn kề cận bên cạnh Bạch tiền bối như Thư Hàng tiểu hữu mới có thể nghĩ đến.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Diệt Phượng Công Tử suy nghĩ một lúc rồi lại nói:

“Nhưng như thế thì lại có vấn đề, phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối là tuyệt kỹ độc môn của hắn, người khác có muốn cũng không học được. Muốn học được cách tạo ra phi kiếm dùng một lần thì nhất định phải hiểu trận pháp, phù văn, khả năng ghi nhớ và thực lực, có đủ những thứ đó thì mới có thể tạo ra phi kiếm dùng một lần được. Nhưng nếu như nhờ Bạch Tôn Giả ra tay chế tạo phi kiếm dùng một lần thì chẳng còn ý nghĩa gì. Nói thật, giá trị của một thanh phi kiếm dùng một lần do Bạch tiền bối chế tạo ra không thấp hơn một thanh bảo đao tứ phẩm bình thường đâu.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Cũng đúng… vấn đề chế tạo phi kiếm dùng một lần kiểu gì cũng khá đau đầu đấy. Cho nên đây chỉ là một giả thiết mà thôi. Nếu như Bạch Tôn Giả có thể hạ thấp kỹ thuật chế tạo phi kiếm dùng một lần để Thư Hàng tiểu hữu có thể học được thì gợi ý về phi đao dùng một lần mà Lệ Chi Tiên Tử vừa đưa ra sẽ khả thi hơn.”

“Đợi khi nào rảnh thì ta sẽ hỏi Bạch tiền bối thử xem, nói không chừng hắn thật sự có cách chế tạo ra phi kiếm dùng một lần phiên bản cấp thấp đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói.

phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối đã update lên biết bao nhiêu phiên bản rồi, cho nên cũng có khả năng có được phiên bản cấp thấp.

“Nếu như Bạch tiền bối thật sự có phiên bản cấp thấp thì lại có vấn đề tiếp nữa.”

Cuồng Đao Tứ Lãng lại nói:

“Icon cười gian, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi định trả cái giá gì để học được kỹ thuật này của Bạch tiền bối hả?”

Có trả giá thì mới có hồi báo, đây là lý niệm mà nhóm Cửu Châu số 1 vẫn luôn giữ vững.

Bá Đao Tống Nhất:

“Nhìn trời, ngu người luôn, lại nói... Ta còn nợ Bạch tiền bối cả một pháp khí không gian linh thạch đây này, không biết ta phải trả khoản nợ này kiểu gì nữa.”

Đống linh thạch bát phẩm, cửu phẩm mà hắn mượn của Bạch tiền bối đã đưa hết cho vị cái gì cũng có thể bán kia để đổi lấy chiếc mũ Bình Thiên nọ rồi.

Lúc ấy Tống Thư Hàng căn bản chẳng có thời gian để trả giá, trong lúc sắp sửa mất mạng như thế thì cho dù là kẻ mắc bệnh Tam Lãng thời kỳ cuối cũng sẽ không trả giá làm gì. Vị cái gì cũng có thể bán kia đòi bao nhiêu thì Tống Thư Hàng chỉ có thể trả bấy nhiêu.

Nói thật, chiếc mũ Bình Thiên này thật sự đúng với cái giá đó. Chỉ cần đội nó lên thì mỹ nhân rắn công đức có thể hóa thành hình dạng Nữ Đế, đỡ được cả đạn đạo thiên kiếp. Trạng thái của mỹ nhân rắn công đức khi đó hẳn là do tác dụng tấn công của ánh sáng công đức đối với thiên kiếp, nhưng chiếc mũ Bình Thiên đó tuyệt đối là chí bảo xịn.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Cả một pháp khí không gian linh thạch á?”

Cho nên Tống Thư Hàng tiểu hữu đây là nợ nhiều quá không ngại vay thêm tiền đấy à?

“Chuyện này thì chờ Bạch tiền bối độ kiếp xong rồi lại tính tiếp.”

Tống Thư Hàng cảm giác áp lực lớn quá.

Sau khi cất điện thoại xong thì hắn quay sang nhìn Tô Thị A Thập Lục:

“Thập Lục, chúng ta quay về trường nhé?”

Hắn muốn xem thử Khiên Đao thuật của mình kéo dài được bao lâu.

“Ừ.”

Tô Thị A Thập Lục đáp lại.

Chương 1055: Tống Tiền Bối, Chi Bằng Ngươi Thu Nhận Ta Đi

“Vậy ta đếm ba hai một, chúng ta bắt đầu nhé?”

Tống Thư Hàng nói.

“Được.”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Thất Tu Tôn Giả bên cạnh mỉm cười giải trừ thế giới thực tại ảo cho hai người, sau đó Tôn Giả chắp tay sau lưng, xem như làm trọng tài cho hai người kia tranh tài ngự đao phi hành.

“Ba, hai, một!”

Tống Thư Hàng nhấc bảo đao Bá Toái lên, để nó nằm ngang rồi thi triển Khiên Đao thuật xông lên hư không, tốc độ vô cùng nhanh.

Tô Thị A Thập Lục lại thong dong điềm tĩnh, đợi sau khi Tống Thư Hàng bay lên cao, cô mới chậm chạp lấy ra một viên đan dược bổ sung chân nguyên rồi ngậm vào miệng. Tiếp đó, cô vươn tay thay đổi pháp ấn, trên bảo đao bản mệnh của cô biến hóa ra một mảnh độn quang bao phủ lên thân hình cô. Người ở bên ngoài nhìn vào sẽ thấy Tô Thị A Thập Lục và bảo đao bản mệnh nhân đao hợp nhất, hóa thành một luồng đao quang.

Ngay sau đó, luồng đao quang kia phóng lên trời, đuổi theo Tống Thư Hàng chỉ trong một giây, lại vượt qua Tống Thư Hàng chỉ trong một giây; một giây kế tiếp đã bỏ xa Tống Thư Hàng ở sau lưng; qua thêm một giây nữa, ngay cả bóng dáng Tô Thị A Thập Lục Tống Thư Hàng cũng không thấy được.

Tống Thư Hàng:

“…"

Lúc trước Diệp Tư đã từng giải thích với hắn mấy loại hình ngự kiếm phi hành của tu chân giới.

Loại thứ nhất là loại Tống Thư Hàng hiện đang học, chân đạp độn quang mà đi. Trước tiên ngưng tụ một mảnh độn quang, sau đó tu sĩ đạp trên độn quang và phi hành với tốc độ cao. Cách này khá thịnh hành trong giới tu chân, vừa tương đối an toàn lại ít tốn sức. Thứ hai là cách ngự kiếm phi hành, khá thích hợp dùng để mang người ra vẻ ngầu lòi hay dẫn người bay cùng.

Cao minh hơn chân đạp độn quang phi hành chính là ‘nhân kiếm hợp nhất’ và ‘nhân đao hợp nhất’, thân thể tu sĩ cùng phi kiếm hoặc bảo đao hợp nhất hóa thành kiếm quang, đao quang, trong nháy mắt sẽ đi nghìn vạn dặm, loại thân pháp này có tốc độ cực nhanh, tiêu hao lớn. Mà cách Tô Thị A Thập Lục hiện đang dùng chính là cách ngự đao phi hành ‘nhân đao hợp nhất’ này.

Ngoài ra còn có các loại độn thuật đặc thù còn cường hãn hơn cả ‘nhân đao hợp nhất’. Chẳng hạn như Thiên Bằng Độn Pháp trong Thần Thú Cửu Diệu Độn Pháp mà Bạch tiền bối đã từng sử dụng, đó là một loại phi kiếm độn pháp cực kỳ cao minh.

Tống Thư Hàng không ngờ Tô Thị A Thập Lục ấy thế mà đã nắm giữ cách ngự đao ‘nhân đao hợp nhất’ này… thế cho nên, trong cuộc tranh tài này Tống Thư Hàng chỉ có thể hít bụi ở sau lưng cô nàng.

Lại nói, bình thường tu sĩ tứ phẩm phổ thông đến tứ phẩm hậu kỳ mới có thể thử học tập cách ngự đao này. Đây chính là sự khác biệt giữa tu sĩ cấp bậc thiên tài và tu sĩ bình thường.

“Thư Hàng tiểu hữu đừng nản lòng, Tiểu Thập Lục sử dụng phương pháp ngự đao phi hành ‘nhân đao hợp nhất’ sẽ khiến chân nguyên tiêu hao cực lớn. Ngươi cứ tranh thủ đuổi theo cô ấy, nói không chừng vẫn có cơ hội đuổi kịp đấy.”

Thất Tu Tôn Giả chắp sau lưng đạp không mà đi, cười nói với Tống Thư Hàng.

“Tiêu hao lớn bao nhiêu ạ?”

Tống Thư Hàng vừa điều chỉnh tư thế Khiên Đao thuật của bản thân, vừa dò hỏi.

“Lấy trình độ chân nguyên của Tiểu Thập Lục bây giờ mà nói, nếu cứ bay thẳng như thế thì ước chừng bay được hơn hai phần ba chặng đường là sẽ hao hết chân nguyên thôi.”

Thất Tu Tôn Giả tính toán.

“Nói vậy là ta vẫn còn có hy vọng ư?”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên, cắn răng tăng nhanh tốc độ của Khiên Đao thuật.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười, hắn tiếp tục đạp không mà đi, không nhanh không chậm theo bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đúng rồi, vừa rồi hắn quên nói cho Tống Thư Hàng biết việc trước khi Tô Thị A Thập Lục bay lên còn nuốt một viên đan dược bổ sung chân nguyên. Lúc đó lấy góc độ phi hành của Tống Thư Hàng tiểu hữu thì hình như vừa lúc không thấy được cảnh Tiểu Thập Lục nuốt đan dược.

Thôi quên đi, loại chuyện như vậy không cần phải nói.

Vừa cho người trẻ tuổi hy vọng, một giây sau lại tàn nhẫn bóp nát hy vọng là chuyện rất độc ác. Hãy để Tống Thư Hàng tiểu hữu ôm hy vọng mà lao về phía đại học Giang Nam đi.

Thất Tu Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cảm thấy mình quả là một tiền bối thấu tình đạt lý.

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng liều mạng bay đến đại học Giang Nam rồi tìm một nơi đáp xuống thì thấy Tô Thị A Thập Lục đang ngồi trên một chiếc ghế đá cách đó không xa, trong tay bưng một ly kem lớn, múc từng muỗng ăn ngon lành.

Thấy Tống Thư Hàng đáp xuống, A Thập Lục cười tươi như hoa vẫy tay với hắn.

Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao, đi tới bên cạnh cô rồi tò mò hỏi:

“Thập Lục, cô sử dụng độn thuật ‘nhân đao hợp nhất’ cơ mà, chân nguyên không tiêu hao nhiều à?”

“Có đan dược khôi phục chân khí mà, trên người ta có nhiều lắm, dùng một viên là được.”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt nói.

Tống Thư Hàng:

“…"

Đúng vậy, sao mình lại không nghĩ tới còn có thuốc hồi mana chứ nhỉ.

Chờ chút đã! Lúc trước mình bị Thất Tu Tôn Giả lừa rồi! Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn về phía Thất Tu Tôn Giả.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười, đồng thời ánh mắt Tôn Giả nhìn về phía vị trí sau lưng Tống Thư Hàng, tại đó có một vị Linh Hoàng ngũ phẩm đang nhanh chóng tới gần.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng có cảm giác, hai người quay đầu nhìn về phía sau.

Vị cường giả Linh Hoàng kia nhanh chóng đến gần.

“Hức hức hức hức ~~ Thư Hàng tiểu hữu.”

Vị lão đại gia này vừa khóc thút thít vừa chạy về phía Tống Thư Hàng. Cũng may trên người hắn có pháp thuật ẩn thân, người bình thường không cách nào nhìn thấy hắn.

“Là Khốc Lão Nhân đấy à.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

Sau đó hắn nhớ tới một chuyện quan trọng, hắn nhớ ngày hôm qua hắn đã hứa Khốc Lão Nhân rằng buổi tối khi liên hệ với Diệp Tư thì sẽ nhờ Diệp Tư đi hỏi Sở các chủ xem Bích Thủy Các có còn nhận người hay không.

Kết quả không ngờ hôm qua thiên kiếp 5 + 1 hạ xuống, cưỡng ép kéo đám người Tống Thư Hàng vào trong thế giới thiên kiếp. Sau đó lại là nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp, rồi đến đạn đạo thiên kiếp … Kết quả, Tống Thư Hàng quên mất tiêu chuyện của Khốc Lão Nhân luôn.

“Tống tiền bối, chúc mừng ngài thành công tấn chức Huyền Thánh bát phẩm.”

Khốc Lão Nhân khóc lóc chúc mừng, sau đó hắn lại nói:

“Tống tiền bối, lúc nào ngài rảnh rỗi thì hỏi Bích Thủy Các còn nhận người hay không giúp ta nhé?”

Tống Thư Hàng xấu hổ đáp:

“Khụ, Khốc tiền bối ngươi đừng vội, ta sẽ lập tức hỏi giúp ngươi đây.”

“Tống tiền bối cứ gọi ta là Tiểu Khốc đi.”

Khốc Lão Nhân lau nước mắt nói.

Tống Thư Hàng:

“…"

Quả nhiên, nên giao Thiên Khấp Bảo Điển cho tiên tử dung mạo xinh đẹp tu luyện thì hợp hơn.

…

…

Tống Thư Hàng moi móc trong túi thu nhỏ một tấc của mình, sau đó lấy ra một tấm ‘thông hành lệnh của Bích Thủy Các’, tấm lệnh bài này không những có thể dùng để tự do ra vào Bích Thủy Các mà còn có thể liên hệ từ xa với Diệp Tư.

Nếu như Diệp Tư đang bế quan, vậy có thể thông qua lệnh bài để liên hệ với Sở các chủ.

Sau khi lấy ra lệnh bài, Tống Thư Hàng rót chân khí vào đó.

Dù sao Khốc Lão Nhân cũng là bằng hữu của Bạch Tôn Giả, xem như nể mặt Bạch Tôn Giả, chút việc nhỏ ấy Tống Thư Hàng vẫn sẽ giúp.

Lệnh bài nhanh chóng được kết nối.

“Hửm, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tìm Diệp Tư có chuyện gì không?”

Giọng nói lười biếng của Sở các chủ truyền ra từ trong lệnh bài.

“Sở các chủ, Diệp Tư không có ở đó sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đang bế quan, sắp phải độ kiếp rồi. Yên tâm đi, có ta chế tạo trận pháp cho riêng cô ấy, cô ấy tấn chức lục phẩm không thành vấn đề.”

Sở các chủ ngáp một cái nói.

“Vậy… chờ khi nào Diệp Tư độ kiếp, Sở các chủ dẫn ta qua đó với, ta có thể giúp cô ấy một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ơ? Không phải Diệp Tư bảo ngươi sắp độ kiếp sao, ngươi đã độ kiếp thành công rồi à?”

Sở các chủ tò mò hỏi.

Lẽ nào trong thế giới 'Bích Thủy Các' của Sở các chủ không cách nào nhìn thấy Huyền Thánh giảng pháp và nhân tiền hiển thánh sao? Hoặc là nói, Sở các chủ ngủ như chết, không chú ý tới nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp?

"Tuy rằng nửa đường có chút phiền toái, có điều ta đã độ kiếp thành công rồi, còn có thu hoạch không nhỏ nữa. Nếu khi nào Diệp Tư muốn độ kiếp thì ta có thể giúp cô ấy một tay."

Tống Thư Hàng nói.

"Được, đến lúc đó ta đưa ngươi qua đây."

Sở các chủ ngáp một cái, lười biếng hỏi:

"Còn chuyện gì không? Không có thì cúp máy nhé, nói chuyện đường dài mệt quá."

"Còn có việc, đừng cúp vội."

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

"Là như vầy, ta muốn hỏi Sở các chủ xem Bích Thủy Các của các ngươi còn thiếu đệ tử không? Là loại sức chiến đấu cấp ngũ phẩm, trung thành đáng tin, sẵn lòng dâng hiến tất cả mọi thứ vì Bích Thủy Các ấy."

"Ngươi đến ngũ phẩm rồi à?"

Sở các chủ tò mò hỏi.

"Không, không phải ta. Còn nhớ rõ vị Khốc Lão Nhân đạo hữu ngồi xổm ở cửa Bích Thủy Các khóc lóc khi đó không? Chính là hắn muốn gia nhập Bích Thủy Các đấy."

Tống Thư Hàng nói.

"A, chính là tên nhóc luyện Thiên Khấp Bảo Điển của Diệp Tư kia đấy à."

Sở các chủ lười biếng nói, giọng càng ngày càng trầm, có loại dấu hiệu sẽ ngủ gục bất kỳ lúc nào.

"Đúng vậy, chính là hắn đấy. Sở các chủ, các ngươi còn thiếu đệ tử không?"

Tống Thư Hàng nói nhanh, cố gắng giải quyết xong chuyện trước khi Sở các chủ ngủ quên.

"Không nhận đâu, mỗi mình Diệp Tư thôi đã khóc sướt mướt đến mức khiến người ta đau đầu rồi, bây giờ ngươi còn muốn nhét một lão đầu như Diệp Tư vào ư, muốn chơi chết ta à?”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng:

“…"

“Cứ vậy đi, không có việc gì thì cúp đây.”

Sở các chủ nói.

Khốc Lão Nhân bên cạnh sốt ruột, hắn vội vã cầm lấy lệnh bài Bích Thủy Các trong tay Tống Thư Hàng:

“Chờ chút, chờ chút đã Sở tiền bối ơi. Hức hức hức, không thể nhận ta làm đệ tử chân truyền thì thu ta làm ngoại môn trưởng lão gì đó cũng được mà, cho đại một chức vị gì cũng được cả. Chỉ cần có thể để ta vào Bích Thủy Các tu luyện là được. Hức hức hức, ta có thể thề, cam đoan phương diện trung thành tuyệt đối không có vấn đề, hức hức hức. Sở tiền bối hãy cho ta một cơ hội đi mà!”

Sở các chủ:

“…"

Sở các chủ:

“Vậy nên ta mới nói, nghe tiếng khóc của ngươi thôi ta đã không chịu nổi rồi. Nếu ngươi tiến vào Bích Thủy Các tu luyện, ngày nào cũng khóc lóc, Bích Thủy Các của ta sớm muộn gì cũng toi thôi. Không nhận, không nhận làm đệ tử, trưởng lão gì đó cũng không nhận. Cứ thế đi nhé, tạm biệt, cúp đây.”

Sở các chủ nói xong lập tức ngắt liên hệ.

“Hức hức hức hức hức ~~~”

Khốc Lão Nhân cầm lệnh bài Bích Thủy Các, quỳ rạp xuống đất khóc rống lên.

Khóc rất đau lòng, nước mắt rơi ướt một mảng trên đất.

Cho nên nói, Thiên Khấp Bảo Điển bị một người đàn ông đạt được là chuyện đáng sợ đến nhường nào chứ? Đặc biệt là dưới tình huống người đàn ông này còn không được đẹp nữa chứ.

Sau khi khóc một hồi, Khốc Lão Nhân run rẩy đưa lệnh bài Bích Thủy Các cho Tống Thư Hàng, tiếp đó lại nghẹn ngào hỏi:

“Tống tiền bối, ta thật sự không có chút hy vọng nào sao?”

“Nếu như ngươi bỏ được cái tật hơ ra là khóc thì nói không chừng Sở các chủ sẽ xem xét việc nhận ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hức hức hức, sao mà được chứ, hức hức hức, ta luyện Thiên Khấp Bảo Điển mà.”

Khốc Lão Nhân suýt chút nữa đã khóc ngất đi.

Khóc một thôi một hồi, đột nhiên ánh mắt của hắn sáng rực lên:

“Tống tiền bối, hay là ngươi nhận ta nhé.”

Chương 1056: Bản Thiết Kế Bảo Đao Kiểu Mới

“Ta không có gì để dạy cho ngươi cả, ta không tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển. Với lại đừng gọi ta là Tống tiền bối nữa, gọi Thư Hàng đi. Nếu không được thì Bá Đao Tống Nhất cũng được.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngoài ra, Khốc tiền… Khốc đạo hữu, trước đây ta đã nhắc nhở ngươi, nếu Sở các chủ không nhận ngươi thì ngươi có thể thử cách trực tiếp bái Diệp Tư làm thầy mà?”

“Tống tiền bối, bái ngài làm thầy hay bái Diệp Tư Tiên Tử làm thầy cũng như nhau mà, ngươi hãy nhận ta làm đồ đệ đi. Hức hức hức, phương diện trung thành có thể đảm bảo, một ngày làm thầy cả đời làm cha. Mặc dù ta là tán tu, nhưng Tống tiền bối ngài có thể đi hỏi thăm thử xem, nhân phẩm của ta tuyệt đối đáng tin.”

Khốc Lão Nhân nghẹn ngào nói.

Thất Tu Tôn Giả lặng lẽ thi triển một pháp thuật bao phủ Tống Thư Hàng và nhóm người mình trong đó để người bình thường không cách nào nhìn thấy bọn họ.

Tiếp đó, Thất Tu Tôn Giả mở miệng nói:

“Khốc đạo hữu… Ngươi cần phải biết, bái một vị Huyền Thánh làm thầy sẽ không có cơ hội hối hận đâu.”

Tuy rằng Tống Thư Hàng tiểu hữu chỉ có cảnh giới tứ phẩm, nhưng thân phận Huyền Thánh bát phẩm kia của hắn lại là hàng xịn, nhân tiền hiển thánh cũng không phải chuyện đùa. Sau khi thánh ấn ngưng tụ, Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng sẽ có được một ít năng lực đặc thù mà Huyền Thánh sở hữu.

“Chỉ cần Tống tiền bối chịu nhận thì ta tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Khốc Lão Nhân nhìn Tống Thư Hàng với vẻ chờ mong.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Khốc đạo hữu, ngươi chờ ta thêm vài ngày đi. Đợi sau khi

Diệp Tư xuất quan thì ta sẽ cho ngươi một câu trả lời chắc chắn, sao hả?”

Hắn thực sự không thể dạy Khốc Lão Nhân được, Tiểu Thải hắn còn có thể dạy cô ấy phương pháp siêu độ, phương pháp luyện thể và đao pháp. Nhưng hắn chưa từng học Thiên Khấp Bảo Điển.

Vậy nên chỉ có thể chờ Diệp Tư xuất quan, sau đó hỏi ý của cô ấy, để xem cô có muốn nhận Khốc Lão Nhân làm đồ đệ hay không.

“Tống tiền bối, phải mất bao lâu thế?”

Khốc Lão Nhân lau nước mắt hỏi.

“Ít thì bảy tám ngày, nhiều thì một tháng.”

Tống Thư Hàng đáp, lấy liên hệ khế ước giữa hắn và Diệp Tư, hắn có thể xác định Diệp Tư sẽ độ kiếp trong vòng một tháng.

“Ta đã hiểu rồi, Tống tiền bối. Ta đi chuẩn bị quà bái sư ngay đây.”

Khốc Lão Nhân gật đầu nói.

Sau đó hắn xoay người chạy mất dép.

“Thật ra Thư Hàng tiểu hữu ngươi có thể nhận hắn mà.”

Thất Tu Tôn Giả cười nói.

“Nhưng ta thật sự không có gì để dạy hắn cả, hơn nữa cũng không phải tiền bối ngài không nhìn ra, tuy rằng ta có cái danh ‘nghìn năm đệ nhất thánh’, nhưng thực lực thật sự của ta chỉ có tứ phẩm thôi.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Thứ Khốc Lão Nhân muốn học chính là phần tiếp theo của Thiên Khấp Bảo Điển, nhưng Tống Thư Hàng không chắc là Diệp Tư có ý muốn nhận Khốc Lão Nhân làm đồ đệ hay không. Nếu Diệp Tư không đồng ý thì Tống Thư Hàng tuyệt đối không thể truyền thụ phần tiếp theo của Thiên Khấp Bảo Điển ra ngoài.

Thêm nữa là phong cách của Khốc Lão Nhân và hắn không hợp. Bảy đạo hiệu của hắn, đã tặng một cái Kim Cương Quân Tử Đao cho Tiểu Thải, Bá Đao Tống Nhất đã định trước sẽ giữ lại cho mình. Còn mấy cái đạo hiệu kế tiếp như Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ, không có cái nào thích hợp với Khốc Lão Nhân cả.

“Thất Tu tiền bối, từ giờ tới tối còn chút thời gian, nếu không ngài đi đâu đó nghỉ ngơi một chút trước nhé?”

Tống Thư Hàng nói.

Buổi chiều, hắn và A Thập Lục đều có tiết.

“Ta tìm đại chỗ nào đó tu luyện một lát vậy, một buổi chiều chớp mắt là qua ấy mà.”

Thất Tu Tôn Giả nói, giờ hắn tĩnh tọa minh tưởng chốc lát là hết một buổi chiều ngay.

Nói rồi, Thất Tu Tôn Giả ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời:

“Xem ra trời sắp mưa rồi. Thời tiết như thế cũng rất thích hợp, ta trực tiếp lên trên tầng mây tu luyện. Vậy Thư Hàng tiểu hữu, buổi tối sẽ liên lạc sau nhé.”

“Được.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thất Tu Tôn Giả cười vung tay lên, tán đi pháp thuật ngưng tụ trên thân ba người. Sau đó thân hình hắn lóe lên, hóa thành độn quang rời đi.

Sau khi Thất Tu tiền bối đii rồi, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, phía trên chỉ toàn mây đen dày đặc, thời tiết thay đổi thất thường thật.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Tống Thư Hàng nói, gần đây hắn hơi bị nhạy cảm với mây đen. Cứ luôn cảm giác sau khi thứ này ngưng tụ thì sẽ đột nhiên hóa thành một tia sét đánh xuống đầu hắn, hoặc là có một khẩu pháo thò ra từ trong đó nã cho hắn một phát.

“Ừm.”

Tô Thị A Thập Lục cười đáp.

Lớp buổi chiều bắt đầu.

Tống Thư Hàng tìm được đám bạn cùng phòng rồi ngồi vào vị trí bên cạnh bọn họ.

Lúc này, Thổ Ba dùng cùi chỏ huých Tống Thư Hàng một cái, cười khà khà nói:

“Thư Hàng, mày giỏi lắm, vậy mà chơi trò cô trò yêu nhau, mày cua được cô Tô khoa mỹ thuật từ khi nào hay thế? Đúng là chân nhân bất lộ tướng nha.”

Tống Thư Hàng:

“…"

Thổ Ba đang nói A Thập Lục sao?

“Tao đã điều tra rồi, cô giáo Tô là thiên tài hệ mỹ thuật vừa mới trở về từ nước ngoài, tác phẩm của cô ấy thậm chí còn từng đạt giải thưởng lớn cấp thế giới, là tài nữ thật sự đó. Lần này đại học Giang Nam cũng bỏ ra một cái giá rất lớn mới mời được cô ấy về đây đấy.”

Dương Đức bên cạnh gõ máy tính bảng, kéo tư liệu cá nhân của cô giáo Tô ra.

“Nói đi, mày quen biết cô Tô lúc nào thế? Năm nay cô ấy mới về nước mà?”

Cao Mỗ Mỗ cũng hỏi.

“Được rồi… thực ra tao quen cô ấy từ học kỳ trước. Lúc học kỳ trước sắp kết thúc thì tao gặp được cô ấy, sau đó thì quen biết thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thảo nào tao cảm thấy cô Tô quen lắm, có thể tao đã từng gặp cô ấy ở đâu đó rồi, có điều tao lại không nhớ rõ được.”

Thổ Ba xoa cằm nói.

Cao Mỗ Mỗ cũng tới gần Tống Thư Hàng, cười nói:

“Thế nào Thư Hàng. Mày với cô Tô phát triển đến đâu rồi?”

Thổ Ba:

“Mà này, tao không ngờ khiếu thẩm mỹ trong việc tìm bạn gái của Thư Hàng mày thế mà giống Cao Mỗ Mỗ, đều thích mẫu con gái có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn cả.”

Tống Thư Hàng:

“…"

Vì sao ý của lời này được nói ra từ trong miệng Thổ Ba lại làm hắn thấy tội lỗi như yêu thích loli thế này?

“Thổ Ba, mày không hiểu. Mày không hiểu chỗ đáng yêu của mấy cô nàng có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn đâu. Dáng dấp nho nhỏ khiến người muốn bảo vệ, che chở cho họ. Hơn nữa, dáng người nhỏ nhắn sẽ khiến họ nhìn cute hơn hẳn.”

Cao Mỗ Mỗ đắc ý khoe khoang.

“Tao vẫn thích kiểu bốc lửa hơn.”

Thổ Ba khoa tay múa chân trước ngực nói:

“Tao muốn tìm bạn gái như chị Triệu Nhã Nhã của thằng Thư Hàng ấy.”

Tống Thư Hàng:

“…"

Thổ Ba mày muốn làm anh rể của tao à?

“Cưng còn trẻ nên không hiểu đâu. Ngực không phẳng thì lấy cái gì mà bình thiên hạ!”

Cao Mỗ Mỗ nói với vẻ mặt cao thâm khó lường.

“Này, cho qua cái đề tài này đi.”

Dương Đức đẩy kính mắt:

“Bé Thi vẫn đang ngồi bên cạnh đấy.”

Lúc này bé Thi đang cúi đầu nhìn ngực mình, sau một lúc lâu, dường như bé đột nhiên giác ngộ được cái gì đó. Tiếp theo… bé lặng lẽ nhích mông cách xa Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ:

“…"

Nè nè nè, Thi ơi cưng hiểu lầm rồi, anh chỉ thích mấy cô gái có dáng người nhỏ xinh thôi, chứ anh không phải lolicon đâu, anh không thể ra tay với kiểu bé con như cưng được, hơn nữa anh có bạn gái rồi đấy!

Sau khi nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ bị bé Thi ghét bỏ, không hiểu sao trong lòng Tống Thư Hàng lại thấy hả hê.

“Đúng rồi, Thư Hàng. Này, mày khỏe hơn chút nào chưa?”

Dương Đúc lên tiếng hỏi, cậu ta nhớ ban sáng sắc mặt Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại tái mét, trông như rất đau đớn.

“Yên tâm đi, cơ thể của tao lần… Ặc…”

Tống Thư Hàng vừa nói được nửa câu thì đã tái mặt.

Cảm giác điện giật nơi tay trái lại đến nữa rồi, mức độ thiên kiếp điện giật lần này còn mạnh hơn hồi sáng. Vất vả lắm Tống

Thư Hàng mới thích ứng được với cường độ điện giật lúc sáng, không ngờ cường độ điện giật buổi chiều lại tăng lên.

Tống Thư Hàng yên lặng xoay người, dựa vào bàn, cắn răng chịu đựng đau đớn khi bị điện giật.

“Này này này, Thư Hàng, hay mày xin nghỉ đi!”

Dương Đức lo lắng nói, trông nó thế này chẳng có vẻ gì là ổn cả.

“Yên tâm đi, thật sự không sao hết.”

Tống Thư Hàng phất tay.

Lần này thiên kiếp điện giật đến nhanh đi cũng nhanh. Dường như Bạch tiền bối phát hiện chỗ bất thường trên tay trái của hắn nên đã áp dụng phương pháp cứu chữa, tăng cường phòng ngự cho tay trái của hắn.

Ước chừng mười hơi thở sau, Bạch tiền bối đặt một tờ giấy vào tay trái hắn.

Ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, chuyển tờ giấy đến hiện thế.

[Thật ngại quá, Thư Hàng tiểu hữu. Vừa rồi thao tác sai lầm, bom nhiệt hạch bị nổ. Được rồi, Thư Hàng tiểu hữu, bên cạnh ngươi có máy vi tính không? Chuyển qua cho ta một cái đi, cứ đối phó với thiên kiếp như thế này cũng chán, nhưng lại chưa lấy đủ loại loại bom thiên kiếp, ta chưa cam lòng nên muốn đánh thêm vài lượt nữa. Ngươi chuyển máy vi tính qua đây đi, ta muốn chơi game một lát, game offline là được rồi.]

Tống Thư Hàng:

“..."

Đây rốt cuộc là Bạch Tôn Giả độ kiếp hay là thiên kiếp đang độ Bạch Tôn Giả hở trời?

Tống Thư Hàng xé giấy thêm một trang giấy rồi viết: [Không có máy vi tính, có điều Bạch tiền bối, ngươi có thể chơi game trên điện thoại di động mà.]

Sau khi viết xong, Tống Thư Hàng truyền tống tờ giấy đến thế giới thiên kiếp.

Một lát sau. Bạch Tôn Giả trả lời: [Vừa rồi di động nằm trong công kích của một sóng bom nhiệt hạch nên nổ banh rồi… hay là ngươi cho ta mượn đi. Lần trước ta thấy màn hình di động của ngươi bị nứt. Sau lượt thiên kiếp này thì hai chúng ta đi mua điện thoại mới luôn, sau đó ta lại cải tiến di động của ngươi một chút luôn.]

Tống Thư Hàng nhìn di động của mình, lần trước sau khi màn hình bị nứt ra thì vẫn chưa đưa Bạch tiền bối sửa lại. Lại thêm tối qua độ kiếp xong, di động của hắn cũng bị thiên kiếp làm hỏng, sáng nay thi thoảng lại bị giật. Đổi cái mới cũng được.

Vì vậy, Tống Thư Hàng lấy sim ra khỏi di động trước, dường như sim điện thoại cũng bị hỏng, đến lúc đó phải tranh thủ đi làm sim khác mới được.

Tiếp đó Tống Thư Hàng bỏ di động vào túi lại rồi nhân đó truyền tống nó cho Bạch Tôn Giả.

Sau khi có di động chơi, trong suốt tiết học này không thấy Bạch Tôn Giả gửi giấy đến nữa.

Tống Thư Hàng có thể tưởng tượng ra hình ảnh Bạch Tôn Giả vừa đối phó thiên kiếp vừa chơi game mobile trong thế giới thiên kiếp. Ừm, Bạch tiền bối vui là được rồi.

…

…

Trong lúc nghỉ giữa giờ, Tống Thư Hàng rảnh rỗi bèn thuận tay vẽ bừa lên giấy.

“Tống sư huynh đang vẽ gì thế?”

Bé Thi thò đầu qua, tò mò nhìn hình vẽ trên giấy của Tống Thư Hàng.

Nhìn có vẻ như đó là một thanh phi kiếm khổng lồ. Có điều trên phi kiếm còn có những đường gạch ngang và dựng thẳng, không biết đây là gì nữa.

“Ta đang vẽ bản thiết kế.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Bản thiết kế? Phi kiếm kiểu mới à?”

Thi tò mò hỏi.

“Là bảo đao!”

Tống Thư Hàng đáp thông qua truyền âm nhập mật.

“À, vậy những đường màu đen phía trên là gì thế?”

Thi hỏi.

“Là lan can bảo hộ đấy.”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên nói:

“Ngươi không thấy là sau khi cho thêm lan can lên phi kiếm thì khi bay sẽ đặc biệt có cảm giác an toàn à?”

Thi:

“..."

Tuy rằng hình dung Tống sư huynh như vậy là không tốt lắm, nhưng cô nhóc thật sự muốn nói: MDZZ (Thiếu cmn não)

Chương 1057: nghìn Năm Đệ Ngũ Thánh: Móa, Sao Ta Lại Thành Đệ Ngũ Thánh Thế

Lớp buổi chiều của Tống Thư Hàng có ba tiết.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng phải chịu đựng cảm giác tê rần do ‘thiên kiếp điện giật ở cánh tay trái’ ra thì chương trình học buổi chiều cũng trôi qua rất bình an.

Tống Thư Hàng rất hưởng thụ loại cuộc sống yên tĩnh hiếm có này, con đường tu luyện cũng chú ý mức độ co giãn, cuộc sống học hành yên ả này cũng có lợi ích nhất định đối với tu sĩ.

Mãi cho đến khi tiết thứ ba kết thúc... Đột nhiên, Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân, Thi, tước yêu Tiểu Thải đều đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía hư không.

Không chỉ mấy người Tống Thư Hàng, tu luyện giả trong toàn bộ vũ trụ, bất kể là tu luyện giả thuộc hệ thống nào, vào giờ khắc này tất cả đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía hư không!

Loại cảm giác này, không sai, lại có người ‘nhân tiền hiển thánh’.

“Là Bạch tiền bối rốt cuộc xử xong thiên kiếp, tấn chức Huyền Thánh bát phẩm sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đồng thời, Bạch Hạc Chân Quân, Thi đều quay đầu nhìn về phía hắn, ba người liếc nhau, lặng lẽ gật đầu.

“Hây, tan học rồi, Thư Hàng hôm nay mày có về kí túc xá không?”

Cao Mỗ Mỗ đứng lên, vừa thu xếp sách vở vừa nói.

“Hôm nay tao có việc, sẽ không về kí túc xá. Bọn mày về trước đi.”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, cười nói với ba người bạn cùng phòng.

“Lại đi hẹn hò với cô giáo Tô à?”

Thổ Ba cười nói.

“Không phải, buổi tối có chuyện khác phải làm.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Vậy bọn tao đi trước đây.”

Cao Mỗ Mỗ phất tay với Tống Thư Hàng.

…

…

Sinh viên trong phòng học dần tản đi, ba người Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân, Thi gật đầu, sau đó cùng đứng lên đi đến phòng học không có ai ở sát vách.

Bạch Hạc Chân Quân bố trí trận pháp cảnh giác, sau đó ba người một tước ngẩng đầu nhìn về phía trần nhà, chuẩn bị quan sát hình ảnh Bạch tiền bối nhân tiền hiển thánh.

“Hồi hộp quá đi hà, không biết Bạch tiền bối nhân tiền hiển thánh sẽ thế nào đây.”

Bạch Hạc Chân Quân nói đầy chờ mong, đồng thời trong lòng hắn lại mơ hồ có chút lo lắng.

Sức hấp dẫn của Bạch tiền bối lớn như vậy, một khi nhân tiền hiển thánh thì toàn bộ tu luyện giả trong vũ trụ, bất kể là tu luyện giả hệ thống nào, hệ tu chân cũng được, hệ cổ vu cũng được, hệ thần đạo cũng được, hệ pháp thuật viễn cổ, hệ ma pháp cận cổ cũng được, tất cả đều sẽ thấy dáng vẻ Bạch tiền bối hiển thánh.

Đến lúc đó, có khi nào sẽ có hàng nghìn hàng vạn người yêu thích Bạch tiền bối rồi trở thành tình địch của hắn hay không đây?

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Bạch Hạc Chân Quân lại xoắn xuýt muốn chết. Hắn vừa hy vọng Bạch tiền bối có thể nhân tiền hiển thánh, khiến người trong thiên hạ đều biết đến sức hấp dẫn của Bạch tiền bối. Rồi lại lo lắng sức hấp dẫn của Bạch tiền bối quá lớn, lại làm hắn khi khổng khi không có thêm hàng nghìn hàng vạn tình địch.

“Ta đã bỏ lỡ cảnh tượng nhân tiền hiển thánh một lần rồi, không ngờ còn có thể nhìn lại lần nữa.”

Bé Thi nói với vẻ chờ mong, lúc trước khi Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ cùng với Thiên Nhai Tử nhân tiền hiển thánh thì Thi còn đang ngủ. Cô bé chỉ có thể nằm mơ thấy nội dung nhân tiền hiển thánh. Lúc bỏ lỡ cảnh tượng nhân tiền hiển thánh nghìn năm khó gặp một lần đó, Thi đã hối hận rất lâu. Không ngờ chỉ cách một ngày lại có thể nhìn thấy cảnh tượng Bạch tiền bối nhân tiền hiển thánh.

"Hy vọng lúc Bạch tiền bối nhân tiền hiển thánh, bên cạnh không có tên lửa thiên kiếp chất thành đống."

Tống Thư Hàng nói. Bằng không Bạch tiền bối nhất định sẽ bị hiểu lầm là kẻ buôn lậu súng ống đạn dược mất.

…

…

Mà lúc này trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng náo nhiệt hẳn lên.

"Nhân tiền hiển thánh, là Bạch Tôn Giả đúng không nhỉ?"

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu nói.

Bắc Hà Chân Quân:

"Bạch tiền bối đã đánh thiên kiếp trong thế giới thiên kiếp hết một ngày một đêm rồi, tính toán thời gian thì hẳn là đã vượt qua."

"Thực ra ta đã mong chờ cảnh tượng này từ lâu rồi."

Cuồng Đao Tứ Lãng nói:

"Để cho đạo hữu cả giới tu sĩ đều biết đến sức hấp dẫn của Bạch tiền bối, nghĩ tới việc sau khi Bạch tiền bối hiển thánh sẽ có vô số người trong chư thiên vạn giới yêu thích Bạch tiền bối là ta đã thấy hãnh diện rồi."

[Hôm Nay Không Hài Lòng Với Đạo Hiệu A Cha Đặt, Bác Bỏ Chờ Đặt Lại] Vũ Nhu Tử:

"Ta rất chờ mong Huyền Thánh giảng pháp của Bạch tiền bối, nói không chừng Bạch tiền bối sẽ giảng giải các loại kinh nghiệm như làm sao để 'bay lên trời theo hình xoắn ốc' hoặc là chơi trò 'đào thoát giữa không trung'. Cũng có thể sẽ giảng giải về việc cách 'chế tạo phi kiếm dùng một lần' mà Tống tiền bối rất thích đấy."

"Dám lại giống như lời Vũ Nhu Tử đã nói lắm. Nếu như Bạch tiền bối giảng giải cách chế tạo phi kiếm dùng một lần thì Tống Thư Hàng tiểu hữu hời to rồi."

Bắc Hà Chân Quân nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“@ Bá Đao Tống Nhất, các ngươi đang ở đâu? Ta vừa đến phòng học của các ngươi nhưng không thấy ai cả.”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Tiểu Thập Lục đến phòng học 3015 sát vách đi, nơi này không có ai, ta đã bố trí trận pháp, chúng ta ở đây xem Bạch tiền bối nhân tiền hiển thánh.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Nhận được, ta sẽ tới ngay.”

“Qua đây nhanh lên, nhân tiền hiển thánh sắp bắt đầu rồi.”

Bạch Hạc Chân Quân vui vẻ nói:

“Hôm nay là lúc khiến tu sĩ trong chư thiên vạn giới hiểu được sức hấp dẫn của Bạch tiền bối.”

…

…

Mà lúc này, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại bùng nổ lần nữa.

“Lại có Tôn Giả tấn chức Huyền Thánh, nhân tiền hiển thánh ư? Ông trời ơi, hai ngày này là thế nào vậy, đám Tôn Giả hẹn nhau cùng tấn cấp tập thể hay sao?”

“Kế tiếp bốn vị Huyền Thánh tấn cấp vào rạng sáng ngày hôm qua thì vị này chính là nghìn năm đệ ngũ thánh đúng không?”

Lại có người nói.

“Có phải là vị tu sĩ áo trắng độ kiếp hôm qua không? Vị kia bắt đầu độ kiếp huyền thành từ hôm qua rồi mà!”

Có người nhớ ngày hôm qua lúc đạo trưởng Huyền Thánh Thiên Nhai Tử giảng pháp, đột nhiên có một tu sĩ áo trắng mạnh mẽ tiến vào phần phát sóng trực tiếp.

“Nhất định là Lăng Dạ rồi, người hôm qua độ kiếp trên màn phát sóng trực tiếp chính là hắn, hắn là nam thần của ta.”

Có tu sĩ vừa lúc xem qua bộ phim Trận Chiến Mạt Pháp kích động nói.

…

…

Khoảng chừng mười mấy hơi thở sau.

Chư thiên vạn giới, phàm là tu luyện giả ngẩng đầu nhìn về phía hư không thì trong mắt đều hiện lên một cảnh tượng.

Đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người là một người thân hình cao lớn đội mũ trùm.

“Ơ?”

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái.

“Không đúng!”

Bạch Hạc Chân Quân thất thanh kêu lên.

Đây không phải là Bạch Tôn Giả!

Dáng người của Bạch Tôn Giả thon thả hơn chút, cái tên lưng hùm vai gấu trước mắt này tuyệt đối không phải Bạch Tôn Giả.

“Có phải thứ cùng loại với ánh sáng công đức cụ thể hóa của Tống Thư Hàng không?”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Ngày hôm qua lúc đoàn người Tống Thư Hàng nhân tiền hiển thánh, xuất hiện đầu tiên trong hình ảnh trực tiếp cũng không phải đám người Tống Thư Hàng mà là mỹ nhân rắn công đức đội mũ bình thiên.

“Có thể lắm, nói không chừng là một món pháp bảo của Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói, bảo vật trên người Bạch tiền bối ngay cả chính người nọ cũng không nhớ rõ, bất kể hắn lấy ra pháp bảo loại hình gì cũng sẽ không khiến người khác bất ngờ.

Đang khi nói chuyện, hình ảnh nhân tiền hiển thánh chậm rãi chuyển động.

Trong hình lộ ra một khuôn mặt đẹp trai anh tuấn.

Con ngươi màu xanh lam, ngũ quan lập thể, gương mặt cương nghị, đây là một khuôn mặt phương tây đẹp trai cứng cỏi. Vị nam giới này chầm chậm tháo mũ trùm trên đầu mình xuống, lộ ra mái tóc ngắn vàng rực.

“Nhìn trời, không phải pháp bảo. Không phải Bạch Tôn Giả.”

Tống Thư Hàng nói.

Đây là một vị cường giả thất phẩm xa lạ, vượt qua thiên kiếp tấn chức bát phẩm, nhân tiền hiển thánh.

“Vậy mà lại không phải Bạch tiền bối, uổng công ta hồi hộp nãy giờ.”

Bạch Hạc Chân Quân bất mãn nói.

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1 và tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng có phản ứng giống vậy. Vốn tất cả mọi người đều suy đoán vị nghìn năm đệ ngũ thánh này chắc chắn chính là Bạch Tôn Giả.

Không ngờ xuất hiện trong hình ảnh lại là một người đàn ông tóc vàng xa lạ.

Mà lúc các tu luyện giả thuộc hệ thống tu luyện phương tây nhìn thấy người đàn ông tóc vàng kia thì lập tức kích động hẳn lên. Nhìn dáng dấp và trang phục của người đàn ông kia thì chắc chắn chính là cường giả thuộc hệ thống tu luyện phương Tây của bọn họ rồi!

nghìn năm đệ nhất, nhị, tam, tứ thánh trước đó toàn bộ đều là những kẻ tu chân, bọn họ đã nghẹn một cục rồi. Giờ đã đến phiên bọn họ nở mày nở mặt!

…

…

Mà lúc này, vị ‘nghìn năm đệ ngũ thánh’ tóc vàng trong hư không cảm ứng được bản thân nhân tiền hiển thánh, hắn chậm rãi rút ra một thanh kiếm bản to từ bên hông rồi dựng thẳng nó trước mặt mình.

Thanh kiếm này có màu vàng óng ánh, toàn thân làm từ vàng, hiện rõ khí chất nhà giàu mới nổi.

Cùng lúc đó, trong hư không bên cạnh hắn có một phần văn tự hiện lên. Văn tự chia làm hai hàng, một hàng là văn tự tương tự với chữ latin, một hàng khác lại là hình dạng chữ Hán.

Nghìn năm đệ ngũ thánh tóc vàng nhìn hai hàng chữ viết rồi nhíu mày, dường như đang do dự.

Hiển nhiên, bất kể là văn tự chữ latin hay văn tự chữ Hán đều đại diện cho thân phận của hắn, hắn có thể chọn ra một cái từ trong đó làm thánh ấn của mình.

Đây mới là cảnh tượng Huyền Thánh ngưng tụ thánh ấn chính quy.

Sau khi nghìn năm đệ ngũ thánh tóc vàng suy tư một lát thì vươn tay chọt một cái ở nơi chữ Hán.

Thánh ấn bắt đầu ngưng tụ theo tâm ý của hắn.

Mười hơi thở sau, thánh ấn triệt để thành hình.

Lúc này đây, trong lòng các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều biết được thánh hào của vị Huyền Thánh mới tấn chức này.

[Đông Qua Thánh Quân]

(Đông Qua = trái bí đao)

Nghìn năm đệ ngũ thánh, Đông Qua Thánh Quân!

Vì sao lại là đạo hiệu như vậy chứ? Các tu sĩ thuộc hệ thống tu luyện phương Tây vốn đang tràn đầy chờ mong đều nhao nhao lật bàn.

…

…

Tống Thư Hàng:

“Phụt ~~”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Phụt ~~”

Tô Thị A Thập Lục:

“…"

Trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức nổ tung nồi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“@ Lệ Chi Tiên Tử, đây là tiền bối của môn phái các cô à?”

“Đạo hiệu phong cách này, chắc chắn, tuyệt đối là của nhà Lệ Chi Tiên Tử không trật đi đâu được. Có điều Đông Qua là đời thứ mấy vậy? Ta nhớ thế hệ này của Lệ Chi Tiên Tử là hệ hoa quả, đời sau là hệ ngũ cốc. Hệ rau dưa, chắc là đời trước nhỉ?”

Bắc Hà Chân Quân nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“[icon ngu người]”

“Ơ? Không phải tiền bối nhà Lệ Chi Tiên Tử các cô sao?”

Cuồng Đao Tứ Lãng hỏi.

“Một hệ này của bọn ta quả thật có một tiền bối mang đạo hiệu Đông Qua. Có điều vị tiền bối kia là nữ tu, đạo hiệu Đông Qua Tiên Tử, có quen biết với Bạch tiền bối.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Đây cũng là lần đầu tiên ta nghe nói đến vị Huyền Thánh Đông Qua Thánh Quân mới tấn chức này đấy.”

“Có phải tiền bối một hệ trước đó nữa của Lệ Chi Tiên Tử các cô không? Một hệ của các cô có rau dưa, hoa quả, ngũ cốc… sau ngũ cốc thì sao? Chung quy không thể lấy tên là Khoai Tây Chiên đạo trưởng chứ, vì vậy có phải là một vị sau hệ ngũ cốc đã luân hồi rồi đổi về đạo hiệu ban đầu lần nữa chăng?”

Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta không biết nữa, ta đang cũng mù tịt đây nè, giờ trong nhóm chat môn phái ta, đám người Mật Đào Tiên Tử đều đang hỏi sư phụ vị Đông Qua Thánh Quân này có quan hệ gì với bọn ta hay không, nhưng sư phụ ta cũng mù tịt, không trả lời được. Chắc là bà đang hỏi trưởng bối của mình rồi.”

“Lại nói, vị Đông Qua Thánh Quân này sẽ không phải là tu luyện giả bên hệ tu chân của chúng ta đó chứ? Lúc đầu ta nhìn tạo hình của hắn còn tưởng rằng hắn thuộc hệ tu luyện phương Tây, kiểu như tu luyện giả hệ thánh kỵ sĩ ấy.”

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam nói.

“Nếu nhìn từ đạo hiệu thì chắc chắn là hệ tu chân chúng ta.”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Đừng vội, lát nữa nhìn xem vị Đông Qua Thánh Quân này bắt đầu Huyền Thánh giảng pháp, sau đó thông qua nội dung giảng pháp của hắn là có thể biết hắn là Huyền Thánh thuộc hệ thống tu luyện nào thôi ấy mà!”

Nhân tiền hiển thánh hoàn thành, thánh ấn ngưng tụ xong xuôi.

Vị Huyền Thánh Đông Qua Thánh Quân mới tấn chức kia buông thanh kiếm khổng lồ ánh vàng lóng lánh xuống, chống trên mặt đất. Tiếp đó hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng thẳng tắp, tiến vào trạng thái ‘Huyền Thánh giảng pháp’.

Đám tu luyện giả trong chư thiên vạn giới yên tĩnh lại.

Hai ngày này cảm giác quả thực là Thiên Đạo phát phúc lợi, ‘Huyền Thánh giảng pháp’ liên tiếp khiến tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều cảm thấy hạnh phúc tràn trề.

Có thể nói không chút khoa trương rằng, ngày hôm qua Bá Tống Huyền Thánh giảng giải ‘Đạo Tạng’ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng giải phật pháp khiến thực lực bình quân của tu sĩ đạo tông cùng phật tông tăng lên một phần trăm! Càng khiến đám tu luyện giả trong chư thiên vạn giới được lợi rất nhiều!

Hai tay Đông Qua Thánh Quân chống kiếm, con mắt màu xanh lam hơi trầm xuống.

Thánh ấn của hắn lơ lửng bên cạnh giúp nâng uy nghiêm Huyền Thánh lên cho hắn.

Ngay sau đó, Đông Qua Thánh Quân vươn tay vỗ lên chuôi kiếm của mình một cái. Tiếp đó, một bộ khôi giáp phù màu vàng hiện lên trên người hắn, trên bộ khôi giáp ánh vàng rực rỡ kia loáng thoáng hiện lên một tia lực lượng ‘ý chí’.

“Ồ, vị Huyền Thánh mới tấn chức này cũng biết đao ý khôi giáp à?”

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, đây là một loại vui mừng khi tìm được đồng loại cùng chung chí hướng trong biển người mênh mông.

“Mở to con mắt của ngươi lên mà nhìn cho rõ, đây là khải ý, khải ý hàng xịn đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân gằn từng chữ một.

Tống Thư Hàng:

“…"

Tô Thị A Thập Lục vỗ nhẹ lên vai của Tống Thư Hàng một cái, vốn định an ủi nhưng lại phát hiện vốn từ của mình khá là nghèo nàn, không biết phải làm sao mới có thể an ủi Tống Thư Hàng.

Ngưng tụ ra khải ý, lại làm màu cực oách xong, Đông Qua Thánh Quân rốt cuộc cũng mở miệng.

Câu nói đầu tiên khi hắn mở miệng là:

“Sh*t! Sao ta lại là nghìn năm đệ ngũ thánh chứ!”

Hiển nhiên vị Huyền Thánh bát phẩm chính quy này khác với đám hàng rởm như Tống Thư Hàng, hắn có thể nghe được âm thanh phản hồi từ nhóm tu luyện giả trong chư thiên vạn giới ở một mức độ nào đó.

Hắn nghe được tu luyện giả chư thiên vạn giới cũng đang thảo luận về ‘nghìn năm đệ ngũ thánh’ Đông Qua Thánh Quân.

Mà nghìn năm đệ nhất thánh lại là một người tên là Bá Tống Huyền Thánh mà hắn chưa từng nghe qua.

Tống Thư Hàng:

“…"

Xin lỗi nha, Đông Qua Thánh Quân, đã đoạt mất danh hiệu ‘nghìn năm đệ nhất thánh’ của ngài rồi.

“Khụ.”

Đông Qua Thánh Quân ho nhẹ một tiếng, gương mặt cương nghị lộ vẻ nghiêm túc:

“Không ngờ bần đạo tốn thời gian ba năm vượt qua thiên kiếp, vậy mà phát hiện mình đã muộn hơn người khác một bước… Trước khi bần đạo bắt đầu giảng pháp thì có một câu muốn nói: nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, từ xưa đến nay văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị. Đợi đêm trăng tròn tiếp theo, bần đạo sẽ đến Hoa Hạ lĩnh giáo cao chiêu của ngài!”

“Đệch!”

Tống Thư Hàng nói.

. . .

Chương 1058: Tại Đây, Ta Muốn Nói Cho Mọi Người Biết Một Tin Tức Rất Đáng Sợ!

Uổng công vừa rồi ta còn nghĩ ngươi và ta là đồng đội cùng chung chí hướng, ngươi có khải ý ta có đao ý khôi giáp, nếu chúng ta có duyên gặp nhau thì có thể tâm sự về hiệu quả phòng ngự tuyệt vời của khôi giáp, hoặc có thể vui vẻ trò chuyện với nhau. Không ngờ một giây sau ngươi lại muốn đánh ta cơ đấy?

Tống Thư Hàng cảm thấy thật đắng lòng.

Bạch Hạc Chân Quân nói:

“Khụ khụ! nghìn năm đệ nhất thánh 'Bá Tống' tiền bối, ngươi thấy thế nào trước lời khiêu chiến do Đông Qua Thánh Quân đề xuất? Theo kiến giải vụng về của Tiểu Hạc thì chỉ một tên Đông Qua cũng dám khiêu khích uy nghiêm của ngài như thế, hãy đánh hắn đi! Nện chết hắn! Cho hắn biết uy nghiêm thần thánh của nghìn năm đệ nhất thánh ngài là bất khả xâm phạm!”

Tống Thư Hàng:

“..."

Uy nghiêm đáng mấy đồng tiền, có ăn được không?

Hơn nữa từ lúc mỹ nhân rắn công đức đột nhiên giả chết ở phần cuối của Huyền Thánh giảng pháp thì uy nghiêm của hắn đã rớt sạch rồi còn đâu.

Nếu không phải sau khi nhân tiền hiển thánh, trong vòng một năm tu luyện giả trên chư thiên vạn giới đều sẽ luôn nhớ tên và dáng vẻ của hắn thì Tống Thư Hàng nhất định sẽ in cái bản mặt của Bạch Hạc Chân Quân rồi dán hết khắp các ngõ ngách giống như mấy tờ quảng cáo rút hầm cầu ấy, nói cho người của toàn thế giới biết hắn ta chính là Bá Tống Huyền Thánh! Sau đó lại để Đông Qua Thánh Quân tìm Bạch Hạc Chân Quân khiêu chiến.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng vỗ Tống Thư Hàng một cái:

"Kỳ thật ta cảm thấy nếu như vị Đông Qua Thánh Quân này thật sự tới tìm ngươi, nếu ngươi trực tiếp nhận thua thì lấy thân phận Huyền Thánh của đối phương, hắn sẽ không dây dưa nhiều đâu. Thân là Huyền Thánh, chút độ lượng ấy vẫn phải có mà."

Tô Thị A Thập Lục vừa nói xong, Đông Qua Thánh Quân trong trạng thái Huyền Thánh giảng pháp chống kiếm, trầm giọng nói:

"Đến lúc đó, cũng xin Bá Tống Huyền Thánh đừng tránh né không chịu xuất chiến. Hơn nữa, dù ngươi cự tuyệt quyết đấu cũng vô dụng, không ai có thể ngăn cản trận chiến giữa ta và ngươi! Cứ quyết định vậy đi!"

Nghe ý của vị Đông Qua Thánh Quân này thì hắn không thể nào bỏ qua trận đại chiến giữa hắn và Tống Thư Hàng. Đến lúc đó, dù Tống Thư Hàng nhận thua, đối phương cũng sẽ xem như Tống Thư Hàng muốn 'tránh né không chiến đấu', nói không chừng sẽ trực tiếp xuất thủ, ép Tống Thư Hàng đánh một trận với hắn.

Tống Thư Hàng:

"Đệch!"

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng vỗ Tống Thư Hàng lần nữa, nhưng sau một lúc lâu, từ trong đôi môi ngọc chỉ có thể rặn ra ba chữ:

"Nén bi thương."

Thi cũng vỗ nhẹ Tống Thư Hàng:

"Tống sư huynh đừng khóc nhé."

Tước yêu Tiểu Thải:

"Sư phụ, nếu ngươi tử ẹo trong lúc quyết đấu thì ta có thể đi tìm một sư phụ khác không?"

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, chim ngốc, ngươi có tin vi sư thanh lý môn hộ ngay bây giờ không!

…

…

Cũng trong lúc đó, tu sĩ trên chư thiên vạn giới lại bùng nổ một lần nữa.

Đây là tin tức có sức bạo phát bực nào chứ, nghìn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Thánh Quân lại phát chiến thư với nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh ngay trong lúc phát sóng trực tiếp Huyền Thánh giảng pháp!

Như vậy, Bá Tống Huyền Thánh thâm sâu khó dò có thể chấp nhận phần chiến thư này hay không đây?

Mặc dù một vị là nghìn năm đệ nhất thánh, một vị khác là nghìn năm đệ ngũ thánh. Nhưng thời gian hai vị tấn cấp chỉ cách nhau một ngày. Theo cái nhìn của đám tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thì hẳn là thực lực của hai vị Huyền Thánh không phân cao thấp.

Sau lưng Bá Tống Huyền Thánh ánh sáng công đức cụ thể hóa, còn có thể giảng giải Đạo Tạng với nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, học thức uyên bác, hơn nữa ẩn ẩn còn có sở trường của hai bên Phật, Đạo.

Mà vị Đông Qua Thánh Quân này, một thân khải ý màu vàng vô cùng ngưng thực, đây hẳn là thủ đoạn thánh quang thánh kỵ sĩ của hệ tu luyện phương Tây, lại thêm đạo hiệu Đông Qua Thánh Quân của hắn, rất có thể là Huyền Thánh có sở học của hai nhà Thánh kỵ và Đạo tông.

Hai vị đều là thiên tài tuyệt thế nghìn năm có một, đều sở hữu hai hệ thống tu luyện trở lên!

Vậy nếu hai vị Huyền Thánh tiến hành quyết đấu thì sẽ có cảnh tượng chấn động cỡ nào đây?

“Không biết hai vị Huyền Thánh này sẽ chọn nơi nào ở Hoa Hạ để tiến hành quyết đấu nhỉ? Nôn quá đi mất.”

“Bá Tống Huyền Thánh, đánh hắn, đừng làm nhục cái danh nghìn năm đệ nhất thánh của ngài! Bọn ta sẽ vĩnh viễn ủng hộ ngươi!”

“Đông Qua Thánh Quân, bọn ta ủng hộ ngài, đập bay Bá Tống Huyền Thánh đi! Cho hắn biết sự lợi hại của thánh quang!”

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

“Đêm trăng tròn tiếp theo là chỉ đêm trăng tròn mười lăm mỗi tháng ư? Hay là chỉ trăng tròn đêm trung thu thế?’

Có người tò mò hỏi.

Bên cạnh có người trả lời:

“Ta nghĩ chắc là sang năm đấy. Hai vị Huyền Thánh vừa mới tấn cấp xong, khẳng định cần thời gian củng cố cảnh giới. Một năm đủ để củng cố cảnh giới, nắm giữ lực lượng cấp Huyền Thánh, tiếp đó qua trung thu năm sau thì tiến hành quyết đấu. Cảnh tượng này nhất định sẽ trở thành câu chuyện khiến mọi người trong chư thiên vạn giới ca tụng!”

Nhưng có người giữ ý kiến phản đối:

“Nói không chừng là đêm trăng tròn mười lăm tháng sau đấy? Có khi hai vị Huyền Thánh sẽ lợi dụng cơ hội ‘quyết đấu’ lần này để củng cố cảnh giới! Chỉ có trong chiến đấu mới có thể nhanh chóng nắm giữ các loại vi diệu của cấp bậc Huyền Thánh hơn!”

Lúc này đây, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vậy mà lại không đi thảo luận về giảng pháp của Đông Qua Thánh Quân, ngược lại nhiệt tình thảo luận về cuộc chiến của hai vị Huyền Thánh trong đêm trăng tròn tiếp theo.

Điều này làm sáng tỏ một chuyện, chỉ cần là nơi có người, trọng tâm câu chuyện sẽ bị lệch đi cực nhanh.

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“@ Bá Đao Tống Nhất, nghìn năm đệ nhất thánh, xin hỏi cảm tưởng của ngài bây giờ ra sao? Ngài có cái nhìn thế nào đối với việc Đông Qua Thánh Quân muốn khiêu chiến ngài vậy ạ?”

“Tuy rằng ta biết rất thất đức, nhưng ta lại không nhịn được mà cười ra tiếng. Chỉ nghĩ đến cảnh tượng Đông Qua Thánh Quân nghìn dặm xa xôi đến đây muốn khiêu chiến Thư Hàng tiểu hữu, sau đó hắn lại nhìn thấy cảnh giới chân thực lúc này của Tống Thư Hàng tiểu hữu thì ta đã thấy buồn cười rồi.”

Diệt Phượng Công Tử nói:

“@ Bá Đao Tống Nhất, Huyền Thánh đại nhân của chúng tôi ơi, ngài đã chuẩn bị kỹ càng để đối phó vị Đông Qua Thánh Quân kia rồi chứ?”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"Ha ha ha ha, các ngươi không cần @ Thư Hàng, điện thoại của Tống Thư Hàng không ở trên người, hắn không trả lời được đâu."

Điện thoại của tên họ Tống nào đó còn đang ở trong thế giới thiên kiếp, Bạch Tôn Giả đang dùng nó chơi game, hơn nữa chiếc điện thoại này đã định trước là một đi không trở lại.

"Vậy Bạch Hạc, mau nói cho bọn ta biết nét mặt bây giờ của Tống Thư Hàng tiểu hữu đi."

Diệt Phượng Công Tử cười nói.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"@ Diệt Phượng Công Tử, nét mặt bây giờ của Thư Hàng tiểu hữu đặc biệt thú vị, đúng rồi, hắn bảo ta chuyển lời cho ngươi, sau đây là nguyên văn lời nói của Thư Hàng: [Diệt Phượng tiền bối, ngươi sẽ hối hận!] Chính là như vậy đấy."

"Có ý gì đây?"

Diệt Phượng Công Tử ngu người.

Bạch Hạc Chân Quân:

"Ta có biết đâu, ta cũng không phải Tống Thư Hàng. Ngươi nghĩ kỹ lại xem có phải bản thân có nhược điểm gì bị Tống Thư Hàng chộp trong tay rồi hay không, a ha ha ha."

"Tiếp nối trận đại chiến đêm trăng tròn của Bắc Hà Chân Quân và Đồng Quái Tiên Sư… Đêm trăng tròn tiếp theo, chúng ta sẽ háo hức đón chờ trận đại chiến giữa Tống Thư Hàng tiểu hữu và Đông Qua Thánh Quân rồi. Mỗi lần đêm trăng tròn luôn đặc biệt khiến lòng người nôn nao, nhiệt huyết sôi trào."

Lạc Trần Chân Quân cảm thán.

Vân Du Tăng Thông Huyền: "[icon ngón tay cái]"

Dược Sư:

"Để ta giải thích ý của Thông Huyền Đại Sư cho: Thư Hàng tiểu hữu, đừng có sợ, chơi khô máu luôn đi!"

Thông qua điện thoại của Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng nhìn thấy nội dung cuộc trò truyện đầy hả hê của các tiền bối trong nhóm, khóe miệng của hắn lại co giật.

Gần đây nhất định là mình đã mở phải cái nhóm giả rồi.

Trước đây khi hắn mới vào nhóm, tỉnh cảnh trong nhóm Cửu Châu số 1 không phải như thế, lúc ấy mỗi tiền bối trong nhóm đều rất quan ái hắn. Nhưng không rõ từ lúc nào, phong cách của các tiền bối đã vỡ tan tành thành như vậy, ôi sự quan ái dành cho hậu bối khi xưa đã lạc trôi đi đâu rồi hả?

Tim này đau quá.

Nếu bây giờ hắn có thể online, hắn nhất định phải gửi cái icon [lòng mị đau thắt nhưng mị không nói] kia lên.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Trở lại chuyện chính, nghiêm túc một chút đi. Thư Hàng tiểu hữu tính thế nào hả?”

Chân Quân không hổ là phần lương tâm cuối cùng trong nhóm Cửu Châu số 1, trong nhóm bây giờ cũng chỉ có Hoàng Sơn Chân Quân là có thể khiến người ta cảm giác được chút ấm áp.

Tô Thị A Thập Lục trả lời thay Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng nói hắn bó tay rồi, chênh lệch thực lực giữa đôi bên quá lớn, hắn còn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết.”

“Ta sẽ nghĩ cách đi thu thập một ít tình báo về vị Đông Qua Thánh Quân này cho ngươi, xem rốt cuộc hắn có lai lịch gì, các loại công pháp tu luyện có những gì, đến lúc đó sẽ đưa cho Thư Hàng tiểu hữu tham khảo.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói, hắn chỉ có thể giúp Tống Thư Hàng được bấy nhiêu thôi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta lại tiếp tục hỏi thăm các tiền bối bổn môn xem sao, rốt cuộc Đông Qua Thánh Quân này có quan hệ với môn phái bọn ta hay không. Nếu có quan hệ thì chuyện hiểu lầm này sẽ được giải quyết ngay tắp lự. Có điều ta cảm thấy đạo hiệu Đông Qua Thánh Quân này chắc là trùng hợp thôi.”

“Không chừng hắn là một trái bí đao thành tinh đấy.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Bắc Hà Chân Quân:

“Nếu đây thật sự là một trái bí đao thành tinh thì có lẽ Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ rất thích lắm. Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, buổi tối chúng ta giao dịch đi. Ta đã mang Hắc Thiết Thần Giáp đến rồi này.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Thư Hàng nói ‘thiệp mời’ của hắn cũng luôn ở bên người, chờ tiền bối tới là có thể giao dịch.”

“OK.”

Bắc Hà Chân Quân nói.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Theo ta thấy, vị Đông Qua Thánh Quân này đã tu luyện một thân thánh quang đến cảnh giới lóa mắt như thế thì bản tính sẽ không xấu xa gì cho cam đâu. Thứ như thánh quang này khá giống với ánh sáng công đức. Tu sĩ tà đạo chắc sẽ không đi thu luyện thứ này.”

“Nhưng mà thực lực của đối phương rành rành ra đó, Huyền Thánh bát phẩm, đấm nhẹ một cú vào ngực Tống Thư Hàng tiểu hữu là có thể nện chết hắn rồi.”

Lạc Trần Chân Quân lên tiếng.

Chênh lệch thực lực giữa đôi bên quá lớn, đây chính là vấn đề lớn nhất. Dù bản tính đối phương không xấu, hơn nữa còn nương tay, nhưng mỗi đòn tấn công tùy ý của đối phương đều là chí mạng đối với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau răng.

Ý niệm của hắn chìm vào thế giới hạch tâm, nhìn về đống tên lửa thiên kiếp trong điện Hàn Đông.

Nếu thật sự phải ứng phó Huyền Thánh bát phẩm thì thứ có thể lấy ra được cũng chỉ có đám tên lửa thiên kiếp mà Bạch Tôn Giả đang gửi tạm ở chỗ hắn mà thôi.

Nhưng đối phó với Huyền Thánh bát phẩm thì uy lực của tên lửa thiên kiếp vẫn không đủ lớn.

Tốt nhất là có thể cho nổ thiên kiếp bom nhiệt hạch hoặc là thiên kiếp bom nguyên tử thì sẽ có tác dụng cao hơn.

Cũng không biết Bạch Tôn Giả có thể lấy được bom hạt nhân thiên kiếp không nhỉ?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, trong hư không, Huyền Thánh giảng pháp của Đông Qua Thánh Quân đã chính thức bắt đầu.

“Hôm nay ta muốn nói với mọi người về đạo phòng ngự. Đối với những người tu luyện như chúng ta thì quan trọng nhất là cái gì? Tất nhiên là độ kiếp tấn cấp, cầu trường sinh chi đạo! Mà độ thiên kiếp thì quan trọng nhất là cái gì? Là tấn công ư? Không, không phải! Là phòng ngự! Mạnh mẽ chống đỡ từng đợt thiên kiếp công kích, đây là đạo phòng ngự.”

Đông Qua Thánh Quân khẽ mỉm cười nói:

“Tại đây, ta muốn nói cho mọi người biết một tin tức rất đáng sợ! Chắc hẳn các ngươi không đoán được đâu, thiên kiếp đã hiện đại hóa rồi!”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới:

“Đúng vậy, bọn ta đều biết cả rồi!”

Đông Qua Thánh Quân:

“…"

. . .

Chương 1059: Hàng nghìn Hàng Vạn Chiến Sĩ Nhím Biển Đang Gào To: Bá Tống Huyền Thánh Ở Giang Nam!

Tình cảnh lại trở nên hết sức khó xử.

Vị Đông Qua Thánh Quân này là thánh quân bát phẩm ‘hàng xịn’, có thể cảm ứng được âm thanh phản hồi của nhóm tu luyện giả trong chư thiên vạn giới ở một mức độ nào đó.

Mẹ nó, tình huống gì đây? Toàn bộ tu luyện giả trong vũ trụ đều biết chuyện thiên kiếp hiện đại hóa rồi sao?

Tại sao có thể như vậy chứ?

Khi trong lòng mình tràn đầy kích động, muốn nói một tin tức tự nhận là tuyệt mật lại có tính bùng nổ lớn cho người khác biết, ngay sau đó… lại phát hiện người trong toàn bộ vũ trụ đều đã biết tin tức này, chỉ có mình mình còn tưởng rằng đây là một bí mật lớn.

Loại cảm giác này, xấu hổ chết đi được.

Đông Qua Thánh Quân nhíu mày, rõ ràng là hắn chọi cứng với thiên kiếp, chịu đựng ước chừng ba năm, đến cuối cùng dẫn đến biển thiên kiếp còn sót lại sinh ra dị biến. Toàn bộ lực lượng còn lại thiên kiếp hội tụ với nhau, tiến hóa thành một quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa cường độ cao, tấn công oanh tạc hắn bằng một làn sóng mưa bom bão đạn rồi mới kết thúc trận thiên kiếp kéo dài đến ba năm này.

Đông Qua Thánh Quân dựa vào năng lực phòng ngự và tự lành mạnh mẽ của bản thân, vất vả lắm mới chống chọi lại được sự oanh tạc của quân đoàn hiện đại hóa, tấn chức Huyền Thánh. Nói cách khác, thiên kiếp dị biến rõ ràng xảy ra cách đây không lâu.

Nhưng vì sao tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều biết chuyện này?

Chờ chút, chẳng lẽ lúc vị nghìn năm đệ nhất thánh kia độ kiếp cũng đã trải qua thiên kiếp hiện đại hóa rồi ư? Đồng thời, vị Bá Tống Huyền Thánh kia đã thông qua Huyền Thánh giảng pháp mà tiết lộ tin tức này cho tu luyện giả trong chư thiên vạn giới?

Nếu thế thì có thể nói thông rồi.

Nghĩ tới đây, Đông Qua Thánh Quân chống thanh kiếm lớn hoàng kim, trầm giọng nói:

“Xem ra mọi người đều đã biết được chuyện thiên kiếp hiện đại hóa từ Bá Tống Huyền Thánh rồi. Vậy chuyện liên quan đến quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa, ta cũng không miêu tả thêm nữa. Dưới đây, ta sẽ nói với mọi người về đạo phòng ngự của ta. Cho tới nay, có người nói ‘phòng ngự mạnh nhất chính là tấn công’, ta cảm thấy lời này quá cực đoan. Lực công kích của ngươi có cao tới đâu đi nữa, nhưng nếu bản thân yếu đuối như tờ giấy thì lúc đối mặt với đòn tấn công kiểu quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa, ngươi có thể ngăn cản ư? Pháo súng đồng thời phát động, xe tăng, máy bay chiến đấu cùng xuất hiện, công kích của ngươi có mạnh hơn nữa thì có thể ngăn cản tất cả những đợt tấn công kia sao? Hơn nữa, trên con đường tu luyện dài đằng đẵng của ta, kẻ có niềm tin vững chắc vào câu nói ‘phòng ngự mạnh nhất chính là tấn công’ đều đã thân tử đạo tiêu. Mà ta đây vẫn luôn kiên trì ở đạo phòng ngự lại càng đi càng xa trên con đường tu luyện, cho tới hôm nay rốt cuộc vượt qua ba năm ‘thiên kiếp Huyền Thánh’ tấn chức Huyền Thánh! Phòng ngự và tấn công, ai mạnh ai yếu, vừa xem đã hiểu ngay!”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghe đến đó đều mang vẻ mặt ngu người.

“Công kích quân đoàn hiện đại hóa? Không đúng, thứ chúng ta nhìn thấy không phải là tên lửa thiên kiếp bắn phá dày đặc ư?”

Phần lớn tu luyện giả đều nói một cách nghi hoặc.

Tiếp đó, bên cạnh bọn họ lập tức có người trả lời:

“Còn có thiên kiếp bom nhiệt hạch nữa mà? Ta không hiểu nhiều về vũ khí hiện đại hóa, nhưng nhìn thể tích của quả bom nhiệt hạch kia đặc biệt lớn, có khi còn mạnh hơn cả bom nguyên tử thì phải?”

Nhóm tu luyện giả trong chư thiên vạn giới dùng phương thức biểu đạt cụ thể về ngôn ngữ và câu văn có thể khác nhau, nhưng đều cùng chung một ý.

Đồng thời, lại có tu sĩ từng xem phim Trận Chiến Mạt Pháp đã thành fan trung thành đến chết của nhân vật chính Lăng Dạ, vừa nghe đến thiên kiếp bát phẩm kéo dài ba năm thì không khỏi lo lắng:

“Không ngờ thiên kiếp Huyền Thánh đáng sợ đến thế, lại kéo dài tận ba năm? Ông trời ơi, chẳng lẽ Lăng Dạ đại nhân nhà ta phải kiên trì ba năm dưới sự công kích của bom nguyên tử và nhiệt hạch ư? Hắn có thể bình an vô sự không? Cầu nguyện vì Lăng Dạ nhà chúng ta.”

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

“Chờ chút, Cao Thăng sư huynh đã chết rồi mà…”

“Vậy chết lại lần nữa!”

“Có một vấn đề, uy lực của thiên kiếp sẽ mạnh lên qua từng đợt, ngay từ đầu Tôn Giả áo trắng đã độ thiên kiếp bom nguyên tử, ngay sau đó là thiên kiếp bom nhiệt hạch, vậy trong thời gian ba năm dài đằng đẵng kế tiếp còn sẽ xuất hiện thiên kiếp hiện đại hóa kinh khủng nào nữa đây?”

Tiếng thảo luận tương tự vậy tràn đầy toàn bộ vũ trụ.

Đông Qua Thánh Quân đang trong trạng thái Huyền Thánh giảng pháp lại nghẹn lời.

“Thiên kiếp tên lửa? Thiên kiếp bom nguyên tử? Thiên kiếp bom nhiệt hạch?”

Mặc dù lúc thiên kiếp của hắn tiến vào trạng thái biến dị ‘hiện đại hóa’ đã là khâu cuối cùng. Năng lượng của biển thiên kiếp không còn nhiều lắm, vì vậy chỉ có thể biến dị ra một nhánh quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa thì cũng có thể hiểu được.

Cho nên, thiên kiếp bát phẩm biến dị chân chính sẽ càng mạnh hơn cũng có thể hiểu được.

Thế nhưng thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm thế mà lại xuất hiện loại như thiên kiếp nhiệt hạch ư?

Đông Qua Thánh Quân bắt được từ trong tiếng hồi đáp của nhóm tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nên có thể biết được, sở dĩ tất cả các tu luyện giả có thể biết được chuyện thiên kiếp hiện đại hóa là vì trước đây không lâu, mọi người đã nhìn thấy một vị Tôn Giả áo trắng đang độ kiếp ư? Đạo hiệu của Tôn Giả áo trắng kia có thể là Lăng Dạ?

Độ kiếp không phải là nhân tiền hiển thánh, tại sao tu luyện giả chư thiên vạn giới đều biết được việc này chứ?

Hơn nữa vào giai đoạn bắt đầu, vị tu sĩ áo trắng kia đã gặp phải công kích cấp bậc thiên kiếp bom nhiệt hạch rồi ư? Điều này quá đáng sợ đi!

Đông Qua Thánh Quân từng chịu đừng công kích của quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa nên tất nhiên có thể biết sự đáng sợ sau khi thiên kiếp hiện đại hóa. Công kích mưa bom bão đạn của nhánh quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa kia đều có được cường độ công kích của cấp Tôn Giả đỉnh phong. Vậy nếu là thiên kiếp bom nhiệt hạch… Không phải vị tu sĩ áo trắng kia đang độ thiên kiếp cửu phẩm đó chứ?

Cuối cùng, Cao Thăng sư huynh kia là ai? Vì sao lúc nhiều người nhắc tới hắn đều nghiến răng nghiến lợi? Cho dù chết rồi cũng vẫn còn có nhiều người như vậy hận hắn tận xương, muốn hắn chết lại lần nữa?

Đây là do tạo bao nhiêu nghiệt hở trời?

…

…

Trong phòng học ở đại học Giang Nam

Tống Thư Hàng:

“Vị Đông Qua Thánh Quân này, trong lúc Huyền Thánh giảng pháp còn có thể nghe được lời phản hồi từ các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới ư?”

Bạch Hạc Chân Quân hình thái em gái liếc mắt, dịu dàng nói:

“Loại chuyện như vậy ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây? Ta lại chưa từng trải qua nhân tiền hiển thánh. Hơn nữa trong lúc chính ngươi Huyền Thánh giảng pháp, ngươi không nghe thấy âm thanh từ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sao?”

“Hoàn toàn không có.”

Tống Thư Hàng nói.

“Việc này cũng bình thường thôi, dù sao ngươi chỉ là hàng giả. Trên thực tế, vị nghìn năm đệ ngũ thánh này mới là nghìn năm đệ nhất thánh hàng thật giá thật. Ngươi không thu được phản hồi từ chư thiên vạn giới thì chỉ có một nguyên nhân: thực lực của ngươi chưa đủ.”

Bạch Hạc Chân Quân cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng không phản bác được, Bạch Hạc tiền bối nói rất có đạo lý.

“Chờ chút, vậy âm thanh trao đổi của chúng ta bây giờ sẽ bị vị Đông Qua Thánh Quân này túm được sao?”

Bé Thi ở bên cạnh tò mò hỏi:

“Nếu hắn có thể nghe được cuộc trò chuyện của chúng ta, vậy hắn có thể biết được việc Tống sư huynh ở nơi này từ trong tiếng nói chuyện của chúng ta không? Đến lúc đó, đêm trăng tròn tiếp theo hắn sẽ trực tiếp tìm tới nơi này chăng?”

Tống Thư Hàng:

“…"

Chắc sẽ không khoa trương vậy đâu ha?

Chư thiên vạn giới có nhiều tu luyện giả như vậy, lúc đối phương trong trạng thái giảng pháp có thể bắt được một bộ phận tiếng nói chuyện cũng rất khoa trương rồi.

Nếu như đổi tiếng giao lưu của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thành các dòng bình luận trên màn hình livestream thì chúng sẽ chen bể màn hình mất. Đoán chừng Đông Qua Thánh Quân có thể nhìn thấy một ít tin tức quan trọng từ trong đó. Nếu còn có thể sàng lọc chọn lựa tiếng nói chuyện của bọn họ, vậy thì đã vượt qua trình độ một vị Huyền Thánh có thể làm được rồi.

“Trên lý thuyết thì hẳn là sẽ không. Hơn nữa ta đã bố trì trận pháp bên cạnh, khả năng đối phương có thể bắt được cuộc trò chuyện của chúng ta là rất thấp.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Vào loại thời điểm mấu chốt này, Bạch Hạc Chân Quân lại đáng tin cậy đến bất ngờ.

Tô Thị A Thập Lục nhíu mày nói:

“Nhưng không loại trừ khả năng có người cố ý cung cấp tọa độ của Thư Hàng… Nếu có kẻ muốn khiến Thư Hàng ngột ngạt, rồi lại bởi vì Thư Hàng nhân tiền hiển thánh mà khiếp sợ uy danh của nghìn năm đệ nhất thánh nên không dám ra tay, nói không chừng sẽ chủ động lợi dụng cơ hội này, cung cấp vị trí của Thư Hàng cho vị Đông Qua Thánh Quân kia.”

“Xem ý trời vậy.”

Gương mặt của Tống Thư Hàng phát khổ.

Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Trên thế giới này có một định luật Murphy khiến người ta rất ư là đau trứng, trong đó có một ý như này: Nếu như bạn lo lắng tình huống nào đó xảy ra, như vậy thì nó càng có khả năng xảy ra.

* Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ là một cách ngôn hoặc trào phúng được phát biểu: "Nếu một việc có thể diễn tiến xấu, nó sẽ diễn tiến đúng như thế" (tiếng Anh: Anything that can go wrong, will go wrong.)

Hơn nữa nếu như bạn cẩn thận hồi tưởng lại cái định luật này thì sẽ phát hiện có đôi khi nó làm bạn đau trứng đến kinh hồn.

Lúc bạn dẫn người yêu mình đi du lịch, càng không muốn để người ta thấy thì càng sẽ gặp phải người quen.

Khi bạn lo lắng đồng đội của mình là học sinh tiểu học… rất có thể đồng đội của bạn thậm chí ngay cả học sinh tiểu học cũng không phải, đối phương chỉ là một con gâu gâu!

Khi Tống Thư Hàng lo lắng có thể có người cố ý bán ra tin tức của hắn hay không thì tin tức của hắn đã bị bán mất rồi.

Ở một nơi tận cùng thế giới vô cùng thần bí nào đó.

Hàng nghìn hàng vạn chiến sĩ nhím biển quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Các chiến sĩ nhím biển đều mang vẻ mặt nghiêm túc.

Rất nhiều chiến sĩ nhím biển chia thành nhiều đội hình sát cánh nhau, từng đội hình chiến sĩ nhím biển đều đang sử dụng ngôn ngữ của một quốc gia khác nhau, lớn tiếng gào to về phía hình cảnh Đông Qua Thánh Quân đang Huyền Thánh giảng pháp trên đỉnh đầu:

“Thánh Quân, Bá Tống Huyền Thánh ở Giang Nam, khu Giang Nam của Hoa Hạ!”

Đám chiến sĩ nhím biển nắm giữ các loại ngôn ngữ phong phú đa dạng, có tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Ả Rập, tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Nga, tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha…

Dù sao, mỗi một con chiến sĩ nhím biển trưởng thành đều tiếp thu hai mươi năm dài giáo dục bắt buộc. Mỗi một con chiến sĩ nhím biển đều tinh thông ngôn ngữ của ba nước trở lên.

Ở trên tế đàn, tròng mắt khổng lồ của Hải Vương xoay tròn.

Cứ như vậy, nó không tin vị Huyền Thánh mới tấn chức Đông Qua Thánh Quân kia sẽ không nghe được âm thanh của nhóm chiến sĩ nhím biển.

Chỉ cần Đông Qua Thánh Quân lấy được tin tức Bá Tống Huyền Thánh ở khu Giang Nam của Hoa Hạ, vậy thì có thể chờ mong tình cảnh nghìn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Thánh Quân VS nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh rồi.

“Bá Tống Huyền Thánh, đêm trăng tròn tiếp theo là có thể thấy rõ ràng thực lực của ngươi đến cùng là như thế nào rồi.” Trong lòng Hải Vương thầm nghĩ.

Chiếc giáp tay màu bạc kia đang ở trên tay Tống Thư Hàng, bất kể thế nào, nó nhất định phải nghĩ biện pháp đoạt lại chiếc giáp tay màu bạc kia. Nó muốn tạo cơ hội để hiểu thấu đáo thực lực của Tống Thư Hàng, rồi chờ cơ hội đoạt lại giáp tay màu bạc của mình!

Ngoại trừ nhóm chiến sĩ nhím biển đang spam bình luận, trong chư thiên vạn giới còn có rất nhiều con rối chui ra từ chỗ ẩn nấp.

Những con rối kia cũng giống như chiến sĩ nhím biển, bắt đầu hướng về phía hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp mà spam tin.

Tin tức spam cũng liên quan đến việc ‘Bá Tống Huyền Thánh ở khu Giang Nam’.

Chương 1060: Bá Tống, Tìm Được Ngươi Rồi!

Chẳng qua khiến đám thủy quân(*) như chiến sĩ nhím biển và con rối… đang spam bình luận thất vọng là, dường như vị Huyền Thánh mới tấn chức Đông Qua Thánh Quân hoàn toàn không nghe được tiếng spam bình luận của đám chiến sĩ nhím biển và con rối.

(*) thủy quân: một nhóm người được trả tiền để spam bình luận với nội dung cụ thể bằng nhiều nick ảo khác nhau trên mạng internet.

Trong hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp, Đông Qua Thánh Quân vẫn duy trì dáng đứng hai tay chống kiếm, chính thức tiến vào trạng thái 'giảng pháp', giảng thuật đạo phòng ngự của mình với nhóm tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Trong lòng Hải Vương nghi hoặc, kỳ quái, bên này mình có hàng nghìn hàng vạn chiến sĩ nhím biển đang gào thét spam bình luận, hơn nữa tiếng gào dày đặc như thế, không lý nào vị Đông Qua Thánh Quân kia lại không nghe được đúng không?

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào nhỉ?

Là nhóm chiến sĩ nhím biển gào không đủ vang dội ư? Hay là giọng điệu lúc gào lên có vấn đề? Hoặc giả bởi vì nơi này là đáy biển, tín hiệu không tốt? Mẹ nó, rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề rồi hử?

Hải Vương lâm vào trầm tư.

Sau một lúc lâu, nó đột nhiên nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ Đông Qua Thánh Quân đã tắt công năng lắng nghe tiếng giao lưu của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới ư?

Khả năng này rất lớn.

Bởi vì Đông Qua Thánh Quân đã bắt đầu chính thức giảng pháp.

Trong quá trình giảng pháp chung quy không thể vừa giảng lại vừa nghe nhóm tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chém gió đúng không? Lỡ như tiết tấu bị dẫn dắt thì làm sao bây giờ?

Sau khi Hải Vương nghĩ tới khả năng này thì cảm thấy vô cùng tức ngực.

Vậy đám thuộc hạ chiến sĩ nhím biển của mình la làng cả buổi trời, la khản cả cổ họng đều là toi công vô ích à?

Tức ngực giống Hải Vương còn có rất nhiều con rối cùng với một ít đệ tử của Vô Cực Ma Tông.

…

…

Giảng pháp của Đông Qua Thánh Quân vẫn còn tiếp tục, đạo phòng ngự của hắn nghe có phần khô khan, hoàn toàn không hoa lệ. Thế nhưng lại khá là thực dụng.

Trong đó bao gồm cách làm thế nào phát huy hiệu quả phòng ngự của áo giáp, làm thế nào vận dụng chỗ có lực phòng ngự mạnh nhất trên áo giáp để chống lại đòn tấn công của kẻ địch một cách tài tình, làm thế nào phòng ngự tốt vị trí trọng yếu của tu sĩ… Những thứ này đều là kiến thức căn bản ở phương diện phòng ngự, nhưng lại phù hợp với Tống Thư Hàng đang thiếu hụt tri thức.

Mặc dù Tống Thư Hàng có ‘đao ý khôi giáp’ mạnh mẽ, nhưng không hiểu nhiều về phương pháp phòng ngự, cũng chỉ mạnh hơn ‘đứng yên cho người ta đánh’ một ít. Lúc hắn phòng ngự thì biết cố gắng hết sức bảo vệ chỗ trọng yếu, về phần làm thế nào để vận dụng tính năng phòng ngự của áo giáp một cách tài tình, hắn không hiểu nhiều lắm.

Sau khi nói xong phương pháp phòng ngự cơ sở, Đông Qua Thánh Quân chính thức tiến vào chủ đề đại đạo phòng ngự, nội dung giảng pháp trở nên huyền bí hơn.

Ngay lúc Huyền Thánh giảng pháp trôi qua được một nửa thì có dị tượng thiên địa hiện lên bên cạnh Đông Qua Thánh Quân, lại có tiếng vọng của đại đạo. Trong hư không, hoa sen đủ màu hiện lên…

Nhưng mà, đám hoa sen đại đạo kia vừa mới ngưng tụ được một nửa, đột nhiên toàn bộ chuyển hóa thành chiếc áo giáp nhỏ màu vàng, chồng chất toàn bộ màn hình.

Đây có lẽ là dị tượng thiên địa đang đâm chọc phòng ngự không thuộc về mình của Đông Qua Thánh Quân.

…

…

Tống Thư Hàng nghe Huyền Thánh giảng pháp của Đông Qua Thánh Quân say sưa, rất đúng với khẩu vị của hắn. Lúc nghe Huyền Thánh giảng pháp, Tống Thư Hàng cảm thấy lĩnh ngộ của mình đối với Nghịch Lân Đao Pháp lại cao hơn một tầng, việc vận dụng đao ý khôi giáp cũng có kiến giải sâu hơn.

Ước chừng hơn mười phút sau.

Trong hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp, con ngươi của Đông Qua Thánh Quân khẽ trầm xuống, đình chỉ giảng pháp.

Giảng pháp kết thúc.

Tống Thư Hàng vẫn chưa thỏa mãn:

“Quả nhiên việc học không có điểm dừng mà, chỉ là phòng ngự thôi đã có đạo lý thâm ảo đến vậy. Thật muốn tiếp tục nghe Đông Qua Thánh Quân nói tiếp.”

Bạch Hạc Chân Quân:

“So với phương pháp phòng ngự, ta càng muốn Đông Qua Thánh Quân giảng giải ý nghĩa thâm sâu của ‘thánh quang’. Đối với ta mà nói, phương pháp phòng ngự có tác dụng không lớn, ta không phải kẻ dựa vào phòng ngự để ăn cơm.”

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Ta thì còn đỡ, một ít kỹ xảo phòng ngự nhỏ trong đó rất hữu dụng.”

“ Phù, có điều kết thúc cũng tốt, cuối cùng ta cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc trước hắn còn đang lo lắng có thể có tên tiện nhân nào đó trong vũ trụ cung cấp tình báo về hắn cho Đông Qua Thánh Quân hay không. Nếu là vậy, đêm trăng tròn tiếp theo Đông Qua Thánh Quân chạy thẳng đến đích tìm hắn, hắn sẽ ít đi rất nhiều thời gian ứng đối.

“Xem ra lúc Đông Qua Thánh Quân giảng pháp đã tắt đi công năng xem bình luận của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới. Hôm nay vậy may của ngươi không tệ đó nha.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Lúc này trong Huyền Thánh giảng pháp, Đông Qua Thánh Quân lộ ra nụ cười sâu hiểm khó dò.

Sau đó, hắn dùng âm thanh trầm thấp nói:

“Bá Tống, tìm được ngươi rồi.”

Đông Qua Thánh Quân vốn rất anh tuấn, thuộc loại hình nam giới cứng cáp phương tây. Lúc này, khi hắn vừa lộ ra nụ cười ‘sâu hiểm khó dò’ kia, chỉ số quyến rũ lập tức tăng lên rất nhiều!

Sau khi nói xong, bóng dáng của Đông Qua Thánh Quân biến mất, Huyền Thánh giảng pháp chấm dứt.

“Ta thu hồi lời nói lúc nãy.”

Bạch Hạc Chân Quân nói:

“Hôm nay ngươi bất hạnh thật đấy, Thư Hàng tiểu hữu.”

Tống Thư Hàng:

“…".

Hôm nay ta có câu ‘mẹ mi là cave’ nhất định phải nói!

Tô Thị A Thập Lục vỗ nhẹ Tống Thư Hàng, an ủi:

“Thư Hàng, kỳ thực lấy thực lực Huyền Thánh bát phẩm của đối phương, nếu hắn thật sự muốn tìm ngươi thì có rất nhiều biện pháp. Vì vậy, cho dù có người thừa dịp Huyền Thánh giảng pháp mà tiết lộ tình báo về ngươi cho hắn biết thì cũng chỉ là rút ngắn quá trình này một ít thời gian mà thôi.”

“Tiểu Thập Lục nói rất đúng, cho nên thay vì suy nghĩ nguyền rủa đám tiện nhân kia, còn không bằng ngươi nghĩ tới việc ‘đêm trăng tròn’ phải giao thủ với Đông Qua Thánh Quân như thế nào đi.”

Bạch Hạc Chân Quân cười nói.

“Đêm trăng tròn à.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Nếu khiến đêm trăng tròn biến mất thì tốt rồi. Cứ như vậy, Đông Qua Thánh Quân vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới chuyện tìm ta đánh nhau.”

“Không phải ngươi muốn cho nổ banh mặt trăng đó chứ?”

Bạch Hạc Chân Quân khuyên nhủ:

“Đừng suy nghĩ lệch lạc vậy mà, nếu ngươi làm mặt trăng nổ banh thì nhóm người Hoa sẽ khóc đó. Không có tết trung thu, mọi người sẽ rất buồn.”

Tống Thư Hàng:

“…"

Bạch Hạc tiền bối, ngài cảm thấy bằng vào thực lực vừa tấn chức tứ phẩm của ta có thể làm nổ banh mặt trăng ư? Nếu mặt trăng dễ bị nổ như vậy thì ngay cả cái ngày lễ như tết trung thu, nhóm người Hoa đều sẽ không có cơ hội nghiên cứu phát minh ra đâu.

Tống Thư Hàng:

“Nếu ta có bản lĩnh làm nổ banh mặt trăng thì còn có thể sợ một tên Huyền Thánh sao?”

“Ngươi không có bản lĩnh này, nhưng không có nghĩa là người khác không có.”

Bạch Hạc Chân Quân cảm thán:

“Có trời mới biết rốt cuộc Bạch Tôn Giả đã hốt được bao nhiêu vũ khí thiên kiếp. Lỡ như hắn hốt được một lượng lớn thiên kiếp bom nguyên tử thì dù cho không thể nổ banh mặt trăng, nhưng phá ra một lỗ hổng, làm mặt trăng không cách nào thành trăng tròn được cũng dám lắm ấy chứ.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

“…"

Tống Thư Hàng:

“Có điều, nếu Bạch tiền bối có thể độ kiếp xong sớm chút thì tốt rồi. Đến lúc đó Bạch tiền bối cũng là một Huyền Thánh bát phẩm, cứ vậy, lúc đối mặt với Đông Qua Thánh Quân, trong lòng ta cũng có chỗ để dựa vào.”

Bạch Hạc Chân Quân nói:

“Chờ sau khi Bạch tiền bối tập hợp đủ tên tử thiên kiếp và hạch đạn thì hẳn là sẽ ra ngay. Hoặc là chờ hắn chơi chán cũng sẽ đi ra. Dù sao hắn cũng không thể ở mãi trong thế giới thiên kiếp.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Khỏi phải nói, Bạch tiền bối thật sự có dự định tạm thời định cư trong thế giới thiên kiếp mà. Lúc xế chiều hôm nay, hắn còn bảo mình chuyển máy vi tính vào cho hắn. Cứ luôn cảm thấy Bạch tiền bối định ở luôn trong thế giới thiên kiếp, an cư lạc nghiệp.

Lại nói, lúc trước Bạch tiền bối tính cho hắn một quẻ, nói gần đây có thể hắn sẽ có chút phiền toái nhỏ, có lẽ sẽ dùng tới tên tử thiên kiếp.

Nghĩ tới nghĩ lui, mức độ nguy cơ khi phải dùng tới tên tử thiên kiếp trong ‘Huyền Thánh bát phẩm kiếp’ thì đối thủ chỉ sợ cũng là Huyền Thánh bát phẩm đúng không?

Đông Qua Thánh Quân rất phù hợp với điều kiện này.

Bạch tiền bối giao tên tử thiên kiếp cho hắn, có nghĩa là đến lúc đó người nọ không cách nào ra tay trợ giúp Tống Thư Hàng. Vì vậy, rất có thể trước khi Đông Qua Thánh Quân tới Hoa Hạ khiêu chiến Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối sẽ không ra khỏi thế giới thiên kiếp.

Trong chư thiên vạn giới

Sau khi xem xong Huyền Thánh giảng pháp lần này, nhóm tu luyện giả lại có thêm nhiều thu hoạch lần nữa. Nhưng so với thu hoạch trên đạo phòng ngự, tin tức cảng thú vị hơn là Đông Qua Thánh Quân muốn khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh.

“Câu nói sau cùng của Đông Qua Thánh Quân lúc kết thúc giảng pháp ấy, [Bá Tống, tìm được ngươi rồi], có phải có nghĩa là Đông Qua Thánh Quân đã có liên hệ với Bá Tống Huyền Thánh không?”

“Bá Tống Huyền Thánh đã đáp ứng khiêu chiến của Đông Qua Thánh Quân rồi ư?”

“Vẻ mặt tự tin kia của Đông Qua Thánh Quân, có phải hắn đã nắm chắc sẽ chiến thắng Bá Tống Huyền Thánh không?”

“Đêm trăng tròn tiếp theo là lúc nào? Rốt cuộc là trăng tròn lần sau? Hay là trung thu sang năm?”

“Ta quyết định di dân đến Hoa Hạ, tốt nhất là mua luôn căn hộ ở đó. Ta muốn trông giữ ở Hoa Hạ, không thể bỏ qua cuộc chiến Huyền Thánh nghìn năm khó gặp này được.”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vũ trụ đều tràn đầy những cuộc thảo luận như thế.

…

…

Trong thế giới đáy biển, con ngươi to lớn của Hải Vương nhìn vào hư không, trong lòng nó phát ra tiếng cười đắc ý.

Thành công rồi, nó bảo hàng nghìn hàng vạn chiến sĩ nhím biển gào to spam bình luận có hiệu quả rồi! Đông Qua Thánh Quân đã tìm được vị trí của Bá Tống Huyền Thánh, chậm nhất là trung thu sang năm, cuộc chiến giữa hai vị Huyền Thánh sẽ mở màn.

“Bá Tống Huyền Thánh, để ta mở mang chút kiến thức về thực lực chân chính của ngươi đi.”

Hải Vương trầm giọng nói, nếu có cơ hội, nó còn có thể thông qua trận pháp không gian của tế đàn, trong nháy mắt tới gần Bá Tống Huyền Thánh rồi cướp lấy bao tay màu trắng bạc trên người hắn!

Ngoại trừ Hải Vương ra, trong vũ trụ còn có rất nhiều thủy quân kêu gào cũng đang rất ư là hài lòng.

Mục tiêu của bọn chúng đã hoàn thành, kế tiếp chuẩn bị tiến vào hình thức xem cuộc vui thôi.

Trong thế giới thiên kiếp

Đông Qua Thánh Quân kết thúc Huyền Thánh giảng pháp, lực lượng công đức khổng lồ trên chư thiên vạn giới rơi vào trên người hắn.

Có thể bởi vì chủ đề [đệ ngũ Huyền Thánh khiêu chiến đệ nhất Huyền Thánh] mang tính bùng nổ, lực lượng công đức hắn lấy được còn khổng lồ hơn dự tính.

Đông Qua Thánh Quân nắm chặt quả đấm, lúc này đây, hắn mới tính là chân chính đạt được địa vị Huyền Thánh.

Sau khi độ kiếp xong, thế giới thiên kiếp quanh người hắn dần bắt đầu nứt vỡ.

“Đến lúc rời khỏi thế giới thiên kiếp rồi.” Đông Qua Thánh

Quân thầm nghĩ.

Ngay lúc Thánh Quân chuẩn bị rời khỏi thế giới thiên kiếp, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Sau đó, ở tận cùng tầm mắt hắn, ngoài nghìn dặm, một đám mây hình nấm nổ tung lên.

Trong mơ hồ có thể nhìn thấy một tu sĩ áo trắng lóe lên trong đám mây hình nấm.

Tu sĩ áo trắng ư? Đây chắc không phải vị Tôn Giả áo trắng đang độ thiên kiếp bom nguyên tử đó chứ?

Sao hắn lại đến thế giới thiên kiếp của mình thế này?

Dưới tình huống bình thường, lúc Huyền Thánh bát phẩm độ kiếp đều là mỗi người một không gian thế giới thiên kiếp.

Trừ khi là hai tên Tôn Giả thất phẩm đần độn nào đó tụ hợp cùng nhau độ kiếp, như vậy cả hai Tôn Giả sẽ bị kéo vào trong một thế giới thiên kiếp.

Chương 1061: Qùy Trước Bá Tống Chỉ Mất Bốn Tháng Đã Lên Cấp Tứ Phẩm!

Hai vị Tôn Giả tiến vào cùng một thế giới thiên kiếp, vậy kết cục chỉ có chết mà thôi. Cùng một thế giới, cùng một kiểu chết.

Hai Tôn Giả độ kiếp cùng nhau = tự tìm đường chết!

Theo Đông Qua Thánh Quân biết, tính đến nay trong hệ thống tu chân giả và hệ thống tu luyện Thánh kỵ sĩ ở phương tây vẫn chưa thấy trường hợp tự tìm đường chết nào như vậy. Bởi lẽ những nhân vật có thể tu luyện đến cảnh giới Tôn Giả đều là lão đại đứng đầu một phương, vậy nên không có lý gì bọn họ lại lấy mạng của mình ra làm trò đùa cả.

Thật ra trước kia trong hệ thống cổ vu đôi lúc cũng sẽ xuất hiện trường hợp hai Tôn Giả cùng độ kiếp, nhưng hai Tôn Giả ở đây là chỉ bản tôn cổ vu và cổ trùng cấp Tôn Giả của hắn, chứ không phải là hai vị Tôn Giả thật sự.

Ngoài trường hợp hai Tôn Giả độ kiếp cùng nhau sẽ tiến vào cùng một thế giới thiên kiếp ra thì vẫn còn một khả năng khác, đó chính là vị Huyền Thánh trong thế giới thiên kiếp nào đó đã độ kiếp xong, chuẩn bị rời khỏi thế giới thiên kiếp, mà ngay lúc này lại có một vị Tôn Giả thất phẩm khác bắt đầu độ kiếp, hơn nữa dưới xác suất trùng hợp cực thấp, vị Tôn Giả này còn tiến vào đúng thế giới thiên kiếp mà vị Huyền Thánh kia mới vừa độ kiếp xong.

Như vậy vị Huyền Thánh đã độ kiếp xong còn chưa rời đi thế giới thiên kiếp và vị Tôn Giả thất phẩm sắp bắt đầu độ kiếp sẽ chạm mặt nhau trong giây lát.

Chỉ là mặc dù hai người có thể gặp mặt nhưng lại không cách nào can thiệp vào chuyện của nhau, cùng lắm chỉ có thể trò chuyện mấy câu, sau đó vị Huyền Thánh độ kiếp xong kia sẽ bị đưa ra khỏi thế giới thiên kiếp.

Nhưng mà xác suất xảy ra khả năng này thật sự là cực kỳ cực kỳ thấp. Cho dù trong thời kỳ viễn cổ, cũng phải cách một trăm hay hai trăm năm mới xuất hiện một vị Huyền Thánh. Vào thời kỳ viễn cổ, cứ cách mỗi mười năm lại có Tôn Giả độ kiếp nhưng đa số đều thất bại. Thời gian độ kiếp của mỗi một vị Tôn Giả đều cách rất xa nhau, xác suất để hai vị Tôn Giả có thời gian độ kiếp khác nhau lại gặp nhau trong cùng một thế giới thiên kiếp là siêu thấp, thấp đến mức gần như bằng không.

...

“Nhưng cũng không đúng.”

Đông Qua Thánh Quân cau mày nghĩ.

Mặc dù đúng là hắn đã độ kiếp thành công, sắp rời khỏi thế giới thiên kiếp, nhưng mà vị Tôn Giả áo trắng này cũng đã tiến vào thế giới thiên kiếp để độ kiếp ngay lúc hắn bắt đầu phần Huyền Thánh giảng pháp rồi kia!

Tại sao vị tu sĩ áo trắng này lại xuất hiện trong thế giới thiên kiếp của mình? Thế giới thiên kiếp của hắn đâu?

Ầm~~~

Sóng xung kích dữ dội do thiên kiếp bom nguyên tử nổ tung tạo thành bỗng ập tới.

May là Đông Qua Thánh Quân đã độ kiếp xong, vậy nên vụ nổ thiên kiếp hình bom nguyên tử của Bạch Tôn Giả cũng không gây hại gì đến hắn.

Đông Qua Thánh Quân thầm nuốt nước miếng, cho dù đang ở chế độ người xem nhưng hắn cũng phải rùng mình khi chứng kiến uy lực của vụ nổ. Sức nổ của quả bom nguyên tử này chắc hẳn đã vượt qua cực hạn chịu đựng của Tôn Giả thất phẩm rồi.

Không biết vị Tôn Giả áo trắng kia có sao không nhỉ?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, mây nấm dần tản đi, tu sĩ áo trắng bước ra từ trong khói mù ra, thân thể hoàn toàn không chịu thương tổn gì cả.

“Thất bại rồi... nhưng loại này cũng lấy được mấy quả rồi, có nổ cũng không đáng tiếc.”

Tu sĩ áo trắng lẩm bẩm một mình.

Với tu vi bát phẩm, cho dù cách xa nghìn dặm Đông Qua Thánh Quân vẫn có thể nghe rõ giọng của đối phương.

Thất bại rồi? Loại này? Mấy quả? Không tiếc?

Nói vậy là có ý gì?

Mấy từ này tách ra thì hắn hiểu, nhưng tại sao hợp lại chung một chỗ, hắn nghe chẳng hiểu gì hết vậy kìa?

"Giờ nghỉ ngơi chút đã, một hồi lại cày thêm đợt nữa."

Tôn Giả áo trắng nói tiếp.

Dứt lời, Tôn Giả áo trắng bỗng đưa tay rạch một đường trong hư không, một pháp khí hình hộp dài hai mét được gọi ra. Chiếc hộp mở ra, bên trong là một vị tu sĩ với sắc mặt tái nhợt.

Tu vi của vị tu sĩ mang sắc mặt tái nhợt này chỉ ở cảnh giới lục phẩm, nhưng trên người hắn lại có một quả thánh ấn ngưng tụ.

Đông Qua Thánh Quân vừa nhìn thấy người này đã biết ngay tên của đối phương "Thường Viễn Tử Huyền Thánh!

Hiện tại vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này đang bị vây hãm trong tâm ma kiếp.

"Lẽ nào gặp vấn đề trong giai đoạn Huyền Thánh giảng pháp, sau đó tu vi của bản thân bị rớt xuống cảnh giới lục phẩm, còn bị hãm trong tâm ma kiếp?"

Đông Qua Thánh Quân lập tức động não suy diễn ra một đáp án.

Tiếc thật đấy, rõ ràng chỉ một chút nữa thôi là chính thức trở thành Huyền Thánh, vậy mà lại bị kẹt ở bước cuối cùng ngay trước cửa thành công, cũng không biết hắn có thể vượt qua tâm ma kiếp được không.

Vậy mới nói trong quá trình tu luyện, tu sĩ đừng cứ vùi đầu khổ luyện mãi, cũng cần phải luyện tài ăn nói nữa.

Giai đoạn Huyền Thánh giảng pháp rất quan trọng!

Ngay cả mấy tên đệ tử Phật môn tu luyện bế khẩu thiện (*) cũng chú trọng đến chuyện này. Sau khi đạt đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, bọn họ sẽ kết thúc quá trình tu luyện bế khẩu thiện, có rảnh hay không cũng sẽ đi giảng mấy bài pháp hoặc là viết bản thảo giảng pháp.

Nghe nói ở thời kỳ thượng cổ, có một số Huyền Thánh bát phẩm sẽ bán bản thảo giảng pháp cho một số Tôn Giả thất phẩm sắp độ kiếp, đây là một con đường kiếm tiền khá nhẹ nhàng.

Tiếc là sau khi thời đại Thiên Đình viễn cổ kết thúc, Huyền Thánh và Kiếp Tiên đều quy ẩn, Tôn Giả thời bây giờ có muốn mua bản thảo giảng pháp cũng không có cách nào mua được.

Vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này chỉ thiếu một phần bản thảo giảng pháp mà thôi, đúng là đáng tiếc.

“Chờ chút, không đúng!”

Đông Qua Thánh Quân đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Tại sao vị Tôn Giả áo trắng này lại kéo Thường Viễn Tử Huyền Thánh đang độ tâm ma kiếp ra đây? Còn nữa, tại sao hai người bọn họ lại xuất hiện trong thế giới thiên kiếp của mình? Thế giới thiên kiếp của bọn họ đâu?

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này!

…

Ngay lúc Đông Qua Thánh Quân đang ngẩn người chẳng hiểu gì, Bạch Tôn Giả ở đằng xa cũng đã phát hiện ra Đông Qua Thánh Quân.

“Xin chào... ưm Đông Qua đạo hữu, ngươi mới vừa độ kiếp xong đấy à?”

Bạch Tôn Giả lịch sự chào hỏi.

Đông Qua Thánh Quân có thánh ấn trong người, Bạch Tôn Giả vừa gặp mặt đã biết đạo hiệu của đối phương.

“Chào đạo hữu.”

Từ trong giọng điệu của Bạch Tôn Giả, Đông Qua Thánh Quân cảm nhận được một loại cảm giác có tên là nhẹ nhàng. Vị Tôn Giả áo trắng này hỏi người ta “mới độ kiếp xong đấy à” mà nhẹ nhàng như dân chúng bình thường hỏi “ăn cơm chưa” vậy. Dương như đối với hắn, đợt thiên kiếp bom nguyên tử kinh khủng vừa rồi cũng chẳng là gì, chỉ nhẹ nhàng như uống một ly nước mà thôi.

“Bần đạo mới vừa kết thúc phần Huyền Thánh giảng pháp.”

Đông Qua Thánh Quân trả lời.

Lúc Huyền Thánh giảng pháp, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều có thể nhìn thấy, còn tu luyện giả nào đang độ kiếp thì sẽ được nhận phần phát lại sau khi độ kiếp xong.

"Mới vừa độ kiếp xong ư? Vậy tính ra đạo hữu chính là nghìn năm đệ ngũ thánh rồi? À đúng rồi, vị đạo hữu ở cạnh ta đây là nghìn năm đệ tam thánh, lúc hắn và Bá Tống Huyền Thánh độ kiếp cùng nhau thì có xảy ra chút vấn đề."

Bạch Tôn Giả thuận miệng nói.

"Độ kiếp cùng nhau?"

Đông Qua Thánh Quân trợn to hai mắt.

Trước đó hắn có nói, theo như trí nhớ của bản thân thì ở hệ thống tu chân, không có hai Tôn Giả nào lại ngốc đến mức độ kiếp cùng nhau, ấy vậy mà giờ lại gặp ngay hai vị.

Mà càng đáng sợ hơn là nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh và vị nghìn năm đệ tam thánh Thường Viễn Tử Huyền Thánh đều độ kiếp thành công! Mặc dù Thường Viễn Tử Huyền Thánh rơi vào tâm ma kiếp nhưng cũng đã ngưng tụ thánh ấn, chỉ cần vượt qua tâm ma là có thể lấy thân phận Huyền Thánh rời khỏi thế giới thiên kiếp.

Hai người dám độ thiên kiếp cấp Huyền Thánh cùng nhau, không phải thằng ngốc thì chính là thiên tài yêu nghiệt. Mà hiển nhiên nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống là thuộc về loại sau!

Nhưng tại sao vị Thường Viễn Tử này lại là đệ tam thánh? Chẳng lẽ ở giữa hai người còn có một vị Tôn Giả lên cấp trở thành đệ nhị thánh ư?

Đông Qua Thánh Quân vốn không ngờ rằng đệ nhất thánh, đệ nhị thánh, đệ tam thánh và cả đệ tứ thánh độ kiếp cùng nhau. Hai Tôn Giả độ kiếp cùng nhau đã rất yêu nghiệt rồi, vậy ba người độ kiếp cùng nhau thì sao? Là đầu óc ngu si bị lừa đạp ư?

"Ừ, đúng vậy, bọn họ đã độ kiếp chung với nhau."

Bạch Tôn Giả đáp.

"Đạo hữu, chẳng lẽ ngươi quen với Bá Tống Huyền Thánh ư?"

Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Lúc nói đến Bá Tống Huyền Thánh, vị tu sĩ áo trắng này tỏ ra rất quen thuộc, lẽ nào hai người này quen nhau?

“Ừ, quen. Từ lúc hắn mới bắt đầu tu luyện không bao lâu thì ta đã quen biết hắn rồi.”

Bạch Tôn Giả xoa cằm đáp.

Trùng hợp vậy sao? Không ngờ vị tu sĩ áo trắng này lại còn là bạn nối khố của Bá Tống Huyền Thánh!

“Đạo hữu, ta có thể hỏi một vấn đề được không? Dĩ nhiên, nếu ngươi không tiện trả lời thì cũng không sao. Ta chỉ muốn hỏi là thiên phú của vị Bá Tống Huyền Thánh kia thế nào vậy?”

Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Bá Tống có thể kết bạn độ kiếp với người khác, còn thành công đột phá đến Huyền Thánh, vậy rốt cuộc hắn yêu nghiệt tới mức nào?

Bạch Tôn Giả tiếp tục xoa cằm, nghiêng đầu suy tư trong chốc lát rồi trả lời:

“Ừ, ta nhớ thời gian từ lúc hắn mới bắt đầu tu luyện, cộng thêm một ít thời gian trong bí cảnh, hắn chỉ tốn chừng bốn tháng đã tấn thăng tới cảnh giới tứ phẩm.”

“Hả?”

Đông Qua Thánh Quân trợn to hai mắt.

Hắn có nghe lầm không vậy?

Bốn tháng?

Cảnh giới tứ phẩm?

Có khi nào vị tu sĩ áo trắng này nói sai không nhỉ?

Chỉ tốn bốn tháng luyện tới tứ phẩm ư? Không thể nào!

“Xin lỗi đạo hữu, ngươi có thể nói lại lần nữa không? Bá Tống Huyền Thánh mất bao lâu để tấn thăng lên tứ phẩm thế?”

Đông Qua Thánh Quân hỏi lần nữa.

“Cộng hết lại là gần bốn tháng đấy.”

Bạch Tôn Giả đáp chắc nịch.

“Bốn tháng? Không phải bốn năm? Bốn mươi năm? Mà là bốn tháng ư?”

Mỗi khi nói ra một chữ, Đông Qua Thánh Quân lại dừng một chút, cuối cùng cũng nói hết câu

“Ừ, đúng là bốn tháng đấy, tốc độ lên cấp của hắn còn nhanh hơn cả ta khi xưa nữa.”

Bạch Tôn Giả thành thật trả lời.

Đậu xanh!

Giờ đây trong đầu Đông Qua Thánh Quân chỉ còn hai chữ này mà thôi.

Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý về mức độ yêu nghiệt của Bá Tống Huyền Thánh rồi, dù sao cũng là vĩ nhân dám độ kiếp cùng với vị Tôn Giả khác mà.

Kết quả... mức độ yêu nghiệt của Bá Tống Huyền Thánh còn vượt xa tưởng tưởng của hắn, hoàn toàn đánh nát quan niệm con đường tu chân dài đằng đẳng trong hắn.

Bốn tháng lên tứ phẩm! Bốn tháng lên tứ phẩm!

Quỳ luôn!

Nhưng chỉ lát sau Đông Qua Thánh Quân đã bình tĩnh lại.

Chính vì Bá Tống Huyền Thánh yêu nghiệt như vậy, thiên tài như vậy, cho nên hắn càng có động lực khiêu chiến hơn.

Hắn muốn tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều biết rằng đạo phòng ngự của hắn sẽ không thua bất kỳ thiên tài yêu nghiệt nào.

“Vào đêm trăng tròn sắp tới, ta sẽ chứng minh thực lực của mình cho Bá Tống Huyền Thánh thấy, đạo phòng ngự của ta không yếu hơn đạo của bất kỳ người nào.”

Đông Qua Thánh Quân tuyên bố, trên mặt đầy vẻ quyết tâm.

Lần này đến phiên Bạch Tôn Giả nghệt mặt chẳng hiểu gì:

“Ể?”

“Cám ơn đạo hữu rất nhiều! Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi đạo hiệu của ngươi là gì, thật là thất lễ quá. Bần đạo là Đông Qua Đạo Nhân, đạo hiệu bằng tiếng Anh là... Thôi bỏ đi, không đề cập đến vấn đề này nữa, lúc hiển thánh cũng đã quyết định dùng đạo hiệu Đông Qua rồi.”

Đông Qua Thánh Quân vuốt mái tóc vàng của mình, trên môi lộ ra nụ cười hiền hòa.

“Đạo hiệu của ta là Bạch, gọi ta là A Bạch hoặc Bạch đạo hữu đều được.”

Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười đáp lại.

Lúc Bạch Tôn Giả nhoẻn miệng cười, toàn bộ thế giới thiên kiếp đột nhiên tối sầm lại, đây là dấu hiệu cho biết có một đợt thiên kiếp sắp giáng xuống.

Chú thích:

(*) Bế khẩu thiện: còn gọi là cấm ngữ, là thuật ngữ dùng trong Phật giáo, ý chỉ cấm bản thân nói chuyện vì để giảm bớt khẩu nghiệp, tiêu tội miễn tai, giảm bớt tội nghiệp của bản thân.

Chương 1062: Cuộc Tranh Luận Của Quân Tử, Động Khẩu Không Động Thủ!

Thế giới thiên kiếp đột nhiên tối sầm lại là vì có một đợt thiên kiếp nữa sắp đánh xuống.

Nhưng dưới cái nhìn của Đông Qua Thánh Quân, chính nụ cười của Bạch đạo hữu đã làm cho thiên địa biến sắc, cả thế giới hóa thành đen trắng chỉ vì để tôn lên một vệt sắc màu là Bạch đạo hữu.

Nụ cười này đâu chỉ nghiêng nước nghiêng thành không thôi.

Đông Qua Thánh Quân bất giác thốt lên một câu:

“Bạch đạo hữu! Chúng ta làm quen...”

Vèo~~

Đông Qua Thánh Quân biến mất khỏi thế giới thiên kiếp.

Thời gian của hắn đã hết, không nộp tiền gia hạn thì sẽ bị thế giới thiên kiếp cưỡng chế cắt sóng.

Đông Qua Thánh Quân:

“Fuck!”

Để ta nói xong chữ cuối cùng thì sẽ chết à!

Ngay thời khắc trước khi bị cưỡng chế đưa đi, hắn liếc mắt nhìn về phía không trung trong thế giới thiên kiếp lần cuối. Ở nơi đó xuất hiện từng vòng tròn gợn sóng, đồng thời có hơn nghìn quả tên lửa thiên kiếp đang chui từ trong đó ra.

Đây... Đây thật sự là thiên kiếp thất phẩm lên bát phẩm đấy ư? Có thật là ta và Bạch đạo hữu độ cùng một loại thiên kiếp không vậy?

Sức mạnh của thiên kiếp lại trở nên biến thái như vậy, không biết Bạch đạo hữu có chịu nổi không?

“Hy vọng Bạch đạo hữu sẽ độ kiếp thành công.”

Đông Qua Thánh Quân âm thầm cầu chúc.

…

Mà lúc này trong thế giới thiên kiếp.

Đối mặt với đám tên lửa thiên kiếp giăng đầy trời, Bạch Tôn Giả vẫn tỏ vẻ thong dong vô cùng. Trước tiên hắn đưa Thường Viễn Tử đạo hữu vào lại trong hộp rồi cất đi, sau đó lại làm mấy động tác nóng người.

“Sau khi thế giới thiên kiếp mới mở ra, đợt thứ nhất lại là tên lửa... thật nhàm chán. Cố cày qua cho nhanh, tiện tay thu mấy quả, sau đó thu thập bom nguyên tử và bom nhiệt hạch phiên bản tăng cường mạnh mẽ hơn.”

Bạch Tôn Giả lẩm bẩm nói.

Ầm ầm ầm~~

Tên lửa thiên kiếp điên cuồng bắn về phía Bạch Tôn Giả rồi nổ tung lên, nhưng Bạch Tôn Giả lại nhanh nhẹn luồn lách trong đám tên lửa, từ trong đó tìm ra quả tên lửa nào khiến bản thân cảm thấy hứng thú hoặc là có tạo hình khá đẹp mắt, sau đó lập tức phong ấn chúng lại rồi thu vào trong pháp khí không gian.

Chẳng mấy chốc, đợt thiên kiếp thứ nhất đã đi qua.

Đợt thiên kiếp thứ hai hình bom nguyên tử chậm rãi thành hình, Bạch Tôn Giả cũng bắt đầu nghiêm túc hẳn lên.

Đại học Giang Nam

Trong một phòng học nào đó.

“Trước tiên cứ chuẩn bị về nhà cái đã.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Tô Thị A Thập Lục nói đúng, giờ có lo lắng về chuyện bị Đông Qua Thánh Quân khóa chặt vị trí thì cũng chẳng giải quyết được gì. Đối phương là Huyền Thánh bát phẩm, đương nhiên có cách để tìm ra hắn.

Vậy nên vào đêm trăng tròn sắp tới, việc Đông Qua Thánh Quân tìm tới cửa chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nhân dịp tối nay các tiền bối đến khu Giang Nam để nghiên cứu tên lửa thiên kiếp, hắn sẽ thảo luận với các tiền bối về chuyện nghênh đón Đông Qua Thánh Quân như thế nào, tốt nhất là có thể nghĩ ra cách cởi bỏ hiểu lầm giữa hắn và Đông Qua Thánh Quân.

Hơn nữa đến lúc đó cũng phải nhờ Thất Tu tiền bối phổ cập kiến thức về thánh ấn mới được. Tống Thư Hàng cảm giác thánh ấn rất có thể là một ngọn núi vàng, hắn không muốn làm một thằng ngốc đang giữ núi vàng mà không biết cách khai thác.

Thất Tu tiên bối là Tôn Giả sắp độ kiếp, chắc hẳn có tìm hiểu nhiều về thánh ấn.

“À mà… Nếu như Hoàng Sơn Chân Quân có thể kéo Đông Qua Thánh Quân vào trong hóm Cửu Châu số 1, lúc đó mọi người đều là người một nhà, vậy thì chuyện này dễ giải quyết rồi.”

Tống Thư Hàng chợt nghĩ.

“Ối dào, ngươi tưởng muốn vào nhóm Cửu Châu số 1 là được vào à? Nào có dễ như vậy.”

Bạch Hạc Chân Quân phiên bản nữ liếc mắt một cái rồi nói tiếp:

“Thật ra nhóm Cửu Châu số 1 là một nhóm chỉ dành cho bạn bè thân thiết, các đạo hữu trong nhóm đều hiểu nhau rất rõ, nhân phẩm đáng tin, không phải loại chó mèo vớ vẩn gì cũng có thể vào được đâu. Ngươi nghĩ thử xem, nếu như trong nhóm có một tên đại ma đầu gia nhập vào, vậy thì cái nhóm này còn giữ được bầu không khí chung sống hòa thuận như hôm nay nữa không?”

Tống Thư Hàng lập tức phản bác lại ngay:

“Nói tới chó mèo, Đậu Đậu, Tuyết Lang Động Chủ và Diệt Phượng tiền bối tỏ vẻ không phục!”

Hắn cũng không nói tới bản thân mình, dù gì hắn cũng nhờ ăn may mới được vào nhóm Cửu Châu số 1.

Nếu không vì số tài khoản của hắn chỉ khác số tài khoản của Vũ Nhu Tử một chữ số, nếu không vì Hoàng Sơn Chân Quân nhập sai số, nếu không vì Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên nổi hứng tính một quẻ, tính ra hắn có duyên với nhóm Cửu Châu số 1 thì hắn đã bị đá ra khỏi nhóm từ lâu rồi.

Và nếu không có nhóm Cửu Châu số 1 thì hắn cũng không thể bước vào con đường tu chân.

Vậy hắn sẽ chỉ là một cậu sinh viên tên Tống Thư Hàng bình thường mà thôi. Sau khi tốt nghiệp, có thể hắn sẽ tìm một công việc với mức lương ổn, lấy vợ sinh con, sống một cuộc đời bình thường. Cùng lắm chỉ có thể tưởng tượng mình biến thành siêu nhân, tiên nhân hoặc người siêu năng lực ở trong mơ hoặc trong lúc rãnh rỗi, sau đó lại tự cười giễu bản thân một tiếng. Sau khi con trai hoặc con gái lớn lên, nhìn bọn họ có sự nghiệp riêng mái ấm riêng, và rồi mình cùng vợ sẽ dần già đi, cuối cùng là kết thúc cuộc đời trong một phần mộ sang quý.

Bạch Hạc Chân Quân phiên bản nữ:

“...”

“Hơn nữa nói tới chuyện quen biết, hiểu rõ nhau, Đồng Quái tiền bối tỏ vẻ không phục! Còn có Bá Tinh Cư Sĩ cũng tỏ vẻ không phục!”

Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm.

Một khi Đồng Quái tiền bối dịch dung, ai có thể nhận ra hắn chứ? Còn Bá Ước Cư Sĩ thì khỏi phải nói rồi, bây giờ trong nhóm Cửu Châu số 1 vẫn không có ai dám vỗ ngực nói là mình có thể viết chính xác đạo hiệu của cư sĩ.

Bạch Hạc Chân Quân phiên bản nữ:

“...”

“Cuối cùng là nói tới đại ma đầu, Đông Phương Lục Tiên Tử tỏ vẻ không phục. Ta nhớ cô ấy đã từng là thánh nữ Ma giáo mà đúng không?”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Đông Phương Lục Tiên Tử, nghề chính là hung thần xa lộ, nghề phụ nghe nói là thánh nữ của Ma môn nào đó, chuyên tu Thiên Ma Cửu Vũ. Ngoài ra cô còn giữ chức trưởng lão của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.

“Hình như Đông Phương Tiên Tử thăng chức rồi, lần trước nghe A Thất nói cô ấy đã thăng từ thánh nữ lên tới giáo chủ dự bị đời kế tiếp. Chờ khi nào cô ấy tấn thăng thất phẩm thì có thể trở thành giáo chủ của Ma môn, khi đó cô ấy mới đúng là nữ ma đầu thật sự.”

Tô Thị A Thập Lục bổ sung thêm thông tin.

“Quê à nha!”

Bạch Hạc Chân Quân vỗ mạnh hai tay xuống bàn, nói với giọng bất mãn:

“Các ngươi đang ngụy biện!”

“Không có, ta chỉ nói đúng sự thật thôi mà.”

Tống Thư Hàng lấy mắt kính hệ thống nuôi dưỡng thần thú phiên bản 1.5 ra rồi đeo lên, dùng ngón tay đẩy gọng kính, ra vẻ trí thức mà đáp lại.

Bạch Hạc Chân Quân nhảy một cái nhẹ như không, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng. Sau đó cô lại vỗ mạnh xuống bàn hắn, nghiến răng nói:

“Ngụy biện!”

Lúc trong trạng thái thiên về nữ tính, tính cách của Bạch Hạc tiền bối khá nóng nảy.

Khi cô đứng trước mặt Tống Thư Hàng, hắn mới phát hiện hôm nay Bạch Hạc Chân Quân lại để kiểu tóc cột hai chùm.

Nhìn kiểu tóc này, Tống Thư Hàng cảm thấy rất quen mắt. Năm đó hắn nhất thời rớt não, phối hợp tìm chết với Vũ Nhu Tử, từng tạo kiểu tóc giống thế này cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Hạc Chân Quân muốn làm gì đây? Cosplay Bạch Tôn Giả à?

Nhớ trước đây không lâu, chính miệng Bạch Hạc Chân Quân có nói là cô tải hết cả gói meme của Bạch tiền bối về, sau đó mỗi một tấm đều rửa ra khổ lớn, ngày nào lôi ra cũng ngắm. Bây giờ xem ra, cô không chỉ ngắm hằng ngày mà còn học theo cách ăn mặc và kiểu tóc trong gói meme của Bạch tiền bối nữa nhỉ?

Đây đúng là fan true love mà.

Nhưng Bạch Hạc tiền bối à, ngươi tưởng mình cứ cột tóc hai chùm là sẽ trở nên đáng yêu ư? Ngây thơ quá rồi đấy!

Không phải cô gái nào cũng hợp với kiểu tóc hai chùm này đâu nhé!

“Không phải ngụy biện đâu, Bạch Hạc tiền bối.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Đây chỉ là tranh luận rất cơ bản, theo như quy tắc của cuộc thi biện luận, Bạch Hạc tiền bối ngài đưa ra một lập luận, sau đó ta lại lên tiếng biện luận mà thôi.”

“Quy tắc của cuộc thi biện luận là như thế này ư?”

Tô Thị A Thập Lục thắc mắc hỏi.

“Gần giống vậy đấy.”

Tống Thư Hàng đáp, thật ra hắn cũng chẳng hiểu gì về cuộc thi biện luận cả.

“A a a, cuộc thi biện luận cái rắm, ngụy biện! Ngươi đang ngụy biện!”

Bạch Hạc Chân Quân thẹn quá thành giận, sau đó lắc đầu điên cuồng.

Lúc cô lắc đầu, hai chùm tóc thật dài vung vẫy như roi da, quất chát chát về phía Tống Thư Hàng.

Đừng thấy Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái nữ tính rất nhỏ nhắn mà coi thường, cô vốn là Chân Quân lục phẩm hàng thật giá thật, lúc hai chùm tóc kia quất tới, khí thế kinh người, lực tàn phá vô cùng đáng sợ.

Đây chính là sự khác biệt giữa tóc của cường giả siêu cấp và tóc của người bình thường!

Trong tiểu thuyết huyền huyễn mà Tống Thư Hàng đọc vào mấy tháng trước có một câu thế này: “Là cường giả tuyệt thế thì cho dù một mảnh gàu bay ra cũng có thể đánh nát cả một hành tinh”.

Nghĩ lại thấy cường giả siêu cấp cũng thật đáng thương. Nếu hắn không thể khống chế sự sinh trưởng của gàu... vậy thì tốt nhất là nên để đầu trọc, hoặc là sử dụng dầu gội đầu chất lượng cao, hơn nữa nhất định phải đạt được hiệu quả như trong quảng cáo, bảo đảm tóc không còn một miếng gàu nào mới được. Nếu không, lúc cường giả siêu cấp hất tóc, gàu mà rớt xuống thì một hành tinh sẽ bị hủy diệt chỉ trong nháy mắt thôi.

Khụ!

Mặc dù câu nói này hơi quá nhưng về cơ bản thì vẫn là một đạo lý. Tuy chỉ là một động tác tùy ý nhưng nếu tu luyện giả có tu vi cao không khống chế sức mạnh thì sẽ hại chết người đấy.

Mà lúc này, Bạch Hạc tiền bối lại không cố ý khống chế sức mạnh.

“Bạch Hạc tiền bối, dừng lại đi mà~~ cuộc thi biện luận là cuộc tranh luận của quân tử, động khẩu không động thủ!”

Tống Thư Hàng lập tức ngưng tụ đao ý khôi giáp, nho gia kim cương thân, đồng thời hai tay cũng vận chuyển Cương Thủ, trên tay ánh lên màu kim loại ngăn ở trước mặt.

Gần như là bản năng, hắn sử dụng ngay một loại kỹ xảo phòng ngự mà Đông Qua Thánh Quân đã giới thiệu trong Huyền Thánh thuyết pháp.

Chát chát chát chát.

Hai chùm tóc của Bạch Hạc tiền bối không ngừng quất tới, Tống Thư Hàng dựa vào phòng ngự kiên cố của bản thân để chống đỡ trận tóc quật như vũ bão đang ập tới.

Ngay lúc hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên xoay một vòng.

Chát~~ Hai chùm tóc thật dài lấy một góc độ quỷ dị chui qua tầng phòng ngự, quất vào ngực Tống Thư Hàng.

Cú quất này cũng không có bao nhiêu lực sát thương, chỉ tạo ra một luồng sức mạnh nhu hòa đẩy bay Tống Thư Hàng đi mà thôi. Vậy nên từ đầu đến cuối, mỹ nhân rắn công đức đều không hiện thân để hộ chủ.

“Ta không có động thủ.”

Bạch Hạc tiền bối hất hai chùm tóc của mình một cái:

“Ta chỉ đang hất tóc thôi.”

Tống Thư Hàng bị đẩy bay đến trong góc, ngồi xổm ở đó im lặng một hồi.

Lát sau, tâm niệm hắn chợt động, trong lòng bàn tay bỗng xuất hiện một tờ giấy.

Phía trên là tin nhắn mà Bạch Tôn Giả truyền cho hắn:

[Thư Hàng, ngươi quen với Đông Qua Thánh Quân à?]

Ồ? Sao Bạch tiền bối lại biết Đông Qua Thánh Quân? Trong thế giới thiên kiếp không thể nhìn thấy Huyền Thánh thuyết pháp kia mà?

Đợi đã, chẳng lẽ Bạch tiền bối thấy được Đông Qua Thánh

Quân trong thế giới thiên kiếp?

Tống Thư Hàng hồi đáp:

[Bạch tiền bối, chẳng lẽ ngươi gặp được Đông Qua Thánh Quân ư?]

[Ừ, thế giới thiên kiếp của ta trước đó đột nhiên đổ vỡ, sau đó ta và Thường Viễn Tử rơi vào trong thế giới thiên kiếp của người khác, sau đó gặp được Đông Qua Thánh Quân. Lúc gặp mặt thì hắn hỏi ta về ngươi.]

Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn vội hỏi Bạch tiền bối:

[Tiền bối, Đông Qua Thánh Quân đã hỏi vấn đề gì vậy?]

[Chỉ hỏi thiên phú tu luyện của ngươi thế nào, ta ăn ngay nói thật mà trả lời thôi. Sau khi nghe xong đáp án thì hình như hắn rất khiếp sợ. Đúng rồi, sao ngươi lại quen hắn thế?]

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Chương 1063: Tác Dụng Lớn Nhất Của Vũ Khí Hạt Nhân Là Dùng Để Uy Hiếp Đấy!

[Ta có quen biết gì với Đông Qua Thánh Quân đâu, hôm nay mới thấy hắn lần đầu trong màn hình nhân tiền hiển thánh đấy.]

Tống Thư Hàng thở dài rồi viết tiếp:

[Nhưng hôm nay trong phần Huyền Thánh giảng pháp, hắn đột nhiên chỉ đích danh muốn khiêu chiến ta, nói cái gì mà văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị ấy.]

Chỉ lát sau Bạch Tôn Giả đã trả lời lại:

[Ngươi nhận lời khiêu chiến của hắn rồi à?]

[Đương nhiên là không, ta có phải là Tam Lãng tiền bối đâu, không có sở thích tự tìm đường chết. Lúc Đông Qua Thánh Quân đột nhiên tuyên bố muốn khiêu chiến với ta trên màn hình Huyền Thánh giảng pháp, ta thật sự rất muốn từ chối lời khiêu chiến của hắn trước mặt tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nhưng bản thân lại không có năng lực đó.]

Tống Thư Hàng hồi đáp, trong lòng buồn bực không thôi.

[Thì ra là vậy, hắn muốn khiêu chiến ngươi chắc là vì cái danh hiệu nghìn năm đệ nhất thánh đấy. Vậy ngươi nghĩ ra cách gì để đối phó với hắn chưa? Nếu không nghĩ ra được cách gì thì cứ vác thiên kiếp bom nhiệt hạch ra. Bây giờ ta vẫn đang cày thiên kiếp bom nhiệt hạch... Ngoài ra ta còn định xem thử sau bom nhiệt hạch, thiên kiếp có diễn hóa ra dạng vũ khí gì nữa không? Nếu như còn có vũ khí uy lực lớn hơn thì ta sẽ thử cày một phát xem sao.]

Bạch Tôn Giả gửi tin đáp lại.

Dùng thiên kiếp bom nhiệt hạch, quả nhiên Bạch tiền bối có suy nghĩ giống hắn. Nhưng tốt nhất là để thiên kiếp bom nhiệt hạch làm lá bài tẩy cuối cùng... Dù sao thứ này có uy lực hơi bị lớn.

Tống Thư Hàng trả lời:

[Ta cũng nghĩ như Bạch tiền bối vậy nhưng trong lòng lại thấy lo lắng. Uy lực của thiên kiếp bom nhiệt hạch quá lớn, nếu để nó nổ trên trái đất, có khi nào sẽ tạo thành thiệt hại không thể cứu vãn cho trái đất không?]

Uy lực của thiên kiếp bom nhiệt hạch còn mạnh hơn, khủng bố hơn bom nhiệt hạch do loài người chế tạo ra. Nó không chỉ có tính năng của bom nhiệt hạch mà còn có tất cả thuộc tính sức mạnh của thiên kiếp.

Cũng bởi vì khi tu luyện giả độ kiếp thất tấn bát, uy lực của thiên kiếp quá lớn, sẽ tạo thành thiệt hại nặng nề cho chủ thế giới. Vậy nên lúc Tôn Giả thất phẩm độ kiếp, bọn họ sẽ bị kéo vào trong thế giới thiên kiếp.

Ngoài ra vừa rồi Tống Thư Hàng lại đột nhiên nhớ đến một điểm cần phải chú ý... Đông Qua Thánh Quân chỉ rõ muốn đến Hoa Hạ khiêu chiến với hắn vào đêm trăng tròn sắp tới.

Thế nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì địa điểm quyết đấu sẽ ở trong địa phận Hoa Hạ.

Tới lúc đó, nếu hắn dùng đến thiên kiếp bom nhiệt hạch thì cuối cùng sẽ tạo thành cục diện như thế nào?

Một quả bom nhiệt hạch đột nhiên nổ tung trong địa phận Hoa Hạ, phía chính phủ Hoa Hạ sẽ nghĩ gì đây?

“Mẹ nó, bố mày chỉ cam kết không sử dụng vũ khí hạt nhân trước tiên chứ không nói là không dùng. Thằng điên nào ném bom hạt nhân vào địa bàn của bố mày thế? Tưởng bố mày tích trữ vũ khí hạt nhân là để ngắm sao?”

“Đối phương đã trực tiếp ném bom hạt nhân vào địa bàn của chúng ta, thế còn phải sợ gì nữa?”

“Nếu sợ thì chỉ có một con đường chết mà thôi!”

Sau đó... chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ.

Tống Thư Hàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

“Nhìn trời, vậy nên nếu thật sự muốn sử dụng bom hạt nhân thiên kiếp thì nhất định phải nhờ Bạch tiền bối hoặc là Sở các chủ hỗ trợ kỹ thuật, sử dụng lực lượng không gian chuyển địa điểm quyết đấu vào trong vũ trụ mới được.”

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ lung tung thì Bạch Tôn Giả đã nhanh chóng gửi câu trả lời lại:

[Thật ra ta thấy cũng không nhất thiết phải dẫn thiên kiếp bom nhiệt hạch nổ Đông Qua Thánh Quân đâu. Tác dụng lớn nhất của vũ khí hạt nhân không phải là lực tàn phá sinh ra sau khi nó nổ tung mà là ở chỗ uy hiếp. Theo ý ta, lúc đến trận Huyền Thánh đấu pháp vào đêm trăng tròn sắp tới, ngươi chỉ cần lấy thiên kiếp bom nhiệt hạch ra để đó thôi, Đông Qua Thánh Quân có thể cảm ứng được uy lực của nó, vậy là có thể tạo thành hiệu quả uy hiếp hắn rồi. À chỉ có một quả thiên kiếp bom nhiệt hạch thì chắc là không đủ, có lẽ Đông Qua Thánh Quân sẽ chống đỡ nổi, dù gì hắn cũng khá mạnh về phòng ngự... Cho nên thừa dịp đêm trăng tròn vẫn chưa đến, ta cày thêm một số thiên kiếp bom nhiệt hạch nữa mới được. Tốt nhất có thể cày hơn một trăm quả thiên kiếp bom nhiệt hạch, lại kèm thêm một nghìn quả thiên kiếp bom nguyên tử, vậy hẳn là đủ sức đe dọa Đông Qua Thánh Quân đấy.]

Tống Thư Hàng đọc tin, càng xem hai mắt lại càng sáng lên.

Dùng bom hạt nhân để uy hiếp? Đúng rồi! Ý hay!

Hủy diệt cũng không phải là cách duy nhất để giải quyết vấn đề, đôi khi uy hiếp cũng có thể tạo được hiệu quả tương tự.

Đặc biệt là câu nói sau cùng, rất có phong cách của Bạch tiền bối. Một trăm quả thiên kiếp bom nhiệt hạch cộng thêm một nghìn quả thiên kiếp bom nguyên tử, quá đủ!

Trong đầu Tống Thư Hàng không tự chủ được bắt đầu tưởng tượng.

Vào đêm trăng tròn tiếp theo, ở nơi nào đó trong địa phận Hoa Hạ.

Đông Qua Thánh Quân đạp không bay tới, nhờ thánh ấn trợ uy, làm nổi bật lên phong thái Huyền Thánh.

Mà Tống Thư Hàng thì đứng tại chỗ, hai tay ôm ngực, đợi Đông Qua Thánh Quân tới.

Sau đó…

Huyền Thánh đấu pháp chính thức bắt đầu.

Đông Qua Thánh Quân gọi chiến giáp màu vàng ra, tay cầm cự kiếm màu vàng, vào thế sẵn sàng tấn công.

Còn Tống Thư Hàng chỉ cần bày ra tư thế của cao thủ sau đó mở thế giới hạch tâm, khoan thai chuyển một nghìn quả thiên kiếp bom nguyên tử và một trăm quả thiên kiếp bom nhiệt hạch ra. Tốt nhất là không nên để lộ cả hình thể mà chỉ lộ đầu đạn ở chủ thế giới thôi, còn phần thân của bom hạt nhân vẫn ẩn trong thế giới hạch tâm, như ẩn như hiện.

Thậm chí Tống Thư Hàng đã nghĩ xong lời thoại và tư thế sao cho ngầu luôn rồi.

Ví dụ như hắn có thể đưa hai tay ôm ngực, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt:

“Đông Qua Thánh Quân, ngươi… thật sự muốn đánh một trận với ta sao?”

Đây là tư thế của cao thủ.

Hoặc hắn có thể bày ra vẻ mặt lãnh khốc:

“Đây chính là sức mạnh của ta. Đông Qua đạo hữu, đạo phòng ngự của ngươi có thể chống lại nghệ thuật nổ tung của ta không?”

Thậm chí có thể ngang ngược hơn chút, kiểu như một tay đỡ trán rồi phát ra một tràng cười như điên:

“Ha ha ha ha, thấy chưa hả Đông Qua đạo hữu? Hãy quỳ gối trước sức mạnh của ta đi! Đây chính là sự chênh lệch giữa nghìn năm đệ nhất thánh và đệ ngũ thánh đấy!”

Càng nghĩ càng thấy sướng, quá ngầu, ngầu như trái bầu luôn!

[Một lời thức tỉnh người trong mộng, Bạch tiền bối, ta cảm thấy phương án này rất ổn. Có phương án này thì ta tự tin đối mặt với Đông Qua Thánh Quân rồi.]

Tống Thư Hàng múa bút như bay, viết tin hồi đáp.

Đông Qua Thánh Quân, một trăm quả thiên kiếp bom nhiệt hạch cộng thêm một nghìn quả thiên kiếp bom nguyên tử, ta xem ngươi có sợ hay không?

Bạch Tôn Giả trả lời:

[Ừ... À này, ta đói rồi, khi nào ăn cơm vậy? Lượng tiêu hao của ta khá lớn.]

[Tới ngay đây! Giờ ta lập tức đi tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ.]

Tống Thư Hàng nhanh chóng gửi hồi đáp.

Bạch tiền bối cày thiên kiếp cực khổ, nhất định phải khao tiền bối một bữa mới được.

Đã có được phương án đáng tin để đối phó với Đông Qua Thánh Quân, Tống Thư Hàng cũng thả lỏng tinh thần hơn

“Bạch Hạc tiền bối, phiền ngươi mang Thi và Tiểu Thải về nhà trước được không?”

Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề.”

Không ngờ Bạch Hạc Chân Quân lại rất phối hợp với Tống Thư Hàng. Lúc trả lời, Bạch Hạc tiền bối còn tiện tay “nhặt” hết mấy tờ giấy bên cạnh Tống Thư Hàng lên.

Chính là đống giấy ghi lại cuộc trao đổi giữa Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả.

Chữ trên đây đều là bút tích thật của Bạch tiền bối!

Bạch Hạc Chân Quân cẩn thận cất kỹ chúng... Dĩ nhiên, hắn cũng không quên dùng kéo nhỏ cắt bỏ phần trả lời của Tống Thư Hàng đi.

Trong đó có mấy tờ mà phần trả lời của Tống Thư Hàng nằm ở mặt sau, Bạch Hạc Chân Quân sẽ dùng kiếm khí cắt chúng thành hai mặt mỏng. Hắn giữ lại mặt có chữ viết của Bạch Tôn Giả, còn mặt có chữ của Tống Thư Hàng thì bị vứt qua một bên.

Sau khi cất hết mấy mảnh giấy có bút tích của Bạch Tôn Giả, Bạch Hạc Chân Quân nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt đầy cảnh giác:

“Tặng mấy tờ giấy này cho ta có được không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nếu như ta nói không tặng, dưới tiền đề không đánh chết ta, ngươi có trả chúng lại không?

Nhìn khí thế của Bạch Hạc tiền bối, Tống Thư Hàng tin chắc rằng nếu hắn dám phun ra nửa chữ “không” thì đừng hòng ra khỏi phòng học này.

Thi hỏi:

“Tối nay Tống sư huynh không về nhà ăn cơm ạ?”

“Tối nay ta đi đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, lúc về sẽ mang đồ ăn ngon cho các ngươi, ngươi và Tiểu Thải ở nhà chờ ta nhé.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Chân cá sấu nọ rất lớn, hắn và Biệt Tuyết Tiên Cơ đã tính toán hết rồi, hai phần ba sẽ giao cho Tiên Cơ coi như tiền công. Còn một phần ba còn lại, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ tinh chế thành món ăn rồi giao cho Tống Thư Hàng.

“Vâng.”

Bé Thi ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Cô bé đột nhiên phát hiện, bản thân đến chỗ Tống sư huynh để tiến hành hồng trần lịch luyện đúng là một lựa chọn chính xác. Mới mấy ngày ngắn ngủi mà được thưởng thức tài nấu nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ đến mấy lần.

Nếu ngày nào cũng được hưởng mỹ thực do Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu thì hạnh phúc biết bao.

Tiếc là tu vi của Chúc không đủ.

Nếu như Chúc cũng đến đây với mình thì chắc sẽ vui lắm nhỉ?

Tống Thư Hàng kề vai Tô Thị A Thập Lục đi về cửa đông của đại học Giang Nam.

“Biệt Tuyết Tiên Cơ ở đâu?”

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi.

“Trong điện thoại của ta có lưu lại tọa độ của cô ấy, lát nữa chúng ta cứ ngự đao bay theo tọa độ này là được.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng định đưa tay móc điện thoại di động ra... Nhưng sau đó hắn chợt nhớ là điện thoại của mình đã bị đưa vào trong thế giới thiên kiếp cho Bạch Tôn Giả mượn chơi game rồi.

“Đầu năm nay, đi ra ngoài không mang điện thoại cứ cảm giác thiếu cái gì ấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Cũng may là hắn vẫn còn nhớ chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ở.

Hai người sánh bước đi bên nhau, một số sinh viên của đại học Giang Nam nhìn về phía bọn họ đầy tò mò.

Chiều cao của Thư Hàng và A Thập Lục chênh lệch khá nhiều, hơn nữa mặt mũi của Tô Thị A Thập Lục cũng rất xinh đẹp, vậy nên lúc hai người đi sánh vai nhau, tự nhiên làm người khác chú ý đến.

Nhưng hai điểm này cũng không phải là nguyên nhân cụ thể khiến các bạn học đưa mắt nhìn sang.

Tống Thư Hàng phát hiện càng ngày càng có nhiều bạn học nhìn về phía hắn, bất kể trai gái.

Một người đẹp rạng ngời như Tô Thị A Thập Lục đang đứng ngay đây mà không nhìn, lại đi nhìn chằm chằm vào một thằng đực rựa như hắn?

Chờ chút... Bây giờ mình đã trải qua nhân tiền hiển thánh, vậy nên có thể hộ phù mà Bá Tinh Cư Sĩ cho đã mất tác dụng rồi. Lẽ nào những bạn học này đã nhận ra hắn chính là Cao Thăng sư huynh ư?

Trong lòng Tống Thư Hàng bỗng dâng lên một dự cảm bất an.

Lúc các bạn học nhìn về phía hắn, trong ánh mắt đều trở nên “tôn kính” hẳn.

“Xin chào ngài Bá Tống.”

Có một bạn học lạ hoắc đi ngang qua Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, bỗng chủ động lên tiếng chào hỏi Tống Thư Hàng.

Dường như hành động của vị bạn học xa lạ này đã dẫn tới phản ứng dây chuyền.

Mỗi khi có người đi sát qua hoặc là đến gần Tống Thư Hàng, bất kể là trai hay gái đều sẽ chủ động chào hỏi hắn:

“Xin chào ngài Bá Tống.”

Bá Tống cái beep á!

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng đoán ra được nguyên nhân, chắc là do thánh ấn trên người hắn gây chuyện rồi.

“Chúng ta đi mau thôi.”

Tống Thư Hàng vội vàng kéo Tô Thị A Thập Lục chạy trốn thật

nhanh.

…

Chương 1064: Ngựa Giống Tinh Và Thiên Địch Của Nó

Hai người rẽ vào một hẻm nhỏ, sau khi chắc chắn không có ai theo thì đạp lên độn quang, ngự đao phóng lên cao, bay đến chỗ ở của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói:

“Khó hiểu thật đấy, sao thánh ấn lại ảnh hưởng đến người bình thường nhỉ? Ta cứ tưởng chỉ có tu luyện giả mới cảm ứng được lực lượng của thánh ấn, mới có thể thông qua thánh ấn biết được đạo hiệu của Huyền Thánh chứ.”

Nhưng bây giờ dưới sự ảnh hưởng của thánh ấn, người bình thường nào nhìn thấy hắn cũng sẽ dừng lại rồi chào hắn đầy kính trọng: Xin chào ngài Bá Tống.

Cứ như hắn là nhân vật tai to mặt lớn cấp thế giới nào vậy.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang lo đến một chuyện, nếu hắn gặp người thân, phải chăng người thân của hắn cũng bị thánh ấn ảnh hưởng rồi kính cẩn chào hỏi hắn như vậy?

Nếu đúng thế thật thì trong thời gian ngắn hắn không dám về nhà đâu.

Nghĩ mà xem dưới sự ảnh hưởng của thánh ấn, cha mẹ chú bác bỗng dưng gọi hắn là ngài Bá Tống, hơn nữa còn cung kính nói “chào ngài”, hắn vừa tưởng tượng đến cảnh đấy đã muốn đập đầu chết cho rồi.

“Ta nghĩ chắc là do khả năng khống chế thánh ấn của ngươi còn kém đấy. Bản thân thánh ấn đã có tác dụng nhân tiền hiển thánh, tự mang uy nghiêm, dù có chức năng khiến cho người bình thường cũng cảm ứng được là chuyện rất bình thường, nhưng chắc chắn chức năng này có thể tắt được. Ví dụ như lúc ngươi đi học vào sáng nay chẳng hạn, các bạn học có gọi ngươi là ngài Bá Tống đâu nào?”

Tô Thị A Thập Lục giảm tốc độ, chậm rãi đáp.

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái.

Vào tối ngày các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đến nghiên cứu tên lửa thiên kiếp, mình phải hỏi Thất Tu tiền bối những kiến thức liên quan tới thánh ấn mới được.

Ồ đợi đã, bây giờ Thất Tu tiền bối đang tu luyện ngay trên bầu trời đại học Giang Nam mà? Hơn nữa mới vừa xem Huyền Thánh giảng pháp xong, chắc ngài ấy cũng chưa tiến vào trạng thái tu luyện.

Tống Thư Hàng lại quen tay thò vào trong túi, định móc điện thoại ra để liên lạc với Thất Tu tiền bối. Nhưng vừa sờ túi... à, điện thoại không ở trên người.

Nhìn trời, chắc mình mắc hội chứng phụ thuộc vào điện thoại di động quá mức rồi quá.

Lúc điện thoại ở trong người thì không để ý đến nó lắm, chỉ thỉnh thoảng lấy ra lướt xem tin trong nhóm cùng với xem giờ. Nhưng khi không có điện thoại, tay cứ thò mãi vào trong túi, mất nó lại cảm bứt rứt.

Thôi kệ đi, đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ về rồi lại đi tìm Thất Tu tiền bối vậy.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

...

Sau khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi tới chỗ ở của Biệt Tuyết Tiên Cơ theo như trong trí nhớ, Tống Thư Hàng ngây ngẩn cả người.

“Sao chỗ này lại biến thành như vầy?”

Hắn nhìn chỗ ở trước mắt.

Nơi này vốn là một căn hộ ba tầng đơn giản có cả sân.

Nhưng bây giờ tầng dưới đã được cải tạo thành một tiệm nhỏ có tên là “thịt ngựa kho Trần Gia”.

Số lượng khách bên ngoài rất nhiều, đều xếp thành hàng chỉnh tề.

Trước giờ người trong khu Giang Nam không ăn thịt ngựa, cũng không có thói quen này, nhưng chỉ cần ăn ngon thì vẫn sẽ hấp dẫn vô số thực khách.

“Nơi này chính là chỗ ở của Biệt Tuyết Tiên Cơ đấy à?”

Tô Thị A Thập Lục vừa nhìn tiệm thịt ngựa kho Trần Gia vừa hỏi.

“Ngày hôm qua đâu phải thế này... Chẳng lẽ Biệt Tuyết tiền bối lại nổi hứng mở cửa tiệm sao?”

Tống Thư Hàng trả lời.

Vào lần đầu tiên gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ, lúc đó cô ấy cũng đột nhiên nổi hứng, sau đó chiếm tiệm đầu cá nhà người ta mà làm món bánh mỳ kẹp thịt, buôn bán đắc khách lắm luôn.

Giờ Tiên Cơ lại bắt đầu làm món thịt ngựa kho ư?

Tống Thư Hàng mang Tô Thị A Thập Lục đi vào trong sân.

Tiếp đó hắn lại rướn đầu lên trước, muốn xem thử chủ nhân của cửa tiệm thịt ngựa kho Trần Gia này có phải là Biệt Tuyết Tiên Cơ không.

“Này, đừng có chen ngang, phải xếp hàng chứ.”

Lúc này cậu thanh niên xếp hàng ở phía trước nói với giọng bất mãn, nhưng vừa mới nói xong, đột nhiên ánh mắt cậu ta trở nên tôn kính hẳn lên:

“A, là ngài Bá Tống đấy à, chào ngài!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tâm trạng thật phức tạp.

Câu nói của cậu thanh niên khiến mấy vị khách xếp ở phía trước chú ý đến, trong đó có một số người xoay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tiếp đó dưới sự ảnh hưởng của thánh ấn, những vị khách mới quay đầu lại này, bất kể gái trai già trẻ đều lộ ra vẻ kính trọng rồi lần lượt cất tiếng chào hỏi:

“Chào ngài Bá Tống, ngài cũng tới ăn thịt ngựa kho Trần Gia ạ?”

Khi nghe thấy tiếng nhiều người chào hỏi như vậy, một số vị khách không quay đầu lại bỗng cảm thấy tò mò.

“Vị Bá Tống này là ai? Lẽ nào là một người rất nổi tiếng ở khu

Giang Nam? Tại sao bọn họ chưa từng nghe qua?”

Vì vậy những vị khách mới nãy không quay lại giờ cũng lần lượt quay đầu nhìn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục. Sau đó bọn họ cũng bị thánh ấn ảnh hưởng, trong ánh mắt hiện lên vẻ tôn kính:

“Chào ngài Bá Tống, không ngờ lại gặp được ngài ở đây!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đúng là đậu má... à không đúng, Đậu Đậu sắp kết hôn rồi, sắp tới không được nói đậu má nữa.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, một cô gái có thân hình cao gầy che mặt đi từ trong tiệm thịt ngựa kho Trần Gia ra, trên tay cô xách một cái thùng to để lên bàn.

“Mỗi người một phần, xếp hàng mua.”

Cô gái che mặt thờ ơ nói.

Người này đúng là Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tiên Cơ à, các tu sĩ mà thấy cảnh này sẽ khóc thét lên đấy có biết không?

Bao nhiêu người vì một bữa Thực Tiên yến mà tranh giành sứt đầu mẻ trán, chủ yếu là muốn nếm thử tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ. Nhưng bây giờ chỉ mới mấy tháng, vậy mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đã trổ nghề hai lần ở khu Giang Nam.

Người dân trong khu Giang Nam hạnh phúc thật đấy.

“Ồ, Thư Hàng tới đấy à. Đến đây, chúng ta đi lên lầu hai nói chuyện.”

Cô gái che mặt cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng, sau đó vẫy tay gọi hắn tới.

Dứt lời, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại quay qua nói với thực khách đang xếp hàng ở bên ngoài:

“Năm trăm nhân dân tệ một phần thịt ngựa kho, mỗi người một phần, tự động tới trong thùng lấy, còn tiền thì bỏ vào trong cái hộp bên phải. Tự giác một chút có biết không?”

“Bà chủ cứ yên tâm, chúng tôi biết luật mà.”

Các thực khách đang xếp hàng gật đầu liên tục.

“Nếu thùng này bán hết thì không cần xếp hàng nữa, hôm nay đóng cửa sớm. Ngày mai có mở hay không thì còn phải xem tâm trạng của ta ra sao.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói tiếp.

Sau đó cũng không chờ khách trả lời, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã mang Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi lên lầu hai.

Có kiểu làm ăn nào thế này không chứ?

Ấy vậy mà những vị khách đang xếp hàng kia lại tỏ vẻ vô cùng hạnh phúc, ngoan ngoãn nghe lời, mỗi người một phần, trả tiền mua hàng.

...

Tiên Cơ mang Tống Thư Hàng và A Thập Lục đi lên lầu hai.

“Biệt Tuyết tiền bối, ta có thể mua một ít thịt ngựa kho được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đây chính là món ăn do chính tay Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu đấy, hơn nữa chỉ cần dùng năm trăm nhân dân tệ là có thể mua được một phần, mang thứ này về bán lại cho các tu sĩ trong tu chân giới thì có thể thu được linh thạch rồi!

“Mua thứ đó làm gì?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ liếc xéo Tống Thư Hàng một cái:

“Món đó là dùng thịt của một con ngựa giống tinh chế biến ra đấy, nếu ngươi không chê thì cứ đi lấy mấy phần đi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Biệt Tuyết tiền bối, nghe ngài nói xong, bỗng dưng ta mất hứng thú đi mua thịt ngựa kho rồi.

Chờ đã, ngựa giống tinh?

Chắc sẽ không trùng hợp vậy đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng nhớ là mình đã từng gặp qua một con ngựa giống tinh, đó là một con ngựa tinh màu đen, cũng là thanh viên của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới đoàn kết thành người một nhà giống như Thông Nương vậy.

Lúc ấy con ngựa tinh màu đen kia muốn đánh lén Tống Thư

Hàng, sau đó mang Thông Nương ở trên người hắn đi. Nhưng nó không ngờ rằng bên cạnh Tống Thư Hàng lại ẩn giấu một vị Diệt Phượng Công Tử.

Vì vậy ngựa giống tinh tập kích thất bại, bị Diệt Phượng Công Tử trấn lột một trận.

Theo như lời khai cuối cùng của con ngựa tinh màu đen kia, nó muốn mang Thông Nương đi để ấy ấy với Thông Nương. Ngựa giống tinh trong thời kỳ động dục đáng sợ vậy đấy.

Đúng là điên mà!

Chắc không phải là con ngựa giống tinh kia đâu nhỉ? Dù sao ngựa trong thiên hạ nhiều như vậy, trong đó số lượng ngựa giống chắc chắn cũng có rất nhiều.

Ngay lúc nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm ứng được một luồng yêu khí yếu ớt.

Yêu khí này rất quen thuộc, yêu khí của loài yêu cũng giống như dấu vân tay của con người vậy, cảm ứng sơ thì thấy giống nhau, nhưng nếu cảm ứng kỹ lại sẽ phát hiện yêu khí của mỗi một con yêu đều khác nhau.

Đúng vậy, đây chính là yêu khí của con ngựa giống tinh mà hắn gặp lúc trước.

Sao nó lại rơi vào trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ vậy nhỉ?

“Biệt Tuyết tiền bối, sao đột nhiên ngươi lại muốn mở tiệm bán thịt ngựa kho vậy? Còn chuyện con ngựa giống tinh kia là như thế nào?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Hừ, chuyện xảy ra vào ngày hôm qua. Hôm qua ta mang chân cá sấu và một số nguyên liệu nấu ăn về, chuẩn bị thử nghiệm mấy món mới. Kết quả là lúc ta đang nấu ăn, con ngựa giống tinh kia lại đột nhiên xông tới tập kích ta. Trong lúc tập kích, hai mắt nó cứ sáng rỡ, còn mở miệng nói là mình đang vào thời kỳ động dục nữa chứ.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười lạnh nói:

“Nó tưởng ta là cái loại tiên trù bình thường, sức chiến đấu yếu kém chắc, đúng là tự tìm đường chết. Vì vậy ta đánh nó một trận, sau đó lại dùng dây trói yêu trói lại.”

Dây trói yêu, pháp khí đặc trưng của người bắt yêu, trong tay một số tiên trù cũng sẽ có loại pháp khí này.

Hơn nữa lại dám tập kích Biệt Tuyết Tiên Cơ trong lúc cô đang nấu ăn, đúng là người vô tri thì không biết sợ mà.

Trong lòng Tống Thư Hàng âm thầm mặc niệm cho con ngựa giống tinh kia.

Ngựa giống tinh động dục với ai không động, lại động đến trên người thiên địch.

Sau đó... không có sau đó.

Thiên địch chính là loại sinh vật vừa đáng sợ lại rất ngang ngược thế đấy.

“Còn chuyện mở tiệm bán thịt ngựa kho là vì tối hôm qua, lúc đang nghiên cứu cách chế biến chân cá sấu thì ta chợt nghĩ ra mấy cách rất hay, nhưng lại không muốn dùng chân cá sấu hiếm có để làm thí nghiệm, vậy nên ta đã dùng con ngựa giống tinh kia để thử. Sau mấy lần thí nghiệm xong mới phát hiện còn dư lại không ít thịt ngựa, nhưng vì đây là thịt ngựa giống nên bản thân không muốn ăn. Thế là ta đã tinh chế chúng lại một lần rồi nấu thành thịt ngựa kho, loại bỏ yêu lực trong đó đi để người bình thường cũng có thể ăn được. Cuối cùng là mở cửa tiệm bán thịt ngựa kho này vào sáng sớm hôm nay đấy.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ xoa cằm nói.

“Bây giờ con ngựa giống tinh kia thế nào rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không sao, vẫn còn sống.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời:

“Mỗi lần chém một đao trên người nó, ta đều dùng trì dũ thuật để chữa lành lại. Bây giờ chỉ hơi yếu ớt một chút thôi chứ trên người chả bị thưởng gì cả, ngay cả một vết sẹo cũng không có.”

Đáng sợ quá má ơi!

Đáng sợ quá má ơi!

Đáng sợ quá má ơi!

“Biệt Tuyết tiền bối, ta có thể đi xem con ngựa giống tinh kia

không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi có hứng thú với ngựa giống tinh à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi ngược lại.

“Đâu có... ta chỉ muốn xem thử nó có phải là con ngựa giống tinh mà ta gặp lúc trước không thôi.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Được rồi, vậy giờ chúng ta đi đến sân sau.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Trong sân sau được bố trí rất nhiều trận pháp, có trận pháp huyễn thuật, có trận pháp cách âm, có trận pháp phòng ngừa yêu khí tiết ra ngoài.

Lúc này, một con ngựa tinh màu đen hiện ra bản thể đang bị phược yêu tác trói gô lại, nước mắt giàn giụa, hơi thở yếu ớt.

Vừa nhìn thấy Tống Thư Hàng đi đến, hai mắt ngựa tinh màu đen lập tức sáng lên:

“Tống chân nhân! Cứu ta với, cứu ta với!”

Chương 1065: Bạch Tiền Bối, Giờ Có Tiện Dọn Cơm Ra Không?

Thật ra Tống Thư Hàng chỉ tới xem thử con ngựa giống tinh bị Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt được có phải là con mà hắn gặp hay không thôi.

Còn chuyện cứu con ngựa giống tinh này ấy à? Há...

“Ta có một vị tiền bối tên là Tam Lãng.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Ngựa giống tinh đực mặt ra, nghi hoặc nhìn hắn.

“Tam Lãng tiền bối đã từng nói, mình tự tìm đường chết thì có thế nào cũng phải cắn răng chịu đựng.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói tiếp:

“Bây giờ ta tặng những lời này lại cho ngươi, chính bản thân tự tìm đường chết, nếu là đàn ông đích thực thì phải cắn răng chịu đựng đi. Đợi đến khi ngươi chuộc xong tội lỗi của mình, có lẽ vẫn còn một con đường sống đấy.”

Ngựa giống tinh:

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

“Phì~~”

Tam Lãng tiền bối có nói những lời như vậy ư? Cô nhớ Tam Lãng tiền bối chỉ có một câu danh ngôn là quá tam ba bận thôi mà? À giờ chắc phải đổi thành quá tam bốn bận rồi.

“Chờ chút đã, Tống chân nhân... Bá Tống tiền bối! Có phải là có hiểu lầm gì rồi không? Tuy ta có lòng bác ái hơi rộng một chút nhưng không hề tự tìm đường chết.”

Ngựa giống tinh vét hết sức lực, cố gắng kêu lên.

“Động dục với ai không động lại động đến trên người thiên địch... Tinh trùng lên não, như thế mà còn không gọi là “tự tìm đường chết” à?”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Không phải vậy đâu Bá Tống tiền bối, ta không có.”

Ngựa giống tinh ngẩng đầu giãi bày:

“Ta không có hứng thú với nhân loại bình thường, ta là ngựa giống tinh chứ không phải người giống tinh.”

Tống Thư Hàng:

“?”

“Thế nên ta mới nói trong chuyện này có hiểu lầm gì rồi.”

Ngựa giống tinh khổ sở nói:

“Thật ra... sở dĩ hôm qua ta xông tới tấn công vị tiên trù tiên tử này là có nguyên nhân, chỉ vì ta muốn cứu tiểu thiếp mà ta mới thu ra thôi. Cách đây không lâu, tiểu thiếp mà ta mới vừa thu đã bị người ta bắt mất rồi bán cho vị tiên tử này. Ta đã trải qua không biết bao nhiêu đắng cay cực khổ, cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của vị tiên trù tiên tử này, nhưng ta vẫn không tìm được tung tích của tiểu thiếp mà ta mới thu. Bí quá nên ta đành chơi liều, muốn bắt tiên trù tiên tử để tra hỏi tung tích của vị tiểu thiếp kia.”

Nhưng không ngờ rằng sức chiến đấu của vị tiên trù tiên tử này lại cao như vậy, chỉ trong giây lát đã trấn áp được nó.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Tiểu thiếp ngươi mới thu bị bán cho ta sao?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu nói:

“Tin tức mà ngươi lấy được chắc chắn là tin giả... Thực Tiên yến của ta không hề thu yêu tộc.”

Sau khi nghe mấy lời này, ngựa giống tinh ngượng ngùng nói:

“Vị tiểu thiếp mà ta mới thu cũng không phải là ngựa yêu, cô ấy là một con linh thú đáng yêu.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Tống Thư Hàng:

“…”

Được rồi, lúc đầu Tống Thư Hàng cũng biết con ngựa giống tinh này rất bác ái, trong hậu cung của nó, ngoài ngựa yêu bình thường còn bao gồm các linh thú tương tự như ngựa khác.

“Không đúng.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lại lắc đầu:

“Trong đống nguyên liệu nấu ăn cho Thực Tiên yến mà ta thu lần này cũng không có con linh thú nào loài ngựa nào hết.”

Ngựa giống tinh thở dài:

“Cô ấy không phải là linh thú họ ngựa bình thường.”

“Chẳng lẽ lại là hải mã(*) tinh?”

Tống Thư Hàng nói mà đau cả răng.

Lần trước ngựa giống tinh bồi thường cho hắn hai con “thiên lý linh mã”, bây giờ hai con linh thú hải mã kia vẫn đang được nuôi trong thế giới hạch tâm của hắn.

(*) Cá ngựa

“Là thảo nê mã.”

Ngựa giống tinh đáp.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Chủng tộc của cô ấy là thảo nê mã(**), rất nhỏ nhắn đáng yêu.”

Ngựa giống tinh nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Đừng thấy ta ít đọc sách rồi lừa ta.

Con đó được gọi là lạc đà cừu, có tên khoa học là Vicugna pacos, tên tiếng anh là Alpaca, là động vật thuộc bộ guốc chẵn, họ lạc đà! Có liên quan cóc khỉ gì tới ngựa chứ?

Tô Thị A Thập Lục lại nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn lắc đầu đáp:

“Chắc con ngựa giống tinh này bị người ta lừa thật rồi, ta chưa từng thu linh thú nào như vậy cả. Hơn nữa trong đợt Thực

Tiên yến lần này, ta cũng không chuẩn bị món ăn nào kiểu như thế.”

“Không thể nào, tin tức mà ta lấy được chắc chắn là thật.”

Ngựa giống tinh sửng sốt hô lên.

“Tin hay không tùy ngươi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nói:

“Tóm lại ta sẽ điều tra kỹ chuyện này. Nếu lời ngươi nói là thật thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng, còn nếu ngươi lừa ta, lần tới có khách muốn đặt toàn mã yến, ngươi sẽ xuất hiện trên bàn ăn toàn mã yến đấy.”

Sau khi nghe xong, thân thể ngựa giống tinh màu đen cứng đờ ra. Nếu đúng là có người lừa nó, vậy phải chăng tiểu thiếp nó mới thu đang trong tình cảnh lành ít dữ nhiều?

Ngựa tinh màu đen nghiêng đầu qua một bên, trái tim đau đớn như bị ai bóp nghẹt.

Nhưng nó vẫn cố lấy lại tinh thần, nói với Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn bá Tống tiền bối đã cho ta một cơ hội giải thích.”

“Ta có làm gì đâu.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đợi sau khi tiên trù tiên tử thả ta ra, ta nhất định sẽ cảm ơn Bá Tống tiền bối. Tiền bối có thích mấy em ngựa cái không? Ta có thể chọn cho ngài một đám ngựa cái xinh đẹp.”

Ngựa giống tinh nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Thật ra ngoài mấy em ngựa cái, trong tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà bọn ta còn có rất nhiều cô em xinh đẹp, ta có thể giới thiệu cho ngài làm quen. Ví dụ như trong chi nhánh 250 ở khu Giang Nam có một vị trưởng lão tên là Đông Phương Vị Liễu, đẹp khỏi chê luôn. Chờ ta ra khỏi chỗ tiên trù rồi, ta sẽ tìm cơ hội giới thiệu cho Bá Tống tiền bối nhé.”

Ngựa giống tinh tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Phải khuyên Đông Phương Lục Tiên Tử mau rời khỏi cái tổ chức ngốc nghếch này mới được.

Biệt Tuyết Tiên Cơ mang Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi lên lầu hai.

Ở đó có gần hai mươi món ăn khác nhau được Biệt Tuyết Tiên Cơ chế biến từ chân cá sấu, đặt ở trước mặt Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng:

“Nấu ra được nhiều món vậy ư?”

Hắn cứ tưởng Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ chế biến một phần ba chân cá sấu thành một món thôi chứ, không ngờ Tiên Cơ lại chế ra gần hai mươi món thế này.

“Ngươi nghĩ ta là ai chứ?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ bình tĩnh đáp, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Đối với một loại thịt, người bình thường đã có hơn mười cách chế biến, huống chi cô là tiên trù có tay nghề thuộc hàng đỉnh cấp?

“Ngoài ra, ta chỉ dùng một phần chín chân cá sấu để nấu ra hai mươi món ở trước mặt ngươi thôi. Chỗ kia còn có hai cái hộp đựng thức ăn, bên trong mỗi hộp đều đựng một phần gồm hai mươi món giống thế này, đều cho ngươi hết, lúc về nhớ mang đi đấy.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng:

“Không hổ là Biệt Tuyết tiền bối.”

“Các ngươi dùng bữa đi, hai mươi món này không có thứ tự ăn trước sau, các ngươi thích ăn món nào trước thì cứ ăn.”

Dứt lời, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã rời đi trước.

...

Tống Thư Hàng:

“Tổng cộng ba phần, vừa đủ.”

Trước tiên hắn đi tới chỗ để hai hộp đựng thức ăn lớn ở bên cạnh rồi chuyển chúng vào trong thế giới hạch tâm.

Sau đó hắn viết tờ giấy gửi cho Bạch tôn:

[Bạch tiền bối, giờ có tiện dọn cơm ra không?]

Nếu Bạch tiền bối đang độ kiếp ngay lúc quan trọng, hắn mà đưa hộp đựng thức ăn qua thì sẽ bị thiên kiếp đánh nổ ngay.

[Đang đợi mấy lời này của ngươi nãy giờ đấy.]

Bạch Tôn Giả trả lời lại rất nhanh.

[Bạch tiền bối, ta đưa hộp đựng thức ăn qua cho ngài ngay đây, là món ăn do chính tay Biệt Tuyết Tiên Tử nấu, chắc chắn ngài sẽ hài lòng.]

Tống Thư Hàng hồi đáp.

Sau đó hắn lại chuyển hộp đựng thức ăn qua cho Bạch tiền bối.

Chú thích:

(**) Thảo nê mã: dịch ra là ngựa cỏ bùn, là một con vật tưởng tượng được cộng đồng mạng Trung Quốc dùng như một biểu tượng thách thức sự kiểm duyệt internet ngặt nghèo ở Trung Quốc thay cho từ chửi thề “đ*t m*”. Hình ảnh của nó giống như con lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alcapa)

Chương 1066: Thư Hàng, Ngươi Có Tính Toán Gì Cho Tương Lai Không?

Chắc Bạch tiền bối sẽ hài lòng với hai mươi món tiên hào(*) do Biệt Tuyết Tiên Cơ chuyên tâm chế biến nhỉ?

(*) Hào: đồ ăn

Hai hộp đựng thức ăn lớn, một đưa cho Bạch tiền bối, một hộp khác mang về làm bữa tối cho Thi và tước yêu Tiểu Thải.

Nhưng sức ăn của Thi và Tiểu Thải cũng không lớn, vậy nên chờ đến tối lúc các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đến, nếu trong đó có vị nào chưa ăn cơm thì có thể dùng bữa chung với Thi, Tiểu Thải và Bạch Hạc tiền bối.

...

Lúc này, trong lầu hai nơi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đang ở.

Giữa hai người là một chiếc bàn rất to, đây là loại bàn tròn có thể xoay, bên trên bày đầy hai mươi món tiên hào được chế biến từ chân cá sấu.

Tống Thư Hàng ngồi đối diện Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng:

“Cái bàn này quá lớn, thích hợp cho cả một đám người ngồi. Bây giờ chỉ có hai chúng ta ngồi đây, cứ thấy trống trải thế nào ấy, thiếu hẳn bầu không khí dùng cơm tối.”

Tô Thị A Thập Lục để đũa xuống:

“Vậy Thư Hàng muốn bầu không khí thế nào?”

“À, không sao, như vậy cũng được rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ừ.”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu một cái.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện về đủ loại đề tài. Bởi vì bọn họ đều là tu luyện giả, lại cùng chuyên tu đao pháp nên có rất nhiều đề tài để nói với nhau.

Từ phương diện tu luyện, phương diện đao pháp cho đến phương diện kỹ xảo ngự đao.

“Thư Hàng, ngươi có tính toán gì về tương lai không?”

Tô Thị A Thập Lục bỗng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Tương lai?”

“Ừ, nói ví dụ như… giờ ngươi đã đạt đến cảnh giới tứ phẩm, vậy tiếp theo ngươi định tiếp tục tu luyện theo hình thức tán tu hay là gia nhập vào một môn phái hoặc thế gia nào đó chẳng hạn?”

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Tu luyện theo hình thức tán tu sẽ có được sự tự do lớn nhất, cũng không phải chịu bất cứ sự trói buộc nào. Nhưng giờ ngươi đã đạt đến cảnh giới tứ phẩm, nếu gia nhập môn phái hoặc thế gia nào đó thì cũng sẽ có sự tự do rất lớn, hơn nữa còn có cơ hội đạt được đạo thống truyền thừa khá hoàn chỉnh và được phân phối tài nguyên tu luyện.”

Cho dù là trong môn phái lớn, tu luyện giả cảnh giới tứ phẩm cũng đã đủ tư cách trở thành đà chủ một phương, quản lý một chi nhánh riêng. Nếu đạt đến tu vi ngũ phẩm thì có thể trở thành trưởng lão hoặc phong chủ trong những môn phái lớn, trở thành nhân vật nắm giữ thực quyền thật sự.

Với tu vi của Tống Thư Hàng bây giờ và mối quan hệ giữa hắn với các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, cho dù hắn muốn gia nhập môn phái hoặc thế lực của vị tiền bối nào cũng sẽ được hoan nghênh. Đến lúc đó, hắn không chỉ nhận được đạo thống truyền thừa hoàn chỉnh, mà còn được cung cấp lượng lớn tài nguyên tu luyện.

Vừa bảo đảm sự tự do cho bản thân, vừa có thể đạt được đạo thống hoàn chỉnh và lượng lớn tài nguyên tu luyện, vậy nên đa số tu luyện giả theo hình thức tán tu đều muốn gia nhập vào một môn phái hoặc thế lực vừa ý khi bước vào cảnh giới tứ phẩm.

“Nói thật là ta cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này.”

Tống Thư Hàng lắc đầu nói:

“Bởi vì tốc độ lên cấp khá nhanh nên ta có cảm giác mình chưa tu luyện được bao lâu, vậy nên chưa hề nghĩ đến chuyện này... Ừ, khi nào có thời gian ta sẽ suy nghĩ thật kỹ về vấn đề này.”

“Cũng đúng.”

Tô Thị A Thập Lục đáp.

Cuối cùng cô hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Nếu... một ngày nào đó ngươi có ý định muốn gia nhập môn phái hoặc thế lực nào đó thì có thể cân nhắc Thiên Hà Tô Thị bọn ta. Chờ A Thất lên cấp Chân Quân lục phẩm sẽ chấp chưởng một mạch Thiên Hà Tô Thị, vậy nên nếu ngươi gia nhập thì sẽ... rất có lợi, phương diện nào cũng có lợi hết!”

“Được thôi, nếu khi nào ta thật sự có ý định gia nhập môn phái thì sẽ cân nhắc thật kỹ.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Ừ.”

Tô Thị A Thập Lục lại nói:

“Ta cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, chứ thật ra với tình huống của ngươi bây giờ, có gia nhập môn phái hay không cũng chẳng khác gì mấy. Ngươi có thể đổi được lượng lớn tài nguyên tu luyện từ chỗ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, về mặt công pháp cũng chẳng có gì phải lo. Thậm chí tốc độ tu luyện của ngươi còn nhanh hơn đệ tử của các môn phái lớn nữa. Có lẽ... tán tu mới là hình thức tu luyện thích hợp với ngươi nhất.”

“Ha ha, Thập Lục ngươi nói chuyện mâu thuẫn thật đấy. Trước đó còn bảo ta suy nghĩ đến chuyện gia nhập môn phái, giờ lại nói tán tu mới hợp với ta.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Thứ mâu thuẫn ở đây là suy nghĩ của ta chứ không phải là lời nói.

Tô Thị A Thập Lục nháy mắt một cái rồi nói:

“Dù sao ý ta là vậy đó... Nếu có một ngày ngươi cảm thấy chơi tán tu mệt rồi, muốn gia nhập môn phái thì hãy xem xét Thiên Hà

Tô Thị. Ngươi cứ coi như ta đang làm thuyết khách cho Thiên Hà Tô Thị là được.”

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Ok, ta nhớ rồi.”

…

“Thôi kệ đi, chúng ta đổi đề tài khác nào. Thư Hàng, ngươi có từng nghĩ tới tương lai xa hơn không? Ví dụ như thành gia lập nghiệp chẳng hạn?”

Tô Thị A Thập Lục lại hỏi.

“Ơ? Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Tống Thư Hàng dừng đũa.

“Có từng nghĩ tới không?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi rất nghiêm túc.

“Thành gia lập nghiệp ấy à… Nói thật là chưa từng nghĩ tới.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Mặc dù tính cách của hắn chín chắn hơn bạn cùng lứa một chút nhưng đối với hắn, chuyện thành gia lập nghiệp vẫn còn quá sớm.

Dù sao trước khi chưa tiếp xúc với tu chân, ở học kỳ trước hắn vẫn còn là sinh viên đại học năm nhất.

Sinh viên đại học năm nhất sẽ nghĩ tới vấn đề tình cảm, trong đó phần lớn sinh viên đều muốn nói chuyện yêu đương ở thời đại học, nhưng đa số sẽ không nghĩ tới loại vấn đề nghiêm túc như thành gia lập nghiệp.

Mặc dù Tống Thư Hàng hy vọng quen được một cô bạn gái ở thời đại học, tốt nhất là sau khi tốt nghiệp hai người có thể bước vào lễ đường kết hôn. Nhưng còn chi tiết về chuyện thành gia lập nghiệp thì hắn chưa từng nghĩ tới.

Còn suy nghĩ kiểu như “cưới một cô gái bình thường, sinh hai đứa bé, qua hết quãng đời bình thường” cũng chỉ là ý niệm nhất thời mà thôi.

“Chưa từng nghĩ tới dù chỉ một chút ư?”

Tô Thị A Thập Lục xoa cằm, hiếu kỳ nói:

“Trong ấn tượng của ta, đàn ông bình thường đều sẽ ở cân nhắc vấn đề này rất sớm mà.”

“Thập Lục, đàn ông mà ngươi nói là tu sĩ đúng không? Còn đối với thanh niên hiện đại, rất ít người lại nghĩ đến chuyện thành gia lập nghiệp ở tuổi mười tám, mười chín, trừ khi là một số người trưởng thành rất sớm.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên vỗ trán một cái, cô quên mất một chuyện, tên Tống Thư Hàng này còn rất trẻ tuổi kia mà.

“Vậy ngươi có nghĩ tới việc tìm đạo lữ không?”

Tô Thị A Thập Lục lại hỏi.

“Có.”

Nhắc tới đề tài này, Tống Thư Hàng lại cảm thấy buồn man mác:

“Lúc ta nghiêm túc cân nhắc đến chuyện tìm đạo lữ không bao lâu thì đạo lữ dự bị đã biến thành linh quỷ rồi.”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Trong quãng thời gian cô bế quan chữa thương, rốt cuộc Tống Thư Hàng đã trải qua chuyện gì thế?

“Là Diệp Tư à?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Đúng vậy.”

A Thập Lục lại hỏi:

“Vậy bây giờ mối quan hệ giữa ngươi và Diệp Tư... là quan hệ gì?”

“Là quan hệ giữa linh quỷ và chủ nhân chăng? Ai mà biết được.”

Chính bản thân Tống Thư Hàng cũng không xác định được.

“Không phải đạo lữ sao?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta và Diệp Tư sư tỷ còn chưa bắt đầu nữa.”

Tống Thư Hàng thở dài đáp.

Hắn và Diệp Tư chỉ là hợp tính hợp ý với nhau, sau đó Diệp Tư đề nghị hay là hai người thử tiếp xúc một đoạn thời gian, nếu thấy đôi bên thích hợp thì có thể cân nhắc đến chuyện thử trở thành đạo lữ.

Kết quả là ngay cả quá trình đôi bên thử tiếp xúc một đoạn thời gian còn chưa chính thức bắt đầu, Diệp Tư đã biến thành quỷ hệt như tình tiết trong kịch bản phim Chiến Mạt Pháp mà thằng khốn Cao Mỗ Mỗ đã viết.

Tô Thị A Thập Lục thoáng nhíu mày.

Nói vậy mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Diệp Tư phức tạp quá nhỉ?

Trong lúc cô đang suy tư, sau lưng Tống Thư Hàng bỗng hơi sáng lên. Trong nháy mắt, mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ xuất hiện ở sau lưng Tống Thư Hàng... Tiếp đó cô lại âm thầm chìa tay ra, trộm một miếng chân cá sấu cắt lát rồi nhét vào trong miệng.

Chẳng may hành động ăn vụng của cô bị Tống Thư Hàng phát hiện.

“Nhìn trời, sao ngươi lại ra đây? Đi về đi, đừng có phá nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu qua một bên, sau đó đột nhiên há miệng hét lên:

“A a a a~”

Tống Thư Hàng:

“Lại nữa à? Chị hai ơi, đừng đùa mà.”

Mỹ nhân rắn công đức nhũn người ngã xuống đất, ngoẹo đầu giả chết.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Ngoài linh quỷ Diệp Tư, trên người Tống Thư Hàng còn có một mỹ nhân rắn công đức rất phiền toái.

“Thư Hàng.”

Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc nói:

“Nếu ngươi không cách nào xác định mối quan hệ với Diệp Tư là gì, còn có vị mỹ nhân rắn công đức này... sau này có hơn 80% ngươi sẽ cô độc cả đời đấy.”

Trừ khi có vị tiên tử nào đó có lối suy nghĩ “đã yêu một người thì sẽ yêu tất cả con người hắn” yêu Tống Thư Hàng, đồng thời còn yêu linh quỷ Diệp Tư, thậm chí tốt nhất là có lòng rộng lượng, chấp nhận cả mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng.

Như vậy Tống Thư Hàng mới có cơ hội thoát khỏi số FA.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tô Thị A Thập Lục xoa huyệt thái dương:

“Hỏi ngươi một chuyện, giữa linh quỷ và tu sĩ có thể sinh con không?”

“Chắc là không.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hơn nữa, linh quỷ có mối liên hệ tâm ý tương thông với chủ nhân. Một linh quỷ thật sự chẳng khác gì một phân thân của chủ nhân. Ai lại cầm thú đến mức nghĩ đến chuyện sinh con với linh quỷ của mình chứ? Nhưng vì trường hợp của Diệp Tư rất đặc biệt, hoàn toàn khác với linh quỷ bình thường.

Tô Thị A Thập Lục vừa dùng đũa chọt vào đĩa thức ăn ở trước mặt vừa nói:

“Thật ra chuyện liên quan tới Diệp Tư ngươi không nói cũng không sao, dù sao cô ấy cũng là linh quỷ của ngươi.”

“Cô đã hỏi thì ta không thể gạt cô được.”

Tống Thư Hàng bổ sung thêm:

“Ta không phải đầu gỗ.”

Mặc dù Sở các chủ và một số đại năng thời viễn cổ đều ngộ nhận hắn là Tống Đầu Gỗ, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân vẫn rất nhạy bén với chuyện tình cảm, xem sách nhiều năm như vậy cũng không phải là xem không.

Ngay từ lúc A Thập Lục nghiêm túc hỏi tới vấn đề thành gia lập nghiệp trong tương lai, Tống Thư Hàng cũng đã hiểu.

Mặc dù không biết tại sao một người ưu tú như A Thập Lục lại vừa ý hắn?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Tô Thị A Thập Lục, hắn biết cô đang nghiêm túc.

Song đúng như A Thập Lục đã nói, chừng nào còn chưa xác định mối quan hệ với Diệp Tư là gì, hắn cứ yên lặng mà làm một con gâu độc thân đi.

“Lúc này chi bằng ngươi cứ là đầu gỗ thì hơn.”

Tô Thị A Thập Lục một tay chống má, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm giác được sau khi khỏi bệnh, thành công tấn thăng tứ phẩm, khí tràng trên người Tô Thị A Thập Lục càng ngày càng mạnh. Bây giờ cho dù cô có đứng trong hẻm nhỏ, chắc cũng không tên mắt mù nào dám tiến lên gây chuyện với cô đâu nhỉ?

Ơ chờ chút, là ảo giác ư? Sao cứ có cảm giác khí thế của A Thập Lục vẫn đang tăng lên không ngừng vậy?

Chương 1067: Mạnh Mồm Là Thói Quen Xấu, Phải Thay Đổi!

Khí thế của A Thập Lục thay đổi mang đến cảm giác bức bách vô cùng, cô ấy muốn làm gì đây?

Tống Thư Hàng:

“?”

Một Thập Lục ngang ngược như vậy khiến người ta có chút hoảng hốt.

“Thư Hàng, thế sau này ngươi có nghĩ đến chuyện gả chồng không?”

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi, cô hỏi rất nghiêm túc, điều này có thể nhận ra được từ khí thế mạnh mẽ mang tính áp bức từ trên người cô.

Tống Thư Hàng:

“Phụt~~”

Ta có phải là Đậu Đậu mà hỏi thế... Nói chứ cũng không biết chuyện Đậu Đậu lập gia đình sẽ phát triển như thế nào. Không chừng sau khi tấn thăng ngũ phẩm, Đậu Đậu lại đột nhiên biến thành một cô chó cái thì sao.

Thấy bộ dạng Tống Thư Hàng phun cơm, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên duỗi eo:

“Được rồi, không bàn về chuyện thành gia lập nghiệp nữa. Tương lai... còn rất dài, đặc biệt là với những tu luyện giả như chúng ta, tương lai còn dài đằng đẳng.”

Trong lúc nói chuyện, khí thế trên người cỗ bỗng tiêu tán chỉ trong nháy mắt.

“Thập Lục à, chuyện gì cũng phải nói cho xong đã, ta không gả chồng.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

“Ừ ừ ừ, ta biết.”

Tô Thị A Thập Lục dùng một tay chống má rồi nói.

"Ta không gả chồng thật mà, cho dù là giả thiết cũng không thể chấp nhận được."

Tống Thư Hàng lại nói rõ lần nữa.

"Biết rồi, biết rồi."

Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào nói. Lúc cô cười, trên má lộ ra lúm đồng tiền rất đáng yêu:

"Ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, ngươi khẩn trương như vậy làm gì?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Bởi vì lúc ngươi hỏi ta có gả chồng không, khí tràng trên người quá mạnh, giờ nghĩ lại trong lòng vẫn còn thấy bàng hoàng, cảm giác giống như ngự kiếm phi hành mà không lắp hàng rào bảo hộ vậy. Hắn cứ có cảm giác Tô Thị A Thập Lục không phải hỏi chơi thôi đâu, hình như lúc hỏi vấn đề này, cô ấy đã đưa ra một quyết định rất quan trọng.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục ăn cơm thôi. Buổi tối ngươi còn phải nghiên cứu tên lửa thiên kiếp với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa mà đúng không? Có khi phải nghiên cứu với các tiền bối suốt đêm đấy, ăn nhiều một chút."

Tô Thị A Thập Lục nói.

Có thể là do đã hỏi được vấn đề mà mình muốn hỏi, giờ trông cô thoải mái hơn rất nhiều.

"Này, ta thật sự không gả chồng đâu nhé, đây là giới hạn cuối cùng đấy."

Tống Thư Hàng khẳng định lần nữa.

Chuyện quan trọng phải nói ba lần, hắn cố ý nói đến lần thứ ba.

"Ôi trời, ba lần rồi đấy. Còn nói nữa sẽ làm cho các cô gái cảm thấy ngươi rất lắm mồm, sẽ giảm bớt độ hảo cảm cho coi."

Tô Thị A Thập Lục lúc lắc ngón tay.

"Ta cũng chỉ định nói ba lần."

Tống Thư Hàng đáp.

"Hì hì."

Tô Thị A Thập Lục lại bật cười.

Cô nhớ trước kia Tô Thị A Thất đã từng nhận xét về tính cách của cô, nói là “quá cứng dễ gãy”. Nhưng sau sự kiện thiên kiếp lần này, cô cảm giác tính cách của mình đã thay đổi một chút, không còn mỗi cái tính “quá cứng” nữa.

Tương lai của tu luyện giả dài đằng đẳng.

Mà thời gian dong dài lại có thể thay đổi điều gì đó ở con người. Chuyện cho rằng là “tuyệt đối” ở thời điểm hiện tại nhưng dưới sự bào mòn của năm tháng dài dằng dặc, liệu nó có còn “tuyệt đối” nữa hay không, chẳng ai dám chắc được.

…

“Muốn uống trà không?”

Tống Thư Hàng để đũa xuống, nói sang đề tài khác.

“Ừ, được.”

Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Vậy để ta đi tìm Biệt Tuyết Tiên Tử xin hai cái ly.”

Tống Thư Hàng đứng lên rồi bước ra khỏi phòng.

Sau khi hắn đẩy cửa đi ra ngoài, mới đi hai bước đã thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ngồi cúi đầu chơi điện thoại trong căn phòng cách vách.

“Muốn lấy ly trà hả? Chỗ ta có một bộ, các ngươi cứ lấy mà dùng.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa nói vừa chỉ vào bộ ấm trà bên cạnh mình.

Tống Thư Hàng:

“…”

Biệt Tuyết Tiên Tử, nghe lén không phải là thói quen tốt đâu nhé.

Với tu vi của Biệt Tuyết Tiên Cơ, trong lúc ngồi ở phòng cách vách, chắc hẳn cô đã nghe hết cuộc nói chuyện giữa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rồi.

Bởi vì cô mang khăn che mặt nên không nhìn thấy cảm xúc trên khuôn mặt.

Nhưng trong mắt Biệt Tuyết Tiên Tử lại mang theo ý cười giảo hoạt.

“À, Thư Hàng tiểu hữu này.”

Nhân lúc Tống Thư Hàng đến mượn bộ ấm trà, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nhẹ giọng nói:

“Nếu sau này ngươi thật sự muốn gả chồng thì đừng có cướp Bạch đạo hữu của ta nhé, ta là người theo chủ nghĩa thủy chung một vợ một chồng đấy!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiên Cơ, chúng ta tuyệt giao từ đây.

“Được rồi, không nói giỡn nữa. Thư Hàng tiểu hữu, Bạch đạo hữu bế quan xong chưa? Sao hôm qua lại đột nhiên xuất hiện trong màn hình nhân tiền hiển thánh thế?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Cô rất lo lắng cho Bạch Tôn Giả, ngày hôm qua trong màn hình nhân tiền hiển thánh, thiên kiếp hiện đại hóa mà Bạch Tôn Giả phải đối mặt rất mạnh!

“Bạch tiền bối đang bế quan giữa chừng thì đột nhiên phải đi ra độ kiếp.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Hắn không sao chứ? Độ kiếp có thuận lợi không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi, nhưng hỏi ra miệng xong cô lại cười khổ một tiếng. Thế giới thiên kiếp là không gian tách biệt, làm sao Tống Thư Hàng tiểu hữu biết được tình trạng của Bạch Tôn Giả cơ chứ?

“Cũng ổn lắm, dù sao trong lúc độ kiếp vẫn còn tâm trạng chơi game, ăn bữa cơm mà.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ơ? Chơi game? Ăn cơm?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe mà ngây ngẩn cả người.

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng nhận lấy bộ ấm trà kia, trong bình trà có pha sẵn linh mạch bích trà, bên cạnh còn có một túi lá trà nhỏ.

Tống Thư Hàng chợt nghĩ, nếu dùng nước suối của suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm để pha trà thì sẽ có hiệu quả gì nhỉ?

“Sao ngươi biết Bạch đạo hữu đang chơi game với ăn cơm?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ thắc mắc hỏi.

“Bởi vì ngày hôm qua, ta ở trong cùng một thế giới thiên kiếp với Bạch Tôn Giả mà.”

Tống Thư Hàng thuận miệng đáp.

Chuyện Bạch Tôn Giả có thể giữ liên lạc với hắn thông qua thế giới hạch tâm, tạm thời càng ít người biết càng tốt.

“Cũng đúng.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu rồi nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, có thể giúp ta một chuyện không?”

Tống Thư Hàng:

“Tiên tử cứ nói đi.”

“Khi nào Bạch Tôn Giả độ kiếp xong, ngươi có thể thông báo cho ta một tiếng được không? Đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị một bàn tiên hào để bồi bổ cho hắn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng:

“Được thôi.”

Việc này chỉ là chuyện nhỏ, không thành vấn đề.

“Yên tâm đi, lúc chuẩn bị tiên hào cho Bạch đạo hữu, ta cũng không quên nấu một bữa tiên trân yến cho ngươi đâu.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hào phóng nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên:

“Biệt Tuyết Tiên Tử, ta thích ngài rồi đấy!”

Dân gian thường nói muốn chinh phục một người đàn ông thì phải chinh phục dạ dày của hắn trước. Không biết dạ dày của Bạch Tôn Giả có bị chinh phục hay không, chứ Tống Thư Hàng cảm thấy dạ dày của mình sẽ sớm bị mỹ thực của Biệt Tuyết Tiên Cơ chinh phục mất thôi.

“Ngươi thích cũng vô dụng, ta không có cảm giác với ngươi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ thở dài:

“Ta chỉ muốn sự yêu thích của Bạch đạo hữu thôi.”

"Ta cảm thấy Bạch Tôn Giả cũng rất thích ngươi đấy."

Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần nhắc tới mỹ thực của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Bạch Tôn Giả lại thòm thèm.

"Vậy tại sao hắn không kết làm đạo lữ với ta?"

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Chuyện này sao ta biết được chứ?

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật mấy cái.

"Trong Thực Tiên yến lần này, ta nhất định phải chinh phục được Bạch một cách triệt để, khiến hắn không thể thoát khỏi tài nấu nướng của ta!"

Biệt Tuyết Tiên Cơ siết chặt tay, nói với vẻ đầy tự tin.

Tống Thư Hàng nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ đang tràn đầy tự tin, trong lòng thầm nói:

"Tiên Cơ à, mạnh mồm là một thói quen xấu, phải thay đổi."

Mang linh mạch bích trà trở về phòng

Sau khi dùng xong hai mươi món tiên hào được chế biến từ chân cá sấu, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục bưng ly trà, nhấp từng ngụm nhỏ.

Trên đường về phòng, Tống Thư Hàng đã âm thầm đổi nước trà pha linh mạch bích trà thành nước suối trong suối nguồn sự sống.

"Đúng rồi Thư Hàng, chân cá sấu mà ngươi đưa cho Biệt Tuyết Tiên Cơ để nấu thành mấy món tiên hào này là cấp mấy vậy?"

Tô Thị A Thập Lục hỏi, hương vị này ngon chết đi được.

"Ta cũng không biết cấp bậc cụ thể, số tên này quá thảm, vừa ra sân đã bị nổ nát chỉ còn lại một cái chân, nhưng cấp bậc ít nhất là từ lục phẩm trở lên đấy."

Tống Thư Hàng trả lời.

"Chân cá sấu cấp bậc từ lục phẩm trở lên á?"

Tô Thị A Thập Lục nháy mắt mấy cái, sau đó lập tức ngồi xếp bằng lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

Tống Thư Hàng:

"Sao vội vàng thế?"

“Đồ ngốc, ngươi cũng mau tiến vào trạng thái tu luyện cho ta, tưởng tiên hào của ta là mỹ thực bình thường à?”

Giọng nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ vang lên bên tai hắn:

“Chân cá sấu này chính là tác phẩm tâm đắc mà ta chế biến gần đây đáy. Nếu còn chậm trễ làm hiệu quả tản đi thì đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nghe vậy, hắn cũng nhanh chóng ngồi xếp bằng lại, lặng lẽ vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, tranh thủ hấp thu dược liệu sau khi ăn mấy món tiên hào nấu từ chân cá sấu.

Theo như hệ thống tu luyện của tu sĩ, nhất phẩm luyện khiếu huyệt, nhị phẩm luyện đan điền, tam phẩm luyện bốn đại kỳ mạch.

Sau khi đến tứ phẩm thì ngưng tụ ra hư đan, cái cần luyện đương nhiên là... tiên cốt.

Mục tiêu của cảnh giới tứ phẩm là dùng hư đan làm hạch tâm để ngưng tụ ra bản mệnh kim đan, từ đó tấn thăng Linh Hoàng ngũ phẩm. Nhưng muốn hư đan hóa hư thành thực thì trước tiên phải rèn luyện chín tiên cốt trong cơ thể tu sĩ.

Tiên cốt ở đây cũng không phải là xương cốt trên thân thể con người.

Tiên cốt là chỉ chín chỗ cất giấu lực lượng bí mật trong cơ thể tu sĩ. Chúng giống như xương cốt con người, gồng gánh hệ thống tu luyện của tu sĩ. Bất kể là năm đại khiếu huyệt ở nhất phẩm, tám đại đan điền ở nhị phẩm hay bốn đại kỳ mạch ở tam phẩm đều phụ thuộc vào tiên cốt.

Khi tu sĩ đến cảnh giới tứ phẩm, cái cần luyện chính là chín đại tiên cốt này.

Mỗi khi một tiên cốt được rèn luyện, thông qua nội thị sẽ thấy chỗ tiên cốt đó được luyện thành màu vàng. Sau đó cứ tiếp tục rèn luyện cho đến khi tiên cốt chuyển sang màu vàng sẫm... Lúc đó, trên tiên cốt sẽ chảy ra một luồng lực lượng sắc bén như lưỡi đao lưỡi kiếm, đâm thẳng vào hư đan trong bản mệnh đan điền.

Quá trình này rất nguy hiểm, nếu không khống chế tốt thì lúc lực lượng của tiên cốt đâm vào hư đan, sẽ làm nổ hư đan ngay. Hư đan vừa vỡ, đạo của tu sĩ chỉ có thể dừng bước ở tứ phẩm, sau này cũng không cách nào tiến thêm được nữa. Trừ khi gặp được kỳ ngộ nghịch thiên, trái trời cải mệnh, đúc lại bản mệnh đan điền và hư đan.

Còn nếu hư đan của tu sĩ có thể chịu đựng lực lượng tiên cốt đâm vào, vậy hư đan sẽ được lực lượng của tiên cốt rèn luyện không ngừng. Mãi đến khi chín luồng lực lượng của chín đại tiên cốt khác nhau rót vào hư đan mới có thể mài hư đan từng chút một, làm cho nó hóa hư thành thực, ngưng tụ kim đan đại đạo.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà Tống Thư Hàng đang tu luyện đã được Bạch Tôn Giả sửa đổi, có chỗ khác với bản gốc. Bạch Tôn Giả đã sửa đổi bộ công pháp này đến tầng thứ tư.

Vừa đủ cho Tống Thư Hàng mới lên tứ phẩm sử dụng.

Chương 1068: Ta Chỉ Là Một Tu Sĩ Tứ Phẩm Bán Thành Phẩm Thôi Á?

“Dược hiệu của mấy món tiên hào chế biến từ chân cá sấu mạnh thật, đã vậy chi bằng bắt đầu rèn luyện chỗ tiên cốt thứ nhất luôn, tranh thủ một mở đầu tốt đẹp.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng hắn vừa mới nghĩ như vậy, đột nhiên hư đan cá voi mập trong đan điền bản mệnh chợt động.

Chỉ thấy hư đan cá voi mập há miệng hút một hơi, sau đó toàn bộ năng lượng sinh ra sau khi Tống Thư Hàng ăn tiên hào chân cá sấu đều bị nó hút sạch.

Tống Thư Hàng ngớ người ra.

Chuyện gì thế này?

Hư đan cá voi mập ngươi hút năng lượng gì vậy hả? Ta định dùng phần năng lượng này để rèn luyện tiên cốt mà, giờ bị ngươi hút hết thì ta biết lấy gì để rèn luyện tiên cốt đây?

Sau khi thôn phệ hết tất cả năng lượng, hư đan cá voi mập lại trở về trạng thái nằm im không nhúc nhích chiếm giữ đan điền Tống Thư Hàng, chỉ là dường như thể tích của nó đã lớn hơn trước một chút.

Thánh ấn trôi lơ lửng phía trên hư đan, tản mát ra uy nghiêm. Thư Hàng phát hiện, ngay cả linh lực tinh thuần do thánh ấn rút lấy từ trong thiên địa rót vào cơ thể hắn, phần lớn năng lượng đều bị hư đan cá voi mập thôn phệ.

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày, ngừng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Quả nhiên hư đan cá voi mập có vấn đề, không ngờ nó lại không nghe theo sự khống chế của hắn, tự động hấp thu năng lượng trong cơ thể!

Ngay cả hư đan của bản thân mà cũng không khống chế được, cảm giác này chẳng tốt lành gì.

Trên con đường tu luyện, tu sĩ phải không chế thành thạo từng bước đi, từng dấu chân, từng chút chân khí trong cơ thể thì mới có thể tránh bị tẩu hỏa nhập ma ở mức cao nhất.

Vậy nên có thể nói hư đan cá voi mập đã hoàn toàn làm trái với ý chí của Tống Thư Hàng.

Lần này nó chỉ thôn phệ sạch phần năng lượng mà Thư Hàng định dùng để rèn luyện tiên cốt. Nhưng lần sau giả sử trong khi Tống Thư Hàng đang tu luyện, ngay lúc vận công đến chỗ quan trọng, đột nhiên hư đan cá voi mập làm ra hành động bất thường nào đó thì rất có thể khiến hắn bị tẩu hỏa nhập ma ngay lập tức.

Đây không phải chuyện đùa!

Thấy Tống Thư Hàng tự dưng kết thúc trạng thái tu luyện, Biệt Tuyết Tiên Cơ đang hộ pháp cho hai người nhíu mày hỏi:

“Ngươi lại bị gì nữa?”

“Hư đan của ta xảy ra chút vấn đề... Toàn bộ năng lượng ta nhận được sau khi ăn tiên hào chân cá sấu đều bị nó thôn phệ sạch, ta không cách nào khống chế được nó.”

Tống Thư Hàng cau mày trả lời.

“Tại sao lại như vậy? Ta chưa từng nghe nói đến chuyện hư đan lại không chịu sự khống chế của tu sĩ.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp tục nhíu mày nói.

“Có thể là do trường hợp của ta khác với tu sĩ bình thường, Tiên Cơ ngươi cũng biết lúc ta tấn cấp đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ đó hư đan cũng sinh ra dị biến.”

Tống Thư Hàng đáp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đương nhiên biết chuyện Tống Thư Hàng nhân tiền hiển thánh. Lúc ấy tên ngốc Thường Viễn Tử kia còn tỏ tình với cô ngay trước mặt tu luyện giả trong chư thiên vạn giới mà.

“Nhưng cho dù hư đan có bị biến dị thì về bản chất nó vẫn là hư đan. Hư đan là hạch tâm chân khí của tu sĩ, không thể bị mất khống chế mới đúng.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Lát sau, cô đột nhiên nghĩ đến một khả năng:

“Ngươi mới vừa nói hư đan của ngươi hấp thu toàn bộ năng lượng do tiên hào chân cá sấu sinh ra đúng không? Sau khi thôn phệ, hư đan của ngươi có biến hóa gì không?”

“Thể tích của nó lớn hơn một chút.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy thì rất có thể là do nguyên nhân này rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói:

“Ta hoài nghi bây giờ ngươi mới chỉ là tu sĩ tứ phẩm bán thành phẩm thôi.”

“Ơ?”

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra, chẳng hiểu gì cả.

Tu sĩ mà còn có vụ bán thành phẩm nữa à? Chưa từng nghe nói! Có nghĩa gì vậy? Chẳng lẽ hắn là một tu sĩ tứ phẩm hàng rởm ư?

“Mặc dù nghe có chút khó tin nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc ngươi tấn cấp, cộng thêm chuyện hư đan trong cơ thể sinh ra biến dị, ta mới có suy đoán này.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp tục giải thích:

“Bước cuối cùng trong quá trình tu sĩ tam phẩm tấn thăng tứ phẩm chính là rót ngược toàn bộ tiên thiên chân nguyên vào trong bản mệnh đan điền, ở bên trong ngưng tụ, tạo thành một viên hạch tâm chân khí yếu ớt được gọi là hư đan. Thường thì sau khi toàn bộ tiên thiên chân nguyên trong cơ thể tu sĩ rót ngược vào, nhiêu đấy năng lượng đã đủ để ngưng tụ thành hình, thành công tạo ra hư đan ... Chỉ có điều lúc ngươi tấn cấp, chẳng những nhân tiền hiển thánh mà còn ngưng tụ thánh ấn, vậy nên rất có thể lượng chân nguyên mà ngươi cần để ngưng tụ ra hư đan là cực lớn. Thế nhưng lượng chân nguyên rót ngược vào bản mệnh đan điền lúc ngươi tấn cấp lại quá ít, không đủ năng lượng để ngưng tụ ra một viên hư đan hoàn chỉnh, ta nghĩ viên hư đan trong cơ thể ngươi bây giờ mới chỉ là hình thức ban đầu thôi.”

“Vậy là nó sẽ tiếp tục thành hình trong cơ thể ta, đồng thời thôn phệ cả năng lượng tiến vào cơ thể ư?”

Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Chỉ có mỗi suy đoán này là phù hợp với tình trạng của ngươi nhất thôi.”

“Nhìn trời, vậy ta phải ăn bao nhiêu bàn tiên hào mới tích đủ năng lượng cho hư đan thành hình hoàn toàn đây?”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Một bàn tiên trân yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ đắt muốn chết!

Bây giờ hắn còn nợ Bạch Tôn Giả một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch bát, cửu phẩm, trên người cũng không có bao nhiêu linh thạch để tiêu xài.

“Chú em à, đừng suy nghĩ cứng nhắc như vậy chứ, chẳng lẽ chỉ có mỗi cách dùng tiên hào để bổ sung năng lượng à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng:

“Bất kể là linh thạch, thiên tài địa bảo hay đan dược đại bổ đều là những thứ có thể bổ sung năng lượng cho tu sĩ. Ngươi có rãnh thì làm thử, nhìn xem hư đan trong cơ thể ngươi có hấp thu năng lượng thông qua những cách bổ sung năng lượng này không. Ta nghĩ chờ đến khi hư đan trong cơ thể thành hình hoàn toàn, ngươi cũng không cần phải lo về vấn đề không khống chế được hư đan nữa.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Cám ơn Biệt Tuyết tiền bối, ta thử ngay bây giờ luôn.”

Phương pháp bổ sung năng lượng cho hư đan cá voi mập tốt nhất... Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Kình Thôn thuật và linh thú tinh.

Trong tay hắn vẫn còn một nhóm linh thú tinh, kể từ khi tấn thăng tam phẩm, hắn không ăn thứ này nữa, bây giờ xem ra phải tranh thủ ăn hết thôi. Nếu như có tác dụng thì phải nghĩ cách kiếm thêm một nhóm linh thú tinh chất lượng cao mới được.

Tống Thư Hàng lục lọi trong pháp khí chuỗi đeo tay, móc hết số linh thú tinh mà mình chưa ăn ra.

Trong lúc tìm kiếm, hắn bất giác thấy được khôi lỗi tinh phẩm đặt trong pháp khí chuỗi đeo tay.

Khôi lỗi tinh phẩm đã làm một vụ giao dịch với Thất Sinh Phù Phủ Chủ, dùng bản thảo bài giảng pháp về Phật môn ngày đó đổi lấy tài liệu sửa chữa phần bị hư hỏng trên thân khôi lỗi. Nhưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới vừa đột phá, vẫn đang bế quan củng cố cảnh giới, chắc phải chờ Thất Sinh Phù tiền bối bế quan xong thì vụ giao dịch này mới hoàn thành được.

Nói vậy khôi lỗi tinh phẩm còn phải ở trong không gian chuỗi đeo tay của mình một quãng thời gian nữa.

"Hy vọng Thất Sinh Phù tiền bối sẽ kết thúc bế quan sớm để ngươi được sửa chữa cho nhanh."

Tống Thư Hàng thầm nói.

Nói thật nếu sau khi sửa xong, khôi lỗi tinh phẩm vẫn không rời đi Tống Thư Hàng thì đó chính là một lá bài tẩy đáng gờm đấy! Khôi lỗi có tu vi bát phẩm, hỏi xem ngươi có sợ không?

Mặc dù có lẽ cô chỉ có tuyệt chiêu phòng ngự kiểu như ôm đầu sợ hãi + quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng sức phòng ngự của người ta cao lắm nhé. Lúc ở vào tư thế ôm đầu sợ hãi, ngay cả tên lửa thiên kiếp cũng không phá được phòng ngự của cô. Còn khi chuyển sang kiểu phòng ngự quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cô có thể chống đỡ thiên kiếp bom nhiệt hạch đến mấy hơi thở.

Bàn về lực phòng ngự, có khi khôi lỗi tinh phẩm cũng chẳng kém gì nghìn năm đệ năm thánh Đông Qua Thánh Quân ấy chứ!

…

Tống Thư Hàng cầm linh thú tinh trong tay, vận chuyển Kình Thôn thuật rồi cắn nuốt linh thú tinh rôm rốp.

Vốn dĩ hắn còn lo dị năng thiệt trán liên hoa sẽ tự động kích hoạt, nhưng có thể là do cấp bậc của linh thú tinh khá thấp, không kích hoạch nổi dị năng thiệt trán liên hoa.

Sau khi ăn liền mười mấy viên linh thú tinh, Tống Thư Hàng vận chuyển Kình Thôn thuật hấp thu lực lượng trong đó.

Quả đúng như dự đoán của Biệt Tuyết Tiên Cơ, sau khi Kình Thôn thuật chuyển hóa lực lượng trong linh thú tinh, hư đan cá voi mập trong đan điền Thư Hàng lập tức chủ động há mồm, thôn phệ toàn bộ lực lượng trong linh thú tinh.

Thể tích của hư đan cá voi mập lại lớn hơn một chút xíu.

“Có hiệu quả không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

“Có, xem ra Tiên Cơ đoán đúng rồi, bây giờ ta mới chỉ là một tu sĩ tứ phẩm bán thành phẩm thôi.”

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ mỉm cười.

Còn chuyện hư đan của Tống Thư Hàng biến dị rốt cuộc là phúc hay là họa thì cô cũng không biết được.

Không phải cái gì biến dị cũng tốt hết... Không chừng là sự chuyển biến từ u lành sang u ác tính thì sao?

Ước chừng nửa tiếng sau, Tô Thị A Thập Lục từ từ mở mắt ra.

Khí tức trên người cô trở nên mạnh hơn, lúc cô kết thúc vận công, có thể thoáng thấy được chỗ bả vai lóe lên kim mang nhàn nhạt.

Đó là khúc tiên cốt đầu tiên mà cô rèn luyện. Mượn năng lượng trong tiên hào chân cá sấu, Tô Thị A Thập Lục đã rèn luyện luôn khúc tiên cốt đầu tiên một lần, quả là một khởi đầu thuận lợi.

Vạn sự khởi đầu nan, tiếp theo Tô Thị A Thập Lục chỉ cần dành thời gian từ từ rèn luyện tiên cốt biến thành màu vàng sẫm là có thể dẫn dắt lực lượng tiên cốt tiến vào hư đan.

Một bàn tiên hào chân cá sấu hôm nay đã giúp cô tiết kiệm ít nhất nửa tháng khổ tu.

Chính vì vậy nên Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ mới được tu sĩ các môn các phái trong tu chân giới ca tụng hết lời.

Sau khi kết thúc tu luyện, Tô Thị A Thập Lục lập tức nhìn qua Tống Thư Hàng.

Sau đó cô thấy Tống Thư Hàng đang ngồi gặm linh thú tinh ở đằng kia.

“Thư Hàng, ngươi hấp thu xong rồi à?”

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi, nhưng theo như cô cảm ứng thì hình như Thư Hàng vẫn chưa rèn luyện tiên cốt thì phải?

Chẳng lẽ lần đầu tiên rèn luyện tiên cốt thất bại ư?

“Hấp thu xong rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Nhưng thân thể xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bởi vì hư đan của ta bị biến dị, đến bây giờ vẫn chưa thành hình hoàn toàn. Hôm nay ta mới biết hóa ra ta chỉ là một tu sĩ tứ phẩm bán thành phẩm đấy.”

“Gì cơ?”

Tô Thị A Thập Lục lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng thuật lại suy đoán của Biệt Tuyết Tiên Cơ cho Tô Thị A Thập Lục nghe.

“Phì~~ tu sĩ tứ phẩm bán thành phẩm!”

Tô Thị A Thập Lục bật cười:

“Vậy giờ ngươi tính sao đây?”

“Trước hết chỉ có thể dốc sức đút hư đan ăn no, tiếp theo nếu có rãnh thì phải nghĩ cách đi thu thập linh thú tinh mới được.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Linh thú tinh? Thứ đó ta có rất nhiều.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói:

“Nếu ngươi muốn thì ta có thể bán với giá ưu đãi cho ngươi.”

Cô là tiên trù, mỗi lần chế biến tiên hào đều giết không ít linh thú nuôi để lấy thịt, trong tay cô có rất nhiều linh thú tinh.

“Được đó, nhưng mà Biệt Tuyết tiền bối này, ta chỉ cần linh thú tinh thuộc ba mươi ba loại linh thú thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chỗ ta có đủ loại linh thú tinh, ngươi khỏi lo. Còn về tiền nong, ngươi trả bằng linh thạch hay dùng mầm hành của gốc hành tinh kia trả cũng được.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Trùng hợp là trong lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nói chuyện, Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng bỗng mơ màng tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Mới vừa tỉnh lại, cô đã nghe thấy tiếng của Biệt Tuyết Tiên Cơ cùng với câu “dùng mầm hành của gốc hành tinh kia trả cũng được”.

Thông Nương lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm lại... Đời hành đúng là vô vọng mà!

Chương 1069: Hôn Lễ Sang Trọng? Đây Là Cái Quái Gì Vậy?

Trời nắng chói chang, nắng gắt như đổ lửa...

Tống Thư Hàng mơ mang mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn trời. Đây là nơi quái quỷ nào vậy? Sao lại nóng bức thế này?

Ngay sau đó Thư Hàng thấy được một mặt trời cực lớn, to gấp tám lần mặt trời trên trái đất thậm chí còn hơn.

“Đờ mờ, chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Hắn nhớ là mình đang ở cùng với Tô Thị A Thập Lục, hai người ăn một bàn tiệc chân cá sấu tại nhà Biệt Tuyết tiên Cơ, sau đó lại cùng ngự đao bay về căn hộ của Dược Sư, đợi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đến.

Sao bây giờ lại xuất hiện ở nơi kỳ lạ này?

“Chẳng lẽ có vị tiền bối nào đó đã dùng lực lượng không gian đưa hắn tới đây sao?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong số những tiền bối mà hắn quen, chỉ có ba vị có thể vận dụng lực lượng không gian đó là Bạch tiền bối, Sở các chủ và Thủy Mẫu tiền bối gặp trong thành thời gian ở bích Thủy Các lúc trước.

Nếu Bạch tiền bối và Sở các chủ muốn sử dụng lực lượng không gian dịch chuyển hắn, chắc chắn sẽ báo trước cho hắn biết. Hơn nữa Bạch tiền bối vẫn đang ở trong thế giới thiên kiếp cày thiên kiếp mà, không thể nào dùng lực lượng không gian dịch chuyển vị trí của hắn được.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên từ đằng xa bỗng truyền đến một loạt tiếng nổ giòn giã, nghe rất giống tiếng nổ của băng pháo và pháo hoa nhưng vang dội hơn.

Tống Thư Hàng nhìn về hướng phát ra tiếng nổ, sau đó hắn thấy được một đài cao di động màu vàng cực lớn.

Đài cao này do ba trăm người khiêng, trước đài có sáu mươi sáu nấc thang, bốn góc đài cao có bốn con... chó kinh ba làm bằng vàng, mặt chúng nó hướng về bốn phương hướng đông tây nam bắc.

Tống Thư Hàng:

"..."

Nhìn kỹ mới thấy hóa ra ba trăm người đang khiêng đài cao di động kia đều là khôi lỗi tinh xảo.

Mà đi trước đám khôi lỗi là một đội ngũ nam mặc đồ đỏ, bọn họ chơi đủ loại nhạc cụ, thỉnh thoảng còn bắn một thứ tương tự như pháo hoa lên trời.

Phía sau đài cao di động là một đại đội thuyền tiên xa hoa lộng lẫy, mỗi một chiếc đều là loại hạng sang trong giới thuyền tiên. Trên từng chiếc thuyền tiên đều có dán câu đối và treo hoa đỏ to tràn ngập không khí vui mừng.

Hình như đây là một đội ngũ đưa dâu thì phải?

Vậy người ngồi trên đài cao kia là ai? Là cô dâu ư?

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn về chính giữa đài cao di động, ở giữa bốn con chó kinh ba bằng vàng là một... con chó kinh ba mặc váy dài màu đỏ.

"Đậu Đậu?"

Tống Thư Hàng không nhịn được thốt lên thành tiếng.

Con chó kinh ba ngồi giữa đài cao, trên người mặc váy dài màu đỏ kia đúng là Đậu Đậu, không lẫn đi đâu được.

Chuyện gì thế này?

Đây là cảnh Đậu Đậu đi lấy chồng ư?

Trước giờ chồng của Đậu Đậu là một nhân vật rất thần bí, Hoàng Sơn Chân Quân cũng chưa từng tiết lộ thông tin gì về chồng của Đậu Đậu với các đạo hữu khác. Vì chuyện hôn lễ này mà Đậu Đậu sắp điên luôn rồi, còn từng hoài nghi giới tính của chính mình nữa.

Có mấy vị đạo hữu trong nhóm âm thầm hoài nghi, có lẽ chuyện hôn lễ của Đậu Đậu chỉ là trò đùa dai do một tay Hoàng

Sơn Chân Quân bày ra để dọa Đậu Đậu thôi.

Tống Thư Hàng cũng từng có suy đoán như vậy, dù sao Đậu Đậu là giống đực, điểm này không cần phải nghi ngờ. Hơn nữa Hoàng Sơn Chân Quân cứ mãi không chịu nói ra tin tức về "chồng" của Đậu Đậu, cho nên Thư Hàng cũng hoài nghi chuyện này là do Hoàng Sơn Chân Quân bày ra để dọa Đậu Đậu.

Nhưng không ngờ bây giờ Đậu Đậu lại bị gả đi thật.

Hơn nữa hôn lễ còn lớn như vậy, cứ như đang xem một bộ phim điện ảnh kinh điển vậy.

Chỉ là... sao mình lại bị chuyển đến đây?

Chẳng lẽ trên tấm thiệp mời mà Hoàng Sơn Chân Quân đưa có trận pháp đặc biệt gì đó, vừa đến giờ là có thể vận dụng lực lượng không gian kéo khách mời đến hiện trường hôn lễ?

Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân chỉ mới đạt cảnh giới Chân Quân lục phẩm thôi mà? Chờ chút, chẳng lẽ là do thế lực sau lưng Hoàng Sơn Chân Quân ra tay? Tuy Hoàng Sơn Chân Quân là nhóm chủ của nhóm Cửu Châu số 1, nhưng có vẻ hư các đạo hữu trong nhóm cũng không biết rõ ngài ấy xuất thân từ môn phái nào. Chỉ biết Hoàng Sơn Chân Quân rất có năng lực, nếu đạo hữu nào trong nhóm gặp khó khăn không giải quyết được, hầu như chỉ cần nhờ Hoàng Sơn Chân Quân là được giúp đỡ ngay.

"Không biết các đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1 có bị đưa tới đây không?"

Nhưng vừa nói đến một nửa, Tống Thư Hàng lại cảm thấy có chỗ kỳ lạ.

"Không đúng, rõ ràng tối nay ta đã hẹn Hoàng Sơn Chân Quân và các đạo hữu trong nhóm đến nghiên cứu tên lửa thiên kiếp mà, dù Hoàng Sơn tiền bối có nôn nóng cỡ nào cũng không gả Đậu Đậu đi vào lúc này."

Tống Thư Hàng vừa xoa chân mày vừa suy nghĩ.

Không ổn, chuyện này quá quỷ dị.

"Lẽ nào là mơ?"

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Vừa dứt lời, hắn bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Ngay sau đó cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Vẫn là ánh mặt trời nóng bức chói chang, nắng gắt như đổ lửa.

Vẫn là đội ngũ đưa dâu thổi kéo đàn hát ấy, vẫn là đài cao di động cực lớn kia, vẫn là bốn con chó kinh ba ánh vàng rực rỡ trấn thủ ở bốn góc đài cao.

Điều thay đổi duy nhất là... bản thân Tống Thư Hàng đã thay thế vị trí của Đậu Đậu.

Người mặc áo cưới biến thành Tống Thư Hàng.

Mà Đậu Đậu thì đứng ở cách đó không xa, ngước mắt nhìn Tống Thư Hàng trên đài cao màu vàng. Nó đứng ngay chỗ mà Tống Thư Hàng vừa đứng trước đó.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đây là giấc mơ quái quỷ gì vậy chứ!

"Phá cho ta!"

Tống Thư Hàng quát lên.

Dù gì hắn cũng là tu sĩ tứ phẩm, chỉ một mộng cảnh nhỏ nhoi, muốn phá thì phá thôi!

Sau khi Tống Thư Hàng hét lên, tiên thiên chân nguyên trong cơ thể được điều động, mộng cảnh quỷ dị này lập tức vỡ nát.

Lúc này, có một tấm gương bằng đồng to lớn xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Trong gương phản chiếu ra một thân ảnh nhưng thân ảnh này lại không phải Tống Thư Hàng, mà là một con cá sấu to xấu xí vô cùng.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đến giờ phút này cuối cùng hắn cũng biết chuyện gì đang xảy ra, hắn lại nhập mộng rồi.

Nguyên nhân khiến hắn nhập mộng rất đa dạng, có khi là do tiếp xúc với oan hồn của đối tượng nhập mộng, có khi là do vô tình ăn phải đối tượng nhập mộng, cũng có khi là do tiếp xúc với máu tươi của đối phương, thậm chí có khi là do máu của bản thân bị đối phương tiếp thu.

Mà nguyên nhân nhập mộng lần này hẳn là do bản thân mới vừa ăn một bàn tiệc chân cá sấu, vậy nên hắn mới nhập mộng vào ký ức của con cá sấu xấu xí kia.

Nhưng mà lạ thật đấy, tại sao đang nhập mộng vào ký ức của con cá sấu quái dị này, mình lại thấy cảnh đám cưới của Đậu Đậu nhỉ?

Hơn nữa, rốt cuộc tấm gương cổ bằng đồng trước mặt là thứ gì?

[Ngươi nhìn thấy gì?]

Lúc này, tấm gương cổ bằng đồng bỗng phát ra giọng nói âm trầm.

Sau đó con cá sấu trong gương cổ há miệng nói:

“Ta thấy được một hình ảnh rất quỷ dị, ta thấy cảnh một con yêu khuyển kinh ba mặc váy dài đi lấy chồng, thoạt nhìn hôn lễ rất long trọng làm ta cực kỳ hâm mộ. Sau đó ngay lúc ta đang hâm mộ, đột nhiên phát hiện mộng cảnh lại xảy ra biến hóa, “ta” bỗng xuất hiện trên đài cao di động của buổi hôn lễ ấy, hơn nữa ta còn thành công biến thành hình người.”

[Đó chính là tương lai của ngươi.]

Gương cổ bằng đồng phát ra thanh âm trầm thấp nói:

[Xem ra vào một ngày nào đó trong tương lai, nguyện vọng của ngươi sẽ trở thành sự thật, ngươi sẽ phá vỡ được lời nguyền của chủng tộc mình để hóa thành hình người. Hơn nữa ngươi còn có được một hôn lễ long trọng.]

“Không đúng!”

Cá sấu xấu xí kêu lên:

“Ta là cá sấu đực mà, có phải tương lai này có vấn đề rồi không? Hơn nữa nếu đó là hôn lễ của ta, vậy tại sao nhân vật xuất hiện ở trên đài cao di động lúc ban đầu lại là một con yêu khuyển kinh ba? Sau đó ngay lúc trong lòng sinh ra cảm xúc hâm mộ, ta mới xuất hiện trên đài cao di động thay thế con yêu khuyển kinh ba kia. Vậy nên ta cảm thấy cảnh tương lai này chắc chắn không đúng đâu.”

[Không, tương lai mà ta dự đoán tuyệt đối không sai. Chỉ cần ngươi nhìn chằm chằm vào mặt gương của ta, trong lòng muốn thấy tương lai của thứ gì thì ngươi sẽ thấy được cảnh tương lai về thứ đó. Thế nên... chỉ có một khả năng, đó là trong tương lai sau này ngươi sẽ vứt bỏ thân thể cá sấu, đoạt xác của một con yêu khuyển kinh ba, cuối cùng dùng thân thể con yêu khuyển kinh ba này xuất giá. Vào lúc xuất giá, hẳn là ngươi đã tu luyện đến cảnh giới ngũ phẩm, có thể hóa thành hình người. Vậy nên trong cảnh tương lai vừa rồi, ngươi mới thấy lúc đầu bản thân dùng thân phận chó kinh ba, sau đó lại dùng hình người xuất giá.]

Gương cổ bằng đồng dùng giọng điệu nghiêm túc giải thích cho con cá sấu xấu xí kia nghe.

“Thật vậy ư? Sau này ta thế mà lại đoạt xác một con yêu khuyển kinh ba ư?”

Cá sấu xấu xí đần mặt ra.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Nhưng ta vẫn cảm thấy kỳ kỳ thế nào ấy, không được không được, tương lai kiểu này quá kỳ quái. Cho dù có đoạt xác một con yêu khuyển kinh ba thì ta cũng không thể nào gả cho người khác được. Dự đoán lại lần nữa đi mà! Hãy cho ta thêm một cơ hội nữa!”

Cá sấu xấu xí kêu lên.

[Ngươi phiền quá đi mất.]

Gương cổ bằng đồng nói:

[Được rồi, cho ngươi thêm một cơ hội, chỉ một lần nữa thôi đấy! Bất kể lần này xuất hiện cảnh tương lai gì thì cũng là một lần cuối cùng. Tập trung nhìn kỹ vào gương, trong lòng nghĩ đến thứ mà ngươi muốn thấy trước tương lai, cho ngươi chút thời gian để chuẩn bị. Lát nữa ta đếm một, hai, ba, trong lòng ngươi phải nghĩ ngay đến thứ mà mình muốn dự đoán đấy!]

Vừa nghe đến đây, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Gương cổ bằng đồng có thể đoán trước tương lai ư?

Nghe có vẻ ghê gớm đấy.

Nếu đây là gương đoán trước tương lai, vậy cảnh Đậu Đậu xuất giá mà hắn thấy trước đó là sao? Lẽ nào con cá sấu này có ước nguyện gì đó? Hay là do lỗi của hắn?

Nghĩ kỹ lại thì rất có thể là do lỗi của hắn thật. Trước đó A Thập Lục đột nhiên hỏi hắn có ý định gả chồng không, trong đầu Tống Thư Hàng bất giác lại nhớ tới Đậu Đậu.

Có thể trong tiềm thức của hắn vẫn luôn nghĩ đến mấy vấn đề như rốt cuộc Đậu Đậu có lấy chồng không? Rốt cuộc chú rể là ai?... Vậy nên sau khi nhập mộng vào cá sấu xấu xí, chắc những vấn đề này đã phản hồi vào trong gương cổ bằng đồng nhỉ?

Mặc dù nghe rất khó tin, nhưng chiếc gương cổ bằng đồng này có năng lực đoán trước tương lai kia mà, không chừng nó thật sự có thể xuyên thấu qua dòng sông thời gian, dự đoán về những nghi hoặc trong lòng Tống Thư Hàng thì sao.

“Nếu đúng là như vậy... phải chăng Đậu Đậu sẽ bị Hoàng Sơn Chân Quân gả ra ngoài thật?”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

“Nhưng nói tới tương lai, mình có muốn biết tương lai về chuyện gì không nhỉ?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, phát hiện mình muốn biết tương lai về rất nhiều thứ.

Ví dụ như sau này mình có thể chứng đạo trường sinh không? Sau này đạo lữ của mình là ai? Sau này mình sẽ tu luyện công pháp gì? Hoặc là sáng tạo ra công pháp gì?

Ngoài tương lai của bản thân, hắn còn muốn biết tương lai của một số bạn bè có quan hệ tốt nữa.

Chương 1070: Tri Thức Thay Đổi Vận Mệnh!

Ví dụ như tương lai của một số tiền bối, đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ như thế nào? Hoặc là tương lai của đám bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ sẽ như thế nào? Còn có tương lai của cha mẹ thân thích hắn nữa chứ? Đây đều là những điều mà Tống Thư Hàng tò mò muốn biết.

Nhưng bây giờ điều mà hắn muốn biết nhất là tương lai của linh quỷ số 1, không biết giờ nó thế nào rồi?

Lúc trước linh quỷ số 1 bị Thư Sinh Thủy Tinh của Nho gia mượn đi, xông vào thế giới Cửu U, đại chiến một trận với Kiếp Tiên trong thế giới Cửu U. Cuối cùng cuộc chiến Kiếp Tiên này xảy ra sự cố bất ngờ, Thư Sinh Thủy Tinh không thể mang linh quỷ về trả lại cho Thư Hàng được. Linh quỷ bị cuốn vào trong vòng xoáy do vụ nổ giữa hai Kiếp Tiên cửu phẩm và bản năng ý chí Cửu U gây ra, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Thế nhưng linh quỷ cũng không tiêu tán, khế ước giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ vẫn còn tồn tại, mặc dù khế ước đang ở trạng thái hư tổn không hoàn mỹ nhưng tóm lại là khế ước vẫn chưa biến mất.

Như vậy có nghĩa là linh quỷ vẫn còn sống... Chỉ là trạng thái bây giờ của nó khá kỳ lạ nên khế ước linh quỷ giữa nó và Tống Thư Hàng mới chuyển sang trạng thái không hoàn chỉnh.

“Hiện tại mình đang ở trạng thái nhập mộng, không biết có thể thông qua con cá sấu này nhìn thấy tương lai của linh quỷ số 1 qua gương cổ bằng đồng không?”

Tống Thư Hàng cũng không chắc.

Nhưng cứ kệ, bất kể có được hay không, trước hết cứ thử một lần đã!

Dù là chuyện gì phải thử một lần thì mới biết có được hay không, còn nếu không thử... mãi mãi cũng không có khả năng!

[Chuẩn bị xong chưa?]

Lúc này, gương cổ bằng đồng lại lên tiếng.

“Xong rồi, ta đã biết mình muốn thấy tương lai về điều gì rồi.”

Cá sấu xấu xí đáp.

[Vậy giờ ta bắt đầu đếm một hai ba, khi đếm tới ba, trong đầu ngươi phải nghĩ cẩn thận về người hoặc vật mà ngươi muốn thấy, đây là cơ hội cuối cùng đấy.]

Gương cổ bằng đồng nói.

“Đếm đi!”

Cá sấu xấu xí đáp với vẻ kiên định.

[Một, hai, ba, bắt đầu!]

Gương cổ bằng đồng lên tiếng đếm.

Cá sấu xấu xí nhìn chằm chằm vào tấm gương, không biết trong đầu nó đang nghĩ gì.

Mà cùng lúc đó, Tống Thư Hàng ở trạng thái nhập mộng cũng thầm lẩm bẩm trong lòng:

“Linh quỷ, linh quỷ, linh quỷ, linh quỷ số 1! Linh quỷ số 1!”

Lúc này chính là thời khắc quyết định xem thử có thể thông qua cá sấu xấu xí, thấy được tương lai của linh quỷ số 1 qua gương cổ bằng đồng hay không!

Cảm giác bây giờ của Tống Thư Hàng cứ hệt như lúc tranh last hit giết boss với người khác để lấy được phần thưởng khi chơi game online vậy.

Để xem giữa hắn và cá sấu xấu xí, rốt cuộc tay ai... à không, là sóng điện não của ai nhanh hơn!

Xoẹt xoẹt xoẹt~

Trên mặt gương cổ bằng đồng bỗng xuất hiện từng vòng gợn sóng, sau đó hai mắt của cá sấu xấu xí trở nên mơ màng, tiếp theo nó lại bị mang vào một không gian giống như mộng cảnh, đi “nhìn” tương lai về người hoặc vật mà nó muốn biết.

Mà cùng lúc đó, ý thức của Tống Thư Hàng cũng bám theo ý thức của cá sấu xấu xí, tiến vào trong “mộng cảnh” kia.

“Cũng không biết rốt cuộc giờ mình đang làm gì nữa? Nằm mơ trong lúc nhập mộng? Là mộng trong mộng ư?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

...

Mộng cảnh của cá sấu xấu xí bắt đầu mở ra.

Một quần thể kiến trúc nguy nga lộng lẫy, khổng lồ đến che trời lắp đất xuất hiện trong mộng cảnh của cá sấu xấu xí. Lúc này cá sấu xấu xí đang dùng góc nhìn thứ ba(*) để nhìn quần thể kiến trúc lộng lẫy kia từ đằng xa.

Ánh mắt của nó vô tình dừng lại ở một tòa kiến trúc nào đó, tòa kiến trúc này có tên là Điện Hàn Đông.

"Điện Hàn Đông?"

Cá sấu xấu xí lẩm bẩm một mình.

Đây là nơi nào? Trước giờ chưa từng nghe qua.

"Chẳng lẽ tương lai của ta có duyên với Điện Hàn Đông này ư? Nhưng Điện Hàn Đông này là nơi nào vậy kìa?"

Cá sấu xấu xí nghi hoặc nói.

Mà đúng lúc này ở một góc khác trong quần thể kiến trúc nguy nga lộng lẫy kia, ngay khu vực sát bên Điện Hàn Đông bỗng truyền tới tiếng quát chói tai đầy giận dữ của một nữ tử:

"Tống Đầu Gỗ, CMN ngươi dám giỡn mặt với ta à? Tại sao bản thảo Huyền Thánh giảng pháp có nội dung liên quan tới kiếm tu mà ngươi bán cho ta lại biến thành bản thảo giảng về chùy tu vậy hả? Giờ thì hay rồi, tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều nghĩ rằng ta chơi chùy. CMN ngươi ra đây cho bà, hôm nay bà bảo đảm không đánh chết ngươi! Khốn nạn, lăn ra đây cho bà!"

Ngay khi tiếng rống giận vừa dứt... Mộng cảnh đột nhiên vỡ tan tành, biến mất ngay lập tức.

Cá sấu xấu xí lại trở về hiện thực, đôi mắt mê mang nhìn chằm chằm vào gương cổ bằng đồng.

[Thế nào? Lần này chắc thấy được tương lai mà ngươi muốn rồi nhỉ?]

Gương cổ bằng đồng hỏi.

"Ta cũng không rõ nữa, bây giờ đầu óc vẫn còn rất mơ hồ. Nhưng ta nhìn thấy một quần thể kiến trúc nguy nga lộng lẫy, khổng lồ vô cùng, cả đời ta chưa từng thấy qua kiến trúc nào tráng lệ như vậy. Tiếp đó ta thấy được một tòa kiến trúc có tên là Điện Hàn Đông trong quần thể đó, vừa nhìn thấy nó đã cảm giác rất có duyên với nhau.”

Cá sấu xấu xí trả lời.

[Đúng rồi, đó chính là tương lai ngươi muốn thấy đấy!]

Gương cổ bằng đồng lại mở miệng phán theo bản năng nhưng vừa mới nói một nửa, chính nó đột nhiên cứng giọng hỏi lại:

[Chờ chút, ngươi thấy được một quần thể kiến trúc nguy nga lộng lẫy? Trong đó còn có một tòa kiến trúc tên là Điện Hàn Đông á?]

“Đúng vậy.”

Cá sấu xấu xí gật đầu đáp.

[Khổng lồ tới mức nào?]

Gương cổ bằng đồng lại hỏi.

“Khổng lồ tới mức muốn che kín cả trời đất.”

Cá sấu xấu xí trả lời.

[Đệch mợ, sao lại như vậy được? Đó chẳng phải là Thiên Đình viễn cổ sao? Nhưng Thiên Đình Viễn cổ đã vỡ vụn rồi kia mà, tại sao lại xuất hiện trong cảnh tương lai mà ngươi thấy được chứ?]

Gương cổ bằng đồng kêu lên.

“Ơ?”

Cá sấu xấu xí lại đần mặt ra:

“Thiên Đình viễn cổ? Nói vậy cảnh tượng mà ta thấy không phải tương lai mà là quá khứ ư? Sao lại như vậy được?”

Gương cổ bằng đồng:

[...]

Tống Thư Hàng:

“...”

Không gian bỗng lặng ngắt như tờ.

Sau khi im lặng hồi lâu, gương cổ bằng đồng đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ này:

[Đúng rồi, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề quan trọng, bằng cấp của ngươi là gì vậy?]

“Bằng cấp? Không có, bởi vì chủng tộc của ta bị nguyền rủa, cho dù có đạt ngũ phẩm cũng không cách nào huyễn hóa thành người, cho nên ta không thể đến thế giới nhân loại tham gia thi cử."

Cá sấu xấu xí đáp, nhưng ngay sau đó nó lại bổ sung thêm:

"Tuy vậy nhưng ta vẫn rất tự tin vào năng lực học tập của mình. Mặc dù không thể hóa thành hình người đi đến thế giới nhân loại học tập, tham gia thi cử như những yêu vật khác, nhưng thông qua nhiều năm tự học, ta biết được rất nhiều tri thức. Đặc biệt là tri thức về tu thân dưỡng tính của Nho gia, đây là môn học mà ta am hiểu nhất. Không phải tự khen chứ nếu như ta có thể hóa thành hình người, đi tham gia thi cử ở thế giới nhân loại, không dám chắc lấy được trạng nguyên nhưng thám hoa thì tuyệt đối không thành vấn đề!"

Không ngờ con cá sấu xấu xí này lại một con cá sấu hiếu học... hơn nữa còn là loại tự học thành tài nữa chứ.

Bỗng dưng trong lòng Tống Thư Hàng lại dâng lên một chút cảm giác tội lỗi, con cá sấu này đáng yêu đấy chứ, có lẽ bản chất cũng không xấu.

Nhưng giờ mới hiểu bản chất của nó thì đã quá muộn rồi. Nếu sớm biết được bản chất chăm chỉ hiếu học của nó, lúc ấy hắn nhất định sẽ khuyên Bạch tiền bối two tha cho nó một con đường sống.

Tiếc là con cá sấu yêu không ngừng vươn lên, tự học thành tài, tinh thông tu thân dưỡng tính của Nho gia này còn chưa kịp thi triển tài học của bản thân, đã phải kết thúc cuộc đời cá sấu trong khói lửa của đạn pháo rồi.

Gương cổ bằng đồng lại im lặng hồi lâu, dường như nó cũng kinh ngạc trước bản tính hiếu học của cá sấu.

Một lát sau, gương cổ bằng đồng trầm giọng nói:

[Thì ra là thế, thảo nào dự đoán tương lai cho ngươi nhiều lần như vậy mà vẫn không đoán chuẩn được, vấn đề nằm ở ngay đây!]

"Vấn đề nằm ở đâu?"

Cá sấu xấu xí nghi hoặc hỏi.

[Vấn đề nằm ở chỗ tri thức uyên bác của ngươi đấy!]

Gương cổ bằng đồng đáp:

[Tri thức của ngươi quá phong phú, có tài năng của một trạng nguyên! Ngươi từng nghe qua câu này chưa? Đây là một câu rất kinh điển, tri thức thay đổi vận mệnh! Người có kiến thức uyên bác, càng có tài năng của trạng nguyên, vậy nên tương lai sẽ có vô vàn khả năng xảy ra. Vận mệnh của ngươi nằm trong tay ngươi, ngươi có thể dùng vốn kiến thức phong phú của mình để thay đổi vận mệnh. Vận mệnh của một đại yêu như ngươi, tương lai không cách nào đoán trước được!]

“Thật vậy ư?”

Cá sấu xấu xí nghe mà sửng sốt, thế nhưng trong lòng lại dâng lên niềm vui vô hình. Lời nói của gương cổ bằng đồng đã chạm vào tâm khảm của nó, từng câu từng chữ đều đâm trúng điểm vui thích trong nội tâm! Cảm giác này gọi là gì nhỉ? À đúng rồi, là đau lòng(**)! Ơ, cũng không đúng, hình như đau lòng là trái nghĩa thì phải? Nhưng dù sao cũng là ý này, mỗi một câu nói của gương cổ bằng đồng đều như mũi tên sắc bén đâm vào chỗ vui nhất trong lòng nó, thoải mái muốn chết!

(**) Hán việt là trát tâm = đâm vào lòng.

[Tri thức thay đổi vận mệnh! Tri thức thay đổi tương lai! Tri thức chính là tất cả!]

Gương cổ bằng đồng hô lên.

“Tri thức thay đổi vận mệnh!”

Hai mắt cá sấu xấu xí sáng lên.

[Nắm giữ tri thức chính là nắm giữ vận mệnh! Nắm giữ tri thức, mệnh ta do ta không do trời!]

Gương cổ bằng đồng tiếp tục hô.

“Nắm giữ tri thức, mệnh ta do ta không do trời!”

Cá sấu xấu xí hô theo như bị thôi miên, toàn thân run lên vì hưng phấn.

[Rất tốt, vậy sau này chúng ta có duyên sẽ gặp lại. Rồi cuối cùng cũng có một ngày, ngươi sẽ trở thành nhà thông thái trong yêu tộc, được vạn yêu ngưỡng mộ!]

Gương cổ bằng đồng nói.

Trong lúc nói, gương cổ bằng đồng dần nhạt đi rồi trở nên mờ ảo, chẳng mấy chốc đã biến mất tăm.

“Mệnh ta do ta không do trời! Vận mệnh nằm trong “chân” mình! Ta sẽ trở thành nhà thông thái trong yêu tộc, được vạn yêu ngưỡng mộ!”

Cá sấu xấu xí càng nói càng hưng phấn:

“Nhưng trước đó ta phải tìm một nơi, Điện Hàn Đông! Ta phải nghĩ cách tìm ra nó mới được, nơi này... có duyên với ta!”

Vãi chưởng!

Tống Thư Hàng:

“Con cá sấu ngu ngốc này bị lừa rồi.”

Tri thức thay đổi vận mệnh cái rắm, rõ ràng tương lai hiện ra trong gương cổ bằng đồng đã bị trạng thái nhập mộng của hắn ảnh hưởng đến.

Nhưng vừa nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại trầm tư.

“Tống Đầu Gỗ ư?”

Hắn thầm nói trong lòng.

Bất kể Sở các chủ, mỹ nhân rắn công đức trước khi chết, Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt của Thiên Đình viễn cổ hay một số tồn tại trong thời đại xa xưa đều nhận lầm hắn là Tống Đầu Gỗ.

Chắc chắn vị Tống Đầu Gỗ nọ có mối liên hệ nhất định với hắn.

Nhưng giờ Tống Thư Hàng lại nắm giữ quá ít thông tin, không cách nào đoán ra rốt cuộc vị Tống Đầu Gỗ kia có lai lịch gì? Thân phận gì? Sắm vai gì trong Thiên Đình viễn cổ năm đó?

Nhưng mới vừa rồi, hắn muốn xuyên thấu qua gương cổ bằng đồng để biết tương lai của linh quỷ số 1... Nhưng trong gương cổ lại xuất hiện Thiên Đình viễn cổ nguy nga lộng lẫy, Điện Hàn Đông chỗ ở của Bắc Phương Đại Đế.

Cùng với tiếng rống giận của một vị tiên tử, quát to muốn đánh chết Tống Đầu Gỗ.

Tương lai của linh quỷ, Thiên Đình viễn cổ ngày trước, tiên tử rống giận hô to Tống Đầu Gỗ. Từng manh mối chấp nối với nhau.

“Lẽ nào Tống Đầu Gỗ là linh quỷ?”

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt hiện lên một suy đoán.

Chú thích:

(*)Góc nhìn thứ nhất là người chơi nhìn bằng tầm nhìn của chính nhân vật đang điều khiển trong game, còn góc nhìn thứ ba là người chơi có thể thấy rõ được nhân vật mình chơi, cứ như thể bản thân đang đi theo phía sau nhân vật ở khoảng cách gần vậy.

Chương 1071: Chức Năng Của Thánh Ấn

Giả sử nếu linh quỷ thật sự là Tống Đầu Gỗ, vậy thì lại không hợp logic về mặt thời gian.

Tống Đầu Gỗ là chuyện đã phát sinh trong quá khứ, nếu giả thiết này là thật, vậy chẳng lẽ linh quỷ của hắn xuyên qua thời không trở về quá khứ à?

Tiểu thuyết xuyên không cũng như các bộ phim điện ảnh, phim truyền hình với chủ đề tương tự đã tràn lan khắp phố lớn ngõ nhỏ cách đây mấy năm rồi. Nào là xuyên về quá khứ, xuyên đến tương lai, xuyên đến dị giới, xuyên tới địa ngục, thiên đường, nói chung nơi nào ngươi nghĩ tới là nơi đó có dấu chân của đội quân xuyên không.

Cách thức xuyên qua cũng có rất nhiều kiểu, nào là bản thể xuyên, hồn xuyên, trọng sinh xuyên qua, nam xuyên thành nữ, nữ xuyên thành nam, mô típ cũng rất đa dạng.

Về phần nguyên nhân xuyên qua thì khỏi phải nói, muôn hình vạn trạng. Lúc mới đầu nguyên nhân khá là nghiêm túc, còn dùng kỹ thuật công nghệ cao trong tương lai để tiến hành xuyên không. Nhưng càng về sau nguyên nhân càng xàm xí, chỉ ngồi trong trong nhà vệ sinh đã xuyên qua, thậm chí ăn cơm uống nước cũng có thể trở thành lý do để xuyên không.

Cho nên Tống Thư Hàng không hề xa lạ gì với loại giả thuyết xuyên không này.

Nhưng nếu Tống Đầu Gỗ là linh quỷ... vậy bây giờ nó đang ở đâu?

Tại sao vẫn không xuất hiện chứ?

“Trừ khi có nguyên nhân nào đó khiến nó không thể xuất hiện, hoặc cũng có thể... nó chết mất rồi?”

Tống Thư Hàng cau mày suy tư.

Sắp tới hắn sẽ đến Bích Thủy Các một chuyến, lúc đó phải hỏi thăm Sở các chủ về những chuyện cũ có liên quan tới Tống Đầu Gỗ, từ đó kiểm chứng suy đoán của bản thân mới được.

...

“Này, Thư Hàng, tỉnh lại nào, gặp ác mộng hả?”

Lúc này, tiếng của Tô Thị A Thập Lục vang lên bên tai hắn.

Tống Thư Hàng mơ màng tỉnh lại, mở mắt nhìn Tô Thị A Thập Lục.

“Không có gì, không phải gặp ác mộng, chỉ là mơ thấy một giấc mơ rất thú vị thôi.”

Tống Thư Hàng vừa dụi mắt vừa hỏi:

“Sao ta lại ngủ ở đây?”

“Sau khi trở lại, ngươi lấy hộp đựng thức ăn lớn kia ra nói là bữa tối chuẩn bị cho Thi và Tiểu Thải, đợi lát nữa các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tới thì dọn cơm ra. Bây giờ Thi đang dùng linh mễ nấu cơm ở trong bếp, ngươi nằm trên mép bàn ăn, chẳng mấy chốc đã ngủ mất.”

Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Chắc do hôm nay mệt quá.”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, buổi trưa hôm nay học tập phương pháp ngự đao phi hành với cường độ cao, buổi chiều lại ngự đao bay đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi lại bay về với A Thập Lục.

Tiêu hao khá lớn cho nên ngủ lúc nào cũng không hay.

“Các tiền bối tới chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Có mấy vị tới rồi, là Đông Phương Lục Tiên Tử, Thất Tu tiền bối, Bỉ Ngạn Ma Quân và Diệt Phượng Công Tử, mấy vị tiền bối này ở gần khu Giang Nam nên tới trước. Bây giờ các tiền bối đang ngồi nói chuyện phiếm trong phòng khách đấy.”

Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Chúng ta đi qua thôi.”

Nói xong, Tống Thư Hàng đứng lên đi về phía phòng khách.

Hắn còn muốn hỏi Thất Tu tiền bối về những tri thức có liên quan tới thánh ấn.

Lúc tiến vào phòng khách, Tống Thư Hàng thấy các tiền bối đang ngồi tùy ý ở khắp nơi, đúng vậy... là khắp nơi thật đấy.

Ví dụ như Diệt Phượng Công Tử, lúc này đang nằm nhoài trên máy lạnh tủ đứng trong phòng, trông hắn có vẻ rất thích ý với vị trí này.

Còn Bỉ Ngạn Ma Quân vẫn mặc quần áo chống phóng xạ dầy cộm, đang ngồi xổm ở góc tường nghiên cứu một chiếc tủ lạnh cũ. Nhớ không lầm thì đây là chiếc tủ lạnh bị Bạch Tôn Giả tháo hư lúc mới xuất quan, sau đó lại được ngài ấy cải tạo lại.

Nhưng về sau Bạch Tôn Giả lại mua về mấy bộ đồ điện gia dụng mới tinh, thế là ngài ấy thay hết đống đồ điện gia dụng đã được cải tạo kia rồi ném chúng vào một góc phòng khách.

Bây giờ Bỉ Ngạn Ma Quân lại moi chúng ra, trông có vẻ rất muốn tháo tung chúng để nghiên cứu chuyên sâu.

Tống Thư Hàng nhớ Bạch tiền bối có nói, trong chiếc tủ lạnh này cũng không có trận pháp gì hiếm lạ cả. Chỉ là một trận pháp tụ linh đơn giản và một trận pháp có thể phun khí lạnh mà thôi... Tại sao Bỉ Ngạn Ma Quân lại nghiên cứu say mê thế nhỉ?

Đúng là trận pháp nào do chính tay Bạch Tôn Giả chế tác đều hề không đơn giản, xem ra hai loại trận pháp này có tiếng tăm không nhỏ.

Đông Phương Lục Tiên Tử thì đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Còn Thất Tu Tôn Giả lại lơ lửng ở giữa không trung, đôi mắt khép hờ, hình như đang minh tưởng tu luyện thì phải?

Thất Tu Tôn Giả sắp phải độ kiếp, đi đôi với việc áp chế tu vi bản thân, hắn cũng vận dùng những phương pháp khác để tăng thực lực tổng thể của mình lên, gia tăng tỷ lệ thành công khi độ kiếp.

“Các vị tiền bối ăn tối chưa? Chút nữa có muốn dùng bữa trước không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Không cần đâu, bây giờ còn tâm trí nào mà ăn cơm nữa, toàn bộ tâm tư đều đặt hết vào chuyện nghiên cứu tên lửa thiên kiếp, khi nào chúng ta mới bắt đầu nghiên cứu vậy?”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì nói.

“Đông Phương Lục Tiên Tử, cô cũng sắp độ kiếp à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Còn xa lắm, nhưng ta có một vị trưởng bối sắp độ kiếp rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời.

“Thì ra là vậy, nhưng chúng ta phải chờ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đến đông đủ rồi mới bắt đầu nghiên cứu đạn hạt nhân được. Hoàng Sơn tiền bối vẫn chưa tới sao? Đã hẹn là sáu giờ tập trung, tám giờ bắt đầu nghiên cứu, bây giờ sắp năm giờ rồi còn gì?”

Tống Thư Hàng nói.

“Yên tâm đi, tốc độ của các vị đạo hữu nhanh lắm, chắc sẽ tới ngay thôi.”

Thất Tu Tôn Giả mở mắt ra, lên tiếng đáp.

“Vậy Thất Tu tiền bối, các vị có muốn ăn cơm không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không cần đâu.”

Thất Tu Tôn Giả cười rồi lắc đầu nói.

“Được rồi, nếu các vị muốn ăn cơm thì cứ đến phòng bếp nhé. Thi đang nấu cơm đấy, chút nữa là có thể ăn được rồi.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Nói xong, hắn lại đi đến bên cạnh Thất Tu Tôn Giả:

“Thất Tu tiền bối, ta muốn hỏi thăm ngài chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

Thất Tu Tôn Giả duỗi thẳng người, hạ từ không trung xuống.

“Ta muốn biết thánh ấn có chức năng gì vậy?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Thánh ấn hiển nhiên là một ngọn núi vàng, hắn không muốn làm một kẻ chỉ biết canh giữ mà không biết khai thác.

Thất Tu Tôn Giả khẽ mỉm cười:

“Thật ra ta cũng không biết cụ thể về chức năng của thánh ấn lắm. Dù sao một hệ của ta khá là đặc thù, mặc dù điểm cực hạn của công pháp rất cao, nhưng trước mắt kinh nghiệm tu luyện lưu lại trong hệ cũng chỉ dừng ở cảnh giới thất phẩm. Những tri thức liên quan tới chức năng của thánh ấn mà ta biết được đều do tự thân sưu tầm lấy, thôi thì để ta nói những gì ta biết cho ngươi nghe vậy.”

“Cảm ơn Thất Tu tiền bối.”

Tống Thư Hàng vui vẻ đáp lời, sau đó hắn lại chuyển mắt nhìn Diệt Phượng Công Tử đang nằm trên máy lạnh.

Quyết định rồi, chờ nghe Thất Tu tiền bối giới thiệu về chức năng của thánh ấn xong, lại đến mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối mới được.

“Chức năng thứ nhất của thánh ấn là uy nghiêm, chắc Thư Hàng tiểu hữu cũng đã thể nghiệm qua chức năng này rồi. Chỉ cần ngươi động ý niệm, thánh ấn sẽ phủ thêm một tầng uy nghiêm trên người ngươi. Ngay cả người bình thường chưa từng tu luyện cũng có thể cảm nhận được loại uy nghiêm này, thậm chí thông qua chức năng này mà biết được đạo hiệu của ngươi.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hóa ra là do chức năng này quấy phá.

“Thất Tu tiền bối, vậy chức năng này có đóng lại được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tất nhiên là được chứ, về mặt lý thuyết thì Huyền Thánh bát phẩm chỉ cần động tâm niệm là có thể đóng chức năng này lại. Chỉ là cảnh giới của Thư Hàng tiểu hữu còn thấp, có lẽ cần luyện tập nhiều hơn.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

“Thì ra là vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái, về sau phải thêm mục tu luyện “đóng, mở” chức năng uy nghiêm của thánh ấn vào thời khóa biểu tu luyện hằng ngày, như vậy mới không làm ảnh hưởng đến người bình thường, chứ đi đâu cũng nghe người ta hô “chào ngài Bá Tống” với giọng tôn kính như hôm nay thì hắn phiền chết

mất.

Thất Tu Tôn Giả nói tiếp:

“Ngoài chức năng uy nghiêm, thánh ấn còn có năng lực “đóng dấu”, thường thì có thể đóng dấu cho đệ tử thân truyền của bản thân. Thông qua ấn ký này, Huyền Thánh bát phẩm có thể cách không truyền pháp lực, bảo vệ đệ tử thân truyền.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cách đây không lâu, hắn đã đóng dấu cho một gốc thụ yêu có bộ rễ rất lớn. Vậy có nghĩ là ở trong mắt người khác, gốc thụ yêu này đã trở thành đệ tử thân truyền của hắn, thậm chí hắn còn có thể cách không truyền pháp lực cho thụ yêu kia ư?

“Sư phụ, vậy ngươi mau đóng dấu cho ta đi.”

Tước yêu Tiểu Thải nghe vậy thì vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng:

“Đừng gấp, trước nghe Thất Tu tiền bối nói xong đã.”

Nói thật, bảo đóng dấu cho tước yêu Tiểu Thải... hắn cứ có cảm giác như đóng dấu kiểm tra chất lượng ấy.

Thất Tu Tôn Giả cười mấy tiếng rồi tiếp tục nói:

“Tiếp theo là chức năng thứ ba, thánh ấn sẽ rút lấy lực lượng trong thiên địa rồi biến chúng thành linh lực tinh thuần rót vào trong cơ thể tu sĩ, giúp tu sĩ giảm bớt tiêu hao về mặt linh thạch. Đối với Huyền Thánh bát phẩm, chức năng này có cũng được mà không cũng được... Nhưng đối với Thư Hàng tiểu hữu, ít nhất là trước lục phẩm, chắc không thiếu linh thạch tu luyện đâu.”

“Thì ra là vậy.”

Tống Thư Hàng nhìn thân thể mình như có điều suy nghĩ. Nói thì nói vậy nhưng phần lớn linh lực do thánh ấn rút ra rót vào cơ thể đều tiến vào trong hư đan cá voi mập. Không biết cần bao nhiều linh lực thì hư đan cá voi mập mới thành hình hoàn toàn đây?

“Ngoài mấy chức năng kể trên, thánh ấn còn có một loại năng lực mang tính đại diện mà hầu như vị Huyền Thánh nào cũng có, đó là một loại lực lượng tương tự như kiểu “ngôn xuất pháp tùy” vừa nói xong đã thực hiện ngay, chỉ có điều cụ thể hóa hơn. Nhưng loại năng lực này lại có tính khái quát rất rộng, theo ta biết tuy là cùng một loại năng lực nhưng mỗi vị Huyền Thánh lại có cách vận dụng khác nhau. Theo cá nhân ta cảm thấy loại lực lượng này rất giống với kiểu ban bố pháp lệnh. Khi Huyền Thánh mở miệng phát lệnh, thông qua thánh ấn tăng cường lực lượng, những mệnh lệnh do bản thân nói ra sẽ hóa thành năng lực thực tế.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

“Ngôn xuất pháp tùy? Pháp lệnh?”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

“Nói cách khác, khi một vị Huyền Thánh bát phẩm mạnh mẽ sử dụng năng lực ngôn xuất pháp tùy với một vị Linh Hoàng ngũ phẩm, chỉ cần một câu lệnh trói buộc, vị Linh Hoàng ngũ phẩm kia sẽ cảm giác bản thân bị một loại lực lượng vô hình trói lại.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Nhưng nói thật là ta không biết cách mở cũng như cách sử dụng của loại năng lực này đâu.’

“Thư Hàng tiểu hữu thử một chút đi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Thử thế nào đây?”

Hắn cũng có biết cách mở chức năng này đâu.

“Ngươi phát lệnh trói buộc về phía ta thử xem.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đề nghị:

“Ta không chống cự, nói không chừng có tác dụng thì sao.”

“Lúc sử dụng năng lực ngôn xuất pháp tùy, tốt nhất Thư Hàng tiểu hữu nên gọi thánh ấn ra trước, thử câu thông với nó, thông qua nó sử dụng năng lực này.”

Thất Tu Tôn Giả ở một bên nhắc nhở.

“Được rồi, vậy để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng vừa động tâm niệm, thánh ấn trong bản mệnh đan điền lập tức hiện ra, ngưng tụ ở bên cạnh hắn.

Hai chữ Bá Tống in trên thánh ấn tản mát ra uy nghiêm không thể khinh thường, mấy vị tiền bối có mặt ở trong phòng đều cảm giác được một loại áp bức nhàn nhạt.

“Trói buộc!”

Tống Thư Hàng chỉ vào Đông Phương Lục Tiên Tử, trầm giọng hô lên.

Chương 1072: Mệnh Lệnh Phức Tạp Hơn!

Tống Thư Hàng vừa phát lệnh trói buộc xong, trong hư không mơ hồ có lực lượng vô hình ngưng tụ lại, tác động lên người Đông Phương Lục Tiên Tử.

“Xuất hiện thật kìa!”

Diệt Phượng Công Tử đang nằm trên máy lạnh nháy mắt một cái.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm ứng được luồng lực lượng kia.

“Thành công rồi ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Lục Tiên Tử xoay cổ qua trái qua phải:

“Chưa được đâu, không có cảm giác bị trói buộc.”

“Sao lạ vậy, mới vừa rồi sau khi Tống Thư Hàng tiểu hữu phát lệnh trói buộc, rõ ràng có lực lượng tác động lên người ngươi mà.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

“Mới nãy ta cảm giác được có thứ gì đó quấn quanh người mình... nhưng sau đó nó lại trượt từ trên người ta xuống chứ không trói chặt lại.”

“Trượt từ trên người xuống ư? Tại sao lại như vậy?”

Tước yêu Tiểu Thải tò mò hỏi.

“Chắc là do cảnh giới của Tống đạo hữu thấp hơn Đông Phương Lục Tiên Tử đấy. Mới vừa rồi Thất Tu tiền bối có đưa ra ví dụ, loại năng lực này chỉ có tác dụng với người có thực lực thấp hơn mình thôi.”

Bỉ Ngạn Ma Quân đưa ra suy đoán.

“Không hẳn, lúc nãy hiệu quả trói buộc hẳn là sinh ra rồi. Đông Phương Lục Tiên Tử cũng đã nói luồng lực lượng kia có tác động lên trên người cô ấy, nhưng chỉ quấn quanh rồi lại trượt xuống, vậy nên ắt hẳn là do trong quá trình tiến hành đã xảy ra vấn đề gì đó.”

Thất Tu Tôn Giả xoa cằm.

“Ta nghĩ mình biết nguyên nhân tại sao rồi.”

Diệt Phượng Công Tử xua tay nói:

“Thường thì khi nhắc tới trói buộc, người bình thường sẽ lập tức nghĩ tới sợi dây. Vậy sợi dây sẽ trượt từ trên người xuống trong trường hợp nào?”

“Khi không cột chặt... Hoặc là khi dùng thòng lòng nhưng thòng lọng lại quá lớn.”

Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Chính xác! Thế nên ta hoài nghi lúc Thư Hàng tiểu hữu sử dụng năng lực trói buộc, cảm xúc vẫn chưa đủ mãnh liệt. Ngôn xuất pháp tùy của Huyền Thánh hẳn phải là loại ngôn ngữ của Huyền Thánh bát phẩm mang theo ý chí mạnh mẽ mới đúng. Vì vậy khi Thư Hàng tiểu hữu ngươi mở miệng phát lệnh trói buộc, trong đầu cũng phải tưởng tượng ra hình ảnh Đông Phương Lục Tiên Tử bị trói nữa, hình ảnh càng sống động càng tốt.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

“Có lý! Thư Hàng, ngươi thử lại lần nữa xem sao.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tưởng tượng ra cảnh Đông Phương Lục Tiên Tử bị sợi dây trói lại á? Trói kiểu gì đây trời?

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi không có kinh nghiệm về phương diện này thì cứ tưởng tượng Đông Phương tiên tử là một cây cột gỗ, sau đó lại buộc thật nhiều vòng lên trên đó là được.”

Thất Tu Tôn Giả bật cười rồi đưa ra ý kiến.

“Này này này, Thất Tu tiền bối, ngươi có thấy cây cột gỗ nào lại xinh đẹp như ta không hả?”

Đông Phương Lục Tiên Tử không phục nói.

“Để ta thử lại lần nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

Phương pháp mà Thất Tu tiền bối nói rất hữu dụng.

Trước hết Tống Thư Hàng nhắm mắt lại tưởng tượng trong chốc lát, hắn không tưởng tượng Đông Phương Lục Tiên Tử là cột gỗ, mà nghĩ đến hình ảnh có một sợi dây thừng thật dài đang trói cô ấy lại hết vòng này đến vòng khác.

Sau khi tưởng tượng xong, Tống Thư Hàng lại khẽ quát lên lần nữa:

"Trói buộc!"

Lực lượng lời nói thông qua thánh ấn truyện ra, sức mạnh của ngôn xuất pháp tùy được phát động.

Các vị tiền bối ở đây lại cảm ứng được luồng lực lượng trói buộc vô hình kia một lần nữa.

Mà lần này, ánh mắt Đông Phương Lục Tiên Tử sáng lên:

"Ồ, trói lại thật này! Lực lượng vô hình quấn quanh hết vòng này đến vòng khác, trói chặt ta lại. Ơ... chờ chút chờ chút, đừng trói nhiều vòng như vậy, không thở nổi rồi này."

Đông Phương Lục Tiên Tử khác với cột gỗ, vóc dáng cô có lồi có lõm rõ ràng, cách trói cột gỗ không thích hợp áp dụng lên người cô.

"Vậy mà có hiệu quả thật à?"

Bỉ Ngạn Ma Quân xoa cằm nói.

Vãi thật, như vầy thì dù Tống đạo hữu chỉ mới đạt cảnh giới tứ phẩm cũng không cần phải sợ tu sĩ ngũ, lục phẩm nữa!

Lúc này Thất Tu Tôn Giả lên tiếng hỏi:

"Đông Phương tiên tử, sức trói thế nào?"

"Không thở nổi, rất khó chịu."

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

"Có thoát ra được không?"

Thất Tu Tôn Giả lại hỏi tiếp.

"Ưm... Để ta thử xem."

Dứt lời, Đông Phương Lục Tiên Tử vận chuyển linh lực trong cơ thể, sau đó cô giãy nhẹ một cái, lực lượng trói buộc vô hình quấn quanh người lập tức bị cởi bỏ.

Đông Phương Lục Tiên Tử vừa xoay cổ vừa đáp:

“Cường độ còn yếu, tối đa chỉ bằng uy lực của pháp thuật trói buộc cấp tứ phẩm thôi.”

“Quả nhiên là vậy, uy lực trói buộc của ngôn xuất pháp tùy chưa đủ, hẳn là bị hạn chế bởi cảnh giới của Tống Thư Hàng tiểu hữu. Ta nghĩ chắc cũng vì nguyên nhân này nên ngôn xuất pháp tùy của Huyền Thánh bát phẩm mới chỉ có thể dùng để đối phó với tu sĩ có cảnh giới thấp hơn bản thân.”

Thất Tu Tôn Giả đáp.

“Cho dù vậy thì cũng hữu dụng mà, ví dụ như trong lúc giao chiến với tu sĩ ngũ phẩm bình thường, Thư Hàng tiểu hữu đột nhiên sử dụng năng lực ngôn xuất pháp tùy, nói không chừng có thể chơi đối phương một vố bất ngờ đấy.”

Diệt Phượng Công Tử đáp lại.

“Còn ta thì nghĩ... tạm thời sẽ không có Linh Hoàng ngũ phẩm nào dám giao chiến chính diện với Tống đạo hữu đâu.”

Bỉ Ngạn Ma Quân nhún vai nói:

“Uy danh của nghìn năm đệ nhất thánh vẫn còn đó, những đạo hữu không rõ chân tướng nào dám khiêu khích Tống đạo hữu chứ?”

“Bỉ Ngạn đạo hữu nói có lý.”

Diệt Phượng Công Tử đáp.

Bây giờ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều cho rằng Tống Thư Hàng là nghìn năm đệ nhất thánh, dưới uy danh hiển hách như vậy, không vị Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường nào lại muốn khiêu khích thẳng mặt với Tống Thư Hàng cả.

“À, ta còn nghĩ tới ý tưởng.”

Diệt Phượng Công Tử lại nói:

“Lẽ nào năng lực ngôn xuất pháp tùy này của Tống Thư Hàng chỉ có thể hóa thành các loại pháp thuật như thuật trói buộc thôi hả? Có thể lợi dụng năng lực ngôn xuất pháp tùy này để sử dụng một số lực lượng càng trừu tượng hơn không?”

Thất Tu Tôn Giả:

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như ra lệnh cho một người nào đó chẳng hạn, năng lực ngôn xuất pháp tùy có thể làm được không? Chắc cách dùng này cũng phù hợp với tác dụng của ngôn xuất pháp tùy mà nhỉ?”

Diệt Phượng Công Tử đáp.

“Ra lệnh cho người khác? Kiểu như “quỳ xuống” ấy hả?”

Thất Tu Tôn Giả suy tư:

“Ta nghĩ chắc là được đấy, Thư Hàng tiểu hữu có muốn làm thử không?”

Nếu như năng lực ngôn xuất pháp tùy có thể dùng theo cách như vậy thật, thế thì sẽ thú vị lắm đây.

Cứ tưởng tượng đến cái cảnh sau này lúc đối mặt với kẻ địch có thực lực thấp hơn, Tống Thư Hàng chỉ cần quát một tiếng:

“Đồ cặn bã, quỳ xuống!”

Kẻ địch:

“Ngươi là cái thá gì? Bắt ta quỳ xuống dưới chân ngươi á? Nằm mơ!”

Sau đó, mặc dù kẻ địch vẫn mạnh miệng phản kháng nhưng đầu gối lại bỗng mềm nhũn rồi quỳ sụp xuống đất.

Cảnh tượng ấy thú vị biết bao.

Thất Tu Tôn Giả vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Đông Phương Lục Tiên Tử.

“Này này này, đừng có bảo ta thí nghiệm loại mệnh lệnh quỳ xuống này. Dưới gối nữ tử cũng là vàng đấy nhé, ngoài sư phụ và cha mẹ ra, ta chỉ quỳ vào lúc phu thê giao bái trong ngày kết hôn thôi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử trịnh trọng từ chối ngay.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ta cũng không quỳ đâu! Nếu bắt ta quỳ, ta sẽ liều mạng với ngươi đấy!”

“Thật ra cũng đâu nhất thiết phải dùng lệnh quỳ xuống, dùng nằm xuống cũng được mà, chỉ cần là mệnh lệnh nào đó khiến người khác hành động làm là được rồi.”

Bỉ Ngạn Ma Quân nói.

“Nếu là nằm xuống thì không thành vấn đề, vậy cứ tiếp tục thí nghiệm trên người ta đi!”

Đông Phương Lục Tiên Tử cảm thấy rất thú vị:

“Tới đây, ta chuẩn bị xong rồi!”

“Vậy là dùng lệnh nằm xuống đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, dùng lệnh đó đi, đừng dùng lệnh quỳ xuống nhé!”

Đông Phương Lục Tiên Tử dặn dò.

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng dựa theo kinh nghiệm trước đó, đầu tiên ở trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh Đông Phương Lục Tiên Tử nằm ngã ra đất, sau đó lại thông qua thánh ấn trầm giọng quát:

“Nằm xuống!”

Thân hình Đông Phương Lục Tiên Tử có lung lay một chút những cô vẫn trụ được.

“Không được, lực chưa đủ. Thư Hàng, thử lại lần nữa!”

Đông Phương Lục Tiên Tử kêu lên, có vẻ như cô rất thích thú với việc này.

Tống Thư Hàng thông qua thánh ấn khẽ quát lần nữa:

“Nằm xuống!”

Lần này Tống Thư Hàng mượn sức của Chân Ngã Minh Tưởng Pháp để tập trung tinh thần lực, đồng thời còn bất giác dùng đến thiên phú khẩu khiếu ngay lúc trầm giọng quát.

Khi còn ở cảnh giới nhất phẩm, Tống Thư Hàng đã mở được hai loại thiên phú là nhãn khiếu và khẩu khiếu. Thiên phú nhãn khiếu là cao thủ thị giác, hoặc có thể gọi là viên đạn thời gian.

Mà thiên phú khẩu khiếu chính là huyễn âm, làm cho trong thanh âm của Tống Thư Hàng mang theo sức mạnh có thể chấn động tâm thần người khác.

Lần này, Tống Thư Hàng vừa quát nằm xuống xong, thân thể Đông Phương Lục Tiên Tử bỗng lắc lư dữ dội, cuối cùng nằm xuống một cách mất kiểm soát.

“Ha ha ha ha, ghê thật, khoảnh khắc ngay lúc ngã xuống ta có cảm giác cứ như cả người đang bay lên ấy. Mặc dù ta đã cố khống chế không cho thân thể nằm xuống nhưng thân thể lại không nghe theo sự điều khiển của ta, cứ nằm ngã ra đất. Quá siêu luôn!”

Đông Phương Lục Tiên Tử nằm dưới đất cười nói.

“Không ngờ lại làm được đến mức này, không hổ là sức mạnh của thánh ấn.”

Thất Tu Tôn Giả nhẹ giọng cảm thán.

Tống Thư Hàng đã làm được thế này, vậy thì chắc chắn Huyền Thánh bát phẩm thật sự còn làm tốt hơn nữa.

Nói cách khác cho dù là tu sĩ thất phẩm đỉnh phong, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu sức chống cự khi đối mặt với năng lực ngôn xuất pháp tùy của Huyền Thánh bát phẩm hàng thật giá thật.

Nếu Huyền Thánh bát phẩm ngưng tụ ý chí, mở miệng quát quỳ xuống, sợ rằng Tôn Giả thất phẩm dù không cam lòng cũng phải quỳ xuống.

Thất Tu Tôn Giả âm thầm siết chặt nắm đấm, mục tiêu là cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm!

“Hay!”

Hai mắt Diệt Phượng Công Tử đột nhiên sáng lên:

“Nếu năng lực của Thư Hàng tiểu hữu có thể bắt Đông Phương Lục Tiên Tử nằm xuống một cách không tình nguyện, vậy không chừng có thể sử dụng mệnh lệnh càng phức tạp hơn nhỉ?”

“Ví dụ như?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nhảy phốc từ dưới đất lên, hưng phấn hỏi.

Chẳng lẽ cô làm chuột bạch đến mức nghiện luôn rồi?

“Nói ví dụ như, Thư Hàng tiểu hữu có thể ra lệnh cho Đông Phương Lục Tiên Tử đạp phanh thay vì đạp chân ga ngay lúc cô ấy lái xe sắp đụng vào người hoặc vật chẳng hạn!”

Diệt Phượng Công Tử đưa ra đề nghị.

Khả năng lái xe của Đông Phương Lục Tiên Tử quả thật là rất đáng sợ, mà tật xấu lớn nhất của vị sát thủ xa lộ này chính là lúc cần đạp chân phanh thì lại đạp lên chân ga.

“Loại mệnh lệnh phức tạp như vậy có thực hiện được không đấy?”

Thất Tu Tôn Giả xoa cằm hỏi.

Diệt Phượng Công Tử khẽ mỉm cười:

“Lúc ra lệnh thì mình có thể rút ngắn câu lại, chỉ cần biểu đạt đúng ý này là được. Hơn nữa nghe thì phức tạp vậy thôi chứ thật ra mệnh lệnh này chỉ có một động tác, đó chính là phanh xe đúng thời điểm. Ta nghĩ ngay cả lệnh nằm xuống cũng không thành vấn đề, vậy chắc mệnh lệnh phanh xe này cũng thực hiện được thôi.”

“Ý hay!”

Hai mắt Đông Phương Lục Tiên Tử sáng lên.

Nếu có tác dụng thật, nói không chừng cô có thể thoát khỏi danh hiệu sát thủ xa lộ cũng nên.

“Thử xem sao, Thư Hàng tiểu hữu, thí nghiệm mệnh lệnh này trên người ta đi!”

Đông Phương Lục Tiên Tử nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, trên mặt lộ rõ vẻ mong đợi.

Chương 1073: Kỹ Năng Phanh Xe Cấp Thần!

“Được rồi, vậy chúng ta cứ thử xem sao. Nhưng mà... Đông Phương Lục Tiên Tử này, đến khi thí nghiệm hiệu quả của ngôn xuất pháp tùy, ngươi phải dùng chiếc xe đặc chế chống va chạm kia đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề, lúc nào ta cũng mang chiếc xe kia theo bên người. Lát nữa chúng ta tìm một chỗ rộng rãi để thử là được.”

Đông Phương Lục Tiên Tử vui vẻ đồng ý.

“Vậy mệnh lệnh này phải nói thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mệnh lệnh của ngôn xuất pháp tùy càng ngắn càng tốt! Như vậy thì sức mạnh của ngôn xuất pháp tùy mới có thể bám vào lời nói, uy lực sẽ càng tập trung.

Nếu mệnh lệnh quá dài thì uy lực của ngôn xuất pháp tùy sẽ bị phân tán.

“Chi bằng cứ nói hai chữ “phanh xe” luôn đi?”

Bỉ Ngạn Ma Quân cho ý kiến.

“Câu này ngắn quá, nếu muốn dùng nó thì Tống Thư Hàng phải ngồi ở ghế phụ cạnh Đông Phương Lục Tiên Tử, sử dụng mệnh lệnh “phanh xe” này ngay lúc cô ấy sắp gây ra tai nạn giao thông thì mặc may mới có hiệu quả.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật liên hồi. Nói thật nhé, người đàn ông nào mà dám ngồi ở ghế phụ cạnh Đông Phương Lục Tiên Tử chắc chắn là người yêu cô ấy thật lòng.

“Thế nên cần phải dài ra thêm một chút, ví dụ như “Nguy hiểm, phanh xe!” thì thế nào?”

Một giọng nam đầy sức hút vang lên.

“Ơ, Tạo Họa pháp Vương, ngươi không đi biểu diễn à?”

Diệt Phượng Công Tử bật cười ha hả nói.

Người vừa lên tiếng chính là Tạo Họa pháp Vương mới chạy tới. Lúc đến gần nhà của Dược Sư, Pháp Vương đã nghe thấy tiếng trò chuyện của mấy người Tống Thư Hàng từ đằng xa, vì vậy hắn lập tức chạy nhanh tới chen vào một câu.

Gần đây Tạo Họa pháp Vương bận đi tour biểu diễn vòng quanh thế giới, số lượng fan cứ tăng lên vùn vụt. Vậy nên Pháp Vương càng ngày càng tự tin, lúc mở miệng nói chuyện, trong thanh âm cũng mang theo sự tự tin đầy hấp dẫn.

“Nguy hiểm, phanh xe... Được đấy. Nhưng ta nghĩ thêm chữ “đạp” vào nữa sẽ tốt hơn. Nguy hiểm, đạp phanh xe!”

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử lại không đồng ý:

“Không ổn, đạp phanh xe cũng không ổn, bởi một khi ta quýnh lên rồi thì không thể phân rõ phanh và chân ga. Tuy trong đầu nghĩ là đạp phanh nhưng chân lại đạp lên chân ga, ta sợ cụm từ “Đạp phanh xe” này vô dụng với ta thôi.”

“Hay là đổi thành “Dừng xe” vậy.”

Chất giọng trong trẻo của Lệ Chi Tiên Tử truyền tới:

“Nguy hiểm, dừng xe! Như vậy thì khỏi lo Lục Lục hiểu lầm nữa. Vì dù sao thì dưới tác dụng của ngôn xuất pháp tùy, Lục Lục sẽ cưỡng chế dừng xe lại thôi.”

“Có lý, vậy thì áp dụng phiên bản của Lệ Chi Tiên Tử. Thư Hàng tiểu hữu, thử thôi nào.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cảm thấy rất hài lòng.

“Chắc chắn là câu “Nguy hiểm, dừng xe” à? Còn ai có ý kiến gì nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chắc ổn rồi đấy, chỉ là lúc hô “Nguy hiểm”, trong đầu Thư Hàng tiểu hữu có thể nghĩ đến hình ảnh Đông Phương tiên tử sắp đụng xe, như vậy có thể cường hóa hàm ý của từ “Nguy hiểm” mạnh hơn.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

“Vậy giờ ta thử nhé?”

Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Ta chuẩn bị xong rồi, Thư Hàng tiểu hữu, nhờ cả vào ngươi đấy!”

Bà đây có hy vọng thoát khỏi danh hiệu hung thần xa lộ đầy sỉ nhục này hay không, tất cả đều phụ thuộc vào chức năng ngôn xuất pháp tùy của ngươi đấy!

Vì vậy trước ánh mắt mong đợi của các vị đạo hữu, Tống Thư Hàng nhắm mắt tưởng tượng ra cảnh Đông Phương Lục Tiên Tử lái xe, sắp gây ra tai nạn giao thông và hình ảnh Đông Phương Lục Tiên Tử dừng xe khẩn cấp ngay lúc sắp xảy ra tai nạn.

Sau khi tưởng tượng xong, Tống Thư Hàng giơ tay chỉ về phía Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Nguy hiểm, dừng xe!”

Giống như lần trước, lần này hắn cũng sử dụng Chân Ngã Minh Tưởng Pháp ngưng tụ tinh thần, vận dụng thiên phú khẩu khiếu phát mệnh lệnh, cố gắng phát huy năng lực ngôn xuất pháp tùy ở mức tốt nhất.

Một luồng lực lượng vô hình thông qua thánh ấn của Tống Thư Hàng, rơi vào trên người Đông Phương Lục Tiên Tử.

“Thế nào, có cảm giác gì không?”

Lệ Chi Tiên Tử hiếu kỳ hỏi.

“Ta không biết nữa nhưng hình như đã tự tin hơn.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp:

“Ta có linh cảm nếu giờ cho ta lái xe, chắc chắn có thể dừng xe lại ngay lúc sắp tông vào!”

“Thử rồi mới biết được, có thể là do ngôn xuất pháp tùy của Tống đạo hữu thật sự có tác dụng nhưng cũng có thể là do ảo giác của ngươi đấy.”

Bỉ Ngạn Ma Quân nói.

“Ở đây có sân bãi để tập không? Hay là đi xung quanh xem thử?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Không được, lát nữa còn có các đạo hữu khác trong nhóm

Cửu Châu số 1 tới đây, nếu lúc các vị tới lại phát hiện nơi này không có ai thì không hay lắm. À, hay dùng thực tại ảo của ta đi, vừa hay bên trong có một mảnh đất trống rất lớn, có thể dùng làm chỗ thử xe cho Đông Phương tiên tử.”

Thất Tu Tôn Giả đáp.

Dứt lời, Tôn Giả động tâm niệm, thực tại ảo của hắn “thế giới Cổ Mộ mở ra. Nhưng lần này ví trí của thực tại ảo không phải ở ngôi mộ mà Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đã luyện Khiên Đao thuật, mà là trên một mảnh đất trống bên ngoài thế giới Cổ Mộ.

Đây là một quảng trường cực lớn, trên đó cứ cách một khoảng lại có một cây cột đá dựng đứng, rất thích hợp cho Đông Phương Lục Tiên Tử thử xe.

“Lâu lắm rồi mới thấy lại thực tại ảo của Thất Tu tiền bối, thực tại ảo của tiền bối lại rộng ra không ít.”

Tạo Họa pháp Vương thở dài nói.

“Vậy ta thử xe ở đây, các ngươi lui ra xa một chút.”

Dứt lời, Đông Phương Lục Tiên Tử mở túi càn khôn đặc chế rồi thả chiếc SUV đặc chế chóng va chạm kia ra.

Phía trước phía sau cộng thêm hai bên xe đều có lắp phòng hộ chóng va chạm, hơn nữa còn khắc rất nhiều trận pháp mà ngay cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng xem không hiểu.

Đông Phương Lục Tiên Tử chui vào trong xe SUV, thuần thục khởi động máy.

“Dây an toàn, dây an toàn!”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“À, suýt nữa quên mất, nhưng thứ này cũng chả có ích gì lắm. Dù sao cũng do ta tông vào người khác, đều là người khác bị nguy hiểm còn ta thì chẳng bị sao. Hơn nữa với thực lực của ta, bảo đảm ngồi ở ghế lái sẽ không bị đụng bay ra ngoài, trừ khi cả chiếc xe đều bị đụng nát.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chính vì Đông Phương Lục Tiên Tử ngài cứ nghĩ như vậy nên khả năng lái xe mới càng ngày càng đáng sợ đấy.

Sau khi thắt dây an toàn xong, Đông Phương Lục Tiên Tử cầm chặt vô lăng:

“Ta lái xe đây!”

Vèo~~

Tất cả đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 có mặt ở hiện trường lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lui ra thật xa.

Có người cảm thấy đứng xa vẫn chưa đủ an toàn bèn nhảy lên đứng trên cột đá luôn.

Còn có người lại cảm thấy đứng trên cột đá cũng chưa đủ an toàn, vậy nên quyết định ngự kiếm, ngự đao bay lên không trung. Đông Phương Lục Tiên Tử đâu thể lái xe đụng lên trời được nhỉ?

Không không không, chờ chút!

Hình như xe của Đông Phương Lục Tiên Tử đã được cải tạo rồi, có thêm chức bay lên nữa.

Xem ra dù có đứng trên không trung cũng không đủ an toàn, vẫn phải đề cao cảnh giác mới được.

Ầm ầm ầm~~

Ở bên dưới, Đông Phương Lục Tiên Tử giơ chân đạp vào chân ga, chiếc SUV lập tức vọt lên trước.

Có lẽ là vì trong lòng có sự tự tin nên Đông Phương Lục Tiên Tử lái rất thuận lợi, thậm chí cô có thể lái xe tránh khỏi những cây cột kia một cách thuần thục, có lúc còn lạng theo hình chữ S vô cùng điêu luyện.

“Thật không khoa học!”

Diệt Phượng Công Tử không nhịn được thốt lên.

“Chẳng lẽ là tiềm lực bị ép ra sao?”

Lệ Chi Tiên Tử vừa nói vừa lấy điện thoại ra bắt đầu chụp hình.

“Siêu thật, nếu loại bỏ thuộc tính hung thần xa lộ thì có lẽ Đông Phương Lục Tiên Tử cũng rất có thiên phú về phương diện lái xe đấy.”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Đông Phương Lục Tiên

Tử đột nhiên xoay đầu xe, sau đó trình diễn một cú drift(*) cực ngầu.

“Vãi thật, hôm nay Đông Phương Lục Tiên Tử bị vua tốc độ nhập xác à?”

Tạo Họa pháp Vương kinh ngạc nói.

“Không... Không phải do vua tốc độ nhập vào, là do Lục Lục lại mất khống chế rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp.

Cô nhìn thấy vẻ lo lắng và hoảng loạn trên mặt Đông Phương Lục Tiên Tử, mà ở ngay phía trước cách đó không xa lại có hai cây cột đá chắn đường. Nếu cứ tiếp tục thế này thì sợ rằng cô ấy sẽ tông vào cột đá mất.

Giờ chính là lúc kiểm chứng năng lực ngôn xuất pháp tùy của Tống Thư Hàng.

Rốt cuộc mệnh lệnh của ngôn xuất pháp tùy có giúp Đông Phương Lục Tiên Tử dừng xe thuận lợi hay không đây?

“Không ổn... Đông Phương tiên tử lại đạp lên chân ga rồi.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Trong cả quá trình thử xe từ nãy đến giờ, hắn luôn chú ý đến mọi động tác của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Mới vừa rồi, Đông Phương Lục Tiên Tử thấy mình sắp tông vào cột đá nên theo bản năng muốn đạp chân phanh, nhưng lúc duỗi chân ra lại đạp trúng chân ga.

Ầm ầm ầm~~

Chiếc SUV lập tức tăng tốc, vọt tới trước một cách cuồng bạo.

“A a a a, đừng mà!”

Đông Phương Lục Tiên Tử hét lớn lên.

Ngay lúc cô hét lên, đột nhiên... thân thể bỗng cứng đờ, cô cảm giác được có một loại lực lượng vô hình đang chuyển động trên người mình.

Sau đó chân phải của Đông Phương Lục Tiên Tử thế mà lại rời khỏi chân ga!

“Có tác dụng rồi!”

Thất Tu Tôn Giả hô lên.

“Có hiệu quả đúng không? Mới vừa rồi ta cảm ứng được lực lượng của ngôn xuất pháp tùy đang vận chuyển!”

Diệt Phượng Công Tử cũng lên tiếng.

“Tiếp theo nhìn xem Lục Lục có đạp phanh hay không! Cố lên!”

Lệ Chi Tiên Tử cỗ vũ cho Đông Phương Lục Tiên Tử.

Ngay lúc tất cả mọi người đang mong mỏi Đông Phương Lục Tiên Tử đạp chân phanh thì lại thấy cô ấy đưa tay ra nhanh chóng nhấn mở khóa cửa xe.

Lệ Chi Tiên Tử:

“???”

Thất Tu Tôn Giả:

“Đông Phương tiên tử muốn làm gì vậy?”

Tạo Họa pháp Vương:

“Đừng nói là muốn nhảy xuống xe đấy nhé?”

Tô Thị A Thập Lục:

“Chắc không phải đâu, mệnh lệnh của ngôn xuất pháp tùy là dừng xe, hẳn sẽ không nhảy xuống xe mới đúng. Hơn nữa, trên xe của Đông Phương Lục Tiên Tử có đủ loại phòng vệ, cho dù tông thẳng vào cũng không nguy hiểm đến tính mạng, cần gì phải nhảy xuống xe chứ.”

Tô Thị A Thập Lục vừa dứt lời, Đông Phương Lục Tiên Tử đã mở cửa xe cạnh ghế lái ra.

Ngay sau đó, một cái chân thon dài từ trong xe thò ra.

“A a a a a!”

Đông Phương Lục Tiên Tử mở miệng hét to, sau đó chân trái dùng sức đạp xuống, kéo lê trên mặt đất.

Cát bụi bay mù mịt, do thân xác của Đông Phương Lục Tiên Tử rất cường hãn nên mặt đất bị cô kéo ra một vệt rất dài.

Đây không phải là xe đạp, Đông Phương Lục Tiên Tử ngươi dùng cách phanh xe này thì có ích gì chứ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Tạo Họa pháp Vương:

“Đây chính là chân trái phanh xe trong truyền thuyết đấy ư?”

Nhưng chân trái phanh xe phải là dùng chân trái đạp lên phanh mới đúng chứ?

Lệ Chi Tiên Tử:

“SUV chứ có phải xe đạp đâu, Lục Lục chơi trò gì vậy không biết?”

“Bình tĩnh, vấn đề cần quan tâm bây giờ là làm vậy có thể dừng xe lại được hay không kìa?”

Thất Tu Tôn Giả không hổ là đại tiền bối, hắn là người bình tĩnh nhất trong số những người có mặt ở đây.

Chú thích:

(*) Drift là một kỹ thuật lái xe mà trong đó người lái xe cố tình làm trượt bánh sau, trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao.

Chương 1074: Khiến Ngài Thất Vọng Rồi!

Thất Tu Tôn Giả nói rất đúng, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là Đông Phương Lục Tiên Tử có dừng xe lại được không!

“Có dừng lại thuận lợi không đây?”

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều đang mong đợi câu trả lời.

Cũng trong lúc này, lại có mấy vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 tiến vào. Bắc Hà Chân Quân, Túy Ước Cư Sĩ, Cổ Hồ Quan Chân Quân và Hằng Hỏa Chân Quân lần lượt tiến vào thực tại ảo thế giới Cổ Mộ của Thất Tu Tôn Giả.

Vì còn phải chờ các đạo hữu tập hợp nên Thất Tu Tôn Giả đã để thực tại ảo ở trạng thái mở. Chỉ cần đạo hữu nào trong nhóm tiến vào nhà của Dược Sư đều sẽ bị đưa vào quảng trường trong thế giới Cổ Mộ.

Có dừng lại không?!

Mắt thấy xe của Đông Phương Lục Tiên Tử cách hai cây cột đá càng ngày càng gần...

Tống Thư Hàng cảm thấy hồi hộp vô cùng.

Ơ, không đúng! Dùng cách phanh xe bằng chân này thì có ích gì chứ? Cho dù Đông Phương Lục Tiên Tử có phanh xe lại được thật... Nhưng vậy thì sao nào?

Chẳng lẽ lại để cô ấy mang cách phanh xe này tới ngoại giới à?

Người lái xe bên ngoài mà thấy hình ảnh này sẽ bị dọa sợ tè ra quần mất.

Ngẫm lại xem, khi ngươi đang ung dung lái xe, đột nhiên chiếc xe phía trước bỗng mở cửa cạnh ghế lái ra, một cái chân thon dài thò ra ngoài... Sau đó cái chân đẹp ấy lại sử dụng kỹ năng phanh xe bằng chân.

Cảnh tượng đó kinh dị biết bao.

Vậy nên cho dù Đông Phương Lục Tiên Tử có dừng xe lại được hay không thì cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Hai hơi thở sau...

Đông Phương Lục Tiên Tử đã phanh xe thành công.

Xe cô chỉ dừng cách hai cây cột đá kia chừng một nắm tay.

Xe dừng lại rồi!

Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử đang treo nửa người trên ghế lái. Sau khi dùng chân phanh xe, cô vẫn còn nhớ gạt cần số để tắt động cơ.

Xe dừng lại hoàn toàn.

Đông Phương Lục Tiên Tử bò lên ghế lái.

Sau đó cô co rúc người vào ghế như một con vật nhỏ bị thương, hai tay ôm gối không nói một lời.

"Lục Lục bị sao vậy?"

Lệ Chi Tiên Tử nói.

"Hình như tâm trạng không tốt lắm thì phải? Mà cụ thể đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao các ngươi lại vây xem Đông Phương Lục lái xe?"

Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng hỏi.

Mấy người bọn họ tới hơi trễ nên không biết đầu đuôi câu chuyện thế nào.

Diệt Phượng Công Tử kể sơ lược lại mọi chuyện cho mấy người Hoàng Sơn Chân Quân nghe, sau đó tổng kết lại:

"Xem ra lần thí nghiệm này không đạt được hiệu quả như mong muốn rồi, chắc giờ Đông Phương Lục Tiên Tử thất vọng lắm?"

"Hay là lúc Đông Phương Lục Tiên Tử dùng chân thắng xe nên chân bị thương rồi?"

Cổ Hồ Quan Chân Quân hỏi.

Mà ở bên dưới, Đông Phương Lục Tiên Tử vẫn giữ nguyên tư thế co rúc người, hai mắt đờ đẫn, ngồi ngơ ngác trên ghế lái, không động đậy cũng không nói lời nào.

Là đau lòng thật ư?

"Ai đi xuống an ủi Đông Phương Lục Tiên Tử đi?"

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Lệ Chi Tiên Tử đáp:

“Để ta đi cho, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cũng đi với ta.”

“A?”

Tống Thư Hàng chỉ vào mình:

“Ta cũng phải đi à?”

“Bởi vì ngôn xuất pháp tùy là năng lực của ngươi, lúc này đi khuyên Đông Phương Lục Tiên Tử đương nhiên không thể thiếu ngươi rồi.”

Dứt lời, Lệ Chi Tiên Tử tung người nhảy xuống, đi về phía chiếc xe của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Tống Thư Hàng cũng đành phải đuổi theo sau.

…

“Nè, Lục Lục, cô không sao chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử vỗ vào cửa xe chỗ ghế lái.

“Không sao.”

Đông Phương Lục Tiên Tử vẫn dùng hai tay ôm gối, thờ ơ đáp lại.

“Có bị thương không?”

Lệ Chi Tiên Tử lại hỏi.

“Không, chỉ là giày bị mài hư thôi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Người không sao là tốt rồi. Vậy cô đang buồn chuyện gì thế? Có thể nói cho ta nghe không?”

“Ta có buồn chuyện gì đâu, chỉ là đang suy nghĩ một vấn đề thôi, có phải kỹ thuật lái xe của ta hết thuốc chữa rồi không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử ngẩng đầu lên nói:

“Thế nên ta đang suy nghĩ, hay là… bỏ lái, không lái xe nữa.”

Bỏ lái?

Phải đó, bỏ điiii!

Đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu số 1 nghe vậy thì lập tức thấy kích động.

Bây giờ cuộc đua xe máy kéo có tay cầm đã được tu chân giới liệt vào hạng mục thi đấu mới, nếu Đông Phương Lục Tiên Tử bỏ lái, đây đúng là tin tốt đáng ăn mừng đối với tu chân giới.

"Quả nhiên, nhìn vẻ mặt của các ngươi là biết, ai cũng mong ta bỏ lái."

Đông Phương Lục Tiên Tử lại co rúc người vào ghế.

Tiên tử càng thêm đau lòng.

Lệ Chi Tiên Tử đẩy nhẹ Tống Thư Hàng một cái.

Tống Thư Hàng:

"?"

"Nghĩ cách an ủi Lục Lục đi."

Lệ Chi Tiên Tử truyền âm nhập mật nói.

What? Bảo ta an ủi Đông Phương Lục Tiên Tử? Ta biết an ủi gì kiểu gì đây?

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật mấy cái.

"Này, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cũng cảm thấy kỹ thuật lái xe của ta đã hết thuốc chữa rồi đúng không?"

Đông Phương Lục Tiên Tử đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng.

"Khụ... Thật ra cũng không phải hết thuốc chữa thật."

Tống Thư Hàng đáp.

Lúc nói ra câu này, Thư Hàng chỉ ôm ý nghĩ muốn an ủi Đông Phương Lục Tiên Tử làm tiền đề, nhưng cụ thể phải an ủi tiếp thế nào thì hắn vẫn chưa nghĩ ra lời thoại.

"Có thật không? Kỹ thuật lái xe của ta vẫn còn cứu được ư?"

Đôi mắt Đông Phương Lục Tiên Tử sáng lên.

"Ưm... Bất kể là từ phương diện tu chân hay từ phương diện khoa học, thật ra cả hai đều có cách giải quyết vấn đề kỹ thuật lái xe của Đông Phương Lục Tiên Tử."

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đột nhiên thông minh đột xuất.

"Thật ư?"

Lệ Chi Tiên Tử ở bên cạnh tò mò hỏi.

"Chúng ta nói về phương diện khoa học kỹ thuật trước nhé. Theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật và mức thông dụng của công nghệ, chuyện "xe thông minh không người lái" đã không còn mới lạ nữa, chắc mọi người đều biết nhỉ?”

Tống Thư Hàng chậm rãi giải thích:

“Trong lúc lái xe, Đông Phương Lục Tiên Tử mắc phải tật xấu là không thắng lại được. Nếu Đông Phương Lục Tiên Tử lắp một bộ “hệ thống phanh tự động” trên xe, lại dùng mọi biện pháp cường hóa nó lên, như vậy vấn đề về kỹ thuật lái xe của tiên tử được giải quyết rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Có lý!”

“Nhưng mà... vậy thì mất đi niềm vui thú lớn nhất khi lái xe rồi còn gì, hơn nữa cách này có hạn chế quá lớn.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

Nếu dùng cách này, xe cô sẽ biến thành xe không người lái. Hơn nữa loại phương pháp này chỉ trị ngọn không trị gốc, nếu lái chiếc xe khác thì cô vẫn là Đông Phương Lục hung thần xa lộ.

“Vậy chúng ta có thể áp dụng phương pháp của tu chân để giải quyết vấn đề này.”

Tống Thư Hàng bày ra vẻ thần bí nói:

“Các ngươi biết “hệ thống” không?”

“Hệ thống máy vi tính? Hệ thống điện thoại di động? Hay hệ thống định vị trên xe ô tô?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Không không không, hệ thống mà ta nói không phải là những thứ này, mà là một loại hệ thống rất phổ biến trong tiểu thuyết những năm gần đây. Cách đây không lâu, Bạch tiền bối cảm thấy rất hứng thú với hệ thống nên định nghiên cứu chế tạo ra mấy cái hệ thống thú vị. Nếu Đông Phương Lục Tiên Tử cần thì có thể nhờ Bạch tiền bối chế tạo riêng cho ngươi một “hệ thống đào tạo thành vua tốc độ” cũng được.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Có hệ thống như vậy nữa à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nháy mắt một cái.

“Với tài năng của Bạch tiền bối, hẳn là có thể tạo ra được hệ thống như vậy, thế nên Đông Phương Lục Tiên Tử ngươi đừng buồn nữa nhé.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nói vậy là ta vẫn còn cứu chữa được à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Chắc chắn đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thế thì ta yên tâm rồi.”

Nói xong, Đông Phương Lục Tiên Tử lại tiếp tục cuộn mình thành một cục.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Vẫn không định xuống xe à?”

“Chờ chút, đợi ta thay bộ đồ khác đã. Vừa rồi dùng chân phanh xe, giày và quần áo đều bị hỏng, ta đang tìm đồ trong pháp khí không gian. Các ngươi không cần lo lắng cho ta đâu, thay quần áo xong ta sẽ trở lại ngay.”

Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chẳng lẽ mới nãy Đông Phương Lục Tiên Tử cuộn mình lại là vì tìm quần áo để thay trong trang bị pháp khí không gian chứ không phải là đang đau lòng buồn bã gì cả ư?

Tầm sáu giờ rưỡi.

Gần như tất cả đạo hữu muốn đến trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đã tới đông đủ.

“Các vị tiền bối, có ai muốn ăn cơm không? Thi mới vừa nói là cơm đã nấu xong rồi, tiền bối nào muốn ăn tối thì có thể đến phòng ăn dùng bữa.”

Tống Thư Hàng hỏi lần cuối cùng.

Chỉ là hầu hết các tiền bối đều khéo léo từ chối. Bây giờ tất cả mọi người đều tập trung tinh lực vào chuyện nghiên cứu thiên kiếp, làm gì còn có tâm trạng ăn cơm nữa?

Chỉ có Đông Phương Lục Tiên Tử có ý khác, vì cô muốn đi thăm tước yêu Tiểu Thải nên đã kéo Lệ Chi Tiên Tử đi vào phòng bếp.

“Người đã đến đủ hết chưa?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Vẫn chưa, Giao Bá Chân Quân chưa tới, Linh Điệp tiền bối thì đang trên đường đến.”

Diệt Phượng Công Tử lười biếng đáp.

“Vậy đợi thêm chút nữa, nhắn tin bảo bọn họ tăng tốc tới nhanh đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Để ta nhắn cho, đúng lúc đang chán không có chuyện gì làm.”

Diệt Phượng Công Tử tiếp lời.

Lúc này, Bắc Hà Chân Quân đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng rồi nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có mang tấm thiệp mời Thực Tiên yến kia theo không?”

“Đương nhiên là có rồi.”

Tống Thư Hàng lấy thiệp mời từ trong pháp khí chuỗi đeo tay ra. Thứ này không thể bỏ vào túi thu nhỏ một tấc được, bởi vì trên thiệp mời có khí tức của Biệt Tuyết Tiên Cơ, chỉ cần Thông Nương vừa thấy tấm thiệp mời này sẽ xù lông ngay lập tức.

“Quả nhiên là thiệp mời Thực Tiên yến còn trống, ta cứ nghĩ rằng mình hết cơ hội tham gia Thực Tiên yến năm nay rồi chứ, không ngờ vẫn có cơ hội đi nếm thử tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ.”

Bắc Hà Chân Quân cẩn thận cất thiệp mời vào, sau đó lại mở túi càn khôn rồi lấy một bộ Hắc Thiết Thần Giáp đen sì ra.

“Hì hì, đây chính là Hắc Thiết Thần Giáp mà lần trước Bắc Hà đã nói trong nhóm đấy à?”

Diệt Phượng Công Tử nâng mắt lên:

“Chiến giáp siêu khoa học viễn tưởng, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi định mặc thành cái dạng gì đây?”

Nghe mấy chữ Hắc Thiết Thần Giáp oai vậy thôi, chứ thật ra nó chẳng khác gì một pho tượng kim loại đúc bằng hắc thiết.

Ngoại trừ khoảnh khắc mặc vào, còn những lúc khác bộ Hắc Thiết Thần Giáp này quả thực không ngầu cho lắm, thậm chí còn có chút khó coi nữa kìa.

Bắc Hà Chân Quân nói:

“Trước khi tới đây, ta đã xóa ấn ký thuộc về mình trên Hắc Thiết Thần Giáp đi rồi, ngươi chỉ cần rót chân nguyên vào thần giáp là có thể thông qua ấn ký sử dụng nó.”

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn làm theo, hoàn thành thủ tục nhận chủ của Hắc Thiết Thần Giáp.

“Thư Hàng tiểu hữu mặc vào luôn đi!”

Diệt Phượng Công Tử nằm trên máy lạnh máy cười hì hì nói:

“Ngay cả lời thoại ta cũng đã nghĩ giúp ngươi rồi: Hắc Thiết Thần Giáp, biến thân!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Có muốn quay video lại không? Trong nhóm có một số đạo hữu không tới, ắt hẳn bọn họ cũng rất tò mò về hình tượng Tống Thư Hàng tiểu hữu mặc Hắc Thiết Thần Giáp đấy.”

Diệt Phượng Công Tử cười nói.

“Cứ làm theo ý ngài đi, nhưng mà Diệt Phượng tiền bối à, nếu muốn xem ta bị bẽ mặt... vậy phải khiến ngài thất vọng rồi!”

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Chương 1075: Phải Chỉnh Đốn Lại Nề Nếp Trong Cái Nhóm Này Mới Được!

Tống Thư Hàng vừa mỉm cười vừa kết pháp ấn.

Hắc Thiết Thần Giáp bên cạnh hắn tự động tách ra, tay chân bay lên, vị trí lồng ngực mở ra.

Bộ thần giáp này cũng có chức năng tự động thích ứng với thân hình của chủ nhân mới trong một mức độ nhất định tương tự như tất cả các loại pháp bào.

Pháp bào bình thường biến hóa lớn nhỏ, có thể thích ứng với thân hình của trẻ con ba tuổi đến vóc dáng cao bốn mét của tu luyện giả dị loại. Nếu tu luyện giả dị loại to bằng một ngọn núi nhỏ... vậy thì xin lỗi, hầu hết pháp bào trên thị trường hiện nay không thể nào biến to đến mức đó, chỉ có thể đặt làm riêng mà thôi.

Keng keng keng!

Hắc Thiết Thần Giáp bao bọc Tống Thư Hàng lại, đồng thời tự động thích ứng với vóc dáng của hắn. Các đạo hữu có mặt ở đây chỉ thấy giữa phòng khách lại xuất hiện một pho tượng hắc thiết.

“Ha ha ha ha ha,Thư Hàng, đây chính là sự tự tin của ngươi đấy à?”

Diệt Phượng Công Tử cười muốn rơi nước mắt.

Tô Thị A Thập Lục:

“Nhìn tổng thể đơn giản quá, Bắc Hà tiền bối, bộ Hắc Thiết Thần Giáp này mới chỉ là bán thành phẩm thôi đúng không? Ta nghĩ nếu có thể tân trang bộ Hắc Thiết Thần Giáp này một chút thì nó sẽ ngầu lắm đấy.”

“Diệt Phượng tiền bối, vẫn chưa xong mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn đồng thời thúc giục đao ý trong cơ thể.

Đao ý lẫm liệt lóe lên sau đó lại hóa thành một đoàn, quấn quanh các bộ phận cần bảo vệ như phần đầu, phần ngực và các khớp xương trên người Tống Thư Hàng.

Chỉ trong nháy mắt, một bộ khôi giáp cương thiết tinh xảo đã xuất hiện, bao phủ bên ngoài Hắc Thiết Thần Giáp.

Kim loại màu đen lót bên trong, ở ngoài phủ thêm khôi giáp cương thiết tinh xảo, hơn nữa thỉnh thoảng khôi giáp đao ý còn lóe lên đao quang.

"Ồ?"

"Ái chà!"

"Hay đấy."

"Khôi giáp kết hợp?"

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều phải lau mắt mà nhìn.

Nói thật là nếu chỉ mặc mỗi bộ Hắc Thiết Thần Giáp trơ trụi kia thì trông rất xấu nhưng sau khi hợp với khôi giáp đao ý, Hắc Thiết Thần Giáp đẹp lên trông thấy, ít nhất cũng phải tăng hai bậc luôn ấy.

Có so sánh mới nhận ra xấu đẹp.

"Ồ, khải ý mà Thư Hàng tiểu hữu phóng ra phối hợp với bộ Hắc Thiết Thần Giáp này, không ngờ lại chất đến như vậy."

Cổ Hồ Quan Chân Quân nhận xét.

"Cám ơn Cổ Hồ Quan tiền bối, nhưng khôi giáp này là đao ý chứ không phải khải ý."

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

"Cũng giống nhau cả thôi, không ngờ sau khi hắc thiết khôi giáp kết hợp với khôi giáp đao ý, hai giáp hợp lại, tuy đúng là 1 + 1 nhưng hiệu quả sinh ra còn lớn hơn cả 2 nữa. Xem ra quả nhiên bộ khôi giáp này rất có duyên với Thư Hàng tiểu hữu."

Bắc Hà Chân Quân cười nói.

"Diệt Phượng tiền bối thấy thế nào?"

Tống Thư Hàng mặc khôi giáp đao ý hoạt động một chút, cảm giác rất tốt, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến động tác của hắn cả.

“Cũng được, không tính là xấu lắm.”

Diệt Phượng Công Tử lười biếng nói:

“Nhưng mà ta thấy chỉ mặc mỗi Hắc Thiết Thần Giáp lại hay hơn đấy, tuy xấu xí nhưng cũng đáng yêu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Đến giờ rồi, còn vị đạo hữu nào chưa tới nữa không?”

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn giờ.

“Chỉ còn nhóm Dược Sư và nhóm Linh Điệp tiền bối nữa thôi. Bên phía Dược Sư chắc sẽ đến trễ một chút, hắn nói đến tám giờ hắn và Giang Tử Yên sẽ đi thẳng đến chỗ nghiên cứu tên lửa thiên kiếp tìm chúng ta. Cuồng Đao Tam Lãng đi cùng với Linh Điệp tiền bối, trước đó nói là sắp tới rồi, sao bây giờ còn chưa thấy mặt nhỉ?”

Bắc Hà Chân Quân đáp.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ta đã @Linh Điệp tiền bối ở trong nhóm nhưng không thấy hắn trả lời. Chờ chút, Vũ Nhu Tử mới hồi đáp.”

(A Cha Đã Nợ Ta Hai Đạo Hiệu) Vũ Nhu Tử:

“Các vị tiền bối, chúng ta tới ngay đây, sắp đáp xuống rồi. Tống tiền bối, mấy vị tiền bối khác mà ngươi hẹn đã đến hết chưa?”

Tô Thị A Thập Lục đưa điện thoại của mình cho Tống Thư Hàng:

“Vũ Nhu Tử tìm ngươi này.”

Vậy nên Tống Thư Hàng dùng tài khoản của Tô Thị A Thập Lục trả lời luôn:

“@ (A Cha Đã Nợ Ta Hai Đạo Hiệu) Vũ Nhu Tử mấy vị tiền bối khác đều đã tới rồi, chỉ còn chờ ngươi, Linh Điệp tiền bối và Tam Lãng tiền bối nữa thôi.”

“Nhận được rồi, Thập Lục tỷ.”

Vũ Nhu Tử trả lời.

“Người trả lời là ta, Thư Hàng đây.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“À~, nhận được rồi, Tống tiền bối.”

(A Cha Đã Nợ Ta Hai Đạo Hiệu) Vũ Nhu Tử lại nói tiếp:

“Đúng rồi, Tống tiền bối, ngươi có thể giúp ta chụp một tấm ảnh có mặt ngươi và tất cả các tiền bối được không? Ý là một tấm ảnh gồm người và tất cả các tiền bối đã hẹn gặp mặt nhau ấy.”

Tống Thư Hàng dùng tài khoản của Tô Thị A Thập Lục đặt câu hỏi:

“Để làm gì vậy?”

(A Cha Đã Nợ Ta Hai Đạo Hiệu) Vũ Nhu Tử:

“Hiếm lắm mới có dịp nhiều tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tụ tập chung một chỗ như hôm nay, mọi người chụp chung một tấm đi. Trong tay ta còn có mấy tấm chụp chung khác này, chụp xong rồi đăng hết lên thư mục chia sẻ nhóm để lưu lại làm kỷ niệm.”

“Ý hay!”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Dù sao cũng đang rảnh rỗi mà.

Hoàng Sơn Chân Quân bắt tay vào làm ngay:

“Vậy mọi người tập trung lại nào, ngồi yên đứng ngay ngắn xếp hàng trật tự vào. Lệ Chi Tiên Tử, các ngươi xong chưa vậy?”

Bàn về chụp hình, Lệ Chi Tiên Tử là người có kỹ thuật chụp hình tốt nhất trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Ra ngay đây.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp, nghe giọng cô, hình như trong miệng đang nhét đầy thức ăn thì phải?

Chừng hơn ba mươi giây sau.

Lệ Chi Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử, tước yêu Tiểu Thải, Thi và Bạch Hạc Chân Quân trạng thái thiên về nữ tính đi từ trong phòng ăn ra, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ thỏa mãn no nê.

Cơm tối nhà Tống Thư Hàng ăn ngon lắm hay sao mà ngay cả Lệ Chi Tiên Tử và Đông Phương Lục Tiên Tử đều bị hấp dẫn thế kia? Còn Bạch Hạc Chân Quân thì cứ núp trong phòng ăn từ đầu tới cuối, cũng chẳng thèm ra gặp khách, đến bây giờ mới đi ra là

sao?

Có mấy vị đạo hữu thầm nghi hoặc trong lòng.

“Muốn chụp thế nào?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Mọi người xếp hàng theo thứ tự đi, nữ tu ngồi hàng trước, nam tu đứng đằng sau.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Nghe vậy, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 bắt đầu xếp hàng vào.

Tống Thư Hàng vốn định đứng ở góc trên bên trái, ngay cạnh Bắc Hà tiền bối, nhưng lúc này Tô Thị A Thập Lục lại cười vẫy tay với hắn.

Sau đó vị trí của Tống Thư Hàng bị đổi ra sau lưng Tô Thị A Thập Lục, cũng là vị trí trung tâm nhất trong cả tấm hình.

“Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong rồi thì ta chụp đây.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Cô dùng linh lực khống chế điện thoại một cách nhuần nhuyễn, điều chỉnh đến vị trí tốt nhất.

Tách tách tách, chụp ba tấm liên tục.

Lệ Chi Tiên Tử thu điện thoại lại, quẹt mở màn ảnh nhìn:

“Chụp đẹp lắm... nhưng sao trong hình Bắc Hà đạo hữu cao thế? Cao hơn Lạc Trần Chân Quân đứng cạnh hắn nửa cái đầu luôn này?”

“Bởi vì hắn bay lên đấy, ngay lúc sắp chụp hình, Bắc Hà đạo hữu đã sử dụng đạp không nâng thân thể bay cao lên một đoạn.”

Lạc Trần Chân Quân đáp.

“Ha ha ha ha.”

Dù bị vạch trần, Bắc Hà Chân Quân cũng không cảm thấy có gì phải xấu hổ:

“Đây là chút kỹ xảo nhỏ dùng khi chụp hình thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân vẫn luôn đứng xem đột nhiên đưa tay sờ ngực mình.

Hầy, lo ghê.

Dáng vẻ vừa rồi của Bắc Hà Chân Quân giống hệt với tên Lãng nào đó.

"Để ta gửi hình cho Vũ Nhu Tử."

Dứt lời, Lệ Chi Tiên Tử vuốt màn hình rồi gửi ảnh qua cho Vũ Nhu Tử.

Cũng chỉ mười mấy giây sau, trên điện thoại của các thành viên trong nhóm truyền đến thông báo của hệ thống.

(A Cha Đã Nợ Ta Hai Đạo Hiệu) Vũ Nhu Tử đã chia sẻ một tin nhắn hình ảnh lên nhóm.

Tựa đề: Bây giờ là buổi tối ngày thứ hai sau khi Tống tiền bối hẹn mọi người, hôm nay hắn đang tụ tập với những đối tượng đã hẹn trước.

Phía dưới kèm theo một tấm ảnh chụp màn hình lịch sử chat của nhóm Cửu Châu số 1.

[Bá Đao Tống Nhất: Thế nào, có gặp không?

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Nam: Cho xin cái hẹn đi nào!

Tạo Hóa Pháp Vương: Cho xin cái hẹn đi nào!

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: Cho xin cái hẹn đi nào!

Lệ Chi Tiên Tử: Cho xin cái hẹn đi nào!

Các đạo hữu trong nhóm: Cho xin cái hẹn đi nào!

Phía dưới còn có thêm ba tấm hình tập thể.

Trong hình, vị trí của Tống Thư Hàng ở ngay chính giữa mọi người. Trước mặt hắn là các vị tiên tử xinh đẹp đang ngồi ngay ngắn, miệng mỉm cười tươi vui.

Còn ở hai bên và sau lưng là các vị đạo trưởng, cư sĩ điển trai với những vẻ mặt và phong cách khác nhau.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tô Thị A Thập Lục:

"Phì~~"

Lệ Chi Tiên Tử:

"..."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Tấm ảnh chụp màn hình lịch sử chat này không bị photoshop đâu đúng không?”

Hoàng Sơn Chân Quân ảo não thở dài:

“Không photoshop, nhưng Vũ Nhu Tử tiểu hữu lại không cap đầy đủ.”

Mệt tim ghê.

Hắn nhớ lại dáng vẻ lúc Vũ Nhu Tử mới vừa gia nhập nhóm, lúc đó Vũ Nhu Tử thật thà dễ thương biết bao. Lúc nói chuyện trong nhóm cũng rất nghiêm túc, chuyên tâm nghiên cứu đơn thuốc do Dược Sư soạn lại với các tiền bối trong nhóm. Lúc đi ra ngoài không tìm được đường thì sẽ nhờ các vị đạo hữu trong nhóm giúp đỡ, trông rất đáng yêu.

Nhưng từ khi nào mà tính cách của Vũ Nhu Tử lại thành thế này đây?

Có phải là do gần đây Linh Điệp Tôn Giả bắt Cuồng Đao Tam Lãng đến Linh Điệp đảo đóng phim hay không nhỉ?

Nhưng dù thế nào đi nữa, phải chỉnh đốn lại nề nếp trong cái nhóm này mới được!

Hoàng Sơn Chân Quân vung tay lên:

[Hệ thống thống báo: (A Cha Đã Nợ Ta Hai Đạo Hiệu) Vũ Nhu Tử đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm chat 3 ngày.]

Vũ Nhu Tử bị giam vào phòng tối rồi.

Nhưng ngay sau đó, cô vội vàng dùng tài khoản của Linh Điệp Tôn Giả online:

“@Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối, dân nữ muốn kêu oan! Vừa rồi không phải ta đăng tin lên nhóm đâu, là Tam Lãng tiền bối đấy! Lúc nãy ta đang chỉnh sửa lại tài liệu trong thư viện, còn chưa kịp đăng lên thì đột nhiên Tam Lãng tiền bối giơ tay chọt vào điện thoại của ta, đăng luôn tài liệu ta đang chỉnh sửa lên nhóm!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Quả nhiên là do lỗi của Tam Lãng sao?”

Bắc Hà Chân Quân che trán nói.

“Cho dù có đổi thành Tứ Lãng cũng chẳng khác gì, lúc gặp được cơ hội tự tìm đường chết thì hắn vẫn khắc chế không nổi mà.”

Diệt Phượng Công Tử cảm khái.

Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân co rút lại, bàn tay lại vung lên:

[Hệ thống thông báo: Cuồng Đao Tứ Lãng đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm chat 3 ngày.]

Mỗi người ba ngày, công bằng!

Chỉ lát sau, nhóm người Vũ Nhu Tử, Linh Điệp Tôn Giả và Cuồng Đao Tam Lãng đã chạy tới.

Cuồng Đao Tam Lãng cứ ngẩn người nhìn chằm chằm vào tay mình. Hắn vẫn không dám tin, rõ ràng đã đổi tên thành Tứ Lãng rồi lại vẫn không nhịn được từ tìm đường chết.

Sắp đến tám giờ.

Dưới sự hướng dẫn của Bỉ Ngạn Ma Quân, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 lên đường đi tới một phòng thí nghiệm cực lớn ở gần khu Giang Nam.

“Định nghiên cứu tên lửa thiên kiếp ở đây à?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta đi xuống dưới thôi, phòng thí nghiệm thật sự ở dưới lòng đất. Nhưng trước khi bắt đầu nghiên cứu tên lửa thiên kiếp, chúng ta phải tăng cường phòng ngự mới được.”

Bỉ Ngạn Ma Quân trả lời.

Vừa hồi hộp lại vừa mong đợi, không biết lúc tên lửa thiên kiếp nổ tung sẽ có uy lực lớn đến mức nào đây?

Chương 1076: Ăn Ở Ngay Nhà Ta Ấy!

Chỗ sâu dưới lòng đất nơi Bỉ Ngạn Ma Quân làm thực nghiệm còn cất giấu một phòng thí nghiệm to đùng.

Có điều phòng thí nghiệm dưới đất này giờ đang nằm trong trạng thái 'gần bị vứt bỏ', thiết bị bên trong khá cũ kỹ, thoạt nhìn trông như đã lâu rồi không được sử dụng.

Chủ yếu là do khoa học kỹ thuật phát triển, thế giới dưới lòng đất đang không ngừng được mở rộng. Sớm muộn gì cũng có một ngày, phòng thí nghiệm với độ sâu như này sẽ bị người bình thường phát hiện ra. Vì vậy, Bỉ Ngạn Ma Quân đã bắt đầu từ từ chuyển đi một ít không gian thực nghiệm dưới lòng đất và thiết bị trong đó.

" Xin các đạo hữu am hiểu trận pháp giúp bố trí trận pháp phòng ngự của phòng thí nghiệm này lại lần nữa."

Bỉ Ngạn Ma Quân nói.

Mấy vị đại năng trận pháp gồm Linh Điệp Tôn Giả, Thất Tu Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu nói:

"Cứ giao hết cho bọn ta."

"Thư Hàng tiểu hữu, uy lực nổ tung của thiên kiếp đạn đạo là cấp bậc gì thế?"

Bỉ Ngạn Ma Quân lại hỏi.

"Kiếp lôi đạn đạo, thiên kiếp biến dị, uy lực nằm ở trình độ thất phẩm trở lên, là sự kết hợp giữa kỹ thuật đạn đạo hiện đại hóa cùng uy lực thiên kiếp."

Tống Thư Hàng thuật lại giám định về uy lực của thiên kiếp đạn đạo từ 'Bí Pháp Giám Định' một lần.

"Uy lực thất phẩm trở lên ư? Đã như vậy thì Hoàng Sơn đạo hữu, Hằng Hỏa đạo hữu, còn có Lạc Trần đạo hữu, Cổ Hồ Quan đạo hữu, các vị phụ trợ ta, ta khắc một bộ trận pháp cấp thất phẩm hoàn chỉnh thì hẳn là đủ để ngăn cản uy lực của thiên kiếp đạn đạo thất phẩm.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

“Vậy lão phu và mấy vị đạo hữu khác sẽ khắc hai bộ trận pháp phòng ngự dự phòng để ngừa sự cố.”

Linh Điệp Tôn Giả nói.

Chúng đạo hữu đều đã có được hiểu biết về uy lực của thiên kiếp đạn đạo thông qua cảnh tượng ‘nhân tiền hiển thánh’, tuyệt đối không thể xem nhẹ. Vì vậy, ngoại trừ Thất Tu Tôn Giả bố trí trận pháp chủ ra, còn cần phối hợp với hai trận pháp phòng ngự dự phòng. Một khi bộ trận pháp phòng ngự đầu tiên chống đỡ không nỗi uy lực của thiên kiếp đạn đạo, bộ thứ hai và bộ thứ ba có thể nhanh chóng kích phát.

Dưới sự phối hợp của mấy vị Chân Quân lục phẩm, Thất Tu Tôn Giả cùng Linh Điệp Tôn Giả nhanh chóng khắc lên phù văn trận pháp trong phòng thí nghiệm dưới mặt đất của Bỉ Ngạn Ma Quân.

Những đạo hữu không am hiểu trận pháp thì đứng trên trận pháp nào đó rồi rót linh lực vào bộ trận pháp kia dưới sự an bày của hai vị Tôn Giả.

Trong khi chúng đạo hữu bận rộn khắc trận pháp. Dược Sư và Giang Tử Yên rốt cuộc cũng chạy tới, hai người tay trong tay, ngọt ngấy cả răng.

…

…

Chẳng mấy chốc cơ cấu của ba bộ trận pháp phòng ngự đã hoàn thành.

“Xong xuôi, kế tiếp đến phiên ngươi lên sân khấu rồi đấy, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi bắt đầu biểu diễn đi.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối, ta chỉ là một công nhân vận chuyển thôi. Đúng rồi, đặt thiên kiếp đạn đạo xuống đâu đây?”

Bỉ Ngạn Ma Quân:

“Đặt ở ngay chính giữa trận pháp là được rồi, sau đó mọi người chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu kết cấu của nó.”

“Được.”

Tống Thư Hàng vươn tay vẫy một cái, không gian phía sau hắn gợn lên một làn sóng, sau đó một đầu đạn thiên kiếp đạn đạo lách ra từ trong không gian một cách chậm rãi.

Thiên kiếp đạn đạo vừa hiện thân, cảm giác uy áp chỉ thuộc về một mình thiên kiếp lập tức lan ra.

Đạo hữu ở đây, ngoại trừ Thất Tu Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả có thể thích ứng với loại trình độ uy áp này ra, những đạo hữu khác hoặc ít hoặc nhiều đều bị uy áp thiên kiếp ảnh hưởng mà cảm thấy toàn thân khó chịu.

Tất cả mọi người đã từng nhìn thấy thiên kiếp đạn đạo dày đặc phát động từng đợt đánh phá về phía Bạch Tôn Giả thông qua nhân tiền hiển thánh. Nhưng cảnh tượng nhìn thấy cách nhân tiền hiển thánh và tự mình trải nghiệm uy áp của thiên kiếp đạn đạo hoàn toàn là hai khái niệm.

“Oách ghê.”

Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói.

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh cô:

“Hử?”

“Tư thế hiện tại của Tống tiền bối ngầu thật đấy.”

Vũ Nhu Tử giơ ngón cái lên với Tô Thị A Thập Lục:

“Đàn ông đích thực sẽ không quay đầu lại nhìn vụ nổ, dù cho phía sau có một đầu đạn đạo sắp đâm vào gáy đi chăng nữa.”

Tô Thị A Thập Lục:

“…"

Rõ ràng có lẽ hẳn là một hình ảnh thật sự rất cool ngầu, nhưng qua lời giải thích của Vũ Nhu Tử thì khí chất lại thay đổi hoàn toàn.

“Nếu như thiên kiếp đạn đạo này thật sự như Vũ Nhu Tử nói, nổ ‘ầm’ một phát thì đúng là hết sẩy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nhịn không được nói.

“Tam Lãng…”

Khóe miệng Bắc Hà Chân Quân co giật:

“Ta vẫn luôn cảm thấy sau khi ngươi đổi đạo hiệu thành ‘Tứ Lãng’ thì trạng thái cả người ngươi càng ngày càng không thích hợp, ý nghĩ cũng càng ngày càng nguy hiểm.”

Đang khi nói chuyện, Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng kéo hết viên thiên kiếp đạn đạo kia ra khỏi thế giới hạch tâm.

Ban đầu, ý niệm của hắn khẽ động là có thể trực tiếp chuyển thiên kiếp đạn đạo ra khỏi thế giới hạch tâm. Nhưng bởi vì thứ này quá nguy hiểm, lúc Tống Thư Hàng vận chuyển nó thì không khỏi cẩn thận nhiều hơn.

Còn nữa, tuy rằng thiên kiếp đạn đạo đã trải qua biến dị, nhưng trên bản chất nó vẫn là thiên kiếp. Tống Thư Hàng cảm thấy lo lắng, không biết sự xuất hiện của nó có thể trở thành nguyên nhân dẫn dắt ra thiên kiếp của tu sĩ hay không?

Dù sao thì Thất Tu Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả đều là tu sĩ sắp độ kiếp.

Cũng may sau khi thiên kiếp đạn đạo xuất hiện cũng không khơi lên thiên kiếp của Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối.

…

…

Đạn đạo này có tổng chiều dài khoảng bảy mét, trên đó có một tầng pháp thuật phong ấn tinh diệu, là bút tích của Bạch Tôn Giả.

“Thủ pháp phong ấn này, thuật phong ấn của Bạch đạo hữu lại tinh tiến không ít rồi.”

Sau khi Linh Điệp Tôn Giả nhìn thấy thủ pháp phong ấn kia thì thở dài:

“Chỉ cần có thể tu luyện thuật phong ấn tới loại trình độ này, thiên kiếp thất phẩm trở xuống hầu như không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.”

“Thất Tu tiền bối, Linh Điệp tiền bối, Bỉ Ngạn tiền bối, cần ta cởi bỏ phong ấn cầm cố bên trên không?”

Tống Thư Hàng hỏi, cuối cùng hắn lại nhắc nhở:

“Có điều hai vị tiền bối, trên bản chất thì thiên kiếp đạn đạo vẫn là thiên kiếp, hai vị trực tiếp đối mặt với thiên kiếp sẽ không sao chứ?”

“Yên tâm đi.”

Thất Tu Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả đồng thanh nói.

Hiển nhiên hai vị Tôn Giả đều có thủ đoạn của chính mình.

Bỉ Ngạn Ma Quân:

“Sau khi cởi bỏ thì sẽ trực tiếp nổ tung ư?”

“Hẳn là vậy… Bởi vì chúng nó bị Bạch Tôn Giả phong ấn ngay lúc sắp nổ. Một khi cởi bỏ phong ấn thì có lẽ sẽ trực tiếp nổ tung.”

Tống Thư Hàng nói.

Bỉ Ngạn Ma Quân:

“Vậy được, trước tiên dẫn nổ một quả thử xem.”

Tổng cộng có ba quả thiên kiếp đạn đạo cung cấp cho mọi người nghiên cứu, quả thứ nhất dùng để cảm ứng một chút uy lực cũng được.

Ngoại trừ Thất Tu Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả ra, những đạo hữu khác lập tức lui lại đứng ngoài tầng kết giới phòng ngự đầu tiên. Hiển nhiên hai vị Tôn Giả muốn thử uy lực khi nổ ngay chính diện của thiên kiếp đạn đạo xem sao.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bắt đầu đi, Thư Hàng tiểu hữu.”

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười, bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, bắt đầu dựa theo trình tự cởi bỏ phong ấn mà Bạch Tôn Giả cho, gỡ đi phong ấn trên thiên kiếp đạn đạo.

“Mở!”

Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Ngay sau đó, phong ấn trên thiên kiếp đạn đạo tiêu tan đi.

Phong ấn vừa biến mất, thiên kiếp đạn đạo tiến vào quá trình nổ tung trong nháy mắt.

[Ầm ~~~]

Thiên kiếp đạn đạo nổ tung, bên trong kiếp lôi ẩn chứa lực lượng ngũ hành bao gồm [kim kiếp, mộc kiếp, thủy kiếp, hỏa kiếp, thổ kiếp].

Ngón tay Linh Điệp Tôn Giả khẽ động, bên cạnh hắn có từng con bướm sặc sỡ nhảy múa, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện những con bướm sặc sỡ kia lại có thần thái khác nhau. Tuy rằng đều vỗ cánh bướm, nhưng những con bướm sặc sỡ này có thân rồng, có thể phượng… còn có đủ loại hình thái tiên thú thần thoại.

Thất Tu Tôn Giả mang vẻ mặt ngưng trọng, tay phải khẽ nắm, đao ý bên cạnh hắn hóa thành một con hỏa phượng to lớn.

Ầm ầm ầm ầm ầm ~~

Sau khi thiên kiếp đạn đạo phát ra tiếng nổ to lớn… sóng xung kích từ vụ nổ dữ dội mà chúng đạo hữu mong đợi lại vẫn chưa đến. Thiên kiếp đạn đạo đang nổ tung đột nhiên tiêu tán trong nháy mắt.

Cuối cùng, nó biến thành vô số luồng linh lực tinh thuần đến mức tận cùng, tràn ngập khắp cả phòng thí nghiệm dưới mắt đất.

Linh Điệp Tôn Giả đứng mũi chịu sào chỉ cảm thấy tinh thần chấn động, bất kể là thân thể hay lực lượng tinh thần đều được tăng cường một ít. Nhưng đối với tu sĩ ở cảnh giới này như Linh Điệp Tôn Giả thì cho dù là tăng cường chút ít đều có thể nhạy bén mà cảm ứng ra. Hắn cảm giác được bản thân bây giờ mạnh hơn bản thân một khắc trước một chút.

Thất Tu Tôn Giả bên cạnh cũng vậy, thể chất và lực lượng tinh thần của hắn đều được tăng cường khiến toàn thân hắn khoan khoái dễ chịu.

Vẻ mặt hai vị Tôn Giả vô cùng nghi hoặc.

“Tại sao lại như vậy? Rõ ràng trong trạng thái nhân tiền hiển thánh, sau khi thiên kiếp đạn đạo nổ tung thì uy lực lớn đến dọa người cơ mà?”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò nói.

“Chẳng lẽ thiên kiếp đạn đạo này vừa lúc là một viên đạn lép gì đó à?”

“Thiên kiếp đạn đạo không phải đạn đạo chân chính, hơn nữa vừa rồi rõ ràng nó sắp nổ tung mà.”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng mang vẻ mặt ngu người luôn.

Mọi người vất vả khổ cực bố trí trận pháp phòng ngự, nhưng kết quả là thiên kiếp đạn đạo lại chỉ phóng một chùm pháo hoa rồi thôi ư?

Đúng lúc này, bé Thi đột nhiên nghiêng đầu.

“Ôi chao.”

Thi la lên.

“Làm sao vậy?”

Đông Phương Lục Tiên Tử bên cạnh cô nhóc mở miệng hỏi.

Đang khi nói chuyện, bé Thi đột nhiên giang hai tay ra, ngũ khiếu trong cơ thể cô nhóc đồng thời mở ra, lực lượng khí huyết toàn thân nối liền thành một mảnh.

Tứ khiếu tai, mũi, miệng, mắt cùng tâm khiếu nối liền với nhau, hiện ra xu thế cá vượt long môn.

Đây là một cửa bình cảnh tấn chức nhị phẩm.

Sau khi vọt qua đạo long môn này thì lực lượng khí huyết toàn thân lập tức có thể từ vô hình hóa thành hữu hình, hóa hư thành thật, trở thành chân khí, đó chính là cảnh giới nhị phẩm!

“Nhóc kia đột phá cảnh giới ở chỗ này luôn à.”

Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

“Là luồng linh lực sau khi thiên kiếp đạn đạo vừa rồi nổ tung sinh ra. Luồng linh lực kia có thể tăng cường lực lượng tinh thần và thể chất của tu sĩ. Lại vừa vặn trở thành bước ngoặt chuyển tiếp cho nhóc kia.”

Lúc này, giọng nói ôn hòa của Linh Điệp Tôn Giả truyền đến.

Thất Tu Tôn Giả thì nhìn hiện trường vụ nổ, như có điều suy nghĩ.

Đang khi nói chuyện, Thi hét dài một tiếng.

Lực lượng khí huyết ngưng tụ trong cơ thể cô nhóc, hóa hư thành thật, ngưng tụ chân khí bên trong đan điền bản mệnh.

“Đơn giản vậy đã đột phá rồi ư?”

Bắc Hà Chân Quân kinh ngạc nói. Hậu bối môn phái Lệ Chi Tiên Tử cũng là một vị thiên tài đấy chứ.

“Vốn Thi cách bình cảnh dược long môn không xa, hơn nữa hôm nay cô nhóc vừa ăn một bữa tiên hào mà Biệt Tuyết Tiên Cơ tinh chế, tuy rằng lấy thực lực của cô nhóc thì không thể ăn nhiều.

Nhưng cộng thêm sự trợ giúp của linh lực tinh thuần mà vừa rồi thiên kiếp đạn đạo biến thành, dưới hai tầng giúp đỡ như vậy, cô nhóc dễ dàng đột phát cửa ải ‘dược long môn’ cũng rất bình thường.”

Lệ Chi Tiên Tử cười giới thiệu.

Nhìn hậu bối môn phái mình đột phá cũng là chuyện rất vui vẻ.

“Vừa ăn xong tiên hào Biệt Tuyết Tiên Cơ tinh chế ư? Lúc nào vậy?”

Bắc Hà Chân Quân nghi hoặc.

“Ở ngay nhà ta ấy.”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta đã hỏi các tiền bối nhiều lần, hỏi các ngươi có muốn ăn chút gì vào buổi tối để lấp bao tử hay không, nhưng các ngươi đều không có ý muốn ăn cơm.”

Bắc Hà Chân Quân:

“…"

Chương 1077: Cần Giúp Một Tay Không? Hôm Nay Tâm Tình Ta Không Tệ

Tâm tình của Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên trở nên đặc biệt nặng nề.

Còn có vài vị đạo hữu có cùng tâm tình với hắn.

“Ta muốn hỏi… bữa tối tinh chế của Biệt Tuyết Tiên Cơ có còn không vậy?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi:

“Đột nhiên ta cảm thấy có hơi đói bụng.”

Tam Lãng nói ra tiếng lòng của rất nhiều đạo hữu.

“Không còn, bị bọn ta ăn hết rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử cười ha ha.

Lệ Chi Tiên Tử, tuyệt giao!

Bắc Hà Tán Nhân lặng lẽ moi thiếp mời ‘thực tiên yến’ ra, đột nhiên viền mắt có chút ướt át.

…

…

“Có điều giờ quan trọng nhất không phải là thảo luận vấn đề này.”

Bỉ Ngạn Ma Quân đang mặc quần áo sinh hóa nói một cách nghiêm túc:

“Vì sao sau khi thiên kiếp đạn đạo sắp nổ tung lại không hình thành vụ nổ? Mà biến thành linh lực tinh thuần cơ chứ?”

Hơn nữa linh lực này vậy mà lại khiến thể chất cùng lực lượng tinh thần của tất cả tu sĩ ở đây đều tăng cường một ít là sao?

Phúc lợi như thế còn là thiên kiếp ư?

“Có lẽ ta đã đoán được một khả năng.”

Thất Tu Tôn Giả thở dài:

"Có lẽ đêm nay chúng ta toi công cả rồi."

Linh Điệp Tôn Giả như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Thất Tu Tôn Giả tiếp tục nói:

"Thiên kiếp đạn đạo này, trước khi được Thư Hàng tiểu hữu lấy ra cho đến khi cởi bỏ phong ấn đều không có vấn đề gì. Về mặt uy áp cấp bậc thiên kiếp cùng lực phá hoại ẩn chứa trong đó, ta và Linh Điệp đạo hữu đều có thể cảm ứng được. Nếu như nó thật sự nổ tung ngay mặt, tuyệt đối là lực phá hoại cấp bậc thất phẩm, thậm chí còn mạnh hơn."

Linh Điệp Tôn Giả gật đầu.

"Thế nhưng trong nháy mắt khi viên thiên kiếp đạn đạo này nổ tung, nó đã bị biến đổi. Toàn bộ lực phá hoại khi vụ nổ sinh ra biến thành linh lực tinh thuần lan ra bốn phía. Loại tình huống này, e rằng liên quan tới nguyên lý 'pháp tắc'."

Thất Tu Tôn Giả nói.

"Thất Tu tiền bối, nói nôm na là sao?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Nói nôm na là, thiên kiếp đạn đạo này có lẽ là đồ vật chỉ có thể nổ tung trong thế giới thiên kiếp. Nếu như nó bị mang vào hiện thế thì dưới tác dụng của 'pháp tắc', lực phá hoại sẽ chuyển hóa thành linh lực tan ra khắp thiên địa. Không thể gây hại cho hiện thế được."

Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng:

"…""

Không thể nào!

Hắn còn chuẩn bị sử dụng trăm viên thiên kiếp bom nhiệt hạch và nghìn viên thiên kiếp bom nguyên tử làm kỹ năng uy hiếp Đông Qua Thánh Quân 'không biết đêm trăng tròn nào sẽ hiện thân' kia.

Nhưng nếu đám thiên kiếp đạn đạo, bom nhiệt hạch, bom nguyên tử này căn bản không thể nổ tung trong hiện thế…

Điều này cùng một đạo lý với lúc sắp định ngày hẹn với kẻ địch thì 'súng' trong tay mình lại bị đổi thành 'súng bắn nước chất lượng cao’.

“Có lẽ chỉ là một viên ngoại lệ chăng? Chúng ta có thể thử lại một viên khác.”

Lúc này, Bỉ Ngạn Ma Quân lại nói.

Linh Điệp Tôn Giả nói:

“Lão phu cũng cảm thấy có thể thử viên khác xem sao, rốt cuộc là ngẫu nhiên, hay là thật sự bị lực lượng pháp tắc ảnh hưởng.”

Tống Thư Hàng gật đầu, lần nữa triệu hồi ra một viên thiên kiếp đạn đạo trước mặt chư vị tiền bối.

Cũng giống như lúc trước, hai vị Tôn Giả đối mặt với thiên kiếp đạn đạo, những đạo hữu khác đều tránh ra bên ngoài kết giới phòng ngự.

“Mở!”

Tống Thư Hàng dựa theo trình tự cởi bỏ pháp thuật phong ấn mà Bạch tiền bối lưu lại trên đạn đạo lần nữa.

[Ầm ~~~]

Tiếng nổ cực lớn vang lên.

Thế nhưng, giống y đúc đợt vừa rồi. Sau khi thiên kiếp đạn đạo nổ tung thì đột nhiên toàn bộ uy lực vụ nổ biến thành linh lực tinh thuần, lan ra khắp cả không gian trong lòng đất.

“Lực lượng tinh thần và thân thể lại mơ hồ tăng lên chút ít, nhưng yếu hơn lần trước rất nhiều.”

Linh Điệp Tôn Giả nói.

Chúng đạo hữu cũng cảm giác được thân thể và lực lượng tinh thần đã nhận được chút ít tăng cường.

“Xem ra muốn thiên kiếp đạn đạo nổ tung ở hiện thế là chuyện không có khả năng. Trừ khi có thể chuyển nó đến thế giới thiên kiếp.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Cuồng Đao Tam Lãng đề nghị:

“Nếu không thì thử thực tại ảo xem sao?”

“Thực tại ảo chỉ là đồ vật mà ảo ảnh hiện hóa ra. Bản chất của nó vẫn nằm trong khái niệm thuộc về hiện thế, cho nên vô dụng thôi."

Linh Điệp Tôn Giả lắc đầu nói.

"Tại sao lại như vậy chứ."

Bỉ Ngạn Ma Quân quỳ xuống, không dễ dàng gì mới tìm được thứ có thể nổ tung rất dữ dội, nhưng đồ chơi này lại không nổ được trong hiện thế. Đạn đạo không nổ được còn gọi là đạn đạo ư?

"Nếu không thể nổ ở hiện thế, vậy đổi sang vị diện khác thì có thể chứ?"

Hằng Hỏa Chân Quân mở miệng hỏi, hắn nhớ tới thế giới Kim Liên của Nho gia.

Tống Thư Hàng thì nhớ tới thế giới hạch tâm của mình.

Hắn và Hằng Hỏa Chân Quân nghĩ tới cùng một nơi đi.

"Đoán chừng vị diện khác cũng không nổ được. Bởi vì trong chư thiên vạn giới, ngoại trừ huyền thánh của thế giới Cửu U ra, lúc toàn bộ Tôn Giả thất phẩm trong vũ trụ tấn chức huyền thánh bát phẩm đều sẽ bị kéo vào thế giới thiên kiếp."

Thất Tu Tôn Giả đáp.

Linh Điệp Tôn Giả:

"Có lẽ có thể dẫn nổ nó ở thế giới Cửu U, thế nhưng đi đến thế giới Cửu U quá nguy hiểm."

Dù là Thất Tu và Linh Điệp Tôn Giả cũng không dám tùy tiện bước vào thế giới Cửu U. Ở nơi đó, mười phần sức mạnh toàn thân của tu sĩ không phát huy ra được năm thành, hơn nữa không có được sự bổ sung từ linh lực thiên địa, lại phải chống cự tà khí thế giới Cửu U ảnh hưởng.

"Nếu không, chúng ta dạo quanh biên giới Cửu U, rồi nhét vào đó một viên thiên kiếp đạn đạo, nổ xong đi ngay được không?"

Cuồng Đao Tam Lãng đề nghị.

Giữa hiện thế và thế giới Cửu U thường sẽ có một ít khe nứt không gian, Tam Lãng nhớ đến miệng giếng cổ Kim Cương động mà Thông Huyền đại sư trấn thủ kia, nó có thể nối liền với Cửu U.

"Sợ là sợ sau khi nhét thiên kiếp đạn đạo vào đó, chúng ta lập tức có đi mà không có về."

Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói.

Thế giới Cửu U khác với hiện thế, sau khi hiện thế trải qua mấy lần đại kiếp nạn thì huyền thánh và kiếp tiên hầu như rất ít lộ diện, bình thường nếu có thể nhìn thấy một Tôn Giả còn sống thì không khác gì trúng số cả.

Nhưng trong thế giới Cửu U, nói không chừng lập tức sẽ gặp phải ma vật cấp kiếp tiên cửu phẩm đi dạo phố, sau khi cảm ứng được khí tức của thiên kiếp đạn đạo thì sẽ xuất hiện ngay.

Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu cân nhắc, có nên tìm một chỗ trong thế giới hạch tâm của mình rồi dẫn nổ thiên kiếp đạn đạo một phát xem sao không nhỉ?

Trước đó không lâu, sau khi thế giới hạch tâm của hắn dung hợp mấy mảnh vỡ thiên đình viễn cổ, diện tích của nó trở nên rất lớn.

Có điều muốn thực thi kế hoạch này thì tốt nhất là kéo Thất Tu tiền bối hoặc Linh Điệp tiền bối theo bố trí trận pháp phòng ngự ở nơi nào đó trong thế giới hạch tâm của hắn mới được.

Hơn nữa trước khi dẫn nổ còn phải chuyển hạch đạn chất đầy trong thế giới hạch tâm ra ngoài, miễn cho bị dẫn nổ toàn bộ, mang đến tai họa ngập đầu cho các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, đột nhiên trong đầu hắn vang lên một âm thanh:

“Này, Thư Hàng, các ngươi đang phiền não chuyện gì à?”

m thanh này, là giọng của Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối đã có thể xuyên qua thế giới thiên kiếp mà trực tiếp truyền âm cho hắn rồi à?

“Không, Bạch tiền bối kia của ngươi vẫn còn ơ trong thế giới thiên kiếp, ta là một người khác.”

m thanh của Bạch tiền bối vang lên.

Vậy mà lại là Bạch tiền bối two ư?

Chờ chút, lại là thuật đọc tâm à?

“Lần này không phải thuật đọc tâm, chỉ là chuyển hóa sóng não của ngươi một chút thôi. Cần giúp một tay không? Hôm nay tâm tình của ta không tệ.”

Bạch tiền bối two nói:

“Kể một chuyện cười cho ta nghe, ta sẽ giúp ngươi một việc.”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên, thế giới Cửu U chính là quê hương của Bạch tiền bối two!

Chương 1078: Cút Ngay!

Hơn nữa, thân phận của Bạch tiền bối two là một trong những người đứng đầu thế giới Cửu U, nếu hắn bằng lòng ra tay giúp đỡ thì chắc ăn tuyệt đối!

Thế nhưng Bạch tiền bối two lại muốn nghe chuyện cười… Tống Thư Hàng nhớ tới rất nhiều chuyện cười mình đã từng xem trước đây không lâu, giờ nghĩ lại lại hoàn toàn không có cảm giác buồn cười xíu nào cả.

Không có biện pháp, điểm buồn cười của mọi người càng ngày càng cao, chuyện cười ngắn bình thường đã rất khó khiến người ta cười thoải mái. Có vài chuyện cười, sau khi cười qua một lần rồi nhớ lại sẽ phát hiện nó đã không gây cười nỗi nữa.

Có đôi khi điểm buồn cười cao cũng là một chuyện rất đau khổ.

“Bạch tiền bối ngươi chờ một chút!”

Tống Thư Hàng đáp lại trong đầu:

“Hôm nay ta nhất định có thể tìm ra một chuyện cười khiến người ta cười thoải mái.”

Hôm nay không giống với dĩ vãng, hôm nay có mặt nhiều tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 ở đây như vậy, người nhiều chính là lực lượng, chẳng lẽ nhiều người như vậy mà vẫn không nặn ra được một chuyện cười làm Bạch tiền bối two vui vẻ sao?

“Được, cho ngươi thời gian chuẩn bị đấy.”

Quả nhiên hôm nay tâm tình của Bạch tiền bối two rất tốt, không đưa ra bất kỳ hạn chế nào cho Tống Thư Hàng.

…

…

Lúc này, trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đều mang vẻ mặt phiền muộn, lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng:

“Chư vị tiền bối, các ngươi có ai có chuyện cười kinh điển gì không, cho ta xin một chuyện thôi.”

Linh Điệp Tôn Giả:

“...”

Thất Tu Tôn Giả:

“...”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi:

“Thư Hàng, sao tự nhiên ngươi lại muốn nghe chuyện cười thế?”

“Vừa rồi nhận được tin tức từ một vị lão làng ở Cửu U… À không, là vị ‘tít tít tít ~~’ . Lại nữa à? Dù sao thì chính là tin tức từ vị đại năng siêu cấp kia, hắn nói hắn có cách giúp chúng ta. Thế nhưng cần một chuyện cười có thể khiến hắn cười thoải mái làm thù lao. Các tiền bối, nhanh kể chuyện cười đi được không?”

Tống Thư Hàng nói.

“Là vị đại tiền bối kia à? Nếu như là vị tiền bối kia thì có lẽ sẽ giúp được chúng ta đấy.”

Hằng Hỏa Chân Quân hiểu ra, trước đây lúc Tống Thư Hàng trợ giúp Nho gia đoạt lại quyền khống chế thế giới Kim Liên cũng được vị tiền bối không cách nào nói ra đạo hiệu kia âm thầm tương trợ.

“Cần loại chuyện cười gì?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Chỉ cần đủ thú vị là được, dù sao nếu có thì cứ kể cho ta nghe đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“Ta lên mạng tìm xem sao.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta nhớ được không ít chuyện cười này… Có điều những truyện đó có hơi thiên về 18+.”

“Tam Lãng tiền bối, loại đó thì quên đi.”

Tống Thư Hàng xua tay lia lịa, hắn thật sự không cách nào tưởng tượng được cảnh tượng mình kể chuyện cười 18+ cho

Bạch tiền bối two nghe. Lỡ như làm Bạch tiền bối two phát bực rồi thưởng cho hắn một phát diệt thần pháo là xong đời.

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Ờm, ta lại nhớ đến một việc từng trải qua cách đây rất lâu. Khi đó ta vẫn chỉ là một vị tu sĩ tứ phẩm. Trước đây, ta đã kể với các đạo hữu trong nhóm, có điều có thể Thư Hàng tiểu hữu chưa từng nghe qua."

Tiếp đó, Hoàng Sơn Chân Quân bắt đầu rủ rỉ.

[Đó là chuyện cực kỳ lâu trước kia, lúc còn trẻ ta cũng giống phần lớn đạo hữu, sau khi đạt đến cảnh giới tứ phẩm thì xuống núi bắt đầu lang bạt khắp thế giới. Một ngày nọ, Thái Sơn có một vị tiền bối chân quân lục phẩm khai đàn giảng pháp, ta nghìn dặm xa xôi chạy tới nghe pháp.

Lúc đó, có rất nhiều người đến nghe vị tiền bối kia khai đàn giảng pháp, trong pháp trường tràn đầy tu sĩ các phương. Vừa xuống núi lang bạt giới tu chân không lâu nên nhìn thấy cảnh tượng kia, ta cảm thấy rất thích thú.

Ta cũng chen đến một góc nào đó trên pháp trường, chuẩn bị yên lặng chờ vị chân quân lục phẩm kia mở màn giảng pháp.

Sau khi ta vất vả lắm mới chen đến một vị trí thích hợp thì quay đầu nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy vị trí bên cạnh ta có một vị đạo nhân trẻ tuổi dáng người thon dài đang dựa cột mà đứng, hắn cũng có cảnh giới tứ phẩm, khí chất xuất chúng.

Ta thấy thế, bất giác bắt chuyện với hắn:

"Tại hạ Hoàng Sơn Đạo Nhân, mới vừa vào tứ phẩm không lâu, xin hỏi đạo hiệu của đạo hữu?"

Vị đạo hữu kia chợt dừng lại một chút, đột nhiên mở miệng nói:

"Cút Ngay."

Lúc ấy ta cảm thấy đặc biệt lúng túng, ta vừa mới bước vào đời, lần đầu tiên thể nghiệm được sự lạnh lùng của giới tu sĩ một cách sâu sắc như thế.

Vậy là, từ đầu tới cuối màn 'Thái Sơn giảng pháp' kia, ta không nói thêm một câu nào với hắn nữa.

Sau đó, ta khắc khổ tu luyện đến cảnh giới ngũ phẩm.

Về sau lại có một ngày, khi ta mua tài liệu ở một thị trấn tu chân vậy mà gặp được đạo nhân trẻ tuổi khí chất xuất chúng kia, lúc ấy hắn đang ở tứ phẩm đỉnh phong, cách ngũ phẩm còn kém một bước, tu vi không bằng ta khi đó.

Chẳng biết tại sao lúc nhìn thấy hắn một lần nữa, ta đột nhiên hồi tưởng lại giọng nói lạnh lùng thốt ra câu 'Cút Ngay' của đối phương khi Thái Sơn giảng pháp năm đó.

Trong lòng ta có một cơn ngột ngạt, không xả ra không thoải mái.

Vì vậy… Ta âm thầm đi theo phía sau hắn, sau khi rời khỏi phố tu chân thì tìm một nơi không người đánh hắn một trận thật đau.]

Lúc kể đến đây, Hoàng Sơn Chân Quân dừng một chút, trên mặt có vẻ xấu hổ.

Mặt Tống Thư Hàng hiện vẻ nghi hoặc, câu chuyện này không có chỗ nào buồn cười thì phải?

[Sau khi tẩn hắn một trận thật đau xong, ta hỏi hắn còn nhớ ta hay không.

Hắn nói:

"Nhớ chứ, ngươi tên là Hoàng Sơn Đạo Nhân."

Ta không ngờ hắn lại vẫn nhớ đạo hiệu của ta nên ngẩn ra.

Lúc này, khóe miệng hắn co giật rồi nói:

"Ta tên Cút Ngay Cư Sĩ, đạo hiệu là Cút Ngay."]

"Phụt ~~"

Tống Thư Hàng nhịn không được bật cười:

"Sau đó thì sao?"

"Chuyện về sau không nhắc đến nữa, dù sao thì vì xin lỗi mà ta phải bỏ ra cái giá rất lớn."

Hoàng Sơn Chân Quân cười khan một tiếng.

Lệ Chi Tiên Tử:

"May mắn đạo hiệu của ta là Lệ Chi, sẽ không xảy ra chuyện một ngày nào đó sau khi quen biết Hoàng Sơn tiền bối thì tự dưng lại bị hắn tẩn cho một trận."

“May mắn đạo hiệu của ta chỉ là Bắc Hà, không có cơ hội cho Hoàng Sơn tiền bối bắt lại tẩn cho một trận.”

Bắc Hà Tán Nhân bổ sung.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“May mắn đạo hiệu của ta chỉ là Tam Lãng, sẽ không có chuyện sau khi báo ra đạo hiệu lại bị người tẩn một trận mà chẳng hiểu ra sao.”

“Không, Tam Lãng tiền bối ngươi không giống. Giờ ngươi có đường đường chính chính báo ra đạo hiệu của mình thì tỷ lệ bị người ta đánh cũng rất lớn.”

Tống Thư Hàng không nhịn được mà đâm chọt.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

“Kỳ thật đạo hiệu của mọi người trong nhóm chúng ta vẫn còn rất bình thường… ấy là lúc trước.”

Lúc Hoàng Sơn Chân Quân nói được nửa câu thì gắng gượng chữa lại.

Bởi vì gần đây, phong cách đạo hiệu trong nhóm đã rất không bình thường, bảy cái đạo hiệu của Tống Thư Hàng cùng với Vũ Nhu Tử có khả năng có 365 + 1 cái đạo hiệu trong tương lai.

“Chuyện cười này được không?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Chờ chút.”

Tống Thư Hàng lại liên hệ với Bạch tiền bối two trong đầu:

“Bạch tiền bối, có đó không? Có nghe được chuyện cười của Hoàng Sơn Chân Quân không ạ?”

“Nghe được rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

“Thú vị không? Hài lòng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu như điểm tối đa là 100 điểm thì câu chuyện này miễn cưỡng được 54 điểm. Có điều xem ở việc lần đầu tiên ngươi đạt được một con điểm gần đạt chuẩn, ta cho ngươi thêm 6 điểm đấy, cộng lại là 60 điểm, coi như ngươi hợp cách đi.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm:

“Vậy kính xin Bạch tiền bối giúp bọn ta một tay, đưa bọn ta đến Cửu U đi!”

“Đến đó làm gì?”

Bạch tiền bối two nghi hoặc hỏi ngược lại.

“Ơ? Tiền bối không phải ngươi nói có biện pháp giúp bọn ta giải quyết vấn đề sao?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, ta có biện pháp giúp các ngươi, nhưng không phải muốn đưa các ngươi vào Cửu U. Bây giờ chỗ đó là địa bàn của quả cầu kim loại, ta còn bị phong ấn trong thế giới Tà Liên cơ mà.”

Bạch tiền bối two đáp.

“Vậy bọn ta phải đi đâu?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Chủ thế giới có thế giới thiên kiếp để tu luyện giả trong chư thiên vạn giới độ kiếp, thế giới Cửu U đương nhiên cũng có nơi tương ứng giống vậy. Hơn nữa, rất đúng dịp là lập tức sẽ có một vị thất phẩm bị ô nhiễm sắp đi vào thế giới ma kiếp. Các ngươi chuẩn bị cho tốt đi, chờ vị bị ô nhiễm kia tiến vào thế giới ma kiếp, trong nháy mắt đó ta sẽ mở cửa sau đưa các ngươi vào. Sau đó, các ngươi cách vị bị ô nhiễm kia xa một chút rồi thí nghiệm uy lực của thiên kiếp đạn đạo. Khi nào thí nghiệm xong ta sẽ kéo các ngươi ra ngoài.”

Bạch tiền bối two nói.

“Vậy cũng được ư?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

“Nói thế nào ta cũng là người nắm giữ thế giới Cửu U có được không? Năng lực mở cửa sau vẫn phải có.”

Bạch tiền bối two nói.

“Nhưng trong thế giới ma kiếp, bọn ta sẽ không sao chứ? Sẽ không bị cuốn vào trong ma kiếp hay đại loại vậy đâu nhỉ?”

Tống Thư Hàng còn có chút không yên lòng nói.

Bởi vì một chuyến hành trình đến thế giới thiên kiếp trước đó suýt chút nữa hố chết hắn rồi.

Nếu không phải vị [cái gì cũng có thể bán] kia kịp thời tới cửa phục vụ thì nói không chừng hắn đã hóa thành đống cặn bã dưới thiên kiếp.

“Yên tâm đi, có ta tự mình ra tay, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Chỉ cần bản thân các ngươi không tìm đường chết mà đi tiếp xúc với vị thất phẩm bị ô nhiễm đang độ kiếp kia thì sẽ không có vấn đề.”

Bạch tiền bối two cam đoan.

Sau khi được Bạch tiền bối two cam đoan, Tống Thư Hàng mới thoáng yên tâm chút ít.

“Chờ đã, vậy sau khi tiến vào thế giới ma kiếp, thế giới hạch tâm của ta có thể mở ra không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiên kiếp đạn đạo được đặt trong thế giới hạch tâm, nếu như thế giới hạch tâm trực tiếp bị ngăn che giống như khi tiến vào thế giới thiên kiếp, vậy hắn phải lấy thiên kiếp đạn đạo ra trước mới được.

“Yên tâm đi, có ta làm trung chuyển, không thành vấn đề.”

Bạch tiền bối two nói.

“Vậy, chuyện liên quan đến thế giới ma kiếp, ta có thể tiết lộ với các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tùy ngươi.”

Bạch tiền bối two nói với vẻ không thèm để ý chút nào.

…

…

Trong phòng thí nghiệm dưới mặt đất, tất cả mọi người đều nhìn Tống Thư Hàng đang trong trạng thái nhắm mắt, biết hắn đang đối thoại với một vị đại năng siêu mạnh.

Không biết vị đại năng kia có hài lòng với chuyện cười của Hoàng Sơn Chân Quân không nhỉ?

Lúc này, Tống Thư Hàng mở mắt:

“Thành công rồi.”

“Vậy tiếp theo chúng ta làm gì đây?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi.

“Mọi người cố sức gom lại một chỗ đi, một lát vị lão tài xế Cửu U kia sẽ trực tiếp mở cửa sau đưa chúng ta vào nơi có thể thí nghiệm thiên kiếp đạn đạo.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nơi lát nữa chúng ta đến không phải Cửu U mà là một thế giới không khác thế giới thiên kiếp là mấy. Vì vậy, mọi người chú ý an toàn, tuyệt đối đừng tìm đường chết mà đi tiếp xúc với vị tà ma thất phẩm sắp độ kiếp kia, tránh cho bị cuốn vào trong ma kiếp.”

Đang lúc Tống Thư Hàng nói chuyện, Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên lấy di động ra, quẹt mở màn hình rồi nhìn vào.

“Vừa rồi, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói cô ấy sắp độ kiếp rồi. Nhưng không phải độ thiên kiếp, dường như là ma kiếp của thế giới Cửu U, cô ấy bị ô nhiễm hoàn toàn rồi.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Trùng hợp vậy á?

Chương 1079: Trạng Khóa Máu Thái Bất Tử Liều Mạng Bản Rút Gọn

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn nhớ tới nội dung cụ thể mà vừa rồi Bạch tiền bối two nói về thế giới ma kiếp: có một Tôn Giả thất phẩm bị ô nhiểm sắp đi vào thế giới ma kiếp độ kiếp, vừa lúc hắn sẽ nhân cơ hội mở cửa sau cho.

Sau đó, lại liên tưởng tin tức mà vị nhân viên quản lý Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử chơi đến hỏng kia của nhóm Cửu Châu số 1 gửi tới.

Trùng hợp cái con khỉ ấy!

Lúc Vân Tước Tử tiền bối đang nghiên cứu con chuột bị ma hóa thì chơi quá trớn, bị tà năng Cửu U ô nhiễm. Hơn nữa còn không phải tà năng Cửu U thông thường, theo chính cô ước đoán thì năng lượng ô nhiễm cô ít nhất là cấp bậc Trường Sinh Giả.

Hiện tại cô gửi tới tin tức, nói sắp độ ma kiếp.

Tống Thư Hàng có thể khẳng định chín mươi chín phần trăm rằng ‘vị bị ô nhiễm’ sắp độ ma kiếp ấy chính là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, không trật đi đâu được.

Nói cách khác, lúc này thân thể của Vân Tước Tử tiền bối đã hoàn toàn ma hóa, trở thành một thành viên của tà ma Cửu U. Nhưng khác với tà ma Cửu U ở chỗ: ý chí của cô còn rất tỉnh táo, hoàn toàn không bị thế giới Cửu U quấy nhiễu. Ở điểm này, trạng thái của cô hơi giống với tà ma chuột Hamster mà Tống Thư Hàng quen biết.

Nhưng tà ma chuột Hamster như thế là vì thân phận đặc thù, nó là thú cưng của Bạch tiền bối two, được ý chí của chúa tể Cửu U che chở mới có thể tránh khỏi sự quấy nhiễu lung tung của thế giới Cửu U.

Sau khi thân thể Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử hoàn toàn bị ‘tà ma hóa’ lại vẫn có thể lên mạng nói chuyện phiếm, dường như ý chí vẫn rất minh mẫn.

Trong lúc đang suy tư, màn hình di động của Hoàng Sơn Chân Quân lại nhảy lên.

Là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử gửi sang một chùm ảnh.

“Trước khi độ kiếp, ta bảo Tuyết Lang đạo hữu chụp cho ta một chùm ảnh đẹp, giờ ta đang trong trạng thái này này, quả thực đẹp bùng nổ luôn. @ Cuồng Đao Tứ Lãng, chờ sau khi ta độ kiếp xong lại đi tìm ngươi nhé.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Lúc này, da dẻ toàn thân Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trong hình đều biến thành màu tím sẫm, quấn quanh bên trên là ma khí tà năng Cửu U dày đặc không tiêu tan.

Có điều, trừ việc da dẻ toàn thân bị nhuộm thành màu tím ra, Vân Tước Tử tiền bối cũng không thay đổi gì. Mái tóc màu lam vừa dài vừa dày của cô xõa tung sau lưng tựa như áo choàng, lông mi cũng mang màu lam rất dễ thấy.

“Giống như ta tưởng tượng, sau khi da dẻ toàn thân biến thành màu tím thì thoạt nhìn có thêm một loại mỹ cảm yêu mị.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiếp tục nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“...”

“Được rồi, không nói nhiều nữa. Ta đi độ ma kiếp đây! Hy vọng ta có thể còn sống trở về, chư vị đạo hữu, chúng ta bát phẩm gặp lại!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử phát biểu.

Sau khi nói xong, cô bèn logout.

…

…

“Thư Hàng tiểu hữu, lát nữa chúng ta sẽ đi vào thế giới ma kiếp, sẽ không phải là… ?”

Bắc Hà Tán Nhân nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Trùng hợp đến vậy ư?

“Chuẩn bị xong chưa? Đối phương sắp tiến vào thế giới ma kiếp rồi.”

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Xong ngay đây!”

Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó, hắn nói với thành viên nhóm Cửu Châu số 1:

“Ta nghĩ chắc là đúng rồi đấy. Vân Tước Tử tiền bối vừa nói sắp độ kiếp, cửa sau bên này của chúng ta cũng sắp mở ra ngay. Nói chung là không còn thời gian nữa, các tiền bối có muốn cùng đi một chuyến đến thế giới ma kiếp không?”

“Cùng đi.”

Tô Thị A Thập Lục cười nói, lộ ra má lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu.

“Đương nhiên là lão phu muốn đi.”

Linh Điệp Tôn Giả cười nói.

“Ta cũng thế.”

Thất Tu Tôn Giả đáp.

“Loại chuyện như vầy sao thiếu ta được.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 có mặt ở đó cùng với Thi, tước yêu Tiểu Thải, Bỉ Ngạn Ma Quân, không ai cự tuyệt cả.

Vốn có vài vị đạo hữu có tính cách tương đối cẩn thận còn đang nghiêm túc suy tính xem có nên đến thế giới ma kiếp hung hiểm kia không, nhưng lúc thấy các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, hết người này đến người khác đều tỏ vẻ muốn đi, mấy vị đạo hữu này cắn răng một cái, liều mình bồi quân tử.

“Vậy chúng ta xuất phát thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần thế giới hạch tâm không xảy ra vấn đề… một khi gặp phải nguy hiểm thì có thể trực tiếp kéo các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 vào thế giới hạch tâm.

Hơn nữa, trong tay hắn còn có chiếc mũ Bình Thiên kia. Tuy rằng lực lượng công đức trong mũ Bình Thiên còn chưa khôi phục, nhưng để mỹ nhân rắn công đức đội lên thì hẳn là có thể bộc phát một đợt.

…

…

“Đi thôi!”

Lúc này, giọng Bạch tiền bối two vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, tất cả thành viên trong phòng thí nghiệm dưới đất chỉ cảm thấy thân hình bị một luồng lực lượng vô hình hút lên… Tiếp đó, một loại cảm giác rất xấu dâng lên.

Loại cảm giác này tựa như là nhét người vào máy giặt rồi điên cuồng xoay tròn, sau đó lại bị nhét vào máy ép mì sợi, bị vắt thành những sợi mì dài…

Loại cảm giác hỏng bét kia duy trì liên tục ước chừng hơn hai mươi giây, mọi người mới khôi phục bình thường.

“Ôi trời ạ, suýt chút nữa ta cho rằng mình sắp tèo rồi. Dáng vẻ của ta bây giờ có phải là hình vắt mì hay không?”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Ta cảm thấy mình bị xoắn thành bánh quai chẻo.”

Bắc Hà Tán Nhân cười khổ rồi nói.

“Các ngươi còn may đấy, ta cảm thấy mình bị bện thành nơ con bướm đây này, hơn nữa còn là nút này nối liền với nút kia.”

Lệ Chi Tiên Tử xoa mặt mình, sau khi nếm trải loại cảm giác này một lần thì không muốn nếm lại lần hai chút nào.”

“Không có biện pháp, dù sao cũng là đi cửa sau mà.”

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài, sau đó ngoảnh lại nhìn chung quanh:

“Nơi này chính là thế giới ma kiếp ư?”

Dường như có hơi khác với thế giới thiên kiếp, trong thế giới ma kiếp là một vùng ánh sáng thánh khiết, nhưng loại thuộc tính ánh sáng thánh khiết này chính là thuộc tính năng lượng mà tà ma Cửu U ghét nhất.

“Có thấy Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đạo hữu không?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân đưa mắt nhìn bốn phía một vòng:

“Không phát hiện… có lẽ là cách chúng ta rất xa.”

Nếu thế giới ma kiếp và thế giới thiên kiếp tương tự nhau thì diện tích của nó nhất định cũng rất lớn. Thậm chí có thể thế giới ma kiếp này lớn cỡ toàn bộ lãnh thổ Hoa Hạ cũng nên.

Bọn họ lén lút tiến vào thông qua cửa sau nên có thể cách Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử mấy trăm dặm thậm chí là mấy nghìn km, không thể lập tức phát hiện Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cũng rất bình thường.

“Số người đủ hết chưa? Không thiếu ai chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đều ở đây.”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp, làm trưởng nhóm, sau khi đi vào thì chuyện đầu tiên hắn làm là kiểm kê nhân số.

“Vậy là tốt rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, Bạch tiền bối two tự mình ra tay, quả nhiên đáng tin.

Lệ Chi Tiên Tử hỏi:

“Vậy giờ chúng ta làm gì đây? Nghiên cứu thiên kiếp đạn đạo trước à? Hay đi tìm Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối trước đây?”

“Không việc gì, hai chuyện có thể tiến hành đồng thời.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười, hắn vẫy tay, một đàn bướm sặc sỡ được biến ảo ra từ trên người hắn.

Đám bướm sặc sỡ kia vỗ cánh, bay đến khắp nơi trong thế giới ma kiếp… Đây là một loại pháp thuật trinh sát mạnh mẽ có phạm vi trinh sát rất lớn.

Sau khi thấy Linh Điệp Tôn Giả ra tay, Thất Tu Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân cũng lục tục sử dụng thủ đoạn trinh sát của mình.

Hoặc là con rối loại hình trinh sát, hoặc là máy phi hành trinh sát cỡ nhỏ, hoặc là một tờ kinh văn.

Rất nhiều thủ đoạn trinh sát được thả ra ngoài dùng để tìm kiếm tà ma đang độ kiếp trong thế giới ma kiếp rồi xác định xem người độ kiếp có phải Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử hay không.

Có điều, dù tìm được Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, các đạo hữu ở đây cũng không thể tùy ý nhúng tay vào, tránh cho uy lực ma kiếp tăng mạnh.

…

…

“Kế tiếp, chúng ta có cần bày trận lần nữa hay không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu không có trận pháp phòng ngự thì phần lớn các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đều rất khó chống cự với uy lực của thiên kiếp đạn đạo thất phẩm trở lên.

Trong khi nói chuyện, giọng Bạch tiền bối two lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng:

“Không cần bày trận phòng ngự, lâu lắc lắm. Hôm nay tâm tình ta tốt, làm người tốt làm đến cùng. Ngươi chỉ cần lo vụ dẫn nổ thiên kiếp đạn đạo là được, ta che chở các ngươi, cam đoan các ngươi có thể cảm nhận được uy lực của thiên kiếp đạn đạo ở trình độ lớn nhất, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Vậy Bạch tiền bối ngươi lại muốn nghe chuyện cười ư?”

“Chỉ với mấy chuyện cười kia của ngươi, ta nghe xong căn bản là không cười nổi. Còn tệ hơn chuyện cười lúc trước Thông Nương kia của ngươi kể nữa chứ. Quên đi, hôm nay không cần chuyện cười. Coi như ngươi nợ ta một ân huệ, lần sau có chuyện gì hoặc đồ vật gì chơi vui thì nhớ chia cho ta là được.”

Bạch tiền bối two nói.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Bạch tiền bối two:

“Bảo thành viên cần phòng ngự đứng xung quanh ngươi đi, ta thêm buff tập thể cho các ngươi.”

…

…

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng vội vàng nói với mọi người:

“Không cần gấp gáp bày trận, vừa rồi ta nhận được tin tức, bởi vì thời gian có hạn nên vị kia sẽ thêm một trạng thái quần thể cho chúng ta, vừa cảm nhận được uy lực của thiên kiếp đạn đạo lại có thể tránh bị thiên kiếp đạn đạo làm bị thương. Vì vậy, người cần phòng ngự thì đứng xung quanh ta.”

“Như vậy rất tốt.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Sau đó, ngoại trừ Thất Tu Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả ra, thành viên khác đều đứng thành một vòng xung quanh Tống Thư Hàng.

Không biết trạng thái quần thể của Bạch tiền bối two sẽ là hình dáng gì nhỉ?

Trong lúc đang suy tư, một bàn tay trắng noãn hiện lên trong hư không, bàn tay này nhanh chóng gõ một cái, sau đó có một trận bát quái hình tròn bay ra từ bên trong rồi rơi xuống đỉnh đầu Tống Thư Hàng, bao bọc tất các thành viên trong nhóm.

Trên trận bát quái khắc một chuỗi văn tự viễn cổ trông cực kỳ đẳng cấp. Hơn nữa đám văn tự viễn cổ kia còn kèm theo hiệu quả ‘phiên dịch’.

Tống Thư Hàng nhìn chuỗi văn tự viễn cổ kia, [trạng thái khóa máu bất tử liều mạng bản rút gọn].

Đây là trạng thái quần thể khỉ gì vậy?

Trạng thái khóa máu bất tử là sao, hack tool à?

Trong lúc đang suy tư, trận bát quái khổng lồ kia lại vỡ vụn thành vô số bát quái nho nhỏ rồi rơi xuống người mỗi một vị xung quanh Tống Thư Hàng.

“Xong rồi, đừng lãng phí thời gian, tế ra thiên kiếp đạn đạo cho nó nổ đi. Có trạng thái ta thêm vào, cam đoan ngay cả cọng lông các ngươi cũng sẽ không rụng.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

"Như vậy là được rồi sao?"

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn trận bát quái nho nhỏ hiện lên trước người mình, trong lòng luôn cảm thấy có chút không thực tế.

"Thư Hàng tiểu hữu, thả thiên kiếp đạn đạo ra đi."

Thất Tu Tôn Giả khẽ mỉm cười nói:

"Tin tưởng vào vị kia đi."

Đồng thời, Linh Điệp Tôn Giả cũng quay lại mỉm cười.

Uy lực của thiên kiếp đạn đạo chỉ là '7 phẩm +', mà Linh Điệp cùng Thất Tu đều có thực lực Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong.

Dù bát quái nho nhỏ này không có hiệu quả, hai người Linh Điệp và Thất Tu Tôn Giả liên thủ cũng đủ để bảo vệ các đạo hữu trong nhóm.

Tống Thư Hàng đã hiểu ý của hai vị Tôn Giả.

Hắn tế ra một viên thiên kiếp đạn đạo rồi dựa theo trình tự mà cởi bỏ phong ấn.

Ầm ~~

Thiên kiếp đạn đạo nổ tung lên, lúc này đây không còn là pháo hoa nữa, uy lực vụ nổ đánh úp tới.

Chương 1080: Nổ Xong Đi Ngay, Tránh Cho Dẫn Tới Chuyện Bất Trắc

Linh Điệp Tôn Giả cùng Thất Tu Tôn Giả đồng thời ra tay bảo vệ chỗ hiểm toàn thân mình, sau đó thể nghiệm cảm giác thiên kiếp đạn đạo nổ tung bên người ở trình độ lớn nhất, thể nghiệm uy lực và phương thức gây tổn hại của nó một cách tỉ mỉ. Sau khi có được kinh nghiệm này thì sẽ vô cùng hữu ích với họ khi ứng phó với thiên kiếp 'thất phẩm tấn cấp bát phẩm' lần tới.

Hai vị Tôn Giả tựa như đá ngầm trong sóng biển, ở ngay trung tâm vụ nổ lại sừng sững không ngã. Đồng thời, hai vị Tôn Giả còn phân ra một bộ phận tinh thần quan tâm tới đạo hữu sau lưng.

Một khi đạo hữu gặp nguy hiểm, bọn họ cũng có thể kịp thời ra tay giúp đạo hữu ngăn chặn uy lực vụ nổ.

Ầm ầm ầm ~~

Uy lực vụ nổ do thiên kiếp đạn đạo gây ra lan về phía sau hai vị Tôn Giả trong nháy mắt, lại nhanh chóng cuốn các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 vào trong vụ nổ.

Đối mặt với uy lực vụ nổ, hầu như tất cả mọi người đều kích phát thủ đoạn phòng ngự của bản thân một cách vô ý thức. Đối với tu sĩ mà nói, kích phát phòng ngự trong nháy mắt là một loại bản năng. Nó không khác gì lúc người bình thường trông thấy có thứ gì đó bay về phía mắt mình sẽ chớp mắt trong nháy mắt.

Chỉ là, khi mọi người kích hoạt phòng ngự lại phát hiện phòng ngự của bản thân không mở ra được.

Trong lúc tất cả mọi người đều mang vẻ mặt ngu người, vụ nổ do thiên kiếp đạn đạo gây ra đã bao trùm tất cả mọi người.

"A a a a ~~"

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đồng thời phát ra tiếng hét thảm thiết, chỉnh tề tựa như dàn hợp xướng vậy.

Linh Điệp Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả nghi hoặc nhìn các đạo hữu.

Lấy góc độ thị giác của hai người thì có thể thấy được lúc uy lực vụ nổ cuốn lấy các đạo hữu, trận bát quái nho nhỏ trên người các đạo hữu lập tức tỏa ra một tầng ánh sáng bao bọc và bảo vệ mọi người, uy lực vụ nổ không gây hại đến một cọng lông của các đạo hữu.

Nhưng tiếng hét thảm của các đạo hữu không giống như tiếng hét sợ hãi, ngược lại tựa như thật sự chịu đựng tổn thương từ vụ nổ vậy?

Hai vị Tôn Giả đoán không sai.

Cái [trạng thái khóa máu bất tử liều mạng bản rút gọn] kia có thể bảo vệ chúng đạo hữu lông tóc không tổn hao gì trong lúc nổ tung, nhưng đạo hữu được bảo vệ vẫn phải thể nghiệm một phần đau đớn từ tổn thương do vụ nổ mang đến.

Bởi vì tất cả mọi người ở đây chủ yếu là đến để thể nghiệm uy lực của thiên kiếp đạn đạo. Nếu như phòng ngự quá mạnh mẽ, vậy không phải chẳng khác gì nhìn vụ nổ ‘cách màn hình’ ư?

Đây là thiết kế rất tâm lý của Bạch tiền bối two.

…

…

Uy lực thiên kiếp đạn đạo nổ tung tán đi.

Hai người Linh Điệp Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả thu hồi thủ đoạn phòng ngự của mình lại, ngoại trừ áo bào có chút xốc xếch ra thì hai vị Tôn Giả cũng không hề bị chút vết thương thực chất nào.

Nhưng phía sau, mấy người có tu vi hơi kém trong nhóm Cửu Châu số 1 cùng với tước yêu Tiểu Thải và bé Thi đều run rẩy ngồi bệch xuống đất. Trong đó Thi có thực lực yếu nhất còn ngoẹo đầu một cái hôn mê bất tỉnh.

Thông Nương trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng trợn trắng mắt cái nữa rồi cũng hôn mê luôn… Cô lại nhớ lại sự kinh hoàng trong thế giới thiên kiếp trước đó không lâu thêm lần nữa.

Ban đầu cô muốn lên tiếng kêu Tống Thư Hàng chuyển cô đến thế giới hạch tâm, cô không muốn đối mặt với thiên kiếp đạn đạo nữa. Nhưng chẳng biết tại sao, lúc cô nhìn thấy Thi và tước yêu Tiểu Thải cũng dám đối mặt với thiên kiếp đạn đạo, cô cảm thấy nếu như mình trốn tránh thì chẳng phải sẽ bị người khác xem thường ư? Vì vậy, cô cắn răng không lên tiếng. Nhưng bây giờ cô đã có hơi hối hận rồi.

"Ahhh, cảm giác này thật là vừa chua xót vừa thoải mái mà."

Tống Thư Hàng xoa mặt mình, đợt đau đớn này còn đau hơn cả khi hắn bị thiên kiếp đạn đạo điên cuồng bắn phá đến tả tơi trong thế giới thiên kiếp nữa.

Lần kia có mỹ nhân rắn công đức hộ thân, lại có con rối tinh phẩm hộ thể, về mặt tổng thể vết thương của Tống Thư Hàng đều là bị dư ba của thiên kiếp lôi điện gây tổn thương.

Lần này lại dùng 'thân thể tứ phẩm' để thể nghiệm cơn đau đớn khi bị thiên kiếp đạn đạo thất phẩm làm nổ tung. Đây là một loại đau đớn dữ dội tựa như thịt nát xương tan.

Nhưng thảm nhất vẫn là mấy vị tu sĩ cấp bậc lục phẩm như Hoàng Sơn Chân Quân, lấy cường độ thân thể của bọn họ thì cơn đau phải chịu khi bị tổn thương là nỗi đau tựa như 'nổ mất nửa mạng mà không chết'. Có loại cảm giác 'muốn sống không được, muốn chết không xong'.

Hiện tại sắc mặt Hoàng Sơn Chân Quân vẫn còn trắng bệch phờ phạc.

Lệ Chi Tiên Tử sờ khắp người mình:

"Có một nháy mắt ta cho là bản thân sắp tiêu đời rồi chứ."

"Thể nghiệm khắc sâu bực nào."

Bắc Hà Tán Nhân cười khổ tiếp lời.

"Đây chính là uy lực của thiên kiếp đạn đạo lúc thất phẩm tấn cấp bát phẩm ư… Lấy thực lực của ta, e rằng chỉ chống đỡ được tối đa ba phát."

Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói.

Có điều thiên kiếp hắn sắp độ là lục phẩm tấn cấp thất phẩm. Thông thường trong thiên kiếp lục phẩm tấn cấp thất phẩm, thiên kiếp có uy lực cỡ như thiên kiếp đạn đạo này đã là giai đoạn chót thậm chí là đòn tấn công then chốt cuối cùng.

“Cũng may lúc ta độ kiếp, thiên kiếp còn chưa xảy ra chuyện dị biến thành hiện đại hóa đáng sợ như vậy.”

Vũ Nhu Tử vỗ lồng ngực mình nói.

Có thể nói cô là một thành viên cực kỳ may mắn trong nhóm Cửu Châu số 1, thậm chí có thể là người may mắn nhất trong số những người độ kiếp của chư thiên vạn giới gần đây. Từ sau khi cô độ kiếp xong, thiên kiếp lập tức chính thức tiến vào tiết tấu dị biến hiện đại hóa.

Vận số của Vũ Nhu Tử luôn không tệ, chẳng qua vận số của cô tương đối kỳ quái. Vô luận là vận may hay vận rủi, cô đều không thua ai. Trong giải thi đấu lái máy kéo có tay cầm khi đó, sau khi bắt đầu, người khác đều không giẫm phải ‘phúc lợi tăng tốc’ và ‘bẫy rập trở về điểm xuất phát’, một mình cô lại tới tới lui lui nhiều lần.

“Lúc thất phẩm tấn cấp bát phẩm sẽ xuất hiện đạn đạo, xe tăng hạng nặng, thậm chí là đạn hạt nhân. Vậy lúc lục phẩm tấn cấp bát phẩm sẽ xuất hiện cái gì đây?”

Lạc Trần Chân Quân nói.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Chí ít có thể khẳng định là thiên kiếp đạn đạo nhất định sẽ xuất hiện trong thiên kiếp lục phẩm tấn cấp thất phẩm. Trừ cái đó ra, xe tăng hạng nặng hay mấy thứ đại loại vậy cũng có thể sẽ hiện thân. Còn có ‘một nhánh quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa được vũ trang đến tận răng’ mà ngày đó Đông Qua Thánh Quân nhắc đến trong nhân tiền hiển thánh cũng có thể hiện thân trong thiên kiếp lục phẩm.”

“Vậy tam phẩm tấn cấp tứ phẩm, hoặc là tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm sẽ xuất hiện cái gì?”

Giang Tử Yên hỏi, Dược Sư đang định từ tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng giơ tay đáp:

“Lúc tam phẩm tấn cấp tứ phẩm, mấy đợt đầu sẽ gặp phải thiên kiếp người nguyên thủy, người nguyên thủy thân mặc da thú sử dụng vũ khí tuy nguyên thủy nhưng đáng sợ mà thiên kiếp biến thành, rồi phát động tấn công về phía tu sĩ. Phần sau có thể sẽ có tăng cường.”

“Là kinh nghiệm của ngươi à, Thư Hàng tiểu hữu?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Ừ, dưới tình huống bình thường, thiên kiếp tam phẩm tấn cấp tứ phẩm thì việc thiên kiếp xuất hiện xem như hợp lý. Có điều lúc tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm sẽ xuất hiện cái gì, ta cũng không biết được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Từ những cái đó suy ra, thiên kiếp tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm có khả năng xuất hiện quân đoàn vũ trang tinh nhuệ tấn công.”

Bắc Hà Tán Nhân sờ cằm nói:

“Chẳng hạn như những đòn tấn công cùng đẳng cấp với thiên kiếp súng máy, thiên kiếp địa lôi, thiên kiếp RPG Bazooka.”

Linh Điệp Tôn Giả:

“Lần này sau khi trở về, mọi người đi tìm hiểu tri thức về phương diện vũ khí chiến tranh hiện đại hóa nhiều chút đi. Vậy mới có lợi cho việc đô kiếp… Quên đi, trở về ta sẽ gửi số liệu và tính năng của các vũ khí chiến tranh một cách cặn kẽ lên nhóm Cửu Châu số 1. Mọi người có thời gian thì xem nhiều chút.”

Trên Linh Điệp đảo của Linh Điệp Tôn Giả có chứa đủ loại vũ khí hiện đại hóa. Hình như Tôn Giả là một nhà buôn súng ống đạn dược nổi danh ở các quốc gia u Mỹ. Cho nên, hẳn là trong tay Linh Điệp Tôn Giả có số liệu tương đối toàn diện liên quan đến tin tức về vũ khí hiện đại hóa.

“Cảm ơn Linh Điệp tiền bối.”

Bỉ Ngạn Ma Quân cũng lên tiếng:

“Chỗ ta cũng có một chút số liệu về vũ khí loại hình gây nổ tương đối đặc thù, tất cả đều là số liệu lấy được sau khi ta tự mình nghiên cứu kỹ càng tỉ mỉ. Đến lúc đó ta sẽ gửi cho Tống Thư Hàng tiểu hữu hoặc là Bạch đạo hữu, hy vọng có thể mang đến trợ giúp cho các vị đạo hữu.”

…

…

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ngoại trừ thiên kiếp đạn đạo ra, trong tay ngươi còn có vũ khí thiên kiếp nào mạnh hơn không?”

Thất Tu Tôn Giả đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hắn hỏi hiển nhiên là thiên kiếp đạn hạt nhân xuất hiện lúc Bạch Tôn Giả độ kiếp.

Hắn sắp độ kiếp rồi, đợi đến lúc hắn độ thiên kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm, thiên kiếp bom nguyên tử nhất định sẽ xuất hiện. Cho nên, chỉ nghiên cứu thiên kiếp đạn đạo không cách nào khiến hắn yên lòng.

Nếu như có thể nghiên cứu thêm một viên thiên kiếp bom nguyên tử thì đến lúc hắn độ kiếp, nhất định sẽ có nắm chắc hơn.

Tống Thư Hàng nghe vậy, gật đầu đáp:

“Có.”

Hơn nữa, Bạch tiền bối cũng cho hắn phương pháp cởi bỏ phong ấn trên thiên kiếp bom nguyên tử cùng thiên kiếp bom khinh khí.

“Thất Tu tiền bối ngươi muốn thử một lần à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đang có ý đó.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười:

“Lão phu cũng có ý này.”

“Nhưng hai vị tiền bối sắp độ kiếp rồi, nếu như bị thương trong thiên kiếp bom nguyên tử thì…”

Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở.

Uy lực của thiên kiếp bom nguyên tử hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với thiên kiếp đạn đạo bình thường.

Thất Tu Tôn Giả cau mày suy tư chốc lát, sau đó hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, có thể xin ‘vị kia’ thêm một trạng thái phòng ngự cho ta và Linh Điệp đạo hữu không?”

Hắn và Linh Điệp Tôn Giả đều muốn ‘thể nghiệm’ uy lực của thiên kiếp bom nguyên tử, nhưng theo như lời Tống Thư Hàng, bọn họ sắp độ kiếp tới nơi rồi, lúc này bị thương thì rất không ổn.

Vì vậy, Thất Tu Tôn Giả nhớ tới trận phòng ngự bát quái nho nhỏ trên người các đạo hữu vừa rồi.

[Các ngươi còn muốn thử uy lực của thiên kiếp bom nguyên tử à?] Lúc này, giọng Bạch tiền bối two chủ động vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

"Đúng vậy, Bạch tiền bối."

Tống Thư Hàng đáp.

[Ừ, thử xem cũng được. Ta cũng có thể thêm trạng thái cho toàn bộ đám người các ngươi... Có điều, sau khi thiên kiếp bom nguyên tử nổ tung trong thế giới ma kiếp thì rất có thể sẽ khiến quả cầu kim loại kia chú ý. Sau khi nổ xong, tốt nhất là chúng ta lập tức rời đi.] Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối two hôm nay đặc biệt thấu tình đạt lý!

"Cảm ơn Bạch tiền bối, chờ ta tìm được cái gì chơi vui hoặc thú vị, tuyệt đối sẽ báo cho ngài biết đầu tiên!"

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

[Ha ha ha ha, ngươi có lòng này là tốt rồi.] Bạch tiền bối two cười ha ha nói. Trên thực tế, gần đây hắn săn sóc Tống Thư Hàng như thế xem như là trả một phần ân huệ cho Tống Thư Hàng.

Sở dĩ hắn có thể phân ra một phân thân dạo chơi ở hiện thế đều là nhờ phúc của Tống Thư Hàng.

Trên thực tế, trong lòng Tống Thư Hàng cũng có suy đoán, chỉ là đôi bên chưa từng đâm rách tấm màn này mà thôi. Giữa thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng và thế giới tà liên của Bạch tiền bối two có một lối đi xuất hiện một cách ngẫu nhiên.

...

...

Sau khi chấm dứt cuộc đối thoại với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng nói với Thất Tu Tôn Giả cùng Linh Điệp Tôn Giả:

"Thất Tu tiền bối, Linh Điệp tiền bối, các ngươi cũng dựa sát vào ta đi. Vị tiền bối kia đáp ứng yêu cầu của chúng ta rồi. Có điều, lát nữa thiên kiếp bom nguyên tử nổ xong, chúng ta phải lập tức rời đi, tránh cho dẫn tới nhiều chuyện bất trắc hơn."

Tống Thư Hàng nói.

Chương 1081: Tam Lãng: Đàn Ông Đích Thực Sẽ Không Quay Đầu Lại Nhìn Vụ Nổ

Vì vậy, chúng đạo hữu tụ lại một chỗ, Bạch tiền bối two lại thêm [trạng thái bất tử liều mạng khóa máu bản rút gọn] cho mọi người giống như lúc trước.

“Mọi người chuẩn bị xong xuôi chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lần này, trước tiên hắn đã chuyển bé Thi đang hôn mê vào thế giới hạch tâm, còn có Thông Nương cũng được chuyển vào cùng.

“Thư Hàng tiểu hữu, trước khi nổ thì la lên một tiếng, để ta chuẩn bị tâm lý.”

Tạo Hóa Pháp Vương mở miệng, hắn sở hữu thể chất tiếp cận lục phẩm, nhưng cảnh giới vẫn là ngũ phẩm, trong đợt thiên kiếp đạn đạo nổ tung ban nãy, hắn cũng thuộc về lớp người sống dở chết dở kia, đau đến nỗi suýt chút nữa hắn đã cất tiếng hát.

“Lại phải chết rồi.”

Diệt Phượng Công Tử thở dài. Tuy rằng biết rõ tiếp sau đây sẽ phải đối mặt với cơn đau dữ dội tựa như sắp chết kia, nhưng hết lần này đến lần khác Diệt Phượng Công Tử lại không nỡ bỏ qua cơ hội lần này.

“Đáng tiếc Hạch Đạn Tôn Giả không ở đây. Bằng không thật sự muốn xem cảnh tượng lúc hắn đối mặt với thiên kiếp bom nguyên tử, nhất định rất phiêu.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Hạch Đạn Tôn Giả? Phì, Tam Lãng ngươi đang nói Hiến Công đạo hữu ư? Ngươi có tin sau khi độ kiếp xong hắn sẽ tới chém chết ngươi không.”

Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

“Các vị tiền bối chuẩn bị xong chưa?”

Tống Thư Hàng nói:

“Nếu chuẩn bị xong rồi, ta lấy thiên kiếp bom nguyên tử ra nhé.”

“Bắt đầu đi.”

Linh Điệp Tôn Giả cùng Thất Tu Tôn Giả lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu rồi tế ra thiên kiếp bom nguyên tử… Thứ hắn lấy ra là một quả bom nguyên tử có thể tích khá lớn, thoạt nhìn cũng tương đối cũ kỹ. Đây là thiên kiếp bom nguyên tử có uy lực nhỏ nhất trong số những quả được tồn trữ trong thế giới hạch tâm hiện tại.

“Vậy ta chuẩn bị cởi bỏ phong ấn đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, ánh mắt Tam Lãng đột nhiên sáng lên, nói:

“Thư Hàng tiểu hữu chờ một chút, lát nữa khi bom nổ có thể chụp ảnh không?”

“Hẳn là không thành vấn đề, ta phát hiện vật phẩm trên người chúng ta không hư hao chút nào, vì vậy chỉ cần nắm chắc thời gian thì hẳn là chụp ảnh cũng không thành vấn đề.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Vậy Lệ Chi Tiên Tử, lát nữa cô có thể chụp cho ta một bức đặc tả được không?”

Cuồng Đao Tam Lãng móc di động của mình ra đưa cho Lệ Chi Tiên Tử.

“Ngươi muốn đặc tả thế nào?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi, chụp ảnh là chuyện cô am hiểu và yêu thích, nhấc tay một cái mà thôi, đương nhiên cô sẽ không từ chối.

“Lát nữa ấy, trong nháy mắt khi thiên kiếp bom nguyên tử nổ tung, đám mây hình nấm tản ra, ta sẽ bày ra tư thế ngầu lòi nhất, đưa lưng về phía thiên kiếp đạn hạt nhân, cất bước đi về phía xa. Lệ Chi Tiên Tử nếu như cô có thể chụp được khoảnh khắc đó, Lãng mỗ tuyệt đối cảm kích vô cùng.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Lúc Cuồng Đao Tam Lãng nói chuyện, Tống Thư Hàng cùng tất cả đạo hữu ở đây lập tức ảo tưởng ra hình ảnh kia.

“Là series ảnh đàn ông đích thực sẽ không quay đầu lại nhìn vụ nổ ư? Hay đó, quả thực rất thú vị. Tam Lãng dân chơi thật đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

“Ta lại cảm thấy Tam Lãng tiền bối vừa bước ra một bước là sẽ biến thành dáng vẻ bị nổ bay ngay.”

Vũ Nhu Tử chớp mắt nói.

“Yên tâm đi, ta biết dùng công nghệ pre-shoot mà, cứ tin vào kỹ thuật chụp ảnh của ta.”

Lệ Chi Tiên Tử cam đoan.

Tam Lãng đạo hữu nhắc tới chuyện kia khiến rất nhiều đạo hữu bắt đầu động lòng.

“Thư Hàng, lát nữa chúng ta cũng chụp chung một bức đi.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Tống tiền bối, thêm ta nữa!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Sư phụ, đừng quên ta.”

Tước yêu Tiểu Thải nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Một lát nữa sẽ phải hưởng thụ cảm giác bị nổ chết trong thiên kiếp bom nguyên tử, chụp ảnh thật sự quan trọng như vậy sao?

Có lẽ thật sự vẫn rất quan trọng.

Sau khi được Cuồng Đao Tam Lãng nhắc nhở, phần lớn các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều rất động lòng, tụm năm tụm ba hẹn nhau, hoặc là tự chụp, hoặc là nhờ người chụp dùm, hoặc là chụp cho nhau.

…

…

“Chuẩn bị xong rồi, một, hai, ba, nổ!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng cởi bỏ phong ấn trên thiên kiếp bom nguyên tử.

Booooom ~~

Tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Uy lực vụ nổ khủng bố bao phủ tất cả thành viên nhóm Cửu Châu số 1 trong nháy mắt.

Tuy rằng các đạo hữu vốn chuẩn bị tư thế chụp ảnh đã gắng sức ấn xuống phím chụp ảnh trên di động của mình trước giờ, nhưng tốc độ phản ứng của điện thoại vẫn chậm nửa nhịp.

Ảnh chụp được hầu hết đều không như ý.

Phần lớn ảnh các đạo hữu chụp được đều là ánh sáng từ vụ nổ, trong màn hình, ngoại trừ ánh sáng chói lòa thì không có gì cả.

Một số ít đạo hữu có thể chụp được người mình muốn chụp… nhưng chụp không được tư thế mong muốn. Tư thế vốn chuẩn bị tốt, toàn bộ đều biến thành dáng vẻ bị nổ bay, đạo hữu trong hình đều có khuôn mặt không rõ.

Khác với lúc trải qua thiên kiếp đạn đạo, mọi người không chịu bất cứ tổn hại gì, trong lúc thiên kiếp bom nguyên tử nổ tung, tuy rằng chúng đạo hữu vẫn không bị thương như trước, nhưng thân thể lại bị sóng xung kích từ vụ nổ ném bay.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục bên cạnh Tống Thư Hàng gần như đồng thời ấn nútchụp ảnh trên di động của mình, nhưng ảnh chụp được không quá như ý, hình ảnh thoạt nhìn rất không thật.

Người duy nhất có được ảnh chụp hài lòng chỉ có Cuồng Đao Tam Lãng.

Kỹ thuật chụp ảnh của Lệ Chi Tiên Tử đã đạt đến cảnh giới cao siêu.

Trong nháy mắt khi đạn hạt nhân nổ tung sau lưng, Cuồng Đao Tam Lãng nâng chân trái lên, nhanh chóng lòe ra động tác đốt điếu thuốc lá đang ngậm.

Lệ Chi Tiên Tử ấn lên nút shutter, chụp được một màn cực cool ngầu. Ngay sau đó, Cuồng Đao Tam Lãng đã bị nổ bay ra ngoài.

Tiếp đó, đám mây hình nấm của thiên kiếp bom nguyên tử hiện lên, hạt nhân san bằng tất cả mọi thứ trong phạm vi vụ nổ.

Sau khi thiên kiếp đạn hạt nhân nổ xong là một mảnh lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau, nơi trung tâm đạn hạt nhân, Thất Tu Tôn Giả cùng Linh Điệp Tôn Giả té ngồi trên mặt đất, nhìn nhau cười một tiếng.

“Có nắm chắc không?”

Thất Tu Tôn Giả hỏi.

“Còn được, nếu như chỉ là loại trình độ này thì chắc ăn ít nhất chín mươi phần trăm.”

Linh Điệp Tôn Giả đáp.

“Ta cũng thế.”

Thất Tu Tôn Giả cười thảm rồi nói:

“Thế nhưng… khi chúng ta độ kiếp thì uy lực của thiên kiếp đạn hạt nhân nhất định sẽ càng mạnh hơn cái này. Từ trong màn hình lúc Bạch đạo hữu độ kiếp là có thể nhìn ra.”

Thiên kiếp đạn hạt nhân mà Tống Thư Hàng tiểu hữu lấy ra hiển nhiên là loại có uy lực tương đối nhỏ.

“Nếu như chỉ xuất hiện một hai quả, ta còn nắm chắc tám mươi phần trăm trở lên rằng sẽ thành công vượt qua. Nhưng nếu xuất hiện thiên kiếp đạt nhạt nhân khổng lồ như Bạch Tôn Giả trong màn hình thì… ngay cả hai mươi phần trăm ta cũng không nắm chắc được.”

Linh Điệp Tôn Giả thở dài nói.

“Chỉ cần không tìm đường chết, trên cơ bản sẽ không có khả năng xuất hiện đạn hạt nhân cấp bậc như vậy.”

Thất Tu Tôn Giả nói.

Ngay cả Bạch đạo hữu cũng không nắm chắc có thể an toàn vượt qua loại thiên kiếp đạn hạt nhân kia, còn để cho Tống Thư Hàng tiểu hữu bảo quản trang bị rồi sử dụng bí thuật mới qua được một kiếp.

“Những đạo hữu khác có ổn không?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi.

“Tạm được, được sự bảo vệ của trận bát quái nho nhỏ kia nên đều bình an vô sự.”

Giọng Hoàng Sơn Chân Quân vang lên.

Đạn hạt nhân có lực công kích mạnh nhất trong chuỗi các vũ khí trong nhân loại hiện nay, sau khi thiên kiếp hóa thì uy lực lại càng cực kỳ khủng bố. Hoàng Sơn Chân Quân bắt đầu bội phục Hiến Công Cư Sĩ năm đó.

Lại nói, mỗi lần ở cùng một chỗ với Tống Thư Hàng tiểu hữu là luôn có thể gặp được những chuyện kích thích.

“Tất cả mọi người không sao chứ? Không sao thì mau gom lại đây, chúng ta phải rời khỏi đây nhanh chút.”

Tống Thư Hàng nói.

[Oa ha ha, quả cầu kim loại tới, còn nhanh hơn ta tưởng tượng. Thư Hàng, mau thu các đạo hữu vào trong thế giới hạch tâm của ngươi đi. Ta ngăn quả cầu kim loại kia trước. Lát nữa lại trực tiếp đóng gói ngươi mang đi, như vậy sẽ trốn nhanh hơn.] Bạch tiền bối two cười ha ha nói.

Giọng điệu của hắn như là đang chơi rất vui vẻ vậy.

“Sợ cái gì là tới cái đó hà.”

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu nhìn quét bốn phía, tập trung tất cả tiền bối, đạo hữu lại:

“Mọi người đừng chống cự, ta muốn mang mọi người rời đi.”

Tất cả đạo hữu gật đầu.

Ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, nhanh chóng chuyển đám người đến thế giới hạch tâm rồi an bày mọi người vào động phủ thứ 3 ốc đảo sa mạc mà Nho gia tặng lúc trước trong phạm vi thế giới hạch tâm.

Vốn đưa đám người đến điện hàn đông là lựa chọn tốt nhất… nhưng hiện tại trong đó chất đầy thiên kiếp đạn đạo cùng đạt hạt nhân. Không sợ việc gì to tát, chỉ sợ chuyện không may xảy ra bất ngờ, nếu lỡ có gì bất trắc, nhiều thiên kiếp đạn đạo và đạn hạt nhân như vậy nổ tung lên, thế giới hạch tâm của hắn tuyệt đối sẽ bị nổ thành mảnh vụn.

“Làm xong rồi, Bạch tiền bối. Chúng ta đi đi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

[Không thành vấn đề, đi thôi!] Bạch tiền bối two cười ha ha nói.

Trong lúc nói chuyện, thân thể Tống Thư Hàng bắt đầu vặn vẹo, bị lực lượng của Bạch tiền bối two kéo lấy, bắt đầu thoát khỏi thế giới ma kiếp.

Khi thân thể Tống Thư Hàng bị xoắn thành vắt mì, hắn mơ hồ 'nhìn' thấy vị tồn tại khủng bố là quả cầu kim loại kia hiện thân nơi xa xa trong thế giới ma kiếp.

"Bạch! Ngươi làm cái gì hả! Ngươi lăn ra đây cho ta!"

Quả cầu kim loại kia giận dữ hét lên.

"Ha ha ha ha ha."

Trong hư không lưu lại tiếng cười đắc ý của Bạch tiền bối.

"Vì sao chứ, rõ ràng ngươi bị phong ấn trong thế giới Tà Liên rồi, vì sao còn có thể xuất hiện ở đây."

Quả cầu kim loại giận dữ hét.

"Ngươi coi thường ta quá rồi, ta là chúa tể Cửu U. Dù bị ngươi phong ấn trong thế giới Tà Liên nhưng thân phận của ta vẫn không hề thay đổi. Dù bị phong ấn, ta cũng có thể vận dụng một bộ phận lực lượng, chuyện này có gì kỳ quái đâu."

Bạch tiền bối two trợn mắt nói xạo.

Nếu không phải thông qua thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, hắn không cách nào xuyên qua phong ấn bên ngoài thế giới Tà Liên mà dạo chơi khắp nơi được.

"Ngươi cút! Ngươi cút đi cho ta!"

Quả cầu kim loại điên cuồng gầm rú.

"Ha ha ha ha ha."

Tiếng cười của Bạch tiền bối two vẫn như trước.

Mà lúc này… Tống Thư Hàng đã bị vặn xoắn thành hình dạng sợi mì, chẳng biết tại sao trong lòng hắn khẽ động. Sau đó, từ trên người hắn có một 'rễ cây' thật nhỏ kéo dài ra ngoài, cuối cùng, rễ cây lưu lại chút xíu phần ngọn trong thế giới ma kiếp.

Bạch tiền bối two cảm ứng được động tác của Tống Thư Hàng nhưng cũng không ngăn cản. Hắn chỉ cuốn lấy Tống Thư Hàng, kéo người nọ về hiện thế.

Mà thuộc tính phớt lờ không gian của 'rễ cây' kia được phát huy ra lần nữa. Một chút xíu phần ngọn cứ vậy mà lưu lại thế giới ma kiếp, còn tất cả những bộ phận khác của bản thể theo Tống

Thư Hàng trở về hiện thế.

…

…

Toàn bộ đám người Tống Thư Hàng được mang ra khỏi thế giới ma kiếp.

Quả cầu kim loại thể lỏng căm hận nhìn vị trí đạn hạt nhân nổ tung, nó thử dùng lực lượng của mình 'nhìn lại' chuyện đã xảy ra ở đây, muốn xem thử xem tên Bạch kia ở chỗ này làm cái quái gì.

Thế nhưng Bạch tiền bối two đã sớm phòng bị chiêu thức ấy của nó, tất cả 'dấu vết quá khứ' mà đám người Tống Thư Hàng lưu lại nơi này đã bị Bạch tiền bối two xóa đi toàn bộ.

Quả cầu kim loại thể lỏng sử dụng thủ đoạn 'nhìn lại' thất bại.

"Chết tiệt, nhất định là tên Bạch kia có âm mưu gì đấy."

Quả cầu kim loại thể lỏng cắn răng một cái, nó đột nhiên há mồm phun ra một thứ na ná như máu vậy.

Nó nhất định phải 'nhìn lại' được chút gì đó!

Nếu không thì lòng nó khó mà yên. Dù sao, người bị ô nhiễm sắp độ kiếp lần này có quan hệ đến kế hoạch lớn của nó, không được phép có sai lầm.

Chương 1082: Mảnh Vỡ Thiên Đình Dính Chùm Lại Với Nhau

Quả cầu kim loại thể lỏng đang vạch kế hoạch trở về hiện thế một chuyến.

Lần trước, vất vả lắm nó mới chạy đến hiện thế được, muốn nhân cơ hội truyền đạt tin tức với một vị đối ứng của nó kia. Nhưng trạng thái của vị đối ứng với nó kia rất tệ, căn bản không cách nào đáp lại nó. Không chỉ như vậy, đường lui mà nó lưu lại lần đó còn bị người ta phá hư, ngay cả trận bàn Đạo Kiếp Hắc Kim biến dị cũng bị kẻ khác lấy mất, đúng là lỗ vốn lỗ thấy bà nội luôn.

Lần này, khó khăn lắm nó mới tìm được một ‘người bị ô nhiễm’ thích hợp, vì vậy nó định mượn bộ thân thể này để lừa gạt giấu giếm, lén đi đến hiện thế, thực thi đại kế của mình.

Kế hoạch này quá quan trọng, liên quan đến sự tồn tại của nó, cho nên tuyệt đối không cho phép có sơ suất.

…

…

“Nhìn lại!”

Quả cầu kim loại thể lỏng trầm giọng nói, lúc này đây nhất định phải thành công.

Roẹt roẹt roẹt ~~ dường như thời gian trong vùng không gian này của thế giới ma kiếp bắt đầu thụt lùi lại.

Dù trước khi đi Bạch tiền bối two có xóa sạch dấu vết tồn tại, nhưng vẫn bị quả cầu kim loại thể lỏng nhìn thấy được chút mảnh vụn.

Xóa bỏ tài liệu từ trong thư mục cũng không có nghĩa là đã xóa bỏ hoàn toàn, chỉ cần sử dụng thủ đoạn hoàn nguyên một ít mảnh vụn thì vẫn có thể hoàn nguyên ra chút gì đó.

“Chắt lọc!”

Quả cầu kim loại thể lỏng la lên, nó thi triển quyền hành của bản thân, ngưng tụ ra một màn hình trong hư không.

Đó là cảnh tượng đạn hạt nhân nổ tung, ánh sáng vụ nổ cực kỳ chói mắt. Trong vụ nổ kia lại mơ hồ ẩn chứa khí tức thiên kiếp khiến quả cầu kim loại thể lỏng chán ghét.

Mà trước khi đạn hạt nhân nổ tung, có một bóng người thân hình cao lớn đang cất bước đi, đồng thời cúi đầu đốt thuốc, tư thế cực ngầu lòi. Đưa lưng về phía vụ nổ, cũng không quay đầu lại nhìn một cái, người kia thật có khí phách.

Thế nhưng dù ngươi có khí phách đi nữa thì cũng vô dụng. Chờ ta nhìn ra được mặt của ngươi, ngươi nhất định phải chết.

Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ trong lòng, nó tăng thêm lực lượng phát ra.

Trong màn hình, khuôn mặt gã trai đang cúi đầu đốt thuốc dần trở nên rõ ràng.

Đó là một khuôn mặt tuấn tú đến cực hạn, đôi mắt chói lọi như sao trời, tựa như trích tiên dạo chơi chốn nhân gian. Trong mơ hồ, dường như khóe miệng của khuôn mặt tuấn tú kia còn nhếch lên một tia cười xấu xa.

“Bạch, ta đậu xanh rau má cả họ nhà ngươi!”

Quả cầu kim loại thể lỏng gầm lên giận dữ, thân thể hình cầu ngưng tụ ra một cái vuốt thú, dùng một vuốt đánh tan ‘mảnh nhỏ hình ảnh’ mà mình cực khổ ngưng tụ ra.

Nó vất vả cực khổ ngưng tụ cả buổi trời lại ngưng tụ ra một màn tên Bạch này đưa lưng về phía vụ nổ, cất bước mà đi.

Tên kia đang trêu chọc nó!

“Đáng hận, đáng hận. Một ngày nào đó, ta phải giết chết ngươi, ta phải giết chết ngươi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng không ngừng lặp đi lặp lại.

Nó biết hình ảnh mình nhìn lại kia rất có thể đã bị tên Bạch giở trò.

“Rốt cuộc là tên Bạch này có ý gì đây.”

Quả cầu kim loại thể lỏng rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, phía xa trong thế giới ma kiếp truyền đến từng tiếng sấm, tà lôi màu tím ngưng tụ nơi phương xa.

Quả cầu kim loại thể lỏng ngẩng đầu nhìn về phía xa, sau đó thân hình lướt đi về phía tà lôi nổ vang. Mặc kệ tên Bạch kia đến cùng có tính toán gì, nó phải làm gì chắc nấy, cam đoan kế hoạch của mình thuận lợi cái đã, tuyệt đối không để lần độ kiếp này của ‘người bị ô nhiễm’ bị Bạch phá rối.

…

…

Lúc quả cầu kim loại thể lỏng rời đi… Trong hư không, một mảnh rễ cây nho nhỏ chợt xông tới đâm về phía hư không. Chính là một mảnh nhỏ rễ cây hình chiếu hoa sen được lưu lại lúc Bạch tiền bối two dẫn Tống Thư Hàng rời đi.

Mảnh rễ cây kia tham lam đâm về phía vị trí mà quả cầu kim loại thể lỏng phun máu ra, xem ra là định hấp thu lực lượng mà quả cầu kim loại thể lỏng lưu lại!

Đây là động tác bản năng của rễ cây, lúc này Tống Thư Hàng vẫn còn trong quá trình truyền tống nên không hề khống chế hành động của nó.

Năng lượng mà quả cầu kim loại thể lỏng lưu lại có lực hấp dẫn quá lớn đối với rễ cây, nó bèn hành động theo bản năng.

Quả cầu kim loại thể lỏng vốn đã lướt đi được một đoạn lập tức dừng lại.

Nó đột nhiên xoay đầu lại nhìn chằm chằm vào mảnh rễ cây kia.

Rễ cây quá tham lam nên cuối cùng vẫn bị nó phát hiện.

“Rễ cây Tà Liên ư? Không, không đúng. Đây là rễ của Thánh Liên?”

Quả cầu kim loại thể lỏng trừng mắt nhìn.

Làm sao có thể?

Hạt giống Thánh Liên đã bị nó lặng lẽ an bày cho Nho gia từ trước kia rất lâu, giờ đã biến thành thế giới Thánh Liên của Nho gia, làm sao rễ của nó lại có thể đi đến thế giới ma kiếp cơ chứ?

Nếu như không phải rễ cây Thánh Liên thì đây là cái gì? Là hàng giả ư?

Là tên Bạch kia làm sao? Hắn cũng đang nghiên cứu Tà Liên và Thành Liên hay sao?

Thậm chí rất có thể tên Bạch kia đã nghiên cứu thành công.

“Chết tiệt.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói với giọng lạnh băng.

Thật sự cho rằng hấp thu lực lượng của nó dễ vậy à?

Nó chính là chúa tể Cửu U đấy.

“Nếu đã bị ta phát hiện, vậy đóa Thánh Liên này hãy tan biến đi. [cười lạnh]”

Quả cầu kim loại thể lỏng quát khẽ một tiếng, bộ phận lực lượng thuộc về nó bị rễ cây hấp thu kia nổ tung lên.

Ầm ~~

Rễ cây từ hình chiếu hoa sen của Tống Thư Hàng thả ra kia đã bị nổ banh tành, tan thành mây khói trong nháy mắt.

Không chỉ như vậy, lực lượng còn sót lại của quả cầu kim loại thể lỏng đi ngược theo rễ cây, từ đó mà tìm tòi, trực tiếp rót về phía bản thể của rễ cây, nó muốn trực tiếp hủy diệt đóa Thánh Liên kia.

…

…

Lúc này, trong phòng thí nghiệm dưới mặt đất ở khu Giang Nam.

Tống Thư Hàng tận mắt thấy thân thể của mình bị ép từ hư không ra ngoài tựa như một sợi mì vậy.

Đậu xanh rau má.

Vốn hắn cho rằng lúc mình và các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 bị truyền tống đến thế giới ma kiếp, bị kéo dài, bị xoắn thành bánh queo chèo đều là một loại ảo giác.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ kia cũng không phải ảo giác. Nói không chừng lúc thân thể bọn họ được Bạch tiền bối two đưa vào thế giới ma kiếp thì thật sự bị xoắn thành bánh quai chèo. Sau khi truyền tống đến đích thì được Bạch tiền bối two trả lại như cũ.

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng hình mì sợi rơi xuống mặt đất tạo ra một tiếng lách cách. Ngay sau đó, thân thể hắn như có tính đàn hồi vậy, lại pặc một tiếng bắn về hình dạng ban đầu.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn vươn tay ra túm túm thân thể mình, cũng may không bị thương gì. Ngược lại, hắn còn có ảo giác chiều cao thân thể được kéo cao thêm một chút.

Không biết có phải thật sự bị kéo cao thêm không, một hồi đi đo chiều cao mới được.

“Bạch tiền bối, an toàn rồi ư?”

Tống Thư Hàng hỏi,

“Ừ, an toàn rồi.”

Bạch tiền bối two trả lời.

Đồng thời trong hư không sinh ra một khe nứt không gian, một vài con rối dùng để trinh sát, pháp khí loại nhỏ, kinh thư, linh điệp được đẩy ra, rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Những thứ này là do các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 thả ra ngoài, chuẩn bị tìm kiếm Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trong thế giới ma kiếp.

Hiện tại đều bị Bạch tiền bối two thu về.

Nếu mấy thứ này cứ lưu lại trong thế giới ma kiếp thì sẽ bị quả cầu kim loại thể lỏng tìm được, đối phương chỉ cần sử dụng thủ đoạn ‘nhìn lại’ là có thể dòm ngó thân phận chủ nhân những vật phẩm này.

Sau khi Tống Thư Hàng thấy những vật phẩm này thì lập tức hiểu được:

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Đang nói chuyện, đột nhiên, trước ngực Tống Thư Hàng phồng lên hình chiếu hư ảnh hoa sen.

“Rễ cây bị quả cầu kim loại thể lỏng phát hiện rồi!” Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Vì vậy, hắn quyết đoán kịp thời, ý niệm khẽ động, chủ động chặt đứt liên hệ giữa hư ảnh hoa sen và thế giới hạch tâm.

Thế giới hạch tâm của hắn có chỗ khác biệt với thế giới Kim Liên của Nho gia.

Nếu lúc trước Kim Liên của Nho gia bị phá hủy thì sẽ không cách nào phát triển và biến hóa ra thế giới Kim Liên. Nhưng hoa sen của Tống Thư Hàng chỉ là một hình chiếu, thậm chí còn có thể bị phong ấn, trở thành đạo cụ dùng để bổ sung ma lực.

Trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng chặt đứt liên hệ giữa hoa sen và thế giới hạch tâm, hình chiếu hoa sen kia bắt đầu phồng lên tựa như bị thổi hơi vào vậy.

“Bạch, ngươi quá tham lam, ta bèn nhận lấy mạng của đóa Thánh Liên này vậy. [cười đắc ý]”

Bên trong hoa sen truyền ra giọng nói của quả cầu kim loại thể lỏng.

Giọng nói này chỉ là một loại thủ đoạn na ná như ghi âm. Bởi vì ý thức của quả cầu kim loại thể lỏng không cách nào tiến vào chủ thế giới, một khi tiến vào sẽ dẫn tới thiên kiếp tiêu diệt ý thức cúa nó.

Hình chiếu hoa sen bỗng dưng nổ tung, ngay sau đó, vô cùng vô tận tà năng Cửu U từ trong hình chiếu hoa sen phun mạnh ra ngoài, trong nháy mắt đã tràn ngập phòng thí nghiệm dưới đất.

Nhìn như rễ cây chỉ hấp thu ‘chút xíu’ lực lượng của quả cầu kim loại thể lỏng, thế nhưng ‘chút xíu’ lực lượng tách ra từ trên người quả cầu kim loại thể lỏng kia là tồn tại cùng loại với ‘tinh huyết’.

Sau khi năng lượng trong đó hoàn toàn phóng ra ngoài thì sẽ cực kỳ khủng bố.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức hiện ra trong nháy mắt rồi bao bọc lấy Tống Thư Hàng, gạt bỏ đám tà năng Cửu U kia ra, tránh cho tà năng Cửu U ô nhiễm Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha ha, đáng tiếc… đóa Thánh Liên kia cũng không phải đồ của ta.”

Bạch tiền bối two cười ha ha nói, đồng thời thân hình của hắn hiện ra.

Sau khi hiện thân, Bạch tiền bối two vẫy tay, tà năng Cửu U đầy trời bị gom lại lần nữa. Cuối cùng, đám tà năng kia ngưng tụ thành một quả cầu khói màu đen to lớn, cuồn cuộn trong lòng bàn tay của Bạch tiền bối two.

“Cho ngươi đấy.”

Bạch tiền bối two ném đám tà năng Cửu U kia cho Tống Thư Hàng.

Hiện tại trong đám tà năng Cửu U đã không còn ý chí của quả cầu kim loại thể lỏng nữa mà trở thành vật vô chủ, rất thích hợp cho Tống Thư Hàng hấp thu.

Tống Thư Hàng cũng không khách sáo, điều khiển thế giới hạch tâm ngưng tụ ra một hình chiếu hoa sen mới lần nữa, sau đó mấy chục nghìn rễ cây trong suốt cắm rễ vào trong đám tà năng Cửu U kia, điên cuồng hấp thu năng lượng trong đó.

Lúc hấp thu đám tà năng Cửu U này, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bắt đầu tăng trưởng với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Có lời rồi.

“Đáng tiếc, năng lượng bị tên kia đưa ngược lại quá ít, nếu như có thể hấp thu toàn bộ ngụm tinh huyết kia của nó thì thế giới hạch tâm của ngươi có thể to ra gấp đôi trở lên.”

Bạch tiền bối two nói.

“Không sao, chung quy vẫn sẽ có cơ hội.”

Tống Thư Hàng nói.

Hình như Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đã bị ô nhiễm hoàn toàn, trở thành tồn toại cùng loại với tà ma Cửu U, nhưng ý thức của cô vẫn còn rất tỉnh táo.

Nếu như sau khi cô thành công vượt qua ma kiếp, tấn chức thành tồn tại bát phẩm thì hẳn là còn có thể từ thế giới ma kiếp trở lại hiện thế.

Đến lúc đó, không biết cô có suy nghĩ đến việc trị liệu tà năng ô nhiễm trên người cô không nhỉ?

…

…

Trong thế giới hạch tâm

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 cùng với đám người Bỉ Ngạn Ma Quân, Tiểu Thải, Thi đều được an bày trong động phủ thứ ba thế giới sa mạc ốc đảo mà Nho gia tặng cho.

Hằng Hỏa Chân Quân liếc mắt là lập tức nhận ra nơi này, dù sao cũng là đích thân hắn đưa mảnh vỡ thiên đình viễn cổ này cho Thư Hàng. Chân Quân giương mắt nhìn về phía xa.

Ơ? Sao mảnh vỡ thiên đình lại dính chùm lại với nhau thế này?

Chương 1083: Ta Không Độ Cái Thiên Kiếp Chết Tiệt Này Đâu!

Trước đó không lâu, Hằng Hỏa Chân Quân đại diện cho Nho gia tặng Tống Thư Hàng tổng cộng mười một động phủ. Ngoại trừ chỗ ở khu Giang Nam kia là động phủ bình thường thì toàn bộ mười động phủ còn lại đều là mảnh vỡ thiên đình viễn cổ.

Hiện tại, Hằng Hỏa Chân Quân phóng tầm mắt ra nhìn lại thấy dường như mảnh vỡ thiên đình mà hắn đưa cho Tống Thư Hàng đang dính chùm lại với nhau.

Hằng Hỏa Chân Quân hơi suy nghĩ một chút, thân hình phóng lên cao, lơ lửng giữa không trung rồi nhìn xuống.

Sau đó, hắn nhìn thấy quảng trường Hạ Cung, ngọn núi đao kiếm, sa mạc ốc đảo, năm linh tuyền, mảnh vỡ Huyễn Thành liên hợp lại với nhau.

“Đây là do Thư Hàng tiểu hữu làm ư?” Hằng Hỏa Chân Quân thầm nghĩ trong lòng.

Không chỉ như vậy, lúc hắn bay lên không trung còn nhìn thấy đầu cuối cùng của ‘thế giới’, cùng với bờ thế giới đang chậm rãi tăng trưởng.

Thân là người quản lý thế giới Kim Liên của Nho gia, trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân lập tức có suy đoán.

Dường như Thư Hàng tiểu hữu cũng có không gian tương tự với thế giới Kim Liên, chỉ là cái không gian này còn rất nhỏ, không cách nào so sánh với thế giới Kim Liên đã trở thành tiểu thế giới.

“Chuyển mảnh vỡ thiên đình viễn cổ đến một tiểu thế giới, loại thủ đoạn cùng ý tưởng này, không hổ là Thư Hàng tiểu hữu.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp xuống từ không trung.

Có lẽ Nho gia cũng có thể thử xem sao, trực tiếp chuyển mảnh vỡ thiên đình viễn cổ khác trong tay đến thế giới Kim Liên được không nhỉ?

Đang lúc Hằng Hỏa Chân Quân suy tư, đột nhiên thân hình tất cả mọi người ở đây di chuyển trong nháy mắt, toàn bộ được chuyển ra khỏi thế giới hạch tâm rồi xuất hiện trong phòng thí nghiệm dưới đất của Bỉ Ngạn Ma Quân.

Khi trở lại phòng thí nghiệm, mọi người lập tức trông thấy tay phải Tống Thư Hàng đang nâng một đám tà năng Cửu U hình cầu bị phong ấn. Ở ngực hắn có một hình chiếu hoa sen, mấy mươi nghìn rễ cây trong đó đâm vào tà năng Cửu U, điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong.

Về phần Bạch tiền bối two, lúc mọi người hiện thân hắn đã biến mất không thấy đâu.

…

…

“Tống tiền bối, trong tay ngươi là cái gì vậy?”

Vũ Nhu Tử tò mò nhìn tà năng Cửu U trong tay Tống Thư Hàng.

“Cái này à, xem như thu hoạch ngoài ý muốn sau khi tiến vào thế giới ma kiếp đi.”

Tống Thư Hàng cười nói, chất lượng của thứ này rất cao, hấp thu rất chậm. Theo hắn ước đoán, ít nhất phải chừng một ngày thì thế giới hạch tâm mới có thể hấp thu tiêu hóa đám tà năng Cửu U này hoàn toàn.

Dứt lời, Tống Thư Hàng duỗi tay nâng lên một chút, đám tà năng Cửu U bị phong ấn kia lập tức bay lên, lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng từ như khinh khí cầu vậy.

Tiếp đó, hắn khom lưng lượm Thông Nương lên, nhét vào trong túi thu nhỏ một tấc lần nữa.

xxxxxxxxxxxxxxx

Trong phòng thí nghiệm dưới đất

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 cùng với Bỉ Ngạn Ma Quân ngồi trên mặt đất, bắt đầu trao đổi thu hoạch sau khi chống đỡ thiên kiếp đạn đạo, thiên kiếp bom nguyên tử ở thế giới ma kiếp lần này.

Chủ yếu là hai vị Tôn Giả và Bỉ Ngạn Ma Quân, cùng với Hoàng Sơn Chân Quân có thực lực mạnh nhất trong lục phẩm đang giảng giải kinh nghiệm, các đạo hữu khác thì ngồi dự thính.

Màn trao đổi này vẫn duy trì liên tục đến sáng sớm hôm sau.

“Là vậy đấy.”

Thất Tu Tôn Giả nói:

“Kế tiếp, đoán chừng ta sẽ độ kiếp, trùng kích cảnh giới bát phẩm trong tháng này.”

“Lão phu cũng chuẩn bị trùng kích cảnh giới bát phẩm trước cuối tháng.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười gật đầu nói.

Hoàng Sơn Chân Quân cũng gật đầu theo:

“Ta đã chuẩn bị gần như xong xuôi rồi, hôm nay trong lòng lại có cảm giác. Có lẽ… ta sẽ tiến hành độ kiếp trong hai ngày này.”

Dược Sư bổ sung:

“Ta đã chuẩn bị ổn thỏa, cũng có hiểu biết về thiên kiếp hiện đại hóa. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ tiến hành độ kiếp vào ngày mai, Tử Yên sẽ hộ pháp cho ta.”

Ánh mắt Cuồng Đao Tam Lãng sáng lên:

“Chậc chậc, cộng thêm Bạch Tôn Giả, Vân Tước Tử tiền bối, Hạch Đạn… à không, Hiến Công tiền bối đang độ kiếp, cùng với Tô Thị A Thất đang muốn độ kiếp. Thêm Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Thư Hàng tiểu hữu, tên Thất Sinh Phù kia vừa độ kiếp xong. Còn có Bắc Hà, thầy bói dởm độ kiếp thánh công… số lượng đạo hữu độ kiếp gần đây trong nhóm chúng ta nhiều ghê ha. Hoàng Sơn tiền bối, không bằng chúng ta đổi tên nhóm thành ‘nhóm Cửu Châu độ kiếp’ đi, chúc các vị đạo hữu sắp độ kiếp thành công tấn cấp.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Nếu như là đề nghị của đạo hữu khác, có lẽ Hoàng Sơn Chân Quân thật sự sẽ xem xét một hai. Nói thật, tạm thời đổi tên nhóm thành nhóm Cửu Châu độ kiếp quả thực có ý nghĩa chúc phúc. Nhưng đề nghị này là do Cuồng Đao Tam Lãng nói ra, Hoàng Sơn Chân Quân lập tức không dám sửa tên nhóm thành như vậy, hắn cảm thấy đổi xong thì sẽ thành tìm đường chết cả đám luôn mất.

Sau khi trao đổi xong, chư vị tiền bối cùng đạo hữu đứng dậy từ biệt.

Vốn Cuồng Đao Tam Lãng cùng Vũ Nhu Tử còn muốn ở lại khu Giang Nam chơi thêm ít hôm nhưng bị Linh Điệp Tôn Giả cưỡng ép dẫn đi. Dường như phim của Tam Lãng tiền bối còn chưa quay xong thì phải?

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

“Được, Thập Lục cô dẫn Thi theo, ta mang Tiểu Thải cùng nhau trở về.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngay lúc Tống Thư Hàng cùng Tô Thị A Thập Lục chuẩn bị rời đi, Bỉ Ngạn Ma Quân lên tiếng gọi lại:

“Thư Hàng tiểu hữu, xin chờ một chút.”

“Bỉ Ngạn tiền bối còn có chuyện gì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bỉ Ngạn Ma Quân mỉm cười nói:

“Lần này lúc Thư Hàng tiểu hữu ngươi độ kiếp thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ta vốn đã nhận thù lao chế tạo riêng đại trận độ kiếp tam phẩm tấn chức tứ phẩm cho ngươi. Nhưng bây giờ, ngươi không dùng được đại trận độ kiếp này nữa rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vì vậy, chờ khi nào Thư Hàng tiểu hữu ngươi muốn độ thiên kiếp tứ phẩm tấn chức ngũ phẩm thì hãy liên hệ ta nhé.”

Bỉ Ngạn Ma Quân nói:

“Đến lúc đó, ta sẽ ra tay chế tạo riêng trận pháp thiên kiếp tứ phẩm tấn chức ngũ phẩm cho tiểu hữu.”

“Cần thêm thù lao không?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

Trận pháp độ kiếp tứ phẩm tấn chức ngũ phẩm khẳng định sẽ quý giá hơn trận pháp tam phẩm tấn chức tứ phẩm.

Bỉ Ngạn Ma Quân xua tay nói:

“Còn thêm thù lao cái gì? Thư Hàng tiểu hữu, với ta mà nói, việc ngươi bằng lòng dẫn ta đi thể nghiệm thiên kiếp đạn đạo cùng thiên kiếp đạn hạt nhân càng có ý nghĩa hơn bất kỳ thù lao nào. Hai vụ nổ hôm nay ấy, nổ đến toàn thân ta đều sướng chết đi được.”

Ma quân ngài là M ư? *

*M: viết tắt của từ Masochism, chỉ người có sở thích hoặc khuynh hướng thích bị ngược đãi, hành hạ.

“Được, vậy chờ khi nào ta muốn độ thiên kiếp ngũ phẩm sẽ liên hệ Ma Quân.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Như vậy, lúc hắn độ thiên kiếp ngũ phẩm thì không cần băn khoăn đến trận pháp độ kiếp nữa.

…

…

Sau khi từ biệt Bỉ Ngạn Ma Quân rồi rời khỏi phòng thí nghiệm dưới mặt đất, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một việc.

“Thập Lục, giúp ta liên hệ với Diệt Phượng tiền bối xem hắn đi đâu rồi.”

Tống Thư Hàng nói, khi điện thoại không có bên người thì lại luôn cần dùng tới nó.

“Có chuyện gì không?”

Tô Thị A Thập Lục chân đạp độn quang, hỏi.

“Ta muốn mượn CPU của hắn dùng một lát, không thể để hắn đi mất được.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Ta hỏi trong nhóm thử xem.”

Tô Thị A Thập Lục lấy di động ra rồi nhanh chóng gửi tin vào nhóm.

Một lát sau, A Thập Lục trả lời:

“Diệt Phượng tiền bối nói hắn đang ở cùng Bạch Hạc Chân Quân trong căn nhà kia của Dược Sư chờ chúng ta. Hắn nói chuyện đã đáp ứng ngươi thì đương nhiên sẽ không quên.”

“Vậy chúng ta mau về đi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Bên trong thế giới ma kiếp

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bình tĩnh đứng trên mặt đất, đôi mắt màu xanh lam nhìn tà lôi trên bầu trời chằm chằm.

Trên không trung, tà lôi không ngừng hạ xuống.

Trong mỗi một tia tà lôi đều ẩn chứa lực sát thương cấp bậc thất phẩm… nhưng chỉ là cường độ thất phẩm trung đẳng, uy lực cũng không quá mạnh.

Thậm chí Vân Tước Tử căn bản không cần phản kích, không ngừng có huyền băng ngưng tụ bên người cô. Mỗi một tia tà lôi hạ xuống đều sẽ bị huyền băng bên cạnh cô biến thành cột băng rồi tiêu tan.

“Đây chính là thiên kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm mà nhóm tà ma Cửu U độ ư? Yếu quá đi…”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhẹ giọng nói.

Trận thiên kiếp này đã duy trì liên tục cả đêm, nhưng từ khi đợt thứ nhất bắt đầu đến bây giờ, cường độ tà lôi lại chưa từng thay đổi. Từ đầu đến cuối đều duy trì cường độ và phạm vi như nhau.

Tà lôi nhìn như thanh thế to lớn, nhưng căn bản không có chút uy hiếp nào đối với Vân Tước Tử.

“Chán quá đi thôi.”

Vân Tước Tử nói, uổng công cô còn nghĩ rằng mình phải chống đỡ các loại thiên kiếp kích thích như thiên kiếp đạn đạo, thiên kiếp bom nguyên tử giống như Bạch Tôn Giả chứ.

Vì vậy, lúc cảm thấy ma kiếp của mình đến, cô không chút do dự đã tiến vào thế giới ma kiếp, tấn chức bát phẩm.

Nhưng không ngờ ma kiếp lại yếu đến vậy.

“Chán quá đi.”

Vân Tước Tử vung tay, cột băng dưới chân cô đột nhiên vọt lên nâng cô xông về phía hư không.

Sau đó, hai tay cô chặp lại:

“Thế giới hàn băng!”

Tà năng khổng lồ tuôn ra từ trong cơ thể cô, hóa thành hàn băng màu đen rồi bao phủ lên tà lôi trên bầu trời.

Roẹt roẹt roẹt…

Trong nháy mắt, kiếp vân tà lôi trong hư không bị Vân Tước Tử đóng băng, hóa thành một khối băng dài chừng hai km rồi rơi xuống từ không trung.

“Ma kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm vậy mà chỉ có loại uy lực này. Cho nên tà ma bát phẩm thế giới Cửu U mới có thể nhiều vậy sao?” Vân Tước Tử thầm nghĩ trong lòng.

Ầm ~ kiếp vân tà bôi bị đóng băng rơi xuống đất.

Nhưng ngay sau đó, trên bầu trời lại hiện lên một đám kiếp vân nữa. Vẫn là dài chừng 2 km, vẫn là tà lôi đầy trời, vẫn là cường độ chừng thất phẩm trung đẳng bổ về phía Vân Tước Tử.

“A a a a, hỏng mất rồi biết không hả, mày không thể mạnh hơn chút nữa được sao?”

Vân Tước Tử nói với vẻ tức giận.

Vô số cột băng dựng thẳng bộc phát ra từ trên người cô rồi đánh tan tà lôi hạ xuống.

“Quá tệ, quá tệ.”

Vân Tước Tử hất mái tóc dày màu xanh lam của mình một cái:

“Ta hối hận!”

Cô quyết định rồi.

Cô không muốn độ kiếp này.

Ma kiếp của thế giới Cửu U quá yếu, không thú vị gì hết. Cô phải về hiện thế, đi độ thiên kiếp.

Thiên kiếp đạn đạo, thiên kiếp bom nguyên tử, thậm chí là thiên kiếp bom nhiệt hạch!

Trong lúc booooom~~ nổ tung, thể nghiệm kích thích tử vong mang đến cho cô.

“Ta không muốn độ ma kiếp này. Thả ta ra ngoài đi!”

Vân Tước Tử la lớn lên.

m thanh của cô vang vọng trong không gian ma kiếp.

Mà quả cầu kim loại thể lỏng đang ở trong hư không cách chỗ cô không xa:

“…”.

Kịch bản này không đúng.

Thân là chúa tể Cửu U, nó âm thầm ra tay, dưới tiền đề là không thay đổi năng lượng tổng thể của thiên kiếp, khiến ma kiếp của Vân Tước Tử giáng xuống với [uy lực cố định, tốc độ cố định].

Nó hao tâm tốn sức như vậy là để khiến Vân Tước Tử có thể thuận lợi vượt qua thiên kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm, trở thành huyền thánh mà không xảy ra sai lầm nào.

Nhưng dường như bà cô này không cảm kích thì phải? Còn rất bất mãn nữa?

Không phải lúc tu luyện giả độ kiếp đều mong mỏi uy lực thiên kiếp có thể yếu chút ư?

Làm sao bây giờ, phải tăng mạnh uy lực thiên kiếp lên à?

Chương 1084: Đã Là Thói Xấu Thì Không Thể Nuông Chiều

Nếu như bây giờ tăng mạnh uy lực ma kiếp, vậy chẳng phải nó sẽ có loại cảm giác ‘bị uy hiếp rồi thỏa hiệp’ hay sao?

Quả cầu kim loại thể lỏng rất không thích loại cảm giác này.

Thế nhưng… nếu như nó không tăng mạnh uy lực ma kiếp thì cứ luôn cảm thấy vị bị ô nhiễm này sẽ thiêu thân trong ma kiếp mất.

Quả cầu kim loại thể lỏng rơi vào trầm tư.

Nó suy tư chốc lát, sau đó quyết định tiếp tục làm theo kịch bản của mình.

Nơi này chính là thế giới ma kiếp, chẳng lẽ vị bị ô nhiễm này còn có thể làm nên trò trống gì sao?

Ma kiếp này, cô muốn độ cũng phải độ, không muốn độ cũng phải độ hết cho ta.

Về phần không muốn độ kiếp mà muốn rời khỏi đây ư?

Đừng có mà mơ!

Nếu đã tiến vào không gian ma kiếp thì không có khả năng bỏ dở giữa chừng. Hoặc là Cửu U hiển thành, hoặc là độ kiếp thất bại mà chết. Thật sự cho rằng đây là vườn rau nhà mình, muốn vào là vào, muốn ra là ra ư?

Dù sao uy lực ma kiếp cứ vậy thôi, sẽ không tăng lên nữa, cũng sẽ không thay đổi. Cô thích cũng phải chịu, không thích cũng phải nhịn. Ngoan ngoãn chờ đợt ma kiếp với [uy lực cố định, tốc độ cố định] này đánh xuống hết rồi Cửu U hiển thánh đi.

Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ trong lòng.

Trừ khi đầu óc của người bị ô nhiễm này hư mất, từ bỏ việc chống cự, nằm thẳng cẳng cho thiên lôi ma kiếp bổ xuống điên cuồng, tự tìm đường chết.

Thế nhưng, bất kể là tu luyện giả trong chư thiên vạn giới hay là tà ma Cửu U, sở dĩ tu luyện cực khổ đều nhằm mục đích chứng đạo trường sinh, làm sao lại có ai nằm thẳng cẳng cho kiếp lôi bổ xuống điên cuồng cơ chứ? Phải biết rằng, một khi bị kiếp lôi đánh chết thì kết cục sẽ là thân thể và tinh thần đều bị tiêu diệt.

Ngay lúc quả cầu kim loại thể lỏng nghĩ như vậy…

Dưới ma kiếp, Vân Tước Tử duỗi tay hất mái tóc dài của mình một cái. Tiếp đó, cô tản đi huyền băng bên cạnh mình, dù là dùng để phòng ngự hay tấn công, cô đều tản đi sạch sẽ.

Sau đó cô lại cởi pháp bào trên người mình ra, cất vào trong, chỉ để lại y phục bình thường bên trong. Chính là cái loại mà người bình thường có thể mua được trong shop quần áo, không chứa một tia pháp lực nào cả.

Tiếp đó, Vân Tước Tử nằm xuống ngay tại chỗ, không phòng bị, không né, không tránh, cứ vậy mà chờ ma lôi trên bầu trời đánh lên người cô.

Quả cầu kim loại thể lỏng:

“…”

Đậu móa, đầu óc bà cô này có bệnh à?

Ầm ầm ầm ~~

Trong hư không, ma lôi màu tím đen giáng xuống người Vân Tước Tử đã tán đi hết tất cả phòng ngự.

“A a a ~~”

Vân Tước Tử phát ra tiếng kêu êm tai.

Nói thế nào cũng là ma kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm, dù là uy lực bị quả cầu kim loại thể lỏng tận lực giảm thấp xuống, nhưng nó vẫn còn cường độ công kích cấp bậc thất phẩm trung đẳng. Lại thêm thuộc tính đặc thù của ma kiếp sẽ làm tăng tổn thương đối với sinh vật Cửu U, cũng gia tăng uy lực công kích đối với Vân Tước Tử bị ô nhiễm.

Một đợt ma kiếp qua đi, thân thể Vân Tước Tử bị đánh đến không ngừng co quắp, dòng điện tán loạn trong cơ thể cô, lại thêm ma hỏa xâm nhập thân thể, đốt cháy nội tạng của cô. Trừ điều đó ra, lực lượng tâm ma còn có thể dẫn linh hồn của Vân Tước Tử vào trong huyễn cảnh tàn khốc rồi tiến hành tra tấn.

“A a a a, đau đau đau đau.”

Vân Tước Tử vừa la lên thảm thiết vừa thò tay vào trong túi moi ra chiếc di động đặc chế kia của mình. Cô thừa dịp thời gian trống trước khi đợt ma kiếp tiếp theo phủ xuống mà điều chính góc độ cho tốt, sau đó tự chụp cho mình vài tấm.

Hình ảnh mỹ nhân gặp nạn như vậy, không chụp lại thì đáng tiếc lắm đúng không?

Nói không chừng về sau còn có thể dùng nó để trêu chọc Tam Lãng đạo hữu cũng nên.

Ầm ầm ầm ~~ lại một đợt kiếp lôi giáng xuống.

Vân Tước Tử nhanh chóng cất điện thoại của mình đi, tiếp tục lặng lẽ nằm xuống, cắn chặt răng, nhận lấy kiếp lôi màu tím đen đang bổ xuống điên cuồng.

Quả cầu kim loại thể lỏng:

“...”

Rốt cuộc bà cô này có ý gì? Có ý gì? Có ý gì hả!

Đây là tự tìm đường chết đúng không?

Chưa từng thấy ai chơi chiêu dở hơi, bởi vì loại lý do hết sức tệ hại như [thiên kiếp không thú vị, không muốn độ nữa] mà trực tiếp từ bỏ chống cự, nằm thẳng cẳng cho thiên kiếp bổ xuống điên cuồng, bày ra dáng vẻ vô lại ‘không muốn sống nữa’.

Đây là đang tìm chết mà!

Kẻ như vậy rốt cuộc làm sao mà sống được đến bây giờ hả? Mà còn tu luyện đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm nữa chứ?

[Chờ chút, chẳng lẽ cô ta đã nhận ra sự tồn tại của mình? Cố ý muốn thử thăm dò mình?] Quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Nhưng ngay lập tức, nó phủ định khả năng này đi.

Từ đầu đến cuối bà cô này đều không nhận ra bất kỳ thứ gì, hơn nữa hình thức mà nó buông xuống thế giới ma kiếp là mới nghiên cứu ra được, ngoại trừ lão đối thủ Bạch của nó ra, tuyệt đối không có khả năng bị người khác phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Ầm ầm ầm ~

Ma kiếp trong hư không vẫn thong thả như trước, giáng xuống một cách mạnh mẽ, nổ bùm trên người Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử bị bổ cho thương tích đầy mình, mái tóc dài màu xanh lam đã có dấu hiệu cháy sém.

Trên đường, thậm chí còn có một đợt ma hỏa đi theo ma kiếp mà đến, Vân Tước Tử bị trực tiếp nổ cho hôn mê luôn…

Nhưng ngay cả như vậy, Vân Tước Tử vẫn không tiến hành chống cự như trước.

Cô cứ cuộn mình lại, nằm trên mặt đất, không phản kháng, không phòng ngự, không tấn công, không tránh né, không tự khôi phục, hoàn toàn từ bỏ trị liệu.

Tiếp tục như vậy nữa, kết cục của cô chỉ có một, đó chính là chết!

[Không phải là bà cô này thật sự muốn tìm chết đấy chứ?] Trong lòng quả cầu kim loại thể lỏng bực bội khó tả.

Bà cô này có quan hệ đến đại kế của nó. Nếu như cô ta chết mất, muốn tìm được một người bị ô nhiễm thích hợp nữa thì không biết phải ngày tháng năm nào đây.

Mà giờ nó rất thiếu thời gian. Trạng thái của vị đối ứng với nó kia càng ngày càng hỏng bét, không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thật sự phải thỏa hiệp, tăng uy lực ma kiếp lên một chút, tăng đến mức độ mà người bị ô nhiễm hài lòng ư? Để cho cô ta có động lực đứng lên nghiêm túc độ kiếp lần nữa ư?

Quả cầu kim loại thể lỏng nghiêm túc trầm tư chốc lát …

Hứ, đừng có mơ.

Thói xấu của mọi người từ đâu mà ra? Đều là do nuông chiều mà ra!

Nó tuyệt đối không nuông chiều thói xấu của bà cô kia.

[Ta thà rằng lại giảm uy lực của thiên kiếp xuống chút nữa, nén đến mức độ bổ cỡ nào cũng không bổ chết được người bị ô nhiễm, để cô ta thuận lợi hoàn thành việc độ kiếp.] Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ trong lòng.

Không phải cô muốn nằm đó cho ma kiếp đánh chết sao? Vậy ta để cô nằm chịu bị bổ cho đến bát phẩm!

Vậy là, quả cầu kim loại thể lỏng lại vận dụng quyền hạn chúa tể Cửu U của mình để tiến hành sửa đổi ma kiếp của Vân Tước Tử lần nữa.

Thiên kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm cũng có uy lực thấp nhất. Dù là quả cầu kim loại thể lỏng đi chăng nữa thì lúc sửa đổi thiên kiếp cũng không có khả năng trực tiếp giảm uy lực thiên kiếp thành cấp bậc tam, tứ phẩm.

Nó ra tay điều chỉnh uy lực thiên kiếp của Vân Tước Tử đến trình độ thất phẩm sơ đẳng.

Với Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử có thực lực cùng thể chất thất phẩm đỉnh phong mà nói thì ma kiếp loại trình độ này không thể gây chết người được nữa, tối đa là bị bổ cho sống dở chết dở mà thôi.

Chỉ cần không chết, chỉ cần có thể thuận lợi khiến bà cô này tấn cấp thì không thành vấn đề.

Quả cầu kim loại thể lỏng rất hài lòng.

…

…

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vốn đang cuộn mình lại hi hí mắt ra, mờ mịt nhìn về phía bầu trời.

Dường như uy lực ma kiếp lại giảm xuống một ít thì phải? Trước đó khi ma kiếp đánh lên người còn có cảm giác đau đớn dữ dội. Nhưng giờ khi ma kiếp bổ xuống, cảm giác đau đớn lại giảm đi hơn phân nửa.

“Làm cái quần gì vậy, vì sao uy lực của thiên kiếp lại càng ngày càng nhỏ thế này? Chẳng lẽ là do mình bị bổ đến quen luôn rồi ư?”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bò dậy, lúc này quần áo trên người cô đã te tua tơi tả, dù sao cũng là quần áo của người bình thường, hơn nữa cô lại hoàn toàn từ bỏ chống cự cùng phòng ngự, đám quần áo này đương nhiên không cách nào duy trì dáng vẻ hoàn chỉnh dưới ma kiếp.

Ầm ầm ầm ~~

Lúc ma kiếp rơi xuống người Vân Tước Tử, cô tỉ mỉ cảm ứng một chút.

Vân Tước Tử:

“...”

Uy lực thật sự giảm xuống, vốn ma kiếp có uy lực thất phẩm trung đẳng, giờ tối đa chỉ còn thất phẩm sơ đẳng.

Loại đòn tấn công gà bệnh này, dù cô từ bỏ tất cả phòng ngự + thân thể bị thương nặng thì cũng không chết được.

“Hối hận quá đi.”

Vân Tước Tử lẩm bẩm.

Rõ ràng thiên kiếp ngoài hiện thế tuyệt vời như vậy, sao cô lại não rút thế không biết, tới đây độ cái ma kiếp gà bệnh này, không thú vị gì hết.

Cô cứ ngồi xếp bằng như vậy, một tay chống cằm hứng lấy sự đánh phá của ma kiếp.

Ma kiếp mà ngay cả phòng ngự cũng không cần, còn độ khỉ khô gì nữa?

“Cứ như vậy thì dù tấn chức bát phẩm cũng không có ý nghĩa gì.”

Vân Tước Tử thở dài một cách yếu ớt.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, khi các đạo hữu Tôn Giả khác độ kiếp đều là thiên kiếp đạn đạo, xe tăng hạng nặng, thiên kiếp bom nguyên tử, thiên kiếp bom nhiệt hạch, đợt sau kích thích hơn đợt trước, đợt sau càng tiếp cận tử vong hơn đợt trước.

Chờ sau khi những đạo hữu kia độ kiếp thành công rồi chia sẻ kinh nghiệm độ kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm, vừa kích thích lại vừa có kinh nghiệm thực tiễn.

Còn cô thì sao?

Ngay cả phòng ngự cô cũng cởi sạch, ngồi đây phơi khô như cá mặn là thành bát phẩm rồi.

Đến lúc đó cô phải làm sao truyền thụ kinh nghiệm cho vãn bối đây?

Cũng không thể bảo bọn hậu bối tìm chết như cô mà cởi sạch phòng ngự, ngồi đó phơi khô như cá mặn rồi độ kiếp được đúng

không?

Vân Tước Tử thấy mệt tim hết sức.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía kiếp vân gà bệnh trên đỉnh đầu.

Chẳng lẽ thật sự không có cách nào khiến thiên kiếp mạnh lên chút hay sao?

Chờ chút, đúng rồi!

Mình có thể khiến uy lực ma kiếp trở nên mạnh mẽ hơn chút mà!

Tự mình làm lụng, cơm no áo ấm.

[Bàn về cách làm thế nào khiến uy lực thiên kiếp trở nên càng mạnh mẽ hơn, càng bá đạo hơn!]

Có một biện pháp đơn giản nhất, biện pháp mà bất kể tu luyện giả thuộc hệ thống nào cũng đều biết cả. Đó chính là vài vị đạo hữu cùng nhau độ kiếp, đến lúc đó thiên kiếp sẽ không đơn giản là 1 + 1 nữa.

Thế nhưng vấn đề lại tới nữa rồi.

Độ kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm là bị kéo vào trong một tiểu thế giới độc lập. Trong cả thế giới ma kiếp chỉ có một mình Vân Tước Tử mà thôi.

Cô phải tìm đâu ra một ‘đạo hữu’ cùng cô độ kiếp đây?

Ừm, có thật nha.

Đầu tiên, hai tay Vân Tước Tử hợp lại, vẽ ra một trận pháp phòng ngự hình cầu.

Sau đó, cô duỗi tay ra đặt bàn tay vào trong trận pháp phòng ngự rồi lấy từ trong không gian của mình ra một mẩu giấy rách bị phong ấn.

“Này, này ~~ là Ngân Phiếu à? Có thể nghe thiếp thân nói không?”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử la lên với mẩu giấy rách kia.

Khoảng chừng mười mấy hơn thở sau.

Mẩu giấy rách kia giật giật:

“Đậu móa, cái gì thế này? Vì sao ta lại nhìn thấy cô? Đây là chỗ nào thế hả?”

“Nơi này là thế giới ma kiếp.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười ha ha nói:

“Ngân Phiếu đạo hữu, có hứng thú cùng thiếp thân độ kiếp chung không?”

“Chờ đã, tại sao ta lại xuất hiện ở chỗ này? Vân Tước Tử, cô đã làm gì ta thế hả?”

Mẩu giấy rách kia hoảng sợ nói.

Chương 1085: Muốn Tiền Thì Không Có, Muốn Mạng Thì Có Một Cái!

Nó chỉ là một tờ tiền giấy thông dụng trong thiên đình viễn cổ mà thôi, cũng không phải tà vật Cửu U, vì sao ý thức lại xuất hiện ở thế giới ma kiếp chứ? Vân Tước Tử đã làm gì nó thế này?

Ngân Phiếu nhớ vừa rồi bản thân còn đang ở trong động phủ nhỏ của mình vui vẻ đếm linh thạch, đây là chuyện nó thích làm nhất. Nhưng đột nhiên, nó cảm thấy chân mình hơi ngứa, chân của nó cụ thể là chỉ vị trí phần dưới cùng của ngân phiếu.

Sau đó, nó khom lưng nhìn xuống nơi ‘chân’ của mình.

Chỉ nhìn một cái như vậy, nó đột nhiên phát hiện ý thức của mình trở nên hoảng hốt. Tiếp đó, khuôn mặt Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã xuất hiện trước mắt nó. Hơn nữa, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử còn mời nó cùng nhau độ kiếp.

Đùa cái khỉ gì thế!

Thứ như thiên kiếp có thể cùng nhau độ sao?

Người tụ lại cùng độ kiếp đều là lũ đần có biết không?

Nó thân là một tấm ngân phiếu còn sống sót từ thời thiên đình viễn cổ, nhờ vào vận may run rủi mà mở ra linh trí, tu hành không dễ, nó còn chưa sống đủ đâu, sẽ không phát điên chung với Vân Tước Tử.

Vì vậy, đại gia Ngân Phiếu dùng lời lẽ đanh thép cự tuyệt đề nghị của Vân Tước Tử.

“Ta từ chối! Ta sẽ không độ kiếp cùng cô đâu, dẹp cái ý nghĩ đó đi. Ngoài ra, Vân Tước Tử rốt cuộc cô đã làm gì ta rồi? Vì sao một bộ phận thân thể của ta lại ở trong tay cô?”

Ngân Phiếu cắn răng nói.

“Không không không, cho tới bây giờ thiếp thân chưa từng làm chuyện gì với ngươi cả.”

Vân Tước Tử mỉm cười nói:

“Ngươi và thiếp có quan hệ hợp tác, quan hệ giữa chúng ta là bình đẳng, tình hữu nghị giữa chúng ta mãi trường tồn. Thiếp sẽ không làm ra loại chuyện đoạn tuyệt quan hệ hợp tác giữa chúng ta.”

“Vậy tại sao một bộ phận thân thể của ta lại ở trong tay cô?”

Ngân Phiếu nghiến răng nghiến lợi nói.

“Là bản thân ngươi xé ra, nói muốn làm quà tặng thiếp thân.”

Vân Tước Tử nói.

“Nói nhảm! sao mà thế được?”

Ngân Phiếu tức giận nói:

“Cô thấy có ai tặng quà mà đi chém một phần thân thể của mình xuống làm quà tặng chưa?”

“Ngươi đó.”

Vân Tước Tử nói.

“Đừng đùa nữa, Vân Tước Tử, nếu hôm nay cô không giải thích rõ ràng, quan hệ hợp tác giữa chúng ta sẽ lập tức chấm dứt.”

Ngân Phiếu bực tức nói.

“Những lời thiếp thân nói đều là thật. Nếu như có lời giả dối, thiên lôi đánh xuống… À không đúng, giờ thiếp thân đang độ kiếp, kiếp lôi đang bổ xuống điên cuồng cơ mà.”

Vân Tước Tử mỉm cười, sau đó giải thích một cách chậm rãi:

“Chuyện là như vầy, ta nhớ đó là một buổi tối bình thường. Hình như Ngân Phiếu đạo hữu ngươi uống rượu say, còn đánh một trận với vị đại yêu nào đó, ngay cả thân thể cũng bị đánh cho vỡ ra. Sau đó, đạo hữu ngươi mang theo thân thể hư hại của mình ngự kiếm đến động phủ của thiếp thân, xin thiếp thân ra tay tu bổ lại thân thể cho ngươi. Thiếp thân nể mặt quan hệ hợp tác nhiều năm giữa chúng ta nên mới sử dụng tài liệu quý báu chữa trị thân thể cho ngươi. Chờ sau khi thiếp thân chữa trị xong thân thể đạo hữu, lại thuận tay đưa cho đạo hữu một tấm hóa đơn, bởi vì tài liệu chữa trị rất quý, số tiền phí tài liệu này thiếp thân không thể cho không được.”

Không có vấn đề, Vân Tước Tử giải thích có lý lẽ có căn cứ.

“Thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên. Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến việc bộ phận thân thể của ta ở trong tay cô chứ?”

Ngân Phiếu trợn mắt nói, không phải Vân Tước Tử bảo nó lấy thân gán nợ đó chứ?

“Trước tiên nghe thiếp thân nói xong đã.”

Vân Tước Tử vừa hứng lấy sự đánh phá của ma kiếp vừa tiếp tục nói:

“Lúc ấy khi đạo hữu nhận được hóa đơn của thiếp thân thì đột nhiên la làng lên [muốn tiền thì không có, muốn mạng thì có một cái] rồi lăn lộn dưới đất đại náo um sùm. Thiếp thân thấy đạo hữu vẫn còn trong trạng thái say rượu, vậy nên chuẩn bị để đạo hữu nghỉ ngơi cho tốt rồi chờ sau khi đạo hữu tỉnh táo lại sẽ tính toán khoản tiền này với ngươi. Có điều, khiến thiếp thân không ngờ tới chính là… đạo hữu lăn qua lăn lại rồi đột nhiên khom lưng, xé xuống một mảnh lớn trên thân thể mình đưa cho thiếp thân. Đạo hữu còn nói, thân thể của ngươi chính là ngân phiếu, đã như vậy, bèn dùng thân thể ngươi gán nợ đi! Lúc ấy đạo hữu nói với giọng điệu cây ngay không sợ chết đứng. Hơn nữa đạo hữu còn chính miệng nói cho thiếp thân biết, rằng trong mảnh thân thể này ẩn chứa ý chí của đạo hữu, chỉ cần thiếp thân thi pháp một chút là có thể dẫn dắt ý chí của ngươi đến.”

Ngân Phiếu:

“...”

“Vốn thiếp thân không muốn nhận lấy bộ phận thân thể của đạo hữu, nhưng đạo hữu trong trạng thái say rượu lại ngang ngược không nói lý lẽ, kiên quyết bắt thiếp thân nhận lấy bộ phận thân thể này, còn nói nếu không nhận chính là khinh thường ngươi, từ nay về sau sẽ cự tuyệt tiếp tục hợp tác. Thiếp thân chỉ đành phải nhận lấy bộ phận thân thể của đạo hữu. Ngoài ra phải nhắc nhở đạo hữu, cuối cùng, thiếp thân lại sử dụng tài liệu quý giá bổ sung vào phần thân thể mà đạo hữu xé bỏ. Lại nói tiếp, số tiền phí thứ hai, đạo hữu còn chưa thanh toán cho thiếp thân đấy.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói với vẻ bình tĩnh.

Ngân Phiếu:

“...”

Dường như nó đã nhớ ra rồi, quả thực có một lần nó uống khá nhiều, đó là lúc họp thành đội với người khác đi thăm dò một di tích rồi lấy được một đống tiên nhưỡng chân chính từ bên trong. Sau đó, nó bất cẩn nên uống hơi nhiều thì phải?

Thậm chí nó không nhớ rõ mình uống rượu như thế nào? Là ngâm cả tấm phiếu trong tiên nhưỡng? Hay là dùng biện pháp gì đó hấp thu tiên nhưỡng?

Dù sao nó say, trong lúc mơ hồ còn nhớ mình tìm một đại yêu đánh một trận. Khi tỉnh lại thì phát hiện chẳng biết tại sao mình lại xuất hiện trong động phủ của Vân Tước Tử.

“Cho nên, kỳ thực sau hôm đó, ‘chân’ của ta... ý ta là phần dưới thân phiếu của ta là do Vân Tước Tử cô tu bổ ư?”

Ngân Phiếu hỏi.

“Đúng vậy.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói:

“Tay nghề của thiếp thân vẫn rất tốt, ta đoán đến nay đạo hữu cũng không phát hiện bộ phận thân thể của mình đã thay đổi rồi nhỉ.”

Ngân Phiếu đại gia chỉ cảm thấy không lưu luyến gì ở cõi đời này nữa.

Được rồi, một bộ phận thân thể của nó nằm trong tay Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã thành sự thật, hơn nữa ý chí của nó bị dẫn dắt đến mảnh nhỏ thân thể này cũng là sự thật, không cách nào thay đổi.

“Nói đi, muốn thế nào mới bằng lòng trả bộ phận thân thể này lại cho ta?”

Ngân Phiếu trầm giọng nói.

“Cùng thiếp thân độ kiếp thì sao? Ngươi xem, thiên kiếp hiện tại của thiếp thân quả thực là cực kỳ yếu luôn ấy, không thú vị gì hết.”

Vân Tước Tử lập tức nói.

“Ngại uy lực thiên kiếp yếu ư? Cô đang muốn tìm chết phải không!”

Ngân Phiếu tức giận nói.

“Thật là, đây đâu phải lần đầu tiên ngươi và thiếp thân hợp tác.”

Vân Tước Tử nở nụ cười, lông mi màu xanh lam nháy một cái, vô cùng quyến rũ:

“Lúc nào thiếp thân không tìm đường chết chứ?”

Ngân Phiếu:

“...”

“Cân nhắc chút nhé? Chỉ cần ngươi giúp thiếp thân một tay, chờ trở về hiện thế, thiếp thân cam đoan trả lại hết tất cả bộ phận thân thể này của đạo hữu, rất có lời nha! Thiếp thân nhớ thực lực của đạo hữu kỳ thực đã đến bình cảnh tấn cấp từ lâu rồi nhỉ. Chỉ cần một ý niệm là có thể dẫn tới thiên kiếp. Vì vậy, không bằng đạo hữu thừa dịp hiện tại sử dụng một bộ phận thân thể này để dẫn thiên kiếp xuống thế giới ma kiếp, cùng thiếp thân độ kiếp đi.”

Vân Tước Tử khích lệ.

Ngân Phiếu:

“Lỡ như thiên kiếp giáng xuống rồi trực tiếp hủy diệt bộ phận thân thể này của ta, chẳng phải ta lỗ lớn sao?”

“Yên tâm, ngươi phải tin tưởng thực lực của thiếp thân.”

Vân Tước Tử nói.

Ngân Phiếu:

“Dáng vẻ này của cô sao có thể khiến ta tin tưởng cô chứ? Vì vậy, ta từ chối.”

Dáng vẻ bây giờ của Vân Tước Tử cực kỳ thảm, mình đầy thương tích, trên người thỉnh thoảng còn có hồ quang điện từ kiếp lôi nổ tung.

“Ài… Ngân Phiếu đạo hữu, có vài lời kỳ thực thiếp thân không muốn nói trắng ra. Bởi vì nói trắng ra rồi thì sẽ không còn thú vị nữa. Nhưng hôm nay, thiếp thân vẫn nên giải thích rõ với ngươi vậy.”

Vân Tước Tử chậm rãi nói:

“Đạo hữu, bây giờ bộ phận thân thể này của ngươi đang ở trong tay thiếp thân. Dù ngươi không dẫn thiên kiếp xuống, tăng cường uy lực thiên kiếp của thiếp thân. Nhưng thiếp thân chỉ cần tiện tay ném bộ phận thân thể này của ngươi qua bên cạnh, ma kiếp trên bầu trời bổ xuống sẽ trực tiếp đánh cho bộ phận thân thể này của đạo hữu thành tro luôn."

Ngân Phiếu:

"..."

"Nói cách khác, đối với đạo hữu mà nói, bộ phận thân thể này của đạo hữu bị hủy diệt là 'kết quả xấu nhất'. Thế nhưng, nếu như đạo hữu bằng lòng giúp thiếp thân một tay, vậy thiếp thân sẽ cố gắng bảo vệ bộ phận thân thể này của đạo hữu. Trước tiên không nói việc đến lúc đó thiếp thân có thể thành công bảo vệ tốt cho đạo hữu hay không, nhưng ít ra thân thể đạo hữu còn có 'khả năng sống sót'. Vì vậy, đây là cục diện 'tìm đường sống trong chỗ chết'. Đạo hữu, bây giờ ngươi còn lý do cự tuyệt hay không?"

Vân Tước Tử cười ngọt lịm.

Ngân Phiếu:

"Đậu móa!"

"Quyết định đi, đạo hữu."

Vân Tước Tử nói:

"Nhắc nhở đạo hữu, trận pháp phòng ngự trong tay thiếp thân không kiên trì được quá lâu, tối đa mười giây nữa, trận pháp phòng ngự sẽ bị vỡ. Bộ phận thân thể này của đạo hữu sẽ lộ ra dưới kiếp lôi."

"Ta giúp!"

Ngân Phiếu khổ sở nói:

"Nhưng ta có một điều kiện, một khi ta giúp cô dẫn thiên kiếp xuống, cô nhất định phải giải trừ việc lôi kéo ý thức của ta trước tiên, để ý thức của ta trở về bản thể."

Bộ phận thân thể này của nó cùng điên với Vân Tước Tử thì thôi đi, nhưng ý thức của nó không muốn cùng độ ma kiếp chung đâu.

"Đạo hữu quả nhiên sảng khoái, thiếp thân đáp ứng điều kiện của ngươi."

Vân Tước Tử nói:

“Ngươi sử dụng bộ phận thân thể này dẫn thiên kiếp xuống, tăng cường uy lực ma kiếp đi. Mặc kệ có thành công hay không, thiếp thân còn sống trở về thì nhất định sẽ trả lại bộ phận thân thể này cho đạo hữu.”

Ngân Phiếu hít sâu một hơi, bắt đầu vận chuyển linh lực tồn trữ trong bộ phận thân thể này…

Có thể dẫn thiên kiếp xuống trong thế giới ma kiếp hay không ư?

Ngân Phiếu và Vân Tước Tử cũng không biết nếu làm vậy sẽ xảy ra biến hóa như thế nào, chẳng qua nếu như không có hiệu quả, chỉ cần Ngân Phiếu lợi dụng bộ phận thân thể này để quấy nhiễu ma kiếp, dựa theo quy tắc, ma kiếp cũng sẽ đạt được sự tăng cường nhất định.

…

…

Mà lúc này, quả cầu kim loại thể lỏng vẫn duy trì sự chú ý trong toàn bộ quá trình.

[Thế mà lại nghĩ đến chuyện lợi dụng thiên kiếp của yêu sủng để tăng cường uy lực ma kiếp của bản thân. Bà cô này muốn tìm chết đến vậy ư?]

[Nhưng có ta trấn áp ở bên cạnh, uy lực ma kiếp sẽ không tăng lên quá nhiều.] Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ trong lòng. Nó phải bảo đảm Vân Tước Tử độ kiếp thuận lợi, tuyệt đối sẽ không để uy lực ma kiếp tăng lên lung tung.

Sự tồn tại của Ngân Phiếu bị quả cầu kim loại thể lỏng cho là yêu sủng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

…

…

Sau khi Ngân Phiếu phóng ra linh lực, nó bị ma kiếp xác định là kẻ quấy nhiễu thiên kiếp.

Trong hư không, uy lực ma kiếp chủ động tăng lên một chút.

“Có hiệu quả, có điều… còn chưa đủ.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thầm nghĩ.

Ầm ~~

Lại có một đợt lôi kiếp giáng xuống từ hư không.

Toàn thân luồng lôi kiếp kia hiện ra màu tím đen, nhưng bên trong nó lại ẩn chứa lôi điện màu tím vàng, tựa như mạch máu, hiển nhiên là đã xảy ra biến dị.

Kiếp lôi biến dị tựa như kiếm chém thẳng lên người Vân Tước Tử.

Chương 1086: Chết Thật Rồi À? Đùa Nhau Chắc!

Tia kiếp lôi biến dị này dung hợp với lực lượng thiên kiếp do Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử và Ngân Phiếu đạo hữu dẫn xuống. Hai loại đại kiếp với thuộc tính hoàn toàn bất đồng, rồi lại như thái cực âm dương quấn quýt lấy nhau, hòa làm một thể.

Đồng thời, sau khi hai loại thiên kiếp bất đồng dung hợp, vậy mà lại hiển hóa ra hình thức ban đầu của kiếm.

Loại thủ đoạn tấn công này hơi giống với dị tượng thiên địa lúc đại năng giảng pháp dẫn tới. Tia kiếp lôi kiếm biến dị kia chính là đòn tấn công hợp tác của ma kiếp và thiên kiếp, cũng là thiên địa đang giảng pháp. Dù là với tà ma Cửu U hay đối với tu luyện giả nhân loại mà nói thì loại 'thiên kiếp' kết hợp kiểu này đều càng chí mạng hơn.

[Thế nhưng có ta ở đây, uy lực ma kiếp đừng hòng tăng lên được bao nhiêu. Tiếp tục cho con cá mặn này của ta độ ma kiếp xong, tiến vào trạng thái bát phẩm đi.] Quả cầu kim loại thể lỏng đang lén lút chú ý ở bên cạnh thầm nghĩ trong lòng.

Thế giới ma kiếp là địa bàn của nó, vị Vân Tước Tử này có lăn qua lăn lại thế nào cũng đừng mong làm ra việc lớn gì được.

Quả cầu kim loại thể lỏng ra tay điều chỉnh trong nháy mắt, trước khi ma kiếp kiếm biến dị chém trên người Vân Tước Tử thì nhanh chóng điều chỉnh uy lực của nó xuống mức thấp nhất.

…

…

Đối mặt với ma kiếp kiếm biến dị, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đang bị thương nặng lại sáng rực cả mắt lên.

Cô ngửi được cảm giác kích thích từ trong tia ma kiếp kiếm biến dị này.

Tuy rằng loại này còn có chút chênh lệch với thiên kiếp đạn đạo, thiên kiếp đạn hạt nhân khi Bạch đạo hữu độ kiếp, nhưng ma kiếp kiếm biến dị kia quả là một mở đầu tốt đẹp.

Vân Tước Tử cảm thấy chỉ cần mình thao tác tốt, tiếp tục sử dụng một ít thủ đoạn khiêu khích ma kiếp thì nhất định có thể khiến màn ma kiếp nhàm chán này trở nên kích thích hơn.

Ma kiếp kiếm biến dị vừa nhanh vừa mạnh, ngay lập tức đã tới gần người.

Vân Tước Tử cũng không lựa chọn phòng ngự, trước tiên cô nhanh chóng thu mảnh ‘bộ phận thân thể của Ngân Phiếu’ kia vào trong pháp khí không gian của mình. Cô là người biết giữ lời, trở về còn phải trả bộ phận thân thể này cho Ngân Phiếu đạo hữu nên cố gắng hết sức không để nó bị hủy.

Về phần uy lực của ma kiếp kiếm, để cô tự mình cảm nhận một chút đi vậy.

Trong nháy mắt khi cô vừa thu hồi bộ phận thân thể của Ngân Phiếu xong, tia ma kiếp kiếm biến dị kia đã chém lên người cô.

Lúc này, tất cả phòng ngự trên người Vân Tước Tử đều đã bị triệt đi. Vì vậy, tia ma lôi kiếm kia trực tiếp đâm tới vị trí bả vai, phá mở thân xác cô, thân kiếm đâm vào hơn phân nửa.

Ngay sau đó, lực lượng của hai loại đại kiếp là thiên kiếp và ma kiếp trút vào trong cơ thể Vân Tước Tử, điên cuồng bạo phát.

Một kiếm này chỉ ẩn chứa lực lượng lôi kiếp, nhưng lực lượng càng thuần túy, cảm thụ khi bùng nổ cũng đặc biệt thuần túy, lực lượng đủ mạnh.

“Đánh giá thấp rồi ~~”

Vân Tước Tử đột nhiên la lên.

Cô ta đánh giá thấp cái gì? Uy lực của ma kiếp biến dị, hay là thứ gì khác?

“A a a… Tiêu đời rồi… Lại ~~ chơi quá trớn rồi ~~”

Vân Tước Tử kêu thảm, ngẹo đầu, chậm rãi ngã xuống đất.

Lúc ngã xuống, Vân Tước Tử còn dùng chút ý thức cuối cùng khiến tư thế ngã xuống của mình trở nên duyên dáng một ít.

Ầm ~

Cuối cùng, Vân Tước Tử chuyển thành hình dáng cuộn mình ngã xuống đất.

Trong nháy mắt khi cô ngã xuống, ma kiếp trên bầu trời cũng dừng lại, đã không còn ma kiếp hạ xuống.

Quả cầu kim loại thể lỏng sững sờ, vì sao ma kiếp lại ngừng chứ? Vừa rồi nó không có nhúng tay vào đình chỉ hoạt động của ma kiếp mà.

Nếu đã như vậy, chỉ cần người độ kiếp không chết, ma kiếp đang bổ xuống hẳn là không dừng lại mới đúng.

Lúc quả cầu kim loại thể lỏng nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác bất an.

Ánh mắt nó nhìn chằm chằm trạng thái nằm chết của kẻ bị ô nhiễm kia.

Lại thấy khí tức sinh mệnh trên người Vân Tước Tử bắt đầu tiêu tán từng chút một. Thân thể vết thương chồng chất cũng dần mất đi nhiệt độ cơ thể.

Chết… Chết rồi ư?

[? ? ? ? ?] Trong toàn bộ quá trình đều duy trì sự chú ý, quả cầu kim loại thể lỏng trưng ra vẻ mặt ngu người trong nháy mắt.

Đậu xanh rau má làm sao có thể!

Uy lực của tia ma kiếp kiếm này đã bị ta áp chế đến mức độ thấp nhất, hơn nữa ta đã nhiều lần tính toán trạng thái của vị ‘bị ô nhiễm’ kia, uy lực của tia ma kiếp kiếm này tối đa cũng chỉ tăng thêm chút thương thế cho cô ta thôi, tuyệt đối không có khả năng chết mới đúng chứ!

Nhưng người này đã xảy ra chuyện gì?

Chết rồi ư?

Gặp quỷ, vì sao người này lại chết được chứ!

[Phạm sai lầm chỗ nào? Trình tự nào đã xảy ra vấn đề? Ta xem nhẹ cái gì sao?] Lúc này nội tâm quả cầu kim loại thể lỏng hoàn toàn không biết phải dùng từ gì để hình dung.

Trong nháy mắt như thế, nội tâm của hắn cứ như vũ trụ bị nổ tanh bành vậy.

[Không thể nào, dù uy lực một kiếm vừa rồi có phóng đại thêm mấy lần thì cũng tuyệt đối không có khả năng chết được] Quả cầu kim loại thể lỏng không dám tin, nó cẩn thận cảm ứng vị ‘bị ô nhiễm' trước mắt này.

Lúc này toàn bộ sức sống của Vân Tước Tử đã tiêu tán, thân thể cô giờ đây đã là một thi thể lạnh lẽo.

Vậy mà lại thật sự chết, không phải giả chết hoặc ngất đi.

Quả cầu kim loại thể lỏng chính là chúa tể giả Cửu U, bên trong thế giới ma kiếp này cũng chỉ có Bạch tiền bối two là có thể ngáng chân nó chút. Thế nhưng dù là Bạch tiền bối two cũng chỉ là quan hệ cùng cấp. Ở trước mặt quả cầu kim loại thể lỏng, hắn muốn ngáng chân cũng có mức độ. Tuyệt đối không có khả năng khiến nó ngay cả 'người chết, người sống' cũng phân biệt sai được.

Quả cầu kim loại thể lỏng không cam lòng, nó sử dụng quyền hành chúa tể giả của mình tác dụng lên thi thể Vân Tước Tử.

Lực lượng thuộc về chúa tể giả quét qua người Vân Tước Tử một lượt nhưng kết quả lấy được vẫn không thay đổi.

Vân Tước Tử chết rồi.

Cứ tạch thẳng cẳng như thế đấy.

Quả cầu kim loại thể lỏng rơi vào trạng thái lặng ngắt như tờ.

[Nếu như… Nếu như lúc trước ta không dốc sức áp chế ma kiếp. Thậm chí khiến ma kiếp và thiên kiếp ngoài hiện thế duy trì sự đổi mới đồng bộ thì nói không chừng 'ẻm' sẽ nghiêm túc độ kiếp, đồng thời tấn chức bát phẩm đúng không?] Trong lòng quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên tuôn ra một ý tưởng như vậy.

Loại cảm giác này là hối hận sao?

Nói thật, nó đã thấy hơi hối hận rồi đấy.

Nhưng ngoại trừ hối hận ra, trong lòng quả cầu kim loại thể lỏng lại càng có một loại cảm giác nghẹn khuất không nói nên lời.

Thế giới này rốt cuộc là sao thế?

Vì lý do dở hơi như uy lực ma kiếp quá yếu, không hài lòng, không thích, không kích thích nên đâm đầu tìm chết, quẳng gánh buông bỏ phòng ngự và trị liệu, cuối cùng… bị thiên kiếp sida chỉ có thất phẩm sơ đẳng đánh chết.

Đùa nhau à!

Rốt cuộc trong đầu kẻ này nghĩ cái gì thế hả?

Điểm chung cực trên hành trình của nhóm tu luyện giả là trường sinh bất hủ, mỗi một vị tu luyện giả đều có mộng trường sinh của riêng mình. Nhưng người này muốn gì đây, điểm chung cực trên hành trình của cô ta là gì? Là muốn chết sao?

Vất vả cực khổ tu luyện đến cảnh giới thất phẩm đỉnh phong, khổ tu mấy nghìn năm lại vì loại lý do như 'thiên kiếp không hợp ý' nên cứ vứt bỏ toàn bộ, hùng hồn chịu chết như thế ư?

Trước kia cô ta làm sao mà sống được vậy trời?

Chẳng lẽ trước kia thiên kiếp đều trùng hợp thuận theo tâm ý của cô ta mà đến ư?

Chẳng lẽ lại không xuất hiện loại tình huống như [A, thiên kiếp tam phẩm tấn cấp tứ phẩm lại có hỏa kiếp, hôm nay cung Xử Nữ không dễ tiếp xúc với thứ liên quan đến hỏa, cho nên ta cứ chết quách đi cho rồi.] ư?

Chương 1087: Sau Khi Nhân Vật Ngủm Củ Tỏi Còn Có Thiết Lập Rơi Màu Tóc Ư?

Lúc này đây, quả cầu kim loại thể lỏng cảm thấy có chút mệt tim.

Vất vả lắm mới tìm được quân cờ trọng yếu để bày bố, khó khăn lắm mới khiến cô ta hoàn toàn ô nhiễm, biến chất thành sinh vật Cửu U, mắt thấy qua chút thời gian nữa là có thể bắt đầu kế hoạch lớn của nó, như vương giả giáng lâm hiện thế. Nhưng kế hoạch lớn của nó mới vừa mở đầu thì đã chết yểu.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử chết rồi, chết quá đột nhiên, thế cho nên quả cầu kim loại thể lỏng mới có loại cảm giác trở tay không kịp.

Thế giới ma kiếp vẫn lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau.

“Bạch, ngươi lăn ra đây cho ta, có phải ngươi lại động tay động chân không?”

Quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên gầm lên giận dữ.

Nhưng mà lần này… giọng nói khiến nó chán ghét cũng không đáp lại nó.

Sau khi Bạch tiền bối two dẫn Tống Thư Hàng về hiện thế thì không còn tiếp tục quan tâm đến thế giới ma kiếp nữa. Quả cầu kim loại thể lỏng luôn cảm thấy mọi chuyện gần đây Bạch tiền bối two luôn nhằm vào nó, oán hận nó. Nhưng trên thực tế, gần đây Bạch tiền bối two thật sự không có bao nhiêu tâm tư oán hận nó. Rất nhiều chuyện thoạt nhìn như nhằm vào nó đều là tai họa từ Tống Thư Hàng.

Sau khi quả cầu kim loại thể lỏng gầm lên giận dữ thì lần nữa bình tĩnh lại.

Kỳ thực trong lòng nó cũng có thể hiểu được, việc này hẳn không phải Bạch làm.

Nếu quả thật là tên kia làm thì tuyệt đối sẽ nhảy ra đâm chọc nó trước tiên.

Còn nữa, bản thể của tên Bạch kia còn đang bị phong ấn trong thế giới Tà Liên. Trước tiên không nói hiệu quả phong ấn như thế nào, nhưng hắn cách một thế giới Tà Liên, mà nó lại tự mình giáng lâm nơi này, dù Bạch muốn làm chút gì cũng không có khả năng giấu giếm được nó.

Thế nhưng nếu nó không rống một tiếng như vậy, trong lòng sẽ nghẹn đến khó chịu.

Tất cả đều là Bạch sai, tất cả mọi sai lầm trên thế giới này đều là lỗi của hắn ta.

[Kế hoạch tiếp theo phải làm sao đây. Chẳng lẽ lại phải đi tìm lại một người thích hợp khác ư?] Quả cầu kim loại thể lỏng rơi vào trầm tư.

Nhưng trạng thái bây giờ của “vị đối ứng với nó kia” càng ngày càng tệ hơn, hiện giờ thứ nó thiếu nhất chính là thời gian. Hơn nữa, lần sau rất khó để tìm được tu sĩ có thể dung nạp được gần như hoàn mỹ lực lượng của nó như Vân Tước Tử.

Đây mới là nguyên nhân chính khiến quả cầu kim loại thể lỏng coi trọng Vân Tước Tử như thế. Quá trình Vân Tước Tử tiếp nhận tà năng Cửu U ‘ô nhiễm’ vô cùng suôn sẻ. Hơn nữa, gần như đã dung nạp trăm phần trăm lực lượng của quả cầu kim loại thể lỏng, quả thật là vật chứa tốt nhất, cứ như số mệnh đã an bày cô ta tồn tại là để trở thành vật chứa của nó vậy.

Chẳng qua phần ‘số mệnh đặc biệt an bày’ này lại chết như thế.

[Gặp quỷ rồi]. Quả cầu kim loại thể lỏng thầm than.

Nó nhìn thi thể Vân Tước Tử trên mặt đất, sau đó huyễn hóa ra một bàn tay năng lượng to lớn từ trong hư không, muốn mang thi thể này đi.

Vị ‘bị ô nhiễm’ này là vật thí nghiệm quan trọng, là quân cờ hoàn mỹ nhất được sàng lọc ra. Nó nhất định phải mang cô ta đi, không thể để tên Bạch kia tiếp xúc với cô ta được.

Khi nó đưa tay được nửa chừng thì chợt dừng lại.

Chỉ thấy mái tóc màu lam chói mắt kia của Vân Tước Tử lại điên cuồng đổi màu trong thời gian cực ngắn, tựa như bị giội mực nước lên vậy. Chừng hai hơi thở sau, mái tóc của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã từ ‘lam dài thẳng’ biến thành ‘đen dài thẳng’.

[Không chết ư?] Trong lòng quả cầu kim loại thể lỏng khẽ động, đầu tiên nó tản bàn tay năng lượng khổng lồ kia đi, đồng thời điều động quyền hành của chúa tể giả Cửu U để tiến hành giám định thân thể của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lần nữa.

Thế nhưng, kết quả nhận được vẫn không thay đổi.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thật sự đã chết rồi, không còn một tia khí tức sinh mệnh nào nữa.

Quả cầu kim loại thể lỏng: [Lạ thật, chẳng lẽ sau khi chết sẽ khôi phục mái tóc màu đen vốn có?]

Vân Tước Tử tóc dài màu đen, cộng thêm làn da màu tím nhạt tà mị của cô, khí chất toàn thân thay đổi rất lớn.

Thật đáng tiếc, quả cầu kim loại thể lỏng không phải con người, khiếu thẩm mỹ khác với con người.

Nó ngưng tụ bàn tay năng lượng lần nữa, mang thân thể của Vân Tước Tử đi.

“Thật muốn bóp nát vật thí nghiệm này quá đi mất.”

Giọng của quả cầu kim loại thể lỏng khá là buồn bực, nhưng vật thí nghiệm này còn có giá trị nghiên cứu, tạm thời vẫn không thể tiêu hủy.

Chờ sau khi nghiên cứu xong, nó nhất định phải nghiền xương vật thí nghiệm này thành tro, miễn cho mỗi khi nhìn tới lại đau gan.

…

…

Một tay của quả cầu kim loại thể lỏng túm lấy Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử rồi từ thế giới ma kiếp trở về vùng trung tâm nhất của thế giới Cửu U. Gần đây nơi này là chỗ tạm trú mới của nó.

Ở chỗ này, có một tên đạt tới cấp bậc Trường Sinh Giả khác đang bị một sợi xiềng xích đen kịt trói buộc. Vị Trường Sinh Giả này chính là người nham thạch khổng lồ bị gài hàng ở điện hàn đông vài ngày trước kia. Hắn bị Tống Thư Hàng gài hàng một phen, ném lựu đạn không gian uy lực kinh người vào hang ổ của quả cầu kim loại thể lỏng.

Kết quả, hắn bị quả cầu kim loại thể lỏng chộp được, cưỡng ép kéo vào thế giới Cửu U, hiện tại nó đang bị ép phải tiếp nhận sự tẩy rửa của tà năng Cửu U. Gần đây, hắn còn tham dự hai hạng mục ‘nghiên cứu thực nghiệm’ của quả cầu kim loại thể lỏng, hắn là kẻ đang bị nghiên cứu kia.

Sau khi quả cầu kim loại thể lỏng trở về thì đặt thi thể của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lên một tòa đài cao. Mái tóc vừa dài lại vừa dày của Vân Tước Tử xõa tung, bao phủ toàn bộ thân thể của cô tựa như một chiếc chăn vậy.

Người khổng lồ đá yếu ớt ngẩng đầu nhìn quả cầu kim loại thể lỏng, còn có thi thể của Vân Tước Tử. Nhìn từ bên ngoài, trạng thái của hắn cực kỳ tệ. Thương thế do ngọn lửa của lão đạo Xích Tiêu Tử để lại trong cơ thể hắn càng đốt càng mạnh… Lại có tà năng Cửu U thừa dịp hỗn loạn mà bạo động, xâm nhập cắn nuốt thân thể hắn.

Có điều, dưới mặt ngoài hỏng bét kia kỳ thực lại ẩn chứa chút hy vọng sống còn. Hắn phát hiện ngọn lửa mà lão đạo Xích Tiêu Tử lưu lại tương xung với thuộc tính của tà năng Cửu U, hai thứ đó vậy mà lại lấy thân thể của hắn làm chiến trường.

Hiện tại, hắn chỉ cần kiên trì chịu đựng, lặng lẽ tích góp lực lượng từng tí một. Nói không chừng, hắn còn có thể thừa cơ hội chữa trị hết vết thương ngầm mà tên khốn Xích Tiêu Tử kia lưu lại cho hắn. Chờ hắn khôi phục lực lượng là có thể chạy ra khỏi thế giới Cửu U, trở về hiện thế rồi.

“Ngươi biết cô ta không?”

Lúc này, quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên mở miệng hỏi.

“Ha ha.”

Người nham thạch khổng lồ cười lạnh một tiếng, làm sao hắn có thể quen biết vị nữ tu này chứ, đây chỉ là tiểu nha đầu cảnh giới thất phẩm mà thôi, dù trước kia hắn từng gặp qua thì cũng sẽ vừa quay đầu là quên ngay. Có thể được hắn ghi nhớ, chí ít cũng phải có thực lực cấp bậc kiếp tiên cửu phẩm.

“Xem ra ngươi không quen biết, có điều cũng chả sao cả, về sau ngươi sẽ có nhiều cơ hội hiểu thêm về cô ta.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Nó muốn thử nghiệm xem có thể sửa đổi trạng thái của người nham thạch khổng lồ đến trình độ gần với Vân Tước Tử hay không. Ngược lại nó không muốn dùng người nham thạch khổng lồ thay thế cho Vân Tước Tử, dù sao kiếp tiên đã bước ra khỏi ‘đạo’ của mình, không dễ khống chế.

Điều quả cầu kim loại thể lỏng muốn chỉ là làm chút ít thí nghiệm trên thân thể của người nham thạch khổng lồ mà thôi.

Người nham thạch khổng lồ nghe ra được ý tứ trong lời nói của quả cầu kim loại thể lỏng:

“Tít tít tít tít ~~”

Quả cầu kim loại thể lỏng tự động che đi tiếng gào thét của người nham thạch khổng lồ, nó khẽ chuyển động ý niệm, trong hư không hiện lên hơn mười pháp bảo thí nghiệm đủ chủng loại.

Toàn bộ những thứ này đều là do chính bản thân quả cầu kim loại thể lỏng nghiên cứu phát minh ra, pháp khí thuộc loại phụ trợ thí nghiệm.

“Đầu tiên, để ta xem xem vì sao cô có thể dung nạp lực lượng của ta một cách tiếp cận hoàn mỹ như thế.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lẩm bẩm.

Chương 1088: Bá Bá Tống

Dưới sự khống chế của quả cầu kim loại thể lỏng, các loại pháp khí phụ trợ tản ra màn sáng có tác dụng trinh sát bao phủ lên thân thể Vân Tước Tử, muốn khai thác bí mật trong cơ thể cô.

Vốn lấy thân phận chúa tể giả Cửu U của quả cầu kim loại thể lỏng thì Vân Tước Tử cảnh giới thất phẩm trong mắt nó hẳn là không có bí mật gì đáng nói mới phải.

Nhưng sự thật không phải vậy… bất kể là việc Vân Tước Tử bị thiên kiếp biến dị nhẹ nhàng bổ trúng rồi chết, hay là việc cuối cùng màu tóc của cô thay đổi một cách kỳ lạ, còn có đầu óc rút gân kia cũng đều khiến quả cầu kim loại thể lỏng cảm thấy quái dị.

…

…

Sau đó không lâu, quả cầu kim loại thể lỏng ngừng động tác trong tay.

Nó không nghiên cứu ra được gì hết.

Giờ đây, hiện ra trước mặt nó là một thi thể nữ tu nhân loại rất bình thường, vết thương trên người cô cũng chỉ vẻn vẹn là vì ma kiếp gây nên mà thôi.

Cuối cùng, ngay cả nguyên nhân tại sao thân thể của Vân Tước Tử lại phù hợp một cách hoàn mỹ với lực lượng của nó cũng không tìm ra được.

[Ta bỏ qua cái gì rồi ư?] Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ.

Lúc này, nó nhìn thấy vết thương trên bả vai của Vân Tước Tử.

Thương tích cỡ này, Tôn Giả thất phẩm chỉ cần vận dụng khả năng tự lành của thân thể là có thể nhanh chóng khép lại. Có điều bởi vì Vân Tước Tử đã ngủm củ tỏi nên tất nhiên vết thương sẽ không khôi phục lại.

Trong lòng quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Hay là mình thử khôi phục bộ thân thể này xem sao?

Sáng tạo tái sinh không phải lĩnh vực chuyên môn của nó. Nhưng làm chúa tể Cửu U, nó cũng có được một ít thủ đoạn riêng của mình.

Nó muốn thử xem, liệu có thể khiến thân thể bị thương nặng của Vân Tước Tử trở về trạng thái ban đầu hay không… Nói không chừng bí mật thân thể cô được giấu ở khu vực tổn hại lúc cô ta bị thương. Vân Tước Tử nói chết là chết, rất có thể nguyên nhân là vì bí mật quan trọng trong cơ thể cô đã bị hủy.

Nó càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

Vì vậy, quả cầu kim loại thể lỏng ngưng tụ ra một ngón tay, cách không điểm vào mi tâm của Vân Tước Tử.

Lực lượng độc nhất vô nhị thuộc về nó trào ra dữ dội rồi rót vào trong cơ thể Vân Tước Tử, đây là lực lượng vượt qua cửu phẩm, là đại biểu cho lực lượng vô địch ở thế giới Cửu U.

Đúng như nó đã đoán, dù là thi thể nhưng thân thể của Vân Tước Tử vẫn có thể tiếp nhận lực lượng của nó rất hoàn mỹ như trước.

Dựa theo ý chí của quả cầu kim loại thể lỏng, vết thương trên người Vân Tước Tử bắt đầu khôi phục lại.

Quả cầu kim loại thể lỏng hài lòng gật thân thể hình cầu một cái, thay cho động tác gật đầu.

Sau đó nó thu hồi ngón tay của mình, lẳng lặng chờ đợi vết thương trên thân thể Vân Tước Tử bình phục.

Dưới tác dụng từ lực lượng của nó, vết thương trên người Vân Tước Tử ‘nghịch chuyển’ từng chút một. Không phải là ‘chữa trị khôi phục’ mà là ‘vết thương nghịch chuyển’ thẳng luôn.

…

….

Qua hai hơi thở, từ bên ngoài nhìn vào, Vân Tước Tử giống y hệt trước khi chưa bị thương, vẹn nguyên như ban đầu.

Quả cầu kim loại thể lỏng duỗi ngón tay ra lần nữa, đặt lên mi tâm, xem biến hóa của cô.

Lúc này đây, quả nhiên nó có thu hoạch.

Lúc ngón tay nó chạm vào mi tâm của Vân Tước Tử thì mơ hồ nhìn trộm được một phần trí nhớ của cô.

[Quả nhiên là mình làm đúng rồi.] Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ trong lòng.

Trước đó khi Vân Tước Tử trọng thương, nó không cách nào thu được bất cứ tình báo hữu dụng nào từ trên người cô. Nhưng sau khi khôi phục thân thể cho cô, nó chỉ vừa tiếp xúc là có thể đọc được một đoạn ngắn trí nhớ của cô.

Thế nhưng, vì sao sau khi thương tích trên thân thể bình phục mới nhận được tin tức có liên quan đến ký ức của cô ta cơ chứ? Người này, chẳng lẽ không hề dựa vào đại não để hoàn thành việc ‘suy nghĩ và ghi nhớ’ hay sao?

Quả cầu kim loại thể lỏng dốc hết sức tìm kiếm trong trí nhớ của Vân Tước Tử, cố gắng lấy được nội dung hữu dụng với nó từ trong đó.

Thế nhưng ký ức của Vân Tước Tử rất vụn vặt.

Phần lớn thời gian, dường như cô dạo chơi lung tung trên khắp thế giới cứ như đang tìm kiếm cái gì đó. Từ núi cao đến biển sâu, từ bí cảnh đến vũ trụ, lại từ tinh cầu phụ cận đến chư thiên vạn giới khác, cô vẫn luôn bận rộn tìm kiếm.

Hơn nữa, trạng thái trí nhớ của cô cũng không nối liền… Thường bị nhảy đoạn.

Khi quả cầu kim loại thể lỏng nhìn thấy hình ảnh của vài bí cảnh nào đó, ngón tay không khỏi khựng lại.

Có lẽ bởi vì ký ức tương đối xa xôi, hình ảnh bí cảnh trong trí nhớ của Vân Tước Tử rất mơ hồ. Nhưng đây không phải trọng điểm, quan trọng là… quả cầu kim loại thể lỏng chỉ nghe qua sự tồn tại của những bí cảnh đó từ trong sách cổ, lại không có cơ hội đi nhìn tận mắt để mở mang kiến thức. Ngoài ra, phong cách của các bí cảnh trong trí nhớ của cô đều rất cổ xưa, thoạt nhìn tựa như là phong cách thái cổ thời kỳ cuối vậy.

Tôn Giả thất phẩm từ thời đại thái cổ còn sống đến bây giờ ư?

“Lấy tuổi thọ của Tôn Giả thất phẩm thì ngay cả thái cổ thời kỳ cuối cũng chẳng thể vượt qua được, thậm chí không chịu được đến thời đại viễn cổ nữa là. Xem ra là bí pháp chuyển thế nào đó chăng?”

Quả cầu kim loại thể lỏng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, trí nhớ của Vân Tước Tử lại biến ảo một phen. Trong đoạn trí nhớ này, Vân Tước Tử ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời là mây tía bao phủ, che trời lấp đất.

Trí nhớ lại nhảy cóc… Vân Tước Tử vẫn luôn tìm kiếm ‘thứ gì đó rất quan trọng’, một mạch tìm kiếm dọc theo nơi mây tía ngưng tụ. Mấy năm sau, cô gặp được một đứa bé trai.

Đứa bé trai năm tuổi kia lại thông hiểu vạn quyển sách, gần như nắm giữ tất cả tri thức trong thiên hạ.

Vân Tước Tử và bé trai gặp nhau, nhưng rất hiển nhiên, bé trai không phải là kẻ Vân Tước Tử muốn tìm. Vì vậy, cô lưu lại bên cạnh bé trai một đoạn thời gian, cũng dẫn dắt bé trai từ thế giới phàm tục tiến vào thế giới tu chân rộng lớn mạnh mẽ hơn.

Bé trai kia tu luyện rất khoa trương, trong nửa tháng ngắn ngủi đã từ một kẻ phàm nhân, liên tục đột phá, đột phá cảnh giới dược long môn, tấn chức nhị phẩm.

[Thánh! Nhân! Nho! Gia!] Quả cầu kim loại thể lỏng nghiến răng nghiến lợi đọc lên cái tên này.

Nếu như nói trên thế giới này, người khiến nó phiền nhất là người nào thì kẻ kia hiển nhiên là Bạch đối địch với nó khắp nơi.

Trong lòng quả cầu kim loại thể lỏng còn có một tên khiến nó chán ghét hơn Bạch gấp trăm lần, đó chính là Thánh Nhân Nho Gia. Sự chán ghét của nó với Thánh Nhân Nho Gia được chôn ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng. Dù cho nó lần lượt phá hủy Nho môn sắp hiện thế thì cũng không cách nào giảm bớt sự oán hận này.

Mặc dù bé trai trong trí nhớ của Vân Tước Tử chỉ là đứa bé năm tuổi, nhưng dù hắn có hóa thành tro, quả cầu kim loại thể lỏng cũng sẽ không nhận sai.

Không ngờ tới ‘quân cờ cùng vật chứa’ nó sàng lọc ra được lại là người dẫn đường cho Thánh Nhân Nho Gia vào con đường tu chân.

Thánh Nhân Nho Gia vẫn luôn là đại địch trong lòng nó, cho dù Thánh Nhân Nho Gia đã thần hình câu diệt nhưng nó vẫn phòng bị đối phương có át chủ bài ‘sống lại’ như trước.

Mẩu ký ức lại nhảy cóc lần nữa.

Vân Tước Tử và Thánh Nhân Nho Gia thời kỳ nhi đồng ly biệt.

“Này, Vân Tước Tử, rốt cuộc thì cô đang tìm cái gì?”

Thánh Nhân Nho Gia thời kỳ nhi đồng học giọng điệu người lớn mà dò hỏi.

“Ta đang tìm một người.”

Vân Tước Tử trả lời rất nghiêm túc.

“Tìm ai?”

Thánh Nhân Nho Gia tò mò hỏi.

“Ta không biết.”

Vân Tước Tử vẫn mang dáng vẻ nghiêm túc.

“Cô đang trêu chọc ta đấy à? Vậy đối phương là nam hay nữ? Có đặc thù gì không?”

Thánh Nhân Nho Gia hỏi.

“Ta cũng không biết là nam hay nữ.”

Vân Tước Tử nói:

“Nhưng mà cô ta hoặc hắn ta nhất định là một người rất thú vị, không giống người thường, thích làm một số việc mà người khác không thể nào hiểu được; hẳn là một người lương thiện; tu vi chưa chắc đã cao, nhưng chắc hẳn sẽ rất có thiên phú trên phương diện tu luyện, hơn nữa nhất định rất có mục tiêu.”

Lúc Vân Tước Tử nói đến đây, đôi mắt màu lam xinh đẹp híp lại đầy vui vẻ.

“Người cô nói không phải là ta sao?”

Thánh Nhân Nho Gia thời kỳ nhi đồng chảnh chọe ưỡn ngực. Hắn chính là kẻ không giống người thường, việc hắn làm thường không cách nào hiểu được, tu vi của hắn không cao nhưng thiên phú tu luyện lại tuyệt thế hiếm thấy, hắn là một người rất lương thiện, ít nhất hắn cho là vậy. Hắn cũng có mục tiêu rất lớn: từ lúc bắt đầu tiếp xúc với thế giới tu chân, hắn đã quyết định muốn làm thì phải làm đến tốt nhất. Chứng đạo trường sinh, thậm chí có cơ hội trấn áp chư thiên vạn giới, bước lên đỉnh cao nắm giữ thiên đạo!

“Thật đáng tiếc, ngươi không phải.”

Vân Tước Tử cười ha ha, dùng sức búng vào trán Thánh Nhân Nho Gia một cái, trực tiếp búng bay Thánh Nhân Nho Gia thời kỳ nhi đồng ra ngoài, trên đường còn đụng vỡ một khối nham thạch vô tội.

Tiếp đó, ký ức của Vân Tước Tử lại biến thành hành trình dài dằng dặc, không có mục tiêu.

Trong hành trình, ký ức duy nhất tương đối rõ ràng chính là hình ảnh Thánh Nhân Nho Gia bát phẩm hiển thánh, huyền thánh giảng pháp.

Ký ức sau khi Thánh Nhân Nho Gia huyền thánh giảng pháp lại là một chuỗi dài các đoạn mạo hiểm. Nếu như đem những mạo hiểm mà Vân Tước Tử từng trải qua sáng tác thành sách thì ước chừng có thể chất đầy một thư viện cỡ lớn.

Ký ức cuối cùng dừng lại trên đường đi, khi Vân Tước Tử nghe nói Thánh Nhân Nho Gia sáng lập và hoàn thiện đạo thuộc về chính bản thân hắn, xưng thánh đương thời, cùng với việc Nho môn rộng rãi thu đệ tử.

Suy luận theo niên đại thì đoạn ký ức này thuộc về thời đại viễn cổ trung kỳ, sắp tiến vào thời đại viễn cổ thời kỳ cuối.

Sau đó, ký ức của Vân Tước Tử trống rỗng.

Không có trí nhớ gần đây…

Thậm chí trong ký ức, tính cách của Vân Tước Tử cũng còn rất bình thường, hoàn toàn không có dấu hiệu lên cơn hâm hấp.

Quả cầu kim loại thể lỏng thật sự không cách nào liên hệ một Vân Tước Tử trong ký ức cùng kẻ ‘chỉ vì thiên kiếp không đủ lực, bèn bỏ qua phòng ngự, nghiêm nghiêm túc túc đi tìm chết’ mà nó hiểu được.

[Cho nên nói, sau khi thời kỳ viễn cổ kết thúc, rốt cuộc kẻ này đã xảy ra chuyện gì? Tính cách lại bóp méo thành bộ dạng như vậy là sao?] Quả cầu kim loại thể lỏng thu hồi ngón tay của mình lần nữa.

Ký ức dài dằng dặc, ngoại trừ biết được Vân Tước Tử và Thánh Nhân Nho Gia có quan hệ ra thì quả cầu kim loại thể lỏng không thu hoạch thêm được gì.

Nhưng điều này càng thêm khẳng định lai lịch phi phàm của Vân Tước Tử. Người này đang tìm một người, đến nay vẫn không hề từ bỏ. Có thể người cô muốn tìm chính là manh mối

Chỉ là lúc này quả cầu kim loại thể lỏng còn khó bảo toàn cho bản thân, nào có nhiều thời gian như vậy để lãng phí trên người Vân Tước Tử cơ chứ.

“Xem ra chỉ còn một biện pháp cuối cùng. Mặc dù sẽ hủy diệt vật thí nghiệm quý giá, nhưng ta nhất định phải thử một lần.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nhẹ giọng nói.

Nó muốn hoàn toàn phân giải Vân Tước Tử, từ đó nghiên cứu ra bí ẩn có thể dung nạp lực lượng của nó một cách hoàn mỹ.

xxxxxxxxxxxxxx

Khu Giang Nam

Diệt Phượng Công Tử, Bạch Hạc Chân Quân, Tô Thị A Thập Lục, Thi, tước yêu Tiểu Thải xếp hàng mà ngồi.

Ở đối diện bọn họ, Tống Thư Hàng vươn tay ngưng tụ ra thánh ấn của mình, cẩn thận khống chế uy nghiêm mà nó phát ra.

“Làm đi, gọi tên của ta thử xem.”

Tống Thư Hàng mong đợi nói.

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch Hạc Chân Quân gọi.

“Tống tiểu hữu.”

Diệt Phượng Công Tử cũng không bị ảnh hưởng.

“Thư Hàng.”

Tô Thị A Thập Lục cũng không thành vấn đề.

“Bá Tống… sư phụ.”

Tước yêu Tiểu Thải rõ ràng bị ảnh hưởng.

“Bá… Bá… Tống.”

Thi sợ hãi nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Cho nên, cái ‘thánh hào’ Bá Tống này mới khiến hắn không thích nổi.

[Bá… Bá… có âm đọc tương tự với ba ba]

Chương 1089: Tẩn Nó, Tẩn Ai Cơ?

“Khả năng khổng chế thánh ấn của ngươi quá yếu.”

Bạch Hạc Chân Quân nói:

“Chỉ cần thực lực của đối phương thấp hơn cảnh giới bản thân ngươi thì sẽ phải chịu ảnh hưởng từ thánh ấn của ngươi.”

“Cho nên ta mới cần luyện tập nhiều hơn đây này.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Nhưng mà, việc liên quan tới luyện tập và nắm giữ thánh ấn không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành.

Nếu như vẫn không cách nào khống chế tốt thánh ấn thì mấy ngày này Tống Thư Hàng đừng mong ra cửa.

Bằng không mỗi lần vừa ra khỏi cửa là cứ như đại nhân vật cấp thế giới đi tuần vậy, phàm là người bình thường nhìn thấy hắn đều xếp thành hai hàng, trật tự chào hỏi hắn. Cái loại cảm giác này, ngẫm lại thôi đã thấy… rất kích thích. Điều kiện tiên quyết là, hắn là Tam Lãng tiền bối.

“Mệt óc thật.”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, hắn thu hồi thánh ấn, đồng thời cố gắng hết sức khống chế nó không phát ra cảm giác uy nghiêm:

“Ta đã dốc sức thu lại khí tức của thánh ấn, cụ thể là ảnh hưởng bao nhiêu lận?”

Tước yêu Tiểu Thải chớp mắt:

“Bá… sư phụ.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Tiểu Thải vẫn sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, có điều dầu gì cũng không đọc ra cái đạo hiệu ‘Bá Tống’ kia.

Thi suy nghĩ một chút rồi mở miệng lần nữa:

“Bá… Bá… Tống.”

Vẫn như cũ, cô nhóc càng muốn dựa vào ý chí của mình để chống lại ảnh hưởng mà thánh ấn mang đến cho cô nhóc thì ngược lại, cô nhóc phải chịu ảnh hưởng nặng nhất.

Tống Thư Hàng thở dài nói:

“Lẽ nào không có bí quyết đơn giản mà thực dụng để nắm giữ thánh ấn sao?”

Nếu thật sự không được, hắn phải cân nhắc việc xin nghỉ dài hạn ở trường học rồi bế quan tu luyện một đoạn thời gian, chí ít là nắm giữ tốt việc khống chế thánh ấn cái đã.

Xin nghỉ để bế quan tu luyện… điên à.

“Bây giờ ta chỉ mới đến cảnh giới lục phẩm, loại chuyện như vậy ngươi hỏi ta cũng vô dụng.”

Bạch Hạc Chân Quân nhún vai.

Diệt Phượng Công Tử:

“Trong toàn bộ nhóm Cửu Châu số 1, hiểu rõ thánh ấn nhất chính là Thất Tu tiền bối. Chẳng qua hắn đã nói hết những điều hắn biết cho ngươi rồi. Có lẽ ngươi có thể hỏi thăm ‘vị kia’ một chút.”

“Vị kia không có ở đây.”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Hành tung của Bạch tiền bối two luôn bất thường, hơn nữa… Bạch tiền bối two là đại năng bên phía Cửu U, kinh nghiệm của hắn chưa chắc đã hợp với Tống Thư Hàng.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất cô ấy.”

Đột nhiên mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Tìm không được Bạch tiền bối two, thế nhưng hắn còn có một vị đại năng mơ hồ có thực lực kiếp tiên trở lên mà hắn có thể liên lạc bất cứ lúc nào, Sở các chủ.

Hắn thò tay lật qua lật lại túi thu nhỏ một tấc của mình, tìm được lệnh bài thông hành Bích Thủy Các rồi rót chân khí vào đó.

Sau một lúc lâu, giọng nói lười biếng của Sở các chủ trả lời:

“Alo, ai đấy?”

“Sở các chủ, là ta đây, Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng nói.

"Lại có chuyện vặt gì à?"

Sở các chủ ngáp một cái:

"Không phải lại muốn ta thu lão đầu thích khóc thút thít kia nhập môn đó chứ? Đừng nói cửa, cửa sổ cũng không có đâu."

"Không phải, không phải chuyện của Khốc Lão Nhân. Là ta có việc muốn thỉnh giáo Sở các chủ."

Tống Thư Hàng nói.

"Nói đi."

Sở các chủ lười biếng nói.

"Sở các chủ, cô có bí quyết nhanh chóng nắm giữ thánh ấn không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Thánh ấn ư? Ngươi vừa tấn chức tứ phẩm, hỏi về thứ này làm gì?"

Sở các chủ tò mò nói. Cô còn nhớ rõ lúc Tống Thư Hàng trò chuyện đường dài với cô lần trước, hắn vừa tấn chức tứ phẩm kia mà.

"Không phải do ta vừa mới ngưng tụ thánh ấn sao, cho nên ta không quá quen thuộc với nó, không cách nào khống chế thuận buồm xuôi gió cả, công năng 'uy nghiêm' của thánh ấn có thể thu phát tự nhiên hay không, khá là phiền toái. Vì vậy ta nghĩ tới việc thỉnh giáo Sở các chủ ngài một chút về kỹ xảo khống chế thánh ấn."

Tống Thư Hàng nói.

Cũng không biết Sở các chủ ngủ như chết rồi, hay có phải Bích Thủy Các nằm ở một chỗ rất đặc thù hay không, dù sao lúc đó Tống Thư Hàng nhân tiền hiển thánh, huyền thánh giảng pháp, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Sở các chủ:

"..."

Trong lệnh bài thông hành Bích Thủy Các lặng ngắt như tờ.

Ngay sau đó, từ lệnh bài thông hành truyền đến tiếng vật gì rơi xuống.

Đồng thời, Sở các chủ xuyên thấu qua lệnh bài, truyền một tia tinh thần lực ‘dịu dàng’ qua, hẳn là muốn cảm ứng trạng thái của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không chống cự, để mặc tia tinh thần lực này xoay quanh một vòng trên người hắn.

Lại qua một lát sau.

“Bá… Tống?”

Sở các chủ thì thào đọc ra ‘thánh danh’ của Tống Thư Hàng.

“Ừ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trong lệnh bài thông hành lại là mảnh lặng ngắt đầy lúng túng.

Lại qua một lúc lâu sau, Sở các chủ dè dặt hỏi:

“À này, có phải ta lại ngủ quên mất rồi không? Bất cẩn ngủ mấy nghìn năm luôn ấy?”

Cô nhớ mình chỉ ngủ một giấc ngắn thôi mà, trận pháp độ kiếp chế tạo riêng cho Diệp Tư cũng vừa hoàn tất mà nhỉ.

Sao vừa quay đầu lại, trước khi ngủ Tống Thư Hàng mới tấn chức tứ phẩm, giờ đã ngưng tụ thánh ấn, nhân tiền hiển thánh mất rồi?

Hoặc là nói… kỳ thật giờ cô còn đang nằm mơ?

“Không phải đâu, Sở các chủ cô hiểu lầm rồi.”

Tống Thư Hàng rốt cuộc hiểu được, trả lời:

“Ta còn chưa tấn chức bát phẩm, mấy ngày trước ta vừa tấn chức tứ phẩm mà… Nói đúng hơn, bây giờ ta chỉ là ‘tứ phẩm bán thành phẩm’. Đạt được thánh ấn trước thời hạn là một sự trùng hợp cực lớn, nói ra rất dài dòng. Nếu các chủ cô có hứng thú nghe, lần tới đến Bích Thủy Các ta sẽ nói cho cô nghe.”

Sở các chủ:

“Dưới cơ duyên trùng hợp, tứ phẩm đã ngưng tụ thánh ấn ư?”

Là cô điên rồi ư? Hay là thế giới này điên cả rồi?

“Không chỉ là ta, còn có ba vị tiền bối không tới bát phẩm đã ngưng tụ thánh ấn giống như ta.”

Tống Thư Hàng nói:

“Chính bởi vì vậy, ta chưa đủ thực lực khống chế thánh ấn. Sở các chủ, ngài có kỹ xảo nhanh chóng nắm giữ thánh ấn hay không?”

“Có.”

Sở các chủ nói.

“Phải nắm giữ như thế nào?”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Ngủ một giấc thật ngon, tỉnh dậy là có thể hoàn toàn nắm giữ thánh ấn.”

Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng:

“…”

Sở các chủ lại nói:

“Bản thân thánh ấn chính là một bộ phận của hệ thống lực lượng thuộc huyền thánh bát phẩm, huyền thánh ngưng tụ ra thánh ấn, đồng thời có thể sử dụng các loại năng lực của thánh ấn như cánh tay mình. Nhưng tình huống của các ngươi quá đặc thù, trên đời này không ai có thể tham khảo ý kiến cho ngươi được. Nếu như ngươi nhất định muốn ta cho ngươi một ý kiến… thử tẩn ‘nó’ một trận xem sao.”

“Tẩn ai?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tẩn thánh ấn của ngươi, thứ không chịu sự khống chế thì tẩn một trận ra trò là có thể trở nên nghe lời ngay thôi. Từ xưa đến nay, biện pháp này lần nào cũng đúng cả.”

Sở các chủ đáp.

Ngài đang trêu chọc ta à?

“Được rồi, ta đã nói cho ngươi biết biện pháp, muốn đánh hay không thì phải xem bản thân ngươi rồi.”

Sở các chủ ngáp một cái, nói:

“Ngoài ra, công pháp Diệp Tư mang về, ta đã bảo tiểu cô nương Lý m Trúc kia bắt đầu tu luyện rồi, bên ngươi đã chuẩn bị đan dược phối hợp với công pháp xong chưa?”

“Còn chưa có tin tức, nhưng hẳn là trong tuần này sẽ có kết quả.”

Tống Thư Hàng trả lời. Lúc ấy, trong cấm địa, Bắc Phương Đại Đế đã từng nói trong mười ngày sẽ liên hệ hắn, cũng cố gắng hết sức chuẩn bị xong tài liệu luyện chế 'băng phách đan'. Tính toán thời gian, tối đa là trong tuần này, Bắc Phương Đại Đế sẽ liên hệ với hắn.

Nếu như đối phương không nuốt lời.

"Vậy chờ tin tức của ngươi… Không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta nữa, từ sau khi quen biết ngươi, ta chưa từng có được một giấc ngủ ngon đấy biết không. Nghe giọng của ngươi khiến ta cảm thấy chói tai như nghe đồng hồ báo thức ấy…"

m thanh của Sở các chủ càng ngày càng thấp, nói một chốc rồi ngủ mất.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn lặng lẽ thu hồi lệnh bài thông hành Bích Thủy Các.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Bạch Hạc Chân Quân có tu vi cao nhất ở đây:

"Bạch Hạc tiền bối, ngươi thấy thế nào?"

"Hay là tẩn nó một trận thử xem?"

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Diệt Phượng Công Tử bật cười nói:

"Hai người các ngươi bị kích động theo rồi à, thánh ấn không phải thú cưng, không có linh trí, chỉ tương đương với một món pháp khí dành riêng cho một cá nhân. Tẩn nó thì có ý nghĩa gì?"

"Nói vậy cũng không đúng."

Bạch Hạc Chân Quân nói:

"Ta cảm thấy tẩn một trận có thể thật sự có tác dụng đấy… giống như trước kia xem truyền hình ấy, ti vi đang yên đang lành đột nhiên bị nhòe, không xem được nữa. Khi đó, chúng ta chỉ cần đi tới đập đập lên ti vi, có đôi khi lại xem được ngay."

Bạch Hạc Chân Quân nói có sách mách có chứng.

Tô Thị A Thập Lục:

"Dù sao thử xem cũng không tốn tiền, chúng ta cứ thử một lần đi. Nếu không dùng được thì ngươi xin nghỉ bế quan tu luyện vậy, ta sẽ xin nghỉ cho ngươi.”

Nếu ngay cả Tô Thị A Thập Lục cũng nói như vậy… Vậy thử một lần đi.

Ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, triệu hoán thánh ấn ra ngoài lần nữa.

Thánh ấn lơ lửng bên người Tống Thư Hàng, chủ động dựng lên từng tầng uy nghiêm cho chủ nhân. Dường như nó đặc biệt thích kỹ năng này thì phải?

Tống Thư Hàng vươn tay ra, sau khi suy nghĩ một chút, tay chập thành đao chém lên thánh ấn.

Hình ảnh này, vì sao lại khiến hắn có loại ảo giác ‘rất quen thuộc, những chuyện tương tự như này, có phải trước đó không lâu đã từng xảy ra không’.

A… Nghĩ ra rồi.

Những chuyện tương tự như này quả thật đã từng xảy ra.

Lúc hắn ấp trứng cho ‘Đao Cổ Vô Hình’, cũng vung vẩy ‘ấn ký linh thú’ như vậy, ra sức tẩn vào thể xác của đao cổ vô hình một trận.

Lúc ấy, Tống Thư Hàng đánh tổng cộng 1111 cái mới khiến Đao Cổ Vô Hình thuận lợi hoàn thánh tiến hóa, trên thân đao hiện ra một nghìn một trăm mười một tia đao văn, gầy dựng trụ cột vững chắc nhất cho sự tiến hóa trong tương lai của nó.

Vài ngày trước mới đánh xong ‘binh sủng’ của mình, giờ lại muốn đánh thánh ấn của mình, tình huống trở nên lệch lạc hoàn toàn rồi, không có khả năng trở lại chính đạo nữa.

Lạch cạch!

Một cạnh bàn tay nặng nề có lực chặt lên thánh ấn, thánh ấn bị ghìm xuống.

“Tạm thời đóng công năng ‘uy nghiêm’ lại đi.”

Tống Thư Hàng mở miệng ra lệnh.

Thánh ấn xiêu xiêu vẹo vẹo run rẩy một chốc, sau đó nó lại vui vẻ dựng lên ‘uy nghiêm’ trên người Tống Thư Hàng.

“Tạo thành hiệu quả ngược rồi, Bá Bá Bá Bá Tống sư huynh.”

Bé Thi run rẩy nói:

“Uy áp càng ngày càng nặng nề hơn, khó chịu quá.”

“Có hy vọng! Tống Thư Hàng, ngươi tẩn nó tiếp thử xem, ta cảm thấy có biến hóa là chuyện tốt đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân nói:

“Có biến hóa có nghĩa là quá trình ‘tẩn’ thánh ấn này có thể tạo ra được hiệu quả.”

“Bạch Hạc đạo hữu nói có lý đó.

Diệt Phượng Công Tử nói.

Vì vậy, Tống Thư Hàng vươn bàn tay chập thành đao ra, chặt tiếp một cái lên thánh ấn của mình.

Nhưng vẫn giống như lúc trước, thánh ấn như được cổ vũ, vui vẻ dựng lên uy nghiêm tràn đầy cho chủ nhân.

Cảm giác uy nghiêm trên người Tống Thư Hàng càng ngày càng trầm trọng hơn.

Giờ đây, ngay cả Diệt Phượng Công Tử cảnh giới ngũ phẩm cũng bắt đầu cảm thấy không thích ứng được.

…

…

Mà lúc này, một con tà ma chuột Hamster nghênh ngang đẩy ra cửa nhà Dược Sư, trong tay nó cầm theo một thanh đoản kiếm bé như tăm xỉa răng, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Chương 1090: Không Đánh Nó Kêu Ba Ba Xin Tha Thì Ta Không Mang Họ Tống Nữa!

Đối với tà ma chuột Hamster mà nói, nhà Dược Sư đã trở nên rất quen thuộc. Lại thêm nó có chủ nhân Bạch tiền bối two chỉ bảo, có thể dễ dàng tránh được trận pháp thủ hộ cao ốc, quang minh chính đại mà vào từ cửa chính.

Sau khi vào cửa, tà ma chuột Hamster lập tức quát to:

“Tên tè dầm, ra đánh một trận đi!”

Bởi vì bên ngoài có trận pháp ngăn cản, cho nên trước lúc vào cửa, tà ma chuột Hamster không cảm ứng được khí tức của Bạch Hạc Chân Quân lục phẩm và Diệt Phượng Công Tử ngũ phẩm trong cao ốc. Thành thật mà nói thì tiểu Hamster hoàn toàn không phải là một con tà ma Cửu U hợp cách. Chẳng qua, thân phận của nó cũng đã định trước nó hoàn toàn khác biệt với những con tà ma Cửu U thông thường.

Thân thể tà ma chuột Hamster bé tí xíu, nhưng giọng nó không hề nhỏ. Sau khi hét lớn một tiếng, mấy người Tống Thư Hàng đang ở trong phòng đều nghe được tiếng hét của nó.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật mạnh.

“Tìm ngươi à?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

“Tên tè dầm?”

Bạch Hạc Chân Quân nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm với ánh mắt quái dị.

“Tè… dầm…”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt.

Thi thì đần mặt ra.

Vẻ mặt Tiểu Thải lại đầy vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng xoa mặt mình:

“Lại là cái tên này, cứ hắt nước bẩn lên đầu ta, lần này ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho nó.”

Lần này, ta không đánh nó tới kêu ba ba xin tha thì ta không mang họ Tống nữa!

Thực lực của tà ma chuột Hamster nằm ở trạng thái tứ phẩm đỉnh phong, mà Tống Thư Hàng hiện tại cũng đã bắt kịp, có thực lực tứ phẩm. Trên phương diện đại cảnh giới có chênh lệch không lớn, Tống Thư Hàng cảm thấy dù không cần Diệp Tư và hình thức ba đầu sáu tay của mỹ nhân rắn công đức thì hắn cũng có nắm chắc việc đánh nhau chính diện với tà ma chuột Hamster một trận.

“Các ngươi đều không cần ra tay, để ta đi dạy dỗ con chuột nhỏ này cho.”

Tống Thư Hàng dứt lời rồi tung người một cái, nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Lúc hắn thả người nhảy ra khỏi cửa sổ, thánh ấn hí hửng ra sức dựng lên uy nghiêm trên người hắn, uy nghiêm được dựng lên tầng tầng lớp lớp khiến hình tượng chủ nhân trở nên càng lúc càng cao lớn hơn.

Thậm chí, thánh ấn còn mơ hồ dẫn dắt ánh sáng công đức trong cơ thể Tống Thư Hàng, độ lên một tầng màu vàng nhàn nhạt cho thân thể hắn.

…

…

Lúc này, trong mắt tà ma chuột Hamster.

Sau khi nó bước vào nơi ở của Tống Thư Hàng thì lập tức không kịp chờ đợi mà hô lên cái câu ‘khiêu khích’ nó tốn một ngày một đêm mới nghĩ ra được kia. Nó dám cam đoan, cái câu ‘tên đái dầm’ này vừa được réo lên, Tống Thư Hàng nhất định sẽ giận điên lên rồi đi ra đánh một trận với nó.

Gần đây kiếm thuật của tà ma chuột Hamster có tiến bộ khá lớn, đang chuẩn bị độ ma kiếp rồi tấn cấp ngũ phẩm trong mấy ngày này. Trước khi tấn cấp, Bạch tiền bối two giao cho nó một nhiệm vụ, bảo nó mang một con hồ yêu (♂) cho Thư Hàng.

Vì vậy, đúng lúc nó có thể mượn cơ hội từ nhiệm vụ này, tấn

Tống Thư Hàng một trận ra trò.

Nó muốn cho Tống Thư Hàng ngu xuẩn biết, nó của ngày hôm nay kiếm thuật đại thành, đã hoàn toàn bất đồng với mấy ngày trước. Ba ngày không gặp kẻ sĩ, phải lau mắt mà nhìn, chính là nói nó!

Ngay từ đầu kế hoạch không có vấn đề, có thể nói là tương đối thành công.

Sau khi một câu 'tên tè dầm' được réo lên, tên Tống Thư Hàng lập tức không kịp chờ đợi mà nhảy ra khỏi cửa sổ tìm nó liều mạng.

Người trẻ tuổi ấy mà, tu vi tâm cảnh còn xa mới đủ…

Thế nhưng, không đợi nó kịp trào phúng Tống Thư Hàng 'tu vi tâm cảnh chưa đủ', đột nhiên nó cảm thấy có một loại lực lượng áp bách nặng nề bao phủ xuống nó một cách hung hãn.

Ngọn nguồn của luồng lực lượng áp bách nặng nề kia… ấy thế mà lại là Tống Thư Hàng ư?

Lúc này, trên người Tống Thư Hàng tản ra ánh sáng công đức nhàn nhạt, ngay cả mỗi một sợi tóc đều được nhuộm lên ánh sáng màu vàng óng. Nhưng áp lực mang đến cho tà ma chuột Hamster không phải là ánh sáng công đức khắc chế tà ma Cửu U, áp lực kia bắt nguồn từ bản thân Tống Thư Hàng.

Đó là một loại cảm giác áp bách mà đại năng cảnh giới cao mang đến cho tu sĩ cảnh giới thấp.

Bên trong thế giới Cửu U không tiếp nhận được huyền thánh hiển thánh và thánh nhân giảng pháp từ hiện thế, vì vậy trong lúc nhất thời tà ma chuột Hamster vẫn không rõ cảm giác áp bách to lớn từ trên người Tống Thư Hàng mang đến cho nó là sao hết.

Thế nhưng… chẳng mấy chốc nó đã hiểu được. Khi nó nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, trong lòng nó đã biết được thánh hào của đối phương.

Nghìn năm đệ nhất thánh, Huyền Thánh Bá Tống!

Chủ nhân tại thượng của ta, đây là chuyện gì thế này? Có phải ta nhìn lầm rồi không? Hoa mắt ư? Hay là mơ thấy ác mộng đây?

"Bá… Bá…"

Bàn tay đang nắm cây kiếm bé như tăm kia của tà ma chuột Hamster run rẩy. Có điều, trước khi chữ 'Tống' được đọc ra khỏi miệng, nó cưỡng ép mình ngậm miệng lại, miễn cho không cẩn thận bật ra xưng hô 'thánh hào' dẫn theo ý tôn kính từ miệng mình.

Bịch!

Lúc này, Tống Thư Hàng vừa lúc đáp xuống đất. Khi nghe được hai chữ nặn ra từ miệng tà ma chuột Hamster, da mặt Tống Thư Hàng co rút.

Tuy rằng lúc trước hắn thề sẽ đánh tà ma chuột Hamster tới kêu ba ba xin tha, nhưng hắn chỉ nói vậy mà thôi.

Khi từ miệng tà ma chuột Hamster bật ra từ có âm đọc tương tự kia, Tống Thư Hàng cảm thấy da mặt mình bị co lại thành một nhúm. [Bá… Bá… có âm đọc gần giống với ba ba]

Một người một chuột ở giữa bầu không khí có hơi xấu hổ.

Tống Thư Hàng dừng lại chốc lát rồi nói:

"Ngoan."

"Đệch! Dám chơi ta à!"

Tà ma chuột Hamster cả giận nói.

"Tự ngươi gọi, ta không có ép ngươi."

Tống Thư Hàng nói.

"Đó là cái thánh hào chết tiệt gì chứ, cái tên không có đầu óc nào đặt nó cho ngươi thế hả?"

Tà ma chuột Hamster uất ức vô cùng.

"Ai biết được chứ? Ngẫu nhiên thôi mà."

Tống Thư Hàng nói.

Nếu quả thật có một tên 'không có đầu óc' thì hẳn là thứ kiểu như 'ý chí thế giới' ấy nhỉ. Cái thánh hào Bá Tống này cũng không phải bản thân hắn muốn mà là văn tự bị đánh tan từ trong rất nhiều đạo hiệu của hắn, rồi ngẫu nhiên chắp ghép lại mà thành.

…

…

Mà lúc này.

Trong ký túc xá của đại học Giang Nam.

Rõ ràng bên ngoài, sắc trời chỉ mới tờ mờ sáng, chẳng biết tại sao Cao Mỗ Mỗ lại đã mở mắt từ lâu.

“Gặp quỷ à, tại sao lại thức thế này.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

Cậu ta cảm thấy mấy ngày nay mình rất không bình thường, thời gian ngủ mỗi ngày trở nên ngắn hơn nhiều. Mỗi một giấc đều chỉ ngủ không đến ba tiếng đã tỉnh.

Đây rõ ràng là triệu chứng mất ngủ…

Thế nhưng lại khác với bệnh mất ngủ bình thường, tuy rằng mỗi ngày chỉ ngủ ba tiếng, nhưng cậu ta không hề cảm thấy mệt mỏi chút nào, ngược lại tinh thần sung mãn, thể lực dồi dào.

Thậm chí cậu ta đã đi khám mấy lần, nhưng bác sĩ nói cho cậu ta biết rằng thân thể của cậu ta khỏe mạnh cực kỳ, vô cùng khỏe luôn. Ở thời đại mà toàn dân đều có sức khỏe kém này, người vẫn duy trì thân thể khỏe mạnh được như Cao Mỗ Mỗ rất hiếm thấy. Bác sĩ bảo Cao Mỗ Mỗ nhất định phải cố gắng duy trì thân thể khỏe mạnh.

Cao Mỗ Mỗ thật sự không ngủ được nên trở mình, nhìn về phía giường chiếu của Tống Thư Hàng. Cái thằng Tống Thư Hàng này, cả đêm không về rồi. Không phải đang ở chung phòng với cô giáo Tô đó chứ?

Lại nhìn sang bên cạnh, Dương Đức và Thổ Ba đều đang ngủ say.

Sau khi thở dài, Cao Mỗ Mỗ móc di động của mình ra, bắt đầu gõ chữ.

Sáng sớm mà đi gõ chữ thì khá là buồn chán. Nhưng cậu ta lại có tinh lực dồi dào, ngoại trừ gõ chữ ra thì còn có thể làm gì nữa đây?

…

…

Hiện trường chiến đấu giữa Tống Thư Hàng và tà ma chuột Hamster.

Tà ma chuột Hamster rốt cuộc khiến bản thân bình tĩnh lại:

“Nói đi, họ Tống kia, rốt cuộc là sao đây hả?”

Uy áp, thánh danh bát phẩm trên người Tống Thư Hàng kia đều không phải là giả, nhưng thực lực của Tống Thư Hàng lại là đồ giả… Lấy ánh mắt của nó, tất nhiên có thể nhìn ra được thực lực chân chính của Tống Thư Hàng là cảnh giới tứ phẩm.

"Một lời khó nói hết, mấy ngày trước lúc độ kiếp thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau khi cửu tử nhất sinh, trên người lại có thêm một cái thánh ấn."

Tống Thư Hàng trả lời.

Loại chuyện như vậy, tà ma chuột Hamster trở về hỏi Bạch tiền bối two là biết ngay, cho nên cũng không cần thiết phải giấu giếm.

"Thế nào, còn muốn đánh một trận với ta hay không?"

Tống Thư Hàng cười nói. Ngay lúc tà ma chuột Hamster hô lên hai chữ 'Bá Bá', Tống Thư Hàng đã cảm thấy đặc biệt thú vị.

"Đánh! Hôm nay kiếm thuật của ta đã đại thành, nhất định phải để ngươi mở mang kiến thức về sự tuyệt diệu trong kiếm thuật của ta."

Tà ma chuột Hamster giơ cây kiếm bé như tăm xỉa răng lên, chỉ vào Tống Thư Hàng:

"Nhưng trước tiên ngươi thu lại uy áp trên người cái đã, hiếp chuột quá đáng!"

"Nếu như có thể, ta cũng muốn thu nó lại. Nhưng sự khống chế của ta với nó còn chưa đủ."

Tống Thư Hàng vươn tay nhẹ nhàng sờ thánh ấn, nói:

"Thực ra trước khi ngươi đến đây khiêu khích ta, ta vẫn luôn thử nghiệm cách khiến nó đình chỉ năng lực 'uy nghiêm' này lại…"

Tống Thư Hàng còn chưa dứt lời, đột nhiên thánh ấn khẽ động. Ngay sau đó, nó đình chỉ cử động tiếp tục dựng lên uy nghiêm cho chủ nhân.

Công năng uy nghiêm của thánh ấn… cứ vậy mà bị tắt đi.

Tống Thư Hàng:

"…"

Tà ma chuột Hamster dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

“Tin ta đi, mới ban nãy thôi, ta hoàn toàn không thể tắt đi công năng uy nghiêm này.”

Tống Thư Hàng nói đầy chân thành, đồng thời hắn suy đoán có lẽ bản thân đã nắm giữ một trong những phương pháp khống chế thánh ấn.

Bạo lực không giải quyết được vấn đề, đánh đấm sẽ không có kết quả. Hiện nay thực lực của hắn không đủ, nên cần dùng hành động vuốt ve nhẹ nhàng một cách yêu thương mới có thể truyền đạt tâm ý của mình cho thánh ấn.

“Nhiều lời vô dụng!”

Thân hình tà ma chuột Hamster chấn động, sau khi uy áp quái quỷ kia biến mất, nó cảm thấy trạng thái của mình lập tức khôi phục lại:

“Tới đây đánh một trận đi, Tống Thư Hàng! Lúc này đây, ta nhất định phải để ngươi hiểu được cái gì gọi là kiếm thuật tuyệt thế! Dù ngươi có triệu hoán linh quỷ của ngươi ra, ta cũng không sợ.”

“Tiếc quá, Diệp Tư đi độ kiếp rồi, tạm thời không ra được.”

Tống Thư Hàng nói.

Tà ma chuột Hamster âm thầm thở phào nhẹ nhõm, móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng sờ lên một pháp khí không gian trên ngực mình. Trong trang bị không gian của nó đựng không ít tiền, tiền thông dụng ở hiện thế, phần lớn là nhân dân tệ, còn có một phần nhỏ đô la, euro gì gì đó. Đây là pháp bảo giành thắng lợi mà nó dùng để hối lộ… Không, là dùng để đối phó con linh quỷ ngũ phẩm mạnh mẽ kia của Tống Thư Hàng. Bởi vì thoạt nhìn thì linh quỷ kia rất thích tiền thông dụng của hiện thế.

Sau khi nghe được Diệp Tư không có mặt, tà ma chuột Hamster lập tức an tâm. Số tiền này có thể giữ lại lần sau hối lộ… Không đúng, ý của nó là có thể giữ lại lần sau dùng để đối phó với Diệp Tư.

“Hừ, coi như cô ta gặp may. Nếu không, nhất định phải để cô ta mở mang kiến thức về kiếm thuật tuyệt thế của ta.”

Tà ma chuột Hamster hất áo bào trắng của mình lên, lạnh lùng

nói:

“Hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp đấy, Tống Thư Hàng! Nếu không, chờ ta xuất thủ trong nháy mắt, ngươi không khóc gọi ta là ba ba, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Những lời này, ta trả lại cho ngươi không sót một chữ.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngay khi nói chuyện, Tống Thư Hàng vươn tay bắn ra một phát.

Phịch!

Trên lầu hai, một pho tượng hắc thiết nhảy ra từ cửa sổ một cách ngầu lòi rồi rơi xuống sau lưng Tống Thư Hàng.

“Lẽ nào ngươi muốn sử dụng con rối ư? Ngoại trừ mượn nhờ sức mạnh bên ngoài, ngươi không còn thủ đoạn nào khác sao?”

Tà ma chuột Hamster giễu cợt nói.

“Không… Đây không phải con rối. Nó là pháp bào của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Pho tượng hắc thiết ‘rắc’ một tiếng nứt ra.

“Hắc Thiết Thần Giáp, biến thân!”

Trên lầu ba, tay Diệt Phượng Công Tử chuyển động, lồng tiếng cho Tống Thư Hàng.

Chương 1091: Bí Pháp Độc Môn Mà, Phải Đồng Bộ Chứ!

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong hành động lồng tiếng rất ư là chuyên nghiệp của Diệt Phượng Công Tử, Hắc Thiết Thần Giáp bỗng tách ra rồi lắp ráp lên người hắn.

“Mù mắt ta rồi, thế mà biến thân thật luôn!”

Tà ma chuột Hamster trợn tròn mắt nhìn Tống Thư Hàng biến thân thành cục sắt.

“Diệt Phượng tiền bối, đừng phá nữa được không? Ngài lồng tiếng như vậy nghe kỳ lắm.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nói.

“Ha ha ha.”

Diệt Phượng Công Tử cười to, sau đó liếc mắt nhìn tà ma chuột Hamster:

“Con Hamster này béo thật, này, trông ngươi ngon thật đấy.”

Tà ma chuột Hamster:

“...”

Nó cảm ứng được ác ý nồng đậm trong mắt Diệt Phượng Công Tử, cơ thể bất an co rụt lại, mở miệng nói với Tống Thư Hàng:

“Chúng ta đánh một chọi một mà, đúng không?

“Yên tâm đi, các vị tiền bối và đạo hữu trên lầu không ra tay đâu.”

Tống Thư Hàng hiểu ý nó đang ám chỉ là gì nên xua tay đáp. Đồng thời bảo đao Bá Toái cũng xuất hiện trên tay phải của hắn... cùng ra sân còn có Đao Cổ Vô Hình.

Đao Cổ vẫn giữ trạng thái ẩn hình, bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, chờ thời cơ hành động.

Tà ma chuột Hamster hít một thật sâu, giơ kiếm tăm xỉa răng lên chỉ thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Một người một chuột đứng đối diện nhau.

Trên người tà ma chuột Hamster ngưng tụ kiếm ý, gió nhẹ lướt qua, thổi bay lá khô rơi trong sân. Lúc này kiếm ý trên người tà ma chuột Hamster chợt lóe lên, chém lá khô thành từng mảnh nhỏ. Đống lá khô cắt nhỏ này lại bị gió cuốn bay về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không chịu yếu thế, trong mắt hiện lên đao ý, xoẹt xoẹt xoẹt, cắt nát đống mảnh nhỏ lá khô kia một cách nhanh gọn lẹ.

“Ngươi nắm giữ đao ý ư?”

Tà ma chuột Hamster trầm giọng hỏi.

“Thật ra ta đã nắm giữ đao ý vào lần gặp mặt trước rồi, nhưng lúc đó ngươi chạy nhanh quá nên không có cơ hội cho ngươi được mở rộng tầm mắt.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

“Xem ra ta đã coi thường ngươi rồi, nhưng ngươi thế này mới đủ tư cách để ta đánh bại. Hãy chuẩn bị tinh thần để đón nhận thất bại đi!”

Tà ma chuột Hamster bày ra thức mở đầu của chiêu Thiên Ngoại Phi Ma.

“Lịch sử quyết đấu giữa chúng ta tạm thời là một hòa một thắng đấy, cái đồ bại tướng kia.”

Tống Thư Hàng vẫn bình tĩnh đối đáp.

“Bại tướng cái con khỉ! Trong trận chiến đầu tiên, nếu ngươi không nhờ tới ngoại lực thì ta đã hạ gục ngươi từ lâu rồi.”

Tà ma chuột Hamster tức giận phản bác lại.

“Trên thế giới này không có nếu như hay giả như gì hết, chỉ có những kẻ thất bại đáng thương mới dùng “nếu như” để tự an ủi bản thân mà thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trong lúc hai bên nói chuyện, Đao Cổ Vô Hình đã tìm được một vị trí thích hợp, nhắm ngay vào tà ma chuột Hamster. Trạng thái ẩn hình của Đao Cổ rất cao siêu, tà ma chuột Hamster căn bản không hề cảm ứng được sự tồn tại của nó.

…

Lúc này, bé Thi đang đứng trên lầu ba xem cuộc chiến mới ngáp một cái:

“Sao Tống sư huynh và con chuột Hamster kia vẫn chưa bắt đầu đánh vậy?”

Hôm qua cô bé thức trắng đêm, lại chịu thêm sự kích thích của vụ nổ tên lửa thiên kiếp, giờ tinh thần đã hơi mệt rồi.

“Công kích bằng lời nói cũng là một phần của cuộc quyết đấu, Thư Hàng và chuột Hamster đang dùng ngôn ngữ để đả kích khí thế của đối phương, cuộc quyết đấu của bọn họ đã bắt đầu ngay từ lúc cả hai đối mặt với nhau rồi.”

Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Đúng là lúc mở màn hai bên sẽ nói nhảm mấy câu để khiêu khích kẻ địch, nhưng mà hai tên này nói nhảm hơi nhiều rồi đấy. Ê, Thư Hàng, các ngươi có định đánh hay không thế? Nếu không đánh thì bọn ta giải tán trước đấy nhé.”

Bạch Hạc Chân Quân kêu lên.

Tống Thư Hàng:

“…”

Tà ma chuột Hamster:

“…”

“Hừ, mới mấy ngày không gặp mà miệng lưỡi cũng ghê gớm quá nhỉ, vậy để ta xem thử thực lực bây giờ của ngươi có lợi hại như mồm mép hay không.”

Tà ma chuột Hamster tung người lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, tư thế vô cùng ưu nhã.

Đối mặt với tuyệt chiêu của tà ma chuột Hamster, Tống Thư Hàng cũng không định dùng Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp để đón đỡ.

Hắn chỉ bình tĩnh nói:

“Trúng!”

Phập!

Tà ma chuột Hamster đang ở giữa hư không đột nhiên cảm thấy phần lưng như bị đâm một đao, tuyệt chiêu Thiên Ngoại Phi

Ma mới thi triển được một nửa đã bị phá ngay lập tức.

“A~~~”

Tà ma chuột Hamster hét thảm, thân thể rơi từ giữa không trung xuống, ngã lăn ra đất.

Tống Thư Hàng không dùng sát chiêu, chỉ để Đao Cổ Vô Hình phá vỡ phòng ngự của tà ma chuột Hamster, đồng thời làm nó chảy chút máu mà thôi.

Nhưng Đao Cổ Vô Hình biến dị của Thư Hàng quá sắc bén, sau khi đâm thủng phòng ngự của tà ma chuột Hamster, Đao Cổ còn tặng kèm công kích đao khí tự bạo.

Đao khí nổ tung ngay trong cơ thể tà ma chuột Hamster, tuy uy lực không lớn nhưng đã đủ khiến nó đau đến mức lăn lộn quay cuồng.

“A a a a!”

Sau khi lăn một hồi, tà ma chuột Hamster nằm vật trên đất, trông có vẻ rất yếu ớt mệt mỏi. Nó nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng:

“Vừa rồi... là thứ gì thế?”

Tại sao nó cảm giác phần lưng đột nhiên bị ai đó đâm một đao thế này? Nhưng lúc nhìn lại thì chẳng thấy gì cả là sao?

Chẳng lẽ đó là loại đao ý quỷ dị nào đó do Tống Thư Hàng tu luyện ra ư?

“Đó là Hư Không Vô Hình Đao Pháp, một loại đao thuật độc môn của ta.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc bịa chuyện cứ như thật,

Hắn đâu có ngu mà lộ ra chuyện Đao Cổ Vô Hình cho chuột Hamster biết.

“Không ngờ ngươi lại luyện thành loại đao pháp quỷ dị như vậy.”

Tà ma chuột Hamster chống kiếm đứng lên, tiếp đó lại phất áo bào trắng một cái:

“Nhưng ta đã nhìn thấu Hư Không Vô Hình Đao Pháp của ngươi rồi, loại đao pháp này chỉ có thể dùng để ám toán người khác, dùng một lần rồi thì chẳng còn tác dụng gì với ta nữa đâu.”

Dứt lời, nó lại bày ra tư thế thức mở đầu của Thiên Ngoại Phi Ma.

Đồng thời trên người nó còn lóe lên ánh sáng của trì dũ thuật mang theo khí tức hắc ám. Lần trước cũng vì không mang theo pháp bảo loại hình trị liệu mà suýt chút nữa nó không trả nổi chi phí chữa trị cho Diệp Tư. Vậy nên lần này, trước khi ra ngoài nó đã chuẩn bị rất kỹ, mang đến mấy món pháp khí loại hình trị liệu liền.

Chẳng mấy chốc, thương thế trên người tà ma chuột Hamster đã được trì dũ thuật chữa khỏi, cùng lúc đó nó còn kích hoạt một pháp thuật phòng ngự mạnh mẽ trên áo bào trắng mà mình đang mặc. Thế này thì Hư Không Vô Hình Đao Pháp quỷ dị của Tống Thư Hàng sẽ không thể gây tổn thương đến nó nữa.

“Ngươi vẫn chưa chịu thua à?”

Tống Thư Hàng nói.

“Trước khi hạ gục ngươi, ta quyết không chịu thua.”

Tà ma chuột Hamster trầm giọng nói:

“Lần này sẽ cho ngươi nếm thử kiếm thuật cải tiến của ta, ngươi sẽ phải hét thảm dưới chiêu này, tiếp chiêu đi!”

Vẫn là một chiêu Thiên Ngoại Phi Ma ngầu lòi kia được tung ra, kiếm quang quét về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ lắc đầu:

“Xem ra không đánh đến mức tâm phục khẩu phục thì ngươi sẽ không chịu thua nhỉ?”

Trong lúc nói chuyện, hắn trở tay cầm chặt bảo đao Bá Toái:

“Ngự đao thuật!”

Nguyệt Quang “Ngự đao thuật bí truyền của Tô Thị A Thất.

Lần này Tống Thư Hàng không rót thêm đao ý vào bảo đao Bá Toái nữa, cho nên bảo đao Bá Toái hóa thành một dải ánh trăng lao cái vèo về phía tà ma chuột Hamster.

“Ngự đao thuật ư? Phá cho ta!”

Thân hình của tà ma chuột Hamster xoay tròn, Thiên Ngoại Phi Ma bản cải cải cải cải tiến phát huy toàn bộ uy lực, xông thẳng về phía bảo đao Bá Toái, mục đích là muốn đánh bại ngự đao thuật của Tống Thư Hàng và cả chính bản thân hắn.

Nhưng ngay lúc này, Tống Thư Hàng lại giơ tay phải ra, cách không bắt lấy thân thể tà ma chuột Hamster:

“Trói buộc!”

Trong đầu Thư Hàng tưởng tượng thật kỹ hình ảnh chuột Hamster bị sợi dây bó thành một cục, đồng thời mệnh lệnh trong miệng cũng phát ra ngoài thông qua thánh ấn.

Sức mạnh ngôn xuất pháp tùy của thánh ấn được thi triển.

Thiên Ngoại Phi Ma bản cải cải cải cải tiến của tà ma chuột Hamster lại bị tàn nhẫn cắt đứt giữa chừng.

Tà ma chuột Hamster chỉ cảm thấy thân thể đang xoay tròn của mình như bị một sợi dây vô hình trói lại, không cách nào nhúc nhích. Tiếp đó, nó trơ mắt nhìn dải ánh trăng do bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng biến thành chém lên trên người mình.

Ngoài công kích của ngự đao thuật Nguyệt Quang ra thì còn có công kích của Đao Cổ Vô Hình. Đao Cổ lại lặng lẽ vòng ra sau lưng tà ma chuột Hamster một lần nữa, vẫn là tư thế cũ, vẫn ở vị trí cũ, đâm ngay một đao thật sâu vào sau lưng của tà ma chuột Hamster.

Ngự đao thuật Nguyệt Quang phá vỡ phòng ngự của chuột Hamster, Đao Cổ Vô Hình phối hợp đâm xuyên bản thể, khiến nó phải chịu vết thương và nỗi đau do đao khí nổ tung gây ra hệt như trước đó.

“A a a a～～”

Tà ma chuột Hamster hét lên thảm thiết, thân thể lại rơi xuống đất, đau đến mức lăn lộn không ngừng.

Sau khi lăn một hồi, nó yếu ớt nhìn Tống Thư Hàng:

“Lần này lại là thứ gì nữa đây?”

“Chỉ là một pháp thuật trói buộc căn bản mà thôi, chẳng lẽ ngay cả pháp thuật trói buộc mà ngươi cũng không biết sao?”

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

“Lại là vô hình nữa ư?”

Chuột Hamster trừng hai mắt, gằn từng chữ.

Vì sao pháp thuật và đao thuật của Tống Thư Hàng đều là vô hình hết vậy?

“Ừ, bí pháp độc môn mà, phải đồng bộ với nhau chứ, thế nên cái nào cũng có hiệu quả ẩn hình hết.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đệch mợ!”

Tà ma chuột Hamster nghiến răng mắng.

“Còn muốn tiếp tục nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta không tin, ta vẫn muốn thử một lần nữa, nhất định phải đánh bại được ngươi.”

Tà ma chuột Hamster cắn răng nói.

Trong lúc nói chuyện, nó lại sử dụng trì dũ thuật lần nữa, đồng thời còn tăng thêm ba tầng pháp thuật phòng ngự liên tiếp cho bản thân.

“Nhưng nếu không nhờ ta nương tay thì ngươi đã chết hai lần rồi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp lại.

Tà ma chuột Hamster:

“...”

“Trông ngươi vẫn không phục thế này, xem ra nếu hôm nay không cho ngươi thi triển kiếm thuật sau khi cải tiến thì ngươi sẽ không cam lòng. Vậy thì tới đây đi, cho ngươi thêm một cơ hội nữa, hãy dốc hết sức thi triển kiếm thuật của bản thân ra đi, đây là cơ hội cuối cùng rồi đấy.”

Tống Thư Hàng ung dung nói tiếp.

“Được!”

Tà ma chuột Hamster trầm giọng đáp lại.

Lần này, nó không bày ra thức mở đầu nữa mà trực tiếp tung người lướt qua, thân nhanh như điện, chém thẳng tới chỗ Tống Thư Hàng.

Có bài học của hai lần trước nên giờ tà ma chuột Hamster không dám lơ là chút nào. Lúc thân thể ở giữa không trung, kiếm ý, kiếm khí và tinh thần lực ngưng tụ cao độ, ngay sau đó nó chém ra một kiếm cực mạnh, vượt xa trình độ của bản thân.

Kiếm khí hàm chứa kiếm ý mang tính bùng nổ ngưng tụ thành một vị đại ma, tấn công về phía Tống Thư Hàng. Có vẻ như uy lực của một chiêu này đã đột phá giới hạn của cảnh giới tứ phẩm, có thể sánh với sức mạnh của cấp bậc ngũ phẩm.

…

Trên lầu ba.

Bạch Hạc Chân Quân xoa cằm:

"Kiếm thuật của con chuột Hamster này đã được cao nhân chỉ điểm, uy lực đáng gờm đấy, Thư Hàng tiểu hữu chơi quá trớn rồi."

Cảnh giới của Thi còn thấp nên cô bé nhìn không hiểu lắm:

"Tống sư huynh sắp thua rồi sao?"

"Nếu như Tống Thư Hàng chọn tiếp chiêu trực diện thì một kiếm này khó nhai đấy, lực sát thương của chiêu này có thể sánh với cấp bậc ngũ phẩm rồi."

Diệt Phượng Công Tử nói:

"Nhưng ta nghĩ chắc Tống Thư Hàng sẽ không chọn đỡ kiếm này đâu."

Tô Thị A Thập Lục:

"Còn ta lại nghĩ khác, rất có thể Thư Hàng sẽ đỡ một kiếm này đấy. Hắn vốn có ý định muốn khảo sát lực phòng ngự thật sự của Hắc Thiết Thần Giáp. Bắc Hà tiền bối có nói, chỉ riêng lực phòng ngự của bộ Hắc Thiết Thần Giáp này đã đủ dùng đến ngũ phẩm sơ kỳ cơ mà."

Một kiếm này chỉ miễn cưỡng đạt đến uy lực ngũ phẩm, khó mà phá vỡ phòng ngự của Hắc Thiết Thần Giáp.

Đúng như suy đoán của Tô Thị A Thập Lục, đúng là Tống Thư Hàng muốn nhân cơ hội này thử sức phòng ngự của bản thân, nhưng cái mà hắn muốn thử là uy lực của tổ hợp Hắc Thiết Thần Giáp + đao ý khôi giáp.

…

Chương 1092: Chuột Hamster: Không Ổn, Thân Thể Bị Hút Sạch Rồi!

đao ý khôi giáp hiện ra, bao trùm bên ngoài Hắc Thiết Thần Giáp. Hắc Thiết Thần Giáp vốn có vẻ đơn điệu bỗng chốc rực rỡ hẳn lên.

Tống Thư Hàng vòng hai tay trước ngực, chuẩn bị đón đỡ công kích của tà ma chuột Hamster. Mặc dù tay trái vẫn còn ở chỗ Bạch tiền bối chưa lấy về, nhưng Hắc Thiết Thần Giáp có hộ giáp cánh tay trái, vậy nên hắn vẫn miễn cưỡng bày ra được tư thế hai tay che trước ngực.

Bây giờ chỉ chờ xem công kích của tà ma chuột Hamster có thể phá vỡ phòng ngự của hắn hay không.

"Chít chít~~ Tống Thư Hàng, ngươi tưởng ta không nhìn ra Hắc Thiết Thần Giáp trên người ngươi có lực phòng ngự cấp ngũ phẩm à? Khả năng đánh giá pháp bảo của ta tốt hơn ngươi nghĩ nhiều lắm. Hãy xem một kiếm này của ta phá vỡ phòng ngự của ngươi đây!"

Chuột Hamster nói thầm trong lòng, c hưng phấn khó kiềm chế.

Thật ra trong cuộc chiến trên đỉnh Tử Cấm vào đêm trăng tròn lúc trước, Thiên Ngoại Phi Ma bản cải tiến đã có đủ sức đánh vỡ hộ phù phòng ngự cấp ngũ phẩm. Mà Thiên Ngoại Phi Ma lần này là bản cải cải cải cải tiến, uy lực được tăng lên rất nhiều. Cho dù Tống Thư Hàng có phủ thêm một tầng khải ý lên Hắc Thiết Thần Giáp đi nữa thì tà ma chuột Hamster vẫn có lòng tin sẽ hạ gục Tống Thư Hàng.

Bại dưới kiếm này của ta đi!

Kiếm quang phủ xuống, đại ma do Thiên Ngoại Phi Ma biến thành đánh về phía Tống Thư Hàng. Đại ma này là do kiếm ý, kiếm khí và tà năng Cửu U dày đặc như mưa tổ hợp thành. Có thể nói đây là một kiếm mạnh nhất mà tà ma chuột Hamster chém ra.

Tà ma chuột Hamster vừa công kích vừa kêu lên:

“Có giỏi thì đừng tránh, hãy đỡ chiêu trực diện đi nào!”

“Tới đây, nếu né tránh thì ta là cha ngươi!”

Tống Thư Hàng vòng hai tay ôm ngực, trả lời đầy tự tin. Đồng thời hắn tận lực áp chế mỹ nhân rắn công đức, không cho cô ấy đi ra phá rối.

Nếu không, với tính cách của mỹ nhân rắn công đức, trước khi kiếm của tà ma chuột Hamster chém tới Tống Thư Hàng thì thể nào cô ấy sẽ ra sân một cách bất chấp, sau đó hét một tràng thảm thiết rồi lăn ra đất giả chết cho mà xem.

Bàn về tài năng phá hỏng bầu không khí, Tống Thư Hàng phải công nhận là không ai qua được mỹ nhân rắn công đức.

“Đậu móa!”

Tà ma chuột Hamster rống giận, kiếm quang điên cuồng chém lên người Tống Thư Hàng.

Keng keng keng keng keng keng~~

Toàn thân Tống Thư Hàng bị đại ma kiếm quang bao phủ.

Trận pháp phòng ngự va chạm với kiếm khí, đao ý đụng độ với kiếm ý, tà năng Cửu U giao tranh với tiên thiên chân nguyên. Nổ tung, ánh lửa, tiếng kim loại va chạm vào nhau...

Cảnh tượng hoành tráng vô cùng.

Đến giờ mấy vị khán giả đứng trên lầu ba xem chiến mới thấy được một cảnh hài lòng.

“Đây mới gọi là quyết đấu chứ, hai chiêu trước đó ta xem mà cũng thấy bất bình thay cho con chuột Hamster nhỏ kia đấy.”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Trong hai trận trước, tà ma chuột Hamster thua mà cũng chẳng biết tại sao mình lại thua, thua rồi còn bị Tống Thư Hàng lừa nữa chứ.

Trận này kiếm thuật của tà ma chuột Hamster hoàn toàn bùng nổ, thấy cảnh Tống Thư Hàng bị đánh tới tấp thế này đúng là sướng mắt mà.

Thi hiếu kỳ hỏi:

“Sao ánh sáng công đức của Tống sư huynh không hiện thân hộ thể thế? Con chuột Hamster này hẳn là sinh vật Cửu U, trong công kích có kèm theo khí tức Cửu U tà ác, lẽ ra lực lượng công đức phải tự động hiện thân hộ thể mới đúng chứ?”

“Chắc là bị chính hắn áp chế rồi, ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng đã tiến hóa đến một cấp bậc rất cao, muốn hiện thân hay thu vào đều dễ như trở bàn tay.”

Diệt Phượng Công Tử suy đoán.

Tước yêu Tiểu Thải:

“Vậy sư phụ có chống đỡ nổi không?”

“Theo tình hình trước mắt, kiếm thuật của chuột Hamster vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Thư Hàng.”

Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Sau khi đao ý khôi giáp kết hợp với Hắc Thiết Thần Giáp đã sinh ra hiệu quả phòng ngự rất mạnh, không đơn giản như 1 + 1 mà thôi.

Ánh lửa chớp lóe không ngừng, đây là cuộc đọ sức giữa công kích và phòng ngự.

Công kích của chuột Hamster liên miên bất tận, Tống Thư Hàng đoán nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ lát nữa thôi đao ý khôi giáp sẽ bắt đầu tung đòn phản kích.

Đã vậy thì cứ khiêu khích chuột Hamster tiếp, khiến nó công kích dữ dội hơn để mau chóng kích hoạt chức năng phản kích của đao ý khôi giáp vậy!

“Đây chính là kiếm thuật mà ngươi vẫn lấy làm kiêu ngạo đấy à? Cũng chỉ đến thế này thôi sao? Ha ha, còn không đủ gãi ngứa cho ta nữa!”

Tống Thư Hàng vẫn giữ tư thế hai tay ôm ngực, bắt đầu nói nhảm.

Hắc Thiết Thần Giáp đi theo hình thức phòng ngự toàn thân, hơn nữa sức phòng ngự cũng cực mạnh, giúp cho người mặc có cảm giác rất an toàn,.

“Chết đi, chết đi. chết đi!”

Do công kích mãi mà chẳng phá được, chuột Hamster vốn đã thấy tức rồi, mai rùa phòng ngự của Tống Thư Hàng dày hơn nó tưởng rất nhiều. Bây giờ Tống Thư Hàng lại bắt đầu khiêu khích, nó không nổi giận sao được chứ?

Vì vậy tà ma chuột Hamster cắn chặt răng, động tác trong tay nhanh hơn, mưa kiếm rơi xuống càng thêm dày đặc. Tà ma do mưa kiếm biến thành giống như vật sống, phát ra từng đợt gào thét ma mị, chấn nhiếp tâm thần người nghe.

Kiếm khí tung hoành!

Chỗ Tống Thư Hàng đứng đã bị đánh thành một cái hố to, chỉ mỗi mình khối đất mà hắn đứng là còn nguyên. Theo kiếm khí của tà ma chuột Hamster không ngừng nổ tung, cái hố to này vẫn đang tiếp tục mở rộng ra.

“Sắp được rồi.”

Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng đao ý khôi giáp của mình.

đao ý khôi giáp của mình lười biếng quá đi mất, dưới sự công kích như vũ bão của tà ma chuột Hamster mà lâu như vậy mới sắp bắt đầu phản kích.

Tà ma chuột Hamster đang tấn công điên cuồng, trong lòng đột nhiên chợt dâng lên cảm giác bất an. Trực giác nói cho nó biết, nếu nó không cách nào công phá phòng ngự của Tống Thư Hàng trong vòng ba hơi thở thì bản thân sẽ gặp xui xẻo.

“Chít chít chít!”

Tà ma chuột Hamster sốt ruột kêu to, sau đó cắn răng kích hoạt một loại bí pháp. Chỉ trong nháy mắt, lực công kích của nó đã tăng vọt một bậc.

Uy lực của kiếm quang tăng mạnh, công kích của chuột Hamster như được buff thêm hiệu quả đặc biệt, trở nên ngầu hẳn lên.

“Ha ha ha ha.”

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng bỗng cười to:

“Tới rồi!”

Cuối cùng đao ý khôi giáp lười biếng của hắn cũng tích đủ điểm nộ khí rồi.

Tiếp theo, hãy nếm thử đòn phản kích của đao ý khôi giáp đi!

Lúc này, cảm giác bất an trong lòng tà ma chuột Hamster lại càng thêm mãnh liệt, nó dứt khoát không công kích nữa, thân thể nhỏ thó đạp một cái trong hư không, lui về sau né tránh.

“Bây giờ mới tránh thì đã quá muộn rồi!”

Tống Thư Hàng nói.

Đòn phản kích của đao ý khôi giáp chém ra, đao ý lẫm nhiên kết hợp với đao khí của Tống Thư Hàng, hóa thành một đao kinh diễm chém về phía tà ma chuột Hamster...

Nếu bị một đao này chém trúng, hôm nay tà ma chuột Hamster phải nhận lấy kết quả thua liền ba trận là cái chắc.

...

Mắt thấy đòn phản kích của đao ý khôi giáp sắp chém tới, tà ma chuột Hamster đột nhiên cắn chặt răng, sau đó cái đuôi nhỏ của nó tự động rụng xuống rồi bắn đi.

Đuôi của tà ma chuột Hamster rất nhỏ, chỉ có một đốm tròn bé xíu. Nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng là nó không có đuôi.

Sau khi rơi ra, cái đuôi nhỏ đáng yêu kia tự động đón đỡ đòn phản kích của đao ý khôi giáp.

Xoẹt~~

Đuôi nhỏ bị đòn phản kích của đao ý khôi giáp chém thành đống cặn.

“Đoạn đuôi cầu sinh sao? Ngươi là thằn lằn à?”

Tống Thư Hàng châm biếm.

“Chết tiệt, không ngờ ngươi lại ép ta dùng chiêu này, hôm nay ta nhất định phải đánh bại ngươi.”

Sau khi tự rụng đuôi, tà ma chuột Hamster nghiến răng quay đầu lại, tiếp tục tấn công Tống Thư Hàng.

Nhưng nó vừa định công kích, đột nhiên trong lòng lại dâng lên cảm giác bất an trước đó.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ đao ý phản kích của Tống Thư Hàng vẫn còn một đợt nữa ư?

“Hèn hạ, vậy mà chơi song kích.”

Tà ma chuột Hamster tức tối hét lên, thân hình mới lao tới giữa đường đã phải đạp không, tung người né tránh.

Tống Thư Hàng:

“Gì cơ?”

Thư Hàng vừa dứt lời... Chỉ thấy trong hư không bỗng xuất hiện một sợi rễ trong suốt, động tác của nó vừa nhanh vừa mạnh, lao tới thẳng đâm vào người tà ma chuột Hamster.

“Đây là cái gì thế này!?”

Tà ma chuột Hamster vung bảo kiếm trong tay, chém về phía sợi rễ.

Nhưng sợi rễ kia vô hình vô chất, công kích vật lý không cách nào chém đứt nó được.

Ngay lúc tà ma chuột Hamster vung kiếm, sợi rễ trong suốt bỗng hút mạnh một phát... tà năng Cửu U trên người tà ma chuột Hamster không ngừng bị rút ra.

“A a a a! Đây là thứ quái quỷ gì thế?”

Tà ma chuột Hamster thét to.

“À, là rễ hoa sen đấy.”

Lúc này Tống Thư Hàng mới nhớ ra là hắn vẫn mở hình chiếu hoa sen, rễ sen kéo dài vô hạn, đang hấp thu đoàn tà năng do lực lượng của quả cầu kim loại thể lỏng biến thành.

Tà năng do lực lượng của quả cầu kim loại biến thành quá khổng lồ, dù hình chiếu hoa sen của Tống Thư Hàng đã mở hết công suất nhưng chắc cũng phải mất chừng một ngày mới hấp thu hết được.

Mà bây giờ tà ma chuột Hamster lại mượn bí pháp bùng nổ trong thời gian ngắn, tà năng trên người nó hấp dẫn sự chú ý của hình chiếu hoa sen, vậy nên hoa sen đã phân ra mấy sợi rễ cắm vào người tà ma chuột Hamster, tham lam nuốt chửng lấy chúng.

“A a a a, buông ta ra!”

Tà ma chuột Hamster hét lên thảm thiết, năng lượng trong cơ thể bị nhanh chóng bị hút đi, nó cảm giác toàn thân vô cùng yếu ớt.

Hai hơi thở sau...

Tà ma chuột Hamster lại thua rồi, thân thể nhỏ bé yếu ớt nằm im trên đất, không động đậy gì được, hệt như một con cá khô.

Nếu không nhờ Tống Thư Hàng cưỡng chế rút rễ sen về vào phút cuối thì hôm nay tà ma chuột Hamster đã bị hút thành chuột khô rồi.

“Chít chít chít chít~”

Tà ma chuột Hamster kêu lên mấy tiếng yếu ớt.

Không ổn rồi, thân thể gần như bị hút sạch, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống bên cạnh chuột Hamster, giơ ngón tay chọt vào cái bụng nhỏ của nó mấy cái:

“Còn đánh nữa không?”

“Chít chít.”

Chuột Hamster kêu hai tiếng, còn đánh cái con khỉ á... Bây giờ nó phải đi về bồi bổ, ít nhất mười ngày nửa tháng mới bù lại được phần tiêu hao của hôm nay.

“Được rồi, vậy hôm nay tới đây thôi. Trước mắt kết quả của ba cuộc quyết đấu giữa ta và ngươi là một hòa hai thua nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Chuột Hamster cố gắng làm động tác trợn mắt, nhưng tiếc là mắt nó không có tròng trắng...

“Nói đi, hôm nay ngươi đến tìm ta có việc gì à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mỗi lần tà ma chuột Hamster tới khiêu chiến hắn thì đều mang theo nhiệm vụ do Bạch tiền bối two giao phó.

Có khi là tìm hắn để lấy thứ gì đó, có khi là mang bảo vật đến cho hắn.

“Chủ nhân bảo ta mang một con hồ yêu tới cho ngươi.”

Tà ma chuột Hamster trả lời một cách yếu ớt.

“Hồ yêu? À, nhớ ra rồi, là con hồ yêu gặp trong cấm địa lúc trước.”

Tống Thư Hàng đáp lời.

Hắn còn tưởng rằng Bạch tiền bối two đã quên mất con hồ yêu này rồi.

Tống Thư Hàng vốn định dành thời gian đi bái kiến sư phụ của hồ yêu, hắn cũng muốn tìm cơ hội truyền thụ cuốn “Bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú” kia cho truyền nhân thật sự của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, chấm dứt đoạn nhân quả này.

“Vậy hồ yêu đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bị ta phong ấn đặt trong xe tải ở bên ngoài ấy.”

Tà ma chuột Hamster vừa thở hổn hển vừa nói:

“Ngoài ra, ta sẽ tặng cho ngươi một tin tức hữu dụng coi như phần thưởng vì ngươi đã đánh thắng ta. Ngươi vẫn chưa luyện chế pháp bảo bản mệnh đúng không?”

“Đúng vậy, vì ta còn chưa nghĩ ra nên luyện chế pháp bảo bản mệnh gì.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Chuột Hamster:

“Thế thì ngươi có thể cân nhắc đến chuyện hỏi xin phương pháp luyện chế một món pháp bảo bản mệnh từ vị truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kia đấy.”

Chương 1093: Cày Kỹ Năng!

“Xin phương pháp luyện chế một món pháp bảo bản mệnh á? Pháp bảo loại gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Lúc này, chuột Hamster nháy mắt làm ra vẻ đáng yêu:

“Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Chít~ chỉ là mấy ngày trước ta tình cờ nghe thấy chủ nhân nhắc tới, nói là pháp bảo bản mệnh bí truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông rất thú vị, là loại pháp bảo tổ hợp. Còn chuyện pháp bảo mà chủ nhân nói đến là pháp bảo gì thì sao mà ta biết được chứ? Dù sao công pháp mà ngươi tu luyện là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nếu như vẫn không có pháp bảo bản mệnh thích hợp thì thử đi xin một phương pháp luyện chế pháp bảo bản mệnh của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đi, nói không chừng lại thích hợp với ngươi thì sao? Loại pháp bảo mà ngay cả chủ nhân cũng cảm thấy thú vị thì chắc chắn sẽ không tệ đâu.”

Chuột Hamster nói.

“Ta biết rồi... Cảm ơn ngươi nhé.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

“Khách khí gì chứ, lần tới ta sẽ đánh ngươi thành đầu heo cho xem.”

Chuột Hamster ra vẻ lạnh lùng nói:

“Ta nhìn thấu hết chiêu thức của ngươi rồi, lần này trở về sẽ trùng kích cảnh giới ngũ phẩm, chờ ta đến ngũ phẩm thì nhất định sẽ khiến ngươi bại dưới kiếm của ta. Ngươi cứ ở đó mà run rẩy đợi đi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Rốt cuộc lòng tự tin của ngài được tạo từ chất liệu gì vậy?

Chia cho ta vài miligram có được không?

Tống Thư Hàng Thở dài một hơi, sau đó nhặt chuột Hamster lên:

“Xe hàng ở đâu?”

“Đậu ngay bên ngoài ấy, đi ra là thấy thôi.”

Chuột Hamster trả lời.

Tống Thư Hàng dùng một tay cầm chuột Hamster rồi bước ra cửa, vừa đi ra đã thấy ngay một chiếc xe tải lớn màu đỏ đậu cách cửa vào không xa. Tài xế thì đang ngồi nghịch điện thoại chỗ buồng lái.

“Chính là chiếc xe kia, ta đã hẹn với tài xế rồi, hắn ở đây chờ ta ra lấy hàng, chúng ta đi qua thôi.”

Chuột Hamster nói.

“Cứ thế này mà đi qua à? Đừng nói với ta là ngươi dùng bản thể để bàn chuyện làm hắn với hắn đấy nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi nghĩ có người bình thường nào lại bàn chuyện làm ăn với một con chuột Hamster không? Đương nhiên là dùng huyễn thuật rồi.”

Chuột Hamster đáp lại.

Việc giao nhận hàng hóa rất thuận lợi.

Trong mắt vị tài xế kia, chuột Hamster chính là một người đàn ông trung niên có thân hình cao lớn.

Thấy Tống Thư Hàng và chuột Hamster tới, tài xế mở thùng xe rồi lấy một cái rương gỗ rất to ra, hồ yêu bị đặt ở trong rương này.

Sau khi giao nhận hàng hóa xong, chuột Hamster lấy mấy tờ tiền giấy màu đỏ từ trong pháp khí không gian ra đưa cho tài xế.

“Không ngờ ngươi còn biết trả tiền cơ đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Ta cũng không phải là tà ma Cửu U bình thường.”

Chuột Hamster vênh mặt đắc ý nói, không hề ý thức rằng hành vi của mình là đang bôi đen chủng tộc tà ma Cửu U... Hay là đang tẩy trắng nhỉ?

“Hồ yêu ở trong rương đấy, phong ấn là do chủ nhân bố trí, sau 28 tiếng nữa thì phong ấn sẽ tự động giải trừ.”

Chuột Hamster nói.

Tống Thư Hàng:

“Không thể giải trừ ngay bây giờ sao?”

“Ta không có bản lĩnh này, trừ khi ngươi gặp được chủ nhân, nhờ ngài ấy đích thân ra tay mở rương ra thì mới được.”

Chuột Hamster đáp.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó chuyển cả rương và hồ yêu bên trong vào ốc đảo sa mạc trong thế giới hạch tâm.

28 tiếng ư? Nói vậy là phải chờ hơn một ngày mới có thể giải phong ấn thả hồ yêu ra được.

“Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, hẹn gặp lại sau.”

Nói xong, tà ma chuột Hamster sử dụng pháp khí mà Bạch tiền bối two đã cho nó, mở ra đường ngầm không gian rồi tiến vào trong đó.

Trước khi thân hình biến mất, tà ma chuột Hamster còn không quên nói thêm một câu:

“Run rẩy đi, Tống Thư Hàng(*). Lần sau gặp mặt chính là ngày ngươi phải quỳ xuống cầu xin tha thứ đấy.”

(*) Có một bộ phim trung quốc tên là “Run rẩy đi, A Bộ!” được chuyển thể từ tiểu thuyết “Run rẩy đi, ET!” của tác giả Điên Đu Tử.

Tống Thư Hàng:

“…”

Có tự tin là tốt nhưng tự tin mù quáng là bệnh, phải trị.

…

Sau khi giải quyết chuột Hamster xong, Tống Thư Hàng lại quay về nhà ăn sáng.

Bởi vì bé Thi vẫn còn mệt mỏi buồn ngủ nên bữa sáng rất đơn giản, chỉ có bánh mì nướng, trứng gà và sữa đậu nành.

“Con chuột Hamster kia đâu? Thả đi rồi à?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

“Ừ, nó không phải tà mà Cửu U bình thường, tới đây để giao hàng. Còn chuyện khiêu chiến với ta chẳng qua là nó nhất thời nổi hứng thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Tiếc thật.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Diệt Phượng tiền bối, lẽ nào ngài muốn ăn nó thật à?

“Sáng nay các ngươi có tiết không?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Có nhưng nhớ là tiết ba bốn. Thi, hay là ngươi ngủ một chút đi rồi lát nữa dậy đi học sau?”

Tống Thư Hàng nói.

“Vâng.”

Thi gật đầu một cái, vừa dụi mắt vừa đáp.

“Thập Lục, còn cô thì sao? Buổi sáng có tiết nào không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu:

“Cả ngày hôm nay ta không có tiết, vừa hay có thời gian để củng cố cảnh giới.”

Ngày hôm qua cô và Tống Thư Hàng đã ăn nguyên bàn tiệc chân cá sấu, sau đó mượn dược lực của tiên hào để rèn luyện khúc tiên cốt đầu tiên một lần. Hôm nay cô định tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, cố gắng sớm ngày rèn luyện tiên cốt đầu tiên thành màu vàng sẫm, dẫn lực lượng của nó tiến vào hư đan.

Tống Thư Hàng gật đầu tỏ ý đã biết, đồng thời nội thị đan điền của mình. Đến bây giờ hư đan cá voi mập vẫn chưa ăn no, cũng không biết chừng nào nó mới hoàn thành dị biến nữa đây?

Bạch Hạc Chân Quân gặm xong bánh mì bèn hỏi:

“Thư Hàng, Bạch tiền bối vẫn đang độ kiếp à?”

“Ừ, vẫn đang cày thiên kiếp.”

Cứ cách một đoạn thời gian, tay trái của Tống Thư Hàng lại tê dại một chút.

“Vậy ta đi chuẩn bị chút đồ ăn ngon để Bạch tiền bối bổ sung lực lượng tiêu hao.”

Bạch Hạc Chân Quân nói:

“Nếu như ta về trễ thì xin nghỉ giúp ta nhé.”

Còn không chờ Tống Thư Hàng trả lời, Bạch Hạc Chân Quân nói xong thì đã tung người bay đi bằng đường cửa sổ.

Đại học Giang Nam không có Bạch tiền bối, Bạch Hạc Chân Quân cũng lười đến, vậy nên hắn quyết định mượn cớ tìm thức ăn ngon cho Bạch tiền bối rồi chạy mất.

Diệt Phượng Công Tử:

“Thư Hàng à, vậy chúng ta cũng nên bắt đầu thôi nhỉ? Sau khi hoàn thành giao dịch thì ta cũng phải rời đi.”

“Diệt Phượng tiền bối không ở chơi thêm sao?”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Thời gian chính là sinh mệnh, giờ về ta muốn bế quan tu luyện một quãng thời gian. Gần đây trong lòng có cảm ứng, ta có cảm giác bản thân sắp tấn thăng một tiểu cảnh giới rồi.”

Diệt Phượng Công Tử đáp.

Lần này hắn định bế quan lâu một chút, tránh cho Tống Thư Hàng lại tìm hắn mượn CPU.

“Chúc Diệt Phượng tiền bối sớm luyện thành thần công, tấn thăng lục phẩm.”

Tống Thư Hàng chân thành chúc phúc.

Bây giờ Diệt Phượng tiền bối đang ở cảnh giới ngũ phẩm, Tống Thư Hàng cũng đã tiến vào tứ phẩm. Nếu Diệt Phượng Công Tử không mau tấn thăng lục phẩm, sau này Tống Thư Hàng có mượn CPU tu luyện kỹ năng thì hiệu quả cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Diệt Phượng Công Tử đương nhiên hiểu được ý tứ ám chỉ qua lời nói của Tống Thư Hàng, hắn nghiến răng mắng:

“Cút!”

…

Lần này Tống Thư Hàng mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử chủ yếu là muốn tăng cường điểm kinh nghiệm cho mấy loại năng lực là Tật Phong Đao, à nhầm là Tật Phong Đao chứ(**), còn có pháp thuật phong ấn nhập môn, ngự đao phi hành và thuật ngự đao.

(**) Chữ phong (疯) đầu có nghĩa là điên, chữ phong (风) thứ hai nghĩa là gió, hai chữ này có cùng cách phát âm.

Trong đó điểm kinh nghiệm của ngự đao phi hành và thuật ngự đao là quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng hy vọng có thể dựa vào lần mượn CPU này, tích được thật nhiều điểm kinh nghiệm và kỹ xảo sử dụng của ngự đao phi hành và thuật ngự đao. Mặc dù pháp môn mà Diệt Phượng Công Tử luyện là ngự kiếm phi hành và thuật ngự kiếm nhưng nguyên lý đều như nhau thôi.

Không nói đến chuyện làm được việc như lấy đầu kẻ địch ngoài nghìn dặm, song ít nhất cũng phải đạt tới trình độ lấy đầu kẻ địch ngoài nghìn mét.

××××××××××

Thế giới Cửu U.

Qủa cầu kim loại thể lỏng bỏ thân xác của Vân Tước Tử vào trong một quan tài bằng thủy tinh:

“Tiếp theo là bước cuối cùng.”

Chương 1094: Khúc Xương Bất Hủ

Từ xưa đến nay, mục tiêu cuối cùng của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chính là chứng đạo bất hủ, chấp chưởng thiên đạo.

Nếu thiên đạo đã có chủ... vậy các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ có thể lui một bước, đặt mục tiêu là tạo ra đạo của riêng mình, vượt qua cảnh giới kiếp tiên, đặt chân lên con đường trường sinh.

...

Lúc này, quả cầu kim loại thể lỏng bỏ thân xác của Vân Tước Tử vào trong quan tài thủy tinh, sau đó trong thân thể nó bỗng huyễn hóa ra một đôi tay nhân loại, kết liền sáu pháp ấn.

Quan tài thủy tinh này là pháp khí lúc trước nó lấy được từ trong tay nhân loại, sau đó lại do chính nó cải tạo thành bộ dạng như bây giờ. Vậy nên lúc muốn phát động lực lượng của quan tài thủy tinh thì vẫn phải dùng thủ đoạn thi pháp của nhân loại.

Sau khi kết xong sáu pháp ấn, quả cầu kim loại thể lỏng lại rót một lượng tà năng khổng lồ vào trong quan tài thủy tinh.

Quan tài thủy tinh sáng lên.

Ngay sau đó có một nghìn phù văn ngưng tụ ở bên cạnh, bắt đầu chuyển động vòng quanh thân xác của Vân Tước Tử.

Trong quan tài thủy tinh, thân xác Vân Tước Tử đang ở trạng thái lơ lửng.

Mỗi khi một nghìn phù văn kia hoàn thành xong một vòng chuyển động thì thân thể cô lại trở nên trong suốt một chút.

Quá trình cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Khi một nghìn phù văn chuyển động được hơn hai mươi vòng, thân thể Vân Tước Tử đột nhiên hóa thành vô số đốm sáng, tản ra khắp nơi trong quan tài.

Trong những đốm sáng này cất giấu bí mật về thân thể của Vân Tước Tử.

Do bị quan tài thủy tinh hạn chế nên vô số đốm sáng đều bị chặn lại trong quan tài, không phân tán ra ngoài được.

"Tốt lắm."

Quả cầu kim loại thể lỏng gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó lại giơ tay đè lên trên quan tài thủy tinh lần nữa. Nó muốn phân tích đốm sáng trong quan tài, mong tìm ra nguyên nhân tại sao thân xác của Vân Tước Tử lại có thể dung nạp lực lượng của nó một cách hoàn mỹ như thế.

Trong quan tài thủy tinh, những đốm sáng dày đặc kia chuyển động tán loạn khắp nơi. Nhưng dưới sự khống chế của quả cầu kim loại thể lỏng, những đốm sáng này lại rất nghe lời, ngoan ngoãn xếp thành một hàng tiếp nhận kiểm tra.

Sau khi tất cả đốm sáng tán loạn xếp thành hàng, quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên sững người trong giây lát.

Bởi vì nó thấy ở giữa quan tài vẫn còn sót lại một khúc xương hoàn mỹ, không bị quan tài thủy tinh và lực lượng của nó phân giải.

Vừa rồi khúc xương này bị đốm sáng tán loại che mất, sau khi tất cả đốm sáng xếp hàng ngay ngắn thì mới để lộ ra nó.

"Quái thật, dù là thân xác của Trường Sinh Giả, nếu bỏ vào quan tài thủy tinh này thì cũng sẽ bị ta phân giải hoàn toàn... Thế mà thân thể tu sĩ thất phẩm này vẫn giữ lại được một khúc xương là sao?"

Quả cầu kim loại thể lỏng lẩm bẩm một mình.

Sau đó ánh mắt của nó chợt sáng lên.

Lẽ nào... khúc xương này chính là bí mật ẩn giấu bên trong thân thể của Vân Tước Tử? Là nguyên nhân giải thích tại sao cô ta có thể dung nạp lực lượng của mình một cách hoàn mỹ ư?

"Phân giải, phân giải khúc xương này cho ta, ta muốn nghiên cứu nó thật kỹ."

Quả cầu kim loại thể lỏng vui vẻ nói, tiếp đó lại phát động lực lượng của quan tài thủy tinh.

Một nghìn phù văn sáng lên lần nữa, chuyển động điên cuồng vòng quanh khúc xương kia hòng phân giải nó.

Hết vòng này đến vòng khác, một nghìn phù văn cứ chuyển động mãi không biết mệt mỏi.

Nhưng... phù văn đã chuyển động mấy trăm vòng rồi mà khúc xương kia vẫn không có dấu hiệu bị phân giải, cứ lẳng lặng bay lơ lửng trong quan tài thủy tinh.

Loại phù văn đủ sức phân giải thân thể của Trường Sinh Giả vậy mà lại không làm gì được một khúc xương.

Khúc xương này hệt như một tồn tại bất hủ.

Quả cầu kim loại thể lỏng trầm ngâm suy nghĩ.

Một lát sau, nó lại giơ tay điểm lên trên quan tài thủy tinh.

Nắp quan tài hé mở, khúc xương kia bị lấy ra ngoài.

Nó vươn tay bắt lấy khúc xương.

Cầm vào tay lạnh như băng, cảm giác giống hệt xương cốt bình thường, chẳng có gì khác thường cả. Nó nghĩ mình chỉ cần siết nhẹ một cái là có thể bóp nát khúc xương này.

Mà thật ra nó cũng đã làm như vậy. Ngón tay do thân thể nó biến thành dùng sức bóp một cái... Thế nhưng khúc xương trong tay vẫn không bị sao hết.

Cho dù nó có dùng sức lớn đến mức khiến ngón tay cũng bị biến hình thì kết quả vẫn như cũ, khúc xương nhìn như bình thường nọ vẫn không bị hư hại gì.

Khúc xương này còn cứng hơn cả cường độ thân thể của nó!

“Không thể nào!”

Quả cầu kim loại thể lỏng gầm một tiếng, sau đó vận chuyển tà năng Cửu U, rót một lượng lớn vào trong khúc xương trên tay.

Lượng lớn tà năng chảy vào trong khúc xương cứ như đá chìm đáy biển... Toàn bộ đều biến mất tăm.

Mà sau khi tiếp nhận lực lượng khổng lồ do quả cầu kim loại thể lỏng rót vào, khúc xương nhìn như bình thường kia lại hơi sáng lên, trên đó chợt lóe lên một luồng pháp tắc chi lực của đại đạo.

Đó là pháp tắc của bất hủ.

Đồng nghĩa với việc khúc xương này vĩnh viễn không thể bị phá hủy, vĩnh viễn không biến mất. Khúc xương này sẽ trường tồn vĩnh cửu, trong quá khứ, hiện tại và cả tương lai dài đằng đẳng về sau!

“Bất hủ chi thân của Thiên Đạo!”

Quả cầu kim loại thể lỏng bất giác thốt lên.

Ngoài bất hủ chi thân của Thiên Đạo, nó thật sự không nghĩ ra được thứ gì khác lại có tính chất đặc thù như vậy.

Trong chư thiên vạn giới, chỉ có tu luyện giả chấp chưởng thiên đạo mới luyện ra được thân thể có tính chất bất hủ bất diệt.

Lẽ nào khúc xương này là một phần thân thể của thiên đạo?

“Không thể nào... Chuyện này quá hoang đường.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lắc đầu nguầy nguậy.

Sau khi kẻ nắm giữ thiên đạo chứng đạo bất hủ, thân thể trở nên bất tử bất diệt, không thể phá hủy. Vậy thì người nào lại lấy được một khúc xương từ trong thân thể “không cách nào bị phá hủy” của bọn họ chứ?

Không ai có thể làm được điều đó cả, cho dù là bản thân người chấp chưởng thiên đạo cũng không làm được, bởi vì ngay cả chính bọn họ cũng không thể thương tổn tới thân thể mình.

Nhưng nếu khúc xương này không phải là một phần trong thân thể thiên đạo, vậy thì nó là cái gì đây?

Chẳng lẽ còn có thứ gì khác cũng mang tính chất bất hủ ngoài thiên đạo ư?

Lẽ nào... trên thế giới này có một vị tu luyện giả yêu nghiệt nào đó đã lĩnh ngộ được bí ẩn của thiên đạo bất hủ, đồng thời còn dung nhập nó vào trong đạo của bản thân, từ đó tạo ra con đường trường sinh cho riêng mình, biến một bộ phận nào đó trong thân thể thành tồn tại bất hủ?

Ngay lúc quả cầu kim loại thể lỏng đang suy nghĩ thì khúc xương bất hủ kia đột nhiên thoát khỏi tay nó, đồng thời phát ra lực hút cực mạnh.

Ầm~~

Quan tài thủy tinh siêu bền chắc kia bỗng nổ tung, toàn bộ đốm sáng lập tức ngưng tụ về phía khúc xương bất hủ nọ.

Thời gian như quay ngược lại, những đốm sáng kia lấy khúc xương bất hủ làm trung tâm, bắt đầu tái tạo một bộ thân thể mới, từ xương cốt đến máu thịt rồi cả da lông.

Chỉ trong mười hơi thở ngắn ngủi, thân thể Vân Tước Tử đã được tái tạo lại, mái tóc đen dài xõa ra như một chiếc áo choàng, bao phủ thân thể mới lại.

Quả cầu kim loại thể lỏng lùi về sau một bước, không hề có ý can dự vào quá trình biến hóa của thân thể Vân Tước Tử.

Trái lại, nó còn muốn xem thử rốt cuộc khúc xương bất hủ kia có thể làm ra biến hóa gì, chẳng lẽ còn có thể nghịch chuyển sinh tử ư?

Trong quan tài thủy tinh, tất cả đốm sáng đều đã trở về thân thể Vân Tước Tử.

Thân thể Vân Tước Tử khôi phục như lúc ban đầu.

Tiếp đó trong cơ thể cô bỗng có một luồng ánh sáng lóe lên, đủ loại pháp bảo hiện ra. Có nhẫn, đồ trang sức và cả pháp bào, chúng vừa hiện thân đã tự động mặc lên trên người Vân Tước Tử.

Trước kia, ngay cả quả cầu kim loại thể lỏng cũng không phát hiện những pháp khí này được giấu ở đâu. Bây giờ nghĩ lại, rất có thể chúng được chứa ở khúc xương bất hủ trong thân thể Vân Tước Tử.

Sau khi trang bị pháp khí xong, thân thể Vân Tước Tử từ từ hạ xuống rồi nằm im trên đất.

Quả cầu kim loại thể lỏng tiếp tục quan sát biến hóa trên người cô.

Thân thể đã khôi phục, vậy còn hồn phách thì sao?

Cô ta có thể nghịch chuyển sinh tử sống lại không?

Nếu cô ta sống lại thật, thế thì nó đã hiểu tại sao Vân Tước Tử lại có cái tính tự tìm đường chết như thế kia rồi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Nhưng thân thể Vân Tước Tử vẫn không khôi phục sự sống.

Không sống lại ư?

Quả cầu kim loại thể lỏng lại vận dụng quyền hạn của chúa tể Cửu U, tiến hành giám định thân thể Vân Tước Tử.

Lần này, kết quả nó lấy được lại khác với lần trước.

Thân thể Vân Tước Tử đang ở giao giới của sống và chết. Thân thể cô không chết nhưng cũng không sống, không có sinh cơ nhưng cũng chẳng có tử khí.

Hệt như một thân xác bị rút mất hồn phách.

“Mặc dù không sống lại nhưng cũng đã thoát khỏi trạng thái tử vong. Nếu cho cô ta thêm chút thời gian, không chừng sẽ thật sự nghịch chuyển sinh tử, sống lại lần nữa cũng nên.”

Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nói.

Nó càng tin chắc vào suy đoán Vân Tước Tử sẽ sống lại.

Nếu cô ta sống lại thật, vậy kế hoạch của nó có thể tiến hành tiếp rồi.

Ánh mắt của quả cầu kim loại thể lỏng sáng rực lên.

Nếu Vân Tước Tử sống lại, nó có thể sắp xếp cho cô ta tiến hành độ ma kiếp lần nữa, tấn thăng bát phẩm.

Lần này nó sẽ bố trí một đợt ma kiếp đầy kích thích theo như sở thích của Vân Tước Tử. Muốn tên lửa có tên lửa, muốn bom nguyên tử có bom nguyên tử, chỉ cần cô ta ngoan ngoãn độ xong thiên kiếp bát phẩm là được.

Không! Chờ chút.

Quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên nhìn vào thân xác của Vân Tước Tử.

Bộ thân thể này không sống cũng không chết, không có sinh cơ cũng chẳng có tử khí, nằm ở giao giới của sống và chết, không có hồn phách ở bên trong.

Có lẽ kế hoạch của nó có thể thay đổi một chút!

Nó có thể dùng luôn bộ thân thể này, không cần chờ Vân Tước Tử sống lại. Thậm chí nếu nó chiếm cứ hoàn toàn bộ thân thể này, không chừng còn có thể nghiên cứu ra bí ẩn về khúc xương bất hủ kia, kiếm được món hời khổng lồ.

Bí ẩn về sự bất hủ...

Điều này có sức hấp dẫn rất lớn đối với quả cầu kim loại thể lỏng.

“Được đấy, thay đổi kế hoạch thôi.”

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu quả cầu kim loại thể lỏng đã hiện lên hơn nghìn kế hoạch khác nhau. Nó dựa theo những kế hoạch này bắt đầu diễn giải, muốn từ trong đó tìm ra phương án thích hợp nhất.

Đầu tiên nó muốn ngăn cản Vân Tước Tử sống lại, tốt nhất là cứ để cho thân thể cô ta ở trạng thái không sống không chết, loại trạng thái này mới thích hợp với kế hoạch tiếp theo của nó nhất.

××××××××××××××××××××

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng đã trao đổi CPU với Diệt Phượng Công Tử. Nhờ CPU cấp bậc ngũ phẩm của Diệt Phượng Công Tử, Tống Thư Hàng đã hiểu rõ Tật Phong Đao hơn một bậc. Đồng thời hắn cũng lĩnh ngộ sâu hơn về ngự đao phi hành và thuật ngự đao, điểm kinh nghiệm của ngự đao phi hành và thuật ngự đao tăng lên đến mấy cấp.

Diệt Phượng Công Tử xoa mặt nói:

“Còn hai lần nữa.”

Lúc đó sao tự dưng mình lại nóng đầu, đồng ý cho Tống Thư Hàng mượn CPU ba lần thế nhỉ?

“Diệt Phượng tiền bối cố lên, sớm ngày tấn thăng lục phẩm nhé.”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Diệt Phượng Công Tử:

“Cút!”

Tống Thư Hàng bật cười ha hả rồi nói sang chuyện khác:

“Không biết Vân Tước Tử tiền bối độ ma kiếp thế nào rồi? Lúc nãy cũng quên hỏi con chuột Hamster kia, thế giới Cửu U có hiệu ứng tương tự như nhân tiền hiển thánh không nhỉ?”

Chương 1095: Trời Diệt Đại Tu Chân Giới Ta Rồi!

Diệt Phượng Công Tử trả lời:

“Có, lúc tà ma Cửu U sắp tấn thăng bát phẩm cũng sẽ bị kéo vào thế giới ma kiếp, sau khi độ kiếp xong cũng sẽ hiện hình khắp cả thế giới Cửu U. Nhưng Cửu U bên kia có chức năng tương tự như huyền thánh giảng pháp hay không thì ta không biết.”

Nghe vậy, Tống Thư Hàng suy tư trong chốc lát rồi hỏi:

“Thế những tà ma Cửu U ở hiện thế có thấy được màn hình hiển thánh của tà ma bát phẩm mới tấn thăng không?”

Nếu như thấy được... Hắn nhớ trong tay Bạch Tôn Giả có một gốc liễu yêu vốn là cư dân bản địa của thế giới Cửu U, đến lúc đó có thể hỏi thử xem nó có thấy Vân Tước Tử tiền bối nhân tiền hiển thánh ở Cửu U không.

Diệt Phượng Công Tử nhún vai:

“Ta không nghiên cứu về tà ma Cửu U, ngươi lên nhóm hỏi thử xem.”

Tống Thư Hàng thò tay vào túi, sau đó mới nhớ là mình đã đưa điện thoại cho Bạch tiền bối mượn chơi game rồi.

“Trưa nay ta phải đi mua hai cái điện thoại di động mới thôi.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Không đề cập đến hội chứng quá phụ thuộc vào điện thoại di động gì đó, nói thật người hiện đại mà mất điện thoại thì đúng là rất bất tiện.

“Để ta lên nhóm hỏi giúp ngươi vậy.”

Tô Thị A Thập Lục lướt nhanh ngón tay trên màn hình di động.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tô Thị A Thập Lục:

“Các vị tiền bối, có ai nghiên cứu về tà ma Cửu U không?”

Người thứ nhất trả lời quả nhiên vẫn là Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Chân Quân:

“Nếu muốn tìm người hiểu rõ về tà ma Cửu U thì phải nhắc đến tu sĩ của Nho môn đầu tiên. @Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hằng Hỏa Chân Quân có online không? Có bận gì không?”

“Có online đây, không bận gì cả. Ta đang bay trên không trung, nhàm chán quá nên xem tin tức cho đỡ buồn.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời:

“Tiểu Thập Lục muốn hỏi tin tức về mặt nào của tà ma Cửu U?”

“Là Thư Hàng chứ không phải ta, hắn muốn hỏi tà ma Cửu U ở hiện thế có nhìn thấy màn hình hiển thánh của tà mà bát phẩm ở thế giới Cửu U không?”

Tô Thị A Thập Lục đáp lại.

“Không thấy được đâu, việc này bên ta đã nghiên cứu rồi, hình ảnh hiển thánh của tà ma bát phẩm chỉ giới hạn trong thế giới Cửu U thôi, hơn nữa chỉ có tà ma Cửu U mới nhìn thấy được. Bàn về cấp bậc, tà ma bát phẩm hiển thánh thấp hơn nhân tiền hiển thánh một cấp bậc.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

“Ta biết rồi, cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối.”

Tô Thị A Thập Lục hồi đáp, lại tiện tay thêm vào một icon mặt cười.

“Ha ha, không có gì, nếu còn cần thông tin liên quan tới tà ma Cửu U thì cứ tìm ta. À đúng rồi, mới nãy ta đang xem tin tức trong “nhóm tu tiên thâu đêm” thì tình cờ thấy được một tin tức đáng sợ, để ta chuyển tiếp qua cho các ngươi xem.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

“Nhóm tu tiên thâu đêm à? Sao nghe quen tai thế nhỉ?”

Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng nói.

“Bởi vì trong môn phái của Lệ Chi Tiên Tử cô cũng có người tham gia nhóm này mà.”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu nói:

“Tin tức này cực kỳ đáng sợ, trước tiên ta muốn nhắc nhở mọi người, trong môn phái nhà ai có đệ tử mới xuống núi thì phải chú ý một chút, bảo các đệ tử mới đề cao cảnh giác đến hai trăm phần trăm mới được.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tin tức gì thế?”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Có đại sự gì à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Cần phải nhắc nhở các đệ tử chú ý cái gì?”

Trong nháy mắt đã có rất nhiều đại lão của các môn phái lục tục hiện thân, lên tiếng hỏi.

“Chờ chút, để ta chụp màn hình. Nói thật lúc bản quân thấy tin tức này thì tim gan rét run lên luôn ấy.”

Hằng Hỏa Chân Quân gửi một icon mặt cười.

Tiếp đó hắn lại đăng lên hai tấm ảnh chụp màn hình.

...

[Nhóm tu tiên thâu đêm]

[Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai:

“Mua ha ha, mấy ngày nay bần đạo bế quan củng cố cảnh giới.”

Lục Tảo Đạo Nhân:

“Chúc mừng Thiên Nhai Tử đạo hữu tấn cấp thành công, tu vi cao hơn một tầng.”

Hiểu Mộng Đại Sư:

“Màn nhân tiền hiển thánh của Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngầu phải biết.”

Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai:

“Hiểu Mộng đạo hữu, không nhắc tới nhân tiền hiển thánh nữa thì chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau [icon vẫy tay].”

Huyền Hồ Hồng Diệp:

“Tóm lại là chúc mừng Thiên Nhai Tử đạo trường. Nói thật, lúc nghe tin đạo trưởng lên cấp, ta tin rằng rất nhiều đạo hữu trong tu luyện giới sẽ dâng tăng lời chúc phúc cho đạo trưởng.”

Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai:

“Ha ha ha ha, cảm ơn, cảm ơn mọi người. Lại nói trước khi bế quan, bần đạo có nghiên cứu cổ tịch trong môn phái, nhờ vậy nên biết được mấy loại chức năng của thánh ấn. Trong đó có một chức năng rất siêu tên là khả năng đóng dấu.”

Lục Tảo Chân Quân:

“Nguyện lắng tai nghe rõ, chức năng này có diệu dụng gì thế?”

Hiểu Mộng Đại Sư:

“Ngồi chờ Thiên Nhai Tử đạo trường giảng giải.”

Huyền Hồ Hồng Diệp:

“Đột nhiên ta có dự cảm xấu...”

Nhưỡng Thiên Cư Sĩ:

“Khả năng đóng dấu ư? Ta có nghe ở đâu rồi thì phải, hình như có liên quan đến pháp lực nhưng cụ thể thế nào thì không nhớ rõ. Ngồi chờ Thiên Nhai Tử đạo hữu giảng giải.”

Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai:

“Ha ha ha, năng lực đóng dấu của thánh ấn có tác dụng chủ yếu là đánh dấu, tựa như hộ thân phù do huyền thánh bát phẩm tặng cho các đệ tử. Sau khi đóng dấu lên người đệ tử, các tu luyện giả khác vừa nhìn là biết người đó là đệ tử của mình. Mà quan trọng hơn là thông qua dấu ấn do năng lực đóng dấu để lại, huyền thánh bát phẩm có thể cách không truyền pháp lực, bảo vệ đệ tử của mình.”

Lục Tảo Chân Quân:

“[Icon trợn mắt chảy nước mũi], cách không truyền pháp lực? Nghe có vẻ ghê gớm đấy.”

Hiểu Mộng Đại Sư:

“Ta có một thắc mắc, Thiên Nhai Tử đạo trường, lúc đóng dấu... có cần sự đồng ý của các đệ tử không?”

“Là sao cơ?”

Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai hỏi.

Huyền Hồ Hồng Diệp:

“Ý của Hiểu Mộng đạo hữu là lúc sử dụng năng lực đóng dấu, đạo trưởng ngươi muốn đóng là đóng hay phải cần được người khác đồng ý mới sử dụng năng lực này được?”

Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai:

“Đương nhiên là muốn đóng thì đóng rồi.”

Lục Tảo Chân Quân:

“[Icon trợn mắt chảy nước mũi], cao xanh ơi!”

Sa Bạch Chân Quân:

“Tim ta đột nhiên rét buốt.”

Kiều Sơn Tán Nhân:

“Ta bỗng có dự cảm xấu, tại sao năng lực đáng sợ này lại bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng biết đến chứ? Khủng khiếp quá đi!”

Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai:

“Các ngươi nói vậy là có ý gì hả?”

“Không có, bọn ta không có bất kỳ ý gì hết, chỉ là đang hâm mộ chức năng thánh ấn của đạo trưởng ngươi thật tuyệt diệu thôi.”

Lục Tảo Chân Quân nhanh chóng biện bạch, còn bổ sung thêm một icon giơ ngón cái.

“Ha ha.”

Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai:

“Các ngươi tưởng bần đạo xem không hiểu à? Chỉ là bần đạo không muốn nói thẳng ra thôi... Đám cùi bắp các ngươi nghĩ bần đạo là ai? Bần đạo chính là Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử. Vừa nhìn thấy chức năng này, bần đạo đã nghĩ ngay đến hai chữ truyền công. Có chức năng thánh ấn này rồi, nếu bần đạo muốn tìm người truyền công thì chỉ cần móc thánh ấn ra, đóng dấu cái bụp, vậy là về sau có thể cách không truyền công mọi lúc mọi nơi. Ngay cả thời không cũng chẳng thể ngăn cản truyền công đại pháp của bần đạo được nữa! Ha ha ha ha ha.”

“Định mệnh!”

Lục Tảo Chân Quân:

“Trời cao quá tàn nhẫn, lại để cho kẻ đáng sợ nhất thức tỉnh năng lực không nên thức tỉnh nhất!”

Nhưỡng Thiên Cư Sĩ:

“Thật đáng sợ!”

Kiều Sơn Tán Nhân:

“Trời diệt đại tu chân giới ta rồi!”

Sa Bạch Chân Quân:

“Trời diệt đại tu chân giới ta rồi ＋1!”

Huyền Hồ Hồng Diệp:

“Trời diệt đại tu chân giới ta rồi ＋2!”

Hiểu Mộng Đại Sư:

“Trời diệt đại tu chân giới ta rồi ＋3!]

…

Ảnh chụp màn hình của Hằng Hỏa Chân Quân đến đây là kết thúc.

“Các vị đạo hữu thấy thế nào? Xin hỏi các ngươi có sợ không?” Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu hỏi.

Diệt Phượng Công Tử:

“Meo~~ Trời diệt đại tu chân giới ta rồi!”

Bắc Hà Chân Quân:

“Kẻ đáng sợ nhất thức tỉnh năng lực không nên thức tỉnh nhất, đúng là thiên địa bất nhân!”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“!!!!”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Nhìn trời, đúng lúc Cổ Hồ Quan ta có hai vị đệ tử sắp xuống núi nữa chứ. Không được, ta phải lập tức gửi tin nhắn… không không, ta phải lập tức gọi điện thoại dặn dò bọn họ một phen. Sau khi xuống núi, phải phòng cháy phòng trộm phòng Thiên Nhai!”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Trước kia nếu Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng muốn truyền công thì phải ra ngoài sáng, nhưng bây giờ hắn chỉ cần núp trong bóng tối đóng dấu cái bụp là xong. Trời ạ, ta không dám tưởng tượng đến cảnh đó đâu.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Dùng lại câu nói của Hằng Hỏa tiền bối, tim gan rét run! Lúc sói con nhà ta ra cửa cũng phải dặn dò chúng nó cực kỳ cẩn thận mới được.”

Chỉ trong giây lát, những vị đại lão của các môn phái trong nhóm Cửu Châu số 1 đều cảm thấy lo lắng không yên.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nói thật, [mặt nghiêm túc] lần sau nếu như thấy Thiên Nhai Tử đạo trường, ưu tiên cân nhắc đến chuyện giết chết hắn trước, để tên này sống quá nguy hiểm.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Tô Thị A Thập Lục:

“Vậy có cách nào giải quyết không? Lỡ may bị thánh ấn đóng dấu, chẳng lẽ không thể xóa dấu ấn được ư?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Lúc này phải gọi đại tiền bối ra thôi. @Thất Tu Tôn Giả, Thất Tu tiền bối, ngài đang bế quan hay làm gì vậy? Có tiện hiện thân không?”

“Ta đây.”

Thất Tu Tôn Giả trả lời:

“Theo như hiểu biết của ta về thánh ấn thì hẳn là có cách xóa dấu ấn của thánh ấn, nhưng cụ thể thế nào còn phải chờ ta nghiên cứu kỹ lại rồi sẽ nói cho mọi người biết. Mà thật ra các đạo hữu cũng không cần kinh hoàng như vậy đâu, cách không truyền pháp vẫn có chỗ khác với mặt đối mặt truyền công. Thứ nhất là lưu lượng truyền không lớn, thứ hai là trong quá trình cách không truyền pháp, pháp lực sẽ bị tiêu hao. Chắc Thiên Nhai Tử đạo hữu chỉ muốn đùa thôi.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Ta cũng nghĩ Thiên Nhai Tử đạo hữu đang nói đùa. Nhưng... dù sao hắn vốn là Truyền Công Cuồng mà. Chỉ cần thân phận này còn tồn tại, dù khả năng xảy ra là rất nhỏ nhưng chúng ta vẫn không dám khinh thường.”

“Ha ha ha.”

Thất Tu Tôn Giả bất cười rồi nói:

“Nếu các ngươi vẫn lo lắng không yên, vậy khi nào có đệ tử mới sắp xuống núi thì trước hết cứ đưa đến chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, nhờ Thư Hàng tiểu hữu đóng cho một dấu ấn là xong. Năng lực đóng dấu của thánh ấn không thể chồng lên nhau. Nếu trên người đã có dấu ấn thánh ấn của Tống Thư Hàng tiểu hữu, vậy không lo bị Thiên Nhai Tử đạo hữu đóng dấu nữa rồi.”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“[icon giơ ngón cái]!”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Ý hay, có thể làm theo cách này. Nếu mai rảnh thì ta sẽ mang đám sói con đến chỗ Thư Hàng tiểu hữu nhờ đóng dấu hết một lượt để ngừa bất trắc, tốt nhất là cả ta cũng đóng dấu luôn.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Đệ tử ở chỗ bản tọa cũng nên dành thời gian hẹn đi đóng dấu chung một lượt luôn. Thư Hàng tiểu hữu, gần đây ngươi đều ở khu Giang Nam không đi đâu hết đúng không?”

Tô Thị A Thập Lục:

“Nếu không có gì bất ngờ thì Thư Hàng hắn đều ở đại học Giang Nam.”

“Tống sư huynh, giờ đóng dấu cho ta trước đi!”

Thi mở to mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

…

Chương 1096: Vô tình gặp lại

“Kỳ thật mọi người không cần lo lắng quá như thế, Thiên Nhai Tử đạo trưởng không đáng sợ như trong tưởng tượng đâu. Ta đã từng tiếp xúc với hắn, tuy rằng hắn được xưng là Truyền Công Cuồng, nhưng hắn vẫn có nguyên tắc. Trước khi truyền công cũng sẽ trưng cầu sự đồng ý của đối phương, dưới tình huống ngươi tình ta nguyện thì mới tiến hành truyền công.”

Tống Thư Hàng an ủi.

Hơn nữa đạo trưởng vừa độ kiếp xong, cách lần tấn cấp tiếp theo rất lâu, trong thời gian này, có lẽ mọi người đều sẽ an toàn.

Bé Thi chớp mắt:

“Nhưng ta cảm thấy đóng dấu một phát thì an toàn hơn.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tô Thị A Thập Lục suy tư một lát rồi nói:

“Ta cảm thấy để phòng ngừa ngộ nhỡ thì cứ đóng dấu đi. Dù theo lời Thư Hàng nói thì Thiên Nhai Tử đạo trưởng có nguyên tắc… nhưng ngộ nhỡ chúng ta gặp phải một người tên là Truyền Công Cuồng không có nguyên tắc tên Vô Nhai Tử, mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, nhất định muốn truyền công cho ngươi thì biết làm sao bây giờ? Có một số việc, nếu đã nhắc tới thì chúng ta cứ đề phòng là hơn.”

“Đúng đúng đúng, sư phụ, chính là đạo lý này. Nên hãy đóng cho bọn ta một dấu đi.”

Tước yêu Tiểu Thải la lên.

Cô cảm thấy trên người có thêm ‘ấn ký huyền thánh’ thì sẽ rất ngầu, nhưng Tống Thư Hàng vẫn không chịu đóng dấu cho cô. Bây giờ có được cơ hội thế này, nhất định phải xin một dấu thánh ấn của sư phụ mới được.

“Thôi được rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, tế ra thánh ấn rồi hỏi Thi:

“Ngươi muốn đóng ở đâu?”

Trước đây khi đóng dấu cho gốc thụ yêu kia, hắn ịn đại một phát lên thân đối phương là xong. Nhưng với bé Thi thì không thể đóng lên lưng được, làm thế thì kỳ quá.

Bé Thi giơ tay trái của mình ra, vén tay áo lên để lộ cánh tay nho nhỏ:

“Tống sư huynh, đóng dấu trên cánh tay được không?”

Tống Thư Hàng cầm thánh ấn của mình, nhắm ngay cánh tay nho nhỏ của bé Thi mà ịn một phát, đóng thánh danh Bá Tống xuống.

Trên cánh tay trắng nõn nho nhỏ của bé Thi hiện lên đường hoa văn của thánh ấn, tỏa sáng lấp lánh, trông khá đẹp mắt. Cô nhóc chọt chọt thánh ấn trên cánh tay mình rồi cười hì hì. Đầy vẻ hài lòng như bé gái nhận được món đồ chơi yêu thích.

Nhìn trời, cứ cảm thấy quá trình này có chỗ nào đó sai saia thế nhỉ?

“Đến lượt ta, đến lượt ta.”

Tước yêu Tiểu Thải nhảy tới:

“Sư phụ, có thể đóng dấu lên cánh của ta không? Mỗi bên cánh một dấu!”

Vậy thì khi cô mở hai cánh ra sẽ thấy hai dấu thánh ấn, ngầu bao nhiêu chứ?

“Mỗi người chỉ có thể đóng một dấu thôi.”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật.

“Được rồi, vậy đóng lên lưng ta đi.”

Tiểu Thải nói với vẻ tiếc nuối.

Tống Thư Hàng cầm thánh ấn, dùng sức ịn một phát lên lưng Tiểu Thải, đóng một dấu là đóng, đóng hai dấu cũng là đóng, dù sao đều là đóng dấu cả.

Bộp một tiếng, thánh danh Bá Tống được đóng lên lưng Tiểu Thải.

Cũng tỏa sáng lấp lánh giống bé Thi.

Sau đó, Tiểu Thải vừa lòng thỏa ý nhảy qua một bên.

Tống Thư Hàng:

“...”

Quả nhiên, cứ thấy quá trình này có cảm giác quái dị không nói nên lời.

Sau khi đóng dấu cho Tiểu Thải xong, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục, trêu cô:

“Thập Lục, cô muốn đóng dấu không?”

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì, cô cũng vươn cánh tay trái trắng nõn của mình ra đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Trong lúc nhất thời, các từ ngữ như mềm mại không xương, da trắng nõn nà, bàn tay thon dài… xuất hiện vèo vèo trong đầu Tống Thư Hàng tựa như đám bình luận spam nhảy lên trên màn hình lúc livestream vậy.

Tống Thư Hàng hít vào một hơi, nhẹ nhàng ịn một dấu lên cánh tay của Thập Lục.

Bộp! Cũng lưu lại thánh danh Bá Tống như những người kia.

Tô Thị A Thập Lục thu cánh tay của mình lại, nhìn đường hoa văn ‘Bá Tống’ nọ:

“Cứ như hình xăm vậy.”

“Tiếc là lúc ấy ta không có cơ hội lựa chọn. Nếu không nhất định sẽ không chọn Bá Tống làm thánh danh đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

“Bá Tống nghe cũng rất hay, được lắm mà.”

Tô Thị A Thập Lục thả tay áo xuống, thùy tai đỏ ửng lên.

Cô vẫn nên cẩn thận giấu kỹ cái ấn ký này thì hơn.

Tống Thư Hàng cầm thánh ấn, thu hồi ánh mắt từ trên người A Thập Lục. Sau đó hắn nhìn về phía Diệt Phượng Công Tử:

“Diệt Phượng tiền bối, muốn làm một phát không?”

Diệt Phượng Công Tử:

“…”

Làm một phát là cái con khỉ gì hả?

“Ta thì thôi bỏ đi, sau này rồi tính.”

Diệt Phượng Công Tử xua tay nói:

“Hơn nữa, Thiên Nhai Tử đạo trưởng vừa tấn cấp xong, còn lâu mới tấn cấp tiếp. Hiện tại hắn không cần phải truyền công. Có gì thì chờ đến lần sau hắn tấn cấp rồi lại nói.”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng nói:

“Dưới gầm trời này, có một Thiên Nhai Tử đạo trưởng ‘Truyền Công Cuồng’ là quá đủ rồi, chắc là sẽ không có thêm một Vua Truyền Công Vô Nhai Tử gì đó đâu nhỉ.”

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Đây có tính là mồm quạ đen không nhỉ?

Nếu như là mồm quạ đen ứng nghiệm thật thì có phải hắn cũng nên đóng một dấu cho an toàn không nhỉ?

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Sắc trời dần sáng, thái dương lên cao.

Diệt Phượng Công Tử tạm biệt mọi người rồi đứng dậy rời đi, kế tiếp hắn định bụng đi tìm Hoàng Sơn Chân Quân, gặp Đậu Đậu một chuyến, sẵn tiện tặng Đậu Đậu một phần quà mừng kết hôn. Sau đó, hắn chuẩn bị bế quan một thời gian.

Hôm nay Tô Thị A Thập Lục không có tiết, cô định tu luyện cả ngày, củng cố cảnh giới được tăng lên sau khi ăn tiên hào chân cá sấu hôm qua.

Thi thì quay về phòng của mình đánh một giấc.

Bạch Hạc tiền bối lấy cớ đi tìm món ăn ngon cho Bạch Tôn Giả nên đã đánh bài chuồn từ lâu.

Cứ như vậy, trong phòng khách chỉ còn lại mỗi mình Tống Thư Hàng đứng đực mặt ra.

Thư Hàng nhìn đồng hồ, còn mấy tiếng nữa mới đến giờ học.

Bây giờ làm cái gì đây nhỉ?

Đến tiệm sách gần đó coi cọp à?

Lâu rồi không đến chỗ bà chủ coi cọp, hắn cũng thấy rục rịch… Thế nhưng giờ này bà chủ còn chưa mở cửa.

Hay ôn lại bài nhỉ?

Không cần thiết, từ sau khi trở thành tu sĩ, trí nhớ của hắn càng ngày càng tốt hơn. Nội dung trong sách, hắn đọc lướt qua một lần là nhớ hết, hoàn toàn không cần phải ôn lại bài.

Vậy tu luyện tiếp chăng?

Vừa mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử tu luyện xong, có tu luyện nữa cũng chả có ý nghĩa gì sất.

Nghĩ tới nghĩ lui…

“Đi mua điện thoại di động vậy.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Không có di động trên người cứ thấy không quen thế nào ấy. Bây giờ thì chắc cửa hàng điện thoại đã mở cửa rồi nhỉ.

Mấy năm gần đây, mỗi lần mua di động hắn đều theo thói quan mua trực tiếp trên mạng hoặc là lên trang web mua sắm chính thức của nhãn hiệu di động nào đó. Lâu lắm rồi hắn không hề đến cửa hàng di động.

Đầu tiên hắn mở máy vi tính lên, tìm cửa hàng di động gần đây và có đầy đủ mặt hàng nhất.

“Cửa hàng này đi, mẫu mã trong đó tương đối mới, đúng lúc mua luôn hai cái di động mới.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Chọn vị trí xong, Tống Thư Hàng tế bảo đao Bá Toái ra.

Sau khi trải qua học tập và đào tạo chuyên sâu từ CPU của Diệt Phượng Công Tử, điểm số kỹ năng ngự đao phi hành của Tống Thư Hàng đã tăng vèo vèo. Hiện tại, luận kinh nghiệm ngự đao phi hành thì hắn đã đạt đến cấp bậc lão tài xế.

Thuần thục rót đao ý vào trong bảo đao Bá Toái, tâm ý điều khiển khiến hư đan cá voi mập phối hợp với tiên thiên chân nguyên.

Ngay sau đó, trên bảo đao Bá Toái huyễn hóa ra một bộ ‘đao ý khôi giáp’ hoàn chỉnh.

“Khiên Đao Thuật!”

Cánh tay của Tống Thư Hàng nắm lấy chuôi đao Bá Toái, cũng chính là vị trí chân của đao ý khôi giáp.

“Vèo ~~”

Bảo đao Bá Toái kéo theo hắn phóng lên trời, vọt về phía hư không.

“Shhh, tốc độ này hơi nhanh thì phải, tay cũng mềm nhũn ra rồi đây này.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, sau khi điểm kinh nghiệm tăng vọt, tốc độ phi hành của Khiên Đao Thuật cũng tăng mạnh, khi bay thì tôc độ cực nhanh.

Xem ra, bảng luyện chế một thanh 'bảo đao chuyên dùng cho ngự đao phi hành' phải tăng thêm vài mục rồi. Đại đao to như cánh cửa, gắn lan can bảo hộ, tốt nhất là thêm kính cường lực gì đó. Nếu được thì thêm cái ghế cũng được…

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy đã.

…

…

Trên đường bay đến cửa hàng điện thoại, khi Tống Thư Hàng xẹt qua vùng trời phía trên một công viên thì lại nhìn thấy một người quen.

Đó là một người đàn ông tuổi không lớn lắm, để quả đầu húi cua mát mẻ.

Trên lưng người đàn ông khiêng ba loại vũ khí là đao, kiếm và côn, đi tới một cánh rừng nằm sâu trong công viên.

Sau đó, người đàn ông bỏ đao và kiếm xuống, lấy côn ra trước tiên.

Người đàn ông nhắm mắt minh tưởng trong chốc lát, sau đó hắn bắt đầu chuyển động, một bộ côn pháp được thi triển ra từ trong tay hắn. Cũng không phải côn pháp tuyệt thế gì, chỉ là một bộ côn thuật rất căn bản mà thôi.

Nhưng mà… cái gọi là 'căn bản' này là lấy giới tu chân làm bối cảnh.

Tống Thư Hàng đang dùng Khiên Đao Thuật bay đi chợt dừng lại. Thân hình hắn nhảy lên một cái, xoay người giẫm lên trên bảo đao Bá Toái, vẫn duy trì tư thế ngự đao phi hành để quan sát động tác của người đàn ông kia.

Sau khi người đàn ông đó đánh xong một bộ 'côn thuật căn bản' thì bỏ côn qua một bên. Tiếp theo, hắn lại nhấc bảo kiếm lên, bắt đầu tu luyện. Cũng là một bộ kiếm thuật rất căn bản… trong tu chân giới.

Sau khi luyện xong kiếm pháp, người đàn ông lại đổi sang đao pháp.

Sau khi đao pháp kết thúc, hắn còn chơi thêm một bộ quyền pháp.

Đao pháp căn bản, quyền pháp căn bản, kiếp pháp căn bản, côn pháp căn bản.

Sau khi đánh xong hết, người đàn ông thở hồng hộc, đặt mông ngồi phịch xuống bãi cỏ, há to mồm thở hổn hển, uống nước nghỉ ngơi. Hắn cũng lặng lẽ lấy điểm tâm sáng mang theo trên người ra ăn.

Tống Thư Hàng:

“…”

Người đàn ông trẻ tuổi này họ Lý, tên cụ thể thì Tống Thư Hàng cũng không rõ lắm.

Người đàn ông trẻ tuổi này đã từng là giáo viên của Tống Thư Hàng. Không phải giáo viên ô tô, mà là giáo viên dạy lái máy bay. Lúc ấy Tống Thư Hàng gọi hắn là giáo viên Tiểu Lý.

Chính là vị giáo viên Tiểu Lý đã làm một chuyến lên vũ trụ với Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, sau một loạt trùng hợp thì lấy thân phận phi hành gia Mỹ để quay về Trái Đất, trải qua một loạt kinh nghiệm đau thương.

Cuối cùng, nhờ Bạch Hạc Chân Quân ra tay vớt hắn về từ phương Tây.

Vất vả lắm mới đưa hắn về được Hoa Hạ, giáo viên Tiểu Lý lại gặp phải sa mạc nóng cháy trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả, cũng gặp được thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng trong sa mạc… Sau đó, không có sau đó nữa.

Cuối cùng, Bạch Tôn Giả ra tay xóa bỏ toàn bộ trí nhớ của giáo viên Tiểu Lý, đồng thời âm thầm bồi thường cho hắn.

“Quả nhiên, sau khi nhiều lần xóa ký ức thì trí nhớ của giáo viên Tiểu Lý không thể bị xóa sạch toàn bộ. Hắn vẫn nhớ được vài đoạn ký ức rời rạc.” Tống Thư Hàng sờ cằm nghĩ thầm.

Đao pháp, kiếm pháp, côn pháp, quyền pháp mà giáo viên Tiểu Lý đang luyện đều bắt nguồn từ thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng trong thực tại ảo của Bạch Tôn Giả.

Chẳng qua, những võ học căn bản này chỉ có chiêu thức, không có phương pháp hô hấp và khẩu quyết đồng bộ.

Cường thân kiện thể thì không thành vấn đề, nhưng muốn mượn chúng nó để Trúc Cơ bước vào con đường tu hành thì gần như là không thể nào. Còn nữa, giáo viên Tiểu Lý đã bỏ lỡ tuổi để tu luyện từ lâu, ngay cả dương khí cũng đã phá.

Tống Thư Hàng lắc đầu một cái, tiếp tục ngự đao rời khỏi nơi này…

Chương 1097: Điểm Danh

Quá trình mua điện thoại di động diễn ra rất thuận lợi, Tống Thư Hàng chọn một mẫu điện thoại mới ra mắt tháng này, mua hai cái, một đen một trắng.

Đến lúc đó, đen giữ lại cho mình dùng, trắng thì đưa cho Bạch tiền bối.

Chờ Bạch tiền bối cày xong thiên kiếp đi ra, lại cải tiến hai cái di dộng này một lượt thì xem như quá OK luôn.

Trước khi cải tiến, điện thoại di động vẫn có thể dùng tạm, chí ít là có thể dùng để nghe gọi, lên mạng với tán dóc.

Mua điện thoại và trả tiền xong, Tống Thư Hàng lại rời khỏi cửa hàng di động.

Phần lớn cuộc sống của người bình thường đều bình bình an an không có sóng gió gì nhiều, nói chung, lúc đi mua di động mà gặp phải cướp bóc, bom nổ, cùng với mấy vụ khủng bố khác là chuyện hy hữu có tỉ lệ rất thấp. Có vài người cả đời cũng không gặp phải những chuyện như thế.

Tống Thư Hàng thử nhét sim điện thoại của mình vào di động, thuận lợi khởi động máy, không có vấn đề gì. Thẻ sim nhìn như bị tổn hại, nhưng có thể sống sót dưới thiên kiếp thế này thì xem như mạng nó lớn.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng tìm một nơi neo người, sau đó ngự đao bay lên, trở về nhà của Dược Sư.

Trên đường trở về, hắn lại bay qua công viên kia.

Nhưng giáo viên Tiểu Lý đã không còn ở đó nữa, chắc là đã kết thúc buổi luyện công buổi sáng và trở về rồi.

Nếu giáo viên Tiểu Lý tiếp tục kiên trì thì biết đâu lại trở thành một gã cao thủ võ lâm, tinh thông bốn tuyệt kỹ đao, kiếm, côn, quyền, đánh khắp giới võ lâm Giang Nam không có đối thủ.

…

…

Thời gian qua nhanh, sắp vào giờ học buổi sáng.

Tống Thư Hàng đi vào phòng bé Thi gọi cô nhóc thức dậy.

“Thi, dậy đi nào, tới giờ đi học rồi.”

Tống Thư Hàng vỗ khuôn mặt nhỏ của Thi.

“Ưm… Đáng ghét, đừng có gọi người ta nữa… Để người ta ngủ thêm chút nữa đi.”

Thi trở mình, quấn chăn lại thành một cục. Mắt cô nhóc không hề có ý muốn mở ra.

Tống Thư Hàng thở dài, lại vỗ nhẹ vài cái:

“Thức dậy trước đi, hay là đến trường rồi ngủ tiếp nhé?”

“Không muốn, không muốn đâu.”

Đôi chân nho nhỏ của Thi giãy đành đạch trên giường:

“Để ta ngủ một lát nữa đi… Ta không muốn dậy đâu… Tống sư huynh, năn nỉ ngươi đó.”

“...””

Tống Thư Hàng:

“Hay là ta ngự đao phi hành đưa nhóc đến trường nhé?”

“Không muốn, ta không muốn đi học, ta không muốn thức dậy, Tống sư huynh thật đáng ghét…”

Thi càu nhàu rồi rút đầu vào chăn.

Thật đáng ghét…

Đáng ghét…

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Vậy ngươi ngủ tiếp đi, buổi trưa ta lại đến gọi ngươi ăn cơm.”

“Ừ ừ ừ, thích Tống sư huynh nhất.”

Thi lập tức đổi giọng lẩm bẩm, sau đó cô nhóc cuộn người lại thành tư thế thoải mái hơn, ngủ ngon lành.

Thích nhất…

Thích…

Cho nên, yêu và ghét của đám giặc con lúc nào cũng dễ dãi như vậy đấy.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Cuối cùng, Tống Thư Hàng một mình đi học.

Sáng nay có tiết số học.

Giáo sư Dương của lớp số học có một thói quen, ông thích đột nhiên điểm danh. Chính là vào tiết, giảng một số kiến trúc quan trọng xong sẽ ngẫu nhiên tiến hành điểm danh.

Mà số lần điểm danh lấy điểm chuyên cần còn có thể làm thành tích, ảnh hưởng đến thành tích kiểm tra đánh giá cuối cùng.

Sở thích kiểu này thật sự không tốt chút nào, rất nhiều sinh viên đều hy vọng giáo sư Dương có thể thay đổi thói quen xấu này, tiếc là giáo sư Dương không hề tiếp thu ý kiến của mọi người, vẫn cứ làm theo ý mình mà thôi.

Hôm nay giáo sư Dương cũng không ngoại lệ. Lúc dạy được một nửa thì ông đột nhiên nổi hứng, bắt đầu điểm danh.

“Lại nữa rồi.”

Cao Mỗ Mỗ xoa mặt mình, cũng may gần đây cậu ta tinh lực dồi dào, không có trốn học. Đồng thời, cậu ta lại với tay đẩy Thổ Ba đang ngủ bên cạnh một cái:

“Mau dậy đi, lão Dương lại bắt đầu điểm danh rồi kìa.”

Thổ Ba lau nước miếng, ngơ ngác mở mắt ra.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương. Thi và Bạch Hạc Chân Quân đều không có mặt. Tuy rằng hai người bọn họ chỉ tới trải nghiệm cuộc sống đại học, thành tích không ảnh hưởng gì tới họ cả.

Nhưng bị lão Dương nhớ mặt cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Trong lúc đang suy tư, giáo sư Dương đã điểm danh nhiều người liên tục, rốt cuộc cũng kêu đến tên hắn:

“Tống Thư Hàng.”

“Có.”

Tống Thư Hàng nói.

Lão Dương nhìn Tống Thư Hàng, hài lòng gật đầu. Trí nhớ của ông đặc biệt tốt, luôn nhớ được tên và dáng dấp đại khái của các sinh viên trong lớp.

Đây cũng là điểm mà các sinh viên ghét nhất, bởi như vậy, lão Dương mà điểm danh thì người khác có muốn giả bộ điểm danh giúp cũng không được.

Điểm danh ở đại học, theo lý thuyết thì chỉ làm lướt qua cho có, thầy trò phối hợp qua loa đại khái là xong, thậm chí có vài trường học còn chẳng thèm điểm danh… Vì sao phải tuyệt tình như vậy chứ?

“Cao Mỗ Mỗ.”

Lão Dương lại gọi.

“Có.”

Cao Mỗ Mỗ trả lời, tên của cậu ta quá đặc biệt khiến các giáo viên từng thấy tên của cậu ta đều có ấn tượng khó phai.

Không chỉ là điểm danh trong lớp của lão Dương, các giáo viên trong lớp khác cũng vậy, chỉ cần gọi đến cậu ta thì sẽ nhìn cậu ta một cái. Không ai có thể điểm danh giùm Cao Mỗ Mỗ cả, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Cao Mỗ Mỗ lại cảm thấy tủi thân.

Thế cho nên, tên của một người, thật sự rất quan trọng.

“Tống Thi?”

Giáo sư Dương kêu lên, ông cũng có ấn tượng với cô bé này, dù sao cũng là thiếu nữ thiên tài mà.

Tống Thư Hàng cắn răng một cái, hắn bóp cổ họng kêu lên:

“Có!”

Đồng thời với lúc báo danh, hắn sử dụng công năng của ghim cài áo biến hình nhằm đánh lừa thị giác của giáo sư Dương.

Chỉ một mình giáo sư Dương bị ảnh hưởng, trong mắt những người khác, hắn vẫn là Tống Thư Hàng.

Vì vậy, khi Tống Thư Hàng kêu tên, ba người Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và Dương Đức ở bên cạnh đều giật mình nhìn về phía Tống Thư Hàng, hôm nay lão Tống uống lộn thuốc rồi à? Trong lớp của lão Dương mà cũng dám điểm danh giùm á? Hơn nữa lại còn điểm danh dùm người đặc biệt như Tống Thi nữa chứ?

Nhưng chuyện khiến bọn họ giật mình hơn nữa đã xảy ra.

Lão Dương trên bục giảng đẩy kính mắt một cái, nhìn về chỗ của Tống Thư Hàng. Tiếp đó, ông hài lòng gật đầu, đánh một dấu lên sổ điểm danh.

Dường như trong mắt ông, Tống Thư Hàng không phải là Tống

Thư Hàng, mà chính là bé Thi.

“? ? ?”

Trên mặt Cao Mỗ Mỗ hiện đầy dấu chấm hỏi, hôm nay lão Dương uống lộn thuốc ư?

Không chỉ mình Cao Mỗ Mỗ, rất nhiều bạn học xung quanh đều ngu người.

Điểm danh vẫn còn tiếp tục.

“Dương Đức.”

Lão Dương tiếp tục gọi.

Dương Đức vội đáp:

“Có.”

“Lục Phi.

“Có.”

“Thổ Ba.”

“Có.”

“Bạch Hạc!”

Giáo sư Dương lại gọi.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh ngạc của ba người Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức, Tống Thư Hàng đổi chỗ ngồi, tiếp tục giả giọng nói:

“Có!”

Lão Dương tiếp tục ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Không có vấn đề gì.

Tiếp đó, lão Dương cứ như uống lộn thuốc vậy, gật đầu rồi đánh một dấu lên sổ điểm danh.

Thổ Ba và đám bạn học xung quanh giật mình nhìn Tống Thư Hàng, chuyện quái gì thế này? Hôm nay lão Dương bị mù rồi à? Không nhìn thấy một mình thằng Tống Thư Hàng này la ‘có’ ba lượt hay sao?

“Chẳng lẽ hôm nay lão Dương rời giường không đúng tư thế ư?” Có bạn học nghĩ thầm.

“Cũng có thể hôm nay ổng đeo lộn kính mắt không đúng số độ chăng?” Lại có người thầm nghĩ.

“Hay là hôm nay ổng bị bệnh, kỳ thật trong đầu đang mít đặc?”

“Đúng rồi, hôm nay Chu Đào không đi học, hay là tụi mình điểm danh giùm nó đi. Hôm nay lão Dương bị mù, nói không chừng có thể lừa được đấy.”

Bên cạnh có bạn học cao to thấp giọng nói.

Tống Thư Hàng:

“...””

Đừng, người anh em đừng làm vậy, hôm nay lão Dương không có mù, cũng không mang lộn mắt kính, cũng không bị bệnh gì hết!

“Nam Tâm Quỳnh.”

“Có.

“Chu Đào.”

Lúc này, lão Dương gọi đến tên Chu Đào.

Sau đó, cậu bạn cùng phòng cường tráng kia của Chu Đào nghiêm túc ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

“Có!”

Tống Thư Hàng:

“...””

Nếu như có thể, hắn hy vọng bản thân có thể đưa ghim cài áo biến hình cho người anh em này mượn. Nhưng bây giờ có cho mượn thì cũng đã không còn kịp nữa. Tống Thư Hàng còn chưa học được ‘huyễn thuật’, cũng chẳng thể cách không trùm huyễn thuật gì lên thân người khác.

Cõi lòng Tống Thư Hàng đầy áy náy.

Giáo sư Dương đẩy kính mắt một cái, nhìn bạn cùng phòng của Chu Đào chầm chầm:

“Cậu là Chu Đào à?”

“Ặc.”

Cậu bạn cùng phòng cao to kia cảm thấy không ổn, đạo diễn, kịch bản này hơi bị sai rồi đó nha!

“Vậy Hùng Đổng Hoa ban nãy là ai hả?”

Giáo sư Dương trầm giọng hỏi.

Giáo sư không chỉ không mù, trí nhớ của ông cũng không thành vấn đề.

Hùng Đổng Hoa rất muốn khóc, nếu như bây giờ có thể gửi đi một cái icon, cậu ta nhất định phải spam cái icon [lệ rơi đầy mặt] kia đầy màn hình.

“Bạn học Hùng, có tình có nghĩa là chuyện tốt, nhưng nói ‘có’ thay người khác thì không phải là thói quen tốt đâu.”

Giáo sư Dương đẩy mắt kính:

“Có điều thấy cậu có tình có nghĩa như vậy, hôm nay xem như Chu Đào có đi học đi.”

Bạn học Hùng nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Lão Dương mà lại thấu tình đạt lý như thế ư?

Không ngờ giáo sư Dương vẫn còn có thuộc tính như vậy, đúng là đáng yêu mà.

“Nhưng hôm nay Hùng Đổng Hoa trốn học.”

Lão Dương thản nhiên nói, ông đưa tay đánh một dấu lên phía sau tên của Chu Đào, lại bổ sung một nét lên sau tên của bạn học Hùng, biến dấu gạch kia thành chữ X.

Bạn học Hùng lập tức khóc ngất trong WC…

Trong lúc nhất thời, rất nhiều bạn học xoay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

Đậu móa, vậy Tống Thư Hàng vừa rồi là sao đây? Tên này một mình kêu đến ba lượt rồi đấy? Vì sao lão Dương lại không nhìn ra cơ chứ?

Hối lộ ư? Hay quy tắc ngầm? Hoặc giả kỳ thật Tống Thư Hàng là con ruột của lão Dương?

“Nè, Thư Hàng, vừa rồi rốt cuộc là sao thế?”

Cao Mỗ Mỗ tới gần Tống Thư Hàng, nhỏ giọng hỏi.

“Gì?”

Tống Thư Hàng chớp mắt.

“Đừng có giả ngu, vừa rồi mày đáp thay Thi và Bạch Hạc, vì sao lão Dương không có phản ứng thế?”

“Bởi vì tao xài mánh ấy mà.”

Tống Thư Hàng nói.

“Mánh gì thế?”

Cao Mỗ Mỗ nghi ngờ hỏi.

“Tiền.”

Tống Thư Hàng nói:

“Thực ra thì Tống Thi và Bạch Hạc đều tương đối đặc biệt, bọn họ toàn bỏ tiền nên mới vào được trường này. Nể mặt đồng tiền, có một số việc, các thầy cô sẽ mắt nhắm mắt mở mà cho qua.”

Cao Mỗ Mỗ:

“…””

Tiết tháo đâu rồi?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, vừa rồi hắn không nên chỉ làm ảnh hưởng đến thị giác của một mình lão Dương. Lý ra hắn nên gọi mỹ nhân rắn công đức và Thông Nương ra.

Lại để mỹ nhân rắn công đức biến ảo thành dáng dấp của Bạch Hạc, rồi để Thông Nương sử dụng ghim cài áo biến hình hóa thành bộ dáng của Thi, đó mới là cách ổn thỏa nhất.

Vừa rồi hắn đã cạn nghĩ rồi.

Ngoài ra…. Quả nhiên phải ghi việc học một vài huyễn thuật đơn giản vào danh sách cần kíp mới được.

Ít nhất thì một vài huyễn thuật đơn giản có thể giúp tránh đi rất nhiều phiền toái khi ứng phó với người bình thường.

Chương 1098: Ngươi Cũng Tới Tìm Ta Đóng Dấu Ư? Bộp!

Từ sau khi bắt đầu tu chân, khả năng học tập của Tống Thư Hàng đã tăng vọt. Trong lớp, nội dung mà giáo viên giảng hắn vừa nghe đã hiểu, còn có thể nhanh chóng lý giải và suy một ra ba ở trong đầu.

Đối với hắn mà nói thì học hành là một chuyện rất dễ dàng. Thậm chí có lúc hắn còn có thể nhất tâm nhị dụng.

Vừa nghe giáo viên giảng bài trong lớp, vừa ngưng tụ tinh thần bắt đầu tu luyện Chân Ngã Minh Tưởng Kinh, tăng cường tinh thần lực của mình.

Nếu như không sợ người khác quấy rầy, thậm chí hắn có thể tu luyện luôn cả Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, một tiết học có thể vận chuyển chân khí vận hành một vòng trong cơ thể. Chuẩn đến từng nét luôn.

Một tiết học nhanh chóng kết thúc, đến giờ giải lao giữa tiết.

Tống Thư Hàng và đám bạn cùng phòng tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất.

Bọn họ nói đủ thứ chuyện, có thể tám về tin tức thời sự, cũng có thể tám về trò chơi hot nhất gần đây, hay về tình tiết trong quyển tiểu thuyết mà mình thích xem, cũng có thể tâm sự về phiền não của Cao Mỗ Mỗ trong quá trình sáng tác.

Trò chuyện một lúc, có hai thiếu niên bước vào.

“Xin chào, cho hỏi Tống tiên sinh có ở đây không?”

Một thiếu niên trong đó lên tiếng hỏi.

Hai thiếu niên đều môi hồng răng trắng, tướng mạo anh tuấn. Thoạt nhìn bọn họ chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, làn da mịn màng, trông còn đẹp hơn cả con gái. Hai thiếu niên đều để tóc dài, một người buộc tóc đuôi ngựa, người còn lại thì búi tóc thành một cái bánh bao trên đỉnh đầu.

Giọng của thiếu niên cũng không vang dội, nhưng kèm theo một loại âm tần đặc thù, mỗi một người trong phòng học đều có thể nghe rõ giọng của hắn.

“Tìm mày kìa, Thư Hàng.”

Cao Mỗ Mỗ đẩy Tống Thư Hàng một cái.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía hai thiếu niên kia, hai thiếu niên kia che giấu khí tức của bản thân, thoạt nhìn giống hệt người bình thường.

Nhưng Thư Hàng chỉ cần nhìn phong cách kia thì là biết ngay bọn họ là người tu luyện. Hẳn là hai thiếu niên kia đã tu luyện công pháp chuyên môn che giấu khí tức, hoặc là mang theo pháp khí có chức năng tương tự.

Có điều, hắn nhớ mình không hề quen hai thiếu niên này mà?

“Xin chào, các ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng đứng lên, tò mò hỏi lại.

“Thật tốt quá, tìm được ngài rồi, Tống tiền… tiên sinh.”

Thiếu niên búi đầu bánh bao kia vui vẻ nói, sau đó hắn và thiếu niên buộc tóc đuôi ngựa chạy đến bên người Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, thiếu niên búi đầu bánh bao dùng truyền âm nhập mật nói:

“Xin chào, Tống tiền bối. Bọn ta là đệ tử của Cổ Hồ Quan, vừa xuống núi rèn luyện. Thế nhưng nghe quan chủ nói gần đây Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trường đã nắm giữ phương thức truyền công đáng sợ hơn, cho nên bảo bọn ta đến khu Giang Nam tìm ngài, xin ngài đóng dấu cho bọn ta để đề phòng bất trắc.”

Tống Thư Hàng:

“…””

Đệ tử nhà Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối lại tìm tới nhanh như vậy ư? Mình nhớ chỉ vừa nhắc đến chuyện của Thiên Nhai Tử đạo trưởng hồi sáng thôi mà?

Hơn nữa, ngoại trừ Vũ Nhu Tử ra, đây là lần đầu tiên hắn được người khác gọi là ‘tiền bối’, cứ thấy là lạ thế nào ấy.

“Tống tiền bối, giờ ngài có tiện đóng dấu cho bọn ta không?”

Thiếu niên tóc đuôi ngựa dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn

Tống Thư Hàng.

Vị Tống tiền bối này chính là nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống tiền bối mà quan chủ đã nói!

Đúng là lợi hại thật đấy, lần đầu tiên được tiếp xúc khoảng cách gần như vậy với đại nhân vật cỡ này, trong lòng hai tu sĩ thiếu niên có phần lo lắng không yên, lại có kích động như gặp minh tinh vậy.

Vừa nghĩ đến vị nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống tiền bối này sẽ lưu lại cho hai người bọn họ một cái 'thánh ấn', thì bọn họ lập tức kích động như fan hâm mộ nhận được chữ ký của idols.

"Được rồi."

Tống Thư Hàng móc thánh ấn ra. Thứ này cũng chỉ có tu sĩ mới nhìn thấy, người bình thường chưa từng tu luyện sẽ không nhìn thấy được.

"Các ngươi muốn đóng dấu ở đâu?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Tống tiền bối, đóng dấu trên cánh tay có được không ạ?"

Thiếu niên búi đầu bánh bao nói với vẻ chờ mong.

"Được rồi, vươn tay ra."

Tống Thư Hàng nói.

Đôi bên đều dùng truyền âm nhập mật để trao đổi với nhau.

Ở trong mắt những người khác, hai thiếu niên môi hồng răng trắng tới cửa tìm bạn học Tống Thư Hàng. Sau khi tìm được thì vui vẻ nhào tới như người hâm mộ nhìn thấy idols.

Sau đó, Tống Thư Hàng và hai thiếu niên mắt to trừng mắt nhỏ, không nói một lời.

Tình hình đặc biệt quái dị.

Chẳng lẽ là người hâm mộ của bạn học Tống Thư Hàng à?

Dù sao thì bạn học Tống Thư Hàng cũng từng đóng phim, còn diễn vai Cao Thăng sư huynh.

Mẹ nó, đúng vậy, Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!

Lạ thật, sao gần đây lại không nhớ đến việc này chứ? Dường như có một loại lực lượng vô hình đang ngăn cản trong đầu khiến bọn họ không thể nhớ tới cái khái niệm 'Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết’ kia vậy.

Trong lúc đang suy tư, mọi người chợt thấy hai thiếu niên vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn khiến phái nữ cũng phải hâm mộ.

Tiếp đó, dường như bạn học Tống Thư Hàng cầm thứ gì đó ịn nhẹ một cái lên cánh tay của hai thiếu niên.

Sau đó, hai thiếu niên đáng yêu lại cười toe rất đỗi vui mừng.

Qủy dị thế chứ lị!

Hiện tại khả năng nắm giữ thánh ấn của Tống Thư Hàng đã tăng lên rất nhiều. Nên lúc Thi, Tiểu Thải và A Thập Lục bị hắn đóng dấu đều không bị đóng bay mất hút như thụ yêu trước kia.

Thánh ấn nhẹ nhàng ịn một cái lên cánh tay của hai thiếu niên, lưu lại thánh ấn Bá Tống.

Hai tiểu tu sĩ của Cổ Hồ Quan đều cảm thấy trên cánh tay mình mát lạnh. Sau đó, trong mơ hồ, giữa hai người bọn họ và Bá Tống tiền bối đã có thêm một loại liên hệ kì lạ. Đây là một loại “thông đạo năng lượng”, thông qua thánh ấn này, Bá Tống tiền bối có thể cách không mà truyền pháp lực cho bọn họ.

“Cảm ơn Tống tiền… tiên sinh.”

Thiếu niên búi đầu bánh bao và thiếu niên tóc đuôi ngựa khom lưng thi lễ với Tống Thư Hàng một cái.

“Không cần khách sáo.”

Tống Thư Hàng thu hồi thánh ấn rồi xua tay nói.

“Vậy xin tạm biệt Tống tiên sinh.”

Hai thiếu niên thỏa mãn mỉm cười, rời khỏi phòng học của Tống Thư Hàng.

…

…

Sau khi hai thiếu niên kia rời đi, Tống Thư Hàng mới xoa huyệt thái dương.

Hắn cứ có cảm giác kế tiếp sẽ có một làn sóng các tu sĩ ồ ạt tới cửa tìm hắn đóng dấu. Không thể để bọn họ chạy tới trường học được, bằng không thì từng đợt tu sĩ tìm tới xin đóng dấu như thế sẽ ảnh hưởng lớn tới sinh hoạt của hắn.

Một lát nữa phải vào nhóm Cửu Châu số 1 nhắc nhở các tiền bối mới được. Muốn đóng dấu thì thống nhất chờ đến buổi tối, địa điểm là nhà của Dược Sư. Chờ hắn tan học về thì sẽ đồng loạt đóng dấu cho họ.

Cao Mỗ Mỗ:

"Thư Hàng, hai thiếu niên ban nãy là ai đấy?"

"Con cháu trong nhà một người bạn đến tìm tao xin chữ ký."

Tống Thư Hàng thở dài.

"Tìm mày xin chữ ký? Đã xem Trận Chiến Mạt Pháp à?"

Thổ Ba chớp mắt hỏi:

"Vậy sao không tìm tao xin chữ ký chứ?"

Dù gì thì cậu ta cũng đóng một vai quan trọng mà.

"Ha ha ha ha, có lẽ Thổ Ba mày chưa có đủ cảm giác tồn tại trong phim chăng?"

Tống Thư Hàng cười nói.

"Vừa rồi mày đưa tay vỗ lên cánh tay bọn họ là xem như đã ký tên rồi đấy hả?"

Dương Đức tò mò hỏi.

"Tao đóng cho bọn nhóc cái dấu, chính là cái này. Ban nãy là do khuất mắt nên tụi mày không thấy được."

Tống Thư Hàng lật tay một cái, để lộ ra thánh ấn, lại để ba thằng bạn thân nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi lại thánh ấn.

"Con cháu nhà bạn mày thú vị thật đấy, đóng dấu một cái là đã thấy thỏa mãn rồi."

Cao Mỗ Mỗ cười nói.

Trong lúc nói chuyện, lại có một bóng người nhỏ xinh xuất hiện ở cửa phòng học.

"Xin chào, xin hỏi bạn học Tống có ở đây không?"

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào vang lên.

"Thư Hàng, lại tìm mày à?"

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, phát hiện là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi đang rụt rè đứng ở cửa, cặp mắt đen nhánh sáng ngời quét nhìn khắp phòng học.

“Xin chào, cũng tìm ta sao?”

Tống Thư Hàng vẫy tay rồi hỏi.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, hai mắt của cô bé lập tức sáng lên. Vui vẻ chạy tới chỗ Tống Thư Hàng:

“Rốt cuộc tìm được anh rồi! Anh Tống.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng mỉm cười ôn hòa, lại là đệ tử môn phái nào đến tìm hắn đóng dấu à? Thoạt nhìn cứ như người bình thường ấy, nhưng có thể là đã che giấu khí tức bản thân rồi.

“Cô là đệ tử nhà ai thế?”

Tống Thư Hàng dùng phương thức truyền âm nhập mật để hỏi.

“Đệ tử nhà ai ư? Hì hì, nhà Đậu Đậu.”

Cô gái nhỏ vui vẻ đáp.

Đệch, ngay cả Đậu Đậu mà cũng đã giới thiệu người đến đây đóng dấu à?

Vụ kinh doanh đóng dấu của hắn sắp HOT rồi đây.

“Muốn đóng dấu ở đâu?”

Tống Thư Hàng móc thánh ấn ra, dò hỏi.

“Đóng dấu ở đâu? Tuy rằng không rõ lắm nhưng sao cũng được ạ.”

Cô gái nhỏ cười ngọt ngào.

“Được rồi, giơ tay ra.”

Tống Thư Hàng nói.

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn giơ bàn tay nhỏ nhắn của mình ra trước mặt Tống Thư Hàng.

Ngón tay cô rất dài, thoạt nhìn có vẻ rất dẻo. Cô đang mặc áo ngắn tay, giơ một cái là để lộ cánh tay mềm mại ra ngay

Tống Thư Hàng giơ thánh ấn lên, ‘bộp ~’ một phát, đóng một dấu lên cánh tay cô.

“OK, xong rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Cô gái nhỏ:

“! ! !”

Cô ngu người, vừa rồi cô cảm giác được Tống Thư Hàng vươn tay khẽ ấn xuống cánh tay cô một cái, sau đó dường như có một thứ gì đó lạnh buốt ịn lên tay cô.

Cô cảm giác được loáng thoáng đó là một con dấu. Nhìn sang thì lập tức thấy được một hoa văn cổ xưa rất đẹp.

Bên trên có hai chữ viết cũng mang phong cách cổ xưa: Bá Tống.

"Bá Tống, nghe lạ thế. Hì hì hì, là nick name mới của Đậu Đậu anh đấy à?"

Cô gái nhỏ cười khúc khích.

Tống Thư Hàng:

"Hả?"

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai thế nhỉ.

Cô gái nhỏ này vừa nói là 'nick name mới của Đậu Đậu anh', cô ấy tưởng mình là con Đậu Đậu ngu ngốc kia à?

Tại sao lại tưởng mình là Đậu Đậu chứ?

Đợi đã!

Mẹ nó, có thể mình vừa làm chuyện ngu xuẩn mất rồi.

Tống Thư Hàng đặt tay lên cánh tay của cô gái nhỏ kia rồi thúc giục tinh thần lực.

Ừm…

Thân thể cô bé này rất khỏe mạnh.

Tiếp đó, cô bé này chưa từng tu luyện, là một người bình thường.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

"Nhìn trời…"

Là cô bé kia.

Không ngờ cô bé ấy lại đến.

Nếu như hắn không đoán sai, em gái dễ thương này chính là bà xã 'Sở Sở' mà Đậu Đậu cưa được trong game online kia.

Con Đậu Đậu mê Sở Sở kia, đúng là nghiệp chướng mà. Vậy mà lại khiến em gái dễ thương này nghìn dặm xa xôi chạy tới đại học Giang Nam gặp hắn.

"Sở Sở?"

Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Dạ, hì hì.

Cô gái nhỏ cười hì hì đáp, quần áo cô mặc hôm nay hoàn toàn khác với lúc chat trên mạng, có điều Đậu Đậu vẫn nhận ra cô.

Tống Thư Hàng vỗ trán.

Chết dở rồi.

Ai có thể nói cho hắn biết, kế tiếp hắn phải làm gì đây?

Chương 1099: Ta Phiền Não Cái con khỉ Ấy!

Bà xã trên mạng của Đậu Đậu chạy đến đại học Giang Nam tìm ta, ta phải làm sao đây, online chờ gấp.

Sở Sở chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Học kỳ này cô đã học lớp mười hai, học kỳ sau sẽ thi vào đại học, mục tiêu đương nhiên là thi vào đại học Giang Nam.

Hôm nay cô cố ý xin nghỉ, chạy đến đại học Giang Nam gặp Đậu Đậu. Cô muốn xem thử có phải Đậu Đậu ở đại học Giang Nam thật hay không.

Cô rất may mắn, chẳng mấy chốc đã tìm được Đậu Đậu.

Đậu Đậu trông còn đẹp trai hơn cả trên mạng, cỏn bảnh hơn lúc đóng Cao Thăng sư huynh nữa. Cảm giác nhìn thế nào cũng không chán, mỗi góc độ đều rất có khí chất, còn đẹp hơn mấy ngôi sao gì gì đó mà bạn của cô hâm mộ nữa.

Chỉ là giọng của Đậu Đậu nghe cứ là lạ thế nào ấy…

Tống Thư Hàng lúng túng sờ mũi, phát hoảng khi bị cô bé kia nhìn chằm chằm.

“Một mình em chạy tới đại học Giang Nam à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Dạ.”

Sở Sở gật đầu:

“Có điều không phải em lén chạy đến, em đã nói với ba là muốn đến khu Giang Nam gặp bạn, ba em cũng đồng ý.”

Tống Thư Hàng:

“…””

Ba của cô bé này thoáng tới vậy à? Có phải ba ruột không thế?

Rắc rối nhất chính là phải giải thích quan hệ giữa mình và Đậu Đậu với cô bé này thế nào đây?

Từ mặt lý trí mà nói, thì kể thẳng ra với cô là tốt nhất. Nếu không, một lời nói dối cần dùng nhiều lời nói dối hơn nữa bù vào, đến lúc đó sẽ càng rắc rối hơn.

Nhưng vấn đề là, Đậu Đậu là một con chó. Hắn phải nói chuyện của Đậu Đậu với em gái này thế nào đây?

Kỳ thật, kẻ chơi game cùng em bao lâu nay chính là một con chó Kinh Ba nho nhỏ rất đáng yêu. Em gái này sẽ phát điên mất.

“Ngồi xuống trước đi.”

Tống Thư Hàng nhích sang bên cạnh, cho Sở Sở ngồi xuống trước.

“Dạ.”

Sở Sở cười ngọt ngào, ngồi xuống kế bên Thư Hàng, hai tay vặn xoắn lại với nhau, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng.

“Này, Thư Hàng… cô bé này là ai vậy? Không phải mày đang hẹn hò với cô giáo Tô à?”

Cao Mỗ Mỗ tới gần Tống Thư Hàng, ghé vào lỗ tai hắn hỏi nhỏ.

Lẽ nào thằng Tống Thư Hàng này muốn bắt cá hai tay à?

“Nói ra thì dài dòng lắm, chuyện này không phải do tao, lát nữa tao sẽ giải thích cho bọn mày hiểu.”

Tống Thư Hàng đau đầu xoa huyệt thái dương.

“Đậu Đậu, anh không muốn em đến đây sao?”

Sở Sở thấy vẻ mặt phiền não của Tống Thư Hàng thì rụt rè hỏi lại. Trong đầu cô lập tức nhớ tới mấy câu chuyện yêu đương máu chó trên mạng.

“Không, không phải chuyện này.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Chờ chút….

Mình đau đầu cái con khỉ ấy!

Đây là chuyện của Đậu Đậu mà? Vì sao mình phải xoắn xuýt thay nó cơ chứ?

Mình cũng không phải Đậu Đậu, người đi tán gái trên mạng cũng chẳng phải mình. Chuyện tình cảm của mình còn đang rối nùi đây này, làm gì có thời gian giải quyết chuyện tình cảm thay cho Đậu Đậu chứ?

Phải giải thích và ứng phó với em gái Sở Sở thế nào là chuyện của Đậu Đậu mới đúng.

“Kỳ thật chuyện này nói ra rất dài dòng, Sở Sở em chờ một chút, anh gọi điện thoại.”

Tống Thư Hàng nói.

“Dạ.”

Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu.

Tống Thư Hàng lấy di động ra, mở danh bạ, sau đó tìm và bấm gọi cho Đậu Đậu.

Nghe nói bây giờ Đậu Đậu đang bị Hoàng Sơn Chân Quân chốt lại, mong là có thể gọi được cho nó!

Rất may mắn… điện thoại của Đậu Đậu đã gọi được.

“Gâu, quỷ chết bầm, gọi cho ta làm gì thế?”

Giọng của Đậu Đậu phát ra từ di động.

Tống Thư Hàng:

“…””

Đậu xanh, quỷ chết bầm là cái xưng hô gì thế hả?

“Ê? Này? Không nói lời nào là sao? Bỏ điện thoại trong túi nên bị ấn nhầm nút gọi rồi hử?”

Đậu Đậu la lên.

Tống Thư Hàng:

“Không, không có gọi nhầm đâu. Ta chỉ đang câm nín trước xưng hô quái dị của ngươi dành cho ta thôi.”

“Không phải ta đang luyện tập sao… Vì phản kháng Hoàng Sơn ngu ngốc gả ta ra ngoài, nên gần đây ta đang tập xem phải làm sao để tạo ấn tượng xấu nhất ngay khi vừa gặp mặt ấy mà.”

Đậu Đậu lấy làm đắc ý.

Tống Thư Hàng:

“Ta cảm thấy ngươi không cần luyện tập làm gì đâu, chỉ cần dựa vào bản năng của ngươi thì bảo đảm có thể để lại ấn tượng đầu tiên tồi tệ nhất cho người ta rồi.

“Thế hử? Ta lợi hại như vậy sao? Ha ha ha ha, thật là ngại quá đi hà.”

Đậu Đậu cười nói.

Tống Thư Hàng đau răng:

“Không phải ta đang khen ngươi đâu.”

“Hứ, đáng ghét, người ta ngượng quá đi hà.”

Đậu Đậu nói

Tống Thư Hàng sởn hết cả gai ốc:

“Đừng dùng loại giọng điệu này nói chuyện thì chúng ta vẫn là bạn tốt.”

“Gâu, gọi điện thoại cho ta có chuyện gì thế?”

Đậu Đậu hỏi.

“Sở Sở tới rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Gì cơ?”

Đậu Đậu ngẩn người.

“Sở Sở tới đại học Giang Nam tìm ta, giờ đang ngồi bên cạnh ta.”

Tống Thư Hàng lặp lại:

“Bây giờ ngươi tự nói chuyện với cô ấy đi nhé?”

Đậu Đậu:

“...””

“Việc anh đây có thể giúp ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi. Kế tiếp, tự ngươi nói chuyện rõ ràng với Sở Sở đi, cũng giải thích mọi chuyện với cô ấy luôn đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn đưa điện thoại cho Sở Sở đang mang lấy làm khó hiểu ở bên cạnh.

“Đây, nói chuyện với Đậu Đậu đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở ngu người:

“Nói chuyện với Đậu Đậu? Vậy anh là ai?”

“Anh không phải Đậu Đậu.”

Tống Thư Hàng cười ôn hòa nói.

Sở Sở há to miệng, trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy vẻ khiếp sợ và không dám tin.

“Thực ra, Đậu Đậu… có bộ dạng rất giống anh. Nên thường có người nhận nhầm anh với nó.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Dù sao thì con chó ngốc Đậu Đậu còn chưa hóa hình, chờ khi nó đến ngũ phẩm thì bảo nó chú ý một chút, biến thành dáng vẻ hao hao với hắn thì sẽ không thành vấn đề.

“Là như vậy ư?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Sở đỏ bừng lên, sau đó cô nhận lấy điện thoại của Tống Thư Hàng, rụt rè hỏi thử:

“Đậu Đậu?”

“Gâu, là anh đây, bà xã.”

Giọng nói quen thuộc của Đậu Đậu truyền ra từ di động.

m thanh này, giọng điệu này, không sai… Đây mới là Đậu Đậu mà cô biết.

Nhưng cái anh Tống Thư Hàng ở đại học Giang Nam là sao đây?

“Bã xã, em tìm một chỗ yên tĩnh đi, anh và em nói chuyện riêng. Cách cái tên Tống Thư Hàng kia xa một chút, đừng để hắn nghe được.”

m thanh của Đậu Đậu vang lên.

Tống Thư Hàng:

“...””

“Dạ.”

Sở Sở gật đầu, sau đó cô đứng lên, gật đầu xin lỗi với Tống Thư Hàng rồi mới chạy ra khỏi phòng học.

Sau khi nhìn cô gái nhỏ rời đi, Tống Thư Hàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Này, Thư Hàng… cô bé vừa rồi có quan hệ gì với mày vậy?”

Đám người Thổ Ba tò mò hỏi.

“Là người mà bạn tao cua trên game online.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Cái gì? Em gái hẹn hò trên game online mà lại có chất lượng cao như vậy à?”

Thổ Ba trừng to mắt:

“Game gì thế?”

“Tao cũng không rõ lắm, tao cũng không chơi cái game đó.”

Tống Thư Hàng nhún vai.

"Vậy sao cô bé ấy lại chạy đến đại học Giang Nam tìm mày?"

Cao Mỗ Mỗ nhướng mày:

"Trong đó nhất định có gian tình."

"Tổ sư mày."

Tống Thư Hàng nói:

"Thực ra đây cũng là chuyện làm tao phiền não. Thằng bạn kia của tao khá dị, lúc em gái này hỏi nó trông thế nào thì nó lại gửi hình của tao cho em gái đó."

Cao Mỗ Mỗ:

"..."""

Thổ Ba:

"..."""

Dương Đức:

"..."""

Bạn học Hùng Đổng Hoa bên cạnh:

"Đậu má, cho tao xin một tá bạn bè như vậy đi!"

Vì sao cậu ta lại không gặp được loại bạn thân nghĩ đến hạnh phúc cả đời cho bạn mình, tán gái giúp bạn mình như thế chứ?

"Người bạn kia của mày còn thiếu đồng đội hay vật trang sức gì không?"

Thổ Ba nghiêm túc nói:

"Bảo nó lần sau mà chơi game thì gửi hình của tao đi! Gửi luôn địa chỉ nhà tao cũng được, tao thật sự không ngại đâu."

Dương Đức:

"Thư Hàng, chúng ta là bạn bè đúng không?"

"Mày muốn nói cái gì đây?"

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

"Nếu chúng ta đã là bạn tốt thì bạn bè của mày cũng là bạn bè của tao ha."

Dương Đức vỗ ngực nói:

"Anh đây có một bộ ảnh nghệ thuật trông đặc biệt ngầu lòi. Mày giúp tao gửi cho bạn mày làm tư liệu sống đi, lần tới khi cần gửi ảnh chụp cho em gái nào thì bảo nó cứ gửi hình của tao. Tao trao toàn quyền luôn đấy, không thu phí bản quyền đâu."

"Bọn mày vã tới vậy à?"

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

"Mày có cô giáo Tô rồi, sao có thể hiểu được nỗi khổ của đám FA bọn tao chứ? Gần đây muốn tìm một người đẹp khó như lên trời ấy."

Thổ Ba cảm thán.

"Thật ra vừa gặp thì tao đã yêu Bạch Hạc rồi."

Dương Đức nhếch miệng nói:

"Mấy ngày nay mỗi khi nhớ lại là tao lại thấy bạn Bạch Học có nét đẹp phi cmn giới tính ấy, hơn nữa trên người ẻm còn có loại cảm giác ấm áp như thiên sứ vậy. Thư Hàng, mày thấy nếu tao tỏ tình với ẻm thì sẽ thế nào?"

Dương Đức lại thích Bạch Hạc Chân Quân á?

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy hài hước thế nào ấy…

Được rồi, Bạch Hạc tiền bối hình thái thiên về phái nữ quả thực rất cute. Dương Đức thích cô cũng không có gì lạ. Dù sao thì con trai đều là đám yêu bằng mắt, thích cái đẹp đã là bản năng rồi.

"Khụ, nếu như mày tỉnh tò với ẻm thì có lẽ sẽ bị ẻm đánh bẹp cớt đấy."

Tống Thư Hàng nói:

"Bởi vì ẻm đã có người thương rồi."

"Đậu xanh, là ai thế? Nói cho tao biết tình địch của tao là ai đi!"

Thổ Ba nói.

Tống Thư Hàng:

"…""

Không phải Dương Đức thích Bạch Hạc sao? Thổ Ba mày nhảy vào làm cái quần gì thế?

"Bạn học Bạch Hạc đã có người thương ư? Trúa ơi, không phải đấy chứ."

"Đừng mà, nữ thần mới của tao đã có người thương rồi ư?"

"Tàn nhẫn quá đi, rõ ràng bạn Bạch Hạc vừa chuyển trường tới thôi mà, tao vừa yêu mà đã thất tình ngay và luôn rồi ư."

Lại có một đám bạn học kêu rên.

Tống Thư Hàng:

“...””

Người thầm thích Bạch Hạc tiền bối nhiều như vậy cơ à?

“Nói nghe xem, rốt cuộc là bạn Bạch Hạc thích ai thế?”

Cao Mỗ Mỗ tò mò hỏi.

“Bọn mày đều biết cả, nam chính trong Trận Chiến Mạt Pháp đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Dương Đức:

“Thánh thần thiên địa ơi, tim tau đau quá man.”

Chỉ cần nghĩ tới chàng trai như trích tiên nơi phàm trần kia, cái loại tồn tại đẹp đến phi nhân loại kia thì cậu ta đã hết hy vọng luôn. Tình địch thế này thì đúng là bít cửa rồi.

“Lão Tống, vậy em Thi có bạn trai chưa?”

Lúc này, một âm thanh vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

“Đậu móa!”

Tống Thư Hàng nói, cầm thú cỡ này cơ á?

Bé Thi còn nhỏ như vậy mà cũng có đứa muốn xuống tay với cô nhóc à?

Có tin hắn báo chú công an không.

“Chấm mút trước ba năm, tử hình cũng không lỗ!”

Giọng phía sau lại nói tiếp.

“Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn le lói suốt trăm năm.”

Lại có người nói hùng hồn hơn.

“Chỉ cần nuôi mấy năm thì em Thi tuyệt đối không thua gì bạn Bạch Hạc đâu.”

“Cam sành lột vỏ còn chua, thương em còn nhỏ anh cua để dành, mắc công mai mốt lại có cả đống thằng giành giật với mình.”

Tống Thư Hàng:

“...””

Chương 1100: Các Kiểu Người đẹp

“Ngoại trừ bạn Thi ra, Tống Thư Hàng mày còn quen biết người đẹp nào khác không? Mấy người chưa kết hôn ấy?”

Có đứa xáp lại gần hỏi.

“Tao nhớ học kỳ trước, có người từng thấy Tống Thư Hàng đi cùng với một người đẹp chân dài ơi là dài.”

“Chuyện này tao biết nè, là chị họ của Tống Thư Hàng. Từ lúc nhìn thấy chị họ Triệu Nhã Nhã của nó thì tao biết ngay nó chính là em vợ tương lai của tao rồi.”

Tống Thư Hàng:

“Mày đi chết đi!”

“Có điều mấy cô nàng xinh đẹp bên cạnh Thư Hàng đều có chất lượng rất cao. Thư Hàng, nếu mày không mở hậu cung thì giới thiệu vài em gái cho mấy anh em làm quen đi.”

“Tao tìm đâu ra nhiều người đẹp như vậy cho bọn mày làm quen chứ?”

Tống Thư Hàng than thở.

Đang lúc nói chuyện, cửa phòng học lại xuất hiện một bóng người.

Đây là một người đẹp vóc người cao gầy, trông cao hơn người bình thường một cái đầu, body bốc lửa, trên mặt đeo khăn lụa. Mặc dù không nhìn rõ thấy khuôn mặt cô nàng, nhưng chỉ riêng bằng dáng người bá đạo và đôi mắt sáng ngời kia thì cô nàng này tuyệt đối không thể nào tệ được.

“Thư Hàng.”

Người đẹp cao gầy gọi Tống Thư Hàng, trong tay còn cầm theo một hộp đựng thức ăn tinh xảo.

“Lại là tìm mày kìa.”

Cao Mỗ Mỗ nói.

“Còn nói mình không quen biết người đẹp, đây đã là người thứ hai trong hôm nay rồi.”

Tống Thư Hàng:

“…””

Là Biệt Tuyết Tiên Cơ, sao Tiên Cơ lại chạy đến đây nhỉ?

“Ta mang thức ăn cho Bạch, Bạch Hạc vừa chạy đến chỗ ta đặt một bàn Tiên Trân yến. Sau đó bảo ta đưa cái này đến cho ngươi… Nghe nói ngươi có thể đưa nó cho Bạch à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng rồi đưa hộp đựng thức ăn tinh xảo kia cho hắn.

Thì ra là thế.

Chỉ khi nào đối tượng mua thức ăn là Bạch Tôn Giả thì Biệt Tuyết Tiên Cơ mới giao hàng tận nơi thế này.

“Ừm, cứ giao cho ta đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Còn nữa.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cúi người, ghé sát vào tai Tống Thư Hàng nói:

“Ta sẽ tha cho con ngựa giống tinh kia một mạng. Nó quả thật bị người khác lừa nên mới chạy đến chỗ ta. Ta đang nghĩ cách moi ra tên ác ý lừa gạt kia. Con ngựa giống tinh nọ thiếu ngươi một ân tình rồi đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu, xem như ngựa giống tinh lại tránh thoát một kiếp.

Về phần ân tình của ngựa giống tinh… thôi bỏ đi, chỉ cần thứ này đừng chui ra làm bẩn mắt hắn là tốt rồi.

“Ngoài ra, trong tay ngươi có bao nhiêu mầm hành thế? Ta và ngươi trao đổi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhỏ giọng nói:

“Đúng lúc ta bảo người mang theo rất nhiều linh thú tinh đến.”

Lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ nói chuyện, hơi thở ngọt ngào phun ra từ miệng cô khiến tai Tống Thư Hàng ngưa ngứa.

“Vẫn còn một chút, giao dịch ngay bây giờ ư?”

Tống Thư Hàng hỏi. Lần trước sau khi Thông Nương cuồng bạo thì liên tục dùng chiêu “hành ra khỏi vỏ”, có không ít mầm hành.

“Ta mở một huyễn thuật, giao dịch ngay bây giờ đi. Ta cần dùng gấp.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Sau đó, cô dùng một huyễn thuật loại nhỏ bao lấy bản thân và Tống Thư Hàng. Tiếp theo, cô lấy ra một cái rương màu đen, bên trong đầy linh thú tinh tam phẩm và tứ phẩm ra.

Tống Thư Hàng thì lấy tất cả mầm hành mà mình có ra, có đến mấy bó.

“Nhiều đến vậy à? Nói vậy lần này số linh thú tinh ta mang đến không đủ rồi. Như vầy đi, lần tới ta sẽ bù thêm linh thú tinh cho ngươi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng:

“Không thành vấn đề.”

Hai người hài lòng hoàn thành giao dịch.

Thông Nương khóc ngất trong túi thu nhỏ một tấc, đống mầm hành kia đều là của cô mà.

Thế nhưng cô lại không dám khóc thành tiếng. Bởi vì Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ở bên cạnh, cô sợ mình khóc quá lớn tiếng thì ngay cả nhựa hành cũng bị Biệt Tuyết Tiên Cơ lấy đi.

Sau khi hoàn thành giao dịch, Biệt Tuyết Tiên Cơ tán đi huyễn thuật rồi vẫy tay chào Tống Thư Hàng, tao nhã rời đi.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên túi thu nhỏ một tấc, có thể đổi được nhiều linh thú tinh như vậy đều nhờ công lao của Thông Nương cả.

“Hức hức hức, mầm hành của ta.”

Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ đi xa, Thông Nương mới khóc rống thành tiếng. Có điều âm thanh của cô vẫn bị hạn chế trong túi thu nhỏ một tấc.

“Đừng khóc mà, mầm hành của cô để đó cũng vô dụng, thà đổi thành tài nguyên tu luyện còn hơn.”

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói.

“Hứ, ngươi cắt đầu mình xuống rồi đổi thành tài nguyên tu luyện thử xem? Hơn nữa ta cũng không dùng được linh thú tinh.”

Thông Nương nói.

“Vậy ta đổi tài nguyên tu luyện khác cho cô nhé, ví như… hạt sen Đao Ý Thông Huyền này? Nước suối nguồn sự sống này? Đan dược dùng để tu luyện này? Nói thật, cảnh giới của Thông Nương cô tăng quá chậm. Giờ mà mới tới nhị phẩm, nếu cứ như vậy thì sao ta có thể để cô làm yêu sủng được chứ?”

Tống Thư Hàng nói.

“Xin lỗi, ta tu luyện quá chậm nên làm ảnh hưởng đến tổ quốc.”

Trong lòng Thông Nương đắng chát.

Chờ chút đã?

Cái mặt mo của ngươi nhá, ta biến thành yêu sủng của ngươi từ khi nào hả?

…

…

“Thư Hàng, người đẹp vừa rồi là ai vậy?”

Có đứa hỏi.

“Tao phát hiện tao lại yêu lần nữa rồi, mất đi bạn Bạch Hạc, tao lại phát hiện tình yêu mới.”

“Cô chủ Biệt Tuyết, cô ấy là chủ của một chuỗi nhà hàng.”

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười nói:

“Ngoài ra, cô ấy và bạn Bạch Hạc là tình địch. Nên bọn mày đừng có mơ hão mà hao mỡ.”

“...””

“Tại sao có thể như vậy chứ.”

“Nhưng không phải vừa rồi bạn Bạch Hạc mua thức ăn ở chỗ cô ấy sao?”

Tống Thư Hàng giơ hộp đựng thức ăn lên:

“Bởi vì đây là bữa ăn dành cho người mà bọn họ cùng yêu.”

“Thư Hàng à, mày giới thiệu một người đẹp chưa có người thương cho tụi tao làm quen được không?”

Thổ Ba nói.

Tống Thư Hàng nhún vai:

"Tao thật sự không biết…"

"Này Thư Hàng, các ngươi tan học chưa?"

Cửa phòng học, lại có một vị tiên tử dáng người lả lướt tiến vào, sau đó lên tiếng gọi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"…""

Hôm nay gió gì thổi vậy, cả nhóm hẹn nhau đến tìm hắn tập thể?

Người đến chính là Đông Phương Lục Tiên Tử, trong tay cô đang cầm một chiếc mũ bảo hiểm xe máy. Xem ra bằng lái của cô còn chưa làm lại được? Nhà của Tuyết Lang Động Chủ vẫn còn nguyên vẹn chứ?

"Vẫn chưa đâu, còn một tiết nữa."

Tống Thư Hàng cười nói.

"Tiểu Thải đâu? Ta dẫn nó ra ngoài dạo một lát nhé."

Đông Phương Lục Tiên Tử nói, cô vừa tìm được một chỗ siêu độ tốt, định qua đây mang Tiểu Thải đi siêu độ.

Lực lượng công đức trên người Tiểu Thải giờ đã có hình thức ban đầu, nếu cứ tiếp tục thì sẽ có hy vọng che giấu được yêu khí trên người cô ta.

"Hôm nay Tiểu Thải ở nhà nghỉ ngơi chứ không theo ta đến trường. Tiền… chị cứ đến thẳng nhà tìm cô ấy là được."

Tống Thư Hàng nói.

Hôm qua Tiểu Thải đã trải qua vụ nổ từ thiên kiếp bom nguyên tử và thiên kiếp bom nhiệt hạch nên tinh thần mệt mỏi, bây giờ còn đang ngủ lấy sức.

"À, hiểu rồi. Đưa chìa khóa cho ta, ta đi tìm nó."

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng lấy chìa khóa ra đưa cho Tiên Tử.

"Ngoài ra, lần tới xin gọi ta là em Đông Phương nhé."

Đông Phương Lục Tiên Tử chớp mắt:

"Trông ta trẻ hơn ngươi nhiều."

Tống Thư Hàng:

"…""

Ta cũng có già gì đâu?

“Gặp lại sau.”

Đông Phương Lục Tiên Tử xoay lưng, duyên dáng cất bước.

Sau khi Đông Phương Lục Tiên Tử rời đi.

“Em Đông Phương đúng là đẹp khỏi chê, trái tim tao đang đập thình thịch thình thịch đây này.”

“Đúng là yêu nghiệt mà.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói:

“Đừng mơ nữa, vị này cũng có đối thượng rồi.”

Có người nói Lưu Long của Thiên Sơn tông vẫn luôn cuồng nhiệt theo đuổi Đông Phương Lục Tiên Tử, tuy là vẫn chưa theo đuổi thành công.

Thổ Ba:

“Cho nên hãy để một em gái chưa có đối tượng đến đây đi.”

“Đừng mơ nữa, tao…”

Tống Thư Hàng nói được một nửa, ở cửa lại xuất hiện một bóng người, trên thân người nọ tỏa ra sóng lực lượng rất ôn hòa.

Tống Thư Hàng nói đến một nửa thì lập tức dừng lại.

Lại nữa ư?

Lần này lại là vị tiền bối nào đây?

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, nhìn về phía cửa.

Sau đó, hắn nhìn thấy một cô gái mặc vest trắng đang đứng ở cửa, mỉm cười nhìn quanh trong phòng học.

Lại tìm hắn ư?

“Lần này là ai?”

Cao Mỗ Mỗ đẩy Tống Thư Hàng.

“Lần này tao thật sự không biết.”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Lúc này, cô gái mặc vest trắng kia nhìn thấy Tống Thư Hàng. Cô mỉm cười, tao nhã cất bước đi tới chỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chú ý tới, khoảng cách mỗi một bước mà cô bước ra đúng chuẩn tựa như đã dùng thước đo đạc vậy.

Sau mấy bước, cô đã đến gần Tống Thư Hàng.

“Vị tiền… tiên sinh này, ngài.”

Lúc vừa nói được nửa câu, giày cao gót dưới chân cô gái mặc vest trắng tao nhã kia bị trật một cái, thân hình ngã xuống đất.

“Cẩn thận!”

Tống Thư Hàng vô thức vươn tay chuẩn bị đỡ cô.

Nhưng đúng vào lúc này, cô gái mặc vest trắng kia vươn tay chống xuống đất, người bật lên cao, sau đó xoay một vòng giữa không trung, bộp một tiếng, vững vàng đáp xuống đất.

Trong phòng học của Tống Thư Hàng lập tức lặng ngắt như tờ.

Một chuỗi động tác này thuộc đẳng cấp của vận động viên thể thao thế giới luôn rồi. Hơn nữa cô gái này còn đang mang giày cao gót đấy.

Đây là một người đẹp cool ngầu!

“Mang giày này khó chịu thật, phát minh của tên ngu ngốc nào thế không biết.”

Cô gái mặc vest trắng lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng:

“...””

Tuy mang giày cao gót khá là khó chịu, nhưng khi người đẹp mang nó vào sẽ rất đẹp. Hơn nữa nghe nói, lúc thứ này vừa được phát mình ra là để cho đàn ông mang thì phải? A ha ha ha.

“Khụ, chào cô, cô tìm ai vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tìm ngài.”

Cô gái mặc vest trắng ngẩng đầu, lộ ra nụ cười ôn hòa lần nữa. Còn dùng tôn xưng “ngài” nữa.

“Đóng dấu ư?”

Tống Thư Hàng thử hỏi.

“Gì cơ?”

Vẻ mặt cô gái mặc vest trắng lấy làm khó hiểu.

Xem ra không phải người mà các đạo hữu trong nhóm giới thiệu đến nhờ hắn đóng dấu. Vậy tiên tử xa lạ này tìm hắn có chuyện gì thế này?

“Mặc dù không biết đóng dấu là có ý gì, có điều ta tìm ngài là vì chuyện khác.”

Cô gái mặc vest trắng nói rồi phóng linh lực trong cơ thể mình ra.

Trong linh lực cô phóng ra ẩn chứa rất nhiều khí tức của lực lượng linh thú, ẩn trong đó dường như còn có tiếng rống của ba mươi ba loại thần thú.

Tống Thư Hàng khựng lại, khí tức của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công!

“Ngài có thời gian không? Ta muốn tìm ngài nói chút chuyện.”

Cô gái mặc vest trắng nói.

Rõ ràng cô đang lấy thân phận ‘hậu bối’ tới gặp Tống Thư Hàng. Và tất nhiên cô cũng đã thấy hình ảnh Tống Thư Hàng ‘nhân tiền hiển thánh’.

“Đi theo ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn đứng lên, nói với Cao Mỗ Mỗ:

“Lão Cao, lát nữa Sở Sở quay lại thì mày bảo cô bé ấy chờ tao một chút.”

“Được.”

Cao Mỗ Mỗ đáp.

Tống Thư Hàng đứng dậy, đi về hướng sân thượng cùng cô gái mặc vest trắng kia.

“Tìm ta có chuyện gì không?”

Vừa đi, Tống Thư Hàng vừa truyền âm nhập mật hỏi.

“Ta tới tìm tiền bối là vì đệ tử của ta, hình như hắn đang ở chỗ ngài.”

Cô gái mặc vest trắng nói.

Chương 1101: Phù Sinh Tiên Tử

Ngay khi tiếp xúc với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của cô gái mặc vest trắng, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức có suy đoán.

Lúc cô mở miệng nói chuyện thì Tống Thư Hàng đã xác định được thân phận của cô.

Cô gái mặc vest trắng này hẳn là sư phụ của hồ yêu ♂. Trước đó lúc Tống Thư Hàng hỏi thăm tin tức về sư phụ hắn, hồ yêu đã buột miệng nói: “Ta nói cho ngươi biết, sư phụ là của ta... Ngươi đừng mơ gặp được ngài.”

Nói cách khác, nếu tính hướng của hồ yêu ♂ bình thường thì sư phụ của hắn hẳn là một vị tiên tử, bây giờ xem ra quả nhiên đúng như vậy.

Nhưng mà... tà ma chuột Hamster chỉ mới mang hồ yêu tới khu Giang Nam gặp hắn vào rạng sáng hôm nay, sau đó rương lớn phong ấn hồ yêu lại bị Tống Thư Hàng đặt vào thế giới hạch tâm.

Từ lúc nhận được hồ yêu cho đến giờ cũng chỉ mới qua mấy tiếng đồng hồ, vậy mà cô gái mặc vest trắng này đã tìm tới cửa rồi ư?

“Sao cô lại tìm được ta vậy?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Sau khi mất đi liên lạc với tiểu đồ, ta đã nhờ một vị trưởng bối tính giúp một quẻ. Vị trưởng bối kia chỉ dẫn phương hướng bảo ta đến khu Giang Nam xem thử, hẳn là sẽ tìm được tiểu đồ ở chỗ này. Ta tìm kiếm ở khu Giang Nam rất lâu, mãi đến sáng sớm hôm nay mới cảm ứng được khí tức của tiểu đồ ở gần đại học Giang Nam. Vì vậy ta cứ lần theo khí tức tìm đến, cuối cùng cảm ứng được khí tức của tiểu đồ ở trên người Bá Tống tiền bối.”

Cô gái mặc vest trắng nhẹ giọng giải thích rõ ràng.

Cô phát hiện công pháp mà Tống Thư Hàng tu luyện cũng là

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, hơn nữa Tống Thư Hàng mới vừa nhân tiền hiển thánh mấy ngày trước, tất cả những điều này đã khiến cô sinh ra cảm giác thân thiết theo bản năng với Tống Thư Hàng.

“Thì ra là vậy, thật ra ta đã định chờ đến mai sẽ đi tìm cô, trả Độc Cô Bạch tiểu hữu lại cho sư phụ của hắn.”

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu rồi nói.

Độc Cô Bạch chính là tên của con hồ yêu ngu ngốc kia.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Cô gái mặc vest trắng nghe vậy, trong lòng rốt cuộc cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi lên tầng thượng.

Tống Thư Hàng thả tinh thần lực quét một vòng, sau khi chắc chắn trên tầng thượng không có ai khác cũng không có thiết bị giám sát gì thì hắn mới phất tay một cái.

Rương lớn chứa Độc Cô Bạch được chuyển ra ngoài.

“Đệ tử của cô đang ở trong này.”

Tống Thư Hàng nói.

Cô gái mặc vest trắng bị thủ đoạn của Tống Thư Hàng làm giật mình đôi chút. Cô phát hiện Tống Thư Hàng không hề dùng pháp khí không gian gì hết. Lúc Tống Thư Hàng phất tay thả đệ tử của cô, không gian như bị mở ra, rương lớn cứ như xuyên không gian mà tới!

Nghìn năm đệ nhất thánh quả là danh bất hư truyền.

Tiếp đó cô cảm ứng được khí tức của đệ tử trong rương gỗ, khí tức rất ổn định, hẳn là không bị thương gì. Vốn cô đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất nhưng bây giờ lại cảm ứng được đệ tử bình an vô sự, trong lòng cũng nhẹ nhõm hẳn.

Cô gái mặc vest trắng khom người, chuẩn bị mở rương gỗ ra.

Nhưng trên cái rương này lại có phong ấn do Bạch tiền bối two lưu lại, cô không cách nào giải phong ấn ra được.

Cô gái mặc vest trắng ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng:

“Bá Tống tiền bối?”

“Trên cái rương này có phong ấn do một vị tiền bối cực mạnh bố trí. Lúc trước đệ tử của đạo hữu vẫn luôn ở chỗ vị tiền bối kia, sáng sớm hôm nay mới được đưa đến chỗ ta. Phong ấn này ta cũng không mở ra được.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nhưng ngươi đừng lo lắng, qua chừng 20 giờ nữa là phong ấn sẽ tự động mở ra thôi.”

Cô gái mặc vest trắng nghe vậy thì rất cảm kích, quay qua thi lễ với Tống Thư Hàng:

“Phù Sinh cảm ơn Bá Tống tiền bối lần nữa.”

Phù Sinh… Chắc là đạo hiệu của cô gái mặc vest trắng này.

“Phù Sinh Tiên Tử không cần khách khí.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Thế này cũng coi như đã chấm dứt một trong những nhân quả với Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Vậy nhân dịp hôm nay gặp được Phù Sinh Tiên Tử, hắn cũng nên tính toán cho xong một số nhân quả liên quan tới Tam Thập Tam Thú Thần Tông luôn.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nói:

“Phù Sinh Tiên Tử, trong tay ta có một quyển sách tên là Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú…”

Tống Thư Hàng còn chưa nói hết câu, cô gái mặc vest trắng đã thốt lên với vẻ đầy khiếp sợ:

“Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú? Sao Bá Tống tiền bối ngài lại biết đến Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú?”

“Cô cũng biết nó ư?”

Tống Thư Hàng ngu người.

Theo như hắn biết sách này là do một tác giả thần bí chủ động biên soạn cho Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kìa mà? Nhưng cuối cùng bản hoàn thiện của cuốn Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú này lại không thể đến tay Trúc Quản Tử trưởng lão được.

Theo lý thuyết, trừ Trúc Quản Tử ra, hẳn là không ai trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông biết đến sự tồn tại của cuốn sách này mới đúng chứ? Vậy mà Phù Sinh Tiên Tử lại biết Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú.

Chờ chút, nếu như nói ngoài Trúc Quản Tử, vậy cũng chỉ có người thân thiết với Trúc Quản Tử có thể biết đến sự tồn tại của Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú... Chẳng lẽ mọi chuyện lại trùng hợp đến vậy ư?

"Cô có quen với Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông không?"

Tống Thư Hàng nhìn cô gái mặc vest trắng rồi hỏi.

Cô gái mặc vest trắng cười khổ một tiếng:

"Chính là tôn sư của ta."

Quả nhiên là vậy.

Tống Thư Hàng trầm mặc trong chốc lát, hắn cảm thấy chuyện này quá trùng hợp.

Cứ như trong thiên địa có một sợi dây nhân quả vô hình đang thông qua Trúc Quản Tử, kéo Tống Thư Hàng và Phù Sinh Tiên Tử lại với nhau vậy.

Nhưng nghĩ lại, năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị người ta diệt môn, sợ là cũng chẳng được mấy người còn sống.

Khi đó đệ tử của Trúc Quản Tử vẫn còn nhỏ tuổi, hơn nữa lúc ấy trùng hợp cô lại không ở Tam Thập Tam Thú Thần Tông. Nói ra thì xác suất đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông mà Tống Thư Hàng gặp phải là cô ấy cũng rất lớn.

Sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng cởi găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách ra:

"Phù Sinh Tiên Tử, ta cần xác nhận lại thân phận của cô, không sao chứ?""

Mặc dù trong lòng hắn đã tin lời của cô gái mặc vest trắng, nhưng có một số việc hắn vẫn muốn tự mình xác nhận lại.

"Mặc dù không biết tiền bối muốn xác nhận bằng cách nào nhưng xin cứ tự nhiên."

Cô gái mặc vest trắng gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng vươn tay chạm vào tay của cô gái mặc vest trắng. Nếu như hồ yêu trong rương thấy cảnh này thì thế nào cũng tức giận phá rương mà ra cho xem.

Sau khi tiếp xúc với tay của đối phương, Tống Thư Hàng phát động bí pháp giám định.

Dạo này trong đầu hắn sẽ thường xuyên vang lên 88888 âm thanh kia, giúp hắn hiểu bí pháp giám định rõ hơn.

Bây giờ giám định một nhân vật nào đó, chỉ cần niên đại không quá lâu đời thì cái giá phải trả cũng không lớn.

Sau khi phát động bí pháp giám định, chẳng mấy chốc thông tin về Phù Sinh Tiên Tử đã truyền đến trong đầu Tống Thư Hàng.

[Phù Sinh Tán Nhân, người may mắn sống sót của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, đại yêu ngũ phẩm... là đệ tử kiêm ái khuyển của Trúc Quản Tử ở Thú Thần Tông.]

Tống Thư Hàng thu tay lại, thông tin về Phù Sinh Tán Nhân không có vấn đề gì.

Ngay sau đó trên cánh tay của Tống Thư Hàng bỗng nứt ra một miệng vết thương nhỏ, máu tươi phún ra, đây chính là cái giá trả cho việc giám định.

Phù Sinh Tiên Tử tò mò nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. Cô thật sự không hiểu tại sao vị Bá Tống tiền bối này mới vỗ tay cô một cái lại chảy máu thế này?

Nhưng mới vừa rồi ngay khi tay của vị Bá Tống tiền bối này tiếp xúc với tay mình, cô có ảo giác như “tất cả bí mật đều bị phơi bày ra”.

Còn Tống Thư Hàng vẫn bình tĩnh móc một miếng băng keo cá nhân cỡ lớn ra rồi dán vào vết thương trên tay mình.

Phù Sinh Tiên Tử quả thật là đệ tử của Trúc Quản Tử.

Ngoài ra không ngờ Phù Sinh Tán Nhân lại là một cô chó cái. Nói thật, khi nhìn cô gái cool ngầu này, ai mà ngờ rằng cô lại là loài sinh vật đáng yêu như chó kia chứ.

Có lẽ là do Đậu Đậu nên trong tiềm thức của Tống Thư Hàng đã có thành kiến với khuyển yêu, luôn nghĩ rằng khuyển yêu trên toàn thế giới đều là loại thần kinh giẫm đinh.

Sau khi xác nhận thân phận của Phù Sinh Tán Nhân xong, Tống Thư Hàng khẽ thở dài rồi đưa tay lấy một sợi xích vàng ra, đưa cho cô gái mặc vest trắng.

Đây là xích vàng mà năm xưa Trúc Quản Tử chế tạo cho đệ tử của hắn, đồng thời cũng là biểu tượng tượng trưng cho thân phận đại sư hợp cách của Thú Thần bộ.

Ngoài thứ này, Trúc Quản Tử trưởng lão còn để lại lễ vật khác, ví dụ như một rương quần áo bây giờ đang ở chỗ Tô Thị A Thập Lục, tốt nhất là phải lấy lại trước, tranh thủ trả chúng về cho nguyên chủ.

Cũng may lúc ấy đưa nguyên cả rương quần áo cho Tô Thị A Thập Lục, chứ nếu chia ra phân phát cho các tiên tử trong nhóm thì giờ muốn tìm lại cũng khó.

“Vật này...”

Phù Sinh Tiên Tử đưa tay nhận lấy xích vàng, đôi mắt ánh lên vẻ ưu thương. Lúc này đây cô không cầm được nước mắt, từng giọt lặng lẽ rơi xuống.

Sợi xích vàng này là vật chế tạo riêng cho cô, vậy nên khi vừa cầm lấy xích vàng, nó đã sinh ra cộng minh với cô. Trải qua một trăm ba mươi năm, rốt cuộc xích vàng đã trở về trong tay chủ nhân chân chính của nó.

“Ngoài vật này, Trúc Quản Tử trưởng lão còn chuẩn bị một ít lễ vật khác cho Phù Sinh Tiên Tử. Đợi đến tối, ta sẽ giao chúng lại cho tiên tử.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra còn có quyển Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú kia nữa. Trước đó Tống Thư Hàng định là sau khi gặp truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, xem tính cách đối phương thế nào rồi mới quyết định đưa hay không, để tránh trường hợp truyền sách vào tay kẻ ác.

Mà Phù Sinh Tiên Tử lại là đệ tử của Trúc Quản Tử trưởng lão, cũng đến lúc Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú trở về với nguyên chủ rồi.

Chẳng qua là... bản gốc của Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú đã bị Như Hỏa Tôn Giả mượn đi. Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ có thể tranh thủ thời gian viết ra một bản Bách Khoa

Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú khác để giao cho Phù Sinh Tiên Tử thôi.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Phù Sinh Tiên Tử nắm chặt xích vàng, khóc không thành tiếng.

“Còn có cuốn Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú kia nữa, nó là sách do bạn tốt của Trúc Quản Tử trưởng lão viết để gửi cho Trúc Quản Tử trưởng lão. Nhưng bây giờ bản gốc không ở chỗ ta, đợi đến tối ta sẽ viết ra một bản khác giao cho tiên tử nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Phù Sinh Tiên Tử im lặng gật đầu.

“Vậy nên nếu như tiên tử không vội, chi bằng cứ ở lại khu Giang Nam một thời gian được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hết thảy đều nghe theo ý của Bá Tống tiền bối.”

Phù Sinh Tiên Tử trả lời với giọng nghẹn ngào.

Tống Thư Hàng thở dài.

Vốn dĩ hắn còn định nhân cơ hội này nhắc đến chuyện tổ hợp pháp khí bản mệnh của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, nhưng thấy Phù Sinh Tiên Tử khóc thành như vậy, xem ra bây giờ cũng không phải lúc thích hợp để nói chuyện này.

“Bá Tống tiền bối… Xin hỏi ngài là tiền bối của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao?”

Phù Sinh Tiên Tử vừa nhỏ giọng khóc thút thít vừa hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Không phải.”

“Vậy Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của ngài là sao?”

Phù Sinh Tiên Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười nhưng không trả lời thẳng:

“Thật ra Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà ta đang luyện cũng không phải là công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.”

“Sao có thể chứ?”

Phù Sinh Tiên Tử kinh ngạc nói.

“Bộ công pháp của ta vốn là thần công của Thú Thần bộ trong Thiên Đình viễn cổ.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Chương 1102: Tuổi Tâm Lý Đã Là Ông Chú

Tiền thân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ. Thậm chí Tống Thư Hàng suy đoán, có lẽ sự kiện Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị diệt trong một đêm có liên quan đến Thiên Đình viễn cổ.

Phù Sinh Tiên Tử nhìn vị Bá Tống tiền bối trước mặt với vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ hắn là tiền bối đã sống từ thời Thiên Đình viễn cổ đến nay ư?

“Đừng suy đoán lung tung, mối quan hệ giữa ta và Thiên Đình viễn cổ không như cô tưởng đâu.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Quan hệ giữa hắn và Thiên Đình viễn cổ rất phức tạp.

Linh quỷ Diệp Tư của hắn là một trong những mảnh vỡ của Trình Lâm nữ đế, còn một linh quỷ khác cũng rất có thể có quan hệ mật thiết với Thiên Đình viễn cổ. Ngoài ra mỹ nhân rắn công đức còn có rất nhiều người thầm mến ở Thiên Đình viễn cổ, năm đó có thể cô là hoa khôi của Thiên Đình cũng nên. Theo như hắn quan sát, mấy vị đại năng Thiên Đình viễn cổ giới tính nam mà hắn từng tiếp xúc ít nhiều gì cũng đều có hảo cảm với mỹ nhân rắn công đức, tiếc là khi mỹ nhân rắn còn sống thì tính hướng có chút sai lệch, hình như cô yêu Trình Lâm rất sâu đậm.

Ngoài những điều này, Tống Thư Hàng còn hoài nghi vị Thiên Đế đáng ghét kia có quan hệ gì đó với hắn, bởi vì lần nào Đế châu gặp hắn cũng vỡ vụn một cách khó hiểu.

“Nếu Phù Sinh Tiên Tử không bận việc gì, có thể chờ ta một tiết học được không? Đợi ta học xong tiết sáng sẽ đưa cô đến chỗ ở tạm thời của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

“Được.”

Phù Sinh Tiên Tử gật đầu đáp lại:

“Nhưng tại sao tiền bối lại đi học chứ?”

“Bởi vì ta là sinh viên của đại học Giang Nam mà, năm nay mới lên năm hai.”

Tống Thư Hàng cười to rồi trả lời.

Phù Sinh Tiên Tử chợt hiểu ra:

“À, hồng trần lịch luyện!”

“Không phải... thân phận thật sự của ta chính là một sinh viên.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Phù Sinh Tiên Tử nghe vậy thì ngẩn người trong giây lát, sau đó gật đầu đáp:

“Ta hiểu rồi, Bá Tống tiền bối. Bây giờ ngài chính là sinh viên.”

Thôi kệ đi, cô ấy muốn hiểu sao thì hiểu.

“Sắp đến giờ vào lớp rồi, vậy chúng ta gặp lại sau nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

“Vậy ta ở đây chờ tiền bối được không?”

Phù Sinh Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng vẫy tay chào:

“Được chứ, đến lúc đó ta tới tìm cô sau.”

...

Sau khi dõi mắt nhìn Tống Thư Hàng rời đi, Phù Sinh Tiên Tử đứng bên cạnh rương lớn, vỗ nhẹ lên rương mấy cái.

Tên đệ tử muốn từ đồ đệ biến thành bạn bè kia của cô ở bên trong vẫn không có phản ứng gì, còn trong trạng thái hôn mê. Tuy nói hồ yêu là đệ tử của cô nhưng thiên phú tu hành còn tốt hơn cả người sư phụ này. Bàn về cảnh giới, hồ yêu đã đuổi kịp cô rồi.

Thật ra bây giờ thứ mà cô có thể hướng dẫn cho hồ yêu chỉ có mỗi phương pháp thuần thú mà thôi.

Còn một chuyện nữa... Trước giờ hồ yêu đều cho rằng cô là tu sĩ nhân loại, nhưng sự thật là do lúc trước cô gặp được kỳ ngộ nên có thể huyễn hóa thành hình người khi mới chỉ ở cảnh giới tam phẩm. Hiểu lầm này vẫn kéo dài mãi cho đến bây giờ.

Cô khẽ nắm xích vàng trong tay.

“Rốt cuộc vị Bá Tống tiền bối này có lai lịch gì đây?”

Phù Sinh Tiên Tử lẩm bẩm một mình.

Vì sao thứ sư tôn tặng cô lại nằm trong tay Bá Tống tiền bối?

Hắn nói mình không phải tiền bối của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cũng không phải thành viên của Thú Thần bộ ở Thiên Đình viễn cổ, vậy rốt cuộc vị Bá Tống huyền thánh này xuất thân từ môn phái nào đây?

Nhưng vị tiền bối này thật sự cho cô cảm giác rất gần gũi, lẽ nào tiền bối có giao tình với sư phụ Trúc Quản Tử ư?

Vừa nghĩ tới sư tôn Trúc Quản Tử, Phù Sinh Tiên Tử lại cảm thấy trong lòng chua xót.

Mối thù diệt môn của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đè nặng trên vai, vốn dĩ thiên phú tu luyện của cô rất tốt nhưng từ khi gặp phải tai họa diệt môn, tâm cảnh bị ảnh hưởng, tốc độ tu luyện ngày càng chậm hơn.

Môi thù diệt môn kia... đến bao giờ cô mới báo được đây?

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Khi Tống Thư Hàng trở lại phòng học, đúng lúc tiết thứ hai cũng mới bắt đầu.

Ba thằng bạn cùng phòng đang ngồi chung với nhau, nhưng bên cạnh Cao Mỗ Mỗ còn có thêm một bóng người nhỏ nhắn đáng yêu.

Người này chính là Nha Y, bạn gái của Cao Mỗ Mỗ. Bên lớp Nha Y đã hết tiết, nên cô đến lớp của Cao Mỗ Mỗ để chờ bạn trai về chung.

Lúc này cô đang ôm máy tính sửa bản thảo, là tiểu thuyết của Cao Mỗ Mỗ. Nha Y nhàm chán không có việc gì làm nên lấy bản thảo ra sửa lỗi chính tả và câu sai ngữ pháp cho Cao Mỗ Mỗ.

Thấy Tống Thư Hàng tới, Nha Y ngẩng đầu khẽ mỉm cười chào hắn.

“Ái chà, lâu rồi không gặp, trông Nha Y càng ngày càng đáng yêu ra, đâu như thằng Cao Mỗ Mỗ nào đấy, càng ngày càng già. Chậc chậc, thế này thì vài năm nữa người ta nhìn vào cứ tưởng hai người là cha con cho mà xem. Nha Y à, mau đá thằng Cao Mỗ Mỗ

đi.”

Tống Thư Hàng trêu.

Nha Y che miệng cười khẽ.

“Thằng óc chó kia, mày chừa chút khẩu đức thì chết à? Còn nữa, ai cũng có tư cách giễu cợt tao nhưng riêng mày thì không nhé.”

Cao Mỗ Mỗ cười lạnh nói:

“Nhìn cô giáo Tô nhà mày còn trẻ hơn nữa kìa, bây giờ mày đứng chung với cô giáo Tô trông y chang như cha con ấy chứ.”

“Fuck, nhìn tao già lắm à?”

Tống Thư Hàng nhéo mặt mình, hắn thấy khuôn mặt này còn tươi non mơn mởn mà.

Dương Đức đóng sách lại, cười to rồi nói:

“Nếu nhìn bề ngoài thì có vẻ gần đây Thư Hàng mày trẻ hơn đấy.”

“Tao nói mà, gần đây thân thể càng ngày càng tốt, về mặt lý thuyết hẳn là trẻ ra mới đúng.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tu tiên cũng không phải là tu không, đây chính là điểm tốt của tu chân, càng tu càng trẻ, càng tu càng đẹp trai.

“Tao vẫn chưa nói hết.”

Dương Đức nói tiếp:

“Trên lý thuyết, nhìn mày hẳn là càng trẻ ra mới đúng nhưng gần đây khí chất của mày có vấn đề, càng ngày càng điềm tĩnh. Nhìn khí chất của mày, tao lại nghĩ đến ba tao. Vậy nên tao ngờ rằng tuổi tâm lý của mày đã vượt qua bốn mươi thậm chí là già hơn nữa ấy chứ. Tao đề nghị mày nên lên mạng làm một số khảo sát về tuổi tâm lý đi, xem thử kết quả thế nào.”

Tống Thư Hàng xoa cằm, sau đó nhớ lại những chuyện mình đã trải qua trong thời gian gần đây.

Mấy tháng gần đây, cuộc sống của hắn rất rất rất rất phong phú, trải nghiệm cả đời của một người bình thường cũng không phong phú bằng một kỳ nghỉ hè của hắn.

Vậy nên tuổi tâm lý của hắn đã già đi từ lúc nào chẳng hay, điểm này có thể thấy được qua cách hắn đối xử với bé Thi.

Tống Thư Hàng luôn dùng thân phận trưởng bối chứ không phải thân phận huynh trưởng khi đứng trước mặt cô bé. Trong tiềm thức hắn cứ nghĩ rằng mình lớn hơn Thi cả một thế hệ.

“Nhìn trời.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trần nhà. Không cần đi kiểm tra thì hắn cũng biết bây giờ tuổi tâm lý của mình chắc chắn đã vượt qua bốn mươi, thậm chí là vượt qua năm mươi luôn rồi.

“Xem ra bản thân mày cũng phát hiện ra rồi nhỉ?”

Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, tròng kính chiếu ra ánh sáng trí tuệ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nói vậy giờ hắn đứng chung với Tô Thị A Thập Lục trông giống cha con lắm à?

Mệt tim quá đi.

“À đúng rồi, cô bé Sở Sở kia vẫn chưa trở lại à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Vẫn chưa, chắc còn đang nói chuyện điện thoại. Mấy cô bé tuổi này thích nấu cháo điện thoại lắm, có nói suốt mấy tiếng cũng không thành vấn đề.”

Cao Mỗ Mỗ trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Điện thoại hắn đang dùng là hàng mới mua, ngay cả phần mềm chat cũng chưa tải về, vậy nên không lo cô bé Sở Sở kia sẽ phát hiện ra điều gì qua điện thoại.

Còn chuyện về sau cô bé Sở Sở này có tiếp xúc với thế giới tu chân hay không thì phải xem quyết định của Đậu Đậu, Tống Thư Hàng sẽ không nhúng tay vào.

Thế nên cứ để cô bé trò chuyện với Đậu Đậu cho đã đi, dù sao có đến gần mười triệu tiền điện thoại kìa mà.

Tiết thứ hai bắt đầu.

Giáo sư Dương tiếp tục giảng bài, Tống Thư Hàng vừa nghe giảng vừa suy nghĩ về rất nhiều thứ.

Trong số lễ vật mà Trúc Quản Tử để lại cho Phù Sinh Tiên Tử, Tống Thư Hàng đã dùng hết ba mươi ba loại linh thú tinh kia rồi, bây giờ cũng chỉ cỏ thể dùng linh thú tinh khác để bồi thường thôi.

Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú bản gốc không có ở đây thì viết lại bản khác là được.

Về rương quần áo đã tặng cho Tô Thị A Thập Lục... Đồ đã tặng đi giờ mà mở miệng đòi lại thì kỳ quá.

Nhưng hết cách rồi, chính chủ đã xuất hiện, rương quần áo kia chính là tấm lòng của Trúc Quản Tử trưởng lão dành cho đệ tử mình, cố gắng trả lại hết cho Phù Sinh Tiên Tử thì hơn.

Mà nếu vậy thì hắn phải lấy lại rương quần áo ở chỗ Thập Lục nhưng không thể mở miệng đòi trực tiếp được, EQ của hắn vẫn chưa thấp đến mức ấy.

Tô Thị A Thập Lục là một cô gái rất hiểu chuyện, chỉ cần nói rõ mọi việc thì chắc chắn cô ấy sẽ bằng lòng trả rương quần áo lại cho hắn, điểm này Tống Thư Hàng hiểu rất rõ.

Nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy mình vẫn nên chuẩn bị chút quà tặng, tốt nhất phải là thứ mà Tô Thị A Thập Lục thích, sau đó đổi lấy rương quần áo kia về.

Nhưng không biết nên tặng quà gì mới làm Thập Lục vui nhỉ?

“Lão Cao, bình thường mày tặng quà gì thì Nha Y sẽ vui vậy?”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

Thư Hàng vừa hỏi xong, Nha Y đang cúi đầu lập tức dựng thẳng tai nhỏ lên.

Cao Mỗ Mỗ:

“...”

Tống Thư Hàng, mày là đồ hại bạn!

Hôm qua Nha Y nhìn trúng một cái túi xách rất đáng yêu, nhưng vấn đề là kinh tế tháng này của Cao Mỗ Mỗ rất eo hẹp, vậy nên cậu vẫn đang suy nghĩ làm thế nào xử lý vấn đề này. Tốt nhất có thể kéo thêm mấy ngày nữa, chờ đến khi hắn nhận được tiền nhuận bút tháng này thì sẽ dẫn Nha Y đi chọn túi xách.

Bây giờ thằng đần Tống Thư Hàng tự dưng nhắc tới chuyện này làm gì không biết.

Thấy Cao Mỗ Mỗ trưng ra vẻ mặt hung ác, Tống Thư Hàng hiểu ngay là mình hỏi vấn đề không đúng lúc.

“Khụ.”

Hắn lặng lẽ móc giấy ra rồi viết lên trên đó:

“Có cần giúp gì không?”

“Tiền.”

Cao Mỗ Mỗ viết.

“Không thành vấn đề, à mà sau khi chúng ta đóng xong Trận Chiến Mạt Pháp cũng có một khoản cát xê đấy, hai ngày nữa sẽ gửi tới.”

Tống Thư Hàng nói.

Hai mắt Cao Mỗ Mỗ sáng rực lên, cậu cũng quên mất vụ đóng phim:

“Được bao nhiêu thế?”

“Nghe nói là một khoản lớn nhưng tao cũng không biết cụ thể là bao nhiêu. Còn nếu không được thì mày cứ báo một con số, tao nhờ người chuyển qua cho. Giờ nói tao nghe bình thường mày hay tặng quà gì cho Nha Y vậy?”

Tống Thư Hàng cười trả lời.

Nhóm tiền bối Hoàng Sơn Chân Quân không thiếu tiền, không thấy Túy X Cư Sĩ chỉ tiện tay nạp điện thoại đã là mười triệu rồi sao?

Nếu cần, Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn là có ngay một khoản tiền.

“Túi xách!”

Cao Mỗ Mỗ trả lời:

“Túi xách là sự lựa chọn hoàn hảo khi muốn tặng quà cho phái nữ, ngoài ra còn có giày dép, quần áo và đồ trang điểm nữa. Nhưng đa số nam giới đều không hiểu gì về giày dép, quần áo và đồ trang điểm, vậy nên chỉ có túi xách là dễ chọn nhất. Cứ chọn đắt tiền mua là được, đừng quan tâm nó có đẹp hay không.”

“Có lý.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Ngoài ra... tối nay hắn phải nắm bắt cơ hội, hỏi thăm chuyện pháp khí bản mệnh của Tam Thập Tam Thú Thần Tông mới được. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, về sau muốn gặp được đệ tử thân truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng khó.

…

Chương 1103: Hệ Thống Học Bá Ra Sân

Tiết cuối cùng vào buổi sáng vẫn đang tiếp tục.

Tống Thư Hàng tránh ánh mắt của mấy đứa bạn thân, lặng lẽ chuyền giấy cho Bạch tiền bối.

[Bạch tiền bối, gần trưa rồi, ngài muốn ăn cơm chưa?]

Chẳng mấy chốc Bạch Tôn Giả đã trả lời lại:

[Ta muốn ăn tiên trân yến.]

Ý của Bạch Tôn Giả là muốn nhờ Tống Thư Hàng đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ mua thức ăn giúp hắn, đồng thời còn chuẩn bị gửi một khoản linh thạch cho Tống Thư Hàng.

[Không thành vấn đề, Bạch tiền bối có muốn dùng bữa ngay bây giờ luôn không? Để ta lập tức gửi tiên trân yến qua cho ngài.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả:

[Ồ? Thư Hàng ngươi đã chuẩn bị sẵn tiên trân yến rồi à? Ha ha, vẫn là Thư Hàng hiểu ta. Ngươi chờ chút, ba phút nữa là ta cày xong một đợt thiên kiếp rồi.]

Tống Thư Hàng cầm tờ giấy, sau khi xem xong nội dung trên đó thì hủy thi diệt tích ngay lập tức. Chậc chậc, tuyệt đối không thể để Bạch Hạc Chân Quân thấy tờ giấy này được, nếu không Bạch Hạc tiền bối sẽ phát điên lên cho mà xem.

Ba phút sau, Bạch Tôn Giả nhắn lại:

[Xong rồi, tiếp theo là thời gian nghỉ ngơi. Ta muốn ăn tiên trân yến, đúng rồi ta còn muốn lấy nước suối của suối nguồn sự sống để pha trà nữa.]

Lần này Bạch tiền bối độ thiên kiếp rất vui vẻ, cày bom đạn rất sướng, vừa được ăn món ngon lại được uống tốt nữa chứ.

Chỉ tội nghiệp cho bạn thiên kiếp chẳng hiểu sao bị cày tơi tả kia.

[Đã biết.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn gửi hộp đựng thức ăn mà Biệt Tuyết Tiên Cơ mới vừa đưa tới, cộng thêm một phần nước của suối nguồn sự sống qua cho Bạch Tôn Giả.

[Bạch tiền bối, phần tiên trân yến này là do Bạch Hạc tiền bối đi đặt trước đấy.]

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng quyết định nói chuyện này cho Bạch tiền bối biết.

[Bạch Hạc ấy à, hắn vẫn chưa trở về phương Tây sao?]

Bạch Tôn Giả hỏi.

[Bạch Hạc tiền bối đã trở thành học sinh trong lớp của ta rồi.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Thế à... Cố gắng lên!]

Bạch Tôn Giả hồi đáp.

Bản thân hắn cảm thấy Bạch Hạc siêu phiền, vậy nên khi biết Bạch Hạc Chân Quân trở thành bạn học của Tống Thư Hàng, hắn chỉ bảo cố gắng lên chứ không nói gì nhiều.

[Mà Bạch tiền bối này, ngài định cày thiên kiếp đến chừng nào vậy? PS: Cả tên lửa thiên kiếp và bom nguyên tử thiên kiếp mà ngài cày được đều không nổ ở hiện thế, phải dời chúng đến thế giới Cửu U hoặc đặt vào thế giới thiên kiếp thì mới nổ được.]

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

[Có chuyện này nữa à? Vậy nếu ta muốn nghiên cứu chúng thì phải đến thế giới Cửu U ư? Phiền phức quá nhỉ... Đã vậy thì chờ ta cày thêm mấy đợt nữa sẽ đi ra. Nếu tên lửa và bom nguyên tử thiên kiếp không thể nổ ở hiện thế thì tính thực dụng của chúng giảm đi rất nhiều.]

Bạch Tôn Giả trả lời.

[Vậy ta xin chúc mừng Bạch tiền bối nhân tiền hiển thánh trước nhé.]

Tống Thư Hàng cười nhắn lại.

[À đúng rồi, Thư Hàng, hôm nay trong lúc cày thiên kiếp chán quá nên ta đã chế tạo ra hệ thống học bá sơ bộ rồi đấy nhưng vẫn đang do dự không biết nên dùng thứ gì làm vật chứa. Vốn dĩ hệ thống học bá rất xứng với mắt kính nhưng hệ thống dưỡng thành thần thú của Như Hỏa đạo hữu đã dùng mắt kính rồi, nếu chúng ta cũng dùng mắt kính thì sẽ bị đụng hàng.]

Bạch Tôn Giả nói.

Bạch tiền bối thế mà chế tạo ra hệ thống học bá rồi á? Trong lúc cày thiên kiếp, Bạch tiền bối vẫn có thời gian chơi game trên điện thoại, không chỉ vậy mà còn có thời gian luyện chế một bộ hệ thống bàn tay vàng ư.

Nếu Thiên kiếp đại gia có tuyến lệ thì nhất định sẽ khóc ngất cho xem.

Chỉ là... thiên kiếp có khóc hay không cũng chẳng liên quan gì đến Tống Thư Hàng.

Bây giờ hắn đang rất hứng thú với hệ thống học bá của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư:

“Dùng thứ gì làm vật chứa đúng là một vấn đề cần phải suy nghĩ kỹ. Nếu cũng dùng mắt kính, một khi muốn sử dụng đồng thời cả hệ thống dưỡng thành thần thú và hệ thống học bá thì phải đeo hai cặp mắt kính hệt như các bạn học cận thị khi đi xem phim 3D rồi.”

Nếu không dùng mắt kính, vậy trong sinh hoạt hàng ngày sinh viên bình thường còn mang theo vật gì nữa nhỉ?

Mắt kính ẩn hình? Đồng hồ đeo tay? Điện thoại di động?

Chỉ có điều những thứ này đều là ngoại vật, cho dù hệ thống có thể buộc định với kí chủ nhưng lỡ may làm mất cũng rất phiền toái.

Hay là cấy thẳng vào thân thể con người luôn?

Không ổn không ổn, nếu cấy vào thân thể con người sẽ cảm thấy rất không được tự nhiên.

Có vật gì không cấy vào thân thể nhưng vẫn không bị làm mất không nhỉ... Có rồi, một vài hình xăm nho nhỏ là được!

Nếu như không thích hình xăm thì có thể chọn một chấm nhỏ hay nốt ruồi gì đó cũng được, chỉ là không biết Bạch tiền bối có thể thu nhỏ hệ thống đến mức đó không?

Vì vậy Tống Thư Hàng đề nghị:

[Bạch tiền bối, hệ thống học bá có thể hóa thành hình xăm hay nốt ruồi gì đó không?]

[Chắc là được, nhân lúc ăn cơm ta sẽ thử xem, lát nữa gửi một thành phẩm qua cho ngươi test thử.]

Bạch tiền bối nhắn lại.

[Được.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi gửi tin cho Bạch tiền bối xong, Tống Thư Hàng nhìn qua Cao Mỗ Mỗ và Dương Đức đang học tập nghiêm túc cùng với Thổ Ba đang ngủ ở bên cạnh.

Trước mắt thằng Thổ Ba này là người cần hệ thống học bá nhất trong đám bạn cùng phòng.

...

Chừng năm phút sau, Bạch tiền bối gửi một thứ như miếng sticker cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lấy sticker ra, sau đó đột nhiên im lặng hẳn.

Sticker này nhìn thật quen mắt... Làm hắn nhớ lại phù văn vạn lý phi độn thuật mà Bạch tiền bối tặng hắn ngày trước cũng là hình dán thế này.

Nếu dựng sticker đứng lên và nhìn kỹ thì còn có thể thấy một hình anh em hồ lô 3D nữa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Không lẫn đi đâu được, chắc chắn miếng hình xăm dán này là cùng một loại với phù văn vạn lý phi độn thuật. Xem ra năm đó Bạch tiền bối luyện chế không ít sticker, lần này lại lấy phế phẩm ra tận dụng.

Giờ dán thứ này ở đâu mới tốt đây? Lần trước hắn không biết chuyện nên đã dán sticker lên cánh tay, lần này chắc chắn sẽ không làm như vậy nữa, phải dán ở vị trí nào kín kín một chút. Nếu không, người không biết còn tưởng hắn đi xăm hình anh em hồ lô 3D, vậy thì xấu hổ chết mất.

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng mở ghim cài áo biến ra để bao phủ mình lại, sau đó hắn vén áo lên rồi dán lên phía trên phần eo.

Dán ở đây thì khỏi lo bị người khác nhìn thấy.

Hắn mới vừa dán hình anh em hồ lô lập thể xong, trong đầu bỗng vang lên một thanh âm dễ nghe, là Bạch tiền bối tự thu âm vào.

[Ding dong~~ Hệ thống học bá siêu cấp đang được kích hoạt.]

[Hệ thống bắt đầu giải nén 1%... 11%... 30%... 70%... 100%]

[Hệ thống hoàn thành quá trình giải nén, bắt đầu cài đặt hệ thống học bá siêu cấp, xin kiên nhẫn chờ trong giây lát.]

Những thanh âm ở trên, bao gồm cả tiếng dinh dong kia đều là do Bạch tiền bối dùng giọng điệu máy móc lạnh tanh không cảm xúc đọc lên, đồng thời còn phối với chữ việt hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đi kèm với tiếng của Bạch tiền bối là phần nhạc nền tiếng sấm ầm ầm, miễn cưỡng tạo ra được hiệu ứng âm thanh sử thi hào hùng.

Nếu không nghe lầm thì đây là tiếng sấm của thiên kiếp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối thật chuyên nghiệp.

Hơn nữa lúc nghe thanh âm này, Tống Thư Hàng tự động tưởng tượng ra hình ảnh Bạch tiền bối đứng dưới thiên kiếp lộ ra khuôn mặt không cảm xúc, bỗng cảm thấy rất thú vị.

[Hệ thống học bá siêu cấp cài đặt thành công, bắt đầu lấy mẫu ADN của kí chủ, thành lập hồ sơ cá nhân.]

Tiên tiến đến vậy cơ à? Còn có năng lực lấy mẫu ADN nữa ư?

Ngay lúc Tống Thư Hàng còn đang kinh ngạc, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Rất giống giao diện tạo nhân vật khi chơi game.

Một mô hình nhân vật 3D y hệt Tống Thư Hàng đang chậm rãi xoay tròn trong đầu hắn.

Phía dưới là ô tên tài khoản và ô mật khẩu, còn bổ sung thêm một bàn phím nhập chữ của điện thoại di động.

Hắn dám cá Bạch tiền bối đã xây dựng hệ thống học bá này lúc đang chơi game!

Tống Thư Hàng thở dài, sau đó nhập đạo hiệu Tầm Đạo Thư Sinh vào ô tên tài khoản rồi nhập 12345 vào ô mật khẩu.

[Tên tài khoản không trùng lập, có thể đăng ký, thông qua.]

[Mật khẩu quá đơn giản, mời kí chủ lập một mật khẩu khác phức tạp hơn. Đề nghị dùng cả chữ cái tiếng anh, con số và ký hiệu để tạo thành mật khẩu.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối, chơi game mobile nhiều có hại lắm nhé. Hơn nữa một hệ thống học bá siêu cấp mà còn phải đăng ký tên tài khoản và mật khẩu, ngài không thấy kỳ lạ à?

Tống Thư Hàng lại thở dài một hơi, sau đó vẫn ngoan ngoãn bắt đầu điền mật khẩu vào.

[SSH12378@#]

Thế này chắc được rồi chứ gì? Phía trước là chữ cái viết tắt của cái tên Tống Thư Hàng(*), phía sau cũng bỏ thêm ký hiệu đặc biệt.

(*) Tống Thư Hàng, phiên âm là Sòng Shū Háng

[Mức độ bảo mật của mật khẩu “Thấp”, kiến nghị đổi mật khẩu khác phức tạp hơn. Đăng ký thông qua.]

[Chào mừng kí chủ Tầm Đạo Thư Sinh tiến vào hệ thống học bá siêu cấp. Hệ thống học bá siêu cấp là trợ thủ đắc lực giúp ngài học tập tiến bộ. Trên con đường trở thành học bá, chúng tôi là người bạn đồng hành luôn theo sát từng bước trưởng thành của ngài. Trong tương lai, chúng tôi dùng lòng chân thành sẵn sàng phục vụ ngài.]

Đống lời thoại này cũng là do Bạch tiền bối dùng giọng điệu máy móc không cảm xúc đọc lên.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mà sao nghe đoạn quảng cáo này quen tai thế nhỉ? Hình như là quảng cáo của nhãn hàng bán dụng cụ học tập nào đó thì phải?

Thôi kệ đi, miễn Bạch tiền bối chơi vui là được rồi.

Sau khi Bạch tiền bối đọc lời giới thiệu xong, nhân vật Thư Hàng 3D không ngừng xoay tròn trong đầu Tống Thư Hàng bỗng dừng chuyển động, hắn giơ tay ra đẩy về phía trước.

Tiếp đó, hình ảnh trong đầu Tống Thư Hàng lập tức biến thành hai cánh cửa bằng đồng đang bị đẩy ra từ từ.

Thiết kế tinh xảo này... thôi không nhận xét đánh giá gì nữa hết, dù sao cũng chắc chắn là sản phẩm do Bạch tiền bối tạo ra sau khi bị game mobile đầu độc.

Khi cửa đồng mở ra, trong đầu Tống Thư Hàng xuất hiện một bảng thuộc tính nhân vật.

[Kí chủ: Tầm Đạo Thư Sinh

Cấp hệ thống: 1

Danh hiệu: Tay mơ trong biển học.

Cấp học tập: trình độ đại học năm hai

Điểm học bá: 0]

[Ding dong~~]

Giọng nói không cảm xúc của Bạch tiền bối lại vang lên lần nữa:

[Chúc mừng kí chủ buộc định hệ thống thành công, tặng 1 điểm học bá]

Sau đó, điểm học bá trên bảng thuộc tính của Tống Thư Hàng biến thành: 1.

[Ding dong, mục tiêu cuối cùng của bản hệ thống là đào tạo học bá phát triển toàn diện về cả đức, trí, thể.]

[Hướng dẫn nhiệm vụ tân thủ, học bá không thể sử dụng mười loại ngôn ngữ trở lên không phải là một học bá tốt. Xin mời sử dụng vòng quay để chọn ra một loại ngôn ngữ, sau đó học tập mười câu giao tiếp hằng ngày bằng ngôn ngữ đó. Học tập thành công, thưởng 5 điểm học bá.]

Lời giới thiệu vừa dứt, một vòng quay lớn xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

[Tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Nga, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Do Thái, tiếng La tinh...]

Trên vòng quay có một đống các loại ngôn ngữ.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn thấy được cả “ngôn ngữ thời đại viễn cổ” ở trên đó.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhưng cuối cùng hắn vẫn giơ tay khởi động vòng quay.

Vù~~

Vòng quay chuyển động thật nhanh.

Chương 1104: Hệ Thống Và Lực Lượng Công Đức

Nói thật, nếu hệ thống học bá siêu cấp này không do chính tay Bạch tiền bối chế tạo... Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ lựa chọn gỡ cài đặt ngay không chút do dự. Bởi nó mang đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ không đáng tin.

Cũng may nó chỉ là bản dùng thử, còn cần cải tiến rất nhiều chứ không phải đưa cho đám Thổ Ba dùng ngay.

Trong lúc hắn suy nghĩ, vòng quay trong đầu đã dừng lại ở ô ngôn ngữ thời đại viễn cổ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Được rồi, thật ra ngôn ngữ thời đại viễn cổ là một lựa chọn khá hữu dụng đối với hắn, không chừng sẽ cần dùng đến nó trong lúc thăm dò một số bí cảnh hay động phủ cổ tu thì sao.

[Hệ thống học bá siêu cấp nhắc nhở: Có tiến vào trạng thái học tập không?]

[Có.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngay sau đó, trong đầu hắn bỗng xuất hiện một dòng điện kèm theo tiếng nổ đùng đùng. Dòng điện này biến ảo thành hình dáng nhân loại.

Sinh vật hình người do dòng điện tạo thành trầm giọng nói:

[Tiếp theo chúng ta sẽ bắt đầu học tập ngôn ngữ thời đại viễn cổ, hôm nay học mười câu giao tiếp.]

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Học tập mười câu giao tiếp hằng ngày hẳn là không khó lắm.

Chắc chỉ là mấy câu thường dùng như “xin chào, chào buổi sáng, chúc ngủ ngon... Bạn tên gì? Ăn cơm chưa?” thôi nhỉ?

Sinh vật hình người do dòng điện tạo thành bắt đầu giảng dạy:

[Đầu tiên chúng ta sẽ học tập Thiên Tự Văn phiên bản thời đại viễn cổ. Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Nhật nguyệt doanh trắc, thần tú liệt trương. Hàn lai thử vãng, thu thâu đông tàng. Nhuận dư thành tuế, luật lữ điều dương. Vân đằng trí vũ, lộ kết vi sương(*). Mười câu này nói bằng ngôn ngữ thời đại viễn cổ là: ￥@#×,)(%~. %&? $...]

Tống Thư Hàng:

"..."

Định mệnh, tại sao lại là Thiên Tự Văn chứ? Còn nữa, tại sao sau khi dịch sang ngôn ngữ thời đại viễn cổ, cách phát âm lại trở thành thiên thư khó đọc như vậy?

Lúc Tống Thư Hàng nghe giảng, mười câu mở đầu trong Thiên Tự Văn này chẳng khác gì tên của mỹ nhân rắn công đức. Dù Tống Thư Hàng có uốn đầu lưỡi cỡ nào cũng không thể phát âm chuẩn mười câu này được.

[Tiếp theo mời kí chủ Tầm Đạo Thư Sinh đọc lại mười câu Thiên Tự Văn này một lần.]

Sinh vật hình người do dòng điện tạo ra kia lại trầm giọng nói.

Trong lúc nói còn có tiếng nổ đùng đùng đi kèm. m thanh phóng điện này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy bất an.

Hắn chợt nhớ đến một loại binh chủng đáng sợ, lính phóng điện Tesla Troopers(**).

(**) Một loại binh chủng trong dòng game chiến thuật Red Alert.

Sinh vật hình người do dòng điện tạo thành cứ nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, một lát sau nó lại nói:

[Năng lực học tập kí chủ khá thấp, bắt đầu hạ độ khó học tập xuống. Mời kí chủ Tầm Đạo Thư Sinh đọc theo ta: ￥@#×,)(%~.]

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật mấy cái, không ngờ lại bị một dòng điện phóng điện đùng đùng xem thường.

Hắn hít sâu một hơi, thật ra dựa vào trí nhớ siêu tốt của tu sĩ, hắn đã nhớ kỹ cách phát âm của đoạn ngôn ngữ viễn cổ này rồi.

Nhưng trường hợp bây giờ cũng như lúc đọc tên của mỹ nhân rắn công đức vậy. Tống Thư Hàng nhớ cách phát âm của tên cô nhưng do âm tiết quá khó đọc, Tống Thư Hàng có uốn đầu lưỡi kiểu gì cũng không đọc ra được tên cô.

Lần này sau khi sinh vật hình người do dòng điện tạo thành đọc xong, Tống Thư Hàng nhắm mắt uốn lưỡi bắt đầu cố gắng đọc:

[￥@#×, @@%~]

Hắn cảm thấy đa số âm tiết mình đều đọc đúng, chỉ là đầu lưỡi uốn lên uốn xuống rất khổ cực.

[Đọc sai, khởi động trừng phạt nhiệm vụ]

Có trừng phạt thật à?

Đối với cách giáo dục học tập, Bạch tiền bối vẫn còn giữ lại một số quan niệm của mấy trăm năm trước, ví dụ như có lỗi thì phải phạt. Ở thời cổ đại, nếu đám học trò học thuộc lòng văn chương mà đọc sai, thầy giáo không nói hai lời, cầm lấy thước khẽ mạnh vào lòng bàn tay bọn học trò một trận. Đúng rồi, giống như cách Thất Sinh Phù Phủ Chủ dạy dỗ thổ dân ở đảo biệt lập ấy.

Chẳng lẽ sinh vật bằng điện này cũng muốn đánh tay của mình sao?

Ngay lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng chợt thấy sinh vật bằng điện kia giơ tay lên, sau đó ném ra một đoàn sấm sét.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sấm sét đánh vào người hắn, đùng đùng đùng đùng.

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng, cảm giác như có một dòng điện đang chạy tán loạn trong thân thể. Nhưng nếu cảm ứng kỹ sẽ phát hiện thật ra đây chỉ là một loại ảo giác, thân thể hắn không hề bị điện giật, đây hẳn là một loại ảo giác tổn thương mà thôi.

Đối với một người đã từng chịu đựng thiên kiếp oanh tạc như Tống Thư Hàng, điện giật mức độ này còn chưa đủ gãi ngứa nữa, chẳng có cảm giác gì cả.

[Trừng phạt kết thúc, mời kí chủ đọc theo ta lần nữa. Ta sẽ dạy cho đến khi nào kí chủ hoàn thành nhiệm vụ học tập mới thôi, trừng phạt cũng sẽ không dừng lại.]

Sinh vật làm bằng điện lại bắt đầu lại dùng ngôn ngữ viễn cổ đọc Thiên Tự Văn.

Tống Thư Hàng thở dài, cắn răng tiến vào trạng thái học tập.

Bây giờ hệ thống học bá siêu cấp này vẫn chỉ là bản thử nghiệm, còn có rất nhiều chỗ không hợp lý. Nhiệm vụ chính của Tống Thư Hàng là thể nghiệm hệ thống này và tìm ra chỗ bất ổn trong đó, sau đó gửi lại cho Bạch tiền bối để ngài ấy tranh thủ cải tạo nó thành phiên bản thích hợp cho người bình thường sử dụng.

“Nếu là dành cho người bình thường sử dụng, nhất quyết phải bỏ mục chọn ngôn ngữ viễn cổ này đi.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng, học thứ ngôn ngữ này đúng là tra tấn người ta mà.

Mỗi khi nói một chữ đều phải phối hợp uốn lưỡi không ngừng, mới nói xong một câu mà đầu lưỡi đã nhũn cả ra rồi. Các đại năng thời viễn cổ muốn trao đổi với nhau thật khổ cực... Hèn gì có người sáng tạo ra công pháp truyền âm nhập mật, lẽ nào cũng là do ngôn ngữ thời đại viễn cổ quá phản nhân loại chăng?

Ngoài việc bỏ đi mục chọn ngôn ngữ thời đại viễn cổ ra, cũng phải sửa lại cách thức trừng phạt cho phù hợp. Thay vì điện giật thì có thể đổi lại thành ép buộc vận động, ví dụ như trừng phạt hít đất ba mươi cái hoặc là trừng phạt chạy nhanh năm trăm mét chẳng hạn, như vậy sẽ phù hợp và có ý nghĩa hơn. Dù sao cũng là hệ thống học bá, mục tiêu là đào tạo học bá phát triển toàn diện cả đức, trí, thể chứ không phải là đào tạo pikachu hay người phóng điện.

Đến lúc đó phải phản hồi những điều này với Bạch tiền bối mới được.

Ngoài ra... có thể lược bớt đi nhiều chỗ trong giao diện tiến vào hệ thống học bá siêu cấp. Có điều giao diện gì đó chỉ là thứ yếu thôi, chủ yếu phải xem tâm tình của Bạch tiền bối, đổi hay không cũng không sao cả.

Tống Thư Hàng vừa suy nghĩ vừa vùi đầu học tập ngôn ngữ thời đại viễn cổ.

Rồi sẽ có một ngày ta uốn được đầu lưỡi, đồng thời còn dùng đầu lưỡi run rẩy gọi ra tên của mỹ nhân rắn công đức!

Tống Thư Hàng âm thầm thề với lòng.

…

Tống Thư Hàng cũng không biết mình bị điện giật bao nhiêu lần, giật rồi lại giật, đọc rồi lại đọc.

Trải qua bao vất vả, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng uốn đầu lưỡi, gắng gượng đọc xong mười câu mở đầu Thiên Tự Văn bằng ngôn ngữ viễn cổ.

[Nhiệm vụ học tập mười câu giao tiếp hằng ngày bằng ngôn ngữ thời đại viễn cổ hoàn thành, thưởng 5 điểm học bá.]

[Hệ thống nhắc nhở: Có thể dùng điểm học bá để mua kỹ năng phụ trợ học tập, chi tiết cụ thể xin mời vào “Bảng mua sắm kỹ năng” để xem rõ hơn.]

Giọng nói không cảm xúc của Bạch tiền bối lại vang lên.

Sau quá trình học tập khổ cực, cuối cùng cũng đến lúc nhận phúc lợi.

Tống Thư Hàng động ý niệm tiến vào “bảng mua sắm kỹ năng”, hắn muốn xem thử Bạch tiền bối đã chuẩn bị những kỹ năng phụ trợ học tập gì.

[Hệ thống nhắc nhở: Kí chủ Tầm Đạo Thư Sinh, cấp 1, có thể tiến vào khu kỹ năng cấp 1]

[Bảng kỹ năng cấp 1]

Thuật tăng cường trí nhớ tạm thời (10 lần): Cần 1 điểm học bá, sau khi sử dụng, có thể tăng cường năng lực ghi nhớ trong vòng ba tiếng, gần như có được thuộc tính “đã gặp qua là không quên được”. Mỗi lần sử dụng phải cách nhau mười hai tiếng để thân thể có thời gian nghỉ ngơi. Có thể mua lặp lại

Thuật minh mẫn tạm thời (10 lần): Cần 1 điểm học bá, lúc sử dụng có thể giữ cho đầu óc của kí chủ minh mẫn tuyệt đối, cho dù kiến thức có phức tạp đến mức nào cũng có thể nắm vững, hiểu rõ. Hiệu quả kéo dài một tiếng đồng hồ, mỗi lần sử dụng cách nhau mười hai tiếng. Có thể phối hợp với “thuật tăng cường trí nhớ tạm thời”. Có thể mua lặp lại.

Cường hóa thể chất tạm thời (5 lần): Cần 1 điểm học bá, sau khi sử dụng có thể tăng cường mọi mặt về thể chất của kí chủ, bao gồm sức chịu đựng, sức mạnh và tốc độ. Hiệu quả kéo dài 30 phút, mỗi lần dùng cách nhau một tiếng. Có thể sử dụng lại.

Triệu hoán thầy giáo thẻ thiết (1 lần): Cần 1 điểm học bá, lúc sử dụng có thể triệu hoán một vị thầy giáo cấp thẻ thiết tương ứng với môn học, tiến hành dạy kèm một thầy một trò, giải quyết những vấn đề mà kí chủ thắc mắc. Không có thời gian chờ, có thể mua lặp lại.

Tạm thời trong khu vực này chỉ có bốn kỹ năng.

Thuật tăng cường trí nhớ tạm thời, thuật minh mẫn tạm thời và cường hóa thể chất tạm thời đều là hiệu quả của một vài tiểu pháp thuật. Chỉ là Bạch tiền bối tiến hành cách không làm phép thông qua hình xăm anh em hồ lô 3D, hay là hiệu quả của những pháp thuật này đã có sẵn trong hình xăm nhỉ?

Với trình độ phù văn và trận pháp của Bạch tiền bối, hẳn là khả năng sau sẽ lớn hơn.

Vậy còn kỹ năng triệu hoán thầy giáo thẻ thiết thì sao đây? Chẳng lẽ Bạch Tôn Giả thuê nguyên một đội ngũ thầy giáo, tiến hành kêu gọi trong đầu mọi lúc mọi nơi sao? Hay là Bạch tiền bối tự phân ra rất nhiều phân thân, chuẩn bị riêng cho phần này?

Có nên thử kỹ năng này không nhỉ?

Trong lòng Tống Thư Hàng rục rịch muốn thử.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng quyết định tạm thời rời khỏi hệ thống học bá siêu cấp.

Trong lớp, giáo sư vẫn đang từ tốn giảng bài.

Nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ tan lớp. Xem ra thời gian trôi trong không gian hệ thống học bá siêu cấp cũng bằng với thời gian trôi ở bên ngoài.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng gửi giấy qua cho Bạch tiền bối:

[Bạch tiền bối, kết cấu cơ bản của hệ thống học bá siêu cấp đã ổn rồi, ngoài ra ta có mấy điểm muốn phản hồi.]

Tiếp đó hắn viết rõ mấy ý kiến mà mình muốn phản hồi ra giấy.

Sau khi viết xong, hắn chuyển tờ giấy qua cho Bạch tiền bối.

Chẳng mấy chốc Bạch tiền bối đã trả lời lại:

[Duyệt!]

Trả lời ngắn gọn thế này, Bạch tiền bối lại bắt đầu cày thiên kiếp à?

[À Bạch tiền bối này, chi phí cho việc chế tạo hệ thống học bá siêu cấp có cao không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, nếu chi phí đầu tư cho hệ thống học bá siêu cấp quá cao mà lại chẳng thu được lợi ích gì...

[Chi phí cũng không cao, tiện tay chế tạo thôi, ngoài ra còn thu được lợi ích không nhỏ.]

Bạch Tôn Giả trả lời:

[Nếu làm tốt có thể ngưng tụ một ít lực lượng công đức và nguyện lực chúng sinh. Đối với tu sĩ, lực lượng công đức càng nhiều càng tốt. Còn về nguyện lực chúng sinh thì chỉ có tu sĩ dòng dõi thần đạo mới dùng được, tuy vậy nhưng vẫn có thể dùng để đúc một ít pháp khí.]

Lực lượng công đức? Nguyện lực chúng sinh?

[Chờ sau khi ta rời khỏi đây sẽ nói rõ cho ngươi biết, trước hết ngươi cứ tiếp tục dùng thử đi, muốn sửa đổi cái gì cứ phản hồi cho ta, ta sẽ tranh thủ thời gian sửa đổi lại. Tốt nhất là nên cho ra đời bản chính thức trước khi ta cày xong thiên kiếp, tấn thăng huyền thánh bát phẩm, ta muốn làm một thí nghiệm.]

Bạch Tôn Giả lại nói.

Chú thích:

(*) Dịch nghĩa mười câu đầu trong Thiên Tự Văn (nói về thời khởi nguyên của trời đất): Thuở trời đất mới sinh ra bầu trời thì tối đen, mặt đất có màu vàng. Vũ trụ hình thành trong trạng thái hoang sơ, hỗn độn và mờ mịt. Ban ngày mặt trời từ từ lên cao tới đỉnh đầu rồi xế dần, mặt trăng ban đêm mỗi tháng tròn đầy rồi lại khuyết. Sao hôm và sao mai phân chia ngày và đêm. Tiết trời hết lạnh rồi tới nóng, mùa thu thì thu hoạch để tàn trữ cho mùa đông. Một năm tích lũy lại có ngày dư thừa là năm nhuận. Người xưa dùng cách tính “lục luật lục lữ” để điều hòa âm dương. Hơi nước bốc lên thành mây bay rong rủi khắp nơi rồi gặp lạnh tụ lại mà thành mưa. Hơi sương vào đêm gặp tiết trời lạnh đọng lại kết thành sương mù. (Trích trên trang Cổ Hán Văn)

Chương 1105: Ngươi Nói Ngươi Muốn... Thử Ư?

Ngay khi Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trao đổi với Bạch tiền bối, tiết học cũng vừa hết giờ.

Em gái Sở Sở kia vẫn chưa về, đến giờ mà cô ấy vẫn còn nấu cháo điện thoại với Đậu Đậu à? May mà anh đây có nhiều tiền điện thoại, nếu là trước kia thì làm gì có đủ tiền cho Đậu Đậu và cô em Sở Sở này chim chuột với nhau lâu như vậy chứ.

“Thư Hàng, có cần tao mua cơm hộ mày không?”

Thổ Ba lên tiếng hỏi, nhưng mới vừa hỏi xong, cậu lại tự trả lời luôn:

“À đúng rồi, xem ra hôm nay cũng không cần mua cơm cho Thư Hàng, thằng này còn phải chiêu đãi đến mấy cô em kia mà.”

Cao Mỗ Mỗ:

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Mày nói huỵch toẹt thế rồi, tao còn biết nói gì nữa?

Dương Đức:

“Thư Hàng, vậy bọn tao đi ăn cơm trước nhé, có gì thì cứ gọi điện thoại cho bọn tao.”

“Ừ, gần đây bận nhiều chuyện quá, ngày khác tao mời bọn mày một bữa.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Gần đây hắn không về kí túc xá ngủ, thời gian ăn cơm chung với đám bạn cùng phòng cũng ít. Để hôm nào xem thử có thể đặt một bàn tiên trân yến mà người bình thường cũng ăn được ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ không, dành thời gian mời đám bạn đến đánh chén một bữa.

...

Sau khi tan lớp, Tống Thư Hàng lần theo khí tức của Sở Sở để đi tìm cô ấy.

Đối với Tống Thư Hàng bây giờ, muốn tìm một người bình thường chẳng có gì khó, thậm chí không cần sử dụng kỹ năng truy tìm khí tức, chỉ dựa vào khứu giác cực nhạy của hắn cũng có thể tìm thấy Sở Sở một cách dễ dàng.

Bàn về khứu giác, Thư Hàng còn nhạy hơn cả chó nghiệp vụ gấp mấy lần, hơn nữa hắn còn có thể khống chế khứu giác tự nhiên như không.

Tống Thư Hàng đi theo khí tức của Sở Sở, phát hiện cô ở trong một phòng học trống kế bên. Lúc này cô đang ngồi xổm ở cuối phòng, vẫn còn nói chuyện điện thoại với Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng xoa ấn đường, thôi vậy, cứ để cô ấy trò chuyện với Đậu Đậu thêm lát nữa đi. Nói thật là hắn chẳng thể nào hiểu nổi, không biết Đậu Đậu và cô em Sở Sở này nói chuyện gì với nhau nữa, buôn đến giờ vẫn chưa hết.

Nghĩ xong, Tống Thư Hàng xoay người đi lên tầng thượng của tòa nhà dạy học, giờ lên mang Phù Sinh Tiên Tử xuống trước đã.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang đi lên tầng thượng, thân hình hắn đột nhiên sững lại.

Hắn cảm ứng được có một luồng khí tức mạnh mẽ đáp xuống bên cạnh Phù Sinh Tiên Tử, khí tức trên thân người này đã đạt đến cấp bậc thất phẩm.

Cách đây không lâu Tống Thư Hàng vẫn luôn sống chung với Bạch Tôn Giả, vậy nên hiểu rất rõ về khí tức cấp bậc Tôn Giả thất phẩm, không thể nào cảm ứng sai được.

Tại sao vị Tôn Giả thất phẩm này lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Lẽ nào là trưởng bối hay bạn bè gì đó của Phù Sinh Tiên Tử?

Không đúng, khí tức mà vị Tôn Giả thất phẩm này phát ra không hề thân thiện, trái lại còn có chút âm lãnh nữa.

Sau khi sững người trong giây lát, Tống Thư Hàng lập tức tăng nhanh tốc độ, vội vàng đi lên tầng thượng.

…

Lúc này, trên tầng thượng của tòa nhà dạy học

Phù Sinh Tiên Tử cảnh giác nhìn thân ảnh cách đó không xa.

Người kia mặc áo bào trắng to rộng bao phù toàn thân, trên mặt mang một chiếc mặt nạ bằng kim loại lạnh lẽo, cả người tản ra hơi thở hàn băng.

Đây là một vị Tôn Giả thất phẩm, cô không biết đối phương nhưng đối phương lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, đứng cách xa chừng năm mét, nhìn chằm chằm vào cô với ánh mắt lạnh lùng.

Sau khi vị Tôn Giả này hiện thân, không khí xung quanh bắt đầu ngưng kết lại. Rõ ràng là thời tiết tháng chín, thế mà trong hư không lại ngưng tụ ra vụn băng, trên mặt đất còn xuất hiện một lớp băng mỏng.

Những hiện tượng này không phải do vị Tôn Giả thất phẩm kia cố ý làm ra, mà là do khi hắn đứng ở đó, khí tức của công pháp tu luyện tự thân tự động tản ra, tác động đến hoàn cảnh xung quanh.

Vị Tôn Giả thất phẩm nọ không nói gì cả, chỉ dùng ánh mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Phù Sinh Tiên Tử.

Nhưng chính sự im lặng này lại càng khiến người ta bất an hơn.

Phù Sinh Tiên Tử cảm thấy toàn thân rét lạnh, cô chỉ là một tu sĩ ngũ phẩm còn người trước mắt đã là Tôn Giả thất phẩm, đối phương chỉ cần vươn tay ra là có thể đập chết cô.

Cô không biết thân phận cũng như ý đồ của đối phương, mà cũng không dám hỏi, chẳng qua là theo bản năng che chở cái rương ở bên dưới, trong đó có chứa đệ tử hồ yêu của cô.

Lúc này đây Phù Sinh Tiên Tử hy vọng vị Tôn Giả thất phẩm này chỉ tiện đường đi ngang qua thôi... Nhưng bây giờ xem ra, hình như đối phương đến đây với dụng ý không tốt.

Song từ sau khi hiện thân, đối phương cứ nhìn chằm chằm cô với vẻ lạnh lùng, chẳng nói chẳng rằng cũng chẳng động đậy gì cả, rốt cuộc là có ý gì đây?

Muốn chém muốn giết gì thì làm đại luôn đi!

Hay là đối phương đang chờ điều gì đó?

Đột nhiên trong đầu Phù Sinh Tiên Tử chợt hiện lên một ý nghĩ. Nếu như nói trong tòa nhà dạy học này có ai đáng để một vị

Tôn Giả thất phẩm chờ, hình như chỉ có mỗi nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống tiền bối thôi thì phải?

Lẽ nào đối phương đang chờ Bá Tống tiền bối hiện thân ư?

Vừa nghĩ tới đây, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân từ chỗ cầu thang truyền tới.

Tiếng bước chân không nhanh không chậm, vững vàng mạnh mẽ.

Đồng thời có một loại uy nghiêm không thể khinh nhơn phủ xuống, đó là uy áp của Huyền Thánh bát phẩm.

Là Bá Tống tiền bối, hắn đã tới rồi!

Ngay lúc này, vị Tôn Giả thất phẩm kia đột nhiên lên tiếng:

“Dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, không ngờ ngươi còn dám hiện thân.”

Phù Sinh Tiên Tử vừa nghe thấy mấy lời này, con ngươi lập tức co rút lại.

Chẳng lẽ... đối phương có quan hệ với thế lực đã hủy diệt Tam Thập Tam Thú Thần Tông?

“Nếu đã bị lão phu tìm được, vậy thì hôm nay ngươi hãy để mạng lại đi.”

Dứt lời, vị Tôn Giả thất phẩm kia đột nhiên ra tay.

Một luồng hàn khí tấn công về phía Phù Sinh Tiên Tử, hàn khí kia đủ sức đóng băng cô lại.

Phù Sinh Tiên Tử bị hàn khí ảnh hưởng, toàn thân cứng đờ, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hàn khí bao phủ thân thể. Nếu cứ thế này thì cô sẽ bị đóng băng, chết không có chỗ chôn mất.

Thế nhưng ngay lúc này, một đoàn ánh sáng màu vàng rực rỡ kịp thời bao bọc cô lại. Ánh sáng màu vàng xua tan đi hàn ý trên người, nhanh chóng sưởi ấm, giúp thân thể cô không còn cứng đờ nữa.

Tiếp đó ánh sáng màu vàng khẽ động, hóa thành một vị mỹ nhân rắn màu vàng.

Chỗ khóe mắt của mỹ nhân rắn có một nốt ruồi lệ, trông quyến rũ vô cùng. Cô nghiêng đầu nhìn vị Tôn Giả thất phẩm kia, hiếm thấy là lần này lại không lăn ra giả chết.

“Vị đạo hữu này, nể mặt ta được không?”

Tống Thư Hàng chậm rãi bước ra, trầm giọng nói.

Vị Tôn Giả thất phẩm kia không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng:

“Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh cũng là dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.”

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

“Dù ngươi có là nghìn năm đệ nhất thánh, nhưng thân phận dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã quyết định kết cục của ngươi rồi.”

Vị Tôn Giả thất phẩm kia lạnh lùng nói:

“Nghìn năm đệ nhất thánh sẽ trở thành quá khứ, tương lai của ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Chết em gái ngươi ấy!

“Huyền Thánh thì thế nào, năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng có Huyền Thánh nhưng vẫn bị san bằng sau một đêm.”

Dứt lời, Tôn Giả thất phẩm từ từ uốn cong thân thể:

“Ta thật sự không hiểu nổi, Bá Tống Huyền Thánh ngươi mới vừa tấn thăng bát phẩm thế mà không chịu bế quan củng cố cảnh giới, lại đi tiến hành hồng trần lịch luyện trong khi còn suy yếu. Nhưng thế này cũng tốt, vừa nghĩ đến công lao và danh tiếng đạt được sau khi giết chết nghìn năm đệ nhất thánh thì máu nóng trong người ta lại sôi trào.”

Đã biết thân phận Huyền Thánh bát phẩm của Tống Thư Hàng thế mà vẫn muốn đánh, hẳn là trong tay vị thất phẩm Tôn Giả này có lá bài tẩy gì đó giúp hắn không hề sợ Huyền Thánh bát phẩm.

Tống Thư Hàng híp mắt lại, con ngươi càng trở nên tối màu. Trước tiên hắn vung tay mở thế giới hạch tâm ra, thu Phù Sinh Tiên Tử và cái rương lớn chứa hồ yêu vào trong đó.

Kế tiếp mỹ nhân rắn công đức trở về, bao bọc Tống Thư Hàng lại.

“Ngươi muốn đánh với ta à?”

Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

“Có đánh được hay không phải thử mới biết.”

Vị Tôn Giả thất phẩm kia lạnh lùng đáp.

Tống Thư Hàng dùng một cánh tay ôm ngực... nhưng tư thế này rất không được tự nhiên, vì vậy hắn đổi sang tư thế đút tay vào túi.

Tiếp đó thế giới hạch tâm lại mở ra ở sau lưng hắn.

Một loạt đầu đạn của tên lửa thiên kiếp chậm rãi chui từ trong thế giới hạch tâm ra... Tên lửa thiên kiếp không hiện thân toàn bộ mà chỉ lộ phần đầu đạn, nhắm ngay vào vị Tôn Giả thất phẩm kia.

Tổng cộng mười quả tên lửa, đủ mọi chủng loại.

“Ngươi nói ngươi muốn... thử ư?”

Tống Thư Hàng lạnh lùng nói.

Mỗi một quả tên lửa thiên kiếp đều có uy lực cấp bậc thất phẩm +, hơn nữa còn có khí tức của thiên kiếp. Đối với tu luyện giả thì lực sát thương của nó sẽ tăng gấp đôi.

Khi vị Tôn Giả thất phẩm kia thấy mười quả tên lửa thiên kiếp nhắm thẳng vào mình, con ngươi dưới mặt nạ co rút lại.

Nhắc tới uy lực của tên lửa thiên kiếp, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng chẳng xa lạ gì. Do có một đoạn hình ảnh phát sóng trực tiếp cảnh Bạch Tôn Giả độ kiếp lúc trước, vậy nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng cảm nhận được phần nào uy lực của một đợt tên lửa thiên kiếp.

“Thứ này không uy hiếp được ta đâu.”

Vị Tôn Giả thất phẩm kia cắn răng nói.

Tuy mỗi một quả tên lửa thiên kiếp đều có lực tàn phá cấp thất phẩm+ nhưng chỉ cần hắn cẩn thận một chút, cùng lắm thì mười quả tên lửa thiên kiếp này chỉ khiến hắn bị trọng thương đôi chút thôi.

Chỉ có điều hắn không thể hiểu nổi, tên lửa thiên kiếp cũng chính là thiên kiếp kia mà? Tại sao vị Bá Tống Huyền Thánh này lại có thể khống chế thiên kiếp chứ?

“Chỉ là một thất phẩm nho nhỏ nhưng khẩu khí lại không nhỏ chút nào nhỉ.”

Tống Thư Hàng hơi ngửa đầu.

Ngay sau đó lại có một đầu đạn chậm rãi chui từ trong thế giới hạch tâm ra.

Khác với những đầu đạn của tên lửa thiên kiếp trước đó, trên đầu đạn này tản mát ra uy lực và sức tàn phá cấp bậc bát phẩm＋.

Đây là bom nguyên tử thiên kiếp.

Chỉ cần một phát bom nguyên tử là có thể giải quyết tất cả mọi thứ, nếu như có thứ không giải quyết được... vậy nhất định là do sức nổ chưa đủ.

Bị đe dọa bằng vũ khí hạt nhân, đây cũng không phải chuyện đùa đâu nhé.

Bom nguyên tử thiên kiếp khóa chặt vị Tôn Giả thất phẩm kia, uy áp cấp bát phẩm＋ đè lên người khiến hai chân hắn như nhũn ra.

“Bá Tống Huyền Thánh, ngươi định cho nó nổ ở đây sao?”

Tôn Giả thất phẩm trầm giọng nói:

“Ngươi không dám! Nếu cho nó nổ ở đây, chính ngươi cũng không gánh nổi hậu quả!”

“Hậu quả? Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười to sau đó đưa tay rạch một đường, phần thân của bom nguyên tử thiên kiếp dần chui ra khỏi thế giới hạch tâm:

“Chỉ là một thất phẩm nho nhỏ lại cả gan suy đoán tâm tư của bản thánh à?”

“Chết đi.”

Tống Thư Hàng giơ tay phải lên cao, bom nguyên tử thiên kiếp đã chui hẳn ra khỏi thế giới hạch tâm. Sau đó dưới thao tác của Tống Thư Hàng, một vòng phong ấn trên bom nguyên tử thiên kiếp bắt đầu mở ra.

“Đệch mợ!”

Vị Tôn Giả thất phẩm kia không nhịn được mở miệng mắng.

Sau đó hắn lập tức tung người phóng lên cao, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng ngay lúc hắn nhảy lên thật cao, trong hư không đột nhiên xuất hiện một khe nứt, vậy nên hắn đã nhảy thẳng vào trong khe nứt kia.

Đó là cửa vào thế giới hạch tâm do Tống Thư Hàng mở ra, vị trí tiến vào là một góc trong Điện Hàn Đông.

Tôn Giả thất phẩm vừa nhảy vào đã bị thế giới hạch tâm kéo đi.

Tiếp đó hắn đã rơi vào phạm vi của Điện Hàn Đông.

“Lực lượng không gian?”

Tôn Giả thất phẩm thốt lên.

Trong lúc còn đang suy tư, thân thể hắn lại bị dịch chuyển. Tống Thư Hàng chỉ khẽ động ý niệm, hắn đã bị chuyển vào trong một tòa cung điện có hình thức khép kín ở Điện Hàn Đông.

Điện Hàn Đông chính là cung điện của Bắc Phương Đại Đế ở thời Thiên Đình viễn cổ. Chỉnh thể là một món pháp bảo, cấp bậc từ cửu phẩm trở lên.

Chương 1106: Vậy Em Có Biết Chuyện Đậu Đậu Sắp Gả Cho Người Khác Rồi Không?

Thế nên một khi bị nhốt vào trong cung điện kiểu khép kín, trừ khi là Tống Thư Hàng hoặc Diệp Tư mở cửa Điện Hàn Đông, nếu không vị Tôn Giả thất phẩm này đừng hòng ra được. Dù sao thì không phải vị Tôn Giả nào cũng nghịch thiên như Bạch Tôn Giả, có thể vận dụng lực lượng không gian đến mức xuất quỷ nhập thần ở cảnh giới thất phẩm.

Nếu vị Tôn Giả thất phẩm này muốn thoát khỏi đây... thì chỉ còn cách ở trong Điện Hàn Đông dốc lòng tu luyện đến cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, lúc độ thiên kiếp Huyền Thánh cũng sẽ bị kéo vào thế giới thiên kiếp. Chờ độ kiếp thành công rồi, lúc hắn ra khỏi thế giới thiên kiếp, nói không chừng sẽ có khả năng xuất hiện ở ngoại giới cũng nên.

Nếu cách này không được, vậy hắn chỉ có thể tiếp tục dốc lòng tu luyện đến cảnh giới cửu phẩm, sau đó dùng lực lượng không gian hoặc là thực lực bản thân đánh vỡ Điện Hàn Đông rồi đi ra.

Nhưng mà chỉ cần Tống Thư Hàng không ngốc thì đương nhiên sẽ không cho hắn có thời gian tu luyện.

Sau khi nhốt vị Tôn Giả thất phẩm kia vào Điện Hàn Đông một cách thuận lợi, Tống Thư Hàng mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Ôi mẹ ơi, đây chính là một vị Tôn Giả thất phẩm đấy.”

Hắn lẩm bẩm.

Bây giờ nghĩ lại, thân thể hắn vẫn còn bủn rủn đây này.

Nếu không có mỹ nhân rắn công đức yểm trợ, hắn thậm chí còn không dám hiện thân trước mặt Tôn Giả thất phẩm nữa kìa. Nếu không có mỹ nhân rắn công đức cung cấp phòng ngự, tên Tôn Giả kia chỉ cần tát một cái là có thể đập Tống Thư Hàng bẹp dí, sau đó dùng hai tay vo thành viên để chơi.

Sau khi thở phào một hơi, Tống Thư Hàng vỗ tay chuyển quả bom nguyên tử thiên kiếp kia vào lại thế giới hạch tâm. Muốn giải phong ấn trên bom nguyên tử thiên kiếp cần ba bước, Tống Thư Hàng chỉ mới làm một bước cho nên quả bom này sẽ không nổ.

Nhưng vì lý do an toàn, Tống Thư Hàng vẫn để riêng quả bom nguyên tử thiên kiếp này qua một góc, lỡ nó có nổ thì cũng không ảnh hưởng đến những quả tên lửa và bom nguyên tử thiên kiếp khác. Còn nếu đặt chung, nó mà nổ thì cả đám sẽ nổ theo, thế thì thế giới hạch tâm của hắn bị nổ ra tro mất.

Thật ra Tống Thư Hàng đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới lựa chọn bại lộ thế giới hạch tâm, trực tiếp nhốt vị Tôn Giả thất phẩm này vào trong đó.

Dù sao thì tên này cũng là Tôn Giả thất phẩm, mà bản thân hắn lại là một Huyền Thánh bát phẩm.

Cứ cho là lần này mượn tên lửa thiên kiếp + bom nguyên tử thiên kiếp dọa đối phương chạy đi nhưng thế thì sao? Tôn Giả thất phẩm cũng không phải thằng ngu, sau khi trở về, đối phương chỉ cần suy nghĩ kỹ lại sẽ phát hiện ra rất nhiều sơ hở.

Chờ đối phương nghĩ thông suốt lại tìm tới lần nữa, lúc ấy dù có vác bom nguyên tử thiên kiếp ra cũng không hù dọa được người ta.

Đến khi đó, không chừng vị nghìn năm đệ nhất thánh Tống Thư Hàng này sẽ trở thành chiến tích trong tay đối phương cũng nên.

Hơn nữa đối phương cứ luôn miệng nói “dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, ngay cả Huyền Thánh cũng phải chết”, vậy nên Tống Thư Hàng lại càng không thể để đối phương rời đi được.

Bây giờ chỉ cần nhốt tên này ở đây, đợi Bạch Tôn Giả độ kiếp đi ra rồi giải quyết, ngài ấy có thể đánh tên này dẹp lép như con tép chỉ trong một nốt nhạc.

Hoặc nếu gặp được Bạch tiền bối two thì lại càng hay, đến lúc đó tên này sẽ bị kéo thẳng vào thế giới Tà Liên đi khai hoang. Thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two còn rất hoang vu, cần rất nhiều bậc kỳ tài đi vào khai phá.

Còn nếu tên Tôn Giả thất phẩm này dám giở trò trước khi hai vị Bạch tiền bối xuất hiện, vậy Tống Thư Hàng sẽ cho nổ bom nguyên tử thiên kiếp ngay trong Điện Hàn Đông, nổ banh xác hắn luôn. Dù gì Điện Hàn Đông cũng là pháp khí cấp bậc cửu phẩm, chắc có thể chịu nổi uy lực nổ tung của một quả bom nguyên tử thiên kiếp chứ nhỉ?

…

Tống Thư Hàng ngồi trên tầng thượng, dành chút thời gian ổn định lại cảm xúc.

Nói thật, làm màu trước mặt một vị Tôn Giả thất phẩm, làm xong cũng không chạy, còn nhốt đối phương vào trong phòng tối, loại cảm giác này đúng là phê như con tê tê. Hơn nữa cơ hội kiểu này chỉ sợ cả đời cũng chỉ có một lần mà thôi.

Đồng thời trong đầu Tống Thư Hàng cũng tổng kết lại toàn bộ quá trình mình xuất hiện lần này. Chiêu uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân rất hay, cứ coi như là tập dợt trước cho trận quyết đấu giữa bản thân và Đông Qua Thánh Quân. Trở về hắn còn phải replay lại mấy lần, tranh thủ luyện chiêu uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân cho thuần thục. Bất kể là sắp tới phải đối mặt với Đông Qua Thánh Quân hay những kẻ địch có thực lực cao cường khác, chiêu uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân này đều tạo được hiệu quả rất tốt.

Sau khi bình tĩnh lại, Tống Thư Hàng vung tay lên, để mỹ nhân rắn công đức trở về trong cơ thể hắn.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, ngoan ngoãn trở về.

Tiếp đó Tống Thư Hàng lại đưa Phù Sinh Tiên Tử ra ngoài, còn cái rương lớn chưa hồ yêu vẫn để trong thế giới hạch tâm.

“Bá Tống tiền bối… vị Tôn Giả kia đâu?”

Phù Sinh Tiên Tử hỏi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Đã bị ta giải quyết rồi, yên tâm đi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười ôn hòa.

Nghe vậy, Phù Sinh Tiên Tử khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, chưa tới một phút đã giải quyết xong một vị Tôn Giả thất phẩm thoạt nhìn không yếu

rồi.

“Đi thôi, tiên tử nhớ áp chế khí tức tự thân lại nhé, để tránh dẫn tới những vị khách không mời như vị Tôn Giả vừa rồi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Phù Sinh Tiên Tử ngượng ngùng gật đầu đáp lại. Chắc là trong lúc đang đợi Tống Thư Hàng tan lớp, cô đã vô tình để lộ ra khí tức của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công nên mới dẫn kẻ địch tới đây.”

“Rốt cuộc Tam Thập Tam Thú Thần Tông ta có đồ vật đặc biệt gì lại khiến người khác bất chấp tất cả chém tận giết tuyệt bọn ta như vậy?”

Nghĩ tới đây, trong lòng Phù Sinh Tiên Tử lại thấy chua xót.

Ngay cả Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng đã bị diệt, nay số đệ tử chính thống của Tam Thập Tam Thú Thần Tông còn sống sợ rằng cũng không đến trăm người. Đã đến nước này rồi mà đối phương vẫn không chịu bỏ qua cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao? Rốt cuộc là do có thù oán sâu nặng hay là do Tam Thập Tam Thú Thần Tông cất giấu bí mật gì đó?

Không biết Bá Tống tiền bối có biết gì không?

Phù Sinh Tiên Tử nhìn Tống Thư Hàng đang đi trước dẫn đường. Dường như vị nghìn năm đệ nhất thánh thần bí này biết rất nhiều chuyện về Tam Thập Tam Thú Thần Tông, vừa lên tiếng đã nói ra được tiền thân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông là Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ.

“Bá Tống tiền bối, ngài có biết Tam Thập Tam Thú Thần Tông bọn ta đắc tội với ai hay là bọn ta cất giấu bí mật gì không?”

Phù Sinh Tiên Tử không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng dừng bước, xoay đầu nhìn Phù Sinh Tiên Tử:

“Cô không biết sao?”

“Lúc tông môn bị hủy diệt, ta không ở trong tông môn, nên mới may mắn tránh thoát một kiếp.”

Phù Sinh Tiên Tử cúi đầu đáp, trong giọng nói tràn đầy bi thương.

Tống Thư Hàng thở dài, vốn dĩ hắn còn trông mong biết được chân tướng tại sao Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị diệt môn từ chỗ Phù Sinh Tiên Tử, không ngờ cô lại chẳng biết gì.

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm, nhưng ta từng suy đoán việc Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị diệt môn rất có thể có liên quan đến sự kiện Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt. Có lẽ có ai đó gai mắt Tam Thập Tam Thú Thần Tông, không muốn một tông môn do tàn dư của Thiên Đình viễn cổ sáng lập tồn tại trên đời.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đối phương là ai?”

Phù Sinh Tiên Tử hỏi.

“Ta không biết, đến nay sự kiện Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt vẫn còn là một bí ẩn đối với tu chân giới.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Chỉ có thể khẳng định một điều là sự kiện Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt có liên quan đến Trình Lâm. Nhưng với sức của một mình Trình Lâm chắc chắn không thể nào phá hủy toàn bộ Thiên Đình viễn cổ được, trong chuyện này nhất định còn có những thế lực hoặc là đại nhân vật khác nhúng tay vào.

Sau khi suy tư một lát, Tống Thư Hàng lại nói:

“Ngoài ra, Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt là chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, dường như bị một sức mạnh to lớn nào đó phá hủy trực tiếp.”

Trong lúc giám định dây xích vàng, hắn thấy được một hình ảnh mơ hồ.

Có người đang run cầm cập giữa một đống đổ nát.

Đống đổ nát kia chính là phần còn sót lại của một tiên cung cực lớn... Nhưng xung quanh không hề có dấu vết chiến đấu gì cả, dường như có một loại lực lượng mạnh đến không tưởng đã phủ xuống, hủy diệt toàn bộ tiên cung đồ sộ này trong nháy mắt.

Hình ảnh mà hắn nhìn thấy chính là cảnh tượng Tam Thập Tam Thú Thần Tông sau khi bị hủy diệt.

Từ hình ảnh này có thể thấy được, lúc đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông chưa kịp chống cự gì đã bị phá hủy hoàn toàn, biến mất khỏi thế giới.

Có thể làm được đến mức này, ít nhất cũng phải có tu vi Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên. Bởi vì lúc nãy tên Tôn Giả thất phẩm kia có nói, năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng có Huyền Thánh âm thầm trấn giữ.

Phù Sinh Tiên Tử nghe xong, trên mặt càng lộ ra vẻ đau khổ.

Sự kiện Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt đã tác động mạnh đến tâm cảnh của cô, khiến tốc độ tấn cấp rất chậm. Hơn nữa mỗi lần tấn cấp đều bị tâm ma kiếp ảnh hưởng, lên cấp rất khó khăn.

Nếu muốn dựa vào chính cô báo thù cho tông môn, hy vọng rất mong manh, vậy nên cô chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào đệ tử hồ yêu của mình.

“Tạm thời gác chuyện này qua một bên đi, nếu có tin tức gì mới liên quan đến sự kiện Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt, ta sẽ báo cho cô biết.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhớ tới tên Tôn Giả thất phẩm bị nhốt trong Điện Hàn Đông, ắt hẳn tên này biết được một ít tin tức gì đó. Chờ đến khi Bạch Tôn Giả độ kiếp trở về, có lẽ sẽ moi được một ít tin tức từ trong miệng tên Tôn Giả thất phẩm này.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Phù Sinh Tiên Tử chân thành cảm ơn.

Bá Tống tiền bối không phải là thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, vậy mà lại chịu giúp đỡ cô, phần ân tình này cô chắc chắn sẽ khắc ghi trong lòng.

Lúc hai người nói chuyện, phần lớn đều trao đổi thông qua truyền âm nhập mật, dù sao bây giờ cũng đang ở trường học, đông người nhiều miệng.

Dưới sự dẫn đường của Tống Thư Hàng, chẳng mấy chốc hai người đã đi tới phòng học mà cô bé Sở Sở kia đang ở.

Lúc này Sở Sở mới lau nước mắt, kết thúc cuộc trò chuyện với Đậu Đậu.

Cô cúp điện thoại, vừa ngẩng đầu đã thấy Tống Thư Hàng và Phù Sinh Tiên Tử đang đứng ở cửa phòng học.

“Anh Tống.”

Cô bé Sở Sở nũng nịu kêu một tiếng, sau đó nhanh chân bước tới bên cạnh Tống Thư Hàng, trả điện thoại lại cho hắn.

“Đậu Đậu nói rõ với em rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Cô bé này không gọi hắn là Đậu Đậu nữa, hiển nhiên hiểu lầm đã được giải quyết. Cũng không biết Đậu Đậu giải thích với cô bé thế nào về chuyện video lúc trước. Lúc đó Tống Thư Hàng ngồi trước máy vi tính, nhắm mắt nhắm mũi giả làm Đậu Đậu gọi video với Sở Sở.

Còn một chuyện... cách xưng hô anh Tống này thật kỳ cục.

“Ừ, Đậu Đậu đã nói hết mọi chuyện với em rồi.”

Sở Sở gật đầu, sau đó nghiêm túc nói tiếp:

“Đậu Đậu bảo em nói với anh là mặc dù anh ấy có bộ dạng khá giống với anh Tống nhưng lại đẹp trai hơn nhiều. Đậu Đậu còn nói ngoại hình của anh Tống chỉ đẹp trai bằng một phần mười anh ấy thôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đột nhiên hắn cảm thấy hối hận vì đã cho cô bé Sở Sở này nói chuyện điện thoại với Đậu Đậu lâu như vậy, đồ Đậu Đậu thần kinh giẫm đinh này!

Vì vậy Tống Thư Hàng thờ ơ nói:

“Vậy Đậu Đậu có nói với em chuyện nó sắp gả cho người khác không?”

“Đậu Đậu... gả cho người khác ư?”

Cô bé Sở Sở chớp mắt hỏi.

Đồng thời Phù Sinh Tiên Tử đứng sau lưng Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 1107: Hỏi: Nhà Hoàng Sơn Chân Quân Có Đến Hai Con Đậu Đậu À?

“Đúng vậy, hơn nữa hôn lễ cũng đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ cần chọn ngày lành tháng tốt nữa là có thể tổ chức hôn lễ.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Sở Sở trợn tròn mắt:

“Nhưng Đậu Đậu nói hôn lễ kia chỉ là một trò đùa thôi mà?”

Lần trước cô chat voice với Đậu Đậu, đúng lúc Chu Ly ôm áo cưới đi vào, đoạn nói chuyện giữa hắn và Đậu Đậu bị Sở Sở nghe được... Cũng chính lúc đó Chu Ly “tốt bụng” nhắc nhở một câu, cũng vì câu này mà cô bé Sở Sở mới lặn lội đường xá xa xôi chạy tới đại học Giang Nam để gặp Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng không biết chuyện này, hắn cứ tưởng Đậu Đậu chỉ mới nhắc tới chuyện hôn lễ của nó trong lúc nấu cháo điện thoại khi nãy. Không ngờ loại chuyện mất mặt thế này mà Đậu Đậu cũng nói với Sở Sở, không giống phong cách của nó tí nào.

“Không, không phải trò đùa đâu.”

Tống Thư Hàng nhếch miệng lên:

“Lần này cha của Đậu Đậu muốn gả nó đi thật đấy, ngay cả thiệp mời đám cưới cũng gửi đi rồi.”

Sở Sở:

“Vậy là Đậu Đậu sẽ gả cho người khác thật ư?”

“Thật 100%.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Đậu Đậu đần, tới đây, tới hãm hại nhau đi này! Ai sợ ai chứ!

“Đậu Đậu sắp gả cho người khác rồi, nhưng, nhưng...”

Sở Sở hoảng loạn đến mức nói không nên lời, nhưng Đậu Đậu là con trai cơ mà?

Lúc này Phù Sinh Tiên Tử đứng bên cạnh bỗng lên tiếng:

“Tống tiên sinh, Đậu Đậu mà ngài nói có phải là Đậu Đậu cô nương nhà Hoàng Sơn Chân... tiên sinh không?”

Tống Thư Hàng quay qua nhìn Phù Sinh Tiên Tử, không ngờ cô cũng biết Đậu Đậu?

“Đúng là Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiên sinh, nhưng Đậu Đậu không phải là nữ mà là nam.”

Tống Thư Hàng trả lời với vẻ mặt bình tĩnh.

“Sao lại như vậy chứ!”

Phù Sinh Tiên Tử cả kinh hô lên.

Ơ? Sao Phù Sinh Tiên Tử kích động dữ vậy?

Chẳng lẽ trong chuyện này có vấn đề gì đó?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên rất nhiều ý nghĩ và suy đoán.

Sau đó hắn đột nhiên nhớ tới lúc sử dụng bí pháp giám định, biết được vị Phù Sinh Tiên Tử là một khuyển cô nương có tu vi đại thành, cộng thêm bộ vest trắng và hành vi cử chỉ cool ngầu của cô.

Lẽ nào... Phù Sinh Tiên Tử chính là đối tượng mà Đậu Đậu sắp gả ư?

Không đúng không đúng, nếu như cô ấy muốn lấy Đậu Đậu, không thể nào ngay cả giới tính của Đậu Đậu cũng không biết được.

“Phù Sinh, sao cô lại kinh ngạc như vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nếu như Đậu Đậu mà Tống tiên sinh nói và Đậu Đậu mà ta biết là cùng một vị... vậy thì người sắp lấy Đậu Đậu chính là anh trai của ta.”

Khóe miệng Phù Sinh Tiên Tử co giật mấy cái.

Người anh trai mà cô nhắc tới không phải anh ruột, mà là một vị khuyển yêu rất quan tâm chăm sóc hồi cô còn bé. Đối với cô, vị đại huynh này giống như cha cô vậy.

Bây giờ đại huynh cũng đã đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, gia nhập môn phái yêu tu Phệ Thiên Doanh, hiện nay đang giữ chức trưởng lão trong Phệ Thiên Doanh.

Cách đây không lâu cô có nghe đại huynh nói là sắp cưới Đậu

Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân, hôn lễ đều đã chuẩn bị xong hết rồi.

Tống Thư Hàng:

"…"

Định mệnh, đúng là một tin cực sốc!

Tống Thư Hàng cũng đã từng suy đoán đối tượng kết hôn với Đậu Đậu là ai. Hắn từng đoán người mà Đậu Đậu sắp gã cho có lẽ sẽ là một khuyển cô nương hoặc miêu cô nương gì đó, tóm lại hẳn là phái nữ. Chắc vị đại yêu này là một cô gái mạnh mẽ nên mới không "gả" cho Đậu Đậu, mà đổi thành "cưới" Đậu Đậu về.

Hoàng Sơn Chân Quân thương yêu Đậu Đậu như vậy, hẳn là sẽ không lấy chuyện hôn nhân đại sự của Đậu Đậu ra làm trò đùa đâu.

Nhưng bây giờ… người mà Đậu Đậu sắp gả cho lại là một vị khuyển đại gia ư?

Lẽ nào Hoàng Sơn Chân Quân thật sự muốn tiễn Đậu Đậu đi chơi gay à?

Hay thật ra Đậu Đậu vốn là Đậu Đậu♀, là một khuyển cô nương nhưng bao lâu nay vẫn luôn bị Hoàng Sơn Chân Quân nuôi như chó đực?

Có khi nào chim nhỏ phía dưới của Đậu Đậu cũng là loại pháp thuật nào đó của Hoàng Sơn Chân Quân không?

Đợi đến khi Đậu Đậu tấn thăng ngũ phẩm, nó sẽ lột bỏ bộ dạng chó Kinh Ba đần ngố biến thành một cô chó xinh đẹp động lòng người như truyện vịt con xấu xí biến thành thiên nga ư?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

"Nhà Hoàng Sơn Chân… tiên sinh có đến hai vị Đậu Đậu à?"

Tống Thư Hàng suy tư một lát, sau đó đột nhiên hỏi.

Phù Sinh Tiên Tử lắc đầu tỏ vẻ không biết.

"Chúng ta vừa đi vừa nói, để ta hỏi những người khác thử xem."

Tống Thư Hàng nói.

Bởi vì Sở Sở là người phàm nên Thư Hàng và Phù Sinh Tiên Tử không thể ngự kiếm phi hành trước mặt cô bé được, hai người chỉ có thể đi bộ rời khỏi đại học Giang Nam, đến căn hộ của Dược Sư.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng nhanh chóng lấy điện thoại tải phần mềm chat xuống sau đó đăng nhập vào.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Các đạo hữu đang đăng một ảnh lên nhóm.

Chính là ảnh chụp cảnh bom nguyên tử thiên kiếp nổ trong thế giới ma kiếp vào tối hôm qua.

Ngoài video và hình chụp bằng điện thoại, còn có một số hình ảnh lưu lại bằng thuật thác ấn.

Nhưng đa số hình ảnh đều rất mờ, chất lượng ảnh trong video cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ có tấm hình chụp Cuồng Đao Tam Lãng “đàn ông đích thực không quay đầu nhìn vụ nổ” cực chất kia là đẹp nhất.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ta muốn rửa tấm này ra khổ lớn, làm thành ảnh quảng cáo cho bộ phim ta đang đóng.”

Bắc Hà Chân Quân:

“...”

Hắn nghe nói bộ phim mà Cuồng Đao Tam Lãng đang đóng là bị Linh Điệp Tôn Giả bắt tới quay. Kịch bản phim viết về đủ loại mạo hiểm, dằn vặt mà Tam Lãng đạo hữu làm ra trong đủ mọi hoàn cảnh tàn khốc. Nhưng bây giờ xem ra Tam Lãng đạo hữu cảm thấy rất vui, thậm chí còn đóng rất nghiêm túc nữa thì phải?

Rốt cuộc là do hắn tìm thấy niềm vui trong gian khổ hay là do đã quen với tiết tấu của bộ phim này, thậm chí còn tìm được thú vui từ trong đó đây?

Ngay lúc này Tống Thư Hàng online, đăng lên một tin:

“Các vị tiền bối, ta muốn hỏi một vấn đề hơi ngu một chút.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Vấn đề gì?”

“Nhà Hoàng Sơn Chân Quân có mấy con Đậu Đậu vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi rất nghiêm túc.

Bắc Hà Chân Quân:

“Hẳn là chỉ có một con thôi nhỉ?”

Chỉ một con Đậu Đậu cũng đã dày vò Hoàng Sơn Chân Quân thảm như vậy, cứ cách vài ngày lại phải đi tìm Đậu Đậu bỏ nhà ra đi về. Nếu như có hai con Đậu Đậu... mới nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

“@Bá Đao Tống Nhất, xin trả lời Tống đạo hữu, chỉ có một con Đậu Đậu thôi.”

Có thể nói Chu Ly là người nắm rõ tình hình nhất, câu trả lời của hắn cực kỳ đáng tin.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thư Hàng tiểu hữu, sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ ngươi thấy được hai con Đậu Đậu à?”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Chàng trai trẻ, mắt thấy không nhất định là thật. Có lẽ hai con mà ngươi thấy chính là Đậu Đậu và phân thân của nó thì sao?”

Lúc này, Tống Thư Hàng đang đổi đạo hiệu dùng trong nhóm.

Dạo gần đây dùng biệt danh Bá Đao Tống Nhất lâu quá rồi, vậy nên hôm nay hắn muốn đổi đạo hiệu khác. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn đổi thành Bá Tống. Thật ra hắn định đổi thành Bá Bá Tống nhưng đột nhiên lại nhớ tới Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, cảm thấy làm người phải có chừng mực. Vì vậy hắn cắn răng xóa bớt một chữ Bá, đổi thành Bá Tống.

Bá Tống:

“Không phải thấy được hai con Đậu Đậu... chỉ là hôm nay ta mới biết được đối tượng sắp kết hôn với Đậu Đậu là ai, sau đó trong lòng mới sinh nghi.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thư Hàng tiểu hữu biết Đậu Đậu sắp gả cho ai á? Nói mau nói mau, ta tò mò muốn chết rồi này!”

Lệ Chi Tiên Tử cực thân với Đậu Đậu, thi thoaangr Đậu Đậu còn đến chỗ cô tố cáo tội trạng của Hoàng Sơn Chân Quân, lúc nào Lệ Chi Tiên Tử cũng sẽ chạy tới ra mặt giúp cho Đậu Đậu.

Bắc Hà Chân Quân:

“Tại sao sau khi biết được đối tượng sắp kết hôn với Đậu Đậu là ai, Thư Hàng tiểu hữu lại hoài nghi “có hai con Đậu Đậu” thế?”

“Bởi vì... đối tượng sắp kết hôn với Đậu Đậu là một vị khuyển đại gia, chứ không phải là một khuyển cô nương.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Chân Quân:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“...”

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

“Đệch!”

Hiển nhiên ngay cả Chu Ly cũng không biết chuyện này, tất cả thông tin liên quan tới chú rể của Đậu Đậu đều bị Hoàng Sơn Chân Quân giấu kín.

Diệt Phượng Công Tử:

“[icon trợn mắt há mồm] Tống Thư Hàng tiểu hữu cứ mang đến tin sốc mãi thôi. Nhìn trời, ta đi tìm Đậu Đậu ngay đây.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Lúc này, chuyện chúng ta cần làm chính là gọi người trong cuộc ra. @Hoàng Sơn Chân Quân.”

@ Thất bại, bởi vì mấy tháng trước Hoàng Sơn Chân Quân đã đổi tên rồi.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Ca ca ngu ngốc, ngươi đúng là nỗi sỉ nhục của giới @, xem ta đây. @Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu. @Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Sao Thư Hàng tiểu hữu lại biết chuyện này thế?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi thế này chẳng khác nào đã gián tiếp xác nhận tin tức của Tống Thư Hàng là thật.

Đậu Đậu thật sự sắp gả cho một khuyển đại gia, một nửa kia của Đậu Đậu là giống đực!

Đây không phải trò đùa, đây là sự thật tàn khốc!

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Ôi mẹ ơi, ta còn tưởng Tống Thư Hàng tiểu hữu đang nói đùa nữa chứ. Chân quân, ngươi định gả Đậu Đậu cho một khuyển đại gia thật đấy à?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đậu Đậu đâu? Sao không ra đây?”

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

“Mới nãy điện thoại của nó hết pin, trước đó nó nấu cháo điện thoại với một cô em nào đấy hơn cả tiếng đồng hồ, bây giờ đang hát ngêu ngao, có vẻ như tâm trạng rất tốt. Ta ngó xuống xem thử, nó đang sạc điện điện thoại, nhưng lại không dùng nạp điện thuật mà là dùng dây sạc, đoán chừng chắc lát nữa nó mới online được. Ta cảm thấy thân là một trong những người thân thiết nhất với Đậu Đậu, ta có trách nhiệm phải báo tin này cho nó biết.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Chu Ly đạo hữu, nếu ngươi nói chuyện này cho Đậu Đậu nghe, ta bảo đảm nó sẽ bỏ nhà ra đi ngay lập tức. Đến lúc đó Hoàng Sơn Chân Quân số khổ lại phải vượt nghìn dặm xa xôi đi tìm Đậu Đậu. Còn có Chu Ly đạo hữu nữa chứ, chính ngươi cũng phải bước lên con đường vạn dặm tìm Đậu Đậu đấy.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

“Tam Lãng đạo hữu nói có lý.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Xin hãy gọi ta là Tứ Lãng, ta là bản update của Tam Lãng. Ngoài ra, ta cho rằng nếu bây giờ đạo hữu báo tin này cho Đậu Đậu biết thì cũng chỉ sung sướng được nhất thời thôi. Còn nếu giấu tin này đi, vào ngày cưới của Đậu Đậu, khoảnh khắc nó mặc áo cưới đỏ, đội khăn trùm đầu đỏ, ngước mắt nhìn chú rể của mình... ha ha, lúc đó thể nào vui banh nóc luôn cho xem.”

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

“Tứ Lãng đạo hữu nói quá có lý! @Diệt Phượng Công Tử, mời Diệt Phượng đạo hữu gia nhập vào nhóm bọn ta, giấu nhẹm chuyện này đi, đừng cho Đậu Đậu biết nhé?”

Diệt Phượng Công Tử:

“[icon vỗ tay] Không thành vấn đề, một bên là sung sướng nhất thời, một bên là niềm vui banh nóc đạt được sau khi bày ra vô số màn dàn dựng, đương nhiên ta sẽ chọn cái sau rồi.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Nếu được thì Chu Ly đạo hữu hãy tìm cơ hội cắt luôn dây mạng của Đậu Đậu đi. Ngoài ra cũng có thể dùng lời nói mê hoặc Đậu Đậu, làm cho nó cứ nghĩ rằng đối tượng mình sắp gả cho là một cô em ấy.”

Chương 1108: Đại Huynh Của Cô Là Nữ Đúng Không?

Tứ Lãng không hổ là bản update của Tam Lãng, Tam Lãng chỉ là tự mình tìm đường chết, còn Tứ Lãng đã tiến thêm một bước trên con đường tự tìm chết, không chỉ bản thân muốn chết mà còn kéo người khác chết cùng.

Ý tưởng của Tứ Lãng đạo hữu thật trẻ trâu.

Bá Tống:

"..."

Đây chính là đầu sỏ làm lạc đề trong nhóm Cửu Châu số 1. Một giây trước còn đang thảo luận về tính khả thi của suy đoán "phải chăng có hai con Đậu Đậu", một giây sau đã lạng sang đề tài làm thế nào để troll Đậu Đậu.

Nhưng mà... hắn thích đề tài này, hơn nữa còn nóng lòng muốn gia nhập vào.

Bá Tống:

"Ta đề nghị có thể lợi dụng nhân tố Sở Sở lúc lừa tình Đậu Đậu. Ví dụ như có thể vô tình nhắc với Đậu Đậu là trong tên tài khoản trên mạng hoặc biệt danh hay đạo hiệu của đối tượng mà nó sắp gả có chứa từ "Sở Sở" chẳng hạn. Dù sao trong người Đậu Đậu cũng đã có sẵn thuộc tính "mê Sở Sở", chỉ cần đối tượng là Sở Sở, bảo đảm nó sẽ mê tít cho xem."

Chuyện Đậu Đậu "mê Sở Sở", trong nhóm Cửu Châu số 1 ai cũng biết.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Ý kiến của Thư Hàng tiểu hữu rất hay, ta cho 82 điểm, còn lại 18 điểm ta dùng hình thức 666 cho ngươi!(*)"

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

"Vậy ta sẽ đi cắt mạng, lại lén phủ thêm một trận pháp chặn tín hiệu khu vực lên nữa."

Diệt Phượng Công Tử:

“Còn nhiệm vụ lừa tình Đậu Đậu cứ giao cho ta đi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Hắn không nhịn được chuyển ngón tay đến ô “giải tán nhóm”, một lúc lâu sau lại thở dài não nề.

Là ai giải lệnh cấm nói cho tên Tứ Lãng này vậy?

Còn nhớ lần trước Cuồng Đao Tam Lãng và Vũ Nhu Tử cùng tìm đường chết, hắn đã cấm nói mỗi người ba ngày rồi mà?

Tính toán thời gian, Vũ Nhu Tử và Tứ Lãng vẫn còn trong thời hạn bị cấm nói mới đúng chứ.

Hoàng Sơn Chân Quân vừa suy nghĩ vừa lướt nhanh ngón tay trên màn hình, tìm kiếm phần lịch sử.

Chẳng mấy chốc hắn đã tìm được lịch sử giải lệnh cấm. Là nhân viên quản lý Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử giải lệnh cấm cho Tam Lãng, hơn nữa lệnh cấm được giải ngay sau khi hắn cấm nói Tam Lãng không bao lâu.

Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân co giật.

Mặc dù hắn biết sau lần xuất quan này, Vân Tước Tử tiền bối rất có hảo cảm với Tam Lãng đạo hữu, nhưng hắn thật sự không hiểu nổi rốt cuộc Vân Tước Tử tiền bối nhìn trúng điểm nào ở Tam Lãng?

Chẳng lẽ đúng như suy đoán của các đạo hữu trong nhóm, là do có cùng thuộc tính tìm đường chết sao?

Thôi bỏ đi, nể mặt Vân Tước Tử tiền bối, tha cho Tam Lãng một lần vậy.

Nhắc tới Vân Tước Tử tiền bối, cũng không biết khi nào cô ấy mới độ xong ma kiếp bát phẩm đây? Sau khi độ kiếp xong, cô ấy sẽ tiếp tục làm tà ma Cửu U hay là nghĩ cách lọc sạch tà năng Cửu U trên người?

Nếu là đạo hữu bình thường, ắt hẳn sẽ chọn lọc sạch tà năng trên người. Nhưng nếu đó là Vân Tước Tử tiền bối, nói thật Hoàng Sơn Chân Quân cũng không đoán được cô ấy sẽ làm gì.

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thấy các ngươi hùa nhau troll Đậu Đậu như vậy, trong lòng ta phức tạp lắm biết không?”

Tiên tử cô là một người rất thương tiểu Đậu Đậu.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Không sao đâu, Lệ Chi đạo hữu. Ngươi phải nghĩ thoáng một chút, chúng ta làm vậy cũng là vì hạnh phúc cả đời của Đậu Đậu thôi. Đậu Đậu sớm gả đi cũng là chuyện tốt mà. Ngoài ra người xưa có câu con hư tại mẹ. Theo ta thấy Đậu Đậu có cái tính tự tìm đường chết như vậy, có một phần là do cô và Hoàng Sơn Chân Quân quá thương yêu nó đấy. Chính vì các ngươi cứ nuông chiều nó mãi nên nó mới dưỡng thành tính cách như bây giờ, hễ động một chút là lại dùng chuyện bỏ nhà ra đi để uy hiếp hai người.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ha ha, nói vậy chắc mẹ của Tam Lãng đạo hữu thương yêu ngươi dữ lắm nhỉ?”

“Đương nhiên rồi.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Mặc dù ký ức về mẹ đã rất mơ hồ, nhưng ta nhớ rõ mẹ ta rất phù hợp với câu “trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất”. Thế nên ta có năng lực tìm đường chết như vậy cũng là có nguyên nhân cả.”

Cuồng Đao Tam Lãng chủ động thừa nhận chẳng chút ngại ngùng.

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Định mệnh, Cuồng Đao Tứ Lãng tự nhận chính bản thân hắn rất biết tìm đường chết như vậy, cô còn biết nói gì nữa chứ? Vốn định đâm chọt Tam Lãng vài câu, thế này thì đâm với chọt cái con khỉ á.

Diệt Phượng Công Tử:

“Tứ Lãng đạo hữu nói có lý, để Đậu Đậu sớm hoàn thành đại sự cả đời, sau khi kết hôn, nó nhất định sẽ trưởng thành, làm một cô dâu hoàn mỹ. Sau này nó sẽ trở nên rất hiền thục cũng không chừng.”

Bá Tống:

“Nói tới đây, ta muốn hỏi rõ một vấn đề, không hỏi không được. @Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hoàng Sơn Chân Quân, thật ra... Đậu Đậu là một khuyển nương, lúc trước giới tính của nó đều là do ngài dùng pháp thuật làm giả đúng không? Cho nên ngài mới gả nó ra ngoài chứ gì.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Thư Hàng tiểu hữu, đừng xem phim truyền hình yêu đương nhiều quá, sẽ khiến lối suy nghĩ của ngươi cũng trở nên máu chó như trong phim đấy.”

“Chẳng lẽ không đúng ư?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Đậu Đậu là đực đấy, chắc chắn không sai đâu. Ta đánh nhau với nó từ nhỏ đến lớn nên biết mà. Meo, trước khi nó kết hôn, ta phải đi gặp nó nhiều hơn mới được. Cho dù nó sắp lập gia đình, ta cũng muốn cho nó biết sức mạnh của ta, kẻ được mệnh danh là khắc tinh của Đậu Đậu.”

Bá Tống:

“...”

“Diệt Phượng đạo hữu phải tranh thủ đi sớm đi, nếu không chờ Đậu Đậu kết hôn rồi, ngươi không còn cơ hội nữa đâu.”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Sau khi kết hôn, Đậu Đậu sẽ có thần kỹ “Vợ chồng song kiếm hợp bích”, đến lúc đó Diệt Phượng đạo hữu khó mà khắc chế được nó.

Lúc này, bỗng có một vị tiền bối vắng mặt lâu ngày hiện thân.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, nhân viên quản lý trong nhóm Cửu Châu số 1:

“Ôi chao, vắng mặt lâu ngày quá rồi, hôm nay nghe nói đến đề tài Đậu Đậu sắp lập gia đình nên ta ngoi lên đây. Hoàng Sơn đạo hữu, Đậu Đậu là ♂ mà đối tượng nó sắp gả cho cũng là đực, cũng là ♂. Nói cách khác, Đậu Đậu sắp bước lên con đường chơi gay rồi đúng không? Hoàng Sơn đạo hữu làm tốt lắm, ta đã nói rồi mà... Nếu kích cỡ của quần áo và thân thể sai lệch thì sẽ không mặc vừa, đường kính của đinh ốc và đai ốc khác nhau thì không cách nào vặn chặt, ngôn ngữ bất đồng sẽ không thể giao tiếp, thế nên giới tính khác nhau thì làm sao nói chuyện yêu đương được chứ, đúng không?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

“Chưa chắc sẽ chơi gay đâu, ta lại nghĩ Hoàng Sơn Chân Quân sẽ đưa Đậu Đậu đi làm phẫu thuật chuyển giới đấy.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân lại nói:

“À đúng rồi, cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu đã dùng thánh ấn đóng dấu cho đệ tử của Cổ Hồ Quan ta nhé.”

Bá Tống:

“Tiền bối đừng khách khí, chuyện nhỏ thôi mà.”

Trong nhóm Cửu Châu số 1, Cổ Hồ Quan Chân Quân là thành viên thiên tài nhất trong lứa đạo hữu Tam Lãng, là người đầu tiên bước vào cảnh giới Chân Quân lục phẩm so với các tu sĩ cùng lứa. Sau hắn, Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Đồng Quái Tiên Sư mới lần lượt bước vào cảnh giới chân quân.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:

“Này~ này~ Hoàng Sơn đạo hữu, hôn lễ của Đậu Đậu định vào ngày nào thế? Ta nhất định phải tranh thủ sắp xếp thời gian, chạy tới tham gia hôn lễ. Nửa kia của Đậu Đậu có men lì không? Có đẹp trai không?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Bá Tống:

“Ta nghĩ nữa kia của Đậu Đậu chắc là đẹp trai đấy. Ta gặp muội muội của hắn rồi, muội muội hắn là một mỹ nhân rất cool ngầu. Nếu như gien của hắn giống của muội muội thì chắc chắn không tệ đâu.”

“Bá Tống đạo hữu, [icon giơ ngón cái]. Nếu một nửa kia của Đậu Đậu rất đẹp trai, vậy sau này Đậu Đậu lên ngũ phẩm rồi, ắt hẳn cũng sẽ rất đẹp. Nghĩ tới hình ảnh nó và nửa kia của nó đứng chung với nhau, ôi kích thích quá đi mất.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân nói.

Trong đầu Tống Thư Hàng tưởng tượng ra hình ảnh Đậu Đậu đứng chung với một nửa kia của nó.

Một nửa kia của Đậu Đậu hẳn là có bảy tám phần tương tự với ngoại hình của Phù Sinh Tiên Tử. Về phần Đậu Đậu, nó sẽ biến thành bộ dáng gì nhỉ? Chờ chút, có khi nào Đậu Đậu sẽ lấy bộ dạng của hắn làm mẫu không?

Ôi mẹ ơi~~ không được, nhất định phải nghĩ cách liên lạc với Đậu Đậu, nói nó đến lúc tấn thăng ngũ phẩm, tuyệt đối đừng lấy ngoại hình của hắn làm mẫu.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ miên man, Phù Sinh Tiên Tử đứng sau lưng không nhịn được hỏi:

“Bá Tống tiên sinh, Đậu Đậu là nữ à?”

Trong giọng nói của cô tràn đầy vẻ mong đợi.

“Không, là nam. Ta hỏi Hoàng Sơn tiên sinh rồi, hắn khẳng định Đậu Đậu là nam.

Tống Thư Hàng trả lời.”

Nghe vậy, Sở Sở khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy trong nhà Hoàng Sơn tiên sinh còn cô Đậu Đậu nào khác không?”

Phù Sinh Tiên Tử lập tức hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Không có, trong nhà hắn không có Đậu Đậu thứ hai nào hết.”

Thế mới nói rốt cuộc đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử nghĩ thế nào lại đồng ý hôn lễ này vậy?

Tại sao đại huynh của cô lại muốn cưới Đậu Đậu ♂? Chẳng lẽ quan điểm tình yêu của đại huynh sai lệch ư? Hay là trước giờ đại huynh vẫn luôn ngộ nhận Đậu Đậu là nữ?

“Sao lại như vậy chứ? Không được, ta phải hỏi đại huynh cho rõ.”

Phù Sinh Tiên Tử cắn răng nói.

Đại huynh đáng kính của cô sắp cưới một vị Đậu Đậu tiên sinh về nhà, loại chuyện này cô tuyệt đối không đồng ý.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

“Phù Sinh cô nương, nếu Đậu Đậu đã được xác nhận là nam, vậy có khi nào... đại huynh của cô là nữ không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân là một vị tiền bối có hình tượng tiền bối hiếm thấy trong nhóm Cửu Châu số 1, hình tượng trong nhóm rất nghiêm túc, tam quan vô cùng ngay thẳng.

Với tam quan ngay thẳng như vậy, hẳn là Chân Quân sẽ không làm ra chuyện ép Đậu Đậu phải lấy đồng giới đâu.

Thế nên nếu Đậu Đậu không thể nào là khuyển nương, vậy suy đoán lại trở về điểm bắt đầu, đối tượng sắp kết hôn với Đậu Đậu là một cô nương!

Nói không chừng đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử là một vị bên ngoài thì mang hình tượng “nam tính”, nhưng thật ra lại là một khuyển nương cũng nên.

Nhưng hắn mới vừa nói ra khả năng này xong lại lắc đầu bác bỏ.

Hắn nhớ lúc mình đăng tin lên nhóm, nói “đối tượng sắp kết hôn với Đậu Đậu là một khuyển đại gia, mà không phải là một cô chó nữ.”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp lại là “Sao Thư Hàng tiểu hữu lại biết chuyện này?”

Nói cách khác, Hoàng Sơn Chân Quân đã xác định thân phận của đối phương là đực rồi còn gì.

“Đại huynh nhà ta là nữ á?”

Phù Sinh cô nương lặng im suy nghĩ.

Cô nhớ lại ký ức lúc mình còn nhỏ, tuy đại huynh nghiêm túc ít nói nhưng luôn dịu dàng chăm sóc một bé con là cô. Đại huynh rất chu đáo, cái loại săn sóc chu đáo đó không hề giống đặc tính của giống đực, trái lại càng giống đặc tính của giống cái hơn.

Vì vậy Phù Sinh cô nương vội vàng lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại.

Chẳng mấy chốc đã có người bắt máy, trong điện thoại truyền ra một giọng nói trầm thấp từ tính:

“Phù Sinh, tìm ta có chuyện gì không?”

“Đại huynh, thật ra ngươi là nữ đúng không?”

Phù Sinh Tiên Tử nói thật nhanh.

Giọng nói trầm thấp từ tính ở đầu bên kia bỗng im lặng.

Hai mắt Phù Sinh Tiên Tử sáng lên.

Đại huynh im lặng kìa!

Nói vậy là...

Cô và Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn nhau.

Đại huynh là nữ thật ư?

Giải thích:

(*) 666 là 6x3=18. Ý câu này là bạn vốn dĩ đạt được 100 điểm tròn nhưng vì để khuyến khích bạn lần sau làm tốt hơn nữa nên mới phân ra 82 và 666.

Chương 1109: Phù Sinh Tiên Tử Cảm Thấy Có Gì Đó Sai Sai

“Sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Giọng nói trầm thấp từ tính kia hỏi lại, giọng điệu rất bình tĩnh, dường như cảm xúc không hề bị dao động chút nào cả.

“Bởi vì vị Đậu Đậu mà đại huynh sắp cưới là nam chứ sao nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, ta thấy tính cách của đại huynh ngươi bảo thủ nghiêm túc như vậy, sao có thể tùy tiện đồng ý cưới một người nam kia chứ? Trừ khi... đại huynh ngươi là nữ!”

Phù Sinh Tiên Tử nghiêm túc nói:

“Hơn nữa ta nhớ lại những ký ức lúc còn nhỏ, khi đó đại huynh rất quan tâm chăm sóc ta làm ta cảm thấy ấm áp như có mẹ kề bên vậy. Đại huynh, ngươi yên tâm đi, cho dù ngươi là nữ ta cũng sẽ kính yêu ngươi như mẹ ta vậy.”

Đại huynh:

“...”

“Đại huynh, ngươi không phủ nhận tức là ngầm thừa nhận đúng không?”

Phù Sinh Tiên Tử vừa làm động tác vuốt tóc rất bảnh vừa nói với giọng dịu dàng.

Đại huynh:

“Phù Sinh à, thực tế chút đi. Đừng xem phim truyền hình yêu đương máu chó nhiều quá, sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh đấy.”

Phù Sinh Tiên Tử:

“...”

Tống Thư Hàng:

“...”

Dưới tình huống Phù Sinh Tiên Tử không cố ý che giấu thế này, với thính lực của hắn đương nhiên có thể nghe được đoạn đối thoại giữa Phù Sinh Tiên Tử và đại huynh của cô.

Mấy lời mà đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử mới nói nghe thật quen tai, lời thoại này giống y như lời của Hoàng Sơn Chân Quân, lẽ nào hai bên có hẹn trước với nhau à?

“Ta là nam, chuyện này không cần phải hoài nghi. Về phần biết chăm sóc trẻ con, chuyện này có liên quan đến chủng tộc của ta. Ngươi trở về lên mạng tra thông tin về chủng tộc của ta thì biết, chăm sóc trẻ con là một loại thiên tính của ta.”

Giọng của đại huynh vẫn bình tĩnh như trước.

Phù Sinh Tiên Tử nghe vậy, hai mắt trợn tròn kinh ngạc.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Không ngờ hai bên đều xác nhận là nam. Đại huynh là đực rựa, Đậu Đậu cũng là đực rựa.

Ngay lúc này đây, hình tượng nghiêm túc đứng đắn mà Hoàng Sơn Chân Quân để lại trong lòng hắn bắt đầu sụp đổ.

Lẽ nào trụ cột vững chắc nhất trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng sắp sụp đổ luôn rồi ư?

“Nhưng đại huynh à, Đậu Đậu là nam đấy!”

Phù Sinh Tiên Tử cắn răng, gằn từng chữ một.

Đại huynh:

“Ừ, ta biết.”

Giọng điệu của hắn vẫn bình tĩnh như thế, giống như nước giếng không hề gợn sóng.

“Biết mà sao đại huynh còn đính hôn với Đậu Đậu? Các ngươi đều là nam mà.”

Phù Sinh Tiên Tử sắp điên lên mất rồi. Giống như Tống Thư Hàng, hình tượng đại huynh bảo thủ nghiêm túc trong lòng cô cũng đã bắt đầu sụp đổ.

Đại huynh:

“Hôn ước đã định xong rồi, không cần phải nhắc lại quá trình nữa. Có rảnh thì đến chỗ ta một chuyến, ta đưa thiệp mời cho ngươi.”

Giọng của đại huynh bình tĩnh như mặt nước hồ, dường như đang nói đến chuyện của ai đấy chứ không phải của mình, cứ như chú rể trong buổi hôn lễ sắp tới không phải là hắn vậy.

“Đại huynh, ta không đồng ý! Ta tuyệt đối không đồng ý chuyện ngươi kết hôn với Đậu Đậu. Đại huynh ngươi là nam nhi đội trời đạp đất, sao đối tượng kết hôn lại là nam được chứ? Ta phản đối, ta phản đối, phản đối đến cùng!”

Phù Sinh Tiên Tử tức giận hét lên.

“Phản đối cũng vô dụng, hôn ước đã định ra rồi, tuyệt đối không được thay đổi.”

Đại huynh điềm nhiên đáp lại.

Phù Sinh Tiên Tử tức muốn khóc, cô cố hít thở sâu, sau khi suy nghĩ một chút lại hỏi tiếp:

“Đại huynh, ngươi nói ta nghe rốt cuộc ngươi có nỗi khổ tâm gì vậy? Ngươi nói cho ta biết đi... Nghe nói Hoàng Sơn đại nhân là một tu sĩ chính phái rất dễ nói chuyện, ngươi nói cho ta biết nỗi khổ tâm, ta sẽ đi tìm Hoàng Sơn đại nhân giải thích! Nếu như ngươi cảm thấy mất mặt, vậy cứ để một mình ta đến phủ của Hoàng Sơn đại nhân, hủy hôn ước này đi.”

“Ta đã nói xem nhiều phim truyền hình yêu đương máu chó quá sẽ ảnh hưởng đến lối suy nghĩ rồi mà. Ta không có nỗi khổ tâm gì cả, cũng không phải nhân vật bi kịch nào hết. Đừng suy diễn lung tung nữa, nói gì cũng vô dụng, nhà chúng ta chắc chắn sẽ cưới Đậu Đậu về, năm nay không thịnh hành trào lưu từ hôn đâu.”

Đại huynh vẫn trả lời với vẻ thản nhiên như trước.

Đại huynh càng bình tĩnh thì Phù Sinh Tiên Tử lại càng nôn nóng.

Quan tâm sẽ bị loạn... Chuyện không liên quan đến mình nhưng lại không thể ngoảnh mặt làm ngơ được.

Bây giờ Phù Sinh Tiên Tử đúng là đang ở loại trạng thái này, bởi vì nhân vật chính của sự kiện là đại huynh mà cô kính yêu nhất, nghe thấy đại huynh sắp kết hôn với một con chó đực thì cô bắt đầu xù lông lên.

“Không được, nhất quyết không được! Ta không thể trơ mắt nhìn ngươi cưới một tên đực rựa về nhà, cho tên đực rựa này rất đáng yêu cũng không được. Ta phản đối hôn lễ này!”

Phù Sinh Tiên Tử bực tức quát lên.

Đại huynh:

“Phản đối vô dụng.”

“Đại huynh, ngươi muốn làm gay thật à?”

Phù Sinh Tiên Tử chua xót thấu tim gan.

Đại huynh trả lời quả quyết:

“Không muốn.”

Hai mắt Phù Sinh Tiên Tử lập tức sáng lên, vẫn còn có cơ hội xoay chuyển mọi chuyện:

“Vậy rốt cuộc Đại huynh ngươi định làm gì? Nếu đã không muốn trở thành gay, thế thì hủy hôn đi!”

Đại huynh:

“Không được, từ hôn gì chứ, không có cửa đâu.”

Giọng nói vẫn bình tĩnh không thay đổi.

“Ngươi muốn làm ta tức chết à? Tóm lại ngươi tuyệt đối không thể lấy Đậu Đậu, ta tuyên bố rồi đấy. Nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám cưới Đậu Đậu thì đến lúc đó ta sẽ đi phá đám cưới, quậy banh hôn lễ của ngươi luôn cho xem. Ta nói rồi, ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn đại huynh ngươi cưới một tên đực rựa về.”

Phù Sinh Tiên Tử tức đến nổi chơi luôn chiêu đe dọa.

Tống Thư Hàng cứ có cảm giác Phù Sinh Tiên Tử đang bị dụ ấy, bên này cô thì tức đến sắp khóc, mà bên kia từ đầu tới cuối giọng điệu của vị đại huynh nọ vẫn không hề thay đổi.

Đại huynh:

“Tùy ngươi, muốn quậy thì quậy đi.”

Lần này Phù Sinh Tiên Tử tức nước vỡ bờ, điên tiết hét lên:

“Đại huynh, ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có mơ! Đừng có mơ! Đừng có mơ! Ngươi muốn kết hôn với Đậu Đậu á? Nằm mơ đi! Đến lúc đó ta sẽ đánh ngất ngươi, tự mình cưới Đậu Đậu về.”

Chờ cưới Đậu Đậu về rồi, cô lại tìm cơ hội dùng thân phận một ông chồng để ly hôn với vợ, bỏ quách Đậu Đậu kia.

Trong lòng Phù Sinh Tiên Tử thầm đắc ý với kế hoạch của mình.

Mà khi đại huynh nghe đến chỗ này thì bỗng dưng im lặng một cách kỳ lạ.

Một lát sau, đại huynh nói:

“Được, cứ quyết định vậy đi. Hai ngày nữa ta sẽ gửi quần áo chú rể đến chỗ ở của ngươi.”

Sau khi nói xong, đại huynh lại lẳng lặng cúp điện thoại.

Từ đầu tới cuối, giọng điệu của đại huynh bình thản như nước, trầm thấp từ tính, không chút dao động, không hề giống với nam tử hán cứng rắn... Ngoại trừ vào lúc cuối, tiếng nói hơi cao hơn một phần nghìn mà thôi.

Phù Sinh Tiên Tử trừng mắt nhìn điện thoại, lạnh lùng hừ một tiếng:

“Đại huynh à, ngươi không đấu lại ta đâu. Thân là muội muội, ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn ngươi lấy một tên đực rựa được. Há, muốn cưới Đậu Đậu ư? Ngươi đừng hòng!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Sở Sở:

“...”

Sau khi cất điện thoại vào, Phù Sinh Tiên Tử đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai. VL, hình như cô bị đại huynh lừa, lọt vào tròng rồi thì phải?

“Phù Sinh cô nương.”

Tống Thư Hàng ôn hòa cười nói:

“Ngươi sống đến bây giờ mà vẫn chưa bị người ta lừa bán đi mất, đúng là chuyện lạ hiếm thấy.”

“Gì cơ?”

Phù Sinh Tiên Tử lại làm động tác vuốt tóc cực ngầu kia.

“Không, không có gì.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, hắn có cảm giác... đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử đang câu cá, phần trước nói nhảm nhiều như vậy chính là để đợi câu cuối cùng của Phù Sinh Tiên Tử.

Trước đó bất kể Phù Sinh Tiên Tử có phản đối thế nào, có chống cự ra sao, đại huynh cũng chỉ trả lời rất thản nhiên là "Tùy ngươi" hoặc là "Phản đối vô dụng" gì đó.

Nhưng ngay lúc Phù Sinh Tiên Tử nóng đầu máu dồn lên não, tỏ ý muốn đánh ngất đại huynh rồi tự cô cưới Đậu Đậu, giọng điệu bình tĩnh không gợn sóng của đại huynh hình như tăng cao lên một chút xíu. Sau đó hắn lại đồng ý rất sảng khoái, còn nói sẽ gửi quần áo chú rể đến chỗ Phù Sinh Tiên Tử. Sau khi đồng ý, đại huynh lập tức cúp điện thoại, không cho Phù Sinh Tiên Tử có thời gian hối hận.

“Lừa Phù Sinh Tiên Tử đi cưới Đậu Đậu, chẳng lẽ đây mới chính là mục tiêu cuối cùng của Hoàng Sơn Chân Quân và đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử?”

Trong đầu Tống Thư Hàng bỗng hiện lên ý nghĩ như vậy.

Mặc dù Hoàng Sơn Chân Quân là một tiền bối rất nghiêm túc, được Tống Thư Hàng coi là trụ cột vững chắc trong nhóm Cửu Châu số 1, nhưng có đôi lúc Chân Quân cũng là một tiền bối nham hiểm vô cùng.

Ví dụ như có lúc hắn lại nổi hứng chơi trò phân thân đại pháp, tạo một nùi clone đi đùa bỡn Vân Vụ Đạo Nhân, đùa đạo nhân đáng thương đến mức quay vòng vòng.

Mà trong cuộc trò chuyện qua điện thoại giữa Đại huynh và Phù Sinh Tiên Tử vừa rồi, đâu đó lại có bóng dáng của Hoàng Sơn Chân Quân.

…

“Chị, chị, chị muốn cưới Đậu Đậu ư?”

Sở Sở chỉ vào Phù Sinh Tiên Tử, nói với giọng đầy kinh ngạc.

Phù Sinh Tiên Tử:

“…”

“Em không cho chị cưới Đậu Đậu đâu, Đậu Đậu là của em.”

Cô bé Sở Sở nghiêm túc tuyên bố.

Phù Sinh Tiên Tử:

“…”

Tống Thư Hàng:

“…”

Nếu em gái Sở Sở này cũng là tu sĩ vậy thì mọi chuyện dễ bàn rồi, có thể để cô ấy cưới Đậu Đậu thay Phù Sinh Tiên Tử, chỉ cần giấu không cho đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử biết là được.

Nhưng tiếc là em gái Sở Sở chỉ là một người phàm, thế nên kế hoạch này không thực hiện được rồi.

“Đậu Đậu là của em.”

Em gái Sở Sở lại tuyên bố lần nữa.

Phù Sinh Tiên Tử:

“Bé tưởng chị thèm chắc?”

“Vậy để em cưới Đậu Đậu đi.”

Em gái Sở Sở nói.

“Không được, em không tham gia hôn lễ của Đậu Đậu và anh trai chị được đâu.”

Phù Sinh Tiên Tử nhíu mày nói:

“Nhưng em yên tâm, chị đã tính hết rồi. Trước tiên chị sẽ cưới Đậu Đậu thay cho anh trai, sau đó sẽ ly hôn với cậu ấy, như vậy là đúng luật rồi. Chờ sau khi chị ly hôn rồi, em có thể hẹn trước với Đậu Đậu rồi cưới cậu ấy về nhà.”

Sở Sở:

“Như vậy cũng được à?”

“Được chứ sao lại không. Nếu như em vẫn không yên lòng... vậy chờ chị cưới Đậu Đậu về nhà rồi lại tranh thủ cưới em về làm vợ nhỏ luôn, thế là em có thể ở bên cạnh Đậu Đậu rồi.”

Phù Sinh Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng:

“Này này này, đừng có nghĩ kế bậy bạ. Cô làm thế chỉ khiến mọi chuyện càng rối thêm thôi. Nếu thật sự không ổn thì cứ ly hôn với Đậu Đậu là được rồi, những chuyện khác đi một bước lại tính một bước.”

“Bá Tống tiên sinh nói có lý, vừa rồi ta thật sự bị đại huynh chọc tức điên lên.”

Phù Sinh Tiên Tử nói:

“Vậy chúng ta hẹn một ngày nào đó trước đi, đến lúc đó chị ly hôn với Đậu Đậu xong, Sở Sở em lại hẹn với Đậu Đậu, lặng lẽ thành hôn với nhau.”

Em gái Sở Sở đột nhiên xấu hổ đỏ mặt:

“Em... vẫn chưa đến tuổi kết hôn theo quy định.”

Hơn nữa sau khi tỉnh táo lại, cô chợt nghĩ tình cảm giữa mình và Đậu Đậu vẫn chưa tới mức nói đến chuyện cưới gả. Cô chỉ mới ở mức rất có hảo cảm với Đậu Đậu thôi, còn muốn tự mình tiếp xúc với anh ấy nhiều hơn. Vừa rồi, cô cũng vô tình bị dụ.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp thế này?

Nhưng theo tình hình trước mắt... trong ngày cưới của Đậu Đậu, mặc dù cuối cùng nó sẽ lấy thân phận cô dâu bị gả đi, nhưng người cưới nó lại đổi thành Phù Sinh Tiên Tử.

Thường thì kết cục này hẳn là thật đáng mừng.

Nhưng lại có một nhân vật phải chịu bi kịch chính là con hồ yêu đang bị hắn đặt trong thế giới hạch tâm. Hắn còn nhớ con hồ yêu này có tình cảm vượt qua tình thầy trò với sư phụ Phù Sinh Tiên Tử của nó.

Chương 1110: Kabe-Don(*) Bằng Chân

Tống Thư Hàng mang Sở Sở và Phù Sinh Tiên Tử về căn hộ của Dược Sư, trên đường có đi qua một con hẻm nhỏ.

Một lát sau, hắn thấy được một màn quen thuộc trong hẻm nhỏ.

Sáu thằng lưu manh choai choai nhuộm tóc đủ thứ màu quái dị đang vây quanh một cô gái trẻ.

Cô gái kia có vóc người nhỏ nhắn, cao chừng một mét rưỡi, tóc ngắn, khuôn mặt rất xinh xắn. Bởi vì vóc người thấp bé nên thoạt nhìn rất giống một nữ sinh cấp ba... nhưng cũng có thể tuổi thật sẽ lớn hơn một chút.

Lúc này trên tay cô gái đang xách hai cái túi lớn, bên trong đựng một ít nguyên liệu nấu ăn tươi ngon, hẳn là cô mới đến khu chợ gần đây mua thức ăn, trên đường về thì gặp phải sáu thằng lưu manh kia.

Trong sáu thằng lưu manh có một tên cao gần một mét tám, miệng cười đểu, dùng tư thế kabe-don ép thiếu nữ vào chân tường.

“Người đẹp, hôm nay trời trong nắng ấm, em gái đi một mình thế này chắc cô đơn lắm đúng không? Đi chơi với bọn anh nhé?”

“Bọn anh có nhiều trò chơi mới mẻ lắm, bảo đảm em chơi vui tới bến luôn.”

“Bọn anh không phải người xấu đâu, đừng có sợ. He he he he.”

“Dẫn em đi chơi miễn phí, đi nhé?”

“Em gái đừng xấu hổ mà, cứ phóng khoáng một chút, to gan một lên.”

“Nể mặt bọn anh, đáp lại một câu đi chứ.”

Tống Thư Hàng đỡ trán, lẽ nào trên người A Thập Lục tự mang thuộc tính “bị kabe-don” thật à? Trước đó nói hôm nay ở nhà tu luyện mà, sao mới quay đi cô đã bị người ta kabe-don trong hẻm nhỏ thế này?

Sau đó Tống Thư Hàng lại thấy được túi đựng nguyên liệu nấu ăn trong tay Tô Thị A Thập Lục, chẳng lẽ cô ấy định nấu cơm trưa cho mình ư?

Lúc này Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng. Khi nhìn đến sau lưng hắn, trong con ngươi A Thập Lục chợt lóe lên một tia sáng màu trắng bạc rồi biến mất ngay lập tức, kế tiếp cô nhoẻn miệng cười vui vẻ với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu chào Tô Thị A Thập Lục.

Với tu vi của Thập Lục, muốn đối phó với mấy tên cùi bắp này dễ như trở bàn tay, chỉ nháy mắt là xử lý xong thôi. Nhưng nếu hắn đã tới rồi vậy thì đương nhiên phải cho bản thân cơ hội thể hiện.

Tống Thư Hàng sải bước tiến lên, chơi ngay chiêu tập kích bất ngờ, nhấc chân đá một cước vào sau lưng thằng cao một mét tám kia.

Hắn khống chế sức mạnh cực chuẩn, chỉ ở mức đánh đau đối phương, tuy đau gần chết nhưng sẽ không bị thương nặng, cao lắm là nằm bẹp mấy ngày không xuống giường được thôi.

"A a a a."

Tên lưu manh cao một mét tám kia bị đá văng đi, ngã nhào xuống đất, đau đến mức khóc bất thành tiếng. Đàn ông không dễ rơi lệ, chẳng qua là chưa tới lúc thương tâm... Hắn đau đến cực điểm, đau dữ dội, loại đau đớn kinh khủng này chẳng khác gì phụ nữ sinh con + cái bụng bị con muỗi đốt một phát.

"Đứa nào?"

"Thằng hèn, dám đánh lén sau lưng bọn tao à?"

"A Dung, A Dung, mày có sao không?"

"Đập chết nó!"

Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn mấy thằng lưu manh trước mặt, sau đó mở tác dụng uy áp của thánh ấn ra.

Đám lưu manh trước đó còn hung hăng càn quấy lập tức bại trận ngay.

"Bá... Bá..."

Sáu tên lưu manh chỉ cảm thấy trước mắt mình như xuất hiện ảo giác. Lúc này đây trong mắt bọn họ, Tống Thư Hàng bỗng hóa thành người khổng lồ cao hơn ba mươi mét, chỉ cần giơ tay vỗ một cái là có thể đập chết bọn họ như đập muỗi. Bọn họ hận không thể kêu lên tia ơi tha mạng!

"Nằm xuống, lăn khỏi đây nhanh."

Tống Thư Hàng trầm giọng nói, cũng nhân cơ hội này thí nghiệm uy năng của ngôn xuất pháp tùy. Lần này, hắn sử dụng ngôn xuất pháp tùy lên cả sáu tên lưu manh cùng một lúc, muốn thử hiệu quả đoàn thể xem thế nào.

Vốn dĩ hắn định dùng thử mệnh lệnh "quỳ xuống, vả mặt", nhưng lại cảm thấy mệnh lệnh này sỉ nhục người khác quá, cũng không phù hợp phong cách của hắn.

Sau khi chức năng ngôn xuất pháp tùy được phát động, dưới tác động ý chí của Tống Thư Hàng, cả đám lưu manh ngoan ngoãn nằm sát xuống đất rồi bắt đầu lăn đi.

Ngay cả tên cao một mét tám bị đá bay kia cũng vừa lăn tròn vừa kêu thảm thiết.

Lú lăn đến ngã rẽ, thân thể bọn họ còn tự động ngọ nguậy điều chỉnh vị trí tiếp tục lăn đi, nhanh chóng lăn khỏi nơi này.

Tống Thư Hàng lẳng lặng thu hồi chức năng của thánh ấn, lúc sử dụng chức năng ngôn xuất pháp tùy lên người bình thường, hiệu quả đoàn thể rất tốt.

"Không hổ là Bá Tống đại nhân, thật lợi hại."

Phù Sinh Tiên Tử thầm than trong lòng.

Còn em gái Sở Sở chỉ biết trợn tròn mắt mà nhìn. Anh Tống này giỏi thật, chỉ một cước đã đá văng tên kia đi, còn ngầu hơn mấy diễn viên đánh võ trong phim nữa. Hơn nữa sau đó bạn học Tống chỉ khẽ quát "Lăn khỏi đây nhanh", thế mà mấy tên lưu manh kia nằm xuống lăn đi thật.

Lẽ nào mấy tên lưu manh nọ đều biết anh Tống? Hơn nữa còn rất sợ anh ấy?

"Thập Lục."

Tống Thư Hàng vừa cười vừa đi đến bên cạnh Tô Thị A Thập

Lục.

"Ừ."

Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào đáp lại, lộ ra một lúm đồng tiền trên má, đồng thời ánh mắt cô nhìn về phía Phù Sinh Tiên Tử và Sở Sở sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không nhịn được lên tiếng trêu ghẹo:

"Ta nói này Thập Lục, trên người cô tự mang thuộc tính "bị kabe-don" đúng không?"

"Sao ta biết được chứ?"

Tô Thị A Thập Lục nguýt hắn một cái, động tác vô cùng đáng yêu. Có lẽ là do vóc người cô khá nhỏ bé nên thoạt nhìn rất dễ ăn hiếp chăng?

"Cảm giác bị kabe-don thế nào?

Tống Thư Hàng hỏi nhưng mới vừa hỏi ra miệng xong, hắn lại thấy hối hận ngay lập tức. Cái tật nhanh mồm nhanh miệng này đúng là tật xấu, trước kia mới quen biết Tô Thị A Thập Lục thì có thể ôm thái độ vui đùa hỏi vấn đề như vậy, nhưng bây giờ hắn tuyệt đối không nên trêu ghẹo như thế này nữa.

"Ngươi muốn thử không?"

Tô Thị A Thập Lục làm động lắc đầu cực ngầu, tóc ngắn tung bay, khuôn mặt tinh xảo vô cùng xinh đẹp.

Không đợi Tống Thư Hàng trả lời, A Thập Lục đột nhiên ép sát tới với khí thế kinh người.

Rõ ràng vóc người của A Thập Lục rất nhỏ bé nhưng cô lại có thể ép một người có thân hình cao lớn như Tống Thư Hàng lui về sau liên tục, trong nháy mắt hắn đã bị ép vào tường.

Hình dạng chỗ bức tường này không bình thường, không phải là một mặt tường phẳng mà có hai tầng.

Phía dưới có một phần móng nhô ra, cao chừng một mét, vách tường đứng ở trên phần móng.

Tô Thị A Thập Lục xách hai túi thức ăn ở hai tay, hùng hổ ép tới.

Tống Thư Hàng bị ép vào tường, thân thể thuận thế ngồi xuống phần móng nhô ra kia, lưng tựa vào tường.

Hắn đang bị Tô Thị A Thập Lục kabe-don à?

Nhưng hai tay A Thập Lục đang xách túi lớn, nhìn cô cũng không có ý định muốn thả túi đựng nguyên liệu nấu ăn xuống... vậy cô kabe-don Thư Hàng kiểu gì đây?

Vừa nghĩ đến đây, hắn bỗng thấy Tô Thị A Thập Lục giơ một chân lên. Xét theo tỷ lệ toàn thân thì chân của Thập Lục rất thon dài, cô giơ chân đẹp thẳng lên, giẫm vào phần tường phía trên bả vai Tống Thư Hàng.

Hôm nay Tô Thị A Thập Lục mặc quần jean co giãn bó sát người... Nếu không cũng không bày ra được tư thế này.

“Làm... gì đấy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Kabe-don.”

Tô Thị A Thập Lục nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng:

“Một trong những biến thể của kabe-don, kabe-don bằng chân.”

“Nới rộng khoảng cách chút đi.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Tư thế dựa vào nhau gần quá, hắn có thể ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người Tô Thị A Thập Lục, thậm chí có thể nghe được nhịp thở của cô.

Tô Thị A Thập Lục nháy mắt một cái, sau đó truyền âm nhập mật hỏi:

“Nè, hai cô gái phía sau là ai vậy?”

“Cô gái nhỏ hơn tên là... tên là gì ta không có hỏi nhưng tên trên mạng là Sở Sở, là vợ yêu qua mạng của Đậu Đậu. Còn cô gái lớn hơn mặc vest trắng trông rất ngầu lòi kia là Phù Sinh Tiên Tử, là người sắp trở thành chồng của Đậu Đậu.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng truyền âm trả lời.

“Chồng của Đậu Đậu á? Nhưng lúc nãy ngươi nói trong nhóm người kia là khuyển đại gia mà?”

Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, đi theo mô típ cũ rích, tình tiết phức tạp biến đổi bất ngờ. Điển hình cho câu người thành phố toàn chơi chiêu, một gã đến từ nông thôn như ta không theo kịp, trở về ta giải thích cặn kẽ cho cô nghe. Nhưng Phù Sinh Tiên Tử còn một thân phận khác, cô ấy là truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, có chút nhân quả với ta.”

Tống Thư Hàng dùng truyền âm nhập mật đáp.

“Nhân quả?”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ừ, ta lấy được công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đồng thời thuận lợi tu luyện thành công, trong đó cũng là nhờ vào rương di vật mà Trúc Quản Tử trưởng lão để lại cho đệ tử của ngài ấy, chính là vị Phù Sinh Tiên Tử này đây.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“À… Là một rương quần áo cộng với ba mươi ba loại linh thú tinh và quyển sách thuần dưỡng linh thú kia ấy hả?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu xác nhận.

“Với tính cách của ngươi, có phải là muốn trả di vật lại cho vị Phù Sinh Tiên Tử kia không?”

Tô Thị A Thập Lục lộ ra nụ cười đáng yêu.

Tống Thư Hàng vốn định trả lời “Đúng vậy, A Thập Lục cô hiểu ta nhất đấy” nhưng đột nhiên trong đầu hắn chợt lóe lên gì đó.

Chỉ trong khoảnh khắc này, chỉ số EQ được nạp thành công.

Đồ đã tặng cho con gái nhà người ta, giờ muốn lấy về lại là có ý gì?

“Ta định gom đủ linh thú tinh trả lại cho Phù Sinh Tiên Tử. Về phần Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú, ta chuẩn bị tối nay viết lại một bản khác rồi đưa đi. Còn những thứ khác thì thôi vậy, có cơ hội bồi thường lại cho cô ấy là được.”

Tống Thư Hàng cười ôn hòa nói.

Tô Thị A Thập Lục cong môi mỉm cười, hiển nhiên câu trả lời của Tống Thư Hàng khiến cô rất vui. Với tính cách không muốn mất lòng ai của Tống Thư Hàng, trong tình huống này vẫn nhớ để ý đến cảm xúc của cô làm cô rất hài lòng.

“Trong rương quần áo ngươi tặng ta, có mấy bộ ta mặc rồi nên không thích hợp trả lại cho cô ấy. Còn những bộ khác có kích thước lớn quá, không vừa người nên ta đều không động đến. Trở về ta sẽ trả số quần áo còn dư lại cho ngươi, ngươi giúp ta giao chúng cho Phù Sinh Tiên Tử nhé. Dù gì cũng là di vật do sư phụ cô ấy để lại cho cô ấy mà. Đối với Phù Sinh Tiên Tử, chắc chắn chúng có ý nghĩa rất đặc biệt.”

Tô Thị A Thập Lục dịu dàng tiếp lời.

Tống Thư Hàng đang định mở miệng nói chuyện nhưng ngay lúc này, A Thập Lục lại đưa ngón tay che miệng hắn:

“Không cần từ chối đâu... đây là lựa chọn của ta. Nếu như ngươi cảm thấy áy náy, vậy nghĩ cách bồi thường cho ta đi.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng hỏi:

“Thích túi xách không?”

“Ngươi tự xem rồi làm đi.”

A Thập Lục cười hì hì sau đó thu chân lại, lui về sau một bước:

“Đi thôi, về nhà nào, trưa nay ta muốn thử tài nấu nướng của mình.”

Tống Thư Hàng há miệng, theo bản năng định hỏi: “A Thập Lục cô biết nấu ăn à?”

Nhưng lời vừa đến cổ họng, hắn lại nghĩ tới tật xấu nhanh mồm nhanh miệng của mình, vì vậy hắn cố ép đầu lưỡi nói câu khác:

“Thật muốn nếm thử tài nấu nướng của Thập Lục cô lắm.”

“Bảo đảm sẽ không khiến ngươi thất vọng.”

Tô Thị A Thập Lục xoay người, hai tay xách hai túi lớn, nhanh nhẹn đi về phía trước.

Phù Sinh Tiên Tử:

“Tống tiên sinh, cô gái mới nãy là hậu bối của ngài à?”

Đồng thời em gái Sở Sở cũng hỏi:

“Anh Tống, cô gái vừa rồi là cháu gái của anh à?”

Chú thích:

(*) Kabe-don (Tiếng nhật): “kabe” là bức tường, “don” là tiếng đấm tay vào tường. Từ này chỉ hành động mấy nam chính trong phim thần tượng hay dùng, ép nữ chính vào tường rồi đập tay lên đó. Có thể nói hành động kabe-don có hai bước, một là ép đối phương vào tường, hai là chống tay lên.

Chương 1111: Nhìn Trời, Nhìn Đất, Nhìn Không Khí, Mệt Tim Quá

Tô Thị A Thập Lục đang đi phía trước chợt khựng, sau đó cô cúi đầu nhìn xuống ngực mình, chắc là cô vẫn có thể trổ mã lần hai mà nhỉ?

Từ nhỏ cô đã bắt đầu tu luyện, vì vậy sau khi tấn chức nhị phẩm, tốc độ trưởng thành lập tức chậm đi rất nhiều. Theo lý, dưới tình huống bình thường thì sau khi cô tấn chức ngũ phẩm, thân thể hẳn là có thể trổ mã một chút mới đúng chứ?

Nhưng cô lại bất giác nhớ tới Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử… Tuổi tác của đối phương không hơn kém cô bao nhiêu.

“Không đúng không đúng, mặc dù nói tuổi tác của Vũ Nhu Tử không chênh lệch với mình bao nhiêu, nhưng tình huống của cô ấy tương đối đặc thù. Cho nên cô ấy trổ mã tốt hơn mình cũng bình thường thôi.” Tô Thị A Thập Lục thầm nghĩ trong lòng.

Phía sau, Tống Thư Hàng sờ gương mặt của mình:

“Trông ta già tới vậy thật ư?”

“Thoạt nhìn thì ngài rất trẻ tuổi.”

Phù Sinh Tiên Tử vội vàng nói, cô không ngờ Bá Tống tiền bối ấy thế mà vẫn để ý vẻ ngoài. Thân là nghìn năm đệ nhất thánh, tuổi thọ của Bá Tống Huyền Thánh không có một nghìn năm thì cũng có một nghìn không trăm tám mươi năm rồi còn gì?

“Anh Tống, từ bề ngoài mà nói thì anh vẫn tương đối trẻ tuổi. Chỉ là khí chất rất già dặn.”

Sở Sở cười nói.

Tống Thư Hàng:

“…””

Hắn đột nhiên nghĩ đến ‘thánh danh’ Bá Tống của mình.

Tuy rằng thánh danh là Bá Tống nhưng người bị uy áp của thánh ấn ảnh hưởng, dưới áp lực của thánh ấn sẽ kéo dài chữ Bá phía trước, thậm chí sẽ nói lắp thành ‘Bá… Bá’. (giống ba ba)

Có phải bởi vì cái thánh danh chết tiệt kia ảnh hưởng, cho nên lúc người khác nhìn hắn sẽ lập tức có cảm giác như nhìn bậc cha chú không?

“Cũng không biết chờ khi mình tấn chức Huyền Thánh bát phẩm thì có thể nhân tiền hiển thánh lần nữa hay không? Đến lúc đó có thể ngưng tụ lại một thánh ấn khác không ta? Hoặc là… có thể sửa lại thánh danh không nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nếu như có thể sửa thánh danh, hắn nhất định phải xóa chữ ‘Bá’ đi mới được!

Nếu thật sự không cách nào xóa đi chữ ‘Bá’, vậy thì ít nhất cũng phải dời nó ra phía sau đạo hiệu, tỷ như Đao Bá hay gì đó cũng được.

…

…

Chờ khi trở lại căn hộ của Dược Sư, bé Thi cuối cùng cũng thức dậy, chỉ là cô nhóc vẫn còn mệt rã rời, ngơ ngác ngồi cạnh bàn ăn mà ngáp.

Cũng chính vì trạng thái hôm nay của bé Thi không tốt, cho nên A Thập Lục mới nhận nhiệm vụ làm cơm trưa.

Tiểu Thải đã được Đông Phương Lục Tiên Tử dẫn đi siêu độ vong hồn, ước chừng phải buổi tối mới có thể trở về.

A Thập Lục vào nhà bếp, tài nấu nướng của cô hơn hẳn tưởng tượng của Tống Thư Hàng, đặc biệt là kỹ thuật sử dụng đao của cô, tuyệt đối là cấp bậc đầu bếp thế giới.

Thái, chém, khắc hoa, gọt…

Cô dùng đao pháp cực nhanh, soạt soạt soạt vài cái đã cắt ra được từng lát từng lát thịt. Mỗi lát thịt đều mỏng như giấy, sau khi cắt xong sẽ tự nhiên mà cuộn lên.

Lúc mang thức ăn lên, một bàn đồ ăn cứ như tác phẩm nghệ thuật vậy, mỗi một món ăn đều vui tai vui mắt. Ngoại trừ mỹ quan, mùi vị mỗi một món ăn đều không tồi chút nào.

Không tồi là bởi vì vài ngày trước Tống Thư Hàng vừa hưởng dụng bữa tiệc chân cá sấu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, vị giác còn chịu kích thích và ảnh hưởng của bữa tiệc đó. Nếu như đặt ở trường hợp bình thường, một bàn đồ ăn này của A Thập Lục tuyệt đối có thể xưng là mỹ vị.

“Thập Lục, cô từng học tiên trù à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không có, có điều lúc ta luyện tập đao pháp căn bản thì từng luyện ở nhà bếp. A Thất đặc biệt chế tạo nhà bếp riêng cho ta.”

Tô Thị A Thập Lục nhếch miệng lên.

Cho nên, trong đao pháp bá đạo của cô thỉnh thoảng sẽ có sự linh hoạt kinh người.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Sau bữa ăn trưa, A Thập Lục trở về nơi ở mà A Thất mua cho cô, tiện thể sửa sang lại rương váy kia luôn.

Thi tiếp tục trở về ngủ bù.

Phù Sinh Tiên Tử thì được Tống Thư Hàng an bày đến tầng năm, tiếp đó hắn đặt chiếc rương chứa đệ tử hồ yêu của cô ra, để cô tạm nghỉ ngơi ở chỗ này.

Cô bé Sở Sở lại có hơi dè dặt, sau khi ăn cơm xong, Tống Thư Hàng có sắp xếp một phòng cho cô nghỉ ngơi, thế là cô lại lấy máy tính xách tay của mình ra.

Tống Thư Hàng còn tưởng là cô muốn chơi game… Hồi học kỳ trước cô bé này cùng Đậu Đậu toàn cắm đầu vào game.

Có điều không ngờ sau khi cô bật laptop lên lại mở ra mấy file tài liệu rồi bắt đầu học tập một cách nghiêm túc.

Học tập mệ mệt đến quên cả hoàn cảnh.

Tống Thư Hàng cười hỏi:

“Nghiêm túc vậy à? Không chơi game nữa sao?”

“Dạ, em muốn thi đậu đại học Giang Nam.”

Sở Sở gật đầu cật lực, nói:

“Tuy rằng Đậu Đậu không có ở trường đại học này, nhưng em và Đậu Đậu đã hẹn rồi, em nhất định phải thi đậu vào đây.”

Em gái này có nghị lực thật đấy.

Đậu Đậu cách cảnh giới ngũ phẩm cũng không xa… Đợi sau khi nó hóa hình là có thể chính thức đến đây gặp mặt cô bé này rồi.

“Đúng rồi Sở Sở, tên thật của em là gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi, đến bây giờ hắn vẫn chưa biết tên thật của cô bé này.

“Không khác nick trên mạng của em lắm, Sở Sở Sở.”

Cô bé Sở Sở quay đầu lại đáp.

Tống Thư Hàng:

“Gì?”

Vừa rồi hắn lờ mờ nghe được ba chữ Sở thì phải?

“Họ Sở, tên Sở Sở. Ba em não tàn nên lấy cái tên này cho em.”

Cô bé Sở Sở nghiến răng nghiến lợi:

“Năm đó em lặng lẽ cầm sổ hộ khẩu và chứng minh nhân dân muốn đến đồn công an đổi tên. Kết quả bác gái ở đồn công an nói cho em biết hiện tại việc này không thuộc quản lý của đồn công an, phải đến chỗ khác làm, nơi đó mới là cơ quan đăng ký hộ tịch. Sau đó em lại mang sổ hộ khẩu và chứng minh nhân dân đến nghình khác đổi tên, kết quả bị ba em bắt được.”

Tống Thư Hàng:

“…””

Vì sao tình tiết này lại quen thế nhỉ?

“Ba em có đánh em không?”

Tống Thư Hàng hỏi. Thằng Cao Mỗ Mỗ kia cũng từng làm chuyện ngu xuẩn như thế rồi bị ba mình túm được, tẩn cho một trận ra trò. Hơn nữa không chỉ ba của cậu ta ra tay, mà mẹ cậu ta cũng ra tay, đánh đôi kết hợp nam nữ, đánh cho Cao Mỗ Mỗ thấy hoài nghi cuộc đời luôn.

“Không đánh, ông ấy không nỡ. Chỉ là em bị nhốt ở nhà hết nửa kì nghỉ hè, giam giữ suốt nửa tháng trời.”

Sở Sở buồn bực nói.

“Không sao, cái tên Sở Sở Sở này vẫn hay chán, chí ít em có thể trực tiếp giới thiệu tên mình là Sở Sở.”

Tống Thư Hàng an ủi:

“Anh có thằng bạn thân thảm hơn em nhiều. Nó tên là Cao Mỗ Mỗ, em không nghe nhầm đâu, nó họ Cao, tên Mỗ Mỗ. Năm đó nó cũng muốn lén đi đổi tên nhưng bị ba nó túm cổ, sau đó ăn một trận đòn no nê. Đúng rồi, chính là thằng đeo kính đẹp trai ngồi cạnh anh hôm nay ấy. Cô gái nho nhỏ bên cạnh nó là bạn gái nó ấy.”

“Phì ~~”

Sở Sở bật cười.

“Em học đi, nếu có chỗ nào không hiểu thì có thể tới hỏi anh.”

Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở:

“Cảm ơn Anh Tống.”

Tống Thư Hàng cười phất tay rồi xoay người rời đi, hắn vẫn chưa quen với cái xưng hô anh Tống này.

…

…

Sau đó, Tống Thư Hàng thừa dịp buổi trưa rảnh rỗi nên bắt đầu mở một file word trên máy vi tính, gõ nội dung một quyển ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’.

Còn một số hình ảnh thì còn phải đợi in ra xong lại vẽ tay vào.

Nửa giờ sau, Tống Thư Hàng cười khổ vươn vai:

“Đánh chữ đúng là một việc vất vả.”

Hắn chỉ nhập nội dung trong đầu vào máy vi tính thôi mà nửa giờ cũng không gõ được bao nhiêu chữ. Thằng Cao Mỗ Mỗ kia lại chọn viết tiểu thuyết, mỗi ngày đều tốn mấy giờ vào việc đánh chữ, đúng là tự chuốc khổ vào thân

Đang lúc trong lòng Tống Thư Hàng đâm chọt Cao Mỗ Mỗ thì sau lưng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Tống Thư Hàng nói, cách cánh cửa thì hắn đã cảm ứng được khí tức của Phù Sinh Tiên Tử.

Phù Sinh Tiên Tử đẩy cửa tiến vào, liếc mắt đã thấy nội dung ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’ trên máy vi tính của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Phù Sinh Tiên Tử lên tiếng.

“Không cần khách sáo, tìm ta có việc gì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Phù Sinh Tiên Tử gật đầu đáp:

“Bá Tống tiền bối, ngài cũng tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đúng không?”

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

“Vậy, ‘pháp khí bản mệnh’ phối hợp mà Bá Tống tiền bối ngài lựa chọn là gì vậy?”

Phù Sinh Tiên Tử hỏi.

“Pháp khí bản mệnh?” Tống Thư Hàng tò mò nhìn về phía Phù Sinh Tiên Tử, sao đột nhiên cô ấy lại hỏi vấn đề này chứ? Tuy rằng Tống Thư Hàng cũng muốn tìm cơ hội hỏi chút tin tức về pháp khí bản mệnh tổ hợp đặc thù kia của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, không ngờ đột nhiên tự Phù Sinh Tiên Tử lại nhắc đến thế này.

“Ừm, là như thế này. Ta cảm ứng được công pháp mà Bá Tống tiền bối ngài tu luyện hẳn là kình hệ nhất mạch trong ba mươi ba loại thú đúng không? Pháp khí bản mệnh phối hợp với mạch này đã thất truyền trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông từ lâu. Phương pháp luyện chế pháp khí bản mệnh của ba hệ lạc đà, voi, rùa cũng đều đã thất truyền. Vì vậy, ta vẫn luôn rất tò mò muốn biết pháp khí bản mệnh phối hợp với một hệ ‘cá voi’ rốt cuộc là cái gì?”

Phù Sinh Tiên Tử chớp mắt rồi hỏi.

Theo cô thấy, Bá Tống tiền bối chính là Huyền Thánh bát phẩm, thậm chí còn biết được chuyện về ‘Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ’. Rất có thể công pháp của Bá Tống Huyền Thánh chính là từ Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ truyền thừa lại. Nếu thật như thế, nói không chừng trong tay Bá Tống tiền bối lại có pháp khí bản mệnh phối hợp với hệ ‘cá voi’ đã thất truyền trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông thì sao?

Tống Thư Hàng: “...””

Nhìn trời, nhìn đất, nhìn không khí.

Mệt tim quá, hắn còn đang nghĩ phải làm sao để lấy được pháp bảo bản mệnh phối hợp với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công từ chỗ Phù Sinh Tiên Tử, không ngờ pháp bảo bản mệnh của hệ ‘cá voi’ đã thất truyền rồi. Mà Phù Sinh Tiên Tử thì lại muốn nghe ngóng về pháp bảo bản mệnh phối hợp với hệ ‘cá voi’ từ trên người hắn.

Lúc này đây Tống Thư Hàng thật sự có loại cảm giác đệch Đậu Đậu… Không đúng, Đậu Đậu sắp gả cho Phù Sinh Tiên Tử trước mặt rồi, không thể đệch bậy bạ được. Vợ của bạn, không thể “đệch” được!

Phù Sinh Tiên Tử thấy Tống Thư Hàng trầm mặc một lúc thì vội vàng nói:

“Bá Tống tiền bối ngài đừng hiểu lầm, không phải ta muốn lấy phương pháp tu luyện pháp khí bản mệnh hệ ‘cá voi’ từ ngươi đâu. Dù sao thì… Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng đã không còn, ta cũng không có ý định gom đủ công pháp tông môn. Ta chỉ đơn thuần là tò mò không biết pháp khí bản mệnh phối hợp với hệ cá voi trông như thế nào thôi.”

“Phù Sinh đạo hữu cô hiểu lầm rồi.”

Tống Thư Hàng cười lắc đầu, sau đó nói:

“Thực ra, bởi vì có vài nguyên nhân đặc thù, đến bây giờ ta vẫn chưa luyện chế pháp khí bản mệnh.”

“Ơ??”

Phù Sinh Tiên Tử mở to đôi mắt, sau đó cô lập tức suy diễn ra rất nhiều tình tiết:

“Chẳng lẽ bởi vì Bá Tống tiền bối ngài không có phương pháp luyện chế pháp khí bản mệnh phối hợp, nên vẫn luôn không luyện chế pháp khí bản mệnh ư?”

“Gần giống như vậy.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Phù Sinh Tiên Tử ngẩn người, sau đó cảm thán:

“Bá Tống tiền bối ngài thật lợi hại, không có pháp khí bản mệnh mà vẫn có thể lên đến bát phẩm.”

Chương 1112: Đậu Móa Nó, Đậu Móa Nó, Đậu Móa Nó

Pháp khí bản mệnh cực kỳ quan trọng đối với một vị tu sĩ. Tốt nhất là luyện chế ra pháp khí bản mệnh lúc ở cảnh giới tứ phẩm. Một món pháp khí bản mệnh tốt có thể làm tăng xác suất độ thiên kiếp ngũ phẩm thành công của tu sĩ lên trên ba thành!

Hơn nữa, pháp khí bản mệnh có thể không ngừng thăng cấp theo cảnh giới của chủ nhân. Sau khi ngẫu nhiên đạt được một ít tài liệu quý giá thêm vào pháp khí bản mệnh cũng có thể khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn.

Bá Tống Huyền Thánh trước mắt đã tấn thăng đến bát phẩm mà vẫn chưa luyện chế pháp khí bản mệnh! Nói cách khác, Bá Tống tiền bối vẫn luôn có xác suất độ thiên kiếp thấp hơn tu sĩ bình thường chừng ‘ba thành’.

Vậy mà hắn vẫn trở thành nghìn năm đệ nhất thánh như thế, từ đó có thể thấy được thực lực của hắn khủng bố ra sao. Thảo nào lúc trước vị Tôn Giả thất phẩm thoạt nhìn rất ngầu lòi kia lại bị giết chết trong nháy mắt.

Phù Sinh Tiên Tử cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh đúng là quá khí phách, không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh. Mấy tin tức nội bộ này đủ cho cô tán dóc với đám chị em bạn dì thân thiết lâu ơi là lâu rồi ấy chứ.

“Có điều, Phù Sinh đạo hữu này. Đúng lúc ta có chút nghi hoặc liên quan đến pháp khí bản mệnh của Tam Thập Tam Thú Thần Tông muốn hỏi thăm cô.”

Tống Thư Hàng quay ghế lại đối mặt với Phù Sinh Tiên Tử.

Phù Sinh Tiên Tử lập tức dùng khuôn mặt nghiêm túc trả lời:

“Bá Tống tiền bối cứ nói.”

“Không cần nghiêm túc vậy đâu, ta cũng chỉ có chút vấn đề nhỏ thôi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Pháp khí bản mệnh của Tam Thập Tam Thú Thần Tông tổng cộng có ba mươi ba loại, mỗi một loại đều phối hợp với một hệ tu luyện ‘thú’ ư?”

“Đúng vậy.”

Phù Sinh Tiên Tử đáp.

“Vậy… mỗi pháp khí phối hợp đều là loại hình pháp khí tổ hợp ư?”

Tống Thư Hàng hỏi. Hắn nhớ tà ma chuột Hamster từng đề cập với hắn, Bạch tiền bối two đã từng nói pháp bảo bản mệnh bí truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông rất thú vị, là loại pháp bảo tổ hợp.

Nhưng nghe Phù Sinh Tiên Tử giới thiệu hắn lại cảm thấy có gì đó không sai sai.

“Pháp bảo tổ hợp ư? Không có. Mỗi một pháp bảo phối hợp với một hệ đều khác nhau, hơn nữa đều là đơn độc, cũng không phải pháp khí tổ hợp gì cả.”

Phù Sinh Tiên Tử đáp.

“Trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông có loại pháp bảo tổ hợp bí truyền nào không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Phù Sinh Tiên Tử lắc đầu:

“Không có, trên dưới trong tông môn bọn ta đều dùng pháp khí tương ứng với công pháp. Ngoài phương pháp luyện chế của mấy hệ đã thất truyền như cá voi hay lạc đà các kiểu ra, ta chưa từng nghe nói đến loại hình pháp khí tổ hợp gì đó.”

Tống Thư Hàng khẽ nheo mắt lại.

Phù Sinh Tiên Tử không nói dối… Mà Bạch tiền bối two khẳng định cũng sẽ không nói sai.

Đã như thế thì chỉ có một khả năng. Ba mươi ba loại pháp khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kia chính là pháp khí tổ hợp. Luyện chế ra toàn bộ ba mươi ba loại pháp khí là có thể tổ hợp thành một món pháp khí hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng càng nghĩ lại càng cảm thấy có lý, cũng chỉ có loại pháp khí tổ hợp khổng lồ như này mới có thể khiến Bạch tiền bối two hứng thú, được hắn khen ngợi.

“Nói đi nói lại, Bạch tiền bối two tán thưởng sự tuyệt diệu của pháp khí bản mệnh tổ hợp, vậy trong tay hắn có thể có bản hoàn chỉnh của tổ hợp thần khí hay không nhỉ?” Lúc Tống Thư Hàng nghĩ đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên.

Nếu như có thể tìm được Bạch tiền bối two.

Nhưng nghĩ một chốc, hắn lại thở dài.

Bạch tiền bối two xuất quỷ nhập thần, chỉ có hắn tìm mình, sao mình có thể tìm được Bạch tiền bối two cơ chứ?

Tà ma chuột Hamster có thể liên lạc với Bạch tiền bối two, nhưng nó tuyệt đối sẽ không giúp mình liên lạc. Trừ khi sau này mình đánh bại nó lần nữa, thì đưa ra đánh cược khiến nó hỗ trợ.

“Cũng không biết Bạch tiền bối two đã chạy đi đâu.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Hả?”

Phù Sinh Tiên Tử tò mò hỏi.

[Tìm ta có chuyện gì?] Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, là giọng của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng:

“...””

Sau đó, đầu tiên hắn mỉm cười khoát tay một cái với Phù Sinh Tiên Tử, tiếp đó hắn nhắm mắt lại, bắt đầu giao lưu với Bạch tiền bối two: [Bạch tiền bối two, ngươi đã từng nhắc tới ‘pháp khí bản mệnh tổ hợp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, có phải là ám chỉ việc luyện chế toàn bộ ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh phối hợp rồi tổ hợp lại không?]

Bạch tiền bối two: [Biết ca hát không?]

Tống Thư Hàng: [Hơ?]

Bạch tiền bối two: [Hát một đoạn đi, hát xong ta sẽ trả lời vấn đề của ngươi. Vốn muốn bảo ngươi kể chuyện cười tiếp, nhưng chuyện cười ngươi kể nhạt nhẽo quá, còn không bằng đám chuyện cười lạnh của yêu sủng nhà ngươi.]

Tống Thư Hàng: [...]

Bạch tiền bối two: [Có hát hay không? Không hát thì ta đi nhé?]

“Hát chứ!”

Tống Thư Hàng cắn răng nói, thế nhưng phải hát bài gì đây? Nhắc đến ca khúc thì hắn cũng có rất nhiều bài yêu thích, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên chọn bài nào mới tốt.

“Hả?”

Phù Sinh Tiên Tử nghi hoặc nói.

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên, thuận miệng hỏi:

“Phù Sinh đạo hữu, cô có bài hát yêu thích nào không?”

Ánh mắt Phù Sinh Tiên Tử sáng lên, nói:

“Có!”

“Bài gì? Nói nghe một chút, ta đột nhiên muốn hát, nếu như ta cũng biết hát bài đó thì sẽ song ca với cô nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

“Gần đây ta điên cuồng say đắm nhạc heavy metal, trong tiếng ca có loại cảm giác tối tăm tới chết cực kỳ kích thích luôn.”

Phù Sinh Tiên Tử nói.

(*Heavy metal “thường được gọi tắt là metal, là một thể loại nhạc rock)

Tống Thư Hàng:

“...””

Phù Sinh Tiên Tử rốt cuộc là loại khuyển nương gì đây?

“Gần đây ta thích nhất là ban nhạc Good_luck, mặc dù họ chỉ là ban nhạc mới, nhưng mỗi lần ca sĩ chính của ban nhạc cất tiếng hát thì sẽ mang đến cảm giác tử vong, mỗi lần nghe hắn hát, ta đều có loại cảm giác muốn hôn mê.”

Phù Sinh Tiên Tử tiếp tục nói.

“Ban nhạc Good_luck? Ban nhạc may mắn ư?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, hắn chưa từng nghe qua về ban nhạc này:

“Tác phẩm tiêu biểu là gì?”

Nghe Phù Sinh Tiên Tử giới thiệu, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới một vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1. Nhưng đầu óc hắn cự tuyệt khả năng này, cự tuyệt nhớ tới vị tiền bối này, thậm chí ngay cả tên của đối phương cũng cự tuyệt nhớ tới theo bản năng.

“Không có tác phẩm tiêu biểu, nói đúng ra thì mỗi một ca khúc của ban nhạc này đều là kinh điển, trong giới nhạc metal tăm tối thì mỗi một ca khác của ban nhạc này đều là truyền kỳ. Mỗi lần có liveshow, lúc ca sĩ chính hát xong, ngay cả đội viên đều phải sùi bọt mép ngã xuống đất! Người có thể đứng đến cuối cùng trong toàn bộ liveshow đều không quá mười người. Fan ca nhạc đều lấy việc có thể đứng đến cuối cùng làm kiêu ngạo! Để ta nói về bài hát mới của ban nhạc này đi, bài ‘Thất sát ca’ trong album gần đây đặc biệt rất phiêu. Ta hát một lần cho tiền bối ngài nghe nhé.”

Dứt lời, Phù Sinh Tiên Tử tháo búi tóc của mình ra một cách ngầu lòi, khiến cho tóc dài xõa tung ra.

Đậu má, quả nhiên là Tạo Hóa tiền bối. Hắn lập ban nhạc hồi nào vậy trời? Còn lấy tên nước ngoài là ban nhạc Good_luck nữa? Gài hàng người ta cũng đừng chơi như vậy chứ.

“Đừng!”

Tống Thư Hàng la lên.

Thế nhưng Phù Sinh Tiên Tử đã khàn cả giọng mà bắt đầu hát lên:

“Giết giết giết, vạn vật đều có thể giết, Người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa đều có thể giết! Kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết!”

Phù Sinh Tiên Tử quả nhiên là một mỹ nhân cool ngầu, khi cô headbang ngầu lòi thì tóc dày bay múa, thoạt nhìn có loại vẻ đẹp phản nghịch khác thường.

Nhưng đáng sợ là, cô là fan true love của Tạo Hóa Pháp Vương, hơn nữa giọng hát của cô đã được luyện tập một cách khắc khổ, hát lên rất có phong vị của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng cảm thấy trong tai mình có độc. Tiếng ca của Phù Sinh Tiên Tử đương nhiên không có lực lượng kỳ dị có thể đưa người khác vào bệnh viện như Tạo Hóa Pháp Vương, thế nhưng khi nghe tiếng hát của cô, Tống Thư Hàng lại bất giác mà nhớ tới bản ‘Thất sát ca’ của Tạo Hóa Pháp Vương, hơn nữa còn là phiên bản ‘Thất sát ca’ Pháp Vương được upgrade thêm Đại Phong Xa của Lệ Chi Tiên Tử.

Nghĩ tới cảnh tượng ấy, Tống Thư Hàng cảm thấy não phát đau, huyệt thái dương nảy lên vừa cao vừa căng.

Hắn cảm thấy sao miệng mình cứ tiện vậy không biết, lúc nghe thấy sở thích của Phù Sinh Tiên Tử là nhạc metal tối tăm thì còn hỏi thêm làm gì cơ chứ!

Lý ra hắn nên lập tức đánh gãy cái đề tài này mới đúng. Tìm đường chết như vậy, lại ngốc moe như vậy, Phù Sinh Tiên Tử không phải husky đó chứ?

[Hát hay lắm!] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu: [Từ lời nhạc đến giai điệu của bài hát này đều tuyệt vời, nghe rất êm tai. Ta muốn nghe bài này, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi hát đi.]

Nói thật… trình độ trên phương diện âm luật của Tạo Hóa Pháp Vương rất cao. Nếu giao bài hát của hắn cho người khác hát thì mỗi một bài đều là kinh điển, nhưng để chính hắn hát thì mỗi một bài đều có thể mang đến tuyệt vọng cho người ta.

[Đổi bài khác được không?] Tống Thư Hàng cười khổ.

[Không, bài này đi. Ta thích nó. Hát đi, ngươi hát càng hay thì lát nữa ta sẽ cho ngươi biết càng nhiều tin tức.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nghiếng răng nghiến lợi. Nếu trên thế giới này có thuốc hối hận, hắn nhất định phải lấy mấy tấn.

“Tiền bối, cảm thấy thế nào?”

Lúc này Phù Sinh Tiên Tử đã hát xong ‘Thất sát ca’, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Cô hát rất hay.”

Tống Thư Hàng nói một cách chân thành:

“Rồi, đúng lúc ta cũng từng nghe qua bài Thất sát ca này, chúng ta cùng hát một lần nhé?”

“Không thành vấn đề! Lúc này đây ta nhất định có thể càng hát xuất thần hơn.

Hai mắt Phù Sinh Tiên Tử sáng lên, tri âm! Hiếm lắm cô mới tìm được một vị tiền bối có sở thích giống cô:

“Ta có bản âm gốc của bài hát này, chúng ta có cần mở nó lên không?”

Sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức trắng bệch, bản gốc của Tạo Hóa Pháp Vương ư? Đáng sợ, nếu mở cái thứ đó lên người trong phòng này đều tèo hết mất.

“Không cần, chúng ta hát là được rồi. Uy lực của bản gốc vô cùng mạnh mẽ, mở nó lên hai chúng ta sẽ không hát được.”

Tống Thư Hàng miễn cưỡng tìm một cái cớ.

“Không sao đâu, tiền bối. Ta có thể điều chỉnh nó làm beat, chỉ cần có nhạc nền để chúng ta hát theo là được.”

Phù Sinh Tiên Tử nói.

“Vậy… Được rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Vì vậy, Phù Sinh Tiên Tử vui vẻ lấy điện thoại ra thiết lập trong chốc lát, sau đó bắt đầu phát lên.

Nhạc dạo đầu của ‘Thất sát ca’ với nhịp điệu nhanh vang lên.

Phù Sinh Tiên Tử hát mở màn trước.

“Giết giết giết, vạn vật đều có thể giết, người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa đều có thể giết! Kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết!”

Phù Sinh Tiên Tử bắt đầu lắc mạnh đầu.

Tống Thư Hàng kiên trì hát theo.

[Chính là hương vị này, hì hì hì hì] Trong đầu, Bạch tiền bối two cười vui vẻ.

Hát rồi lại hát, điện thoại của Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên. Hắn vừa hát vừa lấy di động ra.

Là một số lạ, hình như là số điện thoại cố định từ nước ngoài.

Vì vậy, hắn tiện tay kéo một đường trên màn hình di động.

“Alo, Thư Hàng tiểu hữu à. Ta là Tạo Hóa Pháp Vương đây, Đấu Chiến Phật Tông của ta có vài đệ tử xuống núi, đến lúc đó sẽ tìm ngươi đóng dấu, trong hai ngày này sẽ đến khu Giang Nam. Í? Giai điệu này… không phải ‘Thất sát ca’ của ta sao? Thư Hàng tiểu hữu các ngươi đang hát bài này à? Các ngươi thích bài hát này ư?

Đến đến đến, đừng cúp máy, ta và các ngươi cùng hát nhé! Giết giết giết giết giết ~~”

Tống Thư Hàng:

“...””

Đậu móa nó, đậu móa nó, đậu móa nó!

Chương 1113: Ế Suốt Kiếp

Tống Thư Hàng chỉ hận tốc độ tay của mình không đủ nhanh, hẳn là hắn tuyệt đối phải cúp điện thoại ngay trong nháy mắt khi Tạo Hóa Pháp Vương nói ra câu 'Ta là Tạo Hóa Pháp Vương', hoặc tốt hơn hết là cúp điện thoại ngay trong nháy mắt khi nghe được giọng nói của Tạo Hóa Pháp Vương.

Thế nhưng phản ứng của hắn vẫn chậm một nhịp. Có thể là do trước đó Phù Sinh Tiên Tử rung đùi đắc ý hát lớn 'Thất sát ca' quấy nhiễu đến tinh thần của hắn, hoặc giả là do các loại nguyên nhân khác.

Dù sao, ngón tay hắn đã chậm một nhịp.

Tiếp đó, tiếng ca kinh khủng kia của Tạo Hóa Pháp Vương truyền ra từ di động.

Hơn nữa lúc này đây, điện thoại của Tống Thư Hàng còn đặt bên tai. Có thể nói lần này chân chính là ma âm xuyên vào não.

Quỷ khốc thần gào, long trời lở đất, núi sụp thành đồi, nước sông khô kiệt… Giờ khắc này, Tống Thư Hàng tựa như đã đi đến tận thế.

Thân thể hắn như nhũn ra, thiếu chút nữa đã té sấp mặt xuống đất.

Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy ông cố đã qua đời của mình, gương mặt hiền hòa của ông cười khẽ, ông vươn đôi tay từ trong tầng mây màu trắng, mở ra vòng tay ôm ấm áp với hắn.

Mấy ngày không gặp, uy lực từ tiếng ca của Pháp Vương lại tăng lên không ít, lực sát thương tăng gấp bội.

Sắp tèo rồi, sắp tèo rồi, sắp tèo rồi…

Hiện tại, may mắn duy nhất với hắn chính là di động của mình không mở loa ngoài… Bằng không tiếng ca của Pháp Vương sẽ vang vọng cả căn phòng thậm chí là cả tòa nhà, triệt để mở ra hình thức tử vong.

Lúc này, ánh mắt Phù Sinh Tiên Tử bên cạnh sáng lên. Nói thế nào thì cô cũng là đại yêu cấp bậc ngũ phẩm, hơn nữa còn thuộc loài chó, thính lực vô cùng tốt. Cho nên cô nghe được rõ ràng âm thanh truyền ra từ di động của Tống Thư Hàng!

"Đây là... giọng ca sĩ chính của ban nhạc Good_luck, Tạo Hóa tiên sinh! Bá Tống tiền bối lại quen biết vị Tọa Hóa tiên sinh này ư?" Toàn thân Phù Sinh Tiên Tử đều lâng lâng.

…

…

Tống Thư Hàng run rẩy đưa di động cách xa lỗ tai mình, cũng may hắn không mở loa ngoài, sau khi hắn đưa di động cách xa tai thì thấy thoải mái hơn hẳn, toàn thân cũng khôi phục chút sức lực. Sau đó, hắn nhanh chóng duỗi tay cúp điện thoại. Hắn còn trẻ, vẫn chưa muốn chết.

Phù Sinh Tiên Tử thấy Tống Thư Hàng run rẩy vươn tay ra định ấn vào nút kết thúc cuộc gọi thì cô lập tức kinh hãi.

"Làm sao có thể như vậy? Bá Tống tiền bối lại muốn cúp điện thoại ư?" Phù Sinh Tiên Tử quýnh lên, nhào qua:

"Xin Bá Tống tiền bối thủ hạ lưu tình!"

"Hả?"

Tống Thư Hàng ngu người, tiếp đó đã thấy Phù Sinh Tiên Tử nhào về phía hắn.

Tống Thư Hàng lui ra sau một bước nhỏ, tránh khỏi khuyển nương đang nhào tới:

"Cô làm gì vậy?"

"Tiền bối xin đưa điện thoại cho ta, ta mang tai nghe vào, xin cho ta nghe hết tiếng hát của ca sĩ chính Tạo Hóa!"

Phù Sinh Tiên Tử nhanh chóng lấy tai nghe di động thông dụng ra.

Tống Thư Hàng:

"...""

Tay hắn run rẩy đưa di động cho Phù Sinh Tiên Tử:

"Đừng mở loa ngoài."

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Phù Sinh Tiên Tử vui vẻ cắm tai nghe vào điện thoại của Tống Thư Hàng rồi đeo nó vào tai mình một cách hạnh phúc.

Ngay sau đó, sắc mặt của Phù Sinh Tiên Tử nhanh chóng trở nên trắng bệch, hai mắt cũng mơ màng theo.

Nhưng trên gương mặt cô vẫn lộ ra vẻ rất hưởng thụ.

Tống Thư Hàng trầm mặc một hồi.

Tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương có độc.

Đồng thời, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, [Ôi trời ạ, kẻ hát hò trong điện thoại vừa rồi là bằng hữu của ngươi ư? Giọng ca này cứ như lô cốt ấy, tràn đầy lực phá hoại mang tính bùng nổ.]

Trong lòng Tống Thư Hàng hoảng hốt, không phải là Bạch tiền bối two sẽ thích giọng ca này đó chứ?

[Yên tâm đi, ta thưởng thức không nổi loại giọng ca có lực phá hoại quá mạnh mẽ như này. Đạo hữu kia của ngươi vừa cất tiếng là quả thực khiến ta cảm thấy ô nhiễm tinh thần.] Bạch tiền bối two định nghĩa cho giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng: [Tất nhiên rồi, lực sát thương trong tiếng ca của Pháp Vương nổi tiếng khắp thế giới, hắn là tồn tại có thể dùng một khúc hát để đưa mấy trăm nghìn người vào bệnh viện đấy.]

[Đưa mấy trăm nghìn người vào bệnh viện ư?] Bạch tiền bối two tò mò nói.

[Không chỉ như vậy, hiện tại hắn còn đang mở show lưu diễn ở nước ngoài... Nghe nói buổi diễn chật ních, mỗi một show đều bảo đảm có mấy chục nghìn người đến tham dự, nghe đâu lúc nhiều người nhất có đến hơn hai trăm nghìn người. Xem như ta đã hiểu được nguyên nhân các nước khác có ít nhân khẩu rồi.] Tống Thư Hàng cảm thán.

Bạch tiền bối two: [Thú vị lắm!]

Tống Thư Hàng: [...] Có phải hắn lại nói chuyện gì không nên nói rồi không.

[Bây giờ vị đạo hữu này của ngươi đang ở đâu thế?] Bạch tiền bối two nói: [Ta muốn đi xem liveshow của hắn.]

Xem ra Bạch tiền bối two chỉ nảy sinh hứng thú đối với liveshow của Tạo Hóa Pháp Vương mà thôi.

[Chút nữa ta sẽ hỏi. Chờ Phù Sinh Tiên Tử hát xong bài...]

Tống Thư Hàng nói rồi nhìn sang Phù Sinh Tiên Tử.

Chỉ thấy Phù Sinh Tiên Tử đột nhiên giật mạnh đầu, sau khi lắc hơn mười cái, cô phát ra tiếng kêu cao ~~~ trào:

“A a a a ~~”

Tiếp đó, toàn thân cô lập tức xụi lơ ngã ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Tạo Hóa Pháp Vương đang cất tiếng hát ở đầu dây bên kia, Phù Sinh Tiên Tử lại cắm tay nghe vào điện thoại để nghe hát, tìm đường chết như vậy, sao có thể không ngất được chứ?

Tống Thư Hàng tiến lên, ngồi xổm xuống chọt chọt Phù Sinh Tiên Tử.

Thân thể Phù Sinh Tiên Tử run lên một cái, miệng sùi bọt mép.

“Không chết.”

Tống Thư Hàng cẩn thận lấy tai nghe của cô ra.

Trong lúc mơ hồ, từ trong tai nghe truyền ra tiếng hát kéo dài của Tạo Hóa Pháp Vương… Một khúc Thất sát ca chuẩn bị kết thúc.

Sau khi tiếng ngân kéo dài kết thúc, Tạo Hóa Pháp Vương thở dốc một hơi:

“Sướng!”

Tống Thư Hàng vỗ tay bốp bốp bốp:

“Pháp Vương tiền bối ngài hát hay quá, bây giờ ngài đang mở liveshow ở đâu vậy ạ?”

“Trạm kế tiếp sẽ đến một nơi tên là Lạc Sơn Kê ở Mỹ, hẳn là âm đọc này nhỉ, quên mất tên chính thức là gì rồi. Có điều nói đi nói lại, địa danh Lạc Sơn Kê này thật thú vị, còn thú vị hơn cả Lạc Mao Kê ấy.”

Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói:

“Nơi đó có gần một trăm nghìn người mê ca nhạc đang chờ ta đến cất tiếng hát, mang tới bọn họ sự hưởng thụ của địa ngục.”

(Lạc Sơn Kê 落山鸡: Los Angeles)

“Tọa Hóa tiền bối cố lên, để cho người của toàn thế giới thần phục dưới tiếng hát của ngươi đi. Vậy tạm biệt nhé.”

Tống Thư Hàng cười khan nói.

Nói xong, cũng không đợi Tọa Hóa tiền bối nhiều lời, hắn nhanh chóng cúp điện thoại, chỉ sợ Pháp Vương đột nhiên tâm huyết dâng trào, lại hát thêm bài mới gì đó cho hắn nghe thì xong đời.

Sau khi cất điện thoại đi, Tống Thư Hàng nói trong đầu: [Bạch tiền bối, hỏi thăm được rồi. Kế tiếp Tạo Hóa tiền bối sẽ đến Lạc Sơn Kê của nước Mỹ, á lộn, bị nhiễm Pháp Vương rồi. Dù sao thì chính là ở nơi đó mở liveshow.]

Bạch tiền bối two: [Khoảng cách hơi xa, nhưng bằng vào trạng thái của ta bây giờ thì hẳn là không thành vấn đề. Vậy kế tiếp ta đến đó một chuyến đây.]

[Chờ chút đã, Bạch tiền bối, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đâu.] Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Bạch tiền bối two trầm mặc chốc lát: [Nhưng ngươi còn chưa hát xong một bài mà.]

[Đã gần xong rồi, sắp đến phần cuối rồi, cho qua đi mà.] Tống Thư Hàng nói: [Hơn nữa không phải cũng vì vậy ngươi mới tìm được chuyện khiến mình thấy hứng thú ư.]

[Ngụy biện.] Bạch tiền bối two: [Bỏ đi, lần này xem như cho ngươi qua. Chuyện cười kể không hay, ca hát cũng dở ẹc. Thư Hàng tiểu hữu, làm người nhất định phải có sở trường mới được.]

Tống Thư Hàng: […]

Bạch tiền bối two: [Vậy trả lời vấn đề của ngươi trước đi, pháp khí tổ hợp bí truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đúng là do ba mươi ba loại pháp khí phối hợp kia tổ hợp lại mà thành. Suy đoán của ngươi không sai.]

[Thế nhưng có mấy loại trong ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh đã thất truyền rồi.] Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

[Đến cảnh giới này của ta, sau khi xem qua pháp khí phối hợp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông là lập tức có thể suy đoán ra toàn bộ hình thù của nó. Ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh này cùng một nhịp thở, có nhiều loại biến hóa. Là pháp khí hiếm có khiến ta sinh ra ham muốn sưu tầm.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Vậy Bạch tiền bối, trong tay ngài có phương pháp luyện chế bí truyền của ba mươi ba loại thú không?]

[Nói thừa, ngươi đã nói ngay cả bản thân Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng mất phương pháp luyện chế của mấy loại pháp khí, ta lấy đâu ra bản đầy đủ hả? Nếu như ngươi có bản đầy đủ thì có thể cho ta một phần phương pháp luyện chế, ta sẽ đổi lại cho ngươi vật đồng giá khiến ngươi hài lòng. Kho bảo tàng của ta phong phú lắm đấy.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng cười khổ: [Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng đã sụp đổ, ta lấy từ đâu ra bản đầy đủ đây?]

[Đúng là không thể tìm được bản đầy đủ của pháp khí bí truyền này bên trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông. Thế nhưng… Tam Thập Tam Thú Thần Tông từ đâu mà đến? Chính ngươi đã nói nó là một nhánh của Thú Thần bộ trong Thiên Đình viễn cổ mà. Nên ngươi có thể bắt đầu suy xét từ phương diện này.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: [Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ còn hư vô mờ mịt hơn Tam Thập Tam Thú Thần Tông, Tam Thập Tam Thú Thần Tông còn có di chỉ có thể tìm ra, Thú Thần bộ thì ngay cả có di chỉ hay không cũng là vấn đề.]

[Vậy ta cũng hết cách ~~ Dù sao chuyện của Thiên Đình viễn cổ xảy ra sau ta. Ta thì vẫn luôn ở thế giới Cửu U nên có hiểu biết rất ít về đoạn lịch sử này.] Bạch tiền bối two nói: [Nói xong rồi, vậy ta đi đây. Bái bai.]

Dứt lời, không chờ Tống Thư Hàng trả lời, giọng nói của Bạch tiền bối two đã biến mất.

“Thú Thần bộ, ta đi đâu tìm Thú Thần bộ đây.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, hắn nghĩ đến Hằng Hỏa Chân Quân trước tiên.

Hằng Hỏa Chân Quân đã từng nói qua, sau khi thiên đình viễn cổ tan vỡ, Nho gia đã âm thầm thu gom rất nhiều mảnh vỡ thiên đình. Mười mảnh vỡ đã tặng cho hắn cũng chỉ là mảnh vỡ thiên đình rất nhỏ không có giá trị nghiên cứu mà thôi. Ngoài ra Nho gia vẫn còn âm thầm nắm giữ không ít mảnh vỡ lớn hơn.

Biết đâu chỗ Hằng Hỏa Chân Quân sẽ có tin tức cũng nên?

Tống Thư Hàng mở điện thoại ra, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1.

Trong nhóm, Dược Sư và các vị tiền bối đang trò chuyện về tin tức liên quan đến phương diện gieo trồng linh thảo.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 thỉnh thoảng cũng sẽ tán gẫu một vài chuyện nghiêm chỉnh về phương diện tu luyện.

Tống Thư Hàng online:

“@ Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hằng Hỏa tiền bối, có online không?”

Hồi lâu sau, Hằng Hỏa Chân Quân cũng không có phản ứng.

Xem ra Chân Quân không online rồi… Cũng đúng, đạo hữu trong nhóm đều rất bận rộn, cũng không phải mỗi người đều online 24/7 như Bắc Hà tiền bối.

Chờ Hằng Hỏa Chân Quân online rồi lại nói đi.

Bắc Hà Chân Quân:

“Thư Hàng tiểu hữu có việc gì à?”

“Muốn tìm Hằng Hỏa Chân Quân hỏi chút chuyện về thiên đình viễn cổ.”

Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời hắn nhìn sang Phù Sinh Tiên Tử đang hôn mê, vậy nên thuận miệng hỏi:

“Lại nói, chỗ ta có vị đạo hữu này đang chết ngất trong tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương, chọt kiểu gì cũng không phản ứng. Ta muốn hỏi liệu để cô ấy nằm đó tự tỉnh lại sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Ế suốt kiếp.”

Cuồng Đao Tứ Lãng trả lời.

Chương 1114: Nước Tắm Giá Trên Trời

Diệt Phượng Công Tử:

“Ế suốt kiếp +1”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ế suốt kiếp +2”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Thiếu niên, chỗ ta có một quyển thần công là ‘Đồng Tử Công’, cần Single Dog (FA) mới có thể tu luyện, ngươi có hứng thú tu luyện hay không? Tặng free cho ngươi.”

Dược Sư:

“Ế suốt kiếp +3”

Dược Sư:

“Bạch Hạc đạo hữu, đừng phá hư đội hình.”

Bá Tống:

“...””

Thôn Vân Tăng:

“Tống thí chủ, ngươi ngộ ra chưa?”

Bá Tống:

“...””

Phá Dương Kích Quách Đại:

“[meme đầu chó đáng yêu]”

Lần này, lúc Quách Đại gửi meme đầu chó, toàn bộ tiết tấu tán gẫu của nhóm Cửu Châu số 1 lập tức như cổ họng bị vận mệnh tiên sinh bóp lại vậy, trong nháy mắt đã trở nên yên tĩnh.

Tất cả đều biết kế tiếp Quách Đại nhất định sẽ gửi meme [tức giận xoa đầu chó lầu trên], đang êm đang đẹp, không ai thích bị Quách Đại xoa đầu chó cả.

Tên này muốn tự bôi đen, cả nhóm đều thỏa mãn hắn.

Thế nhưng lúc này đây… hồi lâu sau rồi mà Quách Đại vẫn không trả lời nữa.

Kỳ quái, Quách Đại rớt mạng rồi à?

Vậy có nên tiếp tục bôi đen Thư Hàng tiểu hữu hay không đây? Nhưng nếu tiếp tục bôi đen, Quách Đại lại đi ra gửi một [meme phẫn nộ xoa đầu chó lầu trên] thì làm sao bây giờ?

Đang lúc mọi người suy tư, [hệ thống tin tức nhắc nhở: (******) Phá Dương Kích Quách Đại đã bị quản lý Thất Tu Tôn Giả cấm nói 5 phút.]

Thất Tu Tôn Giả:

"Tốt rồi, mọi người tiếp tục trò chuyện đi."

Như vậy thì không cần sợ Quách Đại đột nhiên ló ra xoa đầu chó nữa rồi.

Bắc Hà Chân Quân:

"Thất Tu tiền bối làm hay lắm."

Lệ Chi Tiên Tử:

"Ahahaha, vừa rồi ta đã pm cho Thất Tu tiền bối nhờ hắn qua đây cấm nói."

Thất Tu Tôn Giả:

"[icon ngón tay cái] Các ngươi tiếp tục, ta còn có việc, offline trước đây. Chú ý thời gian, ta chỉ cấm nói Quách Đại năm phút thôi đấy."

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Tiếp tiếp tiếp, chúng ta tiếp tục đề tài mới vừa rồi nào. Thư Hàng tiểu hữu à, từ trong lời ngươi nói ta hiểu được một việc, đạo hữu hôn mê trong tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương là một vị tiên tử đúng không!? Vừa rồi ngươi dùng từ 'cô ấy' mà."

Bắc Hà Chân Quân:

"Vì sao bọn ta lại nói ngươi ế suốt kiếp ư? Một tiên tử xinh đẹp tuyệt trần hôn mê bên cạnh ngươi. Ngươi không định chăm sóc cô ấy thật chu đáo thì thôi, lại còn muốn ném cô ấy qua một bên để cô ấy tự tỉnh lại ư?"

Diệt Phượng Công Tử:

"Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không hiểu phụ nữ."

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"Nói thật, ta vẫn cho rằng đàn ông giống Tống Thư Hàng ngươi sẽ chỉ xuất hiện trong chuyện cười mà thôi. Không ngờ tới, thật sự không ngờ tới.”

Bá Tống:

“Này, ta nói có phải các ngươi đã hiểu lầm chút gì rồi hay không? Tuy rằng đây là một vị tiên tử, hơn nữa cũng được xem như người đẹp. Thế nhưng người ta đã có chủ rồi. Hơn nữa, luận EQ thì chỉ số của ta vẫn trên chuẩn đấy nhé.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Không thú vị gì hết, nói cả buổi thì ra là hoa đã có chủ, vậy ngươi còn mập mờ cái gì?”

Thôn Vân Tăng:

“Ta còn tưởng rằng có cơ hội dẫn Thư Hàng tiểu hữu vào Phật môn cơ đấy.”

Tống Thư Hàng:

“...””

Vậy nên đây là lỗi của ta à?

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Vị tiên tử này lập gia đình chưa?”

Bá Tống:

“Sắp tiến hành hôn lễ rồi, đại khái vậy.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Vậy là còn chưa lập gia đình đúng không? Nếu nói vậy thì ngươi còn cơ hội mà! Nam chưa cưới, nữ chưa gả.”

[Hệ thống tin tức nhắc nhở: (******) Cuồng Đao Tứ Lãng đã bị quản lý Thất Tu Tôn Giả cấm nói một tiếng.]

Thất Tu Tôn Giả:

“Sửa đạo hiệu rồi vẫn không cách nào ngăn cản ngươi tìm đường chết à? Tứ Lãng đạo hữu. Cẩn thận đối tượng của người ta tìm tới cửa chém ngươi.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Tứ Lãng cao hơn Tam Lãng một lớp sóng, ta cảm thấy hắn chỉ biết tìm đường chết hơn ,à thôi… Haizzz.”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Nghiêm túc mà nói, Thư Hàng, ngươi quẳng tiên tử người ta sang một bên vậy cũng không tốt lắm đâu. Chí ít thì cũng nên nâng người ta lên giường nghỉ ngơi chứ.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Về phần giảm bớt tổn thương do tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, ta đề cử một phương pháp: ngâm nước thuốc, hoặc là ngâm nước nóng. Lần trước sau khi ta nghe tiếng ca ấy thì hoa mắt chóng mặt, về nhà ngâm nước tắm rửa xong thì tinh thần sảng khoái hẳn ra.”

“Thư Hàng tiểu hữu nói tiên tử còn đang hôn mê, làm sao ngâm nước nóng được chứ? Nếu như Thư Hàng tiểu hữu đỡ cô ấy đi tắm nước nóng thì sẽ xuất hiện vấn đề lớn đó.”

Thôn Vân Tăng nói.

Trò chuyện chốc lát, đề tài trong nhóm đột nhiên lại lệch pha.

Từ lúc mới bắt đầu là ‘chữa trị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương’ lại tám đến đề tài ‘tắm nước nóng’.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

“[icon cười gian] lại nói, ta nhớ có nước tắm của rất nhiều người trong tu chân giới có thể bán với giá trên trời đấy.”

Bá Tống:

“0_0”

Bá Tống:

“Trong hiện thực ta từng nghe nói có vài kẻ biến thái khẩu vị nặng sẽ uống nước tắm của mỹ nhân, tu chân giới cũng có đại thân sĩ như vậy à?”

Có điều ngẫm lại thì cũng dám lắm, phần lớn tu sĩ cũng là người, đã là người thì sẽ có thứ yêu thích. Trong tu sĩ có biến thái cũng không kỳ quái.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ha ha ha ha, Dương Huyền ngươi đây là mở đề một cách ác ý à.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nghiêm túc mà nói thì trong tu chân giới, nước tắm của mỹ nhân có thể không bán được bao nhiêu tiền. Quan trọng không phải là xem người có đẹp hay không mà là nhìn vào nhân tố khác.

Như ta ở tu chân giới ít nhiều cũng được xem là một mỹ nhân, nhưng nước tắm của ta chẳng ma nào thèm cả. Nhưng mà nước tắm của Giao Bá Chân Quân thì có rất nhiều người muốn mua.”

Tống Thư Hàng:

“...””

Nước tắm của Giao Bá Chân Quân ư?

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một hình ảnh: Giao Bá Chân Quân bơi qua bơi lại trong bồn tắm, bơi xong một vòng thì đứng lên đầy phóng khoáng. Sau đó, một đám tu sĩ chen lấn nhau xông đến muốn uống nước tắm.

Oẹ~~ hình ảnh này thật đẹp, hắn căn bản không dám nghĩ nhiều.

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“Đậu xanh, sao lại nhắc tới ta rồi? Từ đầu tới cuối ta đều không nói một lời, vậy mà cũng muốn kéo cho ta nằm cũng trúng đạn à? Tiểu Lệ Chi, cô không phúc hậu.”

“Bởi vì trong nhóm, ta chỉ nhớ tới nước tắm của Giao Bá Chân Quân ngài bán được giá rất cao, còn là giá trên trời. [icon che miệng cười khẽ].”

Lệ Chi Tiên Tử nói

“Đó là đoạn đường đời tăm tối lão phu nghĩ lại mà kinh có được không?”

Giao Bá Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam nói:

“Hơn nữa đó không phải là nước tắm, là canh giao long. Năm đó lão lông tạp kia ném ta vào trong nồi, lại phối hợp với hơn ba trăm loại dược liệu mà luyện nấu, lúc còn trẻ ta đây suýt chút nữa bị chơi chết, da cũng bị lột mấy lớp. Cũng may ta mạng lớn nên chạy thoát.”

Tống Thư Hàng nghe đến đó thì hiểu được đại khái là chuyện gì xảy ra.

Hắn tò mò hỏi:

“Vậy… lão lông tạp kia ra sao rồi?”

“Đương nhiên là bị ta giết chết, sau khi ta chạy thoát, tu luyện có thành lựu thì việc đầu tiên chính là giết chết lão. Không giết chết lão, tâm ma của ta chưa trừ thì còn tu luyện thế nào được.”

Giao Bá Chân Quân cười khà khà nói.

Sau đó, chủ đề của nhóm Cửu Châu số 1 lại quay về quỹ đạo.

Lệ Chi Tiên Tử bắt đầu cùng đám người nhắc tới chuyện [đại chiến nữ võ thần giành cúp Chân Vũ], chính là một cuộc tranh tài sắp được cử hành trên Chân Vũ đảo. Lệ Chi Tiên Tử nhìn trúng phần thưởng hạng ba là linh thú Kiển Ngưu, lần này cô nhất định phải giành cho bằng được.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết gì về việc này nên cũng chen miệng vào không lọt, sau khi suy nghĩ một lúc, hắn thoát ra khỏi giao diện nhóm chat, tắt di động đi.

Trước mặt, Phù Sinh Tiên Tử còn đang hôn mê, nhìn bộ dáng của cô thì chắc là còn hôn mê rất lâu.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi tế bảo đao Bá Toái ra, linh hoạt xốc một cái. Trên Bá Toái hiện lên một tầng độn quang nâng Phù Sinh Tiên Tử lên.

Sau đó, Thư Hàng cứ thế điều khiển phi kiếm về phía gian phòng của Phù Sinh Tiên Tử.

Hắn vừa mở cửa phòng, bé Thi từ phía xa đúng lúc vừa dụi mắt đi ra:

“Tống sư huynh, gần tới giờ rồi, chúng ta phải đi học.”

Ngay sau đó, cô nhóc chớp mắt nhìn Phù Sinh Tiên Tử đang hôn mê phía sau Tống Thư Hàng:

“Tống sư huynh, ngươi đã làm gì vị Phù Sinh Tiên Tử này vậy?”

“Đừng nói bậy.”

Tống Thư Hàng nói:

“Cô ấy nghe tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương xong thì bất tỉnh.”

“À.”

Thi moe moe gật đầu, sau đó cô nhóc đột nhiên hỏi:

“Tống sư huynh, ngươi có hứng thú nhận một đứa con gái nuôi không? Loại rất đáng yêu lại biết làm nũng ấy.”

Tống Thư Hàng:

“Phụt ~~~”

Tuy rằng Thi rất đáng yêu, nhưng hắn chỉ mới năm hai đại học có được không, mới vừa tròn mười tám cái xuân xanh thôi, nhận con gái nuôi cái gì hả? Hơn nữa, hắn trông già vậy sao?

“Tống sư huynh ngươi đừng hiểu lầm, không phải ta muốn ngươi nhận ta làm con gái nuôi đâu.”

Bé Thi khoát tay lia lịa nói.

Tống Thư Hàng:

“Vậy ngươi đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì?”

“Là Chúc nhất định nhờ ta hỏi.”

Thi cười khổ nói:

“Ta cũng cảm thấy Chúc quá càn quấy, nhưng nhóc nhất định muốn ta hỏi giùm nó xem sao.”

“Chúc?”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới bé gái nhỏ tuổi đi cùng Thi kia, là sư muội của Thi, hình như còn nhỏ hơn Quả Quả một chút.

“Ừm, con bé muốn làm con gái nuôi của Tống sư huynh.”

Thi nói.

Tống Thư Hàng:

“Tại sao chứ? Đừng nói với ta nhóc ấy nhìn ta là cảm thấy thân thiết gì đó, ta không tin đâu.”

“Sau khi được Thư Hàng sư huynh nhận làm con nuôi, nó có thể mượn danh nghĩa thăm hỏi cha nuôi mà xuống núi, chạy tới đại học Giang Nam chơi một thời gian.”

Bé Thi nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng:

“...””

“Tuy rằng Chúc có hơi càn quấy, nhưng ta nghĩ kỹ thì thấy chuyện này cũng có lợi cho Tống sư huynh ngươi, vì vậy ta mới thuật lại yêu cầu của nó cho Tống sư huynh.”

Thi nói một cách chân thành.

Tống Thư Hàng:

“Có lợi?”

“Ừm, cha mẹ Chúc mất tích lúc thăm dò một di phủ thiên ngoại cổ tiên, về sau vẫn luôn là ông ngoại của nó nuôi nấng. Ông ngoại Áp Lê Chân Quân của nó là tông sư luyện khí số một số hai trong nội môn của bọn ta. Ta thấy Thư Hàng sư huynh đã tấn chức tứ phẩm, gần đến lúc phải chế tạo pháp khí bản mệnh của mình rồi. Nếu như Chúc nhận ngươi làm cha nuôi thì Áp Lê Chân Quân khẳng định sẽ ra tay trợ giúp Tống sư huynh chế tạo pháp khí bản mệnh."

Thi chớp mắt nói.

Tống Thư Hàng:

"Dùng lợi ích dụ dỗ ư?"

"Ừm, bởi vì Chúc muốn bái Tống sư huynh làm cha nuôi, ngẫm lại thì Thư Hàng sư huynh không thể nào đồng ý. Vì vậy ta cảm thấy cách dùng lợi ích dụ dỗ là tốt nhất."

Thi nói với vẻ chân thành.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

"Ngươi khẳng định ông ngoại Áp Lê Chân Quân của Chúc sẽ đồng ý cho Chúc nhận ta làm cha nuôi ư? Phải biết rằng tu vi của ta không cao. Hơn nữa… ta mới mười tám tuổi."

"Mười tám tuổi cũng không nhỏ, ở cổ đại thì tuổi này đã có mấy đứa con rồi."

Thi nói đến đây, con ngươi hơi trầm xuống:

"Hơn nữa, nếu Chúc muốn nhận cha nuôi, chỉ cần nhân phẩm tốt thì cho dù là người bình thường, ông ngoại của nó cũng sẽ không cự tuyệt đâu."

Cha mẹ Chúc mất tích lúc nó còn rất nhỏ, vì điểm này nên Áp Lê Chân Quân sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt.

Chương 1115: Rùa Đen Nhỏ Trong Ký Túc Xá

Nói thật, lợi ích mà Thi đưa ra để dụ dỗ Tống Thư Hàng quả thực rất có sức hấp dẫn với hắn, hiện hắn đang ở vào giai đoạn sắp luyện chế pháp khí bản mệnh, tuy rằng còn chưa quyết định được sẽ luyện chế pháp khí bản mệnh gì, phương pháp luyện chế pháp khí tổ hợp bí truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông mà hắn thấy hứng thú còn chưa có manh mối. Nhưng hắn nhất định phải luyện chế pháp khí bản mệnh ở cảnh giới tứ phẩm, nếu đợi đến sau ngũ phẩm mới luyện chế thì pháp khí bản mệnh sẽ kém một bước, từng bước kém. Pháp khí bản mệnh và tu sĩ là một thể, mỗi lần khi tu sĩ chống đỡ thiên kiếp, pháp khí bản mệnh cũng có thể được lực lượng thiên kiếp tôi luyện, có tác dụng vô cùng thần kỳ.

Có điều… thứ như cha nuôi này, hắn thật sự không gánh nổi.

“Đổi thành anh nuôi có được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thi lắc đầu:

“Phân lượng của anh nuôi không đủ để Chúc xuống núi thăm viếng.”

Tống Thư Hàng sờ cằm suy tư.

“Tống sư huynh không cần trả lời ta ngay, có thể cân nhắc một thời gian.”

Thi cười hì hì nói.

“Chắc là thôi đi.”

Tống Thư Hàng lắc đầu. Theo lý thuyết, có được sự trợ giúp của một vị tông sư luyện khí thì thân là tu sĩ, hắn không có lý nào lại từ chối.

Đối với tu sĩ mà nói, tu luyện mới là quan trọng nhất. Nhận một đứa con gái nuôi không phải chuyện tàn nhẫn ác độc gì, đừng nói là nhận một đứa con gái nuôi, vì có được sự trợ giúp của tông sư luyện khí, dù là nhận một đứa cháu gái cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, đôi bên đều là ngươi tình ta nguyện.

Nhưng Tống Thư Hàng còn quá trẻ, thật sự không cách nào chịu được người khác gọi hắn là ba.

“Tống sư huynh không cân nhắc thêm chút sao? Cũng không cần ngươi gánh trách nhiệm gì cả, chỉ cần làm cha nuôi trên danh nghĩa là được.”

Thi chớp mắt nói. Tình cảm giữa cô nhóc và Chúc vô cùng tốt, trong đáy lòng cũng muốn Chúc có thể xuống núi chơi với cô. Hơn nữa… Tống sư huynh còn đồng ý thực hiện lại ‘Huyền Thánh giảng pháp’ cho một mình cô nhóc nữa, loại cơ hội tốt thế này, cô nhóc đương nhiên muốn kéo Chúc theo cùng.

Tống Thư Hàng lắc đầu, có điều không đợi hắn mở miệng Thi lại nghiêm túc nói thêm:

“Tống sư huynh ngươi đừng vội từ chối. Ngươi có thể trở về cân nhắc thật kỹ rồi hãy quyết định, dù sao thì Chúc cũng không vội. Khi nào ngươi nhàn rỗi buồn chán thì cứ nghĩ đến đề nghị này. Nói không chừng lúc nào đó ngươi nhất thời nổi hứng lại đồng ý với yêu cầu của Chúc cũng nên.”

Bé Thi đã nói đến tận vậy rồi, Tống Thư Hàng thật sự không tiện từ chối:

“Được rồi, vậy ta sẽ trở về cân nhắc lại.”

“Ừm.”

Thi cười toe.

Chỉ cần Tống sư huynh không từ chối thẳng thì vẫn còn hy vọng.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Đi học, tan học, thời gian trôi rất nhanh.

Chương trình học buổi chiều đã chấm dứt.

Thổ Ba hỏi:

“Tối nay bọn mày có trở về ký túc xá ngủ không?”

Người cậu ta hỏi chính là Dương Đức và Tống Thư Hàng, từ sau khi Dương Đức thuê một phòng ở bên ngoài thì thời gian trở về ký túc xá càng ngày càng ít. Về phần Tống Thư Hàng, từ khi học kỳ này khai giảng đến giờ, hắn còn chưa từng trở về ký túc xá ở.

Trong ký túc xá cũng chỉ có hai người Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ, mấy ngày nay lúc nửa đêm, Thổ Ba đột nhiên cảm thấy ngủ không yên ổn tí nào. Mỗi ngày cậu ta luôn cảm thấy bên tai vang lên tiếng 'cạch cạch cạch cạch', quá kỳ dị. Thế nhưng khi hắn muốn mở mắt ra xem đến cùng là chuyện gì xảy ra thì lại cảm thấy thân thể vô cùng uể oải, trở mình là mơ mơ màng màng ngủ mất.

Loại chuyện này xảy ra một lần thì thôi, nhưng mấy ngày gần đây đều như thế, khiến Thổ Ba cảm thấy hơi dị dị.

"Thổ Ba mày cô đơn à? Hôm nay có thể viết code xong trước giờ cơm tối, buổi tối sẽ về ký túc xá ngủ."

Dương Đức cười nói, gần đây thời gian ở chung với bạn cùng phòng đúng là ít đi hẳn.

"Cô đơn cái mặt mày."

Khóe miệng của Thổ Ba co giật.

"Tao cũng gần như thế, có điều phải sau bữa tối tao mới có thể giải quyết xong mọi chuyện, đến lúc đó sẽ trở về ký túc xá ngủ."

Tống Thư Hàng cười nói.

Cao Mỗ Mỗ:

"Hiếm khi hai đứa mày đều chịu trở về ngủ, vậy tối tao sẽ giấu kỹ chút rượu, buổi tối tụi mình uống vài ly."

Thi ngồi bên cạnh chớp mắt một cái, Tống sư huynh muốn về ký túc xá ngủ, vậy có nghĩa là hôm nay trong nhà chỉ có cô nhóc và Tiểu Thải.

Cũng có nghĩa là cô nhóc có thể xem phim truyền hình suốt đêm, muốn xem khuya bao nhiêu cũng được, không ai quản lý cả.

Nghĩ tới là cô nhóc lại thấy vui sướng vô bờ.

…

…

Sau khi tan học, Tống Thư Hàng quay về căn hộ của Dược Sư trước.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất để gõ xong 'Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú', sau đó in nó ra. Lại dựa theo nội dung trong trí nhớ mà bổ sung một ít hình ảnh vào chỗ trống.

Hắn cầm bản in ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’ đi tới phòng khách, lại thấy Thi đang ngồi trên ghế sa lon vừa cắn hạt dưa vừa xem ti vi.

“Thi, Phù Sinh Tiên Tử đã tỉnh chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Còn chưa có động tĩnh gì.”

Thi không quay đầu lại đáp.

Tống Thư Hàng:

“Vậy ta đi xem sao.”

Sau đó, hắn đi tới gian phòng mà Phù Sinh Tiên Tử nghỉ ngơi rồi đẩy cửa vào.

Lúc này Phù Sinh Tiên Tử đã tỉnh lại, sắc mặt cô tái nhợt, nửa ngồi bên mép giường, bên cạnh đặt một thùng rác, dường như cô đang buồn nôn.

Tống Thư Hàng:

“…””

Đến nay, Phù Sinh Tiên Tử và Vũ Nhu Tử là hai vị tiên tử duy nhất thích ca khúc của Tạo Hóa Pháp Vương mà hắn từng gặp.

Chẳng qua yêu thích của hai người hoàn toàn khác biệt.

Vũ Nhu Tử thích ca khúc của Tạo Hóa Pháp Vương, khi cô nghe tiếng ma âm rót vào não kia lại tựa như người khác nghe BGM vậy, cô cảm thấy rất êm tai, còn đề cử nó cho các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1. Nói tóm lại, sự yêu thích của Vũ Nhu Tử đối với tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương rất có thể là do cấu tạo hệ thống thính lực của cô khác với người bình thường.

Mà Phù Sinh Tiên Tử, cô cũng yêu thích tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương, nhưng cô cũng sẽ chịu ảnh hưởng từ tiếng ca giống những người khác. Lúc ma âm rót vào não, sắc mặt cô cũng sẽ trắng bệch, cảm thấy buồn nôn, toàn thân suy yếu, thậm chí là hôn mê. Nhưng cô đúng là thích loại phong cách heavy metal tối tăm này, thích loại ma âm tiếp cận tử vong này.

“Phù Sinh Tiên Tử cô không sao chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không… sao. Đây là lần đầu tiên ta nghe trực tiếp tiếng ca của ca sĩ Tạo Hóa, loại tiếng ca đi thẳng vào linh hồn này khiến ta tựa như đi dạo một vòng quanh địa ngục rồi trở về, đúng là quá kích thích… Không được, ta vẫn thấy buồn nôn, để ta nôn một lát đã.”

Phù Sinh Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“…””

Đây đúng là fan true love mà.

Tiếng ca của Pháp Vương hành hạ ta trăm nghìn lần, ta vẫn đối xử với Pháp Vương tựa thuở ban đầu lưu luyến ấy.

Chờ sau khi Phù Sinh Tiên Tử vất vả lắm mới khôi phục được chút ít, Tống Thư Hàng lại đưa quyển ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’ qua.

“Bản gốc tạm thời không ở trong tay ta, nếu có cơ hội để thu hồi bản gốc, thì sẽ nghĩ cách đưa lại cho cô.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không cần, Tống tiền bối. Cái này đã đủ rồi.”

Phù Sinh Tiên Tử nhận lấy ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’, thoáng nhìn xuống nội dung trên đó, lấy ánh mắt của đại sư thuần thú như cô thì hiển nhiên có thể nhìn ra được kiến thức quý giá bên trong.

Sau khi cô cất ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’ đi thì thi lễ một cái với Tống Thư Hàng rồi nói:

“Đại ân của Tống tiền bối, Phù Sinh khắc ghi trong tâm. Nếu ngày nào đó tiền bối cần giúp đỡ gì thì cứ việc sai bảo.”

“Phù Sinh đạo hữu khách sáo rồi, đúng rồi, nếu như gần đây Phù Sinh đạo hữu không quá bận rộn thì đêm nay không ngại ngủ ở đây một đêm chứ. Ngày mai ta còn mang vài di vật của lệnh sư để trả cho đạo hữu.”

Tống Thư Hàng nói.

Kế tiếp, chỉ chờ hắn giao linh thú tinh cùng với váy tiên mà Tô Thị A Thập Lục sửa sang xong cho Phù Sinh Tiên Tử thì xem như chấm dứt một đoạn nhân quả cùng Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

“Cảm ơn Tống tiền bối, vậy ta đành quấy rầy thêm một đêm nữa.”

Phù Sinh Tiên Tử nói. Đúng lúc ngày mai đệ tử hồ yêu của cô cũng có thể phá phong ấn mà ra. Đến lúc đó lại rời đi, trong lòng cô cũng tương đối yên tâm hơn.

Nói đến hồ yêu, buổi trưa lúc Tống Thư Hàng gặp Bạch tiền bối two lại quên mất nó, không nhớ tới chuyện nhờ Bạch tiền bối two tiện tay mở cái rương phong ấn nó ra. Nên nó lại phải ở trong rương lâu thêm mười mấy giờ đồng hồ nữa.

Đồng thời, trong lòng Phù Sinh Tiên Tử nảy lên một ý nghĩ.

Từ sau khi Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy, cô rất ít trở về di chỉ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, mỗi một lần trở về đều chỉ có thể khiến cô đau lòng thêm một lần.

Nhưng bây giờ, cô muốn trở về Tam Thập Tam Thú Thần Tông một chuyến, đi xem kỹ một chút xem có tìm được chút gì liên quan đến tin tức về pháp khí phối hợp của một hệ cá voi hay không. Dù phương pháp luyện chế pháp khí phối hợp với hệ cá voi đã thất truyền, nhưng trong tông nhất định phải có ghi chép liên quan mới đúng. Có lẽ có thể tìm được chút dấu vết đề lại.

Cô phải nghĩ biện pháp trả lại ân tình của Bá Tống tiền bối.

…

…

Sau buổi cơm tối.

Tống Thư Hàng dặn dò Thi và Tiểu Thải, bảo cả hai trông nhà cho tốt, ngoài ra phải đi ngủ sớm.

Thi và Tiểu Thải đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Sau đó, Tống Thư Hàng thu dọn vài món đồ rồi trở lại đại học Giang Nam.

Cũng lâu lắm không về ký túc xá rồi.

Nhớ lại nửa học kỳ trước, rõ ràng chuyện hắn lặng lẽ luyện chế thối thể dịch trong ký túc xá chỉ mới đây thôi, nhưng lại cảm thấy như đã qua rất lâu vậy.

May mà có Vũ Nhu Tử và Dược Sư nên hắn mới có thể bước vào giới tu sĩ nhanh như vậy. Trong nháy mắt, hắn đã là một vị tu sĩ tứ phẩm, là nhân vật có thể ngự kiếm phi hành rồi.

"Đây chính là năm tháng trôi xa." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong ký túc xá, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức đang đánh bài.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng trở về, Cao Mỗ Mỗ mới hỏi:

"Ăn gì chưa?"

"Ăn rồi.

Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, hắn lại nhìn về phía hồ cá nhỏ trên bàn, bên trong có một con rùa nhỏ đáng yêu đang trượt trên vách hồ nhẵn bóng một cách ngốc nghếch.

"Con rùa đen này là ai mua thế?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Tao nhặt được.

Cao Mỗ Mỗ nói:

"Lần trước đi mua sắm với Nha Y về, lúc đi qua một con sông nhỏ thì thấy con rùa đen nhỏ này. Nó ngốc lắm, nhìn thấy tao vậy mà không chạy, thế là tao chạy tới túm một phát bắt được nó luôn."

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, nhìn con rùa đen nhỏ kia chằm chằm.

Rùa đen nhỏ bị Tống Thư Hàng nhìn đến chột dạ, bèn rụt đầu vào vỏ.

Khóe miệng Tống Thư Hàng vẫn mang ý cười như trước, ánh mắt lại hơi ngưng lại, một luồng đao ý hiện lên trong con ngươi.

Con rùa đen nhỏ này là yêu.

Một con yêu vật tiếp cận Cao Mỗ Mỗ, còn giả trang thành rùa nhỏ bình thường là có dụng ý gì? Có nên thái nó ra nấu canh không nhỉ?

Rùa đen nhỏ:

"..."”

Tổn thọ rồi Kiều Kiều đại tiểu thư, bạn tốt Tống đạo hữu của ngài đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn lão chằm chằm đây này.

Đang lúc Tống Thư Hàng cân nhắc có nên mang rùa đen nhỏ đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu thành canh hay không thì rùa đen nhỏ cơ trí lật mình, lộ ra một phù văn trên bụng.

Chương 1116: Tống Nhất Ngu Ngốc Đi Chết Mười Nghìn Lần Đi

Phù văn kia phát ra pháp lực thủy hệ ôn hòa, nhưng Tống Thư Hàng không biết phù văn này. Hắn nhíu mày lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu ý của con rùa đen nhỏ này là gì.

Lẽ nào... đây chính là hành động lúc nói xin lỗi phải phơi bụng nhỏ ra trong truyền thuyết ư?

Rùa đen nhỏ vội vàng giậm chân, khẽ phát động yêu lực trên người. Sau đó phù văn kia bỗng chuyển động, biến thành chữ viết chỉ có Tống Thư Hàng mới nhìn thấy.

[Tận trung báo quốc](*)

(*) Một lòng trung thành, hy sinh cho tổ quốc.

Tống Thư Hàng:

“...”

Quả nhiên vẫn nên bắt đi nấu canh thôi, thậm chí trong đầu hắn còn hiện lên đến mấy cách nấu canh rùa.

Nhưng vừa nghĩ đến canh rùa... chẳng biết tại sao hắn lại nhớ tới đề tài nước tắm giá trên trời trong nhóm chat hôm nay. Nếu dựa theo quan điểm đó, thế canh rùa chẳng phải là nước tắm của rùa đen sao? Nói vậy là hắn còn uống nước tắm của đủ loại động vật như gà, rùa, vịt và ba ba nữa ư?

Ui không đúng không đúng, nước canh sao mà giống với nước tắm được chứ?

Sở dĩ nói nước tắm của Giao Bá Chân Quân là bởi vì Giao Bá Chân Quân còn sống trốn thoát được. Nếu năm đó Chân Quân bị nấu chết trong nồi hầm canh thật thì đó là món canh giao long thật sự chứ không phải là nước tắm của giao long.

...

Mặc dù rùa đen không thấy được chữ viết trên bụng mình, nhưng từ vẻ mặt kịch biến của Tống Thư Hàng có thể nhìn ra được chuyện không ổn.

Đúng là hãm hại rùa mà! Chẳng phải Kiều Kiều đại tiểu thư nói, nếu gặp được Tống Thư Hàng, cứ để lộ phù văn trên bụng ra rồi chuyển hóa nó thành chữ viết thì vị Tống đạo hữu này thấy được sẽ biết nó là người phe mình sao?

Thế thì vì cớ gì vị Tống đạo hữu này lại sinh ra sát ý mạnh mẽ như vậy?

Đúng lúc này, chữ viết trên bụng rùa đen lại biến đổi.

[Ta là thuộc hạ của Kiều Kiều đại tiểu thư]

Tống Thư Hàng:

“...”

Chẳng lẽ Kiều Kiều không sợ bản thân đùa giỡn quá trớn, lúc thấy bốn chữ “tận trung báo quốc”, hắn sẽ chém chết con rùa đen nhỏ này ngay và luôn sao?

Sau đó đao ý trong mắt hắn tản đi, Tống Thư Hàng dùng đầu ngón chân cũng đoán được mục đích của Ngư Kiều Kiều khi sai thuộc hạ tiếp cận Cao Mỗ Mỗ là gì.

Chính là sử dụng đủ mọi thủ đoạn, lặng lẽ khiến Cao Mỗ Mỗ tiến vào trạng thái gõ chữ quên mình chứ còn gì nữa.

Vậy nên mới nói Cao Mỗ Mỗ xui xẻo thật đấy, có bao nhiêu sở thích không thích lại đi thích viết tiểu thuyết, đây không phải là tự đào hố chôn mình sao?

Đồng thời Thư Hàng cũng âm thầm quan sát Cao Mỗ Mỗ.

Mấy ngày trước không chú ý, giờ nhìn kỹ mới phát hiện da dẻ của Cao Mỗ Mỗ trở nên trắng trẻo hồng hào hơn, tinh khí thần trên người cũng tràn trề.

Mặc dù Cao Mỗ Mỗ không có duyên với tu chân, nhưng sau khi tiếp nhận đan dịch và pháp thuật của Ngư Kiều Kiều, nếu Cao Mỗ Mỗ không tai nạn không bệnh tật thì chắc chắn có thể sống lâu trăm tuổi.

Thấy sát ý trên người Tống Thư Hàng tản đi rồi, rùa nhỏ mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, trong đầu nó bỗng vang lên tiếng của Tống Thư Hàng:

[Gần đây Kiều Kiều có khỏe không?]

Rùa đen nhỏ chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu với Tống Thư Hàng... Nó không biết truyền âm nhập mật, hơn nữa nó cũng không tiện mở miệng nói chuyện. Nếu nó mở miệng nói, mấy người bạn cùng phòng với Tống Thư Hàng sẽ bị dọa sợ khiếp vía mất.

“Thư Hàng, mày cứ nhìn chằm chằm con rùa ngốc ấy làm gì thế?”

Cao Mỗ Mỗ cười nói:

“Ôi, con rùa ngốc này lại lật ngửa lên rồi.”

Chuyện con rùa ngốc này thích làm nhất chính là bò lên vách bể cá, sau đó ngã về sau lật ngửa người lên. Cao Mỗ Mỗ đưa tay lật nó lại.

“Con rùa này rất đáng yêu.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Thích không? Thích thì cho mày đấy.”

Cao Mỗ Mỗ đáp.

Thật ra cậu không có sở thích nuôi thú cưng gì cả, phút mới mẻ ban đầu qua đi rồi, giờ cậu cũng chẳng có hứng thú nuôi rùa.

Rùa đen nhỏ nghe vậy thì quýnh hết cả lên.

Trên vai nó đang mang sứ mệnh trọng đại mà Ngư Kiều Kiều đại tiểu thư giao cho, khó khăn lắm mới tiếp cận được Cao Mỗ Mỗ tiên sinh. Nếu như bị Tống đạo hữu mang đi, vậy nhiệm vụ của nó phải làm sao đây?

“Thôi bỏ đi, chỗ tao có mấy đứa giặc con nghịch lắm, nếu mang con rùa nhỏ này về, không chừng chưa đến mấy ngày đã bị nghịch chết rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói, đồng thời hắn lấy mấy cái túi nhỏ đựng linh mạch bích trà ra:

“Đây là lá trà bạn tao tặng lần trước, giờ tao lại nhận thêm một ít nữa, tụi mày có muốn không?”

“Muốn chứ, vẫn pha với số lượng như trước, một lần chỉ pha vài lá thôi hả?”

Dương Đức hỏi.

Đối với cậu ta, linh mạch bích trà này chẳng khác gì thần khí.

Có nó, hiệu quả viết chương trình tăng lên gấp bội.

“Đúng vậy, mỗi lần một hai lá thôi, đừng bỏ nhiều.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng nhấc bể cá lên:

“Tao đi đổi nước cho rùa nhỏ.”

...

Lúc đổi nước cho rùa nhỏ, Tống Thư Hàng hỏi khẽ:

“Biết nói chuyện không?”

“Biết ạ, thưa Tống tiên sinh.”

Rùa đen nhỏ hạ thấp giọng đáp lại.

“Gần đây Ngư Kiều Kiều có khỏe không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước sau khi từ biệt, Ngư Kiều Kiều đi vào Long Vương Điện bồi dưỡng, nghe nói ở chỗ đó chẳng có chút tín hiệu nào cả, cũng không thấy cô ấy xuất hiện trong nhóm.

“Đại tiểu thư khỏe lắm, thỉnh thoảng còn trộm online nữa. Cho nên lạc thú duy nhất của cô ấy chính là nhân lúc lén lên mạng thì tải tiểu thuyết về xem.”

Rùa đen nhỏ trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nghe nói học tập trong Long Vương Điện rất khổ cực.

“Đừng dày vò Cao Mỗ Mỗ quá, thỉnh thoảng cũng phải cho nó chút thời gian nghỉ ngơi, dân đi làm một tháng còn có ba bốn ngày nghỉ mà.”

Cuối cùng Tống Thư Hàng mới góp ý.

“Tiểu quy biết rồi, vậy mỗi tuần sẽ cho Cao tiên sinh nghỉ một ngày chủ nhật, ngài thấy có được không?”

Rùa đen nhỏ nói.

“Ngươi tự xem rồi làm đi.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Dứt lời, Tống Thư Hàng đổi nước trong bể cho rùa đen nhỏ.

“Tống tiên sinh... Lần tới có thể mang chút nước biển cho ta được không? Ta không quen sống trong nước ngọt lắm. Thấy bộ dạng của ta là rùa đen vậy thôi chứ thật ra trong huyết thống lại chảy dòng máu của rùa biển đấy.”

Con rùa đen nhỏ nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Sau khi thay nước cho rùa đen nhỏ xong, ngay lúc Tống Thư Hàng đang định mang nó đi ra, rùa đen nhỏ chợt nghĩ tới một chuyện.

“À đúng rồi, Tống tiên sinh này, trước khi đi Kiều Kiều đại tiểu thư có dặn ta, nếu gặp được ngài thì phải chuyển phù văn trên bụng qua cho ngài. Phiền ngài hãy đặt tay vào phù văn trên bụng ta.”

Rùa đen nhỏ nói.

Vì vậy Tống Thư Hàng lật ngửa nó lại, đặt ngón tay lên trên bụng nó:

“Chuyển bằng cách nào?”

“Tiểu quy có bí pháp thân truyền của Kiều Kiều đại tiểu thư, xin ngài chờ một chút. Đúng rồi, Tống tiên sinh, phiền ngài di chuyển ngón tay lên trên chút xíu, tiểu quy là một con rùa cái đó nha.”

Rùa đen nhỏ nói với giọng ngượng ngùng.

Tống Thư Hàng:

“…”

Nhưng hắn vẫn dời ngón tay lên trên một chút.

Rùa đen nhỏ phát động bí pháp, phù văn trên bụng nó như sống lại, bắt đầu nhúc nhích, sau đó bò dọc theo ngón tay của Tống Thư Hàng lên đến cổ tay, cuối cùng phù văn hóa thành hình vẽ một vị mỹ nhân ngư xinh đẹp.

Chậc, hình vẽ này nhìn thật quen mắt… Là hình của mẹ Ngư Kiều Kiều.

Kiều Kiều cô nương cứ thích cầm hình mẹ cô đi khắp nơi, cũng không biết sau khi Giao Bá Chân Quân biết chuyện này thì trong lòng sẽ có cảm tưởng gì nữa?

Hình vẽ này in trên cổ tay, hắn lại phải nghĩ cách giấu nó đi. Nếu không người khác còn tưởng hắn là tên biến thái thích xăm hình mỹ nữ lên cổ tay.

“Phù văn này có tác dụng gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tiểu quy cũng không biết.”

Rùa đen nhỏ lắc đầu rồi nói tiếp:

“Ngư Kiều Kiều đại tiểu thư chỉ dặn ta chuyển nó cho Tống tiên sinh, ngoài ra không nói gì khác.”

“Ta đã biết, ngươi vất vả.”

Tống Thư Hàng đáp.

…

Một đêm này, bốn thằng trong ký túc xá nói đủ chuyện trên trời dưới đất, mãi đến rạng sáng mới chịu đi ngủ.

Đêm nay, nể mặt Tống Thư Hàng, rùa nhỏ không dằn vặt Cao Mỗ Mỗ nữa.

Lâu lắm rồi Cao Mỗ Mỗ mới ngủ ngon giấc được một bữa.

Thổ Ba cũng vậy, không hề nghe thấy tiếng cạch cạch cạch cạch quỷ dị vào nửa đêm.

Thế nhưng tối nay Tống Thư Hàng lại mơ thấy một giấc mộng rất kỳ lạ.

Mới vừa chìm vào giấc ngủ, hắn đột nhiên phát hiện mình lại xuất hiện ở dưới đáy biển sâu, bên cạnh là các loại sinh vật đại dương bơi qua bơi lại.

[Loại cảm giác chân thật này… lẽ nào ta lại nhập mộng rồi ư?]

Tống Thư Hàng lẩm bẩm một mình.

[Nhập mộng là cái gì vậy?]

Đúng lúc này, giọng nói của Ngư Kiều Kiều bỗng vang lên bên tai hắn.

[Kiều Kiều? Là cô làm à?]

Tống Thư Hàng lập tức hiểu rõ, hẳn là do phù văn lấy được từ trên người rùa nhỏ vào lúc sáng gây ra, làm cho hắn mơ thấy cảnh này rồi.

[Đừng nói khó nghe như vậy, là do ta thấy được thứ thú vị nên muốn chia sẻ với ngươi thôi. Đúng rồi, ngươi vẫn chưa trả lời cho ta biết, nhập mộng là cái gì thế?]

Tiếng của Kiều Kiều lại vang lên bên tai nhưng Tống Thư Hàng lại không nhìn thấy bóng dáng cô ở đâu.

[Cứ coi như là một năng lực đặc biệt của ta đi, có lúc ta nằm mơ thấy một số giấc mộng rất thú vị. Chiêu Hỏa Diễm Đao đặc thù của ta chính là học được trong lúc nhập mộng đấy.]

Tống Thư Hàng đáp.

[Trong mộng mà cũng có thể học được võ công á? Năng lực đặc thù của ngươi biến thái quá rồi đấy! Vậy là hack rồi còn gì!]

Ngư Kiều Kiều buồn bực không thôi.

Tống Thư Hàng:

“...”

[Không nói chuyện này nữa, cô muốn cho ta xem cái gì thế?]

Tống Thư Hàng tò mò hỏi, nhân tiện nói sang chuyện khác luôn.

[Ngươi cũng biết ta đang được bồi dưỡng trong Long Thần Điện đúng không? Ở trong này ta thấy được một thứ rất thú vị.]

Ngư Kiều Kiều cười hắc hắc đáp lời.

[Đợi đã, Long Thần Điện là cấm địa của các cô mà? Cô mang ta đi vào thế này có sao không đấy?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn biết bất kể tông môn hay môn phái nào cũng đều trông coi cấm địa rất nghiêm ngặt. Cho dù Ngư Kiều Kiều là con gái của Giao Bá Chân Quân, nhưng nếu cô mang một người ngoài như Tống Thư Hàng vào khám phá bí ẩn trong Long Thần Điện của hải tộc, hậu quả hưng chịu cực kỳ nghiêm trọng, cả Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng đều không thể nào gánh nổi.

[Ta có ngốc vậy đâu, mang ngươi đến Long Thần Điện để tìm chết à? Chẳng qua là giờ ta sẽ dùng một loại pháp thuật đặc thù, đưa ngươi vào xem một phần ký ức của ta, giống như cho ngươi xem một đoạn ghi hình vậy thôi. Hơn nữa những bộ phận có liên quan đến bí mật đã sớm bị lực lượng của khế ước Long Thần Điện che mất rồi, cái ngươi có thể thấy đều không phải bí mật.]

Ngư Kiều Kiều nói với giọng đắc ý.

Nghe đến đây, Tống Thư Hàng mới yên tâm một chút.

[Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta lên đường nào.]

Ngư Kiều Kiều nói.

Ngay sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng bị Ngư Kiều Kiều dẫn dắt đi vào chỗ sâu dưới đáy biển.

Thật ra trên đường đi có rất nhiều kiến trúc hoặc trận pháp mang tính biểu tượng(*), nhưng khi lọt vào mắt Tống Thư Hàng, những công trình này đều bị phủ hiệu ứng Mosaic(**) lên. Đây chính là lực lượng che chắn của khế ước mà Ngư Kiều Kiều đã nói đến.

Hiệu ứng Mosaic là một tồn tại tà ác. Có một số hình ảnh rõ ràng rất trong sáng, nhưng sau khi phủ hiệu ứng Mosaic lên sẽ biến thành đen tối ngay.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng như đang lạc vào thế giới Mosaic.

Liếc mắt nhìn quanh, hắn phát hiện có đủ loại vật thể bị phủ hiệu ứng Mosaic đang trôi nổi dưới đáy biển. Có hình vuông, có hình tròn, có hình tam giác, có hình trụ tròn, có hình đa giác, thậm chí có một sô còn biết chuyển động.

Chỉ lát sau, Ngư Kiều Kiều đã dẫn Tống Thư Hàng đến trước cửa một đại điện.

[Nhìn vào góc dưới bên phải của tấm biển ấy, ngươi cứ nhìn chằm chằm vào chỗ đó sẽ phát hiện ra điều thú vị.]

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào vị trí mà Ngư Kiều Kiều chỉ.

[Tống Nhất ngu ngốc đi chết mười nghìn lần đi]

Một dòng chữ đột nhiên lóe lên trước mắt Tống Thư Hàng.

Chú thích:

(*) Những kiến trúc mang tính biểu tượng như tháp Effel của Paris, tháp nghiêng Pisa của Ý, tượng Nữ Thần Tự Do của Mỹ...

(**) Mosaic (còn được gọi là “ghép mảnh” hoặc “khảm”) là một hình thức nghệ thuật trang trí “tạo ra hình ảnh từ tập hợp gồm những mảnh nhỏ.

Hiệu ứng Mosaic thường được sử dụng trong lĩnh vực chỉnh sửa ảnh, có thể biến một bức ảnh bình thường thành một tấm ảnh ghép độc đáo. Hiệu ứng Mosaic còn thường được dùng để làm mờ, che đi những ảnh nhạy cảm.

Chương 117: Tống Nhất Và Tống Đầu Gỗ

“Thế nào, thú vị lắm đúng không?”

Tiếng của Ngư Kiều Kiều vang lên bên tai.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Ta cũng chỉ tình cờ nhìn chăm chú vào tấm biển này, đột nhiên trước mắt lóe lên một dòng chữ như vậy. Ta đã thử nhiều lần rồi, phải chọn góc độ đặc biệt, nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải của tấm biển thì sẽ thấy được một dòng chữ lóe lên, sau đó ta lập tức nghĩ tới ngươi. Ngươi thấy có trùng hợp không? Tống Nhất đạo hữu?”

Ngư Kiều Kiều nói tiếp.

Tống Thư Hàng:

“Xin lỗi, ta đổi đạo hiệu rồi. Ngay từ thời khắc nhân tiền hiển thánh trở đi, xin hãy gọi ta là Bá Tống.”

Một dòng chữ xuất hiện trên tấm biển của Long Vương Điện, từ trước đến nay, không biết có bao nhiêu rồng con rồng cháu đều thấy được dòng chữ này. Định mệnh, sau này nếu muốn dùng đạo hiệu Tống Nhất thì phải cẩn thận mới được, lỡ chẳng may gặp tên rồng con rồng cháu nào đó ngang ngược không phân rõ phải trái, đột nhiên trùm bao bố xử hắn thì nguy.

“Ha ha ha ha.”

Tiếng cười trong trẻo của Ngư Kiều Kiều lại vang lên.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhìn chằm chằm vào tấm biển, chỉ cần nhìn chăm chú vào góc dưới bên phải, dòng chữ kia sẽ thoáng hiện lên trước mắt hắn.

[Tống Nhất ngu ngốc đi chết mười nghìn lần đi.]

Dòng chữ này được viết bằng ngôn ngữ viễn cổ y như chữ trên tấm biển, mà người viết dòng chữ này có tu vi rất cao siêu, làm cho người nhìn vừa thấy đã hiểu nó có nghĩa là gì ngay.

Câu này không giống lời nguyền… trái lại càng giống như lời nói đùa giữa bạn bè với nhau hơn, nhưng trong đó lại hàm chứa ý tứ oán giận nồng đậm. Rốt cuộc vị Tống Nhất đó đã làm gì mà khiến cho chủ nhân của dòng chữ này oán giận đến vậy?

“Tấm biển này là do tiền bối trong Long tộc các cô viết ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, niên đại cụ thể là bao nhiêu thì không rõ cũng không cách nào xác định được, chỉ biết rằng chủ nhân viết ra tấm biển này là chân long có huyết mạch thuần khiết.”

Ngư Kiều Kiều đáp, trong giọng nói tràn đầy vẻ hâm mộ.

“Chân long ư?”

Trong đầu Tống Thư Hàng như nhớ ra điều gì đó.

“Mà không phải chỉ có mỗi tấm biển này thôi đâu, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước, còn rất nhiều ghi chép thú vị khác nữa. Ta tìm tòi mãi trong Long Vương Điện mới tìm ra chúng đó.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Sau đó Kiều Kiều dẫn Tống Thư Hàng tiến về trước.

Sau khi đi vào Long Vương Điện, hiệu ứng Mosaic càng thêm dày đặc. Mosaic bao phủ khắp nơi, chỉ có thể thấy được một số đồ gia dụng như bàn ghế gì đó. Tống Thư Hàng tiến về phía trước theo sự chỉ dẫn của Kiều Kiều, lúc thì rẽ trái lúc thì rẽ phải, có lúc lại đi vòng.

Cuối cùng hai người đi tới trước một bức tranh.

Đây là một bức tranh cuộn vẽ hình một con thần thú rất lớn, con thần thú này thuộc loại thú tổng hợp, do ba mươi sáu loại thú vật khác nhau tổ hợp mà thành, nhưng nhìn tổng thể thì rất oai phong.

“Cũng nhìn vào góc dưới bên phải thử đi.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải một hồi, lại một dòng chữ lóe lên trước mặt hắn.

[Tống Nhất là đồ sư cọ, sư cọ, sư cọ!]

Người lưu lại câu này phải có oán niệm sâu sắc cỡ nào mới mắng liền ba lần sư cọ thế này?

Tống Thư Hàng:

"..."

"Thấy thế nào, thấy thế nào hả? Kích thích lắm đúng không? Bá Tống cao tăng!"

Ngư Kiều Kiều lại bật cười thật to, nghe tiếng cười thôi cũng có thể tưởng tượng ra được bộ dạng của cô lúc này, ắt hẳn là đang cười ngã nghiêng ngã ngửa, cười bò luôn ra đất đây mà.

"Bức tranh này cũng là do chân long tiền bối của Long tộc các cô để lại à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Đúng vậy, ngươi nhìn nét chữ thì biết, nét chữ của hai câu giống nhau như đúc."

Kiều Kiều cười hì hì trả lời.

Tống Thư Hàng im lặng suy nghĩ.

Chân long... Tống Nhất... Còn có cách gọi sư cọ kia nữa, những từ khóa này làm hắn chợt nhớ đến một đoạn trí nhớ.

Đó là không lâu sau khi rời khỏi đảo thần bí, hắn lại nhập mộng một lần.

Trong lần nhập mộng đó, hắn lấy được một vài đoạn ký ức đã bị mất đi, đó là những ký ức khi bản thân còn ở trên đảo thần bí. Trong mộng cảnh, hắn và Cửu Đăng tiểu thái đang chui qua một vách đá, cuối cùng tiến vào một ngôi mộ cổ.

Trong đó có mười chiếc quan tài được xếp ngay ngắn.

Nằm ở vị trí trung tâm là một chiếc quan tài bằng thủy tinh, bên cạnh là chín chiếc quan tài bằng đồng được xếp thành hình tròn vây quanh quan tài thủy tinh.

Mà trong quan tài thủy tinh lại an táng một con chân long thuần trắng.

Lúc hắn vừa nhìn thấy chân long, tinh thần đột nhiên chấn động, ngay sau đó bị mang vào một không gian tinh thần kỳ lạ. Ở nơi đó, chân long thuần trắng kia trông sống động như thật, bay lượn trong đám mây ngũ sắc. Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nó đột nhiên quát to:

"Há, đồ sư cọ, ăn một trảo của ta đi!"

Đồng thời nó vung móng vuốt, vỗ ngay một trảo vào Tống Thư Hàng. Sau khi đánh xong, rồng trắng nhỏ vui sướng nhảy cỡn lên như một đứa trẻ, vừa nhảy nhót vừa kêu:

"Quá đã!"

Nhưng mới kêu được mấy tiếng, nó lại buồn bực nói:

"Ôi chao... Chết tiệt, đánh lầm người rồi."

"Đừng nói là chủ nhân viết những câu này có liên quan đến con rồng trắng trong quan tài thủy tinh trên đảo thần bí đấy nhé?"

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Ngoài chuyện này ra hắn còn nghĩ đến Tống đầu gỗ, kẻ bị nghi là linh quỷ số 1, đồng thời cũng là nhân vật khiến hắn gánh rất nhiều oan ức.

Có khi nào Tống Nhất... chính là Tống đầu gỗ không nhỉ?

"Còn lời nhắn nào nữa không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn hy vọng có thể tìm được một ít manh mối, xem thử rốt cuộc Tống Nhất có phải là Tống đầu gỗ hay không.

"Còn, ngươi cứ đi theo ta."

Ngư Kiều Kiều trả lời, sau đó chỉ dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục tiến về phía trước.

Dưới sự hướng dẫn của Ngư Kiều Kiều, Tống Thư Hàng đi xuyên qua đống cảnh vật phủ hiệu ứng Mosaic hồi lâu, cuối cùng tới trước mặt một pho tượng hình người chỉ còn lại một nửa.

Pho tượng này chỉ được khắc bằng gỗ bình thường, nhưng trên đó có trận pháp và phù văn do đại năng thêm vào nên nó mới tồn tại được lâu dài mà không bị mục nát.

Hình như pho tượng này bị ai đó cố ý chém ngang hông, chỉ để lại nửa người dưới. Từ nửa phần thân thể còn lại có thể đoán ra được, đây là hình một vị nam tử mặc nho y.

"Cũng là góc dưới bên phải, à không, là chân phải chứ. Ngay chỗ chiếc giầy ấy, nhìn chăm chú vào là thấy được thôi."

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào chân phải của pho tượng một hồi, quả nhiên lại có một dòng chữ lóe qua trước mắt hắn.

[Tên họ Tống đầu gỗ, đầu gỗ, đầu gỗ!]

Tống Thư Hàng:

“…”

Lúc thấy nửa pho tượng gỗ trước mặt, chẳng biết tại sao Tống Thư Hàng lại cảm thấy hông mình đau âm ỉ, giống như bị chém đứt ngang eo vậy.

Chẳng lẽ là Tống đầu gỗ thật ư?

“Còn nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi, trong lòng càng ngày càng cảm thấy không ổn.

“Hì hì hì hì, đương nhiên là còn, kịch hay còn ở phía sau.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì đáp.

Dưới sự chỉ dẫn của cô, Tống Thư Hàng vất vả vượt qua đống Mosaic tiếp tục đi về phía trước…

Không lâu sau, hắn đi tới một gian thư phòng nhỏ. Trong thư phòng chỉ có một kệ sách, trên đó bày đủ loại sách nhưng không phải là thần công hay bí pháp gì cả, thế nên không bị lực lượng khế ước che đi.

“Hàng thứ ba, cuốn thứ sáu, quyển nhật ký màu trắng ấy, ngươi lấy ra xem đi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng làm theo, bước lên lấy quyển sách nhỏ màu trắng trông giống như quyển nhật ký kia ra.

Sách này dùng tơ lụa chế thành, mỏng nhẹ mềm mại.

“Lật tới trang cuối cùng, cũng nhìn chăm chú vào góc dưới bên phải.”

Ngư Kiều Kiều hướng dẫn.

Tống Thư Hàng không nhịn được hỏi:

“Kiều Kiều, cô vào Long Vương Điện là để cố gắng tu luyện hay là để chơi trò trinh thám vậy hả?”

Tấm biển, bức tranh, nửa pho tượng gỗ, quyển nhật ký trên kệ sách, những thứ này chẳng có liên hệ gì với nhau cả vậy mà đều cất giấu lời nhắn của chân long thời viễn cổ. Ngư Kiều Kiều đã mất bao lâu để tìm ra những thứ này vậy?

“Ha ha ha, ngươi tưởng ở trong Long Vương Điện chỉ có thể vùi đầu khổ tu thôi sao? Thật ra Long Vương Điện rất chú trọng đến việc kết hợp giữa học tập và nghỉ ngơi, khi nào tu luyện khi nào nghỉ ngơi đều có quy định hết. Hơn nữa việc tìm kiếm đồ vật trong Long Vương Điện không phải là trò chơi lãng phí thời gian đâu... Mà là đang tìm kiếm kỳ ngộ thuộc về mình!”

Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

“Kỳ ngộ?”

Tống Thư Hàng mở quyển nhật ký ra.

“Trong Long Vương Điện cất giấu vô số kỳ ngộ. Có kỳ ngộ là do tiền bối của Long tộc lưu lại lúc xây dựng Long Vương Điện ngày trước, cũng có kỳ ngộ là do đại năng Long tộc bổ sung vào sau này. Khi đi vào Long Vương Điện tu hành, chỉ cần ngươi có quyết tâm thì sẽ tìm được một ít kỳ ngộ, nhờ đó tu vi đột nhiên tăng mạnh, không phải là chuyện mơ mộng hão huyền đâu nhé. Đây cũng là một trong những lý do vì sao đám thanh niên đều muốn tiến vào Long Vương Điện tiềm tu đấy.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Vậy nên ta không phải đang chơi trò trinh thám đâu... Ta có cảm giác, không chừng những lời nhắn ẩn giấu trong đống đồ linh tinh này sẽ mang đến một kỳ ngộ cực lớn cho ta đấy! Trước giờ vận khí của Thư Hàng ngươi rất tốt, có lẽ ta có thể mượn tay ngươi tìm ra phần kỳ ngộ này!”

Tống Thư Hàng:

“Nhờ có lý do chính đáng này mà cô chơi đùa chẳng sợ gì luôn chứ gì?”

“Hắc hắc hắc hắc, đừng nói nữa, mau xem đi. Nếu quả thật tìm được kỳ ngộ, vậy là phát tài to rồi còn gì. Đây chính là kỳ ngộ do tổ tiên chân long lưu lại đấy, chắc chắn có thể giúp tu vi của ta tăng vọt.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì.

Tống Thư Hàng:

“Lỡ may không có kỳ ngộ gì thì sao? Biết đâu chỉ là mấy lời lảm nhảm oán giận của vị chân long tổ tiên kia thôi thì sao?”

“Nếu thế thật thì cũng chẳng sao cả, ít ra cũng thấy được vẻ mặt như bị táo bón của “Tống Nhất đạo hữu” ngươi khi xem những lời oán giận này mà, với ta vậy là vui rồi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng:

“Nghỉ chơi!”

“Hẹp hòi.”

Ngư Kiều Kiều đáp trả.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đã mở quyển nhật ký kia ra, sau đó nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải.

[Nè, Tống đầu gỗ... Nếu có một ngày ta chết đi thì ngươi có khóc vì ta không?]

Nét chữ của câu này cũng giống như những câu trước nhưng từng nét lại mảnh hơn, chữ viết đẹp mắt mềm mại chứ không ngang ngược như trước nữa.

Nhưng khi nhìn thấy câu này, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, rùng mình một cái.

Dường như hắn nghe thấy tiếng của một cô gái đang nhỏ giọng lập lại câu này bên tai hắn:

“Nè, Tống đầu gỗ... Nếu có một ngày ta chết đi thì ngươi có khóc vì ta không?”

Tống Thư Hàng không biết phải miêu tả cảm xúc của mình vào lúc này thế nào nữa, nín lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ thốt ra được hai chữ:

“Nhìn trời.”

Tống Nhất = Tống đầu gỗ.

Mà Tống đầu gỗ rất có thể = linh quỷ số 1 của hắn.

Vậy nên ngoài hai chữ “nhìn trời”, Tống Thư Hàng thật sự không biết phải nói gì nữa.

“Sao vậy?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Không có gì, để ta sắp xếp lại suy nghĩ một chút.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngư Kiều Kiều hớn hở hỏi:

“Thư Hàng, ngươi phát hiện ra kỳ ngộ gì đó từ trong mấy dòng chữ này à?”

“Chưa đâu, nhưng ta đã giải được một vài nghi hoặc trong lòng.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Trước hết để ta suy nghĩ kỹ lại đã.”

Hắn nhìn vào trang cuối cùng trong quyển nhật ký lần nữa, nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải trong chốc lát.

[Nè, Tống đầu gỗ... Nếu có một ngày ta chết đi...]

Chết đi?

“Kiều Kiều, vị tổ tiên chân long mà cô nói là loại chân long gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chân long chính là chân long, nào có loại gì chứ?”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Không phải, ý ta muốn hỏi là vị tổ tiên chân long kia có màu gì ấy? Là màu trắng hả?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

Chương 117: Tống Nhất Và Tống Đầu Gỗ

“Thế nào, thú vị lắm đúng không?”

Tiếng của Ngư Kiều Kiều vang lên bên tai.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Ta cũng chỉ tình cờ nhìn chăm chú vào tấm biển này, đột nhiên trước mắt lóe lên một dòng chữ như vậy. Ta đã thử nhiều lần rồi, phải chọn góc độ đặc biệt, nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải của tấm biển thì sẽ thấy được một dòng chữ lóe lên, sau đó ta lập tức nghĩ tới ngươi. Ngươi thấy có trùng hợp không? Tống Nhất đạo hữu?”

Ngư Kiều Kiều nói tiếp.

Tống Thư Hàng:

“Xin lỗi, ta đổi đạo hiệu rồi. Ngay từ thời khắc nhân tiền hiển thánh trở đi, xin hãy gọi ta là Bá Tống.”

Một dòng chữ xuất hiện trên tấm biển của Long Vương Điện, từ trước đến nay, không biết có bao nhiêu rồng con rồng cháu đều thấy được dòng chữ này. Định mệnh, sau này nếu muốn dùng đạo hiệu Tống Nhất thì phải cẩn thận mới được, lỡ chẳng may gặp tên rồng con rồng cháu nào đó ngang ngược không phân rõ phải trái, đột nhiên trùm bao bố xử hắn thì nguy.

“Ha ha ha ha.”

Tiếng cười trong trẻo của Ngư Kiều Kiều lại vang lên.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhìn chằm chằm vào tấm biển, chỉ cần nhìn chăm chú vào góc dưới bên phải, dòng chữ kia sẽ thoáng hiện lên trước mắt hắn.

[Tống Nhất ngu ngốc đi chết mười nghìn lần đi.]

Dòng chữ này được viết bằng ngôn ngữ viễn cổ y như chữ trên tấm biển, mà người viết dòng chữ này có tu vi rất cao siêu, làm cho người nhìn vừa thấy đã hiểu nó có nghĩa là gì ngay.

Câu này không giống lời nguyền... trái lại càng giống như lời nói đùa giữa bạn bè với nhau hơn, nhưng trong đó lại hàm chứa ý tứ oán giận nồng đậm. Rốt cuộc vị Tống Nhất đó đã làm gì mà khiến cho chủ nhân của dòng chữ này oán giận đến vậy?

“Tấm biển này là do tiền bối trong Long tộc các cô viết ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, niên đại cụ thể là bao nhiêu thì không rõ cũng không cách nào xác định được, chỉ biết rằng chủ nhân viết ra tấm biển này là chân long có huyết mạch thuần khiết.”

Ngư Kiều Kiều đáp, trong giọng nói tràn đầy vẻ hâm mộ.

“Chân long ư?”

Trong đầu Tống Thư Hàng như nhớ ra điều gì đó.

“Mà không phải chỉ có mỗi tấm biển này thôi đâu, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước, còn rất nhiều ghi chép thú vị khác nữa. Ta tìm tòi mãi trong Long Vương Điện mới tìm ra chúng đó.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Sau đó Kiều Kiều dẫn Tống Thư Hàng tiến về trước.

Sau khi đi vào Long Vương Điện, hiệu ứng Mosaic càng thêm dày đặc. Mosaic bao phủ khắp nơi, chỉ có thể thấy được một số đồ gia dụng như bàn ghế gì đó. Tống Thư Hàng tiến về phía trước theo sự chỉ dẫn của Kiều Kiều, lúc thì rẽ trái lúc thì rẽ phải, có lúc lại đi vòng.

Cuối cùng hai người đi tới trước một bức tranh.

Đây là một bức tranh cuộn vẽ hình một con thần thú rất lớn, con thần thú này thuộc loại thú tổng hợp, do ba mươi sáu loại thú vật khác nhau tổ hợp mà thành, nhưng nhìn tổng thể thì rất oai phong.

“Cũng nhìn vào góc dưới bên phải thử đi.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải một hồi, lại một dòng chữ lóe lên trước mặt hắn.

[Tống Nhất là đồ sư cọ, sư cọ, sư cọ!]

Người lưu lại câu này phải có oán niệm sâu sắc cỡ nào mới mắng liền ba lần sư cọ thế này?

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thấy thế nào, thấy thế nào hả? Kích thích lắm đúng không? Bá Tống cao tăng!”

Ngư Kiều Kiều lại bật cười thật to, nghe tiếng cười thôi cũng có thể tưởng tượng ra được bộ dạng của cô lúc này, ắt hẳn là đang cười ngã nghiêng ngã ngửa, cười bò luôn ra đất đây mà.

“Bức tranh này cũng là do chân long tiền bối của Long tộc các cô để lại à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, ngươi nhìn nét chữ thì biết, nét chữ của hai câu giống nhau như đúc.”

Kiều Kiều cười hì hì trả lời.

Tống Thư Hàng im lặng suy nghĩ.

Chân long... Tống Nhất... Còn có cách gọi sư cọ kia nữa, những từ khóa này làm hắn chợt nhớ đến một đoạn trí nhớ.

Đó là không lâu sau khi rời khỏi đảo thần bí, hắn lại nhập mộng một lần.

Trong lần nhập mộng đó, hắn lấy được một vài đoạn ký ức đã bị mất đi, đó là những ký ức khi bản thân còn ở trên đảo thần bí. Trong mộng cảnh, hắn và Cửu Đăng tiểu thái đang chui qua một vách đá, cuối cùng tiến vào một ngôi mộ cổ.

Trong đó có mười chiếc quan tài được xếp ngay ngắn.

Nằm ở vị trí trung tâm là một chiếc quan tài bằng thủy tinh, bên cạnh là chín chiếc quan tài bằng đồng được xếp thành hình tròn vây quanh quan tài thủy tinh.

Mà trong quan tài thủy tinh lại an táng một con chân long thuần trắng.

Lúc hắn vừa nhìn thấy chân long, tinh thần đột nhiên chấn động, ngay sau đó bị mang vào một không gian tinh thần kỳ lạ. Ở nơi đó, chân long thuần trắng kia trông sống động như thật, bay lượn trong đám mây ngũ sắc. Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nó đột nhiên quát to:

“Há, đồ sư cọ, ăn một trảo của ta đi!”

Đồng thời nó vung móng vuốt, vỗ ngay một trảo vào Tống Thư Hàng. Sau khi đánh xong, rồng trắng nhỏ vui sướng nhảy cỡn lên như một đứa trẻ, vừa nhảy nhót vừa kêu:

“Quá đã!”

Nhưng mới kêu được mấy tiếng, nó lại buồn bực nói:

“Ôi chao... Chết tiệt, đánh lầm người rồi.”

“Đừng nói là chủ nhân viết những câu này có liên quan đến con rồng trắng trong quan tài thủy tinh trên đảo thần bí đấy nhé?”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Ngoài chuyện này ra hắn còn nghĩ đến Tống đầu gỗ, kẻ bị nghi là linh quỷ số 1, đồng thời cũng là nhân vật khiến hắn gánh rất nhiều oan ức.

Có khi nào Tống Nhất... chính là Tống đầu gỗ không nhỉ?

“Còn lời nhắn nào nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn hy vọng có thể tìm được một ít manh mối, xem thử rốt cuộc Tống Nhất có phải là Tống đầu gỗ hay không.

“Còn, ngươi cứ đi theo ta.”

Ngư Kiều Kiều trả lời, sau đó chỉ dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục tiến về phía trước.

Dưới sự hướng dẫn của Ngư Kiều Kiều, Tống Thư Hàng đi xuyên qua đống cảnh vật phủ hiệu ứng Mosaic hồi lâu, cuối cùng tới trước mặt một pho tượng hình người chỉ còn lại một nửa.

Pho tượng này chỉ được khắc bằng gỗ bình thường, nhưng trên đó có trận pháp và phù văn do đại năng thêm vào nên nó mới tồn tại được lâu dài mà không bị mục nát.

Hình như pho tượng này bị ai đó cố ý chém ngang hông, chỉ để lại nửa người dưới. Từ nửa phần thân thể còn lại có thể đoán ra được, đây là hình một vị nam tử mặc nho y.

“Cũng là góc dưới bên phải, à không, là chân phải chứ. Ngay chỗ chiếc giầy ấy, nhìn chăm chú vào là thấy được thôi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào chân phải của pho tượng một hồi, quả nhiên lại có một dòng chữ lóe qua trước mắt hắn.

[Tên họ Tống đầu gỗ, đầu gỗ, đầu gỗ!]

Tống Thư Hàng:

"..."

Lúc thấy nửa pho tượng gỗ trước mặt, chẳng biết tại sao Tống Thư Hàng lại cảm thấy hông mình đau âm ỉ, giống như bị chém đứt ngang eo vậy.

Chẳng lẽ là Tống đầu gỗ thật ư?

"Còn nữa không?"

Tống Thư Hàng hỏi, trong lòng càng ngày càng cảm thấy không ổn.

"Hì hì hì hì, đương nhiên là còn, kịch hay còn ở phía sau."

Ngư Kiều Kiều cười hì hì đáp.

Dưới sự chỉ dẫn của cô, Tống Thư Hàng vất vả vượt qua đống Mosaic tiếp tục đi về phía trước...

Không lâu sau, hắn đi tới một gian thư phòng nhỏ. Trong thư phòng chỉ có một kệ sách, trên đó bày đủ loại sách nhưng không phải là thần công hay bí pháp gì cả, thế nên không bị lực lượng khế ước che đi.

"Hàng thứ ba, cuốn thứ sáu, quyển nhật ký màu trắng ấy, ngươi lấy ra xem đi."

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng làm theo, bước lên lấy quyển sách nhỏ màu trắng trông giống như quyển nhật ký kia ra.

Sách này dùng tơ lụa chế thành, mỏng nhẹ mềm mại.

"Lật tới trang cuối cùng, cũng nhìn chăm chú vào góc dưới bên phải."

Ngư Kiều Kiều hướng dẫn.

Tống Thư Hàng không nhịn được hỏi:

"Kiều Kiều, cô vào Long Vương Điện là để cố gắng tu luyện hay là để chơi trò trinh thám vậy hả?"

Tấm biển, bức tranh, nửa pho tượng gỗ, quyển nhật ký trên kệ sách, những thứ này chẳng có liên hệ gì với nhau cả vậy mà đều cất giấu lời nhắn của chân long thời viễn cổ. Ngư Kiều Kiều đã mất bao lâu để tìm ra những thứ này vậy?

“Ha ha ha, ngươi tưởng ở trong Long Vương Điện chỉ có thể vùi đầu khổ tu thôi sao? Thật ra Long Vương Điện rất chú trọng đến việc kết hợp giữa học tập và nghỉ ngơi, khi nào tu luyện khi nào nghỉ ngơi đều có quy định hết. Hơn nữa việc tìm kiếm đồ vật trong Long Vương Điện không phải là trò chơi lãng phí thời gian đâu... Mà là đang tìm kiếm kỳ ngộ thuộc về mình!”

Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

“Kỳ ngộ?”

Tống Thư Hàng mở quyển nhật ký ra.

“Trong Long Vương Điện cất giấu vô số kỳ ngộ. Có kỳ ngộ là do tiền bối của Long tộc lưu lại lúc xây dựng Long Vương Điện ngày trước, cũng có kỳ ngộ là do đại năng Long tộc bổ sung vào sau này. Khi đi vào Long Vương Điện tu hành, chỉ cần ngươi có quyết tâm thì sẽ tìm được một ít kỳ ngộ, nhờ đó tu vi đột nhiên tăng mạnh, không phải là chuyện mơ mộng hão huyền đâu nhé. Đây cũng là một trong những lý do vì sao đám thanh niên đều muốn tiến vào Long Vương Điện tiềm tu đấy.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Vậy nên ta không phải đang chơi trò trinh thám đâu... Ta có cảm giác, không chừng những lời nhắn ẩn giấu trong đống đồ linh tinh này sẽ mang đến một kỳ ngộ cực lớn cho ta đấy! Trước giờ vận khí của Thư Hàng ngươi rất tốt, có lẽ ta có thể mượn tay ngươi tìm ra phần kỳ ngộ này!”

Tống Thư Hàng:

“Nhờ có lý do chính đáng này mà cô chơi đùa chẳng sợ gì luôn chứ gì?”

“Hắc hắc hắc hắc, đừng nói nữa, mau xem đi. Nếu quả thật tìm được kỳ ngộ, vậy là phát tài to rồi còn gì. Đây chính là kỳ ngộ do tổ tiên chân long lưu lại đấy, chắc chắn có thể giúp tu vi của ta tăng vọt.”

Ngư Kiều Kiều cười hì hì.

Tống Thư Hàng:

“Lỡ may không có kỳ ngộ gì thì sao? Biết đâu chỉ là mấy lời lảm nhảm oán giận của vị chân long tổ tiên kia thôi thì sao?”

“Nếu thế thật thì cũng chẳng sao cả, ít ra cũng thấy được vẻ mặt như bị táo bón của “Tống Nhất đạo hữu” ngươi khi xem những lời oán giận này mà, với ta vậy là vui rồi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng:

“Nghỉ chơi!”

“Hẹp hòi.”

Ngư Kiều Kiều đáp trả.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đã mở quyển nhật ký kia ra, sau đó nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải.

[Nè, Tống đầu gỗ... Nếu có một ngày ta chết đi thì ngươi có khóc vì ta không?]

Nét chữ của câu này cũng giống như những câu trước nhưng từng nét lại mảnh hơn, chữ viết đẹp mắt mềm mại chứ không ngang ngược như trước nữa.

Nhưng khi nhìn thấy câu này, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, rùng mình một cái.

Dường như hắn nghe thấy tiếng của một cô gái đang nhỏ giọng lập lại câu này bên tai hắn:

“Nè, Tống đầu gỗ... Nếu có một ngày ta chết đi thì ngươi có khóc vì ta không?”

Tống Thư Hàng không biết phải miêu tả cảm xúc của mình vào lúc này thế nào nữa, nín lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ thốt ra được hai chữ:

“Nhìn trời.”

Tống Nhất = Tống đầu gỗ.

Mà Tống đầu gỗ rất có thể = linh quỷ số 1 của hắn.

Vậy nên ngoài hai chữ “nhìn trời”, Tống Thư Hàng thật sự không biết phải nói gì nữa.

“Sao vậy?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Không có gì, để ta sắp xếp lại suy nghĩ một chút.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngư Kiều Kiều hớn hở hỏi:

“Thư Hàng, ngươi phát hiện ra kỳ ngộ gì đó từ trong mấy dòng chữ này à?”

“Chưa đâu, nhưng ta đã giải được một vài nghi hoặc trong lòng.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Trước hết để ta suy nghĩ kỹ lại đã.”

Hắn nhìn vào trang cuối cùng trong quyển nhật ký lần nữa, nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải trong chốc lát.

[Nè, Tống đầu gỗ… Nếu có một ngày ta chết đi…]

Chết đi?

“Kiều Kiều, vị tổ tiên chân long mà cô nói là loại chân long gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chân long chính là chân long, nào có loại gì chứ?”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Không phải, ý ta muốn hỏi là vị tổ tiên chân long kia có màu gì ấy? Là màu trắng hả?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

Chương 1118: Chúc Kế Hoạch Của Ngươi Thành Công

“Không phải, tổ tiên chân long có màu vàng tôn quý, chuyện này con rồng nào cũng biết hết.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Không phải bạch long ư?

Vậy bạch long trên đảo thần bí không phải là con rồng đã để lại những dòng chữ chất chứa đầy oán niệm này sao?

Đau não thật, rốt cuộc Tống đầu gỗ đã làm gì ở thời đại viễn cổ thế không biết? Trêu chọc bao nhiêu người, bao nhiêu con rồng là sao?

Tống đầu gỗ được mệnh danh là “kẻ chạy trốn số một”, phải chăng bản lĩnh chạy thoát thân được luyện ra trong quá trình tự tìm đường chết?

“Vậy vị tổ tiên chân long kia còn sống không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Ngư Kiều Kiều trả lời:

“Không biết, lâu lắm rồi tộc của ta không thể liên lạc với vị tổ tiên chân long này nhưng chắc là còn sống đấy. Ngài ấy vốn là Long Vương khi xưa, là một vị Trường Sinh Giả đã khai phá ra đạo của mình. Cho đến giờ vẫn không nghe thấy tin tức nào nói ngài ấy đã chết, chắc là còn đang ở nơi nào đó trong vũ trụ.”

Tống Thư Hàng gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó mở quyển nhật ký ra lần nữa, muốn nhìn xem trong đó viết cái gì.

Nhưng khổ nỗi quyển nhật ký này lại được viết bằng ngôn ngữ viễn cổ, mà những chữ viết viễn cổ trên đó lại không được bổ sung thuộc tính tự động phiên dịch, Tống Thư Hàng chỉ miễn cưỡng nhận ra được mấy chữ mà thôi.

“Kiều Kiều, trong này viết gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không biết, ta không rành ngôn ngữ viễn cổ, nhưng nghe nói hình như là viết về một ít chuyện vụn vặt.”

Thanh âm của Ngư Kiều Kiều chợt dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

“Ngươi nghi ngờ trong này có kỳ ngộ gì hả? Hay là ta nhờ giáo viên trong Long Vương Điện phiên dịch giúp nhé?”

“Có thể thử xem sao.”

Tống Thư Hàng cười nói, sau đó khép quyển nhật ký lại.

Nhưng ngay lúc khép nhật ký lại, tim hắn chợt đập thịch một cái.

Ánh mắt Tống Thư Hàng chú ý đến lớp bìa bao bên ngoài trang cuối của quyển nhật ký.

“Kiều Kiều, lớp bìa bao bên ngoài trang cuối của quyển nhật ký này có chút kỳ lạ.”

Tống Thư Hàng nói.

Hai mắt Kiều Kiều lập tức sáng lên:

“Kỳ lạ chỗ nào?”

Cô có linh cảm kỳ ngộ của mình sắp xuất hiện rồi, quả nhiên các tiền bối trong nhóm nói không sai, Tống Thư Hàng là người có đại khí vận, có thể nói là clone của Bạch Tôn Giả. Hơn nữa vận khí của Tống Thư Hàng an toàn hơn của Bạch Tôn Giả nhiều!

Lúc trước trong nhóm có một vị tiền bối nào đó rảnh rỗi quá không có việc gì làm bèn âm thầm tính toán đại khí vận của Tống Thư Hàng, kết quả cho ra là lần nào người bị thương cũng là bản thân Tống Thư Hàng chứ không phải người qua đường. Nói cách khác nếu có ai đó muốn xài ké wifi, à không đúng... là hưởng ké khí vận của Tống Thư Hàng, cũng không cần lo đột nhiên có thiên thạch rơi xuống đầu mình. Mà cho dù có thiên thạch rơi xuống thật thì cũng không cần phải sợ,

khối thiên thạch kia chắc chắn sẽ rơi ngay xuống đầu Tống Thư Hàng thôi.

“Quyển nhật ký này giống hệt với với quyển ngươi thấy trong hiện thực luôn à? Ta có cảm giác trên trang bìa cũng có lời nhắn, cô có rảnh thì đi xem lại thử đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi chờ chút, ta đi xem lại quyển nhật ký này ngay bây giờ luôn.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

“Cô đang nằm mơ mà vẫn có thể đi xem nhật ký được à?”

Tống Thư Hàng giật mình hỏi lại.

Ngư Kiều Kiều cười rộ lên:

“Ngươi nằm mơ nhưng ta thì không, ta vẫn còn tỉnh táo, chờ chút nhé.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chừng ba mươi giây sau.

Tiếng của Ngư Kiều Kiều lại vang lên, chẳng qua là trong giọng điệu lại xen lẫn chút thất vọng:

“Đúng là có lời nhắn thật nhưng không phải kỳ ngộ.”

“Vậy chứ là cái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đợi ta một lát, để ta đổi mới ký ức trong đầu. Ngươi để sách lên kệ lại đi, sau đó lấy xuống mở ra lại.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Não bộ của Kiều Kiều cô là máy vi tính à?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn vẫn để quyển nhật ký lên trên kệ, sau đó lại lấy nó xuống.

Lần này hắn lật thẳng ra phía sau, nhìn trang bìa luôn.

Sau khi nhìn chằm chằm vào trang bìa một hồi, lập tức có một dòng chữ hiện lên.

Dòng chữ này cũng được viết bằng chữ viết của thời đại viễn cổ nhưng nét chữ lại xiêu vẹo nghiêng ngả, xấu thê thảm không nỡ nhìn.

[Mua ha ha ha, đồ ngu ngốc, nếu có một ngày ngươi chết đi, ta sẽ bắn ba nghìn quả pháo hoa để chúc mừng, vui muốn điên luôn ấy chứ. Ngươi chết rồi thì ta sẽ không bị đánh nữa.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Vãi thật, bầu không khí thương cảm do vị tổ tiên chân long kia gợi ra trước đó lập tức bị đánh bay sạch sẽ.

Lúc này trong đầu Tống Thư Hàng chỉ nghĩ đến bốn chữ “tự tìm đường chết!

Nếu như tổ tiên kim long thấy được câu trả lời của Tống đầu gỗ, bảo đảm sẽ vung đao chém người, đuổi giết tên này cùng trời cuối đất luôn cho xem. Mà đừng nói đến tổ tiên kim long, ngay cả Tống Thư Hàng vừa thấy câu trả lời này, huyệt thái dương cũng muốn nổ tung, có loại kích động muốn chém người nữa là.

“Bảo đảm tên viết câu trả lời này bị mắc bệnh Tam Lãng chắc luôn.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng:

“Khụ, đây là chuyện đã xảy ra ở thời đại viễn cổ, dù Tam Lãng tiền bối có thần thông quảng đại cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể truyền bệnh Tam Lãng xuyên qua thời không được.”

“Thế thì đổi cái tên khác, gọi là bệnh Tam Lãng viễn cổ vậy.”

Ngư Kiều Kiều tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng cho ngay một like:

“Hay đấy.”

Nhưng mới vừa nói xong, trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên một ý nghĩ.

Dòng chữ này là do Tống đầu gỗ trả lời lại.

Nói cách khác... Vào ngày nào đó sau khi Long Vương Điện thành lập, Tống đầu gỗ đã từng lẻn vào đây, hơn nữa tìm được lời nhắn của tổ tiên kim long. Sau đó còn dùng thủ pháp của tổ tiên kim long, đề bút trả lời lại ngay tại chỗ này.

Năm đó Tống đầu gỗ cố ý chạy về Long Vương Điện chỉ vì để trả lời lại tin nhắn của tổ tiên kim long thôi ư?

Nếu quả thật là vậy... Có lẽ không thể nhìn câu trả lời của Tống đầu gỗ chỉ qua mặt chữ được.

Tình cảm giữa hai người hẳn là tình bạn, chắc chắn không đơn giản như đã biểu đạt trên mặt chữ.

Ngoài ra, từ câu trả lời của Tống đầu gỗ có thể biết được một chuyện... Tống đầu gỗ không đánh lại tổ tiên kim long, vẫn luôn là bên phải chịu đòn.

“Còn dòng nhắn nào khác không?”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Mà này, lát nữa Kiều Kiều cô đi kiểm tra tấm biển, bức tranh và nửa pho tượng gỗ lại một lần thử xem. Nếu Tống đầu gỗ đã trả lời tin nhắn trong quyển nhật ký, nói không chừng cũng để lại câu trả lời trên mấy vật kia đấy, chẳng qua là ẩn giấu ở những vị trí khác cũng nên.”

“Có lý, nhưng mà có cần thiết phải đi xem không? Ta nghĩ chắc cũng là mấy câu trả lời tự tìm đường chết thôi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Vị Tống đầu gỗ này không đơn giản như cô tưởng đâu.”

Tuy nói Tống đầu gỗ rất có thể là linh quỷ số 1 nhưng đây chỉ là suy đoán của hắn, hơn nữa dù sao lý luận xuyên qua thời không cũng chỉ giới hạn trong tiểu thuyết, điện ảnh và phim truyền hình.

Cho nên Tống Thư Hàng chỉ có thể nói một ít chuyện mình biết cho Ngư Kiều Kiều nghe:

“Vị Tống đầu gỗ này tồn tại ở thời kỳ Thiên Đình viễn cổ, có quan hệ với rất nhiều nhân vật tiếng tăm trong Thiên Đình viễn cổ. Theo ta biết, có đến mấy vị Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên quen biết Tống đầu gỗ. Hơn nữa qua lời nhắn ở đây có thể thấy được, mối quan hệ giữa Tống đầu gỗ và tổ tiên kim long rất không bình thường. Không chừng có thể dựa vào lời nhắn và câu trả lời giữa hai người bọn họ mà suy đoán ra một số chuyện, biết đâu trong đó lại cất giấu hai phần kỳ ngộ thì sao?”

“Có lý.”

Ngư Kiều Kiều gật đầu nói:

“Vậy giờ ta mang ngươi đi đến chỗ có lưu lại lời nhắn tiếp theo trước, sau đó lại trở về kiểm tra tấm biển, bức tranh và nửa pho tượng gỗ kia.”

Dứt lời, Ngư Kiều Kiều tiếp tục chỉ dẫn Tống Thư Hàng đi xuyên qua thế giới Mosaic.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng đi tới trước một chiếc giường ngọc rất lớn.

“Đây là đâu?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

Bởi vì khắp nơi đều phủ hiệu ứng mosaic nên hắn không hề biết mình đang ở trong phòng nào cả.

“Nơi này là một thắng cảnh tu luyện trong Long Vương Điện, chiếc giường ngọc này là chỗ ngủ của tổ tiên kim long năm xưa, trên đó lưu lại rất nhiều long khí. Nếu những hậu duệ có huyết mạch Long tộc như bọn ta ngồi tu luyện gần chiếc giường ngọc này thì hiệu quả sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa huyết mạch trong người cũng được tinh luyện.

Ngư Kiều Kiều nói:

“Cũng như trước, cứ nhìn chăm chú vào góc dưới bên phải ở phần chân giường.”

Vị Tổ tiên kim long kia bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(*) chắc luôn, toàn để lại lời nhắn ở góc dưới bên phải.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải, lát sau lại có một dòng chữ hiện lên.

[Tống đầu gỗ này, ta có thai rồi.]

Tống Thư Hàng:

“Phụt~~”

Đừng nói là do Tống đầu gỗ gây ra đấy nhé?

Nếu đúng là vậy, thế Tống đầu gỗ có năng lực sinh sản à? Vậy hắn đâu phải là linh quỷ chứ? Hay là... trước đó mình đã đoán sai, thật ra Tống đầu gỗ không phải là linh quỷ số 1?

“Kiều Kiều, trên chiếc giường ngọc này có câu trả lời lại không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không để ý, ngươi tìm xem có chỗ đặc thù nào không để ta đi kiểm tra thử.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng quan sát giường ngọc thật kỹ.

“Ngay chỗ mép giường có điểm bất thường. Kiều Kiều, cô đi kiểm tra giường ngọc trước đi, xem thử có câu trả lời gì không.”

Chỉ lát sau Tống Thư Hàng đã đưa ra đề nghị.

“Chờ ta một lát.”

Ngư Kiều Kiều đáp lại.

Vừa dứt lời, Ngư Kiều Kiều ở trong Long Vương Điện lập tức chạy đi đến chỗ giường ngọc.

Mấy phút sau.

Tiếng của Ngư Kiều Kiều vang lên:

“Đổi mới ký ức, ngươi nhắm mắt rồi mở ra lại để xem, nhưng lần này vẫn không có kỳ ngộ gì hết.”

Trong giọng nói của Kiều Kiều có xen lẫn chút thất vọng nhưng cũng có cả thích thú hân hoan hơn nữa còn chiếm phần nhiều, bởi vì cô được chơi rất vui vẻ.

Đây cũng là một dạng như trò chơi truy tìm kho báu, chơi một mình rất nhàm chán, giờ có bạn chơi chung, có thể trao đổi với nhau nên thú vị hơn rất nhiều.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại rồi mở mắt ra.

Sau đó hắn thấy được dòng chữ nguệch ngoạc xiêu vẹo của Tống đầu gỗ.

[Này, chờ chút đã, ngươi viết lời nhắn như vậy sẽ khiến người đời sau hiểu lầm đấy! Nói rõ nhé, cái thai chắc chắn không phải của ta. Chúng ta...]

Có lẽ phía sau vẫn còn nữa nhưng chắc là bị Tống đầu gỗ xóa mất rồi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tổ tiên kim long mang thai, từ những dòng nhắn giữa cô và Tống đầu gỗ có thể suy ra, hình như đứa bé không phải là con của Tống đầu gỗ? Nhưng mà... trực giác lại mách bảo đứa bé này chắc chắn có quan hệ với Tống đầu gỗ.

“Còn lời nhắn nào nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Theo những lời nhắn và câu trả lời để lại, trong đầu Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều dần hiện ra hình tượng về một đôi oan gia.

“Còn một nơi cuối cùng.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Ta dẫn ngươi đi xem... Ngoài ra, bản thể của ta cũng đang đi đến chỗ đó.”

Vị trí cuối cùng có đặt một chiếc trống lớn, nhưng chiếc trống này lại không có mặt trống.

Lần này không cần Ngư Kiều Kiều nhắc, Tống Thư Hàng tự động nhìn về góc dưới bên phải của trống lớn.

[Thời gian sắp hết rồi, ta ở đây chờ ngươi mười ba năm nhưng tên ngu ngốc nhà ngươi lại không tiến vào Long Vương Điện một bước. Ta sắp phải rời đi, có lẽ sẽ đi gặp Bắc Phương Đại Đế một lần. Nếu như có ngày gặp lại, ta nhất định sẽ giết chết ngươi. Tên trời đánh nhà ngươi, ta nói được làm được. Đến lúc đó, ta sẽ lột da ngươi làm mặt trống cho chiếc trống lớn này.]

Tống Thư Hàng kiểm tra kỹ trống lớn, sau đó chỉ vào phần đáy của trống:

“Ở đây!”

Hình như hắn có thần giao cách cảm với Tống đầu gỗ, luôn tìm ra được vị trí ẩn giấu câu trả lời.

“Đổi mới ký ức rồi đấy, ngươi nhắm mắt rồi mở ra lại đi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

[Chúc kế hoạch của ngươi thành công.]

Lời nhắn của Tống đầu gỗ.

Tống Thư Hàng xoa cằm, vừa nghĩ đến Bắc Phương Đại Đế, trong lòng chợt hiểu ra.

Chú thích:

(*) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder, viết tắt là OCD) là một rối loạn dựa trên những suy nghĩ và thói quen mang tính ám ảnh, lặp đi lặp lại.

Chương 1119: Cuối Cùng Kỳ Ngộ Mà Bản Cô Nương Mong Đợi Cũng Xuất Hiện Rồi Ư?

Bắc Phương Đại Đế đã từng “chết” một lần, mượn cách này để thoát thân khỏi Thiên Đình viễn cổ.

Bây giờ thấy tổ tiên kim long cũng sắp “chết”, còn sắp sinh con, hơn nữa chuẩn bị đi tìm Bắc Phương Đại Đế... Cuối cùng Tống đầu gỗ lại chúc kế hoạch của cô thành công.

Xem ra tổ tiên kim long cũng định dùng cái “chết” để thoát thân khỏi Thiên Đình viễn cổ giống như Bắc Phương Đại Đế. Bắc Phương Đại Đế bố trí phương pháp sống lại, mượn đó để thoát thân. Về phần tổ tiên kim long, phải chăng phương pháp thoát thân của cô chính là đứa bé do bản thân mang thai sinh ra?

“Hết rồi à?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Hết rồi, tạm thời ta chỉ tìm được nhiêu đây thôi. Có lẽ trong Long Vương Điện vẫn còn nhiều chỗ khác ẩn giấu lời nhắn của tổ tiên kim long mà ta chưa tìm thấy.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Vậy giờ chúng ta quay lại kiểm tra tấm biển, bức tranh và nửa pho tượng gỗ, xem thử trên đó có câu trả lời gì không.”

Tống Thư Hàng đề nghị.

...

Hai người về lại chỗ nửa pho tượng gỗ, bản thể của Ngư Kiều Kiều cũng chạy tới vị trí đặt tượng gỗ trong Long Vương Điện.

Lời nhắn của tổ tiên kim long để lại trên tượng gỗ là: [Tên họ Tống đầu gỗ, đầu gỗ, đầu gỗ!]

Tống Thư Hàng bắt đầu quan sát kỹ nửa pho tượng gỗ.

Có thể pho tượng hình nam tử mặc nho sam này chính là dựa theo dáng vẻ của Tống đầu gỗ khắc ra, nhưng tiếc là tượng gỗ không có nửa phần trên, vậy nên Tống Thư Hàng cũng không thể dựa vào bức tượng để biết được ngoại hình của Tống đầu gỗ.

“Nếu nửa pho tượng gỗ này là nửa người trên thì tốt biết mấy.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Sau khi tìm tòi kỹ càng trên tượng gỗ hồi lâu, Tống Thư Hàng lại không hề phát hiện ra điểm bất thường nào cả.

“Lẽ nào Tống đầu gỗ không trả lời lại lời nhắn trên tượng gỗ?”

Tống Thư Hàng nói.

“Hoặc có thể là do lời nhắn này chẳng có gì để trả lời lại hết cũng nên.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng:

“Cũng đúng, vậy chúng ta tiếp tục kiểm tra hai lời nhắn khác xem sao.”

...

Sau đó hai người lại chạy tới chỗ bức tranh.

Con thần thú trong tranh trông rất sống động, nhìn giống loài thú tổng hợp, do ba mươi sáu loại thú vật khác nhau tổ hợp mà thành.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào bức tranh rồi hỏi:

“Con thần thú trong tranh là con gì vậy?”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Đây là thú cưng của tổ tiên kim long, nghe nói là thần thú còn sót lại ở giai đoạn đầu của thời kỳ viễn cổ. Nó có ba mươi sáu loại hình thái, mỗi một loại hình thái đều có năng lực khác nhau. Cực kỳ mạnh mẽ, chiến lực phi phàm.”

“Ba mươi sáu loại hình thái? Mỗi loại hình thái lại khác nhau ư?”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư trong chốc lát:

“Vậy... con thần thú này có hình thái heo không?”

Đúng vậy, lúc này hắn chợt nhớ tới Thiên Lôi Trư tiền bối bị mắc bệnh ung thư lười trên đảo thần bí, chính là vị tiền bối đã kéo Đồng Quái Tiên Sư tiền bối đi phối giống ấy.

Vị tiền bối có đạo hiệu là Thiên Lôi Trư, biệt danh là Hoa Cúc Trư kia cũng có năng lực biến hóa thành ba mươi sáu loại hình thái, xem ra cũng có phần tương tự với con thần thú trong tranh.

“Có đấy, ngươi nhìn vào tranh đi, bộ phận này chính là biểu tượng cho hình thái heo.”

Ngư Kiều Kiều dẫn dắt ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn vào vị trí cái đuôi của thần thú trong tranh, một cái đuôi heo đáng yêu đang cuốn tròn vểnh lên.

“Vậy có hình thái bạch hạc không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Vào lần gặp lúc trước, vị Thiên Lôi Trư tiền bối kia có nói huyết thống của Bạch Hạc Chân Quân được di truyền từ một hình thái của nó.

“Có, trong mười tám đôi cánh có một đôi là cánh của hạc trắng.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

Trong lòng Tống Thư Hàng đã có thể xác định, có lẽ con Thiên Lôi Trư xuất hiện trong phần trí nhớ liên quan tới đảo thần bí mà hắn lấy được trong lần nhập mộng trước kia chính là con thần thú trong bức tranh.

Nếu như Thiên Lôi Trư chính là con thần thú trong tranh, vậy con rồng trắng mà nó bảo vệ rất có thể chính là vật phẩm do tổ tiên kim long mang thai sinh ra, là phương pháp sống lại giúp cô ấy thoát khỏi Thiên Đình viễn cổ.

Chỉ là tiểu bạch long được đặt trong quan tài thủy tinh trên đảo thần bí không hề có khí tức sinh mệnh.

Đương nhiên nó vẫn chưa chết mà là đang đợi khế ước sống lại, chứ nếu nó chết thật rồi thì làm sao đập cho Tống Thư Hàng một trảo được.

Nhưng quá trình sống lại của cô ấy xảy ra vấn đề.

“Nếu suy đoán của mình là thật, vậy ắt hẳn kế hoạch của tổ tiên kim long đã xảy ra vấn đề gì đó, có lẽ cô ấy cũng đang ở trong trạng thái ‘chuẩn bị sống lại’ giống như Bắc Phương Đại Đế. Trường hợp của Bắc Phương Đại Đế là do con rùa ngọc trung thành ngốc nghếch đáng yêu không kích hoạt đại trận trùng sinh, cho nên vẫn chưa thể sống lại được. Còn tiểu bạch long hiển nhiên là đang chờ đợi một thời cơ."

Tống Thư Hàng xoa cằm thầm nghĩ.

Sau khi khôi phục một đoạn ký ức trên đảo thần bí thông qua lần nhập mộng lúc trước, hắn nhớ bản thân đã từng giao dịch với cốt long, cái giá phải trả là nhỏ máu vào trong đường rãnh của quan tài thủy tinh.

Có điều máu của hắn không thể kích hoạt sự cộng minh của quan tài thủy tinh.

Nhưng lúc hắn hỏi cốt long bảo vệ quan tài thủy tinh có phải thất bại rồi không, cốt long chỉ trả lời với ý vị sâu xa.

Lúc ấy cốt long nói:

"Không phải thất bại... chỉ là không thành công thôi."

Hình như máu của Tống Thư Hàng có thể làm cho quan tài thủy tinh phản ứng lại, nhưng kết quả là không thành công.

Từ đây có thể đoán ra được người mà tiểu bạch long nằm trong quan tài thủy tinh chờ không phải là Tống Thư Hàng, nhưng máu của hắn lại có thể sinh ra phản ứng nhất định với quan tài thủy tinh của tiểu bạch long.

"Chắc chắn tiểu bạch long đang chờ ai đó, người mà cô ấy chờ có mối liên hệ với mình nhưng cũng không phải là mình. Thông qua sự kiện hôm nay, xem ra người mà cô ấy chờ... có lẽ là Tống đầu gỗ."

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Chỉ là mãi cho đến nay, vị Tống đầu gỗ mà tiểu bạch long vẫn khăng khăng chờ đợi vẫn không đến tìm cô ấy.

Có khi nào Tống đầu gỗ cũng xảy ra chuyện bất trắc rồi không?

Đột nhiên trong đầu Tống Thư Hàng lại hiện lên ý nghĩ như vậy.

Tống đầu gỗ có quan hệ cực tốt với tổ tiên kim long. Sau khi thành lập Long Vương Điện, tổ tiên kim long để lại lời nhắn. Nhiều năm sau Tống đầu gỗ lặng lẽ lẻn vào Long Vương Điện, trả lời lại từng dòng nhắn này.

Nếu Tống đầu gỗ biết tiểu bạch long đang chờ hắn, chắc hẳn sẽ đi tìm tiểu bạch long mới đúng. Trừ khi chính bản thân hắn cũng xảy ra chuyện bất trắc, hoặc là... hắn vẫn chưa biết chuyện của tiểu bạch long?

“Ngươi đang suy nghĩ gì vậy? Trên bức tranh thần thú này có câu trả lời của Tống đầu gỗ không?”

Ngư Kiều Kiều tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta có rất nhiều suy đoán... nhưng những suy đoán này còn không có chứng cứ xác thực. Hơn nữa trong đó có một số nội dung ta không tiện tiết lộ, hình như có liên quan đến loại khế ước nào đó.”

Hắn không cách nào kể ra những chuyện liên quan tới đảo thần bí cho người khác nghe. Tống Thư Hàng biết chắc chắn trong phần trí nhớ bị mất đi có cả chuyện bản thân ký kết khế ước với đại năng trên đảo thần bí, cam kết không tiết lộ chuyện trên đảo thần bí cho người khác biết. Đây hẳn là cách tự bảo vệ mình của đảo thần bí, đi kèm với thủ đoạn làm “mất trí nhớ”.

“Hiểu rồi, cũng giống như khế ước giữ bí mật mà ta ký kết khi vào Long Vương Điện chứ gì?”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng gật đầu một cái sau đó nói tiếp:

“Nhưng có một vài nội dung vẫn có thể nói ra được, ví dụ như... con thần thú trong bức tranh này rất có thể chính là vị tiền bối đã mang Đồng Quái Tiên Sư đi.”

“Ôi chao, chính là người đã mang Đồng Quái tiền bối đi phối giống sau khi trận đại chiến trên đỉnh Tử Cấm kết thúc ấy hả?”

Ngư Kiều Kiều hỏi lại.

“Đúng vậy, vị tiền bối kia cũng có huyết thống thượng cổ, có ba mươi sáu loại hình thái, rất phù hợp với miêu tả của con thần thú trong tranh.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngư Kiều Kiều trầm ngâm suy nghĩ. Nếu vị thần thú tiền bối kia chính là thú cưng của tổ tiên kim long, ắt hẳn sẽ biết được tin tức về tổ tiên kim long.

Vậy thì lần tới chờ Đồng Quái tiền bối online, có thể nhờ hắn hỏi thăm vị thần thú tiền bối kia để chứng thực một phen.

Tống Thư Hàng tiếp tục quan sát kỹ bức tranh.

Lời nhắn của tổ tiên kim long để lại trên bức tranh là:

[Tống Nhất là đồ sư cọ, sư cọ, sư cọ!]

"Thây rồi... Quả nhiên trên bức tranh này có câu trả lời của Tống đầu gỗ."

Tống Thư Hàng chỉ tay vào vị trí ánh mắt của thần thú trong tranh rồi nói:

"Ở chỗ này, Kiều Kiều cô đi đổi mới ký ức đi."

"Được rồi."

Ngư Kiều Kiều lập tức đi kiểm tra bức tranh thực tế trong Long Vương Điện.

Ngư Kiều Kiều không còn ôm ảo tưởng lấy được kỳ ngộ to lớn từ những dòng tin nhắn giữa tổ tiên kim long và Tống đầu gỗ nữa rồi, khi đọc mấy lời nhắn qua lại này, cảm giác như hai người đang tán tỉnh nhau ấy.

Nhưng cô vẫn rất muốn biết Tống đầu gỗ sẽ trả lời thế nào, lòng hiếu kỳ ai mà chẳng có chứ.

Bản thể của đi đến chỗ bức tranh, sau đó nhìn chằm chằm vào đôi mắt của thần thú.

Quả nhiên, chỉ lát sau câu trả lời của Tống đầu gỗ xuất hiện.

[Ta không phải sư cọ đâu nhé, chẳng qua là tóc bị trụi hết trong lúc chiến đấu thôi, chỉ cần một tiểu pháp thuật là mọc lại ngay! Tên lông vàng to xác nhà ngươi đang ghen tỵ với mái tóc đen nhánh óng ả của ta chứ gì? Mà này... Mặc dù đã đến muộn nhưng ta cũng bận rộn lắm có biết không? Vừa xong việc là ta chạy tới Long Vương Điện tìm ngươi ngay, tự ngươi chạy đi mất thế mà còn nguyền rủa ta chết mười nghìn lần, tên lông vàng chết tiệt nhà ngươi mới phải chết ấy! Chuyện cuối cùng, ta đã tìm thấy bí pháp mà ngươi nhờ ta tìm giúp rồi. Ta đặt nó ở chỗ mà ngươi biết ta biết, ngươi tự đi lấy đi.]

Đờ mờ, kỳ ngộ của bản cô nương xuất hiện rồi!

Ngư Kiều Kiều mừng muốn rơi nước mắt.

Cô vội vàng vận dụng bí pháp, tiến vào mộng cảnh của Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng, Thư Hàng, có thu hoạch lớn!”

Ngư Kiều Kiều hớn hở hô lên.

Dứt lời, cô nhanh chóng đổi mới bức tranh trong mộng cảnh để Tống Thư Hàng cũng thấy được lời nhắn của Tống đầu gỗ.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ. Sau khi chiến đấu, một tiểu pháp thuật là có thể làm tóc mọc lại, lẽ nào là tăng phát thuật?

“Bí pháp đấy, bí pháp mà Tống đầu gỗ tìm giúp tổ tiên kim long! Thấy chưa hả, trực giác nói cho ta biết đây nhất định là kỳ ngộ của ta! Quả nhiên ta sắp kiếm bộn rồi!”

Nói xong, Ngư Kiều Kiều cười thật to.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Có một vấn đề cần giải quyết, cô biết bí pháp được giấu ở đâu không?”

Theo như lời nhắn của Tống đầu gỗ, bí pháp được giấu ở một nơi mà cả tổ tiên kim long và hắn đều biết, thế nhưng người ngoài có biết chỗ đó là chỗ nào đâu.

“Có khi nào được giấu ở chỗ nào đó trong Long Vương Điện không?”

Ngư Kiều Kiều đưa ra ý kiến.

Tống Thư Hàng lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý:

“Sau khi tổ tiên kim long thành lập Long Vương Điện, mười ba năm sau Tống đầu gỗ mới tới. Nói cách khác, đây cũng là lần đầu tiên Tống đầu gỗ đến Long Vương Điện. Như vậy, một nơi mà cả tổ tiên kim long và Tống đầu gỗ đều biết không thể nào là Long Vương Điện được.”

Ngư Kiều Kiều nghe vậy thì nản lòng vô cùng. Sắp tới cô vẫn phải ở trong Long Vương Điện tiềm tu một quãng thời gian rất lâu, nếu như đồ vật không được giấu trong Long Vương Điện, vậy là cô không lấy được kỳ ngộ ngay lập tức rồi.

“Mà nói thật nhé, một vị là tổ tiên kim long đã đạt đến cấp bậc

Trường Sinh Giả, một vị khác là Tống đầu gỗ chắc chắn thực lực cũng không yếu, nơi mà hai vị đại năng này có thể giấu đồ phải nói là nhiều vô số kể. Không chừng mỗi một vị trí trong khắp vũ trụ đều có thể là nơi giấu bảo của bọn họ.”

Chương 1120: Tống Thư Hàng: Ha Ha Ha Ha

“Nếu không có nhiều manh mối hơn thì đừng mơ tìm được địa điểm Tống đầu gỗ cất giấu bí tịch, thấy thế nào cũng quá viễn vong.”

Tống Thư Hàng dội ngay một gáo nước lạnh vào.

Ngư Kiều Kiều:

“...”

Nhiệt huyết đang sôi trào trong người cô lập tức tắt ngúm.

“Nhưng mà đừng gấp, cô có rảnh thì cứ tiếp tục tìm kiếm trong Long Vương Điện, nói không chừng còn có những lời nhắn khác giữa Tống đầu gỗ và tổ tiên kim long, biết đâu có thể tìm ra dấu vết từ trong đó thì sao.”

Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Ngư Kiều Kiều:

“Có lý, dù gì ta cũng đã bỏ ra biết bao công sức đi tìm lời nhắn của tổ tiên kim long rồi, vậy thì cứ tăng ca đầu tư thêm thời gian đi tìm thôi! Trực giác nói cho ta biết, phần cơ duyên này chắc chắn thuộc về ta!”

Tống Thư Hàng vỗ tay khuyến khích:

“Cố gắng lên, ta tin tưởng cô đấy cô gái.”

“Vậy giờ chúng ta đi xem lại tấm biển kia đi.”

Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý nhưng trong lòng lại nghĩ hẳn là trên tấm biển kia cũng chẳng có manh mối gì đâu.

Lời nhắn của tổ tiên kim long để lại trên tấm biển là: [Tống Nhất ngu ngốc đi chết mười nghìn lần đi]

Đoán chừng câu trả lời của Tống đầu gỗ cũng mang nội dung khiêu khích hay châm chọc gì đó thôi.

Nhưng nếu đã tới rồi, vậy thì cứ đi xem thử Tống đầu gỗ phản kích thế nào.

Hai người lại đi đến chỗ cửa vào Long Vương Điện, ngẩng đầu nhìn tấm biển.

“Tống đầu gỗ có để lại câu trả lời trên đó không?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Để ta nhìn xem.”

Tống Thư Hàng bắt đầu quan sát kỹ tấm biển treo ở trên.

Hình như giữa hắn và Tống đầu gỗ thật sự có mối liên hệ mơ hồ nào đó. Những lời nhắn do Tống đầu gỗ lưu lại người khác không cách nào tìm ra, thế mà Tống Thư Hàng chỉ cần quan sát một lúc là có thể tìm thấy.

“Ở giữa ba chữ Long Vương Điện, tại vị trí khoảng trống giữa các chữ viễn cổ ấy, ở đó có lời nhắn của Tống đầu gỗ.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều:

“Rõ rồi, ta đi đổi mới ký ức đây.”

Dứt lời, cô nhanh chóng trở lại hiện thế, đi xem lời nhắn của Tống đầu gỗ.

Không biết vị Tống đầu gỗ thích tìm đường chết kia sẽ đáp lại lời nhắn của tổ tiên kim long thế nào đây?

[Đồ lông vàng nhà ngươi mới phải đi chết mười nghìn lần ấy, nguyên cả sổ hộ khẩu đều đi chết hết! À quên mất, chậc chậc, ngươi vốn là một con rồng độc thân đáng thương, cả sổ hộ khẩu cũng chỉ có mỗi mình ngươi, nguyên sổ hộ khẩu đi chết thì cũng là một mình ngươi đi chết, vậy tính ra còn thua cả câu để ngươi đi chết mười nghìn lần. Đồ rồng ế, rồng ế, rồng ế!]

Ngư Kiều Kiều:

“...”

Thời đại viễn cổ cũng có sổ hộ khẩu nữa à?

Lần này lời nhắn của Tống đầu gỗ được chia làm hai đoạn.

Đoạn phía trên là phần đả kích đâm chọt lại lời nhắn của tổ tiên kim long, còn đoạn phía dưới là phần nội dung chính thức.

[Ta cũng bận rộn lắm chứ đùa à? Mười năm trước ta hao công tốn sức vạch ra kế hoạch chuyển dời truyền thừa của Thú Thần bộ đi ra ngoài, vào mấy ngày trước dựa theo kế hoạch đã định, truyền thừa được chia thành một sáng một tối dời đi thành công, chấm dứt đoạn nhân quả giữa ta và Thú Thần bộ. Sau đó ta lại đánh nhau với người khác một trận, không đánh lại đành phải chạy trốn, lần chạy trốn này thế mà chạy hơn bảy năm, mẹ nó, chết tiệt! Cũng định nhờ ngươi ra mặt giúp nhưng lại ngại mất mặt, ta phải tốn hết bảy năm mới bỏ mặt mũi xuống được, sau đó vác mặt dày chạy tới tìm ngươi. Ai ngờ lúc chạy đến Long Vương Điện thì ngươi lại đi mất tiêu, đành chịu thôi chứ biết làm sao, ta cũng tuyệt vọng lắm chứ.]

Ngư Kiều Kiều:

"..."

Cô mang theo tâm tình quỷ dị trở lại trong mộng cảnh của Tống Thư Hàng, đổi lại ký ức để Tống Thư Hàng thấy được lời nhắn.

Khi thấy hai đoạn nhắn lại của Tống đầu gỗ, trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có một suy nghĩ.

Năm đó tổ tiên kim long không đánh chết Tống đầu gỗ đúng là quá khoan dung độ lượng.

Tổ tiên kim long phải tốt tính đến mức nào mới chịu nổi một người như vậy không biết? Khi đối mặt với Tống đầu gỗ, cho dù là một cô gái dịu dàng như nước cũng không nhịn được sinh ra sát ý với hắn ấy chứ.

Đồng thời từ lời nhắn này có thể nhìn ra được, quan hệ giữa tổ tiên kim long và Tống đầu gỗ thật sự rất tốt. Lúc Tống đầu gỗ đánh không lại người khác, còn mặt dày chạy đến chỗ tổ tiên kim long, chuẩn bị mời cô xuống núi ra mặt cho hắn.

Còn về cách nói "chết nguyên sổ hộ khẩu" kia... không biết ở thời đại viễn cổ có sổ hộ khẩu không, nếu như có thì chẳng vấn đề gì, nhưng nếu như không có, vậy đúng là một việc đáng để suy nghĩ đây.

Song những vấn đề này không phải là điều trọng yếu nhất.

Điều quan trọng nhất chính là một tin tức được tiết lộ trong lời nhắn của Tống đầu gỗ: Truyền thừa của Thú Thần bộ được dời đi, chia thành một sáng một tối chuyển dời thành công.

Không cần nói cũng biết chắc chắn phần truyền thừa Thú Thần bộ được dời đi ngoài sáng chính là Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Ngoài ra còn có một phần truyền thừa Thú Thần bộ trong tối nữa.

Đối với Tống Thư Hàng, đây là một tin tức tốt.

Nếu có thể tìm thấy truyền thừa của Thú Thần bộ, nói không chừng có thể lấy được phương pháp luyện chế pháp khí tổ hợp của Thú Thần bộ hoàn chỉnh thì sao?

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười:

“Đối với ta, đây đúng là kỳ ngộ hiếm có.”

Ngư Kiều Kiều:

“Nhìn trời~~”

Tại sao lại biến thành kỳ ngộ của Tống Thư Hàng thế này?

“Kiều Kiều, nếu có thời gian thì cố gắng tìm xem còn lời nhắn nào giữa tổ tiên kim long và Tống đầu gỗ không nhé. Ta có linh cảm, những lời nhắn giữa hai người tuyệt đối là một phần tài sản quý giá, không chừng hai chúng ta đều sắp lời to rồi!”

Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều:

“Sao ta cứ có cảm giác chỉ có mình ngươi là sắp lời to vậy nhỉ?”

“Ảo giác, chắc chắn là ảo giác của cô đấy.”

Tống Thư Hàng nói:

“Chúng ta cùng đồng tâm hiệp lực, tìm ra chỗ Tống đầu gỗ cất giấu bí pháp nào. Kiều Kiều cố gắng lên, ta tin ở cô.”

Ngư Kiều Kiều:

“Được rồi, chúng ta hãy hợp tác vui vẻ với nhau. Sắp tới Thư Hàng ngươi nhớ để ý nhóm Cửu Châu số 1 một chút, nhìn xem khi nào Đồng Quái tiền bối online. Nếu thấy hắn online, nhớ nhờ Đồng Quái tiền bối hỏi thăm vị thần thú tiền bối kia về tin tức của tổ tiên kim long giúp ta. Nói không chừng chúng ta có thể hỏi ra được chỗ cất giấu bảo tàng mà cả tổ tiên kim long và Tống đầu gỗ đều biết đấy, dù gì vị thần thú kia rất có thể là thú cưng của tổ tiên kim long mà.”

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Dạo gần đây Ngư Kiều Kiều rất khó online, hắn hiểu mà.

Bây giờ Tống Thư Hàng cũng không cách nào xác định được lúc nào Đồng Quái Tiên Sư online. Hắn chỉ có thể follow Đồng Quái tiền bối, khi nào ngài ấy ngoi lên thì trên điện thoại sẽ có thông báo. Hy vọng lúc Đồng Quái tiền bối online, hắn vẫn còn tỉnh và không bận việc gì.

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

…

Sau khi hai người trao đổi xong, Kiều Kiều bèn kết thúc bí pháp mộng cảnh. Với tu vi của cô, khi duy trì bí pháp này trong thời gian dài với cự ly xa sẽ tiêu hao rất lớn. May mà linh lực và long khí trong Long Vương Điện rất sung túc, nếu không cô đã không chống đỡ được tới giờ rồi.

Ngư Kiều Kiều vừa kết thúc bí pháp, Tống Thư Hàng cũng dần tỉnh lại.

Với tu vi hiện nay của hắn, nhu cầu về giấc ngủ rất thấp, sở dĩ hắn vẫn ngủ hằng ngày là do thói quen hình thành sau mười tám năm sinh sống thôi. Chờ thời gian tu chân của hắn dài hơn rồi, chắc ngay cả thói quen đi ngủ này cũng sẽ không còn nữa.

Lúc Tống Thư Hàng tỉnh lại, bỗng thấy trên giường của Cao Mỗ Mỗ đang phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Cao Mỗ Mỗ lại tỉnh giấc lúc nửa đêm. Lần này rùa đen nhỏ không hề làm bất cứ chuyện gì hết, không đút Cao Mỗ Mỗ ăn đan dịch, cũng không thi triển pháp thuật lên người cậu, Cao Mỗ Mỗ tỉnh dậy là do thói quen thôi.

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ, gần đây Cao Mỗ Mỗ toàn tỉnh dậy vào lúc rạng sáng, thế là hôm nay vừa đến rạng sáng cậu đột nhiên tỉnh giấc, sau đó không ngủ được nữa.

Tuy vậy nhưng cậu lại cảm thấy tinh lực dư thừa, đầu óc tỉnh táo vô cùng. Hơn nữa đêm khuya thường là lúc linh cảm tác giả bùng nổ, tình tiết và sáng ý không ngừng hiện ra trong đầu cậu. Cao Mỗ Mỗ không ngủ được, đành phải móc điện thoại ra rồi bắt đầu gõ chữ.

Hôm nay cậu không mở laptop gõ chữ, sợ quấy rầy đến Dương Đức và Tống Thư Hàng lâu lắm mới về phòng ngủ.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật mấy cái.

Vậy nên mới nói thằng Cao Mỗ Mỗ này thích cái gì không thích lại đi thích gõ chữ cơ chứ?

Tống Thư Hàng âm thầm dùng tinh thần lực quét qua, kiểm tra trạng thái thân thể của Cao Mỗ Mỗ một lần. Sau khi phát hiện trạng thái của Cao Mỗ Mỗ rất tốt, không có vấn đề gì thì hắn cũng mặc cho thằng bạn tiếp tục gõ chữ.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Sáng sớm.

Tống Thư Hàng lặng lẽ thức dậy, ba thằng bạn cùng phòng trong ký túc xá còn đang ngủ. Cao Mỗ Mỗ dậy lúc nửa đêm gõ chứ mấy tiếng lại cảm thấy buồn ngủ, sau đó cứ thoải mái chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Tống Thư Hàng vận động thân thể một lát rồi đi mua bữa sáng cho mấy đứa bạn trong phòng, treo ở đầu giường cho từng thằng.

Sau đó hắn mở điện thoại lên, theo thói quen mở lịch sử chat trong nhóm Cửu Châu số 1 ra xem.

Hôm qua các tiền bối trong nhóm nói chuyện rất nghiêm túc, nội dung trò chuyện là về kinh nghiệm và một số tâm đắc trong tu luyện.

Tống Thư Hàng xem từ đầu tới cuối, thu được rất nhiều lợi ích.

Sau khi gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, chỗ tốt thu được rất nhiều. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy rất nhiều tiền bối luận đạo, ngay cả đệ tử chân truyền trong các môn phái lớn cũng không có tư cách hưởng loại phúc lợi này đâu.

Trong lúc Tống Thư Hàng online, Hằng Hỏa Chân Quân gửi tin nhắn riêng tới:

“Thư Hàng tiểu hữu, hôm qua người tìm ta à?”

“À đúng vậy, có chút việc muốn hỏi thăm Hằng Hỏa tiền bối nhưng hôm qua tiền bối không online.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ha ha, ngày hôm qua Nho gia bọn ta mở hội nghị, thông qua một quyết định. Quyết định này là do ta đề xuất, nói ra cũng là nhờ phúc của Tống Thư Hàng tiểu hữu đấy.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

Trên mặt Tống Thư Hàng hiện lên một dấu chấm hỏi thật to:

“?”

“Nho gia bọn ta bắt đầu thử nghiệm chuyển một số mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ cỡ nhỏ vào trong thế giới Kim Liên, xem thử mảnh vỡ Thiên Đình và thế giới Kim Liên có hòa làm một thể không.”

Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Lúc này Tống Thư Hàng cũng hiểu ra, ắt hẳn là do lúc hắn chuyển Hằng Hỏa Chân Quân vào thế giới hạch tâm, chân quân đã phát hiện ra mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ trong thế giới hạch tâm cho nên mới sinh ra ý tưởng tương tự.

“Có thành công không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn cũng muốn biết thế giới Kim Liên có dung hợp mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ giống như thế giới hạch tâm của hắn không.

“Chỉ mới thông qua quyết định này thôi, còn chưa bắt đầu hành động. Vì lý do an toàn, bên ta định dời một mảnh vỡ khá nhỏ vào trong thế giới Kim Liên trước. Vị trí của mảnh vỡ này khá xa, chỉ riêng thời gian vận chuyển cũng phải mất một ngày. Hơn nữa trong quá trình vận chuyển còn phải đề phòng một số kẻ tiểu nhân. Theo như dự tính thì ít nhất phải hai ngày sau mới bắt đầu hành động được.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu một cái. Đành vậy thôi, nho gia không có đại năng như Bạch tiền bối two ra tay giúp đỡ, vậy nên chỉ có thể dùng biện pháp thô sơ này để vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ về.

“Nãy giờ lạc đề xa quá rồi, Thư Hàng tiểu hữu tìm ta có chuyện gì vậy?”

Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta muốn hỏi Hằng Hỏa tiền bối một chuyện, trong quá trình Nho gia thu thập mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, có thu được mảnh vỡ Thiên Đình nào liên quan đến Thú Thần bộ không? Ngài cũng biết công pháp mà ta tu luyện là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, vậy nên ta muốn biết thêm một số thông tin về Thú Thần bộ.”

Chương 1121: Thông Nương Muốn Xin Nghỉ Phép

Hằng Hỏa Chân Quân:

"..."

Một lát sau Chân Quân trả lời:

"Trước kia Nho gia bọn ta quả thật đã từng thu được một mảnh vỡ Thiên Đình có liên quan đến Thú Thần bộ, nhưng không có giá trị nghiên cứu gì cả."

"Vì sao?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi lại.

Hằng Hỏa Chân Quân rầu rĩ trả lời:

"Mảnh vỡ mà bọn ta lấy được là bể phân tự hoại khổng lồ của Thú Thần bộ."

Tống Thư Hàng:

"..."

Không ngờ lại là bể phân tự hoại.

Mà cũng đúng, chắc chắn trong Thiên Đình viễn cổ vẫn có một số tu sĩ tu vi thấp, chưa tu luyện tới cảnh giới tích cốc, vậy nên có bể phân tự hoại cũng không có gì kỳ lạ.

Có lẽ người bình thường vẫn cứ nghĩ rằng tiên nữ hay thần tiên đều không cần đi vệ sinh nhưng thực ra một số thành viên có tu vi thấp trong Thiên Đình viễn cổ vẫn còn ba việc gấp của con người.

Lúc này Hằng Hỏa Chân Quân lại nói tiếp:

"Bể phân tự hoại khổng lồ kia là dùng để xử lý vật bài tiết của linh thú, đúng là lừa người mà. Não của mấy tên trong Thú Thần bộ bị thủng lỗ hết rồi hay sao ấy, chẳng biết nghĩ sao lại xây dựng bể phân tự hoại còn nguy nga tráng lệ hơn cả cung điện. Năm đó Nho gia bọn ta trả giá đắc, đoạt lấy mảnh vỡ Thiên Đình này từ trong tay Lục Ma Tông, kết quả lúc đi vào cung điện chỉ thấy toàn là phân."

Sở dĩ Chân Quân biết được chuyện này là do trong tài liệu ở Nho gia có ghi chép lại. Cứ nghĩ mà xem, năm đó mấy vị tiền bối Nho gia xông vào cung điện bể phân tự hoại xong, trong lòng tuyệt vọng nghẹn khuất đến mức nào chứ?

“Không hề có bất kỳ giá trị nghiên cứu gì hết ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hoàn toàn không có... Mảnh vỡ kia vẫn được giữ lại đến giờ, nếu Thư Hàng tiểu hữu tò mò muốn xem thì ta có thể dẫn ngươi đi nhìn thử.”

Hằng Hỏa Chân Quân đáp lại.

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn tiền bối, ngoài mảnh vỡ này, Nho gia có thu được thứ gì khác có liên quan đến Thú Thần bộ nữa không?”

Hắn quyết định sẽ đi xem bể phân tự hoại được xây dựng lộng lẫy như cung điện kia... Nói chung, hễ là thứ có liên quan đến Thú Thần bộ thì hắn đều muốn đi xem. Biết đâu bên trong có cất giấu thứ gì đó thì sao? Còn nếu không được nữa thì hắn có thể dựa vào bí pháp giám định để giám định một phát, đổ chút máu, nói không chừng có thể giám định ra thứ gì đó ấy chứ.

“Hết rồi, ngoài bể phân tự hoại to như cung điện kia ra thì không còn bất kỳ thứ gì liên quan đến Thú Thần bộ nữa. Năm đó Thú Thần bộ cũng không được tính là thế lực lớn trong Thiên Đình viễn cổ, diện tích cũng không rộng lắm. Đã thế vị trí mà bọn họ tọa lạc còn là khu vực chịu thiệt hại nghiêm trọng lúc Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, không chừng địa bàn của Thú Thần bộ đã bị phá hủy hoàn toàn rồi cũng nên.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

“Thư Hàng tiểu hữu đừng khách khí.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

× ×

Sau khi cất điện thoại vào, Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, đã đến bảy giờ sáng. Giờ này chắc phong ấn trên rương lớn đựng hồ yêu đã giải rồi nhỉ?

Hôm nay là ngày 13 tháng 9, là tết trung thu vậy nên mọi người có được một kỳ nghỉ ngắn.

Ngủ dậy thì bọn Cao Mỗ Mỗ sẽ về nhà ăn lễ. Thật ra sau khi tan học vào tối hôm qua đã có rất nhiều học sinh về nhà rồi, còn bọn Cao Mỗ Mỗ là muốn tụ tập trò chuyện với nhau một tối nên quyết định ở lại ký túc xá một đêm rồi mới về.

Tống Thư Hàng thấy trời còn sớm, trong lòng tính toán có nên về nhà của Dược Sư một chuyến hay không.

Hắn vừa suy nghĩ vừa đi tới phòng bếp, nấu nước pha trà.

Lúc này, trong túi thu nhỏ một tấc bỗng truyền ra tiếng của Thông Nương:

“Nè, họ Tống... Ta muốn xin nghỉ phép, có được không?”

“Xin nghỉ phép?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đúng vậy, muốn xin ngươi cho ta nghỉ hai tuần... không đúng, tốt nhất là nghỉ luôn một tháng.”

Thông Nương trả lời rất nghiêm túc.

Tống Thư Hàng:

“Chẳng phải ngày nào cô cũng nghĩ phép đấy sao?”

“Ngươi hiểu rõ ý ta mà, ta muốn ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, rời đi một quãng thời gian.”

Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng bật cười hỏi:

“Cô cảm thấy có khả thi không?”

Ngộ Đạo thạch là vật cực kỳ quan trọng đối với hắn, chính vì mang theo Ngộ Đạo thạch bên người nên tốc độ tu luyện của hắn mới nhanh như vậy, đặc biệt là lúc tu luyện võ kỹ, vừa học là biết ngay.

Trước giờ Thông Nương cứ muốn mang theo Ngộ Đạo thạch chạy trốn, trước khi tìm được cách chuyển cô ấy ra khỏi Ngộ Đạo thạch, Tống Thư Hàng không dám để Thông Nương rời khỏi tầm mắt mình. Với tính cách khát vọng tự do của Thông Nương, một khi rời khỏi Tống Thư Hàng thì chắc chắn cô ta sẽ không trở lại

nữa.

“Dù gì ngươi và ta cũng đã ở chung với nhau mấy tháng trời, tin tưởng nhau chút đi được không?”

Thông Nương cố gắng thuyết phục.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha.”

“Tên đầu gỗ chết tiệt nhà ngươi, lòng tin giữa người và người đâu mất rồi hả?”

Thông Nương nghiến răng nghiến lợi nói.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha.”

Giữa người và người có thể có lòng tin, nhưng Thông Nương có phải là người đâu.

“Ha ha cái con khỉ ấy! Đồng ý hay không hả?”

Thông Nương tức giận quát.

“Cô muốn xin nghỉ phép làm gì?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Thông Nương im lặng trong chốc lát, sau đó đáp:

“Hôm qua đột nhiên ta nằm mơ thấy chuyện rất lâu về trước.”

“Chuyện gì?”

Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi.

Lúc trước hắn đã từng nhập mộng thể nghiệm đời hành của Thông Nương.

Đó là một đoạn ký ức mà đến giờ hắn vẫn không dám nhớ lại... Trong mộng cảnh hắn biến thành một gốc hành, dầm mưa dãi nắng trải qua chừng hai hơn trăm năm cực kỳ khô khan, nhàm chán, vô vị, ép tới mức hắn suýt phát điên.

“Nếu ta là một gốc hành, ta sẽ chọn cách tự chém đứt nửa người để tự sát, bởi vì cuộc đời quá nhàm chán!”

Đây chính là những lời miêu tả chân thực nói lên được cảm nhận của Tống Thư Hàng lúc đó. Trong quãng thời gian ấy, nhiều lần hắn ước gì có con thỏ nhỏ nào chạy qua ăn phức gốc hành luôn, kết thúc đời hành mấy trăm năm nhàm chán cho rồi...

Nhưng lần nhập mộng có thể hành hạ người ta đến mức sắp phát điên đó cũng đã mài giũa đạo tâm của Tống Thư Hàng, nhờ vậy mà đạo tâm của hắn trở nên vững chắc vô cùng. Sau này dù cho tu vi của hắn tăng lên cực nhanh thế nhưng đạo tâm lại chẳng xảy ra vấn đề gì cả, âu cùng là nhờ vào trải nghiệm hơn hai trăm năm làm hành ấy.

“Ta mơ thấy chuyện lúc còn nhỏ, có một đôi bàn tay ấm áp nắm lấy ta. Đôi tay ấy rất rộng, rất ấm áp, làm ta không muốn rời đi. Sau đó ta được mang lên một ngọn núi cực cao, bên cạnh là một khu rừng và một dòng suối trong veo.”

Thông Nương vừa nhớ lại vừa kể ra.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hóa ra là đoạn ký ức này, đây là lúc Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng Thông Nương, hắn cũng đã được trải qua rồi.

“Sau đó, chủ nhân của đôi bàn tay to rộng kia trồng ta trên đỉnh núi, hắn nói với ta rằng: “Cố gắng phát triển đi nhé, dù chỉ là một cọng hành lá tầm thường nhất, cũng sẽ có được tương lai không thể đo lường được. Ta rất muốn xem thử tương lai ngươi sẽ phát triển tới mức độ nào, đó cũng là cảnh tượng mà ta muốn nhìn thấy nhất”. Sau đó hắn lại nói với ta: “Hãy nhớ kỹ nơi ngươi được sinh ra, nhớ cho thật kỹ, chết cũng không được quên... Bởi vì gốc rễ của ngươi ở nơi này.”

. Giọng nói của hắn như tiếng sấm cửu thiên, mỗi một câu nói ra đều mang theo âm thanh của đại đạo. Ta cũng không biết tại sao lại nằm mơ thấy cảnh này, nhưng sau khi tỉnh dậy, từng lời của người ấy cứ khắc sâu vào trong đầu ta, mỗi một chữ đều vô cùng rõ ràng.”

Thông Nương chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu một cái. Không sai, lúc hắn nhập mộng vào trong ký ức của Thông Nương cũng nghe thấy Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói mấy câu này.

“Sau khi tỉnh lại, trong lòng cứ có một giọng nói bảo ta phải đi đến nơi ta được trồng xuống lúc trước. Việc này rất quan trọng! Rễ của ta ở ngay chỗ đó. Nơi ta được trồng xuống ngày xưa có một thứ cực kỳ quan trong đang chờ ta.”

Thông Nương nói với giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Tống Thư Hàng:

“Thì ra là vậy, ta biết rồi.”

“Vậy ngươi có đồng ý cho ta nghỉ phép không?”

Thông Nương hớn hở hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha.”

“Ha ha cái con khỉ ấy, rốt cuộc có cho hay không?”

Thông Nương cả giận quát lên.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Nơi cô muốn đến có xa không?”

“Xa, ta dùng điện thoại của ngươi tra bản đồ rồi, phải vượt qua hơn nửa Hoa Hạ.”

Nói xong Thông Nương lại bổ sung:

“Vì chuyến đi xa lần này, ta đã chuẩn bị rất lâu. Ta còn dùng tài ví online của ngươi mua rất nhiều thứ. Có áo khoác chống gió, quần áo leo núi, đồ ăn, thức uống, còn có một số trang bị thám hiểm trong rừng, tất cả đều được giao đến nhà của Dược Sư, muộn nhất là sáng hôm nay sẽ đến.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đệch mợ, mật mã của điện thoại mới lại bị Thông Nương phá rồi à? Còn chuyện Thông Nương tốn bao nhiêu tiền để mua đồ thì Tống Thư Hàng không thèm để ý đến. Nói thế nào thì hắn cũng là một tu sĩ, đối với hắn tiền chỉ là đống giấy lộn... Ôi chao nói sai rồi, bây giờ hắn hắn vẫn đang thiếu tiền lắm đây!

Hắn khác với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, mặc dù hắn đã đạt đến cảnh giới tứ phẩm nhưng thời gian tu hành quá ngắn, vẫn chưa kịp thành lập đường dây kiếm tiền của riêng mình.

“Ngươi thấy đấy, ta mất bao công sức chuẩn bị khổ cực như vậy, cho ta nghỉ phép một thời gian nhé? Ta bảo đảm tối đa hai tháng sẽ trở lại. Thật ra bây giờ ta cũng không thể rời khỏi ngươi rồi, thật đấy, không phải nịnh bợ gì đâu. Dù sao ở bên cạnh ngươi cũng không cần lo thiếu tài nguyên tu luyện, còn thường xuyên được nghe đại năng giảng pháp, kỳ ngộ cũng phong phú vô cùng.”

Thông Nương nói.

“Vậy nếu giờ ta cho cô được tự do thì cô có muốn không?”

Tống Thư Hàng đáp.

Thông Nương đáp cái roẹt:

“Muốn muốn muốn, đương nhiên là muốn rồi!”

Tống Thư Hàng:

“Ha ha.”

Thông Nương:

“...”

Tống Thư Hàng:

“Hôm nay là tết trung thu nên ta được nghỉ ngắn hạn, để ta thu xếp một chút, sau đó mang cô đi đến đỉnh núi nơi ngươi sinh ra. Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng cô ở đó, lại dặn dò cô không được quên nơi mình sinh ra như thế nhất định là có nguyên nhân. Nói không chừng ở đó có cơ duyên do ngài ấy để lại cho cô đấy.”

“Xích Tiêu Tử đạo trưởng? Người ngươi nói chính là chủ nhân của đôi bàn tay ấm áp đã trồng ta xuống đó sao?”

Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Ừ.”

“Sao ngươi biết người trồng ta xuống là Xích Tiêu Tử đạo trưởng chứ?”

Thông Nương đột nhiên hỏi:

“Nãy giờ ta có nhắc đến hình dáng của chủ nhân có đôi bàn tay ấm áp trồng ta xuống đâu? Sao ngươi lại đoán ra được thân phận của hắn?”

Gốc hành ngốc này cũng có lúc thông minh đột xuất đấy chứ.

“Đây là bí mật.”

Tống Thư Hàng bật cười nói.

Thông Nương bỗng dưng hoảng hốt, lên tiếng chất vấn:

“Có phải ngươi đã làm chuyện gì đáng sợ với ta không? Ngay cả một gốc hành mà ngươi cũng không buông tha ư?”

Vẻ mặt của Tống Thư Hàng cứng đờ ra:

“Có muốn đi đến nơi cô sinh ra nữa không? Không muốn thì thôi, nếu như muốn thì im miệng ngay cho ta.”

“Tự do ngôn luận, ta muốn quyền tự do ngôn luận!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thông Nương đỏ lên.

Tống Thư Hàng:

“Ngay cả ta cũng không có quyền tự do ngôn luận, cô đòi cái gì chứ?”

Đầu năm nay, một khi nói sai có thể sẽ bị người ta tới cửa kiểm tra đồng hồ nước, thậm chí là tới cửa chuyển phát nhanh hay tặng nước gì đó.

“Đừng có lạc đề nữa, buổi chiều ta ngự đao phi hành mang cô đi đến nơi cô được sinh ra, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt đi. Có muốn ăn sáng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thông Nương:

“Ta muốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền, ta muốn ngưng tụ đao ý!”

Chương 1122: Đừng Xem Nhiều Phim Ngôn Tình Máu Chó Quá

Tống Thư Hàng:

“Cô không định học kiếm pháp hả?”

“Học kiếm pháp làm gì?”

Thông Nương hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng thở dài nói:

“Cô nghĩ mà xem, học kiếm pháp cool ngầu đẹp trai biết chừng nào?”

Do bản thân không có thiên phú về kiếm thuật, cho nên hắn rất hy vọng những người ở xung quanh mình có thể học được kiếm thuật ngầu lòi một chút.

Thông Nương liếc mắt xem thường:

“Trước khi chưa đạt được tự do, ta vẫn phải ở bên cạnh ngươi. Mà thiên phú kiếm thuật của ngươi lại là con số không tròn trĩnh, ta đi theo ngươi chỉ có thể học được kinh nghiệm về đao pháp. Dưới tình huống này, ngươi còn bảo ta học kiếm ư? Huống hồ gì trong tay ngươi có hạt sen Đao Ý Thông Huyền chứ không phải hạt sen Kiếm Ý Thông Huyền, nếu như ngươi là ta, ngươi sẽ chọn đao pháp hay kiếm pháp?”

Tống Thư Hàng nói chắc như bắp:

“Kiếm pháp.”

“Ngươi hết thuốc chữa rồi.”

Thông Nương nói:

“Đối với tu sĩ, thực lực mới là tất cả, ngầu lòi không thôi thì có tác dụng khỉ gì chứ? Ngươi nhìn ngoại hình của ta này, cũng xinh đẹp nóng bỏng lắm chứ, thế nhưng thực lực không bằng ngươi, chẳng phải vẫn bị ngươi đánh một trận, nuôi nhốt trong túi thu nhỏ một tấc đấy à. Dù có ngầu lòi đến mức nào đi nữa, nhưng thực lực thấp thì làm ăn được gì chứ?”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Không nói nữa, ngươi có điện thoại kìa.”

Thông Nương nói.

“Điện thoại đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ở chỗ ta.”

Thông Nương vừa nói vừa lấy điện thoại ra giao cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn qua, phát hiện điện thoại di động đang ở chế độ im lặng.

Là Tô thị A Thập Lục gọi tới.

“Ta chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng lúc nào vậy kìa?”

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Thông Nương:

“Là ta chỉnh đấy, tối hôm qua ta không ngủ được nên mở điện thoại chỉnh sang chế độ im lặng để xem phim.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chuyển sang chế độ im lặng để xem phim? Thông Nương biết nghĩ cho người khác như vậy từ bao giờ thế?

...

Tống Thư Hàng lướt ngón tay trên màn hình, nhận cuộc gọi đến:

“Thập Lục đấy hả, chào buổi sáng.”

“Ừ, dậy chưa? Bây giờ ngươi đang ở đâu đấy?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Đang ở ký túc xá trong trường này, hôm qua ở chung với mấy đứa bạn cùng phòng, gần đây không về ký túc xá ngủ, cảm thấy có lỗi với tụi bạn quá.”

“Hì hì, ừ, ta đã thu xếp lại quần áo trong rương rồi, lát nữa đưa ngươi mang đi. Chừng nào ngươi về thế?”

Tô thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Chắc lát nữa về đấy, trước khi về ta sẽ gọi điện báo cho cô biết.”

“Thôi, để ta đi thẳng đến trường tìm ngươi luôn.”

Tô thị A Thập Lục nói.

“Cũng được, vậy ta chờ cô tới.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nói chuyện điện thoại xong, Tống Thư Hàng nghe thấy trên giường của mấy đứa bạn cùng phòng ký túc xá phát ra tiếng động, ba thằng bạn thân lần lượt tỉnh dậy.

Là đồng hồ báo thức của Thổ Ba đánh thức mọi người.

Thổ Ba xoa huyệt thái dương, cười khổ nói:

“Trời ạ, hôm qua quên tắt đồng hồ báo thức.”

Khó lắm hôm qua mới được ngủ ngon một giấc, không nghe thấy tiếng cạch cạch cạch cạch nữa, thế mà sáng ra lại bị đồng hồ đánh thức.

Dương Đức cười đáp:

“Ha ha, tỉnh rồi cũng tốt, đi sớm không bị tắc đường. À Thư Hàng, vừa rồi nghe thấy mày nói chuyện điện thoại, Thập Lục là biệt danh của ai đấy?”

Cao Mỗ Mỗ:

“Tao biết, là cô giáo Tô đúng không? Mới sáng sớm đã buông lời ngon tiếng ngọt, nghe mà ngấy cả người.”

“Đi chết đi!”

Tống Thư Hàng cười mắng:

“Tao mua bữa sáng cho tụi mày rồi đó, trà cũng pha xong. Tao còn có việc, lượn trước đây.”

“Bọn tao hiểu mà, tết trung thu, có phải là muốn đi gặp phụ huynh không? Nhưng mà Thư Hàng này, bây giờ mày mới chỉ là sinh viên đại học năm hai thôi, nhớ đừng tạo ra sinh mạng mới đấy.”

Cao Mỗ Mỗ cười khà khà trêu đùa.

Tống Thư Hàng giơ ngón giữa về phía Cao Mỗ Mỗ:

“Thô bỉ, mày hết thuốc chữa rồi. Tao đã nói quan hệ giữa tao và Thập Lục không như tụi mày tưởng tượng đâu.”

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, con rùa đen nhỏ trên bàn bắt đầu lo lắng không yên.

Vì là tết trung thu nên sinh viên có được một kỳ nghỉ ngắn, Cao Mỗ Mỗ sắp về nhà... Không biết Cao Mỗ Mỗ có mang nó theo không? Nếu không mang theo thì làm sao nó tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ do đại tiểu thư giao phó được đây?

× ×

Tống Thư Hàng thong thả đi đến cửa ra ký túc xá nam, từ đằng xa đã thấy bóng dáng của Tô thị A Thập Lục.

Lúc này hai tay A Thập Lục đang cầm một ổ bánh mì Pháp gặm từ từ.

Tống Thư Hàng vẫy tay chào cô rồi hỏi:

"Thập Lục, đây là bữa sáng của cô đấy à?"

Tô thị A Thập Lục vừa gặm bánh mì vừa trả lời:

"Đã ăn sáng ở nhà rồi nhưng trên đường đến đây thấy một tiệm bán bánh mì mới ra lò, thấy thơm quá nên tiện tay mua ăn thử. Ngươi muốn ăn không?"

"Ta ăn sáng rồi."

Tống Thư Hàng đáp.

[Chậc chậc chậc, EQ gì mà thấp quá thể! Dựa theo tình tiết trong phim ngôn tình, đáng lý lúc này ngươi phải nở một nụ cười tà mị, sau đó cắn một miếng ngay chỗ A Thập Lục vừa gặm mới đúng. Lúc đó A Thập Lục sẽ xấu hổ đỏ bừng mặt.]

Thông Nương dùng phương thức truyền âm nhập mật dạy bảo tống Thư Hàng.

Cô đã hiểu rõ phương pháp tu luyện truyền âm nhập mật từ lâu rồi. Cô đã chứng kiến toàn bộ quá trình lúc Tống Thư Hàng học truyền âm nhập mật mà. Trước kia chẳng qua là do tu vi cảnh giới của cô chưa đủ nên chưa luyện thành thôi.

[Không sao, vẫn còn cứu vãn được. Bây giờ ngươi cứ nói: "Mặc dù ta ăn rồi nhưng vẫn có thể ăn thêm chút nữa", sau đó nhân cơ hội cắn một miếng, tăng độ hảo cảm với người ta.]

Thông Nương tiếp tục truyền âm nhập mật đưa ra ý kiến.

Tống Thư Hàng:

"..."

A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩn người, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào ổ bánh mì Pháp trên tay cô.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô bẻ nửa ổ bánh mì đưa cho Tống Thư Hàng:

"Nè, cho ngươi đó."

Tống Thư Hàng nhận lấy bánh mì:

"À, cám ơn nhé."

"Không có chi."

Tô thị A Thập Lục đáp.

Sau đó hai người sánh vai đi đến căn hộ của Dược Sư.

[Không đạt, hai người các ngươi đều không đạt. Lúc này lẽ ra lúc này Tô thị A Thập Lục phải đưa bánh mì đến trước miệng ngươi mới đúng.]

Thông Nương bình luận.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn đột nhiên nghĩ tới một câu nói mà đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử đã nói.

Đừng xem phim ngôn tình máu chó nhiều quá, sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh!

Hắn đang nghĩ, về sau có nên hạn chế thời gian xem phim ngôn tình của Thông Nương lại không.

...

Sau khi trở lại nhà của Dược Sư, lúc Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục đi lên phòng khách trên lầu lại thấy ti vi trong phòng khách đang mở, còn bé Thi thì đang cuộn mình nằm trên ghế sofa ngủ ngon lành.

Không biết hôm qua cô bé xem ti vi tới mấy giờ nhỉ?

Tống Thư Hàng tắt ti vi, ôm Thi về phòng ngủ của cô bé. Hôm nay là ngày nghỉ, cứ để con bé ngủ cho đã đi vậy.

Sau đó hai người lại lên lầu, đi đến phòng của Phù Sinh Tiên Tử.

Lúc hai người vừa đến chỗ cầu thang, chợt nghe thấy có tiếng nói chuyện từ trong phòng truyền ra.

“Sư phụ, ngài nói gì? Ngài sắp phải cưới một con gâu gâu thay cho đại huynh của ngài á?”

Đây là giọng của hồ yêu Độc Cô Bạch.

Quả nhiên hắn đã ra khỏi cái rương có phong ấn của Bạch tiền bối two rồi.

“Ừ.”

Phù Sinh Tiên Tử đáp lại một tiếng.

“Sao lại như vậy, ta nhất quyết không đồng ý! Sao ngài lại đi lấy vợ thay cho đại huynh được? Bách hợp cái gì chứ, tuyệt đối không được! Hơn nữa khó khăn lắm đại huynh của ngài mới lấy vợ, không phải là chuyện đáng mừng sao? Tại sao phải ngăn cản chứ?”

Hồ yêu nói.

“Không phải vậy, vấn đề là vị Đậu Đậu mà đại huynh cưới là một con chó đực.”

Phù Sinh Tiên Tử thở dài ngao ngán.

“Hả?”

Hai mắt hồ yêu trợn to lên.

Nói cách khác, đại huynh muốn chơi gay ư?

Có lầm không vậy, đại huynh của sư phụ là một người cực kỳ nghiêm túc, sao có thể chơi gay được? Trong này nhất định có âm mưu gì đó!

“Lúc đó ta cũng phản đối dữ lắm nhưng đại huynh không nghe, vậy nên ta quyết định sẽ cưới Đậu Đậu thay đại huynh.”

Phù Sinh Tiên Tử nói.

“Đại huynh hắn nói thế nào?”

Hồ yêu cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ, dường như có mùi âm mưu ở đâu đây.

Phù Sinh Tiên Tử trả lời:

“Đại huynh không thèm quan tâm đến ý kiến phản đối của ta, hắn nói hôn lễ đã định ra rồi thì tuyệt đối không thể thay đổi. Ta nghe vậy bèn giở chiêu uy hiếp ra, nói ta sẽ đánh ngất hắn rồi tham gia hôn lễ thay, thế là đại huynh đồng ý. Sau đó hắn nói hai ngày sau sẽ đưa quần áo chú rể đến phủ của ta.”

Lúc này hồ yêu chỉ biết che trán kêu trời.

Quả nhiên là một âm mưu đã được sắp đặt từ trước.

“Không được, ta không cho sư phụ đi cưới Đậu Đậu đâu.”

Hồ yêu cắn răng nói:

“Nếu thật sự cần người cưới Đậu Đậu thay đại huynh của ngài thì cứ để ta làm cho!”

Hồ yêu quyết định chơi liều luôn, vì sư phụ, hắn có thể làm mọi thứ.

“Ngươi cũng muốn chơi gay à?”

Phù Sinh Tiên Tử trợn tròn mắt hỏi.

Hồ yêu:

“...”

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng mơ bước vào con đường làm gay! Yên tâm đi, sau khi cưới con Đậu Đậu kia về vài ngày thì ta sẽ tìm cơ hội ly hôn với nó.”

Phù Sinh Tiên Tử nói ra kế hoạch của mình.

“Không được, ta tuyệt đối không thể để danh dự của sư phụ ngài bị ảnh hưởng được. Ta sẽ nghĩ cách ngăn cản chuyện này!”

Hồ yêu cắn răng nói.

“Ý ta đã quyết, ta cảnh cáo ngươi đấy, nếu như ngươi dám đánh ngất ta rồi đi cưới con Đậu Đậu kia thay thì cả đời này đừng hòng gặp được ta.”

Phù Sinh Tiên Tử cảnh cáo.

Hồ yêu:

“Vậy ta đi tìm người khác tham gia hôn lễ thay sư phụ, ta có quen mấy vị khuyển yêu tiên tử, nếu như con Đậu Đậu kia lớn lên đẹp trai nam tính thì chắc chắn sẽ có người bằng lòng cưới nó thay ngài. Nếu không được nữa thì ta còn biết mấy vị miêu yêu yêu tử.”

“Ngươi đừng có làm loạn!”

Phù Sinh Tiên Tử nói, sau đó cô lại bổ sung:

“Tuyệt đối không được ép buộc người khác.”

Hồ yêu:

“Ta làm việc thì sư phụ ngài cứ yên tâm, vậy giờ ta đi liên lạc với các cô ấy luôn."

Dứt lời, hồ yêu đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau đó hắn đụng mặt Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục.

"Là ngươi!"

Hồ yêu hét to.

"Ừ, là ta đây."

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp lại.

Hồ yêu nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng một hồi, sau đó đột nhiên nói:

"Ngươi không được có ý nghĩ không an phận với sư phụ, sư phụ là của ta."

Tống Thư Hàng nhún vai một cái:

"Ừ ừ ừ, ta biết rồi."

Hồ yêu lại chuyển mắt nhìn Tô thị A Thập Lục đang đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút:

"Ta còn có việc, gặp lại sau."

"Ừ, nếu như ngươi thật lòng muốn tìm một người đi kết hôn thay Phù Sinh Tiên Tử, ngươi có thể tìm một tiên tử có tên là Sở Sở, như vậy hôn lễ sẽ thuận lợi hơn nhiều."

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

"Không cần ngươi lo!"

Hồ yêu nghiến răng trả lời, sau đó bỏ chạy thật nhanh.

Tống Thư Hàng xoa cằm:

"Thập Lục, cô nói xem, đến lúc đó... người cưới Đậu Đậu sẽ là ai đây?"

Là Phù Sinh Tiên Tử? Là hồ yêu Độc Cô Bạch? Là đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử hay là cô chó cô mèo nào đó?

"Hì hì, ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với hôn lễ của Đậu Đậu rồi đấy."

Tô thị A Thập Lục cười nói.

Hai người tiến vào phòng.

Phù Sinh Tiên Tử đang ngồi trước bàn, một tay chống má, vẻ mặt buồn bực.

Tô thị A Thập Lục lấy rương quần áo ra.

Còn Tống Thư Hàng thì lại nhớ đến chuyện truyền thừa của Thú Thần bộ được phân thành hai phần trong sáng và ngoài tối chuyển dời đi, có nên nói chuyện này cho Phù Sinh Tiên Tử biết không nhỉ?

Thân là thành viên của phần truyền thừa Thú Thần bộ ngoài sáng, biết đâu trong tay cô ấy có manh mối liên quan tới truyền thừa Thú Thần bộ trong tối thì sao?

Chương 1123: Đạo Hữu, Ngươi Cũng Là Người Chuyên Luyện Phòng Ngự À?

“Phù Sinh Tiên Tử, năm xưa Tam Thập Tam Thú Thần Tông còn một nơi truyền thừa bí ẩn trong tối nữa, cô có biết chuyện này không?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

Loại chuyện này không cần phải vòng vo làm gì cho mệt.

Phù Sinh Tiên Tử cũng biết hắn đang cần pháp khí bản mệnh phù hợp, vậy nên khi nói đến những chuyện có liên quan đến Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cứ thẳng thắng mới là thái độ tốt nhất.

Quanh ngôi nhà này có trận pháp do Dược Sư và Bạch Tôn Giả bố trí, có thể ngăn cản không cho ngoại giới tra xét tình hình bên trong, vậy nên nói chuyện ở đây rất an toàn.

“Thần Thú Tông còn một nơi truyền thừa trong tối nữa ư?”

Trên mặt Phù Sinh Tiên Tử lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Đúng vậy, năm đó lúc Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, Thú Thần bộ đã để lại hai nơi truyền thừa một sáng một tối. Tam Thập Tam Thú Thần Tông là truyền thừa ngoài sáng, ngoài ra còn một nơi truyền thừa trong tối nữa. Phù Sinh Tiên Tử, trong tay cô có manh mối gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Phù Sinh Tiên Tử cau mày suy tư, một lát sau cô lắc đầu nói:

“Ta chưa từng nghe ai nói đến chuyện truyền thừa trong tối, nhưng cũng có thể là do năm đó tu vi của ta còn thấp kém, cho nên không có tư cách biết được bí mật trong tông môn. Lần này sau khi trở về, ta sẽ đến di tích Tam Thập Tam Thú Thần Tông một chuyến, xem thử có thể tìm được manh mối gì không. Nếu ta tìm được manh mối tương ứng thì nhất định sẽ liên lạc với Tống tiền bối ngay.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái:

“Chúc tiên tử thuận lợi, ngoài ra rương quần áo này chính là vật phẩm mà sư phụ Trúc Quản Tử để lại cho cô.”

Tô thị A Thập Lục giao rương quần áo kia cho Phù Sinh Tiên Tử.

Phù Sinh Tiên Tử nhận lấy rương, lúc thấy những bộ quần áo với kích thước khác nhau ở bên trong, trong lòng cô lại cảm thấy chua xót, nước mắt không kiềm được mà rơi lã chã.

Những bộ quần áo đủ mọi kích thước này là do sư phụ dựa theo tiêu chuẩn từng độ tuổi khác nhau đặt làm trước cho cô. Có lẽ lúc đặt trước lễ vật tặng cô vào năm đó, trong lòng sư phụ đã có dự cảm trước rồi chăng?

Lần này về lại di tích Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cô phải đi đến một nơi xem thử, nơi đó là địa điểm bí mật riêng của sư phụ. Nếu trong lòng sư phụ có dự cảm trước thì có lẽ sẽ tìm ra một ít manh mối.

Trong lòng cô vẫn còn vướng mắc, vậy nên xác suất muốn tu luyện thành công, báo thù cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông là rất nhỏ... Bây giờ cô đặt hy vọng báo thù lên người đệ tử mình và cả vị Tống tiền bối trước mắt này nữa.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục lặng lẽ rời khỏi phòng Phù Sinh Tiên Tử, để cô ấy có thể khóc một trận cho thỏa, cởi bỏ nút thắt trong lòng.

...

Sau khi hai người đi xuống phòng khách dưới lầu, Tô thị A Thập Lục đột nhiên nói:

“Thư Hàng, hôm nay là tết trung thu à?”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Nói vậy hôm nay là đêm trăng tròn rồi.”

Tô thị A Thập Lục nói:

“Ngươi còn nhớ Đông Qua Thánh Quân không? Hắn nói đêm trăng tròn tiếp theo sẽ tìm tới cửa, nói không chừng chính là hôm nay đấy.”

Tống Thư Hàng:

"..."

"Hì hì hì."

Tô thị A Thập Lục nói:

"Nhưng cá nhân ta cảm thấy Đông Qua Thánh Quân mới vừa tấn thăng Huyền Thánh, chắc chắn cần một ít thời gian để củng cố cảnh giới. Khi trở thành cường giả cấp bậc Huyền Thánh, chỉ việc ổn định củng cố cảnh giới thôi ít nhất cũng cần một năm. Thế nên đêm trăng tròn tiếp theo mà Đông Qua Thánh Quân nói tới hẳn là đêm trăng tròn sang năm mới đúng."

"Hy vọng là vậy."

Tống Thư Hàng đáp.

Nếu là đêm trăng tròn sang năm, vậy hắn còn thời gian một năm để tìm tay đấm đáng gờm... Khụ, là chuẩn bị! Chuẩn bị kế sách đối phó Đông Qua Thánh Quân!

Còn nếu đúng là hôm nay thì đau tim rồi.

"À Thập Lục này, hôm nay cô có rảnh không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô thị A Thập Lục khẽ mỉm cười:

"Muốn dẫn ta đi dạo phố hả?"

"Ha ha ha, chuyện dạo phố không vội, trưa nay ta định mang Thông Nương đi thăm nơi cô ấy sinh ra... Trực giác nói cho ta biết, chỗ đó là một nơi tốt."

Tống Thư Hàng nói.

Nhớ lại cảnh tượng lúc nhập mộng, Xích Tiêu Tử đạo trưởng mang Thông Nương lên ngọn núi cao kia, sau khi lựa chọn cẩn thận mới tìm được một vị trí trồng Thông Nương xuống. Sau đó dặn dò Thông Nương tuyệt đối không được quên nơi cô sinh ra và lớn lên.

Thông Nương có thể hóa thân thành hình người khi chỉ mới đạt cảnh giới tiểu yêu nhất phẩm, nói không chừng có liên quan đến mảnh đất sinh trưởng kia.

[Đồ khốn kiếp, cho dù có là nơi tốt thì đó cũng là của ta. Sao ngươi có thể dùng đồ của ta đi lấy long người yêu của ngươi chứ?]

Thông Nương lập tức truyền âm nhập mật chỉ trích.

Tống Thư Hàng:

"..."

[Ta chưa từng có ý định muốn lấy đồ của cô, ta và Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng coi như là bạn cũ của nhau, ta tuyệt đối sẽ không chiếm đoạt đồ hắn để lại cho cô đâu, cứ yên tâm đi.]

Tống Thư Hàng truyền âm an ủi.

[Ngươi và vị đạo nhân trồng ta có quan hệ rất tốt ư?]

Thông Nương im lặng một chút, sau đó hỏi.

Tống Thư Hàng:

[Nói thế nào đây nhỉ, Xích Tiêu Tử đạo trưởng có ơn dạy nghề với ta.]

[Ta thấy chúng ta thật có duyên, nể tình ta là gốc hành nhỏ do Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng, ngươi hãy thả ta tự do nhé?]

Thông Nương vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng:

[Ha ha.]

Sau khi suy nghĩ một chút, Tô thị A Thập Lục nói:

"Được đó, hôm nay cũng không có việc quan trọng gì, vậy cùng đi thôi."

"Ok, nếu như không có chuyện gì nữa vậy sáng nay chúng ta thu xếp hành lý, sau đó đi xem một chút."

Tống Thư Hàng nói.

Nếu thuận đường, không chừng buổi tối còn có thể về thăm cha mẹ một chút, dù sao hôm nay cũng là tết trung thu mà.

[Đợi đã, mấy thứ ta mua trên mạng vẫn chưa được gửi tới.]

Thông Nương vội la lên.

Tống Thư Hàng:

"..."

Mấy thứ đó có dùng được đâu mà kêu?

Trong lúc đang nói chuyện, điện thoại của Tống Thư Hàng bỗng reo lên. Hắn lấy điện thoại ra xem thử, nhưng ngay sau đó chỉ muốn ném điện thoại đi luôn.

Bởi vì người gọi tới chính là Tạo Hóa Pháp Vương, lần này không phải số nước ngoài mà là số thường dùng của ngài ấy.

Tạo Hóa tiền bối gọi điện tới làm gì thế nhỉ? Chẳng lẽ lần trước hát chưa đã cho nên lại muốn hát tiếp ư? Hay là có ca khúc mới, háo hức muốn chia sẻ với hắn?

Tống Thư Hàng cắn răng, chỉnh âm lượng xuống mức nhỏ nhất rồi đưa điện thoại cách mình thật xa.

“Thập Lục, cô phong bế thính giác lại, chú ý an toàn đấy.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tô thị A Thập Lục:

“Sao vậy?”

“Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối gọi điện tới.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô thị A Thập Lục lập tức ngoan ngoan phong bế thính giác, thậm chí còn đưa tay bị kín tai lại.

Tống Thư Hàng dè dặt nhận cuộc gọi.

“Alo, chào Thư Hàng tiểu hữu.”

Tiếng của Tạo Hóa Pháp Vương truyền ra:

“Trung thu vui vẻ nhé.”

“Cảm ơn Tạo Hóa tiền bối.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Còn nhớ chuyện hôm qua ta nói với ngươi không? Đấu Chiến Phật Tông của ta có ba vị đệ tử xuống núi, hôm nay đã chạy tới khu Giang Nam rồi, chắc chừng hơn nửa tiếng nữa sẽ đến đấy. Hôm nay ngươi chờ bọn họ đến rồi đóng dấu cho bọn họ nhé. À mà ngươi vẫn còn ở khu Giang Nam chứ hả?”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

“Sẽ đến vào sáng hôm nay ư? Ok, bây giờ ta đang ở trong nhà của Dược Sư.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy thì làm phiền Thư Hàng tiểu hữu nhé. Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này, hôm qua ta mới viết một ca khúc mới, ngươi có muốn nghe không?”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

"A lô? A lô? Pháp Vương tiền bối, ngươi đang nói gì vậy? Ta không nghe rõ... Alo, alo~ Chết tiệt, cái điện thoại mới mua chết bầm này bị gì thế không biết? Sóng gì mà yếu quá thể! Pháp Vương tiền bối, ngài có nghe thấy ta nói gì không? Sóng bên ta yếu quá, có chuyện gì để nói sau nhé."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm mấy cẩu, sau đó bình tĩnh cúp điện thoại.

Tạo Hóa Pháp Vương đang ở nơi đất khách quê người xa xôi:

"..."

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Mà lúc này, tại cửa ra trạm Hắc Tượng ở ga tàu điện ngầm gần đại học Giang Nam.

Có ba vị hòa thượng chen lấn ra khỏi ga tàu điện ngầm.

Hình như ba vị hòa thượng này là anh em sinh ba, dáng dấp cao to vạm vỡ, mặt mày dữ tợn y chang nhau. Cơ bắp trên người nổi lên cuồn cuộn, còn bóng loáng lóe sáng.

Vừa nhìn tạo hình này là biết bọn họ là hòa thượng theo trường phái vũ lực có sức chiến đấu bùng nổ.

Người đi đường xung quanh thấy thể hình của bọn họ như vậy thì cách bọn họ xa một chút theo bản năng.

"Nơi này chính là đại học Giang Nam đấy à? Đúng là một nơi phong thủy bảo địa."

Hòa thượng cơ bắp số 1 cảm thán.

"Giờ chúng ta đi đường nào đây?"

Hòa thượng cơ bắp số 2 hỏi.

"Bắt xe đi."

Hòa thượng cơ bắp số 3 nói.

Hòa thượng cơ bắp số 1:

"Ta không mang theo tiền."

Hòa thượng cơ bắp số 2:

"Ta cũng không mang."

Dứt lời, hai người đồng loạt nhìn về số 3.

Hòa thượng cơ bắp số 3:

"Cái đệch, lần nào hai tên hèn hạ các ngươi cũng chơi chiêu này, không thấy mệt à?”

“Bởi vì ta biết lần nào đi ra ngoài, Hoành Thông sư đệ ngươi cũng sẽ mang theo tiền.”

Hòa thượng cơ bắp số 1 nói.

“Nếu ngươi đã mang theo tiền rồi thì đương nhiên là ta và Hoành Pháp sư huynh sẽ không mang, mang tiền rất mệt mỏi.”

Hòa thượng cơ bắp số 2 bổ sung.

“Ha ha.”

Hòa thượng cơ bắp số 3 Hoành Thông sư huynh cười nhạt:

“Hoành Pháp, Hoành Hải sư huynh, hai người các ngươi ngây thơ quá rồi. Chủ nghĩa kinh nghiệm(*) hại chết người đấy, lần này... ta cũng không mang tiền.”

“Ta.”

Đại sư huynh Hoành Pháp ngẩng đầu nhìn trời.

“Fuck.”

Nhị sư huynh Hoành Hải cũng ngẩng đầu nhìn trời.

“Vậy giờ làm sao đây?”

Tiểu sư đệ Hoành Thông hỏi.

Có tiền đi khắp thiên hạ, không tiền nửa bước khó đi. Cổ nhân dạy cấm có sai.

“Gọi điện cho Bá Tống tiền bối, nhờ ngài ấy tới đón chúng ta vậy.”

Đại sư huynh Hoành Pháp đưa ra ý kiến.

“Ngươi có số điện thoại của Bá Tống tiền bối không?”

Nhị sư huynh Hoành Hải hỏi.

“Đừng nhìn ta, ta cũng không có. »

Tiểu sư đệ Hoành Thông lắc đầu nói:

“Nhưng ta biết vị trí nơi ở cụ thể của Bá Tống tiền bối, giờ chúng ta đi bộ qua đó.”

“Đành phải vậy thôi, đi bộ cũng là một loại tu luyện, chúng ta chạy nào.”

Đại sư huynh Hoành Pháp nói.

Ba tên hòa thượng với khuôn mặt dữ tợn bắt đầu chạy như bay.

“Hello~~ ba vị đạo hữu, xin chào các ngươi.”

Lúc này bỗng một giọng nói vang lên bên tai ba vị hòa thượng cơ bắp.

Ba người quay đầu lại nhìn thì thấy một soái ca có mái tóc dài màu vàng đang vẫy tay với bọn họ.

Vị anh đẹp trai tóc vàng này có thân hình thon dài mảnh khảnh, mái tóc dài được cột cao lên, khuôn mặt đẹp như con gái. Trên người hắn mơ hồ tản ra khí tức của công pháp Đạo môn chính tông, hơn nữa trực giác cho biết cảnh giới của người này không thấp.

“Xin chào đạo hữu.”

Ba vị hòa thượng cơ bắp lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, thi lễ chào anh đẹp trai tóc vàng.

[Ba vị đạo hữu, ta thấy thân thể các ngươi cường tráng mạnh mẽ, thể hình mang theo màu sáng bóng của kim loại, các ngươi tu luyện công pháp phòng ngự đúng không?]

anh đẹp trai tóc vàng truyền âm nhập mật nói.

Đại sư huynh Hoành Pháp gật đầu coi như đáp lại. Đây cũng không phải chuyện bí mật gì, bọn họ còn chưa đạt tới cảnh giới phản phác quy chân, chỉ cần là người có nhãn lực, vừa liếc mắt là có thể nhìn ra bọn họ là phật tu thuộc hệ luyện thể.

[Trùng hợp ghê, thật ra ta cũng đi theo phòng ngự chi đạo. Ba vị đạo hữu đang chạy đi đâu vậy, nếu như thuận đường thì chúng ta có thể vừa đi vừa trao đổi tâm đắc về phòng ngự với nhau được không?]

anh đẹp trai tóc vàng vui vẻ nói.

Chú thích:

(*) Chủ nghĩa kinh nghiệm hay chủ nghĩa duy nghiệm (Empiricism) là một khuynh hướng lý thuyết về tri thức triết học với đặc điểm nhấn mạnh vai trò của trải nghiệm. Trải nghiệm có thể được hiểu là bao gồm tất cả các nội dung của ý thức hoặc nó có thể được giới hạn trong dữ liệu của các giác quan mà thôi. (Nguồn Wikipedia)

Chương 1124: Bá Tống, Tối Nay Đừng Chạy!

Hình như trên người anh đẹp trai tóc vàng tự mang “hào quang thân thiện”, chỉ nói vài ba lời đã làm cho ba hòa thường cơ bắp của Đấu Chiến Phật Tông thả lỏng cảnh giác.

Dường như có một loại sức mạnh vô hình nào đó đang tác động đến bọn họ, làm bọn họ có cảm giác vị anh đẹp trai tóc vàng này là một đạo hữu có thể gần gũi.

“Bọn ta đang định đi đến đại học Giang Nam, khổ nỗi trong tay không có tiền, không thể gọi taxi được.”

Nhị sư huynh Hoành Hải trả lời.

“Ơ? Các vị đạo hữu không dùng điện thoại di động ư? Bây giờ chỉ cần cài đặt app trên điện thoại là có thể lên mạng đặt xe trả tiền online, rất tiện lợi.”

Anh đẹp trai tóc vàng tò mò hỏi.

“Trong điện thoại cũng không có tiền.”

Đại sư huynh Hoành Pháp nói.

“Ta cũng vậy.”

Nhị sư huynh Hoành Hải đáp.

“Hôm qua ta cố ý chuyển toàn bộ tiền đi rồi, không còn một xu nào hết.”

Tiểu sư đệ Hoành Thông trả lời.

Anh đẹp trai tóc vàng:

“...”

“Đạo hữu có thuận đường không?”

Đại sư huynh Hoành Pháp hỏi.

Anh đẹp trai tóc vàng mỉm cười nói:

“Thuận đường, ta cũng đang định đi đến đại học Giang Nam đây. Thật ra đa số hành khách xuống trạm Hắc Tượng đều muốn đi đến đại học Giang Nam.

“Vậy đạo hữu gọi xe chưa? Có thể cho bọn ta đi nhờ một đoạn được không?"

Tiểu sư đệ Hoành Thông nói.

Anh đẹp trai tóc vàng:

"..."

"Không được ư?"

Nhị sư huynh Hoành Hải hỏi.

"Không phải không được, mà là nơi này cách đại học Giang Nam rất gần, đi bộ cũng không mất bao nhiêu thời gian cả."

Anh đẹp trai tóc vàng cười nói:

"Nếu ba vị đạo hữu không quen thuộc đường xá ở đây thì có thể đi chung với ta."

Vì vậy dưới sự ảnh hưởng của loại hào quang thân thiện quỷ dị kia, ba vị đệ tử Đấu Chiến Phật Tông cứ thế đi theo sau anh đẹp trai tóc vàng đến đại học Giang Nam.

Cũng may anh đẹp trai tóc vàng không có ác ý, nếu không dù ba người có bị bán đi cũng không biết gì.

...

Trên đường đi, anh đẹp trai tóc vàng bắt đầu trao đổi về phòng ngự chi đạo với ba vị đệ tử của Đấu Chiến Phật Tông.

Lúc hắn nói về phòng ngự chi đạo, nội dung rất sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, những đạo lý phức tạp cũng trở nên cực kỳ đơn giản.

Ban đầu lúc nghe anh đẹp trai tóc vàng tự xưng là "tinh thông phòng ngự chi đạo", ba vị đệ tử của Đấu Chiến Phật Tông thầm khịt mũi khinh thường.

Thân thể tên này mảnh khảnh như đàn bà thế kia còn dám tự xưng tinh thông phòng ngự chi đạo? Xì~~

Nhưng sau khi anh đẹp trai tóc vàng bắt đầu trao đổi với ba người, bọn họ mới biết được đối phương trâu bò đến cỡ nào. Đủ loại thủ đoạn, đủ mọi cái hay về phòng ngự chi đạo, đối phương vừa mở miệng đã có thể xuất khẩu thành văn, giảng giải rõ ràng mạch lạc.

Chỉ qua mấy phút ngắn ngủi, bọn họ đã hiểu sâu hơn phòng ngự chi đạo, rất nhiều chi tiết trước kia không cách nào nghĩ thông suốt, bây giờ lại hiểu ra toàn bộ.

Đi một hồi, bốn người tiến vào một hẻm nhỏ không người.

Bởi vì ở đây dân cư thưa thớt vậy nên bốn người trao đổi càng thêm thuận tiện, không bị ràng buộc gì cả.

“Phòng ngự chi đạo của đạo hữu quả thật tuyệt diệu, Hoành Pháp bội phục.”

Hoành Pháp chắp hai tay trước ngực, thi lễ với anh đẹp trai tóc vàng. Chỉ giao lưu với đối phương qua mấy phút đồng hồ ngắn ngủi vậy mà bọn họ đã nhận được lợi ích còn hơn cả nghe giảng pháp, có thể nói là chịu ơn truyền nghề.

“Không biết đạo hữu đang tu luyện công pháp phòng ngự gì?”

Hai mắt nhị sư huynh Hoành Hải tỏa sáng như đèn pha.

Anh đẹp trai tóc vàng đột nhiên khựng lại một chút.

Chết toi, làm lố quá rồi! Hắn thấy ba hạt giống tốt thích hợp tu luyện phòng ngự chi đạo nên nhất thời nổi hứng, không nhịn được chỉ điểm mấy câu, hy vọng giúp cho phòng ngự chi đạo càng thêm hưng thịnh, không ngờ lại chỉ điểm quá mức...

Không được, thế này không phù hợp với kế hoạch làm việc khiêm tốn của hắn, bây giờ chưa phải là lúc khoe tài ra.

Vì duy trì phong cách khiêm tốn, lần này ra ngoài hắn không chỉ thay đổi thể hình và khuôn mặt, đổi ngoại hình sang phong cách nhu hòa, mà còn áp chế cả cảnh giới và khí tức, dùng hơn trăm loại thủ đoạn che giấu thân phận của mình.

Hắn đã làm nhiều như vậy, không thể thất bại trong gang tấc được!

Vì vậy anh đẹp trai tóc vàng khẽ mỉm cười nói:

“Thật ra ta chỉ là một người thuộc trường phái lý luận thôi. Mặc dù ta tu luyện Kim Ngưu Công nhưng trình độ tu luyện của bản thân lại rất bình thường. Ta cũng chỉ mới luyện bộ Kim Ngưu Công này đến cảnh giới tiểu thành.”

“Kim Ngưu Công ư? Chưa nghe bao giờ. Cảnh giới tiểu thành lợi hại đến mức nào? Nếu chém một đao vào cánh tay thì có thể ngăn nổi không?”

Tiểu sư đệ Hoành Thông tò mò hỏi.

Anh đẹp trai tóc vàng tiếp tục cười nói:

“Kim Ngưu Công cũng được coi là một bộ công pháp phòng ngự tốt, nhưng do ta tu luyện không đến nơi đến chốn. Trong trường hợp bình thường, nếu tu sĩ cùng cảnh giới chỉ dùng sức mạnh cắt một nhát lên cánh tay ta, vậy thì chỉ có thể để lại một vết đỏ mà thôi.”

Mặc dù hắn phải khiêm tốn nhưng cũng không thể để ba tên tiểu tử này xem thường được. Khi đạt đến cảnh giới tiểu thành, lúc tu sĩ cùng cảnh giới dùng dao cắt xuống một phát chỉ có thể để lại một vệt đỏ, đây đã là công pháp phòng ngự cao cấp rồi đấy.

Anh đẹp trai tóc vàng vừa nói xong, tiểu sư đệ Hoành Thông bỗng cười khà khà:

“Đạo hữu, Kim Ngưu Công của ngươi không được rồi, Ngọc Tượng Thần Thể của ta cũng chỉ mới luyện đến cảnh giới tiểu thành nhưng hiệu quả tốt hơn Kim Ngưu Công của ngươi nhiều lắm.”

Nói xong, tiểu sư đệ Hoành Thông rút một con dao răng cưa dài 30cm từ trong ống quần ra. Có trời mới biết tên này mang hung khí lên xe bằng cách nào?

Sau đó hắn cầm dao răng cưa bắt đầu cưa nhiệt tình lên cánh tay mình. Một loạt âm thanh chói tai như tiếng kim loại cạ vào nhau vang lên, chỉ thấy trên cánh tay của tiểu sư đệ Hoành Thông tóe ra tia lửa, thế nhưng dao răng cưa lại chẳng tạo ra được chút thương tổn nào.

“Đạo hữu, ngươi thấy Ngọc Tượng Thần Thể của ta có khủng không? Tu sĩ cùng cảnh giới cắt xuống một dao, ngay cả cọng tóc gáy cũng không đả động đến được chứ nói chi để lại một vệt đỏ. Cho dù có ra sức mà cắt cũng không thể gây ra chút thương tổn nào đối với thân thể. Ngọc Tượng Thần Thể của ta có ghê không?”

Tiểu sư đệ Hoành Thông cười khà khà, khoe khoang vô cùng đắc ý.

Khóe miệng anh đẹp trai tóc vàng mỹ co giật mấy cái.

“Ngu ngốc, không được vô lễ với đạo hữu!”

Hoành Hải sư huynh vỗ ngay một phát vào gáy tiểu sư đệ.

Cho dù vị đạo hữu tóc vàng này thuộc phái lý luận nhưng vừa rồi hắn đã chỉ điểm cho ba sư huynh đệ bọn họ, thế mà tiểu sư đệ lại vả mặt đối phương với vẻ mặt đắc ý như vậy, thật sự là quá bất lịch sự!

Hoành Thông hét thảm một tiếng, giơ tay ôm gáy ngồi xổm xuống. Thật ra đại sư huynh đánh không đau mấy nhưng hắn phải giả bộ rất đau, nếu không lúc về đại sư huynh sẽ treo ngược hắn lên đánh một trận nên thân cho xem.

“Xin lỗi đạo hữu nhé, vị tiểu sư đệ này của ta bị thủng não, nếu có chỗ nào đắc tội xin hãy tha lỗi cho. Ta bảo đảm hắn không có ác ý gì đâu.”

Hoành Pháp ôm quyền xin lỗi anh đẹp trai tóc vàng.

Anh đẹp trai tóc vàng khẽ mỉm cười rồi nói:

“Không sao, tiểu sư đệ của ngươi đơn thuần chân thành, tâm tính như vậy rất phù hợp với phòng ngự chi đạo.”

Ừ... Bởi vì quá ngốc nghếch đáng yêu nên cứ ngoan ngoãn làm một tấm khiên thịt sẽ tốt hơn.

Bốn người lại bắt đầu trao đổi, vừa đi vừa nói chuyện.

“Đúng rồi, lúc nãy ta nghe ba vị đạo hữu nhắc tới Bá Tống, là vị nghìn năm đệ nhất thánh kia ư?”

Anh đẹp trai tóc vàng mỉm cười hỏi.

Hai mắt Hoành Pháp hơi sáng lên.

Chẳng lẽ anh đẹp trai tóc vàng tiếp cận bọn họ là vì Bá Tống tiền bối ư? Định thông qua bọn họ để tiếp cận nghìn năm đệ nhất thánh?

Đây cũng là chuyện thường tình thôi mà. Đổi lại là bọn họ, nếu biết đạo hữu cạnh mình đây là hậu bối của nghìn năm đệ nhất thánh thì bọn họ cũng sẽ nghĩ mọi cách đi tiếp cận thôi.

Lúc này, tiểu sư đệ Hoành Thông trả lời:

“Đúng vậy, vị Bá Tống tiền bối mà bọn ta muốn tìm chính là nghìn năm đệ nhất thánh. Bọn ta đang định tới nhờ ngài ấy đóng cho một con dấu.”

“Đóng dấu? Chẳng lẽ ba vị muốn làm đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh à?”

Anh đẹp trai tóc vàng hỏi.

Ba người này là hạt giống tốt thích hợp tu luyện phòng ngự chi đạo, nếu làm đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh chẳng phải sẽ đáng tiếc lắm sao?

Thấy tiểu sư đệ nhanh mồm nhanh miệng nói toẹt ra hết mọi chuyện, Hoành Pháp cũng bất đắc dĩ vô cùng, sau đó hắn đành phải lên tiếng nói:

“Không phải, chúng ta nhờ Bá Tống tiền bối đóng dấu là để đề phòng.”

“Đề phòng? Phòng ai?”

Anh đẹp trai tóc vàng nghi ngờ nói.

Lúc này nhị sư huynh Hoành Hải bổ sung:

“Để ta nói cho đạo hữu biết, người chúng ta muốn phòng chính là nghìn năm đệ tứ thánh, Thiên Nhai Tử Huyền Thánh!”

“Các ngươi có thù oán với Thiên Nhai Tử Huyền Thánh à?”

Trên mặt anh đẹp trai tóc vàng hiện lên vẻ nghi hoặc, sao chuyện này càng nói càng rối thế, quan hệ thật phức tạp.

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, chuyện cũng không phải như vậy. Chúng ta không có thù oán gì với Thiên Nhai Tử Huyền Thánh hết, chẳng qua là... trước kia danh tiếng của Thiên Nhai Tử Huyền Thánh không tốt lắm. Hắn chính là “Truyền Công Cuồng” tiếng tăm lừng lẫy, chuyện hắn thích làm nhất là truyền công lực tinh thuần trên người mình cho tu sĩ trẻ tuổi. Trong những tu sĩ bị hắn truyền công, mười người thì có đến tám kẻ sẽ táng thân dưới thiên kiếp, pháp môn truyền công của hắn cực kỳ đáng sợ.”

Hoành Hải giải thích:

“Mà sau khi Thiên Nhai Tử Huyền Thánh tấn thăng bát phẩm, nắm giữ thánh ấn có chức năng đóng dấu, chỉ cần hắn đóng dấu lên người nào đó là có thể cách không truyền công, đáng sợ vô cùng.”

“Định mệnh, chức năng đóng dấu còn được vận dụng như vậy nữa à?”

Anh đẹp trai tóc vàng trợn mắt há mồm, kinh ngạc không thôi.

“Chỉ có thể nói trời diệt đại tu chân giới ta rồi.”

Nhị sư huynh Hoành Hải thở dài ngao ngán.

“Thế nên việc đầu tiên mà ba sư huynh đệ bọn ta làm ngay sau khi xuống núi chính là tìm tới chỗ Bá Tống tiền bối, nhờ ngài ấy đóng cho một con dấu, như vậy có thể phòng ngừa tránh bị Thiên Nhai Tử Huyền Thánh lén đóng dấu, cách không truyền công!”

Tiểu sư đệ Hoành Thông tiếp lời.

“Thì ra là vậy, thế các ngươi không sợ Bá Tống Huyền Thánh cũng cách không truyền công lên người các ngươi à?”

Anh đẹp trai tóc vàng hỏi.

“Không sợ, Bá Tống Huyền Thánh là trưởng bối của bọn ta, sẽ không làm loại chuyện đó đâu. Hơn nữa sau này sẽ có rất nhiều đệ tử đến chỗ ngài ấy nhờ đóng dấu. Nếu Bá Tống Huyền Thánh muốn truyền công thì có thể chia công lực ra làm rất nhiều phần rồi truyền cho mọi người, nói không chừng mọi người còn được lợi nữa ấy chứ.”

Tiểu sư đệ Hoành Thông lại vô tình tiết lộ bí mật.

“Thì ra là vậy.”

Anh đẹp trai tóc vàng lặng lẽ gật đầu.

Sau khi nghe xong mọi chuyện, trong lòng hắn không khỏi đánh giá Bá Tống Huyền Thánh cao hơn một chút, xem ra đối phương là một người có phẩm hạnh tốt.

“Đạo hữu, ngươi cũng muốn gặp mặt Bá Tống Huyền Thánh ư? Có cần ta giới thiệu giúp không?”

Lúc này, Hoành Pháp lên tiếng hỏi.

Sau khi trò chuyện với nhau, hắn cảm thấy mình và vị anh đẹp trai tóc vàng này rất hợp ý. Nếu như đối phương muốn gặp Bá Tống tiền bối, hắn có thể giúp thông báo cho Bá Tống tiền bối một tiếng, xem thử Bá Tống tiền bối có bằng lòng gặp mặt đối phương không.

Anh đẹp trai tóc vàng khẽ lắc đầu rồi nói:

“Cám ơn ý tốt của đạo hữu, mặc dù ta cũng rất muốn gặp Bá Tống Huyền Thánh nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, ta còn bận những chuyện khác nữa.”

Tối nay mới là thời điểm hắn gặp mặt Bá Tống Huyền Thánh, bây giờ... vẫn còn quá sớm.

Hắn chính là Đông Qua Thánh Quân, nghìn năm đệ ngũ thánh.

Hôm nay là tết trung thu, là đêm trăng tròn, hắn tới đây là để khiêu chiến nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh!

Buổi tối mới là võ đài của hắn và Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh, chắc hẳn ngươi không ngờ rằng ta đã đến rồi chứ gì?

Tất cả mọi người đều tưởng rằng ta còn đang củng cố cảnh giới, phải sang năm mới có thể tới khiêu chiến ngươi, nhưng ta càng muốn làm mọi người bất ngờ.

Một trận chiến lịch sử sẽ diễn ra tại khu Giang Nam vào tối nay, Bá Tống ngươi đừng hòng chạy!

Chương 1125: Quả Nhiên Có Thuật Phân Thân Spam Nhóm Chat Trong Truyền Thuyết

Hơn nữa vì để trận chiến đêm trăng tròn tối nay được tiến hành thuận lợi, Đông Qua Thánh Quân còn chuẩn bị rất nhiều thứ.

Ví dụ như... Hắn đã chuẩn bị sẵn phù bảo Khu Vân thuật cỡ lớn, nếu tối nay sắc trời không tốt, mây đen che mất mặt trăng thì chỉ cần kích hoạt phù bảo Khu Vân thuật cỡ lớn này, mây đen sẽ tan biến ngay lập tức, bảo đảm tối nay người dân khu Giang Nam đều có thể thưởng thức một đêm trăng tròn trăng sáng trưng.

Nếu như tối nay mặt trăng không đủ lớn ấy à, hắn đã tự mang theo một phông nền trăng tròn. Sau khi phóng nó ra, người dân trong khu Giang Nam sẽ thấy được một mặt trăng tròn siêu cấp, lớn nhất từ trước tới nay, bảo đảm được ngắm thỏa thích.

Trung thu năm nay, người dân khu Giang Nam đúng là có số hưởng mà.

...

Trong căn hộ của Dược Sư.

Tống Thư Hàng liên tục ký nhận hết mấy đợt chuyển phát nhanh, chính là đống trang bị mà Thông Nương đã đặt mua trước đó, nào là áo khoác chống gió, bình nước, nào là bánh quy, lương khô...

Tu sĩ cần quái gì mấy thứ này chứ? Một viên tích cốc đan là có thể thay thế tất cả đồ ăn thức uống.

Hơn nữa mới sáng sớm mà sao mấy cậu nhân viên chuyển phát nhanh làm việc chăm chỉ thế không biết, hết cậu này đến cậu khác chạy tới giao đồ. Là do Thông Nương giở trò hay là do Tư Mã Giang đây?

Sau khi thu liền mấy đợt chuyển phát nhanh, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên cảm giác bất an.

“Sao vậy?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Trực giác nói cho ta biết, cứ tiếp tục ở lại chỗ này rất có thể sẽ gặp rắc rối.”

Tô thị A Thập Lục:

“Vậy giờ chúng ta rời đi luôn hay sao?”

Hôm nay chuẩn bị đi đến nơi Thông Nương sinh ra, lên đường sớm một chút cũng tốt.

“Đợi chút, chờ mấy vị đệ tử trong tông môn của Tạo Hóa Pháp Vương đến đây, đóng dấu cho bọn họ xong rồi chúng ta lập tức rời đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn dừng trong giây lát sau đó lại bổ sung:

“Cô nói xem, có khi nào Đông Qua Thánh Quân sẽ tới đúng vào hôm nay không?”

“Nếu ngươi có loại dự cảm này, vậy xác suất Đông Qua Thánh Quân tới đây vào tối nay rất lớn đấy.”

Tô thị A Thập Lục trả lời nghiêm túc.

Trực giác của tu sĩ cực kỳ nhạy bén, đặc biệt là về một số chuyện xấu trong tương lai mà bản thân sắp gặp phải, lúc đó trong lòng sẽ sinh ra cảm ứng bất an không rõ từ đâu mà có.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Vị Đông Qua Thánh Quân này cũng nóng vội thật đấy.”

Nếu như Đông Qua Thánh Quân tới đây vào hôm nay thật, vậy ít nhất hắn phải chuẩn bị sẵn thủ đoạn đối phó mới được.

“Vậy thì chờ đóng dấu cho hậu bối của Tạo Hóa Pháp Vương xong thì chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức.”

Tô thị A Thập Lục nói:

“Nhưng ta nghĩ dựa vào cảnh giới cấp bậc Huyền Thánh của Đông Qua Thánh Quân, cho dù chúng ta có rời đi ngay... cũng sẽ bị theo dõi tìm ra thôi.”

“Để ta hỏi Bạch tiền bối thử xem có diệu kế gì để đối phó Đông Qua Thánh Quân không.”

Tống Thư Hàng gửi một tờ giấy cho Bạch tiền bối:

[Bạch tiền bối, khi nào ngài mới độ kiếp xong đi ra vậy?]

Bạch tiền bối trả lời Tống Thư Hàng rất nhanh:

[Trong thời gian ngắn không đi ra được, đang high, hơn nữa còn high hơi quá mức~]

High quá mức là có ý gì?

[Thiên kiếp lại xảy ra vấn đề gì sao? Ngoài bom hạt nhân thiên kiếp còn xuất hiện loại hình khác nữa ư?]

Tống Thư Hàng lại chuyển giấy qua, lo lắng hỏi thăm.

Bạch tiền bối trả lời:

[Trước mắt loại hình mạnh nhất vẫn là bom nhiệt hạch, nhưng lần này chúng nó lại xếp thành một kiếm trận công kích ta, nhìn hoành tráng lắm. Uy lực của kiếm trận này rất mạnh, đợi chút nhé, bản thể của ta gặp rắc rối, để ta vượt qua đợt thiên kiếp này đã. Ta cảm thấy hứng thú với kiếm trận siêu cấp này nên muốn tìm hiểu kỹ nó. Chờ sau khi ra ngoài thì ta sẽ bố trí kiếm trận này cho ngươi xem. Ta định gọi nó là kiếm trận thiên kiếp, tên này rất dễ nhớ.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong thế giới thiên kiếp, Bạch tiền bối còn mang theo phân thân nói chuyện phiếm với hắn nữa à?

Hèn gì gần đây lúc nói chuyện với Bạch tiền bối, ngài ấy trả lời lại rất nhanh. Đây ắt hẳn chính là “thuật phân thân spam nhóm chat” bí truyền của nhóm Cửu Châu số 1!

Hắn vẫn chưa học được thuật phân thân spam nhóm chat này... Chắc chắn là do cấp bậc trong nhóm của hắn còn chưa đủ. Chờ hắn trở thành thành viên cao cấp trong nhóm, ắt hẳn sẽ có lão tiền bối ẩn trong nhóm đột nhiên gửi tin chat riêng, truyền thụ thuật phân thân spam nhóm chat cho hắn!

Chừng nửa phút sau, Bạch tiền bối lại chuyển giấy đến:

[Ngươi tìm ta có chuyện gì không? À này, giấy trả lời bên ta sắp hết rồi, nhớ đưa một cuốn vở khác qua.]

Tống Thư Hàng:

[Rất có thể Đông Qua Thánh Quân sẽ tìm ta quyết đấu vào ngày hôm nay, trực giác của ta cảm thấy rất bất an. Ngài vẫn là phân thân của Bạch tiền bối à?]

Viết câu trả lời xong, Tống Thư Hàng còn gửi một quyển vở qua cho Bạch Tôn Giả.

Bạch tiền bối:

[Hôm nay đã là đêm trăng tròn rồi à? PS: Ta là phân thân mới, phân thân nói chuyện với ngươi lúc nãy đã nổ nát bấy rồi. Uy lực của kiếm trận thiên kiếp thật ghê gớm!]

Tống Thư Hàng:

“...”

Phân thân one của Bạch tiền bối mới ra sân chưa được nửa phút đã hy sinh anh dũng.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhấc bút viết:

[Đúng vậy, hôm nay là tết trung thu, đúng là ngày trăng tròn.]

Phân thân two của Bạch tiền bối trả lời:

[Tên lửa và bom nguyên tử thiên kiếp không nổ được ở hiện thế, chỉ có thể dùng để uy hiếp. Nhưng đối thủ là Huyền Thánh bát phẩm, chỉ dùng vũ khí hạt nhân chưa chắc uy hiếp được đối phương.]

Tống Thư Hàng:

[Đúng đúng đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Vũ khí thiên kiếp không thể nổ mà ta thì chẳng khác gì một con hổ giấy, tâm lý ta yếu lắm, không chơi nổi trò cáo mượn oai hùm đâu. Bạch tiền bối có diệu kế gì không?]

Phân thân two của Bạch tiền bối:

[Hay là dùng kiểu đầu hàng mãnh hổ lạc địa của Thông Nương thử xem? Chứ đến lúc đó chắc chắn là người không đánh lại đối phương rồi.]

Bạch tiền bối cũng biết trên người Thông Nương có một bộ tuyệt kỹ, trong đó có kiểu đầu hàng rất trâu bò này.

Phân thân two của Bạch tiền bối:

[Còn nếu không được nữa thì ngươi cứ trốn vào trong thế giới hạch tâm đi, chờ ta độ kiếp xong đi ra lại giúp ngươi một tay.]

[Giúp bằng cách nào?]

Tống Thư Hàng hỏi.

[Ta nhớ thánh ấn có một chức năng là cách không truyền pháp đúng không? Đến lúc đó để ta đóng một con dấu, sau đó cách không truyền pháp để ngươi đi lên chơi với Đông Qua Thánh Quân. Thôi không nói nữa, tình hình chiến đấu bên chỗ bản thể quá dữ dội, ta đi qua đó đây. Chắc ta cũng sắp phải hy sinh anh dũng rồi, tạm biệt.]

Phân thân two của Bạch tiền bối trả lời.

Tô thị A Thập Lục ở bên cạnh:

"..."

Tống Thư Hàng:

"..."

Không biết còn cơ hội gặp lại vị phân thân two này của Bạch tiền bối không? Chắc là do thường tiếp xúc với Bạch tiền bối two hay đi dạo quanh ở hiện thế, vậy nên trong tiềm thức hắn rất có thiện cảm với tổ hợp từ ngữ Bạch tiền bối + two.

Đúng rồi, Bạch tiền bối two còn ở đây không nhỉ?

Nếu như ngài ấy ở đây thì có cách nào giúp hắn một tay không?

Tống Thư Hàng ngửa mặt lên trời rồi kêu:

"Tít tít tít tít tít~~"

Nhìn trời, sao hôm nay xưng hô liên quan tới Bạch tiền bối two lại bị che mất thế này?

"Ngươi làm gì thế?"

Tô thị A Thập Lục tò mò hỏi.

"Kêu gọi tay đấm cừ khôi."

Tống Thư Hàng cười trừ, sau đó kêu gọi ở trong đầu:

"Bạch tiền bối two, ui chao sai rồi, Bạch tiền bối, Bạch tiền bối~~"

Chắc hôm nay Bạch tiền bối two đi dạo xa quá, không đáp lại Tống Thư Hàng.

Lúc này, ở dưới lầu bỗng truyền đến tiếng chuông cửa.

Tống Thư Hàng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn thử thì thấy ba vị hòa thường cơ bắp đang đứng ở cửa, trên mặt hiện lên vẻ căng thẳng.

Là ba vị đệ tử trong tông môn của Tạo Hóa Pháp Vương tới.

Tống Thư Hàng tung người nhảy luôn qua cửa sổ, gần đây hắn ngày càng thích đi bằng đường cửa sổ thay cho cửa chính.

Nhảy đến nửa đường, Tống Thư Hàng bỗng vỗ đầu một cái.

Nhất định phải sửa tật xấu nhảy qua cửa sổ này mới được.

Ở quanh nhà Dược Sư có trận pháp che giấu nên không bị người bên ngoài nhìn thấy. Nhưng nếu ngày nào đó về nhà ở thành phố Văn Châu, hắn đột nhiên nóng đầu nhảy qua cửa sổ lầu ba, mẹ Tống ba Tống không bị hù chết mới lạ.

Tô thị A Thập Lục khẽ cười một tiếng rồi cũng nhảy xuống theo.

Sau khi đáp xuống, Tống Thư Hàng thấy hồ yêu đang đứng dưới giàn hoa trong sân gọi điện thoại. Hình như là đang gọi điện cho đám chị em thân thiết, xem thử có cô nào chịu cưới Đậu Đậu không thì phải?

Tống Thư Hàng mở cửa ra.

Vừa thấy Tống Thư Hàng, ba vị hòa thượng cơ bắp lập tức cung kính nói:

“Hoành Pháp!”

“Hoành Hải!”

“Hoành Thông!”

“Ra mắt Bá Tống tiền bối.”

“Vào trong rồi nói chuyện.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật mấy cái, giờ còn đang ở cửa đấy, nếu bị hàng xóm láng giềng nhìn thấy cảnh này sẽ rất kỳ.

Ba hòa thượng cơ bắp chen người đi vào trong sân, trong lòng rất hồi hợp vì được tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh ở khoảng cách gần thế này, vị tu sĩ trước mắt chính là đại năng chân chính trong tu chân giới đấy!

“Các ngươi là hậu bối của Tạo Hóa đạo hữu đúng không?”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói:

“Giờ đóng dấu nhé? Định đóng ở đâu?”

“Trước khi đi, Viên Thông sư tổ đã dặn dò bọn ta nên chọn vị trí đóng dấu kín một chút, tránh trường hợp bọn ta lại mượn danh tiếng của Bá Tống tiền bối ngài làm xằng làm bậy, dù sao bọn ta xuống núi là để thí luyện.”

Hoành Pháp cười ngây ngô nói.

Tống Thư Hàng gật đầu hiểu ý, nói gì thì bọn họ cũng là đệ tử của Đấu Chiến Phật Tông chứ không phải là đệ tử của Tống Thư Hàng hắn.

Thật ra Tống Thư Hàng cảm thấy chắc hẳn trong Đấu Chiến Phật Tông vẫn có tiền bối cấp Huyền Thánh, dù gì Đấu Chiến Phật Tông cũng là một tông môn lớn nổi danh trong Phật môn. Sở dĩ bọn họ để đệ tử đến chỗ hắn đóng dấu, rất có thể là một loại phương thức kết duyên.

Mà Tống Thư Hàng nể mặt Tạo Hóa Pháp Vương nên cũng rất sẵn lòng kết phần duyên này.

Tô thị A Thập Lục đứng ở một bên đột nhiên chớp mắt mấy cái, sau đó quay đầu lại cố nín cười.

“Vậy đóng trên lưng nhé?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Vâng.”

Nhị sư huynh Hoành Hải gật đầu đáp.

Sau đó ba sư huynh đệ vén áo cà sa lên, để lộ ra phần lưng với bắp thịt rắn chắc.

Tống Thư Hàng gọi thánh ấn ra, đóng ba dấu ấn lên lưng ba người.

“Trên đường đi tới đây có thuận lợi không?”

Sau khi đóng dấu xong, Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Cũng thuận lợi lắm, chỉ là sau khi xuống tàu điện ngầm thì xảy ra chút vấn đề.”

Tiểu sư đệ Hoành Thông nhanh mồm nhanh miệng trả lời.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Hai sư huynh không mang theo tiền, còn ta thì cố ý không mang, kết quả là cả ba người bọn ta đều không có đồng nào, ngay cả tiền để gọi taxi cũng không có.”

Tiểu sư đệ Hoành Thông nói:

“Cũng may gặp được một vị tu sĩ ngoại quốc tóc vàng, hắn nói cho chúng ta biết chỗ bọn ta đứng rất gần khu Giang Nam, hơn nữa còn mang bọn ta đi tới đại học Giang Nam nữa.”

Tống Thư Hàng:

“Người ngoại quốc tóc vàng ư? Ngoại hình thế nào?”

“Rất đẹp, thân hình mảnh khảnh như con gái ấy.

Tiểu sư đệ Hoành Thông đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu tỏ ý đã biết.

…

Sau khi nhận được dấu ấn, ba vị hòa thượng cơ bắp trò chuyện hồi lâu rồi mới chào tạm biệt rời đi. Trước khi ba người rời đi, Tống Thư Hàng tặng cho bọn họ mấy tờ tiền đỏ để làm lộ phí.

Trên người ba tên ngốc hết thuốc chữa này không có đồng nào, nếu như không tài trợ cho ít tiền thì sau khi ra cửa chắc phải đi hóa duyên mất thôi.

Chương 1126: Thăm Dò Và Phản Thăm Dò

Nếu như ba con người vạm vỡ này đi hoá duyên thì. . . Khung cảnh đó nhất định sẽ giống hệt như ăn cướp vậy.

Chờ tới khi ba vị tăng sư cơ bắp rời khỏi, Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn về phía A Thập Lục, hỏi:

“Thập Lục này, cô làm gì mà cứ nín cười mãi thế?”

“Bởi vì Viên Thông sư tổ đó.”

Tô Thị A Thập Lục cười lên, lộ ra một lúm đồng tiền thật sâu.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thật ra cái pháp danh này của Phật Môn chẳng có gì sai cả. Đặc biệt là vào mấy trăm năm trước, nó là một pháp danh rất ư là bình thường luôn. Đặc biệt là lúc Phật môn đặt pháp hiệu, đặc biệt thích đặt theo bối phận. Bối phận chữ Viên thì có Viên Chân này, Viên Nghiệp này, Viên Tâm các thứ, đặt cái tên Viên Thông chả có gì không ổn cả.

Cũng không biết Phật môn có bối phận chữ “Trung” hoặc là bối phận chữ “Thân” không nữa, nếu không thì bối phận chữ “Thiết” cũng được ~~ để lần tới hỏi Tạo Hóa Pháp Vương xem.

“Đúng rồi Thập Lục này. Chúng ta phải rời khỏi đây ngay thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừm.”

Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu.

“Cô cũng cũng đoán ra rồi sao?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Ừm.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Rất có thể tu sĩ ngoại quốc tóc vàng mà ba sư huynh đệ Hoành Hải, Hoành Thông gặp được có liên quan với “Đông Qua Thánh

Quân”. Dù sao thì trên đời này đào đâu ra nhiều tu sĩ ngoại quốc như vậy. Dù sao thì phương Tây có hệ thống tu luyện của riêng họ mà.

“Có dắt bé Thi với Tiểu Thải đi cùng không?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút bèn nói:

“Ta chuyển bọn nó đến thế giới hạch tâm rồi mang theo chúng rời đi. Phù Sinh Tiên Tử và con hồ yêu kia thì không cần chúng ta quan tâm.”

Ngoài ra, để lát nữa xem có cơ hội tiễn cô bé Sở Sở của nhà Đậu Đậu về hay không.

Đông Qua Thánh Quân cũng đã mò tới khu Giang Nam rồi, bây giờ không đi còn chờ tới khi nào nữa?

. . .

. . .

Tống Thư Hàng lên lầu, phát hiện tước yêu Tiểu Thải và Thi vẫn còn đang ngủ.

Thi là do ngày hôm qua xem tivi quá muộn. Tiểu Thải thì do mệt mỏi quá độ, hôm qua cô bị Đông Phương Lục Tiên Tử mang đi khắp nơi siêu độ.

Tống Thư Hàng đưa thẳng các cô và cả giường vào “Ốc đảo sa mạc” trong thế giới hạch tâm, đó là nơi có hoàn cảnh tốt nhất.

Tiếp theo, hắn lại thừa cơ quét mắt nhìn một vòng trong thế giới hạch tâm của mình.

Bầy “Kiếm Cổ Vô Hình” do Bạch tiền bối nuôi dưỡng được Tống Thư Hàng an bài trong Đao Kiếm phong của Thiên Đình thiên đình, rất nhiều Kiếm Cổ Vô Hình quanh quẩn trên ngọn núi. Trên đó còn có cả đống lương thực của Linh Thú, đủ để chúng nó ăn một đoạn thời gian.

Đao Cổ Vô Hình và Cách Đấu Thú chuột túi biến dị được Tống Thư Hàng an bài trong quảng trường của "Hạ Cung", Vô Hình Đao Cổ điềm đạm nho nhã lơ lửng giữa không trung, yên lặng tu luyện. Cách Đấu Thú chuột túi cũng đang nhảy cà tưng qua lại khắp nơi trên quảng trường.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng bèn chuyển con Cách Đấu Thú chuột túi này vào trong mảnh vỡ "Huyễn Thành" của Thiên Đình. Huyễn Thành là một ảo cảnh to lớn, trong đó thi thoảng sẽ sinh ra những con chiến sĩ ảo giác với đủ loại thực lực, rất thích hợp với Cách Đấu Thú chuột túi có tinh lực vô hạn.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng lại đảo qua “Điện Hàn Đông”.

Bên trong Điện Hàn Đông có chứa một lượng lớn vũ khí.

Trong hiện thế thì mớ bom Thiên Kiếp này không thể phát nổ. . . Nhưng ở trong thế giới hạch tâm thì không dám chắc. Thế giới hạch tâm rất kỳ lạ, có nguồn gốc từ Thiên Đạo thứ ba là Rồng Đốm. Tống Thư Hàng hoài nghi những thứ này sẽ nổ được trong thế giới hạch tâm. Chẳng qua có cho tiền hắn cũng không dám thử.

Thế giới hạch tâm của hắn còn nhỏ, không chịu nổi giày vò đâu. Chưa đến bước cuối cùng thì hắn sẽ không cho nổ đám bom Thiên Kiếp này trong thế giới hạch tâm.

Cuối cùng, ý thức Tống Thư Hàng đảo qua căn phòng nào đó trong Điện Hàn Đông.

Mọi cánh cửa của căn phòng đều bị đóng chặt.

Vị Tôn Giả thất phẩm bị nhốt kia đang ngồi xổm chỗ góc tường, gõ lấy gõ để khắp căn phòng này, dường như đang nghiên cứu cái gì đó.

Sau khi ý thức Tống Thư Hàng đảo qua, vị Tôn Giả thất phẩm này lập tức cứng đờ.

Sau đó, hắn lên tiếng nói:

“Bá Tống Huyền Thánh, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

“Hờ hờ.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

“Nếu như ta không nhìn lầm thì nơi này chính là một phần của Thiên Đình viễn cổ đúng không?”

Vị này Tôn Giả thất phẩm nói.

Tống Thư Hàng không trả lời, có điều tinh thần lực vẫn còn chú ý tới hắn, ý là để cho hắn nói tiếp.

"Xem ra đúng là ta đã đoán đúng. Không ngờ dã tâm của Bá Tống Huyền Thánh ngài lại lớn như thế."

Tôn Giả thất phẩm thở dài nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Dã tâm lớn như thế? Nói mình ư?

"Thế nhưng, hành vi này của ngươi là đang tự tìm cái chết, nhất định sẽ diệt vong!"

Tôn Giả thất phẩm nọ trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Theo đó, hắn vung tay lên, chuyển vị Tôn Giả thất phẩm qua căn phòng bị niêm phong khác. Trong căn phòng đó, có mười quả bom nguyên tử Thiên Kiếp tỏa ra uy áp vô cùng kinh khủng.

"Đậu xanh, đậu xanh, đậu xanh!"

Tôn Giả thất phẩm bị dọa cho sợ vỡ mật, đừng có đùa vậy chứ!

Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, lại chuyển hắn qua một căn phòng khác —— phòng trong Điện Hàn Đông nhiều không kể xiết, cứ cách một đoạn thời gian hắn lại chuyển phòng, không cho đối phương có thời gian nghiên cứu.

Đáng tiếc bên trong Điện Hàn Đông không có phòng giam, nếu như có thì hay biết mấy.

. . .

. . .

Sau khi thu xếp Thi và Tiểu Thải ổn thỏa, Tống Thư Hàng lại trở về căn phòng của Phù Sinh Tiên Tử.

"Bá Tống tiền bối."

Phù Sinh Tiên Tử đứng lên hành lễ, cô đã thu dọn đồ đạc của mình xong, đang chuẩn bị nói lời từ biệt với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu:

"Phù Sinh đạo hữu muốn rời đi sao?"

"Đúng vậy, kế tiếp ta phải về động phủ của mình một chuyến, đoán chừng trong hai ngày tới đại huynh sẽ tới tìm ta. Ngoài ra, ta cũng phải chuẩn bị một chuyến để đến di tích của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.”

Hai mắt Phù Sinh Tiên Tử đỏ lên, nói.

“Vậy thì xin chúc đạo hữu thuận buồm xuôi gió.”

Tống Thư Hàng hướng ôm quyền với Phù Sinh Tiên Tử nói.

“Cám ơn Bá Tống tiền bối chiếu cố mấy hôm nay.”

Phù Sinh Tiên Tử lại thi lễ với Tống Thư Hàng một cái.

. . .

. . .

Phù Sinh Tiên Tử xuống lầu, tạm thời mang theo đệ tử hồ yêu của cô rời đi.

Tống Thư Hàng lại đến căn phòng của Sở Sở Sở, đồng thời trong tay lấy ra một phần đồ ăn sáng —— Lúc mua đồ ăn sang cho bạn cùng phòng thì hắn đã mua dư ra. Hắn cũng chuẩn bị một phần cho Thi, Tiểu Thải và Sở Sở. Vốn là Phù Sinh Tiên Tử cũng có phần, chẳng qua cô ấy đi khá vội nên không tiện đưa.

Sở Sở đã tỉnh lại, đang ngồi ở trước bàn sách suy nghĩ gì đó.

“Sở Sở, trung thu đến rồi, em không muốn về nhà với ba mẹ trước sao?”

Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời thuận tay đưa bữa sáng cho cô.

“Anh Tống thì sao?”

Sở Sở Sở hỏi.

“Anh cũng muốn nhân dịp được nghỉ lễ mà về ăn cơm với gia đình.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ồ.”

Sở Sở gật đầu, đột nhiên lại nói:

“Anh Tống này, sau khi hết lễ thì em có thể đến nữa không?”

“Em không cần đi học à?”

Tống Thư Hàng nói.

“Ý em là, nếu đến ngày nghỉ thì em có thể tới nữa không?”

Hai mắt của Sở Sở sáng ngời.

Tống Thư Hàng dừng một chút rồi hỏi:

“Nhà em ở gần khu Giang Nam à?”

Sở Sở chợt cúi đầu.

Xem ra là không gần rồi.

“Lúc nào được nghỉ lâu lâu thì hãy đi. Dù sao thì em cũng lập mục tiêu là thi đậu vào đại học Giang Nam mà đúng không? Điểm sàn của đại học Giang Nam không thấp chút nào đâu. Anh cho em số điện thoại, nếu như có chuyện gì thì có thể tìm anh.”

Tống Thư Hàng nói.

Hai mắt Sở Sở lại sáng rực lên.

× ×

Sau khi tiễn Sở Sở lên tàu, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tìm cơ hội, tăng thêm huyễn thuật lên trên cơ thể, sau đó ngự đao phóng lên trời.

Lần trước sau khi mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử tu luyện, trình độ ngự đao của Tống Thư Hàng tăng lên như diều gặp gió. Vốn còn định thi ngự đao phi hành với Tô Thị A Thập Lục một lần nữa. . . Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ hơn, thấy quê của Thông Nương cách khu Giang Nam khá xa nên đành phải dẹp bỏ ý nghĩ này.

Bởi vì hai người đều vừa mới thăng lên tứ phẩm, cho dù có đan dược chèo chống đi nữa thì cũng không đủ sức bền để ngự đao phi hành xa như thế.

Do đó, sau khi phi hành hơn ba giờ, Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đáp xuống giữa rừng núi để nghỉ ngơi một chút.

Thật ra, với trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng, bay thêm mấy ngày mấy đêm nữa cũng không thành vấn đề —— trong cơ thể hắn có “Thánh Ấn” không ngừng bổ sung linh lực cho hắn. Tuy rằng phần lớn linh lực bổ sung của Thánh Ấn đều được đưa vào trong “hư đan cá voi mập”, nhưng vẫn còn một phần linh lực bổ sung cho tiêu hao của Tống Thư Hàng.

Chưa kể suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm cũng không ngừng bổ sung chân nguyên cho hắn.

Khế ước giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ Diệp Tư cũng liên tục tăng cường và rèn luyện cường độ cho chân nguyên của hắn.

Ngoài ra, còn có hình chiếu hoa sen đang điên cuồng hấp thu nguồn“Tà năng Cửu U” kia nữa, năng lượng ẩn chứa trong nguồn tà năng Cửu U này còn mạnh hơn tưởng tượng của Tống Thư Hàng. Đã hấp thụ một ngày một đêm rồi nhưng nguồn tà năng Cửu U này vẫn còn hơn phân nửa. Hình chiếu hoa sen hấp thu tà năng Cửu U và mở rộng “Thế giới hạch tâm”, đồng thời cũng sẽ bổ sung lượng chân nguyên tiêu hao của Tống Thư Hàng.

Chỉ có điều, vì chiếu cố Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng thấy cũng gần trưa rồi nên đề nghị nghỉ ngơi, thuận tiện ăn cơm trưa.

Sau khi hai người đáp xuống, Tống Thư Hàng lấy khăn trải từ pháp khí không gian ra.

Sau đó Tống Thư Hàng lại lấy ra rất nhiều đồ ăn, có thứ do Thông Nương mua trên mạng, có bữa sáng do hắn mua, thậm chí còn có một phần đồ do Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu mà hắn để dành được. Cộng thêm rất nhiều thứ ngay cả Tống Thư Hàng cũng không nhớ nổi đã mua ở đâu.

Dù sao thì hắn cũng móc hết ra.

Lại dùng nước suối của suối nguồn sự sống, ngâm một bình linh mạch bích trà.

Hai người ngồi xuống.

“Thư Hàng, ngươi nghĩ chúng ta rời khỏi khu Giang Nam như thế, liệu Đông Qua Thánh Quân có đuổi theo hay không?”

Tô Thị A Thập Lục cầm một cái bánh bao gặm lấy gặm để, đồng thời dùng truyền âm nhập mật để hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Tuy rằng rất hy vọng hắn không sẽ không đuổi theo, nhưng ta luôn có cảm giác hắn sẽ đi theo chúng ta đấy.”

Cái cảm giác đứng ngồi không yên kia của hắn vẫn chưa mất đi, thậm chí càng ngày càng nặng nề hơn.

Sau một hồi suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên cười nói:

“Có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng phải là điều đáng mừng sao. Đạo hữu, gặp nhau chính là có duyên, chi bằng cùng uống một chén nhỉ?”

Tống Thư Hàng vừa nói, hai tay bưng linh mạch bích trà lên rồi khẽ thổi một hơi.

Dùng nước suối của suối nguồn sự sống pha trà thì thơm thôi rồi —— theo lời của Bạch Tôn Giả, nó có thể so với đồ ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ ấy chứ.

Trà thơm, nước ngọt.

Một lát sau, một anh đẹp trai tóc vàng bước ra từ trong rừng:

“Không hổ là Bá Tống Thánh Quân, tại hạ Manstein, tham kiến Thánh Quân.”

“Đạo hữu mời ngồi."

Tống Thư Hàng mỉm cười. Trời ạ, diễn thôi mà dụ ra được thật kìa.

Tô Thị A Thập Lục dời chỗ ngồi cùng một hàng với Tống Thư Hàng.

Anh đẹp trai tóc vàng nọ cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện với Tống Thư Hàng.

Chương 1127: Phương Pháp Song Thánh Tranh Biện

Anh đẹp trai tóc vàng thoải mái ngồi xếp bằng xuống đối diện.

Con ngươi Tống Thư Hàng hơi trầm xuống, sau đó, hắn vươn tay lấy ra một chiếc ly trúc từ trong vòng tay pháp khí ra.

Bên cạnh hắn, Tô Thị A Thập Lục duỗi tay nhận lấy ly trúc, bỏ lá trà vào, lại đun nước của suối nguồn sự sống để pha trà.

“Mời dùng.”

A Thập Lục đưa nước trà cho anh đẹp trai tóc vàng.

Đồng thời cô cũng âm thầm đánh giá đối phương.

Dù anh đẹp trai tóc vàng này đã gắng sức kiềm nén khí tức của bản thân, nhưng loại khí thế phát ra khi hắn giơ tay nhấc chân lại không cách nào che giấu được. Anh đẹp trai tóc vàng này rất có thể chính là Đông Qua Thánh Quân.

Huyền Thánh bát phẩm ngưng tụ thánh ấn, có được quyền lực ‘nhân tiền hiển thánh’. Dưới tình huống bình thường, chỉ cần tu sĩ nhìn thấy Huyền Thánh thì sẽ biết ngay thánh danh của Huyền Thánh, từ đó biết được thân phận của người nọ.

Có điều Đông Qua Huyền Thánh thân là Huyền Thánh bát phẩm chân chính, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục không cách nào cam đoan liệu có phải đối phương có thủ đoạn ‘ẩn giấu thánh danh’ hay không.

Trước tiên cứ xem hắn là Đông Qua Thánh Quân đi!

Kế tiếp phải làm sao bây giờ?

Gạt cũng đã gạt rồi… Cũng không thể nói ‘Vừa rồi ta chỉ thuận miệng nói phét để lừa thôi, ngươi từ đâu tới thì hãy trở về đó đi’ đúng không?

“Cảm ơn tiểu đạo hữu.”

Anh đẹp trai tóc vàng Manstein dùng hai tay nhận lấy ly trúc từ Tô Thị A Thập Lục rồi khẽ nhấp một hớp, thở dài khen:

“Trà ngon.”

Tống Thư Hàng cười hỏi:

“Đạo hữu không sợ trong trà này có vấn đề ư?”

“Ta vẫn tin vào phẩm cách của nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Thánh Quân.”

Anh đẹp trai tóc vàng lại khen ngợi:

“Hơn nữa trong trà này ẩn chức lực lượng sinh mệnh mạnh mẽ, uống một ly sẽ kéo dài ít nhất năm mươi năm tuổi thọ, không hổ là Bá Tống Thánh Quân.”

Chí bảo kéo dài tính mạng bực này lại bị đối phương dùng để pha trà.

Đây chính là phong cách ngầu lòi của nghìn năm đệ nhất thánh ư? Nếu như vậy, hắn cũng không thể thua về độ cool ngầu mới đúng. Anh đẹp trai tóc vàng thầm nghĩ trong lòng.

Tống Thư Hàng cười ha ha, khẽ gật đầu. Đối phương tín nhiệm như thế khiến hắn thật sự có phần ngượng ngùng.

“Uống xong trà này của Bá Tống Thánh Quân, ta cũng ngại khi không lấy chút đồ tốt ra.”

Anh đẹp trai tóc vàng nói.

Kể từ thời khắc gặp mặt, song phương cũng đã tiến vào trong một loại ‘so đấu’.

Bá Tống Huyền Thánh lấy trà ngon kéo dài năm mươi năm tuổi thọ ra chiêu đãi hắn, hắn cũng không thể yếu thế được.

Vì vậy, anh đẹp trai tóc vàng vung tay lên, lấy một hộp đựng thức ăn thật to từ trong pháp khí không gian ra.

Hộp đựng thức ăn được mở ra, bèn thấy được bên trong chất đầy các loại tiên hào.

“Đây là tiên trân yến mà ta đặc biệt đặt mua từ một vị tiên trù, tuy rằng không bằng tài nấu nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng trong đó có thiên tài địa bảo được chính bản thân ta bồi dưỡng. Sau khi ăn vào có thể tăng cường thể phách… Nếu ăn nhiều thì thậm chí có thể mọc lại tay chân. Nếu như Bá Tống Thánh Quân cần thì ta có thể để lại một phần cho Thánh Quân.”

Anh đẹp trai tóc vàng nói rồi nhìn về phía vị trí cánh tay trái của Tống Thư Hàng. Mặc dù có cánh tay bằng huyễn thuật ở đó, nhưng bằng vào ánh mắt của hắn thì đương nhiên có thể liếc mắt là nhìn thấu ngay.

“Cảm ơn đạo hữu, có điều đạo hữu đã nghĩ rồi. Cánh tay trái này của ta vẫn chưa bị đứt hẳn. Chỉ là thi pháp cho một vị đạo hữu mượn mấy hôm, qua vài ngày sẽ trả lại.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Anh đẹp trai tóc vàng nghiêm túc nhìn chằm chằm cánh tay trái của Tống Thư Hàng, quả nhiên cánh tay trái kia không bị đứt hẳn mà là dùng bí pháp nào đó hắn nhìn không thấu để ‘lấy’ cánh tay trái đi, cũng duy trì trạng thái “ngó đứt tơ vương”.

“Cánh tay trái của đạo hữu sẽ trở về vào đêm nay ư?”

Anh đẹp trai tóc vàng trầm giọng hỏi.

“Điều này phải xem thiên kiếp sẽ kéo dài đến khi nào.”

Tống Thư Hàng đáp. Kẻ này đúng thật là Đông Qua Thánh Quân rồi.

Có điều đối phương đã dùng thủ đoạn đặc thù ẩn giấu thánh danh rồi, có nghĩa là hắn còn chưa muốn trực tiếp lấy thân phận Đông Qua Thánh Quân để gặp hắn ngay, mà là muốn đợi trăng tròn đêm nay để tẩn hắn ư?

Anh đẹp trai tóc vàng:

“…”

Đậu má, nghe cách nói của Bá Tống Huyền Thánh thì cánh tay trái của hắn là cho người khác mượn đi độ kiếp à? Vậy cũng được ư?

Lúc trò chuyện đến đây, song phương tạm thời trầm mặc.

Sau đó, song phương yên lặng uống trà, dùng bữa.

…

…

Sau khi trầm mặc một lúc, anh đẹp trai tóc vàng nhịn không được bèn mở miệng hỏi:

“Bá Tống Thánh Quân, ngươi cho rằng trên thế giới này, là phòng ngự quan trọng hay là tấn công quan trọng đây?”

Hành văn gãy gọn, đi thẳng vào chủ đề.

Trước cuộc đại chiến đêm trăng tròn thì thử đấu lý thuyết một lần cũng được!!

“Đối với tu sĩ mà nói, bất kể là phòng ngự hay tấn công, thiếu một thứ cũng không được. Phòng ngự cũng tốt, tấn công cũng được, tất cả đều rất quan trọng.”

Tống Thư Hàng trả lời một cách hết sức ba phải.

Anh đẹp trai tóc vàng lắc đầu:

“Nhưng sức người có hạn, trong mắt ta, đồng thời tinh thông cả phòng ngự và lẫn tấn công thì không hề có lợi chút nào. Tu sĩ chúng ta, mỗi khi tấn thăng một cảnh giới đều có thiên kiếp đang chờ. Vì muốn đối kháng thiên kiếp, 10 điểm phòng ngự sẽ hữu hiệu hơn là 5 điểm tấn công + 5 điểm phòng ngự. Bá Tống Thánh Quân nghĩ thế nào?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, thật mẹ nó mà nhìn trời, tiết tấu này của Đông Qua Thánh Quân là muốn luận đạo cùng hắn đây mà. Cái tên ‘bát phẩm hàng fake’ + ‘tứ phẩm nửa mùa’ như hắn làm sao luận đạo cùng vị đại lão Đông Qua Thánh Quân bát phẩm hàng xịn này đây? Nửa phút thôi là sẽ tèo ngay.

“Không thể phủ nhận, lúc đối mặt với thiên kiếp thì 10 điểm phòng ngự mạnh hơn 5 điểm tấn công + 5 điểm phòng ngự.”

Tống Thư Hàng khẽ nhấp một hớp trà:

“Nếu đã như vậy, hòa tấn công và phòng ngự thành một thể là có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn mỹ.”

“Câu trả lời của Bá Tống Thánh Quân lại không thể khiến ta hài lòng.”

Anh đẹp trai tóc vàng vừa dứt lời, thân hình hơi chấn động một chút. Ngay sau đó, một bộ áo giáp ánh vàng lấp lánh xuất hiện trên người hắn - Là khải ý chính tông.

Hắn tiếp tục nói:

“Tấn công và phòng ngự là hai loại tính chất hoàn toàn đối lập. Trong mắt của ta, công phòng nhất thể chỉ có thể là bình nước nửa tấn công nửa phòng ngự. Thử hỏi Bá Tống Thánh Quân, ngươi phải làm thế nào mới đem tấn công và phòng ngự hòa làm một thể hả?”

Tống Thư Hàng:

"…"

Sao lại kéo tới đề tài này vậy?

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh vốn còn có chút khẩn trương, nhưng sau khi nhìn thấy anh đẹp trai tóc vàng ngưng tụ ra khải ý thì khóe miệng cô không khỏi nhếch lên, hai tay bưng ly trà, hớn hở nhấp một hớp.

Tống Thư Hàng đặt ly trà trong tay phải xuống, nói với vẻ khen ngợi:

"Khải ý mạnh mẽ của đạo hữu khiến người ta thán phục."

Chỉ có thể nói, không hổ là người đàn ông mạnh mẽ có thể chống chọi với thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm hết ba năm, một thân khải ý này xứng với ba trăm ba mươi ba nghìn ba trăm ba mươi ba cái like!

"Bá Tống Thánh Quân vẫn chưa trả lời vấn đề của ta."

Anh đẹp trai tóc vàng nói.

"Cũng được, tuy rằng trạng thái hiện tại của ta vẫn chưa bình phục hoàn toàn, nhưng biểu diễn cho đạo hữu xem một lần cũng không sao."

Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Trạng thái chưa bình phục này, không cần Tống Thư Hàng nói, anh đẹp trai tóc vàng bên cạnh cũng có thể đoán được, dù sao thì lúc này Tống Thư Hàng chỉ thể hiện ra trình độ tối đa là tứ phẩm.

Tống Thư Hàng dứt lời thì nhẹ nhàng hít một hơi, trong con ngươi của hắn có đao ý ngưng tụ.

Đao ý tản ra, trong rừng có lá rụng bay xuống, lúc đến gần thân thể Tống Thư Hàng đã bị đao ý trong hư không xoắn thành phấn vụn.

Luồng đao ý này cũng không mạnh mẽ, anh đẹp trai tóc vàng hoàn toàn không để vào mắt loại đao ý cỡ này.

Có điều ngay sau đó, anh đẹp trai tóc vàng lại ngu người.

Chỉ thấy luồng đao ý này quấn quanh những bộ phận mấu chốt trên thân thể của Bá Tống Thánh Quân, sau đó bắt đầu ngưng tụ lại. Đao ý dẫn dắt đao khí trong cơ thể Tống Thư Hàng tạo thành một bộ khôi giáp trong nháy mắt.

Trên khôi giáp có đạo văn tinh xảo. Sau khi khôi giáp hình thành, đao ý và đao khí lại thu hết vào trong…

“Đây… Đây là… Khải ý? Không, không đúng, đây là đao ý!”

Anh đẹp trai tóc vàng đột nhiên đứng lên.

Một màn trước mắt này quả thực đã hủy đi tam quan của hắn.

Đao ý được xưng là công kích vô song, bá đạo khôn cùng thế mà lại ngưng tụ thành khôi giáp ư?

“Đao ý cũng được, khải ý cũng thế, đều là ý chí của tu sĩ. Tấn công và phòng ngự đều là thủ đoạn của tu sĩ. Chỉ cần dám thử nghiệm, hợp hai thứ thành một không phải là chuyện không có khả năng. Tâm lớn bao nhiêu, thế giới sẽ lớn bấy nhiêu. Chỉ cần dám nghĩ đến, dám thử nghiệm thì không có gì là không thể.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Anh đẹp trai tóc vàng trầm tư một lát, đột nhiên lắc đầu:

“Thế nhưng ý nghĩa nằm ở đâu? Ngưng tụ đao ý thành khải ý chỉ là bỏ qua sở trường của đao ý mà đi khai thác khuyết điểm của đao ý. Nếu như vậy thì đúng là dùng sở đoản của mình tấn công sở trường của kẻ địch. Bá Tống Thánh Quân, trong mắt ta, cái gọi là ‘tấn công và phòng ngự hợp thành một thể’ của ngươi chỉ là trò cười mà thôi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười lắc đầu, ngay sau đó hắn hơi chuyển động ý niệm, trong hư không hiện ra hơn mười con Kiếm Cổ Vô Hình.

“Đạo hữu nhìn cho kỹ nhé.”

Tống Thư Hàng dứt lời thì vẫy tay, mười con Kiếm Cổ Vô Hình kia lập tức điên cuồng tấn công về phía Tống Thư Hàng, keng keng keng keng, chúng dồn sức tấn công lên ‘đao ý khôi giáp’ trên người Tống Thư Hàng.

Kiếm Cổ Vô Hình là linh thú mà Bạch Tôn Giả thuần hóa, có điều gần đây chúng nó vẫn luôn sống trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, lại thêm Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng cùng sử dụng một ‘hệ thống nuôi dưỡng thần thú’. Trong lúc vô tình, giữa nhóm Kiếm Cổ Vô Hình này và Tống Thư Hàng đã có thêm một tia liên hệ.

Tuy rằng Tống Thư Hàng không cách nào khống chế đám Kiếm Cổ Vô Hình này như chủ nhân thật sự của nó, nhưng chỉ huy chúng nó tiến hành một ít động tác đơn giản thì vẫn được.

Ban đầu Tống Thư Hàng từng nghĩ sẽ bảo anh đẹp trai tóc vàng đánh hắn một quyền, nhưng nghĩ đến chuyện rất có thể đối phương chính là Đông Qua Thánh Quân, Huyền Thánh bát phẩm. Cho dù là một quyền đơn giản cũng có thể lấy mạng nhỏ của hắn. Vì vậy đánh phải nghĩ cách khác, triệu hoán Kiếm Cổ Vô Hình ra trợ uy.

Đòn tấn công của Kiếm Cổ Vô Hình vừa mạnh lại nhanh, ước chừng hai mươi hơi thở sau, đao ý khôi giáp của Tống Thư Hàng đã đạt tới điểm giới hạn.

Tống Thư Hàng vội vàng vẫy tay, toàn bộ đám Kiếm Cổ Vô Hình bị thu về thế giới hạch tâm.

Chiêu thức ấy lại khiến anh đẹp trai tóc vàng chấn động, lực lượng không gian!

Vừa rồi hắn thấy rõ Bá Tống Thánh Quân không hề sử dụng pháp khí không gian, hắn chỉ có thể cảm giác được không gian xung quanh khẽ chấn động, đám Kiếm Cổ Vô Hình lại biến mất lần nữa.

Thế nhưng không phải cấp bậc Kiếp Tiên mới có thể nắm giữ lực lượng không gian sao?

Không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh… thủ đoạn đa dạng thật.

Mà đúng lúc này, hắn cảm ứng được trên đao ý khôi giáp của Tống Thư Hàng sinh ra dị biến.

Một luồng đao ý lẫm nhiên hiện lên trên đao ý khôi giáp.

Với hắn mà nói thì uy lực luồng đao ý này không thể xem là mạnh, nhưng ‘ý’ ẩn chứa trong đó lại vô cùng sắc bén.

Đao ý phản kích dẫn dắt đao khí chém về phía hư không, kéo ra cự ly gần hai trăm mét, nhưng vẫn ngưng mà không chém như trước, cứ như muốn chém cả bầu trời vậy.

Luồng khí thế cuối cùng như muốn chém cả bầu trời kia là do Tống Thư Hàng mượn một luồng đao ý từ trong Phần Thiên Hỏa

Diễm Đao của Xích Tiêu Tử đạo trưởng. Loại đao ý ngang tàng thiêu trời nấu biển kia đã biến thành đao ý chém trời trong tay Tống Thư Hàng.

Chương 1128: Đạo Hữu Xin Dừng Bước

Tống Thư Hàng lần nữa cầm chén trà lên rồi nhẹ nhàng nhấp một hớp:

“Đạo hữu thấy thế nào?”

Anh đẹp trai tóc vàng cau mày, rơi vào trầm tư, không trả lời Tống Thư Hàng ngay.

Luồng đao ý lẫm nhiên cuối cùng như muốn chém cả bầu trời khi nãy khiến hắn cảm thấy mình có loại có ảo giác như da đau nhói khi bị kim đâm, đao ý đó thật sự rất sắc bén. Hắn không thể không thừa nhận, Bá Tống Thánh Quân quả thực đã làm được việc kết hợp phòng ngự và tấn công lại một cách hoàn mỹ.

Hay là hắn cũng nên để cho khải ý của mình diễn hóa ra công kích nhỉ?

Ý nghĩ kia vừa hiện ra đã bị hắn chém ngay từ trong đầu.

Tấn công và phòng ngự hòa làm một thể là đạo của Bá Tống Huyền Thánh chứ không phải đạo của hắn. Đạo của hắn rất kiên định. Đó chính là phòng ngự, kiên trì phòng ngự!

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đứng lên, cầm lấy ấm trà rồi rót đầy cốc cho Tống Thư Hàng và anh đẹp trai tóc vàng.

Anh đẹp trai tóc vàng uống trà xong thì cảm thán:

“Bá Tống Thánh Quân quả nhiên không khiến ta thất vọng, giảng giải của ngươi trên phương diện phòng ngự và tấn công rất độc đáo.”

Thế nhưng, đao ý công phòng nhất thể của Bá Tống Thánh Quân vẫn không cách nào khiến hắn phục hẳn. Hắn luôn có cảm giác trong ‘lý niệm’ của Bá Tống Thánh Quân có gì đó sai sai, có một loại ảo giác rất ba phải!

Nhưng rốt cuộc lý niệm của Bá Tống Thánh Quân sai cái gì thì nhất thời hắn lại không nói ra được.

Vì vậy, tạm thời gọi lý niệm của Bá Tống Thánh Quân là phái trung gian. Phái tấn công, phái trung gian, phái phòng ngự, rốt cuộc loại nào mới thật sự là vương đạo, tất cả sẽ được chứng tỏ ngay trong trận chiến đêm nay!

“Tu sĩ chúng ta, mỗi người đều có đạo riêng. Tạo ra được đạo của mình mới có cơ hội giành được trường sinh. Đạo của người khác chưa chắc sẽ thích hợp với bản thân.”

Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

Điều này là do hắn tức cảnh sinh tình nên nói ra. Hắn từng tiếp xúc với mấy vị Trường Sinh Giả nên ít nhiều cũng có chút hiểu biết về chuyện này.

“Đạo của chính mình.”

Anh đẹp trai tóc vàng gật đầu nói:

“Mỗi người đều có đạo của mình, điều này ta đồng ý. Nhưng ta lại cho rằng, nhất định phải khiến kẻ khác thừa nhận tính chính xác trong đạo của mình.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Nếu như người khác không thừa nhận, ngươi sẽ dùng nắm đấm đánh tới khi nào người khác thừa nhận mới thôi đúng không?

“Bá Tống Thánh Quân, hẹn gặp lại lúc trăng tròn đêm nay.”

Lúc này, anh đẹp trai tóc vàng đứng lên, hắn không định che giấu thân phận của mình nữa:

“Ta đã mời ký giả của nhật báo tu sĩ, trung tâm tin tức Thiên Cơ, radio tu sĩ Thần Cương, kênh Thánh Điện, trung tâm internet Vu Sư… đến đây để phát sóng trực tiếp trận chiến đêm nay.”

Tống Thư Hàng thầm thở dài, Đông Qua Thánh Quân muốn chơi lớn đây mà.

“Ta biết trạng thái của Bá Tống Thánh Quân ngươi còn chưa khôi phục lại, ở đây có một viên đan dược thánh phẩm, cực kỳ quý giá. Đủ để Bá Tống Thánh Quân ngươi khôi phục lại trạng thái của mình trước đêm nay.”

Đông Qua Thánh Quân dứt lời thì lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ rồi ném cho Tống Thư Hàng.

“Loại đan dược quý giá như này đủ để dùng làm bảo vật giữ mạng. Vì đánh một trận đêm nay mà tặng nó cho ta như thế, ngươi cảm thấy có đáng không?”

Tống Thư Hàng lắc chiếc bình nhỏ, cười ha ha nói.

“Không đáng.”

Đông Qua Thánh Quân nhăn nhó xót của, nói:

“Vậy trả ta nhé?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn thật sự không ngờ Đông Qua Thánh Quân sẽ trả lời như vậy, biết nói gì tiếp đây?

“Khụ ~~ Thật ra viên thuốc này là phí ra trận, mời Bá Tống Thánh Quân đánh với ta một trận. Dù sao, nếu đổi ta thành Bá Tống Thánh Quân, tự dưng bị người cưỡng ép hẹn ra chiến đấu như thế thì ta nhất định sẽ không tham gia. Vì vậy, phí ra trận là nhất định phải có.

Tống Thư Hàng:

“…”

Tên này cũng tự biết mình ghê nhỉ.

“Cứ quyết định vậy nhé.”

Đông Qua Thánh Quân đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Tống Thư Hàng nói:

“Không chiến không được ư?”

“Nhất định phải đánh, dù Bá Tống Thánh Quân ngươi muốn tránh cuộc chiến này thì ta cũng sẽ quấn lấy ngươi đến cùng. Tuy rằng ta biết làm vậy là không đúng, nhưng muốn ta không đánh một trận với ngươi là chuyện không thể nào.”

Đông Qua Thánh Quân kiên định nói.

Trên người hắn mặc khôi giáp khải ý sáng rực, toàn thân tựa như quang minh thánh kỵ sĩ trong thần thoại giáng lâm, nhưng miệng lại nói ra những lời vô cùng lưu manh.

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta dùng lời đã nói trong Huyền Thánh giảng pháp lúc trước trả lời Bá Tống Thánh Quân, từ xưa đến nay, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Dù cho ngươi cự tuyệt quyết đấu cũng thế cả, không ai có thể ngăn cản trận chiến giữa ngươi và ta!

Đông Qua Thánh Quân vỗ khôi giáp trước ngực mình, đắc ý nói.

“Vậy… ta chịu thua.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi đừng có mơ hão mà hao mỡ.”

Đông Qua Thánh Quân nói.

“Việc đã đến nước này, ta đành phải nói cho ngươi biết một bí mật lớn của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Thân hình Đông Qua Thánh Quân dừng lại, hỏi:

“Mời nói.”

“Kỳ thật ta không phải Huyền Thánh bát phẩm, ta chỉ là một tu sĩ tứ phẩm, bởi vì trùng hợp nên mới ngưng tụ thánh ấn. Thậm chí thực lực của ta bây giờ, còn chưa chính thức tới tứ phẩm, chỉ có thể xem là một kẻ tứ phẩm nửa mù thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha ha ha ha ha.”

Đông Qua Thánh Quân cười lớn, sau khi ngưng cười, hắn nói:

“Bá Tống Thánh Quân, câu chuyện cười của ngươi thật thú vị.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Bá Tống Thánh Quân, ta biết ngươi rất mạnh. Trên thực tế, lúc rời khỏi thế giới thiên kiếp, ta đã gặp được một vị Bạch đạo hữu đang độ kiếp. Hắn nói hết cho ta biết Bá Tống Thánh Quân ngươi là tu sĩ thiên tài nhất mà hắn từng gặp. Ngươi chỉ dùng bốn tháng đã tu luyện tới cảnh giới tứ phẩm. Nói thật, lúc đó ta có hơi bị đả kích. Nhưng chính vì Bá Tống Thánh Quân ngươi yêu nghiệt như thế, thiên tài như thế, ta lại càng có động lực khiêu chiến. Ta muốn cho tu luyện giả trong chư thiên vạn giới biết, phòng ngự chi đạo của ta sẽ không thua bất kỳ thiên tài yêu nghiệt nào!”

Đông Qua Thánh Quân nói với vẻ mặt kiên định.

Tống Thư Hàng:

“Tuy rằng ngươi nói không sai, nhưng mà…”

“Bá Tống Thánh Quân, không cần nể mặt ta, cứ dốc toàn lực để đánh một trận đi. Dù thua trong tay đạo hữu thì ta cũng không oán không hối.”

Đông Qua Thánh Quân nói tiếp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

“Rồi, cứ quyết định vậy đi nhé.”

Đông Qua Thánh Quân nói, dứt lời thì cất bước.

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi:

“Đạo hữu, phòng ngự chi đạo của ngươi có thể chống đỡ được bao nhiêu quả bom nguyên tử thiên kiếp?”

Đông Qua Thánh Quân xoay người lại:

“Là loại bom nguyên tử thiên kiếp, và bom nhiệt hạch thiên kiếp mà vị Bạch đạo hữu kia gặp phải khi độ kiếp ư?”

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu:

“Có tiện tiết lộ một chút không?”

“Bá Tống Thánh Quân ngươi hỏi thăm đường đường chính chính như vậy, ta cũng chẳng có gì mà không tiện trả lời. Ta đoán chừng uy lực của bom nguyên tử thiên kiếp hẳn là lực công kích cỡ Huyền Thánh bát phẩm sơ giai. Bằng vào phòng ngự chi đạo của ta bây giờ, dù là mười quả đồng thời tấn công ta cũng không sợ. Về phần uy lực của bom nhiệt hạch thiên kiếp thì ta không rõ lắm nên khó mà nói được.”

Đông Qua Thánh Quân nói.

Đương nhiên hắn chỉ nói một con số ảo. Trên thực tế, nếu hắn toàn lực phòng ngự thì nhất định có thể phòng được uy lực của nhiều bom nguyên tử thiên kiếp hơn nữa.

“Uy lực của bom nhiệt hạch thiên kiếp cỡ bát phẩm đỉnh phong.”

Tống Thư Hàng bổ sung.

Đông Qua Thánh Quân hít một hơi thật sâu:

“Nếu là như vậy, e rằng tối đa ta chỉ chống nổi một quả bom nhiệt hạch thiên kiếp thôi.”

“Nếu đã như vậy, ta hỏi thêm một vấn đề.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nếu đối mặt với một nghìn quả bom nguyên tử thiên kiếp, một trăm quả bom nhiệt hạch thiên kiếp, đạo hữu phải làm sao mới có thể chống chọi được?”

Khóe miệng Đông Qua Thánh Quân co giật:

“Chết chắc.”

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, sau đó bắt đầu kiểm tra vũ khí thiên kiếp tồn kho của mình. Bạch tiền bối cày được rất nhiều đợt thiên kiếp trong một ngày một đêm, sau đó thông qua ‘tay trái’ của Tống Thư Hàng mà đưa chúng nó vào thế giới hạch tâm.

Có điều, số lượng bom nhiệt hạch thiên kiếp và bom nguyên tử còn chưa đạt tới số lượng dự tính ban đầu. Cũng không biết trước đêm nay, Bạch tiền bối có thể cày thêm được bao nhiêu bom nhiệt hạch với bom nguyên tử nhỉ?

“Tại sao Bá Tống Thánh Quân lại hỏi câu này thế?”

Đông Qua Thánh Quân hỏi ngược lại.

“Ừm, kỳ thật… ta có một tiểu pháp thuật, muốn biểu diễn cho đạo hữu xem thử.”

Sau khi Tống Thư Hàng suy tính một lát thì lên tiếng.

Ban đầu hắn định để dành tuyệt chiêu cuối ‘uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân’ đến đêm trăng tròn mới trưng ra. Nếu tận dụng tốt, nói không chừng có thể trực tiếp ép lui Đông Qua Thánh Quân.

Hơn nữa, đến buổi tối, nhất định Bạch tiền bối sẽ cày được nhiều bom nguyên tử và bom nhiệt hạch hơn nữa, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhưng tối nay Đông Qua Thánh Quân lại mời nhật báo tu sĩ, còn có các ký giả khác trong giới tu sĩ, muốn tạo sự kiện siêu hot.

Tống Thư Hàng lo lắng lúc phát sóng trực tiếp mà dùng chiêu ‘uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân’ thì sẽ có sự cố.

Chẳng hạn như… Đông Qua Thánh Quân đứng trước bao người nên không tiện nhận thua, sợ mất mặt, kiên trì muốn đỡ một phát bom nhiệt hạch thiên kiếp hay gì đó thì sẽ khá là phiền toái.

Còn nữa, nhiều phóng viên ở đó như vậy, nếu Tống Thư Hàng sử dụng bom nhiệt hạch thiên kiếp thì sẽ có điều cố kị, tuy hắn

hắn tự biết bom nhiệt hạch thiên kiếp này căn bản không nổ được trong hiện thế. Nhưng người khác không biết, nếu làm ra vẻ muốn cho nổ bom nhiệt hạch ngay khi truyền hình trực tiếp như thế thì rất có thể sẽ dẫn tới rất nhiều phiền toái.

Cuối cùng, hắn còn muốn để dành tuyệt chiêu uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân 'hù dọa người' này, nói không chừng mai sau có thể sử dụng nhiều lần. Át chủ bài như vậy, bị 'livestream' lộ ra ngoài thì không tốt chút nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, chi bằng cứ giơ chiêu 'uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân' ngay bây giờ đi.

Nếu như có thể dọa lui Đông Qua Thánh Quân thì tốt, nếu như không thể… Thì hắn cứ chui vào thế giới hạch tâm, chờ Bạch Tôn Giả độ xong thiên kiếp lại ra ngoài tẩn Đông Qua Thánh Quân một trận.

Đông Qua Thánh Quân cười vang:

"Có pháp thuật gì thì đợi đến tối chúng ta đánh một trận rồi tung ra luôn."

Dứt lời, Đông Qua Thánh Quân cất bước dài về phía xa.

"Đạo hữu xin dừng bước, ta cảm thấy để đạo hữu nhìn pháp thuật này ngay bây giờ thì sẽ tốt hơn."

Tống Thư Hàng dứt lời, tay phải búng một cái, mở thế giới hạch tâm của bản thân ra.

Trong hư không, vài đầu đạn hạt nhân lách ra từ không gian tạo nên từng đợt gợn sóng. Đám đạn hạt nhân thiên kiếp kia một nửa ở hiện thế, một nửa khác ở lại thế giới hạch tâm, như ẩn như hiện.

Trên mỗi đầu đạn đều ẩn chứa khí tức thiên kiếp, còn có uy áp kinh khủng. Mỗi một cái trong đám đầu đạn hạt nhân này đều có uy lực công kích cỡ bát phẩm sơ giai.

Tổng cộng gần hai trăm quả bom nguyên tử thiên kiếp, đây mới chỉ là một phần của chỗ bom mà Tống Thư Hàng đang giữ.

"Đậu móa!"

Đông Qua Thánh Quân trợn mắt nhìn.

"Vậy nên, đạo hữu… đêm nay ngươi thật sự muốn đánh với ta một trận ư?”

Tống Thư Hàng muốn bày ra tư thế hai tay khoanh ôm ngực, nhưng giờ hắn chỉ có một tay nên đành phải thôi.

Hắn chỉ có thể đút tay vào túi quần rồi bình tĩnh nói.

Chương 1129: Tống Sư Huynh Bị Đông Qua Thánh Quân Đánh Thật Thê Thảm

Tô Thị A Thập Lục bưng ly trà, lui về phía sau một chút. Vị trí này thuận tiện cho Tống Thư Hàng đưa cô vào thế giới hạch tâm. Ngộ nhỡ uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân của Tống Thư Hàng không dọa được Đông Qua Thánh Quân thì cô và Tống Thư Hàng sẽ phải vào thế giới hạch tâm lánh nạn.

"Bom nguyên tử thiên kiếp?"

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói. Hắn chắc chắn sẽ không nhìn lầm, khí tức thiên kiếp trên quả bom kia, mỗi đầu đạn hạt nhân đều có uy áp cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm, số lượng lại đến con số hai trăm quả vô cùng khủng bố. Nếu đồng thời phát nổ thì đúng là sẽ khiến người ta tuyệt vọng.

"Vậy nên, đạo hữu, ngươi cho rằng phòng ngự chi đạo của mình có thể ngăn được chúng nó ư?"

Tống Thư Hàng khẽ ngẩng đầu, bình tĩnh nói.

Đông Qua Thánh Quân trầm mặc, một lát sau, hắn cắn răng nói:

"Nếu như chỉ là đám bom nguyên tử thiên kiếp này…"

Mặc dù số lượng đến hai trăm quả, nhưng nếu quả thật phải gánh thì hắn vẫn có xác suất vượt qua. Dù sao thì hiện tại hắn đã là Huyền Thánh bát phẩm, dù là vừa tấn cấp nhưng cũng là Huyền Thánh chính hiệu.

Hắn mới nói được nửa câu lại thấy sau lưng Tống Thư Hàng gợn lên từng đợt sóng…

Sau đó, một đầu đạn kiểu mới từ từ lách ra ở phía sau Tống Thư Hàng. Từ hình dạng tổng thể của đầu đạn mà xem thì dáng dấp của nó không khác hai trăm đầu đạn bom nguyên tử là mấy. Có điều tạo hình của đầu đạn này mới lạ độc đáo hơn, so nó với bom nguyên tử thiên kiếp cứ như là so siêu xe với xe bình thường dùng thay cho việc đi bộ vậy.

Đồng thời, loại uy áp cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm đỉnh phong lại tỏa ra từ trên đầu đạn kia.

Đông Qua Thánh Quân cảm thấy toàn thân mình đều cứng còng lại, sau một lúc hắn mới gian nan mở miệng:

“Bom nhiệt hạch thiên kiếp?”

Tống Thư Hàng cười mà không nói.

Sau lưng hắn, hư không lại tạo lên từng đợt sóng gợn, bom nhiệt hạch thiên kiếp chui ra hết quả này đến quả khác từ trong hư không, tập trung vào tọa độ của Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân khẳng định xong thì cảm thấy một loại tuyệt vọng triệt để bao phủ lấy hắn.

Căn bản không cần nhiều bom nhiệt hạch thiên kiếp như vậy, chỉ cần một quả là có thể nổ đến mức hắn hoài nghi cuộc đời luôn.

“Nghĩ xong rồi chứ?”

Tống Thư Hàng ôn hòa hỏi:

“Lúc trăng tròn đêm nay, ngươi vẫn muốn đánh một trận với ta ư?”

Đông Qua Thánh Quân liên tục cười khổ, hắn nhìn số lượng bom nhiệt hạch và bom nguyên tử thiên kiếp đông như giặc kia… Bằng vào thực lực Huyền Thánh bát phẩm của hắn, đương nhiên sẽ không nhìn nhầm, đây không phải huyễn thuật, toàn bộ đều là hàng xịn.

“Cuối cùng, ta có một vấn đề.”

Đông Qua Thánh Quân nói:

“Bá Tống Thánh Quân, nếu như đám bom nguyên tử thiên kiếp cùng bom nhiệt hạch thiên kiếp này nổ tung, chính ngươi sẽ tránh thoát kiểu gì đây?

Uy lực của bom nhiệt hạch thiên kiếp khẳng định không thể bị Tống Thư Hàng khống chế được.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục cầm ly trà, thích thú uống hết, sau đó gật đầu.

Tống Thư Hàng búng tay một cái, ngay sau đó, Tô Thị A Thập Lục cùng với tất cả đồ ăn, khăn trải bàn và dụng cụ uống trà đều biến mất.

"Lực lượng không gian… Thì ra là thế."

Đông Qua Thánh Quân thở dài.

Bom nhiệt hạch thiên kiếp nổ tung, sau đó bản thân Bá Tống Thánh Quân thông qua lực lượng không gian để rời khỏi nơi này. Cứ như vậy, kẻ gánh tổn hại từ bom nhiệt hạch thiên kiếp + bom nguyên tử thiên kiếp cũng chỉ có mình Đông Qua hắn.

"Thủ đoạn của đạo hữu thật khiến ta bội phục!"

Đông Qua Thánh Quân nói.

Thế nhưng trong lòng hắn không phục!

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh có thủ đoạn nghịch thiên, trực tiếp mang vũ khí thiên kiếp ra, đối mặt với đại sát khí như vậy, hắn căn bản không có sức chống cự. Thế nhưng trong lòng hắn không phục. Không dùng quả đấm hoặc đại đao chém cho hắn phục thì trong lòng hắn không thể nào phục được.

Vì vậy, Đông Qua Thánh Quân lại nói:

"Nhưng Bá Tống Thánh Quân, trong lòng ta không phục. Trận chiến đêm nay, có bản lĩnh thì ngươi đừng dùng đám thiên kiếp đạn hạt nhân này!"

Tống Thư Hàng vung tay về phía sau, tất cả bom nguyên tử thiên kiếp cùng bom nhiệt hạch thiên kiếp từ từ lui về thế giới hạch tâm.

"Ta chỉ hỏi đạo hữu một câu, đám vũ khí hạt nhân thiên kiếp này có phải một phần thực lực của ta không?"

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Đông Qua Thánh Quân trầm mặc một lát:

"Phải."

"Cho nên, nếu đạo hữu muốn đánh một trận thì chuẩn bị tinh thần nhận lấy lễ rửa tội từ thiên kiếp vũ khí hạt nhân đi."

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Không ổn, kịch bản với lời thoại bị chệch rồi… Hình ảnh lúc trước hắn tưởng tượng chính là bản thân trưng đám đạn hạt nhân ra, sau đó Đông Qua Thánh Quân sẽ đầu hàng dưới uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân của hắn.

Không ngờ Đông Qua Thánh Quân vẫn chưa chịu phục.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, có khi nào sẽ chơi quá trớn luôn không?

“Ta biết rồi, là ta tự cho là đúng.”

Đông Qua Thánh Quân bình tĩnh lại, hắn hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Nhiều nhất là một tháng, ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp phá giải vũ khí hạt nhân thiên kiếp. Đêm trăng tròn tháng sau, ta sẽ quay lại đánh với ngươi!”

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy gan đau, thận đau, dạ dày đau, phổi đau, đủ thứ đau.

“Đạo hữu, ngươi cố chấp quá rồi đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói:

“Không có một trái tim cố chấp thì làm sao cầu đạo tu hành được chứ? Tu chân, là dựa vào ý chí cố chấp. Bá Tống Thánh Quân, chúng ta từ biệt ở đây!”

Dứt lời, Đông Qua Thánh Quân ôm quyền hành lễ, thân hình lướt đi, nhanh chóng biến mất.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh hắn đi xa, trong lòng chợt lạnh ngắt.

Uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân đã dùng rồi, lần tới gặp lại Đông Qua Thánh Quân thì phải làm sao đây?

Hơn nữa hắn có cảm giác, cho dù lần tới Bạch Tôn Giả xuất quan rồi âm thầm giúp hắn một tay, đánh Đông Qua Thánh Quân ngã xuống đất thì chắc chắn Đông Qua Thánh Quân vẫn sẽ ngóc đầu trở lại.

Có khiêu chiến đêm trăng tròn lần sau, vậy sẽ có lần sau sau, thậm chí sẽ còn lần sau sau sau sau nữa.

Trừ khi, trong cuộc khiêu chiến đêm trăng tròn tiếp theo, sau Bạch Tôn Giả âm thầm giúp hắn một tay, hắn phải duy trì tiết tấu rồi đại chiến ba trăm hiệp với Đông Qua, sau đó kỹ năng yếu hơn một bậc, bị đánh ngã trên mặt đất, thế có được không nhỉ?

"Mệt tim quá."

Tống Thư Hàng thở dài.

Trước kia, nếu như hắn lui lại phía sau một chút lúc độ kiếp, tặng cái danh nghìn năm đệ nhất thánh cho các vị tiền bối đằng sau thì tốt biết bao nhiêu. Nếu như vậy, lúc này người đau gan sẽ không phải là hắn nữa.

…

…

Đông Qua Thánh Quân rời đi, Tống Thư Hàng chuyển Tô Thị A Thập Lục từ trong thế giới hạch tâm ra. Ngoài ra còn có Thi và tước yêu Tiểu Thải.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục hiện thân thì nhìn quanh một lượt, sau đó truyền âm nhập mật hỏi:

"Đông Qua Thánh Quân đi rồi sao?"

Tống Thư Hàng gật đầu, cũng truyền âm lại nói:

"Có điều, binh bất yếm trá, cẩn thận một chút vẫn hơn, đừng nói đề tài về đạn hạt nhân thiên kiếp và Đông Qua Thánh Quân nữa."

"Được."

Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại lấy tấm lót đồ ăn dã ngoại ra lần nữa, bao gồm cả tiên hào do tiên trù của Đông Qua Thánh Quân chế ra đang nằm trên đó.

Đúng lúc làm bữa trưa cho Thi và Tiểu Thải.

Đồng thời, Tống Thư Hàng giữ lại một phần tiên hào, định bụng lát nữa đưa đến thế giới thiên kiếp cho Bạch Tôn Giả.

Thi xoa mắt:

"Tống sư huynh, hôm nay chúng ta ăn cơm dã ngoại ư?"

"Cứ coi là vậy đi."

Tống Thư Hàng trả lời.

Tiếp đó, nhanh chóng đi đến chỗ Thông Nương ra đời, xem rốt cuộc Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã để lại cái gì cho Thông Nương.

"Đúng rồi, Tống sư huynh."

Lúc này, Thi hỏi:

“Hôm nay là trung thu đúng không?”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thi đáp lại:

“Vừa rồi ta gặp ác mộng, mơ thấy Tống sư huynh ngươi và Đông Qua Thánh Quân đại chiến, ngươi bị đánh thảm lắm.”

Chương 1130: Một Quẻ Cách Không Của Đồng Quái Tiền Bối

Tống Thư Hàng:

“…”

“Yên tâm, Đông Qua Thánh Quân đã đi rồi.”

Tô Thị A Thập Lục cười nói.

“Vậy là Tống sư huynh đã bị Đông Qua Thánh Quân tẩn rồi à?”

Bé Thi chớp mắt.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Ngươi không có lòng tin với ta vậy à? Đông Qua Thánh Quân đã nhận thua rồi rời đi, mới vừa đi thôi. Ăn cơm đi, đừng có nói lung tung nữa.”

Vì tránh cho Thi nói lộmiệng, Tống Thư Hàng chấm dứt chủ đề ngay tức thì.

“Sư phụ uy vũ khí phách!”

Tước yêu Tiểu Thải hưng phấn nói.

Tống Thư Hàng thuận tay đút một hạt sen Đao Ý Thông Huyền vào miệng Tiểu Thải:

“Đừng có mà nịnh nọt, luyện ‘Cương Thủ’ thế nào rồi?”

Mấy ngày nay Tiểu Thải vẫn luôn được Đông Phương Lục Tiên Tử dẫn đi siêu độ khắp nơi, cũng không biết phương diện luyện công của cô có bị tụt lại hay không nữa?

Tuổi thọ của cô không nhiều, nhờ hạt sen Quân Tử Kim Liên và nước của suối nguồn sự sống nên mới có thêm một trăm năm tuổi thọ. Nếu như không chịu khó tu luyện, không tấn cấp trong một trăm năm thì sẽ game over.

“Bẩm sư phụ, đã có hiệu quả nhất định rồi. Xem như nhập môn đi, lúc tu luyện ‘Cương Thủ’, Đông Phương trưởng lão đã chỉ điểm cho ta rất nhiều.”

Sau khi Tiểu Thải nuốt hạt sen Đao Ý Thông Huyền vào, cảm thấy lĩnh ngộ của mình đối với ‘đao’ đã sâu hơn một tầng.

“Để ta biểu diễn cho sư phụ xem một chút.”

Dứt lời, Tiểu Thải nhảy về sau, lặng lẽ vận chuyển ‘Cương Thủ’, ngay sau đó, trên chóp cánh của cô ngưng tụ thành một màu đen nhánh, tựa như hóa thành hắc thiết vậy.

Tiếp đó, cánh Tiểu Thải xẹt một cái, lướt qua cái cây nhỏ gần đó. Cánh như đao, dễ dàng chém cái cây nhỏ đó ra thành hai khúc.

“Không tệ.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Quả nhiên đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao rất xứng đôi với ngươi. Qua ít lâu nữa, vi sư sẽ truyền thụ Nghịch Lân Đao Pháp cho ngươi.”

Tống Thư Hàng hy vọng trước khi Tiểu Thải ngưng tụ đao ý thì để cô học được Nghịch Lân Đao Pháp, hắn muốn xem thử, có phải là do luyện Nghịch Lân Đao Pháp nên đao của mình mới biến thành khôi giáp đao ý hay không.

“Cảm ơn sư phụ.”

Tiểu Thải hưng phấn nói.

Cơm no trà say, Tống Thư Hàng thu hồi tấm lót lại. Tiếp đó, hắn và Tô Thị A Thập Lục tiếp tục ngự đao chạy đến nơi Thông Nương ra đời.

Thi ngồi trên phi đao của Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thải thì đứng trên vai Tống Thư Hàng.

Trên đường phi hành, bé Thi cắn ngón tay, nói:

“Đúng rồi, Tống sư huynh. Cuộc quyết đấu đêm nay giữa ngươi và Đông Qua Thánh Quân đã hủy bỏ thật rồi ư?”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Thế thì lạ quá, sao ta lại gặp giấc mơ quái dị như vậy chứ.”

Bé Thi tò mò nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động:

“Giấc mơ của ngươi có hiệu quả biết trước tương lai ư?”

Tu sĩ tu chân giới bao giờ cũng có kỹ năng thiên phú và chủng tộc lung tung beng, lỡ như bé Thi có thiên phú ‘giấc mơ dự báo’, vậy chẳng phải là lần tới hắn sẽ bị Đông Qua Thánh Quân đè xuống đất tẩn cho một trận ư? Quan trọng nhất là… còn bị tẩn rất thảm nữa.

“Không có.”

Bé Thi lắc đầu nói.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chẳng biết tại sao lời Thi nói lại khiến lòng hắn thấy bất an.

Vì vậy, trên đường ngự kiếm phi hành, Tống Thư Hàng lấy di động mở nhóm Cửu Châu số 1 ra:

“Có vị tiền bối nào đang online không?”

“Yo, Thư Hàng ngươi online à. Mọi người đang tám về chuyện của ngươi đây nè.”

Bắc Hà Chân Quân nói:

“Hôm nay là tết trung thu, cũng là đêm trăng tròn. Bọn ta đều nghĩ, tính thời gian thì hẳn là vị Đông Qua Thánh Quân kia đã tìm tới cửa rồi đúng không?”

“Đã tìm tới cửa rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Vậy ngươi bị tẩn rồi à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Bị đè xuống đất tẩn cho một trận rồi à? Nắm đấm của Huyền Thánh bát phẩm có đau không?”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời hỏi với vẻ hả hê.

Tống Thư Hàng cười ha ha:

“Các tiền bối, các ngươi không có lòng tin với ta quá rồi đấy. Đông Qua Thánh Quân đã nhận thua rời đi, đại chiến tối nay hủy bỏ. Nói cách khác, ta thắng rồi.”

Lúc Tống Thư Hàng nói xong, trong nhóm Cửu Châu số 1 đột nhiên lặng ngắt.

Sự im lặng đặc biệt quái dị.

Sau một lúc lâu.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Không thể nào, sao có thể như thế được?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Không khoa học.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Hôm nay nhất định là do ta chưa tỉnh ngủ, hoặc là do tư thế rời giường của ta không đúng.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Chúng ta đang xuyên qua thời không rồi tán gẫu với Tống đạo hữu trong tương lai chăng?”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Kịch bản này không đúng, lạ thế chứ lị.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Này, các tiền bối, rốt cuộc các ngươi có ý gì hả, thiếu lòng tin với ta tới vậy à? Được rồi, không có lòng tin với ta thì cũng bình thường thôi, nhưng hình như các ngươi rất mong ta bị Đông Qua Thánh Quân tẩn cho một trận lắm đúng không?

Rốt cuộc các ngươi đứng ở bên nào hả.

“Ta uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân, nên Đông Qua Thánh Quân chỉ có thể rút lui.”

Tống Thư Hàng thở dài, trả lời.

“Thì ra là thế, nhưng chuyện này không đúng chút nào.”

Cuồng Đao Tứ Lãng tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối, các ngươi quá đáng thật đấy. Các ngươi hy vọng ta bị Đông Qua Thánh Quân nện một trận đến vậy ư?”

“Đương nhiên không phải, bọn ta đứng về phía ngươi mà.”

Bắc Hà Chân Quân lập tức trả lời:

“Nhưng vấn đề là trước đó bói bịp online, vất vả lắm hắn mới tìm được vị trí có tín hiệu nên lên mạng tán gẫu với bọn ta một hồi.”

Cuồng Đao Tứ Lãng tiếp lời:

“Tiếp đó, Lệ Chi Tiên Tử nhắc đến chuyện tết trung thu, vậy là nhờ Đồng Quái tính một quẻ cho ngươi. Nếu như đêm nay có ‘cuộc chiến song thánh’ thì rốt cuộc ngươi thắng hay thua.”

“Quẻ của Đồng Quái Tiên Sư là đại cát đại lợi, hắn kết luận đêm nay ngươi giành được thắng lợi, thậm chí có thể đè Đông Qua

Thánh Quân xuống đất đánh cho một trận, đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ không ngừng. Chiến quả tối nay còn truyền khắp toàn bộ tu chân giới, phát dương danh tiếng nghìn năm đệ nhất thánh của ngươi.”

Lệ Chi Tiên Tử nói tiếp.

“Vậy nên, ngươi hiểu rồi đó.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu bổ sung.

Tống Thư Hàng:

“Đậu móa!”

Quẻ của Đồng Quái tiền bối nhất định phải xem ngược lại, kỳ thật nói theo một ý nghĩa nào đó thì quẻ của Đồng Quái tiền bối… rất chính xác, chỉ cần xem ngược lại là được.

Quẻ đại cát đại lợi mà xem ngược lại thì chính là đại hung đúng không?

Trong quẻ có nói đêm nay Đông Qua Thánh Quân sẽ bị hắn đè xuống đất đánh đến kêu cha gọi mẹ không ngừng, nếu giải thích ngược lại thì chính là hắn sẽ bị Đông Qua Thánh Quân đè xuống đất đánh đến kêu cha gọi me không ngừng ư?

Trong quẻ tượng, sau đêm nay hắn sẽ danh chấn tu chân giới, phát dương danh tiếng của nghìn năm đệ nhất thánh, xem ngược lại chính là sau đêm nay, hắn sẽ trở thành trò cười trong tu chân giới, đối thủ nghìn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Thánh Quân sẽ vang danh thiên cổ ư?

Lại nghĩ tới lời vừa rồi bé Thi nói, cô nhóc gặp ác mộng, thấy Tống Thư Hàng bị đánh điên cuồng. Tim của Tống Thư Hàng lập tức lạnh ngắt.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Nói không chừng Đông Qua Thánh Quân vừa trở về thì đã lập tức nghĩ ra cách đối phó với vũ khí hạt nhân thiên kiếp, hoặc đoán ra sự thật là vũ khí hạt nhân thiên kiếp không cách nào nổ tung trong thế giới thực.

Sau đó, đến lúc trăng tròn đêm nay, Đông Qua Thánh Quân ngóc đầu trở lại lần nữa, dẫn theo một đám tu luyện giả và phóng viên tin tức của nhật báo tu sĩ, trung tâm tin tức Thiên Cơ, radio tu sĩ Thần Cương, kênh Thánh Điện, trung tâm internet Vu Sư… đến đây, phát sóng trực tiếp vở tuồng ‘Đông Qua Thánh Quân nện Tống Thư Hàng điên cuồng’?

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm thấy không ổn.

Tiêu rồi, đêm nay sớm muộn gì mình cũng tèo!

…

…

Tô Thị A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng biến sắc thì tò mò hỏi:

“Lại xảy ra chuyện gì à?”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Trước đó không lâu Đồng Quái tiền bối có xem cho ta một quẻ, xem về đại chiến song thánh.”

Trong lòng Tô Thị A Thập Lục chợt hiểu, bèn hỏi ngay:

“Kết quả quẻ bói… chẳng lẽ là cát ư?”

“Ừ, hắn tính ra đêm nay ta sẽ đè Đông Qua Thánh Quân xuống đất đánh đến kêu cha gọi mẹ không ngừng. Sau đó đại danh nghìn năm đệ nhất thánh của ta sẽ truyền khắp tu chân giới.”

Tống Thư Hàng nhăn mặt cười khổ như liếm phải “sicula vị khổ qua*” vậy.

Tô Thị A Thập Lục:

“…”

Quẻ bói của Đồng Quái Tiên Sư phải xem ngược lại, đây là chân lý vào hàng pháp tắc.

Khi Đồng Quái Tiên Sư bói đúng… thì đó nhất định là ngày tàn của thế giới.

“Vậy nên?”

Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng dùng truyền âm nhập mật đáp lại:

“Rất có thể không bao lâu nữa, Đông Qua Thánh Quân sẽ khám phá ra chiêu ‘uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân’ kia của ta là hàng bịp, hoặc là tìm được biện pháp đối phó với ‘uy hiếp bằng vũ khí hạt nhân’. Sau đó hắn sẽ lập tức chạy tới khiêu chiến ta ngay trong đêm, tẩn cho ta một trận nhừ đòn.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, truyền âm trả lời:

“Nếu việc ta bị tẩn cho nhừ đòn vào tối nay không cách nào thay đổi, vậy thì chỉ có một cách, tìm thứ gì đó bị đánh thay cho ta.

“Tìm ai bây giờ?”

“Đến lúc đó rồi tính tiếp.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trên người hắn có mỹ nhân rắn công đức có thể hóa thành hình dạng của hắn, thậm chí ngay cả Trường Sinh Giả cũng không phân biệt được thật giả trong thời gian ngắn.

Có điều, nếu để mỹ nhân rắn công đức ra mặt thì có nguy cơ bể kèo.

Tống Thư Hàng chỉ tưởng tượng một cái là ra ngay kịch tình.

Đêm trăng tròn, Đông Qua Thánh Quân đạp ánh trăng mà đến, kim giáp cự kiếm, oách vô cùng tận.

Đối diện là Tống Thư Hàng do mỹ nhân rắn công đức biến thành đang chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng mà đứng.

Đông Qua Thánh Quân mỉm cười, đang muốn mở miệng.

Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên kêu thảm một tràng: “A a a a ∼∼” Sau đó ngã vật xuống đất, ‘ngủm’ luôn tại chỗ.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng đó là hắn đã cảm thấy đặc biệt xấu hổ rồi.

Chưa đến lúc hết cách thì Tống Thư Hàng sẽ cố gắng không để mỹ nhân rắn công đức lên sàn.

Ngoại trừ mỹ nhân rắn công đức ra, còn có một con rối đang đợi sửa chữa. Có điều con rối này không phải của hắn, bề ngoài cũng khác với hắn. Hơn nữa, nó đã bị hỏng rất nặng, không cách nào xuất chiến.

Tống Thư Hàng suy nghĩ hồi lâu... Hình như chỉ có mỹ nhân rắn công đức là có thể thay hắn xuất chiến thì phải?

Lẽ nào chỉ có thể phái cô ấy xuất chiến ư?

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc thì lấy di động ra, nhắn vào nhóm Cửu Châu số 1:

“Tiền bối, có pháp thuật phân thân nào có thể chịu đòn thay chủ nhân không?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Có pháp thuật phân thân như vậy ư? Nếu có thì cho ta xin một tá đi.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Như trên!”

Lạc Trần Chân Quân:

“Chậc chậc, ta cũng muốn có pháp thuật phân thân như vậy lắm. Nếu dùng tốt thì chính là pháp thuật bảo toàn tính mạng đấy.”

“Chỗ ta có vài loại pháp thuật phân thân này. Nhưng thuật phân thân trong tay ta đều có cảnh giới rất thấp, hơn nữa sử dụng thuật phân thân còn phải phối hợp với tài liệu rất quý giá.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Trong tay hắn có một đại quân clone, chuyên dùng để bôi đen Vân Vụ đạo trưởng. Trong đại quân clone đó có một phần là nhân viên của hắn, còn lại là phân thân của hắn.

Chương 1131: Nhân Sâm Đầy Đất

Tống Thư Hàng:

“…”

Thật ra thì đúng là có thuật phân thân chịu đòn thay chủ nhân thật. Hắn nhớ Bạch Tôn Giả có thuật phân thân đi gánh thiên kiếp thay bản tôn, sau đó nổ tan tành. Hơn nữa phân thân này không chỉ có thể gánh thiên kiếp mà còn có thể chat chít thay Bạch Tôn Giả.

Hay là lát nữa tìm Bạch Tôn Giả hỏi thăm về thuật phân thân thần kỳ này nhỉ? Xem thử độ khó tu luyện ở mức nào?

Nhưng mà bây giờ Bạch Tôn Giả vẫn đang độ kiếp, phải chờ ngài ấy rảnh rỗi rồi mới hỏi được.

Ngoài ra Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện:

“Nhưng mà Đồng Quái tiền bối online lúc nào vậy nhỉ?”

Gần đây hắn muốn nhờ Đồng Quái Tiên Sư hỏi thăm con Thiên Lôi Trư có ba mươi sáu loại hình thái kia, xem thử rốt cuộc nó có phải là thú cưng của tổ tiên kim long hay không? Nếu đúng là thật, Tống Thư Hàng muốn thông qua Thiên Lôi Trư để tìm hiểu mối quan hệ giữa tổ tiên kim long và Tống đầu gỗ.

Vậy nên trước đó hắn đã follow Đồng Quái Tiên Sư trong nhóm, Đồng Quái tiền bối vừa online là hắn sẽ nhận được thông báo.

Nhưng vừa rồi hắn cũng đâu nhận được thông báo gì. Chẳng lẽ Đồng Quái Tiên Sư online đúng lúc hắn đang làm màu trước mặt với Đông Qua Thánh Quân ư?

Không đúng, lúc đó hắn cũng không nhận được tin thông báo Đồng Quái Tiên Sư đăng nhập mà.

“Online khoảng nửa tiếng trước, lên một lát lại offline rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng tỏ vẻ khó hiểu:

“Lạ thật, tại sao ta không nhận được thông báo Đồng Quái tiền bối online nhỉ? Rõ ràng ta đã follow ngài ấy rồi mà.”

“Ngươi follow Đồng Quái làm gì?”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Có chút chuyện quan trọng muốn hỏi Đồng Quái tiền bối.”

Bắc Hà Chân Quân giải thích:

“Hôm nay Đồng Quái online bằng tài khoản của Thiết Quái, còn nguyên nhân tại sao hắn lại dùng tài khoản của Thiết Quái để online thì ta không hỏi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cạn lời không biết nói gì luôn, sau đó hắn chỉ đành im lặng đi follow tài khoản Thiết Quái Toán Tiên.

“Ở trong nhóm Đồng Quái tiền bối còn clone nào nữa không?”

Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy không yên lòng.

Bắc Hà Chân Quân:

“Chắc là hết rồi... Hắn chỉ có một đệ tử là Thiết Quái, mà Thiết Quái vẫn chưa kịp thu đồ tôn cho Đồng Quái.”

Tống Thư Hàng thở dài, hy vọng lần sau có thể gặp được Đồng Quái tiền bối.

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương tò mò hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đã ép lui Đông Qua Thánh Quân rồi mà? Còn muốn hỏi thuật phân thân chịu đòn thay bản thể làm gì nữa?”

Bắc Hà Chân Quân trả lời thay cho Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu hỏi vậy ắt hẳn là vì để phòng bất trắc, dù sao cũng là quẻ do Đồng Quái tính mà.”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Có lý, à đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này, tín hiệu bên ngươi tốt chứ? Ta mới viết một ca khúc mới, ngươi có muốn nghe không?”

Trong nháy mắt, cả nhóm Cửu Châu số 1 lặng ngắt như tờ.

Bởi vì có vết xe đổ lần trước, lúc này nếu Tạo Hóa Pháp

Vương gửi tin nhắn thoại, mọi người nhất quyết sẽ không bấm vào đâu.

“Không được rồi, không được rồi, đột nhiên tín hiệu yếu quá... Điện thoại cũng sắp hết pin rồi. Tạm biệt các vị tiền bối, trò chuyện sau nhé.”

Tống Thư Hàng tức tốc gửi một tin nhắn đi, sau đó offline ngay lập tức.

Khóe miệng Tạo Hóa Pháp Vương co giật mấy cái.

Quái lạ, chẳng phải Thư Hàng tiểu hữu thích giọng hát của hắn lắm à? Rõ ràng còn lén lút hát bài Thất Sát Ca khi ở một mình, sao bây giờ lại tránh như tránh tà thế này?

Chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu là kiểu bụng ưng mồm chối ư?

...

Sau khi đăng xuất khỏi nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng lại gửi giấy cho Bạch Tôn Giả:

[Bạch tiền bối, ngài có rảnh không?]

[Đang bận bù đầu bù cổ, cơm cũng không kịp ăn đây, mấy tiếng nữa nói chuyện sau.]

Không biết là phân thân số mấy của Bạch Tôn Giả trả lời.

Xem ra Bạch tiền bối đang chơi rất high, đành phải gác chuyện hỏi thăm thuật phân thân lại thôi.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục tiếp tục ngự đao phi hành đến nơi Thông Nương sinh ra.

Trên đường đi, Tô thị A Thập Lục tò mò hỏi:

“Thư Hàng, ngươi muốn hỏi Đồng Quái tiền bối chuyện gì thế?”

“Ta muốn nhờ Đồng Quái tiền bối hỏi thăm con Thiên Lôi Trư đã bắt hắn đi vài chuyện.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Con ngươi của Tô thị A Thập Lục trầm xuống, hỏi tiếp:

“Ngươi muốn biết tin tức gì về Thiên Lôi Trư thế?”

“Ta muốn hỏi về mối quan hệ giữa Thiên Lôi Trư và một vị tổ tiên kim long của hải tộc, xem nó có phải là thú cưng của tổ tiên kim long hay không.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô thị A Thập Lục:

“Ngươi biết tổ tiên kim long ư?”

“Ta nghe được từ chỗ Ngư Kiều Kiều, A Thập Lục cô cũng biết tổ tiên kim long à?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Ừ, Thiên Hà Tô thị bọn ta vẫn luôn hợp tác với hải tộc, cho nên ta biết một ít tin tức tổ tiên kim long. Sao đột nhiên ngươi lại có hứng thú với tổ tiên kim long thế?”

Tô thị A Thập Lục gật đầu nói.

“Nói ra thì rất dài dòng, ta biết chuyện này từ chỗ Ngư Kiều Kiều, tổ tiên kim long để lại một vài lời nhắn bí mật trong Long Vương Điện. Sau đó còn có một vị khác, hẳn là đại năng thời viễn cổ để lại câu trả lời bên dưới lời nhắn của tổ tiên kim long. Thế nên ta mới cảm thấy tò mò về tổ tiên kim long.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Để lại… lời nhắn gì?”

Tô thị A Thập Lục quay đầu qua, tò mò hỏi.

“Một vài lời nhắn sắc mùi tự tìm đường chết.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Thi:

“Tự tìm đường chết như thế nào?”

Tống Thư Hàng nghiến răng:

“Nói chung là những lời nhắn khiến người ta vừa nhìn vào đã muốn rút đao chém người.”

Trước khi nhận được sự đồng ý của Ngư Kiều Kiều, hắn không thể tiết lộ nội dung cụ thể của những lời nhắn đó được. Dù sao thì chuyện này cũng có liên quan đến Long Vương Điện, là cấm địa tuyệt mật của hải tộc mà.

Thi nháy mắt, gật đầu một cái.

“Ừm.”

Tô thị A Thập Lục cũng đáp lại một tiếng, sau đó cúi đầu như đang trầm tư.

Hai người tiếp tục ngự đao tiến về trước.

“Thập Lục, cô đang nghĩ gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sau khi kết thúc đề tài kia, Tô thị A Thập Lục vẫn im lặng không nói gì hết.

“Có nghĩ gì đâu, chỉ là tự nhiên thấy buồn ngủ, tinh thần uể oải chút thôi. Giờ chúng ta đua ngự đao phi hành để tỉnh táo hơn đi. Lần này ta không dùng nhân đao hợp nhất, chúng ta chỉ so ngự đao phi hành bình thường thôi.”

Tô thị A Thập Lục đề nghị.

“Được đấy.”

Tống Thư Hàng cười đáp, không hỏi thêm gì nữa.

Có lúc... hỏi đến cùng, không biết chừng mực cũng chẳng phải là thói quen tốt.

Một lát sau, hai người đồng thời điều khiển độn quang, lao nhanh về phía trước.

Tô thị A Thập Lục không dùng độn thuật nhân đao hợp nhất, Tống Thư Hàng cũng không dùng Khiên Đao Thuật, hai người chỉ dùng phương pháp ngự đao phi hành đơn giản nhất.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Ba giờ chiều.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục cũng tới gần nơi Thông Nương sinh ra, cách đó không xa là một ngọn núi cực cao.

“Là chỗ này sao?”

Tống Thư Hàng vẫn giữ trạng thái ngự đao phi hành, nhìn xuống dưới.

Ngọn núi này rất giống ngọn núi hắn đã thấy trong lúc nhập mộng thể nghiệm đời hành của Thông Nương.

Thông Nương thò đầu ra ngoài:

“Cũng không chắc nữa... Ta không tới đây mấy trăm năm rồi, nhưng chắc là nơi này đấy.”

“Vậy chúng ta xuống dưới xem thử đi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Hai người ngự đao bay chậm rãi đến đỉnh núi, chuẩn bị đáp

xuống.

Nhưng mới đáp xuống được một nửa thì lại phát hiện có một tầng kết giới mềm mại ngăn cản cả hai.

Tống Thư Hàng cảm ứng được một loại khí tức quen thuộc từ kết giới này, là khí tức của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

“Xem ra đúng là nơi này rồi, chúng ta xuôi theo kết giới đáp xuống thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Do có kết giới nên hai người không thể đáp xuống đỉnh núi được, chỉ có thể đáp xuống ở đâu đó rồi xem có cửa vào nào không.

Ba người một chim một hành đáp xuống dưới chân núi.

Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên cảm giác cực kỳ quen thuộc, cứ như hắn lại nhập mộng vào cuộc đời của Thông Nương lần nữa vậy.

“Cửa vào ở đâu?”

Tô thị A Thập Lục quay qua hỏi Thông Nương.

“Để ta xem thử.”

Thông Nương thò đầu ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, trên ngọn hành hiện ra hai con mắt, bắt đầu quan sát ngọn núi lớn nọ. Một lát sau, cô chớp mắt mấy cái:

“Ta quên mất rồi.”

Tô thị A Thập Lục:

“...”

Thi:

“...”

Thông Nương cả giận:

“Đừng có nhìn ta như vậy, ta quên mất cũng là chuyện thường thôi mà. Năm đó ta mới vừa trở thành tiểu yêu đã xuống núi, ngay sau đó đã gặp phải người xấu, bị bắt nhốt suốt ba trăm năm, suýt chút nữa còn quên luôn nơi mình sinh ra là ở đâu, sao mà nhớ nổi cửa vào chứ?”

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nói:

“Đi theo ta.”

Loại cảm giác quen thuộc kia càng ngày càng mãnh liệt, sau đó Tống Thư Hàng cứ nghe theo bản năng và cảm giác này, đi về phía Tây Nam của ngọn núi, tiếp đó hắn đột nhiên đưa tay đẩy về phía trước.

Dường như có một cánh cửa vô hình bị đẩy ra.

“Chính là chỗ này, vào thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương:

“Trời ạ~, nơi này là nhà ta hay nhà ngươi hả? Sao ngươi còn quen thuộc hơn cả ta thế?”

“Bí mật.”

Tống Thư Hàng bật cười nói.

Thông Nương:

“...”

Càng ngày cô càng hoài nghi, có phải Tống Thư Hàng đã âm thầm làm chuyện gì rất quá đáng với cô không? Kiểu như lén rút ký ức của cô chẳng hạn?

...

Một nhóm ba người một chim thêm một cọng hành tiến vào kết giới.

Sau khi đi vào kết giới, trước mắt chợt bừng sáng, phong cảnh xung quanh thay đổi, có một con đường nhỏ lót đá đi thẳng lên đỉnh núi xuất hiện trước mặt họ.

Ven đường mọc đủ loại dược thảo xanh biếc như linh thảo, nhân sâm, linh chi, hà thủ ô... Chúng mọc đầy rẫy khắp nơi như cỏ dại. Thậm chí có một số nhân sâm còn lộ nửa thân ra ngoài như củ cà rốt.

Thấy một cây nhân sâm xinh đẹp, Thi tò mò ngồi xổm xuống, đưa tay định kéo nó ra.

Lúc này Tô thị A Thập Lục khẽ cầm lấy tay Thi, lắc đầu nói:

“Đừng động vào chúng nó, mỗi một ngọn cây cọng cỏ ở nơi này đều là bộ phận tạo thành một đại trận. Dù chỉ nhổ một bụi cỏ nhỏ cũng có thể kiến cho kết giới xảy ra biến hóa.”

Thi nghe vậy thì vội rụt tay về.

Lúc này Tiểu Thải cũng đang há mỏ thật to, đầu óc ngừng hoạt động. Vừa rồi suýt nữa cô đã mổ vào một quả trái cây màu đỏ!

“Chúng ta cứ đi theo con đường lót đá này, đừng ra khỏi đường.”

Tống Thư Hàng nói.

Tước yêu Tiểu Thải bay về đậu trên bả vai Tống Thư Hàng, sau đó tò mò quan sát xung quanh. Thông Nương thò phần đầu hành ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, con đường nhỏ trước mắt này làm cô nhớ lại một phần ký ức chôn sâu trong đầu.

Năm đó cô được Xích Tiêu Tử đạo trưởng nâng trong lòng bàn tay to lớn, bước từng bước leo lên đỉnh núi hệt như thế này.

Lúc đoàn người đi tới giữa sườn núi lại bị một tầng cửa kết giới cản lại.

“Ơ? Lạ thật, năm đó lúc ta xuống núi đâu có gặp cửa kết giới này chứ.”

Thông Nương thắc mắc.

Chương 1132: Ý Nghĩa Của Trò Chơi Ngôn Ngữ Nằm Ở Đâu?

“Ngay cả nhà mình ở đâu mà Thông Nương cô còn quên được huống chi là một kết giới, không nhớ được cũng là chuyện thường. Yên tâm đi, không ai trách cô đâu.”

Thi lên tiếng an ủi.

Thông Nương khóc không ra nước mắt. Mặc dù không nhớ chính xác nhà mình ở đâu nhưng cô vẫn còn nhớ rõ khung cảnh lúc xuống núi sau khi hóa hình mà.

Khác với những yêu quái còn lại, lúc cô hóa hình không hề ngưng tụ yêu đan, cũng không có hiện tượng gió cuốn mây trôi sấm rền chớp giật gì hết. Chỉ là ngủ một đêm, sau khi tỉnh lại thì cô phát hiện mình đã biến thành một cô em tóc xanh, không phải là cọng hành nữa.

“Tu luyện nghìn năm không bằng người ta ngủ một giấc tỉnh dậy”, rất nhiều yêu tu phải tu luyện đến đại yêu ngũ phẩm mới có thể hóa hình đã khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Cô nhớ rõ là sau khi hóa hình, bản thân đi từ trên đỉnh núi xuống, nhảy nhót vui vẻ đến một vùng núi rừng gần đó, bắt đầu cuộc sống mới. Suốt đường đi cô không hề gặp cửa kết giới nào hết.

“Cô không nhớ cửa kết giới này cũng rất bình thường.”

Tống Thư Hàng lên tiếng:

“Cửa kết giới này chỉ phòng bên người ngoài, không đề phòng người ở bên trong. Cô đi từ bên trong ra, nó sẽ không ngăn cản cô. Bây giờ mọi người đi từ bên ngoài vào nên đương nhiên nó sẽ khởi động rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đợi đã, nói vậy thân là chủ nhân của nơi này, hẳn là ta có thể tiến vào đúng không?”

Dứt lời, Thông Nương hớn hở chui ra khỏi túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng, sau đó ra sức nhảy thẳng tới cửa kết giới kia.

Tống Thư Hàng không hề ngăn cản.

Bốp~~

Thông Nương đập mặt vào cửa kết giới, thân hình dần trượt từ trên kết giới vô hình xuống.

“Đau quá đau quá đau quá.”

Thông Nương vội ôm đầu kêu la thảm thiết, nước mắt lưng tròng.

“Đương nhiên là cô cũng không có quyền đi vào. Năm đó cô sinh sống trong khu rừng gần đây mười mấy năm, không hề trở về đỉnh núi này, thật ra cũng là do trong tiềm thức của cô biết rõ mình không về được.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh giải thích.

“Fuck you, quả nhiên ngươi đã đọc lén ký ức của ta đúng không? Nếu không thì sao ngươi biết ta đã sống trong khu rừng gần đây mười mấy năm chứ?”

Thông Nương nổi giận đùng đùng, cô nhảy bật lên, hùng hổ đá mạnh vào đầu gối của Tống Thư Hàng.

Bốp!

Thông Nương lại trượt dọc xuống theo bắp chân của Tống Thư Hàng, trong mắt ngấn nước, cô ngồi xổm dưới đất xoa chân nhỏ của mình:

“Đau quá đau quá đau quá.”

Tống Thư Hàng đã đạt cảnh giới tứ phẩm, tu luyện đến mấy loại công pháp luyện thể, cường độ thân thể cực cao. Thông Nương đá một cước vào đầu gối hắn còn đau hơn cả đá vào tấm thép siêu hợp kim nữa.

“Ta không đọc lén ký ức của cô.”

Tống Thư Hàng trả lời với vẻ rất thản nhiên.

Hắn chỉ nhập mộng thể nghiệm cuộc đời của Thông Nương thôi.

“Ta không tin, nếu không đọc lén ký ức thì làm sao ngươi biết được chuyện của ta?”

Thông Nương phản bác.

Tống Thư Hàng bật cười:

“Cô đoán thử xem? Dù sao thì ta có thể thề là không đọc lén ký ức của cô.”

Thông Nương ngây người trầm tư suy nghĩ:

“Chẳng lẽ... là ta nói mớ tiết lộ chuyện của mình ư?”

Ở gần đó, Tô thị A Thập Lục bắt đầu tìm tòi manh mối trên cửa kết giới.

Thi tò mò hỏi:

“Cửa kết giới này lớn đến mức nào? Chúng ta có thể đi vòng qua không?”

“Nếu có thể đi vòng qua thì cửa kết giới này tồn tại còn ý nghĩa gì nữa.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Vậy đánh nát nó đi!”

Tiểu Thải vỗ cánh nói.

“Đây là kết giới do tu sĩ cấp bậc Trường Sinh Giả bố trí, chúng ta không phá vỡ nổi.”

Tống Thư Hàng nói.

Theo như hắn biết, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã thành công sáng tạo ra đạo của mình. Thậm chí trong tầng lớp Trường Sinh Giả, chiến lực của hắn cũng được xếp vào hàng cao cấp. Trong bí cảnh Điện Hàn Đông, gã khổng lồ nham thạch bị Tống Thư Hàng gài bẫy đến thế giới Cửu U cũng là một tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, nhưng vẫn thua dưới tay Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

“Tìm được manh mối rồi, ở đây có chữ viết, là chữ của thời đại viễn cổ.”

Tô thị A Thập Lục lên tiếng. Nãy giờ cô vẫn dùng ngón tay dò dẫm tìm tòi trên cửa kết giới, cuối cùng cũng tìm được manh mối.

“Là chữ gì thế?”

Thi hiếu kỳ hỏi.

“Ta không rành chữ viết viễn cổ... trước hết cứ sao chép chúng xuống đã.”

Tô thị A Thập Lục dùng tay trái tiếp tục dò dẫm trên cửa kết giới, còn tay phải thì lấy giấy và bút ra, sao chép lại những chữ viễn cổ vừa tìm được.

Sao khi chép lại hết chữ viết viễn cổ, A Thập Lục dùng điện thoại chụp một tấm ảnh, đang định đăng lên nhóm Cửu Châu số 1 xem thử có vị tiền bối nào biết nghĩa của mấy chữ này không thì mới phát hiện điện thoại đã mất sóng.

“Chịu thôi, giờ chúng ta xuống núi trước, đến chỗ nào có sóng rồi giải nghĩa mấy chữ viết này.”

Tô thị A Thập Lục đề nghị.

Nhưng ngay khi cô vừa dứt lời, đột nhiên... một hình vẽ ở chỗ xương sườn phía trên phần hông của Tống Thư Hàng bỗng sáng lên.

Ánh sáng xuyên thấu qua áo thun Tống Thư Hàng đang mặc chiếu ra ngoài.

“Ồ? Hình như là hình vẽ anh em hồ lô, ta đã xem hoạt hình bảy anh em hồ lô rồi.”

Thi nói.

Tiểu Thải:

“Còn là hình 3D nữa này!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Oh Shit!!!

Đây là hệ thống học bá siêu cấp bản thử nghiệm mà Bạch Tôn Giả giao cho hắn. Vì không muốn bị người khác phát hiện ra hình xăm anh em hồ lô lập thể này nên hắn đã cố ý dán nó lên phía trên phần hông, dùng quần áo che lại. Không ngờ thứ này lại tự mang hiệu ứng ánh sáng, còn xuyên thấu qua quần áo bắn ra ngoài nữa chứ, đúng là trâu bò.

“Không ngờ Thư Hàng ngươi lại thích loại hình xăm đáng yêu này.”

A Thập Lục xoa cằm, nói với giọng rất nghiêm túc.

“Đừng hiểu lầm.”

Tống Thư Hàng xua tay giải thích:

“Đây là hệ thống học bá siêu cấp do Bạch Tôn Giả thiết kế ra, không biết sao lại tự khởi động. Chính vì cảm thấy cái hình này trẻ con quá nên ta mới dán nó bên hông, không ngờ thứ này còn có hiệu ứng ánh sáng nữa chứ."

Lúc này, giọng nói máy móc không chút tình cảm của Bạch Tôn Giả lại vang lên trong đầu Tống Thư Hàng:

[Phát hiện ra chữ viết thời đại viễn cổ mà ký chủ không biết, khởi động hệ thống học bá siêu cấp. Học tập thành công sẽ được thưởng một điểm học bá.]

Tống Thư Hàng:

"..."

"Hệ thống học bá siêu cấp là cái gì?"

Thi tò mò hỏi.

"Là một loại hệ thống phụ trợ giúp người ta trở thành học bá."

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

"Các ngươi chờ một lát, giờ ta phải chuyển sang chế độ học bá."

Chừng ba hơi thở sau.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại sáng ngời như thường:

"Ok, ta biết mấy chữ viễn cổ này có nghĩa là gì rồi. Nghĩa của câu này là "Tiếp theo là một trò chơi ngôn ngữ rất thú vị, dùng nó để mở cửa kết giới, đồng ý tham gia hay không? Có/ Không." Nếu như chọn "Có" thì sẽ chuyển đến giai đoạn chơi trò chơi ngôn ngữ, có muốn tham gia không?"

"Trò chơi ngôn ngữ? Là trò chơi dùng ngôn ngữ thời đại viễn cổ tạo thành ư? Ta học môn ngôn ngữ viễn cổ rất kém, tối đa chỉ biết một hai câu thôi."

Tô thị A Thập Lục nhún vai nói:

"Ta thích dành thời gian luyện tập đao pháp hơn là học loại ngôn ngữ viễn cổ xoắn cả lưỡi kia."

Bé Thi giơ tay nói:

"Ta mới học phát âm ba câu bằng ngôn ngữ thời đại viễn cổ mà đầu lưỡi đã uốn tê rần, rất khó chịu. Hơn nữa mỗi lần học ngôn ngữ thời đại viễn cổ, cứ có cảm giác nước miếng muốn văng ra ngoài ấy."

"Ta chưa từng học ngôn ngữ thời đại viễn cổ, ta chỉ là một con tước yêu hoang dã nhỏ bé thôi."

Tiểu Thải giơ cánh nói.

Thông Nương:

"Đừng nhìn ta, ta cũng chưa từng học qua."

Tống Thư Hàng:

"Nhìn trời, ta cũng chỉ học được mười câu hơn nữa còn là Thiên Tự Văn, thế này thì làm sao mà chơi?"

Không ngờ Tống Thư Hàng học được mười câu Thiên Tự Văn lại là người có trình độ ngôn ngữ thời đại viễn cổ cao nhất trong đám.

Ngoài mười câu Thiên Tự Văn, hắn còn học được một ít chữ thời đại viễn cổ từ chỗ Nho gia, thế nhưng hắn chỉ biết viết chứ không biết đọc những chữ này.

"Hay cứ chơi thử đi, ta cảm thấy chủ nhân của cửa kết giới không có ác ý, cho dù không thông qua trò chơi cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu."

Tô thị A Thập Lục đề nghị.

Hơn nữa trong tay cô còn có một lá bài tẩy, nếu thật sự không qua được thì có thể dùng đến nó.

"Vậy quyết định nhé, chọn "Có"."

Tống Thư Hàng nói.

Chữ "Có" này là hắn dùng ngôn ngữ viễn cổ đọc lên.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Ba người một chim tước một cọng hành cảm giác trời đất quay cuồng.

Ngay sau đó bọn họ phát hiện mình xuất hiện trong một sa mạc rộng mênh mông.

Ngoài ba người một tước một hành ra, bên cạnh còn có thêm hai người khác.

Mỹ nhân rắn công đức mang theo vẻ mặt nghiêm túc đứng sau lưng Tống Thư Hàng. Khi tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về phía cô, mỹ nhân rắn đột nhiên nghiêng đầu, xoay mặt sang hướng khác không thèm nhìn mọi người.

Ngoài mỹ nhân rắn ra còn có con rối mang mặt nạ ác quỷ, chỉ lạ là thân hình con rối vốn bị hư hại nghiêm trọng, bây giờ lại vẹn nguyên chẳng chút sứt mẻ.

"Lẽ nào nơi này không phải hiện thực mà là một thế giới tinh thần ư?"

Tống Thư Hàng suy đoán.

Nhưng nếu là thế giới tinh thần thật, vậy con rối mang mặt nạ ác quỷ xuất hiện ở đây thì còn có thể hiểu được, dù sao thì cô cũng là vật có chủ. Nhưng mỹ nhân rắn công đức chui ra góp vui làm gì, cô là ánh sáng công đức kia mà.

Nhưng... bất kể là mỹ nhân rắn công đức hay là con rối mang mặt nạ ác quỷ đều có liên hệ với thời đại viễn cổ.

Chắc chắn hai người bọn họ rất thông thạo ngôn ngữ thời đại viễn cổ, có thể là hai sự trợ giúp cực lớn!

"Các ngươi biết ngôn ngữ viễn cổ đúng không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, con ngươi chuyển động, nốt ruồi lệ chỗ khóe mắt tăng thêm phần quyến rũ cho cô.

Một lát sau, cô hé môi:

"A a a~~"

Trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó mỹ nhân rắn công đức từ từ ngã xuống đất, giả chết. Có thể do nơi này là thế giới tinh thần vậy nên cô giả chết còn giống thật hơn, khóe miệng còn có vết máu chảy ra.

Tống Thư Hàng:

"..."

Không ngờ hắn lại ngu xuẩn đến mức ôm lòng kỳ vọng đối với mỹ nhân rắn công đức!

Sau khi thở dài bất lực, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía con rối mang mặt nạ ác quỷ. Mỹ nhân rắn công đức không đáng tin nhưng chắc vẫn có thể dựa vào con rối mang mặt nạ ác quỷ chứ nhỉ?

Con rối nâng đôi mắt chớp lóe ánh sáng màu cam của mình nhìn lại Tống Thư Hàng.

“Mà này, quy tắc của trò chơi ngôn ngữ này là gì vậy?”

Thi tò mò hỏi.

[Quy tắc trò chơi rất đơn giản, tướng lĩnh hai bên giao chiến cùng sử dụng ngôn ngữ thời đại viễn cổ tiêu chuẩn tiến hành giao lưu đối thoại với nhau. Nếu nói sai hoặc là phát âm không chuẩn thì phải chịu công kích theo lượt, khi nào thanh máu cạn sạch thì trò chơi sẽ kết thúc.]

Một giọng nói vang vọng trong hư không, giảng giải quy tắc của trò chơi ngôn ngữ.

“Hai bên ư? Đối phương là ai?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

Còn một vấn đề nữa, trò chơi ngôn ngữ này có ý nghĩa đặc biệt gì không?

Theo Tống Thư Hàng thấy, Xích Tiêu Tử đạo trưởng không giống kiểu người thích làm chuyện vô bổ.

Dù là trồng Thông Nương, thu Lý Thiên Tố làm đệ tử hay dạy Hỏa Diễm Đao cho Tống Thư Hàng trong lúc nhập mộng, hình như mọi việc hắn làm đều có ý đồ riêng cả.

Nếu vậy, liệu có phải trò chơi ngôn ngữ nhìn cứ như một trò đùa này cũng ẩn chứa hàm ý đặc biệt nào hay không?

Chương 1133: Không Ra Chiêu Như Bình Thường

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, ở phía bên kia không gian sa mạc bỗng xuất hiện mấy bóng người cưỡi chiến mã đến.

Người dẫn đầu chính là Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

Không chỉ vậy, năm người đi bên cạnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng lần lượt hiện rõ mặt... Tất cả đều là Xích Tiêu Tử, nhưng năm người này là Xích Tiêu Tử khá trẻ tuổi.

Đi sau cùng là một đội ngũ nghìn người, tất cả đều là Xích Tiêu Tử đạo trưởng, chẳng qua trẻ tuổi hơn một chút, ước chừng mười sáu tuổi, trong tay cầm đủ loại binh khí dài.

“Đối thủ là đại quân Xích Tiêu Tử đạo trưởng ư?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật mấy cái.

Thế này thì còn chơi cái gì nữa chứ? Theo như suy đoán, Xích Tiêu Tử đạo trưởng là đại năng tồn tại ở thời đại viễn cổ, thế nên ngôn ngữ viễn cổ chính là tiếng mẹ đẻ của ngài ấy rồi còn gì.

Mà bên này người mạnh nhất chính là hắn, một kẻ chỉ biết nói mười câu bằng ngôn ngữ thời đại viễn cổ.

Hiếp người quá đáng!

Đương nhiên mấy vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng trước mắt không phải bản thể, hẳn là pháp thuật tinh thần do đạo trưởng để lại lúc bố trí cửa kết giới biến thành.

...

Sau khi đại quân Xích Tiêu Tử hiện thân, sau lưng nhóm người Tống Thư Hàng cũng hiện ra một đội quân.

Bao gồm ba trăm Tống Thư Hàng, ba trăm Tô thị A Thập Lục, một trăm Thi, một trăm Tiểu Thải, một trăm Thông Nương hình người, năm mươi con rối và năm mươi mỹ nhân rắn công đức.

Hợp lại cũng là một đội quân nghìn người.

Nhưng toàn bộ những binh lính này đều đi tay không, ngay cả cây gậy gỗ cũng không có.

Chỉ riêng về khí thế đã yếu hơn đối phương ít nhất là mười lần rồi!

Đám lính quèn này thì làm được gì chứ?

Chờ chút... Lẽ nào những tên lính quèn này chính là thanh máu ư?

Tống Thư Hàng thở dài nói:

“Khí thế chênh lệch quá lớn.”

Chưa chiến đã thua trước một nước rồi.

“Lúc nãy đã nói rõ rồi nhé, Tống sư huynh, ta chỉ biết có ba câu nói bằng ngôn ngữ viễn cổ thôi đấy.”

Thi thành thật nói.

“Ta chỉ biết hai câu.”

Tô thị A Thập Lục bổ sung.

“Hay là chúng ta đầu hàng đi?”

Tiểu Thải nói.

“Ta có thể đổi phe nhảy qua bên trận doanh kia được không?”

Thông Nương ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Bây giờ không đổi được đâu, chuẩn bị sẵn sàng đi, trò chơi sắp bắt đầu rồi.”

Nếu như đổi phe được thì hắn cũng muốn đổi.

“￥@#.”

Ở phía bên kia, vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng dẫn đầu uốn lưỡi hô to. Ngay lúc hắn lên tiếng, một nghìn binh lính Xích Tiêu Tử đạo trưởng ở phía sau lập tức giơ vũ khí trong tay lên, đồng loạt bước lên trước, bày ra tư thế chuẩn bị công kích.

“Câu này có nghĩa là gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bé Thi hớn hở giơ tay trả lời:

“Ta biết câu này, nó mang ý nghĩa chào hỏi, tương đương với câu “Hế lô~ xin chào các ngươi”. Chúng ta chỉ cần đáp lại y chang như vậy là được, đúng lúc trong ba câu mà ta biết có câu này.”

“Vậy ngươi trả lời lại nhé?”

Tống Thư Hàng nói.

Thi:

“Không thành vấn đề... ￥@#!”

Sau khi Thi đáp lại xong, đội quân liên hợp tạp nham tay không tấc sắc sau lưng bọn họ cũng tiến về trước một bước với khí thế hung mãnh, sau đó mở miệng phát ra một loạt tiếng hô quái dị.

Thấy đám lính quèn mang hình dáng mình hô to gọi nhỏ như vậy, trong lòng mọi người chợt dâng lên cảm giác quái dị nói không nên lời.

Lượt đối thoại thứ nhất hoàn thành, hai bên đánh ngang tay.

Vì vậy đám lính quèn sau lưng hai bên bắt đầu tràn lên tấn công.

Một nghìn Xích Tiêu Tử đạo trưởng trẻ tuổi cầm binh khí dài trong tay, xông lên tấn công đám người Tống Thư Hàng. Mà một nghìn binh lính hỗn tạp sau lưng Tống Thư Hàng cũng không yếu thế chút nào, tuy tay không vũ khí nhưng trong miệng vẫn phát ra tiếng hô kỳ lạ, hùng hổ vọt tới trước.

Nói thật, mặc dù đội quân bên phía Tống Thư Hàng là lính hỗn tạp nhưng lại khá đẹp mắt. Có thiếu nữ, có loli, có Thông Nương với thân hình nóng bóng, có mỹ nhân rắn, có mỹ nhân con rối, trên đầu còn có tước yêu nhỏ nhắn nữa.

Binh lính hai bên nhào lên, chỉ còn chút nữa thôi là bắt đầu chém giết lẫn nhau.

“Sao đối phương không trả lời lại nhỉ?”

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Tô thị A Thập Lục nói:

“Hay là đến phiên chúng ta phát động tấn công? Trò chơi này chơi theo kiểu tấn công theo lượt, mới vừa rồi đối phương đã tấn công một lần, chúng ta phản kích một lần. Hay là bây giờ đến lượt chúng ta bắt đầu tấn công?”

“Vậy thì thử xem. Sau khi lịch sự chào hỏi nhau xong, chúng ta nên đặt câu hỏi gì đây?”

Tống Thư Hàng đáp.

“Sau khi chào hỏi xong chắc là nói mấy câu khách sáo như

“Rất vui được gặp ngươi” hay là “ăn cơm chưa?” gì đó nhỉ?”

Thông Nương đưa ra ý kiến.

Tô thị A Thập Lục:

“Cái này ta biết, ta biết nói câu “Rất vui được gặp ngươi”, lần này để ta nói cho.”

“Được, giao cho cô đấy!”

Tống Thư Hàng đáp.

Cứ có cảm giác một đám học dốt PK học bá tinh anh ấy.

Tô thị A Thập Lục mở miệng nói:

“ㄆ★◎□℃@§.”

Câu này có nghĩa là “Rất vui được gặp ngươi”.

Cô vừa dứt lời, vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng dẫn đầu bên phía đối phương lập tức đáp lại một câu, hơn nữa còn là một câu rất dài. Đầu lưỡi cứ xoắn tới xoắn lui liên tục, Tống Thư Hàng nghe mà cứ lo đầu lưỡi của hắn bị chuột rút không thôi.

“Câu này có nghĩa là gì vậy?”

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra.

Mặc dù hắn được gọi là kẻ nắm giữ mười câu ngôn ngữ viễn cổ nhưng mười câu đó là Thiên Tự Văn, vốn dĩ không dùng được trong giao tiếp hằng ngày.

“Nửa câu trước là trả lời lại câu của ta, nghĩa là “Rất vui được gặp ngươi”, còn nửa câu sau nghe không hiểu. Chắc là hắn triển khai phản công nhỉ? Sau khi phòng ngự thì đến lượt hắn tấn công mà.”

Tô thị A Thập Lục nhún vai nói.

“Thi nghe hiểu không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thi cũng lắc đầu:

“Ta cũng nghe không hiểu, nhưng ngôn ngữ viễn cổ chính quy thật đáng sợ, phát âm quá khủng, quá chuẩn.”

Bây giờ là lúc khen đối phương phát âm chuẩn đấy à?

Tống Thư Hàng thở dài, lại nhìn những đồng đội khác.

Thông Nương và Tiểu Thải chỉ tham gia cho đủ số, mỹ nhân rắn công đức cũng bỏ đi.

Vì vậy bây giờ chỉ còn mỗi con rối là có thể nghịch chuyển chiến cuộc thôi.

Bởi vì bên Tống Thư Hàng chậm chạp không đáp lại... Trong cuộc giao chiến, một nghìn Xích Tiêu Tử đạo trưởng vung binh khí dài, phát động công kích dữ dội. Một nghìn lính hỗn tạp có ngoại hình tương tự như nhóm người Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Thi bị đánh tơi bời hoa lá, kêu cha gọi mẹ, bắt đầu có dấu hiệu bại trận.

Cuối cùng Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn con rối thân ái.

Con rối tinh phẩm à, dựa cả vào ngươi đấy!

Hai mắt con rối tinh phẩm tỏa sáng lấp lánh, cô gật đầu thật mạnh.

Sau đó dưới ánh nhìn của Tống Thư Hàng, cô từ từ ngồi xổm xuống, hai tay giơ lên ôm lấy đầu, cuối cùng thân thể bắt đầu run rẩy theo nhịp.

Đây chính tuyệt kỹ của con rối tinh phẩm - Ôm đầu sợ hãi!

Tống Thư Hàng cảm thấy thật đắng lòng + đau não.

Không ngờ ta lại ngu xuẩn đến mức đặt niềm tin vào con con rối ôm đầu sợ hãi này.

Hết cách rồi, lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

“Bây giờ chỉ còn một cách là đoán đại thôi. Thường thì sau khi nói “Rất vui được gặp ngươi” xong, người ta sẽ nói gì tiếp?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vừa dứt lời...

Mỹ nhân rắn công đức ở bên cạnh đột nhiên hét lên thảm thiết:

“A a a~~”

Tiếp đó cô ngã xuống đất, bắt đầu giả chết.

Tống Thư Hàng:

“...”

Càng thảm hơn là hình như một tràng tiếng kêu thảm thiết của mỹ nhân rắn công đức đã bị trò chơi tính là câu trả lời.

Mà câu trả lời này đương nhiên là phát âm sai, không chính xác.

Ngay sau đó, đội quân hỗn tạp bên phe Tống Thư Hàng bại lui liên tục.

Đội quân Tống Thư Hàng xông lên trước nhất đang bị đè xuống đất đánh bầm dập. Nhìn hơn ba trăm người có bộ dạng giống mình như đúc bị đối phương đè ra đánh, lại bị binh khí dài đâm chọt điên cuồng, Tống Thư Hàng rùng mình sởn cả tóc gáy.

Đại quân Tô thị A Thập Lục, đại quân Thi, đại quân Thông Nương ở phía sau cũng bị đánh ngã hàng loạt.

Tiểu Thải ở trên không trung cũng bị bắn rơi.

Còn mỹ nhân rắn thì bỏ đi, chỉ được cái hại bạn thôi.

“Hay là rút lui trước?”

Thông Nương nói.

Nhìn thấy một đám “Thông Nương” bị quật ngã trên đất thế kia, rễ hành của cô cũng đau âm ỉ.

“Lúc này mà rút lui thì toi, sẽ bị đối phương đuổi giết, chết càng thảm hơn nữa. Giờ mà có một cuốn từ điển trong tay thì hay biết mấy.”

Tống Thư Hàng đưa tay sờ hệ thống học bá siêu cấp ở bên hông, lần này hệ thống học bá không bị kích hoạt.

“Có phải lần này đến lượt chúng ta tấn công không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không biết nhưng cứ thử một chút đi.”

Thi nói:

“Giờ chúng ta nói gì đây?”

“Lần này để ta, nói câu khó một chút.

Tống Thư Hàng cắn răng, sau đó hắn cất giọng đọc to câu thứ nhất trong Thiên Tự Văn bằng ngôn ngữ viễn cổ:

“[Ngôn ngữ viễn cổ] Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang.”

Đáp lại đi nào, nói câu tiếp theo trong Thiên Tự Văn đi~~ Ta biết mười câu Thiên Tự Văn, nếu cứ đáp qua lại thế này thì ít nhất có thể chống đỡ được năm hiệp.

Đúng như suy đoán của Tống Thư Hàng, đối phương bắt đầu đọc tiếp Thiên Tự Văn.

Chỉ thấy vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng dẫn đầu kia mở miệng đọc rất nhanh:

“Nhật nguyệt doanh trắc, thần tú liệt trương. Hàn lai thử vãng, thu thâu đông tàng. Nhuận dư thành tuế, luật lữ điệu dương...”

Miệng hắn cứ khép mở mãi không dừng lại.

Mặt không đỏ, hơi thở không loại, đọc thuộc lòng hết Thiên Văn Tự liền một mạch, không hề cho Tống Thư Hàng có cơ hội đọc tiếp!

Tống Thư Hàng nghe mà tuyệt vọng, vốn tưởng rằng dựa vào mười câu Thiên Văn Tự mình biết, ít nhất có thể chống đỡ được năm hiệp. Ai ngờ đối phương không ra chiêu như bình thường, cứ thế đọc hết luôn cả bài Thiên Văn Tự.

Tàn nhẫn quá đi!

Thế là quân lính hỗn tạp bên phe Tống Thư Hàng bị đại quân gồm một nghìn Xích Tiêu Tử đè ra đất mà đánh, không hề có sức chống trả, thương vong nặng nề.

Chưa tới mười hơi thở.

Binh lính bên phe Tống Thư Hàng đã bị tàn sát sạch, không còn một ai sống sót. Bất kể chim tước, thiếu nữ, loli, hành tinh, con rối hay xà nữ, toàn bộ đều bị tiêu diệt.

“Nhìn một trăm người giống hệt mình bị giết chết như thế, đau tim quá.”

Thi thở dài nói.

Cô bé có cảm giác chắc mấy ngày tới bản thân sẽ nằm mơ thấy ác mộng suốt cho xem.

Tống Thư Hàng an ủi:

“Ngươi vẫn còn may, ta có đến ba trăm người kia kìa, toàn bộ đều bị giết chết. Hơn nữa còn là nhóm bị đâm chém đầu tiên nữa chứ, kiểu chết rất đa dạng.”

“Thua rồi ư?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Thua là cái chắc rồi, không biết có bị trừng phạt gì không đây?”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng dẫn đầu ở phe bên kia bỗng khẽ gật đầu chào đám người Tống Thư Hàng, lại còn mỉm cười với Thông Nương.

Ngay sau đó toàn bộ đại quân Xích Tiêu Tử tản ra, biến mất không thấy đâu.

Trò chơi kết thúc.

Ý thức của nhóm người Tống Thư Hàng lại xoay chuyển.

Chỉ trong nháy mắt bọn họ đã trở về thân thể của mình. Khi mở mắt ra, bọn họ vẫn còn đang đứng trước cửa kết giới.

...

“Không có trừng phạt gì hết.”

Sau khi kiểm tra thân thể mình một lượt, Tô thị A Thập Lục phát hiện trên người không có chỗ bất thường nào cả.

“Dù sao cũng chỉ là một trò chơi nhỏ thôi mà, hơn nữa Xích Tiêu Tử đạo trưởng là người đã trồng ta xuống, hắn là một người rất hiền lành dịu dàng với đôi bàn tay rất ấm áp.”

Thông Nương nói.

Tiểu Thải rầu rĩ đáp lại với giọng đầy bi thương:

“Chính vị chủ nhân hiền lành dịu dàng trong miệng ngươi đã đè một nghìn binh lính hỗn tạp của chúng ta ra đánh bầm dập, hành hạ chết đi sống lại, thẳng tay tiêu diệt toàn bộ chúng ta một cách tàn nhẫn đấy.”

Thông Nương:

“...”

Lúc này, Tống Thư Hàng xoa mi tâm nói:

“Trò chơi này không những không có trừng phạt mà còn tặng lợi ích, ta phát hiện tinh thần lực tăng lên một ít. Lẽ nào duy trì trò chơi càng lâu thì thu hoạch sẽ càng lớn ư?”

Thi vui vẻ nói:

“Tinh thần lực tăng lên một chút thật này, hay là chúng ta lại vào chơi trò chơi ngôn ngữ này lần nữa thử xem?”

Tu luyện tinh thần lực là một quá trình rất khô khan, nếu chơi trò chơi này lại có thể tăng cường tinh thần lực thì đúng là quá tuyệt.

Hai mắt Tiểu Thải và Thông Nương sáng rực lên.

“Vậy... lần này chúng ta cố gắng trụ lâu một chút.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Trong đáy mắt cô lóe lên ánh sáng màu bạc.

“Chúng ta có nên bổ sung thêm lượng kiến thức trước khi đi vào lần nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn có hệ thống học bá siêu cấp trong tay, có thể mài gươm ngay lúc sắp lâm trận, bổ sung thêm mấy câu nói bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Hơn nữa trong đầu hắn đã nghĩ sẵn kế sách đối phó rồi.

Kết giới ở nơi này hẳn là được bố trí lúc Thông Nương được trồng xuống, tính ra cách đây chừng năm trăm đến sáu trăm năm. Khi đó Thiên Tự Văn đã được sáng tạo ra cho nên trong trò chơi, vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng kia mới có thể đọc thuộc lòng hết cả bài Thiên Tự Văn ra như thế.

Vậy nên nếu muốn Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong trò chơi không đáp lại được, thật ra có một cách rất đơn giản. Cứ chọn một số bài thơ cận đại hoặc là những câu nói trên mạng rồi phiên dịch sang ngôn ngữ thời đại viễn cổ để ra đề là được rồi.

Ví dụ như “Diện triều đại hải, xuân noãn hoa khai”(1) này, hoặc “Hương sầu là con tem nho nhỏ”(2) này, toàn là thơ cận đại, chắc chắn Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong trò chơi không đáp lại được.

Hoặc có thể nói câu “Hãy đặt ra một mục tiêu nhỏ trước”, sau đó hỏi câu tiếp theo là gì(3)? Không thì hỏi “chiếc thuyền tình bạn sao lại lật?”(4) chẳng hạn.

Thậm chí có thể nói về những kiến thức kiểu như vi tích phân, nguyên lý của truyền hình kỹ thuật số, lập trình máy tính... Chắc hẳn những kiến thức này cũng chỉ mới ra đời gần mấy trăm năm nay thôi.

Nói tóm lại là chỉ dùng những kiến thức xuất hiện trong vòng ba trăm năm gần đây để làm khó Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong trò chơi.

“Nhưng mà Tống sư huynh, cho dù bây giờ chúng ta có học tập ngôn ngữ thời đại viễn cổ thì cũng không học được mấy câu, phát âm quá khó.”

Bé Thi nói.

Hơn nữa, ngôn ngữ thời đại viễn khác với ngôn ngữ hiện đại, nó không chỉ đơn giản là một loại ngôn ngữ không thôi. Lấy một ví dụ cụ thể để so sánh, cùng là một pháp thuật, nhưng nếu sử dụng ngôn ngữ thời đại viễn cổ niệm chú sẽ có uy lực mạnh hơn dùng ngôn ngữ hiện đại niệm chú đến mấy phần.

Thế nên cho dù là tu sĩ có trí nhớ cực tốt cũng rất khó học được ngôn ngữ thời đại viễn cổ.

“Thi nói có lý… lần này chúng ta không cần phải gấp gáp học tập, trước hết cứ để ta kích hoạt một món bí bảo xem thử thế nào?”

Tô thị A Thập Lục đáp.

“Bí bảo gì?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Một món bí bảo có thể giúp ta sử dụng ngôn ngữ thời đại viễn cổ trong thời gian ngắn, nhưng trước khi sử dụng cần thời gian chuẩn bị rất lâu, thế nên lúc nãy ta không kịp dùng.”

Tô thị A Thập Lục nháy mắt tinh nghịch, ánh sáng màu bạc nơi đáy mắt cứ như ẩn như hiện.

“Có bí bảo tiện lợi như vậy nữa à? Thế thì chúng ta thử một lần nữa nào. Thập Lục này, đến lúc đó cô có thể dùng những kiến thức như thơ hiện đại, những câu nói trên mạng, thậm chí là vi tích phân hay lập trình máy tính gì đó thử xem, biết đâu làm khó được Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong trò chơi thì sao.”

“Ok.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Dứt lời, cô đặt tay lên cửa kết giới, trong miệng hô một chữ “Có” bằng ngôn ngữ thời đại viễn cổ.

Nhưng ngay lúc A Thập Lục đặt tay lên cửa kết giới, cửa kết giới đột nhiên biến mất…

Chú thích:

(1) Dịch nghĩa: Mặt hướng biển rộng, xuân về nở hoa. Đây là một câu thơ trong bài thơ cùng tên của nhà thơ Hải Tử.

(2) Một câu thơ trong bài Hương sầu (nhớ nhà) của tác giả Dư Quang Trung.

(3) "Hãy đặt ra một mục tiêu nhỏ trước, kiếm được 100 triệu Nhân dân tệ (332,8 tỷ VNĐ)". Đây là câu nói nổi tiếng của nhà tỷ phú Vương Kiện Lâm.

(4) Câu hỏi này dựa trên một câu nói thịnh hành bên trung quốc, "Chiếc thuyền tình bạn nói lật là lật". Chiếc thuyền tình bạn ở đây được lấy ý tưởng từ từ friendship bên tiếng Anh.

Chương 1134: Thật Đáng Sợ, Tương Lai Vô Hạn Của Thông Nương!

"Ơ? Cửa đâu?"

A Thập Lục chớp mắt, lấy làm khó hiểu.

Cửa kết giới này thật kỳ lạ, lúc nãy bọn họ chơi trò chơi ngôn ngữ thua rồi mà? Tại sao cửa kết giới lại biến mất chứ?

Bình thường phải chơi thắng rồi mới được thông qua cửa kết giới chứ?

Tô thị A Thập Lục cảm thấy rất khó chịu, khó khăn lắm cô mới quyết định vận dụng lá bài tẩy, thế mà còn chưa kịp dùng thì mục tiêu đã biến mất tăm.

Trường hợp này cũng giống như khi dồn hết sức bình sinh tung một quyền, thế nhưng một quyền đấy lại đấm vào bông, khỏi nói cũng biết khó chịu đến nhường nào.

"Cửa kết giới biến mất rồi ư?"

Thông Nương nghe vậy lập tức nhảy cẩng lên, chạm tay về phía trước.

Ồ yeah, cửa kết giới biến mất thật rồi!

Tống Thư Hàng gãi đầu khó hiểu:

"Lúc nãy chúng ta chơi trò chơi ngôn ngữ thua mà đúng không?"

Nếu đã thua rồi thì tại sao cửa kết giới vẫn mở ra?

Chẳng lẽ kết quả không quan trọng, quá trình mới là quan trọng nhất ư?

Chỉ cần tham gia trò chơi ngôn ngữ là có thể thông qua cửa kết giới sao?

Nhưng nếu vậy thì ý nghĩa của trò chơi là gì chứ?

Xích Tiêu Tử đạo trưởng bố trí một cánh cửa kết giới ở đây nhằm mục đích gì?

Lẽ nào tất cả chỉ là một trò đùa ác ý của Xích Tiêu Tử đạo trưởng thôi ư?

Thi:

“Không còn trò chơi ngôn ngữ nữa, vậy là chúng ta không thể cày tinh thần lực ư?”

“Tiếc thật đấy, khó khăn lắm mới gặp được một phương pháp có thể giúp tăng cường tinh thần lực nhanh chóng.”

Tiểu Thải cũng than thở đầy tiếc nuối.

“Thôi, chúng ta tiếp tục tiến về trước nào.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi cửa kết giới mở ra, con đường lót đá đi thông lên đỉnh núi trước mắt càng trở nên rõ ràng hơn.

Nếu kết giới đã biến mất, vậy không lý nào nhóm người Tống Thư Hàng lại không đi vào.

Cho nên, dù trong lòng có thắc mắc nhưng đoàn người Tống Thư Hàng vẫn tiếp tục men theo đường nhỏ lót đá đi lên đỉnh núi.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Sau khi đám người Tống Thư Hàng đi xa, ở ngay vị trí cửa kết giới mới nãy bỗng xuất hiện một bóng người hư ảo.

Đó là một vị nam tử gầy gò mặc đạo bào màu đỏ thẫm, hai tay chắp sau lưng. Vị này chính là Xích Tiêu Tử đạo trưởng, người đã tự tay trồng Thông Nương xuống năm xưa. Chẳng qua thân thể hắn bây giờ đang ở dạng hư ảo, hiển nhiên không phải bản thể.

“Trồng duyên, kết duyên... Hỏa Diễm Đao là duyên, hành tinh là duyên, Lý Thiên Tố là duyên, Lý m Trúc cũng là duyên. Hôm nay duyên phận tiện tay trồng xuống năm xưa lại hóa thành hàng nghìn mối liên kết.”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng thấp giọng nói.

Năm đó, trong lúc hắn đang truyền thụ kiếm pháp cho đệ tử Lý Thiên Tố thì vô tình phát hiện ra sự tồn tại của Tống Thư Hàng.

Lúc ấy hắn bỗng dưng nổi hứng, tiện tay dạy cho một thức cơ bản của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, xem như gieo một phần duyên.

Ngay cả hắn cũng không ngờ rằng trong tương lai sau này, hành tinh hắn trồng, đệ tử ký danh của hắn là Lý Thiên Tố và Lý m Trúc lại lần lượt gặp mặt Tống Thư Hàng, làm cho phần duyên hắn tiện tay gieo xuống năm đó không ngừng lớn mạnh.

Dường như trong thiên địa có một bàn tay vô hình đang dẫn dắt hắn và Tống Thư Hàng, để hai con người ở hai thời đại khác nhau thông qua đủ chuyện trùng hợp, gián tiếp gieo xuống duyên phận thật sâu.

"Trong lúc vô tình đã kết duyên với ta sâu như vậy... Chẳng lẽ vị Tống tiểu hữu này cũng là một hạt giống thiên tài có thể trở thành thiên đạo đời tiếp theo ư? Xem ra hắn còn thích hợp trở thành thiên đạo đời tiếp theo hơn cả hành tinh ấy chứ."

Xích Tiêu Tử đạo trưởng lẩm bẩm một mình.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng là một dị loại trong hàng ngũ tu luyện giả.

Hầu hết tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều nuôi hoài bão trở thành thiên đạo, mục tiêu của cuộc đời chính là chấp chưởng thiên đạo, tạo ra truyền thuyết bất hủ thuộc về mình. Đặc biệt là những Trường Sinh Giả đã sáng tạo ra đạo của bản thân, "bất hủ, thiên đạo" lại càng là mục tiêu mà bọn họ hướng tới.

Dù sao thì bọn họ cũng đã "trường sinh", thế nên mục tiêu phấn đấu tiếp theo cũng chỉ có thiên đạo mà thôi.

Nhưng Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại khác.

Sau khi sáng tạo ra đạo của mình, hắn lại hướng đến mục tiêu "bồi dưỡng ra một vị thiên đạo".

Thậm chí đạo mà hắn sáng tạo ra cũng có liên quan đến mục tiêu này.

Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới đều có linh cảm: Thiên đạo đương nhiệm không trọn vẹn, đủ loại dấu hiệu cho thấy thiên đạo sắp biến mất.

Đến lúc đó, một thời đại hoàn toàn mới sắp sửa tới.

Vì vậy Xích Tiêu Tử bắt đầu tuyển chọn hạt giống thiên tài có thể trở thành thiên đạo.

Rất lâu trước đây, hắn đã trồng Thông Nương trên đỉnh núi này.

Lúc đó hắn có nói với Thông Nương: “Cố gắng phát triển đi nhé, dù chỉ là một cọng hành lá tầm thường nhất, cũng sẽ có được tương lai không thể đo lường được. Ta rất muốn xem thử tương lai ngươi sẽ phát triển tới mức độ nào.”

Tương lai không thể đo lường mà hắn nhắc đến là thật chứ không phải thuận miệng nói ra.

Tương lai không thể đo lường mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói đến ám chỉ vào một ngày nào đó trong tương lai, Thông Nương sẽ sáng tạo ra đạo của chính mình, chinh chiến khắp thiên hạ, trấn áp chư thiên vạn giới. Hay nói trắng ra ra chính là đè tất cả Trường Sinh Giả trên toàn vũ trụ ra đánh một lần, đánh tới khi ai cũng phải phục, sau đó tiếp nhận thiên mệnh, trở thành người chấp chưởng thiên đạo, tồn tại duy nhất trong vạn giới!

...

...

Nhớ lại chuyện cách đây chừng năm trăm năm trước.

Vào một ngày nào đó của năm trăm năm trước, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đột nhiên thèm ăn, chuẩn bị tự mình ra tay nấu một nồi thịt dê xào hành lá. Nhưng sau khi đạo trưởng cắt thịt dê xong, cầm đại một cọng hành lên thì đột nhiên trong lòng có sở cảm.

Loại cảm giác đó rất kỳ diệu, lúc ấy đạo trưởng cầm cọng hành trong tay chợt nghĩ: “Ồ, biết đâu cọng hành trong tay ta sẽ trở thành thiên đạo vào một ngày nào đó trong tương lai cũng nên.”

Một suy nghĩ rất bất thường, còn bất thường hơn cả ý nghĩ “Ồ, biết đâu con mèo nhà ta sẽ biến thân thành miêu nương gả cho ta vào một ngày nào đó trong tương lai cũng nên” nữa.

Nhưng từ khi suy nghĩ này hiện ra thì làm thế nào cũng không xua đi được.

Vì vậy Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhà giàu tùy hứng đã tìm một ngọn linh sơn ở Hoa Hạ rồi bố trí kết giới.

Hắn còn dùng thiên tài địa bảo bố trí một đại trận hóa hình trên ngọn linh sơn này.

Cuối cùng, Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng cọng hành suýt bị nấu thành món “thịt dê xào hành lá” trên đỉnh núi của ngọn linh sơn.

Qua mấy trăm năm sau, Thông Nương hấp thu thiên địa linh khí, lại được đại trận hóa hình do rất nhiều thiên tài địa bảo bố trí thành tẩm bổ nên đã có được cơ sở tu luyện vô cùng vững chắc.

Nếu yêu tu trong toàn thiên hạ biết chuyện này chắc sẽ hâm mộ Thông Nương chết mất. Không chỉ vì cô vừa ra đời đã có thể huyễn hóa thành người, mà còn vì lúc cô huyễn hóa thành người, kết cấu kinh mạch trong cơ thể không khác gì con người cả.

Vậy nên Thông Nương không những có thân thể và thọ nguyên của yêu tu, có yêu lực tự động tích lũy dần theo tuổi tác tăng lên, mà còn có thân thể và thiên phú siêu cường của nhân loại. Khi tu vi mới ở cảnh giới nhất phẩm, cô đã có thể tu luyện công pháp của nhân loại.

Từ khoảnh khắc hóa hình trở đi, Thông Nương đã làm được chuyện mà rất nhiều yêu tu có dành cả đời cũng không làm được!

Xét về thiên phú tu luyện, về mặt lý thuyết thì thiên phú của Thông Nương vượt xa các đệ tử thiên tài trong các môn phái lớn. Dù gì đại trận hóa hình dùng thiên tài địa bảo đắp thành kia cũng là do Xích Tiêu Tử đạo trưởng, một tu sĩ cấp bậc Trường Sinh Giả dày công bố trí nên mà.

…

Hôm nay, một ngày vào năm trăm năm sau, Xích Tiêu Tử đạo trưởng thông qua bí pháp lại thấy được cọng hành tinh mình trồng ngày xưa.

Nói thật… khi thấy Thông Nương sống thảm như vậy, Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Theo lý thuyết, với căn cơ tu luyện vững chắn mà hắn đã chuẩn bị cho Thông Nương vào năm đó, đáng lý qua ba trăm năm sau khi hóa hình, Thông Nương đã đạt tới cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm một cách nhẹ nhàng rồi mới đúng chứ?

Thế mà bây giờ Thông Nương mới chỉ đến cảnh giới nhị phẩm, cho dù cắm rễ trên Ngộ Đạo Thạch thì thực lực của cô vẫn gà hơn cả con gà.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

"Năm đó lúc ta cầm cọng hành thì trong lòng đột nhiên hiện lên ý nghĩ 'cọng hành này có tương lai vô hạn', phải chăng do thịt dê trong nồi bị bản thân xào cháy khét nên ta mới có suy nghĩ như vậy? Lẽ nào lúc đó trong tiềm thức của ta không muốn nấu món thịt dê xào hành lá nữa, thế nên mới tìm một cái cớ cho chính mình?"

"Nhưng lúc nãy khi chú ý tới hành tinh, ta lại thấy vận khí của nó tăng lên, tương lai vẫn sáng lạng vô hạn mà."

Xích Tiêu Tử đạo trưởng xoa cằm suy tư.

"Có lẽ chỉ có một khả năng."

Lúc này, ở bên cạnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng bỗng hiện ra một thanh lợi kiếm, sau đó thanh lợi kiếm mở miệng nói chuyện:

"Hành tinh gặp được vị Tống tiểu hữu kia cho nên đã mở ra tương lai vô hạn."

Xích Tiêu Tử:

"Hoặc là vị Tống tiểu hữu này mới thật sự là người đáng giá để đào tạo?"

"Chưa chắc, biết đâu… vị Tống tiểu hữu kia cũng giống như chúng ta, đều là 'kẻ bồi dưỡng' hành tinh thì sao?"

Lợi kiếm mỉm cười nói.

"Được rồi, ngươi nói cũng có lý."

Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại hỏi:

"Mà này, sao lúc nãy tự dưng ngươi lại không chơi trò chơi ngôn ngữ tiếp thế?"

"Bởi vì có người phá rối nên ta hất bàn không chơi nữa."

Lợi kiếm cười khà khà nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng khẽ gật đầu:

"Ngươi tiếp tục chú ý mấy vị tiểu hữu này nhé, sau khi có kết quả thì trở về chỗ bản thể của ta. Lúc đi nhớ nhắc nhở mấy vị tiểu hữu này tăng cường học tập ngôn ngữ thời đại viễn cổ đấy. Ngôn ngữ thời đại viễn cổ là một yếu tố rất quan trọng để có thể sáng tạo ra đạo của mình."

"Ta biết rồi."

Lợi kiếm trả lời.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu đáp lại, sau đó thân hình biến mất. Đây chỉ là ấn ký do đạo trưởng dùng pháp lực để lại vào năm trăm năm trước, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ tiêu tán, mang ký ức về lại cho bản thể.

× ×

Ở bên khác.

Đoàn người Tống Thư Hàng đi thẳng một mạch, không gặp phải cản trở gì, thành công lên đến đỉnh núi.

Thông Nương ngẩng đầu nhìn xung quanh, bắt đầu tìm kiếm chỗ mình được trồng xuống năm đó.

Chỉ là đã qua hơn ba trăm năm, giờ cô không còn nhớ rõ chỗ mình cắm rễ là ở đâu nữa.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng dựa theo ký ức lúc mình nhập mộng,

Nhanh chóng tìm thấy vị trí Thông Nương được trồng xuống năm đó.

Trong ký ức mấy trăm năm nhập mộng, lúc nhàm chán Tống Thư Hàng chỉ có thể chơi trò đếm số cây trong khu rừng rậm gần đó để giải buồn, hoặc là nhìn bọt nước trong dòng suối kế bên để sống qua ngày đoạn tháng.

Mà dưới sự bao bọc của kết giới, khu rừng rậm trên đỉnh núi của ngọn linh sơn này không hề thay đổi gì, hầu như cây cối chẳng cao hơn là bao.

Nhờ vậy nên dù có nhắm mắt Thư Hàng cũng có thể tìm ra được vị trí Thông Nương cắm rễ trước đây.

“Chính là chỗ này.”

Tống Thư Hàng nói, trên mặt lộ vẻ thổn thức.

Vị trí này chính là nơi hắn bị trồng xuống, dầm mưa dãi nắng phơi gió phơi sương hết ngày này sang ngày khác, hết năm này sang năm khác. Ở chỗ này, hắn biến thành một cây hành trải qua mấy trăm năm tối tăm nhất, nhàm chán nhất trong cuộc đời.

“Nè nè nè, quá đáng lắm rồi nhé! Tại sao ngươi lại quen thuộc hơn cả ta vậy hả? Đây là nơi ta được trồng xuống kia mà?”

Thông Nương tức giận đến giậm chân.

Tống Thư Hàng bật cười:

“Đừng tức giận, mau tới xem thử rốt cuộc nơi này có vật gì lại có thể hấp dẫn cô trở lại đây nào.”

Chương 1135: Có Thể Giết Thì Nhất Quyết Đừng Nói Nhảm

Tiểu Thải:

“Lẽ nào trong này chôn một phần rễ của Thông Nương ư? Trước đây ta có nghe nói sau khi yêu tinh loại thực vật tu luyện thành tinh, lúc chui từ dưới đất lên sẽ vô tình để lại một phần rễ ở trong đất, vậy nên đa số yêu tu loại thực vật đều xây động phủ ngay trên vị trí mà mình cắm rễ.”

Thông Nương lắc đầu:

“Ta có thể đảm bảo là rễ của mình không hề còn sót lại trong lòng đất.”

“Hay là Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại bảo bối gì đó cho Thông Nương? Ví dụ như đan dược thượng cổ, ăn vào một viên là có thể tấn thăng năm sáu cảnh giới chẳng hạn?”

Bé Thi suy đoán.

“Trên thế giới này nào có loại đan dược như vậy nữa à? Cho dù có thì người ăn nó cũng chỉ có một con đường chết thôi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Mỗi lần tu luyện giả trong chư thiên vạn giới tấn thăng một cấp đều phải chịu một lần thiên kiếp. Nếu quả thật có loại đan dược giúp tấn thăng năm sáu cảnh giới, vậy thì sau khi ăn vào người dùng sẽ không có thời gian củng cố cảnh giới, học tập kỹ năng mới, bố trí trận pháp độ kiếp, kết cục cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

“Đào ra nhìn là biết ngay thôi mà. Thông Nương, tự cô đào đi, dù sao cũng là đồ do Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại cho cô mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng có ơn truyền nghề đối với Tống Thư Hàng, vậy nên chắc chắn Tống Thư Hàng sẽ không cướp bảo vật mà đạo trưởng để lại cho Thông Nương.

Thông Nương hít thở thật sâu, sau đó thân hình cô bỗng biến to lên... Từ một cây hành nhỏ biến thành một cây hành to bằng một con người, cô cũng không có ý định hiện nguyên hình ra.

Sau đó Thông Nương vươn tay vỗ lên trên mặt đất một cái, chỗ bị cô vỗ lập tức xuất hiện một cái hố, có một khối ngọc thạch màu đỏ đang tỏa sáng lấp lánh ở bên trong.

“Đây là cái gì thế?”

Thi tò mò tiến lại gần khối ngọc thạch, nhưng cô bé vừa mới đến gần đã cảm nhận được có một luồng hơi nóng phả vào mặt. Chân khí trong cơ thể tự động tràn ra, tạo thành chân khí hộ thể, đồng thời thân hình Thi tức tốc lui về sau mới tránh khỏi hơi nóng.

“Nóng quá, nóng quá!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bé Thi liên tục xua tay.

Song kỳ lạ là Thi thì bị hơi nóng phả vào mặt nên phải lui về sau liên tục, nhưng Thông Nương lại không hề bị hơi nóng ảnh hưởng tí nào. Cô đứng cạnh cái hố, đôi mắt nhìn chằm chằm vào khối ngọc thạch màu đỏ thẫm kia, thân thể đứng im bất động.

Tô thị A Thập Lục cũng cẩn thận đến gần cái hố, nhờ có cảnh giới tứ phẩm nên cô có thể đến gần hơn một chút, dù vậy nhưng cũng không cách nào đến quá gần khối ngọc thạch kia. Nhiệt độ của khối ngọc thạch màu đỏ thẫm kia quá cao, ngay cả thể chất cảnh giới tứ phẩm cũng không chịu nổi.

“Ta cũng chưa thấy qua thứ gì như vậy, nhưng có thể khẳng định nó chắc chắn là bảo bối tốt.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng:

“Thông Nương, đây chính là bảo vật mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại cho cô đấy, cô lấy nó ra đi.”

“Ừ.”

Thông Nương gật đầu đáp một tiếng, sau đó mầm hành cong lại, hai tay cầm chặt khối ngọc thạch màu đỏ rồi dùng sức kéo ra.

Nhưng ngọc thạch vẫn không hề nhúc nhích.

Thông Nương cắn chặt răng, dùng hết sức bình sinh mà kéo, nhưng dường như khối ngọc thạch nho nhỏ kia đã cắm rễ vào trong đất rồi vậy, chẳng hề nhúc nhích tí nào cả.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ trong chốc lát:

“Thông Nương, cô đào hố rộng ra thêm chút nữa thử xem.”

“Hộc hộc, tại sao phải đào hố rộng ra chứ?”

Thông Nương tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta đoán có lẽ thể tích của khối ngọc thạch này lớn hơn chúng ta tưởng nhiều lắm.”

Thông Nương nghe vậy lập tức hiểu ra ngay, sau đó cô tiếp tục khom người, không ngừng vung chưởng vỗ vào phần đất xung quanh ngọc thạch. Cô còn vận chuyển Thiên Khấp Bảo Điển trong cơ thể để tăng cường chưởng lực.

Lúc Thông Nương vận chuyển Thiên Khấp Bảo Điển trong trạng thái cây hành sẽ không khóc thút thít như Diệp Tư... Chẳng qua là thỉnh thoảng trên mầm hành lại có nhựa hành chảy ra, có vẻ như đây chính là hình thức chảy nước mắt của cô.

Sau mấy chục chưởng liền, phần đất xung quanh ngọc thạch màu đỏ thẫm đã bị Thông Nương dọn sạch. Quả nhiên đúng như suy đoán của Tống Thư Hàng, khối ngọc thạch nho nhỏ kia chỉ là phần lộ ra ngoài thôi, bên dưới còn cất giấu một hình lập phương vuông vức với cạnh dài hai mét. Khối ngọc thạch màu đỏ thẫm lộ ra bên ngoài lúc nãy chỉ là đỉnh của hình lập phương mà thôi.

Thông Nương:

“...”

Một khối ngọc thạch lớn thế này cô biết thu kiểu gì đây?

Hơn nữa, thứ này có tác dụng gì chứ?

Mà sau khi hình lập phương cạnh dài hai mét này hiện ra, nhiệt độ xung quanh lập tức tăng vọt.

Thi, Tiểu Thải và Tô thị A Thập Lục không chịu nổi nhiệt độ cao cỡ này, đành phải lui về sau liên tục. Còn Tống Thư Hàng thì khá hơn các cô một chút, thể chất của hắn khá mạnh, hơn nữa lại là người mang hai thuộc tính lôi hỏa nên có tính đề kháng nhất định đối với nhiệt lượng.

“Thông Nương, trước hết cô cứ thu khối ngọc thạch này vào đi đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Dù gì nó cũng là bảo bối, trước tiên cứ thu vào rồi mang về nghiên cứu. Nếu nghiên cứu không ra thì chờ Bạch Tôn Giả độ kiếp xong hoặc là hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, xem thử có ai biết lai lịch của thứ này hay không.

“Thu vào đâu đây? Bỏ vào trong túi thu nhỏ một tấc của ngươi à?”

Thông Nương hỏi.

“Bỏ vào pháp khí không gian của ta này, túi thu nhỏ một tấc không chứa nổi vật này. Nhiệt độ của nó quá kinh khủng, nếu bỏ vào sẽ khiến túi thu nhỏ một tấc bị hủy mất.”

Tống Thư Hàng đáp.

Không biết tại sao, Thông Nương không hề muốn rời xa khối ngọc thạch đỏ thẫm to lớn này chút nào. Lúc tay tiếp xúc với khối ngọc thạch, cô cảm thấy toàn thân rất thoải mái, cứ như cô và khối ngọc thạch này là một thể vậy.

Nhưng mà Tống Thư Hàng nói có lý, không thể bỏ khối ngọc thạch này vào trong túi thu nhỏ một tấc được.

Sau khi thở dài một hơi đầy tiếc nuối, Thông Nương chỉ có thể gật đầu đồng ý với ý kiến của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giơ tay lên để lộ ra pháp khí chuỗi đeo tay, chuẩn bị thủ khối ngọc thạch đỏ thẫm này vào.

Nhưng đúng lúc này, thân hình Tống Thư Hàng đột nhiên khựng lại một lát.

Khối tà năng Cửu U khổng lồ kia đã bị hình chiếu hoa sen hấp thu hết.

Vốn dĩ theo dự tính của hắn, hình chiếu hoa sen phải cần chừng một ngày một đêm mới hấp thu xong tà năng Cửu U. Nhưng khi thân thể hắn đến gần ngọc thạch đỏ thẫm, hình chiếu hoa sen và rễ sen trong cơ thể bỗng dưng hoạt động mạnh mẽ hơn, ra sức chiếm đoạt năng lượng Cửu U tà ác.

Sau khi hấp thu hết tất cả tà năng Cửu U, hình chiếu hoa sen lại ẩn vào trong thế giới hạch tâm.

Thể tích của thế giới hạch tâm trong cơ thể Tống Thư Hàng lại mở rộng ra lần nữa, lượng tà năng Cửu U khổng lồ bị hắn hấp thu đã bị chuyển hóa thành năng lượng tồn tại cho thế giới hạch tâm.

Mà thể chất của Tống Thư Hàng cũng được lực lượng của suối nguồn sự sống và thế giới hạch tâm phản hồi lại tẩm bổ, cường hóa đến mấy bậc. Nhưng tính ra phần lớn lực lượng đều tràn vào hư đan cá voi mập trong đan điền Tống Thư Hàng.

Lần này số lực lượng mà thế giới hạch tâm phản hồi lại rất khổng lồ, hư đan cá voi mập của Tống Thư Hàng đã có dấu hiệu no đủ.

“Chỉ thiếu chút nữa thôi!”

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng, hư đan cá voi mập đã sắp hấp thu đủ năng lượng rồi.

“Này Thư Hàng, ngươi còn đứng đó làm gì? Chẳng lẽ không thể thu khối ngọc thạch màu đỏ thẫm này vào trong vòng tay pháp khí à?”

Thông Nương hỏi.

Cô thấy Tống Thư Hàng đã giữ tư thế đưa tay ra qua mười mấy hơi thở, thế nhưng khối ngọc thạch màu đỏ kia vẫn không có phản ứng gì.

“Ha ha, không phải. Mới vừa rồi rốt cuộc ta cũng đã hấp thu đoàn tà năng kia xong, cấp bậc thể chất lại tăng lên một ít cho nên mới dừng lại giây lát.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Vừa dứt lời, hắn lập tức động ý niệm, vận dụng vòng tay không gian, muốn thu khối ngọc thạch màu đỏ thẫm kia vào trong.

Thế nhưng... khối ngọc thạch màu đỏ chỉ hơi sáng lên chứ không bị thu vào trong vòng tay không gian.

“Không được ư?”

Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Cô nói đúng rồi, không thể thu vào trong pháp khí không gian được.”

Xem ra chỉ có thể bỏ nó vào thế giới hạch tâm.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Thông Nương hỏi.

Đúng lúc này, quanh người Tống Thư Hàng bỗng xuất hiện sóng dao động của lực lượng không gian.

Luồng lực lượng không gian này chọn Tống Thư Hàng làm tọa độ mở ra. Dưới sự ảnh hưởng của lực lượng không gian, thân thể Tống Thư Hàng không cách nào nhúc nhích được.

Có Kiếp Tiên cửu phẩm chọn hắn làm tọa độ giá lâm ư?

Là ai chứ?

Lẽ nào là Sở các chủ của Bích Thủy Các ư?

Trong lúc đang suy nghĩ, một giọng nói thô lỗ chợt vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Sau đó có một người nham thạch khổng lồ cao hơn mười mét xuất hiện phía sau Tống Thư Hàng. Toàn thân hắn đỏ rực, chỗ hốc mắt và lỗ mũi còn có lửa đỏ đang thiêu đốt.

“Ha ha ha ha, mẹ nó, rốt cuộc cũng chạy thoát.”

Người nham thạch khổng lồ phát ra một tràng cười đắc ý.

Tên này chính là người nham thạch khổng lồ bị Tống Thư Hàng gài hàng trong cấm địa Điện Hàn Đông lúc trước, sau đó bị chúa tể Cửu U là quả cầu kim loại thể lỏng bắt đi.

Vốn dĩ tên người đá này suýt nữa trở thành vật thí nghiệm của cầu kim loại thể lỏng, không ngờ lúc này lại chạy thoát khỏi Cửu U, hơn nữa còn dùng Tống Thư Hàng làm tọa độ để mở không gian đáp xuống đây.

Sau khi cười to một hồi, người nham thạch khổng lồ mới phát hiện ra Tống Thư Hàng.

Đầu tiên là sững sốt, sau đó hắn cười gằn:

“Tiểu tử, chết đi!”

Lúc chạy trốn hắn đã chọn Điện Hàn Đông làm tọa độ để chạy, trong Điện Hàn Đông có dấu ấn tọa độ do hắn lưu lại. Hắn định trốn vào Điện Hàn Đông trở lại hiện thế, sau đó lại ở hiện thế vận dụng lực lượng không gian bỏ chạy thật nhanh. Chỉ cần trở về hiện thế thì tên chúa tể Cửu U đáng sợ kia cũng không làm gì được hắn.

Chẳng qua là hắn không ngờ mình không trở về Điện Hàn

Đông mà lại đi tới chỗ Tống Thư Hàng.

Kẻ thù gặp mặt thì đỏ cả mắt.

Tống Thư Hàng:

"Định mệnh."

Sao tên này lại xuất hiện ở đây? Quả cầu kim loại thể lỏng làm việc thật không chuyên nghiệp tí nào.

Tống Thư Hàng lập tức động ý niệm, chuyển cả Tô thị A Thập Lục, Tiểu Thải, Thông Nương và Thi vào trong thế giới hạch tâm. Hơn nữa chính hắn cũng định trốn vào đó luôn.

"Tiểu tử, đừng hòng chạy trốn!"

Người nham thạch khổng lồ cười gằn, giữa hai tay phóng ra lực lượng quấy nhiễu không gian.

Hắn đã sớm đề phòng Tống Thư Hàng rồi nên khi thấy mấy người Thi, Tô thị A Thập Lục biến mất thì lập tức phóng ra năng lực quấy nhiễu không gian ngay.

Mấy tiểu nha đầu kia có chạy cũng không sao nhưng tên tiểu tử khốn kiếp này phải chết!

Hơn nữa, lần này hắn đã rút kinh nghiệm từ lần trước rồi.

Vận khí của tiểu tử này cực tốt, khi đối phó với loại tu sĩ có vận khí tại thân thế này, có thể giết thì cứ giết đừng nên nói nhảm làm gì. Nếu không giết mà cứ nói nhảm nhiều quá, không chừng vận khí trên người bọn họ sẽ khởi động, giúp bọn họ tìm được một con đường sống trong tuyệt cảnh đấy.

Lần trước cũng do hắn cù cưa kéo dài nên mới để tiểu tử này tìm được cơ hội thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Lần này nhất quyết không được lề mề nữa, phải giết chết hắn ngay!

Người nham thạch khổng lồ đã có kinh nghiệm lão luyện khi đối phó với loại tu sĩ có vận khí cực tốt thế này rồi.

Năng lực quấy nhiễu không gian đã cắt đứt quá trình truyền tống không gian của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó người nham thạch khổng lồ bắt lấy Tống Thư Hàng, bóp mạnh một phát:

"Nổ cho ta!"

[Dừng tay lại!]

Đúng lúc này lại có một giọng nói chói tai như tiếng sấm nổ vang lên.

Người nham thạch khổng lồ quá quen thuộc với giọng nói này, vừa nghe đã nhận ra ngay.

Hắn lập tức quay đầu lại:

“Lão thất phu Xích Tiêu Tử!”

Thanh âm này chính là giọng của Xích Tiêu Tử, kẻ đã chém hắn bị thương, hại hắn phải chịu đựng nỗi thống khổ bị thiên hỏa thiêu đốt.

Người nham thạch khổng lồ quay đầu lại nhưng chẳng thấy Xích Tiêu Tử đâu, chỉ thấy một đao sáng chói lóa - Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Chương 1136: Đào Hoa, Người Nàng Yêu Nhất Là Ta Đúng Không?

Vẫn là mùi vị đầy hoài niệm ấy, vẫn là chiêu thức quen thuộc ấy.

Ngọn lửa chói mắt giống như mặt trời nóng bỏng khiến người ta không cách nào nhìn thẳng vào một đao này. Đao ý bá đạo, có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ trong thiên hạ. Một đao này... có tên là Phần Thiên!

Mà điều quan trọng hơn là một đao này lại do kiếm chém ra.

Quả nhiên là lão thất phu Xích Tiêu Tử, một thanh thần kiếm lại tự mang đao ý thế này, trên trời dưới đất cũng chỉ có mỗi thanh Xích Tiêu của lão thất phu Xích Tiêu Tử thôi.

Đối mặt với Phần Thiên Hỏa Diễm Đao kinh khủng kia, người nham thạch khổng lồ theo bản năng lui về sau liên tục.

Mặc dù luôn miệng nói muốn tìm Xích Tiêu Tử báo thù nhưng thật ra trong lòng hắn lại rất sợ một chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao này. Lần trước bị Xích Tiêu Tử chém bị thương, cho tới giờ thiên hỏa trên người vẫn chưa tiêu tán. Hắn tìm một nơi cực hàn rồi ở đó rất lâu nhưng thiên hỏa trên người vẫn không tắt.

Hắn nói muốn tìm Xích Tiêu Tử báo thù chỉ là nói cho sướng mồm thôi, chứ thật ra dưới đáy lòng không hề muốn gặp lại Xích Tiêu Tử sớm thế này, trừ khi hắn tìm được phương pháp hóa giải Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Mà trong lúc nhanh chóng lui về sau, người nham thạch khổng lồ vẫn không quên siết chặt bàn tay, bóp nát tên nhân loại có vận khí cực tốt kia.

Vận khí của tên này quá quỷ dị, lần trước do hắn nói nhảm kéo dài thời gian nên đã để cho tiểu tử này thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Mà lần này rõ ràng hắn không nói nhảm câu nào hết, thế mà mới vừa ra tay xử tên tiểu tử này lại bị lão thất phu Xích Tiêu Tử ngăn cản ngay lập tức.

Vận khí khủng bố như vậy, cả đời này người nham thạch cũng không thấy được mấy người. Nếu không giết chết tên tiểu tử này thì qua một đoạn thời gian nữa, có khi đối phương sẽ trở thành đại họa của hắn ấy chứ.

Nên nhất định phải giết chết tên tiểu tử này.

Hắn phải bóp chết mọi nguy cơ từ trong trứng.

Bụp~

Tống Thư Hàng bị hắn bóp nát, vô số tóc đen bay đầy đất.

Nhưng ngay lúc này, con ngươi trong mắt người nham thạch khổng lồ đột nhiên co rụt lại.

Lúc siết chặt bàn tay, hắn cảm thấy có gì đó là lạ. Đống tóc đen bay đầy trên đất đúng là của tên nhân loại kia... Nhưng hắn lại có cảm giác mình mới bóp nát một quả khí cầu chứ không phải là thân xác một con người.

...

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng đưa tay sờ cái đầu trụi lủi của mình:

“Ta cứ tưởng mình phải dùng mệnh phù rồi chứ.

Mới vừa rồi thật ra chiêu quấy nhiễu không gian của người nham thạch khổng lồ đã quấy nhiễu được quá trình truyền tống vào thế giới hạch tâm.

Nhưng trùng hợp là hôm nay thế giới hạch tâm mới thăng cấp.

Sau khi thăng cấp, chức năng truyền tống trở nên mạnh hơn.

Mặc dù vẫn bị chiêu quấy nhiễu không gian của người nham thạch khổng lồ ảnh hưởng, nhưng cuối cùng thế giới hạch tâm vẫn kéo Tống Thư Hàng vào thành công, chỉ có điều phần tóc phải để lại ở bên ngoài.

Mái tóc này chính là kết quả sau khi không gian bị quấy nhiễu.

Đến giờ Tống Thư Hàng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, may mà thứ lưu lại lần này là tóc... Nếu sau khi không gian bị quấy nhiễu, thứ để lại là những bộ phận quan trọng nào đó trên thân thể thì phải làm sao đây?

Vừa suy nghĩ Tống Thư Hàng vừa vận chuyển tăng phát thuật, thúc đẩy tóc mọc ra.

Chỉ trong chớp mắt, một đầu tóc dài đã xuất hiện.

Tống Thư Hàng hất tóc, mái tóc đen mượt bóng láng, dùng Rejoice nên mới tự tin thế đấy.

Đệch, lại dài quá mức rồi.

“Tống sư huynh, người nham thạch khổng lồ đột nhiên xuất hiện mới nãy là Kiếp Tiên cửu phẩm ư?”

Giọng của Thi vẫn còn run rẩy. Mặc dù Tống Thư Hàng đã kéo họ vào thế giới hạch tâm gần như ngay lập tức, nhưng khí thế và uy áp phát ra từ trên người nham thạch khổng lồ vẫn tác động mạnh đến Thi.

Tống Thư Hàng gật đầu coi như đáp lại.

“Bây giờ an toàn rồi ư?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Vẫn chưa chắc chắn được, nhưng... vào phút cuối hình như ta thấy Xích Tiêu Tử tiền bối ra tay thì phải?”

Hắn cũng không rõ tình hình bên ngoài thế nào nhưng trước khi trốn vào trong thế giới hạch tâm, hắn thoáng thấy được một đao chói mắt kia, Hỏa Diễm Đao thiêu trời đốt đất.

“Giờ chúng ta cứ ở mãi trong này sao?”

Tiểu Thải hỏi.

“Đừng gấp, để ta thả mỹ nhân rắn công đức đi ra ngoài thám thính tình hình.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chỉ cần Tống Thư Hàng không chết, mỹ nhân rắn công đức sẽ bất tử bất diệt, là đối tượng thích hợp để đi thám thính tình hình nhất.

...

Vì vậy một lát sau, trong không gian lại xuất hiện sóng dao động, mỹ nhân rắn công đức hóa thành bộ dạng của Tống Thư Hàng đi ra khỏi thế giới hạch tâm.

Hóa thành bộ dạng của Tống Thư Hàng mới dễ hấp dẫn cừu hận đấy.

Sau khi hiện thân, cô thấy người nham thạch khổng lồ đang đối đầu với một thanh lợi kiếm ở cách đó không xa.

Còn Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại không xuất hiện giống như trong dự đoán.

“Trời ạ, sao ngươi lại ra đây?”

Xích Tiêu kiếm thấy Tống Thư Hàng lại xuất hiện, trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng. Chẳng phải mới nãy đã chạy thoát rồi sao? Chạy rồi thì trong thời gian ngắn cũng đừng đi ra chứ, ra đây làm gì!

Tống Thư Hàng phiên bản mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu qua một bên, làm ra vẻ đáng yêu.

“Chịu chết đi!”

Người nham thạch khổng lồ nổi giận gầm lên một tiếng, ngay sao đó trong hư không bỗng hiện ra vô số binh khí bằng đá như búa đá, mâu đá, kiếm đá, đao đá... ồ ạt chém về phía Tống Thư Hàng.

Thân hình Xích Tiêu kiếm lóe lên, chắn ngay trước mặt Tống Thư Hàng. Kiếm quang quét một đường, vô số đao mang bùng nổ đánh nát tất cả vũ khí bằng đá.

“Còn ngớ ra đó làm gì, chạy mau đi! Đừng trở lại nữa, nơi này nguy hiểm lắm.”

Xích Tiêu kiếm kêu lên.

Nhưng vị Tống Thư Hàng này lại chuyển đầu từ trái nghiêng sang phải, tiếp tục tỏ vẻ đáng yêu nhìn Xích Tiêu kiếm và người nham thạch khổng lồ.

Xích Tiêu kiếm thấy mà tức điên cả người, tên này bị hỏng não rồi à?

“Ha ha ha.”

Người nham thạch khổng lồ bật cười khoái trá. Lão thất phu Xích Tiêu Tử không có ở đây, hơn nữa hình như cũng không có ý định chạy tới, chỉ để một thanh Xích Tiêu kiếm ở chỗ này, đúng là trời giúp hắn rồi!

Ngay sau đó người nham thạch khổng lồ bắt đầu bùng nổ, hắn vung tay lên, vô số vũ khí bằng đá ùn ùn hiện ra lần nữa. Không chỉ vậy, hắn còn há miệng phun ra kiếm khí sắc bén.

"Đệch mợ!"

Xích Tiêu kiếm buồn bực mắng.

Nó chỉ là một thanh thần kiếm thông linh, cần phải có chủ nhân sử dụng thì nó mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Để một mình nó chiến đấu với người nham thạch khổng lồ thế này, thật là làm khó kiếm mà.

Người nham thạch khổng lồ là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, cho dù phải chịu tổn thương do thiên hỏa thiêu đốt gây ra thì sức chiến đấu của hắn vẫn mạnh hơn Kiếp Tiên cửu phẩm.

Thế mà tên ngốc sau lưng cứ như thằng hỏng não, không biết né tránh gì hết, cứ đứng ngơ ngác bất động.

"Ngươi muốn chết thì cứ chết đi! Ta cũng không chắc mình đỡ nổi đợt công kích tiếp theo, chết rồi cũng đừng có trách ta."

Xích Tiêu kiếm trầm giọng nói.

Nó vẫn dốc hết toàn lực chém ra đao mang để ngăn cản đợt tấn công của người nham thạch... Nhưng lần này nó không đủ sức chặn hết tất cả công kích của người nham thạch khổng lồ.

Công kích cấp bậc Trường Sinh Giả cực kỳ khủng bố, chỉ cần một phần sức mạnh pháp thuật thôi cũng đủ nghiền nát tên Tống Thư Hàng sau lưng rồi.

Nó đã cố hết sức rồi, nhưng tên Tống Thư Hàng này đã muốn tìm đường chết thì nó cũng đành bó tay.

Vèo~~

Có một thanh mâu bằng đá đột phá tầng đao mang của Xích Tiêu kiếm, đâm vào thân thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng do mỹ nhân rắn công đức biến thành không né tránh, chỉ đứng ngẩn người ở đó, để mặc mâu đá đâm thủng một lỗ trên người mình.

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, thở dài bất đắc dĩ.

Hắn đã đoán ra được tình huống sắp xảy ra rồi, tiếp theo đến lượt mỹ nhân rắn công đức biểu diễn.

Bảo đảm cô ấy sẽ diễn một màn kịch giả chết cho xem. Sau đây sẽ là một tràng tiếng hét “A a a a~” thảm thiết quái dị vang lên và cảnh tượng mỹ nhân rắn ngã xuống đất giả chết.

“Chẳng lẽ tật xấu này không thể sửa được sao trời?”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, tình huống bên ngoài lại xảy ra biến hóa.

...

Tống Thư Hàng phiên bản mỹ nhân rắn công đức run rẩy giơ hai tay lên, cầm chặt mâu đá đâm trước ngực.

Ngay sau đó, tiếng nhạc vang lên.

Là một ca khúc buồn do một giọng nữ dịu dàng hát trên nền nhạc bi thương khiến người ta phải rơi lệ.

Tống Thư Hàng do mỹ nhân rắn công đức biến thành chậm rãi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo vẻ dịu dàng thâm tình, nhìn chăm chú vào người nham thạch khổng lồ.

“Đào Hoa~ trước khi chết~ hay nói cho ta biết~~ người nàng yêu nhất~~ là ta đúng không~~”

Tống Thư Hàng do mỹ nhân rắn công đức biến thành mở miệng nói.

Chỗ khóe miệng hắn còn có máu tươi chảy ra nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng như nước.

Xích Tiêu kiếm đơ ra.

Người nham thạch khổng lồ ở phía đối diện cũng ngu người.

Lúc này, giọng ca bi thương kia đang hát đến đoạn cao nhất...

“Không, từ trước đến giờ ta chưa từng yêu ngươi.”

Một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

“Nàng đúng là một nữ nhân tàn nhẫn~~ ta đã sắp chết rồi~~ vậy mà nàng cũng không chịu lừa ta một lần ư~~ nhưng người ta yêu lại chính là sự tàn nhẫn này của nàng.”

Tống Thư Hàng do mỹ nhân rắn công đức biến thành tiếp tục nói.

Sau khi nói xong, thân hình Tống Thư Hàng ngã ầm xuống đất “chết”.

Ca khúc bi thương kia bắt đầu tiến vào giai đoạn kết thúc, tiếng hát ngày càng thê lương.

“Là ngươi!!!”

Người nham thạch khổng lồ hét lên đầy giận dữ.

Hắn nhớ lần trước, trước khi bị cưỡng ép bắt vào thế giới Cửu U, tên nhân loại này cũng như vậy, giết thế nào cũng không chết. Mỗi khi chịu một vết thương trí mạng thì sẽ hét lên một loạt tiếng “A a a a~~” quái dị rồi ngã xuống đất.

Sau đó hắn ở trong thế giới Cửu U suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cho ra kết luận là tên Tống Thư Hàng xuất hiện lúc sau chắc chắn không phải bản thể, mà là một con quái vật bất tử bất diệt ngụy trang thành bộ dạng của Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Có lẽ là biết mình bị người nham thạch khổng lồ nhận ra nên mỹ nhân rắn công đức không giả vờ nữa, cô từ từ bò từ dưới đất dậy, giơ tay kéo mũi mâu đá trên người ra rồi ném qua một bên.

Sau đó cô tiếp tục nghiêng đầu, nhìn người nham thạch khổng lồ và Xích Tiêu kiếm.

Người nham thạch khổng lồ siết chặt nắm đấm:

“Nếu không giết được thì phong ấn ngươi lại vậy, ta muốn xem thử rốt cuộc ngươi là thứ gì.”

Đồng thời ánh mắt hắn liếc nhìn Xích Tiêu kiếm với vẻ lạnh lùng.

Lần này lại để tên nhân loại kia trốn thoát, nhưng trước khi Xích Tiêu Tử đuổi tới, hắn có thể phá hủy thanh Xích Tiêu kiếm này, chặt mất một cánh tay đắc lực của lão thất phu Xích Tiêu Tử!

Phá hủy Xích Tiêu kiếm trước sau đó lại phong ấn cái thứ giết hoài không chết kia.

Nghĩ tới đây, người nham thạch khổng lồ đột nhiên xông về phía Xích Tiêu kiếm. Thiên hỏa trong thân thể hắn phun trào ra ngoài, hắn không thèm áp chế tổn thương do thiên hỏa gây ra trên người mình nữa, quyết tâm muốn biến Xích Tiêu kiếm thành đống sắt vụn trong thời gian thật ngắn.

Xích Tiêu kiếm cảm ứng được áp lực nặng nề phủ xuống.

“Nếu Tống tiểu hữu và hành tinh đều đã bình an vô sự thì cũng đã đến lúc ta rời đi rồi.”

Xích Tiêu kiếm nói thầm trong lòng.

Ngay sau đó nó chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay trắng bóng với về phía trước cầm lấy Xích Tiêu kiếm.

Là tay của mỹ nhân rắn công đức.

“Buông ta ra!”

Xích Tiêu kiếm kêu lên.

Nhưng mỹ nhân rắn công đức không buông tay, cô cầm lấy Xích Tiêu kiếm vung thử vài đường, sau đó xoay cổ tay, học theo tư thế thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng.

Chương 1137: Vân Tước Tử Tiền Bối Bùng Nổ Sức Chiến Đấu

Nhưng cô chưa từng học Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, chỉ bắt chước được hình thức mà thôi. Cổ tay xoay tròn, chém mạnh một đao.

Xoẹt! Một luồng đao mang bị cô chém ra.

Nhưng luồng đao mang này chỉ là một nhát chém rất bình thường, uy lực cũng rất yếu. Đối mặt với một nhát chém như vậy, người nham thạch khổng lồ ở phía đối diện không thèm tránh né, cứ đưa thân ra đỡ rồi xông tới.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt mấy cái rồi lại tiếp tục dùng sức vung Xích Tiêu kiếm, nhưng những công kích cô chém ra vẫn chỉ là đao mang bình thường.

Xích Tiêu kiếm nổi giận:

“Ngươi có học Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đâu mà thi triển, vung cái con khỉ ấy. Đổi tên nào biết Phần Thiên Hỏa Diễm Đao ra đây rồi vung tiếp!”

“Ha ha ha, cơ hội tốt, đúng lúc tung lưới bắt hết các ngươi một lượt.”

Người nham thạch khổng lồ cười như điên, thân hình chợt động, trong nháy mắt đã vọt đến bên cạnh mỹ nhân rắn công đức. Hắn giơ nắm đấm lên, trên đó ngưng tụ lực lượng của pháp tắc đại địa, nện một quyền xuống người mỹ nhân rắn công đức và Xích Tiêu kiếm.

Tống Thư Hàng do mỹ nhân rắn công đức biến thành thấy vậy đột nhiên há miệng ra, sau đó... nuốt luôn Xích Tiêu kiếm vào trong miệng.

Cô đang dùng cách của bản thân để bảo vệ Xích Tiêu kiếm, dù sao thì lúc bảo vệ Tống Thư Hàng, cô cũng quấn quanh bao bọc hắn lại mà.

Xích Tiêu kiếm:

“Đừng mà, gớm quá đi! Ngươi muốn biểu diễn nuốt kiếm à? Đây là đâu hả?”

Ầm~~

Người nham thạch khổng lồ nện một quyền xuống, đánh nát mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức bị đập thành vô số đốm sáng màu vàng tản ra xung quanh.

“Lực lượng công đức?”

Người nham thạch khổng lồ thốt lên, lúc này hắn mới phát hiện ra lai lịch của mỹ nhân rắn.

Chẳng lẽ lực lượng công đức của tên nhân loại kia đã chuyển sang dạng thực thể hóa rồi ư?

“Thảo nào vận khí nghịch thiên như vậy, phải tích lũy lượng công đức lớn cỡ nào mới khiến ánh sáng công đức chuyển sang dạng thực thể hóa như vậy chứ.”

Người nham thạch khổng lồ chợt hiểu ra.

Tích lũy nhiều công đức như vậy, cho dù là tu sĩ bình thường thì vận khí cũng sẽ trở nên rất tốt.

Chẳng qua tên tu sĩ nhỏ kia cũng chỉ có tu vi tam tứ phẩm, sao lại có lực lượng công đức khổng lồ như vậy được? Lẽ nào là một loại pháp môn chuyển thế đặc biệt nào đó, sau khi chuyển thế vẫn còn giữ được lượng công đức to lớn ư?

Trong đầu đang suy tư, người nham thạch khổng lồ vẫn không quên tìm kiếm tung tích của Xích Tiêu kiếm.

Mới vừa rồi hắn thấy Xích Tiêu kiếm bị ánh sáng công đức thực thể hóa nuốt vào, bây giờ ánh sáng công đức đã bị hắn đập nát nhưng Xích Tiêu kiếm lại không thấy đâu.

“Không có sóng không gian dao động.”

Người nham thạch khổng lồ nhíu mày.

Sau đó hắn vung tay lên, bố trí kết giới không gian ở xung quanh. Đồng thời ý niệm vừa động, trên mặt đất lập tức hiện lên bốn bức tường cao, phong ấn toàn bộ không gian lại.

Làm thế này sẽ chặt đứt hoàn toàn mọi cơ hội chạy trốn của Xích Tiêu kiếm và ánh sáng công đức.

Lúc người nham thạch khổng lồ bố trí xong, vô số đốm sáng màu vàng ở cách đó không xa bắt đầu tổ hợp lại. Cuối cùng những đốm sáng màu vàng lại biến thành một vị Tống Thư Hàng hoàn toàn mới, chẳng qua là kích thước nhỏ hơn trước một vòng.

Đập nát rồi mà vẫn không chết ư?

Người nham thạch khổng lồ bắt đầu cảm thấy đau gan rồi đây.

Lúc này Tống Thư Hàng mới ra lò đặt tay lên miệng mình, sau đó... kéo Xích Tiêu kiếm từ trong miệng ra lại.

Chẳng khác gì đang diễn xiếc nuốt kiếm.

“Gớm quá~ gớm quá đi. Bây giờ có thể buông ta ra được chưa? Nhiệm vụ đã kết thúc, ta phải rời đi rồi.”

Xích Tiêu kiếm nói.

Người nham thạch khổng lồ:

“Rời đi? Ngươi nghĩ mình còn rời đi được sao? Hôm nay ta nhất định phải đánh ngươi thành sắt vụn!”

Lúc này Xích Tiêu kiếm mới chú ý tới kết giới không gian ở xung quanh và bốn bức tường cao kia, nếu có thêm một cái nóc nữa thì nơi này sẽ biến thành một mật thất.

Phiền phức to rồi!

“Đều tại tên ngu ngốc nhà ngươi đấy, nắm lấy ta làm con khỉ thế hả? Nếu không phải tại ngươi thì ta đã sớm chạy mất rồi.”

Xích Tiêu kiếm trách cứ.

Thật ra trong lòng nó cũng có thắc mắc. Về mặt lý thuyết, với thực lực của nó, cho dù bị mỹ nhân rắn công đức nắm lấy cũng có thể thoát ra một cách dễ dàng. Nhưng lúc đối phương đưa tay cầm lấy, nó lại có loại cảm giác không cách nào chống cự, chính vì nguyên nhân quỷ dị này nên ánh sáng công đức thực thể hóa mới cầm được nó.

Mỹ nhân rắn công đức vung mạnh Xích Tiêu kiếm, chém loạn xạ.

“Đừng chém nữa, ngươi không biết Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, có chém nữa cũng không chém ra được đao pháp. Nếu thật sự muốn thử Phần Thiên Hỏa Diễm Đao thì kéo cái tên biết đao pháp kia ra đây. Chỉ cần hắn phối hợp với ta là có thể chém ra một đao Hỏa Diễm Đao có uy lực mạnh, tuy không thể giết chết nhưng chắc chắn dư sức đánh lui tảng đá kia."

Xích Tiêu kiếm nói.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, hình như có chút tức giận.

Sau đó khí thế trên người cô thay đổi.

Cô không giữ bộ dạng của Tống Thư Hàng nữa, thân hình bắt đầu kéo dài ra hóa thành hình dạng bản thể của mình. Đồng thời, một loại khí thế bễ nghễ thiên hạ tản ra xung quanh từ trên người cô.

Xích Tiêu kiếm ngẩn người, tạm thời không kịp thích ứng với sự biến đổi của mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức dùng hai tay cầm phần chuôi của Xích Tiêu kiếm, giơ kiếm lên cao đến đỉnh đầu.

Ánh sáng công đức màu vàng trên người cô tăng vọt.

"Sáng rồi!"

Xích Tiêu kiếm kêu lên.

Ánh sáng công đức màu vàng cũng nhuộm nó thành màu hoàng kim, làm nó có cảm giác thân kiếm hơi nóng lên, thế nên mới không nhịn được mà kêu thành tiếng.

Nhìn mỹ nhân rắn công đức giơ cao Xích Tiêu kiếm, người nham thạch khổng lồ ở phía đối diện lại không có phát động công kích, hắn chỉ lẳng lặng nhìn mỹ nhân rắn công đức, hắn cảm giác hình như mình đã gặp mỹ nhân rắn công đức ở đâu rồi.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức đứng thẳng tắp, ánh sáng màu vàng trên Xích Tiêu kiếm càng sáng hơn. Kiếm quang màu vàng như lửa cháy bùng lên, ngưng tụ thành một cột sáng.

Mà khí thế trên người cô lại càng tỏa ra mạnh mẽ, tựa như vương giả hạ phàm.

Ngay sau đó thân hình mỹ nhân rắn tiến lên trước hai bước, hai tay giơ cao Xích Tiêu, chém mạnh xuống một nhát.

Ầm~~

Đao ý phóng ra, đao quang màu vàng tuôn trào như thủy triều lao về phía người nham thạch khổng lồ.

Mà lúc này người nham thạch khổng lồ cứ như bị định thân, không cách nào nhúc nhích. Đao quang màu vàng nổ tung trên người hắn, ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Nếu chỉ xét về khí thế và đao ý ẩn chứa bên trong, một đao này không hề kém Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Ánh sáng màu vàng chói lọi bao phủ khắp không gian khép kín.

Điều đáng tiếc duy nhất là cảnh giới của mỹ nhân rắn công đức không đủ, một đao do cô chém ra chỉ có uy lực ở mức tứ phẩm đến ngũ phẩm.

Ánh sáng màu vàng chói lọi tản đi, người nham thạch khổng lồ ở phía đối diện vỗ vài cái lên thân thể, không phát hiện bị thương gì cả, cảm giác như mới ăn một quả lựu đạn sáng ấy.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

“Mặc dù không nhớ ra là đã từng gặp ngươi ở đâu, nhưng không sao hết.”

Người nham thạch khổng lồ nói:

“Chờ phong ấn ngươi lại rồi thì sẽ có thời gian nghiên cứu thôi.”

Dứt lời, người nham thạch khổng lồ chắp hai tay lại, không gian mật thất càng ngày càng nhỏ. Hắn muốn phong ấn trực tiếp Xích Tiêu kiếm và mỹ nhân rắn công đức.

“Nè, cứ tiếp tục thế này thì hai người chúng ta sẽ tiêu đời đấy. Có cách gì chạy thoát không?”

Xích Tiêu kiếm hỏi.

Trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng ra lệnh cho mỹ nhân rắn công đức rút lui, đồng thời cũng bảo cô mang Xích Tiêu kiếm trở về thế giới hạch tâm luôn.

Mỹ nhân rắn công đức vung vẫy Xích Tiêu kiếm trong tay, nhìn bộ dạng có vẻ không hài lòng lắm.

Nhưng mỹ nhân rắn công đức vẫn ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, thân hình cô chậm rãi lui về sau, cả người như dung nhập vào trong không gian.

Người nham thạch khổng lồ đột nhiên cười to:

“Ta chờ chính là lúc này đây!”

Mấy lần rồi, lúc tên nhân loại kia và mấy tiểu cô nương khi nãy đều đột nhiên biến mất, cảm giác giống như bị không gian dời đi, nhưng lại không hề chịu ảnh hưởng bởi kỹ năng quấy nhiễu không gian.

Hắn hoài nghi phải chăng pháp thuật không gian của đối phương có một đường ngầm riêng biệt. Cho nên hắn vẫn đang chờ cơ hội, chuẩn bị ngay lúc đối phương rút lui trở lại đường ngầm không gian đặc biệt, hắn sẽ bắt lấy tọa độ rồi đi thẳng vào.

“Các ngươi trốn không thoát đâu!”

Người nham thạch khổng lồ cười gằn, thân hình chợt lóe đã xuất hiện trước mặt mỹ nhân rắn công đức. Đồng thời hắn còn sử dụng thủ đoạn không gian, muốn mở rộng đường ngầm không gian đặc biệt kia ra.

Nhưng năng lực không gian của người nham thạch khổng lồ lại không cách nào ảnh hưởng đến cầu nối giữa thế giới hạch tâm và hiện thế.

Thế giới hạch tâm do tự tay thiên đạo đời thứ ba là thiên đạo Rồng Đốm sáng tạo ra, quỷ dị khó lường, ngay cả thế giới thiên kiếp cũng không cách nào ngăn cản nó hẳn mà.

Không có sự cho phép của Tống Thư Hàng, người nham thạch khổng lồ không thể cưỡng chế xông vào thế giới hạch tâm.

“Không thể nào!”

Người nham thạch khổng lồ kinh ngạc thốt lên.

Mà ngay lúc này, sau lưng hắn bỗng truyền tới sóng không gian dao động.

Sau đó có một luồng khí tức tà ác khủng bố phủ xuống, loại tà năng sa đọa đến mức tận cùng này khiến cho thân thể người nham thạch khổng lồ run rẩy một cách không tự chủ được.

“Yo, tìm được ngươi rồi. Thế mà dám chạy trốn nhân lúc ta làm thí nghiệm, đúng là không nên xem thường Trường Sinh Giả của hiện thế mà.”

Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

Người nham thạch khổng lồ vừa xoay đầu lại đã thấy cô gái tóc dài màu đen nọ xuất hiện trong không gian khép kín do hắn thiết lập. Cô gái này có một mái tóc đen vừa dày vừa dài trông hệt như một tấm áo choàng khoác sau lưng.

"Không thể nào!"

Người nham thạch khổng lồ cả kinh hô lên, thân hình chợt động, lập tức mở ra cổng không gian chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này, cô gái tóc dài màu đen kia bỗng bước lên trước một bước rồi giơ tay lau nhẹ, giống như đang dùng cục tẩy xóa đi bức tranh không hài lòng vậy. Trong nháy mắt, cửa không gian do người nham thạch khổng lồ mở ra đã bị xóa đi.

Sau đó cô gái có mái tóc dài màu đen túm lấy người nham thạch khổng lồ, vận sức đập xuống đất.

Ầm~~

Trời đất rung chuyển!

"A~~"

Người nham thạch khổng lồ phát ra tiếng hét thảm thiết. Lượng lớn tà năng từ trên người cô gái tóc dài màu đen rót vào thân thể hắn, phong ấn kín thân thể hắn lại, khiến hắn mất đi năng lực hành động, chỉ có thể nằm im không nhúc nhích trên đất như một con cá khô.

Tiếp đó cô gái tóc dài màu đen quay đầu nhìn về hư không.

Ở nơi đó có một con mắt đang trôi lơ lửng giữa không trung, đó là một phần thân thể của mỹ nhân rắn công đức. Trước đó lúc bị người nham thạch khổng lồ đánh nát, cô vẫn còn một phần thân thể chưa thu về.

Phần thân thể này hóa thành một con mắt, tiếp tục quan sát tình hình bên ngoài.

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt:

"Vân Tước Tử tiền bối!"

Cô gái tóc dài màu đen mới xuất hiện này chính là nhân viên quản lý của nhóm Cửu Châu số 1, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Đây là một vị tiền bối còn thích tìm đường chết hơn cả Tam Lãng.

Chỉ có điều Vân Tước Tử bây giờ mạnh quá mức rồi thì phải? Cho dù đã vượt qua ma kiếp bát phẩm nhưng cũng không thể nào mạnh đến mức chỉ khẽ phất tay đã hạ gục người nham thạch khổng lồ, đây chắc chắn không phải là chuyện mà một bát phẩm có thể làm được.

Sức chiến đấu bùng nổ kinh khủng quá rồi đấy!

“Ha ha.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhìn con mắt màu vàng trong hư không, sau đó bỗng bật cười rồi đưa tay ra, chuẩn bị phá hủy con mắt kia.

Ánh sáng công đức, cô vừa nhìn đã thấy ghét rồi.

Chỉ là ngay lúc mới vừa đưa tay lên, sắc mặt cô đột nhiên biến đổi cực nhanh.

Sau đó cô ôm đầu ngồi xổm xuống, trong miệng phát ra từng tiếng rên rỉ đau đớn.

Chương 1138: Phần Thiên Hỏa Diễm Đao Thứ Thiệt

Vân Tước Tử tiền bối đột nhiên ôm đầu, vừa khóc lóc vừa lăn lộn trên đất. Chỉ thấy cô lăn nhanh từ trái đến phải, một đường lăn xa đến trăm mét, sau đó lại lăn từ phải đến trái, lăn nhanh về lại chỗ cũ, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Trông hơi kỳ quặc nhưng cũng có phần đáng yêu.

Người nham thạch khổng lồ nằm bất động trên đất như con cá chết chỉ biết trợn tròn mắt mà nhìn, đồng thời trong lòng lại lo lắng, không biết vị lão đại của thế giới Cửu U muốn chơi trò gì đây?

Tống Thư Hàng ở trong thế giới hạch tâm thấy mà cạn lời.

“Tống sư huynh? Sao vậy?”

Trong thế giới hạch tâm, bé Thi tò mò hỏi.

“Ta thấy được một người rất giống Vân Tước Tử tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng cô gái rất giống Vân Tước Tử tiền bối này lại có sức chiến đấu khủng bố, hơn nữa màu tóc cũng không giống của Vân Tước Tử tiền bối.

Mái tóc dài của Vân Tước Tử tiền bối có màu xanh lam, rất chói mắt, còn tóc của cô gái rất giống Vân Tước Tử tiền bối lại có màu đen.

Nhưng cũng có thể là do sau khi vượt qua ma kiếp bát phẩm, Vân Tước Tử tiền bối bị tà năng Cửu U lây nhiễm cho nên màu tóc mới thay đổi chăng?

“Vân Tước Tử tiền bối độ kiếp thành công rồi ư? Sao nhanh vậy?”

Tô thị A Thập Lục kinh ngạc nói.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nói:

“Bây giờ ta vẫn chưa xác định được vị này có phải là Vân Tước Tử tiền bối hay không, trạng thái của cô ấy khá kỳ lạ, để ta chia sẻ hình ảnh cho các ngươi cùng thấy.”

Tong khi mọi người đang nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức hiện thân bên cạnh Tống Thư Hàng, trong tay còn cầm thanh kiếm Xích Tiêu. Sau khi hiện thân, cô cắm Xích Tiêu xuống đất, tiếp đó nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

“Đây là đâu?”

Xích Tiêu vừa quan sát không gian xung quanh vừa hỏi.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang định trả lời thì thấy mỹ nhân rắn công đức lại đột nhiên giơ tay cầm lấy nó, sau đó... cô lại há miệng nuốt Xích Tiêu vào.

“Này này này~~ đừng nuốt ta nữa, cho dù ngươi là một mỹ nhân nhưng cảm giác bị nuốt xuống vẫn quái dị lắm! Lại sắp bị nuốt vào rồi, a a a!”

Xích Tiêu kêu to, cuối cùng vẫn bị nuốt vào một cách tàn nhẫn lần nữa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tô thị A Thập Lục:

“...”

Thi và Tiểu Thải:

“...”

Sau khi bị nuốt chửng, Xích Tiêu im lặng hẳn.

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng mấy cái sau đó bình tĩnh xoay người lại, chia sẻ hình ảnh bên ngoài thế giới hạch tâm cho mọi người cùng xem.

Trong hình.

Vân Tước Tử tiền bối tóc dài màu đen vẫn còn khóc, lăn lộn điên cuồng.

Còn người nham thạch khổng lồ oai phong lẫm liệt lúc trước thì đang nằm im trên đất không nhúc nhích, trông chẳng khác gì một con cá ướp muối phơi khô.

“Chuyện gì thế này?”

Tô thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Ngay lúc mỹ nhân rắn tiến vào thế giới hạch tâm, Vân Tước

Tử tiền bối đột nhiên vận dụng lực lượng không gian hiện thân. Sau đó cô ấy nắm lấy người nham thạch khổng lồ nện xuống đất, khống chế được tên kia. Tình huống tiếp theo giống như các ngươi đang thấy đấy, cô ấy đột nhiên bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.”

Tống Thư Hàng nhún vai một cái rồi nói.

Thi:

“Vân Tước Tử tiền bối đang khóc ư?”

Tiểu Thải:

“Trông cô ấy rất đau đớn thì phải?”

“Có nên đi ra ngoài tiếp xúc với cô ấy không?”

Tô thị A Thập Lục cau mày hỏi.

“Ta cảm thấy có điểm kỳ lạ, Vân Tước Tử tiền bối không chỉ có thể sử dụng lực lượng không gian, sức chiến đấu tăng vọt, mà màu tóc của cô ấy cũng thay đổi. Tạm thời chúng ta cứ ở đây qian sát tình hình rồi tính tiếp.”

Tống Thư Hàng trả lời.

…

Ngoại giới, Vân Tước Tử vừa khóc vừa nháo, sau khi lăn lộn hồi lâu rốt cuộc cũng bò dậy.

Cô đưa tay lau nước mắt.

“Đau quá, đau chết đi được, mới nãy rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Sai lầm ở đâu?”

Cô lẩm bẩm một mình.

Tại sao đầu lại đột nhiên đau như búa bổ như vậy? Đau chết mất!

“Quả nhiên thí nghiệm vẫn có vấn đề, trở về phải nghiên cứu thêm mới được…”

Vân Tước Tử tự nói với mình.

Dứt lời, cô lại đưa tay nhắm ngay vào con mắt ánh sáng công đức do Tống Thư Hàng lưu lại, chuẩn bị đánh nát nó lần nữa.

Nhưng khi cô mới vừa đưa tay lên, cảm giác đầu đau như búa bổ kia lại xuất hiện.

Cô lại ôm đầu ngồi xổm xuống, khóc lóc nức nở.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tô thị A Thập Lục, Tiểu Thải, Thi:

"..."

Vân Tước Tử tiền bối lại ngồi khóc hồi lâu, mái tóc dài sau lưng xõa ra như một tấm thảm.

Trong lúc cô khóc, màu tóc bắt đầu thay đổi từ đỉnh đầu trở xuống.

Vốn là màu đen nhánh lại dần chuyển sang màu xanh lam.

Đầu tiên chỉ có một mảng màu xanh lam nhỏ, sau đó nhanh chóng lan xuống dưới tựa như hiệu ứng domino.

"A a a, chuyện gì thế này, chuyện gì thế này!"

Vân Tước Tử ngẩng đầu, hoảng sợ kêu to.

Cô cảm thấy cơ thể rất bất thường.

Rõ ràng bộ thân thể này đã bị tà năng Cửu U đồng hóa, hoàn toàn biến chất, thế mà bây giờ lại đang khôi phục như trước kia là sao?

Một lát sau...

"A a a , đau quá đau quá, đau chết đi được! Mỗi lần đều đau thế này, không thể nhẹ nhàng một chút sao? Nhưng mà... Vân Tước Tử ta đã trở lại rồi!"

Vân Tước Tử xoa huyệt thái dương, chậm rãi đứng dậy, sau đó cô lớn tiếng hoan hô.

Lúc này màu tóc của cô đã biến thành nửa đen nửa xanh lam, hơn nữa phần màu xanh vẫn đang mở rộng không ngừng. Đi kèm với việc màu tóc khôi phục, làn da màu tím do bị tà năng Cửu U ảnh hưởng cũng bắt đầu trở về như trước.

"Ơ? Đừng mà, làn da đừng khôi phục như trước mà! Làn da màu tím trông rất hấp dẫn, để ta chơi thêm một thời gian nữa đi!"

Vân Tước Tử kêu lên.

Nhưng đột nhiên vẻ mặt cô lại biến đổi, trở nên lạnh lùng tàn nhẫn:

"Tại sao lại thế này? Ta đã kiểm tra rất nhiều lần, rõ ràng linh hồn của ngươi đã bị hủy diệt hoàn toàn, tại sao vẫn có thể sống lại chứ?"

Ngay sau đó, khuôn mặt Vân Tước Tử lại khôi phục vẻ dí dỏm cười đùa mới nãy:

“Ha ha ha, thế nên ngươi mới nhân cơ hội chiếm đoạt thân thể ta đấy à? Vô dụng thôi, không ai đoạt được thân thể ta đâu, ngươi đừng uổng phí công sức nữa.”

Vẻ mặt Vân Tước Tử lại trở nên lạnh lùng:

“Càng ngày càng thú vị rồi đây, nhưng thế này ta lại càng cảm thấy có hứng thấy. Giờ trở về thế giới Cửu U để ta nghiên cứu kỹ thân thể ngươi nào.”

Vẻ mặt lại thay đổi, Vân Tước Tử trạng thái hoạt bát nói:

“Không muốn, ta không thèm về lại Cửu U đi độ thứ ma kiếp nhàm chán kia đâu, nó dởm quá. Bây giờ ta muốn đi độ thiên kiếp bát phẩm ở hiện thế, ta muốn trở thành một cô gái mang danh hiệu nghìn năm đệ lục thánh, ta thích số sáu nhất đấy.”

Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng:

“Đừng có mà mơ!”

Nếu tiến vào không gian độ kiếp thật thì cô sẽ gặp rắc rối to.

Dứt lời, Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng giơ tay vạch ra một khe hở không gian trong hư không, ngay sau đó thân thể Vân Tước Tử kiên quyết đi vào đường ngầm không gian.

Trong thế giới hạch tâm.

“Không thể để Vân Tước Tử tiền bối bị mang đi được, thân thể của cô ấy bị người chiếm đoạt rồi!”

Tống Thư Hàng nói.

“Phải nghĩ cách phá hỏng đường ngầm không gian... hoặc là đả thương thân thể để cô ấy không cách nào nhúc nhích được nữa!”

Lúc này, bên trong cơ thể mỹ nhân rắn công đức bỗng phát ra âm thanh, là tiếng của Xích Tiêu.

Tống Thư Hàng nhìn Xích Tiêu, hai mắt sáng rực lên.

“Xích Tiêu... đạo hữu, giúp ta một tay nhé!”

Tống Thư Hàng nói.

Trước đó Xích Tiêu có nói rằng nếu như có người biết Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, lại dùng nó làm công cụ phụ trợ thì có thể chém ra một đao bá đạo.

Biết đâu có thể kéo Vân Tước Tử lại được thì sao?

Xích Tiêu nói:

“Trước tiên lấy ta ra khỏi bụng cô gái này đi.”

Tống Thư Hàng động ý niệm, mỹ nhân rắn công đức lập tức lấy Xích Tiêu ra lần nữa. Tống Thư Hàng giơ tay phải ra, chuẩn bị nhận lấy Xích Tiêu từ trong tay cô.

Nhưng lúc này mỹ nhân rắn công đức lại nghiêng đầu, có vẻ như cô rất thích Xích Tiêu.

Một lát sau, cô đột nhiên đến gần Tống Thư Hàng rồi tựa vào trong ngực hắn. Sau khi bị người nham thạch khổng lồ đánh nổ, kích thước thân thể cô đã rút nhỏ một vòng, đúng lúc có thể làm ra động tác chim nhỏ nép vào lòng thế này.

Sau đó cô áp sát tay phải của mình vào tay phải của Tống Thư Hàng. Theo sự chênh lệch về kích thước, tay phải của cô dung nhập vào trong tay phải của Tống Thư Hàng.

Nhìn qua giống như cô và Tống Thư Hàng đang cùng cầm Xích Tiêu.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhưng ngay lúc này, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên.

Sức chiến đấu của Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng cực kỳ khủng bố, hạ gục người nham thạch khổng lồ cấp bậc Trường Sinh Giả trong vòng chưa đến một giây kia mà. Nếu Tống Thư Hàng trực tiếp hiện thân, đối phương chỉ cần giơ tay búng một cái cũng có thể búng chết hắn.

Đến lúc đó không những không cứu được Vân Tước Tử mà còn mất luôn mệnh phù quý giá.

Mà bây giờ nhìn thấy trạng thái bán hợp thể của hắn và mỹ nhân rắn công đức, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng!

“Giờ ngươi trở lại hiện thế đi.”

Tống Thư Hàng ra lệnh cho mỹ nhân rắn công đức.

Hắn muốn thử nghiệm một phương án.

...

Nghe theo lệnh của Tống Thư Hàng, thân hình mỹ nhân rắn công đức xuyên qua không gian, xuất hiện bên ngoài thế giới hạch tâm.

Còn Tống Thư Hàng lại không hiện thân.

Hay nói chính xác hơn là Tống Thư Hàng không hiện thân hoàn toàn, giống như lúc chỉ lộ đầu đạn của bom hạt nhân thiên kiếp ra khỏi không gian ấy. Lúc này Tống Thư Hàng chỉ lộ tay phải ra khỏi thế giới hạch tâm, vẫn giữ tư thế hợp nhất với tay phải của mỹ nhân rắn công đức.

Phần thân thể còn lại của hắn vẫn ở trong thế giới hạch tâm.

"Thành công!"

Tống Thư Hàng reo lên:

"Tiếp theo sẽ thử thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!"

Mỹ nhân rắn công đức giơ tay phải lên cao, cầm Xích Tiêu nhắm ngay vào Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng xoay đầu lại, nhìn mỹ nhân rắn công đức với vẻ chán ghét:

"Ánh sáng công đức gớm ghiếc!"

Nếu như trạng thái thân thể không xảy ra vấn đề thì chắc chắn cô sẽ đập nát ánh sáng công đức này.

Nhưng bây giờ không có thời gian, cô phải lập tức trở về thế giới Cửu U bởi vì cô cảm giác được sự phản kháng của Vân Tước Tử càng ngày càng mạnh. Nếu lại kéo dài trong chốc lát, nói không chừng sẽ bị cô ta đoạt lại quyền khống chế thân thể, tiến thẳng vào thế giới thiên kiếp đi độ thiên kiếp bát phẩm đáng chết kia thì nguy.

Tay phải của mỹ nhân rắn công đức và tay phải của Tống Thư Hàng cùng cầm Xích Tiêu.

"Toàn lực vận chuyển Hỏa Diễm Đao, ta sẽ phối hợp với các ngươi, bùng nổ toàn bộ đao ý."

Xích Tiêu trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng cắn răng, xoay cổ tay.

Ầm~

Trên thân Xích Tiêu bùng lên thiên hỏa thiêu đốt hừng hực, trong ngọn lửa kia hàm chứa đao ý hủy thiên diệt địa.

“Tên tiểu tử nhà ngươi giỏi đấy, có thể luyện Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đến mức này coi như cũng có chút thành tựu. Tiếp theo đến lượt ta, để ta tăng uy lực của một đao này lên đến cửu phẩm.”

Xích Tiêu nói.

Ngay sau đó đao ý ngất trời, đao khí tung hoành ngang dọc, đao diễm bùng nổ.

Thiên hỏa hóa thành lửa phần thiên, bao phủ bốn phương tám hướng, cuốn về phía Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng.

Vân Tước Tử lạnh lùng âm thầm cắn răng, trong lòng oán hận:

“Chết tiệt, tưởng ta không thể giết ngươi ư? Chẳng qua là ta lười bóp chết một con kiến như ngươi thôi, đúng là tự tìm đường chết.”

Nó cưỡng ép phân ra một luồng tà năng Cửu U, hóa thành rìu lớn đón đỡ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng.

Chương 1139: Phần Thiên Hỏa Diễm... Chiến Giáp!

Lúc rìu khổng lồ chém xuống, thể tích phòng to lên giống như được bơm hơi. Đồng thời trên vỏ ngoài của nó còn được phủ thêm một tầng kim loại, trông chẳng khác gì một thanh thần binh thật.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao không cam lòng yếu thế, đao diễm và đao ý đầy trời lao tới cuốn lấy rìu khổng lồ kim loại.

Đao lửa và rìu lớn không ngừng va chạm.

Ngọn lửa bắn tung tóe, trảm kích của rìu lớn bùng nổ. Hai bên quấn lấy nhau, nhìn qua dường như là ngang tài ngang sức.

Đúng lúc này, thể tích của rìu kim loại đột nhiên phồng to lần nữa, đồng thời tà năng ẩn chứa trong đó cũng bộc phát điên cuồng.

Lập lại công kích bùng nổ.

Rìu lớn hung hãn bổ xuống.

Ầm~~

Lửa phần thiên đầy trời và đao ý thiêu đốt không chống đỡ nổi, bị rìu lớn kim loại nghiền nát một cách tàn nhẫn.

Dù sao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao này chỉ được Xích Tiêu kiếm cường hóa, vẫn khác xa Phần Thiên Hỏa Diễm Đao do bản tôn Xích Tiêu Tử đạo trưởng chém ra.

“Không ổn, ca này khó đấy.”

Xích Tiêu kiếm nói.

Một kích đối phương tiện tay đánh ra đã có uy lực cấp bậc Trường Sinh Giả... thậm chí là mạnh hơn.

Sợ rằng chỉ có chủ nhân Xích Tiêu Tử đạo trưởng của nó đích thân tới đây mới có thể giữ đối thủ lại.

Mà lúc này, sau khi nghiền nát Hỏa Diễm Đao, thế tới của thanh rìu lớn phồng to gấp đôi kia vẫn không giảm, tiếp tục chém xuống mỹ nhân rắn công đức.

Đối mặt với một rìu đang bổ tới, trong lòng Xích Tiêu kiếm chợt dâng lên cảm giác không cách nào chống cự được. Giống như bản thân là một chú dê con đợi giết thịt, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị chém. Không thể né tránh cũng không thể chống cự, chỉ có thể cắn răng chịu một rìu. Đỡ được thì sống, đỡ không được thì chỉ có một con đường chết.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu qua một bên, cô chẳng bị ảnh hưởng gì cả, vẫn múa may Xích Tiêu trong tay, thoạt nhìn có vẻ rất hưng phấn. Sau khi thành công chém ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, cô cảm thấy rất thỏa mãn.

Lúc này, nhân vật bất hạnh nhất ở đây chính là người nham thạch khổng lồ đang nằm bất động dưới đất như con cá khô. Vừa rồi Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng quá vội, không có ý định mang hắn theo. Nhưng khổ nổi hắn còn bị vô số tầng phong ấn giam cầm, không cách nào nhúc nhích.

Mà một rìu bổ về phía mỹ nhân rắn công đức nhìn như là công kích đơn thể nhưng thực chất lại là công kích toàn bản đồ.

Vị trí nằm của người nham thạch khổng lồ cũng nằm trong phạm vi công kích của rìu lớn.

Hắn có thể làm gì bây giờ? Hắn cũng tuyệt vọng lắm đây này!

...

“Trở lại!”

Trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng thử kéo mỹ nhân rắn công đức, Xích Tiêu kiếm và cánh tay phải của mình trở lại thế giới hạch tâm.

Chẳng qua là trong phạm vi công kích của rìu lớn, không gian như ngưng đọng lại. Tống Thư Hàng làm thế nào cũng không thể kéo Xích Tiêu kiếm và cánh tay phải của mình về thế giới hạch tâm được.

“Tiêu rồi!”

Tống Thư Hàng thầm nói, sợ rằng lần này cánh tay phải của hắn sẽ tiêu mất.

Cánh tay trái cho Bạch Tôn Giả mượn, cánh tay phải lại bị rìu lớn nghiền nát, chỉ trong thời gian ngắn, hắn lại trở thành đại hiệp không tay. Thê thảm quá đi mất... Thần điêu đại hiệp người ta còn có một cánh tay để xài kia kìa.

Trừ khi tìm được thiên tài địa bảo giúp cánh tay bị cụt mọc ra lại, ví dụ như bảo vật ở chỗ Đông Qua Thánh Quân chẳng hạn. Hoặc là tu luyện “Trình Lâm tự dũ pháp” lấy được trong di tích Trình Lâm tới cảnh giới đại thành, lúc đó cũng có thể năng lực đoạn chi mọc lại.

Thế nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng thầm cảm thấy may mắn. Nếu như vừa rồi cả người hắn đều đi ra ngoài thì hẳn là giờ sắp bị rìu lớn nghiền ra bả, chỉ có thể dựa vào mệnh phù sống lại.

Chỉ mong bội kiếm của Xích Tiêu tử đạo trưởng sẽ không bị hỏng.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, tình hình bên ngoài lại đột biến.

Vốn dĩ lửa phần thiên đầy trời bị rìu lớn chém ra đang bị một luồng đao ý hấp dẫn, trong nháy mắt trở về trên người mỹ nhân rắn công đức. Luồng đao ý đặc biệt kia dẫn dắt lửa phần thiên quấn quanh phần đầu, cánh tay, ngực và các vị trí phòng ngự trọng yếu trên người mỹ nhân rắn công đức.

Toàn thân mỹ nhân rắn công đức được ngọn lửa phủ kín mấy tầng, lúc này đây cô giống như một vị chiến thần viễn cổ bước ra từ trong biển lửa.

Keng!

Đúng lúc này, rìu kim loại chém xuống.

Đồng thời trên người mỹ nhân rắn công đức ngưng tụ ra một bộ chiến giáp lửa lộng lẫy, đẹp không sao tả xiết.

Đây là biến dạng của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, có lẽ xưng bộ khôi giáp này là Phần Thiên Hỏa Diễm Chiến Giáp cũng không sai.

“Chẳng lẽ mới nãy ta nhìn lầm ư? Thứ ngưng tụ ra bộ khôi giáp này là đao ý sao?”

Xích Tiêu kiếm nói thầm trong lòng.

Ầm~~

Rìu chiến tà năng chém mạnh lên chiến giáp lửa.

Từng đợt sóng xung kích có thể thấy được bằng mắt thường lan ra bốn phương tám hướng. Lửa văng tung tóe, nhát chém của rìu tà năng cũng bùng nổ lan ra xung quanh.

Trong thời gian ngắn, rìu tà năng không thể phá vỡ phòng ngự của chiến giáp lửa.

Hai bên rơi vào thế giằng co.

Chỉ có mỗi thạch người nham thạch khổng lồ nằm ở đằng kia đang phát ra từng tiếng kêu thảm thiết. Hắn không có chiến giáp lửa bảo vệ, năng lượng trong người lại bị giam cầm, chỉ có thể dựa vào thân thể chịu đựng những thương tổn do rìu tà năng gây ra.

Người nham thạch khổng lồ có khổ trong lòng nhưng không cách nào nói ra.

Hắn chỉ có thể âm thầm gửi lời thăm hỏi đến cả nhà của lão đại Cửu U và Tống Thư Hàng một lần.

Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng đứng bên cạnh cổng không gian nhìn mỹ nhân rắn công đức với vẻ kinh ngạc. Cô cứ tưởng một kích mà rìu tà năng mới chém xuống đã có thể nghiền nát tên này rồi chứ.

Không ngờ lại bị đối phương dùng một phương pháp kỳ lạ khó hiểu đỡ được.

Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng hừ lạnh một tiếng nhưng do thân thể đang run rẩy, sắp mất khống chế, vậy nên cô chỉ có thể mang theo nỗi oán hận bước vào trong cổng truyền tống không gian, trở về thế giới Cửu U.

Cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn không thể giữ cô lại, cảnh giới hai bên chênh lệch quá lớn. Một là chúa tể thế giới Cửu U, một là tu sĩ nhỏ bé chỉ mới tu luyện hơn bốn tháng, đúng là cách biệt một trời một vực.

...

Rắc rắc rắc~

Rìu tà năng và chiến giáp lửa giằng co chừng mười ba hơi thở.

Cuối cùng uy lực của rìu tà năng vẫn thắng một bậc.

Phòng ngự của chiến giáp lửa đạt tới điểm cực hạn, trên chiến giáp lửa lộng lẫy bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Chiến giáp lửa sắp không ngăn được rồi... Đã đến lúc ta ra tay nghịch chuyển càn khôn.”

Xích Tiêu kiếm nói thầm.

Tiêu hao trong thời gian dài như vậy, uy lực của rìu tà năng đã giảm đi rất nhiều, thế nên nó dám chắc nếu mình dốc hết toàn lực sẽ chặn được công kích này lại.

Ngay lúc Xích Tiêu kiếm định ra tay bất ngờ thì chiến giáp trên người mỹ nhân rắn công đức đột nhiên chém ra một luồng đao ý đáng sợ.

Hơn nữa dường như trong luồng đao ý kia còn ẩn chứa ý chí trảm thiên.

Cấp bậc đao ý không cao, chỉ ở tầm cảnh giới tứ phẩm, nhưng nó lại có chung nguồn gốc với đao ý của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao. Lúc luồng đao ý phản kích này xuất hiện còn kéo theo toàn bộ đao khí Phần Thiên Hỏa Diễm Đao trên chiến giáp hỏa diễm nữa.

Tiếp theo, kỹ năng phản kích của khôi giáp đao ý mở ra.

Một kích có uy lực gần bằng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao hung hăng chém vào rìu tà năng.

Rìu tà năng đang ở trạng thái sức cùng lực kiệt, bị phản kích của khôi giáp đao ý chém bay ra ngoài, sau đó lại giằng co với phản kích của khôi giáp đao ý trong hư không.

“Thế này cũng được nữa à?”

Xích Tiêu kiếm nói.

Ầm ầm ầm~~

Phản kích của đao ý khôi giáp không duy trì được lâu, sau ba chiêu đã tiêu tán.

Thế nhưng rìu tà năng vẫn còn tồn tại, treo lơ lửng ở giữa không trung phía trên cao.

“Quả nhiên vẫn cần ta ra sân đánh nát nó.”

Xích Tiêu kiếm thầm nói trong lòng.

Vì vậy trên thân Xích Tiêu phát ra tiếng kêu ngâm, chuẩn bị tung một kiếm thật ngầu.

Nhưng nó còn chưa kịp ra tay thì trong hư không lại hiện lên một đóa hoa sen rực rỡ. Đóa hoa sen này cực đẹp, nhìn rất thích mắt.

Ngay sau đó, hoa sen chợt biến đổi. Ở phía dưới hoa sen xuất hiện mấy trăm nghìn sợi rễ kéo dài ra, trông quỷ dị vô cùng, điên cuồng đâm về phía rìu tà năng trong không trung.

Rìu tà năng đang chuẩn bị tấn công lần nữa thì đột nhiên lại bị mấy trăm nghìn sợi rễ đâm vào.

Sau hai hơi thở, nó không còn đủ sức duy trì hình thái rìu kim loại nữa mà thoái hóa thành một đoàn tà năng Cửu U nồng độ cao.

Rễ sen bắt đầu hấp thu một cách trắng trợn.

Xích Tiêu kiếm:

"..."

Đậu xanh, những thứ này là cái quỷ gì vậy?

Nhưng nói tóm lại là nguy cơ đã được giải trừ.

...

Tống Thư Hàng trong thế giới hạch tâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, hắn không muốn làm đại hiệp không tay đâu. Sinh hoạt chỉ với một tay đã rất bất tiện rồi, nếu như không có cả hai tay thì chắc hẳn phải thi triển pháp thuật ba đầu sáu tay, sau đó dùng tay của mỹ nhân rắn công đức thay thế cho hai tay bị mất thôi.

"Tiếc là không thể giữ chân Vân Tước Tử tiền bối lại, à đúng rồi... lúc nãy có ai quay lại cảnh vừa rồi không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Thi và Tiểu Thải cùng lắc đầu, các cô mãi xem cảnh tượng chiến đấu còn đặc sắc hơn cả các bộ phim điện ảnh kinh điển ở trong màn hình, đâu còn nhớ đến chuyện quay lại.

Tô thị A Thập Lục giơ điện thoại của mình lên:

"Ta chỉ quay lại một phần thôi."

Tống Thư Hàng hỏi:

"Có quay lại hình ảnh Vân Tước Tử tiền bối không?"

"Có."

Tô thị A Thập Lục trả lời.

Lúc thấy Vân Tước Tử tiền bối có biểu hiện lạ thì cô lập tức mở máy quay lại ngay.

"Tốt rồi."

Tống Thư Hàng nói:

"Thập Lục này, vậy lát nữa ra khỏi thế giới hạch tâm thì cô hãy đăng video lên nhóm Cửu Châu số 1 để các vị tiền bối nghĩ cách, chúng ta đã làm hết sức rồi.”

Tô thị A Thập Lục gật đầu đồng ý.

“Ta đi ra ngoài trước.”

Vừa dứt lời, thân hình Tống Thư Hàng chợt lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện ở hiện thế.

Vị trí hắn xuất hiện là chỗ cánh tay phải của mình, ngay bên cạnh mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng buông tay, không cầm Xích Tiêu nữa.

Hình chiếu hoa sen tương liên với hắn, không ngừng chuyển hóa tà năng Cửu U thành nhiên liệu rồi truyền vào thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng vừa buông tay, mỹ nhân rắn công đức đã cầm lấy Xích Tiêu rồi giơ lên thật cao, hình như lại muốn nuốt nó vào lần nữa.

“Này, đừng nuốt ta nữa mà, ngươi biểu diễn nuốt kiếm đến nghiện rồi à? Hơn nữa cũng đã đến lúc ta phải đi rồi, sau này nếu có duyên sẽ gặp lại.”

Xích Tiêu nói.

Nó vừa mới nói xong, mỹ nhân rắn công đức đã bày ra tư thế tiêu chuẩn để nuốt kiếm, đầu ngửa ra sau, nuốt mất Xích Tiêu.

Xích Tiêu:

“Đáng ghét, đã nói là đừng nuốt ta nữa mà... A a a.”

Sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn về phía người nham thạch khổng lồ đang nằm im bất động như con cá khô ở gần đó.

“Xích Tiêu đạo hữu, chúng ta có nên tặng hắn một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trên thân người nham thạch khổng lồ còn bị thiên hỏa thiêu đốt, nếu như bây giờ tặng hắn một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có uy lực bằng với vừa rồi, bảo đảm dư sức tiễn hắn lên tây thiên.

“Với trạng thái bây giờ của ta, chém ra một kích mạnh mẽ không thành vấn đề, nhưng muốn phối hợp với ngươi thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao thì phải cần chút thời gian để khôi phục.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

...

Chương 1140: Trăng Tròn Như Tranh Vẽ, Bầu Trời Đêm Như Thơ

Loại thể nghiệm "người là dao thớt, ta là thịt cá" này khiến cho người nham thạch khổng lồ cực kỳ tuyệt vọng. Bây giờ hắn đang bị thiên hỏa quấn thân, nếu như Tống Thư Hàng tặng thêm một phát Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cấp cửu phẩm nữa thì đúng là muốn mạng hắn.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

"Vậy cần bao lâu nữa chúng ta mới có thể sử dụng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao?"

Nếu như thời gian quá dài, Tống Thư Hàng chỉ có thể lựa chọn nhanh chân chạy trốn thôi.

Chứ chờ người nham thạch khổng lồ thoát khỏi thuật giam cầm của Vân Tước Tử rồi, hắn mà dậy thì có thể lấy một chọi mười đấy.

Thời gian chính là mạng sống.

"Lâu hơn ngươi nghĩ."

Xích Tiêu trả lời.

Hai mắt người nham thạch khổng lồ như cá chết kia sáng lên, hắn bắt đầu liều mạng trùng kích cấm chế trong cơ thể.

Tống Thư Hàng:

"..."

Phải chạy ư?

Nhưng chạy trốn là hạ cách, đối phương là đại năng Trường Sinh Giả còn sống, chỉ cần một ý niệm là có thể xuyên không gian đi thẳng tới bên cạnh hắn.

Trừ khi cứ trốn mãi trong thế giới hạch tâm hoặc là bí cảnh nào đó tương tự, nếu không dù có trốn xa đến đâu cũng vô dụng.

"Đúng rồi, Xích Tiêu đạo hữu, ngươi có thể liên lạc với Xích

Tiêu Tử đạo trưởng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thật ra Tống Thư Hàng cũng không chủ động chọc vào người nham thạch khổng lồ này, chỉ là vì vừa lúc hắn học được Hỏa Diễm Đao lại bị người nham thạch khổng lồ giận cá chém thớt, cục nợ này phải là của Xích Tiêu Tử đạo trưởng mới đúng.

Người đả thương tên khổng lồ nham thạch là Xích Tiêu Tử đạo trưởng, người bắt hắn chịu nỗi khổ thiên hỏa thiêu đốt cũng là Xích Tiêu Tử đạo trưởng, người mà hắn oán hận nhất cũng là Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Từ đầu tới cuối, Tống Thư Hàng chỉ là một người qua đường giáp vô tội.

“Để ta thử xem, nhưng ta không dám chắc là liên lạc được với Xích Tiêu Tử đâu nhé. Cũng không biết gần đây hắn đang làm cái quỷ gì, mười lần liên lạc thì hết chín là không thông.”

Xích Tiêu kiếm trả lời.

Sau đó nó nói với mỹ nhân rắn công đức:

“Ê này, cho ta ra ngoài trước được không? Ta nghĩ ở bên ngoài tín hiệu sẽ tốt hơn đấy.”

Mỹ nhân rắn công đức chỉ nghiêng đầu, sau đó chẳng động đậy gì hết.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Nó đành im lặng, bắt đầu liên lạc Xích Tiêu Tử.

Chừng ba hơi thở sau, nó liên lạc thành công với Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

[Có chuyện gì?]

Xích Tiêu Tử đạo trưởng hỏi.

Xích Tiêu kiếm trả lời:

[Tới xử lý đối thủ cũ của ngươi đi này.]

[Bận rồi.]

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đáp.

Xích Tiêu kiếm:

[Nếu không tới thì ngươi chuẩn bị nhặt xác cho ta đi là vừa.]

[Không sao, chỉ cần thi thể vẫn còn, ta có thể đúc ngươi lại lần nữa.]

Xích Tiêu Tử nói.

Xích Tiêu kiếm:

[...]

Nói thì nói vậy thôi chứ Xích Tiêu Tử đạo trưởng vẫn bắt đầu xác định tọa độ của Xích Tiêu kiếm, chuẩn bị mở cổng không gian:

[Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tổng kết lại cho ta nghe xem.]

Xích Tiêu kiếm dùng tốc độ nhanh nhất kể lại chuyện vừa xảy ra cho Xích Tiêu Tử đạo trưởng nghe.

[Thì ra là vậy.]

Xích Tiêu Tử gật đầu nói:

[Ta đến ngay đây.]

Chừng hai hơi thở sau, trong hư không mở ra một cổng không gian.

Con ngươi trong mắt người nham thạch khổng lồ co rút lại.

Lão thất phu Xích Tiêu Tử tới rồi!

Cổng không gian vừa mở, một cánh tay phải thò ra, bàn tay nắm thành quyền.

Chỉ có một cánh tay phải mà thôi... còn bản thể Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại không hiện thân.

Tay phải vừa xuất hiện đã nện thẳng về phía người nham thạch khổng lồ. Một quyền này mang theo uy lực cực mạnh.

“Lão thất phu Xích Tiêu Tử!”

Lúc này, rốt cuộc người nham thạch khổng lồ cũng phá giải được một phần giam cầm, mở miệng hét to đầy giận dữ.

Thế nhưng tay phải của Xích Tiêu Tử đạo trưởng bỗng mở ra, lộ ra một tấm phù văn trong lòng bàn tay.

Bụp!

Phù văn dán vào trên thân thể người nham thạch, hóa thành rất nhiều tầng lưới lớn, lại là một loại thủ pháp giam cầm, bao phủ người nham thạch khổng lồ lại.

Tiếp đó tay phải nắm lấy lưới lớn khẽ nhấc lên một chút, sau đó nhấc người nham thạch khổng lồ trở lại cổng không gian.

“Buông ra, có ngon thì chờ ta khôi phục rồi hai chúng ta lại đại chiến ba trăm hiệp!”

Người nham thạch khổng lồ gầm thét liên tục.

Thế nhưng cánh tay phải vẫn vận lực vung lên, ném người nham thạch khổng lồ vào trong cổng không gian.

Sau khi giải quyết người nham thạch khổng lồ xong, tay phải lại chuyển hướng về phía đám người Tống Thư Hàng, giơ hai ngón tay lên bày ra động tác “V” chiến thắng.

Tiếp đó tay phải trở về cổng không gian.

“Này, chờ chút đã, mang ta về với!”

Xích Tiêu kiếm đang ở trong bụng mỹ nhân rắn công đức hét lớn.

Tay phải ở giữa không trung chĩa thẳng về phía Xích Tiêu kiếm, làm ra động tác “ok”.

“Ngươi làm vậy là có ý gì? “

Xích Tiêu kiếm kêu lên.

Tay phải lại đổi một thế khác, hắn giơ ngón tay cái về phía Xích Tiêu kiếm, đây là có ý “cố lên” à?

Sau đó tay phải chui thẳng vào trong cổng không gian.

Xích Tiêu kiếm:

“…”

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm. Người nham thạch khổng lồ bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng mang đi, đây đúng là một kết cục tốt đối với hắn.

Người nham thạch khổng lồ chính là đại năng có tu vi Trường Sinh Giả, Tống Thư Hàng không thể bắt nhốt vào trong thế giới hạch tâm giống như tên tôn giả thất phẩm kia được. Nếu nhốt người nham thạch khổng lồ vào thế giới hạch tâm thì chẳng khác nào dẫn sói vào nhà.

Mà một khi người nham thạch khổng lồ thoát khỏi giam cầm, lúc nào Tống Thư Hàng cũng phải đối mặt với nguy cơ sẽ bị một vị đại năng Trường Sinh Giả đột nhiên xuyên không gian đi tới sau lưng, cho hắn một kích trí mạng.

…

Xích Tiêu kiếm vội vàng liên lạc với Xích Tiêu Tử lần nữa:

[Này này này, mấy cái thế tay đó là có ý gì? Mau mang ta về đi chứ?]

Nó không muốn trở thành công cụ cho mỹ nhân rắn công đức biểu diễn trò nuốt kiếm nữa đâu.

[Bận rồi.]

Xích Tiêu tử Trả lời.

[Có bận thế nào đi nữa cũng phải trả lời! Nếu không trả lời, có tin ta tự bạo cho ngươi xem không?]

Xích Tiêu kiếm cả giận quát.

[Được thôi.]

Xích Tiêu Tử trả lời.

Xích Tiêu kiếm:

[...]

Một hồi lâu sau, Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói:

[Nhiệm vụ cũng xong rồi, tạm thời ngươi cứ ở lại chỗ Tống tiểu hữu một quãng thời gian để bảo vệ hắn, coi như là thù lao vì Tống tiểu hữu đã giúp ta bắt con mồi vậy.]

Con mồi ở đây đương nhiên là chỉ người nham thạch khổng lồ trong trạng thái giam cầm. Vừa rồi Xích Tiêu Tử đạo trưởng chẳng tốn công sức gì đã lôi được người nham thạch khổng lồ về nhà, theo lý thuyết thì đương phải cho Tống Thư Hàng một chút thù lao rồi.

[Chỉ vì nguyên nhân này thôi sao?]

Xích Tiêu kiếm nói.

[Đây cũng là một phần nguyên nhân mà thôi, thật ra mấy ngày trước có một vị tiền bối tới tìm ta trò chuyện. Lúc đó hắn có nhắc tới vị Tống tiểu hữu này, đồng thời cũng đề cập đến một số chuyện khác nữa. Nói tóm lại là ngươi cứ ở lại chỗ Tống tiểu hữu bảo vệ hắn, nếu có cơ hội thì chỉ điểm cho hắn một chút về Phần Thiên Hỏa Diễm Đao. Đương nhiên là không bắt buộc, tùy duyên thôi. Chờ qua quãng thời gian này rồi ta lại đón ngươi về.]

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đáp.

Xích Tiêu kiếm:

[...]

Tùy tiện lắm rồi đó nha!

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Thi và Tiểu Thải đi men theo đường cũ xuống dưới chân núi.

Mỹ nhân rắn công đức phiêu bay theo sau lưng Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm thì ở trong cơ thể cô.

Lúc đi xuyên qua vị trí vốn là cửa kết giới ở giữa sườn núi, nhóm người Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

“Trời tối rồi ư?”

Tống Thư Hàng nhìn lên bầu trời.

Lúc này ở ngoại giới màn đêm đã buông xuống.

Tối nay sắc trời rất đẹp.

Bầu trời đêm đầy sao lấp lánh khiến người ta bỗng dưng nổi hứng muốn làm thơ.

Nổi bật giữa muôn vàn ánh sao là một vầng trăng tròn treo cao đang tỏa ra ánh sáng dịu dàng, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp.

Đúng là trăng tròn như tranh vẽ, bầu trời đêm như thơ.

Chương 1141: Có Duyên Vạn Dặm Xa Vẫn Gặp

“Không ngờ đã trễ thế này rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Vốn dĩ theo kế hoạch, hôm nay hắn định mang Thông Nương đến nơi cô sinh ra trước, nhanh chóng giải quyết bí mật ẩn giấu ở nơi đó. Nếu trời còn sớm thì có thể chạy về thành phố Văn Châu một chuyến để thăm ba mẹ, dù sao thì hôm nay cũng là tết trung thu.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Bọn họ mới đi từ trong kết giới trên đỉnh núi ra, bên ngoài trăng sao đã nhô cao, đêm đã về khuya.

“À, Thập Lục, Thi, tết trung thu mọi người không về thăm nhà à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô thị A Thập Lục lắc đầu rồi nói:

“Tu chân giả có thọ nguyên cực dài, vậy nên có một số ngày lễ nhỏ của người bình thường không phải năm nào bọn ta cũng đón.”

Thi:

“Chỗ ta cũng vậy.”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn lại quay đầu nhìn về... Xích Tiêu kiếm trong bụng mỹ nhân rắn công đức.

Vừa nghĩ tới Thông Nương, hắn chợt nhớ ra một vấn đề.

“Đúng rồi, Xích Tiêu đạo hữu này, rốt cuộc khối tinh thể màu đỏ được đào ra dưới chỗ trồng Thông Nương có tác dụng gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đến giờ khối tinh thể kia vẫn đang bị ném trong thế giới hạch tâm. Nhiệt độ của nó cực cao, ngoài Thông Nương ra, ngay cả Tống Thư Hàng cũng không thể đến gần.

Bây giờ Thông Nương vẫn còn ở trong thế giới hạch tâm, nằm ì trên khối tinh thể đỏ kia không chịu xuống.

“À, ngươi nói khối tinh thể đỏ kia ấy hả? Đó là một phần tạo hóa do Xích Tiêu Tử để lại có thể giúp Thông Nương thoát thai hoán cốt, hóa ra yêu khu có thể chất đặc thù.”

Xích Tiêu kiếm trả lời.

Trước kia Tống Thư Hàng đã từng nghe Vũ Nhu Tử nhắc tới những vấn đề có liên quan đến thể chất đặc thù.

Sau khi tu sĩ đạt cảnh giới nhị phẩm, nếu có được kỳ ngộ hoặc đại cơ duyên thì có thể ngưng tụ thân thể thành thể chất đặc thù. Đạo gia thì có tiên thân, còn Ma tu thì có ma thể, Phật tu có phật chủng, Nho môn có nho căn, yêu tu có yêu khu. Mỗi loại có tác dụng khác nhau, có thể là tăng tốc độ tu luyện lên, tăng cường sức mạnh pháp thuật hoặc là khả năng cận chiến. Nhưng rất khó ngưng tụ ra tiên thân, tiêu hao cực lớn, xác suất thất bại lên đến trên 90%.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Vậy phải làm thế nào thì Thông Nương mới dùng được?”

“Trồng nó lên trên đó là được.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

Chỉ đơn giản vậy thôi ư?

“À phải rồi, bây giờ Thông Nương đang cắm rễ trên Ngộ Đạo Thạch, Xích Tiêu đạo hữu có cách nào dời cô ấy đến trồng trên khối tinh thạch đỏ kia không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tốt nhất là có thể nhân cơ hội này lấy Thông Nương ra khỏi Ngộ Đạo Thạch.

Xích Tiêu kiếm:

“Chờ tu vi cao lên rồi thì tự cô ta có thể bò ra khỏi Ngộ Đạo Thạch thôi. Với lại bây giờ vẫn không thể trồng Thông Nương lên tinh thạch đỏ được, cảnh giới của cô ta quá thấp.”

“Cảnh giới quá thấp?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Vậy tại sao Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại báo mộng nhắc nhở

Thông Nương đi đến nơi cô ấy sinh ra chứ?”

“Chuyện này cũng không thể trách Xích Tiêu Tử nhà ta được.

Xích Tiêu kiếm nói:

“Ai mà ngờ đã hơn ba trăm năm trôi qua mà Thông Nương mới chỉ tu luyện tới cảnh giới nhị phẩm chứ? Theo như bọn ta tính thì ba trăm năm đã đủ để cô ta tấn thăng đến ngũ phẩm rồi mới phải.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cũng phải, nói đến chuyện tu luyện, Thông Nương quả thật hơi tệ một chút.

“Nói vậy là phải đến cảnh giới ngũ phẩm mới có thể trồng Thông Nương lên trên tinh thể đỏ ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm trả lời:

“Cũng không hẳn là phải chờ đến ngũ phẩm mới được, chỉ cần đến cảnh giới tứ phẩm là có thể dời cô ta đi được rồi. Còn bây giờ, cứ để cô ta tu luyện bên cạnh khối tinh thể đỏ kia đi, như vậy sẽ tốt cho cô ta hơn.”

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, vậy thì chờ Thông Nương tu luyện đến tứ phẩm rồi nói sau.

“Đúng rồi, hình như khối tinh thể đỏ kia là thuộc tính hỏa đúng không? Vậy chẳng lẽ yêu khu do Thông Nương ngưng tụ ra cũng là thuộc tính hỏa à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đương nhiên.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

Hai mắt Thi sáng lên:

“Một cây hành lửa ư?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Một cây hành rực lửa sao?

Thật khó mà tưởng tưởng được.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã xuống dưới chân núi.

Chính là khu vực trồng đầy những dược thảo đại bổ như nhân sâm và linh chi.

“Bọn ta có thể hái những nhân sâm và linh chi này được không?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Không thành vấn đề, nhưng có điều... mấy trăm năm nay, toàn bộ dược lực bên trong nhân sâm và linh chi trồng ở nơi này đều đã bị đại trận kết giới hấp thu hết rồi. Nói cách khác, bây giờ chúng chẳng khác gì mấy cây củ cải to, nếu ngươi muốn thì cứ hái một ít nhai cũng được.”

Xích Tiêu kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn động ý niệm, mở thế giới hạch tâm ra rồi chuyển một mớ nhân sâm, linh chi và các loại dược liệu khác vào trong thế giới hạch tâm.

Hắn muốn thử xem sau khi được chuyển vào trong thế giới hạch tâm, những dược liệu này có thể khôi phục dược tính hay không? Những nhân vật chính mang theo một tiểu thế giới tùy thân đều hay làm vậy mà.

...

Đoàn người rời khỏi linh sơn.

Sau lưng Tống Thư Hàng vẫn còn vô số rễ sen đâm vào hư không, xuyên qua không gian, nối liền với đoàn tà năng Cửu U trên đỉnh núi.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Mười giờ tối.

Thi nhìn đồng hồ đeo tay rồi trả lời.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu ngắm nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời đêm.

Hắn bất giác nhớ tới quẻ đại cát đại lợi của Đồng Quái tiền bối.

Đêm trăng tròn vẫn chưa qua đi, nói cách khác hắn vẫn có thể bị Đông Qua Thánh Quân bắt lấy, đè xuống đất đánh một trận no đòn... Hơn nữa chuyện này còn truyền khắp cả tu chân giới.

"Xích Tiêu đạo hữu, khi nào ngươi mới có thể phối hợp với ta sử dụng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao lần nữa thế?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm:

"Chắc còn cần một tiếng nữa đấy."

Nghe vậy, Tống Thư Hàng cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Xem ra Xích Tiêu kiếm không có ý định rời đi... Cho nên nếu lúc này Đông Qua Thánh Quân tới muốn đại chiến với hắn một trận, nói không chừng hắn có thể mượn dùng Xích Tiêu kiếm để thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Xích Tiêu kiếm hỏi:

"Ngươi lại muốn đi chém ai à?"

"Không biết nữa, còn phải nhìn xem tối nay tên kia có đến tìm ta hay không đã."

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu kiếm:

"Được rồi, đến lúc đó muốn chém ai thì cứ báo với ta một tiếng. Giờ ta sẽ mở lớp dạy học miễn phí, hướng dẫn ngươi học tập Phần Thiên Hỏa Diễm Đao sâu hơn một bước, ta thích chiêu này lắm luôn đấy."

Tống Thư Hàng:

"..."

Thật ra hắn đã thắc mắc từ lâu rồi, Xích Tiêu kiếm là kiếm mà đúng không? Nhìn kiểu gì cũng là một thanh kiếm, tại sao nó lại chém ra đao khí? Hơn nữa còn rất thích đao chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao nữa chứ?

Thanh kỹ năng bị lệch quá rồi đấy.

× ×

Một nơi khác.

Ở một nơi cách linh sơn mà nhóm người Tống Thư Hàng đang ở không xa, có một đám người đang từ từ đến gần.

Dẫn đầu là một người mặc áo khoác có mũ trùm đầu, có vài đoạn tóc ngắn màu vàng lộ ra khỏi mũ. Người này có thân hình cao lớn, con ngươi màu xanh lam, ngũ quan cân đối, khuôn mặt cương nghị, đây là một người đàn ông điển trai rắn rỏi theo kiểu phương Tây.

Người này chính là nghìn năm đệ ngũ thánh - Đông Qua Thánh Quân.

Đi theo sau lưng hắn là một tốp tu sĩ mang theo đủ loại thiết bị hiện đại và pháp khí loại hình quay phim chụp ảnh, mỗi người đều có tu vi từ tứ phẩm trở lên.

Những tu sĩ tứ phẩm này chính là phóng viên của mấy kênh tin tức nổi tiếng trong giới tu chân như tu sĩ nhật báo, trung tâm tin tức Thiên Cơ, đài truyền hình tu sĩ Thần Cương, kênh Thánh Điện, trung tâm internet Vu Sư, v.v…

“Xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, ngài thật sự hủy cuộc chiến đêm trăng tròn với Bá Tống Huyền Thánh vào tối nay ư?”

Một vị nam tử tóc nâu hỏi, hắn là phóng viên của kênh Thánh Điện.

Đông Qua Thánh Quân khẽ gật đầu:

“Đúng vậy.”

Phóng viên của tu sĩ nhật báo thừa cơ hỏi:

“Xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, tại sao đột nhiên ngài lại từ bỏ cuộc chiến đêm trăng tròn với Bá Tống Huyền Thánh thế? Là do Bá Tống Huyền Thánh đang bế quan hay là do Bá Tống Huyền Thánh không chịu ứng chiến?”

Đông Qua Thánh Quân lắc đầu:

“Đều không phải. Sở dĩ từ bỏ cuộc chiến đêm trăng tròn với Bá Tống Thánh Quân là do vào sáng sớm hôm nay… Ta đã gặp mặt Bá Tống Huyền Thánh. Lúc đó ta còn ước chiến chính thức với Bá Tống Huyền Thánh. Nhưng sau khi thấy Bá Tống Huyền Thánh thi triển một môn pháp thuật độc môn ra, ta biết bây giờ ta quả thật không bằng hắn.”

Đông Qua Thánh Quân trả lời với vẻ mặt rất thản nhiên.

Thế nhưng trong lòng hắn cũng rất tuyệt vọng, hơm trăm quả bom nguyên tử cộng thêm một đống bom nhiệt hạch thiên kiếp, còn chưa kể đến môn pháp thuật không gian quỷ dị của Bá Tống Thánh Quân nữa, pháp thuật này đúng thật là không cách nào phá giải.

Mà quan trọng nhất chính là bấy nhiêu đây vẫn chỉ là một phần nhỏ trong kho chứa khổng lồ của Bá Tống Thánh Quân thôi, hắn còn có thể lấy ra nhiều càng nhiều bom nguyên tử và tên lửa thiên kiếp hơn nữa.

Lúc đối mặt với Bá Tống Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân luôn có loại ảo giác một người chơi bình thường số khổ đang đối mặt với cao thủ cấp vip kim cương ấy.

Muốn chống đỡ nhiều bom nguyên tử, bom nhiệt hạch thiên kiếp như vậy, trừ khi cảnh giới của hắn tăng lên tới Huyền Thánh đỉnh phong. Tới lúc đó với phòng ngự chi đạo của bản thân, hắn mớicó thể chịu đựng nổi cuộc oanh tạc bom đạn đáng sợ kia.

Phóng viên của trung tâm tin tức Thiên Cơ kinh ngạc không thôi:

“Bá Tống Huyền Thánh đáng sợ đến vậy sao?”

Chỉ cần một pháp thuật đã có thể khiến cho Đông Qua Thánh Quân ngoan ngoãn nhận thua rồi sao?

“Xét về mặt nào đó có thể nói hắn còn đáng sợ hơn một số Huyền Thánh thành danh đã lâu nữa.”

Đông Qua Thánh Quân nói:

“Cho nên ta thà đối mặt với Huyền Thánh thành danh đã lâu cũng không muốn đối mặt với Bá Tống Thánh Quân.”

Các vị phóng viên vội vàng ghi chép vào sổ tay ngay lập tức, đây chính là một tin cực sốc đấy. Bá Tống Huyền Thánh thần bí chỉ mới để lộ một chiêu đã giữ vững được địa vị nghìn năm đệ nhất thánh.

“Vậy xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, tối nay ngài muốn đổi sang khiêu chiến vị nào?”

Phóng viên của trung tâm internet Vu Sư lên tiếng hỏi.

“Đối tượng mà ta muốn khiêu chiến vào tối nay là một vị Huyền Thánh thành danh đã lâu, hắn thành thánh vào một nghìn ba trăm năm trước, thực lực bây giờ có thể nói là sâu không lường được. Thậm chí ta cũng không biết hắn đã bước vào cảnh giới cửu phẩm chưa nữa. Vốn dĩ ta định khiêu chiến Bá Tống Thánh Quân xong, tích lũy chút lòng tin nhất định rồi mới khiêu chiến vị này."

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Dứt lời, hắn hít thở sâu rồi nói tiếp:

"Hắn là người mà ta ngưỡng mộ nhất, chắc chắn mọi người cũng đã từng nghe qua tên của hắn đấy, vị đó chính là Cật Qua* Thánh Quân."

"Cật Qua Thánh Quân?"

Phóng viên của nhật báo tu sĩ lập tức lục lọi trí nhớ của mình.

Trong các môn các phái đều có ghi chép lại những vị Huyền Thánh thành thánh gần nghìn năm qua, đặc biệt là mấy vị Huyền Thánh cuối cùng của nghìn năm trước, mọi người đều nghe quen tai.

Nhưng mọi người đã lục lọi trí nhớ mấy lần vẫn không tìm ra tin tức gì về vị Cật Qua Thánh Quân này.

Chẳng lẽ ghi chép của chúng ta có sai sót ư?

Hay là do Đông Qua Thánh Quân nhớ nhầm?

"Đông Qua Thánh Quân, ngài có chắc thánh danh của vị kia là Cật Qua Thánh Quân không?"

Phóng viên của trung tâm tin tức Thiên Cơ dò hỏi.

Đông Qua Thánh Quân gật đầu khẳng định:

"Không sai đâu, chính là tên này. Hôm nay chính hắn hẹn ta đến chỗ này tiến hành một cuộc tỷ thí mà. Hắn nói hắn muốn đích thân thử đạo phòng ngự của ta."

(*) Cật Qua là ăn dưa

Chương 1142: Xin Đạo Hữu Hãy Thưởng Cho Ta Một Phát Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp

Trên mặt mấy vị phóng viên hiện đầy dấu chấm hỏi.

Chẳng lẽ đúng là do tình báo của bọn họ không đầy đủ, không thu thập tin tức liên quan tới vị Cật Qua Thánh Quân này?

Nhưng mà không đúng, Huyền Thánh bát phẩm nào cũng có hiệu ứng nhân tiền hiển thánh mà, vậy nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới không thể bỏ sót tin tức có liên quan đến Huyền Thánh mới mới đúng.

Có khi nào Đông Qua Thánh Quân là người ngoại quốc, khẩu âm không chuẩn nên đã dịch âm thánh hào sai rồi không?

Có thể tên thật của vị Cật Qua Thánh Quân kia là Xích Quải Thánh Quân (*)? Hoặc cũng có thể sau khi dịch âm sang tiếng mẹ đẻ của Đông Qua Thánh Quân, lại đổi thành nghĩa "Cật Qua" cũng nên?

(*)Cật Qua: chī guā (ăn dưa)

Xích Quải: Chì guà

"Nhưng bất kể như thế nào, chỉ cần chờ lát nữa nhìn thấy tận mắt vị Cật Qua Thánh Quân kia là có thể biết rõ chân tướng thôi."

Mấy vị phóng viên nhìn nhau, gật đầu ngầm hiểu ý.

Mặc dù tối nay không có tin "Ngàn năm đệ ngũ thánh VS ngàn năm đệ nhất thánh", nhưng "Huyền Thánh Đông Qua Thánh Quân thế hệ mới VS Huyền Thánh Cật Qua Thánh Quân thành danh đã lâu" cũng là một tin hot.

Máu hóng hớt trong người mấy vị phóng viên lại bùng cháy.

Dưới sự hướng dẫn của Đông Qua Thánh Quân, nhóm phóng viên đi thẳng lên linh sơn.

…

Cùng lúc này, Tống Thư Hàng đang dẫn Thi, Tô thị A Thập

Lục, Tiểu Thải và mỹ nhân rắn công đức bước ra khỏi kết giới dưới chân núi linh sơn.

"Tống sư huynh, giờ chúng ta đi đâu đây?"

Thi tò mò hỏi.

Cô bé cảm thấy tối nay thật sự quá kích thích, chỉ đi đào bảo với Thông Nương thôi lại có thể gặp Trường Sinh Giả tập kích. Đáng tiếc ngoại hình của vị Trường Sinh Giả kia lại bị tầng nham thạch che mất, không biết bộ dạng hắn trông thế nào.

Sau đó Tống sư huynh còn điều khiển mỹ nhân rắn công đức, mượn Xích Tiêu kiếm đại chiến với một vị đại năng thần bí khác nữa chứ. Không chỉ có mỗi kích thích mà sau khi chứng kiến mấy trận đại chiến liên tiếp, Thi còn lĩnh ngộ được rất nhiều thứ.

Được chứng kiến trận chiến giữa các đại năng cũng là một loại phúc duyên, chỉ đứng sau đại năng khai đàn giảng pháp.

Đi theo Tống sư huynh vừa kích thích vừa có thể thăng cấp, thỉnh thoảng còn được ăn Tiên Trân yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, đúng là quá tuyệt vời. Nhưng tiếc là tin tức cô bé thành công dược long môn tấn thăng nhị phẩm đã truyền về sư môn, chắc chẳng bao lâu nữa thì sư môn sẽ sai người đón cô bé về thôi.

Trong lòng Thi cảm thấy khá luyến tiếc. Nếu như được đi theo Tống sư huynh mãi thì hay biết mấy, vừa chơi vừa lên cấp, không chậm trễ bên nào.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

"Hay là đi theo ta đến thành phố Văn Châu một chuyến nhé?"

Tô thị A Thập Lục khựng người lại một chút sau đó nói:

"Ta thì không thành vấn đề."

"Sư phụ đi đâu ta theo đó."

Tiểu Thải đáp.

"Sư huynh đi đâu ta theo đó."

Thi híp mắt nói.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm ứng:

"Có người tới, hơn nữa... lai giả bất thiện, mọi người hãy cẩn thận."

Thánh ấn của hắn sinh ra cảm ứng, đối phương là Huyền

Thánh mang thánh ấn trên người, hơn nữa trong thánh ấn của đối phương còn phát ra một luồng chiến ý lẫm liệt.

Định mệnh, đừng nói là Đông Qua Thánh Quân đấy nhé?

Chẳng lẽ hắn đã nhìn thấu chiến thuật "dùng vũ khí hạt nhân uy hiếp" của mình, sau đó vượt ngàn dặm xa xôi tìm tới cửa ư? Thế này cũng nhanh quá rồi đấy!

Nhức đầu ghê!

Mặc dù Xích Tiêu kiếm đã đồng ý phối hợp với Tống Thư Hàng thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, nhưng bây giờ Xích Tiêu kiếm vẫn chưa khôi phục, theo như tính toán thì còn cần đến gần năm mươi phút nữa nó mới có thể giúp Tống Thư Hàng một tay.

Đông Qua Thánh Quân cũng biết chọn thời gian thật đấy.

"Lẽ nào là Đông Qua Thánh Quân?"

Tô thị A Thập Lục hỏi.

"Chín phần là vậy rồi."

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật liên hồi.

"Muốn tránh đi trước không?"

Tô thị A Thập Lục lại hỏi.

Nếu Đông Qua Thánh Quân dám tìm tới cửa, chắc hẳn đã tìm được cách đối phó với chiến thuật "dùng vũ khí hạt nhân uy hiếp", hoặc là đã phát hiện ra sự thật chiến thuật này chỉ để lòe bịp mà thôi.

"Hòa thượng chạy chứ miếu không chạy được, với tính cách bám người của Đông Qua Thánh Quân, nếu hôm nay tránh hắn thì ngày mai chắc chắn hắn sẽ tìm tới cửa tiếp. Cứ xem tình huống thế nào trước đã."

Tống Thư Hàng nói.

Nếu tính cách quấn người của Đông Qua Thánh Quân sinh ở trên người tiên tử, đó chính là tiểu yêu tinh dính người, sẽ có cảm giác thú vị riêng. Nhưng đằng này lại sinh ra trên người hán tử thô kệch cao lớn, thật khiến người ta đau đầu.

Cho nên cứ xem tình huống trước đã. Nếu thật sự không được thì tìm cách kéo dài một tiếng, sau đó để cho Đông Qua Thánh Quân nếm thử một phát Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

…

Bên kia.

“Đến rồi, ở ngay phía trước đấy.”

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói:

“Cật Qua Thánh Quân nói là hắn sẽ đợi ta trên linh sơn. Chờ đến lúc ta quyết đấu với Cật Qua Thánh Quân, chư vị hãy lui về phía sau một chút, tránh bị cuốn vào phạm vi chiến đấu của bọn ta.”

“Thánh Quân yên tâm, bọn ta hiểu rõ mà.”

Các phóng viên trong tu chân giới vội vàng gật đầu đáp.

Phóng viên của nhật báo tu sĩ tò mò hỏi:

“Đông Qua Thánh Quân, sắp phải đối mặt với vị Cật Qua Thánh Quân kia rồi, ngài có nắm chắc phần thắng không?”

“Nói thật, ngay cả một phần thắng cũng không có.”

Đông Qua Thánh Quân nói:

“Nhưng mà không sao, ta chiến đấu với hắn không phải vì thắng thua, ta chỉ muốn chứng minh phòng ngự chi đạo của mình cho hắn thấy thôi. Nên dù có thua cũng không sao hết, chỉ cần có thể chứng minh phòng ngự chi đạo của ta là chính xác thì đã đủ rồi.”

Phóng viên của nhật báo tu sĩ gật đầu.

Đông Qua Thánh Quân ngẩng đầu nhìn trời. Tối nay sắc trời rất tốt, trăng tròn sáng ngời, ánh sao lấp lánh.

Nhưng thể tích của mặt trăng vẫn còn hơi nhỏ.

Nghĩ tới đây, Đông Qua Thánh Quân lấy ra phông nền trăng tròn mình đã sớm chuẩn bị từ trước rồi đưa tay đẩy một cái, thả nó ra ngoài.

Sau khi thả phông nền trăng tròn ra có thể khiến cho mặt trăng trên bầu trời trông lớn hơn chừng gấp hai lần. To hơn, tròn hơn, sáng hơn.

Cảnh sắc thế này mới thích hợp với trận đại chiến sắp tới giữa hắn và Cật Qua Thánh Quân.

Ngoài ra… qua việc thả phông nền trăng tròn này, hắn cũng muốn thông báo cho Cật Qua Thánh Quân biết hắn đã tới rồi, đã đến lúc bắt đầu song thánh đấu pháp!

…

Mặt trăng tròn thật to hiện lên.

“Tới rồi!”

Đông Qua Thánh Quân nói.

Hắn cảm ứng được có người đang đi từ trên linh sơn xuống, trên thân người nọ có khí tức thánh ấn.

Xem ra Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa tấn thăng Kiếp Tiên.

Trong lòng Đông Qua Thánh Quân thầm thở phào nhẹ nhõm, thế này thì lát nữa quyết đấu với nhau, ít nhất hắn vẫn có thể phản kháng một chút, không đến nổi vừa ra sân đã bị hạ gục ngay.

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên… Đông Qua Thánh Quân sững cả người.

Ở đằng xa, có một thiếu niên bỗng nhiên xuất hiện trên linh sơn.

Thiếu niên có mái tóc dài tới lưng đang tung bay trong gió, ngũ quan tuấn tú, nét mặt hiền hòa.

Hắn không có cánh tay trái nhưng tay trái cũng không phải bị cụt. Thông qua một loại cảm ứng ngẫu đoạn ti liên (*), có thể xác định rằng cánh tay trái của thiếu niên đang ở một dị không gian nào đó rất xa.

Đi theo sát sau lưng thiếu niên là một vị ánh sáng công đức thực thể hóa toàn thân màu vàng. Vị ánh sáng công đức này hóa thành hình xà nữ, mỗi một hành vi cử chỉ của cô ấy đều phát ra ánh sáng công đức nhàn nhạt bao phủ lấy thiếu niên.

“Bá Tống Thánh Quân…”

Vẻ mặt của Đông Qua Thánh Quân chợt sượng lại.

Sai kịch bản rồi, người ra sân lúc này phải là Cật Qua Thánh Quân mới đúng chứ?

Tại sao Bá Tống Thánh Quân lại xuất hiện ở đây chứ?

Chính chủ Cật Qua Thánh Quân đâu?

Đậu xanh, chờ chút, gặp vấn đề lớn rồi! Bá Tống Huyền Thánh ở đây, vậy hành động vừa rồi của hắn chẳng phải đã biến thành khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh lần nữa ư?

Đông Qua Thánh Quân lập tức nhớ lại cảnh tượng bom nguyên tử và bom nhiệt hạch thiên kiếp đầy trời lúc trước, não chợt đau nhức từng cơn.

Lúc này đây, ánh mắt của mấy vị phóng viên trong tu chân giới ở sau lưng Đông Qua Thánh Quân chợt sáng rực lên, bọn họ ngửi thấy mùi tin hot.

…

Tống Thư Hàng đứng ở trên cao, nhìn Đông Qua Thánh Quân từ đằng xa.

Lúc này Đông Qua Thánh Quân để lộ ra khuôn mặt thật của hắn, vả lại cũng không áp chế thánh ấn của bản thân nữa. Khi nhìn thấy hắn, mọi người đều biết thánh danh của hắn là Đông Qua Thánh Quân.

“Quả nhiên là Đông Qua Thánh Quân, đúng là đậu… à thôi vậy, không liên quan tới Đậu Đậu, thôi tự rau má mình vậy.”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Đông Qua đạo hữu, không ngờ ngươi lại cố chấp như thế.”

Tống Thư Hàng đứng ở trên cao, mắt nhìn xuống Đông Qua Thánh Quân:

“Nói vậy Đông Qua đạo hữu ngươi đã tìm được cách đối phó với pháp thuật kia của ta rồi ư?”

Tiếng nói mạnh mẽ hữu lực của Tống Thư Hàng xuyên qua thánh ấn truyền ra xa, đồng thời còn mang theo uy nghiêm của Huyền Thánh.

Khóe miệng Đông Qua Thánh Quân khẽ có giật.

Nếu ta tìm được cách đối phó với chiêu thức cấp vip kim cương kia của ngươi thì sẽ không chọn cách chuyển sang chiến đấu với Cật Qua Thánh Quân rồi.

Nhưng Đông Qua Thánh Quân không thể tỏ vẻ quá yếu đuối ngay trước mặt nhiều người thế này được, nói thế nào hắn cũng là ngàn năm đệ ngũ thánh, cho dù có thua cũng phải thua một cách có khí thế.

Đông Qua Thánh Quân lắc đầu đáp:

“Nói ra thật xấu hổ, ta đã suy nghĩ nát óc từ sáng cho đến bây giờ nhưng vẫn không tìm ra được cách đối phó với pháp thuật kia của Bá Tống đạo hữu ngươi.”

“Tên này vẫn chưa khám phá ra bí mật đằng sau chiến thuật “dùng vũ khí hạt nhân uy hiếp” của ta ư? Vậy tại sao hắn lại tìm tới cửa tiếp thế này?”

Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Uy trong lòng có nghi hoặc nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, hắn chậm rãi nói:

“Thế đạo hữu lại tới tìm ta làm gì?”

Đối phương thả một cái phông nền trăng tròn lên bầu trời, phóng đại mặt trăng lên gấp ba lần, những hành động này rõ ràng là có ý muốn khiêu chiến quyết đấu.

Chẳng lẽ tên này muốn dùng lời lẽ tới sỉ vả hắn, ép hắn không được sử dụng thủ đoạn “dùng vũ khí hạt nhân uy hiếp”, sau đó lại quyết đấu à?

Với tính cách quấn người của Đông Qua Thánh Quân, đúng là có thể sẽ hao tâm tổn trí bày ra màn kịch như vậy lắm.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Xích Tiêu kiếm bỗng truyền âm nhập mật:

[Tống tiểu hữu, người mà ngươi nói muốn đối phó lúc trước chính là vị Huyền Thánh mới tấn thăng bát phẩm trước mắt đấy ư?]

[Đúng vậy.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Vậy thì lên đi, mặc dù ta chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng bây giờ vẫn đủ sức trợ giúp ngươi chém ra một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có uy lực bát phẩm đỉnh phong gần cửu phẩm. Hơn nữa Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có uy lực cỡ này cũng dễ khống chế, sẽ không gây ngộ thương.”

Xích Tiêu kiếm lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì trong lòng mừng muốn rớt nước mắt.

Nói vậy là không cần kéo dài một tiếng đồng hồ, ngay bây giờ hắn đã có thể rút kiếm để lửa phần thiên bùng cháy ngập trời.

Lúc này Đông Qua Thánh Quân thở dài một hơi, sau đó đưa ra quyết định.

“Thật ra chuyện đêm nay chỉ là hiểu lầm thôi. Ta vượt ngàn dặm xa xôi tới đây là vì muốn khiêu chiến Cật Qua Thánh Quân tiền bối, muốn chứng minh phòng ngự chi đạo của ta cho hắn thấy.”

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Không ngờ lại là hiểu lầm?

Thế này thì khó xử rồi đây.

À mà Cật Qua Thánh Quân là ai thế?

Hơn nữa còn trùng hợp như vậy, vị Cật Qua Thánh Quân kia ở ngay gần đây ư?

“Nhưng nếu gặp được Bá Tống đạo hữu, vậy ta xin có một yêu cầu hơi quá đáng.”

Đông Qua Thánh Quân lộ ra vẻ mặt nghiêm túc:

“Xin đạo hữu hãy thưởng cho ta một phát bom nguyên tử thiên kiếp để ta được vững lòng hơn trước khi khiêu chiến Cật Qua Thánh Quân.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chú thích:

(*) Ngẫu đoạn ti liên: Củ sen, ngó sen tuy đã bị gãy đôi nhưng khi kéo ra thì những sợi tơ vẫn còn dính ở hai đầu. Câu thành ngữ này thường được dùng để nói đến tình cảm còn vương vấn, không dứt được.

Chương 1143: Khi Ta Rút Muội Trung Kiếm (1) Ra, Ngươi Sẽ Chết Đấy!

Tới rồi tới rồi, tin hot tới rồi!

Phóng viên của mấy kênh nổi tiếng trong tu chân giới như Trung tâm tin tức Thiên Cơ, radio tu sĩ Thần Cương, kênh Thánh Điện, trung tâm internet Vu Sư đều mừng như điên.

Vốn tưởng rằng tối nay phải bỏ qua màn kịch "Ngàn năm đệ nhất thánh VS ngàn năm đệ ngũ thánh". Không ngờ sau khi đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng ngàn năm đệ ngũ thánh vẫn đụng độ với đệ nhất thánh.

Có mấy vị phóng viên nhắm ống kính vào ngay Tống Thư Hàng và Đông Qua Thánh Quân, chuẩn bị mở phát sóng trực tiếp.

Chỉ có phóng viên của nhật báo tu sĩ lộ vẻ sửng sốt:

"Chờ chút... Mới vừa rồi hình như Đông Qua Thánh Quân nói là xin Bá Tống Huyền Thánh thưởng cho một phát bom nguyên tử thiên kiếp đúng không?"

Hắn không nghe lầm đấy chứ? Bom nguyên tử thiên kiếp chính là loại thiên kiếp xuất hiện trong lúc vị tu sĩ áo trắng kia độ kiếp, đã nổ tung thành mây nấm trong thế giới thiên kiếp vào mấy ngày trước ư? Uy lực của thứ đó còn khủng bố hơn cả bom nguyên tử ở hiện thế.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh có thể thả ra bom nguyên tử thiên kiếp thật, vậy đám phóng viên bọn họ phải làm sao đây? Phạm vi công kích của bom nguyên tử thiên kiếp cực rộng, bây giờ bọn họ chạy còn kịp không vậy?

...

Tống Thư Hàng nghe mà thấy đau cả gan, hắn không ngờ mọi chuyện lại phát triển thành thế này.

Lấy bom nguyên tử thiên kiếp ra oanh tạc Đông Qua Thánh

Quân á? Đừng đùa, bom nguyên tử thiên kiếp của hắn chỉ là con cọp giấy thôi, hơn nữa sau này hắn còn muốn dùng chiêu “vũ khí hạt nhân uy hiếp” này để hù dọa người khác nữa.

Thế nên... Nếu Đông Qua Thánh Quân đã không có ý muốn khiêu chiến, vậy thì từ chối thẳng luôn cho xong.

Tống Thư Hàng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi nói:

“Ta từ chối, uy lực của bom hạt nhân thiên kiếp thế nào, trong lòng ngươi cũng hiểu rõ. Nếu ngươi thật sự muốn thể nghiệm uy lực của bom nguyên tử thiên kiếp, vậy thì đổi thời gian và địa điểm khác, chúng ta đi vào vũ trụ hoặc sa mạc không người gì đó. Nơi này là Hoa Hạ, ta không muốn tạo ra một cuộc hỗn loạn vô nghĩa.”

Các phóng viên khác nghe vậy thì im lặng gật đầu.

Bá Tống Huyền Thánh nói rất có lý...

Dẫn nổ vũ khí hạt nhân trong cảnh nội Hoa Hạ, nếu xử lý không tốt thì có thể dẫn tới chiến tranh thế giới lần nữa.

Nhưng trong đáy lòng các phóng viên lại có chút thất vọng. Xem ra màn kịch “Ngàn năm đệ nhất thánh VS ngàn năm đệ ngũ thánh” đang mong đợi lại không diễn ra rồi.

Lúc này sau khi im lặng hồi lâu, Đông Qua Thánh Quân đột nhiên lên tiếng với giọng điệu vui vẻ:

“Vậy Bá Tống đạo hữu, bây giờ chúng ta có thể đi vào vũ trụ không? Với tu vi của ta và ngươi, đi vũ trụ cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Ngoài ra chúng ta đều biết bom nguyên tử thiên kiếp rất quý giá, thế nên nếu Bá Tống đạo hữu bằng lòng thả cho ta một phát, ta sẽ trả thù lao đồng giá, tuyệt đối có thể làm ngươi hài lòng.”

Tới đây đi, bắn ta đi, không cần thương tiếc ta đâu. Sau khi bắn ta chết đi sống lại, ta sẽ cho ngươi thù lao dày cộp nữa!

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngu thật, lại tự đào hố chôn mình nữa rồi.

Quan trọng là hắn cũng không phải Huyền Thánh bát phẩm chân chính, lúc cân nhắc sự việc, cho dù có cẩn thận thế nào đi chăng nữa thì cũng không cách nào đứng trên góc độ của bát phẩm thật sự để suy nghĩ.

Đối với Huyền Thánh bát phẩm, bay đến vũ trụ là một chuyện rất đơn giản, hơn nữa cũng không mất bao nhiêu thời gian. Đề nghị của Đông Qua Thánh Quân không hề quá đáng chút nào.

Vậy nên phải trả lời Đông Qua thế nào đây?

[Muốn chém người hả?]

Xích Tiêu kiếm đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

[Được rồi, chém đi.]

Đối phó với loại tiểu yêu tinh quấn người... á lộn, là đực rựa quấn người như Đông Qua Thánh Quân, nhất định phải giải quyết hắn một cách nhanh gọn lẹ, không được cho hắn có cơ hội dây dưa quấn người.

Vì vậy Tống Thư Hàng bước lên trước, sau đó lắc đầu nói:

“Không được... Hôm nay ta còn có việc. Nhưng nếu Đông Qua đạo hữu muốn kiểm chứng uy lực phòng ngự chi đạo của bản thân, vậy hai chúng ta hãy dùng một chiêu định thắng bại, tiếp một đao của ta thì thế nào?”

Đông Qua Thánh Quân nghe vậy, đầu tiên là sững sốt một chút sau đó lại cảm thấy vui mừng trong lòng.

Đối với hắn mà nói, nhận một phát bom nguyên tử thiên kiếp của Bá Tống Huyền Thánh là lựa chọn bất đắc dĩ lắm mới chọn. Nếu có thể chiến đấu chính diện với Bá Tống Huyền Thánh một trận, dù chỉ một chiêu định thắng bại cũng tốt hơn là nhận một phát bom nguyên tử thiên kiếp.

“Cám ơn Bá Tống đạo hữu, một chiêu là đủ rồi.”

Tinh thần Đông Qua Thánh Quân lập tức phấn chấn lên.

“Vậy thì hãy chuẩn bị sẵn sàng đi Đông Qua đạo hữu. Một đao này sẽ là một đao mạnh nhất của ta từ trước tới nay đấy.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Xích Tiêu kiếm có nói qua, bây giờ nó có thể phối hợp với Tống Thư Hàng chém ra một đao có uy lực bát phẩm đỉnh phong. Xét về uy lực, một đao này còn đáng sợ hơn cả bom nguyên tử thiên kiếp, mặc dù phạm vi phá hoại không lớn bằng nhưng lực tàn phá lại càng tập trung hơn.

Đông Qua Thánh Quân hít thở sâu.

Hắn vén mũ chụp đầu lên, sau đó lại lấy ra một thanh kiếm to ánh vàng rực rỡ rồi dựng đứng nó trước mặt mình.

Sau đó Đông Qua Thánh Quân vỗ vào kiếm to một cái, một bộ khôi giáp màu vàng hoa lệ xuất hiện trên người hắn, trên bộ khôi giáp ánh vàng rực rỡ còn thoáng hiện lên lực lượng ý chí.

Sau khôi giáp khải ý màu vàng hiện ra, Đông Qua Thánh Quân lại dùng hai tay cầm cự kiếm rồi... bẻ một cái!

Ngay sau đó bên sườn trên thân kiếm to ánh vàng rực rỡ bỗng bắn ra hai khối sắt bản, kiếm to lập tức biến ảo, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một tấm lá chắn lớn... Hóa ra thứ này không phải kiếm mà là một tấm lá chắn ở hình thái cô đọng.

Hai tay Đông Qua Thánh Quân cầm lá chắn, miệng niệm chú văn, lực lượng thánh quang phủ lên trên người hắn, cường hóa phòng ngự của hắn. Đồng thời dưới bàn chân cũng hiện lên hào quang thánh kỵ sĩ, tăng cường sức phòng ngự cho hắn.

Cuối cùng thân thể Đông Qua Thánh Quân khom lại, toàn thân rúc sau lá chắn lớn. Hai tay hắn cầm lá chắn, bày ra tư thế phòng ngự tiêu chuẩn.

Huyền năng cấp Huyền Thánh trong cơ thể hắn vận chuyển, tăng cường thêm một tầng kim cương chi thân cho hắn.

Đồng thời trên thân thể hắn còn hiện lên rất nhiều hình xăm minh văn. Những hình xăm này là do công pháp tu luyện của Đông Qua Thánh Quân hiển hóa ra, mỗi một loại minh văn đều có thể tăng cường kháng tính của bản thân. Có kháng lực sát thương do pháp thuật ngũ hành gây ra, kháng lực sát thương do hệ nguyên tố gây ra, tăng cường phòng ngự vật lý, v.v...Đủ loại kháng tính!

Khải ý + pháp khí bản mệnh lá chắn lớn + pháp thuật phụ trợ hệ thánh quang phương tây + hào quang thánh kỵ sĩ + bí pháp kim cương thân của Đạo gia + minh văn tăng sức đề kháng do công pháp của bản thân phụ trợ thêm, tất cả góp phần tạo nên phòng ngự khiến người ta phải tuyệt vọng của Đông Qua Thánh

Quân.

“Tới đi, Bá Tống đạo hữu, ta đã chuẩn bị xong rồi.”

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Xích Tiêu kiếm:

[Khá lắm, tên Đông Qua Thánh Quân này quả thật đã phát huy phòng ngự chi đạo đến mức cực hạn. Trong lớp tu sĩ cùng cảnh giới, ngay cả ta cũng chưa từng thấy ai có phòng ngự mạnh hơn hắn. Cho dù là hậu duệ tiên thú có huyết thống Bá Hạ (2) con của rồng và huyết thống huyền vũ mà ta từng gặp trước đây cũng không có lối phòng ngự cực đoan như hắn. Tên này đúng là nghiện phòng ngự chi đạo đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi.]

[Có thể chém nổi không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm:

[Có thể! Tuy phòng ngự của tên này rất mạnh nhưng cảnh giới lại là một điểm yếu. Nếu bây giờ hắn có được cảnh giới bát phẩm trung giai, chúng ta gặm không nổi đâu, nhưng tiếc là hắn không có.]

[Có thể chém nổi là tốt rồi.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Thánh ấn đã hiện lên bên cạnh, không ngừng tăng cường uy nghiêm cấp Huyền Thánh cho hắn.

Sau đó Tống Thư Hàng đưa tay phải lên rồi nói với mỹ nhân rắn công đức:

“Đưa kiếm!”

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng cũng đang chuẩn bị ra lệnh cho mỹ nhân rắn công đức. Hắn hy vọng mỹ nhân rắn công đức có thể nghiêm túc lấy Xích Tiêu ra rồi bỏ vào trong tay hắn.

Nhưng trong lòng hắn còn chưa kịp ra lệnh thì mỹ nhân rắn công đã tự hành động.

Cô di chuyển nhanh đến bên cạnh Tống Thư Hàng, sau đó nép mình vào ngực Tống Thư Hàng như một chú chim nhỏ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiếp đó hai tay mỹ nhân rắn công đức nắm lấy tay phải của Tống Thư Hàng rồi kéo nó về phía phần bụng của mình.

"Tới đây, sử dụng lực lượng của ta đi~~"

Trên người mỹ nhân rắn công đức bỗng phát ra một giọng nói ngọt ngào, còn loáng thoáng nghe được tiếng nhạc nền trầm thấp.

Lại bắt chước lời thoại trong bộ phim truyền hình nào đấy à?

Ngay sau đó tay phải của Tống Thư Hàng dung nhập vào bụng mỹ nhân rắn công đức... Dĩ nhiên, đây chỉ là hình ảnh mà người ngoài nhìn thấy mà thôi.

Thật ra mỹ nhân rắn công đức và Tống Thư Hàng là cùng một thể, trạng thái lúc này của Tống Thư Hàng cũng giống như chế độ ba đầu sáu tay thôi. Tay hắn xuyên thấu qua thân thể mỹ nhân rắn công đức, cầm lấy phần chuôi của Xích Tiêu kiếm.

Tiếp đó hắn đưa tay kéo một cái, rút Xích Tiêu kiếm từ trong cơ thể mỹ nhân rắn công đức ra.

Mỹ nhân rắn công đức ngửa người về sau, tóc vàng tung bay, sau đó thân thể cô hóa thành vô số đốm sáng công đức màu vàng, quay lại trong cơ thể Tống Thư Hàng.

"Lấy thần binh ra từ trong thân thể xà nữ công đức, đây là pháp thuật gì vậy?"

Một vị phóng viên kinh ngạc nói.

"Chẳng lẽ ánh sáng công đức còn có thể thực thể hóa thành lưỡi kiếm ư?"

Một vị phóng viên khác vội vàng ghi vào sổ tay.

"Ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh cứ tạo bất ngờ cho mọi người hết lần này đến lần khác. Vào lần độ thiên kiếp lúc trước, hình thái nữ đế kia đã làm bọn ta nhớ mãi đến bây giờ. Không ngờ nữ đế còn có hình thái lưỡi kiếm."

Lại có một phóng viên hơi lớn tuổi cảm thán.

Đáng tiếc, một nữ đế tuyệt thế như vậy lại là ánh sáng công đức. Nếu như cô ấy là nữ đế có thật trên đời thì tất nhiên sẽ trở thành ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí đạo lữ trong lòng các nam tu ở tu chân giới.

...

“Các ngươi lui về phía sau một chút, lát nữa đao pháp của ta có phạm vi ảnh hưởng hơi lớn, không dễ khống chế, ít nhất các ngươi nên lui lại chừng ngàn thước.”

Tống Thư Hàng khẽ vung Xích Tiêu kiếm, quay qua nói với các phóng viên.

Chỉ một động tác vung nhẹ nhàng, trên thân kiếm Xích Tiêu bỗng bùng lên ngọn lửa, đao khí tung hoành ngang dọc.

“Ơ? Đây là kiếm ư?”

Đông Qua Thánh Quân và các phóng viên nhìn chằm chằm vào Xích Tiêu.

Nhìn ngang nhìn dọc, thấy thế nào cũng là một thanh kiếm mà!

Nhưng mới nãy Bá Tống Huyền Thánh nói là... tiếp một đao của ta mà?

Chẳng lẽ hắn dùng sai từ à?

“Đừng để ý đến những chi tiết này, Đông Qua Thánh Quân, chuẩn bị xong chưa?”

Tống Thư Hàng muốn xác định lần nữa.

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói:

“Ta chuẩn bị xong rồi, Bá Tống đạo hữu, mời xuất chiêu đi!”

“Vậy thì xin mời tiếp chiêu. Một đao này có tên là... Phần Thiên!”

Tống Thư Hàng sải bước về phía trước, chỗ hắn đứng là một nơi cao, cách mặt đất chừng năm mét.

Chân Tống Thư Hàng đạp trong hư không, hoa sen giống như thủy tinh đen hiện lên dưới chân, nâng thân thể hắn đi thẳng đến gần Đông Qua Thánh Quân.

Sau khi đến gần Đông Qua Thánh Quân, Tống Thư Hàng xoay cổ tay.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Ầm~~

Ngọn lửa bốc cháy hừng hực trên thân Xích Tiêu lập tức bùng nổ.

Đông Qua Thánh Quân nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, từ động tác vung kiếm của Bá Tống Huyền Thánh có thể thấy được, thủ pháp thi triển của đao pháp Phần Thiên chẳng có gì khác biệt với Hỏa Diễm Đao đại trà bình thường.

Nhưng đao ý trong ngọn lửa lại khác hoàn toàn.

Ngọn lửa kia thật sự muốn thiêu đốt vạn vật, thiêu cháy cả trời.

Chú thích:

(1) 妹中剑 (muội trung kiếm): Đây là một thuật ngữ bắt nguồn từ bộ phim hoạt hình Guilty Crown (Vương miện tội lỗi) của Nhật. Trong phim có cảnh nam chính rút một thanh kiếm (Void) từ trong người một cô gái tên Inori ra, rất giống với cảnh Tống Thư Hàng rút lấy Xích Tiêu từ trong cơ thể mỹ nhân rắn. Hay nói nôm na cho dễ hiểu, “muội trung kiếm” tức là rút kiếm (hoặc cũng có thể là những vũ khí khác, kiếm chỉ là từ đại diện) từ trong cơ thể một cô gái ra.

(2) Bá Hạ (tên khác là bị hí, bát phúc, thạch long qui): Trong truyền thuyết dân gian phương Đông, rồng có chín con với hình dáng và sở thích hoàn toàn khác nhau. Bá Hạ là con trưởng của rồng, là linh vật có hình dáng thân rùa, đầu rồng. Bá Hạ có sức mạnh vượt bậc, chịu được trọng lượng lớn nên thường được chạm khắc trang trí làm bệ đỡ cho các bệ đá, cột đá, bia đá...

Chương 1144: Thu Kiếm Cực Ngầu Ngay Lúc Trận Quyết Chiến Đến Lúc Cao Trào

Đao ý thật bá đạo, rõ ràng là dùng kiếm chém ra, nhưng lại không hề làm suy giảm sự bá đạo của đao ý này chút nào.

Đao ý này còn mạnh hơn cả luồng đao ý trảm thiên cuối cùng trên khôi giáp đao ý vào buổi sáng, lúc hắn luận bàn phòng ngự chi đạo với Bá Tống đạo hữu.

“Bá Tống, Bá Tống, thánh danh này quả nhiên không sai.”

Đông Qua Thánh Quân thầm nói trong lòng.

Nhưng đao ý này mới chỉ là màn mở đầu thôi.

Sau khi bùng cháy trên Xích Tiêu kiếm, lửa đỏ giống như dòng chảy, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Chỉ lát sau, ngọn lửa đầy trời đã phủ kín Tống Thư Hàng. Lúc này, người ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy lửa cháy hừng hực và một bóng người mơ hồ đang cầm thanh Xích Tiêu trong tay mà thôi.

Tống Thư Hàng từ hư không đáp xuống mặt đất, bước từng bước đến gần Đông Qua Thánh Quân.

Mỗi khi hắn bước ra một bước, ngọn lửa đầy trời kia lại thiêu đốt theo chân hắn. Nhiệt độ xung quanh bắt đầu tăng lên cực nhanh, mặt đất khô cằn nứt nẻ, nước bốc hơi, cỏ cây héo úa. Thậm chí một số dòng chảy nhỏ dưới chân núi cũng bị bốc hơi khô cạn.

Đây mới chỉ là bắt đầu... Theo từng bước chân Tống Thư Hàng bước ra, ngọn lửa cháy càng mạnh, nhiệt độ tiếp tục tăng lên.

Cho dù đã lùi ra xa ngàn mét, nhưng mấy vị phóng viên kia vẫn cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, ngay cả không khí hít vào khi hô hấp cũng nóng bỏng vô cùng.

“Trời ạ, đây chính là uy lực khi Huyền Thánh bát phẩm chính thức ra tay đấy ư?”

Phóng viên của radio tu sĩ Thần Cương không ngừng nuốt nước miếng, nhưng trong cổ họng vẫn khô nóng không chịu nổi.

“Một đao này thật bá đạo, còn chưa chính thức chém ra mà đã có uy thế bậc này rồi. Nghìn năm đệ nhất thánh quả là danh bất hư truyền.”

Phóng viên của nhật báo tu sĩ nhận xét. Hắn cảm thấy lượng nước trong thân thể mình đều bị bốc hơi hết rồi.

“Đây... mới chỉ là màn dạo đầu trước khi chính thức vung đao thôi. Chúng ta lui về sau chút nữa đi, cách nghìn mét vẫn còn quá gần.”

Phóng viên của kênh Thánh Điện cười khổ nói.

Lúc này đây, cách cả nghìn mét vẫn không an toàn. Màn dạo đầu trước khi vung đao của Bá Tống Huyền Thánh đã dẫn tới nhiệt độ kinh khủng bậc này, chờ đến khi một đao Phần Thiên chính thức chém đến trên người Đông Qua Thánh Quân thì sẽ bộc phát lực tàn phá kinh khủng đến mức nào đây?

Mấy vị phóng viên vội thu hồi dụng cụ quay chụp rồi lui về sau.

May mà thiết bị quay chụp bọn họ sử dụng đều là thành quả kết hợp giữa tu chân và khoa học kỹ thuật chứ không phải là vật phàm. Nếu không, bọn họ đừng hòng quay được bất kỳ thứ gì, dù chỉ là cái bóng của Tống Thư Hàng và Đông Qua Thánh Quân.

...

Tốc độ bước đi của Tống Thư Hàng cũng không chậm, thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành được phát huy đến mức tối cao. Mỗi bước bước ra, khí thế trên người lại tăng lên hết mức có thể, mỗi một bước đều tựa như đang đạp trong tâm khảm đối thủ.

Cuối cùng khi khí thế trên người tăng lên tới đỉnh điểm, hắn cũng đã đi tới khoảng cách thích hợp, cách Đông Qua Thánh Quân một trăm mét.

Khoảng cách này là cự ly công kích tốt nhất mà Xích Tiêu tính toán ra. Ở khoảng cách này, hắn có thể khống chế Phần Thiên Hỏa

Diễm Đao chém ra dễ nhất, không đến nổi gây ra tai nạn.

“Mạnh thật, liệu ta có thể đỡ nổi… một đao này không?”

Trong đầu Đông Qua Thánh Quân chợt hiện lên ý nghĩ này. Hắn cực kỳ tự tin vào phòng ngự chi đạo của bản thân nhưng khi đối mặt với một đao này ở cự ly gần, trong lòng lại không nắm chắc.

Ngọn lửa lan rộng ra từ trên người Tống Thư Hàng đã hóa thành biển lửa, bao phủ luôn cả Đông Qua Thánh Quân vào trong.

“Phần Thiên!”

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng khẽ quát hai tiếng, tay phải cầm kiếm chém về phía Đông Qua Thánh Quân.

Vung kiếm, hạ kiếm.

Biển lửa cộng hưởng với một đao của Tống Thư Hàng, ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt giống như sóng lớn, cuối cùng… toàn bộ hội tụ vào trong một đao kia.

Ngay lúc này, trong mắt Đông Qua Thánh Quân chỉ có thể thấy lửa đỏ ngập trời!

Ngoài lửa ra hắn không còn thấy được gì nữa.

Dường như bản thân đang đi vào một thế giới lửa vậy.

Kiếm ý Phần Thiên mang theo đao diễm bá đạo chém mạnh lên lá chắn lớn của Đông Qua Thánh Quân.

Trên người Đông Qua Thánh Quân được bao phủ rất nhiều pháp thuật phòng ngự, pháp thuật thánh quang phụ trợ, nhưng ngay lúc tiếp xúc với đao diễm, toàn bộ đều vỡ nát. Minh văn tượng trưng cho thuộc tính kháng lửa trên người hắn chẳng tạo ra được chút tác dụng kháng tính nào khi đối mặt với ngọn lửa đẳng cấp trước mắt cả.

Mà hào quang thánh kỵ sĩ và kim cương thân thần bí đều không cách nào chống đỡ nổi nhiệt độ cao do ngọn lửa cuồn cuộn ngút trời kia tạo ra.

Rõ ràng phòng ngự của bản thân vẫn chưa bị phá vỡ nhưng Đông Qua Thánh Quân lại cảm thấy lượng nước trong thân thể như đang bị bốc hơi, môi cũng khô đến mức muốn nứt ra.

Một hơi thở sau…

Lá chắn lớn trong tay Đông Qua Thánh Quân tự động thu nhỏ lại, hóa thành thanh kiếm to ánh vàng rực rỡ như lúc đầu.

Phòng tuyến lá chắn lớn đã bị đột phá!

Lá chắn lớn này chính là pháp khí bản mệnh của Đông Qua Thánh Quân, hắn đã dùng nó một người một lá chắn cố gắng chống đỡ thiên kiếp bát phẩm suốt ba năm! Nhưng... khi đối mặt với một đao Phần Thiên này, lá chắn lớn chỉ trụ được một hơi thở, hơn nữa còn có loại ảo giác sắp bị tan chảy.

“Không ngờ công kích của Bá Tống Huyền Thánh lại mạnh đến mức này...”

Đông Qua Thánh Quân nói thầm trong lòng.

Quan trọng hơn chính là Bá Tống Huyền Thánh cũng không phải tu sĩ chuyên về hệ công kích, đối phương theo phái công phòng nhất thể.

Trong lúc Đông Qua Thánh Quân đang suy nghĩ, khải ý trên người hắn cũng bị đột phá, khôi giáp khải ý màu vàng rực rỡ vỡ nát.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao liên tiếp đột phá lá chắn lớn và khôi giáp khải ý, dư thế không giảm, tiếp tục chém về phía thân thể của Đông Qua Thánh Quân.

“Chắc xong việc rồi nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp theo... chỉ cần khống chế cho Phần Thiên Hỏa Diễm Đao ngừng lại trước khi chém trúng người Đông Qua Thánh Quân là được.

Sau đó hắn chỉ cần bình tĩnh nói với Đông Qua Thánh Quân:

“Ngươi thua rồi.”

Vậy là trận quyết chiến “một chiêu định thắng bại” này có thể hạ màn.

“Không hổ là Bá Tống đạo hữu, đây mới là trận quyết đấu ta mong muốn, đây mới là thời điểm ta có thể chứng minh chính mình... A a a a!”

Đúng lúc này, Đông Qua Thánh Quân đột nhiên thét to.

Ngay lúc Phần Thiên Hỏa Diễm Đao sắp chém trúng người, trên thân thể hắn đột nhiên hiện lên một tầng hư ảnh hình pháo đài cỡ nhỏ.

Pháo đài kia bao bọc cả người Đông Qua Thánh Quân lại, bảo vệ hắn kín kẽ. Lúc hư ảnh pháo đài này xuất hiện, nó lập tức chặn đứng công kích của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của Đông Qua Thánh Quân, là phòng ngự mạnh nhất mà hắn nghiên cứu ra cho đến nay.

"Cương Thiết Bảo Lũy* phòng ngự tuyệt đối!"

Đông Qua Thánh Quân thở hổn hển, hai tay nắm chặt thành quyền. Hắn đã dồn hết toàn lực vào một chiêu Cương Thiết Bảo Lũy này.

Phòng ngự chi đạo của hắn, niềm tin của hắn, toàn bộ hội tụ vào chiêu Cương Thiết Bảo Lũy này.

"Ngăn lại, ngăn một đao này lại cho ta! Thời khắc chứng minh phòng ngự chi đạo của ta chính là ngay lúc này!"

Đông Qua Thánh Quân gào thét trong lòng.

Ầm!

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao chém vào hư ảnh pháo đài lần nữa.

Cương Thiết Bảo Lũy chấn động dữ dội, nhìn như chao đảo sắp đổ nhưng cuối cùng nó vẫn trụ lại được một cách ngoan cường!

Cùng lúc này, ngọn lửa hừng hực bao phủ toàn bộ pháo đài sắt thép, thiêu đốt mãnh liệt.

...

Phóng viên của các kênh tin tức quay lại một màn này từ các góc độ khác nhau.

Vốn dĩ khi thấy phòng ngự do Đông Qua Thánh Quân bày ra bị một đao của Bá Tống Huyền Thánh phá hết, tất cả mọi người cứ tưởng rằng Đông Qua Thánh Quân sắp bại trận nhưng không ngờ hắn vẫn còn một pháp môn phòng thân cuối cùng.

Phòng ngự của Cương Thiết Bảo Lũy cực kỳ cứng cáp.

Vậy thì trong trận quyết đấu "một chiêu định thắng bại" này, ai thắng ai thua vẫn chưa xác định được.

Rốt cuộc là công kích của ngàn năm đệ nhất thánh Bá Tống

Huyền Thánh cao hơn một bậc? Hay là phòng ngự chi đạo của ngàn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Thánh Quân sẽ đứng vững đến phút cuối cùng?

Tối nay bọn họ muốn hợp tác với nhau viết ra một tin tức chấn động cả thế giới.

...

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao và Cương Thiết Bảo Lũy đang giằng co quyết liệt.

Dựa vào pháo đài sắt thép, Đông Qua Thánh Quân đã chống đỡ hơn năm hơi thở.

Xích Tiêu kiếm:

[Phải công nhận mặc dù tên tiểu tử này cuồng phòng ngự chi đạo đến mức tẩu hỏa nhập ma nhưng đúng là cũng có mấy phần bản lĩnh. Lực phòng ngự của Cương Thiết Bảo Lũy này vượt qua tưởng tượng của ta đấy.]

[Có chém nổi không?]

Tống Thư Hàng chỉ muốn biết vấn đề này thôi.

Xích Tiêu kiếm:

[Đương nhiên là nổi, chuẩn bị xong chưa? Nếu chuẩn bị xong thì hãy thu kiếm đi. Ta sẽ tặng hắn một kích cuối cùng ngay lúc thu kiếm.]

Tống Thư Hàng:

[Không cần ta phối hợp à?]

[Không cần, tiếp theo ngươi chỉ cần thu kiếm cho thật ngầu là được rồi. Ta muốn thẳng tay nghiền nát phòng ngự chi đạo của tên tiểu tử kia, sau đó nhìn xem hắn có thể phá rồi lập, tiến xa hơn trên phòng ngự chi đạo không.]

Xích Tiêu kiếm nói.

[Được thôi.]

Tống Thư Hàng đáp.

...

Vì vậy dưới cái nhìn chăm chú của các phóng viên, Tô thị A Thập Lục, Thi và Tiểu Thải, Tống Thư Hàng đột nhiên chậm rãi thu kiếm.

Hắn xoay cổ tay, cầm ngược chuôi kiếm. Tiếc là không có vỏ kiếm, nếu không, làm động tác tra kiếm vào vỏ thật ngầu đúng là một lựa chọn rất hay.

Ngay lúc Tống Thư Hàng xoay cổ tay thu kiếm, mỹ nhân rắn công đức lại lặng lẽ hiện thân. Cô đứng im bên cạnh Tống Thư Hàng, nhận lấy Xích Tiêu từ trong tay hắn.

Phóng viên của nhật báo tu sĩ, đài truyền hình tu sĩ thần cương và những kênh đưa tin khác đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Chiến đấu đang đến lúc cao trào, sao Bá Tống Thánh Quân lại đột nhiên thu kiếm thế này?

Chẳng lẽ...

Các phóng viên vội vàng nhìn chăm chú vào Đông Qua Thánh Quân.

Rắc rắc rắc~~

Một loạt tiếng vỡ vụn vang lên.

Trên Cương Thiết Bảo Lũy của Đông Qua Thánh Quân xuất hiện một vết rạn nhỏ, sau đó vết rạn càng ngày càng lớn, nhanh chóng lan khắp toàn bộ pháo đài sắt thép.

Ầm~~

Cương Thiết Bảo Lũy bị công phá, rõ ràng là hư ảnh... nhưng sau khi vỡ nát, nó lại bắn về phía trước giống như vô số mảnh vỡ làm bằng sắt thép thật.

Sau khi phá vỡ pháo đài sắt thép, đao diễm của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vẫn duy trì khí thế bá đạo tiếp tục chém xuống, cuối cùng dừng lại ngay trước người Đông Qua Thánh Quân.

Lúc này, toàn bộ đao ý, đao khí và nhiệt độ cao trên đao diễm đều thu liễm lại, nhìn qua chẳng khác gì một đao Hỏa Diễm Đao bình thường thực thể hóa. Nhưng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao thế này mới là trạng thái đáng sợ nhất. Chính Phần Thiên Hỏa Diễm Đao ở trạng thái này đã dùng một kích đánh nát Cương Thiết Bảo Lũy.

“Quả nhiên, ta vẫn thua.”

Đông Qua Thánh Quân nói.

Lần này hắn thua tâm phục khẩu phục, khác hoàn toàn với khi đối mặt với sự uy hiếp của vũ khí hạt nhân. Lúc đối mặt với vũ khí hạt nhân, hắn khẩu phục nhưng tâm không phục.

Cương Thiết Bảo Lũy của hắn vẫn còn rất nhiều điểm cần cải tiến, đặc biệt là kết cấu của pháo đài, cần phải tiến hành sửa đổi một chút.

Thật ra Đông Qua Thánh Quân cũng đang hao tâm tổn trí cho vấn đề này lắm.

Ngàn năm đệ nhất thánh VS ngàn năm đệ ngũ thánh, tuyên bố kết thúc!

“Cẩn thận!”

Đúng lúc này, Tô thị A Thập Lục, Thi và các phóng viên đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy trong số những mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũycủa Đông Qua Thánh Quân, có mấy mảnh bắn ra mấy lần, va chạm vào nhau xong lại bắn về phía Tống Thư Hàng.

Chương 1145: Tống Thư Hàng Đại Tài

Lúc này Tống Thư Hàng hơi thất thần.

Bây giờ hắn đang trong trạng thái phấn khích, không phải vì thắng Đông Qua Thánh Quân mà là bởi vì... hắn đã phá vỡ lời nguyền quẻ ngược của Đồng Quái tiền bối!

Quẻ bói mà Đồng Quái tiền bối tính cho hắn đã tiên đoán rằng hắn sẽ treo Đông Qua Thánh Quân lên đánh, còn đè Đông Qua xuống đất nện cho một trận nên thân vào đêm trăng tròn, cuối cùng là nổi danh khắp tu chân giới.

Nhưng tất cả mọi người đều biết quẻ của Đồng Quái Tiên Sư phải xem ngược mới chính xác.

Mà bây giờ... mọi chuyện lại diễn ra đúng như những gì mà quẻ bói của Đồng Quái tiền bối miêu tả, hẵn đã nhét hành Đông Qua Thánh Quân ngay chính diện.

Mặc dù không đè Đông Qua Thánh Quân xuống đất đánh một trận nhưng... hắn đã thắng, thắng rất gọn gàng dứt khoát.

Trận chiến này đã hạ màn, Đông Qua Thánh Quân không còn cơ hội đánh hắn nữa.

Nói vậy là quẻ ngược của Đồng Quái Tiên Sư không cần phá đã tự vỡ.

Lời nguyền quẻ thượng thượng của Đồng Quái khiến cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 tránh như tránh tà bấy lâu sẽ chấm dứt vào ngày hôm nay.

“Từ hôm nay trở đi, xin hãy gọi ta là kẻ đặt dấu chấm hết cho quẻ ngược của Đồng Quái tiền bối “Tống - rất trâu bò - Thư Hàng!”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên trực giác của hắn phản hồi lại một loại cảm giác nguy hiểm.

Đồng thời bên tai cũng vang lên tiếng hét của Tô thị A Thập

Lục, Thi, Tiểu Thải và những phóng viên ở đằng xa:

“Cẩn thận!”

Tống Thư Hàng vừa chuyển mắt đã thấy được có mấy mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy đang bắn nhanh về phía mình.

Mỗi một mảnh vỡ đều có cường độ cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm.

Sau khi bị Phần Thiên Hỏa Diễm Đao chém nổ, chúng bắn ra với tốc độ và lực lượng đều mạnh đến đáng sợ, đủ sức xuyên thủng phòng ngự tầm lục phẩm đến thất phẩm.

Nếu Tống Thư Hàng bất cẩn bị những mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy này bắn trúng... Sợ rằng chỉ có thể dựa vào mệnh phù để sống lại thôi.

“Đệch, cái quái gì thế này?”

Tống Thư Hàng sửng sốt.

Chẳng lẽ do tối nay hắn “nghịch thiên cải mệnh”, cưỡng ép sửa lại nhân quả quẻ ngược của Đồng Quái tiền bối nên bị “nhân quả thiên địa đại đạo” trong truyền thuyết cắn trả ư?

Không đúng không đúng, nghịch thiên cải mệnh gì chứ, ảo quá rồi. Hơn nữa kết quả của cuộc quyết chiến một chiêu định thắng bại với Đông Qua vào tối nay là theo lẽ tự nhiên, hắn đâu có cố ý nghịch thiên chứ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ nhiều như vậy.

Muôn đối phó với mấy mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy đang bắn tới kia rất dễ, chỉ cần Tống Thư Hàng đi vào trong thế giới hạch tâm một chuyến, canh chuẩn thời gian đi vào rồi ra lại là có thể tránh được một cách hoàn mỹ.

Hoặc hắn cũng có thể mở cửa vào thế giới hạch tâm ở ngay trước người mình rồi thu những mấy mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy nọ vào trong đó, chỉ cần tìm được một điểm hạ cánh vững chắc chút thì không cần lo chúng sẽ phá hỏng thế giới hạch tâm.

Ngay lúc hắn đang canh thời gian, chuẩn bị lợi dụng thế giới hạch tâm để né tránh hoặc là thu luôn mấy mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy vào thì mỹ nhân rắn công đức ở bên cạnh đột nhiên tiến lên một bước, chắn trước mặt hắn.

Tống Thư Hàng:

"?"

Mỹ nhân rắn công đức giao Xích Tiêu kiếm lại cho Tống Thư Hàng, sau đó cô dùng thân thể mình ngăn cản đợt tập kích của những mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy.

Suýt chút quên mất, bảo vệ sự an nguy của chủ nhân là bản năng của ánh sáng công đức. Cho dù có thực thể hóa thành dạng gì đi chăng nữa thì bản chất vẫn là ánh sáng công đức, lúc chủ nhân gặp nguy hiểm, cô sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ chủ nhân.

Đồng thời Xích Tiêu kiếm trong tay Tống Thư Hàng cũng lên tiếng:

[Tống tiểu hữu, ngươi hãy rót đao ý của ngươi vào thân kiếm của ta, nhân lúc uy lực của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vẫn chưa tiêu hao hết sạch, thử kéo chúng qua hóa thành khôi giáp lửa xem thế nào.]

[Có được không?]

Tống Thư Hàng vừa hỏi vừa rót đao ý của mình vào trong Xích Tiêu kiếm.

[Trước đó ánh sáng công đức của ngươi đều có thể ngưng tụ ra khôi giáp lửa, ngươi thân là chủ nhân chắc chắn cũng có thể làm được, hơn nữa cho dù không được thì vẫn còn có ta ở đây mà. Với thực lực của ta, bảo đảm ngươi sẽ không bị mấy mảnh vỡ kia giết chết, cùng lắm chỉ bị thương chút ít thôi.]

Xích Tiêu kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng:

"..."

Được rồi, thử một lần vậy. Nếu thật sự không được thì hắn vẫn còn thế giới hạch tâm.

Sau khi đao ý khôi giáp độc quyền của Tống Thư Hàng được rót vào thân kiếm Xích Tiêu, Xích Tiêu kiếm phát ra tiếng ngâm khe khẽ.

Ngay sau đó, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao bản nội liễm vốn đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu Đông Qua Thánh Quân đột nhiên tản ra, chỉ trong chớp mắt đã trở về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Dưới sự dẫn dắt của đao ý khôi giáp, đao khí và đao diễm của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao bao phủ thân thể hắn lại.

Cùng lúc đó, mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy thứ nhất đã đánh trúng sau đó xuyên thẳng qua thân thể mỹ nhân rắn công đức.

Mái tóc dài màu vàng kim của mỹ nhân rắn công đức tung bay theo gió, thân thể mềm nhũn ngã vào ngực Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, trên người cô lại vang lên một giọng nữ run rẩy:

“Đại sư huynh... xin lỗi huynh, ta... ta sắp chết rồi, toàn thân đều đau... rất đau. Đại sư huynh, có phải ta sắp chết rồi không? Đại sư huynh... Ta cầu xin huynh một chuyện, dù thế nào cũng phải đồng ý... Ta xin huynh... nhất định phải chăm sóc tốt cho tam sư huynh thay ta. Tam sư huynh ngốc như vậy... mọi người đều bắt nạt huynh ấy... Nếu ta chết đi, huynh ấy phải làm sao bây giờ...”

Sau khi phát ra đoạn lời thoại này xong, mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, “chết” ngắc.

Hôm nay cô đổi phong cách, không hét to “A a a a” trước khi giả chết nữa mà chuyển sang trích dẫn nguyên xi đủ loại lời thoại máu chó trong các bộ phim truyền hình ra, có lúc còn phối thêm với bài nhạc nền nào đó.

Lời thoại lần này vừa nghe đã biết được trích trong một bộ phim nói về chuyện tình yêu máu chó ngược luyến tàn tâm giữa ba người đại sư huynh, tam sư huynh và tiểu sư muội.

Cũng không biết mỹ nhân rắn công đức trích từ bộ điện ảnh hay phim truyền hình nào thế nhỉ?

Tống Thư Hàng:

“...”

Mấy vị phóng viên đứng ở đằng xa thấy một màn này, trái tim đều bị bóp nghẹn.

Tuy biết rõ mỹ nhân rắn công đức chỉ là dạng thực thể hóa của ánh sáng công đức, không phải vật sống, nhưng nhìn thấy cảnh tượng nữ đế tuyệt thế đột nhiên chắn ngay trước mặt Bá Tống Huyền Thánh chặn công kích thay hắn như vậy thật khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Mà trong lúc các phóng viên đang nghẹn lòng, lại có bốn mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy đâm vào người mỹ nhân rắn công đức, đánh tan thân thể cô. Hôm nay cô bị đánh tan đến mấy lần, tiếp theo cần một chút thời gian để ngưng tụ thân hình lại lần nữa.

Sau khi đánh nát mỹ nhân rắn công đức, hai trong bốn mảnh vỡ hao hết động lực nên rơi xuống đất, còn hai mảnh khác vẫn thừa thế tiếp tục đâm về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không hề né tránh mấy mảnh vỡ pháo đài này.

Bởi vì không cần phải tránh nữa, chiêu phối hợp giữa hắn và Xích Tiêu kiếm đã thành công.

Toàn bộ đao khí và đao diễm vẫn chưa tiêu tán trên Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đều bị dẫn dắt trở lại, vây quanh người Tống Thư Hàng. Thông qua sự dẫn dắt của đao ý khôi giáp, chúng cũng bám vào những bộ phận quan trọng trên thân thể Tống Thư Hàng.

Khi hai mảnh vỡ còn sót lại đâm về phía Tống Thư Hàng, ngọn lửa trên người hắn bùng lên rồi hóa ra một bộ khôi giáp lửa.

Bộ khôi giáp này tựa như đang bốc cháy không bao giờ tắt.

Tống Thư Hàng giơ tay phất nhẹ một cái, có một đoàn lửa đỏ nóng bỏng bám vào sau lưng hắn, hóa thành một tấm áo choàng dài.

Hai mảnh vỡ pháo đài đâm về phía Tống Thư Hàng đụng ngay vào khôi giáp lửa.

Tách tách tách~~

Ngọn lửa và nhiệt độ cao trên khôi giáp lập tức thiêu đốt mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy.

Chỉ mới vừa tiếp xúc, thể tích của mảnh vỡ pháo đài đã thu nhỏ một vòng. Hơn nữa theo quá trình thiêu đốt, thể tích của mảnh vỡ vẫn đang không ngừng thu nhỏ.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đây.

Ngoài lực phòng ngự cực mạnh, khôi giáp lửa còn có thêm tác dụng bắn ngược công kích.

Vậy nên khi hai mảnh vỡ pháo đài đụng vào khôi giáp lửa đã bị bắn ngược về...

Mảnh vỡ pháo đài đang bị thiêu đốt bắn cực nhanh về phía

Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân:

"..."

Những phóng viên ở phía xa kinh ngạc đến ngây người.

Phóng viên của radio tu sĩ Thần Cương:

"Khải ý? Bá Tống Huyền Thánh cũng tinh thông khải ý ư?"

"Ngoài tinh thông công kích, Bá Tống Huyền Thánh còn tinh thông phòng ngự, hơn nữa lực phòng ngự của hắn cũng không hề kém lực công kích."

Phóng viên của trung tâm internet Vu Sư lẩm bẩm nói, đây chính là căn cơ tu vi thâm hậu của ngàn năm đệ nhất thánh sao?

"Không, đây không phải khải ý mà là đao ý."

Lúc này, tiếng của Đông Qua Thánh Quân bỗng vang lên bên tác các vị phóng viên.

"Đao ý?"

Phóng viên của nhật báo tu sĩ trợn tròn hai mắt nhìn chiến giáp lửa trên người Bá Tống Huyền Thánh.

Đao ý nhà ai lại trông thế này chứ?

Nếu người nói lời này không phải là Đông Qua Thánh Quân thì không chừng phóng viên của nhật báo tu sĩ đã cho một bạt tai, sau đó tức giận mắng "Hừ, tên khốn khiếp bịa chuyện dối trá!" rồi.

Phóng viên của những nhà khác cũng lộ ra vẻ mặt không dám tin.

"Đúng vậy, là đao ý. Đây chính là đạo của Bá Tống Huyền Thánh, tuy là đao ý nhưng cũng có thể dùng để phòng ngự. Công phòng nhất thể, hầy..."

Đông Qua Thánh Quân thở dài nói.

Chẳng qua là đạo của Bá Tống Huyền Thánh không thích hợp với hắn.

Trong lúc nói chuyện, Đông Qua Thánh Quân lấy từ trong pháp khí không gian ra một tấm lá chắn lớn màu vàng rồi che trước mặt mình. Thân là chuyên gia về phòng ngự, hắn không thể nào chỉ dựa vào một tấm lá chắn bản mệnh pháp khí để đi kiếm cơm được.

Vì để đối phó với mọi trường hợp bất trắc và đủ loại kẻ địch có thuộc tính khác nhau, trong pháp khí không gian của hắn có hơn ba mươi tấm lá chắn với đủ kiểu loại khác nhau, mỗi một tấm lá chắn đều là tinh phẩm.

Tấm lá chắn lớn màu vàng này chính là dùng để phòng ngự công kích của ám khí cỡ nhỏ, đồng thời cón có tác dụng bắn ngược ám khí về, là bảo vật của hệ thánh kỵ sĩ bên phương tây. Nếu phối hợp với hào quang phản sát thương(*) của thánh kỵ sĩ, hiệu quả bắn ngược càng được đề cao.

Mà trên thực tế Đông Qua Thánh Quân cũng làm như vậy. Ngay lúc lấy tấm lá chắn này ra, cơ thể hắn đã tự thi triển hào quang phản sát thương, sau đó lại buff “thần thánh che chở” lên chính mình, mọi hành động đều làm theo bản năng.

Chịu thôi, phòng ngự đã trở thành bản năng, thói quen đã ăn sâu vào trong xương tủy hắn, không cách nào sửa được.

Ngay sau đó, mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy đang bốc cháy bị Tống Thư Hàng bắn ngược về đụng thẳng vào tấm lá chắn màu vàng của Đông Qua Thánh Quân.

Koong~~

Mảnh vỡ đụng vào lá chắn phát ra tiếng kêu như tiếng chuông ngân.

Sau đó, hai mảnh vỡ Cương Thiết Bảo Lũy lại bị bắn ngược về phía Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, còn có chừng bảy mảnh vỡ cũng bị lửa chỗ Tống Thư Hàng thiêu đốt giống như hai mảnh vỡ trước đang bắn ngược lại, lần lượt đụng vào tấm lá chắn lớn màu vàng của Đông Qua Thánh Quân.

Koong koong koong koong~~

m thanh như tiếng chuông không ngừng vang lên.

Bảy mảnh vỡ này cũng bị bắn ngược về phía Tống Thư Hàng như hai mảnh kia.

Lúc này, tổng cộng có chín mảnh vỡ cứ miệt mài bắn qua bắn lại giữa hai vị Huyền Thánh hệt như đang chơi đánh bóng bàn.

Tống Thư Hàng:

"…"

Đông Qua Thánh Quân:

"…"

× × × × × × × × × × ×

Chú thích:

(*) Pháo đài sắt thép

(*) Hào quang phản sát thương hay còn được gọi là Thorn Aura, là thuật ngữ được dùng trong series game phá đảo Diablo.

Chương 1146: Trùm Nói Chuyện Nhạt

Vậy là trong cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa ngàn năm đệ nhất thánh và ngàn năm đệ ngũ thánh vào đêm trăng tròn, cuộc chiến một chiêu định thắng bại đã hạ màn bằng một trận bóng bàn hữu nghị giữa hai vị Huyền Thánh.

Các vị phóng viên cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Mặc dù cuộc quyết đấu giữa Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân diễn ra không bao lâu nhưng lại cực kỳ hot. Sau khi mang bản tin này về, chắc chắn nó sẽ trở thành tin nóng trong giới tu sĩ.

Mà quan trọng hơn là hôm nay vẫn còn một bữa ăn chính, ngàn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Thánh Quân còn muốn tiếp tục khiêu chiến Thánh Quân thành danh đã lâu Cật Qua Thánh Quân.

Mặc dù không biết rốt cuộc vị Cật Qua Thánh Quân này có lai lịch gì nhưng chỉ cần chờ Cật Qua Thánh Quân hiện thân, các phóng viên có mặt ở đây tự tin mình có thể xác định được thân phận của đối phương.

Tối nay thức đêm thu thập tin tức, đáng giá!

...

Hơn mười phút sau.

Tống Thư Hàng mang Tô thị A Thập Lục, Thi và Tiểu Thải rời khỏi phạm vi linh sơn.

“Tống sư huynh, chúng ta không ở lại xem trận quyết chiến giữa Cật Qua Thánh Quân và Đông Qua Thánh Quân ư?”

Thi tò mò hỏi.

Trận đại chiến giữa hai vị Huyền Thánh ngàn năm cũng khó gặp được một lần.

“Đừng nôn nóng.”

Tống Thư Hàng nói:

“Thật ra ta cũng rất tò mò về thân phận của vị Huyền Thánh lâu năm Cật Qua Thánh Quân kia, ngoài ra... ta cứ cảm thấy chuyện Đông Qua Thánh Quân bị đưa từ ngàn dặm xa xôi tới đây có phần trùng hợp quá mức.”

Thiên hạ rộng lớn như vậy, tại sao vị Cật Qua Thánh Quân kia lại dẫn dắt Đông Qua Thánh Quân đến chỗ này, còn trùng hợp để cho Đông Qua Thánh Quân và Tống Thư Hàng gặp nhau chứ?

Tô thị A Thập Lục:

“Đúng là hơi kỳ lạ.”

“Cho nên lúc rời đi, ta đã âm thầm để lại một phần ánh sáng công đức gần linh sơn. Chờ lát nữa Cật Qua Thánh Quân hiện thân, chúng ta sẽ xem livestream.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn làm như vậy là bởi vì ánh sáng công đức của hắn có đủ loại thuộc tính lung ta lung tung.

Ví dụ như bây giờ chẳng hạn, hắn có thể tách một phần nhỏ ánh sáng công đức ra rồi hóa thành một con mắt của mỹ nhân rắn công đức, sau đó có thể thông qua con mắt này để xem livestream từ hiện trường.

Chức năng này cũng chỉ vừa được phát hiện vào hôm nay thôi.

Khi đối mặt với người nham thạch khổng lồ trên đỉnh linh sơn lúc trước, thân thể mỹ nhân rắn công đức đã bị đánh tan. Phần lớn ánh sáng công đức trở về thế giới hạch tâm nhưng vẫn còn một số nhỏ ánh sáng công đức ngưng tụ thành con mắt. Tống Thư Hàng phát hiện mình có thể thông qua con mắt nhỏ ấy để quan sát tình hình bên ngoài, tương tự như máy thu hình vậy.

Chẳng qua là không thể cách quá xa, nếu cách quá xa thì con mắt ánh sáng công đức hắn để lại sẽ tiêu tán ngay.

“Bây giờ chúng ta hãy tìm một chỗ gần đây ngồi nghỉ ngơi một chút, sau đó chờ Cật Qua Thánh Quân ra sân.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi đoàn người cách xa linh sơn một khoảng cách nhất định, Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm rồi chuyển mọi người vào trong.

Vốn dĩ sau một ngày mệt mỏi, nếu bây giờ được tiến vào ngâm mình trong hai suối nước nóng trong mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ thì đúng là chuyện hưởng thụ nhất.

Nhưng nếu mang Thập Lục, Thi và Tiểu Thải cùng vào suối nước nóng... nghĩ lại vẫn là thôi vậy.

Cuối cùng Tống Thư Hàng quyết định chọn vị trí ngay suối nguồn sự sống tại trung tâm của thế giới hạch tâm, sau đó lại chuyển khăn bàn, thức ăn và bộ dụng cụ pha trà qua, mọi người ngồi ở đây nghỉ ngơi chờ Cật Qua Thánh Quân xuất hiện.

Thông qua hình ảnh do con mắt của mỹ nhân rắn công đức truyền về, mọi người thấy Đông Qua Thánh Quân đang ngồi nhắm mắt tĩnh tọa để điều chỉnh trạng thái.

Còn những phóng viên kia thì đang đứng cách đó mấy trăm mét, tay viết lia lịa...

Mà Cật Qua Thánh Quân - đối tượng Đông Qua Thánh Quân ước chiến vào tối nay lại chậm chạp không ra sân.

Tống Thư Hàng nhấp một ngụm trà ổn định lại tâm tình, sau đó nhìn Xích Tiêu kiếm rồi nói:

“Xích Tiêu đạo hữu này, ngươi biết vị Cật Qua Thánh Quân kia là ai không?”

“Chẳng có ấn tượng gì cả.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

Tô thị A Thập Lục nói:

“Trong ấn tượng của ta cũng chưa từng nghe qua cái tên Cật Qua Thánh Quân. Theo lý thuyết, trừ khi là Huyền Thánh ở thời đại cực kỳ cổ xưa, nếu không... hầu hết các Huyền Thánh đã hiện thế đều được các thế gia tu chân ghi chép lại.”

Các thế gia tu chân có được truyền thừa lâu đời, bọn họ ghi chép lại thông tin về mỗi một vị Huyền Thánh và Huyền Thánh giảng pháp của người đó, đây chính là những tri thức quý giá.

“Ngươi nói, có phải do khẩu âm trước kia của Đông Qua Thánh Quân không chuẩn nên đã nghe đạo hiệu Xích Tiêu Tử đạo trưởng thành hai chữ Cật Qua không?”

Tống Thư Hàng đưa ra suy đoán.

“Xích Tiêu Tử rất bận rộn.”

Xích Tiêu kiếm trả lời.

Xích Tiêu Tử có thể giành ra chút thời gian phân một tay đến giúp trong lúc cấp bách đã là may lắm rồi, làm gì có thời gian rảnh chơi trò “khiêu chiến” với một Huyền Thánh bát phẩm kia chứ?

…

Lại chừng nửa tiếng trôi qua, vẫn chẳng thấy bóng dáng Cật Qua Thánh Quân đâu cả.

“Tống sư huynh, ta muốn ngủ một chút, chùng nào Cật Qua Thánh Quân xuất hiện thì ngươi kêu ta dậy nhé.”

Thi lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu đồng ý, sau đó đưa tay lấy một chiếc giường lớn từ trong vòng tay pháp khí ra. Trong pháp khí không gian của hắn có rất nhiều đồ linh tinh, hắn cũng không có ý thanh lý chúng vì dù sao luôn có lúc cần dùng đến.

Tô thị A Thập Lục nhàm chán lấy điện thoại ra:

“Không có tín hiệu?”

“Chờ chút, để ta kết nối cho cô. Tiểu Thải, ngươi có muốn kết nối điện thoại lên mạng không?

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Lúc này Tiểu Thải đang nhảy lên nhảy xuống, trên cánh ngưng tụ ra một tầng màu sắt thép.

“Không cần đâu sư phụ, ta muốn tranh thủ tu luyện!”

Tiểu Thải trả lời.

“Cố lên, trước hết ngươi cứ cày độ thuần thục của Cương Thủ đi, trở về ta nói với Hằng Hỏa Chân Quân một tiếng rồi truyền thụ Nho Gia Kim Cương Thân cho ngươi.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu đạo hiệu của Tiểu Thải là Kim Cương Quân Tử Đao, vậy làm sao có thể thiếu Nho Gia Kim Cương Thân được chứ?

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tô thị A Thập Lục lên mạng đăng video kia lên, chính là video có liên quan đến Vân Tước Tử.

Bắc Hà Chân Quân:

“Đây là… Vân Tước Tử tiền bối, cô ấy độ kiếp thành công rồi ư? Tiểu Thập Lục, ngươi gặp cô ấy ở đâu vậy?"

"Ơ? Trạng thái của Vân Tước Tử tiền bối hơi kỳ lạ."

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Sao tóc lại là màu đen thế này? Vân Tước Tử tiền bối có một mái tóc màu xanh lam kia mà?"

Dược Sư:

"[Chat voice] Hay là sau khi độ ma kiếp xong, màu tóc cũng thay đổi luôn? À mà này, ta nhớ trước kia Tam Lãng ngươi từng nói thích nữ tu có tóc dài màu đen, vậy thì Vân Tước Tử tiền bối phù hợp với gu thẩm mỹ của ngươi rồi còn gì."

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"..."

Trong khi mọi người đang nói chuyện, mái tóc đen của Vân Tước Tử trong video bắt đầu biến thành màu xanh lam.

Tiếp đó là Vân Tước Tử không ngừng chuyển đổi vẻ mặt thần thái cùng với kiểu độc thoại một mình.

Video kết thúc ngay đoạn Vân Tước Tử mở ra đường ngầm không gian. Tô thị A Thập Lục chỉ quay tới khúc này, bởi vì tạm dừng giữa chừng nên không kịp quay lại đoạn sau là cảnh Tống Thư Hàng thông qua mỹ nhân rắn công đức cách không đối chiêu với Vân Tước Tử.

Lệ Chi Tiên Tử trợn tròn mắt:

"Thông qua màn độc thoại có thể nghe ra được, Vân Tước Tử tiền bối vẫn chưa vượt qua được ma kiếp bát phẩm? Vậy cô ấy ra khỏi thế giới ma kiếp bằng cách nào?"

Lạc Trần Chân Quân:

"Chờ chút, Vân Tước Tử tiền bối bị đoạt xác ư?"

"@Tô thị A Thập Lục, Tiểu Thập Lục, bây giờ Vân Tước Tử tiền bối đang ở đâu thế?"

Cuồng Đao Tứ Lãng hỏi.

Tô thị A Thập Lục trả lời:

"Vân Tước Tử tiền bối trở về thế giới Cửu U rồi, chúng ta không ngăn được cô ấy. Thế nên ta mới đăng video này lên, các tiền bối thương lượng xem có cách nào trợ giúp Vân Tước Tử tiền bối không?”

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng chỉ có thể xoa mày phiền não.

“Sắp tới có đạo hữu nào chuẩn bị đi Cửu U thám hiểm, thuận tiện thăm dò chút tin tức không?”

Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ngươi cảm thấy có ai lại rỗi hơi chạy đến Cửu U thám hiểm không?”

“Ta đi cho, chuyện bên này cũng đã xử lý ổn thỏa rồi, để ta chuẩn bị một chút sau đó đi Cửu U một chuyến. Ta có một loại trực giác mãnh liệt, chờ sau khi trở lại từ chuyến đi thế giới Cửu U, chắc hẳn ta đã là Chân Quân lục phẩm.”

Lúc này, Cuồng Đao Tứ Lãng đột nhiên nói.

Rốt cuộc bộ phim điện ảnh của Tam Lãng quay xong rồi ư?

“@Bá Tống, Thư Hàng tiểu hữu có online không? Ngươi còn tin tức nào liên quan tới chuyện của Vân Tước Tử đạo hữu nữa không?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Tam Lãng tiền bối đừng gấp, để ta hỏi thăm giúp ngươi. Thế giới Cửu U lớn như vậy, một mình ngươi xông xáo muốn tìm hiểu tin tức của Vân Tước Tử tiền bối như thế chẳng khác nào mò kim đáy biển.”

Nếu như có thể liên lạc với Bạch tiền bối two, nói không chừng có thể lấy được một ít tin tức liên quan tới Vân Tước Tử tiền bối.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Vậy ta sẽ xuất phát vào ngày mai, trước tiên chuẩn bị một chút cái đã. Thế giới Cửu U, ta thấy, ta chinh phục!(*)”

Bắc Hà Chân Quân:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

"..."

Diệt Phượng Công Tử:

"..."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Làm gián đoạn đội hình chút nhé, nói đến chuyện quan trọng đây. Mắt thấy đêm trăng tròn sắp đi qua, Thư Hàng à, ngươi đã giải quyết xong chuyện quyết đấu giữa ngươi và Đông Qua Thánh Quân chưa vậy?"

Bắc Hà Chân Quân:

"Đúng rồi, cái tên bói bịp kia đã tính cho Tống Thư Hàng một quẻ đại cát, nói Thư Hàng sẽ đè Đông Qua Thánh Quân xuống đất nện cho một trận, còn vang danh khắp tu chân giới."

Diệt Phượng Công Tử hào hứng hỏi:

"Thư Hàng, tối nay ngươi lại gặp Đông Qua Thánh Quân đúng không?"

Tống Thư Hàng giữ vẻ mặt bình tĩnh, gõ chữ trả lời lại:

"Ừ, ta vừa gặp Đông Qua Thánh Quân mới đây thôi."

Tiếp theo chính là lúc để hắn thể hiện sự cool ngầu của bản thân, bởi vì hắn là người đàn ông đã đặt dấu chấm hết cho số phận quẻ ngược của Đồng Quái Tiên Sư mà, hắn phải đổi tên dùng trong nhóm thành "Tống Thư - rất trâu bò - Hàng" mới được!

"Gặp lại thật luôn à? Vậy ngươi có bị đè xuống đất, ăn một trận đòn nhừ tử không thế?"

Hai mắt Diệt Phượng Công Tử tỏa sáng lấp lánh.

"Đông Qua Thánh Quân còn mang theo rất nhiều phóng viên trong giới tu sĩ đến đúng không? Ta nghe phong thanh đâu đó là có phóng viên được mời đến chứng kiến trận đại chiến "Ngàn năm đệ nhất thánh VS ngàn năm đệ ngũ thánh"."

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Tới rồi, chính là thời khắc này!

"Ta thắng rồi."

Tống Thư Hàng gửi đi dòng chữ này.

Đột nhiên trong nhóm Cửu Châu số 1 chợt im lặng đến kỳ lạ.

Thường thì lúc nói chuyện trong nhóm, sợ nhất là bầu không khí đột nhiên im lặng thế này.

Bởi vì đột nhiên im lặng là dấu hiệu cho thấy đề tài của người nào đó quá nhạt nhẽo, cần có đạo hữu hiền lành tốt bụng đến cứu vớt tôn nghiêm giúp.

Nhưng lần này lại khác.

Tống Thư Hàng nói tiếp:

“Sau khi gặp lại Đông Qua Thánh Quân, ta và hắn đã quyết định dùng một chiêu định thắng bại. Sau đó tay ta cầm đại bảo kiếm, một đao chém nát tất cả phòng ngự, phá vỡ phòng ngự cuối cùng của hắn một cách đường hoàng. Lần này Đông Qua Thánh Quân thua tâm phục khẩu phục.”

Trong nhóm lại lặng ngắt như tờ hồi lâu.

Tay cầm đại bảo kiếm, một đao chém nát tất cả phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân ư?

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ưm, Thư Hàng tiểu hữu... nói thế nào mới ổn đây nhỉ? Dù sao người ta cũng là Huyền Thánh bát phẩm chính hiệu, còn ngươi chỉ mới đạt cảnh giới tứ phẩm. Cho dù người có thua thì chúng ta cũng không cười vào mặt ngươi đâu, đừng tự giận mình nhé. Hãy củng cố lại tinh thần, ngươi vẫn là người giỏi nhất!”

(*) Nguyên văn cả câu là “Ta đến, ta thấy, ta chinh phục!”, được dịch từ câu gốc “Veni Vidi Vici”. Đây là câu nói bất hủ của hoàng đế La Mã, Julius Caesar.

Chương 1147: Có Duyên Với Hạt Nhân Ư? Đây Chính Là Duyên Hạt Nhân Đấy!

Không chỉ Lệ Chi Tiên Tử mà những tiền bối khác đang online cũng rối rít nhắn tin an ủi.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Xoa nào xoa nào, an ủi nhé, Thư Hàng tiểu hữu đừng khóc. Vốn dĩ thấy ngươi vẫn có thể vui vẻ online nói chuyện phiếm nên cứ tưởng trận quyết đấu giữa ngươi và Đông Qua Thánh Quân không diễn ra. Là lỗi của ta, ta không nên nhắc tới đề tài này, xin lỗi.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Đừng đau lòng, Thư Hàng, ngươi còn trẻ mà. Hơn nữa cảnh giới tứ phẩm bại dưới tay bát phẩm cũng không có gì mất mặt. Lại nói ngươi chỉ mới tu luyện hơn bốn tháng, cứ theo đà này thì không chừng có thể tấn thăng bát phẩm trong vòng tám tháng, đến lúc đó đè Đông Qua Thánh Quân ra đánh lại là được rồi. Tuổi trẻ chính là tiền vốn lớn nhất, ngươi là người giỏi nhất đấy.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Đối với tu sĩ chúng ta mà nói, hư danh chỉ là phù du thôi. Hơn nữa… đây có lẽ là một cách rèn luyện tâm cảnh rất tốt đấy. Nếu đúng như những gì mà quẻ ngược quái dị của Đồng Quái tiên đoán, vậy thì ngày mai chư thiên vạn giới đều sẽ biết tin “ngàn năm đệ nhất thánh bị đánh bại”, ngươi cứ dùng nó để rèn luyện tâm cảnh là được.”

Chỉ trong phút chốc, nhóm Cửu Châu số 1 lại trở thành “nhóm Cửu Châu đắc nhân tâm”.

Đủ loại an ủi ập vào mặt làm ấm lòng người.

Do thời gian tu luyện của Tống Thư Hàng tiểu hữu quá ngắn, thế nên các tiền bối lo tâm cảnh của hắn sẽ bị ảnh hưởng.

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Nhìn trời.”

Tô thị A Thập Lục che miệng cười khẽ.

…

Ngay lúc các tiền bối trong “nhóm Cửu Châu đắc nhân tâm” đang nghĩ cách an ủi Tống Thư Hàng thì có một tin nhắn chẳng ăn nhập gì được đăng lên.

Thanh m Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]:

“Tống tiền bối, trong tay ngươi cầm kiếm kia mà? Tại sao lúc phá vỡ phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân... lại biến thành “một đao” chứ?”

Vũ Nhu Tử hỏi rất nghiêm túc.

Cô mới thoát khỏi trạng thái cấm chat, vừa thấy chủ đề của Tống Thư Hàng thì vui vẻ trả lời ngay.

Ngoài ra, trong chỗ ghi chú thông tin cá nhân của cô có ghi rõ:

[Ngày 4 tháng 9 năm 2019: Không hài lòng.

Ngày 5, 6, 7 tháng 9: Thiếu.]

“Ồ, có người tin ngươi này.”

Tô thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mới nãy hắn còn muốn đổi tên dùng trong nhóm Cửu Châu số 1 thành “Tống - rất trâu bò - Thư Hàng”, bây giờ cũng ngại không dám sửa lại.

May mà Vũ Nhu Tử cho bậc thang để xuống, Tống Thư Hàng lập tức nương theo đó bắt đầu giải thích.

Bá Tống:

“Thật ra chuyện là như vầy. Sáng hôm nay ta mang Thông Nương về lại nơi cô ấy ra đời để đào kho báu, nửa đường thì gặp được một số chuyện tạp nham, video mà A Thập Lục đăng lên trước đó chính là một phần của những chuyện tạp nham kia. Sau khi xử lý xong những chuyện đó, tạm thời có một đồng đội gia nhập vào tiểu đội đánh phó bản của ta.”

“Nói tiếng người!”

Lệ Chi Tiên Tử nhắn lại.

“Nói tóm lại là trước khi ta chạm mặt Đông Qua Thánh Quân, ta đã gặp một thanh bảo kiếm cực mạnh. Kiếm này tên Xích Tiêu, là bội kiếm của vị đại năng đã truyền thụ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cho ta lúc trước. Chỉ cần Xích Tiêu đạo hữu chịu phối hợp là ta có thể vượt qua cực hạn, chém ra một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có uy lực khủng bố. Vậy đấy, sau đó bọn ta gặp được Đông Qua Thánh Quân, tiếp theo... ta thắng.”

Tống Thư Hàng nói.

“Xích Tiêu là kiếm? Tại sao chiêu chém ra lại là Phần Thiên Hỏa Diễm Đao chứ?”

Thanh m Tiên Tử [Vũ Nhu Tử].

“Không chỉ vậy, bản thân Xích Tiêu đạo hữu còn tự mang đao ý nữa. Nói thật, nếu nó không phải là bội kiếm của Xích Tiêu Tử đạo trưởng thì ta thật sự rất muốn có nó.”

Tống Thư Hàng cảm khái.

Một thanh kiếm có thể dùng như đao, nghĩ thôi đã thấy tuyệt rồi.

Thanh m Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]:

“Cừ thật, muốn thấy tận mắt thanh kiếm tự mang đao ý đó quá.”

Linh Điệp Tôn Giả:

“Bây giờ con phải ưu tiên củng cố cảnh giới trước.”

Tôn giả online kiếm chút độ tồn tại. Dù sao hắn cũng chuẩn bị độ kiếp, trùng kích cảnh giới bát phẩm trước cuối tháng. Trong khoảng thời gian này, hắn phải dành chút thời gian để đảm bảo độ tồn tại của mình.

“Biết rồi thưa a cha.”

Thanh m Tiên Tử [Vũ Nhu Tử] cười hì hì nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Khụ... vậy là... Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tung một đao chém bay Đông Qua Thánh Quân thật ư?”

“Đúng vậy, nếu không có gì bất ngờ thì ngày mai, trong mấy tiêu đề giật gân của nhật báo tu sĩ chắc chắn sẽ có tin này.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Đông Qua Thánh Quân bị ngươi đè ra đánh cho một trận nhừ đòn?”

Đến bây giờ Bắc Hà Tán Nhân vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Tống Thư Hàng:

“Không có, chỉ là một chiêu định thắng bại thôi. Ta mượn sức của Xích Tiêu kiếm, thành công áp chế Đông Qua Thánh Quân.”

“Loại đao pháp mượn dùng đó có thể sử dụng nhiều lần không?”

Lạc Trần Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Trong thời gian ngắn thì không thể sử dụng nhiều lần được, bởi vì còn phải phụ thuộc vào tốc độ khôi phục năng lượng của Xích Tiêu đạo hữu và mức chịu đựng cực hạn của thân thể ta nữa.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Nếu như Tống Thư Hàng tiểu hữu thắng thật... Vậy ngày mai phóng viên của nhật báo tu sĩ và các kênh đưa tin khác sẽ truyền tin tức này khắp tu chân giới, đúng như quẻ bói mà Đồng Quái Tiên Sư đã tính ư?”

Bắc Hà Tán Nhân lập tức nói:

“Nói vậy quẻ ngược không còn là quẻ ngược nữa rồi? Chuyện này thật không khoa học!”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Ta có một suy đoán, có khi nào sau khi tính quẻ xong, Đồng Quái đạo hữu đã nói ngược kết quả của quẻ tượng cho chúng ta nghe không?”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Chỉ cần xem ngược kết quả quẻ tượng lại là đúng, nói vậy quẻ của Đồng Quái đạo hữu cũng đáng sợ lắm chứ.”

“Không đời nào, cho dù thế giới có bị hủy diệt thì Đồng Quái cũng sẽ không nói ngược quẻ tượng của mình đâu.”

Bắc Hà Tán Nhân nói chắc như bắp.

Ở trong nhóm, hắn là đối thủ truyền kiếp của Đồng Quái, đồng thời cũng là người hiểu tính cách của Đồng Quái nhất.

“Vậy thì còn có một khả năng khác. Mọi người còn nhớ chứ? Tài khoản online lúc đó là Thiết Quái Toán Tiên. Có khi nào quẻ bói kia là do Thiết Quái tính không?”

Phá Dương Kích Quách Đại nói.

Quách Đại vừa lên tiếng, trong nhóm lại đột nhiên im lặng lạ thường.

Mấy giây sau.

Bắc Hà Chân Quân :

“Vãi, sao lúc Quách Đại ngươi xuất hiện lại không đăng đầu chó? Làm ta cũng dừng nói chuyện theo bản năng, muốn chờ ngươi vò đầu chó xong rồi mới nói tiếp.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“...”

Thỉnh thoảng mỗi tháng ông đây cũng có hai ba ngày không muốn tự troll không được à?

Ngay lúc này, Thiết Quẻ Toán Tiên online:

“Không phải ta.”

Tống Thư Hàng lập tức nhận được tin thông báo Thiết Quái online từ hệ thống.

Thiết Quái Toán Tiên rất ít khi ngoi lên nhóm. Có lẽ là do cảm giác tồn tại của sư phụ Đồng Quái Tiên Sư quá mạnh mẽ, kẻ địch quá nhiều nên Thiết Quái Toán Tiên luôn khiêm tốn hết mức có thể.

Lâu ngày tài khoản này của hắn đã trở thành acc phụ của sư phụ Đồng Quái Tiên Sư. Sau khi sư phụ bị cấm nói, đôi khi hắn cũng sẽ đăng nhập bằng tài khoản này để online nói chuyện.

“Nếu không phải Thiết Quái tính, vậy thì đúng là Đồng Quái tính quẻ rồi. Lần này thế mà Đồng Quái lại coi đúng, chẳng lẽ thế giới sắp bị hủy diệt rồi ư?”

Điền Thiên Đảo Chủ nói.

“Nếu quả thật là vậy... Tống Thư Hàng tiểu hữu, từ nay về sau, ngươi đã trở thành kẻ kết thúc quẻ ngược của Đồng Quái rồi còn gì, ngầu thật đấy.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ nói.

Nhìn tới đây, Tống Thư Hàng sướng run người.

Chat lâu như vậy, rốt cuộc cũng có tiền bối nói ra lời ẩn sâu trong đáy lòng hắn.

Sau khi xem nội dung trò chuyện trong nhóm, Tô thị A Thập Lục cúi đầu cười rộ lên.

Nói thật, lúc dùng một đao định thắng bại giải quyết Đông Qua Thánh Quân, Tống Thư Hàng cũng không thấy vui như bây giờ.

Hiển nhiên làm “kẻ kết thúc quẻ ngược của Đồng Quái” còn khiến Tống Thư Hàng thỏa mãn hơn cả chuyện giải quyết được Đông Qua Thánh Quân.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân bỗng dưng cảm khái:

“Nếu như có một ngày, quẻ ngược đột nhiên không còn là quẻ ngược, vậy một tên như hắn có đặc sắc gì nữa chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử lập tức trả lời:

“Có chứ, thiên biến vạn hóa, có thể làm nam cũng có thể làm nữ, muốn trở thành ai thì trở thành người đó.”

“Chính vì hắn muốn trở thành ai thì trở thành người đó, thiên biến vạn hóa thay đổi khôn lường như vậy cho nên... nếu mọi người suy nghĩ kỹ một chút sẽ phát hiện, hắn chẳng hề có điểm đặc biệt riêng của chính mình, bởi vì tất cả điểm đặc biệt đó đều có thể là giả. Từ tính cách đến giọng nói, ngoại hình, thậm chí ngay cả giới tính cũng có thể là giả. Trước kia Đồng Quái còn có thể dựa vào việc “bói quẻ ngược” để kiếm cơm, nếu mất đi thuộc tính “quẻ ngược” này, tiếp theo... chắc chắn Đồng Quái sẽ biến thành tiểu trong suốt số 1 trong nhóm cho coi.”

Bắc Hà Tán Nhân phân tích.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“...”

Túy X Cư Sĩ đột nhiên hiện thân cày độ tồn tại, dường như đang muốn chứng minh điều gì đó.

“Tiếc là Đồng Quái đạo hữu không online, nếu hắn online thì có thể hỏi thẳng rốt cuộc quẻ kia là như thế nào.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Ngay lúc Lệ Chi Tiên Tử nói xong, lại có một vị đạo hữu đã không online mấy ngày ngoi lên.

“Fuck!”

Hiến Công Cư Sĩ vừa ra sân đã gửi một chữ “fuck” thật to.

Từ lần trước sau khi chế ra Long Ma dược tề, lúc quay Trận Chiến Mạt Pháp xong, Hiến Công Cư Sĩ đã âm thầm tìm một nơi nào đó để tăng cường thể chất, chuẩn bị độ kiếp.

Bởi vì đã từng có ký ức đáng sợ là bị vũ khí hạt nhân oanh tạc trong lúc bế quan dưới lòng đất, thế nên lần này Hiến Công Cư Sĩ chọn địa điểm độ kiếp ở một “khu vực không có vũ khí hạt nhân” đặc biệt. Bất kể không có vũ khí hạt nhân thật hay không, nhưng ít ra cũng vững về mặt tâm lý một chút.

Thật ra Hiến Công Cư Sĩ có nghĩ đến chuyện chuyển địa điểm độ kiếp vào vũ trụ, nhưng sau khi cân nhắc nhiều lần, cuối cùng vẫn chọn địa điểm ở trên trái đất – nơi mà mình ăn chắc nhất.

Tất cả đều được chuẩn bị ổn thỏa, lại tăng cường thể chất lên tới mức hài lòng, thế là Hiến Công Cư Sĩ bắt đầu độ thiên kiếp lục tấn thất. Đợt thiên kiếp này giáng xuống với khí thế cực kỳ mạnh mẽ.

Từ lúc độ kiếp cho đến bây giờ đã qua bảy ngày bảy đêm.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Hiến Công tiền bối, ngươi độ kiếp xong rồi à?”

“Không ngờ lúc còn có thể bắt được tín hiệu, có lẽ vừa lúc để ta nói mấy câu trăn trối... Chắc ta sắp xong đời rồi, thời gian còn lại không nhiều lắm.”

Hiến Công Cư Sĩ dùng chức năng chat voice nói:

“Ta đã độ kiếp bảy ngày bảy đêm, đợt thiên kiếp này càng về sau lại càng quỷ dị. Ba bốn ngày trước, thiên kiếp biến ra đủ loại vũ khí. Bây giờ lại đang hình thành một thứ thoạt nhìn rất giống bom nguyên tử.”

Chỉ trong giây lát, cả nhóm Cửu Châu số 1 lại im lặng.

Tất cả mọi người đều biết trong đáy lòng Hiến Công Cư Sĩ có một vết thương, đó chính là sự kiện bom hạt nhân. Đã từng có một quãng thời gian, hễ ai nhắc tới ba chữ “bom hạt nhân” trước mặt Hiến Công Cư Sĩ, hắn sẽ liều mạng với người đó ngay.

Thế mà bây giờ... trong ải độ kiếp cuối cùng của Hiến Công Cư Sĩ lại xuất hiện bom hạt nhân?

Đáng lẽ đến thiên kiếp thất phẩm tấn thăng bát phẩm, bom hạt nhân thiên kiếp mới xuất hiện chứ? Tại sao nó lại xuất hiện trong thiên kiếp lục phẩm tấn thăng thất phẩm của Hiến Công Cư Sĩ thế này?

Chẳng lẽ đời này Hiến Công Cư Sĩ thật sự có duyên với hạt nhân ư?

“Ta không biết rốt cuộc tại sao đợt thiên kiếp này lại biến thành như thế, nhưng lúc độ kiếp, mọi người nhớ phải chú ý đến chuyện thiên kiếp hiện đại hóa đấy.”

Hiến Công Cư Sĩ tranh thủ thời gian nhắn gửi lời trăn trối.

Chương 1148: Hiến Công Tiền Bối, Dùng Tư Thế Ôm Đầu Sợ Hãi Thử Xem Sao!

Lúc nhắn gửi lời trăn trối, Hiến Công Cư Sĩ vẫn không quên nhắc nhở các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hắn vội nói thật nhanh:

“Trước khi đối mặt với bom hạt nhân, ta đã hứng chịu mấy đợt công kích thiên kiếp rất quái dị. Lôi kiếp, hỏa kiếp, kim kiếp hóa thành máy bay chiến đấu F-22 (*) và rất nhiều loại hình máy bay chiến đấu khác mà ta không biết tên, chúng gào thét bay trên đỉnh đầu rồi tiến hành oanh tạc ta điên cuồng, đúng là một cơn ác mộng... Bây giờ ta vẫn còn có loại ảo giác không thực tế, cảm giác cứ như bản thân đang độ thiên kiếp giả ấy, hy vọng có thể tỉnh dậy thoát khỏi cơn ác mộng.”

“Thế nên vị đạo hữu nào sắp độ kiếp trong thời gian tới thì nhớ phải thật chú ý đến chuyện này.”

“Thời gian không còn nhiều nữa, quả bom hạt nhân thiên kiếp phía trên đỉnh đầu đã sắp thành hình, ta có cảm giác chắc bản thân không đỡ nổi đợt thiên kiếp này rồi. Các vị đạo hữu... con đường tu tiên dài đằng đẵng, ta đi trước đây!”

Trong giọng nói của Hiến Công Cư Sĩ tràn đầy sự hào hùng bi tráng.

Lúc này Bắc Hà Tán Nhân dùng chat voice nói:

“Cư Sĩ, bọn ta đã biết chuyện thiên kiếp hiện đại hóa vào mấy ngày trước rồi. Ngoài ra bọn ta còn biết tính đến thời điểm này, dạng vũ khí thiên kiếp mạnh nhất là bom nhiệt hạch với sức nổ khủng bố, có uy lực công kích đạt cấp bát phẩm đỉnh phong.”

Hiến Công Cư Sĩ:

“...”

Đã biết vào mấy ngày trước rồi ư?

“Sau khi biết chuyện thiên kiếp hiện đại hóa, ta lập tức liên lạc với Cư Sĩ nhưng vẫn luôn không liên lạc được. Ta đoán chắc lúc đó ngươi đã bắt đầu độ kiếp rồi, quả nhiên đúng y như dự đoán.”

Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Bây giờ không phải là lúc nói nhảm, có cách nào trợ giúp Hiến Công đạo hữu không? Hơn nữa... trong thiên kiếp lục tấn thất lại xuất hiện bom hạt nhân thiên kiếp, đúng là quá khó tin. Hiến Công tiền bối, ngài nhìn kỹ lại xem, có phải nhìn lầm tên lửa thiên kiếp thành bom nguyên tử thiên kiếp rồi không?”

Hiến Công Cư Sĩ ngẩng đầu nhìn hầm phóng bom hạt nhân đang thành hình ở ngay phía trên, sau đó thở dài nói:

“Ta nghĩ... nếu là một quả tên lửa bình thường thì sẽ không xuất hiện hầm phóng bom hạt nhân đâu.”

Nói vậy đúng là bom nguyên tử thiên kiếp ư?

“Có khi nào là tâm ma kiếp không?”

Cuồng Đao Tứ Lãng lên tiếng:

“Tâm ma kiếp sẽ nhắm vào nơi yếu ớt nhất trong lòng mỗi người, mà bóng ma trong lòng Hiến Công tiền bối chính là vũ khí hạt nhân. Thế nên phải chăng ở cửa ải độ kiếp cuối cùng, tâm ma kiếp đã diễn hóa thành bom nguyên tử thiên kiếp mà tiền bối ái ngại nhất, nhằm mục đích muốn ngươi hãm sâu vào trong tâm ma kiếp?”

Lời của Cuồng Đao Tam Lãng rất có lý.

Thật ra dưới lớp vỏ ngoài thích tìm đường chết của Tam Lãng đạo hữu lại là một trái tim rất tinh tế.

“Nếu đúng là tâm ma kiếp, ta nghĩ mình không có thời gian online, gửi gắm lời trăn trối thế này đâu.”

Hiến Công Cư Sĩ cười khổ nói.

Tâm ma kiếp sẽ không cho tu sĩ có thời gian chuẩn bị, vừa xuất hiện đã lập tức đẩy người ta vào trong tuyệt cảnh tâm ma.

Lúc này, Thanh m Tiên Tử [Vũ Nhu Tử] nói:

“Nếu quả thật chống đỡ không nổi... vậy Hiến Công tiền bối ngài thử dùng tư thế độ kiếp “ôm đầu sợ hãi” xem sao.”

“Ể?”

Hiến Công Cư Sĩ sửng sốt khó hiểu.

Là sao? Bảo hắn thể hiện sự run sợ trước thiên kiếp ư?

“Đây là phương pháp độ kiếp của ngàn năm đệ nhị, tam, tứ thánh đấy. Nếu thật sự không có cách nào đối mặt với bom nguyên tử thiên kiếp, vậy tiền bối ngài thử ngồi xuống ôm đầu, run rẩy hết sức xem sao... không chừng có thể vượt qua kiếp nạn này cũng nên.”

Vũ Nhu Tử giải thích.

Hiến Công Cư Sĩ:

“...”

Cả ngàn năm đệ nhị, tam, tứ thánh đều xuất hiện rồi ư? Trong mấy ngày hắn độ kiếp ngắn ngủi, rốt cuộc thế giới bên ngoài đã xảy ra biến hóa kinh người gì vậy?

Bỗng dưng Hiến Công Cư Sĩ có loại ảo giác bản thân mới chui từ trong rừng rú ra, chợt phát hiện thế giới bên ngoài đã tiến vào thời đại vũ trụ vậy.

Đã vậy lúc này cũng không có ai trong nhóm Cửu Châu số 1 đứng ra phản bác Vũ Nhu Tử. Dù sao vào mấy ngày trước, trong ngàn năm đệ nhị, tam, tứ thánh, hai người thì ôm đầu sợ hãi, một người thì dùng tư thế Orz độ kiếp, tư thế quá đặc biệt nên đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng người xem, muốn quên cũng không quên được.

Chỉ có Tống Thư Hàng co giật khóe miệng, bởi vì chỉ có hắn biết rõ sự thật tại sao lúc đó Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, Thường Viễn Tử tiền bối lại bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi và Orz để độ kiếp. Tất cả là do con rối tinh phẩm trong tay hắn gây ra.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng mở chức năng chat voice.

Bá Tống:

“Hiến Công tiền bối, ngài nhìn kỹ lại đi, thật sự là hầm phóng bom hạt nhân à?”

“Bá Tống? Là Tống Thư Hàng tiểu hữu đấy ư?”

Hiến Công Cư Sĩ vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn hầm phóng bom hạt nhân đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình:

“Không sai đâu, lần trước sau khi xuất quan, ta đã bổ sung rất nhiều kiến thức về vũ khí hạt nhân thế nên chắc chắn không nhìn lầm được.”

“Tới rồi, bom nguyên tử đã bắn ra... Ta chết chắc rồi!”

Nói xong, Hiến Công Cư Sĩ thở dài một hơi, sau đó bắt đầu dốc hết sức chống đỡ những tầng kết giới mà mình đã bố trí.

Uy lực của bom nguyên tử thiên kiếp còn mạnh hơn bom nguyên tử thực tế nhiều. Hơn nữa sức nổ của bom nguyên tử thiên kiếp lần này cũng lớn hơn sức nổ của quả đã nổ hắn năm đó rất nhiều.

Mạng ta sắp tắt điện rồi!

Lúc này trong nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi nói:

“Có lẽ ta nên chúc mừng Hiến Công tiền bối tấn thăng Tôn Giả trước rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“???”

“Mặc dù không biết tại sao trong thiên kiếp lục tấn thất của Hiến Công tiền bối lại xuất hiện bom nguyên tử thiên kiếp, nhưng nếu thật sự là bom nguyên tử thiên kiếp, chắc chắn uy lực đã vượt qua mức độ cho phép, như vậy sợ rằng không cách nào nổ tung trong hiện thế đâu.”

Tống Thư Hàng nói ra suy đoán của mình.

Tại sao lúc độ thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm, tu sĩ lại bị kéo vào trong không gian độc lập là thế giới thiên kiếp? Là vì lực tàn phá của thiên kiếp bát phẩm quá lớn, sẽ gây ra thiệt hại nặng nề cho hiện thế.

“Vậy nếu lỡ may quả bom nguyên tử thiên kiếp này có thể nổ thật thì sao?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Nếu như nó có thể nổ trong hiện thế, vậy thì chắc chắn uy lực của nó cũng sẽ bị giảm đến mức “không gây ra thiệt hại quá lớn cho hiện thế”. Thế thì sức nổ của nó sẽ nằm trong giới hạn mà Hiến Công tiền bối có thể tiếp nhận được.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong thế giới hạch tâm của hắn tồn trữ rất nhiều bom nguyên tử thiên kiếp, hơn nữa bên Bạch Tôn Giả vẫn không ngừng chuyển bom nguyên tử mới vào. Tống Thư Hàng cũng không đi nghiên cứu sâu đống bom nguyên tử thiên kiếp này, nhưng thế giới hạch tâm là vật sở hữu của hắn, là thế giới tư nhân của hắn.

Mỗi khi nhàn rỗi nhàm chán hoặc là minh tưởng, Tống Thư Hàng thường thả ý thức quét qua thế giới hạch tâm, mà đã nhìn thế giới hạch tâm thì sẽ quét xem đống bom nguyên tử thiên kiếp kia. Cứ như thế, dần dần Tống Thư Hàng cũng hiểu biết chúng ở một mức nhất định.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu cảm thán:

“Nếu thật sự là vậy thì quá tốt rồi, mong là thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta sẽ không bị giảm bớt nữa.”

Ba mươi năm trước, trong nhóm bạn tốt tu chân nho nhỏ bọn họ có một vị Lục Nhĩ Kiếm Quân. Lúc trùng kích cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, hắn bị tâm ma quấn thân, tán thân trong hỏa kiếp. Mong rằng loại chuyện này sẽ không xảy ra lần nào nữa.

Lệ Chi Tiên Tử:

“[Icon cây nến] Hy vọng Hiến Công Cư Sĩ bình an vượt qua kiếp nạn này.”

Diệt Phượng Công Tử:

“[Icon cây nến] Hy vọng Thư Hàng tiểu hữu không đoán sai.”

Ta Là Con Tiểu Bạch Hạc Nơi Chân Trời:

“[Icon cây nên] Mặc dù rất không thích Tống tiểu hữu nhưng lần này ta cũng hy vọng hắn nói đúng. Chúc Hiến Công đạo hữu bình an.”

Sau đó các đạo hữu đang online trong nhóm Cửu Châu số 1 lần lượt gửi [icon cây nên], cầu phúc cho Hiến Công Cư Sĩ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Do nhận được báo cáo của phân thân, dù bộn bề nhiều việc nhưng Hoàng Sơn Chân Quân vẫn cố gắng tranh thủ thời gian để online. Lúc thấy đoạn lịch sử chat này, khóe miệng hắn co giật liên hồi.

Hoàng Sơn Chân Quân mệt tim lắm rồi. Lần trước hắn đã nói với Lệ Chi Tiên Tử, icon cây nến không phải icon dùng để cầu phúc, đây là đang thắp nến trù ẻo Hiến Công Cư Sĩ chứ cầu phúc cái gì.

Diệt Phượng Công Tử:

"À đúng rồi, mới nãy Hiến Công tiền bối vẫn chưa nói hắn đang độ kiếp ở đâu. Có thể xác định vị trí của hắn, đi xem thử bây giờ hắn thế nào không? Sốt ruột chết mất."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Diệt Phượng, phải kiên nhẫn, không chừng lát nữa Hiến Công tiền bối online thì sao?"

Diệt Phượng Công Tử:

"Nhưng chúng ta cũng không thể cứ ngồi chờ thế này, phải làm cái gì đó mới được."

"Đừng nóng vội, các ngươi chờ chút, để ta xem thử có thể xác định vị trí tín hiệu mà Hiến Công đạo hữu mới vừa phát ra không. Vả lại Thư Hàng tiểu hữu nói rất có lý, ta cảm thấy lần này Hiến Công đạo hữu sẽ ổn thôi."

Hoàng Sơn Chân Quân online, trầm giọng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân vừa xuất hiện, các đạo hữu trong nhóm đã bình tĩnh lại. Trong nhóm Cửu Châu số 1, Hoàng Sơn Chân Quân có tác dụng như gậy như ý của Tôn Ngộ Không, trấn áp mọi quấy nhiễu, định thần bình tâm. Tuy hắn không phải là người có tu vi cao nhất trong nhóm, thế nhưng không ai có thể thay thế được vai trò của hắn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chừng năm phút sau.

Hoàng Sơn Chân Quân:

"Ổn rồi, không cần xác định tín hiệu nữa, Hiến Công đạo hữu bình an vô sự."

"Fuck, rốt cuộc cũng có tín hiệu lại rồi."

Hiến Công Cư Sĩ bật chat voice.

"Chúc mừng Hiến Công tiền bối đã độ kiếp thành công!"

Diệt Phượng Công Tử gửi lời chúc mừng.

"Chúc mừng Hiến Công tiền bối đã chứng đạo Tôn Giả!"

Lệ Chi Tiên Tử cũng chúc mừng.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 lại có thêm một vị Tôn Giả mới và hai vị Huyền Thánh dỏm.

"Hiến Công tiền bối, sau khi củng cố cảnh giới xong, nhớ phải mời khách đấy nhé."

Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Chỉ mới chốc lát, trong nhóm đã tràn đầy tiếng chúc mừng.

Quả thật... không ai hy vọng sẽ có tài khoản của vị đạo hữu nào trong nhóm đột nhiên offline vĩnh viễn cả. Thật sự là chẳng ai mong xảy ra chuyện đó xảy ra cả.

Chuyện sinh ly tử biệt chính là nỗi khổ thế gian, cho dù là một tu sĩ có đạo tâm kiên định cũng sẽ cảm thấy khổ sở.

"Cám ơn mọi người, đã khiến các ngươi phải lo lắng."

Hiến Công Cư Sĩ nhanh chóng trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử:

"Hiến Công tiền bối, rốt cuộc ở cửa ải độ kiếp cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Quả bom nguyên tử kia có nổ tung không?"

Là tâm ma kiếp hay là bom thiên kiếp nổ thật nhưng sức nổ lại nằm trong phạm vị chịu đựng của Hiến Công tiền bối như lời Tống Thư Hàng tiểu hữu đã nói? Hay là nổ tung như pháo bông?

Các thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

"Nó nổ thật. Nói thật là ngay lúc bom thiên kiếp nổ tung, trái tim ta như nhảy ra khỏi lòng ngực, tóc gáy dựng đứng lên. Lúc bom nguyên tử thiên kiếp nổ tung, loại khí thế đó, loại uy áp đó, loại xung kích đáng sợ đó hoàn toàn không phải là thứ ta có thể chịu đựng nổi. Ta cứ tưởng rằng mình chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, nhưng không ngờ sau khi bom nguyên tử thiên kiếp nổ tung hoàn toàn, lực sát thương tác động lên người ta lại... rất yếu, còn yếu hơn đợt quần thể máy bay chiến đấu oanh tạc trước đó rất nhiều. Đợt thiên kiếp này quá đáng sợ, đến bây giờ mà tim gan ta vẫn còn đang run rẩy đây. Trước hết để ta thu dọn dấu vết độ kiếp chút đã. Chư vị đạo hữu, chờ ta trở về Hoa Hạ lại nâng cốc chúc mừng cùng mọi người nhé!”

Hiến Công Cư Sĩ cười to nói.

× × × × × × × × × × × × × × × ×

Trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Sư phụ, Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa xuất hiện ư?”

Tiểu Thải hỏi.

Chú thích:

(*) F-22 (Mỹ): Lockheed Martin F-22 Raptor (Chim ăn thịt) là máy bay tiêm kích thế hệ 5, 2 động cơ, một chỗ ngồi, sử dụng kỹ thuật “tàng hình”. Ban đầu, F-22 được thiết kế cho nhiệm vụ chiếm ưu thế trên không, về sau được nâng cấp để tấn công mặt đất. Vì chi phí sản xuất quá cao (khoảng 350 triệu USD/chiếc) nên hiện chỉ có 187 chiếc F-22 được chế tạo cho Không lực Mỹ. (Nguồn: news.zing.vn)

Chương 1149: Cuộc Đời Ơi Cuộc Đời, Đúng Là Dùng Để Hoài Nghi Mà

Thông qua con mắt do ánh sáng công đức biến thành, Tống Thư Hàng tiếp tục quan sát tình hình xung quanh linh sơn.

Đông Qua Thánh Quân và nhóm phóng viên kia vẫn ở nguyên tại chỗ.

Còn một vị nhân vật chính khác trong đêm trăng tròn hôm nay là Cật Qua Thánh Quân lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

“Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa xuất hiện, có khi nào hắn cho Đông Qua Thánh Quân leo cây không?”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn vỗ nhẹ lên người Tiểu Thải:

“Tiểu Thải, nếu ngươi cũng thấy mệt thì đến chỗ Thi ngủ một chút trước đi. Chờ Cật Qua Thánh Quân hiện thân, ta sẽ gọi các ngươi dậy.”

“Cũng được.”

Tiểu Thải gật đầu đáp, sau đó nhảy đến chỗ giường của Thi.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Ở bên kia, Hiến Công Cư Sĩ mới vừa độ kiếp xong, cất điện thoại vào rồi phun ra một ngụm trọc khí.

Lúc này, khuôn mặt đỏ trời sinh của hắn lại lộ ra vẻ tái nhợt.

Hắn bị thương rất nặng, hai chân bị nổ nát chỉ còn lại xương, ít nhất phải mất một năm mới dưỡng lành thương thế được.

Hơn nữa, thương thế trên chân hắn cũng không phải do đống máy bay chiến đấu thiên kiếp trước đó oanh tạc tạo thành. Vết thương do máy bay chiến đấu gây ra cũng không nặng như bây giờ.

Thật ra vừa rồi có một số việc hắn không nói cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 biết. Không phải hắn không muốn mà là hắn không cách nào nói ra khỏi miệng được.

Lúc nãy... ngay lúc bom nguyên tử thiên kiếp hoàn toàn thành hình rồi bắn tới, Hiến Công Cư Sĩ cảm thấy trời đất bỗng nhiên quay cuồng. Ngay sau đó, hắn và quả bom nguyên tử thiên kiếp ở phía trên đỉnh đầu đều bị chuyển tới một thế giới khác.

Thế giới đó không phải hiện thế mà là một không gian hoàn toàn độc lập.

Ở trong không gian này, bom nguyên tử thiên kiếp đã nổ tung, hóa thành một đám mây nấm tuyệt vọng.

Cũng trong lúc đó, sức nổ khủng khiếp khiến Hiến Công Cư Sĩ phải rùng mình ập tới, chỉ trong một phần ngàn giây đã phá vỡ mấy trăm tầng kết giới phòng ngự mà hắn đã bố trí trong lần độ kiếp này.

Ngay lúc kết giới vỡ nát, Hiến Công Cư Sĩ bị đánh bay đi... Tiếp sau đó, lực xung kích của vụ nổ tác động trực tiếp lên thân xác hắn, cơn đau dữ dội từ hai chân truyền thẳng lên đầu.

“Mạng ta sắp tiêu rồi!”

Lúc ấy, trong đầu Cư Sĩ chỉ còn mỗi suy nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, mắt thấy bom nguyên tử thiên kiếp sắp nuốt chửng Hiến Công Cư Sĩ, đột nhiên có một luồng ý chí không cách nào hình dung được phủ xuống, quét qua người hắn.

Lúc luồng ý chí đó phủ xuống, không gian và thời gian xung quanh Hiến Công Cư Sĩ đều bị ngưng đọng, chỉ có ý chí của Hiến Công Cư Sĩ là còn hoạt động.

Sau khi luồng ý chí nọ quét qua một lần, Hiến Công Cư Sĩ lại cảm thấy trời đất quay cuồng.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã bị đá ra khỏi thế giới độc lập, trở lại khu vực không vũ khí hạt nhân mà hắn đã chọn để độ kiếp lúc trước.

Nếu như không có thương thế nghiêm trọng trên chân và thân thể, suýt nữa hắn còn tưởng rằng bom nguyên tử thiên kiếp mà mình vừa gặp là tâm ma kiếp như Cuồng Đao Tam Lãng đã nói rồi.

Hiến Công Cư Sĩ chợt có một suy đoán. Có lẽ trong nháy mắt khi nãy, hắn đã bị mang vào thế giới thiên kiếp, chính là không gian khép kín trong truyền thuyết chỉ lúc Tôn Giả thất phẩm tấn thăng bát phẩm mới có thể tiến vào.

Nhưng có lẽ là do tu vi của hắn không đạt tiêu chuẩn để tiến vào không gian chăng? Dù gì thì sau khi luồng ý chí kia quét qua, hắn lập tức bị đá ra khỏi thế giới thiên kiếp, nhờ vậy mà giữ được mạng nhỏ.

Tiếp theo linh lực thiên địa rót vào trong cơ thể hắn, kết thúc trận độ kiếp khủng bố lần này. Sau khi vượt qua tai kiếp, thân thể hắn được thăng hoa, chính thức bước vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

Mà nhờ "phúc" của đợt thiên kiếp này... Hiến Công Cư Sĩ cảm giác chứng sợ hãi vũ khí hạt nhân khó khăn lắm mới tốt lên được một chút lại bắt đầu nặng thêm rồi, hắn cũng không biết chứng sợ hãi vũ khí hạt nhân này của mình còn chữa được không nữa.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Cư Sĩ rất háo hức muốn chia sẻ chuyện mình mới trải qua cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 biết.

Hắn phát hiện điện thoại của mình gặp đại nạn nhưng vẫn bình an. Trong chớp mắt trước khi bom nguyên tử nổ tung, hắn đã ném điện thoại đi. Chiếc điện thoại may mắn này không bị mang vào trong thế giới thiên kiếp, vậy nên đã tránh được một kiếp.

Hắn lập tức đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1, nhưng khi hắn mở miệng nói chuyện... lại phát hiện mình không cách nào kể lại những gì mình đã trải qua được.

Rõ ràng trong đầu đã sắp xếp từ ngữ đâu ra đấy nhưng làm thế nào cũng không nói chuyện này ra khỏi miệng. Hiến Công Cư Sĩ chợt hiểu ra, sợ rằng hắn chỉ có thể đặt sự việc lần này ở trong lòng cho tới già hoặc là phải dùng thủ đoạn khác thử ghi chép lại thôi.

Thế nên vì không muốn để cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 lo lắng, Hiến Công Cư Sĩ cố chịu đựng cơn đau dữ dội, cắn răng gượng cười rồi lên nhóm báo bình an, lược bỏ chuyện bom nguyên tử thiên kiếp kia đi.

Sau đó hắn thậm chí còn chưa kịp nhìn kỹ lời chúc mừng của các đạo hữu đã phải để điện thoại xuống, há miệng hét lên thảm thiết:

“Kiếp nạn thảm khốc, đúng là đòi mạng mà!”

Đồng thời trong đầu hắn hiện lên một ý niệm. Thiên kiếp xảy ra đủ loại biến hóa quái dị, hơn nữa rõ ràng hắn vẫn chưa tu luyện tới cảnh giới thất phẩm lại bị kéo vào thế giới thiên kiếp, đây quả thực là một bug lớn của thiên kiếp. Nếu thật sự là vậy, chẳng lẽ đúng như lời người ta đồn đãi, thiên đạo đương nhiệm đã gặp phải chuyện bất trắc gì rồi sao?

Nghĩ tới đây, Hiến Công Cư Sĩ bất giác ngẩng đầu nhìn trời. Đúng lúc này, trước mắt hắn bỗng xuất hiện mấy hình ảnh.

Là hình ảnh về cảnh ngàn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, ngàn năm đệ nhị thánh Thất Sinh Phù Phủ Chủ, ngàn năm đệ tam thánh Thường Viễn Tử và ngàn năm đệ tứ thánh Thiên Nhai Tử cùng nhân tiền hiển thánh chung với nhau.

Hình ảnh ấy đẹp đến thê lương, trừ Bá Tống Huyền Thánh trọc đầu vẫn còn miễn cưỡng đứng thẳng, ba người phía sau hai người thì ôm đầu sợ hãi một người thì quỳ, thật sự là quá khó coi.

Ngoài ra còn có hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp của ngàn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh và ba vị Huyền Thánh khác.

Cuối cùng còn có hình ảnh nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp của ngàn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Thánh Quân. Hơn nữa, trong lúc Huyền Thánh thuyết pháp, Đông Qua Thánh Quân đã đưa ra lời khiêu chiến với Bá Tống Huyền Thánh.

Huyền Thánh giảng pháp là hình ảnh mà tu luyện giả nào trong chư thiên vạn giới chỉ cần muốn nhìn là có thể nhìn thấy. Mỗi một tu luyện giả đều có quyền lợi được xem Huyền Thánh giảng pháp, bất kể là đang ngủ, đang bế quan thậm chí là đang độ kiếp đều có quyền lợi xem Huyền Thánh giảng pháp.

Chỉ có điều nếu tu luyện giả đang độ kiếp hoặc là trong tình trạng khẩn cấp tương tự, sau khi độ kiếp xong mới nhận được hình ảnh phát lại của Huyền Thánh giảng pháp.

…

"Chờ chút, có phải mắt ta bị rồi không? Vị Bá Tống Huyền Thánh này… nhìn thế nào cũng giống Tống Thư Hàng tiểu hữu thế. Còn có vị Thất Sinh Phù Phủ Chủ này nữa… chắc chắn là Thất Sinh Phù đạo hữu trong nhóm chúng ta mà? Thường Viễn Tử thì ta không biết, không ngờ lại to gan tỏ tình trong phần Huyền Thánh giảng pháp. Còn Thiên Nhai Tử… chẳng lẽ là vị Truyền Công Cuồng mà người ta vẫn hay đồn đãi ư?"

Hiến Công Cư Sĩ trợn tròn mắt, cảm thấy thế giới quan của mình sụp đổ mất rồi.

Tống Thư Hàng tiểu hữu thế mà tấn thăng bát phẩm thành thánh rồi ư? Thế giới bị sao thế này? Là ta điên hay thế giới bị điên vậy?

Chờ chút, lẽ nào… ta vẫn đang độ tâm ma kiếp?

Hiến Công Cư Sĩ chợt nghĩ tới một khả năng rất đáng sợ. Có lẽ bây giờ hắn còn đang ở trong ảo ảnh do tâm ma chế ra, không thể thoát ra được. Vậy nên Tống Thư Hàng tiểu hữu mới tấn thăng bát phẩm rồi nhân tiền hiển thánh, còn có thể mở miệng nói ra pháp môn huyền diệu mang theo âm thanh đại đạo trong lúc giảng pháp.

Chẳng lẽ tất cả những chuyện này và bom nguyên tử thiên kiếp đều là tâm chướng của hắn ư?

Hiến Công Cư Sĩ bắt đầu hoài nghi cuộc đời này.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Bên kia, dưới chân linh sơn nơi Thông Nương sinh ra.

Đông Qua Thánh Quân liên tục xem giờ.

Tranh thủ khoảng thời gian nghỉ ngơi lúc nãy, hắn lại điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất lần nữa, chờ nghênh đón trận quyết đấu kế tiếp với Cật Qua Thánh Quân.

"Đông Qua tiền bối, đã đến giờ hẹn rồi, sao vị Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa xuất hiện vậy?"

Phóng viên của nhật báo tu sĩ không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Ta cũng đang bồn chồn khó hiểu đây, giờ hẹn đã đến rồi."

Đông Qua Thánh Quân nhíu mày trả lời.

Phóng viên của đài truyền hình tu sĩ Thần Cương hỏi:

"Hay là Cật Qua Thánh Quân đột nhiên có chuyện nên tạm thời không tới?”

Đông Qua Thánh Quân lắc đầu:

“Không đâu, Cật Qua Thánh Quân là một vị tiền bối ta rất ngưỡng mộ, ta tin ngài ấy. Nếu như là ngài ấy thì chắc chắn sẽ không nuốt lời. Cật Qua Thánh Quân đã nói muốn thử đạo phòng ngự của ta vào hôm nay, còn nói sẽ đợi ta trên linh sơn, vậy thì nhất định sẽ xuất hiện!”

Thấy Đông Qua Thánh Quân kiên định như vậy, nhóm phóng viên của các kênh đưa tin trong giới tu sĩ đồng loạt gật đầu rồi tiếp tục đợi.

Thật ra mấy vị phóng viên ở đây cũng không sốt ruột gì cả, bởi vì tối nay đã lấy được tin tức cực hài lòng rồi.

Tiếp theo, nếu Cật Qua Thánh Quân xuất hiện thật thì vui càng thêm vui thôi, có thể chứng kiến thêm một trận quyết chiến Huyền Thánh nữa. Còn nếu Cật Qua Thánh Quân không xuất hiện thì cũng chẳng sao, dù gì bọn họ đi chuyến này cũng rất đáng giá!

Ngay lúc đám người Đông Qua Thánh Quân quyết định chờ tiếp thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đông Qua Thánh Quân tóc vàng mặc một thân chiến giáp màu vàng cắm thanh kiếm to màu vàng của mình xuống đất, sau đó đưa tay lấy một chiếc điện thoại màu vàng như kiểu nhà giàu mới nổi từ trong chô giáp ngực ra.

Đông Qua Thánh Quân rất thích màu vàng.

Lúc thấy số hiển thị trên màn hình, Đông Qua Thánh Quân vui vẻ nhận cuộc gọi:

“Alo, Cật Qua tiền bối!”

“Trái dưa ngu xuẩn nhà ngươi đang ở đâu vậy hả? Ta ở trên Hoa Sơn đợi ngươi đến hơn nửa đêm, sao giờ ngươi vẫn chưa tới? Có biết thông cảm cho cụ già không hả? Hơn nửa đêm, một cụ già đứng trên đỉnh núi hứng chịu gió lạnh thổi qua, cả người run lẩy bẩy chỉ vì đợi ngươi, ngươi không cảm thấy áy náy à? Có biết kính già yêu trẻ không? Đây là đức tính tốt mà ta đã vất vả dạy ngươi kia mà? Giao hẹn với một ông lão như ta xong, theo đạo lý “kính già”, đáng lẽ ngươi phải đến đây trước giờ hẹn mới đúng chứ? Còn ngươi thì giỏi lắm, bây giờ thời gian hẹn đã đến thế mà vẫn chưa tới, ngươi định cho ta leo cây đấy hử? Đừng nói với ta là ngươi bị kẹt xe nhé?”

Một giọng nói nổi trận lôi đình truyền từ trong điện thoại của Đông Qua Thánh Quân ra.

Đông Qua Thánh Quân nghệt mặt đứng im tại chỗ.

“Nói chuyện đi chứ?!”

Giọng điệu của người ở đầu bên kia có vẻ rất nóng nảy.

Tâm cảnh như vậy... thật sự là một vị Huyền Thánh ư? Đạo tâm của Huyền Thánh dễ nổi nóng vậy sao?

Các phóng viên nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng có một vấn đề quan trọng hơn là... địa điểm giao hẹn lại ở Hoa Sơn?

“Ta đang ở ngay dưới chân núi chờ ngài đây. Đợi đã, ngài nói là... Hoa Sơn ư?”

Đông Qua Thánh Quân trợn tròn mắt.

“Đang ở dưới chân núi thì lên đây ngay đi chứ!”

Cật Qua Thánh Quân cả giận quát.

Đông Qua Thánh Quân vội vàng giải thích:

“Nhưng... Cật Qua tiền bối à, địa điểm ngài hẹn gặp ta lúc trước không phải ở Hoa Sơn mà là ở dưới chân một ngọn linh sơn tú lệ, chính ngươi gửi tọa độ cho ta mà, bây giờ ta đang đợi ngài ở dưới chân ngọn linh sơn đó đây.”

Cật Qua Thánh Quân:

“...”

Hồi lâu sau, giọng điệu của Cật Qua Thánh Quân đột nhiên trở nên ôn hòa hẳn:

“Ha ha ha, chuyện đó... Đông Qua à, lúc này bên cạnh ngươi có đạo hữu nào tu luyện công đức không?”

Chương 1150: Cật Qua Tiền Bối, Ngài Hạ Cánh Sai Địa Điểm Rồi!

Nhắc tới đạo hữu tu luyện công đức, Đông Qua Thánh Quân và các vị phóng viên ở đây lập tức nhớ tới ngàn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh mới vừa rời đi.

Biết sao được, vị nữ đế công đức thực thể hóa sau lưng Bá Tống Huyền Thánh quả thực để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng mọi người. Chắc chắn Bá Tống Huyền Thánh không phải là người có ánh sáng công đức mạnh nhất trong tu chân giới, nhưng ánh sáng công đức của hắn quá độc đáo. Một nữ đế đầy uy nghiêm còn biết giả chết như thế, chỉ mỗi nhà hắn mới có thôi.

Nhưng Bá Tống Huyền Thánh đã rời đi mất rồi.

“Khụ, các vị đạo hữu, trong số các vị có ai tu luyện lực lượng công đức không?”

Đông Qua Thánh Quân lên tiếng hỏi.

Mấy vị phóng viên tròn mắt nhìn nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Một lát sau, phóng viên của nhật báo tu sĩ hỏi:

“Xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, Cật Qua tiền bối cần lực lượng công đức ở trình độ nào? Tiện thể hỏi thêm một vấn đề nữa... cần chúng ta phối hợp ra sao?”

Lúc này, tiếng của Cật Qua Thánh Quân từ trong điện thoại vang lên:

“Lão phu có một bí pháp, có thể mượn lực lượng công đức để xuyên qua hạn chế không gian, tạm thời hiện hình trong thời gian ngắn. Bí pháp này cũng không có yêu cầu quá cao đối với lực lượng công đức, chỉ cần đạo hữu nào đã ngưng tụ ra ánh sáng công đức hộ thể phối hợp trợ giúp là được. Yên tâm đi, bí pháp của lão phu không gây ra tổn thương gì đâu, trái lại còn mang đến lợi ích cực lớn cho vị đạo hữu đó nữa. Vậy có vị đạo hữu nào bằng lòng phối hợp với lão phu không?”

Mấy vị phóng viên nghe vậy thì động tâm vô cùng.

Chỉ cần có ánh sáng công đức hộ thể là có thể trợ giúp một vị Huyền Thánh lâu năm xuyên qua không gian, hiện hình đại chiến với Đông Qua Thánh Quân, sau đó còn nhận được lợi ích cực lớn nữa chứ.

Đây quả thật là cơ duyên lớn từ trên trời rơi xuống!

Quan trọng hơn là nói không chừng có thể nhân cơ hội này tạo mối quan hệ tốt với một vị Huyền Thánh bát phẩm thành danh đã lâu, tương lai có thể đạt được điều may mắn lớn hơn nữa.

Tiếc thay... Mặc dù động tâm nhưng phóng viên của nhật báo tu sĩ, trung tâm tin tức Thiên Cơ, đài truyền hình tu sĩ Thần Cương và trung tâm internet Vu Sư chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Tu luyện giả chính đạo cũng không ghét việc tích lũy một ít lực lượng công đức, thứ này chỉ có lợi chứ không hại.

Trên người mấy vị phóng viên ở đây hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút lực lượng công đức nhưng... vẫn chưa đến mức ngưng tụ thành ánh sáng công đức hộ thể.

Chỉ có mỗi phóng viên của kênh Thánh Điện là nhoẻn miệng mỉm cười.

“Xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, ta không thuộc hệ tu chân nhưng vào tháng trước, lực lượng công đức trên người ta vừa ngưng tụ thành ánh sáng công đức hộ thể, ta có thỏa mãn yêu cầu không?”

Vị phóng viên này giơ tay hỏi.

Hắn là tu luyện giả thuộc hệ thánh kỵ sĩ ở phương tây, tu luyện giả thuộc hệ này thường có lượng lớn công đức trong người. Vị phóng viên này thật may mắn, đúng lúc ngưng tụ ra ánh sáng công đức hộ thể vào tháng trước.

Lúc này, giọng của Cật Qua Thánh Quân lại vang lên trong điện thoại:

“Tu luyện hệ gì cũng không quan trọng, chỉ cần ánh sáng công đức trên người đã thành hình hộ thể là được. Tu luyện giả trẻ tuổi, ngươi tên gì?”

“Tên là Terria, ngoài ra ta còn một cái tên Hoa Hạ nữa là Hổ Bắc Đông(*).”

Phóng viên tóc vàng cao giọng nói.

(*) Hổ Bắc Đông: Hổ Siberia

Hổ Bắc Đông?

Phóng viên của nhật báo tu sĩ:

“...”

Phóng viên của trung tâm tin tức Thiên Cơ:

“...”

Đông Qua Thánh Quân:

“...”

Tên Hoa Hạ của cậu trai này là do ai đặt cho vậy? Hay chính hắn xem thế giới động vật rồi lấy đại đấy?

“Ta nhớ tên ngươi rồi, vậy hãy nói tọa độ của ngươi cho ta biết, ngoài ra một phút sau nhớ mở ánh sáng công đức hộ thể trên người lên. Ta mượn ánh sáng công đức để hiện hình tạm thời, cũng hoàn thành bài kiểm tra đối với Đông Qua.”

Cật Qua Thánh Quân nói từ tốn.

“Không thành vấn đề, Cật Qua tiền bối. Ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

Hổ Bắc Đông lớn tiếng trả lời, đồng thời cũng hô to tọa độ mà mình đang đứng bây giờ lên.

Phần cơ duyên to đùng này rơi trúng đầu hắn rồi.

Hôm nay là đúng là ngày may mắn của hắn, không lầm được.

...

Thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng đánh thức Thi và Tiểu Thải dậy.

“Tống sư huynh, Cật Qua Thánh Quân xuất hiện rồi ư?”

Thi vừa xoa mắt vừa hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Sắp ra sân rồi. Vị Cật Qua Thánh Quân kia gửi nhầm địa điểm hẹn, bây giờ hắn định dùng bí pháp mượn ánh sáng công đức của người khác để hiện hình tạm thời. Không hổ là Huyền Thánh lâu năm, thủ đoạn đa dạng thật đấy.”

“Mượn ánh sáng công đức để hiện hình ư? Mượn của ai?”

Nghe vậy, Tiểu Thải bất giác nhìn về phía sư phụ mình, dù sao thì ánh sáng công đức của sư phụ đặc sắc quá mà.

“À, mượn vị phóng viên tóc vàng trong màn hình đấy. Tên Hoa Hạ của người này là Hổ Bắc Đông, hẳn hẳn là tu luyện giả thuộc hệ thánh kỵ sĩ bên phương tây, đã ngưng tụ thành hình ánh sáng công đức hộ thể. Lát nữa Cật Qua Thánh Quân sẽ thi triển bí pháp, hiện thân từ trên người hắn.”

Tống Thư Hàng chỉ vào vị phóng viên tóc vàng trong màn hình phát sóng trực tiếp rồi giải thích cho Thi và Tiểu Thải nghe.

Vì vậy Thi, Tiểu Thải, Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục ngồi thành hàng canh giữ trước màn hình phát sóng trực tiếp.

Tống Thư Hàng nhìn vị phóng viên tóc vàng trên màn hình, trong đầu lại nghĩ đến bí pháp mượn ánh sáng công đức để hiện thân tạm thời mà Cật Qua Thánh Quân đã nói, tự dưng cảm thấy có chút quen thuộc.

…

Một phút sau.

“Đến lúc rồi.”

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Nghe vậy, Hổ Bắc Đông vội vàng phóng ánh sáng công đức hộ thể trên người mình ra.

Vì để cho Cật Qua Thánh Quân thi pháp thuận lợi, mấy vị phóng viên khác đều đứng cách xa Hổ Bắc Đông.

Ngay lúc Hổ Bắc Đông khởi động ánh sáng công đức hộ thể trên người, trên bầu trời đêm chợt có một vùng kim mang bừng sáng.

Sau đó kim mang hóa thành một dải mây lành màu vàng nối liền không dứt.

Trong dải mây lành còn loáng thoáng nghe được tiếng ca thánh khiết, lại có tiếng hoan hô và tiếng cười nói từ trong đó vang lên, đồng thời còn tản mát ra uy nghiêm mạnh mẽ.

Không hổ là thủ đoạn của Huyền Thánh lâu năm, đúng là vượt sức tưởng tượng.

Trừ tu luyện giả ra, người bình thường không hề thấy được những dị tượng này. Nếu không, trên bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện dải mây lành màu vàng lớn như vậy sẽ khiến người dân khủng hoảng mất.

Tiếp theo, dải mây lành màu vàng kia dần đáp xuống chỗ vị phóng viên Hổ Bắc Đông, mây lành rót ngược xuống trông như một cái phễu.

Hổ Bắc Đông lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, phối hợp phóng ra ánh sáng công đức trên người mình để nó phát sáng hết mức có thể, cộng minh với dải mây lành màu vàng trên bầu trời.

…

Thế giới hạch tâm.

“Ơ? Tống sư huynh, mắt ta đau quá, tinh thần lực cũng khó chịu, còn hơi chóng mặt nữa.”

Thi lên tiếng nói.

Tay cô bé dùng sức xoa mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Đừng lo, đây là do ngươi nhìn chăm chú thủ đoạn thi pháp của Huyền Thánh bát phẩm nên bị ảnh hưởng đấy. Nếu tu sĩ có tu vi thấp nhìn chằm chằm cảnh Huyền Thánh thi pháp thì sẽ không chịu nổi. Bây giờ ngươi đang xem gián tiếp qua màn hình phát sóng trực tiếp nên chỉ bị ảnh hưởng như vậy, nếu như ở ngay hiện trường chứng kiến Huyền Thánh đấu pháp, thậm chí ngươi sẽ bị hôn mê luôn đấy. Đây là màn hình phát sóng trực tiếp, ngươi chỉ cần bình tâm tĩnh thần, thích ứng một lát là ổn thôi.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Đồng thời ý niệm chợt động, hắn thông qua thánh ấn liên hệ với dấu ấn trên người Thi, sau đó truyền một luồng tiên thiên chân nguyên vào trong cơ thể cô bé, hóa giải cơn đau ở mắt và tinh thần lực.

Tống Thư Hàng biết được phần kiến thức này là nhờ lúc trải qua trận đại chiến giữa Nho gia VS tà ma Cửu U, Lệ Chi Tiên Tử nói cho hắn nghe, bây giờ nói lại cho Thi và Tiểu Thải biết.

"Nhưng trong trận quyết đấu giữa Tống sư huynh ngươi và Đông Qua Thánh Quân trước đó, tinh thần lực và ánh mắt của ta đâu có bị đau?"

Thi thắc mắc.

"Bởi vì sư phụ là Huyền Thánh dỏm mà."

Tiểu Thải nhanh miệng trả lời.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật:

"Đó là do Xích Tiêu đạo hữu thương tình nên lúc xuất kiếm đã âm thầm che chở các ngươi đấy."

Mặc dù hắn là một Huyền Thánh dỏm nhưng Xích Tiêu kiếm lại là bội kiếm của Trường Sinh Giả thứ thiệt, nếu nó thật sự bùng nổ thì có thể chém ra công kích cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm. Công kích như vậy, tu sĩ từ ngũ phẩm trở xuống vừa nhìn thấy, tinh thần sẽ đau nhức vô cùng.

"Vậy à."

Thi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại biết thêm một kiến thức mới rồi.

Lúc này, Tô thị A Thập Lục đột nhiên lên tiếng nói:

"Hửm? Các ngươi có thấy vị trí mà dải mây lành màu vàng kia đáp xuống có hơi lệch không?"

"Có vẻ hơi lệch thật... hình như dải mây lành màu vàng càng ngày càng lớn."

Tiểu Thải nói.

Tống Thư Hàng:

"Chết tiệt!"

Sở dĩ dải mây lành màu vàng kia trông càng ngày càng lớn, gần như chiếm hết toàn bộ màn hình phát sóng trực tiếp là vì thứ này đang tiến đến gần con mắt nhỏ do ánh sáng công đức biến thành mà hắn đã để lại hiện trường.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên một loại dự cảm xấu.

Ngay sau đó, màn hình phát sóng trực tiếp bỗng dưng tối đen như mực.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Thi ngơ ngác hỏi.

Tô thị A Thập Lục quay qua nhìn Tống Thư Hàng, thấy hắn đang nghệt mặt ngẩn người thế kia, trong đầu chợt nảy ra một suy đoán.

Cô nhấp một ngụm linh mạch bích trà rồi hỏi:

“Thư Hàng, đừng nói là bí pháp của vị Cật Qua Thánh Quân kia sẽ phát huy tác dụng ngay trên con mắt ánh sáng công đức do ngươi để lại ở hiện trường đấy nhé?”

Tống Thư Hàng tiếp tục đần mặt ra đấy:

“Nói thật là ta... cũng ngu người luôn rồi!”

...

Dưới chân linh sơn.

Miệng Hổ Bắc Đông há to hết cỡ, hắn xoay đầu một cách cứng ngắc, nhìn về khoảng không cách chỗ mình không xa.

Không chỉ hắn mà mấy vị phóng viên khác cùng với Đông Qua Thánh Quân cũng lộ ra vẻ mặt y thế này.

Mới vừa rồi, mắt thấy dải mây lành màu vàng giăng kín trời sắp đáp xuống trên người Hổ Bắc Đông thì nó đột nhiên... bẻ cua đi lệch vị trí, đáp xuống khoảng không cách chỗ Hổ Bắc Đông chừng trăm mét.

Đông Qua Thánh Quân vội bấm số của Cật Qua tiền bối, muốn gọi nói cho ngài ấy biết bí pháp đã hạ cánh sai địa điểm nhưng lại không kết nối được.

Đúng lúc này, chỗ dải mây lành đáp xuống có một bóng người đang chậm rãi ngưng tụ.

Đầu tiên, chỗ khoảng không đó bỗng hiện lên một đốm sáng màu vàng rực rỡ. Đó là lực lượng ánh sáng công đức ngưng tụ ở nồng độ cao.

Sau đó, lực lượng của mây lành và ánh sáng công đức hòa làm một thể. Lấy đốm sáng công đức này làm hạt nhân, ánh sáng màu vàng bắt đầu kéo dài ra.

Cuối cùng hóa thành một người.

Trên thân người này khoát đạo bào giản dị, là tu sĩ đạo gia.

Tay trái hắn cầm phất trần, tay phải cầm một thanh đoản kiếm.

Khuôn mặt cương nghị, để râu dài.

Vừa nhìn đã có cảm giác người này là cao nhân trong vạn người cũng chưa chắc có được một.

Đây chính là Cật Qua Thánh Quân đấy ư?!

Mấy vị phóng viên đứng cách đó không xa nhanh tay quay lại cảnh này. Đồng thời não bộ cũng bắt đầu tiến hành đối chiếu hình tượng Cật Qua Thánh Quân với tài liệu về những vị Huyền Thánh đã độ kiếp ngàn năm trước trong trí nhớ, muốn xem thử rốt cuộc vị Cật Qua Thánh Quân thần bí này là vị Huyền Thánh tiền bối nào.

Một vị Thánh Quân có loại khí chất xuất chúng, trang phục và ngoại hình nổi bậc thế này rất dễ nhận ra. Chỉ cần hắn từng giảng pháp lúc tấn thăng Huyền Thánh vào ngàn năm trước, nhất định có thể xác nhận được thân phận của hắn.

Chương 1151: Tấn công toàn bằng gào thét

"Ố? Hổ Bắc Đông tiểu đạo hữu, lực lượng công đức hộ thể của ngươi vừa ngưng tụ thành hình vào một tháng trước hả? Chất lượng tốt đấy nhé."

Cật Qua Huyền Thánh khen ngợi.

Thánh Kỵ Sĩ Hổ Bắc Đông nghe thế thì khóc ngất trong nhà vệ sinh:

"Cật Qua tiền bối, người hoàn toàn không hàng lâm vào ánh sáng công đức của ta mà."

"Hả?"

Cật Qua Huyền Thánh thấy lạ, hỏi ngược lại:

"Ta không nhập vào ánh sáng công đức của ngươi á? Thế ta thành hình kiểu gì?"

"Đây cũng là chuyện mà bọn ta muốn biết đấy!"

Hổ Bắc Đông khóc một dòng sông.

Nhưng lúc này, Cật Qua Huyền Thánh không có thời gian để tìm hiểu sâu về vấn đề này. Hắn phải dùng bí pháp để vượt không gian tới đây, không có thời gian để lãng phí.

Dù sao thì bí pháp cũng dùng được rồi… nhập vào ánh sáng công đức của ai cũng thế cả thôi.

Chỉ cần có thể dùng bí pháp là được.

Thừa dịp bí pháp còn chưa mất hiệu lực, hắn cần tranh thủ thời gian hoàn thành ước hẹn với Đông Qua Thánh Quân.

Cật Qua Huyền Thánh đối mặt với Đông Qua Thánh Quân, từ từ nói:

"Đông Qua, không ngờ cuối cùng ngươi cũng đi tới bước này. Nói thật, nhìn thấy khoảng khắc ngươi hiển thánh, ta đây rất vui."

"Cảm ơn Cật Qua tiền bối, ta có thể kiên trì cho tới giờ cũng là nhờ dạy bảo của tiền bối năm đó."

Đông Qua Thánh Quân trả lời với vẻ đầy nghiêm túc. Trong lòng hắn, Cật Qua Huyền Thánh chiếm một vị trí rất quan trọng.

“Bất luận thế nào… hôm nay hãy để ta thử phòng ngự chi đạo của ngươi.”

Cật Qua Huyền Thánh cười ôn hòa rồi nói.

Hắn thật sự thấy hâm mộ hậu bối Đông Qua Thánh Quân này, tên này rất cố chấp với phòng ngự chi đạo, thậm chí có trông như tẩu hỏa nhập ma vậy. Nhưng dù thế nào đi nữa Đông Qua vẫn kiên trì với đạo của mình, hơn nữa còn kiên trì tới khi hiển thánh.

Mà đạo của chính bản thân hắn… gần như đã đứt đoạn mất rồi, hắn thấy mình hoàn toàn không có hy vọng tiến thêm một bước nữa.

Tóm lại hôm nay hãy để hắn kiểm chứng phòng ngự chi đạo của Đông Qua, đây cũng coi như là điều cuối cùng là hắn có thể giúp Đông Qua.

Một tay Cật Qua Huyền Thánh cầm phất trần, tay còn lại nắm lấy đoản kiếm, từ từ nâng lên, chỉ mũi kiếm về phía Đông Qua.

…

…

Bởi vì đã có kinh nghiệm trong trận chiến Bá Tống Huyền Thánh VS Đông Qua Thánh Quân, các phóng viên vội vàng lùi đến nơi an toàn rồi lại bày máy quay ra tiếp tục ghi lại trận đấu thứ hai giữa các Huyền Thánh này.

Đồng thời, phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo, radio Tu Sĩ Thần Cương đều vắt hết óc đối chiếu tình báo giữa Cật Qua Huyền Thánh với các Huyền Thánh trong trí nhớ của bọn họ.

Nhưng mà cho dù bọn họ có đối chiếu Cật Qua Huyền Thánh với từng Huyền Thánh một trong ngàn năm nay thì vẫn không thể xác định được thân phận của đối phương…Không có một Huyền Thánh nào có tạo hình giống như Cật Qua Huyền Thánh cả.

Cật Qua Huyền Thánh đã tu thành Huyền Thánh vào một ngàn ba trăm năm trước đúng như lời Đông Qua Thánh Quân đã nói ư? Không phải Đông Qua Thánh Quân nhớ lầm đấy chứ?

…

…

“Chuẩn bị xong chưa?”

Cật Qua tiền bối thản nhiên nói, giữa trời đất có vô số ánh sáng màu vàng kim ngưng tụ ở mũi kiếm của hắn.

“Đã chuẩn bị xong, mời Cật Qua tiền bối chỉ giáo.”

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng đáp.

Một lần nữa hắn lập nên hệ thống phòng ngự của bản thân.

Khải ý + khiên pháp khí bản mệnh + pháp thuật hỗ trợ hệ thánh quang Tây pháp + Ánh sáng Thánh Kỵ Sĩ+ bí pháp kim cương thân của đạo gia + sức đề kháng củ công pháp bản thân và minh văn.

Đồng thời… ở bên dưới lớp phòng ngự còn ẩn chứa phòng ngự mạnh nhất của Đông Qua Thánh Quân -“Cương Thiết Bảo Lũy” phòng ngự tuyệt đối.

Đối mặt với vị tiền bối mà mình ngưỡng mộ, vừa lên thì Đông Qua Thánh Quân đã khởi động chế độ phòng ngự mạnh nhất của mình.

Ngay sau đó Cật Qua tiền bối liền ra tay.

Cật Qua tiền bối một tay cầm phất trần, một tay cầm đoản kiếm, mọi người đều cho rằng hắn là một cao thủ kiếm thuật hoặc là đại năng phất trần.

Nhưng khi xuất trận, Cật Qua lại tung đòn bằng tiếng hét.

“Grào grào ~~~”

m thanh như tiếng bật ra từ miệng của Cật Qua tiền bối như sấm rền, dọa các phóng viên giật nảy mình.

Trong lúc gầm lên, đoản kiếm trong tay hắn cũng phát ra một lực xung kích màu vàng kim.

Đoản kiếm bắt đầu bắn như pháo.

Ầm ầm, sóng xung kích màu vàng kim bắn thẳng vào người Đông Qua Thánh Quân.

“Hây!”

Đông Qua Thánh Quân cũng gầm lên một tiếng, dựng khiên lên, kí hiệu tượng trưng cho pháp thuật, thánh quang, bí pháp trên người đồng loạt phát sáng. Kết giới, trận pháp, vòng ánh sáng đều hiện lên trên người hắn.

Sóng xung kích đánh lên lớp phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, hai bên rơi vào thế giằng co.

“Grào grào grào ~~~”

Tiếng rống của Cật Qua tiền bối càng thêm hung mãnh.

Trong lúc gầm thét, sóng xung kích trên đoản kiếm của hắn ngày càng mạnh.

Tiếng hét càng lớn, tấn công càng mạnh!

“Hâyyyyy!!!”

Đông Qua Thánh Quân cũng không chịu yếu thế mà gầm lên, duy trì lớp phòng ngự không gì phá nổi của mình.

Trước thế công dữ dội của sóng xung kích, cơ thể bị đẩy lùi về sau, nhưng hắn vẫn duy trì phòng ngự kiên cố.

Hình ảnh chiến đấu sau đó… chính là thế này.

Cật Qua tiền bối: “Grào grào ~~”

Đông Qua Thánh Quân: “Hây!”

Cật Qua tiền bối càng hét lớn hơn: “Grào grào ~~”

Đông Qua thánh quân cắn răng : “Hây hây!!”

Cật Qua tiền bối rống tới khản cả giọng: “Grào grào grào~~~”

Đông Qua Thánh Quân không cam lòng chịu thua: “Hây hây hây!!!”

Tấn công hoàn toàn bằng gào thét.

Mà phòng ngự cũng phải hét lên thật to.

Tiếng gầm càng lớn, đòn phát ra càng mạnh!

Tương tự như thế, hét càng lớn, phòng ngự càng kiên cố!

Nếu như không phải trên người của cả hai phát ra uy áp Thánh Quân bát phẩm cường đại, nếu như không phải xung quanh hai người có thánh ấn như ẩn như hiện, nếu như không phải trong lúc giao chiến cả hai phát ra sức mạnh khủng khiếp… thì mấy phóng viên ở đây sẽ hoài nghi không biết có họ phải Huyền Thánh bát phẩm thật hay không.

Nói thật lòng…trận đấu này thật sự không hay bằng trận “một đao định thắng thua” của Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân lúc trước.

Cảnh tượng Bá Tống Huyền Thánh ra tay lúc trước mới gọi là chấn động, hỏa diễm ngợp trời bao phủ toàn trường, phàm là những nơi mà Bá Tống Huyền Thánh đi qua, cỏ cây khô héo, suối sông cạn khô, hơi nước trong không trung đều bị bốc hơi, đến cả bầu trời cũng như bị thiêu cháy.

Mà khi Cật Qua tiền bối ra tay thì chỉ có hét, sau đó sóng xung kích ở đoản kiếm càng ngày càng mạnh… Từ đầu đến cuối, động tác của hai vị Thánh Quân Cật Qua và Đông Qua đều chẳng thay đổi gì cả.

…

…

Thực ra Cật Qua Huyền Thánh rất mạnh.

Nhưng trận đấu giữa hắn và Đông Qua Thánh Quân không phải là quyết đấu, mục đích chủ yếu của hắn là thử "phòng ngự chi đạo" của Đông Qua Thánh Quân, vì thế trong lúc tấn công hắn luôn giữ chừng mực, từ từ gia tăng công kích, không phá vỡ phòng ngự của Đông Qua ngay.

Điều này dẫn tới việc các phóng viên nhìn thấy hình ảnh 'tấn công toàn bằng hò hét, tư thế của hai vị Thánh Quân không hề thay đổi, chỉ có công kích và phòng ngự thì không ngừng mạnh lên.'

"Đông Qua, ngươi đã trưởng thành thật rồi. Phòng ngự chi đạo của ngươi mạnh hơn tưởng tượng của ta đấy."

Cật Qua tiền bối tán thưởng.

"Cảm ơn Cật Qua tiền bối đã khen."

Đông Qua Thánh Quân đáp.

"Nhưng mà đánh đến đây thôi. Ta đã biết phòng ngự chi đạo của ngươi mạnh thế nào rồi, bây giờ tiếp chiêu này của ta đi."

Cật Qua tiền bối trầm giọng nói.

"Xin Cật Qua tiền bối chỉ điểm!"

Đông Qua Thánh Quân đáp.

Cật Qua tiền bối từ từ giơ phất trần lên, gắn nó vào đoản kiếm của mình, phất trần và đoản kiếm kết hợp với nhau, đuôi phất trần quấn vào đoản kiếm, hóa thành một khẩu súng thần công to đùng.

“Phất Phiền Pháo! Grào grào grào!”

Cật Qua tiền bối mở miệng, lại bắt đầu rống to.

Lần này, sóng xung kích trên đoản kiếm càng khủng bố và tập trung hơn.

Bùm!

Chỉ một phát, khiên pháp khí bản mệnh + pháp thuật hỗ trợ hệ thánh quang Tây pháp + Ánh sáng Thánh Kỵ Sĩ+ bí pháp kim cương thân của đạo gia của Đông Qua Thánh Quân đã bị phá.

Chỉ có thể dùng khải ý để miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng lần này tiếng hét của Đông Qua tiền bối càng vang hơn: “Grào grào grào ~”

“Không ổn rồi, tiếng hét của Cật Qua tiền bối lại to hơn rồi, có lẽ khải ý của Đông Qua Thánh Quân không chống đỡ nổi nữa đâu.”

Mấy phóng viên thầm nghĩ trong lòng.

Tới bây giờ, về cơ bản bọn họ cũng nắm được quy luật của Cật Qua tiền bối. Mỗi lần tiếng hét của Cật Qua Huyền Thánh to hơn cũng là lúc uy lực đòn tấn công của hắn tăng thêm một bậc.

Quả nhiên là thế.

Uy lực Phất Phiền Pháo của Cật Qua tiền bối đã tăng lên ít nhất ba phần.

Cuối cùng khải ý của Đông Qua Thánh Quân cũng không trụ nổi nữa mà vỡ tan, Đông Qua Thánh Quân bị đánh bay về sau.

Mấy phóng viên lập tức ghi lại hình ảnh quý giá này… Tuy rằng Phất Phiền Pháo này chẳng bá đạo tí nào, nhưng nó cũng như Phần Thiên Hỏa Diệm Đao của Bá Tống Huyền Thánh trước đây, chỉ một kích là đánh bay tất cả phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân.

“Bây giờ Đông Qua Thánh Quân chỉ còn cách xuất ra lớp phòng ngự cuối cùng của mình thôi!”

Tất cả phóng viên thầm nghĩ trong lòng.

Cuộc chiến của hai vị Thánh Quân này, nói thật… chẳng có gì khó đoán cả.

Quả nhiên, sau khi khải ý bị đánh tan, Đông Qua Thánh Quân liền kích hoạt lớp phòng ngự cuối cùng của mình.

“Hây! Cật Qua tiền bối, xem phòng ngự tuyệt đối Cương Thiết Bảo Lũy của ta đây, mời chỉ giáo! Hây hây hây!”

Đông Qua Thánh Quân hét lớn.

Trên người Đông Qua hiện lên ảo ảnh của một Cương Thiết Bảo Lũy, bảo vệ quanh người hắn.

“Thú vị đấy, có thể kết hợp phòng ngự của Thánh Kỵ Sĩ phương Tây với hệ thống phòng ngự của hệ tu chân với nhau, hóa thành chiêu Cương Thiết Bảo Lũy. Trong phòng ngự chi đạo người cũng được coi như nhân vật cấp bậc tông sư rồi. Hãy để ta thử cực hạn của chiêu thức phòng ngự này đi nào, grào ~~”

Cật Qua tiền bối lại hét lên lần nữa.

“Ta cũng đang muốn nhờ tiền bối chỉ giáo đây! Hây!”

Đông Qua Thánh Quân cũng hét lên.

Sau đó lại là quá trình đọ giọng của Cật Qua tiền bối và Đông Qua Thánh Quân.

“Nói thật, cảnh này chán phèo ấy.”

Mấy vị phóng viên thầm nhủ trong lòng.

Rõ ràng là cuộc chiến của các Thánh Quân, ngàn năm hiếm thấy, nhưng trong lòng bọn họ lại có chút thất vọng.

Họ cứ cảm thấy trận chiến Huyền Thánh không nên đơn điệu như thê.

Đúng là không có so sánh thì không có đau thương.

Nếu như không có trận chiến “Một đao định thắng thua” của Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân, có khi họ cũng cũng phấn khích khi xem trận đấu gào thét của hai vị Huyền Thánh này lắm ấy chứ?

“Grào grào grào!”

“Hây hây hây!”

Tiếng hét của hai vị Huyền Thánh vẫn chưa dừng lại, nhưng toàn bộ chiến trường đã bị ánh sáng màu vàng kim bao phủ, các phóng viên giờ đã không thể nào nhìn rõ thân ảnh của hai vị họ, không phân rõ ai với ai nữa.

Chỉ có thể dựa vào tiếng hét để phán đoán, hình như Cật Qua Huyền Thánh đang chiếm thế thượng phong.

Vì tiếng hét của Đông Qua Thánh Quân hơi yếu thế hơn.

Chương 1152: Chết rồi, không giải trừ bí pháp được!

Không biết là lớp phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân không trụ nổi hay là cổ họng của hắn không chịu được nữa?

Trong trận đấu ai hét to hơn người đó thắng này, cổ họng là một vũ khí rất quan trọng.

“Hy vọng hình thức chiến đấu này có thể thay đổi một chút.”

Mấy phóng viên thầm sỉ vả.

Nói thật, hai vị Huyền Thánh mà cứ hét thế này nữa thì không những tai của bọn họ sắp không chịu được nữa mà cả tâm lý cũng sụp đổ đến nơi rồi ấy.

Có lẽ đến ông trời cũng không nhìn nổi cái kiểu đánh nhau ‘tấn công toàn là hét, phòng ngự cũng toàn hét’ này nữa.

Cật Qua tiền bối đang ra sức hò hét thì đột nhiên ho khan.

“Khụ khụ khụ khụ… Chuyện gì thế này?”

Giọng nói của Cật Qua tiền bối vang lên.

Đồng thời, toàn bộ sóng xung kích màu vàng kim che phủ toàn trường tản đi… Không ngờ Cật Qua tiền bối đã kết thúc đợt công kích của mình.

Trung tâm trận quyết đấu đã biến thành một cái hố to.

Cật Qua và Đông Qua đều ở chính giữa cái hố.

Tình trạng hiện tại của Đông Qua Thánh Quân không quá tốt, “Cương Thiết Bảo Lũy” của hắn toàn là vết nứt, có vẻ như lúc nào cũng có thể vỡ ra.

Mà lúc này Cật Qua tiền bối lại đột nhiên bật ho… trạng thái này lại càng không ổn.

Đã tu luyện tới cảnh giới của hắn, tuyệt đối không thể vì hét quá lâu mà ho kịch liệt thế này được. Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, với thực lực của Cật Qua tiền bối thì chắc chắn không thể chỉ vì ho mà công kích mất khống chế được.

“Cật Qua tiền bối có biến ư?”

Mấy phóng viên vội vàng nhìn sang Cật Qua Huyền Thánh.

Chắc chắn Cật Qua Huyền Thánh đã bị ảnh hưởng gì đó thì mới ho dữ dội, đồng thời không khống chế được công kích của mình như thế.

Trong hố quyết đấu.

Cật Qua Huyền Thánh vẫn không ngừng ho, nhìn có vẻ vô cùng khó chịu.

"Cật Qua tiền bối, ngươi không sao chứ?"

Đông Qua Thánh Quân gọi. Chắc không phải là Cật Qua tiền bối đang bị thương mà vẫn cố dựa vào bí pháp để tới đây để giữ tròn lời hứa với hắn đấy chứ?

Trong lòng Đông Qua Thánh Quân thấy rất bất an.

"Ta… khụ khụ, lạ thật… khụ khụ, ta không sao, nhưng mà..."

Nói được một nửa, Cật Qua Huyền Thánh đột nhiên nghiêng đầu, bày ra một tư thế vô cùng kì lạ.

Sau đó, hắn nghiêng người về đằng sau, ngã vật ra đất: "A a a~~"

Tiếng kêu thảm trầm bổng du dương đầy quen thuộc ở quãng bốn của nam giới vang lên.

Sau khi hét thảm xong, cơ thể của Cật Qua tiền bối co giật vài cái, "chết" tươi.

Đông Qua Thánh Quân: "…"

Tất cả phóng viên có mặt tại hiện trường: "…"

Cảnh tượng này quen thế nhỉ.

Còn nhớ cách đấy không lâu, lúc Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh, trong khi đang ra vẻ uy nghiêm thì nữ đế công đức bay trên đầu hắn cũng đột nhiên hét thảm rồi ngã ra đất "chết" đi.

Đông Qua Thánh Quân và các phóng viên ở đây lập tức hiểu ra tiền căn hậu quả.

Ban đầu Cật Qua tiền bối nhờ bí pháp, mượn ánh sáng công đức của Hổ Bắc Đông, vượt qua hạn chế của không gian để từ Hoa Sơn hiển hình ở đây.

Nhưng cuối cùng Cật Qua Huyền Thánh không mượn được ánh sáng công đức của Hổ Đông Bắc.

Vậy rốt cuộc hắn đã nhập vào ánh sáng công đức của ai đây?

Lúc trước tất cả mọi người còn thắc mắc, nhưng giờ đáp án đã rõ rồi.

Chân tướng chỉ có một… Cật Qua Huyền Thánh đã nhập vào ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh. Nhưng không biết vì sao ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh vẫn sót lại đây thế này?

Chẳng lẽ còn sót lại khi Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân quyết đấu với nhau ư?

…

…

Mà trong lúc Cật Qua Huyền Thánh không khống chế được cơ thể của mình, ngã xuống rơi vào trạng thái "giả chết", trong thế giới hạch tâm, màn hình livestream đen kịt trước mặt mấy người Tống Thư Hàng cũng bình thường trở lại.

Có điều livestream không còn thị giác thượng đế nữa mà biến thành góc nhìn của Cật Qua Huyền Thánh.

Lúc này, góc nhìn của Thánh Quân là 'thông qua khe mắt, lén đánh giá phản ứng của tất cả mọi người có mặt tại đây.'

Tống Thư Hàng: …

Tô thị A Thập Lục:

"Có vẻ như đúng rồi, Cật Qua Huyền Thánh nhập vào ánh sáng công đức mà ngươi để lại ở hiện trường

"Ta đây nằm mà cũng trúng đạn."

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Thi chớp mắt:

"Vậy bây giờ chúng ta đang nhìn thấy thế giới bên ngoài thông qua góc nhìn của Cật Qua Huyền Thánh à? Giờ Cật Qua Huyền Thánh đã nằm bất động dưới đất rồi ư? Hắn bị Đông Qua Thánh Quân đánh ngã à?"

Tống Thư Hàng liên tưởng tới sở thích của mỹ nhân rắn công đức nhà mình rồi lại nhìn trạng thái 'thông qua khe hở để nhìn trộm', lập tức cho ra đáp án chính xác.

"Chắc không phải bị đánh ngã mà là đột nhiên sở thích "giả chết” tái phát nên lăn ra đất giả vờ đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Cảnh tượng Cật Qua tiền bối cường đại đang đánh nhau thì đột nhiên nằm lăn ra giả chết cũng thú vị lắm chứ.

Để người khác nếm thử cảm giác ngượng ngùng khi đột nhiên lăn ra giả chết, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện cảm giác cân bằng hẳn.

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng nảy ra một ý.

Bản thể của mỹ nhân rắn công đức xuất hiện ở sau lưng hắn. Bởi vì đã bị đánh tan mấy lần nên lần hiện thân này, kích thước của mỹ nhân rắn công đức rất nhỏ, chỉ to bằng một nửa Tống Thư Hàng.

Sau khi xuất hiện thì cô lập tức nhìn chằm chằm vào Xích Tiêu kiếm bên người hắn.

Xích Tiêu kiếm bỗng nhiên cảm thấy bứt rứt khó chịu. Nó là thần binh đấy, không phải là đạo cụ để biểu diễn trò “nuốt kiếm” có được không hả? Nó cũng có tôn nghiêm chứ.

“Cật Qua Huyền Thánh đang giả chết à?”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đặt câu hỏi với ánh sáng công đức của mình là một việc rất kỳ quái, nhưng ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng thật sự không phải dạng vừa đâu.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, hình như không hiểu câu hỏi của Tống Thư Hàng, lúc nghiêng đầu, ánh mắt của cô vẫn nhìn chằm chằm vào Xích Tiêu kiếm.

Tống Thư Hàng thở dài.

****

Dưới chân Linh Sơn.

Khoảng mười giây sau.

Cật Qua Huyền Thánh bò dậy từ dưới đất, vỗ vỗ quần áo, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vừa rồi hắn đã làm gì thế?

Tại sao đột nhiên lại co giật rồi hét thảm, sau đó ngã xuống dưới đất giả chết chứ?

Mất hết cả uy nghiêm rồi còn đâu!

“Đông Qua, chúng ta tiếp tục đi.”

Cật Qua Huyền Thánh trầm giọng nói.

Thời gian của bí pháp sắp hết, hắn định dùng một chiêu để kết thúc trận đấu ngày hôm nay, đồng thời mượn nó để lập lại uy nghiêm cho mình.

“Cật Qua tiền bối, trạng thái của ngươi vẫn ổn chứ?”

Đông Qua Thánh Quân hỏi với giọng lo lắng.

“Yên tâm đi, ta rốt ổn. Chỉ là lúc nãy hơi mất khống chế, thời gian của bí pháp không còn dài nữa, chúng ta mau kết thúc đi.”

Cật Qua Huyền Thánh nói.

Nếu như tiền bối đã nói như thế, Đông Qua chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Mượn cơ hội này, Cương Thiết Bảo Lũy của Đông Qua Thánh Quân ngưng tụ lại lần nữa, khôi phục như lúc đầu.

Cật Qua Huyền Thánh giơ tay ra phất một cái, thu phất trần và đoản kiếm lại.

Nếu như đã quyết định dùng một chiêu kết thúc trận đấu này thì tất phải lấy bản lĩnh thật sự ra.

“Tứ phương uy nghi, văn thuyết chư thiên dữ hộ trì".

Cật Qua Huyền Thánh lẩm bẩm, thánh ấn trên người hắn như ẩn như hiện, ánh sáng công đức càng ngày càng sáng, chói tới mức khiến người ta không thể nhìn rõ Cật Qua Huyền Thánh.

Vẻ mặt của Đông Qua Thánh Quân rất nghiêm túc, hắn biết chiêu tiếp theo của Cật Qua tiền bối sẽ kết thúc trận đấu. Đây cũng là chiêu cuối cùng hắn dùng để khảo thí phòng ngự chi đạo của mình.

Tới đi tiền bối! Hãy để ta chứng minh cho ngươi thấy cực hạn hiện tại của phòng ngự chi đạo.

Tất cả các phóng viên xung quanh đều lên tinh thần, cuối cùng thì cũng không còn là kiểu tấn công chỉ toàn gào thét nữa, bọn họ có thể nhìn ra, chiêu thức sắp tới đây sẽ kết thúc trận đấu này.

E là đòn tấn công này của Cật Qua tiền bối sẽ không yếu hơn Phần Thiên Hỏa Diệm Đao của Bá Tống Huyền Thánh lúc trước, thậm chí còn mạnh hơn cũng nên?

Tất cả mọi người đều đang nghĩ như thế.

Đến cả mấy người Tống Thư Hàng đang ở trong thế giới hạch tâm cũng có suy nghĩ tương tự.

“Công Đức… Đại Nhật.”

Cật Qua Huyền Thánh bình tĩnh cất giọng.

Giọng nói của hắn xuyên qua thánh ấn truyền ra ngoài, chấn động nhân tâm.

Ngay sau đó, ánh sáng công đức trên người hắn hóa thành một mặt trời thật sự, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Mặt trời đó càng ngày càng lớn, đè ép về phía Đông Qua Thánh Quân.

Chỉ vừa tiếp xúc mà Cương Thiết Bảo Lũy của Đông Qua Thánh Quân đã bắt đầu co rụt lại… thậm chí còn tan ra.

“Kết thúc rồi!”

Hai mắt của các phóng viên sáng lên.

Không hổ là Huyền Thánh lâu năm, chiêu này vô cùng mạnh mẽ, không hề yếu hơn Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của Bá Tống Huyền Thánh, thậm chí có khi còn mạnh hơn một chút ấy chứ.

Cương Thiết Bảo Lũy của Đông Qua Thánh Quân bị hòa tan như thế.

Ánh sáng mặt trời dừng lại khi chỉ còn cách Đông Qua Thánh Quân một tấc.

“Ta thua rồi.”

Đông Qua Thánh Quân nhắm mắt lại, ngay cả hắn cũng không thể nhìn thẳng vào mặt trời của Cật Qua Huyền Thánh.

“Ngươi đã làm rất tốt rồi, Cương Thiết Bảo Lũy của ngươi có thể chống cự lại Công Đức Đại Nhật của ta trong vòng ba hơi thở đã mạnh hơn dự đoán của ta nhiều rồi.”

Cật Qua Huyền Thánh cất lời.

Ngay sau đó, Công Đức Đại Nhật bắt đầu nhỏ lại, ánh sáng công đức đầy trời thu về.

Cật Qua Huyền Thánh nói tiếp:

“Có điều Cương Thiết Bảo Lũy của ngươi vẫn còn nhiều chỗ cần cải tiến, nhân lúc bí pháp chưa hết, ta sẽ truyền âm cho ngươi.”

Sau đó, Cật Qua bèn chỉ cho Đông Qua Thánh Quân biết những chỗ còn thiếu sót của Cương Thiết Bảo Lũy, đây cũng coi như là nhược điểm của Đông Qua nên tất nhiên không thể để người ngoài nghe được.

Vì thế, hắn dùng cách truyền âm nhập mật để chỉ điểm cho Đông Qua Thánh Quân.

Lại thêm một lúc nữa.

Đông Qua Thánh Quân cung kính hành lễ với Cật Qua tiền bối:

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

“Hai chúng ta cần gì phải khách sáo.”

Cật Qua Huyền Thánh gật đầu đầy hài lòng.

Sau vụ này, uy nghiêm của hắn lại tăng vù vù.

Hình tượng và phong thái của thế ngoại cao nhân lại quay về lần nữa.

“Phòng ngự chi đạo của ngươi rất khá. Cứ tiếp tục cố gắng, hy vọng ta có thể nhìn thấy ngày ngươi thăng lên Kiếp Tiên, thậm chí… hoàn thiện “đạo” của riêng mình.”

Cật Qua Huyền Thánh nhẹ giọng nói.

Sau khi nhận được sự khẳng định từ tiền bối, ánh mắt của Đông Qua có vẻ tự tin hơn hẳn.

Trong trận chiến tối nay, thứ mà hắn cần… chính là một câu khẳng định của Cật Qua tiền bối.

Có câu nói kia của tiền bối thì hắn càng tự tin hơn, tiến xa hơn trên con đường phòng ngự chi đạo.

“Thế thì chúng ta hẹn gặp lại sau nhé.”

Cật Qua Huyền Thánh kết đạo ấn, chuẩn bị giải trừ bí pháp.

“Giải!”

Cật Qua Huyền Thánh nói.

Một lát sau.

Cật Qua Huyền Thánh vẫn giữ nguyên tư thế giải trừ bí pháp.

“Cật Qua tiền bối đã đi rồi à?”

Mấy phóng viên ở đằng xa lên tiếng hỏi.

“Nhưng hóa thân công đức của hắn vẫn ở đây mà?”

Một phóng viên tò mò hỏi.

“Cật Qua tiền bối?”

Đông Qua thấy thế cũng lấy làm khó hiểu.

“Giải!”

Cật Qua Huyền Thánh lại kết đạo ấn, trầm giọng nói lại lần nữa.

Thêm một lúc nữa.

Hắn vẫn không biến mất.

Chết rồi, không giải trừ bí pháp được.

Cật Qua Huyền Thánh bắt đầu mướt mồ hôi.

Chương 1153: Đông Qua Thánh Quân hành xác Bá Tống

Từ sau khi hắn đột nhiên co giật, mất không chế mà kêu thảm rồi ngã ra đất giả chết thì trong lòng Đông Qua Thánh Quân đã có cảm giác bất an.

Mà bây giờ, nỗi bất an này đã biến thành sự thật.

“Giải!”

Hắn thử phá giải bí pháp lần cuối cùng.

Nhưng thật đáng tiếc, bí pháp vẫn hoàn toàn không có dấu hiệu bị phá giải.

Rõ ràng thời gian cực hạn của bí pháp đã hết, theo lý thuyết, cho dù hắn không chủ động phá giải thì nó cũng phải mất hiệu lực mới đúng.

Nhưng bây giờ bí pháp hoàn toàn không có vẻ gì là đã bị phá, hắn gần như bị nhốt trong hóa thân công đức này.

“Cật Qua tiền bối, ngươi vẫn ổn chứ?”

Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Cật Qua thở dài một hơi, từ bỏ việc kết đạo ấn:

“Bí pháp của ta có vấn đề rồi, sau khi nhập vào ánh sáng công đức để xuất hiện thì hóa thân này không về được nữa.”

Đông Qua Thánh Quân: “...”

Một lúc sau.

Đông Qua Thánh Quân hỏi:

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây Cật Qua tiền bối? Thời gian giới hạn của bí pháp đã hết thì nó có tự động hóa giải không?”

“Thời gian hiệu lực của bí pháp đã hết từ lâu rồi.”

Trong lòng Cật Qua vô cùng phiền muộn.

“...”

Đông Qua Thánh Quân im lặng một lúc rồi ướm lời hỏi thử:

“Cật Qua tiền bối có cần giúp đỡ gì không?”

Cật Qua cười khổ:

"Cũng chỉ đành thế thôi."

Trong trường hợp không thể phá giải được bí pháp, hết thời gian mà bí pháp vẫn không kết thúc, chỉ có một biện pháp để giải trừ bí pháp ánh sáng công đức.

Đó chính là để Đông Qua giúp đỡ đánh nổ hóa thân công đức này.

Chỉ cần phân thân công đức bị vỡ thì bí pháp tự nhiên sẽ được phá!

Nhưng đây thật sự không phải là cách phá giải mà Cật Qua tiền bối muốn… Dù sao thì khó khăn lắm hắn mới lấy lại được hình tượng và phong độ của mình.

Hơn nữa còn có một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đông Qua chuyên môn tu luyện phòng ngự chi đạo, hắn gần như dùng tất cả pháp thuật, thánh quang, phù văn, pháp khí vào phòng ngự. Vì thế… lực công kích của hắn không đủ mạnh.

Mặc dù sau khi lên đến Huyền Thánh bát phẩm, chỉ cần thuận tay tung ra một chưởng cũng có uy lực đáng sợ, đủ để dời núi lấp biển. Nhưng đối với Huyền Thánh thì đây chỉ là chuyện vặt.

Đòn tấn công của Đông Qua có lẽ là loại yếu nhất trong số các Huyền Thánh bát phẩm. Với công kích của hắn… không biết phải mất bao lâu mới có thể đánh vỡ được hóa thân công đức này đây?

Nói không chừng phải tấn công hơn trăm lần ấy chứ.

Cũng tức là mình phải đứng im một chỗ, bỏ hết tất cả phòng ngự để Đông Qua đánh hơn trăm lần thì mới được giải thoát à?

Nghĩ thôi cũng thấy tim nghẹt lại rồi.

"Tới đi Đông Qua. Ta chuẩn bị xong rồi."

Cật Qua tiền bối cắn răng nói.

"Tiền bối cứ giao cho ta đi."

Đông Qua trầm giọng đáp.

Dứt lời, hắn lại lấy pháp khí bản mệnh của mình ra – một cái khiên màu vàng. Hắn giơ tay ra phất một cái trên pháp khí, để nó khôi phục lại hình dáng là một thanh đại kiếm màu vàng kim.

Tiếp đó,vì để tăng cao uy lực đòn công kích của mình, hắn bắt đầu tự tăng thêm cho mình một số trận pháp hỗ trợ và ánh sáng của Thánh Kỵ Sĩ.

Còn có vài pháp thuật có tác dụng tăng cao hiệu quả của cả phòng ngự và tấn công, ví dụ như pháp thuật nâng cao sức mạnh, pháp thuật nâng cao thể chất. Trong ánh sáng của Thánh Kỵ Sĩ có pháp thuật tăng cao sức bạo phát trong thời gian ngắn.

Những pháp thuật này Đông Qua Thánh Quân đều biết.

Các phóng viên xung quanh thấy thế thì hai mắt sáng bừng lên. Vốn tưởng rằng trận đấu thứ hai giữa các Huyền Thánh trong năm nay đã hạ màn, thật không ngờ vẫn còn có màn đặc sắc ở phía sau.

Người luôn kiên trì với phòng ngự chi đạo là Đông Qua Thánh Quân giờ lại muốn tấn công.

Đây đúng là một kinh hỉ lớn.

…

…

Trên thực tế, Đông Qua Thánh Quân vẫn biết tấn công.

Khi hắn còn đang tu luyện theo hướng Thánh Kỵ Sĩ phương Tây, vẫn chưa quyết định chuyên nghiên cứu phòng ngự chi đạo thì cũng luyện Thánh Thẩm Phán Kiếm Thuật có bài có bản lắm.

Lúc này, vì để phá bỏ bí pháp của Cật Qua tiền bối, hắn bèn dùng luôn chiêu sở trường của mình là Thánh Thẩm Phán Kiếm Thuật.

“Thánh Quang Thẩm Phán - Thập Tự Kiếm!”

Đông Qua Thánh Quân nhảy lên, giơ cự kiếm lên thật cao, chém ra hình thập tự hoàn mỹ đúng chuẩn.

Kiếm quang thập tự cực đại phát ra từ trên thân cây kiếm màu vàng kim của hắn.

Ngón tay của Cật Qua Huyền Thánh co giật. Có một tích tắc, hắn muốn đánh lại Đông Qua theo bản năng.

Hết cách rồi, lúc tấn công Đông Qua để lộ sơ hở quá lớn. Vào khoảnh khắc khi Đông Qua thi triển Thánh Quang Thẩm Phán Thập Tự Kiếm, Cật Qua Huyền Thánh nhìn thấy tổng cộng gần một trăm sơ hở, chỉ cần đánh nhẹ một cái là có thể quật ngã Đông Qua Thánh Quân ngay.

Cũng may Cật Qua tiền bối đã dẫn ý muốn tấn công lại, hắn nhắm mắt, để mặc cho đòn đánh của Đông Qua Thánh Quân giáng xuống người mình.

Bùm!!

Dù nói gì đi nữa thì Đông Qua cũng là Huyền Thánh, một kiếm chém ra khiến đất rung núi chuyển.

Dưới chân Linh Sơn, vị trí mà Cật Qua tiền bối đang đứng lúc trước lại có thêm một cái hố lớn.

Tro bụi bay đầy trời, Cật Qua Huyền Thánh thở dài… quả nhiên đúng như dự đoán của hắn, lực công kích của Đông Qua quá yếu, một chiêu kia nhìn có vẻ cường đại nhưng không thể tạo thành sát thương lớn với hắn.

Ít nhất cũng phải đánh bảy mươi chiêu trở lên mới có thể phá vỡ hóa thân công đức này. Cũng tức là, hắn vẫn phải đứng yên bất động để Đông Qua đánh mình bảy mươi chiêu nữa.

Nhọ vãi chưởng.

Đông Qua Thánh Quân cũng biết lực công kích của mình yếu, nhưng đây là con đường mà hắn lựa chọn. So với tấn công thì hắn thích phòng thủ hơn.

Nhưng vì để Cật Qua Huyền Thánh có thể “đi” một cách dứt khoát, không để mấy phóng viên ở bên ngoài nhìn thấy tiền bối bị hắn nện, Đông Qua chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ tấn công.

Mỗi chiêu của hắn đều kèm theo hiệu ứng bụi mù và thánh quang bao phủ, cố hết sức che giấu thân thể của Cật Qua tiền bối.

“Thánh Quang Trảm Ác Kiếm, Thánh Quang Thập Tam Liên Kích, Thánh Quang Phá Tà Trảm!”

Đông Qua Thánh Quân tung ra những đòn tấn công liên tiếp đầy điên cuồng.

Từng tia kiếm quang phát nổ.

Nhất thời, dưới chân Linh Sơn tràn ngập kiếm khí và thánh quang.

Bùm bùm ầm ầm~~

Nếu chỉ nhìn hiệu ứng ánh sáng và màn cháy nổ này thì đòn tấn công điên cuồng của Đông Qua không thua kém gì Phần Thiên

Hỏa Diễm Đao của Bá Tống Huyền Thánh và Công Đức Đại Nhật của Cật Qua Huyền Thánh .

“Không hổ là Huyền Thánh bát phẩm!”

Trong đầu các phóng viên đều nảy lên suy nghĩ này. Cho dù chỉ chuyên tu luyện phòng ngự chi đạo nhưng đến lúc bạo phát, Đông Qua Thánh Quân vẫn có thể đáng sợ như thế.

…

…

Sau bảy mươi tám đòn tấn công, Đông Qua Thánh Quân dừng kiếm lại.

Cật Qua Huyền Thánh đứng trước mặt hắn mỉm cười thật từ bi.

“Ngươi làm rất tốt, Đông Qua.”

Cật Qua Huyền Thánh nhẹ giọng nói, hắn vươn tay ra, vỗ nhẹ lên vai Đông Qua.

Ngay sau đó, cơ thể của Cật Qua Huyền Thánh bắt đầu tan biến, hóa thành nhiều đốm sáng nhỏ bay đầy trời.

Cuối cùng bí pháp cũng được giải trừ rồi.

“Cảm ơn tiền bối.”

Đông Qua Thánh Quân nói với giọng đầy cảm kích.

Một khung cảnh mới hài hòa làm sao.

Thậm chí còn có khiến cho người ta có cảm giác muốn rơi lệ.

Nếu chỉ nhìn riêng cảnh này thì còn tưởng là Cật Qua tiền bối đang chúc phúc cho Đông Qua Thánh Quân trước khi đạo tiêu ấy chứ.

“Cung tiễn Cật Qua tiền bối.”

Phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo nói.

“Cung tiễn Cật Qua tiền bối.”

Mấy phóng viên khác cũng học theo, cất giọng đầy cung kính.

Một nửa cơ thể của Cật Qua Huyền Thánh đã tan thành đốm sáng, hắn nhìn mấy phóng viên một lượt, mỉm cưởi gật đầu với họ.

Nụ cười của hắn vừa từ bi vừa thân thiết.

…

…

Thế giới hạch tâm.

Mấy người Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng xong rồi.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Vì đang xem livestream dưới góc nhìn của Cật Qua Huyền Thánh nên bọn họ đành trơ mắt nhìn Cật Qua tiền bối bị Đông Qua Thánh Quân đánh bảy mươi tám kiếm mới giải trừ được bí pháp.

Chỉ nhìn thôi đã đau thay cho Cật Qua Huyền Thánh rồi.

Cũng may, cuối cùng thì kiếp nạn của Cật Qua Huyền Thánh cũng đã qua.

“Đợi đã, chẳng lẽ đây chính là ý tứ trong quẻ mà Đồng Quái Tiên Sư bốc cho mình lúc trước à? Xét trên một ý nghĩa nào đó, mỹ nhân rắn công đức cũng chính là mình. Mình sẽ bị Cật Qua Huyền Thánh nhập vào rồi bị Đông Qua Thánh Quân nện một trận á?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Ta cảm thấy… cách nói này hơi khiên cưỡng.”

“Cũng đúng. Có lẽ là do ta nghĩ nhiều, nhưng nếu như đây không xem như “ta” bị Đông Qua Thánh Quân đánh thì ta đã là người đã thật sự phá vỡ được quẻ bói bịp của Đồng Quái Tiên Sư rồi, đỉnh quá đi.”

Tống Thư Hàng lại nói:

“Trận chiến song thánh tối nay cuối cùng cũng kết thúc, điều đáng tiếc duy nhất là không nhìn thấy Cật Qua Huyền Thánh trông như thế nào. Cũng may là có phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo ở đó, biết đâu ngày mai chúng ta lại có thể tìm hiểu được thân phận của Cật Qua Huyền Thánh ở trên báo ấy chứ.”

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Thi đột nhiên kêu lên:

“Ớ? Tống sư huynh, cảnh tượng lại thay đổi rồi này?”

Chỉ thấy hình ảnh vốn có hơi mờ đột nhiên lại rõ ràng.

Tống Thư Hàng: “…”

Đã xảy ra chuyện gì thế? Đừng nói với hắn, Cật Qua Huyền Thánh vẫn chưa tan đi đấy nhé?

…

….

Dưới chân Linh Sơn.

Tất cả phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo và Đông Qua Thánh Quân đều cứng người.

Cật Qua Huyền Thánh vốn đã hóa thành nhiều đốm sáng nhỏ tản đi nhưng giờ những đốm sáng bay đầy trời này lại bắt đầu ngưng tụ lại.

Ngay sau đó, cơ thể của Cật Qua Huyền Thánh hợp lại như cũ.

Vẫn là hình tượng một người thân mặc áo bào, một tay cầm phất trần, tay kia cầm đoản kiếm.

Tuy nhiên, gương mặt của hắn có chút thay đổi. Không còn là dáng vẻ một cao nhân cương nghị với bộ râu dài nữa mà hóa thành một thanh niên mặt mày tuấn tú, phát ra cảm giác hiền lành.

Hơn nữa, hóa thân công đức của hắn bị thu nhỏ lại, cao bằng một nửa trước kia thôi.

“Bá… Bá Tống Huyền Thánh?”

Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo không nhịn được mà hô lên..

Cật Qua Huyền Thánh :

“Bí pháp vẫn chưa được giải trừ à?”

Đông Qua Thánh Quân: “…”

Ánh sáng công đức này quả nhiên có liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh.

“Tuy rằng bí pháp chưa được giải nhưng hiển nhiên có chút hiệu quả. Ta có thể cảm nhận được, hóa thân công đức đã yếu hơn rất nhiều rồi.”

Cật Qua tiền bối ngẩng đầu lên nói với Đông Qua:

“Lại lần nữa đi!”

“Tiền bối, bây giờ ngài là Cật Qua tiền bối hay là Bá Tống đạo hữu thế?”

Đông Qua Thánh Quân cẩn thận hỏi dò.

“Đương nhiên ta là Cật Qua rồi. Bá Tống? Chuyện này có liên quan gì đến hắn chứ?”

Cật Qua Huyền Thánh hỏi.

Đông Qua Thánh Quân gật nhẹ:

“Ta hiểu rồi, chúng ta tiếp tục nào!”

…

…

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn có dự cảm chẳng lành, nói không chừng hiện giờ Cật Qua Huyền Thánh đã biến thành hình dáng của hắn rồi ấy chứ.

Tiếp theo thật sự sẽ là cảnh Đông Qua Thánh Quân hành xác Bá Tống rồi.

Lúc này, mọi người không chú ý tới, ở sau lưng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên chắp hai tay lại, nhẹ giọng niệm:

“Công Đức… Đại Nhật!”

Chương 1154: Tên của cô ấy

Mấy người Tống Thư Hàng đang xem hình ảnh trực tiếp, nên không ai để ý tới thay đổi của mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng.

“Quẻ bói bịp của Đồng Quái Tiên Sư đúng là mạnh hơn tưởng tượng của ta.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Hắn vốn tưởng mình đã “kết thúc” được quẻ bói bịp của Đồng Quái tiền bối, thăng cấp thành “Tống -trâu bò- Thư Hàng” nhưng hiện tại xem ra, người cười tới cuối cùng vẫn là Đồng Quái tiền bối, hắn vẫn là hắn, là “Tống - không trâu bò nổi - Thư Hàng”.

Trong màn hình, người bị thu nhỏ lại là Cật Qua Huyền Thánh đang dùng gương mặt của Tống Thư Hàng, đứng yên không kháng cự, để Đông Qua Thánh Quân đập một trận.

Có lẽ cảnh tượng này sẽ bị phóng viên ghi lại rồi truyền đi khắp tu chân giới chỉ ngay trong ngày mai.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Không biết báo Tu Sĩ Nhật Báo ngày mai sẽ viết về ngày hôm nay thế nào nhỉ? Là “Bá Tống Huyền Thánh đánh Đông Qua Thánh Quân một trận hay là “Đông Qua Thánh Quân hành xác Cật Qua Huyền Thánh” đây?

Lúc đang nói, hắn đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút bất thường.

Thế là hắn quay đầu lại.

Sau đó mắt của hắn suýt chút thì chói tới mù luôn.

Sau lưng hắn, mỹ nhân rắn công đức hóa thành một mặt trời sáng rực, ánh sáng công đức màu vàng nhức mắt khiến người ta không thể nào nhìn thẳng suýt chút đã khiến Tống Thư Hàng mù luôn.

Đây không phải là tuyệt chiêu cuối Công Đức Đại Nhật mà Cật Qua Huyền Thánh vừa sử dụng lúc nãy à? Chiêu này không những uy lực cường đại, còn có thể sử dụng như Thái Dương quyền, làm mù mắt kẻ địch.

Tại sao mỹ nhân rắn công đức cũng biết chiêu này chứ?

“Dừng lại, mau dừng lại.”

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Uy lực của chiêu này quá cường đại, không hề thua kém Phần Thiên Hỏa Diễm Đao mà hắn và Xích Tiêu kiếm phối hợp đánh ra chút nào. Nếu như để mỹ nhân rắn công đức bạo phát Công Đức Đại Nhật thì có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi nghe được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, Công Đức Đại Nhật trên người mỹ nhân rắn công đức từ từ ngừng lại, cuối cùng giữ ở trạng thái một mặt trời có đường kính một mét.

Ánh sáng bên trên không ngừng lấp lóe, dường như có thể nổ tung bất kỳ lúc nào vậy.

Tô thị A Thập Lục, Thi và Tiểu Thải đều lùi ra sau, cách xa mỹ nhân rắn công đức.

“Thu lại đi, thu Công Đức Đại Nhật này lại trước đi đã.”

Tống Thư Hàng ra lệnh.

Bên trong mặt trời nhỏ, cơ thể của mỹ nhân rắn công đức giãy dụa.

Ước chừng ba hơi thở sau, mặt trời chói mù mắt này mới từ từ thu lại, mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng. Nốt ruồi ở khóe mắt khiến cho cô vẫn phát ra cảm giác quyến rũ ngay khi đang giả ngu.

“Cô vừa học được chiêu Công đức Đại Nhật này từ Cật Qua Huyền Thánh à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng, tuyệt chiêu tất sát của Huyền Thánh đâu phải bài tập thể dục theo đài, sao mà dễ học thế được?

Hay là… tự bản thân mỹ nhân rắn công đức đã biết chiêu này, nên sau khi nhìn thấy Cật Qua Huyền Thánh sử dụng thì kích hoạt trí nhớ của cô ấy?

Lần này mỹ nhân rắn công đức không nghiêng đầu tỏ vẻ đáng yêu nữa, nghe thấy cái tên Công Đức Đại Nhật này, cô bèn vươn hai tay xoa thật mạnh huyệt thái dương của mình.

Cô ấy đang suy tư à?

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, hắn cố uốn lưỡi, nói ra một cái tên bằng ngôn ngữ thời viễn cổ:

“@#%■ tiên tử?”

Gần đây hắn học vài câu ngôn ngữ viễn cổ, uốn đầu lưỡi cũng có bài có bản. Đây là lần đầu tiên hắn thử gọi cái tên khó đọc của mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng hy vọng gọi ra tên của mỹ nhân rắn công đức sẽ có ích cho việc kích thích trí nhớ của cô ấy.

Đáng tiếc, đến chữ cuối cùng, Tống Thư Hàng không uốn lưỡi đúng nên phát âm sai.

Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu lên, im lặng nhìn Tống Thư Hàng, đôi mắt phượng hẹp dài dường như sáng lên.

Rốt cuộc cô ấy có phản ứng rồi ư?

Tô thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng đều nhìn vào mỹ nhân rắn công đức với ánh mắt căng thẳng.

Lúc này, trên người mỹ nhân rắn công đức chợt có nhạc nền vang lên.

Cô há miệng, phối hợp với làn điệu nhẹ nhàng, từ từ nói:

“Cho dù… ta quên đi tên của ngươi, quên đi hình dáng của ngươi, nhưng ta sẽ không bao giờ quên ngươi. Nếu như ta đã có mặt trong quá khứ của người thì tương lai của ngươi, ta cũng phải tham dự tới cùng.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Thế là sao đây?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

“Chắc là lời thoại của một bộ phim nào đó rồi, hình như gần đây ta có xem qua, thấy lời thoại này quen tai lắm.”

Thi nói.

“Sư phụ, có phải người đã đọc sai tên của cô ấy rồi không?”

Tước yêu Tiểu Thải hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Có lẽ thế, nhưng cách phát âm của từ đó lạ quá, ta không uốn lưỡi được.”

Tô thị A Thập Lục:

“Nếu không thì ngươi gọi lại tên của cô ấy một lần nữa xem sao?”

Trạng thái hiện tại của mỹ nhân rắn công đức rất kì lạ…. Vì thế trong lòng Tô thị A Thập Lục hy vọng quan hệ của Tống Thư Hàng và Xà Mỹ Nhân rõ ràng, như thế tốt cho tất cả mọi người.

Tống Thư Hàng lại uốn lưỡi, thử đọc lần nữa:

“@#%◆ tiên tử? Không đúng, lại sai rồi.”

Con ngươi hẹp dài của mỹ nhân rắn công đức híp lại.

“Cô ấy có phản ứng kìa.”

Thi tinh ý phát hiện ra, khi Tống Thư Hàng đọc một nửa cái tên bằng ngôn ngữ viễn cổ kia, vẻ mặt của mỹ nhân rắn công đức có thay đổi, tuy chỉ rất nhanh.

“Có lẽ, đợi đến khi Thư sư huynh đọc đúng tên của cô ấy thì cô ấy sẽ thay đổi chăng?”

Thi lại nói.

Tống Thư Hàng nhéo mặt mình.

Sau đó hắn thử lại nhiều lần nhưng mỗi lần đọc đến chữ cuối cùng thì đều thất bại.

“Không được, nếu còn thử tiếp thì ta e đến mấy câu hiện đại đơn giản ta cũng không nói được mất, tên của cô ấy khó đọc quá.”

Tống Thư Hàng cười khổ, nói.

Trong lúc hắn nói, mỹ nhân rắn công đức ở đằng trước đột nhiên có động tác mới.

Cô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào màn hình livestream.

Trong khung hình, dưới sự nỗ lực tấn công của Đông Qua Thánh Quân, Cật Qua Huyền Thánh lại bị đánh tan một lần nữa.

Nhưng cũng như lần trước, hóa thân công đức của hắn tan ra rồi lại ngưng tụ.

Có điều cơ thể thu nhỏ chỉ bằng một phần tư lúc đầu.

“Cật Qua tiền bối, lại phải thử nữa ạ?”

Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Cật Qua Huyền Thánh: “...”

Sau mỗi lần tan ra thì lại nhỏ đi một nửa, có lẽ chết thêm vài lần nữa là có thể hóa giải được bí pháp rồi.

Nhưng nếu theo số học, nếu mỗi lần bị đánh tan lại nhỏ đi phân nửa thì sẽ thành một bài toán vô cùng vô tận mất thôi. Bớt một nửa xong lại có thể bớt tiếp một nửa, vính viễn không bao giờ về 0 được.

"Không, đừng đánh nữa."

Cật Qua tiền bối khoan thai cất lời.

"Vậy không giải trừ bí pháp thì ngài có sao không?"

Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Cật Qua đáp:

"Ta nghĩ ra rồi, ta phải mang luôn hóa thân công đức này về lại bản thể để nghiên cứu xem rốt cuộc nó bị làm sao. Có khi ta sẽ tìm ra thứ mà mình muốn từ nó."

Cật Qua đã bị nhốt trong cảnh giới Huyền Thánh quá lâu rồi, hắn vốn tưởng rằng cho tới cuối đời cũng không thể tiến thêm một bước, nhưng bây giờ hình như đã có hy vọng rồi.

Có lẽ đây là cơ duyên của hắn.

Nhưng… hắn phải hành động thật nhanh.

Bản thể vẫn còn ở Hoa Sơn, cách chỗ này rất xa. Bí pháp nhập vào hóa thân công đức tuy rằng rất tiện nhưng nếu không giải trừ kịp thời thì sẽ để lại di chứng rất mạnh.

Đây cũng là lí do mà lúc trước hắn quyết phải giải trừ bí pháp bằng được để nhanh chóng trở về.

Nhưng bây giờ suy nghĩ của hắn đã thay đổi.

Vì thế Cật Qua Huyền Thánh quyết định, mang hóa thân công đức này về bản thể luôn để từ từ nghiên cứu. Cho dù phải chịu di chứng nặng nề cũng không sao cả, nếu như lần nghiên cứu này có thể khiến hắn tiến thêm một bước, vào được cảnh giới Kiếp Tiên thì dù di chứng có lớn hơn nữa cũng đáng.

"Thời gian của ta không còn nhiều, Đông Qua, hãy kiên trì với đạo của mình. Chúng ta sẽ gặp lại sau."

Cật Qua trầm giọng nói.

Đông Qua Thánh Quân gật đầu đáp:

"Vâng, Cật Qua tiền bối, cung tiễn tiền bối."

Cật Qua Huyền Thánh mỉm cười, hóa thân công đức nhảy lên, bay về phía bầu trời.

Bay nào bay nào, bay qua núi, bay qua thảo nguyên.

Sau đó, Cật Qua Huyền Thánh cảm thấy bất thường:

“Lạ thật, có phải mình bay nhầm hướng rồi không nhỉ?”

Thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng:”...”

Phương hướng của Cật Qua Huyền Thánh không có vấn đề gì, sau khi bay một vòng tròn hắn bay thẳng tới chỗ mà mấy người Tống Thư Hàng tiến vào thế giới hạch tâm.

Không cần nói nhiều, nhất định là do chịu ảnh hưởng của mỹ nhân rắn công đức.

Chẳng mấy chốc, Cật Qua Huyền Thánh đã đáp xuống.

Tuy đứng ở vị trí của bọn Tống Thư Hàng trước khi đi vào thế giới hạch tâm, nhưng hắn không thể vào đây nên chỉ có thể nhìn quanh bốn phía.

“Tống sư huynh, huynh có muốn để hắn vào không?”

Thi hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Thế giới hạch tâm là bí mật quan trọng nhất của hắn, hắn không quen biết gì Cật Qua Huyền Thánh, tất nhiên không thể để đối phương vào đây rồi.

“Ta đi ra gặp hắn một chút, Xích Tiêu đạo hữu, ngươi đi cùng ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm:

“Thả ta ra, thả ta ra! Ta nói cho ngươi biết, ta là thần binh, ta có tôn nghiêm đấy nhé nhé nhé!”

Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu lên rồi nuốt luôn Xích Tiêu kiếm vào bụng cái ực.

Tống Thư Hàng:”...”

Được rồi, không cần hỏi ý kiến Xích Tiêu đạo hữu nữa, chỉ cần đưa mỹ nhân rắn công đức theo thì Xích Tiêu đạo hữu cũng chỉ còn cách ra ngoài cùng hắn thôi.

****

Cật Qua Huyền Thánh đứng nguyên tại chỗ cũ, đột nhiên trong lòng có dự cảm, không vội vàng đảo quanh bốn phía nữa mà ngừng lại, yên lặng chờ đợi.

Một lúc sau, hắn nhìn thấy trong không gian xuất hiện dao động.

Sau đó, một thiếu niên mặt mày tuấn tú bước ra khỏi không gian, xuất hiện trước mặt hắn. Sau lưng thiếu niên này còn có ánh sáng công đức đã hóa thành hình dáng cụ thể là một xà nữ.

Cật Qua Huyền Thánh lập tức nhận ra thiếu niên này.

Nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Dù sao mấy hôm trước đối phương cũng vừa hiển thánh, hơn nữa nội dung Huyền Thánh giảng pháp của hắn cũng rất cao siêu.

“Xin chào Cật Qua đạo hữu.”

Tống Thư Hàng thi lễ với Cật Qua Huyền Thánh một cái theo kiểu hành lễ của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tuy nhiên khóe miệng của hắn không ngừng run rẩy. Vì lúc này, Cật Qua Huyền Thánh đang mang khuôn mặt của hắn.

“Xin chào Bá Tống đạo hữu.”

Cật Qua Huyền Thánh đáp lễ lại, đồng thời hỏi hắn:

“Là Bá Tống đạo hữu đưa ta tới đây ư?”

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói:

“Không phải ta dẫn ngươi tới đây đâu, là vì lúc đạo hữu dùng bí pháp để hiện thân thì trùng hợp nhập vào ánh sáng công đức của ta.”

Cật Qua Huyền Thánh:

“Hóa ra là thế, thế thì mời đạo hữu thu ánh sáng công đức lại …”

Nói được một nửa thì hắn lập tức ngừng lại.

Tiếp đó, Cật Qua cho tay vào trong ngực áo lục lọi, cuối cùng lấy ra một quẻ thăm.

Chương 1155: Chính là bây giờ? Là ý gì đây?

Quẻ xăm này cũng giống như phất trần và đoản kiếm của Cật Qua Huyền Thánh, cho dù hắn xuất hiện trong trạng thái của hóa thân công đức thì bọn chúng cũng đi theo như hình với bóng, đây là bảo vật giữ nhà của Cật Qua Huyền Thánh à?

Hôm nay Tống Thư Hàng có hơi nhạy cảm với mấy quẻ bói, thấy Cật Qua Huyền Thánh đột nhiên móc quẻ xăm ra, khóe miệng của hắn lập co giật.

Không phải Cật Qua Huyền Thánh định xem bói đấy chứ? Kể ra thì cách phát âm của Cật Qua gần với Cật Quái, Xích Quái, Trì Quái v.v.. lắm.

“Nếu như Cật Qua Huyền Thánh muốn bốc quẻ cho ta thì hôm nay nhất định phải từ chối!”

Tống Thư Hàng thầm nhủ lòng.

Nhưng mà”...” sau khi lấy quẻ xăm ra, Cật Qua Huyền Thánh hoàn toàn không có ý định xem quẻ, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào quẻ đó mà thôi.

Mọt lúc sau, trên quẻ bói hiện lên một chuỗi kí hiệu.

Đứng ở chỗ của Tống Thư Hàng thì không nhìn rõ lắm. Hơn nữa những phù văn đó cũng không có ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ Cật Qua Huyền Thánh định bói quẻ cho chính mình à? Nhưng chẳng phải người ta vẫn “bói trời bói đất không bói cho bản thân” ư?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang nghi hoặc thì Cật Qua Huyền Thánh đã ngẩng đầu lên, nhíu mày lại.

“Cật Qua đạo hữu, có chuyện gì à?”

Tống Thư Hàng thử dò hỏi.

“Xin Bá Tống đạo hữu đợi ta vài phút.”

Cật Qua Huyền Thánh nói, sau đó hắn lại tế ra đoản kiếm, bắt đầu vẽ lên mặt đất.

Hắn đang vẽ một bảng mật mã.

Sau khi vẽ xong, Cật Qua Huyền Thánh nắm lấy quẻ xăm kia, đối chiếu với bảng mật mã.

“Phù văn đầu tiên là chữ “chính”, cái thứ hai là “là”, thứ ba là “bây”, thứ tư là “giờ”, đây cũng là chữ cuối cùng kết thúc chuỗi kí hiệu. Hợp lại là “chính là bây giờ” à?

Cật Qua Huyền Thánh lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: “...”

Cật Qua Huyền Thánh đang giải quẻ ư?

“Chính là bây giờ? Thế này là sao đây?”

Cật Qua Huyền Thánh rơi vào trầm tư.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“ Cật Qua đạo hữu, ngươi đang bốc quẻ cho chính mình à? Chẳng lẽ ngươi cũng là quái sư ư?”

Cật Qua Huyền Thánh lắc đầu:

“Không phải, bần đạo không phải là quái sư. Quẻ này... là bần đạo thắng được từ một vị đạo hữu rất kì lạ cách đây khá lâu rồi.”

“Thắng được á?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc, quẻ bói này mà cũng lấy được bằng việc thắng người ta à?

“Đúng thế, lúc đó vị đạo hữu kỳ lạ kia muốn lấy một bảo vật trên người ta đi luyện chế. Tất nhiên là ta không đưa rồi, vì thế ta với hắn cá cược với nhau một trận... Kết quả là hắn thua nên đưa quẻ thẻ này cho ta. Sáu đó, còn cho ta một bảng mật mã để giải quẻ nữa. Bây giờ nghĩ lại thì hình như vị đạo hữu kỳ lạ kia cố ý muốn tặng quẻ bói này cho ta.”

Cật Qua Huyền Thánh nói.

Theo lí mà nói, quẻ bói này đáng ra phải ở trên bản thể của hắn mới đúng, nhưng vừa nãy trong lòng hắn đột nhiên có dự cảm, thế là lại móc ra được quẻ này từ trên hóa thân công đức.

Quẻ bói này không phải là phàm vật.

“Nhưng mà “chính là bây giờ” rốt cuộc có ý gì đây?”

Cật Qua Huyền Thánh thở dài:

“Nên ta ghét nhất là mấy thầy bói cứ thần thần bí bí này, nói chuyện thì không nói hết, cứ phải nói một nửa giữ một nửa, như táo bón ấy. Nhiều lúc lại ra chiều huyền bí khó hiểu, làm người ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào.”

Tống Thư Hàng: “...”

Nói thế thì xét trong giới bói toán, Đồng Quái Tiên Sư vẫn là người có lương tâm, trước nay hắn vẫn giảng giải quẻ tượng rất rõ ràng. Quẻ cát, quẻ hung, thậm chí tính ra cái gì cũng nói hết, chưa từng giấu diếm.

“Trên quẻ này không có nội dung gì khác à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Cật Qua Huyền Thánh lắc đầu, chìa quẻ kia ra cho Tống Thư Hàng xem.

Tống Thư Hàng giơ tay ra cầm lấy quẻ, nhìn ngang nhìn dọc cũng không nhìn ra được gì. Hắn xoay người lại, đưa quẻ bói đó cho Xích Tiêu kiếm.

“Xích Tiêu đạo hữu, ngươi có nhìn ra cái gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cũng không có hiểu biết gì về quẻ bói.”

Xích Tiêu kiếm trả lời, nó chỉ là một món thần binh thôi, một thanh kiếm học xem bói thì thành ra cái gì chứ?

Tống Thư Hàng gật đầu, định đưa quẻ bói trả lại cho Cật Qua Huyền Thánh.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy quẻ bói trong tay hắn.

Mỹ nhân rắn công đức có phản ứng với quẻ này ư?

Hôm nay cô ấy có vẻ như rất hoạt bát, có khi lại có biến hóa gì cũng nên?

Nghĩ như thế, Tống Thư Hàng bèn đưa quẻ bói cho mỹ nhân rắn công đức.

Cật Qua Huyền Thánh cũng nhìn mỹ nhân rắn công đức với ánh mắt tò mò, ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh này đúng là có chỗ hơn người.

Mỹ nhân rắn công đức cầm lấy quẻ xăm, cũng nhìn lên nhìn xuống.

Sau đó, cô ấy há miệng ra.

“Rắc rắc ~~~”

Cô cắn gãy quẻ xăm giống như ăn một thanh socola. Sau khi ăn xong còn liếm môi như chưa đã thèm.

Cật Qua Huyền Thánh: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Không ngờ hắn lại ôm hy vọng với mỹ nhân rắn công đức, đúng là đần hết thuốc chữa mà.

Bây giờ quẻ bói kia bị mỹ nhân rắn công đức ăn hết rồi, có phải bồi thường không nhỉ?

Thứ này trông có vẻ không tầm thường chút nào...

Đang lúc Tống Thư Hàng mải suy tư thì mỹ nhân rắn công đức đã uốn éo đi tới bên cạnh Cật Qua Huyền Thánh.

Tiếp đó cô ấy vươn tay ra đặt lên người hắn.

“?”

Cật Qua Huyền Thánh lấy làm khó hiểu.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy cơ thể của mình mềm nhũn ra. Sau đó nữa, bí pháp phụ thân được giải trừ... Hóa thân công đức của hắn trở biến thành ánh sáng công đức, quay về trong cơ thể của mỹ nhân rắn công đức.

Cơ thể vì bị đánh tan nhiều lần mà thu nhỏ của mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng khôi phục nguyên trạng.

“Đợi chút đã, xin đợi một chút, ít nhất cũng phải để ta làm rõ “chính là bây giờ” rốt cuộc có nghĩa gì đã chứ. Cho ta thêm ít thời gian đi.”

Cật Qua Huyền Thánh kêu lên.

Hắn cảm thấy rất có thể quẻ bói đó có liên quan đến mỹ nhân rắn công đức kỳ lạ của Bá Tống Huyền Thánh.

Đáng tiếc, mỹ nhân rắn công đức hoàn toàn không cho hắn cơ hội.

Bí pháp phụ thân bị cưỡng chế phá giải, hóa thân công đức biến mất, ý thức của Cật Qua Huyền Thánh về lại bản thể.

“...”

“...”

Ở trên Hoa Sơn xa xôi.

Một đạo nhân tay cầm phất trần, tay kia cầm đoản kiếm mở bừng mắt ra, sắc mặt tái nhợt.

“Mình đã dùng bí pháp trong thời gian quá dài, cũng may không để lại di chứng gì lớn.”

Hắn giơ tay lấy đan dược từ trong ngực ra rồi nuốt xuống.

Lúc lấy đan dược, một quẻ bói rơi ra từ trong ngực áo của hắn.

Cật Qua Huyền Thánh nhặt quẻ bói ấy lên.

Trên quẻ bói có thêm một chuỗi phù văn, cũng giống như lúc nãy, sau khi phiên dịch xong thì có nghĩa “chính là bây giờ”.

“Rốt cuộc thì câu này có nghĩa gì đây?”

Cật Qua Huyền Thánh đau cả gan.

Chính là bây giờ... Nếu xét theo nghĩa mặt chữ thì chỉ lúc ta và Bá Tống Huyền Thánh hoặc ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh gặp nhau ư?

Lúc gặp nhau xảy ra chuyện gì nhỉ?

“Không được, ta phải đi gặp Bá Tống Huyền Thánh mới được.”

Cật Qua Huyền Thánh thầm nghĩ.

Hắn cảm thấy có lẽ hy vọng tấn thăng lên Kiếp Tiên của mình nằm trên người vị Bá Tống Huyền Thánh kia.

Vừa nãy rõ ràng quẻ xăm có phản ứng với Bá Tống Huyền Thánh hoặc ánh sáng công đức của hắn...

Nghĩ tới đây, Cật Qua Huyền Thánh tung người dậy, bay về phía xa.

Sau khi bay lên trời, Cật Qua Thánh Quân lập tức biến lại thành bản thể thật sự của mình.

Một con cá voi khổng lồ hiện ra trên bầu trời đêm.

Hắn không phải tu sĩ nhân loại mà là một con cá voi có huyết mạch thần thú đã tu luyện thành người.

Bản thể của hắn có kích thước bằng một hòn đảo nhỏ.

Hơn nữa, bên dưới cơ thể to lớn là những cái móng vuốt to khỏe, toàn thân được bao bọc trong lớp vảy lân cứng cáp, trông rất oai phong.

Sau khi hóa ra bản thể, Cật Qua Huyền Thánh thi triển độn pháp, phóng nhanh như tên bay.

****

Ở bên kia.

Mỹ nhân rắn công đức trở lại như lúc đầu, thậm chí Tống Thư Hàng cảm thấy hình như cô ấy còn mạnh hơn trước một chút. Chẳng lẽ sau khi lấy lại hóa thân công đức từ chỗ Cật Qua Huyền Thánh thì cô ấy còn nhận được chút tiền lời nữa à?

Sau khi trở lại như cũ, mỹ nhân rắn công đức nhập vào người Tống Thư Hàng, khiến cho Xích Tiêu kiếm cũng bị đưa vào trong đó luôn.

Chuyện hôm nay cũng coi như đã kết thúc.

Tô thị A Thập Lục hỏi:

“Bây giờ đi đâu đây?”

“Thi và Tiểu Thải ở lại thế giới hạch tâm của ta nghỉ ngơi một hôm. Ta muốn về nhà ở thành phố Văn Châu xem sao, nhưng giờ cũng muộn rồi, hay là tìm một nơi để nghỉ ngơi trước nhé”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô thị A Thập Lục đột nhiên nói:

“Ta muốn đi ngắm biển.”

“Ngắm biển? Bây giờ á?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô thị A Thập Lục:

“Ừm.”

“Được, chúng ta đi ngắm biển.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem bản đồ:

“Thành phố Văn Châu nằm giáp biển, chúng ta cứ đi thẳng theo hướng này, nếu thuận lợi thì có lẽ sẽ tới biển trước khi trời sáng.”

“...”

“...”

Tốc độ của hai người nhanh hơn dự đoán, khoảng ba giờ sáng họ đã tới nơi rồi.

Hai người tìm một bãi cát không người, từ từ đáp xuống.

Tâm trạng của A Thập Lục rất tốt, cô cởi dép ra, đi chân trần trên bãi cát mềm mại, những ngón chân bóng loáng lún vào trong cát.

Gió biển thổi qua, khiến mái tóc ngắn của cô tung bay.

Tống Thư Hàng đi sau lưng cô, những ngọn gió thổi qua còn mang theo cả mùi hương ngọt ngào trên người A Thập Lục.

“A Thất nói hắn bắt đầu độ kiếp rồi.”

A Thập Lục đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Với thực lực của A Thất tiền bối, thiên kiếp tấn thăng lục phẩm chắc chắn không làm khó được hắn. Dù có là thiên kiếp hiện đại hóa thì A Thất tiền bối cũng sẽ có cách đối phó thôi.”

“Ừm.”

A Thập Lục gật đầu.

Danh xưng “mạnh nhất trong ngũ phẩm” của Tô thị A Thất là do hắn tự giành lấy bằng cây đao trong tay mình, với thực lực của hắn, nhất định có thể bình an vượt qua thiên kiếp từ ngũ phẩm tấn thăng lên lục phẩm.

A Thập Lục ngồi xuống, nhặt một vỏ sò rồi dùng sức ném nó xuống biển lớn.

Vỏ sò như mũi tên dời khỏi dây cung, bắn vào trong biển sau đó thì nổ tung, giống như một tảng đá bị vứt xuống biển vậy.

A Thập Lục phủi cát trên tay xuống, khóe miệng cong lên, sau đó duỗi lưng một cái.

Cô đột nhiên nói:

“Thư Hàng, chúng ta xuống bắt cá đi! Bắt một con thật to đem về, được không?”

Tống Thư Hàng:

“Được thôi, cô định bắt con cá to cỡ nào?”

“Càng to càng tốt.”

A Thập Lục nói nhỏ, vứt giày lên bãi cát rồi chạy về phía biển.

Tống Thư Hàng phất tay thu giày của cô vào trong vòng tay pháp khí rồi cũng đi theo.

Lúc đôi chân nhỏ nhắn của Tô thị A Thập Lục chạm vào nước… nước biển chảy qua từng kẽ chân, cuốn hết đất cát trên chân cô đi.

Cô thả người nhảy lên, lao vào trong nước.

Tống Thư Hàng chỉ có thể theo sát phía sau:

“Này ~~ Thập Lục, đợi ta với.”

…

…

…

Chương 1156: Cá Voi To Quá, Một Nồi Hầm Không Hết

Tống Thư Hàng không ngờ khả năng bơi lặn của Tô Thị A Thập Lục lại xuất sắc như thế, cô như một mỹ nhân ngư, sau khi vừa nhảy xuống nước thì đôi chân nhỏ trắng nõn lay động rồi nhanh chóng bơi ra xa.

Ngay cả quần áo cũng không kịp cởi, Tống Thư Hàng chỉ có thể cố gắng hết sức mà bơi theo.

A Thập Lục càng bơi càng nhanh, càng lặn càng sâu, cô sử dụng pháp môn giúp nín thở, thân hình nhanh nhẹn dạo quanh dưới đáy biển.

Sau khi Tống Thư Hàng đuổi theo được chốc lát thì tạm thời dừng lại.

Hắn chưa từng học qua pháp môn giúp nín thở, tuy rằng chỉ bằng thực lực tứ phẩm của hắn, dù không hô hấp trong thời gian dài cũng không thành vấn đề, có điều nín thở không phải là một việc làm người ta dễ chịu gì.

Cũng may trước kia hắn học được một tiểu pháp thuật có tên ‘Quy Tức Thuật’ từ chỗ Bạch Tôn Giả, hắn nhanh chóng vẽ một phù văn lên lòng bàn tay, thi triển Quy Tức Thuật trên người mình.

Sau đó hắn tiếp tục theo sát A Thập Lục bơi xuống sâu dưới đáy biển.

Cũng không biết đã lặn được bao xa…

Đột nhiên, A Thập Lục đảo vòng phía sau một tảng đá ngầm rồi biến mất trước mặt Tống Thư Hàng.

“Thập Lục?”

Tống Thư Hàng dùng phương thức truyền âm nhập mật để liên hệ với Tô Thị A Thập Lục.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục lại không trả lời.

Tống Thư Hàng vội vàng tăng tốc lặn xuống chỗ tảng đá ngầm kia.

Sau đó hắn nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục ngồi dựa vào đá ngầm, thân thể bồng bềnh, đôi chân mảnh khảnh đong đưa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ au, sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng tiến đến thì cười khẽ.

“Mệt à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu.

“Vậy tìm được con mồi rồi ư?”

Tống Thư Hàng cẩn thận bơi đến bên cạnh Thập Lục, tiếp tục truyền âm hỏi.

Trong lúc nói chuyện.

Ào ào ào ~~

Tống Thư Hàng nghe được một loạt tiếng động kỳ quái.

Hắn phóng tầm mắt nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền đến… Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy dường như phương xa có một bóng dáng hình rồng màu trắng đang vọt đến cực nhanh.

“Rồng?!”

Tống Thư Hàng bất giác hỏi.

“Ừ.”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Lúc này, con rồng trắng kia đã càng bơi càng xa, sau đó nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Không ngờ có thể nhìn thấy rồng trắng ở nơi này, vận may của chúng ta thật không tệ.”

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì.

Tiếp đó, cô kéo ống tay áo Tống Thư Hàng để đứng lên. Nhưng khi đứng được một nửa, thân thể cô lại lay động theo dòng hải lưu.

“Ta không nhúc nhích được, cõng ta bơi một lát đi.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Vừa rồi không phải cô bảo không mệt sao?”

Tống Thư Hàng cười nói, tiếp đó hắn xoay người cõng Tô Thị A Thập Lục lên.

"Hứ."

Tô Thị A Thập Lục hừ nhẹ một tiếng, đầu tựa vào vai Tống Thư Hàng.

Khóe mắt cô nhìn về phía rồng trắng rời đi.

Về chuyện của rồng trắng... Bởi vì một giao ước nên tạm thời cô không thể nói cho Tống Thư Hàng biết. Vậy nên, tạm thời cứ giấu thêm một thời gian nữa vậy.

Giờ rồng trắng phải đến Long Vương Điện, thân phận của Tô Thị A Thập Lục không thích hợp đến đó vì nó là cấm địa của hải tộc.

Lúc rồng trắng rời đi đã mang theo toàn bộ năng lượng của cô, cho nên cô mới suy yếu như vậy, qua hồi lâu cũng chưa khôi phục lại được.

...

...

"Chúng ta về bờ à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục:

"Không, chúng ta còn chưa bắt được cá cơ mà. Chúng ta lặn thêm chút nữa đi, chờ sau khi ta khôi phục một chút thì chúng ta lại bắt một con cá thật to!"

Tống Thư Hàng:

"Ha ha, được rồi, bắt cá to ơi là to, càng to càng tốt."

Nếu A Thập Lục đã muốn một con cá to thì cứ tiếp tục tìm xem sao.

Dưới đáy biển, loài cá hình thể lớn cũng không hiếm thấy.

Tốt nhất là thịt ngon một xíu.

Tìm thử xem có thể tìm được loài cá dài hơn một mét hay không.

Tống Thư Hàng cõng A Thập Lục, sau đó tế ra bảo đao Bá Toái, bắt đầu qua lại như con thoi dưới đáy biển.

"Nhanh lên, nhanh lên, con cá phía trước trông có vẻ rất lớn kìa."

A Thập Lục vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng:

“Bám chặt vào.”

Bảo đao Bá Toái tăng tốc, phóng về phía con cá thoạt nhìn có vẻ dài hơn một mét kia.

Cũng chẳng biết con cá này có thể ăn được hay không, dù sao thì cứ đuổi theo trước đã rồi nói.

Chỉ là việc hoạt động dưới đáy biển rốt cuộc vẫn không bằng trên đất liền, hơn nữa biển cả là sân nhà của cá. Tống Thư Hàng cõng A Thập Lục đuổi theo, lại đột nhiên bị mất dấu con cá kia.

“Nếu không một hồi gặp con cá to hơn thì ta trực tiếp chém một đao nhé?”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“Vậy thì có gì hay chứ? Chúng ta phải bắt sống mới vui.”

“Vậy dùng công năng thánh ấn, trực tiếp trói chúng nó lại.”

Tống Thư Hàng nói.

“Làm vậy chán lắm, dùng hai tay đuổi bắt mới vui. Dù sao thì chúng ta cũng có việc gì gấp, xem như chơi đùa đi, luyện tập trình độ ngự đao phi hành của ngươi nữa.”

Tô Thị A Thập Lục:

“Í ~ Chỗ đó lại có một con cá lớn kìa, chúng ta mau lên.”

…

…

…

Dưới tiền đề không sử dụng các loại năng lực ăn gian như ‘đao ý, đao khí, thánh ấn’, bắt cá đúng là một kỹ thuật sống.

“Ngự đao phi hành của ngươi còn chưa đủ linh hoạt đâu.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng:

“Ôi trời, bởi vì ‘Đao Độn - Bá Vương’ cô dạy ta là kiểu bộc phát theo đường thẳng đó.”

“Cũng đúng.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ta thử đuổi theo thêm lần nữa, nếu lại không được, chúng ta đành đổi cách bắt cá khác vậy.”

Tống Thư Hàng nói.

…

…

Mười lăm phút sau.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngu người.

Hai người ‘bắt’ được một con cá to ơi là to.

Con cá này đặc biệt lớn, kích cỡ tựa như một hòn đảo nhỏ vậy.

Được rồi, nghiêm túc mà nói, tên này không phải ‘loài cá’, tên này là một con cá voi biến dị.

“Ha ha ha, Bá Tống đạo hữu, các ngươi đang bắt cá à, ha ha ha, không ngờ ta lại bị các ngươi bắt thế này.”

Con cá voi lớn kia phát ra tiếng cười hô hố rất quái dị.

Tống Thư Hàng nhìn con cá voi còn lớn hơn hải đảo kia mà cảm thấy nghẹn họng.

Tên này là ai vậy?

Vừa tới đã ra vẻ như có quen biết với mình ấy.

“Được rồi, Thập Lục. Con cá này đủ lớn rồi.”

Tống Thư Hàng cười khan nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“Cá voi không phải cá, hơn nữa lớn như vậy thì một nồi hầm không hết.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Cá voi lớn:

“…”

“Ừm, lớn như vậy, một nồi đúng là hầm không hết. Có điều không sao cả, có thể chia ra làm vài nồi để hầm, ngon lắm ớ!”

Lúc này, một giọng nói ngốc nghếch đột nhiên truyền đến từ bên cạnh mấy người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và cá voi lớn đều kinh hãi nhìn sang bên cạnh.

Đặc biệt là cá voi lớn Cật Qua Thánh Quân, lấy thực lực bát phẩm của hắn vậy mà lại không hề phát hiện kẻ khác đến gần, chuyện này đúng là đáng sợ.

Lúc hai người một cá voi quay đầu lại thì nhìn thấy một vị nho sinh đang cười ngây ngô đứng bên cạnh. Tóc tai hắn bù xù, quần áo lộn xộn, giày trên chân cũng chỉ còn lại có một chiếc.

Chỉ là trên người hắn có 'tiên năng' mạnh mẽ đang tuôn trào, thỉnh thoảng nhấc lên một đợt sóng triều đáng sợ.

Kiếp Tiên cửu phẩm!

Lúc này, nho sinh cười ngớ ngẩn kia đang chảy nước miếng nhìn cá voi, lặp lại lần nữa:

"Ngon lắm ớ!"

Vảy cá toàn thân Cật Qua Thánh Quân đều dựng ngược lên.

Trong ánh mắt của đối phương tràn đầy dục vọng trắng trợn, đó chính là thật sự muốn cắt hắn ra, chia làm vài nồi để hầm!

"Đạo hữu đừng làm bậy, tại hạ Cật Qua Đạo Nhân, tu luyện đại công đức, có giao tình thâm hậu với Nho môn. Ta quen biết rất nhiều vị hành giả của Nho môn, đều là người một nhà!"

Cật Qua Thánh Quân la lớn lên.

"Nho môn?"

Nho sinh si ngốc kia nghiêng đầu suy tư.

"Nho gia, Nho gia… Hu hu hu hu…"

Đột nhiên, thư sinh si ngốc kia khóc òa lên, sau đó lao điên cuồng về phía xa.

Thực lực của hắn mạnh mẽ đến cực điểm, nước biển không cách nào ngăn cản hắn. Hắn đấu đá lung tung khiến nước biển tách thành hai. Ở nơi hắn vọt qua, nước biển chổng ngược lên, dựng đứng thành một bức tường nướcx.

Cứ như vậy, thư sinh si ngốc khóc lóc ầm ĩ càng đi càng xa, chẳng mấy chốc đã biến khỏi tầm mắt mấy người Tống Thư Hàng.

Cật Qua Thánh Quân thở phào nhẹ nhõm.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn thật sự cảm thấy mình sẽ bị cắt ra mang đi hầm.

Trái Đất thật nguy hiểm mà, quả nhiên hắn vẫn nên trở về hành tinh của mình thì hơn.

Tống Thư Hàng nhìn nho sinh đi xa, chỉ cảm thấy dáng dấp của đối phương trông rất quen mắt. Hắn cẩn thận lục lọi trong trí nhớ của mình rồi đột nhiên ánh mắt sáng lên.

“Người đứng đầu mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân, Đạo Tử.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hắn từng nhìn thấy pho tượng mười ba Kiếp Tiên Nho gia trên quảng trường ở Bạch Vân thư viện của Nho gia. Bức tượng Đạo Tử đứng đầu kia giống y hệt vị nho sinh si ngốc mới bỏ chạy kia.

Nho gia, Nho môn. Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Giữa hắn và Nho môn cũng có nhân quả rất sâu. Nếu như vị nho sinh si ngốc này thật sự là Đạo Tử, vậy đợi sau khi trở về, hắn sẽ nói việc này cho Hằng Hỏa Chân Quân biết.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía con cá voi quái dị còn to hơn cả hòn đảo nhỏ trước mắt:

“Cật Qua đạo hữu?”

Không ngờ Cật Qua Thánh Quân lại là một con cá voi khổng lồ.

Hơn nữa đối phương thật đúng là cố chấp, ngàn dặm xa xôi chạy từ Hoa Sơn tới đây… là vì một quẻ lúc trước ư?

Tô Thị A Thập Lục tựa trên lưng Tống Thư Hàng, đôi mắt cô khép hờ, mệt mỏi rã rời.

“Bá Tống đạo hữu, à ha, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cật Qua Thánh Quân cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Trùng hợp cái con khỉ ấy.

Có điều nói đi thì cũng phải nói lại.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn rõ toàn bộ diện mạo của Cật Qua Thánh Quân, đột nhiên trong lòng hắn nảy ra chút gì đó.

Nguyên hình cá voi này của Cật Qua Thánh Quân được bao phủ bởi “vảy cá voi” dày đặc, lại có lợi trảo cường tráng, đỉnh đầu còn có chiếc sừng sắc nhọn. Thậm chí bên dưới vảy cá còn cất giấu xúc tua trông rất giống mực.

Đây hoàn toàn là loại khuôn mẫu quái thú đóng vai phản diện, cho vào phim hoạt hình thì thế nào cũng bị siêu nhân điện quang tẩn cho một trận nhừ tử.

Có điều đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là… dáng vẻ của Cật Qua Thánh Quân khiến Tống Thư Hàng cảm thấy rất quen mắt.

Ý thức của hắn chìm vào trong đan điền bản mệnh của mình.

Ở nơi đó, một viên hư đan hình cá voi mập đang lười biếng lơ lửng trong đan điền bản mệnh, hấp thụ dinh dưỡng từ thân thể Tống Thư Hàng, tranh thủ sớm ngày hoàn thành việc phát triển, trở thành ‘hư đan tứ phẩm’ chân chính.

Tống Thư Hàng phát hiện hư đan hình cá voi mập của mình giống với Cật Qua Thánh Quân hơn sáu mươi phần trăm.

Thật trùng hợp.

“Được rồi, Bá Tống đạo hữu. Ta là cố ý tới đây tìm ngươi.”

Cật Qua Thánh Quân ho khan một tiếng, nói:

“Nguyên nhân thì ngươi biết rồi đó, ta rất để bụng về kết quả một quẻ trước đó. Ta luôn cảm thấy nguyên nhân quẻ kia xuất hiện là bởi vì ta và Bá Tống đạo hữu, hoặc là nói ánh sáng công đức của ngươi tiếp xúc với nhau.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Được rồi, Cật Qua đạo hữu, ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào đây?”

Chương 1157: Muốn Biết Nhiều Tin Tức Hơn, Mời Trưng Cầu Ý Kiến…

“Nói thật, ta cũng không biết phải nhờ Bá Tống đạo hữu giúp ta thế nào nữa.”

Cật Qua Thánh Quân ngửa mặt nhìn lên bầu trời, nói một cách buồn bã.

Bản thân Cật Qua cũng không có manh mối gì về quẻ [chính là bây giờ!] kia. Chỉ biết quẻ kia chắc chắn có quan hệ với Tống Thư Hàng hoặc là ánh sáng công đức của hắn, thậm chí nói không chừng có thể giúp hắn tìm được cách đột phá cảnh giới, trùng kích vào cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm. Nhưng phải làm thế nào thì hắn hoàn toàn không biết.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương:

“Vậy Cật Qua đạo hữu, ngươi tới tìm ta thì hẳn là đã có ý tưởng gì đó đúng không?”

Đừng để ta biết là do ngươi nóng đầu nên đã tìm ngay tới cửa nhé?

“Kỳ thực ta cũng không có ý tưởng gì, chỉ là nóng đầu nên trực tiếp tìm tới các ngươi.”

Cật Qua Thánh Quân nói với vẻ chân thành.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ta còn có thể đậu xanh rau má cái gì đây? Ta cũng rất tuyệt vọng đây này.

“Vì vậy, ta có một suy nghĩ.”

Cật Qua Thánh Quân nói:

“Nếu như Bá Tống đạo hữu không chê, ta muốn ở cùng một chỗ với Bá Tống đạo hữu trong khoảng thời gian này. Ta cam đoan sẽ không quấy rầy cuộc sống của Bá Tống đạo hữu, ta chỉ yên lặng nán lại bên cạnh ngươi, làm một kẻ vô hình. Nếu thật sự không được, vậy ngươi cứ xem như bắt được một con cá lớn đi nha?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Với hình thể cỡ đảo nhỏ này của ngài thì sao có thể làm kẻ vô hình được đây?

Hơn nữa, một vị Huyền Thánh mạnh mẽ nán lại bên cạnh mình, đây là muốn trở thành đèn lân với độ sáng bao nhiêu đây hả?

Còn nữa, trên người Tống Thư Hàng có rất nhiều thứ không muốn để người ngoài biết. Một vị Huyền Thánh ở bên cạnh hắn một tấc không rời thì không được riêng tư chút nào.

“Không được ư?”

Cật Qua Thánh Quân ra vẻ đáng thương.

Tống Thư Hàng:

“Nói sao đây nhỉ… Cật Qua đạo hữu, đây mới là lần thứ hai ngươi và ta gặp mặt. Quan hệ giữa ta và ngươi cũng không tốt đến độ có thể ở cùng nhau đâu.

Cật Qua Thánh Quân cười khổ, thực ra thì hắn cũng biết điểm này. Thế nhưng quẻ thăm kia liên quan đến việc hắn có thể bước vào cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm hay không, vì vậy… dù là mặt dày mày dạn thì hắn vẫn tìm đến Tống Thư Hàng.

Thậm chí trong lòng hắn đã đưa ra dự tính xấu nhất, dù cho Tống Thư Hàng cự tuyệt để hắn bên cạnh thì hắn cũng phải mặt dày bám theo. Đến lúc đó, hắn bị mắng thì nghe, đánh thì chịu, Bá Tống đạo hữu cũng không thể đuổi hắn đi được.

So với cơ hội tấn chức Kiếp Tiên cửu phẩm, da mặt tính là cái đếch gì!

Tống Thư Hàng thấy ánh mắt kiên định của Cật Qua Thánh Quân thì đau hết cả đầu. Hắn có thể đoán được dự định của Cật Qua Thánh Quân, chắc là tên này định bám riết lấy hắn đây mà.

Nếu như không muốn để tên này dính lấy mình thì tốt nhất là nghĩ cách giải quyết phiền phức của đối phương trước đã, ít nhất thì cũng phải giải được ý nghĩa của quẻ bói kia.

Sau khi suy tư một lát, Tống Thư Hàng hỏi:

“Cật Qua đạo hữu, trì dữ thuật của ngươi có trình độ như thế nào?”

“Ha ha, đây là sở trường của ta đó. Hơn nữa trong tay ta còn có đan dược chữa trị với hiệu quả đặc biệt mạnh, tên là Long Kình đan, hiểu quả khôi phục siêu tốt.”

Cật Qua Thánh Quân vội vã tự chào hàng bản thân.

Hắn cho rằng Tống Thư Hàng đang muốn bàn điều kiện với hắn.

Long Kình đan kia có lai lịch không nhỏ, là Cật Qua Thánh Quân dùng thánh huyết của chính mình để luyện chế. Trên người hắn mang huyết thống thần thú, sau khi chiến đấu với kẻ khác thường khó tránh khỏi việc bị thương. Hắn cũng không lãng phí máu tươi sau khi bị thương. Dứt khoát đem về mở lò luyện đan, đan dược luyện ra có hiệu quả rất tốt.

“Đã vậy thì ta có một bí pháp, có thể thử một lần xem sao, nói không chừng sẽ giải mã được quẻ bói kia của ngươi.”

Tống Thư Hàng nói.

Cật Qua Thánh Quân:

“Dùng bí pháp giải mã quẻ bói ư?”

Không phải Bá Tống đạo hữu muốn hù ta đó chứ? Trên đời này làm gì có loại bí pháp này.

“Tóm lại là cứ để ta thử một lần đi. Cật Qua đạo hữu ngươi chuẩn bị sẵn trì dũ thuật và Long Kình đan để đề phòng bất trắc đi nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Cật Qua Thánh Quân gật đầu.

“Ngươi lại muốn sử dụng bí pháp kia à?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi, cô biết bí pháp giám định của Tống Thư Hàng, lúc sử dụng sẽ phun ra rất nhiều máu.

“Cứ thử xem sao, trình bây giờ khả năng khống chế của ta đối với bí pháp này đã mạnh hơn trước kia rồi, nếu như cái giá cần trả quá lớn thì ta sẽ ngừng bí pháp ngay lập tức.”

Tống Thư Hàng đáp.

Cùng với việc hắn càng ngày càng hiểu rõ bí pháp giám định, giờ hắn đã không cần lo về chuyện bàn tay bất cẩn đập lên mặt đất rồi phun máu đến chết vì giám định cả Trái Đất nữa.

Tống Thư Hàng thu hồi găng tay trên tay phải, sau đó vươn tay đặt trên thân thể của Cật Qua Thánh Quân.

Hắn cũng không biết quẻ thăm kia của Cật Qua Thánh Quân vẫn còn, hắn còn tưởng rằng quẻ thăm đã bị mỹ nhân rắn công đức nhai hết nên không giám định quẻ thăm kia mà trực tiếp giám định bản thể của Cật Qua Thánh Quân luôn.

Phát động bí pháp giám định.

Trên cánh tay của Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện mấy vết thương, lượng máu chảy ra cực lớn, từng dòng máu bắn ra ngoài

Đồng thời trong mắt hắn có phù văn màu vàng tuôn ra, rơi xuống thân thể của Cật Qua Thánh Quân.

Phù văn màu vàng trên người Cật Qua Thánh Quân hóa thành một chiếc đồng hồ, kim đồng hồ quay ngược…

Một lát sau, phù văn màu vàng trở về trong con ngươi của Tống Thư Hàng. Mà trên người Tống Thư Hàng bắt đầu xuất hiện nhiều vết thương hơn, sâu cạn đầu đủ, trong nháy mắt đã nhuộm hắn thành huyết nhân.

Cật Qua Thánh Quân trừng to hai mắt ra nhìn, hắn chưa từng nhìn thấy bí pháp nào tà môn như vậy. Lượng máu chảy ra của Bá Tống đạo hữu khiến hắn cảm thấy đặc biệt ngại ngùng, bởi vì đám máu tươi này toàn là vì hắn mà chảy ra.

“Hộc hộc, trì dũ thuật.”

Tống Thư Hàng thu tay về, kêu lên.

Cật Qua Thánh Quân đã chuẩn bị sẵn sang từ lâu, bảy tám trì dũ thuật điên cuồng hạ xuống người Tống Thư Hàng liên tiếp, trị hết vết thương của hắn. Đồng thời Cật Qua Thánh Quân lại lấy ra một viên đan dược màu đỏ thẫm nhét vào trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy đan dược nhưng không lập tức nuốt vào. Vết thương trên người hắn thoạt nhìn thì nghiêm trọng, nhưng thực tế đều là bị thương ngoài da. Bảy tám trì dũ thuật rơi xuống đã khiến chúng lành hẳn rồi.

Chỉ là vẫn còn đau đớn, đau muốn chết luôn.

Đồng thời, tin tức thuộc về Cật Qua Thánh Quân bắt đầu tràn vào trong đầu hắn.

[Cá voi Cật Qua, thánh hào Cật Qua Thánh Quân, đạo hiệu Song Toàn Đạo Nhân, cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm đỉnh phong. Có được huyết thống thần thú cá voi biến dị, tu luyện ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’ (bản chưa hoàn thành) từ công pháp ‘tít tít tít tít’ còn sót lại, hiện bị vây hãm ở cảnh giới bát phẩm, mãi mà không thể đột phá.]

Từ kết quả giám định thì thánh hào của Cật Qua Thánh Quân lại không phải đạo hào của hắn, thật thú vị.

‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’, lần đầu tiên Tống Thư Hàng nghe đến bí pháp này.

Nhưng người sáng tạo môn công pháp này nhất định rất trâu bò. Đến bây giờ, lúc Tống Thư Hàng sử dụng bí pháp giám định, gặp phải tình huống ngay cả tin tức đều không thể giám định ra được thì thông thường đều dính đến Trường Sinh Giả cả, hơn nữa phần lớn là loại đại năng Trường Sinh Giả vẫn còn sống.

Có điều dường như môn công pháp này vẫn chưa hoàn thành thì phải?

Đây chính là nguyên nhân Cật Qua Thánh Quân vẫn luôn bị vây ở cảnh giới bát phẩm, không thể tiến thêm được ư? Thế nhưng có thể tấn chức tu sĩ Huyền Thánh, mỗi một người đều là kẻ thiên tư tung hoành trong cùng thế hệ, nếu ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’ còn chưa hoàn thành, lấy thực lực của Cật Qua Thánh Quân thì hoàn toàn có thể tự mình ra tay, bổ sung bộ công pháp này. Dù bộ phận mình bổ sung vào không bằng trình độ của người tạo ra nó, nhưng dù sao cũng tốt hơn là kẹt mãi ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm chứ nhỉ?

Thậm chí lùi một bước mà nói, Cật Qua Thánh Quân hoàn toàn có thể chuyển sang tu luyện những công pháp khác, chọn công pháp đến thẳng Kiếp Tiên khác cũng được.

Tống Thư Hàng tò mò nhìn Cật Qua Thánh Quân, chẳng lẽ Cật

Qua Thánh Quân không cân nhắc đến việc hoàn thiện môn công pháp này ư?

Cật Qua Thánh Quân:

“Bá Tống đạo hữu có kết quả chưa?”

“Cật Qua đạo hữu, ngươi không nghĩ đến chuyện hoàn thiện công pháp của mình, hoặc là chuyển sang tu luyện những công pháp khác ư?”

Tống Thư Hàng trực tiếp hỏi.

Thân hình của Cật Qua Thánh Quân khựng lại, bí pháp của Bá Tống Huyền Thánh đúng là lợi hại, thậm chí ngay cả chuyện công pháp của hắn không hoàn chỉnh cũng cảm ứng ra được ư? Lại nói, quả thực trong nháy mắt vừa rồi, hắn có cảm giác như mình bị lột sạch, không còn chút bí mật gì.

Bí pháp này đúng là lưu manh, về sau tuyệt đối không thể để tay Bá Tống Huyền Thánh sờ đến thân thể thuần khiết của mình nữa, Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó hắn đáp:

“Bá Tống đạo hữu không biết rồi, không phải ta không muốn chuyển qua tu luyện công pháp khác, mà căn bản là ta không có cách nào chuyển được.”

Thở dài, Cật Qua tiếp tục nói:

“Công pháp ta tu luyện cực kỳ mạnh, người sáng tạo kia quả thật là lấy góc độ từ trên nhìn xuống toàn bộ tu luyện giả của chư thiên vạn giới để sáng tạo ra bộ công pháp này. Công pháp này cường đại mà lại bá đạo, lúc ta tu luyện đến cảnh giới Huyền Thánh, cơ thể của ta bị biến đổi chỉ thích hợp với bộ công pháp này, không cách nào chuyển sang tu luyện công pháp khác được. Về phần bổ sung cho nó ấy à, ta căn bản không có bản lĩnh này. Vị trí của người sáng tạo công pháp quá cao, thậm chí đến việc chắp vá tạm bợ ta cũng không làm được.”

Có đôi khi, người sáng tạo công pháp quá trâu cũng là một chuyện rất trời đánh.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, xem ra muốn giải quyết vấn đề của Cật Qua Thánh Quân thì còn cần nhiều tin tức hơn nữa. Quan trọng nhất là… hắn cần tin tức liên quan đến quẻ thăm kia.

Vì vậy, Tống Thư Hàng tiếp tục yên lặng thúc giục bí pháp giám định, đồng thời trong đầu nghĩ đến hình dáng của quẻ thăm kia, còn có kết quả của quẻ [chính là bây giờ].

Chẳng mấy chốc lại có một phần tin tức hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

[‘Chính là bây giờ - nên hãy thành thật hỏi ra vấn đề của ngươi! Công pháp ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’ dừng bước ở cảnh giới bát phẩm, nếu muốn thu được nhiều tin tức hơn, mời trưng cầu ý kiến từ đóa hoa của thiên đình viễn cổ: @#%× Tiên Tử .]

Tống Thư Hàng:

“…”

Chính là lúc này, nên hãy hỏi ra vấn đề của ngươi? Đây chính là kết quả của quẻ thăm kia ư?

Ngoài ra, hắn cũng nhớ đến một việc, @#%× Tiên Tử cũng tu luyện bí pháp công đức. Bắc Phương Đại Đế đã từng lỡ lời nói rằng: ‘Tiểu hữu, tại sao hình thái ánh sáng công đức của @#%× lại xuất hiện trên người ngươi thế?’

Lúc đó, Bắc Phương Đại Đế ngộ nhận mỹ nhân rắn công đức thực thể hóa sau lưng Tống Thư Hàng là hình thái ánh sáng công đức của @#%×.

Nhưng hiện tại, vấn đề tới rồi.

Mỹ nhân rắn công đức bây giờ vẫn là hình thái thực thể hóa của ánh sáng công đức.

Kỳ thật trong lòng Tống Thư Hàng hoài nghi, không biết ánh sáng công đức của mình có phải thủ đoạn phục sinh của @#%× tiên tử hay không?

Nhưng ít ra trước mắt thì mỹ nhân rắn công đức còn không có đủ năng lực giao lưu trao đổi hoàn chỉnh với người khác.

Giờ cô ấy biết giả chết, biết nuốt kiếm, trong thời gian giả chết sẽ phát ra một đoạn ngắn của mấy bộ phim truyền hình, nhưng chính bản thân cô chưa từng tiến hành giao lưu thật sự với Tống

Thư Hàng.

Trưng cầu ý kiến của cô ấy thì có thể hỏi ra được cái gì chứ?

Quên đi, còn nước còn tát, cứ thử xem sao, dù sao thì cũng không tốn đồng nào.

Tống Thư Hàng suy tư, ý niệm khẽ động, triệu hoán mỹ nhân rắn công đức ra.

Chương 1158: Cá Voi Bì Bì, Chúng Ta Đi!

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, lần này cô khá là nghiêm túc, khéo léo hào phóng hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không biết sở thích 'giả chết, nuốt kiếm' của cô rốt cuộc là sở thích của @#%× Tiên Tử trước kia hay là sở thích tiến hóa ra sau khi cô trở thành ánh sáng công đức nữa.

Sau khi triệu hoán cô ra, Tống Thư Hàng xoay người, mặt đối mặt với mỹ nhân rắn công đức.

Tiếp đó, hắn thử dùng phương thức giao lưu tinh thần để tiến hành trao đổi với mỹ nhân rắn công đức, kể lại chuyện về 'Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật' cho cô nghe.

Hết cách rồi, chung quy không thể tiến hành giao lưu bằng ngôn ngữ trước mặt Cật Qua Thánh Quân được, nếu vậy sẽ bị xem là kẻ có bệnh, sau đó bị Cật Qua Thánh Quân dùng ánh mắt 'quan tâm' mà nhìn ngươi đắm đuối.

Một lát sau…

Giao lưu tinh thần cùng mỹ nhân rắn công đức, không bất ngờ gì mấy, cuối cùng đều là thất bại.

Chí ít thì giai đoạn hiện tại, mỹ nhân rắn không có cái chức năng 'giao lưu' này.

Tống Thư Hàng thở dài, đã như vậy, phải 'trưng cầu ý kiến' của mỹ nhân rắn công đức về vấn đề của 'Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật' thế nào đây?

Dường như mỹ nhân rắn công đức hiện nay chỉ có phản ứng bản năng đối với một vài sự vật mà thôi.

Chẳng hạn như giả chết, nuốt kiếm, gặm quẻ bói kia vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên: "Đúng rồi, có thể lợi dụng phản ứng theo bản năng của cô ấy chăng?"

Nếu cô sinh ra phản ứng bản năng với một vài sự vật, vậy cứ lợi dụng điểm này!

Vì vậy, Tống Thư Hàng nói với Cật Qua Thánh Quân:

“Cật Qua đạo hữu, có tiện biểu diễn công pháp của ngươi không?”

Hắn không có nói ra tên công pháp của Cật Qua Thánh Quân, tránh cho gây nên phiền toái không cần thiết. Dù sao, nếu có người vỗ lên người mình một cái là biết luôn cả thứ mình tu luyện là công pháp bí mật gì thì đáng sợ quá rồi.

“Biểu diễn? Không thành vấn đề.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Tiếp đó, hắn bắt đầu thi triển ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’ ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Trong lúc bộ công pháp thần kỳ này vận chuyển, trên thân thể Cật Qua Thánh Quân hiện lên một vùng ánh sáng công đức, khiến thân thể khổng lồ của hắn nhuộm thành màu vàng.

Tống Thư Hàng phát hiện, ánh sáng công đức của Cật Qua Thánh Quân khác với ánh sáng công đức của tu sĩ bình thường, ánh sáng công đức của hắn đã hòa làm một với cơ thể, tuy hai mà một.

Như vậy, dù có tích lũy nhiều ánh sáng công đức hơn nữa thì ánh sáng công đức của Cật Qua Thánh Quân cũng không cách nào thực thể hóa.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Cật Qua Thánh Quân không cách nào chuyển sang tu luyện những công pháp khác.

Tiếp đó, Cật Qua Thánh Quân lại biểu diễn vài loại pháp thuật trong ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’.

Ví dụ như chiêu kinh điển ‘Công Đức – Đại Nhật’, cùng với một bộ quyền pháp quỷ dị, đặc biệt là lúc thân thể cá voi mập của Cật Qua Thánh Quân sử dụng bộ quyền pháp này thì có vẻ đặc biệt quái dị.

Bởi vì là biểu diễn, nên pháp thuật của Cật Qua Thánh Quân thi triển đều điểm đến thì ngưng, chiêu ‘Công Đức – Đại Nhật’ có uy lực mạnh mẽ cũng chỉ xuất hiện vài đường nét khái quát rồi tản đi.

Sau khi thi triển nhiều loại pháp thuật, Cật Qua Thánh Quân bắt đầu biểu diễn bí pháp ‘hóa thân công đức’.

Có điều lúc hắn biểu diễn được một nửa thì dừng quá trình thi pháp lại.

Chiêu bí pháp này là ánh sáng công đức nương nhờ trên thân người khác, biến thành ‘hóa thân công đức’, nhất định phải có người phối hợp mới được. Mà ở đây, có thể phối hợp với hắn dường như cũng chỉ có ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh hơi quỷ dị… Cật Qua Thánh Quân từng trúng chiêu một lần, trong thời gian ngắn hắn không muốn trúng chiêu lần nữa.

Mà lúc Cật Qua Thánh Quân sử dụng bí pháp ‘hóa thân công đức’, Tống Thư Hàng cảm giác được mỹ nhân rắn công đức sau lưng mình có phản ứng.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay bắt đầu thi pháp, thứ thi triển chính là bí pháp ‘hóa thân công đức’ mà Cật Qua Thánh Quân biểu diễn được một nửa thì dừng lại kia.

Hơn nữa, mỹ nhân rắn công đức thi triển bí pháp bản đầy đủ, cũng không phải là loại mà Cật Qua Thánh Quân chỉ thi triển một nửa vừa rồi. Quả nhiên, mỹ nhân rắn công đức đã biết mấy pháp thuật này từ lâu, giống như lúc trước cô sử dụng ‘Công Đức – Đại Nhật’, là vì cô vốn biết pháp thuật kia, lại bị Đông Qua Thánh Quân ảnh hưởng, giúp thắp sáng ô kỹ năng lần nữa.

Cật Qua Thánh Quân thấy thể thì lập tức mở to hai mắt:

“Bá Tống đạo hữu, chẳng lẽ ngươi cũng từng học ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’?”

Nếu không phải vậy thì sao Bá Tống đạo hữu có thể khống chế nữ đế công đức thực thể hóa, sử dụng bí pháp ‘hóa thân công đức’ một cách hoàn chỉnh cơ chứ?

Thế nhưng rõ ràng Bá Tống Huyền Thánh không tu luyện bộ công pháp kia.

Chờ đã, lẽ nào Bá Tống Huyền Thánh đã mở ra một con đường mới?

Nhất định là vậy, vậy nên quẻ bói kia của mình mới nảy sinh phản ứng với Bá Tống Huyền Thánh!

Cật Qua Thánh Quân càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Tiếp đó, trong lúc hắn đang suy tư, bí pháp của mỹ nhân rắn công đức đã thi triển thành công, ý chí của cô phủ xuống Cật Qua Thánh Quân!

Tại đây, ngoại trừ Tống Thư Hàng thì cũng chỉ có Cật Qua Thánh Quân là có được ánh sáng công đức. Trên người Tô Thị A Thập Lục bây giờ, ngay cả một tia ánh sáng công đức cũng không có.

“Ơ? Chờ chút đã!”

Cật Qua Thánh Quân kinh hãi:

“Đừng giáng lâm vào người ta, ta tu luyện ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật’, trạng thái thân thể đều đã xảy ra thay đổi. Ánh sáng công đức của ta đã hòa vào thân thể, giáng lâm trên người ta sẽ rất phiền toái… A a a, fuckkk ~~”

Lúc nói được một nửa, ý chí của mỹ nhân rắn công đức đã cưỡng ép giánh lâm vào ánh sáng công đức của Cật Qua Thánh Quân.

Sau đó, mỹ nhân rắn công đức cùng Cật Qua Thánh Quân bắt đầu giằng co.

Trên thân cá voi to lớn của Cật Qua Thánh Quân có ánh sáng công đức hiển hiện, muốn ngưng tụ thành dáng vẻ của mỹ nhân rắn công đức. Có điều chẳng mấy chốc những bộ phận biến hóa đều bị ép khôi phục lại.

Hiệu quả của pháp thuật ‘hóa thân công đức’ là mượn ánh sáng công đức của người khác hiển hóa ra hóa thân của mình.

Nhưng vấn đề là Cật Qua Thánh Quân cùng ánh sáng công đức là một thể. Kể từ đó, mỹ nhân rắn công đức miễn cưỡng phủ xuống thì sẽ khiến cả người hắn chuyển hóa thành ‘hóa thân công đức’.

Đây chính là trạng thái rất phiền toái.

“Bá Tống đạo hữu, mau giải trừ bí pháp đi.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Không ổn, lại gây phiền phức rồi.

Hắn quay đầu nhìn về phía mỹ nhân rắn công đức.

Lúc này trên người mỹ nhân rắn công đức vang lên nhạc nền, rồi phát ra giọng nói khí phách của một cô gái:

"Veni! Vidi! Vici! Ta đã đến! Đã thấy! Đã chinh phục!

Đây là lời thoại của bộ phim nào thế?

…

…

Cứ như vậy, mỹ nhân rắn công đức tiếp tục cưỡng ép thúc giục bí pháp, muốn giáng lâm trên người Cật Qua Thánh Quân. Cật Qua Thánh Quân liều mạng chống cự, cự tuyệt ý chí của mỹ nhân rắn công đức hàng lâm.

Thân thể Cật Qua Thánh Quân vẫn còn ở trạng thái cá voi, vô cùng to lớn.

Trong lúc giằng co, biển cả đều sôi trào. Sóng lớn gào thét, thân hình Tống Thư Hàng không vững, bị quật vào khiến hắn liên tiếp lui về phía sau.

Tống Thư Hàng cười khổ, trước tiên hắn đưa Tô Thị A Thập Lục vào thế giới hạch tâm để tránh bị ảnh hưởng đến.

"To chuyện rồi." Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thật mệt tim.

Mỗi khi đến lúc thế này, hắn lại đặc biệt nhớ Bạch Tôn Giả.

Nếu có Bạch Tôn Giả gần như không gì không làm được ở đây, nói không chừng có thể thuận lợi giải quyết vấn đề này. Nếu thật sự không được thì Bạch tiền bối two cũng tốt, tuy rằng Bạch tiền bối two ra điều kiện hơi nhiều, nhưng rất đáng tin cậy.

Giữa lúc Tống Thư Hàng mệt tâm không thể tả, trong hư không, có một vết nứt không gian được mở ra.

Sau đó, một cái chân bước ra từ vết nứt không gian kia.

Vị đại năng này xuyên qua không gian mà đến, còn chưa hiện thân, hàn ý che trời lấp đất đã tuôn ra trước một bước.

Hàn ý thuần khiết từ trong vết nứt không gian phủ xuống… Phàm là sự vật tiếp xúc với hàn ý đều bị đóng băng toàn bộ, bao gồm cả sóng biển.

Trong nháy mắt, toàn bộ hải vực nơi Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân ở đều bị đóng băng.

“Ha ha ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, cô đã tìm được gần đủ dược liệu Băng Phách đan rồi. Cũng chỉ còn lại có một vị thôi, hiện tại cô đi lấy nó với ngươi, sau đó mở lò luyện đan, trị hết thương thế cho con gái vị cố hữu của ngươi đi.”

Giọng nói êm tai từ tính vang lên.

Sau đó, Bắc Phương Đại Đế bước ra từ vết nứt không gian.

Đại Đế vẫn đẹp trai như ngày nào, khuôn mặt tinh xảo như tượng băng. Lại có khí lạnh kèm theo sau lưng, tôn lên mái tóc dài màu bạc của ngài.

Lúc Đại Đế không cười chính là một mỹ nam loại hình lạnh lùng. Khi hắn mỉm cười thì chẳng khác nào ánh mặt trời mùa đông, đặc biệt sưởi ấm lòng người.

Dù sao thì chính là rất đẹp trai.

Đợi Đại Đế đã nhiều ngày, rốt cuộc thì hắn cũng gom đủ tài liệu cho Băng Phách đan.

Tống Thư Hàng cũng không kinh ngạc khi Đại Đế có thể định vị chỗ của mình. Điện Hàn Đông của Bắc Phương Đại Đế vẫn còn nằm trong thế giới hạch tâm của mình.

Mặc khác, Đại Đế tới thật đúng lúc!

Lấy thần lực của hắn, có lẽ sẽ tách được Cật Qua Thánh Quân và mỹ nhân rắn công đức ra.

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên, đang chuẩn bị xin Bắc Phương Đại Đế giúp đỡ.

Bắc Phương Đại Đế bước ra không gian.

Tiếp đó, hắn liếc mắt liền nhìn thấy cảnh tượng mỹ nhân rắn công đức ‘đại chiến’ với Cật Qua Thánh Quân.

Tình hình chiến đấu thoạt nhìn không tốt lắm, bởi vì mỹ nhân rắn công đức ở vào bên bị áp chế.

Trong lòng Bắc Phương Đại Đế lập tức khó chịu.

“Kình quái to gan, dám động đến hảo hữu @#%× Tiên Tử của cô, muốn chết à!”

Sắc mặt Đại Đế trầm xuống, không chút do dự vươn tay vỗ một chưởng về phía Cật Qua Thánh Quân.

Có thể động thủ là tuyệt không đứng đó nói nhảm, cường giả thời đại viễn cổ đều có thói quen đánh trước nói sau. Trước tiên đánh cho ngươi chịu phục cái đã, có cơ hội thì mới nói đạo lý sau. Còn lỡ như đánh chết ấy hả, thế thì không cần nói đạo lý nữa.

Cật Qua Thánh Quân ngu người, không hiểu sao mà nằm cũng trúng đạn.

Tống Thư Hàng thấy thế thì vội vàng la lên:

"Chờ đã, tiền bối, hiểu lầm, hiểu lầm thôi."

Nhưng tốc độ ra tay của Bắc Phương Đại Đế nhanh bực nào. Lời Tống Thư Hàng còn chưa nói hết, thì một chưởng kia của Đại Đế đã vỗ lên người Cật Qua Thánh Quân.

Ầm!

Hàn ý phong tỏa cả không gian

Đóng băng vạn dặm.

Cật Qua Thánh Quân dính chưởng, bị đông thành một tảng băng.

Hàn ý thấu xương bỏ qua phòng ngự, cưỡng ép xâm nhập vào cơ thể Cật Qua Thánh Quân. Thậm chí ngay cả ý thức của Cật Qua Thánh Quân cũng trở nên chậm chạp dưới một chưởng kia.

Trong lòng Cật Qua Thánh Quân vừa bi thương lại tủi thân.

Lúc này trong lòng hắn có mười vạn chữ ĐẬU MÓA viết hoa, thật sự muốn in ra dán lên mặt Tống Thư Hàng và Đại Đế.

"Hiểu lầm?"

Bắc Phương Đại Đế thu tay lại, quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

Mà lúc này, bởi vì trúng một chưởng, Cật Qua Thánh Quân ý thức trì trệ lập tức mất đi ưu thế trong trận đối kháng ý chí kia.

Ý chí của hắn bị mỹ nhân rắn công đức đánh đến hoa rơi nước chảy.

Sau hai hơi thở.

Mỹ nhân rắn công đức cưỡng ép giáng lâm vào thân thể hắn thành công, bí pháp 'hóa thân công đức' thi triển thành công.

Thân hình cá voi to lớn kia của Cật Qua Thánh Quân bắt đầu thay đổi, có điều thân thể hắn cũng không hóa thành dáng vẻ của mỹ nhân rắn công đức mà biến thành hình dạng mỹ nhân rắn cưỡi một con cá voi khổng lồ.

Cá voi Pipi*, chúng ta đi!

(*) Một mẫu figure hình cá voi béo ú cưỡi sóng biển

Chương 1159: Đừng Lãng Phí Cơ Thể Của Ngươi, Giao Cho Ta Đi

Tống Thư Hàng lặng lẽ ngắm nhìn mỹ nhân rắn cưỡi cá voi trước mắt, trông cô chơi khá là high, cảm xúc trong lòng hắn lẫn lộn, không biết phải hình dung như thế nào.

Nói ra thì hắn thật sự rất là có duyên với những thứ như “Cá voi” này.

Nhà hắn ở đường Bạch Kình; hắn có một đạo hiệu gọi là Bạch Kình Đao Khách; công pháp hắn tu luyện là Cự Kình Thiên trong “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công”; hắn đã từng cưỡi một con cá voi lớn bay lượn khắp bầu trời biển Đông, bây giờ ánh sáng công đức của hắn cũng cưỡi một con cá voi lớn bơi như điên trên biển.

@#%× Tiên Tử giống như một đứa trẻ ham chơi, tay cô chỉ về hướng đông, con cá voi như Pipi bản phóng đại lập tức bơi như điên về phía đông, sóng biển cuộn trào.

Chẳng qua không cần lo cô sẽ chạy xa, sau mười lăm mười sáu hơi thở, cô sẽ lại chỉ huy con cá voi lớn bơi như điên về.

Đúng vậy. . . Là bơi như điên về, mà không phải bơi từ từ về đây.

Bản thể của Cật Qua Thánh Quân vốn có sẵn bốn cái móng vuốt, có thể lướt sóng mà đi, khi chạy khá là trơn trượt.

“Cho nên chuyện gì đang xảy ra thế này, tiểu hữu có thể giải thích cho cô một chút không?”

Bắc Phương Đại Đế xoa nhẹ huyệt thái dương, hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài, hắn kể lại từ đầu đến cuối những chuyện liên quan tới “Cật Qua Thánh Quân” cho Bắc Phương Đại Đế nghe.

Bao gồm chuyện công pháp của Cật Qua Thánh Quân tội nghiệp kia là “Phiên bản chưa hoàn thiện”, cùng với quá trình việc bản thân hắn có ý đồ muốn kích hoạt phản ứng bản năng của mỹ nhân rắn công đức, lại bất cẩn hại Cật Qua Thánh Quân một vố.

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

“Tiền bối, ngươi có cách nào tách Cật Qua đạo hữu và cô ấy ra không?”

Tống Thư Hàng hỏi nói.

“Cô chỉ biết một chút về công pháp công đức thôi chứ không nghiên cứu quá sâu. Chẳng qua yên tâm đi, loại “Hóa thân công đức” này chỉ là một loại bí pháp, có thời gian hiệu lực. Chờ đến khi thời gian hiệu lực của bí pháp chấm dứt thì họ sẽ sẽ tự mình tách ra, không cần lo lắng.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Theo đó, Đại Đế lại nói:

“Kỳ thật, chuyện liên quan tới công pháp của @#%× Tiên Tử, các ngươi có thể hỏi cô, cô có biết một chút.”

“Hở?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bắc Phương Đại Đế.

“Năm đó, @#%× Tiên Tử cũng bị kẹt ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm rất lâu, thật ra công pháp phía sau của cô ấy, là do vài vị đạo hữu của Thiên Đình viễn cổ đồng tâm hiệp lực, giúp cô bổ sung hoàn chỉnh. Cô, Trình Lâm, Tống đầu gỗ, Kim Long đều tham dự vào quá trình bổ sung môn công pháp này. Trong đó, Kim Long thiên phú cao nhất, cô ấy còn căn cứ vào công pháp của @#%× Tiên Tử, sáng tạo ra nhiều loại bí pháp kéo dài, trong đó có một loại bí pháp, hầu như có thể so với phép phục sinh, ngay cả cô cũng phải hâm mộ thiên phú trên con đường này của Kim Long.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng nói:

“Nhìn trời ~”

Không ngờ công pháp của @#%× Tiên Tử là do các ông lớn của Thiên Đình viễn cổ giúp cô bổ sung đầy đủ.

“Ngươi học câu cửa miệng này khi nào vậy hả? Câu cửa miệng này có độc đấy, sửa cho sớm đi.”

Mắt Bắc Phương Đại Đế trợn trắng, hắn khá là mẫn cảm với câu cửa miệng này —— con rùa ngu ngốc bên cạnh suốt ngày cứ kêu nhìn trời, nhìn trời, đến mức hắn cũng thường xuyên không kềm được mà ngẩng đầu lên nhìn trời, lúc ngẩn người, lúc suy nghĩ vấn đề, lúc nhàm chán thì sẽ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời. Đối với rùa ngốc thì đây chẳng qua là câu cửa miệng, còn bản thân Đại Đế thì thật sự có tật “Nhìn trời” rồi.

Tống Thư Hàng nói:

“Thỉnh thoảng mới dùng thôi, bởi vì ta có cảm giác so với những câu như “Đậu xanh”, “Đậu má”, không phải câu cửa miệng “Nhìn trời” này nghe có văn hóa hơn sao?”

“Tốt nhất là cứ sửa miệng sớm đi, nếu không ngày nào đó ngươi cũng sẽ bị tật “Nhìn trời thật”, lúc đó thì đã muộn rồi.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Nhìn trời thật ư?”

Tống Thư Hàng theo thói quen ngẩng đầu lên nhìn trời, rơi vào trầm tư.

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

Xem ra đã hết thuốc chữa thật rồi, Thư Hàng tiểu hữu đã bị tật “Nhìn trời thật”. Bây giờ lúc Thư Hàng tiểu hữu suy nghĩ chuyện gì đó thì đã hình thành thói quen ngẩng đầu lên nhìn trời, lại thêm một người bị trúng độc.

“Tiền bối à, ngươi có thể chỉ Cật Qua đạo hữu xem giai đoạn tiếp theo hắn ta nên tu luyện thế nào không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đây là do hắn có cảm giác mình lỡ chơi “Cật Qua đạo hữu” một vố nên trong lòng thấy áy náy, nên mới thay Cật Qua đạo hữu hỏi Bắc Phương Đại Đế thử xem sao.

Còn Bắc Phương Đại Đế có muốn dạy hay không thì không phải chuyện Tống Thư Hàng có thể ảnh hưởng rồi. Thứ quan trọng nhất tu chân giới chính là “Công pháp”, muốn có được “Công pháp” thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý trả giá đắt.

Nếu như Bắc Phương Đại Đế thật sự nổi hứng muốn chỉ bảo Cật Qua Thánh Quân thì cái giá phải trả đương nhiên do là một mình Cật Qua Thánh Quân gánh vác rồi.

“Chỉ điểm công pháp tu luyện thì không được, dựa theo ước định giữa cô và các đạo hữu khác, phần phía sau của môn công pháp này chỉ có @#%× Tiên Tử được quyền truyền thụ cho những người khác, cô và những người hợp tác khác như Kim Long, Tống đầu gỗ chỉ có thể sử dụng một phần của “Bí pháp công đức” hoặc dựa trên cơ sở đó sáng tạo ra bí pháp cần thiết. Chẳng qua. . . cô có thể chỉ điểm con cá này một chút, cho hắn tìm ra con đường tu luyện đúng đắn về sau.”

Bắc Phương Đại Đế khẽ cười nói.

Dứt lời, hắn nhìn qua “Cật Qua Thánh Quân” ở phía xa.

Công pháp mà tên này tu luyện chính là “Thế Giới Song Toàn Pháp Công Đức Thuật”, cơ thể và ánh sáng công đức hòa làm một thể, cả người đều là bảo.”

“Đáng tiếc. . . Thật ra, nếu như có thể chia làm vài nồi để nấu thì càng tốt, hấp, kho tàu, trộn sốt, dầu cay gì đó đều được.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng:

“?”

. . .

. . .

Sáng sớm, bình minh dâng lên, mặt trời chói mắt lại bắt đầu tỏa ra ánh sáng và hơi nóng của nó một cách vô tư.

Cuối cùng mỹ nhân rắn công đức và Cật Qua Thánh Quân cũng tách ra.

Tống Thư Hàng và Bắc Phương Đại Đế ngồi ở một chỗ trên một hòn đảo băng, vẫn luôn chờ từ lúc rạng sáng cho đến bây giờ. Đảo băng là do Bắc Phương Đại Đế trực tiếp dùng hàn ý ngưng tụ ra.

“Cuối cùng cũng tách ra, thời gian hiệu lực của bí thuật này hơi dài.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng nói:

"Tóm cái váy lại, tách ra là tốt rồi."

Thật ra, hắn hy vọng trạng thái hợp thể của mỹ nhân rắn công đức và Cật Qua Thánh Quân có thể lâu hơn một chút, từ lúc rạng sáng cho tới giờ, hắn vẫn luôn thỉnh giáo Bắc Phương Đại Đế một số vấn đề nhỏ trên việc tu luyện.

Có thể là do Bắc Phương Đại Đế rảnh rỗi nhàm chán, cũng có thể là do nể mặt @#%× Tiên Tử, hắn vui vẻ giải đáp từng vấn đề một cho Thư Hàng.

Sau mấy tiếng ở chung, Tống Thư Hàng được lợi rất nhiều. Ngoại trừ bờ mông lạnh buốt vì hàn ý ra thì cũng chẳng có gì cả.

Bí pháp của mỹ nhân rắn công đức chấm dứt, cơ thể của cô rời khỏi người của "Cật Qua Thánh Quân", trở về sau lưng Tống Thư Hàng.

Trên cơ thể của Cật Qua Thánh Quân, ánh sáng công đức phun ra nuốt vào không ngừng. Sau hơn nửa ngày, ánh sáng công đức mới ổn định lại, cơ thể của Cật Qua Thánh Quân cũng trở lại như trước.

Xem ra, cả hai đều không có gì khác thường, trong lòng Tống Thư Hàng thoáng yên tâm.

Hắn lại xoay đầu qua, nhìn mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng một CÁI.

Một lát sau, khóe mắt hắn khẽ giật giật:

"..."

Lúc trước khi mỹ nhân rắn công đức trở về, Tống Thư Hàng không để ý, bây giờ lúc quay đầu lại nhìn, phát hiện mỹ nhân rắn công đức lại xảy ra biến hoá.

Phần đuôi rắn lại dời xuống một đoạn.

Vốn là sau khi được công đức hồi "Huyền Thánh giảng pháp" gia trì, đuôi rắn của mỹ nhân rắn đã tụt xuống tận phần eo, vừa khéo lộ ra cái rốn nhỏ nhắn xinh xắn của cô. Mà bây giờ, đuôi rắn của cô lại dời xuống một chút, ở ngay chỗ chết người nhất.

Chẳng qua đó cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là phía dưới đuôi rắn, xuất hiện thêm một con cá voi béo ú mini. Kích thước tương đương với loại tú cầu của những bức tượng sư tử đá giẫm tú cầu.

Cái đuôi của mỹ nhân rắn khẽ cuộn lại, quấn quanh người con cá voi mini kia.

Con cá voi béo ú mini kia trông rất đáng thương. . .

“Nhìn trời, đừng nói là một phần cơ thể của Cật Qua Huyền Thánh bị rút raa nhé?”

Tống Thư Hàng lo lắng nói.

Bắc Phương Đại Đế cũng nhìn lướt qua biến hóa của mỹ nhân rắn Công Đức, nói:

“Yên tâm đi, phần bị hút ra đơn giản chỉ là một phần của ánh sáng công đức mà thôi, cũng không có linh hồn hoặc là ý thức, đối với tiểu hữu mà nói thì là vô hại. Một phần này coi như là một phần học phí của con cá voi đó đi.”

Bắc Phương Đại Đế chuẩn bị ra tay chỉ điểm cho Cật Qua, đương nhiên không phải là chỉ điểm miễn phí, khẳng định phải thu học phí có thể làm cho Đại Đế thỏa mãn rồi.

Lúc đang nói chuyện, con mắt của Cật Qua Thánh Quân ở phía trước từ từ mở ra.

“Bí pháp cuối cùng cũng kết thúc rồi sao? Ta có cảm giác như mình sắp chết đến nơi vậy.”

Cật Qua Thánh Quân cười khổ nói.

Hắn thật sự sợ Bá Tống đạo hữu rồi, lúc đối phương thi triển bí pháp “Hóa thân Công Đức”, hoàn toàn không cần hắn phối hợp. Dường như, trên môn công pháp “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật” này, đối phương là “Bề trên”, còn hắn là “Bề tôi” vậy.

“Ngại quá, Cật Qua đạo hữu. Vừa rồi xảy ra một chút sự cố ngoài ý muốn.”

Tống Thư Hàng nói.

Cật Qua Thánh Quân cười khổ.

“Chẳng qua ta có mời một vị tiền bối đến, vị tiền bối này nguyện ý chỉ điểm cho đạo hữu.”

Tống Thư Hàng quay người, giới thiệu Bắc Phương Đại Đế cho Cật Qua Thánh Quân.

Cật Qua Thánh Quân ngắm nhìn Bắc Phương Đại Đế, mới liếc một cái thôi, trong lòng lập tức có cảm giác bị đè nén.

Đối phương chỉ đứng ở đó thôi, ngay cả khí thế cũng không hề thả ra, nhưng trong sự cảm ứng của Cật Qua Thánh Quân, đối phương dường như là người khổng lồ đội trời đạp đất, mà khi so sánh với người đó bản thể to như hòn đảo nhỏ của hắn lại nhỏ bé như một loài bò sát.

Hắn có ấn tượng, lúc trước chính là vị tiền bối thần bí này, vừa tung một chưởng thôi đã đập cho hắn ngất rồi. Loại thực lực này đúng là bá đạo đến mức kinh khủng.

Kiếp Tiên cửu phẩm. . . Hay thậm chí là mạnh hơn nữa đây?

“Cô hỏi ngươi, ngươi tu luyện có phải là “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật” không?”

Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nhìn qua Cật Qua Thánh Quân, hỏi dò.

Cật Qua Thánh Quân đáp:

“Đúng như lời tiền bối, chính là “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật”!”

“Cô quả thực có thể chỉ điểm bước tu luyện tiếp theo của ngươi, tuy rằng không thể trực tiếp truyền thụ phần công pháp phía sau cho ngươi, nhưng lại có thể truyền thụ con đường tu luyện chính xác cho ngươi, giúp ngươi đột phá cảnh giới thì không thành vấn đề. Về phần sau khi đột phá, nếu như ngươi muốn lấy được phần công pháp sau này thì cũng không phải là không có cơ hội. Vậy ngươi chuẩn bị sẵn cái giá phải trả chưa?”

Bắc Phương Đại Đế tiếp tục nói.

Cật Qua Thánh Quân giật mình, vội nói:

“Chỉ cần có thể đột phá sự trói buộc của cảnh giới ngày hôm nay, cho dù phải trả giá bằng toàn bộ tài sản thì vãn bối cũng không hối tiếc.”

“Rất tốt, giác ngộ không tệ. Chỉ có điều, cô cũng không cần toàn bộ tài sản của ngươi.”

Bắc Phương Đại Đế nói:

“Thứ cô cần, chính là một thân tinh huyết của ngươi, toàn bộ.”

“Hở?

Khuôn mặt Cật Qua Thánh Quân ngơ ngác.

“Không cần kinh hoảng, bởi vì nếu như ngươi muốn tiến thêm một bước. . . Thân xác chỉ là một thứ thừa thãi. Muốn bước vào cảnh giới cửu phẩm, ngươi nhất định phải từ bỏ thân xác này của mình. Đã như vậy, tinh huyết toàn thân của ngươi cứ giao cho cô đi, đừng lãng phí.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân bắt đầu trầm mặc:

“...”

Từ bỏ thân xác ư?

Thân xác là một phần vô cùng quan trọng của tu sĩ, nếu như sau khi từ bỏ thân xác thì sao mà tu luyện chứ?

Vị tiền bối này thật sự muốn chỉ điểm hắn tu luyện chứ không phải là tham lam cơ thể của hắn đấy chứ?

Chương 1160: Tống Tiểu Hữu, Hôm Nay Vận May Của Ngươi Rất Tốt

Cật Qua Huyền Thánh nghĩ như vậy cũng rất bình thường.

Dù sao hắn thân là kẻ mang huyết mạch thần thú, hắn với cảnh giới bát phẩm, chính là thiên tài địa bảo biết đi trong mắt rất nhiều tu sĩ. Lúc trước khi tu vi hắn còn thấp, những tu sĩ dòm ngó hắn cũng có không ít. Chẳng qua, những tên dòm ngó hắn cũng đã bị bánh xe lịch sự nghiền nát rất thảm, ngay cả cặn bã cũng không còn.

Không chỉ một mình Cật Qua Thánh Quân nghĩ như vậy. . . Ngay cả Tống Thư Hàng ở bên cạnh cũng đang hoài nghi, liệu có phải Bắc Phương Đại Đế đang thèm ăn “tiệc cá voi” với sốt bí truyền hay không, nên mới kiếm một cái cớ để lừa gạt Cật Qua Thánh Quân.

Dù sao vừa rồi, hắn nghe được Bắc Phương Đại Đế thì thào lẩm bẩm “Có thể chia ra vài nồi để nấu, hấp, kho tàu, sốt, dầu cay” gì đó. Vì vậy, Tống Thư Hàng nghĩ sai cũng là chuyện bình thường.

Bắc Phương Đại Đế liếc cá voi Cật Qua đang trầm mặc, lập tức đoán được trong lòng của hắn đang nghĩ gì.

“Chớ có nghĩ bậy. . . Nếu như cô thật sự muốn lấy tính mạng của ngươi thì chỉ cần giơ tay đâm một cái là giết được ngươi rồi. Đến lúc đó, không chỉ có thể lấy hết tinh huyết trên người ngươi mà còn có thể bỏ vô mấy nồi lớn, nấu được mấy loại mùi vị khác nhau nữa chứ. Hơn nữa, ngươi hoàn toàn chẳng có chút cơ hội chạy trốn nào.”

Bắc Phương Đại Đế lười nhác nói.

Nếu không phải nể mặt của Tống Thư Hàng tiểu hữu và @#%× Tiên Tử thì hắn chẳng thèm điểm con cá voi này làm gì.

Tuy rằng tinh huyết của cá voi bát phẩm rất quý giá, nhưng đối với Bắc Phương Đại Đế mà nói, thì cũng chỉ là “Mới đạt chuẩn”, có tư cách thêm vào bảo khố của hắn mà thôi.

Con cá voi này tu luyện đại công đức, làm vô số việc thiện, sau khi giết chết nó sẽ có rất nhiều điều phiền phức.

Nhưng nếu như Bắc Phương Đại Đế một lòng muốn tinh huyết của nó thì chỉ cần đánh ngất, lấy chút tinh huyết tuyệt đối không thành vấn đề. Lấy chút máu có ích cho sức khỏe mà.

Cật Qua Thánh Quân nghe vậy thì khóc một dòng sông.

——Một lý do thật đơn giản và cục súc, nhưng vị tiền bối này cũng không nói sai. Lúc đối phương xuất hiện, tiện tay tung một chưởng là có thể đóng băng hắn ngay, làm cho hắn mất đi ý thức. Nếu như đối phương thật sự muốn giết hắn thì sợ rằng cũng chỉ cần một chiêu thôi là đã có thể biến hắn thành một con cá voi chết rồi.

“Tiền bối, bước cuối cùng thật sự phải từ bỏ thân xác thật sao? Không lẽ mỗi một vị Kiếp Tiên, đều phải bước ra một bước này ư?”

Cật Qua Thánh Quân tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi, đối với phần lớn tu sĩ chính thống mà nói, thân xác là một khâu quan trọng nhất, thậm chí còn liên quan đến việc có thể chứng đạo trường sinh hay không. Nhưng công pháp ngươi tu luyện chính là “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật”, con đường của bộ công pháp này hoàn toàn khác với con đường tu luyện chính thống. . . Lai lịch của “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật” rất lớn, trên thực tế bộ công pháp này còn kết hợp với hương hỏa chi đạo. Lúc tu luyện tới cảnh giới bát phẩm đỉnh phong, thân xác và hầu như hòa làm một thể với ánh sáng công đức. Nhưng chắc bản thân ngươi cũng đã cảm ứng được, thân xác đến cuối cùng vẫn là thân xác, cũng không hề hóa thành ánh sáng công đức thật sự, ngươi vẫn sẽ đổ máu, vẫn sẽ bị thương. Mà lúc này đây, nếu ngươi muốn bước thêm một bước thì thân xác sẽ trở thành trói buộc.”

Bắc Phương Đại Đế ngẩng đầu nhìn trời và giải thích.

Cật Qua Thánh Quân trầm mặc.

Quả thực, sau khi tu luyện đến cảnh giới bát phẩm đỉnh phong, tuy rằng thân xác và ánh sáng công đức giống như đã hòa làm một thể. Nhưng trên thực tế, hắn vẫn sẽ bị thương, vẫn sẽ đổ máu.

Hơn nữa trong mơ hồ, hắn cũng có một loại dự cảm, hắn có cảm giác cơ thể của mình trở nên dư thừa.

Thế nhưng, loại chuyện từ bỏ thân xác này thật sự đi ngược với xu hướng tu luyện. Trước kia hoàn toàn không có ai nói với hắn, bản thân hắn càng không thể nào nghĩ tới được.

“Không từ bỏ thân xác thì sẽ không thể bước ra một bước cuối cùng kia sao?”

Cật Qua Thánh Quân hỏi một cách đắng chát.

Cơ thể của hắn, có được huyết mạch, mạnh mẽ cỡ nào cơ chứ. Có thể nói, cho dù hắn không sử dụng bí pháp công đức, chỉ cần hiện ra nguyên hình, dựa vào sức trâu và độ mạnh mẽ của thân xác cũng có thể quét ngang rất nhiều kẻ địch cùng cảnh giới.

Nếu bỏ thật thì hắn không nỡ chút nào.

Thân xác cũng không phải là quần áo, quần áo cởi ra còn có thể mặc lại, nếu như từ bỏ thân xác thì sẽ không còn nữa.

Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói:

“Cô có thể khẳng định với ngươi là điều này không hề sai đâu. Nếu không muốn từ bỏ thân xác thì ngươi sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm đỉnh phong. Bộ công pháp của ngươi tên là “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật”, nhìn từ bên ngoài, ý của nó giống như là “Một bộ công pháp công đức vẹn cả đôi đường”. Thế nhưng, ý nghĩa thật sự của nó chính là “Thế gian sao có công pháp vẹn cả đôi đường”. Nếu đã lựa chọn tu luyện môn công pháp này thì sẽ không thể vẹn cả đôi đường.”

Bắc Phương Đại Đế lại nói:

“Lúc trước cô đã từng nói qua, vị sáng tạo bộ công pháp “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật” này có lai lịch thật lớn, lớn đến mức vượt quá sự tưởng tượng của ngươi, là nhân vật đứng trên đỉnh cao của của tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới thật sự. Mà vị kia, sau khi sáng tạo ra cuốn công pháp nà, thì lại dừng chân ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm. Lấy thực lực của hắn, hoàn thiện công pháp đến cảnh giới cửu phẩm cũng chỉ là tiện tay mà thôi. . . Thế nhưng, công pháp cảnh giới cửu phẩm, hắn không hài lòng. Hoặc nên nói là ngay cả hắn cũng không thể sáng tạo ra cách giữ lại thân xác khi tấn chức cửu phẩm. Đây cũng là kết luận mà cô và mấy vị đạo hữu đúc kết ra sau khi đi sâu vào nghiên cứu môn "Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật" này."

"Người sáng tạo ra môn công pháp này là ai thế?"

Tống Thư Hàng tò mò lên tiếng hỏi.

Trong kết quả giám định của hắn, tin tức liên quan tới "Người sáng tạo", đã bị che mất.

"Cô đã nói rất rõ rồi, tồn tại đứng trên đỉnh cao của tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới, còn cần cô nói rõ thêm sao?"

Bắc Phương Đại Đế mỉm cười.

Trong lòng Tống Thư Hàng hiểu ra.

Tồn tại đỉnh cao của tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới, chẳng lẽ là. . . Thiên Đạo ư? !

Bởi vì từ ngữ khí của Bắc Phương Đại Đế, cho dù là Trường Sinh Giả bình thường cũng không thể trở thành tồn tại "Đứng trên đỉnh cao của tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới" trong miệng Bắc Phương Đại Đế được.

Như vậy, cũng chỉ có thể là tồn tại như "Thánh Nhân" Nho gia! Mặc dù không trở thành Thiên Đạo, nhưng quét ngang đương thế, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, khiến cho những Trường Sinh Giả khác đều phải tâm phục khẩu phục.

"Thời gian của cô cũng không phải rất nhiều, như vậy đi, cho ngươi ừm. . . Tầm ba ngày để cân nhắc đi vậy. Nếu như ngươi đã suy nghĩ thông suốt, quyết định xong rồi thì liên hệ cô thông qua Tống tiểu hữu đi. Đến lúc đó, cô sẽ chỉ cho ngươi phương pháp từ bỏ thân xác, ít nhất thì cũng giúp ngươi có nắm chắc tiến lên cửu phẩm."

Bắc Phương Đại Đế nói.

Đại Đế cũng rất là biết quan tâm, dù sao chuyện như phải từ bỏ chính là thân xác này cần có thời gian để suy nghĩ. Hơn nữa, tuổi thọ của con cá voi này còn rất dài, chưa tới mức liều chết đánh cược, nhất định là sẽ có nhiều băn khoăn hơn nữa.

“Không cần đợi đâu, xin tiền bối hãy dạy ta!”

Lúc này, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên quyết định nói.

“Sao không suy nghĩ thêm một chút? Đừng xúc động nhất thời nhé. Một khi thật sự bắt đầu từ bỏ thân xác thì sẽ không còn cơ hội để hối hận đâu.”

Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói.

“Không cần đợi nữa, ý ta đã quyết. Có lẽ, đây chính là cơ hội duy nhất cả đời ta, nếu bỏ lỡ, nói không chừng ta sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với cách tiến lên cửu phẩm nữa.”

Cật Qua Thánh Quân cắn răng nói.

Bắc Phương Đại Đế ngắm nhìn hắn, nói:

“Cô đúng là đã xem thường ý chí của ngươi rồi.”

Con cá voi yêu này tu luyện “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật”, lại đúng lúc gặp được Tống Thư Hàng tiểu hữu, sau đó lại gặp được hắn, không chỉ là đơn giản hữu duyên đâu, trong đó càng là do sự khát vọng và theo đuổi cảnh giới cao hơn của chính bản thân hắn.

“Tuy rằng phải khen ngợi ý chí của ngươi, chỉ có điều. . . Loại tính cách này của ngươi rất dễ bị người ta lừa đấy.”

Bắc Phương Đại Đế lại bổ sung.

Cật Qua Thánh Quân:

“...”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nếu như Bắc Phương Đại Đế thật sự đang lừa cá voi thì Cật Qua Thánh Quân tuyệt đối đã bị mang đi bán mấy chục lần luôn rồi.

“Nếu như ngươi đã đã quyết định rồi thì bắt đầu lấy máu đi."

Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân nói:

“Bây giờ phải lấy hết máu trong cơ thể ra trước ư?”

Loại hành vi này, hình như có chút muốn tự sát thì phải?

“Cô chỉ nói là lấy máu, cũng không có nói là lấy hết tinh huyết của ngươi. cô phải dùng máu của ngươi để khắc một đại trận cho ngươi. Ngươi cho rằng quá trình từ bỏ thân xác này có thể hoàn thành dễ như cắt cổ tự sát à? Quá trình này rất là phức tạp, nếu không phải cô lựa chọn ra tay tương trợ, chỉ với thực lực của ngươi thì chỉ riêng việc vẽ đại trận này thôi, cũng phải mất mấy năm rồi.”

Bắc Phương Đại Đế đáp.

Nói xong, hắn lại nói với Tống Thư Hàng:

“Lát nữa sau khi đại trận hoàn thành thì cô để lại một mắt trận cho ngươi. Chờ đến khi con cá voi này từ bỏ thân xác thì ngươi hãy đứng lên mắt trận, sẽ có chỗ tốt cho ngươi.”

“Không ảnh hưởng đến trận pháp ư?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi —— hắn lại gặp được chuyện ngon lành như vậy sao?

“Yên tâm đi, sẽ không có ảnh hưởng gì đâu. Cả đại trận chính là có mấy cái mắt trận, có thể chấm mút được đôi chút, không dùng thì tiếc. Lúc trước khi @#%× Tiên Tử bước ra một bước này, cô và mấy vị đạo hữu cũng chiếm từng cái mắt trận đấy.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Có tận mấy cái mắt trận sao? Vậy ta có thể gọi thêm mấy người ra không?”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Bắc Phương Đại Đế nói:

“Ở đâu? Thời gian gấp lắm, xa quá thì đừng gọi, cô vẽ trận nhanh lắm.”

“Ở ngay chỗ ta đây, có thể ra bất kỳ lúc nào.”

Tống Thư Hàng nói —— đồng thời, hắn còn nghĩ tới tên Tôn Giả thất phẩm bị giam giữ trong Điện Hàn Đông kia.

Lát nữa chờ chuyện của “Cật Qua Thánh Quân” kết thúc, cũng có thể mời Đại Đế ra tay giải quyết tên Tôn Giả thất phẩm này.

Có vẻ ổn đấy!

“Vậy thì được, ngươi đưa bọn họ ra đi, một lát nữa cô vẽ xong trận pháp, sẽ sắp xếp chỗ đứng cho các ngươi.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân:

"..."

Hắn đột nhiên có một loại ảo giác bản thân như sắp bị đưa lên bàn ăn, sau đó một đám người vây quanh thưởng thức phúc lợi của hắn vậy. Loại cảm giác này thật là vi diệu.

. . .

. . .

Sau đó, Cật Qua Thánh Quân bắt đầu ngoan ngoãn lấy máu, chỉ là lấy máu bình thường, không tạo thành ảnh hưởng gì đối với cơ thể của hắn. Với tu vi bát phẩm của hắn, lượng máu chảy ra sẽ lập tức hồi phục trong nháy mắt.

Bắc Phương Đại Đế vừa bắt đầu dùng pháp khí đựng máu, vừa bắt đầu ngưng tụ tầng băng ở trên mặt biển để bố trí đại trận.

Tống Thư Hàng gọi Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thải và bé Thi ra, thậm chí ngay cả Thông Nương cũng gọi ra, đứng ở trên tầng băng, ngồi đợi Đại Đế phát phúc lợi.

Mỹ nhân rắn công đức "cưỡi" chú cá voi mập mạp xinh xẻo, lơ lửng ở sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng như bị trúng độc ngẩng đầu lên nhìn trời, rơi vào trầm tư.

Cũng không phải đang suy nghĩ nên sốt mala hay là hấp, mà là đang nghĩ xem hư đan cá voi mập của mình có liên quan gì đến Cật Qua Thánh Quân hay không.

"Cật Qua đạo hữu, ngươi có nghe nói đến "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công" bao giờ chưa?"

Tống Thư Hàng quyết định hỏi thẳng người trong cuộc.

Dù sao thì bản thể của Cật Qua Thánh Quân quá giống với hư đan cá voi mập của hắn.

"Có nghe qua một chút, là công pháp trấn phái của Tam Thập Tam Thú Thần Tông phải không. Có điều hơn một trăm năm trước thì Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị diệt môn rồi."

Cật Qua Thánh Quân thuận miệng đáp.

Lúc này Bắc Phương Đại Đế xoay người nói:

“Cự Kình Thiên của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công chính là cấu tạo dựa trên nguyên hình thủy tổ của huyết mạch trong cơ thể con cá voi này,. Cho nên mới nói, Tống tiểu hữu, hôm nay ngươi may mắn lắm đấy

Chương 1161: Ngươi Là Độc Nhất Vô Nhị

Bắc Phương Đại Đế là tồn tại từ thời Thiên Đình thời viễn cổ, nên đương nhiên hiểu rõ những chuyện về Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ rồi. Đặc biệt là quan hệ giữa Bắc Phương Đại Đế và Tống đầu gỗ lại rất tốt nữa.

Tống Thư Hàng nghe vậy, bèn cười nói:

“Thì ra là vậy, chẳng trách ta luôn có cảm giác hình dạng của Cật Qua Thánh Quân khá là giống với hình dạng hư đan của ta.”

“Hình dạng của ta giống hư đan của ngươi ư? Bá Tống đạo hữu, ý của ngươi là ta béo núc ních như quả bóng chứ gì?”

Cật Qua Thánh Quân bất mãn.

Hư đan này chính là hình thức ban đầu của kim đan, hư đan của tất cả mọi người đều là hình tròn hư ảo. Vậy nên Bá Tống đạo hữu đang có ý châm chọc hắn béo sao?

Tuy hắn là loài cá voi, thể tích hắn đúng là lớn thật. . . Nhưng chỉ là hơi đầy đặn một chút thôi, tuyệt đối không béo chút nào!

Điều đáng nói ở đây là, lúc Tống Thư Hàng nhắc đến “Hư đan”, Cật Qua Thánh Quân lại không hề suy nghĩ cảnh giới của hắn theo hướng “Cảnh giới bây giờ là tứ phẩm”, mà lại cho rằng Tống Thư Hàng đang nói về “Cảnh giới tứ phẩm năm đó”. Dù sao thì Cật Qua Thánh Quân cũng đã có ấn tượng cực kỳ sâu sắc, đinh ninh rằng Tống Thư Hàng có cảnh giới “bát phẩm”.

“Cật Qua đạo hữu hiểu lầm rồi, ta không hề có ý trêu chọc ngươi đâu. Đơn giản là vì ta tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nên hư đan của ta khác với những tu sĩ bình thường, hư đan của ta có hình dạng của một con cá voi kỳ lạ.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Hở?”

Khuôn mặt cá voi của Cật Qua Thánh Quân lộ vẻ kinh ngạc, cũng thật khó cho hắn khi có thể làm ra biểu tình phong phú như vậy bằng khuôn mặt cá voi đó:

“Nói tiếng người giùm ta đi, ngươi đừng tưởng ta ít học mà lòe ta nhé, nhìn ta vậy thôi nhưng lại là tồn tại có vài học vị tiến sĩ đấy.”

Cho nên ngươi đừng có mà lừa ta! Ta sống lâu như vậy, chưa từng nghe nói chuyện ai có hư đan hình cá voi cả—— Đây là ý nghĩa trong câu nói của Cật Qua Thánh Quân.

Tô Thị A Thập Lục mở to hai mắt, cô cũng chưa từng nghe chuyện ai có hư đan hình cá voi cả.

Tước yêu Tiểu Thải không có hứng thú với đề tài này, cô là Yêu tu, trước khi ngưng tụ ra nội đan thì con đường tu luyện của cô hoàn toàn khác với con người.

Thi và Thông Nương thì là đám quần chúng ngu ngơ ăn dưa bở. . .

Cuối cùng, Bắc Phương Đại Đế cũng tò mò đánh giá Tống Thư Hàng, hắn sờ sờ cằm nói:

“Tống tiểu hữu, theo cô biết thì hư đan mà đám đại sư Thú Thần Bộ ngưng tụ ra cũng không có gì khác biệt so với tu sĩ thông thường. Cái hư đan hình cá voi mà ngươi nói cũng là lần đầu tiên cô nghe nói đấy.”

“Ơ?”

Lần này đến phiên Tống Thư Hàng đần thối mặt ra.

Tu sĩ tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công thì hư đan cũng sẽ không sinh ra biến dị ư?

Vậy hư đan của hắn là sao đây?

Chẳng lẽ là vì Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà Bạch tiền bối cải tiến qua tương đối đặc thù sao?

Hay là vì lúc hắn độ thiên kiếp lên tứ phẩm, đã trực tiếp trải qua “Nhân tiền hiển thánh” và “Huyền Thánh giảng pháp” ngưng tụ thánh ấn, nên mới làm cho hư đan của hắn sinh ra biến dị?

Hoặc là do cả hai nên mới dẫn đến chuyện hư đan của hắn biến dị?

Cho dù thế nào đi nữa, lúc này Tống Thư Hàng hiểu được, hư đan của mình quả thật không giống người thường.

"Cô cứ luôn cảm thấy ngươi là một người thú vị, quả nhiên ngươi rất đặc biệt."

Bắc Phương Đại Đế nói.

Ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng có quan hệ với @#%× Tiên Tử, linh quỷ của hắn là con gái của Trình Lâm và một người đàn ông trâu bò họ Diệp nào đó ——đến bây giờ Bắc Phương Đại Đế còn cho rằng Diệp Tư kết quả của một người đàn ông họ Diệp trâu bò nào đó sau khi "xình xịch" Trình Lâm.

Hai người hảo hữu này. . . Không hẹn mà có duyên cùng Tống tiểu hữu, chỉ có thể nói không hổ là @#%× và Trình Lâm.

Mà bây giờ, hắn kiểm tra sơ tình trạng của Tống Thư Hàng —— quả nhiên, trong đan điền bản mệnh của Tống tiểu hữu có một quả hư đan cá voi mập, nằm lười chẩy thây trong đan điền, không hề nhúc nhích.

Con cá voi mập như quả bóng kia, chính là ngọn nguồn huyết mạch thần thú trên người Cật Qua Thánh Quân, là nguyên hình của thần thú được xưng là là "Thần Kình" hoặc là "Kình Thần".

Hư đan vậy mà lại hóa thành thần thú, từ xưa đến nay Bắc Phương Đại Đế cũng chưa từng thấy qua chuyện thế này bao giờ.

"Không biết lúc thăng cấp lên ngũ phẩm, cuối cùng loại hư đan này sẽ ngưng tụ ra kim đan gì đây? Sẽ trực tiếp ngưng tụ ra bảy long văn? Tám long văn? Thậm chí là sẽ trực tiếp ngưng tụ ra kim đan chín long văn chí tôn? Hay là sẽ trực tiếp ngưng tụ ra một kim đan hình cá voi đây?"

Bắc Phương Đại Đế phát hiện bây giờ mình rất tò mò.

Tiếc thay, Tống tiểu hữu vừa mới vượt qua thiên kiếp tứ phẩm, khoảng cách đến thiên kiếp ngũ phẩm vẫn còn khá lâu.

"Nhưng cô chắc chắc có thể giúp hắn đặt ra căn cơ vững chắc hơn, làm cho hắn thăng cấp lên ngũ phẩm thuận lợi hơn một chút, tốc độ cũng sẽ nhanh hơn."

Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ.

Thân là Trường Sinh Giả, Đại Đế hiếm khi gặp được thứ có thể làm cho mình cảm thấy hứng thú.

Do đó, Đại Đế bèn sửa lại đại trận đang khắc họa. Vị trí mắt trận vốn dành cho Tống Thư Hàng tiểu hữu trở nên phức tạp hơn một chút.

Như thế, đến lúc Cật Qua Thánh Quân tiến hành nghi thức "Từ bỏ nhục thân" thì chỗ tốt mà Tống tiểu hữu có thể nhận được sẽ lớn hơn một chút.

. . .

. . .

Nửa giờ sau.

"Xong rồi!"

Bắc Phương Đại Đế phủi tay nói.

Với thực lực của Bắc Phương Đại Đế, trận pháp bình thường thì hắn có thể hoàn thành chỉ bằng một ý nghĩ

Thế nhưng trận pháp "Từ bỏ nhục thân" này khá đặc biệt, cộng thêm lúc đang khắc họa thì Đại Đế lại sửa thêm một vài chi tiết trong trận pháp, vì vậy Đại Đế phải chính tay khắc ra toàn bộ đại trận.

Lúc này, có một đại trận rộng chừng 10km xuất hiện dưới chân mọi người.

Toàn bộ đại trận bị Bắc Phương Đại Đế dùng thần thông che giấu, sẽ không để lộ khí tức, cũng không bị người bình thường phát hiện.

Cật Qua Thánh Quân, ngươi đến chính giữa trận pháp. . . Chờ đến lúc ngươi hoàn thành nghi thức "Từ bỏ nhục thân" xong thì cô sẽ tiếp quản cơ thể của ngươi trước rồi chắt lọc tinh huyết."

Bắc Phương Đại Đế nói.

"Không thành vấn đề."

Cật Qua Thánh Quân nói:

"Có điều, tiền bối này, vụ chắt lọc tinh huyết có thể tiến hành khi ta rời đi không? Dù sao thì đây cũng là cơ thể của ta."

Nhìn cơ thể của mình bị người khác cắt ra chắt lọc tinh huyết, ngẫm chút thôi đã muốn đứng tim rồi.

"Yên tâm đi, sẽ không để cho ngươi thấy đâu."

Bắc Phương Đại Đế đáp.

Kiểu điều kiện nho nhỏ lại hợp lý thế này thì Đại Đế sẽ không từ chối, hắn là một Trường Sinh Giả dễ tính, ít nhất mỗi khi ở cùng một chỗ với hảo hữu thì hắn luôn rất chi là thấu tình đạt lý.

"Tiếp đó, tiểu cô nương này, cô đứng ở mắt trận phía Nam."

Bắc Phương Đại Đế vừa dứt lời, cánh tay nhấc lên, Tô Thị A Thập Lục bị nâng lên rồi đưa đến mắt trận phía Nam.

Nhưng lúc đưa đến một nửa, Bắc Phương Đại Đế đột nhiên dừng lại:

"Ủa?"

"Hả?"

Tô Thị A Thập Lục cũng nghi hoặc nhìn về phía Đại Đế.

"Ủa Ủa Ủa Ủa Ủa?"

Bắc Phương Đại Đế liên tục kêu lên đầy kinh ngạc.

"Xảy ra chuyện gì à, tiền bối?"

Tống Thư Hàng vội hỏi, không phải là Tô Thị A Thập Lục có vấn đề gì đấy chứ?

"Đúng là nằm ngoài dự kiến của cô, ha ha ha ha."

Bắc Phương Đại Đế đột nhiên cười lớn, sau đó hắn nháy mắt với Tống Thư Hàng:

"Cô đúng là xem thường ngươi rồi, Tống tiểu hữu ạ."

"Hở?"

Tống Thư Hàng ngu người, "lan quyên" gì đến ta chứ?

"Không nói cái này nữa, với thân phận của tiểu cô nương ngươi, mắt trận phía Nam này lại không thích hợp lắm. Đổi chỗ khác vậy, ngươi đến chỗ mắt trận phía Đông đi, chỗ đó có thể làm cho thực lực của ngươi tăng nhiều hơn, như thế ổn thỏa hơn."

Bắc Phương Đại Đế dứt lời thì chỉ một ngón tay ra.

Một luồng sức mạnh dịu dàng nâng Tô Thị A Thập Lục lên, thả cô xuống mắt trận phía Đông.

Trong lòng Tô Thị A Thập Lục lấy làm cảm kích:

"Cảm ơn Đại Đế."

"Không cần khách sáo, tiện tay mà thôi."

Bắc Phương Đại Đế nói.

Sau khi sắp xếp cho Tô Thị A Thập Lục xong, Đại Đế lại nhìn về phía mấy vị tiểu đạo hữu khác bên người Tống Thư Hàng. Hắn muốn xem thử mấy vị tiểu đạo hữu này cũng có chỗ kỳ diệu nào hay không.

“Một con tước yêu, ừm, nhìn ngang nhìn dọc thì cũng không có chỗ gì đặc biệt cả.”

Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ trong lòng.

Hơn nữa, tư chất của con tước yêu này cũng rất bình thường.

“Tiểu tước yêu, ngươi có quan hệ gì với Tống tiểu hữu thế?”

Bắc Phương Đại Đế lên tiếng hỏi.

“Thưa đại đế, ta là đệ tử của sư phụ, đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao!”

Tiểu Thải lớn tiếng trả lời.

“Ồ ồ, thì ra là đệ tử của tiểu hữu à. Không tệ. . . Kim Cương Quân Tử Đao, không biết cô đã nghe đạo hiệu này ở đâu rồi ấy nhỉ?”

Bắc Phương Đại Đế sờ sờ cằm suy tư hồi lâu.

Chỉ có điều nghĩ cả buổi mà hắn vẫn không thể nhớ ra mình đã nghe qua ở đâu.

Dù sao thì cái đạo hiệu này cũng khá quen tai, con tiểu tước yêu này cũng thú vị lắm.

“Vậy thì phía Nam đi, phía Nam thuộc về Chu Tước, tuy rằng ngươi là tước yêu, nhưng dù sao cũng có chữ “Tước”.”

Bắc Phương Đại Đế nói. Tiếp đó hắn vung tay lên, Tiểu Thải bị đưa đến mắt trận phía Nam.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía bé thi.

Một cô bé nhân loại rất là đáng yêu, thiên phú coi như không tệ, tuổi còn nhỏ là đã cảnh giới nhị phẩm, căn cơ cũng vô cùng vững chắc.

“Tiểu cô nương này cũng là đệ tử của ngươi sao?”

Bắc Phương Đại Đế lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói:

“Thi là hậu bối của Lệ Chi Tiên Tử - Một vị tiền bối của ta, cứ coi như là sư muội của ta đi.”

“Sư muội, quả nhiên không có chỗ đặc biệt gì cả nhỉ.”

Bắc Phương Đại Đế sờ sờ cằm, thế nhưng lúc nghe đến chữ

“Lệ Chi Tiên Tử”, đột nhiên có thứ gì đó lóe lên trong đầu hắn.

Đây là một loại cảm giác thuộc về Trường Sinh Giả, tuy rằng đây cũng là lần đầu tiên hắn nghe được cái tên “Lệ Chi Tiên Tử”, nhưng lại có cảm giác cái tên này có liên hệ với hắn.

“Lệ Chi Tiên Tử là ai?”

Bắc Phương Đại Đế nhìn qua Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi.

“Là một vị tiền bối xinh đẹp trong nhóm bọn ta.”

Tống Thư Hàng trả lời, hắn cũng không thể dùng một câu khái quát để giới thiệu Lệ Chi Tiên Tử.

“Cô có cảm giác, giữa Lệ Chi Tiên Tử và cô có nhân quả với nhau.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Không thể nào. . . Lệ Chi Tiên Tử chưa từng gặp ngài mà.”

Tống Thư Hàng nói ra, nhưng lúc nói được một nửa, đột nhiên trong lòng hắn chợt hiểu ra.

Lệ Chi Tiên Tử còn có một thân phận rất thú vị. . . cô là song sinh với Trình Lâm. Trường sinh chi đạo của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm chính là thai nghén tân sinh.

Có một lần, lúc Dao Trì Nữ Đế đang “Thai nghén tân sinh”, lại sinh ra thêm một bé gái, người đó chính là Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử là “Hàng tặng kèm”, mua một tặng một.

“Nghĩ ra cái gì rồi sao?”

Bắc Phương Đại Đế lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, tiếp đó đổi dùng phương thức truyền âm nhập mật để nói với Đại Đế—— bởi vì dính đến chuyện riêng của Lệ Chi Tiên Tử, nên đừng nên nói công khai thì hơn.

“Lệ Chi Tiên Tử là em gái song sinh của Trình Lâm Nữ Đế.”

Tống Thư Hàng truyền âm như thế cho Bắc Phương Đại Đế.

Chương 1162: Hư đan cá voi mập thành hình

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

Hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng với ánh mắt kiểu “Cưng đang đùa anh đấy à?”

Hắn đã làm bạn với Trình Lâm ngay từ thời Thiên Đình viễn cổ vẫn còn.

Trước khi Thiên Đình viễn cổ tan vỡ, quan hệ giữa hắn và Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm rất tốt.

Về phần đã tốt tới mức nào thì—— Trình Lâm còn tham gia quá trình xây dựng Điện Hàn Đông của hắn ấy chứ. Thậm chí lúc xây xong, hắn còn cho Trình Lâm quyền hạn ra vào nữa.

Quan hệ giữa Bắc Phương Đại Đế và Trình Lâm không cần nghĩ cũng biết. Loại quan hệ này dường như đã vượt qua tình cảm bạn bè bình thường. Nếu như không phải Thiên Đình viễn cổ bị hủy thì. . . Nói không chừng hắn và Trình Lâm đã có cơ hội kết làm đạo lữ ấy chứ.

Nhưng Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt vì Trình Lâm, tình cảm của Bắc Phương Đại Đế dành cho Trình Lâm trở nên rất phức tạp, kiểu như yêu hận đan xen.

Vì vậy, khi vừa nghe tin Trình Lâm có một đứa con gái tên “Diệp Tư”, mặc dù bề ngoài Bắc Phương Đại Đế vẫn cười ha hả, nhưng thật ra trong lòng hắn lại đang chửi “Đậu moá” đấy.

Tuy rằng hắn biết rõ lúc Thiên Đình viễn cổ bị hủy thì hắn và Trình Lâm đã không còn cơ hội nào nữa. Thế nhưng khi nghe Trình Lâm bị một người đàn ông họ “Diệp” “ấy ấy” rồi, còn sinh cả con gái, Bắc Phương Đại Đế cứ như bị nhét “cớt” vào mồm vậy.

Nhưng đến bây giờ Bắc Phương Đại Đế vẫn chưa từng nghe nói đến chuyện Trình Lâm có em gái song sinh.

“Việc này nói ra thì rất phức tạp, cụ thể thì có quan hệ với trường sinh chi đạo của Trình Lâm Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng truyền âm thêm lần nữa.

“Đạo trường sinh của Trình Lâm thì cô cũng biết. Thai nghén tân sinh, nhiều lần cô ấy thai nghén tân sinh đều là cô hộ pháp cho cả đấy.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Nhưng lúc nói được một nửa, đột nhiên hắn nghĩ đến một khả năng:

“Đợi đã, Lệ Chi Tiên Tử là song sinh được sinh ra trong lúc Trình Lâm thai nghén tân sinh ư?”

Loại khả năng này có xác suất cực thấp, nhưng tính ra thì vẫn có khả năng làm được thật. Nếu như Trình Lâm muốn thì chắc chắc sẽ có thể.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bắc Phương Đại Đế ngẩng đầu ngắm trời:

“Đậu móa!”

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm quả thật là một người con gái rất rất rất chi là phức tạp.

Đợi đã!

Nếu ngay cả em gái song sinh cũng có thể là do bản thân Trình Lâm sinh ra, vậy con gái thì sao?

Trên đời này thật sự có một người đàn ông họ “Diệp” có thể chinh phục được Trình Lâm, thậm chí khiến cho cô ấy cam tâm tình nguyện sinh con cho hắn ư?

Dao Trì Nữ Đế, dường như không phải là người con gái dễ bị chinh phục vậy đâu.

“Tống tiểu hữu, cô có thể hỏi phụ thân của Diệp Tư là ai không?”

Bắc Phương Đại Đế lại hỏi.

Tống Thư Hàng nhún vai, dùng truyền âm nhập mật nói:

“Nếu Đại Đế đã hỏi vậy thì chắc là ngài đã đoán được. Đúng như suy đoán của ngài, Diệp Tư cũng là do Trình Lâm Tiên Tử mang thai mà sinh ra. Chẳng qua không phải dùng “Đạo thai nghén tân sinh” mà thật sự là mang thai rồi sinh Diệp Tư ra. Vì vậy, Diệp

Tư không phải em gái mà là con gái của Trình Lâm Tiên Tử.”

Bắc Phương Đại Đế nghe xong thì thở dài một hơi.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm không có bị người đàn ông họ Diệp nào “ấy ấy”, đúng là quá tốt.

Trình Lâm đúng là một cô gái rất rất rất chi là phức tạp.

Ánh mắt của Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía Tống Thư Hàng lại trở nên phức tạp.

“Thư Hàng tiểu hữu, chăm sóc cho Diệp Tư thật tốt nhé.”

Trong lời nói của Bắc Phương Đại Đế mang theo sự thành khẩn và tình ý sâu xa.

Tống Thư Hàng:

“Hở?”

Không hiểu sao cứ luôn có cảm giác, trong nháy mắt vừa rồi Bắc Phương Đại Đế cứ như biến thành người khác vậy, trong từng câu nói đều mang theo vài phần yêu thương, làm cho Tống Thư Hàng nổi hết cả da gà.

“Tóm lại là không được để cho tiểu cô nương đó bị ấm ức. Tuy rằng bây giờ cô ấy là linh quỷ của ngươi, nhưng cũng phải chăm sóc cô ấy cho thật tốt. Cho dù sau này ngươi có đạo lữ thì cũng không được lạnh nhạt của cô ấy. Mà nói chứ, nếu như sở thích của cô ấy giống với mẹ thì đạo lữ của ngươi chính là đạo lữ của cô ấy, chẳng sao cả.”

Bắc Phương Đại Đế lẩm bẩm.

Nói một lúc, trái tim của Đại Đế lại đau nhói.

Bởi vì năm đó, có một chuyện làm cho tất cả mọi người ở Thiên Đình viễn cổ rất đau gan là “đóa hoa của Thiên Đình” @#%× Tiên Tử, yêu Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm say đắm. @#%× Tiên Tử là một trong những tình địch của Đại Đế năm đó, nhưng quan hệ của hai người lại rất tốt.

Gặp quỷ rồi, lại nhớ tới chuyện này.

Tình yêu đúng là một chuyện rất phức tạp. Cho dù là Trường Sinh Giả thì cũng khó mà dứt bỏ ái tình, cõi lòng rối loạn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn không muốn tìm hiểu tâm trạng của Bắc Phương Đại Đế bây giờ chút nào, không hiểu sao cứ luôn cảm giác bây giờ Đại Đế rất phiền phức.

May mà Bắc Phương Đại Đế nhanh chóng khôi phục lại.

“Nếu như tiểu cô nương này là hậu bối của Lệ Chi Tiên Tử thì để cô nhìn cho thật kỹ xem.:

Bắc Phương Đại Đế lại kiểm tra thuộc tính công pháp, thể chất, thiên phú của Thi lần nữa, tiếp đó nói:

“Đáng tiếc, thực lực của ngươi quá yếu, mới cảnh giới nhị phẩm mà thôi. Để ta thu nhỏ mắt trận ở phía Tây kia hơn một chút nữa, ngươi đứng ở đó sẽ đạt được chỗ tốt lớn nhất. Đến lúc đó sẽ đau một chút, ngươi phải chịu đựng đấy.”

“Tiền bối cứ yên tâm đi, ta nhất định có thể chịu được.”

Hai mắt của Thi sáng ngời, cắn răng nói.

“Đúng là một đứa trẻ ngoan, cố lên.”

Bắc Phương Đại Đế mỉm cười, hắn phẩy tay một cái, đưa Thi đến mắt trận phía Tây, đồng thời lại thuận tay sửa đổi lại mắt trận phía Tây, thu nhỏ nó lại một chút, tránh cho đến lúc trận pháp khởi động, mang quá nhiều năng lượng đến làm cho Thi bị thương.

Cuối cùng, Bắc Phương Đại Đế lại nhìn hướng về phía Thông Nương.

Lần đầu tiên nhìn thấy thì đây chỉ là một cây hành tinh bình thường sống trên Ngộ Đạo thạch, nhưng nhìn kỹ lại thì phát hiện kinh mạch trong cơ thể cây hành tinh này lại có cấu tạo giống hệt với con người.

Tuy rằng cũng chỉ có cảnh giới nhị phẩm, nhưng Thông Nương đã có được thể chất mà vô số đại yêu khao khát, cây hành lá này vừa ra đời đã đứng ở đích đến cuộc đời của rất nhiều Yêu tu.

“Cây hành này không tồi chút nào, nội tình rất tốt. Là yêu sủng của ngươi sao?”

Bắc Phương Đại Đế lên tiếng hỏi.

“Xem như thế đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Thực tế, chính bản thân Thông Nương cũng chấp nhận cái thân phận “yêu sủng” này, đây là một sự thật tàn khốc—— tuy rằng ngoài miệng Thông Nương vẫn còn chối đây đẩy, nhưng nhân quả giữa cô và Tống Thư Hàng ngày càng nhiều hơn, cô cũng đã không thể rời khỏi Tống Thư Hàng được.

“Nếu như là yêu sủng của ngươi, vậy thì xuống chỗ ở phía Bắc đi, nơi đó là vị trí bản mệnh của Cô, chỗ tốt không nhỏ.”

Bắc Phương Đại Đế nói xong bèn ngoắc tay một cái, Thông Nương bị đưa đến mắt trận phía Bắc.

Sau khi làm xong hết thảy, Đại Đế lại dẫn Tống Thư Hàng theo, nhét hắn vào một mắt trận đối diện với Cật Qua Thánh Quân, để Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân chớp mắt nhìn nhau đắm đuối.

“Đây là mắt trận cô cố ý cải tạo cho ngươi, lát nữa sau khi nghi thức từ bỏ nhục thân bắt đầu, ngươi đứng ở chỗ này thì có thể đạt được chỗ tốt lớn nhất, đủ để cho hư đan Thần Kình trong cơ thể ngươi triệt để thành hình, đồng thời còn giúp ngươi tạo ra căn cơ vững chắc. Cô coi trọng ngươi, mong là ngươi có thể sớm ngày tấn chức ngũ phẩm.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Tiền bối, có phải là ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên đánh tiếng hỏi —— hôm nay Bắc Phương Đại Đế rất khác thường, cứ như uống nhầm thuốc vậy, tốt với hắn một cách bất ngờ.

Đặc biệt là cái ánh mắt “đầy vẻ yêu thương” lúc nãy, làm cho Tống Thư Hàng không quen chút nào.

“Ngươi cố gắng tu luyện chính là đang giúp đỡ cô rồi. Đừng suy nghĩ nhiều, ngươi giúp cô sống lại đã là ân tình lớn nhất rồi.”

Bắc Phương Đại Đế vỗ mạnh lên vai Tống Thư Hàng:

“Chuẩn bị đi, tất cả mọi người vận hành tâm pháp minh tưởng và công pháp, cô sắp mở trận rồi đấy.”

Dứt lời, thân hình Bắc Phương Đại Đế bay lên, lơ lửng phía trên đại trận.

“Đại Đế ~ tiền bối ~~ ta phải làm gì đây?”

Cật Qua Thánh Quân kêu lên.

Hắn là nhân vật chính của nghi thức "Từ bỏ cơ thể" lần này đấy, nhưng từ đầu chí cuối Đại Đế chẳng dặn dò gì hắn là sao? Phải phối hợp để thực hiện bí pháp này kiểu gì đây, hắn sợ quíu cả giờ, cứ luôn có cảm giác như mình bị gài hàng vậy.

"Ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần yên lặng chờ đợi thôi. Đến khi trận pháp hoàn toàn mở ra thì ngươi cứ hành động theo bản năng là được. Nhớ kỹ, lúc giãy giụa từ bỏ cơ thể thì cứ làm theo bản năng, không được tiêu diệt cảm ứng của bản năng."

Bắc Phương Đại Đế trầm giọng dặn dò.

Cật Qua Thánh Quân gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở trung tâm của trận pháp.

Mà lúc Bắc Phương Đại Đế chuẩn bị rời trận thì bỗng thấy @#%× Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng nhúc nhích.

Cô ấy rời khỏi Tống Thư Hàng, sau đó nhanh chóng chạy băng băng đến một cái "Mắt trận" còn trống. Hoàn toàn không cần người khác chỉ dẫn.

Bắc Phương Đại Đế nhoẻn môi mỉm cười.

Quả nhiên, một vài bản năng của @#%× Tiên Tử vẫn còn giấu trong ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng tiểu hữu, vừa rồi lúc hắn sắp xếp đại trận có cố ý để lại một vị trí thích hợp nhất cho @#%× Tiên Tử. Mà cô ấy cũng phát hiện và chạy vào thật.

"Dù là @#%×, Trình Lâm, hay là Kim Long. . . Những tồn tại có quan hệ với họ đều lần lượt tập hợp bên cạnh tiểu hữu. Tống đầu gỗ, là ngươi đang giở trò gì phải không?"

Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng đương nhiên không phải Tống đầu gỗ, điểm ấy hắn có thể xác định.

Tuy rằng lần đầu tiên hắn nhìn nhầm Tống Thư Hàng tiểu hữu là Tống đầu gỗ, nhưng chỉ cần nhìn kỹ thì có thể phát hiện họ là hai người hoàn toàn khác nhau. Mà Tống đầu gỗ lại không có thủ đoạn chuyển thế hoặc là trùng sinh, vì vậy Tống Thư Hàng không phải là trùng sinh hay chuyển thế của Tống đầu gỗ được.

Nhưng có thể khẳng định một điều là giữa Tống đầu gỗ và Tống Thư Hàng nhất định có quan hệ gì đó.

Chờ đến khi @#%× Tiên Tử chạy đến vị trí của mình xong, Bắc Phương Đại Đế giơ hai tay lên, khởi động đại trận.

Toàn bộ đại trận được tạo ra từ máu tươi của Cật Qua Thánh Quân phát ra ánh vàng chói mắt, bao bọc tất cả mọi người ở bên trong.

Dù Bắc Phương Đại Đế đã dùng thủ đoạn thông thiên để che lấp khí tức của đại trận, nhưng vẫn có vài tồn tại cường đại cảm ứng được biến hóa ở nơi này.

Sức mạnh của đại công đức hiện lên trong ánh sáng chói lóa nọ.

Những sức mạnh đại công đức này hội tụ trong cơ thể của Cật Qua Thánh Quân, khiến hắn có cảm giác toàn thân đau đớn dữ dội, như có vô số con dao đâm vào bên trong cơ thể, xẻo da lóc thịt của hắn.

Hắn muốn giãy giụa, muốn thoát khỏi đại trận này. Nhưng trực giác nói cho hắn biết là không được nhúc nhích! Không được nhúc nhích một chút nào!

Lúc này cần phải nhẫn nại!

Quá trình này là bước quan trọng nhất để tách cơ thể của hắn.

Cùng lúc khi đại trận mở ra, trên người Cật Qua Thánh Quân xuất hiện từng luồng năng lượng chảy vào một chỗ trong đại trận, sau đó lại hội tụ trong mắt trận.

Tống Thư Hàng cảm giác toàn thân ấm áp hẳn lên, thoải mái như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Mà hư đan cá voi mập vốn đang lười biếng trong đan điền của hắn bắt đầu trở nên sống động hẳn, tham lam hấp thu năng lượng truyền tới từ trong trận, hơn nữa nhanh chóng trở nên ngưng thực, đến cuối cùng sắp triệt để thành hình.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng sắp từ “tứ phẩm bán thành phẩm” bước vào cảnh giới tứ phẩm thật sự.

Chương 1163: Tiên cốt của ta không bị biến dị đấy chứ?

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong đan điền bản mệnh truyền đến cảm giác căng trướng, hư đan cá voi mập càng phình to hơn, có ảo giác như toàn bộ đan điền đều chật ních.

Cật Qua Thánh Quân đang có cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm đỉnh phong, lực lượng mà hắn phát ra trong lúc tiến hành nghi thức “từ bỏ thân thể” rất lớn. Cộng thêm việc tu luyện công pháp đặc biệt nên lực lượng trong người hắn rất tinh thuần.

Vì muốn Tống Thư Hàng củng cố căn cơ tứ phẩm nên Bắc phương Đại Đế đã điều chỉnh lại trận pháp, khiến cho mắt trận nơi Tống Thư Hàng đứng có thể nhận nhiều sức mạnh mà Cật Qua Thánh Quân phát ra nhất.

Cho nên, chỉ vài hơi thở sau khi đại trận được mở, hư đan cá voi mập của Tống Thư Hàng đã nhận được lượng linh lực bằng hắn vất vả tu luyện + Thánh Ấn cung cấp trong nhiều tháng liền.

Hư đan cá voi mập phình ra giống như môt quả bóng bay được bơm hơi, cuối cùng lấp đầy cả khí hải đan điền.

Bụng căng trướng như ăn quá no… Lại khiến Tống Thư Hàng ẩn ẩn có ảo giác buồn tiểu. Vào thời khắc mấu chốt như thế này mà còn buồn tiểu, khiến hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đương nhiên nó chỉ là ảo giác của Tống Thư Hàng mà thôi.

Đan điền bản mệnh quả thực nằm ở bụng, nhưng sự tồn tại của nó rất vi diệu. Trong quá trình tu luyện, cùng với việc thực lực của tu sĩ không ngừng tăng lên, dung lượng của đan điền bản mệnh cũng sẽ tăng theo.

Dung lượng đan điền bản mệnh của tu sĩ tứ phẩm gấp trăm nghìn lần tu sĩ nhị phẩm. Nếu như dựa vào tỉ lệ đó để so sánh thì dù toàn thân tu sĩ tứ phẩm đều là đan điền thì cũng chẳng đủ chỗ chứa đan điền bản mệnh nữa là.

Thực ra, muốn thấy được sự thay đổi kích thước của đan điền bản mệnh thì chỉ có thể dùng cách “nội thị”. Lúc giải trừ “nội thị”, kích thước của đan điền bản mệnh cũng không hề thay đổi.

Đan điền cũng giống như túi càn khôn, có thể mở rộng không gian bên trong thông qua việc thăng cấp, nhưng bề ngoài thì không thay đổi gì, rất chi là thú vị.

…

…

Trên đỉnh đầu, Bắc Phương Đại Đế vẫn luôn theo dõi trạng thái của Tống Thư Hàng.

“Không ngờ hư đan của hắn có thể mở rộng tới mức này, thú vị lắm.”

Bắc Phương Đại Đế thầm nói, hư đan càng lớn thì có nghĩa là nó sẽ chứa được nhiều linh lực hơn.

Chứa được càng nhiều đồng nghĩa với việc chủ nhân của nó sẽ có nhiều linh lực hơn giúp tạo thành long văn kim đan khi tấn tăng lên cảnh giới ngũ phẩm. Tuy rằng linh lực ít hay nhiều không phải là yếu tố duy nhất để quyết định số lượng long văn của kim đan nhưng hư đan có nhiều linh lực thì chỉ tốt chứ không có hại.

Lại một lúc lâu sau.

Hư đan cá voi mập của Tống Thư Hàng vẫn đang phình ra, có cảm giác như nó muốn phình ra cho tới khi đan điền bản mệnh nổ tung mới dừng lại vậy. Hắn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, đan điền bản mệnh sinh ra cảm giác trướng đau dữ dội.

Phải biết rằng, đan điền bản mệnh của hắn vốn đã lớn hơn tu sĩ bình thường rất nhiều.

Lúc trước khi hắn tấn thăng từ nhất phẩm lên nhị phẩm, Bạch Tôn Giả đã từng thi triển “Súc Khí Khoách Chân Pháp”, giúp tăng dung lượng đan điền của Tống Thư Hàng lên. Sau đó, gặp được một loạt kỳ ngộ, tu luyện đủ loại bí pháp luyện thể, uống Long Ma dược tề. Đồng thời lúc tấn thăng lên tứ phẩm, hắn đã trải qua hai bước là hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp, ngưng tụ thánh ấn, khiến cho đan điền bản mệnh của mình càng lớn hơn.

Tuy rằng bây giờ vừa tấn thăng lên tứ phẩm nhưng đan điền bản mệnh của hắn đã lớn hơn cả tu sĩ tứ phẩm đỉnh phong, ngày càng tiến gần đến Linh Hoàng ngũ phẩm hơn.

Nhưng cho dù như thế, đan điền bản mệnh vẫn bị trướng tới mức sắp nổ tung.

“Không thể để như thế nữa, kẻo đan điền bản mệnh sẽ nổ tung mất thôi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu như đan điền bản mệnh mà bị nổ thì con đường tu luyện của hắn cũng chấm dứt luôn.

Vì thế, Tống Thư Hàng định thử can thiệp vào hư đan cá voi mập, ngăn nó tiếp tục phình ra.

Đúng lúc này, một luồng khí tức kỳ lạ truyền vào cơ thể Tống Thư Hàng thông qua mắt trận, luồng khí tức này rất quen thuộc với cơ thể Tống Thư Hàng, dễ dàng xâm nhập vào trong đan điền bản mệnh của hắn.

“Đừng căng thẳng, tĩnh tâm lại, có cô ở bên cạnh hộ pháp cho ngươi.”

Bên tai truyền tới giọng nói của Bắc Phương Đại Đế.

Đồng thời, luồng khí tức kia cũng hiện ra hình dáng vốn có của nó.

Đó là một luồng khí tức thần thú đã được trận pháp tinh lọc, đến từ huyết thống thần thú ‘Thần Kình’ trong cơ thể của Cật Qua Thánh Quân.

Sau khi tiến vào đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, luồng khí tức này nhanh chóng dung hòa làm một với hư đan cá voi mập. Cuối cùng thì hư đan cá voi mập cũng không phình to ra nữa, nó bắt đầu biến hóa, trở nên sống động hơn.

Hư đan cá voi mập mới thành hình vốn còn nhiều chỗ hư ảo, nhưng bây giờ, mỗi một cái vảy, một sợi lông bờm của nó đều vô cùng sống động và tinh xảo.

Đây mới đúng là ý nghĩa của câu “số ngươi may thật đấy” mà Bắc Phương Đại Đế nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tu luyện Tam Thập Tam Thú Cự Kình Thiên, hơn nữa hư đan bản mệnh trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành hình, đúng lúc này lại gặp được Cật Qua thánh quân có huyết thống Thần Kình.

Nếu như tất cả những điều này đều không phải do có người can thiệp thì… chỉ có thể nói rằng vận may của Tống tiểu hữu đúng là nghịch thiên.

Bắc Phương Đại Đế cảm thấy khả năng trước lớn hơn… vì lúc Tống Thư Hàng giải thích chuyện của Cật Qua Thánh Quân cho hắn thì có nhắc tới quẻ thăm kì lạ kia. Hình có người nào đó đang âm thầm chỉ dẫn Cật Qua Thánh Quân, để hắn tiếp cận với Tống Thư Hàng vào lúc thích hợp.

Bắc Phương Đại Đế bất giác nghĩ tới vị đạo hữu Tống đầu gỗ rất thích tự tìm cái chết kia.

Nhưng không thể loại trừ khả năng Tống tiểu hữu thật sự có vận may nghịch thiên, trong lúc gieo quẻ chủ nhân của quẻ thăm đó tính ra được cơ hội Cật Qua Thánh Quân tấn thăng lên cửu phẩm nên mới để Cật Qua Thánh Quân gặp Tống Thư Hàng.

…

…

Lúc này, hư đan cá voi mập đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, yên tĩnh lại trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng. Nhưng do kích thước đã to bằng đan điền bản mệnh rồi nên nó không thể nào cử động được.

Tống Thư Hàng dùng nội thị để quan sát nó.

Ừm, bây giờ có một ví dụ rất thích hợp để hình dung hư đan cá voi mập… Nó đã biến từ 480P sang 1080P rồi.

Bây giờ mình đã là tu sĩ tứ phẩm xịn rồi ư? Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong khi hắn đang suy tư thì đỉnh đầu của hư đan cá voi mập bắt đầu phun nước.

Cá voi phun nước chẳng có gì lạ hết.

Nhưng vấn đề… nó là hư đan mà, hư đan phun nước cái beep gì?

Thứ mà hư đan cá voi mập phun ra là linh lực tinh thuần, đồng thời cũng chính là linh lực đã tiến vào cơ thể Tống Thư Hàng thông qua thánh ấn và mắt trận dưới chân hắn.

Sau khi được phun ra, những linh lực này dùng cách thức ổn định và mạnh mẽ để cường hóa, mở rộng đan điền của Tống Thư Hàng.

Linh lực mà cá voi mập phun ra dung nhập vào đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, cường hóa và mở rộng nó. Sau khi mở rộng thì lại quay lại cường hóa, sau đó thì mở rộng, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Đây là cách mở rộng lãnh thổ tốt nhất.

Cách mở rộng này không khiến Tống Thư Hàng cảm thấy đau đớn gì mà còn thoải mái.

Cũng không biết qua bao lâu…

Đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng bùm một cái, chấn động kịch liệt, trong khi mở rộng thì nó đã đột phá một giới hạn.

Đó là giới hạn giữa tứ phẩm và ngũ phẩm.

Đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng dễ dàng bị cưỡng chế khuếch trương đến ngũ phẩm, từ trạng thái bị hư đan cá voi mập nhét đầy ban đầu, lập tức phình to đến mức có thể dung nạp được bốn hư đan cá voi mập như thế.

Hơn nữa, quá trình mở rộng này vẫn chưa kết thúc.

Liên tục có linh lực rót vào cơ thể theo thánh ấn từ mắt trận bên dưới, đan điền bản mệnh của hắn cũng mở rộng không ngừng.

Trong ý thức của Tống Thư Hàng, cuối cùng đan điền bản mệnh phình to tới mức đủ để chứa mười hư đan cá voi mập thì mới ngừng lại.

Đây là cực hạn của cơ thể hắn bây giờ.

Nếu như Nho Gia Kim Cương Thân của hắn thăng cấp một chút nữa, rồi lại uống thêm một liều Long Ma dược tề, nâng cao thể chất cơ thể thì đan điền bản mệnh vẫn có thể ra to nữa.

Hư đan cá voi mập cũng ngừng phun nước.

Ngay sau đó, ở đại trận dưới chân hắn, thông đạo thánh ấn hoàn toàn mở ra, linh lực tinh thuần không ngừng chảy vào trong đan điền bản mệnh.

Lại thông qua Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công chuyển hóa, biến linh lực thành tiên thiên chân nguyên thuộc về

Tống Thư Hàng, lấp đầy cả đan điền bản mệnh.

Hư đan cá voi mập không phải chịu cảnh mắc cạn nữa, bắt đầu nhấp nhô di chuyển bên trong tiên thiên chân nguyên.

Đan điền bản mệnh bị tiên thiên chân nguyên lấp đầy như thế, Tống Thư Hàng không khỏi nắm chặt tay lại.

Cảm giác “năng lượng căng tràn” lâu rồi không thấy lập tức truyền tới.

Bây giờ Tống Thư Hàng có cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng dùng không hết, chỉ hận không thể đánh nổ trời nổ đất nổ cả tinh cầu.

“Ha, khẩu vị lớn thật đấy.”

Bắc Phương Đại Đế đánh giá Tống Thư Hàng một cái.

Lúc này, phúc lợi “từ bỏ thân thể” của Cật Qua Thánh Quân đã tới hồi kết. Vốn Bắc Phương Đại Đế tính toán cả lượng lớn sức mạnh rót vào như thế ít nhất cũng đủ cho Tống Thư Hàng ngưng tụ vài khúc tiên cốt.

Thật không ngờ phúc lợi sắp hết rồi mà mới chỉ khiến cho hư đan hoàn toàn thành hình, phần lớn sức mạnh đều dùng để mở rộng đan điền bản mệnh cả rồi.

“Sắp hết giờ rồi, mau tranh thủ thời gian để hình thành tiên cốt đi~”

Bắc Phương Đại Đế truyền âm với Tống Thư Hàng.

Tu sĩ tứ phẩm phải tu luyện cửu đại tiên cốt. Đây là điểm mấu chốt để tấn thăng lên ngũ phẩm, phải cẩn thận ngưng tụ mỗi một khúc tiên cốt thì mới có được trụ cột vững chắc.

Ban đầu Bắc Phương Đại Đế nghĩ, ở trong trận thế này ít nhất cũng phải khiến Tống Thư Hàng ngưng tụ ra được khúc tiên cốt đầu tiên.

Dưới đại trận của Cật Qua Thánh Quân có huyết thống thần Kình thế này, khúc tiên cốt đầu tiên ngưng tụ ra được sẽ có chỗ tốt riêng.

Tiên cốt! Đúng rồi, tu sĩ tứ phẩm phải tu luyện tiên cốt.

Được Bắc Phương Đại Đế nhắc nhở, Tống Thư Hàng lấy lại tinh thần từ cảm giác “sức mạnh tràn trề” ngắn ngủi kia.

Hắn bắt đầu khởi động thiên thứ tư của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công phiên bản được Bạch tiền bối sửa đổi, bắt đầu thử ngưng tụ khúc tiên cốt đầu tiên của mình.

Trước đây, vì hư đan cá voi mập chưa hoàn toàn thành hình nên sức mạnh đi vào đan điền bản mệnh phần lớn đều bị hư đan hấp thụ hết, hơn nữa chỉ có vào chứ không có ra.

Mà bây giờ, hư đan cá voi mập đã thành hình, mỗi lần hút linh lực vào xong thì nó đều sẽ nhả ra. Linh lực đi vào sẽ trở nên tinh thuần, trở thành chân nguyên bản mệnh thuộc về Tống Thư Hàng.

Tiên cốt thuận lợi ngưng tụ.

Lúc ý chí của Tống Thư Hàng ra lệnh ngưng tụ tiên cốt với cơ thể, khúc tiên cốt đầu tiên dễ dàng hình thành.

Tiên cốt cong cong, lúc vừa xuất hiện vẫn là màu trắng đục.

Theo lí mà nói, tiên cốt mà tu sĩ nhìn thấy thông qua “nội thị” cũng sẽ giống như xương cốt của con người.

Nhưng Tống Thư Hàng phát hiện, hình dáng tiên cốt của hắn không bình thường, vừa bẹt vừa dài, lại còn cong veo.

Tiên cốt của ta không bị biến dị đấy chứ?

Chương 1164: Vũ Trang Nào, Hư đan cá voi mập!

Tống Thư Hàng thấy thật mệt tim.

Hư đan biến dị đã khiến hắn lo lắng lắm rồi, nếu như tiên cốt mà cũng biến dị nốt thì sau này còn phải lo gấp bội ấy chứ.

Nếu như thứ này mà biến dị thật thì có ảnh hưởng tới việc tấn thăng lên ngũ phẩm của hắn không nhỉ? Tiên cốt không phải là thứ có thể mang ra đùa được đâu, nếu như vì chuyện này mà khiến việc hắn tấn thăng lên ngũ phẩm có sự cố gì thì hắn sẽ khóc ngất mất.

“Hình dáng khó coi một chút cũng không sao, không giống như xương cốt của con người cũng đành chấp nhận vậy, nhưng mà chức năng cơ bản nhất định phải OK đấy nhé, đừng có mà biến từ tiên cốt thành ma cốt đấy.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cuối cùng thì khúc tiên cốt đó cũng thành hình.

Tiên cốt cong cong, nhìn qua giống như xương cá voi… có điều là hơi bẹt một chút.

Cũng may nhìn tổng thể thì vẫn ra xương.

Thôi được rồi, xương cá cũng được, dù sao thì hư đan của ta cũng đã biến thành một con cá béo ú, tiên cốt giống xương cá cũng chẳng hề gì.

Nhưng mà nhìn nghiêng thì cứ cảm giác nó… hơi giống một thanh đao.

“Ảo giác, chắc chắn là ảo giác. Đây là tiên cốt, đâu phải là đao cốt, sao có thể giống đao được.”

Tống Thư Hàng thầm an ủi bản thân.

Trong khi hắn còn đang nghĩ vậy thì thánh ấn trong cơ thể đột nhiên lóe lên, xuất hiện bên cạnh khúc tiên cốt đầu tiên.

Thánh ấn tự phình ra, đóng một dấu lên phần cuối của tiên cốt.

Hai chữ Bá Tống in trên khúc tiên cốt đầu tiên một cách sống động.

Tống Thư Hàng: …

Đệch mợ, đừng có như thế mà. Hai chữ Bá Tống in lên phần cuối như thế giống y như khắc lên chỗ chuôi đao vậy. Như thế càng làm cho tiến cốt giống đao cốt hơn.

Hơn nữa, tại sao tiên cốt mà cũng bị đóng dấu cơ chứ?

Tiên cốt bị đóng thánh ấn, hiển nhiên có hiệu quả riêng. Thánh ấn có linh tính, nó tượng trưng cho thân phận của Huyền Thánh bát phẩm, đồng thời cũng giúp đỡ cho chủ nhân trong phạm vi cho phép.

Sau khi đóng dấu, thánh ấn có thể tạo ra một thông đạo truyền năng lượng giữa ấn ký và tiên cốt để tôi luyện tiên cốt.

Cách tôi luyện tiên cốt này cả thiên hạ đều dùng một loại, hàng độc quyền không có chi nhánh.

..

…

Sau khi tiên cốt hình thành thì bước tiếp theo là mài giũa, cần phải tốn khá nhiều thời gian, tôi luyện tiên cốt từng chút một cho đến khi nó thành màu vàng sẫm.

Đến lúc đó, trên tiên cốt sẽ sinh ra một đạo lực lượng sắc bén như dao, đâm thẳng vào hư đan trong đan điền bản mệnh, kết hợp làm một với hư đan.

Quá trình này rất nguy hiểm.

Bởi vì một khi mất khống chế thì lúc đâm vào hư đan, lực lượng sắc bén của tiên cốt sẽ phá vỡ hư đan. Một khi hư đan vỡ thì “đạo” của tu sĩ chỉ dừng ở tứ phẩm, không thể nào tiến thêm được nữa.

Nếu như tiếp nhận được tiên cốt chi lực thì hư đan sẽ không ngừng được lực lượng này tôi luyện. Cho đến khi tiên cốt chi lực của cả chín đoạn tiên cốt đều rót vào trong hư đan thì có thể từ từ mài giũa hư đan, biến nó từ hư thành thật, ngưng tụ kim đan đại đạo.

Lúc này Tống Thư Hàng vẫn còn đứng trong mắt trận.

Còn môt lúc nữa thì phúc lợi trận pháp của Cật Qua Thánh Quân mới kết thúc, một chút thời gian này vừa đủ giúp Tống Thư Hàng tiết kiệm được rất nhiều công sức để mài tiên cốt.

Dưới sự dẫn đạo âm thầm của Bắc Phương Đại Đế, một lượng lớn năng lượng rót vào trong cơ thể Tống Thư Hàng với tiết tấu chậm rãi và bình ổn, thông qua đan điền bản mệnh hóa thành chân nguyên tứ phẩm, bắt đầu tôi luyện tiên cốt.

Màu sắc của tiên cốt bắt đầu sẫm hơn, từ màu trắng biến thành màu vàng, rồi lại từ màu vàng chuyển sang vàng sẫm.

“Đã đến bước quan trọng nhất rồi.”

Bắc Phương Đại Đế nói khẽ.

Vì có sự trợ giúp của đại trận nên tiên cốt của Tống Thư Hàng phát triển thẳng từ giai đoạn thành hình cho đến khi biến đổi màu sắc thành vàng sẫm, ắt hẳn sẽ có nguy hiểm khi đốt cháy giai đoạn.

Tiếp theo phải xem lúc tiên cốt của Tống Thư Hàng đâm vào hư đan trong đan điền bản mệnh thì hư đan cá voi mập của hắn có chịu nổi đòn tấn công sắn bén như dao này của tiên cốt hay không.

..

…

Vẻ mặt Tống Thư Hàng nghiêm túc hẳn lên.

Thông qua nội thị, hắn nhìn thấy khúc tiên cốt đầu tiên của mình thành hình rồi trưởng thành nhanh như dùng phân bón Jin Kela.

Sau khi tiên cốt biến thành màu vàng sẫm, một lực lượng sắc bén như dao từ từ vươn ra đâm về phía h đan điền bản mện.

“Bây giờ phải xem biểu hiện của mày đấy, hư đan cá voi mập. Mày phải được nhé, nhất định phải chịu được đấy.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Khổ sở chịu đựng lâu như thế, cho ăn biết bao nhiêu là năng lượng mới có thể khiến hư đan cá voi mập thành hình, nhất định đừng để ta thất vọng đấy nhé.

Hư đan cá voi mập vẫn tiếp tục dập dìu lên xuống trong đan điền bản mệnh rộng lớn của Tống Thư Hàng.

“Vèo!”

Lúc này, lực lượng mà khúc tiên cốt đầu tiên của Tống Thư Hàng hóa ra đâm thẳng vào đan điền bản mệnh, cắm lên đầu của hư đan cá voi mập.

Nhưng cảnh tượng “tiên cốt VS hư đan cá voi mập” mà hắn tưởng tượng không hề xuất hiện.

Sau khi lực lượng của tiên cốt đâm vào đầu hư đan cá voi mập thì đột nhiên biến đổi.

Sau khi tiếp xúc với hư đan, lực lượng vốn sắc bén như lưỡi dao bất ngờ chuyển đổi, đồng thời còn phát ra một loại lực lượng ý chí nào đó.

Lực lượng đó rất giống khôi giáp đao ý của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chợt thấy dằm trong tim.

Quả nhiên… ngay sau đó. lực lượng của tiên cốt rơi xuống đỉnh đầu Hư đan cá voi mập, hóa thành một hộ giáp. Hơn nữa mảnh giáp này còn rất chu đáo, chừa lại một cái lỗ to ở chỗ “mũi” của Hư đan cá voi mập, có vẻ để tiện cho việc hư đan cá voi mập phun nước sau này.

Đến lúc này, khúc tiên cốt đầu tiên đã thành công nhập vào hư đan, lực lượng dồi dào bất tận truyền đến từ tiên cốt, giúp tôi luyện hư đan.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Rõ ràng đây là một chuyện đáng chúc mừng nhưng không biết tại sao, khi lực lượng của tiên cốt đột nhiên chuyển hóa thành khôi giáp đao ý thì lòng hắn lại trầm xuống, đặc biệt mệt tim.

Bởi vì nó là minh chứng cho một sự thật rất tàn khốc – Về cơ bản có thể xác định tiên cốt của hắn chính là đao cốt, bởi vì thứ này có đao ý.

Nói chung thì đây cũng được xem như là tin tốt.

Nếu như lực lượng của tám khúc tiên cốt sau này đâm vào trong hư đan đều biến thành khôi giáp đao ý như khúc tiên cốt đầu tiên thì có nghĩa là Tống Thư Hàng không phải đối mặt với nguy cơ “hư đan bị tiên cốt đâm thủng”.

Cũng tức là hắn tránh được một kiếp nạn lớn so với những tu sĩ khác.

Bây giờ đã là 9 giờ sáng ngày 14 tháng 9 năm 2019, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng trở thành tu sĩ tứ phẩm chân chính, đồng thời cũng ngưng tụ được khúc tiên cốt đầu tiên.

Trận chiến song thánh hôm qua đã trở thành quá khứ.

****

Ngoài Tống Thư Hàng, người có thu hoạch lớn nhất là Tô thị A Thập Lục.

Nhờ có bữa tiệc chân cá sấu nên A Thập Lục đã ngưng tụ được khúc tiên cốt đầu tiên, đang ở trong giai đoạn mài giũa. Mà bây giờ, nhân nghi thức từ bỏ thân thể của Cật Qua Thánh Quân mà cô nhanh chóng hoàn thành việc tôi luyện cho tiên cốt, đồng thời cungx thành công dẫn lực lượng của tiên cốt vào hư đan.

Thường thì A Thập Lục thăng cấp rất ổn định, không có dị biến bất ngờ nào. Tiên cốt sắc bén như đao đâm vào hư đan, do hư đan bản mệnh của cô ấy rất kiên cố nên cũng dễ dàng tiếp nhận lực lượng của khúc tiên cốt đầu tiên này.

Sau khi nghi thức phát phúc lợi của Cật Qua Thánh Quân kết thúc, A Thập Lục đã tôi luyện được tổng cộng bốn khúc tiên cốt, khúc tiên cốt thứ năm cũng đã thành hình, chỉ trong chốc lát mà hoàn thiện được một nửa chặng đường từ tứ phẩm đến ngũ phẩm.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô thị A Thập Lục hé mở, gật đầu đầy mãn nguyện.

…

…

Sau A Thập Lục, tước yêu Tiểu Thải cũng mở mắt, cô ấy là yêu tu, trước khi lên đến ngũ phẩm, con đường tu luyện của cô ấy khác với tu sĩ nhân loại. Bây giờ cảnh giới của cô cũng tăng mạnh, đã đến tam phẩm đỉnh phong, tuy rằng còn một quãng nữa mới tới lúc độ kiếp nhưng khoảng cách này đã không còn xa nữa.

Vốn Tiểu Thải cho rằng với thiên phú và tư chất của mình, cho dù có nước suối và hạt sen của sư phụ giúp tăng thêm trăm năm tuổi thọ thì cũng khó mà đột phá cảnh giới được.

Nhưng không ngờ mới bái sư chưa bao lâu thì cô đã lên tới cảnh giới tam phẩm đỉnh phong.

Tiểu Thải vỗ cánh, nhớ lại lời nói của Bắc Phương trưởng lão, xét trên một góc độ nào đó thì nhận đạo hiệu cũ “Kim Cương Quân Tử Đao”của sư phụ Tống Thư Hàng cũng đồng nghĩa với việc được thừa hưởng vận may của sư phụ.

Mà bây giờ, đi theo bên cạnh sư phụ, cô cũng thật sự hưởng ké được vận may, có hy vọng thăng cấp. Thậm chí cứ theo đà này thì cô còn có cơ may lên đến ngũ phẩm ấy chứ! Đến lúc đó cô có thể hoàn toàn hóa thành hình người, không cần mượn pháp môn đặc biệt nữa.

Mục tiêu của tước yêu Tiểu Thải rất thấp, mãi đến bây giờ vẫn chỉ dừng lại ở “đại yêu ngũ phẩm” mà thôi.

“Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải, he he.”

Tiểu Thải lẩm bẩm, lúc này, từ sâu trong linh hồn của cô đã hoàn toàn thừa nhận đạo hiệu này.

Mà khí thế của cô cũng có những thay đổi vi diệu. Vì lần này, cô đã quyết định từ tận đáy lòng rằng mình nhất định phải xứng với cái đạo hiệu này. Vừa phải như Kim Cương mà cũng phải thật Quân Tử.

…

…

Thi mơ mơ màng màng mở mắt ra, sau đó bắt đầu đếm số đan điền khiếu huyệt trong cơ thể mình. Lấy đan điền bản mệnh làm mốc mà đếm lên trên, lần lượt là đan điền thứ hai Long Vĩ, đan điền thứ ba Long Trảo và đan điền thứ tư Long Khu.

“Í í, mình cũng là tiểu cao thủ nhị phẩm rồi ư?”

Thi lẩm bẩm

Có phải là mình vẫn đang nằm mơ chưa tỉnh không?

Không thì sao cảnh giới nhị phẩm lại dễ tu luyện thế này.

Với những tu sĩ khác, ít nhất phải mất từ nửa năm thậm chí một năm mới tu luyện được một đan điền.

“Cho dù là mơ thì cũng là một giấc mơ đẹp. Hãy để ta nằm mơ thêm một lúc nữa đi.”

Thi gật đầu đầy nghiêm túc.

…

…

Cuối cùng là Thông Nương, cô phát hiện ra một chuyện rất không ổn. Cảnh giới của cô tăng nhanh với thế như chẻ che, đã lên tới đan điền thứ tám là Hóa Long Giác của nhị phẩm. Chân khí trong cơ thể bắt đầu chuyển hóa thành dòng sông chân khí, chuẩn bị phun ra từ đan điền thứ tám.

“Tống Thư Hàng, tiêu rồi rồi, ta sắp độ kiếp rồi.”

Thông Nương hét lên.

Vấn đề là, tuy rằng từ sau lần tiếp nhận truyền công của Thiên Nhai Tử đạo trưởng xong, cô cũng có cố gắng tu luyện nhưng phần lớn thời gian đều nằm phơi thây ăn chơi.

Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để độ kiếp.

Sau khi phát hiện ra tình hình của Thông Nương, khóe miệng của Bắc Phương Đại Đế co giật, hắn vươn tay ra phất một cái, đưa cô ra khỏi trận pháp đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Đừng sợ, còn một chút nữa mới đến lúc độ kiếp.”

Tống Thư Hàng mỉm cười an ủi rồi đưa tay ra bắt lấy Thông Nương, cho cô vào thế giới hạch tâm của mình.

Lúc đưa Thông Nương về, mỹ nhân rắn công đức cũng lặng lẽ quay về sau lung Tống Thư Hàng, tuy không nói gì nhưng chắc chắn cô cũng nhận được nhiều chỗ tốt.

“Bây giờ các ngươi ra khỏi đại trận đi, nghi thức sắp kết thúc rồi.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tính thời gian, khi nghi thức kết thúc thì cũng tới giờ ăn trưa.

…

…

Chương 1165: Tống*lần này thật trâu bò*Thư Hàng

Cả Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Thi và Tiểu Thải đều đi ra khỏi phạm vi đại trận.

Tô thị A Thập Lục ngự đao bay lên, đưa Thi lùi về phía sau. Tống Thư Hàng thì mang theo Tiểu Thải, ngự đao song song với Tô thị A Thập Lục.

Sau khi mọi người lui ra, ánh sáng của đại trận càng rực rỡ hơn. Đến cả mấy người Tống Thư Hàng cũng không thể xuyên qua màn ánh sáng nhức mắt đó mà nhìn được biến hóa trong đại trận.

“Mong rằng Cật Qua đạo hữu có thể thuận lợi thành công.”

Tống Thư Hàng chúc phúc.

Vừa rồi nhận nhiều lợi ích từ chỗ Cật Qua Thánh Quân, nên họ đều mong thánh quân cũng thuận lợi hoàn thành nghi thức. Tốt nhất là sau khi kết thúc nghi thức thì lập tức thấy được hy vọng tấn thăng lên cửu phẩm luôn.

“Cho đến lúc này thì nghi thức đang diễn ra rất thuận lợi.”

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nói:

“Lúc ta chuẩn bị lui ra thì có để ý tới nhục thân của Cật Qua tiền bối, trong cơ thể của hắn đã hình thành một khối công đức chi khu. Bây giờ chắc là đến lúc công đức chi thân thoát khỏi nhục thân thừa thải rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong đại trận, ánh sáng công đức càng ngày càng sáng, phạm vi bao phủ của trận pháp cũng càng ngày càng lớn.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục chỉ có thể lùi thêm chút nữa, tránh bị trận pháp ảnh hưởng.

…

…

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Mấy tiếng sau, đại trận nghi thức vẫn tiếp tục phát ra ánh sáng chói lóa, xem ra trong thời gian ngắn thì không thể kết thúc được.

Tống Thư Hàng tế con rối ngân long của mình ra, để nó nổi trên mặt biển, sau đó hắn, A Thập Lục, Thi và Tiểu Thải ngồi trên con rối để nghỉ ngơi một chút.

A Thập Lục hình như rất mệt, sau khi ngồi lên con rối thì tựa vào vai Tống Thư Hàng, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Thực ra … từ rạng sáng hôm nay thì tinh thần của cô đã luôn mệt mỏi và suy yếu. Có thể trụ lại đến khi đại trận nghi thức phát hết phúc lợi đều là nhờ có ý chí mạnh mẽ chống đỡ.

Thi cũng ngủ chèo queo, có thể là do đang tuổi phát triển nên cô bé rất mê ngủ.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đỡ lấy A Thập Lục, sau đó đưa cô ấy và Thi vào trong thế giới hạch tâm, để một chiếc giường ở đó cho họ nghỉ ngơi cho thoải mái hơn.

"Tiểu Thải, ngươi có muốn về thế giới hạch tâm nghỉ ngơi không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thải lắc đầu, nhìn chằm chằm vào đại trận ánh sáng công đức khổng lồ kia:

"Sư phụ, ta muốn ở lại đây xem một chút. Ta cảm thấy chỉ cần đứng ở đây thì hình như sức mạnh công đức trên người cũng tăng lên một chút!"

Tống Thư Hàng nghe thế thì lập tức cảm ứng trạng thái cơ thể.

Quả đúng như thế, chỉ cần đứng gần trận pháp nghi thức thì công đức chi lực trong cơ thể sẽ dần dần tăng lên, có điều nó tăng lên với biên độ rất rất nhỏ, với Tống Thư Hàng thì nó còn không bằng nổi một hạt cát trên sa mạc, nên mới bị hắn sơ ý bỏ qua.

Mà công đức chi lực của Tiểu Thải không cao, nên dù chỉ tăng lên một chút thì cô cũng nhạy cảm phát hiện ra được.

"Vậy ngươi ở lại đây đi, nhưng không được đến gần đại trận để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải gật đầu.

Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi trên con rối ngân long, lấy điện thoại, theo thói quen mở nhóm Cửu Châu số 1 ra. Hắn muốn online xem thử, nếu gặp được Hằng Hỏa Chân Quân thì tiện thể nói cho Chân Quân biết chuyện mình gặp được vị Đạo Tử đứng đầu trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân Nho gia.

Mặc dù mới sáng sớm nhưng trong nhóm toàn là người tu tiên, mấy ngày mấy đêm không ngủ là chuyện bình thường, nên vẫn có rất nhiều người đang online.

Sau khi login, Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn lên:

"Các tiền bối, cuối cùng thì ta đã triệt để tấn thăng lên cảnh giới tứ phẩm rồi!"

"Hả? Chẳng phải lúc hiển thánh ngươi đã tấn thăng lên tứ phẩm rồi à Thư Hàng tiểu hữu?"

Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc hỏi lại.

Bá Tống: "Là thế này, thực ra lần tấn thăng lúc đó xảy ra chút vấn đề. Ta mới đột phá lên tứ phẩm được có một nửa thôi, hư đan chưa thành hình hoàn toàn, xem như là tứ phẩm bán thành phẩm. Hôm nay ta may mắn gặp được phúc lợi ngon lành cành đào, hư đan triệt để thành hình, còn tiện thể ngưng tụ được khúc tiên cốt đầu tiên, cũng tôi luyện xong luôn rồi."

Ta là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"Hạc viết: Đù!"

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

"Giao viết: Đù!"

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Lãng viết: Đù!"

Tuyết Lang Động Chủ:

"Lang viết: Đù!"

Diệt Phượng công tử:

"Miêu viết: Đù!"

Thôn Vân Tăng:

"Tăng viết: Đù!"

Tống Thư Hàng: "…"

Lệ Chi Tiên Tử:

“Chúc mừng nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh tấn thăng tứ phẩm!”

“Cảm ơn Lệ Chi Tiên Tử, vẫn là tiên tử tốt nhất.”

Tống Thư Hàng đáp.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Thiếu niên à, ngươi ngây thơ quá rồi. Ngươi cho rằng Lệ Chi Tiên Tử đang khen ngươi ư? Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh cuối cùng cũng lên tới “tứ phẩm”, Lệ Chi Tiên Tử đang cười nhạo ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Nhân dân Phật Sơn gọi điện chúc mừng, mừng Bá Tống Huyền Thánh tấn thăng tứ phẩm.”

Dạo gần đây Túy Yue Cư Sĩ đang nỗ lực tăng cảm giác tồn tại, để tránh bản thân bị người khác lãng quên.

Điền Thiên Động Chủ:

“Nhân dân Tiêu Dao đảo gọi điện chúc mừng, mừng Bá Tống Huyền Thánh tấn thăng tứ phẩm.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Nội dung gọi điện chúc mừng như trên.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử lập tức nói theo:

“Nhân dân Vân Nam gọi điện chúc mừng, mừng Bá Tống Huyền Thánh tấn thăng tứ phẩm.”

Chủ đề trong nhóm lập tức lệch xa vạn dặm.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đúng rồi, có phải Tiểu Thập Lục đang ở cùng ngươi đúng không?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ừm, A Thập Lục có thu hoạch rất lớn, một hơi tôi luyện được bốn khúc tiên cốt, khúc tiên cốt thứ năm cũng ngưng tụ thành hình rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu lên nhìn trời… Ta chỉ hỏi có phải Tiểu Thập Lục đang ở cùng ngươi đúng không thôi, đâu có bảo ngươi kể về thu hoạch của A Thập Lục chứ.

Áp lực thật lớn, từ sau khi Tống tiểu hữu gia nhập vào nhóm, các hậu bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tu luyện vèo vèo như gắn động cơ tên lửa ấy. Chủ đề được nói tới nhiều nhất trong thời gian gần đây chính là ai ai ai lại thăng cấp rồi, ai ai ai lại sắp độ kiếp… thân là lão tiền bối, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy áp lực của mình thật lớn.

Những lão tiền bối như bọn họ cũng phải tăng tốc thôi, không thể để một đám hậu bối vượt mặt được, như thế thì mất mặt lắm.

Lúc này, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử cô nương cũng login.

Vừa lên mạng thì cô đã thấy Tống Thư Hàng cũng đang online, nên vui vẻ chào hỏi.

Anh Chu Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) : “Thư Hàng tiền bối lợi hại quá, phải khó khăn lắm ta mới ngưng tụ được khúc tiên cốt đầu tiên, cảnh giới hiện tại của ngươi đã bằng ta rồi! Ta cũng phải cố gắng lên, nếu không thì sẽ bị ngươi vượt mặt mất.”

Tống Thư Hàng: “Vũ Nhu Tử, chúng ta cùng cố gắng nhé!”

“Ừm ừm, cùng cố gắng. Đúng rồi, ta vừa nhận được nhật báo tu sĩ số ra hôm nay nè, Tống tiền bối lại lên trang nhất rồi.”

Anh Chu Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) nói.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền tò mò hỏi:

“Lên trang nhất á? Có chuyện gì thế? Chẳng phải hôm qua Thư Hàng tiểu hữu vừa lên trang nhất với chuyện dùng bom uy hiếp, ép lui Đông Qua Thánh Quân rồi sao?”

“Dương Huyền ngươi không biết rồi, hôm qua Thư Hàng tiểu hữu dùng bom uy hiếp, dọa lui Đông Qua Thánh Quân… kết quả là ban đêm lại xui xẻo gặp phải Đông Qua Thánh Quân.”

Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Phụt~~”

Anh Chu Tiên Tử (Vũ Nhu Tử):

“Theo như nhật báo tu sĩ, vào tối hôm qua, Đông Qua Thánh Quân thay đổi đối tượng khiêu chiến, đột nhiên kết thúc trận đấu với Bá Tống Huyền Thánh, sau đó khiêu chiến với một vị tiền bối có tên là Cật Qua Thánh Quân. Nghe nói đây là một vị lão tiền bối mà Đông Qua rất ngưỡng mộ.”

“Hà hà, Đông Qua khiêu chiến với Cật Qua? Riêng đạo hiệu cũng đã bị khắc chế rồi, còn đánh đấm gì nữa?”

Lệ Chi Tiên Tử gửi một icon mặt cười.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “ Ta nghi lúc lựa chọn thánh hào, chắc là hắn muốn bày tỏ sự tôn trọng với Cật Qua thánh quân nên mới chọn thánh hiệu Đông Qua này.”

“Vũ Nhu Tử nói tiếp đi, kết quả của trận Cật Qua VS Đông Qua ra sao? Tống Thư Hàng tiểu hữu gặp phải Đông Qua vào lúc nào thế? Bài báo chủ yếu viết cái gì?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Vũ Nhu Tử tiếp tục giới thiệu: “ Ừm, trên báo nói, mọi chuyện rất trùng hợp, khi Đông Qua Thánh Quân đi khiêu chiến với Cật Qua tiền bối, nửa đường gặp được Tống tiền bối. Sau đó, Đông Qua Thánh Quân đột nhiên nổi hứng, lại muốn nếm thử vũ khí bí mật của Tống tiền bối trước khi khiêu chiến với Cật Qua thánh quân, nhưng trên báo không giới thiệu vũ khí bí mật đó là gì.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nghe đến chỗ này thì nói ngay:

“Vũ khí bí mật kia là bom nguyên tử thiên kiếp đúng không? Ha ha ha ha ~~ những chuyện sau đó ta đã đoán ra rồi, bom nguyên tử thiên kiếp của Tống Thư Hàng không thể nổ được ở hiện thế, chỉ có thể mang ra để hù dọa kẻ khác. Nên sau đó chính là Đông Qua Thánh Quân khám phá ra chân tướng, đè Tống Thư Hàng xuống dưới đất nện cho một trận đúng không? Không ngờ quẻ ngược của cái tên Đồng quái kia vẫn linh nghiệm!”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử cũng giống như Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền, không online vào tối hôm qua nên không biết chuyện Tống Thư Hàng dùng Xích Tiêu kiếm đánh bại Đông Qua Thánh Quân.

“Lần này Tĩnh Tuyết Tiên Tử đoán sai rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử cảm thán.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang ngồi trên con rối ngân long kéo lịch sử chat, cười khà khà. Hắn mở thông tin cá nhân của mình ra, sửa trên thành ‘Tống*lần này thật trâu bò* Thư Hàng.’

Khó khăn lắm mới có thể làm màu một lần, cảm giác mới sướng làm sao. Hơn nữa hắn không cần giả vờ mà chỉ cần đứng bên cạnh nhìn bản thân trở nên trâu bò trong nội dung mà mọi người trong nhóm nói đến mà thôi.

Cảm giác sung sướng tăng lên gấp bội.

Anh Chu Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): “Không phải đâu~ Tống Thư Hàng và Đông Qua Thánh Quân một chiêu định thắng thua. Trên nhật báo tu sĩ viết: Bá Tống Huyền Thánh không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, một chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao như tựa như một mặt trời thu nhỏ, đốt cháy tất cả, một kiếm đánh xuống đã phá vỡ phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, kết thúc “nhất chiêu chi ước”, đặt dấu chấm hết cho trận đấu Nghìn Năm Đệ Nhất Thánh VS Nghìn Năm Đệ Ngũ Thánh. Tiêu đề bài báo ngày hôm nay là “Trận chiến song thánh, Bá Tống Huyền Thành dùng một chiêu đánh bại Đông Qua Thánh Quân.”

“Trận chiến song thành này của Tống Thư Hàng tiểu hữu không phục không được. [icon giơ ngón tay cái]”

Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Tống *lần này thật trâu bò* Thư Hàng: “[Icon cười nhe răng]”

Không cần nhiều lời, tất cả đều biểu hiện trong sự im lặng.

Anh Chu Tiên Tử (Vũ Nhu Tử):

“Sau đó là tin hot thứ hai của ngày hôm nay là Cật Qua thánh quân dùng bí pháp để xuất hiện quyết chiến với Đông Qua Thánh Quân.”

Tống Thư Hàng: “…”

Á đù, quên mất chuyện này, đến khúc cuối Cật Qua Thánh Quân đã biến thành hình dạng của hắn, còn bị Đông Qua đánh cho một trận nữa chứ!

Chương 1166: Có một phân thân biết làm bài tập giúp bản thể thật là tốt

Nhưng không biết phóng viên của nhật báo tu sĩ ghi lại trận đấu đó như thế nào? Sẽ không dính líu gì tới hắn đấy chứ?

Nhớ tới quẻ xui thuộc cấp bậc ‘vũ khí nhân quả luật’ đáng sợ của Đồng Quái tiền bối, headline thứ hai trên báo chắc không phải là bức ảnh Cật Qua Thánh Quân với gương mặt của Tống Thư Hàng bị Đông Qua Thánh Quân cho ăn hành đấy chứ?

Lúc này, Anh Chu Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) tiếp tục nói:

“Báo giới thiệu chi tiết phần đầu cuộc chiến giữa Cật Qua VS Đông Qua… thanh thế mười phần, tiếng gầm thét của Đông Qua Thánh Quân và Cật Qua Thánh Quân khiến người ta cảm thấy đinh tai nhức óc. Đến cuối cùng, với một chiêu bí pháp công đức, Cật Qua Thánh Quân đã đánh bại Đông Qua Thánh Quân, tối qua Đông Qua Thánh Quân lại gục ngã trước “tiểu thái dương” một lần nữa. Nhát kiếm kia của Bá Tống Huyền Thánh tựa như mặt trời giữa trưa, mà bí pháp Công Đức Đại Nhật của Cật Qua Thánh Quân cũng chói mắt giống như mặt trời vậy.”

“Hết rồi à?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi lại.

Nói thật, lúc Vũ Nhu Tử nhắc tới tin hot thứ hai, hắn còn cho rằng tình tiết sẽ nghịch chuyển chứ.

Tuy rằng Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư không ưa nhau, nhưng luận về quẻ ngược thì cả thế giới này Bắc Hà Tán Nhân chỉ phục mỗi Đồng Quái. Quẻ ngược của tên này sắp liên quan đến luật nhân quả rồi ấy chứ.

“Ừm, hết rồi. tối hôm qua Đông Qua Thánh Quân thất bại liên tiếp hai lần nhưng hắn cũng đã chứng minh được cho mọi người thấy chỗ hơn người của phòng ngự chi đạo. Xem như đạt được mục đích của mình rồi.”

Vũ Nhu Tử dùng một câu bình luận trên báo để làm lời kết.

“Không có nghịch chuyển gì à?”

Những đạo hữu khác trong nhóm cũng có cùng phản ứng y hệt Bắc Hà Tán Nhân.

Tống Thư Hàng nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm. Phóng viên của nhật báo tu sĩ hoàn toàn không đăng mấy chuyện dư thừa.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Cũng tức là chuyện này đã kết thúc. Hơn nữa, mọi chuyện cũng đúng như những gì mà Đồng Quái Tiên Sư đã tính ra! Tống Thư Hàng không chỉ ép lui Đông Qua Thánh Quân mà còn đánh bại hắn! Không chỉ vậy, hắn còn vanh danh toàn tu chân giới giống hệt như quẻ tượng của Đồng Quái Tiên Sư, sau trận chiến này thì xem như danh tiếng nghìn năm đệ nhất thánh đã ổn định rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Đồng Quái thật sự bói một quẻ chuẩn ư? Đồng Quái không bói quẻ ngược thì còn là Đồng Quái tốt ư?”

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Ta vẫn đang nghĩ có phải là Đồng Quái Tiên Sư đã nói ngược lại quẻ tượng của mình không?”

Hiến Công Cư Sĩ:

“Ta vừa lục lại từ đầu đến cuối lịch sử chat trong tháng này. Lúc Đồng Quái online thì dùng tài khoản của Thiết Quái. Kết hợp với suy đoán của mọi người, ta đang nghĩ… liệu có phải người bói quẻ lúc đó là người khác hay không?”

Hạch Đạn Cư Sĩ… không đúng, là Hiến Công Cư Sĩ, hiện giờ đang trong trạng thái chữa thương, bó chân y như một bệnh nhân thực thụ, hắn không thể di chuyển được nên mới có thời gian kéo lịch sử chat dày cộp của nhóm Cửu Châu số 1, lại còn xem từ đầu đến cuối nữa.

“Ví dụ như… Thần thú tiền bối đã bắt Đồng quái đi đòi sinh em bé ư?”

Hai mắt của Lệ Chi Tiên Tử sáng bừng lên, thần thú tiền bối đó có thực lực phi phàm, rất có thể tiền bối cũng biết về bói toán, có lẽ nào là vị đó mượn tài khoản của Thiết Quái rồi online bói cho Tống Thư Hàng chăng?

Bắc Hà Tán Nhân lập tức phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình:

“Ta đang nghĩ, có phải là sau khi sống cùng vị thần thú tiền bối kia một thời gian, vị tiền bối kia liền hiểu được bản chất quẻ ngược của Đồng Quái hay không? Sau đó, lúc Đồng Quái cách không bói quẻ cho Tống Thư Hàng thì vị tiền bối đó tốt bụng đảo ngược quẻ tượng rồi gửi cho chúng ta?”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 càng nói càng thấy thế này mới đúng.

Nếu như Đồng Quái mà không tính quẻ ngược thì có còn là Đồng Quái không?

Quẻ của Tống Thư Hàng tiểu hữu chuẩn như thế, chắc chắn là do có người động tay động chân!

Vũ Nhu Tử: “Thực ra đợi lần sau Đồng Quái tiền bối online thì chúng ta hỏi là biết ấy mà. Đồng Quái tiền bối cách bao lâu lại lên một lần nhỉ? Ta rất muốn biết hắn và vị thần thú tiền bối kia đã có em bé chưa?”

“Chắc là… không nhanh thế chứ? Mới có mấy ngày thôi mà?”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Bắc Hà, ngươi ngây thơ quá. Có một số chủng tộc đặc biệt, chỉ một ngày là có thể mang thai, năm ngày là sinh con. Huyết mạch của thần thú tiền bối kia đặc biệt như thế, nói không chừng lần sau gặp lại là có thể nhìn thấy thật nhiều Tiểu Đồng Quái rồi ấy.”

“Tam Lãng ngươi đi chết đi, ta nguyền rủa ngươi sau này sinh con trai không có chim!”

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên login.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Đệch, Đồng Quái ngươi lên rồi.”

“Gần đây ta phát hiện ra một vài quy luật, cứ cách một thời gian chỗ này của ta lại lên mạng được một lúc.”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Sinh em bé chưa?”

“Bắc Hà ngươi đi chết đi!”

Đồng Quái Tiên Sư tức giận nói:

“Một kẻ mà mối tình đầu cũng là nhân vật tưởng tượng như ngươi thì cứ FA cả đời đi.”

“Đó là tâm ma chứ không phải mối tình đầu! Hơn nữa ta đã tiêu diệt tâm ma kia rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân cũng tức giận.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Đồng Quái chỉ online được một lúc thôi, đừng nói linh tinh nữa. Hỏi ngươi chuyện này, Đồng Quái, quẻ tượng mà người bói cho Thư Hàng tiểu hữu trước đây có phải chính ngươi tính không?”

Đồng Quái Tiên Sư: “…”

Tiên Sư lại không trả lời vấn đề này á?

Là từ chối trả lời hay là có nỗi khổ tâm gì đó không thể nói ra được đây?

Lệ Chi Tiên Tử: “Không tiện trả lời à?”

Đồng Quái Tiên Sư: “…”

Bắc Hà Tán Nhân: “Xem ra ngươi thật sự không tiện nói, chắc chắn trong chuyện này có ẩn tình. Nhưng không sao, trong lòng bọn ta cũng đã có đáp án cả rồi… quẻ bói kia chắc chắn có vấn đề. Tóm lại, ngươi vẫn là Đồng Quái toàn cho ra quẻ ngược, bọn ta yên tâm rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư: “…”

Lúc này, Tống Thư Hàng nhận được nhắc nhở Đồng Quái Tiên Sư online nên vội ngoi lên: “Đồng Quái tiền bối, cuối cùng thì ngươi cũng lên rồi. Ta muốn hỏi ngươi một chuyện quan trọng, gấp lắm.”

Đồng Quái Tiên Sư: “Chuyện gì thế?”

“Ngươi có biết nguồn gốc của vị thần thú tiền bối đã bắt ngươi đi không? Ngươi có thể hỏi giúp ta là cô ấy có quan hệ gì với tổ tiên Kim Long của long tộc được không?”

Tống Thư Hàng nói ngay.

Đồng Quái Tiên Sư: “Ngươi biết tổ tiên Kim Long à?”

“Gần đây vừa mới biết một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

Đồng Quái Tiên Sư: “Cô ấy nói mình thực sự có quan hệ với tổ tiên Kim Long, ngươi muốn hỏi chuyện gì?”

Thần thú tiền bối đang ở cùng Đồng Quái Tiên Sư ư? Hình như quan hệ của hai người còn thân mật hơn những gì mà các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 tưởng tượng thì phải?

Ngoài ra… thần thú tiền bối đó thật sự là thần thú có ba mươi sáu hình thái trong bức họa ở Long Vương Điện, là yêu sủng của tổ tiên Kim Long.

“Cô ấy có biết quan hệ giữa tổ tiên Kim Long và một người có ngoại hiệu là ‘đầu gỗ’ không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đồng Quái Tiên Sư: “Cô ấy nói là từ chối trả lời tất cả những câu hỏi có liên quan đến ‘đầu gỗ’. Đầu gỗ đáng chết một vạn lần.”

Tống Thư Hàng: “…”

Kiều Kiều, ta đã cố hết sức rồi.

Vốn định thông qua Đồng Quái tiền bối để tìm được chỗ giấu bảo vật mà Tống Đầu Gỗ và tổ tiên Kim Long ước hẹn từ thần thú tiền bối, tiếc là không được.

Rõ ràng rằng oán niệm của thần thú tiền bối dành cho Tống Đầu Gỗ rất sâu, từ chối trả lời tất cả mọi câu hỏi liên quan đến hắn.

Rốt cuộc thì năm đó Tống Đầu Gỗ đã làm ra bao nhiêu chuyện trời đất bất dung đây?

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm giác nhói tim khó hiểu.

“Được rồi, ta sẽ không hỏi chuyện liên quan đến đầu gỗ nữa. Đồng Quái tiền bối, ngươi hỏi giúp ta xem thần thú tiền bối có biết chuyện của Thú Thần bộ không?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Theo như lời nhắn của tổ tiên Kim Long và Tống Đầu Gỗ để lại trong Kim Long Điện, lúc trước Thú Thần bộ của Thiên Đình viễn cổ bị Tống Đầu Gỗ âm thầm chuyển đi, chia thành hai phần sáng và tối.

Phần ngoài sáng chuyển thành Tam Thập Tam Thú Thần Tông, còn phần truyền thừa trong tối thì lại không biết ở đâu.

Tống Đầu Gỗ không hề giấu giếm chuyện di dời Thần Thú Bộ với tổ tiên Kim Long, biết đâu tổ tiên Kim Long và yêu sủng của cô lại biết chút gì đó thì sao.

Một lúc sau, Đồng Quái Tiên Sư mới trả lời: “Cô ấy hỏi có phải ngươi muốn tìm hiểu về truyền thừa trong tối của Thú Thần bộ không?”

Tống Thư Hàng: “Đúng đúng đúng!”

Đồng Quái Tiên Sư: “Cô ấy nói mình thực sự có một số manh mối và tin tức. Nhưng cô ấy muốn ngươi đưa ra một cái giá khiến cô ấy vừa lòng.”

“Tiền bối ấy cần gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Những thứ mà cô ấy muốn rất nhiều, dù là thánh dược trị thương hay nguyên liệu đều được hết. Có thể nói cho ngươi biết manh mối trước, nguyên liệu thì ngươi cứ từ từ thu thập là được. Giao dịch công bằng, nếu dược liệu ngươi thu thập được có giá trị hơn thì cô ấy sẽ trả thêm phần chênh lệch.”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nói:

“Được, không thành vấn đề.”

“Tình báo này chỉ có thể nói cho một mình Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi thôi.” Đồng Quái Tiên Sư nói thêm.

Tiếp đó, Đồng Quái Tiên Sư mới chat riêng với Tống Thư Hàng: “Truyền thừa của trong tối của Thú Thần bộ hoàn toàn không ở trên người tu sĩ nhân loại mà giao cho linh thú và yêu thú. Một liên minh do yêu tu và linh thú hợp thành phụ trách truyền thừa hoàn chỉnh của Thần Thú Bộ. Nếu như ngươi muốn tìm thì có thể bắt đầu từ đây.”

Truyền thừa trong tối do linh thú và yêu thú hợp thành ư?

Đúng là bất ngờ, nhưng đây đúng là đáp án hợp tình hợp lí.

Thú Thần bộ vốn có quan hệ mật thiết với linh thú, bên cạnh các đại sư của Thú Thần bộ viễn cổ đều có linh thú bản mệnh quý giá của mình.

Giao truyền thừa của trong tối của Thú Thần bộ cho linh thú và yêu tu cũng hợp lý thôi.

“Còn nữa, Tống tiểu hữu, Bạch tiền bối đã độ kiếp thành công chưa?”

Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: “Vẫn chưa, nhưng chắc cũng sắp xong rồi. Vì vũ khí thiên kiếp không thể nổ ở hiện thế, Bạch tiền bối tụt hứng nên chắc là sẽ nhanh chóng kết thúc lần độ kiếp này thôi.”

“Thật mong chờ Huyền Thánh giảng pháp của Bạch tiền bối quá, bên chỗ ta sắp mất mạng rồi, chúng ta gặp sau nhé. Nói không chừng ta lại kịp buổi Huyền Thánh giảng pháp của Bạch tiền bối ấy chứ.”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối có thể ra ngoài à?”

Sinh em bé xong rồi ư?

“Mấy ngày nữa ta có thể ra ngoài đi dạo.”

Đồng Quái Tiên Sư lệ rơi đầy mặt, nói.

…

…

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Đồng Quái Tiên Sư, Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi gửi thư cho Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối đã độ kiếp xong chưa?”

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhận được hồi âm, tuy nhiên là phân thân của Bạch tiền bối trả lời: “Sắp xong rồi, bây giờ ta đang thay bản thể viết bản thảo Huyền Thánh giảng pháp để lát nữa dùng lúc hiển thánh.”

Có phân thân làm bài tập giùm bản thể mới tuyệt vời làm sao, làm ơn cho ta xin một tá đi!

Chương 1167: Bạch tiền bối, tóc của ngươi dài đến đâu thế?

Loại phân thân này của Bạch Tôn Giả đúng là phân thân chi pháp mà Tống Thư Hàng hằng ao ước. Không những có thể viết bản thảo hộ chủ nhân mà còn có thể thay chủ nhân nhắn tin, thay chủ nhân ngăn tai ương… chỉ có những chuyện ngươi không nghĩ tới chứ chẳng có chuyện gì mà phân thân không thể làm được.

Nếu có thể học được phân thân thuật này của Bạch tiền bối thì tốt biết mấy, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

Vì thế Tống Thư Hàng không nhịn được mà viết vào giấy: "Bạch tiền bối, phân thân thuật này của người có truyền cho người ngoài không?"

"Ngươi muốn học à?"

Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa, đang muốn trả lời lại là "Muốn muốn muốn!"… Phân thân thuật như thế ai mà không muốn học cơ chứ? Thế nhưng lúc này Bạch Tôn Giả lại ném cho một câu: "Tiếc quá, đây là năng lực thiên phú của ta… không dạy cho ngươi được."

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Ở tu chân giới, năng lực thiên phú chính là BUG lớn nhất, vô lí nhất.

"Nhưng nếu sau này có thời gian thì ta sẽ thử xem có nghiên cứu ra được phân thân thuật tương tự thế này không, công năng đơn giản hóa một chút thì chắc là không thành vấn đề. Ngươi có muốn học không?"

Bạch Tôn Giả lại hỏi.

"Muốn chứ!"

Tống Thư Hàng đáp ngay.

Bạch Tôn Giả: "Ừm, có thời gian ta sẽ thử nghiên cứu xem sao. Đúng rồi, có gì ăn không?"

Tống Thư Hàng nhìn một lượt thế giới hạch tâm và pháp khí không gian của mình, phát hiện đã không còn gì để ăn nữa rồi.

“Bạch tiền bối chờ một chút, đợi đại trận nghi thức ở bên này kết thúc thì ta sẽ đi tìm thứ gì đó ngon ngon cho ngươi ăn.”

Tống Thư Hàng đáp. Nói đến đồ ăn, hắn nghĩ ngay tới Cật Qua Thánh Quân. Nhưng rồi lại nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu, hắn đâu phải là Bắc Phương Đại Đế, không thể nghĩ đến chuyện hầm Cật Qua Thánh Quân được.

“Được, đợi ta hiển thánh xong ra rồi ra ăn cũng được.Bản thể đã bước vào giai đoạn độ kiếp cuối cùng, ta phải viết xong bản thảo Huyền Thánh giảng pháp cái đã. À đúng rồi... các ngươi có muốn nghe gì không? Đến lúc giảng pháp ta sẽ ưu tiên các đạo hữu trong nhóm trước, giảng những gì mà mọi người muốn nghe.”

Bạch Tôn Giả nói.

“Đúng là ta có vài điều muốn tìm hiểu, nhưng không cần phải dùng đến Huyền Thánh giảng pháp đâu. Ta muốn thử học chế tạo phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, chỉ cần đến trình độ có thể phóng phi kiếm đi là được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả: “Phi kiếm dùng một lần bao gồm trận pháp học, phù văn học, cường hóa vũ khí học, có thời gian ta thì sẽ dạy kèm riêng cho ngươi. Ngươi hỏi các đạo hữu trong nhóm xem họ có gì muốn nghe không?”

“Vậy ta đi hỏi đây.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó, hắn lại đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1.

Vừa mở ra liền thấy trong nhóm lúc này vô cùng náo nhiệt.

Hắn lội lên xem lại tin nhắn thì phát hiện hóa ra là Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện cùng chủ đề mới.

Rốt cuộc thì Hoàng Sơn Chân Quân cũng sửa lại tên của mình, không dùng nick “Hoàng Sơn Mệ Tim Muốn Về Hưu” nữa.

“@Toàn thể thành viên, ngày 23 tháng này, vào tiết thu phân, là ngày tốt. Ta quyết định gả Đậu Đậu đi vào ngày đó. Nếu mọi người rảnh thì tụ tập tại Hoàng Sơn, chúng ta vui vẻ một phen, để

Đậu Đậu gả đi nở mày nở mặt.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Thu phân… để ta xem lịch đã. Được thôi, không thành vấn đề, ta nhất định sẽ tranh thủ tới.”

Lệ Chi Tiên Tử: “@ Hoàng Sơn Chân Quân, tiền bối ơi, chẳng phải ngày 23 kỵ cưới gả sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh nói: “Vì hôn lễ của Đậu Đậu khá đặc biệt, nó làm đám cưới với thân phận là cô dâu ấy, nên có vài chuyện phải làm ngược lại. Yên tâm đi, ta đã tìm cao nhân xem cho rồi, ngày hôm đó chắc chắn thích hợp để gả Đậu Đậu đi.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta hiểu rồi, Hoàng Sơn tiền bối đã nói thế thì ta cũng yên tâm, ta nhất định sẽ tới tham gia.”

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Chuyện này Đậu Đậu có biết không? Ta nhớ lần trước Tống Thư Hàng có nói, chú rể của Đậu Đậu không phải là con gái mà là một vị khuyển đại gia đúng không?”

Tàng Thiên Câu Chu Ly: “Ha ha ha, ta với Diệt Phượng đạo hữu hợp tác giấu nhẹm chuyện này đi rồi. Bọn ta cố gắng cắt mạng của Đậu Đậu, đồng thời còn nghĩ đủ cách lừa nó, khiến nó tưởng rằng người mình lấy là một em cún đấy.”

Diệt Phượng Công Tử: “Ha ha ha, bây giờ ta thấy rất chờ mong, không biết khi khăn trùm đầu bị vén lên, Đậu Đậu phát hiện ra mình gả cho một vị khuyển đại gia thì sẽ có vẻ mặt gì nhỉ.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Đợi chút, @ Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối, ngài sẽ không xấu xa đến mức gả Đậu Đậu cho một vị khuyển đại gia thật đấy chứ? Đậu Đậu đáng yêu như thế, làm vậy ổn lắm đâu. Hơn nữa… Lệ Chi Tiên Tử, cô không phản đối chuyện này à?”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử rất thích Đậu Đậu đáng yêu… Cô ấy rất mến mộ tài năng sáng tác của Đậu Đậu, “Bài ca Hoàng Sơn đại ngốc” là bài hát mà cô ấy thích nhất. Nên cô là đạo hữu duy nhất trong nhóm đứng ra nói giúp cho Đậu Đậu.

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta tin tưởng Hoàng Sơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hiện giờ trong tay hắn đang có một tin tức chấn động, hình như vị khuyển đại gia vốn phải lấy Đậu Đậu, cúng chính là đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử đã âm thầm hợp tác với Hoàng Sơn Chân Quân để bẫy Phù Sinh Tiên Tử. Tống Thư Hàng hoài nghi đến lúc đó người cưới Đậu Đậu rất có thể sẽ biến thành Phù Sinh Tiên Tử, đối tượng kết hôn của sẽ Đậu Đậu thật sự biến thành một cô em.

Nhưng chuyện này vẫn có khả năng nghịch chuyển… bởi Phù Sinh Tiên Tử có một đệ tử hồ yêu ♂ thầm yêu cô ấy. Nói không chừng đệ tử hồ yêu kia sẽ thay Phù Sinh Tiên Tử mà kết hôn với Đậu Đậu ấy chứ. Nếu như vậy thì người kết hôn với Đậu Đậu sẽ biến thành một tên đực rựa.

Rốt cuộc thì hôn lễ của Đậu Đậu sẽ đi theo con đường nào đây? đến Tống Thư Hàng cũng không chắc chắn.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Về chú rể của Đậu Đậu ấy à, đợi đến hôn lễ là mọi người sẽ biết thôi. Hôm ấy mọi người nhớ đến góp vui để Đậu Đậu gả đi thật náo nhiệt là được. Thông báo lại nhé, ngày 23 tháng này Đậu Đậu sẽ kết hôn. Xin mọi người thông báo với những người khác, trên thiếp mời cùng sẽ in ngày tháng. Ta đi chuẩn bị hôn lễ đây, tạm biệt nhé.”

Chân quân vừa nói xong thì lập tức logout.

Bây giờ chủ đề nói chuyện trong nhóm Cửu Châu số 1 bắt đầu chuyển sang hôn lễ của Đậu Đậu.

Mọi người bắt đầu bàn bạc xem nên tặng quà gì cho phải, có cần hẹn nhau rồi cùng đến đám cưới không, phải tặng nhân tình kiểu gì v.vv..

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã vào nhầm một nhóm tu chân dỏm rồi.

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn lên nhóm.

Tống *lần này thật trâu bò* Thư Hàng: “ Các vị tiền bối, lúc nãy Bạch tiền bối nói hắn sắp độ thiên kiếp xong, chuẩn bị hiển thánh rồi. Mọi người có muốn nghe gì không, để hắn còn chuẩn bị trước.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Rốt cuộc thì Bạch tiền bối cũng sắp độ thiên kiếp xong rồi, nói thật, giờ ta còn cảm thấy đau lòng thay cho thiên kiếp ấy. Nói đi cũng phải nói lại, Thư Hàng tiểu hữu đặt tên kiểu gì lạ thế, lúc trước ta không để ý.”

“Gần đây ta cũng không biết nên dùng đạo hiệu gì, đạo hiệu Bá Tống thì có người gọi thành Bá Bá Tống, khiến ta có cảm giác tự nhiên mình già hẳn đi ấy.”

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

“Thì sửa lại thành Bá Đao Tống Nhất ấy, mọi người quen với đạo hiệu này nhất. Nếu không được thì lại thay phiên dùng cả bảy đạo hiệu.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Ta đã tặng một trong bảy đạo hiệu cho người khác rồi. Cái tên Kim Cương Quân Tử Đao giờ đã thuộc về đệ tử Tiểu Thải của ta. Cô ấy rất hợp với đạo hiệu này. Nên không thể thay phiên dùng bảy đạo hiệu nữa.”

Diệt Phượng Công Tử: “Ngươi tặng cái đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao kia rồi, nhưng chẳng phải còn kiếm về được thánh hào Bá Tống đấy sao? Vừa hay đủ bảy cái, tiếp tục luân phiên đi.”

Tống Thư Hàng: “…” Định mệnh, chính bản thân hắn cũng không chú ý tới chuyện này.

Đợi chút, lại lạc đề rồi đấy.

Ta đang hỏi mọi người muốn nghe Bạch tiền bối giảng cái gì cơ mà!

Lệ Chi Tiên Tử: “Thật ra ta rất muốn nghe Bạch tiền bối giảng về cách chăm sóc tóc. Mọi người có để ý thấy mái tóc của Bạch tiền bối được chăm sóc rất tốt không, lúc mái tóc của hắn bay lên theo gió đẹp như tranh vậy, khiến ta chỉ hận không thể chụp lại cảnh đó lia lịa để giữ lại khoảnh khắc ấy.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Rốt cuộc thì mái tóc của Bạch tiền bối dài bao nhiêu thế? Sắp dài đến eo rồi đúng không?”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Thư Hàng tiểu hữu, lát nữa ngươi chuyển lời đến Bạch tiền bối hộ bọn ta, xin ngài ấy lúc giảng pháp thì chia sẻ bí quyết chăm sóc mái tóc dài đến eo luôn nhé, cả cách làm sao để tóc dài tung bay trong gió đẹp như tranh nữa ấy!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài đến eo thì gả cho ta được không?”

Nếu như hắn thật sự nhũn não chạy đi tìm Bạch tiền bối để hỏi chuyện này thì có khi sẽ bị giết chết để diệt khẩu mất.

“Ta từ chối! Hỏi cái này là tự tìm chết, ta đâu phải là Tam Lãng tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Thư Hàng tiểu hữu, ta đắc tội với ngươi à? Đừng có động một tí là lại lôi ta ra hứng đạn thế chứ.”

Bắc Hà Tán Nhân thở dài: “Thực ra Bạch tiền bối hoàn toàn không cần Huyền Thánh giảng pháp làm gì, hắn chỉ cần đứng yên bất động thì tu chân giả trong chư thiên vạn vật đã thỏa mãn rồi.”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời: “Chuyện mà ta lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra. Từ nay về sau, trong chư thiên vạn giới lại có thêm bao nhiêu kẻ thành tình địch của ta nữa đây? Chỉ cần nghĩ thôi đã thấy mệt tim rồi.”

Dược Sư dùng chat voice: “Mấy tên các ngươi hết thuốc chữa rồi, Thư Hàng tiểu hữu, đừng hỏi nữa làm gì, cứ để Bạch tiền bối giảng thứ hắn muốn là được. Nếu không ngươi có hỏi tới mai thì chủ đề cũng đi lệch chửa thấy đường về đâu.”

Cứ nói tới Bạch Tôn Giả là mãi không đi vào chuyện chính được…

Tống Thư Hàng thấy mệt tim hết sức.

Hắn viết giấy trả lời Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, ngươi cứ giảng những gì mình muốn là được, các vị tiền bối trong nhóm không có ý kiến gì hết.”

Hắn đang cố gắng hết sức để giữ gìn hình tượng cho các tiền bối trong nhóm đấy.

“Được, thế ta sẽ viết bản thảo Huyền Thánh giảng pháp theo sở thích của mình vậy. Vậy ngươi thì sao, ngoại trừ phi kiếm dùng một lần ra thì ngươi còn muốn biết gì nữa không?

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ tới nghĩ lui, nhất thời không nghĩ ra mình muốn biết gì nữa: “Ta cũng không có ý kiến gì cả, Bạch tiền bối cứ làm theo ý mình đi.”

Sau khi ngẫm nghĩ, hắn đột nhiên nhớ tới vấn đề mà Đông Phương Tĩnh Tuyết tiền bối nói… Rốt cuộc thì tóc của Bạch tiền bối dài tới đâu rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng thấy lòng mình ngứa ngáy, hắn cố gắng hồi tưởng lại độ dài mái tóc của Bạch tiền bối, nhưng lại cảm thấy trí nhớ và thực tế không khớp nhau.

Có nên hỏi không nhỉ?

Chỉ cần không liên quan gì tới “tóc dài tới eo, gả cho ta được không” thì chắc là chẳng có chuyện gì đâu nhỉ?

Tay của Tống Thư Hàng mất khống chế mà viết lên giấy: “Bạch tiền bối, lúc nãy Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đột nhiên muốn hỏi tóc của ngươi bây giờ dài tới đâu rồi?”

Ừm, đẩy họa cho người khác gánh trước đã, như thế có hỏi ra thì hắn cũng không sao.

Quả nhân đúng là thông cmn minh mà!

Chương 1168: Sự Vĩ Đại Của Việc Tự Tìm Đường Chết Và Cá Voi Khô

[Tóc à… Sao tự dưng lại hỏi chuyện này làm gì thế?]

Bạch Tôn Giả trả lời.

Nhận được hồi đáp, Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư:

“Xem ra Bạch tiền bối rất nhạy cảm với đề tài về ‘tóc’, không trả lời thẳng còn hỏi lại… Cũng may là mình không hỏi thẳng có phải Bạch tiền bối tóc đã dài đến eo hay không như lời Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nói, nếu không thì đúng là tự tìm đường chết rồi.”

Vừa suy nghĩ Tống Thư Hàng vừa vận dụng ‘đổ lỗi đại pháp’ một lần nữa:

[Vừa rồi Lệ Chi tiền bối và mấy vị tiên tử khác trong nhóm đột nhiên bàn đến chủ đề tóc tai, sau đó lại nhắc tới Bạch tiền bối. Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử thuận miệng hỏi tóc Bạch tiền bối ngài dài đến đâu. Chuyện là vậy đấy.]

[Thế à, lúc trước dài bao nhiêu thì ta cũng không để ý… Nhưng trong lần độ kiếp này, do uy lực của mấy đợt thiên kiếp lúc sau quá lớn nên cuối cùng tóc ta bị hủy một chút, bây giờ hẳn là dài đến ngang lưng. Nếu cắt tỉa gọn lại thì còn ngắn hơn nữa.]

Bạch Tôn Giả đáp.

[Ồ? Chỉ đến ngang lưng thôi ư? Vậy phải lâu lắm mới dài lại nhỉ?]

Tống Thư Hàng trả lời.

Nguy hiểm thật, vừa rồi chỉ trong một thoáng chốc, hắn đã có suy nghĩ muốn viết câu ‘Vậy phải lâu lắm mới dài đến eo lại nhỉ?’ lên trên giấy.

May mà ở ngay thời khắc quyết định, hắn đã kiềm chế được loại kích động này rồi xóa hai chữ ‘đến eo’ nhạy cảm kia đi.

Tống Thư Hàng có linh cảm nếu viết hai chữ ‘đến eo’ vào thật thì sau khi Bạch tiền bối xuất quan, hắn cứ chuẩn bị tinh thần mà ‘hưởng thụ’ những trải nghiệm mang tính kích thích vượt cực hạn đi là vừa.

Ví dụ như trên người bị thêm vào vài pháp thuật giam cầm phức tạp nào đó, sau đó lại bị ném từ độ cao mười nghìn mét xuống, hoặc là phóng từ trái đất lên đến sao Hỏa chẳng hạn...

Bạch Tôn Giả:

[Ta cứ có cảm giác hình như trong câu trả lời của ngươi còn có chữ gì đó chưa được viết ra thì phải.]

[Làm gì có, Bạch tiền bối cố gắng lên nhé, bọn ta đang đợi xem màn hiển thánh + Huyền Thánh giảng pháp của ngài đấy.]

Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi âm.

Thời khắc quan trọng, sao có thể lên cơn Tam Lãng được chứ?

[Ừ, trễ nhất là buổi tối sẽ đi ra. Giờ ta tiếp tục viết bản thảo đây, gặp lại sau.]

Bạch Tôn Giả trả lời.

Thế là Tống Thư Hàng thành công tránh được một lần tự tìm đường chết.

Nhưng không biết tại sao, rõ ràng đã thành công tránh được một lần tự tìm đường chết nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy... trống rỗng.

“Có lẽ... mọi chuyện sẽ thú vị hơn nếu mình viết cả câu ‘Vậy phải lâu lắm mới dài đến eo lại nhỉ?’ rồi gửi cho Bạch tiền bối, thậm chí sẽ mở ra một số tình tiết ẩn cũng không chừng. Ví dụ như Bạch tiền bối để tóc dài là vì ai này? Hoặc là sau khi mái tóc của Bạch tiền bối dài đến eo thì có phải sẽ xảy ra một số chuyện kịch tính gì chăng?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm một mình.

Giờ khắc này, hắn phát hiện bản thân lại thấu hiểu suy nghĩ của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối một cách kỳ lạ.

Khi con người phát hiện một tình huống tự tìm đường chết tuyệt diệu, trong lòng sẽ không nhịn được mà muốn làm thử. Ví dụ như khi nhìn thấy một lỗ nhỏ trên vách tường, mọi người sẽ không nhịn được mà tụm lại xem thử, thậm chí có người còn muốn cắm ngón tay vào xem thế nào, chính là đạo lý này đấy.

Nếu cố đè nén loại kích động tự tìm đường chết này lại, tuy có thể tránh khỏi một lần tự tìm đường chết nhưng trong lòng sẽ cảm thấy tiếc nuối hụt hẫng.

Bởi lẽ nếu không tự đi tìm đường chết thì chẳng thể nào biết được một loạt tình tiết ẩn được mở ra sau khi tự tìm đường chết. Cả đời này rất có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội được trải nghiệm những tình tiết ẩn và sự thú vị trong đó mãi mãi.

Nếu như Tam Lãng tiền bối có mặt ở đây, chắc chắn hắn sẽ viết rõ ra là “Bạch tiền bối, khi nào tóc ngài mới dài được đến eo” nhỉ?

Nghĩ đến đây, tự dưng Tống Thư Hàng lại thấy ngứa tay.

“Hay là... bây giờ mình viết thêm cho Bạch tiền bối một câu nữa?”

Hắn nói thầm trong lòng.

Nếu như trên thế giới này có bệnh Tam Lãng thật, vậy thì chắc chắn Tống Thư Hàng đã bị nhiễm bệnh nặng lắm rồi.

...

“Sư phụ, ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Tước yêu Tiểu Thải lên tiếng hỏi:

“Ta thấy hình như ngươi đang suy nghĩ chuyện gì đó rất nguy hiểm, vẻ mặt của ngươi rất phức tạp, có do dự và bi tráng thấy chết không sờn.”

“Khụ, không phải chuyện nguy hiểm gì đâu. Chẳng qua là ta đang nghĩ đến một chuyện, nếu ta đi làm chuyện này thì có lẽ sẽ gặt hái được kết quả rất thú vị, nhưng mà đồng thời chính ta cũng sẽ gặp phải một chút xui xẻo.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nói vậy là sư phụ định hy sinh bản thân để mang đến chuyện thú vị cho mọi người ư?”

Tiểu Thải chớp mắt một cái rồi hỏi.

Tống Thư Hàng vội vàng lắc đầu:

“Làm gì có, ta không vĩ đại vậy đâu.”

Nói vậy là bao lâu nay Tam Lãng tiền bối đã hy sinh bản thân, dùng cách tự đi tìm đường chết để mang niềm vui đến cho mọi người rồi còn gì?

Có lẽ Tam Lãng tiền bối đúng là một vị tiền bối vĩ đại.

Tống Thư Hàng cũng cảm thấy may mắn khi mình không tự đi tìm đường chết thật, bởi vì đến giờ cánh tay trái của hắn vẫn đang ở chỗ Bạch Tôn Giả. Nếu như hắn tự đi tìm đường chết thật, Bạch Tôn Giả chẳng phải làm gì nhiều, chỉ cần từ từ cởi bỏ phòng ngự bảo vệ cánh tay trái của hắn là được. Đến lúc đó hàng tỉ hỏa lực thiên kiếp sẽ ập đến, giúp cho thân thể Tống Thư Hàng được trải nghiệm cái gì là uy nghiêm của thiên kiếp.

"Sư phụ, trận pháp có biến hóa!"

Ngay lúc này, tước yêu Tiểu Thải bỗng kêu lên.

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy ánh sáng công đức đầy trời trong đại trận kia đang cấp tốc co rút lại.

Chẳng mấy chốc, đám ánh sáng công đức rực rỡ kia đã thu nhỏ lại chỉ còn lớn bằng bản thể của Cật Qua Thánh Quân. Mà ở phía dưới, đại trận dùng máu cá voi của Cật Qua Thánh Quân vẽ thành đã mất đi ánh sáng. Cả tầng băng dùng để khắc trận pháp bắt đầu tan chảy.

Cuối cùng tất cả ánh sáng công đức đều tan biến, lộ ra thân hình Cật Qua Thánh Quân được ánh sáng bao bọc ở bên trong.

Bộ dạng lúc này của Cật Qua Thánh Quân khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Nếu như nói Cật Qua Thánh Quân trước khi cử hành nghi thức là một con cá voi mập mạp, vậy thì vị Cật Qua Thánh Quân trước mắt đây chính là một con cá voi phơi khô.

Thân thể hắn trở nên khô quắt cứ như bị rút sạch máu thịt toàn thân vậy, nhìn chẳng khác gì một cái xác khô.

"Có khi nào Cật Qua tiền bối... chết rồi không?"

Tiểu Thải nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi.

Tình trạng của Cật Qua tiền bối lúc này đúng là thê thảm.

Nghi thức thành công hay là thất bại đây?

"Đại Đế vẫn đang ở phía trên duy trì hạch tâm của trận pháp nghi thức. Hơn nữa khí tức sinh mệnh trên người Cật Qua đạo hữu không hề yếu đi chút nào, ngược lại còn đang tăng mạnh. Chắc là nghi thức thành công rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trong con cá voi khô trước mắt hàm chứa khí tức sinh mệnh cực mạnh, thậm chí còn mạnh hơn lúc Cật Qua Thánh Quân ở trong trạng thái cá voi mập trước khi cử hành nghi thức nữa.

“Chính là lúc này, hãy đọc chân ngôn mà cô đã truyền cho ngươi, thuận theo bản năng, đi ra đi!”

Bắc Phương Đại Đế ở trên không trung lên tiếng.

Tiếng Đại Đế vừa dứt lời, từ trong thân xác khô quắt kia bỗng truyền ra một thanh âm vang dội.

Thanh âm ấy bắt đầu niệm lên chân ngôn uy nghiêm, mỗi một từ đều mang theo lực lượng cực lớn.

Tổng cộng gần mười chân ngôn, sau khi đọc xong, trong thân thể Cật Qua Thánh Quân lại truyền ra một tiếng nứt vỡ giòn tan.

Ngay sau đó, thân thể cá voi nứt ra, một đạo thân ảnh hoàn toàn mới bước ra từ trong thân cá voi khô quắt kia.

Đạo thân ảnh này như ngọc lưu ly, trong suốt từ trong ra ngoài, sạch sẽ không pha lẫn chút tạp chất nào.

Trên đỉnh đầu hắn đội một vòng sáng công đức chói mắt, trong ánh sáng công đức hàm chứa từ bi công đức chi ý của Phật môn, nhưng lại có thể thấy rõ đây là pháp môn tu luyện của Đạo gia.

Đây chính là một Cật Qua Thánh Quân hoàn toàn mới!

Cật Qua Thánh Quân nhìn thân thể của mình với vẻ kinh ngạc. Thân thể mới này không còn là nhục thể phàm tục nữa mà là do lực lượng công đức và lực lượng Huyền Thánh của Huyền Thánh tạo thành, gần như là năng lượng thể.

Nhưng lại hoàn toàn khác với sinh vật thuần năng lượng thể trong tu chân giới, bởi vì nó có tất cả các tính chất của nhục thân.

Kinh mạch, khiếu huyệt, đan điền bản mệnh, tiên cốt. Nhục thân có thứ gì thì bộ thân thể mới này cũng có thứ đó.

Cật Qua Thánh Quân thử vung tay, thi triển một chiêu pháp thuật ghi lại trong Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật. Một luồng kiếm quang bắn ra giữa ngón tay rồi đánh xuống mặt biển.

Ầm!

Mặt biển dễ dàng bị bổ đôi, nước biển dốc ngược hóa thành tường nước, mãi mà vẫn không cách nào khôi phục lại như cũ.

Quá mạnh! Một sự mạnh mẽ không lời nào diễn tả được!

Trước kia lúc thi triển pháp thuật trong Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật, do bị nhục thân hạn chế nên hắn chỉ có thể phát huy được bảy trên mười thành uy lực của pháp thuật. Mà bây giờ, Cật Qua Thánh Quân phát hiện bản thân không hề bị hạn chế gì khi thi triển pháp thuật trong Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật nữa.

Nhưng có một điều quan trọng hơn là... Hắn cảm giác mình đã thoát khỏi sự giam cầm của bát phẩm! Cuối cùng hắn đã chạm tới cảnh giới cửu phẩm mà mình mơ ước bấy lâu rồi!

Mặc dù đây vẫn chỉ là một loại cảm ứng, nhưng chỉ cần hắn tu luyện tiếp thì việc đột phá đến Kiếp Tiên cửu phẩm không còn là mộng tưởng xa vời, chẳng thể với tới nữa.

Một cuộc đời mới! Đúng là một cuộc đời mới theo đúng nghĩa đen!

Sau khi kinh ngạc và mừng rỡ đủ rồi, Cật Qua Thánh Quân mới xoay người lại bái lạy Bắc Phương Đại Đế trên không trung một lạy.

n tái tạo, ân ban cho đại đạo tương lai, phần ân tình này quá lớn, chỉ một chút tinh huyết không thể nào trả đủ.

“Nếu sau này Đại Đế có việc cần ta, dù có phải nhảy vào nơi dầu sôi lửa bỏng Cật Qua cũng quyết không chối từ!”

Cật Qua Thánh Quân phát lời thề.

Lời thề này là hắn thề với thánh ấn của mình. Nếu sau này Bắc Phương Đại Đế có việc cần hắn, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa thì hắn cũng không từ nan, lấy đó để trả lại phần ân tình cực lớn này.

“Coi như ngươi có lòng, không để cô lãng phí thời gian một cách vô ích.”

Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Toàn bộ tinh huyết trong bộ thân thể cá voi mập khô quắt ở dưới đã bị Đại Đế rút lấy hết, trở thành một trong những món đồ để dành trong bảo tàng của hắn.

“Nếu nghi thức của ngươi đã thành công, vậy thì thân thể cũ kia cũng không cần dùng nữa rồi đúng không.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân gật đầu đáp lại:

“Đều nghe theo ý của Đại Đế.”

Mặc dù bộ thân thể cũ hư hại kia còn có thể luyện chế thành pháp khí, nhưng thật ra đối với hắn mà nói tác dụng cũng không lớn, chi bằng cứ để Đại Đế làm chủ.

“Tốt lắm, vậy thì cô sẽ quyết định. Thư Hàng tiểu hữu, chuẩn bị nồi lớn, trưa nay có lộc ăn rồi. Cật Qua đạo hữu, có muốn ở lại ăn bữa cơm không?”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân:

“...”

Đại Đế đang mời hắn ở lại ăn thịt chính mình đấy ư? Rối rắm thật, hắn phải trả lời Đại Đế thế nào đây?

“Đùa ngươi thôi, nhìn là biết ngươi không có tâm trạng ở lại ăn cơm rồi.”

Bắc Phương Đại Đế phất tay, sau đó đáp xuống bên cạnh cá voi khô.

Đại Đế đánh giá bộ thân thể cá voi lớn như một đảo nhỏ ở trước mắt.

Vảy cá có thể dùng để chế tạo một ít bảo giáp phòng ngự, xương cũng có thể dùng để luyện khí nhưng cũng chỉ luyện ra một vài món đồ bát phẩm, Đại Đế không thèm.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có pháp khí phòng ngự nào cần luyện chế không? Vảy và xương cá voi đều là tài liệu luyện khí tốt đấy.”

Đại Đế thuận miệng hỏi.

“Có chứ, ta có một bộ Hắc Thiết Thần Giáp mới chỉ là hình thức ban đầu của pháp bảo, có thể tiến hành cường hóa. Còn xương cá… À đúng rồi, có thể chế tạo thành rào bảo hộ không?”

Hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

“Hả?”

Bắc Phương Đại Đế ngớ người:

“Rào bảo hộ?”

Chương 1169: Nghìn Năm Đệ Lục Thánh Hiển Thánh

Bắc Phương Đại Đế cảm thấy tốc độ tư duy của mình vẫn còn chậm, không theo kịp lối suy nghĩ của Tống Thư Hàng. Rõ ràng hai người đang thảo luận về pháp khí phòng ngự mà, sao tự dưng lại nhắc đến rào bảo hộ làm gì?

“Đúng vậy, chính là rào bảo hộ.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

“Ngươi nói cho cô nghe một chút, muốn rào bảo hộ để làm gì hả? Chẳng lẽ ngươi muốn lắp nó vào loại pháp khí như thuyền tiên à?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, sau đó lấy một bản vẽ từ trong vòng tay không gian ra, chính là bản thiết kế ‘bảo đao có rào chắn bảo hộ’ mà hắn đã vẽ cách đây không lâu.

Hắn còn chuẩn bị trước đến mấy loại rào chắn với kiểu dáng khác nhau nữa kìa.

“Tiền bối xem này, nếu phi kiếm hoặc bảo đao được lắp thêm rào chắn như vầy thì lúc ngự kiếm phi hành sẽ an toàn hơn biết bao nhiêu. Đặc biệt là đối với người có chứng sợ độ cao, nếu lắp thêm rào chắn thì cho dù có bay lên cao, chỉ cần tay có thể vịn vào rào chắn thì sẽ yên tâm ngay.”

Tống Thư Hàng nói.

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

Ngươi đang giỡn mặt với cô đấy à? Nếu ngươi có thể ngự kiếm phi hành thì còn sợ ngã từ trên không trung xuống nữa sao?

“Có được không hả tiền bối? Ta cảm thấy nếu dùng xương cá voi chế tạo rào chắn thì sẽ rất ngầu.”

Tống Thư Hàng nói.

Đặc biệt là nhục thân của Cật Qua Thánh Quân còn lớn như đảo nhỏ thế kia, chọn đại cái xương nào cũng có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn hết.

Bắc Phương Đại Đế:

"..."

Mới đầu Đại Đế định tự mình ra tay chế tạo một vài món pháp khí cho Tống Thư Hàng.

Dù gì hắn cũng nợ Tống Thư Hàng một phần ân tình rất lớn. Chỉ một viên Băng Phách đan bình thường cộng với việc chữa trị hàn bệnh cho một cô bé tên Lý m Trúc thì không thể nào trả hết phần ân tình giúp hắn sống lại của Tống Thư Hàng được.

Cho dù tính thêm chuyện phúc lợi đại trận nghi thức cho Cật Qua Thánh Quân lần này nữa thì Đại Đế vẫn cảm thấy chưa đủ.

Vậy nên hắn định luyện chế một hai món pháp khí cho Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi thấy Tống Thư Hàng lấy ra bản thiết kế phi đao có lắp thêm rào chắn bảo hộ, Bắc Phương Đại Đế lập tức từ bỏ ý định chuẩn bị luyện chế pháp khí cho Tống Thư Hàng ngay.

Đùa gì thế, hắn đường đường là Đại Đế của Thiên Đình viễn cổ, là cao thủ Trường Sinh Giả mà lại ra tay luyện chế pháp khí phi kiếm có lắp thêm rào chắn bảo hộ cho Tống Thư Hàng à?

Nếu chuyện này truyền ra, hắn còn mặt mũi nào đi gặp người khác nữa.

Người khác vừa hỏi phi kiếm có lắp rào chắn bảo hộ này ở đâu ra vậy, Tống Thư Hàng đáp: Chính là do Bắc Phương Đại Đế luyện chế đấy.

Thế thì còn gì là anh danh một đời của hắn nữa chứ?

Vì vậy Bắc Phương Đại Đế giơ tay lên, dùng sức vỗ một cái lên xác con cá voi khô kia.

Bịch bịch bịch...

Có hai mươi khúc xương đuôi bị lấy ra rồi rơi vào trong tay Đại Đế, đồng thời còn có hai mươi miếng vảy cứng rắn cũng từ từ rơi ra.

Bắc Phương Đại Đế giao hết đống vảy và xương cốt đó cho Tống Thư Hàng:

“Cầm lấy đi, có cơ hội thì tìm một vị đại sư luyện khí nhờ hắn luyện chế cho ngươi. Cô cảm thấy ý tưởng chế tạo phi đao có lắp thêm rào chắn bảo hộ của ngươi... rất sáng tạo, số xương này có độ cứng đạt cấp Huyền Thánh bát phẩm, rất thích hợp cho ngươi dùng. Cố gắng lên, cô tin tưởng ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng nhận lấy vảy và xương cốt rồi nói với giọng đầy tiếc nuối:

“Ta còn tưởng đích thân tiền bối sẽ ra tay luyện chế pháp khí cho ta chứ?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, cô rất bận, làm gì có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy?”

Bắc Phương Đại Đế nghiêm túc trả lời.

Hắn vừa mở miệng đã phủ nhận ngay ý định muốn luyện khí cho Tống Thư Hàng của bản thân trước đó.

“Cũng đúng, dù sao thì cũng đa tạ tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

Cũng đến lúc nên tìm một cao thủ luyện khí rồi. Về mặt công kích đã có Đao Cổ Vô Hình, đúng lúc có thể cải tạo bảo đao Bá Toái một chút, đổi thành Bá Toái có lắp rào chắn bảo vệ. Đến lúc đó phải đổi cái tên khác, để xem nào... gọi là Lan Bá(*) thì có ổn không nhỉ?

(*) Lan ở đây nghĩa là hàng rào, rào chắn.

Đồng thời cũng có thể dùng vảy cá để cường hóa bộ Hắc Thiết Thần Giáp lấy từ chỗ Bắc Hà tiền bối một chút.

...

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Bắc Phương Đại Đế đã phân giải xong bộ thân thể cũ của Cật Qua Thánh Quân để lại với tốc độ cực nhanh.

Những thứ có thể dùng để luyện khí như vảy, móng vuốt, gân rồng, xương cốt, v.v... đều bị hắn rút ra cất giữ thỏa đáng. Tại chỗ chỉ còn lại một con cá voi khô đã được xử lý xong.

Nói là cá voi khô thế thôi chứ thật ra cũng không đến mức như vậy, chẳng qua là nhìn bộ thân thể cũ này có vẻ khô gầy hơn so với Cật Qua Thánh Quân mập mập lúc ban đầu, trên thực tế cũng không biến thành cá khô thật.

Không biết Cật Qua Thánh Quân nghĩ gì trong lòng mà lại không rời đi, còn đứng quan sát cảnh Bắc Phương Đại Đế phân giải thân thể cũ của mình từ đầu tới cuối.

Hơn nữa vẻ mặt của hắn cũng rất bình tĩnh, không hề rối rắm hay khó chịu gì cả.

Cật Qua Thánh Quân phát hiện bây giờ lối suy nghĩ của mình trở nên rất khác người. Theo lý thuyết, thấy thân thể mình bị phân giải như vậy thì hắn phải cảm giác được rất khó chấp nhận mới đúng.

Thế nhưng ngoại trừ lúc đầu nhìn xương cốt của mình bị lấy ra thì hơi thấy nhói tim một chút, về sau hắn cảm thấy bản thân bình tĩnh đến lạ thường, chỉ thờ ơ đứng nhìn thân thể cũ của mình bị phân giải, trong lòng lại không hề có chút gợn sóng nào.

Giống như đang xem một sự vật hoàn toàn không liên quan gì đến bản thân hắn vậy.

“Lạ thật, lối suy nghĩ này thật cổ quái. Chẳng lẽ đây là ảnh hưởng do bộ thân thể mới gây ra, để ta tiến vào một chế độ thánh nhân nào đó ư?”

Cật Qua Thánh Quân thầm thắc mắc.

Bởi vì trong lòng mang nghi hoặc nên hắn mới ở lại, muốn xem thử nếu chứng kiến cảnh thân thể cũ của mình bị ăn sạch, hắn còn có thể giữ vững tâm lý bình tĩnh không chút gợn sóng này hay không.

…

“Tính ra cũng đến giờ ăn cơm trưa rồi. Cô thích món hấp với kho, còn lẩu thì có thể chia thành cay ít với cay nhiều, độ cay khác nhau sẽ mang đến hương vị khác nhau.”

Nói xong, Bắc Phương Đại Đế quay qua nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, còn ngươi thì sao?”

“Ta muốn ăn món nướng, nếu có thể uống thêm chút canh cá nữa thì càng tuyệt.”

Mới vừa nói xong, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra Cật Qua Thánh Quân vẫn đang ở đây, vì vậy hắn ngẩng đầu nhìn vị Cật

Qua Thánh Quân hoàn toàn mới kia:

“Ưm... Cật Qua đạo hữu, ngươi vẫn ổn chứ?”

Cật Qua Thánh Quân gật đầu nói:

“Không sao, Bá Tống đạo hữu cứ tự nhiên. Bộ thân thể cũ này không còn liên quan gì với ta nữa, ngươi không cần để ý đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cật Qua Thánh Quân nghĩ thoáng đến thế cơ à?

Bắc Phương Đại Đế để nghị:

“Vậy lấy bốn cái nồi lại thêm hai cái vĩ nướng. Có mang gia vị theo không?”

Tống Thư Hàng:

“Đại Đế ngài còn là tiên trù nữa à?”

Đại Đế định đích thân xuống bếp ư?

“Hửm? Thư Hàng tiểu hữu không phải là tiên trù sao?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi ngược lại:

“Thấy lúc nào ngươi cũng mang theo một gốc hành tinh bên người mà? Nếu đã thu loại gia vị như vậy làm yêu sủng thì ít nhiều gì cũng có chút tay nghề nấu nướng chứ?”

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời.”

“Nói vậy ngươi cũng không phải tiên trù à? Tiếc thật. Thân cá voi chưa qua tay tiên trù xử lý thì ngươi không chịu nổi đâu. Xem ra ta chỉ có thể hưởng thụ một mình thôi.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng giơ tay đáp:

“Tiền bối, thật ra ta có quen một vị tiên trù rất nổi danh là Biệt Tuyết Tiên Cơ. Trước mắt có lẽ cô ấy chính là tiên trù xuất sắc nhất trong tu chân giới. Hay là chúng ta đi tìm cô ấy nhé?”

Bắc Phương Đại Đế là nhân vật cấp bậc Trường Sinh Giả, chỉ cần thi triển một kỹ năng truyền tống không gian là có thể đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ. Mà đối mặt với nguyên liệu nấu ăn cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm trân quý thế này, chẳng lý gì Biệt Tuyết Tiên Cơ lại không động tâm!

Dưới sự cám dỗ của loại nguyên liệu nấu ăn cao cấp thế này, cho dù bảo Biệt Tuyết Tiên Cơ hoãn lại Thực Tiên yến cũng không vấn đề gì.

“Tài nghệ rất cao à?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Hiện tại Biệt Tuyết Tiên Cơ rất nổi danh trong tu chân giới, đặc biệt là Thực Tiên yến của cô ấy, mỗi lần tổ chức thịnh yến này đều có vô số tu chân giả tranh nhau tham gia. Chắc Cật Qua đạo hữu cũng có nghe tiếng mới đúng.”

Trong hư không, Cật Qua Thánh Quân cũng gật đầu.

Lại nói hắn cũng là người đã tham gia Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ đến mấy lần, nhưng những lần đó hắn không dùng thân phận thật của mình mà hóa thân làm tán tu, áp chế cảnh giới bản thân rồi đi tham gia Thực Tiên yến.

“Tốt lắm, vậy còn chờ gì nữa? Nói cho cô biết tọa độ của vị Biệt Tuyết Tiên Cơ kia, cô lập tức mang các ngươi đi.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Để ta liên hệ với Biệt Tuyết Tiên Cơ.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Chẳng mấy chốc đã có người bắt máy.

“Chuyện gì vậy? Bạch đạo hữu sắp xuất quan rồi à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy, Bạch tiền bối sắp xuất quan rồi.”

“Vậy ta sẽ chuẩn bị một bàn tiên trân yến để chúc mừng hắn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa nói xong đã cúp điện thoại ngay.

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn không thể làm gì khác hơn là bấm số gọi cho Tiên Cơ lần nữa.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp điện thoại:

“Đang bận lắm, còn chuyện gì nữa thế?”

“Trong tay ta có một loại nguyên liệu nấu ăn rất quý, tiên cơ có hứng thú không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không có hứng thú, bận rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong lại cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhìn trời, mệt tim thật chứ, không thể nói chuyện một cách thoải mái được sao?

Hắn cắn răng bấm số gọi Biệt Tuyết Tiên Cơ lần nữa.

“Ta kéo ngươi vào danh sách đen bây giờ đấy!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cả giận quát.

Cô đang làm một thí nghiệm rất quan trọng, nếu không nể tình Tống Thư Hàng nói cho cô biết tin tức Bạch Tôn Giả sắp xuất quan thì cô đã sớm nổi điên rồi.

“Nhục thân cá voi khổng lồ cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm, có huyết thống thần thú thượng cổ, tươi roi rói luôn!”

Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề:

“Đây là cơ hội thử thách tài nấu nướng của Tiên Cơ đấy, sao nào? Có muốn khiêu chiến thử không? Với cảnh giới của Tiên Cơ thì có thể xử lý nguyên liệu nấu ăn trân quý cấp bát phẩm không vậy?”

“Thư Hàng tiểu hữu, hôm nay trời thật đẹp.”

Tiếng của Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức trở nên dịu dàng như nước:

“Ngươi tìm đúng người rồi đấy. Trong giới tu sĩ hiện nay, ngoại trừ người nắm giữ bí pháp như ta ra thì không ai dám khiêu chiến nguyên liệu nấu ăn cấp bậc bát phẩm đâu. Ngươi đang ở đâu vậy? Ta lập tức đi tìm ngươi.”

Cách tốt nhất để đối phó với một cô gái đang nổi điên chính là nhắm vào sở thích của người đó.

“Thôi cứ để bọn ta đi tìm cô cho, báo tọa độ đi, bọn ta sẽ tới ngay.”

Tống Thư Hàng nói.

“Chờ chút, ta gửi tọa độ cho ngươi ngay đây.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

Tống Thư Hàng:

“Ok, à Tiên Cơ này, bọn ta muốn ăn món hấp, kho, lẩu cay nhiều với cay ít, còn muốn món nướng và canh cá nữa.”

“Chỉ cần nguyên liệu nấu ăn của các ngươi đủ, muốn ăn cái gì cũng được hết.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, giọng nói dịu dàng muốn chảy cả nước.

...

Tống Thư Hàng cúp điện thoại, chờ Biệt Tuyết Tiên Cơ gửi tọa độ cho hắn.

Mà ngay lúc này, mấy người ở đây đột nhiên như có cảm ứng, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về hư không.

Loại cảm giác này là có Huyền Thánh mới lên cấp thành công, sắp bắt đầu nhân tiền hiển thánh.

“Là Bạch tiền bối ư? Nhưng Bạch tiền bối nói còn cần chút thời gian, có thể đến tối mới ra mà. Chẳng lẽ lại trùng hợp có Huyền Thánh khác mới lên cấp sao?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cũng trong lúc đó, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại ngẩng đầu nhìn trời.

Mấy ngày nay liên tục có Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh, giống như là dấu hiệu báo trước cho một thời đại tu luyện mạnh mẽ như thủy triều dâng trào sắp mở ra!

Một lát sau, nghìn năm đệ lục thánh ra sân!

Trong mắt tu luyện giả trong chư thiên vạn giới xuất hiện một bóng người mặc một thân áo trắng, tóc dài ngang lưng.

Ngoại hình của người này cực kỳ đẹp mắt, dù mọi người có dùng hết toàn bộ vốn từ có liên quan đến sự tuần mỹ trong đầu mình để miêu tả hắn thì vẫn cảm thấy số từ ngữ đó quá ít ỏi, quá tầm thường...

Chương 1170: Chết Toi, Nghìn Năm Đệ Lục Thánh Xì Hơi Mất Rồi!

Là Bạch tiền bối, hắn đã độ xong đợt thiên kiếp cuối cùng trước thời hạn!

Tống Thư Hàng suy đoán, hay là bạn thiên kiếp đáng thương kia bị Bạch tiền bối hành đến mức không chịu nổi nữa, quyết định quẳng gánh mặc kệ, kết thúc công việc của mình trước thời hạn, để Bạch tiền bối hiển thánh sớm hơn dự định.

Trong lần độ kiếp này, cũng không biết là Bạch tiền bối đang độ thiên kiếp hay là thiên kiếp đang độ "Bạch kiếp" nữa?

Mà nói thật... Tống Thư Hàng cảm thấy đối tượng nên được nhân tiền hiển thánh hẳn phải là bạn thiên kiếp mới vừa độ xong Bạch kiếp một cách gian nan vất vả kia mới đúng.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ miên man thì hình ảnh nhân tiền hiển thánh đã thay đổi, màn hình quay đến mặt chính diện của Bạch tiền bối.

"Nhìn trời, nguy rồi!"

Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên thất thanh.

Có thể là do mới vừa độ kiếp xong, lúc này Bạch tiền bối trong trạng thái nhân tiền hiển thánh lại không cố ý thu liễm mị lực đặc biệt của mình. Thế nên loại mị lực kỳ lạ không cách nào hình dung được của Bạch Tôn Giả đã thông qua màn hình nhân tiền hiển thánh, lập tức tác động thẳng vào ánh mắt của tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Giờ khắc này trong chư thiên vạn giới, bất kể là hệ tu chân, hệ cổ vu, hệ thần đạo, hệ pháp thuật viễn cổ hay hệ ma pháp cận cổ, chỉ cần là tu luyện giả, chỉ cần ngẩng đầu nhìn vào hư không là có thể thấy hình ảnh Bạch Tôn Giả tuấn mỹ vô đối đang đứng lẳng lặng ở đó.

Lúc này đây, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cảm giác cả thế giới trước mắt mình như đình chỉ. Thời gian dừng trôi, thậm chí ngay cả các màu sắc trên thế giới cũng phai nhạt đi... Mà thứ duy nhất không đổi chỉ có bóng hình trích tiên mặc một thân áo trắng trên màn hình nhân tiền hiển thánh kia mà thôi.

Cũng tương tự như cảnh Tống Thư Hàng thấy Bạch Tôn Giả lúc điểm mị lực được mở đến level max hồi trước vậy.

Cả thế giới trở nên bất động, chỉ có mái tóc dài của Bạch Tôn Giả bay lượn trong gió. Cả thế giới ảm đạm thất sắc, chỉ còn mỗi mình Bạch Tôn Giả là sắc màu duy nhất trong thế giới đen trắng ấy.

Ngay khoảnh khắc này, Bạch Tôn Giả chính là trung tâm của thế giới.

Trước kia, mỗi khi có Huyền Thánh mới nhân tiền hiển thánh, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sẽ bắt đầu nghị luận sôi nổi. Nghìn năm trước, mọi người đều dùng phương thức thiên lý truyền âm, hoặc là các sư huynh đệ hay bạn bè sẽ tụ tập lại với nhau, suy đoán xem thân phận lai lịch của vị Huyền Thánh mới là gì.

Mà thời này, theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, các tu sĩ cũng biết sử dụng các loại phần mềm chat và điện thoại di động để giao tiếp với nhau.

Nhưng vào lúc Bạch Tôn Giả hiển thánh, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại im lặng đến lạ. Không có ai lên tiếng, cũng không có ai chụm đầu ghé tai thì thầm to nhỏ.

Tất cả mọi người đều bị mị lực của Bạch tiền bối mê hoặc đến mức không cách nào thoát ra được. Thậm chí có người còn quên cả hô hấp, nín thở nhìn chằm chằm vào màn hình nhân tiền hiển thánh trước mắt. Hầu như toàn bộ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều lặng im như bị hóa đá.

Rốt cuộc chuyện mà Bạch Hạc Chân Quân lo lắng nhất cũng đã xảy ra. Chỉ trong chớp mắt, số tình địch của hắn đã bắt đầu tăng vọt lên đến đơn vị vạn.

Hơn nữa con số này vẫn đang không ngừng gia tăng theo thời gian nhân tiền hiển thánh diễn ra hệt như hiệu ứng quả cầu tuyết.

Cũng chỉ có một số tu luyện giả vì đã sớm quen biết với Bạch Tôn Giả nên có chút sức miễn dịch với mị lực của hắn, mới có thể trao đổi mấy câu với nhau vào lúc này.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân là người thứ nhất lên tiếng:

"Huyền Thánh mới đã hiện thân, quả nhiên là Bạch tiền bối. Nói thật là ta mong đợi ngày này rất lâu rồi, ta đã sớm muốn xem thử lúc Bạch tiền bối nhân tiền hiển thánh, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sẽ phản ứng như thế nào khi cảm nhận được mị lực của Bạch tiền bối. Đúng như dự đoán, hiệu quả còn khủng khiếp hơn ta tưởng nữa! Mới nãy ta đang đi dạo trong một khu chợ tu chân, vốn dĩ khu chợ đang la hét ầm ĩ bỗng chốc trở nên siêu yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ ràng."

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"[icon lệ rơi đầy mặt] Bây giờ tâm trạng của bản quân rất phức tạp, nội tâm rất mâu thuẫn. Ta vừa mong người trong chư thiên vạn giới đều thấy được mị lực của Bạch tiền bối, để tất cả mọi người cảm nhận được vẻ đẹp của Bạch tiền bối. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện số tình địch của mình trải rộng khắp chư thiên vạn giới thì ta lại thấy như dằm trong tim. Thật sự rất muốn giấu Bạch tiền bối đi, không cho bất kỳ ai biết đến."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Bạch tiền bối, ta yêu ngài! Bạch tiền bối, ta muốn sinh con cho ngài!"

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

"Bạch tiền bối, tối nay ở lại với ta đi!"

Lệ Chi Tiên Tử:

"Tính thêm ta nữa, tối nay ta cũng muốn hẹn hò với Bạch tiền bối!"

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

"Chúng ta lập một nhóm nhỏ để thảo luận, tính chuyện tối nay cùng đi hẹn hò với Bạch tiền bối nào!"

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Lúc này, Cuồng Đao Tứ Lãng đột nhiên thở dài nói:

“Hầy, nếu Bạch tiền bối là tiên tử thì tốt biết bao?”

Cuồng Đao Tam Lãng mới vừa nói câu này xong, cả nhóm Cửu Châu số 1 bỗng nhiên lặng ngắt như tờ.

Một hồi lâu sau.

Bắc Hà Tán Nhân :

“Tam Lãng à, cuối cùng ngươi vẫn nói câu không nên nói nhất.”

Bạch Tôn Giả chỉ đang độ kiếp thôi, nói không chừng độ xong rồi sẽ về xem lịch sử chat, Tam Lãng lại lên cơn tự đi tìm đường chết rồi!

Diệt Phượng Công Tử cười khẽ:

“Nhưng mà... Tam Lãng đã nói ra tiếng lòng của rất nhiều đạo hữu trong nhóm.”

Thậm chí có thể nói là tiếng lòng của rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Diệt Phượng đạo hữu, nói bậy gì thế không biết!

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Diệt Phượng đạo hữu, đừng có nói mò nha!”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Ha ha ha, nói đến chuyện này thì bản quân là người lời nhất. Dù giới tính của Bạch tiền bối là gì cũng không cách nào ngăn cản ta yêu hắn!”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:

“Đám người các ngươi hết thuốc chữa rồi. Theo quan điểm của ta, nếu Bạch đạo hữu biến thành tiên tử thì còn gì vui nữa chứ? Chính vì giới tính của hắn là nam mới mang đến khoái cảm của tình yêu cấm kỵ. Mỗi lần thấy cảnh các ngươi bu vào Bạch đạo hữu, ta cảm thấy kích thích vô cùng, thật sự rất muốn vẽ truyện cho các ngươi.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân - quản trị viên của nhóm Cửu Châu số 1 là một vị tiên tử đồng lứa với Hoàng Sơn Chân

Quân. Bình thường hầu như cô chưa bao giờ ló mặt ra, lúc nào cô cũng online nhưng lại rất ít khi lên tiếng. Trước kia cùng lắm chỉ thấy cô chạy qua nông trại trong game của Tống Thư Hàng trộm đồ mà thôi.

Sở thích của cô ấy là vẽ truyện tranh.

Hoàng Sơn Chân Quân:

"..."

Một lát sau, Hoàng Sơn Chân Quân lặng lẽ đổi tên ID trong nhóm thành Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu.

Tạo Hóa Pháp Vương:

"Tự dưng bây giờ ta rất muốn cất cao giọng, hát một bài để bày tỏ lòng mình. Ta đã nghĩ ra tên bài hát rồi, chính là "Tứ quy y". Quy y phật! Quy y pháp! Quy y tăng! Quy y Bạch tiền bối vĩ đại của ta! Bây giờ ta sẽ hát khúc ca này!"

Thôn Vân Tăng:

"[Tin nhắn thoại] Nam mô a a a a a~~! Xin sư huynh há miệng lưu tình! Lỗ tai... lỗ tai sắp hỏng rồi! Sư phụ, cứu ta với~~"

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1:

"..."

Mọi người không ở chung chỗ với Tạo Hóa Pháp Vương, may quá đi mất.

Chúc Thôn Vân đại sư thượng lộ bình an, kiếp sau đầu thai thì nhớ đừng đầu thai vào Đấu Chiến Phật Tông, cầu mong trên thiên đường không có Tạo Hóa Pháp Vương.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Vào giờ phút này, mày hình nhân tiền hiển thánh hình ảnh vẫn chậm rãi lượn quanh Bạch Tôn Giả.

Từ trước tới nay, chưa từng có vị Huyền Thánh nào được phát sóng trực tiếp màn nhân tiền hiển thánh lâu như vậy.

Thế nhưng không một tu luyện giả nào trong chư thiên vạn giới tỏ ý phản đối, toàn bộ đều lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Màn hình chậm rãi chuyển động vòng quanh, quay Bạch tiền bối ở đủ mọi góc độ chiếu cho tu luyện giả trong chư thiên vạn giới xem.

Nếu nhân tiền hiển thánh có thợ quay phim thì người đó nhất định đã đạt đến cấp bậc đại sư. Mội một góc độ, mỗi một hình ảnh về Bạch tiền bối đều được hắn quay rất chuẩn, chỉ cần chụp màn hình lại là những tấm ảnh đó có thể trở thành báu vật đáng để cất giữ!

Cuối cùng màn hình nhân tiền hiển thánh xoay tròn 365o, quay toàn cảnh Bạch Tôn Giả xong mới chịu ngừng lại.

Tiếp theo chính là giai đoạn ngưng tụ thánh ấn được muôn người chú ý.

Vị nghìn năm đệ lục thánh này sẽ ngưng tụ ra thánh ấn thế nào đây? Thánh danh của hắn là gì?

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới tràn đầy mong đợi.

Ngay lúc mọi người đang chờ xem Bạch Tôn Giả ngưng tụ thánh ấn thì Bạch Tôn Giả trong màn hình nhân tiền hiển thánh lại đột nhiên... xì hơi.

Không sai, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, thần hình Bạch Tôn Giả có phong phạm như trích tiên phàm trần kia bỗng dưng bắt đầu xì xì xì rồi xẹp xuống, cuối cùng khô quắt lại thành một tấm da mỏng, mềm oặt rơi xuống đất.

WTF? [Meme khuôn mặt người da đen với dấu hỏi đầy mặt]

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thế này là sao?

Tại sao vị Huyền Thánh áo trắng tuyệt đẹp của bọn họ lại bị xì hơi mất rồi?

Đùa gì thế!

Chỉ trong chớp mắt, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã phát điên tập thể.

Thậm chí còn có người cảm thấy bất an, bọn họ nghĩ tới một khả năng.

Lẽ nào lực tàn phá của thiên kiếp quá lớn, khiến cho tu sĩ áo trắng bị trọng thương cực nặng. Sau đó đến ngay lúc nhân tiền hiển thánh, rốt cuộc tu sĩ áo trắng không chống đỡ nổi nữa nên đã thân tử đạo tiêu, hóa thành một tấm da người?

Đừng tàn nhẫn như thế chứ? Một bi kịch như vậy lại bị chiếu lên trên màn hình nhân tiền hiển thánh, quá đáng thật mà!

...

Khóe miệng Tống Thư Hàng lặng lẽ nhếch lên.

Ngay lúc thấy Bạch Tôn Giả xì hơi, trong đầu hắn chợt hiện lên một suy đoán.

Phân thân!

Rất có thể vị Bạch Tôn Giả mới vừa xuất hiện ở trong hình chính là phân thân đa năng của Bạch tiền bối. Chính là loại phân thân vừa có thể làm bài tập, vừa có thể lên nhóm nói chuyện phiếm, còn có thể ngăn cản thiên kiếp thay chủ nhân.

...

Cũng trong lúc đó, Cật Qua Thánh Quân sinh mạng mới đứng cách Tống Thư Hàng không xa đang nhìn vào hư không, đưa tay xoa cằm rơi vào trầm tư.

“Bạch?”

Một lúc lâu sau, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên lên tiếng.

Hắn cũng không nhận ra Bạch Tôn Giả, Bạch Tôn Giả vẫn chưa ngưng tụ thánh ấn. Nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, trong lòng Cật Qua chợt động. Tiếp đó hắn tự nhiên biết được đạo hiệu của vị tu sĩ áo trắng kia, đạo hiệu chỉ có độc một chữ ‘Bạch’.

Lạ thật, tại sao ta lại biết đạo hiệu của hắn chứ?

Cật Qua Thánh Quân nhíu mày, hắn phát hiện thân thể mới của mình có thêm khá nhiều chức năng kỳ lạ.

Thân thể hoàn toàn mới này không chỉ khiến hắn rơi một loại chế độ thánh nhân cực kỳ bình tĩnh. Hơn nữa, bởi vì phần lớn thân thể mới là do ánh sáng công đức tạo thành nên giờ hắn có thể tiếp thu được một số tin tức đặc biệt.

Phải hình dung loại cảm giác này như thế nào đây nhỉ? Có thể nói thân thể cũ của hắn tương tự như một chiếc điện thoại di động đập đá đời cũ nhất, mặc dù có thể nghe gọi, gửi tin nhắn nhưng lại không có chức năng lên mạng.

Còn thân thể bây giờ của hắn tựa như biến thành một chiếc smartphone đời mới nhất. Ngoài nghe gọi, hắn còn có thể lên mạng, tiếp thu được một số tin tức mà trước kia hắn không nhận được.

Chương 1171: Cái Tay Kia... Không Lầm Được, Đúng Là Tay Của Bá Tống Huyền Thánh!

Cật Qua Thánh Quân cảm giác sau khi thân thể được tái tạo lại, nó cho phép hắn tiếp xúc với một thế giới internet thần bí.

Cũng giống như vừa rồi, ngay lúc thấy Bạch Tôn Giả trong màn hình nhân tiền hiển thánh, trong lòng hắn bỗng có suy nghĩ chợt lóe, thân thể mới lấy được thông tin thông qua mạng internet thần bí kia. Thế nên hắn mới bất giác đọc lên cái tên ‘Bạch’ nọ.

Đây là năng lực thiên phú mà mình lấy được sau khi bỏ thân thể cũ ư?

Ngoài mặt Cật Qua Thánh Quân vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng thì đang âm thầm suy nghĩ. Trở về hắn phải dành thời gian nghiên cứu kỹ bộ thân thể mới của mình. Bộ thân thể mới cáo này còn cất giấu rất nhiều bí ẩn đáng giá đang chờ hắn đi nghiên cứu khai phá.

...

Ở một nơi khác tại khu Giang Nam xa xôi, trong Bích Nguyệt Viên, bên trong một hội quán biểu diễn tấu nói (1).

Bạch tiền bối two ngẩng đầu lên nhìn vào hư không.

“Ồ, rốt cuộc cũng hiển thánh rồi.”

Lúc này hắn đang ở trạng thái mà người bình thường không cách nào thấy được, cứ lơ lửng trên không bên trong hội quán biểu diễn tấu nói.

Từ khi có thể thông qua thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, mỗi ngày hắn có thể ném một hình chiếu vào hiện thế trong một thời gian ngắn, sau đó khống chế hình chiếu phân thân bay nhảy khắp thế giới. Nhưng thật ra phạm vi hoạt động của hắn cũng bị hạn chế, cho dù có thông qua thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng thì hình chiếu phân thân cũng chỉ có thể hoạt động trên Trái

Đất mà thôi.

“Sau hiển thánh là Kiếp Tiên, sau Kiếp Tiên chính là trường sinh chi đạo. Đến lúc đó cứ xem đạo trường sinh của vị “Bạch” này là ta sẽ biết rõ đây có phải là thủ đoạn do “ngươi” của năm đó để lại hay không.”

Bạch tiền bối two lẩm bẩm một mình.

Hắn không đi tiếp xúc với Bạch Tôn Giả, thậm chí vẫn luôn cố ý tránh đối phương. Mỗi lần Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng ở chung với nhau thì hắn đều tránh mặt không đi tìm Tống Thư Hàng.

Hắn làm vậy là vì không muốn quấy nhiễu đối phương, tránh tạo ra ảnh hưởng không cần thiết đối với đối phương. Việc hắn cần phải làm chính là thông qua Tống Thư Hàng để tìm hiểu tình trạng đại khái của vị Bạch tiền bối này mọi lúc mọi nơi là được.

“A a a, thật nhàm chán. Tấu nói cũng nhàm chán, chẳng buồn cười gì cả. Chẳng trách tài kể chuyện cười của Tống Thư Hàng lại kém như vậy, thì ra là do trình độ kể truyện cười của cả thế giới hiện tại đều không cao.”

Bạch tiền bối two lại bắt đầu phiền não.

Hắn thích nghe chuyện cười!

Hắn thích nghe những mẩu chuyện cười thú vị!

Nhưng Bạch tiền bối two lại phát hiện muốn tìm được một câu chuyện cười khiến hắn bật cười rất khó. Điểm cười của hắn hơi cao.

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ, Bạch tiền bối two bất giác thấy được quảng cáo ngoài cửa sổ. Là quảng cáo về bộ phim điện ảnh “Trận Chiến Mạt Pháp” và poster quảng cáo bộ phim mới của Cuồng Đao Tam Lãng “Cuộc đời phóng đãng bất kham của ta” ở ngay bên cạnh.

Bạch tiền bối two từng nghe sủng vật số 2 tà ma chuột Hamster của hắn nhắc đến bộ phim “Trận Chiến Mạt Pháp” này.

“Hay là ta đi xem thử bộ phim này nhỉ?”

Bạch tiền bối two thầm nói.

…

Ngoài Bạch tiền bối two ra, ở một nơi xa xăm trong vũ trụ, trong một bí cảnh tiểu thế giới trên một hành tinh nào đó.

Một con thần tượng (voi thần) khổng lồ ngẩng đầu lên nhìn hư không.

“Ồ, lại có Huyền Thánh mới xuất thế này.”

Thần tượng lẩm bẩm.

Đây là một vị địa năng trường sinh giả đã khai phá ra đạo của mình, có thiên mệnh chi tư. Trong trường hợp nếu chức vị Thiên Đạo còn trống, hắn có tư cách đi cạnh tranh chức vị Thiên Đạo.

Nhưng cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn đã chẳng còn hứng thú gì với đề tài cạnh tranh chức vị Thiên Đạo này nữa.

Ví dụ như trong lần cạnh tranh chức vị Thiên Đạo trước ở thời đại viễn cổ, Thiên Đạo tiền tiền nhiệm tùy hứng không làm nữa, Thánh Nhân Nho gia trấn áp cường giả đương thời, tung hoành vô địch thiên hạ, muốn tranh đoạt chức vị Thiên Đạo.

Năm đó có rất nhiều trường sinh giả ra mặt tranh đấu với Thánh Nhân Nho gia, thậm chí còn có mấy vị trường sinh giả bị Thánh Nhân Nho gia giết chết, thân tử đạo tiêu.

Nhưng khi ấy, trường sinh giả thần tượng lại không tham gia vào cuộc tranh đấu với Thánh Nhân Nho gia.

Lại nói đến lần tranh chức vị Thiên Đạo trước đó nữa, hắn cũng không rời núi, kết quả chính là vị Thiên Đạo tùy hứng kia lên nhậm chức.

Rồi lần tranh chức vị Thiên Đạo trước trước đó nữa, lần đó... hắn xuất chiến.

Nhưng cũng chính vì một lần đó mà về sau, hắn đã chặt đứt tâm tư cạnh tranh chức vị Thiên Đạo.

Theo như trí nhớ mờ hồ của mình, trong lần tranh chức vị Thiên Đạo đó hắn, đã trải qua một chuyện khiến bản thân rất tuyệt vọng. Hắn nếm mùi thất bại, hơn nữa còn là một thất bại rất thảm hại. Đối tượng đánh bại hắn còn chưa phải là trường sinh giả, mới chỉ là một cường giả vừa mới tấn thăng Kiếp Tiên không lâu mà thôi.

Lần thất bại đó quá đả kích người, đến giờ mà hắn vẫn còn bàng hoàng sửng sốt.

Sau đó hắn trở về quê hương của mình, bắt đầu xây dựng bí cảnh thế giới rồi yên tâm ở đó chơi trò “thượng đế thống trị”.

“Rốt cuộc lần đó ta đã bại dưới tay ai nhỉ? Chỉ nhớ đó là một Kiếp Tiên nho nhỏ. Nhưng... tại sao ta lại không nhớ được bộ dáng của hắn chứ?”

Trường sinh giả thần tượng lại lẩm bẩm tự hỏi.

Thân là trường sinh giả, trí nhớ của hắn không thể nào xảy ra vấn đề được.

Trừ khi trí nhớ của hắn đã bị xóa đi.

Mà người có khả năng xóa đi trí nhớ của trường sinh giả một cách âm thầm... cũng chỉ có mỗi Thiên Đạo thôi chứ còn ai nữa?

Trong lần đại chiến đó, vị Kiếp Tiên đánh bại hắn hoàn toàn đã trở thành Thiên Đạo ư?

“Thôi, chuyện không liên quan đến ta. Chức vị Thiên Đạo không thuộc về loại người tầm thường như ta đây.”

Trường sinh giả thần tượng cười tự giễu, tiếp tục chơi trò “xây dựng” của riêng mình.

Hắn muốn xây dựng tiểu thế giới của mình thành một mảnh thiên địa, diễn dịch ra một tiểu thế giới võ hiệp huyền huyễn ở bên trong. Cư dân sống ở đây đều được hắn chọn lọc kỹ càng, từ chư thiên vạn giới di dân tiến vào.

Trong tiểu thế giới này, hắn chính là chúa tể.

...

Đồng thời cũng có mấy vị trường sinh giả khác có tình huống tương tự như vị trường sinh giả thần tượng kia.

Lúc mấy vị trường sinh giả này ngẩng đầu nhìn thoáng qua hình ảnh Bạch Tôn Giả nhân tiền hiển thánh, trong đầu đều hiện lên một đoạn chuyện xưa.

Nhưng trong đầu bọn họ cũng không có ấn tượng gì liên quan tới Bạch Tôn Giả. Tương tự như trường hợp của trường sinh giả voi thần, trong trí nhớ của bọn họ cũng bị thiếu mất một phần.

Thế nên sau khi suy tư một lát, phần lớn trường sinh giả chỉ thầm khen một câu: Vị Huyền Thánh mới này thật đẹp.

Khen xong rồi, những trường sinh giả này lại tiếp tục lo chuyện của mình.

Bây giờ các trường sinh giả trong chư thiên vạn giới rất bận.

Bởi vì... một thời đại mới lại sắp giáng lâm.

Thiên Đạo hôm nay bị khiếm khuyết, trong lòng tất cả các tu luyện giả từ Kiếp Tiên trở lên đều có cảm ứng này.

Hay nói cách khác... trận chiến tranh chức vị Thiên Đạo thống trị chư thiên vạn giới lần tiếp theo đã sắp mở màn.

Mà trong thời đại này lại không hề có nhân vật nào có thể trấn áp quần hùng. giống như Thánh Nhân Nho gia hay Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ

Tóm lại lần này là một cuộc cạnh tranh công bằng, người nào cũng có cơ hội trở thành Thiên Đạo!

Đây là một thời đại tốt đẹp, là một thời đại tràn đầy hy vọng.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Vào giờ phút này

Sau khi Bạch Tôn Giả trong màn hình nhân tiền hiển thánh đột nhiên xì hơi, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang xem truyền hình trực tiếp bắt đầu điên tiết gầm rú. Nếu như nhân tiền hiển thánh là chương trình của đài truyền hình nào đó thì sợ rằng cái đài đó đã bị các tu luyện giả đang nổi điên phá nát rồi.

Tiếc là nhân tiền hiển thánh lại là do quy tắc thiên địa đại đạo thể hiện ra.

Chỗ dựa của người ta quá cứng, cho dù tu luyện giả trong chư thiên vạn giới có điên tiết tới mức nào cũng không làm gì nó được.

Rốt cuộc... khi tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sắp bị ép điên thì mọi chuyện lại có chuyển biến.

Tại một nơi cách chỗ đứng của Bạch Tôn Giả không xa đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp thủy tinh trong suốt.

Không biết chiếc hộp thủy tinh này xuất hiện bằng cách nào, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ nghe thấy một tiếng “bịch” vang lên, lúc quay qua nhìn thì thấy nó đang rơi xuống.

Lúc rơi xuống, hộp thủy tinh lăn một vòng rồi bị mở ra, để lộ một cánh tay trái đang nằm ở bên trong.

Đó là một cánh tay của nam, bắp thịt đều đặn, ngón tay thon dài.

Trong lòng bàn tay của cánh tay này còn đang cầm một tờ giấy trắng.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lập tức bàn luận xôn xao.

“Chuyện gì thế này? Sao tự dưng lại xuất hiện một cánh tay chứ?”

“Chuyện có chuyển biến! Rõ ràng có thể cảm ứng được lực lượng sinh mệnh to lớn từ trên cánh tay này, là một cánh tay còn sống!”

“Đây là cánh tay do vị Huyền Thánh áo trắng vừa rồi để lại à? Lẽ nào hắn định dựa vào cánh tay này để sống lại? Nghe nói có một số công pháp sau khi tu luyện đến cảnh giới Huyền Thánh, chỉ cần một giọt máu cũng có thể sống lại.”

“Nói đúng lắm, màn hình nhân tiền hiển thánh còn chưa dừng lại mà, cho thấy vị Huyền Thánh áo trắng mới nãy vẫn còn sống! Tiếp theo chắc chắn sẽ là cảnh hắn sống lại, sau đó ngưng tụ thánh ấn ngay trước mặt của mọi người.”

“Nếu như hắn dựa vào cánh tay để sống lại, vậy đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ được chứng kiến một màn biểu diễn một loại pháp môn sống lại cao minh rồi, đối với chúng ta mà nói thì đúng là phúc lợi to lớn!”

“Đúng vậy, một phần phúc lợi rất to lớn! Phúc lợi theo đủ loại ý nghĩa luôn ấy chứ.”

Những câu trao đổi tương tự như thế này bắt đầu xuất hiện khắp chư thiên vạn giới.

…

Tống Thư Hàng cũng nhìn vào hộp thủy tinh và cánh tay nằm trong đó, khóe miệng hắn bắt đầu co giật không ngừng hệt như bị chuột rút, mãi mà vẫn không dừng lại được.

Chuẩn không cần chỉnh, cánh tay này chính là cánh tay hắn để lại cho Bạch tiền bối dùng để truyền tin.

Trong lòng chợt dâng lên một dự cảm xấu.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Cánh tay này...”

Diệt Phượng Công Tử:

“Không lầm được!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đây đúng là cánh tay của Tống Thư Hàng tiểu hữu chứ còn gì nữa. Trước đó hắn vẫn không có tay trái, còn nói là đã cho Bạch tiền bối mượn tay trái rồi.”

“Có khi nào cánh tay này bị người khác nhận ra không nhỉ?”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói:

“Bây giờ Tống Thư Hàng tiểu hữu đã là nhân vật ngưng tụ ra thánh ấn, mọi người vừa gặp là biết ngay hắn là Bá Tống. Dưới loại trạng thái “thiên hạ không ai không biết” thế này, có khi nào chỉ thấy một cánh tay, mọi người đã biết được đây là cánh tay của Bá Tống Huyền Thánh không?”

Bá Đao Tống Nhất:

“Nhìn trời... Không đến mức như vậy chứ?”

“Ta nghĩ có thể lắm đấy, ai thử tìm một đạo hữu không biết chuyện tới rồi để cho hắn nhìn chằm chằm vào cánh tay này thử xem sao, nói không chừng có thể sinh lòng cảm ứng thật đấy!”

Dược Sư dùng chat voice để nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Không cần thử, bên cạnh ta có một tiểu yêu, nó nhìn chằm chằm cánh tay nãy giờ, vừa rồi đột nhiên bừng tỉnh thốt lên một câu: “Đây là cánh tay của Bá Tống Huyền Thánh mà?”. Y chang như suy đoán của Tam Lang luôn.”

Bá Đao Tống Nhất:

“Nói vậy có phải ta sắp toi rồi không?”

Ta Là Con Bạch Hạch Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Đúng vậy, ngươi sắp toi rồi! Còn toi đúng ngay hôm nay nữa kìa! Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện cánh tay trái của ngươi đi theo Bạch tiền bối suốt quá trình độ thiên kiếp, ta đã ghen tị đến nỗi khó thở rồi đây. @Bá Đao Tống Nhất, tối nay không được đi đâu hết, hẹn gặp nhau tại sân vận động trong trường học chúng ta!

“Tết trung thu, sinh viên được nghỉ ba ngày, ai mà ở lại trường chứ.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Fuck!”

Bạch Hạc Chân Quân nghẹn lời, tức giận mắng.

Lệ Chi Tiên Tử:

“@Bá Đao Tống Nhất, ta nghĩ chỉ cần Bạch tiền bối giải quyết ổn thỏa thì ngươi sẽ không toi đâu.”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, hình ảnh trên màn hình nhân tiền hiển thánh lại xảy ra biến hóa.

Bạch Tôn Giả bản thể xuất hiện trên hình, bộ đồ trắng trên người đã bị hư hại đôi chút, trên mặt hiện đầy vẻ mệt mỏi. Lúc này hắn đi đến bên cạnh chiếc hộp thủy tinh rồi nhặt nó lên.

Chú thích:

(1)Tấu nói (nghệ thuật nói): là một loại hình nghệ thuật độc đáo của Trung Quốc. Có hai người đứng trên sân khấu nói chuyện với nhau, dùng lời nói vui, hỏi đáp hài hước, hát, v.v... để gây cười, nhằm châm biếm thói hư tật xấu hoặc việc tốt. Chủ đề mà diễn viên nói đến bao gồm rất nhiều những yếu tố văn hoá ở trong đó, và có thể sẽ khác tấu hài của Việt Nam rất nhiều.

Chương 1172: Thánh Hào À, Quỳ Lạy Mày Đừng Hại Người Mà!

Bạch tiền bối lại xuất hiện trước ống kính một lần nữa, ngay lúc hắn hiện thân, vị Bạch tiền bối xì hơi trước đó đã biến mất không thấy đâu.

Phân thân đã bị hủy.

Tiếp đó Bạch tiền bối đưa tay phất nhẹ qua y phục một cái, một luồng sáng lấp lánh vận chuyển trên bộ quần áo hắn đang mặc. Chỉ trong nháy mắt, bộ quần áo trắng đã khôi phục như lúc ban đầu.

Bộ đồ trắng này của Bạch tiền bối là một bộ pháp bào có tính phòng ngự mạnh mẽ, đồng thời còn mang theo thuộc tính tự lành, hơn nữa còn có thể biến đổi thành đủ loại kiểu dáng khác nhau tùy theo ý niệm của Bạch tiền bối.

Hồi trước lúc đón tiếp Bạch tiền bối xuất quan, Tống Thư Hàng cực kỳ hâm mộ bộ pháp bào này.

Hắn đã từng thầm mong sau này mình cũng có thể kiếm được một bộ pháp bào tương tự, nhưng tiếc là trời không chìu lòng người... Pháp bào hiện tại của hắn là hắc thiết thần giáp, là hàng 'độc', 'độc' đến ghê hồn luôn.

Sau khi quần áo tự chữa trị xong, Bạch tiền bối vươn tay nhặt cánh tay của Tống Thư Hàng lên, trong lòng thầm nghĩ:

"Nếu đã độ kiếp xong thì cũng đến lúc nên chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm. Nhưng mà trước đó ta đã nói với Thư Hàng tiểu hữu là chắc buổi tối mới độ kiếp xong, không biết hắn có chuẩn bị sẵn đồ ăn không nhỉ?"

Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của muôn người, hắn lấy ra một cây bút rồi viết chữ lên tờ giấy trắng trên tay trái của Tống Thư Hàng.

[Ta độ kiếp xong rồi, khi nào chúng t...]

Mới viết được một nửa, cây bút lại hết mực.

Bạch tiền bối vẫy bút mấy cái nhưng mãi vẫn không viết thêm được chữ nào nữa.

Đối với một người may mắn như Bạch tiền bối, gặp phải loại chuyện này đúng thật là khó tin thật.

Sau khi suy nghĩ một chút, Bạch tiền bối ném luôn cây bút kia đi, tiếp đó hắn viết chữ ngay vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng:

[Ta độ kiếp xong rồi, Thư Hàng, khi nào chúng ta ăn cơm? Chuẩn bị món ăn xong hết chưa?]

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn cảm giác lòng bàn tay hơi ngứa một chút, đồng thời trong lòng cũng lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Một màn này đã bị tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thấy được thông qua màn hình nhân tiền hiển thánh. Mặc dù do góc độ, mọi người không thấy được Bạch tiền bối đang viết cái gì... nhưng hình như tình tình càng tồi tệ hơn rồi.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Một mảnh yên lặng chết chóc đang bao trùm không gian.

Một lát sau, Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng hỏi:

"@Bá Đao Tống Nhất, lẽ nào Bạch tiền bối không biết mình đang ở trong trạng thái nhân tiền hiển thánh ư?"

Bá Đao Tống Nhất:

"[icon lệ rơi đầy mặt] Ta cũng có biết đâu.

Hơn nữa bây giờ đang ở trước màn hình phát sóng trực tiếp nhân tiền hiển thánh, Tống Thư Hàng cũng không dám trả lời Bạch tiền bối. Nếu làm vậy thì bí mật hắn có thể liên lạc với không gian thiên kiếp sẽ bị bại lộ.

"Nếu như có rất nhiều người nhận ra cánh tay này là cánh tay của Tống Thư Hàng tiểu hữu thì hắn toi chắc luôn."

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Diệt Phượng Công Tử:

"Chắc hẳn có rất nhiều người đã nhìn ra rồi. Hiện nay mạng lưới internet phát triển như vậy, chỉ cần có người nhận ra thôi thì chiều này mọi người đều sẽ biết cánh tay này là tay của Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Người nào bị máu ghen tuông đố kị làm lu mờ đầu óc, chuyện gì cũng có thể làm được. Ví dụ như con hạc trắng nào đó chẳng hạn, nói không chừng sẽ nó sẽ âm thầm hạ độc Thư Hàng tiểu hữu, sau đó thực hiện một số chuyện xấu xa không muốn ai biết cũng nên.”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Bạch Hạc Chân Quân điên tiết lên:

“Tam Lãng, ngươi muốn chết đúng không?”

Cái tên đần này, nói toạc móng heo ra hết như thế thì sao hắn còn lén hạ độc Thư Hàng tiểu hữu được nữa chứ? Đúng là đồng đội ngu như heo mà.

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“Nghĩa trang dưới đáy biển, giảm giá 50%. Nghĩa trang tuyệt đẹp, phục vụ chu đáo. Ưu đãi cực lớn, mua ba còn tặng thêm một dặm đây!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nghĩa trang dưới đáy biển là hoạt động kinh doanh của Ngư Kiều Kiều kia mà? Giao Bá Chân Quân cũng mở hạng mục kinh doanh này khi nào vậy? Hắn định đoạt mối làm ăn của con gái mình à?

...

Mà lúc này, Bạch tiền bối đột nhiên tỉnh ngộ.

“Chờ chút, hình như mình đang nhân tiền hiển thánh mà nhỉ?”

Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Sau đó dưới ánh mặt chăm chú của hàng vạn tu luyện giả, hắn bình tĩnh đặt cánh tay trái của Tống Thư Hàng vào lại trong hộp thủy tinh rồi cất đi.

“Vậy tiếp theo có phải là đến phần ngưng tụ thánh ấn không?”

Bạch tiền bối nhìn vào hư không nói.

Hắn vừa dứt lời, trong hư không bắt đầu ngưng tụ ra một chuỗi phù văn ở cạnh thân thể hắn.

Đây là bước thứ hai trong nhân tiên hiển thánh - Ngưng tụ thánh ấn!

...

Nhóm Cửu Châu số 1.

“Chắc thánh hào của Bạch Tôn Giả cũng là “Bạch” giống như đạo hiệu của ngài ấy nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Hẳn là vậy rồi, trước giờ Bạch tiền bối vẫn chỉ dùng đạo hiệu độc một chữ này. Từ hôm nay trở đi chúng ta phải đổi cách xưng hô, không còn là Bạch Tôn Giả mà là Bạch Thánh Quân, hoặc cứ gọi luôn là Bạch Thánh đi.”

“Khụ, thật ra ngoài đạo hiệu “Bạch”, Bạch tiền bối còn có một tên gọi khác nữa, chỉ là các ngươi đều quên mất mà thôi.”

Đúng lúc này, Phá Dương Kích Quách Đại bỗng xuất hiện nói.

Ở lần hiện thân này, hiếm khi thấy hắn không vò đầu chó.

“Bạch tiền bối còn có tên gọi khác nữa ư? Sao ta không có ấn tượng gì hết vậy?”

Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc, hắn chính là thánh tin tức của nhóm đấy nhé.

“Đừng quên, tên trên giấy chứng minh nhân dân của Bạch tiền bối là “Tống Bạch”.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Thế nên các ngươi đoán xem có khi nào cái tên “Tống Bạch Thánh Quân” sẽ xuất hiện trong mục lựa chọn thánh hào không?”

“Định mệnh!”

Bạch Hạc Chân Quân tức điên người:

“Tên họ Tống kia, tối nay ngươi chết chắc rồi! Hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử uy lực của bạch hạc thần trảo!”

Tống Thư Hàng phản bác lại:

“Chuyện này thì có liên quan gì đến ta chứ? Giấy chứng minh nhân dân là do Tuyết Lang Động Chủ tiền bối làm mà! @Tuyết Lang Động Chủ, tội này ta không gánh đâu.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Bởi vì chỉ có một chữ “Bạch” thì rất khó làm giấy chứng minh nhân dân. Hơn nữa lần đó là Tống Thư Hàng tiểu hữu tiếp đón Bạch tiền bối xuất quan, cho nên ta thuận tay cho Bạch tiền bối mang họ Tống. Chuyện này cũng đâu thể trách ta được chứ?”

“Nếu... ta nói là nếu thôi nhé, nếu cái tên Tống Bạch Thánh Quân thật sự xuất hiện trong mục chọn thánh hào của Bạch tiền bối, vậy thì đoán chừng Tống Thư Hàng tiểu hữu không sống quá ba tập đâu.”

Diệt Phượng Công Tử chậm rãi nói.

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“Thế nên Thư Hàng tiểu hữu à, nghĩa trang dưới đáy biển, giảm giá 50%. Nghĩa trang tuyệt đẹp, phục vụ chu đáo. Ưu đãi cực lớn, mua ba còn tặng thêm một dặm đây. Hơn nữa đều là chỗ quen biết, ta còn có thể giảm giá thêm cho ngươi nữa đó nha.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống Bạch Chân Quân, Tống Bạch Huyền Thánh.

Với tính cách của Bạch tiền bối, chắc sẽ không chọn đạo hiệu như vậy đâu nhỉ?

...

Trên màn hình nhân tiền hiển thánh.

Rốt cuộc phù văn bên cạnh Bạch tiền bối đã ngưng tụ thành hình.

Theo thứ tự là một phù văn kiểu chữ thời đại viễn cổ, một phù văn kiểu chữ hán phồn thể và một phù văn kiểu chữ hán giản thể.

Cũng may không xuất hiện phù văn nào có chữ “Tống Bạch”, cả ba phù văn đều chỉ có một chữ “Bạch”.

Bạch tiền bối tiện tay điểm vào phù văn chữ hán giản thể, chọn chữ này làm thánh ấn của mình.

Thấy một màn này, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vù~~

Trong hư không, thánh ấn hoàn toàn thành hình.

Đó là một thánh ấn với nét đẹp theo phong cách cổ xưa, trên thánh ấn lại chia ra ba ô vuông. Trên đó lần lượt dùng ba loại chữ viết là kiểu chữ thời đại viễn cổ, kiểu chữ hán phồn thể và giản thể để viết nên thánh hào của Bạch tiền bối.

[Bạch Thánh]

Huyền Thánh mới "Bạch Thánh", nghỉn năm đệ lục thánh.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lặng lẽ đọc thầm thánh hào này, hơn nữa thánh hào này sẽ in vào trong đầu tất cả tu luyện giả khiến bọn họ nhỡ kỹ cái tên này.

Xác định thánh hào, thánh ấn ngưng tụ.

Một loại uy nghiêm của Huyền Thánh phủ xuống bao trùm thân thể Bạch tiền bối.

Khác với phân thân, Bạch Tôn Giả bản thể đã tự động thu liễm loại mị lực đặc biệt của mình lại.

Lúc này, Bạch Thánh vẫn tuấn mỹ vô song nhưng không đến mức hớp hồn người khác như trước nữa.

Trong thế giới thiên kiếp, mái tóc dài của Bạch tiền bối không gió tự bay. Nhờ vào giai đoạn ngưng tụ thánh ấn, trạng thái của hắn đã khôi phục đến mức tốt nhất.

"Đây mới đúng là khí chất của Huyền Thánh!"

Trong đầu các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bất giác hiện lên một ý niệm như vậy.

Gần đây liên tiếp xuất hiện sáu vị Huyền Thánh. Mặc dù nghỉn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh ra sân rất hoành tráng, trên người còn có thêm uy nghiêm do nữ đế công đức bổ sung vào, nhưng lúc đó Bá Tống Huyền Thánh lại để một cái đầu trọc lóc, khí tràng không đủ.

Vê phần mấy vị nghỉn năm đệ nhị, tam, tứ Huyền Thánh sau đó lại chẳng ra sao, có thể nói là vết nhơ của giới Huyền Thánh, lướt qua không cần đề cập tới.

Còn nghỉn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Huyền Thánh lại là một vị Huyền Thánh không đi theo lẽ thường. Hắn chuyên về đạo phòng ngự, là Huyền Thánh theo con đường phòng ngự mai rùa. Có thể là do nguyên nhân này nên khi hắn ra sân, về mặt khí chất có vẻ thua người khác một bậc.

Nhớ lại thì trong sáu vị Huyền Thánh hiển thánh năm nay, cũng chỉ có mỗi vị Bạch Thánh này là có khí chất lẫn ngoại hình vô cùng mãn nhãn. Hắn chỉ đứng yên ở đó thôi cũng có thể toát ra được phong phạm Huyền Thánh.

Thánh ấn ngưng tụ, giai đoạn nhân tiền hiển thánh kết thúc.

Tiếp theo sẽ tiến vào giai đoạn Huyền Thánh giảng pháp.

Đối với Huyền Thánh bát phẩm, không phải cứ độ kiếp xong là mọi chuyện đã kết thúc hẳn. Huyền Thánh giảng pháp là một phần rất quan trọng, giai đoạn giảng pháp cũng chính là giai đoạn thu thập lực lượng công đức.

Nếu như nội dung giảng pháp không ổn, thu thập lực lượng công đức không đủ để triệt tiêu tâm ma kiếp thì trước khi rời khỏi thế giới thiên kiếp, Huyền Thánh đó còn phải trải qua một đợt tâm ma kiếp.

...

Bạch tiền bối tiến vào trạng thái Huyền Thánh giảng pháp.

Mới vừa rồi, lúc hủy phân thân của mình, Bạch tiền bối đã lấy được bản thảo Huyền Thánh giảng pháp do phân thân nọ đã viết xong trước đó.

“Rất vui khi có được cơ hội chia sẻ kinh nghiệm tu luyện với mọi người thế này.”

Bạch tiền bối mỉm cười nói:

“Bởi vì ta biết rất nhiều thứ, cũng rất loạn thế nên sau khi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ta quyết định nói cho mọi người nghe về chủ đề mà ta cảm thấy thú vị. Ta thích... tốc độ!”

Bạch tiền bối thích tốc độ, là loại tốc độ nhanh đến cực hạn ấy. Lúc các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nghe được lời mở đầu này, trong lòng đã mơ hồ đoán được Bạch tiền bối muốn nói đến chủ đề gì.

“Nghìn pháp vạn pháp, cái gì cũng có thể phá, duy chỉ có nhanh là không phá được. Tuy những lời này có chút phiến diện nhưng tốc độ thật sự rất quan trọng. Hơn nữa... tốc độ nhanh rất kích thích! Sau đây ta sẽ chia sẻ với mọi người vài loại phương pháp tăng tốc độ thường gặp. Một là thông qua ngoại lực, cái này dựa vào trận pháp. Hai là sử dụng độn pháp cao minh, cái này phải dựa vào bản thân mình. Ba là sử dụng pháp khí được chế tạo từ thiên tài địa bảo, cái này là dựa vào ngoại vật. Đây là ba loại phương pháp khá phổ biến. Nếu mọi người muốn luyện tay, thử nghiệm ba loại phương pháp kể trên thì ta có thể giới thiệu cho mọi người biết một hoạt động có thể ngang tầm với "Cuộc đua phi kiếm", đó chính là... "Cuộc đua máy kéo có tay cầm"."

Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Sau đó trước mặt các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, Bạch tiền bối bắt đầu nói về những kích thích và lợi ích đạt được khi tham gia cuộc đua máy kéo có tay cầm.

Vừa có thể giải trí, trải nghiệm cảm giác kích thích, vừa có thể vận dụng toàn bộ kinh nghiệm về luyện khí, trận pháp, độn thuật, cải tạo, v.v... dung nhập vào trong cuộc đua máy kéo có tay cầm.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ biết đần mặt nhìn hư không.

Chờ chút, có phải chúng ta vào nhầm kênh phát sóng trực tiếp rồi không?

Đây là Huyền Thánh giảng pháp thật ư?

Tại sao chúng ta lại nghe thấy cụm từ "Cuộc đua máy kéo có tay cầm" nhỉ?

Nếu người đang nghiêm túc giảng pháp kia không phải là đệ lục thánh Bạch Thánh thì có lẽ rất nhiều tu luyện giả đã hất bàn mắng to rồi.

Nhưng chỉ lát sau, một số tu luyện giả tinh ý đã phát hiện trong lúc nói về cuộc đua máy kéo có tay cầm, Bạch Thánh có nhắc đến rất nhiều kiến thức liên quan đến trận pháp, độn thuật, luyện khí.

Hơn nữa hắn giảng giải rất dễ hiểu, lại có máy kéo tay cầm để đối chiếu, mọi kiến thức dễ hiểu đến khó tin.

Chẳng lẽ đây là một kiểu giảng pháp bí truyền nào đó ư?

Chương 1173: Livestream Ăn Cơm, Một Tháng Trăm Vạn

Theo buổi giảng pháp của Bạch tiền bối từ từ diễn ra, càng ngày càng có nhiều tu luyện giả phát hiện được trong những lời giảng pháp của “Bạch Thánh” có kèm theo lợi ích đặc biệt.

Nhìn sơ qua thì “Bạch Thánh” trông như đang giảng về cuộc đua máy kéo tay cầm, nhưng các loại tri thức liên quan đến “Trận pháp, chế tạo phù văn, luyện chế pháp khí” bên trong những lời giảng pháp rất phong phú. Thông qua nội dung giảng pháp mà suy nghĩ kỹ càng một chút sẽ thấy nó vô cùng ý nghĩa, thành ý đầy ắp.

Cộng thêm việc dùng phương pháp giảng giải “Cuộc đua xe máy kéo tay cầm” để giảng giải về các loại tri thức này, khi nghe giảng pháp sẽ không cảm thấy khô khan nhạt nhẽo.

Loại cảm giác này giống như là đang nghe một số chuyện ngụ ngôn, có thể vô tình giúp người nghe hiểu được một số tri thức.

Trong lúc vô tình, những tu luyện giả đến từ chư thiên vạn giới nghe mê say.

Sau đó... Giống như lúc Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp, khi “Bạch Thánh” giảng pháp cũng tiến vào cảnh giới huyền diệu, có thanh âm đại đạo vang dội, lại có pháp tắc đại đạo hóa thành tường vân, hoa tươi, linh diệp xuất hiện bên người Bạch Thánh.

Cuối cùng, lúc Bạch Thánh giảng pháp gần kết thúc, từng loại dị tượng đại đạo xuất hiện nối tiếp nhau, tầng tầng lớp lớp.

Cái gì mà dị tượng cá chép vượt long môn, dị tượng mây lành vạn dặm, kỳ lân đạp không, linh hồ bái mặt trời đua nhau xuất hiện, sợ chỉ cần chậm chân thôi là sẽ hết cơ hội lên sân khấu.

Bạch Thánh giảng pháp quả thật đã trở thành nơi tập hợp của “Dị tượng đại đạo”. Chỉ cần là “Dị tượng giảng pháp” có ghi chép thì hầu như đều xuất hiện trong lần Bạch Thánh giảng pháp này.

Một số lão Huyền Thánh cũng nhìn đến ngu người

Bọn họ chưa từng gặp qua vị Huyền Thánh nào xuất hiện dị tượng đến mức này lúc giảng pháp.

"Bạch Thánh" giảng pháp, thật sự kì diệu như vậy sao?

Bọn họ cũng thừa nhận Bạch Thánh giảng pháp rất kì diệu, là lần giảng pháp hiếm có trong những lần Huyền Thánh giảng pháp.

Thế nhưng không lâu trước đó, giảng pháp của nghìn năm đệ nhất thánh là "Bá Tống Huyền Thánh" có thể xem như có cấp bậc Kiếp Tiên, nhưng hình như cũng không có nhiều dị tượng như vậy thì phải?

Chẳng lẽ là do... Dị tượng đại đạo cũng phải xem mặt à? Bởi vì "nhan sắc" của Bá Tống Huyền Thánh chưa đủ cho nên số lượng của dị tượng đại đạo cũng không nhiều sao?

E hèm, thật ra nhan sắc của Bá Tống Huyền Thánh cũng không tồi.

Không nói cái này, nhiều dị tượng giảng pháp như vậy, đến lúc Bạch Thánh giảng pháp chấm dứt, sẽ ngưng tụ ra sức mạnh công đức kinh khủng đến mức nào đây?

Trong lòng đám Huyền Thánh có thâm niên thầm suy đoán.

Đến lúc đó, liệu vị Bạch Thánh này có thể trực tiếp ngưng tụ ra sức mạnh công đức cụ thể hóa không đây?

. . .

. . .

Bạch Thánh giảng pháp từ từ tiến vào hồi kết.

Tuy rằng tu luyện giả đến từ chư thiên vạn giới còn muốn nghe thêm một lát nữa, nhưng Bạch Thánh cũng không thể thật sự giảng mấy ngày mấy đêm được.

Hơn nữa, Bạch Thánh giảng pháp là đã đầy ắp thành ý rồi, tu luyện giả đến từ chư thiên vạn giới đã có thu hoạch to lớn. Nếu ép buộc Bạch Thánh tiếp tục giảng pháp thì kỳ lắm.

"Nhưng mà thật là không nỡ. Ta rất là muốn ngắm nhìn cảnh "Bạch Thánh" tiếp tục giảng pháp. Ta chỉ cần ngắm Bạch Thánh là đã có thể ăn hai chén cơm trắng."

"Ta nguyện lấy tiết tháo* một kiếp, đổi lấy Bạch Thánh giảng pháp mãi mãi!"

*Tiết tháo: Là tính liêm chính, là hành vi biểu hiện chỉ một người dù trong bất cứ điều kiện hoàn cảnh nào cũng có thể giữ được phẩm chất cao quý của mình.

“Một kiếp quá ngắn, ta nguyện lấy tiết tháo của chín kiếp, đổi lấy một đoạn giảng pháp của Bạch Thánh!”

“Ngồi thêm một lúc đi, Bạch Thánh! Không cần giảng pháp đâu, chỉ cần ngồi như vậy để bọn ta ngắm thêm một chút nữa thôi!”

“Bạch Thánh, chúng ta hẹn hò đi!”

“Đúng vậy, không mong người tiếp tục giảng pháp, để cho ta ngắm thêm một chút cũng được rồi!”

“Bạch Thánh ơi Bạch Thánh à, ta muốn sinh con cho người!”

“Bạch Thánh ngồi thêm một chút nữa đi, thêm vài phút nữa đi mà!”

Trong đám tu luyện giả đến từ chư thiên vạn giới, có một số người bắt đầu nói lên tiếng lòng của mình.

Thân là Huyền Thánh hàng hiệu, Bạch tiền bối cũng có thể nghe thấy một phần âm thanh đến từ những “Tu sĩ đến trong chư thiên vạn giới” giống như Đông Qua Thánh Quân.

Bạch tiền bối bình tĩnh ngồi đó, sau một hồi suy nghĩ, bèn nghiêm túc trả lời:

“Không được, ta phải đi ăn cơm rồi.”

Câu trả lời quả quyết như thế, tu sĩ đến từ chư thiên vạn giới không tìm được lý do nào để giữ Bạch Thánh lại.

“Thật không cam lòng, ta hận ~~ bây giờ Bạch Thánh đang ở thế giới thiên kiếp, nếu không thì chúng ta nhất định có thể đưa những món ngon nhất khắp thế giới vào đó cho ngài ấy. Chỉ cần Bạch Thánh ngồi ở đó ăn cơm, chúng ta ở bên cạnh ngắm nhìn cũng thấy thỏa mãn.”

Có tu sĩ kêu lên.

Lời của hắn được những người bạn xung quanh hưởng ứng một hồi.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“*Icon cười té ghế* không được rồi, cười chết mất. Chỗ ta có rất nhiều đại yêu đang thương lượng xem có nên chuẩn bị một bữa tiệc lớn đưa qua chỗ Bạch tiền bối hay không. Hơn nữa, rất nhiều đại yêu đều hy vọng có thể lẳng lặng đứng bên cạnh ngắm Bạch tiền bối ăn cơm."

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn nghe nói bây giờ có rất nhiều streamer và khán giả khá là dị, có livestream ngủ, có livestream ăn cơm, có livestream làm bài tập, livestream bệnh tật, thậm chí lượng người xem lại cực kỳ đông.

Từ trước đến giờ hắn vẫn không hiểu, ngồi trước máy vi tính, điện thoại, xem streamer ăn cơm và ngủ nghỉ thì có ý nghĩa gì chứ?

Không ngờ trong tu chân giới cũng có người muốn xem livestream ăn cơm.

. . .

. . .

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, dù cho tu sĩ đến từ chư thiên vạn giới không nỡ đến đâu đi nữa, Bạch Thánh giảng pháp vẫn phải kết thúc.

Sau đó, Bạch Thánh tĩnh tọa, tiến vào giai đoạn cuối cùng trong quá trình thăng cấp lên Huyền Thánh—— công đức của chư thiên vạn giới nhập thể!

Sau khi những tu luyện giả của chư thiên vạn giới nghe xong Huyền Thánh giảng pháp, dựa theo sự thỏa mãn và chờ mong trong lòng bọn họ, loại "Ý chí" này sẽ hóa thành một luồng sức mạnh giống như sức mạnh tín ngưỡng ngưng tụ về phía Bạch tiền bối.

Mà khi những luồng sức mạnh tín ngưỡng này rơi vào bên cạnh Bạch tiền bối, sẽ trải qua sự chuyển hóa của pháp tắc đại đạo, hóa thành sức mạnh công đức đầy trời, rơi vào trên người Bạch tiền bối.

Huyền Thánh giảng pháp, là giảng pháp cho tu sĩ đến từ chư thiên vạn giới, hữu giáo vô loại*, đây là công đức to lớn, mênh mông cỡ nào.

*Hữu giáo vô loại: Không phân biệt là ai, chủng tộc, địa vị thế nào đều có thể nghe giảng, nghe dạy.

Lúc ấy, lúc Tống Thư Hàng chấm dứt giảng pháp, bởi vì hắn giảng Đạo Tạng thuộc về cấp độ Kiếp Tiên giảng pháp, vượt xa sự chờ mong của các tu luyện giả, thậm chí rất nhiều Huyền Thánh cũng cảm thấy mỹ mãn. Vì vậy, lúc ấy Tống Thư Hàng lấy được sức mạnh công đức rất khổng lồ, sức mạnh công đức rơi xuống người hắn và mỹ nhân rắn công đức như mưa to.

Sức mạnh công đức của Bạch tiền bối cũng giống như mưa to trút nước.

Hơn nữa, cơn mưa này càng ngày càng lớn, cuối cùng trận mưa công đức này cũng bắt đầu biến thành mưa đá công đức.

Sức mạnh công đức nhanh chóng chồng chất trên người Bạch tiền bối.

Trước khi hiển thánh, trên người Bạch tiền bối vốn cũng có chút sức mạnh công đức, chỉ có điều hắn cũng không có chuyên môn tu luyện qua công đức, ánh sáng công đức cũng vừa ngưng tụ thành hình.

Mà bây giờ, trong vài hơi thở ngắn ngủi ánh sáng công đức của Bạch tiền bối đã hoàn thành biến đổi về chất. Ngay sau đó, lại bắt đầu cụ thể hóa.

Một cây trụ công đức xuất hiện sau lưng Bạch tiền bối.

Đây chắc là hình dáng ban đầu của một vật nào đó.

Hồi đó trước khi Tống Thư Hàng ngưng tụ ra mỹ nhân rắn công đức, còn có một giai đoạn là “Người que”.

Quả nhiên, dưới sự buông xuống không ngừng của sức mạnh công đức giữa trời đất, cây trụ công đức sau lưng Bạch tiền bối bắt đầu sinh ra những biến hóa chi tiết, trong mơ hồ, cây trụ bắt đầu biến hóa thành một gốc đại thụ.

Thân cây thẳng tắp, lại có cành kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Hơn mười hơi thở sau, trên nhánh cây trụi lủi bắt đầu ngưng tụ ra từng phiến lá cây màu vàng kim.

Một cây công đức cao gần mười mét hình thành sau lưng Bạch tiền bối, trông rất sống động.

Quả nhiên, ánh sáng công đức mà Bạch tiền bối ngưng tụ ra đã nhảy qua mấy giai đoạn, trực tiếp tiến vào cấp độ cụ thể hóa!

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta biết ngay sẽ như thế này mà, quả nhiên ánh sáng công đức của Bạch tiền bối đã cụ thể hóa rồi.”

“Dù sao thì cũng là Bạch tiền bối, ta dám cá hai gói que cay, cho dù Bạch tiền bối ngồi im ở đó, sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, công đức chi lực mà hắn thu được cũng đủ để hắn ngưng tụ ra sức mạnh công đức rất phong phú.”

Lạc Trần Chân Quân nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nói đến thì... cây công đức mà Bạch tiền bối ngưng tụ ra là cây gì nhỉ? Có mẫu nào không? Ta khá tò mò đấy.”

“Cái cây này cao gần mười mét, có khá nhiều mẫu. Mấy cái lá của cây này cũng dị dị, có lẽ chỉ biến đại theo ý của Bạch tiền bối thôi nhỉ?”

Thôn Vân Tăng nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ơ, Thôn Vân Đại Sư ngươi còn còn sống sao? Ngươi không chết trong tiếng hát của Tạo Hóa đạo hữu sao?”

“Từ khi ta quyết đoán đâm rách màng nhĩ của mình thì cảm giác tốt hơn nhiều rồi. Trừ việc đầu ta còn choáng váng, còn lên mạng chém gió đã không còn vấn đề gì nữa. Chờ qua mấy ngày nữa, ta sẽ đi làm phẫu thuật vá màng nhĩ.”

Thôn Vân Tăng bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta thấy hình như những lá cây này hơi giống... lá của cây dương mai.”

“Nghe Tống Thư Hàng tiểu hữu nói như vậy thì ta cũng thấy giống thật.”

Bắc Hà Tán Nhân xác định.

“Dương mai? Loại cây này có điềm lành gì à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi một cách tò mò.

Tống Thư Hàng:

“Có lẽ là do Bạch tiền bối thích ăn dương mai chăng?”

Lúc đang nói, trên cây công đức sau lưng Bạch tiền bối, có vô số quả tròn nhỏ xuất hiện.

“Đúng là dương mai!”

Bạch Hạc Chân Quân nói.

Không sai được, mặc dù được ngưng tụ từ sức mạnh công đức, quả đều là màu vàng. Nhưng hình dạng này thật sự là dương mai không lẫn vào đâu được.”

Cây dương mai công đức, trông thật là quý sờ tộc.

Mà lúc này, trong mắt tu sĩ đến từ chư thiên vạn giới, Bạch tiền bối xoay đầu lại nhìn về phía cây công đức phía sau mình, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Tiếp đó, Bạch tiền bối quay người, nhón chân, hái một quả dương mai từ cây công đức của mình.

Cái quả màu vàng kia thật sự bị hái xuống.

Quả dương mai nằm ở trong lòng bàn tay Bạch tiền bối trông khá là đẹp mắt, nhìn qua cũng khiến người ta vui mắt.

Bạch tiền bối ngắm nhìn nó một lúc, trầm tư khoảng chừng một giây. Sau đó, hắn quyết đoán nhét quả dương mai màu vàng này vào trong miệng.

Một lát sau, trên mặt Bạch tiền bối lộ ra vẻ hài lòng:

“Phụt~”

Rõ ràng mùi vị của quả công đức này rất hợp khẩu vị của Bạch tiền bối.

—— Trái cây mà ánh sáng công đức của bản thân ngưng tụ ra lại có thể hái xuống ăn ư?

Lần này, tu chân giới lại sắp thêm một chủ đề nghiên cứu nữa. Ngoài vụ “Luận về việc hoa sen sinh ra từ dị tượng đại đạo có thể ăn hay không” của Bá Tống Huyền Thánh khi hiển thánh lúc trước, lại thêm một chủ đề mới nữa là “Luận về việc trái cây ngưng tụ ra từ ánh sáng công đức của bản thân” cũng phải mang lên nghiên cứu bình luận.

. . .

. . .

Bên kia, Bạch tiền bối vẫy tay, lấy một cái hộp nhỏ rồi mở ra. Một gốc liễu thụ yêu được thả ra, hạ xuống thế giới thiên kiếp, cũng xuất hiện trong tầm mắt của đám tu sĩ đến từ chư thiên vạn giới.

Đậu xanh rau má, lúc Bạch Thánh đang độ thiên kiếp bát phẩm, còn mang theo yêu sủng bên mình ư?

Sau khi liễu thụ yêu Khinh Vũ được thả ra, cô ngơ ngác nhìn quanh. Nhưng khi thấy được cây dương mai màu vàng kia, lòng cô lập tức hiểu rõ.

Thân là một yêu sủng biết “Tự động nhặt bảo”, Khinh Vũ biết rõ trách nhiệm của mình là gì.

Chương 1174: Không Bằng Tự Treo Cành Đông Nam

Liễu thụ yêu vươn nhánh cây của mình dài ra, nhánh cây của cô còn linh hoạt hơn tay của người, nhanh chóng hái những trái cây vàng rực kia xuống rồi đưa cho chủ nhân.

Động tác của cô giống như sản xuất dây chuyền vậy, tốc độ nhanh vô cùng. Chỉ trong nháy mắt, một nửa số dương mai màu vàng bên trên cây công đức đã bị hái xuống. Trái cây được đựng trong một cái hộp gỗ, sau đó đưa tới bên cạnh Bạch tiền bối.

Thân là yêu sủng "Tự động nhặt bảo" đạt chứng chỉ, trên người Khinh Vũ luôn mang theo mấy cái túi càn khôn chứa đủ loại đạo cụ bên trong. Dụng cụ như bình, rương, vạc, hộp dùng để đựng bảo bối thì càng không thể thiếu.

Cô đã là dân chuyên nghiệp trong nghề nhặt bảo này.

Bạch tiền bối chọn một trái dương mai từ trong hòm gỗ rồi nhét vào trong miệng, sau đó mắt hắn nheo lại.

Mùi vị rất tuyệt.

. . .

. . .

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tống Thư Hàng:

"Qủa đó có thể ăn thật kìa!"

"Chắc cây công đức này của Bạch tiền bối cũng là giống biến dị như mỹ nhân rắn công đức của Thư Hàng tiểu hữu đấy."

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

"Ta đột nhiên nhớ tới dị năng "Thiệt Xán Liên Hoa" của Tống Thư Hàng, nó cũng có thể ăn được. Tống Thư Hàng, ngươi dạy hư Bạch tiền bối rồi."

Vậy cũng đổ lỗi lên đầu ta được à? Đổ lỗi nghỉn dặm trong truyền thuyết đây sao?

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Vậy cũng không thể trách ta chứ? Ngoài ra... Nếu dương mai màu vàng này thật sự ăn được, nói không chừng những tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới sẽ được thấy được một khung cảnh rất thú vị.”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Khung cảnh gì?”

Tống Thư Hàng:

“Khung cảnh phụt phụt phụt phụt phụt phụt.”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Tên chết giẫm, nói tiếng người đi. Hôm nay ta nhìn ngươi mà lòng cứ thấy khó chịu, bây giờ ngọn lửa ghen tị của ta đang cháy hừng hực đây này, ngươi có biết không hả?”

Tống Thư Hàng:

“... Ngươi cứ xem tiếp thì sẽ biết thôi."

“Ta vẫn cảm thấy ngươi như đang khoe mẽ với ta ấy. Bá Tống, đêm nay chúng ta gặp ở Văn Châu, ta muốn cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Bạch Hạc Thần Thối!”

Bạch Hạc Chân Quân cả giận nói.

“Ủa? Lần trước không phải là Bạch Hạc Thần Trảo à, sao lần này biến thành Bạch Hạc Thần Thối rồi?”

Cuồng Đao Tứ Lãng tò mò hỏi chêm vào.

“Ta là hạc, là hạc đó! Thân là chim, chân của ta chính là móng vuốt, ngươi có ý kiến gì không hả?”

Bạch Hạc Chân Quân cả giận nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Xin lỗi nhé, ta hết ý kiến rồi. Thật ra ta chỉ muốn hỏi một chút, Bạch Hạc Thần Trảo và Bạch Hạc Thần Thối có phải thuộc một bộ hay không thôi.”

Tam Lãng cảm thấy hôm nay Bạch Hạc Chân Quân cứ cáu bẳn với hắn thế nào ấy? Hôm nay hắn đắc tội gì với Bạch Hạc Chân Quân à?

Tống Thư Hàng:

“Đến rồi.”

Bạch Hạc Chân Quân:

“Cái gì?”

Lúc này, trong màn hình trực tiếp, chẳng biết Bạch tiền bối đã đút bảy tám quả dương mai vào miệng từ lúc nào. Tốc độ của hắn quá nhanh, khán giả đều không nhìn rõ động tác của hắn.

Chỉ có thể thấy khung cảnh vừa lóe một cái, hai má của Bạch tiền bối đã phình lên.

Sau lát sau.

“Phụt phụt phụt phụt phụt.”

Bạch tiền bối phun hạt như phun đạn, toàn bộ đều rơi vào một cái rương khác ở bên cạnh.

Cái rương này cũng là do liễu thụ yêu Khinh Vũ chuẩn bị ngay từ đầu.

Hạt của dương mai công đực cũng rực rỡ ánh vàng, toàn bộ đều được ngưng tụ từ sức mạnh công đức. Theo liễu thụ yêu Khinh Vũ thấy thì đây cũng là bảo bối, không thể để cho chủ nhân lãng phí được. Trước tiên cứ sưu tầm lại đã, biết đâu có diệu dụng gì khác thì sao?

Sau đó, khung cảnh lại nhảy đoạn.

Hai má của Bạch tiền bối lại phồng lên.

“Phụt phụt phụt phụt phụt~”

Hạt trái cây lại rơi vào trong rương lần nữa.

Đối với tu sĩ khắp chư thiên vạn giới, đây mới là phúc lợi thật sự.

Bạch Thánh dễ thương như thế, thật sự rất muốn ngồi ngắm hắn ăn dương mai, ăn đến khi trời tàn đất tận luôn.

Nhưng tiếc là hình như Bạch tiền bối không muốn phát phúc lợi nữa.

Sau khi quất hai đợt dương mai, hắn đột nhiên vung tay lên, thu mấy rương dương mai kia lại.

“Quả nhiên, trái cây vẫn nên ăn sau bữa cơm, giờ ta đi ăn cơm trước đã.”

Bạch tiền bối khẽ nói.

Ở sau lưng, liễu thụ yêu Khinh Vũ cũng dừng hái dương mai.

Số lượng dương mai trên cây công đức chẳng những không giảm bớt, mà còn đang trong xu thế tăng lên không ngừng.

Đây là bởi vì khi Bạch tiền bối đang "Phụt phụt phụt~", khắp chư thiên vạn giới lại ngưng tụ thêm một đợt công đức chi lực khác.

Đợt ánh sáng công đức này, không chỉ kéo cây công đức dài thêm 4-5m, đạt tới độ cao hai mươi mét, cũng làm cho trên cây công đức mọc ra thêm nhiều quả dương mai hơn.

Khinh Vũ đã hái được vài rương dương mai, nhưng tốc độ hái vẫn không so được với tốc độ trổ quả.

"Kết thúc rồi..., ta phải đi đây!"

Bạch tiền bối lên tiếng.

Nhưng mà, ánh sáng công đức ở đỉnh đầu hắn vẫn còn đang buông xuống chưa kết thúc.

"Nhiều ánh sáng công đức như vậy cũng vô dụng thôi, không cần đâu, ta đi trước đây."

Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Đáp lại hắn, là ánh sáng công đức càng nhiều và dữ dội hơn. Xem ra là do tu sĩ khắp chư thiên vạn giới đang gồng hết sức, ném thêm sức mạnh công đức cho hắn?

Cây công đức phía sau hắn càng lúc càng lớn, dương mai màu vàng trên đó cũng càng ngày càng nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy, cây công đức này sẽ đạt tới độ cao trăm mét ấy chứ.

Bạch tiền bối:

"..."

Một lát sau.

Bạch tiền bối bỗng vỗ tay một cái:

"Đúng rồi, thử xem có thể chia một chút cho người khác hay không."

Dứt lời, Bạch tiền bối mở hộp thủy tinh đó ra, bên trong là một cánh tay trái.

Cánh tay trái này, đám tu sĩ khắp chư thiên vạn giới đều biết —— Bởi vì thứnày tự mang theo giới thiệu bản thân.

Chỉ cần nhìn vào cánh tay này một lát, trong lòng đám tu luyện giả sẽ biết đây chính là cánh tay của nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh. Cũng không biết tại sao nó lại xuất hiện trong tay Bạch Thánh nhỉ?

Bạch Tôn Giả vươn tay ra, ném cánh tay trái của Tống Thư Hàng lên trên cây công đức. Cánh tay trái tội nghiệp cứ bị treo trên nhánh cây như thế. Sức mạnh công đức khổng lồ rơi xuống, trong đó... Có một phần dung nhập vào trong cánh tay trái của Tống Thư Hàng.

Đúng như suy đoán của Bạch tiền bối, chỉ cần hắn muốn thì sức mạnh công đức từ không trung có thể đi vào cánh tay của Tống Thư Hàng, trở thành một phần công đức của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối thử nghiệm thành công nên hài lòng gật đầu.

. . .

. . .

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Bắc Hà Tán Nhân:

"Nhân sinh trên đời không như ý, không bằng tự treo cành đông nam*."

*Tự treo cành đông nam: Là câu khoái khẩu của người Trung Quốc, vốn chỉ tự treo mình trên cây hướng về phía đông nam, tự vẫn vì tình, nhưng ý nghĩa trên mạng lại rất là phong phú, thường mang nghĩa trào phúng.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Thật đáng sợ! Tại sao tay trái của nghìn năm đệ nhất thánh - Bá Tống Huyền Thánh lại bị treo trên cành cây thế?!"

"Công lực của Tam Lãng đạo hữu còn non và xanh lắm, xem ta đây."

Điền Thiên đảo chủ nói:

"Thật đáng sợ, không ngờ trên đại thụ màu vàng lại treo một cánh tay trái cấp Huyền Thánh! Tốt cuộc tại sao cánh tay trái này lại bị treo trên cành cây đây? Chủ nhân của nó là ai? Mời theo dõi "Kênh thám hiểm Cửu Châu Số 1" phát sóng vào năm giờ chiều nay, vì ngài mà vén lên bí mật động trời!"

Điền Điềm phó đảo chủ:

“Thật đáng sợ, tay trái của nghìn năm đệ nhất thánh - Bá Tống Huyền Thánh lại bị treo trên đại thụ một cách vô tình, rốt cuộc hung thủ đối xử tàn nhẫn với tay trái của Bá Tống Huyền Thánh như thế là ai? Mời theo dõi “Kênh trinh thám Cửu Châu Số 1” vào sáu giờ chiều nay, vì ngài mà phân tích vụ án “Tay trái trên cành cây”.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“Để ta phối nhạc nền cho các ngươi, vừa tìm được một bài hát rất thú vị. Lời bài hát là “Tay trái hỗn láo ~ hô, hô hô hô ~~ tay trái hỗn láo, hô, hô hô hô”, chuẩn không cần chỉnh.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Được rồi, các vị tiền bối chơi vui là được.

Mệt tim quá.

Nếu như có một ngày hắn trở thành nhân viên quản lý của “Nhóm Cửu Châu Số 1” thì nhất định phải cho những kẻ mắc chứng Tam Lãng hết đường cứu chữa này thử cảm giác phòng tối là như thế nào.

Chờ đã... Nói đến bệnh Tam Lãng thì tình trạng của hắn hinh như cũng sai sai thế nào ấy.

Mệt tim quá, có phải trong mắt những tiền bối của Nhóm Cửu Châu Số 1 thì hắn cũng là một tên bệnh nặng hay không đây?

Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, Tống Thư Hàng có cảm giác tay trái của mình hơi hơi nóng lên. Đó là do tay trái đã tích lũy được một lượng lớn ánh sáng công đức.

Chờ đến khi tay trái của mình trở về, chắc là phần sức mạnh công đức này sẽ dung nhập vào trong mỹ nhân rắn công đức chứ nhỉ?

. . .

. . .

Trong thế giới thiên kiếp.

Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn về phía cây công đức càng lúc càng lớn sau lưng mình, mưa công đức trên bầu trời vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên mất hắn.”

Bạch tiền bối bỗng nghĩ tới một chuyện.

Hắn ra một cái rương lớn to như quan tài.

Rương lớn bị mở ra, lộ ra một tu sĩ sắc mặt trắng bệch ở bên trong.

Nghìn năm đệ tam thánh —— Thường Viễn Tử Huyền Thánh!

Một trong ba kẻ đáng thẹn của Đạo môn.

Vào lúc này, tu sĩ khắp chư thiên vạn giới nhóm đều sôi trào lên.

“Tại sao Thường Viễn Tử Huyền Thánh vẫn còn ở thế giới thiên kiếp chứ?”

“Bá Tống Huyền Thánh độ kiếp chung với hắn cũng đã trở về hiện thế rồi mà!”

“Nghe nói Thiên Nhai Tử Huyền Thánh và Thất Sinh Phủ Huyền Thánh cũng đã trở về. Tại sao Thường Viễn Tử Huyền Thánh không về chứ? Hơn nữa tình trạng của hắn là lạ thế nào ấy.”

“Sắc mặt trắng bệch như bị vướng tâm ma vậy!”

Mà trong lòng một số Huyền Thánh có kinh nghiệm lâu năm lập tức hiểu rõ nguyên nhân.

Thường Viễn Tử không xem “Huyền Thánh giảng pháp” ra cái đinh gì, bèn lợi dụng cơ hội Huyền Thánh giảng pháp để tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Nếu như Thường Viễn Tử có sẵn sức mạnh công đức khổng lồ giống như Bá Tống Huyền Thánh lúc trước thì cũng thôi đi. Nhưng bản thân Thường Viễn Tử cũng không được bao nhiêu sức mạnh công đức, sau khi tỏ tình tìm đường chết, không có sức mạnh công đức bảo vệ nên không triệt tiêu được tâm ma kiếp.

Xem ra, từ lúc nhân tiền hiển thánh đến nay Thường Viễn Tử vẫn luôn ở trong trạng thái bị tâm ma quấn thân.

“Biệt Tuyết ~ Biệt Tuyết ~ đừng bỏ ta.”

Thường Viễn Tử lẩm bẩm nói. Giọng rất nhỏ, ngoại trừ Bạch Tôn Giả ở bên cạnh hắn ra thì không ai nghe được.

Bạch tiền bối sờ sờ cằm.

Tên này là kẻ theo đuổi Biệt Tuyết Tiên Cơ sao?

“Thôi thì nể mặt của Biệt Tuyết đạo hữu mà giúp ngươi một lần vậy.”

Bạch Tôn Giả vừa nói vừa đưa tay ném Thường Viễn Tử lên cây công đức, làm bạn với cánh tay trái của Tống Thư Hàng.

Trong hư không, sức mạnh công đức khổng lồ trút xuống, có một phần rơi xuống tay trái của Tống Thư Hàng, cũng có một phần rơi lên người của Thường Viễn Tử.

Thường Viễn Tử hiện tại đã lún sâu trong tâm ma kiếp, hy vọng số sức mạnh công đức này có thể giúp hắn phần nào.

“Mọi thứ hiện hữu đều là pháp, như ảo ảnh trong mơ, như sương cũng như điện, nên làm như là xem.”

“Giả dối, hết thảy đều giả dối. Hết thảy đều hư ảo.”

“Hư không của hư không, hư không của hư không, mọi thứ đều là hư không.”

Trong miệng Thường Viễn Tử bắt đầu lẩm bẩm.

Bạch tiền bối liếc hắn.

Tên này lẩm bẩm cái gì vậy?

Sợ là hết thuốc chữa rồi.

Cho dù có thể vượt qua lần tâm ma kiếp này thì e là thế giới quan cũng sẽ thay đổi.

Lần này, giọng của Thường Viễn Tử khá lớn, tu sĩ khắp chư thiên vạn giới nhóm đều có thể nghe được thanh âm của hắn.

“Yêu đương mà còn khoe mẽ, đáng đời lắm!”

. . .

. . .

Bên cạnh Tống Thư Hàng

Bắc Phương Đại Đế đã xem quá trình giảng pháp của Bạch Tôn Giả từ đầu tới đuôi.

“Sao số mệnh của vị Bạch Thánh này lạ thế?”

Đại Đế thì thào tự nói.

Quá bất thường!

Chương 1175: Quả Thật Là — Ngón Tay Vàng

Trong các tu sĩ cũng không thiếu những tồn tại siêu may mắn, kịch bản thường thấy nhất đó chính là “Rớt xuống vách núi nhặt được thần công”, còn có vụ đang đi thì đột nhiên thức tỉnh thể chất tu luyện kỳ diệu nào đó, rồi được đại năng siêu cấp đi ngang qua đưa về làm đệ tử; thậm chí còn có loại mỗi lần đi bí cảnh thì luôn hốt được lợi ích lớn nhất.

Nhưng tóm lại, cho dù tu sĩ có may đến mức nào đi chăng nữa thì cũng chỉ trong một phạm vi nhất định mà thôi, vận may của một “Người” là có giới hạn.

Nhưng rõ ràng vận may của vị “Bạch Thánh” trước mắt này không hề bình thường chút nào.

Bắc Phương Đại Đế vắt hết óc thì cũng chỉ có thể nghĩ đến một người có vận khí giống vị “Bạch Thánh” này, ấy chính là Thánh Nhân Nho gia.

Hình như Thánh Nhân Nho gia năm đó cũng có vận khí rất khó diễn tả, trong quãng thời gian cực ngắn là đã tạo ra đạo của chính mình, bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả, sau đó trở thành tồn tại quét ngang một thời lúc ấy.

Bắc Phương Đại Đế nhớ mang máng, lúc trước “Thiên Đế” đã từng nói—— Thánh Nhân Nho gia rất không tầm thường.

Hơn nữa, Thiên Đế còn lặp đi lặp lại việc Thánh Nhân Nho gia không tầm thường, nói vận may của Thánh Nhân Nho gia không phải là thứ mà “Người” có thể có được.

Không lẽ vị “Bạch Thánh” này cũng là tồn tại giống như Thánh Nhân Nho gia ư?

Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, liệu “Bạch Thánh” này có thể trở thành tồn tại giống như Thánh Nhân Nho gia, trong thời gian cực ngắn đã quét ngang đương thế, sau đó tranh đoạt Thiên Đạo hay

không?

. . .

. . .

“Tống tiểu hữu, ngươi biết vị này Bạch Thánh à?”

Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía Tống Thư Hàng rồi hỏi dò —— dù sao thì tay trái của vị Tống tiểu hữu này còn treo trên cây công đức của Bạch Thánh mà.

“Đúng vậy, Bạch tiền bối là một vị tiền bối ta trong nhóm chat tu chân mà ta quen, lần này cũng là ta đi đón hắn xuất quan, đồng thời dạy cho hắn học một số tri thức thời hiện đại.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Có phải vận khí của vị Bạch Thánh này luôn rất tốt hay không?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng nói:

“Đúng rồi, vận may của Bạch tiền bối đúng là còn gì để nói, ta chưa từng thấy qua vị u Hoàng nào may mắn hơn Bạch tiền bối cả. Không hổ là người lấy đạo hiệu “Bạch”, hoàn toàn không dính gì với tù trưởng Châu Phi hết.”

* u Hoàng là chỉ mấy tên may mắn chuyên kiếm được đồ tốt trong game m Dương Sư, tù trưởng Châu Phi là những người xúi quẩy không được món nào.

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

Tuy rằng nghe không hiểu u Hoàng với tù trưởng Châu Phi là ý gì, nhưng hắn cũng hiểu được đại khái lời của Tống Thư Hàng.

“Trừ may mắn ra thì vị Bạch Thánh này còn gì đặc biệt nữa không?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi.

“Có gì đặc biệt khác à? Ví dụ như vấp ngã trên đất bằng à? Hay tăng tốc gấp mười lần?”

Tống Thư Hàng vô thức trả lời.

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

Hắn phát hiện dường như suy nghĩ của mình và Tống tiểu hữu không phải cùng một tần số thì phải, nhiều khi hai bên cứ như ông nói gà bà nói vịt ấy.

“Sao tự nhiên Đại Đế lại quan tâm Bạch tiền bối thế? Đừng nói là ngươi... Thích Bạch tiền bối đấy nhé? Tuy rằng ta biết sức hấp dẫn của Bạch tiền bối rất lớn, nhưng...”

Cái bệnh nhanh mồm nhanh miệng của Tống Thư Hàng lại phát tác, cái miệng đã mở là không đóng lại được, trong đầu vừa nghĩ đến khả năng này thì lập tức hỏi luôn. Lúc nói đến một nửa, hắn mới biết là bệnh cũ của mình lại tái phát nên nín ngay và luôn.

Bắc Phương Đại Đế:

“Cô nghe nói gần đây Tống tiểu hữu ngươi lại nhận được một tấm mệnh phù. sau khi chết cũng có thể hồi sinh một lần thì phải. Để cô thử xem tấm mệnh phù này của ngươi có tác dụng hay không nhé?”

“Xin lỗi Đại Đế, ta sai rồi!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhận sai.

“Cô chỉ là có cảm giác Bạch Thánh rất giống với Thánh Nhân Nho gia năm đó.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Ồ, Đại Đế ngươi đang nói cái vị khi sinh ra rất bá, lúc nhỏ cũng rất bá, sau khi tu luyện thì càng bá đạo kia à? Ta có cảm giác vị kia và Bạch tiền bối vẫn có chỗ khác nhau. Cho dù là phong cách hành sự, phong cách cá nhân thì đều không giống lắm. Ngoài vận may nghịch thiên ra thì phong cách của Thánh Nhân Nho gia với Bạch tiền bối cứ như là hai thái cực vậy, hoàn toàn trái ngược nhau.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi gặp Thánh Nhân Nho gia rồi sao?:

Bắc Phương Đại Đế liếc Tống Thư Hàng, khi Tống tiểu hữu nói về Thánh Nhân Nho gia, câu nào cũng đanh thép, giống như thật sự đã từng tiếp xúc với Thánh Nhân Nho gia vậy.

“Trước đây không lâu ta theo Bạch tiền bối đến Bạch Vân thư viện của Nho gia làm khách, sau này đã xảy ra vài chuyện, bọn ta gặp được một đoạn hình chiếu do Thánh Nhân Nho gia để lại. Sau đó được nghe đoạn hình chiếu chém gió cả buổi về cuộc đời bá đạo ngất trời của Thánh Nhân Nho gia.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

Đại Đế trầm tư.

Một lát sau, hắn đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Tống tiểu hữu, vận khí của ngươi thì sao?”

“Vận khí à? Gần đây hình như cũng không đến nỗi... Nhưng trước đó không lâu thì rất xui xẻo. Cứ mỗi lần một vị tiền bối luôn tính quẻ ngược xem cho ta thì đều là “Quẻ đại cát đại lợi”, chuyện xui xẻo cũng gặp không ít. Cửu tử nhất sinh cũng gặp vài lần, mệt tim quá, muốn nghỉ hưu luôn cho rồi.:

Tống Thư Hàng nói, trong tiềm thức của hắn cứ luôn có cảm giác mình rất suy yếu.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu.

Lúc đang nói chuyện, đột nhiên trán Tống Thư túa mồ hôi lạnh.

“Shhh~~”

Hắn đau đến mức hít một ngụm khí lạnh.

Bắc Phương Đại Đế:

“?”

“Tay trái nóng rát như muốn sôi trào vậy.”

Tống Thư Hàng nhe răng nói, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trong thế giới thiên kiếp, mưa đá công đức trên đầu Bạch tiền bối cuối cùng cũng bắt đầu giảm bớt, sắp biến lại thành mưa công đức.

Mà cánh tay trái của Tống Thư Hàng treo cây công đức của Bạch tiền bối lúc này đã trở nên vàng óng, khi mưa công đức không ngừng rơi xuống, cánh tay trái bắt đầu trở nên trong suốt.

Trông giống như đã biến thành thủy tinh màu vàng.

“Nếu như cô không có nhìn lầm thì tay trái của ngươi đang biến dị.”

Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói.

“Sẽ biến dị cái gì đây?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Biến dị cũng chưa chắc sẽ biến thành thứ tốt, nếu như biến dị thành một cánh tay kỳ lân thật thì không biết sau khi nối lại có bị bài xích hay không nữa. Cho dù không biến thành tay kỳ lân, nhưng nếu cứ nối cánh tay vàng óng ánh này vào thì cũng kỳ cục lắm.

Bắc Phương Đại Đế chỉ về phía Cật Qua Thánh Quân với khuôn mặt bình tĩnh cách đó không xa rồi nói:

“Thấy Cật Qua đạo hữu không?”

“Chẳng lẽ tay trái của ta sẽ giống như Cật Qua đạo hữu sao?”

Tống Thư Hàng giật mình bật thốt.

Cật Qua Thánh Quân xoay đầu lại, bình tĩnh ngắm nhìn Tống Thư Hàng và Bắc Phương Đại Đế, sau đó ngẩng đầu xem hình ảnh Bạch Thánh hiển thánh.

“Đừng có mơ hão mà hao mỡ.”

Bắc Phương Đại Đế nói:

“Tay trái của ngươi vẫn là trạng thái nhục thể, nên sau khi biến dị có lẽ sẽ trở thành trạng thái giống như cơ thể cũ của Cật Qua đạo hữu. Thân xác dung hợp với ánh sáng công đức, tuy hai mà một. Nhưng thực ra thân xác và ánh sáng công vẫn tách biệt.”

Tống Thư Hàng:

“Vậy chẳng lẽ đến lúc ta sắp thăng lên cửu phẩm thì cũng cần bày nghi thức “Vứt bỏ thân thể” ư?”

Bắc Phương Đại Đế:

“Ngươi có tu luyện “Thế Gian Song Toàn Công Đức Thuật” không? Nếu ngươi không có tu luyện thì cần nghi thức “Vứt bỏ thân thể” làm gì?”

Tước yêu Tiểu Thải:

“*Chảy nước miếng*, nếu ta có thể thay thế cánh tay trái của sư phụ thì hay biết mấy, nhiều sức mạnh công đức như vậy chảy vào trong cơ thể thì sức mạnh công đức của ta sẽ tăng vèo vèo ấy chứ!”

Tống Thư Hàng vỗ Tiểu Thải nhè nhẹ:

“Yên tâm đi Tiểu Thải. Tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành cánh tay trái đắc lực của ta.”

Tiểu Thải:

“Sư phụ, đừng nói là ngươi muốn nối ta với tay trái của ngươi, coi ta như tay trái nhé?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tay trái nối với một con Thải Tước? Xấu mù mắt luôn!

Lúc đang nói chuyện.

Tay trái của Tống Thư Hàng lại nóng lên dữ dội.

“Lại tới nữa rồi, đau quá đi, lần này đau đến nghẹn cả tim.”

Tống Thư Hàng nhe răng nói.

Mức độ đau đớn lần này đã ngang với đau đớn khi hắn sử dụng “bí pháp giám định” rồi.

Trong hình ảnh của Bạch Thánh hiển thánh.

Đợt mưa công đức đầy trời cuối cùng cũng dừng lại.

Mà lúc này, tay trái Tống Thư Hàng lại xảy ra biến dị lần nữa.

Vốn cả cánh tay trái của hắn đã trở thành màu vàng như thủy tinh, lúc này, màu vàng trên cánh tay của hắn giống như bị nén lại, toàn bộ đều dồn về phía ngón trỏ của tay trái.

Một lát sau, tay trái của hắn trở lại như lúc ban đầu, thế nhưng ngón trỏ lại trở thành màu vàng ròng, còn kèm theo hiệu ứng ánh sáng chói mắt.

Đúng thật là — ngón tay vàng!

“Từ hôm nay trở đi, sư phụ ngươi chính là người đàn ông có được hào quang nhân vật chính rồi.”

Tước yêu Tiểu Thải nói:

“Người đã có được thứ mà mỗi nhân vật chính nhất định không thể thiếu—— ngón tay vàng.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Một ngón tay vàng trông còn dị hơn ấy. Người không biết còn tưởng rằng ngón tay của hắn bị cắt rồi, sau đó nối ngón tay giả bằng vàng khác lên trên ấy chứ.

. . .

. . .

Tay trái Tống Thư Hàng đã xảy ra biến dị, mà nghìn năm đệ tam thánh - Thường Viễn Tử bị treo cùng trên cành cây công đức cũng đã có vài thay đổi.

Trong miệng Thường Viễn Tử còn đang nói nhăng nói cuội gì đó.

Nhưng khi sức mạnh công đức liên tục ùa vào trong cơ thể, giọng của của hắn ngày càng nhỏ dần.

Khi cơn mưa công đức của Bạch tiền bối kết thúc, Thường Viễn Tử rốt cuộc mở mắt.

Trong mắt của hắn đã không còn hỗn loạn, mà một mảnh sáng ngời.

Tâm ma kiếp đã kết thúc.

Tu sĩ khắp chư thiên vạn giới lại nhịn không được mà bắt đầu bàn tán.

“Nghìn năm đệ tam thánh này may mắn thật đấy, gặp được Bạch Thánh, không ngờ lại có thể mượn sức mạnh công đức của Bạch Thánh để vượt qua tâm ma kiếp!”

“Nếu như vậy, nghìn năm đệ tam thánh này cũng có thể trở về hiện thế rồi nhỉ?”

“Hắn nợ Bạch Thánh một đại ân tình rồi!”

Nhưng Bắc Phương Đại Đế lại khẽ lắc đầu:

“Hắn thua rồi, thua bởi tâm ma kiếp.”

“Thua ư? Hắn không phải đã tỉnh lại rồi sao?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Quả thật hắn phải cảm ơn sức mạnh công đức của Bạch Thánh, nếu như không nhờ có sức mạnh công đức giúp đỡ, sau khi thua bởi tâm ma kiếp, hắn sẽ trực tiếp bị kiếp hỏa quấn thân, hình thần câu diệt. Mà đợt sức mạnh công đức này của Bạch Thánh đã bảo vệ cái mạng của hắn.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Lúc đang nói chuyện, Thường Viễn Tử nhảy từ trên cây xuống, hắn cúi người thi lễ một cái thật sâu với Bạch tiền bối,.

Hắn biết rõ kết quả thất bại thảm hại của mình ở trong tâm ma kiếp, tất cả đều là nhờ sự giúp đỡ Bạch tiền bối nên hắn mới có thể sống sót.

“Thường Viễn Tử tạ ơn Bạch Thánh.”

Thường Viễn Tử nói một cách khổ sở.

Vị Bạch Thánh trước mắt này... Chính là người mà Thường Viễn Tử luôn hâm mộ, bởi vì hắn là người mà Biệt Tuyết Tiên Cơ yêu sâu đậm.

Nhưng bây giờ, hắn không thể không cúi đầu với tình địch của mình.

Sau khi cám ơn xong, Thường Viễn Tử lại đưa tay, tế ra Thánh Ấn của mình.

Lúc này, Thánh Ấn của hắn ảm đạm không chút ánh sáng, không có một tia uy nghiêm nào.

Thường Viễn Tử khẽ thở dài.

Hắn đã bỏ lỡ một cơ duyên lớn vì dùng “Huyền Thánh giảng pháp” để tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, coi như hắn đã độ kiếp thất bại.

Lúc hắn thở dài, Thánh Ấn của hắn... Bắt đầu tiêu tán.

Chương 1176: Vũ Nhu Tử: Truyền Hình Trực Tiếp Thật Thú Vị

Thánh ấn của Huyền Thánh lại tiêu tán, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chưa từng thấy loại chuyện này bao giờ.

Có lẽ trước kia cũng có Huyền Thánh thất bại trước tâm ma kiếp, nhưng lúc bọn họ thất bại thì hiệu ứng nhân tiền hiển thánh cũng không tiếp tục. Nên dù thánh ấn của bọn họ có tiêu tán thì tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng không thấy được.

Mà bây giờ, do ảnh hưởng từ màn hình hiển thánh của Bạch Thánh, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều thấy được cảnh thánh ấn của Thường Viễn Tử tiêu tán.

Khi thánh ấn tiêu tán, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bỗng cảm thấy tim mình chợt nhói.

Khi thánh ấn biến mất, bọn họ cảm thấy dường như trong lòng đã mất đi một thứ gì đó. Chuyện này có liên quan đến ấn ký thánh danh do thánh ấn của Huyền Thánh Thường Viễn Tử in vào trong lòng bọn họ.

Giờ đây nghìn năm đệ tam thánh đã trở thành quá khứ. Từ hôm nay trở đi, hẳn phải gọi Thường Viễn Tử là “cựu đệ tam Huyền Thánh”.

Thoáng chốc tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều trầm mặc.

Lúc này không có ai lại cười trên sự đau khổ của người khác cả.

Chư thiên vạn giới vừa mất đi một vị Huyền Thánh, đây là một tổn thất rất nặng nề.

Thường Viễn Tử thở dài tiếc nuối. Đây là kết quả do việc tự tìm đường chết của mình mang đến, thế nên dù có nuốt nước mắt ngược vào tim cũng phải cố mà chịu.

Cũng may... mặc dù thánh ấn biến mất nhưng cảnh giới tấn thăng trước đó vẫn không bị thụt lùi. Bây giờ hắn chính là Chân Quân lục phẩm hàng thật giá thật.

“Thế này cũng tốt.”

Thường Viễn Tử khẽ nói.

Lời vừa dứt, thân hình hắn lập tức biến mất. Hắn bị thế giới thiên kiếp đưa ra ngoài, về đến sân nhỏ trong nhà Dược Sư ở khu Giang Nam.

Hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Thánh vẫn còn đang hiển thánh.

“Nợ tình địch lớn nhất một mạng, loại cảm giác này... cho dù có dùng mười vạn chữ cũng không lột tả hết được.”

Thường Viễn Tử than thở.

“Thiếu gia à, với tài văn chương của ngài chắc chắn nặn không ra nổi một bài văn mười vạn chữ, ngài không cần miêu tả đâu.”

Lúc này, một giọng nói thật thà truyền tới.

Thường Viễn Tử quay đầu nhìn lại thì thấy tên thuộc hạ đắc lực đang đứng bên ngoài sân nhỏ vẫy tay chào mình.

“Nói bậy, bản quân vốn là thành viên của hiệp hội sáng tác, thi họa song tuyệt. Đừng nói một bài văn mười vạn chữ, cho dù là một bài trăm vạn chữ thì cũng chỉ là chuyện nhỏ như như con thỏ thôi nhé.”

Thường Viễn Tử cả giận nói.

“Vâng vâng vâng, thiếu gia ngài thi họa song tuyệt.”

Nam tử thật thà vẫn giữ vẻ ngốc nghếch ngờ nghệch của mình đáp.

“Đi thôi, chúng ta về nhà trước. Ta muốn bế quan một thời gian để củng cố cảnh giới Chân Quân lục phẩm. Sau đó chúng ta phải nghĩ ra một phương án hoàn toàn mới để khiến Biệt Tuyết Tiên Cơ động lòng.”

Thường Viễn Tử vạch ra kế hoạch cần làm.

Nam tử thật thà:

“Đều nghe theo ý thiếu gia.”

“Chúng ta đi thôi.”

Thường Viễn Tử nói.

Lúc này thánh ấn của hắn đã biến mất, nhưng không sao cả, hắn vẫn còn cơ hội. Bây giờ hắn mới chỉ đạt đến cảnh giới Chân Quân lục phẩm, lại qua chừng mấy trăm hoặc nghìn năm nữa, hắn vẫn còn cơ hội trùng kích cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm lần nữa!

Nhất định hắn vẫn còn cơ hội ngưng tụ lại thánh ấn.

Cứ vậy, một chủ một tớ rời khỏi sân nhà Dược Sư, biến mất trong khu Giang Nam.

××××××××××××××××××××

Trong thế giới thiên kiếp.

Sau khi Thường Viễn Tử biến mất, tuy thánh ấn của hắn tiêu tán nhưng cuối cùng vẫn còn để lại một khối lập phương không phải đá cũng không phải kim loại, rơi từ không trung xuống.

Đây là phần tàn tro còn sót lại sau khi thánh ấn tiêu tán ư?

Liễu thụ yêu Khinh Vũ vươn một nhánh cây ra nhặt tàn tro thánh ấn kia lên rồi thu vào trong túi càn khôn mà chủ nhân đã chuẩn bị cho cô.

Thân là yêu sủng nhặt bảo, khả năng nhặt bảo của cô rất chuyên nghiệp. Vừa nhìn đã biết khối tàn tro thánh ấn này chính là bảo bối, đương nhiên phải cất giấu kỹ, nói không chừng một ngày nào đó chủ nhân dùng được thì sao?

Nếu như chủ nhân nhìn không vừa mắt, có khi sẽ thưởng nó cho cô cũng nên.

Thân là yêu sủng của Bạch tiền bối, gần đây Khinh Vũ thu hoạch khá lớn. Bạch tiền bối thường xuyên chia cho cô một ít thứ tốt, giúp cảnh giới của cô cũng tăng mạnh.

Ngoài ra, có một số thứ Bạch tiền bối không cần nhưng rất có thể lại là bảo bối đối với tu luyện giả khác.

Ví dụ như một rương hạt thanh mai hoàng kim, chính là loại hạt do Bạch tiền bối phun phụt phụt ra chẳng hạn.

Mặc dù là hạt trái cây nhưng tất cả chúng nó đều là do lực lượng công đức có độ tinh thuần cao thực thể hóa ngưng tụ mà thành. Chúng nó chắc chắn là bảo bối rồi.

Bạch tiền bối thu hồi tay trái của Tống Thư Hàng rồi cất lại vào trong hộp thủy tinh, sau đó lại gọi liễu thụ yêu Khinh Vũ về.

Ý niệm lóe lên, cây công đức ở sau lưng cũng trở về trong cơ thể Bạch tiền bối.

Cuối cùng, thân hình của Bạch tiền bối biến mất khỏi thế giới thiên kiếp.

Không biết có phải do Tống Thư Hàng nhìn nhầm hay không mà vào ngay lúc Bạch tiền bối rời đi, dường như hắn thấy được lôi điện trong thế giới thiên kiếp chớp giật điên cuồng giống như là đang... ăn mừng thì phải?

Ảo giác, nhất định là ảo giác rồi.

...

Sau khi rời khỏi thế giới thiên kiếp, thân ảnh của Bạch tiền bối xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Trước đó hắn đang ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng trùng kích thiên kiếp thất phẩm tấn thăng bát phẩm, sau đó mới tiến vào không gian thiên kiếp. Vậy nên sau khi độ kiếp xong, hắn cũng xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Yo, Thư Hàng!”

Nhìn thấy Tống Thư Hàng, tâm trạng Bạch tiền bối lại tốt hẳn lên, hai mắt cũng cười híp lại. Bởi vì hắn nghĩ rằng Tống Thư Hàng đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho hắn.

“Chúc mừng Bạch tiền bối tấn thăng Huyền Thánh.”

Tống Thư Hàng lên tiếng chúc mừng.

“Khách sáo gì chứ, trả đồ lại cho ngươi này, cứ lắp luôn vào là được.”

Bạch tiền bối lấy cánh tay trái từ trong hộp thủy tinh ra trả lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy cánh tay trái của mình.

Bé trái ơi là bé trái, lâu rồi mới gặp lại mày đấy!

Mấy ngày nay, sau khi mất đi bé trái, làm cái gì cũng thấy không quen, may mà rốt cuộc nó cũng đã trở lại.

Tống Thư Hàng cầm nó gắn vào vị trí cánh tay trái trên cơ thể.

Hai bên dính liền với nhau một cách vô cùng tự nhiên, không hề có dấu vết như đã từng bị tách ra gì cả.

Hắn bóp nhẹ cánh tay trái của mình, cảm thấy không có gì bất thường hết.

Trừ việc tay trái “mạnh” hơn tay phải ra thì những mặt khác đều y hệt như trước lúc bị tách ra.

À đúng rồi... còn có ngón trỏ màu vàng nữa chứ.

Tống Thư Hàng chọt ngón trỏ màu vàng kia mấy cái, xúc cảm chẳng khác gì ngón tay bình thường. Lúc bị đâm cũng sẽ có cảm giác, không phải biến thành ngón tay kim loại thật.

Bắc Phương Đại Đế có nói ngón tay này biến đổi tương tự như thân xác cũ của Cật Qua Thánh Quân, ánh sáng công đức và nhục thể dung hợp làm một thể.

Cũng không biết có xuất hiện năng lực kỳ lạ gì không nhỉ?

Vì vậy Tống Thư Hàng ngồi chồm hổm xuống, tìm một tảng đá rồi dùng ngón trỏ của mình chọt vào đá.

“Sư phụ đang làm gì vậy?”

Tước yêu Tiểu Thải hỏi.

“Ta muốn thử xem ngón tay vàng này có thể biến đá thành vàng hay không.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Nhưng tiếc là thí nghiệm của hắn đã thất bại, ngón tay vàng không có loại năng lực luyện kim này.

Bạch tiền bối:

“Ngươi chưa từng học pháp thuật “biến đá thành vàng” đương nhiên không thể nào làm được chuyện này rồi.”

“Tu chân giới có pháp thuật biến đá thành vàng thật ư?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Nếu có pháp thuật này thật thì vàng trên thế giới còn đáng giá gì nữa chứ?

“Chẳng qua là một loại tiểu pháp thuật mang tính lừa dối mà thôi, thông qua linh lực biến đá thành bộ dạng như vàng trong một khoảng thời gian nhất định. Chờ đến khi linh lực tản đi hết thì đá vẫn là đá.”

Bạch tiền bối nhún vai nói:

“Hơn nữa ta cảm thấy tính thực dụng của pháp thuật này quá thấp, cần vàng thì cứ đi đào đại là ra thôi. Ta từng nhặt được rất nhiều vàng vunh trong một dòng suối nhỏ, tiện tay đào một chút đã được cả túi ấy chứ."

Bạch tiền bối, dòng suối nhỏ nơi ngài nhặt được rất nhiều vàng vụn ở đâu vậy? Chỉ chỗ cho ta đi đào vàng vụn với.

Bắc Phương Đại Đế:

"..."

Hắn nói sai rồi. Lúc trước hắn đoán vận khí của vị Bạch Thánh này có thể sánh ngang với Thánh Nhân Nho gia. Nhưng bây giờ xem ra không chừng vận khí của vị Bạch Thánh này còn mạnh hơn cả Thánh Nhân Nho gia một bậc.

"Nhưng ngón tay vàng này của ta có công năng đặc biệt gì không vậy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Một lượng lớn ánh sáng công đức được dồn vào trong một ngón tay, nếu không sinh ra công năng đặc biệt gì thì lãng phí quá rồi còn gì?

"Sư phụ thử kích phát lực lượng của nó xem thế nào, nói không chừng có thể bắn ra kiếm khí hay gì đó thì sao?"

Tước yêu Tiểu Thải đề nghị.

"Cái này cũng có phải là Nhất Dương Chỉ đâu mà."

Tống Thư Hàng đáp lại.

Nói thì nói vậy, nhưng hắn vẫn làm theo lời của Tiểu Thải nói, vận chuyển chân nguyên trong cơ thể rót vào trong ngón tay vàng.

Ngay sau đó, ngón tay vàng sáng rực lên như đèn pha.

Tống Thư Hàng càng rót nhiều chân nguyên vào thì ánh sáng phát ra trên ngón tay vàng lại càng chói mắt giống như ánh mặt trời, khiến người ta không cách nào nhìn thẳng vào nó được.

"Chói mắt quá, chói mắt quá!"

Tiểu Thải kêu lên.

Trong ánh sáng này hàm chứa lực lượng công đức đặc thù, còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

"Đây cũng là một chiêu tuyệt vời đấy. Nếu như trong lúc giao chiến với người khác, ngươi đột nhiên sử dụng chiêu này thì có thể làm cho thị giác của đối phương bị ảnh hưởng, nói không chừng có thể tạo ra sơ hở cũng nên.”

Bạch tiền bối bình luận.

Bắc Phương Đại Đế:

“Có thể gọi chiêu này là Thái Dương Chỉ.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đại Đế ngài mới tên là Thái Dương Chỉ, chính ngài mới cần bị Thái Dương chỉ ấy.

“Chào đạo hữu.”

Bạch tiền bối quay qua nhìn Bắc Phương Đại Đế rồi lên tiếng chào hỏi.

“Chào Bạch đạo hữu.”

Bắc Phương Đại Đế mỉm cười nói:

“Ngươi cứ gọi cô là Bắc Phương là được.”

Tống Thư Hàng:

“Chẳng lẽ ngón tay vàng này không còn chức năng nào khác nữa à?”

“Có.”

Lúc này, Cật Qua Thánh Quân lên tiếng đáp.

Cật Qua Thánh Quân vẫn giữ vẻ bình tĩnh, mặt không cảm xúc.

“Xin Cật Qua đạo hữu chỉ điểm!”

Tống Thư Hàng hớn hở nói.

“Nếu như ngón tay vàng này của đạo hữu có cùng tính chất với bộ thân thể cũ của bần đạo trước đó, vậy thì nó có thể “công đức hóa trong thời ngắn”, biến thành đủ loại hình dáng mà ngươi muốn.”

Cật Qua Thánh Quân khoan thai nói.

Bởi vì nhục thân và lực lượng công đức đã hòa làm một thể cho nên trong thời gian ngắn, nhục thân có thể biến thành đủ loại hình thái giống như ánh sáng công đức.

“Biến hình sao?”

Tống Thư Hàng thử thôi động ngón tay của mình.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, ngón tay hắn bắt đầu kéo dài ra, biến thành hình dáng một con dao nhỏ.

“Biến hình thật này!”

Tước yêu Tiểu Thải hô lên.

“Nhìn trời.”

Tống Thư Hàng:

“Ta muốn ngón tay biến thành một thanh kiếm kia mà.”

“Loại năng lực này có vẻ thú vị nhỉ.”

Bạch tiền bối xoa cằm nói.

“Nhưng cũng chỉ giới hạn trong phạm vi thú vị mà thôi.”

Bắc Phương Đại Đế bổ sung, hơn nữa bản thân hắn cảm thấy năng lực này có chút biến thái.

“Ngoài năng lực này ra, còn có năng lực nào khác nữa không?”

Tống Thư Hàng nhìn Cật Qua Thánh Quân với vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Thế nhưng Cật Qua Thánh Quân lại bình tĩnh lắc đầu phủ định.

“Ta biết ngay mà.”

Tống Thư Hàng thở dài chán nản.

Thôi dược rồi, có ít còn tốt hơn không.

Thái Dương Chỉ + Năng lực ngón tay biến hình.

Á lộn, Thái Dương Chỉ cái quái gì chứ.

“Thư Hàng, giờ chúng ta dùng cơm được chưa vậy?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng quay qua nhìn Bắc Phương Đại Đế:

“Đại Đế, đi ăn cơm nhé?”

“Ngươi vẫn chưa nói vị trí của Biệt Tuyết Tiên Cơ cho cô biết mà, đưa tọa độ đây cho cô, lập nhóm đi chung với nhau luôn.”

Đại Đế đáp.

...

Tại Linh Điệp đảo xa xôi.

Vũ Nhu Tử giơ một tay chống má:

“Livestream trông cũng thú vị nhỉ.”

Mới nghe xong câu này, Linh Điệp Tôn Giả đang ngồi uống trà bỗng run tay một cái.

Chương 1177: Tiền Bối, Ngài Hiểu Rõ Cấu Tạo Thân Thể Của Con Cá Voi Này Quá Nhỉ?

Vũ Nhu Tử cô nương vừa mới vừa thưởng thức xong phần phát sóng trực tiếp Bạch Thánh hiển thánh.

Sau đó trong lòng cô lại bắt đầu ngứa ngáy khó nhịn.

Thực ra lúc thấy Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng và Thường Viễn Tử cùng nhau hiển thánh cách đây không lâu, cảnh tưởng phát sóng trực tiếp đó cũng đã khiến cho Vũ Nhu Tử động tâm rồi.

Mà hôm nay, màn lên sóng đặc sắc của Bạch tiền bối đã hoàn toàn kích thích sự khát khao trong lòng Vũ Nhu Tử.

Cô cũng muốn được lên sóng truyền hình trực tiếp giống như Tống tiền bối và Bạch tiền bối. Nhưng tu vi của cô còn quá thấp, chỉ mới vừa bước vào cảnh giới tứ phẩm. Cô cũng không có bản lĩnh kéo mấy tu sĩ sắp độ kiếp về để độ kiếp cùng nhau, cuối cùng chạy đến thế giới thiên kiếp giống như Tống tiền bối. Hơn nữa chắc chắn Linh Điệp Tôn Giả cha cô cũng không cho phép cô làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Tuy Linh Điệp Tôn Giả cũng sắp phải độ Huyền Thánh kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm nhưng rõ ràng a cha không thể mang cô theo độ kiếp chung, lại càng không thể mang cô theo hiển thánh cùng được.

Mà cho dù a cha có chịu mang cô đi độ Huyền Thánh kiếp thì cô cũng không thể đi cùng được, bởi vì như vậy sẽ làm tăng uy lực thiên kiếp của a cha. Đây tuyệt đối không phải là chuyện mà cô muốn thấy.

Vũ Nhu Tử là một cô con gái rất có hiếu đấy nhé.

Cho nên cuối cùng cô nghĩ tới livestream trên mạng.

Mặc dù không hoành tráng bằng bằng phát sóng trực tiếp chiếu khắp chư thiên vạn giới, nhưng cũng có thể thỏa mãn phần nào nguyện vọng của cô.

“A cha ơi, gia muốn làm một nữ streamer.”

Vũ Nhu Tử hưng phấn kêu to.

Tay Linh Điệp Tôn Giả lại run lên, đúng là sợ cái gì thì tcái đó ới mà.

Vừa nghĩ đến chuyện đứa con gái đáng yêu của hắn sẽ phải xuất đầu lộ diện trên kênh livestream y như mấy cô nữ streamer trên mạng thì trong lòng hắn lại cảm thấy khó chịu.

Nhưng hắn lại rất muốn người trên toàn thế giới đều biết con gái hắn đáng yêu cỡ nào, để cho bọn họ đều phải ca tụng và khen ngợi con gái hắn.

Đây là một loại tâm lý rất mâu thuẫn.

Tôn giả đặt ly trà xuống, thở dài đầy sầu não.

Nói chứ sắp tới đây hắn cũng không quản được con gái mình nữa.

Hắn sắp phải tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng cho việc độ kiếp, chờ đến lúc hắn tiến hành bế quan độ kiếp, con gái đã muốn chơi livestream thì không ai trên Linh Điệp đảo này có thể cản được nó.

Đại đệ tử Lưu Kiếm Nhất ư? Thôi đi, cái tên đó đã lười đến mức thành vứt đi luôn rồi. Vừa nghĩ tới hắn, tôn giả lại cảm thấy đau cả gan. Nếu như hắn gặp phải tâm ma kiếp lúc độ Huyền Thánh kiếp thì dám chắc cái tên Lưu Kiếm Nhất lười chảy thay kia chính là một trong những tâm ma của hắn cho mà xem.

“Nếu muốn làm streamer, vậy con định livestream cái gì đây?”

Linh Điệp Tôn Giả hỏi.

Vũ Nhu Tử:

“À, chưa nghĩ ra, chỉ là gia đột nhiên muốn làm thôi!”

“Ta hiểu, nhưng mà trước khi lên mạng livestream, ít nhất trong đầu con cũng phải có sẵn một kế hoạch. Ví dụ như con muốn livestream nội dung gì? Là về những món ăn ngon? Thắng cảnh du lịch? Ca hát nhảy múa? Khám phá rừng rậm? Thăm dò bí cảnh? Hay là về thế giới dưới đáy biển? Nói chung là có rất nhiều.

Nghĩ ra được nội dung lôi cuốn hấp dẫn thì con mới có thể thu hút được nhiều người xem.”

Linh Điệp Tôn Giả kiên nhẫn giảng giải.

Mặc dù hắn cảm thấy chỉ cần con gái mình ngồi trước ống kính livestream thôi là có thể hấp dẫn được cả đống người xem, nhưng đây là cách livestream mà hắn không thể chấp nhận nhất.

Vũ Nhu Tử trợn tròn mắt kinh ngạc:

“Wow, sao a cha biết nhiều thế? Lẽ nào a cha có tìm hiểu hoạt động livestream trên mạng à?”

“Đây là thường thức, là những kiến thức phổ thông nên cũng không cần phải tìm hiểu mới biết được. Chỉ cần có lượng kiến thức tích lũy phong phú, sau đó vừa động não là có thể nghĩ ra thôi.”

Linh Điệp Tôn Giả khẽ nhấp một ngụm trà rồi trả lời.

Vũ Nhu Tử:

“A cha thật lợi hại!”

Linh Điệp Tôn Giả nhếch mép cười đắc ý.

Thật ra lần trước lúc Tống Thư Hàng tiểu hữu được truyền hình trực tiếp trên khắp chư thiên vạn giới, hắn thấy con gái có vẻ rất ao ước. Sau đó có mấy lần hắn ngẫu nhiên thấy con gái tìm kiếm tin tức có liên quan đến nội dung “livestream trên mạng”. Vì vậy thân là một người cha cực kỳ hiểu con gái, tôn giả lập tức đoán được suy nghĩ của con gái mình.

Hắn biết, với tính cách của Vũ Nhu Tử thì sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ chạy đi chơi livestream.

Vì không muốn con gái mang theo cái đầu u mê khi bước chân vào giới livestream, nên Linh Điệp Tôn Giả đã lặng lẽ tìm hiểu một chút thông tin về livestream trên mạng.

“Vậy a cha thấy gia livestream cái gì mới hấp dẫn đây? Nhảy múa gia cũng giỏi lắm, hay là biểu diễn đập đá trên ngực nhé?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt nói.

Linh Điệp Tôn Giả vừa nghe lời này xong, khóe miệng đã co giật mấy cái.

“Gia đùa đấy, nhưng nói đến ăn ngon thì gia chỉ biết ăn thôi chứ không biết đánh giá thế nào. Còn thắng cảnh du lịch, nơi có thể đi được cũng chỉ có mấy chỗ kia, giới thiệu cũng chẳng có nghĩa lý gì.”

Vũ Nhu Tử vừa chống má suy nghĩ vừa nói.

“Tu sĩ chúng ta khác với người bình thường, chúng ta tự có ưu thế của riêng mình.”

Linh Điệp Tôn Giả bình tĩnh nói.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng rực lên:

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như có những vùng biển hay hòn đảo biệt lập mà người bình thường không thể đi vào, chúng ta lại có thể vào được. Hay là những khu rừng rậm thám hiểm đối với người bình thường thì rất nguy hiểm, nhưng đối với chúng ta lại chỉ là chuyện nhỏ. Thậm chí có thể chọn vài nơi trong số những bí cảnh không có giá trị nghiên cứu gì, hiện nay đã trở thành nơi tham quan du lịch của tu sĩ để giới thiệu cho mọi người biết cũng được. Vậy nên nếu như con thật sự muốn chơi livestream thì có thể thử phát những tiết mục về đề tài phiêu lưu mạo hiểm hay khám phá thăm dò gì đó. Ta sẽ bảo Kiếm Nhất và Tửu Cô phối hợp với con.”

Linh Điệp Tôn Giả đưa ra ý kiến.

Nếu không thể nào ngăn cản con gái chơi livestream vậy thì hãy chủ động phối hợp với nó, lại cho Tửu Cô và Kiếm Nhất đi theo, như vậy hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

“A cha là người tuyệt vời nhất trên đời!”

Vũ Nhu Tử phấn khích hoan hô.

Trên khuôn mặt điển trai của Linh Điệp Tôn Giả lộ ra ý cười hạnh phúc, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Mà a cha đã nghĩ ra đạo hiệu ngày mai cho gia chưa vậy? Gia cảm thấy đạo hiệu Anh Chu Tiên Tử của hôm nay nghe gượng gạo quá.”

Vũ Nhu Tử lại chớp mắt hỏi.

“Đạo hiệu ngày mai ấy hả? Để cha suy nghĩ thêm đã.”

Dứt lời, Linh Điệp Tôn Giả ngẩng đầu 45o nhìn trời.

Tên khốn nào đặt ra bảy cái đạo hiệu vậy không biết, chết tiệt chết tiệt chết tiệt!

Vũ Nhu Tử không biết trong lòng cha mình đang nghĩ gì.

Nhưng trong lòng cô lại có một ý tưởng nho nhỏ.

Chờ kênh livestream mạo hiểm có được số lượt theo dõi nhất định, cô sẽ mở một show ca nhạc, hát những bài hát mình thích.

Nếu có thể kéo Tạo Hóa tiền bối tới mở liveshow chung với cô thì càng tuyệt.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ náo nhiệt lắm!

Thật ra từ sâu trong thâm tâm, Vũ Nhu Tử cô nương vẫn luôn muốn tổ chức một sự kiện làm chấn động bốn phương.

× ×

Động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Sau khi nhận được điện thoại của Tống Thư Hàng, Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức dừng thí nghiệm của mình lại rồi mang nội dung thí nghiệm đi cất kỹ.

Bởi vì... chỉ là một hạng mục thí nghiệm thôi mà, sao quan trọng bằng thịt cá voi cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm được chứ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ sửa soạn lại quần áo tóc tai một chút, sau đó đứng chờ ở cửa động phủ.

Tống Thư Hàng tiểu hữu nói là hắn sẽ qua đây ngay. Mà mới nãy Bạch Tôn Giả lại vừa độ kiếp xong trở thành Bạch Thánh. Có khi nào Bạch đạo hữu sẽ mang theo Tống Thư Hàng ngự kiếm bay thẳng tới đây luôn không?

Ngay lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa nghĩ tới đây thì đột nhiên... có một cánh cổng không gian mở ra ở trước mặt cô.

Dùng luôn cả truyền tống không gian à?!

Tống Thư Hàng là người thứ nhất bước ra khỏi cổng không gian, còn tước yêu Tiểu Thải thì đang đậu trên bả vai hắn.

“Biệt Tuyết Tiên Tử, bọn ta đến rồi đây.”

Tống Thư Hàng vẫy tay chào.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Chào Tống tiểu hữu, đang đợi ngươi nãy giờ đây.”

Giọng điệu nũng nịu dịu dàng như nước, ngọt chết người.

Nói thật là Tống Thư Hàng cảm thấy không quen với cách nói chuyện này của Tiên Cơ.

Người thứ hai đi ra là Cật Qua Thánh Quân. Suốt cả đường đi, hắn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh theo tới đây.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng quả thực không cách nào hiểu nổi con người hiện tại của Cật Qua Thánh Quân, cứ có cảm giác trạng thái của hắn là lạ thế nào ấy.

Lúc nhìn thấy Cật Qua Thánh Quân, trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ chợt động.

Cô có thể cảm ứng ra được đây là một vị cường giả cấp bậc Huyền Thánh!

Người tiếp theo là Bắc Phương Đại Đế.

Do Đại đế đã ẩn đi cảnh giới của bản thân nên Biệt Tuyết Tiên Cơ không cảm ứng được tu vi của Đại Đế đã đạt đến cảnh giới nào.

Nhưng chính vì thế nên Biệt Tuyết Tiên Cơ lại càng không dám xem thường Đại Đế.

Khí thế trên người đối phương vẫn còn đó, mà Tiên Cơ vốn cũng là người trải đời. Cô phát hiện khí thế của Bắc Phương Đại Đế còn mạnh hơn cả chưởng môn của các đại tông môn trong tu chân giới.

Người đi ra cuối cùng là Bạch Tôn Giả, trong tay hắn còn cầm theo một cái rương.

“Bạch, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Giọng điệu của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại càng dịu dàng hơn.

“Ừ… Lần này ta chỉ ghé qua ăn cơm ké một bữa thôi.”

Bạch tiền bối đưa cái rương lên:

“Còn đây là quà tặng cho cô đấy.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ mở nó ra, phát hiện bên trong là một rương chứa đầy quả thanh mai hoàng kim.

Người trong chư thiên vạn giới đều biết thứ này.

Tiên Cơ cười tươi như hoa rồi cất kỹ rương quả thanh mai này đi. Đây là món quà đầu tiên mà Bạch đạo hữu tặng cho cô đấy nhé.

Sau khi nhận quà xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, nguyên liệu nấu ăn đâu?”

“Ở chỗ bắc Phương tiền bối ấy, nguyên liệu nấu ăn là do ngài ấy cung cấp.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Phương Đại Đế khẽ vung tay một cái, lấy ra một phần thân cá voi cấp bát phẩm đã được xử lý ra.

Bản thể cá voi to như một hòn đảo nhỏ, một lần ăn chỉ lấy một phần là đủ rồi.

“Đúng là nguyên liệu nấu ăn cấp bát phẩm.”

Sau khi tiếp xúc với nguyên liệu nấu ăn, thần thái của Biệt Tuyết Tiên Cơ thay đổi hẳn, trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Bây giờ cô đã chuyển sang chế độ làm việc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Kích thước của cá voi khá lớn, lát nữa ta cần một người làm trợ thủ. Thư Hàng tiểu hữu, đến lúc đó ngươi phụ ta một tay nhé.”

Tống Thư Hàng gật đầu một cái, đang chuẩn bị trả lời.

“Chức trợ thủ này giao cho ta có được không?”

Cật Qua Thánh Quân đột nhiên chủ động đứng ra nhận việc.

“Tiền bối muốn giúp một tay sao? Vậy thì tốt quá.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu đáp.

Vị tiền bối này là cường giả cảnh giới bát phẩm, lúc xử lý nguyên liệu nhất định sẽ rất chính xác, cũng có thể giúp cô bớt được nhiều việc hơn.

“Không cần khách khí.”

Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh nói.

Thế là Cật Qua Thánh Quân vác xác con cá voi bát phẩm bự chảng kia lên, đi theo Biệt Tuyết Tiên Cơ vào phòng bếp trong tiên phủ.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bắc Phương Đại Đế:

“…”

Tước yêu Tiểu Thải:

“…”

Bạch tiền bối:

“Các ngươi sao thế?”

“Ta đang nghĩ có khi nào đầu óc của Cật Qua đạo hữu bị nghi thức làm hỏng mất rồi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chắc chắn trận pháp nghi thức không có vấn đề gì hết, kết quả cũng rất thành công, chỉ là có vẻ như Cật Qua đang ở trong một loại trạng thái kỳ lạ nào đó.”

Bắc Phương Đại Đế nhíu mày nói.

Bạch tiền bối nghe mà chẳng hiểu gì cả, đầu óc cứ mơ hồ.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, chuyện là thế này. Thật ra thân xác con cá voi cấp bát phẩm kia có liên quan đến vị Cật Qua tiền bối mới vừa đi vào làm trợ thủ cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.”

Bạch tiền bối:

“Gì cơ?”

...

Trong phòng bếp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt liền một hơi mười cái nồi lớn lên bếp, muốn xử lý nguyên liệu nấu ăn cấp bát phẩm cần phải trải qua rất nhiều công đoạn.

“Tiền bối, giúp ta cắt cá voi thành từng miếng hình vuông nhé.”

Tiên Cơ lên tiếng nói.

“Không thành vấn đề.”

Cật Qua Thánh Quân đáp.

Hắn cầm lấy một con dao sắc bén, xoẹt xoẹt xoẹt, chỉ trong nháy mắt đã cắt xong.

Biệt Tuyết Tiên Cơ kinh ngạc nói:

“Tiền bối, ngài hiểu rõ cấu tạo thân thể của con cá voi này quá nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Cật Qua Thánh Quân nói:

“Dù gì thì nó cũng là thân thể của ta mà.”

Hai tay Biệt Tuyết Tiên Cơ cứng đờ ra:

“…”

Chương 1178: Một Cái Cúi Người Hành Lễ Đầy Long Trọng Của Cật Qua Thánh Quân

Biệt Tuyết Tiên Cơ tự hỏi có phải lỗ tai mình bị gì rồi không?

Vừa rồi vị Cật Qua tiền bối này nói gì nhỉ? Dù gì thì cũng là thân thể của hắn ư? Từ "thân thể" mà hắn nói là chỉ con cá voi Huyền Thánh bát phẩm đã bị cắt thành từng miếng này đấy à?

Ngay lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ đang hoài nghi tai mình có vấn đề thì Cật Qua Thánh Quân lại lấy lá gan to khủng bố của cá voi tới.

Trong phần cá voi mà Bắc Phương Đại Đế giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ có một phần là thân cá cộng với một phần nội tạng.

"Đây chính là gan của ta đấy, kích thước nhỏ hơn ta tưởng. Nhục thân của ta thì lớn như một hòn đảo nhỏ, vậy mà lá gan lại chỉ to thế này. Nếu không phải chủng tộc của ta rất đặc biệt thì ta đã hoài nghi phải chăng bản thân bị xơ gan, cho nên lá gan mới héo rút lại chỉ còn bấy nhiêu đây."

Cật Qua Thánh Quân nói với vẻ mặt rất bình tĩnh, vừa nói hắn lại vừa đặt đao ướm thử lên lá gan to kia:

"Biệt Tuyết tiên tử, gan của ta nên xử lý sao đây? Thái mỏng à?"

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe mà rợn cả tóc gáy:

"Đây là thân thể của ngài thật ư?"

"Ừ, ngoại trừ ta, dù có đi khắp thiên hạ này cũng khó mà tìm ra được một con cá voi khổng lồ có cấp bậc Huyền Thánh, mang huyết thống thần kình thứ hai đâu."

Cật Qua Thánh Quân trả lời với giọng điệu rất thản nhiên.

Định mệnh!

Trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ như có vạn con Đà Mã thoát cương đang phóng nhanh như điên.

Trong lúc ta đang nấu ăn, nguyên liệu nấu ăn lại đứng ở một bên hạ thủ thay ta, ta phải làm gì để duy trì sự phối hợp ăn ý với hắn đây? Online chờ gấp!

“Tiền bối, ta chế biến thân thể của ngài thế này, ngài không có phản ứng gì sao?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật khóe miệng hỏi.

Nếu không phải thấy vẻ mặt của Cật Qua Thánh Quân vẫn bình tĩnh như thường, cô đã hoài nghi không biết có phải Cật Qua Thánh Quân muốn thừa cơ giết chết cô hay không.

“Không có, yên tâm đi, ta không có ác ý gì đâu. Chính ta chủ động phối hợp với trận pháp của Bắc Phương tiền bối để vứt bỏ bộ thân thể cũ này mà. Trạng thái bây giờ của ta khá kỳ quái, thuộc về loại trạng thái rất bình tĩnh. Cho nên ta muốn tự mình đi vào đây, xem thử nếu tận mắt thấy thân thể chính mình bị chế biến thì sẽ có phản ứng gì. Nhưng mà... tính đến bây giờ thì trong lòng ta chẳng có chút dao động nào cả.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“...”

Vị Cật Qua tiền bối này muốn đích thân xử lý thân thể của chính mình, muốn tận mắt nhìn nó bị chế biến thành món ăn, có phải còn muốn ăn luôn thân thể cũ của mình mới chịu không?

Ta có thể đổi một trợ thủ khác không? Vị Cật Qua tiền bối này đáng sợ quá đi!

“Có cần thái mỏng ra không?”

Lúc này Cật Qua Thánh Quân cầm lá gan to kia, hỏi lần nữa.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức lắc đầu.

“Vậy còn cần ta giúp gì nữa không?”

Cật Qua Thánh Quân giữ vẻ mặt không cảm xúc hỏi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ vào đống thịt bị cắt thành miếng ở cạnh đó:

“Trước tiên tiền bối hãy cẩn thận bỏ chúng vào trong nồi số một, sau đó tiến hành nấu chín lần lần một. Trong nồi đã có sẵn nguyên liệu kết hợp do ta chuẩn bị từ trước rồi... Đây là quy trình thứ nhất.”

“Cứ giao cho ta.”

Nói xong, Cật Qua Thánh Quân đi tới trước chiếc nồi số một.

Sau đó hắn lại trưng ra cái mặt than bỏ số thịt đã được cắt thành từng miếng vuông vức vào trong nồi số một.

Nồi số một cũng là một pháp khí càn khôn, nhìn thì không lớn nhưng lại có thể chứa hết số thịt cá voi kia.

Sau đó Cật Qua Thánh Quân đứng ngẩn ngơ trước nồi số một, nhìn nước thuốc do Biệt Tuyết Tiên Cơ phối sẵn trong nồi đang sôi sùng sục bao phủ lấy thịt cá voi.

“Năm đó vị đại năng kia của Phật gia cắt thịt cho ưng ăn, phải chăng cảm xúc của hắn cũng giống như ta bây giờ?”

Đột nhiên Cật Qua Thánh Quân nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“...”

“Rõ ràng nhìn thấy bản thân đang bị luộc ở trong nồi, vậy mà lòng ta lại chẳng có chút gợn sóng nào. Quả nhiên, trạng thái do thân thể mới mang tới có gì đó rất lạ. Loại cảm giác này giống như trạng thái hiền giả mang tính cưỡng chế, dường như tất cả mọi thứ ở bên ngoài đều không liên quan gì đến ta.”

Cật Qua Thánh Quân khẽ nói.

“Có lẽ tiền bối nên nghỉ ngơi cho tốt, ví dụ như ngủ một giấc để bản thân được thả lỏng chẳng hạn?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ đề nghị.

“Ngươi nói có lý. Có lẽ là do cách nghìn năm, khó khăn lắm mới tìm được cách tấn thăng cửu phẩm, làm cho ta hưng phấn quá mức nên mới tiến vào loại trạng thái hiền giả như thế này.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Nhưng vừa dứt lời, hắn bỗng dưng cúi đầu nhìn chằm chằm vào thịt cá voi đang bị luộc trong nồi.

Sau đó hắn lại im lặng, không nói thêm gì nữa.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy! Ta hiểu rồi!”

Đột nhiên Cật Qua Thánh Quân bỗng nhếch miệng cười.

“Cái ta cũ kỹ đã bị vứt đi rồi, cái ta bước ra từ trong thân xác cũ là một ta hoàn toàn mới. Cho nên công đức là ta, ta chính là công đức, nhưng suy cho cùng ta cũng không phải công đức. Nếu ta không phải công đức vậy ta chính là Cật Qua, nhưng rồi lại không phải là Cật Qua. Cuối cùng ta vẫn là ta, vẫn là Cật Qua! Cũng giống như đạo lý nhìn núi là núi, nhìn núi không phải núi, nhìn núi vẫn là núi. (*)”

(*) Ba giai đoạn tu đạo.

Cật Qua Thánh Quân nói rất nhanh.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe mà chẳng hiểu gì, cứ đần mặt ra đấy.

“Cảm ơn Biệt Tuyết đạo hữu, ta hiểu ra rồi.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Lúc hắn vừa nói xong, ánh sáng công đức trên người bỗng bừng sáng lên bọc kín cả người hắn lại, biến hắn thành một nguồn sáng di động.

Cật Qua Thánh Quân sải bước đi ra ngoài, để lại một mình Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn đang đần mặt ngơ ngác.

…

Rời khỏi nhà bếp, Cật Qua Thánh Quân đi tới bên cạnh Bắc Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

“Cảm ơn Bắc Phương tiền bối, cảm ơn Bá Tống đạo hữu.”

Hắn cúi người thi lễ với Bắc Phương Đại Đế và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu.

Bắc Phương Đại Đế:

“Ngươi lĩnh ngộ được điều gì à?”

Sau khi đi vào chặt chém thân thể cũ của mình một trận, tên này đã hiểu ra rồi sao? Cách thức lĩnh ngộ này thật quỷ dị.

“Ta là Cật Qua rồi lại không phải Cật Qua. Nhưng suy cho cùng, ta vẫn là Cật Qua.”

Cật Qua Thánh Quân khẽ mỉm cười.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bắc Phương Đại Đế như có điều suy nghĩ, bởi vì hình như năm xưa @#%× Tiên Tử cũng rơi vào tình huống tương tự thế này.

Sau đó Cật Qua Thánh Quân lại nhìn về phía sau lưng Tống

Thư Hàng rồi thi lễ một cái:

“Cảm ơn tiên tử đã nhường cơ hội này cho ta.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy mỹ nhân rắn công đức đã hiện ra từ lúc nào chẳng biết.

Lúc này cô đang nghiêng đầu nhìn Cật Qua Thánh Quân.

Tống Thư Hàng chẳng hiểu gì cả, đang định mở miệng hỏi thì Cật Qua Thánh Quân đã chủ động giải thích:

“Sau khi bần đạo vứt bỏ nhục thân, bộ thân thể mới do công đức hóa thành đã tiếp xúc với một hệ thống mạng thần kỳ. Trong hệ thống mạng công đức này ẩn chứa vô số tin tức. Lượng thông tin này cực kỳ khổng lồ, trùng kích vào tâm thần của bần đạo. Chính vì thế nên thân thể bần đạo đã tự động tiến vào một loại trạng thái tỉnh táo tuyệt đối theo bản năng, nhờ vậy mới không bị lượng thông tin khổng lồ kia đồng hóa. Mà sau khi ta không còn mê mang nữa, xác định bản thân vẫn là Cật Qua thì loại trạng thái này mới dần khôi phục. Đồng thời ta cũng lấy được rất nhiều tin tức từ hệ thống mạng công đức kia.”

Hiện tại Cật Qua Thánh Quân vẫn còn bị chế độ hiền giả ảnh hưởng, nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều.

“Trước đó tiên tử đã tiếp xúc với hệ thống mạng công đức này sớm hơn ta một bước. Trong hệ thống mạng công đức này chứa một con đường trường sinh, hơn nữa còn là đường trường sinh vô chủ. Nói cách khác, ta chỉ cần tiếp nhận thông tin trong hệ thống mạng công đức, tu luyện từng bước theo đó thì sẽ có hy vọng đạt được trường sinh. Tiên tử không lựa chọn con đường trường sinh này, mà ta quyết định lựa chọn nó.”

Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh nói.

“Chúc mừng Cật Qua đạo hữu.”

Tống Thư Hàng thật lòng chúc mừng.

Cảnh giới trường sinh bất tử, đây là mục tiêu cuối cùng của vô số tu luyện giả trên thế gian này. Dù sao chức vị thiên đạo cũng chỉ có một, thế nên cũng chỉ có một người có thể chứng đạo bất hủ trở thành thiên đạo mà thôi.

Thế gian này có không ít Kiếp Tiên cũng vì không cách nào tìm ra đạo của mình, mặc dù có thọ nguyên cực dài nhưng cuối cùng không thể trường sinh được. Mà Cật Qua Thánh Quân lại là một người cực kỳ may mắn. Hắn đã lấy được một phương pháp trường sinh vô chủ khi chỉ mới đạt đến cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, không biết có bao nhiêu Kiếp Tiên sẽ hâm mộ đến đỏ cả mắt.

Bắc Phương Đại Đế:

“Cô muốn biết rốt cuộc hệ thống mạng công đức kia là cái gì?”

Tại sao năm đó @#%× Tiên Tử lại không tiếp nhận con đường trường sinh đó chứ?!

“Ta cũng không biết tại sao tiên tử lại không tiếp nhận truyền thừa của đạo trường sinh này, còn về hệ thống mạng công đức kia... nói sao đây nhỉ? Nó trải rộng khắp chư thiên vạn giới, chỉ khi nào bỏ đi nhục thân, sống lại bằng thẩn thể do công đức hóa thành thì mới có thể tiếp xúc đến. Nó rất giống với mạng không dây. Tính tới giờ, cũng chỉ có tiên tử và ta đã tiếp xúc với nó. Có lẽ nó chính là hệ thống mạng do người sáng tạo ra Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật thiết lập nên.”

Cật Qua Thánh Quân trả lời.

Bắc Phương Đại Đế cau mày suy tư.

Năm đó @#%× Tiên Tử không hề nói với bất kỳ ai về hệ thống mạng công đức này.

“Sắp tới bần đạo định bế quan một quãng thời gian. Bắc Phương tiền bối, Bá Tống đạo hữu, Bạch Thánh đạo hữu, sau này gặp lại nhé.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu đáp:

“Đây là tạo hóa của ngươi, hy vọng cô có thể thấy được bóng dáng của ngươi trên đường trường sinh.”

“Xin nhận cát ngôn của bắc Phương tiền bối.”

Cật Qua Thánh Quân trả lời.

Cuối cùng, Cật Qua Thánh Quân lại cúi sát người hành lễ với Bạch.

Lễ này rất long trọng.

Với thân phận của Cật Qua, cúi sát người hành lễ với Bạch như vậy là rất không phù hợp. Thế nhưng hắn lại làm rất nghiêm túc.

Sau đó Cật Qua Thánh Quân cũng không nói thêm lời nào nữa, thân hình phóng lên cao hóa thành một con thần kình cỡ nhỏ, đi thật xa.

Trên mặt Bạch tiền bối hiện đầy vẻ khó hiểu.

Hắn hoàn toàn không hiểu tại sao Cật Qua Thánh Quân lại đột nhiên hành lễ long trọng với hắn như vậy.

Dựa theo thân phận, đối phương là Huyền Thánh lâu năm.

Hơn nữa, từ đầu tới cuối hắn cũng có giúp được Cật Qua Thánh Quân cái gì đâu?

“Bạch tiền bối, ngài từng âm thầm chỉ điểm cho Cật Qua Thánh Quân à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu nguầy nguậy.

“Có lẽ hắn thấy được gì đó từ trong hệ thống mạng công đức.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“VÍ dụ như?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Bắc Phương Đại Đế nhún vai đáp:

“Làm sao cô biết được chứ?”

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang muốn hỏi lại thì tiếng của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại vọng ra:

“Thư Hàng tiểu hữu, vào đây giúp một tay nào, một mình ta làm không kịp!”

“Tới đây!”

Tống Thư Hàng vội vàng chạy vào trong bếp.

Chịu thôi, Bắc Phương Đại Đế và Bạch tiền bối đều là nhân vật cấp địa gia, mấy chuyện như làm việc vặt thế này đương nhiên phải do hắn làm rồi.

Sau khi chạy vào căn bếp cực to của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng hỏi:

“Biệt Tuyết tiền bối, cần ta giúp gì thế?”

“Thái mỏng lá gan này thử xem.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ không thèm quay đầu lại, cứ thế phân việc cho hắn.

Tống Thư Hàng:

“Ơ? Trước đó ta nghe thấy Cật Qua tiền bối hỏi có cần thái mỏng gan không, Tiên Cơ đã từ chối mà.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ khóc không ra nước mắt:

“Vị Cật Qua tiền bối kia nói đây là gan của hắn, ta nào dám để cho hắn thái chứ.”

“Có lý.”

Tống Thư Hàng như hiểu ra.

Sau đó hắn giơ một con dao đặc biệt lên, nhắm ngay lá gan rồi chém mạnh xuống.

Keng!

Tia lửa văng tung tóe.

Cái này... là lá gan cấp bát phẩm đấy!

Chương 1179: Biệt Tuyết Tiên Cơ Xấu Hổ Đến Mức Hóa Đá

Cho dù thân thể cũ của Cật Qua Thánh Quân đã bị rút hết sức mạnh, còn bị rút sạch tinh huyết bản mệnh nhưng nó vẫn là nhục thân cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm.

Lá gan này trông thế mà rất ghê gớm, con dao trong tay Tống Thư Hàng chẳng làm gì được nó cả.

Quá cứng!

Suy cho cùng thì Bá Tống Huyền Thánh nói vẫn chỉ là một tu sĩ mới bước vào cảnh giới tứ phẩm. Nếu đặt ở thời đại viễn cổ, với cấp bậc này hắn chỉ vừa đạt tiêu chuẩn 'xuống núi' mà thôi.

"Lá gan này cứng quá!"

Tống Thư Hàng than thở.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đang bận lấy thịt trong nồi số một ra, tiến hành quy trình chế biến thứ hai. Cô vẫn không quay đầu lại, chỉ đáp:

"Yên tâm đi, lá gan này không bị xơ đâu.(*)"

(*) Cứng và xơ gan đều là chữ ngạnh (硬).

Tống Thư Hàng:

"..."

Tiên Cơ bắt bẻ người ta ghê.

"Làm sao cắt được lá gan cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm này đây?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Bá Tống Huyền Thánh à, ngài hãy thử dùng đao ý cắt nó đi."

Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn không quay đầu lại:

"Nói thế nào ngươi cũng là nghìn năm đệ nhất thánh, chỉ cắt một lá gan thôi mà, đừng có than dài thở ngắn như thế chứ."

"Tiên Cơ cũng biết ta chỉ là một tên nghìn năm đệ nhất thánh hàng rởm. Hơn nữa đao ý của ta... mà thôi, thử xem sao vậy."

Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời thử vận chuyển đao ý của

mình.

Mặc dù là đao ý khôi giáp nhưng nó vẫn có thể tăng cường một chút lực sát thương.

Tống Thư Hàng khống chế đao ý của mình rồi rót nó vào trong con dao đang cầm trên tay. Đồng thời hắn cũng cố hết sức khống chế 'độ' của đao ý, thử không cho đao ý tạo thành khôi giáp, chỉ đơn thuần là bám vào trên con dao thôi.

Thế nhưng... hắn thất bại.

Đao ý vừa bám vào trên con dao đã ngưng tụ thành một bộ khôi giáp nhỏ tinh xảo, bao bọc con dao lại.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đúng lúc này Biệt Tuyết Tiên Cơ xoay đầu lại:

"Phụt~~"

Cô quên mất đao ý của Tống Thư Hàng có vấn đề.

Tống Thư Hàng nhìn mà đau cả gan, hắn nghiến răng nghiến lợi, vung dao chém mạnh vào lá gan Huyền Thánh trước mặt.

Keng~~

Tiếng kim loại va vào nhau lại vang lên lần nữa, tia lửa văng tung tóe.

"Không được, chém không đứt."

Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

"Là đàn ông thì đừng nói hai chữ không được. Nghĩ cách thái mỏng nó đi, ta cũng không rảnh xử lý lá gan lớn như vậy đâu."

"Tiên Cơ không có biện pháp gì làm cho nó mềm hơn một chút sao?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhún vai.

"Quả nhiên, ta vẫn nên đi tìm Bạch tiền bối vào thôi. Bây giờ ngài ấy đã tấn thăng Huyền Thánh, đối phó với một lá gan chắc chắn không thành vấn đề."

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Lỗ tai của Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ giật một cái.

Thật ra thứ cô đang chờ chính là câu nói này của Tống Thư Hàng.

Thân là tiên trù nổi tiếng nhất trong tu chân giới hiện nay, là tiên trù có năng lực chế biến cá voi khổng lồ cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm, trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ đương nhiên có phương pháp có thể làm mềm nguyên liệu nấu ăn cấp Huyền Thánh bát phẩm.

Thế nhưng cô lại muốn ở trong bếp chung với Bạch Tôn Giả.

Dưới đây là cảnh tượng trong mơ của cô.

Cô và Bạch ở chung trong bếp nấu ăn cùng nhau. Trong lúc nấu nướng, cô còn có thể đút thức ăn cho Bạch. Cảnh tượng ấy vừa nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc dạt dào rồi.

Chỉ là trước đó cô lại ngại không dám gọi Bạch vào giúp. Cho nên cô chỉ có thể áp dụng cách thức vòng vèo thế này, thông qua Tống Thư Hàng gọi Bạch vào trong bếp.

Nếu biết được suy nghĩ trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng cũng chỉ biết cạn lời nhìn trời, sau đó cảm thán một câu "Dân thành phố quá âm hiểm!" mà thôi.

...

Sau khi ra khỏi nhà bếp, Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối, Tiểu Thải và Bắc Phương Đại Đế đang chơi bài.

Hình như là đang chơi trò đấu địa chủ, Bạch tiền bối là địa chủ(1).

Lúc Tống Thư Hàng đi ra, đúng dịp thấy cảnh Bạch tiền bối bày ra vẻ mặt bình tĩnh, không ngừng ném bài nổ* liên tục.

Từ đầu đến cuối, Đại Đế và Tiểu Thải cứ đần mặt mà nhìn, bài trong tay bọn họ gần như không đánh xuống được lá nào.

Tống Thư Hàng chỉ biết ôm trán. Khi chơi loại trò chơi cần may mắn như thế này với Bạch tiền bối, nếu không gian lận thì không cách nào chơi được đâu.

"Khụ~~ Bạch tiền bối, lá gan trong bếp cứng quá, ta cắt không được. Ngài đi vào giúp được không?"

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu một cái, ngay lúc hắn định đồng ý thì

Bắc Phương Đại Đế lại thả bài xuống:

.

"Thôi để cô đi vào làm cho, đột nhiên cô không muốn chơi bài nữa."

Sau khi nói xong, Đại Đế chạy thẳng vào bếp như một làn khói.

…

Lúc này, trong nhà bếp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Biệt Tuyết Tiên Cơ ửng hồng. Lúc này tay cô đang run rẩy, cẩn thận cắt một miếng thịt thành từng lát, chế biến thành món ăn thứ nhất.

Ngay từ đầu miếng thịt nhỏ này đã được cô xử lý riêng, hoàn thành hết mấy công đoạn, giờ mới chế biến thành phẩm.

Tiếp đó cô dùng đũa kẹp một lát thịt, hít sâu một hơi, bắt mình phải bình tĩnh lại.

Lúc nghe thấy có tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, cô mỉm cười kẹp lấy một lát thịt rồi xoay người lại:

"Ngươi tới rồi đấy à, đúng lúc ta đã chế biến xong món ăn thứ nhất, ngươi nếm thử xem mùi vị thế nào."

Vừa nói Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa kẹp thịt đưa lên.

Ở trong tưởng tượng của Tiên Cơ, cảnh tượng hẳn phải là… Bạch đẩy cửa vào, đi tới sau lưng cô. Lúc này cô làm như không có chuyện gì xảy ra, thân mật kẹp một thịt đưa về phía Bạch để hắn nếm thử xem món thịt cá voi do mình chế biến theo phương pháp bí truyền có hương vị thế nào. Sau đó Bạch cũng tự nhiên há miệng ra, 'A~' một tiếng rồi ngậm lấy miếng thịt vào miệng.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó Biệt Tuyết Tiên Cơ đã cảm thấy hạnh phúc lâng lâng. Thật ra cô muốn tự tay đút thức ăn cho Bạch từ lâu rồi.

Mộng tưởng lúc nào cũng rất đẹp.

Nhưng thực tế lại luôn trần trụi và tàn khốc.

Lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ đang bày ra bộ dạng 'làm như không có chuyện gì xảy ra', kẹp thịt xoay người lại đưa lên thì… cô thấy được người phía sau, tay Tiên Cơ chợt cứng lại.

Khuôn mặt cool ngầu điển trai của Bắc Phương Đại Đế ánh vào trong mắt Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Đại Đế rất anh tuấn nhưng nếu hắn không cười lại trông lạnh lùng tựa như hàn băng vạn năm không thay đổi vậy, lạnh đến thấu xương.

Nụ cười trên mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng cứng lại, gò má đỏ bừng.

Cô không ngờ người tiến vào không phải Bạch mà là vị Bắc Phương tiền bối thần bí này.

Khí tức trên người Bắc Phương tiền bối đã được thu liễm hoàn toàn, hơn nữa trong đầu Biệt Tuyết Tiên Cơ cứ đinh ninh rằng người đi vào là Bạch, cho nên mới xảy ra chuyện như trên.

Xấu hổ quá đi mất!

Kịch bản sai bét rồi!

Thật muốn tìm cái lỗ chui xuống quá đi mất.

Cánh tay kẹp thịt của Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn giữ nguyên tư thế như trước, giờ giơ lên tiếp cũng không được mà rụt lại cũng không xong. Nụ cười trên môi cũng cứng ngắc, thậm chí cả người cô đều bắt đầu hóa đá.

“Bá Tống Huyền Thánh nhất định phải chết!”

Ngoài cảm thấy lúng túng xấu hổ, trong đầu Tiên Cơ chỉ còn một ý niệm như vậy.

...

Bắc Phương Đại Đế cũng thấy rất lúng túng.

Lúc hắn vừa tiến vào, khuôn mặt của Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên ửng hồng như hoa đào, trên môi mang theo nụ cười rực rỡ, tay dùng đũa kẹp một miếng thịt muốn đưa tới trước miệng hắn.

Nhưng lúc đưa tới một nửa, hắn lại thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ cứng đờ lại như hóa đá.

Bắc Phương Đại Đế liên tưởng đến lúc Tống Thư Hàng tiểu hữu đi ra, khi đó người hắn nhờ vào bếp hỗ trợ là Bạch Thánh. Với kinh nghiệm trải đời phong phú của mình, Đại Đế lập tức đoán ra được đầu đuôi câu chuyện.

Chắc chắn người mà vị Biệt Tuyết Tiên Cơ này đang chờ là

Bạch Thánh, chẳng qua cô ấy không ngờ rằng hắn lại nhảy ra cướp việc đến phòng bếp hỗ trợ.

Cả hai người đều cảm thấy ngại ngùng, cứ đứng bất động ở đó.

Một lát sau, thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ sắp hóa đá, Bắc Phương Đại Đế thở dài bất đắc dĩ.

Mặc dù bản thân tu luyện thuộc tính hàn băng, nhưng thật ra hắn là một người rất dịu dàng.

Sau đó Bắc Phương Đại Đế há miệng ra, 'A~' một tiếng, cắn lấy miếng thịt do Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa lên.

Thịt vừa vào miệng, Bắc Phương Đại Đế đã cảm giác được cả khoang miệng thơm ngát, mấy chục loại mỹ vị khác nhau tung trong miệng hắn như lựu đạn nổ.

Hương vị này không hề kém với hương vị do tiên trù cao cấp của Thiên Đình viễn cổ năm đó làm ra.

Hơn nữa, kỹ thuật nấu nướng mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nắm giữ càng hoàn thiện, dụng cụ cũng tân tiến hơn. Vậy nên có thể nói hương vị của món ăn này còn cao hơn một bậc so với tác phẩm do tiên trù của Thiên Đình viễn cổ làm ra nữa.

Biệt Tuyết Tiên Cơ không hổ là tiên trù số một trong tu chân giới hiện nay.

Tống Thư Hàng tiểu hữu đề cử thật có tâm.

"Ăn ngon lắm, tài nấu nướng của đạo hữu quả thật đã đạt đến cấp bậc đứng đầu chư thiên vạn giới rồi."

Bắc Phương Đại Đế cong môi nở một nụ cười ấm áp. Lúc hắn mỉm cười, sự lạnh lùng đã hoàn toàn biến mất, từ một soái ca lạnh lùng cao ngạo chớp mắt đã hóa thành soái ca dịu dàng âm áp.

Mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ nóng lên như phải bỏng.

"Nếu như không phải trong lòng ta đã sớm có Bạch thì có lẽ sẽ thích vị Bắc Phương tiền bối này ấy chứ."

Tiên Cơ nghĩ thầm.

Bắc Phương tiền bối thật sự là một người dịu dàng, hơn nữa cũng rất điển trai, chỉ kém Bạch một chút xíu xiu mà thôi.

"Nghe Thư Hàng tiểu hữu nói tiên tử cần giúp đỡ, giờ cô phải thái gan thành lát mỏng đúng không?”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Ừm.”

Hai gò má của Biệt Tuyết Tiên Cơ nóng lên, gật đầu đáp lại một tiếng.

“Cứ giao cho cô.”

Bắc Phương Đại Đế vươn tay cầm lấy dao, cũng là con dao cắt thịt nhưng khi vào trong tay Đại Đế lại phát huy ra uy lực siêu phàm.

Mấy dao chém xuống, lá gan vốn cứng như sắt thép đã bị thái thành lát mỏng.

“Còn cần cô giúp gì nữa không?”

Đại Đế hỏi.

“Vậy xin nhờ tiền bối bỏ chúng vào nồi số năm giúp ta, sau đó dùng lửa nhỏ ninh chúng. Lát nữa ta còn phải tiến hành thêm ba bước nữa.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

Sau khi sự lúng túng qua đi, Tiên Cơ lại nhanh chóng tiến vào chế độ làm việc nghiêm túc.

Có Bắc Phương Đại Đế hỗ trợ, tiến độ chuẩn bị toàn kình yến cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm nhanh hơn rất nhiều.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Ở bên ngoài.

Bạch tiền bối chơi đánh bài chơi đến nghiện.

Đương nhiên Tống Thư Hàng không ngu gì mà tự đi chịu ngược, vì vậy... hắn bắt Thông Nương đi ra, để cho cô ấy tham gia chiến cuộc thay hắn.

Đồng thời theo đề nghị của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối cũng thả liễu thụ yêu của mình ra.

Ván bài từ ba biến thành bốn người chơi, giờ không đấu địa chủ nữa mà đổi sang chơi đánh bài cặp(2).

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, lên mạng đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1 xem thử có tin tức gì mới không.

Đúng lúc này Hằng Hỏa Chân Quân online.

“Thư Hàng đạo hữu, ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

Hằng Hỏa Chân Quân gửi tin nhắn chat riêng.

“Có chút chuyện muốn nói cho ngài biết.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Hằng Hỏa tiền bối, lúc trước ta có gặp được một vị Nho sinh ở vùng biển gần thành phố Văn Châu. Hắn rất có thể chính là Đạo Tử trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia các ngài, ngoại hình giống hệt với bức tượng mà ta thấy.”

Tống Thư Hàng tạm thời không nhắc đến chuyện Đạo Tử điên điên khùng khùng.

Hằng Hỏa Chân Quân trầm mặc.

Một lát sau, Hằng Hỏa Chân Quân trả lời:

“[icon cười khổ] Trạng thái của vị Đạo Tử sư tổ mà Thư Hàng tiểu hữu gặp thế nào?”

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng chợt hiểu:

“Nói thật, có vẻ như trạng thái tinh thần của Đạo Tử Kiếp Tiên không được tốt cho lắm.”

“Không sai, người mà ngươi thấy chính là Đạo Tử sư tổ đấy.”

Hằng Hỏa Chân Quân thở dài một hơi rồi trả lời.

Ơ? Lẽ nào trước giờ Nho gia vẫn biết đến sự tồn tại của Đạo Tử ư?

“Cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu nói cho ta tin tức này, ta sẽ phái người đi đến vùng biển kia xem thử có thể tìm được Đạo Tử sư tổ không. Thật ra ta cũng có chuyện muốn thỉnh giáo Thư Hàng tiểu hữu, có liên quan tới việc di chuyển mảnh vỡ Thiên Đình.”

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Chú thích:

(1) Đấu địa chủ: trò chơi phổ biến ở Trung Quốc. Trò chơi phải có ít nhất 3 người, với 54 lá, một người sẽ là địa chủ, 2 người khác sẽ là nông dân. Địa chủ được thêm 3 con cuối, 2 nông dân sẽ đấu bài với địa chủ. Nếu địa chủ hết bài trước thì địa chủ thắng, còn 1 trong 2 nông dân ai hết bài trước thì 2 nông dân thắng. Bài dùng cả con Joker, và cũng là con to nhất. Mỗi lần đánh con Joker hay tứ quý (còn gọi là bom 4 lá) là sẽ được gấp đôi điểm thưởng.

(Nguồn: https://iamchip779com.wordpress.com)

(2)Song khấu (tạm dịch là đánh bài cặp): Đây là một kiểu đánh bài phổ biến ở Chiết Giang, do người Ôn Châu phát minh ra và đặc biệt thịnh hành ở Ôn Châu. Trò này dùng hai bộ bài tây, hai người ngồi đối diện nhau là một đội. Hai người cùng đội phải phối hợp làm sao đánh hết bài trong tay xuống càng nhanh càng tốt.

Bốn hoặc nhiều lá bài giống nhau thì gọi là bom. Đội thắng sẽ được nhân đôi, nhân ba, bốn, năm lần điểm thưởng tùy theo loại bom mình đã đánh xuống trước đó. Có bom 4 lá (điểm thưởng x1), 5 lá (x2), 6 lá (x3), 7 lá (x4), 8 lá (x5). Bốn con joker thì gọi là bom vương (điểm thưởng x4).

*Cả đấu địa chủ và song khấu có cách chơi khá giống bài tiến lên nhưng phức tạp hơn một chút. Lúc người chơi đánh bài bom xuống thì sẽ gọi là “nổ”.

Chương 1180: Thông Nương Lại Là Thiên Tài Ư?

Đúng là trước giờ Nho gia vẫn luôn biết đến sự tồn tại của Đạo Tử sư tổ.

Chẳng qua kể từ khi Nho gia gặp phải đại kiếp năm đó, Đạo Tử sư tổ vẫn cứ điên điên khùng khùng như thế... Nho gia cũng đã thử phái người đến tiếp xúc với Đạo Tử sư tổ nhưng trạng thái của Đạo Tử sư tổ như vậy, thật sự không cách nào trao đổi được.

Nho gia cũng từng phái người theo dõi Đạo Tử sư tổ, nhưng Đạo Tử là đại năng cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm, không có tu vi cùng cảnh giới thì không cách nào đuổi kịp. Có khi mới thấy Đạo Tử còn đang chạy rong trên biển đây nhưng vừa chớp mắt một cái, hắn đã mở cổng không gian biến mất rồi ấy chứ. Ngoài việc trợn mắt ra mà nhìn thì người theo dõi còn biết làm gì nữa đâu?

Nho gia cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Tống Thư Hàng cũng có thể nghe ra được sự tuyệt vọng bất lực từ trong giọng điệu của Hằng Hỏa Chân Quân.

“Hằng Hỏa tiền bối, các ngài gặp vấn đề gì khi di chuyển mảnh vỡ Thiên Đình à?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân:

“Thật ra việc di chuyển cũng không xảy ra vấn đề gì. Chỉ là khi bọn ta thử di chuyển một mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ cỡ nhỏ vào trong thế giới Kim Liên, mảnh vỡ đó lại không kết hợp với thế giới kim liên mà chỉ nằm ở đấy giống như một tòa kiến trúc được dọn vào thế giới Kim Liên thôi. Vậy nên bọn ta muốn mời Thư Hàng tiểu hữu đến thế giới Kim Liên của Nho gia xem thử, rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu.”

“Được thôi, gần đây cuối tuần và ngày nghỉ lễ ta đều rảnh, lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân:

“[icon mặt cười] Vậy thì tốt quá, cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu trước nhé. Bây giờ ta đang sắp xếp cho các thành viên của Nho gia di chuyển một mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ khác vào, để xem thử sau khi mảnh vỡ Thiên Đình thứ hai tiến vào thế giới Kim Liên thì sẽ sinh ra phản ứng thế nào. Nếu như vẫn không có phản ứng gì thì phải mời Thư Hàng tiểu hữu ra tay thôi.”

“Hằng Hỏa tiền bối đừng khách khí như thế, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, hơn nữa thật ra ta cũng có chút việc muốn nói với Hằng Hỏa tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân:

“Xin tiểu hữu cứ nói.”

“Chuyện này có liên quan đến phương pháp tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân mà lúc trước ta lấy được trong Vạn Thư sơn. Dạo trước ta có thu nhận một vị đệ tử, nay muốn xin Chân Quân cho phép ta truyền thụ Kim Cương Thân lại cho đệ tử của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thì ra là vậy, chuyện này ta có thể làm chủ được. Thư Hàng tiểu hữu có thể truyền thụ bộ Nho Gia Kim Cương Thân trong tay ngươi cho đệ tử thân truyền, chỉ cần không truyền ra ngoài là được.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

Vì là người cai quản thế giới Kim Liên, thế nên địa vị của Hằng Hỏa Chân Quân ở Nho gia càng trở nên tôn quý hơn. Cộng thêm việc hắn cũng sắp tấn thăng Tôn Giả thất phẩm, một khi tấn thăng thành công, địa vị ở Nho gia sẽ lại cao hơn một tầng.

“Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Vậy là giờ hắn có thể chính thức truyền thụ Nho Gia Kim Cương Thân cho Tiểu Thải rồi.

Chờ sau khi luyện thành môn công pháp này xong, Tiểu Thải mới thật sự xứng với danh hiệu Kim Cương Quân Tử Đao.

“Cương Thủ, Nho Gia Kim Cương Thân, sau này ta còn dốc túi truyền thụ thêm một thân đao pháp cho Tiểu Thải nữa. Nhưng tính ra vẫn còn thiếu một môn công pháp.”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Trước mắt Tiểu Thải vẫn đang ở cảnh giới tam phẩm. Cô ấy là một con tước yêu bình thường, trước khi đến cảnh giới ngũ phẩm hóa thành hình người, công pháp tu luyện của nhân loại cũng không thích hợp với Tiểu Thải lắm.

“Ồ? Sư phụ đang xem xét công pháp cho ta sao?”

Tiểu Thải xoay đầu lại, hai mắt tỏa sáng lấp lánh.

Lúc này Tiểu Thải đang ‘ngồi’ trên sofa, hai cái chân đầy móng vuốt thì cầm bài, còn hai cánh thì lấy bài rất linh hoạt. Bộ dạng của cô bây giờ trông đáng yêu vô cùng.

“Nổ!”

Tiếng của Bạch tiền bối vang lên đầy dứt khoát.

“Ơ? Bạch tiền bối, ván này chúng ta ngồi đối diện nhau, hai người chúng ta là một đội mà. Bạch tiền bối ngài còn nổ lung tung như vầy nữa thì sẽ mất đi người đồng minh này đấy.”

Tiểu Thải xoay đầu lại, khóc không ra nước mắt nói.

“À, vậy ta hủy lần nổ này đi, ra bài cho ngươi đánh. Ngươi muốn một lá hay là một đôi?”

Bạch tiền bối hỏi.

Thông Nương:

“Bạch tiền bối, không được làm như vậy. Sao lại hỏi trắng trợn như thế chứ? Làm vậy là phạm quy rồi đấy!”

Liễu thụ yêu Khinh Vũ ngồi bên cạnh cũng khóc không ra nước mắt.

“Ừ nhỉ, cũng đúng, thế thì không hỏi nữa.”

Bạch tiền bối gật đầu một cái:

“Vậy ta sẽ xé bài bom thành ba lá để đánh, ba con ba!”

Thông Nương:

“Ha ha ha ha, ba con bốn! Đúng lúc cho ta có cơ hội chạy bài.”

Tiểu Thải:

“Ha ha ha ha, ăn ba con J của ta này!”

“Ba con A.”

Khinh Vũ lặng lẽ nói.

Bạch tiền bối:

“Nổ!”

Tống Thư Hàng lén liếc mắt nhìn trộm bài trong tay Bạch tiền bối, quả nhiên... tất cả đều là bom. Hầy, thật ra hắn thấy mọi người nên chơi cờ bốn nước (1) hay trò nào đó tương tự thì tốt hơn.

Đánh bài mà không gian lận, nếu chỉ dựa vào vận may thì hầu như không ai có thể thắng được Bạch tiền bối -ông vua may mắn, một vị âu hoàng trong những âu hoàng.

Dù sao Bạch tiền bối không chỉ có làn da trắng mà tên của ngài ấy cũng là ‘Bạch’.

“À đúng rồi sư phụ, chúng ta tiếp tục bàn về đề tài vừa rồi đi. Sư phụ đang muốn tìm công pháp cho ta hả?”

Tiểu Thải nói với giọng điệu vô cùng phấn khích.

Mặc dù cô là thành viên của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, nhưng mọi người cũng biết tổ chức này chỉ truyền thụ một thứ là “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” cho thành viên mà thôi, ngoài ra chẳng có công pháp cao siêu gì sấc.

Khi trở thành thành viên của tổ chức, ngoại trừ được hưởng một ít phúc lợi, lúc đánh nhau thì có thể kéo thêm mấy thành viên trong tổ chức đến làm màu cho oai ra thì chẳng được thêm gì nữa, còn về phương diện tu luyện đều phải dựa vào chính mình hết.

Từ lúc bắt đầu tu luyện cho tới khi lên đến cảnh giới tam phẩm, Tiểu Thải đều chỉ dựa vào chính mình. Công pháp mà cô tu luyện rất bình thường, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao lúc Đông Phương Lục Tiên Tử đề nghị cô bái sư, cô lập tức đáp ứng ngay không chút do dự.

“Vừa rồi Hằng Hỏa Chân Quân đã đồng ý cho ta truyền thụ Nho Gia Kim Cương Thân cho ngươi rồi. Đây chính là một loại pháp môn luyện thể do thánh nhân Nho gia sáng tạo ra, hiệu quả siêu tốt. Trong tay ta vẫn còn có một ít long ma dược tể, ngươi có thể phối hợp sử dụng chúng trong lúc tu luyện. Còn về công pháp tu luyện, đến lúc đó ta sẽ tìm giúp ngươi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn sư phụ, nổ nổ nổ, lần này ta nổ chắc rồi!”

Tiểu Thải vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nghe giống như Tiểu Thải đang muốn cho nổ banh xác người sư phụ là hắn đây vậy, mệt tim quá.

Lúc này, Bạch tiền bối bỗng dưng ngẩng đầu lên nói:

“Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công được đấy.”

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, ý ngài là bảo ta truyền thụ Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cho Tiểu Thải sao?”

“Đúng vậy.”

Bạch tiền bối nói:

“Môn công pháp này có ba mươi ba loại hình thái, hơn nữa bản thân nó cũng thích hợp với yêu tu. Năm đó trong số đệ tử thân truyền của Tam Thập Tam Thần Thú Tông cũng có không ít người là yêu tu.”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới “ái khuyển 43B” Phù Sinh Tiên Tử, bản thể của cô ấy chính là một cô chó cái. Đệ tử Độc Cô Bạch của Phù Sinh cũng là một con hồ yêu. Bắt đầu từ cảnh giới nhất phẩm nhị phẩm thì bọn họ đã tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công rồi.

“Có lý! Mà bản thân ta cũng hiểu rõ Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công nhất. Lúc Tiểu Thải tu luyện môn công pháp này, có chỗ nào không hiểu thì sư phụ ta đây cũng dễ chỉ điểm. Nếu đổi thành những công pháp khác, một khi Tiểu Thải gặp trúng vấn đề nào không hiểu, ta còn phải vào nhóm hỏi những vị tiền bối khác.”

Nói xong, Tống Thư Hàng còn cười thật to.

Tiểu Thải:

“...”

Sư phụ à, có một số việc chỉ hai thầy trò chúng ta biết là được rồi, nếu nói ra sẽ khiến người ta cảm thấy sư phụ ngài rất không chuyên nghiệp, đệ tử cũng thấy ngại lắm.

Sau khi chơi năm ván liên tiếp với ba con tiểu yêu, Bạch tiền bối bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Ban đầu nổ liên hồi rất sảng khoái, nhưng cả năm sáu ván đều nổ như vậy thì hơi chán.

“Món ăn vẫn chưa nấu xong sao?”

Bạch tiền bối hỏi.

Hắn ngửi được từng đợt mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra, nước miếng tiết đầy cả miệng. Nhưng đợi mãi đến giờ vẫn chưa thấy món nào được bưng ra.

“Nghe Biệt Tuyết tiên tử nói là muốn chế biến thân thể Huyền Thánh bát phẩm thành món ăn thì cần phải trải qua đến mấy công đoạn rất phức tạp, chậm một chút cũng dễ hiểu thôi.”

Tống Thư Hàng an ủi.

Bạch tiền bối ngáp một cái:

“Vậy ta đi chợp mắt một chút đây, mấy ngày nay phải độ thiên kiếp nên thấy hơi mệt.”

Dứt lời, Bạch tiền bối lấy một cái kén to từ trong pháp khí không gian của mình ra. Đúng vậy, đây chính là cái kén do Bạch tiền bối tự mình phun tơ kết ra trong lần sử dụng Long Ma dược tề trước kia đấy.

“Lát nữa đến giờ ăn cơm thì kêu ta dậy nhé.”

Nói xong, Bạch tiền bối chui vào trong kén ngủ ngon lành.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Sư phụ, bây giờ đang rảnh hay là ngài nói sơ lược về Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cho ta biết đi.”

Tiểu Thải hưng phấn nói.

Nhờ nhận được phúc lợi từ nghi thức đại trận do Cật Qua Thánh Quân cử hành lúc trước, bây giờ tu vi của Tiểu Thải đã đạt đến cảnh giới tam phẩm đỉnh phong, lại tiến thêm một bước nữa là có thể trùng kích cảnh giới tứ phẩm.

Trước khi trùng kích cảnh giới, cô hy vọng mình có thể đổi một môn công pháp lợi hại hơn, lại luyện thành Nho Gia Kim Cương Thân mà Tống Thư Hàng đã nói. Vậy thì tỷ lệ độ kiếp thành cồn có thể sẽ tăng lên rất nhiều.

“Được rồi, giờ ta giảng sơ qua một lược về môn công pháp này cho ngươi biết trước.”

Khi nói đến đây, vừa lúc Tống Thư Hàng quay qua thấy Thông Nương, trong đầu chợt nhớ ra:

“À Thông Nương này, gần đây cô có cố gắng tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển không thế? Hay là lại lười biếng nữa rồi?”

Hắn hỏi vậy là vì sau khi Thông Nương tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển, Tống Thư Hàng rất ít khi thấy cô khóc thút thít.

Không phải Tống Thư Hàng có sở thích thấy Thông Nương khóc... chỉ là đang trong quá trình tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển mà lại chẳng thấy cô khóc gì hết, chuyện này thật không bình thường.

Vậy nên hắn mới nghi phải chăng Thông Nương lại lười biếng tu luyện nữa rồi?

Thông Nương cười đắc ý:

“Tống Thư Hàng, có phải ngươi thấy ta rất ít khi khóc tỉ tê cho nên mới nghi ta không cố gắng tu luyện không? Ha ha ha, ngươi quá ngây thơ rồi!”

Tống Thư Hàng:

“???”

“Bởi vì... ta đã tìm được cách khắc phục tác dụng phụ hay khóc của Thiên Khấp Bảo Điển rồi!”

Thông Nương ngửa đầu tuyên bố với giọng điệu cực kỳ đắc ý.

Lúc này cô đang ở trạng thái ‘hành’, mầm hành cong vòng lại giống như bị gió thổi sắp gãy đôi vậy.

“Cách khắc phục tác dụng phụ hay khóc ư? Sao cô làm được thế?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói, ngay cả Diệp Tư cũng không làm được chuyện này mà.

“Ngươi còn nhớ bộ công pháp mà ta lấy được từ trong Thánh Tịch trì trên Vạn Thư sơn không? Chính là bộ Cuồng Bạo Thuật ấy, ta đã dùng nó để giải quyết tác dụng phụ của Thiên Khấp Bảo Điển đấy.”

Thông Nương nhếch miệng lên.

“Cuồng Bạo Thuật khắc chế Thiên Khấp Bảo Điển á? Đây là cái lý luận gì vậy? Hai bộ công pháp này hoàn toàn chẳng dính dáng gì với nhau cả, sau mà kết hợp với nhau được?”

Tống Thư Hàng ngớ người chẳng hiểu ra sao.

“Ta biểu diễn cho ngươi xem một lần, nhìn cho kỹ nhé.”

Thông Nương đắc ý nói:

“Trước tiên ta sẽ vận chuyển công pháp Thiên Khấp Bảo Điển.”

Vừa nói Thông Nương vừa vận chuyển Thiên Khấp Bảo Điển, hai mắt cô lập tức ngấn lệ, nước mắt đã sắp rơi xuống.

Đúng lúc này, Thông Nương đột nhiên hét lớn:

“Cuồng Bạo Thuật!”

Ngay sau đó mầm hành nhỏ bỗng đỏ lên, hai mắt Thông Nương cũng đỏ bừng, nước mắt lập tức biến mất.

“Chỉ cần duy trì cả hai trạng thái là Thiên Khấp Bảo Điển và Cuồng Bạo Thuật thì không cần lo đến chuyện khóc tỉ tê nữa rồi.”

Thông Nương nói:

“Ta đúng là thiên tài mà!”

Chú thích:

(1)Tứ quốc quân kỳ (四国军棋, tạm dịch là cờ bố nước): Nếu hai người chơi thì hai người ở hai bên chiến đấu với nhau. Còn nếu bốn người chơi thì hai người đối diện nhau là một đội. Mỗi người được chia 25 quân cơ, màu cờ của mỗi người khác nhau, bốn màu thường gặp là đỏ, tim, xanh da trời và xanh lá cây.

Chương 1181: Tiểu Thải “Clone Của Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói:

“Vậy cũng được nữa à?”

Hình như Thông Nương đã dựa vào nộ ý của Cuồng Bạo Thuật để ép nước mắt chảy ra do vận chuyển Thiên Khấp Bảo Điển thì phải?

Thông Nương đắc ý:

“Đương nhiên rồi. Từ khi phát hiện ra cách này, lần nào ta dùng cũng cho kết quả y như nhau, lần nào cũng thành công. Thiên Khấp Bảo Điển của ta còn cao cấp hơn cả bản gốc, nó đã được update thành “trời khóc ta không khóc bảo điển”(*) rồi, ha ha ha ha! Dù sao ta cũng là thiên tài kia mà... mà mà~ mà? Ơ ơ?”

(*)Thiên khấp: trời khóc

Ngay sau đó, Thông Nương hoàn toàn rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Người ta nói vui quá hóa buồn, chẳng sai chút nào.

Toàn bộ phần mầm hành của Thông Nương trở nên đỏ rực, trong đôi mắt cũng mất đi thần thái, trở nên hoàn toàn lý trí.

“A a a a a!”

Cô phát ra tiếng gầm ‘nũng nịu’ như tiếng của dã thú.

Mặc dù cô đang điên cuồng gầm rú nhưng do giọng nói quá nhỏ nhẹ nũng nịu nên mới biến thành tiếng gầm ‘nũng nịu’.

Tiếp đó Thông Nương chạy như điên về phía Tống Thư Hàng.

Rõ ràng Tiểu Thải và liễu thụ yêu Khinh Vũ đứng gần đó hơn nhưng cô chỉ nhắm đúng vào một mình Tống Thư Hàng, điên cuồng vọt tới.

Bao cát hiệu Thư Hàng, ngài rất xứng đáng có được nó.

Tống Thư Hàng:

“...”

“A a a a!”

Thông Nương vừa hét to ‘nũng nịu’ vừa vung nắm tay nhỏ xíu đấm vào bắp chân của Tống Thư Hàng.

Keng keng keng keng~~

Một tràng thanh âm như đánh thép vang lên.

Trên quả đấm của Thông Nương còn ngưng tụ chân khí nhị phẩm thâm hậu, có thể thấy được sức mạnh của cô đã cao hơn lần trước một bậc rồi, tiếc là thể chất của Tống Thư Hàng còn mạnh hơn lần trước. Tuy đạo đã cao một thước nhưng ma đâu chỉ cao hơn một trượng chứ?

Với thể chất bây giờ của Tống Thư Hàng, quả đấm của Thông Nương cũng chỉ như muỗi, đánh vào không đau cũng chẳng ngứa nổi.

Nhưng Thông Nương trong trạng thái cuồng bạo lại không thèm quan tâm đến vấn đề này, cô cứ công kích điên cuồng vào bắp chân của Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng còn nhảy cỡn lên đá mạnh vào đầu gối của hắn.

Keng keng keng keng~

Tống Thư Hàng thở dài. Lại là cảnh này, nhưng nói thật... hắn cũng không ghét cảnh này chút nào.

Bởi vì sau khi Thông Nương rơi vào trạng thái cuồng bạo, hắn có thể phối hợp với Thông Nương sử dụng một loại thần kỹ.

“Tới hay lắm, Thông Nương. Hãy để cho mọi người nhìn thấy sự lợi hại của cô đi! Bí kỹ... Hành ra khỏi vỏ!”

Tống Thư Hàng trầm giọng hô lên.

Sau đó hắn vươn tay túm lấy mầm hành của Thông Nương.

“A a a a!”

Thông Nương liều mạng giãy giụa, hai tay dùng sức đấm vào cánh tay của Tống Thư Hàng, hai chân đạp điên cuồng loạn xạ trong hư không.

Khi phát hiện mình không cách nào thoát khỏi bàn tay của Tống Thư Hàng, cô quyết đoán thi triển thần kỹ “Hành ra khỏi vỏ”.

“Soạt~”

Mầm hành cũ tuột ra, mầm hành mới rút ra.

Mầm hành cũ giống như vỏ kiếm, rơi vào trong tay Tống Thư

Hàng.

Sau khi chơi trò ve sầu lột xác, Thông Nương lại tiếp tục nhảy cỡn lên quyền đấm cước đá vào người Tống Thư Hàng. Lần này cô nhảy cao hơn, quả đấm nhỏ có thể đấm vào ngực Tống Thư Hàng.

Nắm đấm của Thông Nương nện vào ngực Tống Thư Hàng như nện trên mặt trống, vang lên tiếng thùng thùng thùng~

Hai mắt Tiểu Thải sáng rực lên, cô vội vàng móc điện thoại di động đặc chế của mình ra, sau đó nhanh chóng mở một bài hát.

“Hứ! Đều tại anh~ cũng không chịu dỗ dành người ta~ người ta muốn khóc quá hà, đấm ngực anh này, đồ xấu xa!!! Bee~ đấm ngực anh này, anh thật đáng ghét! Muốn được ôm hà, huhuhu người ta giơ nắm đấm nhỏ đấm vào ngực anh này!!! Đồ xấu xa, đánh chết anh này.(*)”

(*)Bài hát Nắm đấm nhỏ đánh ngực anh (小拳拳捶你胸口)

Tống Thư Hàng:

“...”

“Sư phụ, ngài thấy bài nhạc nền mà đồ nhi mở thế nào?”

Tiểu Thải hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Nếu còn đi theo mỹ nhân rắn công đức học mấy thứ lung ta lung tung nữa thì coi chừng ta kéo ngươi vào sổ đen đấy.”

Dứt lời, hắn lại túm lấy mầm hành của Thông Nương.

Hai bên lại phối hợp thi triển bí kỹ “Hành ra khỏi vỏ” một lần nữa.

Người chơi Tống Thư Hàng nhận được mầm hành ba trăm tuổi đặc biệt ×2

Tiểu Thải:

“...”

Liễu yêu Khinh Vũ lặng lẽ xoay đầu lại, lau nước mắt nơi khóe mắt.

Không hổ là Bá Tống Huyền Thánh bạn tốt của Bạch chủ tử, thái độ đối đãi với yêu sủng của hai người quá giống nhau. Lúc thiếu tài liệu chế tạo phi kiếm dùng một lần, Bạch chủ tử cũng sẽ bẻ cành nhỏ của cô để làm.

Còn Bá Tống Huyền Thánh lại ngắt mầm hành của Thông Nương.

Khinh Vũ cảm thấy sau này mình nhất định có thể trở thành bạn tốt với Thông Nương, giữa hai người có quá nhiều tiếng nói chung để chia sẻ với nhau.

...

Cứ thế, Tống Thư Hàng phối hợp với Thông Nương, liên tục thi triển bí kỹ "Hành ra khỏi vỏ" đến ba mươi ba lần thì Cuồng Bạo Thuật của Thông Nương mới hết tác dụng.

Sau khi thoát khỏi trạng thái cuồng bạo, Thông Nương cảm thấy hai chân mình như nhũn ra, đứng cũng không vững. Toàn thân vô lực, chân khí bị rút sạch, hơn nữa khắp người đều đau nhức vô cùng.

Vì đã có kinh nghiệm một lần nên Thông Nương lập tức trừng mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tiếp đó... cô nhìn thấy một đống mầm hành bên cạnh Tống Thư Hàng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những thứ này đều là mầm hành của cô, là mầm hành với màu sắc khác nhau của cô.

"Hu hu hu~~"

Thông Nương cảm thấy đớn đau tận tâm can, hiệu quả của Thiên Khấp Bảo Điển bắt đầu phát huy, tuyến lệ như bị ai đâm mạnh vào, khóc như chết đi sống lại.

Đúng lúc này, tiếng của Biệt Tuyết Tiên Cơ vọng ra từ trong bếp:

"Thư Hàng, thiếu hành rồi, chỗ ngươi còn sẵn hàng không? Lần này số lượng thịt cá voi nhiều quá, cần nhiều hành lắm. Nếu còn thì cho ta đi, ta thiếu ngươi một nhân tình."

[Σ(? Д ? |||)???]

Thông Nương vừa nghe Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong thì tiếng khóc lập tức ngưng bặt. Cô che miệng lại, tuy trong mắt vẫn ngấn lệ nhưng cô cố ép bản thân không được phát ra tiếng khóc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ, là thiên địch Biệt Tuyết Tiên Cơ của cô!

Cô quá đắc ý mà quên mất nơi này là động phủ của Biệt Tuyết

Tiên Cơ – thiên địch của mình.

Đáng sợ quá đi mất!

Nói vậy là từ nãy đến giờ cô đang nhảy múa trên lưỡi đao, đang lăn lộn trong miệng sư tử mà chẳng hề hay biết gì!

“Thư Hàng, ta muốn về thế giới hạch tâm.”

Thông Nương cầu xin:

“Nếu không tiện thì cho ta về túi thu nhỏ một tấc cũng được.”

Tống Thư Hàng dịu dàng an ủi cô:

“Yên tâm đi, tất cả đều đã qua rồi. Tác dụng của Cuồng Bạo Thuật cũng đã hết, cô về thế giới hạch tâm nghỉ ngơi đi. Chừng nào ăn cơm ta sẽ kêu cô.”

“Hu hu hu~, Thư Hàng ngươi thật là tốt.”

Thông Nương cảm động đến mức nước mắt đầm đìa.

Sau đó cô được Tống Thư Hàng đưa vào thế giới hạch tâm.

“Mà nói chứ lát nữa có nên gọi Thông Nương đi ra ăn cơm không nhỉ? Mặc dù là một bữa tiệc được chế biến từ Huyền Thánh bát phẩm hiếm có, nhưng dù sao trong đó cũng có mầm hành của cô ấy.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Vừa suy nghĩ hắn vừa mang 33 mầm hành mới lấy được vào trong bếp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thấy mầm hành tươi rói như vậy thì không tiếc lời khen ngợi Tống Thư Hàng, hơn nữa còn tỏ ý nếu như được thì cô muốn mua thêm nhiều mầm hành hơn nữa.

Tống Thư Hàng mỉm cười lắc đầu.

Sợ là hôm nay Thông Nương sẽ không sử dụng Cuồng Bạo Thuật nữa, khó mà lấy được mầm hành tiếp.

“Nếu đã nhận chỗ mầm hành này thì cũng coi như ta thiếu ngươi một nhân tình. Chờ sau khi Thực Tiên yến kết thúc, ta sẽ xuống bếp nấu mấy bàn tiên trân yến cho ngươi... Đương nhiên, tài liệu thì tự chuẩn bị nhé.”

Cuối cùng Biệt Tuyết Tiên Cơ bổ sung thêm một câu.

Nói mới để ý, dạo này Tiên Cơ có cảm giác mình sắp trở thành đầu bếp riêng của Tống Thư Hàng luôn rồi, mấy lần xuống bếp gần đây đều là vì chuẩn bị tiên trân yến cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười chấp nhận thịnh tình của Tiên Cơ. Có cơ hội được Biệt Tuyết Tiên Cơ ra tay chế biến tiên trân yến cho, trong quãng thời gian sắp tới, hắn và bạn bè đều có lộc ăn rồi.

× ×

Tiên cơ và Bắc Phương Đại Đế vẫn đang cố gắng chế biến thịt cá voi cấp bát phẩm.

Bắc Phương Đại Đế rất cẩn thẩn phối hợp với Biệt Tuyết Tiên Cơ, không chê vào đâu được. Biệt Tuyết Tiên Cơ phải công nhận qua bao nhiêu năm nấu nướng, cho tới giờ vẫn không gặp được trợ thủ nào vừa ý như vậy.

Sau khi đưa mầm hành xong, Tống Thư Hàng đi ra khỏi bếp, trở lại phòng khách.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ đang ngẩn người bên cạnh cái kén ngủ của Bạch tiền bối, cô đã hoàn toàn thích ứng với thân phận yêu sủng của mình rồi.

Còn Tiểu Thải thì đang chờ Tống Thư Hàng trở lại.

Vừa thấy Tống Thư Hàng đi vào, Tiểu Thải đã tỏ vẻ kích động:

“Sư phụ sư phụ, bây giờ chúng ta bắt đầu học Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công được chưa?”

“Được chứ, nhưng trước khi học bộ công pháp này, ta phải kiểm tra ngươi cái đã, xem thử rốt cuộc ngươi thích hợp với thiên nào trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Kiểm tra thế nào? Sư phụ cũng từng kiểm tra chính mình rồi ư?”

Tiểu Thải hỏi.

“Lúc đó là Bạch tiền bối kiểm tra cho ta nhưng sau khi tu luyện tới cảnh giới tứ phẩm, tự ta cũng có cách kiểm tra xem ngươi thích hợp với thiên nào.”

Tống Thư Hàng nói.

Tâm niệm vừa động, hư đan cá voi mập trong đan điền bản mệnh bắt đầu chuyển động, phát ra từng đợt tiếng kêu vừa giống cá voi vừa giống tiếng rồng.

Tiếp đó Tống Thư Hàng đặt tay lên người Tiểu Thải, một luồng tiên thiên chân nguyên ngưng tụ trong tay Tống Thư Hàng, huyễn hóa thành một phù văn.

Sau khi tu vi đạt tới cảnh giới tứ phẩm, hư đan cá voi mập trong người Tống Thư Hàng là do hư ảnh của cả ba mươi ba loại linh thú hỗn hợp lại mà thành. Vậy thì hắn có thể thông qua hư đan cá voi mập, kiểm tra xem Tiểu Thải hợp với thiên nào trong công pháp nhất.

Phù văn bám lên trên người Tiểu Thải, mơ hồ huyễn hóa thành hình dáng cá voi mập.

“Tiểu Thải là tước yêu, chắc sẽ thích hợp với một trong bốn thiên gà, hạc, nhạn, ưng của bộ công pháp nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Dù sao cũng đều thuộc lớp chim muông mà.

Nhưng ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, một phần nào đó của hư đan cá voi mập lại sinh ra cộng hưởng với Tiểu Thải. Đúng là phần ‘cự kình’ trong ba mươi ba thú có độ cộng minh với Tiểu Thải cao nhất!

“Phụt~~ cự kình á? Không thể nào!”

Tống Thư Hàng suýt chút nữa đã bị sặc nước miếng.

Thân là một con tước yêu, vậy mà Tiểu Thải lại có độ phù hợp cao nhất với Cự Kình thiên trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công ư?

“Chẳng lẽ phương pháp kiểm tra của mình có vấn đề à?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Không, kết quả kiểm tra của ngươi không sai đâu.”

Lúc này, một giọng nói bỗng vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Là Xích Tiêu Kiếm nằm trong... bụng mỹ nhân rắn công đức.

“Nhưng Tiểu Thải là loài chim mà, sao lại có độ phù hợp với cự kình cao nhất chứ?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Xích Tiêu Kiếm bình tĩnh nói:

“Ngươi quên rồi sao? Ngươi và Tiểu Thải mới vừa trải qua trận pháp nghi thức của Cật Qua Thánh Quân. Mà bản thể của Cật Qua Thánh Quân lại là một con đại yêu có huyết thống thần kình. Dưới sự ảnh hưởng của trận pháp đó, Tiểu Thải đã trải qua một lần lột xác. Cô ấy phù hợp với Cự Kình thiên nhất là chuyện rất bình thường.

“Vậy... giờ để Tiểu Thải tu luyện Cự Kình thiên à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm:

“Đành chịu chứ biết sao, giờ cho cô ấy tu luyện Cự Kình thiên mới là thích hợp nhất. Do đã được lực lượng của Cật Qua Thánh Quân cải tạo, đảm bảo Tiểu Thải mà tu luyện Cự Kình thiên thì sẽ tiến bộ cực nhanh cho xem.”

Tống Thư Hàng gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Nhưng nếu vậy thì bất kể là công pháp, pháp môn luyện thể, pháp môn công đức hay đao pháp, Tiểu Thải đều tu luyện giống y như hắn.

Thế này thì Tiểu Thải biến thành clone của hắn rồi còn gì.

Chương 1182: Đại Tiệc Kình Thánh Bát Phẩm

Sau này Tiểu Thải sẽ biến thành gì đây?

Tống Thư Hàng phát hiện từ khi mình chuyển tặng đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao cho Tiểu Thải, bắt đầu kết duyên với cô ấy thì phong cách của Tiểu Thải càng ngày càng giống hắn. Đặc biệt là lúc này, ngay cả thiên tu luyện thích hợp nhất trong Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công cũng biến thành cự kình.

“Tiểu Thải, vậy ngươi quyết định muốn tu luyện Cự Kình thiên luôn hay sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thải khôn khéo trả lời:

“Ta nghe theo sư phụ hết, chỉ cần thích hợp với ta thì dù tu luyện thiên nào cũng được.”

“Ha ha ha! Cự Kình thiên ta luyện chắc rồi! Cho dù sư phụ không đáng tin thì Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn rất đáng tin. Xích Tiêu Kiếm tiền bối lợi hại như vậy, ngài ấy đã nói được thì nhất định là được.”

Tiểu Thải thầm nghĩ trong đầu.

May mà Tống Thư Hàng không biết thuật đọc tâm, nếu không chắc chắn hắn sẽ thanh lý môn hộ ngay tại chỗ.

...

Tống Thư Hàng sử dụng phương thức truyền âm để dạy Cự Kình thiên trong Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công cho Tiểu Thải. Dù sao thì cũng là truyền thụ công pháp, cần phải làm công tác giữ bí mật mới được.

Phần công pháp hắn đang truyền thụ cho Tiểu Thải là bản đã được Bạch tiền bối cải tạo, bắt đầu truyền thụ từ thiên thứ nhất nhất phẩm mãi cho đến thiên thứ ba mới dừng.

Tuy tu vi của Tiểu Thải là cảnh giới tam phẩm, nhưng nếu muốn chuyển sang tu Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí

Công thì cô phải bắt đầu tu lại từ thiên thứ nhất.

Đương nhiên chỉ tu lại công pháp thôi chứ không phải tu lại cảnh giới.

Tiểu Thải chỉ cần tốn chút thời gian để nắm giữ Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công, ngưng tụ nền tảng cho Cự Kình thiên. Sau đó với cảnh giới tam phẩm hiện tại, chẳng bao lâu nữa cô có thể tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công đến thiên thứ ba, ngưng tụ ra luồng 'ngụy tiên thiên chân khí' kia.

Sau khi truyền thụ công pháp xong, Tống Thư Hàng nói:

"Nếu thiên công pháp mà Tiểu Thải ngươi tu luyện là Cự Kình thiên thì ta cũng không cần tốn thời gian tìm bí pháp phụ khác để phối hợp nữa."

Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công còn phải phối hợp với một bí pháp phụ, dùng để hấp thu lực lượng trong linh thú tinh.

Bí thuật phối hợp với Cự Kình thiên chính là Kình Thôn thuật.

"Chờ ngươi tu luyện công pháp đến nhập môn, sau đó lại tu đến thiên thứ hai thì ta sẽ truyền Kình Thôn thuật cho ngươi."

Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Tiểu Thải gật đầu đáp:

"Đệ tử rõ rồi thưa sư phụ, ta nhất định sẽ tranh thủ nắm giữ công pháp trong thời gian ngắn nhất!"

"Tốt lắm."

Tống Thư Hàng khích lệ.

Nói thật thì hắn khá là mong đợi đến lúc Tiểu Thải tu luyện tới tứ phẩm. Hắn muốn biết đến lúc đó Tiểu Thải có thể ngưng tụ ra hư đan cá voi mập trong đan điền hay không.

Rốt cuộc hư đan cá voi mập của hắn được tạo thành là vì Bạch tiền bối sửa đổi công pháp hay là do thánh ấn ảnh hưởng? Bây giờ vẫn không nói rõ được.

Cho nên Tống Thư Hàng muốn xem thử lúc Tiểu Thải tu luyện bản Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công do Bạch tiền bối sửa đổi, có thể ngưng tụ ra hư đan cá voi mập hay không, lấy đó để kiểm chứng suy đoán của mình.

…

Sau khi có được công pháp mới, Tiểu Thải nhân lúc còn chưa ăn cơm mà bắt đầu tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công, tranh thủ sớm ngày nhập môn.

Có lẽ là do đã từng trải nghiệm mùi vị thọ nguyên sắp tận nên khi phát hiện bản thân có hy vọng tấn thăng tứ phẩm, Tiểu Thải cực kỳ quý trọng cơ hội này, tu luyện vô cùng chăm chỉ.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ tiếp tục ngẩn người bên cạnh kén ngủ của Bạch tiền bối, cô đang suy nghĩ một chuyện. Nếu đã trở thành sủng vật của Bạch Thánh, vậy có phải cô nên tìm cơ hội, xin Bạch Thánh ban cho một bộ công pháp tu luyện thích hợp với cô hay không?

Trước kia cô là sinh vật Cửu U, công pháp tu luyện cũng mang tính chất Cửu U. Nhưng sau khi bị Bạch Thánh bắt đi rồi tịnh hóa, công pháp tu luyện trước đó cũng không còn thích hợp với cô nữa.

Còn Tống Thư Hàng thì nhàm chán chẳng có gì làm, lại bắt đầu nghịch điện thoại.

Vốn dĩ hắn cũng muốn tranh thủ tu luyện một hồi nhưng bây giờ hắn còn phải trông chừng Tiểu Thải, tránh cho cô ấy gặp phải chuyện ngoài ý muốn trong lúc chuyển sang tu Tam Thập Tam Thú Tiên thiên Nhất Khí Công.

Vì vậy hắn vừa nghịch điện thoại di động vừa chú ý tình hình tu luyện của Tiểu Thải.

Lúc này, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đang bàn về chuyện Bạch tiền bối tấn thăng Huyền Thánh.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Chắc bây giờ Bạch tiền bối đã ra khỏi thế giới thiên kiếp rồi nhỉ? @Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối về chưa?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Thưa Bắc Hà tiền bối, Bạch tiền bối vừa mới đi ra. Bây giờ đang nghỉ ngơi tại động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.”

“Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ à?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy.”

“Hâm mộ quá à, được ăn ké.”

Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha ha ha.”

Hắn còn định nói cho mọi người biết là lát nữa hắn và Bạch tiền bối sắp được thưởng thức một bữa đại tiệc thịt cá voi Huyền Thánh bát phẩm, nhưng sau đó lại nghĩ lại thì thấy lúc này đừng nên kéo cừu hận thì hơn.

Khiêm tốn, làm người có lúc cần phải khiêm tốn.

Sau khi khi trò chuyện với nhóm một hồi, Tống Thư Hàng lại tiện tay tiến vào nông trại.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 có rất nhiều vị tiền bối vẫn còn chơi trò chơi cũ mèm này mỗi ngày.

Lúc đầu Hoàng Sơn Chân Quân còn nói đùa với Tống Thư Hàng, nếu hắn quá rảnh không có gì làm thì có thể sắp xếp lại cảnh vật trong game nông trại sao cho nhìn đẹp mắt hơn một chút. Biết đâu có vị tiền bối nào đó vào trộm đồ thấy ưng cái bụng, sẽ cho hắn một phần cơ duyên cũng nên.

Không ngờ về sau Tống Thư Hàng lại như một con cá chết lật mình, tu vi cảnh giới cứ tăng vèo vèo. Không chỉ vậy, quan hệ giữa hắn và các đại lão trong nhóm Cửu Châu số 1 càng ngày càng thân thiết, không cần dùng game nông trại này để củng cố cảm tình nữa.

Sau này lâu lắm hắn mới lên game này một lần.

Lâu lắm rồi hắn mới đăng nhập lại, hôm này tiện tay thu hoạch nông trại của mình một lần.

Đột nhiên... hắn thấy trong nông trại của mình hiện lên thông báo, có một tài khoản rất nổi bật mới vừa ‘ghé thăm’ nông trại của hắn vào một tiếng trước.

“Ơ? Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử?”

Vừa thấy tên tài khoản, Tống Thư Hàng ngu người ngay tại chỗ.

Vân Tước Tử tiền bối đã bị người ta khống chế thân thể, trở lại thế giới Cửu U rồi kia mà? Sao còn thời gian chạy tới trộm đồ trong nông trại của hắn thế này? Chẳng lẽ... cô ấy đã thoát khỏi sự khống chế và trở về hiện thế rồi ư?

Tống Thư Hàng vội vàng mở tên tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối ra, gửi một tin nhắn riêng:

“Vân Tước Tử tiền bối, là ngài đấy ư? Ngài trở về hiện thế rồi à?”

Nhưng Vân Tước Tử không trả lời lại.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó lại chụp màn hình giao diện game rồi đăng lên nhóm Cửu Châu số 1.

“Các vị tiền bối, trước đó có ai thấy Vân Tước Tử tiền bối online không? Hình như cô ấy đã online vào một tiếng trước, có khi nào Vân Tước Tử tiền bối về hiện thế rồi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng là đã trộm đồ vào một tiếng trước này, nhưng ta không thấy Vân Tước Tử tiền bối online, hay là cô ấy để trạng thái ẩn than nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân đáp.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“À..., xin lỗi nhé, thật ra chính là ta đăng nhập vào tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối, thuận tay khoắng vài món trong nông trường của ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đậu xanh, quan hệ giữa Tam Lãng tiền bối ngươivà Vân Tước Tử tiền bối đã tốt đến mức này từ khi nào thế? Ngay cả nick chat của cô ấy mà ngươi cũng biết mật khẩu luôn à?

“À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu này, sau đó ngươi có gặp được vị tiền bối thần bí kia chưa? Có tin tức gì về Vân Tước Tử tiền bối không?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Vẫn chưa gặp được, bây giờ ta còn chưa trở về khu Giang Nam nữa.”

Mỗi lần hắn gặp được Bạch tiền bối two thì ngài ấy đều ở khu Giang Nam.

Trả lời xong, Tống Thư Hàng lại thầm kêu một tiếng “Bạch tiền bối~” ở trong lòng, thử triệu hoán Bạch tiền bối two.

Nhưng Bạch tiền bối two không trả lời, xem ra ngài ấy cũng không ở gần hắn.

“Nếu có tin tức gì thì nhớ phải nói cho ta biết đấy. Nếu quả thật không có tin tức gì thì qua vài ngày nữa ta sẽ đi đến thế giới Cửu U lượn mấy vòng.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng:

“Rõ rồi, ta sẽ cố gắng nghĩ cách liên lạc với vị tiền bối kia trong thời gian sớm nhất có thể.”

Lại nói Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đột nhiên thay đổi phong cách khiến Tống Thư Hàng cảm thấy không quen chút nào.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Chừng một tiếng sau.

Bắc Phương Đại Đế từ trong bếp đi ra, hắn vừa đi vừa cởi tạp dề trên người ra rồi treo nó ở một bên.

“Để mọi người đợi lâu rồi.”

Đại Đế mỉm cười.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi:

“Tiền bối, cuối cùng cũng đến giờ ăn rồi ư?”

Đại Đế gật đầu nói:

“Cô đã giúp Biệt Tuyết tiên tử hoàn thành công đoạn cuối cùng, giờ mọi người cứ ngồi đây đợi Biệt Tuyết tiên tử mang thức ăn lên thôi. Ơ? Bạch Thánh đạo hữu đâu rồi?”

“Ở đây này.”

Tống Thư Hàng chạy đến cạnh kén to, giơ tay vỗ lên đó một cái:

“Bạch tiền bối, dậy đi nào.”

“Ừm~~”

Trong kén truyền ra thanh âm lười biếng của Bạch tiền bối, thế nhưng... sau khi đáp xong một tiếng hắn lại không có phản ứng gì nữa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối lại dính giường nữa rồi ư? Không đúng, là dính kén mới phải chứ?

Mỗi lần Bạch tiền bối chạy vào trong kén ngủ là lại không muốn thức dậy, hơn nữa rất khó gọi tỉnh.

Dường như cái kén này có ma lực gì đó có thể hút chặt lấy Bạch tiền bối, không cho ngài ấy đi ra.

“Ặc, Bạch tiền bối, mau dậy đi, sắp ăn cơm rồi. Ta nói ngài nghe mấy món ăn hôm nay được chế biến từ thịt cá voi cấp bậc Huyền Thánh, thơm ngon lắm nhé, dậy trễ là mất ăn đấy.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

“Nhanh vậy à?”

Giọng nói mơ mơ màng màng của Bạch tiền bối vọng ra:

“Nhưng mà buồn ngủ quá, để ta ngủ thêm lát nữa, các ngươi ăn trước đi... Bảo Biệt Tuyết Tiên Cơ để lại cho ta một phần, ta ngủ đủ rồi sẽ dậy ăn.”

Quả nhiên lại là cái tật dính kén.

Tống Thư Hàng nhún vai một cái, được rồi, vậy cứ để cho Bạch tiền bối ngủ thêm lát nữa vậy.

Bởi vì có vết xe đổ lúc trước, lần này hắn sẽ không tự đi tìm đường chết, ôm kén ngủ của Bạch tiền bối mà lắc như điên nữa... sẽ bị đè đấy! Lần trước hắn bị kén to đè suýt nữa gãy luôn xương sườn.

Cho nên bây giờ hoặc là để Bạch tiền bối tự tỉnh dậy, hoặc là đổi người thi hành nhiệm vụ đánh thức.

Sau khi trở lại chỗ ngồi của mình, Tống Thư Hàng lại chuyển Tô thị A Thập Lục và Thi ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Chào buổi sáng, Tống sư huynh.”

Thi vừa dụi mắt vừa lên tiếng chào hỏi.

“Đã trưa rồi.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Thi:

"À, chào buổi trưa, Tống sư huynh."

Tô thị A Thập Lục cũng còn buồn ngủ, sau khi được mang ra khỏi thế giới hạch tâm, cô ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, nghiêng đầu tựa lên vai hắn rồi ngủ tiếp.

Tống Thư Hàng cố gắng thả lỏng bả vai.

Quái lạ, hôm nay là ngày gì mà sao ai cũng ngủ như chết thế này?

Ước chừng năm sáu phút sau.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đẩy một xe thức ăn đi từ trong bếp ra.

"Mọi người đông đủ hết chưa?"

Tiên Cơ lên tiếng nói:

"Giờ ta mang thức ăn lên đây, món thứ nhất là "Súp óng ánh". Ơ? Bạch đâu?"

"Vẫn còn ngủ ở trong kén."

Tống Thư Hàng trả lời.

Biệt Tuyết Tiên Cơ sững người, cô dừng xe đẩy lại rồi chạy tới bên cạnh kén lớn:

"Bạch đạo hữu, mau dậy đi, đến giờ ăn cơm rồi."

"Ưm~~ ừ~~"

Bạch tiền bối đáp lại hai tiếng.

"Phải làm sao thì hắn mới tỉnh dậy đây?"

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Trong đầu cô đã lên sẵn một kế hoạch đút đồ ăn, nếu Bạch không tỉnh dậy thì chẳng lẽ cô phải diễn "Độc giác hí*" à?

*Vở kịch một vai, cũng là một bài hái do Hứa Như Vân trình bày.

"Chờ Bạch tiền bối ngủ đủ tự nhiên tỉnh lại là cách an toàn nhất."

Tống Thư Hàng nói.

"Không được, thức ăn nguội rồi sẽ không ngon nữa."

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô đưa tay ôm lấy kén to mà lắc:

“Dậy ăn cơm nào Bạch~~”

Chương 1183: Dùng Dao Khắc Ra Hai chữ “VÔ TỘI” In Hoa Thật Lớn

Ngay khoảnh khắc Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa tay ôm lấy kén to của Bạch tiền bối bắt đầu lắc, Tống Thư Hàng đã thấy trước được kết cục của Tiên Cơ.

“Đôi mắt ta đã nhìn thấy trước tương lai của cô rồi. Biệt Tuyết Tiên Cơ à, tương lai cô chỉ có chết... ồ không đúng, tương lai cô chỉ có một kết quả, đó chính là bị kén to của Bạch tiền bối đè bẹp!”

Tống Thư Hàng thầm phán trong lòng.

“Thư Hàng, đừng lắc nữa~ để ta ngủ thêm lát nữa, chỉ một lát thôi.”

Bạch tiền bối kêu lên.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“...”

“Bạch đạo hữu, ta là Biệt Tuyết mà.”

Trong lòng Tiên Cơ xót xa nghĩ.

Sau đó có thể là do xuất phát từ một loại tâm lý đố kỵ không nói ra được, Biệt Tuyết Tiên Cơ càng lắc dữ dội hơn:

“Bạch đạo hữu, ta là Biệt Tuyết đây. Món thứ nhất trong đại tiệc Kình Thánh bát phẩm đã làm xong rồi, là món canh được nấu từ nước hầm thịt vô cùng mỹ vị. Nhân lúc còn nóng, gươi mau ra đây thưởng thức đi, canh này mà để nguội thì sẽ mất đi hương vị đặc biệt của nó.”

“Đừng lắc nữa mà~”

Bạch tiền bối kêu lên.

Khác với Bạch tiền bối two, hình như Bạch tiền bối không thích bị người khác lắc kén trong lúc đang ngủ, như vậy sẽ ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của hắn. Còn Bạch tiền bối two lại cảm thấy nếu trong lúc ngủ mà ‘được’ người ta lắc kén sẽ rất thoải mái, giống như đang nằm trong nôi vậy, giúp hắn ngủ càng ngon hơn.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thở dài, lòng mềm nhũn. Cuối cùng cô bỏ cuộc, định buông tay thả kén to xuống:

"Cũng được, đến lúc đó ta lại nấu lại cho ngươi ăn... A a a~~"

Đúng lúc này, kén trắng đột nhiên bay lên đè cô xuống.

Tống Thư Hàng:

"Ta biết ngay là sẽ như vậy mà."

Hai mắt Tô thị A Thập Lục nửa khép nửa mở nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ:

"Lúc ấy ở quảng trường của Bạch Vân thư viện nho gia, ngươi cũng bị đè thế này."

"Chúng ta đừng nhắc đến đoạn lịch sử đen tối đó nữa mà."

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục cong môi mỉm cười, dụi mắt một cái rồi ngồi thẳng dậy. Món ăn khai vị đã được mang lên rồi, cô đã ngửi thấy được mùi thơm bay tới từ trong xe đẩy khiến con sâu thèm ăn trong bụng cứ ngọ ngoạy không ngừng.

Dưới kén lớn, Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng chỉ giật mình kêu lên một tiếng chứ không hét thảm thiết như Tống Thư Hàng lúc trước.

Thứ nhất, do thực lực của cô cao hơn nên có thể tiếp nhận áp lực lớn hơn Tống Thư Hàng rất nhiều.

Thứ hai, vì Biệt Tuyết Tiên Cơ là một tiên tử có dáng người rất đẹp, chính dáng người bá đạo này đã biến thành một tầng đệm giúp cô giảm lực tác động còn Tống Thư Hàng lúc đó thì lại không có.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn kén lớn đang đè trên người mình mà khóc không ra nước mắt.

Nếu không có tầng kén chết tiệt này thì tốt biết bao?

Không đúng không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy chuyện thế này.

"Bạch đạo hữu, dời qua chỗ khác đi, ngươi đang đè ta đấy. Ta không lắc kén nữa được chưa nào? Mấy món ăn cho đại tiệc Kình Thánh bát phẩm ở trong bếp còn cần ta chế biến, ta sẽ để lại cho ngươi một phần, bây giờ thì nhích sang một bên để ta đi mang món ăn lên cho mấy vị đạo hữu khác thưởng thức nào."

Biệt Tuyết Tiên Cơ lên tiếng nói.

"Ừ~~"

Bạch tiền bối trong kén mơ màng đáp lại một tiếng.

Nhưng kén lớn vẫn không nhúc nhích gì, Bạch tiền bối vẫn đang trong trạng thái say ngủ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

"..."

Nếu như là lúc khác, cho dù cô có bị đè đến sáng mai cũng không thành vấn đề. Nhưng thân là một tiên trù, đại tiệc Kình Thánh bát phẩm ở trong bếp còn cần cô đi hoàn thành bước cuối cùng, cô không thể mặc kệ những món ăn đó được.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thử đưa tay muốn đẩy kén to trên người xuống nhưng kén này lại nặng như một ngọn núi nhỏ, đẩy thế nào cũng không xuống. Biệt Tuyết Tiên Cơ dùng đến mấy tư thế đẩy khác nhau nhưng đều không cách nào đẩy kén lớn xuống được.

"Phụ ta một tay với, kén này nặng quá."

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngoáy đầu lại xin mấy người Tống Thư Hàng giúp đỡ.

Tống Thư Hàng đứng dậy đi tới bên cạnh kén lớn, sau đó vỗ mạnh lên kén ngủ của Bạch tiền bối một cái:

"Bạch tiền bối, di cái kén xuống đi, Biệt Tuyết tiên tử đã nói là không lắc kén nữa, đồng thời cũng sẽ để lại một phần cho ngài. Ngài cứ ngủ thẳng giấc đi, lúc nào đi ra thì dùng bữa cũng được."

"Ừ."

Bạch tiền bối đáp.

Nhưng kén to của hắn vẫn không có dấu hiệu di động.

Tống Thư Hàng thở dài:

"Vậy để ta dời kén đi giúp ngài, nói trước nhé ngài đừng làm loạn gì thêm đấy. Ta mang cái kén để qua một bên, ngài cứ yên tâm ngủ tiếp đi."

"Ừ."

Bạch tiền bối đáp lại một tiếng.

Thế là Tống Thư Hàng đưa tay ôm lấy kén to, vận sức nhấc mạnh lên.

Cái kén vẫn không hề nhúc nhích.

À... Lần trước lúc hắn bị đè trên quảng trường của Nho gia, tình hình cũng thế này. Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cùng với mấy người Diệp Tư thay phiên nhau thử sức, nhưng không một ai có thể nhấc kén xuống.

Nhớ lúc ấy Lệ Chi Tiên Tử đã đoán rằng có thể là lúc dùng cự kiển đè người, Bạch tiền bối đã thi triển một pháp thuật phong ấn loại hình trấn áp nào đó...

“Bạch tiền bối, cởi bỏ phong ấn thuật trấn áp đi mà, nếu không đại tiệc Kình Thánh bát phẩm sẽ bị gián đoạn, chúng ta sẽ không ăn được cái gì hết.”

Tống Thư Hàng lại nói.

“Ừ.”

Bạch tiền bối đáp một tiếng.

Sau đó phong ấn thuật trấn áp đã bị cởi bỏ, kén to bị Tống Thư Hàng ôm đi dễ dàng.

“Giải quyết xong.”

Tống Thư Hàng ôm kén to để sang một bên.

“Cẩn thận đấy.”

Lúc này, Tô thị A Thập Lục bỗng lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“???”

Rắc rắc~~ kén to vừa được đặt xuống, mặt đất đột nhiên truyền tới tiếng răng rắc như thủy tinh vỡ.

Sau đó, kén to trong tay Tống Thư Hàng đột nhiên hãm sâu vào trong mặt đất.

“WTF?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác đứng đấy, mặt hiện đầy dấu chấm hỏi.

Chuyện gì thế này?

Tại sao ở phòng khách trong động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại có một cái hố thế này?

Đây là cạm bẫy ư?

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến vấn đề này, hiện tại có một nguy cơ lớn hơn đang rình rập!

Chỉ thấy kén to đột nhiên rơi vào trong hố cứ lắc qua lắc lại một hồi.

“Để yên cho ta ngủ một giấc, đừng lắc nữa!”

Bạch tiền bối kêu lên.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chợt thấy kén trắng nhảy lên thật cao rồi đè về phía hắn.

“Đừng~ mà~~”

Tống Thư Hàng hét to.

Đây là chuyện ngoài ý muốn thôi, Bạch tiền bối!

Đứng đè xuống mà!

Bịch~

Đây là tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Tống Thư Hàng bị đè gục xuống, còn kén to thì đang ‘đứng’ trên lưng hắn trông như con lật đật. Đồng thời loại phong ấn thuật trấn áp kia cũng khởi động, lập tức đè Tống Thư Hàng nằm bẹp xuống đất.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay nên mạnh xuống đất:

“A a a a! Cái eo, cái eo của ta sắp gãy rồi! Nhẹ một chút, Bạch tiền bối, xin hãy nhẹ tay một chút!”

Kén trắng điều chỉnh vị trí một chút, sau đó lại đè mạnh xuống, trấn áp hoàn thành!

“A a a a!”

“Bạch tiền bối, mới vừa rồi là chuyện ngoài ý muốn, tha cho ta đi mà!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng lần này Bạch tiền bối không đáp lại. Ngay cả ‘ừ’ một tiếng cho có lệ cũng không.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên cảm giác không ổn.

Lẽ nào Bạch tiền bối lại bịt tai lại rồi?

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối?”

“Nghe được xin hãy trả lời, xin hãy trả lời! Ui da, cái eo, cái eo của ta.”

Thôi xong!

Bạch tiền bối bịt tai lại thật rồi!

Lúc này đây, Tống Thư Hàng cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

“Sư phụ, ngài không sao chứ?”

Tiểu Thải nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng rồi hỏi nhỏ.

Tống Thư Hàng liếc mắt một cái:

“Ngươi nói thử xem? Cho ngươi vào đây để bị đè thử nhé?”

Bây giờ hắn chỉ muốn dùng dao khắc hai chữ “VÔ TỘI” theo kiểu in hoa lên trên đất mà thôi.

“Thật ra ta muốn hỏi là nếu sư phụ đã bị Bạch tiền bối đè dưới đất không đứng dậy được, vậy lát nữa ta thay sư phụ ăn luôn phần Kình Thánh bát phẩm của người nhé? Người ta thường nói “sư phụ có việc, đệ tử phải ra thay”, nếu sư phụ gặp chuyện, thân là đệ tử phải có tránh nhiệm gánh vác thay. Loại chuyện này, ta hoàn toàn có thể gánh vác giúp sư phụ.”

Hai mắt Tiểu Thải sáng rực lên.

“Có tin vi sư trục xuất ngươi ra khỏi sư môn không hả? Thứ nghịch đồ!”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi quát.

Tiểu Thải cười hì hì rồi lại nhảy về chỗ cũ, sau đó nói với Tô thị A Thập Lục và Thi:

“Xem ra sư phụ không bị sao hết, khí thế vẫn rất mạnh, còn lớn tiếng mắng ta nữa, chắc chắn là không sao đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Mà này tại sao vừa rồi lúc ta đặt kén to của Bạch tiền bối xuống, trên mặt đất lại đột nhiên xuất hiện một cái hố chứ? Hại chết ông đây rồi.”

Tống Thư Hàng cố gắng thử nghiêng đầu nhưng với góc độ bây giờ, hắn không thấy được vị trí cái hố ban nãy.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đã bò dậy khỏi mặt đất, cô vừa nhìn Tống Thư Hàng đang nằm dưới đất vừa trả lời:

“Chỗ đó vốn là sàn kính cường lực, bên dưới là hồ cá, một thiết kế rất hiện đại, có thể nhìn xuyên qua kính cường lực thấy được những chú cá đang bơi ở bên dưới. Nhưng mà lần trước có con miêu yêu tới chỗ ta chơi, sau khi nhìn thấy mấy chú cá nhỏ trong hồ thì bản năng trỗi dậy không cách nào kềm chế được, cuối cùng cô ấy đã ra tay đập vỡ sàn kính cường lực của ta, bắt hết cá trong hồ ăn sạch. Vốn dĩ ta định đi đổi sàn kính nhưng do gần đây bận chuẩn bị tổ chức Thực Tiên yến, cho nên chuyện này vẫn cứ kéo dài mãi.”

“Sau đó... Ta xúi quẩy, vô tình đặt kén ngủ của Bạch tiền bối lên trên phần sàn kính bị rạn kia?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngượng ngùng gật đầu một cái.

Tống Thư Hàng lại đấm mạnh xuống đất:

“Bất hạnh quá mà~”

Khóe miệng Bắc Phương Đại Đế khẽ nhếch lên một chút.

Vận khí của Tống Thư Hàng tiểu hữu quả thật là quá kém.

“Khụ, Thư Hàng tiểu hữu, hay là ta cũng để lại một phần cho ngươi nhé? Đến lúc đó để chung với phần của Bạch luôn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Nhưng mà ta muốn ăn ngay bây giờ. Bắc Phương tiền bối, ngài ra tay dời cái kén này đi có được không?”

Tống Thư Hàng ngước đôi mắt tràn đầy mong đợi nhìn về phía Bắc Phương Đại Đế. Đại Đế vốn là trường sinh giả của Thiên Đình viễn cổ, hơn nữa còn là nhân vật đáng gờm trong tầng lớp trường sinh giả. Nếu ngài ấy ra tay thì chắc sẽ dư sức dời kén ngủ của Bạch tiền bối xuống nhỉ?

Đại Đế cười to mấy tiếng, sau đó chỉ vào kén to của Bạch tiền bối rồi nói:

“Theo như cô nghĩ vận khí của Bạch Thánh rất cổ quái, nếu hắn muốn đè ngươi thì tốt nhất là ngươi cứ ngoan ngoãn để bị đè đi. Nếu không, với khí vận cổ quái của hắn, cho dù cô có cứu tiểu hữu ra được thì nói không chừng tiểu hữu cũng sẽ gặp chuyện xui xẻo hơn nữa thôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Định mệnh, Đại Đế nói rất có lý.

“Phần của Thư Hàng cứ giao cho ta đi.”

Tô thị A Thập Lục khẽ ngáp một cái:

“Thư Hàng, lát nữa ta đút cho ngươi ăn.”

Tống Thư Hàng:

“Ể?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngẩng đầu nhìn trời, ép nước mắt chảy ngược về.

Vốn dĩ cô đã lên kế hoạch đút đồ ăn cho Bạch trong đại tiệc Kình Thánh bát phẩm.

Cô còn chuẩn bị đến mấy phương án.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, cuối cùng sao lại biến thành tiểu nha đầu Tô thị đút đồ ăn cho Tống Thư Hàng kia chứ.

Lẽ nào bao nhiêu công sức khổ cực chuẩn bị, cuối cùng lại để người khác hưởng lợi?

Có tin cô lật bàn không hả?

“Được rồi, vào tiệc thôi, đây là món thứ nhất.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cắn răng nói.

Cô đã chuẩn bị cho mỗi người ở đây một phần “canh óng ánh”.

Phần của A Thập Lục là phần dành cho hai người, bát to gấp đôi.

Cái bát này vốn là phần cô chuẩn bị cho Bạch.

A Thập Lục bưng bát, ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Há miệng nào, a~”

Tiểu Thập Lục cười tít mắt.

Chương 1184: Sắp Độ Kiếp Rồi, Sắp Phải Chết Rồi!

Tống Thư Hàng cảm thấy ngượng ngùng vô cùng, từ sau khi lớn lên, hầu như hắn chưa từng được người khác đút đồ ăn cho.

Lại còn dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người nữa chứ.

Hơn nữa... theo lẽ thường thì đáng lẽ phải là hắn đút thức ăn cho A Thập Lục, cảnh tượng như vậy mới thuận mắt hơn chứ?

“Không ăn à?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Nói xong, cô đột nhiên đưa muỗng canh vào luôn trong miệng mình.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ặc, Thập Lục à~ dù là đút đồ ăn thì cũng phải cho ta có thời gian giảm sốc chứ.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tô thị A Thập Lục, sau đó lại phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Thập Lục hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, trông rất đẹp mắt. Do hai người ngồi rất gần nhau, hương thơm trên người Thập Lục quyện với mùi thơm của món canh óng ánh cùng bay vào trong mũi hắn.

Thơm quá.

“Đương nhiên là ăn chứ.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Thật ra ngay vừa rồi hắn định nói là “chỉ có phần eo của ta bị đè thôi, còn hai tay vẫn tự do, ta có thể tự ăn được.”

Nhưng sau khi thấy gương mặt ửng hồng của Tô thị A Thập Lục, trong lòng Thư Hàng rục rịch, lời vừa đến cổ họng lại bị nuốt ngược vào.

Tiểu Thập Lục nheo mắt cười, lại cẩn thận múc một muỗng canh lên rồi thổi cho bớt nóng.

“Nè~”

Cô đưa muỗng canh đến bên miệng Tống Thư Hàng.

Hiển nhiên đây cũng là lần đầu tiên A Thập Lục làm chuyện này, cô đưa muỗng canh sát vào môi Tống Thư Hàng, nhìn có vẻ như đang muốn cố nhét nó vào trong miệng Tống Thư Hàng vậy.

Tống Thư Hàng há miệng ngậm muỗng canh vào.

Ngay sau đó, hương vị thơm ngon của món canh được chế biến từ nước hầm thịt Kình Thánh bát phẩm nổ tung trong miệng hắn.

Thơm ngon đến khó tả, hạnh phúc không nói nên lời.

Dừa vào tài nấu nướng cao siêu của mình, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã khơi dậy được tất cả những mỹ vị ẩn giấu bên trong nguyên liệu nấu ăn Kình Thánh bát phẩm.

“Ngon không?”

A Thập Lục hỏi nhỏ.

Tống Thư Hàng gật đầu thật mạnh.

Nói thật nhé, nếu hắn là Bạch tiền bối, sau đó Biệt Tuyết Tiên Cơ lại dùng mỹ thực được chế biến từ nguyên liệu nấu ăn cấp Huyền Thánh bát phẩm thế này để dụ dỗ hắn làm đạo lữ song tu thì 80% là hắn sẽ bị cưa đổ ngay.

Chỉ có nghệ thuật và mỹ thực là không biên giới, không thể phụ lòng!

Đương nhiên đây chỉ là giả thuyết được thành lập trên tiền đề hắn là Bạch tiền bối. Nếu như đổi thành thân phận Tống Thư Hàng, hắn tuyệt đối không khuất phục trước sự cám dỗ của mỹ thực.

Thân phận khác nhau sẽ có lựa chọn khác nhau.

Tô thị A Thập Lục khẽ mỉm cười, cô ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, tiếp tục tiến hành động tác đút thức ăn.

…

Bắc Phương Đại Đế ngồi gần đó im lặng xoay đầu lại, múc một muỗng canh cho vào miệng.

Tự đút cho mình ăn thôi chứ biết sao giờ, làm một gã độc thân mãi từ thời đại viễn cổ cho đến bây giờ, hắn cũng tuyệt vọng lắm chứ.

Ở bên kia, Thi múc một muỗng canh rồi đưa về phía Tiểu Thải với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

“Há miệng, a~”

Tiểu Thải đần mặt ngơ ngác nhìn.

Thi nhanh chóng đưa muỗng canh vào trong miệng mình, sau đó trên khuôn mặt lập tức hiện đầy vẻ hạnh phúc khôn cùng:

“Ngon quá!”

Tiểu Thải:

“...”

Thi à, ngươi diễn sai kịch bản rồi.

...

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ bỗng nghĩ tới một chuyện:

“Bá Tống đạo hữu, Thông Nương của ngươi đâu rồi? Cô ấy không ra được sao? Ta cũng đã chuẩn bị riêng một phần canh cho cô ấy, bên trong không bỏ thêm hành cắt nhỏ.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên:

“Cô ấy trốn không chịu đi ra, mà không bỏ thêm hành cắt nhỏ thật à?”

“Ừ, không thêm thật mà. Hỏi xem cô ấy có muốn ăn không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Lần này nguyên liệu nấu ăn rất nhiều cho nên cô chuẩn bị cũng nấu rất nhiều. Ngay cả yêu sủng Khinh Vũ của Bạch cũng được chia cho một phần nhỏ.

“Tiên Cơ đưa đây đi, để ta chuyển cho cô ấy.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Không ra ăn chung luôn à? Mọi người ăn cùng nhau sẽ vui hơn nhiều.”

Hai mắt Biệt Tuyết Tiên Cơ bỗng chốc tỏa sáng lấp lánh.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Sợ là trong thời gian ngắn cô ấy sẽ không đi ra đâu.”

“Được rồi, vậy ngươi chuyển vào cho cô ấy đi, thật đáng tiếc.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa nói vừa đặt một bát canh được chuẩn bị riêng vào cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay điểm nhẹ lên bát canh, chuyển nó vào trong thế giới hạch tâm để giao cho Thông Nương đang trong trạng thái yếu ớt vô lực, chân khí trong cơ thể bị rút sạch.

Lúc này Thông Nương đang nằm khôi phục thể lực bên cạnh khối tinh thạch đỏ thẫm nọ.

Trong hư không trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một chén canh thơm ngào ngạt.

Thông Nương:

“???”

“Đây là một phần canh Kình Thánh bát phẩm do Biệt Tuyết Tiên Cơ cố ý chuẩn bị riêng cho cô đấy, yên tâm đi, không thêm hành vào đâu.”

Tiếng của Tống Thư Hàng vang lên bên tai Thông Nương.

Vừa nghe thấy tên Biệt Tuyết Tiên Cơ, Thông Nương lập tức tiến vào chế độ cảnh giác:

“Cô ta mà tốt vậy à?”

Ngoài ra, ba chữ “không thêm hành” này… nghe thật đắng lòng. Phần canh này của cô không bỏ thêm hành, vậy chứng tỏ trong phần canh của những người khác đều có bỏ thêm hành cắt nhỏ vào đúng không?

“Nếu cô không cần thì cứ giữ lại đó cho ta, hôm nay ta cảm thấy rất thèm ăn.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương giơ hai tay ôm lấy bát:

“Là của ta, của ta!”

Cô bưng bát lên uống liền một hơi.

Ngoài hương vị thơm ngon đang bùng nổ trong miệng thì còn có một dòng lực lượng vô cùng tinh thuần chảy vào trong thân thể Thông Nương.

Các món ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu đều có thể sánh ngang với linh đan diệu dược, ăn một bữa cũng có thể gia tăng công lực.

Tu vi của Thông Nương vốn đang ở trạng thái nhị phẩm đỉnh phong, sau khi uống bát canh này xong, cô phát hiện chân khí trong cơ thể bắt đầu xao động.

Có vẻ như cô sắp phải tiến vào trạng thái độ kiếp.

Tức thì, hốc mắt của Thông Nương chợt ươn ướt.

…

Trong phòng ăn.

“À, còn dư một phần, vốn là chuẩn bị cho Bạch nhưng hắn lại không đi ra, đến lúc đó ta lại làm một phần khác cho hắn vậy. Phần này cũng giao cho ngươi luôn đây.”

Nói xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại giao một phần canh khác cho Tống Thư Hàng.

Trong khi nói chuyện, Biệt Tuyết Tiên Cơ cứ chau mày nhìn Tống Thư Hàng.

“Tên tiểu tử nhà ngươi chỉ bị đè ở phần eo, hai tay vẫn còn tự do mà, sao lại bắt tiểu cô nương nhà người ta đút đồ ăn cho ngươi chứ?”

Tống Thư Hàng nhận lấy phần canh kia:

“Cám ơn Biệt Tuyết tiên tử, ta có thể cất phần này lại không?”

Lời vừa dứt, ánh sáng công đức sau lưng hắn bỗng lóe lên, hóa thành hình dáng mỹ nhân rắn công đức. Sau khi hiện thân, cô cũng nằm bẹp trên đất giống như Tống Thư Hàng.

Sau đó cô thản nhiên nhận lấy phần canh dư kia, dùng muỗng múc canh lên. Sau khi nhấp một ngụm nhỏ, hai mắt mỹ nhân rắn công đức lập tức sáng lên, cái đuôi dài vỗ xuống đất liên tục, trên mặt hiện lên vẻ hưởng thụ vô cùng.

“Chết tiệt… chết tiệt… chảy hết lên người ta rồi này. Ngươi có thể lấy ta ra trước khi uống canh không hả? Như thế này thì sẽ bị rỉ sét mất!”

Trong bụng mỹ nhân rắn công đức bỗng truyền ra tiếng của Xích Tiêu Kiếm.

Xích Tiêu Kiếm đáng thương bị món canh óng ánh đổ đầy người, mệt tim thật chứ. Nó là kiếm, có uống canh được đâu mà?

Biệt Tuyết Tiên Cơ đứng gần đó trợn tròn hai mắt.

Trời ạ, đây là lần đầu tiên cô thấy ánh sáng công đức còn biết ăn uống đấy.

Tống Thư Hàng cũng quay đầu lại nhìn mỹ nhân rắn công đức. Hắn đã biết chuyện mỹ nhân rắn có thể ăn uống từ lâu rồi, nhưng trước kia cô ấy chỉ ăn một số thứ thuộc dạng “năng lượng thể” thôi.

Ví dụ như hoa sen do hắn sử dụng năng lực Thiệt Xán Liên Hoa biến ra, lại ví như hạt sen Đao Ý Thông Huyền chẳng hạn, còn ăn đồ không phải năng lượng thể giống thế này hắn cũng mới thấy lần đầu tiên đấy.

“Cô ấy có thể ăn những gì?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Trước kia cô ấy chỉ ăn một ít đồ thuộc dạng năng lượng thể đồ, còn ăn đồ thật giống thế này… thì hình như đây là lần đầu tiên đấy.”

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế quay đầu lại nói:

“Các ngươi không cần phải kinh ngạc như thế, trạng thái của @#%× Tiên Tử quả thật có thể ăn một ít đồ dạng năng lượng thể. Nhưng mà… lẽ nào ngươi quên trạng thái của con cá voi bát phẩm kia rồi à? Thân thể của hắn và ánh sáng công đức đã hòa làm một thể, mặc dù còn có tính chất của nhục thân nhưng xét về mặt ý nghĩa nào đó thì đã gần giống như năng lượng thể rồi. @#%× Tiên Tử có thể uống canh này cũng không có gì lạ.”

Tống Thư Hàng:

“Sau khi cô ấy ăn xong, có phải sẽ tiến hóa một đợt nữa không...”

Bắc Phương Đại Đế khẽ mỉm cười rồi quay qua nói với Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Biệt Tuyết đạo hữu, lát nữa phiền ngươi chuẩn bị thêm một phần trong đại tiệc Kình Thánh bát phẩm cho @#%× Tiên Tử nhé. Chờ sau khi bữa tiệc kết thúc, cô sẽ để lại một phần nhục thân cá voi bát phẩm cho ngươi làm thù lao.”

“Cảm ơn Bắc Phương tiền bối nhưng cũng không cần thù lao đâu. Đối với ta, có được cơ hội chế biến cá voi cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm thế này đã là một cơ duyên rất lớn rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa lắc đầu vừa nói.

“Chuyện nào ra chuyện nấy, hơn nữa bảo vật tặng cho người thích hợp thì mới có thể phát huy được hết tác dụng của nó. Nhục thân cá voi bát phẩm nằm trong tay Tiên Cơ thì mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất. Cùng lắm thì... coi như là tiền đặt cọc cô để lại đi, nếu sau này cô lại tìm được được nguyên liệu nấu ăn khác thì sẽ nhờ tiên tử ra tay chế biến giúp, đến lúc đó tiên tử đừng từ chối là được rồi."

Bắc Phương Đại Đế khẽ mỉm cười, nụ cười như gió xuân phả vào mặt.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngượng ngùng nói:

"Vậy thì ta không khách khí nữa."

Nhục thân cá voi Huyền Thánh bát phẩm có sức hấp dẫn quá lớn đối với cô.

Với lại... vị Bắc Phương tiền bối này cười quá dịu dàng quá ấm áp, khiến cô cũng ngại tiếp xúc với ánh mắt của đối phương.

Tống Thư Hàng:

"À, giờ mới để ý, ánh sáng công đức trong ngón tay vàng của ta lại không bị @#%* Tiên Tử hấp thu."

Vốn tưởng rằng sau khi cánh tay trái trở về, ánh sáng công đức ẩn chứa trong đó sẽ hòa làm một thể với mỹ nhân rắn công đức. Thế nhưng hình như mỹ nhân rắn công đức lại không hề có hứng thú với lực lượng công đức trong ngón tay vàng.

Bắc Phương Đại Đế thở dài:

"Là @#%×, Tống tiểu hữu, đến bây giờ mà ngươi vẫn không nhớ được tên cô ấy à?"

Tống Thư Hàng cười khổ:

"Cách phát âm của từ cuối cùng quá khó, đến bây giờ đầu lưỡi của ta vẫn không cuốn lại được."

"Trình độ ngôn ngữ viễn cổ của ngươi còn kém quá, ngôn ngữ viễn cổ rất quan trọng, có thời gian nhất định phải học cho tốt vào. Đây là lời khuyên chân thành của cô dành cho ngươi đấy."

Bắc Phương Đại Đế nói.

"Ta cũng đang cố gắng học đây."

Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức bắt đầu sinh ra dị biến sau khi uống hết bát canh kia.

Ánh sáng công đức trên người cô sáng bừng lên, mọi người có thể cảm nhận được rõ ràng là lực lượng công đức đang tăng mạnh lên.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng, ngay sau đó hắn âm thầm ngưng tụ đao ý trên tay phải.

Trong quá trình tiến hóa của mỹ nhân rắn công đức, đuôi rắn sẽ dần bị cởi bỏ thay vào đó là các bộ phận như nhân loại. Nếu lần này đuôi rắn tiếp tục cởi bỏ thì chính là từ phần bụng trở xuống.

Nếu hắn không kịp thời làm gì thì có khi Bắc Phương Đại Đế đang đứng bên cạnh sẽ nổi điên lên ấy chứ.

Thế nên nếu như mỹ nhân rắn công đức lại bắt đầu cởi bỏ đuôi rắn, hắn sẽ thả đao ý khôi giáp ra, ngưng tụ thành một bộ giáp phủ kín toàn thân cô ấy ngay lập tức.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu qua một bên, sau đó ở chỗ chót đuôi của cô bỗng xảy ra biến hóa. Con “thần kình” mini ở chỗ chót đuôi bắt đầu biến to lên.

Chẳng mấy chốc con thần kình công đức này đã dài hơn năm mét, cao hơn ba mét.

Mỹ nhân rắn công đức cười khanh khách, cô cong đuôi lại, leo lên trên người thần kình...

Từ hôm nay trở đi, cô chính là mỹ nhân rắn cưỡi cá voi.

“Thư Hàng, Thư Hàng, không hay rồi! Ta sắp phải độ thiên kiếp, sắp chết rồi, chết chắc rồi!”

Cũng trong lúc đó, Tống Thư Hàng lại nghe thấy tiếng cầu cứu của Thông Nương.

“Sư phụ, đột nhiên ta cảm thấy lực lượng trong cơ thể bắt đầu xao động, có phải ta sắp độ thiên kiếp rồi không?”

Tiểu Thải cũng kêu lên.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 1185: Đại Đế Tay Cầm Tay Dạy Bí Pháp Độ Kiếp Cực Phẩm

Lẽ nào hai người các ngươi đã hẹn trước muốn tổ đội độ kiếp à? Tổ đội độ kiếp cũng không phải chuyện đùa đâu nhé.

"Làm sao bây giờ đây sư phụ? Hình như cảnh giới của ta sắp không áp chế được nữa rồi."

Tiểu Thải nói.

"Đừng hoảng, Tiểu Thải ngươi cố gắng áp chế cảnh giới trước đã. Trong những 'phương pháp tránh kiếp' mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã nhắc đến trong bài giảng pháp lúc trước, có cái nào thích hợp với ngươi không?"

Tống Thư Hàng nằm trên đất lên tiếng nói.

Cảnh giới của Tiểu Thải là nhờ "phúc lợi đại trận nghi thức" và đại tiệc Kình Thánh bát phẩm cưỡng ép tăng lên, vậy nên bản thân cô ấy thiếu lực khống chế tương xứng.

Cũng tương tự như trường hợp phần cứng đột nhiên thăng toàn diện, nhưng phiên bản phần mềm hệ thống còn chưa kịp update vậy.

Thậm chí cô ấy vẫn chưa chuẩn bị trận pháp độ kiếp.

Nếu Tiểu Thải chạy đi độ kiếp dưới tình trạng này thì đảm bảo sẽ bị thiên kiếp làm thịt ngay, mười phần chết chắc chứ không chỉ là cửu tử nhất sinh thôi đâu.

Tiểu Thải lắc đầu đáp:

"Đa số những phương pháp tránh kiếp mà Thiên Nhai Tử tiền bối nói đến chỉ thích hợp cho tu sĩ nhân loại. Mà mấy phương pháp tránh kiếp thích hợp với tu sĩ yêu loại thì lại không hợp với ta."

Hơn nữa sau đó Bạch tiền bối đột nhiên xuất hiện trong màn hình Huyền Thánh giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, thu hút phần lớn sự chú ý của Tiểu Thải, thế nên cô chẳng nhớ nội dung phần sau Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói là gì cả.

Tống Thư Hàng đau đầu xoa huyệt thái dương.

Tiếc là hắn không phải Diệt Phượng Công Tử, nếu không hắn có thể cho Tiểu Thải mượn CPU. Như vậy Tiểu Thải có thể lấy được kinh nghiệm tu luyện của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, Nho Gia Kim Cương Thân, Cương Thủ và mấy môn đao pháp từ chỗ hắn.

Bên ngoài thì có Tiểu Thải, còn bên trong thế giới hạch tâm thì có Thông Nương cũng đang kêu la om sòm, thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm của cô ấy cũng sắp đánh xuống rồi. Tình huống của Thông Nương hầu như giống hệt với của Tiểu Thải.

Dựa vào thiên tài địa bảo cưỡng ép tăng cảnh giới lên thì sẽ có đủ loại tai họa ngầm thế này đây.

Tống Thư Hàng vỗ lên kén ngủ của Bạch tiền bối mấy cái:

“Bạch tiền bối, tạm thời đừng ngủ nữa, xảy ra chuyện lớn rồi. Tiểu Thải và Thông Nương đều sắp phải độ kiếp, có cách nào giải quyết không?”

Nhưng Bạch tiền bối còn chưa trả lời, Bắc Phương Đại Đế ở cạnh đó đã đặt bát xuống, khẽ mỉm cười rồi nói:

“Thư Hàng, ngươi đừng quấy rầy giấc ngủ của Bạch Thánh nữa. Loại chuyện nhỏ này cứ giao cho cô giải quyết.”

Hai mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng lên, hắn nằm dưới đất ôm quyền nói với Đại Đế:

“Vậy chuyện của tiểu đồ Tiểu Thải đành phải làm phiền Bắc Phương tiền bối rồi.”

Bắc Phương Đại Đế cười to mấy tiếng, nhìn Tiểu Thải hỏi:

“Kim Cương Quân Tử đao Tiểu Thải đúng không? Cô hỏi ngươi, ngươi muốn độ kiếp luôn bây giờ hay là cô sẽ phong ấn thực lực của ngươi lại, chờ sau khi ngươi chuẩn bị xong rồi mới độ kiếp?”

Tiểu Thải chớp mắt nhìn Đại Đế.

Chuyện này còn phải hỏi nữa sao?

Đương nhiên là chọn độ kiếp ngay bây giờ luôn rồi! Có một đại năng như Bắc Phương Đại Đế ở bên cạnh ra tay chỉ điểm còn mạnh hơn bất kỳ đại trận độ kiếp nào, bỏ lỡ lần này thì không có lần sau nữa đâu.

“Thưa Đại Đế, Tiểu Thải muốn độ kiếp ngay bây giờ ạ! Xin Đại Đế chỉ điểm!”

Giọng điệu của Tiểu Thải vô cùng kiên quyết.

Bắc Phương Đại Đế lại cười to:

“Con tiểu thải tước nhà ngươi nhanh trí đấy. Ngươi lựa chọn rất đúng, độ thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm cũng không khó. Giờ cô sẽ dạy cho ngươi một bộ bí pháp độ kiếp, chờ sau khi học xong thì ngươi có thể điều động tất cả lực lượng trong cơ thể, bao gồm cả yêu lực, lực lượng công đức và lực lượng huyết mạch, hóa thành một chiêu phòng ngự vô cùng thực dụng. Chỉ cần thiên kiếp không quá mức biến thái thì chắc chắn ngươi có thể vượt qua một cách thuận lợi. Còn nếu như thiên kiếp biến thái quá thì cô sẽ đánh tan nó giúp ngươi.”

Không hổ là Bắc Phương Đại Đế, Trường Sinh Giả lâu năm, là nhân vật được xưng “Đế” trong Thiên Đình viễn cổ. Trong mắt hắn, thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, vượt qua dễ như trở bàn tay.

“Bây giờ học có kịp không?”

Tiểu Thải hỏi.

“Yên tâm đi, bí pháp độ kiếp này không hề khó.”

Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Dứt lời, hắn lại quay đầu nhìn về phía Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Biệt Tuyết tiên tử, có thể dọn tiệc Kình Thánh bát phẩm lên chậm một chút được không? Không lâu lắm đâu.”

“Không thành vấn đề, ta khống chế độ lửa một chút là được thôi. Thật ra mấy món ăn kế tiếp dùng lửa nhỏ nấu từ từ thì hương vị sẽ ngon hơn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời.

Nói xong, cô bấm pháp ấn, điều khiển độ lửa trong bếp từ xa.

Bắc Phương Đại Đế vẫy tay gọi Tiểu Thải:

“Đến đây, cô dạy cho ngươi một bí pháp độ kiếp. Nhưng tư thế của bí pháp độ kiếp này khá đặc biệt, mong ngươi đừng để ý.”

“Chỉ cần là bí pháp có thể vượt qua thiên kiếp chính là bí pháp tốt, tư thế thế ra sao cũng được hết.”

Tiểu Thải vừa dùng cánh vỗ ngực vừa nói.

Nói thật, tư thế này của cô cực giống icon “Lương tâm của ngươi không cắn rứt à?” đang lưu hành trên mạng trong thời gian gần đây.

“Bí pháp độ kiếp này là do một hậu bối của cô sáng tạo ra. Cô ấy là một thiên tài không đi theo con đường tầm thường, chỉ tiếc...”

Mới nói đến đây, Bắc Phương Đại Đế lại thở dài, không nói tiếp nữa.

Hắn quay lại nói với Tiểu Thải nói:

“Chuẩn bị xong chưa? Giờ cô sẽ truyền thụ lộ tuyến vận chuyển của bí pháp độ kiếp kia cho ngươi.”

“Ta đã chuẩn bị xong rồi!”

Tiểu Thải lớn tiếng nói.

Cô vừa dứt lời, Bắc Phương Đại Đế đã đưa tay điểm lên trán cô.

Ngay sau đó có một bộ lộ tuyến vận chuyển “chân khí, yêu lực” phức tạp xuất hiện trong đầu Tiểu Thải. Bộ lộ tuyến vận chuyển này rất kỳ lạ, bất kể là người hay yêu cũng đều dùng được. Đi kèm với bộ lộ tuyến này còn có một câu chân ngôn do bảy phù văn tạo thành. Tất cả những nội dung này đều thông qua ngón tay của Đại Đế rót thẳng vào đầu cô.

Loại phương pháp truyền công này thật tuyệt đỉnh.

“Nhân lúc trí nhớ vẫn còn, ngươi vận chuyển một lần thử xem.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

“Vâng thưa Đại Đế.”

Tiểu Thải nhanh chóng vận chuyển yêu lực trong cơ thể. Yêu lực theo lộ tuyến kia vận chuyển một vòng trong cơ thể.

Vận chuyển rất thuận lợi, hầu như không có bất kỳ trở ngại nào. Lúc yêu khí vận chuyển xong một vòng, Tiểu Thải chỉ cảm thấy cả người mình tràn đầy lực lượng, toàn thân như ở vào một loại trạng thái phòng ngự siêu cường. Với trạng thái này, cô tin mình có thể đối mặt với mọi đả kích.

“Thưa Đại Đế, công pháp vận chuyển thành công rồi ạ.”

Tiểu Thải báo cáo.

Bắc Phương Đại Đế:

“Ừ, lộ tuyến vận chuyển công pháp không hề lỗi. Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài chuẩn bị độ kiếp thôi.”

Vì vậy Tiểu Thải, Thi, Bắc Phương Đại Đế và Biệt Tuyết Tiên Cơ cùng nhau rời đi, định độ kiếp ở bãi đất trống bên ngoài động phủ.

Tô thị A Thập Lục vẫn giữ nguyên tư thế quỳ ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, không đi chung với mọi người.

Tống Thư Hàng còn bị kén ngủ của Bạch tiền bối đè trên người, không thể động đậy.

“Thập Lục, cô không đi ra ngoài xem à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô thị A Thập Lục:

“Ta ở đây xem phát sóng trực tiếp với ngươi là được rồi.”

Tống Thư Hàng dùng ý niệm, mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi mập đi ra bên ngoài động phủ xem Tiểu Thải độ kiếp, thuận tiện truyền hình ảnh phát sóng trực tiếp cho Tống Thư Hàng luôn.

“Thư Hàng, Thư Hàng, còn ta thì sao? Ta phải làm sao bây giờ? Ta cũng sắp phải độ kiếp rồi.”

Thông Nương ở trong thế giới hạch tâm hét lớn.

“Đừng gấp, từng người một thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn quan sát trạng thái của Thông Nương rồi, đã vào giai đoạn sắp dẫn thiên kiếp xuống, nhưng vẫn có thể gắng gượng thêm lát nữa.

Nói tới thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

“Nhìn trời, đợi đã!”

“Sao vậy?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

“Ta có thế giới hạch tâm mà!”

Tống Thư Hàng hô lên.

Lúc kén lớn của Bạch tiền bối đè xuống, hắn hoàn toàn có thể chui vào trong thế giới hạch tâm để né cái kén.

Thế giới hạch tâm của hắn trâu bò lắm nhé, ngay cả chiêu quấy nhiễu không gian của trường sinh giả cũng không thể phong tỏa hoàn toàn mối liên hệ giữa hắn và thế giới hạch tâm.

Chẳng qua là khi kén ngủ của Bạch tiền bối đè xuống, thân thể Tống Thư Hàng nhớ lại nỗi sợ hãi trong lần bị kén đè ở quảng trường Nho gia lúc trước theo bản năng, đến nỗi không nhớ đến chuyện sử dụng chức năng của thế giới hạch tâm, cứ thế bị kén to đè bẹp.

“Để ta thí nghiệm một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn động ý niệm chuyển thân thể mình vào trong thế giới hạch tâm.

Thành công rồi!

Phong ấn trấn áp không phong ấn lực lượng không gian, Tống Thư Hàng thành công thoát thân.

“Ha ha ha ha, hệt như ta nghĩ. Bây giờ chỉ cần trở về từ thế giới hạch tâm là có thể thoát khỏi kiếp bị kén ngủ của Bạch tiền bối đè rồi.”

Tống Thư Hàng đắc ý cười to.

Tống Thư Hàng ta đây thông minh quá đi mất.

Sau đó hắn lại động ý niệm, thân thể trở về hiện thế.

“A a a a~~ cái eo, cái eo của ta~~ sắp gãy rồi!”

Tống Thư Hàng kêu la thảm thiết.

Lúc trở về hiện thế, hắn lại xuất hiện bên dưới kén to của Bạch tiền bối, ngay cả tư thế nằm cũng không hề thay đổi. Kén lớn tiếp tục đè lên eo hắn.

Tô thị A Thập Lục:

“...”

“Nhìn trời, tuy nói lúc đi vào thế giới hạch tâm ở đâu thì ra ở đó. Nhưng với lực khống chế thế giới hạch tâm của ta bây giờ, tọa độ này có thể lệch qua một khoảng cách nhất định, tại sao lại vẫn xuất hiện dưới kén thế này?”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Hay là do vận khí của Bạch tiền bối phát động, bất kể ngươi có dời đi đâu cũng không thoát khỏi kết quả bị kén đè?”

Tô thị A Thập Lục chợp mắt nói.

Vừa rồi lúc Tống Thư Hàng tiến vào thế giới hạch tâm, kén ngủ của Bạch tiền bối cũng không rơi xuống đất. Nó cứ lơ lửng ở giữa không trung, chờ đến khi Tống Thư Hàng hiện thân lần nữa... kén lớn cứ thế rơi xuống, đè ngang eo Tống Thư Hàng.

“Nhìn trời, bất hạnh quá đi.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

A Thập Lục:

“Uống thêm muỗng canh nữa nhé? A~ há miệng nào.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên một cách nhắc:

“A~”

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Mà lúc này, bên ngoài động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Trong hư không, thiên kiếp bắt đầu ngưng tụ. Mọi người đứng cách Tiểu Thải thật xa để tránh ảnh hưởng đến thiên kiếp của cô ấy.

Tiểu Thải lẩm bẩm nói:

“Đây là thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm của ta, thiên kiếp sẽ hóa thành vũ khí hiện đại hóa gì đây?”

“Hiện đại hóa?”

Bắc Phương Đại Đế nghi hoặc hỏi lại.

Lúc này bé Thi nói:

“Tiền bối ngài không biết sao? Bây giờ thiên kiếp đã hiện đại hóa rồi. Nào là xe tăng thiên kiếp, trực thăng thiên kiếp, bom nguyên tử thiên kiếp, đủ loại đủ kiểu nhiều vô số kể. Lúc Tống sư huynh độ kiếp còn gặp được bom nhiệt hạch thiên kiếp cấp bát phẩm nữa kìa, suýt nữa làm thịt hết mấy người bọn họ.”

Bắc Phương Đại Đế nhìn trời không nói nên lời:

“Mấy ngày nay cô bận đến một bí cảnh đặc biệt để chuẩn bị tài liệu luyện chế Băng Phách đan, hôm nay mới trở lại. Chỉ mới mấy ngày mà xảy ra nhiều chuyện vậy à? Thảo nào lúc gặp Thư Hàng tiểu hữu, cô phát hiện hắn đã ngưng tụ thánh ấn, trong lòng cô cũng rất thắc mắc.”

Bí cảnh đặc thù mà Bắc Phương Đại Đế nói đến hiển nhiên là tương tự Bích Thủy Các ở ngoài vũ trụ. Ở những nơi như thế, ngay cả nhân tiền hiển thánh cũng không cách nào kết nối đến được.

Chương 1186: Tư Thế Ôm Đầu Sợ Hãi Đúng Chuẩn

Nơi tương tự như vậy còn có đảo thần bí của Cửu Đăng và đại tiền bối đeo mặt nạ, Thánh Tịch Trì trong Vạn Thư Sơn ở Nho gia, còn có mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ được bảo tồn nguyên vẹn.

Hiện nay Thiên Đạo đang có vấn đề, mà mấy nơi này còn mang năng lực tự động che chắn Thiên Đạo.

Nên ở những nơi này thì không cách nào nhận được hình ảnh nhân tiền hiển thánh.

Thậm chí sau khi đi ra khỏi những nơi này, ngay cả cơ hội xem lại cũng không có, bởi vì bọn họ hoàn toàn mất liên hệ với Thiên Đạo. Lúc ở những nơi này cũng giống như đang ở thế giới Cửu U vậy, Thiên Đạo không cách nào chạm đến được, vậy nên phải chịu mất đi phúc lợi xem nhân tiền hiển thánh thôi.

"Thương hải tang điền, cô có cảm giác chỉ mới vắng mặt mà đã không theo kịp thời đại rồi."

Bắc Phương Đại Đế thấy mệt tim quá.

"Tới rồi!"

Đúng lúc này, Tiểu Thải bỗng kêu lên.

Ầm~~

Mở đầu thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm là một cột thiên lôi đánh xuống.

Chỉ có điều cột thiên lôi này to quá mức, lạnh lùng tàn nhẫn đánh xuống chỗ Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế trầm giọng nói:

"Miệng niệm chân ngôn, phối hợp công pháp!"

Tiểu Thải đã sớm chuẩn bị tinh thần, cô bắt đầu niệm chân ngôn, đồng thời vận chuyển bí pháp mà Bắc Phương Đại Đế truyền thụ cho mình.

Sau khi phối hợp với chân ngôn, hiệu quả của bí pháp càng trở nên mạnh hơn.

Lúc đối mặt với thiên kiếp, chân ngôn và bí pháp lại càng ăn khớp với nhau~

Tiểu Thải cảm giác tất cả lực lượng trong cơ thể mình, bao gồm yêu lực, lực lượng công đức, lực lượng thuần túy đạt được do rèn luyện nhục thân đều được đào móc ra hết, hòa làm một thể rồi bám lên người cô.

Đồng thời lúc niệm chân ngôn ra, Tiểu Thải cảm giác dường như chân mình phải chịu áp lực to lớn, cuối cùng ngồi xổm xuống một cách mất khống chế. Cũng may cô là chim tước nhỏ, dù có ngồi xuống thì cũng không thấy có gì khác thường.

Nhưng ngay sau đó hai cánh của cô lại mất khống chế mà dần dần giơ lên.

Ơ? Ngay cả cánh cũng phải giơ lên à?

Nếu như cô là nhân loại thì tư thế này là đang ngồi xổm xuống, giơ tay lên nhỉ?

Tư thế này... hình như hơi quen mắt thì phải?

Đương nhiên là quen mắt rồi!

Đạo môn tam hèn... a, không đúng, là Đạo môn tam thánh độ kiếp cùng sư phụ đã bày ra tư thế này trong lúc nhân tiền hiển thánh.

Tư thế này tên là gì nhỉ? À, đúng rồi, là ôm đầu sợ hãi.

Một tư thế hèn đến không thể hèn hơn được nữa.

Hóa ra bí pháp độ kiếp mà Bắc Phương Đại Đế dạy cho cô chính là chiêu này ư?

Nói vậy, có phải ba vị Đạo môn tam hèn kia là truyền nhân của vị hậu bối mà Đại Đế nhắc tới không?

Chỉ trong thoáng chốc, trong đầu Tiểu Thải đã hiện lên hàng loạt suy nghĩ.

“Hãy thuận theo hiệu quả của chân ngôn và bí pháp, giơ cánh lên.”

Lúc này, tiếng của Đại Đế truyền vào trong tai Tiểu Thải.

Tiểu Thải nghe lời giơ cánh lên, che đầu cô lại.

Tư thế này xấu hổ quá đi.

Ầm~~

Cột kiếp lôi to khỏe đánh xuống người cô.

Mà lúc này, thân thể cô bắt đầu run lẩy bẩy... ui chao, cái gì mà run lẩy bẩy chứ, đây là đong đưa trái phải theo nhịp.

Đong đưa đong đưa đong đưa đong đưa~ khó nén nổi dòng nhiệt huyết đang chảy trong người~ Đong đưa đong đưa đong đưa đong đưa~ Đông tây nam bắc đều chung một cội nguồn~(*)

(*)Lời bài hát Hương vị Trung Quốc (中国味道).

Tuy hơi xấu hổ nhưng sau khi Tiểu Thải bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi, run lẩy bẩy, trên người cô thoáng hiện lên một tầng ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Lôi điện thiên kiếp nhấn chìm Tiểu Thải, đánh xuống liên tục trong năm hơi thở.

Sau năm hơi thở này, khu vực xung quanh Tiểu Thải cháy đen, không còn một ngọn cỏ. Nhưng chỗ Tiểu Thải ngồi lại không hề bị tổn hại gì.

Nhìn qua thì trạng thái của cô ấy rất tốt, không bị thương chỗ nào hết.

Tuy tư thế hơi bần nhưng uy lực của bí pháp độ kiếp này đúng là quá khủng!

“Lúc trước Đạo môn tam thánh độ kiếp chung với sư phụ có thể vượt qua bom nhiệt hạch thiên kiếp, không thể thiếu công lao của bí pháp độ kiếp này được.”

Tiểu Thải tiếp tục giơ cánh ôm đầu, thân hình đong đưa trái phải, trong lòng thầm nói.

“Tư thế độ kiếp ôm đầu sợ hãi á?”

Thi kinh ngạc nói.

Bắc Phương Đại Đế hiếu kỳ hỏi:

“Tiểu cô nương từng thấy loại bí pháp độ kiếp này rồi à?”

Theo như hắn biết sau khi nghiên cứu sáng tạo ra bí pháp độ kiếp này, vị hậu bối kia của hắn chỉ để công pháp ở chỗ của hắn, ngoài ra không hề dạy cho người ngoài.

Cô ấy vẫn luôn nghiên cứu sửa đổi, hoàn thiện loại bí pháp độ kiếp này, vốn định truyền bá nó khắp Thiên Đình viễn cổ. Chỉ là không ngờ, cô ấy còn chưa kịp truyền bá công pháp thì Thiên Đình viễn cổ đã bị phá hủy trước rồi.

Đây đúng là một điều đáng tiếc.

Nói cách khác... chỉ có hắn và vị hậu bối không rõ sống chết kia biết được bộ bí pháp độ kiếp không đi theo con đường tầm thường này mà thôi. Vậy thì Thi đã thấy loại bí pháp độ kiếp ôm đầu sợ hãi này ở đâu chứ?

Bé Thi trả lời:

"Ta thấy bí pháp này lúc Tống sư huynh nhân tiền hiển thánh. Lúc ấy còn có nghìn năm đệ nhị, tam, tứ thánh cùng hiển thánh với Tống sư huynh nữa. Ba người bọn họ được gọi là Đạo môn tam hèn bởi vì lúc bọn họ độ kiếp xong, trong đó có hai vị bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi này, còn một vị khác thì giữ tư thế Orz quỳ xuống đất."

Trong thời gian tới, sợ rằng Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đều sẽ không ra ngoài. Ít nhất thì cũng phải chờ sự ảnh hưởng của hiệu ứng nhân tiền hiển thánh qua đi rồi mới suy nghĩ đến chuyện đi ra ngoài.

"Còn có chuyện này nữa à?"

Bắc Phương Đại Đế nhíu mày.

Xem ra chờ con tước yêu này độ kiếp xong, hắn phải đi hỏi Tống Thư Hàng tình huống cụ thể thế nào mới được.

...

Trong động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục đang xem truyền hình trực tiếp thông qua thị giác của mỹ nhân rắn công đức.

"Tư thế này của Tiểu Thải..."

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng. Tư thế này... nhìn quen mắt quá thể.

"Đây là tư thế ôm đầu sợ hãi mà lúc trước Thất Sinh Phù tiền bối đã dùng mà? Loại bí pháp độ kiếp này là do hậu bối của Đại Đế sáng tạo ra, vậy thì sao mấy người Thất Sinh Phù tiền bối lại biết được chứ?"

Tô thị A Thập Lục hỏi.

"Thật ra mấy người Thất Sinh Phù tiền bối biết dùng bí pháp ôm đầu sợ hãi là do trên người ta có một con con rối.”

Tống Thư Hàng tóm lược lại mọi chuyện cho Tô thị A Thập Lục nghe một lần.

Đồng thời ý thức của hắn tiến vào trong vòng tay pháp, liên hệ với cô em con rối kia.

“Cô quen với Bắc Phương Đại Đế à?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

Em gái con rối này có ý thức độc lập. Trong lần nhân tiền hiển thánh lúc trước, cô ấy còn bán một phần bản thảo Huyền Thánh giảng pháp cho Thất Sinh Phù tiền bối nữa, mặc dù đó là bản thảo Phật môn giảng pháp.

“Ta không biết, trí nhớ của ta khá mơ hồ, trạng thái cũng không tốt lắm. Hay là do thân thể bị hư hại quá nặng nhỉ?”

Em gái con rối trả lời:

“Nói không chừng chờ sau khi chữa trị thân thể xong thì ta có thể nhớ lại một số chuyện cũng nên.”

“Thân thể con rối thì liên quan quái gì đến trí nhớ chứ?”

Tống Thư Hàng chẳng hiểu ra sao.

Bộ thân thể con rối này có bản thể đối ứng của mình, còn về mặt trí nhớ đáng lẽ phải liên quan tới bản thể của cô ấy mới đúng chứ? Mà điều quan trọng hơn là nếu ngay cả trí nhớ cũng mơ hồ, thế thì tại sao cô còn nhớ được bản thảo Huyền Thánh giảng pháp hay vậy? Thứ này chiếm địa vị quan trọng trong trí nhớ của cô đến thế à? Ngay cả khi mất trí nhớ mà vẫn còn nhớ rõ chúng?

Mà nhắc tới chuyện bán bản thảo Huyền Thánh giảng pháp, Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới một tên cũng họ Tống. Hình như Tống Đầu Gỗ đã từng làm việc này ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, còn từng bán đi bản thảo chùy tu giảng pháp cho một vị kiếm tu tiên tử, dẫn đến việc tiên tử kia đuổi giết Tống Đầu Gỗ khắp Thiên ĐÌnh.

Cứ có cảm giác Tống Đầu Gỗ chính là một tên thích troll người khác.

“Vậy sao? Nhưng ta cảm thấy ta vẫn cần sửa chữa thân thể. Khi nào ngươi mới liên hệ với người mua bản thảo của ta lần trước? Khi nào hắn mới chuẩn bị xong tài liệu đây?”

Em gái con rối trả lời.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Để lát nữa ta liên lạc với Thất Sinh Phù tiền bối hỏi thử xem, nhưng chắc là hắn đang bế quan củng cố cảnh giới, không biết có liên lạc được không nữa.”

“Cảm ơn Đạo hữu.”

Em gái con rối lễ phép trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Hay là lát nữa ta mang cô đi ra gặp Bắc Phương Đại Đế nhé? Nói không chừng hắn có thể nhận ra cô thì sao?”

“Không muốn, bây giờ ta bị đánh thành bộ dạng thảm thế này, nếu như gặp người quen thì biết giấu mặt vào đâu!”

Em gái con rối từ chối ngay lập tức.

Tống Thư Hàng:

“Nhưng mà... nói không chừng Đại Đế có thể giúp được cô đấy. Hơn nữa Đại Đế rất tốt tính, sẽ không cười nhạo cô đâu.”

“Vậy... Được rồi, nhưng chỉ lần này thôi đấy.”

Em gái con rối trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Được thôi.”

Nói không chừng bản thể đối ứng của bộ con rối này chính là vị hậu bối kia của Bắc Phương Đại Đế thì sao?

...

Lúc này lại liên tục có mấy cột thiên kiếp đánh xuống.

Tổng cộng ba đợt, mỗi đợt thiên kiếp đều không dị biến, không hóa thành thiên kiếp hiện đại hóa. Chỉ đơn thuần là ngũ hành kiếp dung hợp, từng đợt một đánh xuống.

Tiểu Thải vẫn giữ nguyên tư thế ôm đầu sợ hãi, thân thể run lẩy bẩy, cố gắng chống đỡ mấy đợt thiên kiếp này.

“Thiên kiếp không biến dị ư?”

Thi nói.

“Hoặc có thể là do vận khí của Tiểu Thải tốt, không gặp thiên kiếp biến dị?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Dù sao thiên kiếp biến dị cũng chỉ mới xuất hiện gần đây, hình như không phải thiên kiếp của tu sĩ nào cũng sẽ dị biến.

Tiểu Thải ngẩng đầu nhìn thiên kiếp trên không trung, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thiên kiếp không biến dị chính là chuyện tốt đối với cô, thiên kiếp biến dị rất khó độ.

Đồng thời trong lòng cô cũng mừng vì mình là một con tiểu thải tước.

Bởi vì ở trạng thái thải tước, cho dù cô có bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi khó coi thì nhìn qua cũng sẽ không quá xấu hổ.

Dáng vẻ một con chim tước dùng cánh che đầu, thân hình đong đưa trái phải, thoạt nhìn còn có chút ngốc nghếch đáng yêu.

Đây là một thế giới chú trọng ngoại hình, chỉ cần bộ dạng đáng yêu thì dù có bày ra tư thế đáng xấu hổ cỡ nào thì cũng vẫn đáng yêu.

Ngay lúc Tiểu Thải nghĩ như vậy...

Trên không trung, thiên kiếp đột nhiên xảy ra dị biến.

Đợt thiên kiếp thứ tư hóa thành đại bác cực lớn đúc từ sắt thép, nhắm ngay vào Tiểu Thải.

“Tới rồi, thiên kiếp hiện đại hóa!”

Thi hô lên:

“Tiểu Thải, ngươi phải cẩn thận đấy!”

Bắc Phương Đại Đế nhìn thiên kiếp biến thành đại bác, khóe mắt giật giật mấy cái.

Thiên Đạo bây giờ thật khác với ngày xưa, trong lúc Thiên Đạo bị khiếm khuyết, thế mà vẫn có thể cho ra loại thiên kiếp hiện đại hóa như vậy.

Ầm!!!

Trên bầu trời, khẩu đại bác thiên kiếp kia lạnh lùng khai hỏa.

Một viên đạn đại bác do ngũ hành thiên kiếp tạo thành bắn về phía Tiểu Thải với tốc độ cực nhanh.

“Nhất định phải trụ được đấy!”

Tiểu Thải hét lớn.

Vào lúc này, dược lực trong món canh óng ánh mà cô uống trước đó bắt đầu bùng nổ, mà số dược lực này đều được bí pháp chuyển hóa thành lực lượng phòng ngự.

Mọi người đứng ở đằng xa thoáng thấy trên người Tiểu Thải đột nhiên ngưng tụ ra một bóng người yếu ớt.

Đó là một tiểu cô nương mặc y phục rực rỡ, mặt tròn trịa phúng phính.

Thi và Biệt Tuyết Tiên Cơ không nhận ra tiểu cô nương này, nhưng Tống Thư Hàng vừa nhìn là nhận ra ngay, đây là hình dáng lúc Tiểu Thải huyễn hóa thành người.

Lúc trước sau khi ăn Thuế Nhân yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tiểu Thải đã biến thành hình dáng này đi tỏ tình với đại thúc bắt yêu.

Ngay sau khi hiện thân, thiếu nữ mặc y phục rực rỡ hư huyễn nọ đã tức tốc ngồi xổm xuống, hai cánh tay trắng nõn ôm đầu, sau đó thân thể bắt đầu run lẩy bẩy theo nhịp.

Thật sự là tư thế ôm đầu sợ hãi run lẩy bẩy đúng chuẩn.

Tiểu Thải tự cho rằng bản thân mình sẽ rất đáng yêu, nhưng mà… cô quá ngây thơ rồi!

Chương 1187: Tri Thức Đến Lúc Dùng Mới Hận Mình Biết Quá Ít!

Được rồi, thật ra thì nhìn Tiểu Thải phiên bản nhân loại có khuôn mặt tròn trịa phúng phính.jpg cũng rất đáng yêu.

Tống Thư Hàng đang xem truyền hình trực tiếp thông qua thị giác của mỹ nhân rắn công đức:

“Phải công nhận pháp môn độ kiếp mà Đại Đế truyền cho Tiểu Thải quả thật rất mạnh... chỉ là tư thế hơi hèn một chút.

Lúc này, Tô thị A Thập Lục cau mày nói:

“Có khi nào loại bí pháp phòng ngự mạnh đến mức quỷ dị này có khuyết điểm gì đó, hoặc là có để lại di chứng gì về sau ấy? Tương tự như “Xá Thân quyết” ấy, tạm thời bộc phát ra lực lượng cực lớn trong thời gian ngắn, nhưng đây là bí pháp kích thích tiềm lực bản thân, cái giá phải trả là bị trừ đi chân nguyên.”

Hiệu quả phòng ngự của pháp môn ôm đầu sợ hãi này quả thật vượt sức tưởng tượng. Ngay cả đại trận độ kiếp cũng không bố trí, Tiểu Thải cảnh giới tam phẩm chỉ dựa vào bí pháp ôm đầu sợ hãi này đã dễ dàng vượt qua được mấy đợt thiên kiếp, không hề bị thương chút nào. Chuyện này làm A Thập Lục lập tức nhớ đến loại bí thuật bùng nổ mất nhiều hơn được như “Xá Thân quyết”.

“Cho dù là bí pháp đánh đổi mất nhiều hơn được thì cũng không sao, chỉ cần thứ đánh đổi vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận, chờ độ kiếp xong đều có thể bổ sung lại. Một bí thuật phòng ngự mạnh mẽ như thế này, trả giá một chút vẫn rất đáng.”

Tống Thư Hàng nói.

Chính bản thân hắn đã được nếm thử hiệu quả của môn bí pháp ôm đầu sợ hãi này. Lúc ấy dưới sự bảo vệ của con rối, bốn người là hắn, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Thường Viễn Tử đều không hề chịu bất cứ thương tổn nào dưới sức mạnh của thiên kiếp bát phẩm.

Cho dù phải trả giá bằng thứ gì đó, chỉ cần không bị ảnh hưởng đến căn cơ thì đều đáng giá.

Nói xong Tống Thư Hàng lại nghĩ tới em gái con rối. Nếu cô ấy đã biết bí pháp ôm đầu sợ hãi này thì chắc chắn cũng biết bí pháp này có phải là loại trả giá đắt hay không.

Vì vậy Tống Thư Hàng lại vận dụng ý thức liên lạc với em gái con rối trong không gian pháp khí chuỗi đeo tay:

“Còn tỉnh không? Ta muốn hỏi cô một chuyện... khi dùng bí pháp ôm đầu sợ hãi này thì có di chứng gì không?”

“Lúc nào ta cũng tỉnh chỉ là ngồi ngẩn người thôi... Khi dùng bí thuật này thì đương nhiên là có di chứng. Nếu như thời gian sử dụng bí thuật không dài thì chỉ bị trừ đi một phần năng lượng. Nặng hơn một chút thì có thể khiến nhục thân phải chịu một ít phản phệ, thường thì chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức mấy tháng là có thể khỏi hẳn. Còn nếu nặng thêm chút nữa thì là sau khi bí thuật kết thúc, cần hiến tế một phần thân thể hoặc là dùng thiên tài địa bảo hay pháp khí đặc biệt để hiến tế thay.”

Em gái con rối trả lời.

“Hiến tế một phần thân thể á?”

Tống Thư Hàng chợt ngộ ra:

“Vậy trong lần ta độ kiếp lúc trước, cô đã vận dụng bí pháp đồng thời cũng hiến tế một bộ phận thân thể sao?”

“Đương nhiên rồi, chứ ngươi tưởng đợt thiên kiếp thất phẩm tấn cấp bát phẩm đó có thể phá hủy ta thành thế này à? Nhưng dù sao thì thân thể của ta cũng là một bộ con rối, hiến tế đi phần nào thì về sau lại lắp ráp vào là xong, chỉ cần bộ phận hạch tâm không xảy ra vấn đề gì là được.”

Em gái con rối thản nhiên trả lời.

“Cảm ơn nhé.”

Giọng điệu của Tống Thư Hàng vô cùng chân thành.

“Cảm ơn? Tại sao chứ?”

Em gái con rối thắc mắc.

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn vì lúc đó cô đã cứu bọn ta.”

Em gái con rối:

“À.”

“Đúng rồi, trước kia bản thể của cô cũng thường xuyên sử dụng loại bí pháp ôm đầu sợ hãi này à?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Sao ta biết được, trí nhớ của ta không hoàn chỉnh.”

Em gái con rối trả lời rất nhanh.

Tống Thư Hàng gật đầu một cái.

Vừa rồi trong đầu hắn chợt lóe lên một suy nghĩ... Nếu như bản thể của em gái con rối thường xuyên sử dụng bí thuật ôm đầu sợ hãi, có khi nào trong một lần tai nạn nào đó, cô ấy đã sử dụng bí thuật ôm đầu sợ hãi trong thời gian rất dài, cuối cùng cái giá phải trả là phần lớn thân thể đều bị hiến tế, vậy nên thân thể của cô ấy mới phải tiến hành con rối hóa để giữ lại khả năng hoạt động hay không?

Hay nói cách khác, con rối này cũng chính là bản thể của em gái con rối?

Tống Thư Hàng thông minh đột xuất, trong não chợt hiện lên suy đoán này.

Nhưng chỉ lát sau trong lòng hắn lại tự động loại bỏ suy đoán này, bởi vì hắn đã từng dùng bí pháp giám định để giám định bộ con rối này. Lúc ấy kết quả giám định cho biết con rối này là con rối tinh phẩm do khách hàng vip của Mặc Môn đặt làm riêng, cũng không phải là bản thể.

“Mong là thiên kiếp của Tiểu Thải không kéo dài quá lâu, không đến mức bắt cô ấy phải hiến tế thân thể.”

Tống Thư Hàng thập giọng nói.

Tiểu Thải chỉ lớn có bấy nhiêu, bất kể hiến tế cái gì cũng rất phiền toái đối với cô ấy.

Nếu Tiểu Thải là nhân loại, đến khi phải hiến tế bộ phận thân thể thật thì còn có thể nghĩ đến chuyện hiến tế ruột thừa. Dù gì tính đến thời điểm hiện tại, ruột thừa cũng là một bộ phận có thể bỏ đi chẳng sao. Còn nếu sau này các nhà khoa học đột nhiên nghiên cứu ra ruột thừa có tác dụng đặc biệt gì đó thì cũng là chuyện của tương lai.

Mà dù chuyện đó có xảy ra thật thì Tống Thư Hàng cũng không sợ. Sau khi luyện bí pháp tự chữa trị của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm đến cao cấp, hắn dư sức tạo ra một đoạn ruột thừa khác.

Nhưng không biết loài chim có ruột thừa không nhỉ? Tống Thư Hàng không học nghình này nên kiến thức về mảng này rất hạn hẹp.

Tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít!

× ×

Mà lúc này, Tiểu Thải lại vượt qua hai đợt thiên kiếp.

Đại bác thiên kiếp trên không trung oanh tạc liên tục nhưng Tiểu Thải đều vượt qua được.

Sau đó thiên kiếp lại tăng thêm mười mấy khẩu súng máy hạng nặng để phối hợp với đại bác thiên kiếp, tiếp tục oanh tạc Tiểu Thải.

Tiểu Thải vẫn giữ tư thế ôm đầu sợ hãi + run lẩy bẩy, vững vàng chống lại thiên kiếp.

Xem ra đến giờ thiên kiếp vẫn không thể ép bí thuật độ kiếp dùng đến chiêu Orz - bản update của bí thuật ôm đầu sợ hãi xuất hiện.

Bắc phương Đại Đế nhìn thiên kiếp trong hư không:

“Thế giới đã trở nên lạ lẫm thật đấy.”

Đây hoàn toàn không phải là hình thái thiên kiếp mà hắn quen.

Hãy trả thiên kiếp quen thuộc lại đây cho ta!

“Tiểu Thải còn chịu được không?”

Thi lo lắng nói.

Cô bé thấy mặc dù bản thể của Tiểu Thải không bị thương nhưng thân hình của Tiểu Thải hình người huyễn hóa ra đã trở nên vặn vẹo, dường như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

“Yên tâm đi, cô bảo đảm cô ấy vẫn có thể chịu được.”

Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói.

Hình thái thiên kiếp thay đổi, năng lượng không đổi, lực công kích lại tăng lên rất nhiều. Điều này cho thấy khả năng tận dụng năng lượng của thiên kiếp hiện đại hóa đã tăng lên cao, đồng nghĩa với việc độ khó khi độ kiếp cũng tăng lên rất nhiều.

“Có lẽ tu sĩ cũng có thể dùng thử cách thức sử dụng năng lượng này chăng?”

Bắc Phương Đại Đế thầm nói trong lòng.

Tưởng tượng trong tương lai sau này, có hai vị đại năng tu sĩ đang đối chiến, một vị trong đó giơ tay bấm pháp ấn, ngay sau đó có một quả tên lửa pháp thuật bắn về phía đối phương. Đối phương không cam lòng yếu thế, cũng thi triển pháp thuật, triệu hoán pháp thuật hệ thống phòng thủ tên lửa tiến hành ngăn chặn...

Sau đó là một loạt tiếng nổ ầm ầm ầm~~

Bắc phương Đại Đế bỗng lắc đầu lia lịa, cảnh tượng này sai trái quá đi mất.

Trong lúc đang suy tư, thiên kiếp trên trời lại biến đổi thêm lần nữa.

Cả đại bác và súng máy hạng nặng thiên kiếp đều biến mất, thay vào đó là một chiếc tàu chiến vũ trang.

Bên mạn sườn tàu chiến có tổng cộng ba hàng nòng pháo được mở ra, tập trung vị trí của Tiểu Thải, lực lượng thiên kiếp bắt đầu ngưng tụ trong nòng pháo.

Tiểu Thải vừa nhìn đã bị thót tim, lông chim khắp người như muốn dựng đứng hết lên, cảm giác nguy cơ cực lớn ấp tới. Cô có dự cảm nếu cả ba hàng nòng pháo kia khai hỏa cùng lúc thì sợ rằng cô không chịu đựng nổi.

Lúc này giọng nói bình tĩnh của Bắc Phương Đại Đế vang lên:

“Tiểu tước yêu, tụng niệm chân ngôn lần nữa, lập lại ba lần!”

Tiểu Thải nghe vậy thì lập tức niệm chân ngôn, xong lần này lại đến lần khác, niệm ba lần liên tiếp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Có phải sắp đổi tư thế rồi không? Là tư thế quỳ xuống đất độ kiếp ư?”

“Là tư thế của Thiên Nhai Tử Huyền Thánh ấy à?”

Thi hỏi.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu nói:

“Đúng vậy, sắp đổi một tư thế khác. Khi dùng tư thế đó, lực phòng ngự của bí thuật có thể tăng lên một cấp bậc.”

Trong khi mọi người nói chuyện, do áp lực quá lớn nên Tiểu Thải đã vô tình đọc chân ngôn nhiều hơn một lần.

“Đại Đế tiền bối, không xong rồi, ta vô tình niệm chân ngôn đến bốn lần.”

Tiểu Thải hoảng lên nói.

Bắc phương Đại Đế:

“...”

Theo như hắn nhớ thì trong khi thi triển bí thuật ôm đầu sợ hãi, nếu đọc chân ngôn bốn lần sẽ mở ra một chức năng khác, đó chính là chức năng bảo vệ đồng đội.

Lúc trước ở trong ở trong thế giới thiên kiếp, em gái con rối đã dùng chức năng này để bảo vệ Tống Thư Hàng và mấy vị tiền bối khác.

Sau khi mở ra chức năng này, lực lượng phòng ngự trên người Tiểu Thải sẽ phân tán ra, khuếch tán ra, tiến hành bao bọc bảo vệ những đồng đội ở gần đó.

“Từ trước tới giờ cô chưa từng thấy ai đần như ngươi.”

Bắc phương Đại Đế thở dài.

Vốn dĩ lực lượng phòng ngự trên người Tiểu Thải đã không đủ để chặn đợt thiên kiếp sắp tới, bây giờ cô ấy còn phân tán lực lượng phòng ngự ra cho người khác, đúng là thập tử vô sinh mà.

Trong lúc hai người nói chuyện, màn sáng trên người Tiểu Thải bắt đầu mở rộng ra, bao phủ bốn phương tám hướng.

Bắc Phương Đại Đế, Biệt Tuyết Tiên Cơ, Thi, thậm chí cả mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi cũng đều nằm trong phạm vi bao phủ của màn sáng.

“Ơ? Chuyện gì thế này?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm giác được có một tầng màn sáng nhàn nhạt đang bao phủ trên người mình.

Thi cũng tò mò quan sát thân thể mình, thân thể của cô bé cũng đang phát sáng.

Hiển nhiên, mấy người bọn họ đều được bí pháp của Tiểu Thải bảo vệ.

“Đại Đế tiền bối, bây giờ ta đọc lại chân ngôn ba lần còn kịp không?”

Tiểu Thải lớn tiếng kêu lên.

Đại Đế lắc đầu nói:

“Theo như cô đoán, sau khi ngươi phân chia lực lượng phòng ngự của bí thuật cho người khác, cho dù có sử dụng tư thế quỳ dưới đất cũng không độ qua được đợt thiên kiếp sắp tới.”

Tiểu Thải vội nói:

“Có thể thu hồi lại chức năng bảo vệ đồng đội này không?”

“Trừ khi ngươi dừng bí pháp lại... Nhưng sau khi ngươi dừng thi triển bí pháp, di chứng sẽ bùng nổ. Với thực lực của ngươi, trong thời gian ngắn không cách nào sử dụng bí pháp này lại được. Đến lúc đó, ngươi vẫn độ kiếp thất bại thôi.”

Bắc Phương Đại Đế giải thích rõ ràng.

Tiểu Thải nghe xong, hốc mắt lập tức ngấn lệ.

“Được rồi, được rồi, để cô ra tay đánh tan thiên kiếp đi vậy... Có lẽ hôm nay không phải là lúc ngươi nên độ kiếp.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Hắn tiến lên trước một bước, hàn ý quanh thân bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một thanh mâu hàn băng.

Thanh mâu hàn băng này nhắm ngay vào chiếc tàu chiến thiên kiếp ở trên không trung.

Ngay lúc Bắc Phương Đại Đế chuẩn bị ra tay đánh tan thiên kiếp thì bên trong động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ bỗng xuất hiện sóng chấn động của một luồng lực lượng.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối vận dụng năng lực xuyên không gian, hiện thân ở hiện trường độ kiếp.

Nhờ vào giấc ngủ vừa rồi, bao nhiêu mệt mỏi sinh ra khi hắn độ thiên kiếp đều biến mất. Thật ra trước đó hắn cứ ở mãi trong kén không chịu dậy là vì đang khôi phục trạng thái.

Sau khi tỉnh táo hoàn toàn, Bạch tiền bối lập tức cảm ứng được khí tức của thiên kiếp.

Tiếp đó hắn vận dụng luôn năng lực xuyên không gian, đến bên dưới thiên kiếp.

Vừa nhìn thấy chiếc tàu chiến trong hư không, hai mắt Bạch tiền bối đã tỏa sáng lấp lánh giống như thấy được trân bảo hiếm có gì vậy.

Chương 1188: Một Tin Xấu Đối Với Giới Tu Sĩ

Cách đây không lâu, Bạch tiền bối còn ở trong thế giới thiên kiếp tích cực cày thiên kiếp mấy ngày, cày được rất nhiều tên lửa, bom nguyên tử, bom nhiệt hạch, đồng thời còn cày ra một số “khái niệm vũ khí”. Thế nhưng sau khi nghe Tống Thư Hàng nói những thứ này không thể nổ ở hiện thế, bầu nhiệt huyết của Bạch tiền bối như bị dội một xô nước lạnh vào, không còn động lực cày vũ khí thiên kiếp nữa.

Thế nên sau đó hắn chỉ cày đại cho đủ mấy dạng vũ khí cuối cùng, kết thúc quá trình độ thiên kiếp của mình trước dự tính, độ kiếp thành thánh. Vừa giảng pháp xong thì hắn tức tốc chạy về dùng cơm.

Mà bây giờ... chiếc tàu chiến thiên kiếp trước mắt đây uy phong lẫm lẫm, uy lực thoạt nhìn cũng rất mạnh.

Mà điều quan trọng nhất chính là... thứ này có thể khai hỏa ở hiện thế!

Bạch tiền bối lập tức có động lực làm việc, bầu nhiệt huyết lại bùng cháy.

“Bắc Phương đạo hữu, ngươi đang định đánh tan chiếc tàu chiến thiên kiếp này đấy à? Tiểu Thải không độ kiếp nữa sao?”

Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Bắc Phương Đại Đế đáp:

“Bí pháp của Tiểu Thải xảy ra vấn đề, đợt thiên kiếp này không độ được nữa.”

Tiểu Thải:

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Cô quá căng thẳng, vô tình đọc chú văn dư một lần, phụ kỳ vọng của tiền bối và sư phụ.

“Vậy... ta lấy chiếc chiến hạm thiên kiếp này được không?”

Bạch tiền bối nói.

Bắc Phương Đại Đế:

“?”

“Dù gì Bắc Phương đạo hữu cũng đang định đánh tan nó, nên chi bằng cứ giao cho ta xử lý đi.”

Bạch tiền bối tiếp tục thuyết phục.

Bắc Phương Đại Đế cười đáp:

“Nếu Bạch đạo hữu đã tình nguyện ra tay thì giao cho đạo hữu xử lý vậy.”

Dứt lời, Đại Đế thu hồi băng mâu ở bên cạnh.

Thật ra thân phận bây giờ của hắn khá nhạy cảm, có thể không ra tay thì cố gắng đừng ra tay là tốt nhất.

“Cảm ơn Bắc Phương đạo hữu.”

Bạch tiền bối nói lời cảm tạ.

Quả nhiên vật hợp theo loại, người mà Tống Thư Hàng tiểu hữu quen đều rất tốt tính, là một vị đạo hữu rất tốt.

Sau đó Bạch tiền bối tung người bay lên, Lưu Tinh kiếm ra khỏi vỏ hóa thành kiếm quang bay cùng hắn, lao về phía chiếc chiến hạm thiên kiếp trên không trung.

…

Trong hư không, tàu chiến thiên kiếp đang tụ lực đột nhiên khựng. Ba hàng nòng pháo vốn đang ngưng tụ ánh sáng trông rất uy phong, không ngừng lớn mạnh thì đột nhiên giống như bị sặc, ánh sáng trong nòng pháo phát ra tiếng ‘xịch xịch’ nhục chí.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục cùng đi ra bên ngoài động phủ xem hiện trường độ kiếp. Tống Thư Hàng vừa ngẩng đầu lên đã thấy cảnh Bạch tiền bối phóng lên cao, ba hàng nòng pháo trên tàu chiến dừng tụ lực.

“Lẽ nào ta bị ảo giác? Sao cứ có cảm giác thiên kiếp đang sợ thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên kiếp hẳn là thứ không có ý thức, chúng chỉ là một loại đại kiếp với trình độ cố định chuyên nhắm vào tu luyện giả thôi chứ nhỉ? Chúng mà cũng biết sợ à?

“Nói thật, nếu ta là thiên kiếp thì cũng thấy sợ nữa là.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Lúc Bạch tiền bối độ thiên kiếp thất phẩm tấn thăng bát phẩm, cũng không biết là hắn độ thiên kiếp hay là thiên kiếp đáng thương đang độ hắn nữa? Thiên kiếp của Bạch tiền bối rất có thể là thiên kiếp thảm nhất từ trước tới nay.

“Đương nhiên là thiên kiếp không có ý thức, thiên kiếp là một loại thực thể hóa của pháp tắc. Sở dĩ thiên kiếp xuất hiện dị biến là bởi vì nó bị ‘áp bức’. Có lẽ trên người Bạch đạo hữu có pháp khí đặc biệt gì đó hoặc là hắn đã từng làm chuyện gì đó chăng?”

Bắc Phương Đại Đế cau mày, nghi hoặc hỏi.

Không phải thiên kiếp đang sợ mà là đang chịu một loại áp bức nào đó, cho nên nòng pháo vốn đang tụ lực lại cưỡng ép dừng lại. Nhưng mà... khiến cho thiên kiếp “thực thể hóa của pháp tắc chịu áp bức, đây là loại chuyện mà tu sĩ có thể làm được sao?

Thi giơ tay lên phát biểu:

“Ta biết nè, thật ra chuyện này mọi người đều biết. Bạch tiền bối thích cày thiên kiếp.”

“Hả?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Bắc Phương Đại Đế lúc này đầy vẻ khó hiểu.

“Mới đây, lúc Bạch tiền bối độ thiên kiếp thất phẩm tấn thăng bát phẩm, thiên kiếp đã hóa thành bom nguyên tử thiên kiếp và bom nhiệt hạch thiên kiếp, Bạch tiền bối cảm thấy chúng rất thú vị nên đã phong ấn cất giữ lại. Sau đó Bạch tiền bối liên tiếp cày thiên kiếp đến mấy ngày.”

Thi giống như một em bé ngoan tranh quyền trả lời câu hỏi.

Bắc Phương Đại Đế:

“...”

Phong ấn thiên kiếp? Còn tích trữ chúng? Lẽ nào vị Bạch đạo hữu này là BUG hình người của tu chân giới ư?

Trong lúc mọi người nói chuyện, Bạch đã đáp xuống bên cạnh tàu chiến thiên kiếp.

Hắn giơ tay vỗ về phía tàu chiến thiên kiếp mấy chưởng.

Mỗi một chưởng vỗ xuống lại có một phù văn cực kỳ phức tạp xuất hiện, chẳng mấy chốc đã hợp thành một sợi xích phong ấn.

Chỉ mới hai hơi thở, cả chiếc tàu chiến thiên kiếp đã bị phong ấn thành một cái bánh ú.

Lúc này Bạch tiền bối mới cảm thấy vừa lòng thỏa dạ.

Hắn giơ tay ấn vào hư không, thu luôn tàu chiến thiên kiếp vào trong trang bị không gian.

Đậu xanh, phong ấn rồi thu luôn vào trong pháp khí không gian thật á?

Khóe miệng Bắc Phương Đại Đế co giật liên hồi.

Có lẽ... phong ấn cũng là một cách mới để đối phó với thiên kiếp?

“Tiếc thật, chỉ có mỗi một chiếc tàu chiến thiên kiếp.”

Bạch tiền bối nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Hơn nữa uy lực của chiếc tàu chiến thiên kiếp này khá yếu, ở tầm giữa tam phẩm đỉnh phong và tứ phẩm. Thế nhưng bề ngoài của nó rất đẹp mắt, cũng có giá trị nghiên cứu nhất định.

“Nếu có thêm vài chiếc nữa thì hay biết mấy.”

Bạch tiền bối thở dài, đáp xuống mặt đất.

...

Tống Thư Hàng:

“Có quay lại cảnh vừa rồi không?”

Tô thị A Thập Lục:

“Không kịp quay.”

“Ta có quay lại nhưng ta không cho các ngươi xem đâu.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói:

“Ta phải cất giữ đoạn phim này thật kỹ.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tống sư huynh, ta cũng có quay lại này.”

Thi cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Thi làm tốt lắm, lát nữa nhớ gửi cho ta một bản để ta đăng lên nhóm.”

“Vâng.”

Thi ngoan ngoan gật đầu đáp.

Tiểu nha đầu này vừa hiểu chuyện lại vừa đáng yêu, còn biết nấu cơm làm việc nhà, lúc đi học cũng rất nghiêm túc. Ngoài chuyện thích xem ti vi suốt đêm cùng với thỉnh thoảng dính giường thì không còn tật xấu nào khác, hơn nữa xem ti vi và dính giường cũng là điểm đáng yêu của cô bé.

“Nếu sau này ta sinh con gái, nhất định phải dạy dỗ con bé trở nên đáng yêu như Thi vậy.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Sau khi Bạch tiền bối đáp xuống, Bắc Phương Đại Đế lên tiếng nói:

“Thiên kiếp đã hết, Tiểu Thải ngươi từ từ thu hồi lực lượng của mình, kết thúc bí pháp. Thời gian tới chờ di chứng sau khi dùng bí pháp khôi phục, ngươi hãy thử độ kiếp lần nữa. Lần sau thì phải dựa vào chính ngươi rồi.”

“Ta hiểu rồi, cảm ơn tiền bối.”

Tiểu Thải nghiêm túc trả lời.

Lần sau nhất định cô sẽ không thất bại nữa. Cô là Kim Cương Quân Tử Đao, đại đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh mà, cô quyết sẽ không làm sư phụ mất mặt nữa.

Lúc này, Tống Thư Hàng đi tới bên cạnh Tiểu Thải. Thấy cô lộ ra vẻ mất mác buồn bã, hắn khẽ thở dài rồi ngồi xổm xuống giơ tay vỗ nhè nhẹ lên đầu Tiểu Thải.

“Xin lỗi sư phụ, ta là ngài mất mặt rồi.”

Tiểu Thải nhỏ giọng nói.

“Đậu xanh, ngươi không nói thì ta cũng quên mất chuyện này.”

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải:

“...”

“Lần sau nhớ phải chú ý, độ kiếp cũng không phải chuyện đùa, mỗi một bước, mỗi một việc đều không được làm sai. Lần này ngươi phạm một lỗi quá đơn giản, may mà có Bắc Phương tiền bối và Bạch tiền bối ở bên cạnh hộ pháp, thất bại còn có người đánh tan thiên kiếp cho ngươi. Nhưng lần sau nếu không có ai hộ pháp cho ngươi thì phải làm sao đây? Nhớ kỹ không phải lần nào độ kiếp cũng có người hộ pháp cho ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Tiểu Thải:

“Vâng thưa sư phụ, lần sau chắc chắn ta sẽ thông qua thiên kiếp một cách thuận lợi, quyết không phạm lỗi nữa.”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng dịu dàng nhắc nhở:

“Thu hồi bí thuật đi, thời gian thi triển bí thuật càng dài thì di chứng để lại càng lớn đấy. Nếu nghiệm trọng thì cần phải trả giá rất lớn.”

“Vâng thưa sư phụ.”

Tiểu Thải hít sâu một hơi, chuẩn bị thu hồi bí pháp.

Nhưng đúng lúc này... trong hư không lại có kiếp vân mới bắt đầu ngưng tụ.

Trong nháy mắt, một chiếc tàu chiến thiên kiếp mới tinh đã xuất hiện.

Vẫn là kiểu dáng đó, vẫn là ba hàng nòng pháo nhắm vào Tiểu Thải y như trước.

“???”

Trên mặt Bắc Phương Đại Đế và Bạch tiền bối đều lộ vẻ nghi hoặc.

Thiên kiếp bị phong ấn rồi mà?

Bị phong ấn và bị đánh tan là giống nhau, đều là có người ngoài can thiệp vào, cưỡng ép ngăn cản một đợt thiên kiếp. Theo lý thuyết thì thiên kiếp sẽ tạm thời dừng lại mới đúng chứ?

Tại sao thiên kiếp này lại hiện ra lần nữa?

“Không đúng, thiên kiếp này có điểm khác biệt. Ta nhớ chiếc tàu chiến thiên kiếp lúc nãy mang số 666, còn chiếc này lại mang số 777.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Lẽ nào thiên kiếp của tiểu tước yêu vẫn chưa kết thúc? Còn phải tiếp tục độ kiếp?”

Bắc Phương Đại Đế cau mày:

“Có khi nào do thiên kiếp đã hiện đại hóa nên thủ đoạn đánh tan thiên kiếp không cách nào sử dụng được nữa không?”

“Vậy để ta đánh tan thiên kiếp thử một lần xem sao.”

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, hắn vẫy tay một cái, cây công đức hiện ra sau lưng hắn.

Sau đó Bạch tiền bối đưa tay tùy ý bẻ một nhánh trên cây công đức xuống.

Sau đó Bạch tiền bối vừa gọt nhánh cây vừa nhanh tay khắc họa lên trên đó.

Chỉ trong nháy mắt, một thanh phi kiếm dùng một lần đã thành hình.

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời!”

Cây công đức còn có thể dùng như vậy à?

Ngay sau đó, chỉ thấy Bạch tiền bối bấm kiếm quyết. Thanh phi kiếm dùng một lần kia lập tức phóng lên cao, chém về phía tàu chiến mang số 777 trên không trung.

Ầm~~

Tàu chiến số 777 mới vừa ra sân đã bị chém nổ tung.

Nhưng mà tình hình lại diễn ra y như trước.

Chỉ lát sau, trên bầu trời lại ngưng tụ kiếp vân lần nữa.

Chiến hạm số 888 hiên ngang ra sân, chỉa thẳng nòng pháo vào Tiểu Thải.

“Đây đúng là một tin xấu.”

Bạch tiền bối thở dài nói.

Sau khi thiên kiếp hiện đại hóa, cho dù bị đánh nổ cũng sẽ không dừng lại.

Nói cách khác... phương pháp “tiền bối ở một bên hộ đạo, một khi độ kiếp xảy ra vấn đề thì sẽ cưỡng ép đánh tan thiên kiếp” mà tu chân giới hay dùng đã trở nên vô dụng.

Có thể đoán được, trong một thời gian ngắn sắp tới, số người độ kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu trong tu chân giới sẽ tăng vọt.

Con đường độ kiếp càng ngày càng nguy hiểm, lại càng không có đường lui.

“Thư Hàng tiểu hữu, mau đăng tin này lên nhóm, nói rõ cho các đạo hữu trong nhóm biết. Sắp tới nếu có đệ tử nhà ai sắp độ kiếp thì phải cực kỳ cẩn thận, tốt nhất là nên chuẩn bị thêm một số thủ đoạn. Còn nếu ai không nắm chắc thì đừng đi độ kiếp thử.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta đăng tin lên nhóm ngay đây.”

Trong hư không, chiếc tàu chiến số 888 tiếp tục nhắm vào Tiểu Thải.

“Hay là giờ ta cố ý nhúng tay vào việc độ thiên kiếp của Tiểu Thải luôn? Tuy làm như vậy thì uy lực của thiên kiếp có thể sẽ tăng lên tới bát phẩm, nhưng chỉ cần ta cẩn thận một chút hẳn là có thể vượt qua thiên kiếp.”

Bạch tiền bối xoa cằm nói:

“Mặc dù cày bom nguyên tử thiên kiếp hơi nhàm chán nhưng cày thêm một chuyến cũng không sao.”

“Không được, nếu Bạch đạo hữu nhúng tay vào, sợ rằng uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên đến cửu phẩm đấy.”

Bắc Phương Đại Đế phản đối.

Trong khi mọi người đang nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên đi tới sau lưng Tiểu Thải rồi bọc kín Tiểu Thải lại, sau đó cô ấy sử dụng một bí pháp.

Chương 1189: Hỡi Thế Giới, Hãy Thần Phục Dưới Thân Ta, Hãy Run Rẩy Đi!

Bí pháp phụ thân vào ánh sáng công đức chính là pháp thuật mà Cật Qua Thánh Quân đã dùng để cách không hiện thân lúc trước.

Do thời gian trước Tiểu Thải đi theo Đông Phương Lục Tiên Tử siêu độ khắp nơi, hơn nữa mới đây còn nhận được hiệu quả từ phúc lợi trận pháp nghi thức + hưởng dụng món ăn chế biến từ nhục thân Kình Thánh bát phẩm, thế nên lực lượng công đức trên người Tiểu Thải đã thành công ngưng tụ thành hình, phù hợp với yêu cầu cơ bản của việc phụ thân.

Sau khi bọc kín Tiểu Thải xong, mỹ nhân rắn công đức thi triển bí pháp dung nhập vào ánh sáng công đức của Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế kêu lên:

“Chờ đã, @#%× Tiên Tử. Cô không được tham gia vào việc độ thiên kiếp của tước yêu. Nếu cô tham gia vào thì uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên đến cửu phẩm thậm chí còn cao hơn nữa.”

Nhưng mỹ nhân rắn công đức không đáp lại. Sau khi cô dung nhập vào ánh sáng công đức của Tiểu Thải, cá voi dưới chân chợt biến hóa, trên thân cá voi mọc ra một đôi cánh.

Trên bầu trời, chiếc tàu chiến thiên kiếp số 888 tập trung vào vị trí của Tiểu Thải và mỹ nhân rắn công đức, pháo quang đã tụ lực đến giai đoạn cuối.

Mỹ nhân rắn công đức cúi người, ôm cả Tiểu Thải và thiếu nữ hình người mặc y phục rực rỡ hư ảo trên người cô vào trong ngực.

Ngay sau đó... màn sáng ‘bảo vệ đồng đội’ trên người Tiểu Thải chợt sáng lên, điên cuồng mở rộng ra.

Màn sáng bao phủ cả Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục vào trong.

Tròng lòng Bạch tiền bối chợt lóe lên suy nghĩ, theo bản năng sử dụng lực lượng không gian. Thân thể hắn chợt lóe lên, trong chớp mắt đã nhảy đến không trung.

Bắc Phương Đại Đế cũng hành động tương tự như hắn, cũng sử dụng lực lượng không gian, thuấn di đến giữa không trung.

Bạch tiền bối và Bắc Phương Đại Đế quay qua nhìn nhau, hai người ăn ý gật đầu một cái.

Sau đó Bạch tiền bối sử dụng Lưu Tinh Kiếm, âm thầm chú ý động tĩnh của chiếc tàu chiến thiên kiếp số 888.

Về phần Bắc Phương Đại Đế thì chú ý đến đám người Tiểu Thải và Tống Thư Hàng ở bên dưới.

Một khi thiên kiếp có dị biến gì, Bạch tôn giả lập tức ra tay chém nát thiên kiếp, hoãn lại thời gian nó đánh xuống. Còn Bắc Phương Đại Đế thì phụ trách ra tay cứu người.

Ở bên dưới.

“Bạch tiền bối chạy lên trời rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Không ổn rồi, Bạch tiền bối có bản năng ‘tránh hung cầu cát’. Ngài ấy chạy lên không trung là để né tránh màn sáng bảo vệ đồng bội do Tiểu Thải mới vừa thả ra. Vậy sắp tới chúng ta sẽ gặp... hung!”

Tô thị A Thập Lục nhìn màn sáng trên người mình:

“Sao lại là hung?”

Lời vừa dứt, Thi đột nhiên phát ra tiếng kêu đầy nghi hoặc:

“Ơ? Ơ ơ ơ?”

Hai chân của Thi bỗng dưng mất khống chế, chậm rãi ngồi xổm xuống. Sau đó hai cánh tay của cô bé cũng từ từ giơ lên trên đỉnh đầu.

Chỉ lát sau, Thi bị màn sáng bao phủ đã tiến vào trạng thái ôm đầu sợ hãi, thân thể bắt đầu đong đưa một cách mất khống chế. Phiên bản Thi run lẩy bẩy.jpg.

Ngay sau đó Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục cũng cảm giác được hai chân bị lực lượng nào đó đè ép, đầu gối như nhũn ra, không tự chủ được muốn ngồi xổm xuống.

“Bay lên không trung mau.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Bạch tiền bối và Bắc Phương Đại Đế đều chạy đến không trung tránh được màn sáng bảo vệ, vậy nên có lẽ bay lên trên là sẽ thoát khỏi màn sáng.

Tô thị A Thập Lục nhanh chóng lấy ra bảo đao, phóng lên cao.

Còn Tống Thư Hàng cố chống hai chân yếu ớt đi tới cạnh Thi rồi nhấc cô bé lên. Tiếp đó hắn lấy bảo đao Bá Toái ra, mang Thi bay lên không trung.

Lúc Tống Thư Hàng kêu lên, Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng lập tức đạp hư không, tức tốc bay lên trời.

Mấy người Tống Thư Hàng càng bay càng cao.

Sau khi đến bên cạnh Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng mới cảm giác được tác dụng của màn sáng bảo vệ trên người mình biến mất.

Nhưng bé Thi bên cạnh hắn đã hoàn toàn liên kết với màn sáng bảo vệ của Tiểu Thải. Cho dù đã bay lên không trung, cô bé vẫn rơi vào trạng thái ôm đầu sợ hãi, run lẩy bẩy theo nhịp.

Nói thật... Thi trong trạng thái này trông rất đáng yêu, khiến người ta rất muốn mang cô bé về nhà nuôi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn Tống Thư Hàng hỏi:

“Xà nữ công đức của ngươi đã làm gì vậy?”

“Cô ấy đã sử dụng một loại bí pháp, phụ thân lên trên người Tiểu Thải. Nhưng ta cũng không biết cô ấy muốn làm gì.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Tống sư huynh, ta còn phải run tới khi nào đây?”

Thi chớp mắt hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Có lẽ... phải đến khi bí pháp của Tiểu Thải kết thúc đấy.”

“À.”

Thơ ngoan ngoan đáp một tiếng, sau đó lại im lặng run rẩy.

“Này, mọi người nhìn xem, màn sáng trên người Tiểu Thải vẫn đang mở rộng kìa.”

Tô thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Bạch tiền bối:

“Ừ, vẫn đang mở rộng nãy giờ. Sau khi bao phủ các ngươi, màn sáng không hề dừng lại, trái lại tốc độ mở rộng càng lúc càng nhanh.”

Với lực lượng của bản thân Tiểu Thải, cho dù cô có sử dụng hết sức bình sinh thì màn sáng bảo vệ đồng đội cũng không thể mở rộng đến mức này. Không cần nói cũng biết, nhất định là ảnh hưởng do mỹ nhân rắn công đức tạo thành sau khi phụ thân lên người Tiểu Thải.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Có một trấn nhỏ nằm cách động phủ của ta không xa, nếu màn sáng mở rộng đến trấn nhỏ thì có ảnh hưởng đến người bình thường không?”

Bắc Phương Đại Đế nghe vậy lập tức đưa tay kết pháp ấn, miệng khẽ quát:

“Hào Hoa Thiên Trụ Phong Ấn Pháp!”

Trong hư không, lực lượng hàn băng ngưng kết lại.

Dưới ánh nhìn của đám người Tống Thư Hàng, có một nghìn cột băng cao trăm mét từ trên trời đáp xuống bên ngoài động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ, phong ấn kín toàn bộ không gian động phủ lại.

“Như vầy thì màn sáng bảo vệ đồng bạn sẽ bị giới hạn trong phạm vi bị phong ấn, không phải sợ... Nhìn trời!”

Bắc Phương Đại Đế còn chưa nói hết câu, màn sáng trên người Tiểu Thải đã xuyên thấu qua Hào Hoa Thiên Trụ Phong Ấn Pháp của hắn, coi phong ấn như vật vô hình, nhanh chóng mở rộng ra.

Sau khi màn sáng xuyên thấu qua phạm vi phong ấn, tốc độ mở rộng còn tăng nhanh hơn. Chỉ trong chớp mắt đã lan về phía vị trí trấn nhỏ mà Biệt Tuyết Tiên Cơ mới nói.

“Không ổn, nơi đó là vị trí quốc lộ, xe cộ qua lại đông đúc. Nếu như tài xế lái xe bị màn sáng bảo vệ ảnh hưởng, đột nhiên ôm đầu run rẩy thì sẽ xảy ra tai nạn mất.”

Tống Thư Hàng hô lên.

Xe của người bình thường không giống như chiếc xe thần chống va chạm của Đông Phương Lục Tiên Tử, lỡ may xảy ra tai nạn giao thông thì sẽ chết người.

“Để ta xử lý.”

Thân hình Bạch tiền bối đi xuyên không gian, xuất hiện phía trên đường quốc lộ.

Chỉ là Bạch tiền bối còn chưa ra tay, tầng màn sáng bảo vệ kia đã xuyên qua quốc lộ, lan đến phạm vi trấn nhỏ.

Những tài xế đang ngồi trên xe qua lại đông đúc cũng không bày ra tư thế ôm đầu run rẩy, bọn họ chỉ cảm giác thân thể đột nhiên ấm áp, thoải mái hẳn lên. Thậm chí có một số tài xế do lái xe lâu nên hơi mệt mỏi chợt cảm thấy tinh thần phấn chấn, bao nhiêu mệt nhọc đều bị quét sạch.

Bạch tiền bối dừng động tác lại, xem ra cũng không cần hắn ra tay nữa.

Màn sáng tiếp tục lan về phía trấn nhỏ, phủ xuống một quảng trường lớn trong trấn.

Ở đây có một nhóm các cô các dì đang luyện tập nhảy quảng trường.

Vốn là các dì thường tập nhảy quảng trường vào sáng sớm hoặc là chạng vạng tối, nhưng do phải tham gia một cuộc thi nhảy quảng trường vào lễ quốc khánh ngày 1 tháng 10, thế nên mọi người tranh thủ thời giờ tới đây luyện tập thêm.

Lúc này, âm nhạc vừa lúc tiến vào khúc có tông cao nhất.

[Nhạc] Cá nhỏ ơi cá nhỏ, cứ chầm chậm chầm chậm mà bơi nhé~ Em như một chú cá bơi trong hồ sen của anh, chỉ muốn cùng anh ngắm trăng sáng~~ (*)

(*)Bài hát ánh trăng bên hồ sen

Giữa trưa, các dì đang luyện tập rất vui vẻ.

Người vây xem cũng không ít.

Đúng lúc này, màn sáng bảo vệ lan đến quảng trường.

Vốn là đang nhảy múa nhịp nhàng theo nhạc, đột nhiên các dì rùng mình một cái, sau đó đồng loạt ngồi xổm xuống.

[Nhạc] Trải qua bốn mùa hoa sen vẫn toả hương thơm ngát, cá nhỏ vẫn đợi anh ở giữa dòng~~

Các dì cùng giơ hai tay lên ôm đầu, bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi.

Có lúc, mặc dù là một tư thế rất bần nhưng nếu như rất nhiều người cùng làm, hơn nữa còn làm rất đều thì sẽ khiến người ta sinh ra một loại ảo giác “thật hoành tráng”.

Lúc này, những người đứng xem ở xung quanh không rõ mọi chuyện cũng có cảm giác như vậy.

Ở trong mắt bọn họ, nhóm cô dì đang nhảy quảng trường theo điệu nhạc bỗng dưng đồng loạt ngồi xổm xuống, lại đồng loạt giơ tay ôm đầu. Bọn họ còn tưởng rằng đây là một đoạn múa tự biên.

“Hay lắm! Đoạn này nhảy đều nhất đấy!”

Quần chúng vây xem lên tiếng khen ngợi.

Còn các dì thì đang ngơ ngác chẳng hiểu gì.

[Nhạc] Em như một chú cá bơi trong hồ sen của anh, chỉ muốn cùng anh ngắm trăng sáng~~

Sau đó các dì vẫn giữ tư thế ôm đầu sợ hãi bắt đầu run rẩy theo điệu nhạc.

Cảnh tượng này... đẹp đến nát lòng.

Người xem:

“...”

[Nhạc] Trải qua bốn mùa hoa sen vẫn toả hương thơm ngát, cá nhỏ vẫn đợi anh ở giữa dòng~~

Các dì cọ đường sắt (1), à không phải... là các dì tiếp tục run lẩy bẩy theo nhịp.

Trước đó đồng loạt ôm đầu ngồi xổm thì còn có thể hiểu thành một động tác trong bài nhảy, nhưng bây giờ phải gọi là gì đây?

Người xem:

“...”

[Nhạc] Cá nhỏ vẫn đợi anh ở giữa dòng~~

Các dì vẫn còn run, run mãi không ngừng. Cảnh tượng này như có ma lực, sau khi nhìn một hồi, trong lòng mọi người chợt dâng lên một loại kích động muốn ngồi xuống run với các dì.

Thậm chí trong thời gian ngắn muốn quên cũng không quên được cảnh tượng này.

Tâm linh người xem bị đả kích lớn, để lại vết thương khó lành.

…

Sau khi vượt qua quảng trường lớn, màn sáng bảo vệ tiếp tục lan sâu vào trong trấn nhỏ để lại một nhóm các cô các dì đáng yêu đang ôm đầu ngồi xổm run lẩy bẩy.

Nhưng kỳ lạ là trong đám người xem xung quanh lại chỉ có ba bốn người trúng chiêu, ngồi xổm dưới đất run lẩy bẩy với các dì.

Lẽ nào màn sáng bảo vệ còn biết chọn ra người mà nó muốn ư?

Màn sáng bảo vệ tiếp tục tiến về phía trước.

Cách quảng trường không xa có một hội quán lớn.

Đang trong kỳ nghỉ nhưng vẫn có một số người khốn khổ không được nghỉ ngơi, bị kêu tới đây nghe mấy người nổi tiếng diễn thuyết.

Mấy người nổi tiếng này thay phiên nhau ra sân diễn thuyết, mỗi một vị nói xong lại cho giải lao chừng mười phút để nghỉ ngơi.

Người nghe ở bên dưới đều mơ màng buồn ngủ, hơn nữa giờ đã là buổi trưa, bụng cũng đói. Vừa mệt vừa đói, đám người khốn khổ này cảm thấy bản thân như đang bị tra tấn dằn vặt.

Ngay lúc này, màn sáng bảo vệ bao trùm hội quán.

Mọi người vốn đang mơ màng buồn ngủ đột nhiên ánh mắt sáng lên, tỉnh táo lại.

Ngay sau đó bọn họ phát hiện người nổi tiếng đang ở trên sân khấu của hội quán diễn thuyết đột nhiên đứng lên. Có thể là do ngồi lâu nên khi vừa đứng lên, người này đứng không vững, hai tay chống về phía trước.

Cú chống này đã đẩy ngã luôn chiếc bàn trước người hắn.

Tiếp đó vị diễn giả này thuận thế ngồi xổm xuống, hai tay chậm rãi giơ lên ôm đầu, bày ra tư thế ôm đầu sợ hãi.

Đám người phía dưới:

"…"

Sau đó vị diễn giả này bắt đầu đong đưa theo nhịp.

Nhịp điệu này như có độc.

Người phía dưới không tự chủ được từ chỗ ngồi đứng lên, đồng loạt ngồi xổm xuống, ôm đầu đong đưa thân mình theo diễn giả.

Cảnh tượng này nhìn qua giống như đang thực hiện một nghi thức ma giáo tà ác nào đó.

Chú thích:

(1)Nguyên gốc 阿姨洗铁路, phiên âm là [Āyíxǐtiělù], phát âm giống cụm "Aishiteru"(anh yêu em) trong tiếng Nhật.

Chương 1190: Mang Clone Đi Thăng Cấp

Thế là màn sáng bảo vệ bao phủ cả trấn nhỏ.

Càng ngày càng nhiều người gia nhập vào đại quân ôm đầu ngồi xổm run lẩy bẩy.

Bạch tiền bối lơ lửng trên không trung, chú ý toàn bộ trấn nhỏ phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhiệm vụ canh chừng thiên kiếp thì được chuyển laij cho Bắc Phương Đại Đế.

Thế nhưng từ nãy tới giờ, màn sáng bảo vệ không hề gây nguy hại gì cho trấn nhỏ. Những người dân đang bận rộn làm việc, lao động hay là đang nghỉ ngơi đều không bị ảnh hưởng.

Còn đối tượng được chọn tiến vào trạng thái ôm đầu ngồi xổm đều là những người nhàn rỗi không có chuyện gì làm, hoặc là những người dù có tiến vào trạng thái ôm đầu ngồi xổm cũng không tạo thành ảnh hưởng gì.

Trong trấn nhỏ, những người tiến vào trạng thái ôm đầu ngồi xổm run lẩy bẩy bắt đầu trò chuyện với nhau.

“Ồ anh Lý, anh cũng đang run đấy à.”

“Tiểu Lưu đó hả, thật trùng hợp, cậu cũng đang run kìa.”

“Đúng vậy, thật là trùng hợp. Bên cạnh em là chị dâu mới của anh đấy, chị ấy cũng đang run đây này.”

Khắp trấn nhỏ đều xuất hiện những đoạn đối thoại tương tự thế này.

Con người là một loại sinh vật rất kỳ lạ. Nếu như chỉ có một người đột nhiên bị cưỡng chế tiến vào trạng thái ôm đầu ngồi xổm run lẩy bẩy, trong lòng mọi người nhất định sẽ rất khủng hoảng, thậm chí có thể la hét chói tai.

Nhưng khi xung quanh có cả đám người đều tiến vào trạng thái ôm đầu phát run giống như mình thì mọi người bất giác lại yên tâm hơn rất nhiều. Mặc dù trong lòng vẫn có chút khủng hoảng và nghi hoặc nhưng vẫn còn bình tĩnh, thậm chí có người còn có tâm trạng tám chuyện với nhau.

“Mà này chúng ta phải ngồi run tới khi nào đây? Nếu lâu quá, tôi nghĩ thân thể mình sẽ không chịu nổi.”

“Ai mà biết chứ? Nhưng tôi cảm thấy trong lúc đang run, cả người đều tràn trề sức mạnh, giống như trẻ ra thêm được mấy tuổi.”

“Tôi cũng vậy, eo không đau, chân cũng không chuột rút nữa!”

“Càng run càng khỏe, tôi cảm thấy bệnh ho khan của mình cũng khá hơn rồi... Nhưng mà giờ tôi muốn đi vệ sinh.

“Có đi vệ sinh thì đưa tôi đi với, tôi cũng muốn đi, làm sao bây giờ?”

“Có thể vừa run vừa đi đến nhà vệ sinh không nhỉ?”

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, có mấy người trong trạng thái ôm đầu ngồi xổm bắt đầu di chuyển. Đầu tiên là vừa run vừa di chuyển từng chút một. Chờ sau khi quen rồi thì những người này bắt đầu di chuyển theo kiểu nhảy ếch. Chỉ cần giữ vững động tác ôm đầu ngồi xổm, run lẩy bẩy không ngừng là được, còn việc di chuyển thì không thành vấn đề.

Vấn đề duy nhất là mỗi lần nhảy ếch lại cảm thấy mắc tiểu dữ hơn. Mọi người không biết mình có thể kiềm nén cho đến lúc tới được nhà vệ sinh không nữa?

Trong trấn nhỏ, số người tiến vào trạng thái run lẩy bẩy càng ngày càng nhiều... Ban đầu số người run lẩy bẩy đều là những người bị màn sáng bảo vệ ảnh hưởng.

Nhưng sau đó lại có rất nhiều người thấy bạn mình cũng tiến vào trạng thái run lẩy bẩy mà mình không tiến vào, trong lòng bọn họ lại có chút mất tự nhiên, giống như mình trở nên khác người vậy. Vì thế có rất nhiều người cũng lặng lẽ ngồi xuống ôm đầu, đong đưa trái phải theo bạn mình.

Nói thật, động tác này làm lâu cũng rất mệt.

Ngoài ra, một số người không tiến vào trạng thái run lẩy bẩy thì móc điện thoại di động ra, tức tốc đăng cảnh này lên trên mạng.

Càng ngày càng có nhiều người share nhau cảnh này.

Còn trên diễn đàn thành phố địa phương, mọi ảnh chụp và video được gom lại vào một topic, dán lên đầu trang.

[Đây là tiết mục của trấn nhỏ nào đó à? Trấn nhỏ này nhìn quen thế.]

Có người hỏi.

[Kỳ lạ, Sao có nhiều người ngồi phát run quá vậy? Đang làm hoạt động gì à? Lẽ nào đang thi ai ngồi xổm lâu nhất thì được thưởng ư?]

[Không phải ai cũng thích hợp làm động tác ôm đầu ngồi xổm này đâu nhé! Mình đề nghị chỉ để mấy em gái đáng yêu hoặc là mấy em trai đáng yêu làm động tác này thôi, còn các dì các chú, các cụ ông cụ bà đừng tham gia góp vui làm gì. Hơn nữa giữ tư thế này rất mệt, các cụ ông cụ bà nên giữ gìn thân thể cho tốt.]

[Hình ảnh trên quảng trường có độc, mắt chó hợp kim titan của tui sắp mù luôn rồi.]

[Chờ chút, xem ảnh chụp trong hội quán này này, lẽ nào là hiện trường ma giáo đang tổ chức nghi thức tà ác nào đó à?]

[Nói bậy, đây không phải đang tiến hành nghi thức ma giáo tà ác, rõ ràng là đang tổ chức chiến dịch tẩy trừ văn hóa phẩm đồi trụy!]

[Thế giới này đã bị ta chinh phục... đám người phàm các ngươi, hãy run rẩy đi! Hãy la hét thảm thiết dưới chân ta đi!]

[Lầu trên, nói tiếng người giùm cái!]

[Tạm ngừng để học tư thế, ta bần ta kiêu ngạo!]

[Tư thế này phối hợp với nhạc chuyên dụng để nhảy flashmob, hiệu quả càng tăng cao.]

× ×

Mà ngay lúc mọi người trong trấn nhỏ bị tư thế ôm đầu ngồi xổm chinh phục, tàu chiến thiên kiếp số 888 đã khai hỏa bắn liên tục về phía Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế vẫn luôn quan sát kỹ tất cả chi tiết lúc Tiểu Thải độ kiếp. Nếu chỉ có một mình Tiểu Thải, đương nhiên Bắc Phương Đại Đế cũng không quan tâm kỹ như vậy. Một tiểu tước yêu mà thôi, dù có là đồ đệ của cùng Tống Thư Hàng thì cũng không đáng để Bắc Phương Đại Đế phải hao tốn tinh lực lớn như vậy.

Đừng nói là Tiểu Thải, cho dù là Tống Thư Hàng độ kiếp cũng không đáng để Đại Đế phải tập trung tinh thần đến mức này.

Sở dĩ Đại Đế cẩn thận quan sát từng chi tiết lúc Tiểu Thải độ kiếp như vậy là vì mỹ nhân rắn công đức đang phụ thân lên trên người Tiểu Thải.

Mỗi lần tàu chiến thiên kiếp số 888 khai hỏa, đạn pháo đều xuyên thấu qua thân thể mỹ nhân rắn công đức, trùng vào bí pháp ôm đầu sợ hãi trên người Tiểu Thải.

Uy lực của thiên kiếp cũng không tăng lên. Hình như… thiên kiếp nhận định rằng mỹ nhân rắn công đức không hề nhúng tay vào việc độ kiếp của Tiểu Thải thì phải?

Bí pháp ôm đầu sợ hãi đã giúp Tiểu Thải thuận lợi vượt qua từng đợt đạn pháo oanh tạc.

Sau khi dừng lại một lát, tàu chiến thiên kiếp trong hư không lại khai hỏa lần hai. Lần này, không chỉ ba hàng nòng pháo bên mạn sườn mà còn có cả chủ pháo tàu chiến đều nhắm thẳng vào Tiểu Thải, đồng loạt nổ súng.

Lửa đạn chớp lóe.

Tiểu Thải hình người do bí pháp phòng ngự sinh ra bỗng chập chờn, nhưng vẫn kiên cường chống đỡ đợt pháo thứ hai.

Giống như lần trước vậy, lần này mỹ nhân rắn công đức vẫn giống như người ngoài cuộc, không hề làm ảnh hưởng đến thiên kiếp.

“Lạ thật, đáng lẽ @#%× Tiên Tử phải ảnh hưởng đến việc độ kiếp của tước yêu mới đúng chứ?”

Bắc Phương Đại Đế cau mày nói.

Với thực lực của một mình Tiểu Thải, sau khi phát động màn sáng bảo vệ xong, chắc chắn không còn đủ sức chống đỡ đạn pháo của tàu chiến thiên kiếp. Đại Đế có thể khẳng định rằng @#%× Tiên Tử đang âm thầm bổ sung năng lượng cho Tiểu Thải, cũng cường hóa hiệu quả phòng ngự bí pháp ôm đầu sợ hãi.

Làm như vậy là đã trắng trợn nhúng tay vào việc độ kiếp của Tiểu Thải rồi còn gì?

Thế nhưng hình như thiên kiếp không hề cảm ứng được chuyện này, uy lực của thiên kiếp vẫn thế chứ không tăng lên.

“Lẽ nào @#%× Tiên Tử đã tìm được BUG của thiên kiếp?”

Bắc Phương Đại Đế nghĩ thầm.

Hiện tại Thiên Đạo khiếm khuyết, nói không chừng sau khi biến dị, thiên kiếp hiện đại hóa thật sự có BUG cũng nên.

Ngay lúc Đại Đế vừa nghĩ đến đây, @#%× Tiên Tử đang bao bọc quanh người Tiểu Thải bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Có một luồng năng lượng tương tự như nguyện lực bay lên từ mảnh đất trong phạm vi bao phủ của màn sáng bảo vệ, hội tụ về phía mỹ nhân rắn công đức.

“Đây là... nguyện lực, hương hỏa tu luyện chi đạo?”

Bắc Phương Đại Đế cau mày.

Những tu luyện giả bình thường đều không muốn tiếp xúc với đạo tu luyện bằng hương hỏa. Phương pháp tu luyện này có rất nhiều ràng buộc, hơn nữa cao lắm cũng chỉ đạt đến cảnh giới bát phẩm, cả đời vô vọng trở thành Kiếp Tiên. Lý do trên cũng chỉ là thứ yếu mà thôi, nguyên nhân chính khiến các tu luyện giả không muốn tu luyện phương pháp này là đạo tu luyện bằng hương hỏa cần cực nhiều nguyện lực hương hỏa, nếu nguyện lực hương hỏa không đủ, cảnh giới sẽ giảm mạnh.

“@#%× Tiên Tử đang thử nghiệm đạo tu luyện bằng hương hỏa chi đạo ư? Tại sao chứ?”

Bắc Phương Đại Đế không hiểu, rõ ràng Cật Qua đạo nhân có nói trong hệ thống mạng công đức kia cất giấu một đạo trường sinh vô chủ.

Tại sao @#%× Tiên Tử lại không thử đạo trường sinh đó, trái lại phải nghiên cứu phương pháp tu luyện bằng hương hỏa chi đạo mà tu chân giả cho rằng không có tương lai này?

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức lại có động tác mới.

Nguyện lực ngưng tụ từ trong màn sáng bảo vệ được mỹ nhân rắn công đức ngưng tụ thành một quả cầu nhỏ, sau đó cô ấy vỗ quả cầu nhỏ này lên người Tiểu Thải.

Nói đúng hơn là mỹ nhân rắn đóng một ‘dấu ấn’ lên người Tiểu Thải.

Đó là dấu ấn thánh ấn của Bá Tống Huyền Thánh.

Bắc Phương Đại Đế lại cau mày chặt hơn, nói thật hắn không hiểu rốt cuộc @#%× Tiên Tử làm những hành động này là có ý gì.

Nhưng mà... lúc này, hai mắt Tiểu Thải bỗng sáng lên.

Cô cảm thấy dấu ấn trên người mình xảy ra biến hóa.

Ngay sau đó, dưới sự mách bảo của trực giác, cô sử dụng một loại dị năng thiên phú. Người nào từng ăn hạt sen Quân Tử Kim Liên của Nho gia đều sẽ đạt được một dị năng thiên phú.

Tiểu Thải đã từng nhận được một hạt sen cộng thêm nước suối từ trong tay Tống Thư Hàng, nhờ vậy mà được thêm trăm năm thọ mệnh.

Dị năng thiên phú mà cô lĩnh ngộ được là một loại năng lực có tên là “Thánh Nhân”. Thế nhưng Tiểu Thải hoàn toàn không biết loại năng lực này có tác dụng gì cả.

Cô từng thử thi triển loại năng lực Thánh Nhân này, chỉ là thân thể không hề phát sinh bất kỳ biến hóa nào. Lúc đó cô chỉ cảm thấy loại năng lực Thánh Nhân này đang tìm kiếm cái gì đó ở xung quanh, nhưng không thu hoạch được gì.

Mà bây giờ, năng lực Thánh Nhân của cô lại bắt được tín hiệu.

Lúc này, Tiểu Thải dựa vào trực giác khởi động năng lực Thánh Nhân.

...

Trên bầu trời, Tống Thư Hàng đang ngự đao mà đi bỗng hơi chấn động một chút, hắn cảm giác ý thức của mình như bị phân tách ra. Loại cảm giác này giống như khi hắn sử dụng con rối thế thân trinh sát lúc trước vậy, một phần ý thức tách ra, bám vào trên thân con rối.

Lúc này ý thức chủ vẫn đang ở trong cơ thể hắn, duy trì tư thế ngự đao phi hành. Còn một phần ý thức khác thì không ngừng rơi xuống, truyền cảm giác mất trọng lực mãnh liệt cho Tống Thư Hàng...

Một lát sau, ý thức phụ tỉnh táo trở lại.

Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể mình trở nên khá là kỳ lạ.

Hình như hắn đang ở tư thế ngồi xổm, hai cánh tay ôm lấy đầu thì phải?

“Ơ?”

Tống Thư Hàng khống chế ý thức phụ, ngẩng đầu lên.

Tiếp đó hắn thấy được mỹ nhân rắn công đức cực lớn đang bọc kín hắn lại.

“WTF?”

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên dự cảm xấu.

Ngay sau đó có hơn trăm phát pháo bắn vào người hắn, oanh tạc hắn đến mức bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Cùng lúc đó, ý thức chính của Tống Thư Hàng đang lơ lửng trên không trung lại thấy rõ cảnh Tiểu Thải ở bên dưới ngẩng đầu nhìn xuyên quá cánh, cùng với tàu chiến thiên kiếp bắn hơn trăm phát pháo về phía Tiểu Thải.

“Định mệnh.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Hắn lập tức hiểu rõ mọi chuyện, phần ý thức phụ mà hắn phân tách ra đã đi vào trong cơ thể Tiểu Thải.

Trước đó hắn còn cảm thán Tiểu Thải càng ngày càng giống clone của hắn.

Bây giờ Tiểu Thải đã biến thành clone của hắn thật rồi.

Mà tiếp theo hắn phải gánh thiên kiếp thay Tiểu Thải.

Lẽ nào là ‘chuyện tốt’ do mỹ nhân rắn công đức làm ra?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngoài ra, tình huống này có tính là acc chính kéo clone đi thăng cấp không?

Chương 1191: “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót” kiếm cảm giác tồn tại

“Tại sao ý thức của ta lại nhập vào cơ thể của Tiểu Thải thế này?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để nghĩ nhiều.

Chiến hạm thiên kiếp trên đỉnh đầu lại khai hỏa lần nữa, bắn đến mức hắn muốn chết đi sống lại. Hơn nữa, từ sau khi tiếp nhận cơ thể của Tiểu Thải, hiệu quả phòng ngự của bí pháp ngồi xổm ôm đầu đã sụt giảm, có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Tóm lại, cứ giúp Tiểu Thải vượt qua thiên kiếp đã rồi tính sau.

…

…

Tiểu Thải trước mặt hiện giờ chính là clone gần hoàn chỉnh của Tống Thư Hàng.

Đầu tiên cô theo học pháp thuật siêu độ của Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức đã thành hình, tiếp đó lại tu luyện “Cương Thủ”, đồng thời lấy được cách tu luyện Nho Môn Kim Cương Thân, chẳng qua là vẫn chưa bắt đầu tu luyện, về mặt công pháp thì hôm nay cô mới vừa chuyển sang tu luyện Cự Kình thiên của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Những thứ này có thể coi như cột trụ căn bản giúp Tống Thư Hàng đứng vững trong tu chân giới.

Trong tương lai, Tống Thư Hàng còn định truyền lại đao pháp của mình cho Tiểu Thải, để cô hoàn toàn xứng với đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao.

Do là clone rất giống thật nên sau khi biết rõ chân tướng xong, hắn dễ dàng tiếp nhận cơ thể Tiểu Thải.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lập tức sử dụng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Hôm nay Tiểu Thải mới vừa tiếp xúc với bộ công pháp này, nhưng Tống Thư Hàng thì khác. Vận dụng công pháp này đã trở thành một loại bản năng, dung nhập vào cả linh hồn của hắn.

Chỉ bằng một ý nghĩ, yêu lực trong cơ thể Tiểu Thải lập tức điên cuồng di chuyển theo công pháp.

Trong thời gian vài hơi thở, Tiểu Thải đã nhập môn Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công thành công.

Hơn nữa do cô đã lên đến cảnh giới tam phẩm, kinh mạch trong cơ thể được đả thông, khí hải đan điền đã mở nên Tống Thư Hàng chỉ cần khống chế vận chuyển yêu lực một vòng là có thể tiến vào thiên thứ hai của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, trong khí hải đan điền của Tiểu Thải đã ngưng tụ được hình thái ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí.

Bằng cách dùng linh thú tinh, hình thái ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí này có thể huyễn hóa thành ngụy tiên thiên chân khí có bộ dạng cá voi mập.

“Tuy rằng cách làm khác nhau nhưng hiệu quả của nó lại y hệt CPU của Diệt Phượng Công Tử.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang lúc suy nghĩ, ý thức chính của hắn giơ tay lên lấy ra một hộp linh thú tinh từ chiếc vòng pháp khí trên cổ tay bản thể. Bên trong có linh thú tinh của ba mươi ba loại linh thú khác nhau.

Trước đây, sau khi thu thập đầy đủ ba mươi ba loại linh thú tinh xong, vì hắn nhanh chóng tấn thăng từ tam phẩm lên tứ phẩm nên còn thừa lại rất nhiều linh thú tinh.

Thừa dịp chiến hạm thiên hiếp đang vào thời kỳ tích sức mạnh sau khi bắn, bản thể của Tống Thư Hàng ném mạnh chiếc hộp tới chỗ Tiểu Thải.

Tiểu Thải vẫn giữ tư thế ngồi xổm ôm đầu, không thể động đậy, hễ cử động là bí pháp sẽ mất hiệu lực ngay.

Tuy nhiên mỹ nhân rắn công đức vẫn có thể cử động được.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, cô vươn tay, vững vàng đón lấy hộp linh thú tinh.

Tiếp đó, cô lấy ra một viên linh thú tinh thuộc hệ mèo loại nhỏ rồi nhét vào miệng Tiểu Thải.

Ý thức phụ của Tống Thư Hàng khống chế Tiểu Thải, lẳng lặng khởi động Kình Thôn thuật.

Bây giờ vẫn còn hai vấn đề quan trọng nữa.

Không phải cứ tu luyện Kình Thôn thuật xong là ăn được linh thú tinh, ít nhất cũng phải đạt được tiểu thành cái đã. Bản thể của Tống Thư Hàng đã luyện Kình Thôn thuật đến đại thành từ lâu, nhưng giờ hắn nhập vào cơ thể của Tiểu Thải, không biết đẳng cấp Kình Thôn thuật của cô sẽ được tính theo ai đây?

Ngoài ra, Tiểu Thải là chim, không có răng nên chẳng thể cắn nát linh thú tinh rồi ăn như Tống Thư Hàng được.

Không biết dạ dày của cô có nghiền nát linh thú tinh được không nữa?

Cứ thử trước cái đã.

Nếu như Tiểu Thải có thể tiêu hóa linh thú tinh một cách thuận lợi, hắn sẽ tranh thủ nuốt hết ba mươi ba viên linh thú tinh luôn một lúc. Còn nếu thất bại, với thể chất tam phẩm của cô, nôn linh thú tinh ra cũng chỉ là chuyện vặt thôi.

Linh thú tinh bị nhét vào trong miệng Tiểu Thải, Tống Thư Hàng khống chế cơ thể của cô, nuốt linh thú tinh xuống.

Kình Thôn Thuật được vận chuyển đến mức tối đa.

Có lẽ là do bản thân Tiểu Thải đã có tu vi tam phẩm, thể lực cường đại, khả năng tiêu hóa tốt hơn, cũng có thể là do người nhập vào cô ấy là Tống Thư Hàng đã luyện Kình Thôn Thuật lên đến đại thành.

Tóm lại, sau khi linh thú tinh bị nuốt xuống thì nhanh chóng bị cơ thể Tiểu Thải tiêu hóa.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công khởi động, hấp thụ năng lượng bên trong linh thú tinh.

Một phần năng lượng bị bí pháp phòng ngự ‘ngồi xổm ôm đầu’ lấy đi, chuyển hóa thành sức mạnh của bí pháp.

Phần năng lượng còn lại được cất giữ ở đan điền của Tiểu Thải, cho đến khi bên cạnh hình thái ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí hóa ra ảo ảnh của một con mèo thì năng lượng ấy bắt đầu chuyển động xung quanh.

“Thành công rồi.”

Tống Thư Hàng mừng thầm.

Đúng vào lúc chuyển hóa xong một viên linh thú tinh, một đoạn ký ức bỗng hiện lên trong não hải của hắn.

‘Kỹ năng phản kích bị động’ trong ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’: 'Nữ yêu phải làm sao để thành công biến thành bồ nhí của nam chủ nhân, cộng với mười ba chiêu cung đấu cùng đạo lữ của nam chủ nhân', 'Nam yêu phải phịch kiểu gì để nữ chủ nhân thích, bảy mươi cách thành công đá bay đạo lữ của nữ chủ nhân!'

Định mệnh, sao tự nhiên đoạn ký ức này lại hiện lên thế này?

Đây là một trong những ký ức mà Tống Thư Hàng muốn quên nhất, chúng chính là bí tịch mà hắn học được sau khi nhập mộng thể nghiệm cuộc đời Thông Nương, gia nhập tổ chức đầy tình hữu nghị ‘Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’. năm đó Thông Nương còn ngây thơ cho rằng đây thật sự là bí tịch tuyệt thế.

Tống Thư Hàng luôn cố gắng không nhớ về đoạn ký ức này, tại sao hôm nay nó lại đột nhiên hiện ra chứ?

Chẳng lẽ… là vì Tiểu Thải cũng là thành viên của ‘Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’ nên sau khi mình nhập vào cơ thể cô ấy, tạo ra hiện tượng cộng hưởng trí nhớ nên đoạn ký ức này mới xuất hiện chăng?

“Tiếp tục.”

Thở dài xong, Tống Thư Hàng tiếp tục ra lệnh cho mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức lấy tiếp một viên linh thú tinh thuộc hệ chó ra, nhét vào miệng Tiểu Thải.

Chiến hạm thiên hiếp khai hỏa một lần nữa, hỏa lực mạnh hơn lần trước, hình như bí pháp phòng ngự ngồi xổm ôm đầu đã lung lay sắp vỡ rồi.

“Phải tăng tốc thôi, nếu như có thể đẩy Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công lên một cảnh giới nữa trước khi bí pháp phòng ngự mất hiệu lực, ngưng tụ ngụy tiên thiên chân khí rồi dùng Nghịch Lân Đao Pháp, nói không chừng có thể chống lại được những thiên kiếp tiếp theo.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn thi triển Kình Thôn Thuật, tiêu hóa linh thú tinh vừa nuốt xuống.

Lặp lại trình tự như trên, ảo ảnh của một con chó hiện lên bên cạnh ngụy tiên thiên chân khí.

Đúng lúc này, trong não hải của Tống Thư Hàng xuất hiện thêm một phần trí nhớ nữa.

Vẫn là ‘Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để có thể ngoan cường sống sót’, nhưng lần này là ‘Thuật ăn cắp thần thánh’.

…

…

Sau đó, cứ mỗi khi Tống Thư Hàng nuốt một viên linh thú tinh là ‘Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’ quái lạ kia lại hiện lên trong đầu hắn.

Mấy kiểu kỹ năng thần thánh như ‘Làm thế nào để thuận lợi lập nhóm đi trấn lột tu sĩ nhân loại’, ‘năm trăm cách đầu hàng khi không đánh lại tu sĩ nhân loại’, ‘tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu tinh xinh đẹp’ lũ lượt tràn về trong đầu của Tống Thư Hàng.

Như kiểu tìm cảm giác tồn tại ấy.

…

…

Một hơi nuốt hết hai mươi bảy viên linh thú tinh, cũng giống như lúc trước, cứ nuốt một viên bí tịch quái dị kia lại hiện lên một lần.

Tống Thư Hàng tiếp tục thi triển Kình Thôn Thuật, đồng thời thầm cân nhắc.

‘Không đúng, đây không phải là cộng hưởng ký ức.”

Nếu như chỉ đơn giản là cộng hưởng ký ức, sau mấy lần tìm cảm giác tồn tại, đống bí tịch kia phải biến mất mới đúng chứ.

Đặc biệt là với tu vi hiện tại, khả năng khống chế tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã rất mạnh rồi.

Không thể để đống bí tịch kia hiện lên hết lần này đến lần khác tìm cảm giác tồn tại thế này được.

Trừ phi…

Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót này có quan hệ gì đó với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công + Kình Thôn Thuật.

Vừa nghĩ tới khả năng này, trong đầu của Tống Thư Hàng lại lóe lên một suy nghĩ.

Hắn nhớ tới tin nhắn rmà Đồng Quái Tiên Sư gửi cho hắn lần trước… Truyền thừa trong tối của Thú Thần bộ không hề nằm ở chỗ tu sĩ nhân loại. Nó được giao lại cho linh thú và yêu thú, một liên minh do yêu tu và linh thú tạo thành phụ trách truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần bộ.

Một liên minh do yêu tu và linh thú tạo thành…

‘Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’ hoàn toàn phù hợp với điều kiện nêu trên, tổ chức yêu quái kì lạ này chỉ thu nhận yêu tộc và một số linh thú có thực lực cao cường.

Tuy rằng tổ chức này chẳng đáng tin chút nào nhưng không thể phủ nhận, họ có sức sống rất kiên cường.

Hơn nữa, nếu đã là truyền thừa bí mật thì nhìn bề ngoài, nó sẽ chẳng liên quan gì tới Tam Thập Tam Thú Thần Tông cả.

Tống Thư Hàng nhớ tới tác phong của Tống Đầu Gỗ.

Với phong cách còn một hơi thở thì quyết tìm chết tới cùng, cộng thêm tính cách khiến người ta nhức răng, chuyện hắn tạo ra một liên minh quái dị thế này hình như cũng khá bình thường

Tống Thư Hàng trầm mặc.

Ví dụ ‘Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’ thật sự là truyền thừa trong tối của Thú Thần bộ, vậy có lẽ nào Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản hoàn chỉnh chính là ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’ không?

Chẳng lẽ phải phá giải được bí tịch kỳ quái này thì mới có thể lấy được bản hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công ư?

Nếu đúng là vậy, chẳng lẽ hắn phải khổ luyện ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’ để tìm ra chân tướng từ đó ư.

Có một khoảnh khắc, trong đầu của Tống Thư Hàng sinh ra cảm giác kháng cự dữ dội.

Cái loại bí tịch quái gở kia mất mặt lắm, mất mặt không biên giới luôn ấy.

Nếu như phải tu luyện nó thật… chi bằng dứt khoát đi nhảy bungee với Bạch tiền bối cho xong.

“Có lẽ mình đã đoán sai rồi, dù sao thì cũng chỉ là suy đoán thôi mà, trên đời này có nhiều liên minh yêu quái như thế, chưa chắc đã là tổ chức yêu tu quái lạ ấy… Hơn nữa, khi tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, mình đã lấy được bí tịch kỳ lạ đó từ chỗ Thông Nương rồi, nhưng cả hai chẳng có phản ứng gì với nhau cả.”

Tống Thư Hàng tự nhủ trong lòng.

Trong lúc suy tư, mỹ nhân rắn công đức đã đút hết toàn bộ ba mươi ba viên linh thú tinh vào miệng Tiểu Thải.

Trong cơ thể Tiểu Thải, bên cạnh hình dáng ban đầu của ngụy tiên thiên chân khí, ảo ảnh của ba mươi ba con thú không ngừng xoay tròn.

Ba mươi ba ảo ảnh xông tới chỗ hình thức ban đầu của chân khí, dung hợp với nó.

…

…

Chương 1192: Đếm ngược thời gian Thiên Đạo rời cương vị

Không khác gì trạng thái của Tống Thư Hàng khi ngưng tụ ngụy tiên thiên chân khí hư ảnh cá voi mập, Tiểu Thải cũng ngưng tụ bản thể cá voi mập, toàn bộ ảo ảnh của ba mươi ba con thú khác đều dung nhập vào trong cơ thể con cá voi kia.

Nhưng cũng có điểm khác với hư ảnh cá voi mập của Tống Thư Hàng, hư ảnh cá voi mập mà Tiểu Thải ngưng tụ được có dáng thon dài, hơn nữa đôi cánh đằng sau rất lớn, còn to hơn cả cơ thể của cá voi mập nữa.

Đặc trưng tổng thể cũng như cá voi mập của Tống Thư Hàng, nhưng một bên thì béo núc ních một bên thì thon thả.

Thành công ngưng tụ được hư ảnh cự kình đồng nghĩa với việc Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của Tiểu Thải đã bước vào thiên thứ ba.

Sau khi hư ảnh cá voi mập đại diện cho ngụy tiên thiên chân khí được ngưng tụ, bí tịch quái dị không ngừng hiện lên trong não hải của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc này, chiến hạm thiên hiếp trên không trung lại bắn một đợt nữa.

Bí pháp phòng ngự ngồi xổm ôm đầu trên người Tiểu Thải chống đỡ xong đợt oanh tạc này thì bước đến đà sụp đổ, Tiểu Thải hình người suy yếu trên người cô cũng biến mất.

Có duy trì phòng ngự ngồi xổm ôm đầu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Mỹ nhân rắn công đức nhẹ nhàng lùi về sau, rút khỏi trạng thái phụ thân vào hóa thân công đức. Cô rời khỏi cơ thể Tiểu Thải, trở lại sau lưng Tống Thư Hàng.

Mất đi sự hỗ trợ của mỹ nhân rắn công đức, bí pháp phòng ngự ngồi xổm ôm đầu của Tiểu Thải không thể duy trì tiếp được nữa.

Cơ thể của cô run lên, bí pháp phòng ngự biến mất.

Trên bầu trời, cuối cùng Thi cũng hồi phục lại, cô bé vươn người đứng dậy.

Cũng cùng lúc này, trong trấn nhỏ gần đấy, đám người vốn đang ngồi xổm run lẩy bẩy cũng hồi phục lại, người nào người nấy thi nhau đứng bật dậy.

…

…

Giữa không trung, Bắc Phương Đại Đế và 'Bạch' vẫn luôn quan sát biến hóa của Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế thấy mỹ nhân rắn công đức trở lại sau lưng Tống Thư Hàng thì thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng ánh sáng công đức bất tử bất diệt nhưng cô can thiệp vào thiên kiếp nên Bắc Phương Đại Đế vẫn lo cô sẽ gặp chuyện bất trắc.

Bạch tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng:

"Có chuyện gì với Tiểu Thải vậy? Ta có thể cảm ứng được khí tức của ngươi trên người cô ấy? Cũng không đúng, không thể nói là khí tức. Chỉ đột nhiên cảm thấy Tiểu Thải như biến thành ngươi ấy."

"Vậy mà Bạch tiền bối cũng cảm ứng được ư?"

Bản thể của Tống Thư Hàng nói:

"Lúc nãy không biết tại sao mà một phần ý thức của ta nhập vào người Tiểu Thải, giống như lúc sử dụng con rối trinh sát ấy, hiện tại thứ khống chế cơ thể cô ấy là một phần ý thức của ta."

Bắc Phương Đại Đế chau mày:

"Thế này coi như ngươi đã nhúng tay vào thiên kiếp rồi, sao thiên kiếp lại không có phản ứng gì chứ?"

Mỹ nhân rắn công đức lúc trước cũng thế, rõ ràng đã cưỡng chế can thiệp vào thiên kiếp nhưng uy lực của thiên kiếp lại không tăng lên.

"Giờ ta cũng chẳng hiểu tại sao."

Bản thể của Tống Thư Hàng nhìn sang mỹ nhân rắn công đức ở bên cạnh… Có khi cô ấy biết chuyện gì cũng nên? Nhưng mà hiện giờ mỹ nhân rắn công đức không nói chuyện với con người được, hoặc cũng có thể là cô ấy cố ý không muốn nói.

“Mất đi bí pháp phòng ngự, ngươi và đệ tử của ngươi có chống đỡ được đợt thiên kiếp tiếp theo không?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Thiên kiếp hôm nay rất quái dị, không thể nào đánh tan kiếp vân được nữa. Đối mặt với thiên kiếp, tu sĩ chỉ có một con đường là liều chết, không thành công thì thành nhân.

“Liều một phen thôi, ta cảm thấy trạng thái của Tiểu Thải hiện giờ rất tốt.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trước khi độ kiếp Tiểu Thải đã uống một bát canh Kình Thánh, dược lực của nó vẫn đang tuôn ra không ngừng, hơn nữa lúc nãy cô còn ăn một mạch ba mươi ba viên linh thú tinh, có thể nói bây giờ cô ấy đang ở trạng thái tốt nhất.

Có thể liều một phen.

Trong lúc họ nói chuyện, chiến hạm thiên hiếp trong không trung lại nã pháo một lần nữa.

Lần này tất cả nòng pháo và bệ phóng trên chiến hạm đều chuẩn bị khai hỏa.

“Đây là đợt thiên kiếp cuối cùng rồi, có thể thành công hay không thì phải xem lần này.”

Bạch tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Giờ cứ để hắn thử một chuyện xem sao.

…

…

Trên mặt đất, Tống Thư Hàng khống chế cơ thể của Tiểu Thải, hai cánh giương lên, thầm khởi động bí pháp Cương Thủ.

Hai cánh của Tiểu Thải nhiễm lên màu đen của sắt thép.

Đáng tiếc cô chưa kịp tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân, nếu không thì hiệu quả còn tốt hơn nữa.

“Tới đi.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Ngay sau đó, trong mắt Tiểu Thải hiện lên đao ý. Trên người cô, thánh ấn Bá Tống lóe sáng, Đồng thời, thông qua thánh ấn, một luồng tiên thiên chân nguyên truyền từ cơ thể của Tống Thư Hàng vào người Tiểu Thải.

“Qủa nhiên là được.”

Hắn nhập vào trong người Tiểu Thải, không thể đem cảnh giới và công lực của bản thân qua đây được nhưng vẫn có thể thi triển được đao ý.

Chỉ cần dùng được đao ý, chắc chắn có thể vượt qua thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm này.

Tống Thư Hàng bật cười.

Đao ý hóa thân thành áo giáp, ngưng tụ trên người Tiểu Thải. Mũ giáp, giáp ngực, thậm chí đến cả cánh và chân đều hiện lên lớp giáp tinh xảo.

Đồng thời, Tống Thư Hàng dùng cánh của Tiểu Thải làm đao để thi triển Nghịch Lân Đao Pháp.

Chiêu phòng ngự mạnh nhất Nghịch Lân thức được thi triển, đao khí hóa thành rồng, bao quanh người cô.

Ầm ầm ầm ầm ~~

Đợt oanh tạc cuối cùng đến từ chiến hạm thiên hiếp bắt đầu, ánh sáng lửa đạn bao trùm lấy Tiểu Thải.

Sau khi bắn xong, không ngờ chiếc chiến hạm thiên kiếp trên không trung kia lại lao thẳng tới chỗ Tống Thư Hàng.

Đúng là có phong phạm của lính cảm tử.

Sau khi bắn pháo xong, đến cả thuyền cũng muốn lao xuống, liều chết với kẻ địch.

“Bạch đạo hữu, đến lúc mấu chốt ngươi đừng có bất ngờ xông lên, phong ấn chiến hạm thiên hiếp nhé.”

Bắc Phương Đại Đế đột nhiên lên tiếng.

Bạch Thánh: “…”

Nhìn ta giống kẻ sẽ làm những chuyện như thế à? Đây đã là đợt thiên kiếp cuối cùng của Tiểu Thải rồi, nếu như ta phong ấn chiến hạm thiên hiếp lại thì thiên kiếp trước đây cô ta phải chịu coi như phí công, nói không chừng lại có thêm một chiến hạm thiên kiếp khác tới ấy chứ.

“Nếu như muốn phong ấn chiến hạm thì ta đã ra tay từ khi nó vừa mới xuất hiện rồi.”

Bạch Thánh nói.

…

…

Chiến hạm thiên hiếp lao xuống đất, tạo ra một vụ nổ dữ dội.

Vụ nổ kéo dài liên tục hai mươi hơi thở, sau đó mới từ từ tiêu tán.

“Thành công rồi ư?”

Thi hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ổn rồi.”

Ở bên dưới, bóng hình của Tiểu Thải xuất hiện.

Nhìn cô lúc này rất chật vật, hai chiếc cánh lông vũ xinh đẹp bị cháy đen hơn phân nửa, cơ thể nhỏ bé quỳ rạp trên đất, không nhúc nhích gì được.

Thiên kiếp kết thúc rồi.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở lại từ trạng thái nhập xác.

“Bây giờ phải hỏi Tiểu Thải xem chuyện vừa nãy là sao, chắc không phải cô ấy trở thành clone của ta thật đấy chứ.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tô thị A Thập Lục: “Đợi chút, Tiểu Thải không thăng cấp à?”

Theo lý mà nói, sau khi độ kiếp xong Tiểu Thải phải tấn thăng từ tam phẩm lên tứ phẩm chứ.

Nhưng lúc này cô vẫn đang suy yếu quỳ rạp dưới đất, không hề có dấu hiệu chuẩn bị tấn cấp.

“Chẳng lẽ chuyện gian lận khi độ kiếp bị phát hiện nên tư cách thăng cấp bị hủy bỏ ư?”

Thi hỏi với giọng lo lắng.

Tống Thư Hàng: “Chuyện này… chắc không đâu nhỉ?”

Đúng lúc này, Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói:

“Cô ấy đang độ tâm ma kiếp.”

“Lại là tâm ma kiếp ư?”

Tống Thư Hàng nhíu mày lại.

“Đưa cô ấy đến động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ đi, nếu là tâm ma kiếp thì chẳng ai giúp gì được đâu. Chỉ đành đợi cô ấy tự vượt qua thôi.”

Bắc Phương Đại Đế lên tiếng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Để ta đưa cô ấy về, đúng lúc cần sắp xếp lại nguyên liệu làm tiệc Kình Thánh bát phẩm trong bếp một chút, trận thiên kiếp vừa nãy kéo dài lâu hơn dự tính của ta.”

“Cảm ơn tiên cơ.”

Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười mỉm:

“Đừng khách sáo.”

Dứt lời, cô khống chế phi kiếm cho nó hạ xuống, đưa Tiểu Thải đang ở trạng thái tâm ma kiếp về động phủ.

Đợi sau khi cô ấy đi vào động phủ, Thi chọc Tống Thư Hàng:

“Tống sư huynh, để Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa một mình Tiểu Thải đi thế này, cô ấy sẽ không dùng Tiểu Thải làm thức ăn đấy chứ?”

Để một tiên trù và một tước yêu nhìn có vẻ rất ngon miệng ở chung một chỗ với nhau thật sự không sao chứ?

Tô thị A Thập Lục: “...”

Bắc Phương Đại Đế: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?

“Khụ, theo ta thấy, Biệt Tuyết tiên tử không phải là người như thế đâu. Chúng ta tiếp tục đi, Thư Hàng tiểu hữu, chẳng phải chỗ ngươi vẫn còn một người nữa sắp phải độ kiếp sao?”

Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ừm, Thông Nương cũng sắp độ kiếp, là nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, chắc là dễ thôi.”

Dứt lời, hắn phất tay, thả Thông Nương từ thế giới hạch tâm ra.

“A a a, rốt cuộc cũng đến lượt ta rồi ư? Thư Hàng, ta phải độ kiếp thế nào đây? Ta còn chưa kịp ngưng tụ đao ý, chỉ dựa vào một mình “Thiên Khấp Bảo Điển” thì có qua nổi không?”

Thông Nương lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, Bắc Phương tiền bối sẽ dạy cho cô một chiêu độ kiếp. Nhưng cô nhất định phải cẩn thận, lát nữa khi độ kiếp không được mắc bất cứ sai lầm nào đấy.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

Thông Nương thấy Tống Thư Hàng nghiêm túc như thế thì sợ hãi gật đầu:

“Yên tâm đi, chuyện gì ta cũng nghe ngươi hết, ta nhất định sẽ cẩn thận, không để xảy ra sai sót đâu.”

Bắc Phương Đại Đế tiến lên trước một bước, đi tới bên cạnh Thông Nương, cũng giống như lần trước, hắn vươn tay ra điểm một cái, truyền thụ bí pháp phòng ngự ngồi xổm ôm đầu cho Thông Nương.

Quá trình chỉ dẫn y như những gì đã làm với Tiểu Thải.

Sau khi chắc chắn Thông Nương có thể sử dụng bí pháp này, hắn bèn dặn cô lát nữa nhất định phải niệm đúng số lần chân ngôn.

…

…

Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thông Nương hít sâu, thả hết tất cả chân khí trong đan điền của mình ra, chân khí trong Long Giác đan điền trào ra, dẫn thiên kiếp tới.

Kiếp vân ngưng tụ, kiếp lôi màu tím không ngừng di chuyển trong kiếp vân, phát ra tiếng ầm ầm.

Mà đúng lúc Thông Nương sắp độ kiếp.

Bắc Phương Đại Đế, Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Thi và Biệt Tuyết Tiên Cơ trong động phủ đều ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời với thần sắc ngưng trọng.

Lần này không phải lại có Huyền Thánh ‘nhân tiền hiển thánh’.

Nhưng so với nhân tiền hiển thánh, chuyện này còn quan trọng hơn.

Tất cả các tu chân giả cảnh giới nhị phẩm trở lên trong chư thiên vạn giới đều có cảm ứng.

Thiên Đạo cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa rồi.

Thiên Đạo có khiếm khuyết, Thiên Đạo lần này lai lịch bất minh, không ai biết nguồn gốc của nó.

Nó có năng lực phục hồi mạnh mẽ tới mức biến thái, nhưng trong trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo với Thánh Nhân Nho gia, Thánh Nhân Nho gia đã thi triển thiên phú bản mệnh, khiến sự tồn tại của bản thân nó không trọn vẹn.

Mấy nghìn năm qua, Kiếp Tiên đỉnh tiêm và trường sinh giả đều ẩn ẩn cảm ứng được Thiên Đạo có thiếu hụt, sớm muộn gì cũng có một ngày nó không thể chống đỡ được nữa.

Lúc ấy sẽ là sự mở đầu của một thời đại mới.

Nhưng không ai có thể xác định được Thiên Đạo năm đó có thể chống đỡ được bao lâu, tuy rằng có thiếu sót thật nhưng Thiên Đạo vẫn là Thiên Đạo, nói không chừng nó có thể trụ được mấy mươi triệu năm thì sao?

Mà bây giờ… sự tồn tại của Thiên Đạo đã bắt đầu bước vào thời gian đếm ngược.

“Đệch, chẳng lẽ thật sự đúng như những gì Xích Tiêu Tử đã nói, cọng hành tinh này có tương lai vô hạn ư?”

Xích Tiêu Kiếm không nhịn được mà chửi thề.

Cọng hành tinh này mới độ kiếp lần đầu, mà khi vừa bắt đầu, Thiên Đạo năm đó lập tức không chống đỡ được, bước vào thời gian đếm ngược.

Chẳng lẽ, hành tinh này thật sự sẽ một bước lên trời, trở thành Thiên Đạo đời tiếp theo à?

Chương 1193: Trường sinh giả lánh đời

“Tương lai vô hạn ư? Xích Tiêu Kiếm đạo hữu đang nói tới Thông Nương à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Xích Tiêu Kiếm yên lặng gật mũi kiếm:

“Đúng thế.”

“Vô hạn thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi… Thông Nương ườn ra như cá muối, tương lai của cô ấy vô hạn kiểu gì đây?

“Không thể nói, không thể nói.”

Xích Tiêu Kiếm lắc lắc thân kiếm.

Dù sao thì cái chuyện có thể cọng hành này sẽ trở thành Thiên Đạo có nói ra cũng chẳng ai tin.

Lúc này Bắc Phương Đại Đế đứng bên cạnh nhíu chặt mày lại, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên vẻ bất đắc dĩ:

“Aizzz, đến bữa cơm cũng không để cô ăn tử tế.”

Dứt lời, Bắc Phương Đại Đế nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, có lẽ cô phải đi lánh đời một thời gian rồi.”

“Do liên quan tới thiên… cái đó sao?”

Tống Thư Hàng hỏi. Hắn định nói là ‘Thiên Đạo’ nhưng e ngại nói thẳng hai chữ đó ra sẽ phạm cấm kỵ, nên thế chỉ nói một nửa.

“Đúng vậy, có liên quan tới nó.”

Bắc Phương Đại Đế tiếp tục giải thích:

“Thiên Đạo đời này có thiếu hụt, sự tồn tại của nó đã bắt đầu bước vào thời gian đếm ngược. Trong thời gian cuối cùng nắm giữ ‘đạo’ chắc chắn sẽ có sóng gió. Mà những tu luyện giả đã tạo ra con đường trường sinh sẽ trở thành những người chịu nhiều ảnh hưởng nhất, tiếp theo đó là Kiếp Tiên đỉnh phong.

Nó khác với Thiên Đạo đời trước, Thiên Đạo trước là do không muốn làm nữa nên nổi hứng nói đi là đi, cho nên không có thời gian biến loạn.

Mà Thiên Đạo hiện tại, có thể nói là tự bản thân có khiếm khuyết, không thể tiếp tục chống đỡ Thiên Đạo được nữa. Nếu thế trong khoảng thời gian cuối cùng chấp chưởng Thiên Đạo, có thể nó sẽ có những hành động điên cuồng.

Trường Sinh Giả là tồn tại có khả năng thay thế nó để trở thành Thiên Đạo mới nhất, nên chắc chắn sẽ bị nó nhắm vào.

Trong thời gian tới, những tồn tại như Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên phần lớn sẽ chọn ở lánh đời.

“Cô vừa mới sống lại, khó khắn lắm mới được ăn một bữa tử tế, hơn nữa mới ăn được có một nửa thì lại xảy ra chuyện thế này.”

Bắc Phương Đại Đế than thở.

“Tiền bối, ta bọc thức ăn cho ngươi mang đi nhé, tuy rằng sẽ không ngon bằng. Ngươi có thể đợi một lát không?”

Giọng nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ truyền tới.

Bắc Phương Đại Đế nghe vậy, trên gương mặt lạnh lùng lập tức xuất hiện nụ cười ấm áp:

“Có thể gói mang về thật à? Nếu như chỉ một lát thì không thành vấn đề.”

“Vậy tiền bối đợi chút nhé.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng nhớ tới Lý Trúc m:

“Bắc Phương tiền bối, Băng Phách đan phải làm thế nào đây?”

“Yên tâm đi, cô sẽ đưa con rùa đần độn đó về cho ngươi, nó có thể mang ngươi đi hái dược liệu cuối cùng trong Băng Phách đan rồi luyện chế đan dược này. Nhưng trước khi mang nó tới đây, cô phải phong ấn cảnh giới của nó cái đã, tránh để nó bị ảnh hưởng bởi hỗn loạn.”

Bắc Phương Đại Đế đáp.

Nói cách khác, con rùa biển nhìn trời kia cũng đạt cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm rồi à?

Sau khi nghe được sắp xếp của Bắc Phương Đại Đế, Tống Thư

Hàng liền yên tâm:

“Cảm ơn tiền bối.”

…

…

Lúc này, thiên kiếp của Thông Nương cuối cùng cũng giáng xuống.

Thiên kiếp tấn thăng từ nhị phẩm lên tam phẩm chắc chắn có uy lực nhỏ hơn thiên kiếp của Tiểu Thải nhiều.

Chỉ cần không đen đủi gặp phải mười một đợt thiên kiếp như Tống Thư Hàng, dựa vào bí pháp phòng ngự ngồi xổm ôm đầu cũng đủ giúp Thông Nương vượt qua được thiên kiếp này.

Bùm ~

Thiên kiếp giáng xuống.

Nhìn thiên kiếp trước mặt, Tống Thư Hàng câm nín.

Cũng yên lặng như hắn còn có Bắc Phương Đại Đế, Bạch tiền bối, Tô thị A Thập Lục và Thi đang đứng bên cạnh.

Không phải do thiên kiếp quá mạnh, cũng chẳng phải thiên kiếp hiện đại hóa.

Mà là vì thiên kiếp này yếu xìu.

Kiếp lôi chỉ mảnh như ngón tay rơi xuống người Thông Nương.

Sau đó, ánh điện tản ra bên ngoài lớp phòng ngự của cô, đây là đợt thiên kiếp đầu tiên.

Tiếp đó là đợt thiên kiếp thứ hai, hai đạo kiếp lôi cùng đánh xuống, chúng cũng nhỏ tới đau lòng.

Đợt thiên kiếp thứ ba, ba đạo kiếp lôi đánh xuống, vẫn nhỏ bé như thế.

Mọi chuyện cứ tuần hoàn cho đến đợt thiên kiếp thứ bảy.

Tiếp đó… xong rồi.

Kiếp vân trên bầu trời bắt đầu tản ra.

Thiên kiếp này lười quá thể, cứ như chỉ đi ngang qua thôi vậy.

Với thiên kiếp có uy lực thế này, Thông Nương hoàn toàn không cần đến bí pháp phòng ngự, cho dù có nằm thẳng ra như cá muối thì cũng chẳng hề hấn gì.

“Thế này là sao?”

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Xích Tiêu Kiếm:

“Lẽ nào, cọng hành tinh này thật sự là một tồn tại đặc biệt ư?”

Cô thật sự sẽ trở thành một Nữ Đế hành, trấn áp thiên cổ, chứng đạo trở thành Thiên Đạo à?

Bắc Phương Đại Đế:

“Cô hoài nghi, không biết có phải do thiên kiếp bị chuyện lúc nãy ảnh hưởng không?”

Có lẽ do Thiên Đạo bước vào trạng thái đếm ngược nên thiên kiếp bị biến dị chăng?

Bạch tiền bối đánh giá Thông Nương một lúc:

“Hành tinh cũng bước vào trạng thái tâm ma kiếp rồi.”

“Tâm ma kiếp? Nhưng đây là thiên kiếp tấn thăng từ nhị phẩm lên tam phẩm của cô ấy, chắc không có tâm ma kiếp đâu nhỉ?”

Tống Thư Hàng vô thức hỏi lại.

Nhị phẩm không có tâm ma kiếp, đây là thường thức mà.

“Nhưng cô ấy đã vào tâm ma kiếp rồi.”

Bạch tiền bối nói.

Tất cả đều im lặng, mọi chuyện thật sự liên quan tới việc Thiên Đạo đếm ngược thời gian à?

Lúc này, Thông Nương ngã trên đất, toàn thân run rẩy:

“Đừng ~ đừng như thế mà ~ đau quá. A a a~ tha cho ta đi, Thư Hàng, ta không chịu được nữa…”

Lời thoại sặc mùi hiểu lầm quá.

Tống Thư Hàng: “…”

Tô thị A Thập Lục, Thi, Bắc Phương Đại Đế đồng loạt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, đến Bạch tiền bối cũng nhếch miệng lên, nghía hắn với vẻ đầy hứng thú.

Tống Thư Hàng xoa cằm mình, bình tĩnh nói:

“Chẳng lẽ tâm ma kiếp của cô ấy là bị ta ngắt mầm hành à?”

“Biệt Tuyết, là Biệt Tuyết ma nữ… đừng đến gần ta ~~~ a a a, thịt cừu xào hành, bánh rán hành, cua xào hành gừng, bánh bao thịt hành, cá quế hành hoa…”

Thông Nương bắt đầu lẩm bẩm một danh sách đủ loại món ăn, món nào cũng liên quan đến hành.

Tống Thư Hàng:

“Ta đã đoán được tâm ma của cô ấy là gì rồi.”

Mấy người Tô thị A Thập Lục yên lặng gật đầu.

“Lại là tâm ma kiếp, đưa cô ấy tới chỗ Tiểu Thải đi. Có thể độ qua tâm ma kiếp hay không phải xem ý chí của chính họ thôi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

“Nếu như không vượt qua được tâm ma kiếp thì sẽ thân tử đạo tiêu sao?”

Thi lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Yên tâm đi, đến thời khắc cuối cùng, trong tay ta vẫn còn một tuyệt chiêu tất sát, chắc chắn có hiệu quả khi đối phó với tâm ma kiếp.”

“Có thể giúp đối kháng với tâm ma ư? Là bí pháp gì thế?”

Bắc Phương Đại Đế tò mò hỏi.

Tô thị A Thập Lục:

“Thư Hàng, có phải ngươi đang nói tới… giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương không?”

Cô cũng đã xem bài viết Linh Điệp Tôn Giả gửi lên nhóm Cửu Châu số 1, trong đó có nhắc tới, giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương có khả năng vỡ tâm ma.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Nên chiêu này phải dung thật cẩn thận.”

Hắn có thể gọi thẳng cho Tạo Hóa Pháp Vương nhờ hát một bài, chắc chắn có hiệu quả.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại giải thích cho Bắc Phương Đại Đế nghe về uy lực giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhìn bề ngoài Bắc Phương Đại Đế vẫn rất bình tĩnh nhưng trong lòng đang nghĩ gì thì chẳng ai biết.

…

…

Giống như Thông Nương, vào thời khắc Thiên Đạo bước vào thời gian đếm ngược, trong chư thiên vạn giới cũng có không ít người đang độ kiếp.

Mà tất cả thiên kiếp của bọn họ đều trở nên nhỏ bé yếu ớt, chỉ đánh mấy phát cho có rồi thôi, sau đó họ đều bị vứt vào tâm ma kiếp.

Trong đó cũng bao gồm Dược Sư của nhóm Cửu Châu số 1.

Vốn Dược Sư định nghiên cứu xong tên lửa thiên kiếp thì chuẩn bị độ kiếp.

Nhưng Giang Tử Yên thấy chuẩn bị còn chưa đầy đủ, vì thế dưới yêu cầu của cô, Dược Sư lại tiếp tục sửa đi sửa lại trận pháp độ kiếp của mình, chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Cứ thế kéo dài đến vừa rồi, Dược Sư mới bắt đầu độ kiếp.

Thiên kiếp cường đại như trong dự tính không giáng xuống, đại trận mà Dược Sư và Giang Tử Yên chuẩn bị hồi lâu cũng chẳng được dùng đến.

Dược Sư đứng nguyên không động đậy, bị thiên kiếp nhỏ bé đập mấy phát liền rơi vào tâm ma kiếp.

Hôm nay, tâm ma bận rộn dễ sợ.

****

Khi Biệt Tuyết Tiên Cơ gói tiệc Kình Thánh bát phẩm lại cho Đại Đế, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới cô em con rối kia.

Vì thế, hắn lấy con rối ra, để cô gặp Đại Đế.

Trên mặt con rối còn đeo một chiếc mặt nạ ác quỷ hung tợn, trong mắt của cô phát ánh sáng màu vàng cam yêu dị.

“Ngươi là ai?”

Cô em con rối cất tiếng trước, nhìn chằm chằm vào Đại Đế.

Tống Thư Hàng bèn giới thiệu:

“Đây là Bắc Phương Đại Đế tiền bối, một vị hậu bối của hắn là người sáng tạo ra bí pháp phòng ngự ngồi xổm ôm đầu. Nên ta đang nghĩ không biết cô và Đại Đế có quen nhau hay không.”

“Không, hắn không phải Bắc Phương tiền bối.”

Con rối kia nói bằng giọng chắc chắn, tiếp tục nhìn chằm chằm vào Đại Đế:

“Ngươi không phải là Bắc Phương tiền bối, ngươi là ai?”

Bắc Phương Đại Đế khẽ thở dài, hắn vươn tay ra, nắm lấy chỗ dưới cằm của con rối rồi đẩy mặt nạ lên trên.

Đại Đế không đẩy hết mà chỉ lên một nửa, lộ ra nửa gương mặt dưới với chiếc mũi và khuôn miệng xinh xắn.

“Cô chính là ◇□¤, là Bắc Phương.”

Đại Đế dịu dàng nói, hắn dùng ngôn ngữ viễn cổ để báo tên hoặc đạo hiệu của mình. Nói chung là Tống Thư Hàng không hiểu mấy từ đó có nghĩa là gì.

Nhưng rõ ràng… chủ nhận của con rối này chính là vị hậu bối mà trước đây Bắc Phương Đại Đế đã nhắc tới.

“Không, ngươi không phải.”

Cô em con rối nghiêm túc nói:

“Ngươi là ai, tại sao lại mạo nhận làm Bắc Phương tiền bối. Tống Thư Hàng, ngươi đừng để hắn ta lừa, hắn ta là kẻ giả mạo.”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bắc Phương Đại Đế.

Nhìn vẻ mặt của Đại Đế, chẳng lẽ có ẩn tình gì sao?

Đại Đế nhẹ nhàng vuốt đầu con rối:

“Trạng thái hiện tại của cô quả thật hơi khác so với trước kia, ngươi không nhận ra cô cũng là chuyện bình thường. Nhưng cô sẽ không bao giờ thay đổi, vĩnh viễn không thay đổi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng lóe lên một suy nghĩ, hình như… Bắc Phương Đại Đế lợi dụng cái chết để thoát khỏi Thiên Đình viễn cổ, cũng phải trả một cái giá rất đắt thì phải?

Có khi nào vì thoát thân mà tổ tiên Kim Long của Long Vương Điện cũng phải trả một cái giá nhất định không?

“Bản thể của ngươi vẫn ổn chứ?”

Đại Đế dịu dàng hỏi.

“Ngươi muốn đối phó với bản thể của ta ư? Ta sẽ không nói cho ngươi biết đâu.”

Đôi mắt màu cam của cô em con rối lóe lên.

Bắc Phương Đại Đế cười khổ.

“Thư Hàng tiểu hữu, trong thời gian cô lánh đời, nhờ người chăm sóc cho cô ấy. Đợi đến khi cô trở lại thì sẽ liên lạc với ngươi.”

Bắc Phương Đại Đế thở dài, nói với Tống Thư Hàng.

"Được."

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đồng thời, hắn nghĩ tới một chuyện, hình như quan hệ giữa Bắc Phương Đại Đế và Tống Đầu Gỗ cũng khá tốt.

"Đúng rồi, Đại Đế. Ngươi có biết chuyện truyền thừa của Thú Thần bộ không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1194: Tâm ma kiếp có vấn đề!

“Chẳng phải ngươi đã lấy được truyền thừa của Thú Thần bộ rồi sao?”

Bắc Phương Đại Đế nhìn Tống Thư Hàng, hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Truyền thừa mà ta lấy được là của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, tổ chức được được lập ra sau thời Thiên Đình viễn cổ. Nhưng truyền lại đến ngày nay, một phần truyền thừa đã bị mất rồi.”

Tốt nhất là hắn phải nhanh chóng tìm thấy truyền thừa của Thú Thần Bộ sau đó luyện chế ra pháp khí bản mệnh trước khi tấn thăng lên cảnh giới ngũ phẩm… Nếu thật sự không thể tìm thấy truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần bộ thì hắn chỉ còn cách luyện thế ra một pháp khí bản mệnh phù hợp khác.

Ngoài ra, liệu truyền thừa trong tối của Thú Thần bộ có thật sự liên quan tới “Yên quái toàn thế giới chung tay kết kết thành người một nhà” hay không?

Có lẽ, Bắc Phương Đại Đế có thể giải đáp nghi vấn của hắn.

“Về chuyện truyền thừa của Thú Thần bộ, sau khi Thiên Đình viễn cổ kết thúc, cô có gặp tên Tống đầu gỗ kia, nghe hắn ta nhắc tới vài câu.”

Bắc Phương Đại Đế suy tư:

“Lần đó, Tống đầu gỗ và cô nói chuyện phiếm, có nhắc tới chuyện của Thú Thần bộ. Hắn ta nói mình đã thành công chuyển truyền thừa đi, phân thành một sáng một tối. Truyền thừa trong tối hắn không tiết lộ cho bất cứ ai. Chỉ nói với cô rằng, nó được giấu ở một nơi không ai ngờ tới. Cho dù có nhìn thấy thì người ta cũng không thể đoán được nó có liên quan tới Thú Thần bộ.”

Nói đến chuyện này, trong lòng Đại Đế cũng có hơi khó chịu.

Hình như trước khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt Tống đầu gỗ đã ẩn ẩn dự cảm được chuyện này nên mới âm thầm chuyển truyền thừa của Thú Thần bộ đi.

Nhưng hắn không nói chuyện này cho bất cứ người nào, bao gồm cả Đại Đế.

Thật ra nghĩ kỹ lại thì cái tên Tống đầu gỗ này lúc nào cũng thần thần bí bí, trước đây hắn ta còn từng học xem quẻ, cũng có thể hắn đã bói ra được điều gì đó chăng?

…

…

Là nơi mà cho dù người khác nhìn thấy cũng hoàn toàn không đoán ra được nó có liên quan đến Thú Thần bộ ư?

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt lạnh lẽo.

Thử nghĩ tới ‘Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’ kia đi, bất kể là ai, bao gồm cả đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đến đó, nhìn thấy liên minh yêu quái kì lạ kia thì chắc chắn cũng không thể liên tưởng nó tới tông môn của mình được ấy chứ?

Xem ra, đợi tối nay khi vắng người mình phải lén tu luyện “Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để có thể ngoan cường sống sót’ kia một phen. Nói không chừng có thể tìm ra truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công và luyện khí chi pháp từ đó cũng nên.

Tống Thư Hàng thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Đồng thời, hắn lại hỏi:

“Tiền bối có còn manh mối nào khác không?”

Bắc Phương Đại Đế lắc đầu:

“Hết rồi, những chuyện liên quan đến truyền thừa của Thú Thần bộ, cô chỉ biết có nhiêu đó thôi.”

“Bắc Phương tiền bối, pháp khí bản mệnh của Thú Thần bộ có phải là kết hợp ba mươi ba loại pháp khí lại thành một thể không?”

Tống Thư Hàng tiếp tục hỏi.

Bắc Phương Đại Đế đánh giá Tống Thư Hàng, hỏi ngược lại:

“Ngươi muốn đi theo con đường này à?”

Tống Thư Hàng:

“Thật sự có thể kết hợp lại à?”

“Có thể, nhưng kết hợp ba mươi ba loại pháp khí không giống như xếp gỗ, quá trình rất khó khăn đấy. Cơ hội để tổ hợp pháp khí chỉ có một lần, thất bại rồi thì không thể làm lại được. Hơn nữa, xét từ một góc độ nào đó, pháp khí kết hợp này tương đương với ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh. Tài nguyên mà ngươi phải bỏ ra rất lớn. Hơn nữa nó khác với những thần binh bản mệnh tổ hợp khác. Ngươi phải chế tạo và kết hợp xong chúng trước khi tấn thăng lên ngũ phẩm. Một khi qua cảnh giới ngũ phẩm thì không còn cơ hội để ghép chúng lại với nhau nữa đâu. Cho dù là thời Thiên Đình viễn cổ, nguyên vật liệu cực kì phong phú, trong Thú Thần bộ cũng chỉ có hai vị đại sư thành công kết hợp loại pháp khí này trước ngũ phẩm mà thôi.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Nói tóm lại, pháp khí bản mệnh tổ hợp này là thứ chỉ có tu sĩ đại gia thật sự + cực kỳ may mắn mới chơi nổi thôi.

Tài nguyên và may mắn, không được thiếu bất cứ thứ gì.

Tống Thư Hàng:

“Ta muốn thử xem… nếu như thật sự không được thì ít nhất cũng phải tìm được pháp khí phối hợp của hệ cá voi rồi luyện chế nó ra đã. Cách luyện chế ra pháp khí bản mệnh của hệ cá voi trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị mất rồi.”

“Cố lên, cô đánh giá cao ngươi.”

Bắc Phương Đại Đế vỗ vai Tống Thư Hàng.

Với độ xúi quẩy của Tống Thư Hàng tiểu hữu, Bắc Phương Đại Đế cảm thấy muốn luyện ra ba mươi ba loại pháp khí thì… mơ xa lắm!

Từ đầu đến cuối cô em con rối kia vẫn nhìn chằm chằm vào Bắc Phương Đại Đế nhưng lại không nói nửa lời, không biết cô ấy đang nghĩ gì nữa.

…

…

Một lúc sau.

Biệt Tuyết Tiên Cơ gói tiệc Kình Thánh bát phẩm vào một hộp thức cỡ lớn rồi đưa cho Đại Đế.

“Cảm ơn Biệt Tuyết Tiên Tử.”

Bắc Phương Đại Đế cảm thán… Đầu năm nay, muốn ăn ngon cũng chẳng dễ dàng gì.

“Bắc Phương tiền bối khách khí quá.”

Biệt Tuyết Tiên Tử hành lễ với Đại Đế:

“Tiền bối, hẹn gặp lại.”

“Sau này gặp lại.”

Bắc Phương Đại Đế nói với mọi người:

“À mà, Thư Hàng tiểu hữu. Tối nay ta sẽ gửi con rùa ngốc đó đến chỗ của ngươi, ngươi nhớ nhận hàng nhé.”

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Còn nữa… vào lúc sắp “biến thiên” thế này, e là sẽ xảy ra rất nhiều chuyện kì lạ. Rất có thể thông đạo giữa chư thiên vạn giới và hiện thế sẽ được mở ra. Nếu như có thông đạo mở ở Trái Đất, Thư Hàng tiểu hữu nhớ chú ý an toàn, đừng đi bậy vào mấy thông đạo đó.’

Bắc Phương Đại Đế dặn dò.

Hiện thế là một nơi đặc biệt, hiện thế được nói tới ở đây không chỉ là Trái Đất mà bao gồm cả vũ trụ.

Trong thời kỳ hỗn loạn này, nếu như thông đạo giữa chư thiên vạn giới và hiện thế được mở ra, hiện thế sẽ xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Khi đó sẽ đúng là loạn thế thật sự.

“Ta biết rồi, ta sẽ chú ý an toàn.”

Tống Thư Hàng đáp.

****

Bắc Phương Đại Đế rời đi.

Cô em con rối kia cũng quay trở lại vòng tay không gian của Tống Thư Hàng.

Thông Nương và Tiểu Thải nằm song song với nhau, cả hai còn đang bị vây trong tâm ma kiếp không thể thoát ra.

Nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng tới khẩu vị của mấy người Tống Thư Hàng.

Bát Phẩm tiệc Kình Thánh của Biệt Tuyết Tiên Cơ dập dìu lên món như nước chảy, từng món thịt cá tiên trân nối đuôi nhau, khiến người ta ăn không ngừng miệng.

Hết cách rồi, vì Tiểu Thải độ kiếp quá lâu, mấy món thịt cá voi kia hâm nóng quá lâu, vì để tránh cho hương vị của món ăn bị thay đổi, Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ đành đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng lên món.

Như vậy… kế hoạch nhân cơ hội lên món để đút cho “Bạch” của cô… lại thất bại rồi. Sau khi xong việc, Biệt Tuyết Tiên Cơ khóc ngất trong bếp.

…

…

Thịt cá voi mang đến một nguồn sức mạnh vô cùng lớn.

Vì phòng ngừa chuyện Tống Thư Hàng, Thi và Tô thị A Thập Lục xuất hiện chuyện tấn thăng cảnh giới, không thể tự không chế trạng thái của mình, dưới kiến nghị của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Bạch tiền bối ra tay đưa một trận pháp loại nhỏ vào cơ thể của tất cả bọn họ, ngoại trừ mỹ nhân rắn công đức.

Trận pháp này thuộc loại bán phong ấn, tạm thời giam giữ năng lượng nhận được từ tiệc Kình Thánh lại.

Mấy người Tống Thư Hàng có thể chủ động giải phóng năng lượng và hiệu quả của tiệc Kình Thánh thông qua việc khống chế trận pháp này.

Nó giống như một cái hồ trữ nước, tạm thời chứa năng lượng vào trong. Muốn bao nhiêu thì mở nguồn lấy bấy nhiêu.

Trong Thực Tiên yến hàng năm, trận pháp này luôn được sử dụng.

Hàng năm thường có các đệ tử trẻ tuổi được các đại môn phái hoặc thế gia tu chân phái đến để dùng yến. Mà những đệ tử này ăn Thực Tiên yến xong thì cần trận pháp này giúp đỡ.

A Thập Lục đã từng được nhận trận pháp này, có điều lúc đó là Tô Thị A Thất thi triển cho cô.

…

…

Sau khi tiệc Kình Thánh bát phẩm kết thúc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đề nghị mọi người ở lại động phủ của cô ấy nghỉ ngơi một đêm, tiện cho việc thu hoạch hiệu quả từ tiệc Kình Thánh. Sau khi ăn xong thì có thể ngồi xuống tu luyện một phen, như thế thì hiệu quả sẽ tốt nhất.

Hơn nữa đợi đến sáng mai, Biệt Tuyết còn làm một bữa sáng thanh đạm cho mọi người dễ tiêu.

Đề nghị của Biệt Tuyết Tiên Cơ rất có lý, mọi người cũng không có lí do gì để từ chối cả.

Tống Thư Hàng được Biệt Tuyết Tiên Cơ sắp xếp vào một phòng riêng, phòng bên phải của hắn là Tiểu Thải và Thông Nương đang độ tâm ma kiếp, bên cạnh nữa là Thi, tiếp đó là Tô thị A Thập Lục, bên phải cùng là Bạch tiền bối.

Sau khi quan sát tình hình của Tiểu Thải và Thông Nương, hắn thở phào một hơi, đi về phòng của mình. Tâm ma kiếp của hai người còn phải kéo dài một thời gian nữa.

Sau đó, Tống Thư Hàng nghĩ tới một chuyện, hắn login vào nhóm Cửu Châu Số 1.

Bá Đao Tống Nhất: “@ Toàn bộ thành viên, các tiền bối xin chú ý một chút, thiên kiếp gần đây xảy ra thay đổi. Không thể dùng cách cưỡng chế đánh tan kiếp vân để dừng thiên kiếp lại nữa, cho dù có đánh tan kiếp vân thì thiên kiếp vẫn sẽ ngưng tụ kiếp vân khác, duy trì thiên kiếp.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nguồn tin có chính xác không?”

Bá Đao Tống Nhất:

“Lúc nãy đệ tử Tiểu Thải của ta và Thông Nương đều độ kiếp, thiên kiếp của Tiểu Thải là như thế, Bạch tiền bối ra tay phong ấn và đánh tan kiếp vân nhưng thiên kiếp vẫn không dừng lại.”

Vân Du Tăng Thông Huyền:

“[Meme cau mày]”

Cổ Hà Quan Chân Quân:

“Cười khổ, đây đúng là một tin xấu… đúng lúc trong đạo quan của ta có đệ tử sắp độ kiếp.”

Dược Sư:

“Vừa nãy Dược Sư cũng độ kiếp rồi, thiên kiếp của hắn hơi kỳ lạ, thiên kiếp rất yếu, nhưng sau khi độ kiếp xong lại tiến vào trạng thái tâm ma kiếp.”

Tin nhắn này là do Giang Tử Yên gửi.

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“Bên này của ta cũng thế, trong số thuộc hạ của ta có một hải yêu độ kiếp nhưng thiên kiếp của cô ấy rất yếu, hoàn toàn không cần phải chống trả. Nhưng độ kiếp xong liền bị cuốn vào tâm ma kiếp.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Một đạo lữ của đạo hữu mà ta quen vừa gửi tin nhắn tới, nói lúc đạo hữu kia độ kiếp cũng xảy ra chuyện tương tự, thiên kiếp yếu ớt sau đó thì lập tức rơi vào tâm ma kiếp.”

Tống Thư Hàng:

“Các vị cũng thế à? Thông Nương độ kiếp xong cũng thế, sau khi Tiểu Thải độ kiếp, thiên kiếp của Thông Nương yếu hơn nhiều, sau khi độ thiên kiếp xong thì cô ấy lập tức bị cuốn vào trạng thái tâm ma kiếp. Lúc cô ấy độ kiếp đúng lúc “thiên… cái đó” xảy ra vấn đề. Hơn nữa, thiên kiếp của Thông Nương là thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, theo lý mà nói thì sẽ không có tâm ma kiếp mới đúng.”

Dược Sư:

“Lúc Dược Sư độ kiếp cũng là sau khi “thiên” xảy ra vấn đề.”

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“Như trên.”

Tống Thư Hàng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đợt tâm ma kiếp này chắc chắn có vấn đề. Đợi một lát nữa mọi người lại đi xem xem nhưng đệ tử độ tâm ma kiếp có tỉnh lại hay không.”

Lệ Chi Tiên Tử:

"Đúng là sắp có biến rồi, @Hoàng Sơn Chân Quân, bao giờ thì ngươi độ kiếp? Có cần hoãn lại trước không?"

Hoàng Sơn Chân Quân không trả lời ngay.

Không phải Hoàng Sơn Chân Quân đã bắt đầu độ kiếp rồi đấy chứ? Lệ Chi Tiên Tử thầm nghĩ.

…

…

Đêm đã vào khuya.

Tống Thư Hàng đi tới phòng cách vách xem thử, Thông Nương và Tiểu Thải vẫn chưa tỉnh lại.

"Chờ một chút nữa xem, nếu như ngày mai mà họ còn không tỉnh lại thì phải nghĩ cách gì đó."

Tống Thư Hàng thầm nói.

Cuối cùng, nhân lúc đêm khuya vắng người, Tống Thư Hàng lén lút rời khỏi động phủ của Biệt Tuyết Tiên Tử.

Hắn muốn thử luyện "Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để có thể ngoan cường sống sót" một lần.

Chương 1195: Về một trăm cách nấu canh thịt rùa

“Sao ta lại quên mất thế giới hạch tâm nhỉ, đi tới nơi vắng người qua lại còn chẳng bằng ẩn mình vào thế giới hạch tâm.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Chỉ cần vào thế giới hạch tâm, sẽ không có ai nhìn lén được hắn, nơi đó là địa bàn của hắn, là nơi thích hợp để tu luyện bí pháp kỳ lạ này.

Đúng lúc chuẩn bị tiến vào thế giới hạch tâm để tu luyện “Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót”, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy vầng trăng sáng giữa không trung.

Đều nói trăng mười lăm sáng trăng mười sáu tròn, đã qua Trung Thu nhưng trăng hôm nay có vẻ như còn tròn hơn.

Cảnh đêm như thi như họa, tuyệt đẹp vô ngần. Ở thế giới hạch tâm không thể thưởng thức được vầng trăng như thế.

“Có lẽ mình không nên bỏ qua cảnh đêm thế này… Hay là, cứ tìm một nơi vắng người vừa tu luyện vừa ngắm cảnh nhỉ.”

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ như thế.

Nhưng, nhớ lại một lượt “Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để ngoan cường sống sót”, nghĩ tới “năm trăm cách đầu hàng nếu đánh không lại tu sĩ nhân loại”, “nam yêu phải phịch kiểu gì để nữ chủ nhân vui vẻ, bảy mươi hai cách đá bay đạo lữ của nữ chủ nhân” thì hắn lại loại bỏ suy nghĩ này ngay lập tức.

Vẫn nên tu luyện bí tịch cổ quái này trong thế giới hạch tâm thì tốt hơn… Nếu luyện trong hiện thế, nhỡ đâu có ai nhìn thấy thì hắn không còn mặt mũi nào làm người nữa.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng vẫn quyết định vào trong thế giới hạch tâm để tu hành.

Trước khi vào đó, hắn lại nhìn lên vầng trăng trên trời lần nữa… hắn cứ cảm thấy trăng hôm nay đặc biệt đẹp, hơn nữa dường như trong ánh trăng còn ẩn chứa một sức mạnh khó nói thành lời, không ngừng hấp dẫn hắn.

****

Thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng đi tới chính giữa thế giới, bên bờ suối nguồn sự sống.

Hít sâu một hơi, hắn cố gắng vứt bỏ tất cả sự xấu hổ của bản thân.

“Mình đang nghiên cứu bí pháp, vì thế dù là động tác xấu hổ thế nào mình cũng phải hoàn thành. Hơn nữa, ở đây không có ai khác nhìn thấy, đây là thế giới của mình.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Sau đó, hắn từ từ luyện tập theo như “Hai trăm bản lĩnh yêu tinh nhất định phải có để có thể ngoan cường sống sót” mà mình học được khi nhập mộng vào cuộc đời của Thông Nương.

Hai trăm bản lĩnh không đơn giản chỉ là hai trăm chiêu.

Có một số kỹ năng gốc được phân làm nhiều nhánh, ví dụ chỉ riêng đầu hàng tu sĩ nhân loại đã có hơn năm trăm cách rồi, vô sỉ tới cực điểm luôn.

“Kỹ năng đầu tiên là ‘Thuật ăn cắp thần thánh’, đúng là khiến người ta muốn phỉ nhổ mà, thuật ăn trộm mà còn thần thánh quái gì!”

Tống Thư Hàng nói.

Tuy nói như thế nhưng hắn vẫn tuần tự luyện chiêu “thuật ăn cắp thần thánh” này theo đúng quy trình trong phần giới thiệu kỹ năng.

Thực ra chiêu này rất mạnh cũng rất hữu dụng, năm đó Thông Nương đến cảnh giới nhất phẩm cũng không có, nhưng dựa vào chiêu này cô vẫn trộm được một quyển bí tịch công pháp của Cửu Đăng ni cô.

Lúc Tống Thư Hàng thể nghiệm kỹ, hắn phát hiện ra trong chiêu này ẩn chứa một số kỹ xảo ra tay rất lợi hại. Nếu như dùng chúng khi tấn công thì có thể nâng cao tốc độ xuất chiêu đao pháp của hắn.

Tống Thư Hàng:

“Trong hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để có thể ngoan cường sống sót này quả nhiên ẩn chứa huyền cơ.”

“Vậy có phải trong những chiêu thức khác cũng cất giấu một số bí quyết gì đó không… Không đúng, thứ mình cần không phải là bí quyết mà là truyền thừa hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cơ mà.”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Tiếp đó là chiêu tiếp theo. Sau Thuật ăn cắp thần thánh là “năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại”.

Trong đó chiêu thức có khí thế nhất là “thế đầu hàng mãnh hổ lạc địa”.

Chính là chiêu thức mà Thông Nương thi triển lúc mới gặp Tống Thư Hàng.

Phải nhảy lên cao, ngũ thể quỳ rạp xuống đất… Theo như giới thiệu của kỹ năng, nhảy càng cao thì thành ý càng nhiều.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, hắn bắt đầu tự thôi miên bản thân:

“Ta đang nghiên cứu công pháp, ta đang hiến mình cho khoa học, không đúng, nói nhầm rồi, ta hiến mình cho tu chân.”

Dù sao thì cũng chẳng ai nhìn thấy!

Vì thế, Tống Thư Hàng nhảy lên thật cao, với thực lực hiện tại của hắn, nhảy bừa một phát cũng phải cao hơn hai mươi mét. Sau đó cơ thể của hắn “bịch” một tiếng rơi xuống đất.

Lúc này còn phải phối hợp với một câu thoại rất vô sỉ… bí tịch còn đặc biệt nhắc nhở, nhất định phải đọc câu thoại ra, không đọc ra thì kỹ năng này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tống Thư Hàng kiên trì, cắn răng đọc:

“Thượng tiên, xin người tha cho tiểu yêu, lúc nãy tiểu yêu chỉ đùa với người thôi, tiểu yêu đầu hàng!”

Đọc xong câu thoại, Tống Thư Hàng bắt đầu cảm thấy chẳng sao cả… Sau khi đã đạt đến một cực hạn nhất định thì lòng hổ thẹn cũng tan vỡ thôi. Đến lúc đó con người sẽ chết lặng, cho dù có làm chuyện xấu hổ tới đâu cũng thấy bình thường.

Tâm thái này gọi là “từ bỏ trị liệu”.

Dù sao thì mình cũng đã rất xấu hổ rồi, có xấu hổ thêm chút nữa cũng chẳng sao. Dù sao hai tay của mình cũng bẩn rồi, cho dù bẩn thêm chút nữa cũng không sao hết.

Năm trăm cách đầu hàng phong phú đa dạng.

Ngoại trừ “thế mãnh hổ lạc địa” ra còn có thế nằm ngửa lộ bụng… lúc xin lỗi lộ bụng ra là thường thức! Khi xin lỗi thì lộ cái bụng dễ thương của mình ra cho tu sĩ nhân loại, thể hiện bản thân mình rất vô hại, kèm thêm biểu cảm đáng yêu có thể khơi dậy lòng trắc ẩn của tu sĩ nhân loại.

Nhưng Tống Thư Hàng cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhỉ? Thường thức lúc xin lỗi đâu có phải là lộ bụng!

Dù sao nói tóm lại, chiêu này là nằm trên đất, lăn một vòng rồi sau đó để ngửa bụng ra trước mặt tu sĩ nhân loại và tỏ ra đáng yêu.

Bí pháp còn nhắc nhở, nếu như là yêu tu đáng yêu, ví dụ như chó, mèo, gấu mèo v.v.. khi tỏ ra đáng yêu để tìm đường sống thì tốt nhất nên hiện ra nguyên hình, phối hợp với bí pháp sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Cho tới bây giờ Tống Thư Hàng chưa từng nghĩ tới chuyện đầu hàng đơn giản cũng ẩn chứa nhiều huyền cơ và học vấn đến thế.

Đáng sợ!

Điều đáng sợ hơn chính là, những cách xin lỗi đẩy con người đến cực hạn xấu hổ như thế này còn có bốn trăm chín mươi tám loại nữa.

Nếu như bộ công pháp này thật sự do Tống đầu gỗ sáng tạo ra thì hắn nhất định là một tên biến thái.

…

…

Vất vả lắm mới tu luyện xong “năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại.”

Tống Thư Hàng lau mặt, chỉ trong thời gian ngắn chỉ số xấu hổ của hắn đã vượt qua mọi đong đếm, không biết xấu hổ là gì nữa

rồi.

Đồng thời, hắn lại bắt đầu trầm tư.

Trong quá trình tu luyện, bí pháp này hoàn toàn không có cộng hưởng với Tam Thập Tam Thú Thiên Tiên Nhất Khí Công, rõ ràng khi nhập vào cơ thể Tiểu Thải, hai loại công pháp này sản sinh ra cảm giác cộng hưởng mạnh mẽ cơ mà.

Là do cách thức tu luyện của mình không đúng ư?

Hay là chưa đủ thành ý?

“Hay là, phải học hết hai trăm bản lĩnh này mới sản sinh ra phản ứng hóa học?”

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Hắn xoa mặt, nói:

“Lên tinh thần nào, tu luyện một mạch hết hai trăm bản lĩnh này thôi.”

…

…

Dựa vào cảnh giới tứ phẩm của Tống Thư Hàng, cộng thêm trạng thái toàn tâm toàn ý đẩy nhanh tu luyện, hắn nhanh chóng học xong tất cả bản lĩnh.

Bây giờ đã là hai giờ sáng ngày 15 tháng 9 năm 2019.

“Một ngày mới đã bắt đầu rồi.”

Tống Thư Hàng nhìn thời gian trên điện thoại, chán chường nằm vật ra đất.

Hắn tu luyện một mạch từ đầu tới cuối hai trăm bản lĩnh.

Nhưng truyền thừa của Thú Thần bộ trong tưởng tượng hoàn toàn không xuất hiện.

Thậm chí đến cả sự cộng hưởng giữa hai loại công pháp cũng chẳng có nốt.

Thực nghiệm thất bại.

“Ta đoán sai rồi ư?”

Tống Thư Hàng yếu ớt vô lực nói:

“Xem ra, ta đơn phương rồi, hoặc là “Yêu quái toàn thế giới chung tay kết kết thành người một nhà” chỉ là một tổ chức yêu tu mua vui đơn thuần mà thôi, bí pháp kia cũng chỉ để cho vui thôi, chẳng có liên quan gì tới Thú Thần bộ hết.”

Điều may mắn duy nhất là, hắn đã luyện bộ bí pháp này ở thế giới hạch tâm, không ai chứng kiến quá trình hắn luyện tập “hai trăm bản lĩnh yêu tinh nhất định phải có để ngoan cường sống sót” này.

Nếu không hắn sẽ xem xét đến chuyện giết người diệt khẩu.

“Coi như chuyện này chưa từng xảy ra, cứ xem như ban đêm mình mất ngủ nên ra ngoài vận động thôi.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Suy nghĩ lóe lên, hắn ra khỏi thế giới hạch tâm, xuất hiện bên ngoài động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Sau khi ra ngoài, hắn lại ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng trên bầu trời.

Ánh trăng lười biếng chiếu xuống cơ thể của hắn.

Ngắm cảnh đêm đẹp đẽ, Tống Thư Hàng cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần của mình đều được an ủi.

“Sớm biết thế này thì thà dành thời gian ra mà ngắm trăng còn hơn.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn lên vầng trăng tròn, thả lỏng tâm.

Qua hồi lâu…

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một suy nghĩ.

“Hay là luyện “hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần phải có để ngoan cường sống sót” dưới trăng một lần xem sao nhỉ?”

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, nó chiếm lấy đầu óc của hắn, hồi lâu không biến mất.

Dường như vầng trăng ẩn chứa một sức mạnh kỳ dị.

“Đối với yêu tu, ánh trăng ẩn chứa một loại sức mạnh lạ kỳ. Tu luyện dưới trăng có thể giúp ích rất nhiều cho bọn họ.”

Tống Thư Hàng nhớ ra điểm này.

Khi Ngư Kiều Kiều ở cạnh hắn thì thường xuyên chạy vào phòng hắn lúc đêm hôm, vừa phơi trăng vừa lợi dụng Ngộ Đạo thạch để tăng cường hiệu quả tu luyện.

Mà bộ công pháp kỳ lạ này lại được sáng tạo riêng cho yêu tu, có khi nào, phải tu luyện bí tịch dưới ánh trăng mới có thể tìm ra công hiệu đặc biệt của nó chăng?

Ý nghĩ này giống như trực giác của tu sĩ.

Lại như có người đang nhắc nhở hắn vậy!!

“Nếu không thì thử xem sao? Nhân lúc đêm khuya vắng người, tìm một nơi yên tĩnh, lặng lẽ thử xem. Cẩn thận một chút thì sẽ không bị người khác phát hiện ra.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ trong lòng.

Dù sao lúc nãy đã luyện qua một lần trong thế giới hạch tâm rồi, luyện một lần là luyện, luyện hai lần cũng là luyện, luyện nhiều thêm một chút cũng không có gì đáng ngại.

Sau khi quyết định, Tống Thư Hàng tế Bảo Đao Bá Toái ra, bay về đằng xa.

Bay mãi cho đến một nơi khá xa, hắn tìm thấy một rừng rậm ít hơi người.

Tinh thần lực tản ra, sau khi xác định xung quanh không có ai hắn mới thầm gật đầu.

Tiếp đó, hắn tế ra Vô Hình Đao Cổ, để nó đi tuần tra xung quanh.

“Thừa dịp trăng tròn lên cao, đẩy nhanh tốc độ luyện một lần.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau đó hắn bắt đầu chiêu thức nhất “Thuật ăn cắp thần thánh”.

Sau đó là thế đầu hàng mãnh hổ lạc địa.

Hắn nhảy lên thật cao rồi lao xuống đất:

“Thượng tiên, xin hãy tha cho tiểu yêu. Vừa nãy tiểu yêu chỉ đùa với người thôi, tiểu yêu đầu hàng!”

Đúng lúc này, một cánh cửa không gian mở ra trước mặt hắn.

Một con rùa biển lớn bò ra ngoài.

Chương 1196: Bí Tịch Gốc, Quả Nhiên Đều Là Nồi Của Tống Đầu Gỗ

Rùa biển lớn đến theo lời triệu hồi!

Trước khi rời khỏi Bắc Phương Đại Đế đã từng nói qua, hắn sẽ phái rùa biển lớn đến vào buổi tối, giúp Tống Thư Hàng tìm loại dược liệu cuối cùng của Băng Phách đan, đồng thời giúp đỡ hắn luyện chế Băng Phách đan.

Mà bây giờ, rùa biển lớn định vị chỗ của Tống Thư Hàng, từ nơi xa xôi nghỉn dặm vượt qua không gian chạy đến.

Chẳng qua hắn tới không đúng lúc lắm thì phải.

Khi rùa biển bước ra, đúng lúc nhìn thấy Tống Thư Hàng đang rơi từ trên trời xuống, mồm đọc những thứ xấu hổ nào đó.

Rùa biển lớn màu ngọc:

“Nhìn trời, Tống tiểu hữu, ngươi đang làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngại ghê.

Diệt khẩu, vào lúc này hắn phải quyết đoán giết rùa diệt khẩu.

Nhưng thế thì lại có vấn đề.

Nếu như sức mạnh của đối tượng phải giết rùa diệt khẩu vượt xa bản thân thì phải làm sao?

Dựa theo tiết lộ của Bắc Phương Đại Đế thì e là rùa biển nhìn trời đã đạt đến cảnh giới cửu phẩm, tuổi thọ dài lâu, là cụ rùa đã sống từ thời Thiên Đình viễn cổ cho tới giờ.

Thế nhưng, trước khi Bắc Phương Đại Đế rời đi đã từng nói qua, vì không muốn rùa vọng thiên bị cuốn vào hỗn loạn trước khi “Biến thiên”, nên Đại Đế đã ra tay phong ấn cảnh giới của con rùa biển này.

Cho nên~

Hai mắt Tống Thư Hàng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào rùa biển.

“Canh rùa phải nấu sao mới ngon đây? Động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ ở ngay gần đây, Tiên Cơ nhất định sẽ có một trăm cách xử lý thịt rùa già nhỉ?”

“Tống tiểu hữu, ta thấy được sự gian ác tột cùng trong mắt ngươi. Ngươi đừng nhìn ta nữa, nhìn đến mức lưng ta muốn dựng lông rồi đây. Ngươi mà nhìn nữa là ta chuồn đấy.”

Rùa nhìn trời đứng ở trong thông đạo không gian nói.

“Thật ra, ta đang suy nghĩ một chuyện.”

Tống Thư Hàng nói.

Rùa nhìn trời:

“Chuyện gì?”

“Ta đang suy nghĩ về một loại nguyên liệu nấu ăn vô cùng tốt, không biết phải chế biến sao dinh dưỡng mới phong phú. Cách đó không xa chính là động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ta là tiên trù hàng đầu, cô ta nhất định biết rõ nên xử lý thế nào.”

Tống Thư Hàng nói một cách chân thành.

Rùa nhìn trời:

“Nhìn trời, nguyên liệu nấu ăn mà Tống tiểu hữu ngươi nói không phải là ta đấy chứ? Tống tiểu hữu mà ta biết sẽ không tàn nhẫn như vậy, không lẽ ngươi là hàng giả ư?”

“E hèm!”

Tống Thư Hàng từ dưới đất bò lên một cách bình tĩnh, phủi phủi quần áo, nói:

“Thật ra quy tiền bối này, nói ra ngươi có thể không tin, thực tế vừa rồi ta đang tu luyện một loại bí pháp.”

“Ta tin ngươi.”

Vọng Thiên Quy nói rất đỗi chân thành.

Tống Thư Hàng:

“Không tin cũng rất bình thường, dù sao bí pháp hiếm lạ như vậy rất khó tìm được... Hả? Tiền bối ngươi tin ta thật sao?”

“Đương nhiên ta tin, hơn nữa ta còn biết rõ, chiêu vừa rồi của ngươi chắc là chiêu “thế đầu hàng mãnh hổ lạc địa” trong “năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại”.

Rùa biển lớn màu ngọc đắc ý nói.

“Đậu xanh.”

Tống Thư Hàng đực mặt ra, sau đó hắn nhanh chóng hỏi:

“Quy tiền bối, chẳng lẽ ngươi cũng là thành viên của “Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’” ư?

“Không dám đâu, liên mình yêu quái ngu ngốc như vậy thì sao ta gia nhập cho được.”

Rùa biển lớn màu ngọc cười ha ha.

Tống Thư Hàng:

“...”

Liên minh yêu quái ngốc nghếch bị con rùa này khinh thường rồi.

“Đặc biệt là bí tịch “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót” trong liên minh đó. Vừa dở hơi vừa đáng xấu hổ. Lão quy ta chỉ cần xem người khác tu luyện bí pháp này thôi cũng có cảm giác xấu hổ muốn rụt đầu vào trong mai rùa rồi. Thực ra, những người chịu tu luyện bí pháp này đều là cực phẩm cả.”

Rùa biển lớn màu ngọc tiếp tục cười nói, đồng thời nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng rồi lại tiếp tục cười to.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bị một con rùa già khinh thường rồi, hơn nữa dường như còn có loại ảo giác bị áp chế về mặt IQ vậy.

“Trở lại chuyện chính, Tống tiểu hữu ngươi là nhân loại hàng thật giá thật mà. Ta cũng không phát hiện ra dòng máu yêu tộc trong người ngươi, tại sao ngươi phải tu luyện bí tịch vừa ngu ngốc vừa xấu hổ kia thế?”

Rùa biển lớn tò mò hỏi.

Nó hoài nghi liệu có phải Tống Thư Hàng bị ai đó chơi một vố rồi hay không?

“Câu hỏi này ta có thể không trả lời không?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, mệt tim quá.

Rùa biển bự:

“Ha ha, dù sao nhất định là bị người nào đó chơi một vố rồi nhỉ? Thế nhưng, ta cảm thấy với chỉ số thông minh của Tống tiểu hữu, lúc ngươi thấy được bộ công pháp hiếm lạ này thì trước tiên phải đoán được bản chất và từ chối tu luyện nó mới đúng.”

“Một lời khó nói hết.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Lúc trước sau khi nhập mộng vào cuộc đời Thông Nương, khi hiểu rõ bộ bí tịch này, hắn cũng từ chối tu luyện bộ bí tịch này trước.

Nhưng không ngờ với kịch bản nối tiếp từng khâu một sau này, hắn lại nghiêm túc bắt đầu học bộ bí tịch dở hơi này.

Sau khi than xong, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một vấn đề:

“Nói đến thì nếu quy tiền bối ngươi đã không gia nhập tổ chức yêu tu này, ngươi lại làm sao biết tên của tổ chức và bí pháp này thế?”

Bộ bí tịch “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót” này lại bị tổ chức yêu tu xem như là tuyệt học trấn phái, đám yêu tinh nhập môn cũng phải thông qua khảo hạch để trở thành thành viên chính thức, sau đó mới có thể học được bộ bí pháp này.

Nếu rùa lớn đã không gia nhập liên minh này thì làm sao biết cụ thể về bí tịch chứ?

Rùa biển lớn cười nói:

“Nguyên nhân là do Tống đầu gỗ... Sau khi Thiên Đình viễn cổ tan vỡ, quả nhiên tên Tống đầu gỗ chạy nhanh nhất này may mắn sống sót.”

Sau đó có một ngày, hắn bị “Bạch Cốt Kiếm Tiên” của Thiên Đình viễn cổ áp giải đến chỗ của ta, mời ta gia nhập cái tổ chức “Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà” ngốc nghếch kia.

Hình như tổ chức này là do Bạch Cốt Tiên Tử sáng lập. Tống đầu gỗ trước kia từng chơi cô ta một vố, năm đó lúc Bạch Cốt Tiên Tử nhân tiền hiển thánh, Tống đầu gỗ bán một bản thảo giảng pháp của chùy tu cho cô, làm cô ta tức tới mức đuổi giết Tống đầu gỗ khắp Thiên Đình.

Sau này Thiên Đình không còn, Bạch Cốt Tiên Tử bèn kéo theo mấy người bạn lâu năm sáng lập liên minh yêu tu này... Sau này một ngày nọ, Tống đầu gỗ đang đi dạo vu vơ không may bị cô ta bắt được. cô ta bèn áp giải Tống đầu gỗ, bắt hắn tìm cho mình một trăm người gia nhập liên minh, với tư cách nhận lỗi năm đó. Sau này Tống đầu gỗ bèn mang theo cô ta tới chỗ của ta, hòng kéo ta nhập bọn."

"Nhưng lão quy ta thông minh như thế nào cơ chứ, sao có thể gia nhập cái liên minh vừa nghe đã thấy ngu ngốc này được? Do đó ta từ chối không chút do dự. Thế nhưng trước khi Tống đầu gỗ đi, cứ nằng nặc phải giao cuốn "trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót" này cho ta."

"Bây giờ nhớ lại, năm đó không bị Tống đầu gỗ lừa vào liên minh này, ta đúng là thông minh quá đi mà."

Tống Thư Hàng:

"..."

Cái tổ chức này không phải do Tống đầu gỗ sáng lập?

Sai rồi ư?

Quả nhiên từ đầu tới cuối hắn đều đoán sai hết rồi sao?

Chờ đã... Liên minh không phải do Tống đầu gỗ sáng lập, nhưng nói không chừng bí tịch là do hắn biên soạn thì sao?

"Quy tiền bối, vậy ngươi có biết bộ bí tịch này là ai viết không? Là vị Bạch Cốt Tiên Tử kia hay là Tống đầu gỗ thế?"

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

"Cái này ta thật sự không có hỏi, nhưng mà... trừ Tống đầu gỗ thì ta cũng không nghĩ ra ai khác có thể đặt cái tên dở hơi cám lợn thế này nữa. Ít nhất thì tên của bộ bí tịch nhất định là tác phẩm của Tống đầu gỗ. Có lẽ Tống đầu gỗ cũng tham gia biên soạn bộ bí tịch này, bởi vì bên trong có rất nhiều nội dung sặc mùi phong cách của Tống đầu gỗ."

Rùa nhìn trời ngẫm nghĩ rồi nói.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Vậy quy tiền bối, cuốn “Bí tịch gốc” năm đó Tống đầu gỗ nằng nặc nhét cho ngươi có còn không?”

“Ngươi còn chưa bỏ cuộc sao?”

Rùa nhìn trời cười ha hả nói.

“Thực ra ta hoài nghi Tống đầu gỗ đã ẩn giấu một bộ truyền thừa trong cuốn bí tịch này.”

Tống Thư Hàng chân thành nói.

Rùa biển lớn màu ngọc lớn trầm mặc hồi lâu, sau đó nó cười lên ha hả, cười đến nước mắt cũng ứa ra:

“Đây là chuyện cười buồn cười nhất ta từng nghe.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hây dà, nếu điểm cười Bạch tiền bối two thấp giống như con rùa này thì tốt biết bao.

Rùa biển lớn màu ngọc vất vả lắm ngưng cười được, sau đó nó nhìn sang Tống Thư Hàng:

“Ngươi đang nghiêm túc đấy à?”

“Ừm, bởi vì trong tay ta có một chút manh mối, dường như những manh mối đó đều hướng về phía bộ bí tịch này.”

Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn màu ngọc:

“Được rồi... Bí tịch ở ngay chỗ ta, nếu như ngươi muốn ta có thể cho ngươi mượn để nghiên cứu. Thế nhưng với tư cách giao dịch, nếu như ngươi nghiên cứu ra gì đó từ bên trong thì phải nói cho ta biết kết quả. Ta cũng rất tò mò muốn biết liệu tên Tống đầu gỗ này có thật sự ẩn giấu cái gì hay không.”

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Rùa biển lớn màu ngọc bò ra thông đạo không gian, sau đó nó vươn tay đâm vào hư không, móc ra một cuốn bí tịch phong cách cổ xưa ra đưa cho Tống Thư Hàng.

Một cuốn bí tịch rất dày.

Hình dạng của nó giống y hệt cuốn “Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà” mà vị trưởng lão truyền pháp kia cầm khi Tống Thư Hàng nhập mộng cuộc đời của Thông Nương.

Hai cuốn bí tịch giống như đúc ra từ một khuôn vậy.

Tống Thư Hàng nhận lấy cuốn bí tịch này, mở nó ra.

Giống như trong trí nhớ, trên đó ghi lại hai trăm bản lĩnh sống sót của yêu quái, không chi tiết nào bị bỏ sót.

“Đúng rồi, nếu như ngươi thật sự muốn nghiên cứu cuốn bí tịch đó thì ta kiến nghị thế này.”

Rùa biển lớn màu ngọc nói.

Tống Thư Hàng:

“Mời quy tiền bối cứ nói.”

“Thật ra, thân là một con người thật sự, cho dù ngươi có theo bí tịch này luyện mười năm cũng chẳng có hiệu quả gì đâu. Trong bí tịch này có rất nhiều nội dung chỉ có “Yêu tu” mới có thể tu luyện được. Ví dụ như trong đó chiêu “tuyệt kỹ mị lực sắc dụ của nữ yêu tinh xinh đẹp” thật ra là một pháp môn bao hàm “Thuật quyến rũ”, cần dùng yêu lực để thúc giục. Ngươi không có yêu lực thì cũng như đang uốn éo mà thôi.”

Rùa biển lớn màu ngọc nheo mắt cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Định mệnh!”

Câu này của rùa bự lập tức nhắc cho hắn hiểu.

Khi hắn nhập vào người Tiểu Thải, là dùng cơ thể Tiểu Thải vận hành Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, sau đó mới tự nhiên sinh ra cộng hưởng với bộ bí tịch dở hơi này.

Tiểu Thải là yêu!

“Có lẽ đây chính là chìa khoá!”

Hai mắt Tống Thư Hàng phát sáng.

“Ngươi nghĩ tới điều gì sao?”

Rùa biển lớn màu ngọc lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, có lẽ ta nghĩ đến điểm mấu chốt rồi, nhưng vẫn cần phải thử một lần.”

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, sau đó gọi một cú điện thoại.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, một giọng nói nửa tỉnh nửa mê truyền đến:

“Nửa đêm ngươi gọi làm con khỉ gì thế?”

“Diệt Phượng tiền bối, ngươi bây giờ đang ở đâu? Ta muốn mượn CPU của ngươi dùng một lát.:

Tống Thư Hàng nói.

“Nửa đêm nửa hôm ngươi đánh thức ta chỉ vì việc này ư? Cút đến chân trời góc bể cho ta. Lần sau gặp mặt rồi hẵng nói.”

Diệt Phượng Công Tử cắn răng nói.

“Ta có cá khô, cá khô cấp Huyền Thánh bát phẩm. Mặc dù là cá voi. Ngươi có muốn không?”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Meo meo Meow...”

“Thế có gặp được không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Sau khi trời sáng ta sẽ đi tìm ngươi. Ngươi đang ở đâu?”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Chương 1197: Lương Tâm Của Ngươi Không Áy Náy À?

Tống Thư Hàng báo tọa độ của mình cho Diệt Phương Công Tử biết, sau đó hài lòng cúp máy:

“Xong xuôi.”

Trong thế giới miêu yêu, không có chuyện gì mà một con cá khô không giải quyết được, nếu như có... nhất định là do số lượng hoặc là chất lượng của cá khô không đủ.

Rùa biển xanh ngọc:

“Mượn CPU là cái gì?”

Mấy nghìn năm nay nó luôn ngủ say bên cạnh đại trận phục sinh của Bắc Phương Đại Đế, không biết nhiều đến những sự biến đổi chóng mặt ở ngoại giới lắm. Sau khi tỉnh lại, mặc dù nó đã bổ sung rất nhiều kiến thức nhưng những kiến thức này không cách nào tiêu hóa chỉ trong chốc lát được.

“Đó là một năng lực thiên phú của Diệt Phượng tiền bối. Lúc hắn thi triển bí pháp này, ta có thể mượn dùng não của hắn cũng chính là CPU để tu luyện một số công pháp và bí thuật. Ta đã từng mượn thiên phú này của Diệt Phượng tiền bối để tu luyện mấy bộ công pháp và đao pháp đến cảnh giới đại thành đấy. Với lại Diệt Phượng tiền bối là yêu tộc, nếu như ta mượn CPU của hắn tiến hành tu luyện, nói không chừng có thể nghiên cứu ra bí ẩn ẩn giấu trong “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” cũng nên.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngoài ra, không biết lúc trước việc Tiểu Thải kéo hắn qua phụ thân là tình cờ hay là nhờ bí kỹ nào nhỉ? Nếu như là bí kỹ thì hắn mượn dùng thân thể của Tiểu Thải để tu luyện “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót”, có lẽ cũng có thể nghiên cứu ra kết quả. Thế nhưng thứ nhất là do đến giờ Tiểu Thải vẫn còn đang vượt ải tâm ma kiếp, chưa tỉnh lại.

Thứ hai là do năng lực Tiểu Thải quá yếu, sao tốt bằng CPU của Diệt Phượng tiền bối được?

“Nhìn trời, có năng lực tiện lợi đến vậy à? Vị Diệt Phượng đạo hữu này là một tool hack hình người để người khác dùng rồi còn gì?”

Rùa biển xanh ngọc nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Anh hùng tương hợp, tư tưởng lớn gặp nhau rồi! Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Ha ha ha.”

Rùa biển đột nhiên bật cười:

“Ta cũng không phải là anh hùng gì cả, chỉ là một con vương bát thôi. Cho nên nếu muốn thể hiện sự tương đồng ý kiến, ngươi chỉ có thể nói là “vương bát tương hợp, tư tưởng lớn gặp nhau”.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Vương bát cái đầu ngài ấy!

“À Tống tiểu hữu này, ngươi định chừng nào đi tìm loại dược liệu cuối cùng?”

Rùa biển xanh ngọc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Càng nhanh càng tốt. Quy tiền bối, ngài cần bao lâu để luyện chế Băng Phách đan?”

“Băng Phách đan không khó luyện chế, nhiều nhất chỉ cần một ngày một đêm là có thể luyện chế thành công. Hơn nữa nghe Đại Đế nói con gái ngươi đang ở trong một bí cảnh thời gian, một ngày trong bí cảnh bằng chừng 12 ngày ở hiện thế. Như vậy về mặt thời gian cũng coi như dư giả.”

Rùa biển trả lời.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng đưa ra quyết định:

“Vậy loại dược liệu cuối cùng đang ở đâu? Gần hay xa? Nếu gần thì chi bằng chúng ta đi ngay bây giờ luôn, còn nếu xa thì chờ trời sáng rồi lên đường. Điều cuối cùng... Lý m Trúc không phải con gái của ta đâu nhé! Hiểu lầm này ở đây ra vậy? Quy tiền bối ngài nhìn ta đi, lẽ nào giống người đã có con gái lắm ư?”

Rùa biển nghiêm túc nhìn kỹ Tống Thư Hàng một hồi:

“Giống, nhìn bộ dạng của ngươi ít nhất cũng đã bốn mươi năm mươi tuổi. Mặc dù phần lớn tu chân giả trẻ lâu, nhưng ở tuổi này có con gái cũng rất bình thường.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhìn ta già đến vậy à?

“Quy tiền bối, lúc nói ra mấy lời này, lương tâm của ngài không thấy áy náy sao? Cho dù trông ta có già thế nào thì cùng lắm cũng chỉ ba mươi thôi chứ mấy?”

Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi phản bác lại.

“Không hề, không chỉ không áy náy mà còn nhảy nhót tưng bừng, vui vẻ thoải mái cực kỳ nữa kìa.”

Rùa biển già trả lời không chút do dự.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nói chuyện với ‘Quy tiền bối’ thật mệt tim.

Lát nữa gặp Biệt Tuyết tiền bối, có nên đề nghị với cô ấy là ngày mai nấu canh rùa uống không nhỉ?

“Hơn nữa trước khi hỏi lương tâm của ta có áy náy hay không, ngươi nên hỏi lương tâm của mình kia kìa. Dùng cá khô lừa vị Diệt Phượng tiền bối kia tới, mượn CPU của hắn thi triển loại bí pháp xấu hổ đến cực độ như “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót”, lương tâm của ngươi không áy náy ư?”

“Đương nhiên là không rồi, giao dịch công bằng mà, sao phải áy náy chứ?”

Tống Thư Hàng trả lời tỉnh bơ.

Quy tiền bối:

“...”

Ta đã nhắc nhở đến mức này rồi mà Tống tiểu hữu ngươi vẫn không chịu lĩnh ngộ~

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngươi sẽ mất đi vị tiền bối tên là Diệt Phương Công Tử kia đấy.

Thôi, chờ sau khi trời sáng, nó cứ ngồi xem con thuyền tình bạn của Tống Thư Hàng và Diệt Phương Công Tử lật nhào vậy.

Đến lúc đó chắc sẽ thú vị lắm đây.

Sau khi tỉnh lại, Quy tiền bối bổ sung rất nhiều tri thức mới của thời đại mới. Nhưng hiển nhiên điểm chú ý của nó hơi bị lệch, học được không ít ngôn ngữ lung ta lung tung đang lưu hành. Còn những kiến thức hữu dụng thì nó chỉ học thuộc lòng một cách máy móc chứ không hề đào sâu tìm hiểu.

× ×

Tống Thư Hàng mang rùa biển xanh ngọc trở lại động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngày hôm qua sau khi mọi người vào ở động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tiên Cơ đã đưa cho một tấm lệnh bài để mọi người có thể tự do ra vào động phủ.

Sau khi trở về, Tống Thư Hàng đi đến căn phòng cách vách thăm Thông Nương và Tiểu Thải trước.

Hai người vẫn đang đấu tranh với tâm ma, không cách nào thoát ra được.

Thân thể Tiểu Thải đang run lẩy bẩy, năng lượng trong cơ thể tán loạn.

Còn Thông Nương thì đã bình tĩnh lại, không nói lảm nhảm nữa, trạng thái thân thể cũng khá hơn nhiều.

“Xem ra Thông Nương sẽ vượt qua tâm ma kiếp trước.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Mà nghĩ lại cũng đúng.

Thật ra mấy trăm năm đời hành của Thông Nương rất đơn giản, cũng không trải qua chuyện gì quá mức đáng sợ. Đối với Thông Nương, ác mộng lớn nhất cũng chỉ là bị ngắt mầm hành, bị Biệt Tuyết Tiên Cơ thái ra làm đủ loại món ăn thôi. Chỉ cần cho một chút thời gian để thích ứng, chắc hẳn cô ấy có thể vượt qua tâm ma kiếp.

Người hay yêu có tâm tư đơn thuần sẽ có lợi trong lúc độ tâm ma kiếp.

Người không có ham muốn cá nhân thì sẽ giữ được lòng ngay thẳng.

Còn Tiểu Thải thì khác. Cô ấy đã từng trải qua ‘tình yêu’, yêu người bắt yêu, đối tượng mà yêu loại không nên yêu nhất. Hơn nữa trước kia Tiểu Thải còn từng nếm trải cảm giác thọ nguyên sắp tận. Chỉ hai điểm này cũng đủ khiến độ khó khi cô ấy độ tâm ma kiếp tăng lên gấp đôi thậm chí là còn hơn nữa.

“Mong là hai người các ngươi sớm độ kiếp thành công.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

...

Sau khi trở lại phòng mình, Tống Thư Hàng tựa lưng vào giường, tay mở cuốn “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” dày cộm kia ra.

“Quy tiền bối, vừa rồi ngài vẫn chưa nói loại dược liệu cuối cùng nằm ở đâu mà?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Loại dược liệu cuối cùng là Phật Thủ Quả, một loại dược liệu rất thường gặp. Thường thì trong tông phái Phật môn đều có trồng, chúng ta tìm đại một khu chợ tu chân nào đó là có thể mua được, đừng lo.”

Rùa biển trả lời.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Quy tiền bối, ‘rất phổ biến’ mà ngươi nói là chỉ trong thời đại viễn cổ hay là trong thời đại hiện nay?”

Thời đại hiện nay khác vời thời đại viễn cổ. Thời đại viễn cổ tràn đầy linh khí, linh dược mọc khắp nơi. Còn thời đại bây giờ thuộc về thời kỳ thủy triều linh lực xuống thấp nhất, trước khi đợt thủy triều linh lực tiếp theo kéo đến, số lượng linh dược rất ít ỏi.

“Yên tâm đi, ta đã hỏi thăm rồi, không hề hiếm, rất thường gặp.”

Quy tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì yên tâm hơn rất nhiều.

Đêm dần khuya.

Tống Thư Hàng lật bí tịch trong tay, cẩn thận xem từng bí pháp được ghi lại trong đó.

Sau khi suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng cắn răng đưa ra một quyết định.

Hắn tháo bao tay ra, đặt bàn tay lên trên bí tịch rồi thi triển bí pháp giám định.

“Ít nhất có thể xác định được quyển bí tịch này có phải do Tống Đầu Gỗ viết viết hay không, bên trong có cất giấu bí mật của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công không.”

Sau khi thi triển bí pháp giám định, trên cổ tay Tống Thư Hàng xuất hiện mấy chục miệng vết thương, máu tươi phun trào.

“Này, ngươi bị sao vậy?”

Quy tiền bối trợn tròn hai mắt.

“Không sao, chảy mãi thành quen thôi.”

Tống Thư Hàng thuận miệng đáp, đồng thời kích phát trì dũ thuật trên nhẫn đồng cổ.

Chiếc nhẫn này lấy được từ tay Lý Thiên Tố đạo trưởng. Với thực lực bây giờ của Tống Thư Hàng, trì dũ thuật trên đó chỉ có thể chữa trị những thương ngoài da và cầm máu.

Phù văn màu vàng từ trong mắt Tống Thư Hàng in lên trên bí tịch, lại hóa thành đồng hồ quay ngược.

Sau khi phù văn trở về, một chuỗi tin tức hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

[“Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” chính là bí tịch truyền thừa của liên minh yêu tu có tên “Yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà” do người may mắn sống sót ‘tít tít tít tít~’ của Thiên Đình viễn cổ sáng lập ra. Tác giả của cuốn bí tịch này là người sáng lập tổ chức ‘tít tít tít tít~’ và ‘Tống tít tít tít~’. Đây là một cuốn bí tịch vô cùng hoang đường, nhưng dường như trong đó có cất giấu bí mật riêng tư của ‘Tống tít tít tít tít~’.]

Trọng đoạn thông tin giám định này, cái tên Bạch Cốt Kiếm Tiên đã bị che đi, hay nói cách khác Bạch Cốt Tiên Tử “người sáng lập ra tổ chức không bình thường kia vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt.

Ngoài ra, Tống tít tít tít... chắc là chỉ Tống Đầu Gỗ nhỉ?

Lần này bí pháp giám định cũng chỉ có thể giám định ra một cái họ chứ không nói thẳng ra là Tống Đầu Gỗ. Nhưng từ đây có thể suy ra được… lẽ nào Tống Đầu Gỗ cũng còn tung tăng nhảy nhót, sống sót ở một nơi nào đó trên thế giới?

Vẫn chưa đủ, phải giám định sâu hơn để biết thêm nhiều tin tức hơn. Ví dụ như… làm thế nào để moi ra bí mật riêng tư mà Tống Đầu Gỗ giấu trong bí tịch?

Tống Thư Hàng tiếp tục phát động bí pháp giám định.

[Xin hãy chú ý đến quyền riêng tư cá nhân của công dân tu chân, bởi vì nội dung bên dưới có liên quan đến đời sống riêng tư của 'Tống tít tít tít~' nên không được phép mở ra, kính xin thông cảm.]

Tống Thư Hàng:

"…"

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thở dài não nề.

Ta có một triệu con Đà Mã đáng yêu muốn ship từ xa đến cho ngươi, xin ngươi nhất định phải nhận đấy.

Lại nói, hình như bí pháp giám định của hắn là do Tống Đầu Gỗ để lại trong Bích Thủy Các của Sở các chủ thì phải?

Thế nên nếu dùng bí pháp do Tống Đầu Gỗ để lại đi giám định chuyện riêng tư của Tống Đầu Gỗ thì sẽ xuất hiện kết quả 'quyền hạn chưa đủ' như thế này ư?

Đậu xanh thật… À không được, Hoàng Sơn Chân Quân đã nói là không được dùng Đậu Đậu để mắng nữa.

Giờ biết dùng tên ai mắng đây?

Thôi kệ đi, 'ai xanh' cũng được.

"Thư Hàng tiểu hữu, rốt cuộc ngươi bị sao vậy? Ta thấy tâm trạng của ngươi không ổn lắm, cả người giống như bị người ta giày xéo chà đạp là sao?"

Rùa biển nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng cất bí tịch đi:

"Không sao đâu quy tiền bối. Chỉ là tụ dưng ta cảm thấy hơi mệt, giờ muốn ngủ một giấc, sáng mai còn phải dậy sớm xử lý rất nhiều chuyện."

Nào là chuyện đệ tử Tiểu Thải và Thông Nương đang độ tâm ma kiếp, chuyện mượn CPU của Diệt Phương Công Tử phá giải bí mật ẩn giấu trong bí tịch, còn phải tranh thủ thời gian đi mua loại dược liệu tên Phật Thủ Quả, luyện chế Băng Phách đan cứu Lý m Trúc nữa chứ...

Sau khi trời sáng, Tống Thư Hàng tiểu hữu vẫn sẽ rất bận đây.

...

Chương 1198: Phật Thủ Quả Đáng Thương

Đêm nay Tống Thư Hàng mất ngủ.

Thật ra từ sau khi tấn thăng cảnh giới tứ phẩm, nhu cầu ngủ của hắn đã giảm đi rất nhiều, mấy tháng không ngủ cũng chẳng sao, cùng lắm là vành mắt đen một chút giống như Dược Sư lúc trước thôi.

Thế nhưng hắn vẫn đi ngủ đều đặn là vì đây đã là một thói quen của hắn. Hơn nữa trong lúc ngủ, hắn vẫn âm thầm vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Pháp, không hề lãng phí thời gian vô ích.

Nhưng đêm này hắn vừa nhắm hai mắt lại, trong đầu lại hiện lên đủ loại tư thế xấu hổ trong “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót”, còn có bộ dạng lúc hắn tu luyện bí kỹ không bình thường này nữa chứ.

“Chết thật chết thật chết thật!”

Tống Thư Hàng vừa xoa mặt vừa lẩm nhẩm.

Tại sao những hình ảnh xấu hổ đó để lại ấn tượng sâu sắc quá vậy?

Không ngủ được, hắn đành phải tu luyện Chân Ngã Minh Tưởng Pháp và Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mãi cho đến sáng.

Bên ngoài trời chưa sáng hẳn, hắn đã bò dậy khỏi giường.

Tống Thư Hàng lấy giấy và Phong Thiện bút ra bắt đầu bài tu luyện của ngày mới.

Đầu tiên là viết một thiên Chính Khí Thối Thân Thiên để tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân. Bộ Nho Gia Kim Cương Thân này có thể sử dụng mãi đến cảnh giới bát phẩm hoặc cửu phẩm, dù gì cũng là bí pháp do Thánh Nhân Nho gia sáng tạo ra.

Sau đó là đủ loại đao pháp, thân pháp.

Tiếp theo là mấy loại tiểu pháp thuật mà Bạch tiền bối đã dạy

hắn.

“Giờ mới để ý, số pháp thuật ta biết còn quá ít. Mặc dù đã bước vào cảnh giới tứ phẩm nhưng ngay cả cách bày trận cơ bản ta cũng không biết, đúng là lãng phí cảnh giới tứ phẩm này mà.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Xem ra sắp tới hắn phải thường xuyên đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1, xem thử có vị tiền bối nào ban bố nhiệm vụ, thưởng cho pháp thuật không.

Hoặc là đánh quái thám hiểm, thu thập một số pháp thuật để tu luyện, sau này cũng có cái để truyền thụ cho đệ tử của mình, đồng thời càng có nhiều chiêu hơn khi quyết đấu với người khác.

Sau khi kết thúc một vòng tu luyện, Tống Thư Hàng nhìn về phía rùa lớn:

“Quy tiền bối, trời sáng rồi, mau dậy đi.”

Rùa lớn không hề nhúc nhích, vẫn ngủ say như chết.

Thôi kệ đi, lát nữa lại kêu nó dậy vậy.

Trước hết phải đi xem thử Tiểu Thải và Thông Nương tỉnh chưa đã.

Tống Thư Hàng mở cửa phòng ra, đúng lúc thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ đang xách một thùng nước đi từ đằng xa tới.

“Dậy rồi à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cất tiếng chào hỏi, tâm trạng có vẻ rất tốt.

“Tiên Cơ đấy à? Chào buổi sáng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ừ, ngươi cứ nghỉ ngơi một lát nữa đi, giờ ta đi nấu vài món điểm tâm thanh đạm cho các ngươi. À, bữa ăn sáng này miễn phí. Nếu lần sau có nguyên liệu nấu ăn tốt, ví dụ như chân cá sấu lúc trước hay là thịt cá voi giống lần này chẳng hạn, ta đảm bảo sẽ không bạc đãi ngươi đâu.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười tươi đến mức hai mắt đều híp thành hình trăng khuyết.

Sau khi nấu xong bữa đại tiệc kình thánh bát phẩm vào hôm qua, tài nghệ nấu nướng của cô lại tăng lên một tầng. Thông qua đó, cảnh giới của cô cũng tăng lên một bậc.

Đang nói chuyện, cái mũi đáng yêu của Tiên Cơ bỗng nhúc nhích, ra sức ngửi:

“Ta ngửi thấy mùi của nguyên liệu nấu ăn cực phẩm. Thư Hàng tiểu hữu, ngươi lại tìm thấy hàng tốt à?”

Tống Thư Hàng:

“...

Lẽ nào nguyên liệu nấu ăn cực phẩm mà Tiên Cơ nói chính là Quy tiền bối? Mặc dù đúng là ngày hôm qua trong đầu hắn có nổi lên ý niệm muốn giết rùa diệt khẩu rồi nấu thành canh rùa, nhưng đó cũng chỉ là kích động nhất thời mà thôi.

“Tiên Cơ, mùi mà người ngửi thấy là mùi của loài rùa à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hẳn là vậy, trực giác nói cho ta biết đây là thứ rất bổ.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ buông thùng nước xuống rồi nói:

“Là nguyên liệu nấu ăn loài rùa sao? Có cần ta chế biến giúp ngươi không? Ta nói ngươi nghe, chế biến rùa cũng như ba ba là sở trường của ta đấy. Chỉ riêng về cách nấu canh đại bổ, ta biết đến một trăm lẻ tám loại thủ pháp. Nào là canh suông, canh rùa hầm, rùa hầm thuốc bắc,v.v... muốn nấu theo cách nào cũng được hết, bảo đảm thơm ngon bổ dưỡng. Hơn nữa ta còn có một thủ pháp đặc biệt, có thể cắt nhỏ thịt rùa rồi trộn với một số nguyên liệu nấu ăn khác chế biến thành món bánh mì ngọt. Loại thủ pháp này có thể dung nhập thịt rùa vào trong bánh mì một cách hoàn mỹ. Ta đã làm món này một lần trong tiệc Thực Tiên yến trước trước đó rồi, nó đã trở thành điểm sáng của bữa tiệc đấy. Vừa thơm vừa mềm, ăn vào có tính dai, hương vị lại càng hoàn mỹ. Sau khi Thực Tiên yến lần đó kết thúc, có vô số đại tiền bối đặt ta nấu món đó đấy nhé.”

Nghe Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, nước miếng trong miệng Tống Thư Hàng cứ tiết ra liên tục. Trong một thoáng ngắn ngủi, hắn thật sự rất muốn bán Quy tiền bối cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Khụ, Biệt Tuyết tiền bối, tiếc là lần này không phải nguyên liệu nấu ăn. Vị đấy là yêu sủng của Bắc Phương tiền bối tới đây trợ giúp ta luyện chế một loại đan dược.”

Tống Thư Hàng nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Sau khi nghe thấy đó là yêu sủng của Bắc Phương Đại Đế, Biệt Tuyết Tiên Cơ chớp mắt nói:

“Đáng tiếc thật.”

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng cũng tán đồng.

“Ta đi nấu bữa sáng cho các ngươi đây.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ lại xách thùng nước lên.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

“À Biệt Tuyết tiên tử này, cô biết Phật Thủ Quả không?”

“Biết, đây là một loại dược liệu do Phật môn trồng. Nhưng thứ này không phải nguyên liệu nấu ăn, mùi vị cũng không ngon, ta không muốn bỏ nó vào trong món ăn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời.

Đúng là tiên trù chuyên nghiệp, bất kể nói đến cái gì cũng không quên nhắc đến hai chữ ‘mùi vị’.

Tống Thư Hàng:

“Vậy Tiên Cơ có biết gần đây có chỗ nào bán loại dược liệu này không?”

“Ta nhớ ở thành phố sát bên có một khu chợ tu chân, nằm trong không gian dưới đáy một hồ lớn. Lát nữa ta nói tọa độ cho ngươi biết, chắc chỗ đó có bán Phật Thủ Quả đấy.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn tiền bối, à mà... giá cả của Phật Thủ Quả chừng bao nhiêu linh thạch vậy?”

Toàn bộ linh thạch trong không gian pháp khí mượn của Bạch tiền bối đã bị “Cái gì cũng có thể bán” lấy đi hết, đổi thành mũ Bình Thiên rồi.

Vậy nên trên người hắn bây giờ chỉ còn lại một ít linh thạch lẻ mà thôi. Nếu như Phật Thủ Quả quá đắt, hắn còn phải mượn trước Bạch tiền bối thêm ít tiền nữa.

“Ta nhớ hình như không đắt lắm, dùng linh thạch ngũ phẩm là có thể mua được.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

Nghe vậy Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, trên người hắn vẫn còn linh thạch ngũ phẩm.

...

Trời vừa sáng, hắn đi sang căn phòng cách vách thăm Thông Nương và Tiểu Thải.

Khí tức trên người Thông Nương ngày càng ổn định, xem ra cô ấy sắp thành công vượt qua tâm ma kiếp rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, tấn thăng tam phẩm.

Còn trạng thái của Tiểu Thải ở bên cạnh lại càng ngày càng xấu, khí tức hỗn loạn.

“Bây giờ có nên mở thử một đoạn nhạc do Tạo Hóa Pháp Vương hát cho Tiểu Thải nghe không nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

“Chờ thêm chút đi, bây giờ cô ấy đang độ tâm ma kiếp đến giai đoạn quan trọng, nếu như có thể vượt qua thì đạo tâm sẽ càng vững chắc hơn.”

Đúng lúc này, tiếng của Bạch tiền bối vang lên.

“Nhưng ta thấy lo cho cô ấy, ý chí của Tiểu Thải không được kiên định lắm.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối lại khuyên nhủ:

“Yên tâm đi, phân thân của ta sẽ chăm sóc bọn họ 24/24. Nếu như Tiểu Thải thật sự rơi vào trạng thái nguy hiểm, ta sẽ thử mở một bài hát của Tạo Hóa đạo hữu cho cô ấy nghe, hoặc là gọi Tạo Hóa đạo hữu đến đây giúp luôn.”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Nói vậy người đang nói chuyện với hắn đây là phân thân Bạch tiền bối ư?

“Bạch tiền bối, bản thể của ngài còn đang nghỉ ngơi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bản thể đang tu luyện, sẽ ra ăn sáng hơi trễ một chút.”

Bạch tiền bối đáp.

“Vậy phiền Bạch tiền bối trông chừng Tiểu Thải và Thông

Nương giúp ta nhé, chắc lát nữa ta phải đi ra ngoài một chuyến, tìm một khu chợ tu chân để mua chút dược liệu.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Mua cái gì?

Phân thân của Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Một loại dược liệu tên là Phật Thủ Quả, Bạch tiền bối ngài có cất giữ thứ này không?”

“Thứ đó ăn không ngon, mùi vị dở tệ, cấp bậc cũng thấp cho nên ta không tích trữ nó.”

Phân thân của Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Dù sao nó cũng là dược liệu mà, người ta nói thuốc đắng dã tật, ăn không ngon cũng bình thường.”

Phật Thủ Quả đáng thương, mới một buổi sáng đã bị khinh bỉ đến hai lần, nguyên nhân cũng vì ăn không ngon và vị dở tệ.

Phật Thủ Quả: Ta chỉ là một loại dược liệu, là thuốc đấy! Không phải đồ ăn vặt nhé!

“Nhắc tới chuyện ăn uống... Ngươi chuyển hóa được bao nhiêu hạt sen Đao Ý Thông Huyền rồi?”

Phân thân của Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đưa tay lấy từ trong vòng tay không gian ra một chiếc hộp nhỏ:

“Gần đây chuyển hóa không nhiều lắm, tổng cộng chừng hai trăm hạt.”

“Vậy ta nhận trước nhé, cố gắng lên.”

Phân thân của Bạch tiền bối nhận hạt sen, đồng thời lại lấy ra một cái rương lớn giao cho Tống Thư Hàng:

“Ta cũng tặng cho ngươi chút quà vặt này.”

Trong rương lớn đựng đầy quả thanh mai công đức, ánh vàng rực rỡ vô cùng chói mắt.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng cất rương đi.

Bạch tiền bối quả thật có quá nhiều quả thanh mai công đức, hái đầy hết rương này đến rương khác, bây giờ hầu như gặp ai ngài ấy cũng tặng một rương.

...

Sau khi ra khỏi phòng của Tiểu Thải và Thông Nương, Tống Thư Hàng lại sang phòng của Tô thị A Thập Lục xem thử.

A Thập Lục vẫn còn đang tu luyện. Dược hiệu của đại tiệc Kình Thánh bát phẩm ngày hôm qua quá lớn, cô định nhân cơ hội này ngưng tụ thêm một khúc đạo cốt, lúc này đang bước vào giai đoạn quan trọng.

A Thập Lục còn bố trí trận pháp phòng ngự quanh người mình, làm vậy là để nhắc nhở mọi người đừng đến quấy rầy cô.

Vì vậy Tống Thư Hàng lặng lẽ rời khỏi phòng của A Thập Lục, trở lại phòng ăn chờ Biệt Tuyết Tiên Cơ mang bữa sáng lên.

Sau khi ăn xong, đi đến khu chợ mà Tiên Cơ nói xem thử.

Trong lúc đợi bữa sáng được mang lên, Tống Thư Hàng lại liên hệ với Diệt Phượng Công Tử lần nữa, hỏi khi nào hắn đến.

Diệt Phượng Công Tử nói là hắn vẫn còn ở chỗ Hoàng Sơn Chân Quân, mấy ngày nay đang giúp Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị hôn lễ cho Đậu Đậu. Theo như tính toán thì chừng hai ba giờ chiều hắn sẽ đến đây.

Vậy thì giờ giấc vừa khớp, không bị trùng nhau.

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

Sau khi ăn sáng xong.

Bạch tiền bối và Tô thị A Thập Lục vẫn đang tu luyện.

Thế nên Tống Thư Hàng và rùa biển cùng nhau đi đến khu chợ dưới đáy hồ ở thành phố sát bên mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đã nói.

Tống Thư Hàng gọi bảo đao Bá Toái ra, Đao Cổ Vô Hình lượn lờ bên cạnh hắn.

“Tốc độ phi hành của ngươi chậm quá.”

Rùa biển lớn bất mãn nói.

Tống Thư Hàng:

“Chịu thôi chứ sao giờ, ta chỉ mới đến cảnh giới tứ phẩm mà.”

Rùa biển bự:

“Nghìn năm đệ nhất thánh rởm nhà ngươi thật là.”

Tống Thư Hàng:

“... Nếu Quy tiền bối chê chậm thì ngài chở ta bay đi?”

“Hê hê hê.”

Rùa biển bự cười hắc hắc:

“Ngươi muốn cưỡi ta ư? Không có cửa đâu. Người cưỡi được ta chỉ có chủ nhân Bắc Phương Đại Đế thôi. Cho nên xin lỗi nhé, ta không thể chở ngươi đi để giúp ngươi tỏ ra nguy hiểm được.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn cảm thấy cổ mình hơi đau, nhất định là do gần đây ‘nhìn trời’ quá nhiều lần đây mà.

...

Khoảng 9:20, Tống Thư Hàng đến chỗ hồ lớn kia.

“Khu chợ tu chân ngay dưới đáy hồ, chúng ta lặn xuống thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển bự:

“Không cần rắc rối như vậy, mặc dù bị chủ nhân phong ấn cảnh giới nhưng ta vẫn sử dụng được năng lực không gian. Xem ta đây!”

Vừa nói rùa bự vừa mở ra một đường ngầm không gian, đưa bản thân và Tống Thư Hàng đến thẳng khu chợ tu chân dưới đáy hồ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Quy tiền bối, có tin ta dùng quả đấm nhỏ đấm vào mai rùa của ngươi không?

Nếu năng lực truyền tống không gian vẫn còn, vậy tại sao còn bắt ta mang theo ngươi bay đến mấy tiếng đồng hồ? Thấy vui lắm à?

Chương 1199: Cuồng Bá Ma Quân

Chỉ cần là ngươi đã xem qua tác phẩm Tây Du Ký, khi nghe nhắc đến khu chợ dưới nước, trong đầu sẽ lập tức vẽ ra một thế giới dưới nước xinh đẹp lộng lẫy, mang phong cách giống như Đông Hải Long Cung. Ví dụ như ở dưới nước có những quần kiến trúc thần kỳ, đồng thời còn có một trận pháp khổng lồ bao quanh một khu vực không gian dưới nước, giúp mọi người có thể hoạt động dễ dàng như đang ở trên mặt đất, lúc ngẩng đầu lên còn có thể thấy đủ loại cá đang bơi lượn trong nước.

Mà sau khi Quy tiền bối mở đường hầm không gian mang Tống Thư Hàng đi đến khu chợ dưới đáy hồ, thứ mà Tống Thư Hàng thấy được lại là hàng loạt tàu ngầm với đủ loại kích thước khác nhau.

Nhỏ nhất là tàu ngầm dân dụng, chỉ lớn bằng một chiếc ô tô nhỏ. Tiếp đến là những chiếc tàu ngầm dài hơn ba mươi mét, hơn năm mươi mét,... mà chiếc tàu ngầm lớn nhất có thể thấy ở đây là một chiếc dài chừng trăm mét.

Những tàu ngầm này xếp hàng ngay ngắn theo chiều dài, chia thành mấy hàng, che kín cả đáy hồ.

Tống Thư Hàng:

“...

Khu chợ dưới nước xinh đẹp lộng lẫy đầy mơ mộng của ta đâu rồi?

Nhiều tàu ngầm đậu kín đáy hồ như thế này là sao? Rõ ràng khu chợ dưới nước theo phong cách tu chân càng đẹp, càng tiện lợi hơn kia mà? Tại sao lại thay hết bằng cả đống tàu ngầm thế này?

Hơn nữa, theo như cảnh tượng thấy được trước mắt thì một chiếc tàu ngầm chính là một tiệm nhỏ. Lúc khách hàng đi dạo chợ chỉ có thể chui ra chui vào từng chiếc tàu ngầm, thế này thì bất tiện quá còn gì?

Mấy tàu ngầm lớn thì cũng được đi, nhưng những tàu ngầm cỡ nhỏ kia cao lắm chỉ chứa được hai ba người. Chẳng lẽ chủ quán và khách muốn phải ngồi song song với nhau, tiến hành giao dịch trong không gian nhỏ hẹp như vậy à?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nơi này làm ăn được thật. Mấy trăm tu luyện giả đủ mọi chủng loại đang dạo quanh dưới đáy hồ, ra vào tàu ngầm tấp nập.

Đương nhiên ở đây không thể nào náo nhiệt bằng các khu chợ của người bình thường được, nhưng do số lượng tu sĩ không nhiều, khu chợ này có thể thu hút được nhiều tu sĩ đến như vậy cũng xem như là rất náo nhiệt rồi.

Những tàu ngầm đậu ở chỗ này đều đã được cải tạo qua, vị trí cửa vào được bao phủ bởi trận pháp tị thủy để tiện cho khách hàng ra vào.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, một vị nữ tu mặc đồ lặn bơi nhanh đến chỗ Tống Thư Hàng, sau đó dùng phương thức truyền âm nhập mật nói:

“Xin chào~ chào mừng ngài ghé thăm khu chợ dưới đáy hồ Ngũ Phương. Ồ, ngài là Bá Tống Huyền Thánh đây mà!”

Bây giờ Tống Thư Hàng vẫn còn trong chế độ ‘hiển thánh’, hễ ai nhìn thấy sẽ lập tức nhận ra thân phận của hắn ngay.

“Xin chào.”

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Xem ra vị nữ tu này chính là thành viên của thế lực quản lý khu chợ dưới nước này. Mỗi một khu chợ tu chân đều có một hoặc là nhiều thế lực mạnh hợp tác với nhau mở ra. Bọn họ phụ trách duy trì trật tự trong chợ, phòng ngừa xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

“Xin chào Bá Tống tiền bối, ta là Tiểu Tuyết của chợ hồ Ngũ Phương, không ngờ ngài lại ghé thăm khu chợ nhỏ này của bọn ta. Ngài có cần mua gì không? Bởi vì chợ hồ Ngũ Phương của bọn ta khá là đặc biệt, vậy nên ngài có cần một vị nhân viên hướng dẫn không?”

Nữ tu Tiểu Tuyết mặc đồ lặn nói thật nhanh.

Do cả khu chợ đều là tàu ngầm, nếu như khách hàng đã định sẵn trong đầu là muốn mua gì thì nên tìm một nhân viên hướng dẫn có kinh nghiệm phong phú để được hướng dẫn, bởi nếu tự đi tìm chỗ bán thứ mình cần mua trong đống tàu ngầm dày đặc ở đây sẽ rất mất thời gian.

Do cái danh Bá Tống Huyền Thánh quá chói mắt, cho nên rùa biển Quy tiền bối đi theo bên cạnh hắn đã bị Tiểu Tuyết bất giác quên đi.

[Ồ? Một con trai yêu cấp tam phẩm thế mà đã ngưng tụ ra hình người, lẽ nào là thiên phú chủng tộc? Xem ra là chủng tộc mang huyết mạch đặc thù.]

Quy tiền bối vừa liếc mắt đã nhìn ra thân phận thật sự của Tiểu Tuyết, sau đó truyền âm nói cho Tống Thư Hàng biết.

“Mới đến tam phẩm đã huyễn hóa thành người ư? Chắc chắn loại thiên phú chủng tộc này sẽ khiến rất nhiều yêu tu hâm mộ đây.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

[Nhưng chỉ là ngưng tụ ra được vẻ ngoài giống nhân loại thôi, khác với hình người do đại yêu ngũ phẩm hóa ra. Cấu tạo bên trong cơ thể cô ấy vẫn là của trai yêu, trước khi đạt đến cảnh giới ngũ phẩm vẫn phải đi theo con đường yêu tu.]

Quy tiền bối bổ sung.

Đâu phải ai cũng giống như Thông Nương, vừa sinh ra đã có ưu điểm của cả yêu tu và nhân loại, trường hợp này cực kỳ hiếm gặp.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười nói:

“Ta muốn mua một ít Phật Thủ Quả, Tiểu Tuyết cô nương có biết gian hàng nào bán thứ này không?”

“Phật Thủ Quả ư? Là loại dược liệu do Phật tông trồng ấy ạ? Ta biết có mấy gian hàng có bán, nếu Bá Tống tiền bối không ngại thì để ta dẫn ngài đi qua nhé.”

Trai yêu Tiểu Tuyết cười hì hì nói.

Vì vậy Tiểu Tuyết bơi phía trước dẫn đường, Tống Thư Hàng và Quy tiền bối đi theo sau lưng cô ấy.

Lúc đang bơi phía trước, trai yêu Tiểu Tuyết đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Bá Tống tiền bối, ngài có quen với Ngư Kiều Kiều không?”

Tống Thư Hàng sững người một chút rồi trả lời:

“Đương nhiên là quen.”

“Thật ư? Không ngờ Bá Tống tiền bối ngài lại quen biết đại tỷ Ngư Kiều Kiều. Trước đây không lâu đại tỷ nói tỷ ấy và Bá Tống tiền bối ngài là bạn tốt của nhau, lúc đó ta còn cho rằng tỷ ấy đang khoác lác nữa chứ.”

Nói xong Tiểu Tuyết cười khúc khích, thái độ cũng trở nên cởi mở hơn.

Tống Thư Hàng:

“Tiểu Tuyết cô nương chơi thân với Ngư Kiều Kiều lắm à?”

Thế giới này rất rộng lớn, gần bảy tám tỷ người đang sinh sống trên thế giới này. Một người chỉ chiếm một phần bảy tỷ trong tổng dân số thế giới. Thế nhưng đôi khi thế giới lại rất nhỏ, có lúc chỉ đi đại đến một chỗ nào đó cũng có thể gặp được người quen, hoặc là người quen của người quen.

“Kiều Kiều là chị đại của ta, khi còn bé sinh tồn dưới đáy biển, ta vẫn luôn đi theo tỷ ấy lăn lộn.”

Trai yêu Tiểu Tuyết cười hì hì nói.

Ngư Kiều Kiều không hổ là con gái của Giao Bá Chân Quân – bá chủ một phương trong biển cả rộng lớn, nơi nào có nước nơi đó đều có đàn em của cô ấy.

…

Tiểu Tuyết rất giỏi nói chuyện, trên đường đi đến gian hàng cần tìm, cô ấy cứ líu lo không ngừng làm bầu không khí cũng trở nên rất vui vẻ. Chỉ lát sau cô ấy đã dẫn Tống Thư Hàng tiến vào trong một chiếc tàu ngầm.

Chiếc tàu ngầm này là gian hàng của Đông Phương Tịnh Lưu Ly Phật Tông, trong đó có bán Phật Thủ Quả.

Tiểu Tuyết mang Tống Thư Hàng đi thẳng đến chỗ bán Phật Thủ Quả.

Khi hai người một rùa đi qua một hành lang, đúng lúc thấy phía trước có một tu sĩ mặt mày hung tợn đang đi tới.

Từ đằng xa thấy được Tống Thư Hàng, vị tu sĩ mặt mày hung tợn kia bỗng sững người trong giây lát.

Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy đối phương.

Người này thật quen mắt.

"Ưm... Bá đạo Ma Quân?"

Tống Thư Hàng vừa xoa cằm vừa nói.

Hắn có ấn tượng về vị ma quân này, là một vị cường giả của Vô Cực Ma Tông. Lần đầu tiên hai ngươi gặp mặt là ở Nguyệt Đao Tông. Lúc ấy Tô thị A Thất dùng một đao Thiên Đao Táng Tinh Hải muốn chém chết công tử Hải, đúng lúc đó chính vị Bá Đạo Ma Quân này đã ra mặt. Hắn liều mạng chịu trọng thương để cứu công tử Hải, còn thành công chạy thoát khỏi đao của Tô thị A Thất.

Đây là một vị cao thủ cấp ngũ phẩm, hơn nữa còn là cao thủ đỉnh cấp trong tầng lớp ngũ phẩm.

"Bá Tống tiền bối, ngươi đọc sai rồi, vị này là Cuồng Bá Ma Quân."

Tiểu Tuyết ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

"Về mặt ý nghĩa cũng giống nhau mà."

Tống Thư Hàng cười trừ.

Đồng thời trong đầu hắn đang lục lọi thông tin về Cuồng Bá Ma Quân. Hắn nhớ Nhật báo tu sĩ đã đánh giá về tên ma quân này như sau "Cực phẩm vô hại bậc nhất trong Vô Cực Ma Tông, chỉ trong trường hợp không ai chọc tới hắn!"

Hầu như đệ tử nào của Vô Cực Ma Tông cũng có tính cách cực đoan, ngang ngược bất kham đến cực điểm. Thế nên trong Vô Cực Ma Tông mới sản sinh ra một cực phẩm vô hại bậc nhất như vậy, nhất định là do phương pháp đào tạo có vấn đề.

Nhưng mà nếu nhớ không lầm thì hình như thể chất của vị Cuồng Bá Ma Quân này khá là đặc biệt.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, cách đó không xa lại có một vị tu sĩ khác đi tới.

Vị tu sĩ này mặc đạo bào sặc sỡ, da dẻ trắng trẻo non mịn. Hắn đi tới sau lưng Cuồng Bá Ma Quân, đang định lách qua ma quân.

Hành lang này rất rộng, đủ cho bốn năm người dàn hàng ngang đi qua.

Nhưng vị tu sĩ mặc đạo bào sặc sỡ này lại đột nhiên lên tiếng khiêu khích một cách khó hiểu:

“Móa, chó ngoan không cản đường, cút sang một bên cho đạo gia.”

Cuồng Bá Ma Quân lạnh lùng xoay đầu lại.

“Mợ nó, mặt mày hung tợn nhìn y chang một con chó dữ.”

Nói xong, tu sĩ mặc đạo bào sặc sỡ há miệng muốn phun một bãi nước miếng về phía Cuồng Bá Ma Quân:

“Hứ, nếm thử nước miếng của đạo gia đi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Rùa biển lớn:

“...”

Tiểu Tuyết:

“...”

Cuồng Bá Ma Quân giận dữ, thân hình hắn lui về sau một bước tránh bãi nước bọt đang bay tới:

“Mẹ nó, ta chọc gì ngươi chứ?”

“Há, ranh con, đạo gia ta nhìn ngươi không vừa mắt đấy thì thế nào? Có ngon tới đây, xem mèo nào cắn mỉu nào!”

Tu sĩ mặc đạo bào sặc sỡ vênh mặt đắc ý, nói xong còn gọi ra một quả cầu lửa rồi ném về phía ma quân.

Cơn giận của Cuồng Bá Ma Quân lập tức tăng vọt.

“Ừm, không sai, đây chính là thể chất đặc biệt của Cuồng Bá Ma Quân.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thân là cực phẩm vô hại bậc nhất hiếm có trong Vô Cực Ma Tông, nếu không có ai trêu chọc đến hắn thì Cuồng Bá Ma Quân vẫn là một cực phẩm vô hại. Nhưng ý trời trêu ngươi, Cuồng Bá Ma Quân trời sinh thể chất gợi đòn, chỉ đi dạo trên đường không thôi cũng có người thấy hắn ngứa mắt một cách khó hiểu, muốn cho hắn một bạt tai hoặc là nhổ một bãi nước miếng gì đó.

Sau đó... mọi chuyện diễn ra giống như cảnh tượng trước mắt đây.

Cuồng Bá Ma Quân điên tiết lên, ba quyền hai cước đánh ngã tu sĩ mặc đạo bào sặc sỡ, đè hắn xuống đất hành hung một trận nên thân.

“Đậu xanh, ta có chọc vào ngươi không hả? Mặt mày hung dữ là lỗi của ta à? Đường rộng như vậy, ngươi không biết đi vòng qua ta sao? Mắc con khỉ gì lại tới chọc vào ta?”

Cuồng Bá Ma Quân vừa đè đối phương xuống đánh bán sống bán chết, vừa tức giận mắng.

“Phụt, đạo gia ta nhìn ngươi ngứa mắt đấy sao nào?”

Dù bị đè xuống đất đánh nhừ tử, vị đạo trưởng mặc đạo bào sặc sỡ kia vẫn không chịu nhận thua, còn há miệng phun thêm một bãi nước bọt về phía Cuồng Bá Ma Quân.

Cuồng Bá Ma Quân tránh nước bọt, nện một quyền xuống mặt đối phương, đánh hắn ngất xỉu.

Nơi này là chợ tu chân, hắn cũng không muốn gây chuyện xảy ra án mạng.

Sau khi đánh người xong, rốt cuộc cơn giận trong người ma quân cũng giảm bớt.

“Nếu như thể chất gợi đòn của hắn là do sinh ra đã có, vậy hắn sống đến bây giờ chắc hẳn rất mệt tim."

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Nhưng về mặt nào đó có thể nói đây cũng là một loại ‘thể chất nhân vật chính’ chứ nhỉ?

Cuồng Bá Ma Quân đứng dậy từ trên người đối phương, một cặp mắt tràn đầy tơ máu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn lại đối phương.

“Bá Tống Thánh Quân.”

Cuồng Bá Ma Quân đột nhiên thi lễ chào Tống Thư Hàng.

Trong lúc hành lễ, hắn đồng thời dùng phương thức truyền âm nhập mật nói:

[Nghìn năm đệ nhất thánh cấp bậc tứ phẩm, quả nhiên... Bá Tống Thánh Quân ngươi cũng giống như Thiên Nhai Tử, Huyền Thánh của ngươi là giả.]

Hắn cảm ứng thật kỹ, phát hiện cảnh giới của Tống Thư Hàng chỉ mới là tứ phẩm.

Hình như Cuồng Bá Ma Quân biết được tin tức về Thiên Nhai Tử đạo trưởng. Hắn biết mặc dù Thiên Nhai Tử đã ngưng tụ thánh ấn nhưng tu vi của bản thân chỉ mới vừa tấn thăng cảnh giới lục phẩm. Tù đó có thể suy ra, chỉ sợ Bá Tống Huyền Thánh độ kiếp chung với Thiên Nhai Tử cũng rất yếu.

[Vậy nên ngươi muốn dò xét ta thử ư?]

Tống Thư Hàng nhếch miệng cười.

[Không, đây không phải là chuyện ta cần làm.]

Cuồng Bá Ma Quân ngẩng đầu lên nói.

Chuyện khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh tứ phẩm vẫn cứ giao cho sư đệ Công Tử Hải của hắn thì hơn.

Chương 1200: Ngươi Không Cần Cảm Động Quá Đâu

Hắn chỉ cần xác định tu vi của vị Bá Tống Huyền Thánh này thật sự chỉ mới đến cảnh giới tứ phẩm là được, còn những chuyện khác cứ giao cho Công Tử Hải sư đệ tự lo đi.

Vì chuyện Bá Tống Huyền Thánh mà sự đệ của hắn đã bực bội đến mức sắp có tâm ma. Thế nên chỉ cần báo cho hắn biết thật ra tu vi của Bá Tống Huyền Thánh chỉ mới đến tứ phẩm là có thể hóa giải tâm ma của sư đệ.

Chờ Công Tử Hải độ kiếp tấn thăng ngũ phẩm xong là có thể đến khiêu chiến vị Bá Tống Huyền Thánh này, kết thúc một đoạn nhân quả.

Về phần Bá Tống Huyền Thánh có lá bài tẩy gì không lại không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn. Với tài trí của mình, Công Tử Hải nhất định có thể đoán ra được chuyện này.

Cuồng Bá Ma Quân còn chưa kịp nhìn tin tức mới nhất do Nhật báo tu sĩ đưa tin, thế nên không hề biết chuyện Bá Tống Huyền Thánh thắng áp đảo nghìn năm đệ ngũ thánh Đông Qua Thánh Quân vào đêm trăng tròn. Nếu không, hắn cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

...

[Ngươi không định ra tay thăm dò thật à? Nếu cho rằng ta là Huyền Thánh rởm, vậy nhân cơ hội này chém chết ta đi, vừa được danh lại vừa được lợi, chẳng phải rất tốt sao?]

Tống Thư Hàng dùng phương thức truyền âm nhập mật trả lời.

Cuồng Bá Ma Quân lắc đầu đáp lại:

[Giữa ta và Bá Tống Thánh Quân không thù không oán, tại sao lại phải ra tay với ngươi?]

Tống Thư Hàng:

“...”

Đúng là cực phẩm vô hại hiếm có trong Vô Cực Ma Tông, vị Cuồng Bá Ma Quân này tuyệt đối gia nhập sai môn phái rồi. Nếu hắn gia nhập Phật tông hoặc là giáo hội khổ tu sĩ ở phương tây, dựa vào thể chất gợi đòn của hắn cộng với bản chất lấy từ bi làm gốc của Phật tông, hoặc là giáo lý 'tha thứ mọi người' của giáo hội khổ tu sĩ, tin chắc rằng chẳng bao lâu sau hắn sẽ trở thành cao tăng hoặc là thánh đồ chân chính.

[Ngươi cho rằng giữa hai chúng ta không thù không oán, nhưng ta lại không nghĩ như vậy.]

Tống Thư Hàng chậm rãi giơ tay lên, bắt lấy Đao Cổ Vô Hình vẫn luôn bay lượn quanh người hắn.

Giữa hắn, Tô thị A Thập Lục và Công Tử Hải đã kết tử thù, mà Cuồng Bá Ma Quân lại là ngươi bên phe Công Tử Hải. Nếu đã gặp nhau, làm gì có chuyện hai bên chỉ nhìn nhau mỉm cười rồi đường ai nấy đi chứ.

Bây giờ bên trái Tống Thư Hàng có Quy tiền bối, bên phải có Xích Tiêu Kiếm, còn có mỹ nhân rắn công đức hộ thể. Đối mặt với Cuồng Bá Ma Quân, áp lực không lớn chút nào.

Đang lúc này rùa biển lớn đứng bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩng đầu, tức giận nhổ một bãi nước bọt về phía Cuồng Bá Ma Quân:

"Phụt~"

Lần này Cuồng Bá Ma Quân không thể tránh khỏi.

Con rùa biển này nhổ nước bọt quá bất ngờ, mà tất cả sự chú ý của hắn lại tập trung hết vào Tống Thư Hàng nên không may bị trúng chiêu.

"Móa, đứng lải nhải trước mặt Quy đại gia lâu như vậy là muốn làm gì hả? Muốn gây chuyện đúng không?"

Rùa biển bự rướn cổ lên nói:

"Còn không mau cút qua một bên cho Quy đại gia! Nhìn thấy bản mặt hung dữ của ngươi là thấy ngứa mắt rồi!"

Tống Thư Hàng:

"..."

Tiểu Tuyết:

“...”

Cuồng Bá Ma Quân:

“...”

Ngay sau đó, Cuồng Bá Ma Quân giận sôi gan quát:

“Đại gia cái đầu ngươi, nãy giờ ta có đụng chạm gì tới ngươi không? Đồ vương bát, đồ rùa khốn khiếp nhà ngươi, do ngươi tự tìm đường chết đấy nhé!”

Theo như kết quả hắn vừa mới dò xét, con rùa biển này chỉ là một con rùa yêu bình thường, cao lắm chỉ đến cảnh giới nhị phẩm tam phẩm. Con rùa yêu này tưởng hắn sợ Bá Tống Huyền Thánh thật sao?

“Ngu xuẩn, về mà học lại kiến thức sinh vật cho tốt đi, rùa và vương bát khác nhau nhé. Vương bát là ba ba, rùa biển là loài rùa. Bản đại gia là loài rùa.”

Rùa biển giễu cợt nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Trước đó ngài còn nói với ta chính ngài là một con vương bát chứ không phải anh hùng, thế nên nếu muốn bày tỏ sự tương đồng ý kiến với ngài thì chỉ có thể nói là “vương bát tương hợp, tư tưởng lớn gặp nhau” mà?

Hóa ra lúc đó ngài chỉ muốn troll ta thôi à?

“Ta muốn giết ngươi để nấu canh rùa!”

Cuồng Bá Ma Quân đột nhiên xông tới.

Tiểu Tuyết:

“Bá Tống tiền bối, hắn muốn giết yêu sủng của ngài kìa.”

“Nó không phải là yêu sủng của ta.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Đúng đó đúng đó, giết con rùa già này nấu canh đi, ta có thể nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu giúp ngươi!

Tiểu Tuyết:

“Ơ?”

Mà lúc này, thấy Cuồng Bá Ma Quân đang hùng hổ lao tới, rùa biển bự không hề tỏ ra yếu thế, cũng xông tới. Tốc độ bò của nó cực nhanh.

Rầm rầm rầm rầm~

Hai bên đụng độ với nhau.

Một lát sau.

Cuồng Bá Ma Quân bị rùa biển lớn đánh đo đất, lúc này rùa biển đang dùng chân trước tát mạnh vào mặt Cuồng Bá Ma Quân.

Ma quân bị đánh ngu người.

Lại một lát sau, hắn bị đánh đến ngất xỉu.

"Đúng thật là, từ đó tới nay ta chưa từng thấy tên nào thiếu đòn như vậy. Vừa nhìn thấy hắn ta đã muốn nhổ nước bọt vào hắn, gây chuyện với hắn, ra sức giày vò hắn."

Sau khi đánh xong, rùa biển lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng trả lời:

"Quy tiền bối, đây hình như là do thể chất của vị Cuồng Bá Ma Quân này gây ra đấy. Nghe nói hắn trời sinh có thể chất 'gợi đòn'."

"Quỷ dị đến vậy cơ à?"

Rùa biển bự chớp mắt ngạc nhiên.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

"Vừa rồi ngài cũng thấy đấy, tu sĩ mặc đạo bào sặc sỡ hoàn toàn không quen biết hắn lại đột nhiên ra tay khiêu khích hắn."

"Tên này... sống được đến bây giờ đúng là không dễ."

Biển khơi con rùa lẩm bẩm nói.

Tống Thư Hàng:

"Ta cũng nghĩ vậy. À mà ta có một thắc mắc, tại sao Quy tiền bối cũng bị thể chất của hắn ảnh hưởng? Với thực lực của ngươi, đáng lẽ không bị ảnh hưởng mới đúng chứ?"

"Chắc là di chứng để lại sau khi chủ nhân phong ấn cảnh giới của ta đấy."

Rùa biển lại chớp mắt trả lời.

Thế nhưng Tống Thư Hàng lại có cảm giác... e là con rùa biển này chỉ muốn đánh đối phương một trận nên cố ý để bị ảnh hưởng thì đúng hơn?

Sau khi đánh ngất Cuồng Bá Ma Quân, rùa biển lại giơ móng rùa lục lọi trên người đối phương.

Chỉ lát sau nó đã tìm được một túi linh thạch.

“Hừ, đi ra ngoài mà chỉ mang chút tiền thế này thôi á?”

Rùa biển bất mãn nói, nhưng tay thì vẫn lấy linh thạch cất đi.

Ngoài túi tiền ra còn tìm được mấy khối tài liệu luyện khí, nhưng nó nhìn không vừa mắt nên ném luôn cho Tống Thư Hàng:

“Tống tiểu hữu, cho ngươi này.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Cảm ơn tiền bối.”

“Còn có cái này, đây mới là mục đích thật sự của ta. Một quyển là “Thiên Sư Chính Pháp “Lôi Pháp Thiên”, còn có một quyển “Những kiến giải tường tận về bố trí trận pháp huyễn thuật”. Tên như ý nghĩa, một quyển ghi lại một số lôi pháp, uy lực khá mạnh, một quyển khác là về trận pháp huyễn thuật. Ngươi có muốn không?”

Rùa biển xoay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Hai mắt Tống Thư Hàng lập tức tỏa sáng lấp lánh:

“Muốn!”

Rùa biển tiện tay ném chúng cho Tống Thư Hàng:

“Không cần cảm ơn ta... Tối hôm qua nghe ngươi lảm nhảm cái gì mà biết ít pháp thuật quá. Vừa rồi ta tình cờ liếc thấy trên người tên này có mang theo pháp môn tu luyện pháp thuật, hơn nữa hình như tên này cũng có thù với ngươi, thế nên ta đã ra tay đoạt chúng cho ngươi đấy, ngươi không cần cảm động quá đâu.”

Nhìn trời.

Nói vậy là vừa rồi ta hiểu lầm Quy tiền bối rồi ư?

Tống Thư Hàng cảm động muốn khóc.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục đi mua Phật Thủ Quả thôi.”

Rùa biển đá Cuồng Bá Ma Quân qua một bên, nói với Tống Thư Hàng.

...

Từ đầu đến cuối Tiểu Tuyết chỉ biết ngây người kinh ngạc. Bá Tống tiền bối lại gọi con rùa biển này là Quy tiền bối. Trước đó cô còn quên mất sự tồn tại của nó nữa chứ, không biết có bị nó ghi hận không?

Ngay cả Cuồng Bá Ma Quân còn bị Quy tiền bối quật ngã trong nháy mắt, đè xuống đất đánh cho tơi tả. Nếu đổi lại là cô, chắc bị đánh còn thảm hơn nữa quá?

Tiểu Tuyết vừa thấp thỏm bất an vừa dẫn Tống Thư Hàng và Quy tiền bối đi tới trước quầy bán Phật Thủ Quả.

“Chào các vị thí chủ, xin hỏi các vị cần gì?”

Một vị tăng nhân áo trắng mỉm cười chào hỏi.

“Ta muốn mua một ít Phật Thủ Quả. Quy tiền bối, cần mấy quả?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Năm quả là đủ rồi.”

Rùa biển bự trả lời.

Nụ cười trên môi tăng nhân áo trắng vẫn không thay đổi, hắn lấy ra năm quả Phật Thủ Quả đưa cho Tống Thư Hàng:

“Mỗi quả Phật Thủ Quả 5 viên linh thạch ngũ phẩm, tổng cộng lầ 25 viên linh thạch ngũ phẩm.”

Đồng thời hắn lặng lẽ liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Không ngờ lại là Bá Tống Huyền Thánh, là người bằng xương bằng thịt! Hôm nay đúng là may mắn, nghìn năm đệ nhất thánh đến gian hàng của hắn mua đồ, hãnh diện quá đi mất.

“Hửm?”

Tống Thư Hàng còn tưởng mỗi quả một viên linh thạch ngũ phẩm chứ.

May mà trên người hắn vẫn còn một ít linh thạch.

Tống Thư Hàng lấy ra hai viên linh thạch lục phẩm và năm viên linh thạch ngũ phẩm giao cho tăng nhân áo trắng.

Tăng nhân áo trắng kích động nhận lấy linh thạch, sau đó lại móc một chiếc hộp nhỏ ra:

“Bá Tống tiền bối, trùng hợp là ở chỗ bọn ta đang tổ chức sự kiện. Nếu dùng linh thạch lục phẩm sẽ được tặng một phần mặt nạ rong biển tinh chế.”

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn.”

Phật tông bán mặt nạ rong biển ư? Cảm giác cứ quái quái thế nào ấy.

[Ồ? Rong biển?]

Quy tiền bối liếm khóe miệng, nó thích ăn rong biển nhất đấy, vì vậy nó truyền âm nói với Tống Thư Hàng:

[Cho ta, cho ta đi.]

[Tiền bối muốn thứ này à?]

Trong đầu Tống Thư Hàng bất giác tưởng tượng ra cảnh một con rùa biển đắp mặt nạ... Ui chao, mù mắt luôn rồi.

Nhưng nếu Quy tiền bối đã muốn thì cứ cho vậy.

Tống Thư Hàng giao chiếc hộp nhỏ đựng mặt nạ rong biển cho Quy tiền bối.

Quy tiền bối hài lòng cất hộp nhỏ đi, sau đó quay qua nhìn tăng nhân áo trắng rồi truyền âm cho Tống Thư Hàng:

[Tiểu hòa thượng này là người tốt, ngươi thay mặt ta chỉ điểm cho hắn một chút. Ngươi hãy nói với hắn là tuy bây giờ Long Chưởng đan điền nhìn như đã tràn đầy chân khí, sắp đột phá, nhưng nếu hắn muốn tiến xa hơn trên con đường tu chân thì nên áp chế lại, đi bế quan một tháng, rèn luyện chân khí toàn thân nhiều lần vào. Trước đó hắn đã dùng thiên tài địa bảo, hiện tại nền tảng của mấy đan điền vẫn chưa vững, là một tai họa ngầm.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Tặng một hộp mặt nạ rong biển đổi lại được một vị Kiếp Tiên cửu phẩm chỉ điểm, vị tăng nhân áo trắng này lời quá rồi.

“Tiểu hòa thượng, ngươi tên gì?”

Tống Thư Hàng âm thầm khởi động hiệu quả của thánh ấn, giúp mình trông giống một vị Huyền Thánh hơn.

“Thưa Bá Tống tiền bối, ta tên Quách Tiểu Hải!”

Tăng nhân áo trắng kích động nói.

“Ồ? Không phải pháp danh ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tăng nhân áo trắng đưa tay sờ đầu trọc của mình, trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng:

“Thưa Bá Tống tiền bối, thật ra ta là một tán tu, đến gian hàng của Đông Phương Tịnh Lưu Ly Phật Tông làm công kiếm chút linh thạch thôi. Mục tiêu của ta là trở thành thương tu đỉnh cấp bá đạo!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đệch, thế này cũng được à?

“Quách tiểu hữu, ta thấy Long Chưởng đan điền của ngươi đã tràn đầy chân khí, hẳn là sắp đột phá rồi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Quách Tiểu Hải gật đầu thật mạnh:

“Đúng vậy thưa tiền bối.”

“Ngươi có muốn tiến xa hơn trên con đường tu chân không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Quách Tiểu Hải ngồi thẳng lưng, trả lời vô cùng nghiêm túc:

“Kính xin tiền bối chỉ điểm.”

Hắn biết, cơ duyên của hắn đến rồi.

“Trước đó ngươi đã từng dùng thiên tài địa bảo, hiện tại nền tảng của mấy đan điền trong cơ thể vẫn chưa vững chắc, còn ẩn chứa tai họa ngầm. Sắp tới tốt nhất ngươi nên giành thời gian bế quan một tháng, rèn luyện chân khí trong cơ thể nhiều lần vào. Như vậy mới có lợi cho việc tấn cấp sau này.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Quách Tiểu Hải cảm động không thôi.

“Con đường tu hành dài đằng đẳng, chúc tiểu hữu trở thành thương tu mạnh mẽ như ước nguyện.”

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, vẫy tay chào rồi xoay người rời đi.

Quách Tiểu Hải cảm động hít mũi một cái.

Chẳng qua là tiếc thay, mặc dù lúc nào hắn cũng muốn trở thành một thương tu hàng đầu, nhưng thiên phú của hắn lại lệch hẳn về phía kiếm tu. Hầy, mệt tim quá.

Có điều hộp mặt nạ mình vừa tặng thật đáng giá!

...

Sau khi ra khỏi chợ, rùa biển quay qua nói với Tống Thư Hàng:

“Giờ đưa ta vào Điện Hàn Đông đi, ta muốn mượn lò luyện đan ở đó để luyện đan. Nhiều nhất một ngày là có thể luyện ra Băng Phách đan.”

“Cám ơn Quy tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

Rốt cuộc... có thể chữa tận gốc hàn bệnh của Lý m Trúc rồi, cũng coi như giải quyết được đoạn nhân quả giữa hắn và Lý Thiên Tố đạo trưởng.

Chương 1201: Mắc Chứng Rối Loạn Ám Ảnh Cưỡng Chế Hết Thuốc Chữa

“Ok, nhưng mà Quy tiền bối này, giờ ngươi dùng đường hầm không gian đưa ta trở về chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ trước được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc đi tới chợ, hắn đã mang Quy tiền bối bay rất lâu... Bây giờ đã biết Quy tiền bối vẫn có thể sử dụng lực lượng không gian, lẽ nào lại bắt hắn tiếp tục bay về nữa ư?

“Không được.”

Quy tiền bối nghiêm túc lắc đầu từ chối:

“Ta sắp phải luyện chế Băng Phách đan, vì để tránh cho luyện đan thất bại, ta cần ngưng tụ hoàn toàn tinh, khí, thần, để bản thân ở trạng thái tốt nhất, như vậy luyện đan mới không thất bại. Mà truyền tống không gian rất tốn tinh lực, nên ta sẽ không sử dụng nữa.”

Tống Thư Hàng:

“Quy tiền bối, ta chỉ mới tu tiên thôi, ngươi đừng lừa ta đấy nhé?”

Mới vừa rồi lúc rời đi, ngươi còn dùng lực lượng truyền tống không gian, chỉ ‘vèo’ một tiếng đã dẫn ta rời khỏi chợ tu chân. Cô hầu nhỏ Tiểu Tuyết của Ngư Kiều Kiều đứng ở sau lưng thấy vậy, hai mắt còn tỏa sáng lấp lánh nữa kìa!

Thế mà bây giờ lại nói với ta là ngươi không thể sử dụng truyền tống không gian nữa?

Quy tiền bối vẫn bày ra bộ dạng nghiêm túc nói:

“Tin hay không tùy ngươi, nhưng nếu vì vậy mà luyện chế Băng Phách đan thất bại thì cũng đừng có trách ta.”

Tống Thư Hàng:

"..."

Ta bay về là được rồi chứ gì?

"Để ta mở quyền hạn vào Điện Hàn Đông cho Quy tiền bối."

Tống Thư Hàng thở dài sau đó vung tay lên, đưa rùa biển bự vào trong phân điện luyện đan của Điện Hàn Đông ở thế giới hạch tâm.

Xong rồi hắn lại gọi bảo đao Bá Toái ra, ngự đao bay về động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Đao Cổ Vô Hình cũng bay nhanh theo.

...

Rùa biển màu xanh ngọc bò đến cạnh lò luyện đan to lớn, trên mặt đầy vẻ cảm thán.

"Ôi Điện Hàn Đông."

Rùa bự khẽ thở dài não nề.

Nơi này vốn dĩ là nhà của hắn... sau đó bị Bắc Phương Đại Đế giao lại cho Tống Thư Hàng.

Không có Điện Hàn Đông, nó cứ thấy trống vắng thế nào ấy.

Trước kia mỗi lần tỉnh lại sau giấc ngủ ngắn thì nó đều đến Điện Hàn Đông bò một vòng xem như tuần tra địa bàn của mình. Kết quả lần này sau khi tỉnh lại, nó vẫn chưa tuần tra địa bàn.

Cho nên mấy ngày gần đây trong lòng nó rất khó chịu, cứ có cảm giác mình vẫn chưa làm chuyện quan trọng gì đó. Bây giờ khi bước vào Điện Hàn Đông, chỉ trong nháy mắt cảm giác khó chịu kia đã biến mất tăm.

"Nhìn trời~ rốt cuộc cũng biết chuyện chưa làm xong là gì, ta vẫn chưa thực hiện hành động bò một vòng quanh Điện Hàn Đông."

Rùa biển bự nói.

Sau đó nó bắt đầu bò quanh Điện Hàn Đông giống như trước kia.

Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Quy tiền bối đã đến thời kỳ cuối, hết thuốc chữa rồi.

Bò này bò này, rùa biển màu xanh ngọc quen đường quen ngõ bò qua từng nơi trong cung điện, vừa bò vừa nhớ lại cảnh tượng phồn hoa nhất của Điện Hàn Đông năm xưa. Khi đó Thiên Đình viễn cổ chưa bị hủy diệt, Đại Đế vẫn là Bắc Phương Đại Đế tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Đình, uy danh chỉ đứng sau Thiên Đế.

“Còn nhớ phân điện này chính là nơi luận đạo của Đại Đế với đám bằng hữu tốt. Do số đạo hữu khá nhiều nên phân điện này cũng rất lớn rất rộng rãi.”

Rùa biển thở dài nói.

Sau đó nó đẩy cửa phân điện này ra.

Nhưng vừa thấy cảnh tượng trong điện, rùa biển xanh ngọc lập tức rụt đầu và bốn chân vào mai theo bản năng. Mai rùa đã được bản thân nó luyện chế thành pháp khí, không gian cực lớn, khác với mai rùa biển bình thường.

Ở trước mắt nó là một đống tên lửa thiên kiếp, bom nguyên tử thiên kiếp, bom nhiệt hạch thiên kiếp chất đầy cả đại điện.

Trên mỗi vũ khí thiên kiếp đều tỏa ra uy áp và lực lượng thiên kiếp đáng sợ.

Nhiều vũ khí thiên kiếp thế này mà nổ tung thì nó chỉ có nước chầu trời thôi, dù sao thì cảnh giới của nó đã bị Bắc Phương Đại Đế phong ấn lại rồi.

“Nhìn trời~~ Tống tiểu hữu định đi theo con đường buôn bán vũ khí à? Nhiều vũ khí thiên kiếp thế này, hắn phong ấn bằng cách nào vậy kìa? Làm sao mang từ trong thế giới thiên kiếp ra ngoài đấy? Hơn nữa, để nhiều hàng khủng nguy hiểm như vầy trong Điện Hàn Đông, lỡ may nổ tung thì biết làm sao? Điện Hàn Đông có bị hủy diệt không đây?”

Rùa biển cảm thấy mệt tim hết sức.

Tâm trạng tốt khi tuần tra Điện Hàn Đông đã tuột hơn phân nữa, nó thật sự rất lo lắng cho tương lai của Điện Hàn Đông.

Thở dài một tiếng, rùa biển cẩn thận đóng cửa phân điện lại, sau đó tiếp tục công việc bò tuần tra của mình.

Là một con rùa mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế hết thuốc chữa, không bò hết Điện Hàn Đông trong lòng nó sẽ khó chịu, suy nghĩ cũng không thông suốt được.

Bò này bò này, sau đó nó lại bò đến trước một căn phòng nhỏ hẹp.

“Nơi này là phòng nhỏ chứa đồ linh tinh.”

Rùa biển nhẹ giọng nói, sau đó hắn giơ một chân trước lên đẩy cửa phòng ra.

Lúc này, tiếng của Tống Thư Hàng bỗng truyền tới:

“Quy tiền bối, đợi đã!”

Tiếc là lời nhắc nhở của Tống Thư Hàng lại đến chậm một bước, cửa phòng đã mở ra.

Một tên Tôn Giả thất phẩm đang bị nhốt trong phòng.

Đây chính là tên Tôn Giả âm lãnh đã uy hiếp Phù Sinh Tiên Tử trên sân thượng của đại học Giang Nam, lúc chuẩn bị giết chết Phù Sinh Tiên Tử thì lại bị Tống Thư Hàng nhốt vào trong Điện Hàn Đông.

Dựa vào tu vi Tôn Giả thất phẩm, tên Tôn Giả âm lãnh này vẫn còn khỏe mạnh.

Ngay lúc rùa biển mở cửa phòng ra, tên Tôn Giả nọ lập tức vận hết tốc lực lao ra khỏi phòng!

“Nơi này là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, nói vậy... chắc hẳn nó đã bị Bá Tống Huyền Thánh giấu trong một bí cảnh nào đó rồi. Chỉ cần ta chạy ra khỏi mảnh vỡ này thì nói không chừng sẽ có cơ hội trốn thoát.”

Tôn Giả âm lãnh thầm nghĩ.

Đối mặt với con rùa biển đang đứng cản trước cửa phòng, tên Tôn Giả này không hề có ý muốn dây dưa với đối phương. Hắn ta tiện tay thi triển một pháp thuật băng hệ đánh về phía rùa biển, đồng thời thân hình nhảy lên thật cao, định lướt qua đầu rùa biển mà đi.

Theo như cảm ứng của hắn, tu vi của con rùa biển này hẳn là không cao, chỉ đến cảnh giới tam tứ phẩm là cùng. Rùa yêu cỡ này không đủ sức ngăn hắn lại!

“Khốn kiếp, thế mà muốn nhảy qua đầu bản quy! Tiểu bối, ngươi định để bản quy phải chịu nỗi nhục nằm dưới háng người khác đấy à?”

Quy tiền bối cả giận quát.

Ngay sau đó chỉ thấy thân hình rùa biển biến to lên, kích thước tăng vọt.

Tôn Giả âm lãnh đang định nhảy qua người rùa biển thì lập tức bị mai rùa chặn lại, ép thân thể hắn đụng mạnh vào trần nhà.

Mặc dù cảnh giới bị phong ấn nhưng mai rùa đã được rùa biển luyện chế qua là pháp bảo cấp cửu phẩm, độ cứng rất kinh người.

“A a a~~ Shhhh”

Tôn Giả âm lãnh kêu la thống khổ, vừa kêu vừa toát mồ hôi. Góc độ mà rùa bự đụng phải rất ác, đau thấu tim gan.

Rùa biển ra sức ép mai rùa mạnh vào:

“Dám có ý định bắt bản quy phải chịu nỗi nhục nằm dưới háng người khác à? Đừng hòng!”

“A a a~”

Tôn Giả âm lãnh bị đè ép đến mức hai tròng mắt sắp rớt ra luôn rồi, đau đớn tới cực điểm, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng cũng dần trở nên khàn đặc.

Lúc này rùa biển mới chịu lui một bước, ném tên kia xuống khỏi mai rùa của mình.

“Đồ ngây thơ, lúc đối mặt với một đại địch loài rùa không rõ tu vi, tùy tiện nhảy qua đầu nó chính là hành động ngu xuẩn nhất. Chuyện này sư phụ ngươi không dạy cho ngươi biết à?”

Rùa biển cao ngạo nói.

“A a a...”

Tôn Giả âm lãnh không trả lời câu hỏi của rùa biển vì lúc hắn đang bận lăn qua lộn lại trên đất, vừa lăn lộn vừa kêu la thảm thiết.

Đang trên đường ngự đao phi hành đi về, Tống Thư Hàng đã chứng kiến toàn bộ quá trình xảy ra, chỉ đứng ngoài nhìn thôi mà hắn đã thấy thốn rồi.

“Tống tiểu hữu, tên này là ai thế? Tại sao lại bị ngươi nhốt trong Điện Hàn Đông thế này?”

Rùa biển lại hỏi.

“Hắn là người bên phe địch, hắn biết chút tin tức về chuyện Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt. À đúng rồi, Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là truyền thừa của Thú Thần bộ đấy.

Lúc đó hắn đang định ra tay giết một người may mắn sống sót của Thú Thần Tông, đúng lúc ta gặp được nên bắt hắn nhốt lại, định bụng tìm cơ hội moi chút tin tức liên quan đến sự kiện Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt."

Tống Thư Hàng trả lời.

Vốn dĩ hắn định mượn 'thế' của Bắc Phương Đại Đế để lấy chút tin tức từ trong miệng tên này, nhưng không ngờ Thiên Đạo có biến, Bắc Phương Đại Đế phải vội vàng lánh đời.

Tiếp đó hắn lại định mượn 'thế' của Bạch tiền bối nhưng Bạch tiền bối ăn tiệc Kình Thánh bát phẩm xong lại tiến vào trạng thái tu luyện, Tống Thư Hàng còn chưa kịp mượn thế.

"Nói tóm lại là muốn tra hỏi đúng không? Chuyện này ta rành lắm, cứ giao cho ta."

Rùa biển đột nhiên nhiệt tình đề cử bản thân.

Tống Thư Hàng:

"..."

Thật sự là có mấy câu hắn không ói ra được sẽ không vui.

Quy tiền bối à, chẳng phải mới nãy ngươi còn nói phải tập trung tinh, khí, thần để luyện chế Băng Phách đan, tránh thất bại à? Sao bây giờ ngươi còn có tinh lực để tra hỏi tên Tôn Giả âm lãnh này thế hả?

Mà lúc này rốt cuộc tên Tôn Giả thất phẩm mang mặt nạ âm lãnh đã dừng lăn lộn, nhưng thân thể hắn vẫn đang cuộn thành một cục, thỉnh thoảng lại run rẩy vài cái.

Con rùa này nhìn như bình thường nhưng lại khủng bố vô cùng, mười tầng phòng ngự trên người hắn chẳng là gì cả, thân thể bị mai rùa đụng đau như chết đi sống lại. Con rùa lớn này... cực mạnh. Ngươi mạnh như vậy lại đi giả dạng làm một con rùa nhỏ chỉ có cảnh giới tam tứ phẩm, chơi thế này vui lắm à?

Lúc này rùa biển biến nhỏ lại rồi leo lên người hắn.

"Ái chà, không ngờ cũng là tu sĩ tu luyện hàn băng hệ. Trung hợp thật đấy, chủ nhân của ta chính là chí tôn hàn băng hệ, cho nên ta cũng hiểu rất rõ về hàn băng hệ. Ta có ít nhất một trăm loại thủ đoạn dạy dỗ ngươi thật tốt, hy vọng miệng ngươi đủ cứng, để ta xem thử ngươi có thể chịu đựng đến loại thủ đoạn thứ mấy. Cố gắng lên nhé tiểu bối, ta đánh giá ngươi cao lắm đấy."

Rùa biển phát ra tiếng cười tà ác.

Một con rùa biển cười tà ác, hình ảnh này thật sự rất có ma lực. Bỗng dưng Tống Thư Hàng rất muốn chụp hình lại rồi về tạo thành gói meme.

"Cảm ơn ý tốt của tiền bối nhưng mà mấy thủ đoạn điều giáo kia thì miễn đi. Tiền bối muốn biết tin tức gì cứ hỏi, ta đảm bảo biết gì nói nấy, không giấu diếm điều chi."

Tôn Giả âm lãnh cắn răng ngồi dậy, mắt nhìn thẳng vào rùa biển.

Quy tiền bối bỗng im lặng.

"Tiền bối, mời ngươi hãy đặt câu hỏi đi."

Tôn Giả âm lãnh giục.

Quy tiền bối:

"Nhìn trời, ngươi không thử phản kháng lại à?"

"Có cần phải làm vậy không?"

Tôn Giả âm lãnh hỏi ngược lại.

Quy tiền bối:

"Đương nhiên là cần rồi. Trong quá trình điều giáo ngươi, ta sẽ cảm nhận được khoái cảm lớn lao, sướng lắm đấy nhé. Cho nên ngươi phản kháng một chút đi, không phản kháng thì sao ta sướng được?"

Tôn Giả âm lãnh:

"..."

Tống Thư Hàng:

"..."

"Bá Tống tiền bối, ta biết ngươi có thể nghe thấy tiếng của ta. Chỉ cần ta bằng lòng nói ra hết những gì mình biết, ngươi có thể xem xét chuyện để ta tự bảo lãnh bản thân đi ra được không?"

Tôn Giả âm lãnh lại lên tiếng.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ đồng ý thả ngươi ra à?"

Tiếng của Tống Thư Hàng vang lên.

Kể từ lúc nhốt đối phương vào thế giới hạch tâm, hắn đã không có ý thả người ra nữa rồi. Thế giới hạch tâm là bí mật lớn nhất của hắn, cũng không nên để người khác biết đến sự tồn tại của Điện Hàn Đông thì hơn.

"Thật ra lần trước ta có chuyện muốn nói với Bá Tống tiền bối."

Tôn Giả âm lãnh nói.

"Nói đi."

Tống Thư Hàng đáp.

"Ta biết được một tin tức quan trọng, chắc chắn Bá Tống Huyền Thánh ngươi sẽ cảm thấy rất hứng thú. Ta muốn dùng tin tức này đổi lấy cơ hội bảo lãnh chính mình. Sau khi trao đổi xong, Bá Tống Huyền Thánh ngươi có thể xóa sạch phần trí nhớ trong thời gian gần nhất, ta sẽ phối hợp với ngài, không cần lo ta sẽ tiết lộ dã tâm của ngươi với người khác."

Tôn Giả âm lãnh nói.

"Tin tức về mặt nào? Giới thiệu một chút nghe thử, để ta xem tin tức này có đáng giá đổi lấy cơ hội cho ngươi tự bảo lãnh bản thân hay không."

Tống Thư Hàng hỏi.

Ngoài ra... dã tâm của ta á?

Nhìn trời, chính ta cũng không biết bản thân mình có dã tâm luôn đấy.

"Là tin liên quan tới truyền thừa của Thú Thần bộ trong thời đại Thiên Đình viễn cổ."

Tôn Giả âm lãnh bắt đầu giới thiệu:

"Ta biết Bá Tống Huyền Thánh ngươi cũng đang tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nhưng truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Thần Tông có chỗ thiếu hụt. Nhưng ta biết một tin tức, sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, Thú Thần bộ còn có một nơi truyền thừa ngầm, nơi đó có truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần bộ."

Tống Thư Hàng:

"Ngươi biết chỗ truyền thừa kia ở đâu à?"

Lại có người khám phá ra chuyện Tống Đầu Gỗ để lại truyền thừa khác ư?

“Mặc dù ta không biết chỗ truyền thừa kia ở đâu nhưng ta biết một ít manh mối. Nếu Bá Tống Huyền Thánh đồng ý trao đổi thì ta sẽ nói hết những manh mối đó cho ngươi biết.”

Tôn Giả âm lãnh trả lời rất bình tĩnh.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

“Manh mối mà ngươi biết... là truyền thừa ngầm của Thú Thần bộ không nằm trong tay tu sĩ nhân loại đúng không?”

“Ơ? Không thể nào, sao ngươi lại biết được chứ!”

Tôn Giả âm lãnh trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha.”

“Nhưng mà ta còn biết nhiều manh mối hơn nữa. Truyền thừa ngầm được giao cho một liên...”

Tôn Giả âm lãnh không cam lòng nói tiếp.

“Giao cho một liên minh do linh thú và yêu thú tạo thành, hơn nữa liên minh này là một tổ chức mà người khác hoàn toàn không cách nào đoán ra được. Có đúng không?”

Không chờ đối phương nói hết, Tống Thư Hàng đã tiếp lời.

Tôn Giả âm lãnh:

“...”

“Nếu những chuyện ngươi biết chỉ có bấy nhiêu đây vậy thì chẳng có giá trị gì hết. Còn manh mối nào khác không? Nếu như đáng giá, có lẽ ta sẽ cân nhắc chuyện để ngươi tự bảo lãnh chính mình.”

Tống Thư Hàng nói.

“Có, ta còn biết một manh mối quan trọng.”

Tôn Giả âm lãnh cắn răng trình bày:

“Truyền thừa ngầm của Thú Thần bộ được để lại trong liên minh yêu tu kia dưới dạng văn bản mã hóa hai tầng. Muốn có được truyền thừa hoàn chỉnh, đầu tiên phải tìm được liên minh yêu tu kia, sau đó phá giải bí tịch trấn giáo của bọn họ để tìm ra văn bản mã hóa. Tiếp theo cần phải dùng một loại phương pháp được ghi lại trong truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Thần Tông để phá giải văn bản mã hóa đã lấy được trước đó, khôi phục lại bản gốc của truyền thừa Thú Thần bộ hoàn chỉnh.”

Vốn dĩ hắn không định nói ra manh mối quan trọng này, nhưng hắn không ngờ rằng Tống Thư Hàng lại biết nhiều chuyện về truyền thừa ngầm của Thú Thần bộ như vậy.

“Ngươi lấy được những tin tức này từ đâu thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Chuyện liên quan đến truyền thừa ngầm, chính bản thân Tống Đầu Gỗ còn gạt luôn mấy người bạn thân của mình, tại sao tên Tôn Giả âm lãnh này lại biết nhiều tin tức như vậy chứ?

“Xin lỗi, ta không thể trả lời vấn đề này được.”

m Lãnh Tôn Giả đáp.

“Ha ha ha ha, rốt cuộc ngươi cũng phản kháng rồi.”

Quy tiền bối im lặng nãy giờ bỗng hưng phấn nhảy lên:

“Tới đây nào tới đây nào, cho ngươi nếm thử một trăm loại thủ đoạn điều giáo của ta.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Chờ đã tiền bối, ta không thể trả lời thật mà.”

Tôn Giả âm lãnh vội la lên.

Nhưng rùa bự không thèm nghe lời giải thích của hắn, cứ bay nhào lên, dùng chân trước giữ chặt thân thể hắn lại.

Chương 1202: Toi Rồi, Hành Tinh Mọc Mắt Kìa!

Thật ra rùa biển nói nó có trên trăm loại thủ đoạn điều giáo chỉ là để hù người thôi. Mặc dù nó hiểu rất rõ về hàn băng hệ nhưng có biết điều giáo cái gì đâu, một con rùa biển học mấy thứ đấy làm cái quái gì? Đã vậy còn biết trên trăm loại thủ đoạn điều giáo nữa chứ? Tưởng nó ăn no rửng mỡ à?

Nó chỉ chém gió thôi, nếu có thể đả kích phòng ngự tâm lý của đối phương thì tốt, còn nếu không được cũng chẳng mất gì, chỉ tốn chút nước bọt thôi mà.

Bất kể chém gió ở cảnh giới nào cũng có hiệu quả. Chỉ cần chọn đúng thời cơ, dù là Trường Sinh Giả cũng bị mấy lời chém gió ảnh hưởng.

Rùa biển giơ chân trước giữ chặt Tôn Giả âm lãnh.

Nhưng nó còn chưa kịp làm gì, Tôn Giả âm lãnh đã hét lớn:

“Ta nói, ta nói, ta nói hết!”

Sao tên này chẳng có chút cốt khí gì hết vậy? Một chút ý chí cũng không có, sao hắn thăng lên được cảnh giới Tôn Giả thất phẩm hay vậy? Có khi nào là hàng giả không thế?

Rùa biển nói với giọng đầy tiếc nuối:

“Ngươi lấy được những tin tức này từ đâu?”

“Thật ra tất cả những tin tức này là ta tìm được trên công cụ tìm kiếm A Cốc ca ca* và Bạch Độc*. Chuyện ngoài không hiểu cứ hỏi A Cốc ca ca, chuyện trong không hiểu cứ hỏi Bạch Độc, muốn tìm kiếm cái gì có cái đó.”

*Google và Baidu – bách độ

Tôn Giả âm lãnh đột nhiên cười toe toét nói:

“Trong thời đại internet phát triển như hiện nay, trên mạng cái gì cũng có, cực kỳ trâu bò. Ta nói các ngươi nghe, nếu như các ngươi tìm không thấy thứ mình muốn vậy thì phải vượt tường lửa để xài ké của nước người ta, xịn lắm.”

Rùa biển:

"..."

Tống Thư Hàng:

"..."

"Thú vị lắm."

Rùa biển cười to nói:

"Là ta xem thường ngươi."

Tên này đang giỡn mặt rùa đây mà!

"Hết cách rồi, thật sự có một số việc ta không thể nói ra được."

Tôn Giả âm lãnh vẫn giữ nguyên tư thế bị định thân nhưng miệng lại rất cứng.

Rùa biển:

"Trước đó còn nói biết gì nói nấy, không giấu diếm điều gì mà? Mất niềm tin giữa người với người, cũng mất niềm tin giữa người với rùa luôn rồi à?"

"Thật ra... chỉ cần không liên quan đến giới hạn cuối cùng của ta, cái gì cũng thể nói ra hết."

Tôn Giả âm lãnh trả lời.

Cũng có nghĩa là nếu hỏi những chuyện liên quan đến giới hạn cuối cùng của hắn, hắn sẽ không nói gì hết, cho dù rùa biển có vận dụng một trăm loại thủ đoạn dạy dỗ chuyên nhắm vào tu sĩ hệ hàn băng thì kết quả cũng sẽ như vậy.

"Ngươi tưởng ta không có cách gì đối phó với ngươi sao?"

Rùa biển cười lạnh.

Tôn Giả âm lãnh:

"Ha ha."

"Vậy để bản quy xem thử ngươi có thể chịu đựng tới khi nào."

Rùa biển đứng bằng hai chân như người:

"Cho ngươi nếm thử loại thủ đoạn điều giáo thứ nhất."

Vừa nói rùa biển vừa bày ra tư thế tiêu chuẩn bắt đầu đọc thần chú. Thần chú được đọc bằng ngôn ngữ viễn cổ, nghe có vẻ rất huyền diệu.

Hai mắt Tôn Giả âm lãnh mở to ra.

Ngay lúc này, đột nhiên rùa biển nhanh tay lấy ra một pháp bảo hình hạt băng, sau đó phối hợp với pháp bảo thi triển một huyễn thuật mạnh có năng lực thôi miên. Hư ảnh Bắc Phương Đại Đế mở ảo xuất hiện sau lưng rùa biển, sức mạnh của Đại Đế hỗ trợ rùa biển, cường hóa pháp thuật thôi miên.

Tôn Giả âm lãnh vẫn đang âm thầm đề phòng đủ loại hành hạ mà rùa biển có thể áp dụng lên người mình, nhưng ngay sau đó hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức trở nên mơ hồ.

Dưới sự tập kích của một con rùa biển cấp Kiếp Tiên cửu phẩm cộng thêm pháp bảo do Trường Sinh Giả ban cho, tên Tôn Giả thất phẩm đáng thương này lập tức bị thôi miên hoàn toàn.

Ức hiếp người quá đáng thật.

“Tưởng rằng bản quy không làm gì được ngươi à.”

Rùa biển giơ bảo châu lên, trầm giọng hỏi:

“Ngươi lấy được những tin tức này từ đâu?”

Hắn mắt của Tôn Giả âm lãnh vô thần, hắn bình tĩnh trả lời:

“Tất cả tin tức lấy được từ chỗ tổng giám mục Krogaroa.”

Tống Thư Hàng:

“Tổng giám mục? Lẽ nào là giáo hội thánh kỵ sĩ ở phương Tây?”

Trong giới tu sĩ cũng có người gia nhập loại giáo phái đó à?

Tôn Giả âm lãnh:

“Giáo hội của bọn ta là giáo hội Chung Yên, bọn ta thờ phụng chân thần đã tồn tại từ đầu thời kỳ thái cổ. Thế lực của bọn ta trải rộng khắp chư thiên vạn giới, đừng so sánh bọn ta với loại giáo hội nho nhỏ ở phương Tây.”

(*)Chung yên: chốn yên nghỉ cuối đời

Tống Thư Hàng:

“...”

Nghe có vẻ ghê gớm quá nhỉ?

Giáo hội do các tu luyện giả hệ thánh kỵ sĩ tạo thành lại bị xem thường quá đáng thế này, nếu để Đông Qua Thánh Quân biết chuyện, chắc chắn hắn rất sẵn lòng dạy dỗ tên Tôn Giả này cách làm người lần nữa.

“Chậc chậc, thân là tu sĩ, bản thân không hướng về mục tiêu trở thành bất hủ thì thôi đi, lại còn đi tin vào cái gì mà chân thần tồn tại vào đầu thời kỳ thái cổ. Chẳng bằng ngươi đổi sang thờ phụng vị bất hủ đương nhiệm đi cho rồi, mặc dù vị này cũng sắp về hưu nhưng trước khi về hưu, hắn vẫn là chân lý duy nhất trong chư thiên vạn giới.”

Rùa biển cười lạnh nói.

Tôn Giả âm lãnh im lặng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát bèn hỏi ra nghi hoặc mà mình muốn biết nhất:

“Rốt cuộc sự kiện Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị diệt năm đó là do ai gây ra? Tại sao phải hủy diệt Thú Thần Tông chứ?”

Phải chăng kẻ gây ra chính là thế lực đã hủy diệt Thiên Đình viễn cổ, sau này bọn chúng trở lại tiêu diệt Thú Thần Tông?

“Tam Thập Tam Thú Thần Tông phải chết, tất cả dư nghiệt đều phải chết!”

Lúc này, Tôn Giả âm lãnh đột nhiên gầm lên.

Ngay sau đó trong thân thể hắn bỗng bộc phát ra một luồng thánh quang khổng lồ.

Khác với thánh quang của hệ tu luyện thánh kỵ sĩ và mục sư, thánh quang bốc phát ra từ trong người Tôn Giả âm lãnh không hề có cảm giác tràn trề sự sống, trái lại chỉ chứa đầy khí tức chết chóc âm trầm, vạn vật diệt vong.

Luồng thánh quang khổng lồ thôn phệ Tôn Giả âm lãnh, trong thánh quang chiếu ra vô số thứ quái dị.

Có một đám người chặt đầu một người khổng lồ do ánh sáng biến thành. Sau khi thiêu hủy đầu lâu, đám người kia lại đóng thân thể người khổng lồ lên tảng đá lớn...

Lại có người giương cung bắn rơi chim ánh sáng khổng lồ trên trời, tên thần đâm xuyên thân thể của chim ánh sáng, ghim nó vào trên mặt trời...

Lại có một con rắn ánh sáng rất to bị mổ xẻ, toàn bộ nội tạng đều bị lấy ra, chỉ để lại một cái xác trống rỗng, bị vô số tầng vải bố trùm lên đặt vào trong một chiếc quan tài bằng vàng...

Có vô số cảnh tưởng tương tự như vậy, mà trong cảnh nào cũng có một con sinh vật khổng lồ do ánh sáng biến thành bị hành hạ đến chết.

Một lát sau, thân thể Tôn Giả âm lãnh trong thánh quang tiêu tán, hóa thành tro bụi, thần hình câu diệt.

Nhưng luồng thánh quang quỷ dị kia lại càng tỏa sáng rực rỡ hơn.

Tống Thư Hàng nhanh chóng lui về sau, né tránh luồng thánh quang chứa đầy hơi thở chết chóc âm trầm kia. Trực giác mách bảo cho hắn biết thứ này rất nguy hiểm.

“Thảo nào ta cứ có cảm giác tên này có vấn đề, hóa ra hắn vốn dĩ không phải tu sĩ tu chân giới. Bản chất của lực lượng trong cơ thể hắn chính là loại thánh quang quỷ dị này, linh lực âm hàn mà hắn biểu diễn ra lúc trước chỉ là một loại ngụy trang.”

Rùa biển trầm giọng nói.

“Vậy tại sao hắn lại chết đột ngột như vậy? Là do nguyền rủa ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hẳn là vậy, theo như ta đoán thì trong nội dung hắn mới vừa nói có chứa điều cấm kỵ không được nói ra. Một khi nói ra khỏi miệng sẽ kích hoạt nguyền rủa hoặc là chịu sự cắn trả bởi sức mạnh của loại khế ước nào đó.”

Nói xong, rùa biển thu hồi một khối thủy tinh ghi hình.

Hắn đã quay lại toàn bộ quá trình Tôn Giả âm lãnh chết, trở về sẽ chuyển giao cho Bắc Phương Đại Đế, xem thử Đại Đế có tìm ra được tin tức gì có ích từ trong đó không.

Tống Thư Hàng nhíu mày nói:

“Luồng thánh quang này... vẫn chưa tắt?”

Trong lúc hai người nói chuyện, toàn bộ hình ảnh do thánh quang mang đầy hơi thở chết chóc âm trầm kia chiếu ra trước đó đều biến mất.

Thánh quang bùng cháy, ngưng tụ ra hình ảnh cuối cùng.

Bối cảnh là vũ trụ tối tăm, một hành tinh khổng lồ lẳng lặng lơ lửng trong vũ trụ. Xung quanh nó không có hằng tinh(*), không có vệ tinh cũng không có hành tinh khác.

(*)Hằng tinh là các sao tự phát sáng và phát nhiệt (mặt trời).

Hành tinh này tự phát sáng, tản ra lực lượng thánh quang nhàn nhạt, cô độc lơ lửng trong vũ trụ.

Ngay lúc hình chiếu hành tinh này xuất hiện, tâm thần Tống Thư Hàng chợt chấn động. Đồng thời thế giới hạch tâm cũng chủ động chiếu ra hình chiếu hoa sen, bao phủ hắn và rùa biển lại.

Toàn bộ lực lượng thế giới hạch tâm được huy động, hội tụ vào hình chiếu hoa sen.

Trước giờ chưa từng xảy ra trường hợp nào thế này, giống như thế giới hạch tâm đang bị 'xâm lấn' vậy.

Tích tắc tích tắc~~

Trong hư không bỗng truyền đến tiếng kim đồng hồ chuyển động mơ hồ.

Sau mười lăm tiếng vang, hình chiếu hành tinh khổng lồ do thánh quang chiếu đột nhiên mở ra một con mắt. Nếu tính theo tỉ lệ thì con mắt kia to bằng cả châu Á trên trái đất, bên trong tràn đầy khí tức hủy diệt và tử vong.

Dường như ánh mắt kia nhìn đến đâu, nơi đó đều sẽ trở thành chốn diệt vong không còn sự sống.

Lúc này con mắt trên hành tinh kia xuyên thấu qua hạn chế về mặt không gian và thời gian, 'nhìn' về nơi Tống Thư Hàng đang đứng.

Hoa sen do thế giới hạch tâm chiếu hình ra chợt bừng sáng, bao bọc Tống Thư Hàng và Quy tiền bối, ngăn cản sự dòm ngó của con mắt nọ.

Con mắt trên hành tinh kia nhìn quanh một vòng nhưng không thu hoạch được gì, cuối cùng chậm rãi nhắm lại. Mọi thứ lại trở về như lúc ban đầu, hành tinh khổng lồ đứng im lìm trong vũ trụ, tự động tỏa ra thánh quang nhàn nhạt.

Thánh quang tắt, hình chiếu hành tinh cũng biến mất.

Lại qua hai mươi hơi thở sau.

Hoa sen do thế giới hạch tâm chiếu ra cũng tiêu tan.

Điện Hàn Đông khôi phục lại sự tĩnh lặng, chỉ có mấy món pháp khí di vật còn sót lại của Tôn Giả âm lãnh chứng minh sự việc mới xảy ra vừa rồi là thật.

Tống Thư Hàng thở hắt ra:

“Thứ vừa rồi là gì vậy?”

“Ta cũng không biết nhưng chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.”

Quy tiền bối đáp.

“Tiền bối, ngươi nói xem nó có phải là Thần mà giáo hội Chung Yên thờ phụng không?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Đó là một hành tinh, mặc dù không có vật so sánh, không biết rốt cuộc nó khổng lồ đến mức nào... Nhưng dựa vào trực giác, Tống Thư Hàng và rùa biển đều tin rằng kích thước của hành tinh mọc mắt kia không hề nhỏ.

“Tồn tại như vậy thuộc về cảnh giới gì đây? Kiếp Tiên ư? Hay Trường Sinh Giả?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nhìn trời, đừng hỏi ta, ta cũng không biết.”

Rùa biển thở dài:

“Ta sẽ nghĩ cách báo chuyện này lại cho Đại Đế, xem thử Đại Đế trả lời thế nào.”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Đồng thời hắn khẽ sờ ngực mình.

Thế giới hạch tâm chính là sản phẩm do Thiên Đạo rồng đốm Thiên Đạo đời thứ ba làm ra, đây chính là không gian đặc biệt có thể lén kết nối với thế giới thiên kiếp.

Mà mới vừa rồi lúc hành tinh khổng lồ mở mắt ra nhìn sang, thế mà khiến cho thế giới hạch tâm lập tức kích hoạt, tập trung toàn bộ lực lượng tiến hành phản kháng.

Lẽ nào đối phương cũng là sản phẩm do vị Thiên Đạo đời nào đó tạo ra?

...

Một lát sau.

Trong tay Tống Thư Hàng đang cầm một chiếc vòng tay không gian, đây là một trong những pháp bảo rơi ra sau khi Tôn Giả âm lãnh bị thánh quang thôn phệ. Những chiến lợi phẩm khác đều thuộc về cho Quy tiền bối, Tống Thư Hàng được chia cho chiếc vòng tay này.

Sau khi bò quanh Điện Hàn Đông xong, Rùa biển bắt đầu mở lò luyện chế Băng Phách đan.

Nói tóm lại,Tống Thư Hàng cũng coi như có thu hoạch – Tin tức và pháp bảo.

Trong lúc đang suy tư, chuông điện thoại chợt vang lên.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem, là Diệt Phượng tiền bối đang gọi đến.

Cuối cùng ngươi ấy cũng sắp đến rồi ư?

…

Chương 1203: Chính Là Ngươi, Biệt Tuyết Tiên Cơ!

Rốt cuộc chìa khóa quan trọng trong thí nghiệm tìm hiểu mối quan hệ giữa Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công và “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” đã tới rồi.

Diệt Phượng tiền bối tới sớm hơn thời gian dự tính một chút, không uổng công hắn dùng cá khô bát phẩm dụ tiền bối tới. Tuy thật ra là cá voi nhưng cá voi cũng có chữ cá mà.

Sau khi vào nhóm Cửu Châu số 1, lối suy nghĩ của Tống Thư Hàng thay đổi rất nhiều. Ít nhất hắn của trước đây tuyệt đối không làm ra loại chuyện dùng cá khô dụ tiền bối như thế này.

“Alo, Diệt Phượng tiền bối, ngươi tới rồi à?”

Tống Thư Hàng dùng giọng điệu thân thiết nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Tới rồi, sắp đến tọa độ ngươi gửi cho ta đây... Thảo nào cứ thấy tọa độ nọ nhìn rất quen mắt, nơi này là động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ mà?”

“Đúng vậy, chính là động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ. Hơn nữa món cá khô Kình Thánh bát phẩm mà ngươi muốn là do ta nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ chế biến giúp đấy, thế nào? Thành ý ghê chưa?”

Tống Thư Hàng nói.

Sáng nay lúc ra cửa, thừa dịp tâm trạng của Biệt Tuyết Tiên Cơ đang rất tốt, Tống Thư Hàng nhờ cô ra tay chế biến giùm một ít cá khô. Tiên Cơ đã từng hứa sẽ nấu mấy bàn tiên trân yến cho hắn, nhưng do tâm trạng đang cực tốt nên cô gật đầu đồng ý không chút do dự, hơn nữa còn... miễn phí.

Diệt Phượng Công Tử:

“Cạn lời luôn... Thư Hàng tiểu hữu, ngươi ghê thật.”

Không ngờ Tống Thư Hàng lại nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ chế biến cá khô. Tài nấu nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ thì khỏi phải bàn, bao nhiêu người trong tu chân giới muốn ăn món ăn do cô ấy nấu mà chẳng ăn được. Vậy mà lần này cho Tống Thư Hàng mượn CPU lại có thể nếm được cá khô do Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay làm, chuyến này đáng giá.

Diệt Phượng Công Tử rất muốn lên tiếng khen ngợi nhưng lại sợ Tống Thư Hàng kiêu ngạo, vì vậy trong lòng hắn thầm tặng nghìn like cho Tống Thư Hàng.

“Sau khi tiền bối đến nơi cứ nghỉ ngơi một chút đi, ta về ngay đây.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Diệt Phượng Công Tử:

“Không thành vấn đề.”

Nể tình cá khô bát phẩm, chuyện gì cũng dễ bàn.

…

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại với Diệt Phượng Công Tử, Tống Thư Hàng tăng nhanh tốc độ ngự đao phi hành, dốc hết toàn lực bay về động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Khi hắn thở hồng hộc chạy về động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, đúng lúc thấy Bạch tiền bối, Tô thị A Thập LỤc, Thi và Diệt Phượng Công Tử đang ngồi ngay ngắn ăn cháo ở trong phòng ăn. Ngoài cháo ra có có mấy món ăn kèm, công thêm một ít thịt cá voi khô được Biệt Tuyết Tiên Cơ tỉ mỉ khắc thành hình cá nhỏ. Dưới kỹ thuật tỉa tót cao siêu của Tiên Cơ, những bé cá khô nhỏ kia nhìn hệt như những tác phẩm nghệ thuật.

Bạch tiền bối và Tô thị A Thập Lục mới vừa kết thúc bế quan đi ra, còn Thi chính là đang ăn trưa.

Diệt Phượng Công Tử sung sướng uống cháo ăn cá khô, mặt đầy vẻ hưởng thụ. Cuộc sống này còn sướng hơn cả thần tiên nữa. Nếu bữa ăn nào cũng được nếm tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cho dù có bị Tống Thư Hàng tiểu hữu mượn CPU mỗi ngày cũng có sao đâu?

“Chào Diệt Phượng tiền bối. Bạch tiền bối, A Thập Lục, hai người kết thúc tu luyện rồi đấy à?”

Tống Thư Hàng từ không trung đáp xuống, xoa nắn bắp chân của mình.

Nếu ngự đao phi hành với tốc độ bình thường, hắn cảm thấy không thành vấn đề. Nhưng khi phi hành hết tốc lực, trên đao lại không có thứ gì kiểu như rào chắn bảo hộ, hắn cứ cảm thấy run chân thế nào ấy.

“Nhìn sắc mặt của ngươi không được tốt lắm, lẽ nào gặp phải chuyện gì trong lúc đi chợ tu chân mua đồ à?”

Bạch tiền bối đặt bát cháo xuống rồi hỏi.

“Vâng, trên đường xảy ra chút chuyện nhỏ nhưng ta cũng không bị thương. Về phần vì sao sắc mặt lại khó coi thế này... chắc là do vừa rồi bay nhanh quá.”

Tống Thư Hàng vừa xoa mặt vừa trả lời.

Sau đó hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện:

“Bạch tiền bối, ngươi biết trong tu chân giới có nơi nào cải tạo phi kiếm bảo đao không?”

Bạch tiền bối:

“Các môn phái lớn đều có chỗ luyện chế bảo đao phi kiếm riêng. Hơn nữa phần lớn tu sĩ đều tự luyện chế bảo đao phi kiếm cho mình. Ngươi muốn luyện chế phi kiếm à? Ta nhớ thanh bảo đao Bá Toái kia của ngươi là bảo binh cấp tứ phẩm, tạm thời vẫn thích hợp để ngươi dùng mà?”

“Bá Toái vẫn còn dùng được nhưng ta muốn thăng cấp cho nó.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối:

“Nếu là thăng cấp bảo đao vậy để ta thử xem sao. Ngươi chuẩn bị đầy đủ tài liệu chưa? Muốn tăng nó lên thẳng cảnh giới ngũ phẩm luôn hay sao?”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói:

“Không phải, ta chỉ muốn thêm chút đồ cho nó thôi.”

Hắn đã có Đao Cổ Vô Hình, Đao Cổ có thể coi như là thần binh loại hình trưởng thành. Sau này về mặt bảo đao, hắn chọn Đao Cổ Vô Hình làm chủ, đào tạo, tăng cảnh giới của nó lên. Thế nên cũng không cần phải nâng cấp Bá Toái lên ngũ phẩm.

“Thêm cái gì?”

Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng lấy ra khúc xương cá voi mà Bắc Phương Đại Đế cho hắn:

“Chính là thứ này, ta muốn thêm nó vào bảo đao Bá Toái, biến nó thành rào chắn bảo hộ.”

Dứt lời, hắn còn móc ra mấy bản thiết kế do hắn tự vẽ.

Thi:

“Rào chắn bảo hộ?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“…”

Khóe miệng Tô thị A Thập Lục co giật liên hồi.

Hóa ra Tống Thư Hàng vẫn không chịu từ bỏ suy nghĩ này.

Bạch tiền bối thắc mắc:

“Lắp rào chắn bảo hộ vào làm gì?”

“Ta cảm thấy nếu lắp thêm rào chắn bảo hộ trong lòng sẽ yên tâm hơn. Trong lòng yên tâm thì tốc độ phi hành mới nhanh hơn được!”

Tống Thư Hàng quả quyết nói.

“Tốc độ phi hành nhanh hơn?”

Trong mắt Bạch tiền bối hiện lên vẻ mừng rỡ:

“Thư Hàng, rốt cuộc ngươi cũng cảm nhận được cái hay của tốc độ rồi à?”

Tống Thư Hàng:

“Ể?”

“Nể tình người đang đeo đuổi tốc độ, ta có thể luyện chế giúp ngươi. Nhưng một khúc xương cá voi không đủ, ít nhất phải hai khúc mới đủ để ta cắt ra để chế tạo thành một vòng rào chắn bảo hộ.”

Bạch tiền bối nói.

Hơn nữa hắn còn có thể khắc thêm các loại trận pháp lên rào chắn, chỉ cần kích hoạt là có thể giúp tốc độ ngự đao phi hành tăng vọt. Hắn rành mấy chuyện này lắm!

Tống Thư Hàng:

“Vậy thì tốt quá, trong tay ta vẫn còn một ít xương cá voi.”

Lúc đó Đại Đế rất hào phóng, tặng luôn cho hắn hai mươi khúc xương.

Tống Thư Hàng lấy ra bốn khúc xương, sau đó lại lấy bảo đao Bá Toái ra đưa cho Bạch tiền bối:

“Bạch tiền bối, hai khúc dùng để chế rào chắn, hai khúc còn lại là thù lao trả cho tiền bối vì giúp ta luyện chế rào chắn theo như thói quen nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta.”

Đây là thói quen tốt của nhóm Cửu Châu số 1. Vào ngày đầu tiên gia nhập nhóm, Tống Thư Hàng đã được các tiền bối trong nhóm truyền bá tư tưởng “có trá giả mới có hồi báo”.

“Được.”

Bạch tiền bối gật đầu chấp nhận.

Vốn dĩ định từ chối vì lấy xương cá voi bát phẩm về cũng chẳng có tác dụng gì với hắn. Nhưng lúc nhận lấy xương cá voi, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý tưởng. Nếu còn thừa hai khúc, có lẽ hắn cũng có thể xem xét đến chuyện lắp thêm một rào chắn lên Lưu Tinh kiếm thử xem sao nhỉ? Không chừng sau khi có rào chắn, lúc ngự kiếm phi hành hắn càng vững lòng, đến lúc đó bay càng nhanh hơn thì sao?

Đối với những phương pháp có thể gia tăng tốc độ, Bạch tiền bối luôn bằng lòng thử nghiệm.

Vì vậy Bạch tiền bối nhận lấy thù lao của Tống Thư Hàng.

Lưu Tinh kiếm đáng yêu cứ bay tới bay lui quanh người chủ nhân như một chú cá đang bơi lượn... Chẳng biết gì về tương lai của mình cả.

Cơ miệng của Diệt Phượng Công Tử không ngừng co giật.

Hình tượng của Tống Thư Hàng tiểu hữu càng ngày càng tan vỡ.

Từ khi biết Tống Thư Hàng tiểu hữu cho tới nay, từ hình tượng một học sinh bình thường lại trở nên càng ngày càng quỷ dị. Hắn đã từng trọc đầu, cũng từng có mái tóc dài chấm đất. Hắn từng là một tên to con đầy cơ bắp, còn từng biến thành người khổng lồ xanh Hulk. Đao ý mà hắn tu luyện lại biến thành đao ý khôi giáp, pháp bào từ cà sa biến thành Hắc Thiết Thần Giáp, bây giờ lại thêm phi đao lắp rào chắn... Hình tượng này quái dị quá đi mất.

Lần này Tống Thư Hàng tiểu hữu với hình tượng quái dị như vậy muốn mượn CPU của hắn luyện thần công gì đây?

Lẽ nào là một công pháp quái dị nào đó?

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệt Phượng Công Tử chợt dâng lên nỗi bất an.

Nhưng lúc này ánh mắt hắn lại nhìn về phía cá khô bát phẩm do Biệt Tuyết Tiên Cơ tỉ mỉ khắc thành, sau đó hắn khẽ cắn răng.

Những bé cá khô này ngon lành biết bao.

Lúc nãy Biệt Tuyết Tiên Cơ cớ nói với hắn, Tống Thư Hàng tiểu hữu nhờ cô ấy làm không ít cá khô.

Chờ sau khi giao CPU cho Tống Thư Hàng mượn để luyện thần công xong, Diệt Phượng Công Tử còn có thể nhận được một túi cá khô, mới nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Nhưng mà... tốt nhất vẫn nên hỏi thử Thư Hàng tiểu hữu định luyện thần công gì trước đã.

Nghĩ tới đây, Diệt Phượng Công Tử hỏi:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi muốn mượn năng lực thiên phú của ta để luyện công pháp gì vậy?”

“À, thứ mà ta muốn luyện chính là thần công bí truyền của một tổ chức yêu tu. Bởi vì thân thể ta là thân thể nhân loại, lúc tu luyện công pháp kia không cách nào kích hoạt được, cho nên muốn mượn Diệt Phượng tiền bối để tu luyện.”

Tống Thư Hàng ăn ngay nói thật.

Diệt Phượng Công Tử nghi ngờ nói:

“Nhưng như vậy có hiệu quả không? Suy cho cùng thân thể ngươi vẫn là thân thể nhân loại, cho dù mượn ý thức của ta suy diễn công pháp thành công thì ngươi cũng chỉ có thể lấy được một số kinh nghiệm về mặt tu luyện, bản thân ngươi không cách nào khống chế được môn công pháp này.”

“Thứ ta muốn cũng chỉ kinh nghiệm thôi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Thì ra là vậy.”

Diệt Phượng Công Tử gật đầu nói:

“Như vậy, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ luôn à? Ta đang vội.”

“Được, vậy giờ chúng ta đến một nơi rộng rãi gần đây nào.”

Tống Thư Hàng đáp. Hắn thấy rừng cây không người tối hôm qua rất thích hợp.

“Không cần phiền toái như vậy, ắt hẳn trong động phủ của Biệt Tuyết Tiên Tử có sân luyện công. Thời gian quý báu, bước nào bỏ được thì cứ bỏ đi.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật mấy cái.

Diệt Phượng tiền bối, vì không muốn luyện tập “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” ở trước mặt mấy người Bạch tiền bối nên ta mới muốn đi đến chỗ khác.

Tống Thư Hàng truyền âm nói với Diệt Phượng Công Tử:

[Hay là chuyển tới thế giới của ta nhé, chỗ đó tu luyện tiện hơn.]

[Không được, chúng ta tu luyện ở đây đi.]

Diệt Phượng Công Tử làm động tác hất tóc cực chất, lộ ra góc mặt cực đẹp trai khiến các nữ tu phải mê mệt.

Tống Thư Hàng:

[...]

× × × × × × × × × × × ×

Trên sân tu luyện trong động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ, Bạch tiền bối, Tô thị A Thập Lục và bé Thi đứng xung quanh vây xem.

Diệt Phượng Công Tử đứng trước mặt Tống Thư Hàng:

“Chuẩn bị xong chưa? Giờ ta thi triển thiên phú nhé.”

“Ta chuẩn bị xong rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, sao chuyện lại biến thành thế này?

Ngay sau đó Diệt Phượng Công Tử thi triển năng lực thiên phú.

Tống Thư Hàng thành công mượn được CPU.

Diệt Phượng tiền bối... mọi việc phát triển thành như vậy cũng đừng trách ta nha.

Chiêu thứ nhất trong “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” – Thuật ăn cắp thần thánh!

Lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị thi triển chiêu này, đột nhiên trong đầu chợt hiện lên một ý tưởng.

Trước đó hắn không hề luyện qua chiêu này, đến giờ vẫn chưa thi triển với ai cả.

Hiếm khi xung quanh có người vây xem như bây giờ, hay là thử xem sao? Có khi thu được kết quả bất ngờ cũng không chừng?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng quét mắt nhìn lướt qua những người đang vây xem.

Bạch tiền bối không được là cái chắc rồi này, nếu trộm đồ của ngươi ấy lỡ may kích hoạt ra tai nạn gì thì nguy.

Thi quá đáng yêu, không nỡ xuống tay.

Về phần Tô thị A Thập Lục... quá thân nhau, cũng không thể ra tay được.

Như vậy... chính là ngươi, Biệt Tuyết Tiên Cơ!

Chương 1204: Tống Đầu Gỗ, Bí Mật Của Ngươi Bị Ta Phá Giải Rồi!

Hãy xem "Thuật ăn cắp thần thánh" của ta đây!

Tống Thư Hàng khống chế Diệt Phượng Công Tử, đưa tay nhắm ngay vào Biệt Tuyết Tiên Cơ đang hóng chuyện chẳng biết khỉ gió gì.

Thuật ăn cắp thần thánh rất trâu bò, lúc luyện đến cảnh giới tối cao, vượt cấp ăn cắp cũng không thành vấn đề. Năm đó chính Thông Nương đã kiểm chứng điểm này rồi.

Mặc dù Tống Thư Hàng chỉ mới luyện thuật ăn cắp thần thánh hai lần, nhưng đừng quên hắn đã từng nhập mộng thể nghiệm cuộc đời của Thông Nương. Thông qua trạng thái nhập mộng, hắn đã từng bám vào người Thông Nương, luyện thuật ăn cắp thần thánh vô số lần .

Thế nên mặc dù đây là lần đầu tiên ra tay với người khác nhưng lại cực kỳ hiệu quả. Thuật ăn cắp Thần thánh giống như thành bản năng đi theo linh hồn của Tống Thư Hàng vậy.

"Trúng rồi!"

Tống Thư Hàng thầm hô lên.

Ngay sau đó, trong tay hắn bỗng xuất hiện một vật bằng lụa thơm ngát.

Lúc đầu hắn tưởng đây là khăn tay mà Tiên Cơ mang theo bên người, nhưng cẩn thận cảm ứng lại thì thấy không đúng. Vật này dày hơn, nặng hơn khăn tay một chút.

Trộm được cái gì thế này?

Tống Thư Hàng rụt tay của Diệt Phượng Công Tử về, nhìn kỹ vật kia. Ơ, đây hình như là một tấm drap trải giường thì phải? Tấm drap trải giường này rất mỏng, hơn nữa hẳn là đã bị Tiên Cơ làm phép, xếp thành một miếng nhỏ lớn chừng bàn tay.

Tống Thư Hàng khống chế cơ mặt của Diệt Phượng Công Tử, lộ ra vẻ nghi hoặc. Tiên Cơ mang một tấm drap trải giường theo bên người làm gì? Chẳng lẽ tấm drap trải giường này là pháp khí gì đó?

Không đúng… Trên tấm drap trải giường này không có chút ba động pháp lực nào hết. Hơn nữa nhìn nó khá là quen mắt, cùng kiểu với tấm drap trải giường ở phòng khách trong động phủ của Tiên Cơ mà hắn ở nhờ ngày hôm qua. Đây chính là một tấm drap trải giường mỏng rất bình thường.

Sao Tiên Cơ lại cật kỹ nó như vậy?

Nó có ý nghĩa gì đặc biệt sao?

Tống Thư Hàng động não suy nghĩ.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, hắn bỗng nghĩ tới một khả năng.

Nếu quả thật là thế… vậy thì không ổn rồi, chẳng khác gì trộm được vật riêng tư của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Mong là mình đoán sai.

Có lẽ Tiên Cơ đã thu hết tất cả drap trải giường trong phòng khách, chuẩn bị mang đi giặt một lần thì sao?

Vừa suy nghĩ Tống Thư Hàng vừa khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử ngẩng đầu lên, nhìn về phía Biệt Tuyết Tiên Cơ. Quá trình này kéo dài đến ba giây, là tác dụng phụ khi dùng năng lực thiên phú của Diệt Phượng Công Tử.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nhìn thân thể hắn và Diệt Phượng Công Tử với ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt của Tiên Cơ vô cùng sắc bén, khóa chặt hai người lại.

Cô nhìn Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử hệt như đang nhìn hai con linh thú sắp bị làm thịt. Ánh mắt như dao, dường như đang suy nghĩ nên cắt từ chỗ nào mới khiến hai con linh thú này chết một cách nhanh gọn.

“Nguy rồi!”

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra cảnh báo.

Chết toi, vừa rồi sao mình lại ra tay với Biệt Tuyết Tiên Cơ chứ? Rõ ràng dù là Tô thị A Thập Lục hay Thi cũng đều an toàn hơn mà.

Vào lúc đưa ra quyết định khi nãy, chắc chắn là mình bị ấm đầu rồi.

Làm thế đây? Bây giờ phải làm sao đây?

Tống Thư Hàng vắt óc suy nghĩ cách giải quyết.

Bạch tiền bối, Tô thị A Thập Lục, Thi đứng cạnh đó đều nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ và Tống Thư Hàng đang khống chế Diệt Phượng Công Tử với ánh mắt đầy khó hiểu.

Cảnh giới của Thi khá thấp nên cô bé không thấy rõ chuyện gì xảy ra, Tô thị A Thập Lục cũng nhìn thấy rất mơ hồ. Chỉ có Bạch tiền bối thấy rõ Tống Thư Hàng đã thi triển một pháp thuật kỳ quái, sau đó lấy được một vật phẩm bằng lụa được xếp gọn gàng từ trên người Biệt Tuyết Tiên Cơ, tiếp đó trên người Biệt Tuyết Tiên Cơ tỏa ra sát ý cực kỳ sắc bén.

“Thư Hàng tiểu hữu lại tự đi tìm đường chết à?”

Bạch tiền bối xoa cằm nghĩ thầm trong lòng.

…

…

[Ngươi đã làm gì với Biệt Tuyết Tiên Cơ vậy hả?]

Bị cảm xúc dao động mãnh liệt của Tống Thư Hàng ảnh hưởng, Diệt Phượng Công Tử dường như cảm ứng được gì đó, giọng hắn vang lên.

Năng lực thiên phú của hắn đã mạnh hơn trước một chút, dù đã cho mượn Tống Thư Hàng mượn CPU nhưng hắn vẫn có thể tiến hành giao lưu với Tống Thư Hàng ở ngay trong đầu.

[Ta trộm được một cái drap trải giường, hình như là vật riêng tư của Biệt Tuyết Tiên Cơ.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Riêng tư ở mức nào?]

Diệt Phượng Công Tử hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng:

[Nhìn ánh mắt của Biệt Tuyết Tiên Cơ đích, có lẽ cô ấy đang xem xét đến chuyện giết người diệt khẩu.]

[Ngươi chết chắc rồi… Mà này ta muốn hỏi một chút, đối tượng bị diệt khẩu chắc không bao gồm cả ta đâu nhỉ?]

Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng:

[Diệt Phượng tiền bối nói thử xem? Bây giờ tình trạng của chúng ta tuy hai mà một đó nha.]

[Fuck, Tống Tam Lãng, lúc ngươi đi tìm đường chết đừng mang theo ta có được không?]

Diệt Phượng Công Tử cả giận quát.

Tống Thư Hàng:

[...]

Lần này hắn không biện bạch được gì.

[Mau xin lỗi đi, còn đực mặt ra đó làm gì!]

Diệt Phượng Công Tử kêu lên.

Xin lỗi?

Đúng rồi, ngay sau thuật ăn cắp thần thánh, chiêu thứ hai chính là “Năm trăm cách đầu hàng khi không đánh lại tu sĩ nhân loại”. Lúc biên soạn “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót”, có phải Tống Đầu Gỗ đã cố ý sắp xếp như vậy không?

[Nhân lúc chưa bị Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa lên bàn Thực Tiên yến, hãy thành tâm xin lỗi cho ta. Nếu như Biệt Tuyết Tiên Cơ không chịu tha thứ, vậy thì ngươi chết chắc rồi! Đến lúc đó ta nhất định sẽ vì đại nghĩa không quản đến bạn bè đâu.]

Diệt Phượng Công Tử oán giận nói.

Tống Thư Hàng:

[...]

Đây đúng là loạn trong giặc ngoài mà.

Lúc này chỉ còn cách thành khẩn xin lỗi thôi.

“Biệt Tuyết Tiên Cơ~~”

Tống Thư Hàng khống chế thân thể Diệt Phượng Công Tử nhảy lên thật cao.

Nhảy càng cao, thành ý càng nhiều.

Nhưng vì giữ thể diện cho Diệt Phượng Công Tử, lúc nhảy đến giữa không trung, Tống Thư Hàng động ý niệm thử để Diệt

Phượng Công Tử khôi phục nguyên hình.

“Bùm~~”

Một con miêu yêu năm đuôi dáng người thon dài xuất hiện trên không trung.

Một tiếng bịch vang lên, thân thể miêu yêu năm đuôi bày ra tư thế như mãnh hổ lạc địa. Đây chính là thức đầu hàng mãnh hổ lạc địa có khí thế nhất trong năm trăm cách đầu hàng khi không đánh lại tu sĩ nhân loại.

Sau khi đáp xuống, Tống Thư Hàng vốn muốn nói “Tiên Cơ, ta sai rồi!”

Nhưng lúc há miệng nói, mọi lời nói lại biến thành một chuỗi tiếng ‘meo meo meo meo’.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Hóa ra Diệt Phượng tiền bối là mèo, đáng yêu quá đi.”

Bé Thi nói.

Tô thị A Thập Lục gật đầu tán đồng.

Bạch tiền bối lại càng xác định Tống Thư Hàng tiểu hữu đang tìm đường chết, chọc giận Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi.

...

Biệt Tuyết Tiên Cơ liếc mắt nhìn hình thái mèo yêu của Diệt Phượng Công Tử. Do đột nhiên biến thành hình thái mèo, drap trải giường vốn bị Diệt Phượng Công Tử cầm trong tay giờ lại nằm dưới móng vuốt mèo, móng vuốt sắc bén bất cứ lúc nào cũng có thể xé nát drap trải giường.

Tống Thư Hàng lại thử khống chế thân thể Diệt Phượng Công Tử lên tiếng, kết quả vẫn là tiếng kêu kia:

“Meo?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Ha ha ha ha...”

Tiếng cười cực kỳ lạnh lẽo, đã đạt đến cấp bậc không độ tuyệt đối.

Nếu lúc này Bạch tiền bối không ở đây thì cô đã xông lên cho Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử nếm mùi lợi hại của tiên trù rồi.

Tống Thư Hàng:

[Tèo rồi, lợn lành chữa thành lợn què rồi.]

Tiếp theo phải làm sao đây?

Nếu tiếp tục dựa theo năm trăm cách đầu hàng khi không đánh lại tu sĩ nhân loại thì thức thứ hai sẽ là nằm ngửa lộ bụng. Động tác để lộ bụng lúc xin lỗi là kiến thức thông thường.

Lúc xin lỗi hãy để lộ ra cái bụng đáng yêu cho tu sĩ nhân loại thấy, tỏ vẻ mình vô hại, phối hợp với vẻ mặt ngây thơ đáng yêu có thể khơi dậy lòng trắc ẩn của tu sĩ nhân loại.

Hình thái miêu yêu của Diệt Phượng tiền bối rất thích hợp với tư thế này.

Nhưng tư thế này rất xấu hổ, có thể hắn sẽ bị Diệt Phượng Công Tử diệt khẩu sau khi thi triển, kiểu gì cũng toi mạng hết.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ đủ thứ, trong đầu hắn chợt hiện lên một luồng cộng minh.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tầng thứ nhất, công pháp nhập môn hiện lên trong đầu hắn.

Sinh ra cộng minh thật rồi ư?

Sự cộng minh giữa hai loại công pháp đặc thù càng ngày càng mãnh liệt.

Mà tất cả những biến hóa đều xảy ra sau khi Diệt Phượng Công Tử để lộ hình thái miêu yêu thi triển thức đầu hàng mãnh hổ lạc địa.

Tống Thư Hàng hít thở thật sâu.

Lúc này hắn quên hết tất cả.

Lấy thân phận người nghiên cứu bắt đầu thi triển thức thứ hai - nằm ngửa lộ bụng.

Thân thể Diệt Phượng Công Tử lăn trên đất một vòng:

“Meo~”

Bộ dáng kia đáng yêu muốn chết.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Ha ha.”

Bây giờ mới biết làm nũng tỏ vẻ đáng yêu à? Trễ rồi!

…

…

Mà lúc này, ký ức về phần công pháp kế tiếp của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tầng thức nhất trong đầu Tống Thư Hàng không ngừng hiện lên.

Quả nhiên có tác dụng.

Nếu mình tiếp tục thi triển “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót”, có lẽ sẽ tìm ra được bí mật mà Tống Đầu Gỗ cất giấu trong đó.

Vì vậy Tống Thư Hàng tiếp tục khống chế thân thể của Diệt Phượng Công Tử bắt đầu tu luyện theo trình tự.

Năm trăm cách đầu hàng, cách mê hoặc tu sĩ nhân loại, thậm chí còn có thêu thùa may vá…

Bạch tôn giả, Tô thị A Thập Lục, Thi và Biệt Tuyết Tiên Cơ yên lặng nhìn Diệt Phượng Công Tử trong hình thái mèo yêu làm đủ loại hành động quái dị.

Khi thì dùng thân thể mèo yêu uốn éo nhảy múa, đồng thời không ngừng ‘liếc mắt đưa tình’ quyến rũ mọi người. Khi thì ngoan ngoãn lấy ra kim chỉ bắt đầu may quần áo, khi thì nghiêm túc quét dọn.

Đạo cụ biểu diễn vô cùng phong phú, đều là những thứ Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn vào sáng sớm. Hôm qua hắn luyện bí tịch hai lần, chuẩn bị đạo cụ rất đầy đủ.

Rốt cuộc tên này đang làm gì vậy? Đây là đang luyện công pháp bí mật đấy à? Giống động kinh hơn thì có.

Khóe miệng co giật liên hồi, Biệt Tuyết Tiên Cơ thấy mà cạn lời.

“Hình như Thư Hàng đã tiến vào trạng thái đốn ngộ rồi.”

Bạch tiền bối xoa cằm nói.

Thi:

“Ơ? Thế này mà cũng có thể tiến vào trạng thái đốn ngộ ạ?”

Đốn ngộ rớt giá dữ vậy sao?

Tô thị A Thập Lục:

“Nếu như ta không nhìn lầm thì pháp môn mà Thư Hàng đang thi triển hẳn là bí tịch của tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.”

“Là bí pháp thật à?”

Khóe miệng Biệt Tuyết Tiên Cơ càng co giật dữ dội hơn.

“Ta nhớ hình như Đông Phương Lục đạo hữu chính là trưởng lão của tổ chức này đúng không?”

Bạch Tôn Giả hỏi.

Tô thị A Thập Lục gật đầu xác nhận.

Chỉ lát sau Tống Thư Hàng đã thi triển hết cả bộ bí tịch “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” một lần.

Mới đầu Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong đầu hắn còn có thể tiến hành cộng minh với bí tịch. Nhưng tu luyện về sau, cộng minh đã dừng lại, thay vào đó là một chuỗi chữ viết kỳ quái không ngừng xuất hiện trong đầu hắn.

Không phải chữ viết viễn cổ cũng không phải chữ viết hiện đại, mà là đủ loại phù văn vô nghĩa.

“Bí văn!”

Tống Thư Hàng thầm mừng rỡ.

Đây hẳn là bí văn ẩn trong bí tịch của tổ chức yêu tu mà tên tôn giả âm lãnh kia nói đến. Tiếp theo chỉ cần dùng một loại phương pháp phá giải do Tam Thập Tam Thú Thần Tông truyền thừa xuống là có thể phá giải bảng bí văn này, lấy được truyền thừa ngầm hoàn chỉnh.

Đây chính là bí mật mà Tống Đầu Gỗ cất giấu trong bí tịch, không sai được.

Chỉ còn một bức nữa thôi là hắn sẽ lấy được Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản hoàn chỉnh và phương pháp luyện chế pháp bảo phối hợp.

Có lẽ hắn có thể luyện chế ra được tổ hợp pháp khí trước khi bước vào cảnh giới ngũ phẩm. Mà nếu cho dù số hắn không may cũng không đủ giàu có, nhưng ít nhất cũng phải luyện chế thành công bản mệnh pháp khí phối với thiên cự kình.

Lấy được bí mật do Tống Đầu Gỗ để lại rồi!

Chương 1205: Một Bãi Tống Thư Hàng Và Cương Thủ

Sau khi phá giải bí mật mà Tống Đầu Gỗ cất giấu trong “Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót”, Tống Thư Hàng cảm thầy cực kỳ sảng khoái.

Bí mật mà người khác không phá giải được từ thời đại viễn cổ nhưng bạn lại tìm được cách giải, lúc giải đề tự nhiên sẽ có cảm giác siêu thỏa mãn siêu sảng khoái rồi.

Sau khi khoái cảm thỏa mãn qua đi, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng nặng trịch. Bởi vì tiếp theo hắn phải đối mặt với hai tầng lửa giận của Diệt Phượng Công Tử và Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Toi rồi, toi rồi!

Tiếp theo phải làm sao đây?

Chờ thiên phú cho mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử hết tác dụng, Diệt Phượng Công Tử và Biệt Tuyết Tiên Cơ có chém chết hắn không đây?

Không được hoảng loạn, phải bình tĩnh lại. Là đàn ông đích thực, cho dù đối mặt với nguy cơ mưa rền gió dữ cũng phải bình tĩnh, suy nghĩ tìm cách phá giải để vượt qua nguy cơ.

Phải làm sao mới dập tắt được lửa giận của Diệt Phượng Công Tử và Biệt Tuyết Tiên Cơ đây?

Bên Diệt Phượng Công Tử… hay là lại đưa thêm ít cá khô nữa nhỉ?

Không ổn, vô vọng rồi. Chiêu này đã dùng với Diệt Phượng Công Tử một lần, nếu sử dụng lần nữa chắc chắn không có bao nhiêu hiệu quả, trừ khi hắn có được cá khô cấp cửu phẩm.

Nhưng tồn tại cấp cửu phẩm chỉ cần phun chút nước miếng thôi cũng đã đủ giết chết hắn, muốn lấy được cá khô cấp cửu phẩm đúng là nằm mơ.

Công thức: Tống Thư Hàng + loài cá cấp cửu phẩm ≠ cá khô = Tống Thư Hàng khô.

Vậy ngoài cá khô ra, còn thứ gì có thể dập tắt lửa giận của một con miêu yêu đây?

Miêu yêu cũng là mèo cho nên... cuộn len? Gậy chọc mèo?

Trong đầu Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh mình ném một cuộn len và gậy chọc mèo ra, sau đó Diệt Phượng Công Tử bổ nhào vào cuộn len, lại nhảy nhót vây quanh gậy chọc mèo.

Ặc... Sao cứ có cảm giác càng đâm đầu vào chỗ chết sâu hơn thế nhỉ?

Hay là hắn đi bắt một chú chuột đáng yêu cho Diệt Phượng Công Tử làm đồ chơi?

Ví dụ như con tà ma chuột Hamster nào đó chẳng hạn.

Có lẽ Diệt Phượng Công Tử sẽ cảm thấy hứng thú với loại tà ma chuột Hamster này.

Nhưng vấn đề là nếu quả thật bắt tà ma chuột Hamster đưa cho Diệt Phượng Công Tử, ngày hôm sau tên họ Tống nào đó sẽ biến thành sủng vật, bị Bạch tiền bối two bắt đi mất cho xem.

Công thức này khá là phức tạp, cũng không thực hiện được rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt hình như không có cách nào lấy lòng Diệt Phượng Công Tử cả.

Nhìn trời, chẳng lẽ mình phải dùng thân thể nhân loại của bản thân thi triển thức đầu hàng mãnh hổ lạc địa để xin lỗi Diệt Phượng tiền bối ư?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ lung tung.

Ầm~~

Pháp thuật thiên phú của Diệt Phượng Công Tử hết hiệu quả.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về thân thể hắn.

“Ơ? Sao lại nhanh như vậy?”

Tống Thư Hàng giật mình.

Bình thường năng lực thiên phú cho mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối kéo dài lâu lắm mà? Sao lần này lại ngắn như vậy chứ.

“Khửa khửa khửa!”

Diệt Phượng Công Tử trong hình thái miêu yêu năm đuôi phát ra tiếng cười sởn tóc gáy, cái đuôi thứ năm giơ lên cao:

“Chết mười nghìn lần đi Tống Thư Hàng tiểu hữu!”

“Đợi đã Diệt Phượng tiền bối, thật ra chuyện này không thể trách mình ta được. Ta đã nhắc nhở ngươi nhiều lần, hoặc là tìm một nơi không người hoặc là đi vào trong thế giới của ta để tu luyện bộ công pháp này rồi.”

Tống Thư Hàng biện bạch cho mình.

“Có giải thích cũng vô dụng, hóa thành một bãi, văng ra đầy đất đi Tống Thư Hàng!”

Diệt Phượng Công Tử kêu lên.

Một bãi là ý gì?

Chờ đã, chẳng lẽ là pháp thuật thiên phú kia ư?

Chính là loại năng lực quỷ dị mà lần trước đã làm cho Đậu Đậu hóa thành một bãi chất lỏng, sau đó Đậu Đậu bị nhốt trong bình hoa ngẩn người đến mấy ngày mới khôi phục như cũ.

“Xin được từ chối, ta tuyệt không muốn ăn loại pháp thuật đó đâu.”

Vừa dứt lời, ý niệm chợt động, Tống Thư Hàng chuẩn bị đi vào thế giới hạch tâm để né tránh.

Không chọc nổi, chẳng lẽ không cho hắn trốn à?

Nhưng ngay lúc động ý niệm, hắn phát hiện thân thể mình đột nhiên xảy ra biến hóa.

“Ha ha ha, trễ rồi! Pháp thuật của ta đã khởi động ngay lúc kĩ năng cho mượn CPU kết thúc kìa.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Sao lại như vậy? Sao ta chẳng có một chút cảm ứng nào chứ?”

Lúc Diệt Phượng Công Tử sử dụng pháp thuật thiên phú, theo lý thuyết ít ra cũng phải có tia năng lượng dao động mới đúng chứ.

“Rất đơn giản, bởi vì sau khi kỹ năng cho mượn CPU kết thúc, phải mất ba giây ý thức của ngươi mới trở về thân thể.”

Diệt Phượng Công Tử thản nhiên giải thích.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đậu xanh, Diệt Phượng tiền bối ăn gian!

Ngay sau đó một tiếng bịch vang lên, thân thể Tống Thư Hàng hóa thành một bãi chất lỏng rơi xuống đất văng tung tóe. Vật phẩm trên người hắn rơi ra đầy đất.

Sau đó một bãi Tống Thư Hàng tụ lại, giống như một con slime chất nhờn ma quái đang ngọ nguậy.

Bé Thi trợn tròn mắt hô lên đầy kinh ngạc:

"Tống sư huynh biến thành một bãi rồi!"

Tô thị A Thập Lục:

"..."

Không tự tìm đường chết sẽ không phải chết, tại sao Tống Thư Hàng vẫn không hiểu đạo lý này nhỉ?

Bạch tiền bối:

"Ta nhớ năng lực thiên phú này của Diệt Phượng đạo hữu chỉ có tỉ lệ thành công chừng ba phần mười thôi mà? Thế mà chỉ một phát đã bị biến thành một bãi, Thư Hàng à, hôm nay số ngươi xui thật đấy."

Một bãi Tống Thư Hàng:

"Bất hạnh ghê~"

Tam Lãng tiền bối đã từng nói vận may của người thích tìm đường chết đều không quá kém, tại sao hắn lại bất hạnh vậy chứ?

Bé Thi:

"Ơ? Tống sư huynh ở trạng thái này vẫn có thể nói chuyện ư?"

Cô bé chạy đến bên cạnh Tống Thư Hàng ở trạng thái hóa lỏng, vươn ngón tay ra muốn chọt vào bãi chất lỏng kia.

"Đừng chọt, cảm giác khi đang ở trạng thái hóa lỏng rất kỳ quái. Nếu ngươi dùng ngón tay chọt vào, cảm giác sẽ rất quái dị."

Tống Thư Hàng kêu to lên.

Trẻ con chính là như vậy, phản ứng đầu tiên khi thấy vật kỳ lạ là dùng ngón tay hoặc nhánh cây đi chọt vào vật đó. Cho dù là một cô bé thông minh ngoan ngoan như bé Thi cũng không cách nào tránh khỏi.

Ngoài ra Tống Thư Hàng phát hiện sau khi thân thể mình hóa lỏng, giác quan trở nên rất thú vị.

Không có mắt nhưng hắn lại có thể nhìn thấy, không có mũi nhưng lại có thể ngửi được, không có tai nhưng lại có thể nghe thấy, không có miệng nhưng lại có thể nói chuyện.

Khác hoàn toàn với giác quan khi ở trạng thái nhân loại.

Nói thật... cảm giác này rất mới lạ, rất thú vị.

Thân thể chuyển động như nước chảy, không thể thể nghiệm cảm giác này khi ở trạng thái nhân loại đâu. Hơn nữa chỉ cần thả lỏng, để cho thân thể trong trạng thái hóa lỏng trải đều trên mặt đất sẽ cảm thấy cực kỳ thư giãn, còn thoải mái hơn khi vùi mình vào giường nước trong trạng thái hóa lỏng gấp trăm lần.

Tống Thư Hàng thế mà cảm thấy rất sảng khoái.

Định mệnh, trong trạng thái này mà còn có thể tìm được khoái cảm, có phải mình bị bệnh rồi không?

Điểm bất tiện duy nhất khi ở trạng thái hóa lỏng là về mặt di chuyển, nhưng hắn có Đao Cổ Vô Hình, cho dù đã hóa thành một bãi chất lỏng hắn vẫn có thể ngự đao phi hành.

Hơn nữa, nếu mình tu luyện các loại công pháp trong trạng thái này sẽ có hiệu quả gì nhỉ?

Nếu bây giờ thử thi triển Cương Thủ trong trạng thái này thì sẽ có hiệu quả thế nào?

Tống Thư Hàng bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Trong lúc hắn đang suy tư, Tô thị A Thập Lục đi tới bên cạnh thu hết vật phẩm của hắn vào:

“Lần trước Đậu Đậu ở trạng thái này trong bao lâu?”

“Hình như phải đến mấy ngày.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô thị A Thập Lục:

“Hay là cũng cho ngươi vào trong bình nhé?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Diệt Phượng Công Tử ở gần đó đã biến về hình người:

“Ha ha, yên tâm đi, trường hợp của ngươi khác với Đậu Đậu, sẽ không hóa lỏng trong mấy ngày đâu.”

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn Diệt Phượng tiền bối nương tay.”

“Ừ, do khả năng khống chế năng lực thiên phú thứ năm của ta đã tăng lên nên ngươi phải ở trạng thái này ít nhất là một tháng.”

Diệt Phượng Công Tử nói tiếp.

Nhìn trời, thế chẳng phải càng tồi tệ hơn sao?

Tống Thư Hàng:

“Diệt Phượng tiền bối, một tháng quá dài, chúng ta phải tranh thủ thời gian, vậy nên rút ngắn thời gian một chút có được không?”

Mà lúc này Biệt Tuyết Tiên Cơ đi lên, mỉm cười nói với Diệt Phượng Công Tử:

“Diệt Phượng đạo hữu làm tốt lắm.”

Nói xong, Tiên Cơ đưa một túi cá khô qua, đây là thù lao mà trước đó Tống Thư Hàng hứa cho Diệt Phượng Công Tử. Mặc dù trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ có lửa giận nhưng bây giờ lửa giận này đã chuyển lên trên người Tống Thư Hàng.

Diệt Phượng Công Tử nhận lấy cá khô.

Trong thoáng chốc, hắn chợt lo lắng không biết Biệt Tuyết Tiên Cơ có hạ độc trong cá khô hay không. Nhưng vừa nghĩ đến tính cách của Biệt Tuyết Tiên Cơ, hắn lập tức bác bỏ ý nghĩ này.

Thân là tiên trù đỉnh cấp đầy kiêu ngạo, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ không cho phép tác phẩm của mình bị ô nhiễm, vậy nên chắc chắn cô ấy sẽ không làm ra chuyện hạ độc vào món ăn của mình.

Trừ khi cô ấy đã chế biến ra món ăn kịch độc ngay từ đầu.

Sau khi nhận lấy cá khô, Diệt Phượng Công Tử quay qua chắp tay nói với các đạo hữu:

“Các vị đạo hữu, giờ ta có việc gấp phải làm, ta đi trước nhé.”

“Diệt Phượng đạo hữu không ở lại chơi mấy ngày sao? Tối nay ta định làm một bàn tiên hào gồm mấy món thử nghiệm theo những kiểu chế biến khác nhau chuẩn bị cho Thực Tiên yến sắp tới.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói.

Diệt Phượng Công Tử liếm môi thòm thèm nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết lắc đầu:

“Mặc dù rất muốn ở lại nhưng giờ ta thật sự có việc gấp phải đi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời đầy tiếc nuối:

“Vậy Diệt Phượng đạo hữu đi đường bình an nhé.”

“Hẹn gặp lại.”

Diệt Phượng Công Tử lại làm động tác hất tóc cool ngầu, lấy phi kiếm của mình ra.

Bạch tiền bối, Thi và Tô thị A Thập Lục vẫy tay chào hắn.

Diệt Phượng Công Tử đứng lên phi kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Rốt cuộc cũng trốn thoát, người khôn giữ mình, sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi.”

Diệt Phượng Công Tử thầm nói.

Mặc dù chuyện tối nay Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay nấu tiên hào rất mê người, nhưng bây giờ hắn nào có gan ăn chứ?

Nếu như ở lại, không chừng trong bữa tối hôm nay của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại xuất hiện thêm một món ‘long hổ đấu’(*) thì sao.

(*)Món Long Hổ đấu là một món ăn nổi tiếng đến từ Quảng Châu được chế biến từ rắn và mèo hoang nên món ăn này không thích hợp với những ai yếu tim.

Về phần Tống Thư Hàng tiểu hữu đang bị biến thành một bãi á?

Ha ha... Tống tiểu hữu cứ chết mười nghìn lần cho ta là tốt rồi.

Bộ bí tịch xấu hổ kia, từ đầu tới cuối chỉ có thể dùng hai chữ ‘nhục nhã’ thật to để miêu tả thôi. Vừa nhớ lại, Diệt Phượng Công Tử đã muốn đập đầu tự tử chết đi cho rồi.

“Tên họ Tống kia, chết mười triệu lần đi cho ta!”

Diệt Phượng Công Tử nghiến răng mắng.

× × × × × × × × × × × ×

Lúc này Thi, Tô thị A Thập Lục, Bạch tiền bối và Biệt Tuyết Tiên Cơ đang đứng quanh Tống Thư Hàng.

“Nhìn hơi dính nhớt, không thích hợp cho vào món ăn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhận xét.

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

“Bạch tiền bối có cách nào giải trừ pháp thuật này không?”

Tô thị A Thập Lục thở dài một hơi rồi hỏi.

Bạch tiền bối:

“Nếu như muốn giải trừ pháp thuật của Diệt Phượng đạo hữu thì ta phải nghiên cứu Thư Hàng trong trạng thái hóa lỏng, sau đó lại thử nghiệm tìm ra cách phá giải.”

“Chờ chút.”

Tống Thư Hàng lên tiếng:

“Trước khi nghiên cứu, để ta hoàn thành mấy thí nghiệm đã.”

“Ngươi muốn làm gì?”

A Thập Lục hiếu kỳ hỏi.

“Ta muốn thử mấy loại công pháp.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng bắt đầu thi triển kỹ năng Cương Thủ.

Sau đó bãi hóa dịch Tống Thư Hàng bỗng chuyển sang màu đen như màu kim loại.

Bởi vì không có tay nên màu đen kim loại lan khắp toàn thân.

Chương 1206: Cắt Người Không Cắt Thận, Các Ngươi Chưa Nghe À?

Tống Thư Hàng biến thành một bãi chất lỏng đen kịt tỏa ra ánh sáng kim loại.

“Ta cứ tưởng rằng có thể ngưng tụ ra hai bàn tay, kết quả là toàn thân đều biến thành kim loại.”

Tống Thư Hàng nói đầy tiếc nuối, , nếu như có thể ngưng tụ ra cánh tay thì sẽ thuận tiện khi thi triển công pháp tiếp theo mà hắn muốn thử hơn một chút.

Tô Thị A Thập Lục:

“Đây có thể coi như là thủy ngân màu đen không?”

Ánh mắt bé Thi sáng lên:

“Tống sư huynh, trạng thái này có thể chọt thử không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Không đợi hắn trả lời, Thi đã duỗi ngón tay ra chọt vào người hắn.

Cảm giác cưng cứng, hoàn toàn thể chọt không vào.

Nhưng cơ thể Tống Thư Hàng lại có thể tùy ý di chuyển, tha hồ thay đổi hình dạng, trông rất mềm mại. Tùy theo hình dạng mà hắn thay đổi, tầng kim loại mà “Cương Thủ” hóa thành cũng sẽ biến hóa theo.

“Ta cứ tưởng là mềm cơ.”

Thi lại chọt thử, vẫn không thể chọt vào.

“Cương Thủ của ta đã đại thành, ngươi không chọt xuyên vào được đâu.”

Tống Thư Hàng nói:

“Đúng rồi, có tấm gương không? Ta muốn xem thử hình dạng của mình bây giờ.”

Bạch tiền bối:

“Tốt nhất là ngươi đừng xem, hình dạng bây giờ của ngươi... xấu lắm.:

“Giống như thủy ngân bị đổ trên mặt đất, sau đó biến thành màu đen vậy.”

Bé Thi bổ sung.

Tô Thị A Thập Lục an ủi:

“Thật ra vẫn được mà, sau khi có ánh sáng kim loại thì trông tốt hơn nhiều cái bãi dinh dính khi nãy rồi đấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Nếu ở dạng này thì có thể cắt ra không nhỉ?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười thân thiện.

“Chắc là được.”

Tống Thư Hàng trả lời —— lúc đó Đậu Đậu bị Diệt Phượng Công Tử biến thành một bãi chất lỏng cũng đập vào thủy tinh, sau đó rơi tung tóe xuống đất. Tiếp theo lại hợp thành một bãi mới, chẳng mất một cọng lông nào.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Ta có thể thử chút không?”

Tống Thư Hàng ngay lập tức co cơ thể của mình lại thành quả cầu, điên cuồng thúc giục cường độ của “Cương Thủ”, nói:

“Tiên Cơ đừng làm bậy nha. Lỡ như cắt hỏng mất thì sao bây giờ?”

“Cứ để ta cắt đi.”

Bạch tiền bối nói:

“Nếu muốn phá giải bí pháp này của Diệt Phượng đạo hữu thì bắt buộc phải cắt ngươi khi hoá lỏng thành miếng. Đừng lo, sau khi cắt xong thì nhất định có thể ráp lại.”

Nửa câu đầu của Bạch tiền bối làm cho người ta rất yên tâm, nửa câu sau lại khiến người ta lo lắng.

Ráp lại?

Hắn chợt nhớ tới những đồ điện gia dụng bị “Phi kiếm dùng một lần” của Bạch tiền bối phóng ra ngoài vũ trụ lúc trước. Nếu như bị Bạch tiền bối tháo ra rồi, lúc ráp lại bị thiếu đi mấy linh kiện thì tính sao bây giờ?

“Chờ chút đã, Bạch tiền bối các ngươi chờ một chút, ta còn mấy kỹ năng phải thử một chút. A Thập Lục, đưa vòng tay cho ta trước đã, ta muốn lấy Phong Thiện bút ra. “

Tống Thư Hàng nói.

A Thập Lục lấy vòng tay pháp khí ra, đặt xuống dưới đất rồi nói:

“Trạng thái này của ngươi có thể cầm bút à?”

“Nếu duy trì trạng thái “Cương Thủ” thì có thể, đáng tiếc là không ngưng tụ ra hai tay.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn quấn lấy vòng tay pháp khí, dùng ý niệm lấy Phong Thiện Bút ra. Tiếp đó duy trì trạng thái cơ thể “Cương Thủ”, quấn lấy rồi cầm chắc Phong Thiện Bút.

Quả nhiên là được.

Hắn lại lấy giấy trắng ra từ trong vòng tay không gian.

“Ngươi muốn dùng thử Nho Gia Kim Cương Thân à?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Khi trong hình dáng nhân loại, cơ thể của ta đã gần đến giới hạn trước mắt đã có thể đạt tới. Cho nên ta muốn thử xem, tu luyện “Nho Gia Kim Cương Thân” trong trạng thái hóa lỏng liệu có đạt được hiệu quả bất ngờ gì hay không?”

Dứt lời, Tống Thư Hàng bắt đầu viết lên tờ giấy trắng.

Một bài “Chính Khí Thối Thân thiên” chậm rãi xuất hiện trên tờ giấy trắng.

Mỗi một chữ viết ra, cơ thể đã hoá lỏng của Tống Thư Hàng không ngừng run rẩy. Lúc lấy cơ thể nhân loại viết bài “Chính Khí Thối Thân thiên” này, từng chữ như nặng tới vạn cân, bây giờ dùng cơ thể dạng lỏng để viết thì lại càng mệt hơn.

Vất vả lắm mới viết xong cả bài “Chính Khí Thối Thân thiên”, Tống Thư Hàng cảm thấy sức mạnh toàn thân bị tiêu hao hầu như không còn.

Tống Thư Hàng trải cả cơ thể ra, bẹp dí trên mặt đất. Đồng thời, tất cả chữ viết trên tờ giấy trắng phía trước lóe sáng cộng hưởng.

Sau thời gian một hơi thở, tất cả chữ viết trên tờ giấy trắng đều biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ chữ viết chuyển hóa thành “Chính khí” phản hồi cho Tống Thư Hàng.

Trong mơ hồ, hắn có cảm giác thể chất của mình lại tăng lên một đoạn. Đồng thời, sự lý giải của hắn đối với “Nho Gia Kim Cương Thân” cũng nâng cao một bước, đạt tới cảnh giới tiểu thành.

“Quả nhiên, dùng góc độ khác để trải nghiệm “Nho Gia Kim Cương Thân” thì hiệu quả tu luyện cũng tốt vô cùng.”

Tống Thư Hàng nói.

Theo việc “Nho Gia Kim Cương Thân” đêbs tiểu thành, từng dòng phù văn viễn cổ xuất hiện ở trên người Tống Thư Hàng. Toàn bộ đều là phù văn viễn cổ của “Chính Khí Thối Thân thiên”, phù văn phủ khắp khắp cơ thể của Tống Thư Hàng, khiến cho cơ thể đen kịt của hắn nhuộm thành màu vàng.

“Tống sư huynh ngươi lại biến thành thủy ngân màu vàng rồi.”

Bé Thi nói.

Thi vừa dứt lời, Tống Thư Hàng vốn là một bãi chất lỏng, chợt “vèo ~” một tiếng dâng lên cao.

Đây là sắp khôi phục dạng người ư?

“Đao Ý!”

Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, một luồng đao ý bỗng nhiên bắn ra từ cơ thể hắn. Ngay sau đó, khôi giáp đao ý xuất hiện trên người Tống Thư Hàng, bao phủ toàn thân hắn.

Khôi giáp thành hình, Tống Thư Hàng vốn đang là trạng thái lỏng lại khôi phục lại hình thái nhân loại.

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Bí pháp của Diệt Phượng tiền bối bị ngươi phá giải rồi sao?”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Vẫn chưa, bí pháp của Diệt Phượng tiền bối không phải thứ mà ta của bây giờ có thể phá giải đâu. Tính ra thì bây giờ ta vẫn ở trạng thái lỏng.”

Vừa rồi mượn “Nho Gia Kim Cương Thân” tiểu thành, lại mượn phù văn của “Chính Khí Thối Thân thiên” trong khoảnh khắc tôi luyện cơ thể, Tống Thư Hàng thử kéo dài cơ thể của mình ra, đồng thời dựa theo trí nhớ đắp nặn ra hình dạng cơ thể của mình.

Hắn thử nghiệm thành công.

Bây giờ nhìn từ bên ngoài, hắn không khác gì so với lúc ở hình thái nhân loại.

Bạch tiền bối:

“Vậy nếu như bây giờ đâm mạnh vào cơ thể của ngươi thì sao nhỉ?”

Thi:

“Ta đâm không được.”

“Bởi vì bản thân ta vẫn là “Trạng thái lỏng”, nếu dùng sức mạnh vượt qua phòng ngự của ta đâm vào thì có khi nào cơ thể ta lại biến thành trạng thái lỏng hay không nhỉ?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

“Có muốn thử một chút hay không?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó vươn tay cánh tay:

“Chỉ được đâm tay thôi đấy.”

Hắn tản đi khôi giáp đao ý chỗ cánh tay.

“Được.”

Sau đó, Bạch tiền bối duỗi ngón tay ra.

“Bạch tiền bối, có thể chuẩn bị trì dũ thuật trước hay không?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Bạch tiền bối an ủi:

“Trì dũ thuật của ta có thể phát động tức thời, không cần lo lắng.”

Dứt lời, hắn đâm mạnh lên cánh tay của Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, đúng như suy đoán của Tống Thư Hàng, sau khi Bạch tiền bối đâm mạnh một cái, cánh tay của hắn nổi lên gợn sóng, bị đâm tách ra giống như chất lỏng.

“Tống sư huynh, có đau không?”

Thi hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu ——trong trạng thái lỏng, dường như hắn không có cảm giác đau.

Bạch tiền bối lại mạnh tay hơn, lần này ngón tay của hắn trực tiếp ghim vào trong cánh tay của Tống Thư Hàng, đâm ra một cái lỗ thủng.

Tô Thị A Thập Lục:

“Bây giờ có đau không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Không có cảm giác."

“Xem ra, cơ thể của ngươi bây giờ có thể nói là hoàn toàn miễn dịch với sát thương vật lý.”

Bạch tiền bối nói.

“Terminator sao? Cảm giác rất ngầu. Lúc trước, giấc mơ của ta chính là khi đến tứ phẩm sẽ đi đặt chế tạo một con rối pháp khí giống như vậy đấy.”

Ánh mắt bé Thi sáng lên.

“Hay là thử đâm một nhát kèm theo kiếm khí thì xem sao nhé?”

Bạch tiền bối đề nghị.

“Không không không, trực giác nói cho ta biết, cho dù là hình thái gì đi nữa, bị kiếm khí đâm một nhát thì cũng sẽ có chuyện.”

Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy rồi nói.

Lúc hắn lắc đầu, độ cong khi đong đưa của đầu đặc biệt lớn. Có lẽ vì bây giờ trong đầu của hắn đều là chất lỏng chăng?

“Nếu đâm vào tay không sao thì chứng tỏ đâm vào những chỗ khác của cơ thể cũng sẽ không sao mà?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu, phát hiện Biệt Tuyết Tiên Cơ đang quay một con dao nhọn trong tay, đồng thời còn khoa tay múa chân nhắm vào phần eo của hắn.

Chỗ này hẳn là thận nhỉ?

“Đợi đã!”

Tống Thư Hàng nói:

“Biệt Tuyết tiền bối, đánh người không đánh mặt, cắt người không cắt thận, những lời này ngươi chưa từng nghe qua sao?”

“Trước kia chưa từng nghe qua, bây giờ thì nghe rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật nhẹ đầu, nghiêm túc hỏi:

“Cho nên, để ta đâm một dao vào thận ngươi có được không?”

Cô không hề đêm thẳng mà còn lễ phép hỏi ý của Tống Thư Hàng.

Điều này làm cho Thư Hàng cảm thấy bất ngờ, ban đầu hắn cho rằng Biệt Tuyết Tiên Cơ đang trong trạng thái tức giận sẽ đâm thẳng tay luôn ấy chứ.

Nhưng hỏi kiểu này nghe còn kinh dị hơn ấy chứ.

“Có thể cho ta đâm một dao vào thận của ngươi không?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi lần nữa.

“Không không không, tuyệt đối không được.”

Tống Thư Hàng liên tục phất tay.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ cười duyên nói.

“Thật ra ta cũng chỉ hỏi thế thôi, cho dù ngươi trả lời thế nào đi nữa cũng ngăn không được việc ngươi bị ta đâm đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiên Cơ đã hắc hóa rồi ư?

“Ăn ta một dao của ta đi.”

Nụ cười trên mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ rất xán lạn, đâm thẳng tới.

Quả nhiên, Tiên Cơ đã hắc hóa hoàn toàn luôn rồi!

Tống Thư Hàng nhanh chóng tránh né.

Biệt Tuyết Tiên Cơ vung vẩy cây dao nhọn, trên mặt là nụ cười dịu dàng, đuổi theo Tống Thư Hàng.

“Thập Lục, giữ đồ hộ ta.”

Tống Thư Hàng quát to một tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài động phủ.

“Đừng sợ mà, Thư Hàng tiểu hữu. . . Ta sẽ đâm nhẹ thôi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng của cả hai đã biến mất khỏi động phủ.

“Tống sư huynh sẽ không sao chứ?”

Bé Thi lo lắng hỏi.

Bạch tiền bối cười nói:

“Yên tâm đi, Biệt Tuyết đạo hữu chỉ đang đùa với Thư Hàng tiểu hữu thôi. Bằng không, với thực lực của mình thì cô ấy có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng dễ dàng, sau đó thái hắn ra thành từng miếng chỉ trong chớp mắt. Đừng hoài nghi đao công của một vị tiên trù.”

Thi nói:

“Nếu như Biệt Tuyết tiền bối chỉ đang đùa thì không cần lo lắng nữa rồi.”

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Nhưng ta vẫn thấy lo.”

Bạch tiền bối:

“Sao thế?”

“Quần áo của Thư Hàng vẫn còn ở đây. . . Trên người hắn chỉ có khôi giáp đao ý mà thôi.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Bé Thi:

“...”

Bạch tiền bối:

“...”

× × × × × × × × × ×

Khu rừng bên ngoài động phủ của tiên cơ

“Tiền bối, ngươi muốn đuổi theo tới khi nào nữa đây?”

Tống Thư Hàng lẩn nhanh như cá chạch.

Sau lưng hắn, Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói:

“Cho tới khi ta đâm được thận của ngươi.”

Tống Thư Hàng khóc một dòng sông.

Trong lúc hai người đang chơi trò đuổi bắt, trong rừng đột nhiên có một thân ảnh nhào ra, đâm thẳng về phía thận của Tống Thư Hàng, nói:

“Kết thúc rồi, Bá Tống Huyền Thánh.”

Người ta có câu, cắt người không cắt thận, câu này các ngươi đều chưa nghe qua à?

Chương 1207: Đọc Báo Cho Kỹ Đi!

Lúc bóng người ẩn nấp trong rừng rậm nhảy ra đâm một đao về phía eo Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức màu vàng lập tức hiện ra bảo vệ hắn kín kẽ.

Keng~

Một kiếm bất ngờ của thích khách bị thân thể mỹ nhân rắn công đức chặn lại, đồng thời mỹ nhân rắn công đức cũng tế dép lê đánh mặt đập về phía thích khách.

Nhưng dép lê đánh mặt mới tới gần, trên người thích khách lại hiện lên một con dấu nhỏ lao tới chặn dép lê đánh mặt lại. Hiển nhiên tên thích khách này hiểu rất rõ thủ đoạn của Tống Thư Hàng, biết mỹ nhân rắn công đức có chiêu này nên phòng bị từ trước.

"Phá!"

Thích khách cắn răng quát.

Đoản đao trong tay hắn bộc phát ra tà năng đen kịt, đó là lực lượng Cửu U. Ngoài trên đoản đao này còn được buff thêm hai loại lực lượng quỷ dị. Cả ba loại lực lượng đều là sức mạnh đối nghịch với lực lượng công đức, đao này chính là vũ khí chuyên khắc chế mỹ nhân rắn công đức.

Thích khách đâm mạnh vào không chút do dự, đoản đao trong tay đâm xuyên phòng ngự của mỹ nhân rắn công đức, mũi đao tiếp tục đâm vào eo Tống Thư Hàng.

Đây là một cuộc ám sát có mưu đồ đã được chuẩn bị đầy đủ từ trước.

Hai mắt Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào thanh đoản đao kia. Mấy ngày nay mỹ nhân rắn công đức đã thăng cấp mấy lần, cường độ thân thể lại tăng lên hai cấp bậc nhỏ. Cho dù bị ảnh hưởng bởi cảnh giới của hắn nhưng trình độ phòng ngự của mỹ nhân rắn không hề yếu hơn cấp bậc ngũ phẩm. Vậy mà thanh đoản đao này lại có thể đâm thủng phòng ngự của mỹ nhân rắn dễ dàng như vậy ư?

Đáng tiếc, cho dù đoản đao đâm thủng tầng phòng ngự của mỹ nhân rắn công đức thì trên người Tống Thư Hàng vẫn còn khôi giáp đao ý.

Đao của thích khách lại bị chặn lần nữa.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Lúc này Biệt Tuyết Tiên Cơ ở phía sau bùng nổ sức mạnh, chớp mắt đã xuất hiện sau lưng tên thích khách. Trong tay cô múa dao làm bếp, trong chớp mắt đã chém ra tám mươi tám dao lên người thích khách.

Bạch tiền bối đã từng nói đừng xem thường kỹ thuật dùng dao của một vị tiên trù.

Có thể dùng bốn chữ xảo đoạt thiên công để hình dung cách dùng dao của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Bịch!

Thân thể tên thích khách vỡ nát, bị cắt thành từng miếng nhỏ đều nhau, đủ loại linh kiện, kim loại, gỗ vụn rơi xuống đất.

Dấu ấn đang cản dép lê đánh mặt trên không trung cũng vỡ nát rồi biến mất.

“Con rối?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ chau mày.

Tống Thư Hàng giơ tay rút thanh đoản đao cắm trên người mỹ nhân rắn công đức ra, sau đó ánh sáng màu vàng trên người mỹ nhân rắn tự động tràn ra chữa trị thân thể bị đâm thủng.

Tống Thư Hàng thu hồi đoản đao. Đao này rất có thể là bảo bối, lát nữa mở giám định xem thử, không chừng kiếm được món hời.

Sau khi đoản đao bị rút ra, mỹ nhân rắn công đức ngoẹo đầu qua một bên sau đó thân thể cô vặn vẹo ngã xuống đất.

“Đừng có giả chết.”

Tống Thư Hàng cảnh cáo.

Mỹ nhân rắn công đức mới ngã được một nửa nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng, cô vẫn giữ nguyên tư thế đang ngã xuống đất không hề nhúc nhích.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thở dài một hơi, hắn lại nhìn con con rối đã vỡ nát thành đống linh kiện trên đất.

“Lại là tên này!”

Tống Thư Hàng thấy nhói hết cả thận.

Hắn cảm ứng được khí tức quen thuộc từ trên người đối phương. Cái tên giết thế nào cũng không chết này đúng là ông thần phiền. Tên này có vô số phân thân, thậm chí cho dù mỗi một phân thân bị thần hình toàn diệt vậy mà hắn vẫn không chết, quỷ dị vô cùng.

“Ngươi biết nó à?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ múa may dao làm bếp trong tay.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Tên này hệt như bệnh vẩy nến hay quảng cáo, làm thế nào cũng không giải quyết được.”

Sau khi nói xong, Tống Thư Hàng lại nhìn dao làm bếp trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Tiên Cơ, dao của ngươi vừa dùng làm bếp lại vừa dùng để chém người, không vệ sinh đâu nhé.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“...”

Con mắt nào của ngươi thấy dao ta dùng chém người chính là dao dùng để làm bếp vậy?

Nhưng Tiên Cơ cũng không định giải thích vấn đề này.

Cứ để Tống Thư Hàng hiểu lầm đi, đến lúc tổ chức Thực Tiên yến, xem hắn có ăn tiên hào do dao làm bếp ‘không vệ sinh’ làm ra không.

“Tiên Cơ, chúng ta về thôi. Mỗi lần tên này ra tay đều dẫn theo rất nhiều clone, ta đoán chắc hẳn quanh đây vẫn còn mai phục.”

Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu:

“Không có mai phục, ta cảm ứng kỹ rồi.”

“Vậy sao? Nhưng trực giác mách bảo cho ta biết nơi này rất nguy hiểm, chúng ta vẫn nên trở về thì hơn.”

Tống Thư Hàng căng thẳng ra mặt.

“Trực giác của ngươi không sai.”

Trên môi Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nở một nụ cười rạng rỡ:

“Bởi vì ta vẫn muốn đâm thủng thận của ngươi đây.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Cho nên... để ta đâm một đao đi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng trợn mắt trắng dã, ngay sau đó thân thể hắn đột nhiên run lên rồi ngồi bệt xuống đất.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:

“Sao thế?”

Cô vẫn chưa đâm mà?

“Là công kích tinh thần.

Tống Thư Hàng đưa tay xoa mi tâm:

“Rõ ràng đã phòng bị rất cẩn thận nhưng thủ đoạn của tên này quá kín đáo, không cách nào phát hiện ra được, khó lòng phòng bị.”

Tên con rối có vô số phân thân này biết rất nhiều bí pháp đáng ghét.

Ví dụ lời nguyền ác mộng của Mặc Môn lần trước chẳng hạn, nói là nguyền rủa nhưng cũng không phải là nguyền rủa, ngày nào cũng kéo Tống Thư Hàng vào ác mộng.

Mà quá trình thi triển lời nguyền nọ lại vô cùng đơn giản, tên kia chỉ cần khống chế con rối đứng ở đằng xa nhìn vào mắt Tống Thư Hàng một cái là xong. Nếu không nhờ kinh văn Thánh Nhân trấn áp, chưa chắc bây giờ Tống Thư Hàng đã có thể thoát khỏi bí thuật nọ.

“Nhưng công kích tinh thần lần này không gây ra ảnh hưởng gì lớn cả. Ta có rắn công đức hộ thể, lại có thánh ấn hỗ trợ, loại công kích tinh thần cỡ này còn chưa đả thương ta được, cùng lắm chỉ chóng mặt một chút thôi.”

Tống Thư Hàng dõng dạc khẳng định.

"Nói tóm lại là ngươi không sao chứ gì? Đã vậy thì giao thận của ngươi cho ta đi."

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tiên Cơ à, nói thật cho ngươi biết là bây giờ ta không có thận đâu~

Lúc này Bạch tiền bối mở cổng không gian, trực tiếp hiện thân:

"Ta cảm ứng có sóng linh lực bùng nổ, vừa xảy ra chuyện gì à?"

"Là tên này vẫn chưa từ bỏ ý định, nghìn dặm xa xôi chạy tới ám sát ta."

Tống Thư Hàng chỉ đống linh kiện con rối nằm trên mặt đất.

"Lại là hắn, tên này rất thú vị. Lần trước ta có thu một bộ con rối nhưng vẫn chưa kịp nghiên cứu kỹ. À, có thể giao đống linh kiện con rối này cho ta không?"

Bạch tiền bối hỏi.

Hắn muốn mang về nghiên cứu, xem thử có thể tìm ra nguyên nhân tại sao dù bị thần hình toàn diệt nhưng con con rối này vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng không.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức trả lời:

"Không thành vấn đề, Bạch đạo hữu muốn thì cứ lấy đi."

Con rối là do cô giết, nên xem như là chiến lợi phẩm của cô.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Thế giới dưới đáy biển.

Trước mắt Hải Vương là một tờ báo nhật báo tu chân, con ngươi nó nhìn chằm chằm vào tờ báo.

Đầu đề nhật báo tu sĩ đăng tin trận chiến giữa Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân.

Theo như nội dung trong bài báo, vào đêm trăng tròn, vốn dĩ Đông Qua Thánh Quân đã thay đổi đối tượng khiêu chiến nhưng đi nửa đường lại gặp được Bá Tống Huyền Thánh. Sau đó hai đại Huyền Thánh giao hẹn một chiêu định thắng bại.

Trong trận quyết đấu, Bá Tống Huyền Thánh đã thi triển một chiêu đao pháp như mặt trời nhỏ, thiêu đốt hết tất cả. Một đao bổ xuống đã đánh nát tất cả phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, hạ gục Đông Qua Thánh Quân vào đêm trăng tròn.

Trong nhật báo tu sĩ còn miêu tả cặn kẽ về uy lực một đao kia của Bá Tống Huyền Thánh. Thiêu trời đốt đất, không khí, linh lực, nước cũng đều bị bốc hơi, cực kỳ kinh khủng, có thể nói là đao pháp hỏa hệ đỉnh cấp.

Hải Vương dời tầm mắt khỏi tờ báo.

Vô số chiến sĩ nhím biển đang run lẩy bẩy quỳ ở phía dưới, rất sợ Hải Vương nổi giận.

Hải Vương thở dài não nề, trước khi thực lực khôi phục hoàn toàn, chỉ sợ nó không phải đối thủ của vị Bá Tống Huyền Thánh này. Còn nếu nó muốn nhanh chóng khôi phục thực lực thì không thể thiếu ‘bảo giáp thánh kiếm chiến tranh’ được. Nhưng một chiếc giáp tay của bảo giáp lại đang nằm trong tay Bá Tống Huyền Thánh.

“Bíp bíp bíp~”

Trong mắt Hải Vương bắn ra một tia sáng, chiếc bàn phía trước bỗng nổ thành tro bụi.

Có lẽ nó phải thay đổi sách lược.

Nếu không thể dùng thủ đoạn bạo lực đoạt lại giáp tay từ chỗ Bá Tống Huyền Thánh, vậy chỉ có thể đổi sang dùng thủ đoạn giao dịch, thử xem có thể đổi lấy giáp tay từ trong tay đối phương lại hay không mà thôi.

Chỉ cần bỏ ra đủ lòng thành, muốn đổi một chiếc giáp tay không có bao nhiêu tác dụng đối với Bá Tống Huyền Thánh hẳn là không khó.

Hải Vương đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị làm thịt trong lúc giao dịch rồi.

Đúng lúc này, một con con rối thô ráp bỗng xuất hiện sau một cây cột.

“Cảnh giới của Bá Tống Huyền Thánh có vấn đề.”

Con rối thô ráp trầm giọng nói:

“Ta mới vừa tự tay sử dụng bí pháp dò xét qua, tinh thần lực của hắn ở cảnh giới giữa tứ đến ngũ phẩm, tu vi của hắn cũng chỉ ở cảnh giới tứ phẩm. Hắn không phải Huyền Thánh.”

“Sau đó thì sao? Ý ngươi là gì?”

Co mắt Hải Vương khổng lồ nhìn chằm chằm vào con rối, cười lạnh hỏi.

“Chỉ cần hắn không phải Huyền Thánh, chúng ta vẫn còn cơ hội. Hai ta hợp tác với nhau, ta muốn đoạt lại hạch tâm ‘ngụy vĩnh hằng chi lô’ của con rối thủy tổ, còn ngươi muốn đoạt lại chiếc giáp tay bạc, lần này ta sẽ cung cấp tin tức chính xác.”

Con rối thô giáp thấp giọng đáp.

“Ha ha ha ha, sau đó ta xông lên, bị Bá Tống Huyền Thánh bổ một đao chém thành tro bụi à?”

Hải Vương vươn xúc tu, cầm lấy tờ nhật báo tu sĩ đập thẳng về phía con rối thô ráp:

“Đọc báo cho kỹ đi! Bá Tống Huyền Thánh bổ một đao, hạ gục Đông Qua Thánh Quân trong nháy mắt, không còn phải nghi ngờ gì về thực lực của hắn nữa.”

“Trên nhật báo tu sĩ đăng hắn chỉ bổ ra một đao. Hơn nữa hắn và Đông Qua Thánh Quân đặt ra giao hẹn một chiêu, rất có thể hắn chỉ bổ ra được một đao mà thôi.”

Con rối thô ráp nói:

“Bí pháp kiểm tra của ta chắc chắn không sai, cảnh giới của hắn chỉ đến tứ phẩm. Nếu ngươi không yên lòng thì ta có thể đánh trận đầu.”

“Bấy nhiêu vẫn chưa đủ.”

Hải Vương ra điều kiện:

“Ngươi đừng quên vẫn còn một vị Huyền Thánh khác là Bạch thánh đang sống chung với Bá Tống. Nếu ngươi muốn tiếp tục đối phó Bá Tống Huyền Thánh thì phải thể hiện đủ lòng thành, ít nhất phải có cách ngăn chặn vị Bạch Thánh kia.”

Con rối thô ráp khẽ đặt tờ báo xuống, quay qua thi lễ với Hải Vương:

“Ta hiểu rồi, ngươi cứ chờ tin tốt của ta đi.”

Dứt lời, thân hình con rối lại ẩn vào trong bóng cây cột, chớp mắt đã biến mất không thấy.

“Hừ!”

Hải Vương hừ lạnh một tiếng.

Xem nó là thằng ngu à?

Nó là ‘thần’ của đám chiến sĩ nhím biển chứ không phải là chiến sĩ nhím biển.

× × × × × × × × × × × × × × × ×

Vô Cực Ma Tông

Phân thân con rối do Công Tử Hải bố trí ở bên ngoài cũng đang cầm mấy tờ báo giới tu sĩ xem kỹ càng.

Mấy tờ báo này lấy được vào ngày hôm qua, phân thân con rối của hắn đã nghiên cứu đến mấy ngày.

“Đông Qua Thánh Quân đại bại.”

Phân thân con rối của Công Tử Hải khẽ thở dài.

Quả nhiên Thư Sơn Áp Lực Đại là Tôn Giả thất phẩm đang trong giai đoạn hồng trần lịch luyện, vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ.

Nhưng sẽ có một ngày ta đuổi kịp cảnh giới của ngươi, đạp ngươi dưới chân.

Công Tử Hải lại xác lập lòng tin lần nữa.

Việc tiếp theo là phải trùng kích cảnh giới ngũ phẩm, gia nhập kế hoạch ; của Vô Cực Ma Tông, đó chính là lúc hắn một bước lên trời!

Chương 1208: Kinh văn Thánh Nhân Và Đại Kiếp

Công Tử Hải đã vạch ra kế hoạch lâu dài cho tương lai của mình.

Gia nhập Vô Cực Ma Tông, tấn thăng ngũ phẩm ngưng tụ từ bảy long văn trở lên, tham gia kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông, chiếm được lợi ích lớn nhất trong kế hoạch này, sau đó tăng cao cảnh giới với hai người hợp tác cùng mình!

“Cho dù là cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm thì sao? Chẳng bao lâu nữa ta cũng đạt tới thôi.”

Công Tử Hải ném hết báo vào khe sâu.

“Ta là Công Tử Hải kia mà!”

Công Tử Hải lại khôi phục sự tự tin, tâm ma bị tiêu diệt.

Mà lúc này Cuồng Bá Ma Quân đã tỉnh lại sau cơn hôn mê, tiếp đó hắn tức tốc chạy về Vô Cực Ma Tông, muốn báo bí mật của Bá Tống Huyền Thánh cho sư đệ Công Tử Hải biết.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Ở một nơi khác.

Sau khi trở lại động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng lấy lại vật phẩm của mình từ chỗ A Thập Lục.

Tiếp đó hắn bắt đầu tu luyện, ăn cơm ké, tiếp tục tu luyện rồi nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi xong lại tiếp tục tu luyện, ăn chực cơm tối, tiêu hóa nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục tu luyện.

Hắn tu luyện mãi đến rạng sáng hôm sau, đôi khi tu luyện là chuyện rất khô khan nhàm chán.

Cứ thế một ngày của Tống Thư Hàng lại trôi qua.

Vốn dĩ theo như kế hoạch hắn còn định tiện đường trở về thành phố Văn Châu một chuyến để thăm ba mẹ, kết quả lại quá bận không có thời gian. Hơn nữa Tiểu Thải và Thông Nương vẫn đang trong trạng thái đấu tranh với tâm ma, lúc này mà hắn rời đi thì không ổn.

Cuối cùng hắn chỉ có thể gửi tin thăm hỏi cho cha mẹ.

“Khi nào mình nắm giữ được lực lượng không gian thì sướng rồi, chỉ cần một ý niệm đã có thể xuyên qua không gian về thẳng nhà.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Thông Nương và Tiểu Thải vẫn đang độ tâm ma kiếp. Tâm ma kiếp của Thông Nương đã gần đến hồi cuối, còn Tiểu Thải vẫn đang đấu tranh với tâm ma. Nhưng theo như lời của Bạch tiền bối, trạng thái của Tiểu Thải đã có dấu hiệu chuyển biến tốt rồi.

Tạm thời không cần dùng đến ‘tuyệt chiêu’ Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng kiệt sức leo lên giường.

Bịch~

Thân thể chảy ra, trải đều trên giường.

Tống Thư Hàng:

“...”

Xem ra trong một tháng tới, hắn cần phải chú ý đến trạng thái của mình hơn mới được, tránh trường hợp sơ ý lại đột nhiên nhũn ra văng tung tóe.

Nhưng hôm nay thôi vậy, mệt quá, để hắn trải mình trên giường ngủ một giấc đến sáng đi.

Hắn thu hết vật phẩm của mình vào trong thế giới hạch tâm, sau đó ngủ ngon lành.

...

Tống Thư Hàng ngủ rất say, không hề gặp ác mộng.

Nhưng đột nhiên hắn cảm giác thân thể chấn động nhẹ.

Tống Thư Hàng lập tức mở mắt ra quan sát bốn phía.

Trời đã sáng rồi ư?

Lại là một ngày mới bắt đầu sao?

Đúng lúc này hắn bỗng phát hiện có một vị cô gái tóc đen biếng nhác đang đứng cạnh mình. Không biết bao lâu rồi cô gái này chưa cắt tóc, mái tóc xõa trên đất, da cô trắng nõn gần như trong suốt, đôi mắt nửa khép nửa mở, nhìn có vẻ như ngủ chưa đủ.

“Sở các chủ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc gọi.

Lẽ nào Sở tiền bối sử dụng lực lượng không gian, kéo hắn thẳng tới đây?

Sở các chủ ngáp một cái, gắng gượng mở mắt nhìn bãi chất lỏng phía trước:

“Này, ngươi là cái gì vậy?”

Tống Thư Hàng chưa kịp trả lời, cô lại gật đầu nói tiếp:

“À, Bá Tống Huyền Thánh... Là Tống Thư Hàng đấy à.”

Bây giờ Tống Thư Hàng vẫn trong trạng thái hiển thánh, Sở các chủ vừa nhìn là biết thân phận của hắn. Nếu không, chỉ nhìn một bãi chất lỏng thế kia thì cô thật sự không nhận ra nổi.

Tống Thư Hàng động ý niệm, thân hình lập tức ngưng tụ:

“Sở các chủ, là ngươi kéo ta tới à?”

Sở các chủ híp mắt đẹp nói:

“Này, mặc dù ta cũng không để ý lắm nhưng lõa thể ở đây, ngươi không thấy lạnh à? Nhiệt độ nơi này hơi thấp đấy nhé.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn vội lấy quần áo trong thế giới hạch tâm ra thay thật nhanh.

“Khụ, Sở các chủ, ngươi kéo ta tới đây có chuyện gì không? Diệp Tư bắt đầu độ kiếp rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái, trả lời với giọng khó hiểu:

“Ta không hề kéo ngươi tới.”

“Ể? Vậy sao ta tới đây được?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn không có lực lượng không gian, ắt hẳn là không thể nào thông qua không gian chạy đến chỗ Sở các chủ rồi?

Sở các chủ bình tĩnh đáp:

“Vừa rồi bên cạnh ta đột nhiên xuất hiện cổng không gian, sau đó ngươi trong trạng thái hóa lỏng bỗng rơi ra từ cổng không gian, văng tung tóe trên sàn.”

May mà cảm ứng được bãi chất lỏng này mang theo khí tức quen thuộc, chứ nếu không cô đã tung pháp thuật, đảm bảo chưa đến một giây bãi chất lỏng đã bốc hơi rồi.

Trong đầu Tống Thư Hàng bỗng lóe lên một suy đoán:

“Lẽ nào... ta cũng thức tỉnh thiên phú không gian như Bạch tiền bối ư?”

Trước khi đi ngủ hắn còn nghĩ nếu như mình có năng lực không gian thì tốt biết mấy, thế mà bây giờ thức tỉnh ngay luôn ư?

Có nên thử xem không nhỉ?

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn về vị trí cách đó hơn hai trăm mét, sau đó hít sâu hô lên:

“Truyền tống!”

Hiện trường lặng ngắt như tờ, không có gì xảy ra cả.

Xấu hổ quá đi mất!

Sở các chủ:

“Ngươi làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ta muốn thử xem có thể truyền tống đến vị trí cách đây hơn hai trăm mét hay không.”

Sở các chủ:

“À.”

Tống Thư Hàng lại âm thầm thử một lần nữa, vẫn nhắm vào vị trí cách đó hai trăm mét:

“Truyền tống!”

Ngay sau đó, một cổng không gian xuất hiện trước mặt hắn.

Thành công thật ư?

Tống Thư Hàng bước vào cổng không gian, chớp mắt thân hình hắn đã xuất hiện ở vị trí ngoài hai trăm mét kia.

Thế mà thành công thật rồi!

“Ta thức tỉnh thiên phú không gian thật ư?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có nên thử lại lần nữa không nhỉ?

Hắn lại nhìn vị trí cạnh một gốc đại thụ cách xa ba trăm mét.

“Truyền tống!”

Tống Thư Hàng khẽ quát.

Hiện trường lại hoàn toàn yên tĩnh, cổng truyền tống không xuất hiện.

Lúc này Sở các chủ bèn hỏi:

“Lần này người muốn truyền tống đến đâu?”

“Chỗ cây đại thụ cách xa ba trăm mét.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Sở các chủ:

“À.”

Sau đó trước mặt Tống Thư Hàng lại xuất hiện một cổng không gian cửa tỏa sáng lấp lánh.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn quay qua nhìn Sở các chủ.

Sở các chủ:

“Không đi vào à? Chẳng phải ngươi muốn truyền tống đến đó sao?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hóa ra là cổng truyền tống do Sở các chủ mở ra.

Tống Thư Hàng đi chầm chậm về lại bên cạnh Sở các chủ:

“Nếu không phải Sở các chủ kéo tới, vậy ta đến đây bằng cách nào?”

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Cổng truyền tống mở, sau đó ngươi rơi ra.”

Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng:

“Là ai truyền tống ta tới đây? Sở các chủ ngươi có thấy không?”

Sở các chủ nhún vai trả lời:

“Cổng truyền tống mở ra, ngươi vừa rơi ra nó lập tức đóng lại, tốc độ rất nhanh, ta không kịp dò xét. Chính ngươi cũng không biết gì à?”

“Trước đó ta đang nằm ngủ ở trên giường, vừa mở mắt ra đã thấy mình bị đưa đến chỗ ngươi.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Sở các chủ như có điều suy nghĩ.

Người biết chỗ Bích Thủy Các mới, lại có thể tùy ý truyền tống người tới đây, tính ra cũng chỉ có mấy tên cô quen thôi chứ còn ai nữa đâu?

“À đúng rồi, Diệp Tư đâu? Cô ấy bắt đầu độ kiếp chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ:

“Diệp Tư đang độ kiếp.”

“Đang độ kiếp á? Tại sao ta chẳng có chút cảm ứng gì thế này?”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Sở các chủ.

Giữa hắn và Diệp Tư có khế ước linh quỷ kia mà, nếu Diệp Tư bắt đầu độ kiếp thì ắt hẳn hắn phải có cảm ứng mới đúng.

“Là Diệp Tư chủ động yêu cầu chặn cảm ứng giữa cô ấy và ngươi lại, cô ấy lo chuyện mình độ kiếp sẽ quấy nhiễu việc tu luyện của ngươi. Bởi vì lúc cô ấy độ kiếp, trùng hợp ngươi đang trong một trạng thái tu luyện kỳ diệu... Thế nên ta hỗ trợ cô ấy bố trí mấy tầng trận pháp.”

Sở các chủ trả lời.

Khế ước linh quỷ giữa Diệp Tư và Tống Thư Hàng khác với khế ước linh quỷ bình thường, khế ước hai người bọn họ là khế ước ngang hàng thật sự. Cho nên dưới sự hỗ trợ của Sở các chủ, Diệp Tư mới tạm thời chặn lại mối cảm ứng giữa cô và Tống Thư Hàng được.

“Vậy trạng thái độ kiếp của Diệp Tư thế nào rồi?”

Tống Thư Hàng vội hỏi.

Hắn chợt nhớ tới thiên kiếp kỳ dị của Thông Nương và Tiểu Thải.

Đừng nói là thiên kiếp của Diệp Tư cũng xuất hiện biến dị tương tự chứ?

Sở các chủ:

“Tạm thời không có vấn đề gì hết.”

Diệp Tư cũng không độ kiếp tại Bích Thủy Các mới này, nơi này là khu vực điểm mù của Thiên Đạo, thế nên Diệp Tư được đưa đi độ kiếp ở một ngôi sao băng gần đó.

Thông qua việc giám sát trận pháp, Sở các chủ chú ý tình hình độ kiếp của Diệp Tư từ xa, nếu có bất trắc gì thì cô có thể ra tay hỗ trợ ngay lập tức.

Sở các chủ đưa tay điểm vào hư không, mở hình ảnh độ kiếp của Diệp Tư ra cho Tống Thư Hàng xem.

Lúc này dưới chân Diệp Tư bày vô số trận pháp.

Trong hư không, thiên kiếp vẫn chưa có dấu hiệu chuyển sang dạng hiện đại hóa mà đang ở trạng thái thiên kiếp nguyên thủy, dùng đủ loại hình thái pháp thuật công kích Diệp Tư.

“Chẳng lẽ ta bị ảo giác? Hình như uy lực của thiên kiếp mà Diệp Tư đang độ có vấn đề thì phải?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ:

“Ừ, uy lực của nó mạnh hơn thiên kiếp ngũ phẩm bình thường rất nhiều, nhưng Diệp Tư vẫn còn chịu nổi, yên tâm đi.”

Bởi vì Diệp Tư cũng không phải tu sĩ ngũ phẩm bình thường.

Đang nói chuyện, thiên kiếp trong màn hình bỗng hóa thành mấy chục cây cung thiên kiếp, trên cung có hàng loại mũi tên do lực lượng ngũ hành như lôi hỏa, hàn băng, v.v... tạo thành nhắm về phía Diệp Tư.

Vụt vụt vụt~~

Những mũi tên thiên kiếp này đồng loạt bắn ra. Rõ ràng chỉ có mấy chục cây cung lại bắn ra hàng nghìn hàng vạn mũi tên.

Diệp Tư khẽ cau mày.

Sau đó cô lấy ra một quyển kinh văn mang phong cách cổ xưa, mở ra một tầng phòng ngự chói mắt.

Đó là kinh văn Thánh Nhân.

Ầm~~

Mưa tên bắn lên tầng phòng ngự do kinh văn Thánh Nhân mở ra, không ngừng nổ tung nhưng không thể nào đột phá tầng phòng ngự này.

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, thiên kiếp trên không khung bỗng dừng lại trong giây lát.

Sau đó kiếp vân của thiên kiếp điên cuồng phình to lên.

Thiên kiếp đang nổi giận ư?

Tống Thư Hàng cảm ứng rõ được sự biến hóa của thiên kiếp.

“Thiên kiếp đang mạnh hơn sao?”

Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ cũng cau mày.

Là ảo giác sao? Mới vừa rồi ngay lúc Diệp Tư lấy kinh văn Thánh Nhân ra, hình như thiên kiếp càng cuồng bạo hơn thì phải?

Ầm ầm~~

Kiếp vân không ngừng nổ tung, một lát sau, hàng loạt thần binh với hình thù kỳ quái chui từ trong kiếp vân ra.

Có trường kiếm hình xoắn ốc, có cự kiếm to như ván cửa, có xa luân chiến phủ, còn có rất nhiều bảo kiếm phương đông mang phong cách cổ xưa.

“Không phải vũ khí hiện đại hóa ư?”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nhưng hắn cảm giác được những vũ khí này còn mạnh hơn tên lửa thiên kiếp.

“Tất cả những vũ khí này là thần binh pháp khí của các tu luyện giả mạnh mẽ, có của hệ tu chân, của hệ thống tu luyện phương Tây, còn có vũ khí của các hệ thống tu luyện khác trong chư thiên vạn giới.”

Vẻ mặt của Sở các chủ càng ngày càng căng thẳng.

Thiên kiếp sao chép lại pháp khí của những tu luyện giả mạnh mẽ sao?

“Sở các chủ, đưa ta đến chỗ Diệp Tư đi.”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Giữa hắn và Diệp Tư có khế ước linh quỷ, dù hắn có nhúng tay vào việc độ kiếp của Diệp Tư cũng không khiến thiên kiếp biến dị.

…

Chương 1209: Hình Chiếu Pháp Khí Tổ Hợp Ba Mươi Ba Thần Thú

Sở các chủ:

“Đừng lo, Diệp Tư mạnh mẽ hơn ngươi nghĩ nhiều.”

Nhưng tại sao uy lực của thiên kiếp lại tăng vọt khi kinh văn Thánh Nhân xuất hiện chứ?

Cùng lúc đó ở chỗ Diệp Tư, thần binh của đủ loại hệ thống tu luyện do thiên kiếp ngưng tụ thành nhanh chóng chém về phía cô.

Thiên kiếp của Diệp Tư khác với tàu chiến thiên kiếp của Tiểu Thải, hầu như không có giai đoạn tụ lực. Những hình chiếu đủ loại thần binh của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới này mới vừa được ngưng tụ ra đã công kích Diệp Tư ngay lập tức.

Cự kiếm ván cửa, xa luân chiến phủ, trường kiếm xoắn ốc, phi kiếm mang phong cách cổ xưa, cùng với hàng loạt vũ khí hình thù kỳ quái bay xuống như mưa.

Diệp Tư không hề hoảng sợ, cô lấy kim thư bản mệnh của bản thân ra để nó lượn lờ bên cạnh mình như kinh văn Thánh Nhân, tiếp đó cô lại lấy ra một thanh trường kiếm.

Kiếm tên Hàn Ngoạt, là chìa khóa của Điện Hàn Đông, đồng thời cũng là một danh kiếm quý giá.

Thần binh do thiên kiếp chiếu ra lao xuống, phòng ngự của kinh văn Thánh Nhân sáng rực lên, ngăn chặn toàn bộ thần binh công kích phía bên trái Diệp Tư.

Còn kim thư bản mệnh thì thả ra xiềng xích, kiếm khí màu lam như ngọc bích, còn có hộ thuẫn, trận pháp phòng ngự cùng với đủ loại pháp thuật phụ trợ như giảm tốc, tăng trọng, trở lực,v.v… đón đỡ đám thần binh công kích phía bên phải. Mỗi một trang bản mệnh kim thư ghi lại những pháp thuật khác nhau, có công kích, phòng ngự, phụ trợ, đầy đủ mọi thứ.

Sau đó bản thân Diệp Tư vung Hàn Ngoạt làm ra hàng loạt động tác như đỡ đòn, bổ chém, hất bay... Tư thế của cô vô cùng đẹp mắt tựa như đang nhảy múa. Đuôi sam màu nâu nhún nhảy theo động tác của cô, tóc mái che khuất đôi mắt bị gió thổi tung, lộ ra con ngươi trong veo như nước.

Hình chiếu vũ khí do thiên kiếp ngưng tụ ra bị ngăn chặn, hất bay tứ tán. Chẳng qua sau khi bị hất văng ra, chúng không hề biến mất mà là đột nhiên nổ tung quanh người Diệp Tư.

Thân hình Diệp Tư bị khói lửa của vụ nổ bao phủ, nhìn qua màn hình chẳng thấy rõ được bóng cô đâu.

...

“Sở các chủ, ngươi cứ đưa ta qua đó đi, đến lúc đó ta và Diệp Tư cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Tống Thư Hàng lại nói:

“Ở bên ngoài, Thiên Đạo bất hủ đương nhiệm sắp biến mất, khiến cho thiên kiếp trong chư thiên vạn giới xảy ra dị biến ở những mức độ khác nhau. Ta sợ thiên kiếp của Diệp Tư cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Ngoài ra, hắn chợt nhớ tới mối quan hệ giữa Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đạo đương nhiệm hiện nay. Năm đó vị trí Thiên Đạo bị thiếu hụt cũng là vì bị Thánh Nhân Nho gia dùng năng lực thiên phú đáng sợ cắn một cái. Lẽ nào là vì nó cảm ứng được kinh văn Thánh Nhân nên uy lực thiên kiếp của Diệp Tư mới đột nhiên tăng vọt như thế?

Tóm lại tình huống bây giờ của Diệp Tư rất nguy hiểm.

Thấy bộ dạng căng thẳng của Tống Thư Hàng, Sở các chủ gật đầu nói:

“Được rồi, ta đưa ngươi qua đó. Nhưng đây là thiên kiếp ngũ phẩm tấn lục phẩm, ngươi cố gắng đừng đến quá gần.”

“Ta hiểu rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong tay hắn còn có một tuyệt chiêu, chỉ cần đưa mũ Bình Thiên cho mỹ nhân rắn công đức đội lên, lúc đó đảm bảo thiên kiếp ngũ tấn lục chỉ là chuyện nhỏ.

Ngoài ra còn có Diệt Thần pháo... ngoại trừ đặc điểm khá là đốt tiền ra thì uy lực của thứ này rất ghê gớm.

Đáng tiếc Xích Tiêu kiếm lại bị xếp vào hàng ngũ 'ngoại vật'. Khác với Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối, nó đã có thể coi là một cá thể tu chân hoàn chỉnh, nếu nó tham gia chống lại thiên kiếp thì tương đương với một tu sĩ bát cửu phẩm nhúng tay vào. Nếu không, tay cầm Xích Tiêu kiếm, Tống Thư Hàng có thể chém thiên kiếp ngũ tấn lục ra bã.

"Chính ngươi phải chú ý an toàn đấy, đừng hành động xằng bậy. Nếu không, ta sẽ kéo ngươi về ngay lập tức."

Sở các chủ dặn dò.

Tống Thư Hàng:

"Yên tâm đi!"

Cổng không gian sáng lóa mở ra bên cạnh hắn.

Tống Thư Hàng thi triển quy tức thuật lên trên người mình, sau đó bước vào cổng không gian.

...

Sở các chủ đưa Tống Thư Hàng đến gần nơi Diệp Tư độ kiếp.

Trên bầu trời, số thần binh do thiên kiếp ngưng tụ thành càng ngày càng nhiều, hơn nữa uy lực của thanh nào cũng đang tăng lên.

Sức mạnh của thiên kiếp vẫn đang tăng lên liên tục.

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày, hắn không tiến vào thiên kiếp ngay mà ngưng tụ ra mỹ nhân rắn công đức trước.

Mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi mập xuất hiện, trên thân cá voi mập còn mọc ra một đôi cánh nhỏ.

Cô nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

"Trước hết ngươi hãy giao Xích Tiêu kiếm tiền bối cho ta, sau đó đi giúp Diệp Tư độ kiếp."

Tống Thư Hàng ra lệnh.

Trên mặt mỹ nhân rắn công đức lộ ra vẻ luyến tiếc không nỡ.

Nhưng cô vẫn ngoan ngoan há miệng lấy Xích Tiêu kiếm ra đưa cho Tống Thư Hàng.

"Mẹ nó, cuối cùng cũng đi ra."

Xích Tiêu kiếm tiền bối khóc không ra nước mắt, đồng thời nó nhìn thiên kiếp ở đằng xa:

“Lại là thiên kiếp à? Tống tiểu hữu, sao gần đây ngươi đi đến đâu cũng gặp thiên kiếp hết vậy?”

“Chắc là vì gần đây tất cả mọi người đều vội vàng đi thăng cấp ấy mà.”

Tống Thư Hàng nhận lấy Xích Tiêu kiếm.

Mỹ nhân rắn công đức tung người bay về phía Diệp Tư, thế nhưng cứ bay một chút lại quay đầu nhìn Xích Tiêu kiếm trong tay Tống Thư Hàng, dường như rất sợ Xích Tiêu kiếm sẽ biến mất vậy.

Ầm ầm ầm~

Thần binh thiên kiếp vẫn đang lao xuống không ngừng, khu vực xung quanh Diệp Tư đều là tiếng nổ do thiên kiếp làm ra.

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng màu vàng dịu dàng phủ lên người Diệp Tư, bao bọc cô thật kín. Lực lượng công đức tràn đầy xoa dịu thân thể, làm cho tinh thần cô phấn chấn hẳn lên, mệt mỏi và tiêu hao khi độ kiếp cũng bị quét sạch.

“@#%× Tiên Tử, ngươi tới rồi, vậy Thư Hàng cũng tới rồi ư?”

Diệp Tư mỉm cười hỏi.

Đồng thời cô đã cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng ở đằng xa, trong lòng cũng bình tĩnh lại. Thoạt nhìn trạng thái của cô rất tốt, trong lúc nói chuyện cô cũng không quên vung Hàn Ngoạt chém đứt mấy thanh vũ khí thiên kiếp. Thực lực của cô đúng là cao hơn tu sĩ ngũ phẩm bình thường nhiều.

Mỹ nhân rắn công đức dán sát vào người Diệp Tư, cái đuôi đập lên đập xuống trông có vẻ rất vui sướng. Mỗi khi ở chung với Diệp Tư, mỹ nhân rắn cực kỳ vui vẻ. Hơn nữa Diệp Tư có thể gọi đúng tên cô, không giống Tống Thư Hàng, đầu lưỡi vặn đến mức sắp bị thắt gút mà vẫn không cách nào phát âm được chữ cuối cùng.

Động tác dán sát vào đầy thân mật của mỹ nhân rắn khiến Diệp Tư cứng đờ người, quan hệ giữa cô và mỹ nhân rắn công đức khá phức tạp. Chính cô còn kiểm nghiệm đầu lưỡi của mỹ nhân rắn công đức, không phải đầu lưỡi của loài rắn mà là đầu lưỡi linh hoạt của con người...

Diệp Tư cứng người, động tác cũng không còn lưu loát nữa.

Một thanh dao găm ngắn nhỏ đột phá phòng ngự của cô đâm thẳng tới.

“Công Đức... Đại Nhật!”

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức chắp hai tay trước ngực thì thầm.

Ngay sau đó mỹ nhân rắn bỗng hóa thành một mặt trời rực rỡ, tỏa ra ánh sáng công đức chói mắt.

Ánh sáng công đức rực rỡ bao bọc mỹ nhân và Diệp Tư vào trong.

Vầng mặt trời do công đức hóa thành biến to lên, xâm lấn ra phía ngoài. Cách công kích của chiêu này chính là đè ép thẳng tay.

Những nơi mặt trời công đức đi qua, tất cả mọi thứ đều bị đè ép thành phấn vụn. Thanh dao găm đang đâm về phía Diệp Tư vừa tiếp xúc với mặt trời công đức đã hóa thành hạt ánh sáng biến mất.

Mặt trời công đức không ngừng biến to, vũ khí do thiên kiếp trên không trung ngưng tụ ra vẫn tiếp tục lao xuống như mưa. Nhưng bất kể vũ khí có mạnh cỡ nào, khi rơi vào trong mặt trời công đức đều bị hòa tan sạch sẽ.

Diệp Tư chớp mắt nhìn cảnh tượng trước mắt

Mỹ nhân rắn công đức đã mạnh như vậy từ bao giờ thế này?

Trận mưa do hình chiếu thần binh trên không trung tạo thành kéo dài hơn hai mươi hơi thở sau mới dừng lại.

Thiên kiếp tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho đợt sau.

Mỹ nhân rắn công đức buông hai tay, hủy bỏ trạng thái Công Đức - Đại Nhật.

Những vụ nổ do vũ khí thiên kiếp gây ra ở xung quanh cũng biến mất.

Mỹ nhân rắn công đức lại thân mật quấn lấy Diệp Tư, mặt mày vui vẻ như hoa nở.

Diệp Tư:

“...”

Tranh thủ lúc đợt thiên kiếp tiếp theo vẫn chưa giáng xuống, Diệp Tư quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng!”

Cô vẫy tay chào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu truyền âm nói:

[Độ kiếp cho tốt, coi chừng thiên kiếp biến hóa. Gần đây trạng thái của thiên kiếp rất kỳ lạ, dù nó xuất hiện bất kỳ biến hóa gì thì nhớ cũng phải cẩn thận đấy.]

[Ừ.]

Diệp Tư gật đầu, vui vẻ lau nước mắt.

Luyện Thiên Khấp Bảo Điển là thế đấy~

[Đợt tiếp theo hẳn là đợt cuối cùng rồi.]

Diệp Tư nói.

Trước khi Tống Thư Hàng tới, cô đã vượt qua mấy đợt thiên kiếp, dựa theo kinh nghiệm trước kia kế tiếp một thì đợt sắp tới hẳn là đợt thiên kiếp cuối cùng.

[Coi chừng có thể sẽ là thiên kiếp hiện đại hóa đấy, nói không chừng sẽ xuất hiện máy bay ném bom thiên kiếp, thậm chí là tên lửa thiên kiếp này nọ nữa.]

Tống Thư Hàng lại nhắc nhở.

Diệp Tư gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mà lúc này trên bầu trời, đợt thiên kiếp cuối cùng của Diệp Tư đã thành hình.

Thiên kiếp xuất hiện trong đợt cuối cùng cũng không phải là máy bay ném bom hay là bom nguyên tử, mà là hình chiếu của ba mươi ba món pháp khí.

Ba mươi ba món pháp khí với những hình thái khác nhau đang lơ lửng ở trên cao.

“Số cũng không xui lắm, không phải công kích kiểu tập trung.”

Diệp Tư nhẹ giọng nói.

Thường thì công kích trong đợt thiên kiếp cuối cùng của tu sĩ đều là một kích mạnh nhất. Tất cả sức mạnh thiên kiếp sẽ hội tụ thành một kích khiến tu sĩ chống đỡ rất gian nan.

Còn bây giờ một kích cuối cùng lại phân tán thành ba mươi ba món pháp khí, cũng có nghĩa là sức mạnh đã bị phân tán thành ba mươi ba phần, thế này thì chống đỡ sẽ dễ hơn.

Tống Thư Hàng cũng ngẩng đầu nhìn ba mươi ba món món pháp khí mang hình thù quỷ dị kia.

Có một tầng sương mù mông lung bao quanh những pháp khí này, khiến người ta không thể thấy rõ hình dáng thật sự của chúng.

Nhưng dù vậy, khi vừa nhìn thấy hình chiếu của ba mươi ba món pháp khí này, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu sôi trào một cách mất tự chủ, tăng nhanh tốc độ vận chuyển.

“Chẳng lẽ đây chính là bộ pháp khí tổ hợp phối với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công?”

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt hiện lên một suy đoán.

“Cẩn thận đấy Diệp Tư, ba mươi ba món pháp khí này không đơn giản đâu!”

Tống Thư Hàng lập tức nhắc nhở Diệp Tư.

Hắn vừa dứt lời, quả nhiên ba mươi ba món pháp khí trong hư không bắt đầu hợp lại.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt, khắc sâu cảnh tượng trước mắt vào trong đầu.

Cách ba mươi ba món pháp khí tổ hợp lại, đây đúng là một kinh nghiệm quý báu đối với hắn. Điều đáng tiếc duy nhất là những pháp khí này đều bị sương mù che phủ hệt như bị chồng hiệu ức mosaic.

Cạch cạch cạch, ba mươi ba món pháp khí trong hư không bắt đầu hợp lại theo một thứ tự trước sau cố định.

Diệp Tư dần nghiêm mặt lại.

Tống Thư Hàng vung tay chém một luồng ‘đao ý’ lên người Diệp Tư.

Diệp Tư và hắn là cùng một thể, đao ý vừa đáp xuống người đã ngưng tụ thành khôi giáp đao ý tinh xảo bao phủ thân thể Diệp Tư lại.

Không chỉ như vậy, Tống Thư Hàng vẫn chưa yên tâm, hắn lấy mũ Bình Thiên ra rồi cầm trên tay, chuẩn bị đội nó lên đầu mỹ nhân rắn bất cứ lúc nào.

Ầm ầm ầm~

Ba mươi ba món pháp khí tổ hợp thành công, có sấm chớp chói mắt bao phủ nó lại.

“Cuối cùng sẽ tổ hợp thành hình dạng gì đây?”

Tống Thư Hàng có phần chờ mong, nhìn về phía hình chiếu thiên kiếp.

Chương 1210: Tôn Nghiêm Của Thiên Kiếp

Cho dù là ở thời đại Thiên Đình viễn cổ tài nguyên phong phú, cũng chỉ có hai vị đại sư có vận may cấp bậc âu hoàng thành công luyện chế ra pháp khí tổ hợp ba mươi ba món trước khi tiến vào cảnh giới ngũ phẩm.

Không biết thiên kiếp sẽ chọn ngưng tụ ra pháp khí tổ hợp của vị đại sư nào? Cũng không biết pháp khí tổ hợp đó lấy hệ nào trong ba mươi ba thần thú làm chủ?

Thật ra Tống Thư Hàng rất mong ba mươi ba món pháp khí kia sẽ tổ hợp thành một người máy chiến đấu khổng lồ, bởi vì người máy khổng lồ luôn là mơ ước của đấng mày râu. Giấc mộng này xếp ngang hàng với hoài bão 'nam nhi tốt chí ở trời xanh', thậm chí còn cao hơn một bậc. Bởi dù sao thì khi có được người máy khổng lồ cũng coi như có luôn cả 'mộng trời xanh' rồi, hai hợp một, đúng là thứ mà một người đàn ông tốt nên có.

Nghĩ mà xem, lúc chiến với người khác, hắn gọi ra ba mươi ba món pháp khí rồi hô lên:

"Hợp thể!"

Tiếp đó một người máy khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn, khí phách biết nhường nào?

Cạch cạch cạch~~

Ba mươi ba món pháp khí trên bầu trời đã tổ hợp xong, sấm chớp tan đi.

Sau đó một khối rubik cực lớn ma xuất hiện giữa không trung, khối rubik này đang biến hóa, xoay chuyển liên tục.

Tống Thư Hàng:

"..."

Nhìn trời, thất vọng quá đi mất!!!

Sau khi khổ cực góp đủ ba mươi ba món pháp khí, cho dù không hợp ra cơ giáp khổng lồ cực chất thì cũng thôi, nhưng tai sao lại thành một cục rubik chứ?

Trời ạ, dù mày biến thành một thanh cự kiếm siêu cấp, thậm chí biến thành một khẩu Diệt Thần pháo cũng ngầu hơn rubik mà?

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng bỗng dưng cảm thấy mình chẳng còn nhiệt tình gì với với ý tưởng ‘góp đủ ba mươi ba món pháp khí’ nữa, trong lòng thất vọng vô cùng.

Nhưng ngay sau đó hắn lại tự an ủi mình:

“Có thể là do vị đại sư kia không phải tu luyện giả hệ cự kình, nếu đổi lại là pháp khí hệ cự kình, chưa chắc sẽ hợp thành khối rubik.”

Nhân lúc thiên kiếp vẫn chưa giáng xuống, Tống Thư Hàng vội chia sẻ thông tin cho Diệp Tư biết:

“Đây là pháp khí bản mệnh tổ hợp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cũng chính là của Thú Thần Bộ ở thời đại Thiên Đình viễn cổ. Gần đây ta đang tìm tòi phương pháp luyện chế của ba mươi ba món pháp khí này, hy vọng có thể luyện chế ra chúng trước khi tiến vào ngũ phẩm. Uy lực của pháp khí tổ hợp này rất mạnh, nhớ phải cực kỳ cẩn thận.”

Đây chính là pháp bảo mà ngay cả Bạch tiền bối two cũng phải khen ngợi, chắc chắn có điểm vượt trội hơn những loại khác.

“Cách thức công kích của nó là gì?”

Diệp Tư cảnh giác nhìn khối rubik trên không trung.

Mỗi một lần khối rubik biến hóa, khí tức trên đó lại xảy ra biến hóa theo khiến người khác không thể nhìn thấu.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Ta không biết, tóm lại là phải cực kỳ cẩn thận.”

Đang khi nói chuyện, khối rubik trên bầu trời đột nhiên một trận co rúc lại.

Rubik xoay liên tục, chuyển đổi không ngừng.

Màn này sặc mùi khoa học viễn tưởng.

Một hơi thở sau, rubik tổ hợp thiên kiếp hóa thành một tấm thuẫn cực lớn, dựng đứng trên không.

Nó không công kích, trái lại chỉ bày ra thế phòng ngự.

“Ơ, còn biết biến hình nữa à?”

Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy được an ủi, có thể biến hình là tốt rồi, sợ là sợ nó chỉ có một hình thái rubik thôi ấy.

Ở bên kia, Diệp Tư đang cảnh giác cao độ theo lời khuyên của Tống Thư Hàng. Ngay lúc rubik thay đổi hình thái, cô lập tức mở tất cả trận pháp độ kiếp dưới chân mình, còn gọi ra tất cả pháp bảo phòng ngự trên kim thư bản mệnh.

Cộng thêm khôi giáp đao ý trên người và mỹ nhân rắn công đức không ngừng cọ vào mặt cô, lúc này cấp bậc phòng ngự của Diệp Tư đã đạt đến mức cực kỳ khủng bố.

Tấm thuẫn cực lớn đứng vững trên bầu trời không hề nhúc nhích.

Diệp Tư mở tất cả phòng ngự, cảnh giác cao độ nhìn chằm chằm vào thiên kiếp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Địch bất động, ta bất động.

Thiên kiếp bất động, Diệp Tư cũng không dám động.

Thời gian cứ tiếp tục trôi qua vô tình như thế.

Tống Thư Hàng:

"..."

Thiên kiếp không công kích, cứ bày ra hình thái hộ thuẫn phòng ngự như thế làm gì vậy kìa?

Thiên kiếp không công kích vẫn còn là thiên kiếp ư?

"Thư Hàng, chúng ta có nên công kích thử không?"

Diệp Tư hỏi, cô cảm giác mình sắp không chịu nổi rồi.

Trận pháp phòng ngự không tiêu hao năng lượng nhưng mỹ nhân rắn quấn trên người cô lại làm ra những động tác càng ngày càng thân mật, càng ngày càng quá đáng, độ vô liêm sỉ cũng càng ngày càng tăng...

"Trước hết cứ chờ chút đã, nhỡ đâu nó có năng lực bắn ngược cực mạnh thì không hay đâu. Chúng ta cứ từ từ, nếu nó biết biến thành tấm thuẫn, không chừng còn biết biến thành cự kiếm hay gì đó thì sao."

Tống Thư Hàng nói.

"Ừ."

Diệp Tư gật đầu đồng ý.

Thư Hàng nói rất có lý, lỡ chẳng may ngay lúc cô công kích, thần khí tổ hợp ba mươi ba món do thiên kiếp biến thành lại đổi thủ sang công thì nguy.

Lại qua một lúc lâu sau.

Thiên kiếp rất kiên nhẫn, cứ bất động mãi.

Diệp Tư:

"Ưm~ ưm~~ đừng làm rộn~ ưm~"

Tống Thư Hàng quay qua nhìn Diệp Tư:

"..."

Dường như cảm ứng được ánh mắt của chủ nhân, mỹ nhân rắn công đức lập tức dừng mấy động tác nhỏ lại, đứng thẳng lưng bảo vệ sau lưng Diệp Tư với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng thở dài bất đắc dĩ.

Đang độ thiên kiếp mà, không thể nghiêm túc một chút à?

Đây là thiên kiếp đấy nhé! Sơ ý một tí thôi sẽ thần hình câu diệt, một thân đạo hạnh hóa thành hư vô đấy!

À mà nhìn tấm hộ thuẫn thiên kiếp cực lớn kia, chẳng biết sao Tống Thư Hàng lại chợt nghĩ đến Đông Qua Thánh Quân.

Nếu trong lúc độ thiên kiếp gặp phải thiên kiếp kiểu này, Đông Qua Thánh Quân sẽ làm thế nào nhỉ?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên một cảnh tượng.

Đông Qua Thánh Quân:

"Hào quang phòng ngự thánh kỵ sĩ, khải ý, cự thuẫn pháp khí bản mệnh, Đạo gia kim cương thân! Tới đây, tới đánh ta đi!"

Thiên kiếp: Hình thái cự thuẫn phòng ngự!

Đông Qua Thánh Quân:

"Cương thiết bảo lũy phòng ngự tuyệt đối! Tới đây, tới đánh ta đi!"

Thiên kiếp: Hình thái cự thuẫn phòng ngự!

Đông Qua Thánh Quân:

"Mau tới đánh ta đi, đánh ta đi!"

Thiên kiếp: Hình thái cự thuẫn phòng ngự!

Cuối cùng Đông Qua Thánh Quân hao hết thọ nguyên nên toi mạng, trở thành tu sĩ đầu tiên bị thiên kiếp bắt chờ đến chết, chết già trong thế giới thiên kiếp.

...

Thời gian cứ bay vèo vèo qua người Tống Thư Hàng và Diệp Tư.

“Nè, Thư Hàng. Nó vẫn bất động.”

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thiên kiếp này thật không khoa học, cũng quá phản tu chân.

Uy nghiêm của thiên kiếp nhà ngươi đâu rồi?

Thiên kiếp không công kích, còn biến thành tấm thuẫn vô dụng kia làm gì hả?

“Diệp Tư ngươi đừng động, để ta thử công kích nó một phát xem sao.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Lực công kích của hắn yếu hơn Diệp Tư, cho dù có bắn ngược lại thì cũng dễ chịu đựng hơn.

Dứt lời, Tống Thư Hàng lấy Đao Cổ Vô Hình ra.

Bảo đao Bá Toái vẫn đang được cải tạo ở chỗ Bạch tiền bối, chưa lấy về.

“Thi triển Hỏa Diễm đao kiểu bình thường là được rồi.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng vung Đao Cổ Vô Hình chém về phía cự thuẫn thiên kiếp.

Thủ pháp được dùng là Hỏa Diễm đao bình thường, một vòng lửa hình vòng cung đánh về phía cự thuẫn thiên kiếp.

Ầm~~

Hỏa Diễm đao hình vòng cung vừa chém vào hộ thuẫn thiên kiếp đã tắt ngóm, cự thuẫn thiên kiếp không chút hư hại, cũng không hề xuất hiện hiệu ứng bắn ngược như đã dự đoán.

“Chẳng lẽ một kiếp cuối cùng của Diệp Tư cô là phải chém vỡ tấm thuẫn thiên kiếp này ư?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Diệp Tư:

“Vậy giờ ta dốc toàn lực ra tay thử nhé?”

“Không được, để ta thử lại xem sao.”

Tống Thư Hàng cởi găng tay tình yêu Mộc Ngưu kiếm khách ra, sau đó cắn răng cầm lấy bàn tay phải kéo mạnh một phát.

Bặc~~

Tay phải của Tống Thư Hàng bị tách ra, chỗ nối giữa bàn tay và cổ tay ở vào trạng thái hóa lỏng.

Ừ, thân thể ở trạng thái hóa lỏng tiện lợi vậy đấy.

Diệp Tư đứng cách đó không xa trợn tròn mắt mà nhìn.

Trời ạ, mới xa nhau một quãng thời gian, rốt cuộc Tống Thư Hàng đã gặp những chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng dùng tay trái nắm lấy bàn tay phải, vận sức ném mạnh lên không trung:

“Đi nào, hãy xem bàn tay phải thần thánh của ta đây!”

Ngay lúc ném tay phải lên, Tống Thư Hàng còn sử dụng pháp môn ngự kiếm giúp nó có thể bay cao hơn, xa hơn.

Nhưng mà tay phải cũng không đụng vào hộ thuẫn trên không trung, chỉ dừng lại ở cự ly cách tấm thuẫn chừng mười mét.

“Vừa khớp với khoảng cách khống chế.”

Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Cho đến này hắn càng ngày càng hiểu rõ bí pháp giám định. Lúc giám định vật phẩm, có khi hắn đứng cách xa ở một cự ly nhất định vẫn có thể tiến hành giám định.

Nhưng tỷ lệ thất bại khá cao.

“Cứ thử xem sao vậy, bí pháp giám định!”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Hắn không dám cho tay phải chạm vào hộ thuẫn thiên kiếp, lỡ may bị bốc hơi thì sao? Nếu bị bốc hơi, hắn đành phải đi tìm Đông Qua Thánh Quân xin dược liệu có thể giúp cho bộ phận trên thân thể tái sinh.

Xoẹt~

Một miệng vết thương rạch ra trên thân thể Tống Thư Hàng, nhưng thứ phún ra lần này lại không phải máu tươi mà là rất nhiều chất nhầy.

Mà càng ảo hơn nữa là sau khi chất nhầy bị phun ra, chỉ cần kịp thời bắt lấy là có thể dung hợp chúng vào trong thân thể lần nữa. Về phần vết thương trên người lại càng không thành vấn đề, chỉ cần động ý niệm là có thể khiến nó liền lại. Dù gì bản chất thân thể bây giờ của hắn chính là một bãi chất lỏng mà.

Điều đáng tiếc duy nhất là cơn đau do bí pháp giám định mang tới vẫn đau như cũ, thậm chí cảm giác đau còn mạnh hơn trước một chút nữa.

Tống Thư Hàng cắn răng chịu đựng:

"Có lợi thì cũng có hại, nhưng nói tóm lại lần này không chịu thiệt, ít nhất không lo đến vấn đề thiếu máu."

Có lẽ trong lần sử dụng bí pháp giám định tiếp theo, hắn có thể cân nhắc đến việc hợp tác với Diệt Phượng tiền bối, để ngài ấy biến mình thành trạng thái một bãi thế này.

Nếu vậy thì cả người Diệt Phượng tiền bối đều là bảo rồi. Không chỉ có có thể cho mượn CPU, còn có thể biến thân thể người khác thành trạng thái hóa lỏng, miễn dịch các loại tổn thương vật lý.

Phù văn màu vàng trong con ngươi của Tống Thư Hàng bay ra, đáp xuống cự thuẫn thiên kiếp.

Nhưng sau đó phù văn lại không trở về.

Giám định thất bại.

"Xem ra hôm nay số mình không được may mắn lắm."

Tống Thư Hàng cắn răng, thi triển bí pháp giám định lần nữa.

Thất bại là con đường đi đến thành công, hơn nữa còn là mẹ của thành công, thân phận phức tạp ghê. Thế nên dù có thất bại cũng không phải sợ, vai vế phân rõ thế rồi mà.

Khắp người Tống Thư Hàng lại phun ra chất nhầy lần nữa, sau đó đống chất nhầy kia lại bị hắn thu vào trong thân thể.

Bí pháp giám định được thi triển lần hai, quá trình y như trước.

Giám định lại thất bại.

"Thất bại đến hai lần liên tiếp, không ổn rồi đây. Có phải quên mất chuyện gì không nhỉ?"

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, trong đầu chợt lóe lên ý tưởng.

Hắn lấy điện thoại di động ra, mở hình trong gói meme của Bạch tiền bối lên.

Lạy Bạch tiền bối cầu may mắn!

“Thử thêm một lần nữa, Bạch tiền bối hãy chúc phúc cho ta! Lãng bất quá tam(*), ui chao sai rồi! Là chuyện bất quá tam, để ta thành công nào.”

(*)Chơi ngu không quá ba lần, câu cửa miệng của Tam Lãng.

Tống Thư Hàng lại thi triển bí pháp giám định.

Cảnh tượng vẫn hệt như lần trước, toàn thân phun chất nhầy rồi lại thu về.

Phù văn màu vàng bay ra.

“Được rồi!”

Tống Thư Hàng có linh cảm lần này bí pháp giám định sẽ cho ra kết quả. Cũng giống như khi ném bóng vào rổ, có lúc vừa ra tay đã có cảm giác chắc chắn là vào.

Nhưng đúng lúc này, một cổng không gian đột nhiên xuất hiện.

Một đại năng trọc đầu mặc pháp bào màu đỏ, toàn thân là máu chui từ trong cổng không gian ra.

Phù văn màu vàng rơi vào trúng đại năng trọc đầu áo đỏ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ta muốn thả hết mười nghìn con Đà Mã đáng yêu trong lòng ra ngoài, để chúng nó chạy băng băng trên thảo nguyên.

Chương 1211: Cái Chết Của Kiếp Tiên, Hỗn Loạn Bắt Đầu

Loại cảm giác này giống như khi một tay ném ba điểm liên tiếp ném trật hai quả ba điểm trong một trận đấu bóng rổ, đến quả thứ ba khó khăn lắm tay mới có cảm giác, có linh cảm chắc chắn sẽ vào thì đột nhiên có một tên đầu trọc nhô ra, dùng sức bật cao không khoa học nhảy lên, cản cú ném ba điểm chắc chắn vào này lại.

Ta không chỉ muốn thả mười nghìn con Đà Mã của mình ra cho bay nhảy trên thảo nguyên, mà còn muốn chuyển phát nhanh đến cho ngài nữa đấy!

Phù văn màu vàng rơi lên người tên trọc đầu áo đỏ, ngưng tụ thành đồng hồ màu vàng, kim chỉ giờ bắt đầu quay ngược.

Ngay sau đó phù văn màu vàng về lại trong mắt Tống Thư Hàng, bàn tay phải cũng đi về cùng.

Bí pháp giám định thành công.

Thế nhưng Tống Thư Hàng chẳng thấy vui chút nào hết, đây không phải là kết quả hắn mong muốn.

Kết quả của bí pháp giám định được truyền đến trong đầu Tống Thư Hàng.

[Đầu trọc áo đỏ, pháp sư phương Tây cửu phẩm + võ sĩ huyết mạch thú giới tứ phẩm. Trước kia hắn cũng từng có một mái tóc dài màu vàng óng ả nhưng đến một ngày nọ, hắn nghiên cứu một thí nghiệm thần bí, sau đó thì bị trọc đầu.]

Người mặc áo bào đỏ này quả nhiên là đại năng cấp bậc cửu phẩm. Lần này vô tình giám định trúng một tồn tại cấp bậc cửu phẩm thế mà cũng nhận được một số tin tức ít ỏi. Nếu là trước đây, Tống Thư Hàng dám giám định tồn tại cấp cửu phẩm thì sẽ bị chết do mất máu quá nhiều, hoặc là giám định thất bại, không có được bất kỳ tin tức gì.

Nhưng kết quả giám định lần này lại chẳng mang đến tác dụng gì cả... Ngay cả pháp danh của vị Kiếp Tiên cửu phẩm này cũng không giám định ra, mà quan trọng hơn là Tống Thư Hàng cũng không có ý định giám định hắn.

Trong hư không, vị đầu trọc mặc áo bào đỏ kia cứng đờ người, sau đó đột nhiên quay đầu lại nhìn chăm chú về phía Tống Thư Hàng. Thân là tồn tại Kiếp Tiên cửu phẩm, hắn thoáng cảm ứng được có một loại năng lực đang quét trên người, dòm ngó thân thể hắn.

Nhưng chẳng mấy chốc hắn lại cảm ứng được điều bất thường, vừa quay đầu lại nhìn về sau đã thấy một tấm thuẫn thiên kiếp lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Hắn chợt rùng mình.

“Các ngươi đang độ kiếp à?”

Giọng của đầu trọc áo bào đỏ khàn đặc, cứ như rất lâu chưa uống nước vậy. Hơn nữa hắn cũng không sử dụng truyền âm nhập mật, tiếng của hắn vẫn có thể truyền đi trong vũ trụ.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Mẹ nó, sao lại truyền tống tới đây chứ? Toi rồi!”

Đầu trọc áo báo đỏ cắn răng mắng, sau đó lại mở cổng không gian định chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này trong hư không đột nhiên hình thành kiếp vân, sau đó ngưng tụ ra một cây giáo lôi hỏa bắn thẳng về phía đầu trọc áo bào đỏ.

Tốc độ của ngọn giáo lôi hỏa nhanh không tưởng, Tống Thư Hàng chỉ thấy ánh sáng lóe lên, đầu trọc áo bào đỏ mới bước một chân vào cổng không gian đã trúng giáo.

Trên người đầu trọc áo bào đỏ hiện lên mấy thứ gì đó như hộ thuẫn ma pháp nhưng vẫn bị đâm thủng. Ngọn giáo lôi hỏa đâm vào thân thể hắn rồi nổ tung.

“Phụt~”

Đầu trọc áo bào đỏ lại phun ra một ngụm máu tươi, thương thế trên người càng nặng hơn.

Mà tranh thủ một cái chớp mắt này, đầu trọc áo bào đỏ vội vọt tới trước muốn chui vào cổng không gian.

Nhưng ngay lúc này một tiếng ầm vang lên, cổng không gian bỗng nổ tung, đầu trọc áo bào đỏ cũng bị nổ bay ra ngoài.

“Chết tiệt!”

Hắn vừa rống giận vừa tức tốc mở một cổng không gian khác ở sau lưng.

Xem ra vị đầu trọc áo bào đỏ này đang bị đuổi giết thì phải?

Mà người đuổi giết hắn chính là thiên kiếp.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, hắn bỗng nhớ lại những lời Bắc Phương Đại Đế nói trước khi đi lánh đời.

Thiên Đạo năm đó sắp rơi đài, trước khi rơi đài, rất có thể vị đó sẽ tạo nên một cuộc hỗn loạn tàn bạo. Trong cuộc hỗn loạn khủng khiếp này, Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên cửu phẩm đứng mũi chịu sào, thuộc đối tượng bị đả kích.

Lẽ nào vị đầu trọc áo bào đỏ này bị Thiên Đạo nắm được thóp NÊN bị đả kích?

“Thôi sao cũng được, mong là hắn rời đi nhanh một chút.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Nếu vị đầu trọc áo bào đỏ này cứ ở đây, không chừng sẽ kéo hắn và Diệp Tư vào mất.

Ầm~~

Đầu trọc áo bào đỏ mới vừa chui vào cổng không gian sau lưng, đường hầm không gian lại nổ, hắn lại bị nổ bay ra, bộ dạng càng chật vật.

Xem ra không thể dùng lực lượng không gian để chạy trốn rồi.

Hắn cắn răng lấy từ trong pháp khí không gian ra một ma trượng dài, sau đó nhảy lên ngồi.

Vèo~~

Đầu trọc áo bào đỏ cưỡi ma trượng bay về phía xa với tốc độ cực nhanh. Tốc độ kia còn nhanh hơn phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng quen tay xoa cằm suy nghĩ.

Tư thế cưỡi ma trượng vững hơn tư thế giẫm ma trượng nhiều.

Lúc ngự kiếm phi hành, có thể học theo tư thế của đối phương không nhỉ?

[Cưỡi phi kiếm vọt về trước.jpg]

Tống Thư Hàng vừa mới tưởng tượng ra hình ảnh này đã lắc đầu lia lịa. Kiếm khác với ma trượng, là vật có lưỡi kiếm. Phi kiếm không thích hợp với tư thế cưỡi. Chuôi kiếm lại quá ngắn, có cưỡi lên cũng chẳng thoải mái gì.

Nhìn chung thì về mặt này, đao có ưu thế hơn hẳn, có thể chọn tư thế ngồi nghiêng sang một bên.

Ầm ầm ầm~~

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ vẩn vơ, đầu trọc áo bào đỏ lại ở đằng xa đã bị ngọn giáo lôi hỏa đánh trúng liên tục, không ngừng kêu thảm thiết. Cũng may hắn không có ý định trở về, vẫn cắn răng bay càng xa.

Mắt thấy đầu trọc áo bào đỏ sắp biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thư Hàng, đột nhiên trong hư không bỗng xuất hiện một cây búa lớn, nện lên người đầu trọc áo bào đỏ.

“A a a!”

Đầu trọc áo bào đỏ hét chói tai, bị một búa đập trở lại.

Tống Thư Hàng:

“Fuck!”

Sao lại bị đập về rồi?

Không cuốn hắn và Diệp Tư vào thì không thoải mái à?

Lúc này Sở Các Chủ có ra tay không nhỉ?

Khoan đã... Nếu như vị đầu trọc áo bào đỏ này là bị Thiên Đạo đả kích thật thì Sở Các Chủ không thể ra tay được, lỡ may bị ảnh hưởng đến thì nguy.

Sau khi bị đập về, dường như đầu trọc áo bào đỏ đã từ bỏ việc chạy trốn, hắn không cưỡi ma trượng chạy đi cũng không mở cổng không gian.

Hắn ngẩng đầu lên cất cao giọng gầm thét về phía hư không, sau đó dùng một loại ngôn ngữ Tống Thư Hàng nghe không hiểu nói một tràng dài.

Không phải ngôn ngữ viễn cổ, nghe khá giống với tiếng gầm thét của loài thú.

Lúc đầu trọc áo bào đỏ gầm thét, trong hư không bỗng giáng xuống bốn cột sáng, phong tỏa không gian xung quanh hắn. Sau đó bốn cột sáng này lại hóa thành bốn vị Kim Cương trừng mắt, mỗi vị giơ bàn tay phải ra nhắm ngay vào đầu trọc áo bào đỏ.

Một luồng lực lượng hủy diệt được ngưng tụ như muốn chôn vùi hắn, biến hắn thành tro bụi.

“A a a a!”

Tiếng gầm thét của đầu trọc áo bào đỏ đã biến thành tiếng hét thảm thiết.

Hắn tức tốc niệm chú văn, trên thân thể bỗng hiện lên hàng loạt miếng tinh thể.

Nhưng sự chống cự của hắn chỉ vô ích.

Lực lượng hủy diệt tác động lên người hắn. Thân thể, những mảnh tinh thể cùng với tất cả ma trượng, pháp khí trên người hắn đều nát bấy, hóa thành từng điểm sáng nhỏ như hạt bụi.

Thần hình câu diệt!

Bốn vị Kim Cương trừng mắt kia cũng chậm rãi biến mất, cột sáng tản đi, ngọn giáo lôi hỏa khủng bố cũng biến mất không thấy đâu.

Chỉ để lại một đám bụi sao chứng minh rằng có một vị Kiếp Tiên cửu phẩm đã từng xuất hiện ở đây và cũng bị chôn vùi ngay tại nơi này.

[Kết thúc rồi ư?]

Diệp Tư truyền âm nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

[Hẳn là kết thúc rồi.]

Mọi nhân tố bất ngờ đều biến mất, chỉ còn dư lại thiên kiếp của Diệp Tư. Thiên kiếp không mạnh hơn, cũng không chịu ảnh hưởng gì.

Chương 1212: Ngươi Đang Nói Gì Ta Nghe Không Hiểu

Đầu trọc áo bào đỏ chết rất triệt để, thần hình câu diệt, ngay cả siêu độ cũng chẳng cần. Thế này thì cho dù đầu trọc áo bào đỏ có thủ đoạn sống lại thì sợ rằng cũng không có bao nhiêu hy vọng thành công.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Cho dù là Kiếp Tiên cửu phẩm, nói chết là chết.

Giống như lời Bắc Phương Đại Đế đã lời, sắp tới sẽ là một thời đại chưa từng có từ trước đến nay, đồng thời cũng là một thời đại nguy hiểm nhất.

Cảm thán xong, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn pháp khí tổ hợp thiên kiếp trong hình thái thuẫn trên bầu trời, dạ dày lại đau thắt lại.

Chẳng lẽ hắn phải giám định lần nữa à?

Mặc dù bây giờ thân thể đang ở trạng thái chất lỏng nhưng khi sử dụng bí pháp vẫn rất đau.

Hơn nữa... tinh thần trong đầu truyền đến từng cơn đau nhói, đây là do lúc nãy vô tình giám định trúng Kiếp Tiên cửu phẩm.

Quả nhiên với cảnh giới bây giờ của hắn, giám định Kiếp Tiên cửu phẩm là quá miễn cưỡng. Với trạng thái tinh thần lúc này, sợ rằng trong thời gian ngắn hắn không thể thi triển bí pháp giám định được nữa.

“À đúng rồi, Xích Tiêu kiếm tiền bối này, ngài có biết gì về pháp khí tổ hợp hình thuẫn này không?”

Tống Thư Hàng truyền âm hỏi.

Xích Tiêu kiếm:

“Ta không biết nhiều về lịch sự thời đại Thiên Đình viễn cổ lắm, ta ngưng tụ kiếm linh hoàn chỉnh vào sau thời đại Thiên Đình viễn cổ.”

Tống Thư Hàng lại chuyển ý thức vào trong thế giới hạch tâm, trong đây có một con rùa biển sống ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, có lẽ Quy tiền bối biết chút thông tin gì đó.

Khi ý thức đi vào Điện Hàn Đông, hắn phát hiện Quy tiền bối đang bày ra tư thế ngồi xếp bằng, đang luyện chế Băng Phách đan đến giai đoạn quan trọng.

Xem ra lúc này không nên quấy rầy Quy tiền bối.

Ý thức của Tống Thư Hàng lui ra khỏi thế giới hạch tâm.

Lúc này Xích Tiêu kiếm nói với hắn:

“Tống Thư Hàng này, ngươi thấy đám bụi sao trong suốt kia không? Đến thu gom chúng lại thử xem.”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, đám bụi sao mà Xích Tiêu kiếm nói đến chính là những điểm sáng còn sót lại sau khi cửu phẩm đầu trọc áo bào đỏ bị tiêu diệt.

“Đám bụi sao này là bảo vật à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm:

“Vật còn sót lại sau khi Kiếp Tiên cửu phẩm bị tiêu diệt chắc là đồ tốt rồi, thu gom cất lại cũng không lỗ gì. Nhưng nhớ phải cẩn thận một chút, đừng chạm trực tiếp vào chúng. Có hộp ngọc hay thứ gì đó tương tự không? Cứ bỏ chúng vào trong đó.”

Tống Thư Hàng:

“Được, để ta thử xem.”

Nhưng mà... bây giờ là thời gian độ kiếp của Diệp Tư, hắn lại chạy tới thu thập bảo bối thế này có sao không nhỉ?

Diệp Tư xua tay nói:

“Ta sẽ cẩn thận chú ý, có vẻ như cự thuẫn thiên kiếp vẫn không có phản ứng gì cả.”

Tống Thư Hàng gật đầu, lấy một cái rương ra từ trong pháp khí không gian. Đây là chiếc rương lần trước Bạch tiền bối đựng cỏ Đao Ý Thông Huyền, cỏ Đao Ý Thông Huyền bên trong đều đã bị hắn bỏ ra hết rồi.

Dưới sự chỉ dẫn của Xích Tiêu kiếm, hắn cẩn thận thu hết tất cả bụi sao vào trong rương.

...

“Giờ chúng ta lại giằng co với tấm thuẫn thiên kiếp kia tiếp à?”

Diệp Tư hỏi:

“Ta nghĩ nếu chúng ta cứ giằng co như vậy mãi, sợ rằng đến sang năm thiên kiếp cũng chẳng có biến hóa gì đâu.”

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy.

Cách tốt nhất là trước tiên để hắn giám định thiên kiếp, sau đó lại hành động dựa theo kết quả giám định được. Nhưng bây giờ trạng thái tinh thần của hắn không thích hợp thi triển bí pháp giám định lần nữa.

“Chúng ta không phải Đông Qua Thánh Quân, thôi cứ cường công đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong tay hắn có lá bài tẩy là mũ Bình Thiên, dù cường công thất bại cũng có sức chống cự.

“Thật ra nếu phong ấn thiên kiếp này lại được thì tốt biết mấy, ta rất muốn nghiên cứu pháp khí tổ hợp thiên kiếp này.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Nhưng tiếc là chiếc điện thoại mới của hắn chưa được cải tạo, ở trong vũ trụ không bắt được sóng, không thể liên lạc với Bạch tiền bối. Nếu không, lúc này hắn đã gọi Bạch tiền bối tới, phong ấn pháp khí tổ hợp do thiên kiếp hóa thành này lại mang về nghiên cứu kỹ rồi.

“Vậy có muốn nhờ các chủ ra tay phong ấn nó lại giúp không?”

Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Nếu Sở Các Chủ nhúng tay vào, rất có thể thiên kiếp sẽ biến dị tăng đến cấp cửu phẩm. Bỏ ra thì nhiều mà thu vào lại ít, sẽ bị lỗ vốn.”

“Hì hì, vậy ta ra tay đây!”

Diệp Tư cười khẽ, sau đó cô mở kim thư bản mệnh của mình ra.

Trong kim thư bản mệnh lập tức ngưng tụ ra một con rồng nước mạnh mẽ phóng lên cao. Đồng thời Diệp Tư vung kiếm Hàn Ngoạt, chém ra một kiếm phối hợp với rồng nước.

Kiếm khí dung hợp với rồng nước đánh về phía cự thuẫn thiên kiếp.

Ầm~~

Một tiếng nổ rung trời vang lên, hơi nước bao phủ xung quanh hộ thuẫn thiên kiếp.

Một lát sau hơi nước tản đi.

Hộ thuẫn thiên kiếp lại chẳng bị hư hại gì cả.

“Thật hả trời?”

Diệp Tư tròn mắt kinh ngạc.

Một kiếm vừa rồi của cô là bí kỹ tổ hợp có uy lực gần như đã đạt đến cấp bậc lục phẩm.

Hộ thuẫn thiên kiếp này cứng hơi quá đáng rồi đấy.

“Hai chúng ta cùng công kích nó!”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn dốc toàn lực vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, rót tiên thiên chân nguyên vào Đao Cổ Vô Hình, vận chuyển đao ý, lại thêm sự hỗ trợ của thánh ấn.

Tiếp đó Tống Thư Hàng bấm pháp ấn.

Đao Cổ Vô Hình phóng lên cao, hóa thành một vệt ánh trăng chém về phía thuẫn thiên kiếp.

Chiêu này là thuật ngự đao công kích Ngự Đao – Nguyệt Quang do Tô thị A Thất truyền thụ cho, cũng là công kích tầm xa mạnh nhất mà Tống Thư Hàng có được. Mặc dù Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có tiềm lực lớn hơn nhưng nếu không mượn dùng Xích Tiêu kiếm, Tống Thư Hàng không thể phát huy ra uy lực chân chính của Phần Thiên Hỏa Diễm đao.

Diệp Tư cũng gọi Hàn Ngoạt về, kim thư bản mệnh lật sang một trang mới, buff đủ loại pháp thuật phụ trợ lên kiếm Hàn Ngoạt, tăng cường sức mạnh cho nó. Sau đó cô sử dụng phương pháp ngự kiếm của Bích Thủy Các, khống chế Hàn Ngoạt chém về phía hộ thuẫn thiên kiếp.

Hàn Ngoạt xuất phát sau nhưng lại đến trước, chém vào hộ thuẫn thiên kiếp trên không trung sớm hơn Đao Cổ Vô Hình một bước, Đao Cổ Vô Hình đuổi sát theo sau.

Một đao một kiếm phối hợp với nhau.

Ầm~~

Trên hộ thuẫn thiên kiếp truyền ra tiếng chấn động cực lớn.

Kiếm Hàn Ngoạt và Đao Cổ Vô Hình đều bị chấn lui về, hộ thuẫn thiên kiếp vẫn chẳng bị gì.

Tống Thư Hàng:

"..."

Thứ này cứng quá đáng thật đấy.

Nếu như phòng ngự của mình mạnh, người khác không làm gì được mình, cảm giác đó rất sảng khoái.

Nhưng nếu phòng ngự của người khác siêu mạnh, mình chẳng làm được người ta, lúc đó sẽ có loại kích động muốn đập đồ.

Diệp Tư thu hồi Hàn Ngoạt, Đao Cổ Vô Hình cũng trở về bên cạnh Tống Thư Hàng.

"Để ta thử thi triển một bộ bí pháp phối hợp với Thiên Khấp Bảo Điển xem sao."

Diệp Tư đưa ra ý kiến.

Tống Thư Hàng:

"Có để lại di chứng gì không?"

"Có một chút, sau khi thi pháp sẽ bị suy yếu trong một thời gian rất dài. Trong trạng thái bùng nổ, ta có thể tung ra công kích có uy lực đạt cấp lục phẩm, có lẽ sẽ đánh vỡ được hộ thuẫn thiên kiếp này."

Diệp Tư trả lời.

Tống Thư Hàng:

"Được, ta hộ pháp cho cô."

Diệp Tư hít sâu một hơi, lặng lẽ vận chuyển Thiên Khấp Bảo Điển.

Khí thế trên người cô càng ngày càng mạnh.

Hai mắt của mỹ nhân rắn công đức đang canh chừng ở phía sau sáng lên, cô giữ nguyên trạng thái đứng im không nhúc nhích, quan sát kỹ sự biến hóa của Diệp Tư.

Chừng mười hơi thở sau.

Diệp Tư mở mắt ra, khóe miệng nhếch lên.

Trước hết cô giơ tay lên trên đầu khẽ đẩy một cái nhưng trên đầu lại trống rỗng. Diệp Tư tỏ vẻ hơi không quen, cuối cùng chỉ có thể hất tóc, đuôi sam thật dài bị hất ra sau lưng.

“Bí pháp hoàn thành rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên là thất bại.”

Diệp Tư trả lời.

Mặc dù nghe thì vẫn là giọng của Diệp Tư nhưng giọng điệu lại rất quái dị, đây không phải là cách nói chuyện của Diệp Tư.

Tống Thư Hàng cứng người, nhìn chằm chằm vào Diệp Tư.

“Đừng nghiêm túc như vậy, coi chừng mắt bị đơ đấy.”

Diệp Tư vừa nói vừa giơ ngón trỏ và ngón cái trên hai bàn tay lên, bốn ngón tay giao nhau hình thành một ô vuông.

“Nào, cười một cái nào.”

Cô đến gần Tống Thư Hàng, giơ màn hình làm bằng tay lên quay mặt của hai người.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tách ~

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức cố chen vào giữa hai người, giành lấy ống kính.

Thế là cảnh ba người Tống Thư Hàng, Diệp Tư và mỹ nhân rắn dán sát vào nhau đã được thu lại, xuất hiện trên màn hình bằng tay của Diệp Tư.

Yêu cuộc sống, thích tự sướng.

Sau khi chụp chung với Tống Thư Hàng xong, Diệp Tư lại giơ màn hình bằng tay về phía pháp khí tổ hợp thiên kiếp trên bầu trời rồi chụp một tấm.

Tiếp đó cô lại quay qua chụp mỹ nhân rắn công đức một tấm.

Chụp xong, Diệp Tư khép hai bàn tay lại, trong lòng bàn tay cô bỗng xuất hiện ba thứ tương tự như tấm ảnh.

“Đây, phần này cho ngươi, nhớ cất kỹ. Đây chính là dấu ấn năm tháng đấy.”

Diệp Tư giao ‘ảnh’ cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiếp theo, Diệp Tư cầm lấy kinh văn Thánh Nhân.

“Khi đối phó với những thứ như hộ thuẫn thiên kiếp này, cách tốt nhất đương nhiên là khiêu khích nó để nó hủy bỏ trạng thái phòng ngự.”

Dứt lời, cô vận sức ném kinh văn Thánh Nhân về phía hộ thuẫn thiên kiếp.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Bốp!

Kinh văn Thánh Nhân đập trúng thuẫn thiên kiếp, hạo nhiên chính khí độc quyền của Nho gia bùng nổ.

Thuẫn thiên kiếp chớp lóe liên tục, hình thái có vẻ không ổn định.

Kinh văn Thánh Nhân rơi xuống, trở về trong tay Tống Thư Hàng.

Trên bầu trời, thuẫn thiên kiếp bắt đầu biến hóa hình thái, không biết lại biến thành hình gì đây?

“Chính là lúc này!”

Diệp Tư cười đắc ý, cô mở kim thư bản mệnh ra, lật tới một trang trống.

Trong kim thư bản mệnh của Diệp Tư còn rất nhiều trang trống, dành để thêm những pháp thuật mạnh vào sau khi lên cấp.

Lúc này Diệp Tư đưa tay vỗ nhẹ lên trang trống kia, một trận pháp phức tạp bỗng xuất hiện.

“Đi!”

Diệp Tư khẽ quát một tiếng.

Hơn trăm sợi xích với đủ loại màu sắc chui ra khỏi trận pháp, cuốn lấy tấm thuẫn thiên kiếp đang biến hình.

Chỉ trong nháy mắt, tấm thuẫn thiên kiếp đã bị trói thành bánh chưng.

Diệp Tư lại giơ tay vỗ lên bản mệnh kim thư.

Xiềng xích trở về đồng thời còn kéo theo thuẫn thiên kiếp vào trong bản mệnh kim thư.

Cạch cạch cạch~

Bản mệnh kim thư chấn động liên tục.

Một lát sau, trang sách trong kim thư yên tĩnh lại, chỉ là trên đó có thêm hình vẽ một khối rubik bị hơn trăm sợi xích trói lại.

Tấm hình này nhìn rất quen mắt, hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải?

“Xong xuôi!”

Diệp Tư vỗ tay mấy cái.

Tống Thư Hàng nhìn cô:

“Trình...”

“Suỵt!”

Diệp Tư đưa tay đè lên môi hắn:

“Bây giờ đừng nhắc đến cái tên này, sẽ xảy ra chuyện.”

Quả nhiên là cô ấy.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm.

Là người ‘mẹ’ trên lý thuyết của Diệp Tư.

Người này hành tung luôn thần bí, vậy mà lại xuất hiện ở đây. Chẳng lẽ cô ấy cố ý đến xem Diệp Tư độ kiếp ư?

Còn một chuyện nữa, có phải cô ấy chính là người đã kéo hắn đến đây không?

“Đúng rồi, có một người nhờ ta chuyển lời cho cô. Hắn nói nếu gặp được cô thì hãy nói với cô rằng hắn đã tỉnh rồi, nếu có rảnh thì đến thăm hắn. Đừng cứ chạy rong ở bên ngoài mãi, một cô gái tốt phải về nhà đúng giờ.”

Tống Thư Hàng nhớ lại lời dặn của Rồng Đốm 2.

Diệp Tư bật cười khúc khích:

“Ngươi đang nói gì đấy, ta nghe không hiểu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 1213: Vậy Sở Các Chủ Thấy Ta Có Đẹp Trai Không?

Diệp Tư vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng:

“Anh bạn trẻ có thời gian thì học thêm chút ngôn ngữ thời đại viễn cổ, rất có ích cho ngươi đấy. Bây giờ ngươi nói tiếng phổ thông, ta chỉ nghe hiểu sơ thôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngài nghe không hiểu? Chẳng lẽ thứ ngôn ngữ mà ngài và ta đang dùng để giao tiếp với nhau không phải là tiếng phổ thông sao? Nói lưu loát như vậy, đừng nói với ta là ngài chỉ biết nói chứ nghe không hiểu nhé.

“Cố lên, tạm biệt.”

Diệp Tư nói.

“Khoan đã!”

Tống Thư Hàng vội kêu lên.

Hắn còn một số vấn đề muốn hỏi Trình Lâm.

Trình lâm và Tống Đầu Gỗ đều là những nhân vật sống ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, hình như quan hệ giữa hai người cũng khá tốt.

Như vậy một số chuyện liên quan đến Tống Đầu Gỗ, liên quan đến Thú Thần Bộ, liên quan đến Tam Thập Tam Thú Thần Tông, liên quan tới tổ tiên kim long, còn có vấn đề về trạng thái của mỹ nhân rắn công đức...

Lúc này Tống Thư Hàng hận không thể hóa thân thành cuốn sách mười vạn câu hỏi vì sao để lấy được câu trả lời cho những thắc mắc trong lòng.

Thế nhưng Nữ Đế Trình Lâm lại không cho hắn cơ hội.

Ngay sau đó, chỉ thấy con ngươi Diệp Tư tối hẳn đi, tiếp theo trong mắt cô hiện lên vẻ mê mang.

“Ơ? Bí pháp của ta thất bại rồi sao?”

Diệp Tư nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Thất bại rồi.”

Nữ Đế chạy mất rồi, chạy cực nhanh, từ đầu tới cuối Tống Thư Hàng còn chưa thấy được cái bóng của cô ấy nữa.

Trong mắt Diệp Tư đầy vẻ thắc mắc:

“Lạ thật, sao lại thất bại được? Ta luyện bí pháp này rất nhuần nhuyễn mà. Ơ, thiên kiếp đâu?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Bị ‘tít tít～～’ của cô thu phục, phong ấn vào trong kim thư bản mệnh rồi. Nhìn trời, chức năng tiêu âm ư?”

Sao gần đây vị đại năng nào cũng thích sử dụng chức năng tiêu âm vậy?

Mấy năm gần đây, đại thần cua đồng(*) trên thế giới mạng hoành hành bá đạo, đánh đâu thắng đấy, chém giết đủ loại từ ngữ nhạy cảm đến mức kêu cha gọi mẹ. Mà bây giờ, các đại năng trong hiện thực cũng bắt đầu sử dụng ánh sáng cua đồng, đúng là không chừa đường sống cho người ta mà.

(*)Cua đồng (河蟹) là biểu tượng cho sự kiểm duyệt của chính phủ, nếu có từ ngữ nhạy cảm sẽ bị che đi.

Lại nói, Bạch tiền bối two là chúa tể của thế giới Cửu U, có thể sử dụng sức mạnh ánh sáng cua đồng thì cũng dễ hiểu, thế nhưng tại sao Nữ Đế Trình Lâm cũng có thể sử dụng loại năng lực này chứ?

Lẽ nào chỉ cần đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm hoặc Trường Sinh Giả là các đại năng có thể sử dụng loại năng lực này để ăn hiếp các tu sĩ bé nhỏ khác?

“Cái gì của ta?”

Diệp Tư chớp mắt hỏi lại, đồng thời cô mở kim thư bản mệnh của mình ra, quả nhiên thấy được hộ thuẫn thiên kiếp bị phong ấn ở trong đó .

Tống Thư Hàng trả lời:

“Bị tiêu âm rồi, ta không nói ra được, lời vừa nói ra sẽ biến thành một chuỗi ‘tít tít tí～’.”

"Vậy dùng năng lực khế ước giữa chúng ta đi, ngươi chia sẻ thông tin qua cho ta."

Diệp Tư chợt nảy ra một ý.

Tống Thư Hàng vỗ tay hô lên:

"Đúng vậy, suýt nữa quên mất chức năng này."

Hắn sử dụng sức mạnh khế ước, chia sẻ thông tin với Diệp Tư.

"Thế nào? Biết rồi đúng không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư:

"Ngươi chia sẻ một đống gạch men cho ta làm gì?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Đại thần cua đồng và võ sĩ mosaic tổ đội với nhau rồi sao? Đúng là thảm họa!

"Nếu thiên kiếp đã bị phong ấn, vậy coi như là ta đã độ kiếp thành công rồi đúng không?"

Diệp Tư ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Nếu như đã độ kiếp thành công, vậy sao cô vẫn chưa tấn thăng lên lục phẩm?

Còn nếu vẫn chưa độ kiếp xong, thế thì đợt thiên kiếp kế tiếp đâu?

Tống Thư Hàng nghe vậy lập tức nhớ đến hiện trạng của Thông Nương và Tiểu Thải.

"Diệp Tư, rất có thể đợt thiên kiếp cuối sẽ xuất hiện dưới hình thái tâm ma kiếp, cô phải cẩn thận đấy."

Hắn lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Tư gật đầu, đang định trả lời thì đột nhiên thân hình cô bỗng cứng đờ, đôi mắt hiện lên vẻ mơ màng.

Đây là trạng thái rơi vào tâm ma kiếp.

Mỹ nhân rắn công đức cẩn thận đỡ lấy Diệp Tư rồi ôm vào lòng.

"Quả nhiên lại là tâm ma kiếp... Đừng nói là toàn bộ tu luyện giả độ kiếp gần đây cuối cùng đều bị ném vào tâm ma kiếp hết đấy nhé?"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Đi thôi, chúng ta về Bích Thủy Các trước đã.”

Sau khi thở dài, hắn quay qua nói với mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức bay tới bên cạnh Tống Thư Hàng, giao Diệp Tư cho hắn.

Tống Thư Hàng đỡ lấy Diệp Tư, còn mỹ nhân rắn công đức thì nhận lấy Xích Tiêu kiếm từ trong tay hắn.

Xích Tiêu kiếm:

“Đợi đã, đợi đã! Để ta hóng gió một lúc đi mà!”

Đầu năm nay, phạm nhân cũng thời gian hóng gió kia mà.

Nó còn chưa nói hết, mỹ nhân rắn công đức đã ngửa đầu nuốt kiếm vào bụng.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Đáng ghét, nghe tiếng người đi chứ.

Sau khi nuốt Xích Tiêu kiếm, Mỹ nhân rắn công đức biến mất, dung nhập vào thân thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ôm Diệp Tư:

“Trạng thái của mỹ nhân rắn công đức hơi kỳ lạ.”

Cô ấy không thừa dịp Diệp Tư rơi vào tâm ma kiếp để sàm sỡ thân mật nhiều hơn lại còn giao Diệp Tư cho mình, chuyện này thật không bình thường.

Chẳng lẽ lúc phụ thân lên người Diệp Tư, Trình Lâm đã âm thầm nói gì đó với mỹ nhân rắn công đức ư?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, bỗng có một cổng không gian sáng chói xuất hiện trước mắt hắn.

“Trở về đi.”

Tiếng của Sở các chủ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ôm Diệp Tư bước vào cổng không gian.

Truyền tống không gian chỉ là chuyện trong chớp mắt, Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng kỹ loại cảm giác kỳ diệu trong khi truyền tống không gian này.

Xuyên không gian thế này thú vị thật.

× × × × × × × × × × × ×

Trên một hồ nhỏ trong Bích Thủy Các.

Sở các chủ đang ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, mái tóc đen dài xõa ra, phủ khắp cả thuyền.

Cảnh hồ như thơ, mỹ nhân như tranh vẽ.

Lúc bước ra khỏi cổng không gian, Tống Thư Hàng xuất hiện ở một đầu khác của thuyền nhỏ.

“Ồ?”

Tống Thư Hàng quay đầu quan sát mặt hồ xinh đẹp. Một trạch thần luôn chôn mình trong phòng để ngủ như Sở các chủ mà cũng có lúc đi ra ngồi thuyền ngắm mặt hồ thế này ư?

Hôm nay mặt trời mọc lên từ đằng Tây à?

Sở các chủ quay qua liếc Tống Thư Hàng một cái:

“Có phải ngươi đang nghĩ đến chuyện gì đó rất bất lịch sự đúng không?”

Tống Thư Hàng lập tức lắc đầu:

“Tuyệt đối không có.”

Đại năng cửu phẩm ghê gớm vậy đó, chỉ cần cảm xúc của mình dao động chút thôi cũng bị phát hiện ra.

“Bây giờ Diệp Tư đang độ tâm ma kiếp, ta cũng không giúp được gì, vậy nên... giao cô ấy cho ngươi đấy.”

Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Chuyện cô lo lắng nhất đã xảy ra, Diệp Tư rơi vào tâm ma kiếp.

Chuyện Bích Thủy Các bị hủy diệt là tâm ma của Sở các chủ, sao có thể không là tâm ma trong lòng Diệp Tư được? Diệp Tư chỉ có thể dựa vào chính mình để vượt qua đợt tâm ma kiếp này thôi.

Có lẽ người ký kết khế ước linh quỷ với Diệp Tư là Tống Thư Hàng có thể giúp cô ấy một tay.

“Ngươi yên tâm đi, ta tin Diệp Tư, chắc chắn cô ấy sẽ vượt qua được.”

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư cũng không phải là người yếu đuối.

Lỡ may cô ấy không độ qua thì hắn vẫn còn tia hy vọng cuối cùng - giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương!

Nghe nói gần đây trong nhóm Cửu Châu số 1 có đến mấy vị tiền bối hoặc là đề tử của các tiền bối đang độ kiếp. Nếu mấy tiền bối hoặc đệ tử của tiền bối này đều hãm sâu vào tâm ma kiếp không cách nào thoát ra được… vậy chẳng phải Tạo Hóa Pháp Vương có cơ hội mở liveshow quang minh chánh đại rồi sao?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bỗng giật mình hoảng hốt. Bởi vì gần đây người độ kiếp trong nhà hắn khá nhiều, nào là Thông Nương, nào là Tiểu Thải, bây giờ lại thêm một Diệp Tư. Đến lúc Pháp Vương mở liveshow, chắc chắn hắn phải đi theo nghe chung với ba người Diệp Tư.

Đời không còn gì lưu luyến.gif

“Nhớ chăm sóc Diệp Tư cho tốt đấy.”

Sở các chủ nhẹ giọng dặn dò.

“Yên tâm đi, bây giờ Diệp Tư và ta là cùng một thể, đương nhiên ta sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Thật ra thì với tu vi lục phẩm sau khi độ kiếp xong của Diệp Tư, bình thường phải là cô ấy chăm sóc Tống Thư Hàng nhiều hơn mới đúng.

“Ừ, ngươi nói vậy thì ta yên tâm rồi.”

Sở các chủ nói:

“Có cần ta đưa ngươi về không? Hay là ngươi tự bay về?”

“Sở các chủ đưa ta về đi, ta vừa mới tấn thăng tứ phẩm, nếu bay từ vũ trụ về Trái Đất sợ là không chịu nổi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Quan trọng nhất là trong vũ trụ không có hướng dẫn đường bay, hắn sợ bay một hồi lại lạc đường, lúc đó mới chính là bi kịch.

“Được thôi.”

Sở các chủ ngáp một cái:

“Ta mở cổng truyền tống, tự ngươi trở về. Ta muốn… ngủ một giấc… thật ngon”

“À, thì ra là hôm nay muốn đi ra bên ngoài ngủ. Ta còn tưởng rốt cuộc Sở các chủ đã thay đổi suy nghĩ, không muốn làm trạch thần nữa chứ.”

Tống Thư Hàng chợt hiểu ra.

Sở các chủ lười biếng liếc Tống Thư Hàng một cái:

“Mặc dù không biết trạch thần là gì nhưng cứ có cảm giác ngươi đang giễu cợt ta.”

“Làm gì có, sao ta có thể giễu cợt Sở các chủ được chứ?”

Tống Thư Hàng đáp:

“À Sở tiền bối này, đúng lúc ta có chuyện muốn thỉnh giáo ngươi.”

Sở các chủ:

“Nói nghe thử đi.”

“Tên của Tống Đầu Gỗ là Tống Nhất đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Các Chủ lại ngáp một cái:

“Ngươi lại gặp phải chuyện có liên quan đến hắn à?”

“Ừ, thấy được một số lời nhắn ở chỗ tổ tiên kim long.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ha ha.”

Sở các chủ cười lạnh.

Tống Thư Hàng:

“...”

Có phải mình lại nói lời gì không nên nói rồi không?

Sở các chủ:

“Đúng vậy, Tống Đầu Gỗ tên là Tống Nhất.”

“Có phải thường được gọi là Bá Đao Tống Nhất không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Các Chủ dựa lưng vào gối dựa đặc chế trên thuyền nhỏ, vừa bắt đầu điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái nhất vừa trả lời:

“Bá Đao là cái quái gì vậy?”

Nhưng mới vừa trả lời xong, trong đầu cô lại hiện lên một đoạn ký ức rất xa xưa. Nhớ loáng thoáng vào lần đầu tiên gặp Tống Đầu Gỗ... hình như trước đạo hiệu Tống Nhất có một tiền tố rất buồn cười, nhưng cô lại không nhớ rõ rốt cuộc tiền tố đó là gì.

“Lẽ nào là Bá Đao Tống Nhất thật ư?”

“Vậy Sở các chủ này, ngoại hình của Tống Đầu Gỗ thế nào?”

Tống Thư Hàng lại hỏi, trên mặt đầy vẻ mong đợi.

“Ừm... xét về tổng thể thì rất đẹp trai.”

Sở Các Chủ trả lời.

Giọng cô ngày càng thấp, cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái ngủ say.

Tống Thư Hàng:

“Vậy... Sở các chủ thấy ta có đẹp trai không?”

Sở các chủ:

“...”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đôi lúc im lặng lại là một chuyện làm người ta tổn thương vô cùng.

Sở các chủ thở dài:

“Rốt cuộc ngươi muốn hỏi cái gì? Đừng vòng vo nữa, hỏi thẳng luôn đi. Nếu không lát nữa ta ngủ mất thì không ai trả lời cho đâu, lúc đó ngươi cũng đừng trách ta.”

“Khụ, thật ra ta muốn biết Tống Nhất cũng chính là Tống Đầu Gỗ, hắn là linh quỷ à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Sở Các Chủ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta suy đoán ra từ một số manh mối có được, cho nên mới hỏi Sở các chủ để chứng thực đây.”

“Không phải.”

Sở Các Chủ lắc đầu, trả lời chắc nịch.

Mặc dù trạng thái của Tống Đầu Gỗ rất quái dị nhưng cô có thể khẳng định Tống Đầu Gỗ chắc chắn không phải linh quỷ.

“Không phải linh quỷ ư?”

“Có vẻ như ngươi rất quan tâm đến chuyện của Tống Đầu Gỗ nhỉ?”

Sở các chủ híp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Chương 1214: Tống Thư Hàng Tuyệt Vọng

“Đương nhiên ta phải để ý đến chuyện của hắn rồi.”

Tống Thư Hàng ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt Diệp Tư lên thuyền nhỏ, sau đó chỉ tay vào chính mình nói:

“Vì Tống Đầu Gỗ, ta tự nhiên bị người khác đánh rất nhiều lần.”

Sở các chủ:

“...””

Cô hoàn toàn có thể hiểu được nguyên nhân tại sao Tống Thư Hàng lại bị người ta đánh.

Thật ra vào lần đầu tiên nhìn thấy Tống Thư Hàng, rõ ràng ngoại hình của Tống Thư Hàng và Tống Đầu Gỗ hoàn toàn khác nhau, cảnh giới tu vi cũng khác một trời một vực, song cô vẫn nhận lầm Tống Thư Hàng là Tống Đầu Gỗ. Nhưng chỉ cần nhìn kỹ lại lần hai, cô có thể khẳng định Tống Thư Hàng và Tống Đầu Gỗ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Dựa trên tiền lệ này, nếu Tống Thư Hàng ngẫu nhiên gặp phải mấy lão kia, đối phương nhìn Tống Thư Hàng rồi nhận lầm hắn là Tống Đầu Gỗ, đánh hắn một trận cũng là chuyện bình thường.

“Sở các chủ, ngươi có ảnh chụp của Tống Đầu Gỗ hay thứ gì tương tự không?”

Tống Thư Hàng vưa chưa từ bỏ ý định.

Sở các chủ:

“Ngươi cảm thấy ta sẽ giấu kỹ ảnh của Tống Đầu Gỗ, sau đó mỗi ngày lấy ra xem à?”

“...”

Tống Thư Hàng:

“Các chủ, ta chỉ biết rốt cuộc mặt mũi của Tống Đầu Gỗ như thế nào thôi, cớ làm sao ta lại bị người khác đánh oan uổng nhiều lần như vậy?

Thật ra có một lần sau khi bị đánh xong, hắn đổi được một lá măng bảo toàn tính mạng.

Sở các chủ ngáp một cái, trông có vẻ rất mệt mỏi:

“Không có ảnh, lấy giấy và bút tới đây, ta vẽ một bức cho ngươi, ta rất tự tin vào tài năng hội họa của mình.”

“Cảm ơn Sở các chủ.”

Tống Thư Hàng lập tức lấy ra giấy và bút từ trong vòng tay không gian ra.

Sở các chủ nhấc bút lên, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu vẽ lên giấy.

Các chủ múa bút như bay, lúc vẽ càng thể hiện ra khí thế phi phàm, không hổ là tồn tại cấp kiếp tiên.

“Xong!”

Sở các chủ giao tranh cho Tống Thư Hàng, sau đó nằm bẹp xuống không chịu ngồi dậy cứ như tiêu hao hết năng lượng vậy.

Tống Thư Hàng nhận lấy bức tranh.

Ặc, hình vẽ đẹp đến mức khiến người ta phải ‘đắng’ lòng.

Có thấy mấy bức tranh minh họa trắng đen vẽ các vĩ nhân cô đại trong sách giáo khoa ngữ văn chưa?

Chính là loại tranh vẽ Tần Thủy Hoàng, Hạ Tri Chương, thậm chí là Chu Văn Vương, Gia Cát Khổng Minh đều cũng một gương mặt, mức độ giống nhau từ 70% trở lên ấy.

Là loại tranh vẽ chỉ có quần áo là khác nhau, còn khuôn mặt và tư thế đều y hệt. Nếu những vĩ nhân cổ đại này thay quần áo khác, cho dù ngươi không bị mắc chứng mù mặt cũng tuyệt đối không nhận ra được ai là ai.

Tống Thư Hàng nhìn nam tử mặc Nho phục trên tranh... Chỉ cần đổi quần áo của hắn sang lối ăn mặc của Tần Thủy Hoàng, lại vẽ thêm chút râu là có thể biến hắn thành Tần Thủy Hoàng trong sách giáo khoa ngay.

Tống Thư Hàng thật muốn xé quách bức tranh luôn cho rồi.

Hắn hít thở sâu, hỏi lần nữa:

“Các chủ, ngươi có thể dùng pháp thuật in hình ảnh trong đầu ra không?”

“Quá tốn năng lượng, không làm.”

Sở các chủ từ chối thẳng thừng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn cảm thấy Sở các chủ và Lưu Kiếm Nhất sư huynh của Vũ Nhu Tử nhất định rất có tiếng nói chung với nhau. Theo như mấy lời than vãn của Vũ Nhu Tử, sư huynh của cô ấy lười đến mức ngay cả thở cũng thấy mệt.

Thôi vậy, tạm thời cứ gác chuyện của Tống Đầu Gỗ qua một bên.

Ngoài chuyện của Tống Đầu Gỗ, vốn dĩ hắn còn muốn hỏi chút chuyện về Thiên Đình viễn cổ. Nhưng nghĩ đến mối quan hệ như nước với lửa giữa Thiên Đình viễn cổ và Bích Thủy Các, hắn quyết định không hỏi nữa.

Lỡ may Sở các chủ nổi giận, đá hắn vào vũ trụ thì biết làm thế nào?

“Hỏi xong chưa?”

Giọng của Sở các chủ ngày càng thấp.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đã hỏi xong rồi, Sở các chủ đưa ta về đi.”

Vừa dứt lời, đột nhiên trong lòng hắn chợt động.

Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm mới gửi tin cho hắn.

[Đã luyện chế Băng Phách đan thành công.]

Quy tiền bối lên tiếng báo.

“Sở tiền bối, Băng Phách đan luyện chế thành công rồi, bây giờ chúng ta đi đến chỗ Lý m Trúc nào!”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nói.

Tốc độ luyện đan của Quy tiền bối thật đáng gờm. Ngài ấy nói có thể luyện xong trong vòng 24 tiếng, không ngờ mới đây đã luyện chế thành công.

Ngoài ra hắn chợt nghĩ đến một chuyện. Ắt hẳn Quy tiền bối cũng biết Tống Đầu Gỗ mới đúng, lúc về có thể hỏi ngài ấy chuyện của Tống Đầu Gỗ.

Sở các chủ:

“Khò ~~ khò~~~~”

Các chủ ngủ mất rồi, đang hô hấp đều đều kia kìa, tốc độ chìm vào giấc ngủ đúng là nhanh như thần.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ gọi cô ấy dậy?

Nhắc đến chuyện kêu Sở các chủ dậy, Tống Thư Hàng lại nhớ đến một câu chuyện cũ đầy bi kịch mà bản thân vẫn không dám nhớ lại.

Nhớ lần trước khi tới Bích Thủy Các, đúng lúc Sở các chủ đang ngủ, hắn bị trận pháp phòng ngự treo lên ngay tại cửa phòng của Sở các chủ, mà còn treo hắn thành hình chữ mã (马) mới chết chứ.

Tống Thư Hàng cứ lo nếu bây giờ hắn gọi Sở các chủ dậy, có khi nào trận pháp phòng ngự lại đột nhiên chui ra từ nơi nào đó bên cạnh cô ấy, treo hắn lên thành hình chữ mã nữa không?

Vậy nên không thể đến gần cô ấy được.

“Sở các chủ, đừng ngủ, chúng ta đi đến Thời Quang thành trước đã.”

Tống Thư Hàng cất cao giọng kêu lên.

Sở các chủ:

“Khò khò ~~”

Tống Thư Hàng lại kêu thật lâu, nhưng một khi Sở các chủ đã ngủ thì dù sét đánh cũng không tỉnh.

“Hầy.”

Tống Thư Hàng thở dài. Bó tay rồi, xem ra mình phải tự đi đến Thời Quang thành ở Bích Thủy Các thôi.

Hắn vẫn còn nhớ mang máng cách đi vào Bích Thủy Các, chỉ là bây giờ không có Sở các chủ dẫn đường, chẳng biết hắn có thể tiến vào Thời Quang thành không nữa?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang sầu não, đột nhiên trong hồ nhỏ truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Sau đó, một cây dù phá nước mà ra.

Đồng thời còn có một bóng người theo sát phía sau. Người này mặc trường bào màu xanh lam, mái tóc ngắn màu đen.

Sau khi chui ra khỏi mặt hồ, hắn vung tay chụp lấy cây dù.

Nước bắn tung tóe.

Nam tử mặc áo bào xanh đáp xuống đứng vững trên mặt nước.

Lúc này hắn nhìn thấy Sở các chủ đang ngủ say:

“À, hóa ra ta chui tới chỗ này. Xin chào các chủ!”

Chờ mãi không thấy Sở các chủ trả lời lại, nam tử mặc áo bào xanh cười khổ nói:

“Các chủ lại ngủ rồi.”

Sau đó hắn lại nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Tiểu hữu ngươi... Ồ? Bá Tống tiền bối, ngài cũng ở đây à?

Tống Thư Hàng:

“Chào đạo hữu, ngươi là...?”

“Vãn bối Phong, Phong gì nhỉ? Phong... Phong... Thôi xong, vãn bối quên mất đạo hiệu rồi.”

Nam tử mặc áo bào xanh cười khổ nói.

Tống Thư Hàng:

“Hở?”

“Trước giờ trí nhớ của vãn bối không được tốt lắm, thường xuyên quên mất đạo hiệu của mình. Bá Tống tiền bối, ngài chờ chút nhé.”

Dứt lời, nam tử mặc áo bào xanh lấy một cuốn sổ nhỏ ra lật cực nhanh.

Một lát sau, hắn vui vẻ nói:

“Tìm được rồi, đạo hiệu của vãn bối là Tán Đạo Nhân. Ô? Bên dưới còn chữ này: “Ngu ngốc, đây không phải đạo hiệu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tán Đạo Nhân không phải là đạo hiệu của ta á? Ha ha ha, vậy thì tốt quá, cái tên này nghe đần chết được, nếu nó là đạo hiệu của ta thật thì không ổn chút nào.”

Nam tử mặc áo bào xanh che dù cười to.

Sau khi cười xong, hắn quay qua nhìn Sở các chủ rồi lại quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng lần nữa:

“Ồ, chào đạo hữu... Ơ, là Bá Tống tiền bối đây mà! Vãn bối xin ra mắt Bá Tống tiền bối!”

Tống Thư Hàng đần mặt ra đấy.

Chuyển quái gì thế này?

"Đạo hiệu của vãn bối là Phong... Phong... Phong gì nhỉ? Bá Tống tiền bối ngài chờ chút, trí nhớ của ta không tốt lắm, để ta xem đạo hiệu của mình là gì."

Dứt lời, hắn lại lật cuốn sổ nhỏ của mình lần nữa.

"Tìm được rồi, đạo hiệu của vãn bối là Tán Đạo Nhân Ngu Ngốc Đây Không Phải Đạo Hiệu. Ặc..."

Nam tử che dù cười khổ ngẩng đầu lên:

"Xin lỗi Bá Tống tiền bối, chắc đây không phải là đạo hiệu của vãn bối. Nhưng mà bây giờ ta không nhớ ra đạo hiệu của mình là gì, tệ thật. Bá Tống tiền bối, nếu như không ngại cứ gọi ta là Tán Đạo Nhân đi!"

Tống Thư Hàng đái khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi.

Sau khi gặp mặt mình, tên này vừa quay đầu qua đã quên mất chuyện mới vừa xảy ra rồi?

Trí nhớ kiểu này là nát bét luôn rồi chứ 'không tốt lắm' gì nữa. Hắn hoài nghi không biết vị Tán Đạo Nhân này có phải là cá vàng thành tinh không nữa.

Trí nhớ nát như vậy, hắn tu luyện kiểu gì nhỉ? Số công pháp phức tạp kia hắn nhớ hết được sao?

"Chào Tán đạo hữu, ngươi đến Bích Thủy Các bằng cách nào thế?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Thoạt nhìn chắc hẳn tên này không phải thành viên của Bích Thủy Các do Sở các chủ dùng ảo ảnh chân thực biến ra. Lẽ nào là tu sĩ đi nhầm vào Bích Thủy Các?

Hơn nữa, có vẻ như vị Tán Đạo Nhân này quen với Sở các chủ.

"Ta đến Bích Thủy Các bằng cách nào ư? Để ta suy nghĩ một chút... Đúng rồi, thưa Bá Tống tiền bối, trước giờ ta vẫn luôn ở trong Bích Thủy Các. Ta là một thành viên của Bích Thủy Các, mặc dù trí nhớ rất nát nhưng ta vẫn nhớ được một số chuyện quan trọng."

Tán Đạo Nhân trả lời.

Một thành viên của Bích Thủy Các ư?

Nói vậy Tán Đạo Nhân vẫn là một phần do thực tại ảo của Sở các chủ biến ra à?

Trong lòng Tống Thư Hàng bỗng dâng lên chút thương cảm. Sở các chủ dùng thực tại ảo diễn hóa ra Bích Thủy Các, nhưng dù thì cũng vẫn chỉ là ảo ảnh mà thôi.

“Bá Tống tiền bối, ngài đang có phiền não gì đúng không?”

Tán Đạo Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Thật ra vừa rồi đang muốn nhờ Sở các chủ dẫn ta đi đến Thời Quang thành.”

“Thời Quang thành ư? Á à à, ta biết chỗ đó, để ta dẫn Bá Tống tiền bối đi.”

Tán Đạo Nhân cười to nói.

Tống Thư Hàng sững người một chút:

“Ừm... có ổn không?”

“Ngài cứ yên tâm, mặc dù trí nhớ của ta rất nát nhưng ta vẫn nhớ rõ những chuyện quan trọng. Ví dụ như công pháp tu luyện chẳng hạn, mặc dù quên mất công pháp tu luyện của mình là gì, phân chia cảnh giới ra làm sao, nhưng ta lại nhớ rõ cách tu luyện!”

Tán Đạo Nhân vênh váo đắc ý nói.

“Thế thì đành làm phiền Tán đạo hữu vậy.”

Tống Thư Hàng nói.

Tán Đạo Nhân vỗ ngực đảm bảo:

“Cứ để ta lo.”

Dứt lời, hắn nhấc chân đi về phía bờ hồ, chân đạp trên mặt nước mà cứ như đi trên đất bằng.

Tống Thư Hàng ôm lấy Diệp Tư nhảy xuống mặt hồ. Mỗi khi hắn bước ra một bước lại có hoa sen đen nở rộ dưới chân, nhanh chóng đuổi theo Tán Đạo Nhân.

...

Mười phút sau, Tống Thư Hàng vô cùng hối hận vì mình đã tin tưởng Tán Đạo Nhân.

Tán Đạo Nhân lạc đường rồi, càng hại người là hắn lại quên mất Tống Thư Hàng.

“Ơ, đây là đâu?”

Sau khi dẫn Tống Thư Hàng đi đến quảng trường trong một quần thể cung điện của Bích Thủy Các, Tán Đạo Nhân nghi hoặc xoay đầu quan sát xung quanh.

Sau đó hắn nhìn Tống Thư Hàng:

“Nhìn đạo hữu thật quen mặt, Ơ? Bá Tống tiền bối đây mà, xin chào tiền bối.”

Tống Thư Hàng tuyệt vọng luôn rồi.

“Đạo hữu, đi đường nào đến Thời Quang thành vậy?”

Tống Thư Hàng nói thẳng vào chủ đề, không cho Tán Đạo Nhân có cơ hội móc sổ nhỏ ra.

“Thời Quang thành ư? Ta biết, mấy chuyện quan trọng ta vẫn nhớ rõ.”

Tán Đạo Nhân vui vẻ nói.

Nhưng mới vừa nói xong, hắn đột nhiên sững người hô lên:

“Tiêu rồi, mặc dù biết đường đến Thời Quang thành nhưng ta lại không nhớ nổi bây giờ chúng ta đang ở đâu.”

Tên này không phải là người do Sở các chủ dùng thực tại ảo huyễn hóa ra để chỉnh hắn đấy chứ?

Chương 1215: Hãy Tin Tưởng Ta, Cho Dù Ta Có Bán Ngươi, Ngươi Còn Đứng Ở Một Bên Đếm Tiền Thay Ta Nữa

“Nhưng mà không sao, do trí nhớ của ta quá nát nên Sở các chủ đã cố ý khắc một trận pháp lên dù để ta có thể về nhà ngay. Sau khi về nhà thì ta biết đường đi đến Thời Quang thành, Bá Tống tiền bối đừng lo lắng.”

Tán Đạo Nhân chỉ vào cây dù của mình, trên đó có khắc một trận pháp phức tạp.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Bá Tống tiền bối đến đây nào, đi về nhà với ta.”

Dứt lời, Tán Đạo Nhân đưa tay đè lên trên mặt dù, kích hoạt trận pháp.

Ngay sau đó một cổng không gian tỏa sáng lấp lánh xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn ánh sáng này, nhìn khí tức này này, đúng là cổng không gian của Sở các chủ.

Lúc này Tống Thư Hàng cũng không biết nên bán than từ chỗ nào nữa.

Tán Đạo Nhân nhiệt tình dẫn Tống Thư Hàng bước vào cổng không gian.

Bên kia cổng không gian là một lầu trúc bình thường, nơi này chính là nhà của Tán Đạo Nhân, rất có phong cách của kiến trúc Bích Thủy Các.

“Bá Tống tiền bối có muốn đến làm khách trong động phủ của ta không? Lâu lắm rồi nhà ta không có khách đến thăm.”

Tán Đạo Nhân nhìn Tống Thư Hàng đầy mong đợi.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Chờ đi Thời Quang thành về lại làm khách cũng không muộn.”

Có trời mới biết khi nào Tán Đạo Nhân lại quên mất hắn, tốt nhất là có thể lấy được một tấm bản đồ Bích Thủy Các chi tiết từ chỗ Tán Đạo Nhân.

Tán Đạo Nhân:

“Cũng đúng, chính sự quan trọng hơn. Bá Tống tiền bối ở trong phòng chờ ta một chút, chỗ ta có một tấm bản đồ. Lát nữa nếu ta lại quên mất chính sự thì ngài có thể dựa vào tấm bản đồ này để đi đến Thời Quang thành.”

“Được.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói, xem ra mặc dù trí nhớ cực nát nhưng năng lực giao tiếp của Tán Đạo Nhân vẫn rất tốt.

Tống Thư Hàng tiến vào nhà trúc, chọn đại một cái ghế rồi ngồi xuống.

Diệp Tư vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Tống Thư Hàng tạm thời chuyển cô ấy vào trong thế giới hạch tâm.

“Ta đi lên lầu lấy bản đồ, Bá Tống tiền bối ngài chờ một chút.”

Tán Đạo Nhân đi lên lầu.

Nhìn bóng người đi xa, Tống Thư Hàng lại bắt đầu lo lắng.

Lỡ may tên này lên lầu rồi lại quên mất hắn, ở trên lầu ngủ ngon lành luôn thì biết làm sao đây?

Trước hết cứ chờ một lát vậy, nếu lâu quá mà vẫn không thấy hắn xuống thì đi lên lầu tìm.

Nhưng lần này Tán Đạo Nhân không quên nữa.

Chỉ lát sau hắn đã xuống lầu.

“Cho Bá Tống tiền bối này, đây là bản đồ đi từ nhà ta đến Thời Quang thành. Có nó trong tay, cho dù lát nữa ta quên mất cũng không làm trễ nãi chính sự của ngài.”

Tán Đạo Nhân đưa một cục giấy bị vo tròn qua.

Tống Thư Hàng nhận lấy cục giấy, khóe miệng không nhịn được co giật mấy cái.

Tán đạo hữu, xin hãy đối xử tử tế với bản đồ tiên sinh. Bản đồ là dùng để xem chứ không phải dùng để vo thành cục tròn mà chơi nhé.

Thở dài, Tống Thư Hàng mở cục giấy ra.

Nhưng thứ hắn thấy không phải bản đồ mà là một bức thư viết bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng ngớ người ngỡ ngàng, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tán Đạo Nhân:

“Bản đồ đâu?”

Sau đó lại thấy hai mắt Tán Đạo Nhân trở nên mông lung, nhìn chằm chằm vào hắn rồi đột nhiên hỏi:

“Đạo hữu là ai? Sao lại ở trong nhà ta? Ơ... Là Bá Tống tiền bối đây mà? Tiền bối tới nhà ta làm khách đấy à? Tốt quá, lâu lắm rồi nhà ta không có khách đến thăm. Ta đi pha trà cho ngài ngay đây.”

Dứt lời, Tán Đạo Nhân vội vàng chạy lên lầu đi pha trà.

Tống Thư Hàng: “CMN, lại nữa à?”

Ngoài ra Tống Thư Hàng rất hoài nghi độ chân thật trong câu ‘lâu rồi nhà không có khách’ của Tán Đạo Nhân. Cho dù có khách người tới, sợ rằng hắn cũng không nhớ được ấy chứ.

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng lại nhìn bức thư trong tay.

Nội dung trong thư được viết bằng chữ viễn cổ, Tống Thư Hàng là kẻ ‘mù văn viễn cổ’, biết chẳng được mấy chữ viễn cổ.

“Lúc rảnh rỗi, nhất định mình phải học chữ viễn cổ thật nghiêm túc mới được. Nói không với mù chữ, bắt đầu từ việc học tập chăm chỉ.”

Ngay lúc hắn định cất bức thư này vào thì đột nhiên trên thư chợt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Sau khi ánh sáng biến mất, chữ viết trên đó tự động kích hoạt thuộc tính phiên dịch đồng bộ giống hệt như hiệu quả mà kinh văn Thánh Nhân thể hiện ra khi ở Nho gia trước kia.

Tống Thư Hàng xem hiểu những chữ này.

× × × × × ×

Sở các chủ vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp:

Chào ngươi, hôm nay ngươi vẫn còn ở lì trong Bích Thủy Các không chịu đi ra chứ?

Bên dưới là thân bài.

Trước hết xin chúc mừng ngươi rốt cuộc cũng đã tấn thăng cảnh giới cửu phẩm. Ngươi kiên cường đúng như ta nghĩ, dù tâm ma có đáng sợ thế nào cũng không ngăn được niềm tin của ngươi.

Lần trước thấy ngươi nhân tiền hiển thánh, ta cảm động đến bật khóc, rơi xuống giọt nước mắt thứ một trăm trong đời ta. Ngươi cũng biết mà, trong một trăm giọt nước mắt đó có hơn chín mươi giọt đều là bị người ta đánh đến khóc, nước mắt cảm động chỉ có tám giọt thế nên cực kỳ quý quá. Lần tới nếu có cơ hội ta sẽ gửi nó qua cho ngươi, nhớ cất kỹ đó.

Ngoài ra ta thấy ngươi đã bắt đầu tìm kiếm đạo của mình, muốn bước ra một bước cuối cùng.

Nếu là trong tình huống bình thường, đáng lẽ ta phải chúc mừng ngươi, chúc mừng ngươi muốn chứng đạo cảnh giới trường sinh. Nhưng bây giờ ta phải nghiêm túc nói với ngươi một chuyện.

Trước khi sắp khai phá ra đạo của mình, xin ngươi hãy chậm lại một chút, bước ra một bước này rồi sẽ không còn cơ hội quay đầu lại nữa. Bây giờ... không phải là lúc bước vào cảnh giới trường sinh.

Chuyện này rất quan trọng, ta phải nhắc nhở ngươi nhiều lần. Bây giờ cứ chậm một chút trước, đừng vội bước một bước kia khai phá ra trường sinh chi đạo.

Thường thì chuyện quan trọng phải nói ba lần nhưng ta tin chỉ cần nói hai lần đã đủ để ngươi hiểu ý ta rồi, dù gì ngươi cũng thông minh vậy mà.

Về phần tại sao không thể khai phá trường sinh chi đạo, ta không thể nói nguyên nhân cụ thể qua thư. Không phải ta không muốn nói mà là không thể cũng không có cách nào viết chúng ra được, cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Hãy tin tưởng ta, ta sẽ không hại ngươi.

Hãy tin tưởng ta, ta mãi mãi đứng về phía ngươi.

Hãy tin tưởng ta, cho dù ta có bán ngươi thật thì chắc chắn ngươi còn ngoan ngoãn đứng ở một bên đếm tiền thay ta nữa.

Kính thư!

Chúc: Thân thể khỏe mạnh, răng chắc khỏe, ăn ngon uống tốt.

Người bạn tốt nhất của ngươi: Tống Nhất.

Thời gian: Ta quên hôm nay là ngày tháng năm nào rồi, dù sao thì ngươi cũng ở lì trong Bích Thủy Các, không cần nhớ ngày tháng làm gì.

× × × × × ×

Tống Thư Hàng:

"..."

Rốt cuộc hắn đã hiểu tại sao bức thư này lại bị vò thành một cục rồi.

Chắc chắn tên Tống Đầu Gỗ này là người mang theo virus Tam Lãng viễn cổ, viết một bức thư thôi mà cũng sặc mùi khiêu khích thế này.

Nếu hắn là Sở các chủ, đọc được lá thư này xong sẽ vò nó thành một cục ngay và luôn, sau đó gửi mười nghìn con Đà Mã, à không... mười nghìn con quá ít, ít nhất phải gửi một trăm nghìn con Đà Mã hoạt bát đáng yêu cho Tống Nhất cũng chính là Tống Đầu Gỗ, để tên kia bị một trăm nghìn con Đà Mã chà đạp tàn nhẫn.

Trong thư có nói Tống Đầu Gỗ từng bị người ta đánh khóc, chảy xuống hơn chín mươi giọt nước mắt, đúng là hả hê mà. Cũng không biết chín mươi giọt nước mắt kia là một lần một giọt hay là một lần nhiều giọt? Nếu như là mỗi lần một giọt thì tốt biết mấy, vậy có nghĩa là hắn bị đánh khóc chín mươi lần.

Nhưng nội dung quan trọng nhất trong thư không phải chuyện Tống Đầu Gỗ đã từng bị người ta đánh khóc, mà là chuyện hắn dặn đi dặn lại không cho Sở các chủ khai phá trường sinh chi đạo của mình, bảo cô ấy tạm thời chậm một chút.

Tại sao lại dặn như vậy chứ?

Lẽ nào một khi chứng trường sinh chi đạo rồi sẽ gặp phải nguy cơ cực lớn nào đó? Hơn nữa theo như lời của Tống Đầu Gỗ, đây rất có thể là nguy cơ không cách nào quay đầu lại được.

Chắc chắn Sở các chủ đã đọc lá thư này rồi, chẳng lẽ chính vì vậy nên Sở các chủ mới chậm chạp không bước ra một bước cuối cùng, không tấn thăng cảnh giới trường sinh?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Tán Đạo Nhân đã đi xuống lầu, trên tay còn bưng một bộ trà cụ.

“Bá Tống tiền bối, mời ngài uống trà.”

Tán Đạo Nhân mỉm cười đưa một ly trà nóng qua.

Tống Thư Hàng đành phải nhận lấy ly trà, sau đó hắn thấy trong đó lá trà đã chiếm hết nửa ly, còn nước thì lại rất ít.

Nhìn trời, ngay cả cách pha trà mà tên này cũng quên rồi ư?

Trà phải pha kiểu này đấy à? Nửa ly lá trà... định lấy lá trà làm cơm ăn hả?

Ấy thế mà Tán Đạo Nhân lại xem lá trà như cơm mà ăn thật. Chỉ thấy hắn nâng ly trà lên uống một hơi cạn hết nước, sau đó bắt đầu rót lá trà vào trong miệng nhai, ăn có vẻ rất ngon nữa kia.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Bá Tống tiền bối, ngài không uống à? Lá trà này rất thơm nhưng nhai nhiều quá thì hơi đắng.”

Tán Đạo Nhân nói.

Tống Thư Hàng:

“Rốt cuộc trí nhớ của ngươi có thể duy trì trong bao lâu vậy?”

Ngay cả những thường thức trong cuộc sống thế này mà cũng không nhớ được, trước kia hắn sống kiểu gì trong Bích Thủy Các thế?

“Không biết nữa, trước kia có từng kiểm tra nhưng ta quên mất kết quả rồi.”

Tán Đạo Nhân trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Vậy nếu ta mượn đồ của ngươi, ngươi cũng sẽ quên mất ư?”

Tán Đạo Nhân đắc ý khoe:

“Đương nhiên là không, cho người khác mượn cái gì ta đều nhớ rõ.”

“Vậy đạo hữu cho ta mượn chút linh thạch đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tán Đạo Nhân:

“Bá Tống tiền bối muốn mượn bao nhiêu?”

“Có linh thạch lục phẩm không? Cho mượn mười viên nhé?”

Tống Thư Hàng đáp.

Tán Đạo Nhân lục lọi trên người một hồi, thế mà móc ra đủ mười viên linh thạch lục phẩm đưa cho Tống Thư Hàng:

“Cho Bá Tống tiền bối mượn này.”

Tống Thư Hàng nhận lấy linh thạch, cảm ứng một chút.

Hắn có thể cảm ứng được linh lực tinh khiết trong đó, những linh thạch này là thật? Không phải vật hư ảo?

Lúc này Tán Đạo Nhân lại móc sổ nhỏ của mình ra rồi viết vào:

“Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh mượn ta mười viên linh thạch lục phẩm, đánh dấu.”

Viết xong, hắn lại khoanh tròn như đang đánh dấu ngày tháng.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tiền bối, ngài tìm ta là vì có chuyện gì đó đúng không?”

Tán Đạo Nhân lại ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Chúng ta đi Thời Quang thành.”

Tán Đạo Nhân:

“Ta biết đường đến Thời Quang thành. Nào nào nào, Bá Tống tiền bối, để ta dẫn đường cho ngài.”

Lần này, hắn lại không nhắc đến chuyện bản đồ.

...

Trong quá trình dẫn đường, Tán Đạo Nhân lại quên hai lần.

Tống Thư Hàng đã có kinh nghiệm. Ngay lúc Tán Đạo Nhân quên mất, hắn lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói là mình muốn đi đến Thời Quang thành.

Tán Đạo Nhân rất quen đường từ nhà đến Thời Quang thành, cuối cùng cũng không đi sai nữa, thuận lợi dẫn Tống Thư Hàng đến Thời Quang thành.

Nhưng khi hắn đến Thời Quang thành lại phát hiện Sở các chủ đang đứng ở cửa thành, ánh mắt sắc bén như dao.

“Sở các chủ, ngài dậy rồi à?”

Tống Thư Hàng vẫy tay chào hỏi.

“Ừ.”

Sở các chủ đáp một tiếng:

“Ngươi gặp hắn rồi?”

Người mà cô ấy nói là Tán Đạo Nhân ư?

“Lá thư kia đang ở trên người ngươi?”

Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng lấy thư ra đưa cho Sở các chủ:

“Là lá thư này sao?”

Sở các chủ nhận lấy thư, tiện tay vò nó thành một cục, ném đi thật xa.

Tán Đạo Nhân lập tức bay vọt ra, đuổi theo cục giấy kia...

Chương 1216: Con Gái Cuối Cùng Cũng Sẽ Lớn Lên Thôi

“Hoãn rồi lại hoãn, hoãn rồi lại hoãn... Đã hoãn lâu vậy rồi, còn muốn hoãn đến khi nào nữa? Hoãn cái đầu ngươi ấy!”

Sở các chủ nghiến răng mắng.

Tống Thư Hàng dường như thấy được oán niệm thực thể hóa hiện ra.

“Mà giờ ta cũng không định trì hoãn nữa.”

Sở các chủ thấp giọng nói, tựa như đang lẩm bẩm một mình lại như muốn nói cho Tống Thư Hàng nghe:

“Ta không muốn đợi thêm nữa, ta muốn làm bọn họ sống lại thật sự chứ không chỉ là ảo ảnh nữa. Điều ta mong muốn chỉ có vậy thôi, chẳng lẽ thế cũng không được?”

Trong lòng chợt động, Tống Thư Hàng bất giác đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Hắn biết toàn bộ Bích Thủy Các này đều hư ảnh do Sở các chủ dùng thực tại ảo huyễn hóa ra, sau này tu vi của Sở các chủ càng cao, Bích Thủy Các này lại càng chân thật. Lúc trước có mấy tu sĩ đi nhầm vào Bích Thủy Các được đệ tử của Bích Thủy Các tiếp đãi nhiệt tình. Mãi cho đến lúc rời đi, những tu sĩ kia vẫn không hề phát hiện Bích Thủy Các này chỉ là vật hư ảo.

Theo như những lời Sở các chủ vừa nói, có vẻ như trường sinh chi đạo của cô ấy có liên quan đến thực tại ảo Bích Thủy Các khổng lồ này.

“Ngươi sẽ không ngăn cản ta đâu đúng không?”

Sở các chủ đột nhiên xoay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Ta không phải Tống Đầu Gỗ, Sở các chủ cũng biết rõ mà.”

Tống Thư Hàng cũng không biết tại sao Tống Đầu Gỗ lại khuyên Sở các chủ nên hoãn lại, không được bước vào trường sinh chi đạo, có lẽ trong chuyện này còn có lý do quan trọng gì đó. Từ nghìn dặm xa xôi gửi lá thư này tới, việc này cho thấy hắn thật sự lo lắng cho Sở các chủ nên mới nhắc nhở trước.

“Thế nên ngươi sẽ không ngăn cản ta đâu đúng không?”

Sở các chủ hỏi lần nữa.

Tống Thư Hàng cau mày. Sau khi nghĩ đến tình hình hiện này rồi suy tư hồi lâu, hắn nghiêm túc trả lời:

“Nếu được, ta cũng nghĩ Sở các chủ nên hoãn lại. Trước đó ta đã nói với ngươi, hiện nay ‘thiên’ ngoài kia sắp biến đổi rồi. Trong thời kỳ hỗn loạn biến thiên thế này, Trường Sinh Giả thì lánh đời, Kiếp Tiên cửu phẩm cũng bị liên lụy. Tốt nhất Sở các chủ hãy đợi thêm một quãng thời gian nữa, ít nhất chờ thời kỳ hỗn loạn này kết thúc rồi tính tiếp?”

Sở các chủ:

“Nói vậy ý của ngươi cũng là muốn trì hoãn? Vậy ngươi nói cho ta biết, ta phải trì hoãn đến khi nào đây?”

“Ta chỉ dựa trên tình hình hiện nay ở bên ngoài để trả lời câu hỏi của các chủ thôi. Ngoài ra theo như lời của một vị tiền bối ta quen biết, đợt biến thiên lần này sẽ kéo dài không quá lâu. Vậy nên tốt nhất là Sở các chủ cứ đợi đi.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Ta không biết mình còn đợi tiếp được không nữa, ngày nào ta cũng muốn quên sạch đi nội dung trong lá thư kia.”

Sở các chủ duỗi người, đột nhiên nói sang chuyện khác:

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đến Thời Quang thành. Không có ta dẫn đường, ngươi khó mà đi vào được.”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tán Đạo Nhân ở đằng xa. Phải chăng do trong tiềm thức Sở các chủ cứ muốn quên đi nội dung trong thư, thế nên mới khiến cho Tán Đạo Nhân mắc chứng hay quên?

Không ngừng quên mất, không muốn nhớ lại nội dung trong thư?

Ở đằng xa, Tán Đạo Nhân nhặt cục giấy bị vo tròn lên, trên mặt đầy vẻ hoang mang. Nhưng lát sau hắn lại bình tĩnh cầm lấy dù, thong dong đi về hướng nhà trúc.

× × × × × × × × × × × × × × × ×

Tầng trên Thời Quang thành.

Sở Sở nhẹ nhàng rời khỏi phòng Lý m Trúc, đi ra ngoài khẽ xoa nước mũi.

Lạnh quá, lạnh thấu xương, dù cô đã khoác áo da thật dầy song vẫn thấy lạnh đến mức run cầm cập.

Lần trước lúc Diệp Tư trở về có mang theo một phần công pháp phụ trợ chữa hàn chứng do Bắc Phương Đại Đế để lại cho Lý m Trúc.

Cũng không biết công pháp này tên gì vì Đại Đế không để tên lại, nhưng đồ Đại Đế cho ắt hẳn là tinh phẩm.

Trước khi Băng Phách đan được luyện thành, Lý m Trúc đã tranh thủ thời gian rảnh tu luyện bộ công pháp phụ trợ này đến cảnh giới nhập môn. Đến lúc đó vừa vận chuyển công pháp phụ trợ, lại phối hợp với Băng Phách đan là có thể chữa khỏi hẳn hàn chứng trong cơ thể Lý m Trúc.

Lúc tu luyện bộ công pháp phụ trợ này, không ngờ hàn khí trong cơ thể cô bé lại bị hóa giải, trở thành một phần của chân nguyên bản mệnh. Nhưng trong quá trình tu luyện, thân thể cô bé sẽ tản ra lượng lớn hàn ý lạnh đến đòi mạng, hơn nữa thể chất tu sĩ cũng không chống lại được loại hàn ý này.

Lần nào chăm sóc Lý m Trúc xong, Sở Sở cũng đều lạnh cứng người.

“Chào Sở Sở cô nương, lâu rồi không gặp.”

Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Sở Sở.

Sở Sở vừa ngẩng đầu lên đã thấy được Tống Thư Hàng tiên sinh.

Qua một thời gian không gặp, hình như Thư Hàng tiên sinh lại cao hơn, tu vi cũng tăng lên không ít.

Khoan đã, loại cảm giác này là sao?

Cô phát hiện khi mình nhìn chăm chú vào Tống Thư Hàng, bỗng cảm nhận được một loại uy nghiêm phát ra từ trên người đối phương.

Đồng thời cô không tự chủ được gọi ra một cái tên:

“Bá... Bá... Tống... Huyền Thánh?!”

Sở các chủ:

“Phụt~~

Ba Tống là cái quỷ gì thế?

(*)Sở Sở gọi hai tiếng Bá Bá (霸 霸) nghe giống như ba ba (爸 爸), nghĩa là cha/ba.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Huyền Thánh... Thư Hàng tiên sinh tấn thăng Huyền Thánh rồi ư?”

Sở Sở nuốt nước miếng, hai mắt trợn tròn đầy kinh ngạc.

Tuy cô và Lý m Trúc ở tầng trên Thời Quang thành, đây là một bí cảnh đặc biệt. Trong này thời gian trôi qua rất chậm, một ngày trong này bằng những hai mươi ngày ở bên ngoài. Mặc dù không khoa trương như kiểu một ngày trên trời bằng nghìn năm dưới đất, nhưng ở trong bí cảnh một tháng, bên ngoài cũng đã là một năm dài rồi.

Chỉ có điều hình như hai người bọn cô mới ở trong bí cảnh một quãng thời gian ngắn thôi mà?

Cô nhớ rõ lúc mọi người chia tay nhau, Tống Thư Hàng chỉ mới đạt đến cảnh giới nhị phẩm thôi, đồng thời còn nhớ rõ hắn đã đột phá lên cấp vào lần thay cô đi tham gia trận chiến “Đoạn Tiên Đài” giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái.

Sao chỉ mới đó mà Tống Thư Hàng đã lên Huyền Thánh bát phẩm thế này?

Chắc chắn là bí cảnh thời gian này là hàng giả rồi, nói không chừng mình ở trong đây một ngày, bên ngoài đã qua nghìn năm rồi cũng nên?

“Vẫn chưa đâu, thân phận Huyền Thánh này của ta có vấn đề.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sở Sở:

“...”

Chẳng lẽ Huyền Thánh mà cũng giả được à?

Nhưng sau khi nghe Tống Thư Hàng giải thích, cô mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu quả thật từ nhị phẩm nhảy thẳng lên Huyền Thánh bát phẩm thì đúng là quá khủng bố.

“Vậy bây giờ tu vi của Bá Tống, ặc, của Tống đạo hữu đã đạt đến cảnh giới nào rồi?”

Sở Sở tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Mấy ngày trước mới vừa lên cấp tứ phẩm, sau đó ngưng tụ một khúc tiên cốt, còn đang trong quá trình cố gắng ngưng tụ nhiều tiên cốt hơn.”

“Tứ phẩm?”

Sở Sở lại trợn mắt tập hai:

“Nếu ta nhớ không lầm thì khi chúng ta chia tay nhau, ngươi đang ở cảnh giới nhị phẩm đúng không?”

“Là nhị phẩm.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sở Sở:

“Vậy Bá Tống đạo hữu ở bên ngoài tu luyện bao lâu?”

Từ lúc gặp mặt đến giờ, Sở Sở đã đổi cách xưng hô với Tống Thư Hàng đến mấy lần.

“Ừ, tính ra thì chắc sắp được hai tháng đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sở Sở:

“...”

Định mệnh, chúng ta có chơi cùng một game tu chân không vậy? Lượng điểm kinh nghiệm cần để thăng cấp của chúng ta có giống nhau thật không? Bá Tống tiền bối, lần sau dẫn ta đi thăng cấp dẫn ta bay cùng đi!

“Tiểu m Trúc có khỏe không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Sở:

“Từ khi m Trúc tiểu thư bắt đầu tu luyện bộ công pháp phụ trợ kia, tình trạng thân thể ngày càng tốt, chỉ là hàn ý trên người lại càng nặng.”

“Khổ cho ngươi, con bé còn đang tu luyện à?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Sở Sở gật đầu.

Tống Thư Hàng khẽ đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy trong phòng toàn là hàn ý hệt như một kho lạnh.

Dù hắn là tu sĩ cảnh giới tứ phẩm cũng không nhịn được run cầm cập.

Hàn ý này thật bá đạo!

Ngay lúc Tống Thư Hàng đẩy cửa vào, Lý m Trúc chợt mở mắt ra. Trên hàng lông mi dài màu bạc ngưng tụ băng tuyết, lúc cô bé nháy mắt, băng tuyết rơi xuống. Sau đó đôi mắt cũng màu bạc nhìn về phía Tống Thư Hàng, trong mắt lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

Thân thể bé nhỏ trượt từ trên giường xuống, lảo đảo chạy tới chỗ Tống Thư Hàng rồi lao vào trong ngực hắn.

Tống Thư Hàng ôm lấy Lý m Trúc, đồng thời còn sờ đầu cô bé đầy cưng chìu. Những động tác này hắn làm rất tự nhiên, giống như đã luyện qua trăm nghìn lần rồi vây, thuần thục đến đáng sợ.

“Đây ắt hẳn là một vài thói quen do việc nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Lý Thiên Tố đạo trưởng dạo trước mang đến.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

“Ơ? Có phải m Trúc lùn đi một chút rồi không?”

Tống Thư Hàng vừa ôm lấy Lý m Trúc vừa thắc mắc.

“Chắc là do Bá Tống tiên sinh cao lên đấy.”

Sở Sở đứng bên cạnh Tống Thư Hàng đáp.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Mặc dù ta cũng có cao lên nhưng chắc chắn thân thể của m Trúc có rút nhỏ lại.”

Trước kia thoạt nhìn m Trúc lớn bằng cỡ một đứa trẻ bốn, năm tuổi, bây giờ lại chỉ như một đứa bé ba tuổi.

Lý m Trúc tò mò nhìn đôi tay nhỏ bé của mình, chính cô cũng không cảm thấy chẳng khác trước là mấy.

“Thôi kệ đi, không sao hết. Chỉ cần trị dứt hàn chứng, m Trúc ngươi cũng có thể bắt đầu lớn dần lên. Một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ lớn lên thành một cô thiếu nữ.”

Tống Thư Hàng cười tươi rói.

Hắn lấy Băng Phách đan do Quy tiền bối luyện chế ra rồi đưa cho Lý m Trúc.

“Đây chính là Băng Phách đan, tổng cộng có ba viên, ngươi chia ra mà dùng, lại phối hợp thêm với công pháp phụ trợ, tranh thủ sớm ngày trị tận gốc hàn chứng bên trong cơ thể ngươi.”

Tống Thư Hàng nói.

Lý m Trúc ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lại hỏi một câu:

“Sau khi dùng xong, ta sẽ từ từ lớn lên thật ư?”

“Thật như vàng luôn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lý m Trúc:

“Sau này sẽ lớn như Sở Sở vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc trước hắn phát hiện ra một điều, sau khi thân thể Lý m Trúc thu nhỏ lại, hình như lối suy nghĩ cũng bị ảnh hưởng, có dấu hiệu ấu hóa về một số mặt nào đó.

Lý m Trúc:

“Ừm.”

Cô nhận lấy Băng Phách đan rồi chạy chầm chậm về giường mình. Bây giờ thân thể cô chỉ cao hơn chiếc giường một chút, cô cực khổ vịn vào mép giường, một chân nhỏ cố gắng với lên, sau đó thân thể lộn một vòng lăn lên giường.

Nghe theo lời dặn của Tống Thư Hàng, Lý m Trúc há miệng nuốt một viên Băng Phách đan vào, đồng thời bắt đầu vận chuyển công pháp phụ trợ.

Một lượng hàn ý cực lớn từ trong thân thể cô tràn ra, nhưng lần này hàn ý ngưng mà không tán, sau khi tràn ra lại bị hút ngược về, hóa thành bản mệnh chân nguyên của Lý m Trúc.

“Chờ trị hết hàn chứng rồi, Lý m Trúc sẽ khôi phục, sau đó bắt đầu lớn lên từ từ.”

Tống Thư Hàng vui mừng nghĩ.

Vừa nghĩ như vậy, đột nhiên trong đầu hắn chợt hiện lên một cảnh tượng.

Trong một nhà thờ nào đó.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy cưới có khuôn mặt giống hắn mấy phần đang ôm tay hắn đi trên thảm đỏ, môi mỉm cười rạng rỡ.

Cửa nhà thờ mở ra, có một thanh niên điển trai đang đi tới, dùng ánh mắt dịu dàng như nước nhìn thiếu nữ xinh đẹp mặc áo cưới.

Đậu xanh, thằng trai trẻ kia mày là ai đấy? Tới đây cho tao, xem tao có đánh nát mông mày không!

Chương 1217: Bích Thủy Các Biến Đổi

Cảnh tượng này chợt lóe lên trong đầu, chỉ có một đoạn ngắn như thế thôi.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Cảnh vừa rồi vô cùng chân thật, nhưng nội dung lại quá quái dị.

Dắt con gái mình vào lễ đường, nhìn nó lập gia đình là kiểu tình tiết quái gì đây? Hơn nữa thân là tu sĩ, tại sao hôn lễ của con gái hắn lại được tổ chức trong nhà thờ chứ? Lộn Style rồi.

“Chẳng lẽ việc gặp gỡ Lý m Trúc đã vô tình làm sống dậy hồi ức nhập mộng vào Lý Thiên Tố đạo trưởng, sau đó những hồi ức này lại hoàn thành một loạt phản ứng hóa học gì đó trong đầu mình, cuối cùng sinh ra cảnh mình nhìn con gái đi lấy chồng?”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Không đúng, phản ứng hóa học cái rắm! Trong trí nhớ của Lý Thiên Tố đạo trưởng không hề có nội dung ‘con gái lấy chồng’ nhé. Từ nhỏ Lý m Trúc đã bị hàn chứng hành hạ, Lý Thiên Tố đạo trưởng dồn hết tinh lực vào việc chữa bệnh cho con gái, làm gì có thời gian nghĩ đến việc khác chứ?

Lẽ nào đó chỉ là vọng tưởng nhất thời của mình? Hoặc cũng có thể là... một đoạn ký ức bị mất đi của chính mình?

Lúc này, Sở các chủ nhìn Tống Thư Hàng:

“Ngươi sao vậy? Vừa rồi tâm thần ngươi không yên, chắc không phải bị Diệp Tư ảnh hưởng đấy chứ?”

Tống Thư Hàng:

“Bị Diệp Tư ảnh hưởng?”

“Diệp Tư đang độ tâm ma kiếp, giữa ngươi và cô ấy có khế ước linh quỷ, hai người tâm linh tương thông, giác quan tương thông, không chừng ngươi cũng bị tâm ma ảnh hưởng.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng như chợt hiểu ra:

“Thì ra là vậy, có thể là do bị tâm ma ảnh hưởng nên ta mới nhìn thấy cảnh vừa rồi.”

“Bị ảnh hưởng thật à? Ngươi nhìn thấy gì?”

Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta thấy được một cảnh tượng, địa điểm là một nhà thờ. Trong cảnh tượng đó có một thiếu nữ giống ta hai phần, hẳn là con gái của ta. Ta đang dắt tay nó bước vào giáo đường để kết hôn.”

“...”

Sở các chủ:

“Ta nghĩ người bình thường sẽ không xuất hiện loại tâm ma này đâu.”

“Cũng đúng.

Tống Thư Hàng cười trừ mấy tiếng.

“Nhưng biết đâu đó có thể là tương lai của ngươi và Diệp Tư, là cảnh mà Diệp Tư thấy được trong lúc độ tâm ma kiếp thì sao?”

Sở các chủ vừa xoa cằm vừa suy đoán.

Nếu đúng là vậy thì quá tốt rồi, điều này chứng minh rằng chuyện Bích Thủy Các bị hủy diệt không còn là tâm ma của Diệp Tư nữa, thế thì việc độ tâm ma kiếp sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Chính cô cũng từng trải qua tâm ma ‘Bích Thủy Các bị hủy diệt’, biết rõ muốn vượt qua kiếp này khó khăn đến mức nào.

Tống Thư Hàng:

“Nếu vừa rồi là bị tâm ma của Diệp Tư ảnh hưởng, chẳng lẽ sâu trong tiềm thức Diệp Tư lại muốn sinh một đứa con gái ư?”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, giữa ngươi và Diệp Tư không xảy ra chuyện gì được đâu.”

Sở các chủ nói thẳng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng bắt đầu co giật:

“...”

“Có lẽ đây mới tâm ma thật sự của cô ấy. Do hạn chế về thể chất, cô ấy không thể sinh con cho ngươi được. Nếu cô ấy rất để tâm đến chuyện này thì nó sẽ trở thành sơ hở trong tâm hồn, để tâm ma có cơ hội lợi dụng.”

Sở các chủ thở dài.

Tống Thư Hàng xoa vùng giữa hai chân mày.

Lời giải thích của Sở các chủ rất hợp tình hợp lý, nhưng hắn cứ cảm thấy có chỗ nào đó quái quái.

“À mà này, ngươi định xử lý mối quan hệ giữa ngươi với Diệp Tư thế nào đây?”

Sở các chủ tò mò hỏi:

“Mối quan hệ giữa ngươi và cô ấy đến cấp độ nào rồi?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ta và Diệp Tư còn chưa kịp chính thức xác định quan hệ đạo lữ thì cô ấy đã thành linh quỷ của ta rồi.”

Biến hóa đến quá nhanh quá đột ngột.

“Chậc, đây chính là tình huống rắc rối nhất.”

Sở các chủ nói:

“Sau khi trở thành linh quỷ của ngươi, Diệp Tư và ngươi tâm ý tương thông, giác quan tương thông. Nếu như trước khi cô ấy trở thành linh quỷ của ngươi, hai người đã xác định quan hệ với nhau, vậy thì có một số việc có thể thích ứng dần. Còn nếu chưa xác định quan hệ mà cô ấy đã trở thành linh quỷ của ngươi, bây giờ cô ấy chính là ngươi, ngươi chính là cô ấy, nếu muốn tiếp tục nói chuyện yêu đương với nhau, vậy thì chẳng khác gì ngươi đang yêu đương với chính mình. Ha ha.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Yêu đương với chính mình sao?

Nghe cứ thấy quá dị thế nào ấy.

Nhưng Diệp Tư lại khác với linh quỷ bình thường.

Linh quỷ bình thường chính là một bộ phận của chủ nhân, có thể nói là phần thân thể kéo dài của chủ.

Diệp Tư có tất cả năng lực của linh quỷ nhưng cô ấy lại có tính cách độc lập, cảnh giới tu vi cũng không bị bản thân Tống Thư Hàng hạn chế.

“Thật ra trong giới tu sĩ cũng có người yêu linh quỷ của chính mình, bản thân ta thì biết được mấy trường hợp. Ngươi không cần phải lo sẽ trở thành người đầu tiên yêu linh quỷ đâu.”

Sở các chủ an ủi.

Tống Thư Hàng:

“Gì cơ?”

Thường thì sau khi ký kết khế ước với linh quỷ, hình dáng của linh quỷ sẽ biến hóa theo dáng dấp của chủ nhân. Ví dụ như linh quỷ số 1 của Tống Thư Hàng chẳng hạn, sau một thời gian ngắn ký kết khế ước, nó đã biến thành một Tống Thư Hàng khác.

Yêu linh quỷ... chẳng phải là yêu chính mình sao?

“Ừ, trong ấn tượng của ta, trước đây có một vị tiên tử rất nổi tiếng của Đấu La Phái ở nam tinh vực đã yêu linh quỷ của mình, còn cử hành hôn lễ cho mình và linh quỷ. Do ta từng đi ngang qua thấy được nên có ấn tượng rất sâu sắc. Thật ra thì hình ảnh hai vị tiên tử giống nhau như đúc cử hành hôn lễ với nhau nhìn cũng đẹp mắt lắm.

Sở các chủ trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Là tự kỷ mới đúng chứ?

“Sau chuyện của vị tiên tử ở Đấu La Phái kia, không lâu sau ở Hóa Ma Tông trong tinh vực khác lại có một vị ma quân cũng cử hành hôn lễ với linh quỷ của mình. Nghe nói tu vi của vị ma quân này cực cao, mặt mũi cũng đẹp trai, đẹp theo kiểu tà mị. Thật ra cho đến nay ta vẫn không hiểu đẹp tà mị là đẹp như thế nào cả. Tóm lại là hôn lễ của vị ma quân này với linh quỷ của mình đã gây ra một vụ chấn động cực lớn, còn có rất nhiều tiên tử chúc phúc cho hắn.”

Sở các chủ tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Vậy nên cho dù tình cảm giữa ngươi và Diệp Tư có sâu đậm thêm nữa thì cũng không sao hết. Chỉ cần thích ứng là được rồi, có lẽ sẽ cảm thấy rất kích thích cũng không chừng.”

Sở các chủ tổng kết lại.

Sở tiền bối không muốn nói thêm nữa gì nữa.

“Bá Tống đạo hữu, kết hôn với linh quỷ của mình cũng giống như ‘kết hôn với tay trái’, ‘kết hôn với búp bê bơm hơi’ ở trên mạng ấy à?”

Lúc này, Sở Sở đứng bên cạnh lên tiếng hỏi.

Cô đã thu được rất nhiều thông tin từ cuộc nói chuyện giữa Tống Thư Hàng và Sở các chủ. Ví dụ như không ngờ vị Diệp Tư sư tỷ kia lại là linh quỷ, hơn nữa còn ký kết khế ước với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng phản bác theo bản năng:

“Tính chất hoàn toàn khác nhau.”

“Linh quỷ chính là thân thể kéo dài của tu sĩ, cũng coi như là cánh tay phải cánh tay trái của tu sĩ rồi. Thế nên kết hôn với linh quỷ cũng chính là kết hôn với cánh tay trái của mình chứ còn gì nữa, khác chỗ nào đâu chứ.”

Sở Sở phân tích.

Sở các chủ:

“Sở Sở cô nương phân tích rất đúng, nhưng tình huống của ngươi khác với tu sĩ bình thường. Chờ Diệp Tư vượt qua được tâm ma kiếp, tốt nhất hai ngươi vẫn nên nói chuyện nghiêm túc với nhau đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

Có một số việc nhìn như rất phức tạp nhưng thật ra chỉ cần hai người ngồi xuống nói chuyện thẳng thắn với nhau là có thể tìm được cách giải quyết.

Lúc này, Sở các chủ lại đánh ngáp:

“Buồn ngủ quá, ta đi tìm chỗ ngủ một giấc đây. Các ngươi tiếp tục canh chưng Lý m Trúc nhé, có vấn đề gì cứ liên hệ với ta.”

“Ok, cảm ơn Sở các chủ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sở các chủ xua tay tỏ ý không có gì, sau đó mở cổng không gian đi vào.

Tống Thư Hàng và Sở Sở ở lại trông chừng Lý m Trúc.

…

Sau khi Sở các chủ rời đi, Sở Sở vội hỏi:

“Bá Tống đạo trưởng, ngươi có bí quyết đặc biệt gì về phương diện lên cấp không?”

Tống Thư Hàng:

“Bí quyết ư? Con đường tu luyện không có đường tắt.”

Sở Sở mở mắt to nhìn Tống Thư Hàng.

“Nhưng trong quá trình tu luyện, nếu may mắn sẽ gặp được một số kỳ ngộ.”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Sở Sở:

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như lúc cô đang đi trên đường, đột nhiên có một ông lão tóc trắng cứ kéo lấy cô, khăng khăng muốn truyền thụ mấy chục năm công lực cho cô chẳng hạn.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Bá Tống đạo trưởng xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy.”

Khóe miệng Sở Sở co giật từng cơn.

Sở Sở vậy mà chưa từng nghe danh Truyền Công Cuồng á?

Tống Thư Hàng suy nghĩ kĩ lại, ừ... quả thật Sở Sở chưa từng nghe thấy tin tức gì về chuyện này.

Hắn đã từng nhập mộng vào cuộc đời của Sở Sở, gần như là ngay từ khi Sở Sở còn bé mãi cho đến khi Sở Sở bị Kình Bát ôm ghì đến chết mới dừng.

Tống Thư Hàng lắc đầu không nghĩ nữa, sau đó bắt đầu kể với giọng điệu cao thâm khó lường:

“Trong tu chân giới có một vị đạo trưởng tên là Thiên Nhai Tử, đã đạt đến cảnh giới Chân Quân lục phẩm. Nếu sau này gặp được ngươi ấy, không chừng chính cô sẽ được trải nghiệm cảm giác được truyền cho mấy chục năm công lực đấy.”

Sở Sở trợn tròn mắt đầy kinh ngạc, cô cảm giác được Tống

Thư Hàng đang nói thật chứ không hề lừa cô.

"Ngoài ra, nếu cô may mắn nhặt được chân cá sấu hay thân xác cá voi lục, thất, bát phẩm gì đó thì có thể mang tới tìm ta. Ta sẽ dẫn cô đến gặp đệ nhất tiên trù hiện nay trong tu chân giới Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ấy sẽ tự tay chế biến những nguyên liệu nấu ăn này cho cô. Ăn xong một bữa, bảo đảm cấp bậc cảnh giới sẽ tăng lên như diều gặp gió."

Tống Thư Hàng nói.

"Ta biết đi đâu tìm chân cá sấu với xác cá voi lục, thất, bát phẩm đây. Những tồn tại như vậy ngay cả con sống ta còn chưa từng thấy chứ nói chi là vô tình nhặt được thân thể của chúng."

Khóe miệng Sở Sở lại càng co rút dữ dội.

Tống Thư Hàng:

"Cho nên mới nói là kỳ ngộ đấy."

"Bá Tống đạo trưởng ngươi từng nhặt được à?"

Sở Sở hỏi ngược lại.

"Ừ, ngon khỏi chê luôn, nhớ lại vẫn chảy nước miếng này."

Tống Thư Hàng đáp.

Sở Sở:

"..."

Có thể giao lưu đàng hoàng với nhau hay không đây?

"Được rồi, không đùa nữa, chúng ta nói chuyện nghiêm túc nào."

Tống Thư Hàng nói ra suy nghĩ thật lòng:

"Thật ra Sở Sở cô hẳn là thiếu một sư phụ chỉ điểm. Thiên phú tu luyện của cô rất xuất sắc, hơn nữa công pháp tu luyện cũng không kém. Nếu như có một sư phụ chỉ điểm về mặt tu luyện, ắt hẳn cảnh giới của cô sẽ tăng lên nhanh hơn nhiều.

Công pháp của Sở Sở lấy được từ bức tranh truyền thừa do Lý Thiên Tố đạo trưởng để lại, là một môn công pháp kiếm đạo có thể luyện thẳng đến cảnh giới linh hoàng ngũ phẩm.

Nếu như có người chỉ điểm về mặt tu luyện, cung cấp một ít tài nguyên thì tốc độ tu luyện của cô ấy sẽ tăng lên rất nhiều.

"Ngươi muốn nhận ta làm đồ đệ ư?

Sở Sở bất giác hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Ta không có thiên phú kiếm thuật.”

Sở Sở cũng thở dài cảm thán:

“Tu chân giới, muốn bái sư cũng không phải dễ.”

Các đại môn phái đều thích bắt đầu bồi dưỡng đệ tử mình từ nhỏ, để bảo đảm truyền thừa của bản thân. Về phần loại tiểu thế gia tu chân như của Sở Sở, thật ra cũng chỉ tốt hơn tán tu chút xíu mà thôi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút:

“Nếu ngươi muốn, ta có thể đề cử cho cô gia nhập môn phái.”

Hắn tin nhân phẩm của Sở Sở, do nhập mộng nên có thể nói hắn còn hiểu rõ Sở Sở hơn mẹ của cô ấy nữa.

Hơn nữa gần đây Sở Sở vẫn luôn giúp đỡ chăm sóc Lý m Trúc.

Vậy nên nếu cô ấy thật sự muốn gia nhập một môn phái nào đó, Tống Thư Hàng có thể đề cử một chút.

Có hắn làm người bảo đảm, để Sở Sở gia nhập môn phái của mấy vị tiền bối có quan hệ khá thân với Thư Hàng trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng không thành vấn đề.

“Môn phái nào?”

Sở Sở mừng rỡ hỏi.

“Để nghĩ xem nào, ta nhớ các tiền bối trong nhóm có mấy môn phái cũng rất nổi tiếng trong tu chân giới. Ví dụ như... Thiên Nhai Vân Du Tự, Đấu Chiến Phật Tông.

Nơi hắn nhớ tới đầu tiên chính là môn phái của tiểu hòa thượng Quả Quả và môn phái của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sở Sở:

“Đây là Phật môn mà?”

“Khụ, đạo môn cũng có. Ta nhớ có môn phái của Cổ Hồ Quan, cả Lệ Chi Tiên Tử nữa, nhưng rốt cuộc môn phái của Lệ Chi Tiên Tử là gì ta lại không nhớ. Ngoài ra còn có Huyền Nữ Môn này, đây là môn phái của Vân Tước Tử tiền bối, có Đại La Giáo môn phái của Vũ Nguyệt Chân Quân, nhưng ta không thân với Vũ Nguyệt Chân Quân lắm. Đúng rồi, cô có thành kiến với Ma Môn không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Sở:

“Ma Môn thường không thu tán nhân.”

“Thế à? Nghe nói Đông Phương Lục tiên tử là đại nhân vật trong Ma Môn, ta và cô ấy thân lắm.”

Tống Thư Hàng tiếp tục trình bày:

“Trong những môn phái kể trên, cô có thể cân nhắc chọn một. Đúng rồi, suýt nữa quên mất, nếu như cô có hứng thú với Nho gia thì ta cũng có thể đề cử cô đến nho gia tiến tu. Sắp tới ta sẽ đến Nho gia một chuyến, có thể dẫn cô đi theo tham quan trước.”

Sở Sở cô nương trầm tư suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng:

“Bá Tống tiên sinh, ngươi không thu đệ tử thật à? Về phương diện kiếm pháp ta có thể tự nghĩ cách.”

“Cô nghĩ kĩ chưa?”

Tống Thư Hàng phân tích:

“Cô phải biết ta cũng chỉ mới bắt đầu tu luyện cách đây không lâu, hầu như không có kinh nghiệm gì trong việc chỉ điểm người khác cả. Hơn nữa, cô biết công pháp tu luyện của ta là gì không?”

Không đợi Sở Sở trả lời, Tống Thư Hàng đã nói:

“Công pháp tu luyện của ta là Cự Kình thiên trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.”

Khuôn mặt Sở Sở đột nhiên trắng bệch ra.

Cô chợt nhớ đến một gã to con tên Kình Bát giỏi chiêu ‘Tất sát, Bách Sa Chưởng!’ và ôm siết người đến chết. Nghĩ đến đây, cô lại bất giác cúi đầu nhìn ngực mình...

“Chuyện bái sư cô đừng quyết định vội. Qua một quãng thời gian nữa ta sẽ dẫn cô đến tham quan Nho gia, cả môn phái của Lệ Chi Tiên Tử và của Cổ Hồ Quan nữa, cô cứ xem hết mấy môn phái này thế nào rồi hãy quyết định.”

Tống Thư Hàng khuyên.

Đúng lúc Hằng Hỏa Chân Quân mời hắn có rảnh thì đến Nho gia một chuyến.

Về phần môn phái của Lệ Chi Tiên Tử, hắn cũng phải tranh thủ thời gian đưa Thi về.

Còn môn phái của Cổ Hồ Quan, đến lúc tham gia hôn lễ của Đậu Đậu có thể thuận đường đi một chuyến luôn.

“Cảm ơn.”

Sở Sở nói.

“Có gì đâu, cô giúp ta chăm sóc m Trúc, ta giúp cô cũng là chuyện nên làm.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Có trả giá thì sẽ có hồi báo.

…

Lý m Trúc còn đang vận chuyển công pháp phụ trợ, phối hợp với Băng Phách đan hóa giải hàn chứng trong cơ thể.

Sở Sở thì đưa tay chống má, đang suy nghĩ gì đó.

Tống Thư Hàng đưa ý thức vào trong thế giới hạch tâm, chuẩn bị hỏi thăm Quy tiền bối về chuyện có liên quan đến Tống Đầu Gỗ.

Sau khi luyện Băng Phách đan xong, Quy tiền bối nằm cạnh lò luyện đan nghỉ ngơi.

Ngay lúc Tống Thư Hàng định trò chuyện với rùa biển thì đột nhiên tâm thần chấn động.

Ý thức của hắn lập tức lui ra khỏi thế giới hạch tâm, ánh mắt nhìn về phía xa.

Bích Thủy Các xảy ra biến hóa.

“Loại cảm giác này… Chẳng lẽ Sở các chủ muốn chứng trường sinh chi đạo ư?”

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên cảm giác chẳng lành.

Chương 1218: Thánh Viên Long Lực Thần Công Cực Ngầu

“Sở các chủ không phải người không lý trí.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Hơn nữa hắn đã nói rất rõ với Sở các chủ, bây giờ Thiên Đạo ở ngoại giới đang có biến, Thiên Đạo sắp thay đổi, nếu khai phá trường sinh chi đạo ngay lúc này sẽ bị cuốn vào trong cuộc hỗn loạn thay đổi Thiên Đạo, đây không không phải là một lự chọn sáng suốt.

Sở các chủ chưa đến mức ngay cả chút thời gian này mà cũng không chờ nổi.

“Sở Sở, cô ở đây chăm sóc m Trúc nhé, ta đi ra xem thử.

Tống Thư Hàng nói.

“Được.”

Sở Sở đáp.

Ngay cả cô cũng cảm ứng được Bích Thủy Các ở bên ngoài đang xảy ra biến hóa.

Tống Thư Hàng gọi Đao Cổ Vô Hình ra, thi triển ngự đao thuật bay đi.

Sở Sở không biết Tống Thư Hàng có Đao Cổ Vô Hình, cô chỉ thấy Tống Thư Hàng chân đạp hư không bay vọt ra ngoài chỉ trong chớp mắt.

“Lợi hại đến vậy cơ à?”

Sở Sở nháy mắt tự hỏi.

Hình như đạp không mà đi là kỹ năng độc quyền của Linh Hoàng ngũ phẩm thì phải? Mà Tống Thư Hàng chỉ mới đến cảnh giới tứ phẩm.

Hơn nữa đạp không mà đi phải làm ra động tác ‘đi’ mới đúng, còn vừa nãy Tống Thư Hàng lại bay ra ngoài, tư thế cũng không đúng.

…

Tầng trên của Thời Quang thành không phức tạp như tầng dưới, Tống Thư Hàng dựa theo như trí nhớ thuận lợi bay ra khỏi Thời Quang thành bước vào Bích Thủy Các.

Sau đó hắn thấy bầu trời của Bích Thủy Các đang vặn vẹo hệt như một chậu nước bị người ta khuấy động, toàn bộ không gian xoay tròn, bắt đầu sụp đổ cuốn về một điểm.

Nhìn cứ như ngày tận thế ập đến vậy.

Phạm vị sụp đổ càng ngày càng lớn, nếu cứ tiếp tục thế này thì toàn bộ Bích Thủy Các đều bị cuốn vào mất.

Hơn nữa không thấy bóng dáng Sở các chủ đâu.

“Sở các chủ!”

Tống Thư Hàng cất giọng kêu lên.

Không có ai đáp lại hắn.

Ở phía dưới, đám đệ tử của Bích Thủy Các thì đứng im bất động, hai mắt vô thần.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Trong lúc đang suy tư, ở đằng xa có một bóng người che dù bay nhanh tới, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Chào đạo hữu, ta vừa nghe thấy ngươi gọi Sở các chủ, ngươi cũng đến đây tìm cô ấy à? Ơ, Bá Tống Huyền Thánh, sao ngài lại ở đây?”

Tán Đạo Nhân kinh ngạc nói.

“Ngươi biết Sở các chủ đang ở đâu không?”

Tống Thư Hàng không có thời gian nói nhảm với hắn, hỏi thẳng vấn đề chính luôn.

Đồng thời hắn nhìn những đệ tử Bích Thủy Các hai mắt vô thần ở phía dưới rồi lại nhìn Tán Đạo Nhân.

Tại sao tên này vẫn còn hành động bình thường được?

Chẳng lẽ hắn không phải là đệ tử Bích Thủy Các do Sở các chủ dùng thực tại ảo ngưng tụ ra?

“Ta cũng đang tìm cô ấy, Bích Thủy Các đột nhiên xảy ra biến hóa lớn như vậy cứ như sắp bị hủy diệt ấy, ta hoảng loạn vô cùng nhưng tìm hoài mà chẳng thấy cô ấy đâu hết.”

Tán Đạo Nhân trả lời.

“Ngươi đến Vân Trung Các của Sở các chủ tìm thử chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tán Đạo Nhân:

“Ta... Ta không nhớ mình đã đến Vân Trung Các tìm hay chưa nhưng hình như ta đã đánh với ngươi khác một trận thì phải?”

Tống Thư Hàng thở dài, đúng là chẳng trông chờ gì vào tên này, nói chuyện với hắn chỉ đau não thêm thôi.

“Ta đi Vân Trung Các xem thử, phải tìm được cô ấy trước khi Bích Thủy Các bị hủy diệt. Ngươi lại đi xung quanh tìm thử, có phát hiện gì thì phát một tín hiệu lên trời cho ta biết.”

Vừa nói xong, Tống Thư Hàng tức tốc bay về hướng chỗ ở của Sở các chủ.

“Không thành vấn đề, phát tín hiệu... ta sẽ nhớ kĩ.”

Tán Đạo Nhân lớn tiếng kêu lên.

...

Tống Thư Hàng dựa theo trí nhớ bay thật nhanh đến Vân Trung Các. Mong là lần này trận pháp phòng ngự ở cổng các không bị gì, hắn thật sự không muốn bị treo ngược lên xấu hổ như lúc trước nữa đâu.

Ngay lúc hắn định bước vào Vân Trung Các, bỗng có hai bóng người bước từ trong Vân Trung Các ra.

Là Kim Đồng và Ngọc Nữ.

Vào lần đầu tiên lúc Tống Thư Hàng đụng phải Bích Thủy Các, là hai đứa nhóc này đứng ở cửa nghênh đón. Khi Tống Thư Hàng tỉnh lại trong Bích Thủy Các, cũng là hai nhóc này dẫn hắn đi gặp Sở các chủ.

Lúc này hai nhóc đang đứng chắn trước mặt Tống Thư Hàng, đôi mắt cả hai cũng vô thần. Nhưng so với những đệ tử Bích Thủy Các khác, ít nhất Kim Đồng Ngọc Nữ vẫn còn năng lực di chuyển.

“Sở các chủ có ở bên trong không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Kim Đồng lắc đầu.

“Vậy các ngươi biết Sở các chủ đang ở đâu không?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Kim Đồng Ngọc Nữ đều là nhân vật do Sở các chủ dùng thực tại ảo hiển hóa ra, hai đứa còn trả lời thì có nghĩa là Sở các chủ vẫn có thể nhận được tin tức của hắn.

Lần này Kim Đồng Ngọc Nữ lại không đáp lại.

“Có phải Sở các chủ đang ngưng tụ trường sinh chi đạo không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lần này Ngọc Nữ lắc đầu một cái.

Ý gì đây?

Không thể nói chuyện ư? Cứ lắc đầu như thế thì ta biết đoán kiểu gì đây.

“Có thể dẫn ta đi gặp Sở các chủ không?”

Tống Thư Hàng lại nói.

Lần này cả Kim Đồng Ngọc Nữ đều đồng loạt lắc đầu.

Tống Thư Hàng trầm tư chốc lát:

“Vậy để ta đi vào Vân Trung Các, ta muốn vào xem thử.”

Kim Đồng Ngọc Nữ lại lắc đầu, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, hai đứa đang phòng bị Tống Thư Hàng.

[Không đúng, bọn họ không phải Kim Đồng và Ngọc Nữ.]

Đúng lúc này, giọng của Diệp Tư bỗng vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

[Diệp Tư, cô vượt qua tâm ma kiếp rồi à?]

[Vẫn chưa, chỉ là ta cảm ứng được tâm thần của ngươi chấn động dữ dội. Hai đứa Kim Đồng Ngọc Nữ trước mắt ngươi có vấn đề, trạng thái của bọn họ khác với trạng thái mà ta biết. Ngươi cứ ép lui hai đứa nó rồi đi thẳng lên lầu xem thử.]

Diệp Tư lên tiếng nói.

Đang độ tâm ma kiếp mà cũng có thể đi ra nói chuyện được à? Lẽ nào do Diệp Tư là linh quỷ nên tâm ma kiếp khác với người khác?

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều như vậy.

[Ta hiểu rồi.]

Tống Thư Hàng lướt lên ra tay tấn công Kim Đồng Ngọc Nữ, đồng thời thân hình hắn cố xông vào Vân Trung Các.

Kim Đồng Ngọc Nữ đã phòng bị từ sớm, lúc Tống Thư Hàng lướt lên tấn công, hai người chia ra hai bên ngăn chặn.

Kim Đồng tung ra vô số chưởng ảnh, một một chưởng ảnh cứ liên miên không dứt như sóng biển. Ngọc Nữ chỉ tay về phía Tống Thư Hàng, giữa ngón tay của cô nhóc đang kẹp một thanh kiếm nhỏ mang theo kiếm ý sắc bén.

[Là Phúc Hải Chưởng và Trọng Thủy Kiếm của Bích Thủy Các, công pháp bọn họ dùng cũng là công pháp của Bích Thủy Các.]

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng dùng hai cánh tay đón đỡ, lúc này thân thể hắn vẫn luôn duy trì trạng thái Cương Thủ, rắn chắc vô cùng.

Tay trái hắn thi triển Kim Cương Phục Ma Quyền, quyền pháp nâng cấp của Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, tay phải nhìn như vung quyền nhưng thật ra lại đang cầm Đao Cổ Vô Hình chém ra Tật Phong Đao.

Sau khi Kim Cương Phục Ma Quyền được thi triển, ánh sáng công đức thuần khiết hiện ra. Chỉ là ánh sáng công đức không ngưng tụ thành hình dáng mỹ nhân rắn mà hóa thành một vị hộ pháp Kim Cang trừng mắt, khuôn mặt của hộ pháp Kim Cang mơ hồ giống của Tống Thư Hàng. Hộ pháp Kim Cang trừng mắt làm động tác quyền trái y hệt Tống Thư Hàng.

Trong hư không vang lên tiếng tụng kinh.

Quyền trái chống lại chưởng pháp của Kim Đồng.

Phúc Hải Chưởng của Kim Đồng bị phá giải ngay lập tức, dư uy quyền trái tiếp tục xông tới. Kim Đồng trúng quyền, bị đánh bay luôn vào trong Vân Trung Các.

Tật Phong Đao bên tay phải cũng không chịu yếu thế. Một người mà ngay cả đao ý cũng chưa ngưng tụ ra như Ngọc Nữ không cách nào ngăn nổi một đao này của Tống Thư Hàng, kiếm nhỏ trong tay bị cắt nát, thân hình cũng bị đánh văng ra.

Tống Thư Hàng không hề lãng phí thời gian, sau khi đẩy lui Kim Đồng Ngọc Nữ, hắn nhanh chân bước vào trong Vân Trung Các đi thẳng lên lầu cao nhất.

× × × × × × × × × × × × × × × ×

“Lại có người xông vào, trong Bích Thủy Các còn có người khác nữa à?”

Trong Vân Trung Các, một nam tử toàn thân mọc lông trắng đứng dậy, trông hắn y hệt như một con vượn trắng.

“Cũng có thể là khách qua đường vô tình tiến vào Bích Thủy Các, trước đây cũng có mấy tình huống tương tự.”

Trong góc phòng, thứ gì đó như một đống bùn nhão lên tiếng.

“Không đúng, nếu là khách thì trước đó tên này trốn ở đâu? Toàn bộ Bích Thủy Các đều bị người của chúng ta lật tung, không có chuyện bỏ sót được.”

Nam tử lông trắng trầm giọng nói.

“Không sao, chỉ là một thằng nhãi cảnh giới tứ phẩm, không làm ảnh hưởng gì đến chúng ta đâu.”

Đống bùn nhão nhẹ giọng đáp.

“Ta đi chăm sóc tên nhãi này một chút.”

Nam tử lông trắng để lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Bùn nhão thở dài:

“Chỉ là một tên nhóc cảnh giới tứ phẩm thôi mà, có cần phải để ý như vậy không?”

“Ngươi không phát hiện ra sao? Trên người tên này có một mùi rất đặc biệt, là mùi của Chính Khí Thối Thân Thiên, chắc chắn hắn tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân. Quá tuyệt vời! Đúng lúc để ta thử xem, Thánh Viên Long Lực Thần Công cũng được xưng là một trong những pháp môn luyện thể mạnh nhất khi đối kháng chính diện với Nho Gia Kim Cương Thân sẽ như thế nào.”

Nam tử lông trắng cười to nói.

“Lấy cảnh giới ngũ phẩm đi ăn hiếp một thằng nhóc tứ phẩm, có ý nghĩa gì đâu chứ?”

Thứ giống như đống bùn nhão giễu cợt.

“Đương nhiên là có ý nghĩa, Thánh Viên Long Lực Thần Công là mạnh nhất!”

Dứt lời, nam tử lông trắng mở cửa phòng ra, hắn vừa khởi động gân cốt vừa đi về hướng Tống Thư Hàng.

Nho Gia Kim Cương Thân vs Thánh Viên Long Lực Thần Công, lần này nhất định Thánh Viên Long Lực Thần Công sẽ hạ đo ván Nho Gia Kim Cương Thân.

...

Tống Thư Hàng vốn đang leo cầu thang xoắn ốc chạy lên trên, sau khi chạy một vòng hắn chợt nhớ ra.

“Đậu xanh, mình biết bay mà.”

Hắn gọi Đao Cổ Vô Hình ra bay thẳng lên tầng cao nhất.

“Đến hay lắm, chúng ta cùng chém giết nhau nào anh bạn trẻ.”

Một nam tử cả người mọc đầy lông trắng đứng ở đầu cửa thang lớn tiếng nói với hắn.

Vèo~~

Tống Thư Hàng lướt nhanh qua người hắn.

Nam Tử lông trắng:

“...”

Khốn kiếp, đứng lại cho ta ngay!

“Lại là cái loại này, mấy tên khốn của Nho gia lúc nào cũng không coi ai ra gì. Nhóc con, hôm nay ta sẽ hết lòng dạy dỗ ngươi một trận!”

Nam tử lông trắng hét lớn một tiếng.

Ngay dau đó trên đỉnh đầu hắn ngưng tụ ra hư ảnh mười con thánh viên viễn cổ.

(*)Viên: vượn

Chúng nó ngửa mặt lên trời gầm thét, tản mát ra khí tức viễn cổ thô bạo.

“Thánh Viên Long Lực Thần Công của ta đã luyện ra mười hư ảnh thánh viên, trong tầng lớp cảnh giới ngũ phẩm không ai địch lại. Chiến đấu với ta nào thằng nhóc kia, để ta nếm thử Nho Gia Kim Cương Thân của ngươi nào.”

Nam tử lông trắng xoay người xông về phía Tống Thư Hàng.

Mười hư ảnh thánh viên ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn cũng bày ra tư thế lao lên tấn công Tống Thư Hàng.

“Công pháp này ngầu ghê.”

Trong đầu Tống Thư Hàng đang ngự đao phi hành bỗng hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Nhưng hắn không có thời gian dây dưa với nam tử lông trắng.

[Ngay cả trong Vân Trung Các của Sở các chủ cũng xuất hiện người ngoài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này.]

Diệp Tư lo lắng mãi không yên.

Tống Thư Hàng:

[Tâm ma kiếp của cô có vấn đề gì không đấy?]

Đồng thời mỹ nhân rắn công đức trên người hắn chủ động hiện hình.

“Cút ngay~”

Trong miệng mỹ nhân rắn công đức phát ra một giọng nói trầm thấp, đây là tiếng do Xích Tiêu kiếm phối với cô ấy.

Cùng lúc đó tay phải của mỹ nhân rắn vung một chiếc dép lê lên, đập mạnh về phía nam tử lông trắng.

Theo sát phía sau dép lê là một con cá voi mập mọc cánh đè xuống.

Rầm~

Nam tử lông trắng bị đập ngã xuống đất, mười hư ảnh thánh viên nát bấy, mặt mũi còn bị đập chảy đầy máu.

Chương 1219: Có Đánh Chết Ta Cũng Không Nói

Rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra vậy? Ta bị một thằng nhóc tứ phẩm đánh gục, còn bị đập đến mức đầu đầy máu ư?

Không thể nào, ta đã ngưng tụ ra mười hư ảnh thánh viên viễn cổ, cũng được xếp vào nhóm mạnh nhất trong tầng lớp cảnh giới ngũ phẩm, sao có thể bị một thằng nhóc tứ phẩm hạ gục được chứ?

Nam tử lông trắng không dám tin vào những gì mình thấy, hắn trợn to hai mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó một loại cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng, hắn bỗng dưng biết được tên của thằng nhóc tứ phẩm trước mắt.

“Bá... Bá Tống... Huyền Thánh!”

Não của nam tử lông trắng chết máy ngay lập tức.

Không phải tu sĩ tứ phẩm nho nhỏ gì hết mà là Bá Tống Huyền Thánh, là một vị đại lão bát phẩm!

Thế mới nói hành động che giấu tu vi quả thực là quá hèn hạ, giữa người với người không thể thành thật một chút được à?

Sau khi biết vị trước mắt là đại lão Huyền Thánh, nam tử lông trắng nào dám ngăn cản đối phương nữa.

Mà cho dù hắn có muốn ngăn cũng lực bất tòng tâm. Sau dép lê đánh mặt là cá voi mập mọc cánh đè lên người hắn, suýt nữa đè nát người hắn.

Tống Thư Hàng không có thời gian để ý tới nam tử lông trắng, tiếp tục bay lên tầng trên cùng của Vân Trung Các.

Nhưng mỹ nhân rắn công đức lại không muốn bỏ qua cho nam tử lông trắng. Cô khống chế cá voi mập mọc cánh, sau khi đè nam tử lông trắng xong thì há miệng nuốt luôn vào.

“Đừng, đừng!”

Nam tử lông trắng kinh hoàng la lên.

Hắn muốn thi triển bí pháp chạy trốn nhưng lúc này cá voi mập đã há miệng ra, một lực hút cực lớn xuất hiện hút luôn hắn vào miệng cá voi.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

@#%× Tiên Tử bị nghiện nuốt đồ à? Biểu diễn nuốt kiếm đã không thể thỏa mãn được cô ấy, sau này muốn đổi sang luyện nuốt người sống ư?

Cá voi mập mọc cánh nuốt nam tử lông trắng xong lại trở về bên cạnh @#%× Tiên Tử. Mỹ nhân rắn công đức tăng tốc đi đến sau lưng Tống Thư Hàng.

Mà lúc này Tống Thư Hàng vừa đáp xuống lầu cao nhất trong Vân Trung Các.

[Đây là nơi các chủ thường nghỉ ngơi, nhưng bên trong không có khí tức của cô ấy.]

Giọng của Diệp Tư vang lên.

[Vào xem thử là biết thôi.]

Tống Thư Hàng đáp.

Mỹ nhân rắn công đức chủ động tiến lên giơ tay đẩy cửa phòng ra. Cô là ánh sáng công đức, chỉ cần Tống Thư Hàng không chết, dù cô có bị chém nát vụn cũng có thể sống lại vô hạn.

Xoạt!

Ngay lúc mỹ nhân rắn công đức đẩy cửa vào, một thứ gì đó dạng bùn nhão màu đen sì nhào về phía cô, bùn đen biến thành hình lưới bao phủ mỹ nhân rắn.

“Công Đức... Đại Nhật!”

Mỹ nhân rắn công đức chắp hai tay trước ngực, nhẹ giọng hô.

Ánh sáng công đức chói mắt hóa thành một mặt trời màu vàng nhỏ đối đầu với bùn nhão đen, chèn ép hoàn toàn.

“A a a~”

Trong bùn đen hét thảm một tràng.

Không may là thuộc tính của nó bị ánh sáng công đức khắc chế. Sau khi bị ánh sáng của chiêu Công Đức - Đại Nhật chiếu trúng, thân hình nó bắt đầu tan ra tựa như tuyết phơi dưới ánh nắng gay gắt.

Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn quanh phòng. Trong phòng Sở các chủ lại không còn ai khác khác.

“Không biết những người này có lai lịch gì, đừng giết chết bùn đen, giữ lại để hỏi tin tức.”

Tống Thư Hàng nói với mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng hắn nói vừa mới nói xong, đống bùn đen kia đã hòa tan hoàn toàn, chỉ để lại một vũng chất lỏng đen sì chảy đầy đất, không còn tia khí tức sinh mệnh nào nữa.

Chết rồi ư?

Sao tên này yếu ớt thế? Mới đó mà chết rồi à?

Mỹ nhân rắn công đức thu hồi Công Đức - Đại Nhật, cô nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Chuyện này cũng không thể trách cô được.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Bỏ đi, chết rồi thì thôi vậy, tên lông trắng lúc nãy còn sống không?”

Chỉ cần lông trắng còn sống, vậy thì có thể moi được tin tức có ích từ miệng lông trắng.

Mỹ nhân rắn công đức cúi đầu nhìn cá voi mập dưới chân mình... Lông trắng đang ở trong bụng cá.

Xích Tiêu kiếm:

“Hẳn còn sống nhưng không biết sẽ sống được bao lâu.”

“Phun hắn ra đi, ít nhất phải hỏi ra được tin tức chúng ta cần trước khi hắn toi mạng.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Cá voi mập há miệng phun lông trắng ra.

Lông trắng khẽ mở mắt.

Sau đó hắn thấy được đồng bọn đã hóa thành một vũng mực, trong lòng lạnh lẽo như bị đóng băng.

Hắn lại nhìn xung quanh mình.

Mỹ nhân rắn công đức và cá voi mập mọc cánh đang đứng canh giữ ở hai bên nhìn hắn lăm lăm, Bá Tống Huyền Thánh thì đứng ngay trước mặt hắn.

Hắn chợt rùng mình, trong lòng lạnh run.

“Các ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện trong Bích Thủy Các?”

Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi:

“Sự biến hóa của Bích Thủy Các có liên quan gì đến các ngươi?”

“Ha ha ha.”

Lông trắng cười gằn mấy tiếng:

“Hóa ra Bá Tống Thánh Quân chẳng biết gì hết... Ha ha, ngài đừng hỏi nữa, ta sẽ không nói gì hết.”

“Có đánh chết cũng không nói ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chết cũng không nói!”

Lông trắng kiên quyết trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Được.”

Lông trắng:

“...”

Được là có ý gì?

“Thỏa mãn hắn đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức lấy ra chiếc dép lê kinh khủng kia rồi vỗ về phía lông trắng.

“A a a a~”

Ngay sau đó, tiếng hét thảm thiết của lông trắng vang khắp căn phòng.

Lần này mỹ nhân rắn công đức khống chế lực đánh rất tốt, một cú này có thể khiến lông trắng đau đến chết đi sống lại nhưng lại không chết được.

Lông trắng không ngừng lăn lộn trên đất.

Nhưng miệng hắn rất cứng, bị đánh cả nửa ngày mà chỉ la hét thảm thiết chứ không hề để lộ ra chút tin tức nào.

“Cho dù chết ta cũng không nói!”

Lông trắng cắn răng nói.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ.

Sao cứ có cảm giác mình giống nhân vật phản diện thế, còn lông trắng lại giống như nhân vật chính diện thề không khuất phục thế?

Lúc này, Xích Tiêu kiếm đột nhiên lên tiếng:

“Thư Hàng, phía sau ngươi kìa.

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu lại, sau đó thấy một đống bùn đen lớn bằng nắm tay đang đụng mở cửa sổ định chạy trốn.

Là đống bùn đen mới nãy, hóa ra tên này vẫn chưa chết.

“Trốn đi đâu!”

Tống Thư Hàng gọi Đao Cổ Vô Hình ra, ngự đao chém về phía bùn đen.

Đao Cổ Vô Hình chém trúng đống bùn đen khiến nó nổ tung.

Nhưng đống bùn đen nổ tung lại hóa thành mấy trăm điểm đen nhỏ, chạy trốn tán loạn về đủ mọi hướng.

Vậy mà cũng không chết á?

“Có thấy trạng thái của tên này rất giống trạng thái bây giờ của ngươi không? Cho dù thân thể bị đánh nát thành trăm nghìn phần cũng không chết.”

Xích Tiêu kiếm nhận xét.

Tống Thư Hàng:

“...”

“A a a~”

Lông trắng lại hét thảm một tràng thật dài sau đó ngất đi.

Mỹ nhân rắn công đức không đánh nữa.

“Xem ra rất khó moi được tin tức từ miệng đối phương. Xích Tiêu kiếm đạo hữu, ngươi biết thủ đoạn đọc trí nhớ đối phương không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta là một thanh thần kiếm, học loại pháp thuật đọc trí nhớ này làm gì? Hơn nữa thường thì trong đầu loại tử sĩ thế này đều có phong ấn phòng ngự trí nhớ, khó mà đọc được trí nhớ của bọn chúng.”

Xích Tiêu kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng lại đưa ý thức vào trong thế giới hạch tâm.

“Quy tiền bối, ngươi có thủ đoạn gì cưỡng ép đọc được trí nhớ của người khác không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển:

“Ta chỉ có một trăm loại thủ đoạn điều giáo thôi, ngươi muốn học không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này nếu lên mạng được thì tốt rồi.

Hắn khẽ thở dài.

[Alo~ Alo~ Tống Thư Hàng, có đó không?]

Một giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Không phải giọng của Diệp Tư, là giọng của Bạch tiền bối two.

[Bạch tiền bối đấy à?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two:

[Ok, tập trung được vị trí của ngươi rồi. Giờ người lại chạy đến nơi phiền toái nào vậy, muốn tìm ngươi cũng phải xác định vị trí đến nửa ngày.]

Tống Thư Hàng:

[..., nói thế nào nhỉ, có thể coi là một bí cảnh đặc biệt. Bạch tiền bối tìm ta có chuyện gì không?]

[Ta nghe nói ngươi lấy được manh mối về bản Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công hoàn chỉnh, bây giờ đã thu thập đủ những món trong thần khí tổ hợp kia rồi à?]

Bạch tiền bối two hỏi.

Nhìn trời, mạng lưới tình báo của Bạch tiền bối two nhạy thật.

Tống Thư Hàng:

[Vẫn chưa, chỉ mới tìm được phần manh mối đầu tiên thôi, tiếp theo còn phải giải mật mã, phiên dịch ra mới có thể lấy được công pháp hoàn chỉnh.]

Bạch tiền bối two:

[Làm tốt lắm, cố gắng lên. Nếu khi nào lấy được bản nguyên vẹn thì cho ta liếc mắt nhìn mấy cái nhé, không để ngươi chịu lỗ đâu! Lần này nói đến đây thôi, khi khác trò chuyện tiếp.]

Bạch tiền bối two rất có hứng thú với ba mươi ba món tạo thành thần khí tổ hợp, có dục vọng muốn sưu tập đầy đủ chúng.

[Khoan đã Bạch tiền bối!]

Tống Thư Hàng vội nói:

[Ngài có cách nào cưỡng ép phá giải phong ấn trí nhớ không?]

[Ái chà, rốt cuộc ngươi chú ý tới chuyện mình có một phần trí nhớ bị phong ấn rồi à? Muốn phá giải phần trí nhớ bị phong ấn của ngươi cũng không phải việc gì khó, à... nó trị giá năm câu chuyện cười. Tới đây, ta chuẩn bị xong rồi, ngươi bắt đầu đi.]

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

[Khụ, thật ra ta đang muốn đọc trí nhớ của một tên lông trắng, muốn moi một số tin tức từ miệng hắn.]

Tống Thư Hàng giải thích.

[Moi tin tức à? Chuyện này chỉ cần một thuật thôi miên là xong thôi mà. Ừ... Một thuật thôi miên của ta trị giá hai câu chuyện cười. Tới đây, ta chuẩn bị xong rồi, ngươi bắt đầu đi.]

Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

[Có thể cho nợ trước được không?]

[Làm ăn nhỏ, không bán thiếu.]

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:

[Vậy đổi thành đồ ăn ngon được không? Chỗ ta có quả thanh mai hoàng kim, ăn rất ngon.]

Bạch tiền bối two:

[Là trái cây do ánh sáng công đức ngưng tụ ra đấy à?]

[Ồ? Bạch tiền bối ngài cũng nhìn thấy hình ảnh Bạch tiền bối bên chỗ ta độ kiếp à?]

Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi.

Bạch tiền bối two ở bên phe Cửu U mà, ngài ấy cũng thấy được nhân tiền hiển thánh của hiện thế à?

[Nếu đúng là loại thanh mai hoàng kim đó thì cho ta một trăm quả thay cho hai câu chuyện cười.]

Bạch tiền bối two ra giá.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đây có thể là hai câu chuyện cười có giá đắt nhất từ trước đến nay.

Nhưng... giao dịch thành công.

[Ok, chỗ ta có không ít, có cho ngài hết cũng được nữa.]

Tống Thư Hàng vô cùng hào phóng nói.

Thứ này chỗ Bạch tiền bối có đầy, chỉ cần tâm trạng tốt, Bạch tiền bối thấy ai cũng tặng cho một một hai rương.

[Xác lập giao dịch, ngươi đứng im đừng động đậy, giờ ta thi triển pháp thuật thôi miên.]

Bạch tiền bối two nói.

Hắn không hiện thân trực tiếp, à chỉ chọn Tống Thư Hàng làm tọa độ, một ngón tay cách nghìn vạn không gian điểm vào trên người lông trắng.

Lông trắng mơ màng mở mắt ra.

Không cần Tống Thư Hàng hỏi, hắn đã bắt đầu khai hết những gì mình biết.

Hắn đến từ thú giới trong chư thiên vạn giới, là một vị thú tu mạnh mẽ.

Công pháp chủ tu của hắn chính là Thánh Viên Long Lực Thần Công tiếng tâm lừng lẫy ở thú giới, bộ công pháp này có thể ngưng tụ ra hư ảnh thánh viên viễn cổ trên đỉnh đầu. Mỗi một hư ảnh thánh viên đại diện cho một phần thần lực cự viên.

Lúc nhắc tới chỗ này, hắn còn nói liến thoắng miêu tả cặn kẽ bộ công pháp Thánh Viên Long Lực Thần Công kia một lần.

Chương 1220: Nhiệm Vụ Của Lông Trắng: Thu Hồi Thiên Đình Nguyên Sơ

Lông trắng giới thiệu cực kỳ chi tiết, không chỉ bổ sung thêm pháp quyết tu luyện sáu tầng đầu của Thánh Viên Long Lực Thần Công, mà còn nói thêm một số kinh nghiệm bản thân đúc kết được trong quá trình tu luyện công pháp này.

Đây là ưu đãi mua một tặng một đấy ư?

Vốn dĩ Tống Thư Hàng chỉ muốn tra hỏi một chút tin tức, kết quả không ngờ lại moi ra được công pháp luyện thể đứng đầu thú giới. Điều duy nhất không hoàn mỹ là bộ Thánh Viên Long Lực Thần Công hỏi ra không phải là bản hoàn chỉnh mà chỉ có sáu tầng đầu. Bộ công pháp này lại chỉ truyền lưu trong thú giới, cơ hội muốn có được bản hoàn chỉnh rất mong manh.

“Công pháp này ngưng tụ ra hư ảnh thánh viên viễn cổ khá là ngầu, hơn nữa từ sáu tầng đầu xem ra, có lẽ công pháp này không kém gì Nho Gia Kim Cương Thân. Sáu tầng đầu công pháp có thể dùng đến cảnh giới chân quân lục phẩm, bất kể để mình dùng hay là để sau này truyền thụ cho đệ tử cũng đều là lựa chọn cực tốt.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Thần công thế này lại lấy được miễn phí, nhất định phải luyện thử.

[Ngươi cũng cảm thấy loại công pháp này rất ngầu à? Xem ra có lúc ánh mắt của chúng ta vẫn đồng bộ với nhau.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

[Bạch tiền bối cũng cảm thấy bộ công pháp này không tồi ư?]

Thứ mà Bạch two cho là đồ tốt, vậy ắt hẳn là đồ tốt thật rồi.

[Ừ, hơn nữa trước kia ta cũng tu luyện bộ công pháp này, còn tu luyện ra đến mấy trăm hư ảnh thánh viên. À đúng rồi, con tinh

tinh mà lúc trước ta và ngươi bắt được trong chuyến đi thăm thú chỗ cấm địa kia cũng biết môn công pháp này đấy. Ngoài ra, mấy ngày trước ta lại trọng tu Thánh Viên Long Lực Thần Công một lần, một hơi ngưng tụ ra được 12345 hư ảnh thánh viên viễn cổ, rất thú viên.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Thật ra chủ yếu là do lần trước hắn bổ sung 143 hư ảnh thánh viên cho sủng vật mới của mình, để nó gom đủ 250 con thánh viên. Kết quả hắn còn lại 444 hư ảnh thánh viên nhưng con số này quá xui xẻo, vì vậy hắn lại âm thầm trọng tu một lần, tăng số lượng hư ảnh thánh viên lên đến 12345 con.

Tống Thư Hàng:

“...”

[Cho ngươi chiêm ngưỡng đại quân hư ảnh thánh viên của ta, đẳng cấp chính là đây.]

Bạch tiền bối two nói.

Dứt lời, hắn chiếu trạng thái bây giờ của mình cho Tống Thư Hàng xem.

Tống Thư Hàng ‘nhìn’ thấy Bạch tiền bối two đang đứng trên đỉnh núi, phía sau đỉnh đầu ngài ấy là hơn một nghìn hai trăm hư ảnh thánh viên xếp hàng ngay ngắn như một quân đoàn che kín cả bầu trời.

Con thánh viên nào cũng giữ vẻ mặt nghiêm túc hệt như tướng sĩ sắp ra trận.

Không so sánh sẽ không bị tổn thương, so sánh rồi mới phát hiện hư ảnh thánh viên của lông trắng thật sự là quá fail.

Đây đúng là quân đoàn thánh viên vương!

Bạch tiền bối two:

[Ơ? Không đúng nha, 12346 con, sao lại nhiều hơn một con thế này?]

[Nhiều hơn một con cũng rất tốt mà, vừa lúc góp vào thành số chẵn, khi xếp đội hình cũng chỉnh tề hơn.]

Tống Thư Hàng an ủi.

[Vấn đề ở đây là ta chỉ cần 12345 con thôi, nếu nhiều hơn một con đọc sẽ không thuận miệng.]

Bạch tiền bối two nói:

[À đúng rồi, ngươi đang định tu luyện môn Thánh Viên Long Lực Thần Công này đúng không?]

[Đúng là có ý này.]

Tống Thư Hàng đáp.

[Vậy tranh thủ tu luyện môn thần công này đến trình độ nhập môn nhanh đi, đến lúc đó ta tặng một con hư ảnh thánh viên cho ngươi.]

Bạch tiền bối two hớn hở nói.

Tống Thư Hàng sững người trong giây lát:

[Thứ này mà cũng tặng được ư?]

Thứ này cũng không phải là chân khí, không thể tiến hành truyền công, vậy thì tặng kiểu gì? Cũng giống như chuyện muốn tặng sức lực của tôi cho anh vậy, làm sao tặng được đây?

[Yên tâm đi, ta có kinh nghiệm. Muốn không?]

Bạch tiền bối two hỏi.

Nghe giọng điệu của Bạch tiền bối two có vẻ như ngài ấy đã từng tặng hư ảnh thánh viên cho người khác thì phải?

[Muốn! Đương nhiên là muốn rồi!]

Tống Thư Hàng đồng ý không chút do dự.

Đồ Bạch tiền bối two tặng miễn phí, cớ sao lại không muốn?

Dứt lời, hắn nhìn quân đoàn hư ảnh thánh viên đầy hâm mộ:

“Ngầu quá đi mất!”

Sau đó hắn lại nhìn Bạch tiền bối two đứng trên đỉnh núi trong hình chiếu.

“Ơ? Hình này được chiếu theo phương ngang à? Sao cứ có cảm giác Bạch tiền bối two mập hơn một chút thế nhỉ? Là ảo giác ư?”

[Ngươi muốn chết đúng không?]

Giọng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

[...]

Quên mất bây giờ hai người đang giao tiếp bằng tâm linh.

Cách thức giao tiếp này cái gì cũng tốt, chỉ là có lúc mấy suy nghĩ trong đầu cũng theo giao tiếp tâm linh gửi qua luôn.

Đối với loại người nhanh mồm nhanh miệng như hắn, có thể nói giao tiếp tâm linh rất bất tiện về một số phương diện nào đó.

…

Lúc hai người trao đổi xong, lông trắng cũng vừa kết thúc ‘lời mở đầu’ dài ngoằng của mình tiến vào điểm chính.

“Sau đó ta gia nhập Thú Giới Phục Hưng Hội, nhiệm vụ chính trong lần đi từ thú giới đến hiện thế này là thu hồi ‘Thiên Đình nguyên sơ’.”

Lông trắng khai báo.

Tống Thư Hàng:

“Thiên Đình nguyên sơ?”

Thiên Đình nguyên sơ trong lời lông trắng nói là chỉ Bích Thủy Các ư? Nhưng Bích Thủy Các chỉ là vật do Sở các chủ dùng thực tại ảo xây dựng ra thôi mà?

Nói cách khác, Bích Thủy Các chỉ là hiệu ứng do pháp thuật của Sở các chủ tạo ra chứ không phải vật thật.

Nếu Sở các chủ thông suốt, không hề bị ràng buộc bởi quá khứ và Bích Thủy Các nữa thì chỉ cần cô ấy động ý niệm thu hồi thực tại ảo này vào, lúc đó toàn bộ Bích Thủy Các sẽ tan biến chỉ trong nháy mắt.

Vậy thì đám người lông trắng còn thu hồi cái gì nữa?

Hoặc là thứ bọn họ muốn lấy về không phải Bích Thủy Các, mà là một thứ gì đó trong Bích Thủy Các chăng? Ví dụ như thành Thời Quang trong chẳng hạn Bích Thủy Các?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng hỏi:

“Thiên Đình nguyên sơ mà các ngươi muốn lấy về là chỉ Bích Thủy Các hay là thứ khác?”

“Toàn bộ Bích Thủy Các chính là thứ bọn ta muốn lấy về, nó chính là hình thức ban đầu khi Thiên Đình còn chưa thành lập, là Thiên Đình nguyên sơ.”

Dưới tác dụng của thuật thôi miên, lông trắng thành thật khai hết mọi chuyện.

“Thiên Đình nguyên sơ, hình thức ban đầu của Thiên Đình... Chẳng lẽ phần cốt lõi của Thiên Đình viễn cổ là dùng thực tại ảo cấu thành?”

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên một ý tưởng.

Đồng thời, mấy manh mối trong đầu hắn cũng hiện ra kết nối với nhau.

Tống Đầu Gỗ bất chấp nghìn dặm xa xôi viết thư cho Sở các chủ, khuyên cô ấy hoãn lại việc khai phá trường sinh chi đạo. Hơn nữa còn nói rằng ‘Nếu bước ra một bước này sẽ không còn cơ hội quay đầu lại nữa’.

Lúc đó Tống Thư Hàng suy đoán, phải chăng ẩn ý trong lá thư của Tống Đầu Gỗ là ‘thời đại hiện nay, tất cả tồn tại khai phá trường sinh chi đạo đều gặp nguy hiểm’?

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ trường sinh chi đạo của Sở các chủ có vấn đề mới đúng. Nếu Bích Thủy Các đúng là Thiên Đình nguyên sơ, vậy chẳng phải đạo của Sở các chủ chính là đạo của Thiên Đế năm đó sao? Tống Đầu Gỗ đã từng sống trong Thiên Đình viễn cổ, hắn hiểu rõ Thiên Đình viễn cổ. Có lẽ chính vì vậy nên hắn mới viết thư nhắc nhở Sở các chủ?

“Các ngươi có bao nhiêu người tiến vào Bích Thủy Các? Các ngươi muốn mang Bích Thủy Các đi bằng cách nào?”

Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

Bích Thủy Các là địa bàn của Sở các chủ. Muốn mang Bích Thủy Các quý giá như mạng từ trong tay Sở các chủ đi, vậy nhất định phải có người có thể khống chế cô ấy. Lần này trong số người đột nhập vào Bích Thủy Các, ít nhất có một thậm chí là mấy vị kiếp tiên cửu phẩm.

“Ta không biết, ta chỉ cần làm việc theo kế hoạch là được. Ta và đám đồng bọn có nhiệm vụ chôn phù văn xuống các tọa độ xung quanh Bích Thủy Các, sau đó sẽ tự có đại năng ra tay dời cả Bích Thủy Các đi.”

Lông trắng trả lời.

Hắn là cao thủ cấp Linh Hoàng ngũ phẩm, trong những môn phái bình thường, nhân vật thế này dư sức ngồi vào chức trưởng lão. Nhưng trong ‘kế hoạch thu hồi Thiên Đình nguyên sơ’, tu vi thấp nhất đều là ngũ phẩm. Những gì lông trắng biết cũng chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch mà thôi.

“Sở các chủ đang ở đâu?”

Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

“Ta không biết. Lúc vừa bắt đầu, nhiệm vụ đối phó với cô ta là do các đại nhân vật phụ trách.”

Lông trắng trả lời.

“Các ngươi lẻn vào Bích Thủy Các bằng cách nào?”

Đây là thắc mắc cuối cùng của Tống Thư Hàng.

“Sau khi Bích Thủy Các Sở các chủ bị khống chế, trên người bọn ta có mang theo phù văn đặc chế, có thể tự do ra vào Bích Thủy Các.

Lông trắng thành thật khai báo.

“Giao phù văn cho ta, ngoài ra các ngươi đã chôn phù văn ở đâu rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu bọn họ muốn chôn phù văn khắp Bích Thủy Các để dời Bích Thủy Các đi, vậy hắn nhanh chân lấy hết phù văn đi trước, phá hỏng kế hoạch của bọn họ.

Lông trắng ngoan ngoãn giao một tấm phù văn ra.

Tống Thư Hàng nhận lấy phù văn, hai đầu lông mày nhíu chặt lại.

Hắn lấy từ trong ngực ra một tấm lệnh bài, [Bích Thủy Các thông hành lệnh]. Có tấm lệnh bài này có thể tự do ra vào Bích Thủy Các, hơn nữa còn có thể thông qua nó để liên hệ từ xa với Diệp Tư hoặc Sở các chủ.

Nhưng bây giờ tấm thông hành lệnh này lại không cách nào liên lạc được với Sở các chủ, sợ rằng nơi cô ấy đang ở đã bị che mất tất cả tín hiệu rồi.

Mà phù văn do lông trắng giao ra lại cực kỳ giống thông hành lệnh của Bích Thủy Các.

Nếu như có Sở các chủ trấn giữ Bích Thủy Các, cho dù đám người lông trắng có phù văn cũng đừng hòng lẻn vào trong Bích

Thủy Các được. Nhưng bây giờ dưới tình huống Sở các chủ bị khống chế, đám người lông trắng dựa vào phù văn giống Bích Thủy Các thông hành lệnh đột nhập vào Bích Thủy Các thành công.

“Chắc chắn bọn họ đã lên kế hoạch nhằm vào Bích Thủy Các từ lâu rồi.”

Tống Thư Hàng nắm chặt lệnh bài nói.

Sau đó hắn lại nhìn lông trắng:

“Các ngươi chôn phù văn ở đâu trong Bích Thủy Các?”

Lông trắng lắc đầu trả lời:

“Phù văn chôn xuống rồi sẽ kết làm một thể với Bích Thủy Các, biến mất hẳn.

Tống Thư Hàng thở dài, đây là cách ngăn chặn phù văn bị phá hủy.

Trong mấy bộ điện ảnh thường có cảnh trước khi hủy diệt thế giới, nhân vật phản diện còn để lại mấy cây cột hay phong ấn gì đó cho nhân vật chính phá hủy, tình tiết này quả nhiên là gạt người mà.

“Bây giờ phải nghĩ cách liên hệ với Sở các chủ trước.

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two hỏi:

[Không cần hỏi thêm tin tức gì nữa à?]

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

[Những gì muốn hỏi đều đã hỏi xong rồi.]

[Vậy ta đi đây, gặp lại sau.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

[Chờ chút đã Bạch tiền bối, ngài có thể giúp ta tìm ra vị trí của Sở các chủ được không?]

[Xin lỗi nhé, Bạch tiền bối mà ngươi gọi phải đi giảm cân, qua mấy ngày nữa hãy gọi lại nhé.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng:

[...]

Vậy luôn á? Trong đầu ta chỉ lỡ lóe lên một suy nghĩ thôi mà, hơn nữa ta không nói trắng ra là ngài mập, ta chỉ đang thắc mắc có phải hình ảnh được chiếu theo phương ngang hay không thôi mà.

Bạch tiền bối two offline.

Giờ chỉ có thể dựa vào chính mình đi tìm Sở các chủ thôi.

“Chúng ta đi thôi, đến hồ nhỏ kia xem thử.”

Tống Thư Hàng nói với mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức khống chế cá voi mập mọc cánh nuốt lông trắng vào bụng lại.

Hình như cô rất vừa ý với tên lông trắng này.

Thuật thôi miên trên người lông trắng biến mất, hắn mở mắt ra, phát hiện mình lại bị cá voi mập nuốt vào.

Đây là ác mộng ư?

“A a a!”

Lông trắng la hét thảm thiết.

Chương 1221: Ngươi Được Thì Ngươi Lên Đi

"Diệp Tư, cô có cách nào khác để liên lạc với Sở các chủ không?"

Tống Thư Hàng hỏi trong lòng.

Lần này Diệp Tư không trả lời hắn, cô còn đang độ tâm ma kiếp, không thể chú ý bên ngoài mãi được.

Chẳng lẽ phải tìm hết cả cả tòa Bích Thủy Các sao? Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, muốn xem thử ngoài đó có thứ gì như tín hiệu hay không, hay là Tán Đạo Nhân phát hiện được manh mối gì đó chẳng hạn.

Hắn cũng không trông chờ gì vào Tán Đạo Nhân, có tín hiệu thì tốt, không có tín hiệu thì cũng không đến mức thất vọng.

Bên ngoài Bích Thủy Các vẫn như cũ. Ánh mắt của tất cả đệ tử đờ đẫn, không hề nhúc nhích, sự sụp đổ và vòng xoáy trên bầu trời Bích Thủy Các trở nên lớn hơn một chút.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi nói:

"Đi nào, chúng ta đi tới nơi tương ứng với chỗ vòng xoáy và sụp đổ kia của Bích Thủy Các xem thử, nói không chừng Sở các chủ đang ở trung tâm xảy ra dị biến đấy."

Hắn tế Đao Cổ Vô Hình, bay thẳng ra ngoài qua cửa sổ.

mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi mập có cánh theo sát phía sau.

Trong khoảnh khắc Tống Thư Hàng bay ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Loại cảm giác này —— là dịch chuyển không gian thì phải?

Không lẽ cửa sổ Vân Trung Các của Sở các chủ là cánh cửa không gian hay sao?

Nhưng mà lúc trước bùn đen chạy ra ngoài cửa sổ cũng đâu có xảy ra chuyện gì.

Tống Thư Hàng nhìn lên bầu trời Bích Thủy Các, vòng xoáy và sự sụp đổ trên đó đã biến mất, thay vào đó chính là một bầu trời tối tăm mờ mịt, sương mù rất dày đặc.

Trên bầu trời tối tăm mờ mịt, có năm cái vệ tinh lớn nhỏ không đều.

Tống Thư Hàng:

"..."

Ngẩng đầu lên một phát là có thể thấy được năm mặt trăng, nơi đây rốt cuộc có bao nhiêu mặt trăng vậy? Nếu như yêu tu mà ở đây thì nhất định sẽ rất hạnh phúc. Vì trong mặt trăng có một loại sức mạnh kỳ lạ, yêu tu có thể hấp thu nó và tăng cường sức mạnh.

Đồng thời, Tống Thư Hàng chỉ cần kết hợp khẩu cung lúc trước của lông trắng là có thể đoán ra nguyên nhân. Toàn bộ Bích Thủy Các đã bị mang đi, đích đến hẳn là thú giới, một thế giới trong chư thiên vạn giới.

Bản thân Tống Thư Hàng cũng không hiểu rõ khái niệm “Chư thiên vạn giới” cho lắm, hắn không biết “Thú Giới” rốt cuộc là một hành tinh trong vũ trụ? Hay là một thế giới giống như “Dị thế giới” đây?

Thế nhưng có một điều có thể khẳng định, nơi này cách Trái Đất rất xa. Với tốc độ ngự kiếm phi hành tứ phẩm của hắn, có khi bay cả đời cũng không về tới Địa Cầu.

Mệt tim quá.

Không biết rốt cuộc tình huống Sở các chủ bên kia như thế nào rồi nữa? Với sức mạnh Kiếp Tiên cửu phẩm của Sở các chủ, cho dù đánh không lại, chạy trốn khẳng định không thành vấn đề.

Nhưng suy xét đến tính cách của cô, nói không chừng cô sẽ tử thủ Bích Thủy Các. Cô đã mất đi Bích Thủy Các một lần rồi, chắc hẳn sẽ không muốn mất đi lần thứ hai.

Tiếp theo nên làm gì đây?

Tống Thư Hàng xoa trán.

Một lát sau.

“Trở về Thời Quang thành trước đã.”

Hắn nói thầm.

Nếu toàn bộ Bích Thủy Các đã bị chuyển dời, vậy thì hắn phải tới Thời Quang thành trước, đón Sở Sở và Lý m Trúc, rồi lại chuyển họ đến thế giới hạch tâm của bản thân, an toàn là trên nhất.

Tống Thư Hàng ngự đao, bay về Thời Quang thành với tốc độ nhanh nhất.

Vào lúc này, chứng sợ độ cao, chứng sợ tốc độ đều phải kềm lại một chút trước.

Trên đường đi, ngoài những đệ tử Bích Thủy Các vẫn trơ ra như trước, Tống Thư Hàng không hề thấy đồng bọn của "Lông trắng".

Hắn nhanh chóng về tới lối vào Thời Quang thành.

Nhưng chỗ vốn là lối vào, thì lại trở thành một hố to sâu không thấy đáy.

Ở bên cạnh là Tán Đạo Nhân với khuôn mặt ngơ ngác.

"Thời Quang thành đâu?"

Tống Thư Hàng đáp xuống bên cạnh hắn, vội vàng hỏi.

"Chào đạo hữu, ngươi là. . ."

Tán Đạo Nhân nhìn sang Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi, hắn lại quên mất Tống Thư Hàng rồi.

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

"Đừng lãng phí thời gian nữa, thừa dịp ngươi vẫn chưa quên, nói cho ta biết chuyện của Thời Quang thành trước đã, kẻo ngươi lại quên mất."

"Ta cũng không biết, ta nhớ là mình muốn đến Thời Quang thành tìm Sở các chủ, nhưng khi ta tới bên cạnh Thời Quang thành, đột nhiên không gian chuyển dời, Thời Quang thành cứ thế biến mất."

Tán Đạo Nhân trả lời.

Sau đó hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng, nói:

"Ngài, ngài là Bá Tống Huyền Thánh! Rất vinh hạnh có thể gặp được ngài ở đây, ngài có biết Sở các chủ ở đâu không?"

Tống Thư Hàng thở dài, nói:

"Ta cũng đang tìm cô ấy."

“Vậy sao, thế thì chúng ta cùng nhau tìm cô ấy đi."

Tán Đạo Nhân gật đầu nói.

Tống Thư Hàng nhìn vị trí đầu của Thời Quang thành.

Xem ra, nhờ tính đặc thù của nó nên Thời Quang thành không hề bị đồng bọn của lông trắng dùng thủ đoạn chuyển tới đây. Thời Quang thành vẫn ở trong vũ trụ của hiện thế.

Nếu như đại năng Kiếp Tiên chuyển dời “Bích Thủy Các” không hề phát hiện ra “Thời Quang thành”, thì chắc là Sở Sở và Lý m Trúc vẫn an toàn.

“Hy vọng hai người bọn họ có thể bình an vô sự.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, mục lựa chọn lại trở về nơi bắt đầu, trước tiên phải tìm được Sở các chủ.

Chiến đấu cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm, hắn không thể nhúng tay vào. Tuy nhiên, nếu cho mỹ nhân rắn công đức đội mũ “Bình Thiên” lên, lúc đó sẽ có thể giúp Sở các chủ một tay.

“Bá Tống tiền bối, có người đến, người đến không có ý tốt, trên người bọn họ có sát khí.”

Ở bên cạnh, Tán Đạo Nhân lên tiếng nói.

“Ở đâu?"”

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng không có phát hiện điều gì bất thường, cũng không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào.

“Ở hướng sáu giờ của chúng ta, tới đây chỉ là mấy tên Chân Quân lục phẩm, còn có một tên Tôn Giả thất phẩm, cùng với mười tên Linh Hoàng ngũ phẩm, không phải đối thủ của Bá Tống tiền bối ngài. Bá Tống tiền bối hãy diệt bọn hắn đi!”

Tán Đạo Nhân nói đầy tự tin.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mười tên ngũ phẩm + mấy tên lục phẩm + một tên thất phẩm, đủ để tiễn hắn xuống âm phủ mấy lần rồi. Cho dù hắn có thể mượn Xích Tiêu kiếm thi triển “Phần Thiên Hỏa Diễm Đao”, nhưng nó cũng bị hạn chế về số lần sử dụng. Sau khi dùng qua mấy lần, nếu như kẻ địch không chết thì người chết nhất định là hắn.

Mũ Bình Thiên + mỹ nhân rắn công đức thuộc về át chủ bài bảo vệ tính mạng, không thể dùng bậy được.

“Ngươi được thì ngươi lên đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ta à? Ta không được đâu. Tuy rằng ta quên mất cảnh giới của mình, nhưng ta có thể khẳng định bản thân ta đánh không lại nhiều người như vậy đâu.”

Tán Đạo Nhân trả lời:

“Bá Tống tiền bối, ngài ra tay đi.”

Tống Thư Hàng:

“Rút lui!”

Dứt lời, hắn tế bảo đao Bá Toái ra chuồn thẳng.

Tán Đạo Nhân nhấc dù lên, dù của hắn nhanh chóng xoay tròn, giống như cánh quạt của máy bay trực thăng, nhấc hắn bay lên.

“Bá Tống tiền bối, tại sao chúng ta phải chạy chứ?”

Hắn nghi hoặc hỏi lại.

Tống Thư Hàng nói:

“Nếu ta nói cho ngươi biết, ta đánh không lại bọn chúng thì ngươi có tin không?”

“Sao lại có chuyện đó được, với cảnh giới bát phẩm của Bá Tống tiền bối ngài, đập một phát là giết chết hết bọn chúng rồi.”

Tán Đạo Nhân trả lời.

Tống Thư Hàng thở dài, nói:

“Ta nói thật ngươi lại không tin. Muốn làm cho ngươi tin, ta còn phải nghĩ một lời nói dối thật hoàn mỹ, làm cho ngươi tin phục. Quan trọng hơn là, sau khi ta rất vất vả nghĩ ra một lời nói dối làm cho ngươi hài lòng thì vừa quay đầu ngươi sẽ lập tức quên mất. Ta mệt lắm đấy, có biết không?”

Tán Đạo Nhân nói:

“Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng ta có cảm giác Bá Tống tiền bối ngài nói rất ư là có lý.”

Tống Thư Hàng và Tán Đạo Nhân một đường chạy vội.

Chẳng mấy chốc đã tới biên giới của “Bích Thủy Các”, một ruộng thuốc.

Vốn nơi này có mấy tầng trận pháp phòng ngự phức tạp canh giữ, chẳng qua bây giờ do toàn bộ Bích Thủy Các đã bị chuyển dời, trận pháp phòng ngự đã biến mất không thấy gì nữa.

Tống Thư Hàng ngự đao, trực tiếp bay ra phạm vi của “Bích Thủy Các”.

Nhưng Tán Đạo Nhân đột nhiên ngừng lại.

“Bá Tống tiền bối, ta. . . Không thể rời khỏi Bích Thủy Các được.”

Tán Đạo Nhân ngẩng đầu, nói với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng có chút dừng lại, xoay đầu qua, nhìn về phía hắn.

Tán Đạo Nhân cũng là một phần trong “Thực tại ảo” của Sở các chủ. Vì vậy, hắn không thể rời khỏi Bích Thủy Các.

Lúc trước, toàn bộ đệ tử của Bích Thủy Các đều không thể động, Tán Đạo Nhân lại không bị ảnh hưởng, Tống Thư Hàng còn tưởng rằng có lẽ hắn không phải một phần của “Thực tại ảo”.

Hắn có lẽ là một cá thể tương đối đặc biệt trong Bích Thủy Các. Trí nhớ rất kém, không ngừng quên đi mọi thứ trong quá khứ, sự tồn tại của hắn có ý nghĩa gì đặc biệt ư?

“Tiêu rồi, những người kia lại đuổi tới rồi. Bá Tống tiền bối ngài đi trước đi, ta tìm một chỗ để nấp cái đã.”

Tán Đạo Nhân kêu lên với Tống Thư Hàng.

Dứt lời, không chờ Tống Thư Hàng đáp lại, hắn đã chạy về một hướng khác. Hắn di chuyển trong Bích Thủy Các một cách thuần thục, sau vài lần lên xuống là đã biến mất tăm.

Mà cùng lúc đó, ở phía xa có vài bóng người nhanh chóng lướt đến chỗ Tống Thư Hàng.

Tên cầm đầu, trên người tỏa ra khí tức của Tôn Giả thất phẩm. Đầu hắn mọc một cái sừng, quanh người lóe lên ánh điện. Ở bên cạnh hắn có một cục bùn đen nho nhỏ đang quay cuồng, chính là cục bùn đen trong “Vân Trung Các” lúc nãy. Sau khi nó chạy trốn thì lập tức truyền tin tức của “Bá Tống Huyền Thánh”, báo cho tên

Tôn Giả một sừng này.

Tôn Giả một sừng lập tức dẫn người dọc theo khí tức lưu lại của Tống Thư Hàng, sau đó đuổi tới đây.

Thấy được Tống Thư Hàng ở đằng xa, ánh mắt của Tôn Giả một sừng sáng lên, nói ngay:

“Quả nhiên đúng là Bá Tống Huyền Thánh.”

Tuyệt vời, có thể gặp được vị Bá Tống Huyền Thánh này đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Chỉ cần hắn có thể quấn chân Bá Tống Huyền Thánh một lát, không cho hắn chạy trốn. Lát nữa lão tổ thu xếp Bích Thủy Các xong thì sẽ rảnh tay sang giúp hắn.

Đến lúc đó, lão tổ sẽ giúp hắn bắt tên nhân loại mới thăng lên Huyền Thánh bát phẩm này lại, để cho hắn luyện công, hấp thụ tinh huyết, thậm chí có thể trở thành lô đỉnh của hắn.

Hắn có trực giác, tên Huyền Thánh nhân loại mới tiến cấp này chính là cơ hội để hắn trùng kích bát phẩm!

. . .

. . .

Tống Thư Hàng nói:

“Bị đuổi kịp rồi.”

Xích Tiêu kiếm nói ngay:

“Với thực lực của ngươi, bị Tôn Giả thất phẩm đuổi kịp không phải chuyện rất bình thường à? Không cần suy nghĩ nhiều, với tốc độ ngự đao phi hành của ngươi, khẳng định trốn không thoát đâu. Đến phiên ta xuất hiện rồi, lên đi. Kiếp Tiên cửu phẩm của đối phương vẫn chưa xuất hiện, không cần sợ. Nếu thật sự không ổn thì chúng ta còn có thể trốn vào trong không gian của ngươi mà.”

Xích Tiêu kiếm trông vô cùng hưng phấn.

Bởi vì nếu như Tống Thư Hàng sử dụng nó thì nó sẽ có đi ra khỏi bụng mỹ nhân rắn công đức để hít thở không khí một quãng thời gian.

“Ta chỉ là một tu sĩ tứ phẩm nho nhỏ mà thôi, không thể cho ta vài tên đối thủ bình thường một chút được à?”

Tống Thư Hàng thở dài.

Sau đó, chân hắn đạp lên Đao Cổ Vô Hình, quay người đối mặt với tên Tôn Giả thất phẩm và mấy tên Chân Quân lục phẩm, Linh Hoàng ngũ phẩm ở đằng sau.

May mà tố chất tâm lý của hắn khá mạnh mẽ, nếu những tu sĩ tứ phẩm bình thường thấy nhiều kẻ địch như vậy thì đã nhũn giò rồi.

Thánh ấn hiện ra, chậm rãi lơ lửng ở phía sau, phủ lên cho hắn từng tầng uy nghiêm. Lúc cần thiết, Tống Thư Hàng còn có thể điều động sức mạnh ngôn xuất pháp tùy của "Thánh Ấn" bất kỳ lúc nào.

Tôn Giả một sừng không dám xem thường Tống Thư Hàng, hắn vung tay lên, cấp dưới sau lưng kết thành đại trận. Mục đích của hắn chỉ là ngăn chặn Tống Thư Hàng. . . Chỉ cần kiên trì được một lúc thôi thì thắng lợi sẽ vào tay.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, đưa về phía phía mỹ nhân rắn công đức.

Chương 1222: Ta Là Một Người Đàn Ông Mang Theo Bên Người Một Tiểu thế giới

Trong lúc giơ tay ra, trong lòng Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải nghe tiếng nhạc nền nhiệt huyết vang lên, cùng với việc rút Xích Tiêu kiếm ra.

Nhưng lúc này nhạc nền không hề vang lên. . .

“Hãy sử dụng ta đi, Tống Thư Hàng!”

m thanh hào hùng của của Xích Tiêu kiếm vang lên.

Cặp môi đỏ mọng của mỹ nhân rắn công đức khẽ hé, phun Xích Tiêu kiếm ra. Sau đó cô giơ tay đón lấy Xích Tiêu kiếm, sau đó đặt nó vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Lần này đổi kiểu rồi à?”

Không biết có phải ảo giác hay không, hôm nay mỹ nhân rắn công đức trở nên thận trọng hơn nhiều. Không có nhạc nền, cũng không cần hắn phối hợp sử dụng “Muội trung kiếm” giống như lần trước.

Hình như mọi thứ bắt đầu từ khi Trình Lâm phụ thân lên người Diệp Tư.

Thận trọng một chút mới tốt, như vậy cô ấy cũng sẽ không tự nhiên hét “A a a ~”, sau đó ngã xuống đất giả chết, cũng sẽ không làm ra những chuyện khiến người ta cảm thấy lúng túng.

Nhận lấy Xích Tiêu kiếm, khí thế trên người Tống Thư Hàng không ngừng tăng lên.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, hôm nay chúng ta có thể sử dụng mấy lần Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vậy?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Cơ thể của ngươi bây giờ đang trong trạng thái hóa lỏng, ta cũng không thể xác định được cơ thể bây giờ của ngươi có thể chịu đựng bao nhiêu lần áp lực của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao. Thử một phát trước để xem sao đã.”

Xích Tiêu kiếm hưng phấn nói.

“Bát phẩm hay cửu phẩm đây?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Thử bát phẩm đỉnh phong trước đi. Áp lực của cửu phẩm quá lớn, lỡ như cơ thể bây giờ của ngươi chịu không nổi thì sẽ phiền lắm.”

Xích Tiêu kiếm đề nghị.

“Ok.”

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, đao ý ngưng tụ. Hắn vung nhẹ Xích Tiêu kiếm lên, lập tức có ngọn lửa thôn phệ thân kiếm, đao khí tung hoành.

Đối diện.

Lúc Tôn Giả một sừng thấy Tống Thư Hàng dừng chân chuẩn bị ra tay thì mừng thầm —— nếu như vị Bá Tống Huyền Thánh này quay đầu bỏ chạy thì đám bọn họ chưa chắc có thể đuổi kịp hắn.

Nhưng nếu Bá Tống Huyền Thánh đã định ra tay thì hắn ta có thể quấn lấy đối phương. Kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

Chờ đến lúc lão tổ nhà hắn rảnh tay thì cũng là lúc Bá Tống Huyền Thánh bị bắt.

“Cẩn thận, Bá Tống Huyền Thánh sắp tấn công đấy. Một chiêu kiếm pháp này của hắn có uy lực kinh người, trong đó đao ý tung hoành, đừng để dính phải hỏa diễm trên đó.”

Tôn Giả một sừng trầm giọng nói.

Nhưng vừa dứt lời, chính hắn cũng có cảm giác là lạ —— kiếm pháp? Đao ý?

Bá Tống Huyền Thánh cầm chính là kiếm, nhưng thứ thi triển ra lại là đao ý. Đây chính là cảnh giới lấy kiếm đánh ra đao pháp sao?

Lúc đang nói chuyện, Tống Thư Hàng đã giơ kiếm.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, chém ra.

Ầm ~~ ngọn lửa hừng hực bùng lên từ “Xích Tiêu kiếm”, trong ngọn lửa này ẩn chứa khí thế đốt trời nấu biển, thiêu đốt vạn vật.

Ngọn lửa bắt đầu lan ra, bao bọc toàn thân Tống Thư Hàng lại.

Nhiệt độ xung quanh nhanh chóng tăng lên.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, mặt đất khô nứt, hơi nước bốc hơi, cây cối khô cháy, giống như tận thế giáng xuống.

Nhưng đây vẫn chỉ mới bắt đầu.

Theo Tống Thư Hàng chậm rãi giơ kiếm lên, ngọn lử thiêu đốt ngày càng mạnh hơn, nhiệt độ cũng tăng vọt liên hồi.

—— thời gian ra chiêu của chiêu cuối hơi dài, chịu thôi, dù sao thì hắn cũng chỉ đang mượn “Xích Tiêu kiếm” để thi triển “Phần Thiên Hỏa Diễm Đao”, không thể nhanh bằng bản thân tự chém được.

. . .

Ở đối diện, bờ môi của Tôn Giả một sừng và những thú tu phía sau hắn ta khô nứt, hơi nước trong cơ thể dường như cũng bị bốc hơi. Thậm chí bọn chúng còn có cảm giác linh lực trong cơ thể mình cũng bắt lửa.

Đao ý này, cảnh giới của ngọn lửa này, không giống như cấp bậc của bát phẩm Huyền Thánh, mà giống như Kiếp Tiên cửu phẩm đang ra tay hơn.

Tôn Giả một sừng và những thú tu ngũ, lục phẩm phía sau hắn cũng nghiêm mặt lại.

“Đỡ không nổi, đại trận của chúng ta không phải đối thủ của đao pháp với uy lực cỡ này. Tôn Giả chúng ta không thể gánh trực tiếp được đâu.”

Một vị thú tu Chân Quân lục phẩm mọc đuôi sói trầm giọng nói.

Tôn Giả một sừng đáp ngay:

“Nghìn năm đệ nhất thánh quả nhiên không phải hạng xoàng. Các ngươi rút lui trước đi!”

Đại trận mà họ bày ra lúc trước đã vô dụng rồi, đại trận đó có thể chống lại đòn tấn công của Huyền Thánh bát phẩm bình thường, nhưng đối mặt với một đao đốt trời của “Nghìn năm đệ nhất thánh” thì chẳng là gì cả.

Nhưng chữ “Rút lui” của Tôn Giả một sừng vừa mới phun ra, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đã chém tới trước mặt bọn họ.

Thời gian ra chiêu dài, cũng không có nghĩa là tốc độ chém ra sẽ chậm.

Kiếm lên, kiếm lạc.

Hỏa đao của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao hóa thành biển lửa, bao bọc Tôn Giả một sừng và những thú tu phía sau hắn lại.

Lúc này, trước mắt Tôn Giả một sừng và những thú tu phía sau hắn, trừ ngọn lửa ra thì không còn gì cả.

“A a ~~”

Trên người hai vị thú tu ngũ phẩm bị bén lửa, sau đó hóa thành tro tàn giữa tiếng kêu gào thê thảm, thần hình câu diệt.

Hai người này chỉ là ngòi nổ, biển lửa tụ lại, có thêm bốn vị thú tu ngũ phẩm tiếp bước trở thành tro tàn.

“Dựa sát vào ta.”

Tôn Giả một sừng hét lớn một tiếng.

Trong nháy mắt đã mất đi sáu vị Linh Hoàng ngũ phẩm, tổn thất này đủ để khiến cho bất kỳ một môn phái nào cũng phải đau lòng.

Những thú tu ngũ phẩm, lục phẩm còn sót lại bèn tập trung bên người Tôn Giả một sừng.

Chỉ thấy hắn bóp nát một chiếc nhẫn.

Mảnh vỡ của chiếc nhẫn lơ lửng, ngưng tụ thành những phù văn đen kịt bên cạnh hắn. Sau đó phù văn chủ động nghênh đón ngọn lửa che đậy cả trời đất kia.

Ngọn lửa tiếp xúc với phù văn, song phương cùng nhau biến mất không thấy gì nữa.

Cũng không phải dập tắt, mà là bị dịch chuyển không gian đi mất.

Đây là bảo vật bảo vệ tính mạng mà lão tổ của Tôn Giả một sừng luyện chế cho hắn, quý giá vô cùng, thuộc về vật phẩm tiêu hao chỉ dùng được một lần.

Lúc Tôn Giả một sừng dùng nó xong thì lòng đau như đao cắt.

“Lẽ ra ta không nên ra mặt sớm như vậy, rõ ràng chỉ cần âm thầm định vị chỗ của Bá Tống Huyền Thánh, chờ đến lúc lão tổ xong việc thì lại ra tay bắt đối phương sau là được.”

Tôn Giả một sừng cảm thấy hối hận.

Tổn thất vô cùng nghiêm trọng, nên đương nhiên phải có thu hoạch.

Ánh mắt Tôn Giả một sừng đanh lại —— Ngoài cách giữ chân Bá Tống Huyền Thánh ra, hắn còn bố trí một số thủ đoạn nữa.

Bây giờ, thủ đoạn ngầm mà hắn bố trí rốt cuộc đã đến vị trí chỉ định.

Tay phải của Tôn Giả một sừng âm thầm ra dấu.

Tấn công!

. . .

. . .

Phía đối diện, cơ thể của Tống Thư Hàng có dấu hiệu hoá lỏng.

Xích Tiêu kiếm nói:

“Chậc, giống như ta đoán, trạng thái hoá lỏng của ngươi quả nhiên không chịu đựng nổi các loại như “hỏa diễm, nhiệt độ cao”. Đoán chừng là thêm hai phát “Phần Thiên Hỏa Diễm Đao” bát phẩm nữa thì cơ thể hoá lỏng của ngươi sẽ lập tức chịu không nổi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Có tốt cũng có xấu, trên thế giới lúc nào cũng khó tìm được thứ vẹn cả đôi đường. Mà tại sao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của chúng ta khi nãy lại biến mất nhỉ?”

“Trong tay đối phương có bảo vật bảo vệ tính mạng do Kiếp Tiên luyện chế, vừa rồi ta cảm ứng được chấn động không gian, thoáng cái liền chuyển dời Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đi. Chắc Kiếp Tiên luyện chế bảo vật bảo vệ tính mạng này là có sở trường về không gian hệ.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

“Vậy thì chúng ta làm thêm một đao nữa, xem hắn còn bảo vật nào bảo vệ tính mạng hay không?”

Tống Thư Hàng lại lật tay.

Ngọn lửa hừng hực lần nữa bùng cháy trên Xích Tiêu kiếm —— nếu như trên người đối phương đều là bảo vật bảo vệ tính mạng của Kiếp Tiên, như vậy hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đúng lúc này... Ở đằng xa, có mấy chục thứ bén nhọn bay đến, giáng xuống đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

"Cẩn thận."

Xích Tiêu kiếm nhắc nhở.

Mỹ nhân rắn công đức tung người, cưỡi cá voi bay lên, trong tay cô tế ra một khúc Huyết Cốt, ném mạnh về những thứ bén nhọn kia, liên tục đánh bay chúng.

"Đằng sau vẫn còn, cẩn thận đấy."

Xích Tiêu kiếm lại nói.

Lại thêm một đợt hơn mười thứ bén nhọn bắn về phía Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức vội vàng lướt về.

Nhưng cô chậm vẫn một bước, đợt thứ hai còn nhanh hơn đợt thứ nhất, cô còn chưa kịp quay về thì những thứ bén nhọn kia đã bắn tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Chỉ xét về tốc độ bộc phát thì mấy thứ này đã đạt tới cấp bậc lục phẩm, bản thân Tống Thư Hàng chỉ là tu sĩ tứ phẩm, cho dù có Xích Tiêu kiếm nhắc nhở, chỉ dựa vào phản ứng của cơ thể thì cũng không thể tránh thoát.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tống Thư Hàng kéo bản thân vào thế giới hạch tâm.

"Ta là một người đàn ông mang theo một tiểu thế giới bên người, sao có thể dễ dàng bị các ngươi đánh lén được cơ chứ?"

Tống Thư Hàng cười nói.

Xích Tiêu kiếm nói:

"Nhìn cái thứ đâm ra từ bụng ngươi rồi hãy nói nhé."

Tống Thư Hàng cúi đầu, lập tức phát hiện có một thanh kim loại bén nhọn đâm xuyên qua bụng của bản thân, thứ này cắm tên bụng hắn, còn kèm theo kỹ năng châm chọc mạnh mẽ.

Nhưng vì cơ thể bây giờ của Tống Thư Hàng đang trong trạng thái hóa lỏng, cây kim loại này đâm vào cũng không đau không ngứa.

“Ta bị đâm trúng khi nào vậy?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Xích Tiêu kiếm nói:

“Trong nháy mắt trước khi ngươi tiến hành dịch chuyển không gian, có một thanh đột nhiên tăng tốc đâm xuyên bụng của ngươi, chắc đây là hiệu quả của một loại thủ pháp ném mâu tinh diệu nào đó. Tốc độ phản ứng của ngươi chậm quá.”

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời.”

May mà cơ thể của hắn đang trong trạng thái hóa lỏng không thì toi rồi.

Trở về phải cho Diệt Phượng tiền bối một bao lì xì lớn mới được.

“Cho dù có thế giới hạch tâm làm hậu thuẫn, nhưng ta cũng phải giữ cảnh giác tuyệt đối mới được.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. Không phải lần nào cũng may mắn đúng lúc đang ở trong trạng thái hóa lỏng như lần này.

. . .

. . .

Bên ngoài thế giới hạch tâm.

Trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng đi vào hạch tâm thế giới, ở chỗ đó vẫn còn một tàn ảnh đang thiêu đốt. Đó là ảo giác mà ngọn lửa để lại khi Tống Thư Hàng chuẩn bị thi triển “Phần Thiên Hỏa Diễm Đao” lần thứ hai vẫn chưa kịp tiêu tán.

Theo những gì mà đám Tôn Giả một sừng thấy, mười hai cây kim loại bén nhọn của đợt thứ hai đều cắm lên người “Bá Tống Huyền Thánh”, biến hắn thành con nhím.

Trên mặt Tôn Giả một sừng đầy kinh ngạc lẫn vui mừng.

Thế mà lại trúng hết luôn!

Hắn cho rằng thủ đoạn ngầm mà mình bố trí nhiều nhất chỉ trúng một hai cây mà thôi, không ngờ lại trúng hết thế này. Càng không thể tin được là, phòng ngự trên người vị Bá Tống Huyền Thánh này lại cùi bắp đến vậy, dễ dàng bị đâm xuyên như thế!

Nếu không phải một chiêu Hỏa Diễm Đao kia suýt nữa đã khiến đám người Tôn Giả một sừng ngậm hành, hắn sẽ hoài nghi vị Bá Tống Huyền Thánh này là hàng rởm ngay.

“Xem ra, vị Bá Tống Huyền Thánh này hoàn toàn không biết gì về đặc sản của Thú Giới chúng ta.”

Tôn Giả một sừng nói thầm.

Những thứ bén nhọn này là đặc sản của Thú Giới, được xưng là “Vạn Thú Võ Cương”, là kim loại cứng rắn nhất Thú Giới được biết cho đến nay.

Chúng cứng rắn vô cùng, tồn tại dưới cửu phẩm hoàn toàn không thể nào luyện chế được. Mà tu sĩ từ cửu phẩm trở lên, cũng rất ít khi dùng đến chúng. Bởi vì chúng không chấp nhận bất kỳ năng lượng nào chạy qua, cho dù là chân khí, linh lực, huyền năng đều không thể bám vào bề mặt của chúng được. Vì vậy, thú tu từ cửu phẩm trở lên phần lớn cũng chỉ là dùng chúng để chế tạo một số linh kiện nhỏ của pháp khí.

Dù vậy cũng có không ít thú tu khá thích chúng. Tuy rằng không có cách nào luyện chế, nhưng đa phần lúc Vạn Thú Võ Cương được khai thác ra đều có hình dáng gai nhọn sẵn.

Nếu như ném “Vạn Thú Võ Cương” thật mạnh thì có thể tạo ra sát thương rất khủng bố.

Chương 1223: Thật Ra Ta Là Một Con Slime Tinh

Lại thêm đặc điểm Vạn Thú Võ Cương bài xích tất cả chân khí, linh lực, huyền năng, thế nên trời sinh chúng đã có thuộc tính phá phòng nhất định.

Chỉ cần dùng man lực ném ra là có thể đạt được hiệu quả như pháp thuật phá phòng. Đối với thú tu vốn sở hữu man lực nhiều đến mức dư thừa, thứ này dùng cực thuận tay.

Tôn Giả một sừng cũng không trông mong gì những thứ này có thể đả thương Bá Tống Huyền Thánh.

Đây chỉ là đợt công kích thứ nhất trong kế hoạch mà thôi, hắn định dùng mấy cây Vạn Thú Võ Cương này để thử thăm dò sức phòng ngự của Bá Tống Huyền Thánh, chỉ cần đâm trúng một hai cây khiến cho phòng ngự hộ thể của đối phương yếu đi một chút là được.

Nhưng không ngờ chỉ là công kích mang tính thăm dò mà lại có thể đâm Bá Tống Huyền Thánh thành con nhím thế kia.

“Không đúng, Tôn Giả, đây là tàn ảnh. Chân thân của Bá Tống Huyền Thánh không có ở đó.”

Đúng lúc này, tên thú tu lục phẩm đuôi sói kia bỗng kêu lên.

Tôn Giả một sừng giật mình.

Hắn nhìn kỹ lại thì thấy đúng là tàn ảnh.

Quả nhiên không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh.

“Hắn đâu rồi?”

Tôn Giả một sừng hỏi.

“Không biết, cứ như tự nhiên biến mất vậy, nhưng dám chắc hắn vẫn còn ở gần đây, ánh sáng công đức thực thể hóa của hắn vẫn ở đây mà.”

Thú tu đuôi sói trầm giọng trả lời.

“Hay là bây giờ diệt ánh sáng công đức của hắn trước?”

Có người đề nghị.

Tôn Giả một sừng:

“Diệt cái con khỉ! Chỉ cần chủ nhân không chết, cho dù ánh sáng công đức có bị nổ thành phấn vụn thì lát sau vẫn có thể khôi phục lại. Mau tìm ra Bá Tống Huyền Thánh, đừng để hắn chạy mất.”

Hắn không muốn lãng phí tinh lực vào ánh sáng công đức.

Nhưng đôi khi việc gì ngươi càng muốn tránh thì lại càng tránh không thoát.

Trên bầu trời, mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nhìn Tôn Giả một sừng.

Sau đó cô rơi vào trầm tư, lát sau trong mắt đẹp chợt lóe lên ánh sáng, loại ánh sáng này có tên là ‘dục vọng chiếm hữu’.

Cô đưa tay vỗ một cái lên thân cá voi mập mọc cánh mình đang ngồi.

Cá voi mập mọc cánh há miệng phun lông trắng ra ngoài.

Bịch~

Lông trắng đáng thương bị phun ra như rác rưởi. Hắn đã bị vứt bỏ, mỹ nhân rắn công đức đã tìm được vật thay thế tốt hơn rồi.

Mỹ nhân rắn công đức dán mắt nhìn chằm chằm vào Tôn Giả một sừng. Cá voi mập vỗ hai cánh nhỏ của nó, chở mỹ nhân rắn công đức xông lên phát động tấn công.

Nhìn thấy, sau đó... chinh phục, cuối cùng là thu chiến lợi phẩm. Đây chính là ý nghĩ bây giờ của mỹ nhân rắn.

“Cô ta đang xông về phía chúng ta kìa.”

“Là Bá Tống Huyền Thánh đang khống chế cô ta từ xa ư?”

“Sử dụng ánh sáng công đức bất tử tiến hành công kích còn bản thân thì trốn mất dạng, đúng là đồ hèn hạ.”

“Tiêu diệt cô ta!”

Tôn Giả một sừng nghiến răng nghiến lợi quát.

...

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng đang quan sát tình hình bên ngoài thông qua mỹ nhân rắn công đức.

“Hình như @#%× Tiên Tử tìm được đồ chơi mới rồi.”

Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tiếp theo phải làm sao đây? Muốn đi ra chém một đao nữa không? Thân thể ngươi vẫn còn chịu nổi áp lực một đao nữa đấy.”

Xích Tiêu kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng trầm tư chốc lát rồi hỏi lại:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, nếu không phối hợp với ta, một mình ngài có thể chém ra bao nhiêu đao?”

“Ngươi định bắt ta đi ra ngoài chém người một mình á?”

Xích Tiêu kiếm lắc lư dữ dội:

“Không làm, nếu không có người phối hợp, sau khi chém ra một kiếm phải mất rất lâu ta mới khôi phục lại. Mất nhiều hơn được.”

“Vậy thì... chúng ta đi tìm người giúp.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu kiếm:

“Ai?”

“Quy tiền bối.”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Quy tiền bối cũng là nhân vật cấp Kiếp Tiên cửu phẩm, mặc dù đã bị Đại Đế phong ấn cảnh giới nhưng hẳn là đủ sức đánh bại một Tôn Giả thất phẩm.”

Tống Thư Hàng động ý niệm, di chuyển đến bên cạnh Quy tiền bối trong Điện Hàn Đông.

Lúc này rùa biển bự vẫn đang nằm nghỉ ngơi.

“Quy tiền bối, có muốn đi ra ngoài thư giãn gân cốt một chút không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển bự:

“Không muốn, có chuyện gì cần ta giúp thì cứ nói thẳng đi.”

Tống Thư Hàng:

“Thật ra bên ngoài có người muốn chém ta, Quy tiền bối có muốn đi ra ngoài nhìn thử không? Nếu xem không vừa mắt thì tiện tay đánh bọn chúng một trận.”

Khóe miệng co giật mấy cái, Rùa biển nhìn Tống Thư Hàng:

“Nhìn bộ dạng này của ngươi lại làm ta nhớ đến Tống Đầu Gỗ – tên bạn chẳng ra gì của Đại Đế. Tên kia cũng y như vậy, mỗi lần ở bên ngoài bị người ta chém đều chạy về tìm Đại Đế ra mặt giúp.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ngươi cũng biết bây giờ cảnh giới của ta đã bị phong ấn, giúp ngươi đánh người thì miễn đi nhưng ta có thể cho ngươi mượn một món bảo bối. Có món bảo bối này trong tay, dù là Tôn Giả thất phẩm cũng khó mà đả thương được ngươi.”

Rùa biển mỉm cười, nhưng với cái mặt rùa này, muốn nặn ra một nụ cười như vậy đúng là làm khó hắn.

Tống Thư Hàng:

“Bảo bối gì?”

“Là bảo bối hệ phòng ngự.”

Dứt lời, rùa biển lấy ra một cái mai rùa cực lớn từ trong pháp khí không gian của mình.

“Đây là mai rùa ta dùng khi còn trẻ, sau khi tấn thăng đến cửu phẩm thì cho nó về hưu. Tiếc là ngươi không có huyết thống của quy tộc bọn ta, bằng không có thể kích hoạt mai rùa hoàn toàn, nhận được sức phòng ngự đến cấp bát phẩm rồi.”

Rùa biển giới thiệu ‘sản phẩm’ cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc Quy tiền bối nói ra bốn chữ pháp bảo phòng ngự, hắn đã có dự cảm không ổn rồi. Quả nhiên, pháp khí mà đối phương lấy ra lại là mai rùa.

“Ha ha, cám ơn ý tốt của Quy tiền bối.”

Tống Thư Hàng uyển chuyển từ chối:

“Mai rùa này tiền bối cứ giữ lại cho đời sau đi. À, giờ còn có việc, ta đi trước đây.”

“Chờ đã, ngươi đang chê mai rùa của ta đấy à? Ta nói cho ngươi biết, sức phòng ngự của nó ghê gớm lắm nhé. Chỉ cần đeo nó trên lưng, ngươi vĩnh viễn không cần lo bị ám toán từ sau lưng nữa.”

Rùa biển kêu lên.

Tống Thư Hàng xua tay liên tục:

“Cảm ơn ý tốt của tiền bối nhưng giờ ta thật sự rất bận, nói chuyện sau nhé.”

“Tặng cho ngươi, ta tặng luôn cho ngươi là được chứ gì? Đón lấy này, nó là của ngươi rồi đấy.”

Rùa biển vận sức ném mạnh, mai rùa bay về phía Tống Thư Hàng.

Pặc!

Mai rùa tự động bám lên lưng Tống Thư Hàng, hợp nhau vô cùng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trên lưng nặng trĩu, thứ này nặng bằng cả một ngọn núi nhỏ chứ chẳng chơi, suýt nữa đã đè bẹp hắn rồi.

“Thấy chưa, nó không chỉ có tác dụng phòng ngự mà còn có thể rèn luyện thân thể ngươi, giúp ngươi vừa mang vật nặng vừa tu luyện, một công mà được mấy chuyện luôn này.”

Rùa biển bự nhiệt tình chào hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Quy tiền bối, làm sao lấy nó xuống đây?”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn rùa biển.

“Hỏi hay lắm, cách lấy mai rùa xuống chính là một thiết kế đắc ý của ta đấy nhé. Mỗi lần đeo lên, sau 24 tiếng nó sẽ tự rơi ra, cực kỳ tiện lợi.”

Rùa biển bự lại tiếp tục chào hàng.

“Nhất định phải đeo đủ 24 tiếng à?”

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt hỏi.

Hắn không có hứng thú làm quy tiên nhân đâu, có lẽ trong 24 tiếng tới, hắn phải ở lì trong thế giới hạch tâm một ngày rồi mới đi ra ngoài được.

“Thật ra... ngươi có thể biến thân thể thành một con rùa đen để thích ứng với mai rùa này.”

Xích Tiêu kiếm đề nghị.

Bây giờ Tống Thư Hàng vẫn đang ở trạng thái thể lỏng, muốn biến thành cái gì cũng được cả.

“Ta thấy cứ ở trong này tu luyện cả ngày vẫn hơn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Rùa biển bự:

“À, mặc dù trong 24 tiếng không cách nào lấy xuống được nhưng ngươi có thể dời nó đến bất kỳ vị trí nào trên thân thể. Ví dụ như ngươi có thể chuyển nó qua chỗ cánh tay, trở thành một tấm thuẫn. Cũng có thể chuyển nó xuống dưới chân, ngự mai phi hành. Còn có thể chuyển lên trên đỉnh đầu, che gió che mưa. Mà cách thức cũng rất đơn giản, ngươi chỉ cần động ý niệm động là có thể chuyển nó đi thôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn thử truyền một ý niệm về phía mai rùa. Chie thấy vèo một cái, mai rùa đã chạy đến dưới chân hắn.

“Xem ra ngươi đã nắm được đại khái cách sử dụng nó rồi đấy, quả nhiên ngươi và mai rùa của ta rất hợp nhau.”

Rùa biển bự khen:

“Cuối cùng, ta xin trân trọng giới thiệu cho ngươi biết chức năng mạnh nhất của mài rùa này, nó có tên là chế độ phòng ngự tự động. Sau khi mở chế độ này ra, ngươi chỉ cần đeo nó ở trên người, lúc gặp tập kích bất ngờ, mai rùa sẽ chủ động phòng ngự. Tin chắc rằng ngươi sẽ thích chức năng này.”

...

Bên ngoài thế giới hạch tâm.

Tay trái cầm dép lê, tay phải múa huyết cốt, mỹ nhân rắn công đức mặc sức tung hoành trong đội ngũ của Tôn Giả một sừng.

Cô chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó chính là Tôn Giả một sừng.

Nảy giờ cô đã khống chế cá voi mập cưỡng ép thôn phệ Tôn

Giả một sừng rất nhiều lần, nhưng tiếc là lần nào Tôn Giả một sừng cũng thoát ra được, thậm chí thân thể cá voi mập còn bị đánh nổ mấy lần.

Đến lúc này, kích thước của mỹ nhân rắn công đức đã nhỏ đi một nửa. Cô và cá voi mập đều 'chết' rất nhiều lần rồi.

"Chết tiệt, đáng lẽ khi ánh sáng công đức thực thể hóa bị đánh vỡ thì sẽ tản ra chứ? Tại sao lại thế này? Cô ta bị đánh nát bấy rồi mà vẫn có thể ngưng tụ lại à?"

Tôn Giả một sừng hoài nghi có khi nào hắn gặp phải ánh sáng công đức giả hay không.

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng vẫn luôn chú ý đến sự biến hóa của Bích Thủy Các thông qua mỹ nhân rắn công đức.

Lúc Bích Thủy Các mới bị chuyển dời qua, hình thái tổng thể có chút 'hư huyễn hóa', những kiến trúc bên trong đều có dấu hiệu lung lay sắp đổ.

Mà lúc này, toàn bộ Bích Thủy Các đã trở nên vững chắc.

Là Kiếp Tiên của thú giới trong đợt hành động này đã ra tay ổn định Bích Thủy Các.

"Sở Các Chủ vẫn không xuất hiện, đã vậy thì rời khỏi nơi này trước rồi tính."

Tống Thư Hàng nghĩ thầm

Nếu còn dây dưa nữa, đến khi kiếp tiên thú giới ổn định Bích Thủy Các xong, rảnh tay rồi thì hắn có muốn rời đi cũng khó.

Mặc dù ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng không cảm ứng được thế giới hạch tâm của hắn, nhưng thế giới hạch tâm có một đặc điểm là vào từ chỗ nào sẽ ra ngay chỗ đó. Chờ Kiếp Tiên cửu phẩm bên phía đối phương rảnh tay, vậy chẳng khác nào Tống Thư Hàng bị người ta chặn ngay trước cửa nhà, muốn rời khỏi sẽ rất rắc rối.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng ra lệnh cho mỹ nhân rắn công đức rút lui.

Mỹ nhân rắn công đức đứng im tại chỗ, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tôn Giả một sừng.

Sau đó cô khống chế cá voi mập bay đến chỗ lông trắng bị phun ra lúc nãy.

Được đồng bọn chữa trị, khó khăn lắm lông trắng mới khôi phục thần trí, từ từ mở mắt ra. Nhưng đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi mập xông thẳng tới.

Vị thú tu cấp ngũ phẩm phụ trách việc trị liệu bị tông văng đi.

Cá voi mập há miệng hút mạnh lông trắng vào.

"A a a~"

Lông trắng hét lên thảm thiết, thân thể lại bị hút vào trong bụng cá voi mập.

Mỗi lần vừa mở mắt ra lại thấy cái miệng há to của cá voi mập.

Đến khi nào thì cơn ác mộng này mới kết thúc đây?

Mỹ nhân rắn công đức bay vọt đến vị trí 'cửa ra' của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó Tống Thư Hàng đi ra khỏi thế giới hạch tâm.

Mỹ nhân rắn công đức bọc kín hắn lại.

Tống Thư Hàng lại tiện tay thu đống 'gai nhọn' trên mặt đất vào pháp khí không gian.

"Bá Tống Huyền Thánh!"

Tôn Giả một sừng nghiến răng gằn từng chữ.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang 'ngự mai phi hành' tức tốc lui về sau, điều bất ngờ là mai rùa này bay không hề chậm hơn Đao Cổ Vô Hình.

"Mấy cây kim loại bén nhọn này của các ngươi được đấy."

Tống Thư Hàng rút cây gai nhọn từ trong bụng mình ra.

Trước đó do chẳng cảm thấy đau đớn gì cả nên cũng quên mất việc phải rút thứ này ra.

"Nhưng mà ta là một con slime tinh, thứ này không giết chết ta được."

Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt rất nghiêm túc, sau đó hắn vẫy tay chào:

"Tạm biệt."

Slime tinh? Bá Tống Huyền Thánh không phải là nhân loại sao?

Ngay lúc Tống Thư Hàng định bay đi thật xa thì đột nhiên trong Bích Thủy Các bỗng truyền ra một tiếng vang cực lớn.

Sở Các Chủ đạp không bay ra, bên cạnh cô còn có hai vị thú tu Kiếp Tiên, một trước một sau bao vây cô lại.

Chương 1224: Nhân Loại Trên Toàn Thế Giới Chung tay kết thành Người Một Nhà

Hai đại thú tu Kiếp Tiên phải lấy hai chọi một mới miễn cưỡng giữ chân được Sở các chủ.

Công lực của Sở các chủ thâm hậu vô cùng, cô là Kiếp Tiên sống từ thời đại Thiên Đình viễn cổ cho đến nay. Không chỉ vậy, cô còn xác định được đạo của chính mình. Chỉ cần cô muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể chứng đạo, tiến nữa bước nữa trong cảnh giới Kiếp Tiên, trở thành Trường Sinh Giả có thọ nguyên vô tận.

Tu vi của cô thuộc hàng đỉnh cấp trong tầng lớp Kiếp Tiên cửu phẩm.

Tu vi cảnh giới của hai đại thú tu Kiếp Tiên đều yếu hơn cô một bậc, nếu không nhờ hai người phối hợp ăn ý với nhau, không chừng đã bị Sở các chủ đánh bại từ lâu rồi.

Ầm ầm ầm~~

Sở các chủ và hai đại thú tu Kiếp Tiên giao thủ liên hồi, mỗi lần hai bên tùy ý tung chiêu công thủ đều sẽ gây ra tiếng nổ khủng bố kinh hồn. Nếu uy lực của những vụ nổ này được phóng thích toàn bộ thì có thể còn khủng khiếp hơn cả bom nhiệt hạch thiên kiếp gấp trăm nghìn lần, mà đây... mới chỉ là sức mạnh đến từ một kích tiện tay của cả hai bên thôi.

Chỉ là trong lúc hai bên giao thủ, uy lực của các chiêu thức đều tập trung vào một điểm, cho dù có dư âm lan ra cũng bị những khe nứt không gian xung quanh ba người hấp thu hết.

Khi Kiếp Tiên giao chiến với nhau, hầu như các tu sĩ dưới Kiếp Tiên đều không có cách nào nhúng tay vào. Chỉ riêng khe nứt không gian giăng đầy xung quanh Kiếp Tiên cũng đủ xé nát Huyền Thánh bát phẩm rồi.

“Cuối cùng Sở các chủ cũng xuất hiện.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, Sở các chủ không sao là tốt rồi.

Lúc Tống Thư Hàng thấy Sở các chủ, Sở các chủ cũng chú ý đến hắn.

[Sao ngươi lại ở đây? Đáng lẽ ngươi đang ở thành Thời Quang mới đúng chứ?]

Sở các chủ lấy một chọi hai vậy mà vẫn có thời gian gửi truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng. Cho dù là một chọi hai, cô vẫn chiếm được lợi thế, đối phó rất nhẹ nhàng.

Tống Thư Hàng cười trừ mấy tiếng, truyền âm đáp:

[Lúc đang ở thành Thời Quang ta cảm ứng được sự biến hóa của Bích Thủy Các ở bên ngoài nên đi ra tìm ngài. Kết quả là toàn bộ Bích Thủy Các đều bị kéo vào thú giới.]

[Ngươi chờ chút, chờ ta hạ gục hai tên này đã.]

Sở các chủ trả lời.

Ngay sau đó, có mười hai món pháp khí bay từ trong pháp khí không gian của Sở các chủ ra.

Có con thoi bén nhọn, có lợi kiếm lớn chừng bàn tay, có cây kéo màu vàng kim, có dao găm sắc bén, v.v...

Hai tay Sở các chủ cầm hai thanh trường kiếm xanh lam, mười món pháp khí còn lại thì bay lượn lờ quanh người cô. Sau đó mái tóc đen dài của Sở các chủ không gió tự bay, kết thành mười đuôi sam thật dài quấn lấy mười món pháp khí.

Sở các chủ bật chế độ vũ khí hình người.

Toàn thân từ trên xuống dưới đều là hung khí giết người sắc bén.

Mười đuôi sam bay lượn, mỗi đuôi sam lại thi triển một bộ pháp môn công kích tuyệt diệu, cùng lúc đó hai tay Sở các chủ cũng đang thi triển hai bộ kiếm pháp khác nhau.

Lúc này Sở các chủ cứ như đang bật tool hack vậy.

Hai đại thú tu Kiếp Tiên không chống đỡ nổi, chỉ trong nháy mắt trên người đã bị chém mấy nhát, bọn họ vội vàng lui ra.

Máu tươi chảy ra từ miệng vết thương, mỗi giọt máu Kiếp Tiên đều nặng chừng vạn cân, vừa nhỏ xuống đất đã tạo ra một hố sâu.

“Muốn Bích Thủy Các của ta à? Lấy mạng để đổi đi!”

Sở các chủ đứng trên cao nhìn xuống hai đại thú tu Kiếp Tiên, bình tĩnh nói.

“Ha ha ha.”

Một vị có vằn hổ trong hai đại thú tu Kiếp Tiên khẽ cười:

“Chỉ sợ Sở các chủ không lấy được mạng của bọn ta rồi.”

Một vị Kiếp Tiên khác trên lưng mọc cánh chim ưng bông mở miệng phát ra tiếng kêu bén nhọn, sau đó lại có hai Kiếp Tiên đi từ trong Bích Thủy Các ra.

Một người trên đầu mọc một sừng, người còn lại trên đầu mọc hai sừng trâu.

Bốn Kiếp Tiên chia ra bốn phía vây Sở các chủ ở giữa.

Kiếp Tiên trên đầu mọc một sừng phát ra tiếng cười quái dị:

“Để ta xem thử Sở các chủ ngươi có sức lấy một địch bốn hay không.”

Đôi mắt Sở các chủ tối đi, mười đuôi sam bay lên đong đưa theo gió.

“Ta sẽ làm thịt hai trong số bốn người các ngươi.”

Sở các chủ đưa ra hai ngón tay:

“Về phần hai tên phải chết là hai tên nào thì phải xem số của các ngươi thôi, mong là các người có niềm tin hy sinh cho nhau.”

Dứt lời, cô nhấc chân bước lên trước một bước.

Một bước này... trời long đất lở!

Toàn bộ linh lực trong thiên địa đều tụ tập về phía Sở các chủ như muốn thần phục trước cô.

Bốn thú tu Kiếp Tiên chợt biến sắc, bọn họ cảm giác được có một luồng áp lực to lớn phủ xuống.

Đây là thủ đoạn gì?

Thân thể bọn họ bất giác lùi về sau nửa bước.

...

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng cầm chặt mũ Bình Thiên trong tay.

Bốn đánh một, tình huống này cực kỳ bất lợi đối với Sở các chủ.

Vậy nên…

“Lên đi @#%& Tiên Tử!”

Tống Thư Hàng nghiêm túc hô lên, đã đến lúc mỹ nhân rắn công đức hình thái Nữ Đế ra sân rồi.

Xích Tiêu kiếm:

“Ngươi lại kêu sai tên cô ấy, không biết kêu thì đừng kêu. Kêu sai một chữ, ý nghĩ của cả cái tên sẽ thay đổi hoàn toàn có biết không hả?”

Tống Thư Hàng:

“…”

[Không cần nhúng tay vào, ngươi rời đi trước đi.]

Ngay lúc này, tiếng của Sở các chủ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

[Nhưng bây giờ một mình ngươi phải đánh lại bốn người, có ổn không? Trong thời gian ngắn ta có thể giữ chân một tên để tạo chỗ trống cho ngươi.]

Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

[Ngươi cứ yên tâm, bốn con gà bệnh này không phải đối thủ của ta.]

Sở các chủ mỉm cười nói với Tống Thư Hàng:

[Ta sẽ mở một cổng truyền tống cho ngươi, ngươi hãy rời khỏi nơi này trước, lát nữa ta đi tìm ngươi.]

Dứt lời, Sở các chủ đang trong trạng thái lấy một chọi bốn vẫn có thời gian mở một cổng không gian ngay cạnh Tống Thư Hàng.

Cổng truyền tống tỏa sáng lấp lánh, mang đậm phong cách của Sở các chủ.

[Ngươi có đối phó được thật không đấy?]

Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

Sở các chủ nháy mắt với hắn một cái:

[Cứ tin ở ta, nếu bản thân ta không cho phép thì chẳng ai có thể chuyển Bích Thủy Các từ hiện thế đến thú giới được.]

Sở các chủ vốn dĩ thuộc loại hình mỹ nhân lười biếng, lúc nói mấy câu này, khí chất có vẻ không hợp lắm nhưng thoạt nhìn cũng khá ngầu.

[Được rồi, vậy ta ở bên kia cổng truyền tống chờ ngươi.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Ý niệm vừa động, mỹ nhân rắn công đức đi theo hắn bước vào trong cổng truyền tống.

Nhưng trong lúc rời đi, mỹ nhân rắn công đức âm thầm để lại một đoàn ánh sáng công đức nhỏ. Sau đó đoàn ánh sáng công đức này sẽ hóa thành con mắt, thay Tống Thư Hàng quan sát tình hình ở đây.

“Bá Tống Huyền Thánh, không được đi!”

Ngay lúc này, Tôn Giả một sừng vội la lên.

Khó khăn lắm lão tổ nhà hắn mới hiện thân, vậy mà Bá Tống Huyền Thánh lại muốn chạy trốn.

Đây chính là hy vọng giúp hắn tấn thăng bát phẩm trong thời gian ngắn, sao có thể để đối phương chạy mất được?

“Bắn! Bắn cho ta!”

Tôn Giả một sừng ra lệnh.

Trong nháy mắt, đám thuộc hạ vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối bắn ra gần ba mươi cây gai nhọn Vạn Thú Võ Cương.

Mỹ nhân rắn công đức vung huyết cốt, muốn đỡ đống gai nhọn này thay Tống Thư Hàng.

Nhưng Tống Thư Hàng lại mỉm cười ngăn mỹ nhân rắn lại, sau đó chủ động bước lên trước.

Cạch cạch cạch cạch.

Ba mươi cây gai nhọn Vạn Thú Vũ Cương, đa số đều bị một chiếc mai rùa cản lại.

Có mấy cây gai nhọn lọt lưới bắn tới gần Tống Thư Hàng, thế nhưng hắn không hề có ý ngăn cản. Mấy con cá lọt lưới này là do hắn cố ý để tiến vào. Hắn muốn lợi dụng cơ hội này để kiểm tra khả năng miễn dịch của thân thể trong trạng thái lỏng đối với công kích thuần sát thương vật lý.

Bụp bụp bụp~

Mấy cây gai nhọn lọt lưới đâm vào thân thể hắn, Tống Thư Hàng đã tính trước vị trí sẽ bị đâm vào nên không có cây nào đâm vào chỗ hiểm cả.

Không đau không ngứa.

Tổng kết: Hình thái thể lòng do pháp thuật của Diệt Phượng Công Tử tạo ra cực kỳ trâu bò!

Vừa có thể cho người khác mượn CPU, vừa có thể ban thân thể trạng thái lỏng cho người khác, năng lực thiên phú của Diệt Phượng tiền bối đều là tool hack.

Sau khi kiểm tra xong, Tống Thư Hàng bình tĩnh thu hết đống gai nhọn kim loại trên mặt đất vào, lại rút từng cây gai đâm vào thân thể mình ra rồi cũng tịch thu luôn.

“Hầy, ta đã nói với các ngươi rồi mà. Thật ra ta là một con slime tinh, sao các ngươi lại không tin thế hả?”

Tống Thư Hàng vẫy tay:

“Gặp lại sau nhé.”

Nói xong, hắn chui vào trong cổng không gian.

Cổng không gian biến mất, Tôn Giả một sừng chỉ biết nghiến răng giẫm chân.

Ôi kỳ ngộ, kỳ ngộ để hắn tấn thăng bát phẩm ở ngay trước mặt, vậy mà hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn nó trôi qua kẽ tay.

× × × × × × × × × × × × × × × ×

Sau khi xuyên qua cổng không gian, việc đầu tiên Tống Thư Hàng làm là quan sát nơi mình đang đứng.

Hắn bị Sở các chủ truyền tống đến giữa sườn núi.

Sau khi quan sát xung quanh xong hắn lại ngẩng đầu nhìn lên trời. Bảy vầng trăng sáng với hình thái khác nhau, kích thước khác nhau trên không trung nói cho hắn biết hắn vẫn chưa trở về trái đất. Sở các chủ chỉ truyền tống hắn đến một nơi khác trong thú giới mà thôi.

Tống Thư Hàng xoa mặt.

Cũng không thời gian trên trái đất đã qua bao lâu rồi?

Từ lúc hắn đang ngủ thì chẳng biết tại sao lại bị mang đến Bích Thủy Các, rồi đến Diệp Tư độ kiếp, tiếp theo là thành Thời Quang, bây giờ lại đến Bích Thủy Các đại loạn.

“Tại sao mình chỉ đến Bích Thủy Các một chuyến thì lại xảy ra chuyện thế này? Mặc dù chuyện này không liên quan đến mình, hơn nữa có vẻ như Sở các chủ cũng đã sớm biết người của thú giới sẽ đến cướp đoạt Bích Thủy Các. Nhưng mình vừa đến lại có chuyện thế này, cứ có cảm giác như là lỗi của mình ấy.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

Không biết Thông Nương và Tiểu Thải đã vượt qua tâm ma kiếp chưa?

Bây giờ Diệp Tư cũng đang độ tâm ma kiếp.

Mình đang ngủ lại đột nhiên biến mất thế này, Tô thị A Thập Lục và Bạch tiền bối có lo lắng không?

Lần này trở về, nhất định phải nhớ đưa điện thoại cho Bạch tiền bối cải tạo lại.

Đồng thời Tống Thư Hàng lại biến đoàn ánh sáng công đức do mỹ nhân rắn công đức để tại thành con mắt.

Con mắt này bắt đầu phát sóng trực tiếp tình hình chiến đấu giữa Sở các chủ và bốn đại thú tu Kiếp Tiên từ xa.

Bởi vì quay ở khoảng cách khá xa, lại thêm góc độ cũng có chút vấn đề nên Tống Thư Hàng không thể thấy rõ toàn cảnh chiến đấu.

Chỉ có thể nhìn thấy trong hư không thỉnh thoảng truyền ra hiệu ứng nổ tung, có lúc ngẫu nhiên nhìn thấy Sở các chủ lướt qua ống kính.

Mặc dù là truyền trực tiếp nhưng Tống Thư Hàng cũng không thể xem loại chiến đấu cấp bậc Kiếp Tiên kiểu này quá lâu. Nếu xem quá lâu, cho dù có thánh ấn hỗ trợ, tinh thần lực của hắn vẫn không chịu nổi.

“Cách một lúc lại nhìn một chút để xác định Sở các chủ vẫn bình an vô sự là được.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng:

“Bây giờ đi dạo xung quanh trước, xem thử rốt cuộc Sở các chủ đưa mình đến đâu đây.”

Lúc này mỹ nhân rắn công đức đột nhiên tiến lại gần, đứng bên phải Tống Thư Hàng.

“Có kẻ địch à?”

Tống Thư Hàng lập tức đề cao cảnh giác hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nghi hoặc quan sát xung quanh một vòng, sau đó lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào Xích Tiêu kiếm trên tay phải Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm lập tức hiểu ý mỹ nhân rắn, vội nói:

"Chờ chút, ở nơi xa lạ, chỗ nào cũng lộ ra khí tức nguy hiểm thế này. Biết đâu lại nhảy ra kẻ địch thất phẩm bát phẩm cũng không chừng, vậy nên lúc nào Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng phải cầm chắc lấy ta đấy!"

Mỹ nhân rắn công đức trầm mặc chốc lát, sau đó lùi về sau lưng Tống Thư Hàng.

Trước kia chỉ biết giả chết, gây chuyện, còn bây giờ có vẻ như mỹ nhân rắn đã khôi phục một vài năng lực 'tự suy nghĩ'.

...

...

Tống Thư Hàng chân đạp mai rùa bay ở tầng trời thấp, mỹ nhân rắn công đức theo sát sau lưng hắn.

Lát sau bọn họ phát hiện ra một thôn nhỏ dưới chân núi.

Trước cửa thôn treo một bức tranh hình ngựa đen rất lớn.

"Bên trên có chữ nhưng xem không hiểu."

Tống Thư Hàng nhìn tranh ngựa đen nói.

Xích Tiêu kiếm:

"Đó là ngôn ngữ của thú giới, để ta nhìn xem, trên đó viết là 'Phân bộ Hắc Mã thuộc tổ chức nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà'."

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn dứt khoát quay đầu rời xa nơi quái quỷ này.

Chương 1225: Bá Tống Tiền Bối, Tối Nay Đến Nhà Ta Đi!

Ngay lúc Tống Thư Hàng dứt khoát xoay người rời đi, trên tháp canh chỗ cổng thôn có một thanh niên ánh mắt như chim ưng mừng rỡ kêu lên:

“Tới rồi tới rồi, đại sư của tổng phân bộ Quy đến rồi.”

Thanh niên này không chỉ có ánh mắt tốt mà còn có một chất giọng đầy ‘nội lực’, tiếng vừa ra đã vang vọng khắp thôn nhỏ.

Ngôn ngữ hắn dùng là ngôn ngữ thú giới, Tống Thư Hàng nghe không hiểu hắn đang nói gì, cũng may có Xích Tiêu kiếm ở bên cạnh phiên dịch giúp.

Xích Tiêu kiếm phiên dịch lại lời mà cậu thanh niên kia vừa nói.

Tống Thư Hàng im lặng một hồi.

Đại sư của tổng phân bộ Quy á?

Hắn bất giác nhìn xuống mai rùa dưới chân mình.

Sau đó hắn lại xoay đầu nhìn xung quanh. Trong khu vực gần thôn nhỏ này, ngoài hắn và mỹ nhân rắn công đức ra cũng chẳng có bóng người nào khác.

Trong lòng hắn bỗng có dự cảm xấu.

Chẳng lẽ... tên thanh niên trên tháp canh kia đã nhận lầm hắn thành đại sư của tổng phân bộ Quy ư?

Trong lúc hắn đang suy tư, cổng vào phân bộ Hắc Mã thuộc liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà bỗng mở ra.

Tiếp đó một tấm thảm đỏ lăn từ trong cửa thôn ra.

Vù vù vù~

Thảm đỏ rất dài, lăn mãi từ cửa thôn đến trước mặt Tống Thư Hàng, chiều dài của thảm đỏ đã được tính toán sẵn, vừa vặn dừng ngay trước mai rùa của Tống Thư Hàng.

Sau đó có một nhóm thiếu nữ ăn mặc gợi cảm xếp thành hai hàng, nhịp bước đều đặn, đi từ trong thôn ra đứng hai bên thảm đỏ.

Những cô gái đứng chào này đã được phân bộ Hắc Mã chọn lựa rất kỹ càng. Chiều cao của các cô gần như là bằng nhau, lại trang điểm ăn mặc gọn gàng, ngay cả vóc người cũng cố gắng bổ sung cho đều. Hai hàng hai bên, nhìn thật sự rất đã mắt.

“Chào mừng đại sư của tổng phân bộ Quy đến thăm và chỉ dẫn cho phân bộ Hắc Mã bọn ta.”

Hai hàng nữ cất giọng ngọt ngào hô lên.

Chất giọng mềm mại trong trẻo lại hô lên cùng lúc nên rất dễ nghe.

Xích Tiêu kiếm phiên dịch lại câu nói của các cô gái cho Tống Thư Hàng nghe.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật mấy cái, quả nhiên người trong phân bộ Hắc Mã này đã nhận lầm hắn thành vị đại sư kia.

Hai hàng nữ đứng chào hơi cúi người, bày ra tư thế ‘mời’, đồng thời còn khuyến mãi thêm thật nhiều hình ảnh ‘phúc lợi’.

Tống Thư Hàng vừa xua tay vừa giải thích:

“Các ngươi nhận lầm người rồi, ta chỉ là một người qua đường giáp chẳng biết gì cả, vị đại sư mà các ngươi đang đợi vẫn chưa tới đâu.”

Hai hàng nữ ngay ngắn nghe không hiểu hắn đang nói gì, các cô đồng loạt nghiêng đầu, trên mặt hiện lên vẻ mê mang nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm:

“Để ta nói cho.”

Sau đó nó bắt đầu dùng ngôn ngữ thú giới dịch lại lời của Tống Thư Hàng cho mấy cô gái đứng chào nghe.

Sau khi nghe xong lời phiên dịch của Xích Tiêu kiếm, các cô gái đứng chào vẫn giữ nguyên vẻ mặt mê mang, hình như các cô nghe không hiểu Xích Tiêu kiếm đang nói gì. Đồng thời các cô lại tò mò nhìn Xích Tiêu kiếm biết nói chuyện. Đối với các cô, kiếm linh chỉ là vật trong truyền thuyết, đây vẫn là lần đầu tiên các cô thấy kiếm linh hàng thật giá thật.

Tống Thư Hàng:

“Vầy là sao?”

“Có thể là do… phát âm của ta không được chuẩn lắm cũng nên?”

Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng:

“What? Chẳng phải ngươi nghe hiểu các cô ấy nói gì sao?”

“Nghe hiểu, đọc hiểu nhưng không có nghĩa là nói hay nhé.”

Xích Tiêu kiếm thản nhiên nói:

“Số người học ngoại ngữ có thành tích thi viết và thi nghe tốt nhưng thi nói lại kém có rất nhiều, ta cũng chỉ là một trong số đó thôi.”

Xích Tiêu kiếm giải thích rất hợp lý.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm:

“Chuồn thẳng luôn đi chứ sao, ngươi cũng đâu phải là vị đại sư của tổng phân bộ Quy, chẳng lẽ còn muốn vào phân bộ Hắc Mã này làm khách à?”

“Thật ra sau khi nghĩ kỹ, ta lại muốn tiến vào phân bộ này nhìn thử.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trong tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà cất giấu bí ẩn về Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Vậy có khi nào trong liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà có đồ do Tống Đầu Gỗ lưu lại không?

“Vậy ngươi cứ coi mình là Quy đại sư thuận thế đi vào luôn đi.”

Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Chúng ta chẳng biết gì về vị đại sư kia của tổng phân bộ Quy, nếu giả mạo đi vào sẽ bị phát hiện ra rất nhanh. Bất cẩn một chút thôi là sẽ gây ra mâu thuẫn với phân bộ Hắc Mã ngay, huống chi chúng ta còn không rành ngôn ngữ thú giới.”

Xích Tiêu kiếm:

“Vậy ngươi muốn làm gì?”

“Tránh trước, lát nữa lại âm thầm quay lại, sau đó nghĩ cách lẻn vào thăm do thử.”

Tống Thư Hàng đưa ra ý kiến.

Dứt lời, Tống Thư Hàng chuyển mai rùa tới chỗ tay trái, nhìn cứ như hắn đang xách một mai rùa lớn vậy. Tiếp đó hắn gọi Đao Cổ Vô Hình ra, thi triển Đao Độn – Bá Vương.

Đây là phương pháp ngự đao phi hành do Tô thị A Thất nghĩ ra, tốc độ bay thẳng vừa nhanh lại bá đạo.

Vèo~

Mới đó mà Tống Thư Hàng đã bay ra một khoảng cực xa.

Hai hàng nữ đứng chào nghệt mặt ngớ người.

Vị đại sư này của tổng phân bộ Quy đang chơi trò gì vậy? Đã đến cửa thôn rồi sao lại đột nhiên chạy mất thế này?

Chẳng lẽ các cô đã làm sai điều gì ư?

“Đại sư, đợi đã, chờ một chút!”

Lúc này trong thôn có một nam tử mặc quần áo kiểu như vest đen, đeo kính mát chạy vọt ra.

Nam tử này có cảnh giới tam phẩm nhưng tốc độ chạy của hắn cực nhanh chẳng khác gì thiên lý mã, Hắn chạy vọt từ trong thôn ra, điên cuồng đuổi theo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Hắn đang nói gì vậy?”

“Hắn bảo ngươi chờ hắn.”

Xích Tiêu kiếm trả lời:

“Thoạt nhìn tên này hẳn là người quản lý phân bộ này, có muốn nói chuyện với hắn không?”

“Ngôn ngữ không thông, làm sao trò chuyện được?”

Tống Thư Hàng tăng nhanh tốc độ ngự đao phi hành.

“Đợi đã đại sư, bọn ta đã làm sai điều gì ư? Chẳng lẽ ngài không thích mỹ nữ mà thích bé trai đáng yêu? Ít nhất cũng phải quay lại nói với ta một tiếng chứ, nếu ngài thích bé trai đáng yêu, ta sẽ đổi ngay lập tức mà, chỉ cần cho ta chút thời gian chuẩn bị thôi.”

Nam tử mặc vest đen lớn tiếng la to.

Nhưng mà một người thì bay trên trời, một người chạy dưới đất, một người tứ phẩm, một người chỉ có tam phẩm, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng xa, trên mặt nam tử mặc vest đen hiện đầy vẻ tuyệt vọng.

Xích Tiêu kiếm cười ha hả:

“Thư Hàng, muốn ta phiên dịch lại lời tên kia vừa nói không? Ha ha ha.”

Tiếng cười chẳng có chút ý tốt nào.

“Hắn đang nói gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm:

“Hắn nói nếu ngươi không thích con gái thì hắn có thể đổi thành bé trai đáng yêu cho ngươi. Vậy nên xin ngươi hãy nói cho hắn biết rốt cuộc bọn họ đã làm sai điều gì đi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đao Cổ dưới chân hắn dừng lại.

Lối suy nghĩ của tên này bị sao vậy kìa? Tại sao lại sinh ra sự hiểu lầm thế này?

Thấy Tống Thư Hàng dừng lại, nam tử mặc vest đen hớn hở đuổi theo:

“Đại sư, rốt cuộc ngài chịu dừng lại rồi.”

Tống Thư Hàng:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, có thể chậm rãi phiên dịch từng chữ cho hắn nghe, nói là hắn nhận lầm người được không?”

“Được rồi, để ta thử xem, nhưng không chắc là có hiệu quả đâu nhé.”

Xích Tiêu kiếm trả lời.

Sau đó quay qua giao tiếp với nam tử mặc vest đen.

Nam tử mặc vest đen ngớ người chẳng hiểu gì. Những lời Xích Tiêu kiếm nói nếu tách ra thì hắn nghe hiểu hết, nhưng ghép chung với nhau thì hắn lại nghe chẳng hiểu gì cả. Thế nhưng không ngờ một thanh kiếm lại biết nói chuyện, không hổ là vũ khí của đại sư đến từ tổng phân bộ Quy.

Lúc này hắn lại nhìn kỹ Tống Thư Hàng.

Khi hắn nhìn thấy Tống Thư Hàng từ chính diện, trong lòng chợt động, bất giác thốt lên:

“Bá... Bá Tống... Huyền Thánh!”

Đúng là nghìn năm đệ nhất thánh đây mà, hắn mới vừa xem phát sóng trực tiếp vào mấy ngày trước đây.

Tống Thư Hàng:

“Đọc thánh hào liền một mạch cho ta nghe xem nào!”

“Bá Tống Huyền Thánh!”

Nam tử mặc vest đen hô lên.

“Không ngờ vị đại sư mà tổng phân bộ Quy mời đến lại là ngài, đúng là quá tốt rồi!”

Nam tử mặc vest đen lại kích động nói:

“Bá Tống tiền bối, có phải ngài không hài lòng với mấy thiếu nữ đứng chào không? Hay là ta đổi nhóm khác cho ngài nhé?”

Xích Tiêu kiếm lại phiên dịch cho Thư Hàng nghe.

Tống Thư Hàng vừa xoa huyệt thái dương vừa hỏi:

“À Xích Tiêu kiếm tiền bối này, ngươi phát âm không chuẩn, vậy có biết viết không?

“Đừng xem thường ta, mặc dù ta phát âm ngôn ngữ thú giới không chuẩn nhưng về phần viết thì hoàn toàn không thành vấn đề nhé.”

Xích Tiêu kiếm đắc ý khoe khoang.

Tống Thư Hàng:

“Vậy tiền bối viết thử xem.”

“Muốn viết cái gì?”

Xích Tiêu kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Nói cho hắn biết sở thích của ta rất bình thường, hơn nữa ta không phải là đại sư của tổng phân bộ Quy gì hết, hắn nhận lầm người rồi.”

Xích Tiêu kiếm:

“Chuyện nhỏ.”

Sau đó nó nhảy lên, viết ra một chuỗi chữ viết bằng lửa trên không trung.

Ngọn lửa nhảy nhót trong hư không bắt đầu thành hình, ngưng mà không tán, hóa thành chữ viết.

[Bá Tống Huyền Thánh nói là sở thích của hắn rất bình thường, hắn không thích bé trai đáng yêu, chỉ thích bé gái đáng yêu thôi. Ngoài ra có một chuyện nữa là các ngươi nhận lầm người rồi. Bá Tống Huyền Thánh không phải là đại sư của tổng phân bộ Quy mà các ngươi nhắc đến, đây chỉ là một hiểu lầm mà thôi.]

Xích Tiêu kiếm trả lời.

“Nhận lầm ư?”

Am tử mặc vest đen trợn tròn mắt kinh ngạc.

Sau đó trong mắt hắn hiện lên vẻ thất vọng:

“Vậy đại sư của tổng phân bộ Quy đang ở đâu?”

Xích Tiêu kiếm viết:

[Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?]

Trên mặt nam tử mặc vest đen hiện đầy vẻ thất vọng, hắn ngồi xổm ở một bên lảm nhảm một mình. Lần này chắc hắn dùng tiếng địa phương, ngay cả Xích Tiêu kiếm cũng nghe không hiểu hắn đang nói gì.

Tống Thư Hàng:

“Giải quyết hiểu lầm xong chưa?”

“Giải quyết hoàn mỹ hết rồi, ta làm việc thì ngươi cứ yên tâm.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Chúng ta tránh trước đi.”

Sau đó hắn lại liếc mắt nhìn thôn nhỏ kia.

Nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.

Nếu dựa theo tiền lệ do tên nào đó tạo ra, nói không chừng trong tổ chức có cái tên quái dị này còn có một bộ bí tịch nào đó tên là "Hai trăm bản lĩnh mà nhân loại cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót" cũng nên.

Có cách nào tiến vào phân bộ này một cách đường hoàng không nhỉ?

…

Lúc này nam tử mặc vest đen kia lại ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ mong đợi:

"Bá Tống Huyền Thánh, gặp nhau chính là duyên, trời cũng tối rồi, ngài có muốn đến nhà ta ở một đêm không?"

Mặc dù không phải là đại sư của tổng phân bộ Quy nhưng vị này lại có lai lịch lớn hơn, chính là nghìn năm đệ nhất thánh. Một khi mời được ngài ấy đến thăm phân bộ, nếu đối phương tiện tay chỉ điểm cho đám hậu bối trong phân bộ mình thì quá tuyệt vời rồi.

Xích Tiêu kiếm phiên dịch lại cho Tống Thư Hàng nghe.

Trời đã tối ư?

Đúng rồi, có mấy vầng trăng đang treo trên không trung kia kìa, bây giờ đã là đêm khuya rồi.

Vả lại đây là nam tử mặc vest đen đang mời hắn, vậy là hắn có thể đường hoàng tiến vào phân bộ Hắc Mã rồi.

Lời mời này rất đúng ý Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười rồi gật đầu đáp:

"Gặp nhau tức là có duyên, nếu đạo hữu đã mời, thế thì ta xin quấy rầy đạo hữu một đêm vậy."

Xích Tiêu kiếm dùng chữ viết bằng lửa trả lời:

[Bá Tống Huyền Thánh nói: Ngươi nói có lý, tối nay đến chỗ các ngươi ở một đêm vậy.]

"Không thành vấn đề."

Nam tử mặc vest đen lấy ra một thiết bị truyền tin:

"A Thiên, ngươi nhanh đổi đội đứng chào ở cổng đi. Đổi thành gì ấy à? Đương nhiên là đổi thành bé gái đáng yêu rồi."

Chương 1226: Thiện Tâm

“Đi một vòng lớn, cuối cùng ngươi vẫn phải đến phân bộ này làm khách, tặng cho ngươi hai chữ nhé – Già mồm!”

Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng nhìn trời, không còn lời gì để biện bạch.

Mấy phút sau, nam tử mặc vest đen dẫn Tống Thư Hàng về lại cửa thôn phân bộ Hắc Mã thuộc liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.

Nam tử mặc vest đen đứng ở cửa thôn phân bộ hét lớn lên:

“Nói cho mọi người biết một tin mừng, vị ở bên cạnh ta đây...”

“Chào mừng Quy đại sư đến phân bộ Hắc Mã chỉ dẫn!”

Nhưng nam tử mặc vest đen còn chưa nói xong, trong thôn bỗng truyền ra tiếng hô nhiệt liệt chào mừng.

Tiếng chào mừng vang lên không ngừng, ắt hẳn là đã luyện tập qua. Tiếng hô đồng thanh vang lên hết đợt này đến đợt khác, tuy người hô không nhiều nhưng nghe có vẻ rất có khí thế.

Nam tử mặc vest đen sầm mặt hét to:

“Các ngươi thật là, nghe hết lời ta nói đã.”

Trong thôn lập tức im lặng lại.

“Khụ, thật ra Quy đại sư vẫn chưa đến nhưng chúng ta lại may mắn mời được một vị nhân vật cực kỳ nổi tiếng. Ngài ấy chính là nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh! Vâng đúng vậy, chính là vị Bá Tống tiền bối đã từng nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp nọ. Chúng ta hãy nhiệt liệt chào mừng Bá Tống Huyền Thánh đến thăm phân bộ Hắc Mã thuộc liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà chúng ta nào!”

Nam tử mặc vest đen hét lên.

Trong thôn lặng ngắt như tờ, dường như người ở đây vẫn chưa phản ứng kịp.

Nhưng qua chừng hai hơi thở sau, trong thôn bỗng vang lên tiếng hoan hô như sấm.

Nghìn năm đệ nhất thánh đến thăm phân bộ nhỏ của bọn họ!

Chuyện này đã đủ để bọn nở mũi trâu rồi, à không, bọn họ là phân bộ Hắc Mã nên không nói là nở mũi trâu được.

Ngay sau đó tấm thảm đỏ kia lại trải từ cửa thôn thẳng đến trước mặt Tống Thư Hàng lần nữa.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Cũng là cách chào mừng đó, có cần làm lại lần hai như vầy không?

Người của phân bộ Hắc Mã này mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế à?

Nhưng phải công nhận hai hàng nữ đứng chào lúc nãy bổ mắt thật đấy.

Chiều cao ngang nhau, cách ăn mặc giống nhau, vóc người cũng tương tự nhau, lại còn dùng chất giọng ngọt ngào chào mừng khách đến thăm.

Vì mấy hình ảnh bổ mắt như vậy, cho dù được chào mừng lần nữa cũng không sao.

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Nhưng hiện thực lại thường nằm ngoài dự đoán của mọi người...

Hai hàng thiếu nữ đứng chào lúc nãy không xuất hiện, thay vào đó là hơn mười cô bé trắng trẻo non mềm. Các bé cầm hoa tươi, cười khúc khích vừa đi vừa nhảy từ trong phân bộ ra.

Chiều cao của các bé không đồng đều như những thiếu nữ trước, hai hàng bé con xếp theo thứ tự từ thấp đến cao đứng ở hai bên thảm đỏ.

“Chào mừng Bá Tống Huyền Thánh đến phân bộ Hắc Mã bọn ta chỉ dẫn!”

Tiếng hô của các bé cũng không đều, có nhanh có chậm, có trầm có bổng. Nhưng được cái là các cô bé rất hoạt bát đáng yêu, làm bầu không khí náo nhiệt hẳn lên.

Nếu chỉ xét riêng về bầu không khí chào mừng thì quả thật là tốt hơn lúc nãy rất nhiều.

Tống Thư Hàng:

"..."

Ơ kia, mấy thiếu nữ chào mừng đâu hết rồi? Tại sao tất cả đều thu nhỏ, mà còn nhỏ hơn nhiều thế này?

"Bá Tống tiền bối thấy thế nào? Ngài có hài lòng với đội chào mừng này không?"

Nam tử mặc vest đen đồng thời cũng chính là phân bộ trưởng của phân bộ Hắc Mã đắc ý hỏi.

Hình anh da đen đần mặt phiên bản Tống Thư Hàng.jpg

Xích Tiêu kiếm:

"Hắn nói, để bày tỏ lòng thành, hắn đã sai ngươi đổi một đội hình chào mừng khác, hỏi ngươi cảm thấy thế nào?"

Tống Thư Hàng cười gượng mấy tiếng. Người ta đã có lòng như vậy, hắn còn biết làm sao nữa?

Hắn chỉ có thể cố nặn ra nụ cười, khẽ gật đầu với phân bộ trưởng của phân bộ Hắc Mã.

Xích Tiêu kiếm dùng chữ lửa viết:

"Bá Tống Huyền Thánh rất hài lòng."

Nam tử mặc vest đen nhếch miệng lên. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, bây giờ chắc chắn hắn đã để lại ấn tượng cực tốt trong lòng Bá Tống Huyền Thánh.

Dưới sự hướng dẫn nam tử mặc vest đen, Tống Thư Hàng bước lên thảm đỏ tiến vào thôn nhỏ phân bộ Hắc Mã.

Sau khi vào thôn, hắn mới phát hiện bên trong có không gian khác.

Bên trong thôn Hắc Mã là từng đồng cỏ rộng lớn, trên đó nuôi rất nhiều linh thú mã giới. Thành viên trong phân bộ ở trong những kiến trúc tương tự như lều Mông Cổ.

Mười mấy cô bé kia theo sát sau lưng Tống Thư Hàng, từng đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng và rắn mỹ nhân rắn công đức xinh đẹp đứng phía sau hắn.

Nghìn năm đệ nhất thánh, đại nhân vật cấp bát phẩm, người thật bằng xương bằng thịt. Còn có ánh sáng công đức thực thể hóa, chân thực có thể thấy được. Đối với phân bộ loại nhỏ như Hắc Mã, đây đúng là cảnh tượng trăm năm khó gặp.

Trong đó có cô bé mạnh dạn đến gần Tống Thư Hàng, giơ hoa tươi trong tay mình lên.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng nhận lấy hoa tươi.

Xích Tiêu kiếm:

“Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, hoa tươi của bé gái cũng không phải là thứ có thể nhận bừa nhé. Bây giờ ngươi đang ở thú giới chứ không phải ở trái đất, phong tục tập quán nơi này khác với trên trái đất... Nói không chừng hành động tặng hoa này là một loại bày tỏ tình yêu thì sao?”

Tống Thư Hàng:

“Đậu xanh, không đến mức đó chứ? Đây chỉ là cô bé con thôi mà.”

“Nơi này là thú giới, là thế giới của tu luyện giả. Thoạt nhìn là cô bé con nhưng không chừng người ta đã hơn hai mươi tuổi rồi thì sao? Chuyện này rất bình thường.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nghe vậy hắn lại căng thẳng nhìn cô bé kia.

Cũng may ít nhất ở trong phân bộ Hắc Mã này, hành động tặng hoa không mang ý nghĩa cầu hôn. Sau khi tặng hoa cho Tống Thư Hàng xong, cô bé dạn dĩ kia lại vui vẻ tung tăng chạy về bên cạnh các bạn mình.

Tiếp đó đám nhóc kia bắt đầu tranh nhau tặng hoa cho Tống Thư Hàng.

Phân bộ trưởng của phân bộ Hắc Mã đi trước dẫn đường, đưa Tống Thư Hàng đi đến nhà hắn. Trong nhà hắn có phòng khách trống, chuyên dùng để chiêu đãi khách.

Trên đường có đi ngang qua một kiến trúc hình hộp chữ nhật xây bằng đá rất lớn.

Kiến trúc hình hộp này vô cùng nổi bật giữa các kiến trúc mang phong cách lều Mông Cổ trên đồng cỏ bao la trong phân bộ Hắc Mã.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm ứng được một loại hơi thở quen thuộc từ nơi này.

“Nơi đó dùng để làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm đang định dùng chữ viết phiên dịch lại thì bỗng có một giọng nói vang lên.

“Đó là nơi linh thú yên nghỉ, cũng là nơi bọn ta thu lấy linh thú tinh.”

Ngay lúc này, cô bé dạn dĩ kia đột nhiên dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn trả lời.

“Ồ?”

Tống Thư Hàng tò mò xoay đầu lại nhìn cô bé.

“Từ nhỏ ta đã có hứng thú với các loại ngôn ngữ, ta biết nói rất nhiều rất nhiều ngôn ngữ.”

Cô bé dạn dĩ kia cười khúc khích, đôi mắt híp lại thành hình trăng khuyết.

“Vậy là... nãy giờ ta nói gì ngươi đều nghe hiểu hết à?”

Khóe miệng Tống Thư Hàng có triệu chứng bị chuột rút.

“Đúng vậy ạ, Bá Tống tiền bối yên tâm đi, ở chỗ bọn ta tặng hoa không phải có ý cầu hôn đâu.”

Cô bé cười khanh khách trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời.”

“Nhìn trời? Câu này có ý gì?”

Cô bé hiếu kỳ nói.

“Chỉ là một từ cảm thán phổ biến thôi, ngươi tên gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu phiên dịch tên của ta sang ngôn ngữ của Bá Tống tiền bối thì chắc là ‘Thiện’.”

Cô bé trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Chỉ có một chữ thôi à?”

“Nếu đọc bằng ngôn ngữ thú giới thì sẽ nhiều chữ hơn, nhưng phiên dịch sang tiếng phổ thông thì có nghĩa là ‘thiện’ hoặc là ‘thiện lương’, ‘thiện tâm’.”

Cô bé nghiêm túc trả lời.

“Thiện, tên rất hay.”

Tống Thư Hàng cười nói, sau đó hắn lại nhìn về phía kiến trúc to lớn xây bằng đá kia.

Nơi linh thú yên nghỉ, đồng thời cũng là nơi thu lấy linh thú tinh.

Nhưng ngoại trừ Thú Thần Bộ ra, hình như ở trong mắt những tu luyện giả khác linh thú tính chẳng có tác dụng gì hết thì phải? Tu luyện giả bình thường không thể hấp thu linh lực trong linh thú tinh, chỉ cầm nó ngắm chơi thôi.

“Các ngươi thu lấy linh thú tinh làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lẽ nào thú giới đã tìm ra được cách sử dụng linh thú tinh?

Thiện lắc đầu đáp:

“Ta cũng không biết, thu lấy linh thú tinh là truyền thống của bọn ta. Từ khi phân bộ Hắc Mã thành lập cho đến giờ, nếu như có linh thú tinh do linh thú loài ngựa yên nghỉ ngưng tụ ra, bọn ta sẽ gom chúng lại để cất giữ.”

“Ngựa cũng là một loại thần thú nguyên hình trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, mà người ở đây lại có tập tục thu gom cất giữ linh thú tinh, ắt hẳn chuyện này có liên quan đến Thú Thần Bộ.”

Chỉ là Tống Đầu Gỗ đã để lại truyền thừa ngầm của Thú Thần Bộ trong tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, vậy thì còn để lại một tổ chức tương tư như thế ở thú giới làm gì?

Hai tầng đảm bảo ư?

Lối tư duy của Tống Đầu Gỗ quá kỳ lạ, làm người ta không cách nào đoán ra được.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Nam tử mặc vest đen dẫn Tống Thư Hàng đến một chiếc lều Mông Cổ nằm tách biệt với các lều khác, sau đó mời hắn nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì Thiện có thể giao tiếp với Tống Thư Hàng nên được cho phép ở lại làm người phiên dịch cho hai bên.

“Phân bộ trưởng nói bây giờ ngài ấy đi chuẩn bị bữa tối cho Bá Tống tiền bối, mong là tiền bối sẽ thích những món ăn đặc sắc ở phân bộ Hắc Mã bọn ta.”

Cô bé Thiện phiên dịch cho Tống Thư Hàng nghe.

“Làm phiền phân bộ trưởng rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thiện tiếp nhận nhiệm vụ phiên dịch của Xích Tiêu kiếm.

Vậy nên Xích Tiêu kiếm thất nghiệp.

Nam tử mặc vest đen rời đi, để tiểu Thiện cùng với hai vị thành viên của phân bộ ở lại chơi với Tống Thư Hàng, bản thân hắn đi ra ngoài bắt đầu chuẩn bị bữa tối, đồng thời còn phải sắp xếp các hoạt động diễn ra sau đó nữa.

Nhân dịp Bá Tống Huyền Thánh đến thăm bộ lạc Hắc Mã, hắn phải chuẩn bị mấy hoạt động náo nhiệt, tốt nhất là có thể làm vui lòng Bá Tống Huyền Thánh để ngài ấy ra tay chỉ điểm cho đám hanh niên trong phân bộ.

…

Tống Thư Hàng lại hỏi thăm tiểu Thiện một số tin tức liên quan đến liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà. Nhưng vì tránh cho tiểu Thiện hoài nghi, những gì hắn hỏi đều là một số tin tức cơ bản.

Đồng thời hắn lại thông qua con mắt do mỹ nhân rắn công đức để lại ở Bích Thủy Các quan sát tình hình chiến đấu giữa Sở các chủ và bốn đại Kiếp Tiên kia.

Trận chiến vẫn đang diễn ra, trong màn hình thỉnh thoảng lại xuất hiện ánh sáng do vụ nổ tạo thành. Ngoài ra ống kính còn bắt được hình ảnh Sở các chủ bay vụt qua, thoạt nhìn trạng thái của cô vẫn tốt, không bị thương nặng gì.

Lúc Tống Thư Hàng xem trận chiến Kiếp Tiên, thánh ấn tự động hiện lên buff thêm cho hắn, giúp cho tinh thần lực của hắn không bị bị cảnh tượng chiến đấu ảnh hưởng đến.

Thánh ấn vừa xuất hiện, tiểu Thiện và hai thành viên khác của phân bộ Hắc Mã ở lại trong lều Mông Cổ lập tức cảm giác được có một loại áp lực to lớn phủ xuống.

Đặc biệt là Thiện người ngồi gần Tống Thư Hàng nhất, ngay cả hít thở cũng khó khăn vô cùng. Cơ thể không tự chủ được bắt đầu vận chuyển công pháp luyện thể

Thiện là tu sĩ cảnh giới nhất phẩm đã tu luyện đến khiếu thứ ba tị khiếu, còn một đoạn nữa mới đến khiếu thứ tư nhĩ khiếu.

Lúc này, áp lực do thánh ấn mang tới bao phủ quanh người Thiện.

Cô bé cảm thấy khó thở, lực lượng khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu và tị khiếu đều trở nên nặng nề, hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của cô bé.

Ngay lúc Thiện cảm thấy như muốn nghẹt thở, trên người Tống Thư Hàng lại phát ra một luồng ánh sáng dịu dàng.

Lực lượng công đức cực kỳ tinh thuần phủ xuống người Thiện.

Tống Thư Hàng cũng mở mắt ra, tò mò nhìn cô bé.

Công pháp luyện thể của Thiệu có bóng dáng của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Chương 1227: Ai Là Trình Lâm? Ta Là Trình Lâm Á?

Hay nói đúng hơn là công pháp mà Thiện tu luyện khá giống bản đơn giản hóa của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Tống Thư Hàng lặng lẽ tháo bao tay chuẩn bị thi triển thuật giám định với Thiện, định lấy chút thông tin từ trên người cô bé.

Lúc này Thiện đang thở hổn hển hít sâu từng hơi, như người bị nghẹt thở lâu mới hô hấp lại được.

Sau khi cảm giác hít thở khó khăn biến mất, Thiện phát hiện bản thân tinh mắt thính tai trước nay chưa từng có, tu vi lại gần cảnh giới khiếu thứ tư nhĩ khiếu hơn một bước. Không ngờ một thoáng chốc vừa rồi lại bằng cả bảy tám ngày khổ tu của cô bé.

Lẽ nào sự đè ép lúc nãy là ân huệ mà Bá Tống Huyền Thánh ban cho?

“Cám ơn Bá Tống tiền bối ra tay chỉ điểm.”

Cô bé cúi người cung kính cảm tạ Tống Thư Hàng.

“Chuyện nhỏ thôi mà.”

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, sau đó đưa tay kéo Thiện đang cúi người dậy.

Thừa dịp ngay lúc tiếp xúc với Thiện, hắn lập tức thi triển bí pháp giám định.

Tống Thư Hàng vừa tiếp xúc đã thu tay về rất nhanh.

Trên cánh tay xuất hiện mấy vết thương dài nhỏ, nhưng bây giờ thân thể hắn đang ở trạng thái thể lỏng nên chỉ cần động ý niệm là cánh tay lại khôi phục như thường.

Bí pháp giám định thi triển thành công.

Thông tin giám định được xuất hiện ngay trong đầu Tống Thư Hàng.

[Thiện Tâm: Là cư dân của thú giới trong chư thiên vạn giới, mang huyết thống nhân loại. Đồng thời là thành viên của phân bộ

Hắc Mã thuộc liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, thiên phú bình thường, tu vi nhất phẩm khiếu thứ ba tị khiếu. Công pháp chủ tu là Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp.]

Trong số những thông tin đơn này chỉ có một tin tức có ích, đó chính là công pháp chủ tu của Thiện là Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp.

Tên gọi của bộ công pháp này nghe rõ kêu, mang đậm phong cách của Tống Đầu Gỗ.

Tống Thư Hàng tiếp tục thúc giục bí pháp giám định, xem thử có thể lấy được nhiều thông tin về liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà hoặc là về Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp hơn hay không.

Nhưng tiếc là đối tượng giám định của hắn là 'Thiện tâm', không cách nào lấy được nhiều tin tức hơn nữa.

...

Không lâu sau, bộ trưởng phân bộ Hắc Mã đã mời mấy vị đầu bếp giỏi nhất trong phân bộ đến chuẩn bị bữa tối phong phú cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc dùng bữa, nhờ có Thiện ở bên cạnh phiên dịch nên cả chủ và khách đều rất hài lòng.

Đêm dần khuya.

Thành viên của phân bộ Hắc Mã trở về chỗ mình ở nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng cũng về lại chỗ ở mà phân bộ trưởng đã sắp xếp cho hắn.

Hắn lại chú ý đến tình hình chiến đấu ở Bích Thủy Các lần nữa.

Cuộc chiến trên bầu trời Bích Thủy Các vẫn không có biến hóa gì.

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát sau đó bắt đầu minh tưởng, tiến vào trạng thái tu luyện.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Cũng không biết đã tu luyện bao lâu.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy có gió nhẹ lướt qua người

mình.

Mình đang nghỉ ngơi trong bộ lạc Hắc Mã mà?

Trong lòng cảm thấy khó hiểu, hắn mở mắt ra.

Sau đó Tống Thư Hàng phát hiện mình không còn ở phân bộ Hắc Mã nữa mà đang ở trên thảo nguyên mênh mông bát ngát.

Gió nhẹ thổi qua, cỏ xanh trên thảo nguyên dập dờn như sóng biển.

Trong gió mang theo mùi rượu thoang thoảng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về hướng mùi rượu phát ra, chỉ thấy ở cách đó không xa có một cây đại thụ, một thanh niên khoác áo khoác lông chồn đang ngồi dưới tán cây.

Bên cạnh hắn là một vò rượu lớn, mùi rượu thơm nồng chính là bay ra từ đó.

“Mơ ư?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng giấc mơ bình thường cũng không rõ ràng thế này.

Lẽ nào... lại nhập mông rồi?

Nếu đúng là nhập mộng, vậy thì hắn đang trải nghiệm cuộc đời của đây?

Tống Thư Hàng động não suy nghĩ thật nhanh.

Chẳng lẽ là Cật Qua Thánh Quân? Nếu tính theo thời gian, do trước đó hắn đã ăn tiệc Kình Thánh bát phẩm, vậy nên đối tượng có khả năng nhập mộng nhất chính là Cật Qua Thánh Quân rồi.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, thanh niên ở đằng xa bỗng mở miệng nói:

“Lâu rồi không gặp, Trình Lâm Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Trình Lâm Tiên Tử? Lần này hắn nhập mộng vào người Trình Lâm á?

À đúng rồi, hôm qua lúc Diệp Tư độ kiếp, Trình Lâm đã phụ thân lên người Diệp Tư một lúc. Có lẽ do sự kiện này mà hắn đã tiếp xúc với Trình Lâm, hơn nữa còn nhập mộng thành công.

Vậy thì thanh niên mặc áo khoác lông chồn ở phía đối diện là ai?

Nhìn có vẻ như hắn và Trình Lâm rất thân nhau.

Chẳng lẽ là... Tống Đầu Gỗ?

“Sao không đáp lại tiếng nào hết vậy? Trình Lâm Tiên Tử.”

Nam tử trẻ tuổi giơ ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm:

“Hay là nói... ngươi rất kinh ngạc khi nhìn thấy ta?”

Tống Thư Hàng cũng rất tò mò, tình tiết tiếp theo sẽ là gì đây?

Nếu đã nhập mộng trải nghiệm cuộc đời Trình Lâm, vậy dựa vào lần nhập mộng này hắn có thể hiểu Trình Lâm rõ hơn.

Trình Lâm sẽ trả lời ra sao?

Dựa theo kinh nghiệm của những lần nhập mộng trước, trong quá trình nhập mộng, Tống Thư Hàng có thể giữ lại ý thức của mình. Nhưng hắn sẽ phụ thân lên người đối tượng nhập mộng, tự thân cảm thụ những gì mà đối phương trải qua, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến hành động của đối phương.

Bất kể hắn nghĩ gì, nói gì, người trong mộng cảnh đều không thể cảm ứng được. Thậm chí có lúc hắn chủ động thực hiện một số động tác, nhưng người trong mộng cảnh vẫn chỉ thấy mỗi ‘nhân vật chính’.

Trừ khi là người có thực lực đạt tới cấp bậc như Xích Tiêu Tử đạo trưởng mới ngẫu nhiên phát hiện ra hắn trong trạng thái nhập mộng.

...

Tình tiết trong mộng cảnh tiếp tục diễn ra.

Trình Lâm vẫn không lên tiếng, cũng không làm bất kỳ động tác gì.

Lại một trận gió nhẹ thổi qua, hương rượu theo gió bay đến lại càng nồng.

“Thơm quá, rượu ngon.”

Tống Thư Hàng không kiềm được thở dài nói.

Mặc dù hắn không nghiên cứu gì về rượu nhưng khi ngửi được mùi thơm này, hắn cảm thấy cả người rất thoải mái, không nhịn được muốn uống một hớp.

Đây mới đúng là rượu ngon. Bất kể ngươi có hiểu gì về rượu hay không, chỉ cần ngửi thấy đã muốn uống ngay.

“Ha ha, không ngờ ngươi lại khen rượu của ta ngon.”

Trong đôi mắt của nam tử trẻ tuổi kia chợt tối đi, hắn nâng ly đưa về phía Tống Thư Hàng:

“Vậy Trình Lâm Tiên Tử có muốn uống một ly không?”

Tống Thư Hàng:

“Ơ?”

Vừa rồi là trùng hợp hay là nam tử trẻ tuổi này thật sự nghe thấy lời hắn nói thế?

“Ngươi đang mời ta đấy à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ở đây ngoài ta và ngươi ra thì còn ai khác nữa sao?”

Nam tử trẻ tuổi thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao lại thế được? Trạng thái nhập mộng lần này có gì đó sai sai.

Sao cứ có cảm giác nam tử trẻ tuổi này đang nói chuyện với hắn chứ không phải đang nói chuyện với Trình Lâm vậy?

Hay là do mấy câu hắn vừa nói lại trùng hợp giống như mấy câu mà Trình Lâm trong mộng cảnh nói, vậy nên vừa lúc ăn khớp với kịch bản?

Có lẽ nên... thử lại lần nữa nhỉ?

Tống Thư Hàng thử duỗi thẳng hai tay bày ra tư thế chữ thập, sau đó nhảy qua trái rồi qua phải. Tiếp theo hắn giơ hai tay lên, uốn mình theo hình lượn sóng:

“Này, ngươi có thấy ta đang làm gì không?”

Theo như kinh nghiệm trước đây, bất kể hắn nói gì hay làm gì, người trong mộng cảnh đều không cảm ứng được mới đúng.

Nam tử trẻ tuổi ở phía đối diện bỗng dưng phun hết rượu trong miệng ra ngoài.

“Khụ khụ, Trình Lâm Tiên Tử, ngươi đang làm gì vậy?”

Nam tử trẻ tuổi bị sặc.

“Ngươi thấy được động tác của ta à?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Nam tử trẻ tuổi:

“...”

“Nói nghe thử, vừa rồi ta mới làm gì vậy?”

Tống Thu Hàng hỏi tiếp.

“Bắt buộc phải nói sao?”

Nam tử trẻ tuổi đáp.

“Giao tiếp nói chuyện với nhau rất khớp, nhưng ta vẫn muốn xác định lại.”

Tống Thư Hàng nói.

Nam tử trẻ tuổi:

“Lúc đầu ngươi duỗi thẳng hai tay nhảy trái nhảy phải, tiếp đó ngươi giơ hai tay lên, cả người uốn éo theo hình sóng.”

“Thế mà đáp đúng hết á?”

Chuyện này quá không khoa học.

Trừ khi hắn không nhập mộng hoặc là tu vi của nam tử trẻ tuổi này ngang với Xích Tiêu Tử đạo trưởng nên thấy được hắn trong trạng thái nhập mộng.

Tống Thư Hàng im lặng xoa cằm suy nghĩ.

“Muốn uống chút không?”

Nam tử trẻ tuổi hỏi.

Tống Thư Hàng xua tay đáp:

“Ta không biết uống rượu.”

“Không biết uống rượu?”

Nam tử trẻ tuổi đột nhiên cười to.

Hắn cười sặc sụa cứ như nghe được một câu chuyện cười cực kỳ buồn cười vậy.

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra đấy chẳng hiểu gì.

“Trình Lâm Tiên Tử, ngươi nói mình không biết uống rượu á? Đây đúng là chuyện cười buồn cười nhất mà ta được nghe trong năm nay đấy.”

Nam tử trẻ tuổi nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lẽ nào Trình Lâm uống rượu rất giỏi ư?

Sau khi ười đã rồi, nam tử trẻ tuổi lại im lặng.

Một vầng trăng sáng đang treo trên cao soi rọi xuống dưới. Khác với bầu trời ở thú giới, nơi này chỉ có một mặt trăng.

Ánh trăng chiếu vào trong vò rượu, gió nhẹ thổi qua, rượu dập dờn lấp lánh tỏa ra mùi hương thơm nồng.

Rượu này thơm quá, Tống Thư Hàng không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

Lúc này hai tay nâng ly rượu, nam tử trẻ tuổi đột nhiên trầm giọng hỏi:

“Tại sao lại phá hủy Thiên Đình chứ?”

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Nói đến nội dung chính rồi!

“Lại không trả lời sao? Thân là Dao Trì Nữ Đế, tại sao ngươi lại phá hủy Thiên Đình? Ta đã nghĩ trăm nghìn năm mà vẫn nghĩ không thông, ta không hiểu.”

Nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đỏ rực nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị nhìn đến mức hoảng sợ.

“Ta...”

Tống Thư Hàng há miệng định nói nhưng nam tử trẻ tuổi lại cắt lời hắn:

“Lần này ngươi tới thú giới là muốn làm gì?”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Đậu xanh, quả nhiên hắn đã đoán sai ngay từ đầu rồi.

Lần này không phải nhập mộng.

“Là ngươi kéo ta vào trong mộng cảnh này à?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Biết rồi còn cố hỏi, không thấy vô nghĩa à? Nếu như ngươi không tự nguyện, sao ta có thể kéo ngươi vào đây được chứ.”

Nam tử trẻ tuổi đứng dậy, ném ly rượu vào trong vò rượu.

“Ta không quan tâm ngươi tới thú giới làm gì, nhưng ta sẽ không để cho ngươi ngăn cản kế hoạch của ta.”

Nam tử trẻ tuổi nhìn chằm chằm vào Trình Lâm.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nói:

“Ta nghĩ... có lẽ ngươi kéo lầm người rồi.”

Nam tử trẻ tuổi:

“Hửm?”

“Ta không phải Trình Lâm.”

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Ta là... à, ngươi có thể gọi ta là Bá Tống.”

Nếu nói cái tên Tống Thư Hàng ra, chưa chắc đối phương đã biết. Còn cái tên Bá Tống này dù sao cũng đã nhân tiền hiển thánh, có lẽ đối phương sẽ có ấn tượng.

Hơn nữa thân là tu sĩ, tốt nhất không nên tùy tiện nói tên của mình ra cho người khác biết. Lỡ may bị người ta âm thầm hạ vu độc hay lời nguyền gì đó thì rất phiền toái, vậy nên các loại đạo hiệu, pháp danh mới ra đời.

“Bá Tống? Chưa từng nghe qua.”

Nam tử trẻ tuổi trả lời rất dứt khoát.

Đây cũng là một tên ở lì trong bí cảnh đặc biệt ngăn cách Thiên Đạo, không xem phát sóng trực tiếp.

“Đừng giả bộ nữa, Trình Lâm, cho dù ngươi có hóa thành tro ta vẫn nhận ra khí tức trên người ngươi.”

Nam tử trẻ tuổi nói:

“Đừng nghĩ đến chuyện ngăn cản bọn ta, ngoài ra... không phải ai cũng dễ nói chuyện giống ta đâu. Tốt nhất là ngươi hãy sớm rời khỏi thú giới đi.”

Nói đến đây, hắn đột nhiên thở dài nặng nề:

“Nghe ta, rời khỏi thú giới đi. Ta có thể tìm được ngươi, mấy lão gia hỏa kia cũng có thể tìm được ngươi. Bọn họ hận ngươi thấu xương, nếu cảm ứng được ngươi, nhất định sẽ tìm ngươi gây chuyện. Đây là lần cuối cùng ta giúp ngươi đấy.”

Chương 1228: Quẻ Vàng Quẻ Bạc Cũng Không Bằng Quẻ Ngà Voi Của Ta

Lúc nói mấy câu cuối, giọng điệu của nam tử khoác áo lông chồn dịu dàng đến mức khiến Tống Thư Hàng sởn cả tóc gáy

Lẽ nào tên này thầm mến Trình Lâm ư?

Ngoài ra nam tử trẻ tuổi có nói trên người hắn có khí tức của Trình Lâm, nói vậy phải chăng tên này đã nhận lầm khí tức của Diệp Tư thành khí tức của Trình Lâm? Hay là Trình Lâm đã để lại khí tức trên người hắn lúc phụ thân vào Diệp Tư?

“Rời đi đi, có lẽ… đây là lần gặp mặt cuối cùng giữa ta và ngươi rồi.”

Nam tử trẻ tuổi đứng dậy xách vò rượu của mình lên, thân hình chậm rãi đi về phía xa.

Sau khi đi mấy bước, nam tử trẻ tuổi kia đột nhiên biến mất, không phải không gian truyền tống mà là hắn đã rời khỏi mộng cảnh này.

Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến một chuyện.

Nhìn trời, tên này kéo mình vào cái mộng cảnh sau đó thản nhiên lại phủi mông đi mất.

“Bây giờ mình phải ra khỏi mộng cảnh bằng cách nào đây?”

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Chẳng lẽ ngồi đợi đến khi giấc mộng kết thúc à?

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, đập vào mắt chỉ có thảo nguyên mênh mông vô tận cùng với cây đại thụ lẻ loi ở bên cạnh, có vẻ như đây là một giấc mộng không có hồi kết rồi.

Làm sao bây giờ?

Mộng cảnh này cũng không phải là trò chơi, không có mục ‘đăng xuất’.

“Ơ kìa~ Trình Lâm.”

Đúng lúc này lại có một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại đã thấy một đạo nhân đang mỉm cười đứng ngay sau lưng hắn.

“Ngươi là…?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đừng nói với ta là ngươi không cẩn thận bị mất trí nhớ, quên luôn cả ta rồi nha? Kiểu lấy cớ này xưa lắm rồi.”

Nói xong, đạo nhân lại móc một cây cờ vải ra lắc qua lắc lại trước mặt Tống Thư Hàng.

Trên mặt trước của lá cờ viết: Xem quẻ hỏi quẻ, quẻ quẻ cực chuẩn.

Mặt trái viết: Quẻ vàng quẻ bạc không bằng quẻ ngà voi của ta.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Tượng Nha Quái Tiên Sư?”

Vừa nhìn thấy mấy chứ ‘quẻ vàng quẻ bạc’, hắn lập tức nhớ đến Đồng Quái tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1. Nếu dựa theo kiểu này để suy ra thì vị đạo nhân trước mắt chính là ‘Tượng Nha Quái Tiên Sư’ rồi .

“Tượng Nha Quái Tiên Sư là cái quái gì vậy? Ai lại đi lấy đạo hiệu như vậy chứ!”

Đạo nhân kia xỉa xói lại ngay lập tức.

Tống Thư Hàng:

“Vậy ngươi là…?”

“Nha Tiên, ta là Nha Tiên! Ngươi đang chơi ta đúng không?”

Đạo nhân nghiến răng nói.

“Phụt~~”

Tống Thư Hàng không nhịn được bật cười.

Nha Tiên? Nha Tiên Tử à?

Nhưng sau khi cười xong, hắn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Tại sao cả nam tử trẻ tuổi khoác áo lông chồn và vị Nha Tiên này vừa thấy mặt đã gọi hắn là Trình Lâm vậy? Chẳng lẽ bây giờ hắn đang mang dáng dấp của Trình Lâm ư?

“Nha Tiên đạo hữu, lúc này ở trong mắt ngươi, ta trông thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Trông thế nào à?”

Nha Tiên thở dài:

“Ban đầu ở trong mắt ta, ngươi là một vị Nữ Đế dịu dàng hiền lành, có lúc lại khí phách vô song. Thế nhưng... tại sao ngươi lại phá hủy Thiên Đình viễn cổ? Nói cho ta biết đi! Tại sao lại phá hủy Thiên Đình mà mọi người đã cùng nhau xây dựng? Rốt cuộc trong đầu ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Lúc nói đến câu cuối, Nha Tiên bỗng hóa thân thành ông thần gào thét, phun nước miếng như mưa về phía Tống Thư Hàng.

“Điều ta muốn hỏi không phải chuyện này.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng lui về sau né tránh cơn mưa nước miếng đang phun tới:

“Ý ta muốn hỏi là bây giờ các ngươi đang thấy ta trong bộ dạng Trình Lâm à?”

“Hở?”

Đề tài thay đổi quá nhanh, Nha Tiên không theo kịp.

“Ta hỏi ở trong mắt ngươi, ta mang bộ dạng của Trình Lâm à?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Nha Tiên:

“Nói vậy là có ý gì?”

“Ta không phải Trình Lâm.”

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Anh trai lúc nảy kéo lầm người rồi.”

Nha Tiên:

“Không thể nào, Trình Lâm, dù ngươi có hóa thành tro ta vẫn nhận ra được.”

Lại là lời thoại này.

“Ngươi là thầy bói đúng không? Vậy gieo một quẻ đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Nha Tiên:

“Ngươi muốn xem chuyện gì?”

Vừa nói hắn vừa lấy ra một chiếc gương cổ.

Trên mặt gương phản chiếu hình dạng bây giờ của Tống Thư Hàng. Mũ áo bị lệch, chân đạp hoa sen trắng, mặt mũi đã bị làm mờ nên nhìn không rõ lắm.

Nhưng đúng là hình dáng của Trình Lâm.

Tại sao khi bị kéo vào mộng cảnh, mình lại biến thành bộ dạng của Trình Lâm thế này?

“Ngươi muốn xem về mặt nào?”

Nha Tiên hỏi lần nữa.

Tống Thư Hàng:

“Ngươi bói thử ta có phải là Trình Lâm hay không đi.”

“Ha ha.”

Nha Tiên bấm pháp ấn chỉ vào gương cổ của mình.

Trên gương chiếu ra vô số vòng hào quang rực rỡ.

Sở trường của Nha Tiên chính là thuật xem quẻ qua gương.

Một lát sau hào quang trên gương thu lại, ngưng tụ thành một tấm phù văn vặn vẹo.

“Giờ ngươi còn gì nói để nói nữa không?”

Nha Tiên chỉ vào phù văn nói.

Tống Thư Hàng:

“Quẻ tượng nói gì thế?”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Trình Lâm, ngươi đang ở ngay trước mắt ta đấy.”

Nha Tiên chậm rãi đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Quẻ này lý giải kiểu gì cũng ra một nghĩa đó, sao lạ vậy nhỉ?

“Cho hỏi chút, quẻ tượng của hệ các ngươi có truyền thống quẻ ngược không vậy? Ý là phải xem ngược kết quả của quẻ thì mới đúng ấy?

Tống Thư Hàng hỏi.

“Quẻ ngược? Đương nhiên là không rồi. Đó là ‘đặc sản’ của hệ quẻ kim loại, không cùng hệ với bọn ta.”

Nha Tiên đáp.

Ồ? Nói vậy là vị Tượng Nha Quái này không cùng hệ với Đồng Quái Tiên Sư à? Hèn gì hắn lại bôi xấu hệ quẻ kim loại trên cờ vải của mình.

“Còn muốn xem gì nữa không? Ngươi còn hai quẻ nữa.”

Nha Tiên bình tĩnh nói.

“Được miễn phí ba quẻ à?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

Nha Tiên liếc mắt một cái:

“Thu phí.”

“Ta không có tiền.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nha Tiên thở dài:

“Ngươi mau rời khỏi thú giới đi, đừng có đi lung tung nữa, đó đã là thù lao tốt nhất đối với ta rồi.”

“Thật ra ta cũng muốn rời khỏi thú giới càng sớm càng tốt đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nha Tiên:

“Vậy ngươi đi nhanh đi.”

“Ta còn phải chờ một người bạn nữa.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Muốn đi cũng phải dẫn Sở các chủ đi cùng.

“Tối mai, tốt nhất là ngươi hãy rời khỏi thú giới trước khi trăng mọc vào tối mai.”

Nha Tiên khẽ híp mắt lại:

“Hai quẻ cuối cùng, ngươi muốn xem gì?”

Đây là hai quẻ cuối cùng thật bởi vì sau nay hắn vĩnh viễn sẽ không xem thêm quẻ nào cho Trình Lâm nữa.

Giọng của Nha Tiên trầm thấp đồng thời còn ẩn chứa sự dịu dàng như nước.

Tống Thư Hàng nghe mà nổi cả da gà khắp người.

Đậu xanh, đừng nói là vị này cũng thầm mến Trình Lâm luôn đấy nhé?

Rốt cuộc Nữ Đế Trình Lâm đã làm gì ở thời đại Thiên Đình viễn cổ vậy?

Có vẻ như Tống Đầu Gỗ là tên phiền phức chạy rong khắp nơi tự tìm đường chết, làm cho tất cả người của Thiên Đình đều oán hận hắn. Còn Nữ Đế Trình Lâm thì ngược lại, hấp dẫn một đống fan, tiện thể còn mê hoặc luôn cả hoa khôi của Thiên Đình @#%× Tiên Tử.

“Trước hết xem thử vị bằng hữu kia của ta lành dữ thế nào đi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bây giờ hắn đang rất lo cho Sở Các Chủ.

Nha Tiên cũng không hỏi vị bằng hữu kia của Tống Thư Hàng là ai, hắn chỉ đưa tay đặt lên mặt gương, lại có vô số vòng hào quang sáng lên.

Một lát sau, hào quang ngưng tụ thành một phù văn đơn giản.

“Không dữ cũng không lành. Mặc dù vị bằng hữu kia của ngươi sẽ gặp chút rắc rối nhỏ nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

Nha Tiên bình tĩnh nói:

“Quẻ cuối cùng.”

Tống Thư Hàng trầm tư suy nghĩ.

Ngoài chuyện của Sở Các Chủ ra, gần đây hắn còn chuyện gì cần xem quẻ nữa không nhỉ?

“Thứ ta muốn tìm đang ở đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi muốn tìm thứ gì? Nói rõ một chút thì ta mới có thể tính ra kết quả càng chính xác.”

Nha Tiên hỏi lại.

“Một công cụ giải mã rất quan trọng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hiện giờ hắn đã có bí văn của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, tiếp theo chỉ còn thiếu mỗi công cụ giải mã mà thôi.

Nha Tiên gật đầu tỏ ý đã biết.

Lần này hắn nghiêm túc bấm pháp ấn, hai tay đặt trên gương cổ.

Thái độ này hoàn toàn khác với lúc xem quẻ thứ hai.

Gương cổ tỏa ra từng vòng hào quang, cuối cùng ngưng tụ thành hai phù văn.

“Thứ ngươi muốn tìm được cất giấu ở một nơi dơ bẩn mà ngươi không ngờ tới, thứ đó không có trong thú giới.”

Nha Tiên ngẩng đầu lên nói:

“Thế nên ngươi đừng lãng phí thời gian ở thú giới nữa, mau rời đi đi.”

Thật ra quẻ cuối cùng này phải tính là hai quẻ mới đúng.

Một quẻ để xem tin tức về vị trí cất giấu công cụ giải mã, một quẻ khác là xem vật kia có trong thú giới không.

Khi tính ra thứ đó không ở trong thú giới, trong lòng Nha Tiên thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nơi dơ bẩn ư? Chẳng lẽ là Cửu U?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ba quẻ đã xong. Trình Lâm...”

Nha Tiên nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng:

“Mong là sau này không gặp lại nữa.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nha Tiên cất gương cổ và cờ vải vào, sau đó cũng xoay người rời đi.

“Khoan đã!”

Tống Thư Hàng kêu lên:

“Ít nhất cũng phải đưa ta ra khỏi mộng cảnh này trước đã rồi hẵng đi.”

“Tự ngươi không rời khỏi đây được à?”

Nha Tiên tò mò hỏi lại.

Tống Thư Hàng:

“Ta không biết rời đi bằng cách nào.”

Nha Tiên nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Một lúc lâu sau, hắn đưa tay điểm nhẹ, Tống Thư Hàng cảm thấy trước mắt bỗng mờ ảo mơ hồ, thế giới thảo nguyên bắt đầu trở nên hư ảo.

…

Thân hình Tống Thư Hàng dần biến mất.

Nha Tiên đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Một lát sau, nam tử trẻ tuổi khoác áo lông chồn lúc nãy lại xách vò rượu đi đến bên cạnh Nha Tiên:

“Có hỏi ra được mục đích Trình Lâm tới thú giới là để làm gì không?”

Nha Tiên lắc đầu, sau khi suy nghĩ một lát, hắn nói:

“Trạng thái của Trình Lâm có gì đó là lạ.”

“Chắc lại đang giả bộ chứ gì.”

Nói xong, nam tử khoác áo lông chồn giơ vò rượu lên uống từng ngụm lớn.

“Không, không phải giả bộ, hình như cô ấy đã quên mất rất nhiều chuyện thật rồi.”

Nha Tiên nói:

“Vừa rồi ta đã âm thầm tính một quẻ, quẻ tượng rất quỷ dị.”

Người tuổi trẻ:

“Lẽ nào… trường sinh chi đạo của cô ấy có vấn đề?”

“Ta muốn ngầm đi theo để xác nhận lại trạng thái của cô ấy.”

Nha Tiên đột nhiên đưa ra quyết định.

Nam tử trẻ tuổi liếc mắt:

“Sau đó một đám người hận Trình Lâm thấu xương lại lặng lẽ đi theo ngươi đến trừng phạt cô ấy à?”

“Yên tâm đi, ta sẽ không dùng bản thể đi làm việc đâu. Đến lúc đó chỉ cần ngươi yểm hộ cho ta, lừa gạt mấy lão gia hỏa kia là xong chuyện thôi.”

Nha Tiên vạch ra kế hoạch với giọng điệu đầy tự tin.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Phân bộ Hắc Mã thuộc liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Trời đã sáng, mới đó mà hắn đã tu luyện hết một đêm.

Tiếp đó Tống Thư Hàng móc điện thoại di động ra, mở camera trước lên.

Trên màn hình điện thoại hiện ra một cậu trai mặt mũi sáng sủa.

“May quá, không biến thành Trình Lâm.”

Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra, nếu quẻ của vị tượng nha quái đại sư kia không phải là quẻ đen, vậy công cụ giải mã hắn cần đang ở một nơi dơ bẩn nào đó mà bản thân không ngờ tới. Rốt cuộc là ở đâu nhỉ?

Thêm một chuyện nữa là rốt cuộc Tống Đầu Gỗ đã cất giấu thứ gì trong liên minh nhân loại quái dị ở thú giới này đây?

Vừa suy nghĩ, Tống Thư Hàng vừa đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Nhưng mới bước ra khỏi cửa, hắn đã thấy cả một đám người đông nghịt đang tụ tập xung quanh chỗ hắn nghỉ ngơi.

Thành viên của phân bộ Hắc Mã đã vây kín chỗ nghỉ ngơi của hắn. Lúc này bọn họ đang trong trạng thái tu luyện, trên mặt hiện đầy vẻ thỏa mãn.

Tống Thư Hàng: ???

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao tất cả thành viên của phân bộ lại tụ tập ở chỗ hắn thế này?

Chương 1229: Quy Đại Sư Và Bí Tịch Của Liên Minh Nhân Loại

Toàn bộ thành viên của phân bộ Hắc Mã bất kể trai gái già trẻ đều tụ tập ở chỗ Tống Thư hàng, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ hạnh phúc thỏa mãn.

Ngay cả Thiện cũng đang chen chúc trong đám người.

Thậm chí lúc Tống Thư Hàng bước ra, những thành viên phân bộ Hắc Mã cũng không hề hay biết gì. Bọn họ đang mãi đắm chìm trong trạng thái thỏa mãn cực độ, không cách nào thoát ra được.

“Các ngươi đang làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. Hắn cũng không phải là Ngộ Đạo thạch, những người này tụ tập ở chỗ hắn làm gì? Vả lại lần này hắn không mang Thông Nương theo, trên người cũng không có Ngộ Đạo thạch.

Tống Thư Hàng nhảy nhẹ một cái, đáp xuống bên cạnh Thiện.

Mãi đến lúc này, thành viên phân bộ Hắc Mã mới lần lượt tỉnh táo lại.

“Ơ?”

Phân bộ trưởng ngơ ngác chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.

Những thành viên khác cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thiện vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tống Thư Hàng đang đứng cạnh mình.

“Bá Tống tiền bối.”

Thiện nháy mắt mấy cái, lên tiếng chào.

“Các ngươi tụ tập hết ở chỗ này làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện ngẩn ngơ nhìn quanh, mặt đầy vẻ trầm tư.

Một lát sau, cô bé lại ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng:

“Ta cũng không biết nữa.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Trước đó ta đang nằm ngủ trong phòng mình, sau đó hình như mơ thấy một giấc mơ rất đẹp. Mãi đến vừa rồi, giấc mơ đột nhiên đứt đoạn, sau đó ta tỉnh lại.

Thiện sắp xếp từ ngữ rồi thuật lại:

“Sau khi tỉnh lại, ta đã thấy Bá Tống tiền bối ở bên cạnh ta, mà các tiền bối khác trong phân bộ cũng đều ở đây.”

“Nằm mơ ư?”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ.

Chẳng lẽ mọi người bị nam tử khoác áo lông chồn người đã mang hắn vào mộng cảnh ảnh hưởng?

Lúc này, sau khi tỉnh lại các thành viên phân bộ Hắc Mã ở xung quanh bỗng rối rít hô lên đầy kinh ngạc.

“Ơ? Sao chân khí trong cơ thể ta mạnh hơn nhiều thế này? Bằng mấy ngày khổ tu luôn ấy.”

“Lực lượng khí huyết lực trong cơ thể ta cũng tăng một bậc.”

“Ha ha, ta lại mở thêm một khiếu huyệt nữa rồi, vốn dĩ ít nhất phải tích lũy mấy tháng nữa mới thành công.”

“Ta cũng vậy, Long Vỹ đan điền của ta sắp bị đả thông rồi.

Đủ loại nghị luận vang lên.

Tống Thư Hàng không hiểu bọn họ đang nói gì nhưng có thể nghe ra được sự mừng rỡ trong giọng điệu của bọn họ.

“Bá Tống tiền bối, tu vi của tất cả thành viên trong phân bộ bọn ta đều có tăng lên.”

Thiện ngẩng đầu lên nói với Tống Thư Hàng.

Dứt lời, chính cô bé cũng nhắm mắt kiểm tra lực lượng khí huyết của khiếu huyệt trong cơ thể. Sau đó cô ngẩng đầu lên hô lên đầy vui vẻ:

“Ta cũng giống vậy, lực lượng khí huyết trong cơ thể ta cũng tăng lên rất nhiều.”

Cộng thêm chuyện bị áp lực đè ép khi ở cạnh Tống Thư Hàng vào tối qua, vậy là từ sau khi gặp Tống Thư Hàng, lượng lực lượng khí huyết tăng lên đã gần bằng với cả nửa tháng khổ tu của Thiện.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ mộng cảnh của nam tử khoác áo lông chồn ngày hôm qua còn có tác dụng tăng cường tu vi à?

Tống Thư Hàng thử kiểm tra cảnh giới tu vi của bản thân.

Có tăng một chút nhưng cũng chỉ tăng như lúc tu luyện bình thường chứ không tăng mạnh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này, bộ trưởng phân bộ Hắc Mã dẫn theo tất cả thành viên đến nói lời cảm ơn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"???"

Thiện giải thích:

"Bộ trưởng cảm ơn Bá Tống tiền bối đấy, ngài ấy cho rằng việc tu vi mọi người tăng lên vào tối qua nhất định là do Bá Tống tiền bối ngài ban cho."

Bản thân Thiện cũng nghĩ như vậy, bởi mọi người đều tụ tập đến chỗ Bá Tống tiền bối tu luyện cả một đêm, sau đó cảnh giới mới tăng vọt mà.

Tống Thư Hàng chỉ biết cười ngại ngùng.

...

Bộ trưởng phân bộ Hắc Mã cảm thấy việc mời Bá Tống Huyền Thánh đến thăm phân bộ vào tối qua là quyết định chính xác nhất đời hắn.

Nói cảm ơn xong, các thành viên của phân bộ dần tản ra.

Mặc dù thành viên của phân bộ rất muốn ở cạnh Bá Tống Huyền Thánh lâu hơn một chút nhưng lại bị bộ trưởng bắt rời đi.

Lỡ may tất cả mọi người bao quanh Bá Tống tiền bối khiến ngài ấy khó chịu không vui thì biết làm sao đây?

Bộ trưởng chỉ để hai thành viên hiểu chuyện và Thiện biết phiên dịch ở lại với Tống Thư Hàng.

Thiện thì có thể phiên dịch, còn hai thành viên khác có thể làm chân chạy vặt.

Tống Thư Hàng tùy ý đi dạo trong phân bộ Hắc Mã, muốn xem thử có tìm được manh mối gì không.

Mỹ nhân rắn công đức bay theo sau lưng hắn.

Vừa đi Tống Thư Hàng lại vừa quan sát tình hình ở Bích Thủy Các thông qua con mắt công đức.

Trước mắt thì trạng thái của Sở các chủ vẫn rất tốt.

Trong mộng cảnh tối qua, vị tượng nha quái đại sư kia nói Sở các chủ sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Tống Thư Hàng vẫn lo lắng... Lỡ may vị tượng nha quái đại sư kia cũng là người chuyên tính quẻ ngược thì sao đây?

Mặc dù tượng nha quái đại sư đã khẳng định quẻ của hắn không phải quẻ ngược, nhưng vấn đề là có vị thầy bói xem quẻ ngược nào lại chịu thừa nhận mình xem quẻ ngược đâu?

Đồng Quái Tiên Sư còn lấy khẩu hiệu 'Đồng xỉ thiết nha, một lời định nghìn vạn quẻ trong thiên hạ! Quẻ quẻ tính tẫn, ta là đại tiên sư vạn quẻ tất trúng!' nữa kìa mà.

*Đồng xỉ thiết nha: chỉ một người tài hoa thông minh, có tài hùng biện.

Sau khi xác định Sở các chủ vẫn ổn, Tống Thư Hàng lại bắt chuyện với Xích Tiêu kiếm.

Ngày hôm qua sau khi mất nghề phiên dịch, Xích Tiêu kiếm lại bị mỹ nhân rắn nuốt vào bụng.

Tống Thư Hàng truyền âm hỏi:

[Xích Tiêu kiếm tiền bối, tại sao tu vi của các thành viên trong phân bộ Hắc Mã vây quanh ta ngày hôm qua lại tăng nhiều như vậy?]

[Là do đại tiệc Kình Thánh bát phẩm đấy.]

Xích Tiêu kiếm trả lời:

[Lần trước lúc ngươi ăn tiệc Kình Thánh, năng lượng trong món ăn vẫn ở trạng thái bán phong ấn để ngươi từ từ hấp thu, tránh trường hợp hấp thu quá nhiều đến mức bị nổ tung. Về sau mỗi khi ngươi tu luyện, nguồn năng lượng phong ấn đó sẽ mở ra trợ giúp ngươi tu luyện. Tối hôm qua trong lúc ngươi tu luyện, có một phần năng lượng của tiệc Kình Thánh trên người ngươi tản ra, bị các thành viên của phân bộ Hắc Mã ở bên ngoài hấp thu. Công pháp của bọn họ cùng một gốc với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, thậm chí có cảm giác đồng bộ với công pháp của ngươi, vậy nên có thể dễ dàng hấp thu năng lượng tản ra từ trên người ngươi.”

Tống Thư Hàng:

[Đồng bộ ư? Chứ không phải là bản đơn giản hóa à?]

Hơn nữa, chỉ có một phần nhỏ năng lượng tiệc Kình Thánh tản ra ngoài thôi mà có thể làm cho tu vi của các thành viên trong phân bộ Hắc Mã tăng lên nhiều như thế ư?

Tống Thư Hàng có cảm giác chắc chắn trong chuyện này vẫn còn nguyên nhân khác.

[Ta không hiểu rõ công pháp của các ngươi lắm, nhưng ta nghĩ chắc là có liên quan đến chuyện công pháp của cô bé Thiện đồng bộ với công pháp của ngươi đấy. Ngươi có thể vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, độ một luồng chân khí lên người cô bé thử xem sao.]

Xích Tiêu kiếm đề nghị.

[Để lát nữa ta tìm cơ hội thử xem.]

Tống Thư Hàng đáp.

Trong lúc một người một kiếm đang trao đổi với nhau, ở đằng xa bỗng truyền tới tiếng hoan hô vang dội.

“Quy đại sư tới, là đại sư của tổng phân bộ Quy, mọi người mau chuẩn bị nghênh đón nào.”

Phân bộ trưởng mặc vest đen kêu to lên.

Cô bé Thiện chủ động phiên dịch cho Tống Thư Hàng nghe:

“Vừa rồi bộ trưởng nói là Quy đại sư tới, chính là vị đại sư của tổng phân bộ Quy mà bọn ta đã đợi tối hôm qua ấy cuối cùng cũng tới rồi.”

“Ta đi xem được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện gật đầu đáp:

“Được chứ, Bá Tống tiền bối là khách quý của phân bộ bọn ta mà.”

‘Bá Tống tiền bối là khách quý còn quan trọng hơn cả Quy đại sư’, đây là lời nhắc nhở mà ngày hôm qua bộ trưởng đã nói với Thiện.

“Vậy ngươi tới dẫn ta đi đến cửa thôn xem thử đi.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Lúc này chân hắn vẫn còn đạp trên mai rùa, phải chờ thêm một tiếng nữa thứ này mới tự tách ra.

Thiện hớn hở leo lên mai rùa.

Tống Thư Hàng bấm pháp ấn, mai rùa bay vèo đến cổng thôn phân bộ Hắc Mã cách đó không xa.

Lúc này cảnh tượng ở cổng thôn hệt như cảnh chào mừng hắn ngày hôm qua.

Một tấm thảm đỏ dài mở ra, lăn mãi đến cạnh ba bóng người ở ngoài thôn.

Trong ba người kia có một già hai trẻ.

Trên lưng ông lão cõng một mai rùa, trong tay cầm cây gậy, tu vi nằm ở cảnh giới tứ phẩm, vừa nhìn là biết người này chính là vị Quy đại sư kia.

Hai người trẻ tuổi đi theo ông lão kia là một cặp nam nữ, lúc này đang đứng hai bên trái phải ông lão. Trên lưng bọn họ cũng cõng một mai rùa cỡ nhỏ.

Xem ra mai rùa chính là biểu tượng tượng trưng thân phận của tổng bộ Quy.

Thảm đỏ trải vừa đúng đến trước mặt Quy đại sư.

Tiếp tiếng nhạc chào mừng vang lên.

Đồng thời ở bên trong phân bộ, các cô gái chào mừng xinh đẹp đã xếp sẵn thành hai hàng ngay ngắn.

Các cô ấy có chiều cao xấp xỉ, ăn mặc giống nhau.

Tống Thư Hàng lại thấy có mấy cô đang nhét đồ độn đặc chế vào ngực.

Để tạo ra dáng người tương tự nhau, các cô gái đứng chào đã phải bất chấp thế này đây.

Tống Thư Hàng thầm cảm thán.

Đột nhiên, khóe mắt hắn co giật mấy cái.

Bởi vì hắn thấy được có năm sáu thành viên nam thân hình mảnh khảnh của phân bộ Hắc Mã đang đứng cạnh các cô gái chào mừng. Bọn họ đang vội thay quần áo, bên cạnh có thợ trang điểm đang nhanh tay trang điểm cho bọn họ.

Không hổ là tu sĩ, tốc độ trang điểm cực nhanh, chỉ năm sáu giây đã trang điểm xong.

Mấy thành viên nam của phân bộ Hắc Mã thay quần áo xong lại lấy đồ độn đặc chế kia nhét vào ngực, sau đó xen lẫn vào trong đội ngũ chào mừng nữ. Vậy là bọn họ đã thành công dung nhập vào trong đội đón khách.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Ngày hôm qua cũng làm thế này để chào mừng ta à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện:

"Đúng ạ, phân bộ Hắc Mã bọn ta chỉ là phân bộ nhỏ nên không có nhiều thiếu nữ có chiều cao ngang nhau, thế nên bộ trưởng đã nghĩ ra chiêu này đấy. Ngài ấy đã chọn ra những tiểu ca ca có chiều cao xấp xỉ nhau để thay vào, chỉ cần trang điểm ăn mặc như nhau rồi xen lẫn vào trong đội ngũ là xong, nhìn vậy chứ khó nhận ra lắm."

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nặn mãi mà chẳng ra được lời gì đáp lại.

Dân thành phố lắm chiêu quá, ta bèn quay về nông thôn. Nào biết đâu nông thôn đã thay đổi, cũng thâm sâu như biển.

...

Theo từng đợt hoan hô vang lên, hai hàng 'nữ' chào mừng nhìn rất bổ mắt bước đều đi ra đứng ở hai bên thảm đỏ.

"Chào mừng đại sư của tổng phân bộ Quy đến chỉ dẫn cho phân bộ Hắc mã bọn ta!"

Các cô gái cất giọng nói ngọt ngào đồng thanh hô lên.

Ở ngoài cổng thôn, vị Quy đại sư kia đưa tay vuốt râu, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Sau đó hắn dẫn hai đệ tử bước lên thảm đỏ, tiến vào phân bộ Hắc Mã.

Phân bộ trưởng đứng ở ngay cổng thôn để đón.

Quy đại sư đi tới bên cạnh phân bộ trưởng, hai người bắt tay ôm chào nhau rất nhiệt tình.

"Chuyến này ta phải đi tổng cộng mười sáu phân bộ, trong đó phân bộ Hắc Mã các ngươi thực hiện ‘nghệ thuật chào mừng’ tốt nhất đấy. Lần này trở về ta nhất định sẽ đề nghị tổng bộ sang năm gia tăng tài nguyên cho phân bộ Hắc Mã.”

Quy đại sư cười to nói.

‘Nghệ thuật chào mừng’ là một mục nằm trong bí tịch của liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.

Chỉ cần nhìn vào tiêu chuẩn của nghệ thuật chào mừng là có thể biết được phân bộ này có coi trong khách hay không.

Hiển nhiên là Quy đại sư rất hài lòng.

“Có thể làm ngài hài lòng chính là vinh hạnh của bọn ta.”

Phân bộ trưởng niềm nở đáp lại.

Có những lời này của Quy đại sư, ắt hẳn sang năm phân bộ Hắc Mã sẽ nhận được nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

Không uổng công hắn khổ cực dạy bảo nghệ thuật chào mừng cho phân bộ.

“Quy đại sư, bây giờ vẫn còn sớm, ngài có muốn dùng bữa trong phân bộ Hắc Mã bọn ta trước không?”

Phân bộ trưởng hỏi.

Quy đại sư xua tay đáp:

“Đối với ta, nghệ thuật đón khách xuất sắc thế này còn tuyệt vời hơn bất kỳ món ngon nào, chúng ta đừng lãng phí thời gian, tập trung thành viên trong phân bộ lại đi, để ta hướng dẫn bí tịch liên minh cho mọi người!”

Chương 1230: Nội Dung Bí Tịch Quá Bình Thường, Cảm Thấy Không Quen Lắm

Quả nhiên trong liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà cũng có bí tịch. Chẳng qua không biết là “Hai trăm bản lĩnh mà nhân loại cần phải biết để có thể ngoan cường sống sót” hay là một bộ khác?

Từ ‘nghệ thuật chào mừng’ mà Quy đại sư và phân bộ trưởng mới vừa nhắc đến, lại dựa theo tính cách của Tống Đầu Gỗ, có thể đoán rằng chắc chắn bí tịch này cũng không thuộc dạng bình thường đâu.

“Ta có cần tránh đi không?”

Tống Thư Hàng hỏi Thiện.

Dù gì người ta cũng sắp truyền thụ bí tịch, nói thế nào hắn cũng nên tỏ ý muốn rời đi mới phải phép.

Nếu hắn muốn xem bí tịch này thật thì chỉ cần bảo mỹ nhân rắn công đức để lại con mắt công đức là có thể lén xem quá trình truyền thụ bí tịch.

Nhưng nhìn lén người khác truyền thụ bí tịch là một hành động rất vô lễ.

Lúc hắn mới bắt đầu tu luyện, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã nhắc nhở hắn, học trộm công pháp và tư tiện truyền thụ công pháp đều là điều đại kỵ trong tu chân giới.

“Hay là mình nên tính đến chuyện gia nhập liên minh nhân loại này nhỉ?”

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên một ý tưởng như vậy.

Nếu hắn muốn gia nhập liên minh nhân loại, chắc chắn bộ trưởng phân bộ Hắc Mã sẽ giơ cả hai tay hai chân đồng ý, đến lúc đó muốn học bí tịch cũng không thành vấn đề.

Đây là cách thuận lợi nhất cũng như thích hợp nhất.

Chỉ có điều tên gọi của liên minh dị quá đi mất.

“Bá Tống tiền bối, ngài không cần phải tránh đi đâu, Quy đại sư sắp giảng bí tịch chứ không phải công pháp. Với lại mục đích của liên minh nhân loại trên toàn giới chung tay kết thành người một nhà bọn ta chính là đoàn kết tất cả nhân loại trong thú giới lại, truyền bá bí tịch rộng rãi, chỉ cần là nhân loại thì đều có thể nghe giảng bí tịch.”

Thiện trả lời.

Mục đích của liên minh nhân loại cũng không khác của liên minh yêu quái là mấy.

“Nhưng sau khi giảng bí tịch liên minh xong, nếu còn dư thời gian, Quy đại sư sẽ giảng về công pháp dành riêng cho liên minh bọn ta. Đến lúc đó Bá Tống tiền bối lại tránh đi là được.”

Cô bé Thiện tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Ok.”

…

Quy đại sư cõng mai rùa cực to leo lên đài cao mà phân bộ trưởng phân bộ Hắc Mã đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Cũng giống như bên liên minh yêu quái, bí tịch của liên minh nhân loại cũng là một quyển cổ tịch dày cui.

“Nếu như có cơ hội, tốt nhất là chạm được vào quyển cổ tịch này một chút.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Đến lúc đó hắn có thể sử dụng bí pháp giám định để giám định cổ tịch.

Còn nếu không có cơ hội thì chỉ đành nhớ hết nội dung cổ tịch, sau đó viết ra lại rồi sử dụng bí pháp giám định giám định thử thôi.

“Khụ.”

Quy đại sư tằng hắng nhẹ một tiếng.

Hai đệ tử của hắn kéo một tấm vải trắng ra, sau đó dùng pháp thuật chiếu cổ tịch trong tay Quy đại sư lên trên vải trắng.

Chữ viết trong cổ tịch là ngôn ngữ thú giới, Tống Thư Hàng xem không hiểu.

Hắn chỉ có thể cố ghi nhớ hết hình ảnh vào trong đầu.

“Nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà là tổ chức có lịch sử lâu đời, đã tồn tại từ thời đại viễn cổ đến nay. Mục đích của tổ chức chúng ta là đoàn kết nhân loại lại, giúp nhân loại ở thú giới sống tốt hơn.”

Quy đại sư trầm giọng giảng giải.

Thiện đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, nhỏ giọng phiên dịch lại lời của Quy đại sư cho hắn nghe.

“Liên minh chúng ta có một quyển bí tịch, hay cũng có thể gọi là kinh nghiệm của những người đi trước tích lũy xuống, có tên là ‘Ba trăm tuyệt chiêu giúp nhân loại sống tốt hơn ở thú giới’. Mặc dù gọi nó là bí tịch nhưng tâm nguyện của chúng ta là muốn tất cả nhân loại đang sinh sống ở thú giới đều có thể nghe và học được nó. Như vậy có thể giúp cho nhân loại ở thú giới sinh sống tốt hơn.”

Giọng Quy đại sư từ tốn vang lên.

Cô bé Thiện tiếp tục nhỏ giọng phiên dịch.

Sau khi Tống Thư Hàng nghe thấy tên của bí tịch, khóe miệng lại bị chuột rút.

Tới rồi, quả nhiên là một cái tên mang đậm phong cách của Tống Đầu Gỗ.

Tiếp theo sẽ không phải là các loại phương pháp giúp nhân loại lấy lòng chủ nhân nữ yêu đấy chứ?

“Tuyệt chiêu thứ nhất có tên là cương lĩnh ngoại giao, trong đó bao gồm các nội dụng như sau: nghệ thuật chào mừng, nghệ thuật hùng biện và nghệ thuật thiết lập quan hệ ngoại giao. Bây giờ lão phu sẽ giảng giải từng phần cho mọi người.”

Quy đại sư nói rất chậm rãi.

Sau khi nghe Thiện phiên dịch, Tống Thư Hàng nháy mắt mấy cái.

Ở kiểu nội dung này không đúng rồi.

Sao nội dung của bí tịch liên minh nhân loại... lại bình thường quá vậy kìa?

Bất kể nghệ thuật chào mừng, nghệ thuật hùng biện hay nghệ thuật thiết lập quan hệ ngoại giao đều là pháp môn sinh tồn vô cùng bài bản, có thể giúp cho liên minh nhân loại sống tốt hơn ở thú giới, không hề ngớ ngẩn chút nào cả.

Trong lòng Tống Thư Hàng lại dâng lên cảm giác thất vọng.

Bí tịch mà không ngớ ngẩn buồn cười có còn là bí tịch tốt nữa không?

Sau khi giảng xong tuyệt chiêu thứ nhất cương lĩnh ngoại giao, Quy đại sư lại bắt đầu giải thích tuyệt chiêu thứ hai 'điệu nhảy hữu nghị', trong đó bao gồm hơn mười điệu nhảy đa dạng đủ loại.

Có nhiệt tình phóng khoáng, có dịu dàng đẹp mắt, có táo bạo trẻ trung, có nhảy tập thể cũng có nhảy đơn.

Nghệ thuật không có biên giới, điệu nhảy không phân chủng tộc. Cho dù ngôn ngữ khác nhau, chủng tộc khác nhau, nhưng có lúc chỉ cần nhảy một điệu là có thể thiết lập tình hữu nghị.

Lúc Quy đại sư giảng phần điệu nhảy, hai vị đệ tử ở bên cạnh còn đích thân biểu diễn động tác của điệu nhảy đso cho các thành viên phân bộ ngồi ở bên dưới xem.

Vẫn là một tuyệt chiêu rất quy củ.

Nội dung bình thường đến mức khiến Tống Thư Hàng phải hoài nghi nhân sinh.

“Lẽ nào liên minh nhân loại không phải do Tống Đầu Gỗ thành lập mà là do một đại năng từng đến hiện thế, từng tiếp xúc với tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, sau đó trở lại thú giới bắt chước theo liên minh yêu quái cũng thành lập một tổ chức như vậy?”

“Trong những điệu nhảy hữu nghị này còn hàm chứa tâm ý của tiền nhân. Trong đó có ba điệu ta muốn nhấn mạnh với mọi người. Qua nhiều năm nghiên cứu, lão phu phát hiện nếu số người cùng nhảy ba điệu nhảy tập thể này lên đến con số ba mươi thì sẽ tạo thành một trận pháp tụ linh. Nhảy cũng là một quá trình tu luyện, rất có hiệu quả đối với tu sĩ cảnh giới nhất phẩm.”

Quy đại sư nói.

Giảng điệu nhảy hữu nghị xong, Quy đại sư uống nước cho thấm giọng sau đó lại bắt đầu giảng giải các tuyệt chiêu khác.

Có ‘tuyệt chiêu lựa chọn căn cứ thành lập phân bộ’, trong đó bao gồm các mục chuyên về kiến trúc như xem phong thủy, đo địa mạch, tụ linh lực.

Còn có ‘tuyệt chiêu kiếm sống’, trong đó bao gồm các diệu pháp như thuần dưỡng linh thú, trồng trọt linh thực.

Ba trăm tuyệt chiêu, mỗi một tuyệt chiêu lại bao gồm nhiều mục nhỏ.

Quy đại sư giảng cổ tịch suốt cả ngày, từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, lại đến lúc năm vầng trăng sáng nhô lên.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Quy đại sư là tu sĩ tứ phẩm nên hoàn toàn chịu được.

Nhưng cô bé Thiện đã phải phiên dịch đến mức miệng khô lưỡi khốc, giọng cũng khàn đi.

Trong lúc Thiện phiên dịch, Tống Thư Hàng đã cho cô bé ăn một viên tích cốc đan, một viên khí huyết hoàn do Tô thị A Thập Lục luyện chế, lại pha thêm một bình linh mạch bích trà cho cô bé.

Nhờ vậy Thiệu mới chịu nổi đến khi Quy đại sư giảng xong bí tịch.

“Tiểu Thiện đạo hữu cực khổ rồi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Thiện:

“Không khổ cực, ta chỉ phiên dịch thôi mà, hơn nữa còn kiếm lời.”

Khí huyết hoàn, linh mạch bích trà đều là vật đại bổ đối với một tu sĩ chỉ mới đạt cảnh giới nhất phẩm như tiểu Thiện, giúp lực lượng khí huyết trong cơ thể cô bé lại tăng lên một bậc.

Không chỉ vậy, khi đứng cạnh Bá Tống tiền bối, cô bé cảm giác được trên người tiền bối tự động tản ra một loại năng lượng ôn hòa.

Luồng năng lượng này chủ động dung nhập vào thân thể Thiện, làm cho lực lượng khí huyết trong cơ thể cô bé không ngừng tăng lên. Mặc dù tốc độ tăng rất chậm nhưng qua cả ngày hôm nay, lượng lực lượng khí huyết tăng lên đã bằng với hai ba đợt tu luyện công pháp luyện thể rồi.

“Có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi lão phu, tiếp theo mọi người có một tiếng để đặt câu hỏi.”

Sau khi giảng giải bí tịch xong, Quy đại sư ngồi xuống nghỉ ngơi. Chiếc ghế hắn ngồi là ghế đặc chế, có đủ khoảng trống để chứa mai rùa của hắn.

Các thành viên của phân bộ Hắc Mã bắt đầu giơ tay hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Quy đại sư trả lời chi tiết cho mọi người.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, ôn lại nội dung của bí tịch Ba trăm tuyệt chiêu giúp nhân loài sống tốt hơn ở thú giới trong đầu một lần để nhớ kỹ hơn.

Chờ khi có thời gian, hắn phải tu luyện bộ bí tịch này một chút, có khi lại lấy được mật văn do Tống Đầu Gỗ cất giấu như trong bí tịch của liên minh yêu tinh cũng không chừng.

…

Một tiếng sau, Quy đại sư khép bí tịch bảo điển lại.

“Giờ còn hai tiếng nữa là trời sáng, thời gian vẫn còn dư, vậy lão phu sẽ giảng giải cho mọi người nghe về công pháp tu luyện Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp của chúng ta. Sau đây ta sẽ giảng giải Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp tầng thứ hai, những thành viên vẫn còn ở cảnh giới nhất phẩm hãy tạm thời tránh đi một chút.”

Quy đại sư chậm rãi nói.

Vì vậy những thành viên có tu vi dưới nhị phẩm bắt đầu lui ra khỏi hội trường.

“Bá Tống tiền bối, chúng ta cũng tránh đi thôi.”

Thiện nói, giọng điệu pha lẫn chút thất vọng.

Tống Thư Hàng nhìn cô mỉm cười rồi đáp:

“Đi thôi.”

Mặc dù còn muốn ở lại nghe thử rốt cuộc bộ Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp này có nội dung ra sao, nhưng học trộm bí pháp là đại kỵ trong tu chân giới.

Nếu thật sự cần Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp, đến lúc đó lại nghĩ đến chuyện gia nhập liên minh nhân loại vậy.

Hắn khống chế mai rùa, mang tiểu Thiện rời đi.

Ngay lúc hắn đạp mai rùa bay lên, Quy đại sư cũng bắt đầu giảng giải thần công. Trước khi giảng giải, đại sư nói một câu mở màn.

Tiểu Thiện quen miệng bắt đầu phiên dịch, cô bé đã phiên dịch cả ngày, việc này sắp trở thành bản năng của cô bé luôn rồi.

“Quy đại sư nói ngài ấy đã nghiên cứu và phát hiện thần công của bọn ta có thể tiến hành phối hợp với linh thú. Nhưng cụ thể phải phối hợp thế nào thì ngài ấy vẫn chưa nghiên cứu ra... Á!”

Cô bé Thiện che miệng mình lại.

“Đừng sợ, những lời này không liên quan đến nội dung cụ thể của công pháp nên không tính là tiết lộ công pháp, ngươi đừng lo lắng, lần sau nhớ chú ý là được.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Vâng vâng.”

Thiện gật đầu lia lịa.

“Thần công có thể tiến hành phối hợp với linh thú ư?”

Đây không phải là thuộc tính của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công à.

Nói chính xác hơn thì đây là nội dung ghi lại trong quyển bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú trong tay Tống Thư Hàng.

Lúc đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông tu luyện tiên thiên nhất khí công, bọn họ cần nuốt linh thú tinh phụ trợ tu luyện. Mà trong quá trình nuốt linh thú tinh, linh lực trong linh thú tinh quá mạnh sẽ khiến cho chân khí trong cơ thể các đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông xao động, còn có nguy cơ bị bạo thể.

Tống Thư Hàng đã từng nếm trải sâu sắc nỗi khổ rồi, dưới tình huống bất đắc dĩ, chỉ có tu luyện công pháp thối thể để tăng cường độ thân thể lên thôi.

Mà cách giải quyết của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là thuần dưỡng linh thú.

Bọn họ độ linh lực trong linh thú tinh vào người linh thú. Sau khi tuần hoàn trong cơ thể linh thú, linh lực được tinh luyện sau đó lại trở về cơ thể bọn họ.

Có thể coi là có một tool hack dạng linh quỷ phiên bản đơn giản hơn.

Công pháp của phân bộ Hắc Mã cũng có thuộc tính này ư?

Tống Thư Hàng xoa cằm nhìn qua cô bé Thiện đang đứng cạnh mình.

Hay là làm theo đề nghị của Xích Tiêu kiếm, độ chân khí vào trong cơ thể cô bé thử xem sao?

Đương nhiên nếu muốn thí nghiệm thì phải nhận được sự đồng ý của cô bé trước.

Tống Thư Hàng khụ một tiếng rồi nói với Thiện:

“Tiểu Thiện đạo hữu, ta có chuyện muốn nhờ ngươi giúp một tay.”

Chương 1231: Tu Sĩ Chưa Đủ Một Trăm Tám Mươi Tuổi Không Được Xem

“Có chuyện gì vậy Bá Tống tiền bối?”

Tiểu Thiện tò mò hỏi.

Huyền Thánh bát phẩm mà lại có chuyện cần một cô bé hỗ trợ ư?

“Ta muốn làm một thí nghiệm, thí nghiệm này cần có sự phối hợp của ngươi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc nghe thấy hai chữ thí nghiệm, Tiểu Thiện bỗng cứng người lại:

“Tiền bối, ta có thể hỏi trước là ngài muốn làm thí nghiệm gì được không?”

Mạng lưới thông tin ở thú giới cũng rất phát triển, cho dù trong một phân bộ nhỏ như phân bộ Hắc Mã, tiểu Thiện vẫn thường xuyên nghe thấy một vài tin đồn. Ví dụ như một tên nhân sĩ tà phái nào đó đã tiến hành một số thí nghiệm tàn nhẫn trên người những tiểu yêu, nhân loại có tu vi yếu kém. Lại ví dụ như có một giáo phái truyền thừa từ thời viễn cổ dùng rất nhiều tiểu yêu và nhân loại tiến hành hành vi huyết tế chẳng hạn.

“Ta muốn kiểm chứng một suy đoán, lúc thí nghiệm, ta cần rót một luồng chân khí vào thân thể ngươi. Yên tâm đi, sẽ không tạo thành bất kỳ tổn thương gì cho thân thể ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tiểu Thiện ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng, sau đó quả quyết trả lời:

“Được, Bá Tống tiền bối, ta sẽ phối hợp với ngài.”

Đối phương là đại năng bát phẩm, nếu muốn dùng cô làm thí nghiệm tà ác thật thì cô cũng đâu có sức chống cự?

Hơn nữa Bá Tống tiền bối cho người ta cảm giác thân thiết, dịu dàng. Trực giác tu sĩ đã mách bảo cho cô biết Bá Tống tiền bối không phải là tu sĩ tà phái.

Thiện nhắm mắt lại, đưa tay nhỏ về phía Tống Thư Hàng.

Nhìn hệt như cô bé con sắp bị tiêm ở trong bệnh viện.

Tống Thư Hàng an ủi:

“Đừng sợ, không đau đâu.”

Vừa nói xong, chính hắn lại bật cười.

Khi còn bé, cha mẹ và bác sĩ đều lừa trẻ con như thế khi tiêm thuốc.

Tiểu Thiện:

“???”

Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra để lên trên cổ tay của Thiện, một luồng tiên thiên chân khí tiến vào nhỏ thân thể cô bé.

Tiểu Thiện chỉ mới đạt đến cảnh giới nhất phẩm, khí hải chưa mở, kinh mạch chưa thông. Vậy nên khi tiên thiên chân khí tiến vào trong cơ thể cô bé cũng không cách nào vận chuyển theo kinh mạch, chỉ có thể dung nhập thẳng vào nhục thân, tiếp đó lại chạy dọc theo lộ tuyến vận chuyển của lực lượng khí huyết giữa tâm khiếu, nhãn khiếu và tị khiếu.

Sau khi vận chuyển một vòng, tiên thiên chân nguyên đã tản ra dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, hóa thành năng lượng thuần túy dung nhập vào nhục thân của tiểu Thiện. Đối với cô bé, luồng tiên thiên chân nguyên này có tác dụng bằng chừng một phần thối thể dịch.

Có vẻ như công pháp tu luyện của hai bên có cùng nguồn gốc, vậy nên thân thể tiểu Thiện có thể tiếp nhận chân khí của Tống Thư Hàng một cách rất tự nhiên.

“Kết thúc rồi ạ?”

Thiện ngẩng đầu lên hỏi.

Cô chỉ cảm thấy thân thể ấm áp, thể chất hơi tăng lên một chút.

Tống Thư Hàng đang xoa cằm suy tư.

Khi tiên thiên chân nguyên của hắn tiến vào mấy đại khiếu huyệt của Thiện, hắn có thể cảm ứng được giữa Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công và Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp có một mối liên hệ mơ hồ.

Nhưng chân nguyên đã vận chuyển trong cơ thể Thiện một lần mà chẳng có bất kỳ thu hoạch gì.

“Hay là do cảnh giới của Thiện còn quá thấp, ít nhất phải cần tu sĩ nhị phẩm mới thí nghiệm được?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Thiện thấy Tống Thư Hàng không nói gì thì cũng ngoan ngoãn không lên tiếng.

Mai rùa vẫn đang bay về chỗ Tống Thư Hàng ở tạm.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng lại thấy được kiến trúc hình khối bằng đá trên thảo nguyên. Đó là nơi thành viên phân bộ Hắc Mã xử lý linh thú loài ngựa thọ nguyên đã tận, cũng là nơi bọn họ tồn trữ linh thú tinh.

Linh thú tinh...

Còn có câu nói cuối cùng của Quy đại sư ‘thần công này có thể tiến hành phối hợp với linh thú...’

Cùng với phương thức tu luyện của các đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông được ghi lại trong bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú...

Các thông tin chợt lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Hai mắt hắn đột nhiên sáng lên.

“Tiểu Thiện đạo hữu, ta cần thí nghiệm một lần nữa, có được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Cô bé Thiện gật đầu đồng ý.

Chỉ đứng im không cần làm gì mà thể chất và lực lượng khí huyết lại tăng lên không ngừng, đối với Thiện đây đúng là một kỳ ngộ.

Từ khi Thiện gặp được Bá Tống tiền bối, thực lực của cô bé đã tăng vọt rồi.

Thế mới biết... thông thạo một ngoại ngữ nào đó là điều quan trọng biết bao!

Lúc này Thiệu thấy Tống Thư Hàng lấy ra một khối linh thú tinh.

Dựa theo khí tức cảm ứng được cho thấy đây là linh thú tinh loài ngựa, phẩm cấp không cao, chỉ chừng nhị phẩm. Đa số linh thú tinh mà phân bộ nhỏ của Thiệu lấy được đều thuộc cấp bậc này.

“Bá Tống tiền bối muốn làm gì vậy nhỉ?”

Thiện thầm thắc mắc.

Lúc này cô bé thấy Bá Tống tiền bối há miệng ra cắn nát linh thú tinh, ăn hết nó rất ngon lành như ăn bánh bích quy vậy.

Thiện trợn tròn mắt kinh ngạc.

Linh thú tinh... bị ăn rồi á?

Những người thuần dưỡng linh mã trong phân bộ như bọn họ đều biết rõ linh thú tinh cứng thế nào.

Không hổ là đại tiền bối bát phẩm, thứ cứng như thế mà cũng cắn vỡ được.

Nhìn vẻ mặt của Bá Tống tiền bối, có vẻ như linh thú tinh ăn rất ngon thì phải?

Tống Thư Hàng vận chuyển Kình Thôn thuật, trực tiếp hấp thu năng lượng trong linh thú tinh nhị phẩm.

Đối với tu vi bây giờ của hắn, năng lượng trong linh thú tinh rất yếu ớt, chỉ cần động ý niệm là có thể trực tiếp hấp thu chuyển hóa năng lượng trong khối linh thú tinh loài ngựa này.

Nhưng hắn không làm như vậy, hắn khống chế năng lượng trong linh thú tinh, phân ra một luồng nhỏ rồi rót vào trong cơ thể Thiện giống như lúc nãy.

Bởi vì đây không phải là chân nguyên của bản thân Tống Thư Hàng nên hắn khống chế rất cẩn thận, rất sợ làm Thiện bị thương.

Khi luồng năng lượng của linh thú tinh này tiến vào trong cơ thể Thiện, thân thể cô bé đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó Tinh Thần Minh Tưởng Pháp phối với Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp trong cơ thể Thiện tự động vận chuyển.

Lực lượng khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu và tị khiếu tự động vận chuyển, xông về luồng năng lượng linh thú tinh kia, nhanh chống đồng hóa nó.

Lượng năng lượng mà Tống Thư Hàng độ vào trong cơ thể Thiện rất ít, chỉ có một luồng nhỏ nên chẳng mấy chốc đã bị cô bé đồng hóa sạch.

Lực lượng khí huyết trong cơ thể Thiệu lại tăng lên một đoạn.

Đồng thời Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp trong cơ thể Thiện lại trả về một luồng lực lượng khí huyết tinh thuần chuyển vào trong thân thể Tống Thư Hàng.

“Không ngờ lại thành công thật.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp mà Thiện tu luyện có thể thay thế chức năng của linh thú, tỷ lệ vận dụng năng lượng của cô bé còn cao hơn cả linh thú.

Linh thú dưới ngũ phẩm chỉ tu luyện theo bản năng. Khi các đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sử dụng pháp môn đặc biệt, chuyển năng lượng linh thú tinh dư thừa trong cơ thể vào trong cơ thể linh thú, mặc dù linh thú sẽ hấp thu theo bản năng rồi trả về một phần năng lượng đã được tinh luyện, nhưng trong quá trình chuyển đến chuyển đi đó năng lượng sẽ bị thất thoát rất nhiều.

“Thử lại lần nữa.”

Tống Thư Hàng lại phân ra một luồng năng lượng linh thú tinh nhỏ rồi truyền vào trong cơ thể Thiện.

Một lần, hai lần đều có thể là ngẫu nhiên.

Ít nhất phải ba lần trở lên mới xem là đang tiến hành thí nghiệm đúng nghĩa.

Lần này, lượng năng lượng linh thú tinh mà hắn lấy ra nhiều hơn lần trước một chút.

Thiện phải mất chút thời gian mới đồng hóa hết luồng năng lượng linh thú tinh này. Giống lần trước, lần này cũng có một luồng lực lượng khí huyết tinh thuần trả về thân thể Tống Thư Hàng.

“Lại làm lần cuối cùng nào.”

Tống Thư Hàng cẩn thận phân ra một phần năng lượng linh thú tinh nhiều hơn lúc nảy, làm lại quá trình như hai lần trước.

Lần này thân thể tiểu Thiện vẫn đồng hóa năng lượng linh thú tinh thành công.

“Bá Tống tiền bối, đầy rồi!”

Tiểu Thiện đột nhiên kêu lên.

Tống Thư Hàng:

“???”

“Lực lượng khí huyết trong tị khiếu đã đầy, có lẽ ta sắp trùng kích khiếu huyệt tiếp theo là nhĩ khiếu ạ.”

Thiện kích động nói.

“Nhanh vậy à? Được rồi, vậy để ta giúp ngươi một tay, xem như là phần thưởng tặng cho ngươi vì đã giúp ta làm thí nghiệm.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, hắn lại phân ra một luồng năng lượng linh thú tinh rồi rót vào trong khiếu huyệt của tiểu Thiện.

…

Hơn mười phút sau.

Thiện bỗng khẽ thốt lên một tiếng, lực lượng khí huyết trong nhãn khiếu tràn ra xông về nhĩ khiếu, một đường thẳng tiến đả thông nhĩ khiếu.

“Chúc mừng tiểu Thiện đạo hữu.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Tiểu Thiện vội trả lời:

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Chỉ mới một ngày mà tu vi đã nhảy qua một tiểu cảnh giới, tiết kiệm được hơn một năm khổ tu của cô bé, đây là chuyện trước giờ Thiện chưa từng dám nghĩ đến.

“Ngươi ngồi tĩnh tọa tu luyện để củng cố cảnh giới bây giờ đi.”

Tống Thư Hàng khuyên.

Hai người đã đến chỗ ở tạm thời của Tống Thư Hàng từ lâu.

Tiểu Thiện đi tới phòng bên cạnh đả tọa minh tưởng.

Tống Thư Hàng trở lại phòng mình.

“Có vẻ như Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp là phần mở rộng của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công. Trong Tam Thập

Thú Thần Tông không lưu truyền môn công pháp này à?”

Tống Thư Hàng xoa cằm khẽ nói.

“Có lẽ đã bị thất truyền giống như phương pháp luyện chế pháp bảo rồi cũng nên?”

Xích Tiêu kiếm suy đoán.

“Có cảm giác giống như mấy tầng bảo hiểm nặng ký do Tống Đầu Gỗ để lại vậy.”

Tống Thư Hàng lấy giấy bút ra, sau đó bắt đầu chép lại nội dung bí tịch liên minh nhân loại nhớ trong đầu.

“Cần ta phiên dịch sang tiếng phổ thông của người không?”

Xích Tiêu kiếm bắt đầu mời chào dịch vụ của mình.

Nếu như có thể đi ra phiên dịch, nó sẽ được ra khỏi bụng mỹ nhân rắn công đức hóng gió.

“Không cần, ta chép nó ra là có mục đích riêng.”

Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Phối hợp với ta một chút đi lão Tống, đừng nhẫn tâm vậy chứ.

Sau khi chép xong cả quyển bí tịch, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Hắn tháo bao tay ra, đặt tay lên trên bí tịch.

“Mong là có thể giám định ra chút tin tức có ích, nếu không được thì đành phải nghĩ cách tiếp xúc với bí tịch trong tay Quy đại sư thôi, nhưng vậy thì rất phiền toái.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bí pháp giám định khởi động, 88888 thanh âm vang lên trong đầu hắn.

Phù văn màu vàng hiện ra, hóa thành đồng hồ quay ngược chiều, sau đó lại mang kết quả giám định về.

Đồng thời trên cánh tay Tống Thư Hàng phun ra chất lỏng rồi lại bị hút về, một giọt cũng không lãng phí.

[Bản chép tay ba trăm tuyệt chiêu giúp nhân loại sống tốt hơn ở thú giới của Bá Tống Huyền Thánh, trên thế giới chỉ có một bản duy nhất, có ý nghĩa kỷ niệm vô cùng đặc biệt.]

Tống Thư Hàng:

"…"

Cũng may trong kết quả giám định còn có những tin tức khác.

[Bí tịch này chính là bảo điển truyền thừa của liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà. Liên minh này là tổ chức do 'Tống tít~' âm thầm thành lập ở thú giới. Trong bảo điển ghi lại 300 loại tuyệt chiêu giúp nhân loại sinh tồn tốt hơn ở thú giới, là phúc của nhân loại trong thú giới.

Tống Thư Hàng:

"…"

Chắc cú luôn, 'Tống tít~' chính là tên Tống Đầu Gỗ kia.

[Ngoài ra trong bí tịch còn cất giấu một bí mật nhỏ của Tống tít~', nếu phối hợp với công pháp tổ truyền của liên minh nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà sẽ nhận được điều bất ngờ.]

[Nội dung mở rộng 1: Vì thông tin có liên quan đến đời sống riêng tư của 'Tống tít~' nên không thể công khai, kính mong thông cảm.]

[Nội dung mở rộng 2: Vì phần nội dung này có liên quan đến rất nhiều bí văn, tu sĩ chưa đủ một trăm tám mươi tuổi không được xem.]

Chương 1232: Bán Sỉ Mô Típ Nhân Vật Chính

Đậu xanh!

Gần đây hình như bí pháp giám định nghịch ngợm hơi quá rồi thì phải? Lúc giám định thứ khác thì vẫn bình thường, nhưng cứ giám định tin tức liên quan đến Tống Đầu Gỗ là lại cho ra kết quả rất tồi tệ.

Lại là quyền hạn chưa đủ, lại là tuổi tác chưa đủ...

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng ngưng sử dụng bí pháp giám định.

Cho dù có muốn cưỡng ép giám định cũng giám định không ra kết quả hắn mong muốn.

“Dựa theo manh mối do bí pháp giám định cung cấp, nếu phối hợp bí tịch của liên minh nhân loại với công pháp tu luyện của Thiện thì sẽ nhận được thu hoạch không tưởng.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát.

Hắn phải làm sao để lấy được công pháp tu luyện của Thiện đây?

Muốn lấy được công pháp theo cách quang minh chính đại... vậy thì phải cân nhắc đến chuyện có nên gia nhập tổ chức Nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà không.

Hơn nữa cho dù thành công lấy được bộ công pháp kia thì hắn cũng không thể bắt đầu tu luyện ngay lập tức được.

Hắn đã tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nếu muốn tu luyện công pháp phụ trợ thứ hai thì phải chuẩn bị sẵn sàng trước mọi chuyện mới được.

Ngoài ra còn một điểm nữa.

Tất cả thành viên trong phân bộ Hắc Mã đều tu luyện ba trăm tuyệt chiêu giúp nhân loại sống tốt hơn ở thú giới và Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp.

Nếu như chỉ cần đồng tu hai thứ này là có thể phát hiện bí ẩn cất giấu trong đó, vậy chẳng lẽ không một thành viên nào trong phân bộ Hắc Mã phát hiện ra?

Mỹ nhân rắn công đức đứng lẳng lặng bên cạnh Tống Thư Hàng. Từ sau khi cá voi mập dưới chân cô nuốt lông trắng vào, cô vẫn chưa về lại thân thể Tống Thư Hàng. Dù sao thì lông trắng đáng thương là sinh vật còn sống, không thể bị mang vào trong thân thể Tống Thư Hàng giống như Xích Tiêu kiếm được.

Đột nhiên mỹ nhân rắn công đức quay qua nhìn về phía cửa.

Nơi đó có hai người đang đến gần.

Một vị là phân bộ trưởng mặc vest đen, một vị khác chính là Quy đại sư.

Quy đại sư đã kết thúc diễn giảng.

Phân bộ trưởng và Quy đại sư không đi thẳng đến phòng Tống Thư Hàng mà đi qua phòng kế bên tìm Thiện trước.

“Tiểu Thiện, Bá Tống đại nhân nghỉ ngơi rồi à?”

Sau khi vào nhà phòng, phân bộ trưởng lên tiếng hỏi.

Thiện lắc đầu:

“Vừa rồi ta đang minh tưởng củng cố cảnh giới, Bá Tống tiền bối cũng không lớn tiếng gọi ta.”

“Vậy à, không biết bây giờ đi gặp Bá Tống đại nhân có quấy rầy ngài ấy nghỉ ngơi không nhỉ? Hay là sáng mai chúng ta lại tới đi.”

Phân bộ trưởng nói.

Quy đại sư không phản đối, gật đầu đồng ý.

Phân bộ trưởng và Quy đại sư lại cẩn thận rời khỏi phòng Thiện.

Nhưng mới đi tới cửa, phân bộ trưởng đột nhiên dừng lại.

Hắn bỗng quay đầu nhìn về phía Thiện.

“Thiện, vừa rồi ngươi nói là đang minh tưởng củng cố cảnh giới ư?”

Phân bộ trưởng trợn to mắt hỏi.

Số người trong phân bộ Hắc Mã cũng không nhiều, mà trí nhớ của bộ trưởng lại cực tốt, hắn đã nhìn lớp trẻ trong phân bộ lớn lên, hiện tại những tiểu tử này có tu vi mấy phẩm, thậm chí là đang ở cảnh giới nhỏ nào hắn đều nhớ rõ hết.

Theo như trí nhớ của hắn thì Thiện chỉ mới vừa đột phá đến cảnh giới tị khiếu vào hai tháng trước. Thiên phú tu luyện của cô bé này bình thường, hơn nữa tài nguyên tu luyện trong phân bộ Hắc Mã cũng không nhiều. Theo như tình huống bình thường, Thiện muốn tu luyện đến cảnh giới khiếu huyệt tiếp theo ít nhất phải mất một năm trở lên, thậm chí hai năm, ba năm cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng bây giờ, cô bé lại đột phá rồi ư? Hơn nữa còn đang củng cố cảnh giới?

"Đúng vậy thưa bộ trưởng."

Thiện gật đầu đáp.

"Là nhờ Bá Tống đại nhân à?"

Phân bộ trưởng lập tức hiểu ra, đồng thời hắn bước nhẹ nhàng đến cạnh tiểu Thiện, đưa tay chạm vào mạch trên tay cô bé để xác định cảnh giới.

Quả nhiên tiểu Thiện đã thành công mở ra nhĩ khiếu, hơn nữa lực lượng khí huyết trong cơ thể rất sung mãn, không hề để lại tai họa ngầm nào. Điều này chứng tỏ cảnh giới của cô bé không phải do cưỡng ép tăng lên mà là chuyện nước chảy thành sông, khiếu huyệt tự mở!

"Đúng vậy."

Tiểu Thiện gật đầu nói.

Phân bộ trưởng thầm mừng rỡ trong lòng, giữ Bá Tống đại nhân ở lại phân bộ nghỉ ngơi đúng là một quyết định quá chính xác. Nhưng phải công nhận cô bé Thiện này cũng là người có phúc duyên thâm hậu, nhờ thành thạo một loại ngoại ngữ mà được cơ duyên từ Bá Tống đại nhân.

"Nếu mình cũng thành thạo một ngoại ngữ nào đó thì tốt biết mấy."

Phân bộ trưởng thầm nghĩ.

Hình tượng của Bá Tống Huyền Thánh ở trong lòng hắn lại càng cao lớn hơn.

Sau đó phân bộ trưởng và Quy đại sư không đi quấy rầy Tống Thư Hàng.

Bọn họ cũng chọn một phòng ở gần đó để nghỉ ngơi một đêm, chuẩn bị chờ sáng mai lại đến thăm Bá Tống Huyền Thánh.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa nhô lên.

Phân bộ trưởng mở mắt ra, khi thấy mình còn nằm ở trên giường trong phòng thì trong lòng không khỏi cảm thấy mất mác. Hắn còn tưởng rằng giống như tối hôm qua chứ, vừa mở mắt ra đã thấy toàn bộ thành viên trong phân bộ đều vây quanh chỗ ở của Bá Tống tiền bối, công lực tăng lên rất nhiều ấy chứ.

Phân bộ trưởng đẩy cửa đi ra ngoài, phát hiện Quy đại sư đã chờ sẵn ở cửa.

“Chào buổi sáng Quy đại sư, hôm qua đại sư ngủ ó ngon không?”

Phân bộ trưởng hỏi.

“Ngươi dậy rồi đấy à?”

Quy đại sư mỉm cười nói:

“Lão phu mất ngủ cả đêm qua, thế là cứ thức chờ ngươi tỉnh dậy.”

Phân bộ trưởng:

“...”

Quy đại sư, ngài cũng nóng lòng quá rồi đấy.

Hai người tới phòng của tiểu Thiện trước.

Cô bé Thiện cũng mới vừa thức dậy.

Giống như phân bộ trưởng, lúc Thiện tỉnh dậy phát hiện mình còn ở trên giường, trong lòng cô bé bỗng dâng lên cảm giác mất mác.

“Thiện, Bá Tống đại nhân dậy chưa?”

Phân bộ trưởng hỏi.

Tiểu Thiện lắc đầu.

“Vậy ngươi đi cùng với bọn ta qua gặp Bá Tống tiền bối luôn.”

Phân bộ trưởng cười nói.

Bọn họ và Bá Tống Huyền Thánh nói hai thứ tiếng khác nhau, cần có người phiên dịch.

…

Thật ra Tống Thư Hàng vẫn đang chờ phân bộ trưởng và Quy đại sư đến. Chỉ khi tiếp xúc với hai vị này, hắn mới tìm được cơ hội lấy Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp mà hắn muốn.

Trong quá trình chờ đợi, hắn vẫn luôn quan sát tình hình bên Bích Thủy Các thông qua con mắt công đức.

Cuộc chiến Kiếp Tiên vẫn đang diễn ra.

Với sức bền của Kiếp Tiên, chiến đấu tám năm mười năm cũng không thành vấn đề. Không biết khi nào Sở Các Chủ mới có thể kết thúc cuộc chiến này?

Cũng không biết Thông Nương và Tiểu Thải độ tâm ma kiếp thế nào rồi?

Diệp Tư trong cơ thể hắn vẫn đang ở trạng thái đấu tranh với tâm ma, chưa vượt qua được.

Lúc này, ngoài cửa bỗng vang tiếng gõ cửa của phân bộ trưởng.

Thiện lên tiếng hỏi:

“Bá Tống tiền bối, ngài dậy chưa?”

Tống Thư Hàng vung tay lên, thánh ấn trong cơ thể bắt đầu phủ từng tầng uy nghiêm Huyền Thánh lên người chủ nhân nó.

Mỹ nhân rắn công đức đứng nghiêm túc sau lưng hắn.

“Vào đi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Cửa phòng mở ra.

Quy đại sư âm thầm quan sát Bá Tống Huyền Thánh ở trong phòng.

Giống như hình tượng xuất hiện trong màn hình nhân tiền hiển thánh mà mọi người đã thấy lúc trước, bề ngoài của Bá Tống Huyền Thánh là dáng dấp thiếu niên, mặt mũi dễ nhìn, giữa hai hàng lông mày tự mang vẻ hiền lành ôn hòa .

Chỉ cần nhìn thẳng vào hắn, trong đầu sẽ tự động hiện lên thánh hào của hắn – Bá Tống Huyền Thánh!

Không ngờ lại là nghìn năm đệ nhất thánh thật.

“Vãn bối Quy Huyền Tử bái kiến Bá Tống tiền bối.”

Quy đại sư cung kính nói.

Lần này không cần Thiện phiên dịch, Quy đại sư cũng tinh thông ngoại ngữ, mặc dù kỹ năng nói của hắn không tốt lắm nhưng nhìn chung vẫn ở mức có thể nghe hiểu.

Phân bộ trưởng lén nhìn qua Quy đại sư.

Trời ạ, vậy là trong số những người ở đây chỉ có mỗi hắn là không thể giao tiếp trực tiếp với Bá Tống Huyền Thánh.

Tự nhiên cảm thấy mình như bị bài xích ra khỏi vòng ấy.

“Các ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi.

“Vãn bối nghe Bá Tống tiền bối đến đây làm khách nên cố ý đến bái kiến.”

Quy đại sư đưa tay hành lễ.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu. Tối hôm qua vị Quy đại sư này ở ngoài cửa sốt ruột đợi cả một đêm, muốn gặp hắn gấp như vậy chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Quy đại sư thấy dáng vẻ Bá Tống tiền bối cười không nói gì, khuôn mặt già nua chợt đỏ ửng.

Với tu vi của Bá Tống tiền bối, đương nhiên ngài ấy dễ dàng phát hiện ra mọi hành vi cử chỉ của hắn trong phạm vi xung quanh đây.

Quy đại sư mặt dày nói:

“Bá Tống tiền bối, vãn bối có một việc muốn nói với tiền bối. Gần đây trong thú giới liên tục xảy ra một số chuyện lạ rất quỷ dị, thường có thú tu, tu sĩ nhân tộc đột nhiên rơi vào tà đạo, hóa thân thành tà ma. Thậm chí trong quá trình vãn bối đến phân bộ Hắc Mã cũng gặp phải chuyện có tu sĩ đi cùng rơi vào tà đạo.”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì khẽ cau mày.

Rơi vào tà đạo, hóa thành tà ma ư? Tình tiết này nghe quen tai quá.

“Tu sĩ rơi vào tà đạo chính là một người bạn của vãn bối. Rõ ràng lúc lên đường hắn không hề có bất kỳ dị trạng gì, nhưng đúng vào tối hôm qua, trên người hắn đột nhiên tràn ra lượng lớn tà khí

Cửu U, bắt đầu tà ma hóa. Khó khăn lắm vãn bối mới khống chế được và phong ấn hắn lại.”

Quy đại sư chậm rãi thuật lại mọi chuyện.

Sau khi phong ấn đồng bạn lại, hắn lập tức liên lạc với tổng bộ của liên minh Nhân loại trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, yêu cầu bên đó phái cao thủ tới chữa trị cho đồng bạn.

Chỉ là cao thủ của tổng bộ không thể nào tới đây ngay được mà phải cần có thời gian, không biết phong ấn của hắn có thể chịu được tới lúc đó không.

Nhưng may là hắn lại gặp được một vị Huyền Thánh đang làm khách ở phân bộ Hắc Mã.

Tống Thư Hàng:

“Có phải trước khi tà ma hóa, hắn đã tiếp xúc với thứ gì đó đặc thù đúng không? Ví dụ như một chiếc nhẫn xinh đẹp hay là những đồ trang sức khác chẳng hạn? Hoặc cũng có thể là những vật khác kiểu vũ khí thần binh tinh xảo gì đó?”

Quy đại sư cau mày suy tư chốc lát, sau đó hai mắt đột nhiên sáng lên:

“Trước khi đến phân bộ Hắc Mã, vị đồng bạn kia của vãn bối nhặt được một thanh kiếm gãy. Hắn cho rằng thanh kiếm gãy kia là bảo bối nên đã mang nó theo bên người.”

“Thanh kiếm gãy vẫn còn đó chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Quy đại sư lắc đầu đáp:

“Ta không chú ý đến chuyện này.

Lúc này phân bộ trưởng ở bên cạnh đột nhiên nhảy cẫng lên, sổ một tràng xí xô xí xào gì đó.

Vừa rồi lúc Tống Thư Hàng và Quy đại sư đang trao đổi với nhau, phân bộ trưởng vội kéo tiểu Thiện qua, bảo cô bé phiên dịch cho mình nghe.

“Sao vậy?”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại hỏi.

Tiểu Thiện dịch lại:

“Bộ trưởng nói mấy ngày trước ngài ấy có nhặt được một thanh đao gãy, bây giờ còn bị hắn ném ở trong rương.”

“Thanh đao gãy kia của ngươi có gì khác thường không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thiện lại phiên dịch cho bộ trưởng nghe.

Bộ trưởng gật đầu đáp, Tiểu Thiện đứng cạnh phiên dịch lại:

“Từ khi nhặt được thanh đao kia, ta thường nghe thấy một giọng nói. Giọng nói này hỏi ta ‘Ngươi có muốn sức mạnh không? Ngươi có muốn trở thành nhân vật chính của thế giới này không?’. Ta cảm thấy thanh đao gãy này có chút tà môn, vì vậy đã trả lời nó là ‘Không muốn, cút đi!’, sau đó thanh đao gãy kia không lên tiếng nữa. Nhưng ta nghĩ nó là bảo bối nên đã nhặt nó rồi cất vào trong bảo rương.”

“Ngươi đi lấy nó tới đây cho ta xem thử, cẩn thận đừng để bị mê hoặc.”

Trong lòng Tống Thư Hàng đã xác định thứ này chính là trò quỷ do một vị chúa tể khác của thế giới Cửu U bày ra.

Trong lúc chờ bộ trưởng đi lấy đao đến, Tống Thư Hàng lại quay qua nhìn Quy đại sư.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn quyết định đi thẳng vào vấn đề luôn:

“Quy đạo hữu, lúc tu luyện bí tịch liên minh và Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp, ngươi có cảm thấy có điều gì khác thường không?”

Chương 1233: Mười Năm Tam Phẩm, Bốn Mươi Năm Tứ Phẩm, Trăm Năm Ngũ Phẩm, Có Muốn Hay Không?

Quy đại sư:

“Bất thường? Ta không hề cảm thấy có gì bất thường cả.”

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Thiện.

Thiện ngẫm nghĩ, sau đó hỏi ngược lại:

“Bá Tống tiền bối, ngài muốn nói bất thường về mặt nào?”

“Ví dụ như, lúc ngươi vừa tu luyện bí tịch của liên minh vừa tu luyện Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp thì có thấy hoặc cảm ứng được một số thứ kỳ lạ hay không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Thiện lắc đầu.

“Lạ thật, bí pháp giám định nhắc nhở là tu luyện bí tịch và công pháp với nhau sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn. Quy đại sư và Tiểu Thiện lại hoàn toàn không thấy có gì bất thường là sao.”

Tống Thư Hàng rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ cũng giống với bí tịch của tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, nhất định phải dùng phương pháp tu luyện đặc biệt mới có thể lĩnh ngộ được bí mật trong đó ư?

Có lẽ hắn phải cân nhắc tiếp việc mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối. Nhưng Diệt Phượng tiền bối bây giờ còn đang nổi nóng, muốn mượn CPU cũng không phải dễ.

Lúc này, bé Thiện lại bổ sung:

“Thế nhưng, Bá Tống tiền bối, lúc ta tu luyện Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp thì cũng chỉ chuyên tâm tu luyện công pháp này. Mà khi học tập bí tịch của liên minh, ta cũng chỉ chuyên tâm học tập bí tịch mà thôi. Tu luyện hai thứ cùng lúc thì ta chưa thử bao giờ.”

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn nói ngay:

“Vậy ngươi thử xem sao sao?”

Thiện lắc đầu:

“Không được, bây giờ ta vẫn chưa làm được nhất tâm lưỡng dụng.”

Bây giờ cô vẫn chỉ là cảnh giới nhất phẩm, Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp tầng thứ nhất là luyện thể, cần phối hợp với một bộ quyền pháp để thôi động. Cô thật sự không thể dùng quyền pháp + bí tịch liên minh cùng lúc được.

Quy đại sư lại hỏi:

“Bá Tống đại nhân, ngài có nghiên cứu công pháp và bí tịch của bọn ta à?”

Chuyện liên quan công pháp truyền thừa của mình, Quy đại sư đương nhiên sẽ sinh ra cảnh giác. Nếu như ngay cả một chút cảnh giác cũng không có thì Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp đã trở thành công pháp phổ biến đầy đường rồi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói:

“Ta cũng chỉ mới biết được công pháp và bí tịch của các ngươi vào hôm qua thôi.”

“Bí tịch của liên minh là do ta phiên dịch cho Bá Tống tiền bối nghe vào hôm qua mà.”

Thiện bổ sung.

Quy đại sư thả lỏng hơn.

Hắn ngẩng đầu, đang định nói thêm gì đó. . .

Đúng lúc này, ánh mắt của Quy đại sư tiếp xúc với con ngươi của mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng.

Hai mắt mỹ nhân rắn công đức tỏa sáng lấp lánh, đây là do xá lợi tử tạo nên.

Quy đại sư ngắm nhìn đôi mắt này, chỉ cảm thấy trong đó ẩn chứa đại từ bi, đại trí tuệ, đại công đức. Ngay cả ý nghĩ của hắn cũng không khỏi trở nên từ bi, lòng dạ trở nên vô cùng rộng lớn, giống như có thể chứa cả thế giới.

“Bá Tống đại nhân, có lẽ vãn bối có thể biểu diễn thử cho ngài xem một lần.”

Quy đại sư đột nhiên vỗ ngực tự đề cử mình, muốn thử tu luyện bí tịch và công pháp cùng lúc.

Tống Thư Hàng lấy làm ngạc nhiên, không rõ tại sao hắn lại đột nhiên đổi thái độ.

Nhưng nếu người ta đã chủ động phối hợp thì Tống Thư Hàng lý nào lại từ chối chứ?

“Vậy xin làm phiền Quy đạo hữu.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Quy đại sư tháo mai rùa của mình xuống, ném nó qua một bên. Mai rùa của hắn chính là mai rùa linh thú, đeo trên lưng hắn là một loại biểu tượng cho thân phận.

Sau đó, Quy đại sư hít sâu một hơi, bắt đầu vận hành Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp.

Tu vi của hắn là tứ phẩm, có thể vừa vận hành công pháp Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp, vừa bắt đầu sử dụng bí tịch của liên minh. Hơn nữa thân là trưởng lão truyền công, hắn đã thuộc nằm lòng cả bản bí tịch liên minh rồi.

Lúc Quy đại sư vận hành công pháp, đột nhiên cảm giác được một loại sự cộng hưởng nho nhỏ.

Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh, đối tượng cộng hưởng chính là Bá Tống Huyền Thánh ư?

“Quy đạo hữu không cần kinh ngạc.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói:

“Công pháp mà ta tu luyện có quan hệ với công pháp của các vị đạo hữu, hai bên phối hợp với nhau. Sinh ra một chút cộng hưởng cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Thì ra là vậy.

Quy đại sư gật đầu nói.

Sau đó, hắn vừa duy trì việc vận hành công pháp, vừa bắt đầu thi triển bí tịch của liên minh.

Khác với bí tịch của liên minh yêu tinh, bí tịch của liên minh nhân loại tương đối ít động tác, đa phần đều là một số chiêu huyền diệu mang tính “Diễn thuyết”.

Đương nhiên, trong đó cũng có các loại như ca hát khiêu vũ.

Quy đại sư bắt đầu từ “Thuật Tiếp Khách”, sau đó là “Thuật Hùng Biện”, “Phương Pháp Thiết Lập Quan Hệ”, tiếp theo là “Điệu Múa Hữu Nghị” .

Tống Thư Hàng chăm chú quan sát từng động tác của hắn.

Nói thật lòng, kỹ thuật nhảy múa của Quy đại sư rất là mù mắt. Đây cũng là nguyên nhân tại sao khi hắn giảng giải thì rất ít khi tự mình nhảy múa, mà toàn để đệ tử của mình làm thay.

Tu luyện đến tận đây, trên người Quy đại sư cũng không có gì khác thường.

Tống Thư Hàng cũng không nhìn ra được điều gì.

“Có lẽ là phương thức tiếp cận của ta vẫn chưa đúng.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bởi vì không phải “Dạy học” nên tiết tấu thi triển của Quy đại sư nhanh hơn. Động tác trở nên càng lúc càng nhanh, những thủ pháp mang tính diễn thuyết đều nhanh chóng trở thành nói hát tốc độ cao.

300 tuyệt chiêu nhanh chóng hoàn thành.

“Bá Tống tiền bối, có phát hiện được gì không?”

Quy đại sư thở hồng hộc nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Chính bản thân ngươi có cảm thấy có gì biến hóa không?”

Quy đại sư lắc đầu.

Tống Thư Hàng tựa ở trên ghế.

Phương pháp tiếp cận không đúng. . . tên Tống Đầu Gỗ kia, không thể cho thêm chút đầu mối gì sao?

Lúc này, bộ trưởng Hắc Mã lại chạy băng băng về.

“Bá Tống đại nhân, ta mang đao gãy tới rồi.”

Sắc mặt Phân Bộ trưởng tái nhợt, đẩy cửa đi vào.

“Ngươi không sao chứ?"

Quy đại sư nhìn phân bộ trưởng.

“Đao này thật sự rất bất thường.”

Phân bộ trưởng bỏ đao gãy xuống, lúc này mới thở phào một hơi:

“Khi ta vừa lấy nó ra thì nó lập tức hưng phấn, còn tưởng rằng rốt cuộc ta cũng đã đổi ý, trên đường đi không ngừng kích thích ta, hỏi ta có muốn sức mạnh hay không, có muốn quyền lực hay không. Thậm chí còn dùng năng lực loại cám dỗ kích thích tinh thần của ta, may là ý chí ta kiên định, không bị nó dụ dỗ.”

Cô bé Thiện nhanh chóng phiên dịch cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu, đưa tay ấn xuống thanh đao gãy đó.

So với những đạo cụ thiết yếu của nhân vật chính xuất hiện ở Trái Đất như “Nhẫn, đồ trang sức”, lần này ở Thú Giới xuất hiện thanh đao gãy này, hệ thống dụ dỗ ngày càng hoàn thiện.

Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không cảm ứng được bất kỳ khí tức “Tà năng Cửu U” nào.

Thanh đao gãy này trông giống như là một món thần binh cổ thật sự, tràn ngập khí tức của thời đại viễn cổ.

“Bá Tống tiền bối chú ý an toàn, đao này rất kỳ lạ.”

Quy đại sư nói.

“Yên tâm đi, đây không phải lần đầu ta tiếp xúc với thứ này đâu.

Tống Thư Hàng nói.

Khi hắn đưa tay ấn lên đao gãy, bên tai hắn lập tức vang lên một giọng nói.

“Người trẻ tuổi, ngươi có muốn sức mạnh không?”

Giọng nói này vô cùng phiêu hốt, như gần như xa, giống nam giống nữ, giống già giống trẻ, nghe quỷ dị vô cùng. Hơn nữa, trong giọng nói này mang theo cám dỗ, làm cho người ta vừa nghe được thì sẽ lập tức động tâm.

“Ngươi có muốn đè kẻ thù xuống để đánh không? Ngươi có muốn trở thành thiên tài, được muôn người chú ý không? Ngươi có muốn trở thành chúa tể của thời đại này không?”

“Đến đây đi, cầm lấy cán đao, tiếp nhận sức mạnh của ta. Mười năm tam phẩm, bốn mươi năm tứ phẩm, trăm năm ngũ phẩm! Ngươi còn đang chờ đợi gì nữa? Hãy trở thành tồn tại đỉnh phong đứng trên đi!”

Tống Thư Hàng nhếch miệng lên, lòng thầm trả lời:

“Mười năm tam phẩm, bốn mươi năm mới có thể trở thành tứ phẩm, lại còn đến trăm năm mới có hy vọng thăng lên ngũ phẩm ư? Yếu thế.”

Giọng nói kia vốn còn muốn tiếp tục mê hoặc Tống Thư Hàng, nhưng nghe vậy thì nín bặt.

Giọng nói mờ ảo này là hiệu quả của một loại pháp thuật, không có thần trí. Thế nhưng có thể thông qua dụ dỗ để mở ra sự cảnh giác trong lòng mọi người, thi triển ra sức mạnh làm mọi người chủ động tiếp nhận nó.

Mà bây giờ, nó cảm nhận được một sự khinh bỉ sâu sắc.

Tổng cộng chỉ cần một trăm năm mươi năm là đã có thể thăng lên ngũ phẩm, tốc độ thăng cấp như bay này mà cũng bị người ta xem thường ư? Rốt cuộc thế giới này bị gì vậy chứ?

“Một chút thủ đoạn quảng cáo cũng không có mà còn dám đi ra ngoài dụ dỗ người khác à?”

Sau lưng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức nắm Đao Cổ Vô Hình, trực tiếp chém về phía đao gãy.

Keng ~~

Đao gãy bị chém thành hai đoạn, một lát sau, tà năng Cửu U cuồng bạo phun ra từ trong đao gãy.

“Cẩn thận.”

Quy đại sư cả kinh, hắn đưa tay bắt lấy phân bộ trưởng và Thiện, nhanh chóng lùi lại.

Nhưng luồng tà năng Cửu U cuồng bạo kia còn thể hiện được gì thì bỗng biến mất không thấy gì nữa.

Nó xuất hiện đã nhanh, biến mất còn nhanh hơn.

Ngón tay Tống Thư Hàng rút về, trên trăm rễ cây hoa sen rút vào trong cơ thể hắn dưới sự yểm hộ của ánh sáng trên người mỹ nhân rắn công đức.

Thế giới hạch tâm trong cơ thể hắn lại có thêm một phần năng lượng dự trữ. Đây là chuẩn bị vốn liếng cho lần mở rộng tiếp theo.

Lần này, cũng không làm cho vị “Chúa Tể Cửu U” kia chú ý tới.

“Giải quyết xong rồi ư?”

Quy đại sư ngu người

Toàn bộ luồng tà năng Cửu U cuồng bạo, đáng sợ vừa nãy đã biến mất rồi?

Nếu như không phải còn thanh đao gãy trên bàn thì hắn sẽ cho rằng tất cả đều là ảo giác.

“Xong rồi, thủ đoạn lần này của đối phương tệ hơn một chút so với tưởng tượng của ta. Xử lý cũng khá là đơn giản.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Hắn đưa tay cầm xác thanh đao gãy lên, chỉ là một thanh đao rất bình thường được đúc từ đồng thau, nhưng vì từng bị tà năng Cửu U xâm thực nên có lẽ chất liệu cũng bị biến dị đôi chút.

Tống Thư Hàng thu hồi xác thanh đao gãy, đứng lên nói:

“Quy đạo hữu, dẫn ta tới chỗ người bạn bị ngươi phong ấn đi.”

Vừa rồi Quy đại sư phối hợp biểu diễn bí tịch cùng công pháp như vậy, để trả ơn, Tống Thư Hàng sẽ không để ý thuận tay giải trừ tà năng Cửu U trên người bạn hắn một phen

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Quy đại sư cảm kích nói.

. . .

. . .

Quy đại sư ở phía trước dẫn đường, Tống Thư Hàng ngự đao phi hành đi theo sau lưng.

Phân bộ trưởng mặt dày đi theo, đồng thời còn mang theo thông dịch viên là cô bé Tiểu Thiện.

“Chẳng trách tối hôm qua Quy đại sư không tới phân bộ Hắc Mã đúng giờ được, hóa ra là bởi vì bạn của ngài xảy ra vấn đề.”

Phân Bộ trưởng nói.

Quy đại sư gật đầu.

Nơi phong ấn là một khu rừng.

Ven rừng, có ba người đàn ông trẻ tuổi lưng mang mai rùa ở lại canh giữ, bọn họ là đệ tử của bạn Quy đại sư.

“Đại sư, ngài rốt cuộc đã về rồi. Tổ chức phái cao thủ tới giải cứu sư phụ sao?”

Một người trong đó nói đầy vẻ mong mỏi.

“Cao thủ của tổ chức còn đang trên đường chạy tới, thế nhưng ta đã mang Bá Tống tiền bối đến. Chỉ cần hắn ra tay thì sư phụ của ngươi nhất định sẽ bình an vô sự.”

Quy đại sư an ủi.

Trong rừng, có sáu cây cổ thụ được khắc trận pháp, trở thành một phần của đại trận phong ấn.

Ở giữa những cây cổ thụ có một mai rùa to lớn đang trấn áp người bạn bị ma hóa của Quy đại sư.”

Người bạn của Quy đại sư bị ma hóa rất nghiêm trọng, khí tức Cửu U trên người đã nồng đậm hơn.

Tống Thư Hàng trực tiếp tới gần phong ấn, mỹ nhân rắn công đức hộ thân, xua đuổi khí tức Cửu U.

Chương 1234: Quà của Đạo Tử, cung điện hôi thối

Mỹ nhân rắn công đức bao quanh Tống Thư Hàng, bài trừ tất cả khí tức Cửu U.

“Mọi người lùi ra sau hết đi, tránh để bị ảnh hưởng.”

Tống Thư Hàng quát khẽ, lát nữa hắn phải thúc rễ hoa sen ra để hấp thu tà năng Cửu U, tốt nhất không nên để mọi người nhìn thấy.

Quy đại sư dẫn mấy đệ tử, phân bộ trường và Thiện lùi về đằng sau một khoảng.

Ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng bùng lên, rễ hoa sen vươn ra, cắm vào trong người vị tu sĩ đã bị ma hóa kia. Tà năng Cửu U khổng lồ trong người hắn nhanh chóng bị hút cạn.

“Chất lượng của tà năng này thấp hơn mấy người bị ma hóa ở Trái Đất nhiều.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Những người bị ma hóa trên Trái Đất đều là người bình thường, nhưng chất lượng của tà năng Cửu U hút ra từ người bọn họ lại cao hơn. Nếu so sánh, một bên giống như tác phẩm kiệt xuất từ tay đại sư, bên còn lại tựa như thành phẩm của dây chuyền sản xuất hàng loạt vậy.

Sau khi tà năng bị hút cạn, vị tu sĩ bị ma hóa kia lâm vào hôn mê, không nhúc nhích gì được.

Tống Thư Hàng thu hồi ánh sáng công đức, quay đầu lại bảo:

“Xong rồi, cũng may hắn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành tà ma, nếu không thì ngay cả ta cũng bó tay.”

Quy đại sư phong ấn kịp thời, làm chậm tốc độ ma hóa của bạn hắn đi nhiều. Chính vì thế sau khi tất cả tà năng Cửu U trong người bị diệt trừ thì bạn hắn có thể khôi phục như cũ.

“Cảm ơn Bá Tống đại nhân.”

Quy đại sư cảm kích nói.

Tống Thư Hàng nhắc nhở:

“Sắp tới hắn sẽ bước vào thời kỳ suy yếu, cần phải bồi bổ mới hồi phục được. Còn nữa, vì cơ thể hắn bị tà năng Cửu U xâm chiếm nên để lại một ít tai họa ngầm, tốt nhất là tìm dược tu trị liệu một phen, tránh để lại hậu hoạn.”

Quy đại sư gật đầu liên tục, cởi bỏ phong ấn mà mình đã hạ, quan sát người bạn đồng hành thật kỹ lưỡng, tất cả tà năng Cửu U xâm nhập vào xương cốt của hắn đều đã biến mất hoàn toàn.

Thủ đoạn của Bá Tống Huyền Thánh đúng là cao thâm khó lường.

Lúc này, ba người thanh niên đeo mai rùa đều nhìn sang Tống Thư Hàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Đây chính là nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Thực lực mạnh thật!

Chuyện mà bọn họ không thể giải quyết được, tắc Bá Tống Huyền Thánh ra tay một cái thì chỉ trong chớp mắt đã đâu vào đấy.

Trong lòng ba người đàn ông trẻ tuổi hiện lên khát khao và mục tiêu.

Chỉ cần nỗ lực tu luyện, rồi sẽ có một ngày bọn họ cũng cường đại như Bá Tống Huyền Thánh!

Khi ý nghĩ này xuất hiện, sắc mặt của một thanh niên trong số đó đột nhiên thay đổi.

Chiếc vòng màu đồng cổ trên tay hắn rung lên.

“Ngươi muốn có sức mạnh không? Ngươi muốn có thực lực đủ để địch lại người đàn ông trước mặt kia không? Ngươi có muốn đè đầu kẻ thù xuống đánh không?”

“Tiếng gì vậy?”

Người thanh niên đó đột nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều quay lại nhìn hắn.

“Sao vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bé Thiện lập tức phiên dịch.

“Thưa Bá Tống tiền bối, ta nghe thấy một giọng nói đang dụ dỗ ta, hỏi ta có muốn có sức mạnh không.”

Người thanh niên đó đáp.

Quy đại sư và phân bộ trưởng lập tức hỏi:

“Trên người ngươi có mấy thứ đồ kiểu như đao kiếm gãy gì không?”

“Không có.”

Cậu thanh niên kia lắc đầu.

“Gần đây lúc ở cạnh sư phụ ngươi, ngươi có nhặt được bảo vật kì lạ nào không?”

Quy đại sư hỏi tiếp.

“Nhặt được bảo vật ư? Đúng rồi, lúc trước trên đường đi ta có nhặt được một cái vòng tay, trông rất đẹp nên ta mới nhặt lên đeo.”

Hắn ta giơ tay ra, tháo vòng xuống.

Quả nhiên là vật cùng một series với đao kiếm gãy kia, trong chiếc vòng tay ẩn chứa tà năng Cửu U.

Tống Thư Hàng cầm lấy chiếc vòng, nó tinh xảo hơn đao kiếm bị gãy kia một chút. Nhưng lời thoại thì chẳng khác gì nhau.

Tống Thư Hàng:

“Không thể đổi trò mới sao?”

Hắn lại quay sang nói với mấy người Quy đại sư:

“Vật này cũng giống như thanh đao gãy kia, mang trong mình sức mạnh dụ hoặc, sẽ len lỏi vào tâm linh của con người, dụ người ta sa đọa thành tà ma. Chi bằng giao nó cho ta xử lý nhé?”

Quy đại sư gật đầu liên tục.

Cậu thanh niên kia nghe thấy chiếc vòng này có cùng nguồn gốc với thứ đã khiến sư phụ mình hóa thành tà ma thì giật thót.

Tống Thư Hàng không phá hủy chiếc vòng ngay, hắn định mang nó về, chắc chắn mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ có hứng thú với nó.

Trong một ngày gặp được đồ vật của tà ma Cửu U tới ba lần, có phải là hơi nhiều không nhỉ?

Trong thú giới rốt cuộc có bao nhiêu thứ như thế này nữa đây?

Vị chúa tể của Cửu U kia muốn biến tất cả mọi người trong thú giới thành tà ma ư?

"Có phải là bị ảnh hưởng bởi "biến thiên" không?"

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một suy nghĩ.

Chúa tể Cửu U đối ứng với Thiên Đạo, nay Thiên Đạo lại sắp về hưu, vì thế… chúa tể Cửu U mới có hành vi điên cuồng như thế chăng?

"Quy đạo hữu, tốt nhất là các ngươi nên thông báo cho thành viên trong liên minh "Nhân loại toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà" biết về chuyện này đi. Ta nghi ngờ trong thú giới xuất hiện một lượng lớn những thứ tương tự thế này, chúng sẽ dụ dỗ mọi người trở thành tà ma Cửu U."

Tống Thư Hàng nói.

Quy đại sư gật đầu liên tục, hắn cũng cảm thấy bất an, sau khi nghe thấy đề nghị của Tống Thư Hàng thì lập tức sử dụng cách thức liên lạc trong liên minh để báo cho mọi người chuyện này.

…

…

Quy đại sư vừa báo chuyện này lên liền nhanh chóng nhận được hồi âm.

"Đáng chết."

Quy đại sư nói.

Tống Thư Hàng:

"Đã có người khác bị hại rồi à?"

"Kể từ hôm qua sau khi ta báo lại tình hình của mấy người bạn đồng hành cho liên minh, chỉ trong thời gian một ngày ngắn ngủi, liên minh đã xảy ra hơn hai trăm sự kiện tương tự, đều là của những thành viên bỗng nhiên trở thành tà ma Cửu U. Trong đó có hơn tám mươi phần trăm thành viên đã hoàn toàn ma hóa, không thể nghịch chuyển."

Quy đại sư cắn răng nói.

Đồng thời trong lòng hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Nếu không phải hôm nay may mắn gặp được Bá Tống Huyền Thánh thì bạn của hắn chắc cũng đã là một trong số đó, không còn khả năng khôi phục lại nữa rồi.

"Nhiều đến vậy ư?"

Tống Thư Hàng chau mày lại.

Đây mới chỉ là tình báo nội bộ mà liên minh nhân loại thu được, chắc chắn còn có nhiều thành viên nữa bị nhiễm nhưng không kịp báo lại.

“Liên minh của chúng ta ở thú giới chỉ có thế lực vào tầm trung. Nếu như tỉ lệ bị nhiễm của những thế lực khác cũng tương đương thế này, trong một buổi tối số người bị ma hóa ở thú giới e là phải tính bằng hàng trăm nghìn.”

Quy đại sư nói.

Chúa tể Cửu U chơi lớn rồi!

Hắn định tạo ra thứ giống như đại dịch zombie à?

[Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có trả lời tin nhắn được không?]

Tống Thư Hàng vội hô hào trong não hải.

Lần này Bạch tiền bối two không trả lời hắn.

“Ta cứ có cảm giác không lành.”

Tống Thư Hàng day mi tâm.

Bích Thủy Các bị cưỡng chế di chuyển tới đây, Tống Thư Hàng hoài nghi thế lực nào đó của thú giới đang mưu đồ xây dựng lại Thiên Đình dựa trên Thiên Đình nguyên sơ. Tất có thể hai người kéo hắn vào mộng vào tối hôm kia là nam tử khoác áo lông chồn ngồi uống rượu và Tượng Nha Quái Tiên Sư đều nhúng tay vào sự kiện Bích Thủy Các.

Bây giờ chúa tể Cửu U lại muốn gây sự ở thú giới.

Thú giới sắp tiêu rồi.

Trong thời gian sắp tới, thú giới sẽ không an toàn chút nào, ta muốn về Trái Đất!!

Thiện nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt mong chờ:

“Thư Hàng tiền bối, ngươi có thể giúp bọn ta không?”

Khi nghe trong liên minh có nhiều người bị Cửu U truyền nhiễm như thế, cô bé cảm thấy rất lo lắng. Cô bé lập tức nghĩ đến việc cầu cứu Tống Thư Hàng như nắm lấy cọng rơm cứu mạng khi sắp chết đuối.

Nhưng sau khi cầu cứu xong cô bé lại cảm thấy không ổn, cảm thấy như bản thân đang ép Bá Tống tiền bối vậy, nên xấu hổ cúi đầu xuống.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên đầu của Thiện:

“Khoảng cách quá xa, ta không phải là Kiếp Tiên, không thể vượt không gian được. Nhưng ta sẽ ở lại phân bộ Hắc Mã một thời gian nữa. Những thành viên trong liên minh bị nhiễm mà ở gần đây thì có thể lập tức liên lạc với phân bộ Hắc Mã, nếu cứu được thì ta sẽ cố gắng hết sức.”

Chuyện tốt như ngồi chờ “tà năng Cửu U” đưa tới tận miệng, hắn đương nhiên sẽ không từ chối rồi.

Sau khi nhận được đáp án của Tống Thư Hàng, Thiện vui vẻ nói:

“Bá Tống tiền bối, ngươi đúng là một vị tiền bối tốt.”

Tống Thư Hàng: “…”

Quy đại sư cũng lập tức báo lại tin vui này với liên minh.

Đồng thời hắn còn dặn người chuẩn bị đủ loại nguyên liệu luyện khí. Bá Tống Huyền Thánh đồng ý trị thương cho những thành viên trong liên minh bị lây nhiễm tà năng Cửu U, đây là thiện ý của Huyền Thánh.

Liên minh nhân loại bọn họ cũng phải bày tỏ thành ý của mình, không thể đưa bệnh nhân đến tay không được.

Nếu tặng linh thạch thì tục quá.

Vì thế tốt nhất là đổi thù lao thành loại “tiền thông hành” trong tu chân giới như vật liệu luyện khí.

Tống Thư Hàng cũng không ngờ mình sẽ nhận được một lượng lớn tà năng Cửu U, đồng thời còn được tặng thêm một đống vật liệu luyện khí nữa.

****

Quy đại sư khiêng bạn đồng hành của mình lên, cả đám người đi về phân bộ Hắc Mã.

“Quy đạo hữu, trong thú giới có thông đạo nào nối liền với hiện thế không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Giữa thú giới và hiện thế chắc chắn có thông đạo, như thế thì những yêu tu thất bát phẩm mới vào hiện thế được.

Quy đại sư lắc đầu:

“Thực lực của vãn bối không đủ, vì thế trước nay chưa từng quan tâm đến tin tức trên lĩnh vực này. Nếu như Bá Tống tiền bối cần biết, ta có thể hỏi tổng trưởng xem, chắc là tổng trưởng sẽ biết gì đó.”

“Vậy thì làm phiền Quy đạo hữu vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đại biến của thú giới sắp tới, để đề phòng vạn nhất, tốt nhất hắn nên nắm trong tay một con đường để quay về hiện thế.

Nếu như Sở các chủ giải quyết xong chuyện của Bích Thủy Các rồi qua đây tìm hắn thì tốt rồi. Chẳng may có gì bất trắc, biết con đường trở về thì hắn cũng có thể đưa Sở các chủ về hiện thế.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, một cánh cửa không gian mở ra trước mặt hắn.

Là Sở các chủ à? Nói đến là đến luôn ư?

Tiếc rằng thứ vươn ra từ từ trong không gian là một cái chân đầy lông của đàn ông chứ không phải là cặp đùi đẹp của Sở Các Chủ.

“Cổng không gian, Kiếp Tiên!”

Mấy người Quy đại sư không kìm được mà hô lên, người cứng đờ lại.

Ngay sau đó, một Nho sinh đầu tóc bù xù chui từ trong cánh cửa không gian ra.

Tóc bay tán loạn, áo bào xộc xệch, đến giày cũng chỉ còn một chiếc.

Đúng là người đứng đầu trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng của Thánh nhân Nho gia, Đạo Tử.

Gương mặt hắn vẫn giữ nguyên vẻ ngu đần, ngơ ngác nhìn về Tống Thư Hàng.

“Ha ha, tìm được ngươi rồi.”

Hắn bật cười ngốc nghếch.

Tống Thư Hàng ngẩn ra:

“Tiền bối đang tìm ta à?”

“Tới mượn đồ, tìm ngươi mượn đồ, hề hề.”

Đạo Tử lại cười ngốc.

“Đạo Tử tiền bối muốn mượn vật gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Khi nghe thấy xưng hô “Đạo Tử” này, Đạo Tử hơi ngớ ra.

Nhưng hắn lại lập tức mỉm cười ngây ngô:

“Ta muốn mượn một cuốn kinh thư, ngươi đưa cho ta thì ngươi cũng sẽ được lợi.”

Kinh thư ư?

Tống Thư Hàng lấy kinh văn Thánh Nhân ra, thứ mà Đạo Tử muốn chỉ có nó mà thôi.

“Hề hề hề.”

Đạo Tử nhận lấy kinh thư:

“Ta cũng có đồ cho ngươi, một tòa cung điện xinh đẹp, to lắm đấy nhé.”

Dứt lời, hắn liền vung tay lên, một tòa cung điện to lớn phá không bay đến, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Một cung điện xinh đẹp.

Điểm trừ duy nhất là nó mang theo mùi hôi thối.

Chương 1235: Đời này ta phải đứng trên đỉnh

Đạo Tử tiền bối lấy được cung điện này từ đâu thế?

Mùi hôi thối bên trong đến từ viễn cổ, nó xuyên qua thời không, tràn ngập hơi thở của năm tháng.

“Đây là cung điện gì thế?”

Tống Thư Hàng nhìn cung điện tráng lệ, bịt mũi lại.

Dứt lời, trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ.

Đây không phải là một mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ đấy chứ?

Hắn đã từng tiếp xúc với rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, vì thế sau khi quan sát tỉ mỉ cung điện này, hắn lập tức cảm ứng được hơi thở của mảnh vỡ thuộc Thiên Đình viễn cổ từ nó.

Nho gia, mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, mùi hôi thối.

Đây chắc không phải là hố phân tự hoại của Thú Thần Bộ mà Hằng Hỏa Chân Quân đã nói đấy chứ?

Đạo Tử vẫn cười ngốc nghếch:

“Ừm, ta tới Nho gia chuyển nó đi đấy, mấy mảnh vỡ khác mọi người không cho ta chuyển, chỉ có cái này là mang đi đâu cũng được. Cung điện này to quá, ta vất vả lắm mới chuyển được nó qua đây đấy.”

Không ngờ đúng là nó thật, khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật.

Ngoài ra thực lực của Đạo Tử đúng là mạnh thật đấy. Phải biết là, cần đến bốn yêu thú Kiếp Tiên hợp lực, cộng thêm trận pháp phù văn bổ trợ mới có thể di chuyển được Bích Thủy Các của Sở các chủ. Mà một mình Đạo Tử vẫn có thể dễ dàng đưa cả cung điện to lớn thế kia xuyên qua qua thời không.

Thủ đoạn cỡ này dường như không chỉ đơn giản là một Kiếp Tiên nữa rồi.

Chắc không phải Đạo Tử đã bước ra đạo của mình, trở thành

Trường Sinh Giả rồi đấy chứ?

“Kinh văn ta cứ mượn đã nhé… ta cũng không biết đến lúc nào mới trả cho ngươi được.”

Đạo Tử vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Nhưng ta hứa với ngươi, nhất định sẽ trả lại nó nguyên vẹn cho ngươi!”

Thư sinh thủy tinh, một trong những Kiếp Tiên của Nho gia cũng từng hứa với ta như thế, nhưng đến cuối cùng lại làm mất luôn linh quỷ của ta.

Tống Thư Hàng thầm mắng.

Đồng thời, hắn nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu lên nhìn Đạo Tử tiền bối rồi hỏi:

“Tiền bối, ngươi khỏi rồi à?”

Hành vi xử sự của Đạo Tử lúc này nhìn có vẻ điên khùng nhưng lại rất rõ ràng. Hắn hết điên rồi ư?

“Hề hề hề hề.”

Đạo Tử lại bật cười ngốc nghếch:

“Ai mà biết được?”

“Tiền bối, ngươi mượn kinh thư làm gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đạo Tử ngẩng đầu lên, dường như đang trầm tư gì đó.

Một lúc sau, hắn vỗ tay đáp:

“Ta muốn trở thành Thánh Nhân thứ hai.”

“Ta muốn đứng trên đỉnh cao.”

“Ta muốn vô địch thiên hạ, trấn áp đương thế giống như Thánh Nhân năm xưa!”

“Sau đó, ta muốn trả thù cả thế giới, hề hề hề hề.”

Đạo Tử nói xong lại chạy tới chạy lui như phát điên, xoay tròn, nhảy nhót, phanh gấp bên cạnh Tống Thư Hàng, có lúc còn biểu diễn một màn bay thẳng lên trời rồi gia tốc rơi xuống nữa.

Xem ra bệnh của hắn vẫn chưa khỏi hẳn.

Sau khi chạy một hồi, hắn lại quay về bên cạnh Tống Thư Hàng:

“Tiểu đạo hữu, ngươi có muốn trở thành đệ tử của ta không?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Ta cũng muốn như Thánh Nhân, dạy dỗ ra ít nhất mười ba đệ tử Kiếp Tiên.”

Đạo Tử nói bằng giọng đầy tự tin:

“Chuyện này ta có lòng tin sẽ làm được, năm xưa tiểu sư đệ cuối cùng thực ra là do ta thay mặc sư phụ dạy dỗ đấy.”

Nói cách khác, Đạo Tử có trình độ giảng dạy của “Kiếp Tiên chi sư”.

Nói thật là Tống Thư Hàng cũng muốn lắm.

Nho gia vẫn luôn là phong cách mà hắn hướng tới, hơn nữa còn có lão sư trình độ Kiếp Tiên chi sư chỉ dạy thế này, đúng là một bắt đầu tuyệt vời đối với bất kỳ tu sĩ nào.

Nhưng còn chưa đợi Tống Thư Hàng trả lời, Đạo Tử đột nhiên lắc đầu:

“Không đúng, không được. Ngươi không hợp trở thành đệ tử của ta, ngươi vô duyên với Nho gia, không hợp để trở thành Nho tử.”

Tống Thư Hàng: 0_0

“Tạm biệt nhé ~”

Đạo Tử bật cười, một chân đạp mạnh vào không trung.

Cánh cửa không gian hiện lên trong không trung.

Đạo Tử bước vào trong cánh cửa không gian rồi mất dạng.

…

…

Nhìn tòa cung điện to lớn, bốc mùi trước mặt này, Tống Thư Hàng lại đau đầu.

Cung điện lơ lửng giữa không trung.

Thứ này phải xử lý thế nào bây giờ?

Hắn không thể đưa thẳng nó vào trong thế giới hạch tâm được, hiện giờ thế giới hạch tâm của hắn chưa thể chưa được thứ to như thế này. Mảnh vỡ Thiên Đình lần trước là nhờ có Bạch tiền bối two giúp đỡ, thu nhỏ nó lại trước rồi mới để vào trong.

Nhưng lần này không có ai giúp hắn thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình lại cả.

Hơn nữa, nó bốc mùi quá.

Nếu để nó vào trong thế giới hạch tâm thì chẳng phải cả thế giới sẽ bốc mùi theo à?

“Oẹ ~”

Sau lưng hắn, Thiện, phân bộ trưởng, Quy đại sư còn cả mấy đệ tử trẻ tuổi khác đều tái cả mặt, không ngừng nôn khan.

Mùi hôi tỏa ra từ cung điện xộc thẳng vào khứu giác nhạy bén của họ. Cho dù họ có phong tỏa hô hấp thì mùi lạ ấy vẫn có thể vẫn có thể chui vào cơ thể họ qua từng lỗ chân lông.

Cái mùi này đúng là kịch độc từ viễn cổ mà.

“Ể? Có đến mức ấy không?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Hắn cũng ngửi thấy mùi lạ kia, hơi thối thật nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của hắn.

Có phải là do cơ thể của hắn đang trong trạng thái thể lỏng nên có sức miễn dịch với mùi thối không?

“Bá Tống tiền bối, chúng ta không chịu nổi nữa rồi.”

Thiện che kín miệng, cô bé cảm thấy trong lúc mình nói câu kia thì mùi hôi thối đã xông thẳng vào miệng, khó chịu cực kỳ.

“Mọi người lui ra sau đi đã, ta lên xem sao.’

Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên, bước lên cung điện.

Khi nhảy lên tới cửa cung điện, có một tầng kết giới được triển khai để cản bước hắn.

Dây xích hoàng kim trên người hắn hơi nóng lên.

Kết giới ‘xác nhận’ thân phận của hắn xong thì không cản trở nữa, mặc hắn đi vào.

Tống Thư Hàng đi vào bên trong cung điện.

Trong đó chỉ có một cái hố sâu khổng lồ.

Bên trong vẻ ngoài vàng son rực rỡ chẳng có gì ngoài một hố sâu đen thăm thẳm. Những thứ bên trong đã bị Nho gia dùng pháp thuật thanh lý sạch rồi.

Dù thế nào thì nó cũng là một mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, cho dù là một hố phân thì vẫn là mảnh vỡ Thiên Đình.

Khi bảo tồn nó tất nhiên Nho gia cũng thanh lý những thứ ở bên trong.

Dù trong cung điện không có bất cứ thứ gì nhưng vẫn có một mùi lạ bay từ trong ra.

Mùi hôi thối này đến cả Nho gia cũng không giải quyết được. Bất luận dùng pháp thuật tịnh hóa của hệ nào cũng không khử nổi, dường như nó đã hoàn toàn hòa vào làm một thể với cung điện vậy.

Tống Thư Hàng cởi găng tay của mình ra, vươn tay ấn vào tường cung điện.

“Trong giấc mơ tối hôm kia, Tượng Nha Quái Tiên Sư đã từng bói cho ta, nói thứ mà ta muốn tìm được giấu ở một nơi dơ bẩn mà ta không thể tưởng tượng ra được… Hố phân của Thú Thần Bộ năm xưa chẳng phải là một nơi bẩn thỉu à. Có khi nào công cụ giải mã bí mật mà ta muốn tìm dang được giấu ở nơi đây không!”

Tới đây nào, bí pháp giám định!

Nói cho ta biết chân tướng đi.

88888 thanh âm vang lên trong não hải của hắn, phù văn màu vàng kim tuôn ra từ trong mắt ra, đáp xuống trên cung điện.

Trả giá bằng thương thế và đau đớn, phù văn màu vàng nghịch chuyển trở lại, đem theo kết quả giám định.

“Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ: hố phân của Thú Thần Bộ, đây là một bảo địa rất quan trọng của Thiên Đình viễn cổ. Rất nhiều tiên viên, biển hoa, vườn linh dược, rừng tiên quả đều không thể thiếu nguồn dinh dưỡng được bổ sung từ đây. Ngoài việc hóa giải phần lớn trao đổi chất của các linh thú trong Thú Thần Bộ, nơi này không hề có chỗ đặc biệt nào cả.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hết rồi? Chỉ thế thôi à?

Công cụ giải mã bí mật đã nói đâu? Hàng giấu kín của Tống đầu gỗ đâu? Mau ra đây cho ta đi chứ.

Tống Thư Hàng không tin, ra sức khởi động bí pháp giám định.

Cuối cùng, giám định thuật cũng phát hiện ra một tin tức mới.

Cái giá phải trả là trên cơ thể của hắn đột nhiên xuất hiện một vết thương cực lớn, khiến hắn đau đớn đến mức cắn chặt răng, nếu không phải cơ thể của hắn ở thể lỏng thì chắc đã mất một lượng máu lớn rồi.

“Nếu cứ dùng bí pháp giám định này thì sớm muộn gì cũng có ngày ta biến thành kẻ bị M mất thôi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Kết quả giám định mới xuất hiện trong đầu của hắn.

“Dường như ở chỗ viên gạch thứ ba bên tay phải cửa sau cung điện có di bút của ai đó.”

Chính là cái này.

Ám hiệu của Tống đầu gỗ, không thể sai được.

Tống Thư Hàng chạy ngay tới cửa sau cung điện, trên viên gạch thứ ba ở bên tay phải quả nhiên có lưu lại vết khắc.

Nhưng thứ này là văn tự viễn cổ, một chữ Tống Thư Hàng cũng không biết.

Tống Thư Hàng quay đầu, nhìn sang … Xích Tiểu kiếm trong bụng mỹ nhân rắn công đức.

Bây giờ đúng là lúc để Xích Tiêu kiếm tiền bối xuất chiêu rồi.

Tống Thư Hàng khiêm tốn thỉnh giáo:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, mấy chữ viễn cổ này nghĩa là gì thế?”

“Ha ha, lúc không cần dùng đến ta thì để mặc ta bị @#%× Tiên Tử nuốt vào bụng. Lúc cần thì lại xin ta cơ đấy, Tống Thư Hàng tiểu hữu, thái độ của ngươi thế là không được đâu nhé.”

Xích Tiêu kiếm cười khà khà nói.

Hãy để ta vạch trần suy nghĩ của ngươi nào, Tống Thư Hàng tiểu hữu, để xem về sau ngươi có dám bơ ta nữa không?

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối muốn ra hóng gió à? Ngươi cứ nói một câu là được mà, ta sẽ bảo mỹ nhân rắn công đức thả ngươi ra ngay.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó hắn hạ lệnh cho mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức quay phắt đầu đi, không thèm nhìn

Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

Mỹ nhân rắn công đức dè dặt xoay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, thấy hắn câm nín, trên gương mặt của cô hiện lên vẻ rối rắm.

Một lúc sau, dường như ra một quyết định rất nặng nề, cô vươn tay kéo Xích Tiêu kiếm ra. Nhưng lại nắm thật chặt, không chịu giao ra.

"Xích Tiêu kiếm tiền bối, bây giờ ngươi có thể giúp chúng ta phiên dịch được chưa?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Được thôi, ra ngoài vẫn tốt hơn ở trong bụng. Để ta xem mấy câu này có nghĩa là gì nào."

Xích Tiêu kiếm nhìn lên văn tự viễn cổ trên tường.

Sau đó hắn bắt đầu phiên dịch:

"Bên trên viết là 'Á đù, một hố phân mà lại tu sửa đẹp đẽ thế này, Nho gia của các người có tiền là giỏi lắm hả? Đến hố phân cũng làm như cung điện ấy. Bên trong tối om, suýt chút là ta ngã xuống hố rồi đấy. Không Không Đạo Môn Mộ Lam Đạo Nhân chúc mỗi tên vào đây ngồi bệ xí đều rơi xuống hố không bò lên được.' Đây là bút tích của một vị cao thủ trong Không Không Đạo Môn. Hắn từng lẻn vào một động thiên nào đó của Nho gia rồi đi vào cung điện này. Nhưng rõ ràng, hắn chẳng thu hoạch được gì cả."

Tống Thư Hàng: "…"

Không Không Đạo Môn à.

Chắc là môn phái của Vân Vụ Đạo Trưởng – người bị Hoàng Sơn Chân Quân dùng nick clone để trêu đùa kia. Vị Đường thiếu chủ muốn trộm đồ của hắn nhưng bị Bạch tiền bối bắt lại cũng thuộc môn phái này.

Ngoài ra trong môn phái này còn có một vị cao thủ tên là Lãnh Diệm kiếm, mấy trăm năm trước đã từng trộm tượng Bạch tiền bối, nhân sinh quan từ đó cũng thay đổi hoàn toàn.

"Các thành viên của môn phái này số nhọ quá."

Tống Thư Hàng nói.

Đợi đã, thứ ta muốn không phải là cái này, ta muốn ám hiệu do Tống đầu gỗ để lại cơ mà.

Chương 1236: Tượng Sở các chủ bằng kim cương đỏ

Người của Không Không Đạo Môn đều rất đen đủi, môn phái này còn tồn tại được cho tới ngày nay đúng là chẳng dễ dàng gì.

"Không đúng, thứ mình muốn không phải là mấy tin tức thế này."

Tống Thư Hàng lại tiếp tục ấn tay vào tường cung điện.

Làm lại một lần nữa, cho dù phải chịu đựng cơn đau đớn lớn hơn cũng phải tìm ra tin tức hữu dụng.

Một lần nữa, hắn khởi động bí pháp giám định.

Nhưng lần này cơn đau không tới, điều đó có nghĩa kết quả giám định là không thu được gì. Trong cung điện này không có bí mật nào nữa rồi.

Tống Thư Hàng xoa mi tâm, do dùng sức quá mạnh, mi tâm của cơ thể dịch hóa xuất hiện một trận rung động.

"Đoán sai rồi sao, cách giải mã mà Tống đầu gỗ để lại không có ở tòa cung điện này ư?"

Tống Thư Hàng đứng dậy rời khỏi cửa sau cung điện.

Theo quẻ bói của Tượng Nha Quái Tiên Sư, cách giải mã được giấu ở một nơi dơ bẩn mà hắn không thể tưởng tượng ra được. Nếu như không phải là cung điện này thì rốt cuộc là ở đâu chứ?

"Vả lại, phải làm thế nào để cất được cái cung điện to đùng này bây giờ?"

Tống Thư Hàng than thở.

Xích Tiêu kiếm:

"Có cần ta giúp không?"

"Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngươi có thể thu nhỏ cung điện à?"

Tống Thư Hàng vui vẻ hỏi.

"Ta là kiếm, là kiếm đấy."

Xích Tiêu kiếm đáp:

"Ta có thể chém cả cung điện này thành một trăm mảnh nhỏ, ngươi chuyển chúng đến nơi cần đến rồi ghép chúng lại là được.”

“…”

Tống Thư Hàng:

“Ta vẫn nên đi thỉnh giáo Quy tiền bối xem sao.”

Trong thế giới hạch tâm của hắn còn có một vị rùa biển tiền bối nữa, trước khi cảnh giới bị phong ấn, nó cũng là tồn tại đẳng cấp Kiếp Tiên cửu phẩm.

“Quy tiền bối, có pháp thuật thu nhỏ tòa cung điện này lại không?”

Tống Thư Hàng liên hệ trực tiếp với rùa biển trong thế giới hạch tâm.

“Có… nhưng với trạng thái hiện tại thì ta không thể thi triển pháp thuật đó được.”

Rùa biển lớn đáp.

Tống Thư Hàng rầu rĩ.

“Vậy phải xử lí cung điện này thế nào đây, nó không thể tự biến nhỏ lại được hả.”

Hắn nhớ tới Điện Hàn Đông, Điện Hàn Đông có thể tự biến nhỏ lại, có thể dễ dàng cho vào thế giới hạch tâm, tiện lợi biết bao.

“Cứ để ta chém nó ra cho rồi, dù sao thì cũng là mảnh vỡ, ráp lại là được rồi.”

Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng thở dài… chẳng lẽ phải chém nhỏ ra thật à?

Thứ này phong bế lại rồi mà vẫn nặng mùi như thế. Nếu như chém ra thì mùi thối kia sẽ nồng nặc tới mức nào cơ chứ?

Đúng vào lúc này, rùa biển lớn trong thế giới hạch tâm lại lên tiếng:

“Ta có đề nghị thế này, trước tiên ngươi có thể mang tòa cung điện này rời khỏi đây đã, tìm một chỗ an toàn mà giấu nó cho đến khi gặp mặt cái vị Sở các chủ kia của ngươi, có lẽ cô ấy có cách thu nhỏ cung điện này cũng nên.”

“Vấn đề là cung điện to thế này, ta làm sao mà mang đi được chứ?”

Tống Thư Hàng nói.

Tuy rằng nó ở trạng thái lơ lửng, cảm giác như một tòa thành lơ lửng trong tiểu thuyết, nhưng diện tích quá lớn, Tống Thư Hàng đẩy không nổi.

“Dùng mai rùa mà ta đưa cho ngươi ấy.”

Quy tiền bối nói;

“Cái mai rùa đó của ta chắc chắn có thể nâng cả cung điện này lên. Cho dù ngươi không đủ thực lực nhưng dùng mai rùa để di chuyển cung điện lơ lửng thì không thành vấn đề.”

“Xem ra cũng chỉ đành như vậy.”

Tống Thư Hàng tế mai rùa ra, dùng pháp môn ngự đao thuật, để mai rùa xuống dưới đáy cung điện rồi đẩy nó đi.

Quả nhiên cung điện bắt đầu di chuyển.

Vừa mới di chuyển, mùi thối bên trong lại tản ra, thối đến nghẹt thở.

Tống Thư Hàng vội vàng đi vào trong cung điện, đóng hết tất cả cửa ra vào, cửa sổ của nó lại rồi lại thử kích hoạt kết giới của nó, hắn nhớ trong tay mình có một sợi dây vàng có thể cộng hưởng với cung điện này.

Trong tay Tống Thư Hàng vốn cũng có hai sợi dây xích vàng.

Một sợi là của Trúc Quản Tử trưởng lão, bên trên có viết “Ái khuyển 43B”.

Một sợi là quà mà Trúc Quản Tử trưởng lão tặng cho đệ tử Phù Sinh Tiên Tử, Tống Thư Hàng đã đưa lại sợi dây đó cho Phù Sinh Tiên Tử rồi.

Lợi dụng sự cộng hưởng giữa dây xích vàng và cung điện, cuối cùng cũng thành công khởi động kết giới của cung điện.

Mùi hôi thôi kia cũng bị phong kín lại, không thoát ra ngoài được nữa rồi.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

…

…

Cung điện hoa lệ đồ sộ lững lờ trôi đi, Tống Thư Hàng, Thiện, Quy đại sư, phân bộ trưởng và mấy đệ tử trẻ tuổi cõng sư phụ của mình trên lưng kia cùng đi về phân bộ Hắc Mã.

Thiện:

“Bá Tống tiền bối, người đến đây lúc nãy là Kiếp Tiên à?”

Đây là lần đầu tiên cô bé nhìn thấy cửa truyền tống không gian, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy kích động.

“Đúng thế, người đó là một đại nhân vật trong Nho gia.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Đẹp trai ghê luôn.”

Thiện kích động nói.

“Đẹp trai?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra, Đạo Tử tiền bối trông điên điên khùng khùng, đầu tóc bù xù, Nho y xộc xệch, giày còn rớt mất một chiếc, rốt cuộc là đẹp ở chỗ nào thế?

Thẩm mỹ của Thiện đúng là có vấn đề.

“Bá Tống tiền bối, ngươi định mang tòa cung điện này đến phân bộ Hắc Mã của bọn ta sao? Bộ trưởng bảo ta hỏi thế.”

Thiện lại hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Tạm thời cứ để nó ở gần phân bộ Hắc Mã đã.”

Tiểu Thiện quay đầu lại phiên địch cho bộ trưởng.

Gương mặt của bộ trưởng co giật.

“Yên tâm đi.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Cả cung điện này đã bị ta phong bế lại rồi, mọi người không phải lo mùi thối lan khắp phân bộ Hắc Mã đâu.”

Rốt cuộc công cụ giải mã mà Tống Đầu Gỗ lưu lại được giấu ở đâu nhỉ?

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ.

“Có khi nào Mộ Lam Đạo Nhân của Không Không Đạo Môn kia đã lấy đi rồi không?”

Trong đầu của hắn đột nhiên hiện lên suy nghĩ này.

Trộm cắp không bao giờ về tay không, với nhãn lực của cao thủ trong Không Không Đạo Môn, nói không chừng đã tìm ra bảo vật được giấu trong cung điện rồi đưa chúng đi rồi cũng nên.

…

…

Khi mấy người Tống Thư Hàng về đến phân bộ Hắc Mã, người thanh niên đứng canh ở cửa vội vàng đi lên đón, nói bô lô ba la một tràng.

Thiện phiên dịch lại:

“Bá Tống tiền bối, hắn nói lúc nãy có khách đến đây tìm ngươi, bọn họ đã bố trí cho người khách đó trong phân bộ rồi, hiện người đó đang đợi ngươi đấy.”

“Khách nào?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Hắn bị truyền tống đến thú giới là chuyện ngoài ý muốn, ở đây hắn chẳng có người quen nào cả.

Trừ phi là đám người chuyển Bích Thủy Các đến thú giới kia.

Là kẻ thù tìm tới tận cửa à?

“Xích Tiêu kiếm tiền bối.”

Tống Thư Hàng giơ tay ra trước mặt Mỹ nhân rắn công đức.

Lần này mỹ nhân rắn công đức ngoan ngoãn giao lại Xích Tiêu kiếm cho hắn.

Tống Thư Hàng nhận lấy kiếm, suy nghĩ một chút rồi lấy mũ Bình Thiên ra giao cho mỹ nhân rắn công đức:

“Lúc cần thiết thì đội nó lên.”

“Thiện, phiền ngươi dẫn đường cho ta đi gặp vị khách đó. Đừng đi cách ta quá xa, giữ khoảng cách trong vòng năm mét.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiện chớp mắt:

“Là kẻ thù ư?”

“Rất có thể.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Trước tiên hắn đặt cung điện lên trên thảo nguyên trong phân bộ Hắc Mã đã.

Thanh niên gác cổng kia đi trước dẫn đường cho mấy người cùng đi đến chỗ vị “khách” kia.

Cửa phòng để mở, một người đàn ông vẻ mặt mê mang đứng bên trong..

Cho dù đang ở trong phòng, hắn vẫn cầm ô đi mưa, không chịu để nó xuống.

“Tán Đạo Nhân?”

Sau khi nhìn thấy người đàn ông đó, Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra rồi bỏ Xích Tiêu kiếm xuống.

Đây là Tán Đạo Nhân của Bích Thủy Các, nhưng người vốn không thể rời khỏi Bích Thủy Các như hắn giờ lại xuất hiện trong phân bộ Hắc Mã, là Sở các chủ phái hắn đến đây ư?

Tán Đạo NHân quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng:

“Đạo hữu đang gọi ta à? Đạo hữu là ai? Ấy, có phải là Bá Tống Huyền Thánh không?”

Tống Thư Hàng day huyệt thái dương, lại nữa à?

“Ngươi tới đây là có nhiệm vụ quan trọng gì à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nhiệm vụ á?”

Tán Đạo Nhân trầm tư.

Một lúc sau, hắn khổ sở ngẩng đầu lên:

“Hình như ta quên mất rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sở các chủ phải hắn đến đây chấp hành nhiệm vụ chắc chắn là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời cô ấy.

“Bá Tống Huyền Thánh, ta là ai? Sao ta lại ở đây? Ta đến đây để làm gì? Ngươi quen với ta đúng không?”

Tán Đạo Nhân hỏi liền tù tì.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời, thở dài một hơi.

Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai bây giờ?

Tán Đạo Nhân gãi đầu, cụp ô lại:

“Đúng rồi, ta có một quyển sổ nhỏ, chắc chắn ta sẽ ghi hết chuyện quan trọng vào đó.”

Sau đó hắn lật sổ ra, giở nhanh đến trang cuối cùng.

“Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh mượn của ta mười viên linh thạch lục phẩm, ‘đánh dấu ngày tháng”

Trên mặt hắn lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi, mấy hôm trước Bá Tống Huyền Thánh mượn ta mười viên linh thạch lục phẩm, có phải ta đến tìm ngươi vì việc này không?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Không đúng, không đúng. Ngươi vừa mới mượn mười viên lịnh thạch kia thôi, hơn nữa ta chắc chắn sẽ không chạy đi tìm Bá Tống tiền bối chỉ vì chuyện này.”

Tán Đạo Nhân khổ não nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại nhìn thấy trên cái ô của hắn có chữ viết.

Bút tích thật xinh đẹp.

‘Ta nhờ Tán Đạo Nhân giao cho ngươi một vật, xin hãy bảo quản nó hộ ta.”

Là Sở các chủ ư?

“Sở các chủ bảo ngươi đưa một vật cho ta giữ hộ, đó là thứ gì vậy?”

Tống Thư Hàng chỉ vào cái ô, nói với Tán Đạo Nhân.

Tán Đạo Nhân bắt đầu trầm tư, nhanh nhẹn lục lọi khắp người mình.

Hắn nhanh chóng sờ được một hộp ngọc:

“Chắc là thứ này rồi, ta nhớ mình không có cái hộp này, bây giờ tự nhiên dư ra, chắc chắn là thứ mà Sở các chủ giao cho ta nhưng bị ta quên mất.”

Tống Thư Hàng nhận lấy hộp ngọc rồi mở nó ra.

Trong hộp là một bức tượng người tí hon được điêu khắc từ thủy tinh đỏ, là hình dáng sống động như thật của Sở các chủ. Tóc dài tán loạn, tựa như đang chìm trong giấc ngủ.

Bên cạnh bức tượng có năm viên kim cương với màu sắc khác nhau, xếp thành một đại trận bảo vệ người tí hon kia.

“Đây là cái gì?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Xích Tiêu kiếm liếc qua, truyền âm nhập mật với hắn:

“Đóng hộp ngọc lại, bảo quản nó thật tốt. Đây là một thủ đoạn hồi sinh của Kiếp Tiên hoặc Trường Sinh Giả.”

Tống Thư Hàng ngẩn ra, đóng hộp lại rồi ngay lập tức cất vào trong thế giới hạch tâm, đặt nó bên cạnh suối nguồn sự sống.

Thủ đoạn hồi sinh, Sở các chủ chuẩn bị cho chính mình sao?

Cô ấy muốn làm gì đây?

Không phải là muốn liều chết với mấy kẻ cướp đoạt Bích Thủy Các kia rồi lợi dụng thủ đoạn hồi sinh để sống lại đấy chứ?

“Nhiệm vụ của ta hoàn thành rồi, Bá Tống tiền bối, ta đi trước đây.”

Tán Đạo Nhân vỗ vào pháp trận truyền tống bên trên cái ô của mình, mở ra cửa truyền tống để về Bích Thủy Các.

“Đúng rồi, Bá Tống tiền bối, đừng quên ngươi đang nợ ta mười viên linh thạch đấy nhé.”

Hắn dặn dò.

Tiếp đó, hắn chui vào trong cửa không gian rồi hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn nghĩ ra một chuyện rất quan trọng, với trí nhớ năm giây của Tán Đạo Nhân, ngộ nhỡ sau khi hắn trả linh thạch xong, tên đó lại quên luôn chuyện ta đã “trả linh thạch” rồi thì làm thế nào?

Không biết có phải trong trí nhớ của tên đó, mình mãi mãi nợ hắn mười viên linh thạch lục phẩm không nữa?

…

…

Chương 1237: Lại đến mùa thu hoạch mỗi năm

Đối với Bích Thủy Các mà nói, Tán Đạo Nhân quả là một cá thể đặc biệt.

Tống Thư Hàng cảm thấy tò mò, không biết nguyên hình của Tán Đạo Nhân rốt cuộc là gì nhỉ? Hình như hắn không phải là đệ tử vốn có của Bích Thủy Các.

“Bá Tống tiền bối, người vừa nãy là đại năng cửu phẩm à?”

Thiện nhỏ giọng hỏi.

Vừa nãy cô nhìn thấy Tán Đạo Nhân mở cánh cửa không gian ra để rời đi, Bá Tống tiền bối quan hệ rộng quá, quen biết nhiều đại năng cửu phẩm như thế.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nhưng không trả lời trực tiếp câu hỏi của Thiện … bởi vì chính hắn cũng không biết Tán Đạo Nhân đã đạt đến cảnh giới nào rồi. Hắn không nhìn thấu Tán Đạo Nhân, mà bản thân Tán Đạo Nhân cũng quên mất cảnh giới của chính mình.

“Đúng rồi, Quy đại sư, chuyện thông đạo dẫn đến hiện thế còn phiền ngươi đi hỏi thăm giúp ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ giao thủy tinh hồi sinh vào tay hắn, hắn có dự cảm không lành… e là Sở các chủ muốn chơi một vố lớn rồi.

Trong tình hình này, tốt nhất là hắn vẫn nên tìm cách để quay về hiện thế, phòng ngừa vạn nhất.

Quy đại sư gật đầu nói:

“Không thành vấn đề, Bá Tống tiền bối. Bây giờ ta đi liên hệ với tổng hội, muộn nhất là tối nay sẽ có đáp án.”

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Quy đại sư:

“Là chúng ta nên cảm ơn Bá Tống tiền bối mới đúng, trong mấy phân bộ gần phân bộ Hắc Mã nhất, có nhiều thành viên bị nhiễm tà năng đang được đưa tới đây, đến lúc đó xin Bá Tống tiền bối ra tay giúp đỡ.”

“Cứ giao cho ta, nếu như còn cứu được, ta sẽ không từ nan.”

Tống Thư Hàng đáp.

Quy đại sư cảm kích khôn cùng, sau đó đứng dậy cáo từ.

Hắn sử dụng luôn phương thức liên lạc nội bộ để kết nối với tổng bộ.

…

…

Tống Thư Hàng chuyển cung điện kia ra phía sau phân bộ Hắc Mã.

Vì để tránh gây ra hỗn loạn cho phân bộ Hắc Mã, hắn để mỹ nhân rắn công đức ở lại phòng mình, bản thân thì đi vào thế giới hạch tâm, bắt đầu việc luyện tập hàng ngày.

Đao pháp, thân pháp, Nho Gia Kim Cương Thân… cuối cùng là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Tu luyện một mạch đến tận khi trời tối.

“Tính thời gian thì bây giờ chắc đã là 19 tháng 9 rồi nhỉ?”

Tống Thư Hàng tính toán.

Thời gian mặt trời mọc và lặn của thú giới dài hơn Trái Đất, xét tổng thể thì thời gian sẽ có chỗ khác nhau.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức truyền tin tới. Quy đại sư đưa phân bộ trưởng của phân bộ Hắc Mã đến tìm hắn, ngoài ra hắn còn đem theo cả mấy thành viên bị ảnh hưởng bởi tà năng Cửu U nữa.

“Bá Tống tiền bối, bây giờ ngươi có tiện không?”

Quy đại sư lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng ra khỏi thế giới hạch tâm, giơ tay đẩy cửa phòng ra.

“Đợt đầu tiên có tổng cộng bốn thành viên bị ma hóa, bọn họ vửa bị ma hóa thì được phong ấn ngay, tình hình vẫn coi như ổn định, mong Bá Tống tiền bối có thể ra tay giúp đỡ.”

Quy đại sư lo lắng nói.

Tống Thư Hàng quan sát cả bốn người một lượt, tình trạng của bốn người tốt hơn người bạn đồng hành của Quy đại sư một chút.

“Cứ giao cho ta, các ngươi ra ngoài đi, ta sẽ thi triển pháp thuật rút tà năng trên người bọn họ ra.”

Tống Thư Hàng nói.

“Bốn người cùng lúc sao?”

Quy đại sư nói.

“Với ta mà nói, ma hóa Cửu U ở mức này thì mỗi lần trị một người hay trị cả mười người chẳng có gì khác biệt cả.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Sự tự tin của Bá Tống Huyền Thánh mang tới niềm tin cực lớn cho Quy đại sư.

Quy đại sư và những người đưa thành viên bị ma hóa tới đây cùng lui ra khỏi phòng.

Trước lúc đi ra đóng cửa phòng, Quy đại sư lặng lẽ đặt lại một chiếc hộp.

Trong hộp có đủ loại nguyên liệu luyện khí. Đây là những nguyên liệu tốt nhất mà bọn họ tỉ mỉ chọn lựa ra.

Cũng như linh thạch, ở tu chân giới nguyên liệu luyện khí được coi là tiền tệ thông dụng.

…

…

Tống Thư Hàng nhìn chiếc hộp, sau đó mỉm cười.

Quy đại sư xử sự khéo léo, qua lại với những người như thế rất thoải mái.

Mỹ nhân rắn công đức bước lên một bước, bạo phát ánh sáng công đức, bao phủ cả căn phòng, đồng thời cũng tránh không cho người ngoài nhìn lén.

Tống Thư Hàng tế ra rễ hoa sen, cắn vào người của bốn thành viên bị ma hóa.

Chỉ trong thời gian hai hơi thở, tà năng Cửu U trong người bọn họ bị hút cạn, trở thành nguyên liệu mở rộng thế giới hạch tâm của hắn.

Sau đó, nhân lúc ánh sáng trên người mỹ nhân rắn công đức còn chưa tản đi hết, Tống Thư Hàng đi tới bên cạnh chiếc hộp kia, mở nó ra xem.

Bên trong chứa đầy nguyên liệu luyện khí, phần lớn chúng Tống Thư Hàng không biết, dù sao hắn cũng mới tiếp xúc với tu chân giới trong thời gian ngắn.

"Nhưng đây đúng là thứ mà mình cần."

Tống Thư Hàng cất chiếc hộp đi.

Nếu như có thể thuận lợi lấy được công cụ giải mã thì hắn sẽ suy nghĩ tới chuyện luyện chế ba mươi ba loại pháp khí tổ hợp. Đến lúc đó sẽ cần một lượng lớn nguyên liệu luyện khí.

Bắc Phương Đại Đế từng nói với Tống Thư Hàng, quá trình luyện chế ba mươi ba loại pháp khí tổ hợp của Thú Thần Bộ rất khó khăn.

Hắn cần luyện chế và lắp ráp chúng trước khi tấn thăng lên ngũ phẩm. Chỉ riêng việc luyện chế ra ba mươi ba loại pháp khí đã cần tiêu tốn số lượng nguyên liệu khổng lồ. Hơn nữa, khi lắp ráp những pháp khí này lại không được vượt qua cảnh giới ngũ phẩm. Một khi lên ngũ phẩm thì sẽ không có cơ hội nữa.

Chuyện đau đớn hơn nữa là có tỉ lệ thất bại khi ghép pháp khí, một khi thất bại sẽ chẳng còn cơ hội làm lại từ đầu.

Nói tóm lại, chỉ có những tu sĩ giàu sụ + siêu may mắn mới dùng được pháp khí kiểu này.

"Nếu như thú giới thật sự bùng nổ đại dịch zombie, nói không chừng một bác sĩ có thể chữa ma hóa như ta sẽ kiếm được một mớ ấy chứ?"

Lúc Tống Thư Hàng thu nguyên liệu lại, trong lòng thầm nghĩ như thế.

Năm hơi thở sau…

Ánh sáng của mỹ nhân rắn công đức tản đi.

Tống Thư Hàng trở lại vị trí của mình, ngồi khoanh chân lại:

"Kết thúc rồi, đi vào đưa mấy vị đạo hữu này ra ngoài đi."

Quy đại sư vội vàng đưa các đạo hữu của liên minh vào.

Sau đó, họ nhìn thấy những người bạn của mình khôi phục lại, tà năng Cửu U trong cơ thể họ hoàn toàn biến mất, ngoài chuyện sức khỏe hơi yếu ra thì đã không còn đáng ngại.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Mấy thành viên trong liên minh nhân loại lớn tiếng cảm tạ.

Tuy rằng Tống Thư Hàng không hiểu ngôn ngữ của bọn họ nhưng từ vẻ mặt thì có thể đoán ra họ đang bày tỏ vẻ cảm kích.

Ngoại trừ thu hoạch là nguyên liệu luyện khí và tà năng Cửu U, Tống Thư Hàng còn mơ hồ cảm thấy sức mạnh công đức của mình đã mạnh hơn một chút, tuy rằng nó tăng rất ít.

Vụ làm ăn này rất ngon lành.

…

…

Bốn người bị nhiễm chỉ là bắt đầu.

Tiếp đó, không ngừng có bệnh nhân được đưa đến phòng Tống Thư Hàng.

Mới đầu những người được đưa tới vẫn còn là thành viên của liên minh nhân loại, đến cuối cùng những kẻ có quan hệ tốt với liên minh cũng móc nối quan hệ để được đưa tới đây.

Vì ngại mặt mũi nên Quy đại sư không tiện từ chối người ta.

Nhưng hắn lại lo Bá Tống Huyền Thánh sẽ phản cảm, vì thế lúc đưa những người nhờ quan hệ tới, hắn đánh liều xin chỉ thị của Tống Thư Hàng.

Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh lại dễ tính như thế, chỉ suy nghĩ một chút thì đều đồng ý chữa trị.

Huyền Thánh mà đồng ý cứu chữa thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Sau đó, Quy đại sư chủ động ra mặt, thu phí nguyên liệu của những người không thuộc liên minh nhân loại thêm một nửa.

Một khi đã có tiền lệ, ngày càng có nhiều người bị nhiễm từ khắp nơi đổ về đây.

Tin tức của thú giới rất linh thông.

Người bị nhiễm được đưa tới liên tục.

Tà năng Cửu U được đưa vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng liên miên không đứt.

Nguyên liệu luyện khí không ngừng đổ vào hầu bao của Tống

Thư Hàng.

Sức mạnh công đức tăng lên tuy nhỏ, nhưng tích tiểu thành đại nhập vào trong cơ thể của hắn nữa.

Tống Thư Hàng cũng không đếm nổi bây giờ mình có bao nhiêu nguyên liệu luyện khí nữa rồi.

Dù sao thì bây giờ nguyên liệu luyện khí cũng được vứt vào trong thế giới hạch tâm theo từng rương một.

****

Người bị nhiễm được đưa vào phân bộ Hắc Mã rồi lại nhanh chóng được đưa ra hết đợt này đến đợt khác.

“Bá Tống Huyền Thánh không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, thực lực cao cường. Từ chập tối đến giờ, số người bị nhiễm được chữa trị đã vượt qua ba trăm rồi nhỉ?”

Mấy cao thủ đến từ ‘liên minh nhân loại toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’ đang tọa trấn tại cửa phân bộ Hắc Mã ngồi buôn chuyện với nhau.

“Mà ngươi có phát hiện ra không, tốc độ trị bệnh của Bá Tống Huyền Thánh càng ngày càng nhanh. Cho dù tà năng Cửu U đã thâm nhập vào cốt tủy, nhưng chỉ trong vòng vài hơi thở thì Bá Tống Huyền Thánh đã chữa được cho mấy người rồi.”

“Tin tức trong phân bộ Hắc Mã có Huyền Thánh chữa trị cho bệnh nhân nhiễm tà năng đã truyền khắp thú giới rồi. Chắc chắn sắp tới đây sẽ có càng nhiều người đến chữa trị. Chúng ta phải tập trung cao độ, tránh cho có người quấy rối.”

Đúng lúc mấy thành viên trong liên minh đang trao đổi thì ở đằng xa truyền tới một tiếng rống cao vút của thú vật.

Sau đó, một Long Thú toàn thân bị bao phủ bởi tà năng Cửu U xông thẳng về phía phân bộ Hắc Mã.

Ngoại hình của con Long Thú này giống như rồng phương Tây, chỉ khác là không có cánh. Nó đạp không trung mà đi, khí tức trên cơ thể không ngừng tăng lên.

Vào lúc đến gần phân bộ Hắc Mã, khí tức của nó đã tăng từ lục phẩm lên gần thất phẩm rồi.

“Tiêu rồi.”

Mấy cao thủ trấn giữ bên ngoài phân bộ Hắc Mã thầm kêu khổ trong lòng.

Bọn họ chỉ có cảnh giới ngũ phẩm, làm sao cản được một Long Thú hoàn toàn bị ma hóa chứ.

“Sao con Long Thú này lại xông về phía chúng ta thế?”

“Chẳng lẽ có người ở sau lưng thao túng?”

“Cũng có thể là do trước khi bị ma hóa hoàn toàn, con Long Thú này muốn chạy đến phân bộ Hắc Mã xin giúp đỡ. Nhưng trên đường đi thì hoàn toàn ma hóa, trở thành tà ma Long Thú.”

Long Thú bổ nhào vào trong thôn xóm của phân bộ Hắc Mã.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức bước ra từ trong phòng.

Cô cưỡi cá voi mập, tay phải cầm Xích Tiêu kiếm, tay trái cầm mũ Bình Thiên.

Lúc này năng lượng trong mũ Bình Thiên đã khôi phục được hơn nửa.

Mỹ nhân rắn công đức đã muốn đội mũ Bình Thiên từ lâu rồi, khổ nỗi đợi mãi không tìm được cơ hội. Bây giờ con Long Thú tà năng này đã cho cô một cơ hội tốt.

Cô nhắm mắt lại, quấn mái tóc dài của mình lên, đội mũ Bình Thiên lên, thuần thục cắm trâm ngọc vào trong tóc.

Chuỗi ngọc rủ xuống phía trước mũ Bình Thiên đung đưa theo động tác của mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức mở hai mắt, uy nghiêm cường đại hiển lộ trong mắt cô.

Cô giơ tay lên nhẹ nhàng đẩy mũ Bình Thiên, ngay sau đó, sức mạnh công đức to lớn tràn từ trong mũ miện ra, hóa thành long bào kiểu nữ hoa lệ.

Công Đức Nữ Đế xuất hiện lúc nghìn năm đệ nhất thánh hiền thánh tái xuất giang hồ một lần nữa.

Nữ đế nhấc Xích Tiêu kiếm lên, chém một nhát về phía Long Thú tà năng.

Kiếm khí như cầu vồng ập tới trong nháy mắt.

Long Thú tà năng còn chưa kịp tránh đi đã bị chém thành hai khúc.

Mỹ nhân rắn công đức bất mãn bĩu môi.

Con này yếu quá.

Cô giơ tay lên cuốn lấy thi thể của Long Thú tà năng, trở về phòng Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cảm thấy thế giới hạch tâm của mình sắp bước vào giai đoạn thăng cấp tiếp theo, chỉ thiếu chút tà năng tinh phẩm nữa mà thôi!

Chương 1238: Sủng vật số 1 của Bạch two

Mỹ nhân rắn công đức mang Long Thú tà năng bị chém thành hai khúc về.

Long Thú tà năng đã bị tha hóa hoàn toàn, ý thức rơi vào trạng thái cuồng bạo vô tận, trở thành một thành viên của tà ma Cửu U.

Tống Thư Hàng tế ra rễ hoa sen, đâm vào trong cơ thể Long Thú.

Đến khi tất cả tà năng Cửu U trên người Long Thú bị hút cạn, Tống Thư Hàng cảm ứng được thế giới hạch tâm của mình bắt đầu một đợt tiến hóa mới.

Lần thăng cấp tiến hóa này tốn chút thời gian, trong lúc tiến hóa không ảnh hưởng đến các tính năng của thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chỉ lo nếu trong lúc tiến hóa không thể sử dụng được thế giới hạch tâm, tại nơi nguy cơ tứ phía, đại nạn gần kề này như thú giới, chỉ số đảm sinh mạng của hắn sẽ rớt ngay một nửa.

Cơ thể của Long Thú hoàn toàn bị ma hóa, sau khi toàn bộ tà năng Cửu U trên người nó bị hút cạn thì chỉ còn lại đúng bộ xương khô.

Khi còn sống con Long Thú này đã đạt cảnh giới lục phẩm, nếu tế luyện một chút thì xương của nó cũng là một nguyên liệu luyện khí tốt. Tống Thư Hàng tiện tay thu lại đống xương cốt Long Thú, đặt chung với nguyên liệu luyện khí nhận được lần này.

….

…

Lúc này, bên ngoài phân bộ Hắc Mã.

Sau khi chứng kiến con tà năng Long Thú cường đại kia bị xử gọn trong một nhát chém, những 'người bị nhiễm' bên ngoài phân bộ Hắc Mã và bạn đồng hành của họ đều run lên.

Lúc trước, có vài bệnh nhân nóng lòng nên muốn xen ngang, thậm chí có người muốn xông thẳng vào trong phân bộ. Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều phải so sánh thực lực của bản thân và con Long Thú kia một chút rồi cân nhắc tới chuyện mình có chịu được một kiếm của vị Nữ Đế kia không đã.

****

Một đêm không ngủ.

Số lượng người bị nhiễm được gửi tới từ khắp nơi không ít, cộng thêm sau nửa đêm lại không ngừng có bệnh nhân được đưa tới, mãi cho đến khi ánh ban mai xuất hiện, Tống Thư Hàng mới có thời gian nghỉ ngơi.

“Số lượng người bị nhiễm còn nhiều hơn so với tưởng tượng của ta.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Những bệnh nhân được đưa đến từ tối hôm qua cho tới bây giờ đều là những người chỉ cách phân bộ Hắc Mã một ngày đường. Có thể tưởng tượng ra, trong mấy ngày tới số bệnh nhân sẽ ngày càng nhiều hơn.

Những bệnh nhân này đều là các tu sĩ đã được phong ấn kịp thời, chưa hoàn toàn bị ma hóa.

“Cái vị ở Cửu U kia định làm một trận đại dịch thế giới thật đấy à.”

Tống Thư Hàng day trán.

Lúc này, Thiện đẩy cửa đi vào:

“Chào buổi sáng Bá Tống tiền bối. Ngươi có muốn ăn sáng không?”

Trong tay cô bé là một bát cháo, bên trong có một số dược liệu bổ sung năng lượng, nâng cao tinh thần.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Là bọn ta phải cảm ơn tiền bối mới phải, ngươi đã vất vả cả một đêm rồi.”

Thiện đặt cháo xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cô bé này có tính cách hệt như tên của mình, trong thời gian tiếp xúc, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được sự lương thiện đáng yêu của cô.

Nhưng… có lẽ do vẫn luôn sinh sống trong phân bộ Hắc Mã, không tiếp xúc với nhiều người bên ngoài nên cô gái này tốt bụng thái quá.

Lúc này nhìn thấy Thiện, Tống Thư Hàng lại thấy hơi lo lắng, lúc hắn vừa gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, sau khi biết được tính cách của hắn, các vị tiền bối trong nhóm cũng từng lo lắng như thế.

Lúc trước các tiền bối sợ rằng Tống Thư Hàng quá tốt bụng, không thể nắm chắc được cái độ 'tốt bụng' này. Cũng may là Tống Thư Hàng không phải là kiểu tốt bụng mất não, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số một cũng yên tâm hơn một chút.

"Bá Tống tiền bối, sắp tới đây sẽ có thêm nhiều người bị nhiễm được đưa tới phân bộ Hắc Mã của bọn ta hơn, ngươi còn ở lại đây bao lâu nữa?"

Thiện hỏi với vẻ mong chờ.

"Xem tình hình thế nào đã, nhưng mà Thiện này, ta không thể ở lại đây cả đời được."

Tống Thư Hàng bưng bát cháo lên, thổi nhẹ một hơi, mùi thơm của cháo bay vào mũi.

Thiện gật đầu:

"Ta biết, ta chỉ muốn Bá Tống tiền bối ở lại thêm mấy ngày thôi. Ngươi ở lại càng lâu thì càng có nhiều người được cứu."

"Thú giới rất rộng lớn, Tiểu Thiện à. Bằng sức của một mình ta, cho dù cả ngày không nghỉ cũng chẳng thể cứu hết tất cả những người bị nhiễm được."

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

"Ta biết."

Thiện gật đầu đáp:

"Vì thế ta chỉ muốn làm việc mình có thể trong điều kiện tiên quyết là đủ sức mà thôi."

Tống Thư Hàng nghe thế thì ngẩn ra, sau đó lại bật cười.

Câu trả lời của Thiện cũng giống như những gì hắn nói với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Xét từ mặt này, tính cách của Thiện rất giống hắn.

Cốc cốc cốc.

Lúc này có tiếng gõ cửa truyền từ ngoài vào.

Là Quy đại sư.

Lần này hắn không đưa bệnh nhân đến cùng mà một mình qua đây.

“Mời vào.”

Tống Thư Hàng nói.

Quy đại sư đẩy cửa bước vào:

“Bá Tống đại nhân, chào buổi sáng.”

Dứt lời, hắn phất tay:

“Tiểu Thiện, chuyện ta sắp nói có liên quan đến một số cơ mật. Ngươi hãy ra ngoài tránh mặt một lát.”

“Được, Quy đại sư.”

Thiện gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

“Quy đại sư có tin tức của thông đạo à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng thế, sau khi ta gửi tin cho tổng bộ, tổng bộ đã trả lời lại. Ở phía Đông thú giới có một hồ nước mặn tên là hồ Tu La, bờ hồ được tạo thành hoàn toàn từ muối tinh. Ở chính giữa hồ nước mặn đó, cứ cách hai năm sẽ mở ra một thông đạo nối liền tới hiện thế. Nhưng hồ nước mặn này được môn phái thú tu Thần La Tông trông giữ. Nếu như Bá Tống tiền bối muốn mượn đường thì phải liên hệ với Thần La Tông đã.”

Quy đại sư trả lời.

Hai năm mà hắn nói là tính theo giời gian của hiện thế.

“Hai năm mới mở một lần ư? Vậy lần mở trước là lúc nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu theo cách tính thời gian trên trái đất thì hai tháng trước vừa mới mở.”

Quy đại sư đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Nói cách khác, muốn mượn con đường này trở về hiện thế trái đất hắn ít nhất còn phải đợi một năm mười tháng nữa?

“Cảm ơn đại sư.”

Tống Thư Hàng thở dài đáp.

Một năm mười tháng, đau thật.

Tin tức này tạm thời cứ nhớ để đấy đã.

Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện Sở các chủ thuận lợi trở về, đưa hắn về hiện thế thôi.

…

….

Quy đại sư rời khỏi phòng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trần nhà mà ngẩn người.

Một năm mười tháng đấy, gần hai năm trời. Nếu như hai năm mà hắn không về, không biết người thân sẽ lo lắng đến mức nào nữa.

Tính thời gian thì hắn bị cuốn vào chuyện của Bích Thủy Các 4, 5 ngày rồi.

Kỳ nghỉ trung thu đã qua, chắc là trường học đã bắt đầu đi học lại rồi.

Tâm ma kiếp của Tiểu Thải và Thông Nương rốt cuộc ra sao rồi?

Còn nữa, sau khi phát hiện hắn mất tích thì Tô thị A Thập Lục và Bạch tiền bối có đi tìm hắn không?

Hy vọng hiện thế không rối loạn.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngươi có thể chém mở không gian không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Ta là kiếm, là kiếm đấy! Ta không phải là pháp khí không gian hệ nhé. Còn nữa, chẳng phải ngươi vẫn còn một vị Quy tiền bối sao? Hắn có năng lực sử dụng không gian không?”

Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“Định mệnh, ta quên béng đi mất.”

Tuy rằng cảnh giới của rùa biển đã bị phong ấn nhưng nó có thể sử dụng truyền tống không gian mà.

Hắn lập tức liên lạc với Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm.

“Quy tiền bối ~ có tín hiệu không, có nghe thấy ta nói gì không? Ngươi có thể mở hộ ta một cánh cửa không gian để về hiện thế không?”

Tống Thư Hàng hỏi ngay.

Rùa biển lớn:

“Nhìn trời ~ cảnh giới hiện tại của ta bị phong ấn rồi, khoảng cách truyền tống cũng bị hạn chế. Cho dù toàn lực thi triển xa nhất cũng chỉ từ Nam Cực đến Bắc Cực của Trái Đất thôi. Truyền tống từ thú giới về đến hiện thế, vượt ngoài khả năng của ta.”

“Nhìn trời.”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Đúng thế, nhìn trời. Bây giờ ta rất nhớ ổ của mình, muốn về nhà quá.”

Đại Hải Quy nói.

Tống Thư Hàng lại thở dài lần nữa, tiếp tục nhìn trời ngẩn ngơ.

Một lúc sau, hắn lại nghĩ tới một chuyện.

“Đúng rồi Quy tiền bối, ngươi quen với Tống Đầu Gỗ đúng không? Rốt cuộc Tống Đầu Gỗ trông ra sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước hắn hỏi Sở các chủ, kết quả là Sở các chủ vẽ cho hắn mấy bức tranh Tống Đầu Gỗ mặt đại chúng, chơi nhau quá mà.

“Tống Đầu Gỗ à, với thẩm mỹ của nhân loại thì hắn đẹp trai lắm, chỉ kém chủ của ta một chút thôi.’

Đại Hải Quy nói:

“Nhưng đứng trên góc độ của loài rùa thì hắn không đủ góc cạnh.”

“Quy tiền bối có cách nào để chiếu hình dáng của Tống Đầu Gỗ ra cho ta xem không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đại Hải Quy:

“Không thành vấn đề.”

Dứt lời, nó thi triển một pháp thuật nhỏ, chiếu ra hình ảnh

Tống Đầu Gỗ trong trí nhớ của mình.

Trong bức họa hiện ra hình ảnh một Nho sinh lưng buộc trường kiếm, mái tóc ánh lên sắc vàng, nếu tách ra thì ngũ quan của hắn rất bình thường nhưng nếu gộp chúng lại với nhau thì càng nhìn càng thấy thu hút.

Đây là Tống Đầu Gỗ ư?

Một nho sinh tuấn tú thế này chẳng giống tí nào với kẻ ‘thích tự tìm chết, bỏ chạy bậc nhất, đánh không lại liền đi tìm viện binh, tính cách thần kinh, bị người ta đánh cho phát khóc mấy chục lần’ trong tình báo mà Tống Thư Hàng thu được.

“Tóc vàng ư?”

Tống Thư Hàng bất ngờ.

“Nghe nói lúc đầu tóc của Tống Đầu Gỗ có màu đen, về sau uống máu của tổ tiên Kim Long nên tóc mới đổi màu. Chậc chậc chậc.”

Đại Hải Quy đáp.

“Còn có chuyện này nữa hả?”

Tống Thư Hàng niết cằm, quan hệ của Tống Đầu Gỗ và tổ tiên Kim Long tốt thật đấy.

Hắn lại nhìn chằm chằm vào bức họa hồi lâu.

“Quy tiền bối, ngươi thấy ta và Tống Đầu Gỗ có chỗ nào giống nhau không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đại Hải Quy:

“Đều thích tự tìm chết chăng? Quan hệ rộng? Hay là cùng có nhiều người chống lưng có thể lôi ra đánh nhau được?”

“Không, ta nói về bề ngoài cơ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đại Hải Quy:

“Tống tiểu hữu, muốn mơ cũng phải đợi đến tối cơ.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Xoẹt ~ xoẹt ~”

Trong lúc họ nói chuyện, một chuỗi âm thanh điện từ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

m thanh này rất chói tai.

Tống Thư Hàng móc lỗ tai.

‘A lô, là số của Bá Tống hả? Nhận được xin trả lời. Xoẹt xoẹt xoẹt.”

Đó là mọt giọng nói rất trầm của đàn ông, Tống Thư Hàng chưa từng nghe thấy giọng người này trước đây.

“Nhận được xin trả lời ~ Nhận được xin trả lời `~ là số của Bá Tống đúng không? Điện thoại đường dài đắt lắm đấy, một giây hết mấy đồng lận đấy. Thời gian là vàng bạc đấy nhé.”

Tống Thư Hàng: “Ta đây.”

“Rốt cuộc cũng xác định được vị trí của ngươi rồi, tốt quá. ‘Thế giới cá nhân’ của ngươi bị làm sao thế? Sao lại chặn tín hiệu vậy, chủ nhân của ta không gửi tín hiệu được, mất luôn liên lạc với hóa thân, bây giờ chủ ta đành phải chôn chân trong Tà Liên thế giới đây nè.”

Giọng nam trầm kia nói tiếp.

Tống Thư Hàng dùng phương thức trao đổi tâm linh, hỏi:

“Chủ nhân của ngươi là Bạch tiền bối à?”

Bạch tiền bối two?

“Đúng thế ~~ Xác định tọa độ của Bá Tống, bắt đầu nhảy vượt không gian.”

Giọng nói trầm thấp kia lại vang lên.

Tên đó muốn qua đây ư?

…

…

Chương 1239: Ngẩng Đầu Nhìn Trời, Mặt Trời Mỉm Cười Với Ta

Hiện tại Bạch tiền bối two có ba con sủng vật.

Con tiếp xúc với Tống Thư Hàng nhiều nhất chính là sủng vật số 2 tà ma chuột Hamster. Bây giờ con manh vật này đang trùng kích cảnh giới ngũ phẩm, nó đã thề là sau khi tấn thăng ngũ phẩm xong sẽ tới đè Tống Thư Hàng ra đánh. Có hậu đài vững chắc như Bạch tiền bối two, tính thời gian thì chắc hẳn nó cũng sắp tấn thăng thành công rồi.

Sủng vật số 3 là tinh tinh tướng quân do Bạch tiền bối two bắt được trong chuyến đi cấm địa Điện Hàn Đông lần trước, tu vi ở cảnh giới bát phẩm. Tên này có lai lịch không nhỏ, là thánh viên đại kim cang, đồng thời cũng là chinh Tây đại tướng quân ở thú giới. Nội tu Đại Hư Không Áo Nghĩa Bí Pháp, ngoại tu Thánh Viên Long Lực Thần Công. Bình thường thì sẽ có một ngày nó tấn thăng cửu phẩm, trở thành chúa tể một phương ở thú giới, nhưng tiếc là... nó lại gặp phải Bạch tiền bối two.

Về phần sủng vật số 1, Bạch tiền bối two đã từng nhắc qua, nhưng rốt cuộc sủng vật số 1 là sinh vật gì thì Bạch tiền bối two lại không giới thiệu kỹ, chỉ nói là số 1 vẫn trong trạng thái tương tự như ngủ đông.

“Bây giờ tên kia sắp nhảy không gian qua à? Nói vậy đây là một sủng vật cấp Kiếp Tiên cửu phẩm ư?”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Mong là thân hình của tên kia không quá lớn, nếu không lúc nó nhảy không gian tới đây sẽ làm sụp chỗ ở tạm thời mà phân bộ Hắc Mã sắp xếp cho hắn mất.

[Rè rè~~ nhảy không gian thành công, định vị lại vị trí của Bá Tống số. Rè rè~~ định vị thành công.]

Lúc này, tiếng của sủng vật số 1 bỗng vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Nhưng bây giờ thanh âm rõ hơn rất nhiều.

[Ngươi đến rồi à?]

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

[Đã hoàn thành xong bước nhảy không gian. Xin chào số Bá Tống, ta là sủng vật số 1 của chủ nhân tên 'Ngươi Bận Không T233', rất vui được gặp ngươi.]

Giọng nói kia lại vang lên.

Ngươi Bận Không T233 á? Cái tên quái quỷ gì thế này?

Ngoài ra vừa rồi hắn có để ý một chuyện, 'số' Bá Tống là có ý gì? Tại sao lại thêm chữ số vào chứ?

Sủng vật số 1, sủng vật số 2, sủng vật số 3... tiếp theo là sủng vật số Bá Tống á?

[Ngươi ở đâu? Sao ta không thấy ngươi?]

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Chẳng lẽ con sủng vật số 1 này rất rất nhỏ, là loài chỉ lớn cỡ con kiến thôi sao?

Tống Thư Hàng phóng tinh thần lực của mình ra quét khắp căn phòng, nhưng cuối cùng lại chẳng phát hiện bất kỳ sinh mệnh thể khác thường nào.

Cho dù trong phòng có thêm một con muỗi, hắn cũng có thể tìm ra, trừ khi... sủng vật số 1 nhỏ như vi sinh vật.

[Xác định đã hoàn thành nhảy không gian, xác định đã đến thú giới trong chư thiên vạn giới, xác định đã gặp mặt số Bá Tống, xác định tín hiệu trao đổi không gặp vấn đề gì. Tổng kết: Đúng vậy, số Bá Tống, ta đã đến bên cạnh ngươi rồi.]

Sủng vật số 1 trả lời.

[Vậy ngươi đang ở đâu?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Mới vừa hỏi xong, hắn chợt nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng kêu hỗn loạn của các thành viên phân bộ Hắc Mã.

Tiếng kêu càng ngày càng lớn, số người gọi cũng càng ngày càng nhiều.

Đồng thời còn có tiếng quát trầm thấp của phân bộ trưởng và Quy đại sư để giữ trật tự.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Thiện trả lời:

“Bá Tống tiền bối, không ổn rồi, trên bầu trời thú giới đột nhiên xuất hiện một mặt trời, nhiệt lượng cực cao khiến nhiệt độ tăng vọt.”

Đột nhiên xuất hiện một mặt trời ư?

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong lòng hắn chợt có dự cảm chẳng lành.

Thú giới cũng không phải là ‘tinh hệ hằng tinh song tử’, nên việc đột nhiên xuất hiện một mặt trời mới đã khiến mọi người trong thú giới cảm thấy bất an.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi:

“Đừng hốt hoảng, bình tĩnh đã, ta đi ra ngoài xem thử.”

Hắn bước ra khỏi phòng, mỹ nhân rắn công đức đứng sau lưng bảo vệ hắn.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên.

[Nhìn trời~~]

Tống Thư Hàng thốt lên.

Mặt trời vốn có ở thú giới vẫn đang ở trạng thái ‘mới mọc’, chậm rãi nhô lên cao. Mà lúc này ngay chính giữa không trung lại có một mặt trời màu vàng chói mắt khác đang tỏa nhiệt và ánh sáng.

[Xin chào số Bá Tống, số Ngươi Bận Không T233 đang mỉm cười với ngươi đây.]

Tiếng của sủng vật số 1 lại vang lên lần nữa.

[Trời má!]

Tống Thư Hàng mắng.

[Số Bá Tống, ngươi nói sai rồi, ta không phải mặt trời của má ngươi, ta là mặt trời của chủ nhân.]

Sủng vật số 1 chỉnh lại.

Tống Thư Hàng cảm thấy thế giới quan của mình bị đả kích nặng nề.

[Ngươi chính là sủng vật số 1 đấy à? Một mặt trời ư?]

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Bạch tiền bối two, ngài trâu bò như vậy, vị chúa tể Cửu U còn lại có biết không?

Sủng vật số 1 Ngươi Bận Không T233 đang treo cao trên bầu trời. Nó không tiến vào tầng khí quyển của thú giới mà là lẳng lặng treo lơ lửng trong tinh không ngoài thú giới, tỏa ra ánh sáng và sức nóng.

Nó không phát ra lực hấp dẫn, ngoài ánh sáng và nhiệt độ do bản thân tự tỏa ra, nó cố hết sức thu lại tất cả năng lượng, tránh ảnh hưởng đến ngoại giới.

[Sai rồi, số Bá Tống. Xin đính chính lại với ngươi, ta không phải mặt trời, ta chỉ là một con sư tử đáng yêu có biệt danh Ngươi Bận Không thôi. Trong một sự cố bất ngờ, ta bị trọng thương sắp chết, chủ nhân từ bi cải tạo lại, cuối cùng ta trở thành sủng vật số 1 kiêm thêm chức binh khí cuối cùng mã số T233. Bây giờ nhìn ta lớn thế này là vì ta đang ở khá gần thú giới.]

Mặt trời màu vàng trên không trung trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sủng vật số 1 tiếp tục tự giới thiệu mình:

[Ngoài ra, kích thước của mã số T233 rất khác hằng tinh. Có thể tham khảo hành tinh ZB-214 để biết kích thước cụ thể.]

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật một hồi. Hành tinh ZB-214 là cái gì? Lớn cỡ nào? Không thể dùng hành tinh mà mọi người khá quen thuộc trong hệ mặt trời để so sánh à?

Ngay lúc này, hắn lại được thể nghiệm câu ‘tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít’ một lần nữa.

“Nhưng lấy hành tinh làm vật tham chiếu thế này cho thấy kích thước của tên này không hề nhỏ chút nào. Khi một sự vật lớn đến một mức nhất định, lực tàn phá sẽ trở nên rất đáng sợ. Không biết một kích toàn lực của số 1 có đủ sức làm nổ tung luôn cả một hành tinh không nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

[Thật đáng tiếc, số Bá Tống. Tính đến thời điểm hiện tại, ngoài tỏa ánh sáng và sức nóng ra ta không có bất kỳ thủ đoạn công kích nào hết.]

Sủng vật số 1 trả lời:

[Thật ra bây giờ tất cả năng lượng trong người đều dùng để duy trì khả năng hành động của thân thể to lớn này. Mỗi lần hành động, ta đều phải tiêu hao tất cả năng lượng tích lũy mấy nghìn năm qua. Bình thường vì để tiết kiệm năng lượng, ta đều ở trạng thái ngủ đông, lặng lẽ tích góp lực lượng. Sau lần hành động này, ta lại phải ngủ đông trong thời gian rất dài.]

Khóe miệng Tống Thư Hàng lại co giật:

[Ngươi mới nói ngươi là binh khí cuối cùng do Bạch tiền bối chế tạo ra mà?]

[Cũng bởi trước mắt ta không có bất cứ thủ đoạn công kích nào, chỉ có thể phát sáng và tỏa nhiệt lượng cho nên... tạm thời nghề chính là sủng vật số 1, binh khí cuối cùng chỉ là nghề phụ thôi.]

Số 1 bình tĩnh trả lời.

Sủng vật số 1 kiêm chức binh khí cuối cùng, hóa ra là vì nguyên nhân này đấy à?

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Nói vậy là bây giờ chức năng chính của sủng vật số 1 là mặt trời nhân tạo mô hình nhỏ đúng không? Hay cũng có thể nói là một vũ khí cuối cùng bán thành phẩm?

[Xác định đã tiếp xúc thành công với số Bá Tống, tiếp theo tiến vào chế độ tiết kiệm năng lượng. Đóng kín ánh sáng và nhiệt lượng, duy trì hoạt động ở mức tiêu hao thấp nhất. 3... 2... 1...]

Ngươi Bận Không T233 lại nói.

Trong lúc đang nói chuyện, mặt trời màu vàng trên cao dần tối đi, cuối cùng ánh sáng biến mất hẳn.

Chừng mười hơi thở sau.

Tiếng của Ngươi Bận Không T233 lại vang lên, lần này giọng đã trong hơn một chút:

[Xin chào số Bá Tống, có nghe thấy tiếng của ta không?]

[Nghe thấy.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Số Bá Tống, thế giới riêng của ngươi bị gì thế? Tại sao chủ nhân của ta không thể truyền tín hiệu qua thế?]

Ngươi Bận Không số T233 hỏi.

Tống Thư Hàng:

[Thế giới hạch tâm của ta đang thăng cấp, có lẽ vì nguyên nhân này nên thế giới có chút biến hóa.]

[Thì ra là thế, vậy thế giới riêng của ngươi phải mất bao lâu mới tiến hóa xong? Để ta báo lại cho chủ nhân biết.]

Sủng vật số 1 hỏi.

Tống Thư Hàng:

[Ta cũng không biết nữa, nhưng chắc không lâu lắm đâu.]

[Đã rõ, vậy ta sẽ báo cho chủ nhân đúng theo sự thật.]

Sủng vật số 1 nói:

[À số Bá Tống này, ngươi có lời gì muốn nhờ ta chuyển cho chủ nhân giúp không? Hay là có câu chuyện cười nào không?]

[Nhươi nhắc ta mới nhớ, quả thật là có chuyện muốn nhờ, vốn dĩ ta cũng định liên lạc với Bạch tiền bối two.]

Tống Thư Hàng kể lại chuyện xảy ra gần đây ở thú giới cho sủng vật số 1 nghe, bao gồm cả chuyện pháp khí dụ người đọa lạc xuất hiện khắp nơi trong thú giới

Hắn hoài nghi một vị chúa tể Cửu U khác đã rơi vào trạng thái điên cuồng, muốn gây chuyện khắp nơi.

[Hiểu rồi, ta sẽ báo chuyện này cho chủ nhân biết. Gần đây vị kia nổi điên lên cũng bình thường thôi, số Bá Tống nhớ chú ý an toàn, chờ quãng thời gian này qua đi mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn. Mà này, ngươi có mẩu chuyện cười nào không?]

Sủng vật số 1 lại hỏi tiếp.

[Chúng ta đừng nhắc đến đề tài ‘chuyện cười’ này nữa được không?]

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

[Được thôi, số Bá Tống. Vậy ngươi có tiết mục gì buồn cười muốn nhờ ta chuyển lại cho chủ nhân không?]

Sủng vật số 1 hỏi.

[Lăn đi, bò cưng!](*)

Tống Thư Hàng trả lời.

(*)Biến thể từ tên phim Nhảy Đi Ashin!

Sủng vật số 1 im lặng một chút, sau đó đột nhiên cười to:

[Ha ha ha ha, thú vị, thú vị. Số Bá Tống, tiết mục này ta nhận. Lát nữa ta sẽ kể lại tiết mục này cho chủ nhân nghe, chắc chắn chủ nhân sẽ rất vui, đến lúc đó ắt hẳn sẽ ban thưởng cho ngươi.]

Tống Thư Hàng: 0_0

[Khoan... khoan đã! Vừa rồi không phải là tiết mục gì đâu.]

Tống Thư Hàng kêu lên.

Sủng vật số 1:

[Rè rè~~ năng lượng còn 30%, tiến vào trạng thái hoạt động với mức tốn năng lượng thấp nhất. Rè rè~ số Bá Tống, ta còn có thể tiêu hao 10% năng lượng, cần ta giúp gì không?]

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới ‘cung điện’ kia.

Mặc dù nó có mùi lạ nhưng hắn lại không nỡ ném ở thú giới.

[Có thể chuyển cung điện kia vào trong thế giới hạch tâm của ta không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

[Phải có ngươi phối hợp mới thực hiện được chuyển dời không gian, nhưng bây giờ thế giới của ngươi đang thăng cấp, ta không biết có chuyển dời nó thành công hay không nữa.]

Sủng vật số 1 trả lời.

[Vậy tạm thời thu nhỏ nó lại được không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

[Chuyện này thì được, ta có thể thu nhỏ nó lại cỡ 5m3, vậy được chưa?]

Sủng vật số 1 trả lời.

Tống Thư Hàng:

[Được đó, nhỏ như vậy là đủ rồi.]

Nhờ sự giúp đỡ của sủng vật số 1, Tống Thư Hàng đã chuyển cung điện vào thế giới hạch tâm thành công. Hắn chuyển cung điện đến sát ranh giới của thế giới hạch tâm.

[Còn chuyện gì cần ta giúp nữa không?]

Số 1 lại hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó nhớ lại vị Mộ Lam Đạo Nhân của Không Không Đạo Môn.

[Ngươi biết tính quẻ không?]

Tống Thư Hàng hỏi:

[Nếu được thì ta muốn xác định vị trí của một người.]

Chương 1240: Động Cơ Tìm Kiếm Mang Nhãn Hiệu Cửu U, Ngài Xứng Đáng Có Được

[Tính quẻ à? Không biết, lăn đi bò cưng.]

Sủng vật số 1 áp dụng ngay điều mình vừa học.

Tống Thư Hàng:

[...]

Sủng vật số 1 lại nói tiếp:

[Số Bá Tống, tuy ta không biết tính quẻ nhưng có động cơ tìm kiếm chuyên môn. Đây là chức năng mới do chủ nhân thêm vào trong lúc ta ngủ mùa đông vào mấy ngày trước. Nếu như ngươi cần, hãy nói đạo hiệu hoặc những thông tin khác của đối tượng cần tìm cho ta biết, ta có thể tìm kiếm giúp ngươi.]

Tống Thư Hàng:

[Ể? Động cơ á?]

Không cần phải nói, đây nhất định là linh cảm mới do Bạch tiền bối two lấy được khi dùng hóa thân dạo chơi ở hiện thế, sau đó đã thêm vào binh khí cuối cùng của mình.

[Xác nhận đạo hiệu của đối phương là ‘Ể? Động Cơ Á?’ đúng không?]

Ngươi Bận Không T233 hỏi.

Tống Thư Hàng xua tay:

[Không phải, đạo hiệu của đối phương là Mộ Lam Đạo Nhân, là đệ tử của Không Không Đạo Môn. Đúng rồi, hắn thông thạo ngôn ngữ viễn cổ.]

[Xác nhận thông tin là Không Không Đạo Môn, Mộ Lam Đạo Nhân, ngôn ngữ viễn cổ. Nhập từ khóa xong, bắt đầu tìm kiếm.]

Tiếng của sủng vật số 1 vang lên.

[Thế này có tìm được đối phương không?]

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Chức năng này còn mạnh hơn cả tính quẻ nữa.

[Ngươi đừng quên thân phận của chủ nhân ta, động cơ tìm kiếm này lấy chủ nhân làm nền tảng của kho dữ liệu, chỉ cần đối phương đã tiếp xúc với thế giới Cửu U thì nhất định sẽ bị tìm thấy.]

Sủng vật số 1 tuyên bố đầy tự tin.

Nó vậy cũng nghĩa là nếu Mộ Lam Đạo Nhân của Không Không Đạo Môn chưa từng tiếp xúc với Cửu U thì không tìm ra được ư?

Bây giờ chỉ có thể cầu mong Mộ Lam Đạo Nhân có đi qua Cửu U thôi.

Đệ tử của Không Không Đạo Môn chỉ xuất hiện ở những nơi ‘có bảo’. Đôi khi trong thế giới Cửu U cũng xuất hiện bí bảo, khả năng Mộ Lam Đạo Nhân lẻn vào Cửu U đi tìm bảo là rất lớn.

Chừng mười hơi thở sau, sủng vật số 1 trả lời:

[Kết quả tìm kiếm theo điều kiện 1: Tổng cộng có 1639 người tên Mộ Lam Đạo Nhân từng đến thế giới Cửu U. Kết quả tìm kiếm theo điều kiện 2: Trong đó có 13 người mang thân phận là đệ tử của Không Không Đạo Môn. Kết quả tìm kiếm theo điều kiện 3: Không cách nào xác định được, không thấy mười ba vị Mộ Lam Đạo Nhân của Không Không Đạo Môn này sử dụng ngôn ngữ viễn cổ. Tiến hành tìm kiếm ngược chiều: bắt đầu tìm kiếm từ điều kiện 3. Xác định có chín Mộ Lam Đạo Nhân không thành thạo ngôn ngữ viễn cổ, loại bỏ. Tổng cộng còn dư lại bốn vị Mộ Lam Đạo Nhân. Không cách nào xác định được bốn vị Mộ Lam Đạo Nhân có thành thạo ngôn ngữ viễn cổ hay không. Tìm kiếm kết thúc.]

[Đạo hiệu Mộ Lam Đạo Nhân này phổ biến đến mức tràn lan đầy đường vầy luôn à? Chỉ riêng số Mộ Lam Đạo Nhân từng đi đến Cửu U đã có hơn 1600 rồi sao? Ngay cả trong Không Không Đạo Môn cũng có đến 13 người dùng đạo hiệu này ư?]

Tống Thư Hàng nói với giọng điệu đầy kinh ngạc.

Mười ba vị Mộ Lam Đạo Nhân này gặp nhau ở Không Không Đạo Môn thì biết phân biệt kiểu gì?

Giả sử bọn họ đều còn sống, chẳng lẽ lại gọi là Mộ Lam Đạo Nhân từ số 1 đến số 13 à?

Hay là chia theo kiểu Mộ Lam siêu lớn, Mộ Lam lớn, Mộ Lam trung, Mộ Lam nhỏ, Mộ Lam siêu nhỏ?

Vừa nghĩ đến cảnh này lại thấy buồn cười.

[Nguồn thông tin đến từ chủ nhân, lấy chủ nhân làm kho dữ liệu thông tin, tuyệt đối đáng tin và chính xác.]

Sủng vật số 1 trả lời.

Tống Thư Hàng hỏi:

[Vậy bây giờ bốn vị Mộ Lam Đạo Nhân còn lại kia đang ở đâu? Có tin tức gì không?]

Sủng vật số 1 trả lời:

[Tra thông tin... Trong bốn vị Mộ Lam Đạo Nhân còn lại, số 1 đã chết vào năm 1432 do gặp phải năng lượng bùng nổ trong khi thám hiểm Cửu U. Mộ Lam Đạo Nhân số 2 đi lầm vào Cửu U năm 1811, năm sau trở về hiện thế, đến nay không rõ tung tích. Mộ Lam Đạo Nhân số 3 đã phong ấn một đường ngầm Cửu U ở hiện thế vào năm 2000, có ghi chép lại trong hồ sơ. Mộ Lam Đạo Nhân số 4 cầm một thanh đao gãy, đọa lạc trở thành tà ma Cửu U, trốn vào Cửu U vào ngày 2 tháng 9 năm 2019, nay dừng chân trên Bình Nguyên Thiên Tai ở Cửu U, lang thang không mục đích.]

"Xem ra số 2 và số 3 đều có khả năng đang sống ở hiện thế. Số 4 vẫn đang lang thang trên bình nguyên ở Cửu U... không chừng chính là hắn cũng nên!"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong quẻ tượng của Nha Tiên có nói công cụ giải mã đang ở một nơi dơ bẩn.

Rất có thể nó nằm trong tay Mộ Lam Đạo Nhân số 4, cũng bị mang vào Cửu U luôn rồi.

"Có lẽ mình nên đi tiếp xúc với vị Mộ Lam Đạo Nhân số 4 này một chút, xem thử hắn có lén lẻn vào Nho gia sau đó chui vào cung điện kia không."

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

[Số Bá Tống, cần ta giúp gì nữa không? Nếu hết rồi thì ta phải về bên cạnh chủ nhân đây.]

Sủng vật số 1 hỏi.

Số 1 thật hào phóng, mới đi qua chỉ hỏi mấy vấn đề rồi thôi, sau đó lại dùng năng lượng dư để trợ giúp Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng cảm thấy hơi ngại:

[Ừm... quả thật ta vẫn còn chút việc cần giúp. Ngươi cũng thấy đấy bây giờ ta đang bị kẹt ở thú giới, nếu được thì ngươi có thể mở một đường ngầm trở về hiện thế không?]

[Thưa số Bá Tống, chỉ là một chuyện bé như muỗi thôi, ngươi muốn về ngay bây giờ luôn hay sao?]

Sủng vật số 1 hỏi.

Tống Thư Hàng đang định gật đầu đồng ý thì đột nhiên trong lòng chợt động, hắn xoay đầu lại nhìn sang bên cạnh.

Thiện đang đứng ngay bên cạnh hắn, hai nắm tay siết chặt, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, trên mặt hiện đầy vẻ lo lắng.

Tống Thư Hàng và sủng vật số 1 nói chuyện với nhau bằng trao đổi tâm linh, người khác không thể nghe thấy.

Nhưng dường như cô bé Thiện cảm ứng được điều gì đó:

“Bá Tống tiền bối, ngài... muốn trở về ư?”

“Trực giác của ngươi nhạy bén thật đấy.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

“Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi, chúc tiền bối thượng lộ bình an.”

Thiện cố nặn ra một nụ cười.

Cô bé biết Bá Tống tiền bối đang tìm cách trở về, mà bản thân cô bé cũng chẳng có bất kỳ lý do gì ngăn cản không cho tiền bối về cả.

Đúng là một cô bé hiền lành tốt bụng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nói với sủng vật số 1:

[Nếu được thì ta muốn ở lại hai hoặc ba ngày nữa rồi mới trở về, ở đây ta còn có chút việc phải xử lý.]

Hắn không chỉ phải chữa bệnh, thu gom tà năng Cửu U, công đức, tài liệu luyện khí mà còn phải chờ Sở Các Chủ, ít nhất cũng phải chờ đến khi trận chiến của Sở Các Chủ kết thúc.

[Không thành vấn đề, ta sẽ để lại một phù văn cho số Bá Tống, ngươi chỉ cần kích hoạt nó là có thể được truyền tống trở về trái đất ở hiện thế. Chỉ có điều nếu không có ta khống chế thì độ chính xác có chút sai lệch thôi. Năng lượng trong phù văn có thể duy trì 3 ngày, nhớ đừng để phù văn quá hạn. Nếu để phù văn truyền tống quá hạn, lúc sử dụng có gặp bất trắc gì thì số T233 ta không chịu trách nhiệm đâu.]

Sủng vật số 1 căn dặn.

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng, đây đúng là cách tốt nhất đối với tình huống của hắn bây giờ.

[Cảm ơn, vậy ta chọn phù văn truyền tống.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Mặt trời màu vàng trên không trung lại sáng lên.

Ngay lúc mặt trời màu vàng sáng lên lại, trong tay Tống Thư Hàng cũng xuất hiện một phù văn.

[Nhiệm vụ hoàn thành, giải trừ hiệu ứng tập trung vị trí với số Bá Tống. Tiến hành nhảy không gian, trở về Cửu U giới. Bắt đầu đếm ngược, 3... 2... 1...]

Vèo~~ mặt trời màu vàng trên không trung đột nhiên biến mất.

Tống Thư Hàng cất kỹ phù văn.

Thế này thì hắn còn có thể ở thú giới tối đa là ba ngày nữa.

“Mặt trời màu vàng lại biến mất rồi ư?”

Thiện ngơ ngác nhìn lên trời, sau đó lại quay qua hỏi Bá Tống tiền bối:

“Bá Tống tiền bối, ngài vẫn chưa đi ạ?”

“Ta còn có thể ở đây chừng hai ngày nữa.”

Tống Thư Hàng đưa tay ra xoa đầu cô bé:

“Dù gì trước đó ta cũng đã hứa với mọi người rồi mà.”

Thiện nghe vậy thì mừng rỡ vô cùng.

Sau đó cô bé lại nghĩ đến chuyện mới vừa rồi:

“Bá Tống tiền bối, mặt trời màu vàng mới nãy có liên quan đến ngài không ạ?”

“Nói sao nhỉ? Mặt trời màu vàng đó là sủng vật của một vị tiền bối mà ta quen.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thiện vừa nghe thấy thế, hai mắt lập tức sáng lên.

Bá Tống tiền bối quen biết rộng thật, quen rất nhiều Kiếp Tiên, hơn nữa sủng vật của tiền bối mà ngài ấy quen còn là mặt trời nhỏ nữa chứ. Nghìn năm đệ nhất thánh quả là danh bất hư truyền.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Tống Thư Hàng trở lại phòng nghỉ của mình, nhân lúc đang rảnh bắt đầu đả tọa minh tưởng.

Đồng thời trong đầu hắn lại nghĩ đến những manh mối lấy được từ chỗ sủng vật số 1.

Mộ Lam Đạo Nhân số 4 đọa lạc trở thành tà ma vào ngày 2 tháng 9 năm 2019, hình như đây là thời điểm vị chúa tể Cửu U khác để lại đủ loại thần khí ở hiện thế dụ dỗ mọi người đọa lạc thì phải?

"Bình nguyên Thiên Tai ở thế giới Cửu U ư? Chờ sau khi trở về hiện thế, có lẽ phải lên kế hoạch đi Cửu U một chuyến. Đến lúc đó xem thử trong nhóm có vị tiền bối nào muốn đi Cửu U chơi không thì đi cùng nhau luôn."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Gần đây trong nhóm có vị tiền bối nào muốn đi Cửu U không nhỉ?

Nhớ lần trước hình như Tam Lãng tiền bối muốn xông vào Cửu U tìm Vân Tước Tử tiền bối.

Vừa nghĩ tới đây, hắn đột nhiên vỗ trán mình một cái.

"Chết rồi, lúc nãy quên hỏi thăm chuyện liên quan tới Vân Tước Tử tiền bối thay Tam Lãng tiền bối mất rồi. Gần đây nhiều chuyện quá nên không nhớ được, có lẽ mình cũng cần một cuốn sổ nhỏ như Tán Đạo Nhân rồi."

Tống Thư Hàng thở dài.

Giờ đành phải chờ đến khi trở về hiện thế rồi liên hệ với Bạch tiền bối two, hỏi thăm chuyện của Vân Tước Tử tiền bối thay Tam Lãng tiền bối thôi.

Sau đó sẽ tổ đội với Tam Lãng tiền bối đi vào Cửu U.

Tống Thư Hàng lấy giấy và bút ra, ghi lại chuyện này lên giấy.

Mặc dù trí nhớ của hắn rất tốt nhưng có lúc bận rộn quá, bận đến mức quên luôn cả một số chuyện được liệt vào danh sách những chuyện quan trọng.

Chờ khi mọi chuyện qua đi mới nhớ ra thì đã muộn.

…

Tống Thư Hàng tu luyện mãi đến trưa.

Sau đợt ‘người bị ô nhiễm’ thứ hai được đưa đến phân bộ Hắc Mã.

Tống Thư Hàng lại bắt đầu quá trình thu gom tài liệu, thu tà năng Cửu U và sức mạnh công đức.

Trong hai ngày này, danh tiếng của nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh đã lan khắp thú giới.

Bởi vì thế giới hạch tâm đang trong giai đoạn thăng cấp nên toàn bộ lượng tà năng hấp thu vào lần này đều được tích trữ lại. Tống Thư Hàng có linh cảm sau khi thế giới hạch tâm của hắn tiến hóa xong, toàn bộ lượng tà năng Cửu U tồn trữ này có thể sẽ chuyển hóa thành diện tích của thế giới hạch tâm. Đến lúc đó thế giới hạch tâm của hắn sẽ rộng ra hơn nữa.

Nếu như diện tích lại mở rộng ra, vậy là hắn có thể trồng dược liệu lấy được từ Tiên Nông Tông với số lượng lớn rồi.

Thậm chí hắn còn có thể nuôi linh thú trong thế giới hạch tâm.

Không chỉ vậy, hắn còn muốn có một thánh địa trị thương trong đó nữa. Sau này khi đánh nhau với người ta, nếu bị thương quá nặng thì có thể trốn vào thế giới hạch tâm để chữa trị, thêm máu hồi mana, đợi vết thương lành rồi mới đi ra chơi tiếp.

Đợt này số người bị ô nhiễm còn nhiều hơn hôm qua. Thời gian trôi qua cực nhanh, mới đó mà mặt trời đã lặn về tây.

“Xem ra lần này phải phấn đấu đến lúc trời sáng rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức sau lưng hắn khẽ chấn động một chút.

Thông qua con mắt công đức có thể thấy được đại chiến kiếp tiên ở Bích Thủy Các có chuyển biến.

Lại có hai thú tu Kiếp Tiên gia nhập cuộc chiến!

Chương 1241: Không Tin Hả? Vậy Ta Đổi Một Phân Thân Khác Nói Chuyện Với Ngươi!

Trong trận chiến Kiếp Tiên mấy ngày nay, Sở các chủ phải lấy một địch bốn. Cô mở chế độ hung khí hình người, mái tóc dài bay lượn, tóc tết thành đuôi sam quấn lấy pháp khí thi triển sát chiêu công kích tới tấp.

Bốn đại thú tu Kiếp Tiên đã hợp lực mà vẫn bị Sở các chủ áp chế, rơi vào thế hạ phong.

Máu Kiếp Tiên trên thân thể bọn họ không ngừng nhỏ xuống. Có tiên huyết xé không gian tiêu tán trong tầng không gian tán loạn, cũng có giọt rơi xuống Bích Thủy Các ở phía dưới. Mỗi một giọt tiên huyết như thiên thạch đập xuống, gây thiệt hại nặng nề cho các kiến trúc trong Bích Thủy Các.

Còn Sở các chủ thì càng đánh càng hăng, từ đầu đến cuối trên môi cô vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm vô cùng bình tĩnh.

Nếu như chiến cuộc vẫn thế này thì nhiều nhất là một hai ngày nữa thôi, Sở các chủ dám chắc mình có thể đánh lui bốn đại thú tu Kiếp Tiên. Thậm chí nếu để cô bắt được cơ hội thì nói không chừng còn có thể đánh chết một, hai Kiếp Tiên trong số đó, làm bọn họ chết hoàn toàn.

Chẳng qua là điều bất ngờ lại xảy ra.

Lại có hai thú tu Kiếp Tiên đột phá không gian bay tới gia nhập cuộc chiến.

Bốn vị Kiếp Tiên hổ vằn, Kiếp Tiên cánh ưng, Kiếp Tiên một sừng, Kiếp Tiên sừng trâu thấy vậy tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Trong đó Kiếp Tiên một sừng có sở trường điều khiển không gian cười phá lên, hắn lui về phía sau một bước, thi triển bí pháp phong tỏa toàn bộ không gian Bích Thủy Các.

Đây là cách không cho Sở các chủ dùng lực lượng không gian chạy trốn.

Lần hành động này bọn họ đã điều động đến sáu Kiếp Tiên, tỏ rõ quyết tâm muốn không chế Sở các chủ.

Đồng thời, sáu Kiếp Tiên cũng là tất cả chiến lực cấp Kiếp Tiên mà bây giờ bọn họ có thể điều động.

Các thú tu Kiếp Tiên không có ý giết chết Sở các chủ, trước khi bọn họ hoàn toàn khống chế Bích Thủy Các thì vẫn cần Sở các chủ không chế Bích Thủy Các. Cho nên kết quả tốt nhất là phong ấn cô lại, tạm thời để cô làm nguồn năng lượng hình người cho Bích Thủy Các.

…

Khí thế trên người hai vị Kiếp Tiên mới tới mạnh hơn Kiếp Tiên bình thường một bậc, trông có vẻ như có thể chống lại Sở các chủ.

Hai thú tu Kiếp Tiên này đều đã tìm ra đạo của mình, chỉ còn kém một bước nữa thôi là có thể chứng đạo tấn thăng cảnh giới Trường Sinh Giả.

Vị thú tu Kiếp Tiên có vảy rồng đứng bên trái chỉ đứng im bất động ở nơi đó lại tạo ra cảm giác hư không như sụp đổ, đang bị hút về phía hắn. Thân thể hắn như một hố đen muốn nuốt hết tất cả vật chất, năng lượng ở xung quanh.

Vị bên phải thì không có thân hình cố định, trông hắn như một bãi chất lỏng hệt như Tống Thư Hàng đã bị biến thành thể lỏng. Nhưng trên thân thể vị này không ngừng có chất khí màu tím đen toát ra, đó là khí tức kịch độc.

Sau khi hiện thân, hai thú tu Kiếp Tiên bắt đầu tấn công Sở các chủ.

Kiếp Tiên thể lỏng phun một luồng sương mù về phía Sở các chủ.

Luồng sương mù kia vượt qua không gian xuất hiện bên cạnh Sở các chủ, bao vây cô ấy lại.

Đây là kịch độc mà ngay cả Kiếp Tiên cũng không chịu nổi, bên trong có chứa đạo của Kiếp Tiên thể lỏng – hình dạng ban đầu của đạo kịch độc.

Sở các chủ muốn né tránh nhưng bốn Kiếp Tiên ở gần đó lại xông lên quấn lấy, không cho cô có cơ hội né tránh.

Sương mù kịch độc bao phủ cả Sở các chủ và tứ đại thú tu Kiếp Tiên.

Thú tu Kiếp Tiên không hề sợ hãi, thân là tồn tại đã ngưng tụ ra hình dạng ban đầu của đạo, đương nhiên chất kịch độc của Kiếp Tiên sẽ không làm bị thương người mình.

"Khụ khụ."

Sở các chủ bị sặc họ khan mấy tiếng, sắc mắt trở nên rất khó coi. Sương mù độc này đã phá vỡ đến mấy tầng phòng ngự, ảnh hưởng đến bản thể của cô.

Sở các chủ đưa tay bấm pháp ấn, tiên năng trong cơ thể bùng nổ.

Một vòng pháp thuật trên người cô nổ tung, bên trong pháp thuật ẩn chứa lực lượng hàn băng và lực lượng không gian cuồng bạo.

Bốn đại Kiếp Tiên vây quanh Sở các chủ bị vòng pháp thuật cưỡng ép lui ra, liên tục lùi về sau. Không gian xung quanh bọn họ không ngừng vỡ nát, khiến bọn họ không cách nào tạo thành thế bao vây trong thời gian ngắn.

Trong lòng bốn đại Kiếp Tiên chợt dâng lên cảm giác vô lực. Lúc đối mặt với bọn họ, Sở các chủ có sức mạnh áp đảo cả bốn.

Nắm bắt cơ hội trong nháy mắt đó, Sở các chủ tức tốc xông về trước, chỉ chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Kiếp Tiên thể lỏng.

Pháp khí Nàng trên tóc và lợi kiếm giữa hai tay đột nhiên bùng nổ, công kích Kiếp Tiên thể lỏng như vũ bão.

Hàn băng, không gian, huyền thủy... đủ loại cách thức công kích ngưng tụ với cường độ cao, chém lên người đối phương.

Thân thể Kiếp Tiên thể lỏng bị chém nát, nước văng tung tóe.

Có bộ phần thân thể bị đóng băng vỡ thành mảnh vụn, có bộ phần bị ném vào tầng không gian tán loạn, có bộ phận bị huyền thủy đồng hóa.

Nhưng lúc Sở các chủ kết thúc công kích, những phần thân thể bị đóng băng vỡ vụn, bị huyền thủy đồng hóa và bị ném vào tầng không gian loạn lưu lại bắt đầu ngưng tụ thành Kiếp Tiên thể lỏng mới ở sau lưng Kiếp Tiên vảy rồng.

Ngoại trừ thân thể nhỏ đi một vòng thì chẳng có gì khác trước cả.

“Ái chà chà, đúng là một công kích đáng sợ, có cảm giác như suýt chết rồi vậy.”

Kiếp Tiên thể lỏng cười bỉ ổi:

“Nhưng mà Sở đạo hữu công kích thân thể ta chính diện như vậy liệu có sao không đấy? Ta là... hóa thân của kịch độc đấy nhé.”

Hắn vừa dứt lời, thân hình yếu ớt của Sở các chủ bỗng ngã xuống, không cách nào giữ vững tư thế đạp không mà đi được nữa, đang trên đà ngã xuống đất.

“Lúc ngươi công kích thân thể ta, trong quá trình thân thể liên tục bị chém nát, ta đã hạ tổng cộng 1241 loại kịch độc lên người ngươi, mong là ngươi sẽ thích~~”

Kiếp Tiên thể lỏng ngưng tụ thành hình người, hóa thành một người đàn ông mặc áo đuôi én. Hắn lấy mũ trên đầu xuống để trước ngực rồi khẽ cúi người chào Sở các chủ, trông lịch lãm như một quý ông.

Lúc thân hình rơi xuống chừng nửa đường, khó khăn lắm Sở các chủ mới đứng vững lại. Cô chậm rãi đáp xuống đất, hai tay chống kiếm, mắt nhìn chằm chằm Kiếp Tiên thể lỏng kia.

“Lên đi, bây giờ cô ta đang ở trạng thái suy yếu nhất đấy.”

Dứt lời, Kiếp Tiên thể lỏng lập tức bấm pháp ấn.

Trên người Sở các chủ không ngừng hiện lên đủ màu sắc, có tím đậm, có đen kịt, có xanh lục. Đây là kịch độc trong cơ thể cô, lúc này đang bị Kiếp Tiên thể lỏng dùng pháp thuật kích hoạt phát tát.

...

Sau khi thấy cảnh này qua con mắt công đức, Tống Thư Hàng lại cảm thấy lo lắng.

Đến giờ vẫn chỉ có Kiếp Tiên thể lỏng ra tay, còn vị Kiếp Tiên vảy rồng kia chỉ đứng im trong hư không, không hề phát động công kích.

Sở các chủ trúng độc, rơi vào thế hạ phong.

“Lúc này còn không chịu rời đi, rốt cuộc Sở các chủ có kế hoạch gì chứ?”

Tống Thư Hàng gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn.

Trong màn hình, ngay sau khi Kiếp Tiên thể lỏng thi triển pháp thuật kích hoạt kịch độc, bốn đại Kiếp Tiên thoát khỏi trói buộc của tầng không gian vỡ nát bên cạnh mình, người nào cũng thi triển sát chiêu đánh về phía Sở các chủ.

“Chỉ là chút kịch độc mà thôi.”

Sở các chủ nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Lời vừa dứt, tất cả độc tố trong cơ thể cô đều bị bài xích ra ngoài, toàn bộ kịch độc ngưng tụ lên lưỡi kiếm của cô.

Trong hư không, mặt của Kiếp Tiên thể lỏng lập tức biến sắc.

Thân hình của bốn đại thú tu Kiếp Tiên khựng lại...

“Thứ mà Bích Thủy Các bọn ta không sợ nhất... chính là độc.”

Trên môi Sở các chủ lại hiện lên nụ cười bình tĩnh, cô vung kiếm trong tay.

Kiếm khí và 1241 loại kịch độc kia chém ngược về phía bốn vị thú tu Kiếp Tiên.

Kiếp Tiên thể lỏng cắn răng quát:

“Mau tránh ra! Những kịch độc đó... không nằm trong sự khống chế của ta đâu!”

“Để ta ra tay vậy.”

Lúc này, Kiếp Tiên vảy rồng trầm giọng nói.

Hắn tiến lên trước một bước, mọi thứ trong hư không bỗng cuốn về phía hắn. Hắn lại bước ra một bước nữa, thân thể đã xuyên không gian chắn trước kiếm khí của Sở các chủ.

Kịch độc và kiếm khí chém đến ngay trước mặt hắn.

Nhưng Kiếp Tiên vảy rồng vẫn bình tĩnh như thường, không ngăn cản cũng không công kích.

Khi kiếm khí và kịch độc đến gần sát thân thể hắn thì đột nhiên trở nên vặn vẹo, cuối cùng lại biến mất cứ bị hố đen nuốt chửng vậy.

“Hình dạng ban đầu của đạo thôn phệ ư?”

Sở các chủ chống kiếm mà đứng, mái tóc đen dài tung bay trong gió.

Mái tóc còn dài hơn thân thể cô gấp mấy lần, giống như một tấm áo choàng màu đen đang tung bay ở sau lưng.

“Đúng vậy.”

Kiếp Tiên vảy rồng tích chữ như vàng.

“Dã tâm của ngươi lớn thật đấy, nhưng từ xưa đến nay chưa có ai chứng đạo này thành công cả.”

Lúc này Sở các chủ cũng không vội tấn công, trái lại còn chống kiếm trò chuyện rất bình tĩnh.

“Ta sẽ thành công.”

Trên mặt Kiếp Tiên vảy rồng đầy vẻ tự tin.

Sở các chủ bật cười:

“Người nào đi theo đạo này cũng nói giống như vậy, nhưng cuối cùng bọn họ đều chết hết.”

Đạo thôn phệ vạn vật... trường sinh chi đạo này không có điểm cuối.

“Nhiều lời vô ích, ngươi vẫn định ngoan cố kháng cự đến cùng đấy à?”

Kiếp Tiên thể lỏng phát ra tiếng cười quái dị.

Sáu đại Kiếp Tiên xếp thành vòng tròn bao vây Sở các chủ ở giữa.

Ở đằng xa còn có một đám thú tu ngũ phẩm, lục phẩm do tôn giả một sừng mang đến đang bận bố trí một số trận pháp phù văn, phong tỏa hoàn toàn Bích Thủy Các.

Kiếp Tiên vảy rồng:

“Ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn chịu trói đi, như vậy bọn ta còn có thể tha cho ngươi một con đường sống. Bọn ta cũng không phải là hạng người thích giết chóc.”

Sở các chủ:

“Ha ha.”

“Xem ra Sở đạo hữu muốn ngoan cố kháng cự đến cùng rồi.”

Kiếp Tiên thể lỏng nhếch miệng nói:

"Lần này sẽ không cho ngươi có cơ hội thoát đi đâu, trận chiến đã kéo dài lâu quá rồi, không được lãng phí thời gian nữa."

Kiếp Tiên vảy rồng:

"Ta sẽ chặn toàn bộ công kích của cô ta, các ngươi dốc hết sức ra tay đi."

Kiếp Tiên thể lỏng:

"Lấy một địch sáu, cô ta thua chắc rồi."

"Ha ha ha ha!"

Đúng lúc này, Sở các chủ đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Mặc dù là những tiếng cười to sang sảng nhưng khi cô cười lại toát lên vẻ quyến rũ khó tả.

"Nói cho hai người các ngươi biết một bí mật... Thật ra tất cả người trong Bích Thủy Các đều là phân thân của ta. Ta nói là tất cả mọi người đấy... Không tin hả? Vậy giờ ta dùng một phân thân khác trò chuyện với hai người các ngươi nhé?"

Sở các chủ nhìn Kiếp Tiên thể lỏng và Kiếp Tiên vảy rồng rồi nháy mắt một cái.

Cái nháy mắt này của cô đáng yêu đỡ không nổi.

Kiếp Tiên vảy rồng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Kiếp Tiên thể lỏng:

"Không biết ngươi đang nói bậy nói bạ cái gì hết, nhưng ngoan cố chống cự chỉ làm chính ngươi đau đớn hơn thôi, đồng thời còn phá hủy Bích Thủy Các - thứ quan trọng nhất với ngươi nữa đấy."

Đối với những thú tu Kiếp Tiên này, nửa câu sau mới là quan trọng nhất. Bọn họ hy vọng có thể lấy được một Bích Thủy Các toàn vẹn, chứ không phải là một Bích Thủy Các bị phá hủy thành phế tích trong trận chiến Kiếp Tiên.

"Nên Bích Thủy Các có bị hủy cũng đừng hối hận nhé."

Kiếp Tiên thể lỏng bật cười ha hả, câu nào cũng đâm trúng điểm yếu của Sở các chủ.

Bích Thủy Các là thứ quan trọng nhất đối với Sở các chủ, vậy nên nếu đánh tiếp, chắc chắn cô sẽ bị bó tay bó chân.

Nhưng ngay khi Kiếp Tiên thể lỏng vừa dứt lời, vị thú tu Kiếp Tiên sừng trâu đứng gần hắn đột nhiên lên tiếng:

“Ha ha ha, nói cho hai người các ngươi biết một bí mật... Thật ra tất cả người trong Bích Thủy Các đều là phân thân của ta. Ta nói là tất cả mọi người đấy... Không tin hả? Vậy giờ ta dùng một phân thân khác trò chuyện với hai người các ngươi nhé?”

Kiếp Tiên vảy rồng:

“???”

Kiếp Tiên thể lỏng:

“???”

Ngay sau đó, thú tu Kiếp Tiên vằn hổ cũng cười nói:

“Nói cho hai người các ngươi biết một bí mật... Thật ra tất cả người trong Bích Thủy Các đều là phân thân của ta. Ta nói là tất cả mọi người đấy... Không tin hả? Vậy giờ ta dùng một phân thân khác trò chuyện với hai người các ngươi nhé?"

Tiếp theo là Kiếp Tiên một sừng cũng cười ha hả rồi lập lại những lời bên trên.

Thú tu Kiếp Tiên cánh ưng cũng lập lại y như vậy.

Chương 1242: Tới Đây, Đánh Chết Ta Đi!

Không chỉ bốn vị thú tu Kiếp Tiên mà cả những thành viên ngũ, lục phẩm ở đằng xa do Tôn Giả một sừng chỉ huy cũng xoay người lại cười ha hả, sau đó đồng thanh lập lại những lời trên.

Tiếng hô rất đều, nghe rất có khí thế.

Cùng lúc đó bốn đại thú tu Kiếp Tiên vốn đang bao vây Sở các chủ lại chuyển hướng, quay ngược lại bao vây Kiếp Tiên thể lỏng và Kiếp Tiên vảy rồng.

“Ngươi đã làm gì với bọn họ?”

Kiếp Tiên thể lỏng sầm mặt quát.

Sắc mặt của Kiếp Tiên vảy rồng cũng trở nên khó xem, không cách nào giữ vẻ bình tĩnh được nữa. Nhiệm vụ của bọn họ là thu hồi Thiên Đình nguyên sơ, nhưng không ngờ Bích Thủy Các lại quỷ dị thế này.

Sở các chủ cười châm biếm:

“Ha ha ha ha.”

“Ha ha ha ha.”

Bốn đại Kiếp Tiên thú tu cũng cười theo.

“Ha ha ha ha.”

Tôn Giả một sừng và đám thuộc hạ ngũ phẩm lục phẩm cũng đồng thanh phát ra tiếng cười châm biếm.

Mái tóc dài bay lượn, Sở các chủ chậm rãi nói:

“Ngươi nghĩ xem tại sao ta lại giao chiến với bốn đồng bạn Kiếp Tiên bên ngươi lâu như vậy chứ? Các ngươi cho rằng với thực lực của bốn người bọn họ có thể cản ta lâu như vậy, kéo dài mãi đến khi các ngươi tới ư?”

Kiếp Tiên cánh ưng tiếp lời:

“Sở dĩ kéo dài trận chiến mấy ngày mấy đêm chính là chờ đến thời khắc này đây.”

Kiếp Tiên một sừng:

“Chỉ cần ta muốn, toàn bộ người tiến vào Bích Thủy Các đều sẽ trở thành một phần của thân thể ta.”

Kiếp Tiên sừng trâu:

“Đây chính là đạo của ta!”

Kiếp Tiên vằn hổ:

“Bây giờ là năm đánh hai rồi, tới đây, xem ai chết vào tay ai!”

…

“Nhìn trời, chiêu này của Sở các chủ siêu độc luôn ấy.”

Ngay cả Tống Thư Hàng đang quan sát tình hình bên Bích Thủy Các thông qua con mắt công đức cũng bị thủ đoạn của Sở các chủ dọa sợ hết hồn.

Đây chính là đạo của Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ đấy ư?

Bây giờ bản thân Sở các chủ vẫn đang ở cảnh giới Kiếp Tiên, chưa khai phá đạo của mình hoàn toàn, vậy mà lại có thể lặng lẽ khống chế bốn Kiếp Tiên mà chẳng ai hay biết gì. Vậy Thiên Đế năm đó có tu vi không kém gì Thánh Nhân Nho gia, sau khi hoàn thiện đạo của bản thân, hắn đã mạnh đến mức nào chứ?

Trong lúc Tống Thư Hàng suy tư, bên Bích Thủy Các lại bắt đầu đại chiến.

Bốn đại Kiếp Tiên thú tu xoay người tấn công Kiếp Tiên thể lỏng và Kiếp Tiên vảy rồng.

Chẳng biết từ lúc nào trong tay Kiếp Tiên sừng trâu lại xuất hiện một cây lang nha bổng, vũ khí này dài đến mười mét, nói đơn giản chính là một cây cột l đầy gai nhọn.

“Hây!”

Kiếp Tiên sừng trâu vung lang nha bổng quét ngang về phía Kiếp Tiên thể lỏng.

Một gậy này vung ra, vạn vật bị càn quét, mọi thứ cản phía trước lang nha bổng đều nát bấy.

Đây là một kích toàn lực của Kiếp Tiên sừng trâu, ngay cả Kiếp Tiên thể lỏng cũng không dám ngăn cản chính diện.

Kiếp Tiên vảy rồng di chuyển một bước, ngăn ở trước mặt Kiếp Tiên thể lỏng lần nữa, hắn dùng tay làm đao chém về phía lang nha bổng.

Ầm~~

Cạnh bàn tay đụng vào lang nha bổng, không gian không ngừng vặn vẹo vỡ nát.

Tiên năng của hai bên va chạm với nhau, sinh ra dư âm nguy hại như phóng xạ. Tu sĩ dưới thất phẩm chỉ cần thấy hình ảnh hai người giao chiến, tinh thần sẽ bị thương...

Cánh tay và lang nha bổng to lớn rơi vào thế giằng co.

Cơ bắp nhô lên khắp người Kiếp Tiên sừng trâu, thân hình phồng to lên, trong miệng phát ra tiếng gầm to như dã thú:

“Rống~~”

“Gãy.”

Lúc này, Kiếp Tiên vảy rồng trầm giọng nói.

Tiếng đứt đoạn nặng nề vang lên.

Lang nha bổng trong tay Kiếp Tiên sừng trâu bị chém đứt từ bên trong.

Kiếp Tiên vảy rồng cách không vỗ ra một chưởng, chưởng lực đánh trúng vào ngực của Kiếp Tiên sừng trâu.

“Muuuuu ~~”

Kiếp Tiên sừng trâu hét lên thảm thiết, thân thể bị đánh bay ra ngoài.

Mặc dù đều là Kiếp Tiên nhưng thực lực lại chênh lệch như ngọn núi nhỏ không tên với đỉnh Everest vậy. Đều là núi nhưng chiều cao lại khác xa nhau.

“Đạo thôn phệ quả là lợi hại, thực lực của ngươi cao hơn con trâu cục súc này quá nhiều, chỉ kém ta một chút thôi. Tiếc thay, nếu vừa rồi ngươi dồn thêm chút lực vào một chưởng kia thì có thể đánh tàn phế luôn con trâu cục sục này, khiến hắn mất đi sức chiến đấu rồi, nhưng ngươi lại mềm lòng.”

Sở các chủ cười ha hả nói.

Khóe mắt Kiếp Tiên vảy rồng bắt đầu co giật.

Kiếp Tiên sừng trâu bị đánh bay ra lăn một vòng trên đất, từ dưới đất bò dậy rồi phủi bụi trên người:

“Tiếc thay, nếu vừa rồi ngươi dồn thêm chút lực vào một chưởng kia thì ta đã bị phế rồi, nhưng ngươi lại mềm lòng.”

Dứt lời, hắn ném lang nha bổng đã bị chém đứt qua một bên, sau đó lại lấy ra một cây lang nha bổng khác to hơn dài hơn, một tay cầm gậy một tay vỗ ngực nói:

“Làm người thì phải tàn nhẫn với chính mình một chút. Tới đây, tới đánh ta tiếp đi, đánh chết ta đi nào!”

Kiếp Tiên cánh ưng:

“Tới đây, tới đánh ta đi, hai ngươi biết rõ nhược điểm của ta mà, cứ nhắm vào nhược điểm của ta mà đánh!”

Kiếp Tiên một sừng:

“Nếu không đánh chết ta, ta sẽ đánh chết hai người các ngươi.”

Kiếp Tiên vằn hổ:

“Rống rống rống!”

“Tiện nhân!”

Kiếp Tiên thể lỏng nghiến răng mắng.

Sở các chủ cười, một nụ cười rất ngọt ngào.

Kiếp Tiên vảy rồng:

“Bốn người bọn họ không ngăn nổi ta, chỉ cần khống chế được ngươi thì bọn họ sẽ thoát khỏi sự khống chế của ngươi thôi.”

Sở các chủ không hề sợ hãi, trái lại còn vẫy tay với hắn:

“Tới đây, ta đứng im tại chỗ chờ ngươi tới, nếu động đậy thì ta làm mẹ ngươi luôn.”

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Do Sở các chủ vẫn luôn giữ mối quan hệ bạn bè tốt với Tống Đầu Gỗ nên khó tránh khỏi việc bị ảnh hưởng xấu từ Tống Đầu Gỗ.

Trong lúc hai bên đang nói chuyện, Kiếp Tiên thể lỏng nấp sau lưng Kiếp Tiên vảy rồng nãy giờ bỗng biến mất ngay tại chỗ.

Sau đó hắn lặng lẽ chui lên từ phần đất sau lưng Sở các chủ.

Tay phải của hắn hóa thành ống tiêm đâm mạnh về phía Sở các chủ. Cách công kích bằng ống tiêm thế này có khả năng chuyên phá các loại phòng ngự, đồng thời còn có thể rót kịch độc vào bên trong cơ thể kẻ địch chỉ trong nháy mắt.

Lần này hắn rót loại kịch độc mạnh nhất của bản thân vào, quyết tâm muốn hạ gục Sở các chủ với tốc độ nhanh nhất.

Phập~~

Đây là tiếng ống tiêm đâm vào thân thể.

“Thành công rồi!”

Kiếp Tiên thể lỏng mừng thầm trong lòng, loại cảm giác này thật sảng khoái.

Tâm niệm hắn vừa động, kịch độc cực mạnh tràn ra.

Hãy hét lên thảm thiết đi Sở tiên tử!

Chất kịch độc này sẽ không độc chết ngươi ngay lập tức nhưng lại có thể làm cho ngươi đau đớn quằn quại, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Sở các chủ bị tiêm vào một ống kịch độc, ngã vật xuống, đau đớn lăn lộn trên đất.

Cô há miệng bắt đầu la hét thảm thiết, nhưng tiếng hét phát ra từ miệng cô lại không phải là tiếng kêu của nữ.

“Rống rống rống~~”

Một tràng la hét như mãnh hổ gầm thét vang lên.

Kiếp Tiên thể lỏng bỗng rùng mình, trong lòng dâng lên cảm giác bất ổn.

“Ha ha ha ha.”

Trong hư không, thân hình Kiếp Tiên vằn hổ bắt đầu vặn vẹo biến hóa, cuối cùng hóa thành Sở các chủ với mái tóc dài tung bay.

Mà Sở các chủ đang lăn lộn trên mặt đất cũng vặn vẹo biến hóa, biến thành Kiếp Tiên vằn hổ.

“Rống rống rống~ chết cũng không động đậy, nếu động đậy~~ rống rống rống~ ta sẽ làm mẹ ngươi~~ rống rống rống.”

Kiếp Tiên vằn hổ vừa gầm thét, la hét thảm thiết vừa lăn qua lộn lại.

Miệng lập lại lời thoại rất tròn bổn phận.

“Không thể nào!”

Kiếp Tiên thể lỏng không dám tin vào mắt mình.

Hắn đã đạt tu vi Kiếp Tiên cửu phẩm đỉnh phong, cũng đã ngưng tụ ra hình dạng ban đầu của đạo, thực lực không yếu hơn Sở các chủ bao nhiêu.

Vậy mà hắn lại không nhìn thấu loại huyễn thuật này, trái lại còn xem đồng bạn Kiếp Tiên vằn hổ là Sở các chủ, tiêm ống tiêm vào không chút do dự.

“Đây là huyễn thuật gì?”

Kiếp Tiên vảy rồng trầm giọng hỏi, hắn cũng không thể nhìn thấu thật giả.

“Huyễn thuật ư? Không phải thứ này.”

Sở các chủ vẫn giữ nụ cười bình tĩnh.

Kiếp Tiên một sừng tiếp lời:

“Bớt nói nhảm đi, ta không có thói quen giải thích nguyên lý pháp thuật của mình cho kẻ địch biết.”

Kiếp Tiên cánh ưng:

“Tới đây đi, hôm nay hoặc là bọn ta chết trong tay hai người các ngươi, hoặc là các ngươi chết trong tay bọn ta.”

Sở các chủ:

“Vẫn là câu nói vừa rồi, tới đây, ta đứng im bất động chờ các ngươi tới đánh. Nếu động đậy thì ta là mẹ các ngươi.”

“Rống rống rống, mẹ các ngươi, rống rống rống, mẹ các ngươi.”

Kiếp Tiên vằn hổ đau đớn lăn lộn trên đất, nước mắt nước mũi giàn giụa, nhưng miệng hắn vẫn kiên cường lặp lại lời của Sở các chủ.

“Chết tiệt!”

Kiếp Tiên thể lỏng bực bội vô cùng.

Bọn họ dốc toàn lực điều động cả sáu đại Kiếp Tiên ra trận, vậy mà lại vẫn bị cô gái này đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nhìn Kiếp Tiên vằn hổ đang lăn lộn liên tục trên mặt đất, Kiếp Tiên thể lỏng thở dài ngao ngán.

Một tay khác của hắn cũng hóa thành ống tiêm rồi đâm về phía Kiếp Tiên vằn hổ, tiêm thuốc giải vào.

Đương nhiên hắn sẽ không giải hết toàn bộ kịch độc trên người Kiếp Tiên vằn hổ.

Trước khi kết thúc trận chiến với Sở các chủ, tốt nhất là Kiếp Tiên vằn hổ cứ ở trạng thái mất sức, ở một bên xem toàn bộ quá trình là được.

Phập~

Ống tiêm đâm vào, rốt cuộc Kiếp Tiên vằn hổ không co quắp lăn lộn nữa.

Hắn giống như một con cá mắc cạn, nằm bẹp trên đất không hề nhúc nhích.

Bộ phân duy nhất có thể động chính là miệng.

“Đau quá, đau quá. Vừa rồi ta đã lăn lộn trên đất, không ở trạng thái bất động. Rống hống hống, thế nên bây giờ ta là mẹ các ngươi.”

Kiếp Tiên vằn hổ thỏa mãn ra mặt.

Lúc này đây, Kiếp Tiên thể lỏng thật sự rất muốn độc chết Kiếp Tiên vằn hổ luôn cho rồi.

“Tính sao đây?”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Kiếp Tiên vảy rồng.

Chuyện diễn ra ngoài dự liệu của bọn họ.

Không ai ngờ rằng Sở các chủ lại khó giải quyết như vậy.

[Phá hủy Bích Thủy Các.]

Lúc này Kiếp Tiên vảy rồng truyền âm nói.

Kiếp Tiên thể lỏng sững sờ không nói nên lời.

[Thứ chúng ta muốn chỉ là Thiên Đình nguyên sơ, giữ lại phần nền là được rồi, cùng lắm mất chút thời gian xây dựng lại thôi. Bích Thủy Các là ngọn nguồn lực lượng của cô ta, phá hủy Bích Thủy Các đồng nghĩa với việc có thể phá vỡ sự khống chế của cô ta áp đặt lên người các đồng bọn bên chúng ta.]

Kiếp Tiên vảy rồng tiếp tục nói.

[Có lý.]

Kiếp Tiên thể lỏng trả lời.

Ngay sau đó, thân thể hắn lại dung nhập vào trong đất.

Tiên năng trong cơ thể hắn bùng nổ, thân thể hóa lỏng không ngừng trải rộng ra, lấy thân thể hắn làm trung tâm, bao phủ khắp Bích Thủy Các.

Hắn bao phủ đến đâu, mặt đất của Bích Thủy Các ở đó lại chuyển sang màu đen, hoa cỏ cây cối khô héo, nước sông bị ô nhiễm.

Có độc khí thoát ra qua những khe nứt trên mặt đất.

Chỉ trong chớp mắt, tiên cảnh trong phạm vi mấy dặm với chim hót líu lo hoa nở ngát hương đã biến thành địa ngục dơ bẩn nhiễm đầy kịch độc.

Sở các chủ vẫn giữ tư thế hai tay chống kiếm, vẻ mặt rất bình tĩnh, chỉ là nụ cười trên môi cô đã dần biến mất.

Kiếp Tiên vảy rồng nhìn Sở các chủ với ánh mắt rét lạnh:

“Ngươi thua rồi.”

Chỉ cần chịu ra tay tàn nhẫn cắt đứt ‘rễ’ của Sở các chủ, phá hỏng Thiên Đình nguyên sơ thì chắc chắn Sở các chủ sẽ phải thua thôi.

Sở các chủ nhìn Bích Thủy Các bị nhiễm bẩn:

“Trước giờ ta đều trói buộc mình với Bích Thủy Các. Từ thời đại viễn cổ cho đến nay, Bích Thủy Các là tâm ma của ta. Bắt đầu từ cảnh giới Tôn Giả, mỗi lần tấn thăng một cảnh giới ta đều gặp phải tâm ma có liên quan đến Bích Thủy Các. Đối với ta loại tâm ma này quá mạnh, chỉ cần còn ở Bích Thủy Các một ngày, ta vĩnh viễn không cách nào chiến thắng được nó. Vậy mà dưới trạng thái không cách nào chiến thắng tâm ma, ta vẫn có thể tấn cấp.”

Trong lòng Kiếp Tiên vảy rồng chợt cảm giác bất an.

Chương 1243: Bá Tống Tiền Bối, Ngài Muốn Ăn Kẹo Không?

Chẳng tu sĩ nào thích tâm ma kiếp cả.

Cho dù là người có đạo tâm cực mạnh cũng có lúc sẽ yếu đuối.

Thọ nguyên của tu sĩ dài đằng đẵng, sống lâu rồi rất có thể trong lòng sẽ xuất hiện sơ hở mà chính bản thân cũng không nhận ra.

Mà sở trường giỏi nhất của tâm ma chính là bắt lấy những sơ hở này, chỉ cần tu sĩ sơ ý một chút thôi là sẽ bị tâm hỏa thiêu đốt, thần hình câu diệt, cực kỳ đáng ghét.

Đây là lần đầu tiên Kiếp Tiên vảy rồng nghe thấy chuyện có người không vượt qua tâm ma kiếp mà vẫn có thể lên cấp đấy.

Chuyện này đúng là phản tu chân.

“Ngươi đoán thử xem nếu ta không thể vượt qua tâm ma, vậy thì cuối cùng tâm ma đáng sợ của ta đã đi đâu rồi?”

Sở các chủ bình tĩnh nói.

Khóe mắt giật một cái, Kiếp Tiên vảy rồng nhìn xuống dưới:

“Bích Thủy Các?”

“Ha ha ha ha.”

Sở các chủ cười rất vui vẻ, sau đó lắc đầu đáp:

“Ta không nói cho ngươi biết đâu, ngươi tự đoán đi.”

Cô không có thói quen tự khai hết kỹ năng, năng lực, thân phận bối cảnh của mình ra. Hơn nữa cô cảm thấy rất vui khi nhìn kẻ địch đần mặt suy đoán năng lực của mình.

Tiếng cười vừa dứt, đột nhiên có hai cây đại thụ cao ngất trời điên cuồng lớn lên sau lưng cô.

Một cây xanh biếc, cành lá tươi tốt, tràn đầy sức sống, trên cây nở hoa trắng nõn không tì vết.

Một cây khác có màu tím đậm, cành lá khô héo, toát ra khí tức chết chóc âm trầm, trên cây nở hoa màu đen tuyền có gai.

Một tươi tốt một héo khô.

Sở các chủ đứng lơ lửng giữa hai cây đại thụ, mái tóc dài tung bay, tay chống kiếm mà đứng.

Khí tức trên người cô trở nên mạnh hơn, có cảm giác 'vô hạn' như tinh không vậy. Tiên năng trong cơ thể bắt đầu chuyển hóa, tiến hành quá trình biến đổi về chất.

Lại tiến nửa bước trên con đường Kiếp Tiên.

Lẽ nào Sở các chủ sắp chứng trường sinh chi đạo?

"Đây là đạo của ngươi ư? Không thể nào! Đạo của ngươi không phải là Bích Thủy Các sao?"

Kiếp Tiên vảy rồng giật mình thốt lên.

Đạo xuất hiện trên người Sở các chủ không phải là Bích Thủy Các, không phải đạo của Thiên Đế thuộc Thiên Đình viễn cổ, vậy rốt cuộc đạo của cô là gì?

Sở các chủ lại không trả lời hắn.

Cô khẽ rũ mắt xuống nhìn Bích Thủy Các bị ô nhiễm ở phía dưới.

Bích Thủy Các chính là đạo của cô, Kiếp Tiên vảy rồng đã đoán đúng điểm này.

Nhưng trong đạo của cô lại có hai nhánh. Tái hiện lại từng con người, từng sự vật trong Bích Thủy Các là nhánh thứ nhất. Đại thụ tràn đầy sức sống sau lưng cô tượng trưng cho nhánh này.

Tiếp theo đảo ngược nhánh này lại thì sẽ ra nhánh thứ hai. Cây đại thụ màu đen kia chính là vật tượng trưng cho nhánh thứ hai.

"Đến lúc nên buông xuống rồi."

Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Buông xuống không có nghĩa là từ bỏ, nhánh thứ hai đi theo một con đường khác. Chỉ cần chờ đến khi cô chứng đạo, Bích Thủy Các sẽ sống lại dưới một hình thức khác, một loại hình thức sống lại mà theo Sở các chủ thấy là thích hợp hơn.

"Giết!"

Kiếp Tiên vảy rồng nghiến răng hô lên, sau đó hắn lắc mình hóa thành một con giao long màu đen, đánh về phía Sở các chủ.

Bất kể đạo của Sở các chủ là gì, hắn đều không thể để đối phương thành công được.

Nhưng lúc này, Kiếp Tiên một sừng, Kiếp Tiên sừng trâu, Kiếp Tiên cánh ứng lại lần lượt tiến lên ngăn cản Kiếp Tiên vảy rồng.

“Không cho ngươi đi qua!”

“Trừ khi ngươi giết chết bọn ta!”

“Muuuu ~~”

“Cút ngay!”

Kiếp Tiên vảy rồng ngửa đầu phun ra mười mấy phù văn pháp thuật, sau đó những phù văn pháp thuật này hóa thành từng lỗ đen, hút ba Kiếp Tiên kia vào.

Ba đại Kiếp Tiên bị lỗ đen hút lại giống như trúng phải thuật định thân, thân thể chỉ đứng im một chỗ không tài nào nhúc nhích được.

Thân hình Kiếp Tiên vảy rồng lóe lên, ngay sau đó hắn đã xuất hiện ở ngay phía trước Sở các chủ.

“Ta nhất định sẽ không để ngươi thành công!”

Kiếp Tiên vảy rồng vung móng vuốt, vỗ mạnh về phía Sở các chủ.

“Vỡ!”

Sở các chủ há miệng nhẹ nhàng hô lên một chữ.

Tiếp đó cả Bích Thủy Các đều rung chuyển, trời long đất lỡ.

Rõ ràng móng vuốt của Kiếp Tiên vảy rồng chỉ cách Sở các chủ chừng một bàn tay nhưng dường như lại cách xa cả một vũ trụ.

Gần trong gang tấc mà biển trời cách đôi.

“Mở cho ta!”

Kiếp Tiên vảy rồng hét lên, dồn sức mạnh hơn nữa muốn đột phá vùng không gian ngăn cách giữa hắn và Sở các chủ.

Hai bên ở vào thế giằng co.

××××××××××××××××××××

Tống Thư Hàng chứng kiến màn này thông qua con mắt mắt công đức.

Con mắt công đức bị trận chiến ảnh hưởng, kích thước thu nhỏ đi rất nhiều, có lẽ chỉ lát nữa thôi nó sẽ biến mất.

“Sở các chủ đang chứng đạo của mình, đây chính là chuyện mà cô ấy muốn làm ư?”

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại chú ý đến bức tượng thủy tinh đỏ khắc hình Sở các chủ trong thế giới hạch tâm, sau đó hắn lại hỏi:

“Cô ấy trùng kích cảnh giới trường sinh thế này nguy hiểm lắm đúng không?”

Xích Tiêu Kiếm:

“Ta có cảm giác hình như cô ấy đang mượn tay mấy tên Kiếp Tiên thú giới để phá vỡ hạn chế nào đó, còn việc trùng kích cảnh giới trường sinh chỉ là tiện thể làm luôn thôi. Này... khoan đã, Tống Thư Hàng, sao tự dưng ngươi lại khóc như mưa thế? Bị đả kích à?”

“Ta đang khóc ư?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc đưa tay lên lau một cái, quả thật mặt hắn toàn là nước mắt.

Chú ý nhé, là nước mắt chứ không phải là chất lỏng. Rõ ràng bây giờ thân thể hắn đang ở trạng thái thể lỏng, vậy mà vẫn có thể khóc ra nước mắt.

Chuyện gì thế này?

Hắn phát hiện nước mắt trong hốc mắt cứ chảy xuống mãi không ngừng, càng chảy càng hung, làm sao cũng không dừng lại được, càng lau lại càng nhiều.

Nước mắt không ngừng chảy xuống làm ướt cả mặt bàn trước người hắn.

Đồng thời một góc mềm yếu trong lòng như bị ai đó cầm dao thẳng tay đâm một nhát, một loại bi thương vô hình chợt dâng lên.

“Đau lòng quá, cảm giác này là sao? Trái tim như bị bóp nghẹn, lòng đau như cắt.”

Tống Thư Hàng không ngừng lau nước mắt nhưng nước mắt chảy quá hung, làm mờ cả mắt hắn.

“Ngươi lên cơn gì đấy? Có cần uống thuốc không?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng làm rộn.”

Tống Thư Hàng lại nói:

“Loại cảm giác này... hình như là Thiên Khấp Bảo Điển. Lẽ nào là Diệp Tư?”

Là do cảm xúc của Diệp Tư tác động đến hắn ư?

Cũng đúng, lúc này trong hình Bích Thủy Các đang sụp đổ. Bích Thủy Các có ý nghĩa rất quan trọng đối với Diệp Tư, không chỉ đơn giản là ‘nhà’ thôi.

Với tính cách của cô ấy, khi thấy cảnh này chắc chắn sẽ khóc to một trận.

Lại thêm Thiên Khấp Bảo Điển ở một bên quạt gió thổi lửa, Diệp Tư lại khóc càng dữ hơn.

Diệp Tư là linh quỷ của hắn, hai người tâm ý tương thông. Khi cảm xúc bi thương của Diệp Tư đạt đến cực hạn, tự nhiên sẽ tác động đến hắn.

Chắc chắn là vậy rồi, không sai được.

Sau khi nghĩ rõ mọi chuyện, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện cảm xúc bi thương trong lòng lại càng mãnh liệt hơn.

“Hu hu hu~~”

Rốt cuộc hắn không nhịn được khóc to lên, không thể dừng lại được.

Đau lòng quá, còn đau hơn cả khi bị ba đánh cho một trận hồi còn bé, đau hơn cả lúc phải tạm biệt người bạn thân nhất thời thơ ấu sắp dọn nhà đi. Tóm lại Tống Thư Hàng cảm thấy cả đời này hắn chưa từng có lúc nào đau lòng như lúc này.

Lòng đau nhói, bây giờ ai an ủi hắn cũng vô dụng, hôm nay hắn muốn khóc một trận đã đời.

Lúc này bỗng có một đôi tay ấm áp dịu dàng ôm lấy hắn, đồng thời trên mặt lại truyền đến xúc cảm mềm mại.

Tống Thư Hàng khẽ ngẩng đầu lên, phát hiện thì ra là mỹ nhân rắn công đức.

Cô ấy dịu dàng ôm lấy Tống Thư Hàng, tay vỗ nhẹ vào lưng hắn như đang an ủi.

“Hu hu hu ~~ cảm ơn~~”

Tống Thư Hàng vừa khóc vừa nói.

Trí tuệ của mỹ nhân rắn công đức càng ngày càng cao, bản lĩnh gây sự cũng càng ngày càng mạnh, phần lớn thời gian đều khiến cho Tống Thư Hàng phải dở khóc dở cười.

Không ngờ bây giờ cô ấy lại biết đi an ủi người khác, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng ấm, trên mặt cũng ấm áp vô cùng.

Xích Tiêu Kiếm:

“Lúc ngươi khóc đừng chảy nước mũi được không? Với góc nhìn bây giờ ta thấy lỗ mũi ngươi rất rõ, nghĩ đến cảm nhận của ta một chút đi nhé?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ta có muốn vậy đâu, nhưng biết sao giờ, ta cũng tuyệt vọng lắm đây.

Hơn nữa Tống Thư Hàng đang lo lắng đến chuyện khác. Bây giờ thân thể hắn đang ở trạng thái thể lỏng, nếu cứ khóc mãi không ngừng thế này, lượng nước mất đi quá nhiều, không biết thân thể có nhỏ lại không nhỉ?

Trong lúc đang suy nghĩ...

Rầm!

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy mạnh vào.

Sau đó Thiện bước vào hỏi han với giọng điệu lo lắng:

“Bá Tống tiền bối, xảy ra chuyện gì vậy? Ta nghe thấy tiếng khóc của ai đó.”

Nhưng khi thấy cảnh tượng trong phòng, cô bé ngây ngẩn cả người.

Cô bé thấy Bá Tống huyền thánh chôn mặt trong ngực mỹ nhân rắn công đức khóc to, khóc rất thương tâm.

Còn mỹ nhân rắn công đức thì đang vỗ nhẹ lưng Bá Tống huyền thánh như đang vỗ trẻ con.

Thiện như bị hóa đá... Cảnh này thật sự vượt quá sức tưởng tượng của cô bé.

Người khóc lại là Bá Tống tiền bối ư?

Một Bá Tống tiền bối cao cao tại thượng, quen biết rất nhiều đại năng Kiếp Tiên, gần như không gì không làm được, thậm chí có thể trị tận gốc cho những người bị nhiễm tà năng Cửu U trong lòng cô bé lại đang khóc nức nở như một đứa bé đáng thương.

Ngay lúc này Thiện cũng không biết mình nên làm sao mới đúng.

Cô bé đứng sững người ở cửa, vào cũng không được mà về cũng không xong.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, dùng đôi mắt đẫm lệ nhìn Thiện.

“Hu hu hu~~”

Sau đó hắn lại quay đầu chôn mặt vào ngực mỹ nhân rắn công đức khóc rống lên tiếp.

Lần này, trong tiếng khóc thương tâm còn mang theo mấy phần cảm xúc thuộc về bản thân Tống Thư Hàng.

Tiêu rồi, tiêu thật rồi!

Hình tượng Huyền Thánh của hắn, phong thái cao nhân của hắn, hình tượng Bá Tống tiền bối với phong cách cool ngầu của hắn đều tan vỡ hết rồi!

Giờ hắn không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

Thiện há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói gì.

Lúc này, ở sau lưng bỗng truyền tới tiếng của phân bộ trưởng và Quy đại sư từ đằng xa:

“Thiện, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiện giật mình sợ hết hồn.

Cô vội đóng cửa phòng Bá Tống tiền bối lại, sau đó lớn tiếng trả lời:

“Bộ trưởng, Quy đại sư, không có chuyện gì hết, không có bất kỳ vấn đề gì cả, mọi người đừng lo lắng.”

Tống Thư Hàng:

“Ô ô ô~~

Quy đại sư:

“Không có chuyện gì thật à? Hình như ta nghe thấy tiếng của Bá Tống tiền bối thì phải?

“Không sao, ta không sao hết. Vừa rồi ta đang nghiên cứu một môn công pháp đặc thù, chịu chút di chứng, các ngươi không cần phải lo lắng.

Tống Thư Hàng vừa khóc vừa nói.

Nghe thấy tiếng Bá Tống huyền thánh trả lời, Quy đại sư và phân bộ trưởng mới thở phào nhẹ nhõm rồi xoay người rời đi.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Tống Thư Hàng.

Thiện lúng túng không biết phải làm sao cho phải.

Một lúc lâu sau, cô bé lấy ra một viên kẹo:

“Bá Tống tiền bối, ngài muốn ăn kẹo không?

Tống Thư Hàng:

“...

Nhìn trời, đột nhiên muốn tự tử chết quách cho rồi.

[Đạo trường sinh của Sở các chủ có vấn đề.]

Đúng lúc này, tiếng của Diệp Tư chợt vang lên.

Đây là lần thứ hai Diệp Tư lên tiếng sau khi rơi vào trạng thái độ tâm ma kiếp.

Sở các chủ chưa vượt qua tâm ma kiếp lại vẫn có thể lên cấp.

Diệp Tư đang độ tâm ma kiếp vậy mà thỉnh thoảng lại có thể đi ra hóng gió, trò chuyện đôi câu với Tống Thư Hàng.

Lẽ nào Bích Thủy Các có tool hack phản tâm ma?

[Chúng ta không thể để Sở các chủ tiếp tục nữa, nếu không tất cả sẽ kết thúc.]

Diệp Tư vừa khóc vừa nói.

[Tất cả sẽ kết thúc ư? Ý ngươi là Bích Thủy Các bây giờ à?]

Tống Thư Hàng nói.

Trong hình Bích Thủy Các đang sụp đổ, đối với chuyện này, hắn cũng không biết phải nhận xét thế nào nữa.

Cho tới nay Sở các chủ luôn duy trì ảo ảnh chân thật, một mình lẽ loi canh giữ Bích Thủy Các đã bị hủy diệt từ lâu trong một quãng thời gian quá dài, quá dài.

Có lẽ Sở các chủ buông xuống Bích Thủy Các cũng không phải là một chuyện xấu.

[Nếu cứ tiếp tục như vậy... Sở các chủ sẽ chết.]

Diệp Tư nói với giọng điệu lo lắng xen lẫn chắc chắn. Loại chắc chắn này đến từ thông tin mà Trình Lâm để lại cho cô.

Tống Thư Hàng nhớ đến pho tượng thủy tinh sống lại.

[Chính vì vậy nên Sở tiền bối mới giao thủ đoạn sống lại cho ta ư? Cô ấy biết có thể mình sẽ chết.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Có thủ đoạn sống lại cũng vô ích, nếu cứ tiếp tục như vậy cô ấy sẽ biến mất hoàn toàn, không có khả năng sống lại nữa. Phải nghĩ cách ngăn cản cô ấy lại ngay!]

Diệp Tư vẫn vừa khóc vừa nói.

Cô khóc thương tâm như vậy không phải vì chuyện Bích Thủy Các sụp đổ.

Kể từ khi Diệp Tư biết Bích Thủy Các là thực tại ảo do Sở các chủ tạo ra, cảm tình của cô đối với Bích Thủy Các đã có sự thay đổi. Bây giờ cô chỉ để ý đến Sở các chủ, cô tuyệt không thể mất đi Sở các chủ lần nữa.

[Không còn khả năng sống lại nữa ư?]

Tống Thư Hàng sững sốt.

Hắn cố ép mình ngừng khóc.

Diệp Tư:

[Làm sao bây giờ? Sở các chủ sắp chứng đạo bước vào trường sinh rồi. Cô ấy sẽ biến mất, biến mất hoàn toàn.]

[Giờ cứ qua bên Bích Thủy Các trước đã rồi tính tiếp, để ta liên hệ với Quy tiền bối.]

Tống Thư Hàng nói.

Hắn chuyển ý thức vào trong thế giới hạch tâm, xác định vị trí của rùa biển đang nghỉ ngơi:

[Quy tiền bối, bây giờ khoảng cách xa nhất mà ngài có thể truyền tống là bao nhiêu?]

[Ngươi muốn truyền tống đến đâu?]

Thấy Tống Thư Hàng có vẻ rất nôn nóng, rùa biển cũng không nói nhảm mà hỏi thẳng.

[Vị trí cụ thể ở trong phạm vi của thú giới... Ta đã để lại một con mắt công đức ở Bích Thủy Các. Ta tra không ra phạm vi, chỉ mơ hồ cảm ứng được một tọa độ.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Chỉ cần ở trong thú giới thì dễ xử lý rồi, nếu một lần truyền tống không tới, chúng ta có thể truyền tống nhiều lần. Giờ hãy nói vị trí đại khái cho ta biết nào.]

Rùa biển nói.

[Cảm ơn Quy tiền bối.]

Tống Thư Hàng cảm kích vô cùng.

Hắn mở thế giới hạch tâm, đưa rùa biển ra.

Sau đó hắn thông qua mỹ nhân rắn công đức để xác định vị trí của con mắt công đức.

“Ở hướng tây nam, chính là vị trí mà Bích Thủy Các bị chuyển đến thú giới trước đó.”

Tống Thư Hàng thông báo.

Đồng thời hắn quay qua nhìn về mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn lấy mũ Bình Thiên ra, quấn mái tóc dài lại rồi đội mũ lên. Long bào kiểu nữ hoa lệ xuất hiện trên người, làm nổi bật khí chất uy nghiêm của cô.

“Thiện, ngươi ở lại đây nhé, ta phải đi đón một vị tiền bối, sẽ về nhanh thôi.”

Tống Thư Hàng nói với Thiện.

Thiện gật đầu đáp:

“Bá Tống tiền bối đi đường cẩn thận.”

Cô bé nhìn ra được sự lo lắng hiện lên trong mắt của Bá Tống tiền bối, ắt hẳn vị tiền bối mà ngài ấy phải đi đón là một người rất quan trọng.

“Chuẩn bị xong chưa? Xong rồi thì chúng ta đi thôi.”

Rùa biển nói.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức tiến lên một bước, đặt tay lên thân rùa biển.

Một luồng ý niệm truyền qua, đó là tọa độ cụ thể của con mắt công đức.

“Khoảng cách cỡ này... không thành vấn đề, ta có thể qua đó bằng một lần truyền tống.”

Rùa biển gật đầu nói.

Tống Thư Hàng:

“Làm phiền Quy tiền bối.”

Cổng không gian mở ra.

Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức và rùa biển bước vào trong đó, chớp mắt đã biến mất.

Sau đó...

Chỉ có mỹ nhân rắn công đức và rùa biển bước ra từ đầu bên kia của cổng không gian.

“Ơ? Tống Thư Hàng đâu?”

Rùa biển nghi hoặc.

Tống Thư Hàng biến mất rồi!

Chương 1244: Kim Cang Bên Dưới Hai Gốc Cây Tươi Héo

Mỹ nhân rắn công đức nghi hoặc quay đầu nhìn chung quanh, lúc tiến vào ‘cổng truyền tống’, cô còn theo sát phía sau Tống Thư Hàng cơ mà, nhưng trong nháy mắt khi bước ra từ cổng truyền tống thì Tống Thư Hàng lại biến đâu mất rồi.

Rùa biển lớn:

“@#%× Tiên Tử, cô có thể cảm ứng được Tống Thư Hàng không?”

Thân là ánh sáng công đức thực thể hóa của Tống Thư Hàng, hẳn là mỹ nhân rắn có thể định vị được chỗ của Tống Thư Hàng mới đúng.

Mỹ nhân rắn công đức nhắm hai mắt lại toan tập trung vị trí của Tống Thư Hàng.

Đột nhiên cô duỗi thẳng tay ra.

Trong hư không có một bóng người rơi xuống, được mỹ nhân rắn công đức đỡ lấy.

Bóng người rơi xuống là Diệp Tư. Cô đang độ tâm ma kiếp lại phải tách ra khỏi Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức ôm lấy Diệp Tư một cách cẩn thận, trên mặt cô lộ ra nét dịu dàng, nhu tình như nước.

Người mang phong cách nữ đế uy nghiêm như cô lại đột nhiên lộ ra nét nhu hòa như vậy khiến Rùa biển lớn bên cạnh nhìn đến ngu người.

“Cô bé này không phải linh quỷ của Tống Thư Hàng à? Sao lại xuất hiện thế này?”

Rùa biển lớn nghi hoặc hỏi.

Lẽ nào lúc tên Tống Thư Hàng kia ở trong không gian truyền tống thì bỗng bắn tung tóe à?

…

…

Cùng lúc đó, bên trong Bích Thủy Các.

Móng vuốt của Kiếp Tiên vảy rồng rốt cuộc cũng phá vỡ phong tỏa không gian [gần trong gang tấc mà như biển trời cách đôi] rồi đâm đến trước người Sở các chủ.

Sau lưng hắn, ba vị Kiếp Tiên thú tu rốt cuộc cũng tránh thoát khỏi trói buộc của lỗ đen kia, đồng loạt vọt tới phía Kiếp Tiên vảy rồng.

“Chết đi!”

Kiếp Tiên vảy rồng cắn răng nói, hắn bộc phát ra một kích mạnh nhất của bản thân, tất cả lực lượng toàn thân hội tụ trên móng vuốt vồ về phía Sở các chủ.

Sở các chủ ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười.

Cô không chống cự, từ đầu tới cuối cô đều duy trì tư thế chống kiếm mà đứng.

Móng vuốt của Kiếp Tiên vảy rồng đâm vào thân thể cô… Ngay trong nháy mắt đó, thân thể cô hóa thành những đốm sáng rồi bắt đầu tiêu tán.

Một đòn tấn công dùng toàn bộ lực lượng của Kiếp Tiên vảy rồng lại đánh vào hư không.

“Đây là ‘ngưng đạo’ thất bại ư?”

Kiếp Tiên vảy rồng nhìn thân thể bắt đầu tiêu tán của Sở các chủ trước mặt.

Trạng thái của các chủ tựa như ‘bước ra đạo của mình thất bại’ sau Kiếp Tiên.

Hậu quả của việc bước ra đạo của mình thất bại còn thảm hơn việc độ kiếp thất bại.

Độ kiếp thất bại còn có tỷ lệ sống sót rất nhỏ, thậm chí tương lai sau khi khôi phục thương thế còn có thể ngóc đầu trở lại, tái chiến với thiên kiếp.

Mà sau khi ‘bước ra đạo của mình’ thất bại thì kết cục trực tiếp chính là thân tử đạo tiêu. Ngay cả ‘thủ đoạn sống lại’đã chuẩn bị trước đó cũng sẽ trực tiếp mất đi hiệu lực.

Nhưng một lát sau, Kiếp Tiên vảy rồng lại phủ định suy đoán của mình.

Hai gốc cây lớn một tươi tốt một khô héo còn đang không ngừng sinh trưởng.

Sở các chủ vẫn còn tiếp tục bước ra khỏi ‘đạo’ của cô.

Nhưng dường như ‘đạo’ của cô rất quái dị, thậm chí còn vứt bỏ thân thể của chính cô.

Kiếp Tiên vảy rồng liếc nhìn hai gốc cây cùng với Bích Thủy Các khổng lồ bên dưới.

“Chết tiệt… Thất bại rồi.” Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Muốn ngăn cản Sở các chủ tiếp tục ngưng tụ đạo của mình thì chỉ có phá hủy hai gốc cây sau lưng cô mới được, nhưng dường như hai gốc cây này lại hòa làm một thể với toàn bộ Bích Thủy Các.

Hủy hai gốc cây chẳng khác nào triệt để phá hủy nguyên Bích Thủy Các, ngay cả phần nền cũng không cách nào giữ lại được.

Nhưng mục tiêu của đám Kiếp Tiên vảy rồng là cướp lấy Thiên Đình nguyên sơ.

Ít nhất thì bọn họ phải giữ được “nền” của Bích Thủy Các.

Vậy thì chẳng khác nào một vòng tuần hoàn chết.

Muốn ngăn cản Sở các chủ tiếp tục ‘ngưng đạo’ thì phải hủy diệt toàn bộ Bích Thủy Các, tức là nhiệm vụ thất bại.

Nếu không phá hủy Bích Thủy Các thì Sở các chủ ‘ngưng đạo’ thành công, trở thành trường sinh giả, tất cả mọi người có mặt ở đây đều sẽ bị cô treo lên đánh, nhiệm vụ vẫn sẽ thất bại.

“A a a ~~

Lúc này, Kiếp Tiên thể lỏng chui lên từ dưới lòng đất Bích Thủy Các, trên người hắn ghim vô số các vật nhỏ li ti như rễ.

“Chết tiệt, toàn bộ Bích Thủy Các đều đang sụp đổ!”

Kiếp Tiên thể lỏng kêu lên.

Hắn vốn chỉ muốn làm ô nhiễm Bích Thủy Các, không ngờ Sở các chủ lại trực tiếp phá hủy Bích Thủy Các.

Dưới tàng hai gốc cây một tươi tốt một khô héo kia.

Một nửa thân thể Sở các chủ đã hóa thành đốm sáng.

Cô cúi đầu, nhìn sâu vào Bích Thủy Các bên dưới.

Nơi xa… Nước mắt không ngừng tuôn trào từ khóe mắt của

Diệp Tư trong tay mỹ nhân rắn công đức không ngừng…

Mỹ nhân rắn công đức luống cuống tay chân lau nước mắt cho cô.

Không có Tống Thư Hàng, không có mệnh lệnh tiếp theo, cô hoàn toàn không biết nên làm gì hay làm thé nào, chỉ có thể trông nom Diệp Tư theo bản năng.

…

…

Kiếp Tiên vảy rồng nhìn Sở các chủ đang biến mất, đột nhiên trong lòng hắn hiện lên một ý nghĩ.

“Ngươi sẽ chết.”

Hắn lên tiếng.

Sở các chủ thản nhiên liếc nhìn hắn.

“Đạo của ngươi có vấn đề, cứ tiếp tục như vậy thì ngươi sẽ vạn kiếp bất phục, ngay cả cơ hội sống lại cũng không có. Bây giờ ngươi dừng lại thì vẫn còn kịp đấy.”

Kiếp Tiên vảy rồng tiếp tục nói.

Kiếp Tiên thể lỏng cũng bước đi trên không mà đến gần đó:

“Dừng lại đi, nếu dừng lại bây giờ thì ngươi vẫn còn cứu được.”

Phía sau, ba vị Kiếp Tiên thú tu khác cũng đã khôi phục lại. Lúc thân thể Sở các chủ tiêu tán thì bọn họ đã lùi ra khỏi trạng “phân thân” rồi.

Sở các chủ không trả lời bọn họ, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía hư không.

Lại một lần nữa…

Đến cuối cùng…

Người có thể đứng ra cứu vớt Bích Thủy Các trong tưởng tượng của cô vẫn không xuất hiện…

“Gửi gắm hy vọng vào kẻ khác là một loại yếu đuối.”

“Không thể dựa vào bất cứ ai.”

“Người ta thì cuối cùng cũng là người ta, cuộc đời tu sĩ của chúng ta, không dựa vào người chỉ dựa vào mình.”

Sở các chủ ngơ ngác nhìn bầu trời, hóa thành đốm sáng đã lên đến ngực cô.

Còn vài giây nữa thôi là cô sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Kiếp Tiên vảy rồng cau mày, hắn cảm thấy có điểm nào đó rất bất thường.

‘Đạo’ của Sở các chủ quá quỷ dị, rõ ràng là ‘ngưng đạo’ thất bại, thân thể cô đang biến mất, sắp sửa thần hình câu diệt, nhưng hai gốc cây một tươi tốt một khô héo sau lưng cô lại cao to hơn.

Dường như ‘đạo’ của cô vẫn chưa thất bại.

Dù cho cô biến mất, thần hình câu diệt thì đạo của cô vẫn có thể tiếp tục kéo dài.

“Sau cái chết của cô ta thì còn thứ gì thay thế sự tồn tại của cô ta, kế thừa đạo của cô ta ư?” Kiếp Tiên vảy rồng rơi vào trầm tư.

Đột nhiên, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩa.

Đợi đã.

“Tâm ma?”

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Trước đó Sở các chủ đã từng hỏi hắn một vấn đề: [Ngươi đoán thử xem nếu ta không thể vượt qua tâm ma, vậy thì cuối cùng tâm ma đáng sợ của ta đã đi đâu rồi?]

Tâm ma của cô ta đi đâu rồi?

Tâm ma của cô chưa từng biến mất, thậm chí có thể đã sinh ra dị biến nào đó.

Rất có thể nó có thể sẽ kéo dài 'đạo' của cô.

Nghĩ tới đây, Kiếp Tiên vảy rồng nói nhanh:

“Hủy diệt hai gốc cây kia, san bằng Bích Thủy Các, đừng giữ lại gì cả. Mau!”

Không cách nào lấy được Thiên Đình nguyên sơ nữa.

Lỗ đen khủng bố, chất độc ăn mòn cực mạnh, gậy lang nha bổng to dài, lưỡi dao sắc bén phủ xuống khắp bầu trời, gió lốc cuồng bạo, nhóm Kiếp Tiên thú tu toàn lực ra tay.

Một kích toàn lực của Kiếp Tiên có thể hủy thiên diệt địa.

Bây giờ lại có đến mấy Kiếp Tiên toàn lực tấn công hai gốc cây cùng với Bích Thủy Các.

Lúc này Sở các chủ chỉ còn sót lại đầu và hai cánh tay.

Cô từ từ nhắm mắt lại.

Chuyện cần làm cô đã làm xong. Kế tiếp đã không cần cô quan tâm nữa.

Đúng lúc này, một âm thanh cực lớn vang tên từ hư không.

“Hành Thâm Bàn Nhược Ba La Mật… Đa Thời! (*)

Đồng thời, một nắm đấm vàng rực chui ra từ hư không.

Lúc chữ ‘Thời’ được quát ra, nắm đấm vàng rực kia đã nện mạnh lên trên lỗ đen rồi trực tiếp nghiền nát nó.

“Chiếu Kiến Ngũ Uẩn Giai… Không!”

Lúc chữ ‘Không’ được quát ra, lại một nắm đấm vàng óng nện về phía chất độc ăn mòn cực mạnh kia.

Chất độc bị nắm tay đập xuống thì trực tiếp bốc hơi hóa thành khí.

“Độ Nhất Thiết Khổ… Ách!”

Khi chữ ‘Ách’ ra khỏi miệng, có một bắp chân tráng kiện bước ra từ hư không, giẫm mạnh lên trên lang nha bổng.

Lang nha bổng nứt toác, vỡ vụn bay đầy trời.

“Muu ~~

Kiếp Tiên sừng trâu cầm lang nha bổng trong tay bị lực lượng khủng bố từ bắp chân tráng kiện kia trực tiếp đạp bay, phát ra tiếng kêu dài thảm thiết.

“Xá Lợi Tử, Sắc Bất Dị Không, Không Bất Dị Sắc.”

Lại thêm một bắp chân tráng kiện bước ra, một cước này đá vào trên lốc xoáy.

Ầm ~~ lốc xoáy lại bị đá cho vỡ tan tành.

“Sắc Tức Thị Không, Không Tức Thị Sắc!”

Cuối cùng, một cái đầu trọc to lớn hợp với thân thể lách ra từ hư không.

Đây là một người đàn ông cao chừng ba thước, bắp thịt cuồn cuộn toàn thân, cả người phát ra ánh sáng màu vàng.

Không phải hắn xuất hiện thông qua cánh cửa không gian mà là dùng một loại phương thức bạo lực, cứng rắn lách ra khỏi hư không.

“Thọ Tưởng Hành Thức Diệc Phục Như Thị.”

Sau khi người đàn ông màu vàng kia hiện thân thì chặp hai tay lại. Hắn khẽ khom người, dùng thân thể cao lớn che chắn cho Sở các chủ.

‘Keng keng keng’, lưỡi dao sắc bén đầy trời rơi xuống người người đàn ông màu vàng, vang lên một loạt tiếng kim loại va chạm.

Đám lưỡi dao từ trên không rơi xuống kia là do Kiếp Tiên cánh ưng phát ra, lực lượng ẩn chứa bên trong mỗi một mảnh dao đều không kém gì một quả bom nhiệt hạch thiên kiếp.

Nhưng lúc rơi vào người người đàn ông màu vàng thì ngay cả da lông cũng không đả thương được.

“Xá Lợi Tử, Thị Chư Pháp Không… Không… Không… Không cái gì ấy nhỉ?”

Người đàn ông màu vàng đứng thẳng người, gương mặt đầy vẻ xoắn xuýt.

Kiếp Tiên vảy rồng, Kiếp Tiên thể lỏng cùng mấy vị thú tu Kiếp Tiên khác đều khiếp sợ nhìn người đàn ông màu vàng kia.

“Mà thôi, không nhớ ra được. Khó đọc quá đi mất.”

Người đàn ông màu vàng duỗi tay sờ đầu mình, sau đó hắn xoay người đối mặt với Sở các chủ chỉ còn lại cần cổ trơn bóng và cái đầu.

Hắn nheo mắt lại, chặp hai tay lần nữa:

“Sở Tiên Tử ~~ bần tăng đến đây hóa duyên.”

Sở các chủ nhìn người đàn ông màu vàng kia.

Có một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cô không biết tên này.

“Sở Tiên Tử chỉ còn lại một cái đầu vậy mà lại khiến bần tăng cảm giác được một loại vẻ đẹp khác thường. Đặc biệt là mái tóc dài này của cô, vừa xuất hiện là có ngay hiệu quả đặc biệt như phim ma ấy.”

Người đàn ông màu vàng cười ha hả.

Nói rồi, hắn vươn tay vỗ nhẹ lên đầu Sở các chủ.

Thân hình vốn đang hóa thành đốm sáng của Sở các chủ lập tức ổn định lại.

“Lần này ta đến rồi đây.”

Người đàn ông màu vàng nhẹ giọng, dịu dàng nói.

Sở các chủ sững người.

Bàn tay to lớn trên đỉnh đầu kia truyền đến cảm giác ấm áp.

Cho dù người đàn ông màu vàng trước mắt này có dáng dấp xa lạ, nhưng cảm giác ấm áp truyền tới từ bàn tay to lớn kia lại quen thuộc đến vậy.

Là hắn…

Lần này, rốt cuộc hắn cũng đã tới…

Trong nháy mắt, những giọt nước mắt tủi thân không ngừng rơi xuống từ khóe mắt cô.

“Oa, Sở Tiên Tử, bần tăng phát hiện ra một chuyện.”

Người đàn ông màu vàng nói:

“Sau khi chỉ còn lại một cái đầu, Sở Tiên Tử đã không còn cách nào phản kháng bần tăng sờ đầu cô rồi. Bởi vì cô không có tay để phản kháng ta. Ha ha ha ha!”

Trong lúc nói chuyện, bàn tay to bự màu vàng kia sờ tới tờ lui, sờ trái sờ phải, sờ xuôi sờ ngược trên đầu Sở các chủ.

Nước mắt đang ứa ra của Sở các chủ lập tức dừng lại.

“Cái tên khốn kiếp này!”

(*) Trích từ bài thơ Bát nhã ba la mật đa tâm kinh của Thích Trí Thủ:

PHIÊN ÂM

Quán tự tại bồ tát hành thâm Bát nhã ba la mật đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách.

Xá Lợi Tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc; thọ, tưởng, hành, thức diệc phục như thị.

Xá Lợi Tử! Thị chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung, vô sắc, vô thọ, tưởng, hành, thức; vô nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý; vô sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; vô nhãn giới, nãi chí vô ý thức giới; vô vô minh diệc vô vô minh tận; nãi chí vô lão tử, diệc vô lão tử tận; vô khổ, tập, diệt, đạo; vô trí diệc vô đắc.

Dĩ vô sở đắc cố, bồ đề tát đỏa y Bát nhã ba la mật đa cố tâm vô quái ngại; vô quái ngại cố vô hữu khủng bố; viễn ly điên đảo mộng tưởng; cứu cánh niết bàn, tam thế chư Phật y Bát nhã ba la mật đa cố đắc a nậu đa la tam miệu tam bồ đề.

Cố tri Bát nhã ba la mật đa, thị đại thần chú, thị đại minh chú, thị vô thượng chú, thị vô đẳng đẳng chú, năng trừ nhứt thiết khổ, chơn thiệt bất hư.

Cố thuyết Bát nhã ba la mật đa chú, tức thuyết chú viết: Yết đế, Yết đế, Ba la Yết đế, Ba la tăng Yết đế, Bồ đề. Tát bà ha.

DỊCH NGHĨA

Bồ tát Quán tự tại khi hành Bát nhã ba la mật đa sâu xa soi thấy năm uẩn đều không, vượt qua mọi khổ ách.

Xá Lợi Tử! Sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc; sắc tức là không, không tức là sắc; thọ, tưởng, hành, thức cũng lại như vậy.

Xá Lợi Tử! Tướng không các pháp đây, chẳng sanh chẳng diệt, chẳng dơ chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt. Cho nên, trong không, không sắc, không thọ, tưởng, hành, thức; không mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý; không sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; không nhãn giới cho đến không ý thức giới; không vô minh cũng không vô minh hết; cho đến không già chết, cũng không già chết hết; không khổ, tập, diệt, đạo; không trí cũng không đắc.

Bởi không sở đắc, Bồ tát nương Bát nhã ba la mật đa, nên tâm không mắc ngại; vì không mắc ngại nên không sợ hãi, xa lìa mộng tưởng điên đảo, rốt ráo niết bàn. Chư Phật ba đời nương Bát nhã ba la mật đa nên chứng a nậu đa la tam miệu tam bồ đề.

Nên biết Bát nhã ba la mật đa là chú thần lớn, là chú minh lớn, là chú vô thượng, là chú không gì sánh bằng, trừ hết mọi khổ ách, chắc thật vì không dối.

Nên nói chú Bát nhã ba la mật đa, nên nói chú rằng: Yết đế, Yết đế, Ba la Yết đế, Ba la tăng Yết đế, Bồ đề, Tát bà ha.

Chương 1245: Xuất Hiện Đi, Đại Quân Của Trẫm!

Sở các chủ bị chọc tức, cô chỉ còn lại có cái đầu nên đành há miệng táp bàn tay kia.

Bàn tay lớn màu vàng linh hoạt tránh khỏi cái miệng của cô rồi đặt lên đầu cô lần nữa.

“Đừng cắn đừng cắn, bây giờ thân thể của ta là thân kim cang hàng xịn, cắn sẽ đau lắm. Ý ta là cô sẽ rất đau, thân thể kim cang có lực bắn ngược sát thương kinh khủng lắm, sẽ làm đau răng. Nếu cô thật sự muốn cắn, lần tới gặp mặt ta sẽ biến thành bộ dạng da mịn thịt mềm để cô cắn cho đã.”

Người đàn ông màu vàng dịu dàng nói.

Sở các chủ:

“…”

“Chuyện kế tiếp cứ giao hết cho ta đi, để ta giúp cô trút giận.”

Người đàn ông màu vàng lại nói.

Dứt lời, hắn xoay người lại đối mặt với năm vị Kiếp Tiên thú tu kia.

Lúc này năm Kiếp Tiên thú tu cũng nhìn chằm chằm vào người đàn ông màu vàng đó, không dám vọng động.

“Năm đối một, cộng thêm tên đang hồi phục lại đằng kia thì là sáu đối một à? Tình huống bất lợi với ta thật đấy.”

Người đàn ông màu vàng nói.

Kiếp Tiên vảy rồng:

“…”

Bất lợi cái con khỉ.

Lúc người đàn ông màu vàng xuất hiện, quyền đánh lỗ đen, chân đá gió lốc. Nếu như đó là thực lực của đối phương thì dù là sáu đấu một, Kiếp Tiên vảy rồng cũng không nắm chắc được phần thắng.

“So với lấy một địch nhiều, ta lại càng thích lấy nhiều hiếp ít hơn. Cho nên, xuất hiện đi, đại quân của trẫm!”

Người đàn ông màu vàng mở hai tay ra hét lớn.

Kiếp Tiên thể lỏng:

“…”

Không phải lúc mới xuất hiện tên này dùng thân phận hòa thượng ư? Tự xưng trẫm là sao đây?

Có điều ngay sau đó, hắn ta lập tức hiểu ra người đàn ông màu vàng tự xưng như vậy là có ý gì.

Ở phía sau người đàn ông màu vàng xuất hiện một không gian màu vàng đỏ. Mảnh không gian kia kéo dài ra, sâu không thấy đáy, giống như cánh cửa của một tân thế giới đang mở ra vậy.

Thực tại ảo?

Không đúng… Thực tại ảo của Tôn Giả thất phẩm căn bản không có bất kỳ tác dụng gì trong chiến đấu cấp cửu phẩm. Thứ mà người đàn ông màu vàng thi triển cũng không phải thực tại ảo mà là một thế giới chân thực.

Trong thế giới màu vàng đỏ kia có bảy mươi nghìn tướng sĩ mặc áo giáp màu vàng, bày trận đứng thẳng.

Những tướng sĩ giáp vàng kia không nói lời nào, khí thế trên người bọn họ ngưng tụ thành một khiến đất trời biến sắc.

Đến cả Kiếp Tiên cũng phải khiếp sợ khi đối mặt với khí thế như vậy.

Nhưng đây không phải điều đáng sợ nhất, đáng sợ hơn là có bảy vị tồn tại với khí tức vô cùng mạnh mẽ đang dàn hàng đứng ở ngay tuyến đầu của đội quân.

Trên đỉnh đầu bảy vị đại năng kia đều có một vòng ánh sáng bao trùm dung mạo của bọn họ, khiến người khác không thấy rõ.

Tất cả mọi người ở đây chỉ cần nhìn lên vòng sáng trên đỉnh đầu bảy tồn tại kia thì sẽ sinh ra rất nhiều cảm giác.

Đây là vòng sáng mà chỉ Trường Sinh Giả mới có, là ánh sáng mà Trường Sinh Giả ngưng tụ ra sau khi bước ra đạo của bản thân. Nó giống như một chiếc gương, khi nhìn đến ánh sáng của đạo này thì tu sĩ cấp bậc nào cũng có thể chiếu rọi ra bản thân từ trong đó, kết hợp với ánh sáng của đạo là có thể nhận được những cảm ngộ khác nhau.

Nói cách khác, đây là bảy vị Trường Sinh Giả!

Đám Kiếp Tiên vảy rồng lập tức run như cầy sấy.

…

…

Vị Trường Sinh Giả đứng tận cùng bên trái kia mặc một bộ chiến giáp hàn băng, mái tóc dài màu bạc tung bay theo gió, bên cạnh hắn mơ hồ có bông tuyết đang bay xuống. Đây là một Trường Sinh Giả nắm giữ pháp tắc hàn băng, lấy hàn băng làm đạo.

Bên ngoài Bích Thủy Các, rùa biển lớn há hốc miệng.

“Nhìn trời, chủ nhân!”

Nó nhìn vào hóa thân hàn băng kia với vẻ không dám tin.

Không sai, vị Trường Sinh Giả tựa như đế vương mùa đông, trên người khoác giáp băng kia chính là chủ nhân của nó Bắc Phương Đại Đế.

Tại sao Bắc Phương Đại Đế lại xuất hiện ở nơi này chứ?

Ngoại trừ Bắc Phương Đại Đế ra, sáu vị Trường Sinh Giả khác cũng là những kẻ tiếng tăm lừng lẫy!

Chẳng hạn như rùa biển lớn còn nhận ra vị Trường Sinh Giả đứng thứ ba kia.

Vị Trường Sinh Giả này khoác vương bào màu đỏ thẫm, ống tay áo tựa như đang cất giấu hai vầng thái dương. Chính là Tây Phương Đại Đế nổi danh cùng Bắc Phương Đại Đế, chủ nhân của Hạ Cung, đại năng lấy hỏa diễm chi đạo để bước vào trường sinh cảnh!

Tấm biển và quảng trường Hạ Cung giờ vẫn còn nằm trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Mà năm vị Trường Sinh Giả khác, rùa biển lớn không nhận ra ai…

Thế nhưng bảy vị Trường Sinh Giả cùng xuất hiện thế này đúng là khiến người khác rúng động khôn cùng.

Đây chính là Trường Sinh Giả đó, toàn bộ chư thiên vạn giới cộng lại cũng không có được bao nhiêu, bây giờ lại xuất hiện đến bảy vị.

Người đàn ông màu vàng mỉm cười:

“Nhìn thấy chưa, đây chính là đại quân của trẫm.”

“Vạn thắng, vạn thắng, vạn thắng!”

Các tướng sĩ giáp vàng đồng loạt reo hò.

“Nói cho kẻ địch của chúng ta biết, như thế nào là vương đạo?”

Người đàn ông màu vàng nói.

Bắc Phương Đại Đế tiến lên trước một bước, cười khẽ đáp:

“Đối thủ không ngoan thì đạp qua xác hắn.”

“Như thế nào là bá đạo?”

Người đàn ông màu vàng lại hỏi.

Vị Trường Sinh Giả thần bí thứ hai tiến lên trước:

“Dù ngoan cũng đạp.”

Người đàn ông màu vàng lại nhấc tay, cao giọng nói:

“Như thế nào là… Như thế nào là… là…”

Vị Trường Sinh Giả Tây Phương Đại Đế tiến lên, kề gần bên tai hắn nói:

“Đợt thứ ba đến Nho đạo. Sau đó trả lời là trước khi đạp xác thì nên nói một tiếng.”

Nói xong thì Tây Phương Đại Đế lùi về phía sau.

Người đàn ông màu vàng ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh giơ tay lần nữa:

“Như thế nào là Nho đạo?”

Tây Phương Đại Đế tiến lên trước một bước, hai tay hắn đút trong ống tay áo, trả lời:

“Hồi bệ hạ, người không cần nghĩ đến Nho đạo đâu ạ, cả đời này người và Nho đạo đã định sẵn là vô duyên rồi.”

Nam tử màu vàng:

“…”

“Người anh em, chúng ta không thể diễn theo kịch bản ư?”

Hắn quay đầu lại, nói với Tây Phương Đại Đế một cách bất mãn.

Tây Phương Đại Đế nghiêng đầu, rồi lại xoay đầu nhìn trời huýt sáo.

Sở các chủ:

"…"

Kiếp Tiên vảy rồng, Kiếp Tiên thể lỏng, bốn vị Kiếp Tiên thú tu:

"…"

"Không nói nhiều nữa, giết chết bọn chúng cho ta."

Người đàn ông màu vàng vươn tay chỉ về phía mấy bị Kiếp Tiên thú tu.

Ở sau lưng hắn, Bắc Phương Đại Đế nhún người nhảy ra khỏi thế giới vàng đỏ.

Đồng thời, một cánh cửa không gian mở ra trước người hắn, Đại Đế lập tức chui vào cánh cửa không gian.

Lúc xuất hiện lần nữa đã đã ở phía sau Kiếp Tiên thể lỏng.

Bắc Phương Đại Đế duỗi tay đặt lên người Kiếp Tiên thể lỏng, lực lượng hàn băng ngưng tụ.

Chất độc của Kiếp Tiên thể lỏng gặp phải khắc tinh, còn chưa kịp phát động đã bị đóng băng trong nháy mắt.

Đây chính là sự chênh lệch thực lực giữa Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên, cho dù là Kiếp Tiên thể lỏng đã ngưng tụ ra hình dạng ban đầu của đạo thì cũng vẫn còn cách Trường Sinh Giả một khoảng dài.

"Thôn phệ!"

Lúc này, Kiếp Tiên vảy rồng bên cạnh hét lớn.

Một lỗ đen xuất hiện bên cạnh Bắc Phương Đại Đế, muốn nuốt chửng hắn.

Thân hình của Bắc Phương Đại Đế bị lực hút kéo đi nên hơi dừng lại một chút.

Ngay lúc này, Kiếp Tiên vảy rồng hiện ra thân hình giao long rồi túm lấy Kiếp Tiên thể lỏng đang bị đóng băng, đuôi rồng cuộn lên, mở cửa không gian ra nhảy vào.

Mấy vị Kiếp Tiên thú tu khác cũng mở cửa không gian ra rồi nhảy vào ngay.

Lúc Kiếp Tiên một sừng chạy trốn còn tiện thể túm lấy hậu bối của mình theo.

Bóng dáng của Kiếp Tiên vảy rồng thoáng hiện, đáp xuống bên cạnh những thành viên khác của tổ chức rồi nhanh chóng xách cả đám đi cùng.

Thực lực đạt tới đẳng cấp Kiếp Tiên này, nếu như không phong tỏa không gian thì rất khó đuổi cùng giết tận. Lực lượng không gian đúng là thủ đoạn thoát thân đỉnh cấp.

“Các ngươi cho là mình có thể trốn được ư?”

Người đàn ông màu vàng nheo mắt lại.

Hắn canh giữ bên người Sở các chủ, một tấc cũng không rời để rót tiên năng vào cho cô, duy trì thân hình cô không tiêu tán. Nên hắn không tự mình ra tay.

Người đàn ông màu vàng:

“Ta nói rồi, phải giúp cô ấy trút giận. Không thể để các ngươi chạy thoát như vậy được.”

Trong lúc nói chuyện, vị Trường Sinh Giả thân bí thứ hai trong không gian màu vàng óng sau lưng hắn đã ra tay.

Dây xích màu vàng trên hai tay hắn rũ xuống, đâm vào hư không.

Trong hư không có một cánh cửa không gian mở ra.

Toàn bộ đám người Kiếp Tiên thú tu và Kiếp Tiên vảy rồng trốn vào không gian trước đó bị dây xích bằng vàng cột lại rồi kéo ra khỏi không gian.

“Không thể nào!”

Kiếp Tiên vảy rồng hoảng hốt.

Trường Sinh Giả thần bí duỗi tay kết ấn, dây xích bằng vàng kết thành từng cái lồng sắt giam bọn Kiếp Tiên thú tu bên trong.

Đã bắt lại!

Kiếp Tiên thú tu cố gắng mở cửa không gian ra lần nữa, nhưng trong chiếc lồng bằng vàng kia căn bản không cách nào mở cửa không gian được.

Phía sau, bảy mươi nghìn tướng sĩ giáp vàng trầm giọng quát to rồi tiến lên vây kín lồng sắt.

Sau khi tất cả Kiếp Tiên thú tu bị bắt về, nơi xa, thân hình Bắc Phương Đại Đế hơi chấn động một chút, dễ dàng thoát ra khỏi trói buộc của lỗ đen. Hắn quay đầu liếc nhìn rùa biển lớn bên ngoài Bích Thủy Các một cái, sau đó cất bước trở về thế giới màu vàng đỏ kia.

“Làm cho gọn vào, treo đám đó lên cho ta, lát nữa ta muốn đích thân đánh chúng.”

Người đàn ông màu vàng nói.

Tây Phương Đại Đế:

“Thật đáng tiếc, bây giờ bệ hạ ngươi vẫn không thể vào trong giới. Muốn tự mình treo bọn chúng lên đánh à, mơ đi.”

“Vậy đưa bọn chúng ra đây, để ta treo lên đánh.”

Người đàn ông màu vàng nói.

Tây Phương Đại Đế:

“Hồi bệ hạ, sau khi đưa ra ngoài, chúng thần sẽ không thể hỗ trợ vây bắt mấy tên Kiếp Tiên này được. Dù sao thì bây giờ chỉ có mình Bắc Phương là có thể rời khỏi giới để ra ngoài hành động. Đến lúc đó, bệ hạ ngươi phải tự mình ra tay pháp thuật phong ấn không gian rồi mới treo bọn chúng lên đánh được.”

Người đàn ông màu vàng xị mặt:

“Cái này không được, cái kia cũng không được. Vậy ta cần đại quân như vậy để làm gì hả?”

“Làm màu.”

Vị Trường Sinh Giả thần bí thứ hai thản nhiên nói.

Người đàn ông màu vàng cả giận:

“Làm màu cái con khỉ, vừa rồi các ngươi còn đâm thẳng vào nỗi đau với vả mặt ta bôm bốp mà. Về đi về đi, cút về hết đi.”

Bắc Phương Đại Đế và Tây Phương Đại Đế trở về vị trí cũ.

Thế giới màu vàng đỏ từ từ đóng lại.

Bảy mươi nghìn tướng sĩ giáp vàng và bảy vị Trường Sinh Giả đều biến mất.

Mấy Kiếp Tiên thú tu bị bắt kia cũng kêu la hoảng hốt khi bị kéo vào thế giới màu vàng đỏ.

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Hỗn loạn ở Bích Thủy Các rốt cuộc cũng chấm dứt.

Chỉ là Bích Thủy Các bên dưới vẫn còn đang sụp đổ, khắp nơi đều bị kịch độc làm ô nhiễm.

Hai gốc cây vẫn còn đang rút lực lượng của Bích Thủy Các và Sở các chủ để sinh trưởng.

Người đàn ông màu vàng vươn tay đặt lên đầu Sở các chủ lần nữa. Tiên năng cường đại từ cơ thể hắn tràn vào cơ thể Sở các chủ, giữ cho thân hình cô không tiêu tan.

Sở các chủ:

“Vừa rồi là cái gì thế?”

“Một món pháp bảo ta tình cờ nhặt được, dùng để làm màu hù dọa cũng được lắm.”

Người đàn ông màu vàng trả lời.

Sở các chủ:

“…”

“Giờ cô có thể dừng việc ngưng đạo không?”

Người đàn ông màu vàng thấp giọng hỏi.

Sở các chủ:

“Đã đến nước này rồi thì không thể dừng được nữa. Nhưng ta sẽ không chết, ta đã chuẩn bị từ trước rồi.”

“Đạo của cô quá mức cực đoan, ngay cả ta cũng không ngờ cô sẽ chọn đạo như vậy.”

Người đàn ông màu vàng thở dài:

“Thủ đoạn sống lại của cô chưa chắc sẽ có hiệu quả.”

Sở các chủ im lặng không nói gì.

“Thời gian của ta sắp đến rồi.”

Người đàn ông màu vàng nói:

“Tiếp theo đành phải giao rắc rối này lại cho hắn vậy.”

Chương 1246: Con Riêng Ư?

“Ngươi lại muốn đi à?”

Sở các chủ hỏi.

Người đàn ông màu vàng:

“Giờ ta có nán lại nơi nào trong chư thiên vạn giới thì đều bị giới hạn thời gian. Không thể ở lại quá lâu.”

Sở các chủ im lặng.

“Yên tâm đi, cô chắc chắn sẽ không sao đâu.”

Người đàn ông màu vàng nói:

“Nếu như thật sự có gì thì ta vẫn còn thủ đoạn cuối cùng.”

“Thủ đoạn cuối cùng ư?”

Sở các chủ ngước mắt nhìn hắn.

“Cô biết đạo trường sinh của Trình Lâm chứ? Ta cho cô biết, ta cũng nắm giữ đạo trường sinh kia. Đến lúc đó Sở Tiên Tử cô sẽ trở thành con gái của ta. Tuy rằng đàn ông sinh con thì hơi dị, nhưng vì cô, ta sẽ cắn răng vượt qua loại chướng ngại về sinh lý này. Chủ yếu là tưởng tượng cảnh cô gọi ta là ba ba thì đã thấy kích thích rồi.”

Người đàn ông màu vàng dựng thẳng ngón cái lên.

Sở các chủ trợn trắng mắt:

“Ta chọn cái chết.”

Sống lại bằng cách đó thì thà cô chết luôn cho rồi.

Mặt khác, theo cô biết thì mỗi một loại đạo trường sinh chỉ thành tựu cho một Trường Sinh Giả duy nhất. Nói cách khác, đạo của mỗi một vị Trường Sinh Giả đều khác nhau hoàn toàn. Tại sao tên này có thể nắm giữ đạo trường sinh của Trình Lâm được chứ?

“Hắn sắp xuất hiện rồi, ta phải đi đây.”

Người đàn ông màu vàng lặp lại. Trong lúc nói chuyện, hắn rót toàn bộ tiên năng của mình vào trong cơ thể Sở các chủ. Như vậy thì có thể giúp Sở các chủ duy trì thân thể trong một khoảng thời gian.

Sở các chủ:

“Ai sắp xuất hiện?”

“Tống đạo hữu đáng yêu chứ ai.”

Người đàn ông màu vàng cười tủm tỉm đáp.

Sở các chủ nhớ tới một việc:

“Rốt cuộc thì quan hệ giữa ngươi và hắn là sao?”

Tại sao lần đầu tiên nhìn thấy Tống Thư Hàng, tất cả mọi người đều nhìn lầm hắn thành Tống Đầu Gỗ chứ? Nhưng chỉ cần nhìn thêm cái nữa thì sẽ phát hiện hắn khác hẳn với Tống Đầu Gỗ.

Vấn đề này không chỉ Tống Thư Hàng mà bản thân cô cũng rất muốn biết.

“Xem ra cô đã phát hiện rồi.”

Người đàn ông màu vàng nói với vẻ mặt thổn thức:

“Bây giờ ta cũng không giấu mọi người nữa.”

Sở các chủ:

“?”

“Thật ra Tống tiểu đạo hữu này chính là con riêng của ta. Đừng nói cho người khác biết nhé.”

Người đàn ông màu vàng cảm khái ra mặt.

Sở các chủ sững sờ.

“Ha ha ha ha, đùa với cô thôi, ai lại có con riêng chứ. Không nói nữa, ta phải đi thật rồi.”

Người đàn ông màu vàng phất tay.

Sở các chủ:

“Mẹ của hắn là ai?”

Người đàn ông màu vàng:

“Hả?”

“Là Kim Long? Trình Lâm? Bạch Cốt? Hay là tiên tử nào đó mà ta không biết thế? Hay là ngươi hốt hết mấy cô rồi sinh một đống con riêng đấy?”

Sở các chủ liệt kê liền tù tì mấy cái tên.

Người đàn ông màu vàng lau mồ hôi:

“Vừa rồi ta đùa thôi mà, ta nói thật đấy.”

Đôi mắt xinh đẹp của Sở các chủ vẫn nhìn chằm chằm vào hắn.

“Ta không lừa cô đâu, hơn nữa cô thử nghĩ đi, dù ta muốn sinh con thật thì cũng phải sinh con gái chứ. Con gái đáng yêu biết bao, con trai phiền cỡ nào chứ?”

Người đàn ông màu vàng nghiêm túc nói..

Sở các chủ nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Người đàn ông màu vàng dở khóc dở cười, phất tay rồi nói:

“Ta về trước đây.”

“Vậy là ngươi thích con gái à?”

Sở các chủ bỗng hỏi.

Người đàn ông màu vàng:

“Hả?”

“Không có gì, lần tới nói tiếp.”

Sở các chủ ngáp một cái, con ngươi trở nên biếng nhác hẳn đi.

Người đàn ông màu vàng đần thối mặt ra, sau đó biến mất.

…

…

Mà lúc này, trong một đường hầm không gian dài dằng dặc.

Tống Thư Hàng đang chạy như điên.

Phía sau lưng hắn, đường hầm không gian đang sụp đổ không ngừng.

“Mẹ nó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này.”

Tống Thư Hàng toàn lực thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành.

Trong đường hầm không gian này không thể ngự đao phi hành, chỉ có thể chạy bằng chân.

Thế nhưng tốc độ của Quân Tử Vạn Lý Hành chậm hơn tốc độ sụp đổ của đường hầm không gian phía sau rất nhiều.

Tống Thư Hàng chỉ có thể tích trữ sức lực, lúc sắp bị tốc độ đổ sụp xuống của đường hầm không gian bắt kịp thì bộc phát Thiên Hành Kiện nhằm kéo khoảng cách.

Sau khi bộc phát xong lại dùng Quân Tử Vạn Lý Hành rồi tiếp tục chạy băng băng.

“Cái quái gì thế này, tại sao mình lại bị giữ lại trong đường hầm không gian. Tại sao cái đường hầm không gian này lại không có điểm cuối chứ?”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Lúc trước, sau khi hắn và mỹ nhân rắn công đức, Quy tiền bối cùng nhau tiến vào cánh cửa không gian, chẳng biết tại sao hắn lại vào trong cái đường hầm không gian dài dằng dặc này.

Điều đáng sợ nhất là đường hầm không gian bỗng bắt đầu đổ sụp xuống, sau khi đường hầm không gian sụp đổ thì hóa thành không gian đứt gãy, chính là loại không gian đứt gãy sẽ xoắn nát hết tất cả mọi thứ.

Tống Thư Hàng chỉ có thể vắt giò lên cổ mà chạy.

“Đúng là bất hạnh mà ~~”

Tống Thư Hàng cười khổ, chui vào cánh cửa không gian mà cũng gặp chuyển thế này, nhìn trời.

Trong lúc chạy, hắn còn thử mở thế giới hạch tâm của mình, nhưng thế giới hạch tâm bị làm nhiễu giống như lúc ở thế giới thiên kiếp, muốn mở ra cần thời gian đọc kỹ năng rất dài.

Tấm phù văn do mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 đưa hắn trở về hiện thế kia cũng không có phản ứng.

Nên ngoại trừ ra sức chạy thì hắn không còn lựa chọn nào khác.

“Tiêu rồi, có phải do mấy hôm nay chữa bệnh cho người ở thú giới thu nhiều tài luyện luyện khí quá nên bị trời phạt không?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng cũng không đúng, mỗi lần hắn diệt trừ tà năng Cửu U cho người bị ô nhiễm xong thì đều có thể nhận được không ít ánh sáng công đức. Đây là việc tích thiện thành đức, không lý nào lại bị báo ứng.

Cũng không biết đã chạy bao lâu.

Dù sao thì Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã chạy như cả thế kỷ rồi.

“Nếu như phía trước lại xuất hiện vàng với đá quý gì đó thì đây đích thị là game Temple Run phiên bản Tống Thư Hàng rồi.”

Tống Thư Hàng tự giễu.

Ngay khi vừa nói xong, phía trước đột nhiên xuất hiện tia

sáng.

Là cửa ra!

Nhưng mà sẽ ra ở đâu đây?

Chạy trong không gian đứt gãy lâu như vậy, có khi nào đã chạy từ thú giới đến nơi khác rồi không.

Kệ đi, ra ngoài trước rồi nói.

Tống Thư Hàng nhún người nhảy vào, dùng tư thế tuyệt đẹp chui ra khỏi đường hầm không gian.

“Yes!”

Tống Thư Hàng siết quả đấm.

Thân hình hắn xuất hiện ở giữa không trung rồi rơi thẳng xuống.

Tâm niệm của Tống Thư Hàng lóe lên, hoa sen đen xuất hiện ngay bên dưới đỡ lấy người hắn.

“Diệp Tư vẫn còn vướng trong tâm ma kiếp, ngươi có gọi cô ấy cũng vô dụng.”

Lúc này, giọng nói của Sở các chủ vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, sau đó lập tức nhìn thấy cái đầu xinh đẹp mang vẻ biếng nhác kia của Sở các chủ.

“Định mệnh!”

Tống Thư Hàng giật thót:

“Sở các chủ, cô bị gì thế này?”

“Như ngươi thấy đấy, chỉ còn mỗi cái đầu, có điều bản thân ta cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Sở các chủ ngáp một cái.

Tống Thư Hàng đạp trên hoa sen đen đến gần Sở các chủ.

Nhìn Sở các chủ, tay phải của hắn rục rịch, từ từ vươn ra, muốn sờ đầu của Sở các chủ quá đi – cứ cảm thấy đầu của Sở các chủ như quả cầu lông ấy, đáng yêu ghê.

“Ta cắn đó nha!”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng lúng túng rụt tay về.

“Vừa rồi ta gặp Tống Đầu Gỗ, ta đã hỏi quan hệ giữa ngươi và hắn là gì.”

Sở các chủ nói với vẻ bình tĩnh.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Hắn nói thế nào?”

“Hắn nói ngươi là con riêng của hắn.”

Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Con… con riêng?

“Các chủ không nghe lầm đấy chứ?”

Tống Thư Hàng không dám tin.

Rõ ràng hắn là do mẹ mang thai mười tháng sinh ra, ba Tống còn có ảnh chụp lúc mẹ Tống mang thai, khi hắn vừa sinh ra, còn có giấy khai sinh lúc hắn vừa ra đời nữa… Sao hắn có thể là con riêng của Tống Đầu Gỗ chứ?

“Tuy rằng ta chỉ còn lại một cái đầu, nhưng lỗ tai ta vẫn còn nên chắc chắn sẽ không nghe lầm. Chính miệng Tống Đầu Gỗ nói đấy.”

Sở các chủ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tin tức này gây sốc quá, trong lúc nhất thời hắn thật sự không cách nào tiếp nhận được.

Có khả năng hắn không phải là con ruột của ba mẹ hắn ư?

Sau một lúc lâu.

“Không phải là Tống Đầu Gỗ đang nói đùa đó chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi thử.

Sở các chủ đáp:

“Ai mà biết được? Ngươi cũng đã biết vài chuyện về Tống Đầu Gỗ, chắc cũng hiểu tính của hắn. Có đôi khi trông như hắn đang nói đùa, nhưng lại ẩn chứa một vài chuyện nghiêm túc. Có đôi khi hắn rất nghiêm túc nói về một chuyện gì đó, nhưng thật ra chỉ đang phét mà thôi. Nên ta cũng không chắc là hắn nói thật hay đùa nữa.”

Tống Thư Hàng cảm thấy đau gan quá.

“Giả dụ… ta nói giả dụ thôi nhé, nếu như ta thật sự là con riêng của Tống Đầu Gỗ, vậy thì mẹ ta là ai?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Trình Lâm nè, Kim Long nè, Bạch Cốt nè, còn có rất nhiều tiên tử mà ta không biết cũng có thể là mẹ ngươi lắm. Đúng rồi… nếu như mẹ ngươi là Trình Lâm, vậy ngươi và Diệp Tư sẽ thành chị em rồi, ha ha ha.”

Sở các chủ bổ sung.

Tống Thư Hàng:

“Đệch.”

“Nói đùa thôi.”

Sở các chủ ngáp một cái rồi nói.

Tống Thư Hàng:

“Hả?”

“Cuối cùng Tống Đầu Gỗ bảo chuyện con riêng là hắn chỉ đùa với ta thôi.”

Sở các chủ nói:

“Đúng rồi, bộ dạng giật mình của ngươi vừa rồi giống ta lúc nãy lắm đấy. Thấy ngươi đần thối ra như thế, trong lòng ta cũng thoải mái hơn nhiều.”

“…”

Tống Thư Hàng:

“Vậy ta không phải là con riêng của Tống Đầu Gỗ đúng không?”

“Ai mà biết được? Lời Tống Đầu Gỗ nói ấy mà, có tin hay không thì ngươi phải dựa vào trực giác của mình.”

Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nếu như mình nhảy ra khỏi đường hầm không gian sớm một chút thì tốt rồi, thế thì có thể gặp được Tống Đầu Gỗ, hỏi thẳng xem công cụ giải mã được giấu ở đâu.

…

…

Lúc này, rùa biển lớn, mỹ nhân rắn công đức ôm Diệp Tư bay tới.

[Thư Hàng, mau cứu các chủ đi.] Giọng Diệp Tư vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: [Ta phải giúp Sở các chủ kiểu gì đây?]

[Mau cứu cô ấy ~] Ý thức của Diệp Tư lại rơi vào trạng thái tâm ma, chỉ kịp kêu lên một tiếng cuối cùng rồi im bặt.

Tống Thư Hàng thở dài, vươn tay đón lấy Diệp Tư.

Thân là linh quỷ nên Diệp Tư tự động dung nhập vào thân thể hắn.

Tại sao Diệp Tư lại ra khỏi thân thể hắn nhỉ?

Mỹ nhân rắn công đức nhận lấy mũ Bình Thiên rồi cũng tiến vào thân thể Tống Thư Hàng. Có điều tọa kỵ cá voi mập của cô vẫn ở lại bên ngoài để đỡ Tống Thư Hàng .

Trong bụng cá voi mập còn có một con lông trắng đang trợn trắng mắt, rơi vào trạng thái hôn mê.

“Sở các chủ, có gì cần ta giúp không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Giờ các chủ chỉ còn lại mỗi cái đầu, không biết thân thể của cô có mọc ra lại được hay không.

“Ta cũng không biết nữa.”

Sở các chủ nói:

“Ngươi có cách gì giải quyết được không?”

“Ta?”

Tống Thư Hàng chỉ vào mình rồi nói:

“Sở tiền bối, ta chỉ là một tiểu tu sĩ tứ phẩm thôi mà.”

Chương 1247: Sở Các Chủ, Cho Ta Sờ Đầu Cô Được Không?

“Cảnh giới tứ phẩm cũng không thấp đâu, đặt trong thời đại viễn cổ thì đã có thể xuất xư xuống núi xông xáo rồi, ngươi có thể làm được mà.”

Sở các chủ nói với vẻ không sao cả:

“Đúng rồi, có muốn thù lao không? Ngươi nhìn Bích Thủy Các phía dưới xem, tuy đã sập nhiều rồi nhưng căn cơ vẫn còn. Tặng ngươi luôn đấy. Nhưng e là ngươi không mang hai gốc đại thụ sau lưng ta đi được.”

Tống Thư Hàng cúi đầu thì nhìn thấy Bích Thủy Các đã sụp đổ, còn bị kịch độc làm ô nhiễm. Nhìn trời, đây là kịch độc cửu phẩm đấy. Tiểu tu sĩ có cấp bậc như hắn chỉ cần dính phải một chút là ngủm ngay, ngửi trúng một chút cũng đủ đi chầu ông bà rồi.

Thù lao này ngài có tặng thì ta cũng không lấy được.

Hơn nữa Bích Thủy Các là gốc rễ sinh mệnh của Sở các chủ, sao hắn có thể lấy chứ?

“Quân tử không giành đồ yêu thích của người khác.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Sở các chủ ngáp một cái:

“Vậy thì chịu thôi, ngoài Bích Thủy Các ra, tạm thời ta không còn thù lao khác để cho ngươi… Có mỗi Diệp Tư thì sống là người của ngươi, chết cũng là quỷ của ngươi rồi còn đâu.”

Tống Thư Hàng cười gượng.

“Nghĩ ra được cách gì chưa?”

Sở các chủ hỏi.

“Các chủ, dù nghĩ cách thì cũng phải cho ta chút thời gian chứ, vấn đề này không phải nghĩ là ra được đâu.”

Tống Thư Hàng nói xong thì chỉ vào người mình, cười hề hề nói:

“Thật thân thể ta bây giờ là do chất lỏng tạo thành, hay là ta cắt một chút chia cho các chủ ngưng tụ thân thể mới nhé?”

“Ta không thèm.”

Sở các chủ đáp.

Lúc này, rùa biển lớn bên cạnh lên tiếng:

“Thư Hàng, chuẩn bị vào hình thức nghĩ là ra cách đi. Tiên năng dự trữ trong cơ thể Sở các chủ đã tiêu hao hơn phân nửa rồi, chờ năng lượng cạn thì thân thể của cô ấy sẽ tiêu tán tiếp. Cuối cùng sẽ không còn lại gì nữa.”

“Ừm, tuy rằng tiên năng mà Tống Đầu Gỗ để lại cũng không ít, nhưng năng lượng của hắn không thích hợp với thuộc tính của ta nên tốn hơn dự tính nhiều. Ta cũng không biết mình có thể chịu được tới khi nào nữa.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng sốt ruột:

“Vậy Tống Đầu Gỗ đâu rồi? Mau gọi hắn ra đây đi.”

“Hắn đi rồi, trước khi đi hắn còn nói chuyện phiền phức như cứu ta cứ giao cho ngươi giải quyết.”

Sở các chủ trả lời, nếu như bây giờ cô có bả vai thì nhất định sẽ làm động tác nhún vai cho mà xem.

Sở các chủ không nhắc đến cái thủ đoạn cuối cùng mà Tống Đầu Gỗ đã nói, cô đỡ không nổi tên kia.

Tống Thư Hàng:

“Hả?”

Nói đùa gì thế, chuyện mà chính ngươi còn không giải quyết được thì ta xử kiểu gì đây?

Hít sâu.

Bình tĩnh nào.

[Muốn giải quyết một vấn đề, đầu tiên phải biết nguyên nhân tạo thành nó. Hốt thuốc đúng bệnh.]

Không biết nguyên nhân vấn đề mà làm bậy thì có nguy cơ khiến vấn đề trở nên phức tạp hơn.

“Sở các chủ, tình trạng hiện tại của cô thế nào rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chỉ còn có cái đầu thôi, đồng thời ta vẫn đang tiêu hao tiên năng mà Tống Đầu Gỗ đã cho để duy trì thân thể. Chờ thân thể ta tiêu tan hoàn toàn thì có trên 90% sẽ thần hình câu diệt, là cái kiểu mà cả thủ đoạn sống lại cũng vô dụng ấy."

Sở các chủ bình tĩnh trả lời.

Vậy sao Sở các chủ cô còn có thể bình tĩnh vậy hả?!

"Nguyên nhân ngài biến thành trạng thái này là gì thế?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Tuy rằng trước đó hắn đã quan sát hình ảnh chiến đấu trong Bích Thủy Các thông qua con mắt công đức, nhưng lại không rõ lắm.

"Ta bước ra đạo của mình, đây là đạo thứ hai. Cái giá phải trả chính là chết một lần... Sau đó, hai gốc cây sau lưng chính là thành quả đấy."

Sở các chủ nói xong rồi quay đầu nhìn về phía hai gốc cây sau lưng.

Bích Thủy Các hoàn toàn mới sẽ được tái sinh trong hai gốc cây này.

Tống Thư Hàng xoa trán.

Chết mất thôi, hốt thuốc đúng bệnh cái con khỉ ấy!

Trạng thái của Sở các chủ dính đến trường sinh chi đạo của Kiếp Tiên cửu phẩm, đây là lĩnh vực mà Tống Thư Hàng của bây giờ hoàn toàn không hiểu.

Dù Sở các chủ có giảng giải kỹ càng về nguyên lý của trường sinh chi đạo cho Tống Thư Hàng nghe thì hắn cũng không thể nào hiểu được.

Vậy nên chỉ còn một cách cuối cùng mà thôi.

Tống Thư Hàng tháo găng tay phải ra:

"Sở các chủ, để ta sờ đầu cô đi."

Không sai, cách cuối cùng chính là bí pháp giám định, phải xem hiệu quả giám định của nó ra sao rồi.

Giám định Sở các chủ thì nhất định sẽ phải trả một cái giá lớn, nhưng bây giờ hắn đang trong trạng thái thể lỏng, có phun máu thảm hơn nữa cũng chẳng sao... Dù sao thì chất lỏng phun ra ngoài cũng còn có thể quay về.

Phải nói thêm lần nữa, thiên phú hóa lỏng này của Diệt Phượng tiền bối đúng là tuyệt vời, phối hợp với bí pháp giám định của hắn thì không chê vào đâu được.

"Ta cắn ngươi bây giờ!"

Sở các chủ nói.

"Sở các chủ, phối hợp chút đi. Ta muốn thi triển một bí thuật, nó có liên quan với Tống Đầu Gỗ."

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở các chủ nghe đến đó thì khựng lại một chút.

Sau đó cô im lặng, không nói gì thêm.

Đây là ngầm đồng ý với đề nghị của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó đặt tay phải của mình lên đầu Sở các chủ.

Cảm giác tuyệt vời ông mặt trời luôn, vừa sờ lên xong là hoàn toàn không dừng lại được.

Sờ trái sờ phải; sờ vòng tròn; sờ thuận sờ ngược.

"Nếu để ta biết việc ngươi sờ tới sờ lui trên đầu ta không phải trình tự nhất định phải làm để thi triển bí phát thì ngươi sẽ chết chắc đấy."

Sở các chủ cắn răng nói.

Tay của Tống Thư Hàng cứng đờ.

"Khụ, Sở các chủ, kỳ thật ta đang chuẩn bị tinh thần. Thi triển bí pháp này phải trả giá khá lớn, ta cần chuẩn bị tinh thần cho tốt."

Tống Thư Hàng nói một cách nghiêm túc.

"Cái giá khá lớn ư? Lớn cỡ nào, đến lúc đó ta sẽ bồi thường cho ngươi."

Giọng của Sở các chủ dịu đi hẳn.

"Thật đáng tiếc, cái giá này Sở các chủ ngài không bồi thường được cho ta."

Tống Thư Hàng nhếch miệng cười, trong đầu nhớ lại 88888 thanh âm kia, khởi động bí pháp giám định.

Phù văn màu vàng tuôn ra từ hốc mắt hắn rồi rơi lên người Sở các chủ.

Ngay sau đó, trên người Tống Thư Hàng đột nhiên nứt toác ra. Mỗi vết thương đều sâu hơn một tấc, vô số máu tươi hóa lỏng phun ra ào ạt.

Thậm chí chỗ lồng ngực còn có một vết thương khiến thân thể Tống Thư Hàng như thủng một lỗ.

“Đau đau đau đau.”

Nước mắt của Tống Thư Hàng tuôn như một dòng sông.

Qủa nhiên muốn giám định Sở các chủ phải một cái giá cực đắt. May mà hắn đang trong trạng thái hóa lỏng nên mới dám liều như thế. Nếu như là trạng thái bình thường, có khi còn chưa giám định ra thông tin của Sở các chủ thì hắn đã chết vì mất máu quá nhiều rồi.

Sở các chủ:

“…”

Thì ra là cái này à.

Nếu là bình thường thì chắc hẳn Tống Thư Hàng sẽ phun máu tung tóe.

Có điều bây giờ toàn thân hắn phun ra lượng lớn chất lỏng, kinh dị hơn nữa là sau khi đám chất lỏng kia bị phun ra ngoài thì một lát sau lại quay về thân thể Tống Thư Hàng.

“Đau đau đau, vết thương có thể khôi phục, máu có thể trở về, nhưng cơn đau lại tăng gấp bội.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Cũng may bí pháp giám định đã thi triển thành công.

Phù văn của bí pháp ngưng tụ thành hình đồng hồ trên người Sở các chủ, kim đồng hồ đảo ngược, sau đó lại hóa thành phù văn trở về hai mắt của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“May quá, lần trả giá này có thu hoạch chứ không thất bại.”

Hiện tại thân thể hắn còn đang run rẩy dữ dội, chịu đựng cơn đau khó có thể nói thành lời kia. Loại đau đớn dữ dội này đã đạt tới giới hạn của hắn, hắn chẳng dám thi triển bí pháp lại lần nữa đâu.

Nếu thi triển thêm lần nữa, chỉ e thuật giám định vẫn chưa hoàn thành thì hắn đã đau đến chết ngất rồi.

“Cảm ơn.”

Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Tống Thư Hàng tái nhợt, cái giá của cơn đau này quả thật cô không bồi thường được.

Lúc này, kết quả từ bí pháp giám định truyền vào ý thức của Tống Thư Hàng.

[Sở Tiên Tử, các chủ Bích Thủy Các thời đại viễn cổ, Kiếp Tiên cửu phẩm đỉnh phong, là tồn tại đã ngưng tụ đạo của bản thân. Còn lại: Bỏ qua.]

Các tin tức liên quan đến bản thân Sở các chủ thì không giám định nhiều.

Đây là do ý chí Tống Thư Hàng điều khiển khi thúc giục bí pháp giám định, giám định ra càng nhiều nội dung thì cái giá phải trả cũng càng lớn.

Hắn không thể trả giá lớn cho việc giám định thông tin cá nhân của Sở các chủ được, điều hắn cần chính là giám định ra cách giải quyết tình trạng hiện tại của Sở các chủ.

Kết quả giám định tiếp tục hiện lên.

[Thời gian còn lại đến lúc Sở Tiên Tử tiêu tán hoàn toàn còn 1 giờ 34 phút.]

[Cách giải quyết 1: Tìm Trình Lâm Nữ Đế, dùng trường sinh chi đạo của cô ấy để chuyển hóa hình thái của Sở Tiên Tử.]

Tống Thư Hàng thở dài, biết đi đâu tìm Trình Lâm Nữ Đế đây?

Lúc trước cô ấy có xuất hiện trên người Diệp Tư chốc lát, nhưng sau đó lại lập tức rời đi. Nữ Đế luôn tới không hình đi không bóng, chỉ có cô chủ động tới cửa liên hệ, muốn chủ động tìm cô ấy thì đúng là một nhiệm vụ truyền kỳ cấp sử thi luôn ấy chứ.

“Trình Lâm Tiên Tử, Trình Lâm Tiên Tử, cô còn ở đây không?”

Tống Thư Hàng thử kêu to vài tiếng.

Đây là thói quen hình thành qua mấy lần hắn gọi Bạch tiền bối two.

Chỉ cần đủ may mắn thì có khi kêu vài tiếng sẽ kết nối với

Bạch tiền bối two ngay.

Gọi cho Trình Lâm Tiên Tử thất bại…

Cách thứ nhất bị loại.

[Cách giải quyết 2: Dùng Ngụ Linh Chi Thuật, giữ cho chút chân linh của Sở Tiên Tử không tiêu tan. Phối hợp với cách sống lại mà Sở Tiên Tử chuẩn bị trước đó thì có ba mươi phần trăm tỉ lệ sống lại thành công.]

“ Ngụ Linh Chi Thuật là cái gì?”

Tống Thư Hàng buồn bực hỏi.

Hắn căn bản không hề biết pháp thuật thế này, chỉ biết cách siêu độ thôi…

Hơn nữa tỷ lệ thành công của cách này hơi thấp, chỉ được ba mươi phần trăm.

Không đến lúc cùng đường, không nên dùng cách này.

[Cách giải quyết 3: Đi đến chư thiên vạn giới Tử Linh giới, tìm kiếm suối nguồn sinh mệnh ở ngay trung tâm Tử Linh giới, dùng suối nguồn sinh mệnh tẩm bổ có thể giúp thân thể Sở Tiên Tử dần khôi phục.]

Chư thiên vạn giới Tử Linh giới, đây là chư thiên vạn giới thứ hai mà Tống Thư Hàng nghe được sau thú giới.

Nghe tên đã biết đây là một phó bản cao cấp khổng lồ, hoàn toàn không phải nơi mà nick nhỏ tứ phẩm như hắn có thể vào. Chỉ sợ ngay cả vòng ngoài của Tử Linh giới hắn còn chưa vào được thì đã bị đánh bẹp xác rồi.

Hơn nữa thời gian Sở các chủ tiêu tán chỉ còn lại một tiếng rưỡi, làm sao đủ cho hắn vào Tử Linh giới chứ?

“Còn cách nào khác không?”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Đáng tiếc… kết quả giám định chỉ đưa ra ba cách này.

Có lẽ còn nhiều cách có thể cứu Sở các chủ, nhưng với tu vi bí pháp của Tống Thư Hàng bây giờ thì không cách nào giám định ra nhiều tin tức hơn.

“Quy tiền bối, Sở các chủ, các ngươi có ai biết Ngự Linh Thuật không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn lắc đầu.

Sở các chủ:

“Ta biết.”

“Ngự Linh Thuật này có khó học không?”

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Không tính là khó, lúc đó ta học hai tháng là được ngay.”

Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng:

“…”

Hai tháng sau, ngay cả cặn bã ngài cũng chẳng còn đâu.

Cách thứ hai không thể được.

Nói cách khác, chỉ có thể đi tìm Trình Lâm, hoặc là tìm suối nguồn sinh mệnh.

Suối nguồn sinh mệnh.

Hắn chợt nhớ đến suối nguồn sự sống của mình.

Chương 1248: Ôm siết giết trai

Nơi trung tâm Tử Linh giới thai nghén ra ‘suối nguồn sinh mệnh’, đây là nguyên lý vật cực tất phản ư?

Trùng hợp là suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm của hắn cũng là do tà năng Cửu U chuyển hóa rồi ngưng tụ mà thành. Mỗi một ly suối nguồn sự sống giống đều có thể kéo dài năm mươi năm tuổi thọ như hạt sen Quân Tử Kim Liên của Nho gia vậy, hơn nữa… mùi vị lại cực ngon.

Dưới tiền đề không tìm được Trình Lâm, xông vào Tử Linh giới cũng chẳng phải chuyện có thể làm được trong vòng một hai giờ đồng hồ. Liệu có nên thử suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm của mình không nhỉ?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng nói với Sở các chủ:

“Sở các chủ, tiếp theo ta sẽ chuyển cô đi, cô đừng phản kháng nhé.”

Lấy thực lực của Sở các chủ, nếu như ý chí của cô kháng cự thì Tống Thư Hàng sẽ không cách nào cưỡng ép đưa cô vào thế giới hạch tâm được.

Hơn nữa bây giờ thế giới hạch tâm của hắn đang trong trạng thái thăng cấp, nên phải đặc biệt cẩn thận.

“Chuyển đi à? Được rồi, ta sẽ phối hợp với ngươi.”

Sở các chủ đáp.

Tay phải của Tống Thư Hàng lại nhịn không được mà đặt lên đầu của Sở các chủ.

Sở các chủ:

“Đây là trình tự nhất định phải làm khi di dời vị trí ư?”

“Đúng rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ:

“…”

Trong lúc nói chuyện, ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, mở thế giới hạch tâm ra rồi chuyển Sở các chủ vào bên bờ suối nguồn sự sống.

Đồng thời tâm niệm lóe lên, nước suối từ suối nguồn sự sống dậy sóng rồi nhẹ nhàng bao lấy thân thể Sở các chủ.

“Thế nào, cảm thấy khá hơn chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nước suối ẩn chứa lực lượng sinh mệnh, ngươi tìm đâu ra bảo bối này thế?”

Sở các chủ hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng cười ha ha:

“Nho gia đấy, ta và Nho gia đặc biệt có duyên.”

“Ồ?”

Sở các chủ kinh ngạc quan sát Tống Thư Hàng.

Sau đó cô nhắm mắt lại cảm ứng trạng thái của bản thân. Sau khi nước suối từ suối nguồn sự sống làm dịu thân thể cô, thân thể vốn đang ‘tiêu tan’ của cô lập tức ổn định lại, tốc độ tiêu tan bị kéo dài lại vô hạn.

Vốn tiên năng mà Tống Đầu Gỗ lưu lại cho cô nhiều nhất chỉ có thể giúp cô duy trì sự tồn tại hơn một giờ. Mà bây giờ, chiếu theo tốc độ hiện tại suy ra thì chắc vài năm nữa cô cũng không có nguy cơ bị tiêu tan.

Sở các chủ mở mắt rồi nói cho Tống Thư Hàng nghe về trạng thái của bản thân.

“Nói cách khác, nước của suối từ suối nguồn sự sống chỉ có thể ức chế tình hình của cô chứ không thể giải quyết vấn đề triệt để ư?”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

“Ta cảm thấy hẳn là do hiệu quả suối nguồn sự sống của ngươi còn hơi thấp. Nếu như ngươi làm tăng hiệu quả của suối nguồn sự sống lên vài lần nữa, phá vỡ trạng thái giằng co này thì nói không chừng tình trạng cơ thể của ta sẽ có chuyển biến tốt hơn đấy.”

Sở các chủ trả lời.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ tay một cái:

“Đúng lúc gần đây suối nguồn sự sống của ta sắp thăng cấp.

Đến lúc đó lại xem hiệu quả trị liệu thế nào. Nếu như có tác dụng thì quá tốt rồi.”

Nếu như không có hiệu quả thì hắn vẫn còn thời gian đi tìm Trình Lâm, hoặc là đến thẳng Tử Linh giới tìm suối nguồn sinh mệnh.

“Sở các chủ cô ở nơi này nghỉ ngơi cho tốt trước đi, à mà.... Bích Thủy Các bên ngoài phải làm sao đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Con ngươi Sở các chủ hơi trầm xuống:

“Bích Thủy Các đã không còn liên quan gì nữa rồi.”

“Rốt cuộc cô cũng bằng lòng buông bỏ khúc mắt trong lòng rồi à?”

Tống Thư Hàng chúc mừng.

Sở các chủ lắc đầu:

“Ta đã làm xong nhiệm vụ với Bích Thủy Các. Tiếp theo, Bích Thủy Các sẽ phát triển thành hình dạng gì thì cứ giao cho một vị ‘Sở các chủ’ mới ra đời khác đi.”

“Hả?”

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt ngu người.

“Nếu đã là đạo trường sinh thì dù ‘đạo’ có vấn đề thì ta cũng phải dùng hình thái nào đó để ‘trường sinh’, không dễ dàng tiêu tan đâu.”

Sở các chủ bình tĩnh nói.

“Vậy là ngoài đó sẽ xuất hiện một Sở các chủ two ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Dạo gần đây có phong trào tự tạo ra một bản thân two à?

Hắn sắp xếp lại suy nghĩ của mình:

“Nói cách khác, nếu như lần này ta không tới kịp trước khi cô tiêu tan, tiếp theo cô ‘sống lại’ thất bại, đến lúc đó ta và Diệp Tư sẽ tiếp xúc với vị Sở các chủ two kia, rồi cô ấy sẽ thay thế cô à?”

Sở các chủ:

“Ngươi nghĩ thế cũng không sai.”

“Còn phương diện ký ức thì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ:

“Ngươi nói thử xem.”

“Nói vậy là ký ức sẽ hoàn toàn giống nhau ư? Thế là ta lại có một vấn đề.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nghiêm túc hỏi:

“Sở các chủ, có phải trước cô còn có Sở các chủ ver. 0.1 hoặc là Sở các chủ ver. 0.2 gì đó không?”

Sở các chủ:

“…”

“Khụ, ta ra ngoài trước đây. Nói chung là cô cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt trước đi.”

Tống Thư Hàng dứt lời rồi đặt cái hộp ngọc kia xuống.

Chính là một Sở các chủ được khắc bằng thủy tinh đỏ vô cùng sống động.

“Ồ, thứ này cũng được ngươi đưa đến đây à.”

Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng:

“Ơ? Không phải cô cố ý căn dặn Tản Đạo Nhân đưa đến tay ta sao?”

“Ừ, ngươi nghĩ thế cũng được.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Tống Thư Hàng bước ra khỏi thế giới hạch tâm.

Mới vừa xuất hiện, rùa biển lớn đột nhiên đứng thẳng người nâng hắn lên rồi chạy nhanh ra khỏi Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng:

“Quy tiền bối làm gì vậy?”

“Nhìn trời ~~ Bích Thủy Các có biến, ngươi tự nhìn đi.”

Quy tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, toàn bộ Bích Thủy Các lúc này chẳng khác gì địa ngục, kịch độc đã hòa làm một thể với Bích Thủy Các, kiến trúc bên trong liên tục đổ sập xuống.

Tất cả các đệ tử vốn ở trong Bích Thủy Các đều biến mất không thấy đâu.

“Tản Đạo Nhân đâu? Tản Đạo Nhân vẫn còn chứ?”

Tống Thư Hàng mở miệng hỏi.

Tản Đạo Nhân là một cá thể rất đặc thù rong Bích Thủy Các.

“Toàn bộ Bích Thủy Các đã không còn bất kỳ sinh mệnh nào.”

Quy tiền bối trả lời:

“Ngươi nhìn hai gốc cây kia đi, nhìn trời, đạo trường sinh của Sở các chủ quỷ dị quá.”

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía hai gốc cây kia.

Hai gốc cây vốn cao lớn như nhau, nhưng gốc cây tươi tốt nay đã teo lại hơn phân nửa.

Bên cạnh nó, gốc cây đại biểu cho khô héo lại phình to hơn.

Bên trên cây khô mọc ra từng nhánh dây mây quấn trên cây tươi tốt, hấp thu đối phương.

Lúc Tống Thư Hàng quay đầu lại, quá trình hấp thu cũng tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Cây khô đột nhiên nứt ra như há miệng. Thân cây khô quẫn xuống nuốt trọn cây tươi tốt kia.

“Nhìn trời.”

Tống Thư Hàng thất thanh bật thốt.

Sau khi cắn nuốt gốc cây kia, trên ngọn cây khô mọc ra một quả lớn.

Quả kia nứt ra, một bàn chân nhỏ đáng yêu bước ra từ bên trong.

“Một bàn chân nhỏ trắng nõn nà bước ra từ trong quả kia, chân ngọc óng ánh như tuyết, mu bàn chân trong suốt loáng thoáng những mạch máu li ti. Mười ngón chân màu hồng phấn hệt như những cánh hoa xinh.”

Rùa biển lớn thì thầm.

Tống Thư Hàng:

“Quy tiền bối ngài đang đọc cái gì đấy?”

“Ta đang niệm tâm ma của ngươi, đây là tâm ma mà bất kỳ tên đực rựa nhân loại nào cũng sẽ có.”

Rùa biển lớn nói với vẻ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng nhún vai:

“Thật đáng tiếc, ta không có mê chân.”

Nhớ lại bốn tháng trước… hắn vẫn cảm thấy mê chân con gái là chuyện rất khó tin, cũng không thể nào hiểu được tại sao đám Thổ Ba lại mê cặp chân dài của mấy ngôi sao làm gì. Đàn ông cũng có chân vậy, chân con gái thì cùng lắm là nhỏ hơn, trắng hơn một chút thôi chứ có gì đặc biệt đâu.

Có điều hôm nay, lúc Tống Thư Hàng nói ra lời này thì lại hơi chột dạ.

Leng keng ~

Bóng người bên trong quả kia rốt cuộc xuất hiện hoàn toàn.

Trên cổ chân cô đeo một chiếc lục lạc màu vàng, lúc cất bước sẽ phát ra tiếng chuông rất vui tai.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn.

Quả nhiên là cô ấy.

Sở các chủ two.

Có điều vị Sở các chủ trước mắt này trông khá trẻ tuổi.

Mái tóc cô không dài như Sở các chủ, chỉ vừa đến đầu gối. Cô mặc một chiếc váy mang phong cách thời đại viễn cổ, chân thì để trần.

Trên quần áo của cô còn đính một viên thủy tinh to bằng trứng bồ câu.

Sở các chủ two vươn vai, trên mặt cô không có cảm giác lười biếng kia, chỉ có trẻ trung và hoạt bát.

“Thư Hàng, Thư Hàng, ngươi cũng ở đây à.”

Sở các chủ two vui vẻ nói.

Giọng nói vẫn là giọng nói kia, nhưng cách phát âm hơi khác một chút.

Lúc Sở các chủ nói chuyện thì giọng hơi trầm, có cảm giác uể oải như chưa tỉnh ngủ.

Mà Sở các chủ two thì lại ngọt ngào êm tai.

Cứ như cô chưa từng trải qua ‘tai nạn Bích Thủy Các’ vậy, trên người tràn đầy sức sống.

Sau khi Sở các chủ two nhìn thấy Tống Thư Hàng thì nhẹ nhàng nhảy một cái, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Sở tiền bối.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Ừm ~~ cứ có cảm giác ngươi xa cách thế nào ấy.”

Sở các chủ two chớp mắt, sau đó đột nhiên nói:

“Đúng rồi, ta có thứ này muốn đưa ngươi nè.”

Tống Thư Hàng:

“Thứ gì thế?”

“Do tên Đầu Gỗ kia để lại, ta cảm thấy không phải hắn để lại cho ta nên giao cho ngươi thì hơn.”

Sở các chủ two cười hì hì nói.

Dứt lời, cô vươn tay về phía Bích Thủy Các bên dưới rồi nhẹ nhàng ngoắc nhẹ một cái.

Một quyển trục bằng da thú bay tới, rơi vào trong tay cô.

“Cho ngươi đấy.”

Cô giao quyển trục bằng da thú kia cho Tống Thư Hàng.

Trong lòng Tống Thư Hàng rục rịch.

Trái tim đập nhanh hơn.

Quyển trục bằng da thú, do Tống Đầu Gỗ để lại… không phải là nó đấy chứ!”

Phần giải mã bí mật của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Tống Thư Hàng vươn tay nhận lấy quyển trục bằng da thú kia, vội vàng mở ra.

Thế nhưng lúc đang lật ra, hắn đột nhiên cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Hắn trúng độc.

Trên quyển trục này vẫn còn sót lại kịch độc do Kiếp Tiên thú tu thể lỏng để lại lúc trước.

“A, ta quên làm sạch độc tố trên nó.”

Sở các chủ two gượng ngùng nói, cô đặt tay lên Tống Thư Hàng một cái.

Một đạo tiên năng quét qua, kịch độc trên quyển trục và kịch độc trong cơ thể Tống Thư Hàng đều bị thanh lọc sạch sẽ.

"Cảm ơn Sở các chủ."

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

"Không cần khách sáo với ta đâu."

Sở các chủ two cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng mở quyển trục ra rồi xem nội dung bên trong.

Ngay sau đó, hắn bực bội khép quyển trục lại.

Trên quyển trục toàn là phù văn viễn cổ.

"Không hiểu à?"

Sở các chủ two hỏi.

"Ta nhất định phải tranh thủ học cho chữ viễn cổ mới được."

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

"Hì hì, cố lên."

Sở các chủ two đột nhiên cho Tống Thư Hàng một cái ôm.

Thân thể Tống Thư Hàng cứng đờ.

"Tống Thư Hàng tiểu hữu này."

Sở các chủ two dán vào lỗ tai hắn, dịu giọng nói:

"Giao bộ phận cuối cùng của một ta khác cho ta đi!! Không có bộ phận đó thì ta sẽ không phải là ta hoàn chỉnh. Ngươi sẽ không từ chối ta đâu, đúng không?"

Cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy Tống Thư Hàng.

Cái ôm ấm áp mà lại nguy hiểm.

"Nếu như ta từ chối cô sẽ tặng cho ta một cái ôm siết giết trai à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1249: Bắc Phương Đại Đế Cũng Có Two Ư?

“Ôm siết giết trai? Tuy rằng không biết ngươi đang nói cái gì… Nhưng ngươi muốn từ chối thỉnh cầu của ta ư? Không nghiêm túc cân nhắc lại một chút à?”

Sở các chủ two dán sát vào tai Tống Thư Hàng.

Giọng nói êm tai nhưng ẩn giấu uy hiếp không che giấu chút nào trong đó.

“Khụ ~”

Tống Thư Hàng nói:

“Sở các chủ cô lại không biết cái này à? Để ta giải thích cho cô nghe nhé. Kỳ thật cái gọi là ôm siết giết trai chính là bản biến dị của ôm em đến chết, tư thế cụ thể thì có thể tham khảo trạng thái hiện tại giữa ta và cô…”

“Ta không cần biết mấy thứ này, điều ngươi cần làm bây giờ là cân nhắc thật kỹ lời đề nghị của ta.”

Sở các chủ two ngắt lời Tống Thư Hàng, cô vẫn dán chặt vào tai Tống Thư Hàng như trước rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi:

“Ngươi có cảm giác rồi à?”

“Có.”

Tống Thư Hàng thành thật đáp:

“Sở tiền bối, cánh tay của cô ôm chặt quá, cứ tiếp tục vậy nữa ta sẽ vỡ ra cho mà xem.”

“Vậy ngươi vỡ thật cho ta xem nào.”

Sở các chủ two cười duyên nói.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thật sự bắn tung tóe ra thành một vũng nước.

Chỉ cần bỏ trạng thái Cương Thủ, thân thể của hắn sẽ hóa thành thể lỏng rồi chảy ra ngay lập tức.

“Quy tiền bối, chúng ta đi!”

Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn trợn trắng mắt.

Đi cái con rùa ấy, vị Sở các chủ này là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, mà cảnh giới của nó lại đang bị phong ấn, đi kiểu gì được chứ?

Hiện tại toàn bộ không gian đều bị phong ấn, căn bản không thể đi được.

“Ha ha ha ha, thú vị lắm. Có điều ngươi thật sự cho rằng mình có thể trốn thoát khỏi tay ta ư?”

Sở các chủ two duỗi ngón tay ra, vẽ một vòng tròn trong hư không.

Tống Thư Hàng trong trạng thái một bãi nước và Quy tiền bối đã bị cái vòng kia bao vây, ngay cả phạm vi di chuyển cũng bị hạn chế.

Ý niệm Tống Thư Hàng khẽ động, vận chuyển Cương Thủ lần nữa, hóa thành hình người:

“Sở tiền bối, miễn cưỡng không hạnh phúc. Cô bao vây cưỡng ép ta như thế cũng không phải cách, nên cô hãy thả ta ra đi.”

“Ta từ chối.”

Sở các chủ two lắc đầu nói.

Tống Thư Hàng:

“Dưa hái xanh không ngọt.”

“Thêm chút đường là được, còn nữa, kỳ thật ta thích ăn mặn, ăn tào phớ cũng chỉ ăn mặn, không ăn ngọt.”

Sở các chủ two nói với vẻ đắc ý.

Tống Thư Hàng:

“Dở người thế!”

“Ha ha.”

Sở các chủ two duỗi ngón tay ra:

“Thứ ta muốn có thì nhất định phải lấy được. Vì bảo vệ Bích Thủy Các, vì để Bích Thủy Các không bị bất kỳ kẻ nào phá hoại, ta nhất định phải có đủ thực lực bảo vệ được nó. Ta nhất định phải trở thành một ta hoàn chỉnh. Đây là điểm thứ nhất.”

Cô lại giơ ngón tay thứ hai ra:

“Điểm thứ hai, một ta khác đã chuẩn bị tốt cho việc hy sinh, toàn bộ kế hoạch là ý chí của một ta khác kia, không ai ép buộc cô ta cả. Nhưng các ngươi lại xen vào cắt ngang kế hoạch của bọn ta. Các ngươi không nhận ra bản thân đã nhúng tay vào việc của người khác à?”

“Sở tiền bối cô nói có lý thật đấy.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Sở các chủ two:

“Vậy trả một ta khác kia lại đây đi.”

“Được rồi, chuyện đã đến nước này thì ta đành nói cho cô biết chân tướng. Nếu Sở tiền bối muốn tìm một cô khác thì cứ đi tìm Tống Đầu Gỗ mà đòi đi!”

Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Sở các chủ two:

“?”

“Sở tiền bối cô nhìn ta đi, ta chỉ là một tu sĩ tứ phẩm nho nhỏ. Cô cảm thấy dựa vào thực lực và thủ đoạn của ta thì có thể giúp một cô khác cũng như ngăn cản cô ấy tiêu tan ư? Việc này không tu chân lắm luôn á! Cho nên cô chỉ cần nghĩ kỹ một chút là có thể đoán ra được, kỳ thật mọi thứ đều do Tống Đầu Gỗ làm.”

Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ two chớp mắt.

Bất ngờ là cô lại cảm thấy Tống Thư Hàng nói rất có lý.

“Nên cô hãy đi tìm Tống Đầu Gỗ đi! Lâu rồi tên kia không bị ăn đòn. Sau khi tìm được hắn thì hãy tẩn cho hắn khóc thật to vào, chính hắn cũng đã nói nước mắt của hắn rất quý báu mà.”

Tống Thư Hàng giật dây.

“Tống Thư Hàng, ngươi là đồ lừa đảo.”

Sở các chủ two nói.

Nói xong, cô xoay người lại, chân trần đạp trên hư không, quay trở về cây khô kia. Mỗi khi bước ra một bước, lục lạc buộc trên cổ chân trắng nõn nà sẽ phát ra tiếng vang rất vui tai.

Sau khi trở lại trên cây khô, Sở các chủ two xoay người lại nói:

“Tiếp theo ta sẽ xây dựng lại Bích Thủy Các, cũng sẽ đánh thức hồn phách của những người bên trong Bích Thủy Các. Quá trình xây dựng lại toàn bộ Bích Thủy Các mất chừng một tháng."

"Một tháng sau ta sẽ đến tìm ngươi tiếp. Ta nghĩ khi đó ngươi nhất định có thể cho ta câu trả lời thích đáng."

Sở các chủ two nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sở các chủ two chui vào quả trái cây trên cây khô lần nữa, thân hình của cô như muốn hòa làm một thể với cây khô.

"Cuối cùng, tào phớ ngọt mới là dở hơi ấy!"

Cô rất nghiêm túc nhìn Tống Thư Hàng rồi lặp lại:

"Dở hơi!"

Sau khi nói xong, thân hình cô lập tức biến mất.

Tống Thư Hàng:

"..."

Cùng với việc thân hình Sở các chủ two biến mất, vòng giam cầm Tống Thư Hàng và Quy tiền bối cũng được cởi bỏ.

Phong ấn không gian trên Bích Thủy Các cũng được mở ra.

Rùa biển lớn đỡ Tống Thư Hàng lên lần nữa, vội chạy khỏi Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng:

"Quy tiền bối không cần hoảng sợ vậy đâu, ta cảm thấy mặc dù Sở các chủ two này hơi quái dị, nhưng cô ấy không có sát ý với ta."

Rùa biển lớn trợn trắng mắt:

"Đúng vậy, không có sát ý với ngươi mà còn thân thiết đùa giỡn nữa. Nhưng cô ta không hề hữu hảo với ta, từ đầu tới cuối ta luôn cảm thấy cô ta đang dùng ánh mắt thèm thuồng để nhìn ta, muốn đem ta đi hầm. Nếu như không phải đang ở trước mặt ngươi thì chắc chắn cô ta đã ra tay với ta rồi."

Tống Thư Hàng:

"Không đến mức đó chứ?"

"Đối với cô ta thì ngươi là một cá thể tương đối đặc thù. Có lẽ cô ta sẽ không làm hại ngươi, nhưng thân là Trường Sinh Giả, cô ta sẽ có vô số loại thủ đoạn không gây hại nhưng vẫn khiến ngươi khổ sở tột cùng. Đạo trường sinh của Sở các chủ trước đó rất quái dị, Sở các chủ mới ra đời này không biết là được tạo thành từ cái gì. Dù sao thì cô ta vẫn rất nguy hiểm. Chờ khi quay về ta sẽ đi hỏi chủ nhân của ta xem ngài ấy có thể đoán ra được gì hay không.”

Rùa biển lớn nhắc nhở.

Sau khi nhắc đến Bắc Phương Đại Đế, Rùa biển lớn bèn nghĩ tới chuyện lúc trước.

“Nói đi nói lại, trong không gian vàng đỏ mà Tống Đầu Gỗ triệu hoán ra lại có cả chủ nhân ta. Chủ nhân ta chạy đến thế giới đó khi nào thế nhỉ?”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng:

“Gì? Vừa rồi Đại Đế cũng xuất hiện ư?”

“Ừm, thế nhưng tình huống có hơi bất thường, ngài ấy cũng không nói chuyện với ta.”

Rùa biển lớn nói.

Rùa biển lớn mang theo Tống Thư Hàng chạy một mạch, rời xa Bích Thủy Các.

Trong quá trình bỏ chạy, nó tóm tắt lại việc Tống Đầu Gỗ dùng hình dạng một gã đàn ông cường tráng màu vàng xuất hiện ngay lúc mấu chốt, sau đó triệu hồi ra thế giới màu vàng đỏ, trong đó có bảy vị Trường Sinh Giả, mấy vạn tướng sĩ giáp vàng cho Tống Thư Hàng nghe một lần.

“Lúc ấy chủ nhân ta là một trong bảy vị Trường Sinh Giả trong thế giới đó.”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát:

“Có lẽ đó chính là nơi Đại Đế đang lánh đời chăng? Đại Đế từng nói lúc này chư thiên vạn giới chịu sự ảnh hưởng của biến thiên, Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên cửu phẩm đều chọn lánh đời, tránh bị cuốn vào hỗn loạn. Nói không chừng ngài ấy liên lạc với Tống Đầu Gỗ rồi vào đó thì sao?”

Rùa biển lớn:

“Thế nhưng ta vẫn cảm thấy thế giới màu vàng đỏ kia không phải là nơi lánh đời. Hơn nữa trạng thái lúc đó của chủ nhân ta cũng rất kỳ quái.”

“Vậy ngươi có thể liên lạc với Đại Đế không? Hỏi thẳng ngài ấy xem sao?”

Tống Thư Hàng nói.

“Đến Điện Hàn Đông trong thế giới của ngươi đi, nơi đó có cách liên lạc với chủ nhân của ta. Nhưng có thể liên lạc được hay không thì phải xem vận may.”

Rùa biển lớn nói.

Tâm niệm Tống Thư Hàng vừa động, hai người di chuyển vào trong Điện Hàn Đông.

…

…

Thế giới hạch tâm.

“Không biết có phải ảo giác của ta hay không, hình như ta ngửi được mùi gì đó là lạ?”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng ngửi thử:

“Có gì đâu.”

“Vậy chắc là ta nhạy cảm quá.”

Rùa biển lớn nói.

Một người một rùa lơ lửng trên cá voi mập công đức rồi tiến vào Điện Hàn Đông.

Rùa biển lớn đi thẳng vào chính điện.

Bên trong chính điện có một vương tọa làm bằng hàn tinh tản ra hàn ý thấu xương. Đây là nơi Bắc Phương Đại Đế xử lý làm việc từ thời Thiên Đình viễn cổ.

Rùa biển lớn bò đến ngai vàng bằng hàn tinh rồi nhấn vài cái trên tay vịn, sau đó rót yêu lực của nó vào.

“Hy vọng nơi chủ nhân ta lánh đời sẽ không giấu quá sâu.”

Rùa biển lớn vừa vận chuyển yêu lực vừa nói.

Vừa dứt lời, ngay phía trước vương tọa đột nhiên xuất hiện một màn hình lớn.

Diện mạo lạnh lùng anh tuấn của Bắc Phương Đại Đế xuất hiện trong màn hình.

“Nhìn trời, chủ nhân của ta, rốt cuộc liên lạc được với ngài rồi.”

Rùa biển lớn kích động nói.

Bắc Phương Đại Đế:

“Tìm cô có việc à?”

“Đại Đế, vừa rồi không phải ngài mới chạy đến thú giới sao?”

Rùa biển lớn hỏi.

Trong mắt Bắc Phương Đại Đế đầy vẻ nghi hoặc:

“Thú giới? Cô chạy đến đó lúc nào? Cô vẫn luôn ở đây chờ Biệt Tuyết Tiên Cơ dọn cơm mà.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật:

“Đại Đế không phải ngài đang lánh đời ư?”

“Chẳng lẽ lánh đời thì không cần ăn cơm à? Vài ngày trước cô trở về động phủ lánh đời mà mình chuẩn bị trước kia nhưng phát hiện có một con rắn ngu xuẩn chiếm mất động phủ lánh đời của cô. Cô khuyên nó rời đi, nó chẳng những không nghe còn muốn đánh cô. Sau đó cô đã đè nó xuống đất tẩn cho một trận đã đời rồi chém đuôi nó. Sau đó cô mời Biệt Tuyết Tiên Cơ giúp chế biến thành món ăn, giờ Tiên Cơ còn đang bận rộn trong phòng bếp kia kìa.”

Bắc Phương Đại Đế khoan thai nói.

Tống Thư Hàng:

“Đại Đế ngày lánh đời còn chạy ra thế này cũng được ư?”

“Cô không có chạy ra, cô mời Biệt Tuyết Tiên Cơ đến đây giúp cô.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Biệt Tuyết Tiên Cơ còn có dịch vụ phục vụ tận nhà cơ à?

Có thể khiến Biệt Tuyết Tiên Cơ đang chuẩn bị thực tiên yến vào lúc mấu chốt bằng lòng chạy đến nấu ăn thế này, không phải con rắn ngu xuẩn mà Đại Đế nói là bát phẩm hay cửu phẩm đấy chứ?

Rùa biển lớn:

“Nhìn trời, đừng lạc đề nữa. Chỉ cần không ăn rùa thì ăn cái gì cũng được. Chủ nhân, giờ ta đang ở thú giới. Lúc trước Tống Đầu Gỗ mượn một thân thể màu vàng cao ba mét chạy đến, sau đó hắn mở ra một không gian màu vàng đỏ, ta phát hiện bên trong có đến bảy vị Trường Sinh Giả.”

“Nhìn trời.”

Bắc Phương Đại Đế nói:

“Có phải bên trong còn có một cô khác không?”

“Đúng đúng đúng.”

Rùa biển lớn gật đầu như giã tỏi.

Bắc Phương Đại Đế thở dài.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Chẳng lẽ chỗ Tống Đầu Gỗ có một Bắc Phương Đại Đế two ư?”

“Việc này thì liên quan gì đến thỏ chứ?”

Bắc Phương Đại Đế ngu ngơ hỏi lại.

“Khụ, ý ta là có phải trong tay Tống Đầu Gỗ có một hóa thân khác của Đại Đế không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải vậy.”

Bắc Phương Đại Đế lắc đầu, cười khổ nói:

“Việc này một lời khó mà nói hết…”

Chương 1250: Phần Giải Mã: Ngực Chưa Thơ, Bụng Chứa Mực

Một lời khó nói hết thường đại biểu cho một câu chuyện xưa cực kỳ cực kỳ cực kỳ dài.

Tống Thư Hàng lập tức chuẩn bị tư thế rửa tai lắng nghe, chuẩn bị nghe Bắc Phương Đại Đế kể câu chuyện xưa về thời đại viễn cổ kia.

Thực ra hắn rất thích hóng chuyện về thời đại viễn cổ.

“Vì vậy, cô sẽ dùng hai ba câu để nói khái quát nhé.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: “…

Đại Đế ngài ra bài không theo kịch bản chút nào cả.

“Tổng kết lại thì là do đạo của Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ năm đó có vấn đề, cô không thể làm gì khác hơn là mượn cái chết để thoát thân. Sau đó, mãi đến khi Tống Thư Hàng tiểu hữu kích hoạt trận pháp sống lại thì cô mới có thể sống lại. Sau khi cô sống lại thì luôn ẩn ẩn cảm thấy có vật gì đó của mình đã bị giữ lại bên trong Thiên Đình.”

Bắc Phương Đại Đế giải thích.

Thật sự chỉ dùng vài câu đã nói xong.

Thứ bị giữ lại ở Thiên Đình rất có thể chính là vị Bắc Phương Đại Đế trong thế giới vàng đỏ kia của Tống Đầu Gỗ?

“Nói như vậy, Bắc Phương Đại Đế bên trong thế giới vàng đỏ kia mới là Bắc Phương one? Đại Đế ngài là Bắc Phương Đại Đế two.”

Tống Thư Hàng xác định.

Bắc Phương Đại Đế:

“Hả?”

Rùa biển lớn:

“Vậy Đại Đế, rốt cuộc thì ngài và kẻ kia ai mới là bản tôn?”

“Nói nhảm, đương nhiên cô mới là bản tôn rồi.”

Bắc Phương Đại Đế trong màn hình dứt lời thì bưng một cái chén nhỏ lên cắn một miếng, trông rất ngon miệng.

Tống Thư Hàng liếc nhìn, tò mò hỏi:

“Đây là tào phớ à?”

“Ồ? Các ngươi gọi món này là tào phớ ư? Ta toàn gọi nó là □●.”

Bắc Phương Đại Đế nói.

Rùa biển lớn tò mò hỏi:

“Vậy Đại Đế ngài cảm thấy tào phớ ngọt hay mặn thì ngon hơn?”

“Ngọt với mặn? Cô ăn hết. Có điều cô thích nhất loại chua cay, ăn ngon lắm.”

Gương mặt Bắc Phương Đại Đế đầy thỏa mãn.

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời, lại còn có đảng chua cay à.”

“Dở hơi.”

Rùa biển lớn nói.

Bắc Phương Đại Đế:

“Hả? Là sao?”

“Ta đang nói ra tiếng lòng của Tống tiểu hữu, với hắn mà nói, tào phớ ngoài ngọt ra thì còn lại toàn là dở hơi.”

Rùa biển lớn bình tĩnh nói.

Gần đây Rùa biển lớn đang nghiên cứu sâu về tâm lý học, rất thích suy bụng ta để nói ra tiếng lòng của người khác.

Bắc Phương Đại Đế:

“…”

Sau một lúc lâu.

“Cô cảm thấy não rùa và não Tống tiểu hữu mà thêm đường sẽ rất ngon.”

Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Rùa biển lớn: Σ(つ°Д°;)つ

Đại Đế bọn ta sai rồi!

Bắc Phương Đại Đế lại thích thú ăn một muỗng tào phớ chua cay rồi nói:

“Sao ngươi và Tống tiểu hữu lại chạy đến Thú giới thế?”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Một lời khó nói hết.”

Bắc Phương Đại Đế cầm muỗng chỉ vào Tống Thư Hàng, nói:

“Vậy tổng kết lại đi, kể bằng dăm ba câu cho rồi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Rùa biển lớn:

“Tổng kết mà nói thì chính là Bích Thủy Các của vị Sở các chủ kia bị kẻ khác dòm ngó, rồi bị toàn bộ Kiếp Tiên của Thú giới kéo đến đây. Sau đó ta và Tống tiểu hữu đành bắt đầu hoạt động thám hiểm Thú giới.”

“Kiếp Tiên của Thú giới kéo Bích Thủy Các đi? Động tĩnh lớn như vậy, bọn chúng chán sống rồi à?”

Bắc Phương Đại Đế nhíu mày.

Thiên Đạo đại biến sắp đến mà còn chơi liều như thế, không sợ bị để mắt tới ư?

Tống Thư Hàng bổ sung:

“Ngoài ra, Kiếp Tiên Thú giới còn nói Bích Thủy Các chính là Thiên Đình nguyên sơ.”

“Thiên Đình nguyên sơ, thì ra là thế.”

Bắc Phương Đại Đế buông muỗng xuống:

“Nói cho cô biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì đi, đám Kiếp Tiên Thú giới kia giờ thế nào rồi? Thiên Đình nguyên sơ vẫn ổn chứ? Tống Đầu Gỗ xuất hiện lúc nào?”

“Toàn bộ Kiếp Tiên Thú giới đã bị Tống Đầu Gỗ bắt đi, chính hắn mở thế giới màu vàng đỏ kia ra rồi bắt đám Kiếp Tiên Thú giới mang đi. Còn Bích Thủy Các giờ đã hoàn toàn sụp đổ rồi.”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng:

“Chuyện về Bích Thủy Các khá phức tạp, Sở các chủ tạo ra một đạo rất quái dị, chủ động hủy diệt Bích Thủy Các. Sau đó đạo của cô ấy lại ngưng tụ ra một vị Sở các chủ mới.”

“Quả nhiên là thế, cô gần như có thể đoán ra tình hình đại khái rồi.”

Bắc Phương Đại Đế nói:

“Tuy rằng cô chưa tiếp xúc với vị Sở các chủ của Bích Thủy Các kia. Có điều tin tức về Thiên Đình nguyên sơ thì trước kia cô cũng có nghe qua. Đạo của vị Sở các chủ kia hẳn là rất giống với đạo của Thiên Đế khi xưa.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đúng là như thế, Tống Đầu Gỗ cũng từng nhắc tới điểm này.”

Bắc Phương Đại Đế nói:

“Cô có một giả thuyết thế này… Nguyên nhân xuất hiện Sở các chủ thứ hai có lẽ là cùng một nguyên lý với một phần bị giữ lại trong Thiên Đình viễn cổ của cô. Đạo của Sở các chủ từng biến dị, nhưng trên tổng thể thì hẳn là cùng đường với Thiên Đế. Dù là đạo của Thiên Đế hay Sở các chủ thì [bản thân thứ hai] là nhân tố then chốt. Đáng tiếc bản thân thứ hai đó xuất hiện thế nào thì ngay cả cô cũng không rõ lắm.”

Rùa biển lớn:

“Nhưng mà chủ nhân, không phải ngài đã xuất hiện bản thân thứ hai rồi sao?”

Bắc Phương Đại Đế:

“Dù sao thì cô là mượn trận pháp phục sinh để sống lại, trước kia đã từng chết một lần. Hơn nữa, vì chuẩn bị trận pháp phục sinh lúc trước mà cô và mấy người bạn thân đã hao hết tâm tư. Trong đó có một ít nguyên lý liên quan đến đạo trường sinh của những người bạn kia, không tiện nói rõ. Cho nên cô không thể nào hiểu quá trình khi phân ra bản thân thứ hai trong đạo của Thiên Đế là thế nào… Hơn nữa, cô có thể khẳng định bản thân mà mình phân ra kia hoàn toàn khác với bản thân mà Sở các chủ phân ra.”

“Bản thân thứ hai là nhân tốt then chốt, vậy Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ lúc trước cũng có hai người ư?”

Tống Thư Hàng chợt nhớ tới chuyện Đồng Quái Tiên Sư đã từng nói nhìn thấy hai ngôi mộ Thiên Đế cũ và mới trên hòn đảo thần bí.

Bắc Phương Đại Đế đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

“Cô không chắc lắm, chỉ là có cảm giác như thế mà thôi.”

…

…

Tống Thư Hàng sờ cằm trầm tư.

Hắn nhớ tới em gái con rối trong vòng tay pháp khí kia của mình.

Bắc Phương Đại Đế từng xác nhận em gái con rối này chính là của vị hậu bối thiên tài đã phát minh ra cách độ kiếp ôm đầu ngồi xổm thuộc Thiên Đình viễn cổ khi xưa.

Lúc đó Tống Thư Hàng đã để em gái con rối ra nhận mặt Bắc Phương Đại Đế. Nhưng lúc đó… em gái con rối lại chắc chắn Bắc Phương Đại Đế là hàng giả.

Khi đó Đại Đế còn ra vẻ đau khổ nữa.

Có lẽ phương pháp sống lại của Bắc Phương Đại Đế có ẩn tình gì đó, không phải cách sống lại thông thường.

Nghĩ cũng đúng, cách sống lại thông thường thì không cách nào giúp Bắc Phương Đại Đế thoát thân khỏi Thiên Đình viễn cổ khi đó được.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng chợt nghĩ tới cửa đầy những vòng tròn hoàng kim vào cấm địa Điện Hàn Đông.

Cách tiến vào cấm địa được Lý Thiên Tố đạo trưởng để lại trong họa quyển kiếm thuật thần bí của Sở gia. Tống Thư Hàng cũng lấy được cách mở cửa từ đó.

Khi xem đến cách mở cửa, Tống Thư Hàng còn nhìn thấy đồ án một người đàn ông trên đầu có hai sừng, trên người phủ đầy phù văn huyền ảo tựa như cổ ma bước ra từ man hoang trên cuộn tranh.

Lúc đó hắn không để ý đến việc này, chỉ cho rằng đồ án kia có liên quan đến cách mở cửa mà thôi.

Bây giờ hắn lại bất giác nhớ đến nó.

Đại Đế… không phải là Bắc Phương Đại Đế two thật đấy chứ?

Ý nghĩ mang tính tổng kết này xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng, không thể xua đi được.

Nhưng dù Đại Đế là one hay two cũng chẳng sao cả.

Dù sao thì người hắn quen biết chính là vị Bắc Phương Đại Đế này, hắn cũng chỉ thừa nhận một vị này. Với hắn thì one hay two cũng không khác gì nhau.

…

…

“Đúng rồi, nếu các ngươi đã tiếp xúc với Tống Đầu Gỗ thì Tống tiểu hữu ngươi đã lấy được bản đầy đủ của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công chưa?”

Bắc Phương Đại Đế lại hỏi.

Hắn nhớ Tống Thư Hàng muốn luyện chế pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, mà thứ này cần phải có bản công pháp đầy đủ mới được.

“Thiếu chút nữa là quên mất cái này.”

Tống Thư Hàng moi quyển trục bằng da thú kia ra.

Kịch độc trên quyển trục đã được Sở các chủ two xua đi hết.

Tống Thư Hàng mở quyển trục ra rồi nói:

“Rất có thể quyển trục này chính là phần giải mã mà Tống Đầu Gỗ để lại, nhưng nó viết bằng văn tự viễn cổ nên ta không biết.”

Bắc Phương Đại Đế:

“Thì ra là thế, để cô xem xem, nhân lúc rảnh rỗi trước khi ăn cơm, cô sẽ phiên dịch cho ngươi. Nhưng Tống Thư Hàng này, văn tự viễn cổ rất quan trọng, nếu như ngươi có rảnh thì tranh thủ học ngay đi.”

“Tạ ơn tiền bối, ta hiểu rồi. Lần này trở về thì ta sẽ cắm đầu học ngay. Tranh thủ nói lưu loát ngôn ngữ viễn cổ trước tết, ít nhất thì cũng có thể giao tiếp đọc viết hàng ngày.”

Tống Thư Hàng siết nắm tay nói.

Với trí nhớ của tu sĩ, lại thêm Ngộ Đạo thạch giúp đỡ thì sẽ hoàn thành mục tiêu này dễ thôi.

Dứt lời, Tống Thư Hàng mở quyển trục bằng da thú ra.

Bắc Phương Đại Đế xuyên qua màn hình liếc nhìn nội dung trên quyển trục trong tay Tống Thư Hàng:

“Thứ vớ vẩn này quả nhiên là phong cách của tên Tống Đầu Gỗ kia.”

“Là mật văn giải mã ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn:

“Thoạt nhìn thì đúng là thế.”

Bắc Phương Đại Đế vươn tay moi ra một quyển trục bằng da thú giống vậy, sau đó lấy bút ra viết nhanh lên.

Thứ Đại Đế viết là chữ giản thể hiện đại.

Sau khi viết xong, hắn nói với rùa biển lớn:

“Chuẩn bị nhận lấy này.”

“Nhìn trời ~ chủ nhân, giờ ngài dùng pháp thuật không gian không sao đấy chứ?”

Rùa biển lớn có chút lo lắng, dù sao thì chủ nhân của nó cũng đang trong trạng thái lánh đời mà.

Bắc Phương Đại Đế:

“Trong tay cô có mấy món pháp khí không gian, chuyển chút tài liệu nho nhỏ thì dễ thôi, không sao cả.”

Một lát sau, lực lượng không gian chợt lóe lên trước mặt rùa biển lớn. Quyển trục mà Bắc Phương Đại Đế tự tay viết đã xuất hiện trên chi trước của nó.

Rùa biển lớn đưa quyển trục cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Bắc Phương tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói lời cảm tạ.

May mà trong các tiền bối hắn quen biết có không ít người biết chữ viễn cổ, bằng không hắn lấy được mật văn giải mã thì cũng chẳng đọc hiểu được, thế nào cũng tức điên cho mà xem.

Hắn mở quyển trục da mà Đại Đế phiên dịch ra.

[Đây là một bài phân tích mật văn dành cho kẻ ngốc, chỉ cần ngươi hiểu văn tự viễn cổ là có thể dùng được.]

Quả nhiên đầy phong cách Tống Đầu Gỗ.

[Giải mã bước 1: Ngực chứa thơ, bụng giấu mực. Vui lòng xé nát bí tịch bản gốc được giấu ở tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, sau đó nuốt hết. Rồi đi mua một lọ mực nước (chú ý: mực nước bình thường là được) về uống hết. Thế là ngực chứa trăm quyển bí tịch, bụng có một lọ mực nước, mở ra hình thức giải mãi.]

[Giải mã bước 2: Sau khi hoàn thành bước 1 thì bắt đầu tu luyện kỹ năng trên bí tịch của liên minh yêu quái, tu luyện lặp lại 4 lần.]

[Giải mã bước 3: Sau khi thuận lợi hoàn thành các bước trên, vui lòng nhảy đến bước giải mã thứ 9.]

[Giải mã bước 9: Thật ra bước giải mã 1, 2, 3 đều là ta bịa đấy.]

…

…

Chương 1251: Cách dùng quyển trục giải mã chính xác

Tức lộn mề!

Thực ra khi nhìn thấy dòng chữ mời nhảy đến bước thứ 9, trong lòng Tống Thư Hàng đã có cảm giác chẳng lành, đồng thời hắn còn chuẩn bị tâm lí gặp phải trò đùa ác ý của Tống Đầu Gỗ rồi.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy bước thứ 9, hắn vẫn không nhịn được, gân xanh nổi hết lên, hận không thể vứt luôn quyển trục đi.

Gì mà chuẩn bị tâm lí, đạo tâm tu sĩ, ý chí kiên định như sắt thép, vào lúc nhìn thấy câu này tất cả đều hóa thành tro bụi, bây giờ trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ… đó chính là bắt Tống Đầu Gỗ lại rồi xé xác tên đó ra.

Nếu như có ngày may mắn trở thành một trường sinh giả, hắn nhất định sẽ bắt tên Tống Đầu Gỗ đó, sau đó để hắn ta ở cùng Tam Lãng tiền bối, để hắn ta biết cảm giác “bị giỡn mặt” là thế nào.

Không đúng, không ổn.

Nếu như để Tống Đầu Gỗ và Tam Lãng tiền bối ở chung với nhau, nói không chừng hai người này còn hủy diệt luôn cả thế giới ấy chứ.

Cho nên… vẫn nên trói hắn ta đến concert của Tạo Hóa tiền bối, để hắn ta sống trong tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương mỗi ngày. Tốt nhất là nhờ Pháp Vương sáng tác riêng một bài BGM cho Tống Đầu Gỗ, để mỗi sáng hắn ta đều bị chính bài nhạc nền của mình gọi dậy.

“Hít thờ sâu, hít thở sâu.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, sau đó mở quyển trục ra lần nữa.

Rùa biển lớn đứng bên cạnh dùng ánh mắt từ bi nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tiếp tục xem.

“Bước thứ 4: Trống.”

“Bước thứ 5: Vẫn trống.”

“Bước thứ 6: Trống tiếp, trống đến khi đủ chỗ để đề phòng bất trắc.”

“Bước thứ 7: Nếu như ngươi xem ngược từ bước thứ 9 trở lại đây, đồng thời đã hoàn thành bước 1, 2, 3… thì xin chúc mừng, ngươi đạt đến cảnh giới “ngực tàng bút mực tất nho nhã, bụng chứa kinh thư tự hào hoa”. Tới Nho gia bái sư đi, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công không hợp với ngươi đâu.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Bước thứ 8: Kiên trì đọc đến bước này, có phải ngươi muốn đánh ta lắm rồi đúng không? Tới đây nào, tới đánh ta đi, cùng tổn thương nhau nào. Ta thích vẻ mặt muốn đánh ta nhưng lại đánh không được của các ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng chỉ liếc mắt, đọc qua mấy bước này thật nhanh.

Nhưng dù có nhanh tới đâu, dựa vào nhãn lực và trí nhớ cường đại của tu sĩ, nội dung bên trong vẫn in sâu vào trong đầu của Tống Thư Hàng.

Khóe miệng hắn không ngừng co giật – Tên Tống Đầu Gỗ này có thể sống từ thời viễn cổ tới bây giờ mà chưa bị người ta đánh chết thế này, ắt hẳn vận may của hắn chẳng thua kém Bạch tiền bối là bao đâu.

Bởi nếu như xui xẻo thì kẻ đói đòn như hắn ta chắc đã đánh chết từ lâu rồi.

Tam Lãng tiền bối tìm đường chết còn có giới hạn nguyên tắc… không điên quá ba lần. Tuy rằng trong lúc bất tri bất giác Tam Lãng tiền bối vẫn tự tìm đường chết rất nhiều lần.

Mà Tống Đầu Gỗ này thì tìm đường chết không giới hạn.

Lúc này, trên màn hình, Bắc Phương Đại Đế đột nhiên nói:

“Xem thẳng từ bước thứ 44 đi, tên Tống Đầu Gỗ này tự xưng mỗi ngày không tự tìm đường chết quá 44 lần. Bước thứ 45 mới là nội dung thực sự.”

Tống Thư Hàng:

“Đại Đế, ngươi có thể nói cho ta biết sớm một chút mà.”

Đại Đế xoa khóe miệng một cách tao nhã:

“Trong quá trình phiên dịch và ghi lại từng chữ một của quyển trục giải mã này, tổng cộng có 24 lần cô muốn nện cho Tống Đầu Gỗ một trận. Cô hy vọng Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng được trải nghiệm cảm giác này một chút.”

Rùa biển lớn:

“Cái này gọi là vui một mình không bằng mọi người cùng vui.”

Tống Thư Hàng: “…”

Dựa theo nhắc nhở của Đại Đế, Tống Thư Hàng nhảy luôn tới bước thứ 45.

Đồng thời, hắn cất giọng hỏi:

“Đại Đế, đợi khi nào ta thần công đại thành thì chúng ta bắt Tống Đầu Gỗ lại nện cho một trận đi.”

“Chỉ tính riêng trong Thiên Đình viễn cổ, số người đã nói những lời như thế với cô phải lên đến ba chữ số.”

Bắc Phương Đại Đế mỉm cười:

“Nhưng mà người có thể làm được chưa tới mười người. Cái danh kẻ chạy trốn giỏi nhất Thiên Đình của hắn ta không phải là giả đâu nhé.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, im lặng nhìn trời.

…

…

“Bước 45: Chúc mừng ngươi, kiên trì đến bước này mà còn chưa xé nát quyển trục, đạo hữu, đạo tâm kiên định của ngươi khiến cho tại hạ bội phục. Chỉ có những tu sĩ đạo tâm như sắt thép mới có tư cách mở kho báu, hưởng thụ quả ngọt của thắng lợi. Bây giờ bắt đầu vào vấn đề chính… Nếu như ngươi đã lấy được bí tịch truyền thừa đời đời của tổ chức Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà, đồng thời lĩnh ngộ được bí văn trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công thì ngươi đã thành công được một phần ba.”

“Tiếp đó, ngươi lấy được quyển trục giải mã này, đồng thời kiên trì đọc đến bước thứ 45, vậy là ngươi thành công hai phần ba

rồi.”

“Cuối cùng, ngươi còn thiếu một thứ… đó chính là phó bản cần dùng lúc giải mã. Quyển trục giải mã có ghi lại phương pháp đọc bí văn. Mà trong quá trình đọc, ngươi cần dựa theo nội dung của phó bản để phiên dịch từng câu trong bí văn.”

“Bộ phó bản này được lưu truyền rất rộng rãi, tất cả các thế giới không phải nhân loại làm chủ trong chư thiên vạn giới đều tồn tại một tổ chức nhân loại thần bí. Không sai, tên của nó là tổ chức nhân loại toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà. Ngươi phải đi đến tổ chức bí mật này, lấy được bí tịch tổ truyền của họ, đó chính là bản gốc của phó bản. Về phần làm thế nào để lĩnh ngộ ra nội dung của nó thì phải xem tạo hóa của ngươi.”

“Kế tiếp, mời xem bước 46, trong đó ghi lại cách giải mã chi tiết.”

Tống Thư Hàng xem đến đây, lại ngẩng đầu lên nhìn trời lần nữa.

Hắn có cảm giác Tống Đầu Gỗ đang thiết kế một trò chơi tìm kho báu, chia kho báu thành ba phần rồi tung manh mối ra. Sau đó hắn ta trốn trong chỗ tối, nhìn người khác xoay vòng vòng để tìm kho báu.

Sau khi thở dài, hắn xem tiếp bên dưới, học thuộc phương pháp giải mã được ghi ở điều 46.

Sau khi hết bước 46, bên dưới còn có bước 47.

“Bước 47: Thực ra ở hiện thế, ta còn thành lập một môn phái có tên gọi được bảo mật, bọn họ có truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần Bộ. Ngươi vất vả khổ sở tìm được ba manh mối trong chư thiên vạn giới, góp nhặt bản hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nhưng trong môn phái mang tên gọi được bảo mật của người ta lại có công pháp hoàn chỉnh. Thế nào hả, nghe thấy tin tức này có kích động không? Hộc máu chưa?”

Tống Thư Hàng thở dài.

Thật đáng tiếc, truyền thừa trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị đứt đoạn. Nếu không ta cũng không cần truy tìm truyền thừa trong tối của Thú Thần Bộ khắp thế giới như thế.

“Bước 48: Nếu như ngươi đã kiên trì xem đến bước này, ta lại tiết lộ thêm cho ngươi một tin tức nữa. Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà ngươi vất vả góp nhặt, giải mã ra chỉ là công pháp phiên bản cũ 1.9. Phiên bản này có rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện, mà mọi người trong Thú Thần Bộ đã đổi sang Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công phiên bản mới 2.0 từ khuya rồi. Thế nào hả? Kích động không?”

Tống Thư Hàng: “…”

Chỗ ta có mười nghìn con đà mã, muốn gộp lại thành một con đà mã siêu khổng lồ nện vỡ mặt ngươi.

“Bước 49: lược ~ để ta thêm một bước nữa cho nó đủ số ha.”

“Bước 50: Nhưng ngươi cũng không cần phải lo đâu, có thể nâng cấp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản cũ 1.9 lên bản 2.0. Chỉ cần ngươi tìm thấy gói tăng cấp công pháp, làm theo nội dung trên đó là có thể thăng cấp một cách hoàn mỹ, hoàn thiện toàn diện công pháp trên tiền đề không ảnh hưởng đến tu vi, cảnh giới. Hơn nữa còn không để lại bất cứ di chứng nào. Gói thăng cấp công pháp 2.0, ngươi xứng đáng được có. Có muốn thăng cấp không? Muốn sở hữu Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công phiên bản mới nhất không? Nếu như muốn thì đi tìm đi, ta để gói thăng cấp ở… nơi dơ bẩn nhất Thú Thần Bộ. Ngươi hiểu mà. Nơi đó rất kiên cố, chỉ cần ngươi có lòng thì nhất định sẽ tìm được nó.”

Quyển trục giải mã dài dòng cuối cùng cũng kết thúc.

Tống Thư Hàng: “…”

Nơi dơ bẩn nhất Thú Thần Bộ chắc là cung điện hố phân mà Đạo Tử đã tặng cho hắn. Có điều, hắn đã từng dùng bí pháp giám định để kiểm tra một lượt, nhưng chẳng phát hiện ra gói thăng cấp nào cả.

Tống Thư Hàng trầm tư.

“Xem xong rồi à?”

Rùa biển lớn hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Có muốn trút giận không? Phía bên phải Điền Hàn Đông có một phòng luyện công, ngươi có thể đến đó đập tạ, phát tiết lửa giận trong lòng.”

Rùa biển lớn nói rất chi là săn sóc.

Tống Thư Hàng:

“Không cần đâu, cảm ơn Quy tiền bối. Chút đả kích này ta vẫn chịu được.”

Hắn là người đàn ông đã từng bị biến thành một cây hành, bị trồng trên đỉnh núi mấy trăm năm trời, đạo tâm và ý chí đều kiên cường đến đáng sợ.

“Đừng nhịn, ngươi nên đi phát tiết thì hơn. Nhịn lâu quá ta sợ ngươi sẽ nghĩ quẫn đấy.”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng:

“Yên tâm đi Quy tiền bối, ta thật sự không sao mà.”

Dứt lời, hắn lấy bí tịch của nhân loại toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà mà mình chép được ra.

“Trong bí tịch này ẩn chứa phó bản của quyển trục giải mã, chỉ cần đọc được phó bản thì ta sẽ phiên dịch được Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản hoàn chỉnh.”

Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn:

“Đọc kiểu gì đây?”

“Theo như tình báo mà ta lấy được, phải tu luyện bộ bí tịch ba trăm tuyệt chiêu giúp nhân loại sống tốt hơn ở thú giới cùng Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp của liên minh nhân loại thì mới đọc được nó.”

Tống Thư Hàng trầm giọng đáp.

Rùa biển lớn:

“Vậy ngươi thử đi?”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Ta không biết Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp”

Rùa biển lớn:

“Vậy về phân bộ Hắc Mã tìm người hỏi thử xem?”

Tống Thư Hàng:

“Đã thử rồi… trong phân bộ Hắc Mã có một người là Quy đại sư. Lúc trước, hắn vừa luyện Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp vừa sử dụng bí tịch của liên minh nhân loại nhưng không hề xảy ra bất cứ hiện tượng gì.”

Quy Địa Sư không thể đọc được phó bản.

Rốt cuộc đã sai ở bước nào chứ?

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế lại nói:

“Cô đi ăn cơm đây.”

Tống Thư Hàng:

“Tạm biệt Bắc Phương tiền bối.”

Bắc Phương Đại Đế:

“Ừm, ta chuẩn bị offline để đi ăn đây. À đúng rồi, Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp kia có chỗ nào đặc biệt không?”

“Chỗ đặc biệt ư? Đúng rồi, hình như bộ công pháp này có tính năng để người tu luyện thay thế linh thú, luyện kết hợp với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Phương Đại Đế phất tay:

“Thế thì ngươi bắt tay từ điểm này thử xem. Không nói nữa, ăn cơm đây. Gặp lại sau.”

Dứt lời, Bắc Phương Đại Đế biến mất khỏi màn hình.

Chương 1252: Không hay rồi, Bá Tống tiền bối biến thành hai cánh tay rồi

Đại Đế nói bắt tay từ điểm đó, ý chỉ cộng hưởng giữa Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp và Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công ư?

Vậy phải làm thế nào mới được đây?

Dùng Kình Thôn Thuật để nuốt linh thú tinh, độ nguyên khí cho các cao thủ của phân bộ Hắc Mã, rồi lại để bọn họ dùng đồng thời Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp và bí tịch à? Kết hợp cả hai là sẽ lấy được phó bản ẩn trong bí tịch ư?

Nhưng như thế chẳng phải mẫu thuẫn lắm sao.

Muốn lấy được phó bản từ bí tịch của liên minh nhân loại thì phải thông thạo Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mới được.

Nhưng người đi tìm manh mối chưa chắc là đệ tử của Thú Thần Bộ, muốn học được Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, bọn họ bắt buộc phải tập hợp đủ cả ba manh mối rồi phiên dịch bản thần công hoàn chỉnh ra cái đã.

Thế thì khác gì vào ngõ cụt.

Muốn học được thần công phải tập hợp đủ ba manh mối, muốn tìm đủ manh mối thì buộc phải thông thạo thần công.

Trừ phi mọi người đều giống hắn, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của hắn không hoàn thiện nên đành phải đi tìm truyền thừa ẩn của Thú Thần Bộ.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Phải chăng Tống Đầu Gỗ cố tình để lại phương pháp truyền thừa ẩn phức tạp như thế là vì khoanh vùng thân phận của người đi tìm kho báu?

Những người có thể lấy được truyền thừa Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công hoàn chỉnh, ít nhất phải là truyền nhân của Thú Thần Bộ hoặc Tam Thập Tam Thú Thần Tông?

Nếu đúng là thế thì truyền thừa ẩn mà Tống Đầu Gỗ để lại là được chuẩn bị riêng cho ai đó chứ không phải là tất cả mọi người.

Chuẩn bị riêng cho ai đó…

Cho ai đó…

Tống Thư Hàng không khỏi siết chặt quyển trục bằng da thú.

Nghĩ kĩ thì ba manh mối của truyền thừa ẩn mà Tống Đầu Gỗ để lại cứ như được tạo riêng cho hắn vậy.

Tổ hợp Tiểu Thải + Diệt Phượng Công Tử giúp Tống Thư Hàng lấy được phần bí văn đầu tiên từ bí tịch của tổ chức yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà.

Quen biết với Sở các chủ của Bích Thủy Các giúp Tống Thư Hàng lấy được manh mối thứ hai là quyển trục giải mã.

Nếu như không có bí pháp giám định, mấy ai có thể nắm được cách lấy phó bản từ bí tịch của phân bộ Hắc Mã chứ?

Càng nghĩ kĩ càng thấy đáng sợ.

“Truyền thừa ẩn mà Tống Đầu Gỗ để lại chắc không phải dành riêng cho mình đấy chứ?”

Ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu của Tống Thư Hàng.

“Ngươi đang nghĩ gì thế?”

Rùa biển lớn hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Không có gì, Quy tiền bối, chúng ta về phân bộ Hắc Mã đi. Bây giờ ngươi còn mở cửa không gian được nữa không?”

“Tất nhiên là được.”

Rùa biển lớn đáp.

“Chúng ta trở về…”

Tống Thư Hàng mới nói được một nửa thì đột nhiên đơ người ra.

Hình như gần đây mỗi lần hắn đi qua cửa không gian thì đều xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

“À mà, Quy tiền bối, cửa không gian có an toàn không? Chắc sẽ không ném ta lại giữa đường nữa đấy chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn:

“Nhìn trời, ta cũng đang muốn hỏi ngươi đây. Lúc trước sao tự nhiên ngươi lại biến mất thế?”

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời, sau khi đi qua cửa ta liền rơi vào một đường hầm không gian. Đường hầm đó dài tít tắp, có chạy thế nào cũng không tới điểm cuối. Hơn nữa không gian phía sau ta còn liên tục sụp đổ, ép ta vắt giò chạy thục mạng. Suýt chút nữa ta đã cho rằng mình phải chạy trong đó vĩnh viễn ấy chứ.”

Rùa biển lớn nghe thế, suy nghĩ một chốc rồi đáp:

“Chuyện này chỉ có một khả năng. Lúc ngươi bước vào cửa truyền tống thì đã bị kẻ khác động tay chân.”

“Ai chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn:

“Nhìn trời, làm sao mà ta biết được? Về rồi nói sau, trước tiên ra khỏi Điện Hàn Đông đi đã rồi ta mở một cánh cửa truyền tống cho ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“Lần này không có vấn đề gì chứ?”

“Yên tâm đi, không có kẻ nào động tay chân trên người ngươi, chắc chắn sẽ không sao.”

Rùa biển lớn đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cứ cảm thấy Quy tiền bối chỉ đang tự an ủi bản thân mình thôi vậy.

Cửa không gian mở ra.

“Lần này ta sẽ đi sau ngươi để phòng ngừa.’

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, chui vào trong cửa không gian… Nếu cửa không gian mà còn xảy ra vấn đề, sau này hắn nhất định sẽ cố hết sức không di chuyển bằng nó nữa.

…

…

Lần này không xảy ra chuyện gì cả.

Tống Thư Hàng và Rùa biển lớn thuận lợi về đến phân bộ Hắc Mã, xuất hiện trong căn phòng của họ.

“Bá Tống tiền bối, cuối cùng thì ngươi cũng về rồi.”

Cô bé Thiện nhìn thấy Tống Thư Hàng thì vui sướng nhảy cẫng lên.

“Ngươi vẫn đợi ta à?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

Thiện:

“Vì bên ngoài có rất nhiều người bệnh bị nhiễm mới tới mà ngươi lại biến mất, phân bộ trưởng và Quy đại sư đều bận đến chóng cả mặt. Bây giờ mọi người đều đang đợi ngươi về đấy.”

“Có nhiều người bệnh lắm à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện gật đầu.

“Vậy thì bắt đầu làm việc thôi, nếu đã nhiều bệnh nhân thế thì tranh thủ mỗi lần đưa mười đến mười lăm người vào đây cho nhanh.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiện :

“Không thành vấn đề, vậy ta ra ngoài thông báo cho phân bộ trưởng và Quy đại sư nhé.”

“Được rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thiện đứng dậy đi tìm Quy đại sư.

Sau khi đi được vài bước, cô bé đột nhiên nhớ ra một chuyện nên vòng lại chỗ Tống Thư Hàng.

Cô bé vươn tay đặt một viên kẹo vào tay hắn:

“Tặng cho ngươi đấy, Bá Tống tiền bối.”

Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng đầu lên.

“Bá Tống tiền bối, kẹo này ngọt lắm, ăn nó xong thì tiền bối sẽ không còn thấy buồn nữa.”

Nói xong, Thiện lại nhảy nhót ra khỏi phòng.

Tống Thư Hàng: “…”

Đau lòng ư? Cô bé đang nói đến chuyện hắn vùi đầu vào lòng mỹ nhân rắn công đức mà khóc lúc trước à?

Đây đúng là một kí ức tăm tối nghĩ lại mà kinh.

****

Mặt trời ngả về Tây.

Một ngày ở thú giới lại sắp kết thúc.

Vì Tống Thư Hàng nâng cao năng suất chữa trị nên tất cả các bệnh nhân đều được xử lý xong xuôi cả rồi.

Hắn thu được một chút sức mạnh công đức, một lượng lớn tà năng Cửu U và đủ loại nguyên liệu luyện khí rất đa dạng.

Nếu như bây giờ bắt đầu luyện chế ba mươi ba loại pháp khí tổ hợp thì giai đoạn đầu không cần lo đến chuyện cần nhiều nguyên liệu luyện khí nữa.

Tống Thư Hàng cất nguyên liệu luyện khí đi, trong lòng thầm nghĩ xem làm thế nào để nhờ các thành viên trong phân bộ Hắc Mã giúp đỡ hắn lấy phó bản ra.

Đúng lúc này, Thiện lại nói:

“Bá Tống tiền bối, tạm thời không còn bệnh nhân nữa rồi. Đúng rồi, Quy đại sư nhờ ta chuyển lời, hỏi ngươi lấy nguyên liệu luyện khí hay muốn đổi thành những thứ khác không? Ví dụ như dược liệu hay đan dược gì đó chẳng hạn?”

“Cứ nguyên liệu luyện khí thôi, sắp tới có lẽ ta sẽ luyện chế một pháp khí đặc biệt, cần rất nhiều tài liệu.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thiện gật đầu:

“Vậy ta sẽ chuyển lời tới Quy đại sư. À mà tiền bối có chuyện gì muốn nhờ ta nói với Quy đại sư không?”

“Ừm, đúng rồi, ngươi mời đại sư tới chỗ này giúp ta… từ từ đã, không vội. Thiện này, ngươi phối hợp với ta làm một thí nghiệm nữa được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện gật đầu ngay:

"Đương nhiên là được."

Lần nào Tống tiền bối thí nghiệm cũng mang đến rất nhiều lợi ích cho cô bé.

…

…

Cũng như lần trước, trước tiên Tống Thư Hàng dùng Kình Thôn thuật để nuốt một viên linh thú tinh rồi vươn tay ấn vào lưng của Thiện, độ sức mạnh của viên linh thú tinh đó vào cơ thể của cô bé.

"Thi triển Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp đi."

Tống Thư Hàng nói.

Thiện trả lời:

"Bá Tống tiền bối, ta mới đạt cảnh giới nhất phẩm, chỉ có thể dùng một phần tôi thể chi pháp của Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp thôi."

Tôi thể chi pháp phần lớn là các chiêu thức như quyền pháp, thối pháp, kiếm pháp, khi tu luyện phải di chuyển không ngừng.

"Chỉ cần thi triển là được."

Tống Thư Hàng nói.

Với thực lực hiện giờ của hắn, cộng thêm sự tinh diệu của Quân Tử Vạn Lý Hành, theo sát sau lưng một tu sĩ nhất phẩm chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

Thiện theo lời bắt đầu thi triển công pháp tôi thể, cơ thể nhỏ bé di chuyển khắp phòng.

Tống Thư Hàng bám theo ngay sau lưng cô bé như một cái bóng. Tay phải của hắn vẫn luôn ấn sau lưng Thiện, linh lực trong linh thú tinh không ngừng chảy vào người cô bé.

Sau khi vào trong cơ thể của Thiện, linh lực lại nhanh chóng bị Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp đồng hóa.

Hơn mười phút sau.

Thiện ngừng lại, kết thúc đợt tu luyện.

Thiên phú tu luyện của cô bé chỉ vào mức bình thường, trước đây mỗi khi luyện công pháp xong, cô bé đều cảm thấy cả cơ thể lẫn tinh thần đều mỏi mệt. Nhưng lần này cô bé lại cảm thấy tinh thần phấn chấn, trong người như có một nguồn sức mạnh dùng không hết.

“Trạng thái tốt lắm, luyện thêm một lần nữa thử xem.”

Tống Thư Hàng cổ vũ:

“Bây giờ ngươi thử vừa tu luyện vừa minh tưởng bí tịch của tổ chức, tốt nhất là có thể đọc hẳn bí tịch ra, ngươi có làm được không?”

“Được!”

Thiện đáp.

Đây là lần đầu tiên cô bé thử nhất tâm nhị dụng như thế.

Đầu tiên cô bé thầm nhớ lại nội dung bí tịch của tổ chức.

Tiếp đó, Thiện di chuyển rồi thi triển công pháp tôi thể.

Cơ thể mảnh mai không ngừng di chuyển, miệng nhẩm đọc bí tịch.

Kình Thôn thuật + Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công kết hợp với Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp + bí tịch của liên minh nhân loại.

Bốn loại công pháp cùng khởi động một lúc.

Cuối cùng… Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được một loại cộng minh!

Cảm giác giống hệt khi dùng cơ thể của Diệt Phượng tiền bối để tu luyện bí tịch của liên minh yêu quái vậy.

Thành công rồi.

Tống Thư Hàng vui mừng.

Tiếp đó, nhân cơ hội này, hắn lấy ngay nội dung phó bản được cất giấu trong bí tịch của liên minh nhân loại ra. Đến lúc ba manh mối cùng hợp lại, hắn sẽ có được Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công hoàn chỉnh.

Đúc thành pháp khí tổ hợp của Tam Thập Tam Thú kia trước ngũ phẩm! Đây chính là mục tiêu của Tống Thư Hàng lúc này.

“Bá Tống tiền bối, người ta nóng quá.”

Đúng lúc này Thiện lại kêu lên.

Cô bé cảm thấy người mình như bốc lửa vậy.

“Đừng sợ, đây là do công pháp của cả hai chúng ta cộng minh với nhau. Ngươi có chịu được nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện:

“Tạm thời vẫn còn trụ được.”

Nhưng cô bé không biết mình còn cầm cự được bao lâu nữa.

“Tiếp tục kiên trì thêm một lúc nữa thử xem… ựa ~~”

Nói được một nửa, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy cổ họng của mình như bị đánh mạnh.

Ý thức của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ.

Hắn cảm giác nửa tỉnh nửa mê như người bị say rượu vậy.

Trong trạng thái quỷ dị này, cơ thể của hắn điên cuồng thúc giục bí pháp Cương Thủ.

Cuối cùng, trong ánh mắt không dám tin của Thiện, cơ thể của Tống Thư Hàng bị tan ra… hóa thành hai cánh tay bằng sắt màu đen gắn liền với nhau.

Tuy rằng tên gọi của công pháp Cương Thủ này hơi quê một chút, nhưng lai lịch của nó không hề nhỏ.

Nó là môn công pháp mà đệ tử của luyện khí đại tông thượng cổ Huyền Trọng Phái bắt buộc phải tu luyện – thần kỹ rèn sắt.

Cánh tay bằng sắt đen mà Tống Thư Hàng biến thành dang ra.

Ngay sau đó, xương cá voi, vảy lân và nguyên liệu luyện khí bị đổ hết ra…

Chương 1253: Vòng loại Bát Tu bắt đầu

Lúc này, ba manh mối mà Tống Đầu Gỗ để lại đồng loạt hiện lên trong đầu của Tống Thư Hàng.

Bí văn được cất giấu trong bí tịch của tổ chức “Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà”, cách giải mã trên quyển trục da thú, cùng với nội dung phó bản đang hiện lên trong não hải của hắn lúc này.

Cả ba hợp lại thành một, không cần Tống Thư Hàng phải giải mã, bí văn đã tự động được dịch ra.

Nội dung hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công dần xuất hiện.

Bao gồm cả chính văn công pháp, ba mươi ba loại bí thuật hỗ trợ tương tự như Kình Thôn thuật và cách luyện chế ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh.

Về mặt công pháp, tạm thời Tống Thư Hàng chưa lĩnh hội được… Trên thực tế, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà hắn tu luyện vốn không phải bản chính mà là phiên bản đã được Bạch tiền bối hoàn thiện.

Vì thế, Tống Thư Hàng cũng không để ý lắm đến gói thăng cấp từ phiên bản 1.9 lên 2.0 mà Tống Đầu Gỗ đã nói ở bước thứ 48.

Hắn tin rằng, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công do Bạch tiền bối hoàn thiện sẽ không thua bản 2.0 của Tống Đầu Gỗ là bao.

Đợi sau khi lấy được bản công pháp gốc hoàn chỉnh, hắn sẽ mang về giao lại cho Bạch tiền bối, nhờ ngài ấy sửa lại tiếp.

Nên hắn chỉ chú ý tới cách luyện chế ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh mà thôi.

…

…

Tống Thư Hàng vẫn ở trong trạng thái say rượu, hắn cố gắng giữ tỉnh táo nhưng lại không khống chế được cơ thể.

Phương pháp và nội dung luyện chế hoàn chỉnh của ba mươi ba loại pháp khí tổ hợp hiện lên trong đầu của Tống Thư Hàng.

Hắn lập tức những tin tức về pháp khí bản mệnh ứng với Cự Kình Thiên theo bản năng.

Chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng đã tìm thấy nội dung mà mình cần.

"Nghịch Kình Võ Sĩ" - đây chính là tên của pháp khí bản mệnh Cự Kình Thiên trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Theo như miêu tả thì đây là một pháp khí có hình dạng giống như đôi găng tay.

Những đệ tử Thú Thần Bộ tu luyện Cự Kình Thiên thường chọn luyện quyền pháp là chính.

Thậm chí trong nội dung của Cự Kình Thiên còn ẩn chứa một chiêu quyền pháp, tên là Cự Kình Phún Xạ, vừa là quyền pháp, vừa là công pháp tôi thể của cảnh giới nhất phẩm.

Kình Bát lúc trước vây bắt Sở Sở cũng từng dùng chiêu này.

Lúc tiếp xúc với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công thì Tống Thư Hàng đã tu luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, đồng thời tiến gần đến cảnh giới Dược Long Môn của nhất phẩm. Bởi vì có Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp tốt hơn nên hắn không tu luyện chiêu Cự Kình Phún Xạ này.

Phương pháp luyện chế pháp khí Nghịch Kình Võ Sĩ hiện lên hết trong đầu hắn.

"Nếu như luyện chế Nghịch Kình Võ Sĩ thành công thì găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách trong tay mình có thể nghỉ hưu rồi nhỉ?"

Tống Thư Hàng thầm nhủ trong lòng.

Trong lúc hắn đang suy tư, giọng nói của Thiện lại vang lên:

"Bá… Bá Tống tiền bối, ngươi làm sao thế?"

Lúc này Thiện đã dừng luyện tập.

Tuy nhiên giữa cô bé và Tống Thư Hàng vẫn còn một tia liên hệ với nhau. Thông qua cơ thể của cô bé, ba manh mối không ngừng hợp lại trong đầu của Tống Thư Hàng, phiên dịch thành chính văn công pháp.

“Ta… đang luyện khí.”

Tống Thư Hàng đáp

Thiện gật đầu, tự nhủ:

“Hóa ra lúc luyện khí phải tự biến thành hai cánh tay à?”

Tống Thư Hàng: “…”

Tự biến mình thành hai cánh tay ư?

Hắn vô thức muốn cúi đầu xuống nhìn cơ thể mình nhưng sau đó liền phát hiện ra bản thân không thể nào thực hiện được tư thế “cúi đầu” được.

Tống Thư Hàng: “Nhìn trời ~”

Cho dù đang ở trạng thái mơ mơ màng màng thì hắn cũng biết rõ hình dạng cơ thể của mình đã có vấn đề rồi.

Rùa biển lớn đứng bên cạnh hắn ngáp một cái:

“Không cần nhìn nữa đâu, hình dáng bây giờ của người là hai cánh tay chắc khỏe bằng thép đen sì. Ngươi định dùng hình dạng này để luyện khí à?”

“Ừm, đúng thế. Đúng lúc ta có đủ các nguyên liệu để luyện chế Nghịch Kình Võ Sĩ. Có thể thử xem sao.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lý trí nói với hắn, trạng thái hiện tại của hắn không bình thường, không phải là lúc tốt nhất để tu luyện pháp khí bản mệnh nhưng hiện giờ hắn đang nửa tỉnh nửa say, không khống chế được hết hành vi của mình nữa rồi.

“Cũng đúng, giờ ngươi có rất nhiều nguyên liệu, thất bại cũng chẳng sao cả.”

Địa Hải Quy vừa ngáp vừa nói.

Thiện tò mò hỏi:

“Bá Tống tiền bối, ngươi muốn luyện chế pháp khí gì thế? Luyện chế luôn ở đây à?”

Theo như hiểu biết của cô bé, bình thường khi các tu sĩ tiền bối muốn luyện khí thì đều cần một phòng luyện khí riêng, tốt nhất là ở nơi có linh lực dồi dào.

Còn phải phối hợp với địa tâm chi hỏa bất diệt vạn năm rồi còn nước suối đặc biệt để tôi hỏa gì đó nữa.

Thậm chí có một số pháp khí cần chôn ở linh nguyên chi địa đặc biệt trước khi thành hình, ôn dưỡng bảy bảy bốn mươi chín hoặc chín chín tám mươi mốt ngày gì đó.

Mà căn phòng này của Bá Tống tiền bối chỉ là nơi nghỉ ngơi dành cho khách, linh lực bình thường, cũng không có công cụ luyện khí gì cả. Luyện luôn ở đây cũng được ư?

“Yên tâm đi, ta có phòng luyện khí độc môn.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn có Điện Hàn Đông, bên trong trang bị đầy đủ. Có phòng luyện đơn và cả phòng luyện khí.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng bắt đầu kiểm kê lại nguyên liệu.

Hắn nhớ lại phương pháp và các bước luyện chế Nghịch Kình Võ Sĩ.

Một lúc lâu sau~

Hai cánh tay mà Tống Thư Hàng biến thành vẫn giữ nguyên trạng thái.

Hắn chưa từng luyện pháp khí.

Nên dù có trình tự cụ thể thì cũng không biết phải bắt đầu thế nào.

Đặc biệt là quá trình luyện khí còn bao gồm rất nhiều thuật ngữ chuyên môn của tu chân giới, Tống Thư Hàng không hiểu.

“Còn không bắt đầu à?”

Rùa biển lớn nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Cùng với việc Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong não hải đang được phiên dịch gần tới đoạn cuối, đầu óc của Tống Thư Hàng cũng dần tỉnh táo lại.

Ngại quá.

“Khụ!”

Tống Thư Hàng ho khan một tiếng:

“Nghĩ kĩ lại thì ta thấy hôm hay không phải…”

“A lo ~ là bảy đạo hiệu đấy à?”

Đúng lúc này, có một giọng nói vang lên trong não hải của hắn.

Bảy đạo hiệu là cái quỷ gì, hơn nữa bây giờ ta đã tặng đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao cho người khác rồi, chỉ còn lại sáu đạo hiệu thôi.

“A lô, có nghe thấy ta không? Tín hiệu kém hả. Là ta, Lục Tu đây. Bảy đạo hiệu đạo hữu có ở đó không?”

Giọng nói êm tai của con gái lại tiếp tục vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Lục Tu, là cô gái tóc vàng tiền nhiệm của Thất Tu Tôn Giả?

Tống Thư Hàng có ấn tượng cực sâu với cô ấy, cô có một mái tóc vàng xinh đẹp, mỗi một sợi tóc lóng lánh tựa tơ vàng. Cô còn có khuynh hướng S nữa, vì cản đường của cô mà Tứ Tu đáng yêu dễ thương cứ bị đá bay không chút thương tình.

“Lục Tu tiền bối, nếu như ngươi thật sự không nhớ nổi đạo hiệu của ta thì có thể gọi thẳng ta là Tống tiểu hữu, thậm chí Thư Hàng tiểu hữu cũng được mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Không thành vấn đề, bảy đạo hiệu. Bây giờ ngươi đang ở đâu?”

Lục Tu Tiên Tử hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng:

“Chắc ta đang ở một chỗ nào đó của thú giới, tiền bối tìm ta có chuyện gì không?”

Hơn nữa, tại sao Lục Tu liên lạc được với hắn, rồi còn truyền thẳng đến não hải của hắn thế này?

“Thú giới á? Ra là thế. Chẳng trách tín hiệu kém như vậy. Hiện ta đang liên lạc với ngươi qua tính năng trên quyển trục khế ước của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Bao giờ thì ngươi quay lại hiện thế?”

Lục Tu Tiên Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Nhiều nhất là hai ba ngày nữa ta sẽ trở lại, có chuyện gì à?”

“Thất Tu đang độ kiếp, xét tổng thể thì khá thuận lợi, đã gần kết thúc rồi.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Chúc mừng Thất Tu tiền bối.”

“Đợi sau khi Thất Tu độ kiếp xong, dù hắn thành công hay thất bại thì Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đều sẽ lựa chọn chủ nhân đời tiếp theo. Cũng tức là trong thời gian tới, tất cả các đạo hữu đã kí tên lên quyển trục khế ước như các ngươi đều có cơ hội trở thành chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Ta thông báo trước một tiếng để các ngươi chuẩn bị sẵn ấy mà.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Thì ra là thế, ta hiểu rồi.”

“Chú ý, đừng để lộ chuyện này nhé. Nếu không nhỡ dẫn tới phiền phức gì thì ta không chịu trách nhiệm đâu.”

Lục Tu Tiên Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“Được, ta sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai biết đâu.”

“Cố gắng lên, bảy đạo hiệu tiểu hữu. Thực ra trong số những người có trong quyển trục khế ước thì ta đánh giá ngươi rất cao. Cơ hội ngươi trở thành Bát Tu là cao nhất đấy.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Mong được như lời tốt lành của tiên tử… À mà, nếu như tiên tử cảm thấy Tống tiểu hữu và Thư Hàng tiểu hữu đều không dễ nhớ thì gọi ta là Bá Tống cũng được!”

“Không thành vấn đề, bảy đạo hiệu tiểu hữu. Đúng rồi, nếu như ngươi ở thú giới thì nhớ mang ít đặc sản về cho ta nhé.”

Lục Tu Tiên Tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, sao đổi chủ đề nhanh thế này.

Ban đầu còn là phong cách tu chân nghiêm túc, trong chớp mắt đã chuyển sang chuyện mua sắm qua mạng thời hiện đại rồi.

“Tiên tử muốn mua gì? Thú thật ta cũng mới tới đây được mấy ngày, không rõ ở đây có đặc sản gì.”

Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu Tiên Tử:

“Ta báo danh sách cho ngươi, ngươi nghe thử xem biết được mấy thứ.”

Dứt lời, Lục Tu Tiêu Tử đọc ra một loạt thứ cần mua.

Sau khi đọc hết, Lục Tu Tiên Tử nói:

“Sao rồi, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi, nhưng mà,,, ta chẳng biết thứ nào trong danh sách cả.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Lục Tu Tiên Tử:

“Đến một thứ cũng không biết luôn á? Nhiều thứ trong này đều là vật phẩm thường dùng trong tu chân giới mà, là đồ cần dùng khi luyện đan. Thường thức tu chân của ngươi còn ít quá.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Hết cách rồi, dù sao ta mới chính thức tu chân được có bốn tháng rưỡi thôi. Tuy rằng vẫn luôn bổ sung các loại tri thức nhưng thời gian vẫn có hạn.”

Lục Tu Tiên Tử: “...”

Một lúc lâu sau.

“Thôi, ta tự đến thú giới mua vậy. Ngươi đứng yên đừng động đậy, ta phải lấy ngươi làm tọa độ để tiến hành dịch chuyển không gian.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “?”

Hắn nhớ cảnh giới cao nhất của Lục Tu là thất phẩm nhưng vì độ kiếp thất bại, chịu hạn chế của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nên thực lực bị giam ở cảnh giới lục phẩm mà.

Cô ấy có thể dịch chuyển không gian ư?

Bùm~

Trong lúc Tống Thư Hàng còn mải suy nghĩ, không gian bên cạnh hắn dao động.

Ngay sau đó, Lục Tu Tiên Tử chui ra.

“Đau đau đau, quả nhiên kiểu dịch chuyển không gian này chẳng đáng tin tí nào.”

Lục Tu Tiên Tử cắn răng nói.

Cô mượn sức mạnh của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rồi dùng chữ kí của Tống Thư Hàng trên khế ước để định vị, tiến hành dịch chuyển không gian.

Nguyên lí của nó cũng tương tự như như Triệu Hoán Thuật mà Tứ Tu dùng để trực tiếp triệu hoán Thất Tu lúc trước vậy.

Chương 1254: Búa lớn một trăm, búa nhỏ năm mươi

Tính năng dịch chuyển không gian này này vốn là quyền lợi sau khi trở thành “X Tu”, mượn sức mạnh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao để tiến hành triệu hoán vượt không gian.

Mà hiện giờ Tống Thư Hàng đã trở thành ứng cử viên của Bát Tu, Lục Tu Tiên Tử cũng miễn cưỡng có thể sử dụng tính năng này, chỉ có điều lúc xuyên qua đây thì sẽ khá là đau.

Tống Thư Hàng: “…”

Không ngờ Lục Tu Tiên Tử lại tới thật.

Cô vẫn như cũ, mặc váy dài màu xanh nhạt, trên váy thêu bươm bướm sinh động như thật, xẻ tà đến đùi, để lộ đôi chân trắng ngần, kết hợp cả vẻ quyến rũ và sự nho nhã lại với nhau. Tóc dài màu vàng kim như những sợi tơ vàng, phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Nhìn Lục Tu Tiên Tử xinh đẹp rực rỡ, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ… Về sau nếu lúc lên mạng tám chuyện, nếu bắt gặp một tin nhắn kiểu như “có tin tối nay ta sẽ lần theo đường truyền tới tẩn cho ngươi một trận không” thì phải cẩn thận chút.

Bởi vì nói không chừng người ở phía bên kia thật sự có thể lần theo đường truyền internet đển PK thật ấy chứ.

“Bảy đạo hiệu tiểu hữu, ngươi làm sao thê?”

Sau khi vượt không gian tới đây, Lục Tu Tiên Tử liếc mắt một cái đã thấy ngay Tống Thư Hàng trong hình dạng hai cánh tay, khiến cô giật nảy mình.

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp:

“Đang luyện công.”

“Xì ~”

Rùa biển lớn đứng bên cạnh không nhịn được bèn phì cười.

Lục Tu Tiên Tử chớp mắt:

“Bây giờ ngươi đang luyện công gì?”

“Cương Thủ!”

Tống Thư Hàng đáp.

“Phì, ta đã từng nhìn thấy hàng trăm hàng nghìn tu sĩ luyện Cương Thủ rồi, nhưng tự biến mình thành thành hai cánh tay sắt thế này thì mới thấy lần đầu thôi đấy.”

Lục Tu Tiên Tử cũng phì cười thành tiếng.

Dứt lời, cô lấy ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, nhắm ngay vào Tống Thư Hàng chụp liền mấy bức, rồi còn tự sướng chung nữa chứ.

“Nếu như tổ sư của Huyền Trọng Phái nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi thì chắc chắn sẽ được an ủi lắm đây.”

Lục Tu Tiên Tử mỉm cười.

Tống Thư Hàng: “…”

Cất máy ảnh đi, Lục Tu Tiên Tử lại nhìn xuống đống nguyên vật liệu luyện khí nằm trên đất, trong đó còn có cả mấy khúc xương cá voi và vảy lân.

“Ấy?”

Nhìn thấy xương cá voi, Lục Tu Tiên Tử kinh ngạc bật thốt.

Cô ngồi xổm xuống, cẩn thận vươn tay ra chạm vào chúng.

Chỉ đụng nhẹ một cái rồi lập tức rút tay về.

“Xương Huyền Thánh bát phẩm, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa khí tức sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ… vừa róc ra à?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng.

Hiện giờ Tống Thư Hàng mới đang ở cảnh giới tứ phẩm và là bát phẩm hàng dỏm.

Vậy… hắn lấy được đống xương cá voibát phẩm này từ đâu đây?

Thiện đứng bên cạnh nghe thế lập tức dành tặng Tống Thư Hàng một ánh mắt ngưỡng mộ, hình tượng Bá Tống tiền bối trong lòng cô bé lại càng vĩ đại hơn cả.

“Lấy được ở hiện thế vào mấy ngày trước, còn tươi lắm.”

Tống Thư Hàng nói.

“Còn đống vảy lân này thì sao?”

Lục Tu Tiên Tử không nhịn được mà hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng:

“Lấy được cùng lúc với xương cá voi.”

Lục Tu Tiên Tử trầm mặc một lúc rồi bật ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng:

“Lợi hại.”

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng:

“Thực ra là do ta may mắn thôi, vừa hay ta có quen biết với chủ nhân của đống xương này. Tu vi của hắn tăng tiến, vứt bỏ thân xác cũ nên đưa xác phàm của mình cho bọn ta, ta cũng được chia một chút.”

“Nhìn trời, vậy tiệc Kình Thánh mà các ngươi ăn cũng là cơ thể của vị đạo hữu đó à?”

Lúc này, rùa biển lớn đứng bên cạnh cũng không thể nhịn được nữa mà lên tiếng:

“Sao các ngươi có thể như thế được, vị Kình đạo hữu đó coi các ngươi là bạn bè, thế mà các ngươi lại ăn hắn à?”

Rùa biển lớn cảm thấy mình nên xác định lại quan hệ với Tống Thư Hàng, ngộ nhỡ đến lúc xích mích, Tống Thư Hàng xẻ nó ra ăn luôn thì sao?

Tống Thư Hàng:

“…Thật ra người nhận được nhục thân của Cật Qua Huyền Thánh là Bắc Phương Đại Đế, đề nghị ăn tiệc Kình Thánh cũng là Đại Đế đưa ra. Nếu như Quy tiền bối muốn bất bình thay Cật Qua Huyền Thánh thì nên đi tìm Đại Đế ấy.”

Quy tiền bối đột nhiên tịt ngòi.

Qua hồi lâu, nó thở dài một hơi:

“Nhìn trời ~~”

“Hơn nữa Quy tiền bối à, ngươi không phải là cá voi, làm sao biết được suy nghĩ của Cật Qua Huyền Thánh?”

Tống Thư Hàng bổ sung.

Phải biết rằng lúc ấy, Cật Qua Huyền Thánh tự mình đi theo Biệt Tuyết Tiên Cơ vào trong bếp, hơn nữa còn đích thân cắt nhục thân của mình ra nữa cơ.

Tự tưởng tượng ra hình ảnh đó còn thấy kinh dị.

"Bảy đạo hiệu này, khụ~~ Tống đạo hữu, ngươi lấy nhiều nguyên liệu ra thế này là định luyện khí à?"

Đúng lúc này, Lục Tu Tiên Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng gật nắm đấm, đáp:

"Đúng thế, vốn định luyện chế một pháp khí bản mệnh."

"Ngươi tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, muốn luyện chế pháp khí phối hợp với công pháp à?"

Lục Tu Tiên Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng lại gật nắm đấm:

"Ta đang định luyện chế Nghịch kình Võ Sĩ."

"Thế là ta quấy rầy ngươi rồi hả?"

Lục Tu Tiên Tử ngượng ngùng nói:

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tự biến bản thân thành hai cánh tay sắt để luyện khí cũng sáng tạo lắm đấy. Vậy ngươi cứ luyện đi nhé, ta tránh đi một lát."

"Khụ ~ không cần đâu."

Tống Thư Hàng thở dài, nói:

"Bây giờ ta lại không định luyện chế nữa."

"Bị ta làm gián đoạn à?"

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc nắm đấm, đáp:

"Nói ra thì hơi ngại, khi chuẩn bị luyện chế pháp khí ta đột nhiên phát hiện ra mình hoàn toàn chẳng biết luyện chế thứ này kiểu gì, đến việc phải bắt đầu thế nào ta cũng không biết nốt."

Hiện thực không phải game, trong game chỉ cần có nguyên liệu và các bước, đặt nguyên liệu vào trong giao diện luyện khí, bấm nút "xác nhận" là xong.

Nhưng trong hiện thực không có cách luyện khí nào như thế cả.

Rùa biển lớn:

"Phì…"

Lục Tu Tiên Tử: "…"

Thiện chớp chớp mắt.

“Về sau ta phải học luyện khí mới được, nhìn trời, đến lúc cần mới hận mình hiểu biết quá ít.”

Tống Thư Hàng nói.

“Để ta giúp ngươi luyện chế nhé.”

Đúng lúc này, Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Nếu như ngươi tin ta thì có thể nói cho ta biết cấu tạo bên ngoài và phụ kiện cụ thể của Nghịch kình Võ Sĩ mà ngươi định luyện chế, ta sẽ thay ngươi luyện ra hình dạng ban đầu của pháp khí. Cuối cùng, ngươi tạo ra hạch tâm pháp khí dựa vào khẩu quyết rồi đưa vào hình dạng ban đầu của nó là được.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Thế cũng được à?”

“Có gì mà không được, pháp khí thông dụng trong các môn phái toàn thế cả. Phương pháp luyện chế pháp khí thông dụng này là do Huyền Trọng Môn bọn ta nghiên cứu và quảng bá đấy.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng nghe ra được một tin quan trọng từ lời nói của Lục Tu:

“Lục Tu Tiên Tử là người của Huyền Trọng Phái ư?”

Chính là đại tông rèn khí thượng cổ kia á?

“Nếu không ngươi nghĩ bí pháp Cương Thủ của ngươi là ở đâu ra? Lúc đó Thất Tu cũng lấy được bí pháp đó từ chỗ ta rồi mới truyền cho ngươi đấy.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng vô thức nhìn xuống cánh tay mảnh khảnh của Lục Tu Tiên Tử, tự tưởng tượng ra hình ảnh tiên tử vung búa.

“Có muốn ta giúp ngươi luyện chế không? Huyền Trọng Phái bọn ta là đại tông rèn khí, truyền thừa lâu đời, danh tiếng tốt, giá cả hợp lí.”

Lục Tu nói:

“Nếu như không cần thì ta lượn đây. Hiếm khi đến thú giới một chuyến, ta còn muốn đi mua một đống đồ nữa.”

Tống Thư Hàng lập tức trả lời:

“Muốn chứ!”

“Vậy thì nói cho ta biết cấu tạo bên ngoài và quy cách linh kiện đi kèm của Nghịch kình Võ Sĩ đi, ta luyện chế hình dạng ban đầu của pháp khí cho ngươi.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Thế giá cả luyện khí của tiên tử ra sao?”

Tất nhiên tiên tử không giúp đỡ không công rồi, vừa nãy cô có nói là giá cả rất hợp lí.

“Tống tiểu hữu khá lắm.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

“Phải xem ngươi lựa chọn phương pháp nào. Huyền Trọng Phái bọn ta có hai cách luyện khí là búa lớn và búa nhỏ, ngươi chọn loại nào?”

Tống Thư Hàng:

“Gía cả ra sao?”

“Búa lớn một trăm, búa nhỏ năm mươi, giá cả rõ ràng, nghìn năm không tăng giá, không lừa già dối trẻ.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhân dân tệ à?”

Lục Tu Tiên Tử:

“… Ngươi làm thế sẽ mất đi người bạn như ta đấy.”

“Thôi được, linh thạch mấy phẩm?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Linh thạch nhất phẩm.”

Lục Tu Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng không dám tin:

“Rẻ như thế á?”

Mức quy đổi giữa các linh thạch là mười đổi một, nếu phẩm chất kém thì mười ba hoặc mười lăm đổi một.

Nếu tính theo mười đổi một, một trăm viên linh thạch nhất phẩm chỉ có giá bằng một viên linh thạch tam phẩm.

“Đúng thế, giá cả hợp lí mà.”

Lục Tu Tiên Tử mỉm cười ngọt ngào.

Rùa biển lớn đứng bên cạnh mỉm cười:

“Tống Thư Hàng, tốt nhất ngươi nên hỏi kĩ xem đây là giá trọn gói hay là giá giá khác.”

Tống Thư Hàng: “?”

Lục Tu Tiên Tử nhìn Rùa biển lớn:

“Ồ, không ngờ lại gặp được một đạo hữu rành nghề thế này.”

Rùa biển lớn:

“Hết cách rồi, dù sao ta cũng sống quá lâu, nhìn thấy đủ loại chuyện rồi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng có dự cảm không lành:

“Cách tính giá cả này chẳng lẽ là?”

“Đúng thế, búa lớn mỗi búa một trăm viên linh thạch, búa nhỏ mỗi búa năm mươi linh thạch. Gía cả hợp lí rõ ràng, không dối già gạt trẻ.”

Lục Tu Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng:

“Nếu như vừa rồi Quy tiền bối không nhắc nhở ra thì có phải tiên tử đã cho ta vào bẫy rồi không? Cô làm như thế sẽ mất đi người bạn như ta đấy.”

“Đây đâu phải là bẫy, hơn nữa nếu như lúc này vị Quy tiền bối này không nói thì một lúc nữa ta cũng sẽ nhắc nhở ngươi mà.”

Lục Tu Tiên Tử nhếch môi:

“Vả lại, ngươi thấy có chuyện đệ tử chân truyền của Huyền Trọng Phái như ta đích thân ra tay, mà làm một chuyến chỉ thu có một trăm viên linh thạch nhất phẩm thôi không?”

Tống Thư Hàng:

“Có thể tính giá hữu nghị không?”

“Đây đã là giá hữu nghị rồi đấy cưng ạ.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Địa Hải Quy:

“Ta nói câu công bằng nhé, giá này đúng là không đắt đâu.

Nghe thì rất khoa trương nhưng một lần luyện khí thực ra cũng chỉ có giá bằng một viên linh thạch thất phẩm thôi.”

“Kiếm được một viên linh thạch thất phẩm của ngươi, ta phải vung búa vạn lần, ngươi có thấy đắt không?”

Lục Tu Tiên Tử trả lời:

“Chính vì vậy, đây đã là giá hữu nghị rồi.”

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời, nghe thế ta lại cảm thấy rẻ quá chừng. Ok, Lục Tu Tiên Tử.”

“Có phòng luyện khí không?”

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Có, tiên tử đừng kháng cự, để ta đưa cô đến đó.”

…

…

Chỉ bằng một ý niệm, Tống Thư Hàng đã đưa rùa biển lớn và Lục Tu Tiên Tử vào Điện Hàn Đông trong hạch tâm thế giới.

Hắn lại ngưng tụ ra một con mắt công đức giao cho Thiện.

“Thiện tiểu hữu, nếu như có chuyện muốn tìm ta thì liên lạc qua nó nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiện gật đầu.

Sau khi dặn dò xong, Tống Thư Hàng trong hình dáng tay sắt cũng đi vào phòng luyện khí ở Điện Hàn Đông.

Lúc này, Lục Tu Tiên Tử đã buộc mái tóc vàng óng của mình lên, trong tay xuất hiện hai cây búa một lớn một nhỏ.

Chương 1255: Spam đâm tim

“Quyết định xong chưa? Muốn búa lớn hay búa nhỏ?”

Lục Tu Tiên Tử hỏi, búa nhỏ và búa lớn xoay quanh tay cô vô cùng linh hoạt.

Tống Thư Hàng dò hỏi:

“Hiệu quả của búa nhỏ tốt hơn hay búa lớn tốt hơn?”

“Mỗi loại đều có ưu điểm riêng, búa lớn lực lớn thế nặng, pháp khí luyện ra kiên cố bền chắc. Búa nhỏ linh hoạt khéo léo, khi luyện những linh kiện tinh tế thì sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Lục Tu Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng:

“Vậy… hay là dùng cả hai được không?”

Hắn nhìn bản thiết kế pháp khí bản mệnh Nghịch kình Võ Sĩ của mình, vỏ ngoài của găng tay càng chắc chắn càng tốt, còn nhiều bộ phận nhỏ bên trong lại thiên về tinh tế.

“Qúy khách đã có sự lựa chọn tốt nhất rồi đấy.”

Lục Tu Tiên Tử mỉm cười:

“Búa lớn và búa nhỏ kết hợp với nhau mới là đúng đắn. Hơn nữa, song búa cùng lên mới có thể phát huy được trình độ luyện khí của ta.”

Khóe miệng rùa biển lớn co giật một cái, nhưng lần này nó không nói gì.

“Thời gian chính là sinh mạng, sau khi luyện chế cho ngươi xong, ta còn phải đi mua hết thứ trong danh sách về. Bản thiết kế Nghịch kình Võ Sĩ của ngươi đâu? Ngươi cất kĩ bộ phận hạch tâm đi, những chỗ khác thì giao cho ta.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng lấy giấy bút ra, nhanh chóng viết lại phương pháp luyện chế Nghịch kình Võ Sĩ trong não hải của mình ra cho Lục Tu Tiên Tử.

Lục Tu Tiên Tử liếc qua bản thiết kế và phương pháp luyện chế, gật đầu nói:

“Pháp khí này không tệ, sáng tạo đấy. Giờ đến lúc phải lựa chọn nguyên liệu luyện khí…”

Cô lại nhìn sang đống nguyên liệu của Tống Thư Hàng, nói:

“Găng tay Nghịch kình Võ Sĩ của ngươi cần dùng xương của linh thú hệ kình hoặc kình yêu để làm khung. Trong tay ngươi có sáu khúc xương cá voi linh thú và ba khúc yêu thú, đều là nguyên liệu ngũ phẩm, ngươi muốn dùng loại nào?”

“Tiên tử, có thể dùng cái này không?”

Tống Thư Hàng chỉ vào xương sườn của Cật Qua Thánh Quân.

Khóe miệng Lục Tu Tiên Tử co giật:

“Đương nhiên dùng được, nhưng ta đề nghị ngươi không lãng phí xương cá voi bát phẩm. Thứ ngươi muốn luyện chế ra là pháp khí tứ phẩm, dùng nguyên liệu ngũ phẩm là được rồi, thậm chí ta thấy thế còn là lãng phí ấy chứ. Nếu dùng thẳng xương Kình Thánh thì phí của trời quá đấy.”

“Không sao, dù sao trong tay ta vẫn còn một ít xương cá voi nữa. Hơn nữa Nghịch kình Võ Sĩ là pháp khí bản mệnh của ta, nếu sau này luyện chế ba mươi ba loại pháp khí tổ hợp cũng phải dùng nó để làm hạch tâm để tổ hợp. Nên Nghịch kình Võ Sĩ càng mạnh càng tốt.”

Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu Tiên Tử: “…”

Rùa biển lớn lại ngáp một cái:

“Những thứ lấy được quá dễ dàng thì người ta thường không biết quý trọng. Dù là tình cảm hay là đồ vật đều thế. Tống tiểu hữu, ngươi phải biết trân trọng đấy!”

“Xương Kình Thánh bát phẩm thực sự rất quý giá, ngươi không cân nhắc thêm một chút nữa sao?”

Lục Tu Tiên Tử cũng nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi đáp:

“Lục Tu Tiên Tử, luyện chế bao tay cần bao nhiêu xương Kình Thánh bát phẩm?”

Lục Tu Tiên Tử tính toán rồi lát rồi trả lời:

“Xương Kình Thánh của ngươi rất lớn, một khúc là đủ rồi.”

“Vậy thì không thành vấn đề rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Trong tay ta còn mười sáu khúc xương Kình Thánh nữa, dùng một khúc chẳng ảnh hưởng gì. Lục Tu Tiên Tử cứ dùng xương Kình Thánh để làm Nghịch kình Võ Sĩ đi.”

Đậu xanh, mười sáu khúc á? Nhiều thế ư?

Chẳng trách tên này không thèm quý trọng xương Kình Thánh bát phẩm gì cả.

“Đã thế thì ta sẽ nghe theo ngươi.”

Lục Tu Tiên Tử giơ tay ra nâng xương Kình Thánh lên, bỏ nó vào trong lò rèn.

“Đúng rồi, bảy đạo hiệu… Khụ ~ Bá Tống đạo hữu. Trước khi khai búa, ta phải nhắc nhở ngươi một chuyện. Xương Kình Thánh bát phẩm rất cứng, ta sẽ dùng bí pháp của Huyền Trọng Phái để luyện nó… Vì thế, ngươi phải chuẩn bị sẵn tâm lý đấy.”

Lục Tu Tiên Tử lại nói.

Tống Thư Hàng vô thức hỏi:

“Phải tăng giá à?”

“Không tăng giá, nhưng xương Kình Thánh rất khó luyện, muốn chế tạo nó phải tốn một khoảng thời gian khá dài. Mà thời gian dài thì giá cả nhất định sẽ tăng lên.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Ta hiểu.”

“Vậy thì cảm ơn đã chiếu cố nhé!”

Hai cánh tay của Lục Tu Tiên Tử biến thành màu đen kịt của kim loại, đó là kỹ năng Cương Thủ mà Tống Thư Hàng quen thuộc.

Tiếp đó, cô hít sâu một hơi, khởi động bí pháp của Huyền Trọng Phái. Màu sắc cánh tay lại thay đổi, biến thành màu vàng chói lóa, như được đúc thành từ hoàng kim.

Cô nhìn chăm chú vào các bước chế tạo găng tay Nghịch kình Võ Sĩ, nhớ thật kĩ phương pháp chế tạo.

Ngay sau đó, hai búa cùng giơ lên.

Keng ~

Búa lớn nện trên xương cá voi, tóe ra những tia lửa chói mắt. Sau khi búa lớn hạ xuống, lửa bên trong lò rèn bùng lên, bao lấy khúc xương.

Tia lửa lan lên trên theo chiếc búa, bay múa trong không trung.

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt, không biết có phải ảo giác hay không… Khi búa lớn của Lục Tu Tiên Tử nện xuống, hắn nhìn hấy có ngọn lửa men theo búa cuộn lên rồi ngưng tụ thành một dãy số trên đầu búa lớn.

+100

'Chắc là ta hoa mắt rồi, đang yên đang lành sao lửa lại biến thành chữ số được cơ chứ.'

Tống Thư Hàng thầm nhủ trong lòng.

"Hây!"

Đúng lúc này, Lục Tu Tiên Tử quát lên một tiếng rồi nện búa lớn xuống.

Keng ~

Lại có ngọn lửa men lên theo búa lớn, hóa thành số +100.

Ký hiệu tạo thành từ ngọn lửa bay lên cao, cuối cùng ngưng tụ thành số 200, tiếp đó lập tức tan biến.

Đậu xanh, không phải ảo giác!

Tống Thư Hàng nhìn thấy rõ ràng.

Ngọn lửa thật sự biến thành con số!

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Lục Tu Tiên Tử đã nện xuống búa thứ ba.

Keng ~

Ngọn lửa bốc lên, lại hóa thành số +100. Ký hiệu bằng lửa bay lên ngày càng cao rồi hóa thành số 300 trước khi biến mất hoàn toàn.

Nhìn trời, ký hiệu bằng ngọn lửa kia là máy đếm.

Mỗi khi Lục Tu Tiên Tử nện một búa xuống sẽ +100, con số cuối cùng vẫn đang được cộng thêm vào.

"Rất tốt, thành hình rồi đây."

Lục Tu Tiên Tử nói.

Ngay sau đó, hai tay của tiên tử vung lên thật nhanh.

+100

+100

+100

…

Trước mắt Tống Thư Hàng không ngừng hiện lên những con số bằng lửa, giống như spam vậy, nó hiện lên với tốc độ khiến người ta tuyệt vọng.

Keng, keng, keng, keng ~

Mỗi một lần nện xuống là lại +100.

Nó đại diện cho một trăm viên linh thạch mà Tống Thư Hàng phải trả.

Tống Thư Hàng không nhịn được mà sờ lên tim mình.

Hắn cứ cảm giác mỗi một ký hiệu +100 bằng lửa này giống như một mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào tâm can của hắn.

Dằm trong tim.

Sau khi búa lớn đập xong một vòng cũng bằng với mấy nghìn viên linh thạch.

Lục Tu Tiên Tử hơi dừng lại một chút, giọng nói êm tai của cô vang lên:

“Tốt lắm, xương Kình Thánh có phản ứng rồi. Tới đây, cộng hưởng với ta nào! Nghe theo ta, ta sẽ biến ngươi thành pháp khí đẹp nhất trên đời.”

Trong lúc nói chuyện, cánh tay còn lại của cô cũng cử động.

Búa nhỏ cùng lúc vung lên.

Song búa cùng lên mới là đúng đắn!

Vì song búa đồng thời huơ lên, tốc độ spam số phải nhanh gấp đôi. Mức độ đâm vào tim cũng nhanh hơn gấp bội.

Keng keng ~

Keng keng ~

Ký hiệu ngọn lửa trước mặt Tống Thư Hàng biến thành tổ hợp +100, +50.

Tốc độ soát màn hình càng nhanh hơn.

Phóng mắt nhìn lại, ngập tràn chỉ toàn +100 với +50.

Mỗi lần chớp mắt, đống ký hiệu này lại dồn lên một đống.

Tim đau quá man.

Mấy ký hiệu lửa tràn màn hình này không phải là lửa bình thường mà là linh thạch đấy! Toàn màn hình là linh thạch đang trôi dạt.

Tiên tử, có thể đóng tính năng đếm này lại một lúc không, nhói tim quá đi.

Đúng lúc này, chi trước của rùa biển lớn vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, vẻ mặt đầy rối rắm:

“Quy tiền bối, có việc gì à?”

“Đau lòng rồi hả?”

Quy tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Đau lòng thì không đến mức nhưng khắp nơi đều là +100 với +50, ta nhìn mà nhồi máu cơ tim.”

“Nhồi máu là đúng rồi, đây chính là phong cách của Huyền Trọng Phái đấy. Rõ ràng một lần luyện khí chỉ mất có một viên linh thạch lục, thất phẩm. Nhưng ai nhìn thấy các ký hiệu lửa này thì đều khó chịu cả.”

Quy tiền bối cười hà hà, nói:

“Ta có thể chỉ cho ngươi một cách để làm quen với đám ký hiệu này.”

Tống Thư Hàng:

“Cách gì?”

“Ngươi thầm đổi hết ra linh thạch thất phẩm hoặc bát phẩm, tưởng tượng +100 thành +0,0001, thậm chí còn nhỏ hơn thì sẽ không thấy khó chịu nữa.”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng:

“Có lý!”

Sau đó hắn quay đầu lại, tiếp tục nhìn +100 với +50 toàn màn hình.

Một lúc sau, hắn lại thở dài.

“Không được rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn:

“Hả?”

“Ta dùng linh thạch thất phẩm làm mốc đối chiếu nhưng sau đó cứ tiếp tục +100, tưởng như phải cộng thêm một trăm viên linh thạch thất phẩm ấy, tim đau như dao cắt luôn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Rùa biển lớn: “…”

Keng keng keng keng keng ~

Âm thanh hai chiếc búa nện xuống tựa như một khúc hòa âm thê lương.

Vừa cảm động vừa khiến người ta muốn rơi lệ.

…

…

Trình độ đúc khí của Lục Tu Tiên Tử rất cao, thuộc hàng tông sư.

Tống Thư Hàng không hiểu về luyện khí, nhưng rùa biển lớn bên cạnh hắn cũng khen Lục Tu Tiên Tử như thế.

Khi song búa vung lên, Lục Tu Tiên Tử thỉnh thoảng còn vứt một số nguyên liệu vào lửa.

“Ngọn lửa này không phải lửa luyện khí được lưu trữ trong Điện Hàn Đông.”

Rùa biển lớn trầm giọng nói.

Lúc mới đầu, Lục Tu Tiên Tử sử dụng lửa luyện khí của Điện Hàn Đông để rèn xương Kình Thánh. Nhưng giữa đường thì đổi sang một loại lửa khác.

Lúc này ngọn lửa vây xung quanh Lục Tu Tiên Tử như có sinh mệnh, thỉnh thoảng còn ngưng tụ thành hình dạng như phượng hoàng.

Mỗi lần cô dùng sức vung búa lên, phượng hoàng sẽ cất lên một tiếng kêu thanh thúy.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.”

Lúc này, Lục Tu Tiên Tử trả lời:

“Cảnh giới hiện tại của ta bị hạn chế ở lục phẩm. Muốn dùng sức của bản thân để đúc xương Kình Thánh bát phẩm sẽ hơi miễn cưỡng. Vì thế ta mượn dùng ngọn lửa đặc biệt một chút.”

Trên mặt Lục Tu có mồ hôi đổ xuống, có hạt men theo gò má của cô chảy xuống cổ, rồi lần theo xương quai xanh xinh đẹp tiếp tục hướng xuống chỗ sâu hơn.

Có hạt bị hàng lông mi dài của cô cản lại. Khi cô chớp mắt chúng liền rơi xuống nhưng mới ở giữa không trung đã bị ngọn lửa phượng hoàng làm bốc hơi.

“Khuyết điểm duy nhất là ngọn lửa này quá nóng, rất hết cả người.”

Lục Tu cười khổ nói.

Rùa biển lớn:

“Lục Tu Tiên Tử, có cần Tống tiểu hữu lau mồ hôi hộ ngươi không?”

Trong quá trình luyện khí, nếu để mồ hôi rơi xuống pháp khí còn đang rèn thì rất phiền phức.

“Không cần, không sao đâu.”

Lục Tu đáp.

Nhiệt độ của lửa phượng hoàng rất cao, với thực lực bây giờ của Tống Thư Hàng, nếu đến gần nó thì sẽ bị thương mất.

Chương 1256: Đệ Thất Thánh, Vị Thánh Đã Định Trước Sẽ Được Mọi Người Nhớ Kỹ

“Trạng thái bây giờ của ta không tiện lau mồ hôi cho Lục Tu Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ hắn đang ở hình dạng một đôi cánh tay sắt thép, do cánh tay khá thô to nên khó mà làm được những động tác kiểu như lau mồ hôi.

Thật ra hắn đã thử khống chế để thân thể khôi phục hình người nhiều lần nhưng lần nào cũng thất bại. Có lẽ hắn phải nghỉ ngơi trong một quãng thời gian để thân thể và tinh thần hồi phục, lúc đó mới có thể khống chế thân thể biến hóa lại.

Lục Tu Tiên Tử bật cười, sau đó phun ra một luồng hồn khí rồi nói:

“Các ngươi hãy lui về phía sau một chút, giờ ta phải tiếp tục dẫn nhiều lửa phượng hoàng vào, tiến vào giai đoạn rèn tiếp theo.”

“Tiên tử, xương Kình Thánh sắp thành hình rồi ư?”

Tống Thư Hàng vừa lui về phía sau vừa hỏi.

“Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, đây là xương Huyền Thánh bát phẩm đấy. Nhưng chờ ta dẫn lửa phượng hoàng vào lần nữa, đập thêm mấy nghìn búa là có thể biến nó thành hình dạng ban đầu của pháp khí Nghịch Kình Võ Sĩ.”

Nói vậy là còn phải chịu cảnh spam +100 với +50 thêm mấy nghìn lần nữa ư? Đắng lòng quá đi mất!

Lục Tu Tiên Tử:

“Đừng có trưng cái vẻ mặt nhăn nhó đó ra nữa, vì luyện chế món pháp khí này cho ngươi, ta đã dẫn cả lửa Cửu Tu Phượng Hoàng ra luôn đây này. Tăng chất lượng lại không tăng giá, ngươi lời rồi còn gì, thế nên ngươi phải vui lên mới đúng."

Tống Thư Hàng cố nặn ra một một nụ cười:

"Cảm ơn tiên tử, nếu tiên tử có thể đóng chức năng tính giá lại luôn thì ta sẽ càng cảm kích hơn."

"Qúy khách à, không thể làm vậy được."

Lục Tu Tiên Tử chau mày nói:

"Phù văn tính giá là thú vui chỉ có trong khi Huyền Trọng Phái bọn ta luyện khí. Luyện khí là một chuyện rất khô khan nhàm chán, nếu ngay cả chút thú vui do phù văn tính giá mang đến cũng bị tước bỏ thì bọn ta sẽ mất đi động lực luyện khí."

Dứt lời, Lục Tu Tiên Tử phất tay, càng nhiều ngọn lửa được gọi tới. Lửa bao phủ cả người Lục Tu Tiên Tử, trạng thái của cô ấy bây giờ nhìn hệt như lúc Tống Thư Hàng mượn dùng Xích Tiêu kiếm sử dụng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Rùa biển lớn cứ lùi rồi lại lùi.

"Không ổn rồi, cơ thể sắp rơi vào tình trạng mất nước rồi, ngọn lửa này bá đạo thật đấy."

Rùa biển nói.

Tống Thư Hàng lui về phía sau theo Quy tiền bối, hắn cảm giác thân thể dạng lỏng của mình đang bị bốc hơi.

"Quy tiền bối, có phải thân thể ta đã nhỏ đi một chút rồi không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển liếc mắt nhìn hắn, sau đó lắc đầu đáp:

"Chẳng những không nhỏ đi... thậm chí bây giờ hai cánh tay thép do ngươi biến thành còn to hơn một chút."

Tống Thư Hàng ngạc nhiên hỏi lại:

"To hơn á? Chẳng lẽ thân thể ta không bị bốc hơi à?"

"Hay là do nguyên lý nóng nở lạnh co?"

Rùa biển suy đoán.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn xoay nắm đấm, tiếp tục nhìn về phía Lục Tu Tiên Tử.

Thân hình tiên tử bị lửa bao trùm, loáng thoáng thấy được bóng dáng cô chập chờn trong lửa, hai cánh tay mảnh khảnh vung hai cây búa một lớn một nhỏ đập xuống liên hồi nhìn hết như đang mua.

Ting ting ting ting~~

+100

+50

+100

+50

...

Phù văn tính giá lại bắt đầu spam, chiếm hết tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Chắc chắn vị tiền bối Huyền Trọng Phái phát minh ra loại phù văn tính giá này là một người rất rỗi hơi, chứ người bình thường không thể nào phát minh ra loại phù văn thế này.

Nhưng ngay lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng và Quy tiền bối chợt có cảm ứng.

Hai người đồng thời ngẩng đầu (nắm đấm) nhìn lên phía trên, thế nhưng lại chỉ nhìn thấy trần của Điện Hàn Đông.

“Loại cảm giác này là... lại có người tấn thăng Huyền Thánh à?”

Rùa biển lớn nói.

Năm nay bị sao thế này? Lẽ nào các Tôn Giả thất phẩm đã hẹn trước là cùng nhau lên cấp trong năm nay? Hay là có liên quan đến sự kiện thủy triều linh lực?

Hiện này Thiên Đạo sắp thay đổi, đồng thời đợt thủy triều linh lực tiếp theo cũng sắp kéo tới, quãng thời gian sắp tới đây đúng là thịnh thế của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới!

“Màn hình nhân tiền hiển thánh đâu? Là ai đang tấn thăng thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nhìn trời, ta cũng đâu biết, ngay cả màn hình nhân tiền hiển thánh cũng chẳng thấy đâu.”

Rùa biển phàn nàn.

Lúc này Tống Thư Hàng mới chợt nhớ ra bây giờ bọn họ còn đang ở trong thế giới hạch tâm.

Sau khi không ngừng tiến hóa, thế giới hạch tâm của hắn đã trở nên đặc biệt hơn.

Mặc dù trong thế giới hạch tâm vẫn cảm ứng được có Huyền Thánh sắp nhân tiền hiển thánh, nhưng nếu không có mệnh lệnh của Tống Thư Hàng thì màn hình nhân tiền hiển thánh không thể tiến vào thế giới hạch tâm được.

Tâm niệm vừa động, Tống Thư Hàng ra lệnh cho thế giới hạch tâm chiếu màn hình nhân tiền hiển thánh.

Ngay sau đó trên trần nhà Điện Hàn Đông xuất hiện một hình chiếu.

Thế giới hạch tâm không cho màn hình nhân tiền hiển thánh đi vào trực tiếp, mà là thông qua trung gian rồi chiếu lại hình ảnh nhân tiền hiển thánh vào.

Đây là cách thức bảo mật có sẵn của thế giới hạch tâm.

Trong hình có một nam tử đang ngồi xếp bằng, đạo bào trên người hắn đã rách vài chỗ, mái tóc dài rối loạn nhưng chút rối loạn này không hề ảnh hưởng đến khí chất của hắn.

Nam tử chỉ ngồi im ở đó, hư không quanh người hắn lại như đang sụp đổ.

“Thất Tu tiền bối!”

Tống Thư Hàng vừa liếc mắt đã nhận ra người này.

Trước đó Lục Tu Tiên Tử có thông báo với hắn là Thất Tu đã đi độ kiếp, hắn đã trở thành ứng cử viên cho vị trí Bát Tu.

Không ngờ chỉ mới đó mà Thất Tu Thánh Quân đã độ kiếp thành công, tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm.

“Thất Tu tiền bối độ kiếp mất bao nhiêu thời gian?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

“Tính ra được mấy ngày rồi, theo như lời Tứ Tu nói thì Thất Tu đã chuẩn bị độ kiếp vào tuần trước sau khi ta bắt đầu ngủ, đến giờ chắc chừng hai ba ngày gì đấy.”

Lục Tu Tiên Tử vừa đập búa liên hồi vừa trả lời.

Sở dĩ hôm nay Lục Tu mới thông báo cho Tống Thư Hàng là vì hôm nay cô mới vừa tỉnh ngủ.

Mà lúc này khắp chư thiên vạn giới đều đang sôi trào.

Gần đây các tu luyện giả thật sự may mắn vô cùng.

Trong vòng một tháng, bọn họ đã chứng kiến sự ra đời của sáu Huyền Thánh, bây giờ lại đến vị thứ bảy!

Dù ở thời đại viễn cổ cũng khó gặp được cảnh các Tôn Giả tụ tập lại độ kiếp trở thành Huyền Thánh, nhân tiền hiển thánh liên tiếp thế này.

Thất Tu Thánh Quân... bây giờ hẳn phải gọi hắn là Thất Tu Thánh Quân, hắn đang ngồi điều tức khôi phục trạng thái.

Một lát sau, thánh ấn bắt đầu ngưng tụ hóa hình ngay cạnh hắn.

Trên thánh ấn hiện lên ba đạo hiệu.

Thất Tu, Mặc Nhiễm và Huyền Dạ.

Ba đạo hiệu này đều là những đạo hiệu mà Thất Tu Thánh Quân đã từng sử dụng. Trước khi trở thành Thất Tu, chắc hẳn hắn đã dùng đạo hiệu Mặc Nhiễm hoặc là Huyền Dạ.

Thất Tu tiền bối mở mắt ra, sau khi suy nghĩ một lát, hắn đưa tay điểm nhẹ lên cái tên Thất Tu. Sau khi trở thành Thất Tu, những đạo hiệu trước kia đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Cho dù không còn là chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nhưng hắn vẫn là Thất Tu, điều này sẽ không thay đổi.

Thánh hào đã được xác định.

Thánh ấn lấy hai chữ Thất Tu làm dấu ấn, ngưng tụ thành hình.

Ánh sáng rực rỡ của thánh ấn bao phủ cả người Thất Tu tiền bối, thêm vào một tầng uy nghiêm Huyền Thánh cho hắn.

Nghìn năm đệ thất thánh, Thất Tu Thánh Quân.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới tỏ vẻ bọn họ sẽ nhớ kỹ đạo hiệu này.

Đây đúng là một đạo hiệu đã được định trước sẽ lưu danh sử sách tu chân giới, hơn nữa còn được người ta nhớ kỹ.

Một ngày nào đó trong tương lai, khi bọn hậu bối trong tu chân giới nhắc đến thời kỳ hưng thịnh của tu chân giới, quãng thời gian mà Huyền Thánh xuất hiện không ngừng, chắc chắn bọn họ sẽ nhớ đến bảy vị Huyền Thánh.

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, đương nhiên đạo hiệu này sẽ được mọi người nhớ kỹ, dù sao cũng là đệ nhất thánh mà.

Thế nhưng đạo hiệu của đệ nhị, tam, tứ, ngũ thánh thì chưa chắc được người ta nhớ hết.

Còn nghìn năm đệ ngũ thánh Bạch Thánh Quân đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người, thuộc về loại muốn quên cũng không thể quên được.

Về phần nghìn năm đệ thất thánh Thất Tu Thánh Quân, đạo hiệu này vừa dễ đọc lại dễ nhớ, thế nên chắc chắn sẽ được người ta nhớ kỹ.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại nhìn lên trời, chờ đợi phần Huyền Thánh giảng pháp sắp diễn ra.

Vị Thất Tu Thánh Quân này sẽ giảng pháp của hệ nào đây?

Đạo gia? Nho môn? Phật tông? Mật tông hay Ma đạo?

Từ nghìn năm đệ nhất thánh đến nghìn năm đệ thất thánh, ngoài đệ ngũ thánh còn kiêm thêm thánh kỵ sĩ ra thì những vị thánh khác đều là tu chân giả.

Điều này khiến cho tu luyện giả của những hệ khác trong chư thiên vạn giới cảm thấy rất áp lực.

Phần nhân tiền hiển thánh kết thúc.

Tiếp theo sẽ đến phần Huyền Thánh giảng pháp.

Hiển nhiên Thất Tu tiền bối đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Trước khi độ kiếp, hắn đã chuẩn bị xong bản thảo giảng pháp.

Sau khi ho nhẹ một tiếng cho thanh giọng, hắn bắt đầu giảng giải về chủ đề kỹ thuật tu chân toàn tập cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghe.

Nào là luyện đan, trồng linh dược, kỹ xảo đào mỏ, chế tạo pháp khí, nuôi dưỡng linh thú, may đạo bào, chế tạo phù văn, bố trí trận pháp thậm chí còn có một số kiến thức về tiên trù...

Nội dung mà Thất Tu tiền bối nói rất phong phú đa dạng, bởi vì thời gian có hạn nên ở mỗi phương diện hắn chỉ chọn điểm chính để nói, nhưng mỗi một điều mà hắn nói lại mang đến lợi ích vô cùng to lợi cho người nghe.

Bài giảng pháp của Thất Tu tiền bối mang đến lợi ích lâu dài chứ không tập trung vào lợi ích trước mắt.

Mặc dù những nội dung này không thuộc dạng để tu luyện giả lĩnh ngộ ngay lập tức, từ đó tu vi tăng vọt tức thì, nhưng lại giúp các tu sĩ tu luyện thuận lợi hơn trên con đường về sau.

“Không hổ là Thất Tu tiền bối, hiểu biết rộng thật đấy.”

Tống Thư Hàng hâm mộ vô cùng.

Thật ra hình tượng tu sĩ trong mộng của hắn, ngoài kiếm tiên và tu sĩ Nho gia tiêu sái ra thì còn có hình tượng đại tiền bối kiến thức uyên bác giống như Thất Tu tiền bối đây.

Hắn còn nhớ trước kia nếu nhận được sự thừa nhận của Thất Tu tiền bối về phù đạo hay luyện đan, Dược Sư tiền bối và Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ vui vẻ cả ngày.

Bất kể là về trận pháp, đan đạo, luyện khí hay chế phù, Thất Tu tiền bối đều đứng top 3 trong nhóm Cửu Châu số 1. Hắn là một tu sĩ rất toàn năng, giống như một cuốn sách giáo khoa sống vậy.

Tống Thư Hàng hy vọng một ngày nào đó trong tương lai, hắn cũng có thể trở thành một nhân vật giống như Thất Tu tiền bối.

Để rồi sau khi có nhiều người mới non nớt gia nhập vào nhóm Cửu Châu số 1, hắn cũng có thể vận dụng lượng kiến thức phong phú của mình để giúp đỡ những người mới giống như Thất Tu tiền bối từng làm, đồng thời cũng thông qua đó xây nên hình tượng một đại tiền bối đáng tin trong lòng người mới.

“Ta vẫn còn trẻ, chờ sau này tấn thăng Tôn Giả thất phẩm, nói không chừng ta cũng có được lượng kiến thức phong phú giống như Thất Tu tiền bối ấy chứ.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Do nội dung bài giảng pháp của Thất Tu tiền bối rất thực dụng nên dù trong quá trình giảng pháp không có âm thanh hay dị tượng đại đạo, nhưng tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vẫn nghe như mê như say.

Bọn họ hận không thể nghe Thất Tu Thánh Quân giảng pháp mấy ngày mấy đêm, nhưng tiếc là thời gian của phần Huyền Thánh giảng pháp có hạn.

Bài giảng pháp của Thất Tu tiền bối đã sắp kết thúc.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới không ngừng biểu đạt sự luyến tiếc của bản thân.

Cuối cùng Thất Tu tiền bối đã kết thúc phần giảng pháp dưới ánh nhìn đầy quyến luyến của các tu luyện giả.

Sau đó vô số lực lượng công đức cuồn cuộn kéo đến, ngưng tụ lại rồi buông xuống.

Lúc này hai mắt Thất Tu tiền bối khẽ híp lại.

Tiếp theo, hắn muốn xem thử tâm ma kiếp quỷ dị mà gần đây những người độ kiếp gặp phải có ảnh hưởng đến hắn không?

Chương 1257: Ngươi Bị Ảo Tưởng Mình Không Phải Là Kiểu Người Trong Ngoài Bất Nhất Từ Khi Nào Vậy?

Gần đây cho dù là những tu sĩ độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, cuối cùng đều rơi vào tâm ma kiếp một cách khó hiểu. Phải biết là trước kia không hề xuất hiện tâm ma kiếp khi độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm.

Nhưng gần đây bất kể tu sĩ độ thiên kiếp mấy phẩm, chỉ cần là độ kiếp thì chắc chắn cuối cùng sẽ rơi vào tâm ma kiếp. Hơn nữa tâm ma kiếp này cực kỳ quỷ dị, dù tu sĩ rơi vào tâm ma kiếp có đạo tâm kiên định đến mức nào cũng không thể vượt qua tâm ma kiếp một cách dễ dàng.

Bây giờ Thất Tu đang ở trạng thái thất phẩm tấn thăng bát phẩm, trên người có rất nhiều lực lượng công đức, hắn muốn xem thử mình có bị rơi vào tâm ma kiếp không. Bởi nếu xét về mặt lý thuyết, chỉ cần lực lượng công đức đủ nhiều là có thể triệt tiêu tâm ma kiếp của Thánh Quân bát phẩm.

Huyền Thánh giảng pháp là phúc lợi do Thiên Đạo đời thứ nhất đặt ra dành tặng cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đồng thời cũng là trợ lực cho Huyền Thánh bát phẩm.

Lượng lớn lực lượng công đức phủ xuống, dung nhập vào thân thể Thất Tu tiền bối. Hơn nữa trước đó trong người Thất Tu cũng đã có sẵn một lượng lực lượng công đức nhất định, ánh sáng công đức của hắn tăng mạnh dần, sau đó bắt đầu thực thể hóa.

Ánh sáng công đức không ngừng ngưng tụ, áp súc, cuối cùng huyễn hóa thành hình dáng cơ bản của một con người.

“Xem hình dáng mà ánh sáng công đức biến thành thì đây có vẻ là nữ.”

Rùa biển lớn nói:

“Thông qua điểm này có thể thấy được, vị Thất Tu đạo hữu này thuộc kiểu người trong ngoài bất nhất.”

Tống Thư Hàng:

“Quy tiền bối, ngài nói vậy là sai rồi, việc thành hình của ánh sáng công đức không hề chịu sự khống chế của bản thân. Ánh sáng công đức của ta biến hóa ra hình dạng mỹ nhân rắn, chẳng lẽ ta cũng là người trong ngoài bất nhất ư?”

“Ngươi bị ảo tưởng mình không phải kiểu người trong ngoài bất nhất từ khi nào vậy?”

Quy tiền bối hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tóm lại là hình thái thực thể hóa của ánh sáng công đức thế nào hoàn toàn không nằm trong sự khống chế của bản thân. Lúc đầu ta muốn ngưng tụ ra một con chân long công đức, kết quả lại ngưng tụ ra người que đuôi rắn. Thế nên không thể chỉ dựa vào điểm này mà cho rằng Thất Tu tiền bối là kiểu người trong ngoài bất nhất được, ta không phục.”

Tống Thư Hàng vẫn phản đối.

Trong lúc hai người nói chuyện, ánh sáng công đức sau lưng Thất Tu Tôn Giả lại nhiều thêm.

Nội dung hắn giảng pháp rất hợp khẩu vị của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, vô số tu luyện giả đều cho nhận xét tốt nên lượng ánh sáng công đức trả về rất khổng lồ.

Nữ tử ánh sáng công đức sau lưng Thất Tu Tôn Giả lại tiếp tục tiến hóa.

Trên người cô ấy bắt đầu ngưng tụ ra một bộ quần áo xinh đẹp.

Bộ quần áo này rất đẹp mắt, hơn nữa còn mang đậm mùi cám dỗ. Váy xẻ đến đùi, bên trên có mấy con bướm rất sống động đang bay lượn, là sự kết hợp giữa thanh tao và quyến rũ.

Nhưng hình như bộ quần áo này nhìn hơi quen thì phải?

Rùa biển quay đầu lại nhìn Lục Tu:

"Nhìn trời."

Tống Thư Hàng cũng nhìn về phía Lục Tu đang rèn... Không sai, bộ quần áo này có kiểu dáng giống hệt bộ quần áo mà Lục Tu đang mặc trên người. Hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không mà hình như đôi chân của em gái công đức do ánh sáng công đức của Thất Tu tiền bối ngưng tụ ra lại giống y như chân của Lục Tu, cũng thon dài cũng mềm mại như vậy.

Chỉ có một điểm khác là chân của Lục Tu thì thon dài trắng noãn còn chân của em gái công đức lại là ánh vàng rực rỡ.

"Bây giờ ngươi còn gì để phản bác nữa không?"

Quy tiền bối nói:

"Nói cho ngươi biết dạo gần đây ta vẫn đang nghiên cứu tâm lý học nhân loại, có được thành quả khả quan lắm nhé. Bây giờ cho dù ta không sử dụng thuật đọc tâm vẫn có thể đoán được tính cách của một người thông qua một số lời nói và hành động cử chỉ đấy."

Tống Thư Hàng:

"..."

Lẽ nào Thất Tu tiền bối muốn mượn cơ hội này để tỏ tình với Lục Tu ư?

Chẳng qua do lúc trước độ kiếp thất bại nên Lục Tu đã bị trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Chờ đến khi chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thay đổi thì Lục Tu cũng sẽ chuyển đi.

Thế nhưng phải mất thời gian rất dài thì Lục Tu mới thoát khỏi trạng thái trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao được.

Nói tóm lại đến lúc đó nếu Thất Tu tiền bối muốn hẹn hò với Lục Tu, giữa hai người sẽ có một bóng đèn siêu sáng có tên là Bát Tu cho xem.

Đoạn tình cảm này của Thất Tu tiền bối thật trắc trở.

Trong lúc đang suy nghĩ, em gái công đức sau lưng Thất Tu Thánh Quân đã tiến hóa xong.

Mặt của cô ấy cũng đã ngưng tụ ra.

Giống như suy đoán của Tống Thư Hàng, khuôn mặt này cũng là khuôn mặt của Lục Tu tiên tử.

Lục Tu công đức thực thể hóa vươn hai cánh tay trắng ngần ra ôm choàng lấy, bảo vệ Thất Tu Thánh Quân dưới thân mình.

Ừ... Lục Tu công đức mới ngưng tụ ra cao chừng hơn năm mét, rất to lớn.

Vù vù vù~

Dường như trong hư không có một đại kiếp muốn giáng xuống, chẳng qua là toàn bộ đại kiếp đã bị Lục Tu công đức chặn lại.

Thất Tu tiền bối thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra tâm ma kiếp quỷ dị kia không thể ảnh hưởng đến Huyền Thánh đã nhận được lực lượng công đức từ khắp chư thiên vạn giới sau phần Huyền Thánh giảng pháp.

Ảnh chiếu Huyền Thánh giảng pháp dần biến mất, Thất Tu Thánh Quân ra khỏi thế giới thế giới thiên kiếp.

...

Sau khi ra khỏi thế giới thiên kiếp, Thất Tu Thánh Quân xuất hiện trên một hành tinh nhỏ có từ lực cực mạnh.

“Xem ra tâm ma kiếp đa bị lực lượng công đức chặn lại, không khác suy đoán của ta là mấy.”

Thất Tu lẩm bẩm một mình.

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn Lục Tu công đức ở sau lưng.

“Tạm thời phải tách ra rồi, Lục Tu.”

Thất Tu nhẹ giọng nói.

Lục Tu là người dẫn đường trên con đường tu hành của hắn, nếu không có cô ấy cũng không có Thất Tu Thánh Quân bây giờ.

Có thể nói Lục Tu vừa là thầy vừa là bạn của hắn.

Hắn không hề muốn rời xa cô ấy nhanh như vậy, nhưng hắn lại không thể dừng mãi ở cảnh giới thất phẩm.

Mà Lục Tu cũng sẽ không cho phép hắn cố áp chế cảnh giới, không đi tấn thăng.

Chỉ là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cực kỳ đặc biệt. Nó sẽ không thuộc về một chủ nhân nào vĩnh viễn, sau khi Thất Tu tấn thăng bát phẩm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sẽ dần tách ra khỏi hắn để đi tìm chủ nhân kế tiếp.

Mà đến lúc đó, Tứ Tu và Lục Tu bị trói buộc vào Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng sẽ theo đạo khí cùng chuyển tới chỗ Bát Tu.

“Cuối cùng cũng tấn thăng bát phẩm... Tiếp theo chỉ cần cho thêm chút thời gian là ta có thể giải thoát Lục Tu khỏi trạng thái trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.”

Thất Tu lẩm bẩm.

Lục Tu công đức ở sau lưng khẽ lắc lư.

Sở dĩ để lực lượng công đức thực thể hóa thành hình dáng của Lục Tu là vì đây là một bước cần thiết nằm trong kế hoạch giải thoát Lục Tu khỏi trạng thái trói buộc với Phượng Hoàng Đao.

“Tiếp theo... rốt cuộc Bát Tu sẽ là ai đây?”

Thất Tu Thánh Quân phát tay gọi ra một thanh trường đao nhìn vừa như ảo lại vừa như thật.

Trường đao vừa xuất hiện đã bốc cháy, che giấu đi hình thái thật của đao.

Đây chính là đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tồn tại vượt qua cả thần binh do Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả rèn ra, đồng thời nó còn là vật do Thiên Đạo đời thứ ba ngày xưa tạo ra.

Những năm gần đây, số đạo hữu ký tên lên Cửu Tu Phượng Hoàng không hề ít, người nào cũng được Thất Tu lựa chọn kỹ càng.

Tuy tu vi của từng vị ứng cử viên Bát Tu có cao có thấp nhưng nhân phẩm tuyệt đối đáng tin.

“Còn một bước cuối cùng nữa.”

Thất Tu giơ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lên, vận sức chém một nhát xuống hành tinh sau lưng.

Một đao chém xuống, không gian bị tách ra.

Sau đó, trên hành tinh nhỏ này xuất hiện một cổ mộ tráng lệ.

Thất Tu tiến lên một bước, dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khắc lên bia đá mấy chữ Thất Tu Huyền Thánh chi mộ.

“Ngay lúc này đây, Thất Tu và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao của quá khứ sẽ cùng ngủ yên ở nơi này. Từ hôm nay trở đi, ta không còn là chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nữa.”

Hắn nhỏ giọng thì thầm.

Ngôi cổ mộ này là do hắn xây từ trước, đây là truyền thống của nhất mạch X Tu.

Dẫn hậu bối đến thăm dò mộ của mình cũng là một truyền thống tốt đẹp của mạch X Tu.

Sau khi làm xong mọi việc, Thất Tu vỗ nhẹ lên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nói:

"Đi đi, đi chọn Bát Tu mà ngươi ưng ý đi."

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khẽ lắc mình phát ra tiếng, giống như đang tạm biệt Thất Tu.

"Tuy biết là mình không thể can thiệp vào quyết định của ngươi nhưng ta vẫn muốn nói vài lời, trong số những ứng cử viên lần này, Tống tiểu hữu thật sự là một lựa chọn rất tốt đấy."

Thất Tu nói.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại lắc mình phát ra tiếng, sau đó từ từ bay lên.

Nhìn Phượng Hoàng Đao đang bay lên cao, Thất Tu khẽ thở dài.

Tạm biệt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Tạm biệt Lục Tu!

Ầm ầm~

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phá vỡ hư không, tạo ra tiếng nổ như sấm.

Thất Tu vẫy tay chào Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Bât kể Lục Tu hay Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đều đã chung sống với hắn trong thời gian rất dài rất dài, bây giờ phải tạm biệt bọn họ thế này, hắn vẫn thấy thương cảm.

Ngay lúc Thất Tu đang đắm chìm trong cảm xúc của bản thân, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong hư không đột nhiên quay đầu, bay về lại chỗ hắn với tốc độ cực nhanh.

Thất Tu tiền bối cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã trở về, chủ động dính chặt vào tay hắn. Ngay sau đó lửa đỏ bùng cháy hừng hực, bao phủ quanh người Thất Tu.

Đây là tín hiệu sẵn sàng chiến đấu.

Thất Tu cảm ứng được một chút bất an do Cửu Tu Phượng Hoàng Đao truyền tới.

Xem ra đối thủ là tồn tại rất mạnh khiến cho Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng cảm thấy khó giải quyết.

Là ai đây?

Có Kiếp Tiên hay Trường Sinh Giả xuất hiện ở nơi này ư?

Ầm~ ầm~

Vùng không gian phía trên đỉnh đầu Thất Tu đột nhiên vỡ nát.

Ngay sau đó một tinh cầu cực lớn bỗng xuất hiện trên bầu trời của hành tinh nhỏ mà Thất Tu đang đứng.

Trên tinh cầu này tỏa ra một loại thánh quang màu trắng nhạt.

Nhưng loại thánh quang này lại mang theo hàn ý âm lãnh khiến người ta lạnh thấu xương, hoàn toàn trái ngược với thánh quang sáng ngời ấm áp bình thường.

Tinh cầu kia không có lực hấp dẫn, nó chui từ trong không gian ra, đang chấn động dữ dội, có lẽ việc đột phá không gian đã khiến cho thân thể nó không được ổn định.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại càng bất an, ngọn lửa trên đao bốc cháy dữ dội, ngay cả mặt đất của hành tinh nhỏ cũng bị hòa tan.

Thất Tu Thánh Quân đành phải rời khỏi hành tinh nhỏ, tiến vào vũ trụ.

Vừa tiến vào vũ trụ, ngọn lửa trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại bùng cháy mạnh mẽ hơn trước, điên cuồng lan rộng ra.

Chỉ trong ba hơi thở ngắn ngủi, Phượng Hoàng Đao đã biến thành một mặt trời nhỏ.

Mà lúc này, tinh cầu ở phía đối diện rốt cuộc đã ổn định lại, sau đó trên bề mặt tinh cầu mở ra một con con mắt thật to.

Khi bị con mắt này nhìn chằm chằm, Thất Tu cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Cho dù Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng phun ra lửa đỏ nóng rực, Thất Tu vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

“Đây là thứ gì?”

Thất Tu thắc mắc.

Ngay cả đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng cảm thấy bất an, rốt cuộc tinh cầu này có lai lịch gì?

Con mắt khổng lồ nhìn chằm chằm vào Thất Tu nhỏ bé.

Sau đó trong con mắt bỗng bắn ra một luồng ánh sáng cực lớn, đánh thẳng về phía Thất Tu.

Ngọn lửa trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao xoay tròn rồi xông lên, đón đỡ luồng ánh sáng kia.

Ánh sáng bị chặn.

Nhưng lúc này, trong đầu Thất Tu chợt hiện lên mấy loại dị tượng.

Có hình ảnh cự nhân ánh sáng bị chặt đầu, có chim ánh sáng khổng lồ bị thần tiễn bắn rơi, có cự xà ánh sáng bị mổ xẻ rồi chế thành xác ướp, nhốt vào trong quan tài vàng.

Tất cả dị tượng đều mang theo hơi thở chết chóc.

Chương 1258: Ngày May Mắn Của Tinh Cầu Mắt To

Đây mới chỉ là dư âm của công kích ánh sáng do con mắt cực lớn trên tinh cầu kia bắn ra mà thôi! Toàn bộ công kích ánh sáng đã bị Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chặn lại, vậy mà chỉ chút dư âm lại khiến cho Thất Tu cấp Huyền Thánh rơi vào ảo cảnh không cách nào thoát ra được.

May là đúng lúc này Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã truyền một luồng lực lượng ấm áp tới, giúp Thất Tu Thánh Quân tỉnh táo lại.

“Rốt cuộc tinh cầu này có lai lịch gì đây?”

Một cảm giác bất lực cùng cực chợt dâng lên trong lòng Thất Tu.

Lúc này Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bỗng truyền một ý niệm vào đầu hắn.

Do Phượng Hoàng Đao mới hoàn thành thất chuyển, còn chưa đạt tới trạng thái mạnh nhất nên ý niệm mà nó truyền tới khá là mơ hồ, nhưng Thất Tu vẫn hiểu được đại khái ý nó muốn biểu đạt.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bảo hắn nhanh chóng liên lạc với Tứ Tu hoặc Lục Tu, thông qua cách thức triệu hồi không gian để rời khỏi nơi này.

Bản thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng không sợ tinh cầu khổng lồ kia, vừa rồi nó trở lại vì bảo vệ Thất Tu. Chỉ cần Thất Tu thành công rời khỏi chiến trường thì Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tự có thủ đoạn đối phó hoặc là rời đi.

“Ta hiểu rồi.”

Thất Tu nói.

Trong đầu hắn lập tức liên hệ với Tứ Tu…

Bởi vì Lục Tu rất hay ngủ nên chưa chắc sẽ liện hệ được với cô ấy, mà Tứ Tu thì hầu như không ngủ không nghỉ cả ngày. Thế nên vào thời điểm quan trọng thế này, đương nhiên Thất Tu sẽ lựa chọn liên lạc với Tứ Tu.

[Chuyện gì?]

Tứ Tu trả lời lại rất nhanh.

[Tứ Tu~ Chỗ ta xảy ra chuyện, ngươi triệu hồi ta qua đó đi.]

Thất Tu Thánh Quân nói.

Chịu sự tác động của tinh cầu mọc mắt, ngay cả năng lực câu thông tâm linh cũng bị đứt quãng không liên tục.

Tứ Tu:

[Ok, hiểu rồi.]

Chừng hai hơi thở sau...

Một con Bạch Ngọc Sư Tử vô cùng đáng yêu, mang khuôn mặt ngơ ngác xuất hiện bên cạnh Thất Tu Thánh Quân.

“Định mệnh, Tứ Tu, sao ngươi lại tới đây?”

Thất Tu hỏi.

Tứ Tu cũng đặt câu hỏi y như vậy:

“WTF, sao ta lại tới đây?

Mới nãy, Tứ Tu đang ở trên mặt trăng triệu hồi Thất Tu.

Bình thường thì đáng lẽ Thất Tu sẽ được triệu hồi qua giống như thú triệu hồi mới phải, nhưng không biết sao trong lần sử dụng chức năng triệu hồi này, Tứ Tu lại bị kéo ngược tới bên cạnh Thất Tu.

Đây là... triệu hồi ngược ư?

Lúc này, Thất Tu và Tứ Tu chỉ biết im lặng nhìn trời.

“Chắc chắn là do con mắt của tinh cầu ở phía đối diện giở trò rồi.”

Thất Tu Thánh Quân suy đoán.

Cùng lúc này, Tứ Tu cũng mở miệng hỏi:

“Mà kẻ địch lần này là ai vậy? Sao ngay cả ngươi cũng phải chạy trốn thế?”

Thất Tu:

“...”

Tứ Tu:

“...”

Tứ Tu xoay đầu lại, nhìn về phía tinh cầu mọc mắt to lớn kia.

“Ôi mẹ ơi, đừng nói với ta nó là kẻ địch lần này nhé?”

Tứ Tu trợn to hai mắt hỏi.

Thất Tu gật đầu đầy đau khổ.

“CMN, thế này thì đánh kiểu gì đây! Thất Tu, bây giờ ngươi đã tấn thăng bát phẩm, một kích toàn lực mạnh bao nhiêu?”

Tứ Tu hỏi.

Thất Tu:

“Ta vừa mới tấn thăng, chưa kịp củng cố cảnh giới, thực lực cũng chỉ mạnh hơn thất phẩm đỉnh phong một chút thôi. Nếu bây giờ cưỡng ép sử dụng huyền năng bát phẩm tung ra một kích toàn lực thì sẽ có uy lực bằng với sức nổ của mấy quả bom hạt nhân nổ cùng một lúc.”

Đạt được uy lực mạnh như vậy là do công pháp mà Thất Tu tu luyện là công pháp phối hợp với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, hắn vừa lên cấp đã có thể nắm giữ một vài thủ đoạn công kích cấp bát phẩm.

Bom hạt nhân có sức nổ rất kinh khủng, gây ra những vụ nổ được xếp vào hàng thiên tai đối với người bình thường.

Nhưng đó cũng chỉ là đối với người bình thường mà thôi, hãy xem lại đối tượng bị tấn công bây giờ là gì đi, là một tinh cầu cực lớn đấy.

Cho dù công kích có uy lực ngang với sức nổ của bom hạt nhân đánh trúng nó thì cũng chỉ tạo ra được một vết thương nho nhỏ, cùng lắm chỉ có cảm giác như bị kim đâm mà thôi.

“Tên này to con quá, chẳng làm gì được nó đâu.”

Tứ Tu cười khổ nói.

Nó sống lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải kẻ địch có thể hình lớn thế này.

Đối mặt đối thủ cấp tinh cầu, ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng đánh không nổi huống chi là nó.

Đại năng cấp Kiếp Tiên mạnh đến mức có thể hủy thiên diệt địa. Nếu để một đại năng cấp Kiếp Tiên mặc sức tung hoành mà không ai ra tay ngăn cản, chắc chắn vị đại năng đó đủ sức cày nát cả thế giới, hủy diệt toàn bộ bề mặt của một hành tinh có sự sống giống như Diệt Thế Ma Thần trong truyền thuyết.

Thế nên có gọi Kiếp Tiên là thần cũng không quá, bọn họ thật sự có thể làm được những chuyện mà chỉ có những vị thần trong thần thoại mới làm được.

Nhưng cho dù là Kiếp Tiên mạnh như thần cũng khó mà làm được chuyện đánh nổ cả một tinh cầu.

Có lẽ phải điều động được Trường Sinh Giả cùng đẳng cấp với thánh nhân Nho gia hay thiên đế Thiên Đình Viễn cổ mới mong đánh nổ được tinh cầu này.

“Bây giờ phải làm sao đây?”

Tứ Tu hỏi.

Thất Tu Thánh Quân:

“Sao ta biết được chứ? Giờ ta cũng đang tuyệt vọng lắm đây.”

“Hay là liên lạc với Lục Tu bảo cô ấy triệu hồi chúng ta qua thử xem. Tu vi của cô ấy cao hơn ta, có lẽ sẽ triệu hồi chúng ta qua được cũng không chừng.”

Tứ Tu đưa ra ý kiến.

“Trước hết cứ chờ chút đã.”

Thất Tu đáp.

Hắn nắm chặt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, phượng hoàng đao vẫn đang giằng co với tinh cầu mọc mắt kia.

Lửa trên phượng hoàng đao ngọn lửa càng ngày càng lớn, lúc này ngọn lửa đã lan rộng ra, hóa thành hình dạng một tiểu hành tinh.

Tuy hành tinh lửa này nhỏ hơn tinh cầu mọc mắt rất nhiều nhưng ít ra cũng có kích cỡ mang cấp bậc hành tinh.

Thất Tu lại liên hệ với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lần nữa.

Hắn sợ nếu để Lục Tu sử dụng pháp thuật triệu hồi, cô ấy cũng bị kéo ngược tới đây, như vậy nhất mạch X Tu bọn họ sẽ bị tóm cổ cả đám.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không trả lời Thất Tu.

Lúc này nó không thể phân tâm, toàn bộ lực lượng đều dùng để chống cự lại tinh cầu mọc mắt ở phía đối diện.

Tinh cầu kia lại mở ra một mắt nhỏ.

Hai con mắt Một lớn một nhỏ đột nhiên bắn ánh sáng về phía mặt trời nhỏ do phượng hoàng đao biến thành.

Luồng ánh sáng do con mắt to bắn ra vẫn là dạng đường thẳng, còn ánh sáng của con mắt nhỏ lại hóa thành hình lưới muốn bọc Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao liên tục điều khiển ngọn lửa ngăn chặn công kích ánh sáng, đồng thời thiêu đốt luôn cả lưới ánh sáng.

Hai bên cứ giằng co không ngừng nghỉ.

Năm hơi thở sau...

Đột nhiên, con mắt nhỏ trên tinh cầu lại bắn ra một luồng ánh sáng khác.

Lần này ánh sáng không biến thành lưới mà đâm thẳng vào hư không.

“Nguy rồi!”

Thất Tu kêu lên.

Luồng ánh sáng kia xuyên thấu không gian, lần theo khí tức của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, đi đến chỗ Lục Tu đang ở.

Rõ ràng tinh cầu mọc mắt này muốn hủy diệt tất cả mọi thứ có liên quan đến Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

[Lục Tu cẩn thận!]

Trong đầu Thất Tu tức tốc gửi cảnh báo qua cho Lục Tu.

× ×

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng

Keng keng keng keng~

+100

+50

Hai tấm phù văn tính giá cuối cùng bay lên, sau đó lại hóa thành một con số khiến Tống Thư Hàng cảm thây như dằm trong tim.

[51050]

Con số này mới chỉ là cái giá khi dùng xương Kình Thánh rèn phần khung cho găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ thôi đấy!

Tiếp theo còn phải chế tạo vỏ ngoài cho găng tay và rất nhiều linh kiện nhỏ khác.

51050 vẫn chưa phải là con số cuối cùng đâu.

Dùng xương Kình Thánh bát phẩm chế tạo pháp khí là phải xa xỉ thế đấy.

Cái giá này đã vượt xa giá mà một món pháp khí tứ phẩm nên có.

Chỉ riêng chi phí chế tạo đã đủ mua không ít pháp khí tứ phẩm thành phẩm rồi.

“Rất tốt, hoàn mỹ.”

Lúc này, Lục Tu tiên tử mỉm cười nói.

Vật mà Lục Tu đang chế tạo đương nhiên không phải là Nghịch Kình Võ Sĩ tứ phẩm thông thường. Nếu dùng xương Kình Thánh bát phẩm làm tài liệu lại chỉ có thể chế tạo ra găng tay cấp tứ phẩm, vậy chẳng khác nào đang nói Huyền Trọng Phái bọn cô lừa người.

Dùng xương Kình Thánh bát phẩm làm tài liệu luyện khí, ít nhất cũng phải chế tạo ra găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ cấp bậc thất phẩm mới không tính là lỗ vốn.

Sau đó nhờ một vị tiền bối phong ấn lại, vậy là Tống Thư Hàng có thể dùng nó như một pháp khí tứ phẩm, dùng mãi đến thất phẩm mà không cần thăng cấp tiếp.

Dĩ nhiên Lục Tu sẽ không nói cho Tống Thư Hàng biết chuyện cô đang chế tạo găng tay thất phẩm, nếu không làm sao thấy được vẻ mặt đau lòng của Tống Thư Hàng chứ?

Ngay lúc Lục Tu buông hay cây búa xuống, trong đầu chợt vang lên tiếng cảnh báo của Thất Tu.

Cẩn thận?

Cẩn thận cái gì?

Lục Tu cau mày, quét mắt nhìn xung quanh. Nơi này là không gia riêng của Tống Thư Hàng tiểu hữu, ở đây sẽ có nguy hiểm gì chứ?

Trong lúc Lục Tu tiên tử đang suy nghĩ, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đột nhiên chấn động.

Một luồng thánh quang âm lãnh cưỡng ép chui vào thế giới hạch tâm.

Luồng thánh quang này toát ra hơi thở chết chóc rét lạnh như muốn hủy diệt vạn vật.

“Đệch!”

Vừa nhìn thấy thánh quang, Tống Thư Hàng buột miệng kêu lên.

Lại là loại thánh quang này!

Lần trước, chính loại thánh quang chứa đầy hơi thở chết chóc này đã thiêu chết Âm Lãnh Tôn Giả bị nhốt trong Điện Hàn Đông, sao giờ thứ này lại xuất hiện nữa?

Ngay lúc luồng thánh quang âm lãnh này hiện thân, thế giới hạch tâm lại chủ động huyễn hóa ra thánh liên, triển khai thế phòng ngự.

Nụ hoa thánh liên nở rộ, bao bọc bảo vệ Tống Thư Hàng, rùa biển lớn và Lục Tu tiên tử.

Hình chiếu hoa sen trong thế giới hạch tâm phòng bị nghiêm ngặt như gặp phải đại địch.

Bây giờ thế giới hạch tâm đang trong giai đoạn thăng cấp, đây chính là thời điểm nó yếu nhất.

“Có chuyện gì vậy?”

Lục Tu tiên tử hỏi.

Vừa rồi Thất Tu đột nhiên dùng năng lực tâm linh nhắc nhở cô, sau đó loại thánh quang đầy hơi thở chết chóc này xuất hiện, Tống Thư Hàng bắt đầu cảnh giác cao độ.

“Có thứ phiền toái sắp đến rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tích tắc tích tắc~~

Trong hư không vang lên tiếng kim đồng hồ chuyển động.

Sau mười lăm tiếng tích tắc, trong thánh quang cưỡng ép xông vào thế giới hạch tâm chợt hiện lên cảnh tượng vũ trụ tinh không.

Một tinh cầu khổng lồ lẳng lặng đứng im trong vũ trụ tối tăm.

Lúc này trên tinh cầu kia đột nhiên mở ra hai con mắt, một con mắt lớn là mắt chính và một con mắt nhỏ là mắt phụ, nhiều hơn một con mắt so với lần xâm nhập vào thế giới hạch tâm lúc trước.

Hai con mắt một lớn một nhỏ tựa như xuyên thấu giới hạn về thời gian và không gian, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Những nơi mà hai con mắt kia nhìn đến tựa như biến thành vùng đất chết, đầy hơi thở chết chóc và rét lạnh.

"Lại là thứ này, nhìn trời, lúc trước quên hỏi Đại Đế về lai lịch của thứ này rồi. Lẽ nào nó vẫn nhớ mối thù lúc trước nên giờ đến để trả thù? Thù dai thật đấy."

Rùa biển nói.

"Rốt cuộc nó là thứ gì vậy?"

Lục Tu tiên tử bất giác rùng mình hỏi.

Tống Thư Hàng:

"Hình như là thần của một tổ chức tên là giáo phái Chung Yên thì phải?"

Có lẽ chỉ có vũ khí cấp tinh cầu mới có thể chống lại loại tồn tại cấp tinh cầu thế này nhỉ?

Lúc này đây hắn chợt nhớ đến sủng vật số 1 kiêm chức vũ khí mạnh nhất của của Bạch tiền bối two.

Tiếc là sủng vật số 1 của Bạch tiền bối two vẫn chưa thành phẩm, mới chỉ là bản bán thành phẩm thôi.

Ở bên kia, thánh quang âm lãnh chậm rãi thiêu đốt.

Hôm nay nhất định là ngày may mắn của tinh cầu mọc mắt thần bí kia.

Vốn dĩ nó chỉ muốn giết chết kẻ thù không đội trời chung là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và X Tu, không ngờ trong lúc đuổi giết X tu lại nhận được khuyến mãi mua một tặng một, tình cờ gặp được mấy con chuột nhắt đã chạy trốn mấy ngày trước.

Chương 1259: Chế Độ Nữ Đế Tay Thép Mũ Bình Thiên

Luồng thánh quang âm lãnh càng to càng sáng hơn trước.

Cố gắng chống đỡ đi nào, thế giới hạch tâm của ta.

Thánh quang của đối phương rất quỷ dị, vừa âm lãnh lại mang theo hơi thở chết chóc muốn hủy diệt vạn vật, nhưng lại hoàn toàn khác với tà năng Cửu U, ngay cả thế giới hạch tâm cũng không thể hấp thu loại năng lượng này.

Tống Thư Hàng không thể sử dụng tool hack rễ sen được nữa.

“Quy tiền bối, nhân lúc đối phương chưa truyền tống nhiều lực lượng hơn qua đây, có cách nào xua đuổi thánh quang này đi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển:

“Giao kiếm Hàn Ngoạt đây để ta khởi động phòng ngự của Điện Hàn Đông. Tên này đúng là quá kiêu ngạo, coi Điện Hàn Đông của chủ nhân ta là vườn hoa sau nhà muốn vào thì vào, muốn ra thì ra à? Rùa biển không phát uy cứ tưởng ta là ba ba chắc! Ta muốn mượn trận pháp để cắt đứt đường hầm không gian, xóa đi tọa độ truyền tống của nó, khiến nó vĩnh viễn cũng không có cách nào định vị được Điện Hàn Đông!”

“Kiếm Hàn Ngoạt ư? Chờ chút!”

Tống Thư Hàng động tâm niệm, tách Diệp Tư ra. Sau đó hắn lại lấy kiếm Hàn Ngoạt ở trên người Diệp Tư xuống, cầm bằng hai ngón tay rồi đưa cho rùa biển.

Ngay lúc Diệp Tư xuất hiện, mỹ nhân rắn công đức cũng tự động hiện thân.

Cô vẫn luôn bảo vệ Diệp Tư.

Rùa biển nhận lấy kiếm Hàn Ngoạt, hít sâu một hơi, bắt đầu đi rót lực lượng vào trong kiếm.

Ngay sau đó có hàng nghìn hàng vạn cấm chế, trận pháp, phù văn trong bắt đầu sáng lên. Điện Hàn Đông biến thành một nguồn sáng, lộng lẫy hoa lệ. Đây chính là hành cung của Bắc Phương Đại Đế thuộc Thiên Đình viễn cổ, lộng lẫy hơn bất kể cung điện đế vương nào ở thế gian.

Chịu sự tác động của trận pháp trong Điện Hàn Đông, tốc độ tăng trưởng của luồng thánh quang âm lãnh trong hư không bị áp chế, tốc độ lớn mạnh trở nên chậm hơn trông thấy. Đường hầm không gian sau lưng nó đã bị trận pháp của Điện Hàn Đông quấy nhiễu, không còn liên tục nữa.

“Nhìn trời, rốt cuộc tên này có lai lịch gì thế, vậy mà không thể cắt đứt đường hầm không gian do nó mở ra!”

Rùa biển nghiến răng nói.

Vốn dĩ một khi nó khởi động trận pháp trong Điện Hàn Đông, ngay cả đường hầm không gian do Trường Sinh Giả mở ra cũng bị chém đứt, vậy mà đường hầm không gian truyền tống lực lượng do tinh cầu mọc mắt kia mở ra lại chỉ bị đứt quãng chứ không bị chém đứt.

“Tiền bối cố gắng chịu đựng, để ta xem thử có thể đánh tan nó hay không.”

Tống Thư Hàng nói.

[Xảy ra chuyện gì vậy Thư Hàng? Cảm xúc của ngươi đang dao động rất lớn.]

Diệp Tư đang độ tâm ma kiếp lại dùng cảm ứng tâm linh hỏi.

Đang độ tâm ma kiếp mà Diệp Tư vẫn có thể đi ra hóng gió, trò chuyện mấy câu với Tống Thư Hàng, nếu tâm ma của Diệp Tư có trí tuệ thì chắc sẽ khóc mất.

[Có một thứ khó giải quyết vừa xuất hiện nhưng không sao, bây giờ chúng ta đang ở thế giới hạch tâm, nơi này là sân nhà của chúng ta.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Thế giới hạch tâm là thế giới của hắn.

Nơi này là địa bàn của hắn.

[Vậy à, nhớ chú ý an toàn. Ta tiếp tục độ tâm ma kiếp đây, có chuyện gì thì kêu ta.]

Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng:

[Cố lên.]

Chờ Diệp Tư tấn thăng lục phẩm rồi, tool hack linh quỷ của hắn sẽ mở ra lần nữa, hơn nữa còn mở ra một cách oanh liệt. Hắn đang mong đợi đến thời khắc Diệp Tư độ kiếp thành công.

Dứt lời, hắn đưa tay đặt lên người Diệp Tư để cô ấy trở về thân thể mình.

Mỹ nhân rắn công đức không trở về, cô ấy làm hết trách nhiệm canh giữ bên cạnh Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm:

“Cần giúp không?”

Tới đây, sử dụng ta đi nào thiếu niên! Đã đến lúc để cho ta ra sân tỏa sáng rồi!

“Đúng là đang cần Xích Tiêu Kiếm tiền bối trợ giúp đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức nháy mắt một cái.

“Cho ta mượn Xích Tiêu Kiếm tiền bối một chút, ta muốn hủy diệt luồng thánh quang kia, tên kia là một phiền phức lớn.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức nhìn Tống Thư Hàng trong hình dạng tay thép, tò mò ngó trái ngó phải.

Một lúc lâu sau, hai mắt cô chợt sáng lên, tiếp đó kích thước thân thể bỗng tăng vọt.

Sau khi không ngừng tiến hóa, mỹ nhân rắn công đức đã sớm có thể khống chế thân thể biến hóa lớn nhỏ tùy ý.

Cuối cùng thân hình cô biến cao đến bốn mét mới dừng.

Sau đó cô giơ hai cánh tay sang ngang, một trái một phải xuyên vào hai cánh tay thép do Tống Thư Hàng biến thành.

Kích cỡ rất thích hợp!

Từ ngoài nhìn vào, trông như mỹ nhân rắn công đức đang đeo một đôi hộ thủ bằng thép vậy.

Mỹ nhân rắn công đức hạnh phúc đến độ híp mắt lại, trông cô vui vẻ vô cùng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lục Tu Tiên Tử:

“Phụt~~”

“Đừng nghịch nữa, cô không thấy không khí bây giờ đang rất nghiêm túc à?”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức nghe vậy thì gật đầu, sau đó lại lấy mũ Bình Thiên ra.

Cô thành thạo quấn mái tóc dài của mình lên, đội mũ Bình Thiên rồi cài trâm ngọc lên tóc. Mấy dải tua rũ xuống phía trước mũ Bình Thiên nhẹ nhàng đung đưa theo động tác của mỹ nhân rắn công đức xinh đẹp, trong đôi mắt cô toát ra vẻ uy nghiêm thần thánh.

Mỹ nhân rắn đẩy nhẹ mũ Bình Thiên, lực lượng công đức cực mạnh trong mũ Bình Thiên tràn ra, dung nhập vào cơ thể cô. Bộ long bào kiểu nữ trông rất sống động kia biến ảo thành hình khoác lên người cô. Trên long bào có chín con rồng đang chuyển động giống như vật còn sống.

Vạt áo của long bào rất dài che lấp cả đuôi rắn của cô ấy, tay áo của long bào cũng rất dài phủ xuống giấu đi hai cánh tay thép do Tống Thư Hàng biến thành.

Có thể nói hình tượng lúc này chính là hình tượng đẹp nhất của mỹ nhân rắn công đức.

Trời sinh cô đã thích hợp với loại quần áo đầy uy nghiêm thế này.

Sau khi hóa thân thành Nữ Đế công đức, mỹ nhân rắn khẽ há miệng, Xích Tiêu Kiếm bay ra, bị cô cầm trong tay.

Mà nằm trong tay cô cũng như nằm trong tay Tống Thư Hàng thôi.

Mỹ nhân rắn công đức cầm Xích Tiêu Kiếm bước ra khỏi khu vực bảo vệ của hoa sen thế giới hạch tâm, thân hình thuấn di xuất hiện ngay phía trước luồng thánh quang âm lãnh kia, sau đó cô giơ cao Xích Tiêu Kiếm lên.

Mà cùng lúc đó, Tống Thư Hàng như có thần giao cách cảm với mỹ nhân rắn công đức.

Hắn thả lỏng thân thể, cho mỹ nhân rắn công đức làm chủ động tác về mặt tổng thể, còn hắn thì làm chủ về mặt chi tiết.

Đây là một hình thức hoàn toàn mới – Hình thức Nữ Đế tay thép mũ Bình Thiên!

Ngay lúc Xích Tiêu Kiếm được giơ lên cao, Tống Thư Hàng khống chế cổ tay xoay một vòng.

Đao ý bùng nổ.

Có hai loại đao ý, một loại là đao ý khôi giáp phòng thủ phản kích của Tống Thư Hàng, một loại khác là đao ý cực kỳ bá đạo của mỹ nhân rắn công đức.

Lửa đỏ bùng cháy trên thân Xích Tiêu Kiếm.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

"Ái chà, làm tốt lắm, có cảm giác như Xích Tiêu Tử đang sử dụng ta ấy."

Xích Tiêu Kiếm nói.

Ngoài ngọn lửa, trên thân Xích Tiêu Kiếm còn phủ một tầng màu vàng nồng đậm, đó là lực lượng công đức.

Lửa và ánh sáng công đức hỗ trợ cho nhau, hai bên quấn lấy nhau như lửa mượn sức gió.

Lửa nóng bao bọc quanh người Tống Thư Hàng.

Khác với khi sử dụng Xích Tiêu Kiếm một mình, lúc hắn và mỹ nhân rắn đang ở trạng thái Nữ Đế tay thép mũ Bình Quan phối hợp với nhau, Xích Tiêu Kiếm không cần thời gian vận sức.

Kiếm vung lên, chém ra một đao, chính là công kích mạnh nhất!

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội như muốn thiêu đốt vạn vật thành tro bụi.

Đây là ngọn lửa đốt trời.

Kiếm hạ xuống, chém vào luồng thánh quang âm lãnh kia.

Không có tiếng nổ rung trời, không có hiệu ứng ánh sáng rực rỡ.

Hai loại lực lượng bất đồng gặp nhau, thôn phệ lẫn nhau, quấn lấy triệt tiêu đối phương.

Trong thánh quang, hình chiếu tinh cầu mọc mắt vẫn đang cách không nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Không ngờ một con chuột nhắt vốn tưởng rằng chỉ tiện tay là có thể bóp chết lại chém ra được một công kích vượt sức tưởng tượng của nó như thế.

Phía sau, rùa biển lớn và Lục Tu Tiên Tử đứng trong phạm vi bảo vệ của hoa sen đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Lục Tu Tiên Tử vẫn cho rằng Tống Thư Hàng chỉ là một Huyền Thánh bát phẩm hàng rởm, tu vi thật sự chỉ mới đạt tứ phẩm, nếu bùng nổ một chút có có lẽ sẽ đạt được chiến lực cấp ngũ phẩm.

Nhưng không ngờ tên này vừa bùng nổ lại nổ lên tận trời luôn. Uy lực của công kích này còn mạnh hơn cả Thất Tu thời kỳ đỉnh phong chứ chẳng đùa đâu.

Rùa biển lớn bật cười ha hả:

“Hay lắm, áp chế nó đi, để ta cắt đứt đường hầm không gian của nó!”

Nhân lúc luồng thánh quang âm lãnh bị Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng áp chế, hắn sẽ có cơ hội vận dụng lực lượng của Điện Hàn Đông để cắt đứt hoàn toàn đường hầm không gian của đối phương, đồng thời xóa sạch tọa độ, hóa giải nguy cơ lần này.

...

[Lục Tu, cô có sao không?]

Lúc này, trong đầu Lục Tu Tiên Tử lại vang lên tiếng của Thất Tu.

Lục Tu:

[Ta vẫn ổn, bên ngươi xảy ra chuyện gì vậy?]

[Bọn ta bị tập kích, một tinh cầu mọc mắt phá không bay tới, mục tiêu của nó là hủy diệt mọi thứ liên quan đến Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Thậm chí nó còn khóa chặt vị trí không gian của cô, bây giờ cô đang ở đâu?]

Thất Tu cười khổ nói.

[Ôi mẹ ơi, mục tiêu của tên này là ta ư?]

Lục Tu nhìn luồng thánh quang tỏa ra hơi khí tức chết chóc trước mắt cùng với hình chiếu xuất hiện trong đó.

Hình ảnh được chiếu ra chính là tinh cầu mọc mắt.

Thì ra đối tượng mà tên này muốn công kích không phải Tống Thư Hàng mà là cô.

Trước hết phải thật bình tĩnh, bây giờ điều quan trọng nhất là phải nghĩ cách giải quyết xong phiền toái trước mắt.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lục Tu trả lời Thất Tu:

[Giờ ta đang ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, lúc này hắn đang chống lại lực lượng thánh quang do tinh cầu mắt to truyền tới.]

Thất Tu:

[Gì cơ? Tống Thư Hàng tiểu hữu đang chống lại công kích ánh sáng ư? Cô xác định là Tống Thư Hàng tiểu hữu chứ không phải là Bạch đạo hữu?]

Thất Tu Thánh Quân nhớ gần đây Bạch đạo hữu vẫn luôn đi theo Tống Thư Hàng tiểu hữu như hình với bóng, nếu như hỏi người nào ở bên cạnh Tống Thư Hàng tiểu hữu đủ sức chống lại công kích của tinh cầu mọc mắt thì câu trả lời cũng chỉ có Bạch đạo hữu mà thôi.

[Thật mà, là Tống tiểu hữu đang chống cự. Tình hình bên ngươi thế nào rồi?]

Lục Tu xoa huyệt thái dương hỏi.

Trong tay Thất Tu có Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có lẽ bên hắn có cơ hội lật ngược tình thế.

Thất Tu im lặng trong chốc lát rồi trả lời:

[Có lẽ bên ta không ổn rồi. Năng lượng của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tiêu hao rất nhanh, ngay cả nó cũng không có cách nào đưa ta và Tứ Tu rời đi. Nó chỉ có thể cố gắng bảo vệ ta và Tứ Tu, rất bị động. Chờ đến khi lực lượng của nó cạn sạch...]

Không ngờ rằng Thất Tu Huyền Thánh chi mộ ở cách đó không xa giờ lại trở thành nơi chôn thây của hắn thật.

Lúc này Tứ Tu cũng chen vào một câu:

[Ta còn chưa lập di chúc nữa.]

[Để ta triệu hồi các ngươi qua!]

Lục Tu nói.

Thất Tu:

[Đừng, bây giờ thuật triệu hồi đang bị quấy nhiễu, cô mà triệu hồi sẽ bị kéo ngược qua chỗ ta giống như Tứ Tu đấy. Đến lúc đó, cả ba chúng ta chẳng ai sống sót được. Ta đang kết nối với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tạm thời nó sẽ che giấu mối liên hệ giữa cô và bọn ta, hơn nữa sẽ chặt đứt đường hầm không gian. Chờ nguy hiểm qua đi, cô hãy mang Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đi đào tạo Bát Tu tương lai.]

Nhưng đúng lúc này, tinh cầu mắt to trước mắt chậm rãi chuyển động.

Con mắt to lớn đổi một góc nhìn khác.

Ầm!

Sau đó con mắt to đột nhiên bắn ra một chùm ánh sáng khủng bố vào không gian, nhắm thẳng đến vị trí của Lục Tu Tiên Tử.

[Nguy rồi, Lục Tu chạy mau!]

Thất Tu hét to.

...

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Ầm!

Một chùm ánh sáng khủng bố giáng xuống thế giới hạch tâm, cột sáng kia cực kỳ khổng lồ, còn lớn hơn cả thế giới hạch tâm!

Chương 1260: Khói Mù Chống Vũ Khí Laser?

Đậu xanh, là công kích toàn bản đồ!

Công kích này đi theo đường hầm không gian mà thánh quang âm lãnh đã đi trước đó, cưỡng ép xông vào thế giới hạch tâm.

Hiện tại thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đã được mở rộng ra thêm, do bản thể thế giới hạch tâm + mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ tạo thành. Mà bên ngoài phạm vi bản thể thế giới hạch tâm và mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ là một mảnh hư không đen ngòm rộng mênh mông. Đây là một khu vực mà ngay cả Tống Thư Hàng cũng không cách nào tiếp xúc hay khống chế.

Nhưng khi công kích toàn bản đồ của đối phương giáng xuống, nó không chỉ bao phủ phạm vi do thế giới hạch tâm + mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ tạo thành, mà còn chiếu sáng luôn cả không gian tối đen xung quanh thế giới hạch tâm.

Đây mới là công kích mang đẳng cấp diệt thế chính hiệu, chỉ một kích đã đủ sức cày nát cả một hành tinh.

Cho dù là trạng thái Nữ Đế tay thép mũ Bình Thiên cũng cảm thấy bất lực trước công kích thế này.

Toi rồi!

Tống Thư Hàng lạnh cả sống lưng.

Uy lực của công kích toàn bản đồ này quá khủng bố, giống như bánh xe đang cán về phía những chú bọ ngựa nhỏ đáng yêu vậy.

Mà mấy người bọn họ chính là những chú bọ ngựa nhỏ đáng yêu kia.

Đứng trước với loại công kích đáng sợ bậc này, con người thật nhỏ bé.

Hoa sen thế giới hạch tâm lắc lư điên cuồng, nhìn hệt như sắp bị gãy lìa. Nó đang dốc sức phòng ngự, chống cự lại công kích cấp diệt thế kia.

Nhưng ai cũng có thể nhìn ra được tầng phòng ngự của thế giới hạch tâm sắp không chịu nổi nữa rồi...

“Phải chuyển ra ngoài ngay!”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đến nước này rồi đành phải vứt bỏ thế giới hạch tâm thôi.

Chỉ cần người còn sống thì vẫn có thể xây dựng lại thế giới hạch tâm.

Bây giờ chỉ còn cách trở về thú giới mới mong tránh được công kích cấp diệt thế này.

Tống Thư Hàng động ý niệm, muốn chuyển hết mọi người và những sinh linh khác trong thế giới hạch tâm ra ngoài. Ngoài mấy người bọn họ, trong thế giới hạch tâm còn có một nhóm Kiếm Cổ Vô Hình do Bạch tiền bối nuôi và Cách Đấu Thú nữa.

Thế nhưng... việc chuyển dời đã thất bại.

Chùm sáng công kích toàn bản đồ có nội tại phong tỏa không gian.

Không gian bị ngưng đọng, không cách nào dời đi.

Thật ra thì trong các tuyệt chiêu của những đại năng có cấp bậc từ kiếp tiên trở lên đều có chứa nội tại phong tỏa không gian, đề phòng trường hợp đối thủ đánh không lại lại dùng lực lượng không gian chạy trốn.

“Fuck!”

Tống Thư Hàng nghiến răng mắng.

“Nhìn trời, chủ nhân ơi~~ có lẽ lão quy ta phải đi trước ngài một bước rồi.”

Rùa biển kêu lên,

Cảnh giới của nó bị phong ấn, không cách nào mở ra trong thời gian ngắn. Nếu không, với tu vi cửu phẩm của nó, một khi toàn lực bùng nổ có lẽ sẽ đủ sức chống lại công kích toàn bản đồ này cũng không chừng! Bây giờ nó chỉ mong rằng mai rùa của mình đủ cứng, có thể ngăn chặn được loại công kích cấp bậc diệt thế này.

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Lục Tu Tiên Tử xin lỗi liên tục.

Đều là lỗi của cô, nếu cô không đến chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, nếu cô không chế tạo pháp khí giúp Tống Thư Hàng mà rời đi sớm một chút thì hắn cũng sẽ không bị cuốn vào chuyện giữa cô, Thất Tu và tinh cầu mọc mắt kia.

"Tống tiểu hữu, nếu bản kiếm còn sống, đến lúc đó nhất định sẽ đi tìm lão Xích Tiêu Tử nhờ hắn báo thù cho ngươi."

Xích Tiêu Kiếm nói. Nhưng thật ra nó cũng không dám chắc mình có thể sống sót sau đợt công kích cấp bậc diệt thế này hay không nữa.

Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ nghiêm túc.

Mà lúc này trong cơ thể cá voi mập công đức bên cạnh cô, thú tu lông trắng đáng thương vẫn luôn trong trạng thái hôn mê đã bị sóng năng lượng mạnh kinh người ở ngoại giới làm tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt đã thấy được công kích cấp diệt thế đang giáng xuống thông qua thân thể của cá voi mập công đức.

"Mạng ta toi rồi!"

Hai mắt thú tu lông trắng trợn ngược, lại bị hôn mê tiếp.

Cánh tay thép do Tống Thư Hàng biến thành siết chặt nắm đấm.

Hắn có mệnh phù trong người, còn có khả năng sống lại, nhưng dù vậy hắn cũng không muốn cứ chết đi thế này.

"Tiếc là thế giới hạch tâm vẫn chưa thăng cấp xong."

Tống Thư Hàng thầm nói.

Nếu thế giới hạch tâm thăng cấp xong thì có thể kết nối với Bạch tiền bối two rồi. Bạch tiền bối two là chúa tể Cửu U có tu vi sâu không lường được, nếu ngài ấy ra tay, có lẽ có thể giữ được thế giới hạch tâm.

Thế giới hạch tâm của hắn là trạm trung chuyển để Bạch tiền bối two đi đến hiện thế, chắc chắn Bạch tiền bối two không trơ mắt nhìn nó bị hủy diệt đâu.

Chỉ là bây giờ thế giới hạch tâm đang thăng cấp đến giai đoạn quan trọng. Hơn nữa quá trình thăng cấp này không thể nghịch chuyển, không thể nói 'ta đã thăng cấp được một nửa, tạm thời dừng lại một chút’ được, vốn dĩ không hề có lựa chọn như vậy.

“Muốn tiêu diệt ta ư? Trước khi chết ta phải cho ngươi biết tay.”

Tống Thư Hàng giơ tay lên bấm pháp ấn.

Ý niệm vừa động, hơn một nửa tên lửa thiên kiếp, bom nguyên tử thiên kiếp, bom nhiệt hạch thiên kiếp trong thế giới hạch tâm, thậm chí trong đó còn có một món vũ khí chiến lược không biết tên do Bạch tiền bối cày ra cuối cùng cũng bị Tống Thư Hàng trưng dụng.

Nếu được, Tống Thư Hàng hận không thể chuyển hết tất cả vũ khí thiên kiếp ra. Dù sao cũng sắp chết rồi, chẳng lẽ còn sợ sức nổ quá nhỏ à?

Nhưng tiếc là bị giới hạn bởi cảnh giới và tinh thần lực, hắn chỉ có thể khống chế hơn một nửa vũ khí thiên kiếp mà thôi, đây đã là cực hạn của hắn rồi.

Bịch~~

Bởi vì Tống Thư Hàng đã dồn hết tất cả tinh thần lực vào việc khống chế vũ khí thiên kiếp nên thân thể hắn không thể duy trì hình thái cánh tay thép được nữa, chỉ có thể hóa thành chất lỏng rơi đầy trên đất.

Nóc điện của Điện Hàn Đông bỗng trở nên trong suốt.

Xuyên qua nóc điện có thể thấy được vô số vũ khí thiên kiếp đang giăng kín trên bầu trời thế giới hạch tâm.

Trong bãi chất lỏng Tống Thư Hàng ngưng tụ ra hai bàn tay nhỏ bé, hai cái tay này nhanh chóng thực hiện một chuỗi thủ ấn.

Đây là phương pháp giải trừ tất cả phong ấn trên vũ khí thiên kiếp.

Từng phong ấn mở ra.

Rắc rắc...

Tốt cuộc tầng phòng ngự của thế giới hạch tâm không chịu nổi nữa, bắt đầu vỡ nát.

Lúc này thế giới hạch tâm vẫn đang trong trạng thái thăng cấp, là thời điểm yếu nhất, có thể chịu đựng được đến bây giờ đã không dễ rồi.

Phòng ngự vỡ tan, ánh sáng diệt thế phủ xuống.

Cùng lúc đó, vũ khí thiên kiếp che kín bầu trời cũng vừa được giải trừ phong ấn xong, chúng nó chọn ánh sáng diệt thế trong hư không làm mục tiêu, chủ động xông lên đối chiến.

Hai bên như kẻ địch trời sinh, thậm chí không cần Tống Thư Hàng khống chế, vũ khí thiên kiếp đã tự động xông lên.

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng, đối nghịch hay lắm!

Hai bên trong trạng thái đối nghịch thế này, lát nữa vũ khí thiên kiếp nổ mới đã, không nương tay gì sất.

"Đừng khiến ta thất vọng, nổ mạnh vào cho ta!"

Tống Thư Hàng không tự chủ được hét lên.

Ầm ầm ầm ầm~~

Vô số bông pháo hoa nổ tung trên không trung.

Tống Thư Hàng:

"..."

Thực tế chứng minh, vũ khí thiên kiếp chỉ nổ trong thế giới thiên kiếp và thế giới Cửu U mà thôi. Nếu cho vũ khí thiên kiếp nổ ở nơi khác, chúng sẽ biến thành pháo hoa, ngay cả thế giới hạch tâm cũng không ngoại lệ.

Đậu xanh!

Tống Thư Hàng cảm thấy đắng lòng thay cho chính mình.

"Đây là pháo hoa đưa tang cho chúng ta đấy ư?"

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

"Nhìn trời, tuy đẹp nhưng thật thê lương."

Rùa biển lớn chạnh lòng nói.

"Sắp chết rồi sao?"

Tống Thư Hàng thở dài.

Bây giờ hắn thật sự bó tay rồi.

Thật ra đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nếm trải mùi vị của cái chết. Trước kia lúc gặp phải cuộc tập kích của bàn tay kim loại thể lỏng trong thế giới Kim Liên ở Nho gia, hắn và một số thành viên Nho gia đã chết rất nhiều lần đồng thời cũng sống lại rất nhiều lần ngay trong thế giới Kim Liên.

Hắn chẳng còn xa lạ gì với cái chết nữa.

Chính vì đã nếm trải mùi vị của cái chết nên trong thời gian ngắn hắn không muốn nếm mùi vị đó lần nữa.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức chợt lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng. Thân thể co rút lại chỉ cao đến hai mét, sau đó cô giang hai tay ôm Tống Thư Hàng vào ngực.

Bây giờ cho dù mỹ nhân rắn ở trạng thái Nữ Đế cũng không thể bảo vệ được Tống Thư Hàng, nhưng bảo vệ chủ nhân vốn là trách nhiệm của ánh sáng công đức thực thể hóa như cô.

“Giờ chỉ có thể trông chờ vào tỷ lệ sống lại thôi.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

“Kỳ quái!”

Lục Tu Tiên Tử đột nhiên nói.

“Ơ? Sao ta lại không bị gì hết?”

Lúc này, rùa biển lớn cũng kinh ngạc hô lên.

Xét về mặt lý luận, một kích diệt thế này đang ở dưới dạng hình thái chùm ánh sáng, thế nên sau khi phá vỡ phòng ngự của thế giới hạch tâm, đáng lý nó phải phủ xuống, nghiền ép bọn họ trong nháy mắt mới đúng chứ, nhưng lâu vậy rồi mà bọn họ vẫn bình an vô sự.

“Lẽ nào công kích đã giáng xuống, bây giờ chúng ta chết hết rồi?”

Lục Tu hỏi.

Rùa biển lớn đáp:

“Chúng ta không bị công kích gì hết, điểm này ta có thể khẳng định.”

Tống Thư Hàng trong hình thái bãi chất lỏng ‘ngẩng đầu’ lên nhìn trời. Bầu trời thế giới hạch tâm đã bị pháo hoa do vô số vũ khí thiên kiếp nổ tung bao phủ, đám pháo hoa này cứ nổ mãi không ngừng.

Sau khi nổ tung, vũ khí thiên kiếp lại hóa thành linh lực thiên địa tinh thuần nhất phiêu tán trong trời đất.

Ngoài ra, sau khi pháo hoa của vũ khí thiên kiếp tản ra sẽ để lại một tầng mây mù mờ mịt, tồn tại mãi không chịu tan đi.

“Lẽ nào đây chính là khói mù chống vũ khí laser trong truyền thuyết?(*)”

Tống Thư Hàng bất giác nói.

Công kích do tinh cầu mọc hai mắt một lớn một nhỏ bắn ra là một cột sáng, dù sao cũng là dạng công kích ánh sáng.

Còn tầng mây mù mờ mịt hình thành sau khi vũ khí thiên kiếp nổ tung thì cực kỳ giống khói mù.

“Ngươi dùng khói mù ngăn chặn công kích cho ta xem thử?”

Khóe miệng rùa biển lớn co giật mấy cái, đây chính là công kích cấp diệt thế đấy, không biết sao lại bị chặn mất.

Nhưng có thể khẳng định không phải là khói mù chống vũ khí laser, ắt hẳn là trong nhóm vũ khí thiên kiếp ẩn chứa lực lượng đặc thù gì đó có tác dụng chống lại lực lượng của tinh cầu mắt to.

Lục Tu Tiên Tử:

“Chúng ta chặn được rồi ư?”

“Tạm thời đã chặn lại, nhưng chắc chắn chặn không được không lâu.”

Rùa biển trầm giọng nói, chỉ cần công kích cấp diệt thế kia còn kéo dài thì nguy cơ vẫn chưa được giải trừ.

Tống Thư Hàng cau mày, hắn lại thử chuyển mọi người trong thế giới hạch tâm ra ngoài lần nữa nhưng không gian vẫn đang bị quấy nhiễu.

“Quy tiền bối, ngươi có thể dùng lực lượng không gian mở ra đường hầm không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn:

“Ta đã thử từ nãy rồi, nếu bây giờ ta cưỡng ép mở ra đường hầm không gian chỉ điểm đến chỉ có một chỗ duy nhất thôi.”

Nó giơ chân trước chỉ về phía đường hầm do thánh quang âm lãnh hình thành ở phía trước.

Do bị lực lượng mạnh mẽ quấy nhiễu, đường hầm không gian vừa mở ra sẽ đưa mọi người đi thẳng đến chỗ tinh cầu mắt to, thế thì tự chui đầu vào lưới rồi còn gì.

Vù vù~~

Lúc này, cả thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đột nhiên chấn động cứ như động đất vậy.

“Lẽ nào... quá trình thăng cấp sắp hoàn thành rồi ư?”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Lúc này, hình chiếu hoa sen của thế giới hạch tâm bỗng vươn ra rất nhiều sợi rễ.

Năng lượng!

Bây giờ nó đang cần lượng lớn năng lượng để hoàn thành bước thăng cấp cuối cùng.

Tống Thư Hàng cảm ứng một chút, hắn phát hiện số tà năng Cửu U mà bản thân tích góp được nhờ việc hành nghề chữa bệnh ở thú giới mấy ngày nay đã bị thế giới hạch tâm thôn phệ sạch.

Do tăng nhanh tốc độ thăng cấp, hơn nữa phải ngăn cản công kích của tinh cầu mắt to nên lượng tiêu hao của thế giới hạch tâm rất lớn.

Nhưng vấn đề bây giờ là lấy đâu ra lượng lớn năng lượng cung cấp cho nó đây?

Linh thạch trong trang bị không gian mượn của Bạch tiền bối cũng đã dùng để đổi mũ Bình Thiên đang đội trên đầu mỹ nhân rắn công đức hết rồi.

Tà năng Cửu U cũng đã tiêu hao sạch.

“Có thể mở ra công năng đường hầm kết nối với Bạch tiền bối two trước được không?”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nói.

Chú thích:

(*)Có thể đọc bài báo dưới đây để biết thêm https://kienthuc.net.vn/tin-tuc-quan-su/trung-quoc-khoi-bui-o-nhiem-vo-hieu-hoa-vu-khi-laser-my-313970.html

Chương 1261: Lĩnh Vực Niết Bàn

Nếu như có thể liên lạc với Bạch tiền bối two thì dù đối phương trực tiếp ra tay, hay là mượn ngài ấy một đống tà năng Cửu U cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần có thể mở đường hầm thì dễ tính rồi.

Nếu như không thể mở ra đường hầm, Tống Thư Hàng đành phải dùng đến số vũ khí thiên kiếp còn lại thôi. Vũ khí thiên kiếp nổ ở thế giới hạch tâm chỉ có thể hóa thành pháo hoa, nhưng sau khi nổ xong sẽ phát ra linh lực tinh thuần dày đặc.

Vấn đề là, không biết năng lượng của đống vũ khí thiên kiếp còn lại có đủ giúp thế giới hạch tâm hoàn thành việc thăng cấp hay không.

Cũng trong thời gian một ý nghĩ ấy.

Thế giới hạch tâm chấn động thêm lần nữa.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác được thế giới hạch tâm của mình đang kết nối với một thế giới nào đó.

Là thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.

Hốc mắt Tống Thư Hàng rưng rưng, hắn chờ thời khắc này lâu lắm rồi.

“Tống Thư Hàng gọi Bạch tiền bối, Bạch tiền bối nghe được xin trả lời.”

Tống Thư Hàng vội lớn tiếng gọi Bạch tiền bối two.

“Nghe được, vẫn luôn để ý đến các ngươi đấy.”

Giọng Bạch tiền bối two vang lên.

“Hả? Vẫn luôn để ý bọn ta?”

Tống Thư Hàng sửng sốt, không phải đường hầm giữa hai thế giới của chúng ta mới vừa kết nối ư?

Chẳng lẽ tuy rằng đường hầm giữa hai thế giới đã đóng, nhưng Bạch tiền bối two vẫn có thể thẩm thấu ý thức vào đây để xem trực tiếp tại hiện trường?

Bạch tiền bối two:

“Ta thấy các ngươi sắp tiêu rồi, cho nên vừa rồi ta đã bảo Số 3 đi chuẩn bị một chồng thau inox và dao phay.”

Tống Thư Hàng ngu người, tuy rằng hắn là một bãi chất lỏng, nhưng điều này không cách nào ngăn cản hắn trưng ra cái vẻ mặt đần thối kia.

Việc này thì có liên quan quái gì đến thau inox và dao phay cơ chứ?

Bạch tiền bối two, nội dung trò chuyện của chúng ta có cùng tần số không đấy?

Chúng ta thật sự không phải đang ông nói gà bà nói vịt đấy chứ?

“Ngươi không biết thau inox ư? Không phải ở thế giới hiện thực thứ này có thể đổi được rất nhiều đồ à? Ta nhớ nó có thể đổi được các loại đồ cũ, điện thoại hư, còn có thể đổi tóc dài hay gì đó, hình như có đôi lúc còn có thể đổi được nồi cơm điện cũ nữa đấy, trong ấn tượng của ta quả thực không có thứ gì mà nó không đổi được cả.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhưng ta không rõ tiền bối ngài chuẩn bị dao phay và thau inox để làm gì.”

“Ta chuẩn bị dao phay và thau inox để đổi đồ với ngươi ấy mà. Chờ đại chiêu của tinh cầu mắt to kia hạ xuống, thế giới hạch tâm của ngươi và mọi thứ bên trong đều bị đánh nát. Đến lúc đó, Xích Tiêu Kiếm hỏng này, rùa biển lớn ngủm củ tỏi hoặc là mai rùa bị hư chẳng hạn, ta đều có thể dùng thau inox đổi với ngươi; còn có rất nhiều bột Đao Cổ Vô Hình, ta cũng có thể dùng dao phay để đổi. Cuối cùng là đống mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ kia, ta còn chuẩn bị kéo inox để đổi với ngươi đây này.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Nhìn trời, thau inox đi đổi điện thoại cũ, lần tới để ta tóm được, ta nhất định sẽ dùng cả tấn thau inox tiễn ngươi bay.

Không đúng, bây giờ không phải là lúc đàm luận về thau inox và dao phay.

Hiện tại cũng không phải lúc để lãng phí thời gian.

"Bạch tiền bối two, giờ đường hầm đã mở ra rồi, xin ngài hãy giúp đỡ."

Tống Thư Hàng nói:

"Dù sao thì thế giới hạch tâm là trạm trung chuyển để ngài đưa phân thân đến thế giới thực, ngài cũng không hy vọng thế giới hạch tâm bị hủy diệt đúng không?"

"Ngươi nói rất có lý, nhưng vấn đề là giờ ta không cách nào đến chỗ của ngươi. Mà hóa thân của ta còn đang bị chặn tín hiệu, thế giới hạch tâm của ngươi còn đang thăng cấp, ta không cách nào gọi hóa thân trở về giúp ngươi được."

Bạch tiền bối two nói.

"Vậy Bạch tiền bối cho ta mượn chút tà năng Cửu U cho thế giới hạch tâm thăng cấp xong đi, nói không chừng còn có thể giúp được một chút."

Tống Thư Hàng vội la lên.

Bạch tiền bối two:

"Như ngài mong muốn, có điều Tống Thư Hàng, tương lai ngươi đừng hối hận vì quyết định này nhé."

"Sao cơ?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Bạch tiền bối two:

"Ngươi xin ta cho ngươi mượn tà năng Cửu U, vậy ta sẽ cho ngươi mượn. Có điều nói sao đây nhỉ, tóm lại là ngươi đã quá tin tưởng ta rồi. Ta chính là tà ma đứng đầu thế giới Cửu U đấy, có phải ngươi đã quên thân phận của ta rồi không?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Hôm nay tư thế rời giường của Bạch tiền bối two không đúng ư?

"Nhận lấy lực lượng của ta đi."

Bạch tiền bối two nói.

Sau đó, một con king kong ngầu lòi tay trái ôm một chồng thau bằng inox, tay phải xách theo một túi dao phay và kéo xuất hiện trong thế giới hạch tâm.

Nó chính là thú cưng mới Số 3 của Bạch tiền bối two, nguyên Chinh Tây Đại Tướng Quân của Thú giới, Thánh Viên Đại Kim Cương.

Trong hành trình đến cấm địa của Điện Hàn Đông lần trước, nó đã bị Bạch tiền bối two bắt đi.

Hình như nó đã bị thuần phục rồi thì phải?

“Lại gặp mặt rồi, tiểu tử kia.”

Thánh Viên Đại Kim Cương nhếch miệng cười với Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, nó ném toàn bộ thau inox, dao phay và kéo trong tay cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“?”

Con tinh tinh (?) này trước kia từng gặp mình à? Bây giờ mình đã là một bãi chất lỏng mà nó cũng có thể nhận ra ư?

“Đây chính là đồ chủ nhân ta đưa cho ngươi.”

Thánh Viên Đại Kim Cương giơ ngón tay cái lên:

“Cố gắng lên nhé thiếu niên.”

“Tà năng Cửu U đâu?”

Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt, hắn đâu có cần thau inox, dao phay với kéo đâu.

Vừa dứt lời, rễ cây bên trong hình chiếu hoa sen kéo dài ra, đâm vào trong đám thau, dao phay và kéo kia rồi bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng trên đó.

Toàn bộ mấy thứ này đều là dùng tà năng Cửu U thuần túy ngưng tụ mà thành.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch tiền bối two, ngài có bao nhiêu chấp nhất với thau inox và dao phay vậy hả?

“Đúng rồi, tiểu tử kia, nghe nói giờ ngươi đang ở Thú giới đúng không?”

Sau khi đưa đồ xong, Thánh Viên Đại Kim Cương không lập tức trở về thế giới Tà Liên mà ở lại hàn huyên với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nếu như ngươi có đi ngang qua thế giới Thú Vương thì nhắn tin giúp ta nhé. Cứ bảo Chinh Tây Đại Tướng Quân là ta đã tìm được một công việc mới, ta rất hài lòng với nó, có điều công việc mới của ta còn phải huấn luyện mấy chục năm nữa, khi nào xong ta sẽ về lại Thú giới, bảo bọn họ không cần lo lắng.”

Đại Kim Cương nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Công việc mới chính là thú cưng Số 3 à?

“Không thành vấn đề, nếu như ta có thể còn sống đi ra ngoài.”

Tống Thư Hàng nói.

Đại Kim Cương nở nụ cười:

“Ngươi đã mở được lối đi đến thế giới Tà Liên mà còn lo rằng mình sẽ chết ư? Dẫn mọi người chạy đến thế giới Tà Liên không được à?”

Đậu móa, tướng quân tinh tinh nói có lý quá chừng.

Trong lúc nói chuyện, thế giới hạch tâm dưới chân Tống Thư Hàng bắt đầu chấn động dữ dội lần nữa.

Có tà năng Cửu U mà Bạch tiền bối two đưa tới bổ sung vào, thế giới hạch tâm rốt cuộc đã vượt qua bước tấn cấp cuối cùng.

Sau khi hoàn thành việc thăng cấp, thế giới hạch tâm lập tức triển khai phản kích trước tiên.

Mặc dù hiện tại nó thuộc về Tống Thư Hàng, nhưng nó chính là thứ do Thiên Đạo thứ ba là Thiên Đạo Rồng Đốm sáng chế đấy, dù nói thế nào nó cũng là tạo vật của Thiên Đạo!

Trước đó nó đang trong thời khắc thăng cấp mấu chốt, năng lượng lại không đủ, loạn trong giặc ngoài. Hiện tại thăng cấp đã hoàn thành lại có thêm lượng lớn tà năng Cửu U bổ sung năng lượng, chí ít nó sẽ không bị động như trước nữa.

Sau khi thế giới hạch tâm chấn động… toàn bộ thế giới hạch tâm đột nhiên trở nên hư ảo.

Bao gồm cả Tống Thư Hàng, tướng quân tinh tinh, rùa biển lớn, Lục Tu Tiên Tử trên nó, tất cả mọi người và mọi vật đều trở nên hư ảo.

Ngay cả vùng trời trên thế giới hạch tâm, màn sương thiên kiếp đang ngăn cản cột sáng diệt thế cũng hóa thành hình thái hư ảo.

Ầm ~~

Cột sáng diệt thế kia không bị thứ gì ngăn chặn thì lập tức bay thẳng đến thế giới hạch tâm rồi đánh xuống.

Thế nhưng cột sáng lại xuyên thấu qua thế giới hạch tâm, cứ thế mà bắn xuyên qua…

Trong chớp nhoáng ấy, dường như thế giới hạch tâm và cột sáng diệt thế đang nằm trên hai thứ nguyên khác nhau.

“Loại cảm giác này…”

Tống Thư Hàng ngưng tụ ra tay chạm vào những cột sáng kia.

Cột sáng xuyên qua thân thể hắn.

Rùa biển lớn, Lục Tu Tiên Tử, tinh tinh đều tò mò vươn tay đón lấy cột sáng.

Thế giới hạch tâm tiến hóa xong lại xuất hiện hiệu quả thần kỳ như vậy.

Thân là chủ nhân của thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng có cảm ngộ càng sâu sắc hơn.

Trong khoảnh khắc đó, Tống Thư Hàng cảm thấy dường như thế giới hạch tâm của mình đã trốn vào trong một lĩnh vực đặc thù nào đó.

Trong lĩnh vực này, vô luận là đòn tấn công thế nào đều không thể ảnh hưởng đến thế giới hạch tâm.

Và người trong thế giới hạch tâm cũng không cách nào ảnh hưởng đến bên ngoài.

Rõ ràng cột sáng đã xuyên qua thế giới hạch tâm, nhưng bên này cũng chỉ là ảo ảnh đối với bên kia mà thôi.

Không chỉ như vậy, sau khi thế giới hạch tâm tiến vào thế giới lĩnh vực thì tọa độ không gian lập tức bị cắt đứt.

Tinh cầu mắt to nơi xa kia không cách nào định vị được Lục Tu Tiên Tử lần nữa, nó cũng không cách nào tấn công vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Thế giới hạch tâm xóa đi tất cả dấu vết của mình trong hiện thế.

Cột sáng diệt thế của tinh cầu mắt to bị chặt đứt.

Không có tọa độ không gian, không có đường hầm không gian, nó không cách nào ảnh hưởng đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng lần nữa.

Đám người Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lần này thì an toàn thật rồi.

“Trạng thái hư ảo này đúng là thần kỳ.”

Rùa biển lớn nói.

“Rời xa trần thế, thậm chí cảm giác như trực tiếp tiến vào một thế giới hoàn toàn khác với chư thiên vạn giới.”

Xích Tiêu Kiếm bổ sung.

Thế giới của Tống Thư Hàng tiểu hữu càng biến hóa lại càng kỳ diệu, không biết lai lịch của nó là gì nữa?

“Không bị bên ngoài quấy nhiễu, nơi này cũng không quấy nhiễu đến bên ngoài. Có lẽ lĩnh vực này thật sự là một thế giới hoàn mỹ. Thậm chí là một mảnh tịnh thổ ấy chứ.”

Kim cương đại tinh tinh đột nhiên nói.

Trong lúc nói chuyện, trạng thái hư ảo trên thân mọi người dần rút đi.

Hiển nhiên, thế giới hạch tâm không phải luôn ở trong trạng thái niết bàn này.

“Được cứu rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, tâm niệm hắn khẽ động, kỹ năng Cương Thủ được thi triển lần nữa.

Hiệu ứng ngược sau khi thế giới hạch tâm tiến cấp giúp tinh thần lực của hắn khôi phục lại không ít.

Nhân cơ hội ấy, hắn ngưng tụ ra hình thái nhân loại lần nữa.

Lục Tu Tiên Tử cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô lập tức liên hệ với Thất Tu và Tứ Tu: [Thất Tu, Tứ Tu, các ngươi có ổn không?]

Thế nhưng Thất Tu và Tứ Tu không trả lời.

Hoặc có lẽ là liên hệ giữa cô và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã tạm thời bị ngăn che rồi.

"Chết tiệt."

Lục Tu tức giận giậm chân.

"Ta đưa mọi người về hiện thế trước đã nhé."

Lúc này, Tống Thư Hàng nói.

Thế giới hạch tâm hoàn thành thăng cấp, kế tiếp nó sẽ tiến hành việc mở rộng và củng cố.

…

…

Tống Thư Hàng đưa Rùa biển lớn, Lục Tu Tiên Tử, cá voi công đức và lông trắng truyền tống đến Thú giới trước.

Thánh Viên Đại Kim Cương thì trở về thế giới Tà Liên.

"Tiến hành củng cố đi."

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, đột nhiên mỹ nhân rắn công đức chợt bay vút lên, đuôi rắn bao bọc lấy toàn thân hắn.

Ngay sau đó, trong đài chế tạo có một luồng thánh quang âm u lạnh lẽo nhào ra, hóa thành một thanh dao găm đâm về phía eo của Tống Thư Hàng.

Đệch, vẫn còn thánh quang âm u sót lại ở thế giới hạch tâm ư?

Chương 1262: Ta Thật Sự Muốn Dùng Thánh Quang Dán Lên Bản Mặt Ngươi

Nhưng lúc này đây, Tống Thư Hàng đã không kịp nghĩ lý do nữa.

Mỹ nhân rắn công đức đã bảo vệ hắn kín kẽ.

Xoẹt ~

Lưỡi dao làm từ luồng thánh quang âm u kia đâm vào thân thể mỹ nhân rắn công đức.

May mà lúc này mỹ nhân rắn công đức còn chưa tháo mũ Bình Thiên xuống, vẫn trong hình thức Nữ Đế. Thánh quang âm u không cách nào phá vỡ phòng ngự của cô.

Đôi bên bắt đầu giằng co.

Tống Thư Hàng đầu tiên là kích hoạt khôi giáp đao ý, cũng khiến khôi giáp đao ý bao bọc trên người mỹ nhân rắn công đức giúp tăng cường phòng ngự của cô.

“Nhất định phải giải quyết thứ này, bằng không tinh cầu mắt to kia lại lấy thánh quang âm u này làm tọa độ để mở ra đường hầm không gian thì phiền toái lắm.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.”

Thế giới hạch tâm chợt ngưng tụ thành trăm nghìn vạn rễ cây rồi đâm thẳng về phía thánh quang âm u.

Luồng thánh quang âm u này đã mất đi liên kết với bản thể là tinh cầu mắt to kia, nó tấn công Tống Thư Hnagf cũng là do một loại bản năng mà thôi.

Nhưng rễ cây của thế giới hạch tâm còn chưa tiếp cận luồng thánh quang âm u kia thì đã bị bắn ngược lại, dường như rễ cây đã bị thánh quang âm u khắc chế.

“Dùng Phần Thiên Hỏa Diễm đao chém vỡ nó.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng duỗi tay ra, mỹ nhân rắn công đức giao Xích Tiêu Kiếm trong tay cho hắn, đồng thời cái đuôi của cô hất mạnh lên, đẩy lưỡi dao sắc bén mà luồng thánh quang âm u biến thành kia ra.

"Chém chết nó!"

Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, Phần Thiên Hỏa Diễm cháy bùng lên.

Lưỡi dao sắc bén mà luồng thánh quang âm u biến thành kia không hề quanh co lòng vòng mà chém tới trước mặt Tống Thư Hàng lần nữa.

Xích Tiêu Kiếm đón lấy, đao ý tăng vọt.

Keng!

Lưỡi dao sắc bén mà luồng thánh quang âm u biến thành kia bị đánh trúng chính diện, nhưng lúc này nó không bị hỏa diễm từ Phần Thiên Hỏa Diễm đao làm sứt mẻ miếng nào. Nó chỉ hơi dừng lại một chút, sau đó thuận theo Xích Tiêu Kiếm mà trượt lên trên, chém thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức kéo Tống Thư Hàng lui về sau cực nhanh. Đồng thời ngón tay cô liên tục bắn ra hơn mười luồng đao ý chém lên trên lưỡi dao thánh quang.

Keng keng keng keng ~

Lưỡi dao thánh quang bị chém liên tục lui về sau, thánh quang kết thành lưỡi dao bị vỡ vụn không ít.

"Phần Thiên Hỏa Diễm đao không có hiệu quả? Đao ý thuần túy công kích lại được ư?"

Xích Tiêu Kiếm nói với vẻ nghi hoặc.

Nhưng rõ ràng lúc trước nó và mỹ nhân rắn công đức phải liên thủ thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm đao mới có thể áp chế thánh quang âm u mà?

Hoặc có lẽ là… công kích của mỹ nhân rắn công đức mới có hiệu quả với nó.

Tống Thư Hàng cũng nghĩ tới điểm này.

Hắn giao Xích Tiêu Kiếm lại cho mỹ nhân rắn công đức:

“Cô đánh đi!”

Mỹ nhân rắn nhận lấy kiếm rồi nhẹ nhàng vung lên, lại chém ra mấy luồng đao ý. Kiếp trước Xích Tiêu Kiếm nhất định là một thanh đao, đời này đầu thai sai nên mới thành kiếm. Mặc dù là hình thái kiếm nhưng nó lại có thể tăng cường đao ý.

Quả nhiên công kích của mỹ nhân rắn dường như khắc chế luồng thánh quang âm u kia, cho dù là chặt chém bình thường cũng có thể khiến nó không ngừng vỡ vụn, tiêu tan.

Mỹ nhân rắn công đức thừa cơ truy kích, tay trái cô liên tục bắn ra, từng tia đao khí nhỏ được chém ra; tay phải vung Xích Tiêu Kiếm, mỗi một lần là một tia đao khí hình nửa vầng trăng.

Lưỡi dao thánh quang bị áp chế triệt để, liên tục bị dồn ép đến lò rèn, cuối cùng bị ngăn lại trên đài. Đao ý của mỹ nhân rắn công đức bắn phá điên cuồng.

Lưỡi dao thánh quan không ngừng tiên tan…

Bị hủy diệt triệt để chỉ là vấn đề thời gian.

“Ha ha, thì ra là thế. Luồng thánh quang âm u này bị lực lượng công đức khắc chế!”

Xích Tiêu Kiếm cười ha ha nói.

“Vậy nếu là thánh quang chính thức thì có thể khắc chế và gây tổn hại cho nó giống vậy không? Trên phương diện nào đó thì thánh quang và lực lượng công đức gần như có cùng tính chất mà.”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm:

“Ngươi không thuộc hệ thánh kỵ sĩ, thánh quang ở đâu ra?”

“Ta biết dùng thánh quang thật mà.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi:

“Ngươi còn kiêm tu công pháp của hệ thánh kỵ sĩ ư?”

“Không có tu luyện, có điều ta biết một chiêu kiếm thuật đặc thù, đây cũng là chiêu kiếm thuật duy nhất ta biết.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ đắc ý.

Xích Tiêu Kiếm:

“Không biết vì sao, tuy rằng ngươi rất đắc ý, nhưng lúc ta nghe đến mấy chữ kiếm thuật duy nhất ngươi biết thì trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác rất thê lương.

Tống Thư Hàng:

“… Cuộc sống đã gian nan như vậy, có một số việc đừng vạch trần thì hơn.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng gọi Đao Cổ Vô Hình đến.

“Nhìn cho kỹ, kiếm thuật của ta. thức thứ nhất: [Thánh Quang Trảm Ác Kiếm].”

Tống Thư Hàng dùng thức mở đầu trong kiếm thuật.

Hắn nghiêm mặt, niệm kiếm quyết:

“Thánh quang, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng giá để đấu một trận!”

“Phụt ~~”

“Đừng cười, tiền bối. Ta cũng không muốn đọc đâu, có điều đọc kiếm quyết ra có thể tăng cường uy lực của Thánh Quang Kiếm Thuật, nguyên lý thì ta chưa hiểu rõ. Bình thường ta chỉ mặc niệm trong lòng, hôm nay không có người ngoài ta mới cắn răng đọc nó ra đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hai tay hắn cầm đao, chém ra chiêu Thánh Quang Trảm Ác Kiếm một cách hung hãn.

Thánh quang sáng chói hiện lên trên thân kiếm, hóa thành kiếm mang chém về phía thánh quang âm u.

Ầm ~~

Thánh Quang Trảm Ác Kiếm của Tống Thư Hàng trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Thánh quang âm u triệt để nổ tung, tan thành mây khói.

Mỹ nhân rắn công đức ngừng tấn công.

“Thế giới hạch tâm, kiểm tra toàn bộ thế giới xem còn tàn dư thánh quang âm u hay không.”

Tống Thư Hàng ra lệnh.

Lúc trước, luồng thánh quang âm u kia vậy mà có thể giấu giếm được cảm ứng của tất cả mọi người, ngay cả thế giới hạch tâm cũng không nhận ra được sự hiện hữu của nó.

Nếu không có mỹ nhân rắn công đức bảo vệ, suýt chút nữa Tống Thư Hàng đã bị moi thận rồi.

Thế giới hạch tâm tiến hành tự kiểm tra.

Một lát sau, nó phản hồi lại cho Tống Thư Hàng, những nơi khác trong thế giới hạch tâm đều xác định đã không còn thánh quang âm u tồn tại.

Chỉ có một nơi trên lò rèn là hơi lạ.

“Cẩn thận lò rèn.”

Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở.

Mỹ nhân rắn công đức giơ kiếm lên, ngưng tụ đao ý lần nữa.

Trên lò rèn, hình dạng ban đầu của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ được chế tạo từ xương Kình Thánh bát phẩm phát ra ánh sáng công đức. Cật Qua Thánh Quân là thân thể công đức, trong xương cá voi của hắn cũng ẩn chứa lực lượng công đức cực lớn

Đây là lực lượng khắc chế thánh quang âm u.

Lúc này, lòng bàn tay của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ được chế tạo từ xương Kình Thánh đang hướng lên trên, năm ngón tay khép lại. Nơi lòng bàn tay, có một luồng thánh quang bị găng tay trói buộc đang không ngừng giãy giụa.

Luồng thánh quang kia tản ra khí tức âm u… nhưng lại phát ra hào quang thánh khiết ấm áp.

Là thánh quang âm u kia, nhưng nó đã phát sinh biến hóa.

“Chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng trợn to mắt.

Xích Tiêu Kiếm:

“E là do một chiêu Thánh Quang Trảm Ác Kiếm cuối cùng kia của ngươi khiến luồng thánh quang âm u này biến dị. Dường như bây giờ nó có được đặc tính của cả thánh quang bình thường và thánh quang âm u.”

“Thứ này phải đồ tốt hay không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm:

“Ai mà biết chứ?”

Tống Thư Hàng:

“Hỏi Bạch tiền bối thử xem vậy.”

“Bạch tiền bối kia của ngươi không phải còn đang ở hiện thế à?”

Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi.

“Ta nói là tít tít tít khác ~~ chậc, lại bị tiêu âm rồi.”

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng, sau đó gọi Bạch tiền bối two trong ý thức.

“Lại chuyện gì nữa đây?”

Bạch tiền bối two hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng:

“Có hai chuyện, thứ nhất ta đã tìm được phần hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, trong đó có kèm theo phương pháp luyện chế ba mươi ba loại pháp khí tổ hợp. Chuyện thứ hai là trước mặt ta có một luồng thánh quang thú vị, Bạch tiền bối nhìn xem nó có phải bảo bối hay không không, nếu muốn thì cho ngươi luôn.”

Lúc nãy may mà có Bạch tiền bối two trợ giúp khiến thế giới hạch tâm thăng cấp kịp thời. Cho nên Tống Thư Hàng muốn hồi báo Bạch tiền bối two một chút.

“Ồ, hiệu suất không tệ lắm. Ngươi chờ một chút, đến lúc đó ta bảo Số 2 đi lấy phương pháp luyện chế ba mươi ba loại pháp khí tổ hợp. Khi đó ta sẽ mang cho ngươi thứ tốt khiến ngươi hài lòng. Còn cái kia… nếu không phải nghe ra ngươi thật lòng có ý tốt, ta thật sự muốn dùng thánh quang dán lên bản mặt ngươi. Thánh quang và ta có thuộc tính xung khắc lẫn nhau, với ta mà nói, thánh quang chẳng khác gì một đống shit. Nếu ta nhìn thấy một đống shit rất thú vị muốn tặng cho ngươi thì ngươi lấy không? Lần tới nếu ngươi còn muốn tặng ta thánh quang thì ta sẽ tặng lại bãi shit của Ám Hắc Bạo Long Vương cho ngươi đấy nhé.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Cho nên trước đó ta đã nói với ngươi rồi… Gần đây ngươi đã tin tưởng ta quá rồi. Ta chính là tà ma đứng đầu thế giới Cửu U đấy.”

Bạch tiền bối two thở dài.

Uy nghiêm gần đây của chúa tể Cửu U như hắn thật sự không đủ, phải làm chuyện gì thật hoành tráng để tăng thêm uy nghiêm chúa tể Cửu U của mình mới được.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Thánh quang thì ngươi tự xử đi, ngoài ra hôm nay ấn đường của ngươi hơi đen, khi nào rảnh thì nhờ người ta coi cho ngươi một quẻ xem, ta cảm giác hôm nay ngươi hơi bị xúi quẩy đấy.”

Bạch tiền bối two bổ sung.

Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt:

“Không cần tìm người xem bói, ta cũng cảm giác được hôm nay mình rất xui xẻo rồi.”

Hiện tại nếu như hắn đi tìm Đồng Quái tiền bối thì thể nào cũng ra một quẻ thượng thượng cho mà xem.

“Ngươi có chuẩn bị tâm lý sẵn là tốt rồi, gặp lại sau.”

Bạch tiền bối two ngáp một cái.

…

…

Sau khi kết thúc cuộc trao đổi tâm linh với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng xoa trán.

“Khi nãy ngươi liên hệ với vị tít tít tít kia à?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Nó đã đoán ra vị tít tít tít kia có quan hệ với Bạch tiền bối, kim cương đại tinh tinh đột nhiên xuất hiện kia có lẽ cũng có quan hệ với tít tít tít đó.

“Đúng vậy, à Xích Tiêu Kiếm tiền bối này, ngươi xem có phải ấn đường của ta rất đen hay không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm:

“Ngươi không nói ta cũng không để ý, hôm nay ấn đường của ngươi quá đen. Chủ yếu là mấy hôm trước nơi đó đã đen rồi, hôm nay lại đen thêm một chút, nhìn lướt qua thì không chú ý tới.”

“Xui thật mà.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Nhớ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, từ khi Bích Thủy Các bị chuyển đến Thú giới thì hắn cứ xui xẻo mãi. Nếu không phải hắn có sức sống ngoan cường thì có khi đã tèo từ lâu rồi.

Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở:

“Kế đến ngươi phải cẩn thận một chút, ấn đường đen cỡ này, nói không chừng ngươi đi vài bước là sẽ…”

Lời còn chưa nói hết, Tống Thư Hàng đột nhiên bước hụt chân, ngã sấp mặt.

“Đậu móa, đi trên đất bằng cũng ngã được?”

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay chống lên mặt đất, thân hình bật nhảy lên cao.

Cũng may anh đây đã tu luyện, nói thế nào cũng là tu sĩ tứ phẩm, phản ứng rất chi là nhanh nhẹ nhá. Chỉ cần không thất thần, loại thuộc tính dở hơi như té ngã trên đất bằng này sẽ không xuất hiện trên người anh đây.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Thư Hàng cẩn thận!”

Lúc này Xích Tiêu Kiếm lại hét lớn.

Sau khi Tống Thư Hàng nhảy lên cao thì vị trí đáp xuống trùng hợp thế nào lại là lò rèn, phía dưới chính là luồng thánh quang quỷ dị kia.

“Đậu móa.”

Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy điểm này.

Sau đó tâm ý hắn khẽ động, dưới chân xuất hiện hai đóa hoa sen đen.

Chân hắn giẫm lên hoa sen đen rồi mượn lực trên không, nhảy lên lần nữa, tránh khỏi nguy cơ một cách thần sầu.

Tư thế cực ngầu, động tác cực nhanh!

Chương 1263: Sau Đó Ta Chết, Ngay Cả Thân Thể Cũng Hòa Vào Lò Rèn

Tống Thư Hàng sống lại!

Đúng vậy, hiện hắn đang trong quá trình sống lại.

Điểm phục sinh nằm ngay bên cạnh suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm.

Một nửa mệnh phù kia của hắn được chôn nơi suối nguồn sự sống, đây là điểm phục sinh của hắn.

Trong lúc sống lại Tống Thư Hàng đần thối mặt ra.

“Định mệnh, chuyện gì thế này, sao ta lại chết chứ?”

Tống Thư Hàng nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Sở các chủ ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào hắn. Hiện tại Sở các chủ đang thả trôi trong suối nguồn sự sống, trông cứ như cô đang ngâm suối nước nóng vậy.

Tóc dài xõa tung trên bờ suối.

Quả là cảnh mỹ nhân tắm rửa tuyệt đẹp.

Đáng tiếc, mỹ nhân này chỉ còn lại mỗi cái đầu.

“Ngươi chết rồi à?”

Sở các chủ bình tĩnh hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu với vẻ ngu ngơ.

Vừa rồi hắn nhớ được, ký ức cuối cùng của bản thân chính là chân đạp hoa sen đen, dùng một tư thế ngầu lòi tránh khỏi luồng thánh quang kỳ dị kia.

Sau đó… không có sau đó.

Hắn không có ký ức về chuyện phía sau, kế đó hắn đã đến điểm sống lại mà chả hiểu ra sao cả.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Ngay cả chết như thế nào ta cũng không biết.”

Cũng may hắn có mệnh phù trên người, hơn nữa nhờ công hiệu của suối nguồn sự sống, hắn mới sống lại được với trạng thái đầy máu như này.

Sở các chủ:

“Bị người ta ám sát?”

“Không có.”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Trước đó có một luồng thánh quang âm u muốn ám sát ta, có điều bị ta chặn lại rồi. Ký ức cuối cùng của ta là né nó rất điêu luyện, kết quả lại chẳng hiểu tại sao lại đi đời nhà ma. Lát nữa ta đi hỏi Xích Tiêu Kiếm tiền bối xem mình chết kiểu gì mới được.”

“Đòn tấn công suýt chút nữa đã phá hủy thế giới của ngươi lúc nãy là sao thế?”

Sở các chủ lại hỏi.

Khi đó cô còn cho là mình chết chắc rồi.

Dưới đòn tấn công kia, nói không chừng ngay cả cặn bã cô cũng không còn. Đến lúc đó, dù Tống Đầu Gỗ muốn dùng trường sinh chi đạo của Trình Lâm để hồi sinh cô thì cũng chẳng có nguyên vật liệu mà làm.

Tống Thư Hàng nói:

“Là một tồn tại đáng sợ, tinh cầu đó mọc ra một con mắt rồi cách không phát động tấn công ta. Đó đúng là công kích cấp diệt thế, cũng may thế giới hạch tâm của ta đã hoàn thành việc thăng cấp. Về sau không cần sợ sẽ bị nó định vị nữa.”

Về sau, dù là gặp phải công kích cùng loại thì thế giới hạch tâm cũng có thể tiến vào lĩnh vực đặc thù kia trong nháy mắt, tránh khỏi việc bị phong tỏa không gian và công kích.

Sở các chủ im lặng chốc lát rồi nói:

“Bản lĩnh gây họa của ngươi không kém gì Tống Đầu Gỗ đâu.”

“Việc này không thể trách ta được.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Lần này ta chỉ là cá trong chậu đáng thương bị vạ lây. Nói tóm lại là do hôm nay ấn đường của ta bị đen nên mới xui xẻo như thế.”

Hơn nữa hắn tự cho rằng có đôi lúc mình bị mất não cũng sẽ tìm chết một chút, nhưng lúc bình thường thì hắn rất lý trí, không tìm đường chết bậy bạ đâu.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời rồi thở dài:

“Mặc dù đến ngũ phẩm thì mệnh phù sẽ mất đi hiệu lực, nhất định phải sử dụng nó trước tứ phẩm mới không lãng phí. Nhưng ta cũng không cần phải dùng đến nó mà!? Dù tương lai ta thăng đến ngũ phẩm không dùng mệnh phù được nữa thì ta cũng có thể truyền nó lại cho đệ tử của mình.”

Trong lúc nói chuyện, thân thể hắn đã được tái tạo lại.

Sau khi phục sinh thân thể có phần suy yếu, nhưng nhờ suối nguồn sự sống thẩm thấu vào mà bắt đầu khôi phục nhanh hơn.

Tống Thư Hàng kiểm tra thân thể của mình lần nữa.

Hư đan cá voi mập, tiên cốt cá voi, thậm chí ngay cả ngón tay vàng trên tay trái đều khôi phục lại. Ngoại trừ pháp bảo trên người bị rớt lại, sau khi sống lại hắn vẫn giống y hệt trước đó, không khác gì cả.

Không đúng, vẫn có chỗ khác.

Đầu tiên, trạng thái hóa lỏng mà Diệt Phượng tiền bối tặng cho hắn đã không còn, đáng tiếc thật đấy, trạng thái hóa lỏng đã giúp hắn rất nhiều trong Thú giới.

Mặc khác, dường như thể chất của hắn đã mạnh hơn một chút.

Hơn nữa sau khi trải qua cái chết, có vẻ như đạo tâm lại càng trở nên kiên định hơn.

“Vừa rồi ta có chú ý tới mệnh phù này của ngươi. Đây không phải bùa sống lại bình thường, nó đã dính đến trường sinh chi đạo của Trường Sinh Giả. Ngươi lấy loại mệnh phù này từ đâu thế?”

Sở các chủ hỏi.

Nếu như…

Nếu như năm đó trong tay các thành viên Bích Thủy Các của cô cũng có mệnh phù cường đại như vậy thì chắc sẽ có nhiều thành viên sống sót hơn chăng?

“Đạo trường sinh? Mệnh phù này khủng tới vậy ư?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Thảo nào mệnh phù có hiệu quả thần sầu như vậy.

Kinh ngạc qua đi, một loạt các dòng chữ viết hoa gồm ĐAU LÒNG + XÓT CỦA ập đến.

Lòng đau như dao cắt.

Ban đầu lúc đối mặt với thiên kiếp hiện đại hóa trong không gian thiên kiếp, hắn chống đỡ được nên không hề dùng đến tấm mệnh phù quý giá này.

Lúc đối mặt với khiêu chiến của Đông Qua Thánh Quân, hắn vẫn chống đỡ được, nên cũng chẳng dùng đến nó.

Thậm chí vừa rồi, lúc đối mặt với công kích đáng sợ của tinh cầu mắt to kia, hắn vẫn bình an vượt qua kiếp nạn, không hề dùng đến mệnh phù.

Nhiều sóng to gió lớn như vậy hắn đều chống đỡ được, không ngờ lại lật thuyền trong mương.

Mệnh phù ngầu lòi như thế mà không được dùng trong lúc quan trọng mà lại tốn vào sự cố dở hơi này.

Vô số chữ ĐAU LÒNG in hoa tổ hợp thành một chữ [NHỊN] siêu to.

Dao cắm thẳng vào tim.

Sau khi thở dài một hơi thật sâu, Tống Thư Hàng đáp lời Sở các chủ:

“Mệnh phù này là do một vị tiền bối cho ta, lúc đó hắn dùng mất một mảnh lá măng hồi sinh của ta, nên bồi thường cho ta tấm mệnh phù này.”

“Thì ra là thế.”

Sở các chủ lặng lẽ gật đầu.

Tống Thư Hàng duỗi lưng, hắn cảm giác trạng thái của mình đã khôi phục hoàn toàn.

“Sở tiền bối, cô tiếp tục ở trong này nghỉ ngơi đi nhé, ta đi hỏi xem mới vừa rồi mình chết như thế nào cái đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Hiện tại mệnh phù đã không còn, hắn cũng chẳng còn cơ hội sống lại nữa.

Vì bảo đảm an toàn tính mạng của mình dưới tiền đề ấn đường biến thành màu đen, kế tiếp hắn phải cẩn thận hơn nữa mới được.

“Đi đi.”

Giọng Sở các chủ hơi trầm.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tống Thư Hàng nhận thấy cảm xúc của Sở các chủ có phần sa sút.

Hắn quay đầu nhìn Sở các chủ. Sau đó hắn phát hiện Sở các chủ đã vùi nửa cái đầu dưới mặt nước, hai mắt đờ đẫn.

“Sở tiền bối, cô có tâm sự à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Vừa rồi ta đột nhiên nghĩ đến một việc.”

Sở các chủ nói:

“Tống Đầu Gỗ bảo hắn đã nắm giữ đạo trường sinh của Trình Lâm, có thể sử dụng loại loại đó để hồi sinh ta. Ban đầu ta rất giật mình, bởi vì bình thường thì căn bản không thể dạy phương pháp trường sinh của mình cho người khác, đạo của mỗi người đều là độc nhất vô nhị. Nhưng Tống Đầu Gỗ lại có thể học được phương pháp trường sinh của Trình Lâm như thế khiến ta rất giật mình. Hơn nữa Tống Đầu Gỗ nói hắn bằng lòng dùng loại phương pháp trường sinh đặc thù này hồi sinh ta, khiến ta cảm thấy vui vẻ nên không nghĩ thêm điều gì.”

Tống Thư Hàng:

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta lại nghĩ đến, Trình Lâm thế mà lại bằng lòng dạy đạo trường sinh của mình cho Tống Đầu Gỗ, đây là bí mật lớn nhất của cô ta, ngoại trừ quan hệ đạo lữ song tu ra, ta thật sự không nghĩ ra loại quan hệ nào có thể thân mật đến mức dạy cho kẻ khác bí mật lớn nhất của mình như thế. Chắc chắn giữa cô ta và Tống Đầu Gỗ có gian tình, nên ta lại thấy buồn.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn không phải phải tiếp lời thế nào cho phải.

Hắn rất hối hận vì sao mình lại lắm miệng đi hỏi Sở các chủ làm gì.

“Cho nên, Sở các chủ thích Tống Đầu Gỗ à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi nói xem?”

Sở các chủ thở một hơi thật dài, lại rút nửa khuôn mặt vào trong suối nguồn sự sống, bắt đầu thổi bong bóng.

Tống Thư Hàng trầm tư.

“Sở các chủ, đạo trường sinh tuyệt đối không thể dạy cho người khác ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ gật đầu:

“Trên lý thuyết mà nói, đạo trường sinh giống như vân tay vậy, nó là một loại pháp tắc. Ngươi đã nắm giữ loại pháp tắc này tức là người khác sẽ không cách nào nắm giữ được.”

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Như vậy có hai khả năng!”

Sở các chủ ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thứ nhất, Tống Đầu Gỗ mà Sở các chủ cô gặp kia là hàng giả!”

Tống Thư Hàng nói với vẻ nghiêm túc:

“Nói không chừng hắn là do Trình Lâm Tiên Tử giả dạng thành, bởi vì trước lúc Diệp Tư độ kiếp, Trình Lâm Tiên Tử đã từng xuất hiện.”

Sở các chủ lắc đầu.

“Không thể nào là giả được, tuy rằng ngoại hình không giống, thế nhưng loại khí tức và tính cách đó, trừ hắn ra sẽ không còn ai khác nữa.”

Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Lúc quan trọng nhất, Tống Đầu Gỗ phá không mà đến, sao cô có thể nhận lầm được chứ?

“Vậy thì khả năng thứ hai.”

Tống Thư Hàng dựng thẳng ngón tay thứ hai lên:

“Tống Đầu Gỗ đã khế ước với Trình Lâm Tiên Tử.”

“Hả?”

Sở các chủ trừng to mắt.

Tống Thư Hàng:

“Bởi vì Trình Lâm Tiên Tử là linh quỷ, nếu như Tống Đầu Gỗ khế ước với Trình Lâm Tiên Tử, lấy tính chất chung giữa linh quỷ và chủ nhân, nói không chừng Tống Đầu Gỗ có thể mượn dùng lực lượng trường sinh của Trình Lâm Tiên Tử!”

“Điều ngươi nói rất có khả năng, nhưng vấn đề là, không phải Trình Lâm Tiên Tử đã có chủ nhân rồi ư?”

Sở các chủ hỏi ngược lại.

Cô nhớ rõ Trình Lâm đã có chủ nhân, sở dĩ cô ta trở lành linh quỷ tổ truyền nhà Diệp Tư chính là vì chủ nhân của cô ta dùng đại thần thông thu xếp cho cô ta sống trong cơ thể của tổ tiên Diệp Tư.

Tống Thư Hàng nói:

“Theo tin tức ta biết thì chủ nhân của Trình Lâm Tiên Tử rất đặc thù. Có điều ta không cách nào nói ra tin tức về chủ nhân của cô ấy được, sẽ bị tiêu âm.”

Chủ nhân của Trình Lâm Tiên Tử chính là Thiên Đạo thứ ba, Thiên Đạo Rồng Đốm đó!

“Trạng thái của chủ nhân cô ấy rất đặc thù, nếu như Trình Lâm Tiên Tử quyết định khế ước linh quỷ cùng Tống Đầu Gỗ thì ta cũng không thấy lạ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thật ư?”

Ánh mắt Sở các chủ sáng lên.

“Chắc cú luôn.”

Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ cúi đầu trầm tư.

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Vậy Tống Thư Hàng tiểu hữu. Sau khi Diệp Tư thành linh quỷ của ngươi, ngươi còn có thể chấp nhận nữ tu khác làm đạo lữ song tu không?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Nhìn trời, tại sao trọng tâm câu chuyện lại chuyển sang ta thế này?

“Trả lời không được ư? Xem ra, ngoài Diệp Tư ra thì ngươi cũng có những nữ tu khác rồi. Có điều giữa ngươi và Diệp Tư không hề xác định quan hệ đạo lữ song tu, dù ngươi có quen nữ tu khác cũng không sao cả.”

Sở các chủ lại lặn xuống nước thổi bong bóng.

Sau khi thổi chốc lát, cô lại nổi lên, cười gian:

“Thế nhưng Diệp Tư đã thành linh quỷ của ngươi. Dù ngươi muốn tìm nữ tu khác làm đạo lữ song tu thì cũng phải qua được ải của cô ấy. Linh quỷ và chủ nhân có cảm quan tương thông, nhưng chủ nhân cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng từ linh quỷ. Diệp Tư lại khác với linh quỷ bình thường, cô ấy có tư duy độc lập của bản thân mình.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Nhìn thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Tống Thư Hàng, tâm trạng của Sở các chủ tốt hẳn lên.

…

…

Bên kia, bên trong phòng chế tạo vũ khí của Điện Hàn Đông.

Trên găng tay được làm từ xương Kình Thánh có một bãi chất lỏng đang ngọ nguậy liên tục.

“Thư Hàng, đừng đùa nữa, mau xuống khỏi găng tay đi!”

Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh nói.

Chương 1264: Nguyên Vật Liệu: Thân Xác Bá Tống Huyền Thánh

Trên hình thức ban đầu của găng tay “Nghịch Kình Võ Sĩ”, bãi chất lỏng kia không ngừng chui tới chui lui… Thoạt nhìn như muốn kết hợp với găng tay.

Bãi chất lỏng kia chính là thân thể Tống Thư Hàng biến thành.

Vậy nên Xích Tiêu Kiếm mới liên tục thúc giục Tống Thư Hàng, bảo hắn xuống khỏi găng tay. Mỹ nhân rắn công đức cũng tò mò đứng canh giữ bên cạnh, nhìn chằm chằm vào găng tay và Thư Hàng trên lò rèn.

“Này, Thư Hàng rốt cuộc ngươi bị sao thế? Bị gì thì cũng trả lời một câu đi chứ.”

Xích Tiêu Kiếm lại nói.

Trước đó nó đã thử trực tiếp tách Tống Thư Hàng ra khỏi găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, nhưng một khi nó đến gần thì bãi chất lỏng do Tống Thư Hàng biến thành sẽ chui vào hình dạng ban đầu của găng tay trong nháy mắt, đồng thời thân thể của hắn cũng điên cuồng dung hợp với nó.

Xích Tiêu Kiếm muốn tới gần hơn chút nữa thì lại bị mỹ nhân rắn công đức túm lấy, không cho nó tiếp xúc quá gần.

Sau khi kéo Xích Tiêu Kiếm ra xa một chút, thân thể hóa lỏng của Tống Thư Hàng sẽ chui ra khỏi găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ rồi ngo ngoe ngọ nguậy tiếp.

“Tiêu rồi, hình như Tống Thư Hàng bị rớt não rồi.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Trong lúc nói chuyện, một bóng người đến gần, nhanh chóng nhảy vào bên trong phòng rèn của Điện Hàn Đông.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, các ngươi có thấy ta chết kiểu gì không thế?”

Bóng người xông tới la lớn lên.

Xích Tiêu Kiếm và mỹ nhân rắn công đức vừa quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy Tống Thư Hàng thả rông chạy long nhong.

“Đệch, Tống Thư Hàng?”

Xích Tiêu Kiếm mở to mắt, không đúng, nó là kiếm nên không có mắt.

Mỹ nhân rắn công đức cũng nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng với vẻ tò mò, sau đó cô lại quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng “thể lỏng” trên lò rèn.

Cô cảm thấy hai Tống Thư Hàng đều là hàng thật.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, rốt cuộc lúc nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tống Thư Hàng vẫy tay, y phục, pháp khí, găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách trên mặt đất đều bay đến, phủ lên người hắn lần nữa.

Xích Tiêu Kiếm rung lên:

“Vấn đề này ta phải hỏi ngươi mới đúng chứ, rốt cuộc ngươi bị gì thế? Sao lại chạy từ bên ngoài vào đây thế này.”

“Nhìn trời, các ngươi không thấy rõ ta chết thế nào ư?”

Tống Thư Hàng nhanh chóng giải thích:

“Ta nhớ khoảnh khắc cuối cùng là chân ta đạp trên hoa sen đen, nhảy một cú ngầu lòi để tránh né thánh quang kỳ dị trên lò rèn. Tiếp đó… ta đã xuất hiện ở điểm sống lại bên cạnh suối nguồn sự sống. Chỗ đó có mệnh phù ta đã chôn từ trước, một khi ta gặp chuyện bất trắc thì cũng có thể hồi sinh.”

“Ngươi chết rồi ư?”

Xích Tiêu Kiếm xoay thân, dùng mũi kiếm chỉ bãi chất lỏng trên lò rèn:

“Vậy kia là thứ gì?”

Tống Thư Hàng đến gần lò rèn.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức bao lấy Tống Thư Hàng nhằm bảo vệ hắn. Mệnh phù của Tống Thư Hàng đã dùng xong, cô tuyệt đối không thể để hắn gặp bất trắc gì nữa.

Tống Thư Hàng đến gần lò rèn thì nhìn thấy bãi chất lỏng kia đang chui ra chui vào trong găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

“Đậu móa, đây không phải là ta sao?”

Hắn trợn mắt há mồm.

Khí tức này, loại tiên thiên chân nguyên của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đang chấn động này đúng là Tống Thư Hàng, không lẫn đi đâu được. Hơn nữa trên người “Tống Thư Hàng” ở trạng thái chất lỏng này tràn đầy sức sống, khí tức sinh mệnh dồi dào. Căn bản không giống như đã “chết”.

Nếu không chết thì tại sao mệnh phù lại hồi sinh ta thế này?

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lúc trước sau khi ta giẫm trên hoa sen đen tránh né thánh quang hỏa diễm biến dị thì đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Xích Tiêu Kiếm trả lời:

“Ngươi tung người nhảy lên, chân đạp hoa sen đen rồi thuận lợi đáp xuống đất. Sau đó ngươi đột nhiên xoay người đến gần găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ rồi túm lấy nó. Lúc ta đang khó hiểu không biết ngươi muốn làm gì thì thân thể ngươi đột nhiên hóa thành dạng lỏng, cuốn lấy găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ. Luồng hỏa diễm thánh quang kỳ dị trong găng tay cũng bị thân thể hóa lỏng của ngươi đồng bộ.”

Sau khi dừng lại một chút, Xích Tiêu Kiếm mới nói tiếp:

“Nhưng dấu ấn sinh mệnh của ngươi vẫn còn chứ chưa hề tắt. Vậy sao ngươi lại sống lại chứ?”

“Gặp quỷ rồi, một tấm mệnh phù quý giá lại lãng phí chẳng rõ nguyên do như thế à?”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Suy nghĩ một lát, hắn tháo găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách xuống rồi nhắm ngay găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Với trình độ nắm giữ bí pháp giám định của Tống Thư Hàng bây giờ, chỉ cần ở gần, dù bàn tay không tiếp xúc với mục tiêu giám định thì cũng có thể thi triển được, chỉ là tỷ lệ giám định thành công sẽ giảm xuống một chút.

Trong đầu hắn im lặng nhớ lại 88888 thanh âm kia rồi cách không sử dụng bí pháp giám định đối với chiếc găng tay kia.

Tống Thư Hàng muốn nhìn xem rốt cuộc thứ này bị làm sao.

Bí pháp giám định thi triển thuận lợi.

Phù văn màu vàng tuôn ra từ vành mắt hắn, rơi trên thân thể dạng chất lỏng đang ngọ nguậy và găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Kim đồng hồ quay ngược.

Lúc này, trên cánh tay Tống Thư Hàng chỉ xuất hiện một vết thương rất nhỏ, máu còn chưa kịp chảy ra thì vết thương đã bình phục.

Cái giá trả khi giám định rất nhỏ.

Phù văn màu vàng trở về mang theo kết quả giám định.

[Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ được tạo thành từ xương Kình Thánh bát phẩm, còn trong trạng thái bán thành phẩm, đẳng cấp thành phẩm dự tính là cấp bậc thất phẩm hoàn mỹ.]

Nhìn trời, găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ mà Lục Tu Tiên Tử chuẩn bị chế tạo cho hắn là cấp bậc thất phẩm hoàn mỹ ư? Thảo nào búa to búa nhỏ vung liên hồi, mấy con số +100 và +50 ghim thẳng vào tim hắn đau nhói.

Có điều thứ ta muốn giám định không phải găng tay, thứ ta muốn là tin tức của tên “Tống Thư Hàng” đang ngọ nguậy kia.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng thời bây giờ trong lòng hắn có phần lo sợ.

Bởi vì gần đây thấy vị đại lão nào cung có phân thân “đại lão two”, hắn lo không biết có phải giờ mình đã biến thành “Tống Thư Hàng two”, còn bãi chất lỏng trước mắt này lại là “Tống Thư Hàng one” hay không.

[Thân thể Tống Thư Hàng dạng lỏng: Một trong những vật liệu luyện khí, sản phẩm lấy thân luyện khí, do nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh muốn chế pháp khí bản mệnh hoàn mỹ nhất, cường đại nhất hắn mà hắn chọn cách đưa thân thể của mình vào trong thánh quang hỏa diễm để đúc khí.]

“Đệch mợ!!”

Tống Thư Hàng tức giận nói.

Đầu của ta có bị lừa đá đâu, sao có thể đưa thân thể mình vào trong lò luyện khí được chứ? Ta đang sống rất tốt, sao lại tìm chết được?

“Sao thế?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Vừa rồi ta dùng bí thuật giám định, rốt cuộc lại cho ra kết quả là ta tự “lấy thân luyện khí”, đưa thân thể của mình vào trong ngọn lửa để pháp khí bản mệnh được mạnh hơn. Tầm phào, sao ta có thể làm chuyện như thế được? Ta có phải Tam Lãng tiền bối đâu, sao có thể tìm đường chết như vậy chứ? Không đúng, dù là Tam Lãng tiền bối thì cũng không thể nào tìm đường chết cỡ đó được. Đây cũng không phải là tìm đường chết mà là tìm cái chết thật luôn.”

Có lẽ… chỉ có vị Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối kia mới làm ra loại chuyện chán sống như thế này.

Dù sao lấy tính cách của hắn thì tuyệt đối không có khả năng làm như vậy.

“Có điều lúc ấy ta thấy dáng dấp của ngươi thật sự rất giống “lấy thân luyện khí”.”

Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Nó vừa mới nói, lúc trước Tống Thư Hàng chủ động tiếp cận găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, cũng hòa thân thể của mình bao bọc lấy găng tay cùng với thánh quang hỏa diễm kỳ dị bên trên.

Sau khi suy nghĩ lại, Xích Tiêu Kiếm nói:

“Vậy thì có hai khả năng.”

Tống Thư Hàng:

“?”

“Thứ nhất, đầu ngươi bị lừa đá thật.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Thứ hai, ngươi trúng tà. Khả năng lớn nhất chính là ngươi bị luồng thánh quang kỳ dị kia ảnh hưởng.”

Xích Tiêu Kiếm lại nói.

“Không đúng, lúc đó ta đã tránh thoát khỏi luồng thánh quang. Hơn nữa dù nó có muốn ảnh hưởng đến ta cũng không thể nào cướp đoạt tinh thần ta trong nháy mắt được.”

Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Hắn có mỹ nhân rắn công đức hộ thể, có thánh ấn gia trì, dù luồng thánh quang kia có thể ảnh hưởng tâm thần hắn cũng nhất định phải có một quá trình “tấn công”.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, mặt dày mày dạn tiếp tục quấy rầy Bạch tiền bối two.

[Bạch tiền bối, triệu hoán Bạch tiền bối, ngài còn chưa ngủ đúng không?] Tống Thư Hàng hô hoán trong lòng.

Bạch tiền bối two: [Chuyện khỉ gì nữa đây? Ta đang nướng trong kén, bận lắm đấy].

Tống Thư Hàng:

“…”

Đang nướng trong kén? Làm như vậy thật sự không thành vấn đề chứ?

Hơn nữa không phải tiền bối ngài đang giảm béo ư?

[Có chuyện thì mau nói, nướng trong kén không thể phân tâm, khống chế độ lửa không dễ đâu.] Bạch tiền bối two nói.

[Khụ, là như vầy. Vừa rồi ta gặp sự cố, đột nhiên chết một lần, cảm thấy có gì đó rất bất thường. Vừa rồi ngươi có quan sát diễn biến trong thế giới hạch tâm của ta không? Ta cứ thấy nó quái quái thế nào ấy.] Tống Thư Hàng trả lời.

[Trước đó ta đã nhắc nhở ngươi, ấn đường của ngươi đen lắm, bảo ngươi cẩn thận một chút, ngươi xem lời ta như gió thoảng bên tai đấy à?] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt: [Ta đã rất cẩn thận rồi, nhưng vẫn không hiểu sao tự dưng lại chết.]

[Được rồi, người chờ ta một chút, ta đi quay ngược thời gian xem sao.] Bạch tiền bối two nói.

Sau một lúc lâu…

[Ta vừa xem diễn biến khi nãy rồi, ngươi “lấy thân luyện khí” à?] Bạch tiền bối two hỏi lại.

Tống Thư Hàng: [Không phải đâu, Bạch tiền bối. Ta đang sống bình thường tại sao phải đi tìm chết chứ!]

[Đầu ngươi bị lừa đá chăng?] Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng: [Bạch tiền bối, con thuyền tình bạn cần cả đôi bên cẩn thận giữ gìn, không thì dễ lật lắm đấy.]

[Lật thì lật thôi, chỉ cần ngươi trả hết tà năng Cửu U cho ta là được. Nói thật, nếu như không phải thỉnh thoảng ngươi lại kếu réo thì ta có thể ngủ thẳng một ngàn năm đấy.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [...]

[Ta nhìn kỹ rồi, có vài điểm. Thứ nhất, bãi shit kia... ý ta là thánh quang. Luồng thánh quang kia vẫn đang phát ra lực lượng cùng loại với huyễn thuật, ảnh hưởng đến người xung quanh. Có điều bãi shit thánh quang kia chỉ là ngòi nổ, chủ yếu nhất là tình trạng của ngươi bây giờ, ngươi đang độ tâm ma kiếp à? Lực lượng của thánh quang kỳ dị dẫn tâm ma của ngươi tới, thế là ngươi lập tức trúng chiêu.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Nhìn trời, tâm ma?]

Hắn đương nhiên không độ tâm ma kiếp, nhưng Diệp Tư thì có. Diệp Tư là linh quỷ của hắn, Diệp Tư độ kiếp cũng sẽ ảnh hưởng đến hắn.

[Nhưng ta có ánh sáng công đức cơ mà, còn có thánh ấn bên người nữa, tâm ma không thể ảnh hưởng đến ta dễ dàng như vậy chứ?] Tống Thư Hàng lại hỏi.

[Vấn đề là tâm ma ảnh hưởng đến ngươi qua cửa sau. Hơn nữa không chỉ tâm ma và thánh quang, thân thể ngươi còn trúng độc, kịch độc vẫn đang ẩn nấp bên trong cơ thể ngươi. Nó, tâm ma và thánh quang cùng nhau ảnh hưởng đến trạng thái của ngươi.] Bạch tiền bối two bổ sung.

Chương 1265: Muốn Hai Bộ Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú

Trúng độc?

Chẳng lẽ là độc của vị Kiếp Tiên thú tu mà hắn trúng phải kia lúc ở Bích Thủy Các?

Nhưng không phải kịch độc kia đã bị Sở các chủ two thanh lý sạch sẽ rồi ư?

Chờ đã, lẽ nào Sở các chủ không diệt sạch toàn bộ độc trên người hắn mà giữ lại một phần?

Tống Thư Hàng: […]

[Ngoại trừ kịch độc ra, trước đó thân thể ngươi còn bị nguyền rủa đúng không? Bản lĩnh gây họa của ngươi thật không tệ mà, rất hợp với việc tạo tin sốc đấy.] Bạch tiền bối two nói.

[Nguyền rủa? Bị khi nào chứ?] Tống Thư Hàng ngu người.

Bản thân hắn cũng không biết mình trúng phải nguyền rủa lúc nào luôn.

[Loại nguyền rủa này là kiểu khá thịnh hành gần đây nhất ở Cửu U, hơi giống với thủ pháp của đối thủ một mất một còn của ta. Chậc chậc chậc, gần đây ngươi đã đối đầu chính diện với nó à?] Tâm trạng của Bạch tiền bối two vui vẻ hẳn lên.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc: [Chẳng lẽ là việc đó!]

Gần đây hắn nán lại Thú giới làm thần y, diệt trừ lượng lớn tà năng trong cơ thể của ‘người bị tà năng Cửu U làm ô nhiễm’.

Có phải gần đây động tác của hắn quá lớn, số người chữa trị quá nhiều cho nên bất cẩn trúng phải nguyền rủa không nhỉ?

Tống Thư Hàng nói suy đoán của mình cho Bạch tiền bối two nghe.

[Ừ, chắc đúng rồi đấy. Động tác của ngươi quá lớn khiến nó chú ý. Gần đây ấn đường của ngươi đen lắm, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Giờ ngay cả thủ đoạn sống lại ngươi cũng không còn, chết là chết thật luôn đấy.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi: [Vậy bây giờ nguyền rủa đó vẫn còn đang trên người ta ư?]

[Sau khi chết qua một lần thì nguyền rủa đã biến mất rồi. Chỉ cần ngươi không tiếp tục tìm đường chết, hẳn là sẽ không khiến nó chú ý nữa.] Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: [Đáng tiếc, khó khăn lắm mới gặp được một cơ hội nhận được nhiều tài liệu, tà năng Cửu U và sức mạnh công đức như thế… Hết cách rồi, đành bỏ qua vậy.]

[Ừm, bỏ qua thì đúng là đáng tiếc thâtk. Để ta xem có thể nghĩ ra cách gì giúp ngươi tiếp tục không. Sao ta có thể bỏ qua cơ hội khiến tên kia khó chịu cơ chứ. Nếu như ngươi không có chuyện gì làm thì nán lại Thú giới một hai ngày trước đã, để xem ta có thể nghĩ ra cách chắn cảm ứng của nó với ngươi hay không]. Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Được rồi. Bạch tiền bối bùa truyền tống mà thú cưng Số 1 của ngươi đưa cho ta có hiệu lực trong ba ngày, ta về trong thời hạn ba ngày đó là được.]

[Ha ha ha.] Bạch tiền bối two đột nhiên tuôn ra một tràn cười quái dị: [Nói đến Số 1, ta lại nghĩ tới một chuyện. Cái chuyện cười lăn đi bò con kia thật không tệ.]

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Đậu móa móa móa móa móa, thú cưng Số 1 thật sự mang truyện cười này về cho Bạch tiền bối ư?

Tiêu rồi, tiêu rồi…

[Chờ sau khi ngươi trở về thế giới thực, chúng ta chơi trò ‘lăn đi bò cưng’ này nhé, nhất định rất kích thích.] Bạch tiền bối two nói.

Ta định sống hết phần đời còn lại ở Thú giới. Trong một thoáng, đầu Tống Thư Hàng đã hiện lên suy nghĩ định cư tại Thú giới.

[Còn có chuyện gì không? Không có thì cúp máy đi, đừng mong chạy tới thế giới Tà Liên ăn đồ nướng của ta, ta sẽ không chia cho ngươi đâu.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: […]

Có điều hắn thật sự nghĩ tới một việc.

Là chuyện trước kia hắn đã đồng ý giúp Tam Lãng tiền bối hỏi thăm tin tức của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Lần này cuối cùng hắn cũng nhớ ra rồi.

Vì vậy Tống Thư Hàng miêu tả chuyện này cho Bạch tiền bối two nghe. Đồng thời cũng kể lại tình huống quái dị lần trước mình gặp được Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cho Bạch tiền bối two. Lúc đó Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử có mái tóc màu đen, hơn nữa lại có thực lực đánh bẹp cả Trường Sinh Gỉa nữa.

[Không thành vấn đề, ta sẽ giúp ngươi để ý tin tức về vị Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử này, nếu có tin gì thì sẽ cho ngươi biết. Đây là món nợ thứ hai ngươi thiếu ta hôm nay, ngươi định trả thế nào đây?] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Ngoại trừ chuyện cười ra, cái gì cũng được hết.]

[Nhưng ta chỉ muốn nghe chuyện cười, ta cho ngươi chút thời gian chuẩn bị vậy. Ừm, một tin tức trị giá ba chuyện cười đi.] Bạch tiền bối two nói.

Hắn định giá khá là tùy tiện, bởi vì nghe Tống Thư Hàng đề cập tới cái tên Cuồng Đao Tam Lãng, trong tên có chữ tam nên hắn bèn đặt ra giá ba chuyện cười.

Tống Thư Hàng: […]

Thiếu một chuyện cũng là thiếu, thiếu ba chuyện cũng là thiếu, có nhiều hơn nữa thì vẫn là thiếu thôi.

[Bạch tiền bối, vậy ngươi giúp ta xem găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ với, lượng lượng thánh quang kỳ dị bên trên nó đã biến mất chưa?] Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two: [Không cần xem, lực lượng thánh quang kia đã bị nhục thể của ngươi dung hợp, xóa đi ấn ký rồi. Tiếp theo ngươi chỉ cần tìm một người biết đúc binh khí, nhân lúc này để chế tạo pháp khí bản mệnh là được. Pháp khí được chế tạo từ cách lấy thân luyện khí sẽ sinh ra dị biến. Ừm, ta rất hài lòng với cái găng tay này. Lần tới có rảnh thì chế tạo cho ta một cái nhé?]

[Bạch tiền bối, ta không chết được nữa đâu, chết là tèo thật luôn đó.] Tống Thư Hàng nói.

[Yên tâm, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách. Ta bỗng có một ý tưởng thế này, lúc ngươi luyện chế thần khí Tam Thập Tam Thú tổ hợp thì mỗi loại làm hai phần. Ta sẽ hỗ trợ ngươi trong toàn bộ quá trình, đến lúc đó tự ngươi lắp một bộ, rồi lắp cho ta một bộ.] Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: [Cách này được đấy. Nhưng có một vấn đề, ta không biết luyện chế pháp khí.]

[Không biết chút nào luôn á?] Giọng Bạch tiền bối two khựng lại, Tống Thư Hàng còn gà hơn tưởng tượng của hắn.

Tống Thư Hàng thở dài: [Đúng vậy, cho nên lần này ta phải mời Lục Tu Tiên Tử đến giúp đỡ chế tạo hình dạng ban đầu của pháp khí bản mệnh đây.]

[Vậy thì mời cô ấy tiếp tục chế tạo cho ngươi đi?] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Không trả nổi, quá đau lòng.]

Lúc Lục Tu Tiên Tử đúc binh khí, tư thế tuyệt đẹp, người cũng đẹp, rất chi là bổ mắt. Chỉ là cái +100 và +50 kia là như dằm trong tim mà thôi.

Chỉ chế tạo một cái găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ đã khiến tim Tống Thư Hàng như bị đau cắt. Nếu để cô ấy giúp chế tạo nguyên bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú thì tim hắn sẽ thành thế nào đây.

[Ngươi gọi cô ấy qua đây, ta và cô ấy bàn giá cả.] Bạch tiền bối two nói.

…

…

Rùa biển lớn và Lục Tu Tiên Tử vốn đã được Tống Thư Hàng đưa về Thú giới.

Hai người vẫn còn trong trạng thái hoảng sợ.

Nhưng chưa nghỉ ngơi được bao lâu thì hai người lại có cảm giác truyền tống quen thuộc, là Tống Thư Hàng đang gọi bọn họ trở về thế giới kia ư?

Hai người không ngăn cản mà thuận theo truyền tống không gian của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, Lục Tu và rùa biển lớn đã về tới thế giới hạch tâm.

“Nhìn trời, Tống Thư Hàng thân thể ngươi bị sao thế?”

Rùa biển lớn liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay thân thể Tống Thư Hàng không đúng.

“Vừa sống lại, tình huống cụ thể lát nữa ta sẽ giải thích với Quy tiền bối.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Tiếp đó hắn lại nói với Lục Tu Tiên Tử:

“Lục Tu Tiên Tử, có vị tiền bối muốn nói chuyện với cô.”

Trong lòng Lục Tu còn đang lo lắng cho sự an toàn của Thất Tu và Tứ Tu.

Sau khi nghe được Tống Thư Hàng nói vậy thì cô gật đầu:

“Muốn nói chuyện gì?”

“Lục Tu Tiên Tử, mạo phạm.”

Dứt lời, hắn vươn tay chạm vào ấn đường của Lục Tu.

[Xin chào tiểu cô nương.] Giọng Bạch tiền bối two trực tiếp vang lên trong đầu Lục Tu Tiên Tử.

Sắc mặt Lục Tu đột nhiên tái nhợt hẳn đi.

Trong nháy mắt khi giọng Bạch tiền bối two vang lên, dường như cô nhìn thấy một thế giới đầy dơ bẩn, tà ác hệt như địa ngục. Mà trong thế giới này lại có một thân ảnh quân lâm thiên hạ, là chúa tể của nó.

Đây cũng là người nói chuyện với cô.

Hình ảnh này khiến cô nhớ lại một hình ảnh mơ hồ khi bản thân vừa ký kết khế ước với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Giờ đây cô đã không thể nhớ rõ hình ảnh kia nữa, nhưng hẳn là hư ảnh có liên quan đến Thiên Đạo đời thứ ba, chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

“Chào tiền bối.”

Lục Tu Tiên Tử cố gắng giữ bình tĩnh rồi trả lời.

Tống Thư Hàng trở thành trạm truyền tin cảm thấy nghi hoặc, sao lúc Lục Tu Tiên Tử nói chuyện với Bạch tiền bối two lại có vẻ hoảng sợ đầy áp lực thế nhỉ?

[Bàn chuyện làm ăn với ngươi ấy mà, ngươi có thể ra tay giúp Tống Thư Hàng tiểu hữu chế tạo pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú hoàn chỉnh không, tổng cộng là hai bộ. Về mặt giá tiền, ngươi có muốn thứ gì không?] Giọng Bạch tiền bối two rất dịu dàng.

Nhưng dù là thế, lúc Lục Tu nghe được giọng hắn vẫn cảm thấy choáng váng.

Rốt cuộc vị tiền bối này của Tống Thư Hàng tiểu hữu có lai lịch gì đây?

Mạnh quá đi mất.

Sao Tống Thư Hàng lại biết nhiều đại lão thần bí thế nhỉ?

[Hay là bây giờ ngươi có phiền não gì không? Có lẽ ta có thể ra tay giải quyết giúp ngươi. Chỉ cần là phiền não đồng giá thì không thành vấn đề. Giao dịch công bằng mà.] Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Dường như trong giọng nói của hắn mang theo loại dụ dỗ nào đó.

Lục Tu Tiên Tử bất giác nhớ tới phiền não lớn nhất của mình bây giờ: Thất Tu và Tứ Tu, hiện tại hai người bọn họ còn đang đối đầu với tinh cầu mắt to kia.

Mà cô lại tạm thời mất đi liên hệ với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Không cách nào cảm ứng được trạng thái của Thất Tu và Tứ Tu.

“Tiền bối, ta cũng chẳng biết là có đồng giá hay không. Lúc này hai người quan trọng nhất trong đời của ta đang đối mặt với cường địch. Vị cường địch kia là một tinh cầu mọc mắt. Tiền bối ngài có thể giúp ta giải quyết phiền não này không? Không cầu giải quyết được cường địch kia, chỉ cần mang Thất Tu và Tứ Tu về là được.”

Lục Tu Tiên Tử nói với vẻ mong đợi.

[Thất Tu, Tứ Tu, Lục Tu. Thì ra là thế. Cửu Tu Phượng Hoàng Đao à?] Giọng Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Lục Tu.

Bạch tiền bối two đương nhiên cũng biết lai lịch của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

[Không thành vấn đề, giao dịch thành lập. Chế tạo hai bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú đổi lấy hai sinh vật quan trọng nhất trong đời ngươi.] Bạch tiền bối two nói.

Sau đó, hắn cắt đứt liên hệ với Lục Tu.

Tống Thư Hàng vui vẻ nói: [Bạch tiền bối, ngài định đi cứu Thất Tu tiền bối và Tứ Tu ư?]

[Ha, vốn là tiện tay làm chuyện đã muốn làm thôi. Dùng để đổi lấy một cao thủ chế tạo pháp khí thì xem như có lời rồi.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Hả? Tiện tay làm chuyện đã muốn làm?]

[Ta vẫn luôn đi tìm tinh cầu đó, từ xưa ta đã muốn thu nó vào tay rồi. Nên lần này cảm ứng được nó thì ta lập tức sắp xếp Số 1 với Số 3 định vị chỗ của nó thông qua tọa độ không gian rồi truyền tống đến gần nó.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Số 1 và Só 3 có thể xử lý tinh cầu mắt to kia ư?]

Tuy rằng Số 1 được xưng là vũ khí cuối cùng của Bạch tiền bối two, nhưng nó là bán thành phẩm. Mà Số 3 kim cương đại tinh tinh thì không mạnh lắm mà.

[Chỉ cần định vị được chỗ của vật kia thì ta sẽ thử xem có thể kéo nó đến thế giới Cửu U hay không, nếu như thành công thì ta có thể tự mình ra tay. Thứ này là tác phẩm của Thiên Đạo đời thứ hai. Ha, ta đã để ý nó lâu lắm rồi.] Bạch tiền bối two nói.

Chương 1266: Pháp khí bản mệnh Nghịch Kình Võ Sĩ (bốn tầng phong ấn)

Bạch tiền bối two:

[Ta đi xử lý hành tinh có mắt kia đã, gặp lại sau.]

Nói xong thì Bạch tiền bối two liền ngắt kết nối với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Hắn nhớ tới một chuyện rất thú vị… Chẳng phải trước đây Bạch tiền bối two từng nói, đối với hắn thì thánh quang cũng y như bãi shit à. Nhưng cả hành tinh mọc mắt kia lại được bao trùm trong thánh quang âm lãnh, thậm chí cả nguồn năng lượng bên trong của nó cũng là thánh quang âm lãnh còn gì.

Đối với Bạch tiền bối thì chẳng phải nó như bôi đầy phân? Thậm chí bên trong cũng toàn phân còn gì?

Càng nghĩ càng thấy ghê.

Trong lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại thấy đầu óc choáng váng.

Sau đó, trong đầu của hắn hiện lên hình ảnh của đủ loại phân.

Đúng là một đống ảnh bốc mùi.

Rõ ràng chỉ là hình ảnh thôi nhưng nhìn xong lại có cảm giác như thật sự ngửi thấy mùi thối vậy.

Mặt Tống Thư Hàng tái nhợt, buồn nôn quá…

[Lúc ăn cơm đừng dùng trao đổi tâm linh để gửi mấy tin thấy gớm đó cho ta. Cơn thèm đồ nướng của ta đã giảm đi phân nửa rồi đây này.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

[Bạch tiền bối, chẳng phải ngươi đã ngắt kết nối rồi ư? Chẳng lẽ tiền bối đang nhìn trộm à?]

Bạch tiền bối two: [...]

Tút ~

Đúng lúc này, kết nối tâm linh hoàn toàn bị ngắt.

Tống Thư Hàng: “...”

****

Lục Tu Tiên Tử thấy Tống Thư Hàng thoát khỏi chế độ ‘kết nối tâm linh’ thì hỏi ngay:

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, vị tiền bối đó đi cứu Tứ Tu và Thất Tu rồi à?”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Yên tâm đi, Lục Tu Tiên Tử. Chỉ cần vị tiền bối đó ra tay thì chắc chắn Tứ Tu và Thất Tu sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lục Tu Tiên Tử thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô lại hưng phấn nói:

“Nếu như thế thì chúng ta nhân lúc này chế tạo nốt pháp khí bản mệnh ‘găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ’ của ngươi đi.”

Cô lại tế hai chiếc búa ra.

Lục Tu Tiên Tử đi tới bên cạnh lò rèn, nhìn găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, chuẩn bị đập búa xuống.

Tiếp đó, cô liền thấy trên găng tay có thứ chất lỏng gì đó ngọ nguậy.

“A, đây là cái gì vậy?”

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Đây chính là ta.”

“Hả?”

Lục Tu Tiên Tử đần mặt ra.

“Nói chính xác hơn, đây là ‘ta cũ’.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, tỏ vẻ cao thâm khó lường:

“Vì để luyện chế ra pháp khí bản mệnh mạnh nhất, hoàn hảo nhất, ta chọn cách đưa nhục thân của mình vào trong ngọn lửa thánh quang đúc khí, lấy thân luyện khí.”

Hai mắt rùa biển lớn sáng lên:

“Dùng cơ thể để luyện khí ư? Sau đó dùng mệnh phù để hồi sinh à?”

“Đầu ngươi bị lừa đá rồi hả?”

Lục Tu Tiên Tử trợn trừng mắt.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật:

“Chúng ta đừng đề cập đến lừa được không?”

“Chỉ là luyện một pháp khí bản mệnh thôi mà ngươi lại chết một lần á? Còn lấy thân luyện khí…”

Lục Tu Tiên Tử không biết nên nói gì cho phải.

Tống Thư Hàng thở dài, nói:

“Thực ra tình hình lúc đó rất phức tạp. Ta trúng kịch độc, nguyền rủa, huyễn thuật, tâm ma. Chịu ảnh hưởng từ bốn loại trạng thái tiêu cực này, cộng thêm việc ấn đường đen thui nên cuối cùng mới có tiết mục lấy thân luyện khí này đấy chứ.”

“Ấn đường của ngươi bây giờ vẫn còn đen lắm đấy.”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng:

“Thế nên giờ ta cẩn thận lắm, chỉ sợ sẩy ra là ngủm củ tỏi. Đúng rồi Lục Tu Tiên Tử, ở trạng thái này thì có luyện khí tiếp được không? Ý của ta là cái cơ thể bằng chất lỏng này sẽ không ảnh hưởng gì tới pháp khí đấy chứ?”

“Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy kiểu lấy thân luyện khí, đành cố xem sao vậy.”

Lục Tu Tiên Tử đáp.

Đây là cách thức luyện khí mà chỉ tà ma ngoại đạo mới dùng, cô cũng chưa thử bao giờ.

Lục Tu Tiên Tử:

“Ta sẽ tiếp tục chế tạo găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ theo như các bước của nó, trong quá trình này có xảy ra thay đổi gì không thì chỉ có thể xem ý trời thôi.”

Dứt lời, Lục Tu Tiên Tử giơ tay lên ấn xuống lò rèn.

Ngọn lửa bốc lên đài luyện khí, lửa lần này không phải là Cửu Tu Phượng Hoàng hỏa nữa mà là hỏa chủng rèn khí mà Đông Chi Điện lưu giữ.

Vì Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đang tạm thời chặn Lục Tu Tiên

Tử, trong thời gian ngắn cô không thể mượn ngọn lửa phượng hoàng được.

Cũng may xương Kình Thánh bát phẩm đã được chế tạo xong, những bộ phận khác của găng tay cũng không cần dùng đến lửa phượng hoàng nữa.

Trong ngọn lửa, cơ thể dạng lỏng của Tống Thư Hàng hoàn toàn không tổn hại gì mà chỉ đẩy nhanh quá trình dung hợp với găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Búa lớn và búa nhỏ được vung lên lần nữa.

Nhưng lúc này, +100 và + 50 đau đớn lòng lại không xuất hiện.

“Ấy? Lục Tu Tiên Tử, phù văn hỏa diễm tính giá đâu rồi?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Đôi khi thói quen là một điều rất đáng sợ.

Trước đây +100 +50 không ngừng hiện lên làm hắn đau lòng, nhưng một khi đã quen, phù văn hỏa diễm không xuất hiện thì hắn lại cảm thấy trong lòng nao nao như thiếu đi thứ gì đó.

Lục Tu Tiên Tử thở dài:

“Chẳng phải tiền luyện khí là do vị tiền bối kia của ngươi trả hết à? Nếu như đã thanh toán xong rồi thì ta còn tính làm gì nữa? Tính ra giá tiền cuối cùng để bản thân ta nghẹn lòng à?”

Búa lớn và búa nhỏ lại vung lên, tính ra giá cuối cùng nhưng lại không lấy được tiền, tim cô đau biết bao.

Tống Thư Hàng: “…”

Hai chiếc búa không ngừng nện xuống.

Các loại nguyên liệu luyện khí đa dạng phong phú mà quý giá không ngừng bị ném vào trong lửa, rồi lại bị Lục Tu Tiên Tử chế tạo thành đủ mọi hình dáng. Ngoại trừ búa, khi chế tạo những bộ phận nhỏ, Lục Tu Tiên Tử còn sử dụng một bộ đủ loại pháp khí.

Cuối cùng, những linh kiện được chế tạo xong được lắp vào Nghịch Kình Võ Sĩ.

Keng!

Búa lớn vung lên, từng khớp ngón tay được ráp vào Nghịch Kình Võ Sĩ.

Xì ~~

“A ~~”

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh đột nhiên kêu lên thảm thiết.

Lục Tu Tiên Tử tò mò quay đầu lại.

“Đau thấu tim luôn.”

Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu chớp mắt rồi vung búa, tiếp tục đập xuống găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

“Ui da ~~”

Tống Thư Hàng lại không nhịn được mà kêu ra tiếng.

“Cơ thể cũ của ngươi vẫn còn ‘cảm quan tương liên’ với ngươi à?”

Lục Tu Tiên Tử nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta cũng không biết nữa.”

Hắn nhìn găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, lúc này dường như giữa hắn và chiếc găng kia lại sinh ra cảm giác ‘cốt nhục tương liên’.

Hắn giơ tay phải ra, giật nhẹ ngón cái.

Ngón cái của găng tay cũng động đậy theo.

Rõ ràng pháp khí còn chưa hoàn toàn thành hình, chưa khắc trận pháp và hạch tâm của pháp khí vào nhưng nó đã tương thông với Tống Thư Hàng rồi.

“Thú vị thật, đây là hiệu quả khi lấy thân luyện khí à?”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Dứt lời, cô lại vung búa lên, nhanh chóng đập xuống mấy cái nữa.

Lên tinh thần, cô lắp hết tất cả các linh kiện vào găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng.

Nhưng về sau cảm giác đau đớn càng ngày càng ít, đến cuối cùng, cơn đau đã hoàn toàn biến mất.

“Khung găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ đã xong rồi, bây giờ ngươi tiến hành các bước tiếp theo của quá trình luyện chế pháp khí đi, khắc trận pháp và hệ thống hạch tâm lên để hoàn thành việc luyện chế.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn đi tới bên cạnh găng tay, mượn búa của Lục Tu Tiên Tử để đập nát năm loại nguyên liệu luyện khí thủy hệ, dùng bột đó để khắc trận pháp.

Cùng với việc trận pháp dần hoàn thiện, găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ hơi rung lên.

“Bước cuối cùng.”

Tống Thư Hàng lấy một viên linh thú tinh hệ cá voi ngũ phẩm ra để gắn vào găng tay.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể dạng lỏng của Tống Thư Hàng trong găng tay lại tự động tụ lại, cuối cùng hóa thành một quả cầu tròn vo, chiếm lấy vị trí của linh thú tinh.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ phát ra ánh sáng chói mắt.

“Thế này cũng được à?”

Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc đang nói, thánh ấn của hắn chủ động bay ra, đóng dấu cái ‘bụp’ lên găng tay.

Lại trò gì thế này?

Rùa biển lớn giải thích:

“Đóng dấu thánh ấn, sau khi Huyền Thánh bát phẩm luyện chế pháp khí xong, thánh ấn sẽ chủ động đóng dấu lên pháp khí đó, tăng mối liên hệ giữa pháp khí và Huyền Thánh.”

“Pháp khí bản mệnh của ngươi thật là nghịch thiên.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Khi ở cảnh giới tứ phẩm các tu sĩ sẽ luyện chế pháp khí bản mệnh của mình.

Vì lúc từ tứ phẩm tấn thăng lên ngũ phẩm, một pháp khí bản mệnh tốt có thể khiến tỉ lệ độ kiếp thành công của tu sĩ tăng lên 30%.

Nói cách khác, phần lớn pháp khí bản mệnh của Huyền Thánh bát phẩm đều được luyện ra lúc họ ở tứ phẩm. Thánh ấn trên pháp khí bản mệnh chỉ được đóng lên sau khi họ tấn thăng bát phẩm.

Đồ được ghép vào sau và hàng xưởng nguyên đai nguyên kiện thì sẽ có hiệu quả khác nhau.

Sau khi đóng thánh ấn, phẩm chất của Nghịch Kình Võ Sĩ cũng được tăng lên một tầm cao mới.

“Hiện găng tay này là pháp bảo mấy phẩm?”

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Vốn cô cho rằng mình có thể đúc ra một pháp khí thất phẩm hoàn hảo, nhưng giờ xem ra đẳng cấp của pháp khí này không chỉ là thất phẩm mà thôi.

“Pháp khí bát phẩm.”

Xích Tiêu Kiếm khẳng định.

Rùa biển lớn:

“Đúng là bát phẩm, nhưng nếu thế thì Tống Thư Hàng không thể dùng pháp khí bản mệnh này ngay nhỉ?”

Lục Tu Tiên Tử:

“Ta đã tính trước rồi, nên trong lúc rèn pháp khí này ta đã để lại vài chỗ phong ấn. Chỉ cần nhờ đại năng ra tay phong ấn nó là Tống Thư Hàng sẽ dùng được ngay.”

Khi cô còn đang nói chuyện thì Tống Thư Hàng đã giơ tay cầm lấy Nghịch Kình Võ Sĩ.

“Ta cảm thấy mình có thể dùng nó ngay bây giờ luôn… nó đã ở trạng thái phong ấn rồi!”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn gỡ găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách xuống rồi đeo Nghịch Kình Võ Sĩ lên.

Bí pháp giám định tự động khởi động.

Sau đó, chỉ phải trả giá bằng một vết thương nhỏ, tất cả tin tức về găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ đã xuất hiện trong não hải của Tống Thư Hàng.

……

Một trong tam thập tam thú tổ hợp thần khí – găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, pháp khí bát phẩm (trạng thái phong ấn bốn tầng). Đạt được cảnh giới tương ứng thì lần lượt gỡ bỏ phong ấn, phát huy toàn bộ uy lực của pháp khí.

Tăng cường ba phần uy lực và hiệu quả tu luyện của Cự Kình Thiên trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, sau khi lần lượt cởi bỏ phong ấn, nhiều nhất có thể tăng lên bốn phần.

Đeo găng tay có thể tăng hiệu suất minh tưởng lên 20%, sau khi gỡ bỏ phong ấn, hiệu suất tăng cường nhiều nhất có thể lên tới 24%.

Tăng cường tốc độ khôi phục linh lực, hiệu quả cụ thể phải xem hoàn cảnh.

Tăng cường uy lực hỏa hệ.

Tăng cường uy lực thánh quang.

Bổ sung sát thương nguyền rủa, sát thương kịch độc, sát thương hỏa diễm, sát thương thánh quang.

Bổ sung hiệu quả huyễn thuật.

Bổ sung tính năng phá tâm ma.

Bổ sung pháp thuật trị liệu ‘Kình Thân Hóa Lộ Chú’, mỗi ngày dùng bốn lần, giải trừ phong ấn thì hiệu quả và số lần trị liệu sẽ tăng lên.

Bổ sung quyền pháp Cự Kình Phún Xạ, theo dẫn dắt của găng tay, khởi Động Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, có thể thi triền quyển pháp Cự Kình Phún Xạ một cách hoàn mỹ.

Bổ sung bí thuật hệ bộc phát Nghịch Kình Kim Thân, (phong ấn 1) ngũ phẩm được phép thi triển. Ở cảnh giới tứ phẩm, trả giá bằng thương tổn nhục thân cũng có thể dùng được.

Bổ sung bí thuật sóng âm Tiếng Gầm Tuyệt Vọng, (phong ấn 2) lục phẩm được phép thi triển, ở ngũ phẩm phải trả giá bằng thương tổn kinh mạch cũng có thể dùng được.

Bổ sung bí thuật quyền pháp ‘Thế Giới Long Kình Chân Thực’, (phong ấn 3) thất phẩm có thể thi triển, cần phối hợp với Thực Tại Ảo.

Bổ sung bí thuật phòng ngự Kình Thánh Bí Pháp, (phong ấn 4), bát phẩm có thể thi triển, cần phối hợp với thánh ấn.

…

Lúc đeo pháp khí bản mệnh, Tống Thư Hàng cảm thấy găng tay đã hòa thành làm một với bản thân mình.

‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ và găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ sinh ra cộng hưởng, tốc độ di chuyển của tiên thiên chân nguyên trong cơ thể tăng lên. Điều này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm đi nhiều, cảm giác như ném được gánh nặng cả trăm cân xuống vậy.

Cảm giác này hoàn toàn không giống khi hắn cầm bảo đao Bá Toái.

Đây là pháp khí bản mệnh.

Nó gắn liền với tính mệnh của tu sĩ, đẳng cấp của tu sĩ tăng lên thì đẳng cấp của nó cũng tăng theo.

Tống Thư Hàng chỉ vừa suy nghĩ, Nghịch Kình Võ Sĩ liền tiến vào trạng thái tàng hình, nó vẫn nằm trên tay Tống Thư Hàng nhưng người khác không thể nhìn thấy được.

“Tổng cộng có bốn tầng phong ấn, mỗi lần ta tấn thăng một cảnh giới thì sẽ giải trừ một tầng.”

Tống Thư Hàng nói.

Mặt khác, mấy tính năng như sát thương hệ thánh quang, sát thương kịch độc, dẫn dắt tâm ma, hiệu quả huyễn thuật nghe rất quen tai.

Đây không phải là trạng thái tiêu cực của cơ thể hóa lỏng của hắn à!

Chẳng lẽ những trạng thái tiêu cực này đều hòa vào găng tay theo cơ thể hóa lỏng, trở thành một chức năng của găng tay ư?

“Cảm giác thế nào?”

Lục Tu Tiên Tử tò mò hỏi.

“Tuyệt lắm, trạng thái của ta chưa bao giờ tốt như bây giờ.”

Tống Thư Hàng vung nhẹ nắm đấm lên, đập vào hư không, phát ra tiếng nổ lách tách.

“Pháp khí có hiệu quả gì?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Tặng kèm rất nhiều sát thương, tăng hiệu suất và mấy kỹ năng nữa. Nhưng phần lớn kỹ năng đều đang bị phong ấn, giờ chỉ có thể dùng cái này thôi.”

Tống Thư Hàng báy ra một tư thế quyền pháp.

‘Cự Kình Phún Xạ!’

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công được khởi động, chân khí bạo phát, trên nắm đấm của hắn ẩn ẩn xuất hiện ảnh ảo của một con cá kình.

“Uy lực của quyền pháp này cũng không tệ.”

Xích Tiêu Kiếm đánh giá.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Thua Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp một chút, càng không thể bằng Kim Cương Phục Ma Quyền được.”

Cho dù Cự Kình Phún Xạ có Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công hỗ trợ, uy lực của nó vẫn không bằng Kim Cương Phục Ma Quyền được.

Lục Tu Tiên Tử cười nói:

“Trong tất cả các công pháp tôi thể nhất phẩm, Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp mà ngươi tu luyện đã được coi là công pháp thượng đẳng, càng khỏi nói đến bản Kim Cương Phục Ma Quyền của nó. Không có đất so đâu.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nhưng lúc nãy khi thi triển Cự Kình Phún Xạ ta lại có một cảm giác rất vi diệu.”

Tống Thư Hàng niết cằm, nói:

“Lúc ngưng tụ Cự Kình Phún Xạ thì ta cứ có cảm giác nó và Kim Cương Phục Ma Quyền khá giống nhau.”

Chương 1267: Về hiện thế ngay, không là chết chắc đấy

Phong cách của hai loại quyền pháp này hoàn toàn khác nhau, một bên là quyền pháp của Phật Môn, bên còn lại thì giống pháp môn Thú tu.

Nhưng khi sử dụng Cự Kình Phún Xạ, ngưng tụ ảo ảnh cá voi mập, Tống Thư Hàng phát hiện ra nó và ảo ảnh kim cương ngưng tụ được của Kim Cương Phục Ma Quyền lại có hiệu quả giống như nhau, ngay trong khoảnh khắc đó, hai loại quyền pháp mang đến cho hắn cảm giác rất giống nhau.

“Giống nhau ư? Kiểu như cả hai quyền pháp đều ngưng tụ ra ảo ảnh à?”

Lục Tu Tiên Tử trêu ghẹo.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Cũng có thể… ta cảm thấy có thể nghiên cứu sâu hơn về hai loại quyền pháp này, nói không chừng có thể kết hợp ưu điểm của chúng với nhau.”

Đương nhiên, hiện giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa thể làm được những chuyện kiểu như cải thiện quyền pháp. Chỉ có thể đợi khi hắn tấn thăng lên cảnh giới cao hơn, đồng thời nắm được nguồn tri thức phong phú như Thất Tu Thánh Quân thì mới cân nhắc tới chuyện này được.

“Kết hợp hai loại quyền pháp, Kim Cương Phì Kình Quyền hả?”

Rùa biển lớn đứng bên cạnh cười hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Định mệnh!”

Kim Cương Phì Kình Quyền là con khỉ gì? Cho dù thật sự có ngày hắn kết hợp ưu điểm của hai loại quyền pháp với nhau thì ít nhất cũng phải gọi là Kình Vương Phục Ma Quyền chứ.

“Ta thấy hay gọi là Phục Ma Hỏa Kình Đao đi nhé?”

Xích Tiêu Kiếm cũng đề nghị.

Tống Thư Hàng xoa mặt:

“Là quyền pháp mà, Xích Tiêu Kiếm tiền bối! Rốt cuộc tình yêu với đao của ngươi cố chấp đến nhường nào thế?”

Lục Tu Tiên Tử đứng bên cạnh che miệng mỉm cười, lúc này cô mồ hôi đầm đìa, dáng vẻ nhu nhược khiến người ta thương tiếc. Ai có thể liên tưởng vị tiên tử vung mạnh hai cây búa rèn pháp khí với cô của bây giờ chứ?

“Ngoại trừ chiêu quyền pháp này thì có còn năng lực gì khác không? Nói thế nào thì đây cũng là pháp khí bát phẩm mà.”

Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng:

“Là pháp khí bát phẩm bốn tầng phong ấn, nói thật ở trong tay ta hiện giờ nó chỉ có thể phát huy uy lực của pháp khí tứ phẩm thôi. Ngoại trừ tác dụng tăng cường uy lực công pháp, chân khí trong cơ thể, tốc độ hồi phục linh lực và mấy loại sát thương đi kèm ra, khi ở cảnh giới tứ phẩm ta còn có thể sử dụng trước một bí pháp của ngũ phẩm. Nhưng mà lúc sử dụng phải trả giá.”

Muốn sử dụng bí thuật loại bộc phát Nghịch Kình Kim Thân khi ở tứ phẩm phải chịu tổn thương cơ thể.

Hiện tại nó là một kỹ năng bảo vệ tính mạng, không đến thời khắc mấu chốt thì không nên dùng.

Dứt lời, Tống Thư Hàng xoa nhẹ lên găng tay ở tay phải.

“Lúc bắt đầu trở thành tu sĩ, pháp khí bản mệnh trong mộng của ta là một thần kiếm cơ. Ngự kiếm hành không, kiếm khí tung hoành.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Đến nửa đường, hắn lại cảm thấy pháp khí bản mệnh của mình là đao, tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng hắn rất có duyên với đao.

Không ngờ tạo hóa trêu ngươi, cuối cùng lại là găng tay.

Vì phát huy uy lực của pháp khí bản mệnh, liệu hắn có nên cân nhắc tới chuyện học thêm mấy bộ quyền pháp không nhỉ?

Nói không chừng trong tương lai hắn lại có thêm cái biệt danh là Thiết Quyền Vô Địch Tống Thư Hàng cũng nên ấy chứ.

Mợ, còn không hay bằng Bá Đao Tống Nhất.

****

Luyện chế xong pháp khí bản mệnh, Tống Thư Hàng ra khỏi thế giới hạch tâm, trở về thú giới.

Thế giới hạch tâm bắt đầu việc mở rộng sau khi thăng cấp, số tà năng Cửu U lấy được từ chỗ Bạch tiền bối two còn thừa khá nhiều lúc này đã thế giới hạch tâm dùng cho việc mở rộng rồi.

Hơn nữa, nó còn truyền đạt một tin tức cho Tống Thư Hàng là muốn có một lượng lớn tà năng Cửu U nữa. Tà năng Cửu U mượn được từ chỗ Bạch tiền bối two phần lớn đều dùng để đối kháng với công kích của tinh cầu mắt to kia. Tà năng còn thừa không đủ để thế giới hạch tâm hoàn thành việc mở rộng.

Vì thế Tống Thư Hàng trở về thú giới, định tiếp tục hành nghề ‘thần y’ của mình. Nhưng khi loại trừ tà năng Cửu U thì hắn cần cẩn thận hơn, kẻo lại dính phải nguyền rủa. Chỉ cần đợi đến khi Bạch tiền bối two sáng tạo ra cách chặn nguyền rủa thì hắn có thể hành sự thoải mái rồi.

Lục Tu Tiên Tử rời khỏi thế giới hạch tâm cùng Tống Thư Hàng thì chẳng còn lòng dạ nào để mua sắm nữa. Cô không rời Tống Thư Hàng nửa bước, chỉ mong có thể lập tức nhận được tin tức của Thất Tu và Tứ Tu.

Rùa biển lớn tiếp tục ở lại Điện Hàn Đông.

Mỹ nhân rắn công đức nuốt lấy Xích Tiêu Kiếm, trở lại bên trong cơ thể Tống Thư Hàng, chỉ để lại cá voi mập và tên lông trắng trong bụng nó.

…

…

Khi Tống Thư Hàng trở lại thú giới thì đã là bình minh rồi. Hắn nhớ lúc mình đi vào thế giới hạch tâm để luyện khí là chạng vạng hôm trước, không ngờ giờ đi ra đã là sáng sớm hôm sau.

Thiện vẫn ở lại phòng của Tống Thư Hàng đợi hắn về.

Thấy Tống Thư Hàng trở lại, Thiện vui mừng nói:

“Bá Tống tiền bối, pháp khí của ngươi luyện xong chưa?”

Cô bé thấy Tống Thư Hàng khôi phục lại hình dáng con người, không còn là hai cánh tay sắt nữa, tức là Bá Tống tiền bối đã luyện khí xong rồi.

Tống Thư Hàng cười gật đầu:

“Thành công rồi, những bệnh nhân cần điều trị đã đến cả chưa?”

“Ừm, dưới sự sắp xếp của Quy đại sư và phân bộ trưởng, người bệnh đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi Bá Tống tiền bối ra tay bài trừ tà năng Cửu U trên người họ mà thôi. Nhưng lần này số lượng bệnh nhân đã giảm đi… phân bộ Hắc Mã của chúng ta nằm ở chỗ hẻo lánh quá, có rất nhiều người chưa kịp đưa đến đây đã hoàn toàn hóa thành tà ma rồi.’

Thiện nói.

Tống Thư Hàng giơ tay sờ đầu Thiện:

“Chúng ta cứ cố hết sức mình, không thẹn với lương tâm là được. Còn nữa, chuyện tà năng Cửu U đã náo loạn bao nhiêu ngày thế rồi, chắc chắn các đại năng của thú giới cũng sẽ hành động. Biện pháp có thể trị hết cho những người nhiễm tà năng Cửu U chắc sẽ được nghiên cứu ra nhanh thôi.”

Thiện gật đầu.

..

…

Mặt trời nhô lên, một ngày mới bắt đầu.

Trung tâm trị liệu tà năng của Bá Tống Huyền Thánh lại khai trương.

Bệnh nhân lần lượt đi vào phòng của Bá Tống Huyền Thánh, chữa bệnh xong lại trật tự đi ra.

Vì có Bạch tiền bối two nhắc nhở, lúc Tống Thư Hàng dùng thế giới hạch tâm hấp thụ tà năng Cửu U thì càng cẩn thận hơn, mỗi lần bài trừ tà năng đều để mỹ nhân rắn công đức bao quanh mình.

Ánh sáng công đức có tác dụng ngăn cản sát thương nguyền rủa, cho dù không chống đỡ được thì ít nhất cũng sẽ cảnh báo cho hắn.

Nếu như quả thật lại bị nguyền rủa nữa thì hắn sẽ lập tức quay lại thế giới hạch tâm đợi Bạch tiền bối two ra tay chặn nguyền rủa cho hắn.

Loại trừ tà năng Cửu U, thu vào để mở rộng thế giới hạch tâm.

Kiếm được một đống nguyên liệu luyện khí cho vào thế giới hạch tâm, chuẩn bị dùng để chế tạo ba mươi hai loại pháp khí còn lại.

Tích góp từng chút công đức chi lực, để mỹ nhân rắn công đức không ngừng được cường hóa.

Thu hoạch luôn khiến cho người ta có cảm giác thỏa mãn.

Lục Tu Tiên Tử lấy tay chống cằm ngồi phía sau Tống Thư Hàng.

“Bảy đạo… khụ, Bá Tống, ngươi đang cướp tiền đấy nhé.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Thiện đứng bên cạnh nghe thế thì lập tức phản bác:

“Tiên tử tiền bối hiểu lầm rồi, Bá Tống tiền bối không phải đang cướp đâu, những nguyên liệu luyện khí này là bọn ta tự nguyện tặng đấy. Bá Tống tiền bối có thể ở lại thú giới giúp bọn ta loại trừ tà năng Cửu U, bọn ta rất cảm kích.”

Lục Tu Tiên Tử tự xoa cằm mình.

Cô bắt đầu trầm tư… So với Tống Thư Hàng, có phải cách cướp tiền của Huyền Trọng Phái các cô hơi thất bại rồi không?

Không đúng không đúng, điều mà các cô muốn chính là ‘đâm tim khách hàng’. Nếu như khách hàng mà tỏ vẻ biết ơn thì chẳng phải các cô đã mất đi lạc thú trong quá trình luyện khí rồi ư?

Trong lúc nói chuyện, một đợt mười mấy bệnh nhân mới lại được đưa vào phòng.

Thiện đưa người bệnh vào xong liền ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Tiếp đó mỹ nhân rắn công đức phóng ra ánh sáng công đức, bao phủ lấy cả căn phòng, tránh để người bên ngoài nhìn trộm.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị phóng ra rễ hoa sen như thường lệ thì mỹ nhân rắn công đức bên người hắn đột nhiên cử động, thầm cảnh báo với hắn.

Trong số bệnh nhân này có người mang theo nguyền rủa.

Tống Thư Hàng liếc qua cả mười mấy người… cuối cùng nhìn chằm chằm vào một thú tu.

Đó là một thú tu vằn hổ, khí tức tà năng cửu u trên người hắn khác với chín bệnh nhân còn lại.

Khi Tống Thư Hàng nhìn về phía hắn, thú tu vằn hổ này cũng từ từ mở mắt ra.

Cặp mắt đỏ ngầu đối diện với Tống Thư Hàng.

“Ái chà, bị phát hiện rồi, đúng là ta không giỏi ngụy trang mà.”

Thú tu vằn hổ cười ngượng ngùng, nhổm dậy từ trên giường:

“Xin chào, Bá Tống Huyền Thánh.”

Tà năng Cửu U trên người hắn tiếp xúc với ánh sáng công đức, không ngừng bị tịnh hóa. Nhưng lại có nhiều tà năng tuôn ra từ trong người hắn hơn.

Người này hoàn toàn tha hóa rồi ư? Không đúng, không phải tha hóa… tên này vốn dĩ chính là sinh vật ở Cửu U.

“Ta tên là Hổ Phách, là người phụ trách hành động lần này ở thú giới. Đương nhiên Hổ Phách là mật danh của ta, tên thật phải bảo mật. Mục đích ta đến là để gặp ngươi một lần, thử xem rốt cuộc Bá Tống Huyền Thánh có thể loại trừ tà năng Cửu U là người thế nào, dùng cách gì để loại trừ tà năng.”

Thú tu vằn hổ nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn ta đột nhiên vươn tay ra, tấn công một người nhiễm bệnh bên cạnh.

Lục Tu Tiên Tử vốn đã chuẩn bị sẵn lập tức ra tay, một sợi tóc vàng trên đầu cô bay ra, hóa thành trường mâu vàng kim, đâm về phía thú tu vằn hổ.

Thú tu vằn hổ không kịp tránh, bị trường mâu đâm vào người.

Hắn cúi đầu nhìn kim mâu xuyên vào cơ thể mình, máu tươi màu đen chảy ra từ miệng vết thương.

“A a a a, không ổn rồi, ta sắp chết rồi.”

Thú tu vằn hổ kêu gào thảm thiết, tiếng kêu của hắn ta giống như một diễn viên hí kịch đang nhập vai, sử dụng kỹ thuật diễn xuất khoa trương để thể hiện vai diễn vậy.

Sau khi kêu thảm xong, ‘bùm’ hắn ta nổ tan xác.

Tà năng Cửu U tà ác dơ bẩn khuếch tán khắp nơi, tràn ngập cả căn phòng.

Mà trong tà năng này còn có cả khí tức nguyền rủa.

Trước tiên Tống Thư Hàng đưa cả Lục Tu Tiên Tử, cá voi mập công đức và lông trắng vào thế giới hạch tâm.

Đồng thời bản thân hắn cũng chuẩn bị lui vào trong.

Nhưng lúc này, găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải của hắn có mười mấy xúc tu hóa lỏng đâm ra, cắm vào đủ mọi ngóc ngách trong căn phòng, trên mỗi xúc tu đều ngưng tụ khí tức thánh quang.

Chúng khác với thánh quang bình thường, vừa có sự thánh khiết mà lại đầy khí tức âm lãnh.

Thánh quang quỷ dị đâm vào trong tà năng Cửu U, như ngọn lửa bị vứt vào trong dầu vậy.

Bùng~

Tà năng Cửu U trải khắp cả phòng bốc cháy, biến thành thánh quang hừng hực. Nguyền rủa bên trong tà năng âm thầm bị hấp thu hết.

[~ là Số Tống Thư Hàng đấy hả, có nghe thấy ta nói gì không? Ta là con hổ giữ nhà trung thành của chủ nhân nhà ta, bây giờ ta sẽ truyền đạt một tin tức quan trọng từ chủ nhân ta cho ngươi nhé: Lập tức về hiện thế ngay, không về là chết chắc đấy. Cuộc gọi kết thúc.]

Một giọng nói vang lên trong đầu của Tống Thư Hàng.

Chương 1268: Ngày mai chính là hôn lễ của Đậu Đậu

Hổ trông nhà? Nhớ ra rồi… là con bạch hổ xấu đặc biệt, bị Bạch tiền bối two mang đi đấy à?

Trong trí nhớ của hắn, con bạch hổ kia đúng là rất xấu, eo lại dài nữa. Nó còn có thể uốn cong eo thành hình chữ U rồi cắn được đuôi của mình nữa.

[Ê, Tống Thư Hàng ngươi đừng quá đáng nhé!]

Giọng nói của hổ trông nhà lại vang lên.

Định mệnh, bị nghe thấy rồi.

Thế mới nói, với kẻ thẳng tính như hắn, giao lưu tâm linh chẳng tốt gì cả, có những lời muốn giấu cũng giấu không nổi.

Nếu như giao tiếp bằng lời, có những lời có thể giấu trong lòng không nói ra, thế sẽ chẳng có vấn đề gì. Nhưng từ lúc học theo cách thức giao lưu tâm linh phổ biến của các đại lão, có lúc hắn chỉ mới nghĩ thôi đã tự tìm chết rồi.

Thậm chí có khi ‘ý nghĩ vừa lóe lên’ này là ý niệm trong tiềm thức, là kiểu chỉ lướt qua đầu thôi ấy.

Mệt tim hết sức.

Trao đổi tâm linh mang đến rất nhiều tiện lợi nhưng đồng thời cũng không thiếu phiền não. Qủa nhiên trên đời này có rất ít chuyện vẹn cả đôi đường.

[Cảm ơn Hổ đạo hữu đã nhắc nhở, ta trở về hiện thế ngay đây. Nhiều nhất ta còn có thể ở lại đây mấy ngày?]

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tuy rằng không biết chỗ Bạch tiền bối two có chuyện gì… nhưng tình hình cấp bách, không kịp bận tâm nhiều như thế, có vấn đề gì thì đợi đến khi về hiện thế lại hỏi tiếp.

[Chủ nhân của ta nói: Càng nhanh càng tốt, tốt nhất đừng quá mười phút.]

Bạch Hổ nói tiếp.

[Ta hiểu rồi.]

Tống Thư Hàng mở trừng hai mắt.

Mười phút là đủ rồi.

Ngọn lửa thánh quang trong phòng cháy hừng hực, thiêu hết số tà năng Cửu U trong phòng.

Con thú tu vằn hổ kia cũng không thấy tung tích đâu nữa.

Tống Thư Hàng dám khẳng định nó vẫn chưa chết, thậm chí thứ vừa phát nổ vừa nãy chỉ là phân thân hay một thủ đoạn tương tự của nó mà thôi.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng của Thiện:

“Bá Tống tiền bối, xảy ra chuyện gì thế?”

“Vào đi.”

Tống Thư Hàng trả lời, Bạch tiền bối two nói phải trở về hiện thế‘ngay lập tức’, hắn không thể lãng phí thời gian.

Thiện, Quy đại sư và phân bộ trưởng của phân bộ Hắc Mã cùng vào phòng.

Bọn họ nhìn thánh quang hỏa diễm đang không ngừng thiêu đốt trong phòng, sắc mặt trở nên ngưng trọng hẳn.

Thiện phát hiện ra mười bệnh nhân hôm nay chỉ còn có chín, cả chín người đều đang trong trạng thái hôn mê. Hơn nữa… tà năng Cửu U trên người bọn họ vẫn chưa được loại trừ.

Xảy ra chuyện rồi!

Trong lòng Thiện, Quy đại sư và phân bộ trưởng đều hiện lên một suy nghĩ.

“Có tà ma Cửu U trà trộn vào trong người bệnh muốn tấn công ta.”

Tống Thư Hàng tóm tắt lại.

Sắc mặt Quy đại sư trầm xuống.

Phần lớn người bệnh đều là thành viên của liên minh nhân loại bọn họ, lai lịch của những bệnh nhân này thường sẽ không có vấn đề gì. Những người có vấn đề chắc chắn là thú tu ngoài liên minh.

“Xin lỗi Bá Tống tiền bối. Là do bọn ta không lựa chọn kỹ càng, để tà ma trà trộn vào.”

Quy đại sư nói.

Tống Thư Hàng khoát tay đáp:

“Chuyện này không trách ngươi được, số lượng bệnh nhân quá đông, đâu thể kiểm tra từng người một. Đến cả ta cũng không thể nhận ra đối phương ngay được nữa là. Còn nữa, thời gian của ta không còn nhiều nữa. Trong quá trình trị liệu ta bị một tồn tại phiền phức để ý. Bây giờ ta phải rời khỏi thú giới ngay.”

Quy đại sư kinh hãi:

“Là kẻ địch đến Bá Tống tiền bối cũng không đối phó được à?”

“Cách đây không lâu ta và đối phương đã cách không đọ vài chiêu. Ta đã “chết” một lần. Nếu như các ngươi cảm ứng kỹ thì có thể cảm nhận được sự khác biệt trên người ta bây giờ và lúc trước.”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Trong lòng Quy đại sư cảm thấy lạnh lẽo, hắn cảm ứng thật kỹ, quả nhiên trạng thái sinh mệnh của Bá Tống tiền bối khá lạ. Bá Tống Huyền Thánh trước mặt mang tới cho hắn cảm giác như một đứa trẻ mới chào đời.

“Ta phải đi rồi, chuyện của thú giới phải giao lại cho các ngươi xử lí rồi.”

Tống Thư Hàng sờ đầu Thiện, cảm thán:

“Lúc đầu ta nói với ngươi ít nhất sẽ ở lại thêm ba ngày nữa, bây giờ chỉ được có một ngày rưỡi.”

Thiện gật:

“Bá Tống tiền bối đi đường bình an.”

Tống Thư Hàng cảm thấy mình và cô bé này rất có duyên, nhưng thời gian tiếp xúc quá ngắn. Nếu như có duyên phận thật thì có lẽ sau này vẫn sẽ gặp lại.

“Trước khi đi, ừm… ta đột nhiên muốn tặng ngươi một món quà, ngươi có muốn không?”

Tống Thư Hàng nói với Thiện.

Thiện chớp mắt ngơ ngác.

Tống Thư Hàng tế ra thánh ấn:

“Đưa tay ra đây, ta đóng dấu cho ngươi.”

Thiện lại ngẩn người.

Quy đại sư đứng bên cạnh vội dùng ngôn ngữ của thú giới lớn tiếng nhắc nhở, sốt ruột khoa chân múa tay. Chắc hắn đang giảng giải cho Thiện về công dụng kì diệu của dấu thánh ấn. Quy đại sư là trưởng lão truyền công, kiến thức uyên bác, cũng có chút hiểu biết với thánh ấn của Huyền Thánh.

Thiện vươn chìa cổ tay ra cho Tống Thư Hàng.

‘Bộp’, Tống Thư Hàng đóng thánh ấn lên cổ tay của cô.

“Tạm biệt.”

…

…

Sau khi dặn dò hết mọi chuyện trong thú giới bằng tốc độ nhanh nhất, Tống Thư Hàng lấy phù văn truyền tống thú cưng số 1 ‘Ngươi Bận Không T233’ để lại cho hắn ra.

Hắn nắm chặt phù văn, rót chân nguyên vào.

[Chuẩn bị khởi động nhảy vượt không gian, nơi đến ‘đường Bạch Kình – thành phố Văn Châu – Hoa Hạ - Trái Đất- Hiện thế’, nơi xuất phát ‘phân bộ Hắc Mã – thú giới’. Định vị tọa độ xong, bước nhảy không gian bắt đầu. 3… 2… 1.]

Giọng nói máy móc của thú cưng Số 1 vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Hắn lập tức cảm thấy có không gian chi lực bao lấy mình.

Sau đó, hắn bị bắn đi như đạn pháo.

Đậu xanh, kiểu truyền tống không gian này bạo lực quá.

Dưới ánh nhìn sùng bái của phân bộ trưởng phân bộ Hắc Mã, Quy đại sư và Thiện, Tống Thư Hàng biến mất khỏi thú giới.

****

Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, Hoa Hạ, hiện thế.

Trên cửa sổ tầng 21 tòa nhà Bạch Hồng.

Một cô gái thân hình nóng bỏng đang ngồi ở phòng ăn nhà mình thưởng thức bữa sáng thịnh soạn.

Phòng ăn nhà cô đối diện với cửa sổ.

Trong khi cô gái đó đang cầm ly sữa bò nóng, uống một ngụm đầy thỏa mãn thì đột nhiên… một chàng người nhện xuất hiện trên cửa kính nhà cô.

“Phụt ~~”

Cô phun hết sữa bò trong miệng ra ngoài.

“Đậu má!”

Trên cửa sổ, người nhện kia hét lên một tiếng. Sau đó cơ thể của hắn trượt xuống trên cửa kính bóng loáng.

Tư thế trông rất buồn cười.

“Ơ?”

Cô gái kia bật dậy khỏi ghế, nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới.

Chắc không phải chàng người nhện kia bị ngã chết rồi đấy chứ? Nhà cô ở tầng 21 đấy!

Cô gái nhìn xuống dưới, nhưng lại không thấy bóng dáng của người nhện đâu.

“Lạ thế?”

Cô nhíu mày lại nghi hoặc.

“Đại Manh, sao thế con?”

Tiếng của mẹ cô vọng từ trong phòng ra.

“Mẹ, lúc nãy con nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện rồi dính lên cửa sổ nhà mình. Sau đấy bị trượt xuống dưới!”

Đại Manh đáp.

“Cái gì? Chắc không phải người lau cửa kính bị trượt xuống đấy chứ? Có bị làm sao không?”

Mẹ cô hỏi.

Đại Manh đáp:

“Con không nhìn thấy, lúc con mở cửa sổ ra thì chẳng thấy ai cả.”

“Hay là con hoa mắt thế?”

Mẹ cô nói.

Đại Manh:

“Không thể nào, rõ ràng con còn nghe thấy người đó hét “đậu má” nữa mà.”

Mẹ Đại Manh nghe thế thì đi tới bên cạnh con gái nhìn xuống dưới.

Bên dưới chẳng có gì cả.

"Chắc chắn là con hoa mắt rồi."

Mẹ Đại Manh khẳng định.

Đại Manh: "…"

"Còn nữa, mẹ nói này. Giờ đã là bảy giờ năm mươi lăm rồi, chỉ còn năm phút nữa là con muộn giờ làm đấy."

Mẹ Đại manh bình tĩnh nhìn giờ.

"Trời, điểm chuyên cần của con!"

Đại Manh kêu thảm.

Mẹ Đại Manh:

"Chậc, nói cứ như là con có điểm chuyên cần ấy, con có bao giờ được thưởng chuyên cần đâu?"

"Mẹ đúng là mẹ ruột của con."

Đại Manh khóc một dòng sông.

…

…

Mà lúc này, trong một khúc quanh của con phố ít người qua lại gần tòa nhà Bạch Hồng, một bóng người xuất hiện trong không trung.

"Định mệnh, cũng may mình đã học được Ngự Đao Phi Hành và trận pháp huyễn thuật đơn giản."

Tống Thư Hàng cảm thán.

Không cần phải nói, Spiderman bò trên cửa kính nhà cô gái kia chính là Tống Thư Hàng.

Hắn bị truyền tống đi rồi đáp xuống đúng bên ngoài cửa kính. Cũng may không bị kẹt trên trên đó, nếu không có khi kẻ đã không còn ở trạng thái hóa lỏng như hắn đã tan xương nát thịt mất rồi ấy chứ.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra.

Vừa kết nối mạng, một tràng tiếng 'ting ting ting' vang lên không ngừng.

Đầu tiên hắn xem ngày tháng… Thời gian trên điện thoại của hắn chịu ảnh hưởng của 'Bích Thủy Các Thời Quang Thành' nên đã không còn chính xác nữa.

Hắn nhớ rõ mình bị cuốn vào chuyện của Bích Thủy Các rồi truyền tống đến thú giới vào tối ngày 15 tháng 9.

Hắn đã trải qua 6 lần mặt trời mọc ở thú giới.

Nhưng hiển nhiên một ngày ở thú giới khác với một ngày ở trái đất.

Thế nên hôm nay là ngày bao nhiêu rồi nhỉ?

Sau khi kết nối mạng, ngày tháng trên điện thoại tự động đồng bộ.

Ngày 22 tháng 9 năm 2019, chủ nhật, tám giờ sáng. Tiện xuất hành, nạp thái, kỵ tang sự, an táng.

Hơn một ngày so với thời gian ở thú giới.

Thế nên… hắn đã cúp học đúng một tuần.

“Đây là sự tàn khốc của tu chân giới, môt khi bị cuốn vào chuyện lớn gì đó, đến cả tiết học mà mình thích cũng phải vắng mặt. Tiếc cho điểm chuyên cần của mình.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hắn lại mở phần mềm chat ra.

Bạch tiền bối, Tô thị A Thập Lục, Thổ Ba, Dương Đức, Cao Mỗ Mỗ và rất nhiều người nữa đều nhắn tin cho hắn.

Tống Thư Hàng gạt điện thoại, gọi điện cho Tô thị A Thập Lục trước tiên.

Nhưng điện thoại của Tô thị A Thập Lục không nằm trong vùng phủ sóng, không kết nối được.

“Không trong vùng phủ sóng, chẳng lẽ là ở nơi tín hiệu bị nhiễu à?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, hắn lại gọi cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối nhanh chóng bắt máy.

“A lô, Thư Hàng đấy à. Rốt cuộc ngươi cũng về rồi à?”

Bạch tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Đúng thế, chuyện ta trải qua mấy hôm nay một lời khó nói hết. Tiền bối đang ở đâu thế? Ta đi tìm ngươi.”

“Bây giờ ta và A Thập Lục còn đang đi thám hiểm dưới đáy biển, tối nay là về. Điện thoại của bọn ta bị hỏng khi đi thám hiểm rồi, thứ ta đang dùng để nói chuyện của ngươi là phiên bản được ghép lại từ hai chiếc điện thoại nát của ta và A Thập Lục. Nếu như ngươi có thời gian thì đi mua giùm bọn ta hai chiếc điện thoại khác để còn dùng nhé.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng:

“Ra là thế, chẳng trách lúc nãy ta gọi cho A Thập Lục mà không ai nghe. Không thành vấn đề, giờ ta đi mua điện thoại rồi Bạch tiền bối sửa lại nó sau nhé.”

“Đúng rồi, ngày mai là hôn lễ của Đậu Đậu đấy, ngươi chuẩn bị quà chúc mừng gì thế?”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Chết, ta quên mất chuyện này.”

Chương 1269: Nicolas Đậu

Tống Thư Hàng nói:

“Để ta xem, lần này đến thú giới cũng thu hoạch được không ít, nói không chừng lại tìm được thứ gì đó thích hợp.”

So với hôn lễ của Đậu Đậu thì hắn càng quan tâm đến vấn đề tân lang là ai hơn.

Là đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử hay chính bản thân cô ấy lên sàn đây? Cũng có thể là đệ tử của Phù Sinh Tiên Tử thay sư phụ kết hôn chăng? Hay là người bên thứ tư gây rối?

Trong hôn lễ của Đậu Đậu chắc chắn sẽ có một màn kịch vô cùng ly kỳ đây.

“Đúng rồi Bạch tiền bối, Thông Nương và Tiểu Thải vẫn khỏe chứ?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi thăm.

Đã qua một tuần rồi, không biết giờ hai người họ đã độ qua tâm ma kiếp hay chưa?

Bạch tiền bối trả lời:

“Tâm ma kiếp của Thông Nương đã ổn định nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Mà tâm ma kiếp của Tiểu Thải lại hơi phiền phức. Bây giờ phân thân của ta đã hộ tống họ đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương. Tạo Hóa đạo hữu sắp mở một buổi concert nhỏ, mấy vị đạo hữu bị cuốn vào tâm ma kiếp gần đây đều được đưa tới đó rồi. Hy vọng giọng hát của Pháp Vương thật sự có tác dụng với tâm ma kiếp như những gì Linh Điệp đạo hữu nói.”

Tâm ma kiếp rất phiền phức, hiện giờ tất cả các tu sĩ độ kiếp đều chưa tỉnh lại. Mấy vị đạo hữu trong nhóm lấy tâm lý đi bước nào hay bước ấy nên đưa người đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương.

Ngỡ đâu giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương thật sự có tác dụng phá giải tâm ma kiếp như những gì Linh Điệp Tôn giả nói thì sao?

Thử một lần cũng chẳng chết ai, tuy rằng đúng là hơi đang sợ... nhưng nếu thật sự có tác dụng, hy sinh màng nhĩ một chút cũng không thành vấn đề.

“À mà, ta thấy mãi mà ngươi chưa về nên liền để Khinh Vũ huyễn hóa thành hình dáng của ngươi đến trường rồi. Nhưng tối 16 Khinh Vũ mới tới Giang Nam, ngươi vẫn xem như trốn học một ngày đấy.”

Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng thấy ấm long hẳn:

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Bạch tiền bối còn suy nghĩ hộ hắn đến cả những chi tiết nhỏ như vậy, có một vị tiền bối thế này đúng là may mắn!

“Tiện tay thôi, ở thú giới có gặp chuyện gì thú vị không? Lát nữa nói cho ta nghe đi, ta mới chỉ đến thú giới một lần lúc còn nhỏ thôi, về sau vẫn bận bế quan, không có thời gian để đi du ngoạn nữa.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Chuyến này gặp được rất nhiều chuyện khó tin, đợi buổi tối tiền bối về ta sẽ từ từ kể lại cho ngươi nghe.”

Trận chiến ở Bích Thủy Các, hành tinh có mắt, pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, chắc hẳn Bạch tiền bối sẽ thấy hứng thú với những thứ này.

“Được, tối gặp nhé. Ngươi có muốn nói gì với A Thập Lục không?”

Bạch tiền bối dứt lời liền đưa điện thoại cho A Thập Lục.

“A lô, Thư Hàng, chào mừng trở lại.”

Tô thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Ừm, coi như sống sót trở về.”

“Gặp nguy hiểm à? Có bị thương không?”

A Thập Lục hỏi

Tống Thư Hàng:

“Còn nghiêm trọng hơn bị thương nữa, ta sơ ý nên chết một lần rồi, cũng may là có mệnh phù. Đợi tối về ta sẽ kể lại cho cô nghe.”

“Được, tối gặp. Chú ý an toàn.”

Tô thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng:

“Ừ, ta sẽ cẩn thận. Tối gặp nhé… đợi chút, A Thập Lục, ta thấy cách nói chuyện của chúng ta có chút vấn đề!”

Hắn cứ cảm thấy cách Tô thị A Thập Lục nói chuyện với hắn hiền lành quá mức.

“Có gì đâu, nếu như ngươi không quen thì lần sau ta sẽ đổi hình thức khác.”

Tô thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng:

“Hả? Đổi hình thức khác?”

“Nói đùa thôi… thực ra là thời gian gần đây ta gặp được kỳ ngộ, nên tư duy bị ảnh hưởng. Nhưng Bạch tiền bối đã kiểm tra cho ta rồi, chỉ bị ảnh hưởng tạm thời thôi, qua hai ngày nữa là khỏi ấy mà.”

Tô thị A Thập Lục cười hì hì đáp.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Thư Hàng. Gần đây ta lại cao thêm một chút, có cần ta mở video cho ngươi xem không?”

Tô thị A Thập Lục nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng:

“Phụt ~~”

Đây cũng là kết quả khi tư duy bị ảnh hưởng sao?

“Không muốn xem à? Dạo này ta cao lên một chút nữa, đây là lần cao thêm duy nhất của ta trong vòng năm năm trở lại đây đấy.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: “Phụt ~~”

“Ầy, không mở video được. Thôi vậy, tối rồi nói sau. Hẹn gặp lại buổi tối.”

Tô thị A Thập Lục nói với giọng đầy nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: “…”

“Còn nữa, Bạch tiền bối nói, nếu hôm nay ngươi rảnh thì đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương một chuyến đi. Dù gì Tiểu Thải và Thông

Nương cũng là đệ tử và yêu sủng của ngươi. Lát nữa ta gửi tọa độ của Tạo Hóa tiền bối cho ngươi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng:

“Được, nếu như kịp thì ta sẽ đi một chuyến.”

Trong thế giới hạch tâm, Diệp Tư cũng đang ở trong trạng thái tâm ma kiếp.

Nếu có thể đến kịp buổi concert thì phải chiếm một chỗ cho Diệp Tư mới được.

****

Kết thúc cuộc gọi với Tô thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng lại lướt đến số điện thoại của bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ.

Bạch tiền bối để liễu yêu Khinh Vũ đến trường thay hắn, hy vọng mọi chuyện đều ổn thỏa.

Cao Mỗ Mỗ nhận điện thoại rất nhanh:

“Đệch, mới hơn tám giờ sáng, mày gọi tao sớm thế làm gì hả Thư Hàng?”

“Không có gì, tự nhiên tao muốn nói chuyện với mày thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Cao Mỗ Mỗ:

“Đậu mày! Tha cho tao đi, tối qua tao gõ chữ tới tận ba giờ sáng đây này.”

“Vẫn còn gõ chữ ư? Không “thái giám” à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Cao Mỗ Mỗ:

“Mày đã thấy tao “thái giám” bao giờ chưa? Nói đến thái giám tao không thể không nói chuyện này… Thư Hàng, có phải mấy hôm nay mày uống nhầm thuốc rồi không? Tao thấy dạo này mày khác lắm, bọn tao sắp hết chịu nổi rồi đây.”

“Hả?”

Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Cao Mỗ Mỗ:

“Tự mày không thấy thế à? Mấy nay mày ẻo lả lắm, giờ đi đường mày còn uốn éo nữa, nói chuyện thì thỏ thẻ, động một tí là xấu hổ. Lúc lên lớp lại còn thích chống cằm, thỉnh thoảng lại cười quyến rũ. Nha Y còn bảo tao, giờ mày còn giống con gái hơn cả cô ấy… Nói thật là tao, Thổ Ba và cả Dương Đức đều bị mấy thay đổi của mày dọa sợ hết hồn đây này.”

Tống Thư Hàng khóc một dòng sông:

“Đệch mợ.”

Khinh Vũ là một liễu yêu, hơn nữa còn là nữ yêu.

Nữ yêu trời sinh đã có thuộc tính quyến rũ nên trong sinh hoạt thường ngày sẽ bất giác bộc lộ ra vẻ yêu mị nữ tính.

Nếu như sự yêu mị này xuất hiện trên người một cô gái nào đó thì chính là khí chất đặc biệt, tăng thêm vẻ quyến rũ.

Nhưng nếu là nam… đệch mợ luôn!

Hốc mắt Tống Thư Hàng bỗng ươn ướt.

Giờ trong lòng hắn rất bối rối.

Hắn vừa biết ơn Khinh Vũ đã biến thành hình dáng của hắn để đi học giùm, hơn nữa cả tuần nay không để ai nhận ra cô ấy là hàng dỏm.

Nhưng mặt khác, Tống Thư Hàng version quyến rũ mà Khinh Vũ đóng để lại ấn tượng quá sâu đậm cho mọi người trong trường, hắn biết phải làm sao đây?

“Khụ, đó không phải là quyển rũ.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Thực ra, gần đây tao đang quay một bộ phim, trong đó có một nhân vật, vì tình tiết nên ở một vài phân đoạn sẽ có mấy hành động yêu kiều nhưu con gái. Mấy hôm nay tao vẫn đang âm thầm luyện tập để diễn tốt vai này.”

“Thì ra là thế, đáng lẽ mày phải nói sớm chứ, hại tao lo lắng mấy ngày liền.”

Cao Mỗ Mỗ thở phào nhẹ nhõm:

“Mày đóng phim gì thế?”

Tống Thư Hàng định bịa đại một cái tên.

Nhưng giọng nói của Cao Mỗ Mỗ lại đột nhiên vang lên từ bên kia điện thoại:

“Ầy, lẽ nào là bộ phim đó hả? Diễn viên thủ vai Tử Lãng trong bộ phim bom tấn ‘Cuộc đời phóng đãng của ta’ tên là Lãng Bá, trong danh sách diễn viên lại có người tên là Bá Đao, là mày à Thư Hàng?”

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Mày diễn vai gì trong bộ phim này thế? Lại là phim bom tấn nữa chứ, hóng quá đê, bao giờ thì phim ra rạp? Sau vai Cao Thăng sư huynh, mày lại muốn dựng nên hình tượng nhân vật phản diện nào nữa đây?”

Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Chuyện này tao cũng không biết.”

Đợi đã, mình tham dự bộ phim điện ảnh tự tìm chết “Cuộc đời phóng đãng của ta” của Tam Lãng tiền bối từ khi nào vậy? Mình diễn vai gì chứ?

Chẳng lẽ là bộ phim mà Linh Điệp tiền bối bắt hắn đi đóng ư?

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng nghĩ một chút rồi gọi điện cho Vũ Nhu Tử.

“Chào Tống tiền bối.”

Giọng của Vũ Nhu Tử vang lên.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha, chào buổi sáng nha Vũ Nhu Tử. Ừm… bây giờ cô đang ở đâu thế?”

Hắn phải xác định xem hiện giờ Vũ Nhu Tử có đang ở cùng Linh Điệp Tôn giả hay không, nếu có thì hắn không hỏi vội.

“Ta đang trên đường bay tới chỗ concert của Tạo Hóa tiền bối, Lưu sư huynh đi cùng ta. Tống tiền bối cũng muốn tới buổi biểu diễn à?”

Vũ Nhu Tử vui mừng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ừ, để ta xem đã, nếu như kịp thì ta sẽ đi một chuyến.”

“Thế thì tốt quá, ta nghe nói gần đây Tống tiền bối lại tham dự vào rất nhiều chuyện kích thích, đợi concert của Tạo Hóa tiền bối kết thúc thì Tống tiền bối nhất định phải kể lại cho ta mấy chuyện mạo hiểm này đấy nhé.”

Vũ Nhu Tử vui mừng nói.

Tống Thư Hàng:

“Không thành vấn đề.”

“Vậy chúng ta gặp lại ở buổi concert nhé.”

Vũ Nhu Tử cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Đợi một…”

Còn chưa kịp nói thêm thì Vũ Nhu Tử đã ngắt máy.

Tống Thư Hàng: “…”

Thôi vậy, đợi sau khi buổi biểu diễn kết thúc thì lại hỏi Vũ Nhu Tử về chuyện bộ phim “Cuộc đời phóng đãng của ta” sau vậy.

…

…

Sau khi cúp máy, Tống Thư Hàng lại nhớ đến Lý Âm Trúc và Sở Sở ở Bích Thủy Các.

Khi ấy Bích Thủy Các bị truyền tống tới thú giới, nhưng Thời Quang Thành lại được Sở Các Chủ giữ lại ở hiện thế.

Không biết hiện giờ Thời Quang Thành đang ở đâu.

Ý thức của Tống Thư Hàng đi vào thế giới hạch tâm, liên lạc với Sở Các Chủ bên bờ suối nguồn sự sống.

“Sở tiền bối, ta đã về hiện thế rồi, giờ chúng ta có thể tìm được vị trí của Thời Quang Thành không?”

Tống Thư Hàng cất tiếng.

Sở Các Chủ mở mắt ra, đáp:

“Với trạng thái hiện giờ thì ta không thể xác định được nó đang ở đâu.”

Giờ cô chỉ còn lại có đúng một cái đầu, phải mượn sức mạnh của Tống Đầu Gỗ và suối nguồn sự sống để duy trì không bị tan biến, thậm chí còn không thể rời khỏi thế giới hạch tâm.

“Không biết Sở Sở và Âm Trúc ở trong Bích Thủy Các thế nào rồi?”

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi.

Hai người họ vẫn còn ở tầng trên của Thời Không Thành.

Ở thế giới bên ngoài là bảy ngày, chắc hai người họ đã trải qua tám mươi tư ngày trong đó rồi.

“Yên tâm đi, ta đã để lại đủ số đan dược ở Thời Quang Thành, hai người họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Còn nữa, ta truyền cho ngươi một trận pháp, ngươi tranh thủ luyện tập, nắm vững nó nhé. Đến lúc đó, dùng trận pháp này cộng thêm lệnh bài Bích Thủy Các là có thể thử xác định tọa độ của Thời Quang Thành. Chỉ cần nó không bị hủy thì cứ thử vài lần là ngươi sẽ nhanh chóng tìm được nó thôi.”

Sở Các Chủ nói.

“Cũng chỉ đành như vậy.”

Tống Thư Hàng đáp.

****

Nếu như đã về đến đường Bạch Kình ở thành phố Văn Châu, Tống Thư Hàng liền tiện đường về nhà một chuyến thăm ba mẹ.

Trung Thu không về nhà, hôm nay về thăm bù luôn cũng được.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gọi điện cho mẹ mình:

“Mẹ, hôm nay con rảnh, đang định về nhà đây. Giờ mẹ có ở nhà không?”

“Thằng kia, sao dạo này cứ tắt máy suốt thế hả?”

Mẹ Tống nói:

“Mẹ đang ở nhà đây, à đúng rồi, mới sáng sớm nay nhà ta có vài vị khách đến tìm, nói là bạn của con, ở đây đợi con cả buổi sáng rồi đấy.”

“Mấy hôm nay điện thoại của con bị hỏng, vừa mới sửa xong, khách nào thế mẹ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Là một người nước ngoài, tên là Nicholas Đậu. Trông ngốc ngốc, cười tươi lên cũng sáng sủa, nhìn có vẻ vô hại lắm, còn mang cả quà đến nữa.”

Mẹ Tống đáp.

Tống Thư Hàng:

“Không phải chứ ~~”

Chương 1270: Phù dâu? Phù rể?

Nghe thấy cái tên này, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới Đậu Đậu.

Cái vị ngày mai sẽ trở thành cô dâu kia sẽ không bỏ nhà ra đi đấy chứ, chẳng phải ‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ly đang trông trừng nó à?

Mà cũng có thể lắm… dù sao thì Đậu Đậu cũng là chuyên gia bỏ nhà đi bụi mà, thủ đoạn của Chu Ly bị Đậu Đậu nhìn thấu tuốt rồi, không ngăn nổi nó thật.

Nhưng Đậu Đậu vẫn chưa tấn thăng lên ngũ phẩm, nếu như Nicholas Đậu này thật sự là Đậu Đậu thì nó đã dùng loại huyễn thuật gì đó biến thành hình người rồi nói chuyện với mẹ hắn chăng?

“Con về ngay đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nếu là Đậu Đậu thật thì hôm nay nó chạy đến thành phố Văn Châu làm gì? Mai là hôn lễ của nó rồi. Cho dù có muốn tìm hắn thì cũng nên đến đại học Giang Nam mới đúng chứ?

Mang theo một bụng nghi hoặc, Tống Thư Hàng chạy vội về nhà.

Sau khi mở cửa nhà, hắn đứng từ xa nhìn bóng mẹ Tống bận rộn trong bếp.

Một người đàn ông có mái tóc dài màu vàng đang ngồi trong phòng khách.

Ngũ quan của hắn là kiểu con lai Trung Tây, mặt mũi hiền hòa, ánh mắt thâm thúy.

Người đàn ông đó đang bê ly trà, lúc nhìn thấy Tống Thư Hàng thì mỉm cười ngại ngùng.

Tống Thư Hàng thử cảm ứng khí tức trên người đối phương nhưng người đàn ông tóc vàng này không có một chút sức mạnh nào, thoạt nhìn giống như một người bình thường vậy.

Mẹ Tống:

“Thư Hàng, con về rồi à. Tiếp bạn con đi nhé, mẹ chuẩn bị điểm tâm cho hai đứa.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Vâng ạ.”

Sau đó, hắn ngồi xuống bên cạnh người đàn ông tóc vàng kia, đè giọng xuống nói:

“Đậu Đậu?”

“Gâu, bây giờ hãy gọi ta là Nicholas Đậu.”

Người đàn ông tóc vàng trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhìn trời, đúng là Đậu Đậu thật.

“Sao ngươi lại chạy đến đây thế? Còn lấy cái tên dở hơi này là sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu lấy ra một tấm chứng minh nhân dân, đưa cho Tống Thư Hàng:

“Lúc trước ta có nhờ Tuyết Lang Động Chủ làm cho mình một tấm chứng minh nhân dân của nhân loại, trên chứng minh lấy tên như thế. Gâu ~ Nên lần này ta dùng nó luôn.”

Tống Thư Hàng nhìn chứng minh, mấy chữ “Nicholas Đậu” viết bằng tiếng Trung trên đó quá nổi bật. Bên cạnh còn kèm theo bức ảnh của một người đàn ông tóc vàng.

Lấy tên thế này thật sự không vấn đề gì à? Chắc Tuyết Lang Động Chủ sẽ không dùng chứng minh nhân dân giả này để lừa Đậu Đậu chứ?

“Còn dáng vẻ của ngươi là sao? Không phải ngươi là Kinh Ba à? Chẳng lẽ ngươi còn có huyết thống của loài chó khác ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Kinh Ba là chó Trung Quốc thuần mà, sao Đậu Đậu lại có dáng vẻ như con lai thế này?

Đậu Đậu hất mái tóc dài vàng kim:

“Đương nhiên là để phối hợp với tấm ảnh trên chứng minh nhân dân rồi. Lúc chụp hình ta vẫn chưa thể huyễn hóa thành con người được, nên Tuyết Lang Động Chủ mới lấy ảnh của một ngôi sao quốc tế về thay đổi một chút, thế là có hình dáng như hiện tại của ta.”

Tống Thư Hàng:

“Thế là bây giờ ngươi đang dùng huyễn thuật à?”

“Đúng thế, lợi dụng một pháp khí đặc biệt mà huyễn hóa thành đấy. Hiệu quả chân thật, hơn nữa còn thu được khí tức của mình lại. Trước đây nhờ vào pháp khí này mà ta nhiều lần tránh được sự đuổi bắt của Chu Ly. Nhưng sau đó hắn đã tìm được cách phá giải pháp khí của ta, nên lâu lắm rồi ta không dùng nó nữa.”

Đậu Đậu than thở nói.

Khoa học kỹ thuật phát triển từng ngày, tu chân cũng không ngừng tiến bộ. Thủ đoạn truy tung và phản truy tung đồng thời cũng được update liên tục.

Phương pháp truy tung của Chu Ly có hậu thuẫn là Hoàng Sơn Chân Quân và một đoàn đội đầy đủ, mà thủ đoạn phản truy tung hay pháp khí của Đậu Đậu là tự nó phải tìm cách đi làm.

Nghĩ tới điểm này, Đậu Đậu lại thấy mệt tim lắm.

“Hôm nay ngươi lại bỏ nhà đi bụi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu thở dài:

“Hôm nay thì không, ta xin Hoàng Sơn ngu ngốc cho ra ngoài đấy, có thể đi dạo một ngày, sáu giờ chiều này phải về rồi.”

“Vậy ngươi chạy tới thành phố Văn Châu làm gì? Nếu không phải đúng lúc hôm nay ta về thì ngươi không gặp được ta đâu đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu trợn mắt lên:

“Ta cũng có cố ý tới tìm ngươi đâu, ta đến để thăm mấy người bạn cũ, sau đó nhớ ra nhà ngươi cũng ở gần đây nên tiện đường ghé qua thôi. Còn nữa… ta nghe nói ở thành phố Văn Châu mới mở một bệnh viện, sở hữu kỹ thuật chuyển giới tuyệt đỉnh của Thái Lan nên muốn đến xem thử.”

“Hả? Kỹ thuật chuyển giới?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Ừ, ngày mai ta lấy chồng rồi.”

Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp:

“Ta biết, ta còn có thiệp mời của Hoàng Sơn Chân Quân đây.”

“Thế rồi tối qua ta với Tiểu Đậu Đậu nhìn nhau cả buổi tối, phát hiện ra nó còn chưa biến mất.”

Đậu Đậu nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

Đậu Đậu nói tiếp:

“Nhưng ta phải lấy chồng, đối tượng kết hôn là một vị khuyển gia. Vì thế ta vẫn luôn hoài nghi mình là một cô chó cái, có điều từ nhỏ Hoàng Sơn ngu ngốc đã thi triển pháp thuật với ta. Đợi đến thời gian thích hợp thì nói không chừng ta sẽ biến thành một cô chó thật. Nhưng ngày mai ta phải kết hôn rồi mà bây giờ còn chưa biến thành cô chó đây này.”

“Thế nên ngươi muốn tìm bệnh viện chuyển giới, làm phẫu thuật để biến thành giống cái à?”

Tống Thư Hàng thử hỏi.

“He he, sao có thể thế được.”

Đậu Đậu cười hề hề:

“Ta đang nghĩ, nếu như ngộ nhỡ ta biến thành một cô chó thật thì lập tức tìm đến bệnh viện này rồi để phẫu thuật lại cho chuẩn men. Ta đây không thèm biến thành con gái để lấy chồng đâu, thế thì hủy tam quan lắm.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sau khi nói xong, Đậu Đậu lại tựa vào sô pha, hai tay bưng ly trà xoay vòng.

Ngoại hình hiện tại của hắn là do huyễn hóa mà ra, nên thực tế nó đang dùng hai móng vuốt trước để xoay tròn ly trà đúng không? Động tác này có độ khó cao lắm nha.

Từ khi quen Đậu Đậu đến giờ, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy nó ủ rũ như thế.

Chiêu "gả Đậu Đậu" này của Hoàng Sơn Chân Quân đúng là hành nó thảm luôn.

"Đậu Đậu, bây giờ ngươi có hối hận vì đã sáng tác ra "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc" không."

Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân quyết định gả Đậu Đậu đi là do nó đã hát "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc" trước mặt bao người trong cuộc thi máy kéo.

"Làm gì có chuyện ấy được, hậu quả do bản thân tự tìm chết, cắn chặt răng cũng phải chịu. Đây là danh ngôn trước đây của Tam Lãng. Mọi người đều là người trưởng thành, phải dám gánh vác trách nhiệm."

Đậu Đậu nói với vẻ đắc ý:

"Nếu như thời gian có thể quay trở lại, khi phát "Bài ca Hoàng Sơn ngu ngốc" ấy ta sẽ bật tiếng to thêm ba phần, để bài hát đó oanh liệt hơn nữa!"

Bệnh Tam Lãng đã vào giai đoạn cuối, hết cứu rồi.

Sau khi cơn kích động qua đi, Đậu Đậu lại xìu xuống.

Một lúc lâu sau.

"Thư Hàng, ngươi có phải là bạn của ta không?"

Đậu Đậu đột nhiên hỏi

Tống Thư Hàng thấy Đậu Đậu ủ rũ, mềm lòng nói:

"Coi như thế đi."

Khi hắn vừa bước chân vào tu chân giới, Đậu Đậu đã giúp đỡ hắn không ít… tuy rằng cũng chọc thêm khá nhiều phiền phức cho hắn.

"Thế Thư Hàng này, nếu như là bạn bè, có phải cũng nên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu không?"

Hai mắt Đậu Đậu sáng lên:

"Vì thế, hôm ta lấy chồng, ngươi làm phù rể… không đúng, làm phù dâu của ta đi!"

"Ta từ chối!"

Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: "Người là kẻ dối trá, chẳng phải đã nói làm bạn tốt cả đời này sao?”

“Cả đời làm bạn tốt thì không vấn đề gì, làm phù dâu thì không được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đám các ngươi chẳng có ai đáng tin hết.”

Đậu Đậu cắn răng nói.

Tống Thư Hàng:

“Ngươi chạy đến thành phố Văn Châu tìm bạn thân là để người ta làm phù rể…à phù dâu à?”

“Nếu không ngươi nghĩ rằng ta chạy từ xa đến đây làm gì.”

Đậu Đậu lườm hắn một cái.

Tống Thư Hàng niết cằm, cười bảo:

“Khà khà, ngươi đồng ý gả cho người ta, không phản kháng nữa à?”

Còn chủ động lập đoàn phù dâu, Đậu Đậu đã khuất phục trước vận mệnh rồi ư?

“Không có gì để phản kháng cả, dù sao “lấy chồng” chỉ là một nghi thức mà thôi. Ngươi đã từng nghe câu này chưa? “Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi.” Chỉ cần ta lấy chồng rồi thì tên ngốc Hoàng Sơn cũng không quản được ta nữa, đến lúc đó vừa xong hôn lễ là ta chạy ngay, hề hề hề.”

Đậu Đậu cười đắc ý.

Nhưng sau khi đắc ý xong, Đậu Đậu lại ủ rũ.

Chứng sợ hãi trước hôn nhân à?

Hay là sắp lập gia đình nên không nỡ rời xa Hoàng Sơn Chân Quân?

Dù sao thì bộ dáng ủ rũ này của Đậu Đậu thật sự rất hiếm thấy.

Tống Thư Hàng không đành lòng nên nói:

“Đậu Đậu, ngươi có từng nghĩ qua… nếu như người kết hôn ngươi là một cô chó thì sao?”

Tuy rằng trên danh nghĩa đối tượng kết hôn của Đậu Đậu là đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử. Nhưng nếu như tình tiết diễn ra thuận lợi, đến lúc đó rất có thể người lấy Đậu Đậu là cô chó Phù

Sinh Tiên Tử.

“Ha ha.”

Đậu Đậu ngẩng đầu lên, u buồn nói:

“Trước đây cũng có nhiều người bạn an ủi ta như thế, cũng giải thích với tính cách của tên Hoàng Sơn ngu ngốc thì sẽ không gả ta cho một vị khuyển gia. Nhưng mà… hôm qua ta nhìn thấy tân lang rồi, nó là một khuyển gia cường đại cấp trưởng lão của Phệ Thiên Doanh.”

Tống Thư Hàng: “…”

Là đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử à? Nghe tiên tử nói, đại huynh của cô ấy lăn lộn ở Phệ Thiên Doanh khá lắm.

“Không lằng nhằng nữa, ta phải tiếp tục đi tìm mấy tên bạn thân nữa. Xem có ai nguyện đồng cam cộng khổ, làm phù dâu của ta hay không.”

Đậu Đậu đứng dậy, đặt ly trà xuống.

Tống Thư Hàng đề nghị:

“Đậu Đậu, chi bằng ngươi đi tìm bạn thân là nữ tu đi, hoặc là kiểu giới tính linh hoạt như Bạch Hạc Chân Quân ấy, dù sao thì cũng là làm phù dâu, nam tu bình thường chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.”

“Không được.”

Đậu Đậu buồn bã nói:

“Bạn tốt là nữ tu của ta toàn là Sở Sở. Còn lâu ta mới nói chuyện mình sắp lấy chồng cho họ biết.”

“Ha ha ~~”

Tống Thư Hàng bật cười.

Đậu Đậu trợn mắt lên.

“Nếu như thật sự không được thì ngươi lên nhóm Cửu Châu số 1 tìm mấy vị tiên tử cho đủ số thôi. Lệ Chi Tiên Tử này, Lưu Huỳnh Tiên Tử này, Đông Phương Tiên Tử này… nếu người nhờ bọn thì chắc họ sẽ đồng ý làm phù dâu cho ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không.”

Đậu Đậu lắc đầu:

"Lấy chồng đã là chuyện rất mất mặt rồi, nếu như tìm họ làm phù dâu thì chỉ có nước bị cười nhạo hơn thôi."

Cho nên… Đậu Đậu muốn tìm một đám "nam" phù dâu để cùng gánh chuyện "mất mặt" này à?

"Thực ra ấy Đậu Đậu, tuy rằng Hoàng Sơn Chân Quân nói ngươi phải "gả", nhưng ngươi có thể chủ động một chút, bày ra tư thế "lấy vợ", ngươi tổ chức một đội ngũ phù rể, lấy tư thái đón dâu mà rước đối phương vào nhà."

Tống Thư Hàng nói.

"Ơ?"

Hai mắt Đậu Đậu sáng lên.

Tuy rằng Hoàng Sơn Chân Quân nói muốn "gả" nó đi nhưng nó chuẩn men mà, dựa vào cái gì mà bắt nó gả chứ?

"Thư Hàng, chúng ta là bạn tốt nhỉ."

Đậu Đậu nói:

"Ngươi làm phù rể của ta đi!"

Chương 1271: Ta Chỉ Có 99% Pin Thôi, Tắt Máy Trước Đã!

Đậu Đậu nói xong lại bổ sung:

“Nếu ngươi từ chối thì chúng ta tuyệt giao.”

“Vậy thì chúng ta tuyệt… Éc, được rồi, nếu là phù rể thì không sao cả.”

Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu xù lông:

“Thư Hàng, có phải vừa rồi ngươi muốn nói “Tuyệt giao” hay không? Phải không hả?”

“Ngươi nghe nhầm rồi.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Đậu Đậu:

“Ta là chó đấy, thân là yêu khuyển, lỗ tai của ta rất là thính đấy nhé.”

“Xuỵt ~ nhỏ giọng một chút, mẹ của ta còn đang ở sát vách đấy.

Tống Thư Hàng nói nhỏ giọng.

Đậu Đậu hạ giọng xuống, nói:

“Ngươi vẫn chưa nói với mẹ ngươi về việc mình tu chân à?”

“Ta còn chịu kịp nói đây…”

Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Từ khi bước vào con đường tu chân, mỗi ngày Tống Thư Hàng đều bận nhiều việc.

Đậu Đậu trợn trắng mắt nói:

“Ngươi cũng đã tứ phẩm rồi, giờ không nói thì còn phải đợi tới khi nào nữa?”

“Tuy rằng ta tứ phẩm, thế nhưng ta chỉ mới tu luyện có bốn tháng thôi đấy nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu:

"..."

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Một lát sau.

"À ú ~~ Gâu Gâu!"

Đậu Đậu nhảy phốc lên trên, há cái miệng đỏ lòm ra.

"Nhẹ thôi, ngươi cắn nhẹ cho ta! Đạ mấu, chú ý hình tượng đi chứ, nhẹ thôi, nếu không cắn nhẹ thì ta trở mặt đấy nhé!"

"Đậu xanh, ta kêu ngươi nhẹ thôi không có nghĩa là kêu ngươi cắn chỗ khác, ngươi tuổi chó hả! Ấy nhầm, quên ngươi vốn là chó mà."

"Tóm lại, dừng cái miệng lại nhanh, dừng lại nhanh lên. Ta nói cho ngươi biết, ta tu luyện các loại công pháp luyện thể, kim cương bất hoại, ngươi cắn không vào đâu."

Sau một lúc lâu...

Khi nghe được tiếng bước chân bên ngoài phòng khách, lúc này Đậu Đậu mới hài lòng thu miệng lại.

Nó lại bưng chén trà lên, trên mặt là nụ cười ôn hòa.

"Thần công kim cương bất hoại nữa chứ, xì, răng chó của ta chuyên phá các loại thần thông kim cương bất hoại đây."

Đậu Đậu nói, vừa dứt lời nó bèn đắc ý nhếch nhếch răng.

Thật ra sâu bên trong, hàm răng của Đậu Đậu đã đau muốn chế rồi, không lẽ thể chất của tên Tống Thư Hàng này lại tăng lên rồi sao? Cắn vào cấn răng quá. Hơn nữa, cắn hắn lâu như vậy cũng chỉ có thể để lại hai dấu răng mờ mờ trên cánh tay hắn mà thôi.

"Hai đứa đang nói gì mà vui thế?"

Mẹ Tống đưa một ít điểm tâm nhỏ lên, cười hỏi.

Đậu Đậu:

"Vừa rồi cháu đang mời Thư Hàng làm phù dâu cho cháu, à không, là phù rể. Tống Thư Hàng đã đồng ý rồi."

"Ồ? Nicolas Đậu cháu sắp kết hôn rồi sao?

Mẹ Tống tò mò hỏi lại.

Còn trẻ như vậy đã kết hôn, đúng là hiếm thấy.

Đậu Đậu nói:

"Ngày mai cháu kết hôn rồi."

“Gấp vậy sao? Con có đi kịp không đấy Thư Hàng?

Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng nói:

“Mẹ không cần lo lắng vậy đâu. Con tranh thủ được mà.”

“Vậy con tự sắp xếp đi, hai đứa nói chuyện tiếp đi nhé.”

Mẹ Tống cười nói, sau đó rời khỏi phòng khách, nhường chỗ lại cho Tống Thư Hàng và Đậu Đậu tâm sự.

Người trẻ tuổi nói tán dóc với nhau, nếu như bà nán lại ở một bên, sẽ khiến cho hai đứa khó nói chuyện.

Sau khi mẹ Tống rời đi, Đậu Đậu lại nhỏ tiếng hỏi thăm:

“Thật ra... Cha mẹ ngươi đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện thích hợp nhất, cho dù bây giờ bắt đầu tu luyện thì cũng đã muộn rồi. Cách tốt nhất chính là làm giống như Dược Sư vậy, tìm một ít đan dược kéo dài tuổi thọ cho bọn họ.”

Tống Thư Hàng:

“Ta cũng biết... Trong tay của ta có suối nguồn sự sống và hạt sen Quân Tử Kim Liên của Nho gia, riêng hai cái này cộng lại thôi cũng có thể giúp kéo dài trăm năm tuổi thọ rồi.”

Hắn đã âm thầm cho cha mẹ dùng nước của suối nguồn sự sống rồi, còn Quân Tử Kim Liên thì không vội —— bởi vì thứ này khác với suối nguồn sự sống, sau khi dùng xong sẽ có thêm một dị năng.

“Ngoài ra Bạch tiền bối còn chuẩn bị làm một cái “Hệ thống bồi dưỡng võ lâm cao thủ”, chờ Bạch tiền bối hoàn thành hệ thống này xong thì ta sẽ đưa cho ba mẹ mỗi người một cái.”

Tống Thư Hàng nói.

“Xem ra, trong lòng ngươi đã có kế hoạch cho người nhà rồi nhỉ.”

Đậu Đậu liếm móng vuốt.

Tống Thư Hàng:

“Dĩ nhiên rồi, lo trước khỏi hoạ mà. Cho dù làm chuyện gì thì cũng phải có kế hoạch trước đã, lúc đó sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.”

“Có đạo lý.”

Đậu Đậu nói:

"Vậy đoàn phù rể của chúng ta cũng nên lên kế hoạch chút chứ nhỉ?"

Đoàn phù rể của chúng ta?

Là ngươi, không phải chúng ta nhé! Ta cũng đâu có lấy chồng. Trong lòng Tống Thư Hàng phỉ nhổ.

"Thư Hàng ngươi có làm phù rể bao giờ chưa?"

Đậu Đậu hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

"Tệ thế!"

Đậu Đậu nói đầy khinh bỉ.

Tống Thư Hàng nói:

"Ta mới là sinh viên đại học năm hai thôi được chưa hả? Tuổi của bạn ta đều xêm xêm nhau, đều còn chưa kết hôn, ta làm phù rể bằng niềm tin à?"

"Vậy đoàn phù rể của chúng ta tính sao bây giờ? Ngươi không có kinh nghiệm, ta cũng không có kinh nghiệm."

Đậu Đậu nói đầy lo lắng.

Tống Thư Hàng cười lớn, lấy Laptop ra rồi nói:

"Bây giờ là thời đại Internet phát triển, chuyện ngoài không biết thì cứ hỏi Google, chuyện trong không hiểu hỏi Baidu, Baike các thứ. Cái gì cũng có!"

"Tìm thế nào?"

Đậu Đậu lên tiếng hỏi.

"Xem ta đây."

Tống Thư Hàng bật máy tính lên, mở website Baidu.

"Khi kết hôn phù rể cần chuẩn bị những gì?"

Tống Thư Hàng gõ chữ vào rồi bấm tìm kiếm.

Thoáng cái đã cho ra rất nhiều tin tức.

"Chờ chút, lưu ý chú rể là một con chó, sau đó xem cần chuẩn bị đồ gì đặc biệt hay không."

Đậu Đậu nhận lấy máy vi tính gõ lạch cạch.

Một lát sau thanh tìm kiếm nhảy ra một trang web.

"Kinh hoàng, hàng loạt việc ngược cẩu độc thân! Theo tin tức: Hoàng mỗ và bạn thân là nhân dân thành phố Côn Ất tổ chức hôn lễ cho “Người hành tinh gâu gâu” tại công viên, trong thời đại lãng mạn này, ngay cả chó cũng tổ chức hôn lễ, mời khách ăn cơm. Trong hôn lễ, thân chó khoác áo cưới và vest, còn có giấy hôn thú đặc chế, bầu không khí cực kỳ lãng mạn. Trong sự chứng kiến của mọi người, đôi cẩu nam nữ đã trao đổi vòng đeo kết hôn ở cổ, toàn bộ quá trình giống hệt con người, hình ảnh làm cho người ta không nhịn được cười.”

“Móa, tin tức này có yếu tố kì thị chủng tộc, ta phải tố cáo hắn.”

Đậu Đậu bất mãn nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Khi thấy tin tức này thì hắn mới phát hiện một điểm đáng ngờ.

Lúc trước hắn thấy yêu sủng nhà Hoàng Sơn Chân Quân xuất giá, muốn tổ chức hôn lễ thật hoành tráng thì cũng bình thường thôi. Khi thấy được tin này —— hôn lễ của Đậu Đậu có khác gì hôn lễ mà người bình thường tổ chức cho chó đâu.

Tự nhiên muốn đậu xanh rau má ghê.

“Đúng rồi Thư Hàng này, ngươi còn biết ai khác thích hợp làm phù rể hay không? Tìm thêm vài người đi. Nếu không, đến lúc đó chỉ có một mình ngươi là phù rể thì chắc sẽ cô đơn lắm đấy.”

Đậu Đậu vừa xem tin vừa nói.

Tống Thư Hàng nói:

“Chẳng phải ngươi có mấy người bạn thân ở thành phố Văn Châu sao? Tìm họ nhờ làm phù rể là được chứ gì.”

“Không được đâu.”

Đậu Đậu nhăn nhó nói:

“Ta mà tới nhờ thì thể nào họ cũng tưởng là ta đang lừa họ cho xem. Bọn họ sẽ cho là ta muốn kéo họ làm phù dâu, chẳng qua là dùng cái tên “Phù rể” để lừa bọn hắn tham gia hôn lễ mà thôi.”

Tống Thư Hàng “khen”:

“Ngươi cũng biết người biết ta phết đấy.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Đậu Đậu nói đắc ý.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Chú ý là phù rể đừng tìm Tam Lãng, ta có cảm giác là ta và Tam Lãng gộp chung vào nhau thì sẽ bung bét ngay. Bọn ta hợp cạ quá, kiểu gì cũng quậy banh cho xem.”

Đậu Đậu lại nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Còn ai nữa không nhỉ?”

Đậu Đậu lại hỏi.

“Không ngại Phật Tông chứ?” – Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Không ngại, chỉ cần đủ người là được.”

Đậu Đậu đáp.

Tống Thư Hàng:

“Để ta gọi điện thoại hỏi Tam Nhật sư huynh và Quả Quả xem sao, Quả Quả có thể cho đi tung hoa, Tam Nhật sư huynh có thể làm phù rể.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng gọi điện thoại cho Tam Nhật sư huynh.

“Alô, là Thư Hàng tiểu hữu đấy à, hôm nay sao lại rảnh rỗi gọi cho ta thế này?”

Tam Nhật sư huynh cười hỏi.

Tống Thư Hàng nói:

“Hôm nay là có chuyện muốn làm phiền Tam Nhật sư huynh, không biết gần đây sư huynh có rảnh hay không?”

“Gần đây ta đều rảnh, có chuyện gì không?”

Tam Nhật sư huynh đáp.

Tống Thư Hàng:

“Thì là…, sư huynh ngươi có thể làm phù rể một lần không?”

“Không thanh vấn đề, ngươi sắp kết hôn à?”

Tam Nhật sư huynh tò mò hỏi lại:

“Cô dâu là ai? Tiểu thiên tài Tô thị à? Hay là vị tiên tử nào khác trong nhóm?”

Tống Thư Hàng:

“Khụ, không phải ta, là hôn lễ của Đậu Đậu. Đậu Đậu muốn mời ngươi làm phù rể, lại mời tiểu hòa thượng Quả Quả làm hoa đồng.”

Tam Nhật sư huynh:

“...”

Bầu không khí đột nhiên lại trở nên yên tĩnh.

“Alô~ Tam Nhật sư huynh, đáp một câu xem nào?”

Tống Thư Hàng nói.

Tam Nhật sư huynh:

“Khụ, à ờ. Thư Hàng này, điện thoại di động của ta chỉ còn 99% pin thôi, thôi không nói nữa, ta tắt máy đây, lần sau nói tiếp nhé.”

Tống Thư Hàng:

“...”

99% pin không phải sắp đầy sao, tắt cái con khỉ ấy.

“Sư huynh, lần sau khi từ chối thì ít nhất hãy tìm lý do nào tốt hơn đi. Ngươi nói chỉ còn 1% cũng được mà.”

Tống Thư Hàng ngứa răng.

Tam Nhật sư huynh nói:

“Haiz, không được. Người xuất gia không nói dối, điện thoại còn 99% điện, ta không thể nói chỉ còn 1% được. Nếu không thì sẽ phạm giới đấy.”

“Vậy cho sư huynh thêm một chút thời gian, ngươi nghĩ thêm cái khác hợp lý hơn xem nào?”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Tam Nhật sư huynh nói:

“Vậy ta nói thật đây, ngày mai ta chỉ muốn tham gia hôn lễ của Đậu Đậu với tư cách là khách, không muốn làm phù rể. Tiệc cưới nhà Hoàng Sơn Chân Quân đều do tiên trù đặc chế, những sơn hào hải vị đó, nghĩ tới thôi đã rỏ cả dãi rồi đây này.”

“Người xuất gia, không phải kiêng ăn mặn sao?”

Tống Thư Hàng nói.

Tam Nhật sư huynh nói:

“Ta là đệ tử tục gia, không kiêng ăn. Cho nên phù rể thì thôi đi, nhưng đến lúc đó ta sẽ đưa Quả Quả sang cho ngươi, làm hoa đồng thì không thành vấn đề. Cứ quyết định như thế đi, chúng ta mai gặp.”

Nói xong, Tam Nhật sư huynh lập tức cúp điện thoại ngay.

Tống Thư Hàng cũng cúp điện thoại, nhìn sang Đậu Đậu:

“Phù rể thì khỏi bàn đi, hoa đồng thì tìm được cho ngươi một đứa đấy.”

Đậu Đậu:

“Mệt tim quá.”

Tống Thư Hàng nói:

“Tim ta còn mệt hơn đây này. Đúng rồi, lát nữa ta phải đến chỗ Tạo Hóa tiền bối một chuyến. Chỗ đó sẽ có rất nhiều đạo hữu, ví dụ như Vũ Nhu Tử, Giang Tử Yên, còn có phân thân của Bạch tiền bối và đệ tử của ta là Tiểu Thải và Thông Nương nữa. Đậu Đậu ngươi có muốn đi cùng không?”

“Ngươi muốn đi nghe buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương sao?”

Đậu Đậu mở to mắt, nói với vẻ không dám tin:

“Đang yên đang lành sao lại đi nghe Pháp Vương hát chứ?”

“Ta có lý do không thể không đi.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Diệp Tư còn đang độ tâm ma.

Đậu Đậu suy nghĩ một lát rồi cắn răng nói:

“Chỉ cần ngươi giúp ta giải quyết đoàn phù rể thì ta sẽ liều mình bồi quân tử, đi cùng ngươi!”

× × × × × × × × × ×

Sau khi Tống Thư Hàng và Đậu Đậu chào mẹ Tống thì lập tức lên đường đến nơi diễn ra buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng thử liên hệ với Bạch tiền bối two.

Cũng không biết Thất Tu tiền bối và Tứ Tu đã được cứu ra chưa.

Bạch tiền bối two:

“Lại gì đây?”

“Bạch tiền bối, Tứ Tu và Lục Tu đã được cứu ra chưa?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Xong rồi, nhưng việc bắt tinh cầu mắt to kia thất bại rồi. Theo đó chính là... Bây giờ thú giới lại có phiền toái lớn.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Ơ, bệnh lây lan rộng hơn rồi à?”

“Không, tinh cầu mọc mắt kia chạy vô Thú giới rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 1272: Tay Trái Tay Phải Mỗi Tay Một Cái Găng Tay Nghịch Kình

“Bạch tiền bối bắt nó thất bại rồi sao?”

Tống Thư Hàng lấy làm khó tin, cá nhân hắn cảm thấy với thân phận chúa tể Cửu U của Bạch tiền bối two, sức mạnh của ngài cao hơn Trường Sinh Giả nhiều.

Vậy cũng có thể để xổng mất tinh cầu mọc mắt kia ư?

“Tên này thông minh hơn ta tưởng, không chịu vào tròng. Mà thú cưng Số 1 của ta vẫn còn chưa cải tạo xong, thú cưng Số 3 tuy đã mạnh hơn một chút nhưng khi đối mặt với tên này thì không có tác dụng gì lớn. Ta lại không thể dùng sức mạnh trực tiếp đến chư thiên vạn giới. Kết quả là để cho nó chạy thoát.”

Bạch tiền bối two bực bội nói.

Nếu có cách khiến cho tinh cầu mọc mắt này ra khỏi Thú giới thì hắn có thể dạy cho nó biết làm ngôi sao kiểu gì ngay lập tức.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Thế nó đến Thú giới làm gì?”

“Tới tìm ngươi đấy.”

Bạch tiền bối two nói. Hắn đoán đại khái là do “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao” bị hắn giấu đi rồi, tinh cầu mọc mắt tìm không thấy Phượng Hoàng đao bèn đi tìm Tống Thư Hàng, hòng xác định vị trí của Lục Tu, rồi lại từ đó đi tìm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Tống Thư Hàng run lên.

Hắn bị vận xui của bản thân dọa giật mình, không ngờ ấn đường của mình lại đen đến mức này, ngay cả Boss cỡ này cũng muốn tìm đến cửa đánh hắn.

“Nên ta mới bảo ngươi nhanh chóng rời khỏi Thú giới. Ngoài nó ra thì đối thủ một mất một còn của ta lúc ấy cũng đã tập trung vào Thú giới, chuẩn bị truyền tống vài thứ đến điểm tô cho cuộc sống của ngươi thêm màu sắc đấy."

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Nhìn trời."

"Gần đây ngươi đừng đến Thú giới nữa, chỗ đó bây giờ chẳng khác gì bãi mìn gài cho ngươi, vừa vào là bị nổ ngay."

Bạch tiền bối two lại dặn dò.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa.

Hy vọng bé Thiện và phân bộ Hắc Mã có thể bình an vô sự. Đáng tiếc, hắn và phân bộ Hắc Mã không thể liên lạc, không có thể báo chút tin tức để cho họ chú ý một chút.

"Đúng rồi, ngươi trở về hiện thế rồi đúng không? Vậy để ta thử kết nối với hóa thân của ta lần nữa xem sao. Có rảnh thì đừng quên luyện chế một bộ "Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú" cho ta nhé, yên tâm, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt. Đúng rồi, đến lúc đó ta sẽ dùng hóa thân đi tìm ngươi chơi."

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp phản ứng.

Mãi hồi lâu sau hắn mới đột nhiên nhớ tới dường như Bạch tiền bối two đã từng nói muốn chơi trò "Lăn đi bò cưng" với hắn.

Đừng nói là chơi thật đấy nhé?

Mình có cần đặt sẵn giường ở chỗ Dược Sư tiền bối không nhỉ?

Nhưng bây giờ Dược Sư tiền bối còn đang trong tâm ma kiếp chưa tỉnh lại, tính sao đây?

Về phần "Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú" thì bây giờ hắn còn đủ tài liệu để tạo ra thêm một bộ găng tay "Nghịch Kình Võ Sĩ" nữa, ngay cả xương Kình Thánh cũng còn dư một chút.

Chỉ cần nói một tiếng với Lục Tu Tiên Tử, mời cô ra tay chế tạo thêm lần nữa là được.

Lần này hốt được không ít tài liệu ở Thú giới, hắn còn có thể tạo thêm vài món trong bộ pháp khí tổ hợp kia. Lát nữa lại chọn bản vẽ, để xem tài liệu của mình còn có thể chế tạo thêm loại pháp khí nào nữa.

…

…

Nghĩ tới đây, ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào trong thế giới hạch tâm, liên hệ với Lục Tu Tiên Tử.

Lúc này Lục Tu Tiên Tử đang ngồi tu luyện ở trong Điện Hàn Đông.

Bây giờ cô còn đang bị trói buộc với “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao”, cảnh giới bị áp chế, nhưng việc tu luyện mỗi ngày của cô đều không hề gián đoạn.

Sau khi cảm ứng được ý thức Tống Thư Hàng tới gần, Lục Tu Tiên Tử dừng tu luyện mở mắt ra.

“Bảy đạo hiệu tiểu hữu đấy à?”

“Ta đến là để báo cho tiên tử một tin tốt.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thất Tu và Tứ Tu bình an rồi sao?”

Hai mắt của Lục Tu Tiên Tử sáng lên.

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy.”

“Cám ơn vị tiền bối kia của ngươi giùm ta nhé.”

Lục Tu Tiên Tử thở phào một hơi, đồng thời trong lòng cũng thán phục vị tiền bối cường đại thần bí kia của Tống Thư Hàng.

Tinh cầu mọc mắt kia cường hoành cỡ nào cơ chứ, chỉ một đòn gián tiếp vượt qua không gian thiếu chút nữa đã hủy diệt thế giới riêng của Tống Thư Hàng. Mà vị tiền bối thần bí kia lại có thể cứu Thất Tu và Tứ Tu từ trong nó, thực lực đúng là đáng sợ.

“Ngoài ra, bây giờ tình trạng của Lục Tu Tiên Tử thế nào rồi, còn có thể chế tạo thêm một bộ “Găng Tay Nghịch Kình Võ Sĩ” không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Lục Tu Tiên Tử:

“Vẫn muốn lấy xương Kình Thánh làm cốt lõi à?”

“Dùng đi, dù sao thì bộ “Pháp khí Tam Thập Tam Thú” thứ hai này là chế tạo cho vị tiền bối kia. Tuy rằng hắn chỉ để sưu tầm cho vui, nhưng nếu dùng tài liệu tệ quá thì nhất định hắn sẽ không hài lòng.”

Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu Tiên Tử đáp ngay:

“Có lý, thế nhưng bây giờ ta vẫn không thể dùng Cửu Tu Phượng Hoàng hỏa được... Muốn chế tạo xương Kình Thánh thì phải Phượng Hoàng hỏa mới được. Loại lửa ở Điện Hàn Đông không hợp với với thuộc tính của ta, nếu dùng chúng thì ta không luyện nổi xương Kình Thánh đâu.”

Cô vừa dứt lời thì thân thể khựng lại một chút. Một lát sau, cô phát hiện liên hệ giữa mình và “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao” đã khôi phục. Nhưng loại liên hệ này vẫn chỉ là một chiều, cô có thể mượn dùng ngọn lửa của “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao”, nhưng không thể kết nối với “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao” được.

Tống Thư Hàng:

“Sao thế?”

“Đột nhiên ta lại có két nối với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có thể kéo lửa phượng hoàng ra rồi.”

Lục Tu Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng nói ngay:

“Ha ha ha ha, ta biết rồi. Nhất định là tít tít tít two đang nhìn trộm rồi. Hắn đã nghe được cuộc trò chuyện giữa chúng ta nên mới mở liên kết giữa cô với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.”

May mà vừa rồi mình không có nói xấu Bạch tiền bối two, cũng không có dùng tài liệu kém để luyện chế “Nghịch Kình Võ Sĩ”.

“Vậy Lục Tu Tiên Tử cứ chế tạo một bộ “Nghịch Kình Võ Sĩ” tiếp trước đã, sau khi xong rồi ta sẽ lắp ráp nó lại.”

Tống Thư Hàng nói.

Đáng tiếc, “Nghịch Kình Võ Sĩ” là găng tay phải. Nếu như Lục Tu Tiên Tử có thể chế tạo “Nghịch Kình Võ Sĩ” thành găng tay trái, trước khi tặng cho cho Bạch tiền bối two thì hắn có thể dùng trước một thời gian.

Tay trái một chiếc “Nghịch Kình Võ Sĩ”, tay phải một chiếc “Nghịch Kình Võ Sĩ”, nghĩ thôi cũng thấy tuyệt rồi.

Chấm dứt cuộc trò chuyện với Lục Tu Tiên Tử, ý thức Tống

Thư Hàng trở về hiện thế.

…

…

“Thư Hàng, ngươi vừa mới thất thần đấy.”

Đậu Đậu nói:

“Ngươi cũng đừng có học cái tật xấu thất thần mọi lúc mọi nơi của Bạch tiền bối chứ, một người ngã sập đất là đủ rồi, thêm một người nữa là có án mạng thật đấy nhé.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Không có gì, ta mới vừa liên hệ với các vị tiền bối để hàn huyên chút chuyện. Hơn nữa, với ta thì nhất tâm nhị dụng cũng không khó gì, lúc ngự đao phi hành thì nó chỉ chiếm một phần nhỏ tâm thần của ta mà thôi.”

Đậu Đậu thở dài nói:

“Nhưng khi ngươi phân thần để giao tiếp tâm linh với người khác thì ta phải chịu áp lực rất lớn đấy. thánh ấn trên người ngươi bắt đầu phát uy lung tung, ngoài thánh ấn ra, dường như còn một ý chí đáng sợ khác muốn giáng lâm ấy.”

Tống Thư Hàng ngẩn ra:

“Khoa trương tới vậy ư?”

“Suýt chút nữa ta đã gọi ba rồi đấy, ngươi nói áp lực có lớn hay không hả?”

Đậu Đậu gắt gỏng.

Tống Thư Hàng xoa trán, buồn bực đáp:

“Hết cách rồi, bây giờ ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng thu liễm khí tức của thánh ấn thôi chứ không thể khống chế hoàn toàn. Gần đây ta cũng không dám về nhà, sợ người trong nhà sẽ chịu ảnh hưởng của thánh ấn mà gọi ta là Bá Tống. May mà hôm nay mẹ ta không có gọi sai đấy.”

Về phần “Một ý chí đáng sợ muốn giáng lâm” mà Đậu Đậu nói không phải là Bạch tiền bối two đấy chứ?

Bạch tiền bối two đáng sợ tới vậy sao?

“Lát nữa nếu như ngươi còn muốn giao tiếp tâm linh với ai nữa thì nhớ báo trước với ta một tiếng, để ta chuẩn bị tâm lý.”

Đậu Đậu nói.

Đúng là xui xẻo, tu vi cảnh giới bị Tống Thư Hàng bắt kịp thì thôi đi, bây giờ khi đối mặt với Tống Thư Hàng mà còn bị thánh ấn trên người hắn chèn ép, chó cũng khó mà nhịn được ấy chứ. Chờ qua vụ “Hôn lễ” này, nó phải cố gắng tăng thăng cấp, xông lên cảnh giới Ngũ phẩm mới được!

“Sẽ không dùng năng lực giao tiếp tâm linh nữa đâu, tiếp theo ta định nói với các bị tiền bối trong nhóm vài câu.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn muốn liên lạc với Thất Sinh Phù Phủ Chủ một chút, sau khi độ xong thiên kiếp lần trước, Phủ Chủ đã hứa với em gái con rối là sẽ bao tài liệu sửa chữa thân thể cho cô ấy. Hắn phải hỏi rõ thời gian rồi chờ Phủ Chủ đưa tài liệu tới để em gái con rối sớm ngày khôi phục mới được.

Cũng lâu lắm rồi hắn không lên nhóm, phải tranh thủ vào tán phét vài câu kẻo các vị tiền bối lại quên khuấy đi hắn.

× × × × × × × × × × × ×

Trong nhóm Cửu Châu Số 1

Hôm nay chủ đề nói chuyện của các đạo hữu trong nhóm đều xoay quanh hôn lễ của Đậu Đậu.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:

“Đáng tiếc, chắc là ta không đi dự hôn lễ Đậu Đậu được rồi. Ngày mai trong Đại La Giáo có nghi thức lớn cần ta chủ trì. Đến lúc đó ta sẽ phái một đệ tử đến đưa quà cho Đậu Đậu.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Các ngươi chuẩn bị tặng quà gì cho Đậu Đậu vậy?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta còn đang chọn đây, không biết nên tặng gì Đậu Đậu mới hợp nữa. Nếu thật sự hết cách thì chọn đại một phần đi, có lòng là được rồi.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Tặng gì cũng được hết, ta chỉ mong chờ ngày mai đến thôi.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Diệt Phượng đạo hữu, ngươi thân với Đậu Đậu nhất, ngươi biết nên tặng gì đúng ý Đậu Đậu không?”

Danh hiệu “Khắc tinh của Đậu Đậu” của Diệt Phượng Công Tử cũng không phải là hư danh, hắn cùng lớn lên với Đậu Đậu, Đậu Đậu thích gì, ghét gì, thậm chí lúc chạy trốn thích dùng thủ đoạn gì hắn đều biết rõ. Nếu như hắn chịu thế chỗ Chu Ly để đi bắt Đậu Đậu thì nó khó mà bỏ nhà đi bụi nhiều như thế.

“Nếu nói đến thứ mà Đậu Đậu thích thì nhất định là Sở Sở, đưa một chút Sở Sở cho nó thì nó sẽ vui lắm.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

“Sở Sở là cái gì cơ?”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền tò mò hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nếu như ta nhớ không lầm thì... Sở Sở là tên người. Hoàng Sơn Chân Quân từng nói Đậu Đậu có bệnh mê Sở Sở. Chỉ cần là tiên tử, nữ yêu có tên hoặc đạo hiệu mang chữ “Sở Sở” thì đều khiến nó mê mệt.”

“Tại sao Đậu Đậu lại có sở thích quái gở này chứ?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ai mà biết được chứ? Dù sao thì Đậu Đậu cũng là yêu khuyển, cách tư duy của nó khác với người bình thường. Vào lúc này, ta có cảm giác chúng ta phải @ một vị đạo hữu, trên lý thuyết hắn và Đậu Đậu có cùng tổ tiên. @Tuyết Lang Động Chủ, Tuyết Lang Động Chủ, ngươi có lên cơn không khi nghe cái tên Sở Sở không?”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Lên cái quần què!”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Icon giật mình, Tuyết Lang Động Chủ ngươi lại lên cơn với quần què ư? Khẩu vị của ngươi mặn thật đấy, đã Screenshots.”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Ta sẽ lập tức vào hệ thống truy nã của Hoa Hạ, treo Tam Lãng đạo hữu thành tội phạm truy nã... Tội danh thì đặt là có tiền án cướp hai mươi ba lần, mỗi lần đều cướp quần què của người khác.”

Chương 1273: Tô Thị Thằng Kết

Cuồng Đao Tứ Lãng giật mình nói:

“Con mẹ nó, Tuyết Lang Động Chủ ngươi chơi luôn cả hệ thống truy nã từ khi nào thế? Mà nhé, ta không phục! Cướp quần què cũng phạm pháp à?”

“Tội cướp bóc thuộc về hành vi phạm tội, chỉ cần thực hiện thì sẽ coi như phạm tội ngay cho dù ngươi chỉ cướp cái quần què cũng thế… Nhưng nếu ngươi đã không phục thì ta sẽ thêm tội cho ngươi, ngươi thích gì để ta thêm vào cho, miễn phí đấy.”

Tuyết Lang Động Chủ nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“…”

Tuyết Lang Động Chủ gửi một icon tươi cười đắc chí qua —— Thực ra Động Chủ chỉ hứng thú với việc làm các loại giấy chứng nhận mà thôi, hệ thống truy nã gì gì đó hắn còn chưa tiếp xúc bao giờ. Nhưng thấy được bộ dạng giật mình của Tam Lãng, Động Chủ bắt đầu cân nhắc xem có nên gánh thêm một ngành mà mình thấy hứng thú hay không.

Bắc Hà Tán Nhân:

“*Icon ôm trán* các ngươi lái lụa quá rồi đấy, tấp vào lề bàn chuyện chính nào, ngày mai Đậu Đậu kết hôn thì nên tặng quà gì đây? Đứng đắn một chút!”

Diệt Phượng Công Tử:

“Sở Sở.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nhưng cái Sở Sở này không có dễ tặng đâu, cũng không thể bắt một Sở Sở tặng cho Đậu Đậu được, đề nghị của Diệt Phượng đạo hữu bị bác bỏ.”

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“Ồ? Bắt một con Sở Sở tặng Đậu Đậu không được à? Ta vừa thu được một tin tức, trong môn phái đối thủ một mất một còn của ta có một ngư yêu tên “Sở Sở” đấy, ta đang định đánh đến tận cửa bắt con “Sở Sở” đó về. Sẵn tiện dần mặt đối thủ một mất một còn kia của ta, năm nay ta chưa chơi xỏ hắn nên đang ngứa tay đây.”

Tiểu Đậu Đậu Sắp Kết Hôn:

“Muốn muốn muốn!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“...”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Ồ? Hôm nay Tiểu Đậu Đậu có thể online rồi sao?”

Sắp kết hôn Tiểu Đậu Đậu:

“Hôm nay ta xin Hoàng Sơn ngu ngốc nghỉ một ngày để ra ngoài đi dạo, hẹn sáu giờ tối sẽ về nhà. @Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam, ta muốn ngư yêu Sở Sở, nếu như Giao Bá tiền bối ngài tặng Sở Sở cho ta thì ta sẽ vui lắm đấy.”

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“*Icon like*, cứ quyết định vậy đi, ta sẽ đi kiếm tên đối thủ một mất một còn kia xả stress một chút, lần này nhất định phải đánh hắn tới mức phải kêu cha gọi mẹ mới được, ha ha ha ha.”

Nói xong, Giao Bá Chân Quân bèn logout.

Đậu xanh, đừng nói Giao Bá Chân Quân muốn tặng một con Sở Sở thật nhé?

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đậu Đậu, ngươi muốn quà gì nào? Ngày mai tỷ tỷ tặng cho ngươi.”

“Lệ Chi tỷ tỷ là tốt nhất, thật ra ta muốn một chiếc thuyền tiên ngầu thiệt ngầu, ta muốn lái một chiếc lâu lắm rồi, nhưng Hoàng Sơn ngu ngốc vẫn không chịu cho ta.”

Đậu Đậu nói.

Lệ Chi Tiên Tử cười đáp:

“Không thành vấn đề, để ta cho người đặt một chiếc thích hợp để ngươi chạy.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Đậu Đậu còn muốn gì nữa không? Hay là viết một danh sách ra đi, để bọn ta xem rồi chọn cho tiện.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ý kiến hay.

Tiểu Đậu Đậu Sắp Kết Hôn:

“Ta muốn một chiếc máy kéo có tay cầm đã qua cải tiến; Còn có máy bay phản lực; Ta còn muốn muốn một bộ pháp khí có thể triệt để che giấu khí tức; đúng rồi còn muốn một thanh phi kiếm nhanh thật là nhanh, càng nhanh càng tốt; còn có con rối thế thân, loại giống thật một chút ấy; ngoài ra ta vẫn muốn nhiều Sở Sở một chút.”

Tốc độ tay của Bắc Hà Tán Nhân nhanh nhất:

“Xe máy kéo có tay cầm giao cho ta, ta đi đặt trước đây.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Máy bay phản lực thì giao cho bần đạo đi, trong tay bần đạo đang có máy bay chiến đấu đây.”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Pháp khí che giấu khí tức thì để ta chuẩn bị cho, trong tay của ta có mấy loại pháp khí giống như thế. Đúng rồi, các vị đạo hữu... Buổi hòa nhạc của ta sẽ diễn ra vào lúc bốn giờ chiều nay. Đến lúc đó ta cũng livestream trên mạng nữa, mọi người vào ủng hộ cho cái like nhé.”

Trong nhóm lập tức im phăng phắc, không ai dám tiếp lời, ngay cả Tam Lãng cũng nín thinh.

Bá Tống:

“...”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ồ, Thư Hàng tiểu hữu xuất hiện rồi kìa, lâu quá không thấy ngươi rồi.”

Bá Tống:

“*Icon nước mắt đầm đìa* Mấy hôm trước bị bay sang Thú giới, điện thoại không có sóng, hôm nay vừa mới trở về. Đúng rồi, Thất Sinh Phù tiền bối có ở đây không?”

“Ta đây, để ta cung cấp phi kiếm có tốc độ siêu nhanh cho Đậu Đậu. @Bá Tống, Thư Hàng tiểu hữu, ngày hôm qua ta vừa xuất quan, bây giờ ngươi đang ở đâu? Chúng ta gặp mặt cái nhé, ta giao tài liệu dùng để sữa chữa con rối cho ngươi.”

Thất Sinh Phù Phủ chủ nói.

Bá Tống:

“Ta đang trên đường đi đến buổi hòa nhạc của trước Tạo Hóa Pháp Vương, tiền bối ngươi thì sao?”

“Được sống chẳng tốt hơn à?”

Thất Sinh Phù Phủ chủ nói.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“...”

“@Bá Tống, ngày mai chúng ta gặp ở hôn lễ của Đậu Đậu, cứ quyết định vậy đi nhé.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói, hắn sợ Tống Thư Hàng mời hắn cùng đi tham gia buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Bá Tống:

“Được rồi, vậy ngày mai chúng ta gặp nhé Phủ Chủ.”

Tử Quỳnh Tiên Tử (Vũ Nhu Tử):

“Tống tiền bối, ngươi vẫn chưa tới sao? Ta và Lưu Kiếm Nhất sư huynh đã đến sân khấu buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối rồi đấy.”

Bá Tống:

“Vẫn còn đang trên đường tới, ta và Đậu Đậu đi chung. Nhất định có thể bắt kịp buổi hòa nhạc.”

Tử Quỳnh Tiên Tử (Vũ Nhu Tử):

“Được, Tống tiền bối. Ta và sư huynh đang ở hàng ghế thứ nhất, có cần ta chiếm chỗ cho ngươi trước hay không?”

Giang Tử Yên:

“Ta mang theo Dược Sư ngồi ở hàng ghế thứ tư, đúng rồi các ngươi cần nút tai không? Hiệu quả vô cùng tốt, sau khi nhét vào sẽ y hệt như bị rách màng nhĩ đấy.”

Bá Tống:

“@Giang Tử Yên, xin Tử Yên sư tỷ để giành cho ta một đôi.”

Giang Tử Yên:

“Muốn thì inbox riêng, nếu nói trong nhóm mà bị Tạo Hóa tiền bối nhìn thấy thì ngại lắm.”

Giang Tử Yên:

“Thư Hàng, ngươi không nể mặt Tạo Hóa tiền bối chút nào.”

Bá Tống:

“...”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Lạ thật, Thư Hàng tiểu hữu ngươi không phải fan của ta à? Lần trước ta gọi điện thoại cho ngươi, ngươi còn đang lén hát bài của ta mà?”

Tống Thư Hàng nhớ lại chuyện lần trước, chân như muốn nhũn ra.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Ta biết rồi, ngươi chuẩn bị cho Đậu Đậu chứ gì. Yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho Đậu Đậu ngồi ở hàng ghế đằng sau. Ta sẽ kêu người để giành một chỗ ở hàng ghế thứ nhất cho ngươi.”

Cơ thể Tống Thư Hàng cứng đờ.

Bây giờ ta quay đầu lại còn kịp không?

Tiểu Đậu Đậu Sắp Kết Hôn:

“Cảm ơn ngươi, Bá Tống đạo hữu. @Diệt Phượng Công Tử, ngươi chuẩn bị tặng gì cho ta thế?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Tặng ngươi cục xương.”

“Xương? Xế, ta không có người như ngươi. Ta nói cho ngươi biết, nếu như ngày mai quà của ngươi không thể làm cho ta thỏa mãn thì ta sẽ lập tức lăn ra đất ăn vạ đấy.”

Đậu Đậu dọa.

Diệt Phượng Công Tử:

“Sao cứ nhắm vào ta vậy?”

“He he, đừng tưởng ta không biết, hồi trước ngươi và Chu Ly cắt mạng, cách ly ta với thế giới bên ngoài, ta còn nhớ kỹ đây. Tóm lại, tốt nhất là ngươi hãy chuẩn bị một phần quà làm cho ta cảm thấy hài lòng đi. Nếu không thì đừng trách ta gây rối. Ngươi phải tin tưởng khả năng gây rối của ta, ta mà dùng hết công suất thì không ai chịu được ta đâu.”

Đậu Đậu đắc ý nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Đồ đê tiện!”

“Cảm ơn đã khen!”

Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ ngắm nhìn các vị đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đang lên danh sách tặng quà cho Đậu Đậu.

Nhiều quà như vậy, thứ nào cũng là tinh phẩm.

Kết hôn thôi mà lời vậy à?

Nói thật, Tống Thư Hàng cũng thấy thèm.

Lúc này, Tô thị A Thất online.

Tô thị A Thất:

“@Bá Tống, Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ tọa độ của ngươi là ở đâu, nhắn tọa độ cho ta được không?”

A Thất tiền bối bắt đầu độ thiên kiếp ngũ phẩm vào tuần trước, bây giờ online, chẳng lẽ là đã độ kiếp thành công rồi ư?

“A Thất tiền bối, ta đang trên đường đến buổi hòa nhạc của Pháp vương tiền bối, tọa độ không cố định, hay là để ta tới nơi rồi mới nhắn tọa độ cho ngươi nhé?”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô thị A Thất:

“Đươc sống không phải tốt lắm sao, tại sao phải đến buổi hòa nhạc của Tạo Hóa đạo hữu chứ?”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“...”

Tống Thư Hàng:

“A Thất tiền bối, ngươi độ kiếp thành công rồi sao?"

“Cuối cùng cũng xong rồi.”

Tô thị A Thất nói.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng sáng lên:

“A Thất tiền bối, ngươi thành công vượt qua tâm ma kiếp cuối cùng kia rồi sao?”

Những tu sĩ độ kiếp gần đây đều rơi vào trong tâm ma kiếp cả.

Ngay cả những người rõ ràng đã vượt qua tâm ma kiếp như Thông Nương vẫn không tỉnh lại.

Bây giời tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đều biết rõ tâm ma kiếp gần đây có vấn đề, nên bây giờ có thể kéo dài thời gian độ kiếp bao nhiêu thì kéo bấy nhiêu. Gần đây nội dung “Huyền Thánh giảng pháp” mà lần trước “Truyền Công Cuồng” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng giảng đã được rất nhiều tu sĩ dùng tới.

Bây giờ Tô thị A Thất độ kiếp thành công rồi ư? Hắn dùng cách gì để vượt qua tâm ma kiếp chứ?

“Tâm ma của ta... Bị người khác ăn mất rồi.”

Tô thị A Thất trả lời.

“Cái gì? Bị ăn mất rồi?”

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Cái thứ gọi là tâm ma này, vô hình vô chất, sao mà ăn được chứ?

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Icon đầu Đậu Đậu đáng yêu.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Icon vò đầu Đậu Đậu.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Định mệnh, suýt chút nữa trúng chiêu rồi.”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“A Thất, ai ăn mất tâm ma của ngươi thế?”

“Một vị lão tổ đáng lẽ đã quy tiên từ lâu... Tô Thị Thằng Kết*.”

*Thằng Kết: Nút thắt.

Tô thị A Thất nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Là đạo hiệu kiểu gì vậy, tại sao lại là Thằng Kết? Tên Tô thị các ngươi phải thêm số đằng sau mà?”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Nghe nói trước khi đến “số” thì mọi người đều dùng nút thắt để tính toán thì phải?”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Cho nên có thể nói, Tô thị Thằng Kết không có gì sai.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đạo hiệu này buồn cười thật đấy, truyền thừa nhà A Thất các ngươi thật là thú vị.”

Người duy nhất không có tư cách chê cười đạo hiệu người khác chỉ có cô đó, Lệ Chi Tiên Tử ~

May mà bọn ta đã quen với các đạo hiệu hoa quả của môn phái các cô rồi, chứ lần đầu tiên nghe được đạo hiệu này của Lệ Chi Tiên Tử cô thì bọn ta đều cười đau hết cả ruột đấy!

Tống Thư Hàng:

“Tâm ma thì ăn kiểu gì?”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ngươi muốn ăn à?”

Tô thị A Thất đáp:

“Ta cũng không biết lão tổ Tô thị Thằng Kết xuất hiện kiểu gì nữa. Lúc ấy ta còn đang trong tâm ma kiếp, sau đó lão tổ xuất hiện, rút tâm ma kiếp ra khỏi người ta. Sau đó thì ăn tâm ma như nhai quy ấy. Khi ta tỉnh lại thì thứ đầu tiên đập vào mắt chính là cảnh lão tổ đang ăn tâm ma.”

“Nguyên lý là gì?”

Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ mới hỏi.

Tô thị A Thất:

“Làm sao ta biết được chứ? Sau khi ăn xong, trước khi ta hoàn toàn tỉnh lại thì ngài đã rời đi rồi. Trong ghi chép của Tô thị bọn ta, lão tổ đã quy tiên từ lâu, ta cũng không ngờ ngài vẫn còn sống.”

“Nếu A Thất ngươi có gặp lại Thằng Kết lão tổ thì hỏi xem, nếu như ngài thích ăn tâm ma thì ngươi hãy nói cho ngài biết bên này có rất nhiều tâm ma đang chờ ngài tới ăn nhé.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tô thị A Thất:

“... Tạm thời không nói cái này nữa, Tống Thư Hàng ngươi bắt đầu luyện chế pháp khí bản mệnh chưa? Bên này của ta có chút tài liệu muốn tặng ngươi này, có lấy không?”

Hắn còn thiếu Tống Thư Hàng một số tài liệu, lần trước đã hứa là sẽ dẫn Tống Thư Hàng đi “Thiên Hà Bí Cảnh” tu luyện, không ngờ đẳng cấp Tống Thư Hàng tăng quá nhanh, nên đành phải quy ra thành tài liệu luyện khí.

“Đương nhiên là muốn rồi, ta vừa mới luyện xong một cái găng tay, vẫn còn ba mươi hai món pháp khí bản mệnh đang chờ luyện đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thất:

“Cái gì? Ba mươi hai món pháp khí bản mệnh? Ngươi đang đùa ta à?”

Chương 1274: Tạo Hóa Pháp Vương Có Một Ước Mơ

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Thư Hàng tiểu hữu ngươi định luyện chế pháp khí gì mà có đến tận ba mươi hai loại thế? Ta nhớ Tinh Hà Thập Nhị Kiếm của Bắc Hà đạo hữu, cũng chỉ có mười hai cái Kiếm Hoàn thôi mà.”

Đây đã là pháp khí bản mệnh có số lượng nhiều nhất được biết đến trong “Nhóm Cửu Châu Số 1” rồi, Bắc Hà Tán Nhân đã bắt đầu luyện chế ngay từ tứ phẩm, sau khi đạt đến ngũ phẩm mới luyện chế xong toàn bộ mười hai cái Kiếm Hoàn.

Ba mươi hai món pháp khí bản mệnh, pháp khí gì mới có con số này đây.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Ta nghĩ tới một món này. Đừng nói là Tống Thư Hàng ngươi muốn luyện chế ba mươi hai cây thánh kiếm nhé?”

“Không thể nào, Tống Thư Hàng tiểu hữu không có thiên phú kiếm thuật, hắn luyện kiếm làm gì chứ?”

Diệt Phượng Công Tử phản bác ngay.

Tống Thư Hàng xem tới đây thì chỉ cảm thấy lồng ngực mình đau nhói từng cơn, con tim như bị một thanh kiếm sắc bén cứa qua.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền:

“Cũng đúng, nếu như Tống Thư Hàng tiểu hữu muốn luyện chế thì cũng chỉ có thể luyện chế các loại pháp khí như ba mươi hai thánh đao thôi.”

Tất cả tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 đều cho rằng lời của Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng Công Tử rất có lý.

Tống Thư Hàng thở dài, gõ phím nói:

“Thứ ta muốn luyện chế là pháp khí bản mệnh Tam Thập Tam Thú tổ hợp.”

“Món pháp khí này có liên quan tới “Tam Thập Tam Thú Tiên

Thiên Nhất Khí Công" mà ngươi tu luyện không?"

Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng:

"Đúng vậy, là pháp khí bản mệnh tổ hợp của nó. Gần đây ta mệt muốn chết ấy, còn phải ở lại thú giới biết bao lâu mới có thể giải quyết được vấn đề luyện chế nó."

"Ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh, ngươi còn thiếu ba mươi hai món, nói cách khác ngươi đã luyện chế được một món rồi à?"

Tô thị A Thất hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

"Đúng vậy, mới luyện thành món đầu tiên là găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ hôm qua, thuộc tính khá tốt."

Diệt Phượng Công Tử:

"Chậc chậc, rõ ràng muốn luyện kiếm, nhưng chỉ có thiên phú về đao pháp, cuối cùng món pháp khí bản mệnh đầu tiên lại là găng tay."

Cuồng Đao Tứ Lãng tổng kết:

"Không muốn làm một đao khách luyện kiếm thì không phải là một quyền sư giỏi."

Lệ Chi Tiên Tử:

"Sâu sắc lắm."

Tô thị A Thất:

"Còn thiếu bao nhiêu tài liệu luyện khí nữa, đến lúc đó ta bù thêm một chút cho ngươi. Ba mươi ba món pháp khí bản mệnh cũng không dễ luyện chế đâu, ngươi phải chuẩn bị tâm lý sẵn đấy."

"Cảm ơn A Thất tiền bối, số tài liệu còn thiếu tương đối nhiều, đến lúc đó chúng ta gặp mặt rồi nói sau nhé."

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô thị A Thất lại hỏi:

"Vụ luyện khí có ổn không đấy? Dù sao thì thời gian tu luyện ngươi cũng rất ngắn, đã học cách luyện khí thế nào chưa?"

"Yên tâm đi, A Thất tiền bối. Có một vị đại tiền bối đã mời cao thủ luyện khí để chế ba mươi ba loại pháp khí này cho ta. Ta chỉ cần ráp phần hạch tâm cuối cùng của pháp khí là được.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô thị A Thất:

“Như vậy thì tốt rồi, vậy thì chúng ta sẽ gặp lại ở hôn lễ của Đậu Đậu nhé.”

Thất Sinh Phù Phủ chủ:

“Giống như trên, gặp lại ở hôn lễ của Đậu Đậu.”

Tử Quỳnh tiên tử (Vũ Nhu Tử):

“Đúng rồi, không phải Thất Tu tiền bối đã độ kiếp thành công rồi sao? Tại sao đến giờ còn chưa ra thế này?”

Bởi vì Linh Điệp Tôn Giả cũng sắp phải độ kiếp, nên Vũ Nhu Tử muốn hỏi thăm Thất Tu tiền bối về tình huống cụ thể khi độ thiên kiếp thất phẩm tấn thăng bát phẩm

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta cũng đang thắc mắc cái này, từ khi “Huyền Thánh giảng pháp” kết thúc đến nay vẫn không thể liên lạc được với Thất Tu tiền bối.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Có phải tiền bối đã bế quan để củng cố cảnh giới không nhỉ?”

“Thất Tu tiền bối gặp chút chuyện... Nhưng bây giờ thì không sao rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Gặp chuyện? Sao ngươi biết?”

“Bởi vì Lục Tu Tiên Tử ở chỗ ta, người được thuê để luyện chế pháp khí bản mệnh cho ta là cô ấy.”

Tống Thư Hàng kể sơ lại chuyện của Thất Tu tiền bối cho các tiền bối trong “Nhóm Cửu Châu Số 1” nghe.

Thế nhưng những chuyện dính dáng đến “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao” thì hắn đều không nói gì. Chuyện của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, là bí mật của những “X Tu”, Tống Thư Hàng không thể truyền ra bên ngoài.

Đúng lúc này, Bạch tiền bối lại online.

Bạch Thánh Quân:

"Gần đây sắp có thiên địa đại biến, có khá nhiều chuyện hỗ loạn, mọi người nên chú ý an toàn đấy. Đúng rồi, Thư Hàng, bảo đao của ngươi đã cải tạo xong rồi, tối nay gặp thì ta sẽ đưa cho ngươi."

"Cảm ơn Bạch tiền bối."

Tống Thư Hàng mừng rỡ.

Bảo đao hàng rào, bấm vào tặng ngay.

"Ta có cảm giác sau khi cải tạo thì hiệu quả phi hành của bảo đao không tồi chút nào. Ta nghe Thập Lục nói lúc đó ngươi muốn mở một cửa hàng cải tạo các loại pháp khí như "Phi kiếm, bảo đao" ở Nho gia... Chúng ta hùn vốn mở thì sao nào? Ta có cảm giác là sẽ rất thú vị đấy."

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

"Mở ở Nho gia?"

"Cũng được, hơn nữa chúng ta còn có thể bán hàng online. Chỉ cần phát huy thiên phú không gian của ta thật tốt thì việc giao nhận cũng tiện lợi. Chúng ta có thể khai trương cả offline lẫn online."

Bạch tiền bối lại nói.

Tống Thư Hàng:

"Không thành vấn đề! Chờ sau khi hôn lễ Đậu Đậu kết thúc thì chúng ta sẽ lập tức đi chọn một cửa tiệm."

"*Icon like* Tốt, cứ quyết định vậy đi, điện thoại này của ta không ổn định, logout trước đây, buổi tối gặp."

Bạch tiền bối nói.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"Chờ đã, Bạch tiền bối, ngài và Thư Hàng muốn mở loại tiệm cải tạo nào ạ, dẫn ta xem một cái với, ta cũng rất có hứng thú."

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

"Ta cũng khá tò mò, cải tạo về mặt nào thế?"

Lệ Chi Tiên Tử:

"Chờ đã, đừng nói là cái đó nhé?"

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ta nghĩ hẳn là cái đó rồi.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Cái bảo đao cho thêm hàng rào bảo vệ đó hả? Ta nhớ Tống Thư Hàng tiểu hữu từng nói tới rồi. Không phải thêm một hàng rào bảo vệ thật đấy chứ?”

Tống Thư Hàng:

“Ha ha ha ha.”

Xem ra đúng là thêm hàng rào bảo vệ rồi.

Mọi người chỉ cần liên tưởng tới cảnh Tống Thư Hàng ngự đao phi hành, bên cạnh còn kèm theo hàng rào bảo vệ... Đau gan quá đi mất.

× × × × × × × × × ×

Hiện trường buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương

Bởi vì buổi hòa nhạc lần này chủ yếu là để đối kháng tâm ma, không mở ra cho người bình thường nên quy mô cũng không lớn lắm.

Địa chỉ biểu diễn là một chi nhánh của “Đấu Chiến Phật Tông”.

Dù cho lượng người nghe cũng không nhiều, nhưng Tạo Hóa Pháp Vương vẫn bố trí buổi hòa nhạc của bản thân rất kỹ càng.

Nếu như giọng hát hắn thật có thể đối phó với tâm ma như dự đoán của “Linh Điệp Tôn Giả” thì sau này hắn sẽ “Hot” khắp tu luyện giới, và chư thiên vạn giới!

Cho dù là tu luyện giả thuộc bất cứ hệ nào, với muôn vàn cách tu luyện khác nhau thì độ kiếp cũng giống như thế cả, tâm ma kiếp là kiếp nạn lớn mà tất cả tu luyện giả đều phải đối mặt.

“Mặc dù ta đã có tiếng tăm nhất định trong thế giới người thường, có cả fan cố định. Nhưng suy cho cùng thì đó vẫn là thế giới người bình thường, khác hẳn với tu chân giới.

Tạo Hóa Pháp Vương nhẹ nhàng khảy dây đàn.

Bây giờ, mở buổi biểu diễn ở thế giới người bình thường đã không thể nào khiến hắn thỏa mãn nữa.

Tạo Hóa Pháp Vương có một ước mơ.

Hắn muốn trở thành một ngôi sao lớn trong “tu chân giới”.

Hắn muốn mở tour lưu diễn khắp chư thiên vạn giới.

“Nên ta phải dồn hết hai trăm phần trăm tâm sức cho buổi biểu diễn lần này! Để cho tất cả mọi người cảm nhận được sự rung động trong giọng hát của ta.”

Tạo Hóa Pháp Vương lẩm bẩm.

Sân khấu bên dưới.

Giang Tử Yên nắm tay Dược Sư, hắn còn đang rơi vào trạng thái của tâm ma kiếp chưa tỉnh.

“Vũ Nhu Tử, cô nói giọng hát của Tạo Hóa đạo hữu thật sự có hiệu quả với tâm ma kiếp ư?”

Giang Tử Yên có chút thấp thỏm.

Vũ Nhu Tử:

“Chắc chắn là có hiệu quả, lúc ấy ta rơi vào trong tâm ma kiếp, cũng là nhờ giọng hát của Tạo Hóa tiền bối vang lên nên những tâm ma này của ta đều chịu không nổi mà tiêu tan. Đây là do ta tự mình trải nghiệm đấy!”

Giang Tử Yên khẽ gật đầu.

Lúc đang nói chuyện, có vô số đạo hữu lần lượt đi vào khán đài buổi hòa nhạc.

Có một số là đạo hữu trong nhóm, Cổ Hồ Quan Chân Quân mang theo hai vị đệ tử rơi vào tâm ma kiếp đi vào hội trường.

Thông Huyền đại sư cũng mang theo một vị tiểu hòa thượng đi vào.

Sau khi nhìn thấy Vũ Nhu Tử và Giang Tử Yên thì cả hai gật đầu chào hỏi, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Còn có một số đạo hữu lạ mặt, hẳn là khách do Tạo Hóa Pháp Vương mời tới, bọn họ cũng mang theo đệ tử hoặc hảo hữu rơi vào tâm ma kiếp đến.

Tất cả mọi người đều là ôm suy nghĩ thử một lần, nói không chừng giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương thật sự có hiệu quả thì sao?

“Tống tiền bối còn chưa đến ư?”

Vũ Nhu Tử tò mò lên tiếng hỏi.

Lúc đang nói thì Tống Thư Hàng mang theo Đậu Đậu đáp xuống từ trên trời.

Đồng thời, đúng lúc này phân thân của Bạch tiền bối cũng mang theo Thông Nương và Tiểu Thải đến nơi.

“Ồ, Thư Hàng ngươi đến rồi sao.”

Sau khi phân thân của Bạch tiền bối thấy Tống Thư Hàng thì vẫy tay chào hỏi.

Tống Thư Hàng bước lên đón họ.

“Ngươi tới thật đúng lúc, vậy ta giao Thông Nương và Tiểu Thải cho ngươi nhé... ta về chỗ bản thể trước đã.”

Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng hỏi ngay:

“Ơ? Bạch tiền bối ngươi không ở lại nghe buổi hòa nhạc sao?”

“Ta chỉ là một phân thân mà thôi.”

Phân thân của Bạch tiền bối phất tay đáp:

“Phân thân thì cần tiết kiệm năng lượng, không thể phô trương lãng phí. Dù sao Tiểu Thải và Thông Nương cũng giao cho ngươi rồi, ta cũng không cần tiếp tục lãng phí năng lượng của bản thể nữa, giải trừ đây.”

Dứt lời, phân thân của Bạch tiền bối liền biến mất.

Đậu Đậu nói:

“Ta có cảm giác nhất định là do phân thân của Bạch tiền bối không muốn nghe buổi hòa nhạc của Tạo Hóa nên mới đánh bài chuồn đấy!”

Đồng thời, Lưu Kiếm Nhất bên cạnh Vũ Nhu Tử nghe xong câu này thì hai mắt sáng rực lên.

Câu này đúng là nói hộ lòng hắn.

Sống thì phải tiết kiệm năng lượng, không phô trương lãng phí, đúng là hoàn mỹ!

Tống Thư Hàng tiếp nhận tước yêu và Thông Nương, may mà hình thể của họ đều rất nhỏ, tay trái Tống Thư Hàng cầm Thông Nương, tay phải cầm Tiểu Thải, xách cả hai đi vào buổi hòa nhạc.

“Tống tiền bối, bên này bên này.”

Vũ Nhu Tử đứng dậy, vui vẻ vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Cô vừa đứng lên thì đôi chân dài miên man trở nên vô cùng nổi bật.

Vị trí của cô lại là hàng thứ nhất. Khi Tạo Hóa tiền bối bắt đầu hát thì nó sẽ là nơi bị ảnh hưởng nặng nề nhất.

Đậu Đậu nói:

“Thư Hàng, ta cảm thấy ta ngồi ở hàng ghế phía sau là được rồi.”

“Đậu Đậu, chúng ta là bạn tốt mà nhỉ?”

Tống Thư Hàng cười ha hả nói:

“Bạn tốt phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu chứ.”

Đậu Đậu:

“...”

Nó thật sự muốn nói một câu “không phải”, nhưng nghĩ đến đoàn phù rể của mình còn phải nhờ Tống Thư Hàng giúp đỡ, một câu “Không phải” của Đậu Đậu lại chẳng thể thốt ra thành lời được.

Cứ như vậy, Đậu Đậu bị Tống Thư Hàng ép đi tới hàng ghế thứ nhất.

“Xin chào Tử Yên sư tỷ, Cổ Hồ Quan tiền bối, Thông Huyền Đại Sư, xin chào Lưu sư huynh.”

Tống Thư Hàng chào hỏi một vòng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Vũ Nhu Tử.

Giang Tử Yên cười hì hì nói:

“Xin chào Bá Tống tiền bối.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Giang Tử Yên đưa hai bộ nút tai lên:

“Cho ngươi và Đậu Đậu này.”

“Cảm ơn Tử Yên sư tỷ.”

Tống Thư Hàng nhận lấy nút tai.

“Tống tiền bối, sau khi đóng xong bộ phim lần trước thì ngươi lại trải qua cuộc mạo nào nữa à?”

Vũ Nhu Tử đánh tiếng.

Lúc đang nói chuyện, hai chân cô duỗi thẳng ra, đẹp khỏi chê.

Chương 1275: Duyên Của Phật Môn Thật Đáng Sợ

Chân Tống Thư Hàng và Lưu Kiếm Nhất ngồi ở bên cạnh Vũ Nhu Tử mà so với cô thì có vẻ khá ngắn.

“Sau lần đóng phim trước đó ấy à... Đã trải qua không ít chuyện. Ta nhớ không bao lâu sau khi đóng phim xong thì ta đi tới cấm địa mà lần trước chúng ta biết được trong mật thất của “Sở gia”, nơi đó chính là “Điện Hàn Đông” của Thiên Đình viễn cổ. Ở đó bọn ta gặp được vài con yêu thú rất thú vị, đồng thời cũng có không ít nguy cơ ...”

Tống Thư Hàng tả sơ lại những gì mình gặp phải trong “Điện Hàn Đông”.

Thông tin liên quan tới việc sống lại của “Bắc Phương Đại Đế” thì phải giữ bí mật. Bây giờ Đại Đế đang trong trạng thái lánh đời, do đó phải giấu thông tin tránh việc làm hại ngài ấy.

Vũ Nhu Tử nghe đến mê say, hận không thể tham gia mạo hiểm ở “Điện Hàn Đông” với Tống Thư Hàng. Đáng tiếc lúc ấy cô đang củng cố cảnh giới, luyện ngự kiếm phi hành, nên đã bỏ lỡ một chuyến thám hiểm cấm địa oanh liệt vậy mất rồi.

“Gâu.”

Lúc này, Đậu Đậu bên cạnh Tống Thư Hàng lại nói:

“Tống Thư Hàng, ngươi có cảm thấy chân của mình rất ngắn không? Bây giờ ngươi cũng đã cao hơn một mét tám rồi, mà chân ngươi còn ngắn hơn Vũ Nhu Tử nữa kìa.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Cái này có gì đáng để so sánh nhỉ? Thân là một người đàn ông đi so chân dài với con gái làm gì?

Còn nữa, ngay cả loại thường thức như đừng vạch áo cho người xem lưng này mà Đậu Đậu ngươi cũng không biết à?

“Ha ha, Đậu Đậu làm thế là không được đâu nhé. Nếu như chân của Tống tiền bối mà dài như ta thì sẽ kì lắm. Ngươi thử nghĩ xem, nếu Tống tiền bối cộng thêm chân của ta sẽ như thế nào?"

Vũ Nhu Tử cười nói.

Đầu Đậu Đậu tự động xuất hiện hình ảnh đó, sau đó ôm bụng cười lăn cười bò ra:

"Ha ha ha ha ~~"

Tống Thư Hàng sờ đầu Đậu Đậu, sau đó lại nhấc nó lên bằng một tay, lại đưa tay chỉ vào cặp giò nhỏ đằng sau của Đậu Đậu rồi nói:

"Đậu Đậu, trước khi nói chân người ta ngắn thì ngươi không nhìn lại chân của mình à?"

"Thư Hàng ngươi bị ngu à, ta là chó đấy, so chân dài với nhân loại các ngươi làm gì? Giống loài khác nhau thì so bằng niềm tin à? Hay là ngươi so lông của ai mềm mại hơn nhé?"

Đậu Đậu trợn mắt.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đậu Đậu lại nói tiếp:

"Nhưng Thư Hàng này, ta phát hiện chân của Lưu Kiếm Nhất ở bên cạnh so với ngươi..."

Lời vừa nói được một nửa thì Lưu Kiếm Nhất bèn ngắt ngang:

"Các ngươi cứ việc trò chuyện, ta đi ra ngoài hút điếu thuốc trước đã."

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi:

"Sư huynh ngươi biết hút thuốc à?"

Hút thuốc thì cần tốn thời gian để mua thuốc, sau đó còn lấy thuốc ra rồi châm lửa.

Hơn nữa lúc hút thuốc còn phải hít vào thở ra.

Đối với loại người ngay cả thở cũng lười như Lưu Kiếm Nhất thì những chuyện như hút thuốc đúng là quá phiền phức.

Lưu Kiếm Nhất thở dài, muốn nói chút gì đó, nhưng ngập ngừng cả buổi trời rồi ủ rũ nói:

"Đột nhiên lười kiếm cớ quá. Được rồi, chân của ta ngắn đó... Đậu Đậu, lúc nói chủ đề này đừng có lôi ta vào, để ta tiếp tục nghỉ ngơi thêm một lát đi.”

Khóe miệng Đậu Đậu co giật, một con Kinh Ba làm ra nét mặt này cũng không phải là dễ đâu.

“Đúng rồi Tống tiền bối, ngươi có chơi livestream không?”

Vũ Nhu Tử chợt hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Trước kia cũng có xem livestream, nhưng đa phần đều là xem thi đấu game thôi.”

“Bây giờ ta đang chơi livestream, nếu Tống tiền bối ngươi có tài khoản thì hãy Follow ta nhé. Hôm nay ta chuẩn bị bắt đầu buôi livestream quan trọng lần thứ ba này.”

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại di động ra.

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn giật mình nói:

“Cô muốn livestream buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối ư?”

“Đúng vậy.”

Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, đăng ký Follow phòng livestream của Vũ Như Tử rồi dặn dò:

“Nhớ là trước khi livestream phải nói với fans một tiếng như “Phía trước có khủng bố, ai yếu thì né lẹ”, kẻo lại ngộ thương chết hàng loạt đấy.”

Vũ Nhu Tử nói:

“Tống tiền bối yên tâm, ta đã thông báo trước là lần này sẽ livestream về buổi hòa nhạc của Linh Hồn Ca Vương. Ngoài ra, người Follow ta tổng cộng mới có mấy trăm mà thôi, chẳng có bao nhiêu đâu, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng lớn gì.”

“Chỉ có vài trăm người thôi ư?

Tống Thư Hàng sờ cằm rồi rơi vào trầm tư —— với khuôn mặt xinh xắn cộng thêm dáng người bốc lửa của Vũ Nhu Tử, sau khi livestream hai lần mà chỉ có mấy trăm fans thôi sao?

Trong này nhất định có âm mưu.

…

…

Lúc này, Cổ Hồ Quan Chân Quân ở hàng ghế sau lại hỏi:

“Buổi hòa nhạc của Tạo Hóa đạo hữu bắt đầu lúc mấy giờ thế?”

“Ta biết, vào lúc bốn giờ chiều.”

Vũ Nhu Tử giơ tay trả lời.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói:

“Vậy còn lâu lắm mới bắt đầu đây, biết vậy thì tới trễ một chút rồi.”

Bình thường chút thời gian đó chỉ cần ngồi tu luyện một chút là xong. Nhưng bây giờ, sắp phải “Lắng nghe” giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, Cổ Hồ Quan Chân Quân làm gì còn tâm tư tu luyện chứ?

Bây giờ hắn có cảm giác bản thân giống tử tù sắp bị hành hình, cái chết tuy đáng sợ, nhưng thứ khó chịu hơn cả chính là quãng thời chờ đợi trước khi chết.

“Có muốn chơi trò gì một chút hay không, như trò Ma Sói chẳng hạn?”

Giang Tử Yên đề nghị.

“Được đấy, nhưng ta không rành lắm.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Phiền lắm, ta muốn nghỉ ngơi, đừng tính ta vào.”

Lưu Kiếm Nhất nói.

Tống Thư Hàng nói:

“Ta chỉ mới nghe thôi chứ chưa chơi bao giờ, ta đứng ở ngoài xem một ván trước đã.”

Đậu Đậu nói:

“Ta biết, cho ta một chân nhé.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói:

“Tính ta một chân luôn.”

Thông Huyền đại sư:

“...”

Bế khẩu thiền thật là phiền phức, lúc này không thể chơi trò gì đó không cần nói chuyện sao? Đáng tiếc bây giờ Dược Sư đạo hữu rơi vào trong tâm ma Kiếp, không ai có thể phiên dịch cho Thông Huyền đại sư cả.

Giống hệt các vị đạo hữu trong “Nhóm Cửu Châu Số 1”, những đạo hữu bên cạnh được mời đến cũng nhàm chán nên tụm lại nói chuyện với nhau, hoặc nhắm mắt dưỡng thần, người thì cúi đầu lướt điện thoại.

Tống Thư Hàng chợt nghe thấy hàng ghế thứ ba bên phải, có hai vị tu sĩ đang nói có game thi đấu nào đó khá thịnh hành.

Ngồi phía bên trái chính là một vị tu sĩ trẻ tuổi ăn mặc như đạo sĩ, phía bên phải chính là một vị đại sư trung niên của Phật tông.

Lúc này đạo trưởng trẻ tuổi đang chém gió thành quả chiến đấu của mình hôm trước:

“Lại nói vào hôm trước, ta gặp được một đám đồng đội ngu như lợn ở khu số bảy, bị chơi đến thảm luôn. Đến cả người có tuyệt kỹ như thần là ta cũng không thể nào ngăn cơn sóng dữ. Nhưng bên kia cũng có một đồng đội ngu như lợn, bị ta ăn giết năm lần liên tiếp, lúc ấy ta còn quay phum lại đây.”

“Đúng lúc lão nạp cũng chơi trò chơi này, cũng là khu số bảy. Nhưng lão nạp là tân thủ, vừa mới chơi không bao lâu.”

Đại sư cười nói.

“Đại sư ngươi thêm bạn ta đi, lần tới ta sẽ kéo đại sư đi đánh. Đúng rồi, đại sư có muốn xem video giết năm lần của ta không?”

Đạo trưởng trẻ tuổi vừa nói vừa lấy điện thoại di động của mình ra, mở một đoạn video lên.

Đại sư sáp lại gần cùng nghiên cứu đoạn video này.

Sau khi video chạy hết, đạo trưởng trẻ tuổi nói:

“Đáng tiếc, nếu lúc ấy đồng đội của ta cố gắng thêm chút nữa, hoặc là đội của đối phương đều gà như tên “Túng Vân Trực Thượng” này thì nói không chừng ta đã thành công ngăn cơn sóng dữ thật rồi ấy chứ.”

Đại sư lẳng lặng gật đầu.

“ID trong trò chơi của đại sư là gì, cùng là khu số bảy với nhau, lần tới chúng ta cứ chơi chung đi.”

Đạo nhân trẻ tuổi nói.

Đại sư đưa tay chỉ lên “Túng Vân Trực Thượng” đang bị quất xác trên màn hình nói:

"ID của lão nạp trong trò chơi gọi là Túng Vân Trực Thượng."

Tay của Đạo nhân trẻ tuổi run lên, điện thoại suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

"Ngươi là tên Túng Vân Trực Thượng này sao?"

Đạo nhân trẻ tuổi hỏi lại.

Đại sư mỉm cười từ ái, phun ra một chữ:

"Duyên."

Đạo nhân trẻ tuổi suýt khóc.

Ôi định mệnh, ngại quá đi mất.

Duyên phận của Phật môn thật đáng sợ.

× × × × × × × × × ×

Giang Tử Yên móc ra một bộ bài, các vị đạo hữu trong "Nhóm Cửu Châu Số 1" cộng thêm vài vị đạo hữu bên cạnh bắt đầu ván Ma Sói đầu tiên.

Vũ Nhu Tử quỳ trên chỗ ngồi của mình, quay người sáp lại gần để chơi.

Tống Thư Hàng chưa chơi bao giờ nên định đứng ngoài xem một ván để làm quen với quy tắc của trò chơi.

Đúng lúc này... Thế giới hạch tâm trong tâm khiếu của hắn rung lên một cái.

Thế giới hạch tâm đã hoàn thành giai đoạn mở rộng thứ nhất.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa ý thức của mình vào trong thế giới hạch tâm.

Diện tích thế giới hạch tâm lại lớn thêm một chút, nhưng vì chưa đủ "Tà năng Cửu U" nên diện tích mở rộng không tính là lớn. Nhưng chẳng cần lo nhiều, chỉ cần "Tà năng Cửu U" đủ nhiều thì sẽ có thể mở rộng tiếp.

Ngoài ra, trong lần mở rộng này, bên cạnh suối nguồn sự sống xuất hiện một vườn thuốc.

Không phải là thảo nguyên của thế giới hạch tâm, mà là một vườn thuốc có quy mô lớn.

"Cái này là để gieo trồng sao?"

Trong lòng Tống Thư Hàng run lên.

Nhắc đến thì đúng là hắn có thứ cần trồng.

Trước đây không lâu, hắn có mua một số linh thực từ “Tiên Nông Tông”, vốn dùng để ngâm tắm thuốc... Nhưng hắn thăng cấp quá nhanh, về sau lại có được “Long Ma dược tề” với hiệu quả hơn, những linh thực này lại không dùng được. Tống Thư Hàng chọn một ít linh thực có hoạt tính, định trồng bọn chúng vào thế giới hạch tâm.

Nhưng bởi vì quá bận nên hắn không có thời gian trồng linh thực. Ngoài ra hắn cũng chưa trồng bao giờ, nên không biết nên trồng thế nào.

Trừ linh thực ra, Chính Đức của Tiên Nông Tông còn đưa hắn một hạt giống của “Thất Hoàng Diệu Quả”. Chỉ mong sau khi Tống Thư Hàng giết Công Tử Hải xong thì báo cho Tiên Nông Tông biết để xoa dịu hận ý trong lòng họ.

Hạt giống này là bảo vật, Thất Hoàng Diệu Quả mà nó mọc ra có thể chữa khỏi thương thế do thiên kiếp gây ra, cũng là thánh dược dùng để độ kiếp.

“Những linh thực này thể trồng thẳng vào trong dược viên không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc này rùa biển lớn mới xuất hiện bên cạnh hắn.

“Đây chính là địa bàn mới sau khi thế giới của riêng ngươi thăng cấp sao? Trông có vẻ giống dược viên, nhưng nếu ngươi muốn gieo trồng thứ gì đó thì tốt nhất là nên bón thêm phân cho mảnh dược viên này.”

Rùa biển lớn nói.

“Sao Quy tiền bối ngươi lại tới đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Thế giới của ngươi đột nhiên chấn động, ta đang ngủ thì giật mình tỉnh giấc. Lục Tu Tiên Tử còn đang chế tạo pháp khí, làm phiền cô ấy thì không tốt cho lắm, nên ta đành phải ra ngoài đi dạo.”

Rùa biển lớn đáp.

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Vậy ta phải kiếm phân bón ở đâu đây?”

“Nhìn trời, đừng có hỏi ta.”

Rùa biển lớn chào thua —— đừng bảo nó ị một bãi để Tống Thư Hàng làm phân bón chứ?

“Đúng rồi, bây giờ ngươi đang làm gì thế? Ta chán quá nên muốn đi ra ngoài chơi một chút.”

Rùa biển lớn lại nói.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ta chuẩn bị nghe buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối, một lát nữa mới bắt đầu.”

Rùa biển lớn nói ngay:

“Ồ? Buổi hòa nhạc à? Là biểu diễn ca hát nhảy múa gì đó đúng không, vậy ta ra ngoài xem thử một chút.”

“Vậy để ta đưa tiền bối ra ngoài.”

Ý thức Tống Thư Hàng trở về.

Lúc ý thức của hắn trở về thì thấy Vũ Nhu Tử nao nao không yên.

“Tống tiền bối, ngươi nhìn chằm chằm vào chân ta lâu lắm rồi... ta thấy ngại lắm đấy.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 1276: Các Ngươi Quá Ngây Thơ Rồi

Tống Thư Hàng khẽ ho khan một tiếng:

“Xin lỗi, thất thần.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tự bản thân Tống Thư Hàng cảm thấy có gì đó là lạ... Lời này có nghĩa khác.

“Đừng ngại, Vũ Nhu Tử cô phải tự tin lên, chân cô dài cô phải kiêu ngạo! Thư Hàng là đàn ông, thấy một đôi chân dài như vậy nhìn đến mức mê mẫn thất thần cũng là chuyện bình thường.”

Đậu Đậu ở bên cạnh lên tiếng.

Nhìn trời, Đậu Đậu, ngươi có cần nhanh mồm nhanh miệng đến vậy không?

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, hắn vốn định biện bạch cho mình nhưng Đậu Đậu lại xen miệng vào, giờ thì có không làm cũng phải chịu tiếng oan. Dù hắn có giải thích thế nào thì người ta cũng chỉ cảm thấy hắn đang ngụy biện thôi.

“Lúc nào ta cũng tự tin mà.”

Vũ Nhu Tử cười đáp, còn khẽ lắc chân nhỏ:

“Nhưng đây là lần đầu tiên Tống tiền bối nhìn chằm chằm vào chân ta đấy.”

“Bởi vì trước kia gu thẩm mỹ của hắn có vấn đề.”

Đậu Đậu nói:

“Trước kia Thư Hàng vẫn cho rằng chân phụ nữ chẳng có gì đẹp mắt, hắn nghĩ đàn ông cũng có chân, chẳng qua chân phụ nữ chỉ trắng hơn dài hơn một chút mà thôi, vậy nên trước kia hắn không thể nào hiểu nổi cái bệnh cuồng chân của đám bạn cùng phòng.”

Tống Thư Hàng giật mình cả kình:

“Định mệnh, sao ngươi biết?”

Hắn nhớ mình chưa từng nói chuyện này với Đậu Đậu mà?

Lẽ nào Đậu Đậu cũng có đọc tâm thuật ư?

Không đúng, trước kia thậm chí hắn chưa từng nghĩ đến chuyện này trước mặt Đậu Đậu.

“Lần trước lúc đóng phim, ta nghe bạn cùng phòng của ngươi nhắc đến chuyện này trong khi tám với nhau. Ha ha, bạn cùng phòng của ngươi chẳng hề đề phòng gì với một con chó Kinh Ba đáng yêu, nên ta cứ ngồi ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện.”

Đậu Đậu vênh váo đắc ý nói.

“Bá Tống tiền bối~~ cách nghĩ trước kia của ngươi nguy hiểm lắm nhé, may mà ngươi không biến thành tên cuồng chân đàn ông.”

Giang Tử Yên che miệng cười khẽ, trong con ngươi lóe lên ánh sáng màu tím, lúc này trông cô thật xấu xa.

Tống Thư Hàng:

“Tử Yên sư tỷ, đừng gọi ta là Bá Tống tiền bối, chúng ta là bạn tốt của nhau mà.”

“Không gọi Bá Tống tiền bối, chẳng lẽ muốn gọi chữ thứ nhất bằng giọng điệu run rẩy hai lần rồi mới gọi hết tên à?”

Giang Tử Yên cười đểu nói.

“Gọi chữ thứ nhất bằng giọng điệu run rẩy hai lần ư? Thế là sao?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Đậu Đậu:

“Vũ Nhu Tử, cô không biết chuyện này à? Nếu đọc chữ đầu tiên trong thánh danh của Thư Hàng bằng giọng điệu run rẩy thì sẽ ra là Bá~ Bá Tống, nghe rất thú vị.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Đậu Đậu, ta không có đứa con trai như ngươi.

Đậu Đậu:

“Hở? Đờ mờ... Bá Tống, ta liều mạng với ngươi!”

Đậu Đậu nhào lên táp trúng cánh tay của Tống Thư Hàng.

“Nhả ra, chết tiệt, mau nhả ra, nếu không ta sẽ vận chuyển Cương Thủ làm gãy răng ngươi bây giờ! Ta đếm tới năm, nếu không nhả ra ta sẽ không khách khí đâu!”

Tống Thư Hàng vừa hét vừa điên cuồng lắc cánh tay, thế nhưng Đậu Đậu cắn rất chặt, chết cũng không chịu nhả ra. Thân thể nó chuyển động theo động tác tay của Tống Thư Hàng, cứ bay lên bay xuống...

“À, thì ra là vậy, ‘bá bá’ phát âm rất giống ‘ba ba’.”

Vũ Nhu Tử nheo mắt lại, bật cười giòn giã.

Trong đầu cô chợt lóe lên một ý tưởng.

Nếu một ngày nào đó có cơ hội tấn thăng bát phẩm, cô sẽ lấy thánh danh nào đó có cách phát âm giống với từ ‘ma ma’ nghĩa là mẹ, ví dụ như Ma Ma Tiên Tử hay Mạ Mạ Tử chẳng hạn, vậy thì sẽ được lời mỗi khi người khác gọi thánh danh của cô rồi.

Không được không được, như vậy thì chẳng khác gì tự tìm đường chết, cái giá phải trả quá lớn, chuyện ngốc nghếch như vậy đừng làm thì hơn.

Thỉnh thoảng Vũ Nhu Tử cũng sẽ làm chút chuyện thú vị và cực sốc.

Nhưng trước khi tạo tin cực sốc thì cô sẽ cân nhắc xem mình phải nhận lấy cái giá thế nào sau khi làm.

Đây là một thói quen tốt, để cô luôn có thể khống chế bản thân, không cho mình làm ra chuyện gì quá đáng.

Bên kia, Tống Thư Hàng tốn bao công sức mới vứt Đậu Đậu xuống được.

Đồng thời, hắn quét mắt nhìn quanh hội trường buổi biểu diễn.

“Hội trường buổi biểu diễn đều đã ngồi kín người, Tạo Hóa tiền bối định đợi đến bốn giờ chiều mới bắt đầu biểu diễn thật à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong lúc nói chuyện, trong lòng chợt động, hắn bỗng có dự cảm xấu.

Hắn có cảm giác Tạo Hóa Pháp Vương sẽ tạo một cú sốc cực lớn.

Bởi vì có rất nhiều người đã chuẩn bị sẵn một bộ nút bịt tai cường lực khi đến xem buổi biểu diễn.

Ví dụ như Giang Tử Yên sư tỷ chẳng hạn, cô ấy đã chuẩn bị một số nút bịt tai có tác dụng đâm thủng màng nhĩ khi đeo lên.

Nếu Tạo Hóa Pháp Vương bắt đầu biểu diễn vào đúng bốn giờ chiều, đến lúc đó mọi người sẽ lấy nút bị tai ra đeo lên, vậy thì ảnh hưởng của buổi live show sẽ yếu đi rất nhiều rồi còn gì?

Nên có khi nào Tạo Hóa Pháp Vương tập kích bất ngờ, đột nhiên biểu diễn trước không nhỉ?

Ngay khi hắn vừa nghĩ đến đây, trên sân khấu biểu diễn bỗng có tám cột sáng đột nhiên bừng lên.

Sau đó, ánh đèn trong hội trường vụt tắt.

Hội trường vốn là một không gian kín, sau khi đèn tắt hết, bên trong tối om, chỉ còn dư lại tám cột sáng trên sân khấu biểu diễn.

“Nhìn trời, Tạo Hóa tiền bối tập kích bất ngờ thật rồi!”

Tống Thư Hàng vội vàng tìm nút bịt tai.

Đồng thời hắn động tâm niệm, triệu hồi rùa biển bự từ thế giới hạch tâm ra.

Trước đó Quy tiền bối đã nói là muốn nghe liveshow, vừa rồi chỉ lo nói chuyện với các tiên tử mà quên mang Quy tiền bối ra ngoài.

Nhưng bây giờ cũng vừa lúc, liveshow của Tạo Hóa tiền bối vừa bắt đầu, Quy tiền bối sẽ không bỏ qua buổi biểu diễn long trọng này.

“Ái chà, cứ tưởng ngươi quên mất ta rồi chứ.”

Rùa biển châm chọc.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha, Quy tiền bối, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi, vẫn đúng giờ mà.”

Keng keng keng keng~~

Tiếng kim loại va chạm với nhau nặng nề vang lên.

Sau đó ngay phía trên tám cột ánh sáng bỗng xuất hiện tám phi hành khí cỡ nhỏ, hẳn là pháp khí do Tạo Hóa Pháp Vương luyện chế.

“Ơ? Hình như chưa đến giờ biểu diễn mà? Không phải nói bốn giờ chiều mới bắt đầu sao?”

“Hay là diễn thử? Chứ chưa đến bốn giờ mà, vẫn còn rất nhiều người đang trên đường đến đây, buổi biển diễn không thể bắt đầu sớm như vầy được.”

“Ta nghe nói ở mấy buổi biểu diễn lớn đều cần chỉnh ánh sáng. Gần đây Tạo Hóa đạo hữu phát triển rất nhanh trong giới âm nhạc, tuy lần này chỉ là buổi biểu diễn nhỏ đặc biệt tổ chức vì chúng ta nhưng ắt hẳn cũng không thể thiếu bước chỉnh ánh sáng được.”

“Còn phải chuẩn bị trước đủ loại thiết bị âm thanh, thiết bị điện tử nữa, muốn tổ chức liveshow cũng không phải đơn giản.”

Từng tiếng an ủi vang lên.

Khi nghe thấy những câu an ủi này, mọi người đều cảm thấy rất có lý.

Bốn giờ mới bắt đầu biểu diễn, trước khi bắt đầu cần chỉnh ánh sáng, chỉnh thiết bị âm thanh là chuyện rất bình thường mà.

Lúc này, Tống Thư Hàng đã nhanh chóng nhét nút bịt tai vào trong lỗ tai.

Ngay sau khi nhét đồ bịt tai vào, hắn phát hiện thế giới yên tĩnh hẳn, không nghe thấy bất kỳ tiếng động gì.

“Phù~”

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thế này thì tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương không ảnh hưởng đến hắn được nữa, ngài ấy hát thì mặc ngài ấy, hắn cứ nhàn nhã ngồi chơi thôi. Ha ha ha ha.

Tùng tùng tùng tùng~

Một chuỗi âm thanh vang lên, tám cột sáng trên sân khấu lại càng rực rỡ hơn.

Trong cột sáng bỗng xuất hiện tám bóng người.

Bốn người trong bốn cột sáng bên trái ra sân với lấy tư thế quỳ một chân giống như trong phim Kẻ Hủy Diệt.

Còn bốn người trong cột sáng bên phải thì lại xuất hiện với tư thế một tay chống cằm như bức tượng Người Suy Tư (*).

Tám người người nào cũng để trần nửa thân trên, trên người bắp thịt nhô lên cuồn cuộn, để lộ ra vẻ đẹp đầy nam tính.

“Chờ chút, lẽ nào ta nhìn lầm rồi? Sao lại có tám Tạo Hóa Pháp Vương thế này?”

Tống Thư Hàng mở to hai mắt.

Cả tám người trong cột sáng đều là Tạo Hóa tiền bối!

Phân than thuật? Con rối thuật? Ảo ảnh?

Mặc kệ là thuật gì, một Tạo Hóa Pháp Vương đã có thể đưa người ta về tây thiên rồi, nếu có đến tám Tạo Hóa Pháp Vương... vậy là đủ sức hủy diệt thế giới luôn rồi còn gì?

Nhưng sau khi hiện thân, tám Tạo Hóa Pháp Vương cũng không ca hát mà chỉ giữ nguyên tư thế vốn có.

Một lát sau, cột sáng dần mờ đi, tám Tạo Hóa Pháp Vương cũng biến mất.

“Hình như đang chỉnh ánh sáng thật thì phải?”

Một số đạo hữu đã lấy nút bịt tai ra để sẵn bên cạnh thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hạ tay đang cầm nút bịt tai xuống.

Nhưng tám Tạo Hóa Pháp Vương vừa mới xuất hiện là sao?

Có một số người lo lắng bóp chặt nút bịt tai của mình, trong lòng thầm nghĩ chỉ có một bộ nút bịt tai thế này, liệu có đủ sức chống lại uy lực ẩn chứa trong tiếng hát của tám Tạo Hóa Pháp Vương không đây?

Bọn họ bỗng cảm thấy bất an.

“Đây chắc là một loại khoa học kỹ thuật, là hình chiếu 3D thì phải? Trước kia ta từng thấy kỹ thuật tương tự nhưng vẫn chưa hoàn thiện. Lần này kỹ thuật hình chiếu 3D mà Tạo Hóa Pháp Vương dùng rất hoàn thiện, cả tám Tạo Hóa Pháp Vương trông đều sống động.”

Một đạo hữu nào đó lên tiếng nói.

“Nếu là hình chiếu khoa học kỹ thuật thì tốt, ta chỉ sợ Tạo Hóa Pháp Vương gọp đủ tám phân thân, triệu hồi rồng thần thôi.”

Có đạo hữu nói.

“Tám phân thân cũng không dễ tạo ra, trừ khi là phân thân con rối. Mà phân thân con rối thì không phải là bản thể, cho dù có hát cũng không gây ra lực sát thương khủng khiếp như tiếng hát của bản thể được, không cần lo lắng.”

Một đạo hữu khác bàn luận.

Trong khi mọi người đang suy đoán, trên sân khấu lại xuất hiện một cột sáng.

Cột sáng lần này to hơn những cột trước.

Trong cột sáng hiện ra vô số hạt ánh sáng.

Sau khi hạt ánh sáng tản đi, Tạo Hóa Pháp Vương mặc một bộ vest trắng, mái tóc dài phiêu dật hiện thân.

Hắn không mở miệng nói chuyện, chỉ khép hờ mắt, giơ hai tay lên.

Mọi ánh mắt của các đạo hữu trong hội trường đều bị hấp dẫn, tất cả đều tập trung lên người Tạo Hóa Pháp Vương trên sân khấu.

[Những hạt ánh sáng xuất hiện khi Tạo Hóa đạo hữu ra sân là một loại pháp thuật đơn giản, có thể hấp dẫn sự chú ý của mọi người, là pháp thuật thuộc hệ mị hoặc.]

Một giọng nói truyền xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Là tiếng của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Tống Thư Hàng lặng lẽ liếc nhìn chung quanh.

Trừ Vũ Nhu Tử cô nương và Lưu Kiếm Nhất ra, mấy vị đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1 đều nhét nút bịt tai vào tai.

Quả nhiên đều là người mình, ai cũng đoán được suy nghĩ của Tạo Hóa Pháp Vương.

Vũ Nhu Tử cô nương không đeo nút bịt tai là vì cô ấy có cùng tần số thưởng thức âm nhạc với Tạo Hóa Pháp Vương, cô ấy thật lòng cảm thấy tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương rất hay.

Về phần Lưu Kiếm Nhất sư huynh, có thể là do lười nhét nút bịt tai vào? Hoặc cũng có thể là do nể mặt Vũ Nhu Tử chăng?

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương bỗng búng tay một cái, ngay sau đó một khúc nhạc đệm vui tươi vang lên.

Tạo Hóa Pháp Vương sải bước đi về phía trước, ánh đèn chiếu lên trên người hắn.

Lúc hắn bước đi, bộ quần áo trên người bắt đầu biến hóa.

Từng đợt điểm sáng hội tụ rồi tiêu tán, sau đó Tạo Hóa Pháp Vương chỉ mặc một chiếc quần da xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong tay hắn có thêm một micro màu bạc.

Bỗng có gió nổi lên, mái tóc dài của Tạo Hóa Pháp Vương tung bay theo gió.

“Ready? Go!”

Tạo Hóa Pháp Vương vẫy tay nhiệt tình.

Ở sau lưng hắn, tám cột sáng lại sáng lên, đồng thời tám Tạo Hóa Pháp Vương biến mất lúc nãy lại hiện thân lần nữa, trong tay ai cũng có thêm một micro màu bạc...

Hú thích:

(*)Người suy tư là tác phẩm điêu khắc rất nổi tiếng của nghệ sĩ người Pháp Auguste Rodin, tên gốc là Le Penseur (tên tiếng anh: The Thinker). Hiện nay nó được đặt gần ngay lối vào của viện bảo tàng Rodin ở Paris. Pho tượng gốc được đặt ở Paris, trong khi nhiều phiên bản khác được đặt tại các viện bảo tàng trên thế giới.

Chương 1277: Hở? Âm Thanh Của Tự Nhiên Á?

Trời ạ, có đến chín Tạo Hóa Pháp Vương!

Tống Thư Hàng bất giác sờ lên nút bịt tai. Liệu thứ này... có tác dụng không?

[Ta thấy hiệu ứng màn mở đầu hay mà, sao ngươi lại đeo nút bịt tai thế?]

Rùa biển lớn truyền âm nhập mật hỏi Tống Thư Hàng với giọng điệu đầy khó hiểu.

Tống Thư Hàng đang định chuyển Diệp Tư từ trong thế giới hạch tâm ra, nghe thấy câu hỏi của Quy tiền bối thì trả lời:

[Bởi vì tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối có lực xung kích khá lớn, tu vi của ta còn thấp, không chịu nổi lực xung kích bậc này nên phải dùng nút bịt tai để cản bớt.]

[Đã thế ngươi còn chạy tới đây nghe liveshow làm gì? Tự hành xác à?]

Trong lòng rùa biển lớn chợt dâng lên dự cảm xấu.

Tống Thư Hàng đáp:

[Bởi vì tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối còn có tác dụng phá tâm ma, mà linh quỷ, đệ tử và yêu sủng của ta đều đang độ tâm ma kiếp, vậy nên ta mang các cô ấy tới đây nghe hát, xem thử có thể giúp bọn họ phá vỡ tâm ma kiếp hay không.]

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tạo Hóa Pháp Vương đang đứng trên sân khấu đã lên tiếng.

“Ca khúc thứ nhất là Thất Sát Ca, dành tặng cho mọi người, những người mà ta yêu quý nhất. Come on, đừng đắm chìm trong thứ âm nhạc lỗi thời mục nát của quá khứ nữa, hãy đi theo tiếng hát của ta bước vào địa ngục ca hát nào!”

Tạo Hóa Pháp Vương hét to, khuấy động bầu không khí.

Cùng lúc đó, phần nhạc nền cuồng bạo cũng vang lên.

“Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!”

Tạo Hóa Pháp Vương hét lớn.

Mỗi một chữ giết đều được Tạo Hóa Pháp Vương dùng cả linh hồn để gào thét, thét đến mức muốn vỡ cả giọng.

Mỗi một chữ giết phát ra từ trong miệng Tạo Hóa Pháp Vương đều tỏa ra một tầng sóng âm mà mắt thường có thể thấy được, một chuỗi chữ giết hợp lại tạo thành sóng xung kích bom nguyên tử.

Cùng lúc đó, tám Tạo Hóa Pháp Vương trong tám cột sáng phía sau bỗng tung người nhảy lên phi hành khí.

Phi hành khí mang theo tám Tạo Hóa Pháp Vương phóng lên cao, lượn quanh một vòng rồi dàn khắp cả hội trường theo hình vòng tròn.

Tiếp đó, tám Tạo Hóa Pháp Vương này đồng thanh hô to:

“Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!”

Tám phân thân Pháp Vương này vừa giống tám chiếc loa lại vừa giống thiết bị khếch đại âm thanh, tiếng hát của bọn họ phát ra từ bốn phương tám hướng, sóng âm tràn ngập khắp hội trường biểu diễn khép kín.

Âm thanh 3d!(*)

Có một số tu sĩ còn chưa nhét nút bịt tai vào, mới nghe câu thứ nhất đã không chịu nổi rồi.

Thân thể bọn họ mềm nhũn ra, không cách nào nhúc nhích được.

Thậm chí bọn họ còn chưa kịp phát ra một tiếng cầu xin nào.

Lúc này, bọn họ chẳng suy nghĩ được gì, trong đầu chỉ có một chữ giết đang quanh quẩn không ngừng.

Mỗi lần Tạo Hóa Pháp Vương Nhất hát ra một chữ giết, thân thể bọn họ lại nảy lên một lần giống như cá bị ném lên bờ.

Giết!

Thân thể những tu sĩ không đeo nút bịt tai nảy lên nhịp nhàng.

Giết!

Thân thể bọn họ lại nảy lên nhịp nhàng.

Giết!

Lại nảy tiếp.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, trong hội trường biểu diễn xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

× × × × × × × × × × × × ×

Đồng thời, Lưu Kiếm Nhất ngồi ở hàng đầu tiên không mang nút đeo tai cũng đã nhũn người ngã ra tại chỗ, miệng sùi bọt mép, gần như hôn mê.

Thế nhưng… trong ánh mắt của Lưu Kiếm Nhất lại lộ ra vẻ hạnh phúc.

Quả thật là hắn lười nhét nút bịt tai vào, ngoài ra còn một chuyện nữa là hắn không hề kháng cự tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Lưu Kiếm Nhất cũng không miễn dịch với tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương giống như Vũ Nhu Tử, nhưng hắn bằng lòng tiếp nhận hậu quả khi lắng nghe tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có thể khiến toàn thân người ta trở nên yếu ớt, không nhúc nhích được, nằm xụi lơ dưới đất, thế nhưng… đây chính là trạng thái mà Lưu Kiếm Nhất ước ao.

Toàn thân yếu ớt đồng nghĩa với việc hắn không cần động đậy, không cần tiêu hao năng lượng, hắn có thể nằm nghỉ ngơi một cách quang minh chính đại.

Quá xuất sắc, tặng bản thân nghìn like!

Cảm giác toàn thân yếu ớt, không động đậy gì được, cảm giác không cần tiêu hao năng lượng này thật tuyệt vời.

Thậm chí khi ý thức bắt đầu hôn mê, trong lòng hắn vẫn rất vui vẻ. Bởi vì ý thức hôn mê đồng nghĩa với việc hắn chẳng cần nghĩ ngợi gì cả, bởi vì ngay cả suy nghĩ hắn cũng lười.

× × × × × × × × × × × × ×

Rùa biển lớn cũng ngồi ở hàng đầu tiên, lúc này thân thể cũng đang run cầm cập.

Lực xung kích của giọng ca này quá kinh khủng, ngay cả thân thể cấp cửu phẩm của nó cũng bị ảnh hưởng.

Nó rụt đầu vào mai theo bản năng. Mai rùa của nó đã được cải tạo nên khác với mai rùa bình thường, có thể bảo vệ toàn thân rùa.

Nhưng sau đó nó lại hối hận ngay lập tức.

Lúc này, mai rùa của nó lại trở thành một công cụ cộng hưởng âm thanh, chấn động theo tiếng hát.

Mai rùa luôn bảo vệ nó, không để nó chịu thương tổn lúc trước giờ lại đồng lõa với tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, tạo ra thương tổn gấp đôi đối với chủ nhân.

Rùa biển lớn chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tứ chi như nhũn ra.

“Tống... Tống... Thư Hàng, ta không tiêu rồi, buổi biểu diễn này quá nguy hiểm, đưa ta về thế giới hạch tâm đi.”

Rùa biển kêu lên.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng không còn hơi sức đâu là lo cho Quy tiền bối nữa.

Lúc hắn mới vừa chuyển Diệp Tư từ trong thế giới hạch tâm ra, tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối đã cất lên.

Nút bịt tai không cách nào ngăn được tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối xuyên thấu qua từng lỗ chân lông tiến vào thân thể, tiến vào não, tiến vào linh hồn hắn.

Đây mới thật sự là tiếng hát địa ngục!

Khi linh hồn ca vương cất tiếng hát, xin hãy dùng linh hồn để lắng nghe âm thanh địa ngục tuyệt vời này.

Nút bịt tai chỉ có tác dụng giúp ngày giỗ của mọi người đến trễ hơn một chút mà thôi.

× × × × × × × × × × × × × × × × ×

Trong tất cả mọi người có mặt ở đây, chỉ có duy nhất một người không bị ảnh hưởng.

Vũ Nhu Tử cô nương vẫy tay đầy hưng phấn, tay trái cầm giơ một cây gậy tự sướng, đang tiến hành live tream buổi liveshow địa ngục tử vong của linh hồn ca vương. Lúc này trong kênh livestream của cô có mấy trăm fan đang tiếp nhận lễ rửa tội của giọng ca địa ngục.

Tay phải của Vũ Nhu Tử cô nương thì đang ra sức vẫy một cây gậy cổ vũ phát sáng, đồng thời trong miệng cũng hét lớn theo theo tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương:

“Giết giết giết giết giết~~”

Nói thật, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể hiểu một màn trước mắt. Rốt cuộc là do thần kinh của Vũ Nhu Tử quá thô? Hay là do thính giác khác người đây?

Hay là tai của cô ấy có sẵn chức năng lọc, tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ở trong tai người khác thì vô cùng tàn bạo nhưng khi vào trong tai Vũ Nhu Tử lại được lọc thành âm thanh của tự nhiên?

Ngoài kênh livestream cá nhân của Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa Pháp Vương còn sắp xếp một kênh chính thức để livestream buổi liveshow hôm nay.

Hiện nay hắn đã là ngôi sao có hơn mười triệu fan trên khắp thế giới. Ở một số đất nước có dân số đông, mỗi lần hắn livestream đều có hai ba trăm nghìn fan đến nghe hát.

Livestream vừa mở sẽ có gần chục triệu người ngoại quốc muốn online lắng nghe tiếng hát địa ngục chết chóc của hắn.

Người ngoại quốc ít cũng không phải không có lý do.

...

“Giết giết giết! Kẻ bất trung... Giết giết giết! Kẻ bất hiếu... Giết giết giết!”

Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục gào rống.

Lần này tám phân thân cũng bắt đầu đồng thanh rống với hắn:

“Giết giết giết!”

Lực sát thương nhân lên chín lần, còn kèm theo sức mạnh bạo kích.

Bên khóe miệng của Tống Thư Hàng đã xuất hiện bọt mép, Đậu Đậu ở bên cạnh đã nằm ngay đơ, bốn chân chổng lên trời, hai mắt trợn ngược~

Cổ Hồ Quan Chân Quân và Thông Huyền đại sư ngồi ở phía sau cũng đã tái mặt.

Giang Tử Yên:

[Đánh giá thấp uy lực tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối quá rồi.]

[Lực sát thương gấp chín lần, Tạo Hóa đạo hữu làm thế này đúng là không muốn chừa đường sống cho chúng ta mà.]

[Ta chọn... Go... die...]

[Lần này Tạo Hóa tiền bối muốn diệt sạch mọi người thật rồi.]

[Chết rồi, sắp chết rồi~~ Nút bịt tai của ta không chịu nổi nữa, sắp vỡ rồi.]

[Có ai còn thừa nút bịt tai không? Bên ta cần viện trợ.]

[Giết giết giết giết~~ ha ha ha, tất cả mọi người đều phải chết~]

[Đạo hữu phía trước điên rồi, giết giết giết~ giết giết giết~]

[Địa ngục, ta nhìn thấy cửa địa ngục~~]

Các tu sĩ mang nút bịt tai cường lực ở xung quanh dùng chức năng truyền âm nhập mật phát ra rên rỉ trong lòng.

Lúc này có người hỏi:

[Tâm ma kiếp có biến hóa gì không? Có bị phá không?]

Tống Thư Hàng lập tức cúi đầu nhìn Diệp Tư, Thông Nương và Tiểu Thải.

Thân thể của Thông Nương và Tiểu Thải cứ co giật không ngừng, miệng sùi bọt mép.

Tu vi của hai người bọn họ thấp nhất, hơn nữa lại đang nằm ở hàng đầu tiên, bị tiếng hát ảnh hưởng lớn nhất.

Còn Diệp Tư thì vẫn nằm im tại chỗ không nhúc nhích, tạm thời không có dấu hiệu bị tiếng hát ảnh hưởng.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có tác dụng thật không?

Ngay lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng bỗng phát hiện trong túi truyền ra tiếng rung.

Hắn mở khóa màn hình điện thoại di động xem thử, là một cuộc gọi đến từ số lạ.

Ngoài ra, bên dưới còn có chú thích: Số điện thoại này đã bị 168 người đánh dấu là số điện thoại lừa gạt.

Á à à, thì ra là gọi điện lừa gạt.

Người anh em, hôm nay là tự ngươi tìm đường chết đấy nhé.

Tống Thư Hàng lập tức nhấn nút nghe không chút do dự.

Trong điện thoại truyền ra một giọng nói:

“Alo, chào ngài, xin hỏi ngài là chủ nhân của số điện thoại

18XXXXX đúng không? Xin chúc mừng, số điện thoại của ngài đã trở thành dãy số may mắn trong hoạt động rút thăm trúng thưởng của chương trình 'Yêu Ta Đại Thế Giới', giá trị giải thưởng lên đến 30 vạn... A a a a a~~ a a a~ Lỗ tai của tôi~~ ọe~ ọe~ Đầu hàng, tôi đầu hàng, xin tha cho tôi đi~ ha ha ha, giết giết giết, giết giết giết!"

Đáng tiếc Tống Thư Hàng không nghe được những lời này, đúng là đáng tiếc.

Một hồi lâu sau cuộc gọi vẫn chưa kết thúc... Xem ra đối phương đã hôn mê rồi.

Tống Thư Hàng run rẩy đưa tay tra cúp máy rồi cất điện thoại đi.

Hắn cảm giác mình sắp đến cực hạn rồi, bây giờ hắn thấy chóng mặt hoa mắt, buồn nôn muốn ói, bên mép sủi bọt không ngừng, chân từ từ nhũn ra.

[Alo~~ Thư Hàng, ngươi đang ở đâu thế?]

Đúng lúc này, bên tai hắn bỗng vang lên một giọng nói.

Là giọng của Bạch tiền bối two.

[Thưa Bạch tiền bối, ta đang nghe liveshow của Tạo Hóa tiền bối, có lẽ chỉ chịu đựng được chừng ba mươi giây nữa thôi, ngài hãy liên hệ lại với ta nhé vào buổi tối nhé.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Tạo Hóa? Chính là người đã hát lúc ngươi nghe điện thoại lần trước đấy à? Ngươi đợi một chút, ta lập tức đến chỗ ngươi xem thử. Lần trước ta đã bỏ lỡ concert ở Los Angeles của hắn rồi, hôm nay không thể bỏ lỡ nữa.]

Bạch tiền bối two nói.

Lời vừa dứt, một khắc sau hắn đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đây là hóa thân của Bạch tiền bối two, hắn giữ bản thân ở trạng thái chỉ có Tống Thư Hàng nhìn thấy được.

[Giọng hát live đây ư?]

Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng:

[Sắp chết rồi, sắp chết rồi~]

[Lần trước nghe qua điện thoại, ta thấy giọng ca của hắn thật đáng kinh ngạc, tràn đầy sức mạnh hủy diệt mang tính bùng nổ. Không ngờ khi nghe hát live lại là loài âm thanh của tự nhiên thế này.]

Bạch tiền bối two nói tiếp.

Tống Thư Hàng:

[Hở? Hở?]

Âm thanh của tự nhiên á? Lẽ nào Bạch tiền bối two cũng bị điên rồi ư?

[Người điên là các ngươi mới đúng, các ngươi không nghe ra được âm thanh của tự nhiên ẩn sâu bên trong giọng ca này thật sao? Xem ra người duy nhất có năng lực thưởng thức ở đây chỉ có mỗi vị tiểu cô nương kia thôi.]

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử rồi lại nhìn Bạch tiền bối two.

Quả nhiên, Bạch tiền bối two bị điên rồi.

Chú thích:

(*)Âm thanh 3D là dạng âm thanh lập thể hay còn gọi là âm thanh vòm hoặc Auro 3D, là một trong những tiêu chuẩn âm thanh nổi ba chiều thế hệ kế tiếp. Tiêu chuẩn này có thể cho ra âm thanh sống động bằng cách để cho người nghe được một vòm âm thanh bao quanh, giúp người nghe có cảm giác họ đang thật sự ở trong một cảnh phim.

Chương 1278: Chuyển Hóa Hình Thái Tâm Ma

Nếu không điên, sao lại cảm thấy giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương hay chứ?

Bạch tiền bối two mở miệng nói:

“... Có tin tiền bối ta đây chỉ giơ một ngón tay ra là có thể bóp chết ngươi như bóp chết một con kiến không hả?”

Tiếng của hắn xuyên thấu qua nút bịt tai của Tống Thư Hàng, thậm chí lấn át cả giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương.

Chờ chút, vừa rồi mình và Bạch tiền bối two đang nói chuyện với nhau bằng tâm linh à?

Nhìn trời!

Dùng tâm linh trao đổi với đại lão rất thiệt thòi!

Các đại lão sở hữu năng lực khống chế bản thân cực cao. Lúc bọn họ dùng tâm linh trao đổi với ngươi, ngươi chỉ có thể nghe thấy những gì bọn họ muốn nói với ngươi, thế nhưng các đại lão lại có thể nghe thấy những gì ngươi đang suy nghĩ trong đầu.

“Được rồi, xem ra không cho ngươi thưởng thức một chút thì ngươi sẽ không tin trong giọng ca này ẩn chứa âm thanh của tự nhiên thật.”

Bạch tiền bối two nói.

Dứt lời, hắn giơ ngón tay lên, cách không điểm về phía Tống Thư Hàng:

“Đừng phản kháng.”

Tống Thư Hàng lau đi bọt mép bên khóe miệng.

Ngay sau khi Bạch tiền bối two cách không điểm về phía hắn, hắn cảm nhận được trong lỗ tai bỗng vang lên một tiếng ‘vù’, trong tai như có nước đọng vừa được dọn dẹp sạch, bỗng dưng trở nên thoải mái vô cùng.

Loại cảm giác này giống như cảm giác lúc nhĩ khiếu được đả thông khi hắn ở nhất phẩm vậy.

“Tháo nút bịt tai ra rồi lắng nghe thật kỹ xem.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng do dự:

“Sau khi tháo nút bịt tai ra, liệu ta có ngã lăn quay ngay lập tức không?”

“Trước khi ta tới, cho dù ngươi không tháo nút bịt tai ra thì chẳng bao lâu nữa cũng ngã lăn quay, ngã sớm hay ngã trễ đều như nhau thôi, tháo ra còn có thể chết sảng khoái một chút.”

Bạch tiền bối two phân tích.

Bạch tiền bối thỏ nói quá chí lý.

Tống Thư Hàng cắn răng đưa tay tháo nút bịt tai ra.

“Kẻ bất hiếu... Giết giết giết!!! “

Tạo Hóa Pháp Vương trên sân khấu dùng sức giậm chân, hai tay cầm micro, vận hết sức gào thét rát cả cổ họng. Loại sóng âm mà mắt thường có thể thấy được không ngừng khếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cúng lúc đó, tám vị phân thân Tạo Hóa Pháp Vương ở xung sân khấu đồng thanh hét lên:

“Kẻ bất hiếu... Giết giết giết!”

Những đạo hữu có mặt ở hiện trường không ngừng rên rỉ, cho dù đã mang nút bịt tai cường hóa những vẫn có hơn một nửa số người sống sót không cam lòng ngã xuống, ánh mắt trở nên mơ hồ nhìn Tạo Hóa Pháp Vương trên sân khấu.

[Thư Hàng tiểu hữu, ngươi điên rồi à, sao lại tháo nút bịt tai ra thế?]

Cổ Hồ Quan Chân Quân ở sau lưng truyền âm nói.

Giang Tử Yên suy tư trong chốc lát rồi nói:

[Có lẽ quyết định của Thư Hàng tiểu hữu là đúng đấy, sau khi lấy nút bịt tai xuống thì có thể chết sảng khoái một chút. Chúng ta cứ đeo nút bịt tai thế này chỉ làm kéo dài thời gian bị tiếng hát hành hạ, tự chuốc khổ vào thân thôi.]

Nói thì nói vậy nhưng Giang Tử Yên lại không có ý định muốn lấy nút bịt tai xuống.

Khi mấy vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cho rằng Tống

Thư Hàng sắp ngất đi thì… trên mặt Tống Thư Hàng lại lộ ra vẻ quỷ dị.

Đầu tiên là vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, sau đó lại trở nên ôn hòa.

Cuối cùng hắn khẽ khép mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ.

[Sao thế này?]

Cổ Hồ Quan Chân Quân hỏi với giọng điệu đầy khó hiểu.

Thông Huyền đại sư làm động tác chỉ vào đầu, sau đó nhún vai một cái.

Có phải ý của đại sư là đầu óc chịu tác động quá lớn nên bị chập mạch rồi à?

[Bị tẩy não? Điên rồi ư?]

Giang Tử Yên hỏi.

“Thì ra là vậy… Đây chính là âm thanh của tự nhiên.

Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Không ngờ trong tiếng gào thét điên cuồng của Tạo Hóa Pháp Vương lại cất giấu âm thanh của tự nhiên.

Tiền bối two cách không điểm về phía hắn là để tai hắn nghe được loại âm thanh của tự nhiên này.

Âm thanh của tự nhiên cũng không phải là tiếng gào thét của Tạo Hóa Pháp Vương, mà dưới tiếng gào thét ấy lại cất giấu một thanh âm dễ nghe đến không cách nào hình dung được đang đệm cho giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương.

Thanh âm kia vô cùng hoàn mỹ, Tống Thư Hàng đã vắt nát óc nhưng vẫn không nghĩ ra được từ ngữ thích hợp để miêu tả thanh âm này.

Chỉ có thể nói thanh âm này chính là giai điệu tuyệt vời nhất, êm tai nhất.

Tựa như ngươi đang kéo lê thân thể mệt mỏi lang thang trong sa mạc, cổ họng khát khô, nhưng ngay lúc sắp chết khát thì bỗng có một ly nước trong vắt xuất hiện trước mặt ngươi.

Lại giống như khi ngươi đang đói bụng tới cực điểm lại có một miếng bánh mì thơm ngào ngạt đặt trước mặt ngươi vậy.

Lắng nghe loại âm thanh của tự nhiên này chính là một loại hưởng thụ đến cực hạn.

“Giết giết giết~ kẻ bất nhân bất nghĩa, đều giết hết!”

Tạo Hóa Pháp Vương hát đến gần đoạn cao trào nhất trong cả bài, giọng bắt đầu tăng lên.

Mà thanh âm êm tai ẩn giấu sau giọng ca của hắn cũng tăng cao theo.

Trên người Tống Thư Hàng nổi đầy da gà, thanh âm này quá tuyệt vời.

Tống Thư Hàng không nhịn được khẽ hát theo:

“Giết giết giết~ kẻ bất nhân bất nghĩa người, đều giết hết, giết giết giết!

Sau khi khẽ hát theo mấy câu, hắn lại phát hiện loại hát khẽ này không cách nào thỏa mãn được cảm xúc đang dâng trào trong người, thế là không tự chủ được vung vẫy hai tay, cất cao giọng hét lên:

“Giết giết giết~ kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết!”

Vũ Nhu Tử ở bên cạnh Tống Thư Hàng nghe thế thì hai mắt sáng lên:

“Giết giết giết~ kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết!

Tống tiền bối ngầu quá đi! Cô biết Tống tiền bối khác mọi người, chắc chắn cũng có thể thưởng thức được mị lực ẩn trong tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối.

Tạo Hóa Pháp Vương đứng trên sân khấu chú ý đến Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng, trong mắt lộ ra vẻ cảm động:

“Giết giết giết~ kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết!”

Tống Thư Hàng tiểu hữu và Vũ Nhu Tử tiểu hữu không hổ là fan cuồng của hắn.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng tiểu hữu là đạo hữu đầu tiên chịu nghe hắn hát hết cả một bài. Sau đó Tống Thư Hàng tiểu hữu còn lặng lẽ luyện tập, biểu diễn ca khúc mới của hắn.

Về phần Vũ Nhu Tử tiểu hữu thì không có gì phải bàn cải, từ sau khi nghe được bài hát của hắn, Vũ Nhu Tử tiểu hữu đã đi khắp nơi truyền bá âm nhạc của hắn.

Có những fan cuồng thế này, Tạo Hóa Pháp Vương cực kỳ cảm

động.

Đây là hai vị đạo hữu thật sự thưởng thức được giọng ca của hắn.

Hoàn toàn khác với những người bình thường chỉ biết theo đuổi tiếng hát địa ngục, hy vọng thông qua tiếng hát thể nghiệm cái chết, Tống Thư Hàng tiểu hữu và Vũ Nhu Tử tiểu hữu là những người thật sự hiểu được sự tuyệt diệu trong tiếng hát của hắn.

"Ta sẽ viết riêng hai ca khúc dành tặng cho hai người các ngươi."

Tạo Hóa Pháp Vương nói thầm trong lòng.

...

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

[Thư Hàng tiểu hữu bị điên rồi.]

Giang Tử Yên:

[Điên toàn tập luôn rồi.]

Đậu Đậu giãy giụa trở mình:

[Nhưng... tại sao sau khi bị điên... lại có thể miễn dịch với tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương... Điều này thật phản tu chân~~]

[Hay là vì dây thần kinh trong đầu bị hỏng rồi nên không bị tiếng hát ảnh hưởng nữa?]

[Hoặc cũng có thể là do tai của hắn không nghe được bất kỳ âm thanh gì nữa?]

[Nói không chừng... hắn đã thức tỉnh năng lực đặc biệt gì đó thì sao?]

[Ta sắp chết rồi, chết rồi chết rồi.]

[Ta vẫn không thể chết được, ta phải xem đồ nhi của ta đã vượt qua tâm ma kiếp hay chưa, nếu không ta chết không nhắm mắt.]

Không ít tu sĩ trong lòng chợt động.

Đúng vậy, bọn họ từ ngàn dặm xa xôi chạy đến nghe liveshow của Tạo Hóa Pháp Vương không phải vì muốn tự chuốt khổ vào thân mà là vì bọn họ có thân nhân bằng hữu, sư huynh sư muội, sư tỷ sư đệ, đệ tử đang độ tâm ma kiếp. Bọn họ muốn đến xem thử tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có tác dụng phá ta ma kiếp thật không.

Mà lúc này Tạo Hóa Pháp Vương đã hát đến đoạn cao trào nhất, âm thanh của tự nhiên ẩn trong tiếng hát của hắn cũng bùng nổ.

Sau đó trong số những tu sĩ đang độ tâm ma kiếp có người thân thể bắt đầu run rẩy.

Mà lúc này, có một vị tu sĩ rơi vào tâm ma kiếp đột nhiên lớn tiếng rên rỉ:

“Giết giết giết, kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết! Không không không, đừng giết nữa, đừng~”

“Đầu hàng, ta đầu hàng~ đầu hàng không giết~~”

Kế bên cũng có một tu sĩ rơi vào tâm ma kiếp rên rỉ.

“Mang ta rời khỏi nơi này, ọe~~ mang ta rời khỏi đi.”

Giống như hiệu ứng domino, lại một tu sĩ hãm sâu vào tâm ma kiếp mở mắt ra.

Có một rồi có hai, có hai rồi có ba, có ba rồi thì có càng nhiều hơn nữa!

Thứ tư, thứ năm, thứ sáu... Từng tu sĩ hãm sâu vào tâm ma kiếp lần lượt tỉnh lại. bọn họ dùng đủ loại ngôn ngữ phát ra phát ra từng tiếng rên rỉ. Nhưng chẳng bao lâu sau, bọn họ lại bị tiếng hát kinh khủng của Tạo Hóa Pháp Vương tra tấn, miệng sủi bọt mép, toàn thân như nhũn ra, yếu ớt vô lực.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có tác dụng phá tâm ma kiếp thật ư?

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương trên sân khấu biểu diễn đã từ từ hạ thấp giọng.

Ca khúc Thất Sát Ca kinh điển đã sắp kết thúc.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng giơ cao hai tay, la hét nãy giờ cũng bình tĩnh lại.

Nhìn trời, vừa rồi ta đã làm gì vậy?

Ta đã hát bài Thất Sát Ca theo Tạo Hóa tiền bối thật ư?

“Tống tiền bối, từ hôm nay trở đi ngươi cũng giống như ta, đều là tri âm của Tạo Hóa tiền bối rồi.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng cười trừ:

“Ha ha ha~”

Nếu không nhờ Bạch tiền bối two cách không điểm một cái thì hắn không thể nào lắng nghe được âm thanh của tự nhiên ẩn trong giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương.

Đồng thời hắn quay đầu nhìn ra phía sau.

Ở sau lưng tước yêu Tiểu Thải nằm trên đất, hai cánh duỗi ra, hai chân đá không ngừng, thế nhưng cô ấy vẫn chưa thoát khỏi tâm ma kiếp.

Song Thông Nương ở bên cạnh đã tỉnh lại.

Lúc này Thông Nương đang dùng hai tay ôm mầm hành nhọn của mình không ngừng đập đầu vào ghế ngồi.

“A a a~ là tiếng hát ma quỷ của Tạo Hóa! A a a, ta không muốn nghe, ta không muốn nghe.”

Thông Nương dùng hai tay che mầm hành vận hết sức đập vào chỗ tựa lưng của ghế ngồi.

Nhưng chỗ tựa lưng rất mềm, Thông Nương tông mạnh vào cũng chẳng có cảm giác gì.

“Chết rồi, chết rồi, sắp chết rồi~”

Thông Nương vừa khóc nức nở vừa nói.

Tống Thư Hàng đưa tay ra cầm lấy Ngộ Đạo thạch, cuối cùng Thông Nương đã thoát khỏi tâm ma kiếp.

“Cứu ta, Thư Hàng~ ta không muốn nghe hát nữa. Sau này ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ngươi bảo ta đi đông ta tuyệt đối sẽ không đi tây, cứu ta với~”

Thông Nương càng khóc càng dữ, nước mắt rơi đầy mặt.

Nhựa hành nương theo mầm hành lăn xuống.

“Đây là chính miệng cô nói đấy nhé.”

Tống Thư Hàng mỉm cười rồi chuyển cả Thông Nương và Ngộ Đạo thạch vào... điền viên trong thế giới hạch tâm, sau đó hắn nhìn về phía Diệp Tư.

Diệp Tư vẫn nằm im ở đó, không hề bị giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương ảnh hưởng.

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày, lại đưa mắt quan sát xung quanh.

Trong hội trường buổi biểu diễn.

Có chừng một phần ba các tu sĩ hãm sâu vào tâm ma kiếp thuận lợi tỉnh lại, đang phát ra đủ loại âm thanh rên rỉ, nhưng cuối cùng tâm ma kiếp của bọn họ đã bị phá vỡ…

Còn hai phần ba số tu sĩ còn lại vẫn đang bị hãm trong tâm ma kiếp không thoát ra được, thân thể co giật liên hồi giống như tình trạng của Tiểu Thải.

“Tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối có uy lực phá tâm ma kiếp thật ư? Là nhờ tác dụng ẩn của loại âm thanh tự nhiên kia sao?”

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Bạch tiền bối two:

“Thật ra tác dụng của tiếng hát này không phải là phá tâm ma mà là chuyển hóa hình thái tâm ma thì đúng hơn.”

“Chuyển hóa hình thái ư?”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ nghi hoặc.

Chương 1279: Tiên Tử Này Thật Xinh Đẹp, Ta Phải Đi Tới Trêu Ghẹo Một Chút Mới Được

“Tâm ma vô hình vô chất, biến hóa muôn hình vạn trạng, gần giống như tồn tại trên khái niệm tư duy. Hơn nữa nó còn có thể phóng đại nhược điểm trong nội tâm tu sĩ... Thế nên mọi mới mới cảm thấy khó đối phó như vậy. Nhưng nếu hình thái tâm ma bị thực thể hóa, bị cố định ở một mức độ nào đó thì sao?”

Bạch tiền bối two nói.

Tâm ma khó đối phó là vì nó biến hóa muôn hình vạn trạng lại vô hình vô chất, cho dù ngươi có một thân sức mạnh cũng không làm gì được nó.

Mà trong tâm ma kiếp, tâm ma thiên biến vạn hóa, có thể là một hòn đá, một cọng cỏ nhỏ, một người quen, một người xa lạ, một kẻ địch hoặc là động vật, yêu thú, thậm chí tâm ma còn có thể là một mảng bóng tối, một vầng trăng sáng hoặc một mặt trời.

Chỉ cần trong nội tâm tu sĩ có nhược điểm gì, tâm ma sẽ hóa thành bộ dáng đó. Tự biên tự biên tự diễn, phối hợp với tu sĩ hoàn thành một vở kịch cũng là sở trường của tâm ma.

Loại người ngốc nào đó có một loại năng lực đặc thù, bọn họ có thể kéo chỉ số thông minh của đối thủ xuống bằng mình, sau đó lại dùng kinh nghiệm phong phú đánh bại đối phương.

Tâm ma cũng có năng lực tương tự, nó sẽ kéo tu sĩ vào sân nhà do nó làm chủ rồi dùng kinh nghiệm phong phú giết chết tu sĩ.

Ngược lại, nếu tâm ma vô hình vô chất lại bị thực thể hóa ở một mức độ nào đó thì sẽ thế nào?

Cũng không cần chuyển tâm ma thực thể hóa đến hiện thế, chỉ cần tâm ma thiên biến vạn hóa bị cố định ở một hình thái nhất định là được rồi. Đến lúc đó chỉ cần các tu sĩ có ý chí kiên định thì ắt hẳn sẽ đánh bại được tâm ma, tỷ lệ độ tâm ma kiếp thành công cũng sẽ tăng vọt.

“Thực thể hóa? Cố định ở một hình thái nào đó ư?”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ.

“Ví dụ như âm thanh của tự nhiên đã cố định bối cảnh trong tâm ma kiếp thành buổi liveshow của Tạo Hóa Pháp Vương, lại cố định tâm ma thành Tạo Hóa Pháp Vương chẳng hạn.”

Bạch tiền bối two lại giải thích tiếp.

Tống Thư Hàng lập tức tưởng tượng ra cảnh đó, miệng không nhịn được bật cười:

“Phụt~~”

Cưỡng chế thay đổi tâm ma sao?

Vừa nghĩ đến chuyện tâm ma của những tu sĩ chịu sự ảnh hưởng của âm thanh tự nhiên đột nhiên chuyển hóa thành Tạo Hóa Pháp Vương hết đã cảm thấy thú vị rồi.

Giả sử một vị tu sĩ từng chịu tổn thương trong tình yêu, tâm ma kiếp nhắm vào nhược điểm này dệt ra huyễn cảnh hắn và người yêu đang hạnh phúc ngọt ngào bên nhau. Lúc hai người tình nồng ý mật thì...đột nhiên người yêu của hắn lại biến thành Tạo Hóa Pháp Vương. Sau đó bối cảnh cũng biến thành một buổi liveshow, Tạo Hóa Pháp Vương do người yêu biến thành bắt đầu cất cao giọng hát.

Má ơi, lúc đó đảm bảo tâm ma hay đại kiếp gì cũng tan thành mây khói, lập tức giãy giụa thoát khỏi tâm ma kiếp ngay.

“Hèn gì tu sĩ nào vừa thoát khỏi tâm ma kiếp cũng đều kêu to cứu mạng đầu hàng gì đó, giống như bị tiếng hát tra tấn rất lâu rồi vậy.”

Tống Thư Hàng chợt ngộ ra.

Hắn vừa nói xong, có một vị tu sĩ trẻ tuổi rơi vào tâm ma kiếp ở gần hắn bỗng miệng sùi bọt mép, giãy giụa ngồi dậy:

“Cứu ta với, một vạn Tạo Hóa Pháp Vương đang hát, mẹ ơi cứu ta~ sư phụ ơi cứu ta ~ ta không muốn nghe liveshow kiểu này. Không, sư phụ, sao ngài lại biến thành Tạo Hóa Pháp Vương rồi? Đừng mà~~ tất cả mọi người đều đang biến thành Tạo Hóa Pháp Vương là sao.”

Vị tu sĩ trẻ tuổi này vừa ngồi dậy đã thấy Tạo Hóa Pháp Vương đang gào thét trên sân khấu cùng với tám vị Tạo Hóa Pháp Vương ngồi trên phi hành khí bao quanh hồi trường.

“Ở đây cũng có Tạo Hóa Pháp Vương~ Tha cho ta đi, cứu ta với... Ta không muốn độ tâm ma kiếp.”

Vị tu sĩ trẻ tuổi này vừa hô xong, hai mắt đã trợn ngược, thân thể yếu ớt lại ngã xuống đất.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp uy lực của buổi liveshow rồi, một vạn Tạo Hóa Pháp Vương đồng thanh ca hát? Là liveshow vạn người ư?”

Bạch tiền bối two cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Tâm ma này thật đáng sợ.”

Nhưng cũng phải công nhận loại âm thanh của tự nhiên này thật sự rất hiệu quả, lúc này lại có thêm mấy vị tu sĩ thoát khỏi tâm ma kiếp.

“Tạo Hóa tiền bối nổi rồi, nổi tiếng khắp chư thiên vạn giới luôn!”

Tống Thư Hàng nói chắc như bắp.

Mặc dù Tạo Hóa Pháp Vương không có năng lực trực tiếp phá tâm ma, nhưng tiếng hát của ngài ấy lại có thể giúp tu sĩ tăng tỷ lệ vượt qua tâm ma kiếp.

Tống Thư Hàng nói:

“Ta có linh cảm sắp tới đây đĩa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương sẽ bán rất chạy!”

“Đĩa nhạc ư? Thứ này không có tác dụng gì đâu. Âm thanh tự nhiên mà ngươi nghe thấy chỉ có tác dụng lớn nhất khi ngươi nghe hát live trực tiếp tại hiện trượng thế này, nếu nghe hát gián tiếp qua điện thoại hay livestream thì hầu như chẳng có tác dụng gì, lúc đó chỉ còn dư lại hiệu ứng âm thanh địa ngục cuồng bạo mà thôi. Chính là loại âm thanh mang theo sóng công kích khiến thân thể người nghe nhũn ra, yếu ớt vô lực, trong lòng nảy sinh cảm giác tuyệt vọng ấy.”

Bạch tiền bối two nói.

Lần trước lúc Tạo Hóa Pháp Vương Thông hát qua điện thoại cho Tống Thư Hàng nghe, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không chú ý đến âm thanh tự nhiên ẩn giấu trong tiếng hát.

Loại âm thanh của tư nhiên này chỉ ngưng tụ tại hiện trường tổ chức liveshow của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Ể? Nghe hát qua đĩa nhạc hay bản livestream trên điện thoại đều không có tác dụng gì ư? Thế lúc trước tại sao Vũ Nhu Tử lại có thể dựa vào tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối để độ tâm ma kiếp?”

Tống Thư Hàng cảm thấy thật khó hiểu.

Hắn âm thầm quan sát Vũ Nhu Tử vẫn đang nhảy nhót hoan hô ở gần đó.

Quả nhiên... cô nương này rất khác người.

Sợ rằng ngay cả Bạch tiền bối two cũng đoán sai rồi. Có lẽ Vũ Nhu Tử không hề nghe thấy âm thanh tự nhiên ẩn giấu trong tiếng ca, cô ấy không bị gì chỉ đơn giản là vì cô ấy thưởng thức tiếng hát địa ngục của Tạo Hóa Pháp Vương mà thôi.

...

Sau khi hát Thất Sát Ca xong, Tạo Hóa Pháp Vương bèn nghỉ ngơi một chút.

“Bài hát tiếp theo là một ca khúc ta mới sáng tác gần đây. Ca khúc này mang phong cách hoàn toàn khác với những ca khúc trước kia của ta, mang tính chất là ‘khúc hát ru trước khi ngủ’. Đây là một bài rất êm dịu, hy vọng mọi người sẽ thích.”

Tạo Hóa Pháp Vương giới thiệu với giọng điệu ôn hòa.

What? Ca khúc thuộc thể loại êm dịu? Hơn nữa con mang tính chất một khúc hát ru trước khi ngủ á?

“Ọe~ Ọe~ ta dám cam đoan... khúc hát ru của Tạo Hóa đạo hữu sẽ mang đến hiệu quả cực khủng cho mà xem.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân ở sau lưng thều thào.

Hắn là Chân Quân lục phẩm nên mới chống cự được đến giờ.

Cổ Hồ Quan Chân Quân là tu sĩ lục phẩm trẻ tuổi nhất trong nhóm Cửu Châu số 1. Hắn, Bắc Hà Chân Quân, Cuồng Đao Tam

Lãng và Tô thị A Thất là đạo hữu đồng lứa, hắn là người tấn thăng lục phẩm sớm nhất trong số những đạo hữu cùng thế hệ.

“Gâu~~ khúc hát ru bạo lực~ gâu~ ngươi không muốn ngủ cũng phải ngủ~”

Đậu Đậu chổng bốn chân lên trời, thân thể không ngừng co giật.

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn Đậu Đậu:

“Ơ? Đậu Đậu, thật không ngờ nha, ngươi vẫn chưa bất tỉnh à?”

“Gâu~~ nãy giờ ta đã bất tỉnh hai lần rồi.”

Vừa dứt lời, Đậu Đậu đã ngoẹo đầu ngất đi tiếp.

Tống Thư Hàng:

“Có muốn ta chuyển ngươi đi không?”

Nhưng Đậu Đậu không thể đáp lại nữa rồi.

“À đúng rồi, Quy tiền bối, có cần ta đưa ngài rời khỏi đây không?”

Tống Thư Hàng chợt nhớ đến rùa biển, vội lên tiếng hỏi.

Nhưng lần này rùa biển không trả lời hắn.

Quy tiên bối đã rút đầu vào mai rùa nằm im bất động, ngay cả thở cũng không dám thở, giống như bị dọa sợ rồi vậy.

Tống Thư Hàng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối khủng bố đến vậy sao?

Lúc này trên sân khấu, Tạo Hóa Pháp Vương lùi về phía sau mấy bước, vô số điểm sáng lại bao phủ thân hình hắn.

Sau khi điểm sáng tản đi, quần áo trên người đã biến thành một bộ cổ trang, Tạo Hóa Pháp Vương lập tức biến thành một nam nhân dịu dàng ấm áp.

“Sau đây xin tặng cho mọi người một ca khúc có tên là “Tiếp xúc ấm áp”.”

Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng, giọng nói rất ôn hòa dịu dàng .

Nói thật là khi Tạo Hóa Pháp Vương nói chuyện bằng giọng dịu dàng thế này nghe tê cả người ấy chứ.

Tiếng nhạc đệm vang lên lần nữa.

Nhạc đệm lần này là tiếng đàn dương cầm du dương, khiến người nghe cảm thấy tâm thần tĩnh lặng.

“Thời gian vội vã trôi qua, rốt cuộc trong ánh mắt ta đang phản chiếu thứ gì? Dưới ánh trăng, ngón tay dịu dàng khẽ chạm vào khuôn mặt ta...”

Tạo Hóa Pháp Vương hạ thấp giọng, chậm rãi cất tiếng hát.

Lần này không có sóng âm công kích, không có âm thanh địa ngục.

Khi những tu sĩ còn sống sót nghe thấy tiếng hát ngày càng dịu dàng, ngày càng trầm thấp của Tạo Hóa Pháp Vương, bên tai bỗng sinh ra một loại ảo giác âm thanh.

Dường như bọn họ nghe thấy một giọng hát du dương từ chân trời xa xôi vọng về, truyền vào trong tai bọn họ.

Thanh âm kia giống như thanh âm của tự nhiên, à không, đây chính là thanh âm của tự nhiên.

Chỉ là thanh âm này rất mông lung, nghe không quá chân thật.

“Giọng hát này không phải của Tạo Hóa.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân bất giác thốt lên.

“Tạo Hóa tiền bối không thể nào phát ra một giọng hát như thế này.”

Giang Tử Yên mới tỉnh lại lần nữa cũng đưa ra nhận xét.

Thông Huyền đại sư lắc đầu lia lịa, đây nhất định là Tạo Hóa Pháp Vương rởm.

Trên sân khấu, Tạo Hóa Pháp Vương đang đắm chìm trong những cảm xúc tuyệt diệu. Đây là lần đầu tiên hắn hát một bài êm dịu như nước thế này, không ngờ lại hát hay như vậy.

Cùng lúc đó, tám Tạo Hóa Pháp Vương trên phi hành khí cũng mở miệng, dùng giọng điệu dịu dàng đồng thanh ngân nga ca khúc “tiếp xúc ấm áp” này.

Chín Tạo Hóa Pháp Vương cùng cất giọng hát.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong tiếng ca êm dịu, hay nói đúng hơn là tất cả mọi người đều đang đi tìm tiếng từng ‘sợi’ âm thanh tự nhiên cất giấu trong tiếng ca, muốn bắt lấy nó.

Lúc này Tống Thư Hàng đột nhiên ngáp một cái, cơn buồn ngủ xông lên đầu.

Khác với những đạo hữu khác, hắn có thể cảm ứng được sợi âm thanh tự nhiên một cách trực quan nhất. Lần này trong âm thanh tự nhiên như mang theo tác dụng thôi miên mạnh mẽ.

Chỉ mấy hơi thở sau, Tống Thư Hàng không chống cự nổi nữa, đặt mông ngồi xuống ghế, nghiêng đầu qua một bên ngủ ngon lành.

Người rơi và tình trạng giống như hắn còn có Vũ Nhu Tử.

Cô cố sức dụi mắt, chống cự lại cơn buồn ngủ. Thân là fan hâm mộ hàng đúng nghĩa đầu cũng là fan hâm mộ đúng nghĩa duy nhất của Tạo Hóa Pháp Vương, cô muốn dùng ý chí của mình để chống cự lại cơn buồn ngủ, ít nhất cũng phải chống đến khi Tạo Hoa tiền bối hát hết ca khúc “chạm nhau ấm áp” này.

Nhưng khi nghe được một nửa, Vũ Nhu Tử thật sự không chịu nổi nữa.

Con quỷ buồn ngủ quá ghê gớm, ngay cả ý chí mạnh mẽ của cô cũng không chống đỡ nổi. Mặc dù cô đã cố sức dụi mắt, nước mắt cũng chảy xuống không ngừng nhưng lại chẳng có tác dụng gì cả.

Vì vậy cô từ bỏ chống cự, lùi về sau một bước, ngồi xuống vị trí của mình.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ơ? Tống tiền bối cũng ngủ rồi ư?

Trừ cô và Tống tiền bối, hình như những người khác đều không chịu ảnh hưởng gì cả.

Vũ Nhu Tử lại ngáp một cái, sau đó đưa tay tìm tòi trong túi thu nhỏ một tấc rồi lấy ra một cái mền.

Cô cầm mền đắp lên người mình, đầu tựa vào lưng ghế ngủ say sưa.

× × × × × × × × × ×

Tống Thư Hàng ngủ rất say.

Ý thức của hắn đang bay lên, bay lên, bay lên...

Cũng không biết ý thức bay được bao lâu, đột nhiên cảnh tượng xung quanh hắn bỗng thay đổi.

Hắn phát hiện mình đáp xuống cạnh một hồ nhỏ, tiên vụ lượn lờ bên bờ hồ.

Thân thể Tống Thư Hàng tự động đi đến bờ hồ một cách mất khống chế.

Đi chưa được mấy bước bỗng thấy có một vị mỹ nhân đang ngồi bên bờ hồ, từ góc độ này chỉ có thể thấy được mặt bên của mỹ nhân.

Lúc này mỹ nhân đang dùng một tay chống má, thế nên chỉ có thể nhìn thấy non nửa khuôn mặt.

“Ái chà, tiên tử này thật xinh đẹp, ta phải đi tới trêu ghẹo một chút mới được.”

Lúc này, Tống Thư Hàng phát hiện bản thân mở miệng lên tiếng.

Thế nhưng...

Cái quái gì thế này? Sao lại là một giọng nữ chứ?

Chương 1280: Nhận Một Nụ Hôn Thôi Mà Cũng Có Nhạc Nền Nữa À?

Loại trạng thái hành động và nói chuyện mất kiểm soát này... là nhập mộng ư?

Lần nhập mộng này tới thật đột ngột, chẳng có chút dấu hiệu báo trước gì cả, Tống Thư Hàng cũng không biết đối tượng mình nhập mộng vào là ai.

Theo như tình hình trước mắt thì đối tượng nhập mộng lần này hẳn là một vị nữ tử.

Sau đó trong đầu hắn nhanh chóng nhớ lại những cô gái mà hắn tiếp xúc khá nhiều gần đây.

Sở các chủ của Bích Thủy Các?

Lục Tu Tiên Tử?

Thiện ở thú giới?

Mấy ngày nay hắn cũng chỉ tiếp xúc khá nhiều với ba vị này thôi, nhưng với tính cách của ba vị này, hẳn là sẽ không làm ra chuyện đi trêu ghẹo những Tiên Tử khác đâu nhỉ?

Vậy rốt cuộc đối tượng nhập mộng lúc này là ai?

Trong lúc đang suy tư, đối tượng nhập mộng lần này đã sải bước đi về phía vị kia Tiên Tử đang ngồi bên bờ hồ.

Cảm ứng được động tác của đối tượng nhập mộng, Tiên Tử bên bờ hồ quay đầu lại.

Vị Tiên Tử này có làn da trắng nõn không tì vết, đôi mắt nhỏ dài, ở khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ nổi bật làm toát lên vẻ quyến rũ của cô. Hình như cô mới vừa khóc, vành mắt đỏ ửng, trên khóe mắt còn vương một giọt lệ.

Mỹ nhân rắn công đức @#%× Tiên Tử!

Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Hai người bên nhau sớm chiều lâu như vậy, không nhận ra mới là lạ đấy.

Cô gái bên hồ là @#%× Tiên Tử, vậy đối tượng hắn phụ thân lần này không cần đoán cũng biết được – Chính là Trình Lâm Tiên Tử.

Lần này hắn nhập mộng phụ thân lên người Trình Lâm thật rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn phụ thân lên người một trường sinh giả còn sống. Lần trước hắn cứ tưởng mình phụ thân lên người Trình Lâm nhưng thật ra là bị vị trường sinh giả phóng khoáng uống rượu và vị tượng nha quái tiên nọ kéo vào trong mộng cảnh.

Những gì đang xảy ra bây giờ là chuyện cũ của Trình Lâm ư?

Thời đại nào đây?

Là thời đại trước, trong hay sau thời đại Thiên Đình viễn cổ?

Trình Lâm Tiên Tử sải bước đến gần @#%× Tiên Tử.

@#%× Tiên Tử cảnh giác nhìn Trình Lâm, hiển nhiên trong tình tiết nhập mộng này, @#%× Tiên Tử vẫn chưa quen biết Trình Lâm, cũng chưa yêu cô ấy.

“Ngươi là ai?”

@#%× Tiên Tử hỏi, trong giọng điệu của cô mang theo chút hốt hoảng, thoạt nhìn giống như một chú thỏ nhỏ bị dọa sợ.

Lúc này, Trình Lâm – đối tượng nhập mộng của Tống Thư Hàng tăng tốc, sải bước đi đến bên cạnh @#%× Tiên Tử.

Cô đưa tay thành thạo nâng cằm @#%× Tiên Tử, dùng giọng điệu cực kỳ ngả ngớn nói:

“Mỹ nhân rơi lệ, khiến người ra thấy mà đau lòng. Người đẹp, sao ngươi lại ngồi ở đây thương tâm rơi lệ một mình thế này?”

Sao ngài làm thành thạo quá vậy!

Tống Thư Hàng thầm khinh bỉ.

Tuy hai vị Tiên Tử nói chuyện bằng ngôn ngữ viễn cổ nhưng Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng lại có thể hiểu hết.

Đồng thời Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng còn có thể thể nghiệm mọi cảm giác của Trình Lâm. Những gì cô ấy nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy, sờ thấy, Tống Thư Hàng đều có thể cảm nhận được.

Tống Thư Hàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ lộ vẻ kinh hoảng của @#%× Tiên Tử, cũng nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ, ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt tỏa ra từ trên người cô ấy, cảm nhận được xúc cảm mịn màng mềm mại giữa những ngón tay.

“Ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

@#%× Tiên Tử hoảng hốt hỏi lại, đồng thời muốn ngửa đầu tránh khỏi ngón tay của Trình Lâm, nhưng rõ ràng tu vi của Trình Lâm cao hơn nhiều, ngón tay thon dài như chiếc kìm giữ nguyên tư thế nâng cằm @#%× Tiên Tử.

“Người đẹp, ta tên Trình Lâm, đạo hiệu cũng là Trình Lâm. Còn người đẹp thì sao?”

Trình Lâm cười hì hì nói.

Quả nhiên là cô ấy.

“Ta... ta không nói cho ngươi biết đâu.”

@#%× Tiên Tử đứng dậy lùi về phía sau.

@#%× của lúc này giống như một đóa hoa trắng thanh thuần đáng yêu, ai thấy cũng thương xót, nhưng trong sự thanh thuần ấy còn pha lẫn chút quyến rũ nhờ vào nốt ruồi lệ nơi khóe mắt.

“Người đẹp hư thật đấy, nhưng nữ nhân càng hư thì càng đáng yêu.”

Trình Lâm giữ tư thế ngồi xổm trên đất, hai tay chống má, ngẩng đầu nhìn @#%× Tiên Tử đang hoảng hốt sợ hãi rồi nháy mắt một cái.

@#%× Tiên Tử:

“...”

“Không giỡn nữa, ta thấy người đẹp cứ ngồi khóc ở bên hồ cho nên muốn tới an ủi ngươi một chút. Người đẹp, ngươi có chuyện đau lòng gì có thể tâm sự với ta, dù sao ngươi và ta cũng không quen biết nhau, ngươi nói với ta cũng chẳng sợ mất mặt. Hơn nữa nói ngươi nghe, gần đây ta rất rảnh. Thấy người đẹp xinh đẹp như vậy, nếu ngươi cần giúp đỡ, ta có thể giúp ngươi miễn phí, không cần tiền công gì cả. À, nếu ai chọc ngươi khóc, cần ta ra tay dạy dỗ đối phương thì ta có thể giảm giá 20% cho người đẹp.”

Trình Lâm Tiên Tử giữ tư thế hai tay chống má, bắt đầu ra vẻ đáng yêu.

Sở dĩ nhận định như vậy là vì Tống Thư Hàng phát hiện đầu mình đang lắc lư.

Bộ dạng Trình Lâm Tiên Tử dùng hai tay chống má, lúc lắc cái đầu hẳn là đáng yêu lắm.

Nếu đổi lại là một tên đực rựa như Tống Thư Hàng ngồi xổm dưới đất, hai tay chống má, đầu lúc lắc đáng yêu thì chỉ có mắc ói thôi.

@#%× Tiên Tử:

“Ngươi... ngươi nói chuyện thật vô lý. Mới câu trước còn bảo miễn phí hết, câu sau lại nói bớt 20%.”

“Người đẹp hư quá~ giúp đỡ ý là nếu ngươi có chuyện gì không giải quyết được thì ta sẽ giúp ngươi giải quyết. Mà đánh người lại khác, đánh người là chuyện rất nguy hiểm, hơn nữa đánh người là làm chuyện xấu. Giúp ngươi là làm chuyện tốt, giúp ngươi đánh nhau là làm chuyện xấu, thế nên đương nhiên là khác nhau rồi. Xem ra hẳn là có người làm người đẹp thương tâm, cho nên người đẹp muốn đánh hắn đúng không?”

Trình Lâm cười hì hì nói.

Mặt bỗng đỏ lên, @#%× Tiên Tử lắc đầu nguầy nguậy:

“Không có, làm gì có!”

“Tâm tư của người đẹp đều viết hết lên mặt, dễ đoán quá.”

Trình Lâm cười nói, sau đó đứng lên vỗ tay một cái:

“Được rồi, thấy người đẹp xinh đẹp như vậy, ta sẽ giảm giá thêm cho ngươi.”

Sau khi Trình Lâm đứng lên, Tống Thư Hàng mới phát hiện ra một chuyện.

Lúc này tầm mắt của hắn dừng đúng ở phần ngực của @#%× Tiên Tử. Nói thật lúc này kích cỡ của cô ấy thật nhỏ, hèn gì Trình Lâm cứ mặt dày gọi người đẹp mãi.

“Người đẹp nói đi, người ngươi muốn đánh là ai nào? Đừng thấy ta nhỏ mà khinh thường, nhỏ vậy thôi chứ mạnh lắm, trong phạm vi nghìn dặm quanh đây cũng chỉ hai lão đầu đánh thắng được ta, những người khác đều bị ta đánh khóc.”

Trình Lâm vênh váo đắc ý nói.

Hai mắt @#%× Tiên Tử sáng lên:

“Đánh khóc ư?”

Lúc Tống Thư Hàng nghe thấy mấy lời này, trong lòng giật thót.

Thời đại viễn cổ, có một vị đại năng bị người ta đánh khóc rất nhiều lần, nghe nói còn chảy xuống hơn trăm giọt nước mắt trân quý. Đúng vậy, người đó chính là Tống Đầu Gỗ.

Trình Lâm Tiên Tử chuyên đánh người ta đến khóc, lẽ nào Tống Đầu Gỗ đã từng bị cô ấy đánh?

“Người đẹp, ngươi muốn đánh ai đến khóc? Nói cho ngươi biết nhé, ta có thủ pháp đặc biệt, một bộ liên kích đánh ra, cho dù đối thủ có ý chí vô cùng kiên cường mạnh mẽ, cơ thể được đúc bằng sắt thép cũng bị ta đánh đến khóc ròng, chảy cả nước mắt lẫn với nước thép hòa tan luôn đấy.”

Có vẻ như Trình Lâm rất nôn nóng, muốn ra tay đánh nhau.

“Ai cũng được sao?”

@#%× Tiên Tử vui vẻ nói.

Trình Lâm:

“Ặc, trừ hai lão đầu kia ra nha. Trạng thái bây giờ của ta không tốt, sợ rằng đánh không thắng được hai lão đầu kia.”

“Được rồi, vậy trừ hai vị sư tổ ra, trong phạm vi nghìn dặm quanh đây, ai ngươi cũng có thể đánh khóc được hết đúng không?”

@#%× Tiên Tử nói.

Trình Lâm vỗ ngực nói:

“Người đẹp chỉ cần nói cho ta biết người ngươi muốn đánh là ai, bây giờ ở đâu, ngoại hình ra sao là được, ta lập tức đi đánh hắn khóc cho ngươi xem.”

Lúc Trình Lâm vỗ ngực bảo đảm, Tống Thư Hàng cảm nhận được trên bàn tay truyền tới xúc cảm mềm mại. Mặc dù kích cỡ không lớn nhưng cực kỳ đàn hồi, xúc cảm chân thật không nói nên lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Gì đây?

Phúc lợi ư?

Hy vọng chuyện mình nhập mộng phụ thân lên người Trình Lâm Tiên Tử không bị cô ấy cảm ứng được.

Nếu không, chính hắn sẽ được nếm thử bộ thủ pháp đặc biệt có thể đánh hán tử sắt thép khóc chảy nước thép của Trình Lâm Tiên Tử ấy chứ.

Nhưng hình như các trường sinh giả đều có cảm ứng đặc biệt. Nếu nhớ không lầm thì lần nào hắn nhập mộng vào đoạn trí nhớ có liên quan đến trường sinh giả cũng đều bị trường sinh giả chú ý. Lần này hắn lại trực tiếp phụ thể lên người Trình Lâm Tiên Tử... bỗng dưng có linh cảm rất không ổn.

Tống Thư Hàng cảm thấy hơi lo lắng.

@#%× Tiên Tử hít một hơi rồi nói:

“Người ta muốn đánh đang ở ngay bên cạnh ta, cô ấy tên là Trình Lâm, ngươi đánh cô ấy đến khóc đi được không?”

Trình Lâm:

“...”

@#%× Tiên Tử:

“Ngươi đã nói trong phạm vi nghìn dặm quanh đây, trừ hai vị sư tổ ra ngươi có thể đánh khóc bất cứ người nào mà. Chẳng lẽ ngươi định nuốt lời?”

“Người đẹp, ngươi hư ghê, nhưng mà ta thích.”

Trình Lâm cười hì hì đáp, sau đó giơ ngón tay lên nói tiếp

“Ngoài ra... người đẹp, giao dịch thành lập!”

“Ơ?”

Lần này đến lượt @#%× Tiên Tử kinh ngạc.

“Nội dung giao dịch là đánh Trình Lâm khóc, phí giao dịch là mười nụ hôn ngọt ngào của người đẹp, giảm giá 20% còn tám nụ hôn ngọt ngào, lại giảm giá nữa, bớt đi hai cái, còn sáu nụ hôn ngọt ngào. Giao dịch thành lập.”

Trình Lâm nói.

Sau đó cô giơ tay vỗ nhẹ lên cánh tay của chính mình một cái.

“Hu hu hu~~”

Trình Lâm bắt đầu khóc nức nở, khóc rất thương tâm, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Cô vừa khóc vừa nhảy bổ vào trong ngực @#%× Tiên Tử, dùng nước mắt thấm ướt cả quần áo cô ấy.

Tống Thư Hàng cảm giác mặt mình cũng chôn vào giữa hai viên tròn mềm mại.

Một lời không hợp lại phát phúc lợi!

“Người đẹp, tiếp theo đến phiên ngươi. Hôn một cái đi, phải ngọt thật ngọt đó nha, không ngọt ngào ta không chịu đâu, hu hu hu~”

Trình Lâm ngẩng đầu lên nhìn @#%× Tiên Tử.

Muốn ta khóc rất dễ, ngươi muốn ta khóc kiểu nào ta khóc đúng kiểu đó cho ngươi xem.

Có rất nhiều kiểu khóc, muốn đổi kiểu nào thì đổi.

Hu hu hu~~ Ư ư ư~~ hức hức hức~~

Đổi đến khi nào khách hàng hài lòng mới thôi.

@#%× Tiên Tử hoảng hốt lo sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa trắng bệch.

Tống Thư Hàng:

“...”

Trình Lâm à, không ngờ ngài lại thế này!

“Người đẹp, ngươi muốn bội ước ư? Hu hu hu~”

Trình Lâm ngẩng đầu lên, nước mắt không ngừng rơi xuống, thế nhưng khóe miệng lại nhếch lên mỉm cười đắc ý.

@#%× Tiên Tử bối rối nói:

“Cho nợ đi, cho nợ đi!”

“Được rồi, tạm thời cho nợ đấy.”

Trình Lâm trả lời với giọng điệu vênh váo đắc ý nói, sau đó đưa tay lau nước mắt trên mặt mình.

@#%× Tiên Tử khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, Trình Lâm đột nhiên phát động công kích chớp nhoáng, ngẩng đầu lên sáp lại gần đôi môi đỏ thắm của @#%× Tiên Tử.

@#%× Tiên Tử trợn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Tống Thư Hàng cũng trợn tròn mắt, nhìn đôi môi đỏ mọng càng ngày càng gần ở trước mắt.

Ngay lúc môi hai người sắp chạm vào nhau, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

Tiếp đó là tiếng đàn guitar cuồng bạo cất lên.

Nhận một nụ hôn thôi mà cũng có nhạc nền nữa à?

Không đúng!

Tống Thư Hàng chợt sững người.

Chương 1281: Từ Giờ Trở Đi, Ngươi Chính Là Trình Lâm

Theo tiếng đàn ghi-ta cuồng bạo vang lên, xung quanh Tống Thư Hàng cũng thay đổi theo. Từ bờ hồ tiên khí lượn lờ biến thành hiện trường buổi hòa nhạc sặc mùi rock metal.

@#%× Tiên Tử trước mắt hắn nhanh chóng biến thành Tạo Hóa Pháp Vương.

Cốt truyện lập tức hóa thành phim kinh dị.

“Định mệnh!!!”

Tống Thư Hàng không nhịn được mà thầm mắng.

Buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương ở rạp hát tâm ma.

Lúc trước hắn và Bạch tiền bối two còn đặt giả thiết —— nếu có một vị tu sĩ nào đó bị tổn thương về mặt tình cảm độ tâm ma kiếp, đúng lúc tiến vào trong cốt truyện hắn và người mình yêu trở thành một đôi... Đột nhiên, “Người yêu” của hắn lại biến thành Tạo Hóa Pháp Vương thì sao.

Không ngờ mới đây thôi bản thân hắn gặp ngay phải chuyện này rồi.

Sau khi tự mình trải nghiệm, cảm giác chỉ có một, quá quá quá quá sức tệ.

Trong khoảnh khắc “Trình Lâm Tiên Tử” và Tạo Hóa Pháp Vương sắp hôn nhau, Tống Thư Hàng thậm chí đã có suy nghĩ muốn chết quách đi cho rồi.

Rất may... Nụ hôn này củaTrình Lâm không thành công.

Khi tiếng đàn ghi-ta vang lên, rạp hát tâm ma đã phát sinh biến hóa.

Tất cả cốt truyện đang diễn ra đều dừng lại.

Sau đó, Tạo Hóa Pháp Vương do @#%× Tiên Tử biến ảo thành như dịch chuyển tức thời, xuất hiện trên sân khấu của buổi hòa nhạc.

Trong tay hắn xuất hiện ghi-ta.

Sau đó, hắn bắt đầu gào to bài thứ ba của buổi biểu diễn hôm nay.

Đây là một bài hát có giai điệu nhanh, nhanh đến mức không ai có thể nghe rõ Tạo Hóa Pháp Vương đang hát gì, chỉ có thể nghe ra hắn đang hát cực nhanh mà thôi.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu hắn đang hát gì.

Hơn nữa, trong lần “Nhập mộng” kì quái này, trên người Tống Thư Hàng không có buff kèm theo của Bạch tiền bối two, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương lọt vào tai hắn không phải âm thanh êm ái của tự nhiên, mà là âm thanh địa ngục vô cùng khủng khiếp.

Các loại trạng thái tiêu cực như muốn nôn hết tim gan phèo phổi, cơ thể nhũn ra, đầu óc choáng váng cũng xuất hiện.

“Quả nhiên lần này không phải nhập mộng, mà là tâm ma của Diệp Tư.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mà “Trình Lâm” và @#%× Tiên Tử khi nãy chính là nội dung tâm ma kiếp của Diệp Tư.

Nhưng tâm ma của Diệp Tư rốt cuộc là sao đây?

Tâm ma của cô ấy không phải là chuyện của “Bích Thủy Các” sao?

Tại sao lại biến thành chuyện xưa của Trình Lâm thế này?

Cho dù Trình Lâm là mẹ của cô ấy đi chăng nữa, nhưng lý ra tâm ma của Diệp Tư cũng không thể dính tới chuyện xưa của Trình Lâm chứ, trừ phi... từ một mức độ nào đó mà nói thì Diệp Tư và Trình Lâm vẫn là một thể?

Giả thiết này khá là đáng sợ.

Hơn nữa điều làm cho Tống Thư Hàng không hiểu nổi chính là tại sao lần “Nhập mộng” này của hắn lại đi vào trong tâm ma kiếp của Diệp Tư chứ?

Theo lý thì nhập mộng là trải qua cuộc đời của “Đối tượng nhập mộng” mới phải, sao lại có công năng mới thế này?

“Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì tình tiết tâm ma cưỡng chế ‘Buổi hòa nhạc củaTạo Hóa Pháp Vương’ đã xuất hiện, tâm ma kiếp của Diệp Tư chắc cũng sắp xong rồi.”

Với ý chí của Diệp Tư thì thoát khỏi tâm ma “Buổi hòa nhạc củaTạo Hóa Pháp Vương” chẳng phải việc gì khó.

Chỉ cần không phải là về Bích Thủy Các, với đạo tâm của Diệp Tư thì việc phá kiếp chẳng thành vấn đề gì.

Tống Thư Hàng có cảm giác mình chỉ cần chờ Diệp Tư phá kiếp mà ra là được.

…

…

Nhưng mà, trong tâm ma kiếp của Diệp Tư lại có dị biến.

Tạo Hóa Pháp Vương vốn đang hát hò và sân khấu của hắn như bị ném vào trong máy xay thịt vậy, bị xoắn đến vỡ nát ra.

Khung cảnh này khá thê thảm, Tống Thư Hàng cũng nhịn không được mà thầm kêu to:

"Tạo Hóa tiền bối!"

Tâm ma kiếp cưỡng chế “Buổi hòa nhạc củaTạo Hóa Pháp Vương” đã bị xoắn nát.

Tâm ma kiếp của Diệp Tư mạnh tới vậy ư?

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương và sân khấu buổi hòa nhạc bị xoắn nát kia đều hóa thành điểm sáng.

Cuối cùng, điểm sáng ngưng tụ lại, hóa thành một nữ đạo sĩ.

Tay cô cầm phất trần, đỉnh đầu có một vòng nguyệt luân, che khuất dung mạo của cô.

Sau khi hiển hóa bề ngoài, cô đưa tay lên đỉnh đầu đẩy nhẹ một cái, đẩy đạo quan đang xiêu xiêu vẹo vẹo trên đầu mình cho ngay lại.

Đúng là Trình Lâm Nữ Đế.

Tâm Ma của Diệp Tư chính là Trình Lâm ư?

Ở phía xa, Trình Lâm đạp hư không đi về phía Tống Thư Hàng.

Cô đi chân trần, mỗi khi bước ra sẽ có một đóa sen ngọc xuất hiện đỡ lấy bàn chân của cô.

Sau vài bước, Trình Lâm đã đi tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Cô cúi người, hai tay đỡ khuôn mặt của Tống Thư Hàng lên.

"Ta sẽ thông qua cơ hội lần này truyền thừa hết mọi thứ cho ngươi.”

Cô nói khẽ, trong giọng nói mang theo cảm giác mẫu tính dịu dàng trước đây chưa từng có.

"Tại sao?”

Tống Thư Hàng phát hiện mình đang mở miệng hỏi.

Đây không phải là hắn đang nói chuyện, chắc là “Diệp Tư” đang đặt câu hỏi.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Trình Lâm.”

Trình Lâm cười nói.

Diệp Tư đáp ngay:

"Ta là Diệp Tư.”

"Ngươi là Diệp Tư, mãi mãi là Diệp Tư. Ngươi không hề trở thành Trình Lâm, Trình Lâm chỉ là một đạo hiệu mà thôi... Từ giờ trở đi, đạo hiệu này thuộc về ngươi.”

Trình Lâm nói.

Diệp Tư:

"Vậy còn ngươi thì sao?”

"Trình Lâm trước đây sẽ mãi mãi tồn tại trong ‘Quá khứ’, cô ấy đã hoàn toàn biến mất rồi.”

Trình Lâm khẽ đáp.

Cơ thể Diệp Tư cứng đờ ra.

Hoàn toàn biến mất ư?

"Hoàn toàn biến mất, không hề có chuyển thế, không hề sống lại, không hề thai nghén trùng sinh... Đã hoàn toàn trở thành lịch sử.”

Trình Lâm nói.

Đoạn, cô cúi người hôn lên trán của Diệp Tư rồi khẽ nói.

"Từ nay về sau, thế gian sẽ không còn Trường Sinh Giả Trình Lâm. Nếu có thì chỉ có ngươi, Diệp Tư với đạo hiệu “Trình Lâm” mà thôi.”

Một dấu ấn trăng sáng in lên trán của Diệp Tư.

Hình thức xuất hiện của Trình Lâm lúc này giống như đang trăn trối vậy.

Rốt cuộc là sao đây?

Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt thì cô vẫn sống rất tốt mà, tại sao bây giờ lại nói sắp hoàn toàn biến mất chứ?

"Thời gian tiếp theo, ngươi hãy từ từ tiêu hóa tất cả mọi thứ mà ta truyền lại cho ngươi. Cuối cùng, tạm biệt... Không đúng, lúc này phải nói là vĩnh biệt."

Trình Lâm nói khẽ.

Diệp Tư im lặng không đáp.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Vĩnh biệt ư?

Nếu thật sự là vĩnh biệt, vậy @#%× Tiên Tử phải làm sao bây giờ? Cô ấy ký thác vào trên người mình, bây giờ đã có dấu hiệu sắp sống lại. Theo ánh sáng công đức của mình ngày càng mạnh mẽ, một ngày nào đó cô ấy sẽ khôi lấy lại trạng thái khi xưa. Mà chấp niệm của cô đối với Trình Lâm...

Lúc này lại có sức mạnh công đức phát ra từ trên người hắn.

Sức mạnh công đức ngưng tụ ra hình dáng của mỹ nhân rắn công đức.

"A a a a~"

Sau khi hiện thân, mỹ nhân rắn công đức nhìn về phía Trình Lâm, cô vươn tay ra kêu to đầy lo lắng.

Tay của cô chạm lên người Trình Lâm, nhưng lại giống như xuyên qua ảo ảnh, không cách nào chạm vào Trình Lâm được.

Thân hình Trình Lâm khựng lại.

Sự xuất hiện của mỹ nhân rắn công đức hoàn toàn ngoài dự liệu của cô.

Nhưng cô vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Ngươi tới rồi, @#%×."

Trình Lâm khẽ gọi.

@#%× là âm đọc, nhưng lần này Tống Thư Hàng đã nghe hiểu ý nghĩa của từ @#%× này rồi.

Cái tên này có hai nghĩa.

Thứ nhất là "Lời hứa", thứ hai là "Chờ đợi".

Tống Thư Hàng nhất thời cũng không nghĩ ra từ nào thích hợp để phiên dịch tên của cô ấy ra thành ngôn ngữ hiện đại.

"Ngươi tới thật đúng lúc, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với ngươi.”

Trình Lâm lại nói.

Mỹ nhân rắn công đức bình tĩnh lại, cô nghiêng đầu nhìn Trình Lâm.

Lúc này cô đã có được thần chí nhất định, nhưng ngay cả Tống Thư Hàng cũng không rõ thần chí của cô đã khôi phục đến đâu nữa.

"Ta sắp biến mất, hoàn toàn biến mất, không còn xuất hiện dưới hình thức của “Sống lại” của trường sinh chi đạo nữa.”

Trình Lâm dịu giọng giải thích.

Mỹ nhân rắn công đức nghe đến đây thì lập tức sốt ruột. Cô lại vẫy tay muốn bắt lấy Trình Lâm.

"Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột. Ta còn chưa nói hết mà.”

Trình Lâm nói như dỗ trẻ con:

"Đã tới nước này rồi thì ta cũng không giấu giếm ngươi nữa. Đúng vậy, thật ra ta đã bí mật chuyển sinh rồi.”

Tống Thư Hàng:

"...”

Vừa rồi cô còn nói mình sắp hoàn toàn biến mất, không hề chuyển thế, phục sinh, trùng sinh bản thân mà? Bây giờ còn nói mình đã chuyển sinh rồi là sao? Rốt cuộc cô có bao nhiêu ý đây hả?

Mẹ của người đàn ông họ Trương nào đó* nói đúng thật, phụ nữ càng đẹp thì càng giỏi lừa người.

*Mẹ Trương Vô Kỵ.

Mỹ nhân rắn công đức nghe vậy thì bình tĩnh trở lại, cô nghiêng đầu sang hướng khác, nhìn về phía Trình Lâm, chờ cô ấy nói tiếp.

"Thực ra chắc hẳn ngươi cũng đã phát hiện thể chuyển sinh của ta rồi!”

Trình Lâm tiên tử nói.

Hai mắt của mỹ nhân rắn công đức sáng lên.

Trong lòng Tống Thư Hàng cũng hiểu ra ——thể chuyển sinh chắc hẳn không phải Diệp Tư, cô ấy chỉ có thể xem như con gái của Trình Lâm. Nếu như Trình Lâm còn có chuẩn bị nào khác thì chân tướng chỉ có một.

Ấy chính là Lệ Chi Tiên Tử trong “Nhóm Cửu Châu Số 1”.

Tống Thư Hàng có cảm giác mình đã phát hiện ra chân tướng, chuẩn không cần chỉnh!

"Không sai, thể chuyển sinh của ta chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Trình Lâm tiên tử nói:

"Lần này ta đã chuyển sinh thành đàn ông, biến thành Tống Thư Hàng tiểu hữu. Ta muốn có một đứa con, tuy rằng một mình ta cũng có thể sinh con, nhưng ta vẫn muốn sinh con với ngươi.”

Tống Thư Hàng: Σ(°△°|||)□

Diệp Tư:

"...”

Lừa ai chứ! Tống Thư Hàng lật bàn.

Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với Thiên Đạo đời thứ ba, chính là Rồng Đốm two, lúc ấy rõ ràng Rồng Đốm two đã nói hắn không phải là thể trùng sinh hay chuyển thế của bất cứ ai cả.

Chuyển thế cái đầu ngươi ấy!

Nếu như hắn là Trình Lâm chuyển thế thì lúc ấy Rồng Đốm two đã giữ hắn lại lâu rồi.

Hơn nữa mỹ nhân rắn công đức bây giờ cũng đã trở thành ánh sáng công đức rồi, cô ấy sinh con bằng niềm tin à!

Mỹ nhân rắn công đức mở to hai con mắt, cô cúi đầu xuống nhìn về phía Diệp Tư... Thậm chí ánh mắt của cô như xuyên thấu qua Diệp Tư để nhìn Tống Thư Hàng.

Một lát sau, ánh mắt của cô càng lúc càng sáng lên.

Đồ đần này! Cô lại tin thật à! Trong lòng Tống Thư Hàng gào thét.

"Sau này chúng ta sẽ rất hạnh phúc, ta chuyển thế với ngươi, cả con gái Diệp Tư nữa, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc ～～”

Trình Lâm nói.

Đừng có làm cho chuyện tình cảm của ta rối thêm nữa! Lúc này Tống Thư Hàng hận không thể chạy ra ngắt lời Trình Lâm, sau đó cầm lấy cô dùng sức ném cô đi.

Diệp Tư lên tiếng:

"Vậy giữa ta và Tống Thư Hàng phải làm sao đây? Ta phải gọi hắn là cha ư?”

Tống Thư Hàng:

"...”

Cứ thế nữa là ta nghỉ chơi đấy, muốn lật bàn lắm rồi đấy nhé.

"Ồ? Giữa ngươi và Thư Hàng tiểu hữu cũng có gian tình sao? Vậy thì phiền phức rồi đây.”

Trình Lâm nói.

Diệp Tư nói:

"Không phải gian tình... Lúc đầu bọn đều có cảm giác tính cách đôi bên rất phù hợp, hai người muốn ở bên nhau thử xem, kết quả là không hiểu sao ta lại trở thành linh quỷ của hắn.”

"Nếu vậy thì ta quyết định thế này.”

Trình Lâm nói:

"Từ hôm nay trở đi, ngươi không còn là con gái của ta nữa. Sau đó ngươi và @#%× cùng nhau giành cơ thể chuyển thế của ta đi!”

"Muốn chiếm lấy Tống Thư Hàng thì trước tiên phải chiếm lấy ta cái đã! Ta là linh quỷ của Tống Thư Hàng, giác quan và ý thức của ta tương thông với hắn. Ta chính là hắn, hắn chính là ta!”

Diệp Tư nói.

Chỉ số thông minh đâu, Diệp Tư sư tỷ. Đừng để kẻ địch kéo IQ của mình xuống, sau đó bị kinh nghiệm ngu dốt lâu năm của kẻ địch đánh bại chứ. Bây giờ cô đã hoàn toàn bị dắt mũi rồi đấy.

Lúc đang nói chuyện, Trình Lâm bỗng khựng lại.

Sau đó, thân hình của cô bắt đầu trở nên trong suốt.

"Đã đến lúc rồi.”

Cô nói khẽ.

Nói xong thì cô hoàn toàn biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Mỹ nhân rắn công đức bất giác đưa tay chộp tới, nhưng lại không bắt được gì cả.

Cô dừng lại hồi lâu, sau đó thở dài.

"Đúng là lời nói dối vụng về."

Cô lên tiếng, lần này giọng của cô không còn là đoạn ngắn được cắt ra từ phim nữa, cũng không phải là Xích Tiêu kiếm lồng tiếng cho, mà là giọng nói vốn có của cô.

Cô chưa hề tin vào lời nói dối này của Trình Lâm.

Tống Thư Hàng:

"..."

Phụ nữ càng đẹp càng giỏi lừa người, cũng càng giỏi diễn trò, ngay cả mỹ nhân rắn công đức cũng không ngoại lệ.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức nói xong thì lập tức biến mất.

"Thư Hàng."

Đột nhiên Diệp Tư nói:

"Ta biết ngươi nghe được... Những lời khi nãy của ta là nói cho ngươi nghe đấy."

Gì cơ?

"Nếu có người muốn giành lấy ngươi thì phải đánh bại ta trước đã."

Diệp Tư đắc ý nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Ngoài ra, câu nói trước đó của Trình Lâm là nói với ngươi chứ không phải nói với ta đâu."

Diệp Tư tiếp tục nói.

Gì cơ? Câu nào?

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Trình Lâm rồi."

Diệp Tư nói:

"Đạo hiệu thứ tám của ngươi, Trình Lâm."

“Cái gì? Ta là Trình Lâm? Đạo hiệu này không thích hợp với ta. Dù là cộng thêm Trình Lâm thì đạo hiệu của ta cũng chỉ có bảy cái mà thôi, có một cái đạo hiệu đã tặng cho Tiểu Thải rồi còn gì.”

Tống Thư Hàng chỉnh lại.

Diệp Tư nói:

"Nhưng ngươi vẫn còn cái thánh hào là Bá Tống mà.”

Tống Thư Hàng: "...”

Diệp Tư cười hì hì, sau đó lại nói:

"Từ hôm nay trở đi, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta. Giữa hai người chúng ta không còn phân biệt nữa.”

"Ngươi là Tống Thư Hàng, cũng là Diệp Tư. Ta là Diệp Tư, cũng là Tống Thư Hàng.”

Điều này nói lên, sau khi nhận truyền thừa của “Trình Lâm”, mối liên hệ giữa Diệp Tư và Tống Thư Hàng sẽ trở nên chặt chẽ hơn. Quan hệ của cả hai cũng tiến thêm một bước về phía mối quan hệ giữa linh quỷ và chủ nhân bình thường.

Theo mối quan hệ này ngày càng thân thiết, tư duy của Tống Thư Hàng và Diệp Tư đều có thể đồng bộ trên mức độ nào đó.

Tống Thư Hàng hỏi lại:

"Tại sao Trình Lâm lại biến mất chứ?”

"Ta cũng không biết.”

Diệp Tư đáp.

Tống Thư Hàng không khỏi nghĩ tới Tống Đầu Gỗ.

Hắn nói mình đã nắm giữ “Trường sinh chi đạo” của Trình Lâm.

Mà Sở các chủ đã từng nói mỗi trường sinh chi đạo chỉ có thể do một người nắm giữ. Cho nên hắn không hiểu tại sao Tống Đầu Gỗ có thể nắm giữ trường sinh chi đạo của Trình Lâm nữa.

Nhưng nếu như Trình Lâm hoàn toàn biến mất thì việc Tống Đầu Gỗ nắm giữ trường sinh chi đạo của cô cũng trở nên dễ hiểu.

Nhưng như vậy thì Tống Đầu Gỗ và Trình Lâm có quan hệ gì đây?

Tống Thư Hàng thở dài não nề.

Mối quan hệ của mấy người Tống Đầu Gỗ, Trình Lâm, Sở các chủ, tổ tiên Kim Long của Thiên Đình viễn cổ này quá rối rắm phức tạp, nghĩ đến thôi cũng đau đầu rồi.

"Tâm ma kiếp của cô khi nào mới chấm dứt?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

"Đã kết thúc rồi... Nhưng cần một khoảng thời gian nữa ta mới tỉnh lại được.”

Diệp Tư đáp.

Cô cần tiêu hóa những thứ mà Trình Lâm để lại.

Sau khi nói xong, Diệp Tư nhẹ nhàng phất tay một cái.

Ý thức Tống Thư Hàng rời đi.

Chương 1282: Lăn Đi Nào, Tống Bảo Bảo!

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về.

Khi hắn mở mắt ra thì lập tức nhìn thấy các vị đạo hữu khác đang trong trạng thái “chẳng thiết tha gì cuộc sống này nữa” ở dưới khán đài...

Ơ? Tại sao mình lại thấy các vị đạo hữu ở hướng chính diện nhỉ? Lại còn nhìn các vị đạo hữu từ trên cao nữa chứ?

Mà sao tay của mình cứ lắc lư mất không chế thế này?

Tống Thư Hàng mới vừa tỉnh lại từ trong “Trạng thái nhập mộng” nên hãy còn lơ mơ chưa tỉnh.

Nhưng chẳng mấy chốc hắn đã phát hiện mình đang làm gì.

Hắn đang đứng trên sân khấu, làm vũ công cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Lúc này hai cánh tay của hắn đưa ra trước, chân trái chạm xuống đất một cái, chân phải chỉa xuống đất một cái; hai chân nhảy tới trước một cái, nhảy ra sau một cái, lại nhảy liên tục về phía trước ba cái, cứ lặp lại như thế.

Hình như là động tác nhảy của cương thi thì phải?

Đậu má, chết mất thôi, chuyện gì thế này?

Tại sao mình lại chạy lên trên sân khấu, múa minh cho Tạo Hóa tiền bối chứ? Không phải mình đang trong trạng thái nhập mộng sao? Không lẽ là mộng du à?

Tống Thư Hàng lập tức liên tưởng đến mấy chục khả năng.

Đồng thời, khóe mắt của hắn liếc về phía bên cạnh.

Ở bên cạnh hắn, Tạo Hóa Pháp Vương đang mặc đồ theo phong cách hiphop, tay trái giơ Microphone lên, biểu diễn bài hát không ai nghe rõ kia.

Tống Thư Hàng thậm chí còn hoài nghi bài hát này của Tạo Hóa Pháp Vương vốn cũng chẳng có ca từ gì hết, chỉ đang hừ hừ mà thôi.

Bên còn lại của Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử cô nương cũng đang vươn hai tay về trước, nhảy tới trước, nhảy lùi lại... nhảy điệu múa cương thi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc Vũ Nhu Tử nhảy điệu cương thi thì sẽ cho người ta cảm giác như đang phát phúc lợi vậy. Cứ nhảy lần nào là tưng tưng lần đó.

Mong là cảnh này sẽ không bị Linh Điệp Tôn Giả thấy được, nếu không có thể Tôn Giả sẽ rút kiếm giết đến tận cửa ấy chứ.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên khán đài bên trên của buổi hòa nhạc, chỗ đó có một cái camera đang chĩa vào chỗ họ. Buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương đang được livestream.

Nói cách khác, hình ảnh hắn và Vũ Nhu Tử múa minh họa cho Tạo Hóa tiền bối đã được phát lên cho mấy chục triệu người hâm mộ của Linh Hồn Ca Vương đến từ khắp nơi trên thế giới.

Tống Thư Hàng biết rõ bản thân lại sắp nổi tiếng rồi, còn lớn hơn ảnh hưởng của Cao Thăng sư huynh trong “Trận Chiến Mạt Pháp” lần trước nhiều.

Sức ảnh hưởng của “Trận Chiến Mạt Pháp” trước mắt vẫn còn được giới hạn trong trong nước, tuy rằng nước ngoài cũng đã bắt đầu chiếu phim, nhưng sức ảnh hưởng vẫn chưa rộng lắm. Mà người hâm mộ của Tạo Hóa Pháp Vương thì đã trải rộng toàn cầu, bao gồm cả Hoa Hạ.

“Ơ? ngươi tỉnh rồi à Thư Hàng.”

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối two vẫn chưa đi à?

Lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng vẫn còn múa minh họa cho Tạo Hóa tiền bối, sau điệu nhảy cương thi thì chính là điệu nhảy con rối, cơ thể của hắn như đang bị một loại sức mạnh nào đó điều khiển giống như con rối.

Điệu múa con rối lúc này của Tống Thư phải vào hàng đứng đầu thế giới—— bởi vì hắn nhảy chính là điệu con rối chính hiệu.

Cơ thể của hắn không thể nhúc nhích như con rối, có rất nhiều sợi dây vô hình buộc trên người và điều khiển hắn nhảy.

“Bạch tiền bối, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao ta lại ở trên sân khấu thế?”

Tống Thư Hàng lập tức hỏi.

Bạch tiền bối two nói:

“Còn hỏi nữa à? Đương nhiên là do ta chứ gì nữa. Vừa rồi vị Tạo Hóa Ca Vương kia mời ngươi và cô nàng Vũ Nhu Tử đó cùng lên sân khấu múa, nhưng ngươi còn đang ngủ nên ta bèn dùng sợi dây con rối khống chế ngươi lên đó nhảy. Yên tâm đi, gần đây ta đi dạo ở thế giới nhân loại nhiều nên rành cái này lắm. Điệu nhảy cương thi này, điệu nhảy con rối này, ngay cả điệu múa cưỡi ngựa (Gangnam style) thịnh hành mấy năm trước ta cũng biết, có cần ta thử một đoạn hay không?”

Tống Thư Hàng:

“Điệu múa cưỡi ngựa á? Ta bỏ cuộc, điệu múa đó dở hơi lắm. Đúng rồi Bạch tiền bối, đệ tử Tiểu Thải của ta thế nào rồi? Đã vượt qua tâm ma kiếp chưa?”

“Ta không để ý nữa, khi nãy chơi high quá.”

Bạch tiền bối two đáp.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, hắn lại cố gắng liếc về phía chỗ mình ngồi khi nãy.

Đậu Đậu đã tỉnh lại từ trong hôn mê, lúc này nó đang lăn lộn trên đất.

Tiểu Thải còn đang nằm ngửa trên ghế, đôi cánh mở rộng, hai cái chân nhỏ giãy đành đạch, nhưng trông có vẻ vẫn chưa khôi phục lại từ trong trạng thái tâm ma kiếp.

Đáng lẽ tâm ma kiếp của Tiểu Thải cũng phải bị cưỡng chế biến thành “Buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương” mới đúng, nhưng hình như cô vẫn còn đang trong tâm ma kiếp, không thể tỉnh lại.

“Giọng ca của Tạo Hóa Ca Vương cũng không phải vạn năng, hơn nữa không phải ai nghe thấy đều có thể bị cưỡng chế thay thế. Vẫn có người miễn dịch với giọng hát của Tạo Hóa Ca Vương.

Nói không chừng đệ tử tước yêu này của ngươi chính là một trong những người đấy cũng nên.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Nếu Tiểu Thải thật sự miễn dịch với hiệu quả từ “ giọng ca như thanh âm thiên nhiên” của Tạo Hóa Pháp Vương thì tâm ma kiếp kia sẽ có cấp độ khó Địa Ngục với cô.

Bản thân cô vốn đã bị “Tổn thương về mặt tình cảm”, lại suýt chết vì hao hết thọ nguyên, đây đều là điểm yếu trong tâm lý của cô. Hơn nữa ý chí của bản thân cô cũng chỉ bình thường...

“Nếu như buổi hòa nhạc không được thì khi kết thúc, ta sẽ mời Tạo Hóa tiền bối hát ngay bên tai Tiểu Thải thử xem. Hay là cầm Tiểu Thải như Microphone cũng được, như vậy hiệu quả sẽ cao hơn đúng không nhit?”

Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng rất tò mò đối với “thanh âm tự nhiên” của Tạo Hóa Pháp Vương.

Đây là thiên phú của Tạo Hóa tiền bối ư?

Hay là Tạo Hóa Pháp Vương có được kỳ ngộ gì đó đặc biệt nhỉ?

Bạch tiền bối two:

“...”

Hắn bỗng cảm thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu này rất thích hợp đến Cửu U lăn lộn. Loại chuyện tàn nhẫn như giao đệ tử của mình cho Tạo Hóa Pháp Vương làm Microphone này mà cũng có thể làm ra, ở lại hiện thế đúng là lãng phí tài năng của hắn.

...

...

Bài hát nhanh của Tạo Hóa Pháp Vương cuối cùng cũng sắp kết thúc.

“Bạch tiền bối, múa minh họa cũng có thể kết thúc rồi chứ nhỉ.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two:

“Ừ, sắp kết thúc rồi, làm một điệu cưỡi ngựa đi!”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, tại sao Bạch tiền bối ngài phải cố chấp như vậy chứ?

“Tống tiền bối, sắp kết thúc màn múa minh họa rồi, tiếp theo chúng ta làm một điệu cưỡi ngựa đi, điệu múa đó trông hài lắm. Tống tiền bối ngươi biết nhảy không?”

Đồng thời, Vũ Nhu Tử cũng truyền âm nhập mật nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tại sao Vũ Nhu Tử cô và Bạch tiền bối two lại hợp rơ như thế chứ?

Sau đó, khi động tác cuối cùng của điệu múa con rối chấm dứt, Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng đồng thời làm động tác của điệu cưỡi ngựa.

Vũ Nhu Tử làm thì đẹp mắt, còn Tống Thư Hàng thì chột mắt

Theo giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương lên đến cao trào, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cũng thoải mái nhảy theo.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn trời.

Nhảy thì nhảy vậy, dù sao cả quá trình hắn cũng chỉ làm người gỗ, không cần hắn nhảy, cho nên sao cũng được.

“Ồ? Chậc chậc, thú vị đấy. Tống Thư Hàng, có chuyện rồi, ta phải chuồn đây.”

Bạch tiền bối two chợt nói.

Tống Thư Hàng:

“Hở?”

“Chắc hẳn ngươi cũng biết rồi, Thiên Đạo bây giờ đã thay đổi rồi, vì vậy những kẻ từ Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên đều phải đi lánh đời tránh kiếp nạn. Mà tồn tại đặc thù như ta khi đi lại trong hiện thế lại càng nổi bật hơn. Ta bị chú ý rồi, phải chuồn đây.”

Bạch tiền bối two giải thích.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tiếp theo ngươi phải tự nhảy nốt điệu cưỡi ngựa rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời, Bạch tiền bối. Điệu múa cưỡi ngựa xưa lắm rồi, ta nhớ có mỗi một động tác mà thôi, còn lại ta đều không biết nhảy.”

“Vậy làm sao bây giờ? Ta mà không chạy là hết chạy được luôn. À có cách rồi. Trước khi đi, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

Bạch tiền bối two nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng cuống lên, có cảm giác chẳng lành.

“Lăn đi nào, Tống bế bì!”

Bạch tiền bối two cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng:

“Đừng mà, đừng ở chỗ này, nơi này đông người quá... Lần tới chúng ta tìm một chỗ không người đi.”

Thế nhưng đã muộn rồi.

Bạch tiền bối two vỗ lên trên lưng Tống Thư Hàng một cái.

Sau đó, Tống Thư Hàng vốn đang nhảy điệu múa cưỡi ngựa bỗng phóng lên trời.

Thân hình của hắn xoay vòng vòng giữa không trung, từ bên trái lăn sang bên phải, lại lăn từ phải sang trái. Sau đó lại lăn đến phía trước sân khấu, rồi tiếp tục lăn đến bên phải sân khấu. Trong lúc lăn, hắn vẫn duy trì tư thế cưỡi ngựa, hai tay vắt chéo ở trước người, cơ thể mất không chế mà tiếp tục nhảy múa.

Lăn người nhảy múa giữa không trung, thế mà lại đẹp trai đến bất ngờ.

Ca sĩ biểu diễn tốt nhất của buổi biểu diễn —— Tạo Hóa Ca Vương.

Vũ công tuyệt vời nhất của buổi biểu diễn —— Tống Thư Hàng!

Vũ công múa đẹp nhất của buổi biểu diễn —— Vũ Nhu Tử!

Vũ Nhu Tử chớp mắt.

Không hổ là Tống tiền bối, không ngờ điệu múa cưỡi ngựa còn có thể làm thế này.

Cô cũng rục rịch muốn thử, nhưng lại cân nhắc khả năng của bản thân mình, hình như cô không thể vừa lăn vừa duy trì tư thế cưỡi ngựa như Tống Thư Hàng được.

Vũ Nhu Tử nhụt chí ủ rũ.

…

…

Tống Thư Hàng đang lăn bỗng thấy Bạch tiền bối two đang phất tay chào mình ở đằng xa.

Sau đó thì lập tức biến mất.

“Tiền bối, trước khi đi ít nhất cũng phải để ta dừng lăn đã chứ.”

Tống Thư Hàng kêu lên, đáng tiếc Bạch tiền bối two đã không nghe được tiếng kêu của hắn nữa rồi.

Hết cách, chỉ có thể tự lực cánh sinh thôi.

“Xuất hiện đi, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử!”

Tống Thư Hàng hô to.

Mỹ nhân rắn công đức xuất hiện, lơ lửng ở sau lưng Tống Thư Hàng.

“Giúp ta dừng lại đi ~”

Tống Thư Hàng ra lệnh.

Mỹ nhân rắn công đức ngoẹo đầu, chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên có dự cảm không lành.

Một lát sau, mỹ nhân rắn công đức há miệng:

“A a a a ~~”

Bốn tiếng kêu thảm rất có tiết tấu, hơn nữa còn là giọng của Tống Thư Hàng.

Sau khi kêu thảm, cô ngã vật ra đất thành một hàng với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lăn qua trái thì cô cũng lăn qua trái với hắn.

Tống Thư Hàng lăn sang phải, cô cũng lăn sang phải cùng hắn.

Lăn mình ngầu lòi x2.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ngay lúc này đây, người tuyệt nhất cả buổi biểu diễn —— Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức của hắn.

Ngay cả cảm giác tồn tại của Tạo Hóa Ca Vương cũng bị áp chế.

…

…

Khu vực Hoa Hạ, có rất nhiều người đang thưởng thức buổi livestream của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhưng có rất nhiều người trong đó đều tắt “tiếng” để thưởng thức livestream. Bởi vì mọi người đều rất tò mò, buổi hòa nhạc của vị Tạo Hóa Ca Vương được xưng là “Linh Hồn Ca Vương, người dẫn lối địa ngục” chỉ trong thời gian ngắn đã nổi tiếng khắp thế giới này rốt cuộc hay ho cỡ nào.

Chẳng mấy chốc đã có người thấy được bộ dạng vừa lăn lộn vừa múa của “Cao Thăng sư huynh”.

“Đây không phải Cao Thăng sư huynh à?”

“Đậu má, hiệu ứng này đỉnh thế, sao mà lăn được giữa không trung thế nhỉ?”

“Hay là trên không có gắn sẵn kính nhỉ? Cao Thăng sư huynh đang lăn mình trên kính ấy?”

“Phóng to lên thử xem.”

“Chat voice: Bá… Bá Tống!”

Chương 1283: Tu Luyện Làm Cho Ta Sung Sướng.jpg

Buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương cuối cùng cũng kết thúc.

Bên dưới, thây phơi chất chồng.

Chỉ có hai người sống sót là Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng nhờ có buff của Bạch tiền bối two nên mới có thể còn sống sót. Vũ Nhu Tử thì lại dựa vào chính bản thân cô, may mắn sống sót cho đến phút cuối. Giữa hai người chỉ nhìn là biết ai cao ai thấp.

"Buổi hòa nhạc của bần tăng xin được phép kết thúc tại đây, cảm ơn mọi người!”

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn các vị đạo hữu ngã lăn quay trên đất, cảm thấy mỹ mãn tuyên bố kết thúc.

"Chúc mừng buổi hòa nhạc đầu tiên của Tạo Hóa tiền bối ở tu chân giới được diễn ra thành công tốt đẹp.”

Vũ Nhu Tử chúc mừng.

Cô đương nhiên có thể nhìn ra được uy lực “Buổi hòa nhạc” của Tạo Hóa tiền bối.

Theo thống kê sơ lược của cô, những đạo hữu lâm vào tâm ma kiếp kia có ít nhất khoảng 60% đã tỉnh lại từ trong tâm ma kiếp!

Nói cách khác, buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối thật sự có hiệu quả với tâm ma kiếp. Hơn nữa hiệu quả còn cao hơn 60%.

Đây đúng là một con số kinh người.

Lần này, buổi hòa nhạc của Pháp Vương còn mời cả phóng viên của nhật báo tu sĩ và các kênh truyền thông uy tín khác của giới tu luyện tới. Chờ đến lúc những phóng viên thấy chết không sờn này tỉnh lại từ trong trạng thái đo đất, nhất định sẽ thống kê lại thành quả của buổi hòa nhạc rồi tuyên truyền khắp giới tu luyện cho mà xem.

Vũ Nhu Tử cũng đoán mức độ được hoan nghênh của Tạo Hóa

Pháp Vương trong tương lai sẽ cao cỡ nào.

Từ giờ trở đi, các thế lực lớn ở khắp Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ mời Tạo Hóa tiền bối tới biểu diễn. Đến lúc đó, tiền công biểu diễn của Tạo Hóa Pháp Vương nhất định sẽ lên vèo vèo.

"Cảm ơn, ha ha ha ha.”

Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ cười nói.

Tống Thư Hàng cũng ôm quyền chúc mừng Tạo Hóa Pháp Vương:

"Hơn nữa chỉ nghe hát trực tiếp thì mới có tác dụng với tâm ma. Tóm lại, Tạo Hóa tiền bối cứ chuẩn bị sẵn tâm lý là buổi biểu diễn nào cũng chật ních người đi nhé!”

—— hắn vẫn luôn lăn rất ngầu lòi trong sự chú ý của mọi người đên skhi buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối kết thúc, mệt tim quá đi.

"Ha ha ha ha, vậy sao?”

Tạo Hóa Pháp Vương cười nói.

Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi:

"Tạo Hóa tiền bối, có phải ngươi đã từng tu luyện công pháp gì đặc biệt không? Trong giọng hát của ngươi, có hiệu quả âm thanh của tự nhiên. Cũng nhờ nó nên khiến cho giọng hát của ngươi có thể giúp người khác vượt qua tâm ma kiếp.”

"Tống tiền bối, giọng hát của Tạo Hóa tiền bối vốn đã là âm thanh tự nhiên rồi mà.”

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh nói xen vào.

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử rồi gật đầu —— không sai, bảo đảm cấu tạo của cô nàng Vũ Nhu Tử này khác với người bình thường, ít nhất thì thính giác cũng khác.

"Ồ? Tống tiểu hữu cũng có thể nghe được âm thanh đó à?”

Tạo Hóa Pháp Vương ngừng cười, nghiêm mặt nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, Tạo Hóa tiền bối cũng biết giọng hát của hắn có chứa âm thanh tự nhiên!

Tống Thư Hàng gật đầu.

" m thanh đó xuất hiện sau khi ta mở khẩu khiếu lúc vừa tu hành. Nhưng đến nay chỉ khi nào ta cất giọng hát thì nó mới xuất hiện, hoàn toàn không thể khống chế được. Hơn nữa chỉ có bản thân ta mới có thể nghe được âm thanh này, những người khác hoàn toàn không thể nào nghe ra được.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Sau đó hắn lại nhìn Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử rồi nói tiếp:

"Nói không chừng các ngươi là hai người duy nhất có thể cảm ứng được âm thanh ẩn chứa trong giọng hát của ta đấy, hai người các ngươi là tồn tại đặc biệt.”

Không đâu, chỉ có Vũ Nhu Tử là tồn tại đặc biệt thôi. Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

"Nên giọng hát của Tạo Hóa tiền bối hay như thế là do thiên phú khẩu khiếu kia ư?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương nghiêm túc nói:

"Đối với ca sỹ thì thiên phú chỉ là nền tảng mà thôi, không thể thiếu rèn luyện về sau, hơn nữa sáng tác cũng rất quan trọng.”

Vũ Nhu Tử gật đầu cật lực:

"Ta hiểu rồi, Tạo Hóa tiền bối. Nếu như có thể, tương lai ta nhất định sẽ theo tiền bối ngài học hát!”

"Tốt, chỉ cần cô chịu thì ta sẽ nhận cô làm đệ tử.”

Tạo Hóa tiền bối nói.

Không hiểu sao Tống Thư Hàng lại lo lắng thay cho Linh Điệp Tôn Giả.

Nhưng âm thanh tự nhiên trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương thật sự chỉ đơn giản là “Thiên phú khẩu khiếu” thôi sao? Có thể cưỡng ép thay thế cảnh tượng trong tâm ma kiếp như thế chắc hẳn không hề đơn giản mới đúng.

Tống Thư Hàng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, dù sao thì năng lực này cũng là chuyện tốt đối với Tạo Hóa tiền bối.

Hắn nhìn xuống chỗ ngồi của mình dưới khán đài.

Tước yêu Tiểu Thải vẫn đang trong trạng thái tâm ma kiếp.

"Tiểu Thải.”

Tống Thư Hàng thở dài, sau đó nhảy xuống bên cạnh Tiểu

Thải, đỡ cô lên.

"Tạo Hóa tiền bối, ta có thể nhờ ngươi hát thêm một bài nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Ánh mắt Tạo Hóa Pháp Vương sáng lên:

"Tuy rằng khán giả chỉ còn lại ngươi và Vũ Nhu Tử, nhưng hát thêm một bài cũng không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng giơ Tiểu Thải lên rồi nói:

"Tạo Hóa tiền bối, ngươi có thể dùng đệ tử Tiểu Thải của ta làm Microphone hay không?”

Tạo Hóa Pháp Vương rất chi là thấu tình đạt lý.

Đây chính là nỗi khổ riêng của người làm thầy.

"Không thành vấn đề, vậy thì ta sẽ hát thêm một bài cho Tiểu Thải sư điệt nhé, các ngươi có muốn nghe bài gì không? Mấy bài hát đang thịnh hành cũng được.”

Tạo Hóa Pháp Vương đón lấy Tiểu Thải, cầm cô thay Microphone.

"Ta muốn nghe ‘Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất’.”

Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

"Nếu như Linh Điệp tiền bối nghe được bài này thì sẽ buồn lắm đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói —— nói đi nói lại, hình như từ trước đến nay chưa nghe Vũ Nhu Tử nhắc đến mẹ bao giờ.

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút rồi lại nói:

"Cũng đúng, vậy thì đổi thành trên đời chỉ có cha là tốt nhất.”

"Vậy thì mẹ cô thì tính sao bây giờ?”

Tạo Hóa Pháp Vương lại hỏi.

Vũ Nhu Tử khoát tay nói:

"Không sao cả, mẹ ta rất yêu ta, không cần sợ bà sẽ ghen tị đâu.”

Tống Thư Hàng:

"Vậy thì đổi thành trên đời chỉ có cha mẹ là tốt nhỉ?”

"Vậy còn... Ông bà thì sao, ông bà... tỏ vẻ không phục. Tình yêu của ông bà cũng là yêu, chỉ hát cha mẹ thì ông bà không phục.”

Một giọng nói run rẩy vang lên —— là của Quy tiền bối. Cảnh giới thật sự của nó là mạnh nhất ở đây nên cũng là người tỉnh lại nhanh nhất.

Tống Thư Hàng: "Vậy hát kiểu gì đây?”

"Được rồi, đổi bài khác đi.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lúc đang nói chuyện, Tiểu Thải trong tay Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên kêu lên một tiếng:

"Chíp ~~”

Sau đó, cặp mắt nho nhỏ của cô từ từ mở ra.

Ánh mắt của Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng lập tức tập trung lên người cô.

Tiểu Thải mơ màng chớp mắt.

Ngay sau đó, cô phát hiện mình đang bị người khác nắm trong tay nên lập tức vùng vẫy .

"Chớ có lộn xộn, Tiểu Thải.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra đón lấy Tiểu Thải trong tay Tạo Hóa Pháp Vương.

Tiểu Thải nghiêng đầu hỏi:

"Gì thế này?”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói:

"Vừa rồi Tống tiền bối thấy cô vẫn chưa tỉnh lại nên đặc biệt mời Tạo Hóa tiền bối hát một bài cho cô. Giọng hát của Tạo Hóa tiền bối có uy lực giúp vượt qua tâm ma kiếp đấy.”

Tiểu Thải gật đầu, xong lại hỏi tiếp:

"Nhưng sư phụ à, tại sao ta lại bị Tạo Hóa tiền bối cầm thế này?”

"Bởi vì Tống tiểu hữu muốn ta cầm cô như Microphone, như vậy thì sẽ có hiệu quả tốt nhất.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười lớn nói.

Tiểu Thải kích động đến nước mắt giàn giụa:

"Sư phụ, ngươi thật là tốt, cảm ơn.”

—— nếu không phải bản tước tỉnh lại sớm một bước thì đã trở thành Microphone của Tạo Hóa tiền bối rồi! Tiểu Thải nghĩ lại mà lòng hãy còn sợ hãi. Suýt chút nữa là cô lãnh đủ rồi.

Nhưng đây là sự yêu thương và quan tâm của sư phụ dành cho cô, cô có thể làm gì được đây? Chỉ có thể rưng rưng nước mắt cảm ơn ý tốt của sư phụ thôi.

"Không cần khách sáo.”

Tống Thư Hàng nói:

"Đây là điều mà vi sư nên làm.”

Tiểu Thải khóc thêm một dòng sông —— mong lần sau sư phụ có thể dùng cách chính xác hơn để yêu thương cô.

"Tâm ma kiếp của ngươi đã qua rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

"Đúng vậy, sư phụ. Cuối cùng ta cũng chiến thắng tâm ma kiếp, từ này về sau, tình yêu đã không còn là tâm ma của ta nữa!”

Tiểu Thải vỗ cánh đầy tự tin.

"Cô đột phá tâm ma kiếp như thế nào? Có thể nói một chút không?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

"Đương nhiên là được rồi, lúc trước ta lâm vào trong tâm ma rất lâu, đó là tổn thương tình cảm trước đây, cũng là điểm yếu lớn nhất của ta. Nhưng hôm nay bên tai ta lại có một âm thanh tự nhiên vang lên, nó vẫn luôn ở bên tai khích lệ và an ủi ta. Mỗi lần tâm ma kiếp dùng tổn thương tình cảm hòng đánh bại ta thì âm thanh tự nhiên kia sẽ xuất hiện.”

Tiểu Thải nói.

Ánh mắt Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử sáng lên —— đây chính là hiệu quả trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

"Trải qua vô số lần thất bại và an ủi, cuối cùng ta cũng chiến thắng tâm ma.”

Tiểu Thải tuyên bố:

"Từ hôm nay trở đi, tình yêu đã không thể trói buộc được ta nữa. Bởi vì ta còn những thứ quý giá hơn cả tình yêu!”

"Đúng, tình yêu không phải thứ quan trọng nhất trên đời này, ngươi còn có tình bạn và tình thân nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải thộn mặt ra hỏi:

"Sư phụ, thứ quý giá hơn tình yêu không phải “Tu luyện” à?”

"Hở?”

"Đối với tu sĩ chúng ta, tu luyện mới là chuyện quan trọng nhất. Tình yêu chẳng qua là chỉ một đợt gợn sóng trong sinh cuộc đời dài đằng đẵng này. Nên trong kiếp sống tu luyện dài dằng dặc, ta lại thích tu luyện hơn, tu luyện mới có thể để khiến ta vui vẻ và thỏa mãn.”

Tiểu Thải vỗ cánh nói.

"Ta yêu tu luyện, tu luyện làm cho ta vui vẻ. Jpg.”

"Không tu luyện, thà đi chết.jpg.”

"Một giây không tu luyện, toàn thân ta lập tức khó chịu.jpg”

"Ta không cần tình yêu, bây giờ trong lòng ta chỉ có một việc, đó chính là tu luyện.jpg”

"Ttình yêu đã là thứ thừa thải, ta thích tu luyện hơn mọi thứ trên đời này.jpg”

Tiểu Thải tuôn ra từng câu như đang đọc bản tuyên ngôn.

Đây là lời tuyên ngôn của kẻ FA sao?

Không đúng, cô là tước yêu. Vậy nên đây là lời tuyên ngôn của chim FA ư?

Tống Thư Hàng nhìn Tiểu Thải, không hiểu sao cứ luôn có cảm giác trải qua lần tâm ma kiếp này, thế giới quan của Tiểu Thải đã bị bóp méo rồi.

"Sư phụ, kế tiếp xin sư phụ hãy truyền thụ đao pháp cao thâm hơn cho ta. Ta sẽ theo sát bước chân của sư phụ, sớm ngày bước vào cảnh giới đại yêu ngũ phẩm. Đến khi đó, ta mới có thể xứng với đạo hiệu “Kim Cương Quân Tử Đao” mà sư phụ đã ban cho!”

Tiểu Thải vui vẻ nói.

Đúng vậy, kiếp mà Tiểu Thải độ lần trước là từ tam phẩm tấn thăng lên tứ phẩm, bây giờ cô đã là tước yêu tứ phẩm rồi.

"Đao pháp của vi sư không phải chuyện đùa, ngươi phải chuẩn bị sẵn tinh thần chịu khổ đi.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Tiểu Thải đáp lại cực kỳ đanh thép:

"Sư phụ, chịu được đau khổ trong đau khổ, mới là tước yêu trên tước yêu, ta đã chuẩn bị sẵn sàng.”

"Tốt, bây giờ ngươi vào trong thế giới của vi sư nghỉ ngơi một thời gian, củng cố cảnh giới trước đã. Chờ đến khi ngươi củng cố cảnh giới xong, vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi một môn đao pháp vô cùng tinh thâm.”

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải lại giục:

"Sư phụ, thời gian rất quý giá, không nên lãng phí vào việc nghỉ ngơi làm gì! Nghỉ ngơi là chuyện mà người chết mới làm. Bây giờ chúng ta mà bắt đầu tu luyện đi! Xin sư phụ cứ yên tâm, cơ thể của ta không có vấn đề gì đâu.”

Tống Thư Hàng:

"...”

Chương 1284: Để Đệ Tử Phật Môn Làm Phù Rể Thì Xát Muối Vào Tim Nhau Lắm

Nghỉ ngơi là chuyện mà người chết mới làm?

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn Lưu Kiếm Nhất sư huynh ngồi ở hàng ghế thứ nhất một cái... Cho nên vị sư huynh này đã là một người chết rồi ư?

"Bắt đầu luôn đi sư phụ, tiếp theo chúng ta sẽ học đao pháp gì đây? Có phải ta cũng có thể bắt đầu học tầng thứ tư của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công rồi không? À sư phụ này, ta có cảm giác Cương Thủ của ta sắp đại thành, có cần ta biểu diễn cho ngươi xem thử không?"

Tiểu Thải tung tăng trên đất, bộ dáng trông không thể rảnh rỗi nổi dù chỉ là một giây.

"Tống tiền bối, khai môn đệ tử của ngươi hâm đơ rồi."

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, sau đó hắn vươn tay vẫy Tiểu Thải.

Tiểu Thải bay đến đậu trên lòng bàn tay của Tống Thư Hàng, nói:

"Sư phụ muốn dạy công pháp cho ta à? Tới đi, chúng ta sẽ học gì trước đây?"

"Ngươi ngoan ngoãn củng cố cảnh giới cho ta, chỉ khi nào cảnh giới được củng cố thì ngươi mới có thể bước xa hơn trên con đường tu luyện."

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải: "Nhưng sư phụ ơi, bây giờ ta rất là hăng hái, không ngồi yên nổi."

"Củng cố cảnh giới cũng là một phần làm cho đạo tâm trở nên kiên định hơn đấy. Đi đi, vào trong thế giới của sư phụ mà minh tưởng cho thật tốt."

Tống Thư Hàng vươn tay ra ngoắc một cái, đưa Tiểu Thải vào trong thế giới hạch tâm, ngay bên cạnh điền viên.

Bây giờ Thông Nương đang ở đó, cô cắm rễ trên Ngộ Đạo thạch, mong tác dụng đặc thù của Ngộ Đạo thạch có thể làm cho Tiểu Thải tỉnh táo hơn một chút.

Tạo Hóa Pháp Vương sờ cằm, nói: "Thật ra có một người đệ tử siêng năng vẫn còn đáng yêu chán. Không nói cái này nữa, bây giờ ta có cần hát thêm một bài nữa không?"

Tống Thư Hàng: "Tiền bối, nếu như Tiểu Thải đã tỉnh rồi thì để lần sau hãy hát đi."

"Cũng đúng." Tạo Hóa Pháp Vương nói, nhưng trông hắn có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

"Tiền bối, những đạo hữu bên dưới nên xử lí thế nào đây?"

Tống Thư Hàng chỉ vào mấy đạo hữu nằm xụi lơ bên dưới, cất tiếng hỏi.

"Để đó đi, dù sao thì họ cũng tỉnh nhanh thôi."

Tạo Hóa Pháp Vương nói xong, lại nhìn về phía các vị đạo hữu vẫn còn đang bị kẹt trong tâm ma kiếp, thở dài một hơi.

Hắn đã cố gắng hết sức rồi, sợ rằng những vị đạo hữu kẹt trong tâm ma kiếp này phải tìm cơ hội độ kiếp khác thôi, hoặc là rất có thể sẽ lún sâu vào trong tâm ma... Thậm chí sẽ bị ma hỏa đốt đến chết.

Tâm ma kiếp cũng là thiên kiếp, là thiên kiếp thì sẽ có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

Trong tay Tạo Hóa Pháp Vương xuất hiện một chuỗi tràng hạt, hắn dựng thẳng bàn tay đặt trước ngực, bắt đầu lặng lẽ niệm kinh, cầu nguyện cho những đạo hữu còn bị kẹt trong tâm ma kiép.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử im lặng đứng phía sau không quấy rầy hắn.

Chừng nửa nén nhang sau.

Tống Thư Hàng đột nhiên dụi mắt, hắn thế mà lại cảm ứng được một loại khí tức của thư sinh từ trên người của Tạo Hóa Pháp Vương.

Rõ ràng là cao tăng của Phật môn, còn là cường giả trong hệ cơ bắp như “Đấu Chiến Phật Tông” của Phật môn, nhưng lúc này Tạo Hóa Pháp Vương lại tỏa ra một loại “khí tức thư sinh”.

Khóe mắt Tống Thư Hàng ươn ướt... Đạo diễn, kịch bản này có lộn không vậy?

...

...

"Tống tiền bối, tại sao ngươi lại đến nghe buổi hòa nhạc với Đậu Đậu thế?"

Lúc này, Vũ Nhu Tử ở bên cạnh thấy nhàm chán, bèn bắt chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đáp:

"Ta mới gặp Đậu Đậu vào hôm nay, đúng lúc nó đang làm khách ở nhà ta. Sau đó, Đậu Đậu nhờ ta giúp nó tìm một đoàn phù rể. Nhưng ta lại đang vội tới buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối, nên Tiểu Đậu Đậu cũng chỉ có thể tới buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối với ta."

"Thì ra là vậy."

Vũ Nhu Tử gật đầu, nhưng đột nhiên cô lại nghĩ tới một việc:

"Không đúng, Tống tiền bối. Không phải Đậu Đậu được gả đi à? Tại sao lại lập một đoàn phù rể chứ? Không phải nên lập một đoàn phù dâu sao?"

Tống Thư Hàng giải thích:

"Dù sao Đậu Đậu cũng là đực rựa, cho dù là gả cho người ta đi nữa thì kéo một đoàn phù dâu đi cũng dị lắm, nên nó quyết định kiếm một đoàn phù rể."

Bởi vì buổi livestream của Tạo Hóa Pháp Vương và Vũ Nhu Tử đã kết thúc từ lâu, nên cũng không cần sợ khi nói về chuyện liên quan đến tu chân giới.

"Ra là vậy."

Vũ Nhu Tử gật đầu một cái, sau đó cô hỏi tiếp:

"Vậy Tống tiền bối đã tìm được ai làm phù rể chưa?"

Tống Thư Hàng nhún vai nói:

"Chưa có ai cả, hoa đồng thì có Tiểu Quả Quả."

"Vậy Tống tiền bối này ngươi xem ta có được không?"

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng:

“Hở?”

"Nam giả nữ, không đúng... Là nữ giả nam nhé, ta cũng có thể trang điểm như một nam tu sĩ đẹp trai để làm phù rể cho Đậu Đậu mà." Vũ Nhu Tử nói.

Trong lòng cô còn có một câu không nói ra —— Lỡ như đoàn phù rể của Đậu Đậu không được Hoàng Sơn Chân Quân duyệt thì cô vẫn có thể làm phù dâu, thế chẳng phải tốt à?

"Góp cho đủ số như vậy có được không đấy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Ổn mà ổn mà, bảo đảm không thành vấn đề luôn. Hơn nữa Tống tiền bối ngươi nhìn kỹ đi, thật ra ta lớn lên khá giống a cha ta, nếu mà ta hóa trang một chút thì sẽ lập tức trở thành một nam tu sĩ anh tuấn đấy."

Vũ Nhu Tử cuốn bộ tóc dài của mình lên, để khuôn mặt nhỏ nhắn ra rồi đi đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Có một mùi hương ngọt ngào phát ra từ trên người Vũ Nhu Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gần trong gang tấc.

Ngoài ra, những người nói Vũ Nhu Tử giống như Linh Điệp Tôn Giả nhất định là bị mù cả rồi!

"Được rồi, nếu như đến lúc đó đoàn phù rể vẫn chưa đủ thì sẽ thêm cô vào."

Tống Thư Hàng nói.

Nói xong hắn lại nghĩ tới một thứ, Tống Thư Hàng lấy ra một cái ghim cài áo từ trong vòng tay pháp khí, chính là cái ghim cài áo biến hình kia.

"Trả lại cho cô này, từ lúc mượn đến nay vẫn không có dịp trả lại cho cô."

Tống Thư Hàng cười nói.

Vũ Nhu Tử nhận lấy ghim cài áo, thè lưỡi đáp:

"Bản thân ta cũng suýt quên mất cái ghim cài áo này, nếu có cái ghim cài áo này, đến lúc đó ta giả nam thì sẽ hoàn mỹ hơn nữa."

"Các ngươi đang nói gì vậy?"

Sau khi tụng kinh xong, Tạo Hóa Pháp Vương bèn quay đầu cười hỏi.

Vũ Nhu Tử đáp: "Đang nói về chuyện tìm phù rể của Đậu Đậu."

"Ơ, đúng rồi, hôn lễ của Đậu Đậu có tiết mục biểu diễn âm nhạc không? Dẫu sao thì ta cũng là ngôi sao mới trong làng âm nhạc, đến lúc đó ta sẽ hát một bài cho Đậu Đậu và cô dâu chứ nhỉ?”

Tạo Hóa Pháp Vương sờ sờ cằm nói.

Tống Thư Hàng nói:

"Đậu Đậu mà nghe được lời đề nghị này của Tạo Hóa tiền bối thì nhất định sẽ rất vui lắm đấy."

Nếu như hôn lễ bị phá, với tư cách một con chó đực bị gả đi, Đậu Đậu nhất định rất rất là vui mừng.

"Ta đùa thôi, nếu như Đậu Đậu vui thì có nghĩa là Hoàng Sơn tiền bối sẽ bực bội rồi còn gì."

Tạo Hóa Pháp Vương cười nói:

"Ta tự biết lấy mình. Có được hai fan trung thành biết thưởng thức giọng hát của ta như Tống tiểu hữu và Vũ Nhu Tử là ta vui lắm rồi. Thư Hàng tiểu hữu, có những ai được chọn làm phù rể thế?"

"Ta ta ta! Ta muốn giả nam để làm phù rể."

Vũ Nhu Tử giơ tay lên nói.

Khóe miệng Tạo Hóa Pháp Vương co giật vài cái.

Tống Thư Hàng đáp:

"Ta vẫn còn đang tìm, lúc trước ta muốn nhờ Tam Nhật sư huynh đệ tử của Thông Huyền đại sư làm phù rể, nhưng sư huynh hắn từ chối rồi. Hắn nói chỉ muốn lặng lẽ tham gia hôn lễ của Đậu Đậu thôi chứ không muốn làm phù rể."

"Hết cách rồi, dù sao hắn cũng là đệ tử Phật môn. Thông thường đệ tử Phật môn đều là độc thân, trong số các đệ tử tục gia thì những người kết hôn cũng không nhiều. Ngươi bảo đệ tử Phật môn làm phù rể thì khác gì xát muối vào tim nhau."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc!

Còn cả lý do này á?

Hắn lại hoàn toàn không nghĩ đến điều này!

"Trừ Tam Nhật ra, ngươi còn ứng cử viên nào không?"

Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

Tống Thư Hàng nói:

"Những đạo hữu ta biết thì cũng chỉ có người trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thôi, còn lại đều là người bình thường, không thể tham gia hôn lễ của Đậu Đậu được."

"Nếu là những đạo hữu trong nhóm thì có rất nhiều người thích hợp làm phù rể đấy. Người làm phù rể tốt nhất là nam chưa kết hôn, dung mạo cân đối chút là được, phẩm chất khi uống rượu phải tốt. Để ta liệt những người còn độc thân trong nhóm cho ngươi nghe."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng vội vàng móc ra một sổ ghi chép.

Tạo Hóa Pháp Vương nói:

"Đầu tiên, nhóm đầu tiên trong đại quân FA của nhóm Cửu Châu Số 1, cơ bản số này toàn là những người không có hy vọng thoát kiếp Fa như Phật môn bọn ta. Ví dụ như ta, như Thông Huyền đại sư, còn có sư đệ Thôn Vân Tăng của ta. Tuy bọn ta đều độc thân, nhưng lại không thích hợp làm phù rể."

"Tiếp theo là Cuồng Đao Tam Lãng, Tô thị A Thất... Không đúng, nghe nói A Thất đã có bạn gái rồi, tuy rằng vẫn chỉ là tin đồn, thôi cứ gạch tên hắn ra trước đã. Tiếp đó là lão Bắc Hà, Diệt Phượng, Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền đều chưa lập gia đình."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

"Tam Lãng tiền bối không thích hợp lắm, hắn ở cùng với Đậu Đậu sẽ sinh ra phản ứng hoá học đấy. Bắc Hà tiền bối có thể cân nhắc một chút, Diệt Phượng tiền bối... thật ra cũng không thích hợp lắm, nhưng cũng có thể thêm vào. Tuy Dương Huyền tiền bối hay xuất hiện trong nhóm, nhưng ta vẫn chưa nói chuyện riêng với hắn bao giờ."

Tống Thư Hàng nói.

"Hết cách, Dương Huyền đạo hữu là một người mờ nhạt chỉ thua Túy Bá Cư Sĩ thôi.... Hắn ta mờ nhạt cũng do tính cách dở hơi ấy cả, hắn thì cứ để ta liên hệ đi."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Vũ Nhu Tử phát biểu:

"Còn Bạch tiền bối nữa, Bạch tiền bối cũng độc thân mà?"

Tống Thư Hàng bất giác nói:

"Thật ra Bạch tiền bối đã từng được người ta cầu hôn rồi đấy."

"Ngươi đang nói Bạch Hạc à? Tên Bạch Hạc kia không tính, cái vụ cầu hôn kia của hắn rất phức tạp, cá nhân ta thấy hắn biết ơn Bạch đạo hữu hơn là yêu đấy."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tạo Hóa Pháp Vương có ánh mắt thấu đáo như vậy, chẳng lẽ hắn là một cảm tình thông* ư?

*Cái gì về tình cảm cũng biết hết.

Tống Thư Hàng nói:

"Người ta nói không phải Bạch Hạc tiền bối, là một người khác cơ. Chẳng qua thân phận cụ thể của người đó thì ta không rõ lắm."

"Vậy tên kia trông thế nào?"

Tạo Hóa Pháp Vương lấy làm thắc mắc.

Tống Thư Hàng nói:

"Ta không nói được, dù sao việc này liên quan đến việc riêng tư của Bạch tiền bối. Trừ phi Bạch tiền bối đồng ý, chứ chuyện riêng tư của người khác ở sau lưng chẳng tốt chút nào."

"Ngươi thế này là đang trêu ngươi người khác đấy."

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng cười khổ:

"Ta chỉ là lỡ miệng thôi, nhưng ta thật sự không thể nói nữa, trừ phi được chính Bạch tiền bối đồng ý."

Vũ Nhu Tử nói:

"Vậy thì Tống tiền bối ngươi nói về kiểu tỏ tình của vị tiên tử kia đi? Kể đại khái màn cầu hôn đó cho bọn ta nghe cũng được mà? Ta cảm thấy người dám tỏ tình với Bạch tiền bối nhất định là một vị tiên tử như Nữ Đế vậy, phải có khí phách và thực lực hơn người mới được."

Tạo Hóa Pháp Vương gật đầu phụ họa:

"Ta cũng thấy vậy, vị nữ tu cầu hôn kia không chỉ có thực lực mạnh mẽ hơn, mà còn phải có lòng tin rất lớn, cảm thấy mình xứng với Bạch đạo hữu, có thể đứng bên cạnh hắn."

Tống Thư Hàng lắc đầu:

"Không thể nói, không thể nói."

Người thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng kia tỏ tình với Bạch tiền bối chỉ bằng có một câu thôi. Một câu đó lại là vảy ngược của hai vị Bạch tiền bối luôn, nếu nói ra sẽ chọc giận bọn họ mất.

Cho nên, không thể nói....

Trong đầu Tống Thư Hàng đang nhớ lại cảnh tượng mà mình thấy được trong “Thực tại ảo”.

Thiếu niên áo xanh ngồi bên cạnhBạch tiền bối.

"Tiểu Bạch, ngươi thật là đẹp."

"Tiểu Bạch, chờ khi tóc ngươi dài đến eo thì gả cho ta nhé?"

Lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trước mặt đột nhiên có chấn động không gian.

Sau đó, Bạch tiền bối mang theo Tô Thị A Thập Lục bước ra.

"Bạch tiền bối, sao ngươi lại tới đây?"

Tống Thư Hàng hỏi ngay.

Lúc này, thánh ấn của hắn bỗng hiện lên.

Thánh ấn nhắm ngay vào Bạch tiền bối, phát ra một âm thanh uy nghiêm.

...

...

Chương 1285: Thiên Phú Mới Của Bạch Tiền Bối

"Bạch Thánh, ngươi thật là đẹp!"

Giọng nói uy nghiêm vang lên.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đây là chức năng “Thánh ngôn” của thánh ấn, có thể truyền giọng của Huyền Thánh ra ngoài thông qua “Thánh ngôn”, làm cho lời nói của Huyền Thánh kèm theo uy nghiêm cực lớn. Nếu như là một số câu mệnh lệnh, thậm chí sẽ còn kèm theo hiệu quả “Ngôn xuất pháp tùy”.

“Nhưng thánh ấn biết nói ra hết lời trong lòng của chủ nhân từ lúc nào vậy chứ?'

Tống Thư Hàng đần thối mặt ra.

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ không phải cái này, câu “Bạch Thánh, ngươi thật là đẹp!” này mới chỉ là lời dạo đầu mà thôi, đằng sau còn một câu nói cấm kỵ nữa.

Đừng nói là thánh ấn sẽ phun nốt câu đó ra đấy nhé?

Không được, tuyệt đối không thể cho thánh ấn nói thêm câu nào nữa, phải thu hồi nó lại!

...

...

Bạch tiền bối vừa mới đi ra từ trong không gian với Tô Thị A Thập Lục, sau khi nghe được câu nói do thánh ấn của Tống Thư Hàng phát ra thì chính hắn cũng sững sờ.

Sau khi ngây người trong phút chốc, Bạch tiền bối mới trả lời:

"Cảm ơn?"

Tuy trông hắn đẹp trai thật, nhưng được khen ngợi với giọng điệu uy nghiêm của thánh ấn thế này thì hắn cũng mới thấy lần đầu.

"Quay về đi, đừng có thêm rắc rối cho ta nữa."

Tống Thư Hàng vỗ lên thánh ấn, định thu nó về.

Sau khi bị Tống Thư Hàng vỗ một cái, thánh ấn rung lên, tiếp theo nó lại nói với Bạch tiền bối:

"Bạch Thánh, chờ khi ngươi tóc dài ~~ "

Đậu móa móa móa!

"A ~ a a ~ a a a! !"

Tống Thư Hàng gào to lên, sẵn dùng luôn Sư Hống Công của Phật Môn.

Tiếng gào như sấm rền vang dội cuồn cuộn, cộng thêm uy lực thiên phú khẩu khiếu là “Huyễn m” của Tống Thư Hàng làm cho Sư Hống Công kèm theo một loại hiệu quả đặc biệt như âm thanh vòm 3D.

Đinh tai nhức óc.

Hắn dùng cách thức bạo lực này để át âm thanh của “thánh ấn” xuống.

Suýt chút nữa là toi.

May mà anh đây thông minh, lại biết Sư Hống Công.

Nếu không, có khi lúc này anh đã được một suất bay trời bằng Lưu Tinh Kiếm bản 002 rồi.

Trong lòng Tống Thư Hàng thầm cảm thấy may mắn —— tiềm năng của con người là vô hạn, cái khó ló cái khôn.

...

...

"Nhìn trời, Tống tiểu hữu ngươi đang làm gì vậy?"

Rùa biển lớn bực mình nói, vừa mới bị giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương giày vò, nay lại tới Sư Hống Công của Tống Thư Hàng, không thể thông cảm cho người già như nó được sao?

Bạch tiền bối:

"..."

Tô Thị A Thập Lục ôm tai, một chiêu Sư Hống Công này của Tống Thư Hàng sử dụng quá bất ngờ, ai cũng không phản ứng kịp.

"Sư Hống Công, đúng rồi! Hay lắm!"

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương ở bên cạnh đột nhiên vỗ tay cái bốp rồi nói:

"Buổi hòa nhạc lần sau của ta có thể dùng Sư Hống Công để hát, hiệu quả nhất định sẽ tuyệt vời hơn nữa."

Tạo Hóa Pháp Vương đã mở kỹ năng mới.

Dưới hàng ghế khán giả, có mấy vị tu sĩ thực lực mạnh mẽ bị một tiếng Sư Hống Công của Tống Thư Hàng làm cho bừng tỉnh. Sau đó, trong lúc mơ mơ màng màng đã nghe được kế hoạch trong buổi hòa nhạc mới của Tạo Hóa Pháp Vương, mấy vị tu sĩ thực lực mạnh mẽ này chợt liên tưởng đến cảnh buổi hòa nhạc dùng Sư Hống Công của Tạo Hóa Pháp Vương, hai mắt lập tức trợn —— đây đúng là mưu sát mà!

"Tống tiền bối, sau này khi dùng Sư Hống Công thì ngươi nên nói trước với một người một tiếng chứ."

Vũ Nhu Tử vỗ tai nói.

Lúc nói xong, cô đột nhiên nghĩ tới gì đó nên xoa cằm, rơi vào trầm tư.

Cô nàng Vũ Nhu Tử có sức đề kháng rất cao đối với những âm thanh lớn, từ việc cô có thể thưởng thức giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương là hiểu.

Tống Thư Hàng dùng Sư Hống Công át nửa câu sau của “thánh ấn” xuống, nhưng cô vẫn có thể nghe loáng thoáng âm thanh uy nghiêm kia của thánh ấn từ trong tiếng hét chói tai kia.

Nhưng âm thanh của thánh ấn bị át quá nhiều nên cô cũng nghe không rõ lắm.

Bây giờ, trong đầu cô liên tục phân tích, tổ hợp lại nửa câu sau của thánh ấn.

Nếu loại bỏ đi tạp âm, câu tiếp theo của thánh ấn chắc là...

Vũ Nhu Tử mở miệng, thử nói lại nửa câu sau của thánh ấn:

"Kỹ năng tóc dài, thêm bạn ta? Không đúng, câu này nghe sai sai ấy."

"Vũ Nhu Tử cô đang nói gì thế?"

Tạo Hóa Pháp Vương ở một bên lấy làm khó hiểu.

Vũ Nhu Tử nói:

"Ta đang phân tích nửa câu sau mà thánh ấn của Tống tiền bối nói."

"Hả?"

Tống Thư Hàng xoa cổ họng của mình, mình cũng đã át tiếng của thánh ấn như thế rồi mà Vũ Nhu Tử vẫn có thể phân tích ra được nữa ư?

Rốt cuộc lỗ tai của cô có cấu tạo như thế nào vậy?

"Thánh ấn muốn Bạch tiền bối thêm bạn nó sao? Không lẽ các thánh ấn còn có chức năng thêm bạn à?"

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào một hơi.

Hắn vươn tay ra nắm chặc lấy thánh ấn, cưỡng ép thu nó về trong cơ thể. Dạo gần đây hắn không để ý đến việc điều khiển thánh ấn. Xem ra sau này hắn nhất định phải rút thời gian tăng cường việc điều khiển thánh ấn mới được, tuyệt đối không thể để cho chuyện như hôm nay xảy ra lần nữa.

"Sai rồi, ta nhớ câu trước là: Bạch Thánh, chờ khi tóc ngươi dài. Sao khúc sau lại thành thêm bạn chứ?"

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tạo Hóa tiền bối, ngươi không thấy ta phải dùng cả Sư Hống Công để áp chế âm thanh của thánh ấn sao?

"Kết quả mà ta phân tích ra là —— chờ đến khi kỹ năng phát triển, thêm ta làm bạn?"

Vũ Nhu Tử hỏi lại.

Tạo Hóa Pháp Vương nói:

"Hai vế không liên quan với nhau, chắc là sai rồi. Hẳn là phải có ý nghĩa khác."

"Xì tốp, đừng có nghiên cứu thêm nữa."

Tống Thư Hàng vội vàng nói. Nếu như cứ nghiên cứu tiếp, nói không chừng Vũ Nhu Tử và Tạo Hóa Pháp Vương sẽ đoán ra câu kia thật mất.

Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt nghi hoặc.

"Nếu như vẫn nghiên cứu tiếp, con thuyền tình bạn sẽ bị lật đấy."

Tống Thư Hàng liên tục nháy mắt ra dấu với Vũ Nhu Tử và Tạo Hóa Pháp Vương để nhắc nhở hai người.

"Ha ha ha ha ~~"

Tạo Hóa Pháp Vương lập tức hiểu được ý của Tống Thư Hàng, nên cười lớn, chuẩn bị tổ lái sang chuyện khác.

Nhưng nhất thời hắn lại không nghĩ ra chủ đề mới gì.

Do đó, sau khi cười khan một lúc, Tạo Hóa Pháp Vương cũng chỉ có thể cười gượng tiếp:

"Ha ha ha."

Sốt ruột quá, lúc này nên nói cái gì đây nhỉ?

Tình huống trở nên vô cùng lúng túng.

"Tống tiền bối, bây giờ cái trend con thuyền tình bạn này đã đổi rồi."

Vũ Nhu Tử giơ tay lên nói:

"Mới đây những thứ liên quan tới con thuyền tình bạn trên internet lại tăng thêm một ý nghĩa khác nữa là bể tình. Sau khi lật thuyền, những người bạn trên thuyền sẽ rơi vào bể tình. Nên nhân lúc cái trend này chưa thêm ý nghĩa nào khác thì đây là thời cơ tốt để lật thuyền đấy."

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

"Nói cách khác, nếu như bây giờ ngươi nói với ai đó: Cẩn thận con thuyền tình bạn giữa chúng ta sẽ bị lật, chính là có ý tỏ tình. Ý nghĩa đằng sau chính là —— tình bạn của chúng ta đã max điểm rồi, có muốn tính chuyện biến thành tình yêu hay không. Cho Tống tiền bối ngươi đang tỏ tình với Tạo Hóa tiền bối và ta à?"

Vũ Nhu Tử tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

"Phụt... ~~"

Tạo Hóa Pháp Vương:

"Phụt... ~~"

May mà Tạo Hóa Pháp Vương và Vũ Nhu Tử không phải Cuồng Đao Tam Lãng.

Nếu như là Tam Lãng ở đây, với tính cách chỉ cần không chết thì sẽ tìm tới chết kia, nhất định hắn sẽ nghiên cứu nội dung “thánh ấn” đã nói đến cùng.

"A a a, khả năng suy luận của các ngươi gà quá đi mất, ta thật sự nhịn không được nữa, phải đứng ra nói thôi!"

Ngay lúc này, trong hàng ghế khán giả có một vị tu sĩ đứng lên nói.

Hắn đẩy đẩy mắt kính của mình, nói:

"Những câu này chỉ cần nghe câu đầu, lại kết hợp với những từ mấu chốt như: Kỹ năng, thêm hảo hữu của Vũ Nhu Tử tiên tử, ta dùng ngón chân cũng có thể suy ra. Nguyên văn nhất định là: Bạch Thánh, chờ đến khi tóc người dài đến eo thì gả... A a a a a a ~~"

Dưới chân tu sĩ đeo mắt kính nọ xuất hiện một thanh phi kiếm được ngưng tụ bằng ánh sáng công đức, cây phi kiếm này xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện dưới chân hắn.

Ngay sau đó, phi kiếm 'Biu ~' một tiếng phóng thẳng lên trời với tốc độ bàn thờ.

Bởi vì cây phi kiếm này được tạo ra rất vội vàng nên không kịp buff thêm các loại hiệu quả đặc biệt như “Bay lên trời theo hình xoắn ốc, kiếm nhận phong bạo, hiệu ứng sao băng”.

Vị tu sĩ đeo mắt kính này còn may mắn chán...

Tạo Hóa Pháp Vương sờ lên con tim nho bé của mình, may là mình thắng gấp, nếu không người bay chính là mình và Vũ Nhu Tử rồi.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

"Bạch tiền bối, ta cũng đoán ra nguyên văn là gì rồi!"

Cô giơ tay gọi Bạch tiền bối:

"Ta cũng muốn biu~ nữa!"

Tống Thư Hàng:

"..."

Đúng vậy, “Lưu Tinh Kiếm dùng một lần” mà các vị đạo hữu trong “Nhóm Cửu Châu Số 1” tránh còn không kịp, cũng như là nguồn gốc chứng sợ độ cao của Tống Thư Hàng lại là một tiết mục kích thích cực high của Vũ Nhu Tử.

Bạch tiền bối lặng lẽ móc ra một cây bảo đao đen thui.

Bảo đao Bá Toái bản cải tiến.

"Tống tiền bối, ta sắp bay rồi, ngày mai chúng ta gặp lại nhé. Nhớ nhé, ngày mai ta muốn làm phù rể của Đậu Đậu, nhớ phải chừa một chỗ cho ta đấy ~"

Vũ Nhu Tử vẫy tay chào Tống Thư Hàng, lại hớn hở nói với Bạch tiền bối:

"Bạch tiền bối, ta muốn bay lên trời theo hình xoắn ốc, ta muốn tiến lên theo hình zik zak, ta muốn hiệu quả sao băng!"

Bạch tiền bối vung tay lên, bảo đao Bá Toái bắn về phía Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử vội vàng chuẩn bị tư thế.

Lúc này, chỉ thấy bảo đao Bá Toái đón gió mà biến to lên thành kích cỡ của một cánh cửa.

Đại đao phiên bản ván cửa hàng thật giá thật.

Đồng thời, xung quanh bảo đao Bá Toái bật ra những hàng rào, bọc Vũ Nhu Tử ở bên trong.

Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng lên.

Đúng đúng đúng, đây chính là thứ mà ta muốn, bảo đao có hàng rào, mang đến cho ngài cảm giác an toàn lớn nhất lúc phi hành, ngài xứng đáng có được lúc ngự đao phi hành.

Lúc này Tống Thư Hàng cũng thấy rục rịch, hận không thể lập tức dùng bảo đao Bá Toái phiên bản bản có hàng rào bảo hộ bay một vòng trên trời.

Vũ Nhu Tử nói:

"Ơ? Không phải phi kiếm dùng một lần à?"

Cô vừa dứt lời, trên hàng rào đột nhiên xuất hiện thêm một cái lồng bằng xương cá voi...

Vũ Nhu Tử bị nhốt vào trong đó.

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Chờ chút, cái lồng này không phải thứ ta muốn mà.

Nếu bốn cái hàng rào lại thêm một cái lồng thì phong cách sẽ lập tức thay đổi hoàn toàn.

Nhìn thế nào thì cũng có cảm giác như một cái... Lồng giam ấy.

Bạch tiền bối búng tay một cái, bảo đao Bá Toái “Phiên bản lồng giam” từ từ chở Vũ Nhu Tử qua, lơ lửng bên cạnh Bạch tiền bối.

"Bạch tiền bối, chúng ta không bay à?"

Vũ Nhu Tử khóc một dòng sông. Bạch tiền bối thế này bảo đảm không phải muốn cho cô bay lên.

"Ta quyết định rồi, phi kiếm dùng một lần tàn nhẫn lắm, sau này ta sẽ không xài tới phi kiếm dùng một lần với các đạo hữu trong nhóm nữa. Yên tâm đi, ta sẽ không xài phi kiếm dùng một lần với mọi người nữa đâu."

Bạch tiền bối dịu dàng cười một tiếng, trông cực kỳ đẹp mắt.

“Hay là ta xin rời nhóm nhé?"

Vũ Nhu Tử nói.

Hoàng Sơn Chân Quân mệt tim muốn về hưu là đúng mà.

Bạch tiền bối lắc đầu.

Vũ Nhu Tử hai tay ôm đầu gối, ngồi ở trong bảo đao Bá Toái phiên bản lồng giam, tiếp tục khóc một dòng sông.

"E hèm ~ Bạch tiền bối, chuyện của ngươi và Thập Lục xong rồi sao?"

Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng, tranh thủ lái sang chuyện khác.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói:

"Chuyện dưới đáy biển tiến hành khá thuận lợi, cho nên ta và Bạch tiền bối trở về sớm. Nhưng xem ra vẫn không tới kịp buổi biểu diễn của Tạo Hóa tiền bối rồi."

"Không sao cả, toàn bộ buổi diễn ta đều có livestream. Nếu như Tiểu Thập Lục ngươi thích thì có thể lên mạng, nhất định sẽ có người quay lại video đó."

Tạo Hóa Pháp Vương phối hợp nói sang chuyện khác.

Ngoài ra, trong lòng của hắn đang suy nghĩ câu nói phát ra từ thánh ấn của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Sau khi được vị tu sĩ đeo mắt kính kia nhắc nhở, Tạo Hóa Pháp Vương cũng lập tức đoán được nội dung gốc trong câu nói kia của thánh ấn. Nếu như hắn không đoán sai, câu đó chắc là kiểu như “chờ khi tóc ngươi dài đến eo thì gả cho ta nhé”.

Nói cách khác, thánh ấn của Tống Thư Hàng tiểu hữu đang cầu hôn với Bạch tiền bối ư?

Tạo Hóa Pháp Vương không khỏi đưa mắt nhìn bộ tóc dài của Bạch tiền bối, hình như cũng đã đến eo rồi.

Pháp Vương sờ cằm.

Nói cách khác, Bạch tiền bối cũng đã đến lúc gả cho người ta rồi.

Lúc đang suy nghĩ, ánh mắt của Pháp Vương đột nhiên giao nhau với ánh mắt của Bạch tiền bối.

"Ha ha."

Bạch tiền bối cười.

Nụ cười của Bạch tiền bối rất lạ.

Đồng thời, Pháp Vương thấy Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục đều nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại.

Tạo Hóa Pháp Vương:

"Gì thế?"

"Tạo Hóa tiền bối, cái tật nhanh mồm nhanh miệng này của ngươi phải sửa mới được."

Tống Thư Hàng đau đớn nói, không chỉ có Tạo Hóa Pháp Vương, ngay cả hắn cũng vậy.

"Nhanh mồm nhanh miệng? Ta có nói gì à?"

Tạo Hóa Pháp Vương nhớ lại suy nghĩ vừa rồi của mình.

Chẳng lẽ là câu “Bạch tiền bối cũng đến lúc lập gia đình” ư?

"Đến giờ ta vẫn chưa gả cho người ta, chắc các ngươi thất vọng lắm nhỉ."

Bạch tiền bối nói.

Đậu móa, quả nhiên là câu này.

"Bạch tiền bối, ngài đã nói là sẽ không dùng phi kiếm dùng một lần với các đạo hữu với nhóm Cửu Châu Số 1 rồi đấy nhé."

Tạo Hóa Pháp Vương nói ngay.

Bạch tiền bối:

"Ừ, yên tâm đi, ta nói không dùng là không dùng mà. Đúng rồi, lúc ta tấn cấp lên bát phẩm thì đã thức tỉnh một thiên phú rất thú vị, ta gọi nó là hoán đổi ý thức."

"Hoán đổi ý thức ư? Là có thể hoán đổi ý thức giữa bản thể và phân thân à?"

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch tiền bối đáp:

"Cũng gần giống vậy, ví dụ như... Ta có thể hoán đổi ý thức của Tống Thư Hàng và A Thập Lục ngươi. Sau đó thì các ngươi có thể điều khiển cơ thể của đối phương."

"Đây là chức năng trong CPU củ Diệt Phượng tiền bối mà!"

Tống Thư Hàng bật thốt.

"Chuyển linh hồn ư?"

Vũ Nhu Tử cũng lên tiếng nói cùng lúc với hắn.

"Cũng còn chưa tới lĩnh vực của linh hồn, chỉ đơn giản là hoán đổi tâm thần ý thức với nhau thôi. Ừm, khá giống với năng lực thiên phú của Diệt Phượng đạo hữu. Diệt Phượng đạo hữu là hoán đổi ý thức của mình với người khác, mà ta là hoán đổi ý thức của hai người khác nhau. Hạn chế cũng khá lớn, bây giờ một ngày ta cũng chỉ có thể dùng khoảng ba lần thôi. Hơn nữa chỉ có thể dùng với người có thực lực kém ta. Nói tóm lại, năng lực thiên phú này chỉ có thể dùng để chơi cho vui thôi."

Bạch tiền bối giới thiệu.

Tạo Hóa Pháp Vương nói:

" Bạch tiền bối, kỹ năng này có di chứng gì hay không?"

"Yên tâm đi, sau bốn mươi tám giờ thì hiệu quả của pháp thuật thiên phú sẽ tự động giải trừ. Không có bất kỳ di chứng nào cả."

Bạch tiền bối giơ ngón tay cái lên.

Sau đó, hắn vẫy tay với Đậu Đậu rồi nói:

"Đậu Đậu, đừng ngủ nữa, dậy đi."

Đậu Đậu mơ mơ màng màng mở mắt ra.

"Đậu Đậu, ta bàn với ngươi một chuyện, ngày mai có thể để cho vài vị đạo hữu khác cử hành hôn lễ giúp ngươi được không?"

Bạch tiền bối hỏi.

Đậu Đậu vẫn còn mơ ngủ nên thuận miệng đáp:

"Được."

Chương 1286: Tỷ Tỷ, Ngươi Là Ai Thế?

Tuy đang trong trạng thái mơ hồ nhưng Đậu Đậu vẫn đồng ý theo bản năng. Dẫu sao thì loại chuyện tốt từ trên trời rơi xuống thế này chỉ cần phần tiềm thức trong não tiếp nhận thông tin là có thể đồng ý ngay lập tức.

Nghe đến đây, Tạo Hóa Pháp Vương lập tức hoảng.

Trước đó Bạch tiền bối đã giới thiệu kỹ năng mới của hắn, sau lại hỏi Đậu Đậu như vậy. Lẽ nào... muốn hắn đi kết hôn thay Đậu Đậu ư?

“Kết hôn thay Đậu Đậu? Không tồn tại! À không đúng... Là không được chứ, Bạch tiền bối, ta là đệ tử Phật tông, làm sao kết hôn được?”

Tạo Hóa Pháp Vương vội nói.

Bạch tiền bối gật đầu:

“Ngươi nói có lý, nhưng cũng không phải để thân thể ngươi kết hôn, chỉ là để ý thức của ngươi thay ý thức của Đậu Đậu đi tham dự hôn lễ của nó thôi. Lấy tầm mắt của Đậu Đậu, đích thân trải qua quá trình kết hôn. Nghe siêu lắm đúng không? Tính ra thì cũng đã đến lúc Tạo Hóa đạo hữu nên lập gia đình rồi.”

“Bạch tiền bối, ta từ chối.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói:

“Đến lúc đó không chừng ta sẽ không nhịn được mà cất cao giọng ca một khúc, phá banh hôn lễ của Đậu Đậu luôn đấy.”

Đậu Đậu:

“Vậy thì càng tốt!”

“Tạo Hóa tiền bối, cho dù ngài có hát cũng chẳng làm được gì đâu. Chỉ có ý thức của ngài hoán đổi với ý thức của Đậu Đậu thôi, giọng hát không đi theo đâu.”

Với tư cách là một người có nhiều kinh nghiệm, Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đã mượn dùng CPU của Diệt Phượng tiền bối rất nhiều lần nên biết rõ. Lúc hoán đổi ý thức chỉ có thể mang đi kinh nghiệm và kiến thức chứ không thể mang theo công pháp hay năng lực thiên phú. Còn lúc ý thức trở về bản thể cũng chỉ có thể mang về kinh nghiệm và kiến thức chứ không thể mang lực lượng về.

“Còn có chuyện như vậy nữa à?”

Tạo Hóa Pháp Vương thộn mặt ra.

Tống Thư Hàng vẫy tay với Tạo Hóa Pháp Vương:

“Tạo Hóa tiền bối, chúc ngài và Đậu Đậu hạnh phúc. Không đúng, chúc ngài và một nửa kia của Đậu Đậu hạnh phúc.”

Nhanh mồm nhanh miệng là một tật xấu rất dễ khiến bản thân tự đâm đầu vào chỗ chết, mong là qua lần này Tạo Hóa tiền bối sẽ rút được kinh nghiêm, chính bản thân hắn cũng vậy.

“Thư Hàng đạo hữu, ngươi thay đổi rồi, trước kia ngươi không hề cười trên sự đau khổ của người khác thế này. Hãy trả Thư Hàng tiểu hữu ngây thơ hiền lành của trước kia lại cho ta đi!”

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt bi thương.

Tống Thư Hàng:

“…”

Da gà da vịt nổi đầy người rồi này!

Vũ Nhu Tử nắm chặt rào chắn, bĩu môi nói:

“Đúng đó đúng đó, rõ ràng đầu sỏ gây ra mọi chuyện là Tống tiền bối nhưng chỉ có ta và Tạo Hóa tiền bối bị trừng phạt thôi.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật liên hồi. Chứ ta phải làm sao bây giờ? Chính ta cũng không khống chế được thánh ấn của mình, ta cũng tuyệt vọng lắm đây này.

Tô thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn Vũ Nhu Tử đang ngồi ôm gối.

Dáng người của Vũ Nhu Tử rất đẹp, cao gầy đầy đặn có lồi có lõm, đặc biệt cô ấy còn có một đôi chân dài miên man. Khi cô ấy ngồi ôm gối, cặp chân dài kia lộ ra khiến người ta phải hâm mộ.

A Thập Lục còn nhớ, thành viên tiếp xúc với Tống Thư Hàng sớm nhất trong nhóm Cửu Châu số 1chính là Vũ Nhu Tử. Đồng thời Vũ Nhu Tử cũng chính là người gửi dược liệu luyện đan cho Tống Thư Hàng, để hắn thành công bước lên con đường tu chân.

Nhưng sau khi tự mình tiếp xúc với Vũ Nhu Tử, A Thập Lục cảm thấy rất yên tâm về cô ấy.

Có lẽ qua mấy năm hoặc mười mấy năm nữa, Vũ Nhu Tử cô nương sẽ trở thành mối nguy hiểm, nhưng ít ra trước mắt cô ấy vẫn chưa trưởng thành đến giai đoạn đó.

Lúc này Đậu Đậu lại cười ha hả nói:

“Vừa rồi Bạch tiền bối có nói là muốn ‘mấy vị’ đạo hữu tham gia hôn lễ thay ta. Ha ha ha ha, trong đó chắc chắn có cả Tống Thư Hàng.”

Cuối cùng nó đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Bao gồm cả Tống tiểu hữu ư? Vậy thì ta không có ý kiến gì nữa.”

Tạo Hóa Pháp Vương gập tay gồng lên, khoe cơ bắp:

“Chỉ cần tên đầu sỏ cũng chịu phạt cùng thì ta không có ý kiến hết.”

“Bạch tiền bối.”

A Thập Lục lên tiếng, cô muốn cầu xin cho mấy người Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối:

“Thập Lục, không cần xin cho bọn họ, tự mình làm thì tự mình phải gánh chịu hậu quả.”

“Đúng đúng đúng, nếu có gan tự tìm đường chết thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý trả giá đắt.”

Vũ Nhu Tử gật gù đồng ý.

Đúng lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên một ý tưởng:

“Bạch tiền bối~ thật ra ngày mai ta còn có nhiệm vụ trong người, ta phải làm phù rể cho Đậu Đậu.”

“Ý thức của Đậu Đậu có thể đi làm phù rể thay ngươi.”

Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Vậy đoàn phù rể thì sao?”

“Ta sẽ giải quyết, một mình ta tính hai người, lại đi tìm thêm mấy người nữa là được, dễ thôi ấy mà.”

Bạch tiền bối đáp.

Bên kia, Tạo Hóa Pháp Vương trầm tư hồi lâu rồi nói:

“Bạch tiền bối, Đậu Đậu chỉ có một, nếu như cả ta và Thư Hàng tiểu hữu đều phải hoán đổi với Đậu Đậu, vậy thì phải phân chia thời gian thế nào đây? Thư Hàng nửa hiệp đầu, ta nửa hiệp sau ư? Nhưng như vậy có gây ra mâu thuẫn gì không? Hơn nữa tính cách cũng như hành vi cử chỉ của ta và Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng hoàn toàn khác nhau, nếu người khác phát hiện ra điều bất thường thì sao?”

Tạo Hóa tiền bối, ngài đã nghĩ đến cảnh kết hôn thay Đậu Đậu luôn rồi đấy à?

Sao cứ có cảm giác ngài đang rất hí hửng vậy? Là ảo giác của ta ư?

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Tạo Hóa Pháp Vương.

Rõ ràng mới đầu Tạo Hóa Pháp Vương đã phản đối chuyện kết hôn thay Đậu Đậu rất kịch liệt, nhưng bây giờ Tạo Hóa Pháp Vương lại phối hợp nhiệt tình đến lạ, thậm chí còn có vẻ rất hứng thú.

Lẽ nào Tạo Hóa tiền bối suy nghĩ không thông, cùng đường bí lối hóa nên hóa điên mất rồi ư? Hay là khi mức độ xấu hổ đạt đến level max thì bùng nổ, con người ta hoàn toàn không biết xấu hổ là gì nữa, chuyển sang chế độ bắt đầu hưởng thụ?

Cảm nhận được ánh mắt khó hiểu của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương chắp tay trước ngực, trên môi lộ ra nụ cười từ bi của bậc cao tăng:

“Tống tiểu hữu, đời người trăm sắc thái, nếm trải trăm loại nhân sinh cũng là một cách tu luyện. Thật ra thân là đệ tử Phật môn, đích thân tham dự một buổi hôn lễ quả thật là một loại thể nghiệm rất đặc thù. Không tự mình thể nghiệm, sao hiểu được đạo lý ‘chúng sanh ai cũng khổ’ chứ?”

Nhìn trời, việc này mà cũng dính dáng đến chuyện tu luyện được à?

Vũ Nhu Tử nghe thế, hai mắt bỗng sáng lên. Cô dùng sức vỗ mạnh một phát làm nát cả rào chắn:

“Bạch tiền bối, thêm ta nữa được không? Đến lúc đó ta cũng hoán đổi ý thức với Đậu Đậu, Tống tiền bối phụ trách đầu hiệp, ta giữa hiệp, cuối hiệp thì giao cho Tạo Hóa tiền bối. Một ngày Bạch tiền bối ngài có thể sử dụng thiên phú bí thuật ba lần, vừa đủ chia đều cho cả ba bọn ta.”

Bạch tiền bối quay đầu nhìn Vũ Nhu Tử... Rốt cuộc Linh Điệp đạo hữu đã nuôi con gái theo phương châm giáo dục nào thế này? Nói thật, ngay cả hắn cũng chẳng hiểu nổi.

“Bạch tiền bối, thêm ta nữa có được không?”

Vũ Nhu Tử nài nỉ Bạch tiền bối, trông cô đáng thương vô cùng.

Bạch tiền bối lắc đầu:

“Chuyện này ít nhất ngươi phải hỏi ý của Linh Điệp đạo hữu trước đã. Ngươi là nữ, không giống Thư Hàng và Tạo Hóa đạo hữu.”

“Bạch tiền bối, trọng nam khinh nữ như vậy là không được đâu.”

Vũ Nhu Tử phồng má, bất mãn nói.

Bạch tiền bối bật cười:

“Ngươi lo mà nghĩ cách thuyết phục Linh Điệp đạo hữu để hắn đồng ý đi.”

Vũ Nhu Tử chỉ đành xoay người, nhìn về phía Lưu Kiếm Nhất ở hàng đầu rồi hét lớn:

“Lưu sư huynh, sét đánh rồi, mau tỉnh dậy đi.”

Lúc này Lưu kiếm Nhất không động đậy gì cả, nhìn chẳng khác gì một con cá khô.

“Kiếm Nhất sư huynh, tỉnh dậy đi, phối hợp với ta một chút. Chờ sau khi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc thì ta sẽ cho ngươi nghỉ nguyên ngày, hưởng trọn 24 giờ luôn.”

Vũ Nhu Tử tiếp tục nói.

Lưu Kiếm Nhất sư huynh đột nhiên mở mắt ra:

“Muốn ta phối hợp thế nào?”

“Ngươi hãy gọi điện cho a cha ta, nói với hắn là ta muốn chơi một trò với Bạch tiền bối, hỏi hắn có đồng ý không.”

Vũ Nhu Tử nói.

Lưu Kiếm Nhất:

“Nội dung trò chơi là gì?”

“Tạm thời không nói được, a cha ta không hỏi thì đừng nói, nếu a cha ta hỏi tới thì để ta trả lời.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Lưu Kiếm Nhất:

“Hiểu rồi.”

Sau đó Lưu Kiếm Nhất dùng bí pháp của Linh Điệp Đảo liên lạc với Linh Điệp Tôn Giả.

Linh Điệp Tôn Giả đã bế quan trùng kích cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, nhưng hắn có để lại một phân thân ở bên ngoài chuyên xử lý một số chuyện quan trọng trên Linh Điệp Đảo, ví dụ như những chuyện liên quan đến Vũ Nhu Tử chẳng hạn.

Sau khi bí pháp được thi triển, giọng của Linh Điệp Tôn Giả truyền ra từ trong một đoàn ánh sáng.

“Sư tôn, sư muội muốn chơi một trò chơi với Bạch tiền bối, muốn xin sư tôn cho phép.”

Lưu Kiếm Nhất nói.

Linh Điệp Tôn Giả:

“Trò gì mà lại cần ta cho phép?”

Trên đao Bá Toái, Vũ Nhu Tử vội kêu lên:

“A cha ơi, là trò chơi hoán đổi ý thức với Đậu Đậu, không có bất kỳ di chứng gì hết. Tống tiền bối và Tạo Hóa tiền bối đều chơi, gia cũng muốn chơi.”

Nghe thấy Tống tiểu hữu và Tạo Hóa đạo hữu cũng chơi, Linh Điệp Tôn Giả yên tâm hẳn.

“Vậy bản thân con phải chú ý, đừng gây phiền phức cho Bạch đạo hữu và Tạo Hóa đạo hữu.”

Linh Điệp Tôn Giả dặn dò.

Vũ Nhu Tử cất cao giọng trả lời:

“Yên tâm đi a cha, gia sẽ nghe lời mà.”

“Bạch đạo hữu, phiền đạo hữu chăm sóc tiểu nữ giúp ta nhé.”

Linh Điệp Tôn Giả lại nói.

Bạch Thánh:

“Chăm sóc thì không thành vấn đề, nhưng ngươi đồng ý để Vũ Nhu Tử chơi trò này thật à?”

Trong lòng chợt động, Linh Điệp Tôn Giả hỏi:

“Nội dung trò chơi có gì khác thường không?”

“A cha, vừa rồi a cha đã cho phép gia chơi rồi đấy nhé.”

Vũ Nhu Tử kêu lên.

Bạch tiền bối cười đáp:

“Sau khi hoán đổi ý thức với Đậu Đậu, trạng thái này có thể kéo dài hơn 48 tiếng, mà ngày mai chính là hôn lễ của Đậu Đậu.”

Linh Điệp Tôn Giả:

“Thì ra là thế, vậy xin Bạch đạo hữu hỗ trợ, sắp xếp thời gian ra sân của Vũ Nhu Tử sao cho hợp lý.”

Nói ví dụ như sắp xếp cho Vũ Nhu Tử ra sân vào đầu hiệp chẳng hạn. Dù có sắp xếp vào khâu không quan trọng cũng không sao, chỉ cần để con bé ra sân cho nó thỏa lòng mong ước là được rồi. Linh Điệp Tôn Giả nghĩ có lẽ thời kỳ phản nghịch của con gái sắp đến rồi... Vào giai đoạn này, nên chiều theo ý con gái chứ không nên cấm đoán nó làm gì.

Bạch Thánh:

“Không thành vấn đề.”

“Cảm ơn Bạch đạo hữu, lần tới gặp mặt chúng ta lại uống rượu trò chuyện vui vẻ với nhau nhé.”

Linh Điệp Tôn Giả cười nói. Hắn vừa nói xong, pháp thuật liên lạc cũng kết thúc.

“Bạch tiền bối, a cha ta đồng ý rồi, vậy nên ngài phải cho ta chơi trò này đấy nhé.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Bạch tiền bối gật đầu:

“Được rồi.

Mà giờ mới để ý, hoán đổi ý thức với Đậu Đậu là trừng phạt chứ có phải trò chơi đâu.

× × × × × × × × × ×

Lát sau.

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương và Vũ Nhu Tử đứng thành một hàng.

Đậu Đậu đứng đối diện với bọn họ.

“Chuẩn bị xong chưa? Ta thi pháp đây.”

Bạch tiền bối nói.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Không thành vấn đề, ta đã sẵn sàng rồi.”

Vũ Nhu Tử:

“Lúc nào cũng sẵn sàng!”

Tống Thư Hàng:

“Chờ chút, Bạch tiền bối, tại sao lại bắt ba người bọn ta xếp thành một hàng thế này? Không phải từng người ra sân theo thứ tự đầu hiệp, giữa hiếp, cuối hiệp à?”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Đúng vậy, tại sao lại phải đứng thành một hàng chứ?”

Trên mặt Bạch tiền bối hiện lên vẻ khó hiểu:

“Tại sao phải là từng người? Ta có thể hoán đổi ý thức của cả ba người các ngươi với Đậu Đậu chỉ trong một lần mà.”

“Không phải 1vs1 ư?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Bạch tiền bối:

“Ta nói 1vs1 lúc nào?”

“Vậy ý thức của bọn ta phải xử lý thế nào đây? Ý thức của cả ba cùng chen chúc trong thân thể Đậu Đậu à? Vậy thân thể của bọn ta phải làm sao?”

Bạch tiền bối:

“Chỉ chuyển ý thức của Đậu Đậu vào trong thân thể của Tống Thư Hàng hoặc của Tạo Hóa đạo hữu thôi, còn hai thân thể khác hoàn toàn có thể tiến vào trạng thái ngủ say để nghỉ ngơi.”

“Có loại thao tác này nữa à?”

Đậu Đậu kinh ngạc thốt lên.

“Nhưng vậy thì chúng ta sẽ phải vắng mặt trong hôn lễ của Đậu Đậu rồi còn gì?”

Vũ Nhu Tử nói.

Bạch tiền bối:

“Trước khi bí pháp được giải trừ, thân thể các ngươi vẫn ở trạng thái ngủ say, trên lý thuyết thì sẽ phải vắng mặt trong hôn lễ của Đậu Đậu. Đến lúc đó, ta sẽ giải trừ bí pháp theo thứ tự. Trận đầu giao cho Tạo Hóa đạo hữu, trận thứ hai giao cho Vũ Nhu Tử, trận thứ ba giao cho Thư Hàng. Sau khi bí pháp được giải trừ, ý thức của Tạo Hóa Pháp Vương có thể trở về thân thể chính hắn, tiếp theo là Vũ Nhu Tử, cuối cùng là Tống Thư Hàng.”

Sau khi nói xong, Bạch tiền bối cảm thấy có gì đó không đúng.

Tại sao hắn phải hao tâm tốn sức phối hợp với mấy người Tống Thư Hàng làm gì chứ?

Trò này còn chẳng thú vị bằng trò lấy phi kiếm dùng một lần đưa bọn họ bay vèo lên trời nữa.

Rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở khâu nào vậy kìa?

Lúc này, Tô thị A Thập Lục đứng ở một bên cảm thấy không ổn.

Tạo Hóa Pháp Vương đánh trận đầu, sau đó pháp thuật được giải trừ. Nếu vậy thì sau đó cũng chỉ có ý thức của Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ở trong thân thể Đậu Đậu.

“Bạch tiền bối!”

Tô thị A Thập Lục giơ tay nói:

“Có thể thêm ta nữa không?”

Bạch tiền bối:

“... Ngươi cũng muốn tham gia à?”

“Vâng, bởi vì ta cảm thấy có vẻ rất thú vị.”

Tô thị A Thập Lục đáp lại với vẻ mặt vô cùng chân thành.

Bạch tiền bối:

“...”

Được rồi được rồi, nếu các ngươi đều muốn chơi thì ta sẽ thỏa mãn các ngươi!

“Vậy bốn người xếp hàng đứng ngay ngắn vào, ta thi pháp đây.”

Bạch tiền bối nói.

Tô thị A Thập Lục đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, khẽ mỉm cười với hắn.

“Thập Lục, thật ra cô không cần lo lắng cho ta đâu.”

Tống Thư Hàng hạ thấp giọng nói nhỏ.

Tô thị A Thập Lục nhíu mày, không nói gì.

“Các ngươi hãy thả lòng tinh thần, đây cũng là lần đầu tiên ta hoán đổi bốn ý thức trong một lần.”

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, hắn chắp hai tay trước ngực, khẽ quát một tiếng:

“Tật!”

Vù~~

Trong lòng bàn tay của hắn phát ra ánh sáng bảy màu, bao bọc cả Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục và Đậu Đậu.

Ánh sáng bảy màu hóa thành hình lưới, liên kết mấy người trong lưới lại với nhau.

Sau năm hơi thở.

Thân thể của Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục từ từ ngã xuống đất.

Bạch tiền bối đã có chuẩn bị từ trước, đưa tay cách không nhấc lên một cái, hai thân thể lập tức duy trì ở trạng thái lơ lửng, sau đó được đặt lên trên bảo đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, chớp mắt mấy cái:

“Gâu~~ ý thức của ta nhập vào trong cơ thể của Thư Hàng rồi.”

Tạo Hóa Pháp Vương ngẩng đầu lên:

“Ơ? Bạch tiền bối, pháp thuật thất bại ư?”

Tại sao ý thức của hắn vẫn còn ở trong thân thể, chưa được hoán đổi thế này?

“Hửm?”

Bạch tiền bối cũng tỏ vẻ nghi hoặc, vừa rồi rõ ràng hắn đã hoán đổi ý thức của bốn người rồi mà, tại sao ý thức của Tạo Hóa Pháp Vương còn còn đấy chứ?

Mọi người lập tức nhìn về thân thể của Đậu Đậu.

Chỉ thấy Đậu Đậu đang nằm trên đất, bốn chân làm ra bốn động tác khác nhau, không hề đồng bộ.

“Ơ? Trong thức hải chật quá. Ta là Vũ Nhu Tử.”

“Không hề chật, thật ra thức hải rộng vô hạn, chật chỉ là ảo giác của cô thôi. Hãy thả lỏng tư duy, tư tưởng lớn bao nhiêu thì không gian ý thức lớn bấy nhiêu. Ta là Tống Thư Hàng.”

“Rối quá, ai tới khống chế thân thể trước đi, đừng ra lệnh cho thân thể cùng một lúc. Ta là Thập Lục.”

“Hu hu hu∼∼

“Ơ? Tỷ tỷ, ngươi là ai thế? Sao ngươi lại chen vào trong ý thức của Đậu Đậu thế này?”

Chương 1287: Tạo Hóa Tiên Tử

“La la la la~~”

Giọng nữ thứ tư không trả lời, chỉ phát ra đủ loại âm thanh kỳ quái.

Vũ Nhu Tử:

“Không ổn rồi Bạch tiền bối, có một thứ quái dị lẫn vào trong bốn người bọn ta.”

Tống Thư Hàng:

“Đừng hốt hoảng đừng hốt hoảng, trước hết phải bình tĩnh lại. Ít nhất bây giờ đừng tùy tiện khống chế thân thể của Đậu Đậu!”

Do trong thân thể có đến bốn ý thức nên mỗi bộ phận trên thân thể Đậu Đậu lại làm ra những động tác khác nhau, chẳng đồng bộ gì cả.

Hai chân trước thì muốn đi về phía trước, hai chân sau một chân thì muốn đi qua bên trái một chân lại muốn qua bên phải. Đầu nhìn về bên trái, hai con mắt một con thì nhìn về bên trái một con thì nhìn về bên phải, còn cái đuôi lại cuốn thành hình xoắn ốc.

Cũng may Đậu Đậu là yêu khuyển, nếu không thân thể của nó đã không chịu nổi sự dày vò thế này rồi.

“Ý thức của ta vẫn chưa đi vào mà, vậy đó là ý thức của ai thế?”

Tạo Hóa Pháp Vương thắc mắc.

Tô thị A Thập Lục:

“Cảm ứng không ra cụ thể là ai, hẳn là một cô gái.”

Vũ Nhu Tử:

“Là một tỷ tỷ.”

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời, có khi nào vấn đề nằm trên người ta không?”

Trên người hắn có linh quỷ Diệp Tư, bây giờ cô ấy đang trong trạng thái hôn mê để luyện hóa năng lượng của Trình Lâm. Không biết khi ở trong trạng thái này, ý thức của cô ấy có bị chuyển vào không nhỉ?

Do bản thân Diệp Tư còn đang ở trong trạng thái hôn mê nên ý thức sẽ có vẻ mơ hồ không tỉnh táo, chỉ biết phát ra tiếng kêu kỳ quái cũng có thể giải thích được.

“Không đâu, trong quá trình ta thi triển pháp thuật thiên phú không xảy ra vấn đề gì cả.”

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu kiểm tra tất cả mọi người.

“Có khi nào là một nhân cách khác của Tạo Hóa tiền bối không? Gâu.”

Đậu Đậu trong xác Tống Thư Hàng suy đoán, đồng thời hai mắt cũng sáng lên.

Tạo Hóa Pháp Vương cười khổ:

“Nhân cách khác ở đâu ra vậy? Từ nhỏ đến lớn tính cách của ta đều rất bình thường.”

“Hay là Đậu Đậu có hai nhân cách? Con người Đậu Đậu nắng mưa thất thường, dù nó có hai nhân cách cũng dễ hiểu.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Chít chít chít chít chít~~”

Giọng nữ thứ tư tiếp tục phát ra những âm thanh cổ quái.

Đậu Đậu:

“Ơ, chuyện này có liên quan gì đến ta đâu, sao lại kéo ta vào? Ý thức của ta đã thành công chuyển vào thân thể của Thư Hàng rồi.”

Vũ Nhu Tử:

“Bởi vì không gian ý thức của ngươi quá nhỏ, quá chật. Có khi nào trong người Đậu Đậu ngươi có hai nhân cách, một đã đi nhưng vẫn còn một tính cách khác chen chúc trong không gian ý thức chưa đi ra ngoài, chính vì vậy nên ý thức của Tạo Hóa tiền bối mới không chen vào được không? Hơn nữa nhân cách thứ hai của ngươi là một vị tỷ tỷ... Đậu Đậu, ngươi nghĩ đi, tại sao Hoàng Sơn tiền bối lại vô duyên vô cớ gả ngươi đi? Chắc hẳn là vậy rồi! Tỷ tỷ, ngươi là nhân cách thứ hai của Đậu Đậu đúng không? Người muốn lấy chồng chính là ngươi đúng không?”

“Y nha y nha~~ y nha nha~”

Giọng nữ kia tiếp tục nói những lời vô nghĩa.

“Gâu, không thể nào? Trong cơ thể ta còn cất giấu một cô cún Đậu Đậu á?”

Đậu Đậu trợn to hai mắt.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, Bạch tiền bối đã hoàn thành việc kiểm tra thân thể của mọi người, sau đó trả lời:

“Ta có thể khẳng định rằng vừa rồi bí pháp thiên phú đã được thi triển thành công. Có bốn ý thức bị ta chuyển vào trong cơ thể Đậu Đậu, còn ý thức của Đậu Đậu thì bị chuyển vào trong thân thể của Thư Hàng. Hơn nữa, bây giờ ta có thể chắc chắn một điều... Ý thức thứ tư là từ trên người Tạo Hóa đạo hữu đi ra.”

“Tạo Hóa tiền bối, quả nhiên ngươi có đến hai nhân cách!”

Đậu Đậu kêu lên.

Tạo Hóa Pháp Vương đưa tay chỉ vào mình:

“Là từ trên người ta đi ra ư?”

Rùa biển lớn:

“Nhìn trời, đúng là không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài mà. Đại hòa thượng, không ngờ ngươi lại có một nhân cách nữ trong người. Thảo nào ngươi muốn để mái tóc dài, là để tiện mặc đồ nữ à?”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Không thể nào! Quy tiền bối, tóc ta dài là do tăng phát thuật mà ra. Hơn nữa sao ngài lại nghĩ để tóc dài là vì để tiện mặc đồ nữ? Ngài nói vậy bảo tất cả tu sĩ để tóc dài làm sao chịu nổi đây? Bạch tiền bối còn đứng cạnh ta này, ngài có sợ không?”

Bạch tiền bối:

“...”

Tại sao lại lấy hắn ra làm ví dụ chứ?

“Nếu như ý thức này là từ trên người Tạo Hóa tiền bối đi ra, có lẽ ta đoán được đại khái là gì rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn chợt nhớ ra trong giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương cất giấu âm thanh của tự nhiên, nếu nghĩ kỹ lại thì hẳn là thanh âm của nữ.

Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, ngươi đoán được thân phận của vị tỷ tỷ này rồi à?”

“Meo y nha~~ meo y nha~~”

Tô thị A Thập Lục:

“Vũ Nhu Tử, cô đừng kích động quá. Thư Hàng, ngươi cũng vậy, đừng khống chế chân của Đậu Đậu lung tung. Bây giờ chúng ta làm một động tác thống nhất để Đậu Đậu nằm trên đất trước đã.”

Theo sự chỉ huy của Tô thị A Thập Lục, thân thể Đậu Đậu quỳ xuống.

Một con chó Kinh Ba đáng yêu đang duỗi hai chân trước ra trước, còn hai chân sau lại bày ra tư thế quỳ dưới đất.

Đậu Đậu phiên bản Thư Hàng:

“Mới nói là nằm trên đất mà? Tại sao lại là tư thế quỳ thế này?”

“Ha ha ha, là ta đang khống chế động tác. Ta muốn xem thử chân cún có thể làm ra tư thế quỳ dưới đất được không ấy mà.”

Vũ Nhu Tử bật cười khanh khách.

Đậu Đậu:

“...”

Tô thị A Thập Lục:

“Đừng nghịch nào. Thư Hàng, ngươi nói suy đoán của ngươi đi.”

“Thật ra trong giọng ca của Tạo Hóa tiền bối có cất giấu âm thanh của tự nhiên, âm thanh kia hay đến nổi không cách nào hình dung được, cứ như không thuộc về chốn nhân gian ấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Hở?”

Ta đang nghe kể chuyện cười à?

Rùa biển lớn:

“Thư Hàng tiểu hữu, có tin ta phun nước miếng đầy mặt ngươi không hả? Ngươi nhìn lên khán đài đi, cả đống đạo hữu đang nằm bẹp trên đó đến giờ vẫn chưa tỉnh lại kia kìa, tất cả đều ngã gục dưới giọng ca của Tạo Hóa tiểu hữu đấy. Vậy mà giờ ngươi lại nói tiếng hát của hắn là âm thanh của tự nhiên, ngươi không thấy đau tim à?”

Vũ Nhu Tử:

“Không đâu, toàn bộ giọng ca của Tạo Hóa tiền bối đều là âm thanh của tự nhiên.”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“ m thanh của tự nhiên chỉ là thiên phú khẩu khiếu của ta thôi, sao có thể sinh ra nhân cách thứ hai trong người ta được?”

Bạch tiền bối:

“Trước hết cứ để Thư Hàng nói tiếp đi đã.”

Tống Thư Hàng tiếp tục nói:

“Khi nhớ kỹ lại, ta phát hiện âm thanh của tự nhiên đó hình như là giọng của nữ. Thế nên có khi nào ý thức bị dời đi có liên quan đến âm thanh của tự nhiên không?”

“Li li li li~~”

Tô thị A Thập Lục:

“Nghe Thư Hàng nói xong ta mới để ý, hình như vị tỷ tỷ này đang thử giọng thì phải?”

Vũ Nhu Tử:

“Vậy chúng ta có nên hát một bài để thử xem sao không? Theo như suy đoán của Tống tiền bối, nếu vị tỷ tỷ cất giọng phát ra âm thanh của tự nhiên vậy thì bí mật đã được bật mí rồi.”

“Hát bài gì đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Thất Sát Ca, giết giết giết giết giết!”

Vũ Nhu Tử hô lên.

“Được, vậy ta cũng hát chung.”

Tạo Hóa Pháp Vương vừa nghe thấy giai điệu của Thất Sát Ca là toàn thân như bốc cháy, hắn lấy guitar của mình ra, nhanh chóng tiến vào trạng thái feel~.

“Khoan đã, chừa cho ta một con đường sống đi!”

Rùa biển lớn kêu lên.

“Chờ chút đã!”

Tống Thư Hàng cũng vội nói:

“Trong lúc thí nghiệm chúng ta cần phải giữ được sự tỉnh táo để theo dõi tìm hiểu lai lịch của giọng nói thứ tư, vậy nên ta nghĩ chúng ta nên hát bài gì đó có tính thư giãn một chút thì sẽ thích hợp hơn.”

Đậu Đậu phiên bản Thư Hàng:

“Bài hát thư giãn đương nhiên là bài đó rồi, tới nào mọi người, hát cùng ta nào: Hoa thơm trong giỏ, hãy nghe ta hát một khúc hát một khúc~~ Đi đến đại Hoàng Sơn, đại Hoàng Sơn là vùng đất tốt vùng đất tốt~ vùng đất tốt phong cảnh đẹp~ Khắp nơi đều là hoa màu, khắp nơi đều là đại ngốc~~ đại Hoàng Sơn của những năm trước, khắp nơi chỉ toàn là núi hoang~~”

Vũ Nhu Tử:

“Mở livestream! Mở livestream!”

Tống Thư Hàng:

“Không được, bây giờ Đậu Đậu đang dùng thân thể của ta, lỡ may Hoàng Sơn Chân Quân tưởng là ta đang hát bài này thì sao bây giờ? Ta không muốn bị Hoàng Sơn Chân Quân bắt như Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đâu.”

Đúng lúc này, ý thức thứ tư trong không gian ý thức của Đậu Đậu đột nhiên lên tiếng.

“Y y y~~ đại Hoàng Sơn~~ vùng đất tốt, vùng đất tốt, phong cảnh đẹp. Hoa thơm trong giỏ, hãy nghe ta hát một khúc hát một khúc~~”

Trong miệng Đậu Đậu phát ra tiếng của một nữ tử.

Giọng vẫn là giọng của Đậu Đậu nhưng lại dùng phương thức ca hát đặc thù, hát ra giọng nữ.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục bất giác im miệng, không khống chế thân thể của Đậu Đậu nữa, để cho ý thức thứ tư có thể ca hát thỏa thích.

Theo tiếng hát cất lên, thân thể Đậu Đậu cũng đứng dậy.

Trên người nó bỗng xuất hiện một bộ Nho y màu ánh trăng, trên đầu đội Đường cân, hông đeo ngọc bội tinh xảo. Rõ ràng là một con chó Kinh Ba nhưng lúc này trên người nó lại phát ra phong thái văn sĩ khiến Tống Thư Hàng phải hâm mộ.

Lúc hát đến nửa khúc sau, thanh âm trong miệng Đậu Đậu không hát bài ca Hoàng Sơn đại ngốc nữa mà đổi sang một bài khác, tất cả mọi người ở đây đều chưa từng nghe qua bài này.

Ngôn ngữ hát cũng đổi thành ngôn ngữ viễn cổ.

Thanh âm trong miệng Đậu Đậu phát ra càng ngày càng mờ ảo, nghe tựa như tiên âm.

Ca khúc đã kết thúc nhưng dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai khiến người nghe cứ muốn nghe mãi.

“Không sai đi đâu được, suy đoán của Tống Thư Hàng là chính xác.”

Trong đầu mọi người đồng thời hiện lên suy nghĩ này.

“Quả nhiên là nhân cách thứ hai của Tạo Hóa tiền bối.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta nghĩ không đơn giản chỉ là nhân cách thứ hai thôi đâu.”

Từ khi biết âm thanh của tự nhiên có thể cưỡng chế thay đổi hình thái tâm ma, hắn cứ có cảm giác thứ này không đơn giản chỉ là thiên phú khẩu khiếu thôi.

“Hơn nữa, hình như ý thức thứ tư có liên quan đến Nho gia. Tạo Hóa tiền bối, ngài có phải là đại năng Nho gia sống lại không?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Đại năng Nho gia sống lại mà lại chạy đến Phật tông làm đệ tử à?”

“Học sinh Nho gia không muốn làm cao tăng không phải là đạo sĩ tốt, đây cũng bình thường mà.”

Đậu Đậu phiên bản Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“...”

Bạch tiền bối:

“Nếu đã biết lai lịch của ý thức thứ tư thì chúng ta cứ coi cô ấy là nhân cách thứ hai của Tạo Hóa đạo hữu đi. Hôm nay ta còn có thể sử dụng thiên phú bí pháp hai lần nữa, Tạo Hóa đạo hữu, để ta hoán đổi ý thức của ngươi với ý thức thứ tư nhé.”

Tạo Hóa Pháp Vương chắp hai tay trước ngực, trầm giọng nói:

“Bạch tiền bối, nếu cô ấy là nhân cách thứ hai của ta, vậy cô ấy cũng chính là Tạo Hóa Pháp Vương. Ta chính là cô ấy, cô ấy chính là ta, giữa ta và cô ấy chẳng có gì khác nhau, thế nên không cần lãng phí pháp thuật thiên phú của Bạch tiền bối nữa. Có lẽ đây chính là duyên phận đã được sắp đặt sẵn.”

Khó khăn lắm mới tránh được một kiếp, hắn không ngu mà nhảy về đâu.

Bạch tiền bối mỉm cười nhìn Tạo Hóa Pháp Vương.

Rõ ràng nụ cười của Bạch tiền bối rất đẹp nhưng không biết sao Tạo Hóa Pháp Vương lại cảm thấy lạnh gáy, mồ hôi chảy ướt cả lưng.

“Được rồi, lần này cứ vậy đi.”

Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương chính thức tránh thoát một kiếp.

“Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, giờ ba người các ngươi hãy phối hợp với Tạo Hóa Tiên Tử, dùng thời gian một đêm để thích ứng với thân thể của Đậu Đậu. Sáng mai chúng ta phải dẫn Đậu Đậu đi kết hôn rồi.”

Bạch tiền bối nói.

“Tạo Hóa Tiên Tử... Phụt~”

Đậu Đậu không nhịn được mà phì cười.

Chương 1288: Thế Giới Thấy Được Khi Nhìn Xuyên Qua Quan Tài Thủy Tinh

Tống Thư Hàng:

“Tối nay Đậu Đậu phải trở về, hình như thời gian nó xin Hoàng Sơn Chân Quân ra ngoài có giới hạn, nó phải trở về trước sáu giờ tối.”

“Ha ha, bây giờ người phải trở về trước sáu giờ tối là các ngươi, giờ ta là Tống Thư Hàng, ta có thể tung tăng ở bên ngoài. Oh yeah~ ta muốn cày game thâu đêm. Gâu~”

Đậu Đậu vui vẻ nói.

Bạch tiền bối:

“Tối nay không được chơi game, Thư Hàng nói muốn dùng thân phận phù rể để tham gia hôn lễ thì tối nay ngươi và ta cùng nhau tìm hiểu xem phù rể nên làm gì trong hôn lễ.”

Trước đó Bạch tiền bối có nói một mình hắn tính hai người, bản thể và phân thân của hắn sẽ cùng làm phù rể cho Đậu Đậu.

Vũ Nhu Tử không nhịn được mà lên tiếng:

“Cũng có thể là lấy thân phận phù dâu ra sân mà, kế hoạch làm phù rể cho Đậu Đậu chỉ là kế hoạch mà Tống tiền bối và Đậu Đậu bàn riêng với nhau thôi, còn chưa nhận được sự đồng ý của Hoàng Sơn tiền bối. Nói không chừng đến lúc đó kế hoạch làm phù rể lại biến thành kế hoạch làm phù dâu thì sao.”

Bạch tiền bối:

“...”

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Ta nghĩ nếu Bạch tiền bối ra mặt, Hoàng Sơn tiền bối nhất định sẽ nể mặt thôi. Nếu Bạch tiền bối nói muốn làm phù rể cho Đậu Đậu thì chắc chắn Hoàng Sơn tiền bối sẽ đồng ý.”

Một khi biết Bạch tiền bối muốn làm phù rể, chỉ cần Hoàng

Sơn Chân Quân không có ý nghĩ tự tìm đường chết thì chắc chắn sẽ không đổi kế hoạch phù rể thành kế hoạch phù dâu.

Nếu để Bạch tiền bối mặc đồ nữ tham gia kế hoạch phù dâu ra sân, hôn lễ của Đậu Đậu chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Tống Thư Hàng dám cá, đến lúc đó cho dù Bạch tiền bối đã thu liễm loại mị lực quỷ dị của bản thân thì sự chú ý của tất cả mọi người vẫn bị ngài ấy hấp dẫn, không cách nào tự không chế được.

Hoàng Sơn Chân Quân là chuẩn mực cuối cùng trong nhóm Cửu Châu số 1, chắc chắn ngài ấy sẽ không tự tìm đường chết ngay lúc quan trọng thế này đâu.

Nhưng phải nói cho dù Bạch tiền bối có thành phù dâu thật thì nhất định cũng sẽ cực kỳ đẹp cho xem.

“Ta đồng ý với ý kiến của Tống tiền bối, hình ảnh ấy chắc chắn sẽ đẹp vô cùng.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh đó đã cảm thấy cảm xúc dâng trào rồi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

“Y nha y~”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ta chỉ nghĩ thầm ở trong đầu thôi mà, sao hai cô lại biết hay vậy?

“Do tất cả ý thức của chúng ta đều chen trong đầu Đậu Đậu nên giờ chúng ta có được một loại năng lực tương tự như tâm linh tương thông. Chỉ cần suy nghĩ hay cảm xúc dao động lớn một chút sẽ bị những người khác cảm giác được ngay.”

Tô thị A Thập Lục trả lời.

Nghe xong, Tống Thư Hàng chỉ biết câm nín.

Bạch tiền bối xoa cằm suy nghĩ:

“Cũng đúng, chút mặt mũi này hẳn là Hoàng Sơn đạo hữu sẽ cho ta thôi.”

Thật ra có ai trong nhóm Cửu Châu số 1 dám không nể mặt ngài đâu?

Đám người Tống Thư Hàng cùng nói thầm trong lòng.

“Đi thôi, chúng ta thông qua lực lượng không gian đi thẳng đến chỗ Hoàng Sơn Chân Quân luôn, sau đó ta lại đi tìm thêm mấy phù rể nữa. Tạo Hóa đạo hữu, có muốn đi cùng không?”

Bạch tiền bối nói.

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn những khán giả bất tỉnh nhân sự ở bên dưới, sau đó chắp hai tay trước ngực đáp:

“Bạch tiền bối, bần tăng cần ở lại để chăm sóc những đạo hữu này.”

Bạch tiền bối gật đầu:

“Cũng đúng, vậy Tạo Hóa đạo hữu cứ ở lại chăm sóc cho những đạo hữu này đi, sau đó ngươi đi theo bọn Cổ Hồ Quan đạo hữu đến tham gia hôn lễ của Đậu Đậu.”

Có thể là do các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều chịu sát thương do giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương gây ra, mấy vị đệ tử của Dược Sư, Cổ Hồ Quan Chân Quân, đệ tử của Thông Huyền đại sư đều thành công vượt qua tâm ma kiếp.

“Được, bọn ta sẽ tranh thủ sớm đến tham gia hôn lễ của Đậu Đậu. Thật ra ta rất muốn viết một ca khúc chúc mừng Đậu Đậu.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười nói.

…

Sau khi tạm biệt Tạo Hóa Pháp Vương, Bạch tiền bối mang theo thân thể Tống Thư Hàng chứa ý thức của Đậu Đậu, thân thể của Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục, Đậu Đậu và rùa biển tiến hành dịch chuyển không gian.

“Nhìn trời, lực lượng không gian á?”

Rùa biển lớn âm thầm quan sát Bạch Thánh Quân.

Vị Huyền Thánh bát phẩm mới tấn thăng này nắm giữ lực lượng không gian ư? Có mở tool hack thì cũng mở vừa vừa thôi chứ, sao bá đạo quá vậy?

Ngay sau đó, nó chợt nhớ đến tồn tại đáng sợ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng trong khi buổi liveshow đang diễn ra.

Vị kia lặng lẽ đến, tất cả mọi người trong hội trường thấy hắn lại như không thấy, chỉ có nó nhờ vào cảnh giới cửu phẩm nên có thể lén quan sát vị kia.

Lúc đó vị kia chỉ liếc lại một cái thì nó đột nhiên nhìn thấy một thế giới tà ma hoành hành, thây chất như núi, máu chảy thành sông, kinh khủng đến cực độ, cội nguồn tội ác vô tận. Thậm chí ngay cả chủ nhân cực mạnh trong mắt nó là Bắc Phương Đại Đế cũng không kinh khủng bằng vị kia.

Mà bây giờ nhớ kỹ lại nó mới để ý... Ngoại hình của vị kia rất giống ngoại hình của Bạch Thánh Quân.

Không, không phải là rất giống, nếu nhìn bằng góc độ của nhân loại thì ngoài hình của vị kia và vị Bạch Thánh Quân này gần như y hệt nhau.

Trong lòng nó chợt dâng lên nỗi kinh hoàng cực độ.

Rùa biển lập tức lắc đầu nguầy nguậy, cố ép bản thân không được nghĩ đến chuyện này nữa.

Quan hệ giữa nó và Tống Thư Hàng tiểu hữu rất tốt, chắc vị Bạch Thánh Quân này sẽ không đột nhiên làm thịt nó mang đi nấu canh rùa đâu nhỉ?

Vị trí truyền tống không gian ở ngay chính giữa trung tâm tiệc cưới đã được Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị từ sớm.

Sai khi quá trình nhảy không gian kết thúc, Bạch tiền bối là người xuất hiện đầu tiên. Tiếp đó hắn giơ ngón tay lên ngoắc một cái, để cho bảo đao Bá Toái có rào chắn tiếp tục treo lơ lửng trên không, thân thể của Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đang nằm trên đó.

Người xuất hiện sau Bạch tiền bối là rùa biển lớn.

Tiếp đó là Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng.

Cuối cùng là thân thể Đậu Đậu chứa đứng đến bốn ý thức.

Thân thể Đậu Đậu vừa xuất hiện đã bò rạp trên đất.

Chân trước của nó cố chống lên, đang chuẩn bị bò dậy thì đột nhiên phần eo vận lực, từ tư thế quỳ bò biến thành tư thế ngồi bệt trên đất, kết quả là tư thế đứng dậy lại biến thành một tư thế trong yoga.

“Cứ thế này thì không ổn, mọi người phối hợp một chút, khống chế thân thể Đậu Đậu theo thứ tự đi. Trước hết sẽ do ta khống chế, sau đó là A Thập Lục, tiếp theo là Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng đưa ra ý kiến.

Vũ Nhu Tử:

“Vậy còn vị tỷ tỷ kia phải làm sao đây? Cô ấy cũng có quyền khống chế thân thể mà đúng không?”

“Bây giờ chúng ta không có cách nào trao đổi với Tạo Hóa Tiên Tử, cứ mặc kệ cô ấy đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Kế hoạch thông qua, vậy giờ ta và Vũ Nhu Tử sẽ giữ im lặng, để Thư Hàng khống chế thân thể của Đậu Đậu trước đi.”

Sau khi ba người bàn bạc với nhau xong, Tống Thư Hàng khống chế cho thân thể Đậu Đậu đứng bằng hai chân, cũng thử bước đi mấy bước.

“Thư Hàng ngu ngốc, sai rồi, chó đi bằng bốn chân mà.”

Đậu Đậu phiên bản Thư Hàng kêu lên.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ở đây cũng chẳng có người ngoài, trước hết cứ để ta đứng bằng hai chân đi chút đã.”

Đi bằng bốn chân mệt lắm.

“Ôi chao, không gian chật quá! Tống tiền bối, có phải ngươi to lên không vậy? Ta cảm thấy không gian ý thức bỗng chật chội hơn trước!”

Đột nhiên Vũ Nhu Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng:

“Chắc là ảo giác đấy, chúng ta đã là ý thức thể, làm sao to lên được? Trước đó A Thập Lục có nói, bây giờ chúng ta đang ở trong không gian ý thức, tư tưởng lớn bao nhiêu thì thế giới lớn bấy nhiêu. Vũ Nhu Tử, cô động não tưởng tượng đi, lúc đó sẽ cảm thấy thật ra không gian ý thức rất lớn.”

Tô thị A Thập Lục:

“Ta cũng có cảm giác không gian ý thức đang thu nhỏ lại.”

“Ô y y~”

Vũ Nhu Tử:

“Ngươi xem, ngay cả Thập Lục cũng có cảm giác không gian ý thức đang thu nhỏ lại.”

“Nhìn trời, đúng là càng ngày càng chật thật, có cảm giác giống như phòng tối nhỏ vậy. Trong số các ngươi ai đang tưởng tượng ra cảnh tượng bị nhốt trong phòng tối thế?”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Ta đang tưởng tượng bản thân đang ở trong bí cảnh Thiên Hà, bí cảnh Thiên Hà của Tô thị bọn ta rộng mênh mông, sẽ không xuất hiện cảnh tượng phòng tối.”

Vũ Nhu Tử:

“Ta đang cố gắng tưởng tượng ra Linh Điệp Đảo nhưng mà…”

“Nhưng gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nhưng mà trong đầu ta đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh lồng giam bảo đao Bá Toái của Tống tiền bối, tưởng tượng ta bị giam ở bên trong ngay cả chân cũng không duỗi ra được, thật khó chịu. Ta cố gắng muốn xóa đi hình ảnh này nhưng nó cứ như mọc rễ trong đầu ta, làm thế nào cũng không xóa đi được.”

Vũ Nhu Tử khóc than.

“Nhìn trời, đừng hoảng, hít thở sâu nào. Cô hãy nghĩ đến những chuyện vui vẻ, chuyện thú vị ấy.”

Tống Thư Hàng khuyên.

Vũ Nhu Tử nhớ lại:

“Chuyện thú vị à? Gần đây có chuyện gì thú vị đâu… Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Lần trước ta đóng gói chính mình cùng với linh mạch bích trà gửi cho Tống tiền bối, chơi rất vui. Ta tự chui vào một chiếc rương khá nhỏ rồi dùng chuyển phát nhanh gửi đi, đúng là một ý tưởng thiên tài. Đó là lần bỏ nhà ra đi ta cảm thấy kích thích nhất. Chỉ là cái rương ta dùng để gửi đi khá nhỏ, ta phải ngồi xổm ở bên trong nên khá mệt. Đã vậy trong rương còn tối đen như mực, ta lại ngồi ở trong đó rất lâu, lâu đến nỗi hai chân đều tê rần.”

Tống Thư Hàng:

"Mau dừng lại! Vũ Nhu Tử, đừng nhớ lại nữa~ a a~~"

Rương còn nhỏ hơn, chật chội hơn lồng giam Bá Toái.

Không gian ý thức càng ngày càng hẹp, bốn ý thức chen chúc với nhau.

"Còn chuyện gì khác làm cô vui vẻ nữa không? Phải rộng một chút, lớn một chút. Ví dụ như chuyện lần đầu tiên cô học ngự kiếm phi hành, cảm thấy sảng khoái khi bay lên trời chẳng hạn?"

Tống Thư Hàng vội gợi ý.

"Lần đầu tiên ngự kiếm phi hành á? Ờ ha, đúng rồi! Đây cũng là chuyện rất vui vẻ. Đó là lần đầu tiên ta dựa vào lực lượng của chính mình để bay lên trời cao chứ không mượn lực lượng của cha ta. So với bầu trời, biển khơi, thế giới rộng lớn, con người chúng ta thật nhỏ bé."

Vũ Nhu Tử thở dài nói.

Tống Thư Hàng:

"Làm tốt lắm, cứ tiếp tục suy nghĩ về sự rộng lớn của thế giới, sự bao la của bầu trời, sự vô biên vô tận của biển khơi đi!"

Vũ Nhu Tử:

"Ta đã nghĩ rồi... nhưng sao không gian ý thức vẫn không rộng ra thế này?"

"Xin lỗi, lần này là lỗi của ta."

Tô thị A Thập Lục bình tĩnh thừa nhận.

"Sao vậy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Ta cũng nhớ đến chuyện lần trước gửi chính mình đến chỗ ngươi... Khi đó ta nằm trong rương được đặt làm riêng, do thân thể ta khá nhỏ nên nằm trong rương rất thoải mái. Tiếc là chiếc rương kia chỉ đủ một mình ta nằm, nếu bốn người chúng ta chen vào thì lại quá nhỏ."

Tô thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Đừng nghĩ đến rương chuyển phát nhanh nữa, chúng ta phải nghĩ đến chuyện khác. A Thập Lục, gần đây cô có đặc biệt để ý đến chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Có.”

Tô thị A Thập Lục nói:

“Mấy ngày nay ta mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ.”

“Giấc mơ như thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta nằm mơ thấy mình bị đặt trong một quan tài thủy tinh, mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy cảnh sắc mơ hồ thông qua quan tài thủy tinh. Quan tài thủy tinh rất lớn nhưng trong mộng thân thể của ta cũng rất lớn, hơn hơn một nửa quan tài luôn.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Có cảm giác không gian ý thức lại nhỏ đi rồi.

“Hì hì, đột nhiên ta thấy mọi người chen chúc nhau thế này cũng thú vị đấy chứ.”

Vũ Nhu Tử nói.

Chương 1289: Trăm Mưu Nghìn Kế Tụ Lại Một Ổ

Cùng lúc đó, trên một núi băng di động trên đại dương chào đón một vị khách có phong thái hiên ngang.

Núi băng nghìn năm không đổi này chính là tổng bổ của môn phái yêu tu Phệ Thiên Doanh.

Phệ Thiên Doanh là môn phái theo kiểu hỗn hợp, bên trong không chỉ có pháp môn yêu tu mà còn có pháp môn tu luyện hệ thần thú, pháp môn ma thú tiến hóa. Thế nên bên trong môn phái vừa có khuyển yêu vừa có ma khuyển, thần khuyển.

Ở chỗ sườn núi của tổng bộ Phệ Thiên Doanh có một lâu đài cổ hình tròn.

Do nhiệt độ rất thấp nên khi cô gái mặc vest trắng có phong thái hiên ngang hít thở, hơi thở lập tức hóa thành một luồng sương trắng.

Sau đó cô gái mặc vest trắng đi về phía tòa lâu đài kia, mỗi một bước của cô đều cách rất đều nhau y như dùng thước đo vậy.

Trận pháp, cấm chế phòng ngự được bố trí trong lâu đài không hề ngăn cản cô.

Cứ thế cô đi thẳng đến tầng thứ tư của lâu đài.

Ở đây có một vị nam tử tóc vàng đang ngồi bên cửa sổ, trong tay nâng một quyển sách vừa to vừa dày lật rất chậm rãi.

Cô gái mặc vest trắng cũng không gõ cửa mà cứ đẩy cửa đi thẳng vào, mắt nhìn chằm chằm vào nam tử tóc vàng kia.

Nam tử tóc vàng chậm rãi đóng sách lại, ngẩng đầu lên nói:

“Ngươi tới rồi đấy à?”

“Ta tới rồi đây.”

Cô gái mặc vest trắng cắn răng trả lời. Cái nơi quỷ quái này lạnh quá đi mất.

“Ngươi đến muộn.”

Nam tử tóc vàng từ tốn nói.

Cô gái mặc vest trắng:

“Ngươi nói vậy là có ý gì? Mai mới là ngày tổ chức hôn lễ mà?”

“Hôn lễ đã kết thúc rồi, ngươi đến muộn.”

Nam tử tóc vàng điềm nhiên trả lời.

Cô gái mặc vest trắng:

“Đùa gì thế?”

“Vậy nên ngươi về đi, đừng nghĩ đến chuyện tham gia hôn lễ thay ta nữa.”

Nam tử tóc vàng đứng lên, đặt quyển sách dày cui kia lên bàn.

Cô gái mặc vest trắng sững sờ, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cô bỗng bật cười:

“Đại huynh, ngươi gạt ta.”

Nam tử tóc vàng xoay đầu lại:

“Ta nói nghiêm túc đấy, trở về đi.”

“Hôn lễ vẫn chưa bắt đầu, trước khi tới đây ta đã hỏi một người bạn thân để xác nhận lại rồi. Ngươi không lừa được ta đâu, đại huynh! Mục đích ta tới đây chính là để ngăn cản hôn lễ này.”

Cô gái mặc vest trắng đắc ý nói.

Nam tử tóc vàng xoa trán:

“Vậy ngươi định làm thế nào?”

“Đại huynh, sau khi trằn trọc suy nghĩ suốt mấy ngày nay, rốt cuộc ta đã nghĩ thông suốt một chuyện.”

Cô gái mặc vest trắng bước đến trước mặt nam tử tóc vàng:

“Đại huynh, ngươi và ta kết hôn đi.”

Nam tử tóc vàng xoa trán, xoa rồi lại xoa, lực xoa càng ngày càng mạnh.

“Đại huynh, gả cho ta đi. Ta nghĩ ta thích ngươi!”

Cô gái mặc vest trắng lớn tiếng nói.

“Không gả, cút!”

Đại huynh trầm giọng quát.

Phù Sinh Tiên Tử:

“Đại huynh, ngươi đừng xấu hổ! Ngươi và Đậu Đậu không hợp đâu, vẫn là gả cho ta đi. Ta cảm thấy ta cũng rất có sức hút, đại huynh và ta đã chung sống với nhau nhiều năm như vậy, giữa chúng ta cũng có tình cảm nhất định rồi.”

Đại huynh lại đưa tay lên xoa trán, trán bị xoa đỏ bừng.

Một hồi lâu sau.

Đại huynh khẽ thở dài:

“Ta đã có người mình thích rồi, vậy nên giữa ta và ngươi không có kết quả đâu.”

Phù Sinh Tiên Tử:

“Ai?”

“Thật ra ta đã đi gặp Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân vào mấy ngày trước.”

Đại huynh đắm chìm trong hồi ức:

“Đó là một chú chó Kinh Ba rất đáng yêu, màu lông thuần khiết, tính tình cũng tốt.”

Đại huynh vừa nói vừa chắp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ, dõi mắt nhìn ra xa:

“Vậy nên hôn lễ sẽ không thay đổi. Ngươi cũng đừng tới quấy rối, ngươi không ngăn cản được ta đâu.”

Phù Sinh Tiên Tử:

“...”

Bầu không khí giữa hai huynh muội trở nên căng thẳng.

Đại huynh không nói lời nào, chắp tay sau lưng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Phù Sinh Tiên Tử thì rất sốt ruột nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Kế hoạch cầu hôn đại huynh mà cô tốn hết mấy ngày suy nghĩ đã phá sản, bây giờ cô đang cố gắng động não tìm ra cách khác.

Phù Sinh Tiên Tử đi tới sau lưng đại huynh, ánh mắt đột nhiên liếc tới quyển sách dày cộm kia.

Chẳng biết tại sao cô lại đưa tay cầm quyển sách kia lên, tùy ý mở ra xem thử.

Vừa nhìn thấy nội dung bên trong, Phù Sinh Tiên Tử đã tức điên lên.

Bên trong cuốn sách dày cộm kia chỉ toàn là hình... Tất cả đều là hình một con chó Kinh Ba đáng yêu.

Đây chính là con yêu khuyển Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân đấy ư?

Trước khi cô đến đại huynh cứ ngồi bên cửa sổ đọc sách mê mẩn, hóa ra là đang xem hình Đậu Đậu à?

Phù Sinh Tiên Tử đóng sách lại, hít thở thật sâu.

Quyển sách này rất dày rất nặng, do rất dày nên gáy sách được cố định bằng thanh kim loại, nhìn cực kỳ bền chắc, trông hệt như một viên gạch to.

Phù Sinh Tiên Tử cầm sách lên, nhìn về phía đại huynh vẫn đang chắp tay sau lưng nhìn ra xa để diễn sâu bên cửa sổ.

Dù sao não của đại huynh cũng bất bình thường sẵn rồi, Phù Sinh Tiên Tử đột nhiên giơ cuốn sách dày cộm kia lên, vận hết sức lực đập mạnh vào đầu đại huynh.

Bốp!

“A~~”

Đại huynh hét lên thảm thiết, xoay đầu lại:

“Phù Sinh, nha đầu ngốc nghếch này, ngươi làm gì vậy hả?”

“Hừ, đại huynh ngu xuẩn, lại ăn thêm một chiêu của ta nữa này.”

Phù Sinh Tiên Tử cảm thấy quyển sách dày cộm này dùng rất thuận tay. Cô vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, linh lực tăng vọt, quyển sách dày cộm nện trúng trán đại huynh.

Đại huynh không hề đề phòng Phù Sinh Tiên Tử chút nào cả, thậm chí ngay cả trận pháp phòng ngự, pháp bào phòng ngự cũng không mở, cũng không làm ra động tác phòng ngự, cứ thế bị sách đập trúng trán.

“A~~”

Đại huynh lại hét thảm lên lần nữa, thân thể bật ngửa ra sau, máu mũi chảy ròng ròng.

“Hừ, mất công đi vòng một vòng lớn, cuối cùng vẫn trở về điểm xuất phát, đúng là phiền mà.”

Phù Sinh Tiên Tử vừa lẩm bẩm vừa giơ quyển sách dày cộm lên quơ qua quơ lại, cảm thấy tiện tay vô cùng.

“Quả nhiên trước kia sư phụ nói rất đúng, kiến thức chính là vũ khí tiện tay nhất của tu sĩ. Quyển sách dày cộm này đập người tiện ghê.”

Trong lúc cảm thán, Phù Sinh Tiên Tử trắng trợn tịch thu quyển sách này cất vào trong túi càn khôn của mình chẳng chút ngại ngần.

Tịch thu, tịch thu!

Đại huynh là khuyển gia thuộc kiểu uy nghiêm lại si mê xem hình một con chó đực khác thuộc kiểu đáng yêu, thật sự là không nhìn nổi mà. Sách này phải tịch thu!

Sau khi tịch thu sách của đại huynh, Phù Sinh Tiên Tử bắt đầu tìm kiếm trong phòng.

Chẳng mấy chốc cô đã tìm được mấy bộ trang phục chú rể với kiểu dáng khác nhau ở trong tủ quần áo.

“Ha ha ha, đại huynh ngu xuẩn, muốn kết hôn với Đậu Đậu à? Không có cửa đâu nhé.”

Phù Sinh Tiên Tử ngồi xổm xuống bố trí sáu phong ấn trên người Đại huynh, sau đó dùng sợi dây cột chặt hắn lại rồi nhét vào trong tủ quần áo.

Sau khi xử lý mọi việc đâu vào đấy, cô phủi tay một cái, mang mấy bộ trang phục chú rể đến căn phòng cách vách mặc thử.

Quần áo được đặt theo số đo của đại huynh nên hơi rộng, nhưng không sao cả.

Vóc người của cô cũng rất cao, chỉ cần sửa mấy bộ đồ chú rể này một chút là có thể mặc được. Tài may vá của cô cũng rất khá, dư sức sửa mấy bộ đồ chú rể.

Vì vậy Phù Sinh Tiên Tử lấy kim chỉ mang theo bên người ra, bắt đầu sửa kích thước quần áo chú rể.

× × × × × × × × × ×

Ở một nơi khác, tại một phòng trọ trong cảnh nội Hoa Hạ.

Hồ yêu Độc Cô Bạch điển trai đang gõ liền tay trên máy vi tính.

Thứ hắn đang dùng là một phần mềm chat mới ra tháng này, nghe nói là do một vị tu sĩ lắm tiền nhiều của nghiên cứu ra.

Lúc này, Độc Cô Bạch đang ở trong một nhóm chat có tên là Bang Bắt Chó.

“Đã nghe ngóng được lộ tuyến đưa dâu của Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân chưa?”

Độc Cô Bạch gửi tin hỏi.

Ngũ Độc Hòa Thượng:

“Được rồi, sự kiện lần này Hoàng Sơn Chân Quân định tổ chức lớn nên chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể biết các tin tức về hôn lễ của Đậu Đậu nhà hắn. Ta share lộ tuyến cho mọi người xem.”

“Tốt lắm, trước hết để ta nghiên cứu thử xem chỗ nào thích hợp cướp dâu.”

Độc Cô Bạch nói.

Bạch Nhận Kiếm Khách:

“Ngươi chắc chắn sư phụ ngươi Phù Sinh Tiên Tử sẽ cưới Đậu Đậu thay đại huynh à?”

“Ta hiểu rõ tính cách của sư phụ, hôm nay cô ấy đã đi tìm đại huynh rồi. Ta dám chắc trăm phần trăm là sư phụ nhất định sẽ đánh ngất đại huynh của cô ấy, sau đó thay đại huynh đi cưới Đậu Đậu.”

Độc Cô Bạch trả lời.

Ngũ Độc Hòa Thượng:

“Vậy ngươi nghiên cứu lộ tuyến đưa dâu của Đậu Đậu làm gì? Đáng lẽ người muốn cướp dâu phải là sư phụ ngươi Phù Sinh Tiên Tử mới đúng chứ?”

“Không, ta muốn cướp xe hoa của khuyển yêu Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân.”

Độc Cô Bạch vênh mặt đắc ý nói:

“Ta muốn bắt trói Đậu Đậu lại, sau đó chính ta sẽ thay thế Đậu Đậu gả cho sư phụ ta. Ha ha ha.”

Ngũ Độc Hòa Thượng:

“...”

Bạch Nhận Kiếm Khách:

“...”

Lạc Anh Tiên Tử:

“Sau khi nghiên cứu bản đồ, ta tìm được sáu nơi thích hợp cho việc phục kích. Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân có rất nhiều hảo hữu, nói không chừng đến lúc Đậu Đậu xuất giá sẽ có rất nhiều cao thủ hộ tống, ngươi muốn cướp xe hoa của nó cũng không dễ đâu.”

“Dù phía trước có trở ngại lớn đến mức nào thì ta cũng phải thử một lần, nếu không chỉ có thể trơ mắt nhìn sư phụ cưới người khác! Hơn nữa, nếu như cướp dâu Đậu Đậu không thành thì ta vẫn còn kế hoạch B.”

Độc Cô Bạch bình tĩnh nói.

Hiểu Mộng Đại Sư:

“Ta lấy được tin tức từ trong nhóm Tu Tiên Thâu Đêm, lần này trong số khách mời của Hoàng Sơn Chân Quân có thể có Huyền Thánh bát phẩm. Lúc các ngươi cướp dâu phải chuẩn bị sẵn tâm lý đấy.”

“Là Bá Tống Huyền Thánh à?”

Độc Cô Bạch hỏi.

“Không chỉ vậy, còn có nghìn năm đệ lục thánh Bạch Thánh nữa.’

Hiểu Mộng Đại Sư đáp.

Lục Tảo Đạo Nhân:

“Ta nghe Lệ Chi Tiên Tử nói Thất Tu tiền bối cũng rất thân với Hoàng Sơn Chân Quân, như vậy đến lúc đó có lẽ sẽ có ba vị Huyền Thánh có mặt ở hiện trường.”

“Fuck.”

Độc Cô Bạch mắng.

“Đại hồ ly à, giờ ngươi còn muốn tiếp tục cướp Đậu Đậu nữa không? Ta cảm thấy ngươi đi cướp sư phụ ngươi là Phù Sinh Tiên Tử thì tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn đấy.”

Lục Tảo Đạo Nhân hỏi.

Tàng Thiên Câu Chu Ly:

“Này, cái gì thế này? Lúc các ngươi muốn bàn chuyện cướp dâu Đậu Đậu, đừng bàn ở trong nhóm của ta được không? Lúng túng lắm đó.”

“Xin hỏi đạo hữu là ai vậy?”

Độc Cô Bạch tò mò hỏi.

“Ta là trưởng nhóm chứ ai, nhìn trời.”

Chu Ly đáp.

“Đệch, là Chu Ly. À, đại hồ ly, Chu Ly là trợ thủ đắc lực của Hoàng Sơn Chân Quân, người phụ trách của Đậu Đậu đấy.”

Ngũ Độc Hòa Thượng

Độc Cô Bạch:

“...”

Hiểu Mộng Đại Sư:

“...”

Lục Tảo Đạo Nhân:

“...”

Bạch Nhận Kiếm Khách:

“...”

Lạc Anh Tiên Tử:

“...”

“Đổi nhóm khác đi, giờ ta đã biết cặn kẽ kế hoạch cướp dâu của các ngươi rồi, thế này khó xử lắm.”

Chu Ly nói.

Còn đổi cái con khỉ á, kế hoạch đều đã vạch ra hết rồi, giờ chỉ có thể sửa đổi kế hoạch thôi. Độc Cô Bạch khóc không ra nước mắt.

Cũng trong lúc đó, Chu Ly xoa cằm suy nghĩ.

Muội muội của chú rể sẽ đánh ngất chú rể sau đó đến đón dâu thay ư? Thì ra là vậy, thảo nào Hoàng Sơn Chân Quân lại đồng ý gả Đậu Đậu cho một vị khuyển gia, hóa ra mục tiêu thật sự là vị Phù Sinh Tiên Tử kia.

Nếu vậy thì Đậu Đậu sẽ lấy được một em chó đáng yêu rồi còn gì?

Vừa nghĩ đã thấy đắng lòng rồi.

Ta có nên làm chút gì đó không nhỉ?

Nhưng ý niệm này vừa lóe lên, Chu Ly lại điên cuồng lắc đầu.

“Không được không được, nếu Đậu Đậu kết hôn thuận lợi thì mới có lợi cho mình.”

Chu Ly nói.

Nếu có một cô chó quản được Đậu Đậu thì chẳng phải hắn sẽ được giải phóng sao?

Chương 1290: Hiện Tượng Vòng Tròn Của Mèo (*)

Phù Sinh Tiên Tử và đệ tử hồ yêu Độc Cô Bạch của cô đều đã triển khai kế hoạch hành động của mình.

Mà ở trung tâm hôn lễ của Đậu Đậu.

Dưới sự cố gắng và khuyên giải tích cực không ngừng của Tống Thư Hàng, rốt cuộc không gian ý thức cũng rộng ra một chút. Bây giờ không gian lớn chừng một chiếc xe Van nhỏ, bốn ý thức chen chung một chỗ cũng không đến nỗi chật lắm.

Lúc này thân thể của Đậu Đậu sẽ do Tống Thư Hàng khống chế trước.

Ngay khi cảm ứng được khí tức của Bạch tiền bối và đám người Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Chân Quân lập tức đứng dậy đi ra đón tiếp.

“Bạch đạo hữu, không ngờ ngươi và Thư Hàng lại là những vị khách đến sớm nhất.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói, nhưng môi chỉ vừa nhếch lên, Hoàng Sơn Chân Quân đã đờ người ra.

Đầu tiên là hắn quan sát kỹ Đậu Đậu .

Lúc này Đậu Đậu đứng lên bằng hai chân, sau đó vẫy chân trước chào:

“Chào Hoàng Sơn tiền bối, đã lâu không gặp.”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

“Yo~ Hoàng Sơn ngu ngốc, biết ta là ai không?”

Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“…”

“Còn ta nữa, còn ta nữa. Hoàng Sơn tiền bối, ta cũng đang ở trong thân thể Đậu Đậu nè.”

Đậu Đậu lại mở miệng kêu lên.

“Hoàng Sơn tiền bối an khang.”

Đậu Đậu lại đổi một giọng khác.

“Y nha nha~~ y nha.”

Đậu Đậu lại tiếp tục đổi giọng. Giọng lần này phát ra tiếng kêu rất kỳ quái, tóm lại tiếng kêu này không hề giống tiếng chó sủa.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“... Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Bạch tiền bối chỉ vào Tống Thư Hàng:

“Đây là Đậu Đậu.”

Sau đó hắn lại chỉ Đậu Đậu:

“Đây là Tống Thư Hàng + Vũ Nhu Tử + Tô thị A Thập Lục + Tạo Hóa Tiên Tử.”

Cuối cùng hắn chỉ vào Thân thể của Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục:

“Thân thể của hai người bọn họ đang ở trạng thái say ngủ.”

“Di hồn đại pháp?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Không phải, ta chưa học di hồn đại pháp, đây là thiên phú mới thức tỉnh sau khi ta tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm. Thiên phú này chỉ hoán đổi ý thức thôi chứ không hoán đổi linh hồn. Tóm lại bây giờ trong thân thể Đậu Đậu đang chứa bốn ý thức, còn ý thức của nó thì đang ở trong thân thể của Tống Thư Hàng.”

“Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục, còn một người nữa là ai?”

Hoàng Sơn Chân Quân tò mò nhìn quanh bốn phía.

“Là Tạo Hóa Tiên Tử.”

Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“...”

Trước đó hắn cứ tưởng mình nghe lầm nhưng hóa ra lại là đúng, là Tạo Hóa Tiên Tử chứ không phải là Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương mà ta biết là một người rất nam tính, là hán tử đích thực, một thân thối thể thần công Chiến Phật Chân

Thân, được xưng là người đứng đầu về mặt luyện thể trong nhóm Cửu Châu số 1.

Vậy mà giờ ngươi lại nói cho ta biết, Tạo Hóa Pháp Vương là tiên tử?

"Rốt cuộc... Tạo Hóa Tiên Tử là sao vậy? Đừng nói với ta là chuyện này có liên quan đến Tạo Hóa Pháp Vương nhé?"

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng dùng thân thể của Đậu Đậu lên tiếng nói:

"Chuyện này nói hết ra thì rất dài dòng, vậy nên ta sẽ nói ngắn gọn thôi. Tạo Hóa tiền bối có hai nhân cách, vị Tạo Hóa Tiên Tử này chính là nhân cách thứ hai của Tạo Hóa Pháp Vương, bị chuyển vào trong cơ thể Đậu Đậu. Mặc dù ta cảm thấy Tạo Hóa Tiên Tử không giống nhân cách thứ hai lắm, nhưng trước khi nghiên cứu ra rõ ràng, tạm thời cứ dùng cách gọi nhân cách thứ hai này để gọi cô ấy đi."

"Tuy nói ngắn gọn nhưng cũng đừng ngắn gọn quá đáng vậy chứ."

Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng cũng cạn lời với cách tóm tắt này.

Tạo Hóa Pháp Vương có nhân cách thứ hai ư? Hơn nữa còn là một vị tiên tử?

Hoàng Sơn Chân Quân xoa mi tâm, hình tượng một Tạo Hóa Pháp Vương nam tính, hán tử thiết huyết đích thực ở trong lòng hắn đã vỡ vụn thành từng mảnh.

"Được rồi, ta đã hiểu đại khái rồi. Nhưng mà các ngươi tiến vào trong thân thể Đậu Đậu làm gì?"

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

"Bởi vì vui!"

Vũ Nhu Tử trả lời.

"Bởi vì đủ loại nguyên nhân."

Tô thị A Thập Lục đáp.

"Bởi vì vô tình tự tìm đường chết, gây ra chút chuyện nho nhỏ... Nhưng không phải lỗi của ta đâu, ta bị oan. Ta không phải người mắc bệnh Tam Lãng, ta không cần điều trị. Ta cảm thấy trạng thái bây giờ của ta rất tốt.”

Tống Thư Hàng phân bua.

“Anh y nha~~ Hey!”

Tạo Hóa Tiên Tử lên tiếng.

Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng:

“Chẳng biết có phải là ảo giác của ta hay không mà hình như sau khi ý thức của Thư Hàng chuyển vào thân thể ta, hắn lại nói nhảm nhiều hơn thì phải?”

“Có một chút.”

Bạch tiền bối gật đầu đồng ý.

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài:

“Các ngươi định chơi tới khi nào? Ngày mai là hôn lễ của Đậu Đậu rồi.”

“Hôn lễ của Đậu Đậu cứ giao cho bọn ta, ta phụ trách đầu hiệp!”

Vũ Nhu Tử nói.

“Ta phụ trách giữa hiệp.”

Tô thị A Thập Lục nói.

“Ta phụ trách cuối hiệp, đến lúc động phòng sẽ trả thân thể lại cho chính Đậu Đậu. Lúc Đậu Đậu động phòng mà bọn ta còn chiếm lấy thân thể của nó thì đúng là quá đáng thật, dân gian có câu xuân tiêu một khắc đáng giá nghìn vàng mà.”

Tống Thư Hàng tiếp lời.

Hoàng Sơn Chân Quân lại xoa mi tâm lần nữa.

“Yên tâm đi, Hoàng Sơn đạo hữu. Đến lúc đó ta sẽ trông chừng bọn họ, không để bọn họ gây họa.”

Bạch tiền bối lên tiếng đảm bảo.

Hoàng Sơn Chân Quân giật mình hỏi:

“Bạch đạo hữu, lẽ nào ngươi cũng chuyển ý thức vào trong người Đậu Đậu à?”

“Không có, ta định làm phù rể cho Đậu Đậu, một mình ta có thể tính thành hai người.”

Dứt lời, Bạch tiền bối búng tay một cái, phân thân thiên phú nọ lập tức xuất hiện đứng ở bên cạnh.

“Phù rể ư? Nhưng Đậu Đậu là bên gả mà.”

Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân co giật mấy cái.

“Vậy... chẳng lẽ phải làm phù dâu thật à?”

Bạch tiền bối nhíu mày.

“Không không không, Bạch đạo hữu ngươi thì có thể đặc biệt một chút. Sau đó ta sẽ sắp xếp mấy vị phù dâu đi cùng ngươi, ngươi cứ lấy thân phận phù rể trông chừng bọn Đậu Đậu đi.”

Hoàng Sơn Chân Quân vội nói.

Nếu để Bạch đạo hữu dùng thân phận phù dâu ra sân thì hôn lễ của Đậu Đậu sẽ xảy ra đủ loại tình trạng hỗn loạn mất.

Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng:

“Hoàng Sơn ngu ngốc, ta cũng muốn làm phù rể của chính mình!”

“Cấm ngôn!”

Hoàng Sơn Chân Quân chỉ tay về phía Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng.

Nhưng khi pháp thuật của hắn vừa phủ xuống người Tống Thư Hàng, một luồng ánh sáng công đức sáng, mỹ nhân rắn công đức xuất hiện bảo vệ Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng.

Pháp thuật cấm ngôn bị ngăn cản ở bên ngoài.

“Ha ha, Hoàng Sơn ngu ngốc, thuật cấm ngôn của ngươi chẳng có tác dụng gì với ta cả.”

Đậu Đậu đắc ý cười to.

Hoàng Sơn Chân Quân chỉ cảm thấy gan mình đau nhói.

Nhưng đúng lúc này mỹ nhân rắn công đức đột nhiên nháy mắt một cái, sau đó chui vào thân xác Đậu Đậu, bảo vệ chú chó Kinh Ba kia kín kẽ.

Tiếng cười của Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng lập tức ngưng bặt.

“Cấm ngôn!”

Hoàng Sơn Chân Quân lại đưa tay chỉ lần nữa.

Lần này Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng không thể miễn dịch pháp thuật được, bị phong ấn năng lực nói chuyện, không cách nào lên tiếng nữa.

“Bạch đạo hữu, các ngươi đi theo ta, giờ ta dẫn mọi người đi nghỉ ngơi trước. Sáng mai buổi hôn lễ sẽ bắt đầu đúng giờ.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Bạch tiền bối:

“Cần ta đi tìm thêm mấy vị phù rể nữa không?”

“Không cần đâu, có Bạch đạo hữu và thân xác của Thư Hàng tiểu hữu là phù rể là được rồi. Ta sẽ sắp xếp thêm mấy vị tiên tử làm phù rể, Bạch đạo hữu đừng lo lắng.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Chân quân làm việc rất cẩn thẩn, hắn đã chuẩn bị hôn lễ cho Đậu Đậu từ lâu, những gì cần chuẩn bị đều đã được chuẩn bị đâu vào đấy từ sớm rồi.

Bạch tiền bối có chút ngượng ngùng:

“Có phải ta đã làm rối loạn kế hoạch của Hoàng Sơn đạo hữu rồi không?”

Hoàng Sơn Chân Quân lắc đầu đáp:

“Không sao, nói không chừng... để Thư Hàng tiểu hữu khống chế thân thể của Đậu Đậu mới là lựa chọn tốt nhất cũng nên, có thể ứng phó một số tình huống bất ngờ.”

× × × × × × × × × × × × × × × ×

Sau khi dẫn Bạch đạo hữu và mấy người Tống Thư Hàng đi nghỉ ngơi, Hoàng Sơn Chân Quân trở lại nơi làm việc tạm thời của mình, mở máy vi tính lên rồi đăng nhập vào một phtài khoản chat.

Sau đó hắn tìm trong danh sách bạn bè ra một ID tên là [Phệ Thiên Doanh] Kim Mao Sư Tử, sau đó gửi tin nhắn qua:

“Đậu Đậu bên ta đã chuẩn bị đâu vào đấy hết rồi, lúc nào cũng ở trạng thái sẵn sàng, bên ngươi sao rồi?”

“Vòng vèo mấy hồi cuối cùng cũng dụ được Phù Sinh, trước đó cô ấy đập ta ngất rồi lấy đồ chú rể đi, hiện tại đang sửa đồ. Bây giờ Phù Sinh trưởng thành rồi, không còn lốc chốc như lúc bé nữa.”

[Phệ Thiên Doanh] Kim Mao Sư Tử trả lời.

“Nếu vậy thì bên ta cũng bắt đầu tuyên truyền thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

[Phệ Thiên Doanh] Kim Mao Sư Tử:

“Được, ta sẽ phối hợp ngươi. À đúng rồi, ông chủ nhà ta nói có thể nhắc tới Tam Thập Tam Thú Thần Tông trong tựa đề tuyên truyền, lần này không cần tránh né gì cả.”

“Truyền nhân duy nhất của Tam Thập Tam Thú Thần Tông - Phù Sinh Tiên Tử sắp cưới Đậu Đậu - con trai độc nhất của Hoàng Sơn Chân Quân, tựa đề thế này à?”

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời.

“Không thêm hai chữ ‘tin sốc’ ở đằng trước à?”

Kim Mao Sư Tử hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Chúng ta không làm theo bài đó, đi bước nào chắc bước đó. Dựa vào thủ đoạn của ta, đảm bảo sáng sớm ngày mai khi thức dậy, người trong hơn nửa giới tu sĩ đều sẽ biết đến tin tức này.”

Kim Mao Sư Tử:

“Ngươi là chuyên gia về mặt này, ngươi cứ sắp xếp đi. Không nhắn tin nữa, Phù Sinh nhà ta sắp đi qua, ta ngất tiếp đây.”

Hoàng Sơn Chân Quân nhắn lại một icon [OK].

Nhắn xong, Hoàng Sơn Chân Quân dựa vào ghế khẽ thở dài:

“Nếu Phù Sinh Tiên Tử và Đậu Đậu ưng ý nhau thì tốt rồi. Tính về tuổi tác, quả thật Đậu Đậu cũng đã đến tuổi lập gia đình. Nhưng rõ ràng ta vẫn luôn khuyến khích nó yêu đương tự do, sao nó không kiếm được một nàng dâu về vậy kìa?”

“Chính vì Hoàng Sơn tiền bối ngài lúc nào khuyến khích yêu đương tự do nên giờ Đậu Đậu cứ thích chạy ra ngoài mở hậu cung đấy. Số Sở Sở mà nó quen ở ngoài cũng đủ xếp thành một hàng dài rồi. Nếu ngài cho phép nó cưới rất nhiều vợ, ngày mai Đậu Đậu có thể mang ba bốn chục cô Sở Sở đến tìm ngài, đủ loại chủng tộc luôn.”

Một giọng nói vang lên.

Hoàng Sơn Chân Quân liếc mắt nhìn cách đó không xa:

“Diệt Phượng đạo hữu, ngươi vẫn chưa rời đi à?”

Phía sau sofa tại nơi làm việc tạm thời, Diệt Phượng đang nằm ở đó, lười biếng ngáp một cái.

“Mẹ kiếp, cũng không biết ai lại dùng dây thừng tạo thành một vòng tròn trên đất. Sau khi thấy được ta đã đi vào, xong rồi lại không muốn đi ra nữa.”

Diệt Phượng trả lời.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Hiện tượng vòng tròn của mèo ư? Ngươi định qua đêm ở đây luôn à?”

“Ta khác với với mèo bình thường, ngươi cứ chờ thêm một tiếng nữa, chắc chắn ta có thể dựa vào ý chí của chính mình để đi ra khỏi vòng tròn này. Đừng xem thường ý chí của ta!”

Miệng thì nói vậy nhưng thân thể Diệt Phượng lại co lại thành một cục.

“Ngươi nghỉ ngơi dưỡng sức đi, ngày mai có rất nhiều chuyện cần ngươi hỗ trợ đấy.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Đến lúc đó chân quân cứ nói cho ta biết phải làm gì là được, bây giờ ta lười suy nghĩ lắm, ngày mai ngài kêu ta làm gì thì ta làm cái đó thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói:

“Được.”

× × × × × × × × × × × × × × × ×

Ở bên kia.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục thay phiên khống chế thân thể Đậu Đậu, thích ứng với cách hành động của nó.

Sau khi giao quyền khống chế thân thể cho A Thập Lục, Tống Thư Hàng nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, ở trong biển ý thức bắt đầu quan sát Tạo Hóa Tiên Tử, muốn biết rốt cuộc vị này có lai lịch gì.

Tống Thư Hàng khống chế ý thức của mình, cẩn thận tiếp cận Tạo Hóa Tiên Tử.

(*)Khi tạo một vòng tròn trên sàn nhà bằng dải băng, thắt lưng, khăn hoặc bất kỳ đồ vật nào khác, con mèo sẽ tiến lại và ngồi bên trong. Theo Inquisitr, đây là hiện tượng "vòng tròn của mèo", cho thấy hành vi khó hiểu của loài vật này khi nó ngồi ngoan trong một không gian tròn xác định.

(nguồn: https://khoahoc.tv/video-meo-thich-ngoi-trong-vong-tron-57348)

Chương 1291: Thu phân, tiện an táng, kỵ cưới gả

Ý thức của Tống Thư Hàng cẩn thận đến gần Tạo Hóa Tiên Tử, thử nói chuyện với cô ấy.

Yêu cầu kết nối của hắn nhanh chóng được hưởng ứng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm ứng được một tiếng ‘ong ~”, vô số âm thanh lộn xộn nổ tung trong ý thức của hắn.

m thanh này còn loạn xạ hơn ngàn vạn lần lúc hắn tiếp xúc với bí pháp giám định. Trong tạp âm mà Tạo Hóa Tiên Tử truyền đến có tới hàng trăm triệu, thậm chí là hàng tỷ âm thanh hỗn loạn, đủ các loại âm tiết, những từ ngữ, thanh điệu vô nghĩa tập hợp lại với nhau.

Giống như đem các ca khúc của đủ loại ngôn ngữ vứt vào máy ép, nghiền thành bột phấn vậy.

Ý thức của Tống Thư Hàng bị trùng kích kịch liệt, lập tức bước vào chế độ tự bảo vệ, không tiếp thu mọi thứ bên ngoài nữa.

“Tống tiền bối, ngươi làm sao vậy?”

Vũ Nhu Tử phát hiện ra ý thức thể của Tống Thư Hàng đang trong trạng thái bất thường.

Tô thị A Thập Lục:

“Thư Hàng bị làm sao thế?”

“Ta cũng không biết, chỉ cảm giác được ý thức thể của Tống tiền bối chấn động kịch liệt sau đó thì không có phản ứng gì nữa.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Dứt lời, Vũ Nhu Tử để ý thức của mình đến gần ý thức của Tống Thư Hàng, thử tiếp xúc với hắn.

Nhưng cho dù Vũ Nhu Tử có làm cách nào cũng không nhận được hồi âm từ Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, ngươi mau qua đây xem ý thức của Thư Hàng đi, nó lạ lắm.”

Tô thị A Thập Lục vội vàng cầu cứu Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối ngồi xổm xuống bên người các cô, vươn tay đặt lên người Đậu Đậu.

Một lúc sau, Bạch tiền bối ,ới nói:

“Không cần lo lắng, ý thức của Thư Hàng không sao cả. Chỉ là bị trùng kích mạnh, đợi giảm xóc xong là hồi phục ngay.”

Vũ Nhu Tử:

“Sao Tống tiền bối lại bị trùng kích chứ?”

“Ta nghĩ chắc là do ‘Tạo Hóa Tiên Tử’, Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, cả hai ngươi phải cẩn thận chút, đừng đến gần để trao đổi với ý thức của Tọa Hóa Tiên Tử. Đợi Thư Hàng tiểu hữu tỉnh lại rồi hỏi hắn xem đã xảy ra chuyện gì.”

Bạch tiền bối nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Được, Bạch tiền bối.”

Nhưng Bạch tiền bối vừa dứt lời liền nghe thấy ý thức của Vũ Nhu Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết:

“A ~~~”

“Vũ Nhu Tử, cô sao thế?”

Tô thị A Thập Lục sốt ruột hỏi ngay.

Nhưng ý thức thể của Vũ Nhu Tử đã không đáp lại nữa.

Bạch tiền bối: “…”

Tô thị A Thập Lục: “…”

Không cần phải nói, chắc chắn là vì Vũ Nhu Tử cô nương quá tò mò, lặng lẽ đến gần Tạo Hóa Tiên Tử, sau đó thì không có sau đó nữa, cô vinh dự nối gót Tống Thư Hàng rồi.

Bạch tiền bối sụy nghĩ chốc lát rồi nói:

“Sau khi Thư Hàng đi vào cơ thể của Đậu Đậu thì bắt đầu lảm nhảm. Còn thuộc tính tò mò của Vũ Nhu Tử sẽ bị phóng đại. Tiểu Thập Lục không vấn đề gì chứ?”

Tống Thư Hàng ‘version Đậu Đậu’ không nhịn được nói:

“Bạch tiền bối, lảm nhảm với tò mò ta đều là do ta hết à?”

“Không phải do ngươi, nhưng chắc hẳn có liên quan đến việc nhập vào người ngươi.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng trở nên lảm nhảm rất có thể là do chó hay sủa. Lòng tò mò của Vũ Nhu Tử lớn hơn có khả năng là vì bẩm sinh Đậu Đậu khá tò mò.

Tô thị A Thập Lục trả lời:

“Ta thấy bản thân không có vấn đề gì. Lại còn tỉnh táo và bình tĩnh hơn thôi.”

Bạch tiền bối gật đầu… sau khi nhập vào cơ thể của Đậu Đậu, biến dị của A Thập Lục là càng bình tĩnh hơn à?

Nhưng mà Đậu Đậu với “bình tĩnh” có liên quan gì đến nhau đâu chứ?

Bạch tiền bối ngẫm nghĩ một hồi, có khi thế thật!

Trước mỗi lần chuẩn bị bỏ nhà ra đi, Đậu Đậu đều rất tỉnh táo. Nó chuẩn bị cẩn thận để thoát khỏi động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân, tránh khỏi Chu Ly, thành công thoát thân. Sự bình tĩnh của Đậu Đậu đều dùng hết trong việc “bỏ nhà ra đi” rồi.

“A Thập Lục ngươi có thích ứng được không? Nếu như thật sự không cầm cự được thì ta sẽ giải trừ bí pháp trên cơ thể của ngươi trước.”

Bạch tiền bối nói.

A Thập Lục lắc đầu:

“Yên tâm đi Bạch tiền bối. Ta không sao hết.”

“Vậy thì nghỉ ngơi đi, ta ngồi minh tưởng một lát, có chuyện gì thì gọi ta.”

Bạch tiền bối nói.

Tô thị A Thập Lục khống chế cơ thể của Đậu Đậu, tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Mà Đậu Đậu hiện giờ lại đang nghiên cứu những điểm thú vị trên người Tống Thư Hàng.

Nó có thể cảm ứng ra thể chất của Tống Thư Hàng rất tốt, rõ ràng chỉ là cảnh giới tứ phẩm nhưng thân thể lại có cường độ của ngũ phẩm rồi.

Bởi vì chỉ là đổi ý thức, Đậu Đậu có thể khống chế cơ thể của Tống Thư Hàng thực hiện những động tác cơ bản, ví dụ như chạy nhảy, ăn cơm, uống nước.

Nhưng nó không dùng được tiên thiên chân nguyên trong người Tống Thư Hàng, cũng không thể sử dụng thế giới hạch tâm của hắn.

“Ố? Thư Hàng tạo ra cái găng tay mới này từ khi nào thế?”

Khi đang nghiên cứu cơ thể của Tống Thư Hàng, Đậu Đậu phát hiện ra găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ bên tay phải của hắn.

“Đây là pháp khí bản mệnh của hắn, bát phẩm đấy.”

Rùa biển lớn cất giọng.

“Yo, đây là một trong bộ ba mươi ba pháp khí mà Thư Hàng đã từng nói tới đấy à.”

Đậu Đậu nói, nhưng vừa dứt lời thì nó đột nhiên ngẩn ra.

“Đợi chút, vị Quy tiền bối này, lúc nãy ngươi nói pháp khí này mấy phẩm cơ? Thính giác của cơ thể Tống Thư Hàng kém hơn bản thể của ta nhiều, hình như ta không nghe rõ lời của ngươi thì phải.”

Đậu Đậu nói.

Rùa biển lớn:

“Bát phẩm.”

Đậu Đậu: “Phụt ~~”

Bát phẩm á? Không ngờ tên Tống Thư Hàng này lại làm ra được một pháp khí bản mệnh bát phẩm… Nếu như lên nhóm Cửu Châu số một nói chuyện này thì không biết sẽ kích thích bao nhiêu vị đạo hữu đây?

Đậu Đậu lấy di động từ trong ngực ra, chuẩn bị tám chuyện này lên nhóm Cửu Châu số 1.

Nhưng khi chuẩn bị gửi tin nhắn, Đậu Đậu đột nhiên dừng lại.

“Không được, ta không nên làm như vậy. Đây là chuyện cá nhân của Tống Thư Hàng, trước khi gửi lên nhóm Cửu Châu số 1 phải được sự đồng ý của hắn mới đúng. Đây là phép lịch sự cơ bản nhất.”

Đậu Đậu nói xong thì lại cất điện thoại đi.

Sau khi cất xong, Đậu Đậu lại nhíu mày.

Khốn thật, cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai!

****

Ngày 23 tháng 9 năm 2019, Thu Phân.

Đúng tám giờ sáng.

Khi ý thức của Tống Thư Hàng tỉnh lại đã là sáng sớm rồi.

“Ơ? Sáng rồi à?”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Ha ha ha, Tống tiền bối cũng tỉnh rồi à?”

Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng:

“Ta hôn mê bao lâu rồi?”

Mà “cũng” là ý gì? Ngoài hắn ra thì còn có ai khác bị ngất xỉu nữa à?

“Tống tiền bối hôn mê từ hôm qua tới giờ, bây giờ là tám giờ sáng ngày 23, Đậu Đậu sắp cưới rồi. Nửa trận đầu sẽ do ta phụ trách, ta cũng vừa tỉnh lại, mới nhận được quyền khống chế cơ thể của Đậu Đậu từ tay A Thập Lục thôi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Thư Hàng vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn, ý thức đã tỉnh lại rồi. Lúc trước, ta cảm thấy ý thức của mình như bị nổ tung vậy.”

Tống Thư Hàng nói với giọng đầy khổ não.

Tô thị A Thập Lục:

“Chắc không có thay đổi gì chứ? Sau khi Vũ Nhu Tử tỉnh lại thì lập tức nói tự nhiên cô ấy có thêm rất nhiều kiến thức về phương diện âm nhạc.”

“Ỳ ý á à a ~~ Hey!”

Tạo Hóa Tiên Tử cất tiếng.

“Còn có tính năng này cơ à? Để ta xem xem.”

Tống Thư Hàng nghĩ kĩ một hồi rồi cười khổ nói:

“Ta chẳng có thay đổi gì cả.”

“Xem ra ngươi không có thiên phú về mặt âm nhạc rồi.”

Tô thị A Thập Lục cười nói.

“Đừng nói cái này vội, hôn lễ của Đậu Đậu tiến hành đến đâu rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô thị A Thập Lục:

“Đến lúc phải vào kiệu hoa rồi, theo kế hoạch, cô dâu sẽ được đưa đến tận nhà chú rể.”

“Chú rể không đến đây à?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Vũ Nhu Tử:

“Hoàng Sơn Chân Quân nói hôn lễ sẽ tổ chức theo phong tục ở quê nhà đối phương, chú rể không đến đón dâu, nhưng sẽ cử đội ngũ rước dâu xa hoa tới đón Đậu Đậu. Đúng rồi, phục trang của Đậu Đậu là ta chọn đấy, đẹp lắm luôn.”

Khi cô đang nói, bên ngoài đã vang lên từng chuỗi tiếng nổ, nghe giống như tiếng đốt pháo hay pháo hoa vậy, nhưng to rõ hơn một chút.

“Người đón dâu tới rồi, Vũ Nhu Tử chuẩn bị sẵn sàng.”

Tiếng của Tô thị A Thập Lục vang lên.

Vũ Nhu Tử:

“Đã biết, lát nữa chỉ cần bước lên kiệu hoa một cách tao nhã là được rồi, ta làm được.”

Đúng lúc này, cửa phòng của cô dâu Đậu Đậu bị đẩy ra.

Vài vị tiên tử nũng nịu mỉm cười rạng rỡ đi vào. Tuy nhiên lại không nhìn thấy bóng dáng Bạch tiền bối đâu cả.

“Bạch Tôn Giả và Đậu Đậu đang nhập vào cơ thể của ta đâu? Bọn họ không phải là phù rể à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tô thị A Thập Lục đáp:

“Bạch tiền bối và Đậu Đậu đứng đợi chúng ta ở trạm giữa, bọn họ làm phù rể là còn có nhiệm vụ khác.”

“Ồ, hôm nay Tiểu Đậu Đậu xinh đẹp quá.”

Lệ Chi Tiên Tử cũng đã đứng trong đội ngũ phù dâu.

“Chào buổi sáng Lệ Chi tỷ tỷ.”

Vũ Nhu Tử ngọt ngào chào hỏi.

“Đậu Đậu dẻo miệng thật đấy, nhưng hôm nay là ngày ngươi lấy chồng đấy, thật sự không sao ư? Sẽ không chơi trò biến mất giữa đường đấy chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử bước lên trước, nhẹ nhàng xoa đầu Đậu Đậu.

Có vẻ như Lệ Chi Tiên Tử vẫn chưa biết chuyện Đậu Đậu bị đổi ý thức thì phải?

Hoàng Sơn Chân Quân không nói chuyện này cho tiên tử ư?

“Yên tâm đi, Lệ Chi tỷ tỷ.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Lệ Chi Tiên Tử ngồi xổm xuống, chỉnh sửa lại quần áo cho nó.

Hôm nay Đậu Đậu mặc váy màu đỏ, nom rất đáng yêu.

Váy này là do Vũ Nhu Tử chọn… nếu như Đậu Đậu thật có mặt ở đây, chắc chắn sẽ không mặc quần áo kiểu này đâu.

Tống Thư Hàng để ý thấy chiếc váy này giống hệt với váy mà Đậu Đậu mặc trong cảnh ‘Đậu Đậu lấy chồng’ mà hắn nhìn thấy khi nhập mộng con cá sấu xấu xí kia!

Lệ Chi Tiên Tử sửa sang lại cho Đậu Đậu, thuận miệng nói:

“Nghe nói phù rể Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng dẻo miệng lắm, phải một câu Lệ Chi tỷ tỷ, trái một câu Lệ Chi tỷ tỷ. Coi như hôm nay hắn thức thời, nếu như hắn dám mở miệng nói một tiếng ‘má mì’, ta sẽ thưởng cho hắn một vòng đại phong xa.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta cũng chỉ trêu tiên tử có mấy ngày, gọi mấy tiếng Lệ Chi má mì thôi, sau đó cũng có gọi nữa đâu.

“Được rồi, xuất phát đi.”

Lệ Chi Tiên Tử vươn tay ra ôm Đậu Đậu lên.

“Lệ Chi tỷ tỷ, ta tự đi được mà.”

Vũ Nhu Tử nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Hôm nay cứ để ta ôm ngươi đi, đợi ngươi lấy… không đúng, đợi ngươi gả cho người ta rồi, ta có muốn ôm cũng khó.”

Tin tức hôm nay truyền nhân duy nhất của Tam Thập Tam Thú Thần Tông Phù Sinh Tiên Tử sẽ lấy con trai duy nhất của Hoàng Sơn Chân Quân đã truyền đi khắp nơi rồi.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 bừng tỉnh, hóa ra người Đậu Đậu phải lấy không phải là một vị khuyển gia mà là một cô em kìa.

Vũ Nhu Tử:

“Có lý.”

Sau đó, cô thuận theo bản năng, cọ đầu vào ngực Lệ Chi Tiên Tử.

“Lệ Chi Tiên Tử đầy đặn quá, còn lớn hơn tưởng tượng của ta nữa.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 1292: Độc Cô Bạch ngu người

Vũ Nhu Tử, ta vẫn còn trẻ, vẫn chưa muốn chết đâu ~

Tống Thư Hàng nhớ lại khi ngày cưới của Đậu Đậu được quyết định, hắn đã lật hoàng lịch ra xem. Ngày 23 tháng 9 năm 2019, Thu Phân, tiện nhập liệm, an táng, kỵ cưới gả.

Lúc ấy hắn còn nhắc nhở Hoàng Sơn Chân Quân ngày 23 kỵ kết hôn.

Nhưng Chân Quân nói rằng hắn đã tìm cao nhân bói cho một quẻ rồi, hôn lễ của Đậu Đậu thích hợp tổ chức vào ngày 23.

'Tiện an táng' cũng tức là hôm nay là ngày tốt để đi chết đó.

Nhưng mị không muốn chết, mị vẫn còn trẻ.

"Đậu Đậu ngốc."

Nhưng bất ngờ là Lệ Chi Tiên Tử không hề tức giận, cô vỗ mạnh lên đầu Đậu Đậu rồi ôm lấy nó đi ra khỏi phòng.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cũng may là Lệ Chi Tiên Tử không trách cứ, mà hình như tâm trạng tiên tử còn rất tốt thì phải?

Cô ấy vui lắm à?

Bên ngoài phòng.

Đội ngũ đón râu của nhà trai đã chuẩn bị sẵn sàng. Một đài cao di động màu vàng kim khổng lồ lặng lẽ được dựng lên ngoài phòng.

Đó mà một đài cao do hai trăm người nâng, hơn một trăm người kéo. Trước đài có sáu mươi sáu bậc thang, bốn góc có bốn con … Kình Ba được đúc thành từ vàng, mặt hướng về các phía Đông Tây Nam Bắc.

Những kẻ khiêng kiệu đều là con rối, người mặc áo hỉ, sống động như thật.

Tất cả đều giống như "dự đoán tương lai" mà hắn nhìn thấy khi nhập mộng con cá sấu xấu xí kia vậy.

Nếu như mọi chuyện phát triển bình thường, Đậu Đậu sẽ ngồi trên đài cao bằng vàng để xuất giá.

Tống Thư Hàng nhớ rõ lúc mơ thấy giấc mơ này, ban đầu hắn đứng ở góc nhìn của khán giả để chứng kiến Đậu Đậu xuất giá. Nhưng cứ xem xem mãi, đột nhiên cơ thể của hắn di chuyển, thay Đậu Đậu ngồi trên đài cao rồi bị gả đi.

Lúc ấy hắn bị dọa nhảy dựng lên, còn tưởng rằng mình phải lấy chồng thay Đậu Đậu.

Bây giờ xem ra là mình lo thừa rồi.

Người bị gả vẫn là Đậu Đậu.

Không đúng, đợi chút đã. Tuy rằng bây giờ là Đậu Đậu lấy chồng thật nhưng ý thức của hắn lại đang ở trong người nó đấy.

Thì ra là thế, hình ảnh trong "dự đoán tương lai" lúc trước là thế này ư?

Lúc ấy hắn hoàn toàn không ngờ tới Bạch tiền bối còn có chiêu "chuyển đổi ý thức" thế này.

…

…

Lệ Chi Tiên Tử ôm Đậu Đậu, đặt nó lên đài cao bằng vàng.

Tiếp đó, Vũ Nhu Tử khống chế cơ thể của Đậu Đậu, bước lên bậc thang.

"Thời gian qua nhanh thật."

Lệ Chi Tiên Tử nhẹ giọng nói.

Lúc Hoàng Sơn Chân Quân thu dưỡng Đậu Đậu, nó chỉ bé bằng bàn tay. Mới chớp mắt mà Đậu Đậu đã lên đến cảnh giới tứ phẩm, lại còn sắp lấy chồng rồi.

Cô vỗ nhẹ lên đầu Đậu Đậu:

"Đi đi, Đậu Đậu."

"Tạm biệt, Lệ Chi tỷ tỷ."

Vũ Nhu Tử nói.

Đồng thời, cô nói với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục trong ý thức hải:

'Tống tiền bối, A Thập Lục, các ngươi có cảm nhận được không? Giờ Lệ Chi tỷ tỷ có ngực rồi nè. Rõ ràng lúc trước khi nhìn ảnh của cô ấy, ta vẫn thấy ngực tỷ ấy chẳng có gì mà.”

Tống Thư Hàng: ‘…’

Làm sao hắn mở miệng bàn luận về vấn đề này đươc hả trời?

Tô Thị A Thập Lục: ‘Là dậy thì lần thứ hai đấy, cùng với việc cảnh giới của nữ tu tăng lên, cơ thể của họ cũng sẽ phát triển thêm một chút chút. Không chỉ Lệ Chi Tiên Tử mà những nữ tu khác cũng như thế.’

Vũ Nhu Tử: ‘Hóa ra là vậy.’

Tống Thư Hàng: ‘Vũ Nhu Tử, câu này cô nghĩ ở trong đầu là được, đừng nói ra trước mặt Lệ Chi Tiên Tử đấy.’

Vũ Nhu Tử: ‘Tống tiền bối, ta cũng có phải Tam Lãng tiền bối đâu.’

Tống Thư Hàng bắt bẻ: ‘Giờ là Tứ Lãng rồi.’

‘Ta cảm thấy sau khi đổi tên thành Tứ Lãng, Tam Lãng tiền bối lại càng tích cực tự tìm chết hơn đấy.’

Vũ Nhu Tử nói, dứt lời cô liền khống chế cơ thể Đậu Đậu, bước đi một cách tao nhã đến trung tâm đài cao rồi vững vàng ngồi xuống.

Cô liếc mắt quan sát bốn phía.

“Ầy, cảm giác này cũng thoải mái thật đấy chứ.”

Vũ Nhu Tử nhỏ giọng nói.

Tựa như một vị nữ hoàng đang đi tuần, ngồi trên đài cao bằng vàng, ngầu hết chỗ nói.

Cô đột nhiên phát hiện bản thân rất thích cảm giác ngồi trên đài cao bằng vàng thế này.

“Đợi sau này kết hôn ta cũng phải ngồi trên một đài cao thế này để xuất giá.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô thị A Thập Lục cười nói:

“Vũ Nhu Tử đã có người thương chưa?”

“A cha ta nói sau này sẽ tìm cho ta một người đàn ông biết chăm sóc con gái giống như ông. Như thế thì sau này cháu gái của ông sẽ không bị người ta bắt nạt. Ha ha ha ha.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Tô thị A Thập Lục: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

Linh Điệp Tôn Giả lo xa quá rồi đấy.

Lúc này, tiếng pháo trúc lại vang lên.

Sau đó, có một đoàn các thanh niên mặc áo đỏ tập hợp lại, đi tới trước đài cao. Họ lấy ra đủ các loại nhạc khí, bắt đầu diễn tấu. Lại có người móc ra pháp khí có hình dạng như một cái ống dài, phóng ra không trung. m thanh giống như tiếng pháo vừa nãy phát ra từ pháp khí kia.

Đây là một đội ngũ đón dâu chuyên nghiệp.

Theo tiếng nhạc vang lên, đài cao bằng vàng từ từ di chuyển.

Lệ Chi Tiên Tử mang theo đoàn phù dâu, bước lên thuyền tiên mà Hoàng Sơn Chân Quân đã chuẩn bị riêng, đi theo đằng sau đài vàng.

Sau khi di chuyển được hơn trăm mét, đài cao liền dừng lại.

Phía trước có một hàng các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Họ làm gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tô thị A Thập Lục giải thích:

“Nghe nói đây là tập tục chỗ Hoàng Sơn Chân Quân, lúc cô dâu gả đi, sau khi kiệu hoa di chuyển được một trăm mét, người nhà mẹ đẻ tặng quà và chúc phúc cô dâu.”

“Lúc này Đậu Đậu không có ở đây không sao chứ? Người nhận chúc phúc là nó thì sẽ tốt hơn.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Đậu Đậu tránh màn chúc phúc này còn không kịp ấy chứ.”

Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, A Thập Lục, đừng nói nữa. Ta không thể tập trung được đây, sắp tới lúc quan trọng rồi, ta không thể làm hỏng được.”

“A la sua, a a a ~ hù!”

Tạo Hóa Tiên Tử lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

“Vẫn nên cầu nguyện Tạo Hóa Tiên Tử không làm loạn vào thời khắc mấu chốt thì hơn.”

Đài cao vàng chậm dần lại.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 chen nhau tiến lên, giao món quà mình đã chuẩn bị sẵn cho Đậu Đậu.

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên tiến lên, hắn bước lên đài, đi tới trước chỗ ngồi, lấy một chiếc túi càn khôn rồi đưa cho Đậu Đậu:

“Trong này đựng máy kéo tay cầm đã được cải tiến, tốc độ nhanh tới mức không ai thèm chơi chung luôn. Ta còn mời các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cùng tham gia cải tiến đấy. Đậu Đậu, tân hôn vui vẻ nhé. Ngươi không cần phải đào hôn nữa, chú rể lần này nhất định sẽ dọa ngươi giật nảy mình cho xem.”

“Giật nảy mình ư? Tại sao chứ?”

Vũ Nhu Tử nhận lấy túi càn khôn rồi hỏi tiếp:

“Ôi, Bắc Hà tiền bối tặng ta cả túi càn khôn à?”

Cô nhớ rõ túi càn khôn rất quý mà.

“Túi càn khôn này là Hoàng Sơn Chân Quân cho chúng ta để đựng quà đấy. Ta đâu thể vác cả cái máy kéo tay cầm lên đây được chứ.”

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười vỗ đầu Đậu Đậu.

Sau Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hà Quan Chân Quân và Tạo Hóa Pháp Vương lần lượt tiến lên đưa túi càn khôn, tặng quà của mình cho Đậu Đậu.

Sau đó là Thất Sinh Phù Phủ Chủ, hắn vẫn vận một chiếc áo gió dài màu đen cool ngầu.

“Thất Sinh Phù tiền bối, hôm nay ngươi có nói chuyện với Tống tiền bối không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Tống tiền bối? Ai cơ?”

“Tống Thư Hàng tiền bối ý, chẳng phải lúc trước Thất Sinh Phù tiền bối đã từng nói trong nhóm là muốn giao cho hắn nguyên liệu để sửa lại con rối à?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngơ ngác, Đậu Đậu gọi Tống Thư Hàng là tiền bối á?

Đậu Đậu bị ép hôn đến điên rồi à?

Vũ Nhu Tử cô nương này… mới diễn được một nửa đã xảy ra sai sót rồi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp:

“Tống tiểu hữu còn đang bận việc, đợi xong hôn lễ của ngươi thì ta lại đi tìm hắn.”

Đồng thời, trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ, trong nhóm Cửu Châu số 1 người gọi Tống Thư Hàng tiểu hữu là ‘tiền bối’ hình như chỉ có mình Vũ Nhu Tử thôi thì phải?

Chẳng lẽ người trước mắt này không phải là Đậu Đậu?

Nghĩ tới đây, Thất Sinh Phù Phủ Chủ xoay người, phất tay:

“Tạm biệt nhé, Vũ Nhu Tử.”

“Tạm biệt, Thất Sinh Phủ tiền bối.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Tô thị A Thập Lục: “…”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “…”

Nhìn trời, là nha đầu Vũ Nhu Tử thật.

Nếu như Đậu Đậu này là hàng giả thì Đậu Đậu thật giờ đang ở đâu?

Còn nữa, Linh Điệp Tôn Giả có biết chuyện Vũ Nhu Tử đóng giả là Đậu Đậu để cử hành hôn lễ không?

Thất Sinh Phù đạo hữu cực kỳ hoang mang.

Sau Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Giao Bá Chân Quân bước lên đài.

Quà của Giao Bá Chân Quân không đựng trong túi càn khôn mà là trong một thùng nước.

“Cho ngươi này Đậu Đậu. Qùa tặng ngươi đấy, một con Sở Sở.”

Chân Quân đưa két nước qua, bên trong còn có một con cá.

Con cá này có một gương mặt đau thương.

Tống Thư Hàng nhớ rõ tên của nó là "Thủy Tích Ngư".

"Cảm ơn Giao Bá tiền bối, cá này ăn có ngon không?"

Vũ Nhu Tử hỏi.

"Ăn?"

Giao bá Chân Quân ngẩn ra.

"Đậu Đậu, chẳng phải ngươi muốn có nó à? Con yêu ngư này tên là Sở Sở đấy."

Vũ Nhu Tử: "..."

Tống Thư Hàng thật sự không nhịn được nữa:

'Giả vờ vui vẻ đi, cô phải biết rằng Đậu Đậu bị cuồng Sở Sở, nhận được một con yêu ngư Sở Sở thì nó phải vui sướng mới đúng.'

Vũ Nhu Tử cố rặn ra một nụ cười:

"Cảm ơn Giao Bá tiền bối, ta thích Sở Sở nhất đấy!"

Giao Bá Chân Quân gật đầu rồi đi xuống với gương mặt đầy vẻ khó hiểu.

Hắn cứ cảm thấy Đậu Đậu này có vấn đề.

****

Sau khi bạn bè tặng quà xong, đài cao bằng vàng ròng ánh kim được con rối nâng lên, vững bước tiến về phía trước.

Đội ngũ đón dâu đằng trước lại tiếp tục đàn ca.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng vào các thuyền tiên, đi cùng với đội ngũ đón dâu.

Bọn họ đã ăn xong một bữa ở nhà Hoàng Sơn Chân Quân rồi. Nhưng đó chỉ là món khai vị, đợi đến nhà chú rể sẽ còn một bàn tiên trân yến mỹ vị hơn đợi bọn họ hưởng dụng. Đây là thịnh yến do tiên trù nổi tiếng khắp tu chân giới chuẩn bị.

Đội ngũ đón dâu bay lên, tất cả đều là tu sĩ tứ phẩm trở lên, sở hữu khả năng chế ngự phi kiếm.

Đội ngũ càng bay càng nhanh, những con rối nâng đài cũng tăng tốc theo.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Cảm giác này đáng ba mươi hai cái like.

...

…

Đoàn rước dâu bay xa, thậm chí còn cách một đoạn với các thuyền tiên đằng sau.

Lúc này, trong không trung đột nhiên có một tấm lưới chụp xuống, trùm lên cả đội ngũ đón dâu. Đồng thời, có một ảo ảnh xuất hiện giữa không trung, bao lấy đài cao vàng.

Chu Ly bật cười:

“Ha ha ha, Độc Cô Bạch, Lục Tảo Đạo Nhân, Bạch Nhận Kiếm Khách, Lạc Anh Tiên Tử. Các ngươi vẫn không nhịn được mà ra tay rồi chứ gì.”

Nhưng đáng tiếc hắn đã có chuẩn bị từ lâu, không thể để mấy tên này phá hoại hôn lễ của Đậu Đậu được!

Cùng lúc đó.

Độc Cô Bạch nấp bên cạnh ngu người, người ra tay không phải là bọn họ mà!

Chương 1293: Sở Khanh? Excuse me?

Chu Ly cười khà khà:

“Không cần lo lắng, bên ta đã có chuẩn bị từ lâu rồi! Độc Cô Bạch này muốn cướp dâu ư, nằm mơ đi nhé! Đậu Đậu ngươi yên tâm đi, có Chu Ly ta ở đây, ngươi có thể yên tâm mà lấy chồng rồi.”

Sau khi gả Đậu Đậu đi, nó có nhà riêng của mình thì không cần bỏ nhà ra đi. Và hắn sẽ không cần đi theo chùi mông cho nó nữa.

Như thế thì hắn cũng sẽ có thời gian hẹn hò với u Dương Viện rồi, nghĩ thôi đã cảm thấy sung sướng rồi.

Đậu Đậu, cho dù hôm nay có phải liều cái mạng này thì ta cũng phải gả ngươi đi bằng được. Sau này ngươi hạnh phúc… ta đây cũng sẽ hạnh phúc!

Quả thật Chu Ly đã có chuẩn bị từ trước, tất cả mọi đòn công kích đều bị hắn và các thành viên hắn sắp xếp cản lại hết.

Chỉ cần trụ thêm một lúc nữa, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 và bạn bè của Hoàng Sơn Chân Quân ngồi trong thuyền tiên đằng sau sẽ đuổi đến, thế là bắt sống đám được người tới cướp dâu ngay rồi!

“Cướp dâu ư?!”

Vũ Nhu Tử lên tinh thần ngay tức khắc.

Không ngờ hôm nay cô cũng có thể đích thân trải nghiệm tình tiết chỉ có trong phim thế này.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, ngươi có nghe thấy ta nói gì không, là cướp dâu đấy!”

Vũ Nhu Tử nói với giọng đầy hưng phấn.

Tống Thư Hàng: “…”

Vừa rồi hắn nghe thấy Chu Ly gọi người kia là “Độc Cô Bạch”, nếu như hắn nhớ không nhầm, Độc Cô Bạch hình như là đệ tử của Phù Sinh Tiên Tử thì phải?

Quả nhiên nó vẫn ra gây sự.

Nhưng nếu như Độc Cô Bạch tới đây cướp dâu, tại sao không đi cướp Phù Sinh Tiên Tử mà lại mai phục để bắt Đậu Đậu chứ? Rốt cuộc tên này đang nghĩ cái gì thế?

“Nói đến cướp dâu, ta đột nhiên nhớ tới một tin tức thú vị.”

Tô thị A Thập Lục nói:

“Cách đây không lâu, trên mạng có người làm loạn hôn lễ để cướp hôn, nhưng đối tượng bị cướp thực sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt.”

“Tin này ta cũng biết, lúc mọi ngươi cho rằng hắn định cướp cô dâu thì hắn lại mang chú rể đi đúng không?”

Vũ Nhu Tử nói.

“Không, trong video ta xem, người đi cướp dâu là con gái, cô ấy cướp cô dâu.”

“…”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Hai người các cô xem thể loại tin tức gì thế, không có tin cướp dâu cướp rể nào bình thường tí à?”

“Y y a ~ y y a ~ ngốc ~”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Vũ Nhu Tử:

“Bởi vì tin tức bây giờ phải sốc, phải khác người. Nam cướp nữ, nữ cướp nam đã chẳng còn mới mẻ gì nữa rồi. Nam cướp nam, nữ cướp nữ mới thu hút người đọc chứ.”

“Chó cắn người đã không còn là tin mới, người cắn chó mới là tin hot đấy.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Vũ Nhu Tử bổ sung:

“Thậm chí khi mà người cắn chó không còn là tin mới thì phải đi tìm những tin tức càng sâu càng bùng nổ hơn nữa. Ví dụ như người với chó cắn nhau hay như một người đuổi cắn mười mấy con chó ấy.”

“Nên không thể trách bọn ta được.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình không thể phản bác nổi.

“Đến rồi đến rồi, Tống tiền bối, có một kẻ cướp dâu xông đến trước mặt chúng ta rồi!”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Nửa trận đầu cô gánh, cô đối phó với hắn ta đi.”

“Cứ giao cho ta, ta đã nghĩ xong kịch bản để ứng phó với mấy kẻ tới cướp dâu rồi.”

Vũ Nhu Tử đảm bảo.

Tống Thư Hàng có chút bất an:

“Cô định làm như thế nào?”

“Đương nhiên là cự tuyệt hắn, dù sao thì chúng ta cũng phải đảm bảo hôn lễ của Đậu Đậu thành công mà. Tuy rằng tình tiết cướp dâu cũng rất kích thích…”

Vũ Nhu Tử nói.

Đang nỏi dở, một người đàn ông mặt đầy râu đã xuyên qua lớp phòng ngự do Chu Ly bố trí, thành công xông tới trước mặt Đậu Đậu.

“Đi theo ta, con chó kia!”

Người đàn ông có râu kia nói.

“Đồ Sở Khanh, đi theo ngươi ư, nằm mơ đi!”

Vũ Nhu Tử đáp trả với giọng nghiêm túc.

Người đàn ông có râu:

“Sở Khanh á?”

“Đồ khốn kiếp nhà ngươi, khi ta quyết định gả cho người khác thì ngươi lại chạy tới phá hoại hôn lễ của ta. Nếu như ngươi muốn cướp dâu thì tại sao không tới sớm một chút? Trước khi hôn lễ bắt đầu có thời gian dài như thế, ngươi có nhiều thì giờ để hoàn thành hẹn ước giữa hai chúng ta hơn mà. Để rồi bây giờ, khi ta đã quyết định lấy người khác thì ngươi lại xuất hiện trước mặt ta, xuất hiện trong thế giới của ta… Bỏ cuộc đi, Độc Cô Bạch, ta sẽ không đi với ngươi đâu, vĩnh viễn cũng không!”

Vũ Nhu Tử nghiêm túc đọc mấy lời thoại không biết lấy từ đâu ra.

Cứ đọc mãi một hồi, chính bản thân cô cũng bị lời thoại làm cảm động, giơ tay lên lau nước mắt.

Lời thoại này hay quá xá luôn.

“Hả?”

Người đàn ông mặt đầy râu ngơ ngác.

Thời gian rất quý giá, hắn ta không muốn nghe con cún này lảm nhảm. Hắn muốn bắt con Kinh Ba này đi luôn, nhưng tay lại không thể tóm được nó.

Trên người của đối phương có một tầng ánh sáng màu vàng kim, giống như một lớp phòng ngự tuyệt đối, khiến bàn tay của người đàn ông mặt râu không thể tiếp xúc được với Đậu Đậu. Là mỹ nhân rắn công đức, cô vẫn luôn bảo vệ Tống Thư Hàng, đồng thời cũng bảo vệ luôn thân xác của Đậu Đậu hiện tại.

“Ố? Lời thoại của ta không cảm động à?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Vũ Nhu Tử, ta nghĩ có khi cô nhầm lẫn rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Tên mặt râu này không phải là Độc Cô Bạch, Độc Cô Bạch không xấu thế này đâu.”

Vũ Nhu Tử:

“Cái gì cơ?”

Ngại quá đi.

Mặt râu: “…”

“Hơn nữa, người mà Độc Cô Bạch muốn tìm cũng không phải Đậu Đậu, người mà hắn muốn cướp là sư phụ của hắn kìa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thế tên mặt đầy râu này là ai, chạy tới đây làm gì chứ?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Có lẽ là đồng bọn của Độc Cô Bạch chăng?”

“Nếu đã thế thì phải đổi lời thoại thôi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Trong khi người đàn ông mặt râu kia khổ sở với lớp ánh sáng phòng ngự màu vàng kim không thể phá nổi kia, Vũ Nhu Tử lại lên tiếng:

“Đi đi, mặt râu. Nói với Độc Cô Bạch, đời này ta với hắn có duyên không phận. Bảo hắn quên ta đi, ta là một người con gái xấu xa.”

“Excuse me?”

Người đàn ông mặt râu đần mặt lần hai.

Độc Cô Bạch là cái quái quỷ gì, hắn hoàn toàn không biết mà.

‘Tống tiền bối, hình như tên này đến Độc Cô Bạch là ai cũng không biết. Có phải là nhẫm lẫn chỗ nào không?’

Vũ Nhu Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng:

‘Nếu như không phải là Độc Cô Bạch thì đám cướp dâu này là ai?”

Lúc này, giọng nói của Chu Ly truyền tới:

“Ha ha ha ha, Độc Cô Bạch đạo hữu, ngươi bỏ cuộc đi, các ngươi không có cơ hội đâu. Các vị tiền bối, mau tới giúp một tay, tóm hết lũ người đến cướp dâu này lại!”

“Á đù, ta đây còn chưa kịp cướp dâu đấy được không hả?”

Lúc này, một giọng nói từ xa truyền tới.

Là Độc Cô Bạch, hắn đứng ra, nói với Chu Ly bằng giọng tức giận:

“Những kẻ đang cướp dâu bây giờ chẳng liên quan gì với ta hết! Ta còn chưa kịp hành động đây này! Ông đây không đi đổ vỏ đâu đấy!”

Độc Cô Bạch quyết định từ bỏ kế hoạch A.

Đội cướp dâu xuất hiện một cách kỳ lạ này hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của hắn. Cho dù bây giờ hắn có mang người xông lên, dưới tình thế Chu Ly đã có chuẩn bị trước, hắn không thể âm thầm tráo đổi Đậu Đậu theo như kế hoạch A được.

Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Đám cướp dâu ngu ngốc này chui từ đâu ra thế?

Vì đã quyết định từ bỏ kế hoạch A, Độc Cô Bạch chủ động đứng ra bắt đầu thực hiện kế hoạch B.

Chu Ly nhìn Độc Cô Bạch, mặt thộn ra.

Móa nó, Độc Cô Bạch còn chưa kịp cướp dâu, vậy mấy kẻ này là ai đây?

Lúc này, bên trên đài cao vàng, một tên ăn mặc như thích khách xông về phía tên mặt râu, tức giận nói:

“Đồ ngu, ngươi còn ngây ra đó làm gì, mau tóm lấy con chó đó đi!”

“Đại ca, quanh người con chó này có ánh sáng công đức bảo vệ, em không động vào nó được.”

Người đàn ông mặt râu đáp.

“Gặp quỷ rồi, ai có thể nói cho ta biết sao trên người một con chó lại có sức mạnh công đức lớn như thế không?”

Người ăn vận như thích khách kia kêu lên.

Chu Ly:

“Ta biết, nhưng ta không nói cho ngươi đâu. Tên bất lực kia, ăn một roi của ta đi!”

Chu Ly tế ra hai dây xích cổ quái, phóng về phía tên thích khách và mặt râu kia.

Bên cạnh đài cao vàng có thiên la địa võng được Chu Ly bố trí, cho dù trên người Đậu Đậu không có sức mạnh công đức bảo vệ thì tên mặt râu cũng không thể rời khỏi đó được.

Ngay tức khắc, mặt râu và thích khách đều bị trói lại.

“Các ngươi là ai?”

Chu Ly trầm giọng hỏi, tên mặt râu này không phải đồng bọn của Độc Cô Bạch, vậy hắn ta là người phương nào, tại sao lại đến cướp dâu?

“Chúng ta là ai không quan trọng, ngươi tưởng rằng trói bọn ta lại là thắng rồi à? Ngây thơ quá.”

Một tên trong bóng tối lên tiếng.

Mặt râu:

“Kế hoạch A thất bại, tiến hành kế hoạch B!”

Đầu năm nay, những người làm tin tức lớn đều phải chuẩn bị một series kế hoạch ABCD, nếu không chẳng còn mặt mũi mà làm việc.

“Đáng ghét, mới đó mà đã tiến hành kế hoạch B rồi á? Kế hoạch A là ai bày ra thế, chả khác gì một đống phân. Chưa gì đã thất bại rồi.”

Một thành viên trong đội ngũ cướp dâu bất mãn nói.

Sau đó, trong ánh mắt nghi hoặc của Chu Ly và đám người Lệ Chi Tiên Tử, toàn bộ thành viên trong đội cướp dâu giơ tay lên chọc vào tròng mắt của mình.

Con ngươi máu chảy đầm đìa bị móc ra.

Đến cả mắt của thích khách và tên mặt râu kia cũng rơi từ trong khoang mắt ra.

Tất cả con ngươi tụ lại một chỗ.

Cuối cùng chúng ngưng tụ thành một con mắt khổng lồ trên đầu tên mặt râu.

Con mắt khổng lồ này dường như được tạo thành từ lửa, thiêu đốt hừng hực, trong ngọn lửa có thể nhìn thấy rõ ràng đồng tử màu đỏ au.

‘Lại là mắt à?’

Tống Thư Hàng giật mình, gần đây hắn gặp liền mấy chuyện có liên quan đến mắt rồi, chẳng lần nào có kết quả tốt cả.

Con mắt hỏa diễm này có lai lịch gì đây?

Mấy kẻ cướp dâu tự móc con mắt của mình ra kia cùng kêu lên thảm thiết, cơ thể của bọn chúng biến thành một đám tro bụi dưới đất, bao gồm cả của mặt râu và thích khách, tất thảy tan thành bụi phấn.

Ngay sau đó, trong thân thể của mấy tên cướp dâu có một thứ hình dáng như linh hồn xông ra, bay về phía con mắt hỏa diễm khổng lồ kia.

“Ha ha, ép bọn ta phải dùng đến kế hoạch B thế này, các ngươi chết chắc rồi. Vốn bọn ta chỉ định cướp con chó này đi mà thôi, nhưng bây giờ tất cả các người đều phải chết.”

Linh hồn của tên mặt râu đắc ý cười nói.

Cười xong, hắn ta xông lên trời, định hòa vào với con mắt hỏa diễm kia.

Nhưng đúng lúc này, có một cánh tay màu vàng đột nhiên chui ra, bắt lấy “hồn” của mặt râu.

Là mỹ nhân rắn công đức.

Sau khi tóm lấy “hồn” của tên đó, cô quay người đối diện với cơ thể của Đậu Đậu. Xích Tiêu Kiếm trong cơ thể ăn ý lồng tiếng cho cô:

“Thư Hàng, siêu độ!”

Siêu độ ư? Nhưng bây giờ ta không ở trong cơ thể của mình, có thể sử dụng siêu độ chi pháp không?

“Thả ta ra.”

Mặt râu tức giận nói.

Tống Thư Hàng lập tức tiếp nhận quyền khống chế cơ thể Đậu Đậu từ Vũ Nhu Tử.

Sau đó, hắn khởi động siêu độ chi pháp, vươn tay phủ lên mặt râu, miệng niệm “Địa Tạng Độ Hồn Kinh”.

Ngay lập tức, trên người Đậu Đậu phát ra cảm giác đại từ bi, đại trí tuệ.

“Đồ ngốc, ta đây đâu phải hồn ma, ngươi siêu độ cho ta kiểu gì?”

Tên mặt râu kêu lên.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức nhổ Xích Tiêu Kiếm ra, đâm thẳng vào ngực hắn ta.

Chương 1294: Không ai cản nổi

“Á? A a a a ~~”

Tiếng kêu thảm của tên mặt râu cao kinh người, âm thanh cao vút gần như đạt được đến note High C của giọng nam cao.

Bởi vì bây giờ hắn tồn tại dưới dạng gần như hồn thể, nên bị đâm một kiếm mà không có máu tươi chảy ra, chỉ để lại một cái lỗ to.

“Giờ thì ngươi chết rồi.”

Xích Tiêu Kiếm nói bằng giọng lạnh lùng.

Mỹ nhân rắn công đức rút Xích Tiêu Kiếm ra, lúc này, toàn bộ cơ thể của tên mặt râu bị hút dần về phía lỗ thủng ở trước ngực. Chỉ trong chớp mắt liền biến thành một chùm sáng to bằng nắm đấm.

Tống Thư Hàng khống chế móng vuốt của Đậu Đậu ấn lên chùm ánh sáng kia, thuận lợi khởi động siêu độ chi pháp. Phạn âm, ánh sáng đại từ bi, đại công đức, đại trí tuệ bao lấy chùm sáng kia.

Dưới sự bao phủ từng chút một của Phạn âm, cơ thể đã bị hóa thành một chùm sáng của mặt râu bị siêu độ hoàn toàn.

“Nhìn trời, còn có thể làm như thế à? Thế này có phải không đúng với Phật môn không?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Đầu tiên là đâm người ta một nhát rồi sau đó lại siêu độ, điều này hình như không phù hợp với nguyên tắc của siêu độ chi pháp nhỉ?

Nhưng sự thâtk thắng hùng biện, tên mặt râu kia thật sự bị siêu độ rồi.

“Hê hê, xem như tên này đen đủi, trùng hợp đâm vào mũi đao của ta… Ấy, là mũi kiếm chứ.”

Xích Tiêu Kiếm nói:

“Thư Hàng, tìm cơ hội chém nốt mấy hồn thể còn lại đi, những hồn thể trạng thái đặc biệt như bọn chúng là vạn dặm mới tìm được một đấy. Chém rồi còn có thể siêu độ, bõ lỡ cơ hội này e là cả đời ngươi cũng không gặp được lần nào nữa đâu. Siêu độ một người bằng với vạn người trước kia, lần này sức mạnh công đức sẽ tăng đáng kể đấy!”

“Bọn chúng có lai lịch gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hình như Xích Tiêu Kiếm biết rõ thân phận của đám mặt râu này thì phải?

“He he, ‘thần minh’ trong truyền thuyết và thánh đồ - kẻ cuồng tín thuộc ‘thần quốc’ của hắn ta.”

Xích Tiêu Kiếm nói tiếp:

“Đừng hỏi ta thần minh, thần quốc và kẻ cuồng tín là thứ quái quỷ gì, ta đây cũng không biết. Ta chính là ta, là Xích Tiêu Kiếm biết đao ý. Ta chỉ nói thay @#%× Tiên Tử thôi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu nhìn lên con mắt khổng lồ kia, hai mắt lấp lánh như nhìn thấy một cái bánh gato ngon miệng vậy.

Lúc này, bên trong con mắt hỏa diễm, thân ảnh của tên thích khách kia lại hiện lên. Cùng xuất hiện còn có đám đồng bọn của hắn ta, bọn chúng khoác lên mình trang phục của thích khách bóng đêm, bổ nhào ra từ mắt lửa.

Trong mắt của chúng không có con ngươi, chỉ còn ngọn lửa trắng bệch.

Chu Ly phất tay, dây xích phóng ra. Nhưng khi chạm vào người mấy tên thích khách kia thì dây xích xuyên thẳng qua cơ thể bọn chúng, không thể làm chúng bị thương.

“Ha ha ha ha!”

Tên thích khách kia bật cười đắc ý, cơ thể của hắn lóe lên, trong tích tắc đã đến trước mặt Chu Ly. Đôi lợi trảo xuất hiện trong tay hắn ta bổ nhào về phía Chu Ly.

“Ngươi không thể làm ta bị thương nhưng ta lại có thể chạm vào ngươi. Chết… Hự ~~~”

Tên thích khách kia còn chưa kịp nói hết, một thanh kiếm rực lửa đã đâm vào ngực hắn, tạo thành một lỗ thủng lớn.

Làm sao có thể, trong trạng thái 'manh thứ', bọn ta là một tồn tại hư ảo không thể chạm vào, tại sao lại bị người khác đâm xuyên qua được? Tên thích khách đó cúi đầu nhìn mũi kiếm trước ngực mình, đến chết cũng không dám tin những gì đã xảy ra.

"Một tồn tại không thể chạm vào ư? Đến cả "Đại Hư Không Áo Nghĩa Bí Pháp" nổi danh của thú giới cũng không dám nói không ai có thể chạm vào mình. Trạng thái này của ngươi cũng chỉ có thể mang ra để dọa người thôi."

Xích Tiêu Kiếm cười lạnh.

Tay phải của mỹ nhân rắn công đức rút Xích Tiêu Kiếm ra, tay trái túm lấy cổ của Đậu Đậu, đẩy nó lên trước.

"Khó chịu quá, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, Đậu Đậu không phải là mèo, tóm như thế đau lắm!"

Tống Thư Hàng kêu lên.

Cùng lúc đó hắn vươn móng vuốt ra đặt lên người thích khách.

Giống như mặt râu, cơ thể của tên này cũng bị hút về phía lỗ thủng, biến thành một chùm sáng to bằng nắm đấm. Tống Thư Hàng khống chế móng vuốt của Đậu Đậu, thi triển siêu độ chi pháp, thuận lợi siêu độ chùm sáng trên.

Một lượng lớn ánh sáng công đức nhập vào người mỹ nhân rắn công đức.

Độ hóa một người bằng siêu độ cả vạn vong hồn.

"Con mắt hỏa diễm trong không trung kia chính là 'thần minh' à? Tại sao nó lại muốn bắt Đậu Đậu chứ?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

"Có lẽ đây là một vị khuyển thần nào đó, muốn bắt Đậu Đậu về làm vợ chăng?"

Vũ Nhu Tử suy đoán.

Tống Thư Hàng:

"Tuy rằng Đậu Đậu sắp gả đi thật nhưng nó là một con Kinh Ba đực nhé. Vì thế… có lẽ con mắt hỏa diễm này là một con cái, định cướp Đậu Đậu làm chồng cũng nên?"

"Nghiêm túc chút đi, ta đang nghĩ, chuyện này có liên quan đến đài cao vàng dưới chân chúng ta hay không? Ta cứ cảm thấy đài cao này được làm từ tế đàn gì đó ấy."

Tô thị A Thập Lục nói.

Quả "kiệu hoa" dùng để nghênh đón Đậu Đậu này đúng là hoa lệ quá đáng. Cộng thêm những gì Xích Tiêu Kiếm nói vừa nãy, con mắt bằng lửa kia là một loại 'thần minh'… Tô thị A Thập Lục nghi ngờ đài cao bằng vàng này rất có thể vốn là tế đàn mà các tín đồ của con mắt kia tạo ra, không biết tại sao lại lạc xuống Hoa Hạ rồi bị biến thành kiệu hoa chuyên dụng để rước dâu.

"Có lẽ A Thập Lục đoán đúng, nhìn trời ~ ta có cảm giác hôn lễ của Đậu Đậu rất kỳ lạ. Các ngươi không thấy Hoàng Sơn tiền bối quá dung túng cho hành động của chúng ta rồi à? Trong hôn lễ quan trọng nhất cuộc đời Đậu Đậu, chúng ta còn trao đổi ý thức với Đậu Đậu, thế mà Hoàng Sơn tiền bối lại ngầm cho phép. Nghĩ kĩ lại, mọi người không thấy nó như trò đùa à?

Tống Thư Hàng nói:

"Hoàng Sơn Chân Quân rất yêu thương Đậu Đậu, nếu như tổ chức hôn lễ cho nó thật, nhất định sẽ không cho phép chúng ta phá hoại. Trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình gì đây."

Xích Tiêu Kiếm:

"Lại lảm nhảm rồi đấy."

Tống Thư Hàng: "…"

Lần này không lảm nhảm mà, hắn đã cố gắng nói ngắn gọn súc tích nhất có thể rồi.

Vũ Nhu Tử:

"Ta cũng có cảm giác như thế, một câu Hoàng Sơn tiền bối nói tối hôm qua khiến ta có ấn tượng rất sâu đậm. Hắn nói 'nói không chừng… để Thư Hàng tiểu hữu khống chế cơ thể Đậu Đậu mới là sự lựa chọn tốt nhất, có thể ứng phó với một số chuyện ngoài ý muốn.' Ta đoán, có thể Hoàng Sơn tiền bối đã biết hôn lễ hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì từ đầu rồi!"

"A y y y, a đa!"

Tạo Hóa Tiên Tử lại kêu lên.

Tô thị A Thập Lục:

"Nên rất có thể con mắt hỏa diễm này là do Hoàng Sơn tiền bối cố ý dụ đến!"

Tống Thư Hàng:

"Chắc tám chín phần mười rồi, phong cách hành sự phúc hắc như thế giống hệt bản sắc của Hoàng Sơn tiền bối."

"Nhưng không biết Hoàng Sơn Chân Quân dụ con mắt hỏa diễm 'thần minh' này tới làm gì nhỉ? Chẳng lẽ định bắt nó à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two muốn bắt hành tinh có mắt về làm sủng vật, đừng nói Hoàng Sơn tiền bối cũng định tóm con mắt hỏa diễm 'thần minh' này làm sủng vật đấy nhé?

'Có chuyện quái gì thế?'

Giọng nói của Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên.

Tống Thư Hàng bị dọa nhảy dựng lên.

'Không có gì, ngươi đang ở gần ta à? Bạch tiền bối?'

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two:

'Ta đang chơi trốn tìm với người khác, bất giác trốn đến gần đó. Đột nhiên ngươi gọi điện cho ta làm ta suýt chút nữa thì lộ.'

Tống Thư Hàng: "…"

Ta chỉ dùng ý thức nghĩ tới từ 'Bạch tiền bối two' là gọi điện thoại được luôn hả?

"Không có việc gì thì đừng gọi ta, bây giờ ta đang phiền lắm đây, bị phát hiện là hết chơi luôn. Người ta đang chơi trốn tìm mà ngươi còn gọi, thế chẳng phải là gian lận à? Cúp đây."

Bạch tiền bối two nói.

Dứt lời, hắn ngắt kết nối ý thức với Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

Bạch tiền bối two đang chơi trốn tìm với ai thế?

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ còn vị đó thôi. Đương kim 'Thiên Đạo' của chư thiên vạn giới. Tại hiện thế bây giờ, e là chỉ có vị đó mới đủ tư cách ép Bạch tiền bối chơi trốn tìm thôi.

Tống Thư Hàng giơ móng vuốt của Đậu Đậu ra, xoa huyệt thái dương… tức giận vò đầu chó version đời thật.

Hắn cứ cảm giác chuyện ngày càng ngày càng loạn.

Trong khi Tống Thư Hàng đang khổ não thì hắn, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cùng cảm thấy phần da sau cổ đột nhiên bị tóm lấy

Mỹ nhân rắn công đức dùng một tay tóm lấy Đậu Đậu, tay còn lại cầm Xích Tiêu Kiếm, nhẹ nhàng đi tới sau lưng một tên thích khách khác.

Tên thích khách kia đang giao đấu với Lệ Chi Tiên Tử.

Sự thật chứng minh, trạng thái 'manh thứ' của đám này chỉ là thứ để hù dọa người khác mà thôi. Không đến mười mấy chiêu chúng đã bị các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhìn thấu.

Lúc này tên thích khách kia bị Lệ Chi Tiên Tử áp chế, đang định mở miệng gọi đồng bọn đến ứng phó với tiên tử.

Nhưng vừa mới há miệng ra, một mũi kiếm rực lửa đã đâm xuyên qua ngực hắn.

"A ~~"

Tiếng kêu thảm bén nhọn vang lên.

Đây là tên thích khách thứ ba chết dưới kiếm của mỹ nhân rắn công đức.

Theo như trình tự lúc trước, Tống Thư Hàng giơ móng vuốt Đậu Đậu ra, khởi động siêu độ chi pháp, ấn lên người thích khách, siêu độ cho nó.

Vũ Nhu Tử:

"Kỳ lạ thật, mấy tên thích khách này đều mù rồi à? Tại sao bọn chúng không nhìn thấy Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử chứ?"

Mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng cũng đâu có ẩn thân chứ?

Tô thị A Thập Lục:

"Bọn chúng mù thật đó, ngươi quên là bọn chúng đã tự móc mắt, biến thành con mắt hỏa diễm trên đỉnh đầu kia rồi à?"

Sau khi siêu độ xong thích khách và nhận được sức mạnh công đức, Tống Thư Hàng nói:

"Có lẽ chỉ cần Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử cẩn thận một chút, đám thích khách này sẽ không cảm ứng được cô ấy cũng nên."

Khi hắn còn đang nói dở, mỹ nhân rắn công đức lại nhón đuôi rắn, cẩn thận nhảy tới sau chỗ Chu Ly và thích khách đang giao chiến.

Tay giơ lên kiếm hạ xuống.

Vẫn là tư thế cũ, vẫn là góc độ cũ, Xích Tiêu Kiếm đâm vào từ phía sau, mũi kiếm xuyên qua trước ngực tên thích khách.

Trong ranh giới sinh tử, hai mắt của thích khách sáng lên, ngọn lửa trong mắt nhìn thấy mũi kiếm trước ngực, hắn ta không dám tin kêu lên đầy thảm thiết.

Mỹ nhân rắn công đức diệt xong bốn tên!

…

Lại một lúc nữa, đuôi của mỹ nhân rắn công đức cuộn vào bất động. Một tên thích khách đang đánh nhau với Bắc Hà Tán Nhân lướt qua chỗ mỹ nhân.

Cô bèn nhảy lên, Xích Tiêu Kiếm vô tình đâm vào người tên kia.

Vẫn là góc độ và tư thế xuất kiếm cũ.

Năm liên kích!

…

Sau khi siêu độ xong thích khách thứ năm, lần này mỹ nhân rắn công đức chủ động tấn công, khi sắp đến gần tên thứ sáu, cô tế ra dép lê đánh mặt, chiếc dép được bao quanh bởi ánh sáng công đức đánh cho tên thích khách thứ sáu ngã lăn ra đất.

Mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng tiến lên, dùng đuôi rắn đâm vào người tên đó.

Tên thích khách trúng chiêu lăn lông lốc.

Nhưng ngay khi lắn bắt đầu lăn, để lộ phần lưng ra trước mặt cô, lập tức Xích Tiêu Kiếm đâm tới một cách vô tình.

Hôm nay, khi mỹ nhân rắn công đức không giả chết thì chẳng ai cản nổi.

Chương 1295: Hãy nói rằng ta là kẻ đáng ghét nhất trên đời

Để lưng đối diện với kẻ địch là hành vi ngu xuẩn bậc nào cơ chứ!

Mỹ nhân rắn công đức đâm kiếm ra, vẫn là tư thế xuất kiếm và góc độ như cũ. Kiếm đâm từ sau lưng ra xuyên qua ngực.

Sáu liên kích!

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức là chúa tể, là nhân vật chính của toàn chiến trường.

Tống Thư Hàng đảm nhiệm vai trò “máy lọc”, siêu độ cho tất cả các thích khách bị đâm chết.

“Chúng ta giết chết mấy thích khách này như thế, con mắt hỏa diễm trên không trung kia không có hành động gì à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Một tồn tại được mỹ nhân rắn công đức khoác lên cái danh xưng ‘thần minh’, cho dù có phần trêu tức nhưng ít nhất sẽ không yếu chứ nhỉ?

“Thấy đám đàn em bị xử như thế, cho dù là Phật cũng không nhịn được. Trừ phi vị ‘thần’ này không biết tư duy, chỉ là một thể tập hợp cứng nhắc mà thôi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Sau khi giết chết sáu tên thích khách, mỹ nhân rắn công đức thu Xích Tiêu Kiếm lại, ngẩng đầu nhìn lên con mắt hỏa diễm trên không trung.

Trên người cô xuất hiện một số thay đổi.

Lúc trước khi ở thú giới Tống Thư Hàng vẫn luôn góp nhặt công đức, cộng thêm lần này siêu độ liền một mạch sáu thích khách, mỹ nhân rắn công đức lại bước vào một đợt tiến hóa nhỏ nữa.

Lần này muốn tiến hóa ở phương diện nào thế?

Khi bắt đầu mỹ nhân rắn công đức chỉ tiến hóa ở phần đuôi,

đuôi rắn lột dần xuống dưới. Bây giờ đuôi rắn đã tiến hóa đến dưới cơ bụng, nằm ở một vị trí rất nguy hiểm.

Nhưng lần trước cô lại đột nhiên tiến hóa ra một tọa kỵ cá voi mập…

Còn lần này thì sao? Tiêp tục tiến hóa đuôi rắn hay cho ra thêm một tọa kỵ nữa?

Trong khi Tống Thư Hàng đang suy tư, trên trán của mỹ nhân rắn công đức xuất hiện một phù văn xinh đẹp.

Đẹp như một hoa văn trang trí ở mi tâm vậy.

“Lần này tiến hóa ra hoa văn này thôi à? Tuy rằng đẹp thật, nhưng lên mạng tốn mấy đồng là mua được miếng dán cực đẹp rồi, về ấn lên chẳng phải còn đẹp hơn sao?”

Tống Thư Hàng khinh bỉ.

Vũ Nhu Tử:

“Ở mặt này ta không có tiếng nói chung với Tống tiền bối.”

Khi họ còn đang nói, phù văn ở mi tâm của mỹ nhân rắn công đức lóe lên, sau đó một con mắt xinh đẹp từ từ mở ra. Con ngươi có màu xanh thẳm, ở trung tâm còn có một vòng tròn nhỏ màu đỏ lóe lên.

Chỉ cần nhìn vào con mắt này đã cảm thấy cả tâm thần đều bị hút vào trong, vặn vẹo.

“Tại sao lại mọc ra mắt thứ ba thế này? Con mắt này đẹp ghê, muốn sờ thử quá.”

Vũ Nhu Tử rục rịch.

“Con này này đẹp muốn chết luôn.”

Tô thị A Thập Lục bình tĩnh nói

“Nhìn trời, lần trước ăn xong Cật Qua Thánh Quân rồi tiến hóa ra tọa kỵ cá voi mập, lần này siêu độ thích khách cuồng tín của con mắt hỏa diễm thì mọc ra mắt thứ ba. Chẳng lẽ bây giờ ‘Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử’ ăn gì là mọc nấy à?”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử:

“Còn có kiểu đó nữa à? Nếu như lần sau Tống tiền bối siêu độ phượng hoàng hay những thứ có liên quan đến thần điểu, cô ấy có mọc ra một đôi cánh không?”

Tống Thư Hàng niết cằm suy tư… có lẽ lần sau có thể thử xem nhỉ?

Nhưng nếu như mỹ nhân rắn công đức mọc cánh thật thì phải xưng hô thế nào bây giờ?

Mỹ Nhân Rắn Phượng Hoàng Công Đức à?

“Đến rồi!”

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Trên bầu trời, con mắt hỏa diễm kia bắt đầu hành động.

Sáu tên đàn em bị giết chết, những tên còn lại cũng chẳng chống trả được, bị người ta ấn xuống đất chà đạp, đàn em bị ngược đãi thế kia, kẻ làm lão đại như nó cũng mất mặt.

Ngọn lửa của con mắt hỏa diễm bùng lên, nhiễm đỏ cả vùng trời bên cạnh, giống như hóa thân thành một mặt trời nhỏ vậy.

Mà ở chính giữa con mắt có một bóng người hư ảo hiện lên.

Đó chỉnh là bản thể của con mắt hỏa diễm, là tồn tại được xưng là thần minh.

‘Chi phối! Khống chế! Cưỡng ép!”

“Thối quá, đúng là thứ thức ăn khó nuốt trôi!”

Sau khi xuất hiện, bóng người hư ảo kia lẩm bẩm đủ loại từ ngữ kỳ quái.

Mà cùng với giọng nói của hắn, tất cả mọi người ở đây dường như cũng ngửi thấy một thứ mùi khiến người ta buồn nôn, trong miệng như đong đầy đồ ăn ôi thiu.

“Ghê tởm, ghê tởm, tất cả những thứ các ngươi ghê tởm đều phản chiếu vào trong mắt ta.’

Ngay sau đó, các tu sĩ phía dưới cùng nhíu mày lại.

Trong lòng mỗi người hiện lên thứ mà mình ghê tởm.

Có người chán ghét thứ thức ăn nào đó, có người chán ghét người nào đó, có người chán ghét việc nào đó, có người chán ghét loại động vật nào đó, có người chán ghét tin tức nào đó, có người chán ghét làm việc nào đó.

Vũ Nhu Tử:

“Thứ mình ghê tởm… nhất thời ta không nghĩ ra. Đối với ta, tìm thứ mình hứng thú mới là việc ta thích làm, ta đây không rảnh để nghĩ đến thứ mình ghét đâu.”

Tô thị A Thập Lục:

“Tuy rằng ta ghét khá nhiều thứ, nhưng chỉ với trình độ thế này mà muốn ảnh hưởng đến ta à? Nằm mơ đi.”

Tống Thư Hàng:

“Gần đây ta khá là phiền lòng với con con rối đó, có giết thế nào cũng không chết, còn thường xuyên đến gây phiền phức cho ta nữa, không biết nó có bất ngờ nhảy ra từ chỗ nào đó khiến ta ghê tởm không nữa… ta cũng không thích ăn rau thơm nữa.”

“Ngươi bị ảnh hưởng rồi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

“Có một chút, nhưng không nhiều, dù gì thì ta cũng có ánh sáng công đức bảo vệ mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

‘Bất cứ ai cũng chán ghét một thứ nào đó, sự ghê tởm của các ngươi chính là niềm vui của ta. Bây giờ, hãy nhìn ta, nhìn vào con mắt hỏa diễm này.’

Nói đến đây, giọng nói bên trong con mắt bèn lên giọng:

“Tất cả những thứ các ngươi ghét sẽ chiếu trên người ta. Ta sẽ biến thành một thể tổng hợp thứ mà bọn ngươi ghét nhất trần đời. Bây giờ, hãy lớn tiếng nói cho ta biết, ta có phải là người các ngươi ghét nhất trên thế gian này không?”

‘Hãy nói đi, ta là người mà ngươi ghét nhất trên đời!’

‘Ta là người khiến ngươi cảm thấy phiền phức nhất trên đời!’

‘Ta là người ngươi ghê tởm nhất trên đời!’

Tống Thư Hàng: “…”

Tô thị A Thập Lục: “…”

Vũ Nhu Tử: “…”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Tất cả tu sĩ có mặt tại hiện trường: “…”

Mẹ nó, tên này đáng ghét thật.

“Thần minh thế này làm sao mà chiêu mộ được mấy thánh đồ cuồng tín thế?”

Tống Thư Hàng hỏi với giọng không dám tin.

Mấy kẻ cuồng tín này đều mù cả à?

Đúng rồi, đám tín đồ này mù thật, móa nó!

Không chỉ là mắt trên thân thể mù mà mắt trong tâm linh chắc chắn cũng mù nốt.

“Chủ nhân của ta là tồn tại khiến người ta chán ghét nhất, ghê tởm nhất trên đời, người là căn nguyên của mọi muộn phiền.”

Mấy tên thích khách vẫn còn sống ở đây đồng loạt hô lên.

Cho dù có bị đối thủ đề xuống đất hành hạ, bọn chúng vẫn khàn cả giọng đáp lại thần minh. Đây là lũ cuồng tín, với bọn chúng tín ngưỡng còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

‘Rất tốt, trả lời rất tuyệt. Con dân thân yêu của ta.’

Bóng người bên trong con mắt hỏa diễm kia đáp.

Ngay sau đó, hắn phất tay lên.

Tất cả các thích khách vốn đang bị “nhét hành” đột phá giới hạn không gian, trong nháy mắt trở lại bên trong con mắt hỏa diễm.

“Thủ đoạn không gian.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như không thức tỉnh ‘dị năng không gian’ như Bạch tiền bối thì con mắt hỏa diễm khiến đáng ghét này ít nhất phải có cảnh giới cửu phẩm trở lên.

Nếu như tồn tại cửu phẩm ra tay thì chỉ có thể cầu cứu Bạch tiền bối t… không được, tạm thời không thể gọi điện được, tóm lại chỉ có thể cầu cứu vị này.

Hoặc là…

Tống Thư Hàng nhìn sang mỹ nhân rắn công đức, buộc phải để Nữ Đế công đức lên sàn lần nữa rồi.

“Đội mũ Bình Thiên lên đi!”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Trong khi hắn nói chuyện, con ngươi của con mắt hỏa diễm kia dịch chuyển, nhìn chằm chằm vào mỹ nhân rắn công đức.

Dù sao đây cũng là người giết chết sáu tên đàn em của hắn, tất phải chú ý hơn.

Bị con mắt hỏa diễm kia nhìn chằm chằm, mỹ nhân rắn công đức thì nhấc Xích Tiêu Kiếm lên… rồi nuốt luôn kiếm vào trong bụng.

Sau đó, hai tay cô ôm lấy yết hầu:

“A a a a ~”

Kết thúc bốn tiếng kêu kiểu Tống Thư Hàng, cơ thể của cô từ từ ngã ra đất, nằm im bất động.

“Ta còn tưởng rằng cô ấy từ bỏ sở thích này rồi, bây giờ xem ra vẫn chưa chơi chán đây mà.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

‘Hóa ra là ngươi à, dư nghiệt của Thiên Đình.’

Giọng nói trong con mắt hỏa diễm kia đột nhiên vang lên.

Tên này nhận ra mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức lấy hai tay ôm mặt, lật người lại, xoay lưng về phía con mắt.

Hành động tựa như một con đà điểu vậy.

Đưa lưng về phía kẻ địch có ổn không? Sáu tên bị giết lúc trước đều bị cô đâm từ sau lưng ra đấy đúng không?

‘Sau khi Thiên Đình viễn cổ vỡ ra, không ngờ vẫn có nhiều dư nghiệt còn sống đên thế. Nhưng hôm nay ngươi lại xui xẻo gặp phải ta.’

Giọng nói bên trong con mắt lại vang lên.

Bùm ~

Ngọn lửa từ mắt lửa đột nhiên phóng xuống, như một mặt trời bị rơi vậy.

Nhiệt độ của ngọn lửa đó chẳng thua kém mặt trời!

Nhiệt lượng khủng bố, ngọn lửa cũng khủng bố!

Cảm giác tương tự như khi Xích Tiêu Kiếm chém ra ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao”, nhưng nhiệt độ của ngọn lửa này cao và đáng sợ hơn.

“Xử hắn đi!”

Tống Thư Hàng hét lên với mỹ nhân rắn công đức.

Lúc này, hắn đang ở trong cơ thể của Đậu Đậu, không thể đi vào Hạch Tâm Thế Giới của mình, cũng không thể đưa các đạo hữu khác vào. Thậm chí hắn còn không thể sử dụng Xích Tiêu Kiếm để chém ra Phẫn Thiên Lửa Đao.

Bây giờ ngoại trừ mỹ nhân rắn công đức ra, không ai có thể ứng phó với vầng mặt trời nhỏ này.

Mỹ nhân rắn công đức vẫn ôm mặt như trước, nhưng con mắt thứ ba của cô lại cẩn thận liếc sang cơ thể Đậu Đậu mà Tống Thư Hàng đang nhập vào.

“Đừng nghịch nữa, mau đội mũ Bình Thiên lên xử hắn ta đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Con mắt trên trán mỹ nhân rắn chớp chớp.

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Khi hắn đang nói chuyện, từ đằng xa có một mũi tên màu vàng bắn tới.

Mũi tên đó không ngừng thực hiện bước nhảy không gian, mỗi một bước nhảy giúp nó tiến lên phía trước một đoạn dài.

Trong nháy mắt, nó xuất hiện bên cạnh con mắt hỏa diễm.

Mũi tên bắn thẳng vào con mắt đó.

Tuy nhiên ngọn lửa của con mắt hỏa diễm lại bùng lên, cắn nuốt luôn mũi tên vàng kim, dung nhập nó vào cơ thể.

Ánh sáng giống như ‘thánh quang’ trên mũi tên lóe lên, đối kháng lại với ngọn lửa.

“Rốt cuộc cũng hiện thân rồi à? Đồ lén lút.”

Bóng người trong con mắt hỏa diễm bật cười ha hả:

“Kẻ mới tới kia, nói cho ta biết, ta có phải là kẻ mà ngươi chán ghét nhất không?”

“Ngươi nói không sai.”

Giọng nói già nua vang lên đáp lời. Từ phía xa, một lão giả tay cầm đại cung xuất hiện:

“Ngươi chính là tồn tại mà bọn ta hận nhất.’

Trên cổ lão giả có một sợi xích màu vàng kim thô to.

Nó là vật chứng minh thân phận của đại sư Thú Thần Bộ hoặc là truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

“Ha ha ha, trả lời hay lắm. Mùi vị của sự chán ghét tuyệt diệu biết bao nhiêu!”

Con mắt kia lại nói.

Nhưng mới dứt lời, đột nhiên hắn khựng lại.

“Ựa!”

Hắn cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Không biết từ lúc nào trên đó có thêm một mũi tên đáng yêu ~~

Chương 1296: Tống Thư Hàng Two

“Nhớ lấy, đừng đưa lưng về phía kẻ địch của ngươi.”

Xích Tiêu Kiếm lạnh lùng lặp lại.

Hư ảnh bên trong con mắt hỏa diễm quay đầu lại nhìn về phía sau lưng với vẻ không dám tin.

Ở nơi đó, mỹ nhân rắn công đức không đếm xỉa đến ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực mà lẻn đến sau lưng hắn, cô vẫn duy trì tư thế xuất kiếm rồi đâm ra một kiếm bất ngờ.

Đối diện với ánh mắt của hư ảnh trong con mắt hỏa diễm, mỹ nhân rắn công đức mỉm cười rất đỗi ngây thơ vô hại.

“Sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?”

Hư ảnh trong con mắt hỏa diễm lấy làm khó hiể.

Rõ ràng trên mặt đất còn có một vị mỹ nhân rắn công đức hai tay ôm mặt nằm úp sấp không dậy nổi cơ mà.

Trong lúc nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức trên mặt đất kia bỗng phồng lên trong nháy mắt rồi biến thành một con cá voi tròn vo mập mạp, nó nhảy bắn lên từ trên mặt đất, mơ hồ có thể nhìn thấy một con thú tu lông trắng trong bụng cá voi mập.

Mỹ nhân rắn công đức rút Xích Tiêu Kiếm ra một cách cool ngầu rồi phi thân lui về sau.

Xích Tiêu Kiếm chính là thần binh của trường sinh giả, dùng nó đối phó với đám tín đồ điên cuồng của con mắt hỏa diễm thì hiệu quả đặc biệt tốt, mỗi kiếm một tên, mỗi tên chỉ một kiếm.

Dù là dùng để đâm con mắt hỏa diễm thì vẫn có hiệu quả tuyệt vời như trước. Sau khi bị đâm một kiếm, trên ngực bóng dáng hư ảo trong con mắt hỏa diễm lập tức xuất hiện một lỗ thủng lớn.

“Sao ngươi có thể miễn dịch với hỏa diễm của ta? Ngươi lẻn ra sau lưng ta từ lúc nào?”

Hư ảnh bên trong con mắt hỏa diễm bình tĩnh nói, nó đưa tay đè lên ngực mình, ngọn lửa bên trong con mắt hỏa diễm hội tụ nơi ngực nó rồi bổ khuyết vào vết thương trên đó.

“Ngươi cho rằng ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên nhân ư? Ta cũng không có sở thích giải thích bí mật của mình cho kẻ địch, ngươi tự suy đoán nguyên nhân đi!”

Xích Tiêu Kiếm lạnh lùng nói.

Tuy rằng con mắt hỏa diễm khiến người kinh ngạc, nhưng đối với Xích Tiêu Kiếm mà nói, nhiệt độ cỡ này không đáng kể chút nào. Khi lần đầu tiên nó làm chủ nhân Xích Tiêu Tử… A phì!

Lúc chủ nhân Xích Tiêu Tử của nó dùng nó chém ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, một đao tùy tay chém đại ra là có thể đạt đến được nhiệt độ bên ngoài bề mặt mặt trời. Khi Xích Tiêu Tử dùng toàn lực vung nó lên, bộc phát toàn lực, ngọn lửa trên đao sẽ đạt tới nhiệt độ không cách nào miêu tả nổi, phàm là tất cả mọi thứ tiếp xúc với ngọn lửa đều sẽ bị thiêu rụi!

Về phần mỹ nhân rắn công đức, con mắt thứ ba mà cô mở ra có được hiệu quả thần kỳ. Dưới sự trợ giúp của con mắt, dù không sử dụng mũ Bình Thiên, cô cũng không sợ nhiệt độ cao của con mắt hỏa diễm, trực tiếp cầm lấy Xích Tiêu Kiếm lẻn đến sau lưng hư ảnh rồi đâm nó một kiếm.

“Ha ha ha, thần binh biết nói chuyện là thứ đáng con mẹ nó ghét nhất.”

Hư ảnh trong con mắt hỏa diễm cười khặc khặc:

“Có điều ta rất thích loại cảm giác đáng ghét này của ngươi.”

Xích Tiêu Kiếm:

“…”

“Nhưng hôm nay, các ngươi đều phải chết.

Hư ảnh trong con mắt hỏa diễm dứt lời rồi giơ tay lên.

Một loại uy nghiêm kinh khủng tỏa ra từ người hắn.

Thần uy như tù ngục.

Đồng thời, có một tiểu thế giới nứt ra phía trên không của con mắt hỏa diễm.

[Thần quốc] của thần minh.

Con mắt hỏa diễm muốn xuất ra đại chiêu đây mà.

Trong tiểu thế giới kia có một con sông lớn, con sông này dơ bẩn không chịu nổi. Tiểu thế giới vừa mở ra thì lập tức có một loại mùi hôi thối khiến người ta chán ghét bay ra.

Mỹ nhân rắn công đức thu nụ cười lại, cô lùi lại cực nhanh, đồng thời há mồm cắn Xích Tiêu Kiếm trong miệng, hai tay tế ra mũ Bình Thiên, nhanh chóng quấn mái tóc dài của mình lại rồi đội nó lên, thuần thục cắm trâm ngọc vào trong cuộn tóc đã quấn.

Chuỗi ngọc trên mũ Bình Thiên rũ xuống theo động tác của mỹ nhân rắn công đức rồi nhẹ nhàng lắc lư.

Mỹ nhân rắn công đức mở đôi con ngươi ra, uy nghiêm cường đại bộc lộ từ trong con ngươi của cô.

Cô vươn tay đẩy nhẹ mũ Bình Thiên, ngay sau đó, lực lượng công đức khổng lồ tuôn ra từ bên trong mũ miện, hóa thành một long bào hoa lệ kiểu nữ bao bọc lấy thân người cô.

[Thần quốc] của con mắt hỏa diễm khiến mỹ nhân rắn công đức cảm ứng được nguy cơ thật sự.

Trạng thái Nữ Đế công đức bao giờ cũng làm tiêu hao lực lượng công đức tồn trữ trong mũ Bình Thiên, thời gian cho hình thức biến thân này có hạn, không thể lãng phí thời gian.

Hai tay mỹ nhân rắn công đức cầm kiếm.

“Công Đức, Đại Nhật!”

Miệng cô ngâm khẽ một tiếng, lực lượng công đức khổng lồ bành trướng từ trên người cô, hóa thành một vầng thái dương to lớn màu vàng.

Nhưng lần này, cô không dựa vào Công Đức Đại Nhật để nghiền ép kẻ địch mà giơ cao Xích Tiêu Kiếm, dùng sức vung lên.

Công Đức Đại Nhật bị đập bay ra ngoài tựa như đánh bóng chày vậy, đánh về phía con mắt hỏa diễm cùng với thần quốc mà nó mở ra.

Dùng Công Đức Đại Nhật kiểu này đúng là sáng tạo.

Mà cũng trong lúc đó, lão giả đeo dây xích vàng thô to ở phương xa lại giơ cung lần nữa, nhắm ngay vào con mắt hỏa diễm.

Một mũi tên bắn ra, mũi tên từ một hóa thành hai, hai hóa thành ba, trong nháy mắt đã hóa thành mưa tên lao về phía con mắt hỏa diễm.

“Ha ha ha ha, vô dụng thôi… vô dụng thôi.”

Hư ảnh bên trong con mắt hỏa diễm cười ha ha.

Thân hình của hắn khẽ động, bước vào trong thần quốc.

Công Đức Đại Nhật của mỹ nhân rắn công đức và mưa tên mà lão giả bắn ra cũng tiến vào thần quốc theo.

Nhưng lúc này, dòng sông đen ngòm bên trong thần quốc bắt đầu tuôn ra, nhấc lên một đợt sóng triều quấn lấy Công Đức Đại Nhật và trận mưa tên.

Nước sông đen kịt cùng Công Đức Đại Nhật và trận mưa tên triệt tiêu lẫn nhau.

Nước sông vơi đi một chút… nhưng đối với dòng sông đen ngòm vô cùng to lớn kia mà nói thì chút nước sông kia còn chẳng bằng mất một sợi lông trên chín con trâu.

“Ha ha ha, các ngươi còn chiêu gì thì xuất ra hết đi.”

Hư ảnh trong con mắt hỏa diễm duỗi ngón tay bày ra hình chữ V:

“Cuối cùng ta muốn hỏi hai người các ngươi, có phải năng lực của ta rất buồn nôn hay không? Có phải khiến các ngươi cảm thấy đau gan hay không? Nói cho ta biết, ta có phải là người các ngươi chán ghét nhất không?

Mỹ nhân rắn công đức đẩy mũ Bình Thiên một cái.

Xích Tiêu Kiếm thay cô phát ngôn:

“Không tốt rồi, thần quốc được mở ra, nếu như không nghĩ ra cách phong tỏa thần quốc của hắn lại, trước khi thần quốc chưa bị diệt thì thần minh là bất tử.”

Lão giả cầm cung nheo hai mắt lại:

“Loại ngu xuẩn như này sao xứng được xưng là ‘thần minh’? Thần quốc của hắn cứ để ta đối phó cho!”

Dường như lão giả đã có chuẩn bị từ trước.

…

…

Phía dưới, Tống Thư Hàng khống chế được Đậu Đậu, hắn ngẩng đầu nhìn về phía thần quốc và dòng sông đen kia, đột nhiên trong lòng khẽ động.

“Tống tiền bối nhìn ra cái gì à?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Vừa rồi tâm tình của ngươi chấn động rất lớn.”

Tô Thị A Thập Lục bổ sung.

“A đà đá đa ~”

Tạo Hóa Tiên Tử.

“Thần quốc kia có khí tức của Thiên Đình viễn cổ.”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Không thể lầm được, hắn từng tiếp xúc với nhiều mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ như vậy, thậm chí trong thế giới hạch tâm của hắn còn có Điện Hàn Đông hoàn chỉnh cùng với rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình. Ở phương diện này hắn có thể xưng là chuyên gia.

“Có thể là chiến lợi phẩm của hắn.”

Tô Thị A Thập Lục phân tích một cách tỉnh táo:

“Lúc trước khi nó nhìn thấy @#%× Tiên Tử cũng đã nói ra câu ‘dư nghiệt của Thiên Đình viễn cổ’. Nói không chừng sự kiện trong Thiên Đình viễn cổ năm đó, nó cũng có nhúng tay vào.”

“Nếu nói như vậy, chẳng phải thần quốc của nó và thế giới hạch tâm của ta có phần tương tự ư?”

Tống Thư Hàng nói.

[Không, thần quốc chỉ là thứ hàng giả thấp kém mà thôi, căn bản không cùng một đẳng cấp với thế giới hạch tâm của ngươi, đừng nhập hai thứ lại làm một.] Lúc này, giọng Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên.

Hắn chỉ tiến hành trò chuyện qua ý thức với Tống Thư Hàng, kể cả Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục trong cơ thể Đậu Đậu đều không nghe được giọng nói này.

[Ơ? Bạch tiền bối two sao ngươi lại nói chuyện rồi? Không phải ngươi đang chơi trốn tìm ư?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Trốn tìm thất bại, bị bắt rồi. Ta bỏ ra cái giá cực lớn mới thoát thân được, da cũng bị lột một lớp, thiếu chút nữa là chơi hỏng rồi. Có điều rất kích thích.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

[Lúc đầu vốn muốn mượn bản thể của ngươi để trở về thế giới Tà Liên tránh đi một lát, nhưng không ngờ bản thể của ngươi đang ở cùng một chỗ với một Bạch khác. Vì để không ảnh hưởng đến Bạch khác kia, ta đành chạy đến ý thức của ngươi ở nơi này ẩn náu chốc lát.] Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi: [Bạch tiền bối, thần quốc rốt cuộc là gì vậy?]

[Dựa vào cảm giác của ta thì thứ này hẳn là một vật thí nghiệm, đối tượng mô phỏng hẳn là thế giới hạch tâm, hoặc là thế giới Tà Liên và Kim Liên. Đáng tiếc bọn chúng đã mò sai đường, chỉ là cái vỏ bọc hàng giả thấp kém mà thôi.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Bạch tiền bối, chúng ta có biện pháp nào đối phó với nó không?]

[Đối phó nó? Đánh vỡ nó là được.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Nhìn trời, nếu có thể đánh vỡ thì ta đã tiến lên đè nó xuống đất mà tẩn rồi.]

[Đè xuống đất mà tẩn là có ý gì?] Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng: [Chính là ý trên mặt chữ ấy, đánh kẻ địch ngã xuống đất, sau đó không ngừng đánh nó, đánh bốp bốp bốp cho nó không dậy nổi.]

[Thú vị đấy! Vậy ngươi đi đè nó xuống đất mà tẩn đi.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch tiền bối two, thần thiếp làm không được mà.

Bạch tiền bối two hỏi: [Để ta giúp ngươi, ngươi luyện bộ Thánh Viên Long Lực Thần Công kia thế nào rồi?]

[Ờ thì, gần đây có hơi bận, đến bây giờ mới luyện mấy lần, còn chưa nhập môn.] Tống Thư Hàng nói với vẻ ngượng ngùng.

Bạch tiền bối two: [Ngươi đúng là vô dụng.]

Tống Thư Hàng khóc một dòng sông.

[Chịu thôi, ta giúp ngươi một tay vậy. Tập trung ý thức, đầu tiên là lặng lẽ nghĩ tới pháp khí bản mệnh găng tay Nghịch Kình

Võ Sĩ của ngươi, thử triệu hoán nó đi. Ta trợ giúp ngươi mở đường hầm không gian ra.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“?”

Tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công thì có liên quan gì với triệu hoán găng tay Nghịch Kịch Võ Sĩ chứ?

[Bây giờ ý thức của ngươi đang gởi trên người con Kinh Ba nhỏ này, chẳng lẽ ngươi muốn giày vò cơ thể của nó ư? Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của ngươi chính là do thân xác ngươi tạo thành, xem như thân thể thứ hai của ngươi. Không có thời gian giải thích, tóm lại làm theo lời ta nói trước đi.] Bạch tiền bối two nói.

Ý thức của Tống Thư Hàng lặng lẽ nghĩ đến dáng dấp của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, tiếp đó đưa tình cảm vào để triệu hoán nó.

Ngay sau đó, lực lượng không gian triệu hoán có phần yếu ớt hiện ra.

Nghịch Kình Võ Sĩ xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt Đậu Đậu.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng phát hiện ý thức của mình đã nhảy ra khỏi cơ thể Đậu Đậu, tiến vào trong găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

“Tống tiền bối, ý thức của ngươi biến mất rồi à?”

Vũ Nhu Tử la lên.

Trong lúc nói chuyện, bên trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ hiện lên một lớp chất lỏng màu vàng, cuối cùng ngưng tụ thành dáng vẻ của một ‘Tống Thư Hàng’.

[Xong xuôi.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng quơ quơ cánh tay của mình:

“Thế này thì tính là cái gì đây? Tống Thư Hàng two à?”

Chương 1297: Cho Ngươi Mượn 2345 Hư Ảnh Thánh Viên Để Chơi Đấy!

Gần đây mọi người có trào lưu có một bản chính one, lại thêm một cái phân thân two.

Hôm nay Tống Thư Hàng hắn cũng bắt kịp trào lưu này rồi.

[Nếu như ngươi bằng lòng để ý thức của con Kinh Ba kia chiếm giữ thân thể ngươi vĩnh viễn thì bây giờ ngươi đúng là Tống Thư Hàng two.] Bạch tiền bối two nói với vẻ thản nhiên.

Tống Thư Hàng tưởng tượng hình ảnh thân thể mình bị Đậu Đậu chiếm mãi mãi, chẳng hạn như Đậu Đậu thích ăn thức ăn cho chó; Đậu Đậu vẫn khá quen với kiểu đi tè của cún con; Đậu Đậu còn thích trêu chọc các loại Sở Sở…

Nghĩ tới nghĩ lui, Tống Thư Hàng rùng mình mạnh một cái.

“Thư Hàng, ý thức của ngươi chuyển ra ngoài rồi à?

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Tống tiền bối, ngươi làm cách nào vậy?”

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Tống Thư Hàng hoạt động thân thể, đáp:

“Bạch tiền bối giúp ta giải quyết đấy, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, các cô ở lại chỗ này đừng đi đâu nhé. Ta đi đè cái con mắt hỏa diễm kia xuống đất mà tẩn một trận đây.”

“Tống tiền bối… Ngươi sẽ không bị đè xuống đất mà tẩn ngược lại đấy chứ?”

Vũ Nhu Tử khá là lo lắng.

Tô Thị A Thập Lục cũng không yên tâm lắm:

“Có được không?”

“Yên tâm đi, hôm nay ta sẽ cool ngầu hết cỡ cho mà xem.”

Tống Thư Hàng nói.

[Bạch tiền bối, kế tiếp ta phải làm gì đây?] Tống Thư Hàng

hỏi.

Bạch tiền bối two: [Ta còn tưởng rằng ngươi muốn trực tiếp xông lên đấy chứ, trước tiên hãy luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công một lần đi.]

[Không thành vấn đề.] Tống Thư Hàng bắt đầu dựa theo phương thức tu luyện tra hỏi được từ lông trắng mà bắt đầu tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Bởi vì Tống Thư Hàng còn đồng thời tu luyện Cương Thủ cùng với Nho Gia Kim Cương Thân, tố chất thân thể mạnh mẽ, kinh nghiệm luyện thể phong phú, cho nên lúc tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công lại làm chơi ăn thật.

[Rất tốt, chính là như vậy. Kế đến ta sẽ đưa ngươi một hư ảnh thánh viên trước để ngươi một hơi hoàn thành bước đầu tiên của Thánh Viên Long Lực Thần Công.] Bạch tiền bối two nói.

Ngay sau đó, sau lưng Bạch tiền bối two xuất hiện một đám thánh viên đầy núi đầy đồng, tổng cộng 12346 con thánh viên, ngay ngắn trật tự tựa như một quân đoàn.

Vốn Bạch tiền bối two chỉ chuẩn bị ngưng tụ 12345 hư ảnh thánh viên, nhưng lại sơ ý luyện nhiều hơn một con, cho nên hắn vẫn luôn muốn tống con dư thừa kia ra ngoài.

[Đi.] Bạch tiền bối two vỗ tay phát ra tiếng.

Sau lưng hắn, một con thánh viên cường tráng nện nện lên ngực mình rồi bước nhanh đến phía sau Tống Thư Hàng đang tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Thánh viên cường tráng vừa đứng phía sau Tống Thư Hàng, quyền sở hữu lập tức chuyển từ Bạch tiền bối two sang Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, đầu óc Tống Thư Hàng trở nên thông suốt hơn nhiều, cứ như bỗng nhiên hiểu rõ.

Lý giải của hắn đối với Thánh Viên Long Lực Thần Công thoáng cái đã đạt đến trình độ nhập môn.

“Như này cũng được à?” Thú tu lông trắng bên trong cá voi mập trợn mắt.

Vừa rồi khó khăn lắm nó mới tỉnh táo lại, sau đó lập tức trông thấy hình ảnh Tống Thư Hàng đang tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Nó không nhìn thấy được Bạch tiền bối two, có điều bởi vì nó cũng tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, cho nên nó có thể trông thấy đại quân thánh viên với số lượng 12346 con nọ.

Tiếp đó, nó thấy có một con thánh viên rời khỏi đội ngũ, đến ngồi xổm phía sau Tống Thư Hàng. Thần công của Tống Thư Hàng lập tức nhập môn.

Đậu móa móa móa, năm đó ta vì ngưng tụ con thánh viên đầu tiên mà ngậm bao nhiêu trái đắng? Chảy bao nhiêu mồ hôi nước mắt.

Ta khổ tu mấy trăm năm, mãi cho đến cảnh giới ngũ phẩm mới tu luyện ra được mười hư ảnh thánh viên.

Tên này là gì đây, bật hack à?

Tại sao lại có hư ảnh thánh viên từ trên trời rớt xuống người hắn chứ.

Đây là ‘thần công trời cho’ trong truyền thuyết ư?

Ta không phục, ta không phục, ta không cam lòng! Lông trắng phát ra tiếng gào thét không cam lòng từ nội tâm.

Sau khi gào thét, nó lại thở dài.

Loại như ‘thần công trời cho’ này toàn là duyên số cả.

Duyên là thứ không thể cưỡng cầu, tuyệt không thể tả, nhưng ước ao cũng không có được.

Cũng may chỉ là một hư ảnh thánh viên, bằng không nó cảm thấy nội tâm của mình sẽ thật sự không chịu nổi.

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên nó nhìn thấy có một phần sáu số lượng thánh viên trên bầu trời nhao nhao đứng dậy. Chúng nó chỉnh tề bước về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó, gần một phần sáu số lượng thánh viên ngồi xổm phía sau Tống Thư Hàng, rồi sinh ra mối liên hệ không nói ra được với thân thể của hắn.

Một phần sáu tính ra khoảng hơn hai ngàn con.

Đây là con số mà thú tu bình thường dùng cả đời cũng không tu luyện ra được. Lông trắng nhớ Chinh Tây đại tướng quân -

Thánh Viên Tướng Quân được xưng là thiên tài Thánh Viên Long Lực Thần Công, lúc ở cảnh giới bát phẩm cũng chỉ mới tu luyện ra được một trăm linh bảy con.

Bát phẩm mới có trăm linh bảy con thôi đó!

Số lượng hai ngàn con, đây là ý gì? Là ý gì hả?

"Hơn hai nghìn hư ảnh thánh viên, đùa cái gì thế! Tại sao có thể như vậy, hỡi cao xanh, sao lại bất công như thế! Ta không phục, ta chết cũng không phục!" Trong lòng lông trắng bứt rứt đến cực hạn, mắt tối sầm lại, ngất xỉu.

Lần này nó bị lửa giận công tâm, giận đến ngất đi luôn.

…

…

"Cảm giác thế nào? Đáng tiếc 2345 hư ảnh thánh viên này chỉ có thể cho ngươi mượn dùng. Bây giờ thân thể ngươi có được độ cứng rắn của pháp khí bát phẩm, tối đa có thể chịu đựng được số lượng hư ảnh thánh viên cỡ này thôi. Có điều cường hóa đến mức này cũng đủ rồi, lên đi! Thời gian có hơi eo hẹp, đừng chơi lâu quá, nếu không thì dù là găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của ngươi cũng sẽ không chịu nỗi mà vỡ vụn ra đấy."

Bạch tiền bối two nói.

"Không thành vấn đề, ta lên ngay đây!"

Hai quả đấm của Tống Thư Hàng đụng vào nhau.

Lúc này hắn cảm thấy thân thể mạnh mẽ trước giờ chưa từng có.

Mạnh mẽ đến tình trạng không cách nào hình dung.

Tổng cộng 2346 hư ảnh thánh viên, thuần túy chỉ nói về cường độ thân thể thì e rằng đã sở hữu trình độ cửu phẩm rồi đi? Thậm chí còn cao hơn ấy chứ.

Bước chân Tống Thư Hàng đạp trên đất một cái, nhẹ nhàng nhảy lên.

Ầm!

Mặt đất bị đạp vỡ, đạp ra một cái hố to.

Thân thể Tống Thư Hàng phóng lên trời.

Nhìn trời, có phải nhảy cao quá rồi không?

Thân thể của hắn tựa như đạn pháo bắn về phía thần quốc của con mắt hỏa diễm.

Mắt thấy sắp đâm vào thần quốc, vọt tới chỗ con mắt hỏa diễm, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một việc.

“Nhìn trời, ngọn lửa của con mắt hỏa diễm này thoạt nhìn có vẻ rất lợi hại, thân thể ta nuốt nổi không đây?”

Thế nhưng tốc độ xông tới của Tống Thư Hàng quá nhanh.

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu hắn, thân thể đã tông mạnh vào trong thần quốc, xông đến trước mặt con mắt hỏa diễm.

“Tên ngu xuẩn, dám trực tiếp đâm vào thần quốc của ta, đúng là tự tìm đường chết… A ~~”

Hư ảnh trong con mắt hỏa diễm kia cười ha ha.

Ầm ~~

Nó còn chưa dứt lời thì đã bị Tống Thư Hàng tông bay ra ngoài.

Tốc độ của Tống Thư Hàng quá nhanh, nhanh đến mức ngay cả con mắt hỏa diễm cũng không kịp phản ứng.

Mà nhiệt độ từ con mắt hỏa diễm cũng không cách nào gây hại đến thân thể Tống Thư Hàng.

Quanh thân Tống Thư Hàng có một ngọn lửa màu đỏ thẫm cùng thánh quang hiện lên.

Trong ngọn lửa, mơ hồ có một con phượng hoàng đang hót: Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa!

Ngọn lửa của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đến từ Thiên Đạo thứ ba Thiên Đạo Rồng Đốm.

Dưới sự bảo vệ của ngọn lửa đẳng cấp như này, lửa của con mắt hỏa diễm cùng lắm chỉ xem là một đốm lửa nhỏ, căn bản không thể đả thương Tống Thư Hàng được.

Mà thánh quang kia cũng có lai lịch phi phàm, là thể kết hợp giữa vật công kích mà đạo khí tinh cầu mọc mắt của Thiên Đạo thứ hai lưu lại cùng với thánh quang bình thường. Thánh quang trong trạng thái âm dương hợp nhất là vật xưa nay chưa từng có.

Dưới sự bảo vệ của hai loại lực lượng này, Tống Thư Hàng căn bản không sợ nhiệt độ đến từ con mắt hỏa diễm kia.

"Đậu, sao tiểu tử Tống Thư Hàng kia lại xông vào thế này?"

Xích Tiêu Kiếm la lên.

Mỹ nhân rắn công đức đỡ mũ Bình Thiên, cấp tốc lướt về phía thần quốc.

Lúc đầu cô rất kiêng kị thần quốc, không có ý định tiến vào thần quốc giao chiến với con mắt hỏa diễm. Thần quốc là sân nhà của con mắt hỏa diễm, là địa bàn của đối phương. Hơn nữa thần quốc có hiệu quả khắc chế đối với mỹ nhân rắn công đức.

Thế nhưng Tống Thư Hàng đã dấn thân vào đó, cô chỉ có thể đuổi theo.

Bên kia, khóe miệng của lão giả cầm cung co giật, đúng đồng đội heo mà, chạy vào trong thần quốc để làm gì hả? Rõ ràng lão đã chuẩn bị xong thủ đoạn có thể niêm phong thần quốc rồi.

Không thể cho lão vài giây ư?

Giờ còn có thể làm đây?

Chỉ có thể giúp cho hai kẻ liều lĩnh kia trước đã.

"Hai người các ngươi mau ra ngoài, ta yểm hộ các ngươi!"

Lão giả cầm cung hét lớn, lão giương cung lần nữa, một mũi tên lớn màu vàng xuất hiện, tập trung vào vị trí của con mắt hỏa diễm.

Mà bên trong thần quốc… Tống Thư Hàng căn bản không có ý định ra ngoài.

"Yếu thế, hoặc là do trạng thái cường hóa từ 2346 hư ảnh thánh viên mạnh quá mức chăng?"

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Vừa rồi hắn chỉ nhẹ nhàng nhảy một cái từ mặt đất lên, chỉ dựa vào lực xung kích sản sinh ra lúc bật lên đã trực tiếp đụng bay con mắt hỏa diễm ra ngoài.

Hắn căn bản còn chưa dùng sức!

Nói cách khác, nếu trong trạng thái này, hắn dùng sức thì việc đè con mắt hỏa diễm xuống đất tẩn cho một trận sẽ dễ như ăn cháo ấy.

Trong lúc suy tư, thân thể Tống Thư Hàng dần rơi xuống dưới.

Hắn chỉ mới tới cảnh giới tứ phẩm, không có khả năng đạp không mà đi. Dưới tình huống phi kiếm, phi đao đều không ở bên người, quán tính sau khi bật nhảy lên biến mất, hắn dần rơi xuống dòng sông đen.

Tống Thư Hàng điểm nhẹ mũi chân trên hư không, một đóa hoa sen đen ngưng tụ ngay dưới chân hắn, vững vàng đỡ lấy hắn.

Đồng thời, hình thức Nữ Đế công đức Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử xuất hiện phía sau, nương trên người để bảo vệ hắn.

“Thư Hàng, ngươi lỗ mãng quá rồi đấy.”

Xích Tiêu Kiếm hiện đang là người phát ngôn cho mỹ nhân rắn.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Không, không hề lỗ mãng.”

Hắn nhấc chân dùng sức giẫm một cái trên hoa sen đen:

“Giờ ta đang bật tool hack cực mạnh có thời hạn, trước khi tool hack kết thúc, chúng ta phải giải quyết xong chuyện này!

“Tool hack cực mạnh? Mạnh cỡ nào?”

Trong lòng Xích Tiêu Kiếm hoảng hốt.

Bởi vì nếu như tool hack mới của Tống Thư Hàng quá mạnh mẽ, vậy nó có bị thất nghiệp hay không?

Nó cũng là một loại tool hack nha, nếu như thất nghiệp, chẳng lẽ nó phải ở trong bụng mỹ nhân rắn công đức vĩnh viễn không được ra ngoài à?

“Mạnh đến nỗi không thể diễn tả được!”

Tống Thư Hàng nhảy lên một cái!

Lúc trước hắn chỉ nhẹ nhàng bật lên, lần này là dùng toàn lực nhảy lên.

Roẹt ~~

Phía sau Tống Thư Hàng nổ ra một loạt tiếng vang khi chuyển động nhanh hơn vận tốc âm thanh, không ngừng tăng tốc, tăng tốc!

Tựa như thực hiện bước nhảy không gian vậy, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện phía trên con mắt hỏa diễm.

“Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, thức thứ hai Lưu Tinh!”

Tống Thư Hàng rống to.

Lúc chiếm cứ ưu thế mang tính nghiền ép, hô tên chiêu thức thật sự rất sướng.

Chỉ là tên của quyền pháp có làm giảm khí thế một chút!

Nhưng không sao cả, uy lực vẫn tuyệt vời ông mặt trời đấy!

Vô số nắm đấm tựa như quả chùy đánh vào trên thân con mắt hỏa diễm.

Nhanh, quá nhanh.

Nhanh đến nỗi con mắt hỏa diễm không phản ứng kịp nữa.

Chương 1298: Hoan Nghênh Tới Thế Giới Của Ta!

Quyền pháp chỉ là loạt quyền pháp luyện thể căn bản, là loại căn bản trong căn bản của tu chân.

Thế nhưng hiện tại chủ nhân dùng quyền pháp này lại được cường hóa đến mức độ làm ngươi ta giận sôi gan.

Tốc độ nhanh đến khiến cho không ai có thể phản ứng, lực lượng mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta hoàn toàn không chịu nỗi, thể chất cường tráng đến nỗi căn bản không cách nào phá vỡ phòng thủ.

Đây quả thực là chiếc máy ủi đất trên con đường đầy đất vụn, san bằng một cách mạnh mẽ.

Lúc vung ra Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp 'Hai*', Tống Thư Hàng không cần suy nghĩ đến bất cứ cái gì cả, chỉ cần dùng sức vung quyền. Trong khoảnh khắc đó, chính bản thân hắn cũng không biết rốt cuộc mình đã vung ra bao nhiêu quyền. Quá nhanh, không phanh lại được, làm gì còn có tinh lực đi đếm xem mình đã vung bao nhiêu quyền cơ chứ? (nghĩa bóng là ngu ngốc)

Con mắt hỏa diễm cũng hoàn toàn không gánh được, bị đè ép cho rơi từ không trung xuống dưới.

Mỗi một quyền mà Tống Thư Hàng nện lên người nó đều sẽ lưu lại một cái hố hình nắm tay. Đồng thời, thánh quang âm dương hợp nhất, Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa, ánh sáng công đức cũng lưu lại trong cái hố kia, gây tổn thương thân thể nó.

Đánh xong một bộ Lưu Tinh Quyền, con mắt hỏa diễm bị đánh vỡ thành mảnh nhỏ, phòng ngự trên người nó đã hoàn toàn trở thành vật trang trí.

"A a a a ~"

Lại là tiếng kêu thảm thiết liên tục, con mắt hỏa diễm trọng thương rơi xuống dòng sông đen.

Thân hình Tống Thư Hàng dừng lại, hoa sen đen ngưng tụ dưới chân đỡ lấy thân thể hắn.

“Nó chết rồi ư?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng đúng là là [Tiểu Thư Hàng bùng nổ], đánh con mắt hỏa diễm tơi bời hoa lá.

“Nếu theo motip thông thường thì chắc chắn kẻ này sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu. Thần quốc chưa diệt, thần minh bất tử. Đoán chừng kẻ này có thể mượn thần quốc để tiến hành khôi phục, duy trì sinh mệnh bất diệt.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhớ tới cảnh tượng gặp được ở thế giới Kim Liên của Nho gia lúc trước. Khi đó Hằng Hỏa Chân Quân có thể dùng bản nguyên của thế giới Kim Liên để đạt được hiệu quả sống lại.

Mặc dù thần quốc là hàng nhái kém chất lượng, nhưng thông qua việc tiêu hao bản nguyên của thần quốc để khôi phục thương thế thì chắc hẳn không thành vấn đề.

“Ngươi định làm thế nào?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Nếu như có thể, vậy đánh kẻ này ra khỏi thần quốc rồi lại đè xuống đất tẩn một trận... Nếu không được, vậy phá hủy thần quốc, lấy phần thuộc về Thiên Đình viễn cổ trong đó đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỗi một mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ chuyển vào thế giới hạch tâm của hắn đều có thể giúp tăng cường thế giới hạch tâm, hoàn thiện nó, khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn.

“Cần mượn dùng lực lượng của ta không?”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Nó cảm thấy bản thân cần phải nâng cảm giác tồn tại của mình trước mặt Tống Thư Hàng, bằng không Tống Thư Hàng chiếm được tool hack mới, về sau cơ hội sử dụng nó bị giảm đi thì không hay. Đến lúc đó, nó sẽ thật sự trở thành đạo cụ biểu diễn nuốt kiếm của mỹ nhân rắn công đức mất thôi.

Nó còn muốn thể diện, không muốn mỗi lần ra sân đều dùng tư cách đạo cụ đâu.

“Không cần, lần này không dùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối được.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần này hắn nhận lấy hơn hai ngàn hư ảnh thánh viên từ Bạch tiền bối two để cường hóa thân thể, thể chất, lực lượng và tốc độ. Bản thân năng lượng không hề tăng cường cảnh giới để phối hợp.

Hiện tại sử dụng Xích Tiêu Kiếm, chém ra cũng chỉ là Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm, không có tác dụng lớn trong trận chiến đấu này.

“Tìm được rồi!”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Vừa rồi hắn thừa dịp thời gian giao lưu mà tập trung vị trí của con mắt hỏa diễm lần nữa.

Một loạt Lưu Tinh Quyền vừa rồi đánh quá sảng khoái, trực tiếp nện đối phương rơi vào sông đen, đó là một sai lầm lớn. Trước khi con mắt hỏa diễm rơi xuống sông đen, hẳn là hắn nên dùng một đợt tấn công liên tiếp để tiễn nó về trời. Lấy lực bạo phát và tốc độ của Tống Thư Hàng bây giờ, hắn hoàn toàn có thể làm được loại chuyện này.

Chỉ là trong lúc nhất thời hắn còn chưa thích ứng được với phương thức chiến đấu sau khi cường hóa thân thể.

Như hắn suy đoán, con mắt hỏa diễm có thể mượn nhờ thần quốc để khôi phục thương thế, thần quốc chưa diệt, con mắt hỏa diễm gần như là bất tử bất diệt, vô luận có bị thương nặng thế nào đi nữa thì đều có thể khôi phục nhanh chóng.

“Thời gian của ta có hạn, không thể lãng phí nữa.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Công kích kế tiếp, tuyệt đối không thể để đối phương rời khỏi tầm mắt hắn nữa.

“Con khỉ ghê tởm, Thánh Viên Long Lực Thần Công ghê tởm.”

Con mắt hỏa diễm lao ra từ dòng sông đen, quả nhiên thương thế trên người nó đã khôi phục.

Ngoài ra, từ trong tiếng rống giận dữ của nó có thể nghe ra được, dường như trước kia nó đã từng chịu thiệt thòi dưới Thánh

Viên Long Lực Thần Công thì phải?

“Ngươi thật sự cho rằng ta không có biện pháp đối phó ngươi ư? Con khỉ ngu xuẩn. Mấy năm nay ta vẫn luôn tiến hành nghiên cứu nhằm vào Thánh Viên Long Lực Thần Công. Hôm nay đúng lúc có thể thí nghiệm thử nghiên cứu của ta trên thân thể ngươi.”

Hai tay hư ảnh bên trong con mắt hỏa diễm nhấc lên.

Toàn bộ dòng sông đen dưới thân gào thét, cuộn lên sóng trào.

Nước sông đen tựa như có ý thức mà bao bọc lấy con mắt hỏa diễm. Đồng thời, dòng sông đen kia bắt đầu bốc cháy, tựa như dầu mỏ vậy.

“Dù cho ngươi ngưng tụ ra mấy trăm hư ảnh thánh viên cũng không công phá được nước sông đen của ta… Mà dù tốc độ của ngươi có nhanh đi chăng nữa thì cũng nhất định sẽ vùi thây bên trong sông đen.”

Con mắt hỏa diễm trầm giọng nói.

Ầm ~~

Nước sông đen đang bốc cháy kia vọt tới, phủ lấy Tống Thư Hàng.

Tựa như biển gầm, không cách nào ngăn cản, không thể địch nỗi, không cách nào tránh né.

“Mấy trăm con thánh viên? Số lượng này mới là cực hạn của Thánh Viên Long Lực Thần Công ư?”

Tống Thư Hàng nói.

Giọng của hắn cũng không lớn, bị âm thanh của thủy triều mà sông đen nhấc lên bao phủ. Thế nhưng con mắt hỏa diễm ở đối diện lại nghe được âm thanh của hắn.

“Cái gì?”

Con mắt hỏa diễm hỏi với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng không lãng phí thời gian nữa, hắn đã dồn sức được cho Bất Động Kim Cương Thân, Cương Thủ, Nho gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, đây là tất cả những phương pháp luyện thể mà hắn nắm giữ, hắn một hơi mở ra toàn bộ; sau đó lại bộc phát thân pháp Thiên Hành Kiện.

Ầm!

Thân thể của hắn còn nhanh hơn lần trước, đồng tử trong con mắt hỏa diễm vẫn còn dừng ở chỗ Tống Thư Hàng đứng, thế nhưng thân hình của Tống Thư Hàng đã xuất hiện phía trước nước sông đen.

Cánh tay phải của hắn vung lên, đấm ra một quyền.

Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp bản nâng cấp: Kim Cương Phục Ma Quyền.

Một quyền đánh ra kèm theo phật âm, lực lượng công đức hòa vào trong một quyền này.

Trình độ phòng ngự của nước sông đen mà con mắt hỏa diễm tự nhận là có thể ngăn được ‘mấy trăm hư ảnh thánh viên’ lại yếu ớt như giấy trước nắm đấm của Tống Thư Hàng.

Nước sông đen vỡ tung, bị đánh ra một cái động lớn không cách nào ngưng tụ lại được.

Sau khi lực lượng một quyền này đánh vỡ phòng ngự của nước sông đen, quyền pháp lại đánh lên thân con mắt hỏa diễm, đấm vỡ nó lần nữa, đánh bay ra ngoài. Đồng thời còn tiện thể mở ra một lỗ thủng trong suốt trên người nó, nếu không phải nơi này là thần quốc của nó, một quyền này có thể đã lấy đi nửa cái mạng nhỏ của nó rồi.

“Tại sao có thể như vậy, phòng ngự sông đen của ta, không thể nào!”

Con mắt hỏa diễm kêu lên với vẻ không dám tin.

Phòng ngự có thể ngăn cản thần lực của ít nhất sáu trăm hư ảnh thánh viên, tại sao lại yếu ớt như vậy?

Nó tập trung ánh mắt mình lại, chằm chằm nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Thú tu tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, hư ảnh thánh viên không phải lúc nào cũng hiện hình. Trừ khi thú tu chủ động cho hư ảnh hiển lộ ra, cũng chỉ có trong nháy mắt khi ra quyền, hư ảnh thánh viên mới có thể hiện ra trong thời gian ngắn ngủi.

Ngay sau đó, con mắt hỏa diễm nhìn thấy ước chừng 2346 hư ảnh thánh viên đang ngồi xổm sau lưng Tống Thư Hàng.

Hơn hai ngàn hư ảnh thánh viên lộ ra nụ cười hiền lành với nó.

“Không thể nào!”

Con mắt hỏa diễm hét lớn.

Nó từng nghiên cứu, trong lịch sử của các thú tu tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, dù đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm thì phần lớn cũng chỉ có bốn năm trăm hư ảnh thánh viên. Chỉ có một ít thú tu với tuổi thọ dài lâu mới có thể có được bảy tám trăm hư ảnh thánh viên. Nhưng trên đầu tên trước mắt này lại ngồi hơn hai ngàn hư ảnh thánh viên, rốt cuộc là sao đây?

Không thắng nổi, đối mặt với một kẻ như vậy, nó căn bản là không có phần thắng.

Trong lúc đang suy tư, bóng dáng của Tống Thư Hàng đã xuất hiện trước người nó lần nữa.

Một quyền tiếp một quyền, mỗi một quyền đều chứa hiệu quả đặc biệt là đánh bay. Mỗi một quyền đều có thể lưu lại trên thân nó những cái hố hình nắm đấm hoặc là lỗ thủng trong suốt.

Mà mục đích là đẩy nó ra khỏi phạm vi thần quốc.

“Không, ngươi đừng hòng.”

Con mắt hỏa diễm khẽ động ý niệm, cửa thần quốc bắt đầu đóng lại.

Xích Tiêu Kiếm:

“Không xong rồi.”

“Vị tiền bối cầm cung kia, không phải ngươi có biện pháp đối phó thần quốc sao? Còn không ra tay đi?”

Tống Thư Hàng lại cho con mắt hỏa diễm một quả pháo xung thiên, ép nó về phía cửa thần quốc từng chút một.

Lão già cầm cung:

“Các ngươi không đi ra, lão phu không tiện thi triển thủ đoạn đó.”

Lão kéo dây cung, lại không có cơ hội bắn mũi tên vàng ra.

Tốc độ của Tống Thư Hàng quá nhanh, con mắt hỏa diễm cũng không ngừng lóe lên mỗi khi bị đánh bay.

Lão già cầm cung không cách nào tập trung vị trí của con mắt hỏa diễm.

“Xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn đá ra một đá cuối cùng.

Con mắt hỏa diễm đâm vào cửa thần quốc.

Cửa thần quốc vẫn chưa đóng lại, nhưng con mắt hỏa diễm cũng không rơi ra khỏi thần quốc, dường như thân thể nó va phải một bức tường vô hình.

“Thần quốc là thế giới của ta!”

Con mắt hỏa diễm gào thét.

Lúc này thân thể nó tựa như vải rách vậy, tràn đầy lỗ thủng, nếu như không có thần quốc làm hậu thuẫn, nó đã chết lâu rồi.

Thế nhưng nó lại trưng ra nụ cười giả tạo:

“Trong thế giới của ta, ngươi không giết được ta. Ngoài ra… trạng thái bạo phát của ngươi có thể duy trì được bao lâu chứ? Người cười đến cuối cùng nhất định là ta.”

Cuối cùng nó cũng nhìn ra được, dường như tu sĩ nhân loại trước mắt này đã dùng bí pháp nào đó bộc phát ra lực lượng chiến đấu mạnh mẽ như vậy. Nhưng thân thể hắn đã có chút chịu không nỗi rồi.

Nó không cần đánh ngã đối phương, chỉ cần kéo dài thời gian chốc lát, kẻ địch mạnh này sẽ chưa đánh đã bại.

“Vậy mang ngươi rời khỏi thần quốc của ngươi.”

Tống Thư Hàng nói.

Lại một lần nữa, thân hình hắn biến mất trong tầm mắt của con mắt hỏa diễm.

Lúc xuất hiện lần nữa, Tống Thư Hàng hiện ra phía sau con mắt hỏa diễm, thò tay bắt lấy nó.

“Hoan nghênh đến thế giới của ta ~~”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Con mắt hỏa diễm sửng sốt, còn chưa hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Tống Thư Hàng.

Nhưng ngay sau đó, nó cảm thấy thế giới của mình trở nên tối tăm mù mịt, nó bị dịch chuyển không gian, chuyển đến một thế giới khác.

Điều này không khoa học, không tu chân!

Trong thần quốc của nó, tất cả lực lượng không gian đều mất đi hiệu quả với nó, thần quốc là địa bàn của nó!

Nhưng hiện tại, nó lạibị dịch chuyển không gian rồi.

Lúc này nó xuất hiện trên một quảng trường được lót bằng những phiến đá màu đỏ thẫm.

Trên quảng trường có một bia đá dựng thẳng.

Trên bia đá, hai chữ [Hạ Cung] được viết bằng văn tự viễn cổ.

“Đây này là nơi nào?”

Con mắt hỏa diễm cảm thấy khủng hoảng.

Nó cảm thấy, nơi này là thứ đứng trên thần quốc của nó.

Chương 1299: Kiếp Sau Ấy ~ Nha, Nhớ Nói Lời Hay Nha!

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, quảng trường Hạ Cung của Thiên Đình viễn cổ.

Sau khi ý thức nhập vào phân thân do găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ biến thành thì hắn vẫn thử kết nối với thế giới hạch tâm.

Bởi vì lúc trước Bạch tiền bối two từng nói, thần quốc chỉ là hàng nhái kém chất lượng của thế giới hạch tâm hoặc thế giới Kim Liên của Nho gia. Tống Thư Hàng bèn cảm thấy có thể sẽ dùng được thế giới hạch tâm của mình.

Bây giờ đúng là đã dùng được rồi.

“Nơi này cũng là thần quốc ư? Ngươi cũng là vật thí nghiệm tạo thần à?”

Con mắt hỏa diễm phát ra âm thanh khiếp sợ.

Nơi ngự trị trên thần quốc của nó thì chỉ có thần quốc tân tiến hơn, cao cấp hơn thần quốc của nó thôi đúng không?

“Thật ngại quá, ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì.”

Tống Thư Hàng túm lấy con mắt hỏa diễm, ra sức nện nó trên quảng trường.

“A ~~”

Sau khi mất đi thần quốc làm hậu thuẫn, con mắt hỏa diễm bị đánh vỡ thành mảnh nhỏ trở nên suy yếu không chịu nổi chỉ trong nháy mắt.

Chỉ là Tống Thư Hàng cũng sắp đến cực hạn.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng lực công kích của mình đang giảm xuống, lực lượng, tốc độ đều đang yếu đi.

“Vậy thì một quyền cuối cùng.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn ngưng tụ tinh, khí, thần của bản thân lại, tất cả lực lượng toàn thân đều hội tụ trên một quyền này.

“Không, đừng giết ta mà. Cầu xin ngươi hãy tha mạng ta đi, ta có thể trả giá tất cả!”

Con mắt hỏa diễm la lên.

Nó cảm giác được sự đáng sợ từ một quyền này của Tống Thư Hàng, một quyền này hạ xuống thì nó thật sự sẽ chết.

“Ngươi có thể trả giá cái gì?”

Nắm đấm của Tống Thư Hàng giơ cao lên.

“Ta có thể giao thần quốc của ta cho ngươi! Đúng rồi, ta có thể trở thành nô thần của ngươi, ta tự giao chính mình cho ngươi, chỉ xin ngươi tha cho ta!”

Con mắt hỏa diễm la lớn.

Ầm ~~

Tống Thư Hàng không chút do dự mà đập xuống một quyền, lực lượng vô cùng mạnh mẽ nện lên thân con mắt hỏa diễm, đánh cho thân thể vốn đã tan tành của nó ra thành mảnh vụn.

Đúng vậy, là mảnh vụn. Cuối cùng con mắt hỏa diễm cũng vỡ vụn tựa như thủy tinh.

Phía sau Tống Thư Hàng, 2345 hư ảnh thánh viên nện lên bộ ngực của mình một cách chỉnh tề, phát ra hoan hô thắng lợi.

“Mặc dù không biết cụ thể ‘nô thần’ là như thế nào, nhưng nghe tên có thể đoán ra là tùy tùng gì đó. Bình thường thì thu một đàn em mạnh mẽ nghe cũng hay đấy chứ… Nhưng ngươi lại đặc biệt đáng ghét.”

Tống Thư Hàng nói.

Kẻ này chính như nó tự nhận, nó là tồn lại làm cho người ta chán ghét nhất trần đời.

Chỉ nhìn nó thôi cũng sẽ cảm thấy siêu cấp chán ghét, giống như giẫm phải phân chó, sao có thể để người ta vui vẻ được chứ?

Về phần cái thần quốc kia, sau khi giết con mắt hỏa diễm, thần quốc đương nhiên là của Tống Thư Hàng, không chạy đi đâu được.

…

…

Sau khi đánh chết con mắt hỏa diễm, thế giới hạch tâm chấn động một cái.

Hình chiếu hoa sen hiện ra, truyền lời thỉnh cầu muốn hấp thu con mắt hỏa diễm với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhướng mày rồi gật đầu.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Tống Thư Hàng, vô số rễ cây lan ra từ hình chiếu hoa sen, đâm ra bốn phương tám hướng, bắt đầu thu gom con mắt hỏa diễm đã vỡ thành mảnh vụn.

Chỉ trong thời gian hai cái nháy mắt, con mắt hỏa diễm vỡ nát được gom lại, khôi phục hình dáng ban đầu.

Đó là một tấm phù văn cực lớn có hình con mắt.

Hình chiếu hoa sen bố trí tấm phù văn này trên bia đá Hạ Cung.

Lập tức, có hỏa diễm hừng hực cháy lên từ trên bia đá.

Trên tấm bia đá ngưng tụ ra một con mắt hỏa diễm cỡ nhỏ lần nữa.

“Vầy cũng được á?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Con mắt hỏa diễm mới sinh khác trước rất nhiều, nó không hề tỏa ra loại khí tức khiến người ‘chán ghét’ nữa, chỉ là hỏa diễm đơn thuần mà thôi.

Tống Thư Hàng vươn tay tiếp xúc với con mắt hỏa diễm kia.

Nó đã quên hết tất cả quá khứ.

Nó của hôm nay, không có tên, không có dung mạo, không có thực chất, không có khí tức sinh mệnh.

Chỉ tồn tại với tư cách là một bộ phận của thế giới hạch tâm, thậm chí không thể rời khỏi thế giới hạch tâm được.

Nhưng nó là một vũ khí cực mạnh.

Nếu như Tống Thư Hàng chuyển dời kẻ địch đến quảng trường Hạ Cung, con mắt hỏa diễm này có thể phóng ra hỏa tiễn và hỏa diễm tấn công kẻ địch.

Mỹ nhân rắn công đức hiện ra từ phía sau Tống Thư Hàng, cô nhìn con mắt hỏa diễm kia:

“Đã chết rồi.”

Giọng của cô rất êm tai, tựa như âm thanh nghe được ở dao trì thiên giới lúc ấy.

“A, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô lại chịu mở miệng rồi à?”

Tống Thư Hàng nói.

"Trình Lâm, ta yêu ngươi."

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt với Tống Thư Hàng, những lời này không phải chính cô phát ra, mà là để Xích Tiêu Kiếm 'lồng tiếng' cho cô.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn không thể nào hiểu được rốt cuộc thì làm sao mà mỹ nhân rắn công đức và Xích Tiêu Kiếm lại hình thành sự hiểu ý ngầm như thế nữa, dường như Xích Tiêu Kiếm có thể đọc được nội tâm của mỹ nhân rắn công đức, sau đó lên tiếng thay cô.

"Nói không chừng Trình Lâm vẫn còn sống."

Sau khi suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng bắt đầu an ủi mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu.

Tống Thư Hàng giải thích:

"Cô ngẫm lại xem, lấy tính cách của Trình Lâm, làm sao cô ấy có thể chết được chứ? Hơn nữa, chúng ta bỏ quên điểm quan trọng nhất. Trình Lâm là linh quỷ của Thiên Đạo thứ ba là Thiên Đạo Rồng Đốm. Mà lần trước khi chúng ta gặp Rồng Đốm two, hắn giao cho chúng ta một nhiệm vụ, bảo chúng ta mang Trình Lâm về, cũng tìm kiếm mảnh vỡ của Trình Lâm. Chắc hẳn Rồng Đốm two có thể thường xuyên cảm ứng được trạng thái của Trình Lâm. Nếu hắn đã bố trí nhiệm vụ kia, vậy sự thật chỉ có một, Trình Lâm vẫn còn sống!"

Thám tử lừng danh Tống Thư Hàng, suy luận có lý lẽ có chứng cứ khiến người ta tin tưởng.

Tổng kết lại, khẳng định lần trước Trình Lâm đang gạt người.

Tiếp tục trích dẫn từ lời mẹ của một tên đàn ông họ Trương nào đó, phụ nữ càng xinh đẹp thì càng giỏi lừa người!

Nét mặt mỹ nhân rắn công đức trở nên nghiêm túc, không hề giả ngây thơ mà như rơi vào trầm tư.

Khi Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử khôi phục phần lớn ý thức thì rất hay trầm tư.

“Yên tâm đi, nếu như cô muốn tìm Trình Lâm thì ta sẽ tìm ra cô ta giúp cô. Dù cho cô ta trốn ở chân trời góc biển thì ta cũng có thể đào ra được.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên vỗ tay cái bốp

Nghĩ thông suốt rồi ư?

Chỉ cần trí lực của mỹ nhân rắn công đức online, nhất định cô có thể hiểu được suy luận của mình. Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, chỉ thấy mỹ nhân rắn công đức không biết móc từ đâu ra một sợi dây thừng rồi dùng sức ném lên trên không.

Giữa không trung, cá voi mập ‘xoẹt ~’ một tiếng bị triệu hoán ra, cắn lấy dây thừng.

Mỹ nhân rắn công đức dùng sợi dây thừng thắt nút một cách thuần thục.

“Làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng ngu người.

Mỹ nhân rắn công đức lấy mũ Bình Thiên trên đầu mình xuống, trút bỏ hình thức Nữ Đế. Sau đó, cô túm lấy nút thắt rồi tròng cổ vào trong dây thừng.

“A a a a ~”

Bốn tiếng kêu la thảm thiết với tông cực cao vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Cá voi mập dùng sức vỗ cánh nhỏ bay lên.

Mỹ nhân rắn công đức bị kéo lên.

Cô phun đầu lưỡi đáng yêu ra, hai mắt dùng sức trợn trắng, tỏ vẻ mình đã ‘ngủm’ rồi.

Tống Thư Hàng:

“…”

Đây là cách giả chết mới ư?

Gan đau quá, đau quá.

Hắn run rẩy lấy ra điện thoại di động, lôi số của Dược Sư tiền bối ra, nếu không thì đặt ở chỗ Dược Sư tiền bối một cái giường nhỉ. Hắn cảm thấy mình phải đi kiểm tra xem lá gan còn khỏe mạnh không, có bị xơ gan hay không.

xxxxxxxxxxxxxx

Sau khi giải quyết xong con mắt hỏa diễm, Tống Thư Hàng chuyển dời từ thế giới hạch tâm ra ngoài.

Lúc hắn rời khỏi, đúng lúc xuất hiện trong phạm vi thần quốc.

Phía dưới là dòng sông đen ngòm kia.

Dưới lòng bàn chân Tống Thư Hàng hiện lên hoa sen đen, nâng thân hình của hắn lên.

Sau khi mất đi ‘thần minh’, thần quốc này bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Nếu như thần quốc hoàn toàn sụp đổ thì sẽ hình thành một ‘di tích’ trong hiện thế. Chờ đến ngày nào đó, sẽ có nhóm tu sĩ hoặc tu luyện giả thuộc hệ thống khác tới đây mạo hiểm.

“Phải làm thế nào để chuyển thần quốc này vào thế giới hạch tâm đây?” Tống Thư Hàng sờ cằm thầm nghĩ.

Phạm vi có thần quốc rất lớn, nếu luận mỗi diện tích thì cũng không nhỏ hơn thế giới hạch tâm bây giờ của Tống Thư Hàng là bao.

Trong lúc đang suy tư, trong đám hư ảnh thánh viên sau lưng Tống Thư Hàng, có 2345 con đứng dậy, chúng nó chỉnh tề bước đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau đó, chúng nó nâng cánh tay cúi chào Tống Thư Hàng, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Tool hack lâm thời mà Bạch tiền bối two cho mượn đã hết hạn.

Sau khi mất đi 2345 hư ảnh thánh viên, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thân thể bắt đầu suy yếu nhanh chóng.

Lực lượng, tốc độ, thể chất đều đang giảm xuống liên tục.

Loại cảm giác khi lực lượng nhanh chóng xói mòn này khiến hắn cảm thấy hít thở không thông.

[Thân thể bị đào rỗng] cũng không hình dung được một phần vạn trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này!

“Cảm giác mất đi lực lượng thật khó chịu.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Xích Tiêu Kiếm:

“Vì vậy ngươi không thể mê muội trong việc ‘mượn’ lực lượng được. Một khi ngươi quen thói ‘mượn’ lực lượng, mụ mị trong đó thì ngươi tiêu rồi.”

“Ta biết, yên tâm đi, ta sẽ không mê muội trong lực lượng đó.”

Tống Thư Hàng nói một cách tự tin.

Đừng xem thường đạo tâm của hắn.

Lực lượng mượn được càng mạnh mẽ sẽ chỉ làm hắn sinh lòng mong đợi.

“Một ngày nào đó, ta sẽ bằng vào chính sức mình để đạt tới loại mạnh mẽ này. Hai ngàn hư ảnh thánh viên, ta có thể làm được!”

Tống Thư Hàng nắm tay, khích lệ bản thân.

Xích Tiêu Kiếm:

“Không phải ta đả kích ngươi, nếu như ngươi dựa vào chính mình tu luyện, tu luyện tới cảnh giới bát phẩm thì tối đa cũng chỉ ngưng tụ được một hai trăm hư ảnh thánh viên. Còn không bằng chuẩn bị thêm vài câu chuyện cười thú vị, chờ sau khi thể chất đạt được trình độ nhất định thì đi đến chỗ vị Bạch tiền bối thỏ kia đổi mấy hư ảnh thánh viên, thế còn thực tế hơn.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nào có ai khích lệ hậu bối như ngươi chứ?

Hơn nữa không phải ngươi không biết, thiên phú kể chuyện cười của ta tương đương với thiên phú kiếm thuật của ta. Tính đến nay, tuy rằng giao dịch giữa ta và Bạch tiền bối two đều lấy ‘chuyện cười’ làm điều iện giao dịch, nhưng chân chính dùng chuyện cười đả động đến Bạch tiền bối two chỉ có một lần, lại còn do Hoàng Sơn Chân Quân kể nữa chứ. Mà dù là chuyện cười kia, cũng phải cộng thêm tình hữu nghị của Bạch tiền bối two mới miễn cưỡng đạt được sáu mươi phần trăm.

“Còn không bằng ta tìm một ít đồ vật hoặc pháp khí thú vị để đổi với Bạch tiền bối two. Đi con đường của Bạch tiền bối one.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm nói với vẻ lạnh lùng:

“Đạo tâm của ngươi đâu? Ý chí của ngươi đâu? Vừa rồi ta bảo ngươi đi đổi hư ảnh thánh viên chỉ là một loại thăm dò đối với ngươi mà thôi, chỉ thử nhẹ một lần, ngươi đã lập tức trúng chiêu. Với cái ý chí này, ngươi còn nói muốn dựa vào sự nỗ lực của mình tu luyện ra hai ngàn hư ảnh thánh viên, kiếp sau đi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, nắm Xích Tiêu Kiếm lên, nuốt nó vào trong bụng.

“A, đừng vậy mà, chuyện gì cũng từ từ bàn, lần này thẹn hóa thành giận, về sau ta làm sao còn tán gẫu với ngươi được đây?”

Xích Tiêu Kiếm hét lớn.

Tống Thư Hàng sờ cằm, tiếp tục nhìn về phía thần quốc.

Phải làm thế nào để chuyển nó vào thế giới hạch tâm đây?

Chương 1300: Đạo Khí Chọn Chủ, Bát Tu Có Tiềm Lực Lớn Nhất!

Thần quốc rất lớn, vì vậy Tống Thư Hàng không cách nào trực tiếp bỏ nó vào thế giới hạch tâm.

Hơn nữa, bên trong thần quốc chỉ có một bộ phận là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, trước khi bỏ nó vào thế giới hạch tâm còn cần tiến hành tách ra.

Bộ phận Tống Thư Hàng cần chỉ là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, những bộ phận khác lại tràn đầy thuộc tính khiến người ta ‘chán ghét’ của con mắt hỏa diễm. Tống Thư Hàng cũng không muốn mang những bộ phận thần quốc này vào thế giới hạch tâm của mình.

Trước kia khi hắn chuyển mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vào thế giới hạch tâm đều là do Bạch tiền bối two hoặc các tiền bối khác ra tay tương trợ.

“Vậy là lại phải xin Bạch tiền bối two giúp đỡ ư?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên thần quốc của con mắt hỏa diễm bắt đầu sụp đổ với diện tích lớn. Bão táp hư không xoắn tới, toàn bộ bùn đất, nước, thực vật, nham thạch trong thần quốc bị cuốn vào trong bão táp hư không, xoắn thành phấn vụn.

Lúc thần minh ‘con mắt hỏa diễm’ chết, thần quốc bắt đầu sụp đổ từ từ. Nhưng bây giờ, tốc độ sụp đổ đang điên cuồng tăng lên, thần quốc trời long đất lở tựa như đang quay cảnh ngày tận thế vậy.

“Nếu như quay cảnh này lại, lần tới trong nhóm Cửu Châu số 1 có vị tiền bối nào quay phim tận thế có thể trực tiếp dùng nó làm tư liệu sống rồi.”

Thời điểm này đầu óc Tống Thư Hàng lại bay tận trời, còn liên tưởng đến chuyện quay phim.

“Đúng vậy, loại tình cảnh trời long đất lở này tương đối hiếm thấy.”

Xích Tiêu Kiếm phụ họa. Tuy rằng nó bị mỹ nhân rắn công đức nuốt vào bụng, nhưng nó vẫn có thể truyền âm thanh ra.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu, sau đó nhìn thấy không biết từ lúc nào mỹ nhân rắn công đức đã chộp di động của mình vào trong tay. Cô vững vàng giơ điện thoại lên, quay lại cảnh ‘thế giới hạch tâm sụp đổ’.

Tống Thư Hàng:

“…”

Xích Tiêu Kiếm giải thích:

“Tín đồ điên cuồng và thánh giả còn sót lại trong thần quốc đang tự bạo, sau khi mất đi thần minh con mắt hỏa diễm kia, chúng nó cũng không cách nào tồn tại. Tín đồ điên cuồng và thánh giả tự bạo khiến thần quốc sụp đổ nhanh hơn. Đây chính là ‘trường sinh’ của bên trong sinh linh thần quốc đấy. Khà khà.”

“Thần quốc và thần minh thuộc hệ thống tu luyện gì vậy?”

Tống Thư Hàng dò hỏi, đồng thời trong lòng hắn đang kêu gọi Bạch tiền bối two.

Thế nhưng Bạch tiền bối two không trả lời.

Tuy rằng cửa thần quốc đã đóng lại, nhưng khẳng định nó không thể ngăn cản được Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two lại bắt đầu lượt chơi trốn tìm mới rồi ư?

“Thuộc về hệ gì à? Có thể là hệ thực nghiệm chăng?”

Sau khi Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một lát rồi trả lời.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật một cái:

“Hệ thực nghiệm? Thế đã là gì, ta thuộc hệ kỹ thuật cơ khí đây này.”

“Chính ngươi cũng đã nghe được, bọn người kia là kết quả của thực nghiệm ‘tạo thần’, trước khi trở thành thần minh, chúng nó thuộc về hệ gì đã không quan trọng nữa, chúng nó chỉ là một vài vật thí nghiệm mà thôi.”

Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu, có đạo lý.

“Ngươi còn có thời gian tán gẫu với ta, không nghĩ cách thu lấy thần quốc này sao?”

Xích Tiêu Kiếm lại nói.

Tống Thư Hàng:

“Vừa rồi ta đã kêu gọi tiền bối, thế nhưng tiền bối lại đi chơi trốn tìm với người khác rồi, còn chưa trở về. Xem ra chúng ta phải tự mình nghĩ cách thôi.”

Xích Tiêu Kiếm nói:

“Phạm vi của thần quốc này quá lớn, dù là ta cũng không cách nào cắt nó thành miếng đưa vào thế giới hạch tâm của ngươi được. Trừ khi là Xích Tiêu Tử cầm đao... A nhầm, là cầm kiếm.”

“Nếu thật sự không được thì cứ để cho nó vẫn lạc đi. Chờ khi nó rơi xuống hiện thế là có thể lấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ ra.”

Tống Thư Hàng nói.

Chờ thần quốc gần như sụp đổ hoàn toàn, thứ còn lưu lại cũng chỉ có bộ phận mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

Ngay lúc này.

“Thư Hàng, Tống Thư Hàng ~~ giờ ngươi có tiện không? Chuyển ta ra khỏi thế giới hạch tâm trước đi.”

Là giọng của Thông Nương.

Lúc trước cô bị tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương dọa phát khóc, cầu xin Tống Thư Hàng đưa cô vào thế giới hạch tâm, đồng thời hứa hẹn một loạt hiệp ước bất bình đẳng khác.

“Chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thông Nương trả lời:

“Dường như có cái gì đang kêu gọi ta, cảm giác rất mãnh liệt, ta muốn đi ra nhìn tận mắt.”

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Lẽ nào Thông Nương và mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này sinh ra cộng minh?

Tống Thư Hàng cho rằng Thông Nương không phải một gốc hành tinh thông thường.

Năm đó Xích Tiêu Tử đạo trưởng hao tổn tâm tư bố trí đại trận, trồng Thông Nương trên đỉnh núi, khiến cô vừ thành tinh là có được yêu thể mạnh nhất với tiềm lực tu luyện xưa nay chưa từng có.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng ôm chờ mong rất lớn đối với Thông Nương.

Cho nên, rất có thể Thông Nương có lai lịch phi phàm mới đáng giá cho Xích Tiêu Tử đạo trưởng chú tâm bồi dưỡng như thế.

Nói không chừng Thông Nương cũng là đại nhân vật chuyển thế của thời Thiên Đình viễn cổ, hoặc là hậu duệ gì đó chăng?

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng chuyển Thông Nương từ thế giới hạch tâm ra ngoài.

Búp hành của Thông Nương lại dài ra thêm một đoạn.

Chân tay lèo khèo của cô chui ra khỏi Ngộ Đạo thạch.

Tống Thư Hàng:

“Thế nào, là sinh ra cảm ứng với mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này ư?”

Thông Nương cau mày cảm ứng chốc lát rồi lắc đầu:

“Không phải, ta và mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này không có cộng minh với nhau.”

Sau khi Xích Tiêu Kiếm nhìn thấy Thông Nương xuất hiện thì âm thầm chú ý cô. Bởi vì Xích Tiêu Tử lão đạo đã từng nói với nó rằng gốc hành tinh nhỏ này rất có thể sẽ trở thành ‘Thiên Đạo’ trong tương lai, cô ta sở hữu tư chất ‘trấn áp chư thiên vạn giới’.

Nhưng từ khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng cho đến hiện tại, nó thật sự không nhìn ra gốc hành tinh này có tư chất ‘Thiên Đạo’ ở chỗ nào.

Xích Tiêu Kiếm quả thật không cách nào tưởng tượng cảnh ngày nào đó trong tương lai, Thông Nương sẽ ra tay trấn áp chư thiên vạn giới, treo tất cả các Trường Sinh Giả trong thiên hạ lên đánh giống như Thánh Nhân Nho gia, sau đó bước lên bảo tọa ‘Thiên Đạo’.

Cảnh tượng này sai trái quá đỗi.

Trừ khi Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới đều ngủm hết, sau đó toàn bộ chư thiên vạn giới chỉ còn lại mỗi Thông Nương bước ra đạo của mình, trở thành Trường Sinh Giả.

[Đậu móa, chắc không phải mình đoán được chân tướng đấy chứ?] Đột nhiên trong lòng Xích Tiêu Kiếm khẽ động.

Tương lai sẽ có một cuộc gột rửa nhắm vào Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới, tất cả các Trường Sinh Giả hoặc Kiếp Tiên đều bị quét sạch. Sau đó lại qua rất lâu sau, Thông Nương chứng đạo, trở thành Trường Sinh Giả, chấp chưởng Thiên Đạo?

Lại liên tưởng đến tình hình giới tu luyện gần đây, 'Thiên' sắp đổi thời đại nên muốn làm một cú chót. Tất cả Trường Sinh Giả cùng Kiếp Tiên cửu phẩm cũng bắt đầu lánh đời.

Chắc không phải trước khi 'Thiên' đợt này từ chức sẽ tiêu diệt tất cả các Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới thật đó chứ?

Thân kiếm của Xích Tiêu Kiếm nhịn không được mà rung lên.

Càng nghĩ càng đáng sợ!

Xích Tiêu Kiếm cảm thấy mình phải nói cho Xích Tiêu Tử biết về khả năng này, để hắn duy trì cảnh giác. Xích Tiêu Tử cũng là người nổi bật trong những Trường Sinh Giả, đừng có đột nhiên bị 'Thiên' hiện nay tiêu diệt.

"Tới rồi, cảm ứng được rồi!"

Lúc này, Thông Nương đột nhiên vui vẻ nói.

Cô duỗi hai tay ra, nâng cánh tay nhỏ xíu lên cao:

"Ta ở đây!"

Ngay sau đó, trước mặt cô xuất hiện một khe nứt không gian.

Thần quốc đóng kín bị phá mở.

Một thanh trường đao tựa như hư ảo, lại tựa như chân thật chui ra từ khe nứt không gian.

"Là nó, thứ đang kêu gọi ta chính là nó."

Thông Nương nói, tiếp đó cô nhanh chóng hóa thành hình thái nhân loại.

Lâu lắm không gặp hình thái nhân loại của Thông Nương, bởi vì sợ Tống Thư Hàng bị sắc đẹp của mình mê hoặc rồi làm ra chuyện bậy bạ với mình, đã rất lâu rồi cô không để lộ ra hình thái nhân loại của bản thân.

Một mái tóc dài màu xanh lục buộc thành đuôi ngựa đáng yêu. Cô mặc sườn xám màu xanh, tôn lên dáng người thon thả lại gợi cảm của mình.

Đôi chân xinh xắn mang giày thêu giẫm trên lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Sau khi hóa thành hình người, Thông Nương duỗi thẳng hai tay.

Thanh trường đao vừa chân thực vừa hư ảo kia lách ra khỏi không gian rồi nhẹ nhàng rơi vào tay Thông Nương.

Sau đó, có một ngọn lửa kinh khủng bốc cháy từ trên trường đao rồi bao bọc lấy nó.

Thân hình Thông Nương cũng bị ngọn lửa bao lấy, khiến không người nào có thể thấy rõ dáng dấp của thanh đao.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa!”

Tống Thư Hàng liếc mắt một cái đã lập tức nhận ra nguồn gốc của ngọn lửa này.

Dù sao thì găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của hắn chính là do Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa chế tạo mà thành, đương nhiên có thể nhận ra ngay.

Nói cách khác, thanh đao vừa hư ảo vừa chân thực này chính là đạo khí tiếng tăm lừng lẫy, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Đạo khí, vượt khỏi pháp khí đẳng cấp thần binh Kiếp Tiên và thần binh Trường Sinh Giả, là pháp bảo mạnh nhất trong thiên địa. Bởi vì nó được ‘Thiên Đạo’ tạo ra.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Quá trình này chính là ‘đạo khí nhận chủ’.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Thông Nương được đạo khí chọn sẽ nối tiếp gót Thất Tu Tôn Giả, trở thành Bát Tu!

Bát Tu Thông Nương.

Trong lòng Xích Tiêu Kiếm khẽ động.

Đậu móa, vẫn còn loại phát triển thần kỳ như vậy à.

Gốc hành tinh này có tiềm lực lớn nhất từ trước tới nay, yêu tinh ngốc vừa ra đời đã được Xích Tiêu Tử dùng đại trận xa hoa gầy dựng trụ cột bền chắc nhất, giờ lại chiếm được pháp khí mạnh nhất.

Vậy nhất định sẽ phát triển cực nhanh đây!

Thông Nương lẳng lặng đứng trên lòng bàn tay Tống Thư Hàng, hai tay đỡ lấy trường đao đang bốc cháy. Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa kinh khủng lại không hề làm cô bị thương mảy may.

Mà lúc ngọn lửa bao lấy cô thì có một quyển công pháp sâu hiểm khó dò được truyền vào đầu cô.

‘Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công’, đây là bộ thần công dùng để tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, đồng thời còn là một bộ thần công đánh thẳng vào cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm. Trong đó còn ẩn chứa đao pháp cao thâm.

Một bộ công pháp bao hàm toàn diện mọi thứ bên trong.

Mà không, không chỉ là công pháp… Cùng được truyền tới với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn có kinh nghiệm, cảm ngộ tu luyện Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công bắt đầu từ Nhất Tu cho đến Thất Tu.

Cầm đao trong tay, ta có thiên hạ!

Kinh nghiệm, cảm ngộ, thần công!

Đây mới thật sự là tool hack của nhân vật chính!

Xích Tiêu Kiếm dường như có thể thấy cảnh điểm khí vận trên đỉnh đầu Thông Nương đang tăng vọt.

Quá trình truyền công cũng không tính là dài.

Khoảng chừng mười hơi thở sau, Thông Nương đã mở mắt ra.

“Từ hôm nay trở đi, ta chính là Bát Tu.”

Thông Nương tuyên cáo:

“Bát Tu, Thông Nương!”

“Chúc mừng cô.”

Tống Thư Hàng nói.

Có điều, hắn nhớ khi đó Thông Nương cũng không hề ký tên trên cuộn giấy khế ước thì phải?

Làm sao cô lại trở thành người được đề cử làm Bát Tu, hơn nữa còn đẩy rớt hết tất cả tu sĩ lưu lại tên trên khế ước, trở thành Bát Tu nhỉ?

“Tiếp theo, ta sẽ bắt đầu nghịch thiên!”

Thông Nương vung Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lên.

Tống Thư Hàng:

“Ồ ~~ Thông Nương cô chuẩn bị nghịch thiên kiểu gì vậy?”

Thông Nương ngừng lại, cô nhìn Tống Thư Hàng rồi lâm vào trầm tư.

Đúng vậy, cô phải nghịch thiên thế nào đây?

Làm sao bây giờ, phải lên nhóm Cửu Châu số 1 xin giúp đỡ ư?

Dùng tài khoản của Tống Thư Hàng lên nhóm Cửu Châu số 1, sau đó mời các vị tiền bối dạy cô nghịch thiên thế nào à?

Có điều bây giờ điện thoại của Tống Thư Hàng còn chưa được cải tạo, hoàn toàn không có tín hiệu trong không gian quái dị này. Hơn nữa điện thoại di động giờ đang bị mỹ nhân rắn công đức cầm quay phim. Cô đánh không lại mỹ nhân rắn công đức, không cách nào giành sở hữu điện thoại từ tay cô ấy được.

Nên lúc này chỉ có thể dựa vào bản thân.

Nghịch thiên thôi mà, ta suy nghĩ đại một lúc là ra phương án ngay thôi.

Thông Nương suy tư chốc lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

Cô nói với Tống Thư Hàng:

“Bước đầu tiên trong hành trình nghịch thiên của ta là: từ hôm nay trở đi, ta tuyệt đối không để ngươi tùy tiện ngắt búp hành của ta nữa đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Xích Tiêu Kiếm:

“...”

Gốc hành tinh này hết thuốc chữa rồi, sinh tồn chỉ để theo đuổi điều đó. Nghĩ đến việc cô ta trở thành đại năng trấn áp chư thiên vạn giới như Thánh Nhân Nho gia, chắc là đời này chẳng có cửa rồi.

Vẫn là câu nói kia, trừ khi Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên trên thế giới này đều chết hết, trong thời gian ngắn lại không có Trường Sinh Giả nào xuất hiện. Sau đó Thông Nương gặp kỳ ngộ liên tục rồi trở thành vị Trường Sinh Giả đầu tiên trong tương lai.

Nếu như ‘tiên đoán’ của Xích Tiêu Tử là thật, vậy Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên trên thế giới này tiêu chắc rồi.

“Thông Nương, về sau bớt xem phim tình yêu nhảm nhí lại đi nhé, xem mấy bộ phim huyền huyễn gì đó đi. Cái loại phim truyền hình đề tài gì mà mệnh của ta do ta chứ không phải do trời rất thích hợp cho cô lúc này đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương:

“…”

“Được rồi, đừng nói chuyện phiếm nữa. Thần quốc này sẽ vẫn lạc ngay đi, trước tiên phải tránh đi để tránh bị ảnh hưởng cái đã.”

Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Nó kiến nghị đám người Tống Thư Hàng trốn vào thế giới hạch tâm trước, tránh khỏi chấn động khi thần quốc vẫn lạc.

“Đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Ý niệm hắn khẽ động, đang chuẩn bị đưa Thông Nương và mình vào thế giới hạch tâm.

Đúng lúc này, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đang bốc cháy hơi chấn động một chút, nó nhảy lên từ tay Thông Nương rồi rơi vào tay kia của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Ngọn lửa trên đao phóng lên trời, một khúc phượng hoàng hót truyền đến từ trên thanh đao.

Dường như Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rất vui vẻ.

Thông Nương:

“Ơ? Ơ ơ ơ?”

Ta mới là Bát Tu mà, vì sao Phượng Hoàng Đao lại nhảy vào trong tay Tống Thư Hàng cơ chứ? Hơn nữa dường như Phượng Hoàng Đao ở trong tay Tống Thư Hàng còn vui vẻ hơn là ở trong tay ta thì phải?

Có phải nhầm chỗ nào rồi không?

Trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng cầm lấy Cửu Tu Phượng

Hoàng Đao thì trong lòng lập tức biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Là lúc hắn mở thế giới hạch tâm đã tiết lộ khí tức ra ngoài, dẫn đến sự cộng hưởng từ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Thế giới hạch tâm cũng là tác phẩm của Thiên Đạo thứ ba 'Thiên Đạo Rồng Đốm'.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng là đạo khí của Thiên Đạo Rồng Đốm.

Cả hai có cùng nguồn gốc, vì vậy lúc cảm ứng được thế giới hạch tâm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mới có thể lộ vẻ vui sướng như thế.

Đồng thời, dường như nó cũng cảm ứng được phiền não của Tống Thư Hàng.

[Vung lên!] Một ý niệm được truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Vung lên? Vung đao ư?

Vì vậy, một tay Tống Thư Hàng nâng Thông Nương, tay kia cầm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém mạnh phía trước.

Đao khí tăng vọt.

Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa hóa thành một con phượng hoàng trông rất sống động rồi lao về phía trước.

Những nơi phượng hoàng đi qua, ngọn lửa rơi xuống biến thần quốc bên dưới thành biển lửa.

Khi tiếp xúc với Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa thì nham thạch, bùn đất, cây cối, thậm chí là dòng sông đen ngòm kia đều trở thành nhiên liệu, bắt đầu bốc cháy điên cuồng.

Chương 1301: Chúng ta có thể đổi cái mai nào bình thường một chút được không?

Chỉ trong vài phút, cả thần quốc đã biến thành biển lửa.

“Nhìn trời!”

Tống Thư Hàng nói:

“Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.”

Biển lửa không chỉ đốt cháy thần quốc mà còn cả mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ bên trong nữa, nói chung tất cả những gì mắt thường nhìn thấy được đều bị ngọn lửa nuốt chửng, chìm trong biển lửa.

Cảnh tượng này tăng thêm nội dung mới cho tư liệu sống về đề tài mạt thế. Cả thần quốc vốn đang không ngừng sụp đổ lại bị nuốt trọn bởi ngọn lửa tận thế.

Tư liệu tuyệt thế này, chỉ cần cắt ghép một chút là đã thành cảnh tượng thế giới tận thế hoành tráng rồi, không cần phải sửa nữa, hàng thật giá thật luôn.

Ngọn lửa ngày càng vượng, thiêu cháy vạn vật.

Mà lúc này, phượng hoàng khổng lồ trên bầu trời lại ngân lên một tiếng thanh thúy.

Sau khi đốt cháy thần quốc, Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa bốc lên, trở về với bầu trời, nhập vào cơ thể của phượng hoàng.

Cơ thể của phượng hoàng lửa càng ngày càng lớn, đến mức che phủ cả bầu trời thần quốc.

Sau khi đốt xong, ngọn lửa không tắt mà còn bị thu lại. Tinh thần tiết kiệm không lãng phí, thu gom tái sử dụng năng lượng này thật đáng để mọi người học tập.

Khi tất cả ngọn lửa đã trở lại với phượng hoàng, mấy người Tống Thư Hàng mới phát hiện ra, thứ bị ngọn lửa hủy diệt chỉ có một phần thần quốc, mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vẫn còn sót lại.

Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa có ý chí của riêng mình, nó sẽ đốt thứ phải đốt, để lại thứ cần được lưu giữ.

Cánh phượng hoàng khép lại, bao lấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ còn sót lại từ đống tro tàn của thần quốc.

Ngọn lửa thiêu đốt, để lộ ra nguyên hình của mảnh vỡ Thiên Đình.

Đố là một pho tượng khổng lồ, chỉ còn sót lại có một nửa, còn có cả dòng sông đen đang cuộn trào kia nữa, cả hai đều thuộc Thiên Đình viễn cổ.

Pho tượng nằm nghiêng trên mặt đất, một nửa cơ thể đã bị mất.

Về phần pho tượng này lớn đến đâu ấy hả?

Như này nhé… sông đen rộng lớn như sông Trường Giang đó chảy ra từ chính pho tượng nằm nghiêng kia.

Đúng thế, chỗ khởi nguồn của sông đen trên pho tượng còn lại một nửa chính là ‘hoa cúc’.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngoại trừ pho tượng nửa người, cả thần quốc không còn bất cứ một thứ gì khác nữa.

Đây là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ duy nhất mà con mắt hỏa diễm thu thập được sao?

Nếu như đây là chiến lợi phẩm mà bọn chúng lấy được khi tấn công Thiên Đình thì năm đó chúng đúng là thê thảm.

Hai cánh của phượng hoàng lửa khép lại, bao lấy nửa pho tượng. Sau đó, ngọn lửa trên người nó bắt đầu tắt đi, cơ thể thu nhỏ lại.

Mà đồng thời, pho tượng bị phượng hoàng bao lấy kia cũng bị thu nhỏ kích thước.

Tống Thư Hàng rất phối hợp mở thế giới hạch tâm ra.

Phượng hoàng thu nhỏ mang theo bức tượng cũng nhỏ vào trong thế giới hạch tâm, đặt pho tượng vào vị trí thích hợp.

Không biết pho tượng chỉ còn một nửa này có lai lịch gì?

Sau khi pho tượng được đưa vào trong thế giới hạch tâm, thần quốc của con mắt hỏa diễm mất đi cột chống cuối cùng, hoàn toàn bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử.

Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức, Thông Nương rút khỏi thần quốc.

…

…

Bọn họ quay lại hiện thế, xuất hiện bên trên kiệu hoa của Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng cất bước, hoa sen đen hiện lên nâng đỡ cơ thể của hắn.

Lúc này tay trái Tống Thư Hàng cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tay phải đỡ Thông Nương đang đần mặt ra, lưng tựa vào mỹ nhân rắn công đức.

Ngay sau đó, từ không trung có vô số vàng bạc châu báu rơi xuống.

Đây đều là vật phẩm trong thần quốc của con mắt hỏa diễm.

Là một ‘thần minh’, có lúc con mắt hỏa diễm sẽ thưởng một số thứ cho các tín đồ của hắn. Hoặc là sức mạnh, hoặc là tài phú, thậm chí là những thứ cổ quái khác.

Ngọn lửa Cửu Tu Phượng Hoàng biến thần quốc thành một đống tro tàn, nhưng những thứ được coi là vật ngoài thân này lại bị cuốn vào cơn lốc trong không trung. Sau khi Tống Thư Hàng rời khỏi thế giới hạch tâm thì chúng trút xuống như mưa.

Tống Thư Hàng nảy ra một ý nghĩ, thu hết những thứ này vào thế giới hạch tâm của mình.

Các tu sĩ đều xem tiền tài là thứ cặn bã.

Nhưng chỉ cần còn chưa thoát ly phàm tục, trong cuộc sống của tu sĩ vẫn cần những thứ “cặn bã” có tên tiền bạc kia.

Sau khi thuận tay thu lấy đống vàng bạc này xong, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, nhìn sang chỗ lão giả cầm cung đứng khi nãy.

Chỉ là không thấy người đâu, lão giả đó đã rời khỏi đây.

Sự xuất hiện của lão giả này rõ ràng không phải là một điều trùng hợp. Hắn vẫn luôn ẩn mình trong đội ngũ rước dâu của Đậu Đậu, đợi con mắt hỏa diễm xuất hiện.

Quả nhiên, Hoàng Sơn Chân Quân và đại huynh của Phù Sinh

Tiên Tử bố trí đám cưới này là để hốt một mẻ lớn.

Mà lão giả cầm cung kia lại vội vàng bỏ đi, hiển nhiên còn nơi khác cần lão ra tay… Kế hoạch của đại huynh Phù Sinh Tiên Tử và Hoàng Sơn Chân Quân vẫn chưa kết thúc.

Tuy nhiên bây giờ Tống Thư Hàng đã không còn tool hack tạm thời là Bạch tiền bối, nếu như còn gặp phải trận chiến cấp cửu phẩm thì hắn cũng không nhúng tay vào nổi.

Trừ phi Xích Tiêu Kiếm nạp lại đủ năng lượng, nói không chừng có thể chém ra một chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cửu phẩm cho đủ số cũng nên.

Trong khi suy tư, Tống Thư Hàng đạp lên hoa sen đen, bước từ không trung xuống mặt đất.

Thông Nương thấy đã về đến hiện thế thì biến ngay thành hình dạng búp hành.

Còn Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thì bay lơ lửng bên người Tống Thư Hàng, vòng quanh hắn đầy thân mật.

Trên người Tống Thư Hàng có rất nhiều thứ thu hút Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Ví như thế giới hạch tâm, Diệp Tư còn có thân phận của “Trình Lâm” nữa.

Hắn và Thiên Đạo thứ ba có nhân quả rất sâu, thân là đạo khí của Thiên Đạo thứ ba, tuy rằng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mới được giải trừ bảy phong ấn nhưng theo bản năng vẫn muốn iwr gần Tống Thư Hàng.

“Ta mới là Bát Tu đấy nhé.’

Thông Nương khóc giàn giụa, “Thiên khếp Bảo Điển” khởi động hiệu ứng đau tim, nước mắt rơi không ngừng.

Bực quá đi mất, rõ ràng cô mới là Bát Tu nhưng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn thân thiết với Tống Thư Hàng hơn.

Dường như cảm nhận được sự tủi thân của Bát Tu, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay“vèo” tới bên cạnh Thông Nương, ngọn lửa ở chuôi đao lan ra, hóa thành một bàn tay nhỏ, nhẹ nhàng vỗ lên búp hành của Thông Nương như đang an ủi cô.

Thông Nương lau mắt, tâm trạng lập tức tốt hơn nhiều.

Xem ra Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn quan tâm đến cảm nhận của chủ nhân như cô.

Khi Thông Nương còn đang nghĩ như thế, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã chạy về lại bên Tống Thư Hàng, thân mật bay vòng quanh hắn làm nũng.

Thông Nương: “…”

Có tin là ta lất bàn không, ta không cần thân phận Bát Tu này nữa!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân không được tốt, nên nó lại bay đến chỗ Thông Nương, biến ra bàn tay bằng lửa, xoa nhẹ búp hành, an ủi chủ nhân của mình.

Thông nương: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Thông Nương đúng là hết cứu rồi mà, cho dù có trở thành Bát Tu, trở thành chủ nhân của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng không vớt vát lại được chút nào.

Xích Tiêu Kiếm thầm nghĩ trong lòng:

‘Nếu như sau này cô ta thật sự trở thành Thiên Đạo thì ta sẽ livestream… livetream gì thì hay nhỉ?’

Lần này Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không trở lại làm nũng Tống Thư Hàng nữa, nó yên lặng nằm ở trong tay Thông Nương.

Sau khi xác định được ‘Bát Tu’, nó còn phải tiến hành bồi dưỡng liên hệ sâu hơn với Bát Tu. Đồng thời, sắp tới đây Thông Nương còn phải bế quan một thời gian.

Bằng một suy nghĩ, Tống Thư Hàng đưa Thông Nương và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vào trong thế giới hạch tâm.

Sau khi hắn đặt chân lên mặt đất, mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức nhào lên.

“Bá Đao Tống Nhất, khi nãy ngươi không sao chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử vươn tay ra nắn bóp người Tống Thư Hàng.

Vì đội ngũ rước đâu nhiều người lắm miệng, Lệ Chi Tiên Tử không gọi tên thật của Tống Thư Hàng mà đổi thành đạo hiệu.

Vừa nãy, Tống Thư Hàng xông tới thần quốc như một quả đạn pháo, đối kháng chính diện với con mắt hỏa diễm kia, nói thật các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số một đều bị dọa một trận.

“Yên tâm đi, Lệ Chi Tiên Tử, ta ổn lắm.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Mộc Đạo Nhân, khi nãy xảy ra chuyện gì thế? Ta nói trạng thái vừa nãy của ngươi ấy.”

“Thật ra vừa nãy là vị tiền bối thần bí kia dùng bí pháp nhập vào ta, vì thế ta mới có thể chống lại con mắt hỏa diễm kia.’

Tống Thư Hàng trả lời.

“Không có di chứng gì chứ?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi, bí thuật khiến một tu sĩ tứ phẩm như Tống Thư Hàng bạo phát ra sức mạnh để đánh chính diện với con mắt hỏa diễm cửu phẩm sẽ không để lại di chứng đấy chứ?

“Không sao đâu. Hơn nữa cơ thể hiện tại của ta cũng không phải là bản thể, là phân thân hóa ra từ pháp khí bản mệnh thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật đầu rồi đưa cho hắn một chiếc túi càn khôn:

“Cho ngươi cái này, đây là nguyên liệu để sửa lại con rối kia của ngươi, nếu không đủ thì liên lạc với ta.”

Thế lực sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ thâm sâu khó lường, cũng chỉ có hắn mới thu thập đủ nguyên liệu tu sửa con rối bát phẩm nhanh như thế.

Tống Thư Hàng nhận lấy túi càn khôn, bỏ nguyên liệu trong túi vào thế giới hạch tâm của mình rồi trả túi cho Phủ Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cầm lại túi, nói:

“Bạch Kình Đao Khách, nếu như lúc nãy ta không nhìn lầm, thanh trường đao như ẩn như hiện xuất hiện bay xưng quanh ngươi vừa nãy…là thanh đao đó đúng không?”

Tất cả các đạo hữu của nhóm Cửu Châu số một đều nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Đây cũng là chuyện bọn họ tò mò nhất.

“Đúng thế.”

Tống Thư Hàng thở dài. Các vị tiền bối à, tuy rằng bây giờ đạo hiệu của ta khá nhiều, nhưng thỉnh thoảng các ngươi có thể thống nhất gọi một cái được không.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười:

“Chúc mừng ngươi nhé, Tầm Đạo Thư Sinh. Bắt đầu từ hôm nay, nên gọi ngươi là Bát Tu rồi. Nghe nói trước đây ngươi tặng một đạo hiệu cho đồ đệ, nhưng chỉ trong chớp mắt ngươi lại có đủ bảy đạo hiệu rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nếu như cộng cả thánh hào vào thì là tám cái.”

“Bát Tu Tống đạo hữu, nghe có vẻ ngầu đấy, hơn nữa con số 8 cũng khá may mắn.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Ừm, thực ra ta không phải là Bát Tu.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Cái gì cơ?”

Giao Bá Chân Quân bừng tỉnh:

“Lúc nãy ta đã cảm thấy có điều gì kỳ lạ, tuy rằng thanh đao đó lượn quanh Thư Sinh Cư Sĩ nhưng cuối cùng lại rơi vào trong tay một gốc hành tinh.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Đợi chút đã, chẳng lẽ ý của Giao Bá tiền bối chính là hành yêu kia mới là Bát Tu?”

Tống Thư Hàng cười khổ gật đầu:

“Đúng thế, Thông Nương mới là Bát Tu.”

Tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1: “...”

“Đừng nhìn ta như thế, ta cũng bất ngờ mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Bá Đao Tống Nhất, giờ Thất Tu tiền bối đang ở đâu?”

“Để lát nữa ta hỏi xem, chắc chắn mấy người Thất Tu tiền bối vẫn bình an vô sự.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần trước Bạch tiền bối cứu cả Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Thất Tu và Tứ Tu ra, bây giờ nếu như Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã được thả ra thì Thất Tu và Tứ Tu tiền bối chắc là cũng sắp trở về rồi.

****

Cơn náo loạn trong hôn lễ tạm thời kết thúc.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 trở về thuyền tiên, đội ngũ rước dâu chậm rãi khởi động.

Tống Thư Hàng ngự đao phi hành theo sau kiệu vàng.

Bây giờ hắn không thể trở lại trong cơ thể Đậu Đậu nên tất nhiên cũng không thể ở trong kiệu, người phải gả không phải hắn mà.

Cơ thể của Đậu Đậu lên tiếng:

“Tống tiền bối, người không thì tốt quá.”

Xưng hô thế này chắc là Vũ Nhu Tử rồi.

“Để mọi người phải lo lắng rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đúng rồi, Tống tiền bối, kết hôn kích thích thật đấy.”

Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng:

“Khụ, hôn lễ của Đậu Đậu là chuyện ngoài ý muốn. Hôn lễ bình thường sẽ không có nhiều chuyện kích thích như thế mới đúng.”

“Ta biết, thật là đáng tiếc, nếu như đám cưới sau này của ta cũng kích thích như thế thì tốt biết mấy.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cảm thấy nếu ai dám phá đám hôn lễ của Vũ Nhu Tử thì Linh Điệp Tôn giả sẽ xách đao tới chém người, còn chém ai thì không nói trước được.

“Tống tiền bối, sau này ngươi có dùng kiệu vàng để rước dâu không? Ta thấy nó rất hay đấy.”

Tống Thư Hàng:

“Cá nhân ta thiên về đám cưới kiểu hiện đại hơn, nhưng thử một lần cũng được.”

Vũ Nhu Tử nói tiếp:

“Tống tiền bối… a a a ô ~ ngốc ~”

Tống Thư Hàng:

“Cái gì?”

“Ta bị Tạo Hóa Tiên Tử cướp micro, hình như tiên tử đang muốn hát nhưng ta đã áp chế lại rồi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Hay là để cô ấy hát đi vậy?”

“Không, ta định áp chế cô ấy, đợi đến khi làm lễ thì để cô ấy cất giọng.”

Vũ Nhu Tử nói:

“Nếu như cô ấy có thể cất lên tiếng hát hoàn mỹ của Tạo Hóa tiền bối thì thật tuyệt vời.”

Vũ Nhu Tử cô định gây sự đấy à.

“Đúng rồi, A Thập Lục đâu? Sao mãi mà cô ấy chẳng nói gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hì hì, ngươi đoán xem? Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Đoán gì cơ?”

“Tống tiền bối.”

“Tống tiền bối…”

“Tống… tiền… bối!”

Nếu như Vũ Nhu Tử dùng giọng nói bản thể của mình để gọi như thế thì chắc chắn sẽ rất vui tai nhưng tiếc rằng đây là giọng của Đậu Đậu.

“Ngươi có nghe ra ai đang gọi mình không?”

“Vừa rồi người nói chuyện với ngươi vừa có A Thập Lục vừa có Vũ Nhu Tử, ngươi có phân biệt được không?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Không được à, ngươi hiểu chúng ta ít quá. Tống ~ tiền ~ bối ~”

“Chỉ là cách xưng hô thôi, rõ ràng ngữ khí mà cả hai dùng không giống nhau.”

“Ô la la la ~ ngốc ~”

Tống Thư Hàng: “…”

Sau tất cả, A Thập Lục cũng bị lây bệnh rồi ư?

‘Tống Thư Hàng, sao Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại qua đây rồi, ngươi trở thành Bát Tu rồi à?’

Lúc này, từ thế giới hạch tâm truyền ra giọng nói vui mừng của Lục Tu Tiên Tử.

Tống Thư Hàng:

‘Không, ta chưa trở thành Bát Tu, Bát Tu là Thông Nương.’

‘…’

Lục Tu Tiên Tử trầm mặc một hồi.

Một lúc lâu sau, tiên tử mới thở dài nói:

‘Thế sự khó lường, thôi vậy, nếu như Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã vào trong thế giới hạch tâm thì chúng ta bắt đầu kế hoạch luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thôi. Tiếp theo đây tới là pháp khí hệ rùa. Ngươi có mai rùa thích hợp để làm khung pháp khí không?’

‘Mai rùa ư? Có thật này!’

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Sau đó, chỉ bằng một suy nghĩ, hắn chuyển chiếc mai rùa mà Quy tiền bối tặng đến trước mặt Lục Tu Tiên Tử:

‘Lục Tu Tiên Tử, cô xem mai rùa này có được không?’

Đây là mai rùa mà Quy tiền bối cởi bỏ khi tấn thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm.

Bảo bối bát phẩm đấy.

Lục Tu Tiên Tử: “…”

Chúng ta có thể đổi lại một cái mai rùa bình thường hơn không?

Chương 1302: Bát phẩm cái đầu ngươi ấy!

Mai rùa này được Quy tiền bối tặng cho Tống Thư Hàng. Nó vốn đã Quy tiền bối luyện chế sơ qua, miễn cưỡng có thể coi như một pháp bảo phòng ngự.

Sau khi đeo lên người, chiếc mai này còn có một tính năng rất tuyệt. Khi Tống Thư Hàng bị tấn công bất ngờ, nó sẽ tự động bảo vệ chủ nhân, bao lấy chủ nhân vào trong mai.

Hiệu quả phòng ngự tuyệt hết sảy!

Ngoài trừ việc tư thế hơi hèn.

“Ta chỉ có một cái mai rùa thế này thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu Tiên Tử Chế giễu:

“Không phải ngươi định chế tạo tất cả pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bằng nguyên liệu bát phẩm đấy chứ?”

“Sao thế được, Lục Tu Tiên Tử nghĩ nhiều rồi, vật liệu bát phẩm nào dễ kiếm thế? Ta có được xương Kình Thánh và mai Quy Thánh chẳng qua là vì trùng hợp quen với hai bị tiền bối. Đồng thời xương cá voi và mai rùa là những thứ mà họ không còn cần nữa mà thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Khi Tống Thư Hàng còn đang nói dở thì điện thoại của hắn đổ chuông.

Mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng hắn nghe máy.

Xích Tiêu Kiếm nói thay cho cô:

“A lô, ai đấy? Tìm Bá Đao Tống Nhất à? Hiện giờ hắn đang thộn mặt ra, ngươi đợi một chút.”

Nói xong, mỹ nhân rắn công đức lại áp di động vào bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn màn hình, là điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân.

“Hoàng Sơn tiền bối, có việc gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc này Hoàng Sơn Chân Quân gọi tới là định tuyên bố kế hoạch của mình à?

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Là thế này, Thư Hàng tiểu hữu, lúc nãy ngươi đã gặp vị tiền bối cầm cung tên kia rồi nhỉ?”

“Đúng thế.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Vừa rồi hắn hỏi ta, có phải ngươi đang luyện chế pháp khí tam thập tam thú không?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối, ta đang thử xem có thể luyện ra được pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú trước khi lên đến ngũ phẩm không. Nhưng còn thiếu khá nhiều nguyên vật liệu, mới chỉ luyện ra găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ thôi, giờ đang định luyện chế Vương Bá Chuyên Gia đây.”

Tất cả pháp bản mệnh khí hệ rùa đều có tên là ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn”, ý chỉ ‘khiên riêng của vương bát”, trong ngôn ngữ viễn cổ, Vương Bá và Vương Bát đồng âm với nhau.

“Ồ, vậy khi ngươi luyện chế nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân thì cần nguyên liệu là răng chó nhỉ?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ừm, thực ra ta định đổi lấy một cái răng của Đậu Đậu, nếu thật sự không được thì còn có thể lấy một chiếc từ Phù Sinh Tiên Tử.”

Dù gì hắn cũng không quen biết nhiều yêu khuyển cho lắm.

Hoàng Sơn Chân Quân: “…”

Lại nhăm nhe Đậu Đậu nhà hắn.

“Khụ, vị tiền bối cầm cung ban nãy nói, để cảm ơn ngươi đã giúp hắn đối phó với con mắt hỏa diễm, thế nên hắn định tặng một chiếc răng chó cho ngươi làm kỉ niệm.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng sững sờ:

“Là răng của vị tiền bối đó ư? Răng cửu phẩm à?”

Vị tiền bối kia là yêu khuyển ư?

“Không, là răng hắn thay trước khi lên đến cửu phẩm, mới tới bát phẩm thôi. Đúng lúc ngươi có thể dùng nó để luyện chế nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân.”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

Răng chó bát phẩm đấy!

Tống Thư Hàng khựng lại một chút rồi đột nhiên nói:

“Hoàng Sơn tiền bối, tuy rằng rất ngại, nhưng… ta lấy hai chiếc được không? Ta có thể lấy thứ khác ra đổi.”

“Hả? Luyện chế nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân cần tới hai chiếc răng à?”

Hoàng Sơn Chân Quân tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng ngại ngùng đáp:

“Không, ta phải luyện chế hai chiếc nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân.”

“Pháp khí tổ hợp chỉ cần một cái là được rồi mà, chẳng lẽ ngươi đã giàu đến mức luyện chế một cái để dùng một cái để trưng rồi à?”

Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Không, nên nói thế nào bây giờ… ta nhận lời nhờ vả của một vị tiền bối. Vì thế rất có thể phải luyện chế tới hai bộ pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú.”

Hoàng Sơn Chân Quân: “…”

Luyện tận hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú á? Rồi còn định làm xong trước khi lên ngũ phẩm? Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đang nằm mơ hả?

Tống Thư Hàng lại nói:

“Hoàng Sơn tiền bối, ta có thể lấy thứ khác ra để trao đổi, ví như xương Kình Thánh chẳng hạn?”

“Thành giao, nhưng ta muốn xương ở bộ phận có đàn hồi ấy, hơn nữa còn phải là một khúc xương Kình Thánh hoàn chỉnh, nếu như trao đổi, ta có thể cho ngươi chín chiếc răng chó, cộng với chiếc lúc trước bảo tặng cho ngươi, tổng cộng là mười chiếc.”

Điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân bị cướp mất, đầu bên kia truyền tới một giọng nói già nua.

Không sai, chính là giọng nói của lão giả cầm cung kia.

Có đàn hồi… còn muốn cả khúc xương Kình Thánh nữa.

Đúng rồi, lão giả cầm cung này cũng là yêu khuyển, thế nên mới cố chấp với những thứ như xương cốt đến thế.

“Được, hợp tác vui vẻ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Nào, dùng thẳng không gian giao dịch đi, ta mở ra thông đạo không gian cỡ nhỏ.”

Lão giả cầm cung sốt sắng nói.

Thông qua thông đạo không gian loại nhỏ, chín chiếc răng Khuyển Thánh bát phẩm + một chiếc tặng kèm đổi lấy một khúc xương Kình Thánh hoàn chỉnh, trao đổi ngang bằng.

Đôi bên đều cảm thấy hài lòng với giao dịch lần này.

Tống Thư Hàng để răng chó bát phẩm vào thế giới hạch tâm.

Rồi lại lấy hai chiếc trong số đó giao cho Lục Tu Tiên Tử.

“Đây là gì? Răng chó à?”

Lục Tu Tiên Tử nhìn hai chiếc răng có kích thước bằng thanh chủy thủ, hỏi.

“Răng Khuyển Thánh bát phẩm đấy, dùng để chế tạo nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân trong pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Lục Tu Tiên Tử: “…”

Bát phẩm cái đầu ngươi ấy!

Chẳng phải ngươi vừa nói mình chỉ quen với hai vị tiền bối bát phẩm thôi hả? Chỉ với thời gian đủ nói một câu, lại có thêm hai chiếc răng bát phẩm nữa, ta sẽ bíp bíp bíp ngươi đấy, có tin không hả?

“Ha ha ha, thực ra đây cũng là sự cố bất ngờ. Ta vừa dùng xương Kình Thánh để đổi lấy chín chiếc răng Khuyển Thánh từ chỗ một vị tiền bối đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lục Tu Tiên Tử: “…”

“Ôi nhưng nếu như thật sự có thể lấy được cả bộ nguyên liệu bát phẩm để chế tạo pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú thì hay biết mấy, chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi đi chết đi!”

Lục Tu Tiên Tử mắng.

Ngươi muốn làm cho bổn tiên tử đau tim mà chết hả.

Lục Tu Tiên Tử nói tiếp:

“Ta luyện chế xong Vương Bá Chuyên Gia cho ngươi cái đã, Quy tiền bối có ở bên cạnh ngươi không, trong quá trình luyện chế cần sự giúp đỡ của hắn. Mai rùa khác với xương Kình Thánh, nó có độ cứng cao hơn, hơn nữa trước đây còn từng bị Quy tiền bối luyện chế nữa.’

“Được, ta nhờ Quy tiền bối đến hỗ trợ cô.”

Tống Thư Hàng nói.

Trước khi nhờ Quy tiền bối hỗ trợ phải nghĩ xem hắn có sở thích gì không, về sau phải nghĩ cách cảm ơn sự giúp đỡ của hắn mới phải.

Rùa biển lớn vốn đang trà trộn trong đội ngũ rước dâu.

Hắn rất sảng khoái đồng ý giúp đỡ Tống Thư Hàng luyện chế khiên Vương Bá Chuyên Gia.

“Đúng rồi, Quy tiền bối, ngươi có còn cái mai rùa nào như thế này nữa không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bạch tiền bối cũng muốn một cái, nếu như có thể, tốt nhất chuẩn bị cho tiền bối một pháp khí y hệt. Dù sao Bạch tiền bối cũng sẽ không để cho hắn thiệt, pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú mà hắn chuẩn bị càng tốt, Bạch tiền bối sẽ càng cho hắn nhiều thứ tốt hơn.

“Có, nhưng ngươi định lấy cái gì ra đổi?”

Quy tiền bối cười khà khà hỏi.

Cái mai rùa thứ nhất, hắn nể mặt @#%x Tiên Tử nên tặng cho Tống Thư Hàng. Nhưng hắn không phải nhà từ thiện, không thể tặng hết cái mai rùa này đến cái mai rùa khác được.

“Quy tiền bối muốn cái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta muốn một con tọa kỵ thỏ, ít nhất phải lục phẩm trở lên.”

Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Hoặc là lông thỏ bát phẩm, ta tự luyện chế ra một pháp bảo phi hành hình thỏ thì cũng sẽ ngầu y hệt.’

Quy tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng: “…”

Vì sao một con rùa như ngươi cứ nhất quyết phải muốn có một tọa kỵ thỏ cơ chứ!

“Ta biết bây giờ ngươi không có tọa kỵ thỏ lục phẩm, cũng không có lông bát phẩm. Nhưng ta tin trong tương lai nhất định ngươi sẽ kiếm được chúng thôi, đến lúc đó lại trao đổi với ta.”

Quy tiền bối nói.

Trong khi hắn đang nói dở, kiệu hoa rốt cuộc cũng đến trạm trung chuyển.

Tống Thư Hàng version Đậu Đậu và Bạch tiền bối đợi mọi người ở đây.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh tượng khiến cho hắn tuyệt vọng.

Tống Thư Hàng bản Đậu Đậu mặc áo đuôi tôm, ngồi chồm hổm theo kiểu của chó ở cổng trạm trung chuyển, còn thè lưỡi ra thở hồng hộc.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy Tống Thư Hàng bản Đậu Đậu, đúng lúc nó cũng quay đầu nhìn hắn.

“Gâu.”

Đậu Đậu sủa lên một tiếng.

Lúc này Tống Thư Hàng chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

“Ha ha ha, kích thích không? Thư Hàng?”

Đậu Đậu hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Đậu Đậu đứng dậy phủi tay, lúc này trên tay phải của nó có một chiếc găng tay màu trắng:

“Ta nói này, lúc trước đột nhiên ngươi triệu hoán găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ đi mất, thế là tay phải của ta liền bị trống. Tiếp đó, ta sơ ý ấn tay phải xuống dưới đất.”

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Tay không ấn xuống đất hả?

“Nếu như không phải lúc ấy Bạch tiền bối đang ở bên cạnh ta thì ngươi đã chết rồi.”

Đậu Đậu vừa nói vừa giơ tay phải lên liếm láp:

“Ngươi không nhìn thấy lượng máu chảy ra đâu, đầy đất luôn!”

Tống Thư Hàng nghĩ lại cũng thấy đau muốn chết.

“Tiếp đó nữa, ta đột nhiên cảm thấy trong não hải xuất hiện rất nhiều tin tức, nhưng ta không đọc nổi. Tiếp đó nữa thì ta ngất đi vì đau. Ngược chết Đậu Đậu rồi!”

Đậu Đậu lại nói.

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng.

Nhất định là Bí Pháp Giám Định khởi động, đem theo một phần tin tức nhận được khi giám định đất mẹ thân yêu.

Tống Thư Hàng cười gượng, hỏi:

“Bạch tiền bối đâu rồi.”

“Ta ở đây này.”

Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

Bạch tiền bối đi từ trạm trung chuyển ra.

Vẫn là áo đuôi tôm đen, tóc dài buông xõa sau lưng một cách tùy ý, có một lọn tóc mái buông xuống trên trán.

“Ồ, good, Bạch tiền bối.”

Các tu sĩ có mặt tại đó không nhịn được mà kêu lên.

Không hổ là Bạch tiền bối - thành viên gánh hết điểm nhan sắc cho nhóm Cửu Châu số 1, áo đuôi tôm đen càng khiến hắn đẹp trai hơn.

Trên chiếc kiệu vàng, Đậu Đậu bản Vũ Nhu Tử nói:

“Nếu như mắt của Bạch tiền bối biến thành màu đỏ thì chắc chắn sẽ giống như một quản gia tà mị đấy.”

“Màu đỏ hả?”

Bạch tiền bối nghĩ ngợi mọt lát rồi vươn tay che lấy mắt mình.

Đến khi buông ra, con ngươi của hắn đã biến thành màu đỏ tươi.

“Tốt nhất là thêm ít ánh sáng đỏ nữa!”

Đậu Đậu bản Vũ Nhu Tử tiếp tục nói.

Bạch tiền bối chớp mắt, thế rồi con ngươi lại thật sự tản ra ánh sáng màu đỏ le lói.

“Còn có nụ cười nữa, Bạch tiền bối cười tà mị đi!”

Đậu Đậu version Vũ Nhu Tử kêu lên đầy hưng phấn.

Bạch tiền bối:

“Cười tà mị á?”

“Đó là kiểu cười xấu xa ấy, kết hợp với ánh mắt này, tuyệt cú mèo luôn.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Đậu Đậu, đừng nói tiếp nữa.”

Bắc Hà Tán Nhân lập tức ngăn cản.

“Sẽ xảy ra chuyện đấy! Nhìn trời.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Nhưng ta lại rất mong được thấy đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Chương 1303: Giao dịch, giao dịch, lại giao dịch

“Để ta nghĩ xem.”

Bạch tiền bối xoa cằm trầm tư.

Sau đó, hắn nở một nụ cười xấu xa.

Đôi mắt màu đỏ phát ra ánh sáng mờ ảo, gió thổi bay tóc mái, phối hợp cùng với nụ cười xấu xa, Bạch tiền bối tà mị thật là tuyệt vời.

Nhìn trời, không được, không ổn rồi.

Đội ngũ rước dâu lập tức hỗn loạn.

Cũng may nụ cười xấu xa của Bạch tiền bối không duy trì quá lâu, chỉ cười một cái rồi thôi.

Nhưng toàn trường vắng lặng như tờ, tất cả mọi người đều ngơ ngác. Đến người đưa ra ý kiến này là Vũ Nhu Tử cũng ngẩn ra, hai mắt mơ màng.

Tống Thư Hàng xoa huyệt Thái Dương, cười khổ nói:

“Bạch tiền bối, sao ngươi lại phải phối hợp như thế chứ?”

Hôm nay Bạch tiền bối hơi khác lạ.

“A, là do quen rồi, không nhịn được mà phối hợp theo.”

Bạch tiền bối nói tiếp:

“Dù sao thì ta cũng chỉ là phân thân, quen hành động theo mệnh lệnh của bản thể rồi.”

“Nhìn trời, thế Bạch tiền bối đâu rồi.”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đột nhiên đi bế quan rồi, lần này thấy bảo sẽ mất thời gian khá dài đấy, nếu thuận lợi thì chắc tầm mười ngày nửa tháng, không thì tám đến mười năm. Đợi sau khi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, ta phải tìm một địa điểm bế quan thích hợp cho hắn. Lần này, khi hắn đang bế quan thì ta sẽ hành động thay .”

Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Khi đang nói dở, hắn búng tay một cái.

Bảo đao Bá Toái và Lưu Tinh Kiếm cùng bay ra.

Trong hàng rào bảo vệ của bảo đao Bá Toái có hai người đang nằm, đó là Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, mà Lưu Tinh Kiếm cũng được lắp một hàng rào, bên trong đó là Bạch tiền bối đang ngồi bế quan.

Tống Thư Hàng: "…"

Lưu Tinh Kiếm thật sự được lắp hàng rào rồi à?

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng thật, Lưu Tinh Kiếm nhanh chóng sán lại, nó bay quanh Tống Thư Hàng một vòng, phát ra tiếng kiếm ngâm.

Lần này không phải làm nũng, sao nghe như đang… kể khổ vậy nhỉ?

Lưu Tinh Kiếm đã bước đầu có 'kiếm linh', sau này nó cũng sẽ giống như Xích Tiêu Kiếm, có được ý thức hoàn chỉnh.

Nguyên nhân khiến nó phải kể khổ với Tống Thư Hàng chắc chỉ có hàng rào bảo hộ trên người thôi.

Nếu như sau này nó biết người đề xướng hàng rào bảo hộ này là hắn thì không biết có chém chết hắn không nữa. Tống Thư Hàng bỗng thấy hơi hoang mang.

Với điểm may mắn của Bạch tiền bối, khi "làn sóng linh lực" ập tới, nói không chừng hắn sẽ tấn thăng lên cửu phẩm. Đến lúc đó chắc chắn Lưu Tinh Kiếm cũng sẽ bị luyện chế đến cảnh giới tương xứng.

Nếu bị Lưu Tinh Kiếm cửu phẩm đuổi theo chém giết thì áp lực nặng nề lắm!

"Đúng rồi, Thư Hàng, đứng từ xa đã nghe thấy ngươi và Quy đạo hữu đang nói đến "tọa kỵ thỏ lục phẩm" và "lông thỏ bát phẩm" đúng không?"

Phân thân của Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Thường thì thỏ lục phẩm không thể làm tọa kỵ, lục phẩm là cảnh giới Chân Quân rồi, bất luận ở nơi nào nó cũng là một nhân vật lớn. Nhưng ta biết chỗ lấy được lông thỏ bát phẩm đấy."

Bạch tiền bối phân thân nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Có thể lấy được lông thỏ bát phẩm ở đâu thế?”

Phân thân của Bạch tiền bối vẫy Lệ Chi Tiên Tử:

“Lệ Chi Tiên Tử, đừng ngẩn ra đó nữa, mau qua đây.”

Lệ Chi Tiên Tử cười hì hì chạy tới:

“Bạch tiền bối, chụp chung với ta một bức đi.”

“Nói chuyện chính trước đã.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Chụp ảnh trước, Bạch tiền bối ngươi lại cười tà mị rồi chụp bức ảnh với ta đi. Thư Hàng, ngươi chụp hộ bọn ta nhé.”

Lệ Chi Tiên Tử kiên trì nói.

Hết cách rồi, Bạch tiền bối phân thân lại phối hợp với Lệ Chi Tiên Tử, cười tà mị.

Đội ngũ đón dâu không dễ gì mới hồi phục một chút lại nhìn thấy nụ cười tà mị của Bạch tiền bối…

“Khụ, chuyện này có liên quan đến Lệ Chi Tiên Tử à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối nói:

“Nói đúng hơn là có liên quan đến một vị sư huynh của Lệ Chi Tiên Tử. Lệ Chi Tiên Tử, trong môn phái của côcó một đạo hữu là Cam Giá Đạo Trưởng, cô có quen đúng không?”

“Cam Giá sư huynh à, ta biết. Hắn là đại sư sưu tầm trong tu chân giới.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Hắn sưu tầm các loại da lông à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử lắc đầu:

“Hắn sưu tầm các loại răng động vật, từng có lúc hắn muốn đổi đạo hiệu của mình thành ‘Thú Nha Đạo Trưởng’, kết quả là bị sư phụ Hương Thái* Đạo Trưởng đuổi đánh suốt một tháng trời.”

(*Rau thơm.)

Tống Thư Hàng:

“Rau thơm thật đáng sợ!”

“Đúng thế, Hương Thái sư bá rất nghiêm túc.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Hơn nữa rau thơm cũng không ngon.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Phụt ~ ngươi muốn ăn Hương Thái sư bá à?”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối phân thân:

“Ta còn nhớ trước đây đã từng nghe thấy người ta nói, Cam Giá Đạo Trưởng từng có quan hệ rất tốt với một Thố Thánh. Vị Thố thánh đó còn có thói quen giữ lại số lông bị thay mỗi năm một lần của mình. Mà số lông tóc này của cô ấy đều do Cam Giá Đạo Trưởng sưu tầm. Vì thế nếu như ngươi muốn có lông của Thố Thánh thì có thể nhờ Lệ Chi Tiên Tử giúp liên lạc với Cam Giá Đạo Trưởng đó.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta có thể liên hệ với Cam Giá sư huynh cho ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Ta có thể cho ngươi vay linh thạch để mua lông thỏ. Nhưng nếu như ngươi có loại răng thú đặc biệt nào đó thì có thể dùng nó để đổi lông với Cam Giá đạo trưởng.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra, lấy ra một chiếc răng Khuyển Thánh.

“Bạch tiền bối, ngươi thấy thứ này thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối phân thân:

“Răng Khuyển Thánh bát phẩm hả? Rất tốt, thứ này chắc hẳn phù hợp với sở thích của Cam Giá Đạo Trưởng đây.”

“Để ta gọi điện cho Cam Giá sư huynh.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Cô lấy điện thoại ra, bấm số điện.

“A lô, ai đó?”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp.

“Cam Giá sư huynh, ta là Lệ Chi đây, ngươi không lưu số của ta à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Là Tiểu Lệ Chi à, aizzz ~ Di động của ta hỏng mất rồi, vừa ghép lại một cái điện thoại cầm tay để dùng, không nhìn thấy hiển thị số gọi đến, mệt tim hết sức. Dạo này ta đen như mực ấy, hôm nay tự nhiên sư phụ đến thăm động phủ của ta, nhìn thấy ta đang bày răng thú ra, tự nhiên lại nổi giận tẩn cho ta một trận. Nếu như sư phụ không phải là đàn ông ta còn tưởng là ông lại đến ngày rồi đấy.”

Giọng nam trầm thấp kia nói tiếp.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Phụt…”

“Thật đó, từ rất lâu trước kia ta đã nghi ngờ Hương Thái sư phụ là nữ giả nam rồi đấy. Cái đạo hiệu Hương Thái này thích hợp với một nữ đệ tử hơn, hơn nữa từ nhỏ tới lớn sư phụ cũng chưa từng đi tắm chung với mọi người, rồi còn mỗi tháng sẽ có mấy ngày tâm trạng của sư phụ rất tệ. Quan trọng hơn là, đến tận bây giờ người còn độc thân, chưa từng thấy người có tin đồn với vị tiên tử nào hết. Lạ lùng hết sức!”

Cam Giá Đạo Trưởng nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nghe ngươi nói như thế, ta cũng cảm thấy Hương Thái sư bá hơi lạ.”

“Thế nên Lệ Chi Tiên Tử, chỗ ngươi có vị đạo hữu tiên tử nào tu luyện công pháp mị hoặc không, giới thiệu cho ta một người đi. Ta định phái người đi mê hoặc Hương Thái sư phụ…”

Cam Giá Đạo Trưởng nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Sư huynh, còn sống không phải rất tốt ư? Tại sao phải tự đi tìm chết chứ?”

“Khụ khụ ~ Cứ để chuyện đó sang một bên cái đã, ngươi tìm sư huynh có chuyện gì nào?”

Cam Giá Đạo Trưởng hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta có mối làm ăn này muốn giới thiệu cho ngươi, chỗ sư huynh có ‘lông Thố Thánh’ không? Một vị đạo hữu của ta muốn đổi một ít.”

“Có, ta có nhiều lắm. Nhưng đó là lông Thố Thánh bát phẩm, giá cả không rẻ đâu nhé.”

Cam giá đạo trưởng nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Trong tay vị đạo hữu này của ta có răng Khuyển Thánh bát phẩm, sư huynh có hứng thú không?”

“Răng Khuyển thánh bát phẩm hả, giống chó nào thế? Không không không, cứ răng Khuyển Thánh là ta có hứng thú. Vị tiểu hữu đó bây giờ đang ở đâu? Ta qua đó ngay. Hắn cần bao nhiêu lông Thố Thánh?”

Lệ Chi Tiên Tử nhìn sang Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Nếu lấy ba phần cần bao nhiêu răng Khuyển Thánh để trao đổi?”

Đúng lúc áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cần đến lông thỏ, đó là một pháp khí hỗ trợ có tính năng phong ngự rất ngầu.

“Hai chiếc răng Khuyển Thánh đổi lấy một phần lông thỏ, ngươi đổi không?”

Cam Giá Đạo Trưởng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Sáu chiếc răng đổi lấy sáu phần lông thỏ!”

“Không thể được, như thế thì ta lỗ to rồi.”

Cam Giá Đạo Trưởng thốt lên.

“Năm phần.”

Lệ Chi Tiên Tử mặc cả.

Cam Giá Đạo Trưởng:

“Không được, năm phần ta cũng lỗ!”

“Bốn phần, ít hơn nữa là ta không đổi nữa đâu.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Được, thành giao.”

Cam Giá Đạo Trưởng đáp.

Lệ Chi Tiên Tử làm tư thế ‘thắng lợi’ với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Lệ Chi Tiên Tử à, vị ở đầu bên kia điện thoại là sư huynh của cô đấy, ta chỉ là một tiểu bối mà cô quen trong nhóm thôi mà. So với vị sư huynh kia thì ta chỉ là người ngoài thôi.

Cô giúp người ngoài chặt chém sư huynh mình như thế thật sự không có vấn đề gì chứ?

Hình như Lệ Chi Tiên Tử có thể đoán được tâm tư của Tống Thư Hàng, cô vỗ vai hắn:

“Ta đang mặc cả hộ con gái Diệp Tư nhà ta, ngươi đừng hiểu lầm. Nếu như ngươi cảm thấy băn khoăn thì cho ta một ít lông thỏ, chỉ cần một chút chút thôi là được.”

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ta cũng muốn một ít, ta muốn mang thêm một tấm thảm lông nữa vào trong hàng rào bảo hộ của Lưu Tinh Kiếm, định dùng mười ba loại lông thú để dệt nó.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng:

“Không thành vấn đề!”

“Nếu đã vậy thì chúng ta làm luôn thôi. Lệ Chi Tiên Tử, bảo Cam Giá Đạo Trưởng gửi tọa độ đi, ta dùng sức mạnh không gian để gửi răng chó qua đó rồi lấy lông thỏ về.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Sức mạnh không gian tiện lợi thế đấy, ai dùng rồi thì biết.

Mượn sức mạnh không gian của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng thành công đổi sáu chiếc răng Khuyển Thánh lấy bốn phần lông Thố Thánh.

Sau đó hắn lại lấy một phần lông Thố Thánh đổi một mai rùa bát phẩm.

Tiếp đó, hắn chia một phần lông thỏ thành ba phần nhỏ, lần lượt tặng cho Bạch tiền bối phân thân và Lệ Chi Tiên Tử. Phần còn lại hắn định giữ cho mình, có thời gian thì cũng làm một cái chăn lông cho bảo đao Bá Toái.

Cuối cùng, chuyển hai phần lông Thố Thánh còn lại và một cái mai rùa vào thế giới hạch tâm cho Lục Tu Tiên Tử.

“Hả? Lần này lại là gì nữa thế?”

Lục Tu Tiên Tử nhìn đống lông dài màu trắng và mai rùa đột nhiên xuất hiện bên người, nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“À ừm, như cô thấy đấy… đây là lông thỏ.”

“Bát phẩm à?”

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng ngại ngùng đáp:

“Ừm, lông Thố thánh bát phẩm, hai phần. Vừa đủ chế tạo áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử.”

“Mợ nhà ngươi!”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng cười gượng.

“Ngươi lấy được thứ này từ đâu thế? Đừng nói với ta là có Thố Thánh đi ngang qua, quý mến ngươi nên tặng ngươi nhiều lông thỏ như thế này đấy nhé?”

Lục Tu Tiên Tử cắn răng nói.

Tống Thư Hàng:

“Không có chuyện này đâu, trên đời này làm gì có miếng bánh rơi từ trên trời xuống như thế. Lấy đồ để đổi đấy, ta dùng sáu chiếc răng Khuyển Thánh đổi lấy chỗ lông Thố Thánh này.”

Lục Tu Tiên Tử sờ lên ngực mình, cách lồng ngực, cô vẫn cảm nhận được tim mình đang đập nhanh lên.

Mệt tim hết sức.

Chương 1304: Đây là thời đại quảng cáo là bá chủ

‘Cứ có cảm giác hôm nay hắn sẽ thu thập đủ hết số nguyên liệu để chế tạo ra pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, khốn thật!’

Lục Tu Tiên Tử gào thét trong lòng.

Nhưng cô không dám nói ra miệng.

Cô sợ mình nói ra thì sẽ ứng nghiệm, nhỡ đâu tên Tống Thư Hàng này thật sự thu thập đủ hết nguyên liệu chế tạo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong hôm nay, lại còn toàn bát phẩm thì cô sẽ điên mất.

“Vất vả cho Lục Tu Tiên Tử rồi ~”

Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu Tiên Tử trợn mắt:

“Nhói tim quá!”

Cô có hơi hối hận vì lúc đó đã nhận lời chế tạo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cho Tống Thư Hàng với vị tiền bối kia quá nhanh.

Tên Tống Thư Hàng này đã đưa tới bốn nguyên liệu để luyện chế pháp khí thú tổ hợp, nguyên liệu chính đều là bát phẩm. Lần luyện chế này cô thiệt đến tận nhà bà ngoại luôn.

“Ha, à ừm, đợi cả bộ pháp khí làm xong, ta sẽ xin Bạch tiền bối two tăng lương cho tiên tử nhé?”

Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Hắn cũng không ngờ mình có thể kiếm được nhiều nguyên liệu bát phẩm đến thế.

Lục Tu Tiên Tử phấn chấn lại ngay:

“Là ngươi tự nói đấy nhé.”

Tống Thư Hàng:

“Yên tâm đi, từ trước tới giờ vị tiền bối đó công tư phân minh lắm, chắc chắn sẽ không để hai ta thua thiệt đâu.”

“Như thế mới đúng chứ, muốn để ngựa chạy thì phải cho ngựa ăn no cái đã.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Sau đó, dưới sự trợ giúp của Đại Hải Quy tiền bối, cô bắt đầu luyện chế khiên Vương Bá Chuyên Gia trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Sau khi trao đổi xong với Lục Tu Tiên Tử, Tống Thư Hàng nhìn sang đống nguyên liệu bát phẩm mà mình sưu tầm được.

Xương Kình Thánh còn 13 khúc, vảy Kình Thánh còn 20 cái, răng Khuyển Thánh 2 cái, lông Thố Thánh 1/3.

Nếu như lại gặp được đối tượng cần giao dịch, nói không chừng đống nguyên liệu bát phẩm trong tay hắn còn có thể đổi được không ít thứ khác nữa.

“Bạch tiền bối, trong số những đạo hữu ngươi quen có ai cần xương và vảy Kình Thánh với răng Khuyển Thánh không, nếu có thì ta muốn cố đổi được tối đa những nguyên liệu bát phẩm khác.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu:

“Tạm thời không có, ngươi muốn thu thập nguyên liệu của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú à?”

Bạch tiền bối đã nhìn thấy tin tức Tống Thư Hàng muốn luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong lịch sử chat của của nhóm Cửu Châu số 1.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Thế à, ngươi đợi ta chút, ta treo đơn giao dịch hộ ngươi. Đúng rồi, di động… di động của ta và A Thập Lục đều hỏng rồi, ngươi đã mua cái mới hộ bọn ta chưa?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lấy ra hai chiếc điện thoại:

“Ta chỉ mua có hai cái thôi, mấy hôm trước bị cuốn vào thú giới, vẫn chưa kịp mua cái mới.”

“Cứ giao cho ta trước đã, ta sẽ cải tạo lại cả hai chiếc này. Đợi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc thì chúng ta sẽ đi mua thêm một chiếc như thế này.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Nếu mua một chiếc cùng mẫu mã thì khi cải tạo cũng tiện hơn.

Tống Thư Hàng đưa cả hai chiếc điện thoại cho Bạch tiền bối.

Chiếc màu đen là của Tống Thư Hàng, chiếc màu trắng là cho Bạch tiền bối, mẫu này còn có màu đỏ, về sau cũng mua cho A Thập Lục một chiếc.

Bạch tiền bối lấy sim điện thoại của mình ra, lắp vào chiếc điện thoại màu trắng:

“Thư Hàng, tuy rằng đạo hiệu của ta là Bạch… nhưng thực ra nếu xét về màu sắc điện thoại thì ta thích màu đen hơn.”

Tống Thư Hàng tán thành:

“Ta cũng thấy màu đen đẹp.”

“Thế nên ngươi liền chọn cho mình màu đen, còn màu trắng thì đưa à?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Nào có chuyện đó, là do ta cảm thấy màu trắng xứng với Bạch tiền bối mà.”

Bạch tiền bối phân thân vỗ lên điện thoại, nhanh chóng hoàn thành việc kích hoạt.

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối đăng nhập vào tài khoản nhóm chat, vuốt một cái, đổi luôn chữ ký cá nhân cũ.

Chữ ký cá nhân của Bạch tiền bối đã được đổi mấy lần, lần cập nhật cuối cùng là để quảng cáo cho cho bộ phim điện ảnh của mình, tuyên truyền công chiếu “Trận Chiến Mạt Pháp”.

Từ ngữ quảng cáo rất bình thường.

‘Trận Chiến Mạt Pháp là bộ phim đầu tiên A Bạch đóng, công chiếu ở tất cả các rạp phim lớn trên toàn quốc, hoan nghênh quý vị tới xem.’

Sau đó phía dưới là hàng loạt bình luận trả lời kiểu như ‘xem xem xem xem ~’.

Lúc này, Bạch tiền bối phân thân xóa quảng cáo của Trận Chiến Mạt Pháp đi rồi đổi thành tin giao dịch.

“Bây giờ trong tay ngươi có bao nhiêu nguyên liệu bát phẩm?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng thuật lại số lượng cho Bạch tiền bối.

‘Tin giao dịch vật đổi vật: Hiện trong tay có 13 khúc xương Kình Thánh, 20 miếng vẩy Kình Thánh, 2 chiếc răng Khuyển Thánh, đổi những nguyên liệu luyện khí bát phẩm khác. Thuộc trâu, dê, ngựa, lừa, lạc đà, hươu, lợn, mèo, sư tử, hổ, báo, sói, hồ ly, chồn, gấu, voi, vượn, gà, hạc, nhạn, ưng, tê tê, chuột, cá mập, lợn sữa, cua, tôm, mực. Chỉ đổi chứ không bán, không phải chớ quấy rầy.’

Đợi cập nhật xong, Bạch tiền bối phân thân lại nói:

“Thư Hàng, số lượng nguyên liệu trong tay ngươi quá ít, hơn nữa chủng loại cũng đơn diệu, toàn là xương và vẩy Kình Thánh, răng Khuyển Thánh chỉ có đúng hai chiếc, tính ra thì sẽ không đổi được nhiều thứ đâu. Nếu có thời gian rảnh thì đi tìm thêm ít nguyên liệu luyện khí bát phẩm nữa đi.”

Tống Thư Hàng cảm động bật khóc:

“Bạch tiền bối, nguyên liệu bát phẩm không dễ tìm thế mà. Cho tới tận bây giờ ta cũng chỉ quen có vài vị Huyền Thánh bát phẩm, có thể lấy được số nguyên liệu bát phẩm này là may lắm rồi.”

“Cũng có lý… đợi đám cưới của Đậu Đậu kết thúc, chúng ta tìm nơi nào đó an trí bản thể của ta, rồi ta sẽ mang ngươi ra vũ trụ đào kho báu, đào mấy ngày là được một đống nguyên liệu bát phẩm thôi. Sức tàn phá của Huyền Thánh khá lớn, vì thế rất lâu về trước, các cuộc đấu sinh tử của họ đều diễn ra ngoài vũ trụ. Nên ra ngoài vũ trụ sẽ dễ tìm thấy nguyên liệu bát phẩm.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số một đứng bên cạnh đều có cùng một vẻ mặt… Bạch tiền bối, kinh nghiệm đào kho báu của bọn ta hơi ít, ngươi đừng lừa bọn ta đấy nhé. Nếu nguyên liệu bát phẩm trong vũ trụ thực sự dễ đào như thế thì chúng đã được bày bán đầy đường rồi.

Tống Thư Hàng:

“Được ạ!”

Bạch tiền bối muốn dẫn ta đi đào kho báu, có đi không?

Đương nhiên là đi chứ. Không đi là ngốc đấy ~

Mặc dù có nguy hiểm nhưng nếu cẩn thận một chú thì tối đa là bị trọng thương thôi. Chỉ cần Bạch tiền bối không đột nhiên thất thần thì chẳng cần lo phải chết.

****

Kiệu hoa của Đậu Đậu tiếp tục tiến lên.

Hô hấp của Tống Thư Hàng bản Đậu Đậu bắt đầu dồn dập hẳn lên.

“Tống Thư Hàng, ngươi nói lát nữa ta thật sự phải kết hôn với tên đại lão của Phệ Thiên Doanh kia thật à?”

Đậu Đậu hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân bên cạnh:

“Ố? Đến bây giờ ngươi vẫn chưa nhận được tin tức hả Đậu Đậu? Đối tượng kết hôn của ngươi đã đổi từ lâu rồi mà, giờ là truyền nhân cuối cùng của Tam Thập Tam Thú Thần Tông - Phù Sinh Tiên Tử, là một khuyển tiên tử cảnh giới ngũ phẩm đấy.”

“Thật á?”

Đậu Đậu cảm thấy mình như sống lại.

“Kết quả vẫn là Phù Sinh Tiên Tử đến đây à.”

Tống Thư Hàng nói.

Mà lúc này, Bạch tiền bối phân thân vẫn còn cầm điện thoại nhanh chóng nhập tin nhắn.

“Có khách hàng liên hệ lại.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhanh thế ư?”

“Tất nhiên rồi, đây là một thời đại quảng cáo mà, chạy quảng cáo xong chắc chắn sẽ có hiệu quả.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Người liên lạc với Bạch tiền bối là một tu sĩ tên Tử Viêm Tán Nhân.

“Bạch Thánh tiền bối, vẩy Kình Thánh trong tay người có phải là vảy lân trên người Kình Thánh có huyết mạch kình thần không?”

Tử Viêm Tán Nhân hỏi.

Bạch tiền bối trả lời:

“Đúng thế, ngươi có vật gì để trao đổi?”

“Ta có một đôi sừng Ngưu Thánh, muốn đổi sáu cái vảy Kình Thánh.”

Tử Viêm Tán Nhân nhanh chóng đáp lại.

Bạch tiền bối phân thân quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, hỏi:

“Thư Hàng, vảy Kình Thánh của ngươi to cỡ nào?”

“Siêu to, mỗi chiếc dài năm mét, rộng hai mét.”

Tống Thư Hàng nói, nếu đặt trên mặt đất thì kích cỡ của nó phải bằng một chiếc xe cỡ vừa.

Chúng mới chỉ là những chiếc vảy thuộc loại khá nhỏ trên người Cật Qua Thánh Quân thôi đấy.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu, trả lời Tử Viêm Tán Nhân:

“Vảy Kình Thánh trong tay ta rất lớn, mỗi chiếc phải dài năm mét, rộng hai mét.”

“Thế thì đổi hai chiếc! Một đôi sừng Ngưu Thánh đổi hai chiếc vảy, vừa đủ để ta chế tạo một bộ khôi giáp.’

Tử Viêm Tán Nhân vui vẻ nói.

Bạch tiền bối phân thân:

“Thành giao, gửi tọa độ cho ta đi, chúng ta làm giao dịch vượt không gian luôn.”

Tử Viêm Tán Nhân:

“Còn có kiểu này nữa à? Bần đạo quỳ trước Bạch Thánh tiền bối!”

“Đạo hữu khách khí quá, cho ta tọa độ, ta truyền tống vảy Kình Thánh qua đó cho ngươi lấy sừng Ngưu Thánh Về Luôn.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Sau đó, thông qua thiên phú không gian của Bạch tiền bối, giao dịch đổi hai chiếc vảy Kình Thánh lấy một đôi sừng Ngưu Thánh thuận lợi hoàn thành.

Tống Thư Hàng nhận lấy đôi sừng Ngưu Thánh, cảm thán:

“Đúng là thời đại quảng cáo làm bá chủ!”

Cũng chỉ có người như Bạch tiền bối mới có thể tùy tiện gửi một tin quảng cáo là hoàn thành ngay được một giao dịch thôi.

Cảm giác này thật là sảng khoái.

…

…

Trong thế giới hạch tâm, Lục Tu Tiên Tử mồ hôi đầm đìa, vất vả lắm mới có thể tôi luyện mai rùa thành trạng thái thích hợp để luyện chế.

“Quy tiền bối, mai rùa của ngươi chắc chắn quá.”

Lục Tu Tiên Tử lắc tay.

Đại hải quy đắc ý:

“Tất nhiên rồi, dù sao chủ nhân của ta cũng là Bắc Phương Đại Đế mà, có lúc ta còn thay chủ ta cản thương nên độ cứng mai rùa của ta hơn hẳn mai rùa bát phẩm bình thường.”

Lục Tu Tiên Tử ngẩng đầu nhìn trời:

“Dằm trong tim.”

Vừa ngẩng đầu lên, một đôi sừng trâu xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt cô.

Lục Tu Tiên Tử: “…”

Tinh ~ sừng trâu đẹp đẽ hạ cánh, phát ra tiếng nhạc vui tai.

“Tống Thư Hàng, ngươi ra đây nói chuyện với ta, đừng nói với ta đây là sừng Ngưu Thánh bát phẩm đấy nhé?”

Lục Tu Tiên Tử cắn răng hỏi.

Tống Thư Hàng cười nịnh nọt:

“Ha ha, à ừm, hiện giờ là thời đại quảng cáo mà. Bạch tiền bối giúp ta quảng cáo miễn phí một lần, hiệu quả rất tốt. Vừa mới chạy quảng cáo đã có người dùng sừng Ngưu Thánh để đổi lấy hai chiếc vảy Kình Thánh. Ừm, vất vả cho lục Tu Tiên Tử rồi. Ha ha, ha ha.”

Một đôi sừng Ngưu Thánh có thể dùng để chế tạo linh kiện cho Độc Giác Ngưu Vương của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Đây là phần mũ giáp.

Nhìn tình hình trước mắt, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú loại dường như có thể hợp lại thành một bộ áo giáp.

Nhưng nếu thật sự cho là như thế thì ngươi quá ngây thơ rồi.

Mọi việc không thể chỉ nhìn bề ngoài

Rốt cuộc pháp khí tổ hợp ba mươi ba loại ghép lại với nhau thành thứ gì Tống Thư Hàng đã tận mắt nhìn thấy, đó chính là một khối rubik.

Tống Thư Hàng cũng đang suy đoán, rốt cuộc những thứ như mũ giáp, áo choàng, khiên, nhẫn, găng tay hợp thành rubik kiểu gì?

Rốt cuộc là đã nhầm lẫn ở khâu nào mà khiến cho những thứ hoàn toàn khác nhau tổ hợp lại thành một khối rubik vuông vức thế chứ?

Chương 1305: Lời nguyền ngon lành, giòm tan!

Lục Tu Tiên Tử khóc một dòng sông:

"Bíp bíp ~ ngươi cái bíp ~~"

Ta còn chưa tự vả mà. Rõ ràng ta đã nhịn không nói câu đó ra khỏi miệng rồi, nhưng tên này lại đưa cho ta nguyên liệu Huyền Thánh bát phẩm tiếp.

"Cô nương, ngươi không sống nổi đâu."

Rùa biển lớn nói.

Cảnh giới của Lục Tu cô nương này bị giới hạn ở lục phẩm, mà bây giờ Tống Thư Hàng lại không ngừng gửi đến một đống nguyên liệu luyện khí bát phẩm.

Mỗi ngày luyện chế một món trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là đã vượt quả cảnh giới của cô, thế này là muốn cô khô máu đây mà.

Lục Tu Tiên Tử rất muốn khóc.

"Yên tâm đi, Lục Tu cô nương, Tống Thư Hàng đã nói là sẽ tăng lương cho cô mà. Ta đây làm nhân chứng cho cô! Cô chỉ cần nhớ mỗi chùy hạ xuống là được tăng lương thì có động lực gấp bội luôn."

Rùa biển lớn nói.

Quy tiền bối rất rành dùng tư tưởng AQ để khuyên nhủ người khác.

…

…

Bạch tiền bối vừa mới hoàn thành một cuộc giao dịch thì lại có người khác liên lạc tới.

Có điều lần này là một số lạ, tên tài khoản là 'Đêm Tối Cho Ta Đôi Mắt Màu Đen', đúng là một cái tên đầy chất văn nghệ, hiển nhiên đó không phải là đạo hiệu.

"Là Bạch đạo hữu hả, ta thấy trong news feed có đạo hữu đang chia sẻ quảng cáo của ngươi, ta có một đôi ngà Tượng Thánh, muốn đổi hai chiếc xương Kình Thánh, có được không?”

Đêm Tối Cho Ta Đôi Mắt Màu Đen hỏi.

Bạch tiền bối phân thân đáp:

“Không thành vấn đề, đổi. Đạo hữu gửi tọa độ cho ta, ta vượt không gian liên lạc với đạo hữu.”

Ngà Tượng Thánh và xương Kình Thánh không trao đổi tương đương, bình thường một chiếc ngà có thể đổi lấy 5 đến 8 chiếc xương Kình Thánh mới đúng.

Có vẻ như đối phương đang cần xương Kình Thánh gấp.

“Được, đạo hữu đợi một chút.”

Đêm Tối Cho Ta Đôi Mắt Màu Đen vui vẻ đáp.

Ước chừng sau thời gian năm sáu hơi thở.

Đêm Tối Cho Ta Đôi Mắt Màu Đen gửi tọa độ cho Bạch tiền bối phân thân.

Bạch tiền bối phân thân sử dụng thiên phú không gian, gửi hai chiếc vảy đi và lấy về một đôi ngà Tượng Thánh.

Lại hoàn thành một giao dịch nữa.

“Ố?”

Lúc Bạch tiền bối nhận được đôi ngà đó thì ngẩn ra.

Phần gốc của đôi ngà này còn dính máu tươi, cảm giác như mới cưa xuống vậy.

Chắc không phải Đêm Tối Cho Ta Đôi Mắt Màu Đen vừa xử lý một con Huyền Thánh Đại Tượng đấy chứ?

Trong khi đang suy nghĩ, Bạch tiền bối phân thân kiểm tra đôi ngà này từ trên xuống dưới một lượt.

Theo kết quả kiểm tra, đôi ngà này hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Cho ngươi này, Thư Hàng.”

Bạch tiền bối phân thân đưa ngà Tượng Thánh cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Bạch tiền bối, nếu như ngươi mở một cửa hàng trên mạng để buôn bán thì việc làm ăn chắc chắn sẽ đắt như tôm tươi ấy.”

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu nói:

“Làm ăn phiền phức lắm, cũng nhàm chán nữa, còn không thú vị bằng đi đào kho báu.”

Bạch tiền bối cho rằng việc buôn bán phiền phức + nhàm chán mà còn giúp hắn giao dịch nguyên liệu, Tống Thư Hàng thấy vô cùng cảm động.

Hắn vươn tay ra nhận lấy đôi ngà.

Vào khoảng khắc nắm lấy ngà Tượng Thánh, hai tay hắn đột nhiên run lên, cặp thánh nha rơi xuống dưới đất.

“Làm sao thế?”

Bạch tiền bối phân thân nghi hoặc hỏi.

‘Ha ha ha ha, quả nhiên là dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, ta vừa xem danh sách vật phẩm của ngươi là đã đoán ra, ngươi đang luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Đi chết đi! Nhân danh chủ nhân của ta, đi tới cõi vĩnh hằng, mãi mãi chìm vào tử vong đi!’

Một giọng nói vang lên từ cặp thánh nha.

Sau đó, trong ngà Tượng Thánh có một hư ảnh ma tượng màu đen hiện lên.

Trên người ma tượng này lại được bao phủ bởi thánh quang, nó tung người nhảy vọt tới chỗ Tống Thư Hàng, hóa thành phù văn nguyền rủa chết chóc.

“Thì ra là thế… chẳng trách ta cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ nhưng lại không kiểm tra ra được.”

Ánh mắt của Bạch tiền bối phân thân đanh lại.

‘Đêm Tối Cho Ta Đôi Mắt Màu Đen’ chính là con ma tượng bát phẩm này.

Để lấy ngà voi giao dịch, tên này đã cứng rắn tự cắt ngà của mình xuống trao đổi. Bởi vì đây là ngà của chính nó nên sức mạnh của nó ẩn giấu trong chiếc ngà sẽ không khiến người khác chú ý.

Khi Tống Thư Hàng nhận lấy ngà voi, sức mạnh này được kích hoạt, hóa thành một lời nguyền chết chóc, tấn công hắn.

Tên này cũng liều lắm đấy chứ.

“Có điều tên đó coi thường ta quá.”

Bạch tiền bối phân thân cách không tung trảo, tay của hắn đâm vào hư không, xuất hiện ngay phía trên phù văn nguyền rủa chết chóc

Những ngón tay thon dài tóm gọn lấy phù văn nguyền rủa, bạo phát sức mạnh khủng bố của kình thánh bát phẩm, vây chặt phù văn lại.

“Vô dụng thôi, Bạch Thánh. Cho dù ngươi có vận dụng sức mạnh không gian cũng không thể ngăn nổi ta đâu. Lời nguyền đến từ cõi chết không ai cản nổi. Lời nguyền đã ra, nhất định phải có kẻ chết!”

Bên trong phù văn nguyền rủa, Ma Tượng Huyền Thánh cất giọng đầy âm u.

“Nếu như không ngăn được lời nguyền thì ta chém ngươi trước.”

Bạch tiền bối phân thân lạnh giọng nói.

Lúc trước Ma Tượng Huyền Thánh đã để lại tọa độ, hắn ta không chạy được xa đâu.

“Hề hề hề, bọn ta xin Bạch Thánh quang lâm bất cứ lúc nào.”

Ma Tượng Huyền Thánh cười hề hề, đáp:

“Hôm nay, tên dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông này nhất định phải chết!”

Sức mạnh nguyền rủa bạo phát toàn bộ, tiếng cười quỷ dị của Ma Tượng Huyền Thánh vang lên liên tục.

Lúc này, từ trên người Tống Thư Hàng bản Đậu Đậu có một thân ảnh chui ra.

Đậu Đậu bị dọa nhảy dựng lên.

Đó là một thiếu nữ mặc quần áo màu tím nhạt, tóc dài màu hơi ngả nâu được cột thành đuôi sam xinh đẹp. Tóc mái dài che đi phần nào đôi mắt của cô.

Là Diệp Tư.

Diệp Tư còn đang tiếp nhận truyền thừa của Trình Lâm Tiên Tử, đáng lẽ lúc này cô phải đang hôn mê mới đúng. Thế mà giờ cô lại chui ra từ nhục thân của Tống Thư Hàng.

Ý thức của cô vẫn còn trong trạng thái hôn mê, hai mắt nhắm nghiền.

Sau khi hiện thân, mũi của cô hơi chun lại, như đang ngửi mùi gì đó.

Ngửi ngửi ngửi.

Chiếc mũi nhỏ đáng yêu chun lại, mãi cho đến khi đi tới phía trước lời nguyền ma tượng.

Ngay sau đó, Diệp Tư há miệng ra cắn lấy lời nguyền ma tượng.

Rộp rộp ~

Lời nguyền ma tượng đang bị Bạch tiền bối tóm bị cắn mất một miếng.

Giòn rụm.

Diệp Tư nhai thật kỹ, cứ như đang ăn món thịt chiên giòn vậy.

Nhai hai ba miếng, nuốt xuống.

Sau đó, cái mũi của diệp tư lại hít ngửi, tiếp tục xác định chỗ lời nguyền ma tượng, cô hé miệng đớp lấy, lại thêm một miếng nữa.

Bạch tiền bối phân thân: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

Các đạo hữu bên cạnh: “…”

Bên trong lời nguyền truyền ra giọng nói tan vỡ của ma tượng kia:

“Không thể nào, lời nguyền kết liễu không gì cản nổi của chủ nhân ta mà lại bị ăn thế này ư, không thể nào như vậy được!”

“Không có gì là không thể!”

Tống Thư Hàng lạnh lùng nói:

“Chỉ một lời nguyền nhỏ nhoi mà còn dám xưng “không gì cản nổi”, mặt dày thế hả? Dù ngươi có cho thêm một lời nguyền nữa qua đây thì vẫn có kết cuộc tương tự thôi.”

Hắn đã đoán ra đối phương có lai lịch gì rồi, là giáo đồ của hành tinh có mắt kia, thành viên của giáo phái Chung Yên.

Hành tinh có mắt không những gây thù chuốc oán “X Tu” mà còn cả Tam Thập Tam Thú Thần Tông nữa… Không đúng, nên nói là đối đầu với Thú Thần Bộ mới đúng.

Mà bây giờ, Tống Thư Hàng không những đang tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà Bát Tu còn là sủng vật của hắn nữa.

Tóm lại, hắn đã định trước là phải đối đầu với hành tinh có mắt kia rồi!

Dứt lời, hắn lại nhìn sang Diệp Tư.

Sau khi nhận truyền thừa của Trình Lâm xong rốt cuộc Diệp Tư đã tiến hóa kiểu gì vậy? Sao lại ăn được cả lời nguyền thế này?

Năng lực ăn nguyền rủa này vốn là thiên phú mà linh quỷ đầu tiên của Tống Thư Hàng sở hữu. Bây giờ Diêp Tư sư tỷ cũng thức tỉnh sức mạnh này.

Sau khi trở thành linh quỷ của mình thì sẽ thức tỉnh thiên phú này ư? Hay là sau khi nhận truyền thừa của Trình Lâm thì Diệp Tư động tiến hóa ra đây?

Rộp rộp rộp ~

Sau khi lặp đi lặp lại năm lần, lời nguyền bát phẩm đáng sợ đó đã bị Diệp Tư ăn sạch.

‘Chuyện này chưa xong đâu, đừng tưởng thế mà đã kết thúc! Ta đã tập trung vị trí của các ngươi rồi, các ngươi cứ đợi đấy. Chết sẽ là kết cục của các ngươi!’

Ma tượng rú lên.

Diệp Tư thè lưỡi ra liếm môi, trông như vẫn còn thòm thèm.

Tiếp đó, mũi của cô lại đánh hơi.

Sau khi xác định không ngửi thấy mỹ vị nguyên rủa Diệp Tư lùi về đằng sau, co lại vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng bản Đậu Đậu, tiếp tục hôn mê.

Bế quan được một nửa, đang đói bụng, đúng lúc ngửi thấy mùi thức ăn ngon, bèn đi ra đánh chén một bữa… Đây chắc hẳn chính là phản ứng của Diệp Tư khi nãy.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối! Tại sao linh quỷ Diệp Tư sư tỷ của ngươi lại ăn được lời nguyền thế, làm sao mới mở được kỹ năng này vậy?”

Trong cơ thể Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử vội hỏi.

Cô cũng có linh quỷ, nếu như tính năng này có thể học thì cô cũng muốn cho linh quỷ của mình học theo.

“Nguyên nhân cụ thể là gì ta cũng không rõ, đợi Diệp Tư tỉnh lại ta sẽ hỏi sau.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Tống tiền bối nhất định phải nhớ hỏi đấy nhé.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng cười gật đầu rồi cúi người nhặt đôi ngà Tượng Thánh ở dưới đất lên.

Bạch tiền bối phân thân tiến lên trước, vươn tay đặt lên hai chiếc ngà voi, huyền năng cường đại được rót vào chiếc ngà, tịnh hóa hoàn toàn cho nó.

“Thường thì một đôi ngà Tượng Thánh đủ để đổi năm đến tám chiếc xương Kình Thánh, Thư Hàng được lời rồi nhé.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Đi theo Bạch tiền bối lúc nào cũng may mắn.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Hắn vừa nói xong thì nảy ra một ý trong lòng.

Chuyện xảy ra vừa nãy… chính là ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’ tiểu chuẩn đó nha.

Nguy hiểm là lời nguyền trí mạng của Ma Tượng Huyền Thánh, nhưng thu hoạch thì lớn gấp năm đến tám lần.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đồng loạt im lặng gật đầu. Bọn họ muốn đi cùng Tống Thư Hàng quá.

…

….

Trong thế giới hạch tâm.

Công cuộc luyện chế khiên Vương Bá Chuyên Gia của Lục Tu Tiên Tử đã bước vào giai đoạn tiếp theo.

“Lần này nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì chắc sẽ lại là một pháp khí bát phẩm nữa.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Rùa biển lớn:

“Tất nhiên phải thế rồi, không nhìn xem là mai của ai.”

“Sau khi rèn xong ta muốn được nghỉ ngơi một lúc, tiêu hao nhiều quá rồi.”

Lục Tu Tiên Tử nói.

Bất kể là về thân thể hay tinh thần.

Thân thể mệt mỏi, tim cũng mệt nữa.

Tinh tinh ~ Đúng lúc này, bên cạnh Lục Tu Tiên Tử lại vang lên những âm thanh thanh thúy.

Mẹ nó, có thôi đi không!

Lục Tu Tiên Tử quay đầu sang liền nhìn thấy một đôi ngà voi còn dính máu.

“Được rồi, răng Tượng Thánh bát phẩm hả?”

Lục Tu Tiên Tử uể oải nói:

“Nhìn có vẻ vẫn còn dính máu, nói đi, lần này có phải đúng lúc có một con Tượng Thánh đi ngang qua, cuối cùng bị các ngươi chém rồi cắt mất ngà đúng không?”

Chương 1306: Múa Rồng Múa Sư Tử Á? Rồng Sư Tử: ĐM Đồ Thiểu Năng

“Không hề, ta là công dân tốt biết tuân thủ luật pháp, không đời nào làm mấy chuyện tàn nhẫn như cắt ngà voi đâu.”

Tống Thư Hàng phản bác:

“Thật ra ngà voi này là do đối phương tự chém xuống.”

“Có quỷ mới tin ngươi!”

Lục Tu Tiên Tử cả giận quát.

“Nhưng sự thật đúng là vậy mà. Ha ha, thật ra chuyện là thế này, vừa rồi ma tượng Huyền Thánh kia muốn hãm hại ta, tự chém ngà voi của chính mình để nguyền rủa ta. Kết quả nguyền rủa không thành công, cuối cùng ta dùng một cặp xương kình thánh đổi ngà voi của hắn, kiếm lời gấp năm sáu lần.”

Tống Thư Hàng kể rõ lại đầu đuôi mọi chuyện.

Lục Tu Tiên Tử:

“…”

Hiện thực lúc nào cũng hoang đường hơn phim ảnh.

Loại ảo giác như chư thiên vạn giới đang lợi dụng đủ loại trùng hợp để tặng tài liệu luyện khí bát phẩm cho Tống Thư Hàng này rốt cuộc là sao vậy?

Lẽ nào thật sự là vì mấy lời mạnh miệng do cô sơ ý nói ra ư?

Cô chỉ nghĩ thầm trong đầu, cố nén không nói ra, vậy mà cũng tính nữa à?

Trong lòng Lục Tu Tiên Tử cực kỳ không phục.

“Có cặp ngà voi này rồi, vừa lúc có thể luyện chế trụ Thánh Tượng Thống Soái trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. À mà trụ Thánh Tượng Thống Soái Chi là cây gậy à?”

Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu Tiên Tử lắc đầu:

“Là cây cột nhưng cụ thể lớn cỡ nào thì phải chờ luyện chế ra mới biết. Còn cách sử dụng thì đến lúc đó tự ngươi nghiên cứu. Được rồi, đừng quấy rầy ta luyện khí nữa.”

Tiên tử muốn yên tĩnh một mình.

Tống Thư Hàng:

“Vậy ta không quấy rầy Lục Tu Tiên Tử nữa.”

Đợi sau khi ý thức của hắn rời khỏi thế giới hạch tâm, Lục Tu Tiên Tử lặng lẽ lau nước mắt, vung búa to búa nhỏ nện mạnh lên mai Quy Thánh.

Nếu đã nhận ‘thù lao’, cho dù có mệt có khổ hơn nữa cô cũng phải luyện chế xong hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Cô là người có đạo đức nghề nghiệp.

Hy vọng Thất Tu và Tứ Tu sớm bình an trở về, như vậy hai tên này sẽ thấy được cô đã chịu bao nhiêu khổ cực vì bọn họ.

Mỗi một búa đều là nước mắt của cô.

× × × × × × × × × ×

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về hiện thế.

Bạch tiền bối phân thân ở bên cạnh hắn hỏi:

“Thư Hàng, bây giờ chúng ta có thể thông qua xương Kình Thánh để định vị tọa độ của con ma tượng kia, chờ sau khi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, có muốn đi dạy dỗ nó một trận không?”

“Nếu bây giờ đi qua, có khi nào hắn đã đề phòng sẵn rồi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối phân thân xoa cằm:

“Cũng đúng, hy vọng đối phương không vứt cặp xương kình thánh kia đi, chờ mấy năm nữa bản thể ta tỉnh lại, chúng ta có thể đi đánh lén một trận.”

“Nếu ta là ma tượng Huyền Thánh, nhất định sẽ tìm cách giao dịch xương kình thánh ra ngoài càng nhanh càng tốt.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân:

“Nhưng nói không chừng đối phương sẽ luyện chế xương kình thánh một lần, sau đó cắm lại vào mũi làm ngà voi thì sao? Dù sao cặp ngà voi của nó cũng mới bị chém xuống mà. Bàn về độ cứng, xương kình thánh của ngươi không kém hơn ngà voi của nó chút nào đâu.”

“Phụt~ làm vậy cũng được à?”

Vừa tưởng tượng ra cảnh ma tượng Huyền Thánh dùng xương cá voi làm ngà voi, Tống Thư Hàng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Đồng thời hắn cũng phát hiện ra một chuyện.

Phân thân của Bạch tiền bối quả nhiên hơi khác bản thể.

Đặc biệt là khi quyết định một việc gì đó, Bạch tiền bối phân thân thường sẽ không tự mình quyết định mà có thói quen nghe theo ý kiến của người khác, có lúc thì càng quen với việc tiếp thu một số mệnh lệnh.

Đây tuyệt đối là thiên phú phân thân khiến ai cũng phải hâm mộ.

“Tống tiền bối, đội ngũ đón dâu tới rồi!”

Lúc này, Đậu Đậu phiên bản Vũ Nhu Tử đang ngồi trên ngai vàng vàng chợt reo lên đầy phấn khích.

Cô ngồi ở vị trí cao nhất, có thể nhìn xa nhất.

Ở ngay phía trước có một đội ngũ đón dâu hoành tráng đang chậm rãi đến gần.

Đi đầu là một con sư tử cực lớn đứng bằng hai chân, trên thân mặc đồ đỏ, chân trước xách một chiếc chiêng to, dùng sức gõ mạnh.

Phía sau sư tử lớn là hai hàng 8 vị tu sĩ chân đạp pháp khí phi hành tường vân, bọn họ giơ cao tấm bảng trong tay, phía trên có dán chữ ‘song hỉ’.

Tiếp theo nữa là đội ngũ múa rồng náo nhiệt.

Một thiếu nữ đáng yêu cầm một viên ‘long châu’ đi đằng trước, phía sau là một con… giao long dài đến trăm mét!

Lúc này mặt giao long cứ đần ra, trên đầu gắn hai sợi ‘râu rồng’ trông rất sống động, sừng cũng là phụ kiện được gắn thêm vào để nhìn cho giống ‘chân long’. Trên thân nó dán đầy ‘vảy rồng’ màu đỏ, ở phía sau cùng còn gắn thêm hai cái chân rồng, nhìn rất thích mắt.

Mà ở bên dưới lại có mười mấy cái giác hút đang dán chặt vào bụng nó, mỗi giác hút lại gắn liền với một cây gậy màu vàng.

Mười mấy tu sĩ trẻ tuổi tu vi tứ phẩm cầm gậy giơ cao, nghiêm túc ‘múa rồng’.

Từ bé đến giờ Tống Thư Hàng đã xem múa rồng rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy kiểu múa rồng lạ đời thế này.

“Này, đám ngu ngốc, đừng có xoắn thành hình bánh quai chèo, eo của gia chịu không nổi.”

Bên tai còn nghe loáng thoáng tiếng phàn nàn của con giao long kia.

“Xin lỗi Nguyệt Giao tiền bối, bọn ta không cố ý.”

Một tu sĩ trẻ tuổi ở bên dưới lè lưỡi nói.

“Làm như lúc tập luyện ấy. Móa, tên thiểu năng nào đề xuất cái trò múa rồng múa sư đón dâu này vậy?”

Giao long nghiến răng mắng.

“Nguyệt Giao tiền bối, ngài vẫn còn đỡ, mấy người bọn ta mới thảm này.”

Bên cạnh đội múa rồng là sáu người đội múa sư tử.

Múa sư tử cũng tương tự như múa rồng, cứ hai tu sĩ tứ phẩm trẻ tuổi lại vác một con sư tử to. Mấy con sư tử bị vác cứ không ngừng xoay tròn, nhảy múa, nhào lộn.

“Hôm qua sáu huynh đệ các ngươi cũng thua à?”

Nguyệt Giao hỏi.

“Đúng vậy, ngày hôm qua rất quỷ dị. Đêm qua sáu huynh đệ bọn ta đều gặp thiên ù cả hai bàn, không thể làm gì khác hơn là lấy thân trả nợ. Hôm qua gặp trúng cao thủ.”

Một con sư tử nháy mắt nói.

“Này, hôm qua có khi nào tên kia chơi gian lận không?”

Một con sư tử khác hỏi.

“Ta cũng thấy nghi lắm, nếu không sao mấy huynh đệ chúng ta lại thua thảm như vậy được.”

Lại một con sư tử khác đáp.

Nguyệt Giao liếc mắt xem thường:

“Có bản đại gia ở đó, nào dễ gian lận như vậy? Tài không bằng người, thua chính là thua. Ôi chao, này thằng đần ở chỗ đuôi, đứng sai vị trí rồi, có tin đại gia ta đánh rắm một phát xử đẹp ngươi luôn không hả?”

“Xin lỗi Nguyệt Giao tiền bối, do ta hơi căng thẳng.”

Tu sĩ trẻ tuổi kia nói.

Chỉ lát nữa thôi sẽ gặp được ngàn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, ngàn năm đệ nhị thánh Thất Sinh Phù Phủ Chủ cùng với ngàn năm đệ lục thánh Bạch Thánh, ngoài ra còn có khả năng gặp được ngàn năm đệ thất thánh Thất Tu Thánh Quân.

Cùng một lúc có thể gặp được mấy vị Huyền Thánh nổi danh nhất trong giới tu sĩ hiện nay, đám đệ tử trẻ tuổi kích động không thôi.

“Có hồi hộp đến mấy cũng không được làm loạn tiết tấu, nếu không đừng trách đại gia đánh rắm xử đẹp các ngươi.”

Nguyệt Giao nghiến răng nói.

ĐM, tên nào nghĩ ra cái trò múa chân long múa chân sư này, cả nhà đều là thiểu năng.

Nhưng cũng phải công nhận trò múa rồng múa sư này rất có khí thế.

Đội ngũ đón dâu và ‘kiệu cưới’ của Đậu Đậu gặp nhau.

Sau đó rồng và sư tư quay đầu, hai đội ngũ hợp lại làm một.

Trong lúc quay đầu lại, mấy tu sĩ trẻ tuổi múa rồng múa sư không nhịn được liếc mắt nhìn Bá Tống Huyền Thánh, Bạch thánh, cộng thêm Thất Sinh Phù Thánh Quân ở trên thuyền tiên phía sau.

Cùng một lúc thấy được đến ba vị Thánh Quân, thật kích động.

Tiếc là Thất Tu Thánh Quân không có ở đây.

Sau đó rồng và sư tử tiếp tục múa, đồng thời đi trước dẫn đường.

Đội ngũ giơ bảng dán chữ song hỷ và đội ngũ đàn hát bên Đậu Đậu nhập lại với nhau, kiệu vàng của Đậu Đậu theo sát phía sau, tiếp đó là mấy chiếc thuyền tiên chở bạn bè thân thích.

Đội ngũ chậm rãi tiến về trước, đi càng lúc càng xa.

“Tống tiền bối, trò múa rồng múa sư này tuyệt ghê!”

Đậu Đậu phiên bản Vũ Nhu Tử sáng mắt lên.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đúng là khí thế phi phàm.”

“Sau này nếu lấy chồng, ta cũng phải chuẩn bị kiệu vàng và múa rồng múa sư tử, lại thêm múa chó sói, múa mèo nữa, nhất định sẽ rất vui.”

Đậu Đậu bản Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Trên thuyền tiên ở phía sau, Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Diệt Phượng Công Tử đột nhiên đồng loạt rùng mình.

“Sao vậy kìa? Tự dưng lại thấy lạnh cả người.”

Giao Bá Chân Quân nói.

Tuyết Lang Động Chủ:

“Quỷ dị thật đấy, ta cũng có loại cảm giác này.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Đột nhiên ta muốn tìm nơi nào đó thật ấm áp rồi ở lì trong luôn.”

Nghe vậy, Cuồng Đao Tam Lãng suy tư chốc lát rồi lấy ra một hồ cá vàng trong suốt. Hồ cá vàng này của hắn có thể tích khá lớn, cao hơn nửa người.

Chúng đạo hữu tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu, không biết Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên lấy hồ cá này ra làm gì.

Trong lúc đang suy nghĩ, mọi người chợt thấy Diệt Phượng Công Tử chui tọt vào trong hồ cá, thân thể mềm mại co lại thành một cục, chiếm hết cả hồ cá, tiếp đó lại chui đầu ra khỏi miệng hồ.

Tuyết Lang Động Chủ:

“...”

Giao Bá Chân Quân:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Cuồng Đao Tam Lãng im lặng gật đầu rồi móc ra một quyển sổ bắt đầu ghi chép:

“Quả nhiên giống hệt như điều ta thấy trên mạng. Khi thấy hồ cá vàng, mèo thường không nhịn được mà tự động chui vào. Thí nghiệm rất thành công.”

Diệt Phượng Công Tử:

“Meow?”

Bắc Hà Chân Quân xoa mặt, hắn có linh cảm chờ đến khi Diệt Phượng Công Tử đi ra khỏi hồ cá thì chính là ngày tàn của Cuồng Đao Tam Lãng.

× × × × × × × × × ×

Đội ngũ đón dâu và kiệu hoa của Đậu Đậu đi càng lúc càng xa, chẳng mấy chốc đã biến mất không thấy đâu.

Lúc này, ở gần đó lại xuất hiện một đội ngũ nâng kiệu vàng.

Kiệu vàng này chẳng khác gì kiệu của Đậu Đậu, gần như là giống hệt nhau.

Ngay cả cách sắp xếp đội ngũ đón dâu cũng giống đội ngũ của Đậu Đậu.

Hồ yêu Độc Cô Bạch nhanh chóng leo lên kiệu vàng:

“Kế hoạch B, thành công. Nhanh nhanh nhanh, chúng ta không có nhiều thời gian đâu, phải tức tốc chạy tới hiện trường hôn lễ, ta muốn gả cho sư phụ ta ngay lập tức.”

“Kế hoạch B của ngươi dùng được đấy, không ai ngờ rằng đội ngũ đón dâu trước đó lại là giả cả.”

Một vị đại sư đầu trọc cười nói.

“Chứ biết sao giờ, kế hoạch A đã bị Chu Ly vô tình thấy được trong nhóm chat Bang Bắt Chó rồi, vậy nên chỉ có thể hủy bỏ kế hoạch A thôi.”

Độc Cô Bạch nói.

Sau khi leo lên kiệu vàng, hắn lắc mình huyễn hóa thành một con chó Kinh Ba rồi mặc đồ đỏ giống y như Đậu Đậu.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Đại sư đầu trọc hỏi.

“Mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy, lần này nhất định phải giúp Độc Cô Bạch đạo hữu thành công ôm mỹ nhân về.”

Một soái ca kiếm khách mặc đồ trắng nói.

“Huynh đệ tốt, thật sự rất cảm ơn mọi người, ân tình này ta trọn đời không quên!”

Độc Cô Bạch vỗ ngực nói.

Ai nói trên mạng không có tình bạn chân thành?

Đám huynh đệ huynh muội chí cốt này của hắn đa số đều là quen biết qua mạng, nhưng ai cũng chân thành!

Chương 1307: Cô Dâu Của Ngựa Giống Tinh

Kế hoạch của Độc Cô Bạch đang tiến hành rất trôi chảy, hắn và đám huynh đệ tỷ muội chí cốt ngụy trang thành đoàn nâng kiệu cưới của 'Đậu Đậu' đi đến địa điểm tổ chức hôn lễ.

"Sư phụ, hãy chờ ta."

Độc Cô Bạch siết chặt nắm đấm.

Hắn bắt đầu mong đợi, chờ khi sư phụ vén khăn đỏ đội đầu lên, phát hiện cô dâu không phải Đậu Đậu mà là hắn thì sẽ lộ ra vẻ gì nhỉ?

Độc Cô Bạch càng nghĩ càng say mê, miệng cứ cười đần độn.

...

Ở bên kia, đám người Tống Thư Hàng bị đội ngũ múa rồng múa sư tử dẫn đi càng ngày càng xa.

"Hình như đường này sai rồi thì phải?"

Chu Ly xoa cằm tỏ vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng:

"Chu Ly sư huynh, ngươi biết địa điểm tổ chức hôn lễ à?"

"Theo lý thì hẳn là được cử hành tại trụ sở chính của Phệ Thiên Doanh. Mặc dù ta không biết cụ thể ở đâu nhưng ta có nghe Chân Quân nhắc đến, đó là một nơi rất lạnh. Mà bây giờ hướng mà chúng ta đang đi tới càng ngày càng ấm áp thì phải?"

Chu Ly giải thích.

Tống Thư Hàng:

"Có khi nào đối phương cố ý chuyển địa điểm sang nơi ấm áp không? Hay là Chu Ly sư huynh gọi điện thoại hỏi Hoàng Sơn tiền bối thử xem?"

"Để ta hỏi thử cho chắc."

Chu Ly đáp.

Hắn lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi cho Hoàng Sơn Chân Quân.

Điện thoại vừa reo đã có người bắt máy.

“Chân quân, hôn lễ của Đậu Đậu được tổ chức ở đâu vậy? Có phải ở Phệ Thiên Doanh không?”

Chu Ly hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Kế hoạch có biến, có phải trong đội ngũ đón dâu của các ngươi có chân long chân sư múa rồng múa sư tử đúng không?”

“Đúng vậy, chính là đội này.”

Chu Ly trả lời.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Vậy thì không sao, cứ đi theo đội ngũ đó đi, khi nào đến nơi thì báo cho ta biết.”

“Dạ.”

Chu Ly nói.

Dứt lời, hắn lập tức cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng:

“Hoàng Sơn tiền bối nói không sao à?”

Chu Ly gật đầu nhưng mày lại nhíu chặt, hắn cứ cảm thấy có gì đó sai sai.

Ví dụ như giọng của Hoàng Sơn Chân Quân nghe hơi lạ.

Trong lúc hai người nói chuyện, đội ngũ đón dâu chậm rãi đáp xuống.

Nơi bọn họ đáp xuống là một vùng thảo nguyên rộng bao la bát ngát.

Trên thảo nguyên có vô số tuấn mã đang phi nhanh, chủng loại rất phong phú. Có linh mã, có giống ngựa mang huyết thống yêu thú, có ngựa tinh tu luyện thành công, thậm chí còn có cả thiên lý mã bình thường.

Đám tuấn mã này đang phi nước đại trên thảo nguyên rộng lớn, nơi này chính là thiên đường của chúng nó.

Mà ở chỗ kiệu vàng của Đậu Đậu hạ xuống, có một đội ngựa con lông trắng như tuyết xếp thành hai hàng, hình như chúng nó được giao cho nhiệm vụ đón dâu.

Chu Ly:

“Không đúng, Phệ Thiên Doanh là môn phái của khuyển tu mà, đám ngựa con nhảy nhót tưng bừng chạy đầy trên thảo nguyên kia là sao?”

Trong lúc nói chuyện, ở đằng xa bỗng truyền đến tiếng vó ngựa dễ nghe.

Một con thần mã màu đen phi như bay đến, lúc chạy đến trước mặt đội ngũ đón dâu, thần mã đứng lên bằng hai chân rồi lắc mình biến thành một vị nam tử trung niên mặc đồ trắng.

“Mọi người cực khổ rồi, cô dâu của ta ở đâu vậy?”

Nam tử trung niên mặc áo trắng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngựa giống tinh.

Không sai, tên này chính là con ngựa giống tinh màu đen kia. Sau khi chiếm lĩnh thảo nguyên, con ngựa giống tinh này đã xua đuổi tất cả ngựa đực đi, chỉ để lại linh thú loài ngựa, yêu thú loài ngựa và thiên lý mã giống cái, tự tạo ra một hậu cung cho chính mình.

Tên này... muốn lấy Đậu Đậu á?

Kịch bản quái gì thế này?

Đáng lẽ phải là Phù Sinh Tiên Tử mới đúng chứ?

Còn nữa... rốt cuộc khẩu vị của con ngựa giống tinh này đã vượt qua giới hạn chủng tộc, giờ sinh ra hứng thú với loài chó luôn rồi à?

Lúc này ngựa giống tinh ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy được Tống Thư Hàng, sau đó hắn đần mặt ngớ người ra.

“Bá Tống tiền bối, sao ngài lại ở đây?”

Ngựa giống tinh hỏi.

Tống Thư Hàng đỡ trán:

“Câu này phải để ta hỏi ngươi mới đúng, sao chú rể của Đậu Đậu lại biến thành ngươi? Ngựa cái đã không thể thỏa mãn dục vọng của ngươi, giờ định thu luôn chủng tộc khác vào hậu cung loài ngựa của ngươi đấy à?”

“What? Chắc Tống tiền bối ngài lầm rồi đấy, đối tượng ta muốn cưới là bà xã nhiệm kỳ mới của ta, con gái của Mã Vương đạo hữu ở ngay sát bên mà, là một em ngựa trắng rất đáng yêu.”

Ngựa giống tinh mặt ngơ ngác đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngựa giống tinh:

“...”

Chu Ly:

“...”

Mợ nó, chắc chắn trong chuyện này có nhầm lẫn gì đó rồi.

Chu Ly nhìn về phía đội múa rồng múa sư tử, cả giận quát:

“Chuyện này là sao? Ai tới nói cho ta biết tại sao các ngươi lại dẫn bọn ta tới đây?”

Thiếu nữ cầm long châu đi trước đội múa rồng xoay đầu lại, nhìn về phía Chu Ly với ánh mắt đầy nghi hoặc:

“Chu Ly tiền bối, bọn ta dẫn đội ngũ đưa dâu tới nơi này theo đúng như ước định mà? Địa điểm và tọa độ đều không sai. Bọn ta và Hoàng Sơn tiền bối đã ký hợp đồng, giấy trắng mực đen đều ở đây này! Ta nói cho các ngươi biết tiền đã thanh toán trước, bọn ta cũng đưa đến đúng địa điểm như trên hợp đồng đã ghi, tóm lại... tiền nhận rồi miễn trả lại!”

Chu Ly:

“???”

Tống Thư Hàng nhìn về phía ngựa giống tinh:

“Đội đón dâu của ngươi là kiểu này đấy à?”

Ngựa giống tinh gật đầu đáp:

“Mã Vương đạo hữu nói hắn sẽ gả con gái đi thật long trọng. Hắn sẽ chuẩn bị một đội múa rồng múa sư đặc biệt để hộ tống con gái tới đây, vậy nên ta cũng bài trí thảo nguyên sao cho thật hoành tráng để tiến hành đón dâu đây.”

Đội múa rồng múa sư không dẫn đi sai địa điểm.

Ngựa giống tinh cũng không sai, hắn quả thật là theo ước định đến đúng địa điểm để đón dâu.

Mà đội ngũ đưa dâu của Đậu Đậu lại bị đội múa rồng múa sư dẫn đến địa điểm hẹn trước.

“Có người giở trò.”

Chu Ly lập tức hiểu ra.

Hắn lại lấy điện thoại ra, bấm số gọi cho Hoàng Sơn Chân Quân lần nữa.

Nhưng lần này điện thoại lại bị mất sóng. Điện thoại của hắn đã được cải tạo, dù ở trong vũ trụ vẫn có sóng rất mạnh, không lý gì lại mất sóng khi ở trên trái đất.

Ngựa giống tinh cũng lấy điện thoại di động của mình ra rồi bấm số gọi cho Mã Vương đạo hữu, nhưng trùng hợp là điện thoại hắn cũng bị mất sóng.

“Chúng ta đi thôi! Về lại đường cũ, nơi này có vấn đề.”

Chu Ly nghiến răng nói.

Kiệu vàng lại bay lên trời, đi theo đường cũ trở về.

Lúc này, ngựa giống tinh đột nhiên kêu lên:

“Bá Tống tiền bối, ngài chờ một chút, ta có ít đồ muốn giao cho ngài.”

Tống Thư Hàng:

“Hửm?”

“Lần trước cảm ơn ngài đã cứu ta từ tay Biệt Tuyết Tiên Cơ, lúc đó ta vẫn chưa kịp báo đáp ngài. Sau khi trở về, ta đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra lễ vật thích hợp.”

Ngựa giống tinh nói.

Lần trước nó bị tiểu nhân hãm hại, lén lút đến phòng bếp của Biệt Tuyết Tiên Cơ để giải cứu tiểu thiếp linh mã của bản thân, kết quả lại bị Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt tại trận, suýt bị chế biến thành tiệc thịt ngựa.

Cũng may Tống Thư Hàng xuất hiện, ra mặt nói giúp nó mấy câu. Biệt Tuyết Tiên Cơ sai người đi tra xét, sau khi xác định nó bị tiểu nhân hãm hại thật bèn thả nó ra.

Lúc đó vẫn chư tra ra được rốt cuộc kẻ chủ mưu hãm hại ngựa giống tinh là thế lực nào, đến giờ Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn đang âm thầm điều tra.

Tống Thư Hàng xua tay nói:

“Ta có giúp ngươi gì đâu, lúc đó ta chỉ thuật lại lời kể của ngươi cho Biệt Tuyết Tiên Tử nghe mà thôi, ngươi không cần cảm ơn ta.”

Chỉ cần sau này ngươi đừng xuất hiện trước mặt làm chướng mắt ta nữa là ta mừng lắm rồi.

“Thành viên trong tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà bọn ta là người có ơn phải trả. Ơn cứu mạng, không thể không báo! Bá Tống tiền bối, ta đảm bảo phần lễ vật này rất có ích cho ngài.”

Ngựa đen tinh kêu lên.

Hắn vung tay ném một gói đồ về phía Tống Thư Hàng.

“Đây là bảo bối được đào lên từ dưới lòng đất sau khi ta chiếm lĩnh vùng thảo nguyên này. Ta biết Bá Tống tiền bối ngài là đại nhân vật cấp bát phẩm, tài liệu bình thường chắc chắn ngài nhìn không vừa mắt, nhưng bảo bối này nhất định sẽ hợp ý ngài.”

Ngựa giống tinh trả lời.

Tống Thư Hàng đành nhận lấy gói đồ, sau đó mở ra xem thử.

Hắn vừa mở ra đã thấy bốn móng ngựa màu vàng có niên đại rất lâu đời, bên trên hiện đầy dấu vết năm tháng, hơn nữa còn tỏa ra khí tức cấp Huyền Thánh nhàn nhạt.

“Móng ngựa Huyền Thánh ư?”

Tống Thư Hàng đưa tay gõ lên bốn móng ngựa.

“Con ngựa tinh màu đen này may mắn thật, có lẽ bên dưới vùng thảo nguyên mà nó chiếm lĩnh có chôn yêu khu của một con Mã Thánh. Đây chắc là bộ phận thân thể còn sót lại sau khi Mã Thánh hóa đạo.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Chắc chắn ngoài bốn móng ngựa màu vàng này ra, ngựa tinh còn đào được những bộ phận thân thể khác của Mã Thánh. Nếu ngựa tinh đen sử dụng những bộ phận thân thể Mã Thánh được đào lên này một cách thỏa đáng, đảm bảo thực lực sẽ tăng vọt.

“Móng ngựa Huyền Thánh, bốn móng vừa đủ luyện chế hai bộ pháp khí giày Thiên Lý Thần Mã trong tổ hợp pháp khí tam thập tam thú. Chuyện này thật trùng hợp.”

Tống Thư Hàng nói.

Chu Ly ở bên cạnh cau mày:

“Ta cũng cảm thấy trùng hợp quá mức, cứ như có người cố ý tặng đồ cho ngươi vậy.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Chu Ly lại lén nhìn Bạch tiền bối phân thân ở bên cạnh, sau đó cười nói:

“Đương nhiên, cũng có thể là do ta nghĩ nhiều.”

Trước đó Bạch tiền bối phân thân đã đăng một mẩu tin quảng cáo về việc lấy vật đổi vật thay Tống Thư Hàng, hay đây là vận may do mẩu quảng cáo kia mang đến?

“Mấy chuyện kiểu này ta gặp thường xuyên lắm. Ví dụ như mỗi lần luyện khí mà thiếu tài liệu nào đó, ta sẽ đi ra ngoài dạo vài vòng hoặc là đi chợ tu chân mua hàng, mười thì hết tám chín lần sẽ mua được tài liệu ta muốn. Đương nhiên, có lúc tài liệu khá hiếm, ta cũng cần đi xa nhà, đôi khi phải mất rất nhiều thời gian.”

Bạch tiền bối phân thân cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Tài liệu loài ngựa cũng tới tay, còn là cảnh giới bát phẩm nữa chứ, đột nhiên trong lòng có chút hoảng hốt.”

Hiện tại găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, thuẫn Vương Bá Chuyên Gia, cùng với các tài liệu loài chó, thỏ, trâu, voi và ngựa lấy được sau đó đều là tài liệu cấp bát phẩm.

Nếu không dùng tài liệu bát phẩm để chế tạo những pháp khí tam thập tam thú còn lại, cứ có cảm giác sẽ ảnh hưởng xấu đến tổng thể.

Nhưng nếu muốn dùng tài liệu bát phẩm để chế tạo những pháp khí tam thập tam thú còn lại... chỉ nghĩ thôi đã thấy đầu đau như muốn nổ tung rồi.

Hắn biết đi đâu mà tìm nhiều tài liệu cấp Huyền Thánh như vậy chứ?

Chờ sau khi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, phải đi theo Bạch tiền bối phân thân vào trong vũ trụ đào bảo thôi.

…

Trong thế giới hạch tâm.

Trên người Lục Tu Tiên Tử mồ hôi đầm đìa, cô đưa tay lau mồ hôi:

“Quy tiền bối, ta nghỉ ngơi một chút, mệt chết rồi. Trước hết ngài cứ giúp ta khắc trận pháp lên mai rùa nhé. Mai rùa của ngài là tài liệu cứng nhất mà mà ta đúc từ trước đến giờ đấy.”

“Ha ha ha, chuyện nhỏ.”

Rùa biển đắc ý nói.

Đúng lúc này trong không gian bỗng vang lên một tiếng ‘ting’, một gói nhỏ rơi xuống bên cạnh Lục Tu Tiên Tử.

Khóe miệng Lục Tu Tiên Tử co giật.

Cô hít thở sâu, sau đó đưa tay mở gói nhỏ ra.

Bên trong là bốn móng ngựa tỏa ra ánh vàng rực rỡ, sáng chói cả mắt, bên trên còn tản ra khí tức Huyền Thánh nhàn nhạt.

Móng Mã Thánh.

“Này, Tống Thư Hàng, có phải trong tay ngươi có đầy đủ ba mươi ba loại tài liệu Huyền Thánh không? Lấy ra hết một lần luôn đi, ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.”

Lục Tu Tiên Tử trầm giọng nói.

Chương 1308: Tiểu Tử, Thấy Sao Hả? Kích Thích Không?

“Ở đâu ra mà có đủ ba mươi ba loại tài liệu bát phẩm, móng ngựa Huyền Thánh này là mới lấy được, không tin ngươi cứ ra đây hỏi mấy vị tiền bối bên cạnh ta này.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lục Tu Tiên Tử trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm:

“Ngươi có.”

“Không có thật mà.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Lục Tu Tiên Tử thở dài:

“Thấy tài liệu Huyền Thánh cứ đưa vào không ngừng thế này, ta áp lực lắm đấy ngươi biết không hả?”

Trước kia chỉ có búa to búa nhỏ của Huyền Trọng Phái bọn cô gây áp lực cho người khác, hành người khác chết đi sống lại, cuối cùng bọn họ còn phải tươi cười móc tiền ra trả.

Mà bây giờ cô lại bị hết bộ này đến bộ tài liệu Huyền Thánh bát phẩm khác của Tống Thư Hàng hành đến chết đi sống lại, mỗi một búa đều mang theo cả mồ hôi và nước mắt. Cô cảm thấy mình đã trở thành nỗi sỉ nhục của Huyền Trọng Phái rồi.

“Vậy... lần sau ta tích góp tài liệu lại rồi đưa vào một lần luôn nhé?”

Tống Thư Hàng chưa nghĩ kỹ đã nhanh miệng đáp.

Lục Tu Tiên Tử vỗ mạnh xuống mai rùa của Quy tiền bối đang đứng cạnh chân cô:

“Quả nhiên trong tay ngươi vẫn còn tài liệu Huyền Thánh bát phẩm!”

Quy tiền bối:

“...”

Nó có cái bàn đâu, làm gì mà vỗ mạnh thế?

“Không phải, ý ta là nếu ta kiếm được tài liệu Huyền Thánh bát phẩm nữa thì sẽ tích góp lại rồi đưa vào một lần luôn. Qua một thời gian ngắn nữa, Bạch tiền bối nói muốn dẫn ta vào vũ trụ đào bảo, có lẽ ta sẽ đào được một ít tài liệu cấp Huyền Thánh cũng không chừng?”

Tống Thư Hàng vội giải thích.

Lục Tu Tiên Tử ngẩng đầu nhìn trời:

“Đột nhiên ta lại nhớ đến một loại nấm hương màu xanh lam.”

Tống Thư Hàng:

“Cái gì?”

Lục Tu Tiên Tử:

“Nấm hương lam gầy.(*)

(Nấm hương lam gầy là 蓝瘦香菇, đọc trại đi sẽ nghe giống 难受想哭, nghĩa là khó chịu muốn khóc)

Tống Thư Hàng:

“...”

× × × × × × × × × ×

Lúc này, kiệu cưới của Đậu Đậu đang tức tốc về lại đường cũ.

“Chúng ta trúng kế rồi.”

Chu Ly cau mày nói.

Trong đầu chợt nhớ tới Độc Cô Bạch... hắn nghi đoàn múa rồng múa sư đón dâu trước đó có thể là tác phẩm do đám Độc Cô Bạch kia làm ra.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Độc Cô Bạch có năng lực làm lớn vậy à?”

Độc Cô Bạch chỉ là một tu sĩ cấp ngũ phẩm, sao có năng lực làm ra chuyện lớn như vậy được?

“Trước đó ta thấy Độc Cô Bạch bàn về kế hoạch A trong nhóm chat Bang Bắt Chó do ta lập nên, nội dung kế hoạch là nửa đường cướp kiệu hoa của Đậu Đậu. Ngoài kế hoạch A ra, ta nghe nói hắn còn có kế hoạch B. Đám người trong nhóm Bang Bắt Chó không đơn giản đâu. Trong đó có đệ tử thuộc môn phái của Lệ Chi Tiên Tử, cũng có mấy vị tán tu mạnh, còn có mấy người mà ngay cả ta cũng không biết rõ lai lịch. Nếu bọn họ chịu ra tay trợ giúp Độc Cô Bạch thì chắc chắn đủ sức làm ra chuyện lớn bậc này.”

Chu Ly cắn răng nói.

Ngay lúc này, điện thoại của Chu Ly bỗng reo lên.

Hắn lấy điện thoại ra xem, là số của Hoàng Sơn Chân Quân đang gọi tới.

Chu Ly nhíu mày bấm nghe.

“Chu Ly, bây giờ các ngươi đã về lại đường cũ chưa?”

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả hỏi.

Lúc này giọng của Hoàng Sơn Chân Quân không có gì khác cả, sóng điện thoại cũng bình thường.

Chu Ly vội hỏi:

“Chân Quân? Ngài biết bọn ta sẽ bị lừa đến thảo nguyên à?”

“Ha ha ha, nếu không có sự đồng ý ngầm của ta, sao bọn họ chặn được tín hiệu, lại lợi dùng số điện thoại của ta gọi cho ngươi được?”

Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

Chu Ly:

“...”

“Người muốn cướp hôn là Độc Cô Bạch, đệ tử của Phù Sinh Tiên Tử. Yên tâm đi, mọi chuyện vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch của bọn ta. Bây giờ ngươi cứ đưa Đậu Đậu về lại đường cũ, sau đó sẽ có người dẫn các ngươi đến nơi tổ chức hôn lễ, ta sẽ sắp xếp cho Đậu Đậu gặp mặt Phù Sinh Tiên Tử. Bất kể kết quả thế nào, nhân vật chính của lễ cưới hôm này chính là Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Đã rõ, ta lập tức mang đội ngũ trở về.”

Chu Ly lại hỏi:

“Chân Quân, có phải ngài cũng nhúng tay vào chuyện tạo đội ngũ đón dâu giả giúp Độc Cô Bạch không?”

“Ta chỉ giúp hắn một việc rất nhỏ, thuận nước đẩy thuyền thôi.”

Hoàng Sơn Chân Quân cười đáp.

Khóe miệng Chu Ly co giật mấy phát.

Ầm~~

Đúng lúc này, trong điện thoại đột nhiên truyền tới một loạt tiếng nổ dữ dội.

Chu Ly bị sợ hết hồn:

“Chân Quân, bên ngài xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là cách chỗ ta không xa đang diễn ra một trận đại chiến. Các ngươi tới nơi tổ chức hôn lễ trước đi, có gì đến lúc đó nói sau.”

Hoàng Sơn Chân Quân giải thích.

× × × × × × × × × ×

Ở một nơi khác.

Kiệu cưới vàng do Độc Cô Bạch và đám huynh đệ tỷ muội chí cốt của hắn ngụy trang thành đã thuận lợi đến trụ sở chính của Phệ Thiên Doanh.

Một đường bình an vô sự, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Đội ngũ hộ tống chậm rãi tiến vào trong Phệ Thiên Doanh.

Lúc đầu Độc Cô Bạch còn lo khuyển tu trong Phệ Thiên Doanh sẽ phát hiện ra sự khác thường, trong lòng hắn còn chuẩn bị mấy phương án để đề phòng bắt trắc.

Không ngờ mấy phương án này của hắn lại không có cơ hội dùng tới.

Đám khuyển tu trong Phệ Thiên Doanh không hề phát giác ra điều dị thường, đội ngũ hộ tống kiệu hoa thuận lợi tiến vào lâu đài của đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử.

Cuối cùng... Độc Cô Bạch mặc đồ cưới màu đỏ, trên đầu trùm khăn đỏ được đưa vào trong phòng tân hôn.

Nơi này chính là phòng tân hôn ư?

Lúc này Độc Cô Bạch đang ngồi bên mép giường, tim bắt đầu đập nhanh một cách mất kiểm soát.

Bây giờ cứ ngồi đây đợi sư phụ Phù Sinh Tiên Tử xuất hiện.

Chờ khi Phù Sinh Tiên Tử vén khăn đỏ lên, hắn sẽ hiện ra nguyên hình, tặng cho cô ấy một bất ngờ.

“Nhưng mà... hình như thiếu bước nào đó rồi thì phải?”

Độc Cô Bạch siết chặt nắm đấm, trong lòng cứ có cảm giác hình như hôn lễ lần này thiếu cái gì đó.

Khoan đã, sao không có phần giao bái?!

Dù là hôn lễ theo kiểu cổ đại hay kiểu hiện đại cũng đều phải có nghi thức trong buổi lễ kết hôn chứ?

Hoặc là phu thê bái đường hoặc là có cha xứ chủ trì hôn lễ, tại sao quá trình này lại không có?

Ngay lúc Độc Cô Bạch đang suy tư, bỗng có một loạt tiếng bước chân vang lên.

Tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, hình như là của nữ tử thì phải? Là sư phụ, sư phụ tới rồi!

Độc Cô Bạch hồi hộp đến ngừng thở, tim đập càng lúc càng nhanh.

Cách lớp khăn trùm đầu, hắn thấy được có một người đang đứng trước mặt hắn.

Người kia đưa tay ra, vén khăn đỏ trên đầu hắn lên.

Mái tóc dài màu vàng, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì.

Là đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử!

WTF, đạo diễn, sai kịch bản rồi!

Sư phụ Phù Sinh Tiên Tử của ta đâu? Tại sao người xuất hiện ở đây lại là đại huynh của sư phụ?

Lẽ nào... trong quá trình đánh ngất đại huynh, Phù Sinh Tiên Tử lại bị đại huynh đánh ngất ngược lại? Vậy nên chú rể vẫn là đại huynh?

Độc Cô Bạch càng nghĩ càng thấy lạ, càng nghĩ càng thấy bất an.

Đại huynh bình tĩnh nhìn Độc Cô Bạch mang dáng vẻ Đậu Đậu đang ngồi trước mặt mình rồi gật đầu một cái, sau đó... hắn bắt đầu cởi khởi quần áo đang mặc trên người.

Khoan đã, khoan đã, đại huynh đang muốn làm gì thế?

“Cũng không còn sớm nữa.”

Đại huynh bình tĩnh nói.

Không còn sớm? Cái gì không còn sớm?

Sau khi kết hôn muốn làm gì?

Sau khi kết hôn cởi quần áo...

Chết tiệt, là động phòng! Đại huynh muốn động phòng với Đậu Đậu á?

Độc Cô Bạch bị dọa sợ muốn tè ra quần.

Lúc này đầu óc hắn trống rỗng, không nói ra được lời nào.

Mọi chuyện diễn ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn không ngờ rằng chú rể lại là đại huynh, bây giờ phải xử lý tình huống này thế nào đây?

Lúc này đại huynh đã cởi bỏ áo vest, tháo cà vạt.

Độc Cô Bạch sợ đến mức run lẩy bẩy.

Bình tĩnh! Bình tĩnh lại nào, bây giờ ta phải làm sao đây?

Lúc này nếu không muốn mất trinh tiết, lựa chọn tốt nhất chính là hiện nguyên hình.

Chỉ cần đại huynh biết mình cưới sai cô dâu, nói không chừng có thể hóa giải hiểu lầm cũng nên.

Nhưng hành động này có một điểm rất nguy hiểm.

Ngay cả Đậu Đậu đại huynh cũng chịu cưới, nói không chừng tính hướng của đại huynh có vấn đề thì sao?

Không phải Độc Cô Bạch tự kỷ nhưng hắn dám khẳng định vẻ ngoài của hắn còn đẹp hơn phần đông tiên tử.

Lỡ may... lỡ may đại huynh vừa ý hắn, dù cưới sai cũng để ho sai luôn thì biết làm sao?

Nhưng nếu không hiện nguyên hình, vậy thì chỉ có một kết cục... đó chính là dùng thân thể của Đậu Đậu động phòng với đại huynh.

Sự lựa chọn này cũng đáng sợ không kém.

Không có cách nào vẹn toàn đôi bên hay sao?

Độc Cô Bạch điên cuồng động não, nhưng đầu óc rất linh hoạt trước kia giờ lại nghĩ không ra bất cứ ý tưởng gì.

Hết cách rồi, nếu không thể dựa vào đầu óc để giải quyết vấn đề, vậy cũng chỉ có thể dựa vào nắm đấm để giải quyết thôi!

Độc Cô Bạch thầm siết chặt nắm đấm.

Cho đại huynh nếm thử uy lực của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà hắn tu luyện.

Chỉ cần đánh ngất đại huynh là hắn được giải thoát rồi.

Ngay lúc Độc Cô Bạch chuẩn bị liều mạng đánh một trận, đại huynh bình tĩnh cởi bỏ áo sơ mi, để lộ ra một bộ khôi giáp phòng ngự thiếp thân ở bên trong.

“Tiểu tử, thế nào hả? Kích thích không?”

Đại huynh lên tiếng.

Độc Cô Bạch:

“Ơ?”

“Suýt nữa thì ngơ ngác kết hôn, suýt nữa thì ngơ ngác phải động phòng, có phải cảm thấy tim đập nhanh, sợ hết hồn hết vía, cực kỳ kích thích không? Sau đó lại muốn liều chết đánh một trận, độ kích thích lại tăng lên một cấp bậc đúng không?”

Đại huynh bình tĩnh nói.

Độc Cô Bạch:

“...”

“Hiện nguyên hình đi, Phù Sinh không có ở đây. Kế hoạch cướp hôn của ngươi đã thất bại ngay từ lúc mới bắt đầu rồi.”

Đại huynh điềm nhiên nói tiếp.

Độc Cô Bạch bật người dậy:

“Vậy sư phụ ta đang ở đâu? Các ngươi biết ta muốn cướp hôn? Các ngươi biết kế hoạch B của ta? Chết tiệt, các ngươi sắp xếp để sư phụ ta gặp mặt Đậu Đậu đúng không?”

Độc Cô Bạch không ngốc, hắn lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

“Không cần phải căng thẳng như vậy, người trẻ tuổi cứ hay nóng nảy.”

Đại huynh tìm một chỗ rồi ngồi xuống, sau đó lại lấy ra một quyển sách dày cộm lật xem.

“Các ngươi làm vậy chính là ép hôn, bây giờ là thời đại gì rồi, phải theo chủ nghĩa yêu đương tự do chứ!”

Độc Cô Bạch cắn răng nói.

Đại huynh khẽ ngẩng đầu lên:

“Ta ép hôn Phù Sinh lúc nào? Từ đầu tới cuối đều là ta chuẩn bị hôn lễ cho chính ta mà? Có liên quan đồng xu cắc bạc nào đến Phù Sinh đâu?”

Độc Cô Bạch cứng họng không nói được lời nào.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại phản bác:

“Tuy sư phụ ta không phải bị ép hôn, nhưng vị Đậu Đậu kia lại rất đáng thương, không phải sao? Hôn nhân của nó mang tính ép buộc, ta đã nghe ngóng hết rồi.”

“Ồ, ngươi biết không ít nhỉ?”

Đại huynh lật một trang sách rồi nói tiếp:

“Nhưng sở dĩ Đậu Đậu kết hôn là vì chính nó tự tìm đường chết, đây là trừng phạt do Hoàng Sơn Chân Quân đặt ra. Hậu quả do mình gây ra thì phải cố mà gánh. Điều này rất bình thường mà?”

Độc Cô Bạch:

“...”

Đại huynh đóng sách lại, sau đó giơ tay lên nhìn đồng hồ:

“Giờ này chắc được rồi.”

Độc Cô Bạch chợt rùng mình. Chắc được rồi ư? Lẽ nào Đậu Đậu và sư phụ đã bái đường xong rồi?

“Được rồi, tiểu tử, kịch hay đã bắt đầu, ngươi thân là truyền nhân chính thống của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, trong phần kịch hay tiếp theo không thể thiếu vai ngươi được.”

Đại huynh đứng lên nói.

Độc Cô Bạch:

“Ơ?”

“Từ lúc bắt đầu, hôn lễ này chỉ là mồi câu để dụ một số kẻ ra thôi. Bây giờ diễn viên trong vở kịch đã đến đông đủ cả rồi.”

Đại huynh bình tĩnh giải thích.

Chương 1309: Đi Theo Ta Nào Pháo Hôi B, Ta Là Pháo Hôi A

“Dụ một số người đi ra ư? Là ý gì?”

Độc Cô Bạch vẫn ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Đại huynh cất cuốn sách to tổ bố kia đi:

“Năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt chỉ trong một đêm, người ở lại trong tông môn hầu như không còn ai sống sót. Dù là đệ tử ở bên ngoài vẫn bị đuổi giết điên cuồng trong một quãng thời gian dài, thương vong nặng nề.”

Độc Cô Bạch gật đầu.

Trước giờ Phù Sinh Tiên Tử vẫn luôn giấu giếm lai lịch và tông môn của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công không cho hắn biết, chính là vì sợ hắn sơ ý tiết lộ tin tức mà bị người ta đuổi giết.

Mà gần đây, Độc Cô Bạch đã tự điều tra và thu thập từng chút thông tin và lai lịch của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, vậy nên chuyện này hắn có biết một chút.

“Đến nay trong số những người hủy diệt Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó vẫn còn một nhóm đang chú ý đến Thú Thần Tông, bám riết thành viên của Thú Thần Tông không tha. Mà hôm nay chính là lúc dụ bọn họ ra, một lưới bắt hết.”

Đại huynh bình tĩnh nói.

“Một lưới bắt hết? Chúng ta có làm được không?”

Độc Cô Bạch nhíu mày hỏi.

Năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông là một môn phái mạnh, có Huyền Thánh trấn giữ thế mà vẫn bị hủy diệt chỉ trong một đêm, có thể tưởng tượng được kẻ địch mạnh mẽ và kinh khủng đến mức nào.

Kẻ địch như vậy, có thể một lưới bắt hết được không?

“Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng không đơn giản như ngươi tưởng đâu, môn phái bọn ta cũng không phải tự nhiên sinh ra, bọn ta cũng có lai lịch.”

Đại huynh vẫn thản nhiên như thường.

Độc Cô Bạch:

“À vậy... hành động lần này nguy hiểm lắm đúng không? Sơ ý chút thôi là chúng ta sẽ chết chùm à?”

Đối phương là thế lực có thể hủy diệt cả Tam Thập Tam Thú Thần Tông chỉ trong một đêm đấy, có khi nào kế hoạch một lưới bắt hết của đại huynh lại biến thành lấy bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại không?

“Yên tâm đi, không thể nào chết hết được.”

Đại huynh nói với vẻ cao thâm khó lường.

Thấy đại huynh ung dung điềm tĩnh như vậy, tư nhiên Độc Cô Bạch cũng thấy yên tâm hẳn:

“Đại huynh còn có kế hoạch B hay kế hoạch C gì không?”

Đầu năm nay khi đi ra ngoài làm việc, nếu không chuẩn bị một loạt kế hoạch ABC thì cũng ngại đi gặp người khác lắm.

“Ta không có kế hoạch lung tung gì cả, nhưng dù sao thì cũng không thể bị giết hết được. Trong chuyện này, ta sắp xếp cho Phù Sinh ở chung với Đậu Đậu. Ở đó, nó sẽ rất an toàn. Cho dù kế hoạch của chúng ta thất bại, có bị giết ngược thì Phù Sinh cũng không sao. Phù Sinh sẽ trở thành hạt giống của Thú Thần Tông, chỉ cần Phù Sinh không sao, Thú Thần Tông sẽ không bao giờ bị diệt.”

Đại huynh trầm giọng nói.

Độc Cô Bạch:

“...”

Đồ chết giẫm, nói vậy là vẫn có khả năng thất bại và bị giết ngược rồi.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi thôi, đi chứng kiến cảnh kẻ địch của Thú Thần Tông bị hủy diệt.”

Đại huynh đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

“Ta cũng phải tham gia chiến đấu à?”

Độc Cô Bạch hỏi.

Nói thật, mặc dù hắn có cảnh giới ngũ phẩm nhưng sở trường của hắn là thuần thú, sức chiến đấu chính diện lại hơi yếu.

“Cấp bậc ngũ phẩm chỉ có thể làm pháo hôi thôi, ngươi bằng lòng không?”

Đại huynh xoay đầu lại, bình tĩnh hỏi.

Độc Cô Bạch suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên vỗ ngực nói:

“Ta bằng lòng, ta sinh là người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, chết là quỷ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông. Trận chiến báo thù này, ta nhất định phải tham gia!”

Độc Cô Bạch nghĩ hắn đã dần hiểu được tính cách của đại huynh rồi.

Đại huynh hơi nham hiểm, lại còn lắm mưu nhiều kế.

Nhưng hắn là đệ tử duy nhất của Phù Sinh Tiên Tử, đại huynh tuyệt đối không để hắn trở thành pháo hôi đâu. Hắn muốn để lại ấn tượng tốt trước mặt đại huynh.

Bây giờ cứ tranh thủ tình cảm trước, sau này nếu hắn có cơ hội cưới sư phụ Phù Sinh Tiên Tử, vậy lực cản bên đại huynh sẽ khá nhỏ.

“Rất tốt, từ giờ ngươi chính là pháo hôi B Độc Cô Bạch, đi theo ta. Ngoài ra, thân phận bây giờ của ta là pháo hôi A.”

Đại huynh vỗ ngực nói:

“Do một số nguyên nhân, hiện tại cảnh giới của ta bị áp chế, cũng chỉ ở ngũ phẩm thôi. Bây giờ ta cũng là pháo hôi.”

Độc Cô Bạch:

“Đậu xanh.”

“Đi nào pháo hôi B, đến lúc dâng hiến sinh mạng của chúng ta cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông rồi.”

Đại huynh xách Độc Cô Bạch lên, sãi bước đi đến rồi đạp mở cửa phòng.

Giờ khắc này, Độc Cô Bạch muốn chết quách luôn cho rồi.

Hắn lại không có tình cảm gì với Tam Thập Tam Thú Thần Tông, hắn chỉ có tình cảm với sư phụ Phù Sinh Tiên Tử thôi.

Lần này chết chắc rồi.

Lúc bước vào phòng, Độc Cô Bạch chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Ngay sau đó, hắn đã xuất hiện ở bên trong một chiếc chiến hạm cỡ lớn.

Truyền tống Không gian?

“Ngươi đến rồi đấy à?”

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên.

Độc Cô Bạch ngẩng đầu lên thì thấy một vị lão giả cầm cung đang mỉm cười nhìn đại huynh và hắn.

Lão giả cầm cung này chính là vị đại năng xuất hiện khi con mắt hỏa diễm ra sân lúc trước, có tu vi cửu phẩm. Nhưng lúc đó con mắt hỏa diễm đã bị Bá Tống Huyền Thánh tiêu diệt, lão giả cầm cung vẫn chưa kịp biểu diễn thực lực của bản thân.

“Chào tiền bối.”

Độc Cô Bạch nuốt nước miếng, lên tiếng chào hỏi.

Lão giả cầm cung vuốt râu cười đáp:

“Độc Cô tiểu đạo hữu, “sinh là người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, chết là quỷ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông”, đây có đúng là những lời thật lòng của ngươi không?”

“Xin hãy gọi ta là pháo hôi B.”

Độc Cô Bạch nói.

Lão giả cầm cung cười to:

“Khá lắm, có câu nói này của ngươi, sau này nếu có một ngày ngươi dựa vào bản lĩnh của mình kết thành đạo lữ với nha đầu Phù Sinh thì ta sẽ không gây khó dễ cho các ngươi.”

Lẽ nào lão giả cầm cung này có quan hệ huyết thống trực tiếp gì đó với Phù Sinh Tiên Tử ư?

Đại huynh ở bên cạnh nói xen vào:

“Thế nhưng... nếu ngươi muốn kết thành đạo lữ với Phù Sinh còn phải qua cửa ải của ta nữa. Không phải ta tự khen mình đâu nhé, pháo hôi B à, ta nói cho ngươi biết trước đây không lâu tiểu nha đầu Phù Sinh đã tỏ tình với ta đấy, nó nói thật ra nó vẫn luôn yêu ta, còn bằng lòng kết hôn với ta nữa. Vậy nên pháo hôi B à, ta chính là tình địch lớn nhất của ngươi đấy. À đúng rồi, ta có quay lại cảnh Phù Sinh tỏ tình với ta, ngươi có muốn xem không? Lúc tiểu nha đầu Phù Sinh tỏ tình rất quyến rũ, suýt nữa thì ta đã bị đánh bại rồi.”

“Đờ mờ.”

Độc Cô Bạch cắn răng nói.

“Tới cạnh ta nào Độc Cô tiểu đạo hữu, ngươi hãy nhìn về phía trước, nhìn những tên kia... Năm đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt có một phần là do bọn chúng gây ra.”

Lão giả cầm cung chắp tay sau lưng đi tới phía trước chiến hạm rồi chỉ tay ra xa.

Ở đằng xa là cảnh tượng vũ trụ bao la.

Ngay lúc bước qua cánh cửa phòng kia, Độc Cô Bạch đã bị lực lượng không gian chuyển vào trong vũ trụ.

Ở đằng xa có một nhóm tu luyện giả thực lực mạnh mẽ đang đứng trong hư không.

Có yêu thú, có cường giả nhân loại, có ma tu cũng có thú tu.

Trên người nhóm tu luyện giả này tỏa ra khí tức nhàn nhạt khiến Độc Cô Bạch cảm thấy rất quen thuộc.

Ngoài chiến hạm mà Độc Cô Bạch đang đứng ra, trong hư không còn có rất nhiều thuyền tiên cùng với không ít chiến hạm khổng lồ giống chiếc của hắn.

Thế lực của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã khai chiến với kẻ địch.

m thanh nổ tung vang lên không ngừng.

“Những kẻ này có khí tức tương tự như của con mắt hỏa diễm.”

Độc Cô Bạch nói.

“Đây là những tồn tại được xưng là thần minh, là thành viên chủ lực tấn công Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó. Không ngờ lần này lại dụ ra được nhiều như vậy, kích thích thật đấy.”

Lão giả cầm cung cười đầy thâm ý.

“Đừng nói với ta tất cả những tồn tại này đều có tu vi cửu phẩm nhé?”

Độc Cô Bạch nuốt nước miếng.

“Nếu tất cả bọn họ đều là cửu phẩm thì lão phu đã chạy trốn từ lâu rồi.”

Lão giả cầm cung nói:

"Thần minh không có thần quốc của riêng mình cùng lắm cũng chỉ có tu vi bát phẩm, một số lại chỉ đạt cảnh giới ngũ phẩm, lục phẩm. Vậy nên có thể khẳng định kẻ khó chơi thật sự vẫn đang ẩn mình trong bóng tối."

Ánh mắt lão giả cầm cung nhìn xuyên qua hư không.

Trong hư không có hai cửa ra thần quốc như ẩn như hiện.

Có hai thần minh sở hữu thần quốc.

Vốn dĩ sẽ có ba vị thần minh ra sân trấn giữ mặt trận, nhưng giữa đường con mắt hỏa diễm đã bị dụ đi, hơn nữa còn bị tiêu diệt một cách nhanh gọn.

Hiện tại hai thần minh có mặt ở đây vẫn chưa biết tin con mắt hỏa diễm đã toi đời.

Thế trận này có lợi cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Lưới đã thả, cá cũng đã vào lưới, đến lúc thu lưới rồi.

× × × × × × × × × ×

Ở một nơi nào đó trong hiện thế.

Tại tảng băng trên mặt biển, có một người đang ẩn mình trong bóng râm.

"Rốt cuộc tàn dư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông còn sót lại ở hiện thế đang trốn ở nơi nào?"

Người này cắn răng nói.

Lần này bọn họ phải quét sạch đám tàn dư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, không để những tên đó tiếp tục có cơ hội ngóc đầu dậy.

Thế nên nhất định phải tiêu diệt kẻ gây chú ý là Phù Sinh Tiên Tử.

"Đừng nóng, chỉ cần tiếp tục chú ý đến đội ngũ hộ tống Đậu Đậu là có thể tìm được đám dư nghiệt kia."

Bên cạnh tên ẩn trong cái bóng còn có một con ác ma đầu dê đang cười quỷ dị. Nó là quái vật loại ác ma thuộc hệ tu luyện phương Tây.

"Tới rồi, rốt cuộc cũng tới rồi."

Tên ẩn trong bóng cười nhếch mép.

Chỉ thấy ở đằng xa trên mặt biển, có một đội ngũ hộ tống hoành tráng đang chậm rãi đến gần.

Đài cao vàng, một con chó Kinh Ba đang ngồi ngay ngắn trên đó.

Không sai, giống hệt như trong tin tình báo miêu tả.

“Ta sẽ đuổi theo đội ngũ này, đến lúc đó ngươi âm thầm bám theo sau.”

Tên ẩn trong bóng lên tiếng nói.

“Không thành vấn đề, à mà ta nghe nói lần này trong đội ngũ hộ tống của con chó Kinh Ba kia có đến mấy vị Huyền Thánh mới tấn thăng, ngươi cẩn thận đấy.”

Ác ma đầu dê đáp.

Tên kia nói:

“Yên tâm đi, dựa vào thiên phú ẩn nấp của ta, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện đâu.”

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn đã lập tức lướt về phía trước.

Trong trời đất này, nơi nào có bóng nơi đó chính là chỗ ẩn thân của hắn, đáy biển lại càng là sân nhà của hắn.

Sau khi tên ẩn trong bóng rời đi để đuổi theo đội ngũ hộ tống đài cao vàng, ác ma đầu dê nấp trên tảng băng, nhàm chán nhai rễ cây.

“Không chừng lần này có thể tóm cổ cả bọn Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng nên. Nếu thật vậy có lẽ ta sẽ được chủ nhân ban thưởng, thuận lợi ngưng tụ ra thần quốc của riêng mình.”

Ác ma đầu dê lẩm bẩm.

Đúng lúc này, đột nhiên lại có một đội ngũ hộ tống cô dâu xuất hiện trong tầm mắt của nó.

Cũng là đài cao vàng, cũng có một con chó Bắc Kinh đang ngồi trên đó, cũng có đội đàn hát rình rang xa hoa.

Chuyện quái quỷ gì thế này? Tại sao lại có thêm một con chó Kinh Ba xuất giá nữa?

Ác ma đầu dê cau mày.

Quả nhiên là quỷ kế của đối phương, sợ rằng còn có đến mấy đội ngũ hộ tống kiệu cưới vàng giống thế này nữa, thật giả lẫn lộn.

Nhưng bất kể là thật hay giả, nếu đã bị hắn phát hiện, không có lý gì lại bỏ qua.

Sau khi lặng lẽ báo tin cho các đồng bạn khác của mình biết, ác ma đầu dê lập tức ẩn khí tức bản thân, bắt đầu theo dõi đội ngũ này.

Lúc đến gần đội ngũ hộ tống, ác ma đầu dê đột nhiên thấy được một nam tử trẻ tuổi.

Nam tử kia có một khuôn mặt cực kỳ vô hại, thoạt nhìn còn rất trẻ.

Nhưng đây không phải điểm chính, điểm chính nằm ở trên người đối phương kìa.

Không ngờ trên thân nam tử này lại có khí tức của đại lão nhà hắn, hình như còn có chung yên thánh quang tượng trưng cho giáo phái Chung Yên bọn họ nữa thì phải.

Lẽ nào là nội gián nằm vùng trong vào lòng địch?

Chương 1310: Đao Kiếm Song Tuyệt Bá Tống Thánh Quân!

“Nếu quả thật là nội gián do Chung Yên Thần Giáo gài vào, vậy ta có nên thử liên hệ với vị giáo hữu này để xác định xem đội ngũ hộ tống kiệu cưới này là thật hay giả không nhỉ?”

Ác ma đầu dê thầm nói trong lòng.

Chung Yên Thần Giáo có một bộ mật pháp liên lạc của riêng mình, sẽ không bị người ngoài phát hiện ra.

“Hay là ta lại đến gần thêm chút nữa nhỉ?”

Nghĩ vậy ác ma đầu dê thử đến gần đội ngũ hộ tống kiệu cưới vàng thêm một chút... Đúng lúc này trong lòng hắn chợt động.

Sau khi nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một hồi, hiệu ứng nhân tiền hiển thánh hiện lên.

Ác ma đầu dê lập tức biết được thân phận của vị ‘giáo hữu’ này.

Bá Tống Huyền Thánh, ngàn năm đệ nhất thánh ư?

Về những tin tức liên quan đến ngàn năm đệ nhất thánh, ác ma đầu dê cũng có nghe nói. Tiếc là lúc ngàn năm đệ nhất thánh giảng pháp, ác ma đầu dê đang ở trong một bí địa ngăn cách tín hiệu thiên đạo nên bỏ lỡ phần Huyền Thánh giảng pháp.

Ngàn năm đệ nhất thánh cũng là người trong thần giáo ta à?

Ngay lúc trong đầu ác ma đầu dê hiện lên suy nghĩ này, Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm ứng.

Hắn xoay đầu lại nhìn về chỗ ác ma đầu dê đang ẩn nấp.

Có người đang âm thầm theo dõi hắn.

Hơn nữa, trên người đối phương mang theo khí tức khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Keng~~

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra tiếng kêu, đằng đằng sát khí, nôn nóng muốn ra khỏi thế giới hạch tâm.

Thông Nương cũng không khống chế được Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đang kích động nữa.

“Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bị sao ấy? Ngươi mau vào đây xem thử đi.”

Bát Tu Thông Nương chỉ đành cầu cứu Tống Thư Hàng.

“Để ta thả nó ra.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương thả lỏng tay, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lập tức chui ra khỏi thế giới hạch tâm, nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay chộp lấy, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rơi ngay vào trong tay hắn.

Cũng trong lúc đó, thông qua cảm ứng với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Tống Thư Hàng đã biết thứ gì đang theo dõi hắn rồi, đó là thành viên của giáo phái Chung Yên.

Trước đó Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mới vừa bị đại boss của giáo phái Chung Yên nhét hành, tiêu hao lượng lớn năng lượng, suýt nữa mất đi Tư Tu và Thất Tu. Cho nên khi gặp vật có liên quan đến giáo phái Chung Yên thì Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sẽ cực kỳ kích động.

Hành nó hành nó, hành chết nó!

Hành hành hành hành hành!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng truyền ý niệm này cho Tống Thư Hàng.

Nhưng mà... hành bằng cách nào đây? Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Bát Tu là Thông Nương, vậy nên bảo điển Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công của nhất hệ X Tu không do Tống Thư Hàng nắm giữ. Dưới tình huống này, cho dù hắn cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong tay cũng không cách nào phát huy ra uy lực của nó.

Hành hành hành hành!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hệt như một đứa trẻ, cứ không ngừng truyền ý niệm này cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

Nếu dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ cho thì sẽ thế nào nhỉ? Đều là đao pháp hỏa hệ, nói không chừng đạt được hiệu quả bất ngờ thì sao?

“Đợi Chờ Và Lời Hứa tiên tử!”

Tống Thư Hàng khẽ quát.

Mỹ nhân rắn công đức hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng, con mắt thứ ba chỗ mi tâm cô đã nhắm lại, chỉ để lại một phù văn xinh đẹp.

Sau khi hiện thân, không cần Tống Thư Hàng nói gì, cô đã tự động há miệng phun Xích Tiêu Kiếm ra.

“Ha ha ha, lại đến phiên lão phu ra sân rồi à?”

Xích Tiêu Kiếm cười to.

Mỹ nhân rắn công đức đưa Xích Tiêu Kiếm cho Tống Thư Hàng.

Bên trái đao bên phải kiếm, Tống Thư Hàng hít thở sâu:

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta lại thi triển một chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao nào.”

“Không thành vấn đề, phối hợp ăn ý, bổ một đao bát phẩm đỉnh phong luôn. Thật ra bây giờ thân thể ngươi đã có thể chịu được sức ép cấp cửu phẩm, chờ năng lượng của ta khôi phục lại một chút, lần tới chúng ta thử một một đao cửu phẩm xem sao.”

Xích Tiêu Kiếm ra sức lăng xê bản thân.

Nó cảm thấy thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bên tay trái Tống Thư Hàng Đạo đang đe dọa nghiêm trọng đến địa vị của nó.

“Được thôi, lần tới chúng ta thử xem sao.”

Tống Thư Hàng cười to, sau đó thân hình hắn nhảy ra khỏi kiệu vàng, lao thẳng xuống mặt biển bên dưới.

Lúc hắn lao từ trên không xuống, tay phải phất một cái, thi triển ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Đao ý bùng nổ, đao diễm phần thiên.

Nhiệt độ xung quanh bỗng tăng vọt, không khí trong cả vùng không gian trở nên nóng bỏng khô khốc.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!”

Tống Thư Hàng lại kêu lên, đồng thời hắn phất tay trái, cũng thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Thân là đạo khí ẩn chứa nhiều điều huyền diệu, không biết Cửu Tu Phượng Hoàng Đao có thể phối hợp với hắn chém ra một đao Phân Thiên Hỏa Diễm Đao không.

“Kéc ~~”

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra một tiếng kêu dài.

Tiếp đó một con phượng hoàng lửa bùng cháy bay vọt ra khỏi thân đao. Khi dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thi triển, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao sinh ra dị biến.

Không phải lửa phần thiên bá đạo mà là lửa phượng hoàng bất tử bất diệt, cũng cực kỳ khủng bố. Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đang dùng cách thức của riêng nó để phối hợp với Tống Thư Hàng.

Một đao một kiếm, hai loại Phần Thiên Hỏa Diễm Đao mang phong cách khác nhau cùng chém xuống mặt biển.

Đao kiếm song tuyệt Bá Tống Thánh Quân, ngầu chết người!

“Má ơi, tên này không phải giáo hữu!”

Ác ma đầu dê thấy Tống Thư Hàng đằng đằng sát khí tấn công nó, trong lòng bực bội không thôi.

Nếu không phải giáo hữu, vậy khí tức đại lão và chung yên thánh quan trên người Bá Tống Huyền Thánh là từ đâu mà ra?

Đáng ghét, chỉ vì ở trong đám người nhìn Bá Tống Huyền Thánh lâu chút thôi, kết quả lại bị cảm ứng được.

Ác ma đầu dê nhảy lên khỏi mặt biển, vội vàng nghênh chiến.

Ở sau lưng nó hiện lên hư ảnh địa ngục. Đây là một thế giới do vô số hài cốt tạo thành, tràn ngập hơi thở chết chóc và tiếng rên rỉ của oán linh.

Đây chính là hình thức ban đầu của thần quốc thuộc về riêng nó trong tương lai.

Ác ma đầu dê dốc toàn lực vận chuyển sức mạnh, trong tay nó xuất hiện một thanh lưỡi hái tử vong. Lưỡi hái vung lên, lực lượng chết chóc và hủy diệt bùng nổ, chém về phía Tống Thư Hàng.

“Ngàn năm đệ nhất thánh thì giỏi lắm á? Cũng chỉ là một

Huyền Thánh mới tấn thăng thôi!”

Ác ma đầu dê rống to.

Nhưng hắn vừa mới rống xong, hai loại Phần Thiên Hỏa Diễm Đao khác nhau đã từ trên trời giáng xuống đầu hắn.

Lưỡi hái tử vong mà hắn dồn toàn lực chém ra vừa gặp Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đã bị nung chảy.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đốt cháy mọi thứ trên đời.

“Loại uy lực này là hiệu quả do thần binh mang lại. Hơn nữa một đao một kiếm kia đều là thần binh.”

Ác ma đầu dê rùng mình kinh hãi.

Trang bị gì mà xa xỉ quá vậy!

Ầm~~

Hai loại Phần Thiên Hỏa Diễm Đao khác nhau bao phủ lấy hắn.

Ác ma đầu dê không phản kháng, thân hình nó trở thành nhiên liệu cho hỏa diễm đao, chớp mắt đã biến thành tro bụi.

“Ơ?”

Tống Thư Hàng chợt dừng bước, hoa sen đen xuất hiện dưới chân nâng đỡ thân hình hắn.

Dù ac ma đầu dê có gà thì cũng không gà đến mức bị phần Thiên Hỏa Diễm Đao đốt thành trong trong vòng một nốt nhạc vậy chứ...

Hay là thuật che mắt?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng rên khe khẽ.

Trong tiếng rên khẽ kia mang theo sự cám dỗ khiến người ta phải đỏ mặt tía tai, dụ người ta sa đọa, làm bẩn tâm hồn con người.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy chóng mặt hoa mắt, ý thức mơ hồ, thân thể nặng nề, ngay cả đao kiếm cũng cầm không nổi.

“Đọa lạc thành ma đi~ Bá Tống Huyền Thánh!”

Tiếng của ác ma đầu dê vang lên, đồng thời thân hình nó xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, trong tay nó cầm một thanh dao găm tỏa ra thánh quang đâm về phía hông của Tống Thư Hàng.

Đường đường là đại ác ma lại dùng vũ khí thánh quang, đúng là làm mất mặt ác ma mà.

Tống Thư Hàng đột nhiên xoay đầu lại, nhìn về phía ác ma đầu dê rồi mỉm cười.

Phập~ Đây là tiếng một thanh kiếm đâm vào thân thể.

Một thanh lợi kiếm lóe lên ánh sáng lạnh tàn nhẫn đâm xuyên ngực ác ma đầu dê. Thanh lợi kiếm này trông cực kỳ dữ tợn, trên thân kiếm còn mọc ra một loạt gai ngược trắng hếu.

Nếu kiếm này đâm vào rồi lại rút ra, sẽ để lại vết thương kinh khủng trên người đối thủ. Hơn nữa trên đám gai ngược này còn chứa đựng lực lượng công đức hùng hậu, đối với ác ma, thiết kế của vũ khí này cực kỳ tàn độc!

Sau lưng ác ma đầu dê, Bạch tiền bối phân thân dùng sức rút Lưu Tinh Kiếm của mình ra.

Lúc kiếm được rút ra, gai ngược trên thân kiếm để lại một vết thương đáng sợ trên người ác ma đầu dê.

Bạch tiền bối phân thân khẽ phất nhẹ trường kiếm, đám gai ngược kia lập tức dựng đứng lên, hợp thành một hàng rào chắn.

Ác ma đầu dê quay đầu lại một cách cứng nhắc, vừa lúc thấy được cảnh gai ngược trên thân Lưu Tinh Kiếm biến thành rào chắn.

“Đệch mợ!”

Ác ma đầu dê nói với giọng run rẩy.

Cho dù sắp chết, ta cũng phải dùng giọng nói pha lẫn máu hô lên câu này... CMN, tên nào thiết kế ra rào chắn này đúng là bị thần kinh!

“Chết chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chưa đâu, thời cơ đâm kiếm bị chậm một khắc, tên kia lại dùng bí pháp chạy trốn rồi, đáng tiếc thật. Chủ yếu là do trước đó bản thể còn ở trong rào chắn Lưu Tinh Kiếm, cần tốn chút thời gian để chuyển qua bảo đao Bá Toái.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

Trong lúc hai người nói chuyện, thân thể ác ma đầu dê trước mặt bọn họ đã hòa tan hóa thành một đống đất cát, chìm xuống đáy biển.

“Rít~~”

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra tiếng kêu không cam lòng.

Không ngờ hành ngay mặt mà vẫn để đối phương chạy mất.

“Yên tâm đi, tên này trốn không thoát đâu.”

Tống Thư Hàng an ủi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Có Bạch tiền bối ở đây, kẻ địch muốn chạy trốn cũng không có cửa đâu.

Xích Tiêu Kiếm:

“Có thể định vị vị trí của đối phương không?”

Bạch tiền bối phân thân:

“Hờ hờ hờ.”

…

Sâu dưới đáy biển.

Ác ma đầu dê huyễn hóa thành một con cá nhỏ bình thường, nấp trong khe đá không nhúc nhích.

Móa, may mà nó phản ứng nhanh, sử dụng bí pháp thế thân trốn thoát. Nếu không, trúng một kiếm của vị Bạch Thánh kia thì chỉ có nước toi mạng thôi.

Ngàn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh đao kiếm song tuyệt, mà cả hai thanh lại đều là thần binh.

Ngàn năm đệ lục thánh Bạch Thánh còn khủng bố hơn, mới vừa rồi kiếm kia đột nhiên xuất hiện sau lưng nó cứ như xuyên không gian mà đến vậy. Lẽ nào vị Bạch Thánh này nắm giữ bí thuật không gian?

Đội ngũ hộ tống kiệu vàng này rất có thể là hàng thật nhưng nó không dám đuổi theo nữa, đối phương quá khó chơi, hắn phải đợi đồng bạn đến tiếp viện.

Ác ma đầu dê cực kỳ tự tin với bí pháp chạy thoát thân của mình.

Ngay lúc thi triển bí pháp thế thân thành công, đối phương đừng hòng tìm được hắn.

…

Trên mặt biển, Bạch tiền bối phân thân đưa tay đâm vào trong hư không.

"Xem đây, cho dù đối phương có trốn đến chân trời góc biển cũng đừng hòng tránh được ám khí này của ta."

Bạch tiền bối phân thân vừa nói vừa đưa tay chộp một phát.

Bạch tiền bối bản thể đang bế quan lập tức bị truyền tống tới.

Tống Thư Hàng:

"Khoan đã!"

Đột nhiên hắn có dự cảm không ổn.

"A a a~ Đa!"

Đậu Đậu trên kiệu vàng bỗng hét lên. Đây là tiếng của Tạo Hóa Tiên Tử."

Sau đó Bạch tiền bối phân thân tóm lấy bản thể đang bế quan, dùng sức xoay một vòng.

"Hây~~"

Tiếp đó hắn buông tay, bản thể bị ném bay đi.

Chương 1311: Ngày Hè Nóng Bức, Chỉ Có Cái Lạnh Xuyên Qua Tim Mới Có Thể Mang Đến Cho Người Ta Một Chút Mát Mẻ

“Nhìn trời, đậu móa, lại nhìn trời!”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn hoàn toàn không ngờ Bạch tiền bối phân thân lại đi kéo bản thể đang bế quan qua đây rồi ném ra làm ám khí. Cái phân thân này quá không tu chân rồi.

Có điều bản thể của Bạch tiền bối quả thật là [ám khí vô địch] thật sự. Uy lực thì không cần nói rồi, nói không chừng rất nhiều hố trời trên Trái Đất đều là kiệt tác của Bạch tiền bối đấy.

Đáng sợ hơn là cái ám khí vô địch này còn kèm theo công năng ‘tự động truy tung’ nữa chứ.

Vô luận kẻ địch trốn ở chân trời góc biển nào, chỉ cần ám khí nhãn hiệu Bạch tiền bối muốn tìm kẻ địch thì e rằng kẻ địch kia sẽ không còn đường nào để trốn!

Ầm ~~

Bạch tiền bối bản thể vẫn duy trì tư thế ‘khoanh chân bế quan’ bị ném bay ra ngoài, chìm vào biển rộng.

Mặt biển ầm một tiếng nổ tung lên tựa như bị ném bom đạn vào vậy.

Đầu sóng kia nhấc lên rất cao, sóng lớn ngập trời.

Ngay sau đó, bản thể của Bạch tiền bối vọt về phía đáy biển nhanh như hỏa tiễn. Hơn nữa tốc độ kia nhanh đến không nói nên lời. Phải biết rằng Bạch tiền bối chính là người đàn ông thích theo đuổi tốc độ nhất trong nhóm Cửu Châu số 1 đấy.

Ác ma đầu dê đang trốn trong khe đá dưới đáy biển còn đang đắc ý vì ‘bí pháp thế thân’ của mình, đột nhiên cảm thấy hoa mắt.

Một bóng người đẹp tựa trích tiên đánh về phía nơi ẩn thân của nó.

Ta bị phát hiện rồi ư?

“Không thể nào, ‘bí pháp thế thân’ của ta sao lại bị khám phá ra được?” Ác ma đầu dê không dám tin, ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng rất khó phát hiện ra bí pháp thế thân của nó, vậy mà giờ lại bị phát hiện rồi!

Bản thể của Bạch tiền bối đập tới, tiếp đó là một làn sóng xung kích kinh khủng không gì sánh được nổ mạnh.

Thậm chí dẫn tới một đợt biển động trong phạm vi nhỏ ở hải vực này.

Cú va chạm vật lý như vũ khí hạt nhân!

“A a a ~~”

Ác ma đầu dê hét thảm, nó không cách nào duy trì ngoại hình ‘loài cá’ nữa, thân hình bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài.

Hơn nữa không biết có phải trùng hợp hay không mà vị trí ác ma đầu dê bị quất đến chính là mặt biển.

Lúc sóng xung kích kết thúc, ác ma đầu dê bị sóng triều nổ tung vùi dập.

Lúc này trên người nó đã chồng chất vết thương, bị vũ khí hạt nhân vật lý đập trúng ngay chính diện, không bị đập chết ngay tắp lự cũng là nhờ vào thực lực mạnh mẽ của nó.

“Tìm được rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nhìn thấy bóng dáng của ác ma đầu dê thì thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Mặc dù giẫm trên hoa sen đen lơ lửng nơi mặt biển, hắn cũng có thể cảm ứng được vụ nổ bên dưới.

“Bạch tiền bối, ngài đối xử với bản thể như vậy thật sự không sao chứ?”

Tống Thư Hàng nuốt nước miếng.

Bạch tiền bối phân thân nói với vẻ đương nhiên:

“Bản thể chính là ta, ta chính là bản thể. Ta đối xử với chính ta đương nhiên là không thành vấn đề rồi đúng không? Không nói cái này nữa, tên kia bị nổ bay lên rồi, đánh nó!”

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân cầm Lưu Tinh Kiếm lên, thân hình xuất hiện bên cạnh ác ma đầu dê trong nháy mắt, một kiếm đâm tới. Trong nháy mắt khi hắn xuất kiếm, ‘rào chắn’ trên thân Lưu Tinh Kiếm tự động xếp lại, hóa thành ‘gai ngược’ dữ tợn.

Lần này ác ma đầu dê đã thấy rõ, lúc nghìn năm đệ lục thánh Bạch Thánh di chuyển đích thị là dùng năng lực không gian!

Di chuyển trong nháy mắt, vượt qua không gian rồi xuất hiện trước mặt nó.

Mới bát phẩm đã nắm giữ lực lượng không gian, đây là ý gì?

Lúc ác ma đầu dê bị ám khí Bạch tiền bối bản thể đập trúng ngay chính diện thì đã bị thương. Hơn nữa lúc này nó đang ở vào trạng thái bị xung kích, tránh cũng không thể tránh.

Nó chỉ có thể cắn răng tế ‘Tử Vong Liêm Đao’ ra, gắng gượng ngăn cản một kiếm này của Bạch tiền bối phân thân.

Keng!

Lưu Tinh Kiếm đâm vào Tử Vong Liêm Đao, ‘gai ngược’ trên thân kiếm xẹt qua một cái, sau đó lập tức bắn ra, hóa thành từng khúc xương cá voi sắc nhọn.

Đám xương cá voi kia đâm vào gương mặt ác ma đầu dê không chút thương tiếc.

“A a a a!”

Ác ma đầu dê lại kêu lên một tràng thảm thiết.

Xương cá voi là xương của Kình Thánh, ẩn chứa sức mạnh công đức tinh thuần đến cực điểm. Dù chỉ đâm ra một ít vết thương nhỏ cũng có thể khiến ác ma đầu dê đau đến kêu la thảm thiết.

Tính toán hèn hạ bực nào!

Hơn nữa, ngăn cản trong lúc vội vã thì làm sao có thể ngăn được một kiếm toàn lực của Bạch tiền bối phân thân cơ chứ.

Tử Vong Liêm Đao bị chém bay.

Mũi kiếm của Lưu Tinh Kiếm đâm vào yết hầu của ác ma sừng dê, một kiếm đâm ra hai lỗ thủng.

“A ~~”

Ác ma sừng dê đau đến kêu to.

Có điều đối với ác ma mà nói, bị đâm xuyên cũng không tính là vết thương trí mạng.

Giờ này khắc này, ác ma đầu dê cũng không dám giữ lại gì nữa. Nó cắn răng một cái, sử dụng bí bảo bảo vệ tính mạng.

Loại bí bảo bảo vệ tính mạng này cơ bản đều là thứ dùng một lần, mỗi lần sử dụng đến nó đều rất đau lòng.

Bí pháp được kích hoạt, mấy trăm cánh tay xương trắng ngưng tụ sau lưng ác ma đầu dê rồi đánh úp về phía Bạch tiền bối phân thân.

Trên đám cánh tay xương trắng này có kém theo lực lượng Kiếp Tiên, đây là một [cuộn tranh ma pháp] phong ấn một ma pháp Kiếp Tiên đơn thể.

Bạch tiền bối phân thân nhíu mày, tay phải kéo một cái, rút Lưu Tinh Kiếm ra rồi nhanh chóng lui về sau.

“A a ~”

Ác ma sừng dê bụm cổ họng mình lại rồi nhìn chằm chằm vào Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh.

Nó thúc giục năng lượng, thương thế nơi yết hầu bắt đầu khôi phục lại.

Đồng thời, thân thể nó dần lui về sau.

Nhân lúc hiệu quả của pháp thuật ‘bạch cốt trảo’ chưa biến mất, nó muốn rời đi với khoảng cách đủ xa.

Nó lùi lại từng chút một, chui vào mặt biển, chuẩn bị mượn đường thủy để trốn chạy lần nữa.

Ngay lúc nửa người nó đã lặn xuống nước thì đột nhiên ngực tê rần.

Nó vừa quay đầu, lại phát hiện một vị Nữ Đế uy nghiêm đang ẩn nấp trong biển.

Trên đầu Nữ Đế đội mũ Bình Thiên, con mắt thứ ba trên trán lóe ra ánh sáng khác thường. Chính bởi vì công hiệu của con mắt thứ ba nên ngay cả ma pháp cấp bậc Kiếp Tiên là ‘bạch cốt trảo’ cũng không cảm ứng được Nữ Đế.

Lúc này, trong tay Nữ Đế nắm một thanh trường kiếm, đâm cho ác ma đầu dê một cái lạnh xuyên tim.

Ngày hè nóng bức, chỉ có cái lạnh xuyên qua tim này mới có thể khiến người ta cảm thấy chút mát mẻ.

“Ghê tởm!”

Ác ma sừng dê giận dữ, nó thúc giục một bộ phận ‘bạch cốt trảo’ chộp về phía mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức không tránh kịp… cho nên cô dứt khoát không tránh luôn.

Dạo này số lần sử dụng mũ Bình Thiên khá nhiều, năng lượng tồn trữ bên trong càng ngày càng ít. Vì vậy gần đây lúc mỹ nhân rắn công đức dùng mũ Bình Thiên đều rất tiết kiệm.

Hai bạch cốt trảo đâm vào thân thể mỹ nhân rắn công đức rồi đâm xuyên qua người cô.

“A a a ～”

Mỹ nhân rắn công đức phát ra tiếng kêu thảm thiết tone nam bốn quãng rồi ngẹo đầu qua một bên.

“Kẻ đánh lén đê tiện rác rưởi, chết đi.”

Ác ma sừng dê cắn răng nói.

Dứt lời, nó chuẩn bị kéo thanh kiếm sắc bén đâm vào lồng ngực của mình ra ngoài, tuy rằng ngực cũng không phải là vết thương trí mạng của nó, nhưng bị đâm một kiếm cũng sẽ khiến thân thể nó trở nên suy yếu đi.

Nhưng vào lúc này, tay nhỏ của mỹ nhân rắn công đức vặn một cái.

Thanh kiếm sắc bén đâm vào lồng ngực ác ma sừng dê xoắn một vòng.

Dằm trong tim + tim như bị đao cắt ver. hiện thực.

“A a a.”

Mặt của ác ma sừng dê xám ngoét.

Hơn nữa lúc này, nó mới phát hiện ‘Nữ Đế’ kia không phải sinh vật, đấy là ánh sáng công đức thực thể hóa mà thành.

Loại vật này là phiền toái nhất, bất tử bất diệt, hơn nữa còn có tính khắc chế đối với nó.

“Cút!”

Ác ma sừng dê khống chế bạch cốt trảo đập vào người Nữ Đế công đức, đánh bay cô ra ngoài.

Đồng thời, ánh mắt nó lại nhìn về phía Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh.

Lúc vừa liếc nhìn sang, trái tim bị đâm xuyên của nó thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chỉ thấy nơi xa, tay Bạch Thánh giơ một Bạch Thánh khác lên cao, lại bày ra tư thế muốn ‘ném đi’.

Còn nữa à?

“Hây ~~”

Bạch Thánh hét lớn.

“Đệch!”

Ác ma sừng dê điên cuồng thúc giục bạch cốt trảo, có gan thì ném qua đây, ta không xé ‘phân thân’ của ngươi thành mảnh nhỏ mới lạ!

Ác ma sừng dê còn tưởng rằng người bị ném chơi kia là phân thân của Bạch Thánh. Dù sao, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua phân thân nhà ai sẽ coi bản thể là ám khí mà ném.

Có điều, thứ bay đến trước mặt cũng không phải phân thân của Bạch Thánh.

Mà là vô số ‘phi kiếm công đức’.

Bên người Bạch Thánh còn có một vòng sáng pháp thuật.

Đồng thời, bên cạnh Bạch Thánh còn có một gốc liễu thụ yêu, cùng với một cây đèn thần đang vừa ôm một bó phi kiếm và phi kiếm công đức dùng một lần vừa đặt chúng vào trong vòng pháp thuật.

Liễu thụ yêu là bé cưng liễu yêu Khinh Vũ mà Bạch tiền bối tự động nhặt được, đèn thần chính là Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Sau khi đặt đám phi kiếm dùng một lần kia vào vòng pháp thuật thì lập tức bắn ra.

Lúc bắn ra, trên thân phi kiếm đã được kèm theo trên trăm loại năng lực phụ trợ.

Tăng tốc cấp một, siêu tăng tốc, cường hóa, sắc bén, năng lượng gấp đôi, chớp lóe, tật phong phá, bắn liên hoàn, ngọn lửa phụ trợ, sấm sét phụ trợ, bão táp phụ trợ, tinh thần phụ trợ, kèm theo đòn tấn công phân tách liên hoàn, tích trữ lực lượng bộc phát, phụ trợ nhiệt độ cao… Còn có rất nhiều trận pháp phụ trợ mà ác ma đầu dê căn bản không nhận ra được.

Sau khi thêm vào một trăm loại trận pháp phụ trợ, trên đám phi kiếm dùng một lần này lại kèm thêm hào quang bảy sắc của thần khí.

Ác ma sừng dê liều mạng thúc giục bạch cốt trảo chống lại.

Bạch cốt trảo quả thật lợi hại, là pháp thuật cấp bậc cửu phẩm.

Nhưng số lượng phi kiếm dùng một lần lại quá nhiều. Một bạch cốt trảo có thể ứng phó mười thanh phi kiếm dùng một lần, nhưng không ứng phó được với hai mươi thanh, ba mươi thanh!

Ầm ầm ầm ầm ầm ~~

Thời gian hai cái hô hấp, bạch cốt trảo đã bị bắn nổ tung.

Đến cái hô hấp kế tiếp, thân thể ác ma đầu dê đã bị bắn thành cái sàng.

Lúc này đây, nó không có cơ hội sử dụng ‘bí pháp thế thân’ nữa.

Ác ma đầu dê không cam lòng ngã xuống.

Sinh cơ trên người nó dần tiêu tán đi.

Lúc này, nó nhìn thấy vị Nữ Đế công đức kia tới gần thân thể nó.

Đây là muốn bồi thêm cho ta một đao ư?

Thật đúng là cẩn thận, bồi thêm một đao cũng phải dùng thân thể công đức tới đây.

Trong lúc đang suy tư, Nữ Đế công đức lại ngồi xổm xuống, thò tay lục lọi trên người nó.

Một lát sau, Nữ Đế công đức moi được vài viên linh thạch bát phẩm, còn có ‘thủy tinh ma lực’ có giá trị xấp xỉ. Còn có pháp khí không gian hình dạng bao cổ tay được nó ngụy trang thành một miếng ‘da lông’ trên người.

Không phải bồi thêm một đao mà là cướp của.

Nữ Đế công đức mang theo chiến lợi phẩm, vui vẻ trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng. Ngay cả hai cái lỗ thủng trên người cô cũng không thèm để ý.

Ý thức của ác ma đầu dê càng ngày càng trĩu nặng.

“Bạch tiền bối, tên này thuộc loại ‘dê’ ư?”

Nơi xa lại truyền tới âm thanh của Bá Tống Huyền Thánh.

Tiếp đó là giọng Bạch Thánh trả lời:

“Chắc là vậy rồi, mặc dù là chủng tộc ác ma phương Tây, có điều nhìn đầu nó thì hẳn là dê. Pháp khí của ngươi cần bộ phận nào? Ta thấy nó không có móng, nếu như ngươi cần dùng đến móng dê thì e rằng không có biện pháp.”

“Sừng dê là được rồi.”

Bá Tống Huyền Thánh nói.

“Vậy cho ngươi sừng dê đó.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng:

“Các chiến lợi khí khác Bạch tiền bối cứ lấy đi.”

…

…

Một lát sau.

Thế giới hạch tâm.

Lục Tu Tiên Tử buông búa xuống nghỉ ngơi chốc lát.

Đúng lúc này, hai tiếng ting ting ~ vang lên.

Cô vừa cúi đầu thì thấy có một cặp sừng dê xuất hiện bên chân mình.

Chương 1312: Nhóm Cửu Châu Số 1 Tích Cực Hướng Về Phía Trước

Lục Tu Tiên Tử nhìn cặp sừng dê kia:

"…"

"Yo~ Lục Tu tiểu cô nương, lại có tài liệu rơi xuống bên cạnh cô kìa."

Quy tiền bối nhắc nhở.

Lục Tu Tiên Tử:

"Ta thấy rồi."

"Lại dẫm trong tim à?"

Rùa biển lớn hỏi.

"Ha ha ha ha ha."

Lục Tu Tiên Tử đột nhiên cười một tràng điên cuồng, cô cầm đôi búa một lớn một nhỏ lên lần nữa, điều động Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa nhào về phía mai rùa trên lò rèn.

Keng keng keng keng!

Ngọn lửa bùng lên.

Búa lớn búa nhỏ bay múa điên cuồng, mỗi một búa hạ xuống đều dẫn theo tiếng sấm sét.

"Ha ha ha ha ~"

Lục Tu Tiên Tử phát ra tràng cười điên cuồng như sắp hỏng mất, mỗi một búa đều mang theo khí thế 'thẳng tiến không lùi'. Mồ hôi làm ướt nhẹp mái tóc dài màu vàng óng của cô, rồi lại hóa thành sương mù bao lấy thân thể cô.

Rùa biển lớn:

"…"

xxxxxxxxxxxxx

Trong hiện thế.

"Tiêu rồi."

Tống Thư Hàng gãi đầu nói:

“Mỗi lần thu được tài liệu là quen tay chuyển ngay vào thế giới hạch tâm, quên mất lần trước đã nói với Lục Tu Tiên Tử, đến khi tích góp được nhiều tài liệu rồi mới truyền tống cho cô ấy tiếp.”

Không ngờ lại đâm vào tim của Lục Tu Tiên Tử.

Trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, thứ ứng với dê chính là [nhẫn D Hắc Dương ũng Sĩ], đều thuộc loại nhẫn giống với [nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân] làm từ răng chó.

Một cặp sừng dê có thể đúc được hai chiếc nhẫn.

“Làm sao bây giờ? Có nên xin lỗi Lục Tu Tiên Tử không đây?”

Không ổn không ổn, nhìn bộ dáng Lục Tu Tiên Tử thì chắc là đã nổi điên rồi.

Cho nên, chi bằng cứ thu sừng dê lại trước đã, sau đó tích góp được nhiều vật phẩm Huyền Thánh rồi lại đưa cho Lục Tu Tiên Tử một lần luôn?

Tống Thư Hàng cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Vì vậy, hắn lại lặng lẽ chuyển sừng dê Huyền Thánh ra khỏi thế giới hạch tâm, chuẩn bị bảo quản nó trong vòng tay pháp khí.

Lục Tu Tiên Tử:

“…”

Một lát sau.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha!”

Dường như cô lại điên cuồng hơn, khí thế khi chiếc búa nện xuống càng thêm cuồng bạo.

Quy tiền bối bất giác lui về sau mấy bước, hắn luôn cảm thấy nếu như mình đến quá gần, cây búa của Lục Tu Tiên Tử sẽ rơi xuống người hắn mất.

“Có phải mình lại làm sai nữa rồi không.”

Tống Thư Hàng lau mồ hôi.

“Sao thế?”

Bạch tiền bối phân thân bên cạnh hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Vừa rồi ta sơ ý làm ra chuyện khiến Lục Tu Tiên Tử tức giận, có điều không sao đâu, đợi cô ấy hết giận thì hẳn là sẽ ổn thôi… Hẳn là…”

“Nếu lỡ chọc giận một vị tiên tử, ngươi có thể cân nhắc việc tặng cô ấy chút quà.”

Bạch tiền bối phân thân đề nghị.

Tống Thư Hàng cười gượng:

“Nếu như giờ ta lại đến thế giới hạch tâm tặng quà, Lục Tu Tiên Tử sẽ nổi điên mất. Ha ha ha.”

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng nhìn thấy gốc liễu yêu Khinh Vũ sau lưng Bạch tiền bối.

“Chờ chút!”

Tống Thư Hàng chỉ vào thụ yêu Khinh Vũ nói:

“Bạch tiền bối, không phải Khinh Vũ đi học giùm ta ư? Tại sao cô ta lại ở chỗ này?”

Thụ yêu Khinh Vũ nhún nhún nhánh cây:

“Ta bị chủ nhân triệu hoán tới.”

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời.”

“Ha ~ Vừa rồi ta thuận tay nên triệu hoán Khinh Vũ trở về, bởi vì tốc độ chuyển phi kiếm của một mình thần đèn Lư Sơn Lộ không đủ nhanh.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn chỉ có hai tay, nào có chuyển phi kiếm thuận tiện như Khinh Vũ có nhiều nhánh cây như vậy chứ?

“Không cần lo lắng, Bá Tống đại nhân.”

Khinh Vũ nói với Tống Thư Hàng:

“Hôm nay học xong rồi, ta và Thi đã về tới chỗ ở của chúng ta mới bị chủ nhân triệu hoán tới.”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn thời gian… đã gần bảy giờ tối giờ Bắc Kinh.

Bởi vì bọn họ không ở trong nước, nên bị chênh lệch múi giờ.

“Ta làm việc thì ngươi cứ yên tâm. Sau khi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, ta lập tức đưa Khinh Vũ về tiếp tục đi học giùm ngươi. Sau đó chúng ta ra vũ trụ đào bảo vật đi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn trói ác ma đầu dê lại.

Lực lượng sinh mệnh của ác ma đầu dê rất mạnh, mặc dù đã sắp tử vong, sinh cơ tiêu tán, nhưng nó còn chưa có ngủm hoàn toàn.

Nếu như bỏ ra cái giá đủ lớn thì vẫn có thể cứu sống nó được.

“Con ác ma đầu dê này giao cho ta, linh thạch và pháp khí không gian hình bao cổ tay trên người nó cho ngươi. ‘Thủy tinh ma lực’ thì đưa ta.”

Bạch tiền bối cùng Tống Thư Hàng chia của.

“Bạch tiền bối, trong bao cổ tay không gian còn có chút đồ.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Có thể đánh chết ác ma đầu dê, Bạch tiền bối mới là chủ lực. Nhưng hiện tại, bộ phận sừng dê tinh hoa nhất trên người ác ma đầu dê đã cắt cho hắn rồi, Bạch tiền bối phân thân lại muốn chia linh thạch và pháp khí bao cổ tay không gian cho hắn, hắn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Mặc khác, bao cổ tay không gian còn chưa phá giải, hắn không mở ra được.

Bạch tiền bối phân thân:

“Vậy nên cảm thấy có đôi khi chia của thật là phiền phức, ngươi giữ đồ trong bao cổ tay không gian trước đi, khi nào rảnh lại phá giải nó, có thứ tốt thì chia cho ta một chút. Bây giờ ta thấy hứng thú với thân thể của ác ma đầu dê hơn.”

Ác ma đầu dê đang hấp hối: Excuse me? Cảm thấy hứng thú đối với cơ thể của ta?

Bạch tiền bối dán mấy tờ dược cao trị liệu lên người ác ma đầu dê, sau đó bỏ nó vào trong một cái hộp.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn bên cạnh dùng ánh mắt thương hại nhìn ác ma đầu dê, hắn có loại dự cảm, mấy ngày sau, bên người Bạch Thánh lại có thêm một cái đèn thần, ấm thần hoặc trang bị cùng loại khác. Cái loại trang bị mà sau khi chà lên vài cái là có thể bắn ra một con ác ma đầu dê bị cắt mất sừng ấy.

…

…

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối phân thân + Bạch tiền bối bản thể về tới đội ngũ hôn lễ của Đậu Đậu.

Mỹ nhân rắn công đức ngửa đầu, nuốt Xích Tiêu Kiếm vào bụng, sau đó nương theo phía sau Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm:

"…"

Thời gian được hóng gió hôm nay có hơi ngắn thì phải.

"Tống tiền bối, Tống tiền bối, kích thích quá đi."

Đậu Đậu bản Vũ Nhu Tử kích động nói, đáng tiếc cô không thể tự mình tham gia trận chiến vừa rồi.

"Thư Hàng, vừa rồi ngươi lỗ mãng quá đấy."

Đậu Đậu bản Tô Thị A Thập Lục có phần lo lắng nói, trên người Tống Thư Hàng treo cái danh 'nghìn năm đệ nhất thánh', nhưng hắn căn bản vẫn là tứ phẩm, chính diện đối cứng với kẻ địch bát phẩm đúng là quá lỗ mãng. Có điều… cũng cực kỳ ngầu.

"Ê a a ~~ ngốc!"

Tạo Hóa Tiên Tử.

Tống Thư Hàng cười hì hì, nói:

"Kỳ thực không cần lo lắng, bởi vì thân thể bây giờ của ta không phải bản thể."

Hiện tại hắn là được Bạch tiền bối two dùng bí pháp, lấy găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ làm cơ sở hóa hình thành hình dạng Tống Thư Hàng two. Vì vậy hắn mới dám cầm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và Xích Tiêu Kiếm trực tiếp nhào qua chính diện cứng đối cứng với kẻ địch cấp bát phẩm.

Bởi vì không phải bản thể nên mới có thể buông thả thích đáng một lần. Hơn nữa còn có Bạch tiền bối áp trận bên người.

Chu Ly bên cạnh vẫn còn sợ hãi:

"Cũng may trận chiến này chấm dứt nhanh, một thân thực lực của ác ma đầu dê còn chưa kịp thi triển hoàn toàn."

Nếu không, chiến đấu giữa Huyền Thánh dù không hủy thiên diệt địa thì vẫn có uy lực đánh sập mấy thành phố. Đội ngũ kiệu cưới này của bọn họ tuyệt đối sẽ bị dính chưởng.

Trong các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1, Lệ Chi Tiên Tử đã quay lại toàn bộ mọi việc.

“Ngày mai gửi bản thảo cho nhật báo tu sĩ đi, nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh phối hợp với nghìn năm đệ lục thánh Bạch Thánh chém giết Huyền Thánh ác ma đầu dê. Điều này sẽ càng khiến cho không ai hoài nghi thực lực cấp Huyền Thánh của Thư Hàng tiểu hữu.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Lúc trước mọi người còn đang lo lắng hắn treo tên tuổi ‘nghìn năm đệ nhất thánh’ sẽ mang đến phiền phức cho hắn. Hiện tại hắn dốc sức chiến đấu với Đông Qua Thánh Quân, lại chém giết ác ma đầu dê bát phẩm, chiến tích như vậy đã đủ để dọa sợ rất nhiều kẻ có mưu đồ bất chính.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bình tĩnh nói.

Lệ Chi Tiên Tử cất điện thoại đi:

“Chúng ta cũng phải cố gắng lên, không thì sẽ có một ngày Tống Thư Hàng tiểu hữu ‘nhân tiền hiển thánh’ lần nữa, vượt qua cảnh giới của chúng ta mất.”

Lệ Chi Tiên Tử vừa dứt lời, khóe miệng của đám đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 co giật.

Đâm tim người ta thật tàn nhẫn.

“Bốn tháng đã tứ phẩm rồi.”

“Ta cá hắn chỉ năm tháng là ngũ phẩm.”

“Không phải hắn nói muốn luyện chế ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ mới tấn chức ngũ phẩm à, ta thấy thời gian một tháng khẳng định không đủ. Ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh không dễ chế tạo vậy đâu.”

“Nhưng chỉ trên đường đi đưa Đậu Đậu ‘xuất giá’ này thôi, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã lần lượt góp nhặt được bảy loại tài liệu luyện chế pháp khí gồm ‘rùa, chó, thỏ, trâu, voi, ngựa, dê’. Hơn nữa Bạch tiền bối còn muốn dẫn hắn ra vũ trụ đào bảo vật kia kìa. Pháp khí tổ hợp tam thập thú chẳng cần tốn nhiều thời gian lắm đâu.”

Mọi người trong tiên thuyền lập tức im bặt đi.

“Cố gắng tu luyện, từ hôm nay trở đi mỗi ngày giảm bớt một giờ lặn ngụp nói chuyện phiếm trong nhóm.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Từ hôm nay trở đi, mỗi năm ít nhất phải xông vào bí cảnh một lần.”

Túy X Cư Sĩ nói.

“Từ giờ trở đi ta phải khống chế số lần tìm đường chết, dồn thời gian vào việc tu luyện.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Bắt đầu từ năm tới ta sẽ không sinh con nữa, trùng kích vào cảnh giới Tôn Giả trước đã.”

Giao Bá Chân Quân nói.

“Ta cũng phải nỗ lực mới được, nếu không ngay cả tư cách làm CPU cũng không còn… A lộn!”

Diệt Phượng Công Tử chen trong hồ cá lên tiếng.

Đám đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 tràn trề động lực.

Nếu Hoàng Sơn Chân Quân có mặt ở đây nhất định sẽ vui đến phát khóc.

Tình trạng của nhóm Cửu Châu số 1 đã bất bình thường lâu lắm rồi, tích cực tiến về phía trước như vậy.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Bảy giờ đúng giờ Bắc Kinh, đài cao bằng vàng đã đến nơi.

Đội ngũ ‘kiệu cưới’ của Đậu Đậu rốt cuộc cũng ngừng lại.

“Có phải trò hay sắp bắt đầu rồi không? Tiếp theo sẽ đến phiên ta biểu diễn đúng không?”

Đậu Đậu bản Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Hiện tại ý thức của Tống Thư Hàng đã chuyển ra ngoài, vốn là ba đợt trước, giữa, sau, giờ thành hai chúng ta chia đều.”

Ý thức của Tô Thị A Thập Lục nói.

Trong lúc nói chuyện, thân hình Tống Thư Hàng đột nhiên tan ra.

“Không tốt, thân thể Tống tiền bối lại biến thành một bãi rồi!”

Vũ Nhu Tử nói.

Bộ phận thân thể hóa lỏng hòa vào trong găng tay.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ ‘vèo’ một cái trở về trên tay phải Tống Thư Hàng bản Đậu Đậu.

Đồng thời trở về còn có vòng tay pháp khí, cùng với chiến lợi phẩm vơ vét được trên người ác ma sừng dê.

“Ý thức của Thư Hàng đâu?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng bản Đậu Đậu:

“Đừng nhìn ta, ý thức của hắn không có qua đây.”

“Vậy trở về trong thân thể Đậu Đậu rồi chăng?”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Quả nhiên, ý thức Tống Thư Hàng lại trở về trong thân thể Đậu Đậu.

Lúc ý thức vừa trở về, Tô Thị A Thập Lục cùng Vũ Nhu Tử cảm thấy có một thứ gì đó trông như ‘sương mù’ phả vào mặt, bao phủ toàn bộ ý thức của các cô và Tạo Hóa Tiên Tử.

Sương mù này cùng trở về với ý thức của Tống Thư Hàng.

Cuối cùng, sương mù ngưng tụ thành một ‘mộng cảnh’.

Chương 1313: Anh Trâu Quá Đi Hà

Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục cùng với một tỷ tỷ xinh đẹp xuất hiện trong thế giới sương mù dày đặc.

Trước mặt các cô là một con đường mòn rộng chừng nửa mét, hai bên tràn đầy sương mù dày đặc.

Trong sương mù, mơ hồ truyền đến tiếng dã thú gầm rú khiến người ta sởn hết cả gai ốc.

Có loại cảm giác rất kỳ quái, lúc ba người vừa tiếp xúc với sương mù là có thể hiểu đây là một ‘mộng cảnh’.

Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm vào sương mù, cố gắng suy tư:

“A Thập Lục, tại sao chúng ta lại tiến vào trong cùng một giấc mơ vậy?”

“Ta cũng không biết, Thư Hàng đâu rồi? Vừa rồi rõ ràng ý thức của hắn đã trở về mà?”

Tô Thị A Thập Lục tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của Tống Thư Hàng.

Hai cô gái lại nhìn về phía ý thức của vị thứ ba.

Đó là một cô gái mặc váy Nho gia, vóc người cao gầy, đây chính là chân thân của Tạo Hóa Tiên Tử ư?

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Pi pi pi ~~ pi pô pi pô ~~”

“Không có cách nào giao tiếp cả.”

Tô Thị A Thập Lục thở dài nói.

“Ta cảm thấy Tạo Hóa Tiên Tử có thể giao tiếp được, bởi vì lúc trước, nhiều lần cô ấy nương theo lời hát để kêu bậy, cười Tống tiền bối [ngốc, tên ngốc]. Chẳng hạn như ‘Ê a a ~~ tên ngốc’. Ta cảm thấy đây tuyệt đối không phải là kêu la bậy bạ đâu.”

Vũ Nhu Tử nói một cách nghiêm túc.

Tạo Hóa Tiên Tử nhìn về phía Vũ Nhu Tử:

“A la la ~ đần.”

Vũ Nhu Tử chỉ vào Tạo Hóa Tiên Tử:

“Cô xem, Tạo Hóa Tiên Tử chắc chắn có ý thức.”

“Được rồi, việc này để đó trước đi.”

Tô Thị A Thập Lục nói với vẻ bình tĩnh:

“Màn sương mù này đến cùng với ý thức của Thư Hàng. Tiếp đó chúng ta xuất hiện bên trong ‘mộng cảnh sương mù’, đây không phải là ‘mộng’ sinh ra từ ý thức của Thư Hàng đấy chứ?”

“Chúng ta xuôi theo đường mòn đi về phía trước xem sao? Nếu là mộng, nói không chừng lúc này Tống tiền bối đang ngủ say ở nơi sâu trong lâu đài giống như công chúa ngủ trong rừng, chờ chúng ta tới hôn đánh thức hắn đấy.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục khựng lại, sau đó lỗ tai cô ửng đỏ:

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Ba cô gái xuôi theo đường mòn, đi về sâu bên trong mộng cảnh đầy sương mù.

Dọc theo đường đi, tiếng thú gào trong sương mù vẫn vang liên hồi, âm thanh càng ngày càng phức tạp.

Lúc đi được hơn nghìn thước, trong tiếng gầm rú kia còn thêm vào tiếng quỷ gào thê lương, cùng với tiếng ngâm nga cám dỗ từ ác ma.

“Mộng cảnh sương mù này thật quỷ dị.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục cau mày:

“Có thể đây không phải là mộng cảnh của Thư Hàng.”

Giấc mơ đều liên quan đến tính cách và tư duy của một người, lấy tính cách của Tống Thư Hàng thì hẳn là sẽ không ngưng tụ ra mộng cảnh quỷ dị như vậy mới đúng.

“Thập Lục, Tạo Hóa Tiên Tử, các cô có cảm thấy con đường mòn này căn bản không có điểm cuối không, chúng ta đi hơn nghìn mét rồi, nhưng đường mòn căn bản không thay đổi gì. Ta hoài nghi chúng ta đang đứng im tại chỗ đấy.”

Vũ Nhu Tử nói, chỉ về phía nơi sâu trong sương mù dày đặc:

“Có lẽ chúng ta nên nhảy vào trong sương mù, tiếng thú gầm và tiếng quỷ gào rõ ràng ngày càng kích thích hơn kìa.”

Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh suy nghĩ, Vũ Nhu Tử nói cũng đúng, có điều tính nguy hiểm quá lớn. Cô phải cân nhắc xem có nên mạo hiểm như vậy hay không.

Ngay lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên mở miệng cất tiếng hát.

[chính khí vạch ra mạng che mặt ~]

Chỉ là một câu ca từ, là dùng ngôn ngữ thời đại viễn cổ để hát.

Theo tiếng hát của cô, dường như sương mù bốn phía bị gió mạnh thổi bay, sương mù tản ra, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử nhìn thấy vô số quái vật.

Đôi mắt đám quái vật này đỏ lên, đang ngó chừng con đường mòn.

Mỗi con quái vật đều có bộ dáng vô cùng kỳ quặc, tựa như các loại dã thú, yêu ma hợp lại mà thành.

Có mấy con quái vật hình cầu, cũng có quái vật do hàng trăm nhân loại khâu lại mà thành, phóng tầm mắt nhìn qua, không hề có một con quái vật nào giống nhau cả.

Tất cả quái vật đều chen chúc bên ngoài đường mòn ba thước, dường như bị một loại lực lượng vô hình ngăn cản, không cách nào tới gần.

“Chậc, rời khỏi đường mòn sẽ rơi vào trong đống quái vật ư? Loại âm mưu này lỗi thời rồi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“Tuy rằng cũ, nhưng rất hữu hiệu. Hơn nữa quái vật cùng với con đường mòn trong giấc mộng này đều có cảm giác rất cổ xưa. Nói không chừng khi ấy loại quỷ kế này còn rất mới mẻ chẳng?”

“Chúng ta tiếp tục xuôi theo con đường mòn này ư? Hay là nhào vào trong đống quái vật đại chiến một trận?”

Vũ Nhu Tử hỏi, cô thích cái sau hơn…

Có điều, nếu như dọc theo đường mòn đi tới, gặp được Tống tiền bối đang ngủ say trong lâu đài thì cũng rất thú vị đấy.

Trong lúc nói chuyện, nơi trăm thước trong đám quái vật bên ngoài ‘ầm ~~’ một tiếng nổ tung lên.

Sau đó, Tống Thư Hàng được bao phủ bởi ánh sáng màu vàng vọt ra từ trong đám quái vật.

“Sương mù tản ra? Cảnh trong mơ rốt cuộc cũng xảy ra biến hóa rồi ư?”

“Lần này không phải nhập mộng à? Nhìn trời, ta còn tưởng là nhập mộng, định thuận theo nội dung giấc mộng, suýt chút nữa đã bị gặm sạch rồi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đồng thời, hắn phát hiện hoàn cảnh nơi này khá quái dị. Ở trong giấc mộng này, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công hắn đắc ý nhất lại không cách nào vận chuyển được.

Hắn chỉ có thể sử dụng các loại chiêu thức như Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, Kim Cương Phục Ma Quyền cùng với Quân Tử Vạn Lý Hành và Nho Gia Kim Cương Thân.

Ngay cả Thánh Viên Long Lực Thần Công vừa mới học được lúc trước cũng không thể khởi động.

Tống Thư Hàng tung người nhảy lên, dưới chân ngưng tụ ra một đóa hoa sen đen.

Dị năng ‘Bộ Bộ Tà Liên’ có thể dùng được.

Đồng thời hắn há mồm phun một cái, một đóa hoa sen thanh khiết xuất hiện trước mặt hắn, dị năng Thiệt Xán Liên Hoa cũng có thể dùng.

Nói cách khác, ngoại trừ các loại chiêu thức như quyền pháp, đao pháp ra còn có dị năng và công pháp Nho gia là có thể dùng được.

Ngoài ra, năng lực hộ thể của ánh sáng công đức vẫn còn, thế nhưng không cách nào triệu hoán @#%× Tiên Tử ra.

“Nếu như không phải nhập mộng, vậy mộng cảnh sương mù này rốt cuộc là cái gì?” Sau khi Tống Thư Hàng bay lên không trung thì thầm nghĩ.

Phía dưới, đám quái thú tổ hợp quái dị kia gào thét về phía hắn, có vài con có sức bật tương đối tốt bỗng nhiên nhảy lên, móng vuốt sắc bén đánh về phía hắn.

"Cút!"

Tống Thư Hàng vận chuyển Nho Gia Kim Cương Thân, chính khí bao phủ, sử dụng một quyền trong Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp nện về phía quái vật bên dưới.

Quái vật vừa tiếp xúc với chính khí trên Nho Gia Kim Cương Thân thì lập tức kêu thảm một tiếng rơi xuống đất, lăn lộn không ngừng.

Thực lực của đám quái vật này đều chỉ chừng nhị phẩm đến tam phẩm, nhưng lại bị chính khí Nho gia khắc chế.

"Thư Hàng!"

"Tống tiền bối!"

"Y ê a ~ tên ngốc ~"

Ba tiếng gọi bất đồng truyền đến từ đằng xa.

Tống Thư Hàng nhìn về phía âm thanh vọng ra thì phát hiện Vũ Nhu Tử, A Thập Lục cùng với một chị gái mặc váy Nho gia đang đứng trên đường mòn.

"Thập Lục, Vũ Nhu Tử, các cô cũng vào đây à?"

Tống Thư Hàng vẫy tay với ba người.

Chân hắn đạp thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, nhanh chóng tới gần ba cô gái.

Trong hư không, mỗi một bước hắn bước ra là sẽ có một đóa hoa sen đen hiện lên, nâng thân thể hắn, để hắn đi trên không trung như giẫm trên đất bằng.

Sau mấy bước, Tống Thư Hàng đã đến gần đường mòn.

Hắn tung người nhảy lên, chuẩn bị dùng một tư thế cool ngầu đáp xuống bên cạnh mấy người Vũ Nhu Tử.

Rầm ~~

Tống Thư Hàng xoay người một cái thật đẹp, sau đó đụng phải một bức tường vô hình.

Thân thể hắn trượt xuống xuôi theo bức tường, rơi vào trong 'đám quái vật' bên dưới.

"Nhìn trời, bức tường vô hình này thật là âm hiểm."

Tống Thư Hàng nói.

"Thư Hàng!"

A Thập Lục vọt về trước cực nhanh.

“Tống tiền bối, ngươi không sao chứ?”

Vũ Nhu Tử la lên, cũng rục rịch định đánh về phía đám quái vật.

Nhưng lúc này, thân hình Tạo Hóa Tiên Tử khẽ động, ngăn Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lại.

Trong đám quái vật, hào quang Nho Gia Kim Cương Thân trên người Tống Thư Hàng tăng vọt.

Đám quái vật đánh về phía hắn kia tựa như ‘thiêu thân lao đầu vào lửa’, không ngừng hóa thành tro tàn trong hào quang chính khí.

“Ăn một chiêu của ta đi, Thái Dương Chỉ, thuật lóe mù mắt chó!”

Tống Thư Hàng giơ tay trái lên cao.

Công đức tinh khiết ngưng tụ trên ngón tay trái kia của hắn, phát ra hào quang rực rỡ.

Luồng hào quang kia cực kỳ chói mắt.

Ánh sáng công đức bùng nổ, đám quái vật chung quanh vừa tiếp xúc với ánh sáng công đức thì nhanh chóng tránh lui. Tuy rằng ánh sáng công đức không thể trực tiếp biến chúng nó thành tro tàn giống như ‘chính khí’, nhưng chúng nó lại càng sợ ánh sáng công đức hơn.

Tống Thư Hàng mượn cơ hội tung người nhảy lên lần nữa, bay trên không trung, duy trì hình thức chân đạp hoa sen đen.

“Suýt chút nữa là bị gặm cho nước miếng đầy mặt rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, đồng thời hắn la lên với Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử:

“Hai người các cô đừng ra ngoài, đám quái vật này không biết bay, ta duy trì hình thức chân đạp hư không cũng được. Chúng ta xuôi theo ‘đường mòn’ đi về phía trước đi, nếu cái giấc mộng sương mù này đã mang chúng ta vào thì chắc chắn sẽ không vô hạn vĩnh viễn, nhất định sẽ có trạm cuối cùng.”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu:

“Chúng ta cứ men theo đường mòn đi.”

Vũ Nhu Tử:

“Đáng tiếc thật, ban đầu còn cho rằng Tống tiền bối sẽ thành công chúa, nằm trong lâu đài chờ bọn ta đến.”

Tống Thư Hàng:

“Gì?”

Tô Thị A Thập Lục bịt miệng Vũ Nhu Tử:

“Không có gì không có gì, chúng ta đi thôi.”

Tống Thư Hàng thộn mặt ra gãi đầu.

“Ô a a ~~ tên ngốc.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử, câu ‘tên ngốc’ vừa rồi tuyệt đối không phải là trùng hợp đúng không?

…

…

Ba cô gái đi dọc theo đường mòn, Tống Thư Hàng dán sát mép đường mòn, thi triển dị năng ‘Bộ Bộ Tà Liên’, dán sát mép đường mòn cùng đi tới với ba cô gái.

“Tống tiền bối, ngươi biết thế giới sương mù này là gì không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Các cô có tin tức gì không?”

Tô Thị A Thập Lục trả lời:

“Ngay từ đầu bọn ta cho rằng thế giới sương mù này là giấc mơ của ngươi, bởi vì nó trở về đồng thời với ý thức của ngươi. Nhưng hiện tại xem ra, mộng cảnh đầy sương mù này không liên quan gì tới ngươi cả.”

Tống Thư Hàng:

“Có thể có liên quan đến thân thể Đậu Đậu không. Ý thức của bốn người chúng ta đều ở trong cơ thể Đậu Đậu, sau đó cùng bị đưa vào thế giới sương mù này.”

Vũ Nhu Tử:

“Ta đột nhiên cảm thấy giấc mộng này có liên quan đến Tạo Hóa Tiên Tử. Cô ấy vẫn luôn rất thần bí. Vừa rồi cô ấy còn dùng một câu hát xua tan đi một mảng sương mù lớn đấy.”

Tống Thư Hàng nhìn Tạo Hóa Tiên Tử mặc váy Nho gia, cả người đầy khí chất thư sinh, đột nhiên trong lòng nghĩ đến một chuyện.

Hiện tại ngoại trừ dị năng và các chiêu thức quyền pháp ra, thứ duy nhất hắn có thể sử dụng cũng chỉ có công pháp Nho gia.

Không phải là mộng cảnh đầy sương mù này có liên quan tới Nho gia đó chứ?

“Phía trước có thứ gì đó, không còn là đường nữa!”

Lúc này Tô Thị A Thập Lục nói.

Mọi người tăng tốc chạy lên.

Ở cuối đường mòn có một cánh cửa.

Trên cửa khắc mấy bức đồ án.

Trên bức đồ án đầu tiên là mây tía đầy trời, sấm gió đan xen, song long giao hội.

Trên bức vẽ thứ hai là vô số thư tịch.

Trên bức vẽ thứ ba là bóng lưng một vị nữ tu tóc xanh.

Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy ba bức vẻ này thì lập tức hiểu ý nghĩa của chúng.

Lúc anh vừa chào đời thì ngầu khỏi nói.

Lúc anh còn nhỏ vẫn ngầu hết chỗ chê.

Lúc anh tu luyện cũng ngầu chẳng ai bằng.

Chương 1314: Một Đời Một Kiếp Này, Chỉ Muốn Gặp Ngươi Lần Nữa

Ba bức họa trước mặt đại biểu cho ba giai đoạn mà Thánh Nhân Nho gia đã từng trải qua.

Bức họa đầu tiên, mây tía đến từ phía Đông phủ khắp thiên địa. Lại có cuồng lôi tia chớp, cùng với song long bay múa. Đây là dị tượng lúc Thánh Nhân Nho gia ra đời.

Trong bức tranh thức hai là vô số thư tịch, là ghi chép khi còn nhỏ của Thánh Nhân Nho gia, lúc năm tuổi Thánh Nhân Nho gia đã có kiến thức uyên bác, học hết các tri thức trong thiên hạ.

Trên bức họa thứ ba, bóng lưng cô gái tóc lam kia là người dẫn dắt trong ‘con đường tu hành’ của Thánh Nhân Nho gia. Rất có thể cô có quan hệ với Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trong nhóm Cửu Châu số 1. Lúc Vạn Thư Sơn đảo ngược, Tống Thư Hàng từng nhìn thấy dáng dấp của nữ tu tóc lam từ trong quá trình [Thánh Nhân truyền pháp], dung mạo ấy giống Vân Tước Tử tiền bối như đúc.

“Quả nhiên là có liên quan tới Nho gia.”

Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa… rất có thể mộng cảnh đầy sương mù này có quan hệ trực tiếp với Thánh Nhân Nho gia.

“Mấy bức tranh này có quan hệ với Nho gia ư?”

Tô Thị A Thập Lục dò hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Ba bức họa này miêu tả ba giai đoạn tuổi trẻ cực kỳ ngầu lòi của Thánh Nhân Nho gia. Sinh ra cực ngầu lòi, khi còn nhỏ cực ngầu lòi, lúc tu luyện cực ngầu lòi. Có người nói dưới sự chỉ đạo của người dẫn đường, Thánh Nhân Nho gia khởi đầu với trăm ngày trúc cơ, tu vi tiến triển cực nhanh. Chỉ trong nửa tháng, hắn đã mở ra các khiếu huyệt lớn trùng kích vào cảnh giới Dược Long Môn, tấn chức nhị phẩm.”

“Nghe có vẻ rất lợi hại.”

Vũ Nhu Tử gật đầu nói, nửa tháng đã trùng kích vào nhị phẩm, đúng là ‘cực kỳ ngầu lòi’.

Tô Thị A Thập Lục nói:

“Việc này ta cũng biết, về sau tốc độ tu luyện của Thánh Nhân Nho gia càng lúc càng nhanh, thế không thể cản. Vẻn vẹn một năm thời gian, hắn đã tấn thăng lên cảnh giới tam phẩm, đạt tới cảnh giới mà người khác tu luyện mười mấy hai mươi năm mới có thể đạt tới.”

Tô Thị A Thập Lục cũng tham gia sự kiện ‘Vạn Thư Sơn, Thánh Tịch Trì’ lúc trước.

“Một năm tam phẩm, thật lợi hại, không hổ là Thánh Nhân Nho gia.”

Vũ Nhu Tử cảm thán.

“Ê y a ~ hi ~”

Tạo Hóa Tiên Tử lộ ra một nụ cười xán lạn.

Vũ Nhu Tử nói tiếp:

“Nhưng nói vậy thì Tống tiền bối còn giỏi hơn. Hắn chỉ dùng hơn bốn tháng đã tấn chức cảnh giới tứ phẩm. Nhanh hơn Thánh Nhân tận nửa năm ấy.”

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng nói:

“Ta không so được với Thánh Nhân Nho gia, hắn là dựa vào chính mình tu luyện từng chút một. Ta là gặp gỡ đủ loại cơ duyên, sau đó tùy duyên… Trong lúc vô tình đã tu luyện đến cảnh giới tứ phẩm.”

Hắn ngẫm lại cũng cảm thấy con đường tu luyện của mình rất khó tin.

Hắn giống như một con cá mặn vậy, thấm thoát đã tu luyện đến tứ phẩm.

Học kỳ trước, lúc hắn bước vào con đường tu hành cũng không ngờ rằng mình lại có tốc độ tu luyện nhanh như vậy!

Quả nhiên, dù nằm trong số đám cá mặn, hắn cũng là một con mặn nhất trong đó.

“Nếu là mộng cảnh có liên quan đến Thánh Nhân Nho gia, vậy chúng ta đẩy cửa vào đi thôi!”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục nhìn Tạo Hóa Tiên Tử, sau khi thấy cô ấy không ngăn mình và Vũ Nhu Tử lại, cô bèn bước một bước tới trước cửa, vươn tay ấn lên cửa.

Cánh cửa lớn nặng nề mở ra, bên trong là sương mù dày đặc, có điều đám sương mù này lại có màu hoàng kim.

“Đây là khói mù à? Màu sắc đều phiếm ánh vàng, trong sương mù ẩn chứa rất nhiều hạt kim loại thì phải?”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Tô Thị A Thập Lục nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử:

“Tạo Hóa Tiên Tử tiền bối, cô có muốn hát một khúc xua tan sương mù hay không?”

Tạo Hóa Tiên Tử cười hì hì.

Cô tiến lên một bước, vươn tay đặt lên khung cửa.

Ngay sau đó, thân hình của cô trở nên trong suốt.

“Này, Tạo Hóa Tiên Tử tình trạng của cô bây giờ kì lắm đấy.”

Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

“Rõ ràng rất lưu luyến nhưng lại không thể níu giữ. Rõ ràng vẫn nhìn thấy nhưng lại không thể gặp lại. Rõ ràng cả đời cả kiếp này, chỉ muốn gặp lại ngươi lần nữa.”

Tạo Hóa Tiên Tử nhẹ giọng nói.

Từ miệng cô lần đầu tiên xuất hiện một câu nói đầy đủ, không còn những đoạn ngắn y y a a như lúc trước nữa.

“Nếu có cuộc đời mới thì tốt biết bao, ta có thể gặp lại ngươi ở một thời gian mới, tại một thành phố mới và với một thân phận mới.”

Bóng dáng Tạo Hóa Tiên Tử càng lúc càng mờ nhạt, một số bộ phận gần như biến mất.

Sau đó cô mở miệng cất tiếng hát.

Không có ca từ, chỉ là âm phát ra đơn thuần.

Tiếng ca kia kéo dài, dịu dàng đến cực điểm, bao hàm nhung nhớ tột cùng.

Sương mù hoàng kim vọt lên trên, hóa thành chất lỏng màu vàng tinh khiết. Đám chất lỏng màu vàng tinh khiết kia lại rơi xuống, hóa thành những giọt mưa màu vàng.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bất giác khóc nhòa cả mắt, nước mắt chảy xuôi theo khuôn mặt các cô.

Giọng ca này tựa như đạn hơi cay vậy, khiến người nghe không nhịn được mà rơi lệ liên hồi.

Cũng may Diệp Tư không có ở đây… Nếu như cô ấy ở đây, nói không chừng nước mắt đã gom được thành hồ nước nhỏ luôn rồi ấy chứ.

“Bài hát này tên gì vậy?”

Vũ Nhu Tử lau nước mắt hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu.

Sau đó, thân hình cô hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

“Tạo Hóa Tiên Tử là ai thế nhỉ?”

Tô Thị A Thập Lục hít mũi một cái, hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Có lẽ là một vị tiền bối đại năng của Nho gia chăng? Dường như cô ấy vẫn luôn chờ đợi người nào đó, muốn gặp lại ai đó một lần thì phải?”

Cửa đã mở ra, sương mù màu vàng trong cửa đã hóa thành hạt mưa vàng rơi xuống, lộ ra thế giới bên trong cánh cửa.

Đó là một vùng hoang mạc, hạt mưa màu vàng rơi xuống, hội tụ thành từng dòng suối nhỏ trong hoang mạc.

Vùng trung tâm hoang mạc là một ngôi đình cũ nát.

Trừ cái đó ra, không có vật gì khác.

“Chúng ta vào xem thử đi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Cô nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục, hai người cùng nhau tiến vào trong hoang mạc.

Tống Thư Hàng:

“Chờ chút!”

Hắn cũng muốn tiến vào thế giới hoang mạc cùng, thế nhưng hắn vẫn bị ‘vách tường trong suốt’ kia ngăn cản, không cách nào vượt qua ranh giới.

“Thư Hàng ngươi ở nơi này chờ bọn ta đi, bọn ta vào đình nhìn xem, có lẽ sẽ có biến hóa gì đó.”

Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng:

“Tự các cô cẩn thận đấy!”

“Yên tâm đi, Tống tiền bối. Nơi này là mộng cảnh, sẽ không xảy ra vấn đề đâu.”

Vũ Nhu Tử phất tay nói.

Hai cô gái tay nắm tay, bước nhanh đến gần ngôi đình kia.

Tống Thư Hàng nhoài lên trên bức tường trong suốt, nhìn chằm chằm vùng phụ cận Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, nếu như trong hoang mạc có biến hóa gì, hắn cũng có thể nhắc nhở các cô trước tiên.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đã đến được ngôi đình kia rất nhanh.

Thoạt nhìn chỉ là một ngôi đình trúc rất bình thường, có hơi cũ nát, nóc đình còn bị mưa dột chút ít, giọt nước mưa màu vàng không ngừng rơi xuống.

Hai cô gái ngồi xổm trong đình trúc, bắt đầu kiểm tra ngôi đình từng tấc một, cố gắng tìm ra chỗ khác lạ.

Cũng không biết trải qua bao lâu.

Một bóng người dần hiện lên ở ven “cửa”.

Là Tạo Hóa Tiên Tử trước đó đã ‘tiêu tán trong suốt’, cô khôi phục lại thân hình lần nữa.

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn còn tưởng rằng Tạo Hóa Tiên Tử đã hoàn toàn tiêu tán, trước đó trong lòng còn có chút thương cảm, không ngờ cô còn có thể sống lại tại chỗ?

Sau khi Tạo Hóa Tiên Tử hiện thân lần nữa thì nhìn về phía Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi:

“Nho Gia Kim Cương Thân?”

Lần này sau khi khôi phục, ánh mắt của cô đã không giống với trước. Nếu nói lúc trước cô là người đẹp thư sinh, thì bây giờ lại giống một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ.

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Nho Gia Kim Cương Thân của ngươi học được từ đâu?”

Tạo Hóa Tiên Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Thánh Tịch trì trong Vạn Thư Sơn đảo ngược.”

“Chẳng trách Nho Gia Kim Cương Thân của ngươi không giống người thường, mà mang theo mùi vị của lão sư.”

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu:

“Cho nên, mộng cảnh sương mù mới bị ngươi kích hoạt. Ta còn tưởng rằng lão sư sống lại, còn vui vẻ vớ vẩn một hồi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

‘Lão sư’ trong miệng Tạo Hóa Tiên Tử là chỉ Thánh Nhân Nho gia ư? Vậy bản thể của cô là một trong những Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân à?

“Nếu như không phải lão sư sống lại, vậy các ngươi cũng không tìm được thứ gì khác trong mộng cảnh sương mù này đâu, cứ rời đi theo đường cũ đi, trở lại điểm xuất phát là có thể rời khỏi mộng cảnh này rồi.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Vậy chờ A Thập Lục và Vũ Nhu Tử ra thì bọn ta lập tức rời đi.”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Được.”

Trong đình trúc giữa hoang mạc, hai cô gái vẫn không cam lòng kiểm tra ngôi đình trúc từng chút một.

Tống Thư Hàng và Tạo Hóa Tiên Tử bị ngăn cách bởi bức tường trong suốt, đứng đối diện nhau.

“Đúng rồi, tiên tử. Ban nãy, trước khi biến mất cô miêu tả ‘người mà mình đợi một đời một kiếp’ là chỉ Thánh Nhân Nho gia à?”

Tống Thư Hàng nhàn rỗi buồn chán bèn lên tiếng hỏi.

Lòng nhiều chuyện người người đều có.

“Không phải.”

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu:

“Đoạn mà một ‘ta’ khác hát khi nãy là mở đầu của một khúc hát. Nội dung nói về lão sư của ta. Người ông ấy vẫn luôn chờ đợi là cô ấy.”

Tạo Hóa Tiên Tử chỉ ‘bóng lưng cô gái tóc lam’ trong bức tranh thứ ba trên cửa.

“Không biết cô gái tóc lam này có thân phận gì, cô ấy là người dẫn đường cho con đường tu hành của lão sư. Sau khi lão sư bước ra Nho đạo của bản thân thì thường nhắc tới cô ấy. Ta cảm thấy với thực lực của lão sư thì muốn tìm cô ấy hẳn sẽ không khó khăn gì, nhưng dường như lão sư chưa từng chủ động tìm cô ấy, nhưng lại một mực chờ đợi được gặp cô ấy lần nữa.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

“Đây là hình thức thầm mến đấy!”

Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu:

“Trong lòng ngươi hiểu được là tốt rồi, đừng nói ra, dù sao thì đây cũng là lão sư ta, cho chút mặt mũi đi. Kỳ thật đám đệ tử bọn ta đã từng âm thầm tìm kiếm vị nữ tử tóc lam này. Có điều bọn ta âm thầm tìm hết phần lớn chư thiên vạn giới rồi nhưng vẫn không tìm được tung tích của cô ấy. Có lẽ, cô ấy đã vẫn lạc rồi chăng?”

“Có lẽ ta đã từng gặp cô ấy rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hả?”

Tạo Hóa Tiên Tử trừng to mắt.

“Tạo Hóa tiền bối mà cô đang nương thân cũng từng tiếp xúc với cô ấy. Chính là quản lý viên của nhóm Cửu Châu số 1 - Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, dáng vẻ của cô ấy giống hệt với cô gái trong hình.”

Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử nhíu mày, cố gắng suy nghĩ.

Một lát sau, cô dò hỏi:

“Vậy giờ vị Vân Tước Tử này đang ở đâu?”

“Bị một vị đại năng Cửu U bắt đi rồi, ta cũng đang nhờ cậy một vị tiền bối tìm kiếm tin tức của Vân Tước Tử tiền bối, nhưng đến giờ còn chưa có tin tức.”

Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, trong thế giới hoang mạc, ngôi đình nhỏ kia đột nhiên nổ tung.

“A a a a!”

Vũ Nhu Tử quát to một tiếng, cô tung người nhảy lên, lăn đi cực nhanh.

Mũi chân Tô Thị A Thập Lục cũng chạm trên đất, tránh né vụ nổ.

Vụ nổ qua đi, bên dưới đình trúc có một cổ quan tài bằng trúc phóng lên trời.

Quan tài bằng trúc từ từ mở ra, lộ ra một con mắt.

Con mắt thoạt nhìn rất bình thường, đồng tử màu đen trắng. Không có phù văn yêu dị, cũng không có đồ án đồng thuật.

Có điều, lúc mọi người tiếp xúc với con mắt này sẽ cảm giác được trong con mắt ẩn chứa ‘trí tuệ cực hạn, tri thức uyên bác’.

Đây là một con mắt có kiến thức uyên thâm, nắm giữ vô số tri thức.

“Đây là một con mắt của lão sư.”

Tạo Hóa Tiên Tử giải thích.

Chương 1315: Lườm Ai Người Đó Mang Thai

Lại là con mắt…

Gần đây Tống Thư Hàng hết sức nhạy cảm đối với con mắt.

Bởi vì mỗi lần gặp phải con mắt thì chẳng có chuyện tốt lành gì cả, quá trình còn vô cùng kích thích nữa chứ. Quan trọng nhất là, thu hoạch còn chả lớn bao nhiêu, vốn đầu tư và thu nhập không hề tỷ lệ thuận.

Gần đây đám đại năng thịnh mode chơi mắt à?

Không đúng, Thánh Nhân Nho gia đã vẫn lạc ở thời đại viễn cổ rồi.

Cho nên nói, từ năm đó đã lưu hành việc giữ tròng mắt của mình lại để chơi à?

Nghĩ đến hành tinh mọc mắt, con mắt hỏa diễm, và cả con mắt Nho Thánh trước mặt kia. Có lẽ giữ tròng mắt là mode thịnh hành chăng?

Con mắt của Thánh Nhân Nho gia hạ xuống trước mặt Tống Thư Hàng, nó không đếm xỉa đến bức tường trong suốt kia.

“Hello, xin chào.”

Tống Thư Hàng vẫy tay.

Nghĩ kỹ lại thì hắn và Thánh Nhân Nho gia rất có duyên đấy chứ.

Con mắt Thánh Nhân nhẹ nhàng rơi xuống tay trái Tống Thư Hàng.

“Đây là ý gì?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử nhún vai:

“Ta cũng không biết, lão sư còn chưa sống lại, theo lý thuyết con mắt ông ấy lưu lại cũng không có ý thức mới đúng. Có thể là do vừa rồi ngươi nhắc tới việc nữ tu tóc lam bị Cửu U bắt đi đã kích thích ý chí mà lão sư lưu lại trong con mắt chăng?”

“Sau đó thì sao? Nó muốn đi theo ta à?”

Tống Thư Hàng nhìn con mắt trong tay, cảm thấy có chút sợ hãi.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Có lẽ con mắt của lão sư muốn ngươi dẫn nó đến thế giới Cửu U tìm vị Vân Tước Tử kia chăng? Khi còn sống ông ấy đã muốn gặp lại vị nữ tử tóc lam kia một lần. Giờ ngươi mang con mắt của ông ấy đi gặp ‘Vân Tước Tử’ cũng là ‘gặp’ một lần mà nhỉ.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, vừa rồi đình trúc nổ tung, có một phần mộ bên trong cũng nổ, một quan tài trúc từ bên trong bay ra, trong đó còn có con mắt nữa.”

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục từ hoang mạc chạy ra, vừa chạy vừa hét lớn.

Tống Thư Hàng quơ tay trái của mình:

“Con mắt ở chỗ ta này.”

“Ồ? Sao lại bay đến chỗ ngươi nhỉ? Làm ta sợ muốn chết, vừa rồi ta còn cho là mình chạm đến cơ quan gì làm nổ phần mộ của người ta đấy.”

Vũ Nhu Tử vỗ ngực mình, nói.

Tô Thị A Thập Lục nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử:

“Tạo Hóa Tiên Tử sống lại rồi à?”

“Không, ta đã chết lâu lắm rồi.”

Tạo Hóa Tiên Tử trả lời.

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

“Vừa rồi ta chỉ bị hao hết năng lượng, sau khi khôi phục một chút thì đổi thành nhân cách mới ra mặt, yên tâm, ta không sao đâu.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“...”

Tống Thư Hàng:

“Con mắt Thánh Nhân Nho gia này có tác dụng gì không?”

“Lườm ai người đó mang thai.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“…”

Con mắt ma tính như vậy là sao đây? Tại sao lại xuất hiện trên người Thánh Nhân Nho gia chứ?

Vũ Nhu Tử:

“Đây là ma nhãn gì ư?”

“Không phải là ma nhãn, đây thật ra pháp thuật ‘Ánh nhìn mang thai’ mà lão sư tự nghĩ ra và lưu lại trong con mắt của mình. Pháp thuật này dùng để giáo dục đấy, khiến người ta có thể ‘trải nghiệm’ nỗi khổ hoài thai mười tháng, làm người ta có thể hiểu được sự vĩ đại của người mẹ. Pháp thuật này có hiệu quả vô cùng tốt, chỉ cần sau khi thể nghiệm nỗi khổ ‘mang thai mười tháng’, đệ tử Nho gia dù là nam hay nữ đều có thể trải nghiệm sự vĩ đại của người làm mẹ. Đây là một phân đoạn dạy học rất quan trọng trong quyển sách ‘giữ đạo hiếu’.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Hiệu quả như thế nào?”

“Nếu lão sư tự mình sử dụng thì phàm là ai có thực lực thấp hơn lão sư, chỉ cần bị ‘Ánh nhìn mang thai’ bắn trúng thì trong mười giây sẽ trải nghiệm quá trình ‘mang thai mười tháng’, một tiếng kế tiếp sẽ trải nghiệm nỗi khổ sinh nở.”

Tạo Hóa Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng:

“Thật đáng sợ!”

Tu vi của Thánh Nhân Nho gia thiên hạ vô song, trấn áp đương thời, treo chư thiên vạn giới lên đánh. Cho dù về sau vị tồn tại kia cướp đi ‘Thiên Đạo’ thì đối cứng chính diện cũng không phải là đối thủ của Thánh Nhân Nho gia, chỉ là dựa vào năng lực bất tử mà gắng gượng mài chết Thánh Nhân Nho gia.

Năm đó Thánh Nhân Nho gia xưng là đệ nhất thiên hạ cũng không thành vấn đề, dưới tiền đề như vậy thì đúng là ‘lườm ai người đó mang thai’, bá đạo vô song, không ai có thể miễn dịch.

Thánh Nhân Nho gia chỉ dùng cái ‘ánh nhìn mang thai’ này dạy học… Nếu như dùng trong chiến đấu, đối với kẻ địch của hắn mà nói thì quả thực là tàn nhẫn.

Ngươi cứ nghĩ đi, đang đánh nhau ì đùng, đột nhiên…

Đối thủ Thánh Nhân Nho gia của ngươi phát động ‘ánh nhìn mang thai’, hiệu quả là mười giây ‘trải nghiệm mang thai’ + một tiếng ‘trải nghiệm sinh con’.

Chú thích: Kỹ năng này không cách nào miễn dịch, không cách nào chống cự, không cách nào tránh né, chỉ có thể cắn răng cố chịu.

Mười giây trải nghiệm mang thai bắt đầu… Mỗi một giây bụng to lên bằng với một tháng mang thai.

Một tiếng trải nghiệm sinh con bắt đầu… Trong một tiếng kế tiếp, ngươi sẽ được thể nghiệm đau đớn cực hạn nhất thế gian, cấp bậc đau đớn thứ 12* trong y học. Xin kiên trì cắn răng chờ đợi.

Tiếp đó, đối thủ vừa chịu đựng đau đớn lúc sinh con vừa đại chiến cùng Thánh Nhân Nho gia vô địch thiên hạ, nghĩ đến là thấy đáng sợ rồi.

“Ta có thể sử dụng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Ta không biết, ta cũng không phải là lão sư. Nếu không thì ngươi thử xem?”

Tống Thư Hàng giơ con mắt của Thánh Nhân Nho gia lên, nhìn về phía ba vị tiên tử ở đây.

Vành tai trên của Tô Thị A Thập Lục đỏ lên.

Tạo Hóa Tiên Tử ngáp một cái.

Vũ Nhu Tử vỗ bộ ngực lớn của mình:

“Tống tiền bối, ta ta ta, dùng nó với ta một lần đi. Ta muốn trải nghiệm thử công năng này!”

“Khụ, thôi đi vậy.”

Tống Thư Hàng nói.

Lấy tính cách của Vũ Nhu Tử, sau khi sử dụng công năng này với cô, đợi rời khỏi ‘thế giới sương mù’, cô nhất định sẽ nói với người khác rằng ‘vừa rồi trong thế giới sương mù, Tống tiền bối đã làm ta mang thai’ vân vân và mây mây…

“Tống tiền bối, sau khi rời khỏi đây ta sẽ không nói bậy đâu, dùng ‘ánh nhìn mang thai’ với ta một lần đi, ta cam đoan đấy!”

Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

Cô lại đoán được lo lắng trong lòng Tống Thư Hàng ?

“Nhưng mà, ta không biết dùng.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Ngươi vận chuyển Nho Gia Kim Cương Thân hội tụ chính khí thử xem, bí pháp Nho gia của bọn ta thông thường đều cần ‘chính khí’ để kích hoạt.”

Tống Thư Hàng cảm thấy có lý.

Vì vậy hắn thử vận chuyển Nho Gia Kim Cương Thân.

Chính khí hội tụ bên cạnh hắn, thân hình hắn bắt đầu tỏa sáng lấp lánh.

Ngay sau đó, con mắt Thánh Nhân Nho gia trong tay hắn cũng sáng lên.

“Có hiệu quả, Tống tiền bối, dùng với ta đi!”

Vũ Nhu Tử kích động nói.

“Sẽ rất đau đó, trên y học đã từng nói đau đớn khi sinh nở là cơn đau cấp 12 đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Yên tâm, coi như trải nghiệm sớm một chút ấy mà. Tương lai ta chắc chắn sẽ sinh cục cưng, coi như thực tập vậy.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng cắn răng:

“Được, nhớ sau khi ra ngoài cô đừng loan truyền bậy bạ nhé.”

“Cứ yên một trăm cái tâm đi, Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử trả lời với vẻ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng giơ con mắt Thánh Nhân Nho gia lên nhắm ngay vào Vũ Nhu Tử:

“Đến đi, ‘ánh nhìn mang thai’!”

Thân thể Thư Hàng tỏa sáng lấp lánh.

Mắt của Thánh Nhân Nho gia tỏa sáng lấp lánh.

Mắt của Vũ Nhu Tử cũng tỏa sáng lấp lánh.

Tô Thị A Thập Lục hít sâu một hơi, dường như đã hạ một quyết định lớn.

Tạo Hóa Tiên Tử tò mò dõi theo.

Tiếp đó… năm phút đồng hồ trôi qua.

“Tống tiền bối, còn chưa được ư?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Hình như còn thiếu chút nữa.”

“À, Tống tiền bối cố lên.”

Vũ Nhu Tử nói.

Sau đó… lại năm phút trôi qua.

“Tống tiền bối, vẫn chưa được ư?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Cảm giác sắp xong ngay đây, sắp được rồi.”

“Ta chuẩn bị xong rồi!”

Vũ Nhu Tử nói.

Cuối cùng… lại năm phút trôi qua.

“Tống tiền bối?”

Vũ Nhu Tử ỉu xìu.

Tống Thư Hàng:

“Kỳ quái, vì sao còn chưa phát ra? Rõ ràng cảm giác ‘ánh nhìn mang thai’ sẽ phát ra ngay mà?”

Hắn thu tay trái của mình lại, nhìn về phía con mắt Thánh Nhân Nho gia.

Lạ thật, rõ ràng năng lượng đã tràn trề rồi.

Ngay lúc ánh mắt của hắn và con mắt Thánh Nhân Nho gia đối diện, trong mắt Thánh Nhân phát ra ánh sáng quái dị.

A, ánh sáng quái dị quá.

Ánh sáng quái dị này đến cùng đại biểu cho cái gì?

Dường như bên trong ánh sáng quái dị này cất giấu đại trí tuệ, đại tri thức.

“Không ~~”

Tống Thư Hàng hoảng sợ la lên.

Hắn cảm thấy mình tiêu chắc rồi.

Sau đó hắn đã bị ánh sáng quái dị bắn trúng.

Người chơi Tống Thư Hàng, ngươi bị trần khí của ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ bắn trúng ‘ánh nhìn mang thai’, hiệu quả là mười giây ‘trải nghiệm mang thai’ + một tiếng ‘trải nghiệm sinh con’.

Kỹ năng này không cách nào miễn dịch, không cách nào chống cự, không cách nào tránh né, chỉ có thể cắn răng chịu.

Mười giây thể nghiệm mang thai bắt đầu…

Bụng Tống Thư Hàng nhanh chóng to lên, mỗi một giây lại bự ra một vòng. Mười giây sau, bụng của hắn đã to bằng bụng phụ nữ mang thai mười tháng.

Tô Thị A Thập Lục:

“…”

Vũ Nhu Tử:

“…”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“…”

Loại thao tác để ‘ánh nhìn mang thai’ bắn trúng bản thân như này, quả là độc nhất trong thiên hạ.

Tống Thư Hàng:

“Tạo Hóa Tiên Tử, có cách nào ngưng nó lại không? Mười giây sau sẽ phải sinh con rồi đấy.”

Tạo Hóa Tiên Tử nhún vai:

“Đây là pháp thuật lão sư nghiên cứu ra để ‘giữ đạo hiếu’, mọi thứ đều phù hợp với thực tế. Lão sư đã từng nói, kỳ thực một tiếng thể nghiệm sinh nở rất ngắn… Cho nên, pháp thuật này không có cách dừng lại giữa chừng đâu.”

Tống Thư Hàng nện lên bức tường trong suốt khóc rống lên.

Ta biết ngay mà, gần đây gặp phải 'con mắt' là sẽ không có chuyện tốt lành gì.

"A a a a ~~"

Kế đến, bụng Tống Thư Hàng bắt đầu căng đau, ngoại trừ bụng bị căng đau ra, còn có một loại đau đớn không thể miêu tả.

Ngón tay Tống Thư Hàng dùng sức cào lên bức tường trong suốt.

Đau đớn cấp 12 quả nhiên không giống bình thường.

Tống Thư Hàng tự cho rằng đạo tâm của mình kiên định, trình độ chịu đựng đau đớn cũng mạnh mẽ. Hắn chính là người đàn ông đã từng bị cơn đau khi bí pháp giám định cắn trả giày vò đấy.

Dù cho cả người bị thương, toàn thân phun máu, hắn cũng có thể cắn răng nhịn được.

Nhưng đối với đàn ông mà nói, loại đau đớn khi sinh con này quá kỳ cục rồi. Đây là loại đau đớn kỳ diệu, không thể miêu tả.

"A a a, sắp tèo rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Đến cuối cùng, trong đầu Tống Thư Hàng chỉ lưu lại một ý niệm.

Mẹ, con yêu mẹ ~~

Mẹ, con yêu mẹ mãi mãi ~~

Không được, không được, sắp ngủm rồi, sắp ngủm rồi.

"Chính là như vậy, đợi sau khi cơn đau sinh nở kết thúc, đạo hữu có thể hiểu được sự vĩ đại của 'người mẹ' một cách sâu sắc. Sau đó, ngươi sẽ càng yêu mẹ của mình hơn."

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Mặt Tô Thị A Thập Lục cứng ngắc, cô không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Tống Thư Hàng nữa.

Vũ Nhu Tử sờ bụng mình.

Thoạt nhìn có vẻ rất đau, cô có nên thử cái 'ánh nhìn mang thai' này không nhỉ?

(*) Y học chia đau đớn thành mười hai cấp bậc, cấp bậc càng cao, đau đớn cảm nhận được càng lớn:

Cấp 1: Muỗi đốt.

Cấp 2: Phẫu thuật sau khi chích thuốc tê.

Cấp 3: Người yêu và bạn thân liếc mắt đưa tình.

Cấp 4: Cha mẹ đánh chửi khi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cấp 5: Dùng tay đánh để lại dấu bàn tay màu đỏ.

Cấp 6: Không chú ý tới đồ ăn thức uống nên bị viêm dạ dày, đau bụng.

Cấp 7: Dùng gậy đánh, để lại vết bầm màu tím đen.

Cấp 8: Các loại phương thức gây ra vết thương bên ngoài khiến máu chảy với diện tích lớn.

Cấp 9: Đau đớn da thịt, thập đại cực hình thời Mãn Thanh như: ghế hùm (hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau), bị đâm vào đầu ngón tay bằng que trúc, bàn ủi nóng…

Cấp 10: Gây ra tàn tật trên thân thể và tứ chi, chẳng hạn như bị thương trong chiến tranh làm nổ mất ngón tay.

Cấp 11: Đau đớn trong nội tạng.

Cấp 12: Cảm giác lúc người mẹ sinh con.

Chương 1316: Mau Câm Miệng, Sẽ Bị Nguyền Rủa Đấy

Khi ý thức của Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử trở về, phát hiện người nào cũng đã về lại trong thân thể của người nấy.

Bình thường đáng lẽ phải về lại theo đường cũ mới có thể rời khỏi mộng cảnh mê vụ, nhưng do sự xuất hiện của mắt Thánh Nhân nho gia, ý thức của Tống Thư Hàng và mấy người khác trực tiếp rời khỏi mộng cảnh, bỏ qua bước trở về đường cũ.

Sau khi ý thức trở về, Tống Thư Hàng bật dậy khỏi giường, hành động tiếp theo là đưa tay sờ bụng.

May quá, bụng hắn không sao cả.

Hắn cau mày nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong thế giới mê vụ, suốt một tiếng đồng hồ chịu đựng 'cơ đau đẻ' khiến hắn suýt hóa điên.

"Thư Hàng, ngươi có sao không?

Tô thị A Thập Lục hỏi.

"Tống tiền bối, ngươi không sao chứ?"

Vũ Nhu Tử cũng nhìn bụng Tống Thư Hàng.

Trước khi ra khỏi mộng cảnh mê vụ, ngay lúc thời gian 'sinh nở' của Tống Thư Hàng sắp kết thúc, vốn dĩ Vũ Nhu Tử còn đang mong đợi muốn biết Tống tiền bối có sinh ra thứ gì thật không.

Tống Thư Hàng xua tay:

"Không sao, xem ra chuyện xảy ra trong mộng cảnh chỉ là mộng cảnh mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến thân thể."

Đang nói chuyện, hắn đột nhiên cảm giác được hình như trong tay trái có thứ gì đó. Hắn lật tay lại xem, phát hiện có một con mắt màu đen dán chặt lên găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách trên tay trái hắn.

Là con mắt Thánh Nhân Nho gia.

Thứ này cũng bị Tống Thư Hàng mang ra khỏi thế giới mê vụ.

"Nhìn trời."

Tống Thư Hàng nói.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên:

"Tống tiền bối, ngươi còn dùng được nó không? Tới cho ta một phát..."

"Không được!"

Tống Thư Hàng từ chối thẳng thừng.

Trước khi hoàn toàn khống chế được kỹ năng ánh nhìn mang thai của con mắt Thánh Nhân Nho gia, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không sử dụng chức năng này.

Nếm trải cơn đau đẻ một lần là đủ rồi.

Dứt lời, ý niệm vừa động, hắn thử chuyển con mắt Thánh Nhân vào trong thế giới hạch tâm.

Con mắt Thánh Nhân không hề kháng cự, được chuyển vào thế giới hạch tâm thành công.

Vũ Nhu Tử thấy vậy thì bĩu môi nói:

"Tống tiền bối, vậy chờ khi nào ngươi thuần thục cách sử dụng nóthì lại dùng một lần lên người ta được không?"

"Để nói sau đi, để nói sau đi."

Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

Lúc này, Tô thị A Thập Lục lên tiếng:

"Ý thức của chúng ta đã trở về, lẽ nào Bạch tiền bối đã giải trừ pháp thuật rồi ư?"

Vũ Nhu Tử:

"Hay là do thời gian tác dụng đã hết nên pháp thuật tự động giải trừ? Dù sao chúng ta cũng đâu biết mình ở trong mộng cảnh mê vụ bao lâu."

Tống Thư Hàng quay đầu quan sát nơi ba người bọn họ đang ở.

Lúc này ba người đang ở trong một nơi tương tự như phòng trong ký túc xá, giường đều là giường tầng. Tổng cộng có sáu giường, ba người đều bị xếp ở tại giường dưới.

"Giường trên ta có người."

Tống Thư Hàng đứng dậy, lên nhìn giường trên.

Sau đó hắn thấy Bạch tiền bối bản thể đang ngồi xếp bằng trên giường, vẫn ở trạng thái bế quan.

Lưu Tinh Kiếm bảo vệ Bạch tiền bối bản thể, sau khi 'nhìn' thấy Tống Thư Hàng, Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng kêu nhe khẽ coi như chào hỏi hắn.

"Bạch tiền bối phân thân đâu?"

Tống Thư Hàng hỏi nhỏ.

Lưu Tinh Kiếm chỉ mũi kiếm ra bên ngoài phòng.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó quay qua nói với A Thập Lục và Vũ Nhu Tử:

"Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài xem thử. À mà chắc Tạo Hóa Tiên Tử cũng đã về lại chỗ Tạo Hóa tiền bối rồi nhỉ?"

...

Ba người rời phòng đi ra ngoài, đúng lúc thấy được Bạch tiền bối phân thân đang đi tới.

"Các ngươi tỉnh rồi đấy à?"

Bạch tiền bối phân thân lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

"Bạch tiền bối, hôn lễ của Đậu Đậu sao rồi?"

"Bây giờ hôn lễ của Đậu Đậu đã biến thành Hoàng Sơn Tế rồi."

Bạch tiền bối phân thân đáp.

Vũ Nhu Tử cả kinh:

"Đậu Đậu không lấy chồng, đổi thành Hoàng Sơn tiền bối lấy chồng á?"

"Tại sao cô lại nghĩ đến chuyện Hoàng Sơn tiền bối lấy chồng vậy? Vũ Nhu Tử, dạo gần đây lối suy nghĩ của cô khác người lắm nhé."

Tống Thư Hàng nói.

"Hoàng Sơn Tế là tế điển cấp bậc cao nhất của nhất mạch truyền thừa Hoàng Sơn Chân Quân, đạo hữu nào tham gia Hoàng Sơn Tế sẽ thu được rất nhiều lợi ích. Ta cứ tưởng các ngươi vẫn chưa tỉnh dậy nên định đến vác các ngươi đi tham gia tế điển. Nếu các ngươi đã tỉnh rồi thì tốt, đi theo ta nào."

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Bạch tiền bối, không mang bản thể của ngài đến tham dự tế điển à?”

“Ta đi cũng chẳng khác nào bản thể đi, cứ yên tâm, cuối cùng mọi lợi ích mà ta lấy được đều quy về bản thể hết.”

Bạch tiền bối phân thân giải thích.

Hắn dẫn ba người Tống Thư Hàng đến tham gia Hoàng Sơn Tế.

“À đúng rồi, Bạch tiền bối này, ý thức của bọn ta đều đã trở về, là ngài giải trừ bí pháp à?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu đáp:

“Trước đó sau khi thân thể của Tống Thư Hàng khôi phục thành găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, ý thức tiến vào thân xác Đậu Đậu, kết quả là cả bốn ý thức các ngươi đều hôn mê bất tỉnh. Vậy nên ta đành phải hoán đổi ý thức của Đậu Đậu và các ngươi lại, để hôn lễ của Đậu Đậu có thể tiếp tục diễn ra.”

Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Vũ Nhu Tử:

“Vậy ý thức của Tạo Hóa Tiên Tử thì sao? Trở lại trong người Tạo Hóa tiền bối à?”

“Ý thức của Tạo Hóa Tiên Tử biến mất rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Lúc ta giải trừ bí pháp, ý thức của Đậu Đậu trở về thân xác Đậu Đậu, ý thức của các ngươi cũng trở về thân xác của các ngươi, nhưng ý thức của Tạo Hóa Tiên Tử lại không xuất hiện. Rốt cuộc trong lúc các ngươi hôn mê đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lẽ nào ý thức của Tạo Hóa Tiên Tử vẫn còn ở trong mộng cảnh mê vụ?”

Tống Thư Hàng bất giác thốt lên.

Lúc ở trong mộng cảnh mê vụ, do ‘gần như tiêu hao sạch năng lượng’ mà Tạo Hóa Tiên Tử đã biến mất một lần, sau đó lại xuất hiện dưới hình thức một nhân cách khác.

Lẽ nào trong quá trình chuyển đổi nhân cách đó, cô ấy đã bị giữ lại trong mộng cảnh mê vụ?

“Các ngươi kể rõ lại đâu đuôi mọi chuyện cho ta nghe xem nào.”

Bạch tiền bối phân thân vừa đi vừa nói.

Tống Thư Hàng vội kể lại mọi chuyện xảy ra trong mộng cảnh mê vụ cho Bạch tiền bối phân thân nghe trước khi Vũ Nhu Tử kịp lên tiếng.

Nghe xong, Bạch tiền bối lại trầm ngâm suy nghĩ.

“Lát nữa chờ sau khi Hoàng Sơn Tế kết thúc, để ta nghiên cứu con mắt Thánh Nhân một chút. Nói không chừng ý thức của Tạo Hóa Tiên Tử ở trong con mắt Thánh Nhân cũng nên.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

...

Tại nơi diễn ra Hoàng Sơn Tế.

Tầng ngoài cùng là một vòng kết giới tinh thể trong suốt, thoạt nhìn rất giống một hình đa giác do vô số thủy tinh tạo thành.

“Tế điển sắp bắt đầu rồi, đến vừa kịp lúc.”

Nói xong, Bạch tiền bối phân thân đưa tay về phía Tống Thư Hàng:

“Các ngươi nắm tay ta, ta mang các ngươi vào kết giới.”

Vũ Nhu Tử:

“Nhưng mà Bạch tiền bối, bọn ta có đến ba người.

“Chuyện nhỏ, xem ta đây.”

Bạch tiền bối thi triển thần thông ba đầu sáu tay, phiên bản này hoàn toàn khác với phiên bản do Tống Thư Hàng dùng Diệp Tư và mỹ nhân rắn công đức tạo thành.

Sau đó Bạch tiền bối phân thân trong trạng thái ba đầu sáu tay kéo tay Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục tông vào tầng kết giới tinh thể trong suốt kia.

Rầm~

Ngay sau đó, bốn người đâm thẳng vào bên trong kết giới.

“Bạch tiền bối trở lại rồi, vừa đúng lúc.”

Tiếng của Bắc Hà Tán Nhân vang lên.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nghi thức vừa bắt đầu, Bạch tiền bối, Thư Hàng, Thập Lục với Vũ Nhu Tử, vào đội ngũ nhanh lên.”

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn sang, thấy các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cùng với một nhóm bạn tốt của Hoàng Sơn Chân Quân đã xếp thành một đội ngũ vuông vức ngay ngắn.

Những đạo hữu có mặt ở đây đều là người đến chúc mừng hôn lễ của Đậu Đậu, là bạn tốt đúng nghĩa của Hoàng Sơn tiền bối.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đi tới sau lưng Bắc Hà Tán Nhân, xếp thành hàng ngay ngắn.

Còn Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử thì đi đến sau lưng Lệ Chi Tiên Tử xếp hàng.

“Rốt cuộc Hoàng Sơn Tế là gì?”

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

“Là nghi thức tế điển long trọng nhất thuộc nhất mạch truyền thừa của Hoàng Sơn tiền bối, đạo hữu nào tham gia tế điển cũng đều có thể đạt được rất nhiều lợi ích, nhưng cụ thể là gì thì ta cũng không biết. Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Sơn tiền bối cử hành Hoàng Sơn Tế.”

Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Trước hết cứ tham gia tế điển đi cái đã.”

Đúng lúc này, một loạt tiếng chuông trang nghiêm vang lên, vọng khắp kết giới tinh thể trong suốt.

Tổng cộng chín tiếng chuông, sau đó kết giới trong suốt đột nhiên biến ảo, từ bên trong nhìn ra ngoài, kết giới biến thành bảy màu.

Sau đó bỗng có hư ảnh một tòa núi cao xuất hiện ngay phía trước ‘nghi thức’.

Là hư ảnh Hoàng Sơn bị thu nhỏ, được chiếu trong kết giới.

Ngay sau khi hư ảnh Hoàng Sơn hiện ra, có một tầng bảo quang bảy màu phủ xuống, rơi lên người tất cả đạo hữu tham gia nghi thức.

Bảo quang bảy màu hóa thành giáp tiên bảy màu và váy tiên bảy màu khoác lên trên người mọi người.

Lúc giáp tiên khoác lên người, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể nhẹ tênh, tinh thần sảng khoái.

Bạch tiền bối phân thân nhắm mắt cảm ứng trong chốc lát, sau đó giải thích:

“Giáp và váy tiên này có chứa lực lượng chữa trị, một số ám thương tích tụ trong lúc tu sĩ tu luyện sẽ được chữa khỏi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ơ? Sao Bạch tiền bối lại khoác giáp tiên? À... đúng rồi, Bạch tiền bối là nam mà, khoác giáp tiên là đúng rồi.”

Bạch tiền bối phân thân:

“...”

Cuồng Đao Tam Lãng thở dài nói:

“Tiếc là Đồng Quái không có ở đây, tầng bảo quang này có thể tự động phân biệt giới tính, nếu Đồng Quái ở đây, nói không chừng chúng ta sẽ biết được hắn là nam hay nữ rồi.”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nghe vậy thì gật đầu không ngừng.

[Ha ha ha ha, Tam Lãng đạo hữu, ta đang ở đây, tiếc là ngươi không tìm thấy ta.]

Đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai Cuồng Đao Tam Lãng.

“Đồng Quái?!”

Hai mắt Cuồng Đao Tam Lãng sáng lên.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Gì thế?”

“Bói bịp đến rồi, có mặt ngay trong tế điển này!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Vừa rồi hắn mới dùng phương thức truyền âm nhập mật nói chuyện với ta.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đồng Quái bị bắt đi sinh con rồi kìa mà?”

Tống Thư Hàng chợt nhớ tới một chuyện:

“Suýt quên mất, lần trước ta có chat với Đồng Quái tiền bối, ngài ấy nói gần đây được nghỉ mấy ngày, có thể đi ra dạo một chút. Xem ra ngài ấy đã đi ra tham gia hôn lễ của Đậu Đậu nhân lúc được nghỉ.”

“Đi tìm hắn nào, người ở đây không nhiều, dùng phương pháp loại trừ sàng lọc từng người, nhất định có thể tìm ra Đồng Quái.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 ai nấy cũng sáng mắt lên, bắt đầu tìm người trong đám đông tham gia tế điển.

Đúng lúc này, trên hư ảo Hoàng Sơn bỗng vang lên tiếng chuông êm tai.

Hoàng Sơn Chân Quân mặc đạo bào to rộng xuất hiện dưới chân núi, trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm, bước chậm rãi về phía Hoàng Sơn hư ảo.

Khi hắn bước chân ra, hư ảnh Hoàng Sơn bỗng ngưng tụ thành thực thể, giúp Hoàng Sơn Chân Quân có thể bước từng bước lên cao.

Tiếp đó lại có hai bóng người hiện thân.

Phù Sinh Tiên Tử mặc váy dài màu vàng nhạt, trong tay ôm một bình rượu.

Ở bên cạnh cô là Đậu Đậu mặc nam trang màu vàng nhạt, lúc này nó đứng bằng hai chân, trong tay bưng một cái ly, bên trong là máu tươi sôi sục.

Người xuất hiện sau Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử là Chu Ly.

Chu Ly mang vẻ mặt nghiêm túc, trên người cũng mặc nam trang màu vàng nhạt. Lúc này tay hắn đang bưng một chiếc khay to, trên đó có cổ kiếm, trường cung, loan đao, mũi trường thương... Tổng cộng hơn mười loại vũ khí.

Sau đó lại lần lượt có người xuất hiện, tất cả đều là thành viên thuộc nhất mạch của Hoàng Sơn Chân Quân. Trong tay mỗi người đều mang theo một vật gì đó, có người thì bưng nước suối, có người lại cầm tiên thảo không biết tên hay cành cây, bông lúa, đá quý, v.v...

Chu Ly và những thuộc hạ khác của Hoàng Sơn Chân Quân chia thành hai hàng nam nữ riêng biệt, đứng dưới chân núi hình chiếu Hoàng Sơn.

Sau đó Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử cầm chai rượu và ly đựng máu tươi bắt đầu nhảy vũ.

Một con chó Bắc Kinh to lớn nhảy múa với một cô gái xinh đẹp.

“Người đẹp và quái vật, bản live.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Phụt~”

Tô thị A Thập Lục:

“Phải chăng hôn lễ của Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử chỉ là cái cớ để tập hợp hai người bọn họ lại, chủ trì nghi thức này?”

“Hay là nghi thức Hoàng Sơn Tế này nhất định phải do một cặp khuyển yêu thực hiện mới được?”

Tạo Hóa Pháp Vương xoa cằm thắc mắc. Có vẻ như Pháp Vương cũng không quan tâm đến chuyện trong cơ thể mình thiếu đi một Tạo Hóa Tiên Tử lắm.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Khi ta nhìn thấy Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử, trong đầu lập tức hiện lên một cụm từ gồm ba chữ.”

“Cụm từ gì?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng cười khà khà, đang định mở miệng nói thì Bắc Hà Tán Nhân vội ngăn lại:

“Tam Lãng, mau câm miệng đi, đừng có nói ra. Bây giờ đang là lúc cử hành Hoàng Sơn Tế, ngươi nói cụm từ kia ra chính là đang khinh nhờn Hoàng Sơn Tế. Trong buổi tế điển long trọng thế này mà dám khinh nhờn thầy tế, nói không chừng sẽ bị nguyền rủa đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng mím môi, cố nén xúc động muốn đi tìm chết đang dâng trào.

Sau đó hắn nói với Bắc Hà Tán Nhân:

“Bắc Hà đạo hữu, từ giờ xin hãy gọi ta là Tứ Lãng, ta đổi tên rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

"..."

Trên tế điển.

Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử phối hợp rất ăn ý, nếu như đổi ngoại hình của Đậu Đậu thành hình người thì đây tuyệt đối là một màn biểu diễn múa đôi nam nữ tuyệt vời.

Rượu ngon trong chai và máu tươi trong ly do hai khuyển yêu cầm đột nhiên phóng lên cao, quấn lấy nhau rồi bắn về phía đỉnh núi hình chiếu Hoàng Sơn.

Cùng lúc đó, trên những vật mà Chu Ly và nhưng người khác đang cầm trong tay chợt lóe lên từng luồng ánh sáng rực rỡ, đuổi theo rượu và máu tươi vừa mới phóng ra.

Trên đỉnh núi xuất hiện sương mù bao phủ thân hình Hoàng Sơn Chân Quân.

Ước chừng năm hơi thở sau, có kiếp vân ngưng tụ thành hình.

Hoàng Sơn chân quân đang muốn độ kiếp ư?

"Không phải chứ? Hoàng Sơn tiền bối muốn tìm đường chết à?"

Tống Thư Hàng nói.

Ở đây có nhiều tu sĩ như vậy, nếu dẫn thiên kiếp xuống vào lúc này, không ai có thể bảo đảm sẽ xảy ra dị biến gì. Lỡ may ở đây cũng có người sắp độ kiếp, đến lúc đó sẽ biến thành thiên kiếp 1 + 1 + 1, vậy thì toi mạng tập thể luôn chứ chẳng đùa đâu.

Lúc này sương mù trên đỉnh núi càng tụ càng lớn, bao phủ toàn bộ kết giới.

Tiếp đó sương mù lại hóa thành hạt mưa rơi ào xuống.

"Trời mưa ư?"

Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Khi hạt mưa rơi trúng người mỗi một vị đạo hữu lại tự động hội tụ thành từng viên pha lê sáng lấp lánh.

Chương 1317: Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử Xông Loạn

Pha lê có đến mấy màu, mỗi thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 lại lấy được pha lê có màu sắc khác nhau.

Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ, trong tay hắn đang cầm một một viên pha lê màu đỏ do hạt mưa ngưng tụ thành.

“Viên pha lê này có tác dụng gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mới vừa hỏi xong, trong tay hắn lại ngưng tụ ra viên pha lê thứ hai, lần này là màu xanh lục. Ngay sau đó là viên thứ ba, viên thứ tư... viên thứ sáu... viên thứ bảy!

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều dõi mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối phân thân.

Những người khác mỗi người đều chỉ có một viên pha lê, chỉ có hai người bọn họ là ngoại lệ.

Trong tay Bạch tiền bối phân thân có đến ba viên pha lê, nhưng so ra vẫn ít hơn Tống Thư Hàng.

“Tại sao Tống tiền bối và Bạch tiền bối lại được nhiều pha lê thế?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Hai mắt Cuồng Đao Tam Lãng sáng lên, hắn nói:

“Ta biết rồi, nghi thức Hoàng Sơn Tế này là do Hoàng Sơn Chân Quân cử hành, chắc chắn số lượng pha lê cũng có liên quan đến hắn. Xem ra trong tất cả đạo hữu có mặt ở đây, Hoàng Sơn Chân Quân thích Tống Thư Hàng nhất, tiếp theo là Bạch tiền bối. Nhưng chuyện này quá không khoa học, theo ta nghĩ nếu Thư Hàng có bảy viên pha lê thì với mị lực của Bạch tiền bối, phải bảy mươi viên mới đủ.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Hôm nay Tam Lãng lên cơn mấy lần rồi vậy?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân:

“Không nhớ rõ nhưng chắc chắn đã quá ba lần rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nhìn Tam Lãng, sau đó lấy ra một thanh phi kiếm công đức dùng một lần đưa cho Tam Lãng:

“Tặng ngươi này Tam Lãng.”

Cuồng Đao Tam Lãng vừa nhìn thấy thanh phi kiếm công đức kia, trong đầu lập tức nhớ lại nỗi kinh hoàng khi bị bí cảnh chậm chạp chi phối vào mấy tháng trước.

“Cám ơn Bạch tiền bối, nhưng ta không cần món quà này đâu.”

Cuồng Đao Tam Lãng lắc đầu nguầy nguậy, khách sáo từ chối.

Bạch tiền bối phân thân khẽ mỉm cười:

“Đừng khách sáo, loại phi kiếm dùng một lần này ta có nhiều lắm, tặng ngươi đấy!”

Dứt lời, Bạch tiền bối đưa tay ra bắn nhẹ một phát, phi kiếm công đức dùng một lần bay tới bên cạnh xoay tròn vòng quanh thân thể Cuồng Đao Tam Lãng, trông có vẻ thân mật vô cùng. Nhưng mọi người đều biết, điệu bộ thân mật này của phi kiếm công đức chỉ là tạm thời. Chờ đến khi Hoàng Sơn Tế vừa kết thúc, chắc chắn Tam Lãng sẽ bị phi kiếm công đức bắn vào trong bí cảnh chậm chạp.

Hốc mắt Cuồng Đao Tam Lãng đã ươn ướt.

Bắc Hà Tán Nhân đưa tay vỗ nhẹ Tam lãng:

“Hay là đổi lại về đạo hiệu Tam Lãng đi, Tứ Lãng nguy hiểm quá.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tốt nhất là đổi thành Nhị lãng đi, để Tam Lãng có lúc cũng quá nguy hiểm.”

Bạch tiền bối phân thân lại nhìn ba viên pha lê trong tay mình rồi nói:

“Màu xanh lục là bảo thạch chân thị, màu tím là bảo thạch thế kiếp, màu đỏ là bảo thạch hỏa diễm. Mỗi loại pha lê lại có thuộc tính khác nhau. Ngoài ra... nếu như pha lê được chia theo luật mỗi người một viên, vậy trong tay ta có ba viên chắc là vì bọn họ đấy."

Bạch tiền bối phân thân gọi mấy người liễu thụ yêu Khinh Vũ và thần đèn Lư Sơn Lộ Ma Tôn ra ngoài.

"Có thể là vì hai người bọn họ cũng được xác nhận là 'một người' nên trong tay mới xuất hiện ba viên pha lê."

Bạch tiền bối phân thân tiếp tục giải thích.

Tống Thư Hàng:

"Nếu là vậy, trên người ta có Thông Nương, Quy tiền bối, Lục Tu Tiên Tử... còn ai nữa nhỉ? À, còn có Diệp Tư nữa, mặc dù cô ấy coi như là linh quỷ của ta nhưng chắc cũng được tính là một cá thể hoàn chỉnh. Còn ai nữa?"

Tống Thư Hàng lại liếc nhìn vào thế giới hạch tâm của mình:

"Đúng rồi, còn có Sở các chủ nữa."

Giao Bá Chân Quân:

"Tính hết cũng chỉ có năm người, thêm ngươi nữa cũng mới sáu người thôi."

Tống Thư Hàng suy nghĩ kỹ lại:

"Có lẽ ánh sáng công đức của ta cũng tính là một người?"

"Tống tiền bối, ngươi gian lận! Linh quỷ của ngươi tính là một người thì thôi cũng được đi, thế nhưng nếu ánh sáng công đức cũng tính là một người, vậy một mình ngươi chiếm phần của ba người luôn rồi."

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

"Ta cũng chỉ suy đoán thôi mà, nói không chừng là con mắt kia cũng được tính thành một người thì sao?"

Mấy thứ lung ta lung tung trên người hắn quá nhiều.

Bắc Hà Tán Nhân:

"Nếu vậy thì pha lê này đúng là được chia theo luật mỗi người một viên rồi."

"Vậy để ta đưa phần của Quy tiền bối, Lục Tu Tiên Tử và Sở các chủ vào cho bọn họ."

Tống Thư Hàng nói.

Hắn liếc nhìn pha lê trong tay mình.

Một viên bảo thạch chân thị màu xanh lục, một viên pha lê màu vàng, năm viên còn lại đều là bảo thạch thế kiếp màu tím.

“Bạch tiền bối, pha lê màu vàng là bảo thạch gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nó cũng là một loại bảo thạch mang thuộc tính nguyên tố giống pha lê màu đỏ, hẳn là bảo thạch lôi đình mang thuộc tính lôi.”

Bạch tiền bối đáp.

“Vậy bảo thạch thế kiếp có tác dụng gì? Trong tay ta đa số đều là bảo thạch thế kiếp.”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong tay Tô thị A Thập Lục cũng đang cầm một viên bảo thạch thế kiếp màu tím, bèn nói:

“Cái này ta biết, bảo thạch thế kiếp là bảo vật phòng ngự nguyền rủa. Nó có thể phòng ngự ít nhất mười lần nguyền rủa bình thường, hoặc chịu đựng được một lần đại nguyền rủa thuộc dạng tử kiếp.”

“Phòng ngự nguyền rủa à? Nếu vậy thì ta cầm cũng chả có tác dụng gì.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần này Diệp Tư thức tỉnh thiên phú ‘ăn nguyền rủa’, nếu có người phóng nguyền rủa lên người Tống Thư Hàng thì chẳng khác gì đang đưa đồ ăn cho Diệp Tư...

“Nếu ngươi cảm thấy bảo thấy thế kiếp vô dụng với mình thì có thể cầm nó đi đổi thứ khác.”

Bạch tiền bối phân thân đề nghị:

“Nếu may mắn, không chừng có người chịu đổi tài liệu Huyền Thánh bát phẩm lấy loại bảo vật này người đấy.”

Nếu chỉ xét về giá trị thì chắc chắn bảo thách thế kiếp không quý bằng tài liệu Huyền Thánh bát phẩm. Nhưng nếu may mắn gặp được tu sĩ đang cần dùng nó, nói không chừng có thể đổi được tài liệu mình cần cũng nên.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Vậy nếu trong tay còn dư bảo thạch thì ta sẽ mang đi đổi hết.”

Hắn cầm bảo thạch thế kiếp trong tay, trước hết chuyển hai viên đến chỗ Lục Tu Tiên Tử và rùa biển bự.

Trong thế giới hạch tâm.

Lục Tu Tiên Tử đã chế tạo xong hình thức ban đầu của thuẫn Vương Bá Chuyên Gia, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, có hai tiếng ‘ting, ting~~’ vang lên.

Lục Tu Tiên Tử bỗng rùng mình, ruột gan co thắt lại, ngay cả não cũng run rẩy.

“Lại có tài liệu được đưa vào ư?”

Trong đầu Lục Tu Tiên Tử lập tức hiện lên suy nghĩ này.

Việc này tương tự như trường hợp có người cài bài hát nào đó làm chuông báo thức trong điện thoại di động vào mỗi sáng, lần dần lại hình thành phản xạ có điều kiện đối với bài hát này. Sau đó mỗi khi nghe thấy bài hát này, người đó sẽ đột nhiên tỉnh hồn lại, não cũng run rẩy theo.

Cô quay đầu nhìn xuống đất, phát hiện thứ được đưa vào là hai viên pha lê màu tím rất đẹp.

“Đây là cái gì? Trong ba mươi ba loại tài liệu loài thú có thứ này à?”

Lục Tu Tiên Tử nghi hoặc.

Tống Thư Hàng:

“Lục Tu Tiên Tử đừng sợ, lần này không phải tài liệu. Đây là lễ vật mà Hoàng Sơn Chân Quân tặng cho mọi người, tên là bảo thạch thế kiếp, có thể ngăn cản một lần nguyền rủa cấp tử vong hoặc là mười lần nguyền rủa bình thường. Cô và Quy tiền bối mỗi người được một viên.”

“Lễ vật ư?”

Lục Tu Tiên Tử nhặt pha lê màu tím lên, trong lòng chợt cảm động.

Cảm động con khỉ á! Đây là do cô bị hành quá thảm, bây giờ Tống Thư Hàng chỉ tùy tiện ban cho một chút ân huệ nhỏ nhoi thôi đã khiến cô vui vẻ thế này đây.

Quy tiền bối cũng nhận lấy một viên pha lê màu tím:

“Ta cũng có phần à?”

“Ai cũng có phần cả.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ừ, rất đẹp, nhưng ta không có hứng thú với pha lê. Có rượu ngon không? Ta dùng pha lê đổi lấy rượu.”

Quy tiền bối hỏi.

Lục Tu Tiên Tử:

“Ta có, đổi cho ta đi!”

Có hai viên pha lê màu tím xinh đẹp này, cô có thể chế tạo một đôi bông tai.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, vậy là trạng thái táo bạo của Lục Tu Tiên Tử đã được cải thiện, rất tốt.

Tiếp theo hắn lại đưa cho Thông Nương một viên.

“Ta cũng có phần ư?”

Thông Nương vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng:

“Người gặp có phần, dù sao cô cũng là yêu sủng của ta, ta không thể bạc đãi cô được.”

Thông Nương ôm pha lê cười khúc khích.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ở bên cạnh khẽ động đậy~

Ý thức của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lướt qua Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, sau đó hắn lại chuyển ý thức đến chỗ Sở các chủ.

“Sở tiền bối, có khỏe không?”

Tống Thư Hàng hỏi thăm.

Sở các chủ:

“Nói sao nhỉ... nhìn chung thì cũng khá tốt.”

Sau khi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng thăng cấp xong, công hiệu của suối nguồn sự sống lại tăng mạnh. Thân thể của Sở các chủ đã bắt đầu ‘trọng sinh’, phần cổ trắng nõn đã khôi phục không ít.

Mặc dù tốc độ trọng sinh rất chậm nhưng chỉ cần có đủ thời gian, một ngày nào đó cô ấy sẽ khôi phục lại.

“Lễ vật tặng cô này, ai cũng có phần.”

Tống Thư Hàng đặt một viên pha lê bên cạnh Sở các chủ.

Sở các chủ liếc nhìn pha lê rồi nói:

“Bảo thạch thế kiếp, vật này không có tác dụng gì với ta. Hơn nữa bây giờ ta chỉ còn lại cái đầu, chẳng lẽ muốn ta ngậm nó à?”

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh đó... ặc, thôi không nghĩ lung tung nữa.

Sở các chủ:

“Viên pha lê này cho ngươi đấy.”

“Vậy thì ta không khách khí, có nhiều còn có thể mang đi đổi tài liệu Huyền Thánh bát phẩm.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Ngươi lấy tài liệu Huyền Thánh làm gì?”

Sở các chủ hỏi.

“Để chế tạo tổ hợp pháp khí tam thập tam thú, hì hì. Vậy ta rời đi đây.”

Tống Thư Hàng mỉm cười chào một tiếng rồi chuyển ý thức ra khỏi thế giới hạch tâm.

Sở các chủ ẩn nửa đầu trong nước suối, nhàm chán thổi bong bóng.

Tài liệu Huyền Thánh bát phẩm ư... Trong bảo khố của Bích Thủy Các có một ít tài liệu nhưng tiếc là Bích Thủy Các của cô đã không còn thuộc về cô nữa.

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về hiện thế.

Nếu Sở các chủ không cần pha lê, vậy trừ bảo thạch chân thị và bảo thạch lôi đình ra thì hắn còn có hai viên bảo thạch thế kiếp có thể dùng để trao đổi.

Lúc này, rốt cuộc cơn mưa trên đỉnh đầu cũng dừng lại.

Trên đỉnh núi của hình chiếu Hoàng Sơn, kiếp vân vẫn còn tụ ở chỗ Hoàng Sơn Chân Quân đang đứng, nhưng do có sương mù bao phủ nên các đạo hữu ở bên dưới không thấy rõ được trạng thái của Hoàng Sơn Chân Quân.

“Đến rồi.”

Lúc này, Chu Ly nhẹ giọng nói.

Thân hình của Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử khẽ dừng lại, điệu múa của nhị yêu đã đến đoạn cuối.

Trên tầng kết giới tinh thể trong suốt bên trên đỉnh đầu đột nhiên bùng lên ánh lửa.

Hình như có thứ vô hình gì đó đang công kích kết giới trong suốt, ngăn cản tế điển Hoàng Sơn.

Cùng lúc đó trên kết giới tinh thể trong suốt lại có một hình ảnh được chiếu ra.

Đó là một trận đại chiến xảy ra trong vũ trụ.

Là trận đại chiến giữa thế lực Tam Thập Tam Thú Thần Tông và những tên được gọi là thần minh kia.

“Có người đang cử hành Hoàng Sơn Tế, chết tiệt!”

Trên chiến trường, trong một thần quốc bên phe thần minh bỗng phát ra tiếng rống giận.

Ngay sau đó, thế công của phe thần minh bỗng trở nên điên cuồng hơn.

Bên phe Tam Thập Tam Thú Thần Tông có vẻ bắt đầu yếu thế.

Tình hình chiến đấu vô cùng ác liệt.

Mà lúc này Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện ở trong một góc trên hình chiếu cảnh chiến tranh, có một bóng người tự dưng xuất hiện.

Mái tóc dài màu lam như tấm áo choàng thả sau lưng, lông mi cũng màu lam vừa dài vừa dày.

Là Vân Tước Tử.

Chương 1318: Hãy Run Rẩy Đi, Mang Thai Đi Hỡi Đám Thần Dỏm Ngu Xuẩn Kia!

Sao Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối lại xuất hiện ở giữa nơi hai bên đang giao chiến thế kia?

Không biết bây giờ cô ấy đang ở trạng thái gì nữa? Là trạng thái ý chí của cô ấy làm chủ hay là trạng thái bị đại lão Cửu U phụ than đây?

Trong đầu Tống Thư Hàng đầy dấu chấm hỏi.

Cùng lúc đó, sau khi khi nhìn thấy Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Tống Thư Hàng đột nhiên muốn hát một bài.

Loại ham muốn ca hát này tới rất đột ngột.

Muốn hát thì hát, đừng ai ngăn cản ta.

Tiếp đó rốt cuộc Tống Thư Hàng không nhịn được, bắt đầu cất giọng hát:

“Tu tu tu tu, tu tu tu ru~~ tu tu tu, tu tu tu ru~~~”

Không muốn, dừng lại đi, hát cái gì thế này? Đổi một bài bình thường có được không vậy?

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đứng bên cạnh trợn mắt nhìn Tống Thư Hàng. Bá Tống thánh quân bị gì thế? Sao tự dưng lại cất cao giọng hát, hơn nữa còn hát một cách bất thường như vậy?

Nhìn trời, mình đang hát cái quái gì vậy?

Lúc này đây, Tống Thư Hàng muốn tự tử chết quách cho xong.

Lẽ nào mình bị trúng tà?

“Tống tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử đang ở trên người ngươi kìa!”

Vũ Nhu Tử chỉ ra sau lưng Tống Thư Hàng nói.

“Hở? Tu tu tu tu tu tu~ chờ chút, ở sau lưng ta à? Tu tu ru ru ru~~ nhìn trời.”

Tống Thư Hàng cũng không biết phải nói gì nữa.

Tô thị A Thập Lục:

“Cô ấy đang đứng ở sau lưng ngươi ca hát, có vẻ như cô ấy đang ở trạng thái nhân cách một.”

Cũng chỉ khi ở trạng thái nhân cách một, Tạo Hóa Tiên Tử mới hát bài hát quái dị như vậy.

“Tại sao cô ấy không về trong người Tạo Hóa Pháp Vương mà lại muốn phụ thân lên người ta chứ?”

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

Nói thật, đến giờ số đại lão phụ thân lên người hắn nhiều lắm rồi đấy.

Lúc này Tạo Hóa Tiên Tử mặc một thân nhu quần(*) đang giơ hai tay lên cao, hát đến đoạn nốt cao:

“A a a nha nha y~ y y nha~”

Tống Thư Hàng bỗng cảm giác được có một loại lực lượng kỳ lạ từ trên người Tạo Hóa Tiên Tử tràn vào trong cơ thể hắn.

Sau đó lực lượng này lại biến thành một cột sáng, bắn vào trong hình ảnh chiến trường giữa Tam Thập Tam Thú Thần Tông và phe thần minh đang chiếu trên kết giới thủy tinh.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, trong màn hình đang chiếu trực tiếp cảnh chiến trường bỗng xuất hiện một nhân vật mới.

Đó là một thư sinh mặc Nho phục, trên lưng cõng một ‘kệ sách’ rất to, trên đó chất đầy sách đủ thể loại.

Mà khuôn mặt của vị thư sinh này lại giống hệt khuôn mặt của Tống Thư Hàng.

“Chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng trợn mắt há hốc mồm.

“Tạo Hóa Tiên Tử chiếu hình Tống tiền bối vào trong hình ảnh chiến đấu à?”

Vũ Nhu Tử nói.

Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy khó hiểu:

“Chiếu vào trong hình ảnh chiến đấu thì có tác dụng gì đâu nhỉ? Hình ảnh này chỉ là hình chiếu phát sóng trực tiếp thôi mà.”

Trong lúc mọi người đang bàn tán, Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy hoa mắt chóng mắt.

Ngay sau đó, hắn phát hiện ý thức của bản thân lại chia ra làm hai.

Phần A vẫn đang ở nơi diễn ra tế điển Hoàng Sơn, cùng các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 tham gia tế khúc.

Còn phần B lại xuất hiện trong vũ trụ.

Đúng vậy, nơi này chính là chiến trường giữa Tam Thập Tam Thú Thần Tông và thần minh.

Cách làm việc của Tạo Hóa Tiên Tử quá quỷ dị, dị đến mức khiến người ta không cách nào thở nổi.

Hắn còn tưởng Tạo Hóa Tiên Tử chỉ chiếu hình hắn vào trong hình ảnh phát sóng trực tiếp thôi chứ, không ngờ Tạo Hóa Tiên Tử lại đưa luôn ý thức của hắn vào chiến trường trong vũ trụ.

Tình huống này thật quỷ dị, giống như dùng ánh sáng chiếu vào kênh truyền hình trực tiếp trên ti vi, sau đó lại bắn hình chiếu vào trong hiện trường xảy ra sự việc vậy.

Sau khi Tạo Hóa Tiên Tử chiếu thân ảnh của Tống Thư Hàng qua, tiếng hát của cô lại biến đổi.

Một giai điệu ưu thương, ẩn chứa nỗi nhớ nhung da diết lại dịu dàng vô tận từ trong miệng cô cất lên.

Bài hát này chính là bài mà tiên tử đã hát lúc ở trong mộng cảnh sương mù.

Không có lời chỉ có âm tiết.

Nhưng trong đầu Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục lại tự động hiện lên một đoạn lời, đồng thời cũng nhập đoạn lời này vào trong tiếng ca.

“Rõ ràng rất lưu luyến nhưng lại không thể níu giữ. Rõ ràng vẫn nhìn thấy nhưng lại không thể gặp lại. Rõ ràng cả đời cả kiếp này, chỉ muốn gặp lại ngươi lần nữa.”

“Nếu có cuộc đời mới thì tốt biết bao, ta có thể gặp lại ngươi ở một thời gian mới, tại một thành phố mới và với một thân phận mới.”

Theo tiếng hát, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Lúc này Tống Thư Hàng B trong vũ trụ bỗng phất tay, mở cửa vào thế giới hạch tâm.

Con mắt Thánh Nhân xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Thì ra là vậy...

Là vì thấy được thân ảnh Vân Tước Tử tiền bối nên Tạo Hóa Tiên Tử, con mắt Thánh Nhân Nho gia mới có cảm ứng, mới bắt đầu hành động.

"Đã vậy thì hãy để ta thay mặt tiền bối thực hiện nguyện vọng của ngài."

Tống Thư Hàng nói.

Nguyện vọng của Thánh Nhân chính là muốn gặp mặt Vân Tước Tử.

Hắn phải đi gặp Vân Tước Tử tiền bối trước khi cô ấy biến mất. Bất kể cô ấy đang ở trạng thái nào, cứ để con mắt Thánh Nhân nhìn thấy cô ấy một lần là được rồi.

Tống Thư Hàng thử khống chế hình chiếu của bản thân.

Trong vũ trụ, thư sinh Tống Thư Hàng được chiếu ra nhấc chân bước về phía trước, mỗi khi bước ra một bước lại có hoa sen màu đen xuất hiện nâng đỡ thân hình hắn.

Hắn thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, đi trong hư không như giẫm trên đất bằng, tức tốc chạy về phía Vân Tước Tử.

Còn cuộc chiến đang diễn ra trong vũ trụ ư? Xin lỗi, hắn không đủ sức nhúng tay vào.

Không có tool hack hư ảnh thánh viên viễn cổ của Bạch tiền bối two, không có Xích Tiêu Kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong tay, hắn chỉ là một tu sĩ tứ phẩm nho nhỏ đáng yêu mà thôi. Đối với loại chiến đấu của các đại lão cấp bậc thất, bát, cửu phẩm thế này, hắn vẫn nên tránh xa một chút thì tốt hơn.

Hơn nữa thân thể hình chiếu này là do tiếng hát của Tạo Hóa Tiên Tử tạo thành, chỉ có thể sử dụng công pháp, dị năng thiên phú và chiêu thức quyền pháp Nho gia giống như trong thế giới sương mù.

Vì vậy Tống Thư Hàng thi triển Quân Tử Vạn Lý Hành, chuẩn bị lặng lẽ rời xa chiến trường.

Nhưng đúng lúc này, trên một chiếc chiến hạm của Tam Thập

Tam Thú Thần Tông lại truyền ra một giọng nói.

“Bá Tống tiền bối, quả nhiên ngài cũng tới, ta biết ngài nhất định sẽ xuất hiện mà! Tiền bối, xin ngài hãy ra tay tiêu diệt đám ngụy thần này để bọn họ biết sự lợi hại của ngài nào!”

Một giọng nói kêu lên đầy phấn khởi.

Đây hình như là giọng của hồ yêu Độc Cô Bạch, giọng nói này xuyên qua hệ thống sóng âm đặc biệt của chiến hạm vang vọng trong hư không.

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong chiến hạm, Độc Cô Bạch mừng ra mặt. Hắn đã nhìn thấy thực lực của Bá Tống Huyền Thánh, có thể nói là mạnh đến nổi khiến người ta phải nghẹt thở!

Con mắt hỏa diễm rất trâu đúng không? Là thần minh đã mở ra thần quốc, tổng chiến lực không thua gì đại năng cấp cửu phẩm, thậm chí còn tham dự vào cuộc chiến hủy diệt Thiên Đình viễn cổ.

Vậy mà Bá Tống Huyền Thánh lại có thể áp chế con mắt hỏa diễm một cách toàn diện, hành đối phương tới tấp, giết con mắt mắt hỏa diễm dễ như giết một con gà.

Mà bây giờ, xét theo tình hình chiến đấu chung trong vũ trụ, Tam Thập Tam Thú Thần Tông đang rơi vào thế yếu.

Chủ yếu là do phe thần minh đột nhiên hoàn toàn cuồng bạo. Vì một nghi thức Hoàng Sơn Tế, bọn chúng điên cuồng chiến đấu muốn kết thúc trận chiến trong vũ trụ này, sau đó đi ngăn cản Hoàng Sơn Tế.

Bây giờ có đại lão như Bá Tống tiền bối nhập cuộc, chỉ cần kiềm chặt một thần minh có thần quốc bên phe địch rồi mài từ từ, chắc chắn khí thế bên phe Tam Thập Tam Thú Thần Tông lập tức sẽ tăng vọt ngay.

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, không chỉ Độc Cô Bạch mà ngay cả vị lão giả cầm cung kia cũng có chút kích động, trên khuôn mặt già nua lộ ra một tia ý cười.

Vị này là quân cứu viện mạnh đây.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ta chỉ muốn lặng lẽ đi ngang qua thôi, đây gọi là điệu thấp, là khiêm tốn đấy có biết không hả?

Nhưng bây giờ không thể khiêm tốn được nữa rồi.

Tiếng của Độc Cô Bạch truyền ra từ trong chiến hạm đã khiến người bên phe thần minh chú ý.

Nháy mắt đã có ba thần minh xông về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không nhìn thấu tu vi của bọn họ. Thật ra thần minh có mặt ở đây đều là tồn tại có tu vi từ lục phẩm trở lên, không có ai là gà bệnh cả.

“Là nghìn năm đệ nhất thánh.”

“Coi chừng chiêu đao pháp kia của hắn, chiêu đao pháp đó là chân truyền của Xích Tiêu Tử, đủ sức hủy thiên diệt địa đấy.”

“Thêm vài người nữa lại đây, bao vây giết chết hắn, không được để hắn làm loạn chiến cuộc.”

“Mặc dù là Huyền Thánh mới tấn thăng nhưng chiến lực của hắn sánh ngang với Huyền Thánh đỉnh phong, không được xem thường.”

Bên phe thần minh truyền ra mấy giọng nói rất bình tĩnh.

Thân là nghìn năm đệ nhất thánh, là nhân vật nổi tiếng trong tu chân giới hiện nay, tin tức về Tống Thư Hàng được rất nhiều người thu thập.

Tấn thăng Huyền Thánh, đánh bại Đông Qua Thánh Quân có lực phòng ngự cực mạnh, giỏi đao pháp, có đao pháp chân truyền Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của trường sinh giả Xích Tiêu Tử.

Xích Tiêu Tử là tu sĩ cực kỳ nổi tiếng trong giới Trường Sinh Giả, hầu hết các cường giả đứng đầu đều nghe nói đến tuyệt kỹ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của hắn.

Sau khi giọng nói bình tĩnh kia phân tích xong, lại có hơn mười thần minh từ bỏ đối thủ của mình chạy vọt về phía Tống Thư Hàng, muốn bao vây diệt trừ hắn.

“Người sợ nổi danh, heo sợ mập.”

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt nhớ đến câu nói này.

Không có Bạch tiền bối two hỗ trợ, không có Xích Tiêu Kiếm, không có Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngay cả mỹ nhân rắn công đức cũng đang ở trên người bản thể.

Dưới tình huống thế này, nhiều thần minh xông lại đây như vậy thì chỉ cần một nốt nhạc là có thể xé nát thay hắn ra rồi.

Lúc này, hắn chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất.

“Đám thần dỏm các ngươi hãy tới đây đi.”

Tống Thư Hàng đứng im tại chỗ, tư thế vững vàng, Nho phục trên người không gió tự bay.

Nho Gia Kim Cương Thân toàn lực vận chuyển.

Chính khí mắt thường có thể thấy được ngưng tụ lại trên người Tống Thư Hàng, lúc này nhìn hắn giống hệt như một pho tượng đồng.

Tống Thư Hàng chắp hai tay sau lưng, dùng ánh mắt bình tĩnh đám thần minh đang đến gần.

Có thể là do con mắt Thánh Nhân cảm ứng được hiện trạng của Tống Thư Hàng, lần này chính khí ngưng tụ với tốc độ cực nhanh.

Mới nháy mắt đã bổ sung năng lượng xong.

Cùng lúc đó mười mấy thần minh cũng đã xông tới bao vây kín kẽ, nhìn hắn đầy cảnh giác, đề phòng chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của hắn.

Lúc này, Tống Thư Hàng chậm rãi nói:

“Các ngươi... biết chữ ‘hiếu’ là gì không?”

Do bây giờ thân thể hắn là hình chiếu đặc biệt, thanh âm do hắn phát ra trực tiếp vang vọng trong hư không, âm lượng rất cao, nghe điếc cả tai.

“???”

Mười mấy thần minh đần mặt ra, ngơ ngác chẳng hiểu gì.

“Các ngươi biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Đám thần minh vẫn cứ thộn mặt ra đấy.

Trong hiện thế, Vũ Nhu Tử thấy cảnh này thì hưng phấn hẳn lên:

“Tới rồi tới rồi, ta đã đợi cảnh này lâu lắm rồi.”

Tô thị A Thập Lục:

“...”

Mấy vị tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 tò mò hỏi:

“Cảnh gì cơ?”

“Cảnh thể nghiệm sự vĩ đại của tình mẹ! Rất thú vị, vốn dĩ ta cũng muốn thể nghiệm một lần cho biết.”

Vũ Nhu Tử giơ ngón cái lên nói.

Lúc này trong hình, thư sinh Tống Thư Hàng trong vũ trũ giơ tay lên, nhắm thẳng vào một thần minh có ngoại hình là cự nhân một mắt:

“Chính là ngươi, trả lời ta nghe, ngươi biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?”

“Ta không biết, ta không có mẹ, bởi vì ta chui ra từ trong đá.”

Cự nhân một mặt lắc đầu trả lời.

Chú thích:

(*) Nhu quần (ruqun): áo vạt ngắn mặc với quây thường (váy quay bao bên ngoài)

Chương 1319: Hãy Run Rẩy Trước Tình Mẹ Đi!

Tống Thư Hàng:

"..."

Bị quê nha, câu trả lời không theo kịch bản thế này bảo hắn phải nói gì tiếp đây.

Một lát sau, Tống Thư Hàng cố nặn ra một chữ qua kẽ răng:

"Được!"

Hiện tại cấu tạo thân thể của hắn rất đặc biệt, thanh âm phát ra từ trong miệng trực tiếp vang vọng trong vũ trụ dưới hình thức pháp lực.

Một chữ 'Được!' này vang dội như tiếng sấm rền mãi không dứt.

"Nếu ngươi chưa từng trải nghiệm tình mẹ... Vậy thì đúng lúc bây giờ có một cơ hội miễn phí giúp thân thể ngươi tự trải nghiệm sự vĩ đại của tình mẹ."

Tống Thư Hàng nói.

Cự nhân một mắt:

"Hở?"

Cấu tạo thân thể của thần minh cũng đặc biệt, có thiên phú trao đổi trực tiếp trong vũ trụ.

"Hãy run rẩy trước tình mẹ đi!"

Tống Thư Hàng hô to.

Lần này con mắt Thánh Nhân trong tay hắn cực kỳ phối hợp, chính khí hóa thành một luồng ánh sáng bắn lên người cự nhân một mắt.

Tốc độ của luồng sáng 'ánh nhìn mang thai' này nhanh đến cực hạn, không cách nào né tránh được.

Đám thần minh bao vây Tống Thư Hàng còn chưa kịp phản ứng, cự nhân một mắt đã trúng chiêu.

[Người chơi cự nhân một mắt, ngài đã trúng kỹ năng ánh nhìn mang thai của con mắt Thánh Nhân Nho gia, phải chịu mười giây trải nghiệm mang thai + một tiếng trải nghiệm sinh nở. Người chơi không thể miễn dịch, không thể chống cự, không thể tránh né, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Chúc ngài may mắn.]

Tất cả tồn tại có tu vi thấp hơn Thánh Nhân Nho gia đều không thể miễn dịch chiêu ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân Nho gia.

Mà bây giờ Thánh Nhân Nho gia chỉ còn sót lại con mắt, hiệu quả của pháp thuật ánh nhìn mang thai đã giảm đi nhiều.

Nhưng cho dù pháp thuật của Thánh Nhân Nho gia đã từng trấn áp một thời có giảm hiệu quả thì vẫn thuộc cấp bậc đứng đầu thế giới. Tu luyện giả có tu vi từ Trường Sinh Giả trở xuống, trừ khi trên người mang theo pháp khí đặc biệt, nếu không đều không thể miễn dịch chiêu ánh nhìn mang thai bá đạo này!

Mặc dù không biết cự nhân một mắt đã đạt đến cảnh giới gì nhưng nó vẫn chưa ngưng tụ ra thần quốc của riêng mình, ngay cả cửu phẩm cũng chưa tới. Sau khi đánh trúng mục tiêu, ánh nhìn mang thai lập tức có hiệu lực.

Bụng của cự nhân một mắt bỗng phình to ra.

Một giây phình to một vòng.

Trước giờ chưa từng có chức năng ‘sinh con’, cự nhân một mắt hốt hoảng la lên:

“Cái gì đây? Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Mười giây sau, bụng cự nhân một mắt đã lớn đến kinh người.

Bụng to chẳng kém gì bản thể của hắn.

Thấy ‘cái thai’ khủng bố kia, Tống Thư Hàng cũng kinh ngạc đến ngây người.

Ngay sau đó, cự nhân một mắt bắt đầu ‘run rẩy trước tình mẹ’.

Hắn bắt đầu chịu đựng cơn đau đẻ kinh hoàng, bụng càng lớn, cơn đau đẻ lại càng khủng khiếp. Cái bụng to đến mức quá đáng kia đã khiến cự nhân một mắt phải chịu đựng nỗi thống khổ trước nay chưa từng có.

Hắn ôm bụng lăn lộn liên tục, còn ngón tay thì cứ cào cấu trong hư không.

“Đau quá, đau quá~~ đau quá! Cảm giác gì thế này? Đau quá!”

Cự nhân một mắt la hét thảm thiết liên tục.

Cho dù ý chí có kiên cường hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì dưới cơn đau không lời nào tả được này. Cơn đau này tác động lên hai tầng, cả thể xác lẫn tinh thần.

Cũng giống như Tống Thư Hàng trước đó, mặc dù ý chí của Tống Thư Hàng đã được bí thuật giám định cường hóa, cho dù trên người bị rạch ra mười mấy vết thương sâu thấy cả xương, hắn cũng có thể nhịn được ngay cả chân mày cũng không nhíu lấy một cái. Nhưng loại đau đẻ này hoàn toàn phản lại cấu tạo thân thể của nam giới, dù ý chí có mạnh đến mức nào cũng không thể miễn dịch được.

Thấy cảnh này, đám ngụy thần bao vây Tống Thư Hàng rùng mình hoảng sợ.

Sau mười giây mang thai, cự nhân một mắt bắt đầu tiến vào giai đoạn sinh nở.

Đây là kỹ năng của Bá Tống Huyền Thánh ư?

Nếu bị luồng ánh sáng kia đánh trúng, sẽ mang thai con của Bá Tống Huyền Thánh à?

Pháp thuật này sẽ hại chết người đấy chứ chẳng đùa, đáng sợ đến mức khiến người ta phải nghẹt thở.

Trong lòng các thần minh, độ nguy hiểm của nghìn năm đệ nhất thánh lại tăng lên một cấp bậc.

...

Hiện trường tế điển Hoàng Sơn.

Vũ Nhu Tử:

“Ha ha ha, tên chui ra từ trong đá trúng chiêu rồi. Cho dù có chui ra từ trong đá, bắt mang thai thì vẫn phải mang thai thôi. Bí pháp này quá tuyệt vời!”

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 không nhịn được lặng lẽ lùi một bước, giữ khoảng cách với Tống Thư Hàng bản thể.

Nhìn ai thì người đó mang thai, kỹ năng này cũng quá... quá ấy ấy đi.

Tô thị A Thập Lục thở dài, lên tiếng biện bạch cho Tống Thư Hàng:

“Thật ra bí thuật này cũng không giống như mọi người tưởng tượng đâu. Bí thuật này là bí pháp thuộc loại hình giáo dục của Nho gia, phối hợp với bài ‘giữ đạo hiếu’ nhằm mục đích giáo dục thôi.”

“Ta ít đọc sách, A Thập Lục, ngươi đừng lừa ta.”

Tuyết Lang Động Chủ nói.

Zui Yue Cư Sĩ:

“Ta quen không ít đạo hữu Nho gia nhưng chưa từng nghe đến chuyện trong Nho gia còn có loại phương thức giáo dục này.”

“Là thật đấy, Tạo Hóa Tiên Tử nói đây là pháp thuật do Thánh Nhân Nho gia nghiên cứu ra để mọi người trải nghiệm sự vĩ đại của tình mẹ. Chờ Tống tiền bối trở lại, ta cũng phải thử... ưm!”

Vũ Nhu Tử nhanh chóng che miệng mình lại.

Lệ Chi Tiên Tử nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân:

“Hằng Hỏa đạo hữu, chuyện này có thật không?”

Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ, sau đó lắc đầu đáp:

“Các ngươi cũng biết, trước kia Nho gia bọn ta đã trải qua một trận đại kiếp. Điển tịch mà Thánh Nhân để lại năm đó, trăm quyển không giữ được một. Về phần pháp thuật do Thánh Nhân nghiên cứu ra cũng chẳng truyền thừa xuống được bao nhiêu, nghìn thì mất cả nghìn.”

Nói xong, hắn quay qua nhìn Tạo Hóa Tiên Tử đứng sau lưng Tống Thư Hàng, cách ăn mặc và hệ thống lực lượng của vị tiên tử này quả thật rất giống nhất hệ Nho gia.

“Nhưng bí pháp này tấn công theo đường thẳng, rất dễ bị nhìn thấu.”

Bạch tiền bối phân thân nhíu mày nói.

Lúc này Thư sinh Tống Thư Hàng chiếu trong vũ trụ đã bị kẻ địch bao vây kín, chỉ dựa vào mỗi kỹ năng ánh nhìn mang thai rất khó chống lại.

“Cần ta đi hỗ trợ không Thư Hàng?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng bản thể lắc đầu:

“Bạch tiền bối đừng lo, xem ta đây!”

Nhất tâm nhị dụng, hắn đã quen lâu rồi.

...

Trong vũ trụ.

Cự nhân một mắt vẫn đang la hét, tiếng hét cực kỳ thảm thiết thê lương khiến người nghe phải bất khóc, thương xót thay cho hắn.

“Đừng để hắn có cơ hội thi triển bí pháp lần nữa, cùng nhau xông lên!”

Một vị thần minh trên đầu mọc sừng hươu cực lớn, nửa thân trên là hình dáng con người, nửa thân dưới là hươu trầm giọng nói. Hắn cao gần ba mét, trong tay cầm một cặp lưu tinh chùy.

“Ồ, là hươu này, ngươi có phải là tu luyện giả cấp bát phẩm không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Thần minh nửa người nửa hươu lắc đầu.

“Thật đáng tiếc.”

Tống Thư Hàng đưa tay về phía hắn.

“Bá Tống Huyền Thánh, chiêu thức giống vậy không có tác dụng với ta đâu.”

Thần minh nửa người nửa hươu nhanh chân nhảy đi, né tránh luồng sáng Tống Thư Hàng sắp bắn ra.

Đồng thời thân hình hắn không ngừng nhảy loạn lung tung, không dừng lại dù chỉ một khắc.

Hắn là thần minh thuộc kiểu lý trí, sau khi nhìn Tống Thư Hàng sử dụng bí pháp ánh nhìn mang thai một lần, hắn lập tức nghĩ ra cách đối phó bí pháp này.

Công năng của ánh nhìn mang thai vô cùng đáng sợ, hơn nữa tốc độ bắn của luồng sáng lại cực nhanh khiến mục tiêu không kịp phản ứng, nếu như bị khóa chặt thì tiêu đời.

Nhưng cách thức tấn công của bí pháp ánh nhìn mang thai này là công kích theo đường thẳng, hơn nữa tốc độ ra tay của Bá Tống Huyền Thánh cũng không nhanh, có lẽ khi thi triển pháp thuật này cần phải có thời gian để tụ khí.

Dựa vào những phân tích trên, muốn né tránh loại pháp thuật làm người ta mang thai này rất dễ.

Chỉ cần nhảy liên tục, nhảy loạn xạ không theo tiết tấu gì hết là được rồi. Làm vậy Bá Tống Huyền Thánh sẽ không khóa được vị trí của hắn, cũng không thể bắn ánh sáng trúng hắn.

“Các ngươi cũng làm theo ta, nhảy để hành động, giết chết Bá Tống Huyền Thánh.”

Thần minh nửa người nửa hươu hét to.

Vậy là ngoài cự nhân một mắt đã mang thai đang đau đẻ ra, những thần minh khác bao vây Tống Thư Hàng đều bắt đầu nhảy nhót loạn xạ.

Trong lúc nhảy, những thần minh nào đánh cận chiến thì đến gần Tống Thư Hàng, còn những thần minh công kích tầm thì đã chuẩn bị sẵn pháp thuật, vừa nhảy vừa khóa vị trí của Tống Thư Hàng.

“Ngươi rất thông minh nhưng... hãy run rẩy trước tình mẹ đi!”

Tống Thư Hàng giơ tay phải lên cao, bắn bí pháp ánh nhìn mang thai lên phía trên.

Đám thần minh bao vây Tống Thư Hàng sững sốt chẳng hiểu gì. Bá Tống Huyền Thánh bắn bí pháp lên không trung làm gì? Chẳng lẽ bí pháp còn có thể rơi từ trên không trung xuống à?

Đúng lúc này, một nam tử tóc bạc trên đầu có tai thú đột nhiên xuyên không gian xuất hiện. Hắn tế ra một chiếc gương cổ bằng đồng, sau đó dùng gương đỡ lấy luồng sáng của bí pháp ánh nhìn mang thai.

Sau khi bắn trúng gương cổ, luồng sáng lại bắn ngược lại, trúng ngay người thần minh nửa người nửa hươu.

Thần minh nửa người nửa hươu có nhảy thế nào cũng không né được ánh sáng do gương cổ bắn ngược ra.

Bụng hắn lập tức phình to lên, mười giây sau đã phình to đến mức khiến hắn tuyệt vọng.

Cuối cùng hắn nối gót cự nhân một mắt, lăn lộn trong hư không, tiếng kêu thê lương +2, nghe mà đau xé lòng.

…

Nam tử tai thú đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng rồi giơ tay nói:

“Tam thai nhập vũ trướng,
Thập niên triêu bát hoang.
Tam hiến phụng loan thương,
Thú nhạc tại sơn cốc.
Thần kinh bối tử mạch,
Tông bá chính thừa xuân.”

Tống Thư Hàng đần mặt ngẩn người.

“Đây là thơ tàng đầu(*), ý là khi Bá Tống đạo hữu nghe thơ, ghép những chữ đầu câu lại sẽ thành ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.”

Nam tử tóc bạc có tai thú híp mắt chào Tống Thư Hàng:

“Tam Thập Tam Thú Thần Tông Phong Kiều Tử ra mắt Bá Tống đạo hữu.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đây là thơ đấy à?

Mau xin lỗi thi nhân khắp Hoa Hạ ngay.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn vẫn giơ tay vỗ vào tay Phong Kiều Tử.

Phong Kiều Tử có tu vi chừng thất phẩm hoặc bát phẩm, bản thân cũng không nắm giữ lực lượng không gian. Lúc nãy hắn có thể xuyên không gian hiện thân là nhờ vào cổng không gian do đại năng Kiếp Tiên trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông mở ra cho hắn.

Mà gương cổ trong tay hắn lại là pháp bảo không nhìn ra cấp bậc gì.

Sở dĩ có màn phối hợp vừa rồi là do Phong Kiều Tử đã bàn trước với Tống Thư Hàng thông qua phương thức truyền âm nhập mật, sau đó hai người ăn ý hoàn thành một lần tập kích bất ngờ.

“Tiếp theo là thời điểm để đám ngụy thần này nếm trải mị lực của thi nhân.”

Phong Kiều Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Mị lực của thi nhân?”

“Mang thai / Dưới sự cảm hóa của tình mẹ / Cảm thụ mị lực của việc sinh nở / Sau đó / Hãy run rẩy đi! Một bài thơ hiện đại mới dành tặng cho các ngươi.”

Phong Kiều Tử giơ gương cổ bằng đồng lên.

Tống Thư Hàng:

“…”

Bài thơ hiện đại đáng sợ này khiến não của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu run rẩy.

Nhưng hắn vẫn phối hợp với Phong Kiều Tử.

Luồng sáng của bí pháp ánh nhìn mang thai bắn về phía gương cổ.

Phong Kiều Tử điều khiển gương cổ, chỉnh góc bắn ngược của ánh sáng ánh nhìn mang thai.

Vốn dĩ đường bắn là đường thẳng nhưng nhờ có gương cổ bắn ngược, phương thức công kích trở nên quỷ dị vô cùng.

Mấy hơi thở sau.

Tất cả thần minh bao vây tấn công Tống Thư Hàng đều mang thai, tiến vào giai đoạn đau đẻ một tiếng đồng hồ.

Trên chiến trường mà chỉ chớp mắt đã có hàng loạt biến đổi như thế này, một tiếng đã đủ để bọn họ chết hơn mười nghìn lần.

Cuối cùng một thần mình có thần quốc bên phe thần minh không nhìn nổi nữa.

Nếu cứ để Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử tiếp tục phối hợp với nhau như vậy, tất cả thần minh trên chiến trường đều phải mang thai hết thôi.

Một thần quốc hàn băng mở ra ngay trước mặt Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử.

Ngay sau đó, một nữ tử như được đúc bằng hàn băng xuất hiện trong thần quốc.

Phong Kiều Tử híp mắt nhìn đối phương.

Tới rồi!

Cuối cùng cũng có nữ thần hiện thân.

Nãy giờ cứ phải làm đám hán tử thần minh thô lỗ mang thai, hắn sắp ói ra luôn rồi.

(*) Thơ tàng đầu, tức lối thơ ẩn ý vào những chữ đầu câu.

Chương 1320: Quả Nhiên Đại Năng Đều Thích Móc Mắt Ra Chơi

Đặc biệt là tiếng la hét thảm thiết của đám hán tử thần minh thô lỗ kia lúc mang thai, nghe mà điếc cả tai.

Bây giờ rốt cuộc cũng có một nữ thần ra sân.

Quả nhiên chỉ có nữ thần mới là vật dẫn tiếp nhận bí pháp ánh nhìn mang thai thích hợp nhất!

“Mặc dù nữ thần này có tu vi hơi cao một chút, đã ngưng tụ ra thần quốc... nhưng chỉ cần hắn nắm chuẩn thời cơ, phối hợp tốt với Bá Tống Huyền Thánh thì vẫn có thể khiến cho vị nữ thần kia nếm thử mùi vị mang thai.”

Phong Kiều Tử nói thầm trong lòng.

Lúc này vị nữ thần như đúc bằng hàn băng bước ra khỏi thần quốc, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử. Cô vừa hiện thân, nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên hạ xuống, lạnh đến thấu xương.

“Tới đi, Bá Tống!”

Nữ thần như đúc bằng hàn băng đột nhiên giang rộng hai tay, nói vọng về phía Tống Thư Hàng:

“Bắn ánh sáng về phía ta đi, ta sẽ không tránh né.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Trong lòng chợt động, Phong Kiều Tử dùng phương thức ngâm tụng thơ ca nói:

“Cẩn thận/ Bá Tống đạo hữu/ Đối phương/ Là thần minh hệ hàn băng, nói không chừng muốn/ Ngưng tụ gương băng, bắn ngược /Ánh sáng mang thai của ngươi đấy.”

“Hừ, ánh sáng ánh nhìn mang thai cũng không phải thứ dễ bắn ngược đâu nhé.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Tiếp đó hắn đưa tay chỉ về phía nữ thần hàn băng, kích hoạt con mắt Thánh Nhân.

Một luồng sáng bắn về phía nữ thần hàn băng.

Cô không né tránh, cũng không ngưng tụ ra gương băng để bắn ngược ánh sáng giống như lời Phong Kiều Tử đã nói.

Ánh sáng của bí pháp ánh nhìn mang thai bắn trúng nữ thần hàn băng.

Bụng của cô lập tức phình lên, mấy giây sau đã phình to như một quả bóng nhỏ, quần áo ở phần bụng căng lên, hơn nữa bụng vẫn còn phình to.

“Đây chính là cảm giác mang thai ư? Thật đặc biệt, hình như ta cảm giác được có một sinh mạng nho nhỏ đang thành hình trong bụng ta.”

Nữ thần hàn băng nhẹ nhàng sờ bụng mình, trên khuôn mặt lạnh như băng lại hiện lên sự dịu dàng của người làm mẹ.

Mười giây sau, cô cau mày, một tiếng chịu đựng cơn đau đẻ bắt đầu.

Cô khẽ vuốt ve bụng mình, ánh mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Cám ơn ngươi, Bá Tống Huyền Thánh. Ta nhớ hình như ngươi họ Tống đúng không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này tự dưng hỏi họ của ta làm gì?

“Sau khi giết chết ngươi, ta sẽ sinh đứa bé này ra coi như là lời cảm ơn. Sau đó ta sẽ cho đứa bé này theo họ cha theo như tập tục của người Hoa Hạ các ngươi, dù đứa bé là trai hay gái đều sẽ mang họ Tống.”

Nữ thần hàn băng ngẩng đầu lên, cong môi cười với Tống Thư Hàng:

“Trước khi chết, ngươi có muốn đặt tên cho đứa bé này không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chị hai à, thật ra ánh nhìn mang thai không làm người ta mang thai thật đâu, đây chỉ là pháp thuật do Thánh Nhân Nho gia nghiên cứu ra để các đệ tử thể nghiệm ‘mười tháng mang thai và đau đớn khi sinh’ thôi. Sau khi pháp thuật hết tác dụng, bụng sẽ khôi phục lại như cũ, không có khả năng sinh ra bé con đâu.

Nếu pháp thuật này có thể làm người ta sinh ra một đứa bé thật thì mới là không khoa học đấy.

“Sao rồi? Nghĩ ra tên cho đứa bé chưa?”

Nữ thần hàn băng đưa tay vuốt bụng đang gồ lên, dịu dàng hỏi.

Mà cũng trong lúc này, lực lượng hàn băng đã hình thành ‘vực’, phong tỏa Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử.

Ngay cả không gian cũng bị ảnh hưởng, đề phòng trường hợp Thư Hàng và Phong Kiều Tử dùng lực lượng không gian chạy trốn.

...

Hiện trường Hoàng Sơn Tế.

Vũ Nhu Tử kinh ngạc hỏi:

“Tống tiền bối, người trúng bí pháp ánh nhìn mang thai sẽ sinh con thật à?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ôi chao, thế thì đáng sợ quá rồi. Trong vũ trụ có nhiều nam thần minh muốn sinh con cho Tống đạo hữu như vậy, chỉ trong một đêm Tống tiểu hữu đã thành cha của quá trời em bé.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng bản thể co giật liên hồi:

“Làm sao có loại thao tác đó được? Ánh nhìn mang thai chỉ là một pháp thuật để thể nghiệm ‘mang thai, nỗi đau khi sinh’ thôi, làm sao mà sinh ra em bé thật được chứ?”

“Vậy thì tiếc thật.”

Một vị tiên tử xa lạ chẳng biết lúc nào lại đứng chung với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1:

“Nếu như bí pháp ánh nhìn mang thai này có thể làm người ta sinh con thật thì ta được giải thoát rồi.”

“Là ngươi, đồ bói bịp!”

Bắc Hà Tán Nhân lập tức nhận ra vị tiên tử xa lạ này là ai.

Người hiểu rõ ngươi nhất chính là đối thủ của ngươi, thân là đối thủ truyền kiếp của Đồng Quái Tiên Sư, chỉ dựa vào một câu nói, Bắc Hà Tán Nhân đã đoán được thân phận của vị tiên tử xa lạ này.

Tiên tử xa lạ:

"Đậu xanh, ta mới nói có một câu mà ngươi đã nhận ra ta là ai rồi sao? Ngươi cầm tinh con cún à?"

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức nhìn vào thân thể tiên tử xa lạ, nhìn váy tiên bảy màu khoác trên người cô.

"Không ngờ bói bịp lại là tiên tử!"

Cuồng Đao Tam Lãng cả kinh nói.

Lệ Chi Tiên Tử xoa huyệt thái dương:

"Ta không cách nào tiếp nhận được chuyện này, ta tình nguyện coi bói bịp là người lưỡng tính giống Bạch Hạc."

Zui Yue Cư Sĩ:

"Lệ Chi đạo hữu, chẳng qua là Bạch Hạc đạo hữu vẫn chưa xác định giới tính, chỉ có thể coi là trung tính, khác với người lưỡng tính."

"Khoái Nhạc Cư Sĩ nói có lý, quả là một cư sĩ tài giỏi."

Giao Bá Chân Quân giơ ngón cái lên.

Zui Yue Cư Sĩ:

"Cảm ơn, nhưng ta không phải Khoái Nhạc Cư Sĩ."

Tống Thư Hàng bản thể nhìn về phía Tối Nhạc Cư Sĩ. Cư sĩ mau tấn thăng lên bát phẩm đi, cứ thế này ngay cả người đứng xem như hắn cũng thấy mệt tim.

"Ngây thơ."

Đồng Quái Tiên Sư đưa tay sờ khuôn mặt trắng nõn của mình một cách quyến rũ:

"Nếu đã dịch dung thành nữ thì đương nhiên cũng phải xử lý tiên y trên người rồi, váy bảy màu này là do ta ngụy trang ra đấy. Dễ gì cho các ngươi biết được giới tính thật của ta chứ? Các ngươi còn non và xanh lắm!"

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1:

“...”

Làm sao bây giờ? Tự nhiên ngứa tay muốn đánh người quá.

Tống Thư Hàng bản thể chuyển mắt nhìn màn hình phát sóng trực tiếp trận đại chiến trong vũ trụ.

Trong hình, hình như Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối còn đang trong trạng thái ngẩn người. Cô ấy co mình lại, ngồi im bất động ngay tại vị trí vừa hiện thân.

“Phải nghĩ cách thoát thân, đến gần Vân Tước Tử tiền bối mới được.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong đầu.

Nhưng vấn đề nan giải bây giờ là làm thế nào để thoát khỏi nữ thần hàn băng đây.

Hay là trước hết để thư sinh Tống Thư Hàng trong vũ trụ trốn vào thế giới hạch tâm?

Nhưng mà cơ chế của thế giới hạch tâm là vào ở đâu thì ra ở đó. Nếu như nữ thần hàn băng chơi chiêu ôm cây đợi thỏ, hắn có trốn vào thế giới hạch tâm cũng như không.

Hay là để cho mỹ nhân rắn công đức tiến vào chiến trường, chế tạo ra cơ hội thoát thân?

Tống Thư Hàng xoa mi tâm, đau đầu suy nghĩ.

Cuồng Đao Tam Lãng ở gần đó thu lại nụ cười trên môi. Hắn siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trong hình.

Hắn muốn đi đến chiến trường, gặp mặt Vân Tước Tử ngay lập tức...

“Vân Tước Tử tiền bối đứng dậy rồi!”

Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng.

Ngoài Thư Hàng và Tam Lãng ra, hắn là người thứ ba chú ý đến Vân Tước Tử.

Trong hình phát sóng trực tiếp, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ôm đầu từ từ đứng dậy. Lúc này đôi mắt vốn màu băng lam của cô lại biến thành màu đỏ thẫm.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt lạnh xuống, điều này chứng tỏ Vân Tước Tử tiền bối đang trong hình thái đại lão Cửu U phụ thân.

Sau khi đứng dậy, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử dùng cặp mắt sắc như mắt ưng quét quanh toàn trường.

Hình như cô ấy đang tìm thứ gì đó?

Mà ở chỗ thư sinh Tống Thư Hàng.

[Bá Tống đạo hữu yểm hộ ta, đại chiêu của ta sắp hoàn thành rồi, tranh thủ phong ấn vị nữ thần hàn băng này lại trong một chiêu luôn.]

Phong Kiều Tử truyền âm nhập mật nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

[Được thôi, xin hãy nhanh hết mức có thể.]

Cổng vào thế giới hạch tâm đã chuẩn bị xong, nếu nữ thần hàn băng thi pháp công kích, hắn có thể dẫn công kích vào Điện Hàn Đông ngay lập tức.

Thân là cung điện của Bắc Phương Đại Đế, Điện Hàn Đông tuyệt đối có thể ngăn được công kích của nữ thần hàn băng.

“Hết thời gian... Bá Tống, ngươi đã mất quyền đặt tên cho con.”

Nữ thần hàn băng đưa tay vuốt ve môi mình:

“Chết đi.”

Cô há miệng phun một luồng hàn ý lạnh cực hạn, bao phủ Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử.

Đồng thời lại có một thanh kiếm hàn băng đột nhiên hiện ra, chém về phía gương cổ trong tay Phong Kiều Tử.

Phong Kiều Tử:

“Không ổn rồi.”

Nữ thần Hàn băng nhếch miệng cười.

“Tưởng ta không biết các ngươi định làm gì à? Muốn phong ấn ta ư? Nghĩ hay quá nhỉ.”

Nữ thần cong môi tạo thành một nụ cười của băng mỹ nhân, điểm mị lực lập tức tăng lên mấy cấp bậc.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên vặn vẹo, lộ ra vẻ thống khổ.

Một người có mái tóc dài màu xanh lam đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cưỡng ép đột phá vào lãnh vực băng tuyết.

Đồng thời người có mái tóc xanh lam vung nắm đấm, đấm vào bụng cô.

“A a a a a~~”

Nỗi thống khổ khi mang thai, cơn đau đớn khi trở dạ cộng thêm một quyền đấm vào bụng, lúc này nỗi đau mà nữ thần hàn băng phải chịu đựng đã vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Mặt mũi vặn vẹo vì đau đớn, nữ thần hàn băng nhìn chằm chằm vào bóng người có mái tóc xanh lam:

“Ngươi là ai?”

Người có mái tóc xanh dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn nữ thần hàn băng:

“Cút!”

Ngay sau đó tâm thần nữ thần hàn băng chấn động dữ dội, cô nhìn thấy một thế giới núi thây biển máu, tà ma hoành hành, là nơi ẩn chứa nỗi kinh hoàng không gì sánh được, là ngọn nguồn tội ác vô tận. Trong thế giới này, cô có thể tìm thấy nguyên hình của tất cả những thứ đáng sợ và tà ác mà cô có thể nghĩ ra được.

Nữ thần hàn băng không ngừng lui về phía sau.

“Ngài không phải thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, tại sao lại ngăn cản ta?”

Cô ôm chặt bụng mình, nhìn người tóc xanh.

“Cút hoặc là chết!”

Cô gái tóc xanh lạnh lùng nói.

Nữ thần hàn băng hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi lui về sau, tiến vào thần quốc của bản thân.

Lúc đối mặt với cô gái tóc xanh này, cô chẳng bùng lên được chút chiến ý nào cả.

Hai bên chênh lệch như trời với đất.

Là Trường Sinh Giả ư? Thậm chí còn là người xuất sắc trong giới trường sinh giả thì phải? Sau khi lui về thần quốc, nữ thần hàn băng tức tốc truyền tin tức này cho tất cả các thần minh có mặt trên chiến trường.

Sau khi quát lui nữ thần hàn băng, cô gái tóc xanh lại quay đầu nhìn về Tống Thư Hàng.

“Quả nhiên không phải Vân Tước Tử tiền bối ở hình thái bình thường, nếu là bình thường thì không cách nào một câu quát lui thần minh cấp cửu phẩm như vậy được.”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Mau giao con mắt mà ngươi vừa dùng ra đây.”

Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, con mắt Thánh Nhân đã tự động xông ra.

Bóng dáng Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ánh vào trong con mắt Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng dường như thấy được trong con mắt Thánh Nhân hiện lên một tầng sương mù.

Rốt cuộc gặp lại ngươi rồi... Con mắt Thánh Nhân.

“Rốt cuộc gặp lại ngươi rồi, Thánh Nhân Nho gia.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhếch mép cười, một nụ cười tà ác đúng chất nhân vật phản diện.

Một hư ảnh quả cầu kim loại thể lỏng mơ hồ hiện lên sau lưng cô.

“Ta tìm ngươi vất vả biết mấy.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay chộp lấy con mắt Thánh Nhân.

Con mắt Thánh Nhân chủ động ‘dâng hiến’, rơi vào trong tay Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

“Ha ha, Thánh Nhân Nho gia... Lúc ngươi còn sống chắc sẽ không bao giờ ngờ đến cảnh này.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười to, sau đó cô đột nhiên giơ tay lên móc mắt trái của bản thân ra.

Đậu xanh, quả nhiên mấy đại năng năm đó rất thích móc mắt của mình ra chơi.

Chương 1321: Ánh sáng lóe lên trong mắt ngươi là tin tốt lành với những người không mang thai

Con mắt hữu dụng như thế, thường ngày mọi người không thể thiếu nó, tại sao cứ phải móc nó ra chơi thế hả?

Sau khi móc mắt ra thì cô định làm gì đây? Hoặc nên nói, đại lão Cửu U nhập vào cơ thể Vân Tước Tử tiền bối muốn làm gì?

Không phải là định lắp mắt của Thánh Nhân Nho gia vào đấy chứ?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ như thế…

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã vứt con mắt cũ của mình đi rồi nhét mắt của Thánh Nhân Nho gia vừa lấy được vào trong hốc mắt.

“Thế này thì… bộ phận bị nuốt mất của ta sẽ quay về!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thì thào.

Mà con mắt của Vân Tước Tử bị ném đi trùng hợp rơi xuống gần Tống Thư Hàng, hắn bèn tiện tay bắt lấy.

Sau khi tiếp xúc với bàn tay của hắn, màu đỏ sẵn có của con mắt nhạt đi, biến lại thành màu xanh lam. Tiếp đó trên bề mặt con mắt có một lớp tinh thể hiện lên, biến con mắt thành một viên pha lê màu xanh.

Sau khi mất đi con mắt của Thánh Nhân Nho gia, Tống Thư Hàng lại nhận được con mắt mới – Mắt của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Trong lòng hắn chợt sinh ra cảm giác chẳng lành.

Dạo gần đây cứ gặp phải mắt là hắn chẳng gặp chuyện gì tốt lành cả, chắc không phải con mắt của Vân Tước Tử cũng thế đấy chứ?

“Cảm nhận được rồi, ta cảm giác được bản thân đang hồi phục, ha ha ha ha!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử che lấy mắt trái của mình, cất giọng cười vang.

Tư thế đại lão che mắt ngửa đầu cười lớn nhìn ngầu hết chỗ chê, khiến người ta không nhịn được mà muốn bấm tạm dừng để học tập một phen.

Sau khi cười xong, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử hạ bàn tay đang che mắt xuống, từ mắt trái của cô có máu tươi chảy xuống. Sau khi chảy ra, máu lơ lửng giữa không trung rồi bốc hơi mất dạng.

Vân Tước Tử trầm giọng nói:

“Ánh nhìn mang thai, đúng là pháp thuật khiến người ta hoài niệm, nhưng pháp thuật này không phải là để một chọi một, nó là pháp thuật quần công.”

Tống Thư Hàng:

“Hả!”

Á đù, hắn có dự cảm không lành.

Cái gì gọi là pháp thuật quần công, phạm vi quần công rộng cỡ nào?

Quả nhiên, ngay sau đó Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ngẩng đầu nhìn qua:

“Tất cả các ngươi đều mang thai hết cho ta!”

Trong hốc mắt trái của cô, con mắt Thánh Nhân bộc phát ra chính khí vô cùng khủng bố, cùng lúc đó tất cả chính khí trong trời đất đều ngưng tụ lại vào con mắt đó.

“Chạy mau!”

Tống Thư Hàng hét lên.

Phong Kiều Tử bên cạnh hắn chạy đi cái vèo, Tống Thư Hàng thì mở thế giới hạch tâm, định trốn vào trong.

Đúng vào lúc này…

“A a a a.”

Vân Tước Tử kêu lên thảm thiết, cô ôm lấy mắt trai, quỳ xuống cuộn tròn người lại. Tay phải ôm chặt lấy đầu, đau đớn bật khóc.

“Đau quá, đau quá, đau chết mất.”

Cứ khóc hoài khóc mãi, Vân Tước Tử tiền bối đột nhiên ôm đầu, lăn lộn trên đất.

Lấy Tống Thư Hàng làm cột mốc, cô lăn từ trái qua phải, lăn xa tới hơn một trăm mét. Sau đó lại lăn từ phải qua trái, nhanh chóng trở lại chỗ cũ, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Trông hơi thảm, nhưng cũng khá đáng yêu.

Dù là thành viên của chiến hạm Tam Thập Tam Thú Thần Tông hay phe ‘thần minh’ đều né ra xa. Tuy rằng Vân Tước Tử lăn lộn đáng yêu thật, nhưng chắc chắn là vũ khí giết người hạng nặng. Nếu như bị tông trúng thì không chừng sẽ tan xương nát thịt chứ chẳng chơi.

Tống Thư Hàng bất giác siết cằm trầm tư, cảnh tượng này quen quá.

Trong đêm trăng tròn ở nơi Thông Nương được sinh ra, Vân Tước Tử tiền bối xuất hiện đầy khí thế đuổi bắt người khổng lồ nham thạch, sau đó cũng bất ngờ lăn ra đất như thế này.

Sau khi lăn nhiều vòng, Vân Tước Tử bỗng nhiên đứng dậy, mắt trái nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không né kịp.

‘Tiêu rồi, là ánh nhìn mang thai ư?!’

Tống Thư Hàng kinh hãi, cảm thấy bụng đột nhiên nóng lên, căng cứng đầy đau đớn.

Nhìn trời, sao ta không về thế giới hạch tâm cho sớm mà cứ phải đứng tại chỗ hóng hớt làm gì chứ?

“Yo, chào buổi sáng, Bá Tống đạo hữu. Có muốn xem một quẻ không?”

Vân Tước Tử chớp mắt nói.

Ở sau lưng cô, ảo ảnh do quả cầu kim loại thể lỏng chiếu ra vẫn còn đang lăn lộn trên đất.

Không phải ‘Ánh nhìn mang thai’ mà chỉ là nhìn bằng mắt thường thôi.

“Vân Tước Tử tiền bối, ngươi hồi phục rồi à?”

Tống Thư Hàng mừng rỡ hỏi thăm

Nếu như Vân Tước Tử tiền bối đã hồi phục thì nhiệm vụ của hắn xem như hoàn thành rồi.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia cũng coi như “gặp lại” Vân Tước Tử thật sự.

Nhiệm vụ hoàn thành mỹ mãn.

“Không biết có chuyện gì xảy ra, đột nhiên ta lại khôi phục ý thức. Nhưng chắc chắn trạng thái này sẽ không kéo dài được lâu, lần này chơi hơi quá trớn… kích thích ghê!”

Trong lúc nói chuyện, cô vươn tay lên vuốt ve mắt trái của mình:

“Con mắt trái này cho ta cảm giác thật quen thuộc.”

“Đó là mắt của Thánh Nhân Nho gia.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Mắt của Thánh Nhân? Ồ… là hắn à, lúc trước ta khôi phục một chút kí ức, cuối cùng cũng nhớ ra hắn. Thảo nào cảm giác này lại quen thuộc thế.”

Vân Tước Tử gõ đầu mình.

“Lúc trước” mà cô nói là chỉ thời gian bị đại lão Cửu U bắt đi làm vật thí nghiệm, vì bị kích thích nên cô đã khôi phục lại không ít kí ức vốn đã bị “Hắc Vân Tước” thu hồi.

“Mãi cho tới khi chết, Thánh Nhân vẫn muốn gặp cô một lần.”

Tống Thư Hàng làm hết phận sự của mình.

Tạo Hóa Tiên Tử đưa hắn đến chiến trường, mắt của Thánh Nhân Nho gia đã tự động nhảy ra, mục đích chính là để gặp lại Vân Tước Tử một lần. Nếu như hắn đã quyết định hoàn thành tâm nguyện của Thánh Nhân thì tất nhiên phải giải thích chuyện này.

Vân Tước Tử nghe vậy thì im lặng trong chốc lát rồi thở dài:

“Lúc ta rời đi thì hắn còn chưa mọc đủ lông, thế này có thể xem như yêu sớm không?”

Tống Thư Hàng: “…”

Miêu tả Thánh Nhân Nho gia kiểu này nghe cứ dị dị thế nào ấy.

“Hơn nữa ta đã từng nói rằng hắn không phải người ta muốn tìm. Vì thế ta mới bỏ đi, tìm người mà ta cần phải tìm.”

Vân Tước Tử nói.

Hóa ra còn có tình tiết này nữa hả? Chẳng trách sau khi trấn áp chư thiên vạn vật, dẹp tan những kẻ không phục xong thì Thánh Nhân không đi tìm Vân Tước Tử, với thực lực của hắn, rõ ràng muốn tìm cô không phải là chuyện khó khăn gì.

“Vân Tước Tử tiền bối, người mà cô muốn tìm là ai thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ta không biết.”

Vân Tước Tử lắc đầu.

“…”

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối, cô đang đùa với ta à? Vậy người đó là nam hay là nữ, có đặc điểm gì không?”

“ Ta cũng không rõ là nam hay nữ nữa.”

Vân Tước Tử lại lắc đầu, tiếp:

“Nhưng hắn hoặc cô ấy nhất định là một người rất thú vị, đặc biệt hơn người, thích làm những chuyện mà người khác không thể hiểu được. Hắn hoặc cô ấy, chắc là một người lương thiện, tu vi không nhất định sẽ cao nhưng phải có thiên phú tu luyện, hơn nữa nhất định phải có mục tiêu rõ ràng.”

Nói tới đây, mắt phải màu xanh xinh đẹp và mắt trái màu đen của Vân Tước Tử nheo lại đầy hạnh phúc.

Tống Thư Hàng nghe Vân Tước Tử nói xong thì bất giác so sánh người mà cô miêu tả với bản than mình.

Sau đó hắn cười nói:

“Tuy rằng ta không thú vị lắm, nhưng ta chắc chắn là một người lương thiện. Tu vi của ta không cao nhưng hình như cũng có thiên phú về mặt tu luyện… Ừm, trên con đường tu luyện ta rất may mắn, may mắn cũng là một phần của thiên phú. Vậy, Vân Tước Tử tiền bối này, người mà cô muốn tìm có phải là ta không?”

“Không, không phải ngươi.”

Vân Tước Tử lắc đầu phủ nhận:

“Nên ngươi có muốn bói một quẻ không? Ta cảm thấy ấn đường của ngươi đen lắm, gần đây ngươi sẽ xúi quẩy lắm cho mà xem.”

“Vân Tước Tử tiền bối, ngoại trừ chủ đề ấn đường đen ra, chúng ta có thể nói sang chuyện khác được không?”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

“Nhưng khi ta muốn gạt người ta xem bói thì chỉ biết mỗi câu đó thôi.”

Vân Tước Tử thành khẩn nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Được rồi, ta nhìn kĩ thì thấy tuy ấn đường của ngươi hơi đen thật nhưng lại có thêm một đạo tài vận, gần đây ngươi sẽ phát tài. Có điều khi phát tài thì ngươi nên cẩn thận một chút, nói không chừng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Lúc hốt được của cải thì cũng là lúc nguy hiểm nhất đấy.”

Vân Tước Tử nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng sờ lên mi tâm của mình, hiện tại cơ thể này của hắn chỉ là hình chiếu, thế mà cũng nhìn thấy ấn đường đen à?

Còn nữa, nói đến phát tài với nguy hiểm tính mạng thì hắn lập tức nhớ tới chuyện mình phải ra ngoài vũ trụ đào bảo với Bạch tiền bối.

Đào kho báu với Bạch tiền bối thì chắc chắn sẽ phát tài, nguy hiểm nhất định cũng sẽ liên quan trực tiếp với may mắn.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ cẩn thận. Cảm ơn Vân Tước Tử tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

“Còn nữa, làm phiền ngươi chuyển lời cho Tam Lãng đạo hữu.”

Vân Tước Tử nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra một suy nghĩ.

Đến lúc này mà Vân Tước Tử còn nhắc tới Cuồng Đao Tam Lãng à? Chẳng lẽ Tam Lãng tiền bối chính là người mà cô muốn tìm ư?

“Một tháng trước ta đã hẹn sẽ tới chỗ hắn chơi. Nhưng bây giờ xem ra… chắc ta phải tạm thất hứa rồi.”

Vân Tước Tử nói.

“Không thành vấn đề, chắc là Tam Lãng tiền bối sẽ nghe được, có chuyện gì thì cô nói luôn đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ta cảm thấy ý thức lại bắt đầu mơ hồ rồi, e là không còn nhiều thời gian nữa.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn tay ra day mi tâm của mình.

Ở sau lưng cô, ảnh chiếu của quả cầu kim loại thể lỏng từ từ bình thường lại, không lăn lộn khắp nơi nữa, đợi đến khi nó hồi phục thì chắc chắn sẽ tiếp tục áp chế ý thức của Vân Tước Tử.

“Cuối cùng, ta còn một câu muốn nói. Chơi hết mình thật là đã, một trăm năm sau Vân Tước Tử ta sẽ quay trở lại!”

Cô hét lên thật to.

Sau đó, cô lại làm một việc cuối cùng trước khi ý thức bị áp chế.

Vân Tước Tử xoay tại chỗ một vòng, pháp thuật ánh nhìn mang thai ở mắt trái mắt của Thánh Nhân Nho gia bắn ra tới tấp.

Trong tay cô, ánh nhìn mang thai không phải bắn thẳng một đường, mà là uốn lượn như rắn, lại nhanh như chớp.

Chíu!

Ánh nhìn mang thai bắn trúng một vị thần minh, tiếp đó nó lại bắn ra ngoài như một sợi dây xích sấm sét.

Ánh sáng của ánh nhìn mang thai không ngừng luồn lách trên chiến trường, mỗi lần nó lóe lên là lại tặng lời chúc mừng mang thai cho một vị thần minh.

Tốc độ lóe lên của ánh nhìn mang thai quá nhanh, đến nỗi mắt của Tống Thư Hàng cũng không theo kịp.

Trong mắt Tống Thư Hàng, ánh nhìn mang thai biến hành một tấm lưới ánh sáng, dán hết hơn nửa số thần minh trên chiến trường vào lưới.

Ngay sau đó, phân nửa số thần minh bất kể nam nữ hay giới tính linh hoạt đều kêu gào thảm thiết, bụng dưới nhô cao, mười giây mang thai mười tháng.

“Chết tiệt! Không ai xử lý Bá Tống Huyền Thánh à.”

“A a a, sắp sinh rồi, sắp sinh rồi.”

“Đau quá, bên dưới sắp rách ra rồi.”

“Mẹ ơi, con yêu mẹ, con mãi mãi yêu mẹ.”

“A ~”

Tiếng hét thảm cuối cùng không phải do nỗi đau khi mang thai hay nỗi khổ khi sinh nở mà do cường giả của Tam Thập Tam Thú Thần Tông mang đến, chiếc rìu vô tình của người nọ giáng xuống đầu một vị thần minh, đánh cho nó dẹp lép.

Chương 1322: Sân chơi của các đại lão

“Cơ hội tốt, lên hết đi, một mẻ tóm gọn lũ thần dỏm này thôi.”

“Giết những kẻ mang thai trước đã.”

“Bắt nạt phụ nữ có thai thế này làm ta thấy thế nào ấy.”

“Mở to hai mắt ra mà nhìn cho rõ đi, phần lớn kẻ địch đều không phải là phụ nữ có thai, là đàn ông có thai đấy. Phụ nữ có thai và đàn ông có thai là hai giống loài khác nhau, cứ giết thoải mái. Nếu như các ngươi không ra tay được với thai phụ thì cứ giao cho ta! Lũ thần dỏm tất phải chết, đại thù của Tam Thập Tam Thú Thần Tông ta hôm nay phải báo!”

“Giết giết giết!”

“Đừng để bọn chúng chạy thoát!”

Sĩ khí của phe Tam Thập Tam Thú Thần Tông tăng vọt, toàn trường sôi sục.

Mà bên phe thần minh, vì phần lớn đều đang trong trạng thái mang thai chuẩn bị sinh nở, sức chiến đấu giảm sút nên loạn cào cào.

Trong chiến hạm chính, lão giả cầm cung vuốt râu, mỉm cười nói:

“Lần vây diệt này, có thể thuận lợi tóm được lũ thần dỏm đó cũng là nhờ công lao của Bá Tống đạo hữu. Đợi trận chiến kết thúc và dọn dẹp chiến trường thì phải để lại một phần chiến lợi phẩm thật lớn cho Bá Tống đạo hữu mới được.”

Bá Tống đạo hữu đúng là cứu viện mạnh mẽ!

Theo như kế hoạch ban đầu của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, nếu muốn diệt sạch đám thần minh này thì chắc chắn sẽ phải hy sinh rất lớn, trước khi hành động thì bọn họ đã chuẩn bị tinh thần để hy sinh rồi.

Các thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông nguyện đầu rơi máu chảy trong cuộc chiến báo thù này.

Nhưng không ngờ sau khi Bá Tống đạo hữu gia nhập, chỉ với sức của một người mà khiến cho quá nửa cao thủ phe thần minh mất đi khả năng chiến đấu.

Chỉ cần phe thần mình không thể giải trừ được pháp thuật mang thai thì bọn chúng chết là cái chắc!

Đại cục đã định!

…

…

Ở phía bên kia, sau khi Vân Tước Tử thi triển xong pháp thuật "Ánh nhìn mang thai" diện rộng xong thì tốn rất nhiều tinh lực.

"Bá Tống đạo hữu, có lẽ ta không áp chế nổi ý thức Cửu U tà ác kia nữa rồi, lần sau có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại."

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vẫy tay với Tống Thư Hàng, sau đó lao đi thật xa.

Cô muốn tránh xa khỏi nơi này trước khi quả cầu kim loại thể lỏng kia tiếp tục khống chế cơ thể của mình, tránh để nó dùng cơ thể cô làm hại đến người xung quanh.

Vân Tước Tử vừa lao đi vừa hét lên với Tống Thư Hàng:

"Bá Tống đạo hữu, ngươi cũng mau rời khỏi đây đi. Ngộ nhỡ ý thức Cửu U tà ác kia lấy lại được quyền khống chế rồi quay về gây sự với ngươi thì tiêu đấy.'

Không thể không đề phòng bất trắc.

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp:

"Vân Tước Tử tiền bối đừng lo, ta ở đây chỉ là một hình chiếu năng lượng thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Như thế thì tốt, nếu như có duyên thì chúng ta sẽ còn gặp lại."

Nói xong thì cô đã lao người bay đi mất hút.

Sau khi Vân Tước Tử tiền bối đi xa, Tống Thư Hàng nắm cầm con mắt của Vân Tước Tử trong tay, thầm thở dài một hơi.

Con mắt Thánh Nhân bị Vân Tước Tử tiền bối mang đi rồi… Nói thật, năng lực 'nhìn ai người đó mang thai' của nó đúng là BUG lớn, cũng là hàng tốt đấy.

Những tiếc là hắn còn chưa cầm nóng tay thì đã mất rồi.

Không biết con mắt của Vân Tước Tử trong tay hắn có tác dụng gì nữa.

‘Cứ giao con mắt này lại cho Tam Lãng tiền bối thì hơn.’

Tống Thư Hàng thầm nhủ, đặt con mắt Vân Tước Tử giống hệt viên pha lê xanh này vào trong thế giới hạch tâm.

Sau đó, hắn truyền âm cho Phong Kiều Tử:

“Phong Kiều Tử đạo hữu, mục đích lần này của ta đã hoàn thành, ta phải đi trước một bước đây, chúc mọi người thắng lợi trở về!”

“Bá Tống đạo hữu, trận chiến này không thể bỏ qua công lao của ngươi được, đại trưởng lão nói đợi sau khi cuộc chiến kết thúc, dọn dẹp chiến trường xong sẽ để lại một phần chiến lợi phẩm thật lớn cho ngươi. Ngươi có cần thứ gì không?”

Phong Kiều Tử nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ giây lát rồi đáp:

“Ta cần nguyên liệu để luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, nếu như là nguyên liệu bát phẩm trở lên thì chẳng còn gì bằng. Hiện giờ ta đã thu thập đủ nguyên liệu ‘cá voi, rùa, chó, thỏ, ngưu, voi, ngựa và dê’, nếu lúc dọn dẹp chiến trường các ngươi phát hiện ra nguyên liệu phù hợp khác thì có thể để lại cho ta một phần… À không, hai phần chứ! Mỗi một loại nguyên liệu để lại cho ta hai phần nhé!”

“Không thành vấn đề, nếu như có nguyên liệu bát phẩm thích hợp thì ta sẽ để lại cho Bá Tống đạo hữu.”

Phong Kiều Tử đáp.

Vừa nói xong, hắn đột nhiên giật thót.

Móa!

Bá Tống đạo hữu vừa nói gì cơ? Nguyên liệu luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bát phẩm á?

Bá Tống Huyền Thánh định làm gì đây? Luyện chế một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú được làm hoàn toàn bằng nguyên liệu bát phẩm ư?

Để ai dùng?

Bá Tống Huyền Thánh đã là bát phẩm, không thể lắp ghép ba mươi ba pháp khí lại nữa…Chẳng lẽ hắn chuẩn bị cho đệ tử của mình sao?

Có một sư phụ như thế đúng là hạnh phúc.

“Đúng rồi… nếu như các ngươi có luyện khí sư có thể luyện chế nguyên liệu bát phẩm thì giới thiệu cho ta vài người luôn nhé?”

Tống Thư Hàng bổ sung.

Hắn thấy một mình Lục Tu Tiên Tử chế tạo pháp khí rất vất vả, nếu có thể, hắn cũng muốn tìm thêm vài luyện khí sư để giảm áp lực cho tiên tử. Ít nhất thì qua làm trợ thủ cho tiên tử cũng được.

“Không thành vấn đề, nếu như Bá Tống đạo hữu cần thì chúng ta sẽ cung cấp những luyện khí sư thích hợp nhất.”

Phong Kiều Tử trả lời.

“Cảm ơn Phong Kiều Tử đạo hữu nhiều nhé, chúng ta tạm biệt tại đây vậy. Ta ở hiện thế đợi tin chiến thắng của mọi người. Đúng rồi, các ngươi hãy chú ý vị Vân Tước Tử tiền bối vừa rời đi kia một chút, trạng thái hiện tại của cô ấy khá khác thường, nếu như cô ấy quay trở lại thì mọi người nhất định phải cẩn thận, chú ý an toàn, cố gắng tránh đi nhé.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu đã nhắc nhở, bọn ta đã nhớ rồi.”

Phong Kiều Tử đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu, vươn tay mở thế giới hạch tâm, định thông qua đó để trở về hiện thế.

Nhưng khi hắn mới vừa bước một chân vào trong thì đột nhiên có một ‘tia sáng’ như kiếm xuyên qua không gian, chém vào chân Tống Thư Hàng.

Chân phải của thư sinh Tống Thư Hàng bị chém đứt.

Cũng may cơ thể này là hình chiếu, cho dù chân phải bị chém đứt cũng không đau đớn gì.

“Công kích từ đâu tới thế nhỉ?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra tia sáng ở đằng xa.

Thông qua livestream, bản thể của hắn vẫn luôn giám sát tình hình chiến đấu tư góc nhìn của thượng đế, nhưng không hề phát hiện ra kẻ đánh lén.

Nói cách khác, tia sáng công kích này xuyên qua không gian để tới đây.

Là ba vị thần minh sở hữu 'thần quốc' của phe địch tấn công hắn ư?

Đúng lúc Tống Thư Hàng quay đầu lại… không gian nứt ra, một tảng nham thạch có kích cỡ bằng một ngọn núi nhỏ từ từ chui ra.

Sau khi ra khỏi không gian, tảng nham thạch kia biến thành hình dáng một quả cầu, bên trên quả cầu có một con mắt mở ra.

Tiếp đó, thánh quang âm lãnh bùng lên trên quả cầu. Tử khí trên thánh quang này vô cùng nặng nề, có cảm giác âm u khi vạn vật tận diệt.

Tất cả các 'thần minh' có mặt tại đây đồng loạt cao giọng ca tụng, dùng một thứ ngôn ngữ kỳ quái để ngân lên diễn văn tử vong.

'Lại là mắt.'

Tống Thư Hàng sởn da gà.

Con mắt trên quả cầu nham thạch nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, cất một tràng cười quái dị. Đồng thời, phù văn không gian trên quả cầu lóe lên.

Sau lưng nó, một thân ảnh khổng lồ được chiếu ra, sắp phá vỡ không gian để tới đây.

Tống Thư Hàng:

"Qủa nhiên là nó."

'Đạo khí' mà thiên đạo đời thứ hai để lại, hành tinh mọc mắt, Boss của giáo phái Chung Yên, đại lão của tất cả 'thần minh' ở đây.

Không ngờ tên này lại tới đây.

"Đừng hòng chạy!"

Hình chiếu của hành tinh mọc mắt phát ra giọng nói trầm thấp.

Vô số thánh quang bắn ra, đan thành hình một chiếc lưới vây quanh Tống Thư Hàng, ngăn hắn đi vào thế giới hạch tâm.

Hành tinh mọc mắt không muốn giết chết Tống Thư Hàng ngay… Nó còn muốn lấy được tung tích của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, hủy diệt tiểu thế giới có khí tức của thiên đạo đời thứ ba. Cuối cùng mới giết chết Tống Thư Hàng sau.

“Có thể phá vỡ cả phong tỏa không gian, thứ này có lai lịch thế nào đây?”

Trong chiến hạm chính của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, lão giả cầm cung chau mày lại.

Bọn họ đã bố trí phong tỏa không gian ở xung quanh chỗ này để ngăn cản đám ‘thần minh’ đào tẩu, đồng thời không cho quân tiếp viện của bọn chúng tới đây bằng thông đạo không gian.

Nhưng phong tỏa không gian của họ hoàn toàn không ngăn được hành tinh mọc mắt này, lớp phong tỏa yếu ớt như mạng nhện vậy.

Tống Thư Hàng truyền âm lần cuối cho Phong Kiều Tử:

“Chuẩn bị chạy giữ mạng đi, bản thể của nó sắp tới đây rồi, không ai đối phó được đâu. Bản thể của nó to đúng bằng một hành tinh đấy!”

“To bằng một hành tinh á?”

Phong Kiều Tử lập tức truyền lại tin tức này cho lão giả cầm cung.

‘Hành tinh mọc mắt’ xuất hiện, hành động tiêu diệt ‘thần minh’ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đành phải tạm dừng.

Sau khi Tống Thư Hàng truyền tin xong thì cơ thể bắt đầu trở nên trong suốt.

Sau khi thế giới hạch tâm thăng cấp, cách thức đi vào cũng tiện lợi và nhanh chóng hơn. Phong tỏa được tạo thành từ những tia sáng tử vong không thể ngăn hắn trở về được.

Thân thể này chỉ là hình chiếu được tạo ra nhờ bí pháp của Tạo Hóa Tiên Tử, cho dù nó có chết cũng không ảnh hưởng tới bản thể của Tống Thư Hàng. Vì thế, Tống Thư Hàng cũng muốn nhân cơ hội này để thử nghiệm tính năng mới của thế giới hạch tâm, xem thử sau khi thăng cấp nó sẽ mạnh tới đâu, liệu có thể đưa thân thể trở về trong vòng phong tỏa của hành tinh có mắt hay không.

Hành tinh có mắt thấy mình đã phong tỏa rồi mà Tống Thư Hàng vẫn có thể thực hiện dịch chuyển không gian thì vội gầm lên:

“Lệnh chú: Không gian tử vong.”

Một loại lực lượng cấp pháp tắc gây ra tác dụng xung quanh Tống Thư Hàng, cơ thể đang dần trong suốt của hắn bị ép ngừng lại, không gian ‘tử vong’ bên cạnh đã khóa hắn tại chỗ.

Đối phương là đạo khí mà thiên đạo đời thứ hai để lại, quả nhiên có cách khắc chế không gian, ngăn cản hắn trở lại thế giới hạch tâm.

“Thử nghiệm thất bại, thế giới hạch tâm phải cố gắng thăng cấp tiếp mới được.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Thử nghiệm đã xong, đến lúc để Tạo Hóa Tiên Tử kết thúc hình chiếu rồi.

Tại Hoàng Sơn Tế Điển, bản thể của Tống Thư Hàng xoay đầu lại, ra hiệu với Tạo Hóa Tiên Tử, để cô ấy giải trừ hình chiếu.

…

…

Sự đời khó liệu, thay đổi trong chớp mắt.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp giải trừ phân thân hình chiếu thì cục diện lại xảy ra biến hóa.

Trong không trung lại có một cánh cửa không gian nữa được mở ra.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã bỏ đi bỗng quay trở lại.

Lúc này, mắt phải của cô đỏ ngầu, quyền khống chế cơ thể đã thuộc về quả cầu kim loại thể lỏng.

Sau khi hiện thân, Vân Tước Tử vẫn bịt chặt lấy mắt trái của mình:

“Chết tiệt, chết tiệt. Đây không phải là bộ phận mình còn thiếu. Đây không phải thứ mà mình muốn.”

Sau khi bước ra cánh cổng không gian, mắt phải của cô nhìn chằm chặp vào Tống Thư Hàng:

“Nói cho ta biết, ngươi lấy được con mắt của Thánh Nhân Nho gia này ở đâu?”

“Ở trong mơ.”

Tống Thư Hàng thành thực trả lời.

“Ngươi muốn chết hả!”

Vân Tước Tử gào lên đầy tức giận, cơ thể của cô lóe lên, xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, phong tỏa bằng tia sáng của hành tinh có mắt bị kích hoạt, phát động tấn công với Vân Tước Tử.

“Cút ~~”

Vân Tước Tử trầm giọng quát to.

Tia sáng còn chưa chém đến người cô thì đã bị bóng tối vô tận nuốt mất.

Chương 1323: Phòng tối của thiên đạo

Vân Tước Tử không thèm đếm xỉa gì đến tầng tầng thánh quang phong tỏa kia, vươn tay ra tóm lấy Tống Thư Hàng bản thư sinh.

Thấy thế, hành tinh mọc mắt ở phía sau lập tức sốt ruột… Nó không muốn nhường Tống Thư Hàng cho người khác đâu.

Vì thế nó bèn tăng tốc độ truyền tống. Có điều do bản thể của nó quá lớn, mỗi lần tiến hành truyền tống không gian đều cần một khoảng thời gian dài để tích lũy năng lượng.

Tống Thư Hàng thở dài, nhìn sang Vân Tước Tử đã bị quả cầu kim loại thể lỏng nhập vào và hành tinh mọc mắt ở đằng xa. Nếu như lúc này đại lão phe hắn là Bạch tiền bối two cũng xuất hiện, chuyển cả Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đến đây thì đúng là thành ngày hội gặp mặt của các đại lão rồi.

[Đừng gọi, ta đang trốn ở bên cạnh đây. Ngươi đừng lên tiếng, để ta cho quả cầu béo phị này đẹp mặt, tranh thủ tống nó về thế giới Cửu U luôn. Chứ quả cầu béo phị này cứ làm loạn ở hiện thế thì ta không thể chơi đùa thỏa thích được.]

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên trong đầu của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối two vốn đã âm thầm lần theo tung tích của hành tinh mọc mắt từ lâu, hắn vẫn chưa từ bỏ kế hoạch bắt hành tinh này, đang chuẩn bị mai phục nó lần nữa.

Nhưng không ngờ lần này lại chạm mặt quả cầu kim loại thể lỏng đang bám trên người Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, vì thế Bạch tiền bối two liền thay đổi kế hoạch.

So với việc bắt hành tinh mọc mắt thì tống quá cầu kim loại thể lỏng về Cửu U quan trọng hơn. Nếu không nhỡ nó giành hành tinh mọc mắt với hắn thì phiền phức lắm.

Tống Thư Hàng: “…”

Hay hắn nên triệu hoán Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tới rồi mở cuộc tọa đàm cho các đại lão mạnh nhất chư thiên vạn giới không nhỉ?

“Nói cho ta biết, Nho Gia Thánh Nhân giấu bộ phận còn thiếu của ta ở đâu rồi?!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn tay tóm lấy Tống Thư Hàng.

“Ong ~~ ong ~~”

Bản thể của hành tinh mọc mắt đã tới, cả một hành tinh xuất hiện trong không trung, lao thẳng về phía Tống Thư Hàng và Vân Tước Tử. Nó sẽ không giao Tống Thư Hàng cho bất cứ ai khác!

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tửu cười lạnh, giơ một tay lên, dùng cơ thể nhỏ bé đỡ lấy cú tông cực mạnh của hành tinh mọc mắt, tay còn lại vẫn tiếp tục tóm lấy Tống Thư Hàng.

Trong cơ thể của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử có xương cốt bất diệt, điều này khiến cho quả cầu kim loại dạng lỏng có thể phát huy thực lực khủng bố dù đang ở hiện thế, hoàn toàn không hề hãi hành tinh mọc mắt.

“Chính là lúc này!”

Bạch tiền bối two đột nhiên hiện thân, tế ra bội kiếm màu đen, đâm về phía Vân Tước Tử:

“Kiếm Nghịch Luân Hồi, lượn về Cửu U cho ta!”

Tại hiện trường, chỉ có Tống Thư Hàng, quả cầu kim loại thể lỏng và hành tinh chó mắt nhìn thấy Bạch tiền bối two.

Trên hình ảnh livestream ở Hoàng Sơn Tế Điển không hề nhìn thấy bóng dáng của Bạch tiền bối two.

Đối mặt với nhát kiếm này, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử chỉ có thể biến chiêu, bàn tay vốn tóm lấy Tống Thư Hàng lập tức buông ra, bắt lấy mũi kiếm.

“Bạch! Lại là ngươi, lại là ngươi!”

Cô kêu lên đầy phẫn nộ.

“Chính là ta, đồ quả cầu béo ị, trở về Cửu U đi!”

Bạch tiền bối two cười ha hả, uy lực trên lưỡi kiếm bộc phát, chiêu Kiếm Nghịch Luân Hồi này tấn công thẳng vào quả cầu bằng kim loại thể lỏng trong người Vân Tước Tử, chém đứt liên hệ giữa nó và nhục thân của Vân Tước Tử.

“Ong ~~”

Trong không trung, hành tinh mọc mắt gào lên… lần trước suýt chút nữa nó đã bị Bạch tiền bối two bắt được, lúc này gặp lại kẻ thù đương nhiên là tức điên người.

Thánh quang âm lãnh trên người nó tăng vọt, muốn đè nát cả Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử và Bạch tiền bối two luôn một thể.

“Kẻ phải về Cửu U chính là ngươi, hôm nay cả hai người các ngươi đều phải chết!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cất lên chất giọng giống hệt người máy.

Ngay sau đó, xương cốt bất diệt trong cơ thể cô được kích hoạt hoàn toàn, quả cầu kim loại thể lỏng dùng xương cốt bất diệt làm cầu nối, không ngừng truyền sức mạnh qua.

Tà năng Cửu U điên cuồng lan ra, tà năng như thủy triều trên thì ngăn cản thánh quang của hành tinh mọc mắt, dưới thì chống đỡ Nghịch Kiếm Luân Hồi của Bạch tiền bối two.

Chỉ trong thời gian một hơi thở, tà năng Cửu U cuồng bạo tràn ngập trời đất, tạo thành một hố đen trong không trung.

Hố đen này bắt đầu hút lấy hành tinh mọc mắt và Bạch tiền bối two.

Quả cầu kim loại thể lỏng cũng tung tuyệt chiêu.

Tống Thư Hàng bản thư sinh nằm ở khe hở giữa thánh quang và tà năng Cửu U trông mới đáng thương làm sao.

“Đều dùng tuyệt chiêu rồi à? Luận bản lĩnh gây sự thì ta sợ các ngươi chắc? Bá Tống, phối hợp với ta!”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Phối hợp như thế nào?”

[Mở rộng thông đạo thế giới hạch tâm ra hết cỡ đi!]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng y lời phối hợp, mở thông đạo ra hết cỡ.

Ngay sau đó, có một luồng sức mạnh được truyền từ trong thế giới Tà Liên tới, đi vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng rồi đến hiện thế.

Luồng sức mạnh này bắn tới chỗ Bạch tiền bối two.

Sau khi nhận được sức mạnh bổ sung, Bạch tiền bối two vươn tay ra ấn vào không trung:

“Cho các ngươi nếm thử vũ khí cuối cùng của ta!”

Không gian bị xé ra.

Sau đó, có một vầng mặt trời nhỏ chui ra từ không gian… Sủng vật số một kiêm vũ khí cuối cùng của Bạch tiền bối “Ngươi Bận Không T233” xuất hiện.

Bạch tiền bối two tóm lấy Tống Thư Hàng, ẩn vào trong vầng mặt trời nhỏ này.

“Xin chào số Bá Tống, lại gặp nhau rồi, Ngươi Bận Không T233 mỉm cười với ngươi.”

Vầng thái dương nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng phải mặt trời của Bạch tiền bối two vẫn chưa hoàn thiện ư? Ngoại trừ phát sáng và tỏa nhiệt lượng ra, vầng mặt trời trước mặt hoàn toàn không có sức tấn công, nên nghề chính của nó là [sủng vật số 1], vũ khí cuối cùng là nghề phụ thôi.

Lúc này gọi nó tới làm gì chứ?

“Cho các ngươi xem kiệt tác tuyệt vời nhất của ta, Ngươi Bận Không T233, hợp thể! Lấy ta làm nguồn năng lượng, điều động Diệt Thế Pháo, bắn cho mỗi tên một phát.”

Bạch tiền bối two nói.

[Đã rõ, Diệt Thế Pháo chuẩn bị sẵn sàng, hợp thể chuẩn bị sẵn sàng.]

Giọng nói máy móc của Ngươi Bận Không T233 vang lên.

Sau đó có một cột sáng xuất hiện, bao lấy Bạch tiền bối two, biến hắn thành nguồn năng lượng của mặt trởi nhỏ.

Sở dĩ mặt trời nhỏ này là bán thành phẩm cũng là vì Bạch tiền bối two vẫn chưa tìm thấy nguồn năng lượng phù hợp cho nó. Mà bây giờ, sau khi hắn tự lấy thân mình làm trung tâm năng lượng, mặt trời nhỏ lập tức biến từ [sủng vật] thành [vũ khí cuối cùng].

…

…

Lúc này, ở khu livestream Hoàng Sơn Tế Điển..

Tất cả các thành viên đang xem livestream đều ngẩn ra.

Chẳng ai ngờ rằng cuộc đại chiến vây diệt thần minh của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sẽ thăng cấp thành thế này.

Một hành tinh, một hố đen, một mặt trời nhỏ, ba bên hỗn chiến.

Livestream có thể bắt được hình ảnh của mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233.

Hành tinh mọc mắt phát ra thánh quang, dùng sức nghiền áp.

Hố đen điên cuồng cuộn tròn, muốn nuốt lấy hành tinh mọc mắt, đồng thời tăng thêm lực hút, định xử luôn cả mặt trời nhỏ.

Mặt ngoài của mặt trời nhỏ mở ra, lộ ra một họng pháo đen thui.

“Thân ái, các ngươi có muốn bắn một phát không?”

Giọng nói của Bạch tiền bối two truyền ra từ trong mặt trời nhỏ.

Diệt Thế Pháo nhắm ngay vào hố đen do quả cầu kim loại màu đen tạo ra, khai hỏa.

Bùm ~~

Trong nháy mắt đó, trong mắt mọi người ngoại trừ ánh lửa màu vàng từ pháo ra thì không còn nhìn thấy bất cứ điều gì.

Một cú bắn của Diệt Thế Pháo chân chính đủ để cày nát bề mặt một hành tinh.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào ánh sáng từ Diệt Thế Pháo, bị kích thích đến nỗi tim như muốn nổ tung… Bởi vì hắn chính là người bắn cú này.

Chính hắn định vị mục tiêu và ấn nút phóng.

Quả nhiên, thứ như Diệt Thế Pháo này mới là sự lãng mạn của đàn ông chứ.

Chùm sáng lao thẳng về phía hố đen.

“Cút về Cửu U cho ta.”

Bạch tiền bối two cười ha hả nói.

Nhưng mới cười được một nửa, tiếng cười của hắn đã ngưng bặt.

“Không hay rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

“Không hay rồi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng bên trong hố đen lên tiếng.

“Không hay rồi.”

Hành tinh mọc mắt cũng bật thốt.

Ba vị đại lão cùng kêu to,

“Sao vậy?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Hắn vừa dứt lời thì lập tức cảm thấy cả không gian dường như đóng băng lại.

Giống như là bị nhấn nút tạm dừng vậy.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều ngừng lại.

Diệt Thế Pháo mới bắn được một nửa, tà năng Cửu U do hố đen phát ra, tấm lưới chết chóc được tạo thành từ thánh quang của hành tinh mọc mắt đều đứng hình.

[Đóng băng thời gian?]

Trong não hải Tống Thư Hàng hiện lên suy nghĩ này.

Không, không đúng. Nếu như là đóng băng thời gian thì tư duy của mình chắc cũng phải dừng theo chứ.

[Không hay rồi, lần này lại phải mất thêm một lớp da nữa rồi.]

Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt hiện lên một suy nghĩ:

[Là vị [Thiên] kia xuất hiện ư?]

[Chơi quá trớn rồi, ta rút trước đây. Ta để lại một cái xác ở đây chịu tội thay, sau khi mọi chuyện kết thúc thì ngươi nhớ thu Ngươi Bận Không T233 lại nhé.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vội hỏi:

[Thu thế nào đây?]

Đây là thứ có kích thước to bằng cả hành tinh, sao mà hắn thu nó lại được chứ?

[Đừng lo, đến lúc đó số T233 sẽ toàn lực phối hợp với ngươi.]

Bạch tiền bối two nói.

Dứt lời, cơ thể của hắn đột nhiên bất động, đứng trong cột ánh sáng như một con rối.

[Nhớ đóng thế giới hạch tâm lại nhé.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng khép thế giới hạch tâm lại theo lời dặn của hắn.

Mà lúc này, thế giới bên ngoài đã thay đổi.

Trong không trung, ánh sáng của Diệt Thế Pháo hoàn toàn biến mất.

Giống như bức tranh vẽ bằng bút chì bị xóa đi, pháo quang biến mất từng chút một trong không trung.

Tiếp đó hai hố đen ngưng tụ bên cạnh Vân Tước Tử cũng bị xóa đi từng chút

Cuối cùng đến lượt lưới thánh quang bên cạnh hành tinh mọc mắt.

Thánh quang, tà năng Cửu U, pháo quang đồng loạt bị xóa sạch, cánh tay vô hình kia bắt đầu bước tiếp theo.

Đầu tiên là hành tinh mọc mắt, nó bị bóp chặt, trong không trung có một kẽ hở không gian mở ra, bên trong đó là thế giới tối tăm không thấy đáy.

Không có bất cứ thứ gì, chỉ thuần một màu đen.

Hành tinh mọc mắt bị ném vào trong đó.

Không gian đóng lại.

Bị giam vào phòng tối rồi hả?

Tiếp đó cơ thể của Vân Tước Tử cũng bị tóm lấy.

“Không, ngươi không thể đối xử với ta như thế được. Ta đã tìm thấy tin tức của Thánh Nhân Nho gia rồi, ta sắp tìm được nộ phận bị mất của chúng ta rồi. Cho ta thêm chút thời gian, chúng ta vẫn còn cơ hội!”

Vân Tước Tử kêu lên.

Nhưng cũng vô dụng, thêm một không gian nữa được mở ra.

Lần này là không gian thuần một màu trắng, tương tự, bên trong cũng không có gì hết.

Vân Tước Tử bị ném vào không gian thuần trắng đó.

Không gian đóng lại.

Lại một bị đại lão bị cấm cửa rồi, lần này là phòng sáng.

Cuối cùng đến phiên mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233.

Chương 1324: Như bị trúng đạn

“Tên ngốc nhà ngươi, chẳng lẽ bộ phận ngươi bị mất là não à?”

Trước khi bị vứt vào phòng sáng, Vân Tước Tử phát ra những tiếng kêu gào không cam lòng cuối cùng.

Nhưng dù cô có gào thét thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được quyết định của thiên đạo.

Thế giới phòng sáng khép lại, chặn tiếng kêu gào của quả cầu kim loại thể lỏng.

Khi phòng tối và phòng trắng đóng lại, Tống Thư Hàng phát hiện ra kí ức về hành tinh mọc mắt, quả cầu kim loại thể lỏng và Vân Tước Tử trong đầu của hắn đã biến thành trong suốt.

Cứ như sự tồn tại của cả ba đã bị xóa sạch vậy.

Hắn cố gắng nhớ lại tất cả mọi thứ về cả ba nhưng kí ức càng lúc càng mơ hồ.

Sau một hơi thở.

Tống Thư Hàng ngơ ra.

Trong đầu của hắn vẫn còn nhớ mang máng có một vật thể khổng lồ, một vật thể lỏng loét và một tiên tử xinh đẹp. Thậm chí còn nhớ cả những chuyện xảy ra khi tiếp xúc với cả va, nhưng không tài nào nhớ nổi trông họ ra sao, có năng lực hay biệt tài gì.

Không chỉ như thế, tất cả các ghi chép liên quan đến cả ba trong chư thiên vạn giới đều biến mất.

Ví dụ như trong nhóm Cửu Châu số 1, tài khoản của quản trị viên [Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử] biến thành một tài khoản trắng, không có ID, không có tên. Tất cả các nhật ký chat có liên quan đến cô đều trở nên trong suốt.

Nhưng số liệu cũng không mất hẳn, nó chỉ trong suốt thôi.

Bởi vì Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử không bị xóa sổ mà chỉ bị giam cầm. Trước khi cô được thả ra, trong chư thiên vạn giới có thể nhớ được điều gì về cô. Thậm chí tất cả các ghi chép liên quan đến cô đều được đặt trong trạng thái trong suốt.

“Nhìn trời, phòng tối này thật đáng sợ.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi bị giam vào phòng tối, đến cả nguồn gốc tồn tại đều bị cắt đứt, cứ như trước giờ ngươi chưa từng có mặt trong chư thiên vạn giới vậy.

Cũng không biết sau khi mất đi hành tinh mọc mắt thì giáo phái Chung Yên của nó sẽ thế nào nữa?

Các tín đồ của nó ngủ một giấc tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện ra các đại lão của mình đều biến mất cả… Thậm chí bọn họ còn không nhớ được đại lão nhà mình trông như thế nào, có kỹ năng đặc biệt gì, tên là gì, nghĩ thôi cũng thấy đắng lòng.

Thậm chí, nói không chừng ngày mai các tín đồ của giáo phái Chung Yên sẽ mạnh ai người nấy đi ấy chứ.

Hai vị đại lão chuyên gây sự kia đều bị nhốt trong phòng tối rồi, tiếp theo là đến lượt mặt trời nhỏ và Bạch tiền bối two.

Có khi nào mặt trời nhỏ cũng bị ném thẳng vào phòng tối hay không?

Đợi chút đã, ta vẫn còn ở trong mặt trời nhỏ đây này.

Mặc dù chỉ là hình chiếu, nhưng trước khi giải trừ chiếu ảnh mà bị ném vào phòng tối thì có khi nào sẽ ảnh hưởng tối tận [gốc rễ] không?

“Số T233, ta phải giải trừ phân thân hình chiếu đã, xong việc rồi ta sẽ đến tìm ngươi. Nếu như ngươi chưa bị nhốt vào phòng tối thì ta sẽ thu ngươi lại.”

Tống Thư Hàng nói.

“Trả lời số Bá Tống, đã xác nhận, ta sẽ ở đây đợi số Bá Tống trở lại.”

Mặt trời nhỏ đáp.

Cùng lúc đó, bản thể của Tống Thư Hàng ra hiệu cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Bùm ~

Hình chiếu thư sinh Tống Thư Hàng trong số T233 hoàn toàn biến mất.

Ý thức bị chia tách của Tống Thư Hàng trở về Hoàng Sơn Tế Điển.

“Phù ~~”

Hắn thở hắt ra một hơi.

Các tiền bối có mặt tại Hoàng Sơn Tế Điển đều nhìn chằm chằm vào livestream. Nhưng tất cả mọi người đều đần mặt ra.

Bởi vì kí ức về hành tinh mọc mắt, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trong đầu của họ đều biến mất, nên trí nhớ bị kẹt một chút.

“Ý thức bị tách ra của ngươi trở về rồi à?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Thế còn may, nếu không ngươi đã bị nhốt cùng với hành tinh mọc mắt và Vân Tước Tử rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc:

“Hành tinh mọc mắt là gì? Vân Tước Tử là ai?”

Bạch tiền bối phân thân:

“Ngươi đang đùa ta đấy à?”

“Không, đợi đã. Có lẽ ta còn sót lại chút kí ức.”

Tống Thư Hàng day huyệt Thái Dương.

Nhưng lúc hắn đang nói dở, ấn tượng về một vật thể khổng lồ, một vật thể lỏng loét và một tiên tử xinh đẹp trong trí nhớ của hắn dần trở nên trong suốt.

“Cuối cùng mặt trời nhỏ cũng bị giam lại rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Trên màn hình chiếu, mặt trời nhỏ số T233 bị một bàn tay vô hình tóm lấy, một không gian màu nâu trên mở ra không trung.

Mặt trời nhỏ số T233 bị vứt vào trong đó.

Ngay sau đó, không gian màu nâu kia đóng lại.

Cùng thời điểm không gian đóng lại, những kí ức liên quan đến mặt trời nhỏ số T233 trong đầu Tống Thư Hàng cũng thành trong suốt nốt.

“Quả nhiên là thế, sau khi bị giam vào phòng tối thì kí ức sẽ biến mất. Nhưng Bạch tiền bối lại không bị ảnh hưởng chút nào cả ư?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc hắn đang suy tư thì đột nhiên… không gian màu nâu lại mở ra.

Số T233 được thả ra ngoài.

Sau đó, có một thân ảnh trong số T233 bị móc ra.

Vừa mới bị móc ra thì thân ảnh này đã mềm oặt xuống, rũ thành một tấm da.

Bạch tiền bối two… thật sự đã một lớp da ra.

Lần trước hắn thất bại khi chơi trốn tìm với thiên đạo cũng từng nói là bị lột mất một lớp da, chẳng lẽ cũng là thế này ư?

Bịch ~~

Da của Bạch tiền bối two bị ném vào trong không gian màu nâu.

Số T233 thì bị lắc lư dữ dội, trong quá trình này, trên người số T233 có một hình ảnh hiện lên. Đó là cảnh tượng xảy ra sau khi nghịch chuyển thời gian.

Thiên đạo nghịch chuyển thời gian, khóa mục tiêu Bạch tiền bối two đã bỏ chạy ra khỏi T233.

Trong cảnh tượng nghịch chuyển, đột nhiên có một người mặt mũi thanh tú, thoạt nhìn rất vô hại xuất hiện.

Thiếu niên trông có vẻ vô hại này đang vui vẻ ấn vào nút “phóng”… Ngay sau đó, Diệt Thế Pháo được bắn ra.

Trong nháy mắt, tất cả các đạo hữu xung quanh đều quay sang nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Móa nó, còn có chức năng này nữa hả?

Cảm giác y như trúng đạn, lồng ngực bị xuyên thủng, tâm can đều dừng hoạt động.

Cùng lúc đó, trong lòng Tống Thư Hàng chợt sinh ra một dự cảm chẳng lành.

Trong lúc dự cảm này vừa xuất hiện thì hắn bất giác chui vào thế giới hạch tâm.

Tốc độ của Tống Thư Hàng rất nhanh, nhưng thiên đạo còn nhanh hơn.

Hắn bị một bàn tay vô hình tóm lấy.

Sau đó, một kẽ hở không gian nứt ra bên cạnh hắn… đó là thế giới màu xanh, một thế giới đề cao tinh thần bảo vệ môi trường.

Cánh tay vô hình kia đang định tống Tống Thư Hàng vào trong.

Chính vào lúc này, Bạch tiền bối phân thân nhảy lên, túm lấy Tống Thư Hàng.

Bàn tay vô hình khựng lại.

Tiếp đó, thế giới màu xanh khép vào.

Tống Thư Hàng tránh được kiếp nạn này rồi ư?

Không, không thể nào.

Chỉ là trên người hắn có Bạch tiền bối phân thân nên [phân lượng] mới tăng thêm một chút.

Thiên đạo tính toán một lúc, nó thấy phải đổi thế giới màu xanh thành nơi khác mới được.

Một không gian mới được mở ra.

Lần này không còn là thế giới thuần một màu mà đổi thành thế giới có tử khí nặng nề. Bên trong ngập tràn sương mù xám xịt, phát ra mùi vị chết chóc.

“Thư Hàng!”

Dù đang ở cách đó khá xa nhưng Tô thị A Thập Lục vẫn bổ nhào tới không chút suy nghĩ, bám lên người Tống Thư Hàng cùng Bạch tiền bối.

“Tống tiền bối đợi ta với!”

Vũ Nhu Tử cũng hét lớn một tiếng, tung người nhảy tới, bám tiếp trên người Tống Thư Hàng… Trực giác nói cho cô biết, sắp tới có được trải qua một cuộc mạo hiểm đầy kích thích hay không thì phải xem cô có thể ôm chặt Tống Thư Hàng hay không.

“Không, đợi chút đã, các ngươi đừng tới đây, sẽ có chuyện đấy.”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Sau khi bị giam, trên thế gian này sẽ không còn ai nhớ tới các ngươi nữa, tất cả mọi thứ liên quan đến sự tồn tại của các ngươi đều sẽ bị xóa sạch.”

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Ta đi cùng ngươi.”

Vũ Nhu Tử:

“Ta đi cùng A Thập Lục!”

Bạch tiền bối phân thân:

“Ta chỉ là môt phân thân, đừng sợ, bản thể vẫn ở hiện thế kìa.”

Trong khi họ còn đang nói chuyện, bàn tay vô hình kia vung lên.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối phân thân, Vũ Nhu Tử cùng bị ném vào trong thế giới màu xám tràn ngập hơi thở tử vong.

Sau đó thế giới âm u kia lập tức đóng lại.

Sau khi nó khép vào, tất cả thông tin liên quan đến Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục trong chư thiên vạn giới đều thành trong suốt.

Nhưng tin tức về Tống Thư Hàng lại không bị xóa đi.

Bởi vì hắn vừa “nhân tiền hiển thánh”, trong thời gian một năm tới, dưới ảnh hưởng của pháp tắc, chư thiên vạn giới vẫn sẽ nhớ kỹ nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh này.

Nhưng Bá Tống Huyền Thánh trông như thế nào, đạo hiệu của hắn là gì, là nam hay nữ, có năng lực đặc biệt gì thì không ai nhớ rõ.

Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Ba Tống đang ngồi trên sô pha đọc tạp chí.

Mẹ Tống rảnh rỗi xem phim truyền hình.

Đột nhiên cả hai cùng nhíu mày.

“Có phải tôi đã quên cái gì không nhỉ?”

Ba Tống đặt tạp chí xuống.

Mẹ Tống:

“Tôi cũng thấy như thế.”

Khoảng mười giây sau.

Ba Tống:

“Đúng rồi, có phải chúng ta đã từng có con không?”

Mẹ Tống:

“Hình như đã từng có một đứa, sau đó thì không nhớ nữa.”

“Chết non rồi à?”

Ba Tống thở dài.

Lạ thật, cho dù có chết non thì lẽ ra ông cũng phải có chút ấn tượng mới đúng chứ. Nhưng ông không nhớ nổi điều gì cả… quan trọng hơn là, trong lòng ông không có lấy một chút đau buồn nào cả.

Mẹ Tống:

“Lạ thật, tôi cũng chẳng nhớ nổi.”

Ba Tống đứng dậy:

“Không sao, chúng ta vẫn còn trẻ. Đặc biệt là mấy hôm nay, tôi thấy mình như trở lại tuổi mười tám ấy. Bà xã cũng ngày một trẻ ra, ngày một đẹp lên, chúng ta sinh một đứa nữa đi.”

Mẹ Tống trầm tư trong chốc lát rồi đáp:

“Được!”

Vì thế, ba Tống và mẹ Tống tắt TV, đặt tạp chí xuống rồi đi tạo sinh mệnh.

****

Trong thế giới xám xịt kia.

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối phân thân, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục đồng loạt rơi xuống.

Đây là một thế giới rất rộng lớn.

Sau khi bị đưa vào đây, bốn người vẫn luôn ở trong trạng thái “rơi tự do”.

Cứ rơi xuống mãi mà bây giờ còn chưa đến đáy.

Bạch tiền bối vươn tay tế ra Lưu Tinh Kiếm, cả bốn rơi xuống kiếm.

“Đây là thế giới gì đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Khí tức tử vong đặc quá, nếu như tu sĩ tu luyện công pháp hệ đó gặp được thế giới này thì chắc sẽ mừng như điên ấy chứ.”

Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh đánh giá.

Vũ Nhu Tử:

“Cảm giác kích thích ghê.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Nơi này khá giống với Tinh Giới, nhưng tinh giới không có tử khí nặng nề thế này.”

“Chúng ta sẽ bị giam bao lâu đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Một khi thiên đạo đã ra tay thì thường tính bằng vạn năm.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Vạn năm á? Vạn năm sau, xương cốt của hắn đều ra bã hết cả rồi.

Tống Thư Hàng bắt đầu kết nối với thế giới hạch tâm của mình.

Nếu như thế giới hạch tâm vẫn còn thì hắn có thể vào trong đó rồi nghĩ cách dịch chuyển ra ngoài.

Chương 1325: Tống ~ ngu ngốc ~

Một vạn năm thì lâu quá, chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi!

Tống Thư Hàng cố gắng kết nối với thế giới hạch tâm, chỉ cần vào được trong đó thì hắn có thể dùng thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two làm trạm trung chuyển để lén về thế giới Cửu U.

Đến được thế giới Cửu U thì sẽ có rất nhiều thông đạo về được thế giới loài người.

Tống Thư Hàng nhanh chóng kết nối được với thế giới hạch tâm của mình.

Nhưng… hắn không thể vào được.

Hắn có thể cảm ứng được thế giới hạch tâm, ý thức có thể đi vào thăm dò, nhưng giữa thế giới hạch tâm và hắn có một tầng chướng ngại, từ chối tất cả mọi thứ ra vào.

Hắn không thể đi vào, cũng không thể lấy được vật gì từ trong đó ra.

“Xong rồi, chúng ta phải ở lại đây một vạn năm rồi.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Đến cả lời thoại lúc được phóng thích, sau khi chịu đủ hình phạt một vạn năm hắn cũng nghĩ xong rồi.

“Ta bị nhốt suốt một vạn năm ròng, lại bị người của quê hương quên lãng, bây giờ, cuối cùng ta cũng được thấy lại ánh mặt trời rồi!”

Bạch tiền bối phân thân vỗ nhẹ lên người hắn, an ủi:

“Đừng lo, không ở lại một vạn năm đâu.”

“Bạch tiền bối, ngươi có cách để rời đi à?”

Hai mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng lên.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu, đáp:

“Hiện ba người các ngươi đều mới chỉ có cảnh giới tứ phẩm, trên lý thuyết, tuổi thọ của tu sĩ tứ phẩm là sáu trăm tuổi trở xuống… Nếu như không thăng cấp, các ngươi chắc chắn sẽ không ở lại đây đến một vạn được, sáu bảy trăm năm sau thì đã chết rồi. Mà muốn thăng cấp trong không gian giam giữ này chẳng dễ chút nào đâu.”

Linh lực trong không gian tràn ngập hơi thở tử vong này rất mỏng, không phải chỗ thích hợp để tu luyện.

Nếu tu luyện ở đây, e là phải mất mười năm mới bằng một năm ở bên ngoài.

Làm nhiều được ít.

Muốn tấn thăng lên ngũ phẩm ở đây khó gấp mười lần bên ngoài.

Tống Thư Hàng khóc ròng:

“Cũng tức là, ba người chúng ta đến cả tư cách ‘bị giam một vạn năm’ cũng không có à.”

“Bị giam tận một vạn năm á? Vậy trong thời gian một vạn năm này thì chúng ta phải làm gì đây?”

Vũ Nhu Tử nhìn quanh, đâu đâu cũng là sương mù chết chóc, chẳng có thứ gì khác.

Tô thị A Thập Lục:

“Ta nghĩ trước tiên chúng ta nên tìm chỗ để dừng chân đã… không thể bay mãi trong không trung được.”

“Lúc này mà có số T233 ở đây thì tốt biết bao, khi không phóng ánh sáng và nhiệt lượng thì nó chính là một hành tinh nhỏ, thậm chí chúng ta có thể an cư lạc nghiệp trên người nó nữa kìa.”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử đáp:

“Nhưng trong thế giới này chỉ toàn là sương mù xám xịt, chúng ta có thể tìm được chỗ dừng chân ở đây ư?”

Cô thấy thế giới này rất thú vị, cảm giác như đi vào trong một bộ phim kinh dị vậy. Khắp nơi tràn ngập hơi thở chết chóc, sương mù dày đặc ngăn cản tầm mắt, cho dù là tu sĩ cũng chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật trong phạm vi năm mươi mét mà thôi.

Điều đáng tiếc duy nhất là dường như thế giới này không có biến hóa gì, bớt đi một phần kích thích.

“Chúng ta đi xuống một đoạn nữa, dù thế giới vực sâu thì cũng không phải không có đáy, nếu như cứ đi tiếp xuống thì chắc chắn sẽ tìm được nơi để dừng chân.”

Bạch tiền bối nói.

Trong khi nói chuyện, hàng rào trên Lưu Tinh Kiếm bay lên.

“Bám chắc vào.”

Bạch tiền bối nói.

Tiếp theo là đến màn phóng phi kiếm.

Tống Thư Hàng lập tức ôm lấy hàng rào, mỗi khi Bạch tiền bối đua phi kiếm thì toàn hắn đều nhũn ra, chẳng còn tí sức lực nào.

Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục cũng ôm chặt lấy một cây cột trên hảng ào.

Vèo!

Lưu Tinh Kiếm dùng tốc độ nhanh nhất để lao xuống dưới.

“Ha ha ha!”

“A a a ~”

“Hình như hơi nhanh.”

Phản ứng của ba người Tống Thư Hàng đều không giống nhau.

Lưu Tinh Kiếm bay hết tốc lực, đại khái hơn ba mươi phút sau, Bạch tiền bối phân thân bấm kiếm quyết, dừng Lưu Tinh Kiếm lại.

“Đã lâu không được phóng phi kiếm hết cỡ thế này rồi.”

Bạch tiền bối phân thân thốt lên đầy thỏa mãn.

Tống Thư Hàng:

“Xuống đến đáy rồi ư?”

“Vẫn chưa, e là chúng ta không thể xuống được đến đáy đâu.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Không gian mà chúng ta đang có mặt hiện tại là một không gian “vô cực”. Vừa nãy khi chúng ta toàn lực phi hành, cứ cách mười phút lại bị pháp tắc không gian ảnh hưởng mà trở lại chỗ ban đầu. Cũng tức là, trong không gian này, điểm khởi đầu cũng là điểm kết thúc, bắt đầu chính là kết thúc. Theo lý thuyết thì dù chúng ta rơi xuống như thế nào cũng không đến được đáy đâu.”

“Vậy chúng ta phải bay mãi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối:

“Các ngươi đợi một chút, ta nhớ trước đây ta đã từng sưu tầm một chiếc thuyền tiên, chúng ta có thể vào thuyền tiên nghỉ chân trước.”

Bạch tiền bối phân thân lấy pháp khí không gian, tế ra một thuyền tiên từ trong đó.

Chiếc thuyền tiên này lập tức gợi nhớ ký ức của Tống Thư Hàng. Hắn đã từng ngồi trên chiến thuyền này để thưởng thức ‘Thất sát ca chế độ rung, đại phong xa 360 độ’ của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhớ lại ‘Thất sát ca’ chế độ rung kia, sắc mặt của hắn tái đi.

Cửa thuyền tiên mở ra, bốn người cùng đi vào không gian bên trong rất lớn, đủ cho họ nghỉ ngơi.

Đóng cửa lại xong, Bạch tiền bối phân thân lại đứng trước cửa, xoa cằm nhìn thế giới bên ngoài.

“Bạch tiền bối vẫn chưa vào à?”

Tống Thư Hàng hỏi

“Ừm, ta vừa phát hiện ra một chuyện quan trọng, liên hệ giữa ta và bản thể cũng bị cắt đứt rồi… Rõ ràng vừa nãy, ta vẫn cảm nhận được khí tức của bản thể mà.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng:

“Không hay rồi, Bạch tiền bối, không phải bản thể của ngươi cũng bị bắt vào phòng tối rồi đấy chứ?”

“Không đâu, nguyên nhân đến từ phía chúng ta.”

Bạch tiền bối phân thân khẳng định:

“Nhưng cũng may, trước khi liên hệ với bản thể bị đứt thì ta đã hạ mệnh lệnh cho “công đức phi hành dùng một lần” bên cạnh Tam Lãng đạo hữu rồi. Hoàng Sơn Tế Điển vừa kết thúc thì sẽ đưa hắn đến bí cảnh chậm chạp ngay.”

“Nói đến Tam Lãng tiền bối, rất có thể hắn sẽ muốn vào phòng tối này đấy.”

Vũ Nhu Tử đột nhiên nói:

“Lúc trước khi livestream, nhìn thấy phòng sáng mở ra, ta phát hiện Tam Lãng tiền bối còn siết chặt hai tay lại. Nhưng người bị giam vào phòng sáng là ai nhỉ? Ta không nhớ nổi nữa.”

Tống Thư Hàng:

“Là vị tiên tử tỷ tỷ xinh đẹp kia, những thứ khác thì ta cũng không nhớ nổi. Đúng rồi, trong tay ta có thứ liên quan đến cô ấy đấy.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng lấy con mắt Vân Tước Tử đã hóa thành pha lê xanh ra.

Trong ấn tượng còn sót lại của hắn, vật này có liên quan đến vị tiên tử đã biến mất kia, lúc trước hắn còn muốn giao nó lại cho Tam Lãng tiền bối nữa.

Tô Thị A Thập Lục:

“Đây là mắt ư?”

“Con mắt này là của Vân Tước Tử, có vẻ như kí ức của cả ba người các ngươi đều xảy ra vấn đề rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Con mắt này có tác dụng gì không? Con mắt Thánh Nhân mà chúng ta lấy được ở mộng cảnh sương mù lúc trước có thể khiến người ta mang thai, còn con mắt này thì sao?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Ta cũng không biết, hay là thử xem sao nhé?”

Tống Thư Hàng vươn tay ra, rót chân nguyên vào trong con mắt Vân Tước Tử.

Chân nguyên của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đi vào trong đó.

Nhưng nó chẳng có phản ứng gì cả.

“Để khởi động con mắt của Nho Gia Thánh Nhân cần có chính khí, nói không chừng cần phải có năng lượng tương ứng để khởi động con mắt này thì sao?”

Tô thị A Thập Lục nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử:

“Thế phải dùng năng lượng gì đây? Chúng ta chẳng có ấn tượng gì về Vân Tước Tử tiền bối cả, cô ấy có sở trường gì? Tu luyện công pháp nào?”

“Bạch tiền bối có biết Vân Tước Tử tiền bối có sở trường gì không? Cô ấy tu luyện công pháp thuộc tính nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối phân thân xoa cằm trầm tư trong chốc lát:

“Nếu như nói đến sở thích của Vân Tước Tử thì… chắc là rất biết tự tìm chết chăng? Công pháp thì chắc là có liên quan đến băng hệ.”

“Chuyên tự tìm chết chẳng phải là Tam Lãng tiền bối à?”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân đáp:

“Cách tự tìm chết của cô ấy khác với Tam Lãng, mỗi lần tự tìm chết cô ấy đều đi theo hướng ‘chết cho bằng được’. Chết kiểu gì nhanh thì cô ấy sẽ làm kiểu ấy.”

“Vậy sẽ mất mạng rồi còn gì?”

Tô thị A Thập Lục nhíu mày hỏi.

“Đúng thế, nhưng cô ấy lại vẫn cứ sống cho đến tận bây giờ.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới một câu danh ngôn của Cuồng Đao Tam Lãng:

“Những người thích tìm chết bình thường đều may mắn hết nhỉ?”

“Vì một khi xui xẻo, sau khi tự tìm chết xong là chết thật luôn. Vì thế, những kẻ còn sống đều là những người vô cùng may mắn.”

Vũ Nhu Tử nhấc tay lên nói.

Câu trả lời của Vũ Nhu Tử quá hợp lí luôn!

Tô thị A Thập Lục bình tĩnh nói:

“Lạc đề rồi… chúng ta đang thảo luận làm thế nào để nạp năng lượng cho con mắt này mà.”

“Phải nạp năng lượng tự tìm đường chết cho nó ư?”

Tống Thư Hàng cảm khái

Tô thị A Thập Lục nói:

“Lúc nãy Bạch tiền bối đã nói, công pháp mà Vân Tước Tử tiên tử tu luyện có liên quan đến băng hệ, hay là chúng ta thử xem sao? Nhưng ta không phải là băng hệ.”

“Ta là hỏa, lôi.”

Tống Thư Hàng nhún vai.

Vũ Nhu Tử:

“Ta cũng không phải là băng hệ.”

Bạch tiền bối:

“Sở trường của ta là thổ hệ, băng hệ là thuộc tính không phổ biến lắm.”

“Đu đu y a a ngốc.”

Lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu liền phát hiện ra hư ảnh của Tạo Hóa Tiên Tử đang lơ lửng sau lưng mình, như ẩn như hiện.

“Tạo Hóa Tiên Tử cũng bị nhốt vào đây luôn à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử:

“Cô ấy vẫn luôn bám vào người ngươi, ngươi bị nhốt rồi thì tự nhiên cô ấy cũng vào theo thôi.”

“Thế Tạo Hóa Pháp Vương phải làm thế nào? Không có Tạo Hóa Tiên Tử thì giọng ca của Pháp Vương sẽ không còn thuộc tính phá tâm ma kiếp nữa… tu chân giới tiêu đến nơi rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhớ sau khi nhạc hội thử nghiệm phá tâm ma kiếp của Tạo Hóa tiền bối thành công, tiền bối đã nhận được rất nhiều lời mời từ các đại lão môn phái. Đấu Chiến Phật Tông còn sắp xếp một buổi concert lưu động vòng quanh tu chân giới cho Pháp Vương nữa.

Mà bây giờ Tạo Hóa Tiên Tử bị giam cùng với hắn rồi, buổi concert của Tạo Hóa Pháp Vương sẽ chỉ còn lại sức phá hoại, không có thuộc tính phá tâm ma kiếp.

Buổi concert vòng quanh tu chân giới của Pháp Vương đã định trước chỉ còn con đường đổ máu rồi ư?

Chỉ cần nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

“A ngốc ~~”

Tạo Hóa Tiên Tử liên tục nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta có cảm giác cô ấy đang mắng ta.”

“Đây là nhân cách của Tạo Hóa Tiên Tử mà, cô ấy không thể giao tiếp bình thường với mọi người được, Tống tiền bối, chắc chắc đó ảo giác của ngươi thôi.”

Vũ Nhu Tử lên tiếng an ủi.

“Tống ~ a đần ~~”

Tạo Hóa Tiên Tử nói tiếp.

Vũ Nhu Tử: “…”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, nhìn Vũ Nhu Tử:

“Bây giờ thì sao? Vẫn là trùng hợp à?”

Tô thị A Thập Lục che miệng mỉm cười.

Bạch tiền bối phân thân:

“Tạo Hóa Tiên Tử phát hiện ra điều gì ư?”

“Y y a đu đu ~”

Tạo hóa tiên tử chớp mắt.

Bạch tiền bối phân thân:

“Thư Hàng, ngươi giao con mắt của Vân Tước Tử cho Tạo Hóa Tiên Tử thử xem.”

“Tạo Hóa Tiên Tử đang ở trạng thái hư ảnh mà, cô ấy có thể cầm được được à?”

Tống Thư Hàng đưa con mắt Vân Tước Tử cho cô.

Chương 1326: Đại năng không móc mắt không phải một tiền bối tốt

Tạo Hóa Tiên Tử cầm được thật, có trời mới biết hiện giờ cô đang ở trạng thái gì.

Sau khi nhận viên đá, Tạo Hóa Tiên Tử vung tay hất lên!

Con mắt Vân Tước Tử bị ném thẳng ra ngoài.

Cửa thuyền tiên vẫn còn mở, Con mắt Vân Tước Tử cứ thế bay ra khỏi thuyền.

“Nhìn trời!”

Tống Thư Hàng kêu lên, hắn tung người nhảy ra ngoài theo con mắt Vân Tước Tử, tóm chặt lấy nó.

Hắn và con mắt cùng rơi ra khỏi thuyền.

Tống Thư Hàng thuận lợi chộp được con mắt Vân Tước Tử, chân đạp nhẹ, hoa sen màu đen xuất hiện lên dưới chân, nâng đỡ cơ thể hắn.

“Tạo Hóa Tiên Tử, cô làm gì thế!”

Tống Thư Hàng bất mãn nói.

Tuy rằng không biết con mắt này có tác dụng gì, nhưng nói không chừng đây là vật tưởng niệm Vân Tước Tử tiên tử cuối cùng của Tam Lãng tiền bối, hắn định trao nó cho Tam Lãng tiền bối.

“A A A ~ dây cáp”

Tạo Hóa Tiên Tử cất giọng hát.

Mà đúng lúc này, sương mù trong không trung không ngừng ùa vào con mắt Vân Tước Tử.

Đám sương mù tràn ngập tử khí kia thi nhau đổ vào, hình thành một dòng nước xoáy phía trên Tống Thư Hàng, điên cuồng nhập vào con mắt.

Cùng với việc tử khí được rót vào, con mắt Vân Tước Tử vốn màu xanh lam nay lại nhiễm lên một tầng sắc đen.

Thêm một lúc nữa, nó lại chuyển hẳn thành màu đen.

Đám tử khí và sương mù này chính là nguồn năng lượng để kích hoạt Con mắt Vân Tước Tử ư?

Chẳng lẽ công pháp mà vị Vân Tước Tử tiền bối bí ẩn kia tu luyện lại có liên quan đến “tử vong” hệ à?

“Thư Hàng, ngươi có sao không?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Không sao, con mắt Vân Tước Tử được kích hoạt rồi.”

Tống Thư Hàng huơ viên pha lê màu đen trong tay.

Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, có phát hiện ra tính năng đặc biệt gì không? Có thể nhìn một cái mà khiến người ta mang thai như con mắt Thánh Nhân không?”

Tống Thư Hàng:

“Nó có tính năng gì thì ta chưa biết, nó vẫn đang không ngừng hấp thụ tử khí và sương mù. Không biết đến khi nào mới kích hoạt được.”

Trong khi hắn đang nói, Con mắt Vân Tước Tử lúc này đã biến thành màu đen dần dần lặng xuống.

Tử khí và sương mù trong không trung cũng không nhập vào nó nữa.

“Nạp năng lượng xong rồi à?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Có vẻ như đã nạp đầy năng lượng rồi, vậy thì thể hiện đi, để ta xem xem ngươi có sức mạnh đặc biệt gì nào.”

Hắn ngắm chuẩn ra đằng xa, vẫy con mắt Vân Tước Tử thật mạnh.

Nhưng nó không có chút phản ứng nào.

“Kích hoạt thất bại, mời kích hoạt lại lần nữa.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục:

“Thư Hàng ngươi về đây trước đã rồi lại nghiên cứu cách dùng con mắt Vân Tước Tử sau.”

Dù sao thì hiện giờ cả đám cũng đang nhàn rỗi, tìm chút chuyện để làm cũng tốt.

Tống Thư Hàng lúng túng thu con mắt lại, đạp lên hoa sen, nhảy vài bước về đến thuyền tiên.

Hắn đặt con mắt Vân Tước Tử đã biến thành màu đen lên bàn trà, Bạch tiền bối phân thân, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cùng ngồi vây quanh bàn trà, nghiên cứu xem rốt cuộc con mắt này có tác dụng gì.

Lần này Tạo Hóa Tiên Tử không lên tiếng nữa, cô chỉ lẳng lặng lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đặt ra giả thiết:

“Có phải do vấn đề “kết tinh” ở bên ngoài không nhỉ, cũng giống như trước khi ăn bánh mì phải mở túi đựng ra vậy. Chúng ta muốn sử dụng con mắt Vân Tước Tử thì trước tiên phải phá vỡ lớp kết tinh chăng?”

Vũ Nhu Tử:

“Chúng ta thử đi!”

Cô vươn tay, rót tiên thiên chân nguyên ra đâm mạnh vào con mắt Vân Tước Tử.

Keng ~

m thanh kim loại va vào nhau vang lên, một kích của Vũ Nhu Tử chẳng để lại bất cứ vết tích gì trên kết tinh cả.

“Cứng quá.”

Vũ Nhu Tử xoa xoa ngón tay của mình.

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Để ta thử xem.”

Hăn giơ tay ra triệu hồi Lưu Tinh Kiếm, nhắm thẳng vào con mắt Vân Tước Tử, cẩn thận chém tới.

Cạch ~

Sau khi kết tinh bị Lưu Tinh Kiếm chém trúng thì vỡ ra, lộ ra con mắt đen láy bên trong.

Con mắt phản chiếu lại hình ảnh của Bạch tiền bối như vật sống vậy.

“Mở ra rồi, thử kích hoạt nó lại xem sao.”

Vũ Nhu Tử nói.

Bạch tiền bối phân thân cầm con mắt, cẩn thận nâng nó lên.

Một lúc sau, Bạch tiền bối nói:

“Có lẽ ta biết phải dùng con mắt này như thế nào rồi.”

“Phải dùng thế nào?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Trong số các ngươi có ai muốn thay mắt không?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Móc mắt ra chơi à?”

Tống Thư Hàng vô thức đáp. Gần đây suy nghĩ đầu tiên của hắn khi nhìn thấy con ngươi là các đại năng viễn cổ đều thích móc mắt của mình ra nghịch.

Đại năng không chịu móc mắt ra chơi không phải là tiền bối tốt.

“Tuy rằng ta rất muốn thử xem nhưng đôi mắt này của ta không thể đổi được.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì, chỉ vào mắt của mình, nói tiếp:

“Mắt của ta có một Đồng Thuật đặc biệt, không đổi được đâu.”

Tô Thị A Thập Lục cũng lắc đầu:

“Ta không muốn đổi mắt của người khác đâu.”

Tống Thư Hàng:

“Chắc không phải để ta đổi đấy chứ?”

“Ngươi có muốn đổi không?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Thực ra ta khá hài lòng với mắt của mình.”

“Đổi xong rồi vẫn có thể đổi lại mà, sợ gì chứ?”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Nếu như hắn không phải phân thân, nói không chừng đã tự móc mắt ra đổi cho vui rồi.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ chốc lát rồi bảo:

“Thế để ta vậy.”

“Không không không, cứ để ta đi. Ta da dày thịt béo, chịu đau tốt lắm.”

Tống Thư Hàng nói với Tô Thị A Thập Lục.

“Nào có ai tự nói bản thân mình như ngươi chứ.”

Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha, đáp:

“Bạch tiền bối, chúng ta phải làm phẫu thuật à?”

“Hiện giờ chúng ta không có đủ điều kiện để làm phẫu thuật, không có dụng cụ… Cứ móc luôn mắt ra rồi đổi vào, dùng thêm mấy Trì Dũ Thuật nữa là được. À mà ngươi đã thông thạo “Tự Dũ Pháp” của Trình Lâm Tiên Tử chưa? Trong khi tiếp nhận Trì Dũ Thuật, đồng thời khởi động luôn Tự Dũ Pháp thì sẽ dùng được con mắt mới nhanh hơn đấy.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Bây giờ Trình Lâm không phải là tiên tử nữa rồi.”

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Bạch tiền bối: “?”

“Bây giờ ta chính là Trình Lâm.’

Tống Thư Hàng lại thở dài.

Bạch tiền bối phân thân:

“Cái gì cơ?”

“Trình Lâm là một đạo hiệu, cũng giống như X Tu nhất mạch ấy. Bởi vì một vài nguyên nhân, hiện đạo hiệu này do ta kế thừa.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục:

“Nói như vậy, giờ ngươi lại có bảy đạo hiệu rồi à?”

“Tống tiền bối cố lên! Hai chúng ta cùng nỗ lực hướng tới 365 đạo hiệu.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Tô Thị A Thập Lục hỏi:

“Phải móc mắt như thế nào đây? Cứ trực tiếp móc ra à?”

Đây chính là chuyện mà cô bận tâm.

“Để đó cho ta.”

Bạch tiền bối phân thân nói, hắn vươn tay ra đặt lên hốc mắt bên trái của Tống Thư Hàng.

Sau đó liền thu tay lại.

Mắt trái của Tống Thư Hàng đã biến mất.

“Ớ? Không đau tí nào à?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc kêu lên.

“Một thủ đoạn gây tê nhỏ thôi.”

Bạch tiền bối phân thân mỉm cười, hắn đặt con mắt Tống Thư Hàng trong tay vào một chiếc hộp ngọc nhỏ, phong ấn bảo quản.

“Bây giờ ta sẽ lắp con mắt Vân Tước Tử vào cho ngươi. Sau khi lắp xong, nếu như có chỗ nào không ổn thì phải nói ngay, ta sẽ lập tức tháo nó xuống.”

Bạch tiền bối lại dặn dò.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bạch tiền bối cầm con mắt Vân Tước Tử lên, đặt vào hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Con mắt được nhét vào bên trong một cách thuận lợi.

Bạch tiền bối tiện tay cho thêm hai cái Trì Dũ Thuật nữa.

Tống Thư Hàng cũng cùng lúc khởi động Trình Lâm Tự Dũ Pháp.

Vốn Trình Lâm Tự Dũ Pháp của hắn cũng vừa đến bước nhập môn, tối đa chỉ giúp mọc tóc hay lông mi gì đó thôi.

Mà lần này, có lẽ do hắn kế thừa đạo hiệu Trình Lâm nên hiệu quả sử dụng Trình Lâm Tự Dũ Pháp rất tốt.

Tốt đến mức vượt ra khỏi dự liệu của hắn và Bạch tiền bối, con mắt trái bị móc ra của hắn đã mọc lại rồi.

Ngại quá đi.

Vốn hốc mắt trái đã bị nhét con mắt Vân Tước Tử, giờ con mắt đã bị móc ra của hắn cũng mọc lại.

Một hốc mắt không thể chứa được hai con mắt.

Hắn cảm giác hốc mắt sắp nổ tung đến nơi rồi.

“Bạch tiền bối, hiệu quá của Trình Lâm Tự Dũ Pháp tốt quá đà, mắt của ta lại mọc lại rồi.’

Tống Thư Hàng vội nói.

Bạch tiền bối phân thân:

“Ta nhìn thấy rồi, đừng cử động, ta lấy con mắt Vân Tước Tử ra đây.”

Hắn lại giơ tay ra đặt lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng, định lấy Con mắt Vân Tước Tử ra.

Đúng lúc này, trong hốc mắt của Tống Thư Hàng xảy ra biến hóa.

Con mắt vừa mọc lại của hắn đã bị dung hòa…

Giống như trúng phải bí pháp của Diệt Phượng Công Tử vậy, nó tan thành thể lỏng rồi bao lấy con mắt Vân Tước Tử.

Hai con mắt hòa vào làm một.

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy thị giác của mắt trái đã hồi phục.

“Ố? Thành công rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn thử chớp mắt, nhắm mắt phải lại.

Thị giác mắt trái hồi phục, cũng giống như mắt phải… thậm chí còn rõ hơn nữa.

“Không ngờ chúng lại dung hợp vào nhau.’

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Vậy ngươi thử kích hoạt con mắt này xem.”

“Bây giờ nó đã được kích hoạt rồi, nhưng ta không cảm nhận được bất cứ Đồng Thuật nào, ngoài việc nhìn mọi thứ rõ hơn.”

Tống Thư Hàng nhún vai đáp.

“Ngươi vận chuyển chân khí rồi lại ra khỏi thuyền tiên, tiếp xúc với tử khí và sương mù thử xem?”

Bạch tiền bối phân thân gợi ý.

“Vậy để ta thử.”

Tống Thư Hàng đi tới cửa thuyền tiên, vươn đầu ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn phát hiện ra đám sương mù bên ngoài không thể cản trở tầm nhìn của mình nữa. Mặc cho sương mù dày đặc cỡ nào đi nữa, mắt trái của hắn vẫn có thể nhìn rõ cả thế giới u ám này.

“Sương mù bên ngoài không thể cản trờ tầm nhìn của ta nữa… Nhưng ngoài cái đó ra thì không phát hiện tác dụng đặc biệt nào nữa, để ta thử rót chân nguyên vào xem sao.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn vận chuyển tiên thiên chân nguyên của Tam Thập Tam Thú, rót vào mắt trái.

Sau khi hợp thành một thể với Tống Thư Hàng, con mắt Vân Tước Tử có thể tiếp nhận năng lượng tiên thiên chân nguyên của hắn.

"Có thay đổi rồi, có lẽ ta sẽ kích hoạt được nó."

Chỉ với một suy nghĩ, Tống Thư Hàng tăng thêm tiên thiên chân nguyên, tiếp tục rót vào mắt trái.

Sau khi không ngừng rót năng lượng vào con mắt, cơ thể của Tống Thư Hàng bắt đầu có biến hóa.

Màu đen của mắt trái nhạt đi… từ từ trở lại thành màu xanh lam.

Cùng lúc đó, mái tóc của hắn cũng thay đổi. Tóc dài ra liên tục, dần dần ngả sang màu xanh.

Chỉ trong thời gian vài hơi thở ngắn ngủi, tóc của Tống Thư Hàng đã dài tới đầu gối, dày mượt như một tấm áo choàng.

Không chỉ tóc mà cả lông mày, lông mi đều biến thành màu xanh.

Đặc biệt là lông mi, vừa dài lại vừa dày.

Tống Thư Hàng: "…"

Chuyện gì thế này?

Chương 1327: Rùa tai ương khổng lồ

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Thư Hàng, ngươi… biến thành hình dạng của Vân Tước Tử rồi.”

“Vân Tước Tử tiền bối nhập xác ư?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Không phải, ý thức của ta rất tỉnh táo, không chịu bất cứ sự quấy nhiều nào.”

“Ngoại trừ màu tóc, tóc và lông mi thay đổi ra, có khó chịu chỗ nào khác không?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Không có, hơn nữa ta còn cảm nhận được sinh cơ mãnh liệt từ mắt trái nữa.”

Cảm giác tràn đầy sinh cơ này khiến mắt trái của hắn rất thoải mái.

Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, con mắt Vân Tước Tử này hấp thu tử khí đúng không? Thế sao nó lại biến thành sinh cơ mãnh liệt được chứ?”

“Con mắt này có ghi chép lại pháp thuật nào đó như con mắt Thánh Nhân Nho gia không?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Không có cảm giác phép thuật gì… cứ thử mãi thế này cũng không phải là cách, ta sẽ dùng cách của chính mình để phân tích vậy.”

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, tháo găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách trên tay trái ra. Đồng thời Kình Thân Hóa Lộ Chú trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn vươn tay trái lên đặt vào mắt trái.

Khởi động Bí Pháp Giám Định.

Trước kia, khi thi triển Bí Pháp Giám Định sẽ có phù văn vàng kim tuôn ra từ mắt của hắn, chiếu xuống vật thể bị giám định.

Lần này thì phù văn tuôn ra từ mắt phải, đảo một vòng rồi chui vào mắt trái của hắn.

Đồng hồ màu vàng kim xuất hiện, kim giờ nghịch chuyển.

Giám định thành công.

Trên tay trái của Tống Thư Hàng xuất hiện hơn mười vết thương.

Lần này, cái giá phải trả cho giám định cũng không lớn lắm.

“Kình Thân Hóa Lộ Chú” khởi động, ánh sáng trị liệu vòng quanh tay trái của Tống Thư Hàng, khiến các vết thương trên cánh tay khép lại.

Đồng thời, kết quả giám định cũng hiện lên trong não hải của hắn.

‘Mắt trái của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: Là một bộ phận thuộc về Vân Tước Tử, vì chịu ảnh hưởng của sức mạnh đặc biệt, con mắt này có tác dụng kỳ diệu. Sau khi tích trữ đủ tử khí, nó sẽ chuyển tử khí thành sinh cơ. Đây là nguyên liệu thượng đẳng để chế tạo ra pháp khí sống lại, hiện tại đã bị ràng buộc với Bá Tống Huyền Thánh.’

“Con mắt này đã chịu ảnh hưởng của một sức mạnh đặc biệt, sở hữu thuộc tính biến tử khí thành sinh cơ. Có thể dùng nó để luyện chế pháp khí sống lại, bây giờ nó bị ràng buộc với ta…”

Tống Thư Hàng nói.

“Nguyên liệu của pháp khí sống lại hả? Hóa ra là thế, nhưng mà đạo cụ sống lại không dễ luyện chế đâu. Đợi khi chúng ta tìm được cách ra ngoài, ta sẽ giới thiệu một vị đạo hữu chế tạo giúp ngươi. Nhưng có lẽ giá cả sẽ cao đấy.”

Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử nói:

“Nhưng khi nào thì chúng ta ra ngoài được?”

“Rồi sẽ tìm được cách thôi, chắc chắn ta sẽ không ở lại đây một vạn năm đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục suy tư:

“Chịu ảnh hưởng của sức mạnh đặc biệt, là sức mạnh gì? Chẳng lẽ là bị ảnh hưởng sau khi dung nhập với Thư Hàng à?”

“Ta nghĩ chắc không phải do ta, ta chỉ là một tu sĩ tứ phẩm, không có khả năng khiến cơ quan trên người kẻ khác biến dị đâu.”

Tống Thư Hàng đáp.

Khi họ đang nói chuyện, lại có thêm một đoạn kết quả giám định hện lên trong não hải của Tống Thư Hàng.

‘Bởi vì đã bị sức mạnh đặc biệt ảnh hưởng, sau khi con mắt Vân Tước Tử rời khỏi chủ nhân của mình sẽ hấp dẫn rùa tai ương khổng lồ đến. Nó sẽ thôn phệ con mắt Vân Tước Tử, xin hãy chú ý an toàn.’

“Hấp dẫn rùa tai ương khổng lồ tới là sao đây?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác hỏi.

Bạch tiền bối phân thân:

“Cái gì cơ?”

“Sau khi con mắt Vân Tước Tử rời khỏi chủ nhân thì sẽ hấp dẫn rùa tai ương khổng lồ tới, nó sẽ thôn phệ con mắt này, hãy chú ý an toàn.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói:

“Rùa tai ương khổng lồ? Nghe có vẻ rất lợi hại đấy. Nhưng bây giờ chúng ta đang bị thiên đạo nhốt trong phòng tối, cho dù có rùa tai ương khổng lồ thật thì cũng không thể xông vào đây đâu nhỉ?”

“Có lý.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bạch tiền bối phân thân:

“Con mắt Vân Tước Tử rời xa chủ nhân sẽ bị rùa tai ương khổng lồ ăn ư? Thiết lập này y như để chuyên môn giải quyết hậu quả cho Vân Tước Tử vậy.”

Nếu một bộ phận nào đó trên cơ thể Vân Tước Tử bị mất, rùa tai ương khổng lồ sẽ bị hấp dẫn tới để xử lý sạch những thứ đó.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ chốc lát rồi lên tiếng:

“Để đề phòng bất trắc, Thư Hàng ngươi vẫn nên đổi lại mắt của mình đi.”

“Có lý.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Bạch tiền bối, phiền ngươi giúp ta móc mắt ra với.”

Bạch tiền bối vươn tay về phía hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Nhưng mới vươn được một nửa, đột nhiên có một cái miệng khổng lồ to hơn của thuyền tiên xuất hiện, cắn xuống Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối phân thân vươn tay ra vỗ một cái, khiến Tống Thư Hàng bay ra xa.

Đồng thời tế ra Lưu Tinh Kiếm bên người, để nó nhấc Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục lên, đưa họ rút lui.

Cuối cùng, Bạch tiền bối xoay người một cái thật ngầu, quét chân đá vào bên mép của cái miệng đó.

Bốp ~~

Cái miệng khổng lồ đó bị đá lệch đi.

Nhưng nó vẫn cứ cắn xuống, biến thuyền tiên của Bạch tiền bối thành nhiều mảnh vỡ.

Lưu Tinh Kiếm đưa Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lui ra ngoài vài trăm mét.

Tống Thư Hàng cũng bị Bạch tiền bối ném ra xa tới hơn trăm mét.

“U u u~~”

Miệng khổng lồ kêu lên đầy đau đớn.

“Da của nó cứng thật đấy.”

Bạch tiền bối phân thân tung người nhảy lên rồi nhìn xuống chiếc thuyền đã tan thành mảnh nhỏ của mình:

“Thuyền tiên mà ta thích nhất!!”

“Đây là thứ gì thế, trong thế giới tử vong này còn giam thứ khác nữa sao?”

Tống Thư Hàng nói, nhờ con mắt Vân Tước Tử nên hắn có thể nhìn xuyên qua sương mù.

Tống Thư Hàng nhìn về chỗ cái miệng khổng lồ kia.

Tại nơi đó có một con rùa lớn lơ lửng, trên lưng của nó là chiếc mai trông như kim loại, đuôi của nó rất dài, linh hoạt như rắn.

Trên người nó có nhiều phù văn cổ xưa, mỗi một phù văn đều đại biểu cho tai nạn, tử vong, nhưng trong tinh hạch trên đuôi lại phát ra sinh cơ vô cùng khổng lồ.

"Hấp dẫn rùa tai ương khổng lồ đến."

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cùng thấy rõ diện mạo của con rùa lớn đó.

Tầm nhìn của các cô bị cản trở bởi sương mù, nhưng khi con rùa này xuất hiện, sương mù và tử khí xung quanh đều bị phù văn trên lưng nó hút lấy, chỉ trong thời gian ngắn đã hình thành một vùng trời quang.

A Thập Lục và Vũ Nhu Tử thấy rõ dáng vẻ của rùa lớn.

"Con rùa khổng lồ này thật sự có thể xuyên qua phòng tối của thiên đạo ư?"

Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch tiền bối phân thân đứng lơ lửng giữa không trung:

"Ha ha ha ha, đây đúng là một tin tốt với chúng ta."

Nếu như con rùa này đã có thể đi vào thì đồng nghĩa với việc phòng tối này không phải là vạn năng, nhất định sẽ có cách để đột phá.

"Grào ~~"

Con rùa không lồ hất đầu, nhổ mảnh vụn của thuyền tiên trong miệng ra. Tiếp đó, nó nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tùng tùng tùng ~~ brừm brừm brừm

Trên người con rùa vang lên hai loại âm thanh quái dị.

Tùng tùng tùng nghe như đang gõ trống, brừm brừm brừm thì lại giống tiếng đạp chân ga nổ máy.

Là ảo giác ư?

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, con rùa khổng lồ kia đã tấn công hắn rồi. Nó nhấc cái chân thô to của mình lên, khoảng cách mấy trăm mét chỉ bằng chiều rộng cơ thể nó mà thôi.

Nó vừa mới xông lên thì đã đến trước mặt Tống Thư Hàng, tiếp đó lại há miệng cắn hắn.

Tống Thư Hàng đạp lên hoa sen, thả người tránh né, nhảy lên lưng con rùa khổng lồ.

“Thư Hàng, thứ con rùa muốn là con mắt Vân Tước Tử, mau gỡ nó xuống!”

Tô Thị A Thập Lục hét lên.

Tống Thư Hàng đã nghĩ tới chuyện mà A Thập Lục nói, hắn cũng muốn móc mắt trái của mình ra, nhưng giờ còn bận tránh né, lấy đâu ra thời gian để móc mắt cơ chứ.

“Để ta cản nó, ngươi móc mắt ra đi.”

Bạch tiền bối nhoáng một cái đã xuất hiện trên đỉnh đầu của con rùa.

Nhưng có thể của con rùa vô cùng to lớn, hắn nhất thời không tìm thấy vũ khí thuận tay.

Lúc này, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Bạch tiền bối.

Hắn chỉ mới suy nghĩ, cây công đức đã ngưng tụ lại sau lưng.

Một thời gian không thấy, cây công đức đã to hơn nhiều, bên trên mọc đầy quả dương mai công đức.

Bạch tiền bối vươn tay ra ôm lấy cây công đức, vung cây quét ngang một cú thật mạnh.

Bốp ~~

Con rùa khổng lồ không tránh kịp nên bị đánh trúng đầu.

“U ~”

Nó kêu to, đầu bị đánh nghiêng đi, cổ uốn thành hình chữ U.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội này cắn răng chọc vào mắt trái của mình móc nó ra.

Không có phép gây tê của Bạch tiền bối, cảm giác móc mắt quả nhiên vô cùng đau đớn, đau đến tiêu hồn.

Móc con mắt Vân Tước Tử ra, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, ném mạnh nó về phía đuôi của con rùa nọ.

Bạch tiền bối phân thân vội nói:

“Đừng ném! Mất là bị con rùa này ăn đấy. Con mắt này là chúng ta lấy được, dựa vào cái gì lại để con rùa này ăn không chứ?”

Trong khi nói chuyện, đầu ngón tay của Bạch tiền bối phân thân bắn một thanh phi kiếm dùng một lần về phía Con mắt Vân Tước Tử.

Khi Tống Thư Hàng ném con mắt đi, con rùa khổng lồ liền kéo cái đầu đã bị đánh thành hình chữ U của mình về, quay phắt lại đuổi theo con mắt.

Nhưng tốc độ phi kiếm của Bạch tiền bối còn nhanh hơn nó quay đầu, đỡ được Con mắt Vân Tước Tử xong thì lập tức bay thẳng ra xa.

“U u ~”

Rùa tai ương khổng lồ hét lớn một tiếng, quay đầu xông về phía phi kiếm dùng một lần.

Đối với nó, thu hồi con mắt Vân Tước Tử mới là chuyện quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội tung người lên, nhảy xuống khỏi mai của con rùa đó.

“Đừng xuống, nói không chừng chúng ta còn phải lợi dụng con rùa tai ương này để rời khỏi phòng tối đấy.”

Bạch tiền bối phân than lại nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối nhảy lên tóm lấy Tống Thư Hàng, đồng thời ngoắc ngón tay một cái, Lưu Tinh Kiếm đã lao nhanh tới.

“Chúng ta đuổi theo con rùa lớn kia, không thể để nó chạy được.”

Bạch tiền bối nói.

Phi kiếm dùng một lần mang theo con mắt Vân Tước Tử phi nhanh ở đằng trước.

Con rùa tai ương lao thẳng theo sau.

Bạch tiền bối phân thân dùng Lưu Tinh Kiếm đưa ba người Tống Thư Hàng theo sát sau lưng con rùa.

“Con rùa tai ương đó có cảnh giới gì nhỉ?”

Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch tiền bối phân thân:

“Hoàn toàn không nhìn ra cảnh giới, nhìn nó không giống vật sống.”

“Bạch tiền bối, chúng ta phải bay theo sau con rùa này bao lâu đây.”

Tống Thư Hàng hỏi.

Phi kiếm dùng một lần đang dẫn đường phía trước kia cũng bị Bạch tiền bối khống chế, Bạch tiền bối muốn làm gì đây?

“Có còn nhớ những gì ta nói lúc trước không? Chỗ mà chúng ta đang ở là một không gian lặp lại vô hạn, điểm kết thúc cũng là điểm khởi đầu. Ta muốn xem thử con rùa tai ương khổng lồ này có thể phá vỡ cực hạn của không gian rắn vòng tròn không.”

Bạch tiền bối phân thân nói tiếp:

“Đến ranh giới rồi! Bây giờ là lúc nghiệm chứng kì tích đấy.”

Chương 1328: Đầu Năm Nay, Nếu Không Có Một Loạt Kế Hoạch ABC Thì Sao Dám Vác Mặt Ra Đường Chứ?

“Tới đi nào!”

Bạch tiền bối ngoắt tay một cái.

Phi kiếm dùng một lần bay trước dẫn đường vừa bay đến chỗ giới hạn đột nhiên thay đổi phương hướng, dán sát vào bức tường không gian vô hạn rồi trượt lên trên.

Rùa tai ương khổng lồ theo sát phía sau phi kiếm không thắng lại kịp nên đâm sầm vào bức tường giới hạn.

Ngay sau đó pháp tắc không gian khởi động, thân hình rùa tai ương khổng lồ lập tức bị truyền tống đến điểm bắt đầu trong không gian vô hạn.

“Ơ? Không đâm nát bức tường không gian à? Tên này còn yếu hơn ta tưởng nữa, đúng là gà bệnh.”

Bạch tiền bối phân thân bất mãn ra mặt.

Vũ Nhu Tử:

“Bạch tiền bối, nó không phải gà, là rùa bệnh.”

“...”

Bạch tiền bối phân thân.

Có lẽ là bị kích thích, rùa tai ương khổng lồ lại cắm đầu chạy về phía con mắt của Vân Tước Tử, cố chấp đuổi theo.

Chỉ số thông minh của rùa tai ương khổng lồ không cao, hầu như chỉ hành động theo bản năng. Đối với nó, sứ mệnh quan trọng nhất chính là ăn sạch những bộ phận tách ra khỏi thân thể Vân Tước Tử.

Bạch tiền bối phân thân khống chế phi kiếm dùng một lần để nó dừng trên không ngay bên cạnh giới hạn không gian, tiếp tục chờ rùa tai ương khổng lồ đến gần.

Khi rùa tai ương khổng lồ vọt đến gần giới hạn không gian lần thứ hai, ngẩng đầu táp về phía phi kiếm dùng một lần, Bạch tiền bối lại khẽ ngoắt tay một cái.

Rùa tai ương khổng lồ lại đâm sầm vào bức tường không gian lần nữa.

Nhưng lần này rùa tai ương khổng lồ tức giận rống to, sau đó há miệng cắn không gian một phát.

Bức tường không gian vô hạn bị nó cắn mất một miếng.

Nhưng cùng lúc đó thân hình rùa tai ương khổng lồ lại bị pháp tắc không gian đưa về điểm bắt đầu.

“Ta rút lại lời vừa nói, tên này không phải rùa bệnh, mà là một con rùa rất đáng tin.”

Bạch tiền bối phân thân nói chắc nịch.

Nói xong, hắn khống chế thanh phi kiếm dùng một lần kia trở lại bên cạnh mình, tiếp đó lại gọi một thanh phi kiếm dùng một lần khác ra, điều khiển nó bay đến chỗ tường không gian vừa bị rùa tai ương khổng lồ cắn mất một miếng.

Thanh phi kiếm dùng một lần thứ hai đâm mạnh vào bức tường không gian.

Ào ào~~

Kiếm vừa đâm vào, trong ‘lỗ hổng’ đột nhiên phun ra rất nhiều vật chất.

Có thiên thạch, có độc thủy đen như mực cùng với rất nhiều thứ linh tinh khác.

Bạch tiền bối phân thân điều khiển Lưu Tinh Kiếm né tránh sóng độc thủy.

“Mấy thứ này ở đâu ra thế nhỉ?”

Vũ Nhu Tử thắc mắc.

“Các ngươi không phát hiện trong phòng tối thiên đạo sạch sẽ quá mức à? Không gian mà chúng ta đang ở vẫn còn đỡ, ít ra còn có chút tử khí và sương mù xám, thế nhưng trong phòng tối và phòng sáng bị mở ra trước đó lại chẳng có gì cả. Chắc hẳn trước kia phòng tối thiên đạo cũng từng nhốt người khác chứ đúng không? Vậy tại sao trong đó lại chẳng có gì? Lúc chúng ta bị nhốt trong phòng tối đã bỏ lại không ít thứ, có phi kiếm dùng một lần của ta, còn có mảnh vỡ thuyền tiên. Thế nên ta đoán trong phòng tối thiên đạo nhất định có lắp đặt thiết bị dọn rác, tất cả tạp vật tạp chất đều bị dọn đến một nơi nào đó.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Nói vậy những thứ này chính là rác đấy ư?”

“Cũng chưa chắc là rác đâu, không chừng trong đó có bảo vật đấy. Nếu có cường giả bị nhốt trong phòng tối, cuối cùng chết già trong không gian này vậy thì di vật, pháp bảo trên người hắn, thậm chí nếu cường giả đó là thú tu hoặc yêu tu thì thân xác của hắn đều là bảo vật cả.”

Bạch tiền bối phân thân giải thích:

“Muốn đào bảo thì chỉ cần đến những nơi đã từng xảy ra đại chiến truyền thuyết, nhất định sẽ đào được bảo vật. Đây chính là bí quyết khi đi tầm bảo trong vũ trụ của ta đây, lần nào cũng kiếm được không ít thứ.”

“Bí quyết cái gì mà bí quyết, ngay cả một người chẳng hiểu gì về đào bảo như ta cũng biết ở những nơi từng xảy ra sự kiện truyền thuyết sẽ dễ tìm thấy bảo vật hơn. Đây gần như là thường thức đấy.”

Tống Thư Hàng thầm gào thét trong lòng.

“Trong đống thiên thạch và độc thủy này có giấu bảo vật ư?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Bạch tiền bối phân thân:

“Chắc chắn có, trực giác nói cho ta biết chỉ cần chúng ta kiên trì thì nhất định sẽ tìm được bảo vật vừa lòng.”

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục đồng loạt gật đầu.

Trực giác của Bạch tiền bối rất đáng tin, duyệt!

…

Trong lúc mọi người nói chuyện, rùa tai ương khổng lồ lại vọt tới lần nữa nhưng lần này nó không cắm đầu xông thẳng tới như lần trước.

Nó nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối phân thân, bởi vì con mắt của Vân Tước Tử đang nằm trong tay Bạch tiền bối phân thân.

“Bạch tiền bối, dụ nó đi lần nữa hay sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu đáp:

“Không cần, có câu quá tam ba bận, việc gì cũng phải có chừng mực. Lần này ta muốn giao lưu với nó một chút.”

“Có thể giao lưu ư??”

Vũ Nhu Tử tỏ vẻ nghi hoặc.

Rùa tai ương khổng lồ, nghe tên là biết không phải loại giao lưu được rồi.

“Lần này nó đã dừng lại quan sát chứ không xông thẳng tới cướp con mắt của Vân Tước Tử, điều này chứng tỏ nó cũng có thể giao tiếp ở mức tối thiểu.”

Bạch tiền bối phân thân giải thích.

Rùa tai ương khổng lồ đứng im bất động, chỉ nhìn chằm chằm phi kiếm dùng một lần trong tay Bạch tiền bối.

“Nghe hiểu ta nói gì không?”

Bạch tiền bối hỏi.

Rùa tai ương khổng lồ không trả lời, vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào thanh phi kiếm dùng một lần trong tay Bạch tiền bối phân thân.

“Không thể giao lưu, vậy phải dùng đến kế hoạch B thôi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng:

“Chúng ta có kế hoạch B khi nào vậy?”

“Đầu năm nay, không có một loạt kế hoạch ABC thì sao dám vác mặt ra đường chứ?”

Bạch tiền bối phân thân:

“Kế hoạch B, bây giờ ta sẽ luyện chế con mắt của Vân Tước Tử thành pháp khí sống lại, sau đó để rùa tai ương khổng lồ nuốt vào. Nhưng ta chưa từng luyện chế pháp khí sống lại... có thể sẽ thất bại.”

“Bạch tiền bối, giả sử ngài luyện chế pháp khí sống lại thành công, sau đó để con rùa bự này nuốt vào, vậy lúc đó pháp khí còn hoạt động nữa không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Những thứ mà con rùa bự này nuốt vào sẽ không bị tiêu hóa. Còn nhớ chiếc thuyền tiên của chúng ta vừa bị nó cắn nát lúc nãy chứ? Trong thuyền có đặt một pháp khí tăng tốc của ta, bây giờ pháp khí đó đang nằm bình an vô sự trong bụng con rùa bự này, không bị hư hại tí nào. Vậy nên chúng ta có thể thử xem, biết đâu sau khi bị nuốt vào, pháp khí sống lại vẫn có thể giữ nguyên dạng cũng không chừng.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Vậy... nếu lỡ như ta toi mạng thì sẽ sống lại thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Thì sẽ sống lại trong bụng rùa bự, sau đó ngươi tự nghĩ cách chui ra khỏi miệng nó chứ sao.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

Tống Thư Hàng rùng mình.

“Đừng sợ, ngươi hãy nghĩ đến trường hợp xấu nhất ấy. Sống lại trong bụng rùa vẫn tốt hơn là chết hoàn toàn mà đúng không? Hơn nữa... trong bụng rùa bự rất an toàn mà, không phải sao?”

Bạch tiền bối phân thân an ủi.

Vừa nói chuyện, Bạch tiền bối phân thân vừa lấy ra rất nhiều tài liệu, chuẩn bị tiến hành luyện khí ngay tại chỗ.

“Bạch tiền bối, thế này thì ta lại nợ ngài một đống tài liệu rồi.”

Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Không sao, đến lúc đào bảo, nếu có thứ tốt thì trả lại ta cũng được. Mà dù sao ngươi cũng còn thiếu ta cả một pháp khí không gian đầy linh thạch mà, có nợ nhiều hơn nữa cũng chẳng sao.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Chủ nợ tốt bụng thế này thật khiến người ta cảm động biết bao!

Bạch tiền bối lại lấy một bệ rèn cỡ nhỏ ra khỏi pháp khí không gian, sau đó bỏ tài liệu vào theo tỷ lệ phù hợp.

“Trong tay ta có phương pháp chế tạo một món pháp khí sống lại tên là Dục Hỏa Trùng Sinh, dùng mắt hỏa phượng hoàng làm tài liệu chính. Dù sao thì cũng là mắt cả, cứ bắt chước theo đi, dùng mắt của Vân Tước Tử chế tạo pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Như vậy cũng được à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối:

“Dù sao cũng đều dùng mắt làm tài liệu chính mà... Hơn nữa trong tay ta chỉ có mỗi cái này là phương pháp luyện chế pháp khí liên quan đến mắt thôi.”

“Rùa tai ương khổng lồ không ngăn cản chúng ta ư?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía con rùa bự kia.

Không biết con rùa kia bị gì mà nãy giờ cứ nằm im không động đậy, mắt nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối.

“Kệ nó đi, dù sao cuối cùng cũng sẽ đưa con mắt của Vân Tước Tử cho nó nuốt chứ mất đi đâu mà sợ.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Dường như rùa tai ương khổng lồ nghe hiểu lời Bạch tiền bối nói, hai mắt nó sáng lên, nằm im tại chỗ.

Bạch tiền bối phân thân bắt đầu chế tạo pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh dựa theo phương pháp sẵn có.

Món pháp khí sống lại này là một sợi dây đeo.

Bên ngoài là vòng tròn do nhiều loại tài liệu chế thành, bên trên dùng kim loại bảy màu mô tả ra chân ngôn dục hỏa Trùng Sinh của hỏa phượng hoàng.

Sau khi chế tạo vòng tròn xong, chỉ cần bỏ mắt hỏa phượng hoàng vào trong vòng tròn rồi tiến hành kích hoạt là được.

Đây là loại pháp khí cần sự tinh tế tỉ mỉ, trong quá trình chế tạo không được phạm phải bất kỳ sai lầm gì.

Lúc này trên bệ rèn cỡ nhỏ của Bạch tiền bối, vòng tròn của mặt dây đeo đã được chế tạo thành hình, bên trong có thể bỏ vừa con mắt của Vân Tước Tử vào.

“Bước cuối cùng.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đều tập trung nhìn vào mặt dây đeo.

Con rùa bự kia cũng đang nhìn chằm chằm mặt dây đeo này.

Bạch tiền bối cẩn thận bỏ con mắt của Vân Tước Tử vào.

Nhưng pháp khí lại không hề có dấu hiệu bị kích hoạt, cũng chẳng có phản ứng gì cả.

“Thất bại rồi ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ... xảy ra chút vấn đề.”

Bạch tiền bối nói:

“Sau khi nhìn kỹ phương pháp chế tạo, ta phát hiện pháp khí này cần một cặp mắt hỏa phượng hoàng mới được.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Trong tay bọn họ chỉ có một con mắt của Vân Tước Tử thôi, chẳng lẽ lại đi tìm Vân Tước Tử tiên tử, bảo cô ấy móc một con mắt khác ra à?

“Chúng ta phải dùng thứ khác để thay thế thôi.”

Nói xong, Bạch tiền bối lấy ra một chiếc hộp.

Trong chiếc hộp bị phong ấn này cũng có một con mắt.

Lai lịch của con mắt cũng không hề nhỏ, chính là con mắt trái của Bá Tống Huyền Thánh.

“Mắt của ta ư?”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừ, ta thấy con mắt này rất thích hợp. Món pháp khí sống lại này là thứ buộc định với ngươi, nếu bỏ thêm một con mắt của ngươi vào thì càng hoàn mỹ.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng:

“Nhưng mắt của ta chẳng có chức năng đặc biệt gì cả, có thay thế cho mắt hỏa phượng hoàng được không?”

“Phải tự tin lên, nói thế nào ngươi cũng là người tu luyện

Trình Lâm Tự Dũ Pháp, ít nhiều gì vẫn có chút tác dụng.”

Bạch tiền bối phân thân an ủi.

Dứt lời, hắn lật pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh lại, lấy con mắt của Tống Thư Hàng ra rồi bỏ vào một bên khác của mặt mặt dây đeo.

Bên trái là mắt Vân Tước Tử màu lam, bên phải là mắt Bá Tống màu đen.

“Rất hoàn mỹ, để ta kích hoạt nó thử.”

Bạch tiền bối rót huyền năng vào trong pháp khí, đồng thời trong miệng tụng niệm chân ngôn sống lại của hỏa phượng hoàng.

Lực lượng chân ngôn rót vào trong mặt dây đeo.

Không ngờ mặt dây đeo lại bị kích hoạt thật, từng chữ chân ngôn sống lại trên vòng tròn bên ngoài sáng lên.

Trong mắt Vân Tước Tử ở bên trái chứa đầy sinh cơ, không ngừng tràn ra.

Còn trong mắt Bá Tống ở bên phải lại hiện lên hư ảnh một con phượng hoàng.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?”

Vừa nhìn thấy hư ảnh phượng hoàng này, Tống Thư Hàng lập tức nhận ra.

Thế nhưng hắn đâu phải Bát Tu, người trở thành Bát Tu là Thông Nương kia mà, tại sao trong mắt hắn lại hiện ra hư ảnh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chứ?

Chương 1329: Ông Trùm Bất Động Sản Của Tu Chân Giới Trong Tương Lai

“Xong rồi.”

Bạch tiền bối phân thân cầm lấy mặt dây đeo, trên đó có một vòng chân ngôn sống lại lúc ẩn lúc hiện.

Ngay lúc pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh chế tạo xong, Tống Thư Hàng cảm nhận được giữa mình và món pháp khí này sinh ra một sợi dây liên kết vô hình. Pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh này cao cấp hơn mệnh phù hắn đã dùng trước kia.

Mệnh phù sẽ mất hiệu lực sau khi hắn đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, còn pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh này ít nhất có thể dùng đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

“Tiếp theo là bước cuối cùng.”

Bạch tiền bối phân thân nhét Dục Hỏa Trùng Sinh vào trong một cái chai kim loại rồi ném về phía rùa tai ương khổng lồ.

Rùa tai ương khổng lồ chỉ chờ có thế, nó nhanh nhẹn vươn cổ, há miệng nuốt pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh vào trong bụng.

Thu hồi mắt Vân Tước Tử xong xuôi, hoàn thành nhiệm vụ.

Rùa tai ương khổng lồ chậm rãi nâng mình dậy, tất cả phù văn trên mai rùa sáng lên.

“Nó muốn rời khỏi phòng tối thiên đạo rồi.”

Tô thị A Thập Lục nói:

“Bạch tiền bối, chúng ta có đi theo nó không?”

“Đuổi theo chứ, các ngươi nắm chặt Lưu Tinh Kiếm đi.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

“Chúng ta đi giờ luôn à? Không ở lại đào bảo ư?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Cô nhìn đống vật chất tuôn ra từ trong lỗ hổng trên bức tường không gian vòng tròn hình rắn. Trước đó Bạch tiền bối có nói trong lỗ hổng này có bảo vật rất giá trị, nếu đi ngay bây giờ thì lại thấy tiếc.

Tô thị A Thập Lục:

“Rời khỏi đây trước quan trọng hơn, nếu bỏ lỡ cơ hội này, nói không chừng chúng ta sẽ bị nhốt ở đây cả vạn năm thật đấy.”

Tống Thư Hàng che con mắt trái của mình lại, đồng ý với ý kiến của A Thập Lục:

“Mặc dù cảm thấy hơi đáng tiếc vì không đào được bảo bối... Nhưng bảo vật có quý giá thế nào cũng không quý bằng tự do.”

Ầm!

Thân hình biến to một vòng, rùa tai ương khổng lồ dùng sức đâm vào hư không.

Sau đó thân thể nó trở nên trong suốt, bắt đầu thoát khỏi thế giới phòng tối thiên đạo.

Không có đường hầm không gian xuất hiện!

“Lẽ nào con rùa này cũng là tạo vật của thiên đạo ư?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ơ? Không xuất hiện khe nứt không gian. Chẳng lẽ bản thân con rùa tai ương khổng lồ này có quyền hạn ra vào phòng tối thiên đạo à?”

Bạch tiền bối phân thân lên tiếng.

“Vậy chúng ta có thể đi theo nó rời khỏi đây không?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

“Chúng ta không có đủ quyền hạn, không thể dùng cách của rùa bự rời khỏi phòng tối, trừ khi... chúng ta vào bụng của nó.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Rùa bự rụt cổ quay đầu qua nhìn bốn người Tống Thư Hàng.

Lần này, trên mặt và trong ánh mắt nó lại lộ ra ý cười chế giễu rất nhân tính hóa.

Trên mặt một con rùa lại thể hiện ra được ý cười chế giễu sinh động như vậy, thật đúng là làm khó nó.

“Ta có cảm giác hình như nó đang giễu cợt chúng ta đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ta cũng có cảm giác này.”

Tô thị A Thập Lục gật đầu đồng ý.

Con rùa bự này đang giễu cợt bọn họ.

“Chắc nó đang đắc ý lắm thì phải?”

Vũ Nhu Tử nói.

“Quy đạo hữu, ta có hai việc muốn nói với ngươi trước khi ngươi biến mất.”

Lúc này Bạch tiền bối phân thân giơ một ngón tay lên, nói với rùa bự:

“Thứ nhất, ngươi vẫn chưa bồi thường cho chiếc thuyền tiên đã bị cắn nát của ta.”

Rùa bự nhếch mép lộ ra nụ cười đắc ý, hiển nhiên là nó không định bồi thường.

Bạch tiền bối phân thân giơ ngón tay thứ hai lên:

“Thứ hai, nhắc nhở ngươi một chuyện, khi có người lạ đút đồ ăn cho ngươi thì tuyệt đối không nên ăn khi chưa xác định được thứ đó có an toàn hay không.”

Ý cười trên mặt rùa tai ương khổng lồ cứng lại.

Nó bỗng phát hiện trong bụng mình có gì đó là lạ, có cảm giác như dời sông lấp biển.

Ngay sau đó rùa tai ương khổng lồ há miệng phun ra một luồng khói đen, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

“Bạch tiền bối, pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh mà ngài đưa cho nó nuốt vào bị nổ rồi ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối phân thân:

“Pháp khí không sao, ta nghiêm túc luyện chế ra pháp khí sống lại thật mà. Thứ có vấn đề là cái chai kim loại đựng pháp khí ấy.”

Cắn nát thuyền tiên yêu quý của hắn xong lại định chạy đi dễ thế à?

Rùa bự đau đớn giãy giụa, chai kim loại kia bắt đầu phá hủy thân thể nó từ bên trong.

Rùa bự không ngừng lăn lộn trong hư không, đồng thời... thân thể nó càng ngày càng trong suốt.

“U u~~”

Rùa bự trừng mắt nhìn Bạch tiền bối phân thân đầy tức giận, sau đó đột nhiên dùng sức lao tới cắn mọi người.

Bạch tiền bối đã đề phòng từ trước, Lưu Tinh Kiếm hóa thành kiếm quang, thi triển kiếm độn tránh thoát khỏi miệng rùa.

Một kích cuối cùng thất bại, rùa bự biến mất với vẻ không cam lòng.

“Bạch tiền bối, cái chai kim loại kia là thứ gì? Có giết chết nó không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chai kim loại đó chia hai tầng, tầng thứ nhất là bảo vệ pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh, tầng thứ hai là một loại quặng kim loại thể lỏng do ta kiếm được khi đào bảo ở Vạn Tinh Giới. Ta cũng không biết rốt cuộc loại quặng kim loại thể lỏng này là kim loại gì, ta từng thử dùng nó để luyện chế pháp khí nhưng cuối cùng đều thất bại, bởi nó không thể dung hợp với bất cứ loại tài liệu nào. Sau đó ta phát hiện nếu bôi nó lên chế phẩm kim loại, nó sẽ tạo thành một lớp vỏ bảo vệ trên bề mặt chế phẩm kim loại. Lúc trước ta định quét nó lên thuyền tiên để tạo ra một lớp vỏ bảo vệ cho thuyền nhưng tiếc là trong tay ta có ít loại quặng kim loại thể lỏng này quá.”

Bạch tiền bối giải thích.

“Vậy tại sao sau khi nuốt loại quặng kim loại thể lỏng này vào bụng, rùa tai ương khổng lồ lại đau đớn khổ sở như thế?”

Vũ Nhu Tử thắc mắc.

“Đó là do một đặc tính khác của loại quặng kim loại thể lỏng này. Chỉ cần rót năng lượng vào bên trong, kích hoạt nó thì nó sẽ tự động ăn mòn tất cả mọi thứ không phải kim loại, quá trình ăn mòn có thể kéo dài rất lâu. Chỉ cần trong cơ thể rùa bự không hoàn toàn do kim loại cấu thành thì sẽ bị quặng kim loại thể lỏng ăn mòn. Đừng thấy chỉ có một chai kim loại thể lỏng nhỏ như vậy mà xem thường, nếu nó ăn mòn hết công suất thì có thể san bằng cả một ngọn núi nhỏ không phải kim loại chỉ trong mười hơi thở thôi.”

Bạch tiền bối phân thân nói tiếp:

“Ngoài ra ta đã âm thầm đóng dấu thánh ấn của ta lên tầng bên trong chai kim loại. Chờ chúng ta ra khỏi phòng tối thiên đạo, ta vẫn có thể dựa vào tọa độ của thánh ấn để đi tìm con rùa tai ương khổng lồ kia.”

Nghe Bạch tiền bối nói xong, Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ. Vừa nghe thấy mấy chữ ‘quặng kim loại thể lỏng’, hắn lập tức nghĩ đến đại lão quả cầu kim loại thể lỏng của Cửu U. Nhưng thứ mà Bạch tiền bối đào được chỉ là quặng, chắc không liên quan gì đến vị đại lão Cửu U kia đâu nhỉ?

Tô thị A Thập Lục:

“Bạch tiền bối, phương pháp mà rùa tai ương khổng lồ rời khỏi phòng tối thiên đạo không thích hợp với chúng ta, vậy giờ chúng ta rời đi bằng cách nào đây?”

“Lỗ hổng trên bức tường ngăn kia!”

Hai mắt sáng lên, Tống Thư Hàng nói:

“Bức tường ngăn đã bị rùa tai ương khổng lồ cắn mất một miếng, để lại một cái lỗ. Chờ vật chất bên trong chảy ra hết, chúng ta có thể tiến vào cái lỗ đó xem thử, biết đâu rời khỏi phòng tối thiên đạo được thì sao.”

Nếu trong lỗ hổng kia không chặn thế giới hạch tâm, vậy hắn có thể dùng thế giới hạch tâm làm cầu nối tiến vào thế giới Tà Liên, sau đó lại tiến vào Cửu U, cuối cùng trở về hiện thế!

“Vậy giờ chúng ta đi đào bảo chứ nhỉ?”

Vũ Nhu Tử vẫn còn nhớ thương chuyện đào bảo.

…

Lưu Tinh Kiếm hóa thành độn quang, sau mấy lần chớp lóe, nó bay đến chỗ lỗ hổng trên bức tường ngăn.

Trong lỗ hổng vẫn không ngừng tuôn ra đủ loại vật chất.

Đống tạp vật như thiên thạch, độc thủy xuất hiện lúc đầu đã chảy ra hết, bây giờ trong lỗ hổng đang chảy lượng lớn cát vàng.

Cát vàng chói mắt từ trong lỗ hổng tuôn ra như thác.

“Vàng?”

Tống Thư Hàng khẽ kêu lên.

“Ừ, là vàng, giá trị không lớn, chẳng có tác dụng gì.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta có thể lấy một chút không?”

“Lấy làm gì?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Thế giới hạch tâm của ta quá đơn sơ, sau khi thế giới hạch tâm mở rộng, đất trống càng ngày càng nhiều. Nếu được, ta muốn thu chút cát vàng vào trong thế giới hạch tâm làm đồ trang trí. Nếu sau này muốn xây kiến trúc gì đó trong thế giới hạch tâm cũng có thể dùng cát vàng để tô điểm.”

“Có lý, vậy để ta lấy một ít cho ngươi.”

Bạch tiền bối lấy ra một chiếc túi càn khôn, phất tay một cái.

Một dòng cát vàng bị hút tới, chui hết vào trong túi càn khôn.

Không gian trong chiếc túi càn khôn này rất lớn, Tống Thư Hàng chỉ thấy cát vàng không ngừng chui vào, mười mấy phút rồi mà túi vẫn chưa đầy.

“Tống tiền bối, nếu sau này xây nhà trong thế giới hạch tâm xong thì ngươi có bán không?”

Vũ Nhu Tử bỗng hỏi.

Tống Thư Hàng nghe xong thì sững người một chút, trước giờ hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Nếu Tống tiền bối có ý định bán nhà thì nhớ chừa cho ta một căn nhé.”

Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tô thị A Thập Lục ngước mắt lên nhìn:

“Ta cũng muốn.”

Bạch tiền bối phân thân suy nghĩ một chút, cảm thấy việc này rất thú vị:

“Ha ha Thư Hàng à, nếu sau này ngươi muốn bán nhà thật thì nhớ cũng để lại một căn cho ta nhé. Ưm... mà ngươi chỉ cần bán một miếng đất cho ta là được rồi, nhà thì để ta tự xây.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Trong đầu hắn chợt hiện lên mấy hình ảnh như sau.

[Chỉ cần đặt cọc một trăm nghìn tệ, mang ngay một căn hộ cao cấp về nhà! Diện tích 50 – 150m2, nằm ven hồ, tầm nhìn đẹp. Hotline VIP: 010 XXXXXX]

[Biệt thự cao cấp, 10 linh thạch/1m2! Ngươi vẫn đang phiền não vì không mua được nhà ở hiện thế ư? Ngươi vẫn đang đau đầu về quyền sở hữu đất 60 năm ư? Hãy mau liên hệ đến đường dây nóng 0577 XXXXX, biệt thự cao cấp, ven hồ men núi, giá cả phải chăng, sự lựa chọn tốt nhất cho người muốn định cư!]

Sau đó hình ảnh Tống Thư Hàng đang ngậm xì gà được đăng tải lên trang bìa của nhật báo tu sĩ.

Ông trùm bất động sản tu chân giới – Bá Tống Huyền Thánh, phất lên nhờ kinh doanh bất động sản trong thế giới hạch tâm, giá trị con người hơn trăm triệu.

[Che mặt]

Nếu sau này hắn thật sự nghèo đến nổi không có cơm ăn, nói không chừng sẽ suy nghĩ đến chuyện đi theo con đường ông trùm bất động sản này cũng nên.

Không được, vừa nghĩ đến hình ảnh đó đã cảm thấy kỳ kỳ rồi.

“Tốt lắm, một túi càn khôn đầy cát vàng, cất đi này.”

Bạch tiền bối đưa túi càn khôn cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nhận lấy.

Sau khi Bạch tiền bối thu cát vàng xong, chỉ lát sau thác cát vàng cũng ngừng chảy.

Ngay sau đó, trong lỗ hổng lại phun ra hàng loạt khối kim loại cỡ lớn.

“Là bảo vật ư?”

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Cô thấy trên những khối kim loại cỡ lớn này có khắc phù văn cường lực, chắc là bảo bối rồi.

“Đây hẳn là mảnh vỡ của pháp khí chiến tranh cỡ lớn, vỡ thành thế này thì không đáng giá nữa rồi.”

Bạch tiền bối nói.

“Những mảnh vỡ pháp khí này được làm từ chất liệu gì? Có thể tái chế sử dụng lại không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Có thể, nhưng những tài liệu này khá phổ biến, không phải loại quý hiếm gì. Sức chứa của pháp khí không gian trên người chúng ta có hạn, đừng thu những thứ rác rưởi này.”

“Rác rưởi á?”

Vũ Nhu Tử vươn tay chụp lấy một khối mảnh vỡ bắn qua gần người cô.

Cô gõ lên mảnh vỡ để xem thử chất liệu.

“Bạch tiền bối, đây là Quỷ Hoàng Thiết, tài liệu luyện khí thất phẩm đúng không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Quỷ Hoàng Thiết là tài liệu quan trọng dùng để chế tạo pháp khí thất phẩm, cô nhớ cha cô đã từng dùng loại tài liệu này để chế tạo pháp khí.

“Ừ, khối trong tay ngươi đúng là Quỷ Hoàng Thiết nhưng có thêm một số tài liệu khác, muốn phân tách ra khá là phiền toái. Vứt đi, chỉ là rác rưởi thôi mà.”

Bạch tiền bối trả lời.

Vũ Nhu Tử gật đầu, tiện tay vứt mảnh vỡ đi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tô thị A Thập Lục:

“...”

Không biết có phải là ảo giác hay không mà mới vừa rồi, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử hợp rơ đến bất ngờ.

Thời gian mảnh vỡ phun ra không lâu.

Khi những mảnh vỡ cuối cùng phun ra, hai mắt Bạch tiền bối đột nhiên sáng lên.

Hắn vẫy tay vào hư không, một mảnh vỡ có hình giống cây cột bị hút tới.

Cây cột này cứng như đá, trên đó có quấn một lớp da thú.

“Đây là da rắn... là da rắn do Xà Tiên cấp Kiếp Tiên lột xác ra.”

Bạch tiền bối lắc cây cột, ra sức lột da rắn xuống.

“Thư Hàng, đúng lúc trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi cần dùng đến da rắn. Miếng da rắn này rất lớn, đủ để ngươi luyện chế hai bộ đấy.”

Bạch tiền bối vừa nói vừa ném da rắn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội chụp lấy da rắn:

“Bạch tiền bối, dùng da Xà Tiên cửu phẩm để chế tạo pháp khí cho ta có phải cao cấp quá rồi không? Ta cảm thấy tìm một tấm da rắn cấp Huyền Thánh bát phẩm là được rồi, cửu phẩm thì hơi lãng phí.”

“Bây giờ miếng da rắn này cũng chỉ là một tài liệu cấp Huyền Thánh bát phẩm thôi. Nó đã bị bỏ lại trong không gian phòng tối quá lâu, cấp bậc chất liệu đã giảm xuống rồi, thích hợp cho ngươi luyện khí đấy, cất đi.”

Bạch tiền bối nói.

Tiếp đó Bạch tiền bối lại nhìn cột gỗ bên trong da rắn.

“Quả nhiên ta không nhìn lầm, bảo bối thật sự chính là thứ này, Thần Long Mộc. Nếu Giao Bá đạo hữu mà thấy khúc gỗ này, đảm bảo sẽ xông tới ôm liếm cho xem.”

Bạch tiền bối cười nói.

Thần Long Mộc có tác dụng tịnh hóa, tinh luyện huyết mạch trong cơ thể yêu tu hệ rồng. Chỉ cần mỗi ngày mang theo bên người, ôm liếm một chút là có thể tăng độ tinh thuần của huyết mạch hệ rồng về lâu dài.

Sau khi suy nghĩ một chút, Bạch tiền bối dùng tay làm đao chém mạnh vào Thần Long Mộc.

Thần Long Mộc bị chia ra làm ba phần.

“Người gặp có phần, Thư Hàng đã có da rắn rồi, Thần Long Mộc này ba người chúng ta chia đều.”

Bạch tiền bối đưa cho Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử mỗi người một phần.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cũng không từ chối.

Lần nào đi ra ngoài tầm bảo với Bạch tiền bối cũng được chia cho bảo vật nhờ quy tắc người gặp có phần này.

Nhưng một khi nhận lấy bảo vật rồi thì phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Nguy cơ luôn luôn song hành với tài bảo.

Đây là điều mà mọi thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều biết.

Sau khi nhận lấy Thần Long Mộc, A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lập tức nâng cao tinh thần, cẩn thận đề phòng.

Đặc biệt là lỗ hổng trên bức tường ở trước mắt, đây là nơi dễ xuất hiện “nguy cơ” nhất, không chừng trong cái lỗ này sẽ phun ra thứ gì đó nguy hiểm cũng nên.

Tống Thư Hàng cất miếng da rắn Xà Tiên cửu phẩm đã rớt cấp xuống còn bát phẩm kia vào, sau đó hít sâu một hơi.

Kiếm được tài liệu cấp cửu phẩm, đúng là phát tài rồi.

Mà sau khi phát tài thì nguy cơ sẽ tìm đến.

Tống Thư Hàng cũng có suy nghĩ giống như của A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, lúc này hắn đang nhìn chằm chằm vào lỗ hổng kia.

Nếu như nói nguy cơ sắp tìm tới, vậy thì khả năng lớn nhất chính là xuất hiện từ trong lỗ hổng này!

“Chỉ cần cẩn thận một chút, ắt hẳn có thể tránh khỏi nguy cơ.”

Tống Thư Hàng thầm nói trong lòng.

Đúng lúc này, đột nhiên hắn cảm thấy hông mình bị siết chặt.

Hắn vừa cúi đầu thì phát hiện có một chiếc lưỡi dài ngoằng đang quấn lấy hông hắn.

Chiếc lưỡi kia phát lực, kéo Tống Thư Hàng rớt khỏi Lưu Tinh Kiếm.

Là con rùa tai ương khổng lồ kia đã trở lại.

Chương 1330: Lẽ Nào Hôm Nay Ta Thức Dậy Sai Tư Thế?

Lưỡi của con rùa này vừa dài vừa linh hoạt như lưỡi ếch. Lưỡi dài như vậy đúng là ném mất tôn nghiêm của loài rùa.

Lúc này chiếc lưỡi kia bắn ra, đầu lưỡi biến thon nhỏ như dây thừng, quấn lấy Tống Thư Hàng.

“A~~”

Tống Thư Hàng bị kéo đi:

“Không ổn, hông của ta... sắp bị siết gãy rồi.”

Lưỡi rùa bự có lực rất mạnh, lúc quấn lấy hông Tống Thư Hàng, gần như sắp siết gãy eo hắn, siết chặt đến mức làm người ta không thở nổi.

Rùa tai ương khổng lồ xuất hiện rất bất ngờ, trên người nó không hề có một tia khí tức nào. Đồng thời phương thức xuyên không gian của rùa bự cũng rất quỷ dị, không có đường hầm không gian.

Trước đó khi nó xuất hiện cắn nát thuyền tiên của Bạch tiền bối, lúc thuyền tiên sắp bị cắn nát, Bạch tiền bối phân thân mới phát hiện ra là có biến.

Lần này cũng vậy, ngay lúc Tống Thư Hàng bị kéo đi, Bạch tiền bối mới cảm ứng được sự tồn tại của rùa tai ương khổng lồ.

Lưỡi của rùa tai ương khổng lồ không chỉ dài giống lưỡi ếch mà độ co giãn cũng không kém lưỡi ếch. Sau khi quấn lấy Tống Thư Hàng, lưỡi rùa rút về nhanh như chớp.

“Con rùa này thù dai lắm đây.”

Bạch tiền bối lên tiếng.

Sau khi nói xong câu này, thân thể Bạch tiền bối bỗng trở nên trong suốt, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Đây không phải trạng thái khi dùng năng lực không gian mà là trạng thái giống như lúc rùa tai ương khổng lồ rời khỏi phòng tối thiên đạo trước đó, thân hình Bạch tiền bối dung nhập vào không gian phòng tối thiên đạo, trở nên trong suốt.

Sau đó Bạch tiền bối đột nhiên xuất hiện tại hàm dưới của rùa tai ương khổng lồ.

Xuất quỷ nhập thần, không hề có một tia khí tức dao động nào, vậy nên rùa tai ương khổng lồ cũng không cảm ứng được Bạch tiền bối.

Cây công đức lại hiện lên trong tay Bạch tiền bối.

Tiếp đó Bạch tiền bối cây công đức, thẳng tay đập mạnh vào hàm dưới của rùa bự.

Bốp ~

Lưỡi rùa bự còn chưa kịp kéo Tống Thư Hàng về thì hàm dưới của nó đã bị trúng một đòn nặng, miệng bị ép phải khép lại.

Tống Thư Hàng bị treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức hiện ra từ trong thân thể Tống Thư Hàng, cô há miệng phun Xích Tiêu Kiếm ra, chém vào đầu lưỡi của rùa bự.

Đao ý trên thân Xích Tiêu Kiếm bùng nổ, tỏa ra sức nóng có thể sánh ngang với mặt trời.

Lưỡi rùa tai ương khổng lồ bị nóng nên duỗi thẳng ra.

Tống Thư Hàng lập tức chớp lấy thời cơ thoát ra, chân đạp hoa sen đen đứng vững lại. Mỹ nhân rắn công đức bay lơ lửng sau lưng bảo vệ hắn, nhìn rùa bự với ánh mắt đanh thép.

Đúng lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử cũng hiện thân.

Bởi vì mỹ nhân rắn công đức đã chiếm giữ vị trí sau lưng Tống Thư Hàng nên Tạo Hóa Tiên Tử không có chỗ đứng, bị đẩy xuống bên dưới Tống Thư Hàng.

Sau khi xuất hiện, Tạo Hóa Tiên Tử vươn hai tay ôm hông Tống Thư Hàng, ló đầu ra nhìn về phía rùa tai ương khổng lồ ở đằng xa:

“Tu ru~ đại~ đại~”

“Tạo Hóa Tiên Tử, đừng siết hông ta, sắp gãy mất rồi.”

Tống Thư Hàng khẽ hô lên.

Rùa tai ương khổng lồ đánh lén thất bại, lui về phía sau một bước, há miệng thu lưỡi, sau đó nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối.

“Ngươi là ai? Sao lại biết thiên phú của ta, tiến hành ‘siêu thời không mạn bộ*’?”

Rùa bự lên tiếng.

Quả nhiên lúc nãy tên này giả ngu.

“Thì ra là thiên phú chứ không phải pháp thuật, thảo nào ta bắt chước theo cứ thấy quái quái, lúc tiến hành siêu thời không mạn bộ lại bị hạn chế rất lớn...”

Bạch tiền bối vác cây công đức nói.

“Bắt chước?”

Rùa tai ương khổng lồ bất giác nâng giọng cao lên hai quãng.

“Ừ, lúc ngươi đang thi triển thiên phú siêu thời không mạn bộ thì ta đã quan sát kỹ một lần, hiểu được nguyên lý hoạt động đại khái. Sau đó lại tiến hành phân tích trong đầu, chẳng mất bao công sức đã có thể bắt chước theo, hiệu quả tạo ra cũng tương tự. Hẳn là trong cơ thể ngươi có bộ phận nào đó có cấu tạo đặc biệt, ta vẫn chưa biết rõ nên lúc bắt chước thi triển thiên phú siêu thời không mạn bộ bị hạn chế rất lớn, ít nhất còn không thể đột phá phong tỏa của phòng tối.”

Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

“Không thể nào, ngươi thấy ta thi triển loại thiên phú này lúc nào?”

Rùa tai ương khổng lồ trầm giọng hỏi.

Tống Thư Hàng đứng giữa không trung lên tiếng:

“Khi nãy lúc rời khỏi phòng tối, ngươi đã thi triển loại thủ đoạn trong suốt hóa này rồi mà?”

“Ta rời đi ư? Đâu có... Ta không có rời đi, ta vừa mới đến đây mà.”

Dừng một chút, rùa tai ương khổng lồ lại nói tiếp:

“Ta biết rồi, xem ra đã có vị đồng tộc nào đó của ta đã đến đây trước. Nhưng nếu đồng tộc của ta đã rời đi thì tại sao hắn không mang vật thể bị khí tức bất hủ ảnh hưởng đi?”

Ơ? Con rùa tai ương khổng lồ này không phải là con lúc nãy ư?

Rùa tai ương khổng lồ không phải một con, mà là một bầy á?

“Thứ ngươi đang nói đến là con mắt Vân Tước Tử tiên tử đúng không? Nó đã bị mang đi, ngươi đến chậm rồi.”

Tống Thư Hàng hất đầu, mái tóc dài màu xanh lam tung bay theo gió.

“Con mắt ư?”

Rùa tai ương khổng lồ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng:

“Vật thể bị khí tức bất hủ ảnh hưởng là ngươi, thứ mà ta phải mang đi cũng là ngươi, liên quan gì đến con mắt chứ?”

“Ơ?”

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

“Ta hiểu rồi.”

Bạch tiền bối truyền âm nhập mật nói:

[Trước đó Thư Hàng ngươi đã sử dụng con mắt Vân Tước Tử, đồng thời cũng kích hoạt nó. Trong quá trình kích hoạt, thân thể ngươi đã bị lây nhiễm. Mặc dù ngươi đã móc con mắt đó ra nhưng thân thể ngươi vẫn bị nhiễm.]

Phiền rồi đây, ngay cả Tống Thư Hàng bản thể cũng trở thành đối tượng thu hồi của tộc rùa tai ương khổng lồ.

Hơn nữa không chỉ có một con rùa tai ương khổng lồ.

Cho dù có đánh lui con rùa tai ương khổng lồ trước mắt thì vẫn sẽ có con rùa tai ương khổng lồ khác lần theo khí tức của Vân Tước Tử tìm tới, thu hồi Tống Thư Hàng.

Đây đúng là tai ương, còn đáng sợ hơn cả lời nguyền của chiến sĩ nhím biển.

“Chờ chút, bộ phận phát sinh biến dị trên người ta chỉ có lông tóc trên đầu thôi, bao gồm tóc, lông mày và lông mi. Có lẽ chúng ta vẫn còn cách giải quyết khác.”

Tống Thư Hàng nói.

Rùa tai ương khổng lồ quan sát kỹ Tống Thư Hàng, sau đó gật đầu nói:

“Ngươi nói đúng, bộ phận nhiễm khí tức nồng nhất là lông tóc trên đầu ngươi. Thứ ta muốn lấy cũng chỉ có chúng thôi.”

“Vậy thì dễ bàn rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Dù gì hắn cũng có ý định cắt phăng mái tóc dài màu lam này đi, hắn không hề muốn giữ mớ tóc xanh chói mắt này lại.

Hơn nữa hắn biết tăng phát thuật, cho dù có bị cạo trọc đầu cũng có thể làm tóc mọc lại trong nháy mắt.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng đưa tay tóm lấy mái tóc màu xanh vừa dài vừa dày như tấm áo choàng sau lưng mình, định cạo sạch chúng đi.

Nhưng ngay khi định cạo trọc, tay hắn bỗng dừng lại.

Trong lòng cứ có cảm giác khó chịu thế nào ấy.

Đây là tóc của hắn, tự dưng lại đưa không cho rùa bự thế này như thế... cảm thấy có chút không cam lòng. Con mắt là do Vân Tước Tử tiên tử để lại, bị rùa tai ương khổng lồ thu hồi cũng không có gì đáng nói, nhưng tóc lại là thứ mọc ra từ trên đầu hắn đấy!

Không đúng, những điều này đều không phải trọng điểm.

Tống Thư Hàng tự hỏi lòng mình, phát hiện nguyên nhân làm hắn cảm thấy không cam lòng không nằm ở đây.

Mặc dù hắn vốn có ý định cạo tóc nhưng là cạo trong sự tự nguyện chứ không phải cạo trong sự ép buộc, lúc này hắn chẳng khác gì đang bị rùa tai ương khổng lồ uy hiếp.

“Nếu ta có thực lực đánh bại rùa tai ương khổng lồ thì mái tóc dài màu lam này muốn để dài bao nhiêu thì để, muốn cột đuôi ngựa thì cột, muốn tết đuôi sam thì tết, muốn xõa thì xõa, muốn để theo phong cách HKT(*) thì để, nghìn vàng cũng khó mua được một cái gật đầu của ta.”

Nói tới nói lui cuối cùng vẫn là do hắn quá yếu.

Tống Thư Hàng thở dài. Hắn phải lý trí một chút, dù gì hắn cũng là một thanh niên từng làm một cây hành mấy trăm năm, một mình dầm mưa dãi nắng trên đỉnh núi kia mà. Cắt tóc rồi mọi chuyện sẽ được giải quyết, sau này sẽ không phải chịu cảnh có vô số rùa tai ương khổng lồ đến cửa ghé thăm, lúc cần bỏ thì phải bỏ.

Mà giờ mới để ý, chỉ là cắt tóc thôi mà, sao hắn nghĩ nhiều thế nhỉ? Lẽ nào hôm nay hắn thức dậy sai tư thế? Sao tự dưng lại đa sầu đa cảm quá vậy? Hay là do thuộc tính lảm nhảm khi phụ thân Đậu Đậu vẫn chưa biến mất hoàn toàn?

Tống Thư Hàng lắc đầu không nghĩ vẩn vơ nữa, sau đó lại đưa tay chuẩn bị cắt tóc.

Mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng cảm ứng được suy nghĩ của Tống Thư Hàng, cô chậm rãi giơ Xích Tiêu Kiếm trong tay lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào rùa tai ương khổng lồ.

“Khoan đã.”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối vung cây công đức nói:

“Tóc là từ trên đầu Thư Hàng ngươi mọc ra, cớ gì phải tặng không cho tên này chứ?”

“Hư hư hư~~ đánh~~”

Tạo Hóa Tiên Tử lên tiếng.

Rùa tai ương khổng lồ trả lời:

“Sứ mệnh của ta là mang những vật thể bị khí tức bất hủ ảnh hưởng đi, hơn nữa bây giờ ta chỉ muốn tóc thôi mà.”

“Tóc cũng là tự Tống tiền bối nhà bọn ta nuôi ra, cớ sao phải tặng không cho ngươi? Nếu như thứ bị lây nhiễm không phải tóc mà là đầu thì sao hả? Lẽ nào cũng phải cắt đầu dâng lên cho ngươi à? Loại đạo lý trấn lột gì thế hả?”

Vũ Nhu Tử ở đằng sau quát to.

Tô thị A Thập Lục không lên tiếng, thế nhưng đoản đao trong tay đã được rút ra khỏi vỏ. Cô hít sâu một hơi, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào rùa tai ương khổng lồ, trong đáy mắt lóe lên ánh sáng màu vàng như ẩn như hiện.

Rùa tai ương khổng lồ im lặng, một lát sau nó trầm giọng nói:

“Ta phải mang tóc của hắn đi.”

“Vậy thì phải lấy thứ gì đó ra để đổi, giao dịch công bằng là chân lý được chư thiên vạn giới ủng hộ nhất.”

Bạch tiền bối vác đại thụ công đức chỉ về phía rùa tai ương khổng lồ:

“Nếu ngươi muốn cướp thì tới đây đánh một trận nào.”

Rốt cuộc trong cơ thể rùa tai ương khổng lồ có bộ phận cấu tạo đặc biệt nào giúp chúng nó thi triển thiên phú siêu thời không mạn bộ, thậm chí có thể thoát khỏi phòng tối thiên đạo?

Bạch tiền bối rất tò mò.

Hắn muốn tháo một con rùa tai ương khổng lồ ra để nghiên cứu.

Mọi người không biết sức chiến đấu của rùa tai ương khổng lồ thế nào, chúng nó vốn không phân chia cảnh giới. Nói không chừng chúng nói có thể bộc phát ra sức chiến đấu cấp cửu phẩm thậm chí là mạnh hơn.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến ý niệm muốn nghiên cứu cấu tạo cơ thể rùa tai ương khổng lồ của Bạch tiền bối.

Giết chết nó, giải phẫu tách rời nó ra, nghiên cứu cấu tạo đặc biệt trong cơ thể nó, biết đâu mình có thể dựa theo nguyên lý đó mô phỏng ra 'siêu thời không mạn bộ' hoàn chỉnh.

Hai mắt Bạch tiền bối sáng lên.

Lâu lắm rồi mới có khao khát nghiên cứu thế này, cũng lâu lắm rồi mới có dục vọng muốn đánh một trận cho ra trò thế này.

Bạch tiền bối giải phóng áp chế trên bản thân mình.

Lúc này Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử ở phía sau phát hiện mị lực trên người Bạch tiền bối bắt đầu tản ra xung quanh.

Một sự biến đổi không thể khinh thường.

Ánh mắt của ba người bị hấp dẫn, tập trung nhìn vào Bạch tiền bối một cách mất khống chế.

Do là phân thân nên điểm mị lực trên người Bạch tiền bối cũng không khủng bố đến mức làm 'đất trời phai màu ảm đạm biến thành hai màu đen trắng, chỉ có mỗi Bạch tiền bối là sắc màu duy nhất' như bản thể.

Nhưng sau khi phân thân giải phóng áp chế bản thân, điểm mị lực cũng tăng đến mức rất đáng sợ.

Ngay cả rùa tai ương khổng lồ cũng không khống chế được bản thân, ánh mắt bị hấp dẫn nhìn về phái Bạch tiền bối.

"Giao dịch công bằng hay là đại chiến một trận đều được, ta chơi tới cùng."

Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Đừng sợ hãi, xông lên đánh đi!

Sau khi đánh xong, để ta nghiên cứu ngươi một chút nào!

Rùa tai ương khổng lồ phát hiện không ngờ bản thân lại có năng lực giống như thuật đọc tâm, nó hiểu được suy nghĩ trong lòng của vị nhân loại đẹp kỳ lạ ở phía đối diện kia.

Chú thích:

(*) Dạo bước vượt thời không

(*) Từ gốc là 杀马特 (tạm dịch: Phong cách HKT), lấy từ chữ smart trong tiếng anh. Người theo trào lưu này thường thích bắt chước một cách mù quáng theo cách ăn mặc, tóc tai, ... của những ban nhạc rock Nhật Bản, nhìn khá dị hợm và khác người.

Chương 1331: Tóc Của Ngươi Cực Kỳ Đáng Giá

“Ta hiểu rồi, vậy thì giao dịch công bằng đi.”

Rùa tai ương khổng lồ nói.

Không phải ta sợ, cũng không phải ta bị sắc đẹp mê hoặc đâu nhé, ta chỉ đưa ra quyết định chính xác nhất, đỡ tốn sức nhất thôi.

“Được, hãy xuất chiêu đi!”

Bạch tiền bối phân thân múa may cây công đức, trầm giọng nói.

Rùa tai ương khổng lồ:

“...”

Excuse me?

Vừa rồi ta không nói đánh, ta nói là giao dịch công bằng mà! Phải lắng nghe người ta nói chứ, à không, phải lắng nghe rùa ta nói chứ!

“Bạch tiền bối, vừa rồi rùa bự nói là giao dịch công bằng.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ơ? Vậy à, vừa rồi ta cứ cho là nó muốn đánh, vô ý bỏ qua lời nó nói.”

Bạch tiền bối thu hồi cây công đức.

Rùa tai ương khổng lồ:

“...”

Hóa ra ngươi không nghe thấy ta nói gì à?

“Được rồi, giao dịch công bằng thì giao dịch công bằng. Mọi người cũng không phải con nít, đánh đánh giết giết lại mất tình cảm. Vậy xin hỏi rùa bự tiên sinh, ngươi định dùng thứ gì để đổi lấy tóc và lông mày của Thư Hàng?”

Bạch tiền bối nói.

Rùa tai ương khổng lồ:

“Nếu là lấy vật đổi vật thì ta có một thứ rất thích hợp. Trên lưng ta mọc ra một ít lông xanh, mặc dù không phải tóc nhưng hẳn là rất thích hợp để đổi tóc của ngươi.”

“Bọn ta không muốn lông xanh.”

Bạch tiền bối xua tay từ chối:

“Giao dịch công bằng, phải có thành ý một chút chứ!”

Rùa tai ương khổng lồ:

“Vậy ngươi muốn cái gì?”

“Cho ta xem cấu tạo thân thể đặc biệt của ngươi đi, như vậy mới tính là có thành ý.”

Bạch tiền bối nói.

Rùa tai ương khổng lồ:

“Cho dù là ta, nếu bị cắt ra cho người xem cấu tạo cơ thể thì cũng sẽ chết đấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Con rùa tai ương khổng lồ này dễ dãi quá rồi thì phải?

Mặc dù con rùa bự lúc trước biết giả ngu nhưng là một tên nóng nảy khó tính, vừa ra sân đã cắn nát thuyền tiên của Bạch tiền bối.

Còn con này lại biết trả giá với Bạch tiền bối luôn á?

“Được rồi, bớt giá lần nữa. Lấy một cái mai rùa ra đổi, thế nào hả? Ta nhớ trong tổ hợp pháp khí tam thập tam thú cũng cần mai rùa.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng giơ tay lên nói:

“Bạch tiền bối, có mai rùa rồi.”

“Thu gom nhanh thật đấy, vậy thì đổi cái khác. Trong tay ngươi có tài liệu luyện khí từ bát phẩm trở lên không? Phải là một loại trong ba mươi ba thần thú. À... còn phải trừ chín loại đã kiếm được nữa.”

Sau đó Bạch tiền bối liệt kê ra hai mươi bốn loại tài liệu luyện khí còn thiếu.

“Trong tay ta có một cặp sừng hươu, hẳn là từ bát phẩm trở lên.”

Rùa tai ương khổng lồ suy nghĩ một lát rồi trả lời.

Sau khi nói xong, rùa bự lại chờ Bạch tiền bối trả lời.

Bạch tiền bối không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào rùa bự.

Một lúc lâu sau.

“Hết rồi à?”

Bạch tiền bối nhìn rùa tai ương khổng lồ với vẻ khó tin.

Rùa tai ương khổng lồ gật đầu:

“Trong số những tài liệu mà ngươi liệt kê ra thì ta chỉ có sừng hươu thôi.”

“Thật là uổng phí thiên phú siêu thời không mạn bộ của tộc các ngươi, có thiên phú này, đi dạo đại một vòng là có thể nhặt được rất nhiều tài liệu, vậy mà trong tay ngươi chỉ có một loại...”

Bạch tiền bối trả lời.

Rùa tai ương khổng lồ:

“...”

Đi dạo đại một vòng là có thể nhặt được rất nhiều tài liệu sao? Ta nắm giữ thiên phú siêu thời không mạn bộ từ nhỏ, nhưng đến giờ chưa từng nghe chuyện này đấy.

“Đâu phải cứ thi triển thiên phú siêu thời không mạn bộ là xông được vào bảo khố đâu. Vũ trụ rộng lớn như vậy, lúc bọn ta thi triển thiên phú siêu thời không mạn bộ, tỷ lệ gặp được bảo vật rất nhỏ.”

Rùa tai ương khổng lồ giải thích.

Bạch tiền bối không nói gì nữa, hắn thu hồi cây công đức, tiếp đó thân hình hắn lại trở nên trong suốt.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối bỗng xuất hiện ở vị trí cách xa chỗ cũ mấy nghìn mét.

Đồng thời trong tay hắn đang giữ một khối thiên thạch khổng lồ.

Bạch tiền bối đưa tay bổ khối thiên thạch này ra.

Sau khi thiên thạch bị cắt, để lộ ra hai loại khoáng thạch một đỏ một xanh lục ở bên trong.

“Thái Thanh Tinh Kim và Húc Nhật Kim cộng sinh của nó à... Cũng được, có thể dùng loại khoáng thạch cộng sinh này để chế tạo song kiếm thư hùng.”

Nói xong, Bạch tiền bối bình tĩnh cất hai loại khoáng thạch kia vào.

Rùa tai ương khổng lồ:

“!!!”

Ta nắm giữ thiên phú siêu thời không mạn bộ từ nhỏ, sao trước giờ chưa từng gặp được chuyện tốt thế này chứ?

“Sau này phải cố gắng nhiều hơn đấy.”

Bạch tiền bối kích lệ rùa bự, sau đó hắn lại quay qua nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, tóc là của ngươi, muốn đổi hay không thì ngươi tự quyết định đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đổi!”

Trước giờ hắn chưa từng nghĩ tóc mình lại đáng giá như vậy.

Tóc của ngươi cực kỳ đáng giá, đợi tóc ngươi dài đến eo là có thể đổi được tài liệu luyện khí cấp bát phẩm, đừng tùy tiện lãng phí tóc đấy nhé!

Rùa tai ương khổng lồ há miệng phun ra một cặp sừng hươu cực to, chỉ một chiếc sừng hươu thôi đã to hơn thân thể Tống Thư Hàng rồi.

Tống Thư Hàng đưa tay chém tận chân mái tóc dài của mình.

Mái tóc dài màu lam như tấm áo choàng rơi xuống, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu nhẹ hẳn. Mang mái tóc vừa dài vừa dày như vậy ở trên đầu thật sự rất nặng.

“Y nha~ ba nghìn sợi phiền não~ y y nha~ nhẹ nhõm~ nha nha nha.”

Tạo Hóa Tiên Tử ôm hông Tống Thư Hàng cất giọng hát, nhưng do nhân cách A của cô không hoàn chỉnh, không thể nói ra một câu hoàn chỉnh. Bài hát này cô chỉ hát một câu, phần sau đều là ‘y y nha’.

Cạo xong tóc xanh, lại cạo đến lông mày và lông mi.

Lúc này Tống Thư Hàng trở thành một anh trọc, đầu bóng láng.

Một tay giao tóc, một tay giao sừng.

Rùa tai ương khổng lồ lấy được vật thể bị khí tức bất hủ ảnh hưởng mà nó muốn.

Còn Tống Thư Hàng thì lấy được một cặp sừng hươu cấp bát phẩm cực to. Cặp sừng hươu này, mỗi chiếc có thể luyện chế ra một cây cung Cự Lộc Lão Quân Cường.

Hai chiếc sừng hươu vừa đủ luyện ra một cặp.

“Giao dịch hoàn thành.”

Rùa bự thu hồi mái tóc dài, lông mày và lông mi màu xanh, sau đó thân hình nó trở nên hư ảo, biến mất ngay tại chỗ.

Con này rùa tai ương khổng lồ này tốt tính đến lạ, đúng là bôi nhọ danh tiếng của tộc rùa tai ương khổng lồ.

“Tiếc thật.”

Bạch tiền bối lẩm bẩm nói.

Tô thị A Thập Lục thở phào nhẹ nhõm, chắc vượt qua nguy cơ rồi nhỉ?

Khi ở chung với Bạch tiền bối, nguy cơ và thu hoạch luôn tỉ lệ thuận với nhau, vừa kích thích lại vừa thỏa mãn.

“Tống tiền bối, lần trước lúc ta gặp ngươi, ngươi cũng trọc đầu. Lần này ngươi lại trọc đầu nữa rồi.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Không sợ, xem ta đây.”

Tống Thư Hàng lặng lẽ vận chuyển tăng phát thuật do Tạo Hóa Pháp Vương truyền cho.

Ngay sau đó, tóc hắn lại mọc ra.

Tóc mọc rất nhanh, chớp mắt đã dài đến bắp chân.

Tóc vừa dài vừa dày, rất nặng.

Tống Thư Hàng có cảm giác đầu mình chùng xuống, đồng thời lòng hắn cũng chùng xuống theo.

Tống Thư Hàng vội đưa tay nắm lấy một lọn tóc dài kéo đến trước mắt.

Sau đó hắn thấy được màu của biển, màu xanh lam.

Định mệnh!

Mái tóc trước là do bị con mắt Vân Tước Tử ảnh hưởng nên mới có màu xanh lam, còn mái tóc lần này mọc ra nhờ hắn thi triển tăng phát thuật mà, tại sao cũng là màu lam chứ?

Lẽ nào gen của ta cũng bị ảnh hưởng, từ gen tóc đen bị đổi thành gen tóc xanh luôn rồi?

Kiểu tóc xanh thế này nếu ở trên đầu tiên tử đương nhiên rất đẹp, nhưng một nam tử lại nhuộm một đầu tóc xanh, rất thử thách ánh mắt người nhìn.

“Lại mọc tóc giống của Vân Tước Tử à?”

Bạch tiền bối ngẫm nghĩ một chút, sau đó lại triệu hồi cây công đức, vào tư thế sẵn sàng.

Vũ Nhu Tử nói:

“Tống tiền bối này, có phải tóc của ngươi lại đổi được thêm một cặp tài liệu cấp huyền thánh bát phẩm nữa không? Cứ thế này ngươi chỉ cần đi bán tóc cũng đủ giàu to rồi.”

Tô thị A Thập Lục lắc đầu:

“Con rùa tai ương khổng lồ vừa rồi rất dễ nói chuyện, hẳn là một trường hợp ngoại lệ. Nếu là một con nào đó nóng tính thì sợ rằng phải đại chiến một trận ấy chứ.”

“Thôi để ta cạo sạch đi thì hơn, không khéo lại dụ rùa tai ương khổng lồ tới nữa.”

Tống Thư Hàng thở dài, đưa tay cạo sạch đầu tóc dài mới vừa mọc ra.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói:

“Thư Hàng, đưa mớ tóc đó cho ta đi.”

Tống Thư Hàng ngoan ngoãn giao mái tóc xanh vừa dài vừa dày ra, đồng thời hỏi:

“Tiền bối lấy chúng làm gì?”

“Chờ chúng ta kết thúc hoạt động đào bảo trong phòng tối, nếu không thể thông qua lỗ hổng trên tường ngăn để rời khỏi phòng tối, vậy thì phải dựa vào mớ tóc này dụ một con rùa tai ương khổng lồ tới. Đến lúc đó, chúng ta có thuận lợi rời khỏi phòng tối hay không còn phải xem tóc của ngươi có sức hấp dẫn lớn thế nào.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

…

Bạch tiền bối mang Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử về lại chỗ lỗ hổng trên bức tường không gian vòng tròn hình rắn.

Nãy giờ trong lỗ hổng lại phun ra không ít thứ. Bạch tiền bối mang theo ba người Tống Thư Hàng bắt đầu tìm bảo vật trong đống lộn xộn kia.

Nhưng tạm thời không tìm thấy tài liệu luyện khí nào mà tổ hợp pháp khí tam thập tam thú cần nữa.

Vật chất phun từ trong lỗ hổng ra rất nhiều cũng rất hỗn tạp, cực kỳ đa dạng nhưng phần lớn đều là rác rưởi theo như nhận định của Bạch tiền bối, không đáng giá thu gom.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Trong phòng tối không phân chia ngày đêm.

Tống Thư Hàng cảm thấy hơi mệt mỏi, dù gì hôm nay cũng xảy ra nhiều chuyện kích thích, hắn đã tiêu hao rất nhiều sức lực cũng như tinh thần.

Bạch tiền bối lấy ra một chiếc máy kéo tay cầm, treo máy kéo lên trên Lưu Tinh Kiếm. Tống Thư Hàng nằm trong đầu xe nghỉ ngơi, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Vũ Nhu Tử tiếp tục chơi trò tầm bảo với Bạch tiền bối.

A Thập Lục đứng ở đằng xa nhìn về phía Tống Thư Hàng, thấy hắn ngủ rất say nên cũng không đến quấy rầy hắn nghỉ ngơi.

…

Không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng thức tỉnh.

Hắn mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một thế giới tối đen như mực, giơ tay không thấy được năm ngón.

“Đây là đâu? Bạch tiền bối, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử?”

Tống Thư Hàng cất tiếng gọi.

Nhưng Bạch tiền bối và hai người kia lại không trả lời hắn.

Hơn nữa hắn cũng không cảm ứng được khí tức của ba người ở quanh đây.

Chuyện gì thế này? Bạch tiền bối và hai người kia đi đâu rồi?

Tại sao chỉ có mình ta bị bỏ lại đây chứ?

Tống Thư Hàng đứng dậy, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Còn một vấn đề nữa, đáng lẽ thế giới phòng tối thiên đạo không thay đổi kia mà? Tại sao giờ lại tối thế này?

Tống Thư Hàng đứng dậy thử bước một bước.

Một bước ra, hắn cảm giác được chân mình vừa đá trúng thứ gì đó.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, đồng thời ý niệm chợt động, ngón tay do ánh sáng công đức ngưng tụ thành trên bàn tay trái của hắn sáng rực lên, chiếu sáng xung quanh.

Nhờ vào 'thuật thái dương chỉ, sáng chói mắt', Tống Thư Hàng thấy được thứ mà mình vừa đá trúng.

Đó là một bắp đùi... thoạt nhìn hẳn là chân của nữ.

Sắc mặt Tống Thư Hàng rất khó xem.

Sau đó hắn lại quay đầu nhìn xung quanh.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, hắn sững sốt không nói nên lời.

Khắp nơi đều là các bộ phận trên cơ thể người.

Có ngón tay, có cánh tay, có bắp đùi, đủ các bộ phận thân thể, nơi này chẳng khác gì một lò mổ.

Nhiều thân thể không hoàn chỉnh thế này, rốt cuộc đã có bao nhiêu người bị phân thây?

Lửa giận bùng lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Cho dù là người tốt tính thế nào đi chăng nữa, khi thấy cảnh tượng tàn nhẫn thế này cũng sẽ nổi giận.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên thấy được nửa cái đầu lâu.

Trên đầu lâu có tóc dài màu lam.

Chương 1332: Quyết Định Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Nửa cái đầu lâu này chỉ còn lại từ phần trán trở lên, nhưng mái tóc dài màu lam mang tính đặc trưng kia, Tống Thư Hàng không thể nào quên được. Dù sao trước đó hắn cũng có một mái tóc dài màu lam đẹp như vậy, vừa dài vừa dày hệt như một tấm áo choàng.

Nhưng đầu lâu này chắc chắn không phải của hắn, vậy lẽ nào là đầu của Vân Tước Tử ư?

Song do sự tồn tại của phòng tối thiên đạo mà nhưng ký ức liên quan đến Vân Tước Tử đã trở nên rất mơ hồ.

Vân Tước Tử tiên tử chết rồi ư?

Tống Thư Hàng giơ tay trái lên, ánh sáng thái dương chỉ phát ra đến mức lớn nhất, nhờ đó hắn thấy rõ toàn cảnh xung quanh.

Ngay sau đó, hắn thấy được càng nhiều tóc màu lam cùng với càng nhiều các bộ phận cơ thể tách rời.

Cảnh tượng nơi này chẳng khác gì chốn địa ngục.

Nhưng điều quỷ dị là nơi này lại không hề có chút mùi máu tanh nào.

“Rốt cuộc đây là đâu thế này?”

Tống Thư Hàng cau mày thầm nói.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn ngồi xổm xuống, đặt tay lên một cánh tay trắng nõn gần đó. Lúc này găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên bàn tay phải của hắn không có ở đây.

Không chỉ găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ mà cả quần áo và những pháp bảo khác trên người hắn đều không có.

Tống Thư Hàng chạm vào cánh tay kia, phát hiện cánh tay vẫn ấm giống như cánh tay người sống.

“Bí pháp giám định.”

Tống Thư Hàng khẽ hô.

Phù văn màu vàng bay ra khỏi đôi mắt hắn, đáp xuống cánh tay trắng nõn kia. Đúng vậy, là đôi mắt. Hắn phát hiện con mắt trái của bản thân đã mọc lại rồi.

Sau khi trả giá bằng mấy vết thương trên cánh tay, kết quả giám định truyền vào trong đầu hắn.

[Tay phải của Huyền nữ Môn Vân Tước Tử: Là một bộ phận đã từng thuộc về thân thể Vân Tước Tử. Do bị lực lượng bất hủ ảnh hưởng, cánh tay này đã lây nhiễm một chút thuộc tính bất hủ. Cho dù rời khỏi thân thể Vân Tước Tử, cánh tay này cũng sẽ không thối rữa.

Cũng vì bị lực lượng bất hủ ảnh hưởng, sau khi rời khỏi thân thể chủ nhân Vân Tước Tử, cánh tay này sẽ dẫn rùa tai ương khổng lồ tới, sau đó sẽ bị rùa tai ương khổng lồ nuốt vào bụng. Lúc giữ nó, xin hãy chú ý an toàn.]

Thông tin mà bí pháp giám định truyền đến lần này rất giống với lần giám định con mắt Vân Tước Tử, chỉ khác một điều lần trước là ‘lực lượng thần bí’, còn lần này đã đổi thành ‘lực lượng bất hủ’.

Nguyên nhân có sự thay đổi này là vì lúc rùa tai ương khổng lồ ra sân có nhắc đến việc thu hồi vật thể bị khí tức bất hủ ảnh hưởng.

“Nói cách khác, bất cứ bộ phận nào tách khỏi thân thể Vân Tước Tử đều sẽ nhiễm khí tức bất hủ. Nguồn gốc của lực lượng bất hủ chính là Vân Tước Tử.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Mọi người đều biết vạn vật trong chư thiên vạn giới đều có lúc kết thúc.

Dù là Kiếp Tiên cửu phẩm, thọ nguyên dài đến mức phải dùng trăm triệu làm đơn vị thì cuối cùng cũng sẽ có ngày chết đi. Trừ khi là người ngưng tụ ra đạo của bản thân, trở thành Trường Sinh Giả thì mới không cần lo lắng về thọ nguyên.

Nhưng dù là Trường Sinh Giả cũng không thể tồn tại bất hủ, Trường Sinh Giả cũng sẽ chết.

Trong chư thiên vạn giới chỉ có một vị tồn tại bất hủ bất diệt, đó chính là thiên đạo.

“Lẽ nào Vân Tước Tử tiên tử là thiên đạo? Không đúng, không đúng, thiên đạo trước kia chắc chắn không phải là Vân Tước Tử tiên tử.”

Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù ký ức liên quan đến Vân Tước Tử rất mơ hồ, nhưng dựa vào ký ức liên quan đến Thánh Nhân Nho gia hắn có thể đoán ra được, Vân Tước Tử cũng không tham gia tranh đoạt chức vị thiên đạo với Thánh Nhân Nho gia.

Trong lúc suy nghĩ Tống Thư Hàng lại lần lượt giám định hai đùi, nửa cái đầu lâu cùng với một số bộ phận khác.

Kết quả giám định đều giống nhau, tất cả bộ phận thân thể ở đây đều là bộ phận trên cơ thể của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

“Rốt cuộc Vân Tước Tử tiên tử đã trải qua bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách mới tích cóp được nhiều bộ phận thân thể thế này chứ.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Dựa theo nhưng thông tin nắm được trước mắt có thể suy ra những điều sau, chẳng biết tại sao trên người Vân Tước Tử tiên tử lại xuất hiện lực lượng bất hủ. Do bị lực lượng bất hủ ảnh hưởng, mỗi một bộ phận tách rời khỏi thân thể cô đều trở thành vật phẩm nguy hiểm.

Mà giống như suy đoán của Bạch tiền bối, rùa tai ương khổng lồ chính là chuyên gia đi thu hồi những bộ phận tách khỏi thân thể Vân Tước Tử.

Vậy ai đã tạo ra tộc rùa tai ương khổng lồ đây?

“Thế giới này thật hỗn loạn.”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Vào học kỳ trước, hắn vẫn còn là một cậu sinh viên ngây thơ đáng yêu, chẳng thể ngờ rằng đến nửa năm sau bản thân lại tiếp xúc với một thế giới ly kỳ mới mẽ thế này.

Đúng lúc này, đột nhiên trên cánh tay Tống Thư Hàng lại xuất hiện mấy vết thương.

“Ơ?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn tay mình.

Mình đâu có tiếp xúc với vật thể thi triển bí pháp giám định nữa, tại sao đột nhiên lại chảy máu thế này?

Chẳng lẽ chảy máu nhiều quá nên thành bản năng của thân thể luôn rồi ư?

Lúc hắn đang suy nghĩ, trong đầu bỗng xuất hiện một đoạn tin tức, là thông tin do bí pháp giám định truyền tới.

[Bá Tống Huyền Thánh thể sống lại: Bạch Thánh dùng mắt Vân Tước Tử + mắt Bá Tống Huyền Thánh làm tài liệu chế tạo chính, dung hợp với phương pháp luyện chế của pháp khí Dục Hỏa Trùng Sinh, chế tạo ra pháp khí sống lại trước nay chưa từng có.]

Đệch mợợợợợợợ!

Bá Tống Huyền Thánh thể sống lại á?

Chuyện gì thế này?

Ta chết rồi ư?

Excuse me?

Ai đến nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Bình tĩnh, phải bình tĩnh! Ta là người đàn ông từng làm cây hành mấy trăm năm trên đỉnh núi, một thân một mình chịu đựng gió dập mưa vùi.

Đây chính là lúc cho đạo tâm cứng như sắt thép ra sân biểu diễn tài năng.

Tống Thư Hàng ép buộc bản thân phải bình tĩnh.

“Thảo nào khi mình tỉnh dậy, phát hiện phòng tối thiên đạo đều thay đổi. Thảo nào mình không cảm ứng được khí tức của Bạch tiền bối, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử. Thảo nào trên người mình chẳng có bất kỳ món pháp khí nào.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Thì ra hắn không còn ở trong phòng tối thiên đạo nữa, bây giờ hẳn là hắn đang ở trong bụng của rùa tai ương khổng lồ, hèn gì nơi này có nhiều bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiên tử đến vậy. Những bộ phận thân thể này đều là do rùa tai ương khổng lồ thu gom từng chút một mà có.

“Nhưng không khoa học chút nào, tại sao mình lại sống lại chứ?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn nhớ trước đó bản thân đang nằm ngủ trong đầu xe máy keo tay quay của Bạch tiền bối mà, đang yên đang lành tại sao lại đột nhiên chết rồi?

Đột tử?

Không thể nào, thể chất của hắn mạnh như vậy, không lý gì lại bị đột tử.

Nhìn trời, rốt cuộc sao ta lại chết vậy?

Lẽ nào máy kéo tay quay của Bạch tiền bối gặp tai nạn giao thông? Hay là lại có rùa tai ương khổng lồ đột nhiên xuất hiện, há miệng cắt đứt người hắn?

Không đúng, sau khi cắt tóc với lông mày đi, đáng lẽ trên người hắn không còn vật gì bị khí tức bất hủ ảnh hưởng nữa mới đúng.

Hơn nữa cho dù đúng là bị rùa bự đột nhiên cắn chết, hắn sẽ bị đau mà tỉnh dậy, đáng lẽ phải có ấn tượng ngay trước khi chết mới đúng.

“Muốn biết rõ mình đã chết như thế nào thì phải nghĩ cách liên lạc với Bạch tiền bối. Việc đầu tiên cần làm bây giờ là mình phải ra khỏi bụng rùa tai ương khổng lồ. Nếu rùa tai ương khổng lồ đã ra khỏi phòng tối thiên đạo, vậy mình có thể về hiện thế luôn, sau đó lại nghĩ cách liên lạc với Bạch tiền bối bản thể.”

Tống Thư Hàng vạch ra kế hoạch cho bản thân.

Nghĩ tới đây, hắn vỗ lên mặt một cái để bản thân tỉnh táo hơn, sau đó chuẩn bị nghĩ cách ra khỏi bụng rùa bự.

Ngay lúc hắn giơ tay vỗ mặt, trên cánh tay lại xuất hiện vết thương mới.

Lại nữa à?

Không có găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ và găng tay tình yêu Mộc Ngưu kiếm khách quả nhiên rất phiền.

Bí pháp giám định khởi động lần nữa, lại có kết quả giám định mới truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

[Bá Tống Huyền Thánh thể sống lại (dự bị): Pháp khí sống lại do Bạch Thánh chế tạo ra bị rùa tai ương khổng lồ nuốt mất, lại vì một loạt trùng hợp, pháp khí sống lại tiếp xúc với lượng lớn bộ phận thân thể của Vân Tước Tử, bị kích hoạt trước thời hạn.]

Trong kết quả giám định lần này nhiều thêm hai chữ (dự bị), hơn nữa... bị kích hoạt trước thời hạn là sao?

Ý là bản thể của mình chưa chết nhưng pháp khí sống lại lại bị kích hoạt ư?

Chuyện quái gì thế này?

Như vầy chẳng khác gì ta chưa chết mà lại bỏ ta vào trong quan tài rồi đưa xuống mộ.

Vậy bản thể của ta phải làm sao đây?

Bây giờ ta bị ép sống lại, vậy bản thể của ta thì thế nào? Bản thể của ta sẽ chết ư?

Trong lòng Tống Thư Hàng rối như tơ vò.

“Trong tình huống thế này, về thế giới hạch tâm trước đã rồi tính tiếp!”

Tống Thư Hàng đưa tay, thử kết nối với thế giới hạch tâm, xem thử rùa tai ương khổng lồ có trở về hiện thế hay không.

Thế giới hạch tâm thuận lợi mở ra.

Đây là tiểu thế giới do thiên đạo đời thứ ba tạo ra, ẩn chứa rất nhiều điều thần bí, thân thể rùa tai ương khổng lồ không thể chặn được nó.

Sau khi thế giới hạch tâm mở ra, Tống Thư Hàng nhấc chân bước vào.

Nhưng mới bước chân trái tiến vào thế giới hạch tâm, hắn bỗng dừng lại.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn các bộ phận thân thể của Vân Tước Tử rải rác khắp nơi trong cơ thể rùa tai ương khổng lồ, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Lát sau, hắn đã đưa ra một quyết định mà chính hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ý niệm chợt động, Tống Thư Hàng thu hết tất cả bộ phận thân thể của Vân Tước Tử trong bụng rùa tai ương khổng lồ mang đi.

Hắn dời những bộ phận thân thể của Vân Tước Tử này đến dưới chân của ngọn núi đao kiếm trong thế giới hạch tâm.

Sau khi thu gom xong, Tống Thư Hàng vỗ tay một cái, trở về thế giới hạch tâm.

Thân thể hắn cũng xuất hiện dưới chân núi.

Đám Kiếm Cổ Vô Hình mà Bạch tiền bối nhờ nuôi đã an cư lạc nghiệp ở đây, sinh sống quanh đỉnh núi Đao Kiếm.

Tống Thư Hàng ngồi dưới chân núi, nhìn những bộ phận thân thể của Vân Tước Tử chất đống như một ngọn núi nhỏ ở trước mặt mà đau não không thôi.

Vừa rồi đầu óc hắn chập mạch, tự dưng lại dọn hết đống này về, giờ biết xử lý thế nào đây.

Do bị lực lượng bất hủ ảnh hưởng, những bộ phận thân thể của Vân Tước Tử này sẽ không thối rữa, vẫn ở trạng thái hệt như khi còn sống.

Hơn nữa không được để lộ những thứ này ra ngoài. Một khi mang ra khỏi thế giới hạch tâm, rùa tai ương khổng lồ sẽ tìm tới cửa ngay.

Thậm chí… dù để chúng trong thế giới hạch tâm cũng chưa chắc đã an toàn.

Ngay cả phòng tối thiên đạo mà rùa tai ương khổng lồ cũng có thể thoát khỏi, không chừng chúng có thể xông vào thế giới hạch tâm của hắn thì sao?

Chỉ cần sơ ý chút thôi, hắn sẽ gặp rắc rối cực lớn.

“Hay là chờ đến khi gặp lại Vân Tước Tử tiên tử, mình trả hết đống này lại cho cô ấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Vân Tước Tử tiên tử, ta có vài món đồ muốn tặng cho cô, mong là cô sẽ thích.

Thấy chưa nào? Chính là những thứ này nè~~

Một đống lớn cánh tay, bắp đùi cùng với những bộ phận thân thể khác. Không sai, những thứ này đều là bộ phận thân thể mà cô đã từng vứt bỏ, bây giờ ta trả lại chúng cho cô đấy.

Không cần cảm ơn ta, ta là Lôi Phong sống của thời hiện đại.

Tưởng tượng xong, Tống Thư Hàng vỗ trán một cái.

Vân Tước Tử tiên tử sẽ điên lên mất.

Chương 1333: Cả Bộ Bát Phẩm, Không Phải Là Mơ, Không Phải Là Mơ!

Cuối cùng Tống Thư Hàng chuyển cả núi bộ phận thân thể của Vân Tước Tử vào trong khe núi, cũng thiết lập nơi này thành cấm địa.

Tiếp theo đến Điện Hàn Đông xem thử.

Tống Thư Hàng đứng dậy, đi về hướng Điện Hàn Đông. Hắn định đến xem thử Lục Tu Tiên Tử chế tạo pháp khí thế nào rồi.

Hắn nhớ trước đó Lục Tu Tiên Tử đang chế tạo chiếc găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ thứ hai và thuẫn Vương Bá Chuyên Gia. Nếu chiếc găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ thứ hai đã chế tạo xong thì hắn có thể lấy dùng luôn.

Chứ cứ để hai tay không thế này, hễ sơ ý tiếp xúc với vật thể là lại khởi động bí pháp giám định thì phiền quá.

Hơn nữa lúc lắp ráp thuẫn Vương Bá Chuyên Gia thì hắn phải đóng thánh ấn lên, tăng cường mối liên hệ giữa hắn với pháp khí bản mệnh.

Tống Thư Hàng không chọn dịch chuyển thẳng đến Điện Hàn Đông bởi vì hắn cần chút thời gian để ổn định lại nội tâm đang chứa đầy hai chữ ‘Đờ mờ’.

Khi Tống Thư Hàng đi được chừng nghìn mét, ý thức đột nhiên trở mơ hồ.

“Chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Hắn lui về phía sau mấy bước, cảm giác nhức đầu, ý thức mơ hồ lập tức biến mất. Nhưng khi hắn lại tiến về trước mấy bước, não bắt đầu căng ra, tinh thần bị kích thích.

Tống Thư Hàng cắn răng, cố đi thêm mấy bước nữa.

Bịch~~

Thân hình hắn ngã xuống đất, mất đi ý thức.

Kiếm Cổ Vô Hình bay lượn trên không trung thấy vậy thì cả đám bay xuống, cẩn thận nâng Tống Thư Hàng lên, đưa hắn đến chân núi đao kiếm.

Tuy Kiếm Cổ Vô Hình là sủng vật khế ước của Bạch tiền bối nhưng dù sao cũng đã sinh sống trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng một thời gian dài, rất quen thuộc với khí tức của Tống Thư Hàng. Thế nên khi hắn hôn mê thì chúng nó đã chủ động cứu viện, chuyển hắn đến bãi cỏ mềm mại.

...

Không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng lại mở mắt.

Sau đó hắn phát hiện mình đang nằm trong một đống bảo vật, ngoài ra còn có một đôi tay đang ấn huyệt thái dương, nhẹ nhàng xoa bóp giúp hắn.

“???”

Tống Thư Hàng ngẩn người chẳng hiểu gì.

“Ồ, rốt cuộc Thư Hàng cũng tỉnh lại rồi.”

Tiếng của Bạch tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu qua đã thấy Bạch tiền bối đang lái máy kéo tay cầm, chạy cực ngầu trong hư không.

Máy kéo tay cầm biết bay, phương tiện giao thông cần thiết khi đi ra ngoài, ngài xứng đáng có được nó.

Mà ngươi đang xoa huyệt thái dương giúp hắn chính là Tô thị A Thập Lục.

“Ừ, cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài một hơi rồi hỏi:

“Cảm ơn Thập Lục, ta ngủ bao lâu rồi thế?”

“Tính sơ thì hẳn đã qua 24 tiếng rồi.”

Tô thị A Thập Lục trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Lâu vậy à?”

“Tống tiền bối, ngươi còn nói mớ nữa.”

Vũ Nhu Tử ngồi ở cuối đầu xe, thân thể cô cũng bị chôn trong đống bảo vật giống như Tống Thư Hàng, chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

“Ta nói gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đệch mợợợ~~”

Vũ Nhu Tử cười khúc khích đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Hơn nữa lúc ngươi ngủ trông có vẻ rất đau khổ. Lại nằm mơ thấy chuyện gì à?

Tô thị A Thập Lục hỏi.

“Đúng là đã xảy ra một chuyện, sợ rằng không đơn giản chỉ là mơ đâu. Trong lúc ta ngủ, món pháp khí sống lại mà Bạch tiền bối chế tạo cho ta đã bị kích hoạt.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Bạch tiền bối xoay đầu lại:

“Ơ? Ngươi vẫn đang sống sờ sờ ra đây mà?”

“Vậy nên ta mới thấy vi diệu. Vừa rồi lúc đang ngủ, ta tiến vào trong cơ thể rùa tai ương khổng lồ. Món pháp khí sống lại kia bị kích hoạt, tạo ra một bộ thân thể Bá Tống Huyền Thánh dự bị, bây giờ bộ thân thể đó vẫn đang nằm trong thế giới hạch tâm của ta.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Hắn cứ tưởng rằng mình gặp ác mộng nhưng vừa rồi hắn đã thử cảm ứng thế giới hạch tâm, phát hiện dưới chân núi đao kiếm lại có một Bá Tống Huyền Thánh đang nằm thật, đồng thời còn có một đống bộ phận thân thể Vân Tước Tử chất cao như núi trong khe núi. Tất cả chứng tỏ một điều, chuyện lúc trước hắn trải qua không phải là mơ, mà là sự thật tàn khốc.

“Còn có chuyện thần kỳ như vậy nữa à? Bản thể chưa chết nhưng pháp khí sống lại lại bị kích hoạt, đây cũng là lần đầu tiên ta nghe nói đến loại chuyện này đấy.”

Bạch tiền bối xoa cằm:

“Vậy chờ sau khi chúng ta trở về hiện thế, để ta kiểm tra bộ thân thể dự bị của ngươi, xem thử rốt cuộc tại sao lại vậy.”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“À đúng rồi, ý thức của ngươi có thể khống chế cả hai thân thể cùng một lúc không?”

Bạch tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Không được, dù dùng nhất tâm nhị dụng cũng không được.”

“Tiếc thật, thôi thì ngươi cứ xem như mình có một cái phân thân đi, cảm giác cũng tuyệt lắm.”

Bạch tiền bối trả lời.

“Nói không chừng là do Tống tiền bối ngươi còn chưa quen, thử thêm mấy lần biết đâu có thể khống chế cả hai thân thể cùng một lúc.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Chắc là vậy.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây, ngươi có rất nhiều thứ cần phải kiểm tra. Ví dụ như phải xem thử thân thể dự bị có đồng bộ cảnh giới với thân thể của ngươi hay không, đồng thời còn phải kiểm tra xem lúc bản thể thăng cấp, thân thể dự bị có thăng cấp theo không. Nếu có, vậy sau này lúc bản thể bế quan, ngươi có thể dùng thân thể dự bị tung tăng ở bên ngoài rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Khi cảnh giới của tu sĩ ngày càng cao, bế quan là chuyện không thể tránh khỏi. Đặc biệt là từ ngũ phẩm trở đi, nói không chừng một lần bế quan là hơn trăm năm.

Bây giờ Tống Thư Hàng cũng sắp tiến vào cảnh giới ngũ phẩm.

Nếu sau này có một ngày hắn cần bế quan trong thời gian dài, hắn vẫn còn một bộ thân thể dự bị để tiện cho việc hành động ở bên ngoài.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Máy kéo tay quay tiếp tục tiến về trước.

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối trả lời:

“Chúng ta đang ở bên trong lỗ hổng trên bức tường ngăn kia.

Trong lúc ngươi ngủ, lỗ hổng trên tường đã phun ra hết vật chất, chúng ta kiếm được không ít thứ tốt. Bây giờ chúng ta đang tiến vào bên trong lỗ hổng, xem thử có thể rời đi phòng tối thiên đạo bằng con đường này hay không.”

“Những thứ trong đầu xe đều là chiến lợi phẩm lần này ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, pháp khí không gian chứa không hết, cuối cùng đánh phải để trong đầu xe. Những thứ ở đây đều là một ít bảo vật khá gân gà, vứt thì tiếc, cất đi thì lại không có tác dụng mấy. Chờ đến khi rời khỏi đây, bảo vật trong đầu xe chia ra làm bốn phần, chúng ta mỗi người một phần.”

Bạch tiền bối nói.

Trong pháp khí không gian cũng chứa đầy bảo vật rồi ư?

Nói vậy lần này kiếm bộn thật rồi.

Tống Thư Hàng nhắc nhở:

“Bạch tiền bối, trong tay còn có vòng tay pháp khí mà ngài luyện chế cho ta, có thể chứa được một ít nữa, chúng ta quay lại đào thêm chút bảo vật nữa đi?”

“Chứa đầy rồi.”

Bạch tiền bối trả lời, đầu cũng không thèm quay lại.

Vòng tay pháp khí của Tống Thư Hàng là do hắn luyện chế ra, ngoài Tống Thư Hàng, cũng chỉ có Bạch tiền bối có thể mở pháp khí này. Lúc Tống Thư Hàng ngủ say thì Bạch tiền bối đã nhét đầy bảo vật vào pháp khí của Tống Thư Hàng.

“Kiếm được nhiều bảo vật đến vậy á?”

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Ừ, tự ngươi nhìn đi, tài liệu luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã kiếm được kha khá rồi, chỉ còn thiếu chín loại nữa thôi.”

Bạch tiền bối lại tặng thêm cho một câu đầy bất ngờ.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt, vội vận dụng ý thức quét qua không gian bên trong vòng tay pháp khí của bản thân.

Trước khi ngủ, hắn đã thu thập được mười loại trong ba mươi ba loại tài liệu, gồm có cá voi, rùa, thỏ, trâu, voi, ngựa, dê, rắn, hươu.

Mà bây giờ trong trong pháp khí không gian của hắn lại có thêm các loại tài liệu là lừa, lạc đà, sư tử, hổ, báo, sói, cáo, chồn, gà, hạc, nhạn, ưng, chuột, cá mập.

Mỗi loại tài liệu đều đạt cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm...

Hơn nữa mỗi loại tài liệu đều có từ hai phần trở lên. Những tài liệu này đa số đều là các bộ phận như răng, móng, lông, lớp da lột ra. Mỗi một yêu thánh bát phẩm đều có thể cung cấp mấy phần.

Bây giờ hắn chỉ còn thiếu chín loại tài liệu luyện khí nữa là cua, tôm, mực, cá heo, tê tê, heo, mèo, gấu, vượn là có thể góp đủ bộ trang bị, triệu hồi rồng thần...

“Ta đang nằm mơ ư?”

Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy không chân thật.

Mới đầu hắn chỉ muốn luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, thậm chí còn không nghĩ đến chuyện sẽ xa xỉ đến mức dùng tài liệu bát phẩm để luyện chế bộ tổ hợp pháp khí này.

Lúc đầu do trong tay vừa lúc có sẵn xương Kình Thánh và mai rùa Quy Thánh nên hắn mới nghĩ đến chuyện dùng tài liệu bát phẩm luyện chế pháp khí bản mệnh.

Còn ba mươi mốt loại còn lại, Tống Thư Hàng chỉ định dùng tài liệu tứ, ngũ phẩm bình thường để chế tạo.

Nhưng không ngờ sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy, đa số tài liệu luyện chế pháp khí đã được tìm thấy, chỉ còn thiếu chín loại, hơn nữa toàn bộ đều là tài liệu cấp bậc bát phẩm. Trong đó miếng da rắn kia vốn là tài liệu cấp bậc cửu phẩm nhưng giờ đã rớt cấp, trở thành tài liệu bát phẩm.

“Nếu chín loại tài liệu còn lại mà không dùng tài liệu cấp bát phẩm thì cứ có cảm giác mọi thứ sẽ không hoàn chỉnh ấy.”

Tống Thư Hàng cười khổ.

Cả bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều dùng tài liệu bát phẩm chế tạo, mới nghĩ thôi đã muốn kích động đến nổ tung rồi!

“Trong tay ngươi còn mấy phần răng chó, xương cá voi, vảy cá voi, ngoài ra còn có bảo thạch thế kiếp. Nếu mang những thứ này đi ra ngoài đổi thì hẳn là có thể đổi được mấy phần tài liệu cấp bát phẩm.”

Bạch tiền bối lên tiếng.

“Một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bát phẩm, nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi. Nếu như ba mươi ba món pháp khí tổ hợp lại, có khi nào đạt đến cấp bậc cửu phẩm không?”

Tống Thư Hàng hưng phấn mơ tưởng.

Bạch tiền bối cười nói:

“Sự chênh lệch giữa bát phẩm và cửu phẩm rất lớn, không phải cứ chất chồng số lượng là có thể bù đắp được. Cho dù ba mươi ba món pháp khí có hợp lại cũng rất khó đạt tới uy lực cửu phẩm. Hơn nữa nếu muốn dùng pháp khí Kiếp Tiên thì ngươi phải bỏ ra năng lượng tương ứng. Thanh Xích Tiêu Kiếm trong tay ngươi là ngoại lệ. Lúc ngươi sử dụng nó, nó hoàn toàn là đang tiêu hao năng lượng tự thân, năng lượng của ngươi chỉ xem như là ngòi nổ chiêu thức thôi. Vậy nên sau mỗi lần sử dụng, nó phải nghỉ ngơi rất lâu mới khôi phục lại lực lượng, Xích Tiêu Kiếm rất vất vả đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu xác nhận, quả thật Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất vất vả.

Vừa nói xong, Bạch tiền bối đột nhiên thắng xe lại:

“Hầy, ngõ cụt.”

Máy kéo tay cầm đã chạy đến điểm cuối nhưng lại đụng phải ngõ cụt.

Quả nhiên, muốn thoát khỏi phòng tối thiên đạo chẳng dễ chút nào.

× × × × × × × ×

Ở một nơi khác.

Trong vũ trụ.

Trận đại chiến giữa Tam Thập Tam Thú Thần Tông và thần minh cuối cùng cũng kết thúc.

Vốn dĩ lúc hành tinh mọc mắt nhúng tay vào cuộc chiến, thành viên Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã định rút lui rồi.

Nhưng không ngờ cuộc đời luôn tràn đầy bất ngờ.

Hành tinh mọc mắt bị bắt đi, nhốt vào phòng tối.

Những ký ức có liên quan đến hành tinh mọc mắt trong đầu tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, trở nên trong suốt.

Vậy là Tam Thập Tam Thú Thần Tông và thần minh lại sống mái với nhau.

Lúc này lão giả cầm cung bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Lúc kiểm kê, hai tay hắn lại tự động chọn ra một số chiến lợi phẩm rồi để riêng qua một bên.

“Lạ thật, sao ta lại để riêng những chiến lợi phẩm này ra thế nhỉ?”

Chính lão giả cầm cung cũng cảm thấy khó hiểu với hành động của mình.

Chương 1334: Chán Quá Đi, Muốn Mang Thai Quá!

Bản thân lão giả cầm cung rất nghi hoặc nhưng trong lòng hắn lại có cảm giác nhất định phải giữ phần chiến lợi phẩm này lại, nó là phần của ‘người nào đó’. Ắt hẳn trong trận chiến báo thù này của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, có một người thần bí nào đó đã tạo thành tác động mang tính quyết định đến chiến cuộc.

Thế nhưng không biết tại sao trong đầu hắn hoàn toàn không có thông tin gì về người thần bí kia. Hắn không nhớ nổi rốt cuộc là ai đã trợ giúp phe Tam Thập Tam Thú Thần Tông, làm đám ngụy thần kia mang thai mười tháng.

Có thể trong nháy mắt thao túng toàn bộ chiến cuộc, làm đám ngụy thần kia phải run rẩy chịu đựng cơn đau đẻ bất kể nam nữ hay lưỡng tính, người thần bí đó chắc là phải đáng sợ lắm nhỉ?

Càng nghĩ không ra rốt cuộc người thần bí này là ai thì lão giả cầm cung lại càng khẳng định chắc chắn có một người thần bí như thế tồn tại.

Trong đóng chiến lợi phẩm này, tuyệt đối không thể thiếu phần của người thần bí được.

Lão giả cầm cung để một phần chiến lợi phẩm kia riêng ra, cất giữ cẩn thận.

“Tiền bối, phần chiến lợi phẩm này chuẩn bị cho ai thế?”

Độc Cô Bạch tò mò hỏi.

Lão giả cầm cung lộ ra vẻ mặt cao thâm khó lường nói:

“Đây là cơ mật tối cao của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, ngươi muốn nghe không?”

“Cơ mật tối cao ư?”

Yêu hồ Độc Cô Bạch nuốt nước miếng:

“Nếu nghe loại cơ mật này thì phải trả giá đắt sao?”

“Ngươi là đệ tử của tiểu nha đầu Phù Sinh, là chân truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông ta. Chỉ cần ngươi dâng hiến tất cả cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông, làm rạng rỡ tông môn thì ngươi cũng có tư cách biết cơ mật này.”

“Làm rạng rỡ tông môn ư? Chuyện này cần mọi người đồng tâm hiệp lực mới được.”

Độc Cô Bạch nói.

Lão giả cầm cung mỉm cười lắc đầu:

“Không được, mấy lão già bọn ta đều là thế lực ngầm của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, sau này bọn ta không tiện lộ mặt ra ngoài. Vậy nên nhiệm vụ phục hưng Tam Thập Tam Thú Thần Tông phải giao cho ngươi và tiểu nha đầu Phù Sinh rồi.”

“Vậy... chờ qua một quãng thời gian ngắn nữa ta lại nghe loại cơ mật này vậy.”

Độc Cô Bạch đáp.

Hắn thấy mình còn trẻ, lúc này mà thăm dò cơ mật tối cao của Tam Thập Tam Thú Thần Tông thì sớm quá.

Lão giả cầm cung nhìn Độc Cô Bạch với ánh mắt bí hiểm khó dò.

Ánh mắt này quá bí hiểm, quá khó dò. Độc Cô Bạch bị nhìn đến mức đau bi thốn cúc, toàn thân cứ bứt rứt không yên.

“Suy cho cùng thì vẫn còn quá trẻ.”

Lão giả cầm cung chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn xa xăm.

“Quá trẻ.”

Người tự xưng là pháo hôi A, đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử đứng bên cạnh cũng chắp tay sau lưng, bày ra tư thế giống hệt, đồng thời cũng than thở với giọng điệu giống hệt lão giả cầm cung.

Hai người này nói vậy là có ý gì?

Khoan đã, lẽ nào câu trả lời vừa rồi của ta đã làm phật lòng tiền bối và đại huynh ư? Điều này có gây trở ngại gì đến việc cưới sư phụ sau này không nhỉ?

Hay là mình nên làm gì đó để cứu vớt lại hình tượng của bản thân trong lòng tiền bối và đại huynh?

“Thưa tiền bối, thưa đại huynh, ta nghĩ kỹ rồi, ta bằng lòng hiến dâng sinh mạng của ta cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Nhiệm vụ phục hưng Tam Thập Tam Thú Thần Tông cứ giao cho ta, chuyện cơ mật cũng hãy nói cho ta biết, ta cảm giác mình có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề này.”

Độc Cô Bạch vừa vỗ ngực vừa tuyên bố hùng hồn.

Đại huynh quay đầu qua lẳng lặng nhìn Độc Cô Bạch, sau đó gật đầu một cái rồi quay đầu lại, tiếp tục nhìn về xa xăm.

Lão giả cầm cung cũng quay đầu qua lẳng lặng nhìn Độc Cô Bạch, sau đó gật đầu một cái rồi quay đầu lại, tiếp tục nhìn về xa xăm.

Độc Cô Bạch lo sốt vó.

Rốt cuộc là ý gì vậy?

“Cố gắng lên.”

Lúc này lão giả cầm cung cất giọng bình tĩnh nói:

“Phục hưng Tam Thập Tam Thú Thần Tông, trách nhiệm nặng nề này giao cho ngươi đấy. Đến lúc đó ta cũng sẽ nói rõ tất cả cơ mật của Thần Thú Tông cho ngươi biết.”

Đây là khảo nghiệm sao?

Độc Cô Bạch cắn răng hô:

“Không thành vấn đề!”

“Chúng ta sẽ ở trong bóng tối âm thầm giúp đỡ ngươi khi cần, ngươi sẽ không chiến đấu một mình đâu.”

Đại huynh cũng lên tiếng.

Độc Cô Bạch hít một hơi sâu, trong đầu bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để phục hưng nghiệp lớn Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

[Nha đầu Phù Sinh tìm được một đệ tử tốt giống nó đấy.]

Lão giả cầm cung dùng truyền âm nhập mật nói với đại huynh.

Đại huynh gật đầu đáp lại:

[Đúng vậy... Vật họp theo loài, có điều mắt nhìn người của Phù Sinh rất chính xác. Chỉ cần đào tạo một chút thì tiểu yêu hồ này sẽ trở thành ứng cử viên thích hợp cho chức tông chủ Tam Thập Tam Thú Thần Tông nhiệm kỳ tới. Thiên phú tu luyện của hắn rất cao. Khiếm khuyết về mặt tính cách thì ta sẽ nghĩ cách đào tạo hắn sau.]

[Vậy thì quá tốt rồi. Quan hệ giữa hắn và nha đầu Phù Sinh thế nào?]

Lão giả cầm cung lại hỏi.

[Đầu năm nay, chuyện của đám thanh niên cứ để chúng nó tự xử lý... Đây gọi là gì nhỉ, tự do yêu đương thì phải?]

Đại huynh mỉm cười đáp.

Lão giả cầm cung khẽ gật đầu.

****

Cùng lúc đó, trong phòng tối thiên đạo.

Xe máy kéo tay cầm dừng lại, Bạch tiền bối leo xuống xe.

“Không ổn rồi, chỗ này cũng là ngõ cụt.

Bạch tiền bối đưa tay sờ vào hư không, phía trước xuất hiện một bức tường thủy tinh tinh màu đen, không cho bất kỳ người nào rời đi.

Hơn nữa trong không gian này, năng lực nhảy không gian bị cấm chỉ, không cách nào rời đi.

“Nếu là ngõ cụt, không thể rời đi, vậy chúng ta lại phải câu rùa ư?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Trong tay Bạch tiền bối phân thân còn một phần tóc dài màu lam của Bá Tống Huyền Thánh, thứ này có thể dụ rùa tai ương khổng lồ đến.

“Cũng chỉ còn cách này thôi.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Lần này nếu lại có rùa tai ương khổng lồ tìm đến thì chúng ta lập tức ra tay hạ gục nó. Sau đó ta muốn nghiên cứu kỹ cấu tạo thân thể của rùa tai ương khổng lồ, tìm ra nguyên lý thi triển thiên phú siêu thời không mạn bộ của chúng nó. Đến lúc đó, chúng ta có thể thoát khỏi phòng tối thiên đạo. Điều quan trọng hơn chính là sau này chúng ta không phải sợ phòng tối thiên đạo nữa, dù có bị bắt cũng không lo.”

Nói xong, Bạch tiền bối để lộ ra vẻ mặt hạnh phúc hân hoan.

Đã lâu không thấy Bạch tiền bối lộ ra vẻ mặt hạnh phúc từ tận đáy lòng thế này.

Bạch tiền bối lấy mớ tóc dài màu lam kia ra rồi trải trong hư không.

Sau đó hắn triệu hồi đại thụ công đức, vào tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân sau lưng Tống Thư Hàng, cô gọi Xích Tiêu Kiếm ra, vào thời điểm quyết định cũng có thể chém ra công kích cấp Huyền Thánh bát phẩm, thậm chí nếu Xích Tiêu Kiếm toàn lực bùng nổ thì có thể chém ra Hỏa Diễm Đao cấp cửu phẩm ấy chứ.

Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục tránh ra phía sau, đứng ở một bên xem chiến.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Rùa tai ương khổng lồ vẫn chưa xuất hiện.

“Phải kiên nhẫn, cũng giống như khi đi câu cá, nếu không đủ kiên nhẫn cá sẽ không mắc câu. Hơn nữa phải thu liễm khí tức, bởi loại chủng tộc có thể vượt thời không giống như rùa tai ương khổng lồ có giác quan rất nhạy bén. Nếu như cảm ứng thấy điều dị thường thì không chừng nó sẽ rút đi đó.”

Bạch tiền bối nói.

Vì vậy mọi người bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

“Nếu như thấy buồn chán thì tranh thủ tu luyện đi. Nơi này khác với bên trong phòng tối, linh khí ở đây rất sung túc.”

Bạch tiền bối lại nhắc nhở.

Có thể là do nơi này tồn trữ lượng lớn bảo vật trong thời gian dài nên linh lực ở đây rất sung túc, rất thích hợp tu luyện.

****

Ở một nơi khác, trong phòng sáng thiên đạo.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bị nhốt ở đây.

Sau khi bị nhốt vào phòng sáng thiên đạo, mối liên hệ giữa cô với Cửu U cũng đứt đoạn, đại lão Cửu U phụ thân trên người cô mất đi đường truyền năng lượng, trở nên rất yếu ớt.

Ý thức của Vân Tước Tử lại chiếm thế thượng phong, nắm giữ quyền khống chế thân thể.

“Ơ? Ta lại đi ra à? Ta còn tưởng phải qua mấy trăm thậm chí mấy nghìn năm nữa mới được ló đầu ra lại lần nữa chứ.”

Vân Tước Tử lơ lửng trong hư không nói.

“À đúng rồi, đây là đâu? Có ai không? Lên tiếng đi được không?”

Vân Tước Tử la to.

Cô có cảm giác nơi này không phải thế giới Cửu U, hơn nữa linh lực trong thiên địa rất ít ỏi, khắp nơi chỉ toàn một màu trắng xóa, ngoài ra chẳng còn gì nữa cả.

Sau khi ngơ người hồi lâu, cô thấy mình sắp điên rồi.

“Nhìn đâu cũng chỉ thấy một màu trắng xóa, đúng là tra tấn mà.”

Vân Tước Tử sầu não.

Trong thế giới này chẳng có gì cả, rất nhàm chán.

Vân Tước Tử lượn lờ trên không, nhàm chán lăn qua lộn lại.

“Đúng thật là, nếu lần trước không tự tìm đường chết thì giờ chắc là ta đang ở nhà Cuồng Đao Tam Lãng tiểu hữu rồi, hắn là một đạo hữu rất thú vị.”

Vân Tước Tử lẩm bẩm.

Cô rất thích Tam Lãng, cảm thấy tính cách của hắn rất hợp với mình. Nhìn Tam Lạng tự đi tìm đường chết... rất thú vị.

Mặc dù không biết rốt cuộc Tam Lãng có phải là người cô muốn tìm hay không, nhưng trong cuộc đời dài đằng đẳng của cô, người hợp ý mà cô tìm được thật sự rất rất ít.

Dù sao trên thế giới này, người xem việc tự tìm đường chết như một nghề nghiệp, một phần không thể thiếu trong cuộc sống như Cuồng Đao Tam Lãng thật sự rất ít, trăm nghìn năm cũng khó tìm thấy một người.

Hối hận quá, biết thế lần trước đã không tự tìm đường chết nặng như vậy, không là giờ cô lại có thể đi tìm Tam Lãng chơi rồi.

Bây giờ cô cũng không biết bản thân bị đại lão Cửu U đưa đến nơi nào nữa. Ở đây ngoài màu trắng ra thì cũng chỉ có màu trắng, chẳng còn thứ gì khác.

Sắp điên rồi, sắp điên rồi!.

“A a a, đại lão Cửu U, ngươi vẫn còn trong thân thể ta đúng không? Chúng ta trò chuyện với nhau nhé.”

“Trả lời đi mà, trò chuyện năm phút thôi cũng được.”

“Vậy ta bắt đầu trước nhé? Tại sao ngươi lại chọn thân thể ta thế? Rốt cuộc thân thể ta có điểm đặc biệt gì? Chính ta cũng rất tò mò muốn biết vấn đề này.”

“Đại lão Cửu U, ta ‘tít tít tít’ mẹ ngươi!”

“Ngay cả câu này cũng không trả lời à? Ngươi không có mẹ sao?”

“Lảm nhảm một mình thế này ngượng lắm đấy nhé.”

“Hay ta giao quyền khống chế thân thể cho ngươi nhé, ngươi ra đây đi mà, chúng ta trò chuyện với nhau, đây là cơ hội hiếm có đấy. Ta nghĩ nếu người trên thế giới này có mâu thuẫn với nhau, mọi người đều có thể ngồi xuống nói chuyện tử tế, tìm cách hòa giải. Tốt cho ngươi, tốt cho ta, tốt cho tất cả mọi người.”

“Fuck, quả cầu thối, có trở về không hả?”

“A a a, chán quá đi, chán quá đi, chán quá đi!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử điên cuồng lăn lộn trên không trung.

“Chán quá đi, muốn mang thai quá.”

“À há, nhắc tới mang thai mới nhớ, vốn dĩ ta đang suy nghĩ có nên kết làm đạo lữ với Tam Lãng, sinh ra một đứa bé đáng yêu hay không. Ta thấy với gen của ta lại cộng thêm gen tự tìm đường chết của Tam Lãng thì nhất định sẽ sinh ra một đứa bé rất thú vị.”

Vân Tước Tử lảm nhảm một mình.

Quyết định rồi, lần này nếu thoát ra khỏi không gian trắng toát này, ta sẽ đi tìm Tam Lãng sinh một đứa bé.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhàm chán ngẩng đầu ngơ người, thân thể ngồi im không nhúc nhích.

Đối với một người thích tự tìm đường đường chết, không có gì đáng sợ hơn việc bắt họ phải chịu đựng sự nhàm chán. Tam Lãng là thế, mà Vân Tước Tử cũng không khác gì.

Sau khi ngơ người hồi lâu, Vân Tước Tử đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Ta có thể chơi trò độ kiếp mà!”

Hai mắt cô sáng lên.

Ngay sau đó cô bắt đầu nín thở, trùng kích cảnh giới bát phẩm.

Cũng trong lúc đó, trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, bộ thân thể Bá Tống Huyền Thánh dự bị chợt rung nhẹ.

Chương 1335: Mời Ý Thức Của Ngươi Đi Chết Một Lần Được Không?

“Thiên kiếp tới đây đi tới đây đi nào! Ta muốn thiên kiếp chính tông, chứ cái loại ma kiếp cùi bắp lúc trước ai mà muốn độ chứ.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vui vẻ nói.

Linh lực cấp Tôn Giả trong cơ thể điên cuồng bộc phát, đẩy cảnh giới của cô lên cấp bát phẩm.

Sau đó dưới ảnh hưởng của pháp tắc độ kiếp, Vân Tước Tử rời khỏi phòng tối thiên đạo, tiến vào thế giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm.

“Ha ha ha, ta thông minh quá đi mất! Thế giới thiên kiếp, thiên kiếp chính tông, không phải ma kiếp gà bệnh. Quẫy thôi, kích thích quá.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười to.

Lôi hải cuồng bạo ngưng tụ trên đỉnh đầu cô.

Trong lôi hải ngập tràn khí tức hủy diệt, quy mô vượt xa thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm bình thường.

“Rất hợp ý ta!”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lộ ra vẻ hài lòng.

Cô vừa nói xong, đột nhiên có một bóng người từ trong hư không rơi phịch xuống trước mặt Vân Tước Tử.

Đó là một thiếu niên mặt mũi hiền lành vô hại. Lúc này thiếu niên đang trần truồng nằm trước mặt cô, thân hình vặn vẹo khác thường.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“...”

Cô ngồi xổm xuống, chìa tay ra chọt thiếu niên mấy cái.

“Cái định mệnh, là người sống.”

Vân Tước Tử kinh hãi, đây rõ ràng là thiên kiếp của cô, sao lại có một thiếu niên rơi vào đây thế này?

“Chờ đã, nhìn thiếu niên này quen quen thế nhỉ.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lật mặt thiếu niên lại xem thử:

“Ể... người này là Bá Tống mà!”

Có thể là do Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bị giam vào phòng tối trước Tống Thư Hàng, cũng có thể là do bản thân cô khá kỳ lạ, tóm lại là cô vẫn có thể nhớ Tống Thư Hàng, vừa liếc mắt đã nhận ra hắn.

“Này, Bá Tống tiểu hữu, sao ngươi lại chạy đến đây thế hả? Đây là thiên kiếp của ta mà, ngươi nhảy vào hóng hớt làm gì chứ?”

Vân Tước Tử tiếp tục chọt Tống Thư Hàng.

Nhưng Tống Thư Hàng lại chẳng có chút phản ứng nào.

“Ngủ rồi ư? Hay là hôn mê? Quái, thiên đạo làm việc kiểu gì thế này? Sao lại kéo Bá Tống đạo hữu vào thiên kiếp của ta chứ?”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử xoa cằm trầm ngâm suy nghĩ.

Cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, nghĩ đến cả nửa ngày.

Đột nhiên cô vỗ tay cái đét:

“Quân tâm đến nguyên nhân làm chi cho mệt, có thêm Bá Tống Huyền Thánh đến hóng hớt, uy lực của thiên kiếp sẽ trở nên mạnh hơn, vậy thì sẽ kích thích chứ sao! Bá Tống đạo hữu, chúng ta cùng nắm tay nhau vượt qua thiên kiếp lần này, sau đó ưỡn ngực kiêu ngạo nhân tiền hiển thánh nào. Nếu chúng ta thuận lợi độ kiếp thành công, nhân tiền hiển thánh, ta phải nói cho Tam Lãng đạo hữu biết chuyện ta nhàm chán đến mức muốn mang thai mới được.”

Khi cô nói ra hai chữ ‘mang thai’, đột nhiên cảm thấy mắt trái chợt nóng lên. Dường như hai chữ này đã kích hoạt chức năng gì đó trong mắt trái?

Vân Tước Tử đưa tay che mắt trái lại:

“Đúng rồi, nhớ ra rồi, mắt trái của ta là mắt của hắn, mắt mang thai của Thánh Nhân Nho gia.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bất giác nhìn xuống Bá Tống Huyền Thánh ngã sấp trên đất.

Bá Tống Huyền Thánh vẫn đang hôn mê bất tỉnh, có nên cho hắn một phát trừng mắt mang thai, lợi dụng cơn đau đẻ làm hắn tỉnh lại không nhỉ?

Vân Tước Tử nghĩ tới đây, trong lòng rục rịch muốn thử.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, cô lắc đầu từ bỏ.

Không được, thiên kiếp sắp giáng xuống rồi mà tác dụng của trừng mắt mang thai lại kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, lỡ may Bá Tống đạo hữu vì đau đẻ mà chết dưới thiên kiếp thì xem như cô mang tội rồi.

Cô thích đi tìm đường chết nhưng cô cũng là một cô gái có nguyên tắc.

Nếu việc tự tìm đường chỗ chết của cô lại hại chết đạo hữu khác, vậy thì tuyệt đối không được.

Dù sao không phải ai cũng thích tự đi tìm đường chết như cô.

Không biết có phải do tránh được một kiếp hay không mà thân thể Bá Tống Huyền Thánh khẽ co giật một chút...

Bá Tống còn chưa tỉnh lại nhưng lại có một ý thức khác tỉnh lại trước.

[Thế giới thiên kiếp? Fuck!]

Phần ý thức nhỏ nhoi của đại lão Cửu U – quả cầu kim loại thể lỏng ở lại trong cơ thể Vân Tước Tử đã tỉnh lại, nhưng ý thức của nó đang ở thế hạ phong, không thể cướp lấy quyền khống chế thân thể.

Đùa gì thế này? Sao lại ở trong thế giới thiên kiếp chứ?

Nó vốn là tồn tại bên Cửu U, bị thiên kiếp khắc chế. Đối với nó, thế giới thiên kiếp này chẳng khác gì địa ngục.

[Ha ha ha, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh rồi.]

Vân Tước Tử hoan hô.

Một mình cô chịu đựng sự buồn chán trong thế giới thuần trắng quá lâu, khó khăn lắm mới tìm được một đối tượng có thể nói chuyện, cô cười tươi như hoa, vui vẻ vô cùng.

[Tại sao lại ở trong thế giới thiên kiếp hả?]

Đại lão Cửu U giận dữ hét to.

[Bởi vì chán chứ sao.]

Vân Tước Tử trả lời:

[Trong thế giới thuần trắng kia không có ai tám với ta hết, không có ai trò chuyện với ta. Ta nhàm chán đến mức muốn sinh con nhưng chẳng có ai phối hợp với ta. Thế nên ngoài việc độ kiếp ra ta còn biết làm gì nữa đây?]

[Ngươi tự tìm đường chết đấy à? Chẳng có bất kỳ chuẩn bị gì hết lại dám đi độ thiên kiếp bát phẩm, hơn nữa... ngươi còn mang clone tới độ kiếp, ngại chết không đủ nhanh hả?]

Đại lão Cửu U điên tiết quát.

Vân Tước Tử đưa tay vuốt mái tóc dài màu lam của mình. Trong hư không, lôi hải nổ đùng đùng, mái tóc dài của Vân Tước Tử không gió tự bay.

Cô hé miệng, nhẹ giọng nói:

“Thiếp thân...”

Ầm~~

Một tiếng sấm rền vang lên, sấm sét cuồng bạo trong lôi hải trên hư không đánh xuống.

Tiếng sấm át cả tiếng của Vân Tước Tử.

Không ai nghe rõ Vân Tước Tử đang nói gì.

Lôi hải nổ tung, đợt thiên kiếp thứ nhất tập hợp vạn loại vũ khí. Thiên kiếp trong lôi hải hóa thành hơn nghìn loại pháp khí, mỗi một loại đều đạt cấp bấc thất phẩm đỉnh phong.

“Tới hay lắm.”

Vân Tước Tử vỗ nhẹ lên người mình, trên thân thể lập tức xuất hiện một bộ trang phục.

Đây là một bộ trang phục chiến đấu bó sát, để lộ ra dáng người hoàn mỹ của Vân Tước Tử. Trên đầu cô đội một chiếc mũ nhỏ màu trắng, mái tóc dài màu lam rủ xuống đến bắp chân.

“Lần này dùng bí pháp băng hệ này thử xem sao.”

Vân Tước Tử chắp hai tay lại, một thanh băng nhận dài ba mươi mét thành hình trên tay cô.

Không ai biết Vân Tước Tử đã sống bao lâu, thậm chí chính cô cũng không nhớ rõ. Tu vi của cô cũng rất kỳ quái, đến bây giờ cũng vẫn chỉ đạt đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

Mà trong cuộc đời dài đằng đẳng của mình, Vân Tước Tử nắm giữ vô số bí pháp. Có một số thậm chí đã thất truyền ở ngoại giới, chỉ có trong trí nhớ của cô mà thôi.

Cô vung băng nhận, đối đầu chính diện với hơn nghìn thanh pháp khí thiên kiếp.

Băng nhận tung hoành ngang dọc, chém nát từng thanh pháp khí thiên kiếp.

Nhưng có một phần sấm sét thiên kiếp truyền dọc theo băng nhận tràn vào thân thể Vân Tước Tử.

Bản thân Vân Tước Tử không có cảm giác gì nhưng ý thức đại lão Cửu U trong cơ thể cô lại la hét vô cùng thảm thiết.

Năng lượng mà đại lão Cửu U dự trữ trong cơ thể Vân Tước Tử càng ngày càng ít.

[A, đúng như ta nghĩ.]

Vân Tước Tử nói:

[Thiên kiếp là khắc tinh của ngươi, chỉ cần thời gian ta độ kiếp đủ dài, dấu ấn ngươi để lại trong cơ thể ta cũng sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn.]

[Ngươi cố ý ư?]

Cầu kim loại thể lỏng cắn răng nói.

[Không có, do nhàm chán quá nên ta mới đi độ kiếp thật mà. Ta cũng rất bất ngờ khi thấy thiên kiếp gây thương tổn cho ngươi, vốn dĩ ta còn nghĩ có thể trò chuyện với ngươi một lát, bàn về hình thức sống chung giữa hai chúng ta nữa mà.]

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử dồn sức ném băng nhận.

Băng nhận nổ tung trong hư không, lực tàn phá kinh khủng lan ra bốn phương tám hướng.

Vụ nổ thổi bay mái tóc lam của Vân Tước Tử, một phần tóc bay về trước, che khuất nửa khuôn mặt của Vân Tước Tử.

Vẻ ngoài của Vân Tước Tử có chút giống người lai trung tây, ngũ quan vừa có nét tinh xảo giống người phương đông lại vừa có nét góc cạnh giống người phương tây.

Bình thường cô luôn mỉm cười tươi tắn, nhìn rất hiền hòa.

Mà khi nửa khuôn mặt cô bị che khuất, chỉ lộ ra ánh mắt màu lam như lúc này... trông ánh mắt Vân Tước Tử cực kỳ sắc bén.

[Nhưng bây giờ xem ra... giữa thiếp thân và ngươi không cần bàn bạc gì nữa. Mời ngươi hãy đi chết một lần trong thức hải của thiếp thân được không?]

Vân Tước Tử nhẹ giọng nói.

Lúc này đây, cô như biến thành một người khác.

Đại lão Cửu U chỉ cảm thấy Vân Tước Tử trước mắt thật xa lạ, hoàn toàn không phải chị đại Vân Tước Tử thích đi tìm đường chết mà nó biết.

Nói xong, Vân Tước Tử cong chân dài móc thân thể Bá Tống đạo hữu đang nằm sấp dưới đất lên, thân hình tức tốc lui về sau, tránh dư âm của vụ nổ.

[Chỉ là thiên kiếp bát phẩm cỏn con mà cũng muốn xóa bỏ ý thức của ta à? Đúng là mơ hão.]

Cầu kim loại thể lỏng nói.

Vân Tước Tử khẽ rũ mắt xuống:

[Vậy ư?]

Nói xong hai chữ này, Vân Tước Tử không nói gì thêm nữa, sau đó đột nhiên chui vào trong thiên kiếp.

Lần này cô chủ động dẫn lực lượng thiên kiếp vào trong thân thể.

Ý thức của cầu kim loại thể lỏng vừa tức vừa lo, nhưng nó không thể khống chế thân thể Vân Tước Tử.

[Chẳng ai thích bị người khác khống chế thân xác mình, thiếp thân đương nhiên cũng không ngoại lệ.]

Vân Tước Tử từ bỏ việc chống cự, thậm chí còn chủ động dẫn lực lượng thiên kiếp vào cơ thể làm xóa mờ ý thức của đại lão Cửu U.

Mà trong lúc Vân Tước Tử toàn lực đối kháng thiên kiếp, có không ít dư âm thiên kiếp đánh trúng thân thể Bá Tống Huyền Thánh.

Lần này chủ thể độ thiên kiếp là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, chẳng biết tại sao Bá Tống Huyền Thánh trở thành vật phẩm tặng kèm của thiên kiếp.

Tuy đối tượng công kích chính của thiên kiếp là Vân Tước Tử, nhưng thiên kiếp cũng có thể dành ra chút ít năng lượng đánh vào thân thể Bá Tống Huyền Thánh.

Đùng đùng đùng~~

Tiếng sấm sét nổ tung vang lên, mấy luồng sấm sét thiên kiếp đánh vào thân thể Bá Tống Huyền Thánh đáng thương, giật hắn cháy khét, biến thành một miếng thịt ngoài khét trong mềm.

× × × × × × × ×

Ở một nơi khác, trong phòng tối.

Tống Thư Hàng vốn đang tu luyện bỗng mở mắt ra, cả người hắn cứ run rẩy giống như bị điện giật.

“A a a a~”

Tống Thư Hàng nhảy bắn lên trong máy kéo tay quay, toàn thân co giật dữ dội.

Bạch tiền bối còn đang kiên nhẫn câu cá tò mò xoay đầu lại:

“Thư Hàng, ngươi sao vật? Bị chuột rút à?”

Mọi người đợi mãi mà chẳng thấy rùa tai ương khổng lồ xuất hiện, vì vậy theo đề nghị của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều tiến vào trạng thái tu luyện. Một mình Bạch tiền bối ở đó kiên nhẫn câu cá... À, nói chính xác phải là câu rùa mới đúng.

“Không phải, hình như ta bị điện giật, cường độ của dòng điện này rất mạnh, ta suýt bị giật chết.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

“Tống tiền bối, không có ai lấy điện giật ngươi hết.”

Vũ Nhu Tử mở mắt ra nói.

Tô thị A Thập Lục vội đưa tay chạm khẽ vào người Tống Thư Hàng, sau đó lắc đầu:

“Không có điện.”

“Lạ thật, mới vừa rồi như có sấm sét bổ vào trên người ta ấy... A a a a~~ lại tới nữa, lại tới nữa.”

Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Hắn bị giật đến mức chảy cả nước bọt, ngất ngây con gà tây.

Cứ cảm thấy mùi vị bị điện giật này rất quen thuộc.

“A, ta nhớ ra rồi. Lần trước lúc cho Bạch tiền bối mượn tay trái khi ngài ấy độ kiếp trong thế giới thiên kiếp, ta cũng có cảm giác này. Cường độ dòng điện kiểu này không lẫn đi đâu được!”

Tống Thư Hàng nói chắc như đinh đóng cột.

Chương 1336: Phương pháp độ kiếp trước giờ chưa từng thấy

Bệnh lâu thành bác sĩ… sau khi bị giật nhiều lần, giờ dựa vào cảm giác Tống Thư Hàng cũng tính được cường độ đẳng cấp dòng điện của thiên kiếp.

Hắn chắc chắn, đẳng cấp dòng diện mà cơ thể mình đang cảm nhận được có cường độ thiên kiếp huyền thánh bát phẩm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này? Ta đâu có độ thiên kiếp, cũng không cho đạo hữu nào mượn bộ phận trên người để đi độ kiếp cả mà?

“Lần này không phải lỗi của ta, ta cùng vừa mới ở thế giới thiên kiếp ra thôi mà.”

Bạch tiền bối phân thân nói, hắn trong sạch đấy nhé.

“A a a ~ lại tới nữa rồi.”

Cả người Tống Thư Hàng co giật đến tiêu hồn.

Trong quá trình bị giật, hắn đột nhiên nảy ra một suy nghĩ:

“Chẳng lẽ là do cơ thể kia ư!”

Ý thức của hắn quét một vòng thế giới hạch tâm, ngay lập tức nhìn tới chân núi đao kiếm. Tại đó, thân thể Bá Tống Huyền Thánh dự bị vốn bị Kiếm Cổ Vô Hình lôi tới đã biến mất tăm.

“Qủa nhiên là do cơ thể dự bị này.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Bạch tiền bối phân thân: “?”

“Cơ thể tạo thành từ pháp khí sống lại kích hoạt trước thời hạn của ta đã biến mất rồi… Nếu như ta đoán không lầm thì hiện nó đã tới thế giới thiên kiếp để độ kiếp rồi.”

Tống Thư Hàng nói với giọng khẳng định.

Tô thị A Thập Lục trầm tư trong chốc lát rồi bảo:

“Nhưng cơ thể đó của ngươi cũng chỉ có cảnh giới tứ phẩm như bản thể thôi đúng không? Sao lại chạy đi độ thiên kiếp bát phẩm được chứ?”

“Chẳng lẽ cũng giống như lần trước, có quá nhiều tu sĩ cùng độ kiếp, thiên kiếp lại bị biến dị, nên kéo hết tất cả các ngươi vào thế giới thiên kiếp?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Nơi đó là thế giới hạch tâm của hắn, chẳng có ai độ kiếp cả.

“Ví như không phải Tống tiền bối đang độ kiếp mà là cơ thể dự bị kia của hắn chịu ảnh hưởng, nên bị kéo vào thế giới thiên kiếp thì sao?”

Vũ Nhu Tử đưa ra một giả thiết.

Tô thị A Thập Lục:

“Cơ thể đó bị ai ảnh hưởng chứ?”

Bạch tiền bối vỗ tay cái bốp:

“Vân Tước Tử tiên tử, chắc chắn là cô ấy rồi. Bởi vì đạo cụ sống lại này dùng con mắt Vân Tước Tử làm hạch tâm. Vì thế, nếu như Vân Tước Tử trùng kích cảnh giới huyền thánh bát phẩm một lần nữa thì rất có khả năng cơ thể dự bị của Tống Thư Hàng cũng bị cuốn vào theo.”

“A a a ~~ không sống nổi nữa rồi ~~”

Tống Thư Hàng lại co giật một đợt nữa, lần này cường độ dòng điện lại mạnh thêm một chút.

Cứ để bị giật thế này cũng không phải là cách, hắn phải nghĩ cách đối phó mới được.

“Hay là ta thử đánh ngất ngươi xem sao nhé? Chỉ cần ngươi hôn mê, ý thức sẽ chuyển đến cơ thể dự bị. Đến lúc đó có thể nắm quyền chủ động, tốt hơn so với bị động như bây giờ nhiều.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cắn răng gật đầu:

“Được!”

Ngay sau đó, hắn lập tức cảm thấy hai mắt tối sầm lại.

Ngón tay thon dài của Bạch tiền bối điểm lên trán Tống Thư Hàng, hắn cứ thế ngã thẳng xuống.

Tô thị A Thập Lục giơ tay ra đỡ lấy Tống Thư Hàng, đưa hắn vào trong thùng xe.

“À đúng rồi A Thập Lục, Bạch tiền bối, các ngươi có cảm thấy khí tức của Tống tiền bối liên tục mạnh lên không?”

Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng.

Quả thật, mỗi khi cơ thể của Tống Thư Hàng bắt đầu co giật thì khí tức của hắn lại mạnh hơn một chút.

Trong cơ thể hắn, khúc tiên cốt thứ hai đang thành hình.

Tu sĩ tứ phẩm phải tu luyện chin khúc tiên cốt, tiên cốt này không phải là xương cốt thật sự, mà là khung chống đỡ cả hệ thống tu luyện của tu sĩ như khung xương. Bất luận là khiếu huyệt, đan điền hay kỳ mạch, tất cả đều bám vào tiên cốt. Tiên cốt chi lực đâm thẳng vào hư đan ở đan điền bản mệnh, cường hóa và tôi luyện hư đan.

Khi ngưng tụ đủ chín khúc tiên cốt sẽ có cơ hội đột phá cảnh giới Kim Đan.

Quá trình tiên cốt đâm vào hư đan vô cùng nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ xảy thì hư đan sẽ vỡ vụn, tu sĩ gần như không còn cơ hội để thăng cấp nữa. Trừ phi có thể tìm được các loại thiên tài địa bảo hay có đại năng ra tay cứu chữa, đúc lại hư đan.

Từ tứ phẩm tấn thăng lên ngũ phẩm, tổng cộng có chín cửa ải sinh tử. Đây cũng chính là nguyên nhân Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm ít hơn tứ phẩm nhiều đến thế.

“Xem ra là thiên kiếp chi lực đang tôi luyện tiên cốt trong cơ thể hắn.”

Bạch tiền bối xoa cằm trầm tư.

Tô thị A Thập Lục:

“Nhưng người chịu thiên kiếp không phải là cơ thể dự bị của Tống Thư Hàng sao?”

“Cơ thể dự bị chịu đựng nỗi khổ của thiên kiếp, bản thể cũng sẽ cảm ứng được. Vậy sự tôi luyện mà cơ thể dự bị nhận được phản ánh lên bản thể cũng là chuyện rất bình thường.”

Bạch tiền bối nói.

Tô thị A Thập Lục xoa mi tâm, vẫn không hiểu nổi nguyên lý trong chuyện này.

****

Trong thế giới thiên kiếp.

Nhục thân của Bá Tống Huyền Thánh vốn đang nằm trên mặt đất đột nhiên bật người đứng dậy.

Bùm ~~

Bởi vì nhảy quá cao, vị trí quá chính xác, một tia sét thiên kiếp đánh trúng ngay người hắn, toàn thân hắn co giật, lại ngã xuống đất.

Nếu như là nhục thân của cường giả tứ phẩm bình thường, sau khi chịu mấy phát lôi kiếp thiên kiếp bát phẩm thì chắc chắn chỉ còn đường chết. Cho dù đây không phải là đòn tấn công chính diện của lôi kiếp bát phẩm mà chỉ là một chút uy lực còn sót lại, nó cũng là đòn trí mạng với tu sĩ tứ phẩm rồi.

Nhưng Tống Thư Hàng chỉ bị cháy đen rồi ngã lăn ra đất. Tuy rằng vết thương rất nặng, sống dở chết dở nhưng còn lâu mới đến mức nằm bò ra mặc người chà đạp.

Tống Thư Hàng giãy dụa đứng dậy, há miệng thở ra một làn khói đen. Không chỉ bên ngoài, đến cả nội tạng của hắn cũng bị kiếp lôi làm tổn thương.

“Vẫn còn sống, chưa chết.”

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có thể là do nhục thân của hắn mạnh hơn tu sĩ tứ phẩm bình thường nhiều, cũng có thể do hắn bị kiếp lôi bát phẩm hành lâu nên cũng có miễn dịch nhất định rồi chăng?

Cùng lúc đó hắn nhìn lên biển sấm sét đằng xa.

Ở đó quả nhiên có một bóng người quen thuộc.

Mái tóc xanh dài, gương mặt như con lai… chính là Vân Tước Tử tiên tử.

Đây chính là nguồn cơn gây ra tai nạn lần này của hắn.

Tống Thư Hàng chưa thấy tư thế độ kiếp của Vân Tước Tử tiên tử bao giờ.

Khi độ kiếp, xét về tổng thể, kế sách ứng phó của tu sĩ phân làm ba loại ABC.

A là dùng thực lực cường đại để chọi cứng với thiên kiếp, nhân vật tiêu biểu là Bạch tiền bối… Thiên kiếp này thú vị quá, ta muốn xử nó, lôi về nhà làm chiến lợi phẩm.

B là dùng sức phòng ngự cường đại để chống đỡ thiên kiếp, nhân vật tiêu biểu là đệ ngũ thánh ngàn năm Đông Qua Thánh Quân… Đến đây nào, chém ông đây đi, phá được phòng ngự của ông thì coi như ông thua, không phá được thì chúng ta cứ kéo dài vài ba năm đi.

C là dùng những biện pháp hỗ trợ như bí thuật, trận pháp quỷ dị để ứng phó cho tới khi thiên kiếp kết thúc. Tiêu biểu là Bí Pháp Phòng Ngự Quỳ Gối Ôm Đầu và Mãnh Hổ Lạc Địa của nghìn năm đệ nhị, tam, tứ thánh... Ba, ngươi là ba của ta, xin hãy nhẹ tay một chút.

Mà phương pháp độ kiếp của Vân Tước Tử tiên tử là nằm bò trong thiên kiếp mà lăn lộn.

“A a a, đau quá đi mất.”

Có một giọng nói không nừng phát ra từ cơ thể Vân Tước Tử.

Không phòng ngự, không tấn công, không thi triển bí pháp.

Tất cả dựa vào thanh HP trâu bò của mình.

Xem thử uy lực của thiên kiếp lớn hay là mạng của mình lớn hơn!

Tống Thư Hàng nhìn đến ngu người.

Hắn chưa bao giờ thấy phương pháp độ kiếp nào như thế, đúng là quá tàn nhẫn... Tàn nhẫn với chính bản thân, không coi mạng của mình là mạng nữa.

Chương 1337: Cảnh giới tăng vọt, pháp khí tổ hợp của ta phải làm thế nào đây?

Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên hiểu lý do tại sao trong bụng của rùa tai ương lại chất đầy ‘bộ phận thân thể của Vân Tước Tử’ rồi.

“Yo, Bá Tống đạo hữu, ngươi tỉnh rồi đấy à.”

Lăn lộn trong thiên kiếp, Vân Tước Tử vẫn còn sức chào hỏi với Tống Thư Hàng.

Cô vẫy tay với hắn, nở nụ cười xinh đẹp đầy thê lương.

Nhìn qua đúng là rất thảm.

“Vân Tước Tử tiền bối, cô không cân nhắc tới việc tìm cách độ kiếp khác sao?”

Tống Thư Hàng nhanh chóng lùi về sau, tránh khỏi dư uy của kiếp lôi.

Mục tiêu của thiên kiếp là Vân Tước Tử, Tống Thư Hàng chỉ là bị dính chưởng mà thôi. Chỉ cần hắn tránh ra xa một chút thì tạm thời thiên kiếp sẽ không nhiệt tình chăm sóc hắn.

Tạm thời là như thế…

Nhưng sau khi xử lý Vân Tước Tử xong, chắc chắn thiên kiếp sẽ vui lòng sẵn tiện chơi chết Tống Thư Hàng luôn.

“Không cần đâu, bây giờ ta rất ổn… a a a… không cần lo cho ta.”

Vân Tước Tử nhếch môi mỉm cười.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhưng mà Vân Tước Tử tiền bối à, ta hoàn toàn không nhìn ra cô “rất ổn” chỗ nào cả, trông cô cứ như sắp nghẻo rồi ấy.

Hơn nữa, từ hình thái thiên kiếp có thể thấy, có lẽ đợt tấn công thăm dò sắp kết thúc. Thiên kiếp hiện đại hóa sắp giáng xuống rồi nhỉ?

Nói đến là đến ngay.

Ý nghĩ đó vừa hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng, giữa biển sấm sét mênh mông trên bầu trời lộ ra tên lửa thiên kiếp.

Chỉ là đầu đạn bình thường, không phải đầu đạn hạt nhân.

Tống Thư Hàng cảm thấy nếu như nó nổ thật thì cơ thể nhỏ bé của mình khó mà chống đỡ nổi.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, ra đây đi!”

Tống Thư Hàng triệu hoán mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng tiếc là mỹ nhân rắn công đức không xuất hiện.

‘Phòng tối của thiên đạo’ là một thế giới rất kỳ diệu, hiện giờ mỹ nhân rắn công đức vẫn còn bám vào bản thể của hắn, không thể dịch chuyển tới đây được.

“Nhìn trời, tool hack độ kiếp của ta không dùng được nữa rồi.”

Tống Thư Hàng thầm than.

Lúc trước có nói, cách độ kiếp của tu sĩ phân thành ba loại ABC, nhưng Vân Tước Tử không thuộc về bất cứ loại nào trong đó, Tống Thư Hàng cũng vậy.

Hắn nhớ lại thiên kiếp tấn thăng từ nhị phẩm lên tam phẩm, từ tam phẩm lên tứ phẩm của mình, nghĩ kĩ thì rõ ràng toàn dùng tool hack để độ kiếp.

Không phải hắn sợ… mà là do thiên kiếp hắn gặp phải quá biến thái, hơi một tí là lại thiên kiếp bát phẩm, một tu sĩ tứ phẩm nhỏ nhoi như hắn trụ được chắc?

Có giỏi thì cho hắn một thiên kiếp bình thường xem nào! Nếu là thiên kiếp tấn thăng từ tam phẩm lên tứ phẩm, đánh trực diện hắn cũng không sợ!

Khi đối phó với thiên kiếp không bình thường thì hắn đành phải bật hack thôi.

Hiện mỹ nhân rắn công đức là tool hack độ kiếp mạnh nhất của Tống Thư Hàng, cho dù có tham dự cũng không làm tăng uy lực thiên kiếp. Mà chỉ cần đội mũ Bình Thiên vào, cho dù là thiên kiếp bát phẩm thì cô ấy cũng chơi cho ngươi xem.

Kế tiếp là tool hack có thể tiến hóa – Linh quỷ Diệp Tư… Nhưng cũng như thiên kiếp lần trước, giờ Diệp Tư vẫn đang bế quan, không thể ra ngoài giúp Tống Thư Hàng một tay.

Ngoài ra còn có em gái con rối, thứ phát huy tác dụng cực lớn trong lần thiên kiếp lần trước, nhưng cô ấy vẫn trong quá trình tự sửa chữa. Mới vừa nhận được nguyên liệu tu sửa do Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa tới, vẫn còn chưa sửa xong.

Hơn nữa, em gái con rối đã ở chỗ bản thể, không tới đây được.

Những tool hack còn lại bao gồm Quy tiền bối, Lục Tu Tiên Tử, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, họ đều ở trong thế giới hạch tâm.

Nhưng tất cả đều là "ngoại lực"… Một khi nhúng tay vào thiên kiếp thì sẽ khiến uy lực của nó mạnh lên.

Hơn nữa sau khi vào thế giới thiên kiếp thì thế giới hạch tâm đã bị hạn chế.

Sau khi thăng cấp, các tính năng trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đã mạnh hơn, hạn chế của thế giới thiên kiếp với nó yếu đi nhiều. Nhưng nếu muốn mở thế giới hạch tâm tại đây thì vẫn cần thời gian giải trừ hạn chế.

"Phải đánh liều à?"

Tống Thư Hàng nhìn lên thiên kiếp đạn đạo đầy trời.

Thật đúng là làm cho người ta khó chịu.

Đặc biệt là trong tình huống tất cả trang bị của hắn đều không có ở đây, tool hack đều offline hết như bây giờ, thiên kiếp đạn đạo mà nổ là cái mạng nhỏ của hắn đi tong luôn.

"Ngươi tránh ra một chút… ta sẽ cản tất cả thiên kiếp! Bắn ta đây này!"

Vân Tước Tử khẳng khái nói.

"Vân Tước Tử tiên tử, cô có đỡ được không? Không được là ta chết chắc đấy."

Tống Thư Hàng nói.

"Tin ta đi, ta sẽ không để cho ngươi chết trước mặt ta đâu."

Vân Tước Tử đáp lại đầy nhiệt huyết.

Sao cứ thấy câu này giống với lời thoại trong phim truyền hình thế nhỉ?

Tống Thư Hàng lui về phía sau, cố hết sức lùi về sau.

Bùm ~~

Thiên kiếp đạn đạo dày đặc đồng loạt khai hỏa.

Vân Tước Tử ưỡn ngực lên, dùng cơ thể bằng xương bằng máu của mình đỡ lấy tất cả thiên kiếp. Đồng thời cố gắng sức hấp thu hết uy lực của thiên kiếp, để nó chấm dứt ở phạm vi bên cạnh cô, bảo vệ Bá Tống đạo hữu.

Thiên kiếp đạn đạo bị chặn lại rồi… nhưng vẫn còn một vài mảnh đạn bay về phía Tống Thư Hàng.

"Ta biết ngay là sẽ thế mà."

Tống Thư Hàng thở dài.

Kỹ năng Cương Thủ bao phủ toàn thân Tống Thư Hàng, cả người hắn như đúc từ sắt thép, đen khịt như mực.

Bất Động Kim Cương Thân!

Nho Gia Kim Cương Thân!

Thánh Viên Long Lực Thần Công!

Đến đây đi, chỉ là mấy mảnh vỡ đạn đạo cỏn con thôi mà, đánh thẳng tới đây nào!

Bởi vì không có vũ khí nào nên Tống Thư Hàng chỉ còn cách vung quyền nghênh đón đạn đạo thiên kiếp.

Bùm ~~

Cho dù chỉ là mảnh đạn nhưng dù gì thứ này cũng do thiên kiếp tạo thành. Chỉ mới chạm vào thì nó đã hóa thành sức mạnh thiên kiếp ngũ hành, nổ tung bên cạnh Tống Thư Hàng.

"A ~~ lại là cảm giác đau đớn đến tiêu hồn này. Nhưng ta vẫn có thể chống chọi được."

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Hắn không ngừng vung quyền chống đỡ những mảnh vỡ thiên kiếp kia.

Trong quá trình chống lại thiên kiếp, chính hắn cũng không phát hiện ra những thay đổi nhỏ trên cơ thể mình… Các vết thương do thiên kiếp tạo ra đều lành lại trong thời gian mười hơi thở ngắn ngủi.

Đó là khả năng tự lành cực kỳ đáng sợ.

Khả năng hồi phục nhục thân này còn tự động dẫn dắt Trình Lâm Tự Dũ Pháp trong cơ thể Tống Thư Hàng, khiến tốc độ chữa lành vết thương nhanh gấp bội.

Sức nổ của các mảnh vỡ thiên kiếp khiến cho toàn thân của Tống Thư Hàng đều bị đốt cháy đen. Nhưng chỉ cần qua mười hơi thở, lớp da ngoài đen nhẻm rơi xuống, lộ ra nhục thân cường đại hơn vừa được sinh ra.

Màu sắc của Cương Thủ cũng đen đến sáng bóng.

Nho Gia Kim Cương Thân hội tụ càng nhiều chính khí, tôi luyện thân thể.

Thánh Viên Long Lực Thần Công bắt đầu ngưng tụ hư ảnh của thánh viên viễn cổ thứ hai sau lưng Tống Thư Hàng.

Trong quá trình đối kháng với các mảnh vỡ đạn đạo thiên kiếp, cơ thể của hắn không ngừng được cường hóa.

Không chỉ vậy, thiên kiếp còn kích thích bên trong cơ thể hắn.

Khúc tiên cốt thứ hai hoàn tất quá trình sinh trưởng, đâm vào hư đan cá voi mập.

Đối với những tu sĩ khác, dẫn tiên cốt vào hư đan là một quá trình vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một chút là đan vỡ người toi, cảnh giới mãi mãi không thể tiến lên tiếp được.

Nhưng Tống Thư Hàng không phải lo lắng vì chuyện này.

Lúc này, đao ý khôi giáp phát huy tác dụng phi phàm của nó.

Khi đâm vào hư đan cá voi mập, tiên cốt lập tức chuyển hóa thành đao ý khôi giáp, ngưng tụ một mảnh giáo giáp sau lưng hư đan cá voi mập.

Tiên cốt thứ hai thành hình, tiên cốt thứ ba cũng bắt đầu rục rịch.

Lúc này rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng cảm ứng được.

Nhìn trời, cảnh giới của hắn bắt đầu phi nước đại, không phanh lại được nữa rồi ư?

Cảnh giới tăng lên là chuyện tốt, nhưng hắn cần chế tạo xong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trước khi lên đến ngũ phẩm.

Bây giờ hắn mới luyện chế được một chiếc găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ mà thôi.

Cảnh giới tăng lên nhanh quá cũng đau đầu thật đấy.

Chương 1338: Lại chơi quá trớn rồi ~

Mặc dù có luyện khí tông sư Lục Tu Tiên Tử chế tạo pháp khí cho hắn, hơn nữa còn luyện rất nhanh… nhưng tốc độ thăng cấp của hắn bây giờ như phi nước đại đây này.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa đợi đến khi Lục Tu Tiên Tử luyện chế xong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thì hắn đã chuẩn bị độ kiếp trùng kích vào cảnh giới ngũ phẩm luôn rồi.

Nếu như thế, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Bây giờ mà có một đội Lục Tu Tiên Tử chế tạo pháp khí cho ta thì tốt biết mấy.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngoài trừ phương diện luyện chế pháp khí, nguyên liệu chính để chế tạo ra chúng cũng chưa thu thập đủ… còn thiếu tận chín loại nguyên liệu nữa.

Nếu như có thêm một đống nguyên liệu và một đội Lục Tu Tiên Tử thì ngon lành cành đào rồi. Tống Thư Hàng tự ảo tưởng trong đầu.

Bây giờ hắn ép bản thân phải nghĩ tới những chuyện tốt đẹp…

Luôn ở trong trạng thái liên tục bị sét đánh đen thui cả người, tưởng tượng ra một số chuyện tốt đẹp có thể giảm bớt đau đớn cho hắn.

Cách giảm bớt cơn đau ư?

“A a a, lại nữa rồi. Đây chính là uy lực chân chính của dư âm thiên kiếp bát phẩm.”

Tống Thư Hàng lại bị nổ cháy đen.

Bên trong thiên kiếp, không chỉ có lôi kiếp mà còn có hỏa kiếp. Không những thế, còn có những lời thì thầm, mê hoặc tâm linh, tăng dục vọng, hủy diệt đạo tâm của tu sĩ.

“Đơi chút, những ảo tưởng tốt đẹp vừa nãy của ta không phải là do lời thì thầm kia ảnh hưởng đấy chứ?”

Tống Thư Hàng thoáng cái đã bình tĩnh lại.

Thiên kiếp huyền thánh bát phẩm, cho dù chỉ là một phần nhỏ còn sót lại cũng không thể khinh thường.

“A a a ~~ thiếp thân vẫn có thể chịu được! Nhưng ngươi sắp tiêu rồi.”

Ở phía trước, Vân Tước Tử cao giọng hét lớn, cả người cô cũng bị đánh cháy đen, mình đầy thương tích.

Cô đang nói chuyện với ý chí của quả cầu kim loại thể lỏng trong cơ thể mình.

Thiên kiếp là khắc tinh của lực lượng Cửu U.

Đặc biệt là sau khi cảm ứng được trong cơ thể Vân Tước Tử ẩn chứa ý chí Cửu U, thiên kiếp càng ngắm chuẩn mục tiêu hơn.

Phần lớn thiên kiếp đều đánh thẳng tới ý chí Cửu U trong người Vân Tước Tử, vô hình trung lại giảm nhẹ thương tích của cô.

“Khà khà, người tưởng rằng ta dễ dàng bị thiên kiếp xóa sổ như thế ư? Nếu như không chuẩn bị chu đáo thì ta sẽ khinh suất mà đưa một phần của mình vào thế giới chủ chắc? Đúng là ngây thơ. Ngươi cứ đợi đó, ta sẽ tạm thời ẩn nấp, trốn ở nơi sâu nhất trong người ngươi, như một con rắn độc đang mai phục. Đợi sau khi thiên kiếp kết thúc thì ta sẽ lại đi ra chiếm lấy cơ thể của ngươi.’

Quả cầu kim loại thể lỏng lạnh giọng nói.

Trong khi nói chuyện, quả nhiên nó đã thu hết toàn bộ sức mạnh lại. Phần lớn tà năng Cửu U tuôn ra từ cơ thể Vân Tước Tử… Phần sức mạnh này chỉ để che mắt người khác mà thôi.

Còn phần sức mạnh tinh hoa thực sự thì ẩn nấp tại nơi sâu nhất trong người Vân Tước Tử, biến mất không thấy bóng dáng. Chính bản thân Vân Tước Tử cũng không cảm ứng được ý chí của đại lão Cửu U đang lẩn trốn ở nơi nào.

Đợi sức mạnh của quả cầu kim loại thể lỏng biến mất hoàn toàn, Vân Tước Tử mới nhếch môi lẩm bẩm:

“Đúng là một nghi hoặc khiến người ta thích thú, nếu như ngươi đã muốn lẩn trốn để làm một con rắn độc mai phục trong cơ thể của ta, vậy thì tại sao trước khi mai phục ngươi lại giải thích với ta chứ? Sợ ta không biết mục đích của ngươi à? Một tồn tại như ngươi chắc chắn không phải là kẻ ngu ngốc, vậy thì chỉ có một khả năng… điều kiện tiên quyết để ngươi chiếm lấy cơ thể của ta một lần nữa chính là ta bắt buộc phải biết 'trong cơ thể mình có ý chí của ngươi', từ đó kích hoạt ý chí của ngươi. Chỉ cần một suy nghĩ cũng sẽ bị sức mạnh của ngươi cảm ứng được, chuyện này chẳng phải việc khó khăn gì."

Hơn nữa, để lẩn trốn triệt để dưới sức mạnh của thiên kiếp, bắt buộc phải trả một cái giá nhất định. Rất có thể sẽ phải tiến vào trạng thái chết giả.

Mà cách gọi nó tỉnh lại chính là sau khi thiên kiếp kết thúc, đầu óc của Vân Tước Tử nhớ đến sự tồn tại của nó. Sau đó nó sẽ chủ động tỉnh lại và chiếm lấy cơ thể của cô lần nữa.

Đây chính là suy đoán của Vân Tước Tử.

"Vì thế, để đề phòng ngươi thức tỉnh, ta buộc phải quên đi đoạn kí ức này mới được. Hoặc là làm triệt để thêm chút nữa, để thiên kiếp đánh ta thành tro bụi, hoàn toàn biến mất. Ta không tin đã làm đến mức đó rồi mà ngươi vẫn còn chiếm lấy cơ thể của ta được."

Vân Tước Tử giữ lấy mũ của mình, nhẹ giọng nói.

Quần áo trên người cô đều bị thiên kiếp nổ nát bươm hết cả nhưng chiếc mũ màu trắng này lại không bị gì cả.

"Bá Tống đạo hữu, ta ngừng chống cự đây ~~"

Vân Tước Tử xoay người lại, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

"Hả?"

Tống Thư Hàng ngơ ra.

"Ta không muốn sống nữa, ta chết trước đây."

Vân Tước Tử nghiêm túc nói:

"Sau khi ta chết thì ngươi phải tự lo cho bản mình đi nhé! Vì rất có thể thiên kiếp sẽ tới chỗ ngươi đấy… tốt nhất là ngươi nên chạy xa một chút đi."

Sau khi nói xong, Vân Tước Tử rơi từ trên không trung xuống, hạ cánh xuống đất theo hình chữ “đại”, từ bỏ mọi hành vi phản kháng. Thậm chí cô còn cố ý áp chế linh lực hộ thân của mình, giải trừ pháp thuật cường hóa thân thể.

Tống Thư Hàng: “Định mệnh!”

Giờ hắn muốn đóng gói nguyên cả đội quân ‘hạn hán lời’ trong lòng gửi tặng cho Vân Tước Tử Tiên Tử.

Đang độ kiếp yên lành, tự nhiên lại nói là không muốn sống nữa, đi chết đây.

Đây không còn là tự tìm đường chết nữa rồi đấy biết không hả?

Thế này là cắm đầu đòi chết cho bằng được!

Tống Thư Hàng chưa từng gặp một vị tiên tử nào không hành động theo lẽ thường thế này, chỉ bởi vì cái lý do cực kì dở hơi là ‘ta không muốn sống nữa, muốn đi chết một lần’ mà không thèm phản kháng, nằm lăn ra để thiên kiếp đánh tới tấp.

Rốt cuộc làm thế nào mà cô sống đươc đến tận bây giờ thế? Rồi làm sao mà tu luyện được đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm hả?

Hay là cô bị tiếng thì thầm trong thiên kiếp ảnh hưởng nên lên cơn động kinh thế?

“Vân Tước Tử Tiên Tử, còn sống chẳng phải rất tốt à?”

Tống Thư Hàng nói.

“Đừng khuyên ta ~ vô ích thôi, nói tóm lại là ta không muốn sống nữa, ngươi đừng nhiều lời, mau chạy xa một chút đi, nói không chừng ta chết thì thiên kiếp cũng biến mất, ngươi có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp luôn ấy chứ.”

Vân Tước Tử khuyên ngược lại hắn.

Bùm bùm bùm ~~

Thiên kiếp đạn đạo dày đặc rơi xuống người Vân Tước Tử, biến chỗ cô đang nằm thành một cái hố sâu không thấy đáy, hơn nữa còn có thêm rất nhiều vũ khí thiên kiếp rơi xuống đó, đuổi theo tới cùng.

“Cho ta một chút thời gian đi, ít nhất cũng phải mấy phút chứ.”

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt, “hạn chế” của thế giới hạch tâm vẫn chưa được giải trừ đây này.

Tống Thư Hàng vẫn không thể mở nó ra trong thế giới thiên kiếp được.

Hắn chỉ có thể vừa lùi về sau vừa truyền âm nhập mật với Vân Tước Tử.

“Tạm biệt.”

Đầu của Vân Tước Tử nghẹo sang một bên, lúc này trông vô cùng thê thảm, nhưng vẫn còn sống.

Chủ yếu là do khi quả cầu kim loại thể lỏng chiếm đoạt cơ thể của Vân Tước Tử thì đã cường hóa cho cô. Khi bị quả cầu nhập, dưới sự gia trì của sức mạnh Cửu U, cường độ nhục thân của Vân Tước Tử có thể đạt tới đẳng cấp Trường Sinh Giả.

Cho dù mất đi sự hỗ trợ của sức mạnh Cửu U thì cơ thể của cô vẫn có cường độ cửu phẩm trở lên.

Khi thiên kiếp bát phẩm chưa đến giai đoạn ‘bom nhiệt hạch thiên kiếp’ thì không thể tạo thành đòn tấn công trí mạng với cô được. Nhiều nhất chỉ khiến cho cô trông thê thảm một chút mà thôi.

“Vân Tước Tử tiền bối, đừng tùy hứng như thế, hãy nghĩ đến hy vọng sống sót đi. Nghĩ đến… đúng rồi, nghĩ đến Tam Lãng tiền bối, hãy nghĩ đến một Tam Lãng thú vị, đến tương lai khi ở bên hắn đi!”

Tống Thư Hàng tiếp tục lùi về sau nhưng cũng không quên truyền âm, thử làm cho Vân Tước Tử phấn chấn trở lại.

“Thực ra thiếp thân có lý do bất đắc dĩ, Bá Tống đạo hữu, ngươi cứ mặc kệ thiếp thân đi. A a a ~~ đau quá, thiên kiếp cũng yếu thế này hả? Nằm yên để đánh mà mãi vẫn không chết là sao?”

Vân Tước Tử nhíu mày lại, nói:

“Đừng lãng phí năng lượng nữa, nổ BOOOOM một phát thật lớn đi nào!”

“Vân Tước Tử tiền bối, cô bị lộ hàng rồi kìa, ít nhất cũng nên che lại trước đi đã.”

Tống Thư Hàng lại khuyên nhủ.

Vân Tước Tử nhìn sang Tống Thư Hàng, trợn mắt lên:

“Bá Tống đạo hữu à, cái tên vừa xuất hiện đã trần trùng trục như ngươi không có tư cách để nói câu này nhé.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đau tim quá man!

“Đến rồi đến rồi, ta cảm nhận được một đợt thiên kiếp mạnh mẽ sắp tới rồi. Tốt nhất là đánh một phát khiến ta tan xương nát thịt, đến bã cũng không còn luôn đi!”

Vân Tước Tử cười hề hề, lại vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Không còn nhiều thời gian nữa, nếu không muốn chôn cùng với ta thì hãy mau đi đi. Ngươi mà chết thì sẽ chết thật đấy.”

Tống Thư Hàng nghe thế thì chợt nảy ra một ý nghĩ.

Hắn lập tức nhớ tới chuyện trong bụng con rùa tai ương khổng lồ kia có rất nhiều bộ phận cơ thể của Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử… bất tử chi thân ư?

Bất tử chi thân cũng chia thành rất nhiều loại.

Phiên bản cấp thấp chính là kiểu giết thế nào cũng không chết, dù có bị nghìn vạn mũi tên xuyên qua vẫn có thể nhảy nhót tiếp được.

Bản trung cấp thì dù bị nổ thành mảnh nhỏ, đốt thành tro bụi vẫn có thể sống lại được.

Nếu là phiên bản cao cấp thì dù cho hồn phách có bị tan thành bụi phấn, thần hình câu diệt thì cũng có thể ngưng tụ lại theo năm tháng, quay lại từ dòng chảy thời gian.

Chắc là Vân Tước Tử thuộc vào phiên bản cao cấp.

Bởi vì thiên kiếp sở hữu sức mạnh có thể khiến cho tu sĩ thần hình câu diệt, tiêu diệt đến tận gốc rễ.

Trong khi nói chuyện, lại một đợt thiên kiếp mới giáng xuống.

Giống với suy đoán của Vân Tước Tử, thiên kiếp đợt này thật sự rất lớn.

Một quả tên lửa to uỳnh bắn xuống, trên đầu đạn còn vẽ một biểu tượng đầu lâu rất bắt mắt.

Bom nhiệt hạch à?

Không đúng, khí tức này không giống bom nhiệt hạch thiên kiếp. Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng vẫn còn rất nhiều bom nhiệt hạch thiên kiếp nên hắn chẳng xa lạ gì với khí tức của chúng.

Rốt cuộc thì đây là tên lửa gì thế?

BOOOOOM~~

Sau khi vụ nổ qua đi, những làn khói màu sắc rực rỡ phun ra.

Làn khói lan ra xung quanh bằng tốc độ vô cùng khủng bố.

Đạn khí độc ư?

Có phải thiên kiếp này hơi yếu không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tu sĩ có đề kháng rất cao với những thứ như kịch độc. Muốn giết chết tu sĩ trong thời gian ngắn thì những vụ nổ uy lực mạnh sẽ hiệu quả hơn chứ nhỉ?

“Khụ khụ khụ ~~”

Trung tâm vụ nổ, Vân Tước Tử lớn tiếng ho khan.

Làn da của cô biến hết thành màu tím.

Giống hệt như khi cô bị tà năng Cửu U ô nhiễm, làn da như biến thành dark elf vậy.

Nhưng lần này là màu tím đậm gần như thành tím bầm.

Đồng thời, trong mắt, miệng, tai của Vân Tước Tử không ngừng chảy ra máu tươi.

“A a a ~ ta đã đánh giá thấp uy lực thiên kiếp lần này rồi… vốn tưởng rằng ít nhất có thể chống đỡ được đến khi bom nhiệt hạch thiên kiếp xuất hiện~~ Ta rất muốn được nhìn thấy uy lực của bom nguyên tử và bom nhiệt hạch thiên kiếp mà.”

Vân Tước Tử ho ra một búng máu, không cam tâm cào lấy mặt đất:

“Lại chơi quá trớn rồi ~~”

Nếu như không có bom nhiệt hạch thiên kiếp thì cơ thể của cô sẽ không “tan xương nát thịt”, không thể đạt được mục đích. Nên lần này cô đã thất bại.

Chơi quá trớn rồi ~

Vân Tước Tử co lại trên đất, bày ra tư thế mỹ nhân say ngủ, ngừng thở ~~

Chương 1339: Bất hủ!

Phí một lần chết vô ích.

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Vân Tước Tử trước khi chết.

“Độc khí này mạnh quá.”

Tống Thư Hàng vội vàng lùi về sau, đồng thời dùng khóe mắt liếc khí tức kịch độc kia một cái. Đến cả người nằm yên để thiên kiếp đạn đạo bắn mãi vẫn không bị thương gì nặng như Vân Tước Tử mà chỉ vừa mới tiếp xúc với độc khí này đã tắt thở.

“Nếu như kịch độc này mà tới được hiện thế thì chắc sẽ bá đạo lắm đây… Không đúng, chẳng thể làm thế được. Series vũ khí thiên kiếp vừa đến hiện thế thì sẽ mất hiệu quả ngay.”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Hơn nữa, trong tình trạng không có bất kì pháp khí nào hỗ trợ như thế này, chỉ cần tiếp xúc với khói độc này thì chắc chắn hắn sẽ chết ngay. Chạy giữ mạng quan trọng hơn.

Lúc này, sau khi Vân Tước Tử ngừng thở, làn khói độc đang bùng ra trong không trung chợt ngừng lại, tất cả khói độc quay trở lại, ngưng tụ bên người Vân Tước Tử.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy hai mắt hoa lên, thế giới thiên kiếp biến mất.

Vân Tước Tử lại độ kiếp thất bại lần nữa, thân tử đạo tiêu.

Mà sau khi mất đi chủ thể Vân Tước Tử, thế giới thiên kiếp bèn biến mất, Tống Thư Hàng cũng được ra khỏi đó.

Cùng lúc đó, “hạn chế” của thế giới hạch tâm được mở, đón cơ thể của Tống Thư Hàng vào trong.

Tống Thư Hàng xuất hiện ở ngọn núi đao kiếm trong thế giới hạch tâm, thở phào nhẹ nhõm.

“Được sống rồi.”

Nhưng không biết đến khi nào Vân Tước Tử tiền bối mới sống lại được đây?

Ngay sau khi trở về thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng liền dùng ý niệm để lấy một bộ quần áo ra.

Hắn cất giữ hết tất cả vật dụng hàng ngày vào trong thế giới hạch tâm và vòng tay pháp khí. Cũng may là như thế nên mới còn có quần áo để mặc.

"Cũng may, tuy rằng cảnh giới tăng nhanh nhưng còn chưa đến tiên cốt thứ ba, còn thiếu chút nữa thì khúc tiên cốt đó mới thành hình, cách thời điểm ngưng tụ đủ chín tiên cốt một thời gian nữa."

Tống Thư Hàng tự cảm ứng cảnh giới của bản thân.

Tiếp theo, hắn phải khống chế tu vi cảnh giới của mình cẩn thận mới được, đặc biệt là phải chú ý không được uống thuốc lung tung. Ngộ nhỡ cảnh giới lại đột nhiên tăng vù vù thì chết mất thôi.

Ít nhất, trước khi Lục Tu Tiên Tử chế tạo xong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thì hắn phải khống chế bản thân lại mới được.

Nếu như thật sự không được, có khi hắn sẽ cân nhắc đến cách của Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng, cứ đến lúc mấu chốt thì tìm ai đó rồi truyền công lực vài năm cho kẻ đó xem sao?

"Bây giờ phải báo lại tình hình cho mấy người Bạch tiền bối trước. Muốn về được bản thể của mình thì đầu tiên phải ngủ cái đã."

Tống Thư Hàng nằm ra đất, nhắm mắt lại.

Vận chuyển "Chân Ngã Minh Tưởng Kinh".

Tống Thư Hàng phát hiện ra "chân ngã" của mình lại thay đổi.

Lúc này chân ngã vẫn khỏa thân phần trên, để lộ cơ bắp rắn chắc như đá cẩm thạch, toàn thân phát ra ánh sáng công đức, trên đầu gối đặt một quyển Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Tiếp đó, 'chân ngã' lại có một mái tóc dài xinh đẹp màu xanh… đồng thời, trên đầu đội mũ Bình Thiên.

Mà dưới chỗ hắn ngồi xuống còn có một tọa kỵ cá voi mập phiên bản nhỏ nhắn xinh xắn.

Phong cách quái dị gì thế này?

Đợi sau khi lên đến ngũ phẩm, ta nhất định phải nắn lại cái phong cách "chân ngã" quái dị này mới được.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng thời, ý thức của hắn trầm xuống, chủ động rơi vào một trạng thái giống như say ngủ.

Khoảng hơn mười hơi thở sau.

Tống Thư Hàng cảm thấy hai mắt sáng lên, ngay sau đó hắn đã xuất hiện ở một không gian khác.

Thành công rồi.

“A Thập Lục, Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử, ta về…”

Tống Thư Hàng mở to mắt, vui mừng nói.

Nhưng mới được một nửa, giọng nói của hắn tắc lại.

Trước mặt hắn, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn tay ra hất mái tóc xanh dài của mình về đằng sau. Cô mặc quần áo chiến đấu bó sát, đầu đội một chiếc mũ nhỏ màu trắng.

Vừa ngầu lòi quyến rũ.

“Yo, Bá Tống đạo hữu, chúng ta gặp lại rồi.”

Vân Tước Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhìn thấy thiếp thân có bất ngờ không? Vui mừng không?”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng:

“Xin hỏi tiên tử, đây là nơi nào thế?”

“Còn có thể là nơi nào nữa, đương nhiên là thế giới thiên kiếp của huyền thánh kiếp rồi.”

Vân Tước Tử cười đáp.

Tống Thư Hàng đập mạnh tay xuống đất, hắn muốn khóc quá đi.

Lại nữa rồi, không ngờ lại tiếp tục nữa.

Trong thời gian ngắn như thế mà Vân Tước Tử tiền bối đã sống lại được rồi ư?

“Đúng rồi, ta có thứ này tặng cho ngươi.’

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Dứt lời, cô vươn tay móc mắt trái của mình ra.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia lại bị móc ra lần nữa.

Vân Tước Tử đưa con mắt cho Tống Thư Hàng:

“Nào, tặng cho ngươi đấy, bây giờ ta muốn khiêu chiến thiên kiếp một lần nữa. Lần này nhất định phải tan xương nát thịt dưới bom nhiệt hạch thiên kiếp mới được. Nên trao lại con mắt này cho ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng run rẩy nhận lấy con mắt:

“Còn, còn tiếp tục nữa ư?”

“Đương nhiên, lần này ta rút kinh nghiệm rồi, chuẩn bị kĩ càng lắm. Ta phải chống đỡ được đến bom khí thiên kiếp thì mới từ bỏ kháng cự mà chết.”

Vân Tước Tử cười khà khà nói.

Tống Thư Hàng nhận lấy con mắt củaThánh Nhân Nho gia - con mắt nhìn ai người đó liền mang thai, hắn im lặng nhanh chóng cho thật xa.

Vân Tước Tử có bất tử chi thân, nhưng hắn thì không.

Lần này hắn nhất định phải rời xa phạm vi thiên kiếp, tránh để sức mạnh thiên kiếp tiếp tục tôi luyện thân thể, làm cảnh giới tăng mạnh nữa. Giấc mộng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của hắn vừa mới bắt đầu mà thôi, hắn không muốn kết thúc nhanh như thế đâu!

“Ta nhất định phải hoàn thành pháp khí tổ hợp tam thập tam thú mới được.”

Ý nghĩ của Tống Thư Hàng chưa bao giờ kiên định đến thế.

Bùm bùm bùm ~~

Cũng giống như đợt trước, khi huyền thánh kiếp bắt đầu thì vừa vào chính là một đợt lôi kiếp, để các tu sĩ độ kiếp làm nóng người.

Tống Thư Hàng đang chạy như thục mạng bị lôi kiếp vô tình đánh trúng, toàn thân run rẩy co giật một lúc.

“A a a a ~”

Tống Thư Hàng kêu lên đầy thảm thiết.

Sau khi chịu kích thích từ lôi kiếp, nhận được tác động từ uy lực còn sót lại của thiên kiếp bát phẩm thì cơ thể hắn bắt đầu mạnh lên.

Hơn nữa… trong đan đần của Tống Thư Hàng, hư đan cá voi mập lười biếng kia lại có thể âm thầm hấp thu từng chút lôi kiếp chi lực trong thiên kiếp.

Đồng thời, theo bản năng, cơ thể Tống Thư Hàng kích hoạt Cương Thủ, sau khi bị Diệt Phượng Công Tử hóa lỏng, kỹ năng này hoàn toàn biến dị. Cương thủ biến thành Cương Thân.

Kim loại đen kịt bao quanh cả cơ thể hắn, khiến hắn trông ngầu lòi như Metallo, chẳng qua là đen hơn một chút thôi.

Nho Gia Kim Cương thân hiện lên, hàng loạt phù văn Chính Khí Tôi Thân Thiên xoay tròn bên cạnh, dán lên người hắn, cường hóa nhục thân.

Đồng thời còn có cả Thánh Viên Long Lực Thần Công, hư ảnh thánh viên thứ hai sau lưng hắn cuối cùng cũng thành hình.

Thánh viên này được Tống Thư Hàng tạo ra dựa vào cường độ nhục thân của mình, nhỏ hơn một cỡ so với hư ảnh thánh viên mà Bạch tiền bối tặng.

Hai ảnh ảo thánh viên một lớn một nhỏ ngồi xổm sau lưng Tống Thư Hàng, xếp thành một đường thẳng rất có kỷ luật.

Sau khi ba loại tôi thể công pháp cùng thăng cấp, thúc hóa tiên cốt trong cơ thể, cuối cùng tiên cốt thứ ba cũng thành hình.

Một đầu của tiên cốt đâm vào trong hư đan cá voi mập, hình thành một tấm giáp bảo vệ ở phần đuôi của hư đan.

Có thể nói cảnh giới của Tống Thư Hàng đang bộc phát theo hình thức nhảy cóc.

Thoáng một cái đã nhảy từ tiên cốt thứ nhất của tứ phẩm lên đến tiên cốt thứ ba.

Hơn nữa, quá trình tấn thăng này vẫn còn đang tiếp tục.

“Đừng mà, mau dừng lại đi.”

Tống Thư Hàng kêu lên:

“Đến món pháp khí thứ hai trong tổ hợp tam thập tam thú ta còn chưa luyện xong, ít nhất cũng phải cho ta chút thời gian nữa chứ.”

Nhưng thiên kiếp vô tình vẫn điên cuồng bổ xuống người hắn.

“A a a ~~”

Tống Thư Hàng phải liên tục đối kháng với uy lực còn sót lại của thiên kiếp, toàn thân hắn bị sét đánh đến mức co giật.

“Đúng rồi, Bá Tống đạo hữu ~~”

Đúng lúc này, giọng nói của Vân Tước Tử truyền từ đằng xa tới.

Tống Thư Hàng: “?”

Lúc này Vân Tước Tử đang dốc toàn lực đối phó với thiên kiếp, cô quyết định phải chống đỡ đến khi bom nhiệt hạch thiên kiếp xuất hiện. Đủ chủng loại bí pháp thượng cổ trong tay cô được thi triển, khiến người ta hoa cả mắt.

“Lát nữa bom nhiệt hạch thiên kiếp mà giáng xuống thì có thể ngươi sẽ bị liên lụy, ngươi uống viên đan dược này vào đi, hy vọng có thể chống đỡ một lúc. Viên đan dược này rất hữu dụng, là phương thuốc độc môn của ta đấy. Nếu bình thường ngươi mà uống vào thì đảm bảo sẽ tăng vù vù mấy tiểu cảnh giới cho xem. Bây giờ ít nhất có thể nâng cao tốc độ tự chữa lành vết thương của ngươi, mong là ngươi sẽ trụ được.”

Vân Tước Tử truyền âm nhập mật với hắn.

“A a a (ta không cần!)”

Tống Thư Hàng kêu lớn.

Nhưng ngay trong quá trình hắn mở miệng kêu to, một viên đan dược bắn đúng vào trong miệng hắn, vừa vào miệng là tan.

Chất lỏng mát lạnh trôi qua yết hầu, chui vào trong dạ dày rồi nhanh chóng bị hấp thụ.

Thuốc bắt đầu có hiệu quả, với Tống Thư Hàng, trong nước thuốc ẩn chứa một linh lực vô cùng to lớn.

Những linh lực này đi khắp cơ thể hắn, chữa lành vết thương do thiên kiếp gây ra, đồng thời còn có thể tôi luyện nhục thân của hắn ở một tầm cao mới, bài trừ các tạp chất có trong cơ thể ở giai đoạn hiện tại.

Linh lực đi thẳng vào trong đan điền của hắn.

Hư đan cá voi mập há miệng ra, nuốt hết chỗ linh lực ấy vào trong bụng không hề khách khí.

“Không cần cảm ơn ta, dù sao cũng vì ta nên ngươi mới bị cuốn vào trong thiên kiếp mà.”

Giọng nói của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lại truyền tới.

Tống Thư Hàng cảm động tới mức muốn khóc, thật sự rất muốn khóc.

Cảnh giới của hắn vốn đang tăng như đua xe, bây giờ lại còn thêm dầu vào lửa, hơn nữa còn là dầu chuyên dùng để đua nữa chứ.

Vào thời khắc quan trọng, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đã giáng cho Tống Thư Hàng một đòn trí mạng.

Bùm bùm bùm ~~

Lúc này, thiên kiếp liền chuyển thành chế độ hiện đại hóa.

Lần này bom thiên kiếp không xuất hiện, từng hàng từng hàng vũ khí có ống ngắm hiện lên từ biển thiên kiếp.

Đại lão thiên kiếp lại đổi trang bị mới rồi ư?

Giác quan thứ sáu của Tống Thư Hàng cảm nhận được nguy hiểm tột độ, hắn sử dụng tốc độ nhanh nhất trong đời mà phóng ra xa.

Bên trong biển thiên kiếp, đống vũ khí có ống ngắm khóa mục tiêu Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, ngay sau đó , hàng chục nghìn tia sáng chói mắt lóe lên.

Nhiều tia sáng cùng xuất hiện, tạo nên một hình ảnh thật đẹp đẽ.

Nhiều thì đẹp, đẹp thì lãng mạn.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bị đánh trúng chính diện.

“Đúng là cái này, cái này có tác dụng đây!”

Ngay khi bị bắn trúng, cô liền giải trừ hết võ trang và phòng ngự của mình.

Vân Tước Tử bỏ hết thảy kháng cự, bị hàng trăm nghìn tia sáng chói mắt bắn nổ.

Khí tức của cô tiêu tan, cơ thể của cô bị hàng trăm nghìn cực quang bắn thành tro bụi.

Cuối cùng, trong cơ thể như tro tàn ấy lộ ra một mẩu xương nhỏ.

Trong hư không, hàng trăm nghìn khẩu pháo laser tiếp tục khai hỏa, khóa mục tiêu là mẩu xương kia.

Trong quá trình chạy trốn, Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn ra sau và chứng kiến một cảnh tượng khiến người ta không thể tin nổi.

Hàng trăm nhìn khẩu pháo laser không ngừng oanh tạc lên mẩu xương nhỏ bé.

Nhưng đống pháo này lại không thể khiến mẩu xương mảy may tổn thương.

“Bất hủ!”

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên từ này.

Chương 1340: Đây chắc chắn là Lục Tu giả

Cảnh giới của Tống Thư Hàng còn cách ‘bất hủ’ xa lắm. Hắn cũng không biết ‘bất hủ’ thật sự là như thế nào, tất cả những thứ liên quan tới bất hủ đều là tự tưởng tượng ra mà thôi.

Nhưng khi nhìn thấy khúc xương nhỏ này, trong đầu hắn bất chợt hiện lên khái niệm ‘bất hủ’.

“Trong chư thiên vạn giới, không phải chỉ có thiên đạo mới là bất hủ thôi sao? Vậy mẩu xương nhỏ trong cơ thể Vân Tước Tử tiên tử là sao đây?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Đây là căn nguyên cho sự bất tử của cô ấy sao?

Bùm bùm bùm bùm ~~

Trong biển sấm sét, pháo laser liên tục bắn xuống mẩu xương đó. Vậy mà mẩu xương kia lại cứ như đang ngâm xà phòng, không mảy may thương tổn chút nào, ngược lại còn thêm bóng loáng.

Thiên kiếp tiếp tục đánh thêm mười giây nữa mới ngừng lại.

Người bị thiên kiếp oanh tạc đến mức chỉ còn sót lại có một mẩu xương như Vân Tước Tử hiển nhiên đã bị thiên kiếp nhận định là một tiên tử chết. Thiên kiếp kết thúc, thế giới thiên kiếp bắt đầu biến mất.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm:

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Hắn ra ra vào vào thế giới thiên kiếp của Vân Tước Tử hai lần liền, đồng thời tăng một mạch hai tiểu cảnh giới.

Nếu như còn ở lại nữa, nói không chừng sẽ ngưng tụ luôn cả chín tiên cốt mất.

Thế giới thiên kiếp sụp đổ, hoàn toàn biến mất.

Cơ thể của Tống Thư Hàng lại bị đưa ra khỏi thế giới thiên kiếp một lần nữa.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi Tống Thư Hàng sắp biến mất, một cây trường mâu ngưng tụ lại giữa biển sấm sét trong không trung rồi lao thẳng về phía hắn.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không tránh kịp.

Trường mâu bay vụt tới, đâm trúng eo, xuyên thấu qua sườn hắn.

“Ôi eo của ta!”

Tống Thư Hàng kêu thảm.

Đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm eo, Tống Thư Hàng rất chú ý bảo vệ phần eo của mình, luôn cẩn thận phòng bị. Nhưng lần này khi cơ thể của hắn không thể động đậy được, thoáng cái đã bị đâm trúng eo.

Ý thức của hắn hoảng hốt một hồi.

Sau khi ra khỏi thế giới thiên kiếp, thế giới hạch tâm lập tức thu hắn vào, đưa tới bên bờ suối nguồn sự sống.

Suối nguồn sự sống chảy vào vết thương của Tống Thư Hàng, điều trị thương thế bên hông của hắn.

Máu của Tống Thư Hàng chảy đầy đất.

“Ngươi bị sao thế?”

Sở các chủ chau mày hỏi.

“Bị thiên kiếp đánh lén, cũng may đòn cuối cùng thiên kiếp không xuất ra uy lực bát phẩm trở lên, nếu không thì ta đã nổ tan xác rồi.”

Tống Thư Hàng đau tới nhe răng.

Hay là do cái đuôi nhỏ như hắn đi theo Vân Tước Tử Tiên Tử vào thế giới thiên kiếp hai lần liền nên bị thiên kiếp nhớ mặt, cuối cùng thưởng cho hắn một phát nhỉ?

Thương thế ở bụng từ từ lành lại, kết hợp với Trình Lâm Tự Dũ Pháp và viên đan dược mà Vân Tước Tử cho hắn uống, đến cả cái eo bị đâm thủng cũng dần dần hồi phục. Cơ thể dự bị của Bá Tống Huyền Thánh này có năng lực tự chữa lành mạnh hơn bản thể của hắn nhiều.

“Vẫn ổn, eo lành lại rồi. Bằng không trở thành thằng đàn ông một thận thì đắng lòng lắm.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần này sau khi ra khỏi thế giới thiên kiếp, ngoại trừ việc thực lực thăng lên một cấp, tất cả các tôi thể công pháp đều cường hóa một tiểu cảnh giới, Tống Thư Hàng ẩn ẩn cảm thấy phạm vi hoạt động của mình mở rộng hơn một chút.

Ban đầu cơ thể dự bị của Bá Tống Huyền Thánh này có một phạm vi hoạt động rất rõ ràng, một khi cách xa ngọn núi đao kiếm một nghìn mét thì sẽ bị cưỡng chế mất đi ý thức.

Tống Thư Hàng nghi ngờ chuyện này có liên quan đến đống bộ phận cơ thể của Vân Tước Tử.

Pháp khí hồi sinh chịu ảnh hưởng từ khí tức của các bộ phận cơ thể Vân Tước Tử nên mới bị kích hoạt trước. Vì thế, nhục thân của hắn cũng chịu ảnh hưởng, phạm vi hoạt động hạn chế cũng là chuyện có thể hiểu được.

Mà bây giờ, hắn đang đứng ở suối nguồn sự sống, khoảng cách đã vượt quá một nghìn mét nhưng lại không bị ngất đi.

…

…

Đầu của Sở các chủ bơi lội linh hoạt trong nước, bơi đến chỗ đầu ra của suối nguồn sự sống.

“Diệp Tư vẫn ổn chứ?”

Cô hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Diệp Tư vẫn ổn, đang nhận truyền thừa của mẹ cô ấy nên ở trong trạng thái bế quan. Ố? Sở các chủ còn nhớ ta à?”

Bản thể của hắn bị giam trong phòng tối của thiên đạo, kí ức của tất cả mọi người đều trở nên trong suốt, đáng lẽ không ai nhận ra hắn mới đúng chứ.

Nhưng hình như Sở các chủ vẫn nhớ hắn thì phải?

“Ta nhớ ngươi là chuyện lạ lắm à?”

Sở các chủ hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nói:

“Có lẽ là do thế giới hạch tâm!”

Trên gương mặt Sở các chủ đầy vẻ nghi hoặc.

“Mọi chuyện là thế này, hiện giờ bản thể của ta đang bị giam trong phòng tối của thiên đạo, điều này dẫn đến việc tất cả mọi người đều quên đi sự tồn tại của ta.”

Tống Thư Hàng kể lại cho Sở các chủ mọi chuyện xảy ra hôm nay.

“Thì ra là thế.”

Sở các chủ đáp, sau đó cô lại hỏi:

“Mấy hôm nay ngươi đang bận chuyện gì thế? Ta thấy cảnh giới của ngươi vẫn đang là tứ phẩm, sao tự nhiên lại dính tới thiên kiếp thế?”

“Chính bản thân ta còn thấy khó hiểu đây, tự nhiên lại bị cuốn vào thiên kiếp của một vị tiền bối. Giờ cảnh giới tăng vù vù không dừng lại được, ta sắp điên tới nơi rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Sở các chủ: “...”

Trước giờ cô chưa từng thấy người nào khoe khoang mà lại thoát tục như Tống Thư Hàng, làm như cảnh giới tăng vù vù là chuyện thê thảm lắm vậy.

“Ta muốn luyện chế thành công pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trước khi tấn thăng lên cảnh giới ngũ phẩm. Nhưng bây giờ ta còn thiếu tận chín loại nguyên liệu nữa. Hơn nữa phần lớn nguyên liệu còn đang ở chỗ bản thể, không thể chuyển ra được. Thật là đáng tiếc, vốn ta còn định tìm cách trao đổi, lấy vật đổi vật, thu thập đủ cả chín loại nguyên liệu bát phẩm còn lại.”

Tống Thư Hàng ảo não nói.

Sở các chủ: “...”

Tên nhóc này định luyện chế toàn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bằng nguyên liệu bát phẩm ư? Hơn nữa chỉ còn thiếu có chín loại thôi á?

Tên này đang khoe khoang với mình đấy à.

“Nếu như có thể một lần tìm được tất cả chín loại nguyên liệu bát phẩm kia, rồi có thêm thêm một đội Lục Tu Tiên Tử luyện chế pháp khí hộ ta thì đúng là tuyệt cú mèo.”

Tống Thư Hàng cười hì hì nói.

Đã ra khỏi thế giới thiên kiếp rồi, hắn cũng có thể tự ảo tưởng ra mấy việc tốt đẹp.

Trong khi Tống Thư Hàng đang nói, tự nhiên có một giọng nói vang lên bên tai hắn:

“Yo, Thư Hàng. Ra khỏi phòng tối của thiên đạo rồi à? Nếu ngươi ở đây thì tốt rồi, vết thương trên người hai người bạn của ngươi khỏi hẳn rồi nè, ta đã dịch chuyển họ đến thế giới hạch tâm của ngươi rồi đấy.”

“Bạn ư?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại.

Lúc này, đột nhiên có hai thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

“A a a, đùa kiểu gì thế, vừa ra đã chơi bungee.”

Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử hét lên thảm thiết.

Thất Tu Tôn Giả… À lúc này có lẽ nên gọi là Thất Tu Thánh Quân, nói:

“Tiền bối ~~ cấm chế trên người chúng ta vẫn chưa được giải mà. Ít nhất cũng cởi bỏ cấm chế đã được không?”

“Sắp rơi bẹp ruột luôn rồi, Thất Tu mau nghĩ cách đi!”

Tứ Tu gào lên.

Thất Tu Thánh Quân điên cuồng khởi động tất cả bí pháp trong cơ thể mình, nhưng chẳng thi triển được loại nào.

“Thực tại ảo – Thế giới cổ mộ!”

Cuối cùng thất tu thánh quân sử đụng năng lực đại diện cho Tôn Giả thất phẩm - ‘thực tại ảo’.

Lần này rốt cuộc cũng dùng được.

Trước khi hắn và Tứ Tu đáp xuống đất, thế giới cổ mộ đã được mở ra, bao trùm lấy hắn, Tứ Tu và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng bị cuốn vào trong cổ mộ.

“Nguy hiểm quá, suýt chút nữa là té chết rồi.”

Tứ Tu thở phào nhẹ nhõm.

Thất Tu Thánh Quân sửa sang lại quần áo đầu tóc rồi nhìn lại sau lưng:

“Ố? Thư Hàng tiểu hữu, sao ngươi lại ở trong thế giới cổ mộ của ta thế?”

“Chỗ các ngươi rơi xuống chính là nhà của ta, thế là ta cũng bị

Thất Tu tiền bối cuốn vào trong này luôn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thất Tu Thánh Quân:

“Ha ha ha, đúng rồi, Lục Tu vẫn khỏe chứ?”

Hắn vừa nói tới Lục Tu, thế giới cổ mộ liền nhận được chỉ lệnh.

Trong không trung đột nhiên hiện ra mười mấy mỹ nhân tóc vàng.

Tất cả mấy người đẹp tóc vàng này đều mặc váy áo màu xanh lá cây nhạt thêu hoa văn bươm bướm. Mái tóc dài của bọn họ như được tạo ra từ những sợi tơ vàng, phát ra ánh sáng chói mắt.

Các mỹ nhân tóc vàng bay tới bay lui trong không trung, quả là đẹp mắt.

“Một đội Lục Tu Tiên Tử…”

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt… Đây không phải là mơ! Không phải là mơ!

Nhưng có tác dụng quái gì đâu.

Đống Lục Tu Tiên Tử này chỉ là do thực tại ảo của Thất Tu Thánh Quân hóa ra mà thôi, bọn họ biết một số thứ cơ bản nhưng không thể chế tạo pháp khí cho Tống Thư Hàng được.

Lục Tu Tiên Tử như thế thì có cả đại quân cũng vô dụng.

“Thư Hàng ngươi kích động thế làm gì?”

Thất Tu Thánh Quân nghi hoặc hỏi.

Tại sao Tống Thư Hàng nhìn thấy một đại đội Lục Tu lại còn kích động hơn cả hắn thế?

Hắn và Lục Tu mới là tâm đầu ý hợp đấy nhé.

Tống Thư Hàng muốn làm gì đây?

“Không có gì, nói ra chỉ toàn là nước mắt. Đúng rồi, Lục Tu Tiên Tử đang ở Điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm của ta để luyện chế pháp khí.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Hả? Ngươi nhờ Lục Tu chế tạo pháp khí á? Ha ha ha ha.”

Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt thương hại.

Lục Tu Tiên Tử là người của Huyền Trọng Phái, đại tông luyện khí thượng cổ của tu chân giới, kỹ thuật chế tạo pháp khí chắc chắn là siêu việt. Có điều người trong môn phái này thích đâm dao vào tim người khác, khách hàng cũng không ngoại lệ.

Búa lớn +100, búa nhỏ +50, hàng loạt chữ số bay lên tràn màn hình, nếu là người thì chắc chắn sẽ đau lòng.

Thất Tu Thánh Quân cũng vỗ vai Tống Thư Hàng:

“Yên tâm đi, ta sẽ nói chuyện với Lục Tu, ngươi đừng đau lòng quá.”

“Ha ha, ha ha.”

Tống Thư Hàng ngại ngùng cười gượng.

“Có thể đưa ta tới thăm Lục Tu không?”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Không thành vấn đề, Thất Tu tiền bối thu lại thực tạo ảo đi, ta đưa các ngươi đi tìm Lục Tu Tiên Tử.”

…

…

Thế giới cổ mộ được giải trừ.

Thất Tu Thánh Quân, Tứ Tu và Tống Thư Hàng xuất hiện bên bờ suối nguồn sự sống.

Sở các chủ lại tiếp tục biến mất… cô không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ chỉ còn sót lại đúng cái đầu của mình, chắc là lặn xuống dưới đáy sông rồi.

Chỉ với một suy nghĩ, Tống Thư Hàng đã đưa Thất Tu Thánh Quân và Tứ Tu dịch chuyển đến Điện Hàn Đông.

Trong phòng rèn.

Lục Tu Tiên Tử mồ hôi đầm đìa, chiếc váy dài màu xanh nhạt bị thấm đẫm mồ hôi.

Búa lớn và búa nhỏ cùng được vung lên, mỗi búa cô đều dùng hết sức, vô cùng tận trách.

“Tứ Tu!”

Búa nhỏ đập xuống.

“Thất Tu!”

Búa lớn đập theo.

“Tống Thư Hàng!”

Cả hai búa đồng loạt nện xuống.

Từ đằng xa, Tống Thư Hàng, Tứ Tu và Thất Tu đều cảm ứng được động lực dồi dào của Lục Tu Tiên Tử.

Thế này chẳng khoa học tí nào!

Tứ Tu và Thất Tu không dám tin.

Đây chắc chắn không phải là Lục Tu, luyện chế bảo vật mà không đâm dao vào tim người ta thì không phải đệ tử Huyền Trọng Phái, đây nhất định là Lục Tu giả.

…

…

.

Mà cùng lúc đó.

Ở suối nguồn sự sống, Sở các chủ chui từ dưới đáy nước lên.

Cô nhìn chỗ hoạt tuyền bị máu của Tống Thư Hàng nhiễm đỏ, thở dài một hơi.

Nhưng chỉ một lát sau, cô đột nhiên giật mình thốt lên:

“Thời Quang Thành?”

Cô cảm giác được Thời Quang Thành đang ở gần đây, nằm trong phạm vi ‘có thể cảm ứng’.

Chương 1341: Bạn Tống lại có sáng kiến mới

Sở các chủ chỉ vừa suy nghĩ, mái tóc dài của cô đã linh hoạt cuộn lên, chạm vào máu của Tống Thư Hàng, bắt đầu khắc trận pháp triệu hoán Thời Quang Thành ở bên bờ suối nguồn sự sống.

Thế giới hạch tâm là một thế giới khép kín, lúc trước Sở các chủ ở bên bờ suối nguồn sự sống, gần như cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Cũng may chính bản thân cô cũng quen với cuộc sống như thế, ngoại trừ việc chữa trị cho bản thân, việc cô làm nhiều nhất mỗi ngày chính là đi ngủ.

Mà bây giờ, có lẽ là do có máu của Tống Thư Hàng làm chất dẫn, Sở các chủ có thể cảm ứng được rõ ràng Thời Quang Thành bên ngoài thế giới hạch tâm.

Hơn nữa cô có cảm giác mình có thể triệu hoán nó tới đây.

Thời Quang Thành chính là tâm huyết của cô, bắt buộc phải gọi nó tới, tránh để nó trôi dạt ngoài vũ trụ, để kẻ khác được lợi.

…

…

Trong phòng rèn.

Hai chiếc búa của Lục Tu Tiên Tử đập xuống:

“Hoàn thành!”

Mai rùa này cứng đến đau cả tay, khó khăn lắm gì cô mới chế tạo xong hai chiếc thuẫn Vương Bá Chuyên Gia. Bước cuối cùng là để Tống Thư Hàng đóng dấu lên tấm thuẫn này, sau đó ghép chúng lại.

Sau khi rèn xong lá chắn, Lục Tu Tiên Tử thờ phào một hơi ròi xoay người nhìn ra đằng sau.

“Lục Tu!”

Thất Tu Thánh Quân gọi cô đầy thâm tình.

“Xế… cuối cùng cũng ra rồi hả?”

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Trong khi nói chuyện, cô nhìn thấy Tống Thư Hàng ở sau lưng Thất Tu, tim đột nhiên thắt lại.

Hiện giờ cứ thấy Tống Thư Hàng là cô lại thấy dằm trong tim.

“Chào Lục Tu Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Khóe miệng Lục Tu Tiên Tử co giật:

“Chắc không phải ngươi lại lấy được nguyên liệu gì nên mang sang đây đấy chứ?”

“Không phải, trong tay ta chỉ có sừng dê đã thu lại kia thôi.”

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay.

Lục Tu Tiên Tử nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà ừm… nói ra có hơi ngại.”

Tống Thư Hàng xoa xoa tay.

“Nhăn nhăn nhó nhó thế ghê lắm, có gì thì cứ nói thẳng đi.”

Lục Tu Tiên Tử hất mái dài vàng óc, quyến rũ vô ngần.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, phải mào đầu trước cái đã.

“Lục Tu Tiên Tử không hổ là tông sư rèn đúc, chỉ một thời gian ngắn đã làm xong thuẫn Vương Bá Chuyên Gia rồi.”

Tống Thư Hàng khen ngợi.

“Cũng chỉ mình ta mới có bản lĩnh làm liền một lúc hai cái thế này thôi . Cầm lấy, ngươi tự mang về mà lắp đi.”

Lục Tu Tiên Tử hất tay, ném hai chiếc thuẫn Vương Bá Chuyên Gia cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chọn lấy một trong hai chiếc rồi tế ra thánh ấn, đóng dấu lên thuẫn mai rùa... Ngay khi thánh ấn vừa đóng xuống, đồng thời hắn cảm nhận được giữa mình và thuẫn Vương Bá Chuyên Gia có thêm một mối liên kết khó mà diễn tả.

Theo như phương pháp luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Tống Thư Hàng tiến hành bước lắp ráp cuối cùng cho thuẫn Vương Bá Chuyên Gia.

Khắc phù văn pháp bảo, kết nối trận pháp, lắp ráp thành hình.

Tống Thư Hàng đặt tay phải lên pháp khí, kích hoạt Bí Pháp Giám Định.

Một lát sau, kết quả giám định hiện lên trong não hải của hắn.

…

‘Thuẫn Vương Bá Chuyên Gia’ thuộc pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, pháp khí bát phẩm (trạng thái bốn tầng phong ấn). Cảnh giới đạt đến mức tương ứng thì dần giải trừ phong ấn, phát huy toàn bộ uy lực.

Tăng ba phần hiệu quả tu luyện và uy lực của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công Cự Quy thiên, phong ấn được giải trừ, có thể tăng nhiều nhất là bốn phần.

Các tin tức giám định ban đầu không khác găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ là mấy. Chỉ là công pháp được tăng hiệu quả tu luyện đổi thành Cự Quy thiên, đối với Tống Thư Hàng thì tính năng này vô dụng.

Cường hóa tốc độ tự lành của cơ thể.

Tăng cường uy lực pháp thuật hệ thủy.

Bổ sung hiệu quả đổi ngược lộ tuyến pháp thuật.

Bổ sung hiệu quả sát thương phản chấn vật lý.

Bổ sung bí thuật phòng ngự cơ bản ‘Quy Vương Chi Thuẫn’, sử dụng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công để kích hoạt, dẫn dắt thi triển.

Bổ sung ‘Tiên Quy Kim Thân’, bí thuật bạo phát (phong ấn một), ngũ phẩm được phép thi triển. Ở cảnh giới tứ phẩm, trả giá bằng việc tổn thương cơ thể có thể sử dụng tạm thời.

Bổ sung ‘Thần Quy Thủy Bích’, pháp thuật phòng ngự thủy hệ (phong ấn hai), lục phẩm được phép thi triển. Ở cảnh giới ngũ phẩm, trả giá bằng việc tổn thương kinh mạch có thể tạm thời sử dụng.

Bổ sung “Huyền Vũ Thổ Tức”, bí thuật khẩu khiếu (phong ấn ba), thất phẩm được phép thi triển, cần phối hợp với “thực tại ảo”.

Bổ sung “Quy Thánh Bí Pháp”, bí thuật triệu hoán (phong ấn bốn), bát phẩm có thể thi triển, cần phối hợp với thánh ấn.

…

Xét về tổng thể, thuộc tính của thuẫn Vương Bá Chuyên Gia cũng gần bằng găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ. Cả hai là pháp bảo cùng đẳng cấp, về mặt thiết kế không phân cao thấp.

Tuy nhiên do găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ Đã dung nhập với Tống Thư Hàng thể lỏng, vì thế thuộc tính tổng thể của nó hoa lệ hơn nhiều. Hơn nữa còn tăng thêm một loạt các thuộc tính phụ như thánh quang, tâm ma, hỏa diễm, kịch độc.

Bình thường Tống Thư Hàng chỉ cần đeo găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ rồi đấm một quyền là có thể khiến tu sĩ cùng thuộc tứ phẩm như hắn bị hàng loạt hiệu quả tấn công phụ quấn lấy.

“Tuyệt quá!”

Tống Thư Hàng trang bị tấm thuẫn vào tay trái, dùng suy nghĩ để thu nhỏ nó lại, nhìn qua giống như đang đeo đồng hồ vậy.

“Tất nhiên rồi, để luyện chế ra hai tấm thuẫn này, ta đây đã phải mất bao nhiêu tâm huyết cơ chứ?”

Lục Tu Tiên Tử đắc ý nói, đồng thời cô lại đưa các bộ phận lắp ráp của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ cho Tống Thư Hàng.

Chiếc găng tay này vốn chuẩn bị cho Bạch tiền bối.

Nhưng đúng lúc bây giờ Tống Thư Hàng thiếu mất một chiếc găng tay nên hắn liền kích hoạt, lắp ráp rồi đeo tay phải của mình. Sở dĩ hắn làm thế là để tránh cho tay phải không cẩn thận chạm vào vật thể gì đó, kích hoạt Bí Pháp Giám Định, toàn thân phun máu.

Khen cũng khen rồi, pháp khí cũng lắp ráp xong rồi… vậy bây giờ phải vào chủ đề chính thôi.

“Khụ.”

Tống Thư Hàng ho khan một tiếng, nói:

“Lục Tu Tiên Tử, ta có một chuyện muốn nói với cô.”

“Chuyện gì?”

Đột nhiên Lục Tu Tiên Tử thấy hoảng hốt một cách kỳ lạ.

“Ta và Bạch tiền bối đến phòng tối của Thiên Đạo để đào kho báu, thu hoạch không tệ.”

Tống Thư Hàng cố gắng để biểu cảm của mình bình tĩnh một chút.

“Đi đào kho báu với Bạch tiền bối á? Đào được bao nhiêu bảo vật rồi? Không, không đúng… đừng nói tiếp nữa!”

Lục Tu Tiên Tử xua tay.

Sau một hồi lâu, tiên tử hít thở sâu:

“Nếu như đó đã là nhiệm vụ sắp tới của ta, cho dù phải liều cái mạng này thì ta cũng sẽ hoàn thành nó. Nói đi, ngươi lại thu được bao nhiêu nguyên liệu luyện khí rồi?”

Tống Thư Hàng duỗi ra chín ngón tay.

“Một ngày mà tìm được tận chín nguyên liệu á? Cộng thêm bảy loại nguyên liệu cá voi, rùa, chó, thỏ, trâu, voi, ngựa trong tay ta, còn cả nguyên liệu hệ dê ở chỗ ngươi, tổng cộng ngươi đã có tới mười bảy loại nguyên liệu rồi ư?”

Lục Tu Tiên Tử xoa huyệt Thái Dương, nói:

“Không hổ là Bạch Thánh vận may nghịch thiên, ngươi định luyện chế một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú loại toàn bát phẩm cả à?”

“Đúng là ta có suy nghĩ như vậy, à còn nữa, thật ra không phải là tìm thêm được chín loại nguyên liệu mà là bây giờ ta chỉ còn thiếu chín loại nữa là đủ ba mươi ba nguyên liệu rồi.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Lục Tu Tiên Tử nghe thế thì giơ tay ôm lấy ngực mình.

Nhân quả mà Huyền Trọng Phái phải gánh sau khi đâm dao vào tim bao nhiêu khách hàng đều tính hết lên đầu cô rồi ư?

Định đem tất cả những lần đâm tim của Huyền Trọng Phái trong hàng vạn năm qua đâm lại vào người cô ư?

Luyện chế hai pháp khí bát phẩm liên tục sắp khiến Lục Tu Tiên Tử kiệt sức rồi. Nếu như phải chế tạo ba mươi ba loại pháp khí bát phẩm thì trái tim của Lục Tu Tiên Tử sẽ tan nát mất.

Thất Tu và Tứ Tu đứng bên cạnh cứ cảm thấy tình tiết có chỗ nào đó không đúng.

Nếu là bình thường, khi Tống Thư Hàng nhờ Lục Tu Tiên Tử chế tạo pháp khí, đáng lẽ phải là Tống Thư Hàng khóc lóc, bị đâm tim đến tiêu hồn, vừa rơi lệ vừa nhờ Lục Tu tiếp tục chế tạo pháp khí cho hắn chứ?

Sao tình tiết bây giờ lại đảo ngược lại thế này?

Sau khi nghe thấy Tống Thư Hàng nói rằng hắn phải chế tạo ba mươi ba món pháp khí, Lục Tu Tiên Tử lại như bị vạn tiễn xuyên tâm, chẳng còn lưu luyến gì với cuộc đời này nữa.

“Đều là tại các ngươi.”

Lục Tu Tiên Tử nói với Thất Tu và Tứ Tu:

“Nếu không phải vì cứu các ngươi thì ta đây đã có thể vừa thong thả luyện chế pháp khí, vừa đâm tim Bá Tống rồi.”

Lục Tu Tiên Tử đắng lòng hết sức.

“Ừm…Lục Tu Tiên Tử, mọi người cứ từ từ nói chuyện nhé, ta không quấy rầy mọi người ôn chuyện cũ nữa.”

Tống Thư Hàng cơ trí rút khỏi phòng.

Sau đó, hắn đi về hướng suối nguồn sự sống nơi Sở các chủ đang ở.

“Cho dù có Lục Tu Tiên Tử giúp đỡ cũng không biết đến bao giờ mới luyện chế xong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Đặc biệt là khi cảnh giới của ta còn tăng vù vù thế này.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Bởi vì viên thuốc quý mà Vân Tước Tử tống vào miệng hắn vào phút chót nên bây giờ cho dù không tu luyện, dược lực khổng lồ vẫn thúc đẩy công lực của hắn tăng vọt, tiên cốt thứ tư đã bắt đầu hình thành rồi.

Sắp toi rồi.

Có biện pháp nào để tăng tốc độ luyện pháp khí của Lục Tu Tiên Tử không nhỉ?

Ý tưởng tìm một đội Lục Tu Tiên Tử hoàn toàn không thực tế.

Vốn hắn định tới Tam Thập Tam Thú Thần Tông mượn vài cao thủ luyện khí về giúp, nhưng giờ bản thể đang bị giam trong phòng tối, phân thân không thể rời khỏi các bộ phận cơ thể của Vân Tước Tử quá xa.

Về mặt lý thuyết, hắn có thể đem một cái tay của Vân Tước Tử theo, rời khỏi thế giới hạch tâm để đi tìm thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Nhưng ở bên ngoài lại có rùa tai ương khổng lồ.

Nếu như hắn mang theo bộ phận cơ thể Vân Tước Tử rời khỏi thế giới hạch tâm thì con rùa đó sẽ ngay lập tức đuổi đến nuốt hắn

mất.

Tuy nhiên bây giờ Thất Tu và Tứ Tu đã tới rồi. Thất Tu tiền bối cũng rất có thành tựu trên phương diện luyện khí, lại còn là Thánh Quân bát phẩm, hắn chắc hẳn sẽ giúp Lục Tu Tiên Tử luyện bảo chứ nhỉ?

Như thế tốc độ luyện khí sẽ tăng gấp đôi.

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy tư, đột nhiên hắn cảm thấy trên đầu có một thứ gì đó đen thùi lùi rơi xuống.

“Đây là cái gì!”

Tống Thư Hàng trợn trừng mắt nhìn thứ xông vào thế giới hạch tâm của mình.

Hình như là một hòn đảo nhỏ? Hay là một tòa thành nhỉ?

Hơn nữa nhìn cũng hơi quen quen.

“Không ngờ lại thành công thật.”

Bên bờ suối nguồn sự sống, Sở các chủ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, hai mắt đột nhiên sáng lên:

“Sở các chủ, đây là Thời Quang Thành à?”

Thời Quang Thành chia làm thượng thành và hạ thành.

Thượng thành là nơi mà Lý m Trúc và Sở Sở ở, một ngày trong đó bằng mười hai ngày bên ngoài. Ở trong đó một tháng bằng một năm ở bên ngoài.

Hạ thành là nơi Tống Thư Hàng gặp Diệp Tư, ngược lại hoàn toàn với thượng thành, mười hai ngày bên trong mới bằng một ngày ở ngoài, ở trong đó một năm chỉ tương đương với một tháng ở thế giới bên ngoài.

“Ừm, lúc nãy ta lấy máu của ngươi để làm trung gian, xác định được vị trí của Thời Quang Thành rồi triệu hoán nó tới đây.”

Sở các chủ bình tĩnh đáp.

Tống Thư Hàng xoa lấy cằm mình, hai mắt sáng lên.

Chương 1342: Thiếu người? Thiếu nguyên liệu? Đó đều không phải là vấn đề

Trong hạ thành của Thời Quang Thành, mười hai ngày mới bằng một ngày bên ngoài. Nếu như có thể chuyển địa điểm luyện khí của Lục Tu Tiên Tử đến hạ thành của Thời Quang Thành… thì tương đương với hiệu suất tăng gấp mười hai lần rồi.

Nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

Nói không chừng thật sự có thể chế tạo ra pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trước khi ta lên đến ngũ phẩm đấy chứ… Nhưng tiền đề là, phải nhanh chóng nghĩ cách đưa bản thể ra khỏi phòng tối của Thiên Đạo rồi lấy nguyên liệu tới đây mới được.

Lúc này, Sở các chủ nói:

“Ta đã triệu hoán Thời Quang Thành tới đây rồi, ngươi định bố trí nó ở đâu?”

Tống Thư Hàng:

“Cứ giao cho ta!”

Cũng giống như việc đưa mảnh vỡ Thiên Đình dịch chuyển tới thế giới hạch tâm để mở rộng diện tích, hắn có thể đặt Thời Quang Thành ở bên mép thế giới hạch tâm, khuếch trương thế giới hạch tâm của mình.

Nhưng quyền sở hữu Thời Quang Thành thuộc về Sở các chủ, không thể kết hợp nó và thế giới hạch tâm được, chỉ có thể bố trí tạm thời để tiện sau này tách ra.

“Vậy… ta tạm thời giao Thời Quang Thành cho ngươi…”

Sở các chủ nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói.

Thời Quang Thành được cô tạo nên từ bảo vật thời gian do Tống Đầu Gỗ để lại. Tạm thời cô giao nó cho Tống Thư Hàng.

…

…

Tống Thư Hàng sử dụng quyền hạn của thế giới hạch tâm, đưa Thời Quang Thành tới mép thế gới. Sau khi bố trí cho Thời Quang Thành xong, hắn liền đi vào thượng tầng của nó.

Lần trước khi hắn và Bích Thủy Các bị cưỡng chế chuyển đến thú giới, Sở Sở và Lý m Trúc vẫn còn ở trong thượng tầng của Thời Quang Thành.

Sau đó, Thời Quang Thành mất đi nền móng, trôi dạt trong vũ trụ.

Cũng không biết hai người bọn họ có bình an không? Đặc biệt là Lý m Trúc, sau khi uống xong đan dược do Quy tiền bối điều chế ra, kết hợp luyện công pháp hỗ trợ của Bắc Phương Đại Đế, hàn chứng của cô đã khỏi chưa?

Trong ngàn vạn suy nghĩ rối bời, Tống Thư Hàng bước lên thương tầng của Thời Quang Thành, gõ cửa nơi Lý m Trúc đang bế quan.

Lúc này, hắn phát hiện ra bản thân hơi kích động… Tựa như một người cha xa nhà nhiều năm vui mừng khi sắp về tới nhà, sắp nhìn thấy đứa con gái mà mình yêu thương.

Vui mừng cái con khỉ… đây nhất định là di chứng sau khi nhập mộng Lý Thiên Tố Đạo Trưởng.

“ m Trúc, Sở Sở cô nương.”

Tống Thư Hàng vừa gõ cửa vừa gọi.

Nhưng trong nơi bế quan không có ai trả lời.

Tống Thư Hàng nhíu mày, đẩy cửa vào.

Cửa không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là đã mở ra.

Trong phòng, ngoại trừ một tầng băng dày cộp ra thì không thấy bóng dáng của bất cứ ai.

“Không ở đây à? Vậy đang ở phòng khác ư?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Hắn triển khai tinh thần lực, cảm ứng khí tức của Sở Sở và Lý m Trúc.

Chẳng mấy chốc, hắn cảm nhận được khí tức của Lý m Trúc trong một căn phòng cách đó hơn trăm mét.

“Hóa ra đã đổi phòng rồi, cũng đúng… căn phòng ban đầu toàn là băng, không thích hợp để ở.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Hắn bước nhanh tới căn phòng cách đó trăm mét.

“ m Trúc, Sở Sở cô nương, hai người có ở bên trong không?”

Tống Thư Hàng gọi… Hiện giờ hắn khá lo lắng một chuyện, không biết Lý m Trúc và Sở Sở ở Thời Quang Thành thì có quên mất hắn không? Vì bản thể của hắn lúc này vẫn ở trong phòng tối của Thiên Đạo.

“Là Tống tiên sinh, hắn trở lại rồi ư?”

Giọng nói của Sở Sở vang lên, bọn họ vẫn nhớ Tống Thư Hàng.

Cả hai vẫn luôn ở trong Thời Quang Thành, cứ trôi dạt mãi trong vũ trụ, vừa nãy vẫn chưa cảm ứng được chuyện Thời Quang Thành đáp xuống thế giới hạch tâm.

Thời Gian Thành thuộc loại bí cảnh thời gian, chỉ cần ở bên trong, không tiếp xúc với bên ngoài thì những chuyện ngoài đó không thể ảnh hưởng tới trong thành được.

“Ta vào được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong lòng hắn, niềm vui sắp sửa được gặp con gái lại dâng lên.

Sở Sở:

“Tống tiên sinh cứ vào đi, cửa không khóa.”

Tống Thư Hàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Sở Sở cô nương thân mặc váy áo màu đen đang chải đầu có một cô gái tóc bạc.

Sở Sở cô nương vẫn quyến rũ như trước, hơn nữa theo thời gian, vết thương trước ngực cô đã lành lại, váy dài càng tôn thêm dáng người cao gầy của cô. Thật đáng để vui mừng.

Mà ở phía trước Sở Sở, thiếu nữ tóc bạc đặt hai tay lên đầu gối, ngồi im không động đậy, để mặc Sở Sở chải tóc cho mình.

Tóc dài màu bạc, lông mi màu bạc, mắt màu bạc, đáng yêu như búp bê. Từ dung mạo có thể nhận ra, là con gái… không đúng, là con gái của Lý Thiên Tố Đạo Trường - Lý m Trúc.

Nhưng… tuổi tác hình như không đúng thì phải?

Thiếu nữ này trông có vẻ như mười sáu mười bảy tuổi, trên gương mặt tinh xảo chẳng có lấy một biểu cảm.

"Nhất định là cách mở cửa của ta không đúng."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Vì thế, hắn đóng cửa lại.

Sở Sở: "…"

Một lát sau, Tống Thư Hàng lại mở cửa ra, nhìn thiếu nữ đang ngồi trước gương trong phòng.

Thiếu nữ tóc bạc cũng quay đầu lại nhìn hắn, đôi mắt màu bạc và con ngươi màu đen đối diện với nhau.

Vẫn là dáng vẻ thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, không có thay đổi gì.

Không phải cách Tống Thư Hàng mở cửa không đúng mà cô gái đó đích thật đã trưởng thành.

Nhưng mức độ trưởng thành này có hơi nhanh rồi, đùng một phát từ ba tuổi thành mười sáu mười bảy tuổi, làm người ta không kịp chuẩn bị tinh thần.

Sau khi thiếu nữ tóc bạc nhìn thấy Tống Thư Hàng thì lập tức mỉm cười, cô đứng bật dậy, bổ nhào về phía hắn như chim non về tổ.

"Đợi đã m Trúc, lược vẫn mắc trên đầu cô kìa."

Sở Sở kêu lên.

Lý m Trúc đã bổ nhào vào trong lòng Tống Thư Hàng, thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi bình thường sẽ cao khoảng một mét sáu, nhưng do hàng năm bị hàn bệnh quấn lấy nên cô hơi thấp bé.

Tống Thư Hàng đỡ được Lý m Trúc, vươn tay vỗ về lưng cô rồi lại lấy cây lược trên tóc xuống.

"Trưởng thành rồi."

Tống Thư Hàng cảm thán.

Rõ ràng lúc trước khi chia tay cô mới có ba tuổi, xuống giường cũng phải trượt, muốn bò lên thì buộc phải cầm lấy mép giường, cố gắng trèo một chân lên trước rồi mới lật mình lên giường.

Thế rồi chỉ trong chớp mắt, cô bé đó đã thành thiếu nữ rồi.

Tâm trạng của Tống Thư Hàng vô cùng phức tạp.

"Ừ, hì hì hì."

Lý m Trúc mỉm cười, trong hơi thở của cô lẫn cả hàn khí, thở vào ngực Tống Thư Hàng, khiến hắn thấy lành lạnh.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ cô gái đã trưởng thành này, nói:

“Sau khi bích Thủy Các xảy ra hỗn loạn thì bị cưỡng chế di dời. Vì Thời Quang Thành nơi các cô đang ở là bí cảnh đặc biệt nên bị giữ lại chỗ cũ. Cả hai không gặp phải nguy hiểm gì chứ?”

Lý m Trúc lắc đầu.

Sở Sở đáp:

“Ta thấy Bá… Bá Tống tiên sinh ngươi mãi mà không về bèn thử ra ngoài Thời Quang Thành xem xét tình hình, kết quả vừa ra liền phát hiện nó đang trôi dạt trong vũ trụ, chỉ đành rút vào trong trước.”

“Không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, nói tiếp:

“Hàn chứng của m Trúc thì sao? Nếu còn chỗ nào không khỏe, lần này ra ngoài, ta đưa cô đi tìm Bắc Phương Đại Đế để hắn xem thử.”

“Tốt hơn nhiều rồi.”

Lý m Trúc cất giọng mềm mại đáp.

Bây giờ cô đang luyện tập công pháp hỗ trợ mà Bắc Phương Đại Đế để lại, mỗi lần hit thở đều mang theo hàn khí trong cơ thể, hóa giải triệu hứng của hàn bệnh.

“Chỉ có một di chứng không lớn không nhỏ mà thôi.”

Sở Sở cười nói.

“Di chứng gì?”

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Ta liên lạc với Bắc Phương Đại Đế ngay.”

“Không phải di chứng gì lớn đâu.”

Lý m Trúc nhỏ giọng nói.

Cô chui ra khỏi lòng Tống Thư Hàng, lùi về sau vài bước.

Sau đó, cô giơ tay lên nắm mũi của mình, ngừng thở.

Khi cô ngừng hô hấp, hàn khí trong cơ thể tản ra, trên mái tóc dài màu bạc kết thành từng bông tuyết nhỏ li ti.

Nhưng hàn khí này không phải là khí tức của hàn chứng mà là linh khí trong trời đất chủ động ngưng tụ quanh Lý m Trúc, hóa thành hàn băng.

Khi băng tuyết ngưng tụ, cơ thể của cô cũng đồng thời không ngừng thu nhỏ lại. Chỉ trong vài hơi thở đã nhỏ như đứa trẻ ba tuổi. Cô đang mặc váy pháp khí cho Bích Thủy Các luyện chế ra, cô mà nhỏ lại thì váy cũng sẽ thu nhỏ đến kích thước phù hợp.

“Phù ~~”

Lý m Trúc bỏ tay đang giữ mũi ra, thở hắt ra một ngụm hàn khí.

Sau đó cô điểm chân trái, xoay một vòng tại chỗ:

“Thế nào?!”

“Lại biến nhỏ rồi?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

“Ừ, đây chính là di chứng nhỏ mà ta nói.”

Sở Sở nói:

“Chỉ cần Lý m Trúc ngưng thở, ngưng tụ hàn khí thì cô sẽ tự động thu nhỏ. Không những thế, chỉ cần ở những chỗ rét lạnh, điều tương tự cũng sẽ xảy ra. Sở dĩ chúng ta đổi phòng chính vì căn phòng kia toàn băng tuyết, m Trúc không thể lớn được.”

“Hì hì hì.”

Lý m Trúc bật cười.

Tống Thư Hàng niết cằm trầm tư chốc lát, hỏi:

“Vậy chuyện cơ thể thu nhỏ và trưởng thành có tổn hại gì đến m Trúc không?”

“Không có, hơn nữa chỉ cần đợi một lát, cơ thể ấm lên thì sẽ biến lại.”

Lý m Trúc lắc đầu.

Tống Thư Hàng:

“Thế thì tốt.”

“Còn nữa còn nữa, A Tống, ta sắp tấn thăng lên ngũ phẩm rồi!”

Lý m Trúc bé bỏng giơ tay lên nói.

“A Tống?”

Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình.

“Vì không thể gọi là cha mà.”

Âm Trúc bé bỏng chân thành đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu, rồi kinh ngạc hỏi lại:

“Chín tiên cốt của cô đều ngưng tụ xong rồi à?”

“Rất lâu rất lâu trước kia đã ngưng tụ được bảy cái rồi, sau khi ăn xong đan dược do Quy tiền bối luyện chế ra, cộng thêm tu luyện công pháp hỗ trợ thì mọc thêm hai cái nữa.”

Lý Âm Trúc giơ cao tay lên trả lời.

“Bao giờ thì cô độ kiếp?”

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

Sau khi chín tiên cốt luyện chế xong sẽ đến bước thúc hóa “Hư đan”, tiến hóa thành Linh Hoàng.

“Thêm một thời gian nữa, ta muốn lấy được Kim Đan có bảy long vân!”

Âm Trúc bé bỏng ngẩng đầu lên, đắc ý nói.

“Vây ta lập tức liên lạc với Bỉ Ngạn Ma Quân… hắn vẫn còn nợ ta một trận pháp độ kiếp. Ta bảo hắn chế tạo ra một trận pháp phù hợp nhất cho cô, giúp cô độ kiếp.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiếu chút nữa là quên mất Bỉ Ngạn Ma Quân rồi, chắc gần đây hắn vẫn đang ở Giang Nam, Tống Thư Hàng còn giữ số liên lạc của hắn.

“Được.”

Lý Âm Trúc nghiêng đầu suy nghĩ, nói:

“Vậy A Tống thì sao? Bao giờ thì ngươi độ kiếp?”

“Nếu trong tình huống bình thường thì ta còn lâu lắm. Bây giờ ta mới ngưng tụ tiên cốt thứ tư thôi.”

Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Nhưng vấn đề là… bây giờ hắn không ở trong tình huống bình thường.

“Bắt đầu ngưng tụ tiên cốt thứ tư rồi à? Lần trước gặp, chẳng phải Bá… Bá Tống ngươi nói bản thân mới tấn thăng lên tứ phẩm ư?”

Ở bên cạnh, tiểu thiên tài nhị phẩm Sở Sở lệ rơi đầy mặt.

“Gọi tên hoặc gọi thẳng đạo hiệu là được rồi. Nếu thật sự không được thì cũng đừng tách hai chữ Bá Tống ra như thế.”

Tống Thư Hàng cười gượng:

“Đợi lần sau khi ta thật sự tấn thăng lên Huyền Thánh thì phải chọn một thánh hào nào khác mới được. Ít nhất cũng phải đảo ngược hai chữ Bá Tống lại. Như thế cho dù có bị kéo dài thì cũng là Tống Tống Bá.”

Lý m Trúc giơ bàn tay mũm mĩm lên:

“Ta thấy nếu như đọc kéo dài thì không phải Tống Tống Bá đâu, có lẽ sẽ biến thành Tống Bá… Bá.”

Trong chư thiên vạn giới, nhân tiền hiển thánh, tất cả các tu sĩ cùng cao giọng hô ‘Tống Bá… Bá.”

Nghẽn hết cả cơ tim rồi biết không hả?

“Lần sau nhất định phải đổi một thánh hào khác, cái nào khiến ta thật sự vừa lòng mới được.”

Tống Thư Hàng thề.

…

…

Sau đó, hắn ngồi lên xích đu, bắt đầu kể cho Lý m Trúc và Sở Sở nghe quá trình hung hiểm khi Bích Thủy Các bị chuyển đến thú giới.

Tiểu m Trúc ngồi trong lòng hắn, Sở Sở thì ngồi bên cạnh.

“Bây giờ Thời Quang Thành được ta chuyển đến thế giới hạch tâm rồi. Các cô thấy chán thì có thể ra thế giới hạch tâm đi dạo. Qua một thời gian nữa, sau khi bản thể của ta ra khỏi phòng tối của Thiên Đạo thì chúng ta cùng về hiện thế.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiên sinh, bây giờ ngươi còn nhận đệ tử không?”

Sở Sở nghiêm túc hỏi.

“Cô đã nghĩ kỹ chưa?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói:

“Lần trước ta đã nói, thời gian tu luyện của ta rất ngắn, hướng dẫn đệ tử tu luyện hoàn toàn không phải là sở trường của ta. Còn nữa… chỉ cần cô đồng ý, ta có thể đề cử cô đến các đại môn phái, trực tiếp trở thành đệ tử nhập môn. Cô có thiên phú cao, hơn nữa về mặt phẩm cách thì ta có thể đảm bảo thay cô.”

“Ta đã nghĩ kĩ rồi. Ta có thể đổi sang học đao đạo.”

Hai mắt Sở Sở sáng lấp lánh.

Hiển nhiên cô đã cân nhắc rất nghiêm túc.

Đối với cô, gia nhập môn phái đã không còn phù hợp nữa. Cho dù có Tống Thư Hàng giới thiệu, trực tiếp trở thành đệ tử nhập môn… nhưng tuổi tác của cô đã lớn, nếu như tu luyện trong môn phái, e là đến cả Kim Đan đại đạo cũng chẳng có hy vọng gì.

Cho nên, nếu như Tống Thư Hàng đồng ý nhận cô làm đệ tử thì cô có thể đổi sang học đao đạo.

“Đừng ~~ khó khăn lắm mới có thiên phú kiếm thuật như thế, đổi sang học đao pháp thì lãng phí lắm.”

Tống Thư Hàng cắn răng, kẻ có kiếm thuật trời cú như hắn không thể để Sở Sở lãnh phí thiên phú kiếm thuật cao cường của cô ấy được.

“Về mặt kiếm thuật, ta sẽ nghĩ cách để người khác hướng dẫn cho cô. Còn công pháp thì ta chỉ biết mỗi Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, có điều hiện tại trong tay ta có trọn bộ công pháp, cô có thể chọn một chương phù hợp với mình. Cô có muốn học không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vẫn lo rằng Sở Sở có ám ảnh tâm lý với môn công pháp này.

“Ta muốn.”

Sở Sở gật đầu nói.

“Nếu như cô đã quyết tâm thì cứ đi theo ta tu luyện trước đã. Đợi một thời gian nữa, nếu như cô vẫn chưa thay đổi quyết định của mình thì ta sẽ chính thức cho cô nhập môn, ban đạo hiệu cho cô.”

Tống Thư Hàng nói:

“Vừa hay, cô vẫn còn một vị sư… tỷ? Ừm, xem là sư tỷ đi, cô ấy là một tước yêu, cũng đang ở trong thế giới hạch tâm, nếu có thời gian rảnh cô có thể làm quen với cô ấy.”

“Vâng, sư phụ.”

Sở Sở gật đầu đáp.

[Yo! chúc mừng Bá Tống Thánh Quân, lại nhận thêm một đệ tử nữa.]

Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

[Vẫn chưa chắc chắn, chỉ để Sở Sở theo ta tu luyện một thời gian thôi. Nói thật lòng, ta không có tự tin để hướng dẫn cho cô ấy.]

Tống Thư Hàng cười khổ, dùng suy nghĩ để trả lời.

[Có chỗ nào không hiểu thì cứ tìm ta, hướng dẫn học sinh thì ta đây kinh nghiệm đầy mình. À còn nữa, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi luyện đến đâu rồi?]

Bạch tiền bối two hỏi.

[Mới luyện chế được hai món, còn thiếu chút nguyên liệu, nhân thủ cũng thiếu nữa. Rầu quá đi mất.]

Tống Thư Hàng đáp.

[Thiếu người và nguyên liệu hả? Đây không phải là vấn đề, ta còn nhớ Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã hứa sẽ cho ngươi chiến lợi phẩm và nhân thủ mà.]

Bạch tiền bối two nói.

Chương 1343: Ta Nhớ Ngươi, Ngươi Chính Là Vị Đạo Hữu Làm Tất Cả Mọi Người Mang Thai!

Bạch tiền bối two lại hỏi:

[Ngươi còn thiếu mấy loại tài liệu nữa?]

[Bây giờ chỉ còn thiếu chín loại tài liệu nữa là cua, tôm, mực, cá heo, tê tê, heo, mèo, gấu và vượn.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two nói:

[Được, vậy để ta đi hỏi thăm giúp ngươi...]

Một lát sau.

[Ôi chao ơi~ quên mất, tạm thời ta không thể chạy đến hiện thế, nếu chạy tới chắc chắn sẽ bị bắt nhốt vào phòng tối. Suýt nữa là tung tăng chạy đến hiện thế rồi.]

Tiếng của Bạch tiền bối two vang lên.

Tống Thư Hàng:

[...]

[Yên tâm, ta đã sai người đi mời đại lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông tới rồi, lát nữa hắn sẽ tới. Ngươi chờ một chút, đến lúc đó trao đổi trực tiếp với người ta luôn.]

Bạch tiền bối two nói tiếp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

[Bạch tiền bối, chắc chắn đại lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông không nhớ được ta. Bản thể của ta bị nhốt trong phòng tối Thiên Đạo, những ký ức liên quan đến ta trong đầu tất cả mọi người đều trở nên trong suốt.]

[Khách đến rồi, mở cổng thế giới hạch tâm ra nào, chờ ta đón người qua rồi nói tiếp.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng động ý niệm, thế giới hạch tâm mở ra.

Sau đó con bạch hổ xấu xí có thể uốn thân thể mình thành hình chữ U xuất hiện, đi theo sau lưng nó là một vị lão giả cầm cung.

"Tiền bối, chúng ta đến nơi rồi."

Bạch hổ xấu xí có cá tính nói với vị lão giả cầm cung ở phía sau.

Lão giả cầm cung im lặng gật đầu, sau đó hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Hắn suy nghĩ kỹ một hồi, cuối cùng lắc đầu nói:

"Quả nhiên không nhớ gì cả."

[Bạch tiền bối, quả nhiên người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông quên ta rồi.]

Tống Thư Hàng cười khổ.

"Có điều cũng không sao, mặc dù không biết vì nguyên nhân gì mà ta lại quên mất sự tồn tại của đạo hữu nhưng... ta biết ngươi có tồn tại! Đạo hữu, ngươi chính là nhân vật quan trọng đã trợ giúp Tam Thập Tam Thú Thần Tông bọn ta đánh lui đám ngụy thần kia."

Lão giả cầm cung mỉm cười nói.

"Ơ?"

Tống Thư Hàng sững sốt.

Rõ ràng do sự ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo nên bị thiếu mất những ký ức quan trọng, không ngờ lão giả cầm cung vẫn nhớ hắn!

"Ngươi chính là vị đạo hữu đã làm cho mấy nghìn tên ngụy thần phải mang thai chỉ trong vòng mấy hơi thở đúng không? Đúng là một loại năng lực mạnh không tưởng."

Lão giả cầm cung thật lòng thán phục.

Nếu loại năng lực có thể dùng trên người linh thú thì tốt biết bao? Chớp mắt là có thể làm cho trăm nghìn linh thú mang thai sinh nở... mới nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi. Đến lúc đó Tam Thập Tam Thú Thần Tông bọn họ cũng không cần phải đau đầu vì chuyện linh thú không muốn kết hôn sinh con nữa.

Gần đây trong giới linh thú đột nhiên có rất nhiều linh thú theo trào lưu chủ nghĩa độc thân, chỉ muốn sống im lặng làm một con linh thú FA, không muốn sinh sản đời sau. Loại chủ nghĩa độc thân chết tiệt này đã khiến cho các đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sầu muốn bại não luôn rồi.

Tóm lại dù là do phòng tối Thiên Đạo làm bọn họ quên mất Tống Thư Hàng, quên mất những chuyện hắn đã làm, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng cả đám ngụy thần không phân biệt nam nữ hay lưỡng tính đều mang thai đau đẻ, chỉ cần suy luận ngược lại là biết được đã có một vị đạo hữu nào đó âm thầm giúp đỡ Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

“Thế nên mặc dù bọn ta chẳng biết tại sao lại quên mất đạo hữu nhưng chúng ta đều biết, chắc chắn lúc ấy đã có một vị nhân vật thần bí ra tay giúp đỡ bọn ta.”

Lão giả cầm cung mới nói xong, trong lòng đột nhiên chợt động:

“Bá Tống đạo hữu? Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống đạo hữu?”

Tống Thư Hàng vẫn còn trong thời hạn một năm ở trạng thái ‘nhân vật mà thiên hạ không ai không biết’ sau khi nhân tiền hiển thánh, chỉ cần nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc, trong lòng sẽ có cảm giác, biết được thánh hào của hắn.

“...”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy cạn lời luôn rồi.

Hắn có cảm giác vị lão giả cầm cung này đang nghĩ đến chuyện gì đó rất thất lễ.

Chết tiệt, thà để vị lão giả cầm cung này quên hẳn hắn luôn cho rồi!

Hơn nữa người làm đám ngụy thần kia mang thai cùng một lúc không phải hắn mà là Vân Tước Tử tiên tử, vậy mà bây giờ hắn cũng phải gánh luôn chuyện này.

“Khụ, không ngờ người ra tay giúp đỡ bọn ta lại là Bá Tống đạo hữu. Mặc dù ta không có chút ấn tượng nào về đạo hữu nhưng Tam Thập Tam Thú Thần Tông bọn ta vẫn chuẩn bị một phần chiến lợi phẩm cho đạo hữu, mong là ngươi sẽ thích.”

Dứt lời, lão giả cầm cung lấy ra một phần chiến lợi phẩm, là một chiếc rương lớn.

Tống Thư Hàng nhận lấy rương chiến lợi phẩm, sau đó mở ra xem thử, phát hiện trong đó có mấy loại tài liệu cấp bát phẩm.

“Mặc dù ký ức về Bá Tống đạo hữu trong đầu ta đã biến mất, nhưng ta vẫn có chút ấn tượng... hoặc có thể nói là trực giác, ta có linh cảm Bá Tống đạo hữu ngươi sẽ dùng tới mấy món đồ này, đều là mấy loại tài liệu dùng để luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Mà khi nhìn thấy Bá Tống đạo hữu, ta cũng đã xác định được điều này.”

Lão giả cầm cung vuốt râu cười nói.

Sau khi hắn đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, giữa hai người bỗng sinh ra cảm ứng như có như không. Đây là do hai người đều tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Trong rương có mười miếng vảy tê tê cấp bậc bát phẩm, một cặp nanh heo rừng cũng cấp bát phẩm, càng cua kim cương cấp bát phẩm, râu tôm hùm khổng lồ cấp bát phẩm được sắp xếp ngay ngắn.

Ngoài bốn loại tài liệu cấp bát phẩm này ra, bên dưới rương còn có rất nhiều tài liệu luyện khí khác, toàn bộ đều là tài liệu luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

“Trùng hợp đến vậy ư?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc. Cả bốn loại tài liệu bát phẩm này đều là những loại tài liệu ba mươi ba thú mà hắn còn thiếu.

“Vốn dĩ ta định chọn mấy loại tài liệu bát phẩm khác nhưng giữa chừng trong lòng chợt động, cuối cùng đổi thành mấy loại tài liệu bát phẩm này.”

Lão giả cầm cung mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong lòng chợt động ư?

Vị lão tiền bối này... trong lòng chợt động vậy mà có thể đổi thành đúng mấy loại tài liệu hắn còn thiếu à?

Hay là do Bạch tiền bối two âm thầm động tay động chân gì đó với lão giả cầm cung?

“Bá Tống đạo hữu có vừa lòng với phần lễ vật này không?”

Lão giả cầm cung cười hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Cực kỳ vừa lòng.”

“Bá Tống đạo hữu vừa lòng là tốt rồi, lão phu cũng thấy nhẹ lòng.”

Lão giả cầm cung đứng dậy:

“Giờ lão phu còn có chuyện phải làm, Bá Tống đạo hữu, chúng ta tạm biệt tại đây vậy.”

Lão giả cầm cung mở cổng không gian định rời đi.

Lúc này Tống Thư Hàng lại nghĩ đến vấn đề nhân công luyện khí, cùng một chuyện không phiền hai chủ. Hơn nữa ngày hôm qua trong lúc Tam Thập Tam Thú Thần Tông đại chiến với ngụy thần, vị Phong Kiều Tử thi sĩ hiện đại kia đã thay mặt lão giả cầm cung đồng ý với hắn, hứa sẽ chọn mấy vị đại sư luyện khí để chế tạo pháp khí giúp hắn.

Vì vậy Tống Thư Hàng vội nói:

“Tiền bối, ta còn một chuyện muốn nhờ. Ta muốn mượn mấy vị đại sư có thể luyện chế pháp khí tam thập tam thú ở chỗ tiền bối, nhờ họ luyện chế hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú giúp ta.”

“Hai bộ ư?”

Lão giả cầm cung hỏi lại với giọng điệu nghi hoặc.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Không thành vấn đề, sau khi trở về ta sẽ phái mấy vị đại sư lành nghề chuyên luyện chế pháp khí tam thập tam thú đến.”

Lão giả cầm cung gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm mấy câu:

“À... tiền bối này, ta xin nhắc trước cho ngài biết một chuyện, bộ pháp khí tam thập tam thú này của ta, toàn bộ đều dùng tài liệu bát phẩm làm tài liệu chính nhé.”

Lão giả cầm cung đạp hụt một bước, ngã vào cổng không gian…

Chương 1344: Ta Là Chúa Tể Cửu U Đấy Nhé!

Lúc này muôn vàn lời nói trong đầu lão giả cầm cung đều hội tụ lại thành một từ “Đờ Mờ!

Cả bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều dùng tài liệu bát phẩm làm tài liệu chính? Lại còn những hai bộ?

Tai hắn có nghe lầm không nhỉ?

Loại chuyện này... làm được thật à? Hắn từng thấy trong tài liệu của Thú Thần Tông có ghi lại, năm đó vào thời đại Thiên Đình viễn cổ, vật chất, linh khí, thiên tài địa bảo vượt xa thời đại bây giờ, vậy mà lúc ấy trong Thú Thần Bộ cũng chỉ có ba vị đại sư từng chế tạo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Hơn nữa tài liệu luyện khí chính mà mấy vị đại sư kia dùng đa số đều là ngũ phẩm và tứ phẩm, ngay cả tài liệu lục phẩm cũng rất hiếm thấy.

Vậy mà giờ Bá Tống đạo hữu lại chuẩn bị dùng tài liệu bát phẩm làm chủ, chế tạo hai bộ pháp khí tổ hợp mỗi bộ gồm ba mươi ba món?

Là đùa ư?

Không... có lẽ là thật chứ không phải đùa.

Lão giả cầm cung bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ, vị Bá Tống Huyền Thánh là người có đại khí vận.

Bá Tống Huyền Thánh là nghìn năm đệ nhất thánh, được trời ưu ái. Hắn là người thứ nhất trong chư thiên vạn giới biểu diễn phần Huyền Thánh giảng pháp trong nghìn năm qua, nói cách khác hắn nhận được nhiều lực lượng công đức nhất trong nghìn năm qua.

Ví dụ như vừa rồi chẳng hạn, hắn đã tự tay tặng bốn loại tài liệu luyện khí cho Bá Tống Huyền Thánh, toàn bộ đều đạt cấp bậc bát phẩm, lại còn là tài liệu chính cho hai bộ.

Hơn nữa hắn còn tặng rất nhiều tài liệu phụ trợ, không chừng

Bá Tống Huyền Thánh có thể thành công thật cũng nên?

“Nhưng sau khi luyện chế ra ba mươi ba loại pháp khí, vẫn còn một bước khó khăn nhất. Đó là bước so nhân phẩm, xem mặt.”

Lão giả cầm cung nhẹ giọng nói.

Phải dung hợp ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí làm một trước khi tiến vào cảnh giới ngũ phẩm!

Cơ hội chỉ có một lần, nếu thất bại thì bộ tổ hợp ba mươi ba loại pháp khí bản mệnh này vĩnh viễn mất đi cơ hội dung hợp làm một.

“Bá Tống Huyền Thánh đã đạt đến cảnh giới bát phẩm, nói cách khác hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này không phải chuẩn bị cho bản thân hắn. Lẽ nào hắn chuẩn bị cho đệ tử? Khoăn đã, hai bộ? Đúng rồi!”

Hai mắt lão giả cầm cung đột nhiên sáng lên.

Mấy vị đại sư trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông có thể tập hợp đủ ba mươi ba loại pháp khí trước khi dung hợp pháp khí đã rất khó rồi.

Không ai lại xa xỉ đến mức luyện chế những hai bộ pháp khí tam thập tam thú.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh chuẩn bị hai bộ pháp khí cho đệ tử của hắn, phải chăng ý của hắn là nếu một bộ dung hợp thất bại thì vẫn còn cơ hội dung hợp bộ thứ hai?

Loại chuyện này chưa từng có ai ghi chép lại, cũng chưa từng có ai thử nghiệm... hoặc cũng có thể là có người đã thử rồi nhưng không ghi lại.

Lẽ nào Bá Tống Huyền Thánh muốn thử xem phương án này có thực hiện được hay không?

“Nhất định phải chú ý đến đệ tử của Bá Tống Thánh Quân. Ta phải phái mấy vị luyện khí đại sư quá đó luyện chế pháp khí giúp Bá Tống Huyền Thánh, tiện thể quan sát khoảnh khắc đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh dung hợp dung hợp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú mới được.”

Lão giả cầm cung thầm nghĩ.

...

Sau khi tự suy diễn một hồi, ngay cả cổng không gian cũng không đóng, lão giả cầm cung dùng tốc độ nhanh nhất triệu tập luyện khí đại sư hiện có mặt trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông đến trợ giúp Tống Thư Hàng trước.

Tam Thập Tam Thú Thần Tông bây giờ không thể so với năm đó, trong nhóm đại sư hôm nay, ngay cả một đại sư có thể chế tạo pháp khí bát phẩm cũng không có.

Thật ra khi đồng ý đưa bọn họ đến chỗ Tống Thư Hàng, lão giả cầm cung còn có ý khác. Ngoài việc để bọn họ chú ý đến đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh, hắn cũng có ý để bọn họ học tập chế tạo pháp khí từ Bá Tống Huyền Thánh.

Những đại sư này có thể tới làm trợ thủ cho Bá Tống Huyền Thánh, học tập kinh nghiệm dùng tài liệu bát phẩm chế tạo pháp khí tam thập tam thú.

Tổng cộng có mười lăm vị chuyên gia luyện khí hàng đầu và năm vị thiên tài luyện khí có tiềm năng cực lớn được triệu tập tới, đưa vào thế giới hạch tâm.

“Ơ? Nhanh đến vậy à?”

Tống Thư Hàng nhìn lão giả cầm cung vừa mới đi đã trở lại và hai mươi vị luyện khí đại sư được hắn dẫn tới.

“Đối với tu sĩ thế hệ bọn ta, thời gian chính là sinh mạng. Bọn ta đều đang chạy đua với thời gian, chạy đua với thiên kiếp! Hai mươi vị luyện khí đại sư này giao cho Bá Tống đạo hữu. Ngoài ra ta còn có một thỉnh cầu đường đột, chờ đến khi Bá Tống đạo hữu ngươi dung hợp ba mươi ba loại pháp khí, có thể để luyện khí đại sư của bọn ta đứng ở một bên quan sát, mở rộng tầm mắt không?”

Lão giả cầm cung nói.

Hắn nghĩ có một số việc vẫn cứ nói thẳng thắn ra thì tốt hơn, âm thầm lén lút rất dễ gây hiểu lầm.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Chuyện này có gì khó? Đến lúc đó các vị đại sư cứ ở bên cạnh xem thoải mái.”

“Vậy thì cảm ơn Bá Tống đạo hữu. Lão phu còn có chuyện, gặp lại sau nhé, đến lúc đó chúng ta hãy uống rượu trò chuyện với nhau lâu hơn.”

Lão giả cầm cung nói.

Hắn thật sự rất bận...

Tam Thập Tam Thú Thần Tông mới vừa đại chiến với đám thần minh xong, sau cuộc chiến có rất nhiều chuyện cần hắn đi xử lý. Ngoài ra... Hoàng Sơn Tế Điển của Hoàng Sơn Chân Quân cũng đã tiến vào giai đoạn cuối rồi.

Bọn họ có hợp tác với Hoàng Sơn Chân Quân nên sẽ trợ giúp trong lần Hoàng Sơn Tế Điển này, đến lúc hắn ra tay rồi.

× × × × × × × × × ×

Đợi lão giả cầm cung rời đi, Tống Thư Hàng cười nói với các vị luyện khí đại sư:

“Các vị đại sư đi đường xa tới đây, chịu giúp Tống mỗ luyện chế pháp khí, Tống mỗ cảm kích vô cùng! Các vị đại sư có muốn uống ly nước, nghỉ ngơi một chút trước không?”

Mấy vị đại sư Tam Thập Tam Thú Thần Tông tới đây trợ giúp miễn phí, Tống Thư Hàng cảm thấy có chút áy náy nên muốn chuẩn bị một phần nước suối của suối nguồn sự sống có tác dụng kéo dài tuổi thọ cho các vị đại sư.

Nhưng các vị đại sư lại cực kỳ chuyên nghiệp.

“Thời gian chính là sinh mạng.”

“Luyện chế pháp khí chính là sở thích là tất cả của bọn ta.”

“Bá Tống tiền bối, nếu được xin hãy dẫn bọn ta đi luyện chế pháp khí luôn đi, máu trong cơ thể bọn ta đang sôi trào, chỉ cần nghĩ đến việc có thể tham dự vào quá trình luyện chế tổ hợp ba mươi ba món pháp khí, bọn ta lại kích động không chịu nổi.”

“Nghỉ ngơi là chuyện mà người chết mới làm, chỉ cần tay còn có thể vung búa, bọn ta sẽ không bao giờ dừng lại.”

Tống Thư Hàng cảm thấy hai mươi vị đại sư này quá nhiệt huyết, phong cách hoàn toàn khác hắn.

“Không thành vấn đề, vậy ta dẫn các đại sư đến phòng rèn nhé?”

Tống Thư Hàng nói.

“Như vậy mới phải.”

Hai mươi vị luyện khí đại sư gật đầu hài lòng.

...

Vì vậy Tống Thư Hàng dẫn hai mươi vị đại sư đầy nhiệt huyết kia đi đến phòng rèn.

Trên đường, hắn tiếp tục trao đổi với Bạch tiền bối two.

[Bạch tiền bối, bây giờ nhân thủ luyện khí đã có rồi, tài liệu luyện khí cũng chỉ còn thiếu năm loại, nhưng chúng ta phải nghĩ cách lấy tài liệu từ trong tay bản thể của ta ở phòng tối Thiên Đạo qua mới được.]

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two đáp:

[Giờ ta tạm thời không dám đụng vào phòng tối Thiên Đạo, vừa đụng vào, ta cũng sẽ bị nhốt luôn. Vậy nên ý thức của ngươi hãy trở về bản thể, xem thử một vị Bạch tiền bối khác của ngươi có cách nào không.]

Tống Thư Hàng:

[Bạch tiền bối vẫn còn đang câu rùa, cũng không biết bây giờ tình hình thế nào rồi. À Bạch tiền bối này, chúng ta có nên trả thêm thù lao cho Lục Tu Tiên Tử không? Trước đó chúng ta cũng không ngờ cả bộ tổ hợp ba mươi ba món pháp khí đều dùng tài liệu bát phẩm để luyện chế.]

Bây giờ trong tay hắn lại có thêm bốn loại tài liệu bát phẩm, lát nữa đến phòng chế tạo, lại phải xát muối vào tim Lục Tu Tiên Tử rồi.

[Ngươi lo nghĩ cho mấy vị tiền bối này của ngươi quá nhỉ.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu, ngại ngùng cười:

[Bởi vì ta cứ có cảm giác hình như Lục Tu Tiên Tử sắp bùng nổ rồi...]

[Người tốt ngươi làm, thù lao lại muốn để ta trả, Thư Hàng ngươi hãy nói thật nói cho ta biết... ta là chúa tể Cửu U giả đúng không?]

Bạch tiền bối two hồi đáp.

Tống Thư Hàng:

[Đương nhiên là không rồi, sao Bạch tiền bối ngài lại là chúa tể Cửu U giả được chứ? Ngài mạnh hơn quả cầu kim loại thể lỏng kia rất nhiều...]

Thứ mà quả cầu kim loại thể lỏng bị bắt nhốt chỉ là một phần ý thức nhỏ, còn không bằng cả phân thân nên không ảnh hưởng đến ký ức liên quan đến nó trong đầu Tống Thư Hàng.

[Có lý, tên kia sao mà so với ta được?]

Bạch tiền bối two trả lời:

[Ta luôn là người thưởng phạt rõ ràng. Cả bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều dùng tài liệu bát phẩm chế tạo, hoàn mỹ hơn ta nghĩ rất nhiều, trả thêm thù lao cũng là việc nên làm. Hay là vầy đi, ta nhớ vị Lục Tu Tiên Tử kia bị trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cảnh giới vĩnh viễn không tăng đúng không?]

Tống Thư Hàng gật đầu. Thất Tu tiền bối vẫn luôn có ý định giải thoát Lục Tu Tiên Tử khỏi trói buộc, hơn nữa đã chuẩn bị đủ loại tài liệu, nhưng Thất Tu tiền bối cũng không chắc kế hoạch này có thể thành công hay không.

[Lúc trước ta đã từng nghiên cứu Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, lối suy nghĩ của Thiên Đạo đời thứ ba thật khiến người ta phải bội phục, hơn nữa từ đó ta cũng nghiên cứu ra rất nhiều thứ thú vị. Như vầy đi, ngươi nói cho Lục Tu Tiên Tử biết khi nào cô ấy chế tạo xong hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thì ta sẽ tặng cho cô ấy một suất thoát khỏi sự trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, không phải chịu trạng thái cảnh giới cố định vĩnh viễn nữa.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì mừng thầm trong lòng:

[Cảm ơn Bạch tiền bối.]

[Ta vẫn chưa nói xong, ngươi nói cho cô ấy biết chỉ có một suất mà thôi. Hoặc là cô ấy, hoặc là Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử, chỉ có một trong hai người thoát khỏi sự trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Quyền quyết định nằm trong tay cô ấy, để cô ấy tự quyết định. Trong quá trình này, cả Thất Tu và Tứ Tu đều không thể ảnh hưởng đến quyết định của cô ấy.]

Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

[A? Không thể giải thoát cả hai sao?]

Tống Thư Hàng thắc mắc.

[Vậy mới đáng nói chứ... Ta là chúa tể Cửu U đấy nhé! Hai chọn một, để mình tự do hay là để Bạch Ngọc Sư Tử tự do? Để xem cô ấy sẽ lựa chọn thế nào.]

Bạch tiền bối two vênh váo đắc ý nói.

Bữa giờ cuối cùng cũng làm được một chuyện phù hợp với thân phận chúa tể Cửu U của hắn, Bạch tiền bối two cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Tống Thư Hàng:

[...]

[Cứ quyết định vậy đi, chỉ có một suất thôi, ai cầu xin cũng vô ích, một trăm câu chuyện cười cũng không đổi.]

Bạch tiền bối two tuyên bố một cách quả quyết.

[Vậy nếu là một trăm lẻ một chuyện cười thì có đổi không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two:

[Ta chỉ đang lấy ví dụ thôi, hiểu không hả? Ý ta là dù có dùng thứ gì cũng không thể đổi lấy một suất này.]

Tống Thư Hàng:

[...]

Xxxxxxxxxxxxxx

Trong phòng rèn.

Lục Tu Tiên Tử đang chế tạo món pháp khí thứ ba, nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân cho Tống Thư Hàng.

Thất Tu Thánh Quân cũng ở bên cạnh chế tạo pháp khí với cô, còn Tứ Tu thì làm trợ thủ.

Lúc này, Tống Thư Hàng dẫn hai mươi vị luyện khí đại sư tiến vào.

Lục Tu Tiên Tử xoay đầu lại, khẽ cau mày.

“Lục Tu Tiên Tử, các ngươi cần trợ thủ không? Mấy vị này là luyện khí đại sư đến từ Tam Thập Tam Thú Thần Tông, có thể giúp tiên tử luyện khí.”

Tống Thư Hàng nở nụ cười thân thiện.

Lục Tu Tiên Tử đi thẳng vào vấn đề:

“Miễn vòng vo đi, ngươi lại tìm được tài liệu bát phẩm chứ gì?”

Mang nhiều luyện khí đại sư như vậy tới trợ giúp, chắc chắn là lại có thu hoạch, sợ cô và Thất Tu làm không xuể chứ gì?

Chương 1345: Một Luồng Hàn Quang Từ Đâu Tới Đây?

Tống Thư Hàng cười ngại ngùng, gãi đầu nói:

“Mới nhận được bốn loại tài liệu bát phẩm từ trong tay một vị tiền bối của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, bây giờ chúng ta chỉ còn thiếu năm loại nữa là đủ cả bộ.”

Lục Tu Tiên Tử dùng ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn Tống Thư Hàng:

“Chỉ bốn loại? Chắc chắn chỉ có bốn loại thôi ư?”

“Ể?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Chị hai à, bốn loại cũng đã nhiều lắm rồi rồi. Đây là tài liệu chính cấp Huyền Thánh bát phẩm đấy, không phải là thứ cứ tìm là có đâu.”

“Ồ, hóa ra không phải là thứ đi đâu cũng nhặt được à?”

Lục Tu Tiên Tử nói với giọng điệu chết lặng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Về phần hai mươi vị đại sư của Thú Thần Tông ở bên cạnh đã hoàn toàn bị thủ pháp luyện khí của Lục Tu Tiên Tử và Thất Tu Thánh Quân làm rung động.

Người ngoài nghề xem cho biết, người trong nghề xem kỹ thuật.

Lúc Tống Thư Hàng xem Lục Tu Tiên Tử luyện khí, chỉ xem búa to búa nhỏ của cô bay múa.

Còn thứ mà hai mươi vị đại sư của Thú Thần Tông xem lại là những điều cao siêu mang tính chuyên môn mà Lục Tu Tiên Tử và Thất Tu Thánh Quân thể hiện ra trong quá trình luyệ khí. Chẳng hạn như cách khống chế hỏa hầu, sự tinh diệu trong chùy pháp dùng khi rèn luyện pháp khí, những kỹ thuật dùng trong quá trình chế tạo pháp khí, v.v...

Không ngờ Bá Tống Thánh Quân lại mời tới hai vị luyện khí đại tông sư chế tạo pháp khí giúp hắn! Hơn nữa trong đó có một vị lại là nghìn năm đệ thất thánh, Thất Tu Thánh Quân! Vị 77 Thánh Quân này là đại nhân vật đã định trước sẽ được ghi danh vào sử sách tu chân hơn nữa còn được mọi người nhớ kỹ.

“Này, nếu là đến giúp đỡ thì cũng đừng chỉ đứng đó nhìn không, tới đây phụ một tay đi.”

Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử kêu lên.

Cảnh giới của nó bị cố định ở tứ phẩm, không thể huyễn hóa thành người nên rất khó trợ giúp Lục Tu và Thất Tu khi hai người luyện chế pháp khí.

Dưới sự chỉ huy của Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử, chẳng mấy chốc hai mươi vị Tam Thập Tam Thú Thần Tông luyện khí đại sư đã nhập vai, giảm bớt gánh nặng cho Lục Tu Tiên Tử và Thất Tu Thánh Quân.

“Sao ngươi còn chưa đi?”

Lục Tu Tiên Tử liếc nhìn Tống Thư Hàng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“À, thật ra ta còn chút chuyện muốn…”

“Dừng!”

Lục Tu Tiên Tử xua tay:

“Chờ chút, để ta chuẩn bị tâm lý cái đã.”

“Lần này không phải chuyện tài liệu đâu, là chuyện tốt.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cứ để ta chuẩn bị tâm lý trước, tin tốt đối với người chưa chắc đã là tin tốt đối với ta.”

Lục Tu Tiên Tử đáp lại cực nhanh, trong giọng điệu chứa đầy sự không tin tưởng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“…”

Lục Tu Tiên Tử buông búa to búa nhỏ xuống, hít thở sâu, đồng thời vỗ ngực mình nhè nhẹ, lại làm thêm một bộ động tác căng duỗi cơ thể.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sau khi kết thúc một loạt động tác thả lỏng, Lục Tu Tiên Tử nói:

“Xong rồi, bây giờ nói đi, nói chậm một chút để ta tiện ngắt lời ngươi bất cứ lúc nào.”

“Chị hai à, phải tin tưởng ta một chút chứ.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Bắt đầu nói đi.”

Lục Tu Tiên Tử lạnh lùng nói.

“Vị tiền bối kia định thêm thù lao cho ngươi.”

Tống Thư Hàng báo tin.

Hai mắt Lục Tu Tiên Tử sáng lên:

“Một búa thêm bao nhiêu?”

Tống Thư Hàng xua tay:

“Không phải cái này!”

Sao có thể để ngươi tiếp tục cái trò đập búa nào tính phí búa đó xát muối vào lòng ta được chứ?

“Vậy thêm thù lao gì? Nếu không phải thêm phí vào mỗi búa thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Lục Tu Tiên Tử thở dài ủ rũ.

Lúc này, Tống Thư Hàng sử dụng phương thức truyền âm nhập mật nói:

[Một suất thoát khỏi sự trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nhưng chỉ có một suất thôi. Chờ Lục Tu Tiên Tử ngươi luyện chế xong hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là có thể tìm vị tiền bối kia, bảo ngài ấy thực hiện yêu cầu này.]

Lục Tu Tiên Tử:

“...”

Đây là một tin tốt nhưng cũng là một tin khiến người ta phải rối rắm. Nếu chỉ có một suất, vậy cô nên dùng cho chính mình hay là nhường lại cho Tứ Tu đây?

Theo lý thuyết thì suất này là do cô kiếm được nhờ việc chế tạo pháp khí, cô dùng cho chính mình cũng là hợp tình hợp lý nhưng cô không làm được.

Cách đây rất lâu rất lâu, Tứ Tu đã trùng kích cảnh giới ngũ phẩm thất bại, cảnh giới bị trói buộc ở tứ phẩm. Sau khi trở thành Lục Tu, cô đã sống chung với Tứ Tu trong thời gian dài, tình cảm giữa hai người còn sâu đậm hơn mọi người tưởng rất nhiều.

Mặc dù cô thường tung cước đá bay Tứ Tu, song khi gặp được cơ hội thoát khỏi trói buộc thế này, trong tiềm thức lại muốn nhường cơ hội này cho Tứ Tu.

Nhưng mà... cô cũng rất cần cơ hội này.

Nếu cô không thoát khỏi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cô sẽ vĩnh viễn lệ thuộc vào Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, vĩnh viễn không thể kết làm đạo lữ với Thất Tu.

[Có thể cho ta hai suất không?]

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

[Vị tiền bối kia nói chỉ có một suất thôi, dù có dùng bất cứ thứ gì cũng không đổi được suất thứ hai từ hắn, dù là một trăm lẻ một một câu chuyện cười cũng không được.]

Lục Tu Tiên Tử:

[...]

Một trăm lẻ một một câu chuyện cười là cái quái gì? Chẳng lẽ suất giải thoát Tứ Tu hoặc cô khỏi sự trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng chỉ đáng giá bằng ‘một trăm lẻ một câu chuyện cười’ thôi à?

[Cô không cần phải quyết định ngay đâu, dù sao ta vẫn chưa gom đủ ba mươi ba loại tài liệu mà. Hơn nữa đa số tài liệu của ta vẫn cò trong phòng tối Thiên Đạo, chưa mang ra được. Vả lại Lục Tu Tiên Tử cô chế tạo hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng cần thời gian rất lâu. Cô có rất nhiều thời gian để suy nghĩ.]

Tống Thư Hàng an ủi.

Lục Tu Tiên Tử đột nhiên dồn sức giậm chân một cái:

“Không cần suy nghĩ, ta quyết định ngay bây giờ luôn.”

Thất Tu, Tứ Tu và tất cả đại sư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đều nhìn về phía Lục Tu Tiên Tử với ánh mắt nghi hoặc.

“Cơ hội này dành cho Tứ Tu, ta nhường lại cho nó. Ngươi cứ báo lại với vị tiền bối kia như vậy, cũng đừng hỏi ta có đổi ý hay không!”

Lục Tu Tiên Tử cắn răng nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Ta biết rồi, ta sẽ báo lại với vị tiền bối kia giống như vậy.”

“Phù~~”

Lục Tu Tiên Tử thở ra một hơi nặng nệ, cuối cùng nhẹ giọng nói:

“Cảm ơn.”

“Không có chi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Không phải ngươi, ta đang nói cảm ơn vị tiền bối kia.”

Lục Tu Tiên Tử thẳng tay tạt cho một gáo nước lạnh.

Tống Thư Hàng vẫn thản nhiên nói:

“Thì ta cũng đang thay mặt vị tiền bối kia nhận lấy lời cảm ơn của Lục Tu Tiên Tử mà.”

Lục Tu Tiên Tử lườm một phát, sau đó xoay người lại nhìn thẳng vào Thất Tu nói:

“Thất Tu~ ta trông cậy vào ngươi đấy!”

“Mặc dù không biết cô nói vậy là có ý gì nhưng... cứ tin ở ta.”

Thất Tu Thánh Quân cười dịu dàng nói.

Thật ra Thất Tu đã đoán được nội dung cuộc trò chuyện giữa Lục Tu Tiên Tử và Tống Thư Hàng, nhưng Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử đang ở bên cạnh nên hắn không nói thẳng ra, làm bộ như mình nghe không hiểu gì cả.

Hắn cũng đồng ý với quyết định của Lục Tu, để Tứ Tu được tự do trước. Tứ Tu đã bị trói buộc quá lâu rồi.

Hơn nữa hắn muốn tự tay giải thoát Lục Tu khỏi sự trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Hai chữ ‘tự tay’ này có ý nghĩa rất lớn.

Hắn có lòng tin vào bản thân, cũng có lòng tin vào kế hoạch của mình. Hơn nữa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng sẽ phối hợp với hắn, để Lục Tu Tiên Tử được giải thoát.

“Mau gom những loại tài liệu còn lại đến đây càng nhanh càng tốt.”

Lục Tu Tiên Tử để lại cho Tống Thư Hàng một bóng lưng lạnh lùng:

“Dưới sự hỗ trợ của nhiều người thế này, ta sẽ chế tạo xong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú với tốc độ nhanh nhất!”

“Ta sẽ cố gắng nghĩ ra cách trong thời gian nhanh nhất có thể, mong là Bạch tiền bối sẽ sớm câu rùa thành công.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Lời vừa dứt, đột nhiên có một luồng hàn quang tự dưng xuất hiện trong thế giới hạch tâm, đâm về phía mạn sườn hắn.

Chương 1346: Có phải còn thiếu một loại tài liệu vượn không?

Là thần thánh phương nào mà có thể vượt qua thế giới hạch tâm, trực tiếp tấn công hắn thế này?

“Chết tiệt! Người ta nói đâm người không đâm eo, chém người không chém thận, thế mà ai cũng nhắm vào thận của ta là sao, tưởng ta không đề phòng thật đấy à?” Tống Thư Hàng cả giận nói.

Thuẫn [Vương Bá Chuyên Gia] trên tay trái của Tống Thư Hàng bỗng nhiên xòe ra che bên hông của hắn.

Thuẫn thần tự động hộ thể.

Keng~

Hàn quang đánh vào thuẫn Vương Bá Chuyên Gia, tạo thành một tiếng vang giòn giã. Nhưng mà lực độ lại rất nhỏ.

Tống Thư Hàng cười lạnh, lực độ yếu như vậy, cho dù hàn quang này có đâm thẳng vào eo thì cũng không phá nổi phòng ngự của hắn.

Kẻ đánh lén quá sơ suất, cũng quá coi thường hắn rồi!

Sau khi ngăn cản đòn đánh lén của hàn quang, Tống Thư Hàng thuận thế rung tay một cái, thuẫn Vương Bá Chuyên Gia lập tức đè lên hàn quang.

Hàn quang bị đè ra đất.

Bùm~~ một tiếng, trên hàn quang bắn ra hai hàng rào bảo hộ xa hoa.

Tống Thư Hàng bị hàng rào bảo hộ đỡ lấy đưa lên cao.

Cái hàng rào bảo hộ này trông quen thế nhỉ?

Đậu xanh, đây không phải là kiểu dáng của hàng rào bảo hộ trên Lưu Tinh Kiếm à, nó cùng loại với hàng rào bảo hộ trên “bảo đao Bá Toái” của hắn, có điều hàng rào bảo hộ này mảnh hơn một chút mà thôi.

Tống Thư Hàng vội thu hồi thuẫn bảo vệ.

Ngay sau đó, hắn đã nhìn thấy Lưu Tinh Kiếm tủi thân nằm bẹp dưới đất, “hàng rào bảo hộ” bên trên cũng đang bung ra..

“Là Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vội nhặt Lưu Tinh Kiếm lên.

Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng kêu “ong ong ong”, biểu đạt sự bất mãn của mình với Tống Thư Hàng.

Nó vất vả vượt không gian tới bên cạnh Tống Thư Hàng, đang định thể hiện sự thân mật của mình với hắn, nào ngờ còn chưa kịp tới gần thì đã bị Tống Thư Hàng dùng thuẫn đè bẹp dí rồi.

“Xin lỗi, ta còn tưởng là có người muốn chém thận của ta.” Tống Thư Hàng vội an ủi Lưu Tinh Kiếm.

Đồng thời hắn cũng học theo Bạch tiền bối, vung kiếm lên.

Pặc~ một tiếng, hàng rào bảo hộ trên thân kiếm đã được thu vào.

Sau khi được Tống Thư Hàng xin lỗi + an ủi, Lưu Tinh Kiếm cuối cùng cũng không rung với kêu nữa.

Theo thực lực của Bạch tiền bối tăng lên, linh tính của Lưu Tinh Kiếm cũng ngày càng cao, chờ đến khi Bạch tiền bối lên tới cửu phẩm thì kiếm linh của Lưu Tinh Kiếm có thể sẽ mở miệng nói chuyện được.

Tống Thư Hàng tạm biệt Lục Tu Tiên Tử với Thất Tu Thánh Quân, sau đó cầm Lưu Tinh Kiếm rời khỏi Điện Hàn Đông.

Khi hắn đang đi ra khỏi Điện Hàn Đông thì bỗng nhiên nhớ tới một việc.

“Không đúng, ta nhớ rõ Lưu Tinh Kiếm đang ở chỗ Bạch tiền bối phân thân, bị nhốt chung vào phòng tối của Thiên Đạo mà.” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Lưu Tinh Kiếm.

Lúc đầu Lưu Tinh Kiếm phụ trách bảo vệ Bạch tiền bối bản thể. Lúc bị nhốt vào “phòng tối của Thiên Đạo” thì Lưu Tinh Kiếm đang ở bên cnahj Bạch tiền bối phân thấn… Khi chiến đấu với rùa tai ương khổng lồ, phân thân của Bạch tiền bối còn dùng đến Lưu Tinh Kiếm. Sau khi thuyền tiên bị phá hủy, cũng là Lưu Tinh Kiếm đưa Tống Thư Hàng, A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bay trong phòng tối của Thiên Đạo.

Vậy sao bây giờ Lưu Tinh Kiếm lại ra khỏi phòng tối của Thiên Đạo, đến chỗ hắn thế này?

Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng nhếch mũi kiếm lên, biểu đạt sự đắc ý của mình.

“Bạch tiền bối đã câu được rùa tai ương khổng lồ, hơn nữa cũng đã nghiên cứu ra được thiên phú pháp thuật siêu thời không mạn bộ của chúng nó ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng xoay thân kiếm, bên mé hàng rào bảo hộ đã được thu hồi chợt rơi ra một sợi dây đeo.

“Vòng tay pháp khí của mình!” Tống Thư Hàng nhặt nó lên.

Đồng thời ý thức của hắn cũng đảo qua bên trong vòng tay pháp khí.

Bên trong có các tài liệu bát phẩm là [lừa, lạc đà, sư tử, hổ, báo, sói, hồ ly, chồn, gà, hạc, nhạn, ưng, chuột, cá mập], mỗi loại có từ hai đến ba phần. Ngoài những tài liệu bát phẩm chính này ra thì còn có một vòng tay không gian chứa các loại tài liệu khác.

Bạch tiền bối gửi các tài liệu bát phẩm chính mà hắn đang cần qua ư?!

“Bạch tiền bối đã nắm giữ được thiên phú siêu thời không mạn bộ rồi à?” Tống Thư Hàng vui vẻ nói, vậy có nghĩa là Bạch tiền bối và bản thể của Tống Thư Hàng cũng có thể thoát khỏi “phòng tối của Thiên Đạo” ư?

Lưu Tinh Kiếm lắc thân kiếm.

“Nghĩa là sao?” Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu.

Lúc này, trên thân Lưu Tinh Kiếm bộc phát ra một đạo khí thế, ngay sau đó nó đột nhiên biến mất, trốn vào hư không.

Chẳng có không gian dao động, cách mà Lưu Tinh Kiếm đã dùng đúng là năng lực siêu thời không mạn bộ của rùa tai ương khổng lồ.

“Chẳng lẽ Lưu Tinh Kiếm đang nắm giữ năng lực siêu thời không mạn bộ ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Có phải là Bạch tiền bối đã giải phẫu một con rùa tai ương khổng lồ rồi ráp bộ phận cơ thể nào đó của nó vào cho Lưu Tinh

Kiếm không nhỉ?

Sở dĩ Tống Thư Hàng nghĩ vậy là vì hắn cứ cảm thấy rùa tai ương khổng lồ không phải là “vật sống”. Tuy rằng chúng nó rất mạnh, nhưng trên người lại không có cảm giác “cảnh giới thực lực”. có thể chúng là một thứ gì đó như pháp khí hoặc thú máy chẳng hạn.

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng đã quay lại phòng rèn của Lục Tu Tiên Tử.

“Sao ngươi lại tới nữa thế?” Lục Tu Tiên Tử nhướng mày hỏi.

“Ha ha, à thì… Bạch tiền bối đã gửi những tài liệu mà chúng ta đào được tới. Ta về để giao những tài liệu này cho cô ấy mà.” Tống Thư Hàng vừa nói xong thì mở vòng tay không gian, đổ hai phần tài liệu bát phẩm ra.

Sau đó hắn lại lấy rất nhiều tài liệu phụ trợ ra. Cộng thêm phần tài liệu nhận được từ lão giả Tam Thập Tam Thú Thần Tông và mớ hắn kiếm được khi làm thần y ở “thú giới”, chắc cũng đủ để luyện chế hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Thất Tu Thánh Quân nhìn đám tài liệu chất đầy đất, khoé miệng co giật liên hồi.

Lục Tu Tiên Tử thuận tay thu hồi đống tài liệu này: “Vậy là chỉ còn thiếu năm loại tài liệu chính nữa thôi.”

“Ta sẽ nghĩ cách thu thập thật nhanh.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Còn ta sẽ tăng tốc chế tạo cho xong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.” Lục Tu Tiên Tử nói thêm.

“Mong là có thể làm kịp.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Trong thân thể hắn, dưới sự thôi hoá của viên đan dược mà Vân Tước Tử đã cho, khúc “tiên cốt” thứ tư đã thành hình hơn phân nữa rồi.

Hiện giờ hắn căn bản không cần chủ động tu luyện, cảnh giới vẫn cứ tăng đều đều.

Bàn tay vàng - linh quỷ Diệp Tư dù đang bế quan vẫn có thể giúp hắn tôi luyện tiên thiên chân nguyên, tăng hiệu quả tu luyện.

Thế giới hạch tâm và suối nguồn sự sống cũng sẽ không ngừng phản hồi năng lượng tinh thuần cho hắn.

Cộng thêm đan dược mà Vân Tước Tử vừa cho hắn ăn…

Công lực cứ tăng mãi không ngừng.

Tống Thư Hàngbắt đầu nghiêm túc cân nhắc chuyện có nên học theo thủ đoạn của “Truyền Công Cuồng” Thiên Nhai Tử đạo trưởng hay không.

Nhưng nghĩ xong lại thấy mệt tim hết sức...

Khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công thì rất chi là tiên phong đạo cốt: “Vị tiểu hữu này, bần đạo thấy ngươi có thiên tư phi phàm, muốn truyền mấy chục năm công lực cho ngươi, ngươi có chịu nhận không?”

Còn hắn thì sao?

Hắn còn quá trẻ, hoàn toàn không có tiên phong và đạo cốt.

Quan trọng nhất là, hắn chỉ mới tu luyện có bốn tháng, không có tới nổi một năm công lực ấy chứ.

Vậy lời thoại của hắn phải là gì đây?

[Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi cốt cách kinh kỳ, là một kỳ tài tu chân nghìn năm có một. Ta muốn truyền khoảng mười ngày công lực cho ngươi, ngươi có muốn hay không?]

Sẽ bị người ta xem là thần kinh giẫm đinh mất thôi.

Lúc này, Bạch tiền bối two lại hỏi: [Có phải trong năm loại tài liệu ngươi còn thiếu có một loại là vượn hay không?]

Chương 1347: Cô gái ăn nhím biển

[À, đúng vậy. Trong đó có một loại là lông đuôi vượn.] Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two: [Lông đuôi vượn? Là lông trên đuôi ấy à?]

[Chắc là nó đó.] Tống Thư Hàng đáp.

[Tài liệu chính để luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đúng là kỳ quái.] Bạch tiền bối cười ha hả nói: [Ngươi chờ ta một chút, lát nữa ta sẽ đưa hai phần nguyên vật liệu cho ngươi. Lại nói, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú dùng tài liệu chính toàn là mấy thứ linh tinh như sừng, móng vuốt, xúc tu, lông, răng… Đa số đều rất dễ thu thập, hơn nữa hình như đều là những bộ phận có thể mọc lại thì phải?]

[Dù sao thì trong Thú Bộ Thần, tiền thân của Tam Thập Tam Thần Thú Tông toàn là tuần thú sư, với bọn họ thì linh thú chính là "đồng đội". Có lẽ là vì vậy nên tài liệu chính của các pháp khí mà bọn họ luyện chế ra đa phần đều là các bộ phận như vậy của linh thú và yêu thú.] Tống Thư Hàng trả lời.

Ước chừng năm sáu phút sau.

[Có rồi, sủng vật số 3 nhà ta có cái đuôi ngắn tới đáng thương, để gom đủ "hai phần" nguyên vật liệu này, ta phải dùng phối hợp cả "Trì Dũ Thuật" và "Tăng Phát Thuật", làm cho lông đuôi của nó mọc lại năm sáu lần mới gom đủ bấy nhiêu lông đuôi.] Bạch tiền bối nói xong thì truyền tống hai hộp lông đuôi vượn tới cho Tống Thư Hàng.

[Sủng vật số 3?] Tống Thư Hàng nhớ lại một chút.

Đúng rồi, ngoài mặt trời nhỏ "sô Ngươi Bận Không 2333" và tà ma chuột Hamster, Bạch tiền bối vừa thu một con king kong thánh viên khổng lồ.

Nghe nói lai lịch của nó không nhỏ chút nào, là Chinh Tây Đại Tướng Quân của thú giới, có vẻ ngoài khá giống tinh tinh.

Tống Thư Hàng cứ tưởng đó là một con tinh tinh lớn, hoá ra nó còn có đuôi à?

Nhìn hai cái hộp lông ngắn trong tay...

Cái đuôi của Chinh Tây Đại Tướng Quân rất ngắn, số lượng lông trên đó cũng không nhiều lắm. Sau đó, Bạch tiền bối bắt lấy cái đuôi của nó, cạo một lần, lại làm cho lông đuôi của nó mọc ra… sau đó lại cạo tiếp, rồi lại mọc ra...

Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy buồn cười.

[Vậy thì chỉ thiếu có bốn loại tài liệu là mực, cá heo, mèo và gấu đúng không?] Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, chờ mong hỏi: [Bạch tiền bối, chỗ ngài có hàng à?]

[Không có, tài liệu bát phẩm bình thường thì ta thường sẽ không cất giữ. Trừ khi nó có ý nghĩa hoặc hiệu quả đặc thù.] Bạch tiền bối trả lời.

Có một loại khí thế đại gia đập vào mặt, làm Tống Thư Hàng không thể thở nổi.

Bạch tiền bối two đưa tài liệu qua xong thì lại biến mất.

“Tiếp theo còn bốn loại tài liệu chính nữa, phải nghĩ cách nhanh chóng thu thập mới được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ở chỗ phòng rèn bây giờ có Lục Tu, Thất Tu, Tứ Tu và một đám đại sư của Tam Thập Tam Thần Thú Tông giúp đỡ, tốc độ luyện chế “Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú” của Lục Tu Tiên Tử chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Cho nên hắn cũng phải nhanh chóng gom cho đủ tài liệu mới được.

Có điều bốn loại tài liệu còn lại phải đi đâu tìm đây?

Hắn đâu phải là Bạch tiền bối, không thể chỉ khiêng cuốc đi vào vũ trụ đào bừa một lúc là có thể tìm được thứ mà mình muốn. Hơn nữa, bởi vì còn đang chịu hạn chế về khoảng cách với các bộ phận cơ thể Vân Tước Tử, bây giờ hắn không có cách nào rời khỏi thế giới hạch tâm được.

Sốt ruột quá đi mất..

Cùng lúc đó.

Đêm đã về khuya, bên bờ biển thành phố Văn Châu tràn ngập sương mù.

Sương mù có tác dụng che khuất tầm nhìn.

Sau đó, có một đám người toàn thân được bao bọc trong một bộ đồ màu đen, lại có gai nhọn tua thủa lặng lẽ đổ bộ.

Đúng là đám chiến sĩ nhím biển có mấy câu thoại cực kỳ ngầu lòi kia.

Sau khi hai đội chiến sĩ nhím biển lên bờ, một con mắt khổng lồ xuất hiện trên mặt biển, lơ lửng giữa không trung, sau đó đáp xuống mặt đất.

Đó chính là Hải Vương mà các chiến sĩ nhím biển tôn thờ.

Đây là lần đầu tiên Hải Vương mang bản thể ra khỏi hang ổ, đổ bộ lên đất liền.

Bản thể của Hải Vương chính là con mắt khổng lồ kia, cùng với rất nhiều xúc tu giống như mực mọc ra xung quanh.

Có điều con mắt và xúc tu chỉ là một nửa bộ phận trong cơ thể khổng lồ của nó, còn có hơn phân nửa thân thể giấu ở trong sương mù dày đặc, làm người không thể thấy rõ.

“Triển khai ảo ảnh, tránh né người đi đường, chúng ta tới nhà của Bá Tống Huyền Thánh trước.”

Nó đã từ bỏ kế hoạch cướp đoạt găng tay màu bạc từ chỗ “Bá Tống Huyền Thánh”, lần này nó lên bờ là định dùng thành ý để thuyết phục Bá Tống Huyền Thánh.

Nhân loại là sinh vật quần cư, khi nhân loại ở cùng nhau thì sẽ luôn tiến hành một loại hoạt động có tên là “giao dịch”.

Hải Vương vẫn luôn nghiên cứu nhân loại, sau đó tiến cử những lý niệm giáo dục tiên tiến cho các chiến sĩ nhím biển - ví dụ như “hai mươi năm giáo dục bắt buộc của chiến sĩ nhím biển”.

Theo như Hải Vương nghiên cứu được, giữa người với người không có thứ gì là không thể giao dịch, bao gồm cả liêm sỉ. Nếu ngươi không thể đổi được thứ mà ngươi muốn thì chắc chắn là cái giá ngươi trả vẫn chưa đủ mà thôi.

Cho nên, Hải Vương đã chuẩn bị rất nhiều bảo vật, mỗi thứ đều là trân bảo mà “tu sĩ nhân loại” rất thích, giá trị thì có lẽ sẽ kém găng tay màu bạc, nhưng có thể dùng số lượng để bù vào, như vậy thì vẫn được xem như đồng giá.

[Cái găng tay màu bạc kia không có tác dụng gì với Bá Tống Huyền Thánh, mà cả bộ chiến giáp của ta cũng chỉ thiếu một chiếc găng tay này. Chỉ cần ta có thành ý thì chắc chắn sẽ thuyết phục được Bá Tống Huyền Thánh.] Hải Vương thầm nghĩ.

Các chiến sĩ nhím biển bắt đầu thi triển trận pháp huyễn thuật, chuẩn bị tiến vào thành phố Văn Châu.

“Cẩn thận, đừng để con người phát hiện chúng ta, hành động lần này phải giữ bí mật.” Một con chiến sĩ nhím biển có thân hình mập mạp lên tiếng.

“Nếu có người nhìn thấy chúng ta thì sao?” Một con chiến sĩ nhím biển dáng người thấp bé hỏi.

“Tất nhiên là phải giết chết.” Chiến sĩ nhím biển có thân hình mập mạp nói với vẻ đương nhiên.

Chiến sĩ nhím biển thấp bé gật đầu, duỗi tay chỉ một chỗ cách đó không xa, nói: “Ta cảm thấy thiếu nữ nhân loại kia đã phát hiện ra chúng ta rồi, vậy ta đi giết chết cô ta nhé?”

Một đám chiến sĩ nhím biển nhìn về hướng ngón tay của nó đang chỉ, sau đó liền nhìn thấy một cô gái váy đen, để chân trần ngồi xổm trên bờ cát. Chân nhỏ trắng nõn như tuyết, màu da trên lưng bàn chân cứ như là trong suốt, có thể nhìn thấy mấy mạch máu li ti bên dưới. Ngón chân hồng nhạt vùi vào trong cát.

Trước mặt cô có một đống lửa nhỏ đang cháy, phía trên có hai con cá lớn, một con mực và vài con nhím biển bị que gỗ đâm xuyên đang được nướng.

Tóc của thiếu nữ váy đen rất dài, gần như bằng với chiều cao của cô, bởi vì ngồi xổm, nên xõa ở sau lưng.

Trên váy có đính một viên minh châu to bằng trứng bồ câu.

Đúng là thiếu nữ váy đen đã thấy đám chiến sĩ nhím biển và Hải Vương.

Có điều, cô chỉ nhìn các chiến sĩ nhím biển một cái rồi thôi. Vươn tay cầm que xiên mực nướng lên, thổi thật kỹ: “Phù phù phù ~ ~”

Sau đó, cô há miệng ra cắn một miếng râu mực.

Hương thơm lan tỏa, khiến cô gái thỏa mãn ra mặt.

Tiếp theo, cô lại bẻ con nhím biển ra, mút từ từ.

Các chiến sĩ nhím biến đứng xung quanh nhìn thấy vậy thì toàn thân run lên, như thể thứ bị bẻ ra chính là bản thân của chúng nó vậy.

Lúc này, chiến sĩ nhím biển dáng người thấp bé kia đã đi tới bên cạnh cô gái.

“Tiểu cô nương, hôm nay cô đã gặp phải tai nạn dổ máu. Tuy rằng giữa hai ta không có thù oán gì, nhưng cô đã thấy được bọn ta… Cho nên, ta phải giết chết cô. Nhớ kỹ tên của ta, chiến sĩ nhím biển Tửu Thiên Quân đau khổ anh dũng! Viên Vũ trảm!” Chiến sĩ nhím biển thấp bé nói một cách nghiêm túc.

Vừa nói dứt lời, thân thể của hắn bắt đầu xoay tròn.

Chiêu “Viên Vũ trảm” này là tuyệt kỹ của đám chiến sĩ nhím biển, chiến sĩ cấp bậc nào cũng đều thích và chơi được.

Thân thể của chiến sĩ nhím biển thấp bé tên Tửu Thiên Quân xoay tròn thành một hình cầu, bay thẳng về phía của cô gái váy đen. Gai nhọn trên người nó hoá thành đại sát khí, nếu người thường bị cuốn vào trong phạm vi của Viên Vũ trảm thì sẽ bị băm nhỏ. Gai nhọn trên người chiến sĩ nhím biển có thể sánh với đao hợp kim.

Cô gái đang ăn nhím biển ngẩng đầu lên, nhìn chiến sĩ nhím biển Tửu Thiên Quân một cái đầy nghi hoặc chứ không có chút sợ hãi nào.

Khi thấy được Tửu Thiên Quân đang xoay tròn bay về phía mình, cô buông con nhím biển trong tay xuống, sau đó thổi một hơi lên người Tửu Thiên Quân.

“Phù ~ ~” Bộ dạng lúc thổi hơi của cô rất đáng yêu.

Theo hơi thổi nhẹ nhàng của cô, cuồng phong nổi lên, ngưng tụ thành một cơn lốc nhỏ bay về phía Tửu Thiên Quân.

Tửu Thiên Quân bị cơn lốc nhỏ đánh trúng, vẫn cứ duy trì tư thế xoay tròn của “Viên Vũ trảm”, bay thẳng lên trời.

“A a a ~” Sau đó, Tửu Thiên Quân hét thảm một tràn, càng bay càng cao, cuối cùng hoá thành một điểm đen.

Tất cả các chiến sĩ nhím biển đều đơ người ra, chúng nó ngửa đầu nhìn Tửu Thiên Quân đang càng ngày càng nhỏ… Ban đầu chúng nó còn chờ xem bao giờ thì Tửu Thiên Quân sẽ rơi xuống. Nhưng Tửu Thiên Quân chẳng có vẻ gì là sẽ rơi xuống, càng bay càng cao, cuối cùng biến mất tăm.

Đây là bị đưa thẳng vào vũ trụ, ngao du giữa sao trời luôn rồi à?

Thổi một cái mà làm người ta bay luôn vào vũ trụ, cô gái này là thần thánh phương nào đây?

Tất cả các chiến sĩ nhím biển bất giác nhìn về phía cô.

Trong cảm giác của chúng nó, cô gái này chỉ là một người bình thường, vậy là do cảnh giới của hai bên chênh lệch quá lớn, nên chúng nó không thể cảm ứng được cảnh giới của cô chăng?

Lúc này, thiếu nữ váy đen cầm mấy xâu cá nướng, nhím biển và các loại hải sản của mình lên, nhanh chóng nhét hết vào miệng như sợ đám chiến sĩ nhím biển sẽ cướp đồ ăn của mình vậy.

[Tránh xa cô ta ra.] Lúc này, giọng của Hải Vương vang lên trong đầu của các chiến sĩ nhím biển.

Bây giờ thực lực của Hải Vương vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vẫn còn ở cảnh giới thất phẩm phong. Nhưng nó tự thấy, dù có khôi phục thực lực bát phẩm thì cũng không thể một hơi thổi bay chiến sĩ nhím biển vào vũ trụ như cô được.

Thực lực của thiếu nữ váy đen còn mạnh hơn nó lúc ở trạng thái đỉnh phong nhiều, cũng may tình trạng của đối phương hơi kỳ lạ, không tấn công qua đây… Nếu đã thế, cứ tránh xa đối phương khi hai bên vẫn chưa xung đột gì thì hơn.

Còn về chiến sĩ nhím biển Tửu Thiên Quân anh hùng kia ~

Nó sẽ trở thành một dũng sĩ trong lòng của các chiến sĩ nhím biển!

Hải Vương rất kiêng kỵ cô gái đó, bởi vì lúc trước ngay cả nó cũng không thể cảm ứng được sự cường đại của đối phương.

Đi lại trên giang hồ, không thể chọc vào người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, đúng là không sai chút nào.

Vì thế, các chiến sĩ nhím biển tuân theo mệnh lệnh của “Hải Vương”, lặng lẽ lui về phía sau.

Sau khi rời khỏi được một khoảng cách, chúng nó bắt đầu né qua cô gái nhỏ mặc váy đen, tiếp tục đi vào thành phố Văn Châu.

Lúc này, thiếu nữ váy đen lấy ra một cái khăn nhỏ xoa tay và miệng của mình.

“Ục ục ~ ~”

Bụng cô lại sôi lên ùng ục… Cô vẫn chưa ăn no.

Chương 1348: Bá Tống Huyền Thánh chết non rồi?

Cơn đói ngày càng dữ dội hơn. Với cô thì mớ cá, mực, nhím biển vừa rồi còn không được tính là món khai vị nữa là.

Vừa nhỏ vừa ít, năng lượng cũng chẳng được bao nhiêu.

Cô cất khăn tay, nhìn sang đám “chiến sĩ nhím biển” kia.

Cô ngửi thử mốt cái, sau đó ghét bỏ lắc đầu – mấy tên thối hoắc này không ăn được. Hơn nữa trông cũng chẳng ngon lành gì, nhìn là mất cả hứng ăn.

Các chiến sĩ nhím biển đã thoát được một kiếp!

Tiếp theo, thiếu nữ nhìn lên người của Hải Vương.

Phần thân thể lộ ra ngoài của Hải Vương được tạo thành từ một con mắt thật lớn và xúc tu giống mực. Nó còn một phần thân thể lớn hơn giấu ở trong sương mù dày đặc.

Nhìn những cái xúc tu béo múp kia, cô gái mặc váy đen bất giác chảy nước miếng.

“Này ~ ~ Tên to con kia.” Cô kêu lên, giọng nói của cô rất dịu dàng, lại mang theo sự lười nhác đầy quyến rũ.

Hải Vương đang cảm thấy khó chịu khi bị nhìn chằm chằm, nghe cô gọi thì nó đưa mắt qua nhìn cô theo bản năng.

“Nhìn ngươi có vẻ ngon đấy.” Cô gái mặc váy đen cười hì hì nói.

Đậu xanh!

Nhìn thấy vẻ mặt thèm nhỏ dãi của cô, xúc tu của Hải Vương cuộn một cái, cuốn hết mấy “chiến sĩ nhím biển” bên cạnh chẳng chút do dự, cũng không quan tâm tới huyễn thuật hay sương mù gì nữa rồi, hắn bộc phát năng lượng trong người tới mức tối đa, chạy đi thật xa.

Sau khi bay ra một khoảng, nó hãy còn run sợ quay lại xem thử.

Cô gái mặc váy đen vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cười hì hì nhìn nó.

Không đuổi theo à?

Cô ta không đuổi theo mình ư?

Cô ta còn có thủ đoạn đáng sợ nào khác?

Hay là cô ta chỉ đùa với mình thôi?

Trong đầu Hải Vương xuất hiện rất nhiều suy đoán.

Ngay sau đó, nó thấy được một cảnh tượng khiến nó tuyệt vọng.

Cô gái mặc váy đen kia giơ tay vỗ nhẹ một cái vào hư không, mở ra một cánh cổng không gian. Cô giơ bàn chân trắng nõn của mình lên đá mạnh vào cổng không gian.

Kiếp Tiên cửu phẩm!

Đậu xanh!

Trong lòng Hải Vương thầm kêu không ổn.

Bàn chân nhỏ nhắn kia xuyên qua không gian, đạp lên mặt của Hải Vương – Nó cũng có mặt, tuy trên mặt phần lớn là mắt.

Bốp một tiếng, con mắt khổng lồ của Hải Vương suýt nữa đã bị đá vỡ, bàn chân nho nhỏ kia mang theo lực trùng kích làm Hải Vương hút chết.

“A ~ ~” Hải Vương kêu thảm thiết liên tục, bị đá bay ngược trở về, ngã từ trên cao xuống chỗ bờ cát cô gái váy đen đang đứng.

Nó ngã xuống mặt đất cái rầm, chiến sĩ nhím biển bị cuốn trong xúc tu cũng ngã lăn quay ra đất, kêu la inh ỏit.

Cô gái này là Kiếp Tiên cửu phẩm, hơn nữa là một vị Kiếp Tiên đã có thể sử dụng lực lượng không gian cực kỳ thành thạo. Kỹ thuật dùng lực lượng không gian này, những Kiếp Tiên mới vừa thăng cấp tuyệt đối không thể làm được.

Bản thân Hải Vương có thể lợi dụng “trận pháp thượng cổ” để dịch chuyển không gian, nên nó khá chắc về chuyện nầy.

Hôm nay trước khi ra cửa ta có tính một quẻ rồi mà, rõ ràng là quẻ tốt, sao vừa ra khỏi cửa đã gặp phải lão quái vật thế này chứ?

“Ta đói bụng lắm.” Hai mắt sáng của cô gái váy đen lên, nhìn chằm chằm vào Hải Vương.

“Tiền bối muốn ăn gì, ta có thể đi bắt cho tiền bối ngay. Ta biết nhiều thứ ăn ngon dưới biển lắm, chỉ cần tiền bối nói một tiếng thì ta sẽ kêu thuộc hạ dọn đến đây cho tiền bối ngay.” Hải Vương vội nói.

“Những thứ chứa năng lượng thấp như vậy ta không cần. Ta muốn ăn xúc tu của ngươi.”

Cô mặc váy đen nói: “Ngươi có nhiều xúc tu như vậy, cứ cắt vài cái cho ta đi. Dù sao thì xúc tu của ngươi cũng có thể mọc lại mà, đúng không? Ta nhớ xúc tu của mực cũng giống như đuôi thằn lằn vậy, bị đứt vẫn có thể mọc lại.”

“Nhưng ta đâu phải mực.” Hải Vương khóc một dòng sông – bởi vì con mắt của nó vừa mới bị đạp một cái nên giờ đang giàn giụa nước mắt, không dừng lại được.

Cô gái mặc váy đen cười hì hì, nói: “Cắt năm cái cho ta, nếu không ta sẽ tự cắt.”

Hải Vương nhìn xúc tu của mình, cắn răng một cái.

Tráng sĩ cắt cổ tay, đôi lúc cần bỏ thì phải bỏ. Chỉ là năm cái xúc tu thôi, nó về nhà tu dưỡng một thời gian là sẽ mọc lại ấy mà!

Bịch bịch bịch ~ ~

Năm cái xúc tu to lớn tách ra khỏi người của Hải Vương, tới cảnh giới như nó thì có thể nắm giữ mỗi phần trên thân thể một cách hoàn mỹ. Muốn cắt xúc tu chỉ cần một ý niệm là được.

Cô gái mặc váy đen vừa lòng gật đầu, kéo năm cái xúc tu đến ngồi xổm ở bên cạnh đống lửa nhỏ của mình.

“Tiền bối, ta có thể đi rồi chứ?” Hải Vương dè dặt hỏi lại.

Cô gái váy đen xua tay: “Đi đi, đừng quấy rầy ta nướng râu mực ăn.”

Hải Vương thở phào một hơi, dùng những cái xúc tu còn lại cuốn đám chiến sĩ nhím biển lên, chuẩn bị đi.

“Đúng rồi, các ngươi có biết một người tên là ba Tống không?” Cô gái mặc váy đen đột nhiên lại ngẩng đầu lên hỏi.

“Ba Tống? Là cha của ai à? Cách xưng hô này phổ biến ở thế giới nhân loại lắm.” Hải Vương dè dặt đáp.

“À, ta cảm thấy người này rất quan trọng với ta, nhưng bỗng nhiên ta không nhớ nổi hắn là ai, lạ thật, cứ như ký ức của ta đã bị xóa đi vậy." Cô gái váy đen xoa cằm nói.

Sau đó, cô lại nói với Hải Vương: "Đúng rồi, ta họ Sở, ngươi có thể gọi ta là Sở các chủ. Về sau nếu ngươi có phiền toái không thể xử lý được thì cứ tới Bích Thuỷ Các tìm ta… Ừm, sau này ta sẽ xây dựng lại Bích Thuỷ Các một lần nữa. Mỗi lần giúp đỡ sẽ lấy năm cái xúc tu, giá cả hợp lý, ngươi cứ cân nhắc đi nhé?"

Hải Vương ngoài mặt thì gật đầu liên hồi – nhưng mà xin vị Sở các chủ này giúp đỡ ư? Không có cửa đâu!

Xúc tu của nó rất quý giá, sao có thể lấy ra giao dịch lung tung được? Nó cũng có tôn nghiêm chứ.

Sở các chủ two cầm một cái xúc tu lớn, sau đó dùng pháp thuật đốt một đống lửa lớn cháy hừng hực trên bãi biển rồi treo xúc tu của Hải Vương lên nướng.

Cô chính là "Sở các chủ two", cô từng nói với Tống Thư Hàng là một tháng sau sẽ đi tìm hắn, lấy lại đầu của Sở các chủ từ trong tay Tống Thư Hàng để hòa làm một thể hoàn toàn.

Nhưng hôm qua, bản thể của Tống Thư Hàng bị Thiên Đạo nhốt vào trong phòng tối, nên Sở các chủ two đã mất đi phần ký ức về hắn.

Cô chỉ nhớ rõ phần đầu của "Sở các chủ bản thể" đang nằm trong tay của một tiểu tu sĩ thần bí, nhưng cô không thể nhớ nổi vị tu sĩ này là ai, chỉ nhớ mang máng là vị tu sĩ kia có một cái đạo hiệu là "Ba Tống"?

Sở các chủ two hoang mang kết thúc trạng thái bế quan, theo bản năng đi tới bờ biển Văn Châu của Hoa Hạ.

Nhưng mà, bởi vì thời gian "bế quan một tháng" vẫn chưa đủ, cô vẫn chưa "tiến hoá" hoàn toàn nên bây giờ lại có khá nhiều ảnh hưởng xấu.

Ví dụ như năng lượng tiêu hao quá nhiều, không có hai gốc cây tươi héo kia cung cấp chất dinh dưỡng để tiến hóa sau khi sống lại, nên cô sẽ rơi vào trạng thái đói khát cực độ, cho dù có ăn bao nhiêu thì cũng không thấy no.

Bởi vì không đủ năng lượng, nên tất cả các chức năng của cô đều duy trì ở mức tiêu hao năng lượng thấp nhất, đôi khi phản ứng sẽ chậm một nhịp, hoặc trông có vẻ ngơ ngác.

Sở các chủ two tập trung nướng xúc tu.

Hải Vương thở phào một hơi, buông mấy chiến sĩ nhím biển kia ra, trầm giọng nói: “Đi, dẫn ta đến đường Bạch Kình, tìm Bá Tống Huyền Thánh.”

Sở các chủ two đã hoàn toàn quên mất Tống Thư Hàng.

Nhưng “Hải Vương” vẫn còn nhớ một chút về Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh nhìn ra sao, đã làm việc gì, có những thủ đoạn nào thì nó đã quên mất rồi.

Nó chỉ nhớ rõ trên thế giới có một người là “Bá Tống Huyền Thánh”, mà nó đã từng chịu thiệt trên tay của “Bá Tống Huyền Thánh”. Sau đó, Bá Tống Huyền Thánh có một gia đình ở thế giới người phàm, nằm trên đường Bạch Kình thành phố Văn Châu. Cuối cùng, chiếc găng tay màu bạc của nó còn đang nằm trong tay Bá Tống Huyền Thánh. Nó muốn đổi cái găng tay ấy với Bá Tống Huyền Thánh.

Những ký ức này thật ra cũng không phải là ký ức trong đầu của Hải Vương, mà được chứa trong bộ [Bảo giáp thánh kiếm chiến tranh].

Bộ bảo giáp này chỉ còn thiếu một chiếc găng tay nữa thôi.

Khi Hải Vương mặc nó vào là có thể cảm ứng được một đoạn ký ức ngắn từ “Bảo giáp thánh kiếm chiến tranh”.

Chiến sĩ nhím biển dẫn đường cho Hải Vương, đi đến đường Bạch Kình trong thành phố Văn Châu.

Cùng lúc đó, Sở các chủ two đang nướng xúc tu nghe thấy được thánh hào “Bá Tống Huyền Thánh” thì trong lòng bỗng nhiên có cảm ứng.

“Bá Tống Huyền Thánh, Bá Tống Huyền Thánh... Đúng vậy, Bá Tống Huyền Thánh!” Đôi mắt của Sở các chủ two nheo lại.

Người cô muốn tìm không phải Ba Tống, mà là Bá Tống Huyền Thánh.

Con mực lớn này cũng muốn tìm Bá Tống, vậy là cùng mục tiêu với cô ư?

Vì thế, Sở các chủ two âm thầm tách ra một tia thần thức, bám vào trên người của một con chiến sĩ nhím biển, đi theo đám Hải Vương tới “đường Bạch Kình”.

Cảnh giới của Sở các chủ two bây giờ là “Trường Sinh Giả”, đáng lẽ chỉ cần một ý niệm là có thể bao phủ toàn bộ thành phố Văn Châu.

Nhưng trạng thái của cô giờ vẫn chưa hoàn mỹ, vẫn chưa kết thúc một tháng “tiến hoá”, hơn nữa vẫn chưa dung hợp với đầu của Sở các chủ bản thể, trường sinh chi đạo vẫn còn khiếm khuyết.

Đường Bạch Kình, nhà của Tống Thư Hàng.

Ba Tống nằm trên sô pha xem TV, gần đây ông bắt đầu lão hóa ngược, càng ngày càng trẻ.

Chắc là nhờ loại gạo và linh trà đặc thù mà con trai đã mua về chăng? Dù sao thì bây giờ ông ra ngoài bảo mình mới hơn hai mươi tám cũng có người tin ấy chứ.

Tương tự, mẹ Tống cũng càng ngày càng trẻ, càng ngày càng xinh đẹp.

Mẹ Tống đi tới sau sô pha, giơ tay xoa bóp bả vai cho ba Tống, sau đó kề sát tai ông nói: “Tôi muốn một đứa con gái.”

Ba Tống liếm khoé miệng: “Ngày này năm sau chúng ta sẽ sinh một đứa con gái!”

Hai người nhìn nhau đắm đuối.

Cốc cốc cốc!

Lúc này lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Mặt của ba Tống đờ ra.

Chết tiệt, đêm hôm khuya khoắt mà ai đến thế nhỉ?

Tiếng gõ cửa cứ vang lên mãi.

Ba Tống đen mặt, mở hờ cửa ra: “Ai thế?”

Ngoài cửa có hai hàng người mặc áo đen đứng thẳng tắp. Ở giữa là một người đàn ông tóc vàng đẹp trai, có điều mắt trông hơi lạ, chắc là đã đi cắt mí nên trông khá to.

“Chào ngài, chắc ngài là ba Tống, xin hỏi con trai ngài là Bá Tống có ở nhà không?” Người đàn ông tóc vàng lịch sự hỏi.

“Con trai tôi? Bá Tống?” Ba Tống xoa mày, sau một lúc lâu thì ông mới thở dài: “Thật ra con trai Bá Tống của tôi đã chết non từ lâu rồi. Chẳng hay anh biết tin về con tôi từ đâu thế?”

Chết non? Cái gì? Hả? Nà ní? What?

Có phải là ta đã hỏi trúng ba Tống giả không?

Bá Tống Huyền Thánh mà lại chết non á?

Chương 1349: Quý khách muốn mua gì?

Chẳng lẽ là mình đã tìm nhầm người à? Gia đình này chỉ trùng hợp có một đứa con trai chết non tên là Bá Tống thôi? Người đàn ông tóc vàng do Hải Vương biến thành nghĩ thầm.

“Xin chia buồn.” Hải Vương thấp giọng nói.

“Cảm ơn”. Ba Tống nghiêm túc trả lời.

Hải Vương thộn mặt rời khỏi nhà của Tống Thư Hàng.

Ba Tống đóng cửa, khoá lại thật kỹ, sau đó đi kéo màn lại.

Hải Vương cau mày, hắn nhìn chiến sĩ nhím biển bên cạnh, thấp giọng hỏi: “ Các ngươi có chắc đây là nhà của Bá Tống không?”

Các chiến sĩ nhím biển gật đầu lia lịa – trên người Tống Thư Hàng có một cái “ấn ký kẻ giết nhím biển”, nên dù các chiến sĩ nhím biển đã quên hết tất cả những chuyện liên quan đến Tống Thư Hàng, nhưng chỉ cần đi theo “ấn ký” là có thể tìm được nhà của hắn.

Câu [giết cả nhà ngươi] trong lời thoại của các chiến sĩ nhím biển cũng không phải là nói cho vui, đi theo hơi khí tức của ấn ký kẻ giết nhím biển để lại là bọn họ có thể xác định được nơi mà ấn ký kẻ giết nhím biển đã từng sống trong thời gian dài.

“Chẳng lẽ không chỉ ký ức của chúng ta bị mất đi, mà ngay cả ký ức của người nhà Bá Tống cũng có vấn đề ư?” Hải Vương lẩm bẩm.

Có khi nào là Bá Tống đã vẫn lạc, bị một vị đại năng nào đó giết “tận gốc” luôn rồi không?

Nếu Bá Tống Huyền Thánh đã chết thật thì sẽ rất phiền toái, chỉ có Bá Tống mới biết găng tay chiến giáp của hắn đang ở đâu.

“Chủ nhân, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Các chiến sĩ nhím biển hỏi.

“Trước tiên phải tìm một chỗ gần đây để ở lại, lát nữa ta sẽ lẻn vào nhà này xem thử.” Hải Vương trả lời.

Nó cảm ứng được có vài tu sĩ đang che giấu khí tức ở gần nhà Tống Thư Hàng.

Những tu sĩ nhân loại này đang đả toạ tu luyện, vị trí mà bọn họ đang ở giống như sao vây quanh trăng, bảo vệ nhà của Tống Thư Hàng.

Nếu Hải Vương dùng bạo lực xông vào “nhà của Bá Tống” thì chắc chắn những tu sĩ nhân loại này sẽ không đứng nhìn.

Vì thế, các chiến sĩ nhím biển lại thi triển pháp thuật, tạo ra sương mù bao bọc thân thể của Hải Vương, sau đó rời khỏi đương Bạch Kình.

Leng keng ~~

Leng keng ~~

Tiếng chuông thánh thót vang lên, Hải Vương và các chiến sĩ nhím biển đều nghe thấy tiếng chuông này.

Chúng nó ngẩng đầu nhìn về phía có tiếng chuông.

Có một quầy hàng ở cuối đường Bạch Kình.

Một người trùm trăn kín mít, ngay cả mặt cũng nhìn không rõ đang ngồi trong quầy.

Cả quầy hàng và chủ quán đang quấn chăn đều đột nhiên xuất hiện ở đó.

Hải Vương và các chiến sĩ nhím biển đều ngạc nhiên dừng lại.

Lực lượng không gian, lại thêm một đại năng cửu phẩm nữa ư?

Hôm nay là ngày gì đây, sao cứ hết đại lão cửu phẩm này lại tới đại lão cửu phẩm khác xuất hiện thế này?

“Mặc kệ hắn, cứ tránh hắn ra là được.” Hải Vương ra lệnh.

Có tấm gương của cô gái váy đen, hôm nay nó không muốn lại vô tình chọc phải một vị đại lão khác nữa.

Hải Vương đang nghĩ tới cô gái váy đen thì đột nhiên cô đã xuất hiện ở bên cạnh quầy hàng này.

Cô cũng đến bằng cách xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện.

Cô gái váy đen ngồi xổm cạnh quầy hàng, vươn tay lật xem hàng hoá bên trong.

Chủ quán ngồi trùm chăn, nhìn cô gái một cái rồi hỏi: “Quý khách, cô muốn mua cái gì à?”

“Đồ của ngươi toàn là thứ tốt, nhưng không có thứ mà ta muốn.” Cô gái váy đen nói.

Chủ quán đang quấn chăn cười ha hả nói: “Bày ở trên quầy toàn là những sản phẩm được ưa chuộng, có nhiều người mua. Có điều quầy hàng chỉ có bấy nhiêu, cho dù ta có nhiều hàng hoá hơn cũng không thể bày ra được. Nếu quý khách muốn mua cái gì thì cứ việc nói với ta. Nói thật, trong chư thiên vạn giới này, cho dù là thứ gì đi nữa thì ta cũng có thể tìm được cho cô. Chỉ cần quý khách có thể trả nổi là được.”

“Ta muốn mua một cái đầu.” Sở các chủ two chỉ đầu của mình rồi nói: “Mua cái đầu của chính mình, ngươi có bán không?”

Chủ quán đang quấn chăn nhìn Sở các chủ một cái, mỉm cười nói: “Thứ mà quý khách mới mua đúng là rất mới lạ.”

Sở các chủ nhìn chằm chằm vào chủ quán: “Có bán không?”

“Thứ mới lạ như vậy, chỗ ta không có hàng sẵn. Ta cần một chút thời gian để đi nhập hàng, quý khách có thể chờ ta không?” Chủ quán hỏi dò.

Sở các chủ: “Có bán à?”

“Vẫn là câu nói kia – trong chư thiên vạn giới này, cho dù là thứ gì đi nữa thì ta cũng có thể lấy được. Có điều, quý khách định trả bằng cái gì đây, nói trước, quán của ta không cho ghi sổ đâu nhé.” Chủ quán nói.

Sở các chủ suy nghĩ một lát, lấy bốn cái xúc tu mực ra còn chưa nướng ra: “Tạm thời trong tay ta chỉ có cái này thôi.”

“Thứ này giá trị quá thấp, cùng lắm chỉ mua được một sợi tóc thôi. Hơn nữa, chỗ ta chỉ lấy linh thạch… Nếu bán đồ cho ta thì sẽ được giảm giá.” Chủ quán bình tĩnh trả lời.

Hải Vương ở nơi xa lập tức khóc một dòng sông.

Giá trị quá thấp…

“Được rồi, ngươi đổi tóc cho ta xem thử đi. Ta muốn biết ngươi có khả năng nhập hang hay không.” Sở các chủ nói xong thì đưa bốn cái xúc tu cho chủ quán.

Bán xúc tu trước, sau đó lại dùng tiền đó mua tóc.

“Quý khách đúng là cẩn thận, quầy hàng của ta tiền trao cháo múc, uy tín vạn năm, không lừa già dối trẻ.”

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Đột nhiên, trong lòng có cảm ứng.

Sau đó cô thiên lý truyền âm, liên hệ với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, có thể mở lối vào của thế giới hạch tâm một lát được không? Có một người bạn đang muốn tới đây tìm ta. Ta có thể đảm bảo hắn là người vô hại. Mặt khác, ta sẽ làm hắn giới hạn phạm vi hoạt động lại, bảo đảm hắn sẽ không nhìn trộm thế giới hạch tâm của ngươi.”

“Ta biết rồi, ta có thể mở phạm vi “suối nguồn sự sống” trong thế giới hạch tâm để tiện cho Sở tiền bối và bạn của cô giao lưu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi thế giới hạch tâm thăng cấp thì đã có thêm nhiều chức năng khác, các hạng mục thao tác cũng nhiều hơn.

Sau hai hơi thở.

Hình chiếu của một thân ảnh trùm kín trong chăn xuất hiện ở bên cạnh Sở các chủ: “Yo, Sở đạo hữu, đã lâu không gặp.”

“Quả nhiên là ngươi.” Sở các chủ nhướng mày.

“Chậc, thế giới này là chỗ nào đấy? Còn khó xâm nhập hơn cả thế giới thiên kiếp, ta chỉ có thể chiếu một chút lực lượng vào mà thôi.” Thân ảnh quấn chăn nói.

“Tìm ta có việc gì không? Gần đây ta cũng không muốn mua thứ gì.” Sở các chủ trả lời. Hơn nữa bây giờ cô đã mất “Bích Thuỷ Các”, không có tiền để mua.

“Sở đạo hữu đừng nóng vội, lần này ta tới tìm cô để mua đồ.” Hình chiếu của thân ảnh kia nói.

“Ngươi đổi nghề à? Không bán đồ nữa mà bắt đầu đi mua ư?” Sở các chủ nhướng mày hỏi.

Thân ảnh quấn chăn cười nói: “Bây giờ ta đang nhập hàng thôi mà, đồ của ta cũng đâu phải từ trên trời rơi xuống, đa số là do chính tay ta tìm ra. Nếu là trong kho hàng của ta không có thứ gì thì ta phải nghĩ cách đi nhập.”

“Ngươi muốn mua cái gì? Ngươi cũng nhìn thấy trạng thái bây giờ của ta rồi đấy, trên người ta không có gì để bán cả.” Sở các chủ nói.

“Ta muốn mua hai sợi tóc của cô. Còn giá cả ấy à, hai cái xúc tu mực bát phẩm được không? Nướng lên thơm ngào ngạt, ngon lắm đấy.” Thân ảnh quấn chăn nói.

Sở các chủ trợn trắng mắt: “Ngươi biết ta đang cần thứ này ư?”

“Ớ? Sở đạo hữu cũng đang cần xúc tua mực bát phẩm sao? Vậy ta có thể nhân cơ hội tăng giá rồi nhỉ?” Thân ảnh quấn chăn cười nói.

“Hai cái xúc tua mực bát phẩm đổi lấy hai sợi tóc, ngoài ra ngươi phải nói cho ta biết, là ai muốn mua tóc của ta?” Sở các chủ trầm giọng hỏi.

“Trong lòng Sở các chủ hiểu rõ mà.” Thân ảnh quấn chăn cười đáp.

Sở các chủ: “Ta hiểu rồi, giao dịch đi.”

Hai sợi tóc thật dài, đổi với hai cái xúc tu mực béo múp.

“Lần sau có cơ hội thì gặp lại nhé.” Thân ảnh quấn chăn vẫy tay rồi biến mất.

Sau khi thân ảnh quấn chăn biến mất, sở các chủ lại dùng “thiên lý truyền âm” liên hệ với Tống Thư Hàng: “Tới suối nguồn sự sống đi, ta cho ngươi một tài liệu chính bát phẩm, hai cái xúc tua mực.”

Tống Thư Hàng: “Bạn của sở tiền bối thật là khách khí, tới nhà chơi còn mang theo lễ vật quý giá như vậy.”

Sở các chủ trợn trắng mắt, tiếp tục lặn xuống suối nguồn sự sống phun bong bóng.

Thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình.

Chủ quán quấn chăn mở to mắt, hắn thò tay vào chăn, giao một sợi tóc dài thật dài đang cầm trong tay cho Sở các chủ two.

Bốn cái xúc tu mực bát phẩm đổi một sợi tóc.

Chủ quán lại dùng hai xúc tu mực đổi hai sợi tóc.

Lần này chỉ kiếm được một ít tiền chạy chân, đầu năm nay làm ăn không dễ chút nào mà. Chủ quán thầm cảm thán.

“Quả nhiên là tóc của cô ấy.” Sở các chủ two nắm chặt sợi tóc.

Trên sợi tóc này vẫn còn khí tức của Sở các chủ, đây là sợi tóc vừa bứt xuống.

“Ngươi biết cô ấy đang ở đâu không?” Sở các chủ two nhìn thẳng vào chủ quán.

“Ừm, muốn tin tức à? Chỗ ta cũng có bán tin tức, chỉ cần cô chịu trả tiền.” Chủ quán lộ cười tươi roi rói, hai hàm răng đều tăm tắp loé sáng dưới ánh đèn đường.

“Ta đi lấy tiền.” Sở các chủ two cất sợi tóc đi, vươn tay mở ra một cánh cửa không gian.

“Quý khách nhanh chân lên nhé, thời gian của ta rất quý giá, nếu trễ quá có khi ta đã đi rồi đấy.” Chủ quán kêu lên.

Sở các chủ bước vào trong cánh cổng không gian.

Sau khi nhìn thấy cô gái mặc váy đen đi khỏi, Hải Vương bắt đầu cau mày suy nghĩ.

Đây có phải là âm mưu không?

Nhưng chắc đại lão cửu phẩm cũng không rảnh đến mức diễn một màn kịch để trêu hắn đâu nhỉ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Hải Vương bất giác tới trước quầy.

Khi thấy hàng hoá trên quầy hang thì lập tức mở to mắt ra nhìn.

Đồ trên quầy hàng đều là những bảo vật nổi tiếng. Có thiên tài địa bảo giúp tăng nghìn năm tuổi thọ, có tài liệu cần thiết để luyện chế pháp khí cửu phẩm, có tiên đan diệu dược cấp bậc cao như Cửu Chuyển Kim Đan, còn có cả phù bảo cửu phẩm nữa.

Hải Vương không khỏi hít sâu một hơi.

Nếu nó cướp được quầy hàng này thì giàu to rồi!

“Ta khuyên quý khách hãy thu hồi ý nghĩ ngu xuẩn này đi, không phải là ta đang khoác lác, cỡ như quý khách, một mình ta có thể đánh được cả quân đoàn luôn ấy chứ.” Chủ quán đang quấn chăn bình tĩnh nói.

Đọc tâm thuật? Trong lòng Hải Vương giật mình.

“Đúng vậy, chỉ là một cái kỹ xảo nho nhỏ thôi, để quý khách chê cười rồi.” Chủ quán cười ha hả nói: “Quý khách có muốn mua cái gì không?”

“Mấy thứ này rất quý giá, nhưng đều không phải là thứ ta đang muốn mua.” Hải Vương trả lời.

“Lời ta nói với vị khách khi nãy chắc quý khách cũng đã nghe được rồi chứ? Vì quầy hàng nhỏ, nên có rất nhiều hàng hoá ta không thể bày ra được. Cho nên, quý khách muốn cái gì cứ nói thẳng với ta. Nếu không có sẵn thì ta cũng có thể đi nhập hàng giúp quý khách mà.” Chủ quán trả lời.

“Cái gì cũng được ư?” Hải Vương suy nghĩ một lát xong nói.

“Quý khách có thể nói ra xem sao.” Chủ quán nói.

Hải Vương: “Thật ra ta đang thiếu một chiếc găng tay của bộ [Bảo giáp thánh chiến chiến tranh]. Ta đang đi tìm nó.”

Dứt lời, Hải Vương lộ ra chân thân của mình.

Một con mắt thật lớn làm chính, cộng với xúc tu mực… Phía sau con mắt lại có thân thể của một người đàn ông tóc vàng đẹp trai, dính trên “tròng mắt”. Cứ như một vị kỵ sĩ đẹp trai đang cưỡi ma thú vậy.

Trên thân thể của người đàn ông tóc vàng này đang mặc một bộ giáp màu bạc. Có điều vẫn còn thiếu một chiếc “găng tay”.

“Thì ra là ngươi muốn mua chiếc “găng tay” này. Vậy ngươi muốn cái của bộ giáp này hay là muốn cái mới?” Chủ quán dò hỏi.

“Tốt nhất là của bộ giáp này luôn.” Hải Vương nói.

Cùng một bộ mới là thích hợp nhất.

“Không thành vấn đề, quý khách. Ngài muốn là hàng cùng bộ thì ta phải tốn một ít thời gian để đi nhập hàng. Vậy tiếp theo chúng ta có thể bàn về giá cả.” Chủ quán vẫn duy trì nụ cười đầy chuyên nghiệp, làm người cảm thấy thân thiết, đồng thời cũng thấy không nỡ – không nỡ xa rời tiền trong túi của mình.

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Lúc này Tống Thư Hàng đang sắp xếp cho Lục Tu Tiên Tử, Thất Tu tiền bối, Tứ Tu và các đại sư luyện khí của Tam Thập Tam

Thần Thú Tông chuyển địa điểm.

Hắn muốn chuyển chỗ rèn pháp khí đến Thời Quang Thành, để Lục Tu Tiên Tử có thể tăng hiệu suất luyện khí lên gấp mười hai lần.

Đồng thời, cũng đưa tài liệu luyện khí “xúc tu mực” vừa mới lấy được từ chỗ của Sở các chủ cho Lục Tu Tiên Tử.

Bây giờ chỉ còn thiếu ba loại tài liệu luyện khí chính là cá heo, mèo và gấu.

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng cảm thấy khoảng cách giữa mình và nguyên bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú bát phẩm gần đến vậy!

[Xin chào, là Tống Thư Hàng tiểu hữu phải không?] Lúc này lại có một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

Giọng nói này xuyên qua thế giới hạch tâm, xuất hiện trong đầu hắn.

Hơn nữa, giọng nói này lại rất quen

“Cái gì cũng có thể bán?” Tống Thư Hàng lập tức nhớ ra.

Đúng là vị đại lão này đã vượt qua hạn chế của không gian thiên kiếp, bán một cái mũ Bình Thiên cho hắn, giúp hắn độ kiếp thành công.

[Ha ha, Tống tiểu hữu vẫn còn nhớ ta à, vậy thì tốt quá.] Giọng nói này cười vang.

“Lần này tiền bối lại tới tìm ta để bán đồ à? Ta cũng đang muốn mua đồ đây, muốn hỏi chỗ ngươi có ba loại tài liệu luyện khí là “răng cá heo”, “móng gấu” và “râu mèo” không, ta đang cần tài liệu đạt cấp bát phẩm.” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trong các tài liệu bát phẩm, răng, móng, râu đều không phải là bộ phận quý giá gì. Chỗ của ta trùng hợp cũng đang có hàng. Chúng ta có thể tiến hành giao dịch ngay lập tức, tống tiểu hữu đã chuẩn bị đủ linh thạch chưa?” [Cái gì cũng có thể bán] hỏi lại.

Lúc này Tống Thư Hàng mới nhớ ra bây giờ chính mình căn bản là không có nhiều linh thạch như vậy.

Số linh thạch lần trước mượn của Bạch tiền bối đã dùng để mua mũ Bình Thiên rồi.

“Tiền bối, nếu muốn mua ba loại tài liệu này mỗi thứ hai phần thì cần bao nhiêu linh thạch?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

Nếu vấn đề có thể dùng linh thạch để giải quyết thì không thể xem như vấn đề.

Nếu như không có linh thạch thì hắn có thể đi mượn.

Hắn có thể mượn linh thạch ở chỗ của Bạch tiền bối hoặc là Bạch tiền bối two.

“Nếu mỗi loại lấy hai phần, vậy thì mỗi phần lấy ngươi hai viên linh thạch cửu phẩm vậy. Tổng cộng mười hai viên linh thạch cửu phẩm.”

Là một giá khá hợp lý.

“Được rồi, tiền bối chờ một lát, ta đi lấy linh thạch đã.” Tống Thư Hàng trả lời.

Chương 1350: Luận làm sao để người khác nhớ mãi không quên, khắc sâu bóng hình của ngươi vào trong tim?

Nếu muốn mượn linh thạch của Bạch tiền bối, thì phải đưa “ý thức” trong thân thể quay lại ‘phòng tối của Thiên Đạo’, cho nên theo nguyên tắc lấy gần bỏ xa, Tống Thư Hàng định đi mượn Bạch tiền bối two.

[Bạch tiền bối, nhận được tin nhắn xin hãy trả lời.] Tống Thư Hàng gọi vọng vào trong thông đạo nối liền thế giới hạch tâm và thế giới Tà Liên.

Một lúc sau.

[Chuyện gì thế? Đang nghỉ ngơi đây.]

Bạch tiền bối two uể oải đáp.

Hôm nay chơi trốn tìm với Thiên Đạo, bị lột mất hai lớp da, hắn đã suy yếu đi nhiều rồi.

[Bạch tiền bối, cho ta mượn ít linh thạch đi.]

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “…”

[Bây giờ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú của ta còn thiếu ba loại nguyên liệu chính thôi. Mà giờ chỉ cần dùng linh thạch là có thể mua được luôn, cơ hội đang ở ngay trước mắt, chúng ta không thể bỏ qua.]

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two:

[Cho ngươi mượn linh thạch thì cũng được, vậy… kể chuyện cười đi nào!]

Lúc này mà còn phải kể chuyện cười nữa hả?

[Hoặc là, cho ta một lý do để cho ngươi mượn linh thạch đi?]

Bạch tiền bối two bình tĩnh nói. Hắn chính là chúa tể của Cửu U đấy, nếu cứ tuỳ tiện cho người ta mượn linh thạch thì thật không phù hợp với thân phận.

Tống Thư Hàng lập tức trả lời:

[Ta chọn kể lý do, Bạch tiền bối, trong pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú có một bộ được chế tạo cho ngài, vì thế, trong việc này chúng ta cùng chung lợi ích. Ngài cho ta mượn linh thạch để mua nguyên liệu, cũng chính là giúp chính mình làm xong pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú sớm hơn.]

Bạch tiền bối two suy tư một lát, nói: [Lý do này rất tốt… Nhưng mà, không đủ thú vị. Hơn nữa, cũng không thể thuyết phục ta.]

Lý do mà còn cần phải thú vị?

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ, đột nhiên nảy ra một ý:

[Ta còn có một lý do rất đắng lòng, Bạch tiền bối, ở cái thời đại tình người bạc bẽo này, cách duy nhất để khiến một người mãi lưu luyến, khắc sâu hình bóng của ngươi vào trong tim đó chính là mượn tiền không trả. Cho nên, hãy cho ta mượn tiền đi, Bạch tiền bối.]

[Ồ, lý do này thú vị đấy. Vậy ý của ngươi là cho ngươi mượn linh thạch xong, ngươi định không trả chứ gì?]

Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: [Ha ha ha ha.]

[Ừm, ngươi cần bao nhiêu linh thạch?] Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: [Ba loại nguyên liệu luyện khí “răng cá heo”, “móng vuốt gấu”, “râu mèo”, tất cả đều là bát phẩm, tổng cộng cần mười hai viên linh thạch cửu phẩm, giá cả cũng coi như là hợp lý.]

[Ngươi đang muốn mua gấp nên tất nhiên sẽ thấy hợp lý. Mười hai viên linh thạch cửu phẩm cũng không phải là giá cắt cổ. Ngươi chờ ta một chút, ta đưa linh thạch cho ngươi.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Được ~]

[Số linh thạch này, ngươi không cần trả đâu.]

Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, vội vàng nịnh hót: [Bạch tiền bối thật hào phóng!]

Nhưng lúc này, Bạch tiền bối two lại nói thêm:

[Cứ trừ thẳng số linh thạch này vào tiền công của ngươi là được.]

Tống Thư Hàng: “...”

[Thế nào, đau lòng không?]

Bạch tiền bối two cười khà khà hỏi.

Tống Thư Hàng: “...”

[Không dễ kiếm chác từ chúa tể Cửu U đâu, chàng trai trẻ ạ.]

Bạch tiền bối two đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng giơ tay ra, trong đó có mười hai viên linh thạch cửu phẩm toả sáng lấp lánh.

[Cái gì cũng có thể bán] chưa bao giờ gặp được một người làm được như Tống Thư Hàng, nói là đi gom linh thạch, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại một cái, mở mắt ra là đã có người đưa linh thạch tới tay.

Hắn cũng rất muốn có phương pháp gom linh thạch như vậy!

“Cái gì cũng có thể bán tiền bối, đây là mười hai viên linh thạch cửu phẩm, chúng ta giao dịch đi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Được thôi, giao dịch được thành lập.” Giọng nói của đại lão Cái gì cũng có thể bán vang lên trong đầu của Tống Thư Hàng.

Thời gian cứ từ từ trôi qua.

Đã qua một lúc lâu, linh thạch trong tay Tống Thư Hàng không biến mất, nguyên liệu của đại lão ‘Cái gì cũng có thể bán' cũng chẳng được truyền tống tới.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Tiền bối, vẫn chưa bắt đầu giao dịch à?”

“Ngươi chờ một lát, không gian chỗ ngươi có hơi rắc rối, sức mạnh của ta không thể đưa vào được. Đó là chỗ nào vậy, còn phiền toái hơn cả “thế giới thiên kiếp” nữa. Ta phải tốn một chút thời gian mới xông vào được.” Đại lão cái gì cũng có thể bán phàn nàn.

Tống Thư Hàng: “…”

Đại lão cái gì cũng có thể bán cũng không thể đột phá thế giới hạch tâm trong thời gian ngắn ư?

Thế giới hạch tâm của hắn còn đang không ngừng thăng cấp, có khi nào còn cứng đầu hơn cả thế giới thiên kiếp không?

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng cởi bỏ hạn chế của thế giới hạch tâm.

Hình chiếu của cái gì cũng có thể bán cuối cùng cũng có thể vào được thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Một bóng người quấn chăn xuất hiện ở bên người Tống Thư Hàng.

“Cuối cùng cũng vào được rồi, tiểu thế giới này thật là lợi hại.” Cái gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha, đưa mười hai viên linh thạch cửu phẩm qua.

Hình chiếu của Cái gì cũng có thể bán giơ tay ra, “răng cá heo”, “móng vuốt gấu” và “râu mèo” được giao hết vào tay Tống Thư Hàng.

“Giao dịch hoàn thành, hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng nói.

Đại lão Cái gì cũng có thể bán gật đầu: “Hợp tác vui vẻ.”

“Có duyên thì gặp lại sau nhé tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Chẳng dễ dàng gì mới gom đủ ba mươi ba loại nguyên liệu, Tống Thư Hàng muốn đưa hết tới chỗ Lục Tu Tiên Tử gấp, để đâm vào tim cô… Không đúng, là để cô chia sẻ niềm vui với mình, một người vui không bằng mọi người vui mà.

“Chờ đã, Tống tiểu hữu xin chờ một lát. Ta còn muốn làm một cuộc giao dịch khác với tiểu hữu.” Đại lão Cái gì cũng có thể bán kêu lên.

Tống Thư Hàng: “?”

Không phải đã giao dịch xong rồi sao? Hắn có muốn mua thứ gì nữa đâu?

“Là ta muốn mua một thứ từ chỗ của Tống tiểu hữu.” Đại lão

Cái gì cũng có thể bán mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối muốn mua cái gì?”

“Một chiếc găng tay bạc.” Đại Lão cái gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ ra cái găng tay này, hắn đáp: “Găng tay của ‘Bảo giáp Thánh Kiếm Chiến Tranh’ đúng không? Là con Hải Vương kia muốn mua chứ gì? Hải Vương cũng thành khách hàng của tiền bối rồi à?”

“Đúng vậy, chính là nó.” Đại lão Cái gì cũng có thể bán mỉm cười gật đầu.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói một cách dứt khoát: “Không bán. Ta với tên đó có thù.”

Hải Vương đối đầu với hắn nhiều lần như vậy, trên người của hắn còn có ấn ký “kẻ giết nhím biển ”, hai bên chính là địch của nhau, sao hắn có thể bán găng tay cho Hải Vương được, hắn quyết không làm chuyện có lợi cho kẻ địch.

“Thế này thì rắc rối rồi.” Đại lão Cái gì cũng có thể bán xoa huyệt thái dương.

Trong tình huống người bán và người mua có thù oán như thế này, nếu hắn muốn lấy được “găng tay bạc” từ Tống Thư Hàng, thì sẽ rất khó khăn, giá nhập hàng chắc chắn phải tăng lên rồi.

“Tống tiểu hữu à, thật ra thì Hải Vương đã chịu thua, nó không dám có ý đồ xấu với ngươi nữa rồi.” Đại lão Cái gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Nhưng ta và nó vẫn là kẻ địch, nếu bộ “Bảo giáp Thánh Kiếm Chiến Tranh” của nó vĩnh viễn không thể gom đủ thì ta sẽ thấy rất hả dạ.”

Mấy chuyện đâm tim thế này, chỉ cần không phải là đâm chính mình thì sẽ rất sảng khoái.

Gặp phải tình huống như Tống Thư Hàng, đại lão cái gì cũng có thể bán rất mệt tim.

Điều này có nghĩa lợi nhuận của hắn sẽ bị giảm rất nhiều.

Đại lão Cái gì cũng có thể bán thở dài, nói: “Tống tiểu hữu, vậy ngươi nghe giá cả mà ta đưa ra trước đã.”

“Ta tuyệt đối không bán đâu.” Tống Thư Hàng nói một cách nghiêm túc.

“Trên thế giới này không có cuộc mua bán nào tuyệt đối không thể tiến hành, ngươi nghe ta báo giá trước đã.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Đại lão đã nói tới mức này, hắn vẫn phải nể mặt mà nghe thử.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Găng tay bạc là một bộ phận của bộ “Bảo giáp Thánh Kiếm Chiến Tranh”, là một pháp bảo Kiếp Tiên loại trang phục. Giá trị của nó tương đương với một món pháp khí “Kiếp Tiên cửu phẩm”. Cái gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

“Cho nên, ta có thể dùng một món “pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm” và một ít bảo vật khác để đổi với ngươi.”

Cái gì cũng có thể bán đề nghị.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Chưa nói tới chuyện pháp khí Kiếp Tiên đó ta có dùng được không, chỉ riêng việc để Hải Vương gom đủ bộ “Bảo giáp Thánh Kiếm Chiến Tranh” là ta đã có lý do để từ chối giao dịch rồi.”

“Tống tiểu hữu đừng nóng vội, nếu ta đã dám đề nghị giao dịch thì tất nhiên đã chuẩn bị chu đáo rồi. Thứ mà ta muốn giao dịch với ngươi cũng là một chiếc găng tay, găng tay cho tay trái. Nó tên là [Chúc phúc của Tổ Vu], là một pháp bảo Kiếp Tiên cửu phẩm. Nhưng nó rất đặc biệt, chỉ cần đạt đến ngũ phẩm là có thể dùng rồi. Hiệu quả của nó là… thực hiện bước nhảy không gian cự ly ngắn. Trong găng tay có một không gian loại nhỏ, cất giữ được mười món vũ khí, chỉ cần một suy nghĩ là có thể đổi được vũ khí ngay.” Đại lão Cái gì cũng có thể bán kéo chăn, giới thiệu một cách lưu loát.

“Thực hiện bước nhảy không gian cự ly ngắn? Nghe có vẻ hay đấy, nhưng chắc chắn tiêu hao cũng không ít nhỉ. Nếu là cấp bậc ngũ phẩm thì có thể sử dùng mấy lần?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trong tình huống bình thường, nếu khởi động nó bằng thực lực ngũ phẩm, linh lực tràn đầy thì có thể sử dụng được khoảng năm lần. Với một món “pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm” thế này thì lượng tiêu hao của nó thật là cực kỳ thấp rồi.” đại lão Cái gì cũng có thể bán nói, rồi lại quan sát nét mặt của Tống Thư Hàng.

Thường thì, loại pháp khí có năng lực không gian thế này mà xuất hiện là đủ khiến cho tất cả các tu sĩ dưới cửu phẩm thèm khát.

Nhưng mà Tống Thư Hàng lại rất bình tĩnh, không có chút dao động nào. Có vẻ như hắn cũng không có quá khao khát pháp khí vượt không gian này thì phải?

Đại lão Cái gì cũng có thể bán quấn chặt chiếc chăn trên người, tiếp tục nói: “Đó mới chỉ là những tính năng có bản. Thật ra ta tích cực đề cử món pháp khí này là vì một cái công năng khác của nó, ngươi chắc chắn sẽ rất thích. Trên găng tay “Chúc phúc của Tổ Vu”, còn có một pháp thuật, tên là ‘Ánh nhìn của Tổ Vu’. Pháp thuật này có thể đánh dấu “ấn ký” lên một món pháp bảo, sau đó khi phát động pháp thuật này, có thể giam cầm không gian mà pháp bảo đó đang ở lại, khiến pháp bảo này mất công hiệu trong một thời gian ngắn.”

Nói cách khác, trước khi ngươi bán “găng tay màu bạc”, có thể đánh dấu một ấn ký ở trên đó. Nếu như thật sự có một ngày, Hải Vương mặc trọn bộ “Bảo giáp Thánh Kiếm Chiến Tranh” tới đánh ngươi, ngươi chỉ cần dùng một suy nghĩ, là có thể làm “găng tay màu bạc” trong tay nó mất linh, làm mất hiệu quả trọn bộ của trang bị. Ấn ký này có hiệu lực cả đời. Trừ khi Hải Vương có thể nghĩ cách xóa được nó.”

Sau khi nói xong, hắn lại đắc ý nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Tống Thư Hàng gật nhẹ, nói: “Mời tiền bối nói tiếp, ta cảm thấy ngươi sắp thuyết phục được ta rồi. Có điều còn thiếu chút nữa.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán cảm thấy mệt tim hết sức.

Chương 1351: Ta không nghe, ta không nghe, vương bát niệm kinh

Đại lão cái gì cũng có thể bán không nhịn được mà quấn chặt chiếc chăn trên người mình… Trong cuộc giao dịch làm người ta mệt tim, lạnh tim này, cũng chỉ có chiếc chăn mỏng trên người có thể đem lại cho hắn một chút ấm áp.

Đại lão hít một hơi thật sâu.

Những thứ mà bây giờ hắn đã bỏ ra, sau này cũng có thể kiếm về từ chỗ của Hải Vương. Nhà Hải Vương rất giàu, đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn một phát là biết ngay.

Hải Vương được kế thừa truyền thừa của một vị Kiếp Tiên cửu phẩm thần bí, đừng thấy nó cao nhất cũng chỉ đạt cảnh giới Huyền Thánh mà coi thường, gia sản của nó còn nhiều hơn đại đa số các Kiếp Tiên cửu phẩm nữa.

Mặt khác, lần này đại lão cái gì cũng có thể bán được cũng muốn có được một bảo vật từ chỗ của Hải Vương. Đó là món đồ một vị khách hàng khác của hắn cần. Dùng găng tay màu bạc có thể đổi được món bảo vật kia, sau đó lại lấy một đống linh thạch và vài món thiên tài địa bảo nữa từ Hải Vương nữa.

Nhưng tiền đề là hắn phải nhập được hàng ‘găng tay màu bạc’ trước cái đã.

Tống Thư Hàng tiếp tục chớp mắt nhìn đại lão cái gì cũng có thể bán.

Nếu lấy “Chúc phúc của Tổ Vu” trao đổi với các tu sĩ khác thì e là họ đã giao găng tay màu bạc ra từ lâu rồi. Đây là pháp khí bước nhảy không gian quý giá nhất đó!

Nhưng Tống Thư Hàng “thế giới hạch tâm”, cùng với “vòng tay pháp khí” mà Bạch tiền bối đã chế tạo cho rồi.

Tuy là bây giờ thế giới hạch tâm vẫn chưa có chức năng “bước nhảy không gian cự ly ngắn”, nhưng nếu thăng cấp thêm vài lần nữa, biết đâu sẽ có tính năng này thì sao.

Hơn nữa, bây giờ toạ độ của khi đi vào và ra khỏi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đã lệch khoảng hai ba mét. Chỉ cần hắn nhanh chóng tiến vào thế giới hạch tâm rồi lại rời đi là đã có thể thực hiện tính năng tương tự như “bước nhảy không gian”, chỉ có điều khoảng cách hơi ngắn mà thôi. Nhưng đây không phải là vấn đề, bởi vì thế giới hạch tâm có thể thăng cấp!

Còn về tính năng cất giữ mười món binh khí thì không gian của vòng tay pháp khí và thế giới hạch tâm cũng có, hơn nữa có thể cất nhiều hơn, chỉ có điều lấy ra bỏ vào hơi phiền toái chút thôi.

Nhưng mà, quá trình đổi pháp khí trong thế giới hạch tâm của hắn nó ngầu!

Ví dụ như bom hạt nhân thiên kiếp, Tống Thư Hàng hai tay ôm ngực, ở sau lưng có hình ảnh bom hạt nhân như ẩn như hiện, ngầu biết bao nhiêu?

Đối với Tống Thư Hàng, tác dụng duy nhất của pháp khí [Chúc phúc của Tổ Vu] đó chính là “Ánh nhìn của Tổ Vu” – một loại pháp thuật có tác dụng cấm chế pháp khí. Trong thời khắc mấu chốt, có thể phong tỏa vũ khí của kẻ khác sẽ quyết định thế cục của trận chiến.

Nhưng nếu chỉ vì một công năng này mà phải giao dịch “găng tay màu bạc”, để Hải Vương gom đủ bộ “bảo giáp Thánh Kiếm Chiến Tranh” thì Tống Thư Hàng lại cảm thấy không đáng.

Cho nên, xin đại lão cái gì cũng có thể bán cứ tiếp tục ra giá đi!

“Chúc phúc của Tổ Vu là cơ sở lần giao dịch này của chúng ta, ngoài nó ra Tống tiểu hữu còn muốn thứ gì nữa không?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán vẫn mỉm cười rất chuyên nghiệp.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Ta mới vừa gom đủ ba loại nguyên liệu của “Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú”, bây giờ vẫn chưa nghĩ ra là mình còn thiếu cái gì. Thế nên, tiền bối ngài nói xem còn có thứ gì có thể trao đổi với găng tay màu bạc của ta?”

Không cần gì nên “cứng” chứ sao.

“Ba loại nguyên liệu cuối cùng?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán thật sự muốn đâm đầu vào tường.

Ba loại nguyên liệu cuối cùng này là hắn tự tay giao dịch với Tống Thư Hàng… Hắn thấy đó là mấy nguyên liệu bát phẩm nhỏ nhoi không đáng kể, chính vì thế trước khi giao dịch ‘găng tay màu bạc’ hắn tiện tay làm luôn đơn hàng nhỏ này, ai ngờ ba nguyên liệu này lại là thứ mấu chốt.

Mệt tim, đau tim.

Có phải là vì hôm nay bị quấy nhiễu nên khi làm ăn hắn mới sơ sẩy thế không?

Lại nói tiếp, từ khi hình chiếu của hắn đi tới bên người Tống tiểu hữu, hắn đã cảm thấy trong bóng tối có một đôi mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Trong cặp mắt kia chứa đầy vẻ tham lam.

Đại lão cái gì cũng có thể bán cảm thấy thấp thỏm.

“Khụ, Tống tiểu hữu, số lượng bảo vật ở chỗ ta quá mức khổng lồ, ta cũng không biết ngươi sẽ muốn cái gì. Nếu ngươi không ngại, ta có thể thi triển một pháp thuật, ngươi phối hợp với pháp thuật của ta là có thể cảm ứng được đồ vật nào có duyên với ngươi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng: “Được thôi, ta sẽ phối hợp với tiền bối.”

Sau đó, đại lão cái gì cũng có thể bán giơ tay chỉ một cái, một vật có hình dáng như vòng tròn ánh sáng nhập vào người Tống Thư Hàng.

Sau khoảng chừng mười hơi thở.

Đại lão cái gì đều có thể bán vung tay lên, một quầng sáng xuất hiện ở trước mặt Tống Thư Hàng.

Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ: ‘Mảnh vỡ điện Công Đức’.

‘Kim đan kéo dài tuổi thọ - chỉ dùng cho người thường, có thể tăng thêm hai trăm năm tuổi thọ.’

‘Thập tự giá trọng sinh, thuộc loại pháp khí hồi sinh, là một pháp khí thuộc hệ thống tu luyện thánh quang phương Tây, tu sĩ dưới lục phẩm có thể sử dụng. Sau khi đạt lục phẩm sẽ mất tác dụng.’

Bên dưới còn có một danh sách các vật phẩm, nội dung trên những danh sách đó toàn là phù văn, chỉ có đại lão cái gì cũng có thể bán mới hiểu.

Chỉ có ba loại vật phẩm được bày ra cho Tống Thư Hàng xem.

“Ta muốn dùng một trong ba món đầu tiên và “Chúc phúc của Tổ Vu” để đối lấy găng tay màu bạc của ngươi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười đầy chuyên nghiệp, nói.

“Quả nhiên toàn là những thứ mà mình cần.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mảnh vỡ Thiên Đình là thứ hắn vẫn đang thu thập; kim đan kéo dài tuổi thọ là thứ hắn muốn chuẩn bị cho cha mẹ, bạn bè; thập tự giá hồi sinh thì càng không cần nói, đây đúng là đồ vật cứu mạng chân chính.

Tống Thư Hàng cảm thấy gần đây mình hơi bị xui xẻo, liên tiếp dùng hết hai pháp khí hồi sinh rồi. Cho nên, nếu trên người có thêm một pháp khí hồi sinh nữa thì khi “tìm đường chết” hắn cũng sẽ tự tin hơn.

Như vậy nếu phải chọn một trong ba, thì nên chọn cái nào đây?

Tống Thư Hàng sờ cằm suy tư.

“Hai thứ.”

Bỗng nhiên có một giọng nói phát ra từ cơ thể Tống Thư Hàng.

Là giọng của Diệp Tư.

Đại lão cái gì đều có thể bán:

“Gì cơ?”

“Ta nói là ba chọn hai, chúng ta sẽ giao dịch ngay. Nếu không, găng tay màu bạc vẫn sẽ ở trong tay ta, chúng ta không còn gì để bàn.”

Giọng của Diệp Tư trả lời.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Chỉ có thể ba chọn một, nếu không ta sẽ bị lỗ vốn mất.”

“Ta và Thư Hàng cũng không cần “Chúc phúc của Tổ Vu” kia lắm, thứ đó cũng chẳng có tác dụng gì với bọn ta. Nói thật, chẳng qua vì nể mặt tiền bối nên bọn ta mới định giao ‘găng tay màu bạc’ cho ngươi, nhưng phải là ba chọn hai mới được.”

Diệp Tư nói.

Đại lão cái gì cũng có thể bán còn muốn ép giá thêm chút nữa.

Giao dịch là một quá trình cò kè mặc cả, là một cuộc đấu tranh tâm lý, xem ai có thể nhìn thấu được suy nghĩ của đối phương trước.

Có điều, khi hắn đang muốn ép giá thêm, cái cảm giác bị “ánh mắt tham lam” nhìn chằm chằm càng thêm rõ ràng.

Thậm chí hắn còn cảm thấy có một loại lực lượng đang lén lút “tìm hiểu nguồn gốc”, muốn lần theo hình chiếu đi tìm bản thể của hắn.

“Được rồi, ba chọn hai, chúng ta giao dịch đi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán vội nói.

“Chúng ta muốn mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ: ‘mảnh nhỏ điện Công Đức’ và thập tự giá hồi sinh, về phần kim đan, thứ này Bích Thuỷ Các cũng luyện chế được.” Giọng nói của Diệp Tư tiếp tục vang lên.

“Được!”

Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời một cách sảng khoái.

Hắn đưa ra pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm “Chúc phúc của Tổ Vu, một thập tự giá nạm đầy kim cương và còn có một đám sương mù đen kịt. Sương mù bao lấy một toà cung điện nhỏ, chính là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ ‘mảnh nhỏ điện Công Đức’, chỉ cần giải tán lớp sương mù, điện Công Đức sẽ phóng to ra, trở lại hình dáng vốn có.

Tống Thư Hàng cầm lấy “Chúc phúc của Tổ Vu”, suy nghĩ một chút rồi đeo nó vào tay trái.

Khi tay trái vừa chạm vào món pháp khí này, giám định bí pháp cũng được khởi động.

Ngay sau đó, toàn thân chảy máu, như biến thành một người máu vậy.

Đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn tới nghệch mặt ra.

“Cũng may, cái giá này mình vẫn miễn cưỡng chịu đựng được.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Tin tức về pháp khí này hiện lên trong đầu hắn.

‘Chúc phúc của Tổ Vu’: Pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm (một trang bị trong bộ chiến giáp Tổ Vu), ngũ phẩm có thể dùng.

Tăng cường tình cảm của người sử dụng với “không gian”.

Kích hoạt pháp khí có thể thực hiện bước nhảy không gian cự ly ngắn 500 mét.

Pháp khí chứa một không gian loại nhỏ, đựng được mười binh khí, có thể thay đổi vũ khí trong nháy mắt.

Kỹ năng tăng thêm: ‘Ánh nhìn của Tổ Vu’.

Kỹ năng này phân thành hai bước, bước một kích hoạt pháp thuật, đóng dấu trên pháp bảo của đối phương; bước hai kích hoạt ấn ký, giam cầm không gian nơi pháp bảo của đối phương đang tồn tại, làm nó mất đi tác dụng trong thời gian ngắn. Hiệu quả của ấn ký là cả đời.

“Ồ?”

Tống Thư Hàng hơi sửng sốt.

“Chúc phúc của Tổ Vu” cũng là chiến giáp Kiếp Tiên? Vậy là thứ này và “găng tay màu bạc” là cùng một loại ư?”

Chậc chậc chậc, thế này thì đúng là thú vị.

Có khi nào trong tương lai sẽ có một ngày, đại lão cái gì cũng có thể bán lại phải từ xa xôi ngàn dặm lại đây và trả giá thật cao để mua lại cái găng tay “Chúc phúc của Tổ Vu” này không nhỉ?

Phải đạt cảnh giới là ngũ phẩm mới có thể sử dụng pháp khí này.

Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ có tứ phẩm.

Có điều cảnh giới của Diệp Tư là lục phẩm, dư sức kích hoạt nó. Diệp Tư dùng sức mạnh của mình dẫn dắt pháp khí “Chúc phúc của Tổ Vu” tạo thành một ấn ký trên “găng tay màu bạc”.

Sau đó mới đưa găng tay màu bạc trắng cho đại lão cái gì cũng có thể bán.

“Xác nhận đã hoàn thành giao dịch.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hợp tác vui vẻ.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán cất găng tay màu bạc trắng, sau đó nhanh chóng biến mất.

Hắn cứ đi một cách vội vã như vậy, thậm chí không muốn ở thêm dù chỉ một lát.

“Kỳ lạ, sao cứ cảm thấy tiền bối cái gì cũng có thể bán đang chạy trốn vậy nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư cười hì hì: “Ta cũng có cảm giác này, thôi nhé Thư Hàng, hẹn gặp lại.”

Vừa nói xong thì cô lại ngủ say.

Tống Thư Hàng: “…”

Hoá ra cô vẫn chưa tiếp thu xong truyền thừa à?

Dường như đột nhiên tỉnh lại từ tâm ma, bế quan tu luyện, tiếp nhận truyền thừa chính là thiên phú đặc biệt của Diệp Tư vậy?

Trong thành Thời Quang.

Đám người Lục Tu Tiên Tử bố trí xong bệ rèn, chuẩn bị bắt đầu luyện chế món pháp khí tiếp theo – Nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại phấn khởi vội vàng tiến vào:

“Lục Tu Tiên Tử~”

Lục Tu ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng một cái, sau đó cô cảm thấy ngực của mình lại bắt đầu ngột ngạt, thở cũng thở không nổi nữa.

Có thể cô đã mắc phải chứng bệnh “nhói tim Thư Hàng”, nhìn thấy Tống Thư Hàng là sẽ phát bệnh.

“Lục Tu Tiên Tử, ta lại vừa thu thập được mấy loại nguyên liệu bát phẩm chính nữa.”

Tống Thư Hàng nói… Đã gom đủ ba mươi ba loại nguyên liệu, hắn rất muốn chia sẻ niềm vui sướng lúc này với người khác.

“Ta không nghe, ta không nghe, vương bát niệm kinh.” Lục Tu Tiên Tử che tai lại rồi lẩm bẩm.

Bên kia, trong phòng tối của Thiên Đạo.

Vân Tước Tử Tiên Tử đã sống lại lần nữa.

“Hề hề, thiếp thân đã tự do rồi.”

Cô cười đắc ý nói.

Chương 1352: Chết rồi, chết rồi, lần này chết chắc rồi.

Sau khi sống lại, cô cảm thấy “ý chí Cửu U” trong cơ thể mình đã biến mất hoàn toàn.

Cô tự do rồi.

“Cái cảm giác được nắm giữ thân thể của chính mình này thật sự quá tuyệt, thiếp thân rất thích.”

Vân Tước Tử cười hì hì nói.

Nhưng ngay khi cô đang nói chuyện, tà năng Cửu U khủng bố trong cơ thể bỗng nhiên trào lên, chỉ trong nháy mắt đã chi phối thân thể của cô.

Chỉ trong thời gian ngắn, làn da vốn đang trắng nõn của cô đã biến thành màu tím của dark elf, khiến toàn thân cô bị bao phủ ở bởi tà khí.

“Ấy? Ấy ấy ấy? Sao lại như vậy… Thân thể của mình đã tan nát hoàn toàn một lần rồi, không thể nào còn có chỗ để tà năng Cửu U lẩn trốn, tại sao vẫn còn tà năng chứ? Không tu chân chút nào!”

Vân Tước Tử không thể tin nổi.

“[Cười lạnh] Ngươi nghĩ ta là ai chứ? Ta là chúa tể của Cửu U, là tồn tại mạnh nhất trong chư thiên vạn giới. Cảnh giới, pháp thuật và ý niệm của ta há là thứ mà ngươi có thể tượng tượng được?”

Giọng nói của chúa tể của Cửu U vang lên trong cơ thể của Vân Tước Tử.

Lúc nói chuyện, ý thức của nó cũng đang điên cuồng phản công, chi phối thân thể của Vân Tước Tử, áp chế ý thức của cô.

“Đợi đã, đợi một lát đã. Ít nhất cũng phải thoả mãn lòng hiếu kỳ của ta chứ, ý thức của ngươi trốn ở đâu vậy? Thân thể của ta đã hoá thành tro bụi trong thiên kiếp luôn rồi, đáng lẽ là đã không còn có chỗ nào để ngươi ẩn nấp nữa mới đúng chứ? Vì sao trong cơ thể của ta lại xuất hiện một lượng lớn tà năng Cửu U như vậy chứ?”

Vân Tước Tử hô to.

‘[Lại cười lạnh tiếp] ngươi nghĩ là ta sẽ giải thích cho ngươi biết về năng lực của mình sao?”

Quả cầu kim loại thể lỏng đáp.

Vân Tước Tử vội vàng nói:

“Ngươi đã làm một việc ngầu như vậy thì cũng nên giải thích với người ta một chút chứ? Nếu ngươi không giải thích thì làm sao người ta biết được là ngươi đã che giấu tà năng Cửu U của mình như thế nào? Nếu không có ai biết thì cũng như mặc áo gấm đi đêm vậy, có nghĩa lý gì đâu chứ?”

“[Cười đắc ý] đồ ngốc, ngươi nghĩ ta là ngươi chắc? Đừng hy vọng gì nữa, ta sẽ không giải thích năng lực của mình cho ngươi nghe đâu. Vì biết đâu sau này nó sẽ còn có tác dụng thì sao. Nếu nói cho ngươi biết rồi, ngươi sẽ đề phòng, ta sẽ thiếu đi một đường lui.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Nhân vật phản diện mà không giải thích chiêu thức của mình với người khác không phải là một nhân vật phản diện đúng nghĩa đâu. Vân Tước Tử thở dài:

“Không ngờ là ta lại xuống đài bằng cách này.”

“[Cười đắc ý] thân thể của ngươi đã là của ta rồi! Bây giờ và cả về sau cũng sẽ vĩnh viễn là của ta!”

Quả cầu kim loại thể lỏng đã hoàn toàn áp chế, đoạt lại quyền khống chế của thân thể.

Vân Tước Tử: “Chuyện này vẫn chưa xong đâu, nếu một lần không được thì ta sẽ thử thêm vài lần. Ta sẽ đến thế giới thiên kiếp bát phẩm lần nữa. Cho dù phải chết bao nhiêu lần đi nữa thì ta cũng sẽ làm. Ta không tin lần nào ngươi cũng chịu được khi bị mất năng lượng như thế!”

Cô tận dụng cơ hội trong khoảnh khắc cuối cùng, điên cuồng bùng nổ lực lượng trong cơ thể mình, muốn xông vào trong thế giới thiên kiếp để chết lần nữa.

“Đồ ngốc, ngươi nghĩ là ta sẽ để cho ngươi năm lần bảy lượt có cơ hội làm việc này sao? Nên nhớ là, ta là chúa tể của Cửu U, là kẻ mạnh mẽ và trí tuệ nhất trên đời này!”

Trong giọng nói của quả cầu kim loại thể lỏng không ngờ còn có chút cưng chiều.

Sau đó, nó điên cuồng bùng nổ tất cả tà năng Cửu U của mình.

Nếu Vân Tước Tử có thể đột phá “phòng tối của Thiên Đạo” để đi độ bát phẩm Huyền Thánh kiếp, vậy nó cũng có thể bùng nổ tà năng Cửu U, đưa thân thể của Vân Tước Tử tới “thế giới ma kiếp” độ ma kiếp bát phẩm.

Thế giới ma kiếp chính là sân nhà của nó, đến lúc đó, nó có thể đẩy cảnh giới của Vân Tước Tử một hơi lên tới bát phẩm, làm cô không thể tiếp tục dùng Huyền Thánh kiếp bát phẩm kiếp và thế giới thiên kiếp để gây rắc rối nữa.

Diệt cỏ tận gốc!

Mặt Vân Tước Tử lệ rơi đầy mặt:

“A a a, thiếp thân không muốn đâu!”

“[Mỉm cười] đồ ngốc, chuyện này không phải do ngươi quyết định.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, thân thể của Vân Tước Tử lại biến mất khỏi “phòng tối của Thiên Đạo”.

Nhưng lúc này, cô không tiến vào thế giới thiên kiếp mà là thế giới ma kiếp.

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Lục Tu Tiên Tử là một vị tiên tử luôn giữ lời hứa, cho dù tim của mình bị đâm cho đầy là vết thương, cho dù có buồn bực đến không thể thở nổi, nhưng Tống Thư Hàng đã đưa đủ toàn bộ số nguyên liệu luyện chế pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, cô cũng sẽ dùng toàn lực của mình để chế tạo cho xong hai bộ pháp khí này.

‘Chế tạo xong hai bộ pháp khí này để đổi lấy sự tự do cho Tứ Tu.’

Lục Tu Tiên Tử nghĩ thầm.

Tứ Tu đã bị trói buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao quá lâu rồi, đã tới lúc trả lại tự do cho nó.

Sau đó, cô sẽ giao sự tự do của mình cho hắn.

Lục Tu Tiên Tử nhìn Thất Tu Thánh Quân – người đang chế tạo "Áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử" một cái.

Người đàn ông mà cô đã chấm sẽ không làm cô thất vọng.

Thất Tu cũng nhìn lại Lục Tu rồi mỉm cười.

Hắn sẽ dùng chính đôi tay của mình để giải cứu Lục Tu. Đây là điều mà hắn đã hứa với Lục Tu, cũng là lễ vật cầu hôn tốt nhất của hắn.

Bên kia.

Tống Thư Hàng đang giải thích với đệ tử của mình về nội dung của "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công".

Sở Sở và tước yêu Tiểu Thải đang ngồi ngay ngắn nghe sư phụ giảng bài.

Lý m Trúc phiên bản thu nhỏ thì ngồi ngủ gật trong lòng của Tống Thư Hàng.

Thông Nương cũng đang ngồi ở bên cạnh, cô hoá thành hình người, để Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trên đùi, bắt đầu đao thiền, lắng nghe âm thanh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Sau khi kết thúc bài giảng.

Tiểu Thải hỏi:

"À mà sư phụ, ta có thể bắt đầu chuẩn bị luyện chế pháp khí bản mệnh rồi đúng không?"

Giờ cô đã đạt cảnh giới tứ phẩm rồi, tốt hơn hết là nên đúc ra pháp khí bản mệnh của mình trước khi lên tới ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng gật đầu, tự tay lấy ra một khúc 'xương Kình Thánh' đưa cho Tiểu Thải:

"Gần đây ngươi tu luyện rất chăm chỉ, qua vài hôm ngươi hãy cầm khúc xương Kình Thánh này đi đến Thời Quang thành tìm Lục Tu Tiên Tử, nhờ cô ấy luyện chế "găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ" giúp. Còn tiền công thì cứ để sư phụ trả trước cho ngươi vậy."

Thuận tiện cũng có thể để Tiểu Thải trải nghiệm phương pháp tính tiền hai búa đâm tim của Lục Tu Tiên Tử.

Sở Sở trợn to mắt nhìn xương Kình Thánh, cô từng nghe nói khúc xương này là nguyên liệu bát phẩm! Sư phụ Thư Hàng thưởng nó cho đồ đệ dễ dàng như thế ư?

Tiểu Thải cầm lấy xương Kình Thánh, hưng phấn gật đầu:

“Cảm ơn sư phụ, ta chắc chắc sẽ cố gắng tu luyện gấp bội.”

Tống Thư Hàng xoa mày nói:

“Tiểu Thải, trong tu hành không những phải chăm chỉ tu luyện mà còn phải chú ý nghỉ ngơi nữa, phải vừa học vừa nghỉ một cách điều độ mới được.”

Tiểu Thải mở to hai mắt nhìn:

“Nghỉ ngơi? Sao lại phải nghỉ ngơi? Chỉ có người chết mới nghỉ ngơi. Sư phụ, ta yêu tu luyện, tu luyện làm ta thấy hạnh phúc!”

“Không tu luyện thì chết còn hơn!”

“Một giây không tu luyện ta sẽ cảm thấy bứt rứt khó chịu!”

“Ta không cần tình yêu, trong lòng ta giờ chỉ có một việc, đó chính là tu luyện!”

“Cho nên tình yêu là thứ dư thừa, ta thích tu luyện hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này!”

Tiểu Thải dùng cánh vỗ, lớn tiếng tuyên bố.

Tống Thư Hàng buồn rầu xoa ấn đường của mình, đứa đại đệ tử khai sơn này của hắn có vẻ đã hết thuốc chữa rồi.

Lúc này, Sở Sở đang ở bên cạnh giơ tay hỏi: “Sư phụ, vậy trong ba mươi ba loại công pháp của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công thì ta thích hợp với loại nào?”

Cô đang chuẩn bị đổi sang gia nhập vào môn phái của Tống Thư Hàng, chuyển qua tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, thậm chí còn định bỏ kiếm học đao nữa.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói:

“Cô qua đây, ta có một một pháp môn có thể xác định được công pháp thích hợp nhất để cô tu luyện.”

Tống Thư Hàng vừa nói xong thì gỡ chúc phúc của Tổ Vu trên tay trái của mình, chuẩn bị dùng thuật giám định để kiểm tra thử xem công pháp nào phù hợp nhất với Sở Sở.

Khi hắn vừa gỡ chúc phúc của Tổ Vu xuống thì bỗng phát hiện trong mười ô không gian nhỏ của găng tay lại có một thứ gì đó.

Đây là cái gì?

Tống Thư Hàng dùng suy nghĩ để lấy vật phẩm đang được giấu ở trong không gian của găng tay ra.

Trong tay hắn xuất hiện một quyển trục cổ xưa bằng da thú.

Tống Thư Hàng thuận tay mở ra, nội dung bên trong chiếu vào mắt hắn.

“Huyền Thánh giảng pháp chi đạo tâm chủng ma thiên”, là một bản thảo giảng đạo ba sao.

Tống Thư Hàng: “…”

Hay đây chính là quyển bản thảo Huyền Thánh giảng pháp trong truyền thuyết?

Đại lão [Cái gì cũng có thể bán] bán loại bản thảo này luôn à?

Hay là chủ nhân cũ của chúc phúc của Tổ Vu mua một quyển Huyền Thánh giảng pháp rồi để ở trong găng tay, định độ xong Huyền Thánh kiếp rồi sử dụng nhưng cuối cùng chưa kịp dùng thì đã ngủm?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi bỏ quyển trục này vào lại trong găng tay chúc phúc của Tổ Vu.

Tóm lại, thứ này có thể coi như như là hàng tặng kèm của đại lão [Cái gì cũng có thể bán] đúng không?

Lần sau rảnh rỗi hắn có thể đi hỏi các tiền bối trong nhóm chat xem quyển bản thảo Huyền Thánh giảng pháp này đã có người dùng chưa. Nếu chưa thì đợi hắn dùng thực lực của mình tấn thăng lên Huyền Thánh, biết đâu lại dùng đến bản thảo này cũng nên.

Cho dù sau này hắn không dùng thì cũng có thể bán cho người khác.

“Nào, Sở Sở, đưa tay qua đây.”

Tống Thư Hàng nói với Sở Sở.

Sở Sở chìa bàn tay nhỏ nhắn tái nhợt của mình qua.

Tống Thư Hàng xoè bàn tay to của mình ra, cầm lấy tay Sở Sở.

Khi bàn tay của hai người sắp chạm vào nhau…

Tống Thư Hàng biến mất.

Cứ thế biến mất, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Sở Sở ngơ ngác.

Sau đó, Lý m Trúc vẫn đang ngồi trong ngực của Tống Thư Hàng ngã đập mông xuống đất, mặt cũng nghệch ra.

“Sư phụ?”

Sở Sở kêu lên.

“A Tống?”

Lý m Trúc cũng gọi theo.

Đi đâu rồi? Một người sống sờ sờ như thế mà sao đùng một cái lại biến mất được?

Cùng lúc đó, tay trái của Tống Thư Hàng cũng đưa về phía trước, cầm lấy một bàn tay nhỏ bé mềm mại.

Bí pháp giám định đã khởi động.

Xì xì xì xì!

Thân thể Tống Thư Hàng chảy rất nhiều máu, lượng máu nhiều tới đáng sợ, thân thể hắn biến thành đài phun máu.

“Nhìn trời, sao lại thế này? Chỉ là giám định Sở Sở thôi mà, sao cái giá phải trả lại lớn như vậy chứ?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay sau đó, một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu của Tống Thư Hàng.

[Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, chủ nhân của bất hủ chi cốt, đang ở trong trạng thái bị ký sinh… tít tít tít tít tít]

Những tin tức phía sau đã bị che đậy hết, vì nó liên quan tới một thứ gì đó cực kỳ khủng bố, lần giám định này chưa làm Tống Thư Hàng chảy máu tới chết đã là kỳ tích rồi.

“Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối? Lại nữa à?”

Huyết lệ trào ra từ hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía chủ nhân của bàn tay nhỏ bé mềm mại: “Vân Tước Tử tiền bối, ngài lại muốn đi độ kiếp… định mệnh!”

Trước mắt hắn, Vân Tước Tử có làn da như dark elf, con ngươi màu tím đầy tà khí.

Đây là Vân Tước Tử trong trạng thái ma hoá!

Cô vẫn chưa thoát khỏi đại lão Cửu U.

Chết rồi, chết rồi, lần này chết chắc rồi!

Chương 1353: Chín Khúc Tiên Cốt Thành Hình

“Chặc, rốt cuộc giữa tiểu tử ngươi và Vân Tước Tử có quan hệ gì thế? Sao lần nào cô ta độ kiếp, ngươi cũng bị truyền tống tới hết vậy?”

Vân Tước Tử phiên bản tà khí nhẹ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thôi quên đi, không cần trả lời, dù sao thì... ngươi cũng sắp chết rồi.”

Vân Tước Tử phiên bản tà khí nói:

“Nơi này là thế giới ma kiếp, ma kiếp bát phẩm sắp giáng xuống. Với thân thể tứ phẩm nhỏ yếu này của ngươi, không có Vân Tước Tử bảo vệ thì chỉ có một con đường chết thôi.”

Tống Thư Hàng:

“Thế giới ma kiếp?”

Vân Tước Tử tiền bối không đi độ Huyền Thánh kiếp mà lại chạy đến thế giới ma kiếp ư?

Ầm~~

Trong hư không, sấm sét màu tím thuộc ma kiếp giáng xuống. Đây là ma kiếp cấp bậc bát phẩm, nếu bị đánh trúng chính diện, Tống Thư Hàng sẽ biến thành tro bụi ngay.

Ma kiếp giáng xuống, bao phủ Tống Thư Hàng và Vân Tước Tử.

Lần này Tống Thư Hàng nắm tay Vân Tước Tử, không còn đường nào tránh né.

[Không được, ta không thể để Tống Thư Hàng tiểu hữu chết được!]

Lúc này, ý thức của Vân Tước Tử lại có dấu hiệu khôi phục.

Cô cưỡng ép khống chế thân thể mình chắn trước mặt Tống Thư Hàng, giang hai tay ra chịu đựng sức mạnh của ma kiếp.

Ma kiếp đánh vào người cô, phần lớn sức mạnh đều bị cô nhận lấy.

Chỉ có một phần nhỏ sức mạnh còn sót lại rơi vào trên người Tống Thư Hàng.

Sấm sét của ma kiếp cũng có tác dụng rèn luyện thể chất tu sĩ giống như sấm sét của Huyền Thánh kiếp, nhưng với điều kiện là tu sĩ có thể miễn dịch sự thôn tính của tà năng Cửu U.

“Hết rồi, đừng giãy giụa nữa.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lên tiếng:

“Cho dù ngươi có ngăn cản sức mạnh của ma kiếp thay hắn thì thế nào? Tà năng Cửu U trong Ma kiếp vẫn sẽ chảy vào thân thể hắn, biến hắn thành tà ma.”

[Như vậy vẫn còn tốt hơn chết.]

Vân Tước Tử nói với giọng điệu cực kỳ kiên định.

“Tống tiểu hữu, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chết trước mặt ta.”

Vân Tước Tử cắn răng nói.

Lúc này mặt Tống Thư Hàng không cảm xúc, những tia sét màu đen quấn quanh thân thể hắn. Sấm sét như rắn, chạy tán loạn trên người hắn.

Cơn đau nhức dữ dội khiến hắn cảm thấy thân thể mình như bị xé rách ra.

Ba đại pháp môn luyện thể là Cương Thủ, Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công lập tức kích hoạt.

Thuẫn Vương Bá Chuyên Gia tự động mở ra, nhưng thuẫn Vương Bá Chuyên Gia lại ở trạng thái phong ấn, không thể ngăn cản ma kiếp hoàn toàn.

Vân Tước Tử run rẩy nói:

“Cách xa ta ra, có thủ đoạn gì thì mau thi triển, chạy đi thật xa giống như khi độ Huyền Thánh kiếp lúc trước ấy.”

“Đồ ngu~ nơi này là thế giới ma kiếp, là địa bàn của ta, ta có thể khống chế cường độ của ma kiếp. Cho dù hắn có chạy xa đến đâu, chỉ cần ta động ý niệm, ma kiếp vẫn sẽ khóa chặt vào hắn. Đừng giãy giụa nữa, hoặc là chết hoặc là đọa lạc thành thành ma.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lên tiếng.

Cả người Tống Thư Hàng run rẩy vì đau, nhân lúc đợt ma kiếp tiếp theo còn chưa giáng xuống, hắn cố lăn mình cách xa Vân Tước Tử. Tốc độ không nhanh nhưng thái độ của hắn lại rất kiên định.

Tuy nhiên giống như những lời mà quả cầu kim loại thể lỏng đã nói, cho dù Tống Thư Hàng có cách xa Vân Tước Tử thì ma kiếp trong hư không vẫn tập trung vào hắn.

Ầm~~

Đợt ma kiếp thứ hai giáng xuống, phần lớn đánh trúng người Vân Tước Tử, còn có một phần nhỏ đánh trúng Tống Thư Hàng.

"Ngưng kết đi, hàn băng chi tinh."

Vân Tước Tử đưa tay chỉ về phía Tống Thư Hàng.

Một khối hàn băng cực lớn thành hình bên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, đỡ lấy ma kiếp thay hắn.

Nhưng sau khi Vân Tước Tử thi triển pháp thuật này, lực lượng trong người cô hầu như tiêu hao sạch.

Quả cầu kim loại thể lỏng lại khống chế thân thể cô.

Ngay sau đó, nó bình tĩnh thi triển một loạt phong ấn lên trên người, trấn áp ý thức của Vân Tước Tử lại.

"Ít nhất là trước khi lần ma kiếp này kết thúc, sẽ không để ngươi đi ra quấy rối nữa."

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Ý thức của Vân Tước Tử chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ xảy ra trong thế giới ma kiếp như một người qua đường.

Tống tiểu hữu, thiếp thân đã cố hết sức rồi.

Vân Tước Tử nói thầm trong lòng.

Cô đã làm hết mọi thứ mà thân là một vị tiền bối có thể làm rồi, tiếp theo phải xem tạo hóa của Tống Thư Hàng thôi.

Tiền bối đã cố hết sức rồi.

...

Tống Thư Hàng vẫn đang cố gắng lăn, lăn hết vòng này đến vòng khác.

Vất vả lắm mới lăn đến vị trí cách xa Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử chừng trăm mét.

Khoảng cách này... đủ rồi.

[Bạch tiền bối, tiếp theo ta sống hay chết đều dựa cả vào ngài đấy.]

Tống Thư Hàng nói trong lòng.

Vừa rồi lúc đợt ma kiếp thứ nhất giáng xuống, Bạch tiền bối two đã cảm ứng được hắn bị kéo vào thế giới ma kiếp.

Sau đó Bạch tiền bối two lập tức gửi tin tới, bảo hắn lăn ra xa cách Vân Tước Tử ít nhất một trăm mét. Ở khoảng cách này, hắn có thể giấu quả cầu kim loại thể lỏng, lén cho Tống Thư Hàng chút đồ bảo toàn tính mạng.

Trên bầu trời, khối hàn băng do Vân Tước Tử ngưng tụ ra càng ngày càng nhỏ, chẳng mấy chốc sẽ tan chảy hoàn toàn. Đến khi hàn băng tan hết, ma kiếp sẽ giáng thẳng vào người Tống Thư Hàng, đánh hắn thành tro bụi, thần hình câu diệt.

Mà lúc này bỗng có một bàn tay thon dài xuất hiện, lặng lẽ đặt trên lưng Tống Thư Hàng.

Sau đó một bát quái trận hình tròn hiện ra bảo vệ thân thể Tống Thư Hàng.

Bát quái trận bắt đầu xoay tròn, trên đó có khắc một vòng chữ viết viễn cổ.

[Trạng thái khóa máu bất tử bản đơn giản]

Cái tên quen thuộc biết bao. Lần trước lúc nhóm người Tống Thư Hàng thí nghiệm bom nguyên tử thiên kiếp, bom nhiệt hạch thiên kiếp ở thế giới ma kiếp cũng đã thể nghiệm qua loại buff này của Bạch tiền bối two.

Có buff này rồi, ít nhất Tống Thư Hàng có thể giữ lại một giọt máu cuối cùng ở thế giới Cửu U.

Quả cầu kim loại thể lỏng là chúa tể Cửu U, nhưng Bạch tiền bối two cũng là chúa tể Cửu U!

Hơn nữa nếu xét về thâm niên và kinh nghiệm, Bạch tiền bối two vẫn trên cơ quả cầu kim loại thể lỏng.

Đối với Tống Thư Hàng, Huyền Thánh kiếp bát phẩm còn kinh khủng hơn ma kiếp bát phẩm.

Bởi vì ở hiện thế, hắn không có đại lão chống lưng giống như

Bạch tiền bối two.

[Bạch tiền bối, ngài mang ta rời khỏi thế giới ma kiếp luôn được không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two:

[Không được, nếu làm vậy quả cầu béo ú kia sẽ biết quan hệ giữa ngươi và ta, đến lúc đó nó sẽ nghĩ mọi cách để tiêu diệt ngươi.]

Lúc này, quả cầu kim loại thể lỏng nói:

“Nhìn đi Vân Tước Tử, hãy mở to mắt ra mà nhìn tên thiếu niên kia bị hủy diệt đi.”

Cái chết của thiếu niên này chắc chắn sẽ làm cho Vân Tước Tử cảm thấy ăn năn tjw trách. Chỉ cần sinh ra cảm xúc tiêu cực, quả cầu kim loại thể lỏng có thể càng dễ dàng khống chế Vân Tước Tử, dần xóa đi ý chí của cô ấy.

Ầm~~

Ma kiếp Cửu U đánh thẳng vào người Tống Thư Hàng.

“A a a a~~”

Tống Thư Hàng phát ra tiếng hét kinh thiên động địa.

Đây là lần đầu tiên hắn thể nghiệm trọn vẹn sức mạnh của thiên kiếp bát phẩm một cách đúng nghĩa.

Những lần độ thiên kiếp bát phẩm trước kia đều do mấy đại lão là mỹ nhân rắn công đức, em gái khôi lỗi, Bạch tiền bối, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cản phần lớn sức mạnh thiên kiếp thay hắn, bản thân hắn chỉ phải chịu một phần sức mạnh còn sót lại cực nhỏ.

Mà lần này hắn dựa vào nhục thân của mình, chịu đựng toàn bộ sức mạnh của ma kiếp bát phẩm.

Thân thể như bị xé nát.

Lực lượng ma kiếp nổ tung trong cơ thể hắn, loại lực lượng này không chỉ phá hủy thân xác hắn mà còn phá hủy linh hồn hắn.

Cả người Tống Thư Hàng bị nổ cháy đen, chỉ còn lại một hơi tàn, thật sự chỉ còn lại một hơi. Nếu đổi thành ống máu thì chỉ còn dư lại một giọt mà thôi.

Dưới hiệu quả của trạng thái khóa máu bất tử bản đơn giản, một giọt máu này giúp cho Tống Thư Hàng vẫn còn sống.

Ầm ầm ầm~

Một đợt ma kiếp bát phẩm kết thúc, phần đất chỗ Tống Thư Hàng nằm đã bị nổ ra một cái hố to.

“Chết rồi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng thờ ơ tuyên bố cái chết của Tống Thư Hàng.

“Phù~~”

Dưới hố, Tống Thư Hàng run rẩy giơ cánh tay lên rồi lại run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn về phía Huyền nữ môn Vân Tước Tử, há miệng phun ra một luồng khói đen.

Đám khói đen này là khí tức trong cơ thể hắn sau khi bị lực lượng ma kiếp chưng khô.

“Vẫn chưa chết ư?”

Quả cầu kim loại thể lỏng khống chế thân xác Vân Tước Tử, cau mày tỏ vẻ không hài lòng.

Không chỉ không chết mà còn sống rất khỏe.

Sau khi ma kiếp dừng lại, thương thế trên người Tống Thư Hàng hồi phục với tốc độ cực nhanh.

Sau lưng hắn lại có hư ảnh một con thánh viên viễn cổ ngưng tụ thành hình, điều này chứng tỏ rằng Thánh Viên Long Lực Thần Công của Tống Thư Hàng đã tiến bộ một bậc.

Đồng thời Nho Gia Kim Cương Thân không chịu yếu thế, cũng tiến xa hơn một bước.

Công pháp trong chư thiên vạn giới, vạn pháp quy tông. Sau khi luyện đến cảnh giới nhất định đều sẽ sinh ra công hiệu không kém nhau là mấy.

Sau khi Nho Gia Kim Cương Thân đại thành, cũng bắt đầu ngưng tụ ra hư ảnh ở sau lưng Tống Thư Hàng.

Nhưng hư ảnh mà nó ngưng tụ ra không phải vượn mà là từng quyển kinh thư.

Tổng cộng có đến ba quyển kinh thư.

Sau lưng Tống Thư Hàng có ba hư ảnh thánh viên viễn cổ một lớn hai nhỏ đứng thành hàng. Trong tay mỗi thánh viên xuất hiện một quyển kim thư tỏa ánh vàng rực rỡ, bên trên hiện lên chữ viết Nho gia, tràn đầy chính khí lẫm liệt.

Lúc này trên người hư ảnh thánh viên lại hiện ra khí chất thư sinh.

Sau khi hai bộ công pháp luyện thể đứng đầu trong chư thiên vạn giới cùng lên cấp, Tống Thư Hàng nhận được một phần lực lượng phản hồi. Hơn nữa viên đan dược mà Vân Tước Tử đút cho Tống Thư Hàng ăn cũng bắt đầu phát huy dược hiệu.

Khúc tiên cốt thứ tư trong cơ thể Tống Thư Hàng thành hình, tiên cốt cắm rễ trên hư đan cá voi mập, tiểu cảnh giới lại tăng lên lần nữa.

“A a a, không muốn nhanh như vậy đâu!”

Tống Thư Hàng đập mạnh xuống đất.

Mất bao công sức ta mới gom góp đủ tài liệu luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, lại giao tất cả tài liệu cho Lục Tu Tiên Tử.

Hơn nữa còn kéo một đội ngũ chế tạo pháp khí đến giúp Lục Tu Tiên Tử.

Lại còn nghĩ cách đưa bọn họ vào Thời Quang thành, nâng hiệu suất chế tạo pháp khí lên gấp mười hai lần.

Ta đã cố gắng nhiều như vậy, mắt thấy tổ hợp pháp khí tam thập tam thú của ta đã sắp thành công, không ngờ cảnh giới lại bắt đầu tăng vọt.

Ta không phục, ta không phục!

“Chết đi cho ta!”

Ở đằng xa, quả cầu kim loại thể lỏng nghiến răng quát.

Nó cảm thấy quá mất mặt, không ngờ tên tu sĩ nho nhỏ này bị ma kiếp bát phẩm đánh mà vẫn không chết.

Quả cầu kim loại thể lỏng điều động lực lượng ma kiếp, lần này tỷ lệ tiếp nhận giữa Tống Thư Hàng và Vân Tước Tử là 5:5.

Ầm~

Một nửa sức mạnh ma kiếp đánh lên người Vân Tước Tử, một nửa còn lại đánh về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại bắt đầu la hét thảm thiết.

...

Đã qua một ngày trời.

Ma kiếp của Vân Tước Tử vẫn đang đánh xuống.

“Chậc, vẫn không chết.”

Quả cầu kim loại thể lỏng quan sát Tống Thư Hàng thật kỹ.

Sau mỗi lần chịu đựng ma kiếp, lần nào Tống Thư Hàng cũng chỉ còn lại một hơi tàn, hấp hối thoi thóp nhưng cuối cùng vẫn còn sống.

“Thú vị, thú vị.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lên tiếng.

Lần nào Vân Tước Tử tiến vào trạng thái độ kiếp, tên tu sĩ nho nhỏ này cũng sẽ bị mang vào.

Vân Tước Tử có bất hủ chi cốt, còn tên tu sĩ nho nhỏ này lại có thuộc tính bất tử.

Chắc chắn giữa hai người có mối liên hệ gì đó cực lớn.

“Ngươi cũng là của ta.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nhìn Tống Thư Hàng rồi mở miệng tuyên bố.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, trong hốc mắt chảy hai hàng huyết lệ:

“Xong đời rồi, chín khúc tiên cốt rồi.”

Chương 1354: Vĩnh Biệt Ư? Vẫn Còn Sớm Mà, Đừng Từ Bỏ!

Dưới tác dụng của dược lực, linh quỷ, thiên lôi thối thể, khúc tiên cốt thứ chín trong cơ thể Tống Thư Hàng thành hình. Chín khúc tiên cốt cắm rễ trên hư đan cá voi mập, tạo thành một bộ giáp toàn thân bao bọc hư đan, cá voi mập được vũ trang tận răng, trông cực kỳ uy phong.

Mà sau khi tập hợp đủ chín khúc tiên cốt, bước cuối cùng chính là dùng lực lượng tiên cốt cường hóa hư đan, rèn luyện hư đan đến cực hạn, sau đó hóa hư thành thực, ngưng tụ đại đạo kim đan vô thượng.

Đối với mỗi tu sĩ, quá trình này cực kỳ quan trọng, có ảnh hưởng đến nửa đời sau.

Một viên kim đan định đại đạo, trên kim đan tổng cộng có chín văn long văn, số long văn trên kim đan ảnh hưởng trực tiếp đến thành tựu sau này của tu sĩ. Kim đan có phẩm cấp càng cao, sau này tu sĩ sẽ đi được càng xa trên con đường tu luyện.

Tu sĩ có kim đan một đến ba long văn, nếu không gặp được kỳ ngộ gì thì cả đời cũng chỉ đạt đến cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm.

Mà tu sĩ có kim đan bốn đến sáu long văn, chỉ cần không chết giữa đường thì đều có hy vọng tấn thăng cảnh giới Linh Quân lục phẩm, thậm chí là Linh Tôn thất phẩm!

Nếu muốn tiến xa hơn một bước, tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm nhân tiền hiển thánh, vậy ít nhất phải có kim đan bảy long văn trở lên mới được.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 có mấy thành viên cảnh giới tứ phẩm đã dừng ở cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong rất lâu, nguyên nhân là vì muốn làm chuẩn bị đầy đủ để đến lúc trùng kích cảnh giới kim đan, thừa thế xông lên, ngưng tụ ra kim đan bảy long văn.

Sau khi ngưng tụ ra khúc tiên cốt thứ chín, các tu sĩ trong tu chân giới sẽ sử dụng một bộ phương pháp tính toán xem lúc bản thân trùng kích cảnh giới kim đan, ước chừng có thể ngưng tụ ra bao nhiêu long văn.

Sau đó tranh thủ trước khi độ kiếp, tìm cách tăng lên số lượng long văn của bản thân. Có một số cách như dùng bảo vật trân quý, hoặc đổi sang tu luyện công pháp đặc biệt, hoặc hạ lời thề cao cả, tích công đức,...

Lúc trước đám người Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông dùng trăm phương nghìn kế lấy được Huyết Thần Toản chính là vì để tăng lên số lượng long văn ngưng tụ ra lúc trùng kích kim đan.

Mà Tống Thư Hàng thì hay rồi, một hơi luyện thành chín khúc tiên cốt. Việc này quá đột ngột làm hắn không kịp học tập phương pháp tính toán số long văn.

Vậy nên nếu độ kiếp, hắn cũng không biết mình có thể ngưng tụ ra kim đan mấy long văn.

“Chết tiệt, cho ta thêm chút thời gian đi mà!”

Tống Thư Hàng tiếp tục đập mạnh xuống đất.

Cảnh giới của hắn tăng nhanh như tên bắn, chắc chắn thuộc dạng căn cơ bất ổn, không củng cố vững chắc.

Dưới tình huống thế này, kim đan của hắn có được mấy long văn chứ?

Một? Hai? Hay là ba long văn?

Trong nhóm Cửu Châu số 1, kim đan của vị tiền bối nào cũng có từ bảy long văn trở lên.

Nếu kim đan của hắn chỉ có một hai ba long văn thì hắn còn mặt mũi nào mà ở trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa? Chẳng bằng ra khỏi nhóm luôn cho rồi!

Song đây vẫn không phải là điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là tổ hợp pháp khí tam thập tam thú đã sắp thành hình, cơ hội ở ngay trước mắt, chẳng lẽ đành phải trơ mắt nhìn mọi thứ thất bại trong gang tấc ư?

[Cảm ơn Bá Tống tiền bối~~ đời này gặp được ngài, ta thật sự rất vui. Xin lỗi, ta đã phụ sự chúc phúc của ngài... Vĩnh biệt, Bá Tống tiền bối.]

Lúc này, một giọng nói yếu ớt vang lên trong đầu Tống Thư

Hàng.

Tống Thư Hàng:

“???”

Rõ ràng đây không phải giọng của Bạch tiền bối, giọng của Bạch tiền bối không nhỏ nhẹ thế này.

Vậy giọng nói này ở đâu ra?

Là giọng của ai?

Tại sao đột nhiên truyền vào trong đầu hắn?

Phải biết bây giờ hắn đang ở trong thế giới ma kiếp, là một thế giới đóng kín.

Có thể truyền trực tiếp giọng nói vào trong đầu hắn, phải là người có cảnh giới cao đến mức nào?

Nhưng điểm mâu thuẫn ở đây là đối phương lại gọi hắn là ‘Bá Tống tiền bối’, có vẻ không phải là cường giả một phương gì cả.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, thánh ấn trên người hắn khẽ động.

Ngay sau đó, thánh ấn Bá Tống truyền một hình ảnh vào trong đầu hắn.

Đó là một thế giới sa mạc không người.

Có một gốc cây nhỏ cao một mét đang chịu đựng cơn giận dữ của sấm chớp.

Phần thân của gốc cây này rất nhỏ nhưng rễ của nó lại cực lớn, cắm sâu xuống bên dưới sa mạc, mỗi một sợi rễ đều có chiều dài hơn sáu mươi mét.

Lúc này phần thân của gốc cây nhỏ đã cháy đen, phần rễ cũng bị hủy hơn một nửa.

Vô số mảnh vỡ của quyển trục da thú, thư tịch, pháp bảo hệ mộc rải đầy xung quanh nó.

Nó đang độ kiếp, mà bây giờ đã sắp chịu đựng không nổi nữa rồi. Pháp khí, quyển trục, mọi thủ đoạn của nó đều bị hủy diệt dưới lực lượng của thiên kiếp, bản thể cũng bị thương nặng.

Nếu cứ tiếp tục thế này, nó chỉ có một kết cục là thân tử đạo tiêu.

Cây nhỏ ủ rũ thở dài:

“Tạm biệt mọi người.”

Sau lưng nó có một thánh ấn của Bá Tống Thánh Quân đang tỏa sáng lấp lánh. Bên dưới còn đề một dòng chữ ‘Chúc Mễ Lộ Lộ sinh trưởng mạnh mẽ, càng lớn càng tươi tốt’!

“Thì ra là nó.”

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng nhớ ra gốc cây nhỏ này là thần thánh phương nào.

Đây là một đối tượng đóng dấu sau khi hắn ngưng tụ ra thánh ấn Bá Tống.

Thụ yêu Mễ Lộ Lộ, một tiểu thụ yêu rất hiền lành, hơn nữa còn là fan của Tống Thư Hàng. Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nó rất kích động, thậm chí còn tự bẻ nhánh cây của mình xin Tống Thư Hàng ký tên cho nó.

Thông qua sự cảm ứng của thánh ấn, Tống Thư Hàng phát hiện lúc này chân nguyên trong cơ thể Mễ Lộ Lộ đã tiêu hao gần hết, sắp đến mức khô kiệt.

Mà thiên kiếp trên đỉnh đầu vẫn cuồn cuộn như cũ.

Thế nên Mễ Lộ Lộ tuyệt vọng rồi.

[Đừng từ bỏ!]

Tống Thư Hàng thử dùng thánh ấn liên hệ với Mễ Lộ Lộ.

[Lúc khó khăn nhất chính là lúc cách thành công không xa!]

[Thiên kiếp tàn khốc muốn hạ gục chúng ta nhưng chúng ta cũng sẽ không khuất phục trước sức mạnh của thiên kiếp!]

Dường như Mễ Lộ Lộ nghe thấy tiếng của Tống Thư Hàng, nó kinh ngạc chuyển động thây cây nhìn quanh bốn phía, nhưng nó lại chẳng thấy bóng dáng Tống Thư Hàng đâu.

“Sao ta lại nghe thấy tiếng của Bá Tống tiền bối? Là ảo giác ư? Lẽ nào do đã cận kề cái chết nên ta nghe nhầm?”

Mễ Lộ Lộ lẩm bẩm một mình.

[Mễ Lộ Lộ, bây giờ nói vĩnh biệt vẫn còn quá sớm! Hãy thả lỏng tâm thần, tiếp nhận lực lượng của ta nào!]

Tống Thư Hàng trầm giọng căn dặn.

Ngay sau đó hắn thúc giục tiên thiên chân nguyên cuồn cuộn không ngừng trong cơ thể rồi rót vào trong thánh ấn của hắn.

Giữ thánh ấn và ấn ký có một đường hầm truyền công vô hình.

Trong quá trình truyền đi, năng lượng sẽ bị thất thoát rất nhiều. Nhưng ưu điểm của đường hầm truyền công này là tiện lợi, cho dù đang ở đâu cũng có thể tiến hành truyền công.

Tốt nhất là năng lượng nên bị thất thoát nhiều một chút!

...

Bên kia, Mễ Lộ Lộ đang tuyệt vọng đột nhiên cảm giác được sau lưng mình chợt nóng lên.

Đồng thời, giọng nói uy nghiêm của Bá Tống tiền bối truyền vào đầu nó.

[Thiên kiếp tàn khốc muốn hạ gục chúng ta nhưng chúng ta cũng sẽ không khuất phục trước sức mạnh của thiên kiếp!]

[Mễ Lộ Lộ, bây giờ nói vĩnh biệt vẫn còn quá sớm! Hãy thả lỏng tâm thần, tiếp nhận lực lượng của ta nào!]

Tiếp nhận lực lượng của Bá Tống tiền bối ư?

Ngay lúc nó đang suy tư, trong ấn ký thánh ấn ở sau lưng bỗng chảy ra một dòng tiên thiên chân nguyên tinh thuần đến đáng sợ.

Sau khi tiến vào thân thể nó, dòng tiên thiên chân nguyên kia giống như suối ngọt tưới mát kinh mạch khô kiệt, nhanh chóng bổ sung năng lượng cho nó.

Dòng tiên thiên chân nguyên này tinh thuần hơn chân nguyên của Mễ Lộ Lộ gấp trăm lần!

Tiên thiên chân nguyên trong người Tống Thư Hàng lúc nào cũng được linh quỷ Diệp Tư cảnh giới lục phẩm rèn luyện giúp hắn. Ngoài Diệp Tư ra, thế giới hạch tâm, thánh ấn bát phẩm, găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ bát phẩm, hai bộ công pháp luyện thể đứng đầu thế giới, mỹ nhân rắn công đức, tất cả đều có tác dụng tinh luyện độ thuần khiết của chân nguyên.

Như vậy chẳng khác gì có một nhóm tồn tại lục phẩm, bát phẩm đang tinh luyện chân nguyên cho Tống Thư Hàng mọi lúc mọi nơi.

Thế nên tiên thiên chân nguyên trong cơ thể hắn đương nhiên sẽ tinh thuần đến mức dọa người rồi.

Hơn nữa lúc này chân nguyên trên người hắn lại được ma kiếp bát phẩm rèn luyện, độ tinh thuần lại hơn một bậc.

Có thể nói một dòng chân nguyên bây giờ bằng cả trăm dòng chân nguyên ngày xưa cũng không quá.

"A a a!"

Mễ Lộ Lộ hét to.

Ấn ký thánh ấn trên lưng nó không ngừng vận chuyển lực lượng của Bá Tống tiền bối tới.

"Đúng vậy, ta không thể từ bỏ được! Mặc dù bây giờ trong tay ta trống không, không có bất kỳ pháp bảo, đan dược gì nhưng ta còn có Bá Tống tiền bối tiếp sức cho ta. Ta phải ngẩng đầu nhìn về phía trước, mạnh dạn tiến lên."

Trên người Mễ Lộ Lộ có một ít cành khô không ngừng gãy rụng, sau đó lại có cành mới mọc ra.

Cành mới còn chắc khỏe, cứng cáp hơn cả cành cũ!

Phần rễ dưới đất cũng vậy, rễ cũ hư hại đứt rời, rễ mới mọc ra, cắm vào trong lòng đất, hấp thu linh lực dưới lòng đất.

Ầm ầm ầm~~

Pháp khí mạnh mẽ do thiên kiếp ngũ phẩm hóa thành tiến hành công kích Mễ Lộ Lộ.

Trong tay không còn pháp khí gì nữa, Mễ Lộ Lộ vươn cành ra đón đỡ công kích.

Cành cây bị pháp khí do thiên kiếp biến thành đánh nổ tung, cảm giác đau đớn dữ dội truyền tới nhưng Mễ Lộ Lộ không hề sợ.

Càng nhiều cành cây vươn ra, Mễ Lộ Lộ phát huy tất cả sở học của bản thân đến cực hạn.

Mặc dù trong tay chẳng có gì nhưng ta muốn dùng những cách tay này tạo ra tương lai cho chính mình!

Đối với Mễ Lộ Lộ, cành cây chính là cánh tay của nó.

Cành cây không ngừng nổ tung nhưng lại có cành mới mọc ra liên tục, mọc rễ đâm chồi.

Trong chân nguyên do Bá Tống tiền bối truyền tới ẩn chứa sức sống khổng lồ.

Cành cây của Mễ Lộ Lộ bị đánh nổ tung, rơi xuống sa mạc.

Trong những cành cây nổ tung rơi xuống này vẫn ẩn chứa chân nguyên lấy từ chỗ Bá Tống tiền bối.

Vậy nên ngay sau đó, những cành gãy này lại mọc rễ đâm chồi, cắm rễ xuống sa mạc, bắt đầu sinh trưởng cực nhanh.

Ngay cả thiên kiếp cũng không thể ngăn cản sự sinh trưởng của những cành cây này.

Sau năm đợt thiên kiếp, xung quanh Mễ Lộ Lộ đã mọc ra một rừng cây nhỏ.

“Không từ bỏ, không lùi bước, không khuất phục!”

Mễ Lộ Lộ nói với giọng điệu vô cùng kiên định.

Bởi vì Bá Tống tiền bối đang tiếp sức cho ta!

Ở trong lòng Mễ Lộ Lộ, hình tượng của Bá Tống tiền bối lại càng to lớn vĩ đại hơn.

...

Mà lúc này, Bá Tống tiền bối vĩ đại trong lòng Mễ Lộ Lộ đang nằm dưới một cái hố sâu, bị sấm sét ma kiếp tra tấn.

“A a a~~ Không được, chỉ một Mễ Lộ Lộ hoàn toàn không đủ!”

Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù hắn đã dốc hết sức truyền chân nguyên cho Mễ Lộ Lộ nhưng mỗi lần đường hầm thánh ấn chỉ có thể truyền đi một lượng chân nguyên nhất định.

Hơn nữa Mễ Lộ Lộ cũng không chịu nổi tất cả lực lượng của hắn.

Vậy nên mặc dù Tống Thư Hàng đã liều mạng truyền công nhưng lực lượng trong cơ thể hắn vẫn đang tăng vọt.

[Ta yêu tu luyện, tu luyện làm ta vui vẻ. jpg]

[Ta thích tu luyện hơn mọi thứ trên đời. jpg]

Lại có một giọng nói truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Là giọng của đại đệ tử khai sơn của hắn, tước yêu Tiểu Thải.

Đúng rồi, trên người Tiểu Thải cũng có ấn ký do hắn đóng xuống.

Nhưng giờ mà trực tiếp truyền công cho Tiểu Thải có ổn không?

Tống Thư Hàng vẫn có nguyên tắc, hắn không muốn trở thành

Tống Nhai Tử...

Chương 1355: Tống Nhai Tử? Không Tồn Tại!

[Sư phụ? Là ngài đấy ư? Ta cảm ứng được sự tồn tại của ngài.]

Tước yêu Tiểu Thải đột nhiên lên tiếng.

Giọng của Tiểu Thải cũng truyền trực tiếp vào trong đầu Tống Thư Hàng giống như giọng của Mễ Lộ Lộ.

Tống Thư Hàng:

“...”

[Sư phụ, sư phụ, có cách gì giúp ta nhanh chóng tấn thăng ngũ phẩm không?]

Tiểu Thải hỏi.

Trong lòng Tống Thư Hàng chọt động:

[Tiểu Thải, ngươi muốn nhanh chóng tấn thăng ngũ phẩm để hóa thành hình người đúng không?]

Sau khi Tiểu Thải hóa thành hình người, chắc là muốn đi tìm ông chú người bắt yêu của cô ấy nhỉ?

Mặc dù Tiểu Thải trong trạng thái nghiêm túc tu luyện rất đáng yêu nhưng trạng thái này đã không thể thỏa mãn Tiểu Thải nữa. Dù gì cũng là đại đệ tử của mình, Tống Thư Hàng vẫn hy vọng Tiểu Thải sớm khôi phục bình thường.

[Đúng vậy thưa sư phụ, ta muốn sớm hóa thành hình người, nghiêm túc tu luyện đao pháp với ngài. Mặc dù trong hình thái tước yêu ta vẫn có thể tu luyện Cương Thủ bằng cách dùng cánh thay đao, nhưng suy cho cùng vẫn có sự khác biệt với đao pháp chính tông. Ta muốn nhanh chóng hóa thành hình người, tu luyện, tu luyện nữa, tu luyện mãi.]

Tiểu Thải hưng phấn nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

[Sư phụ, ngài lên cấp nhanh như vậy, có phải là có bí quyết gì không?]

Tiểu Thải hỏi.

Tống Thư Hàng:

[Trên con đường tu luyện, điều quan trọng nhất là phải biết kiên trì. Một bước đi một dấu chân, làm gì có đường tắt chứ? Đừng vọng tưởng nữa, cố gắng tu luyện mới là điều đúng đắn.]

[Vâng thưa sư phụ!]

Tiểu Thải trả lời.

Sau đó Tống Thư Hàng ngắt kết nối với Tiểu Thải.

Tiểu Thải không phải đối tượng truyền công lý tưởng, với tình trạng bây giờ của Tiểu Thải, nếu làm cảnh giới của cô ấy tăng vọt chỉ có hại chứ không có lợi. Nếu không giải quyết vấn đề về tư tưởng, chắc chắn tâm ma kiếp ngũ phẩm sẽ lấy mạng cô ấy.

Vậy nên tuyệt đối không thể truyền công cho Tiểu Thải!

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Nhưng nếu không truyền công cho Tiểu Thải, hắn còn có thể truyền công cho ai đây?

Hai thiếu niên của Cổ Hồ Quan? Ba tăng nhân cơ bắp của Đấu Chiến Phật Tông? Hay là bé Thi?

Không được không được, những người này đều là do tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đề cử tới, nhờ hắn đóng dấu phòng trường hợp Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công.

Đây là sự tin tưởng mà các tiền bối dành cho hắn.

Nếu như hắn hóa thân thành Tống Nhai Tử, cách không truyền công cho đệ tử của các tiền bối, vậy thì sau này hắn còn mặt mũi nào đi gặp các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa?

Hơn nữa với tính cách của Tống Thư Hàng cũng không làm ra loại chuyện này được. Trừ khi những đối tượng bị hắn đóng dấu này cũng giống như Mễ Lộ Lộ, đột nhiên cần lượng lớn năng lượng để duy trì, lúc đó hắn sẽ truyền lượng lớn năng lượng qua mà không chút do dự.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn không tìm được đối tượng truyền công, mệt mỏi quá đi mất.

[Bạch tiền bối, không ổn rồi, nếu cứ tiếp tục thế này thì ta sẽ tấn thăng ngũ phẩm, ngưng tụ kim đan mất. Đến lúc đó pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của chúng ta chẳng còn đất diễn nữa.]

Tống Thư Hàng truyền âm nói với Bạch tiền bối two.

Hắn hết cách rồi, đành phải xem thử Bạch tiền bối có cách gì không thôi.

Bạch tiền bối two trả lời:

[Chờ ta một chút, cho ta chút xíu thời gian, ta đang bận.]

[Bận chuyện gì vậy?]

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Bạch tiền bối two:

[Khà khà khà khà, phát hiện một bảo tàng di động, bên trong có thứ ta cảm thấy hứng thú. Ta đang lần theo vị trí của hắn, tuyệt đối không thể để hắn chạy mất được.]

Đột nhiên trong lòng chợt động, Tống Thư Hàng buộc miệng thốt lên:

[Đại lão cái gì cũng có thể bán?]

[Ngươi gọi hắn là cái gì cũng có thể bán à? Chậc, một bảo tàng di động cũng dám xưng là cái gì cũng có thể bán? Xem ra dã tâm cũng không nhỏ.]

Bạch tiền bối two cười to nói.

Tống Thư Hàng:

[...]

Nói vậy là Bạch tiền bối two nhắm trúng đại lão cái gì cũng có thể bán rồi.

Nhưng... như vậy là cướp bóc rồi còn gì?

Làm thế không tốt lắm thì phải?

[Ngươi cảm thấy không tốt là đúng!]

Bạch tiền bối two nói:

[Nhớ kỹ, ta là chúa tể Cửu U, là tồn tại hội tụ những gì tà ác nhất, hỗn loạn nhất thế gian. Ta đi cướp là chuyện hiển nhiên, còn nếu ta không cướp bóc mới là chuyện khác thường đấy.]

Tống Thư Hàng vỗ đầu mình một cái.

Nếu dùng thuật ngữ game để nói thì Bạch tiền bối two là thuộc về phe tà ác. Cướp bóc ư? Rất bình thường nha, phe tà ác không đi cướp bóc, chẳng lẽ lại đi cứu người bị thương?

Nhưng cứ cảm thấy có gì đó là lạ song lại không nói ra được.

[Chậc, lại chạy mất. Tên này lanh trí thật, lại trơn như chạch, mỗi lần ta sắp đến gần thì hắn lại chạy mất.]

Bạch tiền bối two thở dài.

Tống Thư Hàng:

[...]

Xem ra Bạch tiền bối two và đại lão cái gì cũng có thể bán đã chơi trò đuổi bắt được mấy ván rồi thì phải?

[Thôi kệ đi, hôm nay coi như hắn gặp may, qua mấy ngày nữa lại bắt hắn. Bên ngươi bên lại xảy ra chuyện gì nữa? Ta đã buff trạng thái khóa máu bất tử cho ngươi rồi mà, đó là chức năng ta sáng tạo ra được sau khi nghiên cứu pháp tắc Cửu U, hẳn là quả cầu mập kia không phát hiện ra mới đúng.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

[A~ về lại chuyện chính. Tiền bối, không xong rồi, ta sắp độ kiếp rồi.]

[Vậy thì độ đi chứ? Dù sao bây giờ ngươi cũng không chết được.]

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:

[Không phải, nếu ta độ kiếp thì sẽ thoát khỏi thế giới ma kiếp đúng không? Bởi cái ta phải độ là thiên kiếp. Mà đến lúc đó trạng thái tử đấu tỏa huyết bất tử sẽ trở nên vô dụng đúng chứ? Quan trọng hơn là pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của chúng ta vẫn chưa hoàn thành. Nếu ta tấn thăng ngũ phẩm, ngưng tụ kim đan thì pháp khí tổ hợp không còn có cơ hội hợp thành nữa.]

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú khác với pháp khí thành bộ bình thường, nó nhất định phải được hợp lại trước cảnh giới ngũ phẩm thì mới có tỷ lệ hợp ba mươi ba thành một.

Nếu sau ngũ phẩm mới hợp thành, vậy thì không phải là một bộ nữa mà là ba mươi ba món pháp khí tách rời.

Đương nhiên Tống Thư Hàng cũng có thể lựa chọn trang bị cả ba mươi ba món pháp khí lên người, dù sao cũng không ai quy định tu sĩ chỉ có thể trang bị bao nhiêu món pháp khí.

[Ngươi ngưng tụ chín khúc tiên cốt rồi à?]

Bạch tiền bối two hỏi.

[Đúng vậy, hơn nữa năng lượng trong cơ thể vẫn đang tăng vọt, hư đan cá voi mập của ta không ngừng bị tôi luyện, cách độ kiếp càng ngày càng gần. Dù ta đã vận dụng thánh ấn truyền công nhưng cũng không kịp.]

Tống Thư Hàng đáp.

Không chỉ cảnh giới mà cả Thánh Viên Long Lực Thần Công cũng đột nhiên tăng mạnh bởi nhục thân đang được thiên kiếp bát phẩm rèn luyện.

Bây giờ sau lưng hắn đã có chín hư ảnh thánh viên viễn cổ một lớn tám nhỏ, trong tay mỗi thánh viên lại nâng một quyển kinh thư Nho gia.

Bây giờ cường độ nhục thân của hắn đã vượt xa tu sĩ ngũ phẩm bình thường. Hai bộ công pháp luyện thể cao cấp đồng tu, hiệu quả cũng không đơn giản chỉ như 1 + 1 thôi.

Nếu là thiên kiếp ngũ phẩm bình thường, dù tay không tấc sắt hắn cũng chắc chắn mình có thể đánh nổ thiên kiếp.

[Đã vậy thì chỉ còn cách làm pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi nhanh chóng thành hình thôi.]

Bạch tiền bối two xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

[Ta đã cố gắng hết sức rồi, ta đã tìm đủ ba mươi ba loại tài liệu, tài liệu phụ trợ cũng đầy đủ hết. Bên Lục Tu Tiên Tử còn có một đội chế tạo. Hơn nữa ta còn đưa vào thành Thời Quang, tăng hiệu suất chế tạo pháp khí lên 12 lần.]

Tốc độ chế tạo pháp khí t của Lục Tu Tiên Tử đã đến cực hạn.

Trừ khi lại kéo một đội Lục Tu Tiên Tử tới, nếu không chẳng thể nào nhanh hơn được nữa.

[Đã dùng tới bí cảnh thời gian rồi ư? Thư Hàng ngươi giỏi hơn ta tưởng đấy.]

Bạch tiền bối two khen ngợi.

Tiếp đó hắn lại nói:

[Nếu bên kia đã bắt đầu tăng tốc, vậy cũng chỉ có thể giảm tốc bên này thôi.]

[Giảm tốc bên này ư? Được không?]

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi.

[Chuyện nhỏ, ta là chúa tể Cửu U kìa mà. Nhưng phải nghĩ cách làm quả cầu mập kia ‘chết máy’ tạm thời. Ta có thể ra tay quấy nhiễu tốc độ trôi của thời gian trong thế giới ma kiếp.]

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

[Bạch tiền bối, ngài không cảm thấy mang ta ra khỏi thế giới ma kiếp, để ta không bị ma kiếp thối thể nữa thì sẽ đơn giản hơn sao?]

[Không được, thật ra ta... muốn ngươi độ kiếp trong thế giới ma kiếp.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

[???]

[Ta muốn làm một thí nghiệm thú vị, vậy nên lần này ngươi cứ độ thiên kiếp ngũ phẩm ngay trong thế giới ma kiếp đi. Đừng lo, trước hết ta sẽ nghĩ cách làm quả cầu mập kia chết máy tạm thời.]

Bạch tiền bối two nói tiếp.

Tống Thư Hàng:

[...]

Chừng mười hơi thở sau.

[Bạch tiền bối, xong chưa?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn có cảm giác hư đan cá voi mập đã sắp bão hòa, bước tiếp theo chính là hóa hư thành thực!

[Hết cách rồi, để ta điều động bản thể đi khiêu khích quả cầu mập kia.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nói:

[Bạch tiền bối, ta muốn hỏi một chuyện. Nếu bây giờ Vân Tước Tử tiền bối chịu ảnh hưởng cực lớn, liệu có thể làm cho quả cầu mập kia chết máy không?]

[Chắc chắn là có, bây giờ quả cầu mập kia đang phụ thân trên người Vân Tước Tử kia mà.]

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:

[Vậy thì ta có một cách.]

Nói xong, hắn lấy ra một con mắt.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia, nhìn người nào thì người đó mang thai.

Tống Thư Hàng hít thở sâu, dưới sự che đậy của ma kiếp, hắn móc mắt trái của mình ra, tiếp đó nhanh chóng lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào.

Ngay sau khi hắn lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào, chín hư ảnh thánh viên viễn cổ sau lưng như nhận được mệnh lệnh gì đó. Cả chín con xếp thành một hàng, đồng loạt mở quyển kinh thư Nho gia trong tay ra.

Nho Gia Kim Cương Thân vận chuyển, chính khí hiện lên trên người Tống Thư Hàng.

Trên thân chín hư ảnh thánh viên viễn cổ bỗng thoáng hiện lên một bộ nho sam. Sau khi mở kinh thư ra, chúng nó bắt đầu dùng loại ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng nghe không hiểu tụng niệm nội dung trong quyển kinh thư.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm phía Vân Tước Tử tiên tử đang độ kiếp.

“Đồ ngây thơ, ta còn biết rõ chức năng của con mắt đó hơn cả người, định dùng nó để công kích ta ư?”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Nó vẫn luôn chú ý đến Tống Thư Hàng, thấy rõ hắn len lén móc mắt ra rồi lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào.

Quả cầu kim loại thể lỏng khống chế thân thể Vân Tước Tử, phần thân trên khẽ lắc một cái, né tránh luồng sáng trừng mắt mang thai.

Nhưng ngay khi nó chuyển động nửa thân trên, phần eo của Vân Tước Tử lại cong thành hình chữ S.

Bụp~~

Luồng sáng trừng mắt mang thai bắn trúng Vân Tước Tử.

“Không thể nào!”

Qủa cầu kim loại thể lỏng trợn to hai mắt.

Lần này nó đã trấn áp Vân Tước Tử hoàn toàn rồi mà, tại sao thân thể vẫn bị mất khống chế?

Ý chí của Vân Tước Tử mạnh đến vậy sao?

Nếu thật sự mạnh như thế thì tại sao Vân Tước Tử lại bị nó cướp lấy thân thể dễ dàng như vậy?

Nhưng dù thế nào thì luồng sáng trừng mắt mang thai cũng đã bắn trúng mục tiêu.

Mà lúc này thân thể của Vân Tước Tử đạt đến cảnh giới thất phẩm đỉnh phong.

Bụng của Vân Tước Tử bắt đầu phồng lên, chỉ mười hơi thở sau đã to như người mang thai mười tháng.

Mà tranh thủ một cái chớp mắt này, Bạch tiền bối two lặng lẽ động tay động chân với thế giới ma kiếp.

Một lát sau, Bạch tiền bối two lại đưa nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân và áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử qua cho Tống Thư Hàng.

Chương 1356: Ta Tuyên Bố, Lúc Này Đây, Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú Thành Hình!

Nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân, áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử, mỗi loại hai bộ, tất cả đều là linh kiện chưa lắp ráp.

Tống Thư Hàng triệu hồi thánh ấn Bá Tống đóng dấu lên bốn bộ linh kiện này. Dưới sự oanh tạc của sấm sét ma kiếp, hắn cắn răng hoàn thành việc lắp ráp bốn bộ linh kiện thành bốn món pháp khí.

Vào lúc này, hắn không kịp giám định thuộc tính của bốn món pháp khí này. Mỗi loại hắn đặt một món ở bên cạnh, một món khác thì trang bị trên người, dùng để ngăn cản lực sát thương của ma kiếp.

[Tiếp tục!]

Bạch tiền bối two nói.

Sau đó lại có hai loại pháp khí được đưa đến, là mũ Độc Giác Ngưu Vương và trụ Thánh Tượng Thống Soái.

Một loại là pháp khí hình mũ, một loại khác là một cây cột lớn.

Pháp khí hình mũ thì còn biết cách sử dụng, nhưng cây cột to này là sao? Tính là một loại vũ khí ư?

Nói vậy lúc tu luyện giả tu luyện thiên thánh tượng trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công ngự bản mệnh pháp khí phi hành, bọn họ sẽ đứng trên một cây cột phi hành ư? Nghĩ kỹ thì thấy cũng ngầu đấy chứ.

Tống Thư Hàng lập lại quá trình phía trên, dùng thánh ấn Bá Tống đóng dấu mạnh lên bốn bộ linh kiện rồi lắp ráp chúng lại. Sau khi lắp ráp xong, một món để ở một bên, một món khác thì trang bị trên người.

Mũ thì có thể đội lên, còn cây cột chỉ có thể đứng ở bên cạnh.

Sau khi hắn lắp ráp pháp khí xong, Bạch tiền bối two lại đưa giày Thiên Lý Thần Mã và nhẫn Hắc Dương Dũng Sĩ đến.

Tiếp đó là gai m Ảnh Xà Vương và cung Cự Lộc Lão Quân.

Giày, nhẫn đều dễ sử dụng, hai loại sau một loại là vũ khí ngắn, một loại là cự cung thoạt nhìn cũng có thể hiểu được công dụng của chúng.

Mỗi lần Tống Thư Hàng lắp ráp xong hai loại pháp khí, Bạch tiền bối two lại lập tức gửi hai loại khác đến, liên tục không ngắt quãng.

Lúc Tống Thư Hàng lắp ráp pháp khí trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh Lục Tu Tiên Tử, Thất Tu Thánh Quân dẫn theo một nhóm luyện khí đại sư của Tam Thập Tam Thú Thần Thú Tông điên cuồng tăng tốc luyện khí. Bây giờ ở trong mắt hắn, nhìn bọn họ luyện khí chắc chẳng khác gì đang xem một bộ phim tua nhanh gấp mấy chục lần nhỉ?

Vừa nghĩ tới cảnh nhóm người Lục Tu Tiên Tử điên cuồng tăng tốc luyện khí, Tống Thư Hàng lại thầm cảm thấy vui vẻ. Đây chính là phương pháp giảm đau tưởng tượng của nhà họ Tống.

Tưởng tượng ra một số chuyện tốt đẹp, thú vị để dời đi sự chú ý, làm giảm bớt đau đớn trên thân thể.

[Tiếp tục.]

Bạch tiền bối two nói.

Sau đó, phất trần Tiên Lư Tông Sư ×2, nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ ×2 được đưa đến.

Pháp khí dạng phất trần khá phổ biến, không ít cao thủ đạo tông chuyên sử dụng loại pháp khí này.

Về phần nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ... đây là pháp khí có dạng một khối nham thạch to lớn. Thứ này dùng để đập người à?

Trước hết Tống Thư Hàng thu pháp khí hình phất trần vào mười ô vũ khí của ban phúc tổ vu, còn nham thạch thì đặt ở bên cạnh cây cột.

[Tăng tốc độ lên, phải nhanh như vũ bão ấy!]

Bạch tiền bối two hối thúc.

Vừa nói hắn lại vừa đưa linh kiện của hai loại pháp khí khác tới, là chàng giác (*) Sừng Dã Trư Bá Giả và thần môn Miêu Yêu

Tiên Cơ.

(*)Chàng giác (撞角): Là một loại vũ khí hải chiến, gắn trên quân hạm, chuyên dùng để va chạm với quân hạm địch.

[Pháp khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông càng ngày càng không theo lẽ thường.]

Tống Thư Hàng vừa đóng dấu lên linh kiện pháp khí, lắp ráp chúng nó lại vừa lẩm nhẩm.

Chàng giác Dã Trư Bá Giả thoạt nhìn giống vũ khí công thành. Lẽ nào pháp khí loại này là chuyên dùng để tấn công tông môn người khác?

Còn có thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ... chính là hai cánh cửa to! Trên cửa khắc hình mèo con rất đáng yêu.

Gọi là thần môn nhưng nó lại chẳng có chút oai phong nào hết.

[Đừng lẩm nhẩm nữa, thay vì tốn thời gian lẩm nhẩm còn không bằng tập trung vào việc lắp ráp pháp khí, có thể tăng nhanh tốc độ lên một phần nghìn giây đấy. Tiếp tục!]

Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối, vừa nói xong một hơi đưa luôn linh kiện của bốn loại pháp khí đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tường Kim Sư Vương giả.

Tường Bạch Hổ Vương Giả.

Tường Băng Sa Vương Giả.

Tường Lôi Ưng Vương Giả.

Bốn bức tường cực dày, trên đó có khắc hình hùng sư, bạch hổ, cá mập băng, lôi ưng.

Xin thứ lỗi vì trí tưởng tượng của Tống Thư Hàng thấp kém nhưng hắn thật sự không tưởng tượng ra được đệ tử Thú Thần Tông tu luyện bốn thiên cực khí phách là sư tư, hổ, cá mập, ưng sẽ có tâm trạng gì khi biết bản mệnh pháp khí của mình là một bức tường nhỉ?

Lại nói loại pháp khí hình bức tường này phải dùng thế nào đây?

Hay là cũng dùng để phòng ngự giống như thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ?

Tống Thư Hàng bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình, tưởng tượng ra cảnh đệ tử Thú Thần Tông thuộc năm hệ mèo, sư tử, hổ, cá mập, ưng đối đầu với kẻ địch.

"Hãy xem một kiếm Thiên Địa Nâng Càn Khôn của ta!"

Phe địch tung ra công kích mạnh mẽ.

Đệ tử Thú Thần Tông thuộc năm hệ mèo, sư tử, hổ, cá mập, ưng nhếch miệng cười lạnh, đột nhiên cúi xuống, vỗ mạnh hai tay xuống đất!

"Triệu hồi thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ!"

"Triệu hồi tường Kim Sư Vương Giả!"

"Triệu hồi tường Bạch Hổ Vương Giả!"

"Triệu hồi tường Băng Sa Vương Giả!"

"Triệu hồi tường Lôi Ưng Vương Giả!"

Một cánh cửa bốn bức tường lập tức trồi lên, xếp thành nhiều lớp ngăn cản đòn tấn công cực mạnh của kẻ địch, làm công kích của kẻ địch trở nên vô dụng.

Thật ra tưởng tượng một chút lại thấy cảnh này cũng ngầu phết.

Chỉ là đáng tiếc mấy cái tiền tố cực ngầu trong tên pháp khí. Tiền tố đều là XX Vương Giả, nghe vĩ đại khí phách biết bao nhiêu vậy mà thứ được triệu hồi ra lại là một bức tường.

Tống Thư Hàng để bốn bức tường qua một bên.

[Lúc đầu ta nghĩ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là một bộ khôi giáp, nhưng bây giờ ta lại có cảm giác mình đang xây nhà. Rốt cuộc làm sao những thứ này tổ hợp thành một khối rubik được hay vậy?]

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Bạch tiền bối two:

[Đừng nói chuyện, tiếp tục làm việc đi!]

Linh kiện của hai loại pháp khí là trống trận Hùng Viêm Quân Đoàn và cờ xí Hắc Báo Thống Soái lại được đưa tới.

Một loại là trống trận, có thể xếp vào cùng dạng với chàng giác Dã Trư bá Giả, đều là pháp khí thuộc dạng công thành.

Còn cờ xí Hắc Báo Thống Soái thì nhìn như vũ khí, vừa giống thương vừa giống cờ, Tống Thư Hàng thu nó vào trong ban phúc của tổ vu.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối two lại đưa tới tên Lang Nha Tê Liệt và nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Hai món pháp khí này kết hợp với cung Cự Lộc Lão Quân vừa lúc tạo thành một bộ cung, nỏ, tên, cũng được thu vào ban phúc của tổ vu.

[Nhanh tay lên đi, thời gian của chúng ta có hạn, tốt nhất là có thể hoàn thành việc chế tạo ba mươi ba loại pháp khí trước khi quả cầu mập kia khôi phục lại.]

Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cố gắng hết sứ đẩy nhanh quá trình lắp ráp những pháp khí còn lại.

Hộ Tâm Kính Xuyên Sơn Giáp, mũ xung thiên Tiên Hạc Quân Tử, chiến giáp Cự Giải Hoàng Kim, song đao Thử Ma Bạo Quân, lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư, cự pháo Hải Đồn m Ba, những thứ này đều là pháp khí phòng ngự hoặc vũ khí.

Chiến xa Hà Long Thần Hành, đây là pháp khí dạng chiến xa do tôm hùm... à không, là do tôm rồng kéo.

Kèn lệnh Bá Kê Ngâm Xướng, bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu, tiên cầm Nhạn Vĩ Tiên Sinh, ba loại này là pháp khí có hình dạng bình thường. Kèn lệnh, bảo tháp, tiên cầm đều là pháp khí khá phổ biến trong giới tu sĩ.

Gai ngược Thử Ma Ngược Sát, thứ này chơi điện. Nhìn từng hàng gai ngược, Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết tác dụng của nó là gì.

Đến đây, toàn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều đã chế tạo xong!

[Pháp khí bản mệnh găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của ta vẫn còn ở chỗ bản thể!]

Tống Thư Hàng chợt nhớ ra chuyện nghiêm trọng nhất.

Mà bản thể vẫn đang bị nhốt trong phòng tối Thiên Đạo!

Bây giờ tổ hợp pháp khi tam thập tam thú đã chế tạo xong nhưng hắn lại thiếu mất một bộ phận quan trọng nhất.

Mặc dù bây giờ trong tay hắn vẫn còn xương kình thánh, nhờ Lục Tu Tiên Tử chế tạo một găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ khác cũng còn kịp, thế nhưng găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ ở chỗ bản thể là một tồn tại rất đặc biệt. Nó là pháp khí mà hắn đã lấy thân luyện khí, chết một lần rồi mới tạo ra được, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Vả lợi thuộc tính cũng vượt trội hơn găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ bình thường rất nhiều.

[Cứ tiên cứ lắp pháp khí trước đi, ta sẽ nghĩ cách lo bên bản thể của ngươi.]

Bạch tiền bối two đáp:

[Giờ ta sẽ khôi phục tốc độ trôi của thời gian trong thế giới ma kiếp, có thể ngươi sẽ hơi dị ứng một chút, nhớ chú ý.]

Bạch tiền bối two nhắc nhở.

[Ta biết rồi!]

Tống Thư Hàng cắn răng, bắt đầu dựa theo quá trình lắp ráp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, dùng ý chí của bản thân khống chế ba mươi ba loại pháp khí.

Một bộ pháp khí chỉ có một cơ hội dung hợp, đây là lúc đánh cược nhân phẩm.

“Bắt đầu thôi!”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Có một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đang lơ lửng trước mặt hắn, chúng nó hội tụ, sinh ra sự cộng minh với nhau, gợn sóng màu vàng bắt đầu lan rộng.

“Cuối cùng pháp khí tổ hợp sẽ biến thành thứ gì? Là rubik hay là thứ khác?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không biết ba mươi ba loại pháp khí mà mình nếm trăm cay ngàn đắng mới tập hợp đủ sẽ tổ hợp thành thứ gì đây?

Trong lòng Tống Thư Hàng tràn đầy mong đợi.

“Ta tuyên bố, lúc này đây, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thành hình!”

Tống Thư Hàng giơ tay lên khẽ quát.

Ầm~~

Trên khung trung vang lên tiếng nổ, một vùng sấm sét màu vàng hiện ra.

Trong thế giới ma kiếp, sấm sét màu vàng nổ tung, trông cực kỳ chói mắt.

Ngay sau đó, sấm sét màu vàng tàn nhẫn bổ về phía Tống Thư Hàng.

Đây là thiên kiếp kim đan ngũ phẩm.

Sau khi pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chế tạo xong, ba mươi ba loại pháp khí cộng minh với nhau, lập tức đẩy cảnh giới của Tống Thư Hàng lên đến cực hạn.

Vì vậy giờ khắc này đây, thiên kiếp giáng xuống!

Ầm~~ thiên kiếp đánh xuống, bổ mạnh vào bộ pháp khí tam thập tam thú thứ đang lơ lửng trong hư không.

Tống Thư Hàng và pháp khí tâm thần tương liên, hắn có thể cảm ứng được pháp khí đang chịu đựng lực lượng thiên kiếp đánh xuống, rèn luyện.

Thiên kiếp không ngừng đánh xuống.

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện ý thức của hắn như bị chia thành hai nửa.

Một trước một sau.

Phần ý thức phía sau có thể thấy Tống Thư Hàng phía trước.

Tống Thư Hàng phía trước đột nhiên xoay đầu lại, sau đó thấy được một Tống Thư Hàng khác đứng ở phía sau, trên tay phải của hắn đang đeo găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

“Bạch tiền bối two chuyển bản thể của ta qua đây ư?”

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

[Không phải, ta vẫn chưa bắt đầu ra tay, chính ngươi lại đột nhiên tới đây rồi.]

Giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

Không phải Bạch tiền bối two làm ư?

Vậy chẳng lẽ là Bạch tiền bối one cảm ứng được hắn độ kiếp nên đưa người tới?

...

Lúc này, bản thể của Tống Thư Hàng giơ tay phải ra, Nghịch

Kình Võ Sĩ rời khỏi tay.

Trong số các pháp khí đang chịu đựng lực lượng thiên kiếp rèn luyện, một găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ khác chủ động lui ra nhường chỗ.

Chiếc găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ đặc biệt kia tiến vào trận doanh bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Ba mươi hai loại pháp khí còn lại tự động kéo tới vây quanh, lấy găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ làm hạt nhân, bắt đầu xoay tròn, tổ hợp lại.

Chiếc găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ này là vật đặc biệt, cả cường độ và thuộc tính đều vượt trội hơn những pháp khí tam thập tam thú còn lại. Hơn nữa nó còn là bản mệnh pháp khí đầu tiên mà Tống Thư Hàng chế tạo. Nó vừa xuất hiện đã giống như một vị vương giả, tự nhiên trở thành hạch tâm của pháp khí tổ hợp.

Ầm~~

Trên không trung, đợt thiên kiếp thứ hai bổ xuống.

Sau khi đợt thiên kiếp này qua đi, đợt thiên kiếp thứ ba bắt đầu thành hình, ngưng tụ thành đủ loại vũ khí thiên kiếp, có trường mâu, có cung tên, có trường thương, nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bản thể sải bước tiến lên, điên cuồng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể, đồng thời ra lệnh:

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú... ngưng tụ!”

Tống Thư Hàng phân thân làm ra động tác giống y hệt bản thể, hắn tựa lưng vào bản thể, cũng điên cuồng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, hắn nhìn về phía bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai ra lệnh ‘Ngưng tụ!’.

Hai Tống Thư Hàng khác nhau, sau khi dựa vào nhau, lực lượng trong cơ thể hai người bắt đầu cộng hưởng, giao hòa với nhau.

Trong khí hải đan điền của bọn họ, hư đan cá voi mập ngửa đầu gầm thét, bắt đầu bước cuối cùng hóa hư thành thực.

Hai người đồng thời giơ tay phải lên, trầm giọng hô:

“Tổ hợp!”

Cạch cạch~

Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú khác nhau bắt đầu ráp lại, giống như các transfomers đang biến hình. Ba mươi ba loại pháp khí không ngừng biến đổi hình thái, tổ hợp thành hình thái khác nhau dựa theo ý chí của Tống Thư Hàng.

Ầm ầm ầm~~

Các loại vũ khí do thiên kiếp ngũ phẩm biến thành không ngừng lao xuống, nện lên trên pháp khí tam thập tam thú nhưng lại bị hai bộ pháp khí tam thập tam thú ngăn cản, hóa giải dễ dàng.

Lực lượng thiên kiếp trở thành công cụ rèn luyện pháp khí, rèn ra hai bộ pháp khí tam thập tam thú, giúp chúng nó trở nên mạnh hơn, làm quá trình dung hợp lẫn nhau càng thuận lợi.

Trong quá trình tiếp nhận rèn luyện, pháp khí tam thập tam thú khó tránh khỏi sẽ mang theo một chút lực lượng thiên kiếp.

“Sau khi cả bộ pháp khí tam thập tam thú bát phẩm chế tạo xong, thiên kiếp ngũ phẩm đã không làm khó ta được nữa.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thiên kiếp.

Tuy pháp khí tam thập tam thú đang ở trạng thái phong ấn nhưng tài liệu chính tạo ra chúng là tài liệu bát phẩm, chỉ điều này thôi đã đủ rồi!

Chỉ cần lấy ra bộ pháp khí này, nằm thôi cũng có thể vượt qua thiên kiếp ngũ phẩm.

Nhưng vấn đề là bây giờ hắn không chỉ chịu thiên kiếp ngũ phẩm không thôi.

Bên cạnh còn có một Vân Tước Tử đang độ ma kiếp bát phẩm.

Thiên kiếp và ma kiếp là hai loại lực lượng hoàn toàn khác nhau.

Nếu xét về mặt lý thuyết thì hai loại lực lượng này hẳn là tương khắc với nhau.

Nhưng cũng không ai bảo đảm khi hai loại kiếp tương khắc đụng vào nhau sẽ biến thành thứ gì? Biết đâu lại làm ra biến hóa giống như thái cực, thiên kiếp và ma kiếp dung hợp lại thành thiên ma kiếp thì sao?

Ôi chao, cái miệng ăn mắm ăn muối này! Xui bay đi, chỉ còn đại cát đại lợi!

[Không phải có thể, mà là nhất định.]

Lúc này, giọng của Bạch tiền bối two bỗng vang lên.

Tống Thư Hàng:

[???]

[Khi thiên kiếp và ma kiếp gặp nhau, chúng nó sẽ không triệt tiêu lẫn nhau mà sẽ sinh ra biến hóa kinh người.]

Bạch tiền bối two nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, thiên kiếp trong hư không ngưng tụ ra một quả tên lửa.

Uy lực cực hạn của thiên kiếp ngũ phẩm, tên lửa thiên kiếp.

Mà lúc này, ma kiếp của Vân Tước Tử chủ động chạy tới, bám vào trên tên lửa thiên kiếp.

Lúc này hai loại kiếp tương khắc lại giao hòa gắn bó với nhau.

“Là ngươi đang giở trò đúng không?”

Ở đằng xa, quả cầu kim loại thể lỏng nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Ngươi đúng là một con người thú vị... Ngươi là của ta! A a a a, đau quá, một cảm giác đau đớn thật kỳ diệu, thân thể như bị xé rách ra.”

Cơn đau đẻ chính là cảm giác đau đớn kỳ diệu mà quả cầu kim loại thể lỏng không thể nào hiểu được.

Chương 1357: Tống Thư Hàng Chứng Kiến Khoảnh Khắc Lịch Sử

Trên bầu trời, tên lửa thiên kiếp có buff thêm lực lượng ma kiếp chậm rãi rơi xuống. Tốc độ không nhanh nhưng bên trong lại ẩn chứa lực lượng cực kỳ tàn bạo.

Sau khi lực lượng thiên kiếp và ma kiếp dung hợp với nhau, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không đoán được chúng sẽ biến dị thành loại lực lượng có uy lực bậc nào.

Tên lửa thiên kiếp rơi thẳng xuống, nếu nó nổ tung, uy lực chắc chắn sẽ từ bát phẩm trở lên!

Tống Thư Hàng đã sẵn sàng nghênh đón công kích của tên lửa thiên kiếp.

Mỹ nhân rắn công đức hiện lên, ôm hai Tống Thư Hàng vào trong ngực để bảo vệ. Sau đó cô lấy mũ Bình Thiên ra đội lên đầu, long bào màu vàng kiểu nữ cũng xuất hiện trên người, mỹ nhân rắn công đức tiến vào chế độ nữ đế công đức.

Xích Tiêu Kiếm nấp trong bụng mỹ nhân rắn không đi ra.

Bởi vì Xích Tiêu Kiếm không phải pháp khí của Tống Thư Hàng, hơn nữa còn là thần binh có khí linh, tương đương với một tu sĩ cửu phẩm. Nếu nó nhúng tay vào, uy lực của thiên kiếp sẽ lập tức tăng vọt.

Không tới thời khắc sống còn, Xích Tiêu Kiếm sẽ không ra tay tương trợ trong lần độ thiên kiếp này.

Tống Thư Hàng vừa tổ hợp hai bộ pháp khí tam thập tam thú vừa nhìn chằm chằm vào tên lửa thiên kiếp.

Bịch...

Tên lửa thiên kiếp chạm đất.

Nhưng cảnh tượng nổ tung như trong dự đoán lại không xảy ra, tên lửa cắm vào mặt đất trong thế giới ma kiếp, cả đầu tên lửa chôn vào trong đất.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nó muốn xình xịch với mặt đất à?

Cạch cạch cạch~

Trên tên lửa dài mười lăm mét hiện lên một mảng ấn ký hình kinh lạc(*), năng lượng màu đỏ sẫm di chuyển dọc theo kinh lạc, phủ khắp toàn thân tên lửa.

“Sắp nổ rồi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Mỹ nhân rắn công đức cầm lấy bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng, khẽ lắc một cái, hàng rào trên bảo đao lập tức biến thành gai ngược, cô cầm đao tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Phụt!

Lúc này, phần đuôi tên lửa bỗng phun ra một cột sáng màu đỏ sẫm. Cột sáng dài đến trăm mét, do lực lượng thiên kiếp và lực lượng ma kiếp dung hợp thành.

Cột sáng tụ mà không tán cũng không nổ, nhìn như một cảnh vật bình thường.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc thiên kiếp này đang muốn làm gì.

“Tựa như í a~ kiếm ánh sáng y y nha~”

Lúc này, hư ảnh Tạo Hóa Tiên Tử từ sau lưng Tống Thư Hàng bản thể chui ra, phát biểu ý kiến bằng cách ca hát.

Kiếm ánh sáng ư?

Nhìn trời, nghe Tạo Hóa Tiên Tử nói xong, nhìn lại đúng là có chút giống kiếm ánh sáng thật.

Tên lửa dài mười lăm mét thoạt nhìn khá giống phần chuôi của kiếm ánh sáng, mà cột sáng dài trăm mét kia lại trông giống thân kiếm của kiếm ánh sáng.

Nếu đây thật sự là kiếm ánh sáng, vậy ai sử dụng nó?

Ầm ầm~

Trong hư không, lôi hải của ma kiếp và kiếp vân của thiên kiếp cộng minh, nổ tung.

Hai bên dung hợp lại như hình cái phễu, ngưng tụ thành một điểm.

Ngay sau đó, một người khổng lồ năng lượng cao hai trăm mét xuất hiện. Bản chất của người khổng lồ là do năng lượng ma kiếp tạo thành, tràn đầy khí tức hung ác, giết chóc, dơ bẩn.

Trên thân người khổng lồ khoác chiến giáp vàng, đó là lực lượng thiên kiếp.

Người khổng lồ vô cùng to lớn nhảy từ không trung xuống, khi nó đáp xuống đất, mặt đất chấn động dữ dội.

Người khổng lồ ngồi xổm xuống, cầm lấy tên lửa rồi rút nó ra khỏi mặt đất, tiện tay xoay kiếm tạo ra một đóa kiếm hoa, động tác cực ngầu.

Động tác dùng kiếm rất nhịp nhàng linh hoạt, hiển nhiên là cao thủ kiếm đạo.

“Đùa gì thế, tên lửa thiên kiếp thì cũng được đi, vậy mà giờ cả người khổng lồ thiên kiếp cũng cho ra sân luôn à?”

Tống Thư Hàng nghiến răng phát tiết.

Người khổng lồ cao hai trăm mét cầm trong tay một thanh kiếm ánh sáng thiên kiếp dài trăm mét, đánh kiểu gì đây?

…

Sau khi múa kiếm tạo ra hai đóa kiếm hoa cực ngầu, người khổng lồ thiên kiếp lại bày ra thức mở đầu của một kiếm chiêu.

Mục tiêu của nó là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Thiên kiếp và ma kiếp cũng có thứ tự trước sau.

Vân Tước Tử là thất độ bát, Tống Thư Hàng là tứ độ ngũ, đương nhiên phải tiêu diệt Vân Tước Tử trước rồi mới quay qua bóp chết Tống Thư Hàng.

“A a a, chết tiệt, sao vẫn chưa kết thúc chứ?”

Ở phía đối diện, quả cầu kim loại thể lỏng không ngừng la hét thảm thiết.

Bụng Vân Tước Tử phồng siêu lớn, nửa người dưới chịu nỗi thống khổ như bị xé rách, quả cầu kim loại thể lỏng bị dày vò cực thảm.

Đã bao nhiêu năm rồi nó chưa nếm trải cảm giác đau đớn thật sự đây?

Cho dù trước kia có đánh nhau với Bạch, nó cũng chưa từng đau đớn thế này.

Mà lúc này, người khổng lồ thiên kiếp cầm kiếm bằng hai tay chém về phía Vân Tước Tử.

Một kiếm này là kiếm kỹ cực kỳ cao siêu, trong một kiếm này ẩn chứa hơn mười nghìn loại biến hóa, phong tỏa mọi vị trí mà Vân Tước Tử có thể tránh né.

Đây là một kích không thể tránh né!

"Cút!"

Trong miệng Vân Tước Tử phát ra một tiếng rống giận, quả cầu kim loại thể lỏng điều động lực lường trong thân thể Vân Tước Tử, ngưng tụ ra hai bàn tay hàn băng. Một tay chụp lấy kiếm ánh sáng thiên kiếp, một tay khác vỗ thẳng về phía người khổng lồ thiên kiếp.

Nhưng... khi vỗ tới giữa chừng, hai bàn tay hàn băng đột nhiên tiêu tán.

"A a a, là thứ gì? Là thứ gì đấy hả? Đi ra đây!"

Quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên ngã xuống, lăn lộn trên mặt đất.

Ầm!

Kiếm thiên kiếp tàn nhẫn chém lên thân xác Vân Tước Tử.

Thân xác Vân Tước Tử bị nghiền ép, vị trí cô nằm bị chém ra một cái hố to sâu không thấy đáy.

Nhưng công kích của người khổng lồ thiên kiếp vẫn chưa dừng lại.

Nó giơ kiếm ánh sáng thiên kiếp lên lần nữa, không ngừng công kích Vân Tước Tử.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã đâm về phía Vân Tước Tử hơn nghìn kiếm.

Lực lượng thiên kiếp và ma kiếp không ngừng nổ tung, công kích, hủy diệt vạn vật.

Tống Thư Hàng ở đằng xa bất giác nuốt nước miếng, liên tục lui về sau, cách xa Vân Tước Tử.

“Nếu công kích bậc này rơi xuống trên người ta thì...”

Thì dù có trạng thái khóa máu bất tử cũng phải chết hơn nghìn lần ấy chứ.

Quan trọng hơn là trên người bản thể của hắn lại không có trạng thái khóa máu bất tử.

[Bạch tiền bối, buff trạng thái khóa máu bất tử này cho bản thể của ta với!]

Tống Thư Hàng thầm kêu lên.

[Có buff hay không cũng vô dụng thôi, lúc thiên kiếp xuất hiện trong thế giới ma kiếp, pháp tắc của thế giới ma kiếp đã bị sửa đổi. Nơi này đã không đơn thuần chỉ là thế giới ma kiếp nữa, mà là nơi giao nhau giữa hiện thế và Cửu U. Tool hack khóa máu đã mất hiệu lực nhưng ngươi yên tâm, có ta đây, ít nhất có thể bảo đảm các ngươi sẽ không chết.]

Bạch tiền bối two bảo đảm.

Tống Thư Hàng:

[...]

Tool hack khóa máu mất hiệu lực ư?

Ầm!

Lúc này, người khổng lồ thiên kiếp chém nhát kiếm cuối cùng lên thân xác Vân Tước Tử.

Chỗ Vân Tước Tử nằm đã biến thành vực sâu, bụi bặm cùng với hiệu ứng khi năng lượng thiên kiếp nổ tung đã che mất tầm nhìn của Tống Thư Hàng.

Vân Tước Tử tiền bối sẽ không chết đấy chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mà lúc này, thân hình người khổng lồ thiên kiếp chợt động, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ giơ cao kiếm ánh sáng thiên kiếp trong tay, sau đó tàn nhẫn chém xuống.

Mỹ nhân rắn công đức đưa tay phất nhẹ qua thân bảo đao Bá Toái, xông lên đón đỡ công kích.

So với người khổng lồ thiên kiếp, mỹ nhân rắn công đức chỉ bé như một con bướm nhỏ.

Cô vung bảo đao Bá Toái lên, dùng sức đón đỡ.

Đao với kiếm ánh sáng đụng vào nhau, phát ra tiếng vang như sấm.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức lui về sau liên tục, tạo ra một đường năng lượng đỏ trắng trong hư không.

Mà một kiếm của người khổng lồ thiên kiếp cũng bị cản lại.

“Không được, năng lượng tiêu hao quá lớn.”

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được năng lượng trong mũ Bình Thiên đang tiêu hao rất nhanh.

Lúc trước mỹ nhân rắn công đức đã sử dụng mũ Bình Thiên mấy lần nên năng lượng dự trữ bên trong không còn nhiều nữa.

Mỹ nhân rắn trong chế độ nữ đế công đức cũng cảm ứng được điều này.

Nếu chỉ phòng ngự thì nhiều nhất là sau trăm chiêu, năng lượng trong mũ Bình Thiên sẽ tiêu hao sạch. Đến lúc đó, sức chiến đấu của mỹ nhân rắn chỉ còn ở cấp ngũ phẩm.

Chuyển thủ thành công!

Mỹ nhân rắn ổn định thân hình, tay phải cầm bảo đao, đao ý bá đạo ngưng tụ. Sau đó cô chém một đao về phía người khổng lồ thiên kiếp.

Một đao này chém ra, vạn vật trở nên ảm đạm thất sắc, trong thiên địa chỉ còn lại một luồng đao quang.

Đây là đao ý vương giả, nghiền ép thẳng mặt.

Tống Thư Hàng cũng chỉ thấy mỹ nhân rắn dùng qua một lần, là lúc hắn độ Huyền Thánh kiếp bát phẩm. Lúc đó mỹ nhân rắn công đức đội mũ Bình Thiên, thi triển một đao chém nát bom nhiệt hạch thiên kiếp do Huyền Thánh kiếp thăng cấp thành, giúp Tống Thư Hàng đạt được danh tiếng ngàn năm đệ nhất thánh.

Đao quang bay về phía người khổng lồ thiên kiếp.

Người khổng lồ thiên kiếp phản ứng chậm một nhịp, thậm chí không kịp dùng kiếm ánh sáng thiên kiếp đỡ lấy, thân thể bị luồng đao quang này chém trúng.

Ầm!

Một đám mây hình nấm bay lên.

Trong hư không, khí thế trên người mỹ nhân rắn công đức giảm xuống cực nhanh, lực lượng trong mũ Bình Thiên cũng chẳng còn dư lại bao nhiêu.

“Không ổn, vẫn chưa tiêu diệt được!”

Tống Thư Hàng thấy được một cột sáng sáng ngời bên trong đám mây hình nấm.

Đó là cột sáng của kiếm ánh sáng thiên kiếp.

Vèo!

Kiếm ánh sáng thiên kiếp bị ném thẳng về phía mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn vận sức vung Bá Toái, chém vào mặt bên của kiếm ánh sáng thiên kiếp.

Kiếm ánh sáng thiên kiếp bị một đao này làm lệch hướng, bắn về phía xa.

Mà sau khi mỹ nhân rắn công đức rắn chém ra một đao này, số năng lượng còn sót lại trong mũ Bình Thiên cũng hầu như tiêu hao sạch, thân hình cô rơi xuống dưới.

Lúc cô rơi xuống, người khổng lồ thiên kiếp đột nhiên xuất hiện sau lưng cô một cách quỷ dị.

Thân hình người khổng lồ vốn cao hơn hai trăm mét giờ đã thu nhỏ lại chỉ còn chừng một trăm năm mươi mét. Hai tay ôm quyền, nện thẳng lên người mỹ nhân rắn.

Ầm~

Thân thể mỹ nhân rắn công đức vỡ nát, về lại bản thể Tống Thư Hàng, tiến vào giai đoạn hồi sinh.

Xích Tiêu Kiếm cuốn lên bảo đao Bá Toái và mũ Bình Thiên, ánh đao chợt lóe, trở về bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Ta cũng chỉ giúp ngươi được thế này thôi.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Nó không thể ra tay, nếu ra tay chỉ làm cho uy lực của thiên kiếp trở nên mạnh hơn mà thôi, trừ khi Tống Thư Hàng đang ở lằn ranh sống chết.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng thu hồi mũ Bình Thiên và bảo đao Bá Toái.

Nhờ có thêm rào chắn được chế tạo từ xương Kình Thánh, bảo đao Bá Toái mới không vỡ trong trận đối kháng có đẳng cấp cao cỡ này.

Người khổng lồ thiên kiếp đáp xuống đất, hắn khẽ vẫy tay, kiếm ánh sáng thiên kiếp trở về rơi vào trong tay người khổng lồ.

“Tới rồi.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Cũng trong lúc đó, bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ nhất của hắn đã lắp ráp xong.

Lấy găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ làm hạch tâm, bộ pháp khí tam thập tam thú sáng rực lên, muốn trình diễn hình dáng của nó trước mắt thế nhân.

Là rubik? Là khôi giáp toàn thân? Hay là thứ gì khác?

Người khổng lồ thiên kiếp cũng chú ý đến pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, cả bộ pháp khí tổ hợp bát phẩm này mang đến áp lực rất lớn cho nó.

Nhưng sau khi nhìn pháp khí tổ hợp, nó lại xoay đầu nhìn về phía sau.

Ở nơi đó, trong vực sâu không thấy đáy có một bóng người chậm rãi bay lên.

Là Vân Tước Tử, lúc này trên người cô bị thương nặng, thảm không nỡ nhìn.

“A a a~”

Vân Tước Tử la hét khàn cả giọng.

Tiếp đó có một quả cầu thịt lăn từ dưới váy ra.

“Trời trời trời trời trời ạ...”

Tống Thư Hàng cả kinh đến mức nói lắp.

Vân Tước Tử mang thai rồi sinh ra đồ thật ư?

Sao bảo chức năng ánh nhìn mang thai của con mắt Thánh Nhân chỉ để thể nghiệm nỗi khổ mười tháng mang thai sinh nở thôi?

Tại sao Vân Tước Tử lại sinh ra đô thật thế này?

Chú thích:

(*)Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân. (Nguồn: Wikipedia)

Chương 1358: Thánh Thành Không Bao Giờ Thất Thủ

Tại sao Vân Tước Tử lại sinh ra đồ thật thế này?

Chuyện này quá không khoa học!

Lúc này quả cầu thịt kia lăn đều lăn đều, lăn thẳng đến chỗ Tống Thư Hàng.

Bên kia, sau khi sinh xong, Vân Tước Tử mất sức ngã xuống đất.

"A!"

Người khổng lồ thiên kiếp gầm một tiếng, sau đó bước đến bên cạnh Vân Tước Tử, giơ kiếm ánh sáng lên điên cuồng công kích thân xác Vân Tước Tử.

Ầm ầm ầm ầm~~

Cát bụi mịt mù, năng lượng của thiên kiếp và ma kiếp nổ tung.

Vân Tước Tử lại bị đâm sâu vào trong lòng đất lần nữa, không rõ sống chết, khí tức hoàn toàn biến mất.

...

Quả cầu thịt lăn nhanh đến bên chân Tống Thư Hàng, tốc độ lăn rất nhanh.

"Sẽ có một tiểu Na Tra chui từ trong quả cầu thịt ra à?"

Tống Thư Hàng tò mò.

"Là hắn, là hắn, là hắn, chính là hắn~~ anh hùng thiếu niên, tiểu Na Tra~~"

Tạo Hóa Tiên Tử ở sau lưng cất giọng hát. Đây là câu dài nhất mà cô từng hát, trước kia những câu tương tự cô chỉ hát đến một nửa lại biến thành y y nha.

"Muốn dùng kiếm bổ nó ra không?"

Tống Thư Hàng two hỏi.

Xích Tiêu Kiếm:

"Cẩn thận, thiên kiếp tới rồi!"

Sau khi đâm Vân Tước Tử mấy trăm kiếm, người khổng lồ thiên kiếp lại xoay người, bước mấy bước đi đến trước mặt Tống Thư Hàng, giơ cao kiếm ánh sáng thiên kiếp.

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, mở!”

Tống Thư Hàng bản thể khẽ hô.

Ba mươi ba món pháp khí mở rộng ra, trong ánh sáng hiện lên một vật có hình vuông.

Đồng thời Tống Thư Hàng gọi thánh ấn Bá Tống ra.

Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này của hắn đều ở trạng thái phong ấn, từ cấp bậc bát phẩm phong ấn còn cấp bậc tứ phẩm.

Mà muốn kích hoạt khế ước của phong ấn thứ tư lại cần thánh ấn phối hợp.

Dù là găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, thuẫn Vương Bá Chuyên Gia hay là ba mươi mốt món pháp khí khác thì phong ấn thứ tư đều giống nhau, cần thánh ấn phối hợp mới mở được.

Lúc này người khổng lồ thiên kiếp đã xông tới, giơ kiếm ánh sáng lên cao rồi chém xuống.

Mà pháp khí tổ hợp tam thập tam thú vẫn chưa mở ra hoàn toàn, chỉ còn thiếu một chút xíu nữa.

“A, nhanh lên chút đi.”

Tống Thư Hàng điên cuồng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, rót tất cả chân nguyên trong người vào trong pháp khí, tăng nhanh tốc độ mở của chúng.

Keng~~

Ngay lúc này, quả cầu thịt trên mặt đất đột nhiên bật lên, bắn về phía kiếm ánh sáng thiên kiếp.

Dưới sự sắc bén của kiếm ánh sáng, quả cầu thịt bị cắt ra.

Một người tóc xanh lam chui ra khỏi quả cầu thịt.

Mái tóc dài màu lam thật dày xõa sau lưng, trông hệt như một tấm áo choàng.

Là Vân Tước Tử!

Nhưng đây là Vân Tước Tử bản thu nhỏ.

“A ha!”

Vân Tước Tử cất giọng con nít kêu lên, huyền băng trong tay hóa thành cầu băng cực lớn, chặn dưới kiếm ánh sáng thiên kiếp.

Mà bản thân cô thì lộn vòng, lăn đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cô là trẻ sơ sinh, trên người không một mảnh vải, nhưng mái tóc màu lam vừa dài vừa dày kia rũ xuống, giúp che phủ thân hình cô.

“Vân Tước Tử tiên tử?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

“Ha ha ha ha, không ngờ tới đúng không?”

Vân Tước Tử ngây ngô nói:

“Ta tặng bộ thân thể cũ tàn tạ kia cho đại lão Cửu U rồi. Ta mượn lực lượng của kỹ năng ánh nhìn mang thai, lại sử dụng một bí pháp để thân thể cũ sinh ra chính ta.”

“Tự mình sinh ra chính mình... đạo trường sinh của Trình Lâm?”

Tống Thư Hàng bất giác thốt lên.

Trong số những phương pháp hắn biết, cũng chỉ có đạo trường sinh của Trình Lâm là có thể tự sinh chính mình ra.

Nhưng sau khi đạo trường sinh của Trình Lâm sinh ra bản thân, thân thể cũ sẽ lập tức tan biến, khác với trạng thái lúc này của Vân Tước Tử.

“Đạo trường sinh gì? Đâu có, ta dùng phương pháp mượn thai sinh nở với bí thuật chữa thương vô thượng mà, chỉ là cái giá phải trả không nhỏ. Nhưng chỉ cần thân thể hồi sinh lại thuộc về chính ta thì tất cả đều không thành vấn đề, tự do mới là quan trọng nhất.”

Vân Tước Tử đắc ý nói.

Trong lúc đang nói chuyện, trong hư không bỗng sinh ra một trận chấn động.

Có một khúc xương trắng nõn như ngọc phá không bay tới, muốn trở về nhục thân của Vân Tước Tử.

Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra khúc xương này, nó là xương bất hủ.

Nguyên nhân Vân Tước Tử bất tử là nhờ xương bất hủ bất diệt. Chỉ cần có khúc xương này ở trong người, dù Vân Tước Tử có tự tìm đường chết thế nào cũng không sao.

[Đây là thứ tốt, Thư Hàng, đoạt nó đi!]

Bạch tiền bối two nói.

“A a a a~”

Lúc này ở đằng xa, quả cầu kim loại thể lỏng khống chế thân thể cũ của Vân Tước Tử phát ra tiếng hét chói tai.

Sau đó khúc xương trắng nõn như ngọc kia bị ép kéo về, trở về trong thân thể cũ của Vân Tước Tử.

Thứ mà quả cầu kim loại thể lỏng để nhất chính là khúc xương bất hủ này, há lại không có phòng bị trước? Nó đã để lại rất nhiều hậu chiêu trên khúc xương bất hủ, chính là dùng để ứng phó trong trường hợp xương bất hủ chạy trốn.

Sau khi xương bất hủ bị ép kéo về, Vân Tước Tử bản thu nhỏ bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên mềm nhũn, yếu ớt ngã xuống.

“Ôi chao, không ổn, thân thể mềm như bún rồi.”

Vân Tước Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng two bất giác đỡ lấy Vân Tước Tử theo bản năng. Lúc này găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải đã được tháo ra, đang tổ hợp bộ pháp khí tam thập tam thú số 2.

Khi tay hắn tiếp xúc với Vân Tước Tử, bí pháp giám định khởi động.

Hai tay của Tống Thư Hàng two đột nhiên chảy máu.

[Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử (thể tàn khuyết): Bộ thân thể mượn bí pháp viễn cổ thai nghén sinh ra, bên trong thân thể ẩn giấu tai họa ngầm cực lớn. Sau khi mất đi xương bất hủ, Vân Tước Tử mất đi năng lực bất tử, nếu chết thì sẽ chết thật.]

Tống Thư Hàng:

“…”

Nói vậy có nghĩa là trước khi đoạt xương bất hủ về lại, Vân Tước Tử tiên tử phải từ bỏ sở thích tự đi tìm đường chết đúng không?

…

Lúc này người khổng lồ thiên kiếp lại trở về, dùng kiếm ánh sáng đâm quả cầu kim loại thể lỏng.

Nó là vật thể do thiên kiếp và ma kiếp ngưng tụ thành, bản thân nó không có trí khôn, nó chỉ hành động theo một bộ trình tự. Trong phần thiết lập của bộ trình tự này, Vân Tước Tử là đối tượng công kích thuộc hàng thứ nhất, Tống Thư Hàng là đối tượng công kích thuộc hàng thứ hai.

Vậy nên chỉ cần khí tức của Vân Tước Tử xuất hiện, nó sẽ quay qua công kích Vân Tước Tử.

Người khổng lồ thiên kiếp lại giơ cao kiếm quang, tung ra một đợt công kích liên hoàn về phía bộ thân thể cũ của Vân Tước Tử do quả cầu kim loại thể lỏng khống chế.

Bộ thân thể cũ do quả cầu kim loại thể lỏng khống chế lại bị đâm sâu vào trong lòng đất, khí tức hoàn toàn biến mất.

Người khổng lồ thiên kiếp hài lòng thu kiếm, sau đó lại trở về tấn công Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng, pháp khí của ngươi vẫn chưa mở xong à?”

Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Tống Thư Hàng:

“Nó lớn hơn ta tưởng nên còn cần thêm chút thời gian nữa.”

Vốn dĩ hắn cứ tưởng rằng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của mình sẽ hợp thành một khối rubik, bởi vì thứ xuất hiện trong ánh sáng có hình vuông.

Nhưng bây giờ xem ra thứ mà pháp khí tổ hợp hợp thành rất khổng lồ, không đơn giản chỉ là một khối rubik.

“Có cần ta ra tay không?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Không cần, để ta!”

Lúc này, ở trên người Tống Thư Hàng bản thể lại có một giọng nói vang lên, là giọng của em gái con rối kia. Cô ấy dùng tài liệu do Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa tới cộng thêm lượng lớn tài liệu mà Tống Thư Hàng thu được gần đây, sửa chữa được hơn phân nửa thân thể.

“Không cần, để tự ta xử lý.”

Tống Thư Hàng nói.

Bất kể Xích Tiêu Kiếm hay là em gái con rối đều không phải pháp khí của Tống Thư Hàng, nếu bọn họ ra tay, uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên gấp đôi.

Người khổng lồ thiên kiếp giơ cao kiếm ánh sáng, tư thế cầm kiếm của hắn cực đẹp, giống hệt như tiêu chuẩn trong sách giáo khoa.

Sau đó người khổng lồ thiên kiếp chém xuống một kiếm.

Một luồng kiếm khí cắt phá thiên địa bắn về phía Tống Thư Hàng.

Lần này người khổng lồ thiên kiếp không sử dụng công kích vật lý.

Kiếm khí phá thể ra, bổ đôi mặt đất, chém vỡ bầu trời.

Trong đó còn ẩn chứa kiếm ý do pháp tắc thiên kiếp mang tính hủy diệt biến thành.

Tống Thư Hàng vận sức vung thánh ấn.

“Bá Tống!”

Hắn cất giọng thét to.

Thánh hào Bá Tống trên thánh ấn bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Thánh ấn kết nối với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, kích hoạt phong ấn cuối cùng trên người chúng.

Chỉ trong chớp mắt, phong ấn bát phẩm trên cả ba mươi ba món pháp khí đều được giải trừ.

Mỗi một món pháp khí đều bộc phát ra uy lực bát phẩm.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tiên thiên chân nguyên trong cơ thể bị rút ra, rót vào trong ba mươi ba món pháp khí. Cứ thế này thì chẳng bao lâu nữa tiên thiên chân nguyên trong cơ thể hắn sẽ bị rút cạn.

Chỉ có cảnh giới tứ phẩm lại đồng thời kích hoạt ba mươi ba món pháp khí bát phẩm, rõ ràng Tống Thư Hàng đang tự ép khô bản thân.

Cho dù có linh quỷ và thánh ấn tiếp sức, năng lượng trong cơ thể hắn vẫn theo không kịp tốc độ tiêu hao.

“Cứ tiếp tục thế này ngươi sẽ chết đấy!”

Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

"Không sao, vẫn còn cứu được."

Hắn còn có Bạch tiền bối two đang giúp hắn, còn có thế giới hạch tâm.

Đến lúc cùng đường bí lối, hắn có thể rút lấy một phần lực lượng từ thế giới hạch tâm hoặc là cầu cứu Bạch tiền bối two.

Ầm~~

Kiếm khí đụng vào vầng sáng bao quanh pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Bộ pháp khí tam thập tam thú giải phóng hoàn toàn, món nào cũng đạt cấp bậc bát phẩm, chúng tổ hợp với nhau ngăn chặn kiếm khí.

Nhưng đồng thời lượng tiêu hao của Tống Thư Hàng cũng tăng lên.

Trong lúc chống cự kiếm khí, pháp khí tam thập tam thú cũng rút lấy nhiều năng lượng hơn từ chỗ Tống Thư Hàng.

"Cứu cái con khỉ, ngươi sắp bị ép khô rồi kia!"

Xích Tiêu Kiếm khẽ quát.

Chân nguyên trong cơ thể Tống Thư Hàng bị điên cuồng rút lấy, thậm chí thân xác hắn cũng có hiện tượng bị hút khô.

"Ta tới giúp ngươi!"

Vân Tước Tử cất giọng con nít nói.

Cô đưa tay ra đặt trên lưng Tống Thư Hàng.

Một nguồn chân nguyên khổng lồ không ngừng chảy vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Linh lực của Vân Tước Tử rất kỳ diệu, có thể là do chịu sự ảnh hưởng của xương bất hủ nên linh lực trong người cô cũng mang theo một tia thuộc tính bất hủ.

Hoạt tính mạnh, độ tinh thuần cao, dễ khống chế.

Hơn nữa trong đó còn ẩn chứa một loại uy nghiêm và ý chí.

Nguồn linh lực này thông qua Vân Tước Tử chảy vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, sau đó lại thông qua Tống Thư Hàng chảy vào trong ba mươi ba món pháp khí.

Khí tức của ba mươi ba món pháp khí cũng trở nên uy nghiêm

hơn.

“Khụ, hiện hình cho thế giới thấy đi nào pháp khí tổ hợp tam thập tam thú...”

Tống Thư Hàng khẽ hô với giọng khàn khàn.

Hắn cầm lấy thánh ấn bá Tống, vận sức ném về phía pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Thánh ấn Bá Tống rơi lên trên hạch tâm của bộ pháp khí tam thập tam thú là găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ khẽ nắm lại, bắt lấy thánh ấn.

Ngay sau đó, có bốn bức tường xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đây là bốn bức tường vương giả.

Tường Kim Sư Vương Giả và tường Bạch Hổ Vương Giả được xếp ở bên trong, tạo thành hai bức tường trong.

Tường Băng Sa Vương Giả và tường Lôi Ưng Vương Giả chắn phía trước Tống Thư Hàng, tạo thành hai bức tường ngoài.

Thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ từ không trung hạ xuống, chiếm cứ vị trí sau lưng Tống Thư Hàng.

[Thánh thành không bao giờ thất thủ]

Chương 1359: Một Viên Kim Đan Định Đại Đạo, Kim Đan, Kim Đan!

Hình thái thứ nhất của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, đồng thời cũng là hình thái cơ bản độc quyền của Tống Thư Hàng – Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ mở rộng ra hóa thành nền. Trụ Thánh Tượng Thống Soái chống đỡ toàn bộ kết cấu pháp khí. Gai ngược Thử Ma Ngược Sát trải ra, treo đầy trên bốn bức tường vương giả...

Hình thức ban đầu của thành lũy khổng lồ đã hình thành.

Đây là pháo đài siêu khổng lồ cao đến ba trăm mét!

Bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu tách ra, tạo thành hơn trăm tháp bắn tên bên trong thành lũy.

Cự pháo Hải Đồn m Ba huyễn hóa ra hơn trăm khẩu pháo đặt trên tường thành.

Cờ xí Hắc Báo Thống Soái cắm trên tường thành bay phấp phới trong gió.

Trống trận Hùng Viêm Quân Đoàn gõ vang, kèn lệnh Bá Kê Ngâm Xướng thổi lên. Lại có tiếng đàn từ chỗ sâu trong thành lũy vọng ra, buff thêm đủ loại thuộc tính phụ trợ cho Tống Thư Hàng.

Chiến xa Hà Long Thần Hành xuất hiện dưới chân Tống Thư Hàng.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, thuẫn Vương Bá Chuyên Gia, mũ giáp Độc Giác Ngưu Vương, Hộ Tâm Kính Xuyên Sơn Giáp, chiến giáp Cự Giải Hoàng Kim, áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử, nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân, nhẫn Hắc Dương Dũng Sĩ, giày Thiên Lý Thần mã, một bộ pháp khí hoàn chỉnh trang bị trên người Tống Thư Hàng.

Mũ xung thiên Tiên Hạc Quân Tử treo lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, không ngừng xoay tròn.

Chàng giác Dã Trư Bá Giả ở phía trước mở đường cho Tống Thư Hàng.

Gai m Ảnh Xà Vương.

Cung Cự Lộc Lão Quân.

Nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Mũi tên Lang Nha Tê Liệt.

Lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư.

Phất trần Tiên Lư Tông Sư.

Từng món được bày biện trên chiến xa.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân xuất hiện trên hai tay Tống Thư Hàng.

Thật sự là vũ trang tận răng!

“Tới đây, đánh thẳng mặt ta đi!”

Tống Thư Hàng vung song đao trong tay, dùng giọng nói khàn khàn quát.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng oai phong lẫm liệt không nói nên lời.

Đặc biệt là sau khi có lực lượng của Vân Tước Tử bổ sung vào, trên pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của hắn tỏa ra một loại uy nghiêm không thể khinh nhờn.

Ngầu chết người!

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’ chính là tên của bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này của Tống Thư Hàng.

Mỗi một vị đệ tử Thú Thần Tông khác nhau, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chế tạo ra sẽ tổ hợp thành hình thái khác nhau.

Nghe tên là biết Thánh thành không bao giờ thất thủ là pháp khí thiên về phòng ngự, năng lực phòng ngự vô cùng đáng sợ.

Bây giờ ba mươi ba món pháp khí đều ở cấp bậc bát phẩm sơ giai. Nhưng sau khi chúng hợp lại thành thánh thành, lực phòng ngự chính diện của thánh thành đã gần đạt đến cấp cửu phẩm.

“Quá... quá khủng!”

Xích Tiêu Kiếm thở dài cảm thán.

Xích Tiêu Kiếm, Tống Thư Hàng two và Vân Tước Tử ở bên trong thánh thành, được Thánh thành không bao giờ thất thủ bảo vệ nghiêm ngặt.

“Đây cũng là lần đầu tiên ta thấy được pháp khí bá đạo như vậy đấy.”

Vân Tước Tử gật đầu nói.

Trước kia cô từng thấy có đại lão luyện chế loại pháp khí xa hoa lộng lẫy kiểu như cung điện trên không, nhưng những pháp khí này đều dùng để hưởng lạc, không có bao nhiêu ý nghĩa thực tế.

Cũng có một số đại lão luyện chế động phủ của mình thành pháp khí, ví dụ như Bắc Phương Đại Đế đã luyện chế Điện Hàn Đông của bản thân thành pháp khí cửu phẩm. Song làm vậy cũng chỉ để tiện mang theo bên người mà thôi chứ Đại Đế sẽ không gọi Điện Hàn Đông ra đánh nhau với kẻ địch.

Cuối cùng còn có một số là pháp bảo hệ không gian dị thứ nguyên, thế nhưng loại pháp bảo này thuộc dạng vật thể ‘không nhìn thấy’. Ví dụ như thế giới Kim Liên của Nho gia và thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Loại pháp bảo này rất quý giá song chúng không có tác động sâu vào thị giác, không khí phách như Thánh thành không bao giờ thất thủ của Tống Thư Hàng.

Hình thái chân thực của bộ pháp khí này siêu khổng lồ, vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người có mặt ở đây.

Ngay cả Bạch tiền bối two cũng không ngờ rằng cuối cùng Tống Thư Hàng sẽ tổ hợp ra một thứ khổng lồ đến vậy.

Là pháp khí một người dùng mà lại vĩ mô thế này... thật sự là quá khủng.

Vấn đề duy nhất chính là...

“Sao ta lại xuất hiện bên ngoài cổng thành chứ?”

Ngoài mặt Tống Thư Hàng làm ra động tác vung song đao cực ngầu nhưng trong lòng lại đần mặt ngơ ngác.

Nếu đã là Thánh thành không bao giờ thất thủ, nếu đã là pháp khí hệ phòng ngự, đáng lẽ hắn phải ở bên trong điều khiển thánh thành tiến hành phòng ngự mới đúng chứ?

Nhưng bây giờ hắn được vũ trang tận răng, cưỡi chiến xa, điều khiển hàng loạt vũ khí, bị ném bên ngoài cổng thành là ý gì?

Thánh thành không bao giờ thất thủ vừa ra sân đã muốn bán chủ nhân rồi à?

Chủ nhân vừa chết, Thánh thành không bao giờ thất thủ sẽ sụp đổ, lẽ nào danh hiệu ‘không bao giờ thất thủ’ chỉ dùng để bán manh thôi sao?

Trong lòng Tống Thư Hàng có một đồng cỏ rộng lớn, trên đó có mấy vạn con thần thú đang nhảy nhót, xoay tròn.

“A!”

Ở đằng xa, thấy kiếm khí của mình không có hiệu quả, người khổng lồ thiên kiếp sải bước đi tới, vung kiếm ánh sáng thiên kiếp chém về phía Thánh thành không bao giờ thất thủ và Tống Thư Hàng.

Trước đó bị mỹ nhân rắn công đức chém một đao, thân thể thu nhỏ lại một vòng, bây giờ người khổng lồ thiên kiếp chỉ cao một trăm năm mươi mét, chỉ cao bằng một nửa tường thành.

Kiếm ánh sáng thiên kiếp chém xuống, Tống Thư Hàng bất giác rùng mình.

Lẽ nào muốn ta đánh trực diện với người khổng lồ thiên kiếp?

Đúng lúc này trong Thánh thành không bao giờ thất thủ, trống trận đánh dồn dập, tiếng kèn lệnh vang lên liên hồi.

Kiếm của người khổng lồ như bị thứ gì đó hút lấy, chém lên trên tường thành.

Năng lượng va chạm với nhau tạo ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Một kiếm toàn lực của người khổng lồ lại chẳng làm gì được tường thành, ngay cả một vết xước nhỏ cũng không có.

Ngược lại người khổng lồ còn bị gai ngược Thử Ma Ngược Sát trên tường thành đâm khắp người.

Ngay sau khi thánh thành bị công kích, găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên cánh tay Tống Thư Hàng chợt nóng lên.

Tiếp đó có một cặp con ngươi dựng đứng mở ra ở vùng trời bên trên thánh thành.

Một hư ảnh thần thú cá voi mập do ba mươi ba loài thú tổ hợp thành hiện ra.

Thần thú cá voi mập gầm thét một tiếng.

Cự pháo Hải Đồn m Ba và bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu bắt đầu công kích như vũ bão, trên thân người khổng lồ thiên kiếp không ngừng nổ tung. Hư ảnh thần thú cá voi mập hóa thành một dòng thác năng lượng, đập mạnh vào người khổng lồ thiên kiếp.

Người khổng lồ thiên kiếp bị đụng bay lên không trung, trong lúc bay thân thể nó không ngừng thu nhỏ lại, lúc rơi xuống đất đã thu nhỏ chỉ còn cao chưa đến trăm mét.

“Hừ hừ~”

Ở phía trước Tống Thư Hàng, chàng giác Dã Trư Bá Giả chủ động phát động công kích, đánh về phía người khổng lồ thiên kiếp.

Lúc này máu nóng trong người Tống Thư Hàng nhìn cũng sôi trào.

Trong tiếng trống trận, tiếng kèn lệnh, tiếng đàn đều mang theo lực lượng khiến máu trong người sôi trào.

Tống Thư Hàng giật mạnh dây cương, chiến xa Hà Long Thần Hành vọt tới trước, xông về phía người khổng lồ thiên kiếp.

Hắn không hề sợ hãi!

Tống Thư Hàng không phải nhất thời nóng đầu mới xông lên, cũng không phải bị tiếng trống trận, tiếng kèn lệnh và tiếng đàn tác động. Lúc hắn xông lên, Thánh thành không bao giờ thất thủ ở phía sau vậy mà cũng di động theo.

Đây chính là nguồn sức mạnh của hắn!

Khi chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng tông vào người khổng lồ rồi cán luôn qua thân thể nó, Thánh thành không bao giờ thất thủ như mọc thêm chân, chạy xình xịch về trước, sau đó cũng cán qua thân thể người khổng lồ thiên kiếp không chút thương tiếc.

Cảnh tượng này thật tàn nhẫn.

Xình xịch xình xịch~

Chiến xa Hà Long Thần Hành chở Tống Thư Hàng cán qua người khổng lồ từ đầu đến chân, lại chạy thêm mấy trăm nữa mới dừng lại.

Người khổng lồ thiên kiếp ngọ ngoạy bò dậy, lúc này thân thể nọ lại thu nhỏ hơn phân nửa, chỉ còn sót cao chừng năm mươi mét.

Lúc này thanh kiếm ánh sáng thiên kiếp dài trăm mét đang cầm trong tay nhìn hệt như một thanh trường thương.

Tống Thư Hàng rất vừa lòng với bộ pháp khí Thánh thành không bao giờ thất thủ này, chỉ có điều tiêu hao lớn quá.

Số năng lượng do Vân Tước Tử rót vào đã tiêu hao gần hết.

"Một kích cuối cùng!"

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Hắn lại giật mạnh dây cương.

Chiến xa Hà Long Thần Hành quay đầu, xông về phía người khổng lồ thiên kiếp lần nữa.

Chàng giác Dã Trư Bá Giả đi trước mở đường.

Ở sau lưng, cự pháo và tháp bắn tên trên thánh thành không ngừng oanh tạc.

Toàn thân người khổng lồ thiên kiếp bị bắn nổ tung, run rẩy không ngừng.

Bị chàng giác Dã Trư Bá Giả đè trên chân, thiên kiếp người khổng lồ ngã ầm xuống đất.

Sau đó, lịch sử lập lại.

Tống Thư Hàng lái chiến xa Hà Long Thần Hành cán qua thân thể người khổng lồ thiên kiếp.

Thánh thành không bao giờ thất thủ chạy theo sau, tàn nhẫn cán qua thân thể người khổng lồ thiên kiếp.

Chính diện cán một lần, sau đó quay đầu cán thêm lần nữa.

Nhìn đi, độ thiên kiếp đơn giản thế đấy!

Sau hai lần bị cán, người khổng lồ thiên kiếp đưa tay ra, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Cuối cùng, thân thể nó tiêu tán trong sự không cam lòng.

Nó có thần binh kiếm ánh sáng thiên kiếp, nó có một thân kiếm thuật cực ngầu, nó là hóa thân thiên kiếp, nhưng tất cả những điều này đều vô dụng.

Kiếm của nó không chém nổi mai rùa đen không bao giờ thất thủ.

Mà khôi giáp trên người nó lại không ngăn được sức cán của thánh thành.

Người khổng lồ thiên kiếp tan biến.

Chiến xa Hà Long Thần Hành dưới chân Tống Thư Hàng cũng tan biến, hóa thành một luồng sáng lấp lánh về lại thân thể Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó các pháp khí rời hợp thành Thánh thành không bao giờ thất thủ cũng lần lượt tan biến.

Chúng hóa thành từng luồng ánh sáng chui về lại cơ thể Tống Thư Hàng.

Chỉ để lại găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ ở trên bàn tay phải của Tống Thư Hàng.

“Kết thúc.”

Tống Thư Hàng mất sức ngã xuống đất.

Không có bộ trang bị toàn thân che đậy, lúc này thân thể hắn gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, đây là hậu quả sau khi năng lượng trong cơ thể bị rút đi quá mức trước đó.

Tống Thư Hàng run rẩy móc ra mấy viên đan dược bổ sung năng lượng rồi nhét vào trong miệng.

“Xem ra lần này không cần lão phu ra tay rồi.”

Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói, giọng điệu như một tông sư.

Lời vừa dứt, một bàn tay nhỏ màu vàng vươn ra bắt lại Xích Tiêu Kiếm.

Mỹ nhân rắn công đức đã ngưng tụ lại thân hình, cô tóm lấy Xích Tiêu Kiếm, há miệng nuốt nó vào bụng.

Xích Tiêu Kiếm:

“...”

Khoan đã, cho lão phu thêm chút thời gian diễn sâu đi mà!

Nếu Tống Thư Hàng đã độ kiếp thành công, vậy kế tiếp hẳn là giai đoạn Huyền Thánh giảng pháp nhỉ? Tuy nơi này là thế giới ma kiếp nhưng chắc cũng có Ma Thánh giảng pháp tương tự như Huyền Thánh giảng pháp chứ?

Cho lão phu thêm chút thời gian để lão phu diễn cho xong đi mà.

Mỹ nhân rắn công đức liếm khóe miệng, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn.

“Sau khi độ kiếp xong, kế tiếp chắc là đến quá trình tấn thăng rồi.”

Vân Tước Tử bản thu nhỏ nói.

“Chắc chắn Thư Hàng sẽ tấn thăng ngũ phẩm.”

Nói xong, Xích Tiêu Kiếm lại nhìn về đằng xa.

Vị đại lão chiếm đoạt thân thể cũ của Vân Tước Tử đâu rồi?

Đã chết rồi hay là có thể làm cho thân thể của Vân Tước Tử tấn thăng bát phẩm?

“Vân Tước Tử tiên tử, còn cô thì sao?”

Tống Thư Hàng two hỏi.

“Ta không còn liên quan gì đến thiên kiếp lần này nữa rồi.”

Vân Tước Tử bản thu nhỏ đáp.

“Vậy ta đi trước một bước, ta sắp ngưng tụ kim đan rồi.”

Tống Thư Hàng two nói.

Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú số 2 ngưng tụ thành một đoàn bên cạnh hắn tạm thời dừng lại.

Sau đó hắn sải bước đi tới bên cạnh bản thể.

Sau khi độ thiên kiếp xong, linh lực trong thiên địa rót vào trong bản thể của Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng bản thể lại sinh ra cộng minh với bộ thân thể dự bị.

Hư đan cá voi mập trong khí hải đan điền của cả hai phát ra tiếng kêu dài, hóa hư thành thực.

Rốt cuộc có thể ngưng tụ ra kim đan mấy long văn đây?

Tống Thư Hàng có chút hồi hộp.

Ầm~~

Đột nhiên bên cạnh Tống Thư Hàng bỗng vang lên tiếng nổ mạnh.

Là thanh kiếm ánh sáng thiên kiếp kia!

Bản thể của nó là tên lửa thiên kiếp, sau khi người khổng lồ thiên kiếp biến mất, cuối cùng nó cũng nổ tung...

Chương 1360: Thuận Theo Tử Vong, Thánh Kiếm Chung Yên

Tên lửa thiên kiếp bình thường có sức nổ ở tầm ngũ phẩm trở lên. Còn quả tên lửa thiên kiếp này đã được ma kiếp bát phẩm cường hóa, có sức nổ sánh với bom nguyên tử thiên kiếp.

Nếu không có cảnh giới hoặc thủ đoạn cấp thất phẩm đỉnh phong thì không cách nào sống sót qua vụ nổ này.

Uy lực của vụ nổ lan ra.

Tống Thư Hàng:

“Tên này... canh thời gian nổ chuẩn thật.”

Canh đúng ngay lúc kim đan của hắn thành hình.

“Bản thể yên tâm thăng cấp đi, vụ nổ này cứ giao cho thể hồi sinh xử lý.”

Tống Thư Hàng two nói.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng thể hồi sinh đang đứng lưng tựa lưng với bản thể bỗng bước lên chắn trước mặt bản thể, sau đó hắn siết chặt tay phải, triệu hồi thánh ấn Bá Tống.

“Lần này đến lượt bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai ra sân.”

Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai bay vèo đến trước mặt hắn, bộ pháp khí này là chế tạo cho Bạch tiền bối two.

Có thể là do Bạch tiền bối two ngầm chúc phúc hoặc cũng có thể sau khi nhận đủ loại xui xẻo, nhân phẩm của Tống Thư Hàng bùng nổ, tóm lại là hôm nay hắn rất may mắn, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều tổ hợp thành công, không bộ nào thất bại.

“Cho thế giới thấy hình dạng của ngươi đi nào pháp khí tổ hợp tam thập tam thú - Thánh kiếm Chung Yên!”

Tống Thư Hàng thể hồi sinh khẽ hô.

Hình thái cơ bản của bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này dùng lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư làm hạch tâm cấu tạo thành. Mà lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư chính là pháp khí dùng lông đuôi của sủng vật mới king kong thánh viên của Bạch tiền bối chế tạo thành.

Trong lần tổ hợp này, Tống Thư Hàng không cố ý chỉ định pháp khí nào làm hạch tâm, cả quá trình đều để pháp khí tam thập tam thú tự do phát huy.

Thông thường mỗi bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều tổ hợp dựa theo ý chí của chủ nhân cùng với các nhân tố như thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Có thể là do trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên suy nghĩ ‘bộ pháp khí này là chế tạo cho Bạch tiền bối two’ nên cuối cùng lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư mới trở thành hạch tâm.

Ba mươi hai món pháp khí còn lại lấy lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư làm hạch tâm, không ngừng tổ hợp, lắp ráp lại.

Chỉ trong chớp mắt, một thanh cự kiếm dài đến hai trăm mét xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Thánh kiếm có thể biến to biến nhỏ tùy ý nhưng ở lần hiện thân đầu tiên, nó sẽ xuất hiện với hình thái chân thật nhất.

Với kích thước này, kiếm vừa vung lên đã có thể bổ đôi chiến hạm chứ chẳng chơi.

[Khà khà khà, kiếm này ta thích. Lúc dùng kiếm này, ta có thể cho phép người khác chạy trước 199 mét.]

Bạch tiền bối two cười nói.

Chờ người khác chạy được 199 mét, hắn lại vung kiếm đâm tới, đâm nhát nào chuẩn nhát đó.

Tống Thư Hàng thể hồi sinh đưa tay sang ngang, chắn trước mặt bản thân và bản thể. Cự kiếm trong hư không cũng làm ra động tác giơ ngang giống như cánh tay hắn, chắn trước mặt hắn và bản thể.

Cự kiếm dài hai trăm mét, rộng mười lăm mét chắn ở phía trước, nhìn hệt như một lá chắn phòng ngự thiên nhiên.

Ầm~~

Tên lửa thiên kiếp nổ tung, lực lượng cuồng bạo ùn ùn kéo đến, đụng mạnh vào bề mặt cự kiếm.

Cự kiếm bất động, sừng sững như núi.

Tống Thư Hàng thể hồi sinh thậm chí còn chưa giải phong ấn bát phẩm trên thánh kiếm Chung Yên, vậy mà thánh kiếm vẫn dễ dàng chặn được lực lượng cuồng bạo đến từ vụ nổ.

"Thánh thành không bao giờ thất thủ thì dùng để đột kích cán kẻ địch, còn thánh kiếm Chung Yên lại dùng để giơ ngang phòng ngự, đúng là mang đậm phong cách Tống Thư Hàng, rất đặc sắc."

Ở sau lưng Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm trong bụng mỹ nhân rắn công đức bình luận mấy câu.

Tống Thư Hàng:

"..."

Vụ nổ tên lửa thiên kiếp bị chặn lại, cùng lúc đó hư đan cá voi mập trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng bắt đầu ngưng thực.

Đây là bước cuối cùng trong quá trình hư đan kết thành kim đan.

Đối với tu sĩ bình thường, hư đan hình cầu trong cơ thể sẽ nén lại, từ trạng thái khí hư ảo ngưng tụ thành kim đan thực chất. Mà trong quá trình nén, trên kim đan sẽ xuất hiện long văn vô cùng sống động.

Còn hư đan cá voi mập trông như thật trong cơ thể Tống Thư Hàng đang thu nhỏ lại. Cốt giáp do chín khúc tiên cốt tạo thành cũng đang thu nhỏ, từ đầu đến cuối đều bao trùm trên người cá voi mập.

Tống Thư Hàng dùng nội thị quan sát kỹ những biến hóa xảy ra trong đan điền.

Hắn phát hiện hư đan cá voi mập của mình không hề có ý định biến hóa thành kim đan, nãy giờ nó chẳng có vẻ gì là sẽ biến thành viên tròn cả.

Nếu cứ tiếp tục thế này, lẽ nào kim đan mà hắn ngưng tụ ra sẽ là một con cá voi mập?

"Không sao, kim đan cá voi mập thì kim đan cá voi mập vậy, hình dạng gì cũng không quan trọng. Ta không phải kiểu người trông mặt mà bắt hình dong, chỉ cần có đầy đủ mọi chức năng là được, dù kim đan cá voi mập khác với kim đan của người khác cũng không sao, như vậy lại càng thú vị. Vậy nên quan trọng nhất vẫn là long văn, cuối cùng kim đan cá voi mập có thể ngưng tụ ra bao nhiêu long văn mới là quan trọng nhất.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Con số mong đợi của hắn là bảy long văn.

Đây chính là tiêu chuẩn trong nhóm Cửu Châu số 1, nếu thấp hơn bảy long văn, hắn cũng không dám vác mặt đi gặp các tiền bối trong nhóm.

Kém nhất cũng phải được sáu long văn.

Nếu chỉ có từ một đến ba long văn… hắn sẽ hỏi Bạch tiền bối two thử xem có cách gì móc kim đan ra rồi tu lại không, chứ chỉ có ba long văn, tu luyện cũng chẳng có tương lai.

“Bảy long văn, bảy long văn, bảy long văn!”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm cầu khấn trong miệng.

Mặc dù lần này hắn thăng cấp rất đột ngột nhưng dù sao hắn cũng có được nhiều kỳ ngộ. Bản thân hắn sở hữu ba loại phương pháp luyện thể đứng đầu, lại tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đã được Bạch tiền bối tự tay cải tiến, trên người còn mang thánh ấn, ánh sáng công đức thực thể hóa, linh quỷ cảnh giới lục phẩm, còn luyện chế được pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Không tính đến những thứ khác, ít nhất thánh ấn cùng với kim quang công đức thực thể hóa cũng tăng được thêm hai long văn cho hắn chứ nhỉ? Cho dù giảm đi năm mươi phần trăm thì cũng còn một long văn. Mà hắn đã hợp thành bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, chắc hẳn cũng được thêm một long văn nữa đi?

Hắn biết thiên phú của mình bình thường nhưng hắn có linh quỷ Diệp Tư, có thế giới hạch tâm, có Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, hơn nữa công pháp trúc cơ của hắn Quyền Pháp Kim Cương Căn Bản cũng là công pháp số một số hai trong tu chân giới, có nhiều thứ bổ trợ như vậy, chắc cũng kiếm được năm long văn nhỉ?

Năm long văn lại thêm hai long văn kiếm được từ thánh ấn, ánh sáng công đức cùng với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, vẫn có hy vọng đạt được bảy long văn.

Thậm chí được đến tám long văn cũng không chừng.

Nghĩ vậy, trong lòng Tống Thư Hàng tràn đầy hy vọng.

Bảy long văn, tốt nhất là tám long văn.

Nếu như được chín long văn thì ta cũng không ngại chút nào.

...

Ầm ầm~

Vụ nổ tên lửa thiên kiếp cuối cùng cũng kết thúc.

Điều này đồng nghĩa với việc thiên kiếp của Tống Thư Hàng đã kết thúc.

Song hình như thiên kiếp của Vân Tước Tử thân thể cũ vẫn chưa kết thúc.

Trong hư không, một đám kiếp vân cuối cùng ngưng tụ thành hình.

Trong kiếp vân ngưng tụ ra một con ma long há miệng gầm thét.

Sau khi thành hình, ma long lao thẳng về phía cái hố ở đằng xa, bộ thân thể cũ của Vân Tước Tử đang ở đó.

Cái hố lại bị nổ ra lớn hơn.

Trong hố, khí tức của Vân Tước Tử hoàn toàn biến mất.

Lúc này cầu kim loại thể lỏng đang bận đấu với xương bất hủ, muốn cưỡng ép nhốt nó trong thân xác cũ, thế nên không còn tinh lực chơi đùa với ma kiếp nữa.

Sau khi bị ma long tông vào, bộ thân thể của Vân Tước Tử lại chết một lần.

Đối với cầu kim loại thể lỏng, nhục thân có chết cũng chẳng sao. Chỉ cần có xương bất hủ trong người, nhục thân có thể hồi sinh lại bất cứ lúc nào.

Sau khi xác nhận Vân Tước Tử đã chết, ma long bay ra khỏi cái hố kia.

Giống như người khổng lồ thiên kiếp lúc này, sau khi giết chết Vân Tước Tử, ma long chuyển mục tiêu nhắm vào Tống Thư Hàng, muốn thuận tay bóp chết Tống Thư Hàng.

“Chậc, lại tới nữa.”

Tống Thư Hàng thể hồi sinh nhẹ giọng nói.

Hắn động ý niệm, thánh ấn Bá Tống bên cạnh phát ra ánh sáng chói mắt.

Thể hồi sinh giải trừ phong ấn bát phẩm trên thánh kiếm Chung Yên.

Toàn bộ chân nguyên trong người thể hồi sinh chảy vào trong thánh kiếm.

“Có cần ta cung cấp linh lực cho ngươi không?”

Ở đằng xa, Vân Tước Tử bản thu nhỏ kêu lên.

Trước đó lúc thi triển thánh thành không bao giờ thất thủ, Tống Thư Hàng suýt nữa bị ép khô. Mà bây giờ Tống Thư Hàng thể hồi sinh giải phong ấn trên thánh kiếm Chung Yên, năng lượng tiêu hao chắc chắn cũng sẽ không ít.

“Ta nghĩ không cần đâu, thánh kiếm Chung Yên cũng không tiêu hao quá nhiều năng lượng.”

Tống Thư Hàng thể hồi sinh đáp.

Hắn giơ tay lên, thánh kiếm Chung Yên khổng lồ cũng giơ lên cao.

[Thuận theo tử vong, thánh kiếm Chung Yên]

Tống Thư Hàng thể hồi sinh bắt đầu ngâm xướng kỹ năng cuối cùng của cự kiếm sau khi giải phong ấn.

Cự kiếm chém về phía ma long.

Lưỡi kiếm chém tới, trong quá trình này, từng món pháp khí hợp thành thánh kiếm Chung Yên hóa thành ánh sáng dung hợp vào trong kiếm khí.

Cuối cùng, thánh kiếm Chung Yên chỉ còn lại hạch tâm là lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư.

Lợi kiếm hạch tâm chém xuống.

Một luồng kiếm quang có thể xưng là ‘diệt thế’ chém về phía ma long.

Ma long và kiếm quang tiếp xúc với nhau, thân thể ma lập lập tức bị phân giải thành năng lượng nhất nguyên thủy, tan biến trong thiên địa.

Ma kiếp kết thúc.

Ánh sáng do kiếm quang biến thành lại hóa thành hạt ánh sáng, trở về bên cạnh lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư, biến lại thành lưỡi kiếm cực lớn.

Cự kiếm xoay tròn, cắm xuống mặt đất, trên lưỡi kiếm sáng bóng phản chiếu ra hình ảnh của Tống Thư Hàng thể hồi sinh.

Lúc này, toàn thân Tống Thư Hàng thể hồi sinh phát ra ánh sáng trắng rực rỡ.

Ngay sau đó, mái tóc của hắn đột nhiên hóa thành hạt ánh sáng, bắt đầu tan biến.

“???”

Tống Thư Hàng thể hồi sinh vươn tay ra tóm lấy mái tóc ủa bản thân.

Tay hắn vung vẫy nhưng lại không thể ngăn cản việc mái tóc đang biến mất.

“Chuyện gì thế này?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

[Ta nghĩ chắc đó chính là cái giá phải trả đấy.]

Tiếng của Bạch tiền bối two vang lên.

Thánh kiếm Chung Yên là vật có cùng đẳng cấp với thánh thành không bao giờ thất thủ, tuy về mặt phẩm chất có lẽ hơi kém hơn thánh thành không bao giờ thất thủ một chút nhưng về mặt cấp bậc là ngang nhau.

Thế nên khi thánh kiếm Chung Yên giải phong ấn, không lý gì lại không hao tổn năng lượng.

Nếu Thánh thành không bao giờ thất thủ đã suýt hút khô Tống Thư Hàng bản thể, vậy thì số năng lượng mà thánh kiếm Chung Yên tiêu hao ắt hẳn sẽ không thấp.

Năng lượng không thể tự nhiên mà có được, vậy đây hẳn là cái giá phải trả khi sử dụng thánh kiếm.

[Cái giá phải trả gì mà lạ quá vậy? Phải dùng tóc để trả ư?]

Tống Thư Hàng thể hồi sinh thắc mắc.

Bạch tiền bối two:

[...]

Tóc ư? Thư Hàng à, ngươi ngây thơ quá rồi.

[Trên thế giới này, không tồn tại cái giá nhẹ nhàng vậy đâu.]

Bạch tiền bối two nói.

[Vậy cái giá phải trả là gì?]

Tống Thư Hàng hỏi.

[Rất có thể là thân xác, nhưng ngươi đừng lo, có ta ở đây.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Nói xong, bàn tay nhỏ lúc trước lại xuất hiện, khẽ đặt lên lưng Tống Thư Hàng thể hồi sinh, một phù văn hiện trên lưng hắn.

Chương 1361: Cậu trai trẻ à, ngươi muốn bao nhiêu long văn?

“Cái giá phải trả là nhục than ư?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Trong lúc nói chuyện thì đầu của hắn đã bắt đầu tiêu tan.

Trời ạ, không ngờ lại bắt đầu “bay màu” từ đầu. Trình Lâm Tự Dũ Pháp, lên cho ta!

Tống Thư Hàng lập tức sử dụng Trình Lâm Tự Dũ Pháp để ổn định lại quá trình tan rã của cơ thể. Cộng thêm việc cơ thể hồi sinh này có tài liệu chủ yếu là con mắt Vân Tước Tử. Bản thân đã tự có chút khí tức bất hủ, khả năng tự lành lại rất xuất sắc.

Tốc độ tan rã của cơ thể chậm lại.

“Vượt bốn cảnh giới để sử dụng pháp khí bát phẩm, hơn nữa còn là pháp khí mạnh mẽ được tạo thành từ tổ hợp ba mươi ba món pháp khí, cơ thể bị tan vỡ cũng là chuyện rất bình thường.]

Bạch tiền bối two giải thích.

“Nhưng với ta mà nói thì lại là không bình thường chút nào, ta có rất nhiều thủ đoạn bổ sung sức mạnh mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vẫn còn thế giới hạch tâm, nếu như không đủ sức mạnh để sử dụng pháp khí, có thể lấy sức mạnh từ thế giới hạch tâm ra để dùng gấp. Có tệ hơn nữa cũng không đến mức nhục thân tan vỡ thế này.

“Thế mới nói, thứ được gọi là cái giá này rất khó giải thích.”

Bạch tiền bối two vỗ một cái thật mạnh:

“Hơn nữa, đúng lúc có thể nhân cơ hội này để sức mạnh của ngươi quay về một nơi.”

Tống Thư Hàng:

“Quay về một nơi?”

“Nói cho cùng thì cơ thể hồi sinh này tách rời với bản thể của ngươi. Nhân cơ hội nhục thân tan vỡ ngươi có thể để nó dung nhập với bản thể, hóa thành năng lực thiên phú của mình.]

Bạch tiền bối two nói:

“Để nó thật sự trở thành phân thân của ngươi ấy.”

“Thế cũng được à?”

Tống Thư Hàng nói.

“Thả lỏng đi, cứ giao tất cả mọi chuyện cho ta. Trước đây ta đã từng làm chuyện này rồi, quen tay lắm. Kinh nghiệm đầy mình đây này.”

Bạch tiền bối two nói.

Không biết tại sao, Tống Thư Hàng nghĩ ngay dến bí pháp thiên phú phân thân đặc biệt của Bạch tiền bối. Chắc chắn giữa Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two có mối quan hệ nào đó. Chắc không phải thiên phú phân thân của Bạch tiền bối cũng có lai lịch như thế này đấy chứ?

Trong khi đang suy tư, hắn dừng Trình Lâm Tự Dũ Pháp lại, mặc cho Bạch tiền bối two làm việc.

Bạch tiền bối two liên tục hóa ra nhiều phù văn, dán lên lưng Tống Thư Hàng.

Cơ thể sống lại của Tống Thư Hàng đẩy nhanh tốc độ hóa thành một đống đốm sáng. Cuối cùng, dưới một cải đẩy nhẹ nhàng của Bạch tiền bối two thì chỗ đốm sáng ấy bay tới, dung nhập vào người bản thể.

“Bạch tiền bối, ta đang tấn cấp lên cảnh giới kim đan, lúc này dung hợp với cơ thể hồi sinh có ổn không đấy?”

Tống Thư Hàng bản thể đang đột phá cảnh giới Kim Đan lên tiếng.

“Ta mà ra tay thì nguoi cứ việc yên tâm đi. Sẽ không quấy nhiễu đến việc thăng cấp của ngươi đâu.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng đang trong giai đoạn tấn cấp cảm thấy toàn thân ấm lên.

Trong cơ thể hắn có thêm một nguồn sức mạnh đồng nguyên.

"Xong rồi, ta đã nói là mình rành lắm mà không tin."

Bạch tiền bối two cười nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng bản thể đã có được một năng lực thiên phú – bí pháp phân thân.

Phân thân, bí pháp phân thân mà hắn hằng mơ ước.

Từ nay trở đi, hắn cũng là một người đàn ông có bí pháp phân thân rồi.

Đến lúc đó, bản thể có thể đi tu luyện, phân thân thì đi học thay hắn.

Bản thể có thể đi thám hiểm, phân thân có thể nói chuyện trong nhóm chat thay hắn. Về sau hắn phải học tập Bắc Hà tiền bối, làm một người đàn ông vĩnh viễn online.

Nghĩ thôi cũng thấy tuyệt vời rồi.

*****

Cùng lúc đó, trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng, hư đan cá voi mập hoàn thành bước cuối cùng.

Thân cá voi bị ép lại đến cực hạn, ngưng tụ thành một kim đan thực chất.

Giống với dự đoán của hắn, hư đan cá voi mập hoàn toàn không biến thành hình tròn.

Sau khi biến thành kim đan, nó vẫn giữ hình dáng một con cá voi béo ú.

Trong khí hải đan điền của hắn, một con cá voi mập mini bị ép nhỏ lại đang từ từ bơi lội.

Nếu như Tống Thư Hàng mà móc nó ra rồi nói với người khác đây là kim đan của hắn thì chắc chắn chẳng ai tin!

"Nhưng không sao, ta không phải là người theo chủ nghĩa bề ngoài. Trông thế nào cũng được, chỉ cần bản chất là kim đan thì không vấn đề gì."

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Một viên kim đan định đại đạo.

Điều quan trọng không phải hình dáng mà là đan văn!

Vào khoảng khắc khi kim đan thành hình, tiên thiên chân nguyên tứ phẩm trong cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu ép lại, biến đổi về chất, chuyển hóa thành [linh lực] đặc trưng của Linh Hoàng ngũ phẩm.

Khí thế trên người hắn không ngừng tăng lên.

Linh Hoàng ngũ phẩm Tống Thư Hàng!

“Chúc mừng.”

Xích Tiêu kiếm lên tiếng.

“Chúc mừng tiểu hữu.”

Vân Tước Tử bản thu nhỏ chúc mừng rồi lại hỏi:

“Tiểu hữu ngưng tự được kim đan mấy văn thế?”

“Đợi chút, để ta xem thử.”

Tống Thư Hàng hít thở sâu, nhìn chằm chằm vào kim đan cá voi mập trong khí hải của mình.

Trên kim đan vẫn bao phủ một lớp áo giáp dày.

Ở những tu sĩ bình thường khác, sau khi hư đan ngưng tụ thành kim đan thì tiên cốt sẽ tách ra khỏi kim đan.

Mà trên kim đan của Tống Thư Hàng, áo giáp do tiên cốt hóa thành lại không tách ra.

“Thế này thì ta nhìn đan văn kiểu gì đây?”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Lớp giáp bao chặt lấy kim đan cá voi mập, chỉ lộ ra lỗ mũi ở đỉnh đầu, như thế này thì hắn không thể nhìn thấy long văn được.

“Đống giáp này không thu lại được à?”

Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

“Sao thế? Mấy long văn?”

Xích Tiêu kiếm cũng tò mò hỏi.

Nó đã đi theo Tống Thư Hàng một thời gian, thể nghiệm sâu sắc sự đáng sợ của vận may rồi.

Với vận may của Tống Thư Hàng, nếu ngưng tụ kim đan thì ít nhất cũng là bảy long văn trở lên ấy nhỉ? Thậm chí tám, chín long văn cũng có khả năng lắm ấy chứ.

Dù sao thì nó cũng chưa từng thấy thiên kiếp ngũ phẩm nhà ai lại oanh oanh liệt liệt như thế, đến cả chủ nhân cũ của nó là Xích Tiêu Tử cũng… à không!

Đến chủ nhân của nó là Xích Tiêu Tử độ thiên kiếp ngũ phẩm cũng không rình rang như vậy.

"Trên kim đan của ta có một lớp áo giáp, không thấy dược long văn. Để ta thử xem có thu giáp lại được không.]

Tống Thư Hàng đáp.

"Kim đan bọc giáp á?"

Vân Tước Tử ngơ ngác, cô sống lâu như thế mà trước giờ chưa từng nghe nói kim đan nhà ai còn bọc giáp cả.

Kim đan bọc giáp, chẳng lẽ giống như một viên bột bọc thêm một lớp bột mì bên ngoài à?

"Thành công rồi, thu lại rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Vừa nãy hắn thử ra mệnh lệnh với kim đan cá voi mập, không ngờ lớp giáp trên kim đan thu lại thật.

Sau đó, Tống Thư Hàng mở to mắt đếm số long văn trên kim đan của mình.

"Một… hai… ba…"

Tống Thư Hàng nhẩm đếm.

Xích Tiêu kiếm:

"Còn nữa khồn?"

"Ba…"

Tống Thư Hàng gượng gạo đáp.

Vân Tước Tử:

"Tiếp tục đếm đi chứ."

"Ba…"

Giọng nói của Tống Thư Hàng càng có vẻ không tự nhiên.

Xích Tiêu kiếm hiểu ra trong nháy mắt:

"Chắc không phải ngươi chỉ có ba long văn thôi đấy chứ?"

Đan văn có liên quan trực tiếp đến tiềm lực của tu sĩ.

Nói thẳng ra, nếu như không gặp được kỳ ngộ, kim đan từ một đến ba long văn cả đời chỉ dừng lại ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm thôi.

Chẳng ai ngờ hư đan cá voi mập mà Tống Thư Hàng ngưng tụ ra chỉ có ba long văn.

"Không thể nào, dựa vào ánh sáng công đức thực thể hóa của ngươi thì ít nhất cũng tăng thêm cho ngươi một long văn rồi. Cộng thêm thánh ấn hàng xịn kia, thánh ấn bát phẩm cũng tăng cho ngươi một long văn, sao ngươi chỉ có ba long văn được cơ chứ? Trừ khi… ban đầu ngươi chỉ có một long văn thôi ư?"

Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Vừa nãy thiếu chứt nữa hắn còn cho rằng mình đã đếm sai nhưng đếm đi đếm lại thì số lượng long văn vẫn chỉ là ba.

Tuy rằng long văn trên hư đan cá voi mập nhìn vừa thô lại vừa to, nhưng long văn có lớn đến mấy cũng không thay đổi được sự thật là hắn chỉ có ba long văn.

Long văn kim đan không quan trọng to hay không, chỉ chú trọng số lượng mà thôi!

"Nói cách khác, nếu bỏ đi long văn từ thánh ấn và sức mạnh công đức thì ta chỉ có một long văn thôi ư?"

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương rồi thở dài nói:

"Xem ra thiên phú tu luyện của ta nát hơn tưởng tượng nhiều, đúng là một đòn cảnh tỉnh."

Có thể là do chỉ bốn tháng đã tấn thăng lên tứ phẩm khiến hắn nảy sinh ra ảo giác, cảm thấy thiên phú của mình khong tệ, ít nhất cũng phải tầm trung.

Không ngờ tiềm lực của hắn lại thấp như thế, chỉ có tư chất một long văn.

Xích Tiêu kiếm: "…"

Vân Tước Tử: "…"

Hai người cũng không biết phải an ủi Tống Thư Hàng như thế nào.

"Thất vọng lắm à?"

Bạch tiền bối two đột nhiên lên tiếng.

"Đúng thế, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Ban đầu ta còn đặt mục tiêu ít nhất là bảy long văn. Thậm chí còn từng nghĩ tới khả năng mình có tám, chín long văn ấy chứ. Nên khi nhìn thấy chỉ có ba thì cảm giác thất vọng tột độ ập tới, khiến ta suýt chút nữa đã quỳ xuống rồi."

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Vào thời khắc mấu chốt, đạo tâm cứng rắn như sắt thép kia rốt cuộc cũng phát huy tác dụng.

Nhiều lần nhập mộng và bao trải nghiệm trước đó khiến Tống Thư Hàng cũng có thể xem như người trải qua sóng to gió lớn, đạo tâm và tầm nhìn cũng hơn hẳn hồi mới vào đại học.

Sau khi thừa nhận nỗi thất vọng cực lớn của mình, hắn không rơi vào tuyệt vọng mà nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Quả” xấu nhất đã xảy ra, điều mà hắn cần làm lúc này chính là tuyệt đối không bỏ cuộc.

[Thế ngươi có tính toán gì không? Ba long văn, nếu như không có kỳ ngộ gì thì cả đời này của ngươi chỉ có dừng lại cảnh giới ngũ phẩm thôi đấy.]

Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Vậy thì đi tìm kỳ ngộ thôi, tư chất của ta vốn chỉ bình thường. Tóm lại, cho dù chỉ có ba long văn thì ta cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Có một câu hắn chưa nói ra… Hắn có thể tấn thăng lên tứ phẩm trong vòng bốn tháng, lên ngũ phẩm trong bốn tháng rưỡi đều không phải nhờ vào thiên phú.

“Nếu như thật sự không được, chẳng phải vẫn có Bạch tiền bối đấy sao. Ừm… tuy rằng hy vọng không lớn lắm nhưng ta muốn hỏi, Bạch tiền bối ngài có cách nào để móc kim đan ra luyện lại không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

[Không có.]

Bạch tiền bối two nói chắc nịch:

[Một viên kim đan định đại dạo, kim đan vô hối, không thể có chuyện móc ra luyện lại được.]

Tống Thư Hàng:

“Vậy thì chỉ có thể chờ ăn may thôi.”

[Nhưng mà khi nãy ngươi nói rất đúng. Tuy rằng chỉ có ba long văn nhưng ngươi còn có ta mà.]

Bạch tiền bối two nói, sau đó hắn vươn tay ra túm lấy thánh kiếm Chung Yên.

[Ta rất hài lòng với bảo vật này. Dù là tài liệu lẫn hình thái tổ hợp ta đều thích cả. Ngươi không dùng tài liệu bình thường gom vào cho đủ số, tất cả đều dùng tài liệu bát phẩm để chế tạo, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi.]

Bạch tiền bối two thu thánh kiếm Chung Yên lại, nói với Tống Thư Hàng:

[Vậy thì, Tống Thư Hàng. Ngươi muốn có mấy long văn nào?]

“???”

Tống Thư Hàng nhất thời không phản ứng kịp.

Bạch tiền bối two:

“Cơ hội chỉ có một lần thôi dấy, ngươi muốn mấy long văn?”

“Còn phải hỏi ư? Đương nhiên là chín long văn rồi!”

Tống Thư Hàng đáp ngay.

“Ha ha. Thế thì chúng ta sẽ làm chín long văn.”

Bạch tiền bối two bước ra, xuất hiện trong thế giới ma kiếp.

Đây là bản thể của hắn.

Ngay sau đó, hắn vung tay một cái, thế giới ma kiếp mở ra, để lộ một lối đi đến hiện thế.

Bạch tiền bối two sải bước, đi vào trong hiện thế.

Chương 1362: Đến cả vốn ta cũng không có à?

Bạch tiền bối two đến hiện thế ư?

Chẳng phải chúa tể Cửu U không cách nào bước vào hiện thế sao?

Cho dù có cưỡng chế đi vào hiện thế thì cũng sẽ bị thiên kiếp về chứ nhỉ?

Lúc đầu, quả cầu kim loại thể lỏng tìm đủ mọi cách để lẻn tới hiện thế, nhưng chỉ kịp hiện thân gào lên một câu thì đã bị thiên kiếp cho nổ tanh bành xác pháo rồi. Nếu không phải sau này mượn được cơ thể của Vân Tước Tử tiên tử thì chắc bây giờ nó vẫn còn đang ngồi nghịch bùn ở thế giới Cửu U ấy chứ.

Nhưng bây giờ Bạch tiền bối two lại dùng chân thân để tới hiện thế ư?

[Không thể nào, sao ngươi vẫn có thể mở thông đạo tới hiện thế chứ!]

Quả cầu kim loại thể lỏng xuất hiện rồi gào lên, đến cả việc áp chế xương cốt bất hủ nó cũng vứt sang một bên, liên tục gào lên với Bạch tiền bối two.

Chân thân của chúa tể Cửu U không cách nào đến hiện thế, đây là quy tắc không thể nào thay đổi được, trừ phi…

“Đơn giản thôi ấy mà, vì ta vẫn chưa dùng cơ hội được vào hiện thế một lần của mình.”

Bạch tiền bối two đáp, chẳng buồn quay đầu lại nhìn.

Sau khi mỗi một vị chúa tể Cửu U được sinh ra đều sẽ có một cơ hội ddocjw đến hiện thế!

“Chưa dùng? Sao có thể như thế được, ngươi thành đạo sớm hơn ta, lẽ nào bao nhiêu năm qua ngươi toàn trốn ở Cửu U, không dùng cơ hội duy nhất này ư? Chẳng lẽ sau khi thành đạo, ngươi không muốn báo thù ai, không có chuyện gì muốn hoàn thành, không có mối quan hệ nào phải xử lý sao?”

Quả cầu kim loại thể lỏng hỏi.

“Đúng thế. Ta đâu có giống ngươi, năm đónhân duyên của ta tốt lắm, ai gặp cũng thích ta cả, cũng chẳng có kẻ thù sinh tử gì hết. Cho dù có thì cũng đã bị ta xử lý xong trước khi thành đạo rồi. Cho nên ta vẫn chưa dùng đến cơ hội được vào hiện thế đó.”

Bạch tiền bối two đáp.

Thành đạo? Cơ hội đến hiện thế? Một lần duy nhất?

Khi Tống Thư Hàng nghe thấy mấy từ đó thì bắt đầu cảm thấy bất an… Hình như Bạch tiền bối two chỉ có một cơ hội để đến hiện thế. Hắn muốn dùng cơ hội duy nhất này để tăng long văn cho mình ư?

Cái giá lớn như thế khiến Tống Thư Hàng cảm thấy lo lắng không yên.

Xét từ góc độ lý trí… hắn hoàn toàn không đáng để Bạch tiền bối two trả cái giá lớn đến vậy. Cho dù sau khi đúc xong pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú thì Bạch tiền bối sẽ thưởng cho hắn, nhưng nếu dùng đến cơ hội duy nhất thế này thì không khoa học chút nào!

“Không thể nào, ta không tin. Nếu như ngươi có cơ hội này thì tại sao lại có thể nhịn tới lúc này chứ?”

Quả cầu kim loại thể lỏng kêu lên.

Lúc này, bản thể của Bạch tiền bối two đã bước vào trong hiện thế:

“Nhưng đúng là ta vẫn chưa dùng đến nó mà. Ta khác với ngươi… chuyện đầu tiên ngươi làm sau khi thành đạo chính là xông vào hiện thế san bằng Nho gia nhất mạch. Mà ta thì luôn cảm thấy chẳng có việc gì đáng để dùng đến nó cả. Thế nên ta cứ để nó lại đấy. Về sau thì đến phiên ngươi thành đạo, thiên đạo biến thành vị đó của ngươi, ta càng không dám tùy tiện dùng đến quyền hạn này.”

“Vậy thì tại sao bây giờ ngươi lại muốn dùng cơ hội này chứ?”

Quả cầu kim loại thể lỏng hỏi.

Bạch tiền bối two:

“Vì nếu muốn thay đổi đan văn của tu sĩ, chỉ quyền hạn của chúng ta thôi thì không đủ. Ta còn phải dùng đến quyền hạn của thiên đạo nữa. Quan trọng nhất chính là vị đó của ngươi đã tiến vào trạng thái bị động, chỉ cần ta không phạm quy thì sẽ không thu hút sự chú ý của nó.”

Cho nên ta có thể tha hồ quẩy ~

Trong khi nói chuyện, Bạch tiền bối two đã đứng trong hiện thế.

Hiện thế nơi hắn đến không phải Trái Đất mà là một thế giới tràn ngập các loại thực vật quỷ dị trong chư thiên vạn giới.

Xung quanh là cây cối cao chọc trời.

Bạch tiền bối two chỉ tay lên trời rồi nói:

“Dùng thân thể Cửu U, giữ quyền thiên đạo. Phạm vi quyền lực chỉ định, Bảo Thực Linh Giới.”

Vừa mới dứt lời, hình ảnh của Bạch tiền bối two trong không trung bắt đầu thay đổi.

Áo khoác đen trên người hắn biến thành áo tiên màu trắng, lại có ánh sáng của thánh pháp uy nghiêm bao phủ phía sau, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào dung mạo của hắn.

Gió lùa qua, thổi cánh hoa trên cây rơi xuống..

Cánh hoa thi nhau rơi xuống như mưa, như đang nghênh đón Bạch tiền bối two vậy.

Bạch tiền bối two áo trắng giơ tay ra hứng lấy cánh hoa, nhoẻn môi mỉm cười.

Hắn vừa mỉm cười thì vạn vật trong thiên địa đều ảm đạm thất sắc.

[Cảm giác này…]

Tống Thư Hàng thấy cảnh tượng này rất quen.

Trong một thoáng, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cả trời đất, dù là Bảo Thực Linh Giới hay thế giới ma kiếp đều biến thành hai màu đen trắng.

Chỉ có Bạch tiền bối tóc đen phấp phới, cầm hoa mỉm cười trong không trung là sắc màu rực rỡ duy nhất.

Cả thế giới, cả vũ trụ đều lấy Bạch tiền bối làm trung tâm, làm nền cho mị lực vô hạn của hắn.

“Cả cơ hội sử dụng quyền hạn của thiên đạo ngươi cũng dùng luôn. Rốt cuộc tiểu tu sĩ này là ai, đáng để ngươi trả giá nhiều đến thế ư?”

Quả cầu kim loại thể lỏng hung tợn trừng mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Cơ hội đến hiện thế một lần duy nhất của nó đã dùng vào việc tiêu diệt Thánh Nhân Nho Gia.

Cơ hội sử dụng quyền lực thiên đạo một lần duy nhất thì dùng cho Thiên Đình viễn cổ.

Nhưng nó không ngờ ‘Bạch’ lại chưa dùng cả hai cơ hội này.

“À, đó chỉ là một tiểu đạo hữu ta vừa quen được hơn hai tháng thôi.”

Bạch tiền bối two thành thật trả lời.

Quả cầu kim loại thể lỏng:

“Hai tháng? Đùa gì thế hả… Trừ khi, hắn giỏi kể chuyện cười lắm ư?”

“Không, hắn kể chuyện cười nhạt nhẽo lắm. Kể từ khi quen biết cho tới nay, hắn chỉ mới kể được đúng một chuyện miễn cưỡng đạt chuẩn, hơn nữa ta còn cười gượng đây này. Nhạt nhẽo hơn cả chuyện cười của yêu sủng nhà hắn nữa.”

Bạch tiền bối two nói.

“Thế thì tại sao chứ? Kiếp trước hắn có lai lịch gì?”

Quả cầu kim loại thể lỏng thốt lên với vẻ không dám tin.

Bạch tiền bối two lắc đầu:

“Không có, hắn không phải là chuyển thế của đại năng nào cả, cũng chẳng phải người quen của ta sống lại.”

“Ta không hiểu.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Bạch tiền bối two:

“Không sao, không hiểu cũng chẳng sao. Dù sao thì đợi chuyện này kết thúc ngươi cũng sẽ quên tất cả thôi ấy mà.”

Hiện giờ hắn đang sử dụng quyền của thiên đạo, tuy rằng không chơi chết quả cầu này được, nhưng… làm nó quên đi một phần kí ức thì không thành vấn đề.

“Ngươi muốn làm gì ta hả? Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng có hòng nhé.”

Quả cầu kim loại thể lỏng hét lên… Nó còn đang nghĩ, nếu như tiểu tu sĩ kia quan trọng với Bạch như thế thì nhất định phải tìm cơ hội chơi chết hắn ta.

Bạch tiền bối two cũng không thèm để ý đến nó, hắn vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Qua đây nào, ta thêm đủ chín long văn cho ngươi.”

Tống Thư Hàng được gọi đến Bảo Thực Linh Giới.

Khi vừa đặt chân đến đây, hắn lại cảm giác được cả thế giới này đều đang bày tỏ thiện ý với mình. Lại có thứ như ‘khí vận’ âm thầm bao bọc lấy hắn.

Đó là vì Bạch tiền bối two đã sử dụng quyền của thiên đạo tại thế giới này trong một thời gian ngắn.

Trong thế giới này, tạm thời Bạch tiền bối two chính là thiên đạo.

“Nào, trước tiên hãy chuyển kim đan của ngươi ra đây.”

Bạch tiền bối two đặt một tay lên vùng khí hải đan điền của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, kim đan cá voi mập sống động như thật hiện lên, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two, trên kim đan còn có một tầng áo giáp bảo vệ.

“Kim đan của ngươi… đặc sắc đấy.”

Bạch tiền bối two nói.

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng một tràng.

Bạch tiền bối two giơ tay ra điểm lên kim đan cá voi mập, lớp giáp trên kim đan tự động rút đi, để lộ ba đường long văn thô dài đến bất thường ở bên trong.

Tất cả long văn đều rất mập mạp, giống như bị béo phì vậy.

Bạch tiền bối two lại vươn tay ra gạt một cái.

Kim đan cá voi mập bị phóng to ra đến kích thước của một người bình thường.

Ba đường long văn thô to trên kim đan cũng phóng đại theo.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Đếm đi đếm lại vẫn chỉ có ba cái. Ta còn tưởng rằng ít nhất mình cũng phải có năm long văn, cộng thêm đại công đức và thánh ấn thì có thể lên đến bảy cái. Không ngờ tư chất của ta chỉ là một long văn.”

Tuy rằng đạo tâm của hắn đã vượt qua được chướng ngại tâm lý này nhưng vẫn có cảm giác hụt hẫng.

“Ai nói tư chất của ngươi là một long văn?”

Bạch tiền bối two hỏi ngược lại.

“Ơ? Chẳng lẽ ta không phải là một long văn à?”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Trong nháy mắt, hắn nghĩ tới vô số khả năng.

Ví dụ như long văn tàng hình trong truyền thuyết, chỉ khi điên máu mới xuất hiện chẳng hạn.

Hay là long văn nhỏ tới mức không thể nhìn thấy, cần phải phóng to ngàn lần mới thấy?

Hoặc cũng có khi là mấy long văn hợp lại thành một ấy chứ!

Thậm chí có thể là long văn biết mang thai sinh con cũng nên?

Đủ loại khả năng nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn.

“Đương nhiên không phải. Ngươi xem này, long văn này là thánh ấn bát phẩm của ngươi hỗ trợ ngưng tụ. Thân là thánh ấn bát phẩm, nó có tư cách này. Ừm… nói chính xác thì, nó và vài thứ khác cùng giúp ngươi bổ sung một long văn.”

Bàn tay của Bạch tiền bối two chỉ vào ba long văn.

Ngay sau đó, long văn này biến hóa, cuối cùng hóa thành một thánh ấn vuông vức. Mà bên dưới thánh ấn chính là bộ dạng của mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức giơ cánh tay mảnh khảnh lên, thánh ấn lơ lửng giữa hai tay cô, hình thành một đạo long văn.

‘Thánh ấn + mỹ nhân rắn công đức’ mới tạo thành một đạo long văn thôi á?

“Sau đó là long văn thứ hai này, nó cũng là do hai loại sức mạnh tập hợp lại mà ngưng tụ thành.”

Bạch tiền bối two lại chỉ vào long văn thứ hai.

Long văn cũng bắt đầu biến hóa, biến thành hình dáng của một con viễn cổ thánh viên, tay nó còn kéo một quyển thánh điển Nho gia.

Đây là hai loại công pháp tôi thể thuộc hàng đỉnh cấp của chư thiên vạn giới, Nho Gia Kim Cương Thân + Thánh Viên Long Lực Thần Công, chúng giúp tạo thành một long văn cho Tống Thư Hàng.

“Cái giá để tăng thêm một long văn lớn đến thế ư?”

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

“Bình thường thì không cần phải trả một cái giá lớn tới vậy. Theo lý thì thánh ấn và ánh sáng công đức đã cụ thể hóa có thể tăng thêm hai đạo long văn. Nhưng chính ngươi cũng thấy đấy, kim đan của ngươi không phải kim đan bình thường mà là kình đan.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Còn đạo long văn cuối cùng này ấy à.”

Bạch tiền bối two vươn tay ra chỉ.

Đạo long văn cuối cùng cũng hiện ra hình dạng thật sự của mình.

Đó là một bức tường hùng vĩ, còn có cả chiến xa ở cổng thành nữa… pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú ‘thánh thành không bao giờ thất thủ” phiên bản thu nhỏ.

Vậy là bộ pháp khí bản mệnh bát phẩm cường thế tăng thêm một long văn cho Tống Thư Hàng. Pháp khí bản mệnh đáng sợ cỡ này, dù ném cho bất kỳ tu sĩ nào thì kim đan của họ bảo đảm đều sẽ tăng long văn gọn ơ ấy chứ.

“Đợi chút, đợi chút đã!”

Tống Thư Hàng cuống lên:

“Nếu như cả ba đạo long văn đều do ngoại lực tạo thành… thế thì bản thân ta không có long văn nào ư?”

Thế này không tu chân chút nào.

Cho dù là tu sĩ kém cỏi đến đâu đi chẳng nữa thì ít nhất cũng có một đạo long văn làm vốn mới đúng.

Đến quyền giữ vốn hắn cũng không có luôn à?

Chương 1363: Long văn thứ chín trấn tràng

Long văn tàng hình, long văn biết mang thai, long văn nhỏ tới mức không nhìn thấy gì gì đó đều không tồn tại.

“Bạch tiền bối, thiên phú tu luyện của ta bình thường thật, nhưng tuyệt đối không kém đến mức này chứ? Tệ đến độ không có long văn nào thì quá đáng lắm luôn á.”

Tống Thư Hàng xoa huyệt Thái Dương.

Hắn vốn còn tưởng rằng ít nhất mình cũng phải có một đạo long văn để làm vốn gốc.

Không ngờ cuối cùng quần đùi cũng không có, đến khi bóc tách triệt để thì hắn chẳng có long văn nào sất.

“Hụt hẫng không? Nhói tim không?”

Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng cười khổ:

“Thiên phú tu luyện của ta thực sự nát đến thế ư?”

Chẳng lẽ là do hắn thăng cấp quá nhanh, khiến ông trời đố kỵ anh tài?

“Hay là vì kim đan của ngươi bị biến dị, nên khiến cho long văn của ngươi khó ngưng tụ gấp mấy lần bình thường nhỉ?”

Bạch tiền bối two nói. Vì cả thánh ấn và ánh sáng công đức kết hợp với nhau mới tăng thêm một đạo long văn cho Tống Thư Hàng, chắc là độ khó đã tăng gấp đôi rồi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Ví như khả năng ngưng tụ long văn của ta khó gấp mấy lần người bình thường thì… Nếu như thiên phú của ta là hai long văn trở lên thì ít nhất cũng phải ngưng tụ được một đạo long văn chứ.”

Không thể nghĩ tiếp nữa, đau tim quá man.

“Đừng có nhăn nhó nữa, dù sao thì ta cũng có thể thêm đủ chín long văn cho ngươi. Ngoài ra, chúng ta cũng xem như đồng bệnh tương liên, năm đó ta cũng không có long văn nào cả.”

Bạch tiền bối two vỗ vai Tống Thư Hàng an ủi.

Tống Thư Hàng: “?”

Năm đó Bạch tiền bối không có một long văn nào á?

Không thể nào!

Kẻ chẳng có lấy một long văn nào thì sao có thể tu luyện thành thiên đạo được?

Thông qua cuộc đối thoại giữa Bạch tiền bối two và quả cầu kim loại thể lỏng, cộng thêm những tin tức vụn vặt mà bản thân thu thập được trước đây, Tống Thư Hàng đã có thể xác định quan hệ giữa chúa tể Cửu U và thiên đạo.

Thiên đạo Rồng Đốm và chúa tể Cửu U Rồng Đốm two.

Chúa tể cửu u tiền nhiệm, Bạch tiền bối two.

Chúa tể Cửu U đương nhiệm quả cầu kim loại thể lỏng tương ứng với đương kim thiên đạo.

Vì thế… Bạch tiền bối two tương ứng với vị thiên đạo tiền nhiệm [Đột nhiên không muốn chơi nữa, nên biến mất]! Hắn luôn cảm thấy phong cách này thật sự rất đúng với tính cách của Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, ngươi không cần an ủi ta đâu!”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two:

“Ai an ủi ngươi? Năm đó khi ngưng tụ kim đan ta cũng lo lắng thấp thỏm lâu lắm đấy. Ta còn nhớ, khi đó mình không dám gặp mặt người khác, chỉ sợ bạn bè hỏi đến số long văn trên kim đan. Lúc đó hảo hữu của ta ít nhất cũng có bảy tám đạo long văn, kim đan của ta thì trống trơn, đắng lòng biết bao.”

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, sau đó ngươi gặp được kỳ ngộ gì ư?”

“Kỳ ngộ? Không có. Qúa đau lòng vì chuyện kim đan không có long văn nào nên ta bắt đầu bế quan, lần nào cũng đều hơn năm mươi năm. Sau đó, ta tấn thăng từ ngũ phẩm lên cảnh giới Chân Quân lục phẩm thì mới xuất quan. Sau khi tấn thăng lên lục phẩm thì chẳng ai hỏi kim đan của ta có bao nhiêu long văn nữa.”

Bạch tiền bối two nhún vai đáp.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Vậy không có long văn có phải sẽ rất mạnh không?”

“Ai mà biết chứ? Không nói nhiều nữa, thời gian có hạn. Ta thêm đủ chín long văn cho ngươi cái đã.”

Dứt lời, Bạch tiền bối móc ra một chiếc bút, tay còn lại thì túm lấy kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng.

“Thêm thế nào đây?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Sau khi biết được năm đó Bạch tiền bối cũng không có long văn, cảm giác hụt hẫng trong lòng Tống Thư Hàng lập tức tiêu tan. Hắn chuyển sự chú ý của mình lên kim đan cá voi mập.

“Vẽ lên chứ sao.”

Bạch tiền bối two đáp tỉnh rụi.

Tống Thư Hàng:

“Có được không đấy? Sẽ không phai màu chứ?”

“Phai màu quái gì, bây giờ ta đang nắm quyền của thiên đạo đấy, ngươi có hiểu không?”

Bạch tiền bối two nói, dứt lời, hắn nhấc bút, bắt đầu vẽ lên kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, có thể vẽ long văn đẹp một chút được không?”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch tiền bối two:

“Có long văn là tốt lắm rồi, ngươi còn muốn ta vẽ tiên nữ lên kim đan cho ngươi chắc?”

“Không phải, ý của ta là dù sao cũng có thể vẽ lên, hay là vẽ oai phong một chút được không?”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two:

“Đừng có yêu sách nhiều thế, năng khiếu vẽ vời của ta chỉ thường thường thôi. Nếu ngươi không hài lòng thì tự đi mà vẽ!”

“Ta vẽ thì có tác dụng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi là thiên đạo à?”

Bạch tiền bối two hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng: "…"

"Đầu tiên là long văn thứ tư, rất tốt, xong rồi."

Bạch tiền bối two múa bút, nhanh chóng vẽ xong long văn thứ tư.

Tống Thư Hàng:

"À ừm… Bạch tiền bối. Đường long văn này nhìn giống như một thanh kiếm thì phải?"

"Đúng là một thanh kiếm, đó là loại vũ khí ta thích dùng nhất. Thế nên ta rất hài lòng với pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú 'Thánh Kiếm Chung Yên' mà ngươi luyện chế ra."

Bạch tiền bối two gật đầu đáp.

Long văn hình kiếm, thành hình.

Một kiếm long sống động như thật… nếu nhìn kĩ còn có thể phát hiện ra, long văn hình kiếm này có nét tương tự với Thánh Kiếm Chung Yên.

Ngay khi long văn thứ tư thành hình, Tống Thư Hàng liền cảm thấy linh lực cơ thể mình được tẩy rửa một lượt, toàn thân vô cùng thư thái.

Nhưng mà đau tim lắm.

Mỗi khi nhìn thấy long văn hình kiếm trên kim đan, hắn lại nhớ đến kiếm thuật trời "cú" của mình, thế rồi trái tim sẽ đau đớn âm ỉ.

"Bây giờ là long văn thứ năm, kiếm đã có rồi, vẽ một thanh đao vậy."

Bạch tiền bối two vung bút trên kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng.

Đạo long văn thứ năm thành hình, bên trong long văn ẩn chứa đồ án hình đao mờ ảo.

Trên thanh đao này thấp thoáng hư ảnh của một con phượng hoàng.

"Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?"

Tống Thư Hàng nhìn một cái là nhận ra ngay.

"Đúng, chính là thanh đao đó. Nó là tác phẩm do thiên đạo đời thứ ba để lại nên có ý nghĩa sưu tầm nhất định. Lần trước khi bắt được nó ta đã nghiên cứu một phen. Có điều nó chưa phải là thể hoàn chỉnh, giá trị sưu tầm không lớn nên ta đã thả cho nó đi. Sau này đợi nó hoàn chỉnh rồi ta lại sưu tầm cũng không muộn."

Bạch tiền bối two nói.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nên cảm thấy may mắn vì không phải là thể hoàn chỉnh, nếu không nó đã trở thành một thành viên trong kho báu của Bạch tiền bối two rồi.

Cũng như lần trước, sau khi long văn thứ năm thành hình, hắn lại cảm thấy cơ thể của mình được tẩy rửa, trong ngoài sảng khoái.

"Tiếp theo là long văn thứ sáu, vẽ cái gì bây giờ nhỉ?"

Bạch tiền bối two xoa cằm trầm tư.

Hắn định vẽ mỗi đạo long văn thành một thứ khác biệt, như thế mới thú vị.

Tống Thư Hàng:

"Thực ra Bạch tiền bối ạ, vẽ một con rồng vàng oai phong một chút thì sẽ ngầu bá cháy luôn ấy."

"Đồ tầm thường."

Bạch tiền bối two lập tức từ chối yêu cầu của Tống Thư Hàng.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hai mắt hắn đột nhiên sáng lên:

"Đúng rồi, vẽ thứ này."

Hắn vung bút trên kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng, chỉ cần vài nét là long văn thứ sáu đã thành hình. Trong đạo long văn này ẩn chứa một con mắt khổng lồ.

Con mắt này sáng ngời hữu thần, bất luận đứng ở góc độ nào Tống Thư Hàng cũng cảm thấy nó đang nhìn mình chằm chặp, làm hắn sởn cả da gà.

"Đây là cái gì thế? Chẳng lẽ là hành tinh có mắt tác phẩm của thiên đạo thứ hai ư?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Sao ngươi lại nghĩ tới thứ đó thế? Hơn nữa nó là hành tinh đấy, mắt chỉ là phụ kiện mọc trên người nó thôi."

Bạch tiền bối two nói:

“Thứ ta vẽ là con mắt của Thánh Nhân Nho Gia.”

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy bụng mình ẩn ẩn đau, có ảo giác như sắp đau đẻ tiếp.

Bị con mắt này nhìn chằm chằm áp lực lắm đấy.

Chẳng lẽ sau này mỗi lần nội thị, vừa nhìn kim đan cá voi mập của mình là chạm trán ngay với long văn con mắt của Thánh Nhân Nho Gia mà Bạch tiền bối vẽ, sau đó lại bị nó quan sát 360 độ à?

Như thế thì này thì sao mà sống nổi đây?

Cũng may trên kim đan của mình có áo giáp, có thể che được.

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn vì chín tiên cốt của mình đều biến thành áo giáp.

Tất cả mọi vật đều có chỗ hữu dụng của nó, chỉ có bản thân ngươi không phát hiện ra thôi.

Sau khi đạo long văn thứ sáu thành hình, chất lượng linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng lại tăng thêm một ít.

“Ngươi muốn vẽ long văn thứ bảy thế nào?”

Bạch tiền bối two dừng bút, nhìn Tống Thư Hàng.

“Rồng vàng!!”

Tống Thư Hàng đáp ngay tức khắc.

“Có lý tưởng đấy, nhưng ngoài rồng vàng ra, ngươi không còn lý tưởng gì khác ư?”

Bạch tiền bối two hỏi.

“Hoa sen?”

Tống Thư Hàng lại nghĩ tới thế giới hạch tâm của mình.

Bạch tiền bối two:

“Cái này thì còn được.”

Vì thế, đạo long văn thứ bảy thành hình.

Đây là một đạo long văn xoay quanh hoa sen.

Nó còn đẹp hơn tưởng tượng của Tống Thư Hàng nhiều.

Cũng như lần trước, khi đạo long văn này xuất hiện, linh lực của Tống Thư Hàng lại ngưng thực hơn một chút.

“Sắp hết thời gian rồi, ngươi muốn vẽ gì cho long văn thứ tám với thứ chin đây?”

Bạch tiền bối two giục.

“Hay là lại vẽ một con cá voi mập mạp vậy? Kim đan của ta là cá voi mập, vẽ một đan văn cá voi lên cũng hay đấy chứ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thú vị lắm, duyệt.”

Bạch tiền bối two múa bút như bay, dùng tốc độ nhanh nhất để vẽ hình dạng một con cá voi béo mập lên kim đan.

Đạo long văn thứ tám thành hình.

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư về long văn cuối cùng.

Vẽ gì bây giờ?

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’, ‘Thánh Kiếm Chung Yên’, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ‘mỹ nhân rắn công đức + thánh ấn’, ‘viễn cổ thánh viên + kinh thư Nho gia’, con mắt của Nho Gia Thánh Nhân, hoa sen của thế giới hạch tâm, cá voi mập do tam thập tam thú hợp thành.

Khi để ý kĩ, Tống Thư Hàng nhận ra mỗi một thứ đều ít nhiều có liên quan đến hắn.

Vậy thân là long văn ‘định ra thời đại’, khí thế của long văn thứ chín không thể thua kém được.

“Bạch tiền bối, có thể vẽ ta vào không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Bạch tiền bối two:

“Hả?”

“Ta nghĩ tới nghĩ lui, tám long văn đầu ít nhiều đều là sự vật có liên quan tới ta. Vậy thì long văn cuối cùng cứ vẽ ta lên là được, áp hết tất cả luôn.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two:

“Không ngờ Thư Hàng ngươi là người tự luyến như thế.”

“Ta cũng không nghĩ ra thứ gì thích hợp để trấn tràng nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two khinh thường bảo:

“Vẽ ngươi lên thì có thể trấn được cái gì đây? Còn không bằng vẽ ta đây này.”

Dứt lời, Bạch tiền bối two vung bút, vẽ lên kim đan của Tống

Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Hả?”

Đợi chút, Bạch tiền bối… ta cứ cảm thấy nếu vẽ ngươi lên kim đan là sẽ xảy ra chuyện đấy.

“Xong rồi.”

Bạch tiền bối two để bút xuống, hài lòng nói:

“Đạo long văn thứ chín này là tác phẩm mà ta hài lòng nhất đấy. Qủa nhiên để ta trấn tràng là tốt nhất.”

Tống Thư Hàng nhìn về phía đạo long văn thứ chín.

Sau đó hắn phát hiện hình tượng ẩn chứa trong đạo long văn này rõ ràng là bản thân mình.

“Đây không phải là ta à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đạo long văn thứ chín là [ta]”.

Khóe miệng của Bạch tiền bối two nhếch lên:

“Những gì mà mọi người nhìn thấy đều sẽ là [ta].”

Chương 1364: Chân tướng chỉ có một!

“Người nào cũng sẽ nhìn thấy ‘bản thân’? Thế chẳng phải nó là một cái gương à.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “…”

Khó khăn lắm ta mới vẽ được thứ ngầu thế mà ngươi lại hình dung nó thành vật tầm thường như gương ư? Có tin ta trở tay một phát cho ngươi bye bye cuộc đời luôn không?

“Khụ, nhưng mà ngầu lắm, rất thú vị. Người nào nhìn nó cũng sẽ thấy hình ảnh của chính mình, chắc chắn sẽ vui lắm.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Tống Thư Hàng xoa cằm, bắt đầu trầm tư. Chỉ cần vừa nghĩ tới hiệu ứng đặc biệt của đạo long văn thứ chín, trong đầu hắn lập tức nảy ra rất nhiều ý tưởng hay ho.

Ví dụ như hắn có thể ra vẻ nghiêm túc để các vị tiền bối trong nhóm nhìn đạo long văn thứ chín của mình, thử xem các vị tiền bối sẽ có phản ứng gì… Chỉ cần về đến hiện thế là hắn có thể thử mấy trò thú vị này rồi.

“Đã vẽ xong chín long văn, giờ đến lúc chúng ta phải về rồi.”

Bạch tiền bối two vươn tay ra vỗ vào kim đan cá voi mập, để nó quay trở lại cơ thể Tống Thư Hàng.

Kim đan có chín long văn quả nhiên đặc biệt hơn người, kim đan cá voi mập vừa quay về thì Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy dường như nó thật sự đang sống, tung tăng bơi lội trong khí hải đan điền của mình vậy.

Linh Hoàng chín long văn, Bá Tống.

“Sắp hết giờ rồi, đi thôi.”

Bạch tiền bối two vươn tay vỗ một cái, đẩy Tống Thư Hàng về thế giới ma kiếp.

Đồng thời, hắn chỉ vào quả cầu kim loại thể lỏng ở đằng xa.

“Đồ khốn kiếp nhà ngươi!”

Quả cầu kim loại thể lỏng khống chế cơ thể của Vân Tước Tử mắng to.

Bạch đang lợi dụng quyền của thiên đạo để xóa đi kí ức khi nãy của nó. Như thế thì nó sẽ không thể nhớ được chuyện Bạch tiền bối two và Tống Thư Hàng có quen biết nhau.

Sau khi làm xong mọi việc, Bạch tiền bối two cũng nhanh chóng trở lại thế giới ma kiếp.

Sau khi về, hắn lại vứt một tấm da vào Bảo Thực Linh Giới.

Tấm da đó vừa bị ném vào trong Bảo Thực Linh Giới thì nhanh chóng phình to ra, hóa thành hình dáng của Bạch tiền bối two.

Xoẹt ~~

Thông đạo nối từ thế giới ma kiếp đến Bảo Thực Linh Giới sụp đổ, biến mất hoàn toàn.

Trước khi nó sụp đổ, Tống Thư Hàng nhìn thấy một cánh tay màu vàng đột nhiên vươn vào Bảo Thực Linh Giới, tóm lấy ‘Bạch tiền bối two’ bơm hơi, ném hắn vào phòng tối của thiên đạo.

“Cũng may mà đi sớm một bước, muộn chút nữa là phải chơi trốn tìm rồi.”

Bạch tiền bối two thầm nghĩ.

Đương kim thiên đạo có khiếm khuyết, đã bước vào chế độ bị động nên hắn mới có gan mà chơi như thế. Nếu như thiên đạo mà không bị gì thì hắn chẳng dám trắng trợn như thế đâu.

“Bạch tiền bối, cả thiên kiếp và ma kiếp đều đã kết thúc, chắc ta cũng sắp được rời khỏi thế giới ma kiếp rồi nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

[Đừng vội, hiện thế có ba quá trình ‘nhân tiền hiển thánh’, ‘ngưng tụ thánh ấn’, ‘huyền thánh giảng pháp’. Tương ứng với hiện thế, Cửu U đương nhiên cũng có những bước tương tự, ‘ma tiền hiển thân’, ‘ngưng tụ ma ấn’, ‘huyền ma giảng pháp’, không được thiếu một bước nào.]

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời, thế là ta độ qua ma kiếp bát phẩm rồi à?”

“Ngươi đã đánh tan đòn cuối cùng của ma kiếp bát phẩm, nên đương nhiên cũng được xem như đã vượt qua ma kiếp.”

Bạch tiền bối two nói.

Hơn nữa… ma tiền hiển thân lần này chắc là sẽ không giống bình thường.

Bởi vì trong ma kiếp bát phẩm lần này còn có sự can thiệp của thiên kiếp.

Vì thế, Bạch tiền bối two rất tò mò, không biết ma tiền hiển thân có ảnh hưởng tới hiện thế không?

****

Hiện thế.

Ngày 1 tháng 10 năm 2019, quốc khánh của Hoa Hạ.

Vì Bạch tiền bối dùng quyền hạn của mình để sửa lại tốc độ trôi của thời gian trong thế giới ma kiếp, nên Tống Thư Hàng đã độ ma kiếp đến tận ngày 1 tháng 10.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Lần này Hoàng Sơn Tế được tổ chức thành công rực rỡ, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.”

Mượn lực lượng của Hoàng Sơn Tế, Hoàng Sơn Chân Quân đột phá, tấn thăng lên Tôn Giả thất phẩm, đồng thời cũng đã ổn định cảnh giới của mình trước ngày 1 tháng 10.

“Hoàng Sơn tiền bối, hôn lễ của Đậu Đậu cuối cùng thế nào rồi? Nó đã kết hôn với Phù Sinh Tiên Tử rồi à?”

Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi.

Lần trước sau khi Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử khiêu vũ xong, Hoàng Sơn Tế bước vào giai đoạn cuối cùng. Sau đó, cả Đậu Đậu lẫn Phù Sinh Tiên Tử liền biến mất, mãi cho đến khi tế điển kết thúc cũng không thấy xuất hiện.

Các đạo hữu trong nhóm đều được lợi từ Hoàng Sơn Tế, cảnh giới tăng lên, lại lấy được các loại bảo thạch quý hiếm. Trong phần cuối của tế điển, các thành viên tham gia đều nhận được sự hỗ trợ của sức mạnh tế điển, trong vòng một năm sắp tới việc tu luyện sẽ làm ít mà được nhiều.

“Đậu Đậu hiện đang bế quan, Tam Thập Tam Thú Thần Tông gửi hóa hình đan tới để Đậu Đậu ngưng tụ ra hình người trước khi đột phá cảnh giới ngũ phẩm. Như thế thì đến lúc độ ngũ phẩm yêu kiếp nó sẽ nắm chắc phần thắng hơn. Hôn lễ của Đậu Đậu và Phù Sinh đạo hữu chỉ là một bước trong kế hoạch, chủ yếu là để giúp ta hoàn thành Hoàng Sơn Tế, cũng coi như là giao dịch giữa ta và Tam Thập Tam Thú Thần Tông.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Hắn cũng hy vọng Đậu Đậu và Phù Sinh Tiên Tử hợp mắt nhau… nhưng đáng tiếc, tiên tử không phải tên Sở Sở.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Thế nên tiểu Diệt Phượng à, ngươi cũng phải cố gắng lên đấy.”

Nếu Đậu Đậu huyễn hóa thành người sớm một bước, với tư chất của nó và tài nguyên của Hoàng Sơn tiền bối, chuyện nó tấn thăng lên đại yêu ngũ phẩm sẽ chắc như đinh đóng cột.

Diệt Phượng Công Tử lại là người được công nhận là khắc tinh của Đậu Đậu, nếu như cảnh giới của Đậu Đậu đuổi kịp Diệt Phượng, xưng hô khắc tinh này e là không thể giữ vững được.

“Ta nhất định sẽ tiếp tục dẫn đầu, tấn thăng lên Chân Quân trước Đậu Đậu.”

Diệt Phượng Công Tử nói rất tự tin, gần đây hắn tu luyện rất khắc khổ, nhận được sự hỗ trợ từ Hoàng Sơn Tế, hắn đã tăng hẳn lên một tiểu cảnh giới.

Dứt lời, Diệt Phượng Công Tử lại nói:

“Nhưng mà lạ thật đấy, ta cứ cảm thấy hình như mình đã quên mất chuyện gì đó. Ngoài Đậu Đậu ra thì hình như còn có một người khác khiến ta rất khó chịu, khiến ta không thể không khắc khổ tu luyện. Gần đây ta ngày luyện, đêm luyện chính là để bản thân đỡ buồn bực. Nhưng rốt cuộc người đó là ai thì ta lại không nhớ rõ được.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Diệt Phượng Công Tử cũng có cảm giác này à? Thực ra một thời gian trước ta cũng có cảm giác khó chịu này, luôn cảm thấy nếu bản thân không cố gắng tu luyện thì sẽ bị người khác vượt qua.”

Dược Sư: “+1”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“+2”

Tuyết Lang Động Chủ: "+3 "

Phá Dương Kích Quách Đại: “[meme đầu chó Đậu Đậu đáng yêu]”

Thất sinh Phù Phủ Chủ: “+4”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Đệch!!”

[Hệ thống nhắc nhở: Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã gỡ một tin nhắn] x2

Phá Dương Kích Quách Đại:

[meme tức giận vò đầu chó lầu trên]

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Cũng may bản tọa phản ứng nhanh.”

Nếu không thì suýt chút nữa là bị vò đầu chó rồi.

Phá Dương Kích Quách Đại gửi một emo mỉm cười rồi bình tĩnh cướp mất số thứ tự của Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “+4”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “… Thôi được rồi, thế ta +5 vậy.”

Tô thị A Thất (Chân Quân):

“+6, các ngươi có nhớ ta có một hậu bối đáng yêu không? Tự dưng ta lại không tài nào nhớ nổi.”

“A Thất ngươi có hậu bối à?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

Tô thị A Thất:

“[Meme ngơ ngác] Tự nhiên ta quên mất nhưng chắc hẳn ta có một hậu bối đáng yêu trong Tô thị. Ta vẫn luôn chăm sóc cô ấy như em gái… Là mơ à? Nhưng ta cứ cảm thấy đó không phải là mơ.”

“A Thất, không ngờ ngươi còn có thuộc tính mê em gái đấy, chẳng xứng với hình tượng của ngươi chút nào. Ta thấy thực ra ngươi thích hợp để làm một người mê chị gái hơn. Em gái quá yếu ớt, một kẻ cuồng đánh nhau như ngươi sẽ dọa cô bé ấy sợ mất

thôi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tô thị A Thất: “…”

Bắc Hà Tán Nhân nói thêm:

“Ta cũng cảm thấy A Thất có một hậu bối rất đáng yêu, hình như ta có chút ấn tượng.”

“Bắc Hà, ngươi có hảo cảm với em gái của A Thất à? Cẩn thận hắn chém ngươi đấy! Một khi mấy tên mê em gái mà lên cơn thì đáng sợ lắm.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Tam Lãng, ta tra được địa chỉ IP của ngươi rồi.”

Tô thị A Thất đột nhiên nói.

“Ha ha ha, ngây thơ quá. Địa chỉ IP của ta làm sao là thật được chứ. Những thứ ngươi tra được toàn là địa chỉ giả thôi.”

Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói.

Tô thị A Thất:

“Ta còn cảm ứng được khí tức của ngươi nữa cơ… Trùng hợp quá, ta đang ở rất gần ngươi. Ngự đao phi hành mười lăm giây là đến. Tam Lãng huynh, đã hơn nửa năm nay chúng ta chưa luận bàn đao pháp rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay chúng ta thử đọ vài đường xem sao nhé?”

“Đệch, ngươi không biết xấu hổ à? Bây giờ ngươi là Chân Quân lục phẩm, còn ta vẫn ở ngũ phẩm mà.”

Cuồng Đao Tam Lãng hoảng hốt… Bởi vì hắn cũng cảm ứng được khí tức của tên A Thất tùy hứng kia rồi.

Tô thị A Thất:

“Yên tâm đi, ta sẽ áp chế cảnh giới bằng với ngươi. Khi luận bàn với người khác, A Thất ta chưa từng để người ta chịu thiệt bao giờ. Để ta xem thử, có phải ngươi đã tu luyện bảy mươi hai đường khoái đao lên cảnh giới cao hơn rồi không.”

Vì khi khổng khi không lại “mất đi” hậu bối đáng yêu nên A Thất trở nên khá nóng nảy. Vậy mà lúc này Tam Lãng còn trêu chọc hắn, đúng là không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào.

Lệ Chi Tiên Tử:

"Cười xem Tam Lãng tự tìm chết thành công."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Lại là một ngày hòa bình."

"A, đợi chút đã, A Thất ngươi đợi một chút. Để ta gửi nốt tin nhắn cuối cùng đã."

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nói.

Tô thị A Thất:

"Ta ở cửa ra vào rồi, đợi ngươi gửi xong tin đấy."

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Thực ra… không chỉ mình A Thất ngươi cảm thấy như mất đi thứ gì đâu, ta cũng thấy bản thân đã để vuột mất người mình yêu sâu đậm ấy. Sau khi từ Hoàng Sơn Tế của Hoàng Sơn tiền bối trở về, mấy ngày nay ta cứ thấy đau lòng, dường như thế giới của ta mất đi nửa kia rồi ấy."

"Tam Lãng cũng có người yêu á?"

Diệt Phượng Công Tử giật mình.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Chính ta cũng thấy khó hiểu về cảm giác này, có điều cảm giác đau đớn này chắc là 'yêu' ấy nhỉ? Cho dù không phải là yêu thì cũng là có cảm tình."

"Ta không thể tưởng tượng nổi Tam Lãng mà yêu đương thì sẽ như thế nào."

Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Điềm Thiên Phó Đảo Chủ:

"Ta phát hiện ra một manh mối. Nhưng trước khi nói ra, ta muốn hỏi A Thất tiền bối một câu."

"Mời Điền Thiên Tiên Tử nói."

Tô thị A Thất đáp.

Điền Thiên Phó Đảo Chủ:

"A Thất tiền bối, trong ấn tượng của ngươi, thiên phú tu luyện của vị hậu bối đáng yêu đó thế nào?"

"Chắc hẳn rất mạnh, là thiên tài tuyệt đỉnh. Ta cảm giác không thấp hơn tứ phẩm đâu."

Tô thị A Thất trả lời.

Điền Thiên Phó Đảo Chủ:

“Vậy chân tướng chỉ có một, ‘người bị biến mất’ mà mọi người đều cảm thấy là cùng một người. Thiên phú của cô ấy rất mạnh, khiến mọi người cảm thấy bị bức bách. Cô ấy là hậu bối đáng yêu của A Thất, thế rồi… còn là người mà Tam Lãng tiền bối yêu thầm nữa.”

Tô thị A Thất: “…”

Tam Lãng, hôm nay ngươi hãy chết đi!

Chương 1365: Xin chào, đạo hiệu hiển thánh của ngài đã được người khác sử dụng

Suy luận của Điền Thiên Phó Đảo Chủ rất hợp tình hợp lý!

“Người bị biến mất” này là hậu bối của A Thất, vậy thì tuổi tác của cô chắc chắn không lớn. Vì thế, A Thất mới thương yêu cô như em gái của mình.

Thế rồi cô rất có thiên phú tu luyện, được A Thất gọi là ‘thiên tài tuyệt đỉnh’, tuổi còn trẻ mà đã đến được cảnh giới tứ phẩm, vậy tất cả các đạo hữu tứ phẩm, Linh Hoàng ngũ phẩm trong nhóm tự nhiên sẽ cảm thấy có áp lực. Vì để duy trì thể diện của một ‘tiền bối’, đương nhiên phải cố gắng tu luyện. Ngày luyện, đêm luyện, ngày nghỉ cũng không ngừng luyện cấp.

Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất. Rất có thể cô và Tam Lãng tiền bối đã nảy sinh tình cảm với nhau, hoặc là Tam Lãng tiền bối yêu thầm cô. Giả thiết này phù hợp với suy đoán của tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Kết quả suy luận của Điền Thiên Phó Đảo Chủ chân thực đến mức làm cho người ta nghẹt thở.

“Đợi đã, chuyện này rất định có hiểu lầm gì đó. Ta không phải là người cuồng em gái. Ta thích các chị đại cơ.”

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng giải thích.

Hắn cảm thấy Tô thị A Thất đứng ngoài cửa sắp bùng nổ rồi… Tam Lãng thấy những gì mình nói lúc trước rất chính xác, một tên cuồng em gái mà lên cơn thì rất đáng sợ.

“Thế cũng có gì sai đâu, Tam Lãng tiền bối. Ai quy định hậu bối của A Thất tiền bối không thể là một ‘chị đại’ chứ? Chúng ta là tu sĩ chứ có phải người bình thường đâu. Cho dù có là hậu bối của A Thất tiền bối, nhưng cô ấy đã đạt cảnh giới tứ phẩm, nếu nhìn từ vẻ ngoài thì rất có thể cô ấy đã là một ‘chị đại’ trưởng thành rồi ấy chứ.”

Điền Thiên Phó Đảo Chủ bổ sung.

“Điền Thiên Tiên Tử, xin cô hạ khẩu lưu tình.”

Tam Lãng dùng voice chat mà kêu lên thảm thiết.

Trong đoạn chat còn kèm theo cả tiếng cửa bị phá, tiếng lưỡi đao kéo lê trên mặt đất nữa. Hiệu quả âm thanh chẳng thua gì phim kinh dị

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 yên lặng gật đầu. Vở kịch Tô thị A Thất đại chiến Cuồng Đao Tam Lãng đã mở màn rồi.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính, mắt kính chiết xạ ra ánh sáng trí tuệ:

“Chư vị, ta muốn bổ sung thêm một điểm nữa. Thực ra ta cảm thấy người khiến ta nghẹn tim chắc là đàn ông.”

Điền Thiên Phó Đảo Chủ:

“Như thế thì cũng không xung đột gì… vì ký ức của A Thất tiền bối mơ hồ, có lẽ hậu bối của hắn là một người đàn ông cũng nên?”

“Vậy giả thiết người yêu của Tam Lãng không được thành lập rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân nói, dù gì thì Tam Lãng cũng thích kiểu chị đại cơ mà.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Tiên Tử:

“Sao lại không thành lập chứ? Nói không chừng Tam Lãng thích một người đàn ông kiểu chị đại thì sao?”

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Vũ Nguyệt Chân Quân, đừng đầu độc các đạo hữu.”

Hoàng Sơn tiền bối không sửa lại nick của mình trong nhóm chat. Hắn dùng nick Hoàng Sơn Chân Quân lâu nên đã quen rồi. Dù sao mọi người đều biết hắn đã tấn thăng lên Tôn Giả, không cần thiết phải sửa tới sửa lui làm gì.

“Bạch tiền bối còn chưa bế quan xong à?”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời nói, vừa dứt lời, nó lại bổ sung:

“Còn nữa, ta nhớ nhiều hơn các ngươi một chút. Ta còn nhớ ‘nghìn năm đệ nhất thánh’ Bá Tống hình như cũng là đạo hữu trong nhóm, hơn nữa còn là hậu bối của chúng ta nữa.”

“Bá Tống Thánh Quân á? Không thể nào, nếu hắn mà là hậu bối của chúng ta thì đám chúng ta nào còn mặt mũi gì nữa?”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân nói.

**JS:

“Mọi người nói xem, có khi nào vị ‘hậu bối’ bị mọi người quên lãng lại liên quan đến ta không?”

“Chẳng lẽ là môn nhân của ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ đạo hữu ư?”

Hoàng Sơn Chân Quân thầm gật đầu, khả năng này rất cao.

**JS:

“Rất có thể là do tu luyện công pháp của hệ ta đến đại thành nên cảm giác tồn tại của hắn đã biến mất hoàn toàn.”

Các vị đạo hữu trong nhóm đều cảm thấy rất có khả năng này.

Gần đây công lực của ** JS ngày càng thâm hậu, cảm giác tồn tại cũng ngày càng thấp. Trước đây mọi người còn có thể nhớ một chút về đạo hiệu của hắn, còn bây giờ thì một chữ cũng không nhớ nổi.

Ngoài trừ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1… nhiều giảng viên, học sinh của đại học Giang Nam cũng có cảm giác tương tự. Họ cứ cảm thấy lớp của mình thiếu mất một học sinh nhưng nghĩ nát óc cũng không nhớ ra là vắng ai.

…

…

Trong lúc tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 còn đang nghị luận sôi nổi, đột nhiên trong lòng họ dâng lên một cảm giác.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cảm giác động lòng này… là có Huyền Thánh hiển thánh!

“Chắc là Linh Điệp Tôn Giả, thực lực của hắn cũng tương đương với Thất Tu tiền bối, hơn nữa thời điểm bế quan đột phá cảnh giới Huyền Thánh của họ cũng gần nhau. Tính thời gian thì cũng nên hiển thánh rồi.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Hoàng Sơn Chân Quân:

“Nếu tính cả Thất Tu Thánh Quân thì nhóm chũng ta có hai vị Huyền Thánh bát phẩm rồi. Đúng là đáng chúc mừng.”

“Hoàng Sơn tiền bối, sao ngươi có thể quên Thất Sinh Phù Thánh Quân chứ.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Thất Sính Phù Phủ Chủ:

“Đừng có kéo ta vào, mọi người còn lạ gì chuyện của ta nữa. Ta còn nhớ mình và Bá Tống Huyền Thánh cùng độ thiên kiếp. Nhưng quá trình cụ thể thế nào thì quên mất tiêu rồi...”

“Xuất hiện rồi! Ơ? Hoàn cảnh này hình như không đúng lắm.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Cảnh tượng mà mọi người nhìn thấy không phải là thế giới thiên kiếp vàng chói mà là một vùng tà khí, là thế giới ma kiếp ngập tràn khí tức dơ bẩn màu tím đen.

“Ta thấy nơi này hình như là Cửu U thì phải? Có ai hiểu về thế giới Cửu U không?”

Hiến Công Cư Sĩ lên tiếng.

Hiến Công Cư Sĩ vốn đang bế quan dưỡng thương, nhưng đợt ‘nhân tiền hiển thánh’ này làm hắn bật ra.

“Đây đúng là thế giới ma kiếp không lẫn đi đâu được, ta nhớ chúng ta đã từng vào đó để nghiên cứu tên lửa đạn đạo thiên kiếp và bom nguyên tử thiên kiếp. Hình như chuyện này có liên quan đến thành viên bị biến mất kia.”

Hoàng Sơn Chân Quân khẳng định.

“Vậy đây chính là ma tiền hiển thân của Cửu U à? Tại sao nó lại chiếu đến hiện thế chứ? Chẳng lẽ Cửu U đã hoàn toàn xâm chiếm hiện thế rồi ư? Hay là Cửu U và hiện thế đã nhập vào làm một chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

“Điều làm ta tò mò hơn chính là... rốt cuộc là ai đang hiển thánh?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Cảnh tượng ma tiền hiển thân dần dần hiện rõ ra.

Điều đầu tiên đập vào mắt mọi người là một vị tiên tử nửa người nửa rắn. Lúc này vị tiên tử đó giơ cao hai tay, trong tay đang tế một vật.

Hình như là ‘con dấu’. Có điều hình ảnh chưa được phóng to nên không rõ con dấu đó là gì. Khi nhìn thấy con dấu đó thì trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Hình ảnh ma tiền hiển thân dần dần kéo lại gần.

Sau đó, có một đám thánh viên viễn cổ xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong tay chúng cầm kinh điển Nho gia dày cộm, người mặc nho bào, ngập tràn khí chất thư sinh.

Thú tu của thú giới:

“Ôi móa ơi, đây không phải là thánh viên viễn cổ do Thánh Viên Long Lực Thần Công của chúng ta ngưng tụ thành ư? Nhưng Nho bào với kinh thư Nho gia trên người mấy thánh viên này là sao đây?”

Các thánh viên đầu nhập Nho gia tập thể à?

Các tu sĩ Nho gia đều đần mặt ra… Những người đứng đầu Nho gia cũng nhận ra kinh văn kia, đó là hư ảnh chỉ xuất hiện sau khi Nho gia tôi thể pháp ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ đến đại thành.

“Lên sàn hoành tráng thế!”

Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng… nhờ phúc hiển thánh của vị đại lão này mà trận luận bàn giữa hắn với Tô thị A Thất đã tạm dừng.

Góc quay cứ chuyển chuyển chuyển, cuối cùng cũng tới chính chủ.

Một thanh niên mặc T-shirt và quần cộc xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là tất cả quần áo còn sót lại của Tống Thư Hàng, những bộ khác đều bị xử lý hết lúc ở trong thiên kiếp rồi.

Cách ăn mặc tùy ý thế này làm mọi người nhất thời không thích ứng kịp. Trận thế ban đầu hoành tráng như thế, thế mà chính chủ lại ăn mặc tùy tiện thế này là sao đây, cố ý à?

“Ơ? Ta hoa mắt rồi ư? Đây là Bá Tống Huyền Thánh mà đúng không??”

Rốt cuộc mọi người cũng nhận ra vị đại lão đang ma tiền hiển thân này.

Vì hiệu ứng ‘thiện hạ không ai không biết’ sau khi tấn thăng lên làm Huyền Thánh của Tống Thư Hàng vẫn còn thời hạn một năm nữa nên mọi người vừa nhìn là sẽ nhận ra thân phận của hắn ngay.

“Bá Tống Huyền Thánh chạy đến Cửu U độ ma kiếp ư? Hơn nữa còn độ kiếp thành công? Tấn thăng lên Thánh Ma bát phẩm ở Cửu U luôn hả?”

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều thộn mặt ra.

Không chỉ có các thành viên trong nhóm, các tu luyện giả của chư thiên vạn giới cũng có chung một vẻ mặt như thế.

Tuy rằng vì phòng tối của thiên đạo nên ấn tượng của mọi người đối với Bá Tống Huyền Thánh nhạt nhòa đến cực hạn. Nhưng nhân tiền hiển thánh và nội dung Huyền Thánh giảng pháp vẫn còn in sâu trong đầu họ. Nghìn năm đệ nhất thánh, nhân vật được định trước là đi vào lịch sử của tu chân giới giờ đã chạy đến Cửu U rồi ư?

Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã đọa lạc? Bị ma hóa rồi ư?

“Tống Thư Hàng, ta nhớ ra rồi… tên tục gia của Bá Tống Huyền Thánh là Tống Thư Hàng. Kỳ lạ thật, tại sao ta lại biết chuyện này nhỉ, trước đây ta có quen với hắn à?”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Vào khoảnh khắc khi Tống Thư Hàng ma tiền hiển thân, một chút kí ức về hắn trong não hải của Diệt Phượng Công Tử được kích hoạt.

“Ta cũng nhớ ra rồi, Bá Đao Tống Nhất Tống Thư Hàng. Lúc trước Bạch Hạc Chân Quân nói không sai, hắn là một trong các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1.”

“Hắn là thành viên bị biến mất trong kí ức của chúng ta à? Vậy hắn là hậu bối của A Thất ư? Là người Tam Lãng yêu sâu đậm? Đau tim quá man, là hậu bối của chúng ta mà hắn đã đạt cảnh giới bát phẩm rồi á? Chẳng trách chúng ta bị bức bách đến mức không chịu nổi, ngày đêm khổ luyện. Nếu không luyện thì chỉ còn đường hết thể diện mà rút khỏi nhóm thôi.”

“Điều ta muốn biết hơn là nếu như Thư Hàng đã là Bá Tống Huyền Thánh rồi, thì sao hắn lại chạy tới thế giới Cửu U độ ma kiếp hiển thánh nữa?”

“Không không không, các ngươi đặt trọng tâm nhầm chỗ rồi. Theo ta thấy, quan trọng hơn là, Bá Tống Huyền Thánh làm thế nào lấy được trái tim của Tam Lãng?”

[Hệ thống nhắc nhở: Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm phát ngôn 5 phút.]

“Có là quản trị viên ta cũng cấm phát ngôn cho mà xem.’

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

…

…

So với các thành viên trong chư thiên vạn giới ở hiện thế, các tà ma của thế giới Cửu U còn ngơ ngác hơn.

Bá Tống Huyền Thánh, nghìn năm đệ nhất thánh của nhân loại, sao lại chạy đến Cửu U để ma tiền hiển thánh thế này?

Đến phá bĩnh hả?

Hay Bá Tống Huyền Thánh là cường giả tiên ma song tu? Vừa tu tiên vừa tu luyện ma đạo Cửu U?

Đây là cách mà nhân con mợ nó vật chính trong các tiểu thuyết cách đây mấy trăm năm sử dụng, bây giờ không phổ biến loại nam chính như thế này nữa rồi, cái tên khốn kia.

…

…

Thế giới ma kiếp.

Tống Thư Hàng thầm nhủ:

“Bạch tiền bối, ngươi đã cố hết sức phô bày trận thế rồi. Vậy thì có thể giao cho ta quyền lựa chọn ‘ma ấn’ không?”

Lúc nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn, vì thực lực của hắn không đủ nên chữ trên thánh ấn đều hình thành một cách ngẫu nhiên, dẫn đến việc hắn có thêm một biệt danh là ‘Bá Bá

Tống’.

Bây giờ đến ma tiền hiển thân, hắn nhất định phải tự tay khắc đạo hiệu lên ma ấn.

“Không thành vấn đề, ngươi định khắc đạo hiệu gì?”

Bạch tiền bối two hỏi.

“Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Thư Sơn Cư Sĩ rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Không thành vấn đề, ta làm thay ngươi.”

Bạch tiền bối two nói.

Một lúc sau.

[Xin chào, đạo hiệu hiển thánh của ngài đã bị người khác sử dụng. Xin đổi một đạo hiệu khác.]

Chương 1366: Nổ pháo chúc mừng sự ra đời của tân Huyền Ma

m thanh này vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta đang ma tiền hiển thân đúng không? Có chắc là không phải đang đăng ký tài khoản chơi game đấy chứ?

Nghiêm túc chút đi, đang trong trường hợp long trọng đấy!

“Đổi đạo hiệu khác đi, cái tên ‘Thư Sơn Cư Sĩ’ của ngươi xưa như Trái Đất, bị các tà ma bát phẩm đã ‘ma tiền hiển thân’ của Cửu U chiếm mất từ lâu rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng phụ trách phô trương trong ma tiền hiển thân, tuyên truyền với chư thiên vạn giới về thế giới ma kiếp của Cửu U. Để đền đáp, Bạch tiền bối two giúp Tống Thư Hàng xác nhận đạo hiệu.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Đạo hiệu Thư Sơn Cư Sĩ này vừa nghe đã biết là đạo hiệu Nho gia, vì sao đại lão của tà ma Cửu U lại lấy cái tên này chứ?”

“Chắc vì nghe nó ngầu.”

Bạch tiền bối nói:

“Có người cảm thấy đạo hiệu thế này nghe nó ừm… đúng rồi, nghe nó Tây lắm. Thế nên không ít tà ma Cửu U đặt đạo hiệu như thế.”

“Bọn họ không sợ vì thế mà bị chúa tể Cửu U ghét bỏ, vận mệnh tăm tối à?”

Tống Thư Hàng hỏi… Hắn còn nhớ, hình như quả cầu kim loại thể lỏng rất ghét Nho gia thì phải? Dựa theo nguyên tắc ghét ai ghét cả tông chi họ hàng, lấy đạo hiệu Nho Gia khác gì tự tìm đường chết đâu?

“Không đâu, với tính cách của quả cầu béo phị kia, chuyện khiến Nho gia ghê tởm thế này nó vui còn không kịp nữa là.”

Bạch tiền bối two cười hà hà đáp.

Tống Thư Hàng chỉ thấy nghẹn hết cả tim.

“Vậy ‘Tầm Đạo Thư Sinh’ thì sao?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

[Xin chào, đạo hiệu hiển thánh của ngài đã được sử dụng. Xin đổi sang đạo hiệu khác rồi tiếp tục hiển thánh.]

Giọng nói kia lại vang lên trong não hải của Tống Thư Hàng.

Đến cả Tầm Đạo Thư Sinh cũng bị chiếm rồi á?

Các tà ma của Cửu U bị dở hơi à!

Cứ cách một thời gian các ngươi lại đi chọi nhau với Nho gia một phen, chọi đến mức Nho gia không còn không gian sinh tồn ở hiện thế, phải sống khiêm tốn, cuối cùng bắt buộc chuyển hẳn đến thế giới kim liên để phát triển.

Dưới tiền đề thế nảy, các tà ma Cửu U còn coi việc lấy một đạo hiệu “phong cách Nho gia” là mode… Chẳng thể hiểu nổi tư duy của bọn nó nữa.

“Đừng thử đạo hiệu Nho gia nữa, ngươi có tưởng tượng nhiều hơn nữa cũng không bì kịp với bao nhiêu tà ma Cửu U đâu. Đạo hiệu Nho gia mà ngươi nghĩ ra chắc đều bị chiếm hết rồi, đổi hệ khác đi.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nhìn ma ấn ngưng tụ trước người mình, tim nghẹt lại đến mức không thể thở nổi.

…

…

Cùng lúc đó, tất cả các tu sĩ trong chư thiên vạn giới và ta ma của thế giới Cửu U đều âm thầm dõi theo Bá Tống Huyền Thánh đang ‘ma tiền hiển thân’.

Ma ấn đã xuất hiện bên người Bá Tống Huyền Thánh rất lâu rồi.

Cũng như thánh ấn, theo lý mà nói ma ấn cũng đang tiến hành hoạt động ‘chọn đạo hiệu’.

Nhưng ma ấn đã bị kẹt ở khâu này nửa ngày trời rồi, ‘ma hiệu’ của Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa xuất hiện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Không hổ là đại lão đầu tiên đồng thời hiển thánh ở cả Cửu U và hiện thế, danh hiệu nghìn năm đệ nhất thánh quả nhiên không phải là hư danh.”

“Các ngươi nói xem, ma hiệu của Bá tống Huyền Thánh sẽ là gì đây?”

“Ma ấn tương phản với thánh ấn, vậy thì ma hiệu và thánh hiệu chắc cũng sẽ trái ngược. Thánh hiệu là Bá Tống, vậy ngược lại ma hiệu là Tống Bá chăng?”

Tất cả mọi ngóc ngách trong chư thiên vạn giới và Cửu U đều đang nghị luận sôi nổi.

Trong nhóm Cửu Châu số một.

**JS nhìn ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đang hiển thánh lần thứ hai trên đỉnh đầu mình, đột nhiên rất muốn khóc triệu dòng sông.

Xa xỉ biết bao!

Nếu như có thể tặng cho hắn một cơ hội thế này thì tốt biết mấy.

“Sau khi ta tấn thăng lên Tôn Giả thất phẩm, cảm giác tồn tại càng ngày càng mờ nhạt, cứ như thế thì nói không chừng còn chưa tới bát phẩm thì các đạo hữu trong nhóm đã xếp ta vào quên lãng rồi.”

**JS lẩm bẩm.

Thật không ngờ **JS lại lặng lẽ tấn thăng lên cảnh giới Tôn Giả rồi.

Tuy nhiên các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 chẳng ai hay biết, không ai chú ý tới.

…

…

Lần này Tống Thư Hàng thăng cấp trái phép, nên vẫn không nhìn thấy bình luận của chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U.

Khi Huyền Thánh hoặc Huyền Ma bát phẩm chính quy hiển thánh và hiển thân, bình luận của chư thiên vạn giới và thế giới

Cửu U sẽ bật ra, xuất hiện trước mặt Huyền Thánh và Huyền Ma.

“Có người đề nghị ngươi lấy tên là ‘Tống Bá’, ta thấy nói ngược lại cũng thú vị đấy.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa:

“Không, ta không muốn đâu!”

Hắn không muốn bị gọi là ‘Tống Bá… Bá’ đâu, mệt tim lắm.

“Vậy ngươi nhanh lên một chút đi, cho dù ta có nhúng tay trợ giúp thì thời gian chọn đạo hiệu của ngươi cũng có hạn thôi đấy. Sau ma tiền hiển thân còn một bước nữa, không thể lãng phí hết thời gian để nhìn ngươi đứng đực ra đấy được.”

Bạch tiền bối two lại giục.

Tống Thư Hàng day day huyệt Thái Dương, vắt óc suy nghĩ.

Hai đạo hiệu hệ Nho gia đều bị tà ma cửu u chiếm trước mất rồi, đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất cũng không được, vì thánh hiệu của hắn đã là ‘Bá Tống’ rồi, nếu như lại lấy một đạo hiệu có chữ ‘Bá’ nữa thì áp lực tâm lý lớn lắm. Có một ‘Bá… Bá Tống’ là đủ rồi, ‘Bá… Bá Đao’ thì thôi bỏ qua đi.

Kim Cương Quân Tử Đao đã cho Tiểu Thải.

Đạo hiệu Thiện Tâm Tu Sĩ hắn đã có dự định riêng, nhưng còn phải xem sau này có duyên với cô bé con ở thú giới kia không đã, tạm để đấy tính sau.

Còn lại Mộc Đạo Nhân và Bạch Kình Đao Khách, hắn dự định chọn lấy một trong hai cái này cho Sở Sở.

Dù gì hắn cũng đã tặng cho Tiểu Thải đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao, không thể nặng bên này nhẹ bên kia được.

Sở Sở là một kiếm tu, loại bỏ đạo hiệu ‘Bạch Kình Đao Khách’, đến lúc đó để Sở Sở chọn đạo hiệu từ Mộc Đạo Nhân và hai đạo hiệu hệ Nho gia kia vậy.

Mộc Đạo Nhân cũng để lại đã, ngộ nhỡ Sở Sở không thích đạo hiệu hệ Nho gia thì cũng có một cái dự bị.

Thế nên… chỉ còn lại ‘Bạch Kình Đao Khách’ thôi ư?

Tống Thư Hàng cảm thấy không cam lòng.

Bởi vì tên đầy đủ của Bạch Kình Đao Khách là ‘Đao khách ở đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, tỉnh Chiết Giang, Hoa Hạ'. Phong cách này loằng ngoằng đến đáng sợ, không đến lúc bất đắc dĩ thì Tống Thư Hàng không muốn dùng đến đạo hiệu này.

Nếu như cả bảy cái đều không được thì hắn còn đạo hiệu 'Trình Lâm'.

Thế nhưng đạo hiệu này lại càng không được.

Đầu tiên, cái tên Trình Lâm này quá là nữ tính, hơn nữa vào thời viễn cổ Trình Lâm nữ đế đã giao quá nhiều 'nhân'. Nếu như hắn lựa chọn dùng đạo hiệu này, vậy thì tất cả 'quả' lẫn tội nợ hắn đều phải gánh hết.

"Nhanh lên."

Bạch tiền bối two lại thúc giục.

Tống Thư Hàng day mi tâm vội vàng suy nghĩ.

Nếu như không dùng được cả bảy đạo hiệu trên, Trình Lâm cũng không thể dùng, vậy thì chỉ còn một lựa chọn thôi.

Tự tạo ra một đạo hiệu mới.

"Thần Kiếm Tống Nhất!"

Tống Thư Hàng hét lớn:

"Ta quyết định rồi, chính là đạo hiệu này."

"Ngươi chắc chắn là cái này chứ?"

Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng:

"Chắc chắn."

Một lúc sau.

[Xin chào, đạo hiệu hiển thánh của ngài đã được người khác sử dụng, xin đổi một đạo hiệu khác rồi tiếp tục hiển thánh.]

Giọng nói đó lại vang lên trong não hải của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

Ai mà vô sỉ thế, đến cả đạo hiệu như Thần Kiếm Tống Nhất cũng giành đăng kí trước luôn rồi hả?

"Hết giờ rồi."

Đúng lúc này, Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Hả?"

"Ta đã nói với ngươi là thời gian có hạn. Bây giờ bắt đầu chế độ chọn ngẫu nhiên của ma ấn.”

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng vội nói:

“Bạch tiền bối, ngươi là chúa tể Cửu U mà, cho ta một cơ hội nữa đi.”

“Cho dù ta có là chúa tể của Cửu U thì cũng không thể hoàn toàn ngó lơ quy tắc được. Tiền bối chỉ có thể giúp ngươi tới đây thôi ~ Hy vọng ngươi có thể chọn được một cái tên ngẫu nhiên khiến mình hài lòng.”

Bạch tiền bối two nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng lập tức nhòe đi.

Ngay sau đó, vô số phù văn hiện lên trên ma ấn của hắn.

Có tất cả bốn lựa chọn: Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thiện Tâm Tu Sĩ, Trình Lâm.

Đến cả Bá Đao Tống Nhất cũng không có luôn.

Chỉ có một mình Tống Thư Hàng nhìn thấy những đạo hiệu này, trước khi đạo hiệu chưa được quyết định, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U chỉ có thể nhìn thấy một dãy các phù văn phát sáng.

“Cuối cùng vẫn phải chọn một trong bốn đạo hiệu này à? Không có nhiều sự lựa chọn hơn sao?”

Tống Thư Hàng không cam lòng.

Ba đạo hiệu đằng trước vẫn còn đỡ, ngộ nhỡ chọn đúng ‘Trình Lâm’ thì sẽ chết người đó.

Dường như cảm ứng được suy nghĩ trong lòng hắn, ma ấn đột nhiên có thêm một lựa chọn nữa - ‘Nho Thánh’.

Nho Thánh?

Đạo hiệu này trâu lắm, có dùng được không thế?

Còn nữa, vì sao lại xuất hiện đạo hiệu này chứ? Chẳng lẽ là do con mắt của Thánh Nhân Nho Gia kia? Sau khi ma ấn phát giác ra con mắt đó thì rút gọn đại danh ‘Nho Gia Thánh Nhân’ lại, biến thành Nho Thánh chăng?

“Ta muốn đạo hiệu này, ta cần mỗi nó thôi!”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Tuy rằng nếu dùng đạo hiệu này thì rất có thể hắn sẽ bị người của Nho gia ấn trên đất hành hạ, nhưng so với bốn cái còn lại thì Nho Thánh nghe ngầu nhất.

Ánh sáng trên ma ấn lóe lên, sau đó… năm đạo hiệu bắt đầu xoay tròn, giống như một vòng quay trúng thưởng vậy.

“Nho Thánh, Nho Thánh, Nho Thánh!”

Tống Thư Hàng hét lên.

Sau khi lóe lên vài lần, rốt cuộc nó cũng dừng lại.

Thứ cuối cùng xuất hiện trên ma ấn là hai phù văn sáng lấp lánh.

Hai chữ!

Không phải Nho Thánh thì là Trình Lâm.

Đạo hiệu tốt nhất VS đạo hiệu tệ nhất.

Tim Tống Thư Hàng đập thình thịch.

Rốt cuộc kết quả là gì?

Trên ma ấn, ánh sáng của phù văn tắt đi…

Cuối cùng hai chữ xuất hiện trên ma ấn là… Bá Tống.

Hắn hô hào gào thét bao lâu, cuối cùng kết quả lại là Bá Tống Huyền Ma!

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Móa nó, lật bàn!

Tại sao vòng quay chỉ có năm đạo hiệu ‘Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thiện Tâm Tu Sĩ, Trình Lâm, Nho Thánh’ mà lại quay ra Bá Tống được hả?

Gian lận? Quy tắc ngầm?

Nhưng Cửu U đại lão Bạch tiền bối two là người chống lưng cho hắn, sao có thể có chuyện gian lận được?

Mặt khác, thánh ấn của hắn đã là Bá Tống rồi, tại sao trên ma ấn lại xuất hiện ‘Bá Tống’ chứ?

Chẳng phải đã nói đạo hiệu bị sử dụng rồi thì không được dùng nữa sao?

Ngay khi trong đầu hắn hiện lên muôn vàn suy nghĩ thì phù văn trên ma ấn bắt đầu thay đổi.

Chữ ‘Tống’ trong ‘Bá Tống’ biến mất và bị thay thế bằng chữ

"Nho".

Hai chữ 'Bá Nho', thành hình, ấn định ma hiệu của Tống Thư Hàng.

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh vượt qua ma kiếp, tạo nên uy danh Bá Nho Huyền Ma ở Cửu U.

Lúc này, uy danh của Bá Nho Huyền Ma đã truyền khắp Cửu U và chư thiên vạn giới.

Trên bầu trời của thế giới Cửu U xảy ra dị tượng.

Đây là pháo mừng cho sự ra đời của Bá Nho Huyền Ma.

Tại sao cứ phải thêm chữ 'Bá' cơ chứ? Trả Nho Thánh lại đây cho ta!

Chương 1367: Chân lý của Bá Nho

“Ta cứ cảm thấy có người nào đó cố ý nhắm vào ta… Đạo hiệu của Nho gia bị chiếm trước thì cũng thôi nhưng đến cả Thần Kiếm Tống Nhất mà cũng có người dùng rồi thì đúng là kỳ lạ. Cuối cùng không dễ dàng gì mới có được sự lựa chọn là Nho Thánh nhưng đến phút chót sao vẫn biến thành Bá Nho chứ?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy chắc chắn ma hiệu siêu ngầu Thần Kiếm Tống Nhất đã bị người khác giành mất rồi. Hơn nữa nói không chừng còn là người rất quen thuộc với hắn, cướp lấy ma hiệu, đập nát ảo tưởng thần kiếm của hắn.

[Luôn có điêu dân muốn hại trẫm.]

“Qủa thật mấy đạo hiệu lúc trước đã bị tà ma Cửu U sử dụng rồi, về phần tại sao lại có tà ma dùng cái tên Thần Kiếm Tống Nhất ấy hả, nói không chừng là bởi kẻ đó tên là Tống Nhất thì sao? Còn chuyện tại sao sự cuối cùng ‘Nho Thánh’ lại thay đổi thì đơn giản thôi. Bởi vì đạo hiệu được khắc trên ma ấn ít nhất phải thỏa mãn những điều kiện sau… Trước đây ngươi đã dùng đạo hiệu như thế, hoặc ngươi thật sự phù hợp với đạo hiệu đó. Thế nhưng ngươi chưa từng dùng cái tên ‘Nho Thánh’ này, hơn nữa mức độ tương thích của ngươi với Nho gia cũng chẳng cao, thế nên tất nhiên ma ấn của ngươi không chịu được danh xưng ‘Nho Thánh’ này rồi. Ma ấn sửa lại ma hiệu vào phút chót cũng là chuyện thường tình.”

Bạch tiền bối two bình tĩnh đáp.

Hơn nữa cái tên Nho Thánh này vô cùng nặng đô. Tuy rằng không biết tại sao ma ấn của Tống Thư Hàng lại quay ngẫu nhiên ra ma hiệu đó, nhưng với Tống Thư Hàng, không gánh lấy đạo hiệu này lại là chuyện tốt ấy chứ.

Cũng như lúc ‘ngưng tụ thánh ấn’, ngưng tụ ma ấn xong cũng có hiệu ứng đặc biệt ‘thiên hạ không ai không biết’ đi kèm, hiệu quả kéo dài trong vòng một năm.

Nói cách khác, trong thời gian khoảng một năm sắp tới, chỉ cần nhìn Tống Thư Hàng, trong đầu của tất cả các tồn tại trong chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U đều sẽ hiện lên hai danh xưng. Một là Bá Tống Huyền Thánh, hai là Bá Nho Huyền Ma.

Nếu như để người không biết chân tướng thấy một mình Tống Thư Hàng mà có tới tận hai danh hiệu bát phẩm thì chắc chắn là đơ sóng luôn.

“Được rồi, đừng băn khoăn nữa. Bá Nho ít nhất cũng có một chữ Nho, xét trên một góc độ nào đó, nó đã thỏa mãn nguyện vọng có đạo hiệu hệ Nho gia của ngươi rồi. Bây giờ chuẩn bị cho kỹ đi, Huyền Ma giảng pháp sắp bắt đầu đấy. Ngươi đã tính xem giảng cái gì chưa?”

Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng vội nói:

“Ta chỉ là một tu sĩ tứ phẩm… ồ không đúng, hiện giờ ta đã là ngũ phẩm rồi. Ta chỉ là một Linh Hoàng ngũ phẩm nhỏ nhoi, làm sao chuẩn bị một thứ uyên bác cao sang như Huyền Ma giảng pháp được.”

“Vậy thì ngươi xong đời rồi, nếu như Huyền Ma giảng pháp không đạt tiêu chuẩn thì ngươi sẽ bị trừng phạt đấy. Nó cũng giống như chuyện Huyền Thánh giảng pháp không đảm bảo chất lượng thì sẽ có tâm ma kiếp giáng xuống vậy.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Nếu như là tâm ma kiếp thì ta đã có mỹ nhẩn rắn công đức, sức mạnh công đức chắc cũng đã đủ rồi, chắc có thể cản được nhỉ?”

“Ai nói với ngươi là tâm ma kiếp hả? Nơi đây là thế giới Cửu U. Nếu như Huyền Ma giảng pháp tốt thì có thể nhận được một ‘thiên phú Huyền Ma’ cực mạnh. Nếu không tốt, trong vòng một năm tới ngươi phải chịu đựng 365 loại đau khổ. Mỗi ngày một loại, đảm bảo không lặp lại.”

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng: "…"

Đó là địa ngục à?

"Chuẩn bị cho kỹ, ta không giúp gì được cho ngươi trong chuyện này đâu. Nhiều lắm là sử dụng quyền hạn, chọn một số nỗi đau nhẹ nhàng chút cho ngươi chống đỡ qua 365 ngày thôi."

Bạch tiền bối two nói.

"Đừng như thế chứ, Bạch tiền bối, ngươi có thể thưởng cho ta một bản thảo Huyền Ma giảng pháp mà."

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

"Ngươi định trao đổi bằng bao nhiêu chuyện cười hả? Còn nữa… cảnh giới của ta cao như thế, bản thảo giảng pháp mà ta viết ra ít nhất cũng có đẳng cấp của 'Trường Sinh Giả'. Ngươi chắc mình trả nổi tiền bản thảo không?"

Bạch tiền bối two cười khà khà hỏi.

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn không dám hỏi muốn giao dịch cần bao nhiêu chuyện cười, vì chắc chắn đã đạt đến con số mà hắn vĩnh viễn không trả nổi.

"Ngươi vẫn còn năm phút chuẩn bị."

Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ ra trong 'chúc phúc của Tổ Vu' ở tay trái của hắn có một bản thảo giảng pháp của Huyền Thánh, vì thế hắn liền hỏi:

"Bạch tiền bối, bản thảo Huyền Thánh giảng pháp thì có được không?"

"Thế phải xem thuộc loại nào đã, nếu như là hệ quang minh, hệ thánh quang, Phật gia, Nho gia thì thôi nhé, ngươi mà giảng nó ở Huyền Ma giảng pháp thì chết là cái chắc."

Bạch tiền bối two đáp.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

"Là một thiên bản thảo giảng pháp 'Đạo Tâm Chủng Ma', ta thấy nó rất thích hợp."

"Nghe tên thì có vẻ cũng được đấy, lát nữa ngươi lên thử xem sao."

Bạch tiền bối two nói:

“Tốt nhất là bây giờ ngươi xem bản thảo trước, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, lấy bản thảo giảng pháp Đạo Tâm Chủng Ma ra, bắt đầu đọc.

Đây là một chương bản thảo do một đại lão hệ ma đạo viết, nội dung khá là điên cuồng, có vẻ rất thích hợp cho Huyền Ma giảng pháp đây.

…

…

Trong Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải từ từ đứng dậy:

“Rất tốt, trạng thái hoàn mỹ, ta đã áp chế lời nguyền đó hoàn toàn, đến lúc tấn thăng lên cảnh giới ngũ phẩm rồi.”

Ở bên cạnh hắn, Chính Năng, An Tri Ma Quân đồng loạt mở mắt ra.

Quá trình bế quan dài gần năm tháng kết thúc, trạng thái của cả ba đã được điều chỉnh tới mức tốt nhất.

“Lần này, nhắm thẳng cảnh giới ‘tám long văn.”

An Tri Ma Quân nói.

Chính Năng im lặng gật đầu:

“Chúng ta buộc phải được tám long văn, như thế mới có khả năng đột phá lên Kiếp Tiên cửu phẩm, thậm chí là chứng đạo trường sinh.”

Công Tử Hải đáp lại một cách vô cùng tự tin:

“Ta đã chọn xong nơi độ kiếp, mọi chuyện đều đã sẵn sàng, còn gió Đông thì ta tự thổi luôn!”

Trong khi nói chuyện, ba đệ tử hạt giống vừa kết thúc bế quan của Vô Cực Ma Tông này đột nhiên có cùng cảm ứng.

Cả ba đồng loạt ngẩng đầu, nhìn lên không trung.

Lại có đại lão ‘nhân tiền hiển thánh’ rồi hả?

Trong thời gian gần đây, có rất nhiều đại lão hiển thánh, điều này chứng tỏ một đại thời đại sắp đến rồi.

Mà bọn họ cũng phải nắm bắt cơ hội, không thể để cơn sóng của đại thời đại nhấn chìm được, phải cố hết sức trở thành người đứng trên đỉnh sóng!

Sau khi ngẩng đầu nhìn lênkhông trung, Công Tử Hải liền thấy một cảnh tượng phô trương hoành tráng.

Chín con thánh viên viễn cổ cầm kinh thư, bên cạnh còn có một mỹ nhân rắn trông rất quen mặt.

Nhìn tiếp xuống dưới… một gương mặt trẻ tuổi hiền hòa xuất hiện trong mắt Công Tử Hải.

Nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Tân Huyền Ma của Cửu U là Bá Nho Huyền Ma.

Hai thân phận có vẻ hoàn toàn đối lập lại cùng xuất hiện trên một người.

Tiên ma song tu ư?

Lại là hắn, Bá Tống Huyền Thánh, lại là hắn!

Công Tử Hải tái cả mặt, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi cuộn lên.

Đúng lúc này, ở chỗ bế quan lại có một lời nhắn vang lên.

“Hải sư đệ, ngươi đã bế quan xong rồi à. Ta là Cuồng Bá Ma Quân, ta có tình báo mới nhất đây. Ta đã tự mình do thám thử, cảnh giới của Bá Tống Huyền Thánh rất kỳ lạ, thực ra hắn mới chỉ đạt tứ phẩm thôi. Đợi sau khi ngươi lên đến ngũ phẩm là có thể thoải mái chiến nhau với hắn rồi. Hắn không thể trở thành tâm ma của ngươi đâu, ngươi yên tâm đi.”

Công Tử Hải nghe tới đây, rốt cuộc không nhịn được mà phụt máu.

Thà rằng Bá Tống Huyền Thánh là một vị tiền bối đi trải nghiệm hồng trần, trước đây hắn chỉ trêu chọc ta thôi, như thế ta còn có động lực để mà phấn đấu.

Công Tử Hải cười cay đắng.

Sau khi lên đến ngũ phẩm sẽ phải trải qua tâm ma kiếp, mà cái tên ‘Bá Tống’ này định sẵn sẽ là tâm ma của hắn.

“Hải, ngươi không sao chứ?”

An Tri Ma Quân lo lắng hỏi lại.

“Yên tâm đi, ta là Công Tử Hải cơ mà.”

Công Tử Hải gạt đi máu tươi bên khóe miệng:

“Ta thừa nhận, chuyện liên quan đến Bá Tống là đả kích lớn nhất với ta. Nhưng nó không đánh ngã ta được. Chúng ta lên… gặp lại ở ngũ phẩm!”

“Gặp lại ở ngũ phẩm.”

Chính Năng nhẹ nhàng vuốt ve kiếm trúc của mình.

“Gặp lại ở ngũ phẩm.”

An Tri Ma Quân nói.

Lúc độ kiếp, đương nhiên cả ba phải tách ra.

Độ kiếp cùng nhau là một hành vi tự tìm chết đó.

****

Năm phút sau.

Các tu luyện giả của chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U đều dựng thẳng tai lên, không châu đầu ghé tai thảo luận nữa.

Bởi vì bây giờ là lúc đại lão bát phẩm phát phúc lợi.

Đối với tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, năm nay là một năm đầy phúc lợi.

Chỉ riêng giảng pháp của đại lão bát phẩm thôi mà đã có tới bảy lần rồi, ngoại trừ vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh bị xóa tên, dùng Huyền Thánh giảng pháp để tỏ tình thì nội dung của những lần giảng pháp khác đều rất tuyệt. Bài giảng của Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng yếu hơn một chút nhưng thắng ở chỗ thực dụng!

Còn nhớ lần đầu tiên Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp, nội dung giảng pháp đạt tới trình độ của Kiếp Tiên, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều ngóng trông có thể nghe hắn giảng pháp một lần nữa.

Thật không ngờ lại có cơ hội thật.

Lần giảng pháp thứ hai của Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

“Lần này, Bá Nho Huyền Ma sẽ giảng gì nhỉ? Hóng quá đi mất.”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thầm nghĩ.

Thậm chí có một số Huyền Thánh, Kiếp Tiên nổi tiếng còn bỏ hết việc đang làm sang một bên mà nhìn Tống Thư Hàng.

Hy vọng lần này, giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma có thể mang tới bất ngờ cho họ, để họ từ đây mà suy luận, nhận được thu hoạch.

…

…

Tống Thư Hàng xuất hiện trong Huyền Ma giảng pháp.

Lúc này hắn cảm thấy có triệu triệu tỷ tỷ đôi mắt truyền tới từ vũ trụ, chư thiên vạn giới. Bây giờ còn nhiều người chú ý đến hắn hơn cả Huyền Thánh giảng pháp, vì lần này còn có thêm các tà ma của thế giới Cửu U nữa.

Trước lạ sau quen thôi.

Trong lần giảng pháp thứ hai, Tống Thư Hàng tỏ ra rất trấn định.

Trong thời gian năm phút, hắn đã thuộc lòng bản thảo giảng pháp Đạo Tâm Chủng Ma, bây giờ chỉ đợi lên đài giả vờ giả vịt… không đúng, là lên đài giảng pháp là được.

Ở sau lưng Tống Thư Hàng, chín hư ảnh thánh viên viễn cổ cùng tạo thế cho chủ nhân.

Chúng cầm kinh thư, bắt đầu đọc nhẩm trong miệng.

Mỹ nhân rắn công đức bao lấy Tống Thư Hàng, thánh ấn và ma ấn bay hai bên cô, cả ba không ngừng giúp Tống Thư Hàng tạo nên uy nghiêm của đại lão bát phẩm.

Trong lần giảng pháp trước, Tống Thư Hàng nhắm mắt, tự tưởng tượng ra khí thế của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao trước khi bạo phát.

Lần trước hắn dùng Trình Lâm giảng pháp nên mô phỏng theo khí thế của cô để trấn tràng.

Thế nhưng hắn chưa từng gặp chủ nhân của Đạo Tâm Chủng Ma, cũng không biết phải bắt chước thế nào. Vì thế chỉ đành phỏng theo Xích Tiêu Tử tiền bối vậy.

Đao ý như đốt cháy cả bầu trời phát ra từ người Tống Thư Hàng.

Kể cả trong lớp Trường Sinh Giả, Xích Tiêu Tử cũng là một tồn tại đỉnh cấp.

Sau khi Tống Thư Hàng bắt chước khí thế của hắn, một cảm giác huyền bí, cao thâm khó lường xuất hiện ngay tức khắc.

Tiếp đó, hắn vươn tay ra kết thành pháp ấn, mở miệng bắt đầu giảng ‘Đạo Tâm Chủng Ma’.

Khi vừa lên tiếng, toàn bộ khí thế trên người hắn lại thay đổi, từ thế bá đạo đốt cháy cả bầu trời chuyển thành khí chất quân tử như ngọc.

Bá Nho!

Chuyển từ khí thế bá đạo sang quân tử Nho gia một cách hoàn hảo!

Chương 1368: Bản Thảo Tùy Hứng Biết Bao

Bản thân Tống Thư Hàng cũng ngu người.

Thứ hắn ảo tưởng chính là hình tượng ‘Xích Tiêu Tử’ kích hoạt ý cảnh khí phách thiêu đốt bầu trời. Nhưng chẳng biết tại sao khi hắn bắt đầu giảng pháp thì khí chất trên người lại biến thành khí chất khiêm khiêm quân tử của Nho gia thế này.

Hắn chuẩn bị dùng trạng thái khí phách để giảng pháp, thế nhưng vừa mở miệng, giọng nói lại trở nên dịu dàng, khí phách không nổi.

Kình đan thì bơi lội tung tăng trong khí hải đan điền của hắn.

Từ khi được Bạch tiền bối two bỏ thêm cho đủ chín đạo long văn, kình đan lập tức trở nên sinh động dị thường.

Lúc Tống Thư Hàng mở miệng nói câu đầu tiên trong nội dung ‘Đạo Tâm Chủng Ma’, đạo long văn thứ nhất trên kình đan đột nhiên phát sáng.

Đạo long văn thứ nhất là do ‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’ của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thêm vào cho Tống Thư Hàng.

Sau khi đạo long văn này sáng lên, sau lưng Tống Thư Hàng hiện lên hư ảnh ‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’.

Thánh thành uy nghiêm, Thánh thành không bao giờ thất thủ.

[Đây là một tòa thành à? Hay là tường thành đây?] Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, tà ma Cửu U đều lấy làm nghi hoặc.

[Dị tượng khi giảng pháp? Lần này Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp mạnh tới vậy á, vừa mở miệng đã dẫn dị tượng thiên địa đến làm bạn?]

[E là giảng pháp lần này còn mạnh hơn lần giảng pháp trước kia ấy chứ?]

Trong lòng Tống Thư Hàng thở dài, tuy rằng không biết kình đan của mình rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì, thế nhưng lần giảng pháp này vẫn phải tiếp tục.

Nếu như trạng thái đã không trở nên khí phách được nữa thì đành dùng cách của thư sinh, từ từ giảng giải về ‘Đạo Tâm Chủng Ma’ vậy.

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng bắt đầu giảng pháp với tốc độ khoan thai, không nhanh không chậm.

Mà trong cơ thể hắn, đạo long văn thứ hai trên kình đan bắt đầu phát sáng.

Chín con thánh viên viễn cổ đang cầm kinh điển Nho gia xếp thành một hàng đứng sau lưng Tống Thư Hàng. Ở chính giữa là một con thánh viên to tướng, hai bên trái phải là bốn con thánh viên nhỏ hơn.

Trên kình văn, đạo long văn thứ ba sáng lên.

Mỹ nhân rắn công đức biến to ra, thân hình cao chừng năm mét bao phủ Tống Thư Hàng cùng đám thánh viên.

Trên kình văn, đạo long văn thứ tư sáng lên.

Hình chiếu thánh kiếm Chung Yên cũng thuộc bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiện lên, thanh kiếm khổng lồ dài 200 mét cắm bên cạnh ‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’.

[Nhiều dị tượng xuất hiện liên tiếp như thế cơ á? Thế nhưng dường như nội dung lần giảng pháp này không cao thâm như lần trước thì phải?] Có cường giả Huyền Thánh và Kiếp Tiên lão làng nhíu mày.

Nếu như không phải là dị tượng lúc giảng pháp, vậy khi Bá Nho Huyền Ma giảng pháp đã tiến hành cộng minh với công pháp hoặc pháp bảo trên người mình nên sinh ra hình chiếu này ư?

Giảng pháp về ‘Đạo Tâm Chủng Ma’ vẫn còn tiếp tục.

Nửa phần trước của bài giảng pháp này có độ thâm ảo bình thường. Trên thực tế, phần kinh điển nhất của bài giảng pháp này nằm ở phần cuối: quá trình ‘chủng ma’, đúng là thần lai chi bút, như điểm nhãn cho rồng.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, đạo long văn thứ năm, sáu, bảy, tám lần lượt sáng lên.

Hư ảnh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, một con mắt khổng lồ, hoa sen thanh tao cùng với hư ảnh một con cá voi mập lần lượt xuất hiện phía sau Tống Thư Hàng.

Cuối cùng là đạo long văn thứ chín từ từ sáng lên.

Long văn thứ chín không hiện hóa ra bất kỳ vật gì.

Hiệu quả của nó thể hiện trực tiếp trên thân thể 'Tống Thư Hàng'.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đám tà ma trong thế giới Cửu U chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên.

Tiếp đó, bọn họ trông thấy 'bản thân' ngồi trong hình chiếu 'Huyền Ma giảng pháp', khoan thai giảng pháp.

[Chuyện gì thế này? Bá Nho Huyền Ma giảng pháp sao lại biến thành dáng vẻ của mình chứ?] Một số tu luyện giả có tu vi thấp thộn mặt ra.

[Ta hiểu rồi, lúc Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp còn thể hiện cho chúng ta thấy một pháp thuật vô cùng cao thâm. Rất có thể pháp thuật này liên quan đến nội dung 'giảng pháp' của hắn. Đây chính là phúc lợi ẩn giấu đấy!] Cũng có một vài tu luyện giả và tà ma cơ trí kịp thời phản ứng.

Ngay cả những tồn tại cập bậc Huyền Thánh và Kiếp Tiên lão làng cũng phải cau mày, nghiên cứu thật kỹ.

Thực lực thấp nhìn không ra điểm đặc biệt của pháp thuật này. Nhưng sau khi thực lực đạt tới cảnh giới này của bọn họ, lúc nhìn thấy hiệu quả của dị tượng này đều cảm giác được nó rất trâu bò.

Cảm ứng của bọn họ không sai, dù sao thì đây cũng là thứ Bạch tiền bối two tự tay làm ra mà! Trong đó ẩn chứa thủ đoạn 'vượt qua Trường Sinh Giả'.

[Đây là đang phản chiếu ra 'chân ngã' ư? Loại hiệu quả này không phải thủ đoạn của Huyền Thánh. Đây rốt cuộc gì?] Một vị Kiếp Tiên lẩm bẩm.

Hắn nhìn chằm chằm vào Bá Nho Huyền Ma trong hình chiếu, muốn giải trừ loại ảnh hưởng 'phản chiếu chân ngã' này, nhưng hắn liên tục thi triển hơn mười pháp thuật đều không có hiệu quả, không cách nào phá giải hiệu quả của pháp thuật 'phản chiếu chân ngã’ mà Bá Nho Huyền Ma thi triển.

[Pháp thuật vô cùng cao minh, Bá Tống Huyền Thánh không hổ là Bá Tống Huyền Thánh. Giảng pháp của hắn vẫn cực kỳ đặc sắc như thế. Chỉ mỗi việc nhìn thấy loại pháp thuật phản chiếu ‘ngã’ này cũng đáng giá rồi.]

…

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Diệt Phượng Công Tử: “Vị Bá Nho Huyền Ma này thật sự là thành viên trong nhóm chúng ta ư? Loại thủ đoạn này lợi hại quá đi mất.”

“Tất cả mọi người đều có ký ức liên quan đến hắn, nhất định là hắn rồi, không thể nào sai được.” Lệ Chi Tiên Tử trả lời.

Hoàng Sơn Mệt Tim Quá Muốn Nghỉ Tu Luyện: “Bài giảng pháp này không đơn giản đâu, phần đầu ẩn chứa sự kỳ diệu đơn giản nhất về đại đạo. Mọi người ghi nhớ cho kỹ nội dung trước đó đi, ta có dự cảm phần sau của bài giảng pháp này có thể sẽ có chuyển biến. Đừng chỉ mãi chú ý đến dị tượng pháp thuật xuất hiện trên người Bá Nho Huyền Ma.”

“Bài giảng pháp này rất hợp ý của ta. Tuy rằng nó giảng giải về phương diện đạo tâm, nhưng ta luôn cảm thấy có chân ý của ma đạo ẩn chứa trong đó.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói. Cô là thánh nữ của ma giáo nào đó, hiện tại còn là ứng cử viên cho cho ngôi vị giáo chủ.

Cuồng Đao Tứ Lãng lên tiếng: “Hiện tại ta khá lo lắng về một việc.”

“Yên tâm đi, ta đã liên lạc với Dược Sư giúp ngươi rồi, chờ sau khi ngươi bị A Thất đánh trọng thương thì Dược Sư sẽ đón ngươi qua đó. Giường VIP đấy, ngươi xứng đáng có được.” Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Không, điều ta lo lắng không phải việc này… Điều ta lo lắng là ta có từng đắc tội với vị hậu bối Bá Tống Huyền Thánh này hay không. Nếu như có thì liệu hắn có trả thù ta hay không nhỉ? Còn nữa, ta quên mất một người còn lại rốt cuộc là ai rồi?”

Trong lúc mọi người trò chuyện về sự việc có liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh thì Tống Thư Hàng đang trong trạng thái Huyền Ma giảng pháp đột nhiên dừng lại.

Lúc giảng pháp được một nửa, hắn lại đột nhiên tạm ngừng.

Cũng không phải hắn quên mất nội dung ‘bản thảo’.

Mà là ‘kình đan’ trong cơ thể hắn sinh ra dị biến, trực tiếp cuốn ý thức của hắn vào.

Vì vậy, giảng pháp của Tống Thư Hàng bị cắt ngang.

Trong đan điền, kình đan dùng một loại phương thức tương tự như ‘nội thị’ để thể hiện một viên ‘kim đan’ ở bên trong nó cho Tống Thư Hàng xem.

Một viên kim đan định đại đạo.

Chính là loại kim đan này.

Viên kim đan trời sinh đã trơn bóng hoàn mỹ, bên trên ẩn chứa từng đạo long văn đều tăm tắp.

1, 2, 3. . . 7, 8. . . 9?!

Tống Thư Hàng đếm số long văn trên kim đan trong kình đan.

Tổng cộng chín văn.

Không phải long văn Bạch tiền bối two bổ sung vào sau đó, mà là long văn vốn có.

Trong chín đạo long văn có tám đạo tương đối nhỏ.

Đạo long văn thứ chín có kích thước to hơn chút. Lúc Tống Thư Hàng nhìn vào đạo long văn này, trong lòng lại tự nhiên hiểu được bản chất của nó, đây là đạo long văn mà linh quỷ Diệp Tư thêm vào cho hắn.

“Thế này là gì đây? Đan trong đan ư? Hay đan trong cá voi? Kim đan cá voi?” Tống Thư Hàng nói với vẻ nghi hoặc.

Quan trọng hơn là viên kim đan này hình thành lúc nào thế nhỉ?

Trước kình đan à? Hay là sau kình đan?

Vậy rốt cuộc thì tư chất của mình là gì đây?

[Đến giờ viên kim đan này mới hiện thân, rất có thể là mới ngưng tụ thành hình.]

[Nói cách khác, tư chất của mình phải giống với Bạch tiền bối two, là kim đan không có văn nào rồi.]

[Tuy rằng kim đan chín đạo long vân rất ngầu, nhưng nghĩ kỹ lại thì kim đan chín long vân tầm thường quá. Kim đan không có long văn nào mới là vương đạo.]

[Ừm, kim đan mười tám long văn nghe cũng trâu bò nữa.]

[Nhìn trời, chờ chút đã, ta đang trong trạng thái 'ma tiền hiển thân, Huyền Ma giảng pháp' mà. Tiêu rồi!]

Ý thức của Tống Thư Hàng rời khỏi 'khí hải đan điền'.

Nếu như Huyền Ma giảng pháp thất bại thì sẽ bị đau đớn giày vò suốt cả năm trời, hắn cũng không phải là kẻ thích bị ngược đãi, không muốn ngày nào cũng bị loại đau đớn này hành hạ đâu.

…

…

Trong chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U.

“Bá Nho Huyền Ma bị gì thế? Sao bỗng nhiên dừng lại thế này?”

“Xin tiếp tục giảng pháp đi mà Bá Tống Huyền Thánh, ta còn đang chờ nội dung tiếp theo đây.”

“Tuy rằng bài giảng pháp này hơi bình thường, nhưng trực giác nói cho ta biết phần tiếp theo sẽ rất đặc sắc. Bá Tống Huyền Thánh cố lên, tiếp tục giảng pháp đi.”

“Bá Nho Huyền Ma đang kéo dài thời gian giảng pháp ư?”

“Thời gian Huyền Ma giảng pháp có hạn, nếu không giảng nữa thì đừng trách bọn ta đánh giá kém đấy nhé.” Tà ma Cửu U quát tháo.

…

…

Tống Thư Hàng hít sâu, mở miệng chuẩn bị giảng tiếp theo bản thảo 'Đạo Tâm Chủng Ma'.

Thế nhưng sau khi giảng pháp bị gián đoạn liên tục, lúc mở miệng lần nữa, trạng thái giảng pháp của hắn đã biến mất hoàn toàn.

Toàn bộ bản thảo của bài giảng 'Đạo Tâm Chủng Ma' này đều nằm ở trong đầu hắn, từng chữ đều được ghi tạc trong lòng, hắn cũng đã hiểu hết nội dung giảng pháp.

Nhưng lúc hắn mở miệng lại trở nên cứng ngắc máy móc, hoàn toàn không có trạng thái ‘giảng pháp’.

Cứ như thế thì không được rồi.

Lại lệ thuộc sách vở nữa thì cho dù có nói đến phần ‘chủng ma’ sâu sắc vô song nhất cũng không cách nào tạo thành cộng minh với thế giới Cửu U và hiện thế.

Cứ thế này thì giảng pháp sẽ thất bại mất.

Mình có nên thay bản thảo khác không nhỉ?

Có cần cầu cứu Bạch tiền bối two không đây?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư trong đầu, một bóng người hiện lên bên cạnh hắn.

Là Tạo Hóa Tiên Tử.

“Tống ~ tít tít tít ~ bản thảo ~.” Tạo Hóa Tiên Tử vươn tay vạch một đạo bên người hắn.

Một quyển bản thảo chỉ có cô và Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

“Tạo Hóa Tiên Tử, đây là bản thảo gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi thầm trong lòng.

Có giảng tiếp ‘Đạo Tâm Chủng Ma’ cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Có nên thử bản thảo mà Tạo Hóa Tiên Tử đưa không nhỉ?

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử mở bản thảo ra.

Tống Thư Hàng dừng việc giảng pháp lại.

Ánh mắt hắn nhìn xuống bản thảo.

“Hiếu là gì?” Tống Thư Hàng thì thầm.

Lúc hắn đọc ra ba chữ kia, tinh thần đột nhiên chấn động.

Phía sau lưng, long văn thứ sáu trong các long văn trên kình đan tỏa sáng lấp lánh.

Trên người Tống Thư Hàng tỏa ra khí tức đại nho của Nho môn.

“Yêu là gì?” Ánh mắt Tống Thư Hàng bị bảo thảo thu hút, bất giác đọc tiếp.

Hiếu là gì?

Yêu là gì?

Phối hợp với khí tức đại nho trên người Bá Tống Huyền Thánh lúc này, hai câu chất vấn kia hỏi thẳng vào lòng người.

Hỏng rồi, đây là bản thảo giảng pháp của Nho môn mà.

Chương 1369: Sao Ta Có Thể Tìm Đường Chết Như Vậy Chứ?

Lúc trước Bạch tiền bối từng nhắc nhở hắn, đây là Huyền Ma giảng pháp, lúc giảng pháp phải chú ý đến bản thảo. Một vài bản phảo giảng pháp có thể nhận được 32 cái like ở hiện thế, thế nhưng đem đến thế giới Cửu U thì chỉ có một con đường chết.

Dù sao sinh vật ở hai thế giới không giống nhau, thuộc tính bất đồng, phương thức suy nghĩ cũng hoàn toàn trái ngược nhau.

Đặc biệt, nếu mang những bài giảng pháp thuộc các hệ Phật môn, Nho gia, thánh quang đến thế giới Cửu U thì chỉ có một con đường là bị vùi dập.

Mà bản thảo Tạo Hóa Tiên Tử lặng lẽ đưa lên chính là bài giảng pháp của Nho gia.

Không thể giảng được!

Sao ta có thể tìm đường chết như vậy chứ?

Tìm đường chết cũng phải nhìn trường hợp, lúc này tuyệt đối không thể mắc bệnh Tam Lãng được.

Tống Thư Hàng lập tức ngậm chặt miệng mình, không đọc ra bài giảng pháp này nữa.

Bản thảo giảng pháp thuộc Nho gia này vừa xuất hiện, kết quả giảng pháp nhất định sẽ toàn là đánh giá kém. Đến lúc đó hắn sẽ không thoát khỏi việc bị giày vò suốt 365 ngày.

Vẫn nên tiếp tục giảng ‘Đạo Tâm Chủng Ma’ của mình thì hơn, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Khụ!” Hắn hắng giọng một cái: “Kế đến chúng ta tiếp tục giảng giải về phần ‘lập ma ý’ sau phần ‘dựng đạo tâm’.”

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới: “…”

Tà ma ở thế giới Cửu U: “…”

Sau hai câu ‘Hiếu là gì? Yêu là gì?’ hỏi thẳng vào tâm linh của Bá Nho Huyền Ma vừa rồi, mọi người đang mong đợi đoạn sau, trực giác nói cho bọn họ biết phần phía sau sẽ rất đặc sắc.

Không ngờ Bá Nho Huyền Ma vừa chuyển ý lại quay lại giảng pháp về nội dung trước đó.

Ngay cả quần ta cũng cởi rồi, ngươi lại cho ta nghe cái này à?

Chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U lập tức bùng nổ đủ loại nghị luận.

Nhưng Tống Thư Hàng là Huyền Thánh bát phẩm hàng dỏm, hắn căn bản không cách nào nhìn thấy bình luận của mọi người nên không biết tu sĩ chư thiên vạn giới và tà ma thế giới Cửu U đã bùng nổ.

Hắn tiếp tục mở miệng giảng giải phần thứ hai của 'Đạo Tâm Chủng Ma' là 'lập ma ý'.

…

…

Sau khi giảng pháp hoảng chừng năm sáu câu…

Tống Thư Hàng đột nhiên ngáp một cái, nước mắt mệt mỏi tràn ra khỏi mi.

Từng cơn buồn ngủ ập đến.

Hắn thực sự mệt chết đi được, hơn nữa cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Tuy rằng thời gian bên ngoài thoáng cái đã nhảy đến ngày 1 tháng 10, nhưng từ lúc 'hôn lễ của Đậu Đậu' bắt đầu thì Tống Thư Hàng đã bắt đầu bận rộn cho đến tận bây giờ.

Lúc hôn lễ của Đậu Đậu bắt đầu, ý thức của hắn, Vũ Nhu Tử và A Thập Lục tiến hành hoán đổi với Đậu Đậu. Giữa đường lại gặp phải chuyện Đậu Đậu bị cướp dâu.

Tiếp đó là đại chiến với đám ngụy thần con mắt hỏa diễm, tham dự cuộc chiến giữa Tam Thập Tam Thú Thần Tông VS ngụy thần, khiến rất nhiều ngụy thần mang thai, bị giam trong phòng tối của thiên đạo, chịu đựng các loại giày vò bên trong đó.

Mấy lần bị Vân Tước Tử kéo vào thế giới thiên kiếp chịu khổ, gom góp tài liệu luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, lại bị kéo vào thế giới ma kiếp độ ma kiếp.

Lắp ráp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú x2, bản thể và thể sống lại bị ép khô một lần, chính diện đối chọi với ma kiếp bát phẩm, độ xong ma kiếp bát phẩm, bắt đầu ‘ma tiền hiển thân’, lại bắt đầu ‘Huyền Ma giảng pháp’.

Dù là thân thể làm bằng sắt thì cũng ăn không tiêu.

Mệt như chó ấy.

Không đúng, lúc một người cảm thấy mình mệt như chó thì thật ra đó hoàn toàn là ảo giác. Bởi vì chó không sống mệt mỏi như ngươi đâu.

Tống Thư Hàng bây giờ là mệt hơn cả chó mới đúng.

Bằng thể chất ngũ phẩm của hắn mà sống được đến giờ đã là kỳ tích rồi.

Hơn nữa hiện giờ hắn không có trạng thái để giảng pháp, tinh thần rơi vào tình trạng uể oải tột độ. Hơn nữa lại còn đọc lời thoại một cách máy móc, cơn buồn ngủ càng ngày càng dữ dội, mí mắt của hắn trĩu xuống, không thể cố nổi.

Sau khi ngáp một cái, trong lòng hắn cố gắng làm mình tỉnh táo hơn.

Nhưng dù lòng hắn mong muốn tỉnh táo cỡ nào đi nữa thì thân thể lại trở nên mềm oặt.

Ngáp hết cái này đến cái khác, hoàn toàn không thể ngừng lại được.

Cứ như vậy, trong sự kiện lớn cấp thế giới như Huyền Ma giảng pháp này, sau khi ngáp liên tục bốn cái thì Tống Thư Hàng ngẹo đầu, ngủ thiếp đi.

Bá Tống Huyền Ma ngủ rồi.

Hơn nữa còn ngủ rất ngon nữa chứ.

Trước ánh nhìn lom lom của hàng tỉ con mắt thuộc chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U, hắn cứ ngủ ngon lành như thế.

Khiến hàng tỉ người đang online nghẹn thở thưởng thức hình ảnh livestream [Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma] đi ngủ.

Chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U hoàn toàn yên tĩnh.

Tiếp đó, lại bùng nổ lần nữa.

“Bá Nho Huyền Ma bị sao thế, chết rồi ư?”

“Không thể nào, lúc trước hắn còn khỏe mạnh lắm mà.”

“Ta cảm thấy hình như Bá Tống Huyền Thánh ngủ gục rồi thì phải?”

“Không thể nào, sao có thể ngủ vào lúc thế này chứ?”

Điên rồi à? Trong quá trình giảng pháp mà cũng có thể ngủ ư?

“Trước kia lúc Huyền Thánh giảng pháp có xuất hiện loại chuyện tương tự như này không? Có ai ngủ lúc đang Huyền Thánh giảng pháp hay không vậy?”

“Ta chỉ nhớ lúc trước có Thường Viễn Tử Huyền Thánh nhân cơ hội Huyền Thánh giảng pháp mà tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ. Lần đầu tiên thấy người ngủ ngon lành như Bá Tống Huyền Thánh đấy.”

“Đám Huyền Thánh năm nay người sau lại có cá tính hơn người trước, có tỏ tình, có ngủ. Không biết còn có loại mới nào nữa không nhỉ?”

“Lần đâu tiên Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp vẫn rất hăng hái cơ mà, lần này là trạng thái Huyền Ma giảng pháp cho nên thay đổi chiến lược à?”

“Đánh giá kém, đánh giá kém! Sau khi giảng pháp kết thúc nhất định phải đánh giá loại kém.” Tà ma Cửu U nói.

Đồng thời, sau khi Tống Thư Hàng ngủ, dị tượng mà kình đan chiếu ra cũng bắt đầu biến mất. [Ta] trong mắt mọi người lại biến trở về Bá Tống.

Điều này khiến một ít Huyền Thánh, Kiếp Tiên lão làng mất đi hứng thú nghiên cứu.

xxxxxxxxxx

Bạch tiền bối two: “…”

Lúc nào Tống Thư Hàng cũng có thể lần lượt để lại ấn tượng mới cho Bạch tiền bối two

Trường hợp trang trọng như vậy mà hắn cũng dám ngủ ư?

Không chỉ dám, hắn còn ngủ rất ngon nữa chứ.

Hiện tại, dù mỹ nhân rắn công đức, hư ảnh thánh viên viễn cổ, Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng liều mạng giữ thể diện cho hắn thì cũng không chống đỡ được.

Bạch tiền bối two hạ quyết tâm: “Đến lúc đó toàn bộ 365 hình phạt đều phải chọn loại tàn khốc nhất mới được.”

‘Huyền Ma giảng pháp’ là địa bàn của hắn, phải biết rằng hắn là chúa tể Cửu U đấy nhé.

Tống Thư Hàng đúng là không nể mặt mà.

Hắn muốn một năm tiếp theo Tống Thư Hàng đừng hòng ngủ ngon giấc, khiến giấc ngủ hoàn toàn trở thành hy vọng xa vời của Tống Thư Hàng.

…

…

Tống Thư Hàng chìm vào giấc ngủ, thể xác và tinh thần đều được thả lỏng.

Thể xác tinh thần mệt mỏi đã được hồi phục trong lúc ngủ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, hắn mở mắt ra.

Khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang ngồi xếp bằng, bên cạnh hắn có bốn lư hương, sương khói lượn lờ.

“Ta đang ở đâu đây? Sao ta lại ngủ được chứ. Đúng rồi, chờ chút… Ta đang trong Huyền Ma giảng pháp mà. Định mệnhhhhh, ta lại ngủ thiếp đi trong quá trình giảng pháp ư? Chết chắc rồi, chết chắc rồi.”

Tim Tống Thư Hàng thắt lại.

Ngủ trong quá trình giảng pháp, không có vị đại lão bát phẩm nào trong chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U dám làm vậy cả.

Giảng pháp của mình kết thúc rồi sao? Huyền Ma giảng pháp kết thúc rồi ư?

Vậy không phải mình sẽ chết chắc à? 365 loại tra tấn mỗi ngày mỗi khác sắp tới rồi sao?

Tống Thư Hàng toan đứng dậy, cố gắng liên hệ với Bạch tiền bối.

Nhưng lúc hắn định đứng dậy, lại phải hiện thân thể của mình không nhúc nhích tí nào.

Không lẽ [hành hạ] đã đến rồi ư?

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt thấy bất an vô cùng

Đúng lúc này, cửa điện trước mặt bị đẩy ra.

Sau đó, một bóng người bước vào đại điện. Đó là một thư sinh với thân thể trong suốt từ ngoài vào trong, toàn thân giống hệt thủy tinh.

“Lão sư sắp bắt đầu giảng pháp rồi, muội còn chưa qua đó ư?” Thư sinh thủy tinh mỉm cười nói.

“Đang chờ sư huynh ngươi đến gọi ta đây này.” Tống Thư Hàng phát hiện mình phát ra giọng con gái ngọt ngào, âm thanh êm tai, mở miệng nói chuyện tựa như đang ca hát vậy.

[Nhập mộng!]

Tống Thư Hàng lập tức hiểu được bản thân lại nhập mộng rồi.

Hơn nữa, nhìn hoàn cảnh này thì hắn nhanh chóng đoán ra đối tượng mà hắn nhập mộng lần này.

Là Tạo Hóa Tiên Tử.

Vị thư sinh có thân thể trong suốt trước mắt này… chính là thư sinh thủy tinh trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân.

Chính là vị đã mượn linh quỷ số 1 của Tống Thư Hàng.

Như vậy, vị lão sư trong miệng hắn hiển nhiên là Thánh Nhân Nho gia sắp giảng pháp rồi.

Tạo Hóa Tiên Tử nhảy xuống, cười hì hì đáp xuống bên cạnh thư sinh thủy tinh.

Thư sinh thủy tinh vươn tay xoa đầu cô với vẻ cưng chiều.

Sau đó, hai người sóng vai đi về phía đại điện nơi xa.

Trong đại điện.

Mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân đã đến đông đủ, hơn nữa còn có mấy vị nam nữ trẻ tuổi nữa.

Đệ tử mà Thánh Nhân Nho gia thu nhận không chỉ là mười ba Kiếp Tiên, cũng có một vài đệ tử không đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên.

Sau khi thư sinh thủy tinh và Tạo Hóa Tiên Tử tiến vào đại điện thì nhẹ nhàng đi tới vị trí thuộc về mình rồi ngồi xuống.

Đang ngồi trên đàn giảng pháp chính là vị Thánh Nhân Nho gia có ‘cuộc đời cực trâu bò’ kia.

Thánh Nhân hơi ngẩng đầu nhìn đám đệ tử bên dưới: “Mọi người đã đến đông đủ thì giảng pháp hôm nay bắt đầu. Đạo Tử, con phụ trách ghi chép nhé.”

“Hôm nay sư tôn muốn giảng về đề tài gì?” Đạo Tử đứng đầu mười ba Kiếp Tiên cung kính hỏi lại.

“Nội dung giảng hôm nay là ‘trị hiếu’.” Thánh Nhân Nho gia mỉm cười.

Bề ngoài của Thánh Nhân Nho gia lúc này vào độ trung niên, lấy thực lực của hắn thì đương nhiên có thể duy trì hình dáng trẻ tuổi hơn, nhưng bởi vì làm thầy người ta nên hắn cố định hình tượng của mình ở trạng thái trung niên.

Thánh Nhân mỉm cười, trong mắt các đệ tử của hắn thì nụ cười ấy hòa ái dễ gần biết bao.

Nhưng sau khi Tống Thư Hàng nghe đến hai chữ ‘trị hiếu’ thì chỉ cảm thấy phần bụng dưới ẩn ẩn đau. Đồng thời, dường như hắn nhìn thấy mắt trái của Thánh Nhân Nho gia đang lóe lên ánh sáng tà ác.

‘Trị hiếu’, chắc không phải phần kia đấy chứ?

“Hiếu là gì?”

“Yêu là gì?”

Sau khi Thánh Nhân Nho gia bắt đầu giảng pháp thì liên tục hỏi hai vấn đề.

Thánh Nhân lên tiếng, mỗi một câu đều có lực lượng dị tượng thiên địa đi theo.

Câu hỏi hắn đặt ra đi thẳng lòng người.

Đây không phải là phần mở đầu của bản thảo giảng pháp mà Tạo Hóa Tiên Tử đã đưa mình ư?

Lúc ấy giảng pháp mà Tạo Hóa Tiên Tử đưa mình cũng là phần ‘trị hiếu’ thì phải?

Nhưng phần giảng pháp này có bản quyền đó! Bản quyền thuộc sở hữu của Thánh Nhân Nho gia, hơn nữa Thánh Nhân còn từng giảng nó trong Nho môn.

Loại giảng pháp có bản quyền như này không thể lấy ra để thực hiện ‘Huyền Thánh giảng pháp’ hoặc ‘Huyền Ma giảng pháp’ được đâu nhỉ?

Mà lúc này, Thánh Nhân Nho gia lại mở miệng: “Tình yêu của mẹ là gì?”

Quả nhiên là phần này.

Vậy kế tiếp…chính là Thánh Nhân để các đệ tử của mình thể nghiệm cảm giác ‘mười tháng mang thai’ cùng với nỗi khổ ‘sinh con’ dài đến nửa canh giờ nhỉ?

Chắc chắn lúc đó Tạo Hóa Tiên Tử cũng nằm trong hàng ngũ mang thai.

Giờ mình đang nương nhờ trên người Tạo Hóa Tiên Tử thì cùng chịu chung cảm giác.

Tống Thư Hàng lập tức cuống cuồng.

Hắn đã dùng thân nam nhi thể nghiệm cảm giác này, chẳng lẽ giờ còn cần dùng thân nữ nhi thể nghiệm lần nữa ư?

…

…

Mà cùng lúc đó, trong trạng thái Huyền Ma giảng pháp.

Tống Thư Hàng đang cúi đầu đột nhiên mở miệng nói: “Tình yêu của mẹ là gì?”

Chương 1370: Kình Đan… Mang Thai!

“Đây là thao tác gì vậy? Giảng pháp trong mộng ư?” Chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U lại bùng nổ lần nữa.

Lần giảng pháp này của Bá Nho Huyền Ma có thể nói là biến đổi bất ngờ.

Lúc mọi người cho rằng nội dung giảng pháp của hắn hơi bình thường thì Bá Nho Huyền Ma lại để lộ một loại ‘hiệu quả pháp thuật’ sâu không lường được, ngay cả Kiếp Tiên cũng bị mê muội trong hiệu quả pháp thuật đó, không cách nào thoát ra được.

Lúc mọi người cho rằng Bá Tống Huyền Thánh muốn dùng bản thân làm gương để dạy mọi người học theo, để mọi người tự thể nghiệm phương thức giảng pháp thì Bá Nho Huyền Ma lại đột nhiên dùng phương pháp uy nghiêm, hỏi thẳng lòng người, xen vào hỏi hai vấn đề ‘Hiếu là gì? Yêu là gì?’, hấp dẫn chú ý của mọi người, khiến người ta sốt ruột muốn nghe phần tiếp theo.

Nhưng ngay sau đó, Bá Nho Huyền Ma lại đột nhiên quay lại bài giảng pháp trước đó.

Tu sĩ chư thiên vạn giới và đám tà ma thế giới Cửu U cũng ráng nhịn, dù sao thì cũng là giảng pháp bát phẩm hiếm thấy.

Nhưng Bá Nho Huyền Ma giảng chưa được mấy câu đã ngủ thiếp đi ngon lành.

Trong khoảnh khắc đó, không biết bao nhiêu người trong chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U đều lật bàn.

Mệt tim quá.

Cuối cùng, lúc tà ma thế giới Cửu U chuẩn bị cho Bá Nho Huyền Ma một cái đánh giá kém màu đỏ cực bự thì Bá Nho Huyền Ma lại mở miệng, trình diễn kỹ năng ‘giảng pháp trong mộng’ cao siêu.

Hơn nữa, lúc Bá Nho Huyền Ma vừa mở miệng, khí chất trên người hắn lại trở nên đầy áp bách.

Rõ ràng là đang cúi thấp đầu ngủ, nhưng tu sĩ chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U lại không ai dám cằn nhằn câu nào. Gần như là theo bản năng, tất cả mọi người đều ngồi thẳng người lại, duy trì tư thế ngoan ngoãn, cũng bất giác nhìn về phía Bá Nho Huyền Ma, vểnh tai lắng nghe giảng pháp.

Loại cảm giác này tựa như đám học sinh thời xưa nhìn thấy lão sư uy nghiêm đi tới vậy.

…

…

[Cha mẹ là gốc rễ của mỗi con người. Đề tài giảng pháp hôm nay là trị hiếu, nói về tình yêu của mẹ.]

[Mẹ hiền thương con, không vì báo đáp.]

[Trẻ sơ sinh một thước ba tấc, lại thêm mười tám năm công nuôi nấng.]

Tống Thư Hàng cúi thấp đầu, miệng lại không nhanh không chậm mà bắt đầu quá trình giảng pháp.

Mỗi một câu nói của hắn đều kéo theo dị tượng thiên địa, lại có chính khí hội tụ về phía hắn, tăng cường uy nghiêm cho hắn.

Thứ Tống Thư Hàng giảng lúc này chỉ là nội dung về ‘hiếu’ rất thông thường.

Thế nhưng tu luyện giả chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U, không một kẻ nào dám không nghe. Tất cả tu sĩ và tà ma đều ngồi nghiêm chỉnh, chăm chú nghe giảng, không nói lời nào.

[n nặng mười tháng mang thai, báo đáp ba đời còn nhẹ.]

[Mười tháng mang thai, nỗi khổ sinh con… Chư vị học sinh, có thể tự mình thể nghiệm một phen.]

Trong lúc nói chuyện, phía sau Tống Thư Hàng, đan văn ‘con mắt’ trên kình đan lại sáng lên lần nữa.

Đan văn này đại diện cho ‘con mắt của Thánh Nhân Nho gia’.

Nó khiến ‘hình chiếu’ lại hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Đồng thời với lúc hình chiếu xuất hiện, một con mắt giống hệt như thế bay ra từ trên người Tống Thư Hàng, nhập vào hình chiếu trên màn hình.

Chính là bản thể của ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ kia.

Vẻ mặt tu luyện giả chư thiên vạn giới và đám tà ma thế giới Cửu U đều vô cùng nghi hoặc.

Mà tại thế giới ma kiếp cách đó không xa.

Vân Tước Tử phiên bản nhỏ: “Ê ê ê, đùa nhau à, không phải Thư Hàng tiểu hữu muốn dùng chiêu đó khi đang thực hiện Huyền Ma giảng pháp đó chứ? Thế này thì tự tìm đường chết nặng quá rồi! Chuyện tìm đường chết như vậy… thật là kích thích, cả ta cũng không nghĩ ra được.”

Vân Tước Tử kích động nắm chặt nắm tay.

Huyền Thánh bát phẩm kiếp của cô bị cắt ngang, hiện tại phiên bản thu nhỏ của cô vẫn là cảnh giới thất phẩm đỉnh phong. Nói cách khác, cô vẫn có thể tiếp tục chơi đùa thỏa thích ở thế giới thiên kiếp.

Chờ sau khi Tống Thư Hàng tiểu hữu kết thúc giảng pháp, cô có thể mượn ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ ở chỗ hắn. Lần sau đợi cô độ kiếp xong, Huyền Thánh giảng pháp cho chư thiên vạn giới, giảng đến lúc cuối thì cô có thể bất ngờ tế ra ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ ra, khiến đám tu luyện giả chư thiên vạn giới mang thai lần thứ hai.

Nghĩ thôi cũng thấy đặc biệt kích thích rồi.

Vân Tước Tử cảm thấy sức mạnh tìm đường chết trong cơ thể mình đã bắt đầu sôi trào, không dằn xuống được.

Xích Tiêu Kiếm: “Nhìn trời! Tiêu rồi.”

…

…

Trong trạng thái nhập mộng.

Thánh Nhân Nho gia đồng bộ với Tống Thư Hàng ở ngoài hiện thế: “Mười tháng mang thai, đau đớn sinh con… Chư vị học sinh, có thể tự mình thể nghiệm một phen.”

Tới rồi, cuối cùng thì điều đáng sợ này cũng sắp tới rồi.

Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt.

Lúc này, hắn hy vọng mình đừng có cái thiên phú nhập mộng quỷ quái này biết bao.

“Sư tôn, loại chuyện như mười tháng mang thai này, chúng con phải thể nghiệm như thế nào đây?” Đạo Tử phụ trách ghi chép nghi hoặc hỏi lại.

Đạo Tử tiền bối, mau im đi, đừng hỏi tiếp nữa. Tống Thư Hàng la lớn trong lòng.

Đáng tiếc hắn không cách nào phát ra tiếng, cũng không cách nào nhắc nhở Đạo Tử.

“Vi sư đã nghiên cứu ra một loại pháp thuật, cũng khắc nó vào trong con ngươi. Pháp thuật này tên là ‘ánh nhìn mang thai’. Nhìn vào mắt ta nào.” Thánh Nhân Nho gia nhẹ giọng nói.

Giọng nói của Thánh Nhân nhẹ nhàng, nhưng hàm chứa một loại uy nghiêm không cho cự tuyệt. Tất cả học sinh có mặt, kể cả Tạo Hóa Tiên Tử mà Tống Thư Hàng đang nương thân, đều bất giác hướng ánh nhìn về phía con mắt của lão sư mình.

[Nhìn vào mắt ta nào.] Ngoài hiện thế, Tống Thư Hàng nói cùng lúc với Thánh Nhân Nho gia. Tu luyện giả chư thiên vạn giới, đám tà ma thế giới Cửu U đều bất giác hướng ánh nhìn về phía hình chiếu ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ sau lưng Tống Thư Hàng.

Lúc tất cả các học sinh có mặt nhìn vào mắt Thánh Nhân Nho gia, mắt hắn chợt bắn ra ‘ánh sáng quái dị’.

Ánh sáng quái dị bực nào chứ?

Quái dị đến mức căn bản không thể tả được.

Rốt cuộc thì luồng ánh sáng quái dị kia đại diện cho cái gì?

Vậy còn cần phải nói nữa ư? Đương nhiên là đại diện cho mang thai rồi.

“Không ~~” Tống Thư Hàng hét thảm.

Thế nhưng người khống chế thân thể là Tạo Hóa Tiên Tử, Tống Thư Hàng trong trạng thái nương thân chỉ có thể bị động nhận lấy, không cách nào thay đổi nội dung giấc mộng.

[Chúc mừng người chơi Tống Thư Hàng bị ‘ánh nhìn mang thai’ bắn trúng lần thứ hai, đạt được mười giây thể nghiệm mang thai, nửa canh giờ thể nghiệm đau đớn sinh con cấp VIP.]

Có điều lần thể nghiệm này khác với lần trước.

Lần trước là thân nam nhi, lúc này Tống Thư Hàng lại dùng 'thân nữ nhi' của Tạo Hóa Tiên Tử để thể nghiệm nỗi khổ mang thai và sinh nở.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, loại cảm giác này quả thực quái dị đến không cách nào hình dung được.

Có điều, hai giây sau.

"Ơ? Không đau à?" Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện liên hệ giữa mình và Tạo Hóa Tiên Tử đã được tách ra.

Bụng Tạo Hóa Tiên Tử phồng lớn như bị bơm vào vậy, mà Tống Thư Hàng lại không cảm thấy khác thường gì.

"Kỳ quái." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trước kia mỗi lần vào mộng, chuyện mà đối tượng hắn đi vào mộng trải qua, bất kể tốt xấu, hắn đều phải tự thân thể nghiệm một lần. Kể cả cuộc đời cây hành dài dòng của Thông Nương, Sở Sở bị người ôm siết đến chết… vân vân.

Mà lần này, Tạo Hóa Tiên Tử bị 'ánh nhìn mang thai' bắn trúng, hắn chỉ thể nghiệm không đến một giây, sau đó lại bình yên vô sự.

Chẳng lẽ 'thiên phú nhập mộng' của mình thăng cấp, có thể cắt đứt một ít thể nghiệm tương đối tồi tệ ư? Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

…

…

Cùng lúc đó, trong trạng thái Huyền Ma giảng pháp. 'Con mắt Thánh Nhân Nho gia' sau lưng Tống Thư Hàng bộc phát ra ánh sáng quái dị.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới, tà ma Cửu U, bất kể nam nữ già trẻ, bất kể thực vật hay tảng đá, bất kể là người hay không phải người, toàn bộ đều bị ánh sáng từ 'con mắt Thánh Nhân Nho gia' bắn trúng.

Dưới 'ánh nhìn mang thai', chúng sinh bình đẳng.

Trừ khi ngươi đã mang thai sẵn.

[Bá Nho Huyền Ma gửi tài liệu 'ánh nhìn mang thai' cho tất cả mọi người, có nhận hay không? YES/NO?]

Khác với 'ánh nhìn mang thai' ngày thường bắn ra, trong hình thức ‘Huyền Ma giảng pháp’, ‘ánh nhìn mang thai’ của con mắt Thánh Nhân Nho gia được trạng thái giảng pháp gia trì, uy lực tăng mạnh.

Trước kia một đợt ‘ánh nhìn mang thai’ tối đa chỉ khiến cho hơn nghìn người mang thai, dưới lực lượng pháp tắc của hình thức giảng pháp gia trì, uy lực trở nên vô cùng to lớn.

Ngay sau đó, bụng dưới của tất cả những tồn tại ngẩng đầu nhìn về phía con mắt Thánh Nhân Nho gia bắt đầu phồng lên tựa như bị bơm hơi vào vậy.

Mỗi giây phồng lên một vòng, mười giây là có thể hoàn thành toàn bộ quá trình mười tháng mang thai.

Mức độ tiện lợi vượt quá sức tưởng tượng.

Xem đi, mang thai đơn giản như thế đấy.

Ngươi còn cho rằng ‘nắm tay là mang thai’ rất tiện đúng không? Đã lạc hậu lắm rồi! Hơn nữa còn phải tiếp xúc tứ chi, phiền toái biết bao.

‘Ánh nhìn mang thai’ của Thánh Nhân Nho gia ấy à, chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến ngươi mang thai, còn do dự gì nữa? Mau ngẩng đầu lên, nhận lấy sự gột rửa từ ánh mắt từ ái của Thánh Nhân đi nào.

“A a a, cái gì thế này?”

“Cái bụng, cái bụng đang to lên!”

“Ta là nam mà, Bá Nho Huyền Ma, có phải ngươi nhầm cái gì rồi không?”

“Ánh sáng quái dị trong con mắt thần thánh kia đại biểu cho hàm ý gì đây? Trong này nhất định có nội dung 800 chữ đầy thâm ảo, đáng giá để ta nghiên cứu, phân tích. Nhưng trước đó ta cần phải mang thai trước đã.”

“Ồ? Đây là cảm giác mang thai ư? Thật thú vị.”

“Khốn kiếp, bà đây vừa sinh xong không lâu, tới nữa à? Đi chết đi!”

“Tít tít tít tít ~~”

“Phụt, không được rồi. Sư phụ uy nghiêm đột nhiên mang thai, trông buồn cười quá. Đương nhiên bọn ta cũng mang thai chung luôn rồi. Đau đau đau đau đau quá đi.”

“Ta và đạo lữ đang song tu mà, khốn kiếp.”

“Dừng tay, mau dừng tay. Sư muội ta vẫn còn là con nít!”

“Dừng tay, sư đệ ta vẫn còn là con nít!”

“Dừng tay, sư phụ ta vẫn còn là con nít!”

“Ha ha ha ha, Hoàng Sơn ngu ngốc cũng mang thai, ha ha ha.”

“Ngươi cũng mang thai đó Đậu Đậu. Đừng có mà chó chê mèo lắm lông.”

“Bạch tiền bối bế quan ở đâu vậy? Hắn có xem lần ‘Huyền Ma giảng pháp’ này không? Ta muốn nhìn Bạch tiền bối, có phải hắn cũng mang thai rồi không. Ta muốn xem Bạch tiền bối mang thai, đừng ai cản ta.”

“Ta chỉ muốn sinh một đội bóng, nhưng ta không định tự mình sinh đâu.”

“Khóc một dòng sông, ta và Tử Yên mang thai cùng nhau, selfie một tấm nào. A a a, đau quá, đau quá.”

“Không ổn, ta đang đua xe mà bụng đột nhiên to lên nên mất kiểm soát, đụng xe rồi ~~ a a a a, cán lên rồi, tiêu rồi...”

“Mẹ ơi, con yêu mẹ ~~ con yêu mẹ nhất trần đời.”

Chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U trở nên hỗn loạn.

Tâm lý của nhóm tu luyện giả và đám tà ma Cửu U đã bị ám ảnh dữ dội, ám ảnh tâm lý này có diện tích ít nhất cũng cỡ ba phòng hai sảnh hai nhà vệ sinh.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đang ngủ mơ lại bình tĩnh nói: “Mang thai khổ cực, sinh nở cũng khổ. n này tình này, ba đời khó quên.”

Bạch tiền bối two: “...”

Thân là chúa tể Cửu U, hắn đương nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng của ‘ánh nhìn mang thai’.

“Lần này đến ta cũng không thể nào cứu được ngươi.” Bạch tiền bối two xoa huyệt thái dương.

Sau khi giảng pháp kết thúc, e rằng nhóm tà ma Cửu U sẽ đánh giá kém nhiều như sóng thần mất thôi.

Lúc này, hình chiếu ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ rốt cuộc cũng tán đi, con mắt Thánh Nhân lại quay về.

Tiếp đó, trong khí hải nơi đan điền của Tống Thư Hàng, bụng dưới của kim đan cá voi mập bắt đầu vồng lên…

Chương 1371: Thiên Phú Tà Ác Mới

Mười giây sau đó, tiếng kêu thảm trong chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U vang lên ngất trời.

Thể nghiệm sinh nở mà ánh nhìn mang thai mang đến, chỉ cần là tồn tại có thực lực thấp hơn Thánh Nhân Nho gia thì đều không cách nào miễn dịch.

Dù hiện tại Thánh Nhân Nho gia chỉ còn lại một con mắt, uy lực của ánh nhìn mang thai giảm mạnh, nhưng tất cả những người từ cấp Trường Sinh Giả trở xuống không ai có thể miễn dịch với hiệu quả của nó.

Không sai, ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng trúng chiêu.

Vị đại lão Kiếp Tiên với dáng vẻ tông sư một phái, ăn trên ngồi trước, chúa tể một phương, bụng dưới lại vồng lên mà không cách nào ngăn được, trong vòng mười giây đã vồng lên thành quả bóng. Theo sau là nỗi khổ sinh nở, khiến bắp thịt trên gương mặt đại lão Kiếp Tiên không ngừng co giật.

Đây đúng là lần Huyền Thánh giảng pháp ác liệt nhất từ trước tới nay.

Càng ác liệt hơn là, thời gian cơn đau sinh con kéo dài liên tục đến nửa canh giờ.

Sau khi giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma kết thúc, cơn đau sinh nở vẫn chưa kết thúc, thử hỏi xem ngươi có sợ không?

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Trong thế giới nhập mộng.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết gì về hiện thế cả, không biết chuyện mình liếc mắt thâm tình một cái đã khiến tu sĩ trong chư thiên vạn giới + tà ma của thế giới Cửu U mang thai tới tấp.

Lúc này, thiên phú 'nhập mộng' của hắn đã xảy ra tiến hóa.

Sau khi hắn chủ động 'cắt đứt' với nỗi khổ mang thai và sinh nở của Tạo Hóa Tiên Tử, thời gian và các tình tiết trong giấc mộng bắt đầu lướt nhanh đi.

Tình tiết chung quanh tựa như các cảnh quay được tua nhanh trong phim điện ảnh vậy, xẹt vài cái là qua.

Lúc thời gian của các tình tiết trong mộng khôi phục lại bình thường, hình ảnh trước mắt đã biến thành tình tiết Thánh Nhân Nho gia một mình đánh với bốn vị Trường Sinh Giả.

Phía sau mỗi một vị Trường Sinh Giả đều có một vầng trăng tròn, phát ra hào quang của 'đạo' thuộc về bọn họ.

Thánh Nhân Nho gia trấn áp đương thời, lấy một chọi bốn mà vẫn chiếm thế thượng phong tuyệt đối, vẫn duy trì phong thái Thánh Nhân.

Rất nhiều pháp thuật, bí pháp mà Tống Thư Hàng không thể nào hiểu đã được Thánh Nhân Nho gia thi triển ra liên tục.

Bốn vị Trường Sinh Giả liên thủ bị áp chế hoàn toàn, tâm phục khẩu phục, thối lui ra khỏi 'cuộc chiến tranh đoạt thiên đạo'.

[Tình tiết này là phân đoạn tranh đoạt thiên đạo ư?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu như hắn đoán không sai, hẳn là tình tiết này xảy ra sau khi thiên đạo đột nhiên cảm thấy 'chơi chán rồi, không muốn làm nữa', thế là bèn nghỉ việc.

Sau đó, Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới ào ào hiện thân, bắt đầu tranh giành vị trí thiên đạo.

Hiện tại Tống Thư Hàng hoài nghi vị thiên đạo tùy hứng kia chính là Bạch tiền bối two.

Mà khoảng thời gian này là lúc mà Thánh Nhân Nho gia chân chính bùng nổ sự trâu bò của mình.

Một mình hắn đã treo toàn bộ Trường Sinh Giả trên thế giới lên đánh đủ kiểu. Bất kể là Trường Sinh Giả cổ xưa hay là Trường Sinh Giả mới ra đời đều bị Thánh Nhân Nho gia đè bẹp đủ kiểu.

Có kẻ bị ép ngang; có kẻ bị ép dọc; có vài kẻ kết thành đội lại bị ép cả lũ; có kẻ sau khi bị ép một lần mà không phục thì sẽ bị kéo lại ép thêm lần nữa…

Tóm lại, Thánh Nhân Nho gia trấn áp đương thời, không ai không phục.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới bị treo lên đánh đến tâm phục khẩu phục, tất cả mọi người đều cho rằng Thánh Nhân Nho gia sẽ là thiên đạo đời tiếp theo.

Mười ba Kiếp Tiên Nho gia và đệ tử Nho môn đều lấy làm tự hào.

Nhìn đi, đây chính là Thánh Nhân của Nho môn bọn họ, bằng sức một mình lập ra Nho môn. Lúc sinh thời đã đưa địa vị Nho môn lên cùng đẳng cấp với những tồn tại siêu nhiên như ‘Đạo tông, Phật gia, Ma đạo’.

Vào thời kỳ này, tu luyện giả chư thiên vạn giới chỉ cần nhắc đến Thánh Nhân Nho gia thì chỉ có một từ để hình dung, đó chính là: quá trâu.

Thánh Nhân chân đạp hư không, tay chắp sau lưng, bước xuống từng bước.

Dù lấy một chọi bốn nhưng trên người hắn không có lấy một vết thương, thậm chí ngay cả Nho sam trên người cũng không bị xước xát chút nào.

Thánh Nhân Nho gia đáp đất, mười ba Kiếp Tiên lần lượt bước lên chúc mừng lão sư của mình.

Thánh Nhân mỉm cười.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên người Tạo Hóa Tiên Tử.

Hắn nhìn Tạo Hóa Tiên Tử chằm chằm, nhưng Tống Thư Hàng lại cảm thấy da đầu tê rần.

Loại cảm giác này… giống như trước kia lúc Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ kiếm thuật cho Lý Thiên Tố đạo trưởng thì đột nhiên phát hiện hắn đang ‘nhập mộng’ vậy.

Thánh Nhân Nho gia phát hiện ra hắn rồi!

Kỳ quái, vì sao lần này Thánh Nhân lại ‘phát hiện’ ra hắn nhỉ?

Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhập mộng có liên quan đến Thánh Nhân, nhưng bởi vì Thánh Nhân đã thần hình câu diệt, là tồn tại đã tử vong hoàn toàn.

Vì vậy, dù nhập mộng gặp được thì Thánh Nhân trong mộng cũng chỉ giống như trong phim, sẽ không cảm ứng được sự tồn tại của Tống Thư Hàng.

Nhưng lần này, dường như ánh mắt Thánh Nhân Nho gia xuyên qua giới hạn thời gian và không gian, nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Lẽ nào là vì [con mắt Thánh Nhân Nho gia] đang ở trên người bản thể của mình nên đã kích thích khiến Thánh Nhân Nho gia trong mộng xảy ra biến hóa?

“Ngươi là ai?” Thánh Nhân Nho gia lên tiếng hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử tò mò chỉ vào mình: “Lão sư, người đang nói chuyện với con ư?”

“Tiền bối, người có thể gọi ta là Bá Tống.” Tống Thư Hàng thử trả lời. Cũng không biết có phải Thánh Nhân thật sự ‘nhìn’ thấy hắn hay không, cứ đáp thử một câu xem sao.

“Ta cảm ứng được một cảm giác kỳ diệu từ trên người ngươi, ta và ngươi có duyên… nhưng giữa ta và ngươi lại không có phận.” Thánh Nhân Nho gia bình tĩnh nói.

Nói chính xác thì Tống Thư Hàng và Nho gia có duyên nhưng không phận.

Tống Thư Hàng: “…”

Vừa thấy mặt đã ra sức đâm vào tim ta à?

“Ngươi tới gặp là muốn truyền tin tức gì cho ta ư?” Thánh Nhân Nho gia hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, hắn bị Thánh Nhân Nho gia cảm ứng được chỉ là chuyện ngoài dự tính.

“Thôi được, nếu như đã có duyên thì ta sẽ không để ngươi về tay không. Ta có một pháp thuật liên quan tới ‘trị hiếu’, ta sẽ biểu diễn cho ngươi xem một lần. Về phần ngươi có thể nắm giữ được bao nhiêu thì phải xem thiên phú của ngươi rồi.” Thánh Nhân Nho gia chắp hai tay sau lưng, nói với vẻ bình tĩnh.

Thánh Nhân Nho gia quả thực đã ‘nhìn’ thấy Tống Thư Hàng.

Trong mắt Thánh Nhân Nho gia, đó là một nam tử với khuôn mặt bình thường. Có điều mái tóc dài màu lam kia lại chạm đến nơi mềm mại nhất trong nội tâm hắn.

Pháp thuật có liên quan đến ‘trị hiếu’ ư? Thánh Nhân vừa dứt lời thì mười ba Kiếp Tiên cùng các đệ tử khác ở chung quanh rối rít lùi lại, cách xa Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử sắp khóc đến nơi.

Bởi vì lão sư vẫn luôn nhìn về phía cô mà nói.

Pháp thuật có liên quan đến ‘trị hiếu’ là ‘ánh nhìn mang thai’ đúng không?

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử nhớ lại hồi ức khi bị ‘ánh nhìn mang thai’ bắn trúng từ rất nhiều năm trước.

“Lão sư ơi… người đang nói chuyện với con ư?” Tạo Hóa Tiên Tử run rẩy hỏi lần nữa.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật: “Ánh nhìn mang thai?”

“Ồ? Ngươi biết pháp thuật này ư? Quả nhiên ngươi có hiểu biết về ta. Vậy hãy nhìn cho kỹ, đây chính là nguyên lý của ‘ánh nhìn mang thai’.” Thánh Nhân Nho gia nói.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn đối diện với ánh mắt ‘Tống Thư Hàng’.

Trong mắt Thánh Nhân Nho gia lóe lên ánh sáng quái dị.

Lúc này, Tống Thư Hàng nhìn thấy cấu tạo pháp thuật trong mắt Thánh Nhân Nho gia, còn có ‘phù văn’ tổ hợp tạo thành pháp thuật này.

Thánh Nhân Nho gia đang biểu diễn nguyên lý của ‘ánh nhìn mang thai’ cho hắn xem.

“Ta sẽ mang thai ư?” Tống Thư Hàng khóc một dòng sông.

Mà lúc này, ánh sáng quái dị trong mắt Thánh Nhân đã tán đi.

“Ngươi nhớ được bao nhiêu?” Thánh Nhân nói với vẻ bình tĩnh.

“Gần như đã nhớ hết cấu tạo và phù văn của pháp thuật.” Tống Thư Hàng trả lời, dù sao thì đây cũng là Thánh Nhân tự mình truyền pháp mà.

“Vậy thì tốt.” Thánh Nhân Nho gia bình tĩnh nói: “Mái tóc màu lam này của ngươi cứ khiến ta nhớ đến một vị cố nhân thân quen.”

Mái tóc màu lam ư?

Mái tóc màu lam của mình lại mọc ra rồi ư?

Nhìn trời… Mái tóc lam kia mọc ra là do ảnh hưởng từ ‘lực lượng bất hủ’ của Vân Tước Tử. Thánh Nhân Nho gia đương nhiên sẽ cảm thấy quen mắt. Thảo nào hai người chỉ vừa gặp mặt mà Thánh Nhân Nho gia lại dốc túi truyền thụ ‘bí pháp’ cho mình.

“Lão hủ trấn áp đương thời, vạn giới quy phục. Vị trí thiên đạo có phải sẽ thuộc về ta hay không?” Lúc này, Thánh Nhân Nho gia đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng sửng sốt, vấn đề này hắn trả lời thế nào đây?

Hắn không biết trạng thái bây giờ của mình rốt cuộc là sao, chỉ đơn thuần là ‘nhập mộng’, kích thích nhân vật trong mộng xảy ra biến hóa? Hay là thật sự ảnh hưởng đến ‘quá khứ’?

Nếu như hắn nói cho Thánh Nhân Nho gia biết cuối cùng hắn sẽ bị đánh bại, bảo hắn đừng đi tranh đoạt vị trí thiên đạo, đừng đi kế thừa thiên mệnh, bằng không thì hắn sẽ phải hối hận, vậy lịch sử sẽ thế nào đây?

Nếu Thánh Nhân Nho gia không đi tranh đoạt thiên đạo… Tương lai của Nho gia có thể thay đổi hay không?

Tống Thư Hàng đang suy tư thì Thánh Nhân Nho gia lại nhíu mày: “Đừng đi tranh đoạt vị trí thiên đạo, đừng đi kế thừa thiên mệnh, bằng không ta sẽ hối hận ư? Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng nhịn không được la lên: “Định mệnh! Đọc Tâm Thuật?” Các đại lão không thể tôn trọng quyền riêng tư cá nhân của người khác một chút ư?

“Đọc Tâm Thuật? Ta không sử dụng loại mánh khóe nhỏ này, ta cũng khinh thường dùng đến nó.” Thánh Nhân Nho gia lắc đầu, nói: “Bảo ta từ bỏ việc tranh đoạt vị trí thiên đạo là không thể nào. Ngươi đi đi…”

“Lão sư, mặc dù không biết ngài đang nói chuyện với ai, nhưng ngài có thể hóa giải ‘ánh nhìn mang thai’ giúp con trước đã được không, con rất yêu mẹ, mẹ cũng rất yêu con, phần ‘trị hiếu’ kia con đã nhớ nằm lòng rồi ạ.” Tạo Hóa Tiên Tử khóc ròng nói.

Thánh Nhân Nho gia: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

Thánh Nhân Nho gia nhẹ nhàng vung tay lên, sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng trở về.

Hắn tỉnh lại từ trong trạng thái ‘nhập mộng’.

Khi hắn tỉnh lại, quá trình ‘Huyền Ma giảng pháp’ đã sắp kết thúc.

“Tiêu rồi tiêu rồi, lần này xong đời rồi. Mình lại ngủ suốt quá trình Huyền Ma giảng pháp.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, từng luồng lực lượng tiêu cực, hủy diệt từ trong thế giới ma kiếp ngưng tụ đến, giáng xuống người hắn.

Đó là một loại lực lượng hoàn toàn tương phản với lực lượng công đức.

“Đây là trừng phạt sau khi giảng pháp thất bại ư?” Tống Thư Hàng vô cùng khó chịu.

“Không… Đây là quá trình tặng cho ngươi một ‘thiên phú’. Huyền Ma giảng pháp của ngươi thành công rồi.” Giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

“Hả?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ không dám tin.

Huyền Ma giảng pháp thành công rồi ư?

Hắn chỉ ngủ một giấc thôi mà cũng có thể thành công ư?

Nhóm tà ma thế giới Cửu U dễ dàng thỏa mãng đến vậy cơ á? Ngủ trong lúc livestream cũng cố thể khiến bọn nó ấn like ư?

“Thư Hàng, đúng là ta đã xem thường ngươi rồi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Nỗi khổ sinh nở dài đến nửa canh giờ, giảng pháp của ngươi đã kết thúc rồi, nỗi khổ sinh nở của nhóm tà ma Cửu U còn chưa kết thúc. Toàn bộ thế giới Cửu U, không một tà ma nào dám cho ngươi đánh giá kém cả.” Bạch tiền bối two nói,

“Gì cơ? Nỗi khổ sinh nở? Mang thai?” Tống Thư Hàng có dự cảm chẳng lành.

Mà đồng thời, lực lượng tiêu cực, hủy diệt kia tràn vào mắt phải của hắn, ngưng tụ thành một thiên phú tà ác [ánh nhìn phôi thai].

Chương 1372: Logic Dở Hơi

Sau khi Huyền Thánh giảng pháp thành công thì sẽ hội tụ được lực lượng công đức to lớn. Dưới tình huống bình thường thì có thể trực tiếp giúp lực lượng công đức của Huyền Thánh bát phẩm thực thể hóa, dùng để chống lại uy hiếp từ ‘tâm ma kiếp’ sau đó.

Về phần thế giới ma kiếp nơi Cửu U, sau khi phần lớn tà ma cho đánh giá tốt thì có thể có được pháp tắc Cửu U gia trì, ngưng tụ thành một thiên phú. Thiên phú có tốt có xấu, tổng thể mà nói, nó sẽ kết hợp với hiện trạng của Huyền Ma bát phẩm để sinh ra một thiên phú bát phẩm phù hợp nhất.

“Ngươi nhận được thiên phú gì vậy?” Bạch tiền bối two tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài: “Ánh nhìn phôi thai…”

“Đây là thiên phú chết tiệt gì thế?” Bạch tiền bối two hỏi, hắn chưa từng nghe năng lực thiên phú nào như vậy cả.

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt, thức tỉnh cái thiên phú chết tiệt này, ta cũng tuyệt vọng lắm chứ bộ.

“Biểu diễn một lần cho ta xem thử đi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Năng lực thiên phú này phải có mục tiêu làm phép mới được.”

“Vậy thì tìm người hoặc vật nào đó thử xem.” Bạch tiền bối two âm thầm định vị tọa độ của Vân Tước Tử phiên bản thu nhỏ và Xích Tiêu Kiếm.

Xích Tiêu Kiếm căn bản không thể ngờ cả nó cũng sẽ trở thành ứng cử viên làm vật thí nghiệm.

“Nhưng ở gần đây không có đối tượng thích hợp, thiên phú ‘ánh nhìn phôi thai’ này là pháp thuật thiên phú cấp bát phẩm, nhưng bản thân ta chỉ có cảnh giới ngũ phẩm. Vì vậy, dù được cảnh giới bát phẩm gia trì, tối đa cũng chỉ có thể có hiệu quả đối với tu luyện giả cấp lục phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Vân Tước Tử phiên bản thu nhỏ và Xích Tiêu Kiếm có cấp bậc quá cao, vậy nên cả hai đã tránh thoát được một kiếp ư?

“Vậy ngươi nói cho ta biết sơ lược về pháp thuật này đi.” Bạch tiền bối tò mò hỏi tới.

“Về cơ bản mà nói, đại khái đây là một loại pháp thuật cưỡng chế biến hình. Liếc nhìn một cái là có thể khiến cho mục tiêu biến thành hình dáng ‘phôi thai’. Chính là thai nhi sau khi người mẹ mang thai ấy.” Tống Thư Hàng giải thích.

Bạch tiền bối two bĩu môi: “Ta còn tưởng rằng đấy là pháp thuật hiếm có khó tìm gì, không phải chỉ tương tự với ‘thuật biến thành dê’ hoặc ‘thuật biến thành gà’ của hệ vu sư à.”

Hơn nữa, dù thân thể bị biến thành dê con hoặc gà con thì thực lực của tu luyện giả vẫn còn đó thôi.

Nhiều nhất là từ tu sĩ ngũ phẩm biến thành dê con ngũ phẩm, nhưng sức chiến đấu cơ bản vẫn còn đó, phi kiếm này, phi đao này vẫn dùng được như thường thôi. Hơn nữa thời gian duy trì của loại pháp thuật này cũng không lâu, cho nên tính thực dụng không cao

“Hơi giống một chút.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Pháp thuật này của ngươi có thể duy trì được bao lâu? Hiệu quả như thế nào?” Bạch tiền bối two lại hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Sau khi cưỡng chế biến mục tiêu thành phôi thai thì thời gian duy trì cụ thể còn tùy vào thực lực khác nhau của đối phương mà có dài có ngắn. Ta chưa từng thử qua, cũng không rõ ràng lắm. Có điều lực phòng ngự của bản thể chắc chắn sẽ giảm mạnh, thân thể hẳn là sẽ trở nên yếu ớt. Nếu lúc đối phương đang sử dụng bí kỹ cần tích trữ lực lượng, ta nhân cơ hội cho hắn một phát ‘ánh nhìn phôi thai’, hiệu quả chắc là sẽ không tệ đâu.”

“Vậy còn không bằng ngươi trực tiếp cho hắn một phát ‘ánh nhìn mang thai’ đi, hiệu quả còn tốt hơn.” Bạch tiền bối two khinh bỉ.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đây chính là điểm thứ hai mà ta muốn nói. Sở dĩ ta ngưng tụ ra thiên phú ‘ánh nhìn phôi thai’ này là bởi vì ta đã học được ‘ánh nhìn mang thai’. Vì vậy, thiên phú ‘ánh nhìn phôi thai’ này có thể sử dụng phối hợp với ‘ánh nhìn mang thai'. Về phần sau khi sử dụng phối hợp sẽ sinh ra biến hóa thế nào thì ta cũng không dám chắc."

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, tốt nhất đừng sử dụng hai pháp thuật này cùng nhau. Không thì rất có thể sẽ xảy ra án mạng.

Mang thai + phôi thai, đây không phải chuyện đùa đâu.

Tống Thư Hàng thở dài rồi đứng dậy.

Huyền Ma giảng pháp kết thúc, ma kiếp kết thúc.

Cũng đến lúc hắn phải rời khỏi thế giới ma kiếp rồi.

"Bạch tiền bối, nếu giờ ta rời khỏi thế giới ma kiếp thì có thể rời khỏi phòng tối của thiên đạo hay không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bởi vì thiên kiếp nên bản thể của hắn bị cưỡng chế kéo vào trong thế giới ma kiếp.

Vậy nếu bây giờ hắn rời đi thì sẽ trở lại hiện thế hay là bị kéo vào phòng tối thiên đạo lần nữa?

"Tính chất của thế giới ma kiếp là từ đâu tới đây thì sẽ trở về nơi đó. E rằng ngươi sẽ trở lại trong phòng tối của thiên đạo đấy." Bạch tiền bối two nói.

"Đã như thế thì ta phải chuẩn bị cho tốt mới được." Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, ý niệm của hắn khẽ động.

Tống Thư Hàng two xuất hioeenj phía sau hắn.

Thuật phân thân spam nhóm!

"Nếu vậy thì dù bản thể của ta bị bắt về 'phòng tối thiên đạo', phân thân của ta vẫn có thể tung tăng ở bên ngoài." Tống Thư Hàng cười khà khà nói.

Ngoài phân thân ra, hắn còn để mỹ nhân rắn công đức lại bên ngoài, dù cho bản thể và phân thân đều bị túm vào thì mỹ nhân rắn công đức cũng có thể vừa dạo chơi, vừa cùng chung giác quan ở bên ngoài.

Trong lúc nói chuyện, thế giới ma kiếp đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, chợt có một bàn tay to lớn vươn ra từ trong hư không, bắt lấy Tống Thư Hàng và Tống Thư Hàng two, ném cả hai vào trong 'phòng tối thiên đạo'. Mỹ nhân rắn công đức cũng không ngoại lệ.

Tống Thư Hàng: "…"

Bị tóm cả ổ rồi.

Ngoài đám người Tống Thư Hàng ra, thân thể cũ của Vân Tước Tử tiên tử cũng bị tóm rồi ném vào phòng tối thiên đạo.

Có điều, phiên bản thu nhỏ của Vân Tước Tử tiên tử lại không bị bắt.

Bởi vì ngay từ đầu, thứ mà thiên đạo tập trung định vị chính là 'Vân Tước Tử bị quả cầu kim loại thể lỏng nhập vào',

Vân Tước Tử phiên bản thu nhỏ đã tách khỏi quả cầu kim loại thể lỏng hoàn toàn, đương nhiên không nằm trong hàng ngũ bị tóm rồi.

"Thư Hàng tiểu hữu, làm ơn cho ta mượn 'con mắt Thánh Nhân Nho gia' đi!" Vân Tước Tử phiên bản nhỏ không cam lòng, hét toáng lên.

Thế nhưng đã muộn rồi, Tống Thư Hàng đã bị ném vào phòng tối thiên đạo, mà Vân Tước Tử phiên bản nhỏ thì bị đuổi về hiện thế.

Vô hình trung, tu sĩ chư thiên vạn giới lại tránh thoát được một kiếp.

xxxxxxxxxxx

Bạch tiền bối two đã sớm giấu mình trong thế giới Tà Liên, hắn đưa mắt nhìn đám người Tống Thư Hàng rời khỏi.

Sau đó, hắn lấy thanh thánh kiếm Chung Yên ra, vươn tay in dấu ấn ký của mình lên thân kiếm.

"Ba mươi ba pháp khí tổ hợp, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, một bộ công pháp ba mươi ba nhánh. Loại thủ đoạn này cứ khiến ta có cảm giác rất quen thuộc." Bạch tiền bối two duỗi tay nhấn một cái, thánh kiếm Chung Yên lại phân tán ra, hóa thành ba mươi ba loại pháp khí khác nhau.

Hắn không ngừng đem pháp khí lắp lại rồi tháo ra.

Thanh 'Thánh kiếm Chung Yên' trước mắt này chỉ có một hình dáng tổ hợp là 'thánh kiếm'. Nhưng nhìn phương thức tổ hợp thì khẳng định tương lai chúng nó sẽ còn nhiều loại hình thái hơn nữa.

“Quả nhiên không sai… Kiểu tư duy chế tạo loại pháp khí và công pháp này là mạch suy nghĩ của ta, không thể nào sai được.” Bạch tiền bối two nói chắc nịch.

Tựa như một câu chuyện mà mỗi người viết nên đều sẽ có phong cách của mình, đồ vật tạo ra cũng sẽ có phương thức tư duy của bản thân. Sau khi Bạch tiền bối two tháo lắp mấy lần là có thể phát hiện phương pháp cấu tạo của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này hoàn toàn được chế tạo dựa vào mạch suy nghĩ của hắn.

“Ta khẳng định bản thân không đụng chạm gì đến pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này, vậy đáp án chỉ có một.” Bạch tiền bối two nói.

E rằng bộ pháp khí này là vật mà một vị đối ứng kia của hắn nghiên cứu ra rồi lưu lại.

Năm đó rốt cuộc vị đối ứng của mình đã làm gì chứ?

Bạch tiền bối two cũng rất đau đầu, bởi vì vị kia hoàn toàn không nói cho hắn biết mình đã làm gì.

“Tính cách xấu xa quá thể, rõ ràng hai chúng ta có được rất nhiều ký ức tương đồng, mà sao tính cách lại chênh lệch nhiều thế nhỉ? Không thể thích chuyện cười, thích ngủ, thích thu mấy con thú cưng giống như ta ư?” Bạch tiền bối two nói.

Sau khi cất ‘thánh kiếm’ đi lần nữa, hắn sờ cằm suy tư.

“Bạch, ngươi lăn ra đây cho ta, hôm nay ta nhất định phải giết chết ngươi!” Lúc này, cửa vào thế giới Tà Liên truyền đến tiếng rống to của quả cầu kim loại thể lỏng.

Quả cầu kim loại thể lỏng phát hiện mình đột nhiên mất đi một đoạn ký ức, nó luôn cảm thấy đoạn ký ức này rất quan trọng, nhưng vì sao đoạn ký ức này lại đột nhiên biến mất kia chứ?

Nó điều động quyền hạn chúa tể Cửu U của bản thân, ý đồ khiến dòng ý ức bị mất trở về, nhưng lại không thu hoạch được gì

Vì vậy nó nổi giận đùng đùng chạy đến bên cạnh thế giới Tà Liên rồi bắt đầu gào thét với một vị chúa tể Cửu U khác là ‘Bạch’.

Đối với quả cầu kim loại thể lỏng mà nói, tất cả những chuyện xấu gì xảy ra trên thế giời này đều là lỗi của ‘Bạch’.

Cứ đến khiêu khích Bạch thì tuyệt đối sẽ không sai.

“Xin lỗi, ‘Bạch’ mà ngươi muốn tìm đang bế quan, vui lòng liên lạc lại sau.” Bạch tiền bối two gân cổ la vọng ra.

“Ra đây, ra đây cho ta. Đoạn ký ức ta mất đi rốt cuộc là cái gì hả? Ra đây cho ta, chúng ta đánh một trận ra trò.” Quả cầu kim loại thể lỏng hét lớn.

“Dở hơi à, ngươi mất đi một đoạn ký ức thì liên quan quái gì tới ta chứ? Tìm ta làm gì chứ?” Bạch tiền bối two chột dạ đáp.

Quả cầu kim loại thể lỏng: “Chỉ cần có chuyện thì nhất định là lỗi của ngươi. Dù sao thì ngươi cứ chui ra đây cho ta, chúng ta đại chiến một trận.”

“Đây là logic dở hơi kiểu gì thế hả?” Bạch tiền bối bực bội đáp

Quả cầu kim loại thể lỏng: “Lăn ra đây cho ta, hôm nay giữa ta và ngươi đã định trước là chỉ một người có thể sống sót.”

Bạch tiền bối two xoa huyệt thái dương, hắn nhìn ‘Thánh kiếm Chung Yên’ trong tay mình.

Ừm, có nên thử uy lực của bảo kiếm mới không nhỉ?

“Đánh thì đánh, ta sợ ngươi chắc? Mở cửa vào thế giới Tà Liên ra!” Bạch tiền bối two nói.

Trận chiến giữa các chúa tể Cửu U lại bắt đầu lần nữa.

xxxxxxxxxxxxx

Bên kia, sau khi Bá Nho Huyền Ma bị ném vào phòng tối của thiên đạo lần nữa, tu sĩ chư thiên vạn giới và tà ma thế giới Cửu U dần dần quên mất sự hiện hữu của hắn.

Thậm chí chuyện có liên quan đến Tống Thư Hàng cũng bắt đầu trở nên trong suốt. Kể cả quá trình hiển thánh và giảng pháp của hắn.

Có điều bởi vì ‘ma tiền hiển thân’ cũng có được công hiệu ‘thiên hạ không ai không biết’ trong một năm.

Nên dù ký ức trở nên trong suốt thì cũng sẽ khôi phục lại một ít ấn tượng mơ hồ lần nữa.

“Kỳ quái, ta nhớ vừa rồi đang nghe giảng pháp, một vị bát phẩm mới tấn chức đang giảng pháp. A a a, bụng của ta bị gì thế này? Đau quá, đau quá.”

“Giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma kết thúc rồi à, a a a a ~

cảm giác kỳ diệu này là sao đây? Ta mang thai rồi ư?”

“Ai là Bá Nho Huyền Ma? Ta mang thai con của hắn à?”

Ngày hôm nay, tu sĩ chư thiên vạn giới đều nhớ rõ chuyện mình ‘mang thai đứa con của Bá Nho Huyền Ma’. Nhưng Bá Nho Huyền Ma có dáng dấp ra sao lại không ai nhớ được.

Ám ảnh trong lòng tu luyện giả của chư thiên vạn giới lại mở rộng lần nữa.

…

…

Phòng tối thiên đạo

“Ta đã trở về rồi đây.” Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

“Hoan nghênh trở về, Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Tống tiền bối, vừa rồi ngươi chạy đi đâu vậy?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Vừa rồi ngươi đi độ kiếp à?” Phân thân Bạch tiền bối liếc mắc liền thấy cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Lại bị kéo vào thế giới ma kiếp của Vân Tước Tử tiên tử, một lời khó nói hết.”

Dứt lời, hắn nhìn phân thân Bạch tiền bối, đột nhiên trong lòng nghĩ đến điều gì đó, bèn hỏi: “Bạch tiền bối, ngươi có muốn làm thiên đạo không?”

“Đương nhiên rồi, mục tiêu của tu sĩ chính là trở thành thiên đạo nha.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “Nếu có một ngày Bạch tiền bối cảm thấy làm thiên đạo rất chán thì sao?”

Chương 1373: Tống Tiền Bối, Kình Đan Của Ngươi Phát Phì? Hay Là Mang Thai Thế?

Bạch tiền bối trả lời: “Ta chưa từng làm thiên đạo bao giờ, cũng không biết sau khi mình chán làm thiên đạo thì sẽ làm gì. Ừm… cảm giác với tính cách của ta thì chắc là sẽ tự tìm chuyện gì đó thú vị để làm.”

Nếu bên cạnh không có chuyện gì thú vị thì bản thân sẽ tự tìm niềm vui.

“Vậy Bạch tiền bối này, ngươi có chọn cách nghỉ làm thiên đạo hay gì đó tương tự không?” Tống Thư Hàng suy đoán rồi hỏi.

“Làm sao có chuyện ấy được?” Bạch tiền bối quyết đoán đáp: “Khó khăn lắm mới thành thiên đạo, tại sao phải nghỉ chứ? Sau khi thành thiên đạo thì có thể chơi rất nhiều thứ mà tu sĩ bình thường có muốn chơi cũng không chơi được. Vũ trụ lớn như vậy, chư thiên vạn giới to như thế, chắc chắn sẽ có vô số thứ thú vị để chơi. Có nhiều nơi chỉ có thiên đạo mới có thể đi vào, tu sĩ bình thường căn bản không cách nào tiến vào. Chẳng hạn như ‘phòng tối thiên đạo’ mà bây giờ chúng ta đang ở chẳng hạn, cùng với nhiều nơi tương tự như thế. Nếu như bỏ làm thì sẽ chán hơn ấy chứ.”

“Có lý.” Tống Thư Hàng sờ cằm nói.

Thiên đạo giống như tồn tại có được quyền hạn tối cao, có thể đi vào tất cả các bản đồ ẩn. Mà nếu nghỉ làm thì không thể vào những bản đồ ẩn kia nữa.

Vì vậy, có khi nào lý do ‘chán rồi, không muốn chơi nữa’ của vị thiên đạo đếm ngược thứ hai, nghi rằng chính là vị đối ứng của Bạch tiền bối two có ẩn tình gì hay không?

Mấy vị thiên đạo đời trước đều muốn thoát khỏi vị trí đó. E rằng vị trí thiên đạo này không hề tốt đẹp như mọi người vẫn nghĩ. Có khi nó là một cái bẫy to thì sao?

Hoặc là, chỉ sau khi đứng trên vị trí thiên đạo này mới có thể nhìn thấy cao và xa hơn, sau khi có được mục tiêu lớn hơn, thiên đạo nhiệm kỳ trước mới muốn từ chức, tiếp đó nghĩ cách mưu cầu cảnh giới 'vượt trên thiên đạo'?

Hoặc là một phần thiên đạo sau khi trở thành thiên đạo, đạt được 'thuộc tính bất hủ' mình muốn bèn thoát khỏi vị trí thiên đạo, tiếp tục đi làm chuyện bản thân muốn làm? Chẳng hạn như… Vân Tước Tử tiên tử có được một khúc xương bất hủ chẳng hạn?

"Đúng rồi, sao tự nhiên Thư Hàng ngươi lại hỏi vấn đề này làm gì thế?" Bạch tiền bối tò mò hỏi lại.

Vũ Nhu Tử bên cạnh đột nhiên giơ tay lên nói: "Bạch tiền bối, ngươi chưa phát hiện ra bản thân ngươi chính là con ruột của thiên đạo ư?"

Bạch tiền bối: "…"

"Thư Hàng, ngươi tấn chức ngũ phẩm rồi à?" Tô Thị A Thập Lục bên cạnh chú ý tới trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này.

Nơi mi tâm Tống Thư Hàng, tinh thần lực màu vàng như ẩn như hiện. Đây là do sau khi hắn tấn chức ngũ phẩm, tinh thần lực lập tức tăng lên một khoảng, vẫn chưa thể khống chế theo ý mình nên mới khiến tinh thần lực tiết ra ngoài.

Ngoài ra, 'tiên thiên chân nguyên' trong cơ thể Tống Thư Hàng đã lột xác, hóa thành linh lực của Linh Hoàng ngũ phẩm. Kim đan trong cơ thể hắn bắt đầu từ từ cải tạo thân thể, chỉ cần bế quan một thời gian thì kim đan và linh lực sẽ khiến thân thể của tu sĩ ngũ phẩm 'tiến hóa', cuối cùng đúc thành [Linh Hoàng chi thể].

Ngũ phẩm, chính là một đạo ranh.

Đối với tu sĩ mà nói, nhất phẩm là một cửa ải, tách biệt giữa tu sĩ và người thường, chính thức tiến vào hình thức 'siêu phàm'.

Nhị phẩm cũng là một cửa ải, sau cảnh giới này, lực lượng trong cơ thể tu sĩ sẽ từ khí huyết hư ảo hóa thành chân khí, tuổi thọ cũng lập tức tăng lên trên hai trăm năm.

Cảnh giới ngũ phẩm lại là một lạch trời, một viên kim đan định đại đạo, kim đan trở thành hạch tâm của tu sĩ, chuyển hóa toàn bộ tiên thiên chân nguyên thành 'linh lực'. Tại cảnh giới này, tu sĩ đã siêu thoát ngũ cốc luân hồi. Đặc biệt ‘Linh Hoàng chi thể’ là ranh giới lớn nhất giữa tu luyện giả và người bình thường.

Điểm khác biệt giữa tu sĩ ngũ phẩm và người bình thường không biểu hiện quá rõ ràng trên người tu sĩ nhân loại.

Nhưng trên người yêu tu thì lại thấy được thay đổi cực lớn này. Đại yêu ngũ phẩm mới có thể hóa hình. Đây đã là biến hóa trên phương diện hình thái sinh mệnh.

“Đúng vậy, dưới sự giày vò từ thiên kiếp và ma kiếp của Vân Tước Tử, ta bị cưỡng ép tăng lên tới cảnh giới ngũ phẩm.” Trong lòng Tống Thư Hàng hãy còn sợ hãi.

Lần thiên kiếp ngũ phẩm này, nếu không phải đang ở địa bàn của Bạch tiền bối two thì thật sự không biết sẽ độ kiếp kiểu gì nữa. Ít nhất thì cũng khỏi mơ tới pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Nói không chừng còn có thể độ kiếp thất bại, hóa thành tro bụi. Dù sao thì trước khi độ kiếp hắn cũng không có chuẩn bị gì cả.

“Bốn tháng rưỡi đã ngũ phẩm.” Bạch tiền bối sờ cằm nhìn Tống Thư Hàng.

Chờ ra khỏi phòng tối của thiên đạo, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 biết tin Tống Thư Hàng đã lên đến ngũ phẩm thì sẽ gánh áp lực bao lớn đây?

“Tống tiền bối, quả nhiên ngươi mới là con ruột của thiên đạo.” Vũ Nhu Tử nói, dứt lời, cô đột nhiên cảm ứng được gì đó: “Bá… Bá Nho Huyền Ma?”

Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi: “Không có tai họa ngầm gì đấy chứ? Bá… Bá Nho?”

Tống Thư Hàng: “…”

Có thể đừng đọc cái chữ Bá đằng trước kia những hai lần không?

“Không cần lo lắng, tình trạng của ta vẫn ổn, đạo tâm của ta có thể chống đỡ được. Ngoài ra, các ngươi cũng thấy đấy, ta có thêm một cái ma hào, Bá Nho Huyền Ma. Đây là phần thưởng sau khi đã vượt qua ma kiếp.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Có phải ta lại bỏ lỡ chuyện đặc sắc gì rồi không?” Vũ Nhu Tử trưng ra vẻ mặt tiếc nuối, lại hỏi: “Đúng rồi, đan văn thì sao? Tống tiền bối ngươi không có chuẩn bị gì hết, đan văn không sao đấy chứ?”

Tống Thư Hàng trả lời: “Trạng thái kim đan của ta khá là đặc thù, ta hoài nghi kim đan của ta vốn không có long văn nào.”

“Không long văn? Sao lại thế được, kim đan ít nhất đều có một đạo long văn mà nhỉ.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng đáp: “Thật sự có tồn tại kim đan không có long văn, ờm… Bạch tiền bối ngươi biết kim đan không có long văn chứ?”

Giữa Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two có liên quan sâu xa. Năm đó Bạch tiền bối two là kim đan không long văn, vậy thì rất có thể Bạch tiền bối cũng là kim đan không có long văn mới đúng.

“Ta không biết, cũng chưa từng nghe đến chuyên kim đan không long văn.” Bạch tiền bối lắc đầu.

“Bạch tiền bối kim đan của ngươi có bao nhiêu đạo long văn vậy, ta chưa nghe người trong nhóm nói đến bao giờ.” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Bởi vì kim đan của ta tương đối đặc thù, cho nên ta vẫn luôn không nói với người trong nhóm.” Bạch tiền bối trả lời: “Thật ra có nói cũng chẳng sao hết, lúc đó số lượng đan văn của ta là mười đạo long văn.”

Tô Thị A Thập Lục sửng sốt: “Long văn trên kim đan tối đa không chỉ có chín đạo ư?”

Chín đạo long văn là mức cao nhất, dù là Thánh Nhân Nho gia năm đó rất trâu bò, treo cả chư thiên vạn giới lên đánh thì lúc ngũ phẩm kim đan cũng chỉ có chín đạo long văn.

Mười đạo long văn của Bạch tiền bối đến rốt cuộc là sao đây?

Bạch tiền bối sờ cằm nói: “Năm đó lúc ta tấn chức ngũ phẩm, vất vả lắm mới vượt qua thiên kiếp, ngưng tụ hư đan thành kim đan, tiếp đó bèn chờ đan văn xuất hiện. Nhưng đan văn của ta xuất hiện rất chậm, kim đan của ta cứ biến hóa rồi xoay tròn mãi … Sau đó…”

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, mỹ nhân rắn công đức cùng Xích Tiêu Kiếm trong bụng cô đều vểnh tai lắng nghe.

“Sau đó, ta cảm thấy ngồi chờ đan văn xuất hiện tốn thời gian quá bèn bế quan. Bế một phát là hơn một năm trời. Chờ ta tỉnh lại từ trạng thái bế quan, kiểm tra kim đan của mình… sau đó phát hiện trên kim đan của ta có mười đan văn. Lúc ấy ta cho rằng mình đếm sai, nhưng đếm đi đếm lại mấy lần thì vẫn là mười đạo.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng vô thức nói: “Bạch tiền bối, có phải đan văn thứ mười của ngươi là do người nào vẽ lên không?”

“Phụt, thứ như đan văn này làm sao mà vẽ chứ?” Bạch tiền bối cười nói.

“Dùng bút vẽ, hơn nữa còn không phai màu ấy.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Đừng hỏi ta làm sao mà biết được, đan văn của ta là do người khác vẽ lên đấy.”

Vũ Nhu Tử: “Hả?”

Tô Thị A Thập Lục: “Hả?”

“Kim đan của ta hơi quái dị, không biết vì sao, lúc ta tứ phẩm thì hư đan ngưng tụ được lại thành một con cá voi mập.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối đều gật đầu, việc này hai người đều biết.

“Sau đó lúc ta đạt đến ngũ phẩm, hư đan cá voi mập biến thành kim đan cá voi mập. Bên trên có ba đan văn.” Tống Thư Hàng lại nói.

Tô Thị A Thập Lục nói với vẻ nghi hoặc: “Vậy trước đó ngươi nói kim đan không long văn là sao?”

Vũ Nhu Tử: “Chỉ có ba đạo?”

Không thể nào, với việc Tống tiền bối chỉ dùng bốn tháng rưỡi để đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, thiên phú có kém đi nữa thì cũng không thể nào chỉ có ba đạo long văn trên kim đan được! Thiên phú của Tống tiền bối tuyệt đối không hề kém… Nếu như một người thật sự không có chút thiên phú tu luyện nào, dù cho hắn tài nguyên vô hạn thì cũng không thể nào làm nên chuyện kỳ tích bốn tháng rưỡi đã ngũ phẩm thế này.

Tống Thư Hàng trả lời: “Ba đạo đan văn này đều không phải của chính ta, một đạo là do ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ thêm vào cho ta, một đạo là do mỹ nhân rắn công đức cùng thánh ấn thêm vào cho ta, còn một đạo là do ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ cùng ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ thêm vào. Nói cách khác… ngoại trừ ba đạo được thêm vào kia, bản thân ta không có một đạo long văn nào cả.”

“Kim đan không có long văn có hiệu quả đặc thù gì không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Hẳn là rất đặc thù… Có điều đã không liên quan đến ta nữa. Bây giờ ta đã có ‘chín đạo long văn’. Lúc trước ta độ kiếp ở thế giới ma kiếp, đúng lúc là địa bàn của một vị kia. Sau vị kia ra tay bổ sung cho ta sáu đạo long văn. Dùng bút vẽ lên ấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy cũng được ư?” Tô Thị A Thập Lục cảm thấy lượng tin tức quá lớn, thế giới quan của cô bắt đầu tan vỡ.

Bạch tiền bối nghe vậy thì sờ cằm rơi vào trầm tư.

Đan văn, vẽ lên.

Kim đan không có long văn.

“Lúc đó ngươi không hỏi vị kia, nhờ hắn vẽ cho ngươi mười đạo long văn à?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đột nhiên sửng sốt.

Đúng vậy, nếu đan văn có thể vẽ lên được, nói không chừng có thể vẽ mười đạo long văn, mười một đạo long văn, thậm chí nhiều hơn thì sao?

Bạch tiền bối trước mặt chính là ví dụ, mười đạo long văn đã đột phá cái cực hạn ‘chín’ kia rồi.

“Ta không có hỏi, ta chỉ cho rằng chín đạo long văn là cực hạn rồi, vì vậy chỉ cần chín đạo long văn thôi.” Tống Thư Hàng thở dài: “Ta có cảm giác mình đã bỏ lỡ một đại cơ duyên.”

“Tống tiền bối, có thể cho ta xem chín đạo long văn mà ngươi được ‘vẽ’ lên không?” Lòng hiếu kỳ của Vũ Nhu Tử lại trỗi dậy.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì cười lớn: “Cô muốn xem à? Vậy cô thả tinh thần lực lên người ta đi, ta dẫn dắt tinh thần lực của cô vào quan sát kình đan trong cơ thể ta. Hề hề hề hề.”

“Muốn xem, muốn xem.” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Thư Hàng, ngươi cười nghe dị lắm đấy.”

“Không có gì đâu, một lát Thập Lục cũng tiến vào nhìn xem đan văn trên kim đan của ta đi. Thú vị lắm đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử phóng tinh thần lực lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dẫn dắt tinh thần lực của Vũ Nhu Tử tiến vào trạng thái nội thị rồi đi đến vị trí của kình đan.

“Ơ? Tống tiền bối, kình đan của ngươi bị béo phì, hay là mang thai thế?” Vũ Nhu Tử nói.

Chương 1374: Cô, Vẫn Là A Thập Lục, Đúng Không?

“Không có gì đâu, ta nói rồi đấy thôi, cá voi mập của ta là cá voi mập, dáng dấp vốn đã mập mạp… Định mệnh, kình đan của ta bị gì thế này? Trước đó vẫn còn đang yên đang lành mà.” Lúc Tống Thư Hàng nói được nửa câu thì nhìn thấy kim đan cá voi mập của mình nên nghệt mặt ra.

Tuy rằng trước kia cá voi mập của ta đã mập rồi, nhưng giờ mập hơi quá thì phải? Bụng dưới nhô lên cao vút, giống như… đang mang thai vậy.

Đây là do hiệu quả của ánh nhìn mang thai ư?

Khi đi vào giấc mộng cuộc đời của Tạo Hóa Tiên Tử, hắn trúng liên tục hai phát ‘ánh nhìn mang thai’ của Thánh Nhân Nho gia. Tuy rằng lúc ấy người mang thai là Tạo Hóa Tiên Tử thể nhập mộng, nhưng nói không chừng bản thể của hắn cũng bị ảnh hưởng thì sao?

Hoặc có lẽ là lúc hắn đang giảng pháp thì dùng đến ‘ánh nhìn mang thai’, sau đó kình đan của hắn cũng mang thai luôn?

Đúng là xúi quẩy mà.

“Có thể là phát phì đấy, Tống tiền bối, long văn trên kim đan đâu?” Vũ Nhu Tử lại hỏi, so với kim đan mang thai, cô càng muốn xem ‘long văn được vẽ lên kim đan’ hơn.

“Chờ một chút nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này hai người đang giao lưu trên ý thức tinh thần.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng tạm thời dẹp chuyện ‘kình đan mang thai’ sang một bên. Ý niệm của hắn khẽ động, phần giáp ngoài trên kình đan từ từ mở ra.

“Kim đan mặc giáp ư? Ngầu thế cơ á?” Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Trở về có nên hỏi a cha thử xem có cách nào khiến kim đan biến dị không nhỉ? Hoặc là nghĩ cách làm kim đan mặc giáp thôi cũng được?

Đương nhiên ý niệm này cũng chỉ lóe lên trong đầu Vũ Nhu Tử mà thôi.

Kim đan mở ra từng tầng, lộ ra từng đạo long văn thô to bên trên.

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’, ‘thánh kiếm Chung Yên’, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ‘mỹ nhân rắn công đức + thánh ấn’, ‘thánh viên viễn cổ + kinh thư Nho gia’, con mắt Thánh Nhân Nho gia, hoa sen thế giới hạch tâm, cá voi mập do tam thập tam thú tổ hợp mà thành.

Mỗi đạo long văn đều cực kỳ đặc sắc, sau khi Vũ Nhu Tử nhìn thấy thì lòng ngứa ngáy vô cùng. Hận đan văn mà bản thân ngưng tụ ra không thể đặc sắc được như thế.

“Kế tiếp là đạo long văn thứ chín, đạo long văn này siêu cấp đặc sắc luôn đấy nhé. Trước khi quan sát, cô nên chuẩn bị tâm lý thật kỹ trước đã.” Tống Thư Hàng cười hềnh hệch, ý niệm hắn khẽ động, mở lớp giáp trên đạo long văn cuối cùng.

“Chuẩn bị tâm lý ư?” Vũ Nhu Tử tò mò nhìn về phía đạo long văn kim đan cuối cùng kia.

Tống Thư Hàng càng nói như vậy thì cô lại càng tò mò hơn, vì vậy cô cẩn thận thưởng thức một đạo long văn cuối cùng.

So với tám đạo long văn trước đó, một đạo long văn cuối cùng này lại mảnh hơn chút, thon dài hơn chút, phong cách long văn càng xinh đẹp hơn.

Lúc Vũ Nhu Tử dán mắt vào quan sát long văn, đột nhiên… hình ảnh một cô gái chân dài xuất hiện trước mắt cô.

Cô gái này có mái tóc dài tới eo, da trắng, chân dài.

Không phải cô khoe khoang, dáng dấp cô gái này khá là xinh đẹp, trang phục lại xinh đẹp và trẻ trung.

“Ơ? Ơ ơ ơ ơ?” Tinh thần lực của Vũ Nhu Tử chấn động dữ dội.

Cô gái chân dài này không phải là cô ư?

Tại sao có thể như vậy chứ?

Đạo long văn cuối cùng trên kim đan của Tống tiền bối là vẽ cô ư?

Bất ngờ quá đi mất.

“Tống… Tống… Tống tiền bối?” Vũ Nhu Tử hoảng hốt lo sợ.

Cô quá sốc và bất ngờ nên nói chuyện cũng lắp bắp.

Tuy rằng cô và Tống tiền bối rất hợp ý, hai người nói chuyện cũng rất vui vẻ, hơn nữa hai người đều có nhân tố muốn tìm đường chết, rất hợp ý nhau. Thế nhưng thời gian cô và Tống tiền bối ở cùng nhau vẫn tương đối ít mà.

Cô vẫn cảm thấy tình cảm giữa mình và Tống tiền bối là quan hệ ‘tiền bối, hậu bối’ rất bình thường.

Nhưng bây giờ Tống tiền bối lại khắc hình cô trong long văn kình đan, thế là có ý kia ư?

Vũ Nhu Tử căng thẳng đến mức nói không nên lời, không biết phải đối mặt với chuyện này thế nào.

“Thế nào hử? Kích thích không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử nói với vẻ hoảng loạn: “Cái kia, à thì… Tống tiền bối… Ta… Ta không biết phải nói gì, có phải mọi chuyện diễn ra quá nhanh không… Ta còn chưa chuẩn bị tâm lý…”

“Hề hề, cô nhìn thấy gì thế?” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

“Nhìn thấy gì ấy à… Nhìn thấy ta.” Tinh thần Vũ Nhu Tử chấn động rất lớn. Có điều, nghe thấy câu hỏi có ẩn ý của Tống Thư Hàng nên cô cũng bình tĩnh phần nào.

“Hề hề, nhìn thấy chính cô là được rồi. Long văn thứ chín này mang thuộc tính phản chiếu [ta]. Ừm, giải thích thì khá là phiền toái, kỳ thật nói trắng ra thì thứ này ấy chính là một cái gương. Cô nhìn vào nó là có thể nhìn thấy [bản thân mình]. Thú vị không?” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “…”

“Kích thích không?” Tống Thư Hàng nói.

Tinh thần chấn động của Vũ Nhu Tử rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, cô mới nói: “Tống tiền bối… Tam Lãng tiền bối mà biết thì sẽ khóc đấy.”

“Có liên quan gì tới Tam Lãng tiền bối?” Tống Thư Hàng tò mò

hỏi.

“Ta cảm thấy ngài vàng của vua tìm đường chết của Tam Lãng tiền bối sớm muộn gì cũng bị ngươi cướp mất. Nhưng mà nó thật sự rất kích thích!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Lúc nhìn thấy đạo [đan văn] cuối cùng trên kim đan của Tống Thư Hàng là mình thì cô lại lắp bắp, nói không nên lời. Giờ nhớ lại thì toàn bộ quá trình này đúng là cực kỳ kích thích, tuyệt vời ông mặt trời luôn.

“Vui lắm luôn. Theo Tống tiền bối ra ngoài mạo hiểm đúng là lựa chọn chính xác.” Vũ Nhu Tử nói với ý chí chiến đấu hừng hực: “Lần sau có cơ hội thì ta vẫn muốn ra ngoài chơi cùng Tống tiền bối nữa.”

“Ha ha ha ha, trước tiên cô đừng nói cho Bạch tiền bối và A Thập Lục biết hiệu quả của đạo vân thứ chín này, bây giờ chúng ta đi ra ngoài, ta mang A Thập Lục và Bạch tiền bối vào.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử đáp: “Không thành vấn đề, ta cam đoan sẽ không nói ra… Như vậy mới vui chứ.”

Tống Thư Hàng: “Hề hề hề.”

Vũ Nhu Tử: “Hề hề hề.”

“Đi, chúng ta ra ngoài trước đã.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “Đáng tiếc thật, thứ có thể đi vào khí hải đan điền nhìn đan văn trên kình đan chỉ là tinh thần lực, không có hình ảnh. Nếu như hình ảnh có thể thực thể hóa, sau đó quay phim lại thì nhất định sẽ rất thú vị.”

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy, đáng tiếc thật.”

“Đúng rồi, Tống tiền bối. Nếu như đến lúc đó Bạch tiền bối kích động đến mức té ngã thì làm sao đây?” Vũ Nhu Tử lo lắng nói.

Tống Thư Hàng: “Yên tâm, với tính cách của Bạch tiền bối, dù hắn nhìn thấy thứ này thì chắc cũng sẽ bình tĩnh như thường thôi ấy mà.”

“A Thập Lục thì sao? Cô ấy sẽ không bị kích thích đến mức rút đao chém người đấy chứ?” Vũ Nhu Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chắc là… sẽ không đâu nhỉ?”

****

Một lát sau, tinh thần lực của Vũ Nhu Tử rút ra khỏi kim đan của Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi: “Vũ Nhu Tử, cô nhìn thấy gì vậy?”

Vũ Nhu Tử ra vẻ nghiêm tục, vỗ nhẹ lên vai Tô Thị A Thập Lục, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Đi đi, tự cô xem là biết.”

Tô Thị A Thập Lục: “? ? ?”

Vì vậy, tinh thần lực của Tô Thị A Thập Lục đi vào thế giới kim đan của Tống Thư Hàng trong sự nghi hoặc.

Cũng giống như Vũ Nhu Tử, đầu tiên cô nhìn hết tám đạo long văn phía trước của Tống Thư Hàng. Khoảnh khắc cuối cùng, khi Tống Thư Hàng từ từ mở lớp giáp trên đạo long văn thứ chín của kim đan ra.

Ngay sau đó, Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn thấy đạo long văn tương đối thon nhỏ kia.

Cũng giống Vũ Nhu Tử, trước khi Tống Thư Hàng để lộ ra đạo long văn thứ chín thì cũng bảo Tô Thị A Thập Lục hãy chuẩn bị tâm lý thật kỹ.

“Đạo long văn này có chỗ nào đặc biệt ư?” Tô Thị A Thập Lục hỏi. Cô cảm thấy lúc Tống Thư Hàng giới thiệu đạo long văn này với cô thì giống như đang đùa dai vậy.

“Cô cứ nhìn thẳng vào nó đi.” Tống Thư Hàng chỉ dịu giọng đáp

A Thập Lục tiếp tục nhìn chằm chằm vào đạo long văn thứ chín…

Một lát sau, long văn kim long trong mắt cô bắt đầu chuyển động, kim long cưỡi mây đạp gió trông rất sống động. Tiếp đó… màu sắc trên người kim long phai đi từng chút một, biến thành một bạch long xinh đẹp.

“Long văn thứ chín của ngươi lại còn phai màu ư?” Tô Thị A Thập Lục hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

“Gì cơ?” Tống Thư Hàng trưng ra vẻ ngu người.

“Ồ? Phản ứng của ngươi lạ thế, long văn thứ chín của ngươi đột nhiên chuyển động, sau đó phai màu đi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: “…”

A Thập Lục nhìn thấy cái quỷ gì vậy!

Đây không phải là long văn chiếu rọi ra ‘ta’ ư? Lúc A Thập Lục nhìn đạo long văn này không phải nên nhìn thấy dáng dấp đáng yêu của chính cô ư?

Long văn phai màu là sao đây?

“Lạ thật, chẳng lẽ long văn thứ chín mất đi hiệu lực rồi à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, hắn thông qua nội thị, nhìn chằm chằm vào long văn thứ chín.

Ngay sau đó, long văn thứ chin hiện ra hình dạng của một thiếu niên với mái tóc dài màu lam.

Không sai, là dáng vẻ của mình.

Tuy rằng hiện tại hắn đã cạo trọc đầu, nhưng long văn thứ chín vẫn có thể chiếu rọi ra dáng dấp của ‘Tống Thư Hàng chân thật’.

“Không có vấn đề mà!” Tống Thư Hàng tò mò nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Long văn thứ chín này của ngươi có hiệu quả đặc thù gì thế?”

“Năng lực phản chiếu [ta] ấy mà, giống như một chiếc gương, có thể phản chiếu bản thân của người nhìn vào long văn.” Tống Thư Hàng nói xong thì bỗng khựng lại.

A Thập Lục nhìn thấy long văn phai màu… biến thành một con bạch long.

Nếu như hiệu quả của ‘long văn thứ chín’ vẫn còn, vậy con ‘kim long phai màu’ mà A Thập Lục nhìn thấy kia không phải là chính cô ấy đấy chứ?

Lúc ý niệm của Tống Thư Hàng vừa lóe lên thì Tô Thị A Thập Lục cũng nghĩ đến điểm này.

Tinh thần lực của cô bắt đầu chấn động kịch liệt, trở nên rối loạn.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cảm thấy mình đùa hơi quá rồi.

Dù sao thì hắn cũng không phải là Tam Lãng tiền bối, tìm chết mà không chết cũng là một loại thiên phú, mà rõ ràng là hắn không có thiên phú này.

“Ngươi đoán được rồi ư?” Tinh thần lực của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu ổn định lại, nhẹ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừ, không ngờ A Thập Lục cô là công chúa long tộc. Thiên Hà Tô Thị có huyết mạch long tộc ư?”

“Thư Hàng, ngươi là đồ lừa đảo. Đừng có nghiêm túc nói bừa như thế chứ.” Tô Thị A Thập Lục mỉm cười.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thật ra cũng không có gì, ta cũng không có ý muốn gạt mọi người. Chỉ là cảm thấy loại chuyện thế này không cần thiết phải nói ra thôi.” Tô Thị A Thập Lục nói một cách chậm rãi: “Lần trước sau khi thất bại trước thiên kiếp tứ phẩm, ngươi mang ‘long cốt khô đằng’ về cho ta. Ban đầu chỉ là trị hết thương thế do thiên kiếp tạo thành, nhưng sau khi dùng long cốt khô đằng thì ta lại hóa rông.”

“Chỉ đơn giản là hóa rồng thôi ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu chỉ đơn giản là hóa rồng, lúc Tô Thị A Thập Lục soi gương, ít nhất còn có thể phản chiếu phần nào dáng vẻ của ‘Tô Thị A Thập Lục’ mới đúng chứ.

“Cô, vẫn là A Thập Lục, đúng không?” Tinh thần lực của Tống Thư Hàng phát ra âm thanh trầm thấp.

Chương 1375: Em là cái đồ máy hút sữa tinh nghịch

“Ừ, ta vẫn là A Thập Lục, điểm ấy vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng trả lời.

Sau khi nghe Tô Thị A Thập Lục khẳng định, Tống Thư Hàng thoáng an tâm hơn. Hắn gật đầu rồi đề nghị: “Hay là lát nữa rời khỏi đây rồi thì để Bạch tiền bối kiểm tra cho cô nhé?”

“Được, cứ theo ý ngươi.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Cô vẫn là cô, dù đã hóa rồng thì vẫn là Tô Thị A Thập Lục. Nên có kiểm tra cũng không sao cả.

Lúc cảm giác được Tống Thư Hàng vẫn còn lo lắng, trong lòng cô cũng ấm áp hơn hẳn, bèn nói thêm: “Kỳ thực hình thức ‘hóa rồng’ của ta khá giống với trạng thái của mỹ nhân rắn công đức nhà ngươi. Bạch long nương thân trên người ta bằng hình thức tương tự với thân thể công đức, trị hết thương thế thiên kiếp của ta, cũng giúp đỡ ta rất nhiều.”

“Thì ra là thế, nhưng tại sao lúc cô phản chiếu ‘chân ngã’ thì lại hiện ra bạch long chứ không phải hình dạng vốn có của cô?” Tống Thư Hàng vẫn lấy làm khó hiểu.

Dù mỹ nhân rắn công đức nương thân trên người hắn, nhưng lúc phản chiếu ‘chân ngã’ lại chiếu ra chính bản thân hắn chứ không phải bộ dạng của @#%× Tiên Tử.

Tống Thư Hàng dứt lời, lại nhìn chính mình trong long văn thứ chín một cái.

“Đậu xanh rau má!” Tinh thần của hắn cũng chấn động dữ dội.

Trong hình ảnh mà ‘long văn thứ chín’ phản chiếu ra hiện lên một bóng người trên thân mặc phượng bào hoa lệ, dùng tư thế mê người nằm nghiêng trên long ỷ. Phong tư vô hạn.

Đúng là mỹ nhân rắn công đức!

Nhưng lúc này cô không ở trạng thái đuôi rắn, bàn chân trắng nõn của cô vươn ra từ trong phượng bào, mỗi ngón chân đều trắng mịn, mượt mà.

Nhìn trời, vừa rồi không phải vẫn còn bình thường ư? Sao đột nhiên lại phản chiếu ra hình dạng của 'Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử' thế này?

Lẽ nào cái gọi là 'chân ngã' của long văn thứ chín là chỉ tướng từ tâm sinh ư? Bản thân cho rằng mình là cái gì thì sẽ biến thành cái đó? Nếu như ta tự ám thị rằng mình là một siêu nhân, vậy có xuất hiện một Hàng siêu nhân không nhỉ?

Trong hình, @#%× Tiên Tử nháy mắt với Tống Thư Hàng, sau đó cô duỗi lưng một cái. Phượng bào hoàn toàn không cách nào che đậy dáng người xinh đẹp của cô.

Sau khi duỗi lưng xong, cô đột nhiên lăn từ long ỷ xuống: "A a a a ∼∼"

Tiếng 'kêu thảm kiểu Thư Hàng' bốn quãng lâu ngày không gặp vang lên.

Sau đó @#%× Tiên Tử trong hình ngẹo đầu, chết queo.

Tống Thư Hàng: "…"

Gan đau quá, tim cũng có chút thắt lại.

Sau khi @#%× Tiên Tử ngủm, hình ảnh trên long văn thứ chín lại thay đổi.

Một vị Tiên Tử mặc đạo bào lỏng lẻo ngồi ngay ngắn trên hoa sen, đạo quan trên đầu cô xiêu xiêu vẹo vẹo, nếu người có chứng ám ảnh cưỡng chế nhìn thấy thì sẽ nhịn không được mà muốn chỉnh cho đạo quan của cô ngay ngắn lại.

Đỉnh đầu Tiên Tử có một 'nguyệt luân Trường Sinh Giả' ẩn chứa ánh sáng về đạo trường sinh của cô.

Trình Lâm Tiên Tử.

Trong hình ảnh, Trình Lâm Tiên Tử mở đôi mắt đẹp ra. Mắt của Trình Lâm cực kỳ xinh đẹp, tựa như ánh sao sáng nhất trên bầu trời đêm khiến tâm thần người ta bị hấp dẫn, hãm sâu vào trong đó.

Sau khi mở mắt ra, Trình Lâm Tiên Tử duỗi tay phải của mình ra che đôi môi đỏ mọng của mình lại.

Hình ảnh mỹ nhân thẹn thùng che miệng mỉm cười ư?

Ngây thơ quá rồi đấy.

Trình Lâm mà thẹn thùng ư, không có cửa đâu.

“Chụt ~~” Trình Lâm phất tay, ném cho Tống Thư Hàng một cái hôn gió rồi nói: “Yêu cưng nhất đó ~@#%×~”

Tống Thư Hàng: “…”

Cách tỏ tình khiến người ta tắt thở!

Tống Thư Hàng cảm thấy không chỉ có gan mà cả lục phủ ngũ tạng đều đau đớn.

Ngay sau đó, hình ảnh lại rung lắc một hồi.

Hình ảnh mà long văn thứ chín phản chiếu ra lại chuyển thành @#%× Tiên Tử với long ỷ, phượng bào.

@#%× Tiên Tử đáng yêu vẫn lẳng lặng nằm bên chân long ỷ, yên lặng giả chết.

Dường như cảm ứng được lời tỏ tình và cái hôn gió từ xa của Trình Lâm, cô đột nhiên vươn tay che khuôn mặt nhỏ nhắn của bản thân, hai má ửng hồng: “Hức hức hức ~~”

Tống Thư Hàng: “…”

Hức hức hức là tiếng kêu kiểu khỉ gió gì thế hả?

@#%× Tiên Tử à kiểu xấu hổ của cô thật khiến người ta khó mà chịu nổi, so ra thì cách cô giả chết khiến ta cảm thấy quen thuộc hơn đấy.

Trong lúc đang suy tư, hình ảnh trên long văn thứ chín lại rung lắc một hồi.

Trình Lâm Tiên Tử xuất hiện một lần nữa.

“Không ngờ long văn thứ chín còn có loại năng lực thần kỳ này, không hổ là thủ đoạn của đại lão Cửu U.” Trình Lâm Tiên Tử nói, lần này cô duỗi hai tay ra, dùng tay tạo hình trái tim trước ngực mình: “Tặng cưng nè, @#%x~, cưng cái đồ máy hút sữa tinh nghịch, trẫm thích cưng nhất đấy.”

Gì?

Máy hút sữa?

Tống Thư Hàng nhịn không được mà nói: “Cái từ hình dung xàm xí gì vậy? Tiểu yêu tinh tinh nghịch quyến rũ mới đúng chứ? Máy hút sữa là kiểu hình dung gì thế hả?”

"Cút sang một bên, đừng quấy rầy trẫm và @#%× thân mật. Hơn nữa đây là theo kịp thời đại đấy, ngươi hiểu không? Tiểu yêu tinh quyến rũ có thể lợi hại như máy hút sữa ư?" Trình Lâm Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn lại không phản bác được.

Không đúng, sai trái quá.

"Tại sao cô vẫn còn tồn tại chứ? Không phải cô đã ngủm củ tỏi rồi ư?" Tống Thư Hàng nhịn không được mà hỏi.

Lần trước, lúc Trình Lâm giao truyền thừa lại cho Diệp Tư còn nói rằng kế tiếp cô sẽ hoàn toàn biến mất, không chuyển thế, không thể sống lại, không thai nghén sinh ra bản thân… hoàn toàn biến thành lịch sử, nghe mà nẫu hết cả ruột gan.

Quả nhiên mẹ anh Trương nói rất đúng, phụ nữ xinh đẹp đều giỏi lừa người. Trình Lâm có cái lưỡi không xương, lời cô nói ra, nửa chữ cũng không thể tin.

Trình Lâm Tiên Tử thu hồi động tác trái tim tình yêu, hai tay kết một đạo ấn: "Chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra ư? Ta đã tiêu tán triệt để lâu rồi. Chư thiên vạn giới đã không còn Trình Lâm Tiên Tử, cái đạo hiệu Trình Lâm này đã được ngươi và Diệp Tư kế thừa. Nhìn cho kỹ, ta mà ngươi nhìn thấy lúc này… không còn là ta nữa."

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giận: "Bịa, tiếp tục bịa đi."

"Thiệt cái tình, lòng tin giữa người với người đâu rồi?" Trình Lâm Tiên Tử thở dài, cô chạm một cái vào phía sau mình.

Tiếp đó, Diệp Tư đang ngủ say xuất hiện bên cạnh cô.

Trình Lâm Tiên Tử vươn tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc dài của Diệp Tư: "Trên người Diệp Tư có một mảnh vỡ của ta. Ta trong chư thiên vạn giới đã hoàn toàn tiêu tán. Thế nhưng bởi vì tình cảm nhớ nhung mãnh liệt của Diệp Tư đối với ta đã kích thích lực lượng của mảnh vỡ. Cho nên, ta mà ngươi nhìn thấy bây giờ chỉ là ảo giác mà nỗi nhớ nhung của Diệp Tư biến thành. Cùng lắm thì ta cũng chỉ là một thể tưởng niệm có được một phần trí nhớ của 'Trình Lâm' mà thôi."

Tống Thư Hàng trầm mặc.

Bởi vì có vết xe đổ trước đó, lời Trình Lâm nói mười phần hắn chỉ dám tin hai phần.

“Được rồi, đừng quấy rầy trẫm và @#%× âu yếm, giờ trẫm chỉ là thể tưởng niệm, nói không ngừng ngày nào đó Diệp Tư thức dậy, không nhớ ta nữa thì ta sẽ biến mất ngay. Thời gian không có bao nhiêu, ta muốn tâm sự với @#%× nhiều hơn.” Trình Lâm Tiên Tử thúc giục.

“Qua một thời gian nữa, ta định đi gặp Rồng Đốm tiền bối.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Đến lúc đó, Rồng Đốm tiền bối nhất định có thể giám định được xem Trình Lâm Tiên Tử cô nói thật hay giả.”

Trình Lâm Tiên Tử: “…”

“Không quấy rầy cô với Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử âu yếm nữa, ta đi trước đây.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, không đợi Trình Lâm Tiên Tử đáp lớn, hắn nhanh chóng rời khỏi trạng thái quan sát bên trong cơ thể, cũng mang tinh thần lực của Tô Thị A Thập Lục đi chung luôn.

“Thư Hàng, vừa xảy ra chuyện gì vậy? Tinh thần lực của ngươi đột nhiên chấn động là sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta nhìn thấy một vài hình ảnh khiến ta khó chịu.” Tống Thư Hàng xoa chân mày, cười khổ đáp.

Vũ Nhu Tử sáp tới, nói với A Thập Lục: “Hề hề, A Thập Lục, kích thích chứ?”

Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào: “Ừm, rất tuyệt.”

Vũ Nhu Tử: “…”

Nụ cười ngọt ngào của A Thập Lục là sao thế này?

Cô luôn có cảm giác cô và Tô Thị A Thập Lục không chơi cùng một game.

Hơn nữa, vừa rồi cô đã cảm thấy lạ, bởi vì dường như tinh thần chấn động dữ dội là bản thân Tống tiền bối chứ không phải A Thập Lục.

Lẽ nào… sau khi A Thập Lục soi mình trong long văn thứ chín xong thì làm ra chuyện gì gì đó rất đáng sợ với Tống tiền bối ư?

Vũ Nhu Tử không khỏi bắt đầu ảo tưởng ra đủ loại tình tiết với mười nghìn chữ.

“Khụ, Thư Hàng, kế tiếp đến lượt ta.” Lúc này Bạch tiền bối nhẹ nhàng tằng hắng một tiếng rồi nói.

Bạch tiền bối đã đợi lâu lắm rồi, hắn rất tò mò muốn biết long văn được vẽ lên kia của Tống Thư Hàng trông thế nào, càng tò mò hơn với đạo ‘long văn thứ chín’ đã khiến Vũ Nhu Tử cảm thấy kích thích, muốn xem thử rốt cuộc đó là cái gì.

Nhưng vì duy trì hình tượng tiền bối của mình, dù trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào thì hắn vẫn phải duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Đây chính là phong phạm tiền bối đấy nhé.

“Tới ngay đây.” Tống Thư Hàng cười nói với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối cẩn thận phân ra một luồng tinh thần lực đưa vào trong cơ thể Tống Thư Hàng. Hắn là Huyền Thánh bát phẩm [phiên bản được thiên đạo chứng thực], tinh thần lực mạnh mẽ cỡ nào, vì vậy lúc đưa tinh thần lực vào trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng phải cẩn thận từng chút một, tránh làm Tống Thư Hàng bị thương.

Tống Thư Hàng dẫn dắt luồng tinh thần lực này của Bạch tiền bối tiến vào trạng thái nội thị, quan sát kim đan trong cơ thể.

Đồng thời, Vũ Nhu Tử cũng lặng lẽ ra dấu tay với Tô Thị A Thập Lục, tiếp đó hai cô gái một trái một phải canh giữ bên người Bạch tiền bối.

Chỉ cần Bạch tiền bối có dấu hiệu kích động sắp té ngã thì các cô có thể đỡ lấy ngay lập tức.

…

…

Tinh thần lực của Bạch tiền bối tiến vào khí hải đan điền Tống Thư Hàng.

“Đây không phải chiêu bài cá voi mập nhà Cật Qua Thánh Quân à?” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Sau khi tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đến tứ phẩm, lấy ‘cá voi’ làm cơ sở, dung hợp với hư đan thì sẽ thành như vậy. Có điều lúc trước nó không có mập như thế này, bây giờ có thể là đang mang thai.”

“Mang thai?” Cho tới bây giờ Bạch tiền bối chưa từng nghe chuyện kim đan nhà ai còn có thể mang thai thế này.

Có điều lần này chủ yếu là muốn xem đan văn trên ‘kim đan’.

Bạch tiền bối lại tập trung lực chú ý đến đan văn trên kim đan.

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’, ‘thánh kiếm Chung Yên’, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ‘mỹ nhân rắn công đức + thánh ấn’, ‘thánh viên viễn cổ + kinh thư Nho gia’, con mắt Thánh Nhân Nho gia, hoa sen thế giới hạch tâm, cá voi mập do tam thập tam thú tổ hợp mà thành. Từng cái hiện ra trước mắt hắn.

“Đúng là được vẽ lên thật.” Tinh thần lực của Bạch tiền bối tiếp xúc với mặt sau của long văn trên kim đan, lại nói: “Kỹ thuật vẽ tranh tệ quá.”

“Tệ á? Đâu có, ta cảm thấy nó trông rất sống động mà.” Tống Thư Hàng nói với vẻ nghi hoặc.

Bạch tiền bối nói: “Bởi vì cái ngươi nhìn thấy đã được sửa chửa tô điểm lại, bản thể của bức vẽ này thật sự rất tệ… sao ta thấy kỹ năng vẽ này quen quen thế nhỉ.”

“Có phải hơi giống với kỹ năng vẽ của chính Bạch tiền bối không?” Tống Thư Hàng hỏi theo bản năng.

Bạch tiền bối: “…”

Thư Hàng ngươi cứ đâm vào tim như vậy sẽ đánh mất Bạch tiền bối đấy.

“Khụ, đạo long văn cuối cùng. Bạch tiền bối, mời thưởng thức ~” Tống Thư Hàng lập tức chuyển tần chú ý của Bạch tiền bối.

Chương 1376: Không Chọc Nổi Thì Ông Đây Trốn Đi Thôi

Cách chuyển hướng sự chú ý của Tống Thư Hàng quá gà nhưng Bạch tiền bối vẫn phối hợp theo, chuyển sự chú ý lên mục tiêu chính mà hắn cần quan tâm, chính là long văn thứ chín của Tống Thư Hàng.

Sau khi nhìn thấy long văn thứ chín, Bạch tiền bối khẽ chững người trong giây lát:

“Ừ, long văn này vẽ đẹp hơn nhiều đấy, nhưng long văn này có điểm đặc biệt gì chứ?”

“Hì hì, Bạch tiền bối cứ nhìn kỹ long văn này thì sẽ thấy biến hóa ngay thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối nhìn chăm chú vào long văn thứ chín, một lát sau, khóe miệng của bản thể Bạch tiền bối ở ngoại giới co giật liên hồi.

“Bạch tiền bối thấy sao? Kích thích không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối đen mặt nói:

“Ngươi làm ra vẻ thần bí, cố ý kéo ta vào đây chỉ để xem cái này thôi đấy hả?”

Tống Thư Hàng lại đần mặt ngơ ngác lần nữa.

Sao giọng điệu của Bạch tiền bối khó chịu thế này? Lẽ nào giống như trường hợp của A Thập Lục, hình ảnh mà ngài ấy thấy khi nhìn xuyên qua long văn thứ chín cũng không phải là bản thân ngài ấy?

“Bạch tiền bối này, trước hết ta muốn hỏi ngài một vấn đề. Lúc ngài nhìn vào long văn thứ chín, hình ảnh ngài thấy được có phải là bản thân ngài không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối:

“Phải.”

Ơ? Thế thì hình ảnh mà long văn thứ chín phản chiếu ra cũng đâu có vấn đề gì đâu nhỉ?

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào vậy kìa?

“Bạch tiền bối không cảm thấy kích thích sao?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Bạch tiền bối thở dài:

“Ta không muốn nói nhiều, tới đây, để ta chia sẻ hình ảnh mà ta thấy được cho ngươi xem rồi ngươi sẽ biết ta có kích thích hay không. Nào, thả lỏng tinh thần lực.”

Đối phương không muốn nói, chỉ muốn kết nối tinh thần với ngươi.

Tống Thư Hàng thả lỏng tinh thần lực, sau đó Bạch tiền bối thi triển bí pháp, kết nối tinh thần lực của hắn với tinh thần lực của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, một bức vẽ xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Đây là một bức vẽ nguệch ngoạc như do trẻ con vẽ ra, trên đó vẽ hình một người que.

Trên đỉnh đầu người que có đề hai chữ [A Bạch].

Còn trên mặt người que lại viết một loạt cụm từ siêu tự kỷ [Đẹp trai nhất thiên hạ, có mị lực nhất thiên hạ, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở,v.v...].

Vừa nhìn thấy mấy cụm từ này, cảm giác xấu hổ đã đập thẳng vào mặt.

Bạch tiền bối:

“Thế nào? Ngươi nghĩ ta có thấy kích thích không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Bạch tiền bối hỏi tiếp:

“Thế nào? Bây giờ ngươi có cảm thấy kích thích không?”

Quá kích thích, kích thích đến mức trái tim nhỏ bé của ta sắp nổ tung luôn rồi.

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Tại sao chân ngã phản chiếu ra của Bạch tiền bối lại là cái dạng này chứ?

Khoan đã! Ngoại hình của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two giống nhau như đúc.

Vậy phải chăng lúc Bạch tiền bối xem chân ngã, hình ảnh phản chiếu ra cũng giống với hình ảnh mà Bạch tiền bối two thấy?

Lúc đó Bạch tiền bối two tự kỷ khen hình ảnh do long văn thứ chín phản chiếu ra đẹp, nghĩa là đang khen người que này đẹp ư?

Tiêu rồi, Bạch two hại chết người rồi!

"May cho ngươi là trước đó ta đã biết long văn thứ chín này của ngươi có điểm kỳ lạ, nếu không chắc chắn bây giờ ta đã tặng ngươi một thanh Lưu Tinh Kiếm dùng một lần phiên bản 008, tiễn ngươi vào vũ trụ luôn rồi. Giờ hãy ngoan ngoãn nói cho ta biết long văn thứ chín này của ngươi có điểm đặc biệt gì đi."

Bạch tiền bối mệt tim quá, muốn về hưu.

"Thật ra chức năng thật sự của long văn thứ chín là phản chiếu [Ta], giống như một tấm gương có thể phản chiếu bản thân mình. Lúc Vũ Nhu Tử nhìn vào thì hình ảnh phản chiếu ra là bản thân cô ấy. Về phần A Thập Lục thì do nguyên nhân đặc biệt, hình ảnh phản chiếu ra là hình dáng sau khi cô ấy biến hóa. Bạch tiền bối ngài quá đặc biệt, không ngờ lại phản chiếu ra một hình vẽ."

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Nghe xong, Bạch tiền bối xoa cằm suy tư một lát, sau đó hỏi:

"Còn ngươi thấy được cái gì?"

"Ta thấy được bản thân ta, nhưng chỉ cần ta muốn, còn có thể nhìn thấy mỹ nhân rắn công đức cùng với linh quỷ Diệp Tư và mẹ của cô ấy."

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối:

"..."

Ngươi thấy được nhiều thứ quá nhỉ.

"Có lẽ ta đã đoán ra được một phần nguyên nhân rồi."

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi nói:

"Bởi vì ta là một phân thân."

Lả phân thân chứ không phải bản thể, có lẽ chính vì nguyên nhân này nên không thể phản chiếu ra bản thể, chỉ chiếu ra một bức vẽ.

Tống Thư Hàng nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên:

“Chắc là vậy rồi! Thế giờ chúng ta đi ra ngoài tìm bản thể của Bạch tiền bối ngài rồi thử lại lần nữa nhé?”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Nhưng tạm thời chúng ta không ra được.”

“Ơ?

Tống Thư Hàng sững sờ:

“Trước đó Bạch tiền bối ngài đã đưa Lưu Tinh Kiếm ra ngoài được mà? Còn mang tất cả tài liệu luyện khí đến cho ta nữa.”

“Lưu Tinh Kiếm có thể đi ra nhưng chúng ta không ra được. Bởi vì Lưu Tinh Kiếm là pháp khí, còn chúng ta lại không phải. Ừm, nói chính xác hơn là ngươi, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử không đi ra được. Còn ta thì khác, ta là phân thân, chỉ cần bản thể giải trừ pháp thuật là ta có thể rời đi.”

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh giải thích.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, đừng vứt bỏ bọn ta mà!”

Nếu Bạch tiền bối giải trừ phân thân rời khỏi đây thì với cảnh giới của hắn, Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập, không biết năm nào tháng nào ba người bọn họ mới thoát ra khỏi phòng tối thiên đạo.

Nói không chừng bọn họ sẽ bị nhốt nghìn năm vạn năm, chờ mãn hạn tù mới được thả ra cũng nên.

“Yên tâm đi, ta đang nghiên cứu phi kiếm dùng một lần phiên bản mới, chờ ta nghiên cứu thêm một quãng thời gian nữa, không chừng có thể dùng nó đưa mọi người ra ngoài.”

Bạch tiền bối mỉm cười nói.

Quả nhiên Bạch tiền bối vĩ đại của ta là đáng tin nhất.

“Theo ta tính thì bây giờ ở ngoại giới đã là ngày 1 ngày 2 tháng 10 rồi thì phải? Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ được tổ chức vào ngày 7, chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ thôi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Vậy giờ chúng ta rời khỏi không gian kim đan đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đi thôi, đan văn thứ chín này của ngươi khá thú vị đấy.”

Bạch tiền bối trả lời.

Lời vừa dứt, Tống Thư Hàng mang luồng tinh thần lực của Bạch tiền bối lui ra khỏi trạng thái nội thị.

Trước khi lui ra, Tống Thư Hàng chợt nghĩ ra vài chuyện.

Hầu như những hình ảnh mà đan văn thứ chín phản chiếu ra đều là chân ngã. Giả sử hình ảnh phản chiếu ra của Bạch tiền bối không có vấn đề gì, và đó thật sự là [bản thân] của ngài ấy, vậy lẽ nào Bạch tiền bối phân thân là được ‘vẽ’ ra?

Thậm chí, có lẽ chân thân của Bạch tiền bối có liên quan đến bức vẽ vừa rồi cũng không chừng?

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên rất nhiều suy nghĩ.

…

Sau khi ý thức lui ra khỏi trạng thái nội thị kim đan, Tống Thư Hàng thấy Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục đang ngồi xổm bên cạnh Bạch tiền bối, trên mặt hai người hiện lên vẻ căng thẳng.

Bạch tiền bối tỏ vẻ nghi hoặc:

“Hai người các ngươi đang làm gì vậy?”

“Ha ha ha, không làm gì hết, chẳng qua thấy Bạch tiền bối ngài thật đẹp trai, không cầm lòng được muốn nhìn nhiều một chút thôi.”

Vũ Nhu Tử chớp mắt tinh nghịch.

Bạch tiền bối vỗ mặt mình mấy cái:

“Lạ thật, ta đã thu liễm mị lực hoàn toàn rồi mà, đáng lẽ không ảnh hưởng đến người khác mới đúng chứ.”

Tống Thư Hàng:

“…”

“Như đã nói trước đó, sắp đến ngày tổ chức Thực Tiên yến rồi, chỉ còn năm sáu ngày nữa thôi, chúng ta phải tranh thủ thời gian nhanh chóng nghiên cứu ra phi kiếm dùng một lần phiên bản mới.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Bây giờ ngài đã nghiên cứu ra được gì chưa?”

“Ta đã phân tích kỹ rùa tai ương và thiên phú siêu thời không mạn bộ của chúng nó, cũng thành công tạo ra kết cấu tương tự áp dụng trên Lưu Tinh Kiếm. Nhờ kết cầu này mà Lưu Tinh Kiếm đã thành công xuyên không gian rời khỏi phòng tối thiên đạo, thông qua mối liên hệ giữa bản thể và phân thân tìm đến chỗ phân thân của ngươi để giao tài liệu.”

Bạch tiền bối đáp.

Vũ Nhu Tử giơ tay nói tiếp:

“Nhưng trước mắt Lưu Tinh Kiếm chỉ có thể mang một số tài liệu ra ngoài, không thể mang vật còn sống rời khỏi phòng tối thiên đạo.”

Bạch tiền bối gật đầu tiếp lời:

“Muốn mang vật còn sống rời đi thì ta còn thiếu mấy loại tài liệu.”

“Tài liệu gì? Có thể tìm thấy trong phòng tối thiên đạo này không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu:

“Ta đã lật tung cả phòng tối thiên đạo này lên rồi nhưng không tìm được tài liệu thay thế. Vốn dĩ ta định dụ thêm một con rùa tai ương tới đây, thử xem có thể lấy được chút tài liệu gì từ trên người chúng chúng nó không, nhưng không ngờ rùa tai ương lại học khôn, tóc của ngươi không thể dụ chúng nó tới nữa.”

“Bạch tiền bối đã câu được rùa bự rồi ư?”

Từ những lời mà Bạch tiền bối nói, Tống Thư Hàng suy ra được có một con rùa đã bị dụ tới, hơn nữa còn bị Bạch tiền bối nghiên cứu?

“Ừ, câu được một con, tiếc là mới nghiên cứu được một nửa lại để nó chạy mất. Rùa tai ương có thiên phú siêu thời không mạn bộ, rất khó vây khốn chúng nó. Nếu được nghiên cứu nhiều hơn thì nói không chừng ta đã nghiên cứu ra cách rời đi rồi.”

Bạch tiền bối nói với giọng đầy tiếc nuối.

“Nói vậy chúng ta rơi vào tuyệt cảnh rồi còn gì? Chúng ta muốn rời đi thì nhất định phải có tài liệu, nhưng trong phòng tối lại không có tài liệu cần thiết... Đây chẳng khác gì một vòng tuần hoàn không có lối thoát.”

Tống Thư Hàng nói, song vừa dứt lời, hai mắt hắn đột nhiên sáng lên:

“Lưu Tinh Kiếm!”

Lưu Tinh Kiếm có thể rời khỏi phòng tối thiên đạo, trở về đến chỗ bản thể của Bạch tiền bối, tìm được tài liệu thích hợp rồi về lại phòng tối thiên đạo!

Bạch tiền bối:

“Ừ, ta đã gửi Lưu Tinh Kiếm về nhưng bản thể vẫn đang bế quan. Giờ chỉ mong có đạo hữu nào đó trong nhóm Cửu Châu số 1 thấy được Lưu Tinh Kiếm, nhận được lời nhắn mà ta để lại, sau đó tìm được tài liệu nghiên cứu cần thiết giúp chúng ta.”

Tống Thư Hàng:

“Vậy có nghĩa là phải xem vận may ư?”

Với vận số của Bạch tiền bối, chắc hẳn trong số những tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, sẽ có người phát hiện Lưu Tinh Kiếm chứ nhỉ?

“Thế nên bây giờ phải chờ đợi thôi. Trong lúc chờ, ta sẽ tranh thủ thời gian sửa lại bản thiết kế của phi kiếm dùng một lần phiên bản mới, làm nó hoàn mỹ hơn.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó lại nhìn về phía A Thập Lục.

Hay là nhờ Bạch tiền bối kiểm tra cho A Thập Lục một chút nhỉ? Vừa nghĩ tới đây, hắn đột nhiên nhớ tới bí pháp giám định của mình.

Có lẽ hắn nên tìm cơ hội thi triển bí pháp giám định kiểm tra giúp A Thập Lục, như vậy sẽ đơn giản và trực tiếp hơn.

****

Trong phòng tối thiên đạo không phân chia ngày đêm.

Tống Thư Hàng nhân tiền hiển thánh vào ngày 1 tháng 10. Theo như đồng hồ tính giờ trong điện thoại hiện thị, từ lúc Tống Thư Hàng độ thiên kiếp đến giờ đã qua 4 tiếng đồng hồ.

Nếu thời gian trong phòng tối thiên đạo trôi qua giống với ngoại giới, vậy hôm nay hẳn là ngày 2 tháng 10.

Bạch tiền bối đang ở trạng thái minh tưởng, sửa đổi cấu tạo của phi kiếm.

Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử thì đang tu luyện. Ba người bọn họ ngồi cách xa Bạch tiền bối chừng nghìn mét, tránh quấy rầy đến Bạch tiền bối.

“Tống tiền bối, mai rùa đen này của ngươi chẳng khác gì tool hack!”

Vũ Nhu Tử ngự kiếm bay lên không, chân đẹp thon dài đạp phi kiếm, chân dài lắc một cái, kiếm quang hóa thành mưa kiếm rơi xuống.

Tống Thư Hàng bình tĩnh dựng thuẫn Vương Bá Chuyên Gia, chặn toàn bộ công kích.

“A Thập Lục, cơ hội tốt!”

Vũ Nhu Tử kêu lên.

Chỉ trong chớp mắt, thân hình của Tô thị A Thập Lục đã xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, một luồng đao mang chém xuống.

Tống Thư Hàng khẽ quát:

“Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, Cương Thủ biến dị!”

Đao mang vừa chém lên người hắn đã vỡ thành từng tia đao quang.

Ngay lúc ba người đang tu luyện, trong phòng tối thiên đạo đột nhiên xuất hiện một khe nứt.

Một người trùm chăn bị ném vào.

“Không chọc nổi thì ông đây trốn đi thôi.”

Người nọ lẩm bẩm.

Chương 1377: Bệnh Nghề Nghiệp Cũng Là Bệnh, Phải Chữa

Thân ảnh quấn chăn đúng lúc rơi xuống phía trên Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục.

"Ơ? Là cái gì cũng có thể bán tiền bối đây mà!"

Sau khi Tống Thư Hàng thấy được thân ảnh này thì lập tức kêu to lên.

Cũng do hình tượng của vị tiền bối này quá đặc biệt, tấm chăn như vật bất ly thân vào mỗi lần xuất hiện đó đã bán rẻ thân phận của hắn từ lâu rồi.

Sau khi thấy được vị đại lão này, tâm trạng của Tống Thư Hàng lập tức trở nên vô cùng tốt.

Không phải Bạch tiền bối đang thiếu vài món tài liệu nghiên cứu hòng chế tạo phi kiếm dùng một lần để rời khỏi phòng tối của thiên đạo à? Bây giờ vị đại lão cái gì cũng có thể bán này xuất hiện thì vấn đề xem như được giải quyết rồi. Chỉ cần có đủ linh thạch thì tài liệu gì cũng có.

"Định mệnh, ta chạy đến phòng tối luôn rồi mà vẫn còn có người nhận ra ư?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán hoảng hốt. Dù sao thì bây giờ hắn đang chạy trốn, phải khiêm tốn điệu thấp mới được.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán cúi đầu nhìn xuống ba người Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của hắn đảo qua hai cô gái Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử xinh xắn khiến người ta vui mắt trước đó. Dù là ai đi nữa cũng thì sẽ nhìn hai cô gái này đầu tiên mà thôi.

Hai cô gái này là ai nhỉ? Hình như không quen.

"Đúng rồi, nơi này là phòng tối của thiên đạo. Nếu như hai cô gái này bị nhốt trong đây thì nhất định ký ức của ta về họ đã bị ảnh hưởng, không nhớ ra họ cũng là lẽ thường tình mà thôi."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán thầm nghĩ.

Cuối cùng khi ánh mắt của hắn đảo qua Tống Thư Hàng thì trong lòng chợt nảy ra hai cái tên.

"Bá Tống Huyền Thánh"

"Bá Nho Huyền Ma"

Trên người Tống Thư Hàng bắn ra hai danh hiệu bát phẩm khác nhau. Thiên hạ không ai không biết đến ngươi, tiếc là ngươi có tới hai cái áo lót, người trong thiên hạ cũng không biết cái nào của ngươi mới là thật.

"Bá Tống Huyền Thánh, định mệnh, là ngươi ư."

Đại lão cái gì cũng có thể bán còn nhớ rõ Tống Thư Hàng.

Dĩ nhiên là nhớ rồi, bởi vì hắn nhớ là sau khi hoàn thành lượt giao dịch cuối cùng với Tống Thư Hàng... Thì đã lọt vào mắt xanh của vị chúa tể Cửu U kia.

Báo hại hắn không thể không tìm chết một lần, bị pháp tắc thiên đạo bắt vào trong phòng tối. Do chọc không nổi nên hắn chỉ có thể đi lánh nạn một thời gian.

Không ngờ lại có thể gặp được Bá Tống Huyền Thánh trong phòng tối thiên đạo.

"Ha ha, cái gì cũng có thể bán tiền bối, chúng ta có duyên thật đấy."

Tống Thư Hàng vẫy mạnh tay nói.

Cái gì cũng có thể bán:

"..."

Hắn bọc chặt mình trong chăn, sau đó tế ra một chiếc thuyền tiên.

Lúc này trong mắt hắn thì Bá Tống Huyền Thánh chính là sao chổi. Chọc không nổi, chọc không nổi. Nên cứ chuồn trước là tốt nhất.

"Cái gì cũng có thể bán tiền bối, chỗ này của ta có một vụ mua bán đây này!"

Tống Thư Hàng kêu lớn.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán lập tức xoay người lại, nở một nụ cười chuyên nghiệp, nói:

"Mua bán à? Không biết lần này Bá Tống đạo hữu cần mua gì đây? Dù sao cũng là khách quen, ta có thể giảm giá một chút cho ngươi."

Sau khi cười xong, vị đại lão cái gì cũng có thể bán hận không thể tát bản thân một cái, bệnh nghề nghiệp cũng là bệnh, phải chữa!

Vừa nghe thấy hai chữ “Mua bán” là cơ thể hắn sẽ ngoan ngoãn xoay lại, sau đó nở một nụ cười ấm áp đầy chân thành, muốn phanh cũng không kịp.

"Là một vị tiền bối của ta cần mua bán, hắn cần mua một số tài liệu để chế tạo pháp khí. Xin cái gì cũng có thể bán tiền bối ngươi chờ một chút."

Tống Thư Hàng nói.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười đáp:

"Không sao cả, muốn làm ăn thì phải kiên nhẫn."

Tống Thư Hàng hét lớn về phía xa:

"Bạch tiền bối ~ Bạch tiền bối ~ ngươi tới đây đi, bên này có một thương nhân siêu cấp cái gì cũng có bán. Bạch tiền bối ngươi xem thử tài liệu mà ngươi cần có thể mua được ở chỗ hắn hay không."

"Cho dù là gì đi nữa thì ta cũng sẽ có cách lấy được, hãy tin vào bảng hiệu vàng của ta. Ta là ‘Cái gì cũng có thể bán’ đã bao nhiêu năm nay, bảng hiệu của ta chưa từng bị ô danh bao giờ."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán đắc ý nói.

"Tới ngay."

Xa xa, dáng người của Bạch tiền bối “Xoẹt~” một cái, biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện thì không biết đã ở sau lưng vị đại lão “Cái gì cũng có thể bán” tự lúc nào.

Đây là thiên phú“Siêu thời không mạn bộ” của tộc rùa tai ương khổng lồm, sau khi Bạch tiền bối xem qua một lần thì cũng hiểu được đại khái. Sau khi phân tích cấu tạo cơ thể của rùa tai ương khổng lồ, Bạch tiền bối lại cải tiến môn pháp thuật này làm cho hiệu quả của nó tốt hơn nữa.

Môn pháp thuật thiên phú này còn đơn giản thực dụng hơn truyền tống không gian, quan trọng hơn là nó vô thanh vô tức.

Ngay cả vị đại lão cái gì cũng có thể bán cũng không cảm ứng được “Siêu thời không mạn bộ” đã được phát động.

Chờ đến khi hắn cảm ứng được gì đó thì Bạch tiền bối đã xuất hiện ở sau lưng hắn rồi.

"Cái gì cũng có thể bán đạo hữu, ta cần ‘Việt Giới Thủy Tinh (Sao Thủy Vượt Giới), Không Gian Chi Tinh (Ngôi Sao Không Gian), Thời Gian Long Lân (Vảy Rồng Thời Gian), phù văn bảo thạch cưỡng chế dịch chuyển không gian’. Tạm thời cần bốn món này, chỗ người còn hàng sẵn không?"

Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nghe được giọng nói quen thuộc này, cảm ứng được khí tức như đã từng quen biết kia, toàn thân lập tức phát lạnh.

Ngay cả tấm chăn trên người hắn cũng không thể làm cho hắn ấm áp hơn.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán cứng nhắc xoay đầu lại nhìn về phía sau.

Sau lưng hắn là một người đàn ông vô cùng đẹp trai. Tóc dài tới eo, ánh mắt lấp lánh như sao.

Nhan sắc 360 độ không góc chết, tự sướng bằng “Beauty Camera” đúng là làm nhục khuôn mặt này.

Định mệnh! Chúa tể Cửu U!

"Không lẽ chọc không nổi thì tránh cũng tránh không nổi sao?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nói đầy tuyệt vọng.

Bạch tiền bối:

"? ? ?"

Tống Thư Hàng:

"?"

"Ta không phục, ta sẽ không chết dễ dàng như vậy, ta phải liều thêm lần nữa."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán chui tọt vào trong trong chiếc thuyền tiên kia.

Vèo~, thuyền tiên bay ra xa, tốc độ đó nhanh đến mức khôn tả.

Bạch tiền bối chỉ vào bản thân mình rồi nói:

"Ta đáng sợ lắm sao?"

Vũ Nhu Tử nói:

"Bạch tiền bối đẹp trai đến mức làm người ta ngơ ngẩn."

Tô Thị A Thập Lục bổ sung:

"Trừ phi là bị mù, nếu không thì chẳng ai cảm thấy Bạch tiền bối đáng sợ cả."

“Thế tại sao tên này vừa thấy ta là chạy như điên thế?”

"Hay trước kia ta từng làm hại hắn?"

Bạch tiền bối sờ cằm nghi hoặc.

Nhưng hắn nhớ rõ mình chưa từng gặp vị đạo hữu “Cái gì cũng có thể bán” này mà.

Tống Thư Hàng vỗ mạnh đầu mình một cái rồi nói:

"Chắc là ta biết tại sao rồi."

Lần trước Bạch tiền bối two có nói là hắn đang đuổi theo kho tàng di dộng “Cái gì cũng có thể bán” này.

Lúc ấy Tống Thư Hàng còn cảm thấy Bạch tiền bối two làm như vậy thì không tốt lắm.

Nhưng mà Bạch tiền bối two là chúa tể Cửu U đấy nhé. Nếu đặt trong những bộ phim bình thường thì hắn chính là boss phản diện đẳng cấp thế giới đấy, hắn mà không đánh cướp vị “Cái gì cũng có thể bán” này mới là lạ ấy chứ.

Mà trừ khí chất ra, thì ngoại hình của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two đều giống nhau như đúc.

Nên chắc là vị đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn lầm Bạch tiền bối thành Bạch tiền bối two mất rồi.

"Cái gì cũng có thể bán tiền bối, ngươi quay về đi. Bọn ta thật sự muốn làm ăn mà, một tay đưa tiền, một tay đưa hàng đấy."

Tống Thư Hàng kêu lớn.

Tiếc rằng thuyền tiên của đại lão cái gì cũng có thể bán đã bay xa tít tắp rồi.

Tống Thư Hàng:

"..."

Vị đại lãocái gì cũng có thể bán chạy mất tiêu, xem ra vụ mua bán này đã hỏng rồi.

"Hắn trốn không thoát đâu."

Bạch tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng:

"?"

"Ba, hai, một... Trúng!"

Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Ầm ầm

Ở đằng xa, chiếc thuyền tiên của vị đại lão "Cái gì cũng có thể bán" đột nhiên dừng lại. Chiếc thuyền tiên bị mấy chục cánh tay làm từ đất đá bắt lại.

"Trước đó vì muốn bắt 'Rùa tai ương khổng lồ' nên ta đã bày nhiều cạm bẫy ở gần đây, giờ còn chưa kịp dẹp hết."

Bạch tiền bối nhún vai nói:

"Sau đó, vị đạo hữu này bay thẳng tới chỗ cái bẫy đó luôn."

Tống Thư Hàng:

"..."

Bạch tiền bối vươn tay ra bắt lấy Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, đồng thời lại sử dụng pháp thuật ba đầu sáu tay hàng xịn túm luôn cả Tống Thư Hàng.

Pháp thuật "Siêu thời không mạn bộ" được thi triển một lần nữa, chỉ trong chớp mắt hắn đã xuất hiện ở bên cạnh chiếc thuyền tiên kia.

"Cái gì cũng có thể bán tiền bối, ngươi đừng sợ, ngươi nhìn kỹ đi, vị Bạch tiền bối này không phải vị kia trong tưởng tượng của ngươi đâu. Bọn ta thật sự muốn làm ăn mà, tuyệt đối không phải lừa gạt gì đâu."

Tống Thư Hàng nói.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn Bạch tiền bối thật kỹ rồi nhíu mày.

Lúc trước hắn hoảng hốt quá nên không quan sát kỹ.

Bây giờ hắn mới phát hiện quả thật vị “Bạch Thánh Quân” này khác với chúa tể Cửu U, vị Bạch Thánh Quân trước mắt có cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.

Vậy thì cần gì phải sợ nữa!

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán lập tức yên tâm.

Hắn vươn tay mở cửa thuyền tiên, ló đầu ra cười nói:

"Hiểu lầm, hiểu lầm cả ấy mà."

"Vậy thì chúng ta tiếp tục vụ làm ăn này đi, cái gì cũng có thể bán tiền bối, bên ngài còn bốn món tài liệu mà Bạch tiền bối cần hay không? Đừng quên giảm giá cho bọn ta đấy nhé."

Tống Thư Hàng nói.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán cười tươi rói:

"Dễ ấy mà, bốn món này trên người ta đều có cả. Về phần giá cả ấy hả, khách quen mà, nhất định sẽ có ưu đãi chứ, ta sẽ cho các ngươi một cái giá chính xác, để ta tính cái đã."

Đại lão lấy ra một pháp bảo giống như máy tính, bắt đầu bấm nhẩm tính toán.

Lúc bấm được một nửa, ngón tay của vị đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên cứng đờ.

Sau đó, hắn bình tĩnh nói:

"Bá Tống đạo hữu, hình như ngươi biết rất rõ ta đang bị người khác đuổi theo thì phải? Còn biết người đuổi theo ta là ai nữa nhỉ?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Ta có thể không trả lời câu hỏi này không?

"Sao ngươi im lặng thế hả, Bá Tống đạo hữu."

Cái gì cũng có thể bán ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nói:

"Đúng vậy, ta có biết một chút."

"Quả nhiên, là chuyện xảy ra sau khi ta giao dịch với ngươi lần trước ư?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán hỏi.

"Làm xong vụ mua bán với ta trước được không? Chuyện giữa ngươi và Thư Hàng không thể tạm để sang một bên à?"

Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán xoay đầu lại, nở một nụ cười xán lạn với Bạch tiền bối, nói:

"Dĩ nhiên là được rồi, để cho khách hàng có được thứ mà mình muốn, làm cho khách hàng hài lòng chính là mục tiêu của ta."

Lúc nói xong, vị đại lão cái gì cũng có thể bán lắc mạnh đầu mình.

Định mệnh cái bệnh nghề nghiệp chết tiệt này.

"Giá bao nhiêu?"

Bạch tiền bối nói:

"Tiền không phải vấn đề, cần bao nhiêu linh thạch ngươi cứ báo cho ta là được."

"Ngươi không sợ ta cố ý nâng giá sao?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nói, tay múa may pháp khí tính ra một con số bằng linh thạch.

"Không sao cả, mấy thứ như linh thạch này dễ kiếm thôi ấy mà. Nếu như hết rồi thì đào đại một cái là ra thôi. Hơn nữa chưa từng có người nào chặt chém linh thạch được của ta qua mua bán cả."

Bạch tiền bối bình tĩnh trả lời.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán:

"..."

Chương 1378: Xin Trân Trọng Giới Thiệu Với Mọi Người “Phi Kiếm Phá Phòng Tối Dùng Một Lần Bản 001”

Không ngờ vị đại lão cái gì cũng có thể bán lại cảm thấy áp lực khi đối mặt với vị “Bạch đạo hữu” này. Rõ ràng thực lực của đối phương chỉ có Huyền Thánh bát phẩm mà thôi... Nhưng lại có một loại cảm giác khí phách ngùn ngụt tỏa ra, hoàn toàn không liên quan gì tới cảnh giới cả.

"Sáu mươi viên linh thạch cửu phẩm, giá tiền này già trẻ không gạt, rất là hợp lý hợp tình đấy nhé."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Bạch tiền bối gật đầu, đáp cái roẹt:

"Được, thành giao."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán sững sờ.

Xong rồi ư? Nhanh gọn dứt khoát vậy sao?

Không cò kè mặc cả chút nào luôn à?

Ta ra một cái giá hơi cao, sau đó ngươi lại trả giá đôi chút, rồi ta lại cố hạ giá xuống một chút nữa. Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng là ra một cái giá mà ai cũng hài lòng... Đây mới là điểm hấp dẫn của làm ăn mua bán mà.

Ngươi hào phóng như vậy làm cho ta ngại lắm đấy biết không.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán lấy “Việt Giới Thủy Tinh, Không Gian Chi Tinh, Thời Gian Long Lân, phù văn bảo thạch cưỡng chế dịch chuyển không gian” ra rồi nói:

"Hàng đây."

Bạch tiền bối đưa sáu mươi viên linh thạch cửu phẩm qua:

"Linh thạch đây."

Một tay đưa tiền, một tay giao hàng.

Sau khi vị đại lão cái gì cũng có thể bán lấy được Linh thạch thì nở một nụ cười chuyên nghiệp, nói:

"Xin hãy kiểm tra lại hàng, sau khi giao dịch xong sẽ không được trả lại hàng. Sau khi hàng hóa đã rời quầy thì ta sẽ không chịu trách nhiệm nữa."

"Không thành vấn đề."

Sau khi kiểm tra lại bốn loại tài liệu thì Bạch tiền bối gật đầu nói.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán gật nhẹ đầu, sau khi xác định sáu mươi viên linh thạch cửu phẩm trong tay mình không vấn đề gì bèn nở một nụ cười thỏa mãn.

Sau mỗi lần làm ăn mua bán, hắn luôn có cảm giác như mình được sống lại vậy, cho dù có mệt mỏi, cực khổ thế nào đi chăng nữa cũng đáng giá cả.

Quan trọng hơn chính là sau khi xong vụ làm ăn này, hắn coi như đã chặt chém được vị “Bạch đạo hữu” này một khoản nhỏ.

Vị Bạch đạo hữu này quả thật rất hào phóng, không thèm trả giá gì cả, hắn thích nhất là loại khách hàng kiểu này.

"Bạch đạo hữu, khách hàng như ngươi thật sự làm cho người ta quý mến. Chỗ này của ta có một tấm ‘Vạn Giới Triệu Hoán Phù’, nếu như lần tới ngươi còn cần món gì thì có thể liên lạc với ta thông qua tấm ‘Vạn Giới Triệu Hoán Phù’ này. Tấm phù văn này có thể dùng được hai lần. Coi như là đãi ngộ của khách VIP đấy."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán đưa một tấm thẻ màu vàng cho Bạch Thánh.

Bạch tiền bối cất tấm thẻ màu vàng này đi, gật đầu:

"Được, ta cũng thích những người cái gì cũng có bán như ngươi lắm."

Cái gì cũng có thể bán nở một nụ cười chuyên nghiệp:

"Hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ."

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Sau đó, Bạch tiền bối lấy “Việt Giới Thủy Tinh” ra rồi vỗ nhẹ lên nó.

Việt Giới Thủy Tinh trông hơi giống “Sao Thủy”, là một loài sinh vật sống.

Lúc Bạch tiền bối vươn tay ra vỗ lên người nó, con “Việt Giới Thủy Tinh” này bắt đầu phân tách ra làm năm, biến thành năm con Việt Giới Thủy Tinh.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán: ⊙_⊙

Đây là thao tác làm cho người ta nghẹt thở gì thế này?

"Con 'Việt Giới Thủy Tinh' này đang trong thời kỳ sinh sản, bọn chúng là sinh vật sinh sản vô tính."

Bạch tiền bối bình tĩnh giải thích.

Mua một tặng bốn, Bạch tiền bối rất chi là hài lòng.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán:

"..."

Định mệnh, sao lúc ta bán lại không phát hiện ra con “Việt Giới Thủy Tinh” này đang trong thời kỳ sinh sản chứ!

Hắn thu một con “Việt Giới Thủy Tinh”lại, sau đó bỏ bốn con kia vào một cái thùng nước rồi đưa cho Tống Thư Hàng:

"Giữ lại cái đã, rảnh thì nuôi trong thế giới của ngươi đi, nói không chừng sau này sẽ có tác dụng lớn đấy."

Tống Thư Hàng gật đầu một cái.

Tiếp theo, Bạch tiền bối lại lấy Không Gian Chi Tinh, Thời Gian Long Lân và phù văn bảo thạch cưỡng chế dịch chuyển không gian ra.

"Ừm, cái Không Gian Chi Tinh này chỉ là hàng bình thường mà thôi, chẳng có gì đặc biệt. Thời Gian Long Lân cũng chỉ là hàng bình thường. Nhưng tấm Phù văn bảo thạch cưỡng chế dịch chuyển không gian này lại có chút đặc sắc."

Bạch tiền bối giơ tấm phù văn này lên rồi gõ nhẹ một cái.

Bình thường thì “phù văn bảo thạch cưỡng chế dịch chuyển không gian” sẽ được dùng để định vị không gian trong những trận pháp không gian thời viễn cổ. Là một loại bảo thạch không gian được Kiếp Tiên cửu phẩm chế thành.

Mà có vẻ tấm phù văn dịch chuyển không gian này không hề tầm thường chút nào.

Bạch tiền bối gõ lên nó thêm lần nữa.

Răng rắc ~~

Lớp ngoài của viên bảo thạch nứt ra, lộ ra một thứ trông giống như kim cương.

"Thì ra là Phù văn kim cương dịch chuyển không gian, thứ nàycao cấp hơn bảo thạch một chút. Bảo sao ta cảm thấy khí tức của nó hơi kỳ lạ."

Bạch tiền bối hài lòng chà viên kim cương rồi nói:

"Như vậy ta càng nắm chắc khi thử nghiệm ‘Phi kiếm dùng một lần’ phiên bản mới rồi."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán: ⊙_⊙

Gặp quỷ rồi, mỗi lúc ta lấy hàng đều sẽ cẩn thận kiểm tra qua một lần mà.

Tại sao tấm “Phù văn bảo thạch dịch chuyển không gian” này lại lọt qua được pháp nhãn của hắn nhỉ, với lạiai mà ngờ trong đó lại chứa thứ cao cấp hơn là “Phù văn kim cương dịch chuyển không gian” chứ?

Lỗ rồi, lỗ to rồi. Riêng tấm “Phù văn kim cương dịch chuyển không gian” này thôi đã có giá sáu mươi viên linh thạch cửu phẩm rồi, nếu hắn mà động tay một chút thậm chí còn bán được với giá một trăm viên linh thạch cửu phẩm ấy chứ.

Mà bây giờ, viên kim cương này + năm con Việt Giới Thủy Tinh + Thời Gian Long Lân + Không Gian Chi Tinh cộng lại mới bán được có sáu mươi viên linh thạch cửu phẩm thôi.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán không khỏi quấn chặt tấm chăn trên người mình, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Sự lạnh lẽo đến từ ý chí của thế giới này, ngay cả tấm chăn trên người cũng không thể mang lại ấm áp cho hắn.

"Bạch đạo hữu..."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán kêu đến là khẩn thiết.

"Hàng hóa đã rời quầy rồi sẽ không trả hàng lại."

Bạch tiền bối vươn tay ra che lại những tài liệu của mình, nghiêm túc nói:

"Ngươi vừa mới nói xong."

"Không, ta không có ý này. Hàng đã bán rồi thì thuộc về khách, sao có thể lấy lại được cơ chứ."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Đau lòng quá, đau tim quá. Mỗi một câu của Bạch đạo hữu giống như mũi tên đâm vào tim hắn vậy.

"Vậy ngươi nói đi."

Bạch tiền bối nói.

"Bạch đạo hữu, làm sao ngươi biết ‘Việt Giới Thủy Tinh’ đang trong thời kỳ sinh sản vậy, với lại bên trong ‘Phù văn bảo thạch dịch chuyển không gian’ có chứa ‘Kim cương’ nữa?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán khiêm tốn thỉnh giáo.

Lần này là nhìn lầm, nhưng hắn sẽ rút kinh nghiệm cho lần sau.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Ngươi muốn biết à?"

"Đúng vậy."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu cái rụp.

Bạch tiền bối uyển chuyển nói:

"Tri thức là vô giá đấy nhé."

"Đạo hữu, ta ra giá một viên linh thạch cửu phẩm!"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán cắn răng nói.

Bạch tiền bối:

"Thành giao."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán trả lại một viên linh thạch cửu phẩm mà lòng quặn thắt từng cơn.

Sau khi Bạch tiền bối lấy lại linh thạch thì mới khoan thai đáp:

"Ta cũng giống với ngươi, hàng đã bán rồi thì không được trả lại."

"Ta hiểu, ta hiểu mà."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Bạch tiền bối nhẹ gật đầu rồi nói:

"Dù sao Việt Giới Thủy Tinh cũng là một loài sinh vật, khi sắp sinh sản thì bọn chúng sẽ phát ra một tiếng kêu khe khẽ. Chỉ cần nghe kỹ là sẽ phân biệt được. MàViệt Giới Thủy Tinh lúc bình thường sẽ không phát ra âm thanh gì hết."

"Tăng thêm kiến thức rồi."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu.

"Còn ‘Phù văn bảo thạch dịch chuyển không gian’ này thì chủ yếu là dựa vào trực giác."

Bạch tiền bối nói.

"Hở?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán trợn mắt hốc mồm.

Bạch tiền bối nói:

"Không sai đâu, cái này giống với đổ thạch của người bình thường, chỉ có thể dựa vào trực giác mà thôi. Lúc ta cầm khối “Bảo thạch” này lên là đã thấy khác thường rồi. Sau đó gõ cho vỏ nó nứt ra thì thấy được viên kim cương bên trong."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán:

"..."

Bạch tiền bối nói:

"Không được trả hàng đâu nhé."

Cái gì cũng có thể bán lập tức cảm thấy nhói tim.

Vũ Nhu Tử ở một bên sắp cười đến mức chảy cả nước mắt rồi.

Tống Thư Hàng cũng rất muốn cười, nhưng lại ngại cười thành tiếng, nên chỉ có thể nhịn xuống.

"Được rồi, Bá Tống đạo hữu, tiếp theo đến chủ đề của chúng ta rồi."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nghiến răng nghiến lợi nói:

"Tiểu hữu ngươi biết người đuổi theo ta là ai sao?"

Tống Thư Hàng xoa mặt rồi nói:

“Tin tức cũng có giá đó."

Phải áp dụng ngay thứ vừa học được từ Bạch tiền bối chứ.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán cảm thấy thật mệt tim.

"Nể mặt tiền bối là người quen, có cần ta giảm giá cho ngươi không nhỉ?"

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên.

"Cút!"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Hắn biết rõ kẻ vẫn luôn đuổi theo hắn chính là “Đại lão của Cửu U”, thế nhưng tại sao tên đại lão Cửu U đó có thể thoát ra khỏi “Thế giới Cửu U” mà đuổi theo hắn cơ chứ?!

Đáng lý thì tên đại lão đó phải bị nhốt ở trong thế giới Cửu U mới đúng chứ.

"Xong rồi!"

Lúc này, Bạch tiền bối ở một bên đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng kinh ngạc quay đầu lại hỏi:

"Nhanh tới vậy ư?"

Bạch tiền bối vừa mới lấy được bốn loại tài liệu thôi mà nhỉ? Hắn mới trao đổi đôi lời với vị đại lão này thôi mà Bạch tiền bối đã chế tạo xong phi kiếm dùng một lần phiên bản mới rồi sao?

"Không thể nói là nhanh được, bởi vì ta đã suy nghĩ về ‘cấu tạo’ của thanh phi kiếm phiên bản mới này rất lâu rồi. Vả lại ta cũng đã thiết kế được đại khái, chỉ cần gắn bốn loại tài liệu vào vị trí thích hợp là được. Giống như gắn pin vào thôi ấy mà."

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, hắn trưng tác phẩm mới của mình ra cho đám người Tống Thư Hàng xem.

Là một pháp khí trông giống như cái túi bằng vải.

"Không phải Bạch tiền bối ngươi muốn chế tạo ‘Phi kiếm dùng một lần’ sao?"

Tống Thư Hàng ngu người.

Túi vải cũng là một loại của phi kiếm sao?

"Đây là khung của pháp khí."

Bạch tiền bối vừa nói xong, tâm niệm lóe lên, cây công đức xuất hiện sau lưng hắn.

Bạch tiền bối tiện tay hái một chùm dương mai công đức xuống, nhét cho mỗi người Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và vị đại lão “Cái gì cũng có thể bán” một chút.

Mấy thứ này mọc nhanh lắm.

Sau khi chia xong, Bạch tiền bối lại vươn tay ra bẻ một cành cây công đức xuống.

Gọt gọt gọt.

Vẽ trận pháp.

Khắc phù văn.

Từ khi có “Cây công đức”, liễu thụ yêu Khinh Vũ cuối cùng cũng được giải phóng, cô không cần phải cung cấp những cành liễu tươi non của cô cho Bạch tiền bối nữa.

Sau mấy hơi thở, Bạch tiền bối giũ tay một cái, một thanh “Phi kiếm công đức dùng một lần” đã được chế tạo xong.

"Bước cuối cùng."

Bạch tiền bối nhét thanh “Phi kiếm công đức dùng một lần” vào trong túi vải.

"Mười, chín, tám... năm... hai, một!"

Sau đó, Bạch tiền bối rút “Phi kiếm công đức dùng một lần” từ trong túi vải ra.

Lúc phi kiếm công đức được rút ra, trên thân phi kiếm có ánh sáng bảy màu lấp lánh, còn có khí tức của “Rùa tai ương khổng lồ” nữa.

"Xin trân trọng giới thiệu với mọi người, loại phi kiếm dùng một lần mới của ta... Phi kiếm phá phòng tối dùng một lần phiên bản 001. Được thiết kế để phá phòng tối thiên đạo."

Bạch tiền bối mỉm cười giới thiệu

"Thứ này thật sự có thể ra khỏi phòng tối thiên đạo sao?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán ở một bên hỏi lại với vẻ không dám tin.

"Hãy tin vào kỹ thuật của ta."

Bạch tiền bối đáp đầy tự tin, sau đó hắn quay sang hỏi Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục:

"Ai muốn thử trước nào?"

Chương 1379: Quyết Định Rồi, Chính Là Ngươi!

"Ta khuyên các ngươi đừng có thử bậy thì tốt hơn, những loại pháp khí dính tới lĩnh vực không gian này nếu không cẩn thận sẽ bị đưa vào trong khe hở không gian ngay, lúc đó có mà bị nhốt cả đời luôn ấy chứ… Vậy thôi còn đỡ, còn nếu như bị ném vào trong ‘không gian hỗn loạn’ thì sẽ bị cắt thành tương ngay."

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán nhắc nhở.

Dù sao họ cũng là khách hàng tiềm năng của hắn, nhỡ họ mà ngỏm thì sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của hắn sau này.

Tống Thư Hàng giơ tay lên:

"Vậy thì để ta thử xem."

Vũ Nhu Tử hớn hở nói:

"Không, để ta!"

Những chuyện kích thích như vậy cứ để cô thì hơn.

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng:

"Cứ để ta làm đi, ta có thủ đoạn bảo vệ tính mạng."

"Không cần giành, để ta là thích hợp nhất. Bởi vì ta vừa học được một pháp thuật làm người khác vô cùng hâm mộ."

Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Vũ Nhu Tử lấy làm tò mò:

"Tống tiền bối lại học được tuyệt chiêu gì sao?"

"Công pháp làm người ta hâm mộ nhất trong nhóm Cửu Châu Số 1, thuật phân thân spam nhóm chat."

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì tay đã kết một cái pháp ấn.

Tống Thư Hàng bị tách rời ra.

"Ta vẫn luôn hoài nghi Bắc Hà tiền bối có một thuật phân thân như vậy dùng để chém gió, nếu không thì sao hắn có thể online mãi cơ chứ? Không chỉ Bắc Hà tiền bối, lúc trước ta còn hoài nghi đa số tiền bối của ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ đều có thuật phân thân giống như vậy."

Tống Thư Hàng nói.

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán:

"..."

Loại pháp thuật quý như phân thân này lại được dùng để tán phét thôi ư? Ai mà đại gia thế. Có phải gần đây do ta ít tiếp xúc với tu chân giới quá nên lạc hậu rồi không?

"Ta biết nè, a cha của ta cũng có thủ đoạn tương tự đây, chẳng qua đó là sự kết hợp giữa thuật con rối và thuật phân thân."

Vũ Nhu Tử giơ tay phát biểu, bán rẻ thủ đoạn spam nhóm chat của a cha cô.

"Ta có nghe A Thất nhắc qua, Hoàng Sơn tiền bối có rất nhiều clone."

Tô Thị A Thập Lục cũng nói.

Bạch tiền bối nói:

"Không lâu trước đó ta mới nắm giữ được pháp thuật thiên phú về phân thân... Nếu phân thân này của Tống Thư Hàng ngươi chết thì có ảnh hưởng gì đến bản thể của ngươi không?"

"Không ảnh hưởng gì cả, phân thân của ta giống với mỹ nhân rắn công đức, cho dù có bị nghiền nát đi chăng nữa thì một thời gian sau cũng sẽ hồi phục lại thôi." Tống Thư Hàng nói.

"Thế thì tốt rồi, vậy ngươi ngồi lên trên phi kiếm đi, để ta đưa ngươi ra khỏi ‘Phòng tối thiên đạo’."

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nói với phân thân:

"Lên đi."

"Bạch tiền bối, thêm cái hàng rào cho phi kiếm đi, thật ra ta vẫn bị ám ảnh tâm lý với phi kiếm của ngươi, cứ thấy nó là ta lại choáng váng. Bản thể không dám nói, nhưng ta nhất định phải nói. Bởi vì người ngồi lên phi kiếm là ta."

Tống Thư Hàng phân thân lên tiếng.

Bạch tiền bối:

"..."

Tống Thư Hàng:

"..."

"Tốc độ phi kiếm của ngươi quá nhanh, hơn nữa còn không phanh được. Mỗi lần ngồi phi kiếm của ngươi xong ta đều có cảm giác như sắp chết tới nơi ấy. Nếu như có thêm hàng rào thì ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút đấy. Nên xin Bạch tiền bối nhất định phải lắp một cái hàng rào cho ta!"

Tống Thư Hàng phân thân nói tiếp.

Tống Thư Hàng phân thân đã kế thừa ưu điểm “Nhanh mồm nhanh miệng” của bản thể một cách hoàn mỹ, thậm chí còn phát huy ưu điểm này vượt trội hơn cả.

Lúc này Tống Thư Hàng có một loại xúc động muốn bóp chết phân thân của mình.

"Đi đi!"

Bạch tiền bối bấm pháp quyết.

Phi kiếm phá phòng tối dùng một lần bản 001 Vèo~ một cái, chui xuống chân Tống Thư Hàng phân thân.

"A a a a ~"

Phân thân củaTống Thư Hàng kêu thảm, bị phi kiếm phá phòng tối dùng một lần bản 001 nâng lên, nhoáng một cái đã bay đi xa. Tốc độ nhanh đến độ không thể miêu tả được.

"Hàng ~ rào ~ vạn ~ tuế ~"

Tống Thư Hàng phân thân kêu lớn.

Một lát sau, pháp thuật “Siêu thời không mạn bộ” được khắc trên phi kiếm phát động, phi kiếm chở Tống Thư Hàng loáng cái đã biến mất khỏi phòng tối thiên đạo.

"Biến mất thật luôn à?"

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán trợn mắt hốc mồm.

Phòng tối thiên đạo dễ phá đến vậy sao?

Vị đại lão cái gì cũng có thể bán lập tức cảm thấy bất an, nếu như phòng tối thiên đạo dễ phá như thế thì có phải vị “Chúa tể Cửu U” kia sẽ đuổi tới đây bất cứ lúc nào hay không?

Không, sẽ không đâu.

Chúa tể Cửu U có thể xuất hiện ở hiện thế là đã ăn gian lắm rồi. Nếu như hắn còn dám đụng tới phòng tối thiên đạo thì nhất định sẽ bị “Trật tự thiên đạo” chú ý tới, đến lúc đó phân thân trà trộn vào “Hiện thế” của chúa tể Cửu U nhất định sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Thư Hàng, phân thân của ngươi đã ra ngoài thành công chưa?"

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt cảm ứng, sau đó nói:

"Vẫn chưa, còn đang xuyên qua không gian."

Lúc này, Tống Thư Hàng phân thân đang nằm trên phi kiếm, kêu thảm suốt cả chặng đường. Bởi vì tốc độ thật sự quá quá nhanh, hơn nữa lại còn là xuyên thẳng qua thông đạo không gian, tình hình giao thông rất là khó thở.

Cổ họng củaTống Thư Hàng cũng sắp khô luôn rồi.

Từ trong “Phòng tối thiên đạo” đi ra ngoài thật sự rất khó.

Cho dù là “Rùa tai ương khổng lồ” có thiên phú đặc thù đi chăng nữa, mỗi lần bọn chúng chui vào phòng tối thiên đạo đều phải chuẩn bị một khoảng thời gian rất dài.

Sau khi Tống Thư Hàng two bay trong thông đạo không gian hết nửa tiếng, rốt cuộc trước mắt mới xuất hiện ánh sáng.

"Sắp ra ngoài rồi!"

Tống Thư Hàng two thầm nghĩ.

Ầm

Phi kiếm phá phòng tối dùng một lần bản 001 xuyên ra không gian, chui vào trong hiện thế.

Tống Thư Hàng two vừa ngẩng đầu lên là thấy được ông mặt trời đỏ rực trên đầu, nói:

"Tự do rồi, thành công rồi."

Hắn lập tức chia sẻ tin tức này cho bản thể.

Keng

Đúng lúc này phi kiếm dùng một lần rơi xuống đất do đã dùng hết năng lượng.

Tống Thư Hàng two thuận lợi đáp xuống.

Phi kiếm dùng một lần vốn do “ánh sáng công đức” hóa thành. Sau khi hết năng lượng thì lập tức biến mất.

...

...

Sau khi Tống Thư Hàng two đáp xuống thì ngã nhào, chân nhũn ra ~ ngay cả đứng cũng không vững. Hơn nữa giọng nói còn bị khàn, cổ họng khô rát. Do hét hơn nửa tiếng nên miệng cũng khô ran.

Nếu lúc trước nỗi ám ảnh của hắn về “Phi kiếm dùng một lần” là một căn nhà 150 mét vuông, thì bây giờ đã mở rộng lên hơn 300 mét vuông rồi.

"Những phi kiếm không lắp hàng rào đều là tà đạo!"

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau khi cơ thể đã hồi phục lại một chút thì hắn quay đầu nhìn xung quanh.

Lúc này, hắn đang đứng trong một bụi cây nhỏ.

Dưới chân là sa mạc.

Sa mạc đen sì, dường như đã trải qua những tai nạn như sét đánh, lửa đốt gì đó. Trong đó còn ẩn chứa một loại vị đạo quen thuộc.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, vươn tay ra chạm nhẹ vào hạt cát.

"Là thiên kiếp, trước đó không lâu có người đã độ kiếp ở đây."

Tống Thư Hàng nói chắc nịch.

Lúc nói đến đây, hắn đột nhiên nghĩ tới gì đó.

Hắn vươn tay ra chạm nhẹ vào những gốc cây nhỏ xung quanh.

Những cây nhỏ này cũng chỉ cao hơn một mét, mầm cây tươi tốt. Mà trên chúng lại có từng luồng yêu khí cùng với... khí tức của bản thân Tống Thư Hàng hắn.

"Vậy ra nơi này chính là chỗ lúc trước thụ yêu 'Mễ Lộ Lộ' độ kiếp ư?"

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Lúc Mễ Lộ Lộ độ thiên kiếp, pháp khí và năng lượng đều đã tiêu hao không còn thứ gì. Mà đúng lúc đó Tống Thư Hàng lại cảm ứng được cô. Vậy là hắn thông qua “Thánh Ấn” để cách không truyền công cho cô.

Có năng lượng của Tống Thư Hàng giúp sức, khí thế của Mễ Lộ Lộ cũng tăng cao. Cành cây của cô chống chọi với thiên kiếp, những cành cây của cô rơi xuống đất đã hóa thành những cây nhỏ này.

Nhưng sau đó... Do Tống Thư Hàng cũng được thiên kiếp chiếu cố, nên hắn không còn thời gian chú ý tình huống độ kiếp của Mễ Lộ Lộ nữa. Hắn chỉ có thể duy trì liên hệ giữa mình và dấu thánh ấn của Mễ Lộ Lộ theo bản năng, không ngừng cung cấp “tiên thiên chân nguyên” cho Mễ Lộ Lộ dùng mà thôi.

Cũng không biết Mễ Lộ Lộ có độ kiếp thành công hay không.

Có lẽ việc phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối đưa ta tới đây không phải ngẫu nhiên, mà do bị khí tức nơi này hấp dẫn chăng? Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn đứng dậy kiểm tra khu rừng này.

Lúc hắn nhìn chằm chằm vào bụi cây, trong lòng cảm giác được dường như có một giọng nói đang kêu gọi hắn.

Tống Thư Hàng dựa theo loại cảm ứng này, đi tới giữa rừng cây.

Khi đi tới giữa rừng cây, hắn rốt cuộc cũng thấy được một mầm cây chỉ lớn cỡ bàn tay.

Bên cạnh mầm cây là cơ thể tàn tạ của thụ yêu “Mễ Lộ Lộ”.

Cơ thể tàn tạ của cô đã bị thiên kiếp đánh thành than, chỗ lúc trước Tống Thư Hàng đóng dấu Thánh Ấn lên đã biến mất không thấy gì nữa.

Mễ Lộ Lộ độ kiếp... Thất bại.

Thiên kiếp vô tình, con đường tu chân, một khi thất bại thì chính là kết cục “Thân tử đạo tiêu” vô cùng tàn khốc.

Bước vào con đường tu hành thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý thân tử đạo tiêu.

Tống Thư Hàng thở dài thật khẽ.

Mễ Lộ Lộ có duyên với hắn, không ngờ cuối cùng vẫn không thể vượt qua kiếp nạn này.

"Nếu như ta không gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1, nếu như không có nhiều tiền bối bảo vệ ta như vậy..."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn ngồi xổm xuống, vươn tay ra sờ nhẹ lên mầm cây nhỏ kia.

Mầm cây nhỏ này là cơ thể trùng sinh của Mễ Lộ Lộ ư? Hay là con của cô nhỉ?

"Có lẽ đây là sự tiếp diễn 'Nhân quả' giữa mình và Mễ Lộ Lộ."

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng cầm lấy mầm cây này, cẩn thận đào nó ra từ trong cát.

Trên mầm cây tỏa ra một khí tức làm cho Tống Thư Hàng cảm thấy gần gũi.

Hắn định trồng mầm cây này vào trong “Thế giới hạch tâm” của mình để nó có điều kiện phát triển tốt hơn.

Lúc đào mầm cây, Tống Thư Hàng vô cùng cẩn thận, sợ làm hư rễ của nó.

Lúc Tống Thư Hàng đào hết phần rễ của nó ra thì động tác hắn chững lại.

Bởi vì phần rễ của mầm cây này chính là phần tróc ra từ cơ thể của Mễ Lộ Lộ. Đúng là đoạn thân cây có dấu “Thánh Ấn” của hắn.

Thì ra là thế, thảo nào mầm cây này lại làm cho hắn cảm thấy gần gũi.

"Là duyên sao?"

Tống Thư Hàng nghĩ tới gì đó, hắn bưng mầm cây này lên, hứa với cô:

"Ta quyết định rồi! Nếu như ngươi có thể mở lại linh trí, bước lên con đường tu hành một lần nữa thì ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ. Về phần đạo hiệu thì... Mộc Đạo Nhân đi! Đạo hiệu Mộc Đạo Nhân này để dành cho ngươi trước đấy."

Bảy cái đạo hiệu, lại sắp được tặng cho người ta một cái nữa rồi.

Mộc Đạo Nhân Mễ Lộ Lộ.

Chờ đến khi nó mở lại linh trí thì nhất định sẽ là một cô gái nhỏ đáng yêu.

"Cố mà trưởng thành đi, tuy rằng ta không thể bố trí một đại trận có một không hai cho Thông Nương như Xích Tiêu Tử đạo trưởng. Nhưng ta có thể cho ngươi điều kiện phát triển tốt nhất trong thế giới hạch tâm của ta. Tạo căn cơ tu luyện vững chắc nhất cho ngươi."

Tống Thư Hàng cười nói.

Mầm cây trong tay hắn đung đưa theo gió như đang reo hò.

Hai tayTống Thư Hàng bưng mầm cây, ý niệm lóe lên, hắn đã trở lại khu vực bên cạnh suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm.

Sở các chủ lúc này đang ngẩn người.

"Chào Sở tiền bối."

Tống Thư Hàng nói.

"Ừm."

Sở các chủ đáp qua loa, cô vẫn đang trong trạng thái ngẩn người.

Tống Thư Hàng cũng không quấy rầy cô.

Hắn tìm một chỗ đất đai màu mỡ gần suối nguồn sự sống rồi trồng mầm cây này xuống.

Sau đó lại lấy nước của suối nguồn sự sống tưới lên người nó.

Hãy cố gắng phát triển đi nhé, Mộc Đạo Nhân.

Chương 1380: Trên Người Ngươi Có Mùi Của Hắn

Cái đạo hiệu Mộc Đạo Nhân này để dành cho Mễ Lộ Lộ rồi, vậy thì chỉ có hai đạo hiệu của Nho gia và đạo hiệu Bạch Kình Đao Khách thích hợp với Sở Sở mà thôi. Nhưng đạo hiệu Bạch Kình Đao Khách thì không hợp với cô ấy, xem ra đến lúc đó đành phải để Sở Sở chọn một trong hai đạo hiệu Nho gia thôi.

Tống Thư Hàng mỉm cười, ý thức lại quét khắp thế giới hạch tâm.

Tiểu Thải vẫn còn đang liều mạng tu luyện, con chim ngốc này... Tạm thời hết thuốc chữa rồi. Hy vọng sau này sẽ có cách khiến cô ấy trở lại bình thường.

"Cũng không đúng, thật ra làm một luyện công cuồng cũng thú vị lắm đấy chứ, cần gì phải khiến cho cô ấy trở lại bình thường nhỉ?"

Tống Thư Hàng sờ cằm nói.

Thiên phú của Tiểu Thải khá tầm thường, việc trở thành một luyện công cuồng cũng chưa hẳn là chuyện xấu. Người chăm chỉ chưa chắc sẽ thành công, nhưng không chăm chỉ thì nhất định sẽ càng khó thành công.

Vị Thánh Nhân trâu bò của người ta có đến mười ba đệ tử là Kiếp Tiên, ngầu ơi là ngầu.

Nếu như sau này bảy đạo hiệu của hắn cũng có thể tặng hết cho người khác, thì liệu hắn cũng bồi dưỡng ra được bảy đệ tử Kiếp Tiên không nhỉ? Bảy Kiếp Tiên dưới trướng Bá Tống à? Nghĩ thôi cũng thấy sướng rồi.

"Nghĩ xa rồi, nghĩ xa rồi."

Tống Thư Hàng vỗ đầu của mình.

Làm như Kiếp Tiên là củ cải trắng, muốn trồng bao nhiêu là có bấy nhiêu chắc? Đừng nói tới Kiếp Tiên, trong tu chân giới hiện tại, Tôn Giả thất phẩm đã là đại lão một phương rồi. Còn Huyền

Thánh bát phẩm đã là nhân tố quyết định đến chiến cuộc.

Hơn nữa hắn cũng chỉ mới là tiểu tu sĩ ngũ phẩm mà thôi, bản thân hắn cũng không biết có thể chứng đạo Kiếp Tiên hay không đây, thế mà còn muốn bồi dưỡng bảy đệ tử Kiếp Tiên á? Mơ xa quá.

Chẳng qua lâu lâu ảo tưởng chút cũng tốt. Tuy là một con cá khô*, nhưng hắn cũng muốn làm một con cá khô có ước mơ.

Có ai đánh thuế ước mơ đâu!

...

...

Sau khi ý thứcTống Thư Hàng quét qua Tiểu Thải thì lại nhanh chóng dời sang chỗ khác.

Sở Sở cô nương đang ngồi xếp bằng, đổi sang tu luyện “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công”.

Sở Sở cô nương này vẫn mặc một bộ váy và đôi tất da màu đen như trước, đoản kiếm vắt ngang trên đùi cô.

Từ lúc gặp mặt cho đến nay, quần áo của Sở Sở cô nương chưa từng thay đổi. Trong quãng thời gian này, rất nhiều bộ váy và tất đen của cô bị hủy trong lúc chiến đấu, nhưng trong tay cô vẫn còn rất nhiều hàng dự phòng. Hư thì đổi bộ mới là được.

Sau khi kết thúc việc tu luyện thì cô khẽ thở dài một hơi.

Cô vẫn chưa biết mình nên tu luyện thiên nào của “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công” là tốt nhất, trước đó khi Tống Thư Hàng chuẩn bị giám định cho cô thì lại đột nhiên biến mất

Cho nên bây giờ cô chỉ dám tu luyện nửa phần đầu của quyển hai “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công” mà thôi.

"Cũng không biết khi nào sư phụ mới về."

Sở Sở khẽ nói.

“Suýt chút nữa quên mất, lần trước đột nhiên bị Vân Tước Tử tiên tử kéo đến thế giới ma kiếp, còn chưa kịp xem xét thể chất của Sở Sở nữa. Hay là nhân lúc này xác định công pháp tu luyện thích hợp cho cô ấy luôn vậy. "

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, đang định đưa Sở Sở đến bên người hắn để dùng giám định thuật với cô.

Đúng lúc này, đột nhiên trong lòng của hắn nghĩ tới gì đó.

"Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú —— Thánh thành không bao giờ thất thủ."

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Ở sau lưng hắn, hư ảnh của một tòa “Thánh thành không bao giờ thất thủ” phiên bản thu nhỏ hiện ra.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú còn đang ở chỗ bản thể, Tống Thư Hàng phân thân chỉ có thể sử dụng sức mạnh của hình chiếu pháp khí mà thôi.

Sau khi hình chiếu của thánh thành hiện ra, trong đó, hình chiếu “Lợi kiếm của Lão Viên Thánh Sư” bắn ra, chỉ về phía của “Sở Sở” rồi chấn động một cái.

"Thì ra là vậy, công pháp thích hợp cho Sở Sở tu luyện là 'Cổ Viên thiên' của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công."

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Kể ra thì môn công pháp “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công” này hơi bất thường thì phải.

Rõ ràng Tiểu Thải là một con Tước Yêu, theo lý công pháp thích hợp với cô ấy phải là loại công pháp của loài chim như phi hặc mới đúng chứ. Nhưng công pháp thích hợp nhất với Tiểu Thải lại là “Cự Kình thiên”.

Mà Sở Sở, cô luôn làm cho người khác có cảm giác như loài mèo vậy, giống như con báo đen hay mèo đen. Nhưng không ngờ công pháp thích hợp với cô lại là “Cổ viên”. Sở Sở giống khỉ ở chỗ nào chứ? Hoàn toàn nhìn không ra luôn.

"Được rồi, cổ viên cũng không tệ, ít nhất thì Sở Sở có thiên phú kiếm thuật rất mạnh, trong pháp khí Tam Thập Tam Thú, cũng chỉ có 'Lợi kiếm của Lão Viên Thánh Sư’ là pháp khí dạng kiếm mà thôi."

Tống Thư Hàng nói.

Vừa nói xong, hắn thò tay vào Điện Hàn Đông lấy ra hai cuốn sổ ghi chép, sau đó nhanh chóng múa bút.

Cổ Viên thiên của “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí

Công", cuốn thứ hai, thứ ba.

Bây giờ Sở Sở đang ở cảnh giới đan điền thứ năm của nhị phẩm là "Long Chưởng đan điền", hai cuốn công pháp này đủ để cô tu luyện rồi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng lại viết thêm "Thánh Viên Long Lực Thần Công" và "Cương Thủ" vào.

Thánh viên kết hợp với cổ viên là tuyệt phối đấy nhé.

Hơn nữa, Tiểu Thải đã tu luyện "Cương Thủ"và "Nho Gia Kim Cương Thân", hắn cũng không thể bạc đãi Sở Sở được. Đều là đệ tử với nhau, nhất định phải đối xử công bằng. Thân là đệ tử của Bá Tống hắn, nếu như sau khi xuất sư mà không có một "Kim Cương Thân" tàm tạm thì còn mặt mũi nào mà báo tên sư môn nữa.

Tuyệt hơn nữa là tài liệu luyện khí của "Cổ viên" có thể kiếm được trên người thú cưng mới của Bạch tiền bối two. Không cần vất vả tìm kiếm khắp nơi. Chờ đến khi Sở Sở lên tới tứ phẩm, Tống Thư Hàng sẽ mặt dày tới chỗ Bạch tiền bối đổi lông vượn. Cùng lắm thì tới lúc đó hắn chuẩn bị thêm mấy câu chuyện cười là được. Chỉ cần Bạch tiền bối two vui vẻ là lông vượn bát phẩm gì đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng đưa tay chấm một cái, hai cuốn sổ đã xuất hiện trước mặt Sở Sở. Đồng thời lại đưa thêm một đống đan dược qua đó.

Đó là phần thưởng mà các tiền bối trong "Nhóm Cửu Châu Số 1" tặng hắn khi đón Bạch tiền bối xuất quan. Chẳng qua trong đó đa phần đều là đan dược thích hợp cho tu sĩ nhị phẩm và tam phẩm sử dụng. Đối với người có cảnh giới ngũ phẩm như Tống Thư Hàng bây giờ thì đã không còn nhiều tác dụng nữa.

Đúng lúc có thể ban thưởng cho đệ tử của mình tu luyện.

Sở Sở vốn đang thở dài đột nhiên thấy được vài cuốn sổ và một đống đan dược xuất hiện trước mặt mình nên ngẩn ra.

Cô giở hai cuốn sổ này, khi thấy được ba loại công pháp ghi trên đó thì cô lập tức hiểu ra, đây là thứ mà sư phụ cho cô.

Sau đó, khi thấy được "Thánh Viên Long Lực Thần Công" thì cánh tay của cô không khỏi run rẩy.

Tuy cô sinh ra trong một gia tộc nhỏ, nhưng cô cũng đã nghe uy danh của “Thánh Viên Long Lực Thần Công”. Đây là công pháp luyện thể đứng đầu chư thiên vạn giới. Cũng rất nổi tiếng trong chư thiên vạn giới.

Sở Sở sinh ra trong gia tộc nhỏ nên càng biết rõ sự quý giá của “Công pháp”.

Hư Kiếm Phái lúc trước chính vì muốn đoạt lấy kiếm phổ của Sở gia nên mới bày kế, ép Sở gia lên Đoạn Tiên Đài.

Đây chẳng khác gì một khoản tiền lớn đập vào mặt.

Sở Sở cẩn thận thu hai cuốn sổ lại.

"Đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng sư phụ."

Cô nói đầy kiên định.

Tống Thư Hàng ở phía xa cũng gật đầu.

Thiên phú của Sở Sở rất tốt, thiên phú kiếm thuật lại càng thượng đẳng, nếu không cô cũng chẳng thể lĩnh ngộ ra công pháp kiếm đạo cao cấp từ họa quyển được.

Cộng thêm Tống Thư Hàng đã từng nhập mộng trải nghiệm cuộc đời cô, rõ như lòng bàn tay về nhân phẩm và tính cách của cô.

Không ngoa khi cho rằng mẹ của Sở Sở cũng không hiểu cô bằng Tống Thư Hàng.

Sở Sở là một đệ tử không tồi.

Vốn Tống Thư Hàng còn muốn đề cử cô làm đệ tử của các tiền bối trong “Nhóm Cửu Châu Số 1”, chẳng qua cuối cùng Sở Sở lại chọn làm đệ tử của hắn.

…

…

Lý m Trúc phiên bản trưởng thành đang ngủ gần chỗ Sở Sở.

Tống Thư Hàng thấy cô đang ngủ ngon lành, bèn lặng lẽ để một ít dương mai công đức ở bên người cô. Sau đó lại chú ý tới chỗ khác.

Ý thức của hắn đảo qua Điện Hàn Đông, Quy tiền bối đã đi ra từ “Thời Quang Thành”, đang đi dạo trong Điện Hàn Đông.

Ngộ Đạo thạch của Thông Nương đang mắc trên mai rùa.

Sau đó, Thông Nương hiện hóa ra bàn tay, lấy một thứ gì đó như bùn trét lên mặt Quy tiền bối.

Cái thứ như bùn đó hình như là mặt nạ thì phải? Nhớ rồi, hình như đây là mặt nạ được tặng kèm khi mua tài liệu ở chợ tu sĩ dưới đáy hồ.

Từ khi nào quan hệ giữa Thông Nương và Quy tiền bối lại tốt như thế nhỉ? Cô ấy đang đắp mặt nạ cho Quy tiền bối ư?

Quy tiền bối cảm ứng được ý thức của Tống Thư Hàng nên ngẩng đầu nhìn về phía hắn cười tươi roi rói.

Một con rùa biển bự đắp mặt nạ mỉm cười với ngươi, hình ảnh này đúng là chói mù mắt.

Ý thức của Tống Thư Hàng quét qua, cuối cùng tập trung vào Thời Quang thành.

Trong Thời Quang thành.

Lục Tu Tiên Tử đang giảng giải bí quyết luyện khí cho thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Một vị tông sư luyện khí hàng thật giá thật đang giảng bài, đám đại sư luyện khí của ThúThần Bộ nghe như say như mê.

Chẳng qua lúc Lục Tu Tiên Tử nói một lúc thì bỗng lệch chủ đề.

"Luyện khí là chuyện vô cùng buồn tẻ, người chịu đựng được sự buồn tẻ mới có thể trở thành luyện khí đại sư."

Lục Tu Tiên Tử nói:

"Chẳng qua, lúc cảm thấy buồn tẻ thì chúng ta có thể tự tìm niềm vui cho mình.Ví dụ như, làm khách hàng cảm thấy đau lòng."

Thất Tu tiền bối ở một bên:

"..."

Tứ Tu:

"..."

"Khách hàng càng đau long thì chúng ta luyện khí lại càng thú vị. Tại đây, ta xin được long trọng đề cử với mọi người thủ đoạn làm khách hàng đau lòng của Huyền Trọng Phái bọn ta, cách tính giá tiền bằng phù văn hỏa diễm. Mỗi một búa gõ xuống, linh thạch của khách hàng sẽ không ngừng giảm đi 50 và 100. Chúng ta thì vui vẻ, còn khách hàng như đau đẻ."

Lục Tu Tiên Tử càng nói càng hứng khí, khuôn mặt đầy vẻ sung sướng.

Cô hy vọng có thể trả lại toàn bộ những cay đắng mà cô phải chịu từ Tống Thư Hàng cho “Tam Thập Tam Thú Thần Tông”.

Ý niệm Tống Thư Hàng khẽ động, lập tức xuất hiện trong Thời Quang Thành, cách chỗ Lục Tu Tiên Tử không xa.

"Lục Tu Tiên Tử, Thất Tu tiền bối ~ Tứ Tu tiền bối, xin chào mọi người."

Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Lục Tu Tiên Tử đang nói khí thế nghe được giọng của Tống Thư Hàng thì đột nhiên cảm thấy hai tay mình nhũn ra.

"Lại... lại có tài liệu mới nữa sao?"

Lục Tu Tiên Tử vô thức nói.

Tống Thư Hàng nói:

"Lục Tu Tiên Tử, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã chế tạo xong rồi mà?"

Lục Tu Tiên Tử nói:

"Đúng vậy, đã chế tạo xong rồi. Nhìn trời, gần đây ta vừa nghe được giọng của ngươi thì giống như nghe được âm thanh của đồng hồ báo thức vậy, cả người đều như bừng tỉnh."

Sau khi Quy tiền bối và Lục Tu Tiên Tử cùng nhau chế tạo “thuần Vương Bá Chuyên Gia” thì nó cũng lây luôn câu cửa miệng “Nhìn trời” cho cô.

"Ngươi có hài lòng với pháp khí đó không?"

Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Thất Tu Thánh Quân đột nhiên nhận ra điều bất thường nên hỏi ngay:

"Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đã tới cảnh giới ngũ phẩm rồi sao?"

"Đúng vậy."

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

"Vậy ngươi đã tổ hợp bộ pháp khí kia thành công rồi chứ?"

Tứ Tu hỏi.

"Đúng vậy."

Tống Thư Hàng lại gật đầu một cái.

Lục Tu Tiên Tử không khỏi lấy tay ôm ngực của mình —— tim thật khó chịu, đau đớn quá đi.

"Ngoài ra cũng đến lúc ta phải trả tiền rồi." Tống Thư Hàng lại nói.

Hắn thầm gọi Bạch tiền bối two.

Một lát sau, Bạch tiền bối two mở thông đạo giữa thế giới Tà Liên và thế giới hạch tâm ra. Sau khi Bạch tiền bối two vừa xuất hiện thì lập tức đưa tay bắt lấy Tống Thư Hàng, ngửi gì đó trên người hắn rồi nói ngay:

"Không sai, là mùi này!"

Chương 1381: Chơi Một Trò Chơi

Tống Thư Hàng đần thối mặt ra.

“Ngươi gặp vị cái gì cũng có thể bán kia rồi à?” Bạch tiền bối two hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối two sải bước đi ra từ thông đạo. Có điều ở đây chỉ có Tống Thư Hàng có thể thấy rõ dáng vẻ của hắn, Thất Tu, Lục Tu và Tứ Tu chỉ có thể nhìn thấy một hư ảnh màu đen.

Mà lúc Bạch tiền bối two vừa xuất hiện, những đại sư luyện khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông kia lập tức cảm thấy hô hấp khó khăn, từng người một lần lượt ngã xuống đất ngất đi.

Chúa tể Cửu U hiện thân, dù chỉ là một phân thân thì không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể chịu đựng được.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi thì chắc là mới từ phòng tối thiên đạo đi ra đúng không? Nói vậy là tên kia chạy đến phòng tối thiên đạo rồi à? Đúng là thông minh thật đấy.” Bạch tiền bối two nói.

Đối với Bạch tiền bối two thì phòng tối thiên đạo là cấm địa tuyệt đối, nếu hắn dám tiếp xúc thì chắc chắn sẽ bị thiên đạo bắt lại, trấn áp tầng tầng lớp lớp, hoặc là bị nhốt vào trong phòng tối luôn.

“Thôi bỏ đi, tạm tha cho hắn một lần. Ta không tin hắn sẽ trốn trong phòng tối thiên đạo vĩnh viễn.” Bạch tiền bối two sờ cằm nói.

Chẳng qua lúc vừa nói xong, hắn lại đột nhiên nghĩ tới một việc, ôi chao, không phải Tống Thư Hàng vừa ra khỏi phòng tối thiên đạo ư? Lát nữa hỏi xem Tống Thư Hàng làm sao ra được, chỉ cần nắm giữ cách đi ra thì hắn cũng có thể đi vào phòng tối bắt ‘cái gì cũng có thể bán’ kia rồi.

Nghĩ tới đây, tâm tình Bạch tiền bối two lại tốt lên hẳn.

Sau đó, hắn nhìn về phía Lục Tu Tiên Tử: “Ngươi xác định muốn dùng phần thưởng cho bạn của mình à?”

Sau khi Lục Tu Tiên Tử chế tạo xong hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bát phẩm, Bạch tiền bối two nể mặt Tống Thư Hàng nên tăng thêm thù lao.

Hắn có thể giúp Lục Tu Tiên Tử hoặc Tứ Tu thoát khỏi ràng buộc với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao để sống lại và tu luyện một lần nữa. Nhưng chỉ có một suất. Hoặc là Lục Tu Tiên Tử giải thoát cho bản thân mình, hoặc là Tứ Tu được giải thoát.

“Đúng vậy, ta xác định.” Lục Tu Tiên Tử đáp chắc nịch.

Cô không dám nhìn thẳng vào bóng đen của Bạch tiền bối two, bởi vì chỉ cần liếc nhìn một cái thì cô sẽ cảm ứng được tập hợp của các loại tội ác lớn nhất, tử vong đáng sợ nhất, đau đớn chẳng khác gì địa ngục của thế gian này.

“Sự lựa chọn của cô rất thú vị.” Bạch tiền bối two dứt lời, nhoáng một cái đã có mấy loại tài liệu hiện ra, rơi lên người Tứ Tu.

Tứ Tu lấy làm khó hiểu, căn bản nó còn không biết đầu đuôi mọi chuyện là thế nào.

“Giải.” Bạch tiền bối two khẽ quát một tiếng.

Ngay sau đó, Tứ Tu chợt thấy toàn thân nhẹ bẫng đi.

Năm đó, nó độ thiên kiếp tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm thất bại, suýt chút nữa đã tan thành mây khói. Nhưng vì nó là chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nhờ phúc của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nên nó còn sống, cái giá phải trả là cảnh giới dừng lại ở tứ phẩm vĩnh viễn, không cách nào tiến them được nữa.

Nhưng bây giờ, nó cảm thấy mình đã được giải thoát khỏi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, được tái sinh thật sự.

Cảnh giới của nó không hề bị trói buộc, nó có thể tiếp tục tu luyện, tấn chức ngũ phẩm, trùng kích vào cảnh giới cao hơn!

[Đây chính là ‘cơ hội’ mà Lục Tu đã nói ư?] Tứ Tu lập tức hiểu ra.

“Lục Tu, ngươi nhường cơ hội tự do cho ta ư?” Tứ Tu nhìn chằm chằm vào Lục Tu.

Nó biết tình cảm giữ Lục Tu và Thất Tu. Thất Tu gần như đã táng gia bại sản để chuẩn bị tài liệu, muốn giúp Lục Tu thoát khỏi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Nhưng bây giờ Lục Tu lại nhường cơ hội tự do cho nó?

“Tứ Tu tiền bối, ngươi đã bị Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trói buộc lâu như thế đã đủ rồi, giờ đã đến lúc ngươi được tự do. Hơn nữa ta vẫn có Thất Tu, một ngày nào đó hắn sẽ giúp ta được giải thoát.” Lục Tu Tiên Tử ngồi xổm bên cạnh Tứ Tu, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu bạch ngọc sư tử.

Tứ Tu: “…”

Lục Tu đột nhiên dịu dàng như thế, nhất thời nó không cách nào thích ứng được.

“Cảm ơn ngươi vẫn luôn chăm sóc ta và Thất Tu. Từ khi bọn ta tiếp nhận Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngươi vẫn luôn kề bên chỉ điểm cho bọn ta. Kỳ thật trong lòng ta luôn xem ngươi là ân sư của mình.” Lục Tu Tiên Tử dịu giọng nói.

Tứ Tu lập tức cảm động, hai mắt rơm rớm: “Thật ra ngươi có thể dùng cơ hội tự do này cho mình trước, lại để Thất Tu dùng tài liệu giải thoát cho ta là được.”

“Không được đâu, tự tay giúp ta được giải thoát là chuyện Thất Tu nhất định phải làm.” Lục Tu Tiên Tử đứng lên, vươn tay hất nhẹ mái tóc dài màu vàng kim của mình: “Tạm biệt nhé, Tứ Tu tiền bối.”

Cô đột nhiên ra chân đá cho Tứ Tu một cước.

Tứ Tu bị đá trúng, hét thảm một tiếng rồi bay ra ngoài tận mấy trăm mét.

Tống Thư Hàng: “?”

“Ha ~~ trong lòng thoải mái hơn rồi. Quả nhiên đá Tứ Tu là sướng nhất.” Lục Tu Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Thích ngược đãi người ta à?

Phong cách thay đổi quá nhanh thì phải?

“Thư Hàng, nếu như pháp khí đã chế tạo xong thì khi nào bọn ta có thể rời khỏi đây?” Lục Tu Tiên Tử hỏi.

“Bất cứ lúc nào cũng được.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy giờ là lúc ta nên chào từ biệt ngươi rồi.” Lục Tu Tiên Tử nói.

Mấy ngày nay tim cô cứ bị đâm mãi, cho nên cô muốn tìm một nơi có non có nước để tu dưỡng một thời gian. Ngắm phong cảnh, du sơn ngoạn thủy, chữa lành cho trái tim bị đâm nát của mình.

…

…

Tống Thư Hàng chuyển toàn bộ mấy người Lục Tu Tiên Tử, Thất Tu, Tứ Tu và các đại sư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông ra hiện thế, nơi ‘Mễ Lộ Lộ’ độ kiếp trước đó.

Sau khi thấy không còn người ngoài nữa thì Bạch tiền bối two vui vẻ hỏi: “Thư Hàng, ngươi vừa mới ra khỏi phòng tối thiên đạo đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Làm sao ra được thế? Phương pháp ra ngoài là gì?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Là dựa vào phi kiếm dùng một lần đặc biệt do vị Bạch tiền bối ở hiện thế kia của ta luyện chế, nhờ đó mới ra được. Sau khi bay nửa giờ, cuối cùng cũng vượt biên ra khỏi phòng tối thiên đạo.”

“Phi kiếm dùng một lần ư?” Bạch tiền bối lấy làm khó hiểu.

“Tính ra thì phải phải gọi là ‘Phi kiếm phá phòng tối dùng một lần phiên bản 001’, cụ thể là mô phỏng thiên phú siêu thời không mạn bộ của rùa tai ương khổng lồ để thoát khỏi phòng tối.” Tống Thư Hàng giải thích cặn kẽ.

“Nguyên lý thì sao?” Bạch tiền bối two hỏi.

Không biết nguyên lý thì hắn cũng không làm ra được.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Làm sao ta biết nguyên lý được chứ, phi kiếm là do vị Bạch tiền bối trong hiện thế kia chế ra, ngay cả phi kiếm dùng một lần ta cũng không biết nữa là, sao có thể được nhiều nguyên lý như vậy chứ.”

“Vậy phi kiếm đâu? Đưa ta xem cái nào.” Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng đáp: "Bởi vì là phi kiếm dùng một lần nên dùng xong là hết luôn. Biến mất rồi."

Bạch tiền bối two: "…"

"Có thể nghĩ cách lấy một thanh để ta nghiên cứu không?" Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nói: "Bản thể của ta vẫn còn trong phòng tối thiên đạo. Bây giờ để ta truyền tin về đó, xem thử bản thể có thể xin được một thanh phi kiếm qua đây hay không. Có điều Bạch tiền bối à, chẳng lẽ ngươi muốn phi kiếm là để vào phòng tối thiên đạo bắt vị cái gì cũng có thể bán tiền bối kia à?"

Cái gì cũng có thể bán tiền bối rất đáng yêu, hắn choàng một tấm chăn trông rất thú vị.

Hơn nữa cái gì cũng có thể bán tiền bối đã giúp Tống Thư Hàng nhiều lần. Mặc dù là giao dịch công bằng, nhưng không thể phủ nhận, nếu như không có cái gì cũng có thể bán tiền bối bán mũ Bình Thiên cho hắn đúng lúc thì hắn đã chết dưới Huyền Thánh kiếp rồi.

Nếu bởi vì bản thân Tống Thư Hàng mà 'gián tiếp làm hại' đại lão cái gì cũng có thể bán thì hắn sẽ ngại lắm.

Nhưng bên kia lại là Bạch tiền bối two có quan hệ tốt hơn… Thân thiết hơn quan hệ giữa hắn và đại lão cái gì cũng có thể bán nhiều.

"Không sai, để hắn chạy thoát khiến ta đặc biệt không cam lòng." Bạch tiền bối two nói thẳng: "Lúc ngươi xin phi kiếm từ một Bạch khác thì có thể nói cho vị cái gì cũng có thể bán kia biết. Ngươi nói với hắn là ta muốn đi vào bắt hắn, bảo ta muốn chơi một ván trốn tìm với hắn, kỳ hạn bốn ngày. Trong vòng bốn ngày, nếu như hắn bị ta bắt được, ta muốn cái chăn và hai mươi món bảo vật trên người hắn nữa. Nếu như trong bốn ngày mà hắn không bị ta bắt được thì ta sẽ giới thiệu hai mối làm ăn lớn cho hắn."

Bạch tiền bối two nhớ có một hành tinh mọc mắt và bộ thân thể cũ của Vân Tước Tử bị quả cầu kim loại thể lỏng chiếm giữ cũng bị nhốt trong phòng tối thiên đạo. Đối với cái gì cũng có thể bán mà nói thì đây chính là hai mối làm ăn lớn.

Nếu như cái gì cũng có thể bán có cách đưa hai thứ kia ra khỏi phòng tối thiên đạo thì vui rồi.

Như vậy Bạch tiền bối two có thể tạm thời tha cho cái gì cũng có thể bán, bắt hành tinh mọc mắt kia xong rồi tính.

Dù có thế nào đi nữa thì Bạch tiền bối two cũng sẽ không thiệt thòi.

“Ta nói cho hắn biết thì chẳng phải độ khó để Bạch tiền bối ngươi bắt hắn sẽ tăng lên ư?” Tống Thư Hàng cũng thấy khó hiểu.

Bạch tiền bối two cười: “Trông vậy mà không ngờ Thư Hàng ngươi lại chẳng hiểu niềm vui thú khi chơi chút nào. Chơi trò chơi ấy mà, phải chơi với độ khó cao thì mới vui. Độ khó quá thấp thì còn gì thú vị nữa chứ? Dù sao thì ngươi cứ chuyển lời giúp ta là được.”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Được.”

****

Bên trong phòng tối thiên đạo.

Bạch tiền bối phân thân hỏi: “Thư Hàng, phân thân của ngươi có ra ngoài được không?”

“Nhận được phản hồi rồi, phân thân đã trở về hiện thế thành công.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Nói cách khác, ‘Phi kiếm phá phòng tối dùng một lần phiên bản 001’ mà Bạch tiền bối chế ra thực sự có hiệu quả.

“Tốt, vậy chúng ta chuẩn bị rời khỏi đây thôi.” Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói.

Hắn bẻ mấy nhánh cây trên cây công đức của mình, bắt đầu chế tạo phi kiếm.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, lát nữa ngươi có thể cho ta thêm một thanh phi kiếm không?”

“?” Bạch tiền bối tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nói: “Vị ‘tít ~ tít ~’ khác cũng muốn một thanh phi kiếm, hỏi ngươi có thể cho hắn một thanh hay không?”

Bạch tiền bối sờ cằm: “Được! Ngươi nói với vị kia là sau khi trở về hiện thế thì ta muốn tìm cơ hội gặp hắn một lần.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ nhắn lại.” Tống Thư Hàng đáp.

Cái gì cũng có thể bán bên cạnh đột nhiên thấy bất an.

“Đúng rồi, đại lão cái gì cũng có thể bán. Ta nhận ủy thác của người khác chuyển một câu này tới cho ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

“Bá Tông đạo hữu cứ nói.” Cái gì cũng có thể bán đáp.

Tống Thư Hàng lúng túng nói: “Nói ra thì ngại quá, trên người phân thân ta có mùi ngươi nên bị vị kia phát hiện.”

Cái gì cũng có thể bán: “Đậu móa ngươi!”

Bá Tống Huyền Thánh đúng là sao chổi mà, gặp phải hắn là sẽ không có chuyện gì tốt lành.

“Cũng không phải ta cố ý, ta có nghĩ tới chuyện bị ám mùi đâu. Sau đó vị kia nói muốn chơi một trò chơi với ngươi…” Tống Thư Hàng thuật lại lời của Bạch tiền bối two.

Cái gì cũng có thể bán: “…”

Hắn lấy một quyển bút ký nhỏ màu đen ra, ghi tên Bá Tống Huyền Thánh ở trên cùng.

“Vậy mọi người đã chuẩn bị xong chưa?.” Lúc này Bạch tiền bối đã luyện chế được mấy thanh phi kiếm dùng một lần.

“Chuẩn bị xong rồi.” Vũ Nhu Tử đáp.

“Vậy thì đi thôi!” Bạch tiền bối bấm một pháp ấn.

Dưới chân Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và đại lão cái gì cũng có thể bán đều xuất hiện một thanh phi kiếm.

“Ơ? Chờ chút, chờ chút đã. Ta không muốn đi cùng Bá Tống đâu!” Đại lão cái gì cũng có thể bán hét toáng lên.

Vèo ~

Phi kiếm khởi động, mọi người được đưa vào trong hư không.

Chương 1382: Nghe Nói Hắn Có Một Đôi Mắt Tràn Đầy Mị Lực Và Ma Lực

“Chúng ta đến hiện thế rồi.” Bạch tiền bối phân thân yếu ớt lên tiếng.

Dứt lời, hắn lại tế ra một thanh phi kiếm, cuốn lấy chiếc máy kéo có tay cầm, kiếm quang lóe lên đỡ máy kéo theo sát đám người Tống Thư Hàng. Trong thùng xe của máy kéo chứa cả đống bảo vật, tất cả đều thuộc về Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi làm xong tất cả, năng lượng của Bạch tiền bối phân thân tiêu hao gần như không còn.

“Đi đường bình an nhé.” Bạch tiền bối phân thân nhẹ giọng nói, mái tóc đen của hắn tung bay, thân thể tiêu tán theo gió.

Sau khi năng lượng tiêu hao, phân than sẽ tự động tan biến.

Hy vọng sau khi đám người Tống Thư Hàng rời khỏi phòng tối thiên đạo thì sẽ không bị bắt lại nữa. Bằng không, trong phòng tối thiên đạo đã không có Bạch tiền bối phân thân thứ hai để giúp bọn họ thoát ra nữa rồi.

…

…

“A a a, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, nắm chặt phi kiếm, đừng để rơi xuống.” Tống Thư Hàng hét thảm.

“A a a, thật kích thích!!” Vũ Nhu Tử cũng hét lớn.

Đều là hét to, tại sao lại khác nhau lớn đến thế nhỉ?

Tống Thư Hàng: “…”

Tô Thị A Thập Lục: “Ta còn có thể chịu được, phải bay bao lâu nữa đây?”

“Lúc phân thân của ta ra ngoài đã bay mất nửa giờ.” Tống Thư Hàng đáp.

Phòng tối thiên đạo ngăn thế giới hạch tâm mở ra, nếu không hiện tại thông qua tọa độ phân thân, Tống Thư Hàng có thể lấy thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển, tiến hành xác định địa điểm để dịch chuyển không gian.

"Bạch tiền bối đâu rồi? Hắn không đi cùng chúng ta ư?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối ở lại trong phòng tối thiên đạo là phân thân, trực tiếp hóa giải pháp thuật là có thể tiêu tán."

"Nhanh lên một chút, có thể nhanh hơn chút nữa được không!" Vũ Nhu Tử vui vẻ kêu lên.

Ra ngoài chơi với Tống tiền bối đúng là hành vi cực kỳ sáng suốt.

Chơi vui này, kích thích này, cơ hội phát tài này, cái gì cũng có. Cô thích nhất luôn.

Phía sau ba người, đại lão cái gì cũng có thể bán quấn chăn ngồi trên phi kiếm dùng một lần, gương mặt đầy vẻ trầm tư.

"Không được, ta không thể ra ngoài cùng Bá Tống Huyền Thánh được, lỡ như trực tiếp đưa mình tới cửa, bị vị chúa tể Cửu U kia tóm gọn thì biết làm sao đây? Thời gian bốn ngày, ta nhất định phải nghĩ cách trốn đi mới được." Đại lão cái gì cũng có thể bán thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, hắn nói to với Tống Thư Hàng: "Bá Tống đạo hữu, ta còn có việc phải đi trước một bước. Chúng ta từ biệt tại đây nhé."

Dứt lời, hắn vươn tay ra khỏi chăn rồi đặt lên phi kiếm phá phòng tối dùng một lần phiên bản 001, ý niệm vừa chuyển, phi kiếm dùng một lần bị hắn thu vào.

Sau đó, thân hình hắn rơi vào trong không gian hỗn loạn.

"Tiền bối, nơi này là đường hầm không gian, nguy hiểm lắm đấy." Tống Thư Hàng lo lắng la lên.

"Yên tâm, trên người ta có bí bảo, có thể bảo vệ thân thể ta." Đại lão cái gì cũng có thể bán nói to.

Lúc đại lão cái gì cũng có thể bán nhảy xuống dưới, có một món bí bảo hiện lên trên người hắn, đưa hắn xuyên qua không gian loạn lưu.

Chẳng mấy chốc đã biến mất.

…

…

Giống như lần phân thân trốn ra khỏi phòng tối thiên đạo trước đó, sau khi Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bay được nửa giờ thì nhìn thấy ánh sáng nơi lối ra.

“Sắp ra ngoài rồi!” Tống Thư Hàng la lên.

“Mới đó đã qua nửa giờ rồi ư?” Vũ Nhu Tử vẫn chưa thỏa mãn.

Tống Thư Hàng: “Lực xung kích lúc hạ xuống sẽ khá lớn, chuẩn bị sẵn sàng nhé.”

Vừa dứt lời, ba thanh phi kiếm dùng một lần mang theo ba người, phá tan không gian, vọt về phía mặt đất.

Ầm ~ ầm ~ ầm ~

Ba người rơi xuống mặt cát, làm nổ ra ba cái hố lớn trên đó.

“Là cát, xem ra lại rơi xuống nơi lần trước phân thân rơi xuống rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn ngẩng đầu lên đánh giá chung quanh.

Sau đó, hắn nhìn thấy biển cả cách đó không xa.

Tống Thư Hàng: “…”

Thu hồi suy đoán ban nãy, xem ra địa điểm rơi xuống lần này khác với vị trí phân thân rơi xuống trước đó.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục bên cạnh cũng chui ra khỏi hố cát. Phi kiếm dùng một lần dưới chân các cô đã tiêu tan.

Duy chỉ có thanh phi kiếm dùng một lần trong tay Tống Thư Hàng là còn nguyên, đây là quà biếu cho Bạch tiền bối two.

“Đây là nơi nào thế?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Không biết nữa, hẳn là nơi nào đó trong hiện thế. Mong là vẫn còn ở Trái Đất.” Tống Thư Hàng nói: “Mở GPS trên điện thoại xem có tín hiệu không.”

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu: “Ta còn chưa có điện thoại mới.”

Điện thoại di động của cô bị hư lúc thám hiểm đáy biển với Bạch tiền bối, còn chưa kịp mua điện thoại mới.

“Không có chút tín hiệu nào hết, xem ra không phải Trái Đất.”

Vũ Nhu Tử quơ di động của mình rồi nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Không sao, có ta ở đây.”

Phân thân của hắn rơi xuống trên Trái Đất, hiện tại hắn có thể lấy phân thân làm tọa độ, thông qua thế giới hạch tâm trực tiếp dịch chuyển đến Trái Đất trong hiện thế.

Tống Thư Hàng vươn tay vạch một đường, định mở thế giới hạch tâm ra, sẵn tiện giao phi kiếm dùng một lần cho Bạch tiền bối two luôn.

Nhưng thế giới hạch tâm lại không hưởng ứng lời kêu gọi của hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Nơi này có vấn đề, nó chặn thế giới hạch tâm giống như phòng tối thiên đạo và thế giới thiên kiếp vậy.

Tiêu rồi, nếu như không thể mở thế giới hạch tâm ra thì bọn họ rời khỏi nơi này kiểu gì đây?

“Ta ngự đao lên chỗ cao xem thử.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Dứt lời, cô tế đoản đao bên hông mình ra, độn quang hiện lên.

A Thập Lục nhẹ nhàng nhảy lên thanh đao rồi bay lên không.

Nhưng cô vừa bay lên được chừng năm mét thì như đụng phải vật gì, rơi thẳng từ không trung xuống.

Tống Thư Hàng dùng thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên đỡ lấy Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục khá nhỏ xinh, cũng rất nhẹ. Hơn nữa thân thể cô còn lạnh buốt, mềm mại, lại thơm ngát hương…

“Có trận pháp cấm không, độ cao chừng bốn mét rưỡi là cực hạn rồi.” Tô Thị A Thập Lục nhíu mày nói.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng buông cô xuống.

“Có trận pháp cấm không thì có nghĩa là ở gần đây có tu sĩ hoặc tu luyện giả thuộc hệ khác. Chúng ta tìm thử ở xung quanh xem sao.” Tống Thư Hàng tỉnh táo phân tích.

“Vậy chúng ta đi về hướng nào đây?” Tô Thị A Thập Lục hỏi, cô đã quan sát bốn phía. Sau lưng chỗ ba người đang đứng là biển, còn phía trước, bên trái, bên phải đều là bãi cát.

“Lúc này đến phiên bảo bối của ta xuất hiện rồi.” Vũ Nhu Tử mở túi xách nhỏ của mình ra, lấy từ trong đó ra một cặp kính râm đáng yêu: “Pháp khí: muốn nhìn xa ngàn dặm, phải đi lên một tầng! Bản update.”

Trước đây lúc Vũ Nhu Tử chưa đạt đến cảnh giới tứ phẩm, Linh Điệp Tôn Giả vì đề phòng cô lạc đường nên đã đặc biệt luyện chế cho cô món pháp khí ‘muốn nhìn xa ngàn dặm, phải đi lên một tầng!’ này. Thông qua pháp khí này, Vũ Nhu Tử có thể dùng thị giác của thượng đế để tìm đường.

Sau khi Vũ Nhu Tử tấn chức tứ phẩm, có thể ngự kiếm phi hành nên cứ trực tiếp bay lên không trung tìm đường. ‘Muốn nhìn xa ngàn dặm, phải đi lên một tầng!’ bản cũ không được dùng đến nữa.

Vì vậy, Linh Điệp Tôn Giả thăng cấp món pháp khí nhỏ này thành một pháp khí mới tập hợp đủ các loại chức năng như ‘dẫn đường, trinh sát, nhìn xa’.

Vũ Nhu Tử đeo pháp khí lên, mở chức năng ‘thị giác của thượng đế’ và ‘trinh sát’ rồi tìm kiếm xung quanh.

“Tìm được rồi, bên tay phải chúng ta có một quảng trường, có rất nhiều người tập hợp ở nơi đó. Chúng ta có thể đến đó xem sao.” Vũ Nhu Tử nói.

“Được, ta đi đằng trước, các cô đi theo sau ta nhé. Chuẩn bị sẵn sang để chiến đấu bất kỳ lúc nào.” Tống Thư Hàng nói.

Bọn họ chưa quen thuộc với nơi này, hơn nữa nó lại khá quỷ dị, không chỉ chặn thế giới hạch tâm mà còn có trận pháp cấm không, Tống Thư Hàng không thể không đề phòng.

Trên người hắn có Nho Gia Kim Cương Thân + Thánh Viên Long Lực Thần Công, lại thêm pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, dù gặp phải tập kích bất ngờ thì cũng có thể chống đỡ được.

…

…

Dưới sự chỉ dẫn của Vũ Nhu Tử, ba người Tống Thư Hàng đi nhanh về phía quảng trường được tạo thành từ một phiến đá lớn bị cắt ra.

Trên quảng trường tụ tập đủ loại thân hình, muôn màu muôn vẻ.

Có thú tu Thú giới, có tu sĩ nhân loại, có sinh vật thánh khiết mọc cánh hình người, còn có một vài yêu tộc chưa hóa hình.

Trên quảng trường, tất cả mọi người không phân biệt chủng tộc, tụ tập ngồi như đang đợi điều gì.

Sau khi Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục vào quảng trường cũng không khiến người khác chú ý. Các tộc trên quảng trường chỉ ngẩng đầu liếc nhìn ba người Tống Thư Hàng một cái rồi lại cúi đầu, hoặc tốp năm tốp ba trò chuyện, hoặc nhắm mắt đả tọa tu luyện.

“Tống tiền bối, không phải chúng ta gặp phải chuyện lớn gì đó chứ?” Vũ Nhu Tử truyền âm nhập mật hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhiều chủng tộc, tu luyện giả thuộc các hệ thống khác nhau tụ tập cùng một chỗ như vậy, kiểu gì cũng giống sắp có sự kiện sốc ấy.

Có điều thực lực của tất cả tu luyện giả và yêu thú ở đây cũng không cao, bình quân cỡ chừng tứ phẩm hoặc ngũ phẩm. Rất ít thấy lục phẩm.

Sau khi ba người Tống Thư Hàng ngồi xuống không lâu. Con hổ yêu vốn đang nằm sấp bến cạnh ba người Tống Thư Hàng đột nhiên giật mình nhẹ, nó ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng một lát, sau đó nó bỗng nhiên lùi lại.

“Bá… Bá Nho Huyền Ma!” Nó la lên đầy hoảng sợ, liên tục lùi lại hơn mười mét, bốn chân run rẩy, bụng co rúm lại.

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “???”

“Bá Nho Huyền Ma? Chính là vị Bá Nho Huyền Ma đã làm cho cả chư thiên vạn giới mang thai kia à?”

“Ở đâu, ở đâu? Ta nghe mấy vị đạo hữu vừa mới vào đây kể, trong quá trình Bá Nho Huyền Ma giảng pháp đã làm cho tất cả mọi người, yêu, ma, tinh quái, không phân biệt nam nữ già trẻ, có giới tính hay không đều mang thai cả. Đúng là đối tượng mà chúng ta ngưỡng mộ.”

“Rốt cuộc Bá Nho Huyền Ma làm sao mà được như thế nhỉ?”

"Ta nghe người ta nói Bá Nho Huyền Ma có một đôi mắt đầy mị lực và ma lực, chỉ cần bị hắn nhìn một cái là sẽ mang thai ngay!"

"May mà mấy ngày nay lão phu vẫn ở trong bí cảnh này, ngăn cách với đời. Nếu như lão phu cũng ở bên ngoài nghe giảng pháp rồi mang thai thì khí tiết tuổi già khó mà giữ được, há chẳng phải sẽ bị người cười nhạo ư? Không đúng, Bá Nho Huyền Ma vào đây rồi à? Đậu móa móa, hắn ở đâu, lão phu không muốn bị hắn nhìn đâu. Nếu bị hắn liếc nhìn là sẽ mang thai ngay đấy."

"Đừng nhìn ta nữa Bá Nho Huyền Ma… Ta vừa mang thai một đợt ở bên ngoài rồi, vất vả lắm mới khôi phục được. Ta không muốn mang thai nữa đâu. Ta vẫn còn là con nít đấy." Con hổ yêu kia nói với giọng run bần bật.

Tống Thư Hàng: "…"

Đậu xanh, ta có thể nói gì được đây? Chính ta cũng tuyệt vọng lắm có được không hả?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục bạnh ra, cố nén cười.

Vũ Nhu Tử bên cạnh đã cười rũ ra.

…

…

Bên kia.

Thất Tu dìu Lục Tu, Tứ Tu thì nằm bên cạnh, ba vị X Tu xếp thành một hàng, nằm trên một khối nham thạch với vẻ mặt tuyệt vọng.

Sau khi ba vị X Tu được đưa ra khỏi thế giới hạch tâm thì nhận được nội dung giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma.

Vì vậy, ba vị X Tu lựa chọn xem bản thu hình.

Sau đó… không có sau đó.

Chương 1383: Thế này thì xúi quẩy quá đi mất!

“Con mắt Thánh Nhân Nho gia, ánh nhìn mang thai… Ta chỉ từng xem qua ghi chép liên quan đến chúng ở Nho gia, không ngờ hiệu quả lại mạnh đến vậy.” Thất Tu Thánh Quân trưng ra vẻ tuyệt vọng.

Một đại nam nhân lại thể nghiệm cảm giác mang thai, đúng là phản nhân loại mà.

Năm đó rốt cuộc Thánh Nhân Nho gia ôm tâm tư gì để khai phá ra pháp thuật bi tráng như thế này chứ?

Đau bụng chịu không nổi, Thất Tu Thánh Quân lấy di động ra, mở nhóm Cửu Châu số 1 ra xem có thể tìm đạo hữu trong nhóm an ủi một chút hay không.

Lúc vừa mở nhóm lên, hắn phát hiện mọi người trong nhóm cũng đang kêu rên, toàn bộ thành viên trong nhóm, ngoại trừ các thành viên đang bế quan hoặc trong bí cảnh đặc thù thì những người khác đều mang thai.

“Các tiền bối, ngay cả tiểu Quả Quả của chùa bọn ta cũng mang thai, đúng là tàn nhẫn - Tam Nhật.” Tam Nhật sư huynh dùng tài khoản của Thông Huyền đại sư để chat.

“Lúc ta vừa mang thai thì cầm tay lái không ổn nên đụng trúng người ta, tông cả đám người luôn… Cũng may ta lái xe trong tông môn nhà mình, có tông cũng tông trúng người nhà mình. Hiện tại đang xử lý hiện trường tai nạn xe cộ. May mà không chết người.” Đông Phương Lục Tiên Tử gửi một icon [tuyệt vọng].

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Đau quá, có điều thể nghiệm mang thai thế này thật tuyệt vời. [icon chảy nước miếng] đặc biệt là cảnh các sư huynh và sư đệ trong Đại La Giáo ta mang thai tập thể đúng là tuyệt vời ông mặt trời luôn. Ta thật sự rất muốn mời Bá Nho Huyền Ma đến Đại La Giáo bọn ta giảng pháp.”

“Đáng chết, Bạch tiền bối còn đang bế quan. Ta muốn xem bộ dáng Bạch tiền bối mang thai quá đi.” Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời nói.

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Nho gia đang nhân cơ hội này tổ chức giảng pháp ‘phần trị hiếu’ một lần, miễn cưỡng xem như có thu hoạch đi. Dù sao ánh nhìn mang thai vốn được phối hợp với giảng pháp ‘phần trị hiếu’. Thế nhưng cảm giác mang thai đúng là phản nhân loại mà. [icon tuyệt vọng nhìn trời].”

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta lại muốn biết Dược Sư và Tử Yên thế nào hơn. Trước đó có phải Dược Sư và Tử Yên đang trong quá trình song tu không nhỉ? Ha ha ha.”

“Lệ Chi ma ma, cô đừng có cười người khác. Có phải cô đã selfie dáng vẻ mình mang thai rồi không, với tính cách của cô nhất định chụp hình mình mang thai thật xinh đẹp rồi chứ gì? Gửi một tấm vào nhóm cho bọn ta xem với nào.” Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “A Thất đạo hữu vẫn còn ở nhà Tam Lãng đúng không, diệt Tam Lãng đê ~”

“Vừa chém xong, nghỉ ngơi một lát cái đã.” Tô Thị A Thập Lục nói với vẻ lạnh lùng: “Lại nói, trong nháy mắt vừa rồi dường như ta nhớ ra hậu bối mà mình đã ‘quên mất’. Nhớ loáng thoáng là Tô Thị A mười mấy ấy nhỉ?”

“Khà khà, A Thất này yếu như sên, sau khi mang thai thì đau đến chết đi sống lại, cả buổi trời cũng không khỏe lại được. Nào như ta, dù có mang thai cũng có thể chạy nhảy tưng tưng. Nếu như không phải ta đuối lý thì thừa dịp hắn mang thai, nửa phút thôi ta đã dạy hắn cách làm người rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Có thể đừng bàn đến chuyện mang thai được không? Vừa nhắc tới việc này thì bản tôn lại đau bụng.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Hoàng Sơn tiền bối, dáng vẻ ngài lúc mang thai trông thế nào nhỉ, chắc là đẹp trai lắm đúng không? Gần đây ta đang học sáng tác nhạc, chuẩn bị sáng tác cho ngươi một bài ‘Hoàng Sơn mang thai’ đây này.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Trả lại Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử điềm đạm nho nhã, đầy phong độ trí thức trước kia cho mọi người đi!

Sau khi Thất Tu Thánh Quân xem hết nhật ký chat trong nhóm thì trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Một mình đau khổ không bằng nhiều người cùng khổ, sau khi phát hiện mọi người đều từng mang thai, đau đớn, tuyệt vọng, trong lòng hắn đột nhiên cân bằng hẳn.

Lòng người đôi khi chính là kỳ diệu như vậy đấy.

“Thất Tu.” Lúc này, Lục Tu Tiên Tử bên cạnh đột nhiên dịu dàng gọi.

Thất Tu Thánh Quân: “Ừm, ta đây.”

“Sau này chúng ta đừng sinh con được không? Mang thai đau đớn quá. Hoặc là, chờ vài trăm năm sau, ám ảnh tâm lý của ta bớt đi một chút thì chúng ta hãy có con nhé?” Lục Tu Tiên Tử rưng rưng nói.

Thất Tu Thánh Quân lập tức dịu dàng đáp: “Đương nhiên là được, tu sĩ chúng ta có tuổi thọ dài đằng đẵng, mục tiêu nhắm thẳng vào cảnh giới Trường Sinh. Con cái gì đó cũng không quan trọng lắm. Nếu thật sự thích trẻ con thì chúng ta có thể thu nhận vài đệ tử đáng yêu.”

Lục Tu Tiên Tử vui vẻ mỉm cười.

Thất Tu Thánh Quân quay đầu đi, ngẩng đầu nhìn trời.

Nếu không thì mở một mục thảo luận trong nhóm Cửu Châu số 1 chứ nhỉ, đề mục cứ gọi là: Luận một vạn cách chết của Bá Tống Huyền Ma chẳng hạn?

xxxxxxxxxxx

Trên quảng trường đá bên kia.

Trong nháy mắt, tất cả các tu sĩ yêu ma đều tụ lại thành một cụm, co ro run rẩy cách Tống Thư Hàng mười mét.

Ba người Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử bị cô lập ở một bên.

“Lúc giảng pháp là sự cố ngoài ý muốn thôi. Kỳ thực mắt của ta không có chức năng đó, tin ta đi. Không tin thì các ngươi nhìn vào mắt ta xem, thật sự sẽ không mang thai đâu.” Tống Thư Hàng giải thích.

Phía đối diện, tất cả các tu sĩ yêu ma đều lắc đầu nguầy nguậy, toàn thể đều cúi đầu xuống, không ai dám nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

Nhân tiền hiển ma, Huyền Ma giảng pháp đã định trước sẽ trở thành lịch sử đen tối không cách nào xóa nhòa trong cuộc đời hắn.

Có phải hắn nên trở về phòng tối thiên đạo ở vài năm, đợi người đời hoàn toàn quên mất hắn rồi mới chui ra ngoài không nhỉ?

Thời gian từ từ trôi qua.

Thỉnh thoảng lại có thành viên mới tiến vào từ cánh cửa nơi trung tâm quảng trường,.

Những thành viên này đến từ bốn phương tám hướng, các hệ thống tu luyện đều có cả.

Sau khi những người mới đi vào, liếc mắt là thấy ngay hai phe trên quảng trường. Một bên là các đạo hữu tụ chung lại một chỗ, một bên là một nam và hai nữ nhân loại trẻ tuổi.

Lạ thật, một nam hai nữ nhân loại này lợi hại lắm à?

Thành viên mới tới tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng… Tiếp theo, trong lòng bọn họ hiện lên thánh danh Bá Nho Huyền Ma.

"Bá… Bá Nho Huyền Ma!" Những người mới tới đưa tay ôm bụng mình theo bản năng, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

Rõ ràng, những người mới tiến vào sau này đều từng nghe Huyền Ma giảng pháp, bị ánh sáng quỷ dị từ con mắt Thánh Nhân Nho gia bắn trúng, mang thai ngay tại trận.

Thế là những người mới đến này lại cúi thấp đầu, lặng lẽ chui vào nhóm đông người kia, ánh mắt rũ xuống, không dám nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Bình quân cứ cách mỗi hai phút, xưng hào 'Bá… Bá Nho' sẽ vang lên một lần.

Tim Tống Thư Hàng thắt lại.

Sau một giờ.

Đối với Tống Thư Hàng, một giờ này còn dài hơn cả một ngày.

Ở giữa quảng trường, cánh cửa kia rốt cuộc cũng đóng lại.

Sau đó, một hồi chuông vang dội vang lên.

Tế đàn ngay trung ương quảng trường bắt đầu lún xuống.

Phần trung tâm tế đàn bị lún xuống lộ ra một đường hầm khổng lồ.

“Xuất hiện rồi, con đường thí luyện.” Con hổ yêu kia vui vẻ nói.

Sau khi con đường thí luyện mở ra thì bọn họ có thể vào trong đó. Thế là bọn họ có thể tránh xa Bá Nho Huyền Ma rồi!

Nán lại trên cùng một quảng trường, hít thở cùng một bầu không khí với Bá Nho Huyền Ma khiến tâm lý bọn họ gặp áp lực lớn lắm đấy.

Bá Nho Huyền Ma nhìn một cái là có thể khiến người khác mang thai, nói không chừng hơi thở mà hắn phả ra cũng có thể làm người ta mang thai ấy chứ!!

Nên từ đầu đến cuối, hổ yêu đều cố nín thở. Chỉ khi thật sự không nhịn nổi mới hít thở cái.

Sau khi con đường thí luyện được mở ra, các thành viên trên quảng trường đều vội vàng đứng lên, đi về phía đường hầm.

Có điều tất cả các thành viên cũng không hề chen chúc ồ tới đầy hỗn loạn mà xếp thành một hàng, lần lượt tiến vào đường hầm.

Đi đầu là một vị tăng nhân áo trắng.

Sau khi hắn đứng trước mặt đường hầm thì hít sâu vào, chặp hai tay lại, sau đó khom lưng cởi giày trên chân mình ra cất đi. Tiếp đó, hắn đi chân trần bước vào đường hầm.

Đi sau lưng tăng nhân là một vị tinh linh áo xanh. Chính là loại tinh linh tai nhọn trong phim giả tưởng phương tây kia… Bản thể của các cô là một loài thực vật đặc thù tu luyện thành hình.

Vị tinh linh áo xanh này cũng cởi giày trên chân ra, để lộ bàn chân nhỏ trắng bóc, vẻ mặt kiên định bước vào đường hầm.

Lúc tinh linh áo xanh sắp bước vào đường hầm thì đột nhiên có một bóng người bước ra từ trong hư không.

Bóng dáng kia khoác chăn, chỉ lộ ra cái đầu.

“Cuối cùng cũng đến rồi, con đường thí luyện. Bí cảnh một trăm năm mới mở một lần, đây chính là nơi tốt để ta làm ăn.” Bóng người này nhếch miệng lên.

Tinh linh áo xanh nhíu mày, phát ra một tràng ngôn ngữ nước ngoài.

“Tiểu cô nương đừng sợ. Ta cũng không có ý chen ngang. Ta chỉ là một thương nhân tới đây làm ăn buôn bán thôi. Các ngươi muốn đi vào con đường thí luyện đúng không, chỗ ta có một loại kem dưỡng da, lúc các ngươi đi hết con đường thí luyện thì nhất định có thể dùng tới nó. Nó có thể chữa trị vết thương trên chân các ngươi, tẩy đi da chết trên chân nữa. Dù cho dính phải vết thương không thể lành trong con đường thí luyện thì bôi kem dưỡng da của ta là sẽ xóa sạch sẹo. Chân nhỏ của tiểu cô nương đáng yêu như thế, nếu bị thương trên con đường thí luyện rồi để lại sẹo không mờ được thì chẳng phải đáng tiếc lắm à?” Nam tử quấn chăn mỉm cười nói.

Tinh linh áo xanh nhướng mày: “Thì ra là ngươi, ta từng nghe mẹ ta nhắc tới ngươi, gã đàn ông chuyên môn chào hàng sản phẩm với mọi người trước con đường thí luyện. Tuy rằng sản phẩm có hiệu quả rất tốt, nhưng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả thí luyện của bọn ta. Nếu như ngươi thật sự muốn bán thì sau khi kết thúc con đường thí luyện lại đến bán cho ta đi!”

“Tiểu cô nương, mua bán cũng xem trọng chữ duyên. Bỏ lỡ rồi thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu.” Nam tử quấn chăn nói với vẻ thâm sâu khó dò.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn về phía đám tu sĩ, yêu ma phía sau: “Các ngươi có thể gọi ta là cái gì cũng có thể bán, trước khi tiến vào con đường thí luyện, nếu muốn mua thứ gì thì có thể đến chỗ ta. Giá cả phải chăng, uy tín trăm năm.”

“Đại lão cái gì cũng có thể bán, sao ngươi tới nơi này thế?” Tống Thư Hàng la lên.

Cái gì cũng có thể bán cứng ngắc xoay đầu lại thì nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Móa nó, xúi quẩy thật, lại gặp phải tên sao chổi này rồi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán cuộn chăn lại, chui ngay vào trong đường hầm chạy mất tăm.

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử: “Cái gì cũng có thể bán tiền bối đang trốn ngươi đấy, Tống tiền bối ạ.”

Tất cả mọi người trên quảng trường càng thêm sợ Tống Thư Hàng.

Vị cái gì cũng có thể bán này trông có vẻ là đại lão thâm sâu khó lường, vậy mà lại bị Bá Nho Huyền Ma hù cho chạy mất. Ngay cả thực lực như đại lão cái gì cũng có thể bán cũng không đỡ nổi ánh nhìn mang thai ấy ư?

Vì vậy, mọi người trên quảng trường đẩy nhanh tốc độ tiến vào đường hầm.

Ba người Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử xếp cuối cùng.

“Chúng ta cũng đi vào thôi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cô cúi người, cởi giày và vớ trên chân ra, để lộ đôi chân ngọc trắng trẻo, nhỏ nhắn đáng yêu.

Vũ Nhu Tử cũng ngồi xổm xuống, cởi giày ra, ngón chân cô thon dài linh hoạt rất xứng với đôi chân dài của mình.

Chương 1384: Quá Phản Nhân Loại, Không Đúng Là Quá Phản Con Rết Rồi!

Tô Thị A Thập Lục cất giày vớ đi rồi nhẹ nhàng bước vào đường hầm.

Lúc chân nhỏ của cô giẫm lên mặt đất trong đường hầm thì chỉ cảm thấy lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau buốt như kim châm. Rõ ràng là mặt đường nhẵn bóng bằng phẳng, nhưng lúc giẫm chân lên lại có cảm giác như giẫm trên gai nhọn bằng kim loại vậy.

Cô có cảnh giới tứ phẩm, cộng thêm việc hóa rồng nên thể chất của cô đã gần tới cảnh giới ngũ phẩm. thế mà cũng không thể chống lại cơn đau bị đâm truyền đến từ lòng bàn chân.

A Thập Lục khẽ nhíu mày, nói: “Ngay từ bước chân đầu tiên thì thí luyện cũng đã bắt đầu rồi ư?”

Sau khi có chuẩn bị tâm lý, cô lại bước về trước một bước. Vẫn là cơn đau bị đâm không cách nào miễn dịch được như thế, có điều vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng của cô.

Vũ Nhu Tử đuổi theo ngay phía sau, cô cũng cất giày vớ của mình đi, bước vào đường hầm.

Cô vừa sải bước ra thì đi sóng vai với A Thập Lục.

“Ơ? Đau quá đau quá.” Một chân khác của Vũ Nhu Tử cũng bước vào đường hầm, chỉ cảm thấy đôi chân như giẫm lên gai gỗ vậy, vừa đau vừa nhột.

Cô vẫn duy trì tư thế đứng bằng một chân, chân còn lại khẽ nâng lên, ngón chân đáng yêu ngọ nguậy..

“Lòng bàn chân không bị thương, loại đau đớn này là ảo giác ư?” Cô quan sát chân nhỏ của mình rồi nói với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: “Để ta thử xem sao.”

Sau khi hắn cởi giày ra thì bước nhanh vào đường hầm.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy mình như đang giẫm trên lưỡi đao sắc bén vậy, lòng bàn chân truyền tới từng đợt nhói đau.

Roẹt!

Trong nháy mắt trên người Tống Thư Hàng hiện lên Cương Thủ bản biến dị, chân biến thành kim loại màu đen. Không chỉ vậy, Nho Gia Kim Cương Thân và Thánh Viên Long Lực Thần Công lần lượt khởi động.

Chín hư ảnh thánh viên viễn cổ hiện lên, trong tay bọn nó cầm kinh văn Nho gia, lặng lẽ ngâm tụng.

Đây là chín con thánh viên biết hô “đỉnh đỉnh đỉnh” thay chủ nhân.

Ba đại công pháp luyện thể được thêm vào thân, Tống Thư Hàng mang lòng tin mười phần bước thêm một chân.

“Ui da, ôi mẹ ơi ~~” Tống Thư Hàng kêu thảm một tiếng.

Trước đó hắn chỉ cảm thấy như giẫm trên lưỡi đao sắc bén, mà bây giờ hắn có cảm giác mình đạp lên cưa điện, còn là cưa điện mở hết công suất nữa chứ, đúng là muốn lấy mạng người mà.

“Đau lắm ư? Ta có cảm giác như giẫm trên gai nhọn bằng kim loại vậy.” A Thập Lục nói, cô nhấc bàn chân nhỏ xinh của mình lên giơ về phía Tống Thư Hàng: “Có hơi đau, nhưng còn có thể chịu được.”

Chân ngọc xinh xắn đều đặn, ngay cả bàn chân trông cũng rất mềm mại, có thể nhìn thấy rõ rang các vân chân.

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Ta cảm thấy như giẫm trên gai gỗ ấy, vừa đau vừa nhột, khiến ta buồn cười, nhưng lại đau chút chút.”

Cô cũng giơ chân dài lên cho Tống Thư Hàng xem, ngón chân óng ánh vặn vẹo một cách linh hoạt, phong cách hoàn toàn khác với A Thập Lục.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Ta cảm thấy như giẫm trên cưa điện mở hết công suất, muốn mạng.”

“Ta hiểu rồi.” Tô Thị A Thập Lục phân tích rõ ràng: “Xem ra thể chất càng mạng thì đau đớn mà đường hầm phản hồi lại cũng sẽ càng lớn, dựa theo thực lực khác nhau của mỗi người mà phản hồi lại độ đau đớn thích hợp. Thiết kế rất nhân tính hóa.”

“Nói cách khác…” Tống Thư Hàng khiến Nho Gia Kim Cương Thân và Thánh Viên Long Lực Thần Công cùng với Cương Thủ bản biến dị tiêu tán đi.

Hắn bước ra một bước nữa, quả nhiên cơn đau đớn như bị cưa điện cắt khôi phục lại thành cảm giác của lưỡi đao sắc bén.

“Tốt hơn nhiều rồi, đối với ta mà nói thì đau đớn cỡ này không là gì cả.” Tống Thư Hàng nói một cách tự tin.

Khả năng chịu đau đớn của hắn vượt xa tưởng tượng của người khác.

Bất kể là tinh thần hay thân thể của Tống Thư Hàng đều có sức chịu đựng cực cao.

Mỗi một lần sử dụng bí pháp giám định đều sẽ chảy máu một lần + vết thương đau đớn dữ dội gấp mười lần không phải chuyện đùa.

Bị người ta dùng ‘ôm siết giết trai’, đau đớn khi xương cốt trên người bị bẻ gãy từng khúc một, đâu phải ai cũng được thể nghiệm chứ?

Trải nghiệm khi ‘tinh thần lực tăng quá nhanh, mỗi đêm đều có cảm giác như bị búa lớn, búa nhỏ nện vào đầu’ càng khiến tinh thần Tống Thư Hàng nhận được sự tôi luyện phong phú.

Cho nên, loại đau đớn khi chân giẫm trên lưỡi đao này chỉ là chuyện nhỏ như vẫy nước thôi ~

Bên trong đường hầm rất rộng, ba người hoàn toàn có thể sóng vai mà đi.

Tô Thị A Thập Lục ở bên trái Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử vô thức rút ngắn khoảng cách khi chân dài của mình sải ra, sánh bước đi bên phải Tống Thư Hàng.

“Thập Lục ~ Tống tiền bối, các ngươi nói chúng ta có thể gặp lại vị cái gì cũng có thể bán kia không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi: “Cô muốn mua cái gì à?”

“Ừ, ta cảm thấy cái chăn trên người tiền bối cái gì cũng có thể bán rất thú vị, ta muốn mua một cái giống vậy.” Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Trong đầu Tống Thư Hàng không khỏi tưởng tượng bộ dạng Vũ Nhu Tử quấn chăn, chỉ lộ ra cái đầu.

“Phụt ~” Tống Thư Hàng nhịn không được mà bật cười.

Vũ Nhu Tử nhìn về phía Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc: “Tống tiền bối, ngươi cười gì vậy?”

“Không có gì, có điều ta cảm thấy cái chăn kia khẳng định có thuộc tính ‘duy nhất’. Hơn nữa… nói không chừng cái chăn kia là một món pháp bảo cao cấp đấy.” Tống Thư Hàng nói một cách nghiêm túc.

Bởi vì ngoài Vũ Nhu Tử ra, Bạch tiền bối two cũng nhìn trúng cái chăn này.

Ánh mắt Bạch tiền bối two rất độc đáo.

Thứ hắn sưu tầm, không có vật nào là tầm thường cả. Giống như pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hay diệt thần pháo các kiểu, đều là những thứ đặc sắc cả.

Nói không chừng chiếc chăn trên người đại lão cái gì cũng có thể bán kia có chức năng che giấu khí tức vô cùng mạnh mẽ, chẳng hạn như ngay cả Thiên Đạo cũng không thể cảm ứng được nó ấy?

“Ta chỉ cần một cái giống vậy là được rồi, chức năng gì đó chỉ là thứ yếu.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Ta muốn mua một cái cho a cha ta. Ta cảm thấy vóc người của đại lão cái gì cũng có thể bán gần giống với a cha ta, gương mặt cũng hơi giống. A cha ta mà choàng một cái chăn giống vậy thì nhất định rất thú vị.”

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh tượng Linh Điệp Tôn Giả đẹp trai lại quấn cái chăn thì nhịn không được lại bật cười.

Ừm, nếu như là chăn do Vũ Nhu Tử mua thì dù đẹp hay xấu, Linh Điệp Tôn Giả nhất định cũng sẽ quấn nó trên người mỗi ngày.

“Kỳ thật ta cũng muốn mua đồ.” Hai tay Tô Thị A Thập Lục chắp sau lưng, cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

“Các cô vừa nói vậy làm ta cũng muốn mua vài thứ.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn còn muốn mua một chiếc điện thoại di động cho A Thập Lục… Ngoài ra, lần trước A Thập Lục đưa lại một rương váy tiên cho Phù Sinh Tiên Tử, hắn đã từng nói sẽ mua một món quà bồi thường cho A Thập Lục.

Ba người Tống Thư Hàng vừa nói vừa đi về phía chỗ sâu trong con đường thí luyện.

Trong một xó xỉnh mà ba người không nhìn thấy, đại lão cái gì cũng có thể bán quấn chăn núp trong góc tối thở dài xa xăm.

Tay phải hắn nắm chặt tay trái của mình.

“Không thể ra ngoài, không thể ra ngoài giao dịch. Tuyệt đối không thể giao dịch với Bá Tống Huyền Thánh.” Đại lão cái gì cũng có thể bán thầm nghĩ.

Thế nhưng tinh thần thương nhân của hắn lại nhịn không được, khiến hắn muốn đi ra ngoài bán đồ cho ba người Tống Thư Hàng.

Ba người đều là khách hàng chất lượng cao, thoạt nhìn thì đều muốn mua đồ cả. Đặc biệt là thiếu nữ nhỏ xinh và cô nương chân dài kia, có vẻ đều là loại khách hàng rất hào phóng.

Khiến khách hàng có được thứ mình muốn chính là hạnh phúc lớn nhất của đại lão cái gì cũng có thể bán. Ý nghĩa tồn tại của hắn chính là để giao dịch đấy.

Nhưng tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh thì hắn sẽ gặp xui xẻo.

“Kiên trì, ta cần phải kiên trì, kiên trì chính là thắng lợi.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nhẹ giọng nói.

Bí quyết để hoàn thành giao dịch có ba điều.

1 là kiên trì.

2 là không biết xấu hổ.

3 là kiên trì không biết xấu hổ.

Đây là bí quyết thành công trên con đường làm ăn.

Hắn chỉ cần kiên trì đi đến giao lộ kế tiếp của con đường thí luyện.

Sau đoạn đầu tiên [con đường bụi gai], đoạn đường kế tiếp là [con đường làm mất phương hướng]. Ở giao lộ kế tiếp, ba người Tống Thư Hàng nhất định sẽ tách ra.

Đến lúc đó, hắn có thể lặng lẽ hoàn thành giao dịch với thiếu nữ nhỏ xinh và cô nương chân dài. Còn Bá Tống Huyền Thánh ấy à, khà khà khà, giao dịch với hắn ư? Không có cửa đâu.

Bá Tống Huyền Thánh đã bị hắn kéo vào sổ đen rồi!

…

…

Ba người Tống Thư Hàng đi về phía trước một cách vững vàng, trên con đường bụi gai, bọn họ nhìn thấy một kẻ thất bại.

Đó là một con rết tinh dài năm mét, nhưng trông nó không đáng sợ chút nào, trông lại giống hình vẽ chibi nữa chứ.

“Không ngờ ông đây lại thất bại ở chỗ này, mới chỉ đoạn đường đầu tiên mà ta đã thất bại rồi.” Rết tinh thở dài xa xăm: “Quả nhiên giống như ba đã nói, nếu bộ tộc chúng ta chưa ngũ phẩm hóa hình thì việc đi đến con đường thí luyện chỉ là tự chuốc khổ vào thân. Cái bí cảnh này quá phản nhân loại, không đúng, là quá phản con rết rồi!”

Tống Thư Hàng im lặng nhìn con rết tinh này, thất bại của con rết tinh này là điều dễ hiểu.

Nó đang ở cảnh giới tứ phẩm, nhưng bởi vì là loài giáp xác nên thể chất của nó mạnh hơn các yêu tu cùng cảnh giới một bậc. Cái này cũng thôi đi, nó còn là loại biến dị, Tống Thư Hàng đếm sơ qua, nó có tổng cộng năm trăm cái chân.

Đau đớn trên con đường bụi gai chỉ có tác dụng trên ‘chân’.

Đau đớn mà tu sĩ nhân loại phải chịu là đôi chân, hổ yêu tối đa cũng chỉ phải chịu đau trên bốn chân, thậm chí hổ yêu còn có thể dựng thẳng người mà đi.

Mà con rết tinh này lại phải chịu đựng cơn đau từ năm trăm cái chân, quả thực… là chân khống chế phúc lợi!

Nó có thể bò đến đây đã là ý chí kiên định lắm rồi.

Đối với chủng tộc khác, chỉ cần cắn răng nhịn một chút là có thể đi qua con đường bụi gai này. Lúc đi còn có thể cọ xát tôi luyện ý chí, nhưng đối với con rết tinh này thì mỗi một tấc di chuyển đều là đang liều mạng.

Tống Thư Hàng ôm quyền với con rết tinh phong cách chibi này, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Trong đường hầm này, thời gian đã mất đi ý nghĩa.

Đường hầm cứ như không có phần cuối, đi qua hết khúc cua này lại tới khúc cua khác nhưng vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

“Chúng ta còn chưa đến nơi ư?” Vũ Nhu Tử khẽ nhíu mày, tính cách của cô tương đối hiếu động nên bắt đầu thấy chán.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tĩnh tâm lại nào, đây cũng là một loại thí luyện. Là một phần của tôi luyện đạo tâm đấy.”

Cuộc đời mấy trăm năm tịch mịch của cọng hành đã giúp Tống Thư Hàng có thể chịu đựng được sự buồn tẻ này.

Huống chi lần này hắn không phải một mình, còn có Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử làm bạn.

“Ừm, con đường này giúp đạo tâm tăng lên rất rõ rệt. Hơn nữa nó còn có thể tăng thể chất lên một chút.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cũng không biết con đường thí luyện này nằm ở thế giới nào trong chư thiên vạn giới nhỉ?

Lúc còn ở Thiên Hà Tô Thị, cô chưa từng nghe đến bí cảnh nào như vậy cả.

“Lúc ta đi trên con đường này thì đột nhiên nhớ đến một câu chuyện mà trước đây ta từng xem qua.” Tống Thư Hàng cười gian nói.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Tống tiền bối, kể cho bọn ta nghe với. Thật chán.”

“Câu chuyện này có tên là ‘Nhật ký của cao tăng khổ hạnh’.” Tống Thư Hàng cười xấu xa nói.

Đây chính là một câu chuyện với cái kết rất dở người.

Chương 1385: Sừng Nhỏ Đáng Yêu

Tống Thư Hàng rủ rỉ.

‘Nhật ký của cao tăng khổ hạnh’ cũng không phải là văn kể, mà lấy góc độ của người đứng xem để viết về quá trình một vị cao tăng khổ hạnh tu luyện.

“Rất lâu trước đây, có một vị cao tăng. Đầu trần, người mặc áo vải bố thô, đi chân trần. Thân thể gầy nhom nhưng đôi mắt sáng ngời, tinh khí thần sung mãn.” Tống Thư Hàng nói.

“Đây là một đại hòa thượng rất bình thường mà, câu chuyện này có thú vị không đấy?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khẽ: “Thư Hàng, bây giờ ngươi cũng là một tên đầu trọc đấy.”

Tống Thư Hàng vô thức sờ cái đầu trọc của mình: “Không sợ, ta có thuật mọc tóc… Chờ trở về giải quyết xong vấn đề tóc lam, ta muốn tóc dài bao nhiêu cũng được. Nếu muốn, ta còn có thể cho tóc dài tới eo ấy chứ.”

“Yo, Tống tiền bối để tóc dài tới eo là muốn gả cho ai à?” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương: “Vì sao ta phải gả cho người khác chứ? Ta là độc đinh trong nhà, đương nhiên là phải cưới vợ rồi.”

Truyền thống tốt đẹp của nhóm Cửu Châu số 1: lái chủ đề rất lụa.

“Chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ không còn là độc đinh.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên phía sau Tống Thư Hàng.

Đó là một giọng nói lạ lẫm, lượn lờ vô định, mang theo ý cười xấu xa.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại thì không phát hiện bất cứ kẻ nào.

“Là ảo giác ư?” Tống Thư Hàng nói với vẻ nghi hoặc.

“Không, ta cũng nghe thấy. Vừa rồi có một âm thanh nói chẳng bao lâu nữa Tống tiền bối ngươi sẽ không còn là độc đinh.” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Ta cũng thế.”

“Là ý gì đây? Không phải độc đinh, chẳng lẽ ba mẹ ta còn muốn sinh thêm một đứa ư? Mặc dù nói mấy năm trước đã có chính sách hai con, có điều ba mẹ ta đã không định sinh thêm đứa nào nữa. Bởi vì khi đó ta đã lên cấp hai rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử chọt chọt Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, sau khi chúng ta bị giam vào phòng tối Thiên Đạo, người trong chư thiên vạn giới đều quên mất chúng ta. Có phải dì với chú cũng quên mất ngươi rồi không?”

Thân hình Tống Thư Hàng cứng đờ.

Tô Thị A Thập Lục: “Dì với chú đã dùng linh mạch bích trà cùng với suối nguồn sự sống, giờ chắc là bọn họ càng ngày càng trẻ ra mới đúng.”

Bởi vì Tống Thư Hàng có ơn với Tô Thị A Thập Lục nên Tô Thị A Thất lặng lẽ bố trí một ít đệ tử ở gần nhà Tống Thư Hàng, có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của ba mẹ hắn. Cho nên A Thập Lục cũng biết việc cha mẹ Tống Thư Hàng càng ngày càng trẻ ra.

Vũ Nhu Tử vỗ tay một cái: “Dì và chú quên mất Tống tiền bối, hơn nữa sau đó bọn họ càng ngày càng trẻ ra… Ừm, dựa trên suy luận của thần thám Vũ Nhu Tử ta thì chờ Tống tiền bối ngươi về nhà, nói không chừng dì đã mang thai rồi. Không biết là em trai hay em gái nhỉ?”

Tống Thư Hàng lập tức quỳ luôn.

Bởi vì khả năng này quá lớn.

Nếu hắn về nhà, phát hiện mình có thêm một em trai hoặc em gái thì phải làm sao đây?

Sau khi Tống Thư Hàng trầm tư chốc lát…

Thật ra nghĩ kỹ thì lại thấy hay ho đấy chứ.

Có thêm một em trai hoặc em gái cũng đáng yêu lắm ấy chứ.

Hắn có thể lén đưa em gái hoặc em trai ra ngoài chơi, chẳng hạn như dẫn em gái hoặc em trai ngự kiếm phi hành, bay lên không trung, khiến em gái hoặc em trai cười to vui vẻ giữa bầu trời.

Hoặc hắn sẽ mang em gái hoặc em trai xuống biển, khởi động kiếm quang, chạy thẳng xuống đáy biển, để bọn nhóc thể nghiệm vẻ đẹp của thế giới đáy biển ở cự ly gần.

Thậm chí giờ hắn đã là ngũ phẩm, đi thẳng ra vũ trụ cũng không thành vấn đề ấy chứ!

Có hắn bên cạnh, lúc còn rất nhỏ là có thể làm cho em trai hoặc em gái của hắn được thể nghiệm cuộc sống như mộng ảo.

Trong lúc những đứa trẻ khác đang mơ làm siêu nhân, làm tiên nhân, làm đại hiệp thì hắn có thể cho em trai em gái thể nghiệm cuộc sống của siêu nhân hoặc tiên nhân luôn.

Tiêu rồi, tự nhiên thấy nôn nao quá đi mất.

…

…

“Nếu như dì sinh ra một bé trai thì Thư Hàng ngươi có thể gả đi không?” A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng ngu người: “Hả?”

“Nhìn mặt ngươi là ta hiểu rồi.” A Thập Lục sờ cằm: “Vậy ngươi có thể chấp nhận việc gả cho nhau không?”

“Gả cho nhau?” Tống Thư Hàng tiếp tục đần thối ra.

“Nhà gái đến nhà trai tổ chức hôn lễ một lần. Sau đó nhà trai lại đến nhà gái tổ chức hôn lễ một lần.” Hai tay A Thập Lục ra dấu.

Hình thức kết hôn khiến người ta không thở nổi.

“Làm thế có ý nghĩa gì à?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Ừm, có chứ. Có thể ứng phó với một vài lão cổ hủ.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng nói với vẻ nghi hoặc: “Lão cổ hủ?”

“Tống tiền bối ngươi thiếu hiểu biết về tu chân giới quá rồi, trong một vài thế gia tu chân ở tu chân giới luôn có vài lão cổ hủ khư khư nghĩ rằng gì mà ‘bí pháp độc môn không thể truyền ra ngoài’, ‘con gái gả ra ngoài thì đã là người của nhà khác, vì vậy công pháp truyền nam không truyền nữ’, ‘sau khi con gái học được công pháp độc môn nhà mình thì phải nghĩ cách để công pháp không truyền ra ngoài.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Cười một lúc thì cô đột nhiên hiểu ra.

A Thập Lục muốn cưới Tống tiền bối ư?

Quan hệ giữa Thập Lục và Tống tiền bối tốt tới vậy rồi á? Sao cô không biết gì hết nhỉ?

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng cũng hiểu được. Kỳ thực đối với một ‘thế gia’ thì phương thức tư duy của những lão cổ hủ này cũng không hề sai. Bởi vì chính loại phương thức tư duy này có thể giúp một thế gia tiếp tục phát triển lâu hơn nữa. Chung quy thì thế gia khác với môn phái, càng xem trọng nguyên tắc công pháp không thể truyền ra ngoài hơn.

“Thật ra thì vẫn có cách giải quyết mà.” Vũ Nhu Tử dựng thẳng ngón tay lên nói: “Nếu như Tống tiền bối có đủ thực lực cảnh giới thì sẽ không có phiền não này nữa. Ít nhất là Tôn Giả thất phẩm… Không đúng, Huyền Thánh bát phẩm mới chắc ăn. Ừm, nếu có thực lực Kiếp Tiên cửu phẩm thì bất kỳ môn phái hay thế gia nào cũng sẽ không thành vấn đề. Dù ngươi muốn cưới nữ gia chủ của thế gia cũng chẳng ai phản đối đâu.”

Nếu như Thiên Hà Tô Thị cũng có tồn tại ngang ngửa với đẳng cấp của a cha cô thì ít nhất cũng nhất phải là Huyền Thánh bát phẩm mới chắc ăn.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Có lý.”

“Có lý cái khỉ gì, các cô làm như Kiếp Tiên cửu phẩm là củ cải trắng ấy? Hiện giờ trong nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta không có lấy một Kiếp Tiên nào. Ngay cả Huyền Thánh cũng mới chỉ có Bạch tiền bối và Thất Tu tiền bối mới tấn chức, cùng lắm là thêm một Linh Điệp tiền bối dự bị nữa thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử chắp tay về phía Tống Thư Hàng: “Bá Tống Huyền Thánh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đâm vào tim rồi, Vũ Nhu Tử ạ.

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu suy tư, không cần Kiếp Tiên, chỉ cần cô tấn thăng đến Tôn Giả thất phẩm là có đủ quyền lên tiếng.

Nếu như cô thành Thánh, trong Thiên Hà Tô Thị sẽ không ai ngăn cản cô, bọn họ dỗ dành cô còn không kịp nữa là.

“Ôi chao, lạc đề mất rồi.” Vũ Nhu Tử vỗ tay một cái, nói: “Tống tiền bối, tiếp tục kể câu chuyện kia của ngươi đi.”

Tống Thư Hàng: “Ta còn tưởng rằng các cô đã quên mất đề tài này rồi chứ.”

“Tiếp tục kể đi, bọn ta đang nghe đây.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Khụ, vậy ta tiếp tục kể nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn bắt đầu kể về quá trình khổ hạnh của vị cao tăng kia.

Chẳng hạn như đi trên tuyết, mấy mươi ngày không ăn không uống.

Cao tăng đi trên bãi đá vụn sắc nhọn, chân trần giẫm trên hòn đá nhọn hoắc, màn trời chiếu đất.

Cao tăng gặp phải yêu thú, chiến thắng chúng nhưng không giết những yêu thú đó mà chỉ bắt chúng nó phục tùng.

Cao tăng đi thẳng một đường, cuối cùng đi đến một khu rừng đáng sợ, bên trong có đủ loại sâu độc. Sau khi cao tăng tiến vào trong thì lập tức trúng độc, suýt nữa thì ngủm củ tỏi.

Bởi vì bản gốc dùng rất nhiều từ ngữ hoa lệ để miêu tả kỹ càng trạng thái trúng độc của cao tăng. Lúc Tống Thư Hàng kể câu chuyện này cũng không lược bỏ đoạn đó.

Cao tăng trúng độc, bờ môi tím tái, khuôn mặt xanh đen, thở dốc dữ dội, tiếng kêu đau đớn, dùng ngón tay cào mặt đất một cách tuyệt vọng.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Vũ Nhu Tử: “…”

Hai cô cứ cảm thấy câu chuyện này có chỗ nào đó sai sai. Sao lại tả quá trình cao tăng chịu khổ kỹ như thế chứ? Tác giả có thể tìm được niềm vui thú từ quá trình chịu khổ của cao tăng ư?

“Cao tăng trúng độc cửu tử nhất sinh, nhưng cuối cùng dựa vào sức mạnh ý chí kiên cường nên đã vượt qua loại kịch độc kia, khôi phục sinh cơ lần nữa!” Tống Thư Hàng nói.

“Xàm quá đi, ý chí có thể vượt qua được kịch độc thì còn cần thuốc giải làm chi. Lúc này không lo tìm thuốc giải còn dựa vào ý chí, đúng là quá xàm.” Giọng nói hư ảo phía sau kia đột nhiên chen lời vào.

Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Rõ ràng có một vị cao thủ đang đi theo bọn họ. Thực lực của vị cao thủ này sâu không lường được, Tống Thư Hàng không hề cảm ứng được sự hiện hữu của hắn.

“Là cái gì cũng có thể bán tiền bối ư? Ta có thứ muốn mua này.” Vũ Nhu Tử hét lớn.

Giọng nói đang đâm chọc kia lập tức biến mất.

Tống Thư Hàng: “…”

Quả nhiên là hắn ta.

“Thư Hàng tiếp tục kể chuyện đi.” Tô Thị A Thập Lục híp mắt nói.

Thông qua câu chuyện này, dường như cô đã ‘ngộ’ ra được chút gì đó, thế nhưng vẫn còn cách một lớp giấy mà cô không hiểu được.

Cô muốn nghe hết câu chuyện này.

Vì vậy, Tống Thư Hàng tiếp tục kể.

Cao tăng khổ hạnh đi chân trần leo qua núi cao, vượt qua đầm lầy, bước qua sa mạc, bơi qua biển rộng. Gặp phải gió mạnh, chịu đựng tia chớp đánh xuống, vượt qua biển lửa, còn từng bị bão cát chôn sống.

Việc hắn từng trải qua quả thực rất điên cuồng, khiến người ta phục sát đất.

“Cuối cùng!” Tống Thư Hàng liếm khóe miệng, trước đó đã làm nền lâu vậy rồi, đoạn thú vị nhất rốt cục cũng tới.

Lúc Vũ Nhu Tử nghe thấy hai chữ ‘cuối cùng’ bèn hứng thú hẳn lên, sau khi cao tăng trải qua khổ hạnh thì đạt được cái gì?

Tô Thị A Thập Lục cũng vểnh tai lên, cô cảm thấy mình sắp ‘lĩnh ngộ’ tới nơi rồi, chỉ còn thiếu một chút cuối cùng nữa thôi.

“Cuối cùng, hắn đã tử ẹo…

Ngay cả xương cốt cũng mục nát trong bùn đất.

Hắn dùng tánh mạng của mình làm điểm kết cho quá trình khổ hạnh của bản thân.

Linh hồn hắn được thăng hoa. Đây là khổ hạnh tuyệt vời nhất!” Tống Thư Hàng đọc to chính xác từng chữ một trong trang cuối cùng của ‘Nhật ký của cao tăng khổ hạnh’.

“Đậu xanh rau má, còn có thể vui vẻ nghe kể chuyện không hả? Chết như thế á?” Đại lão cái gì cũng có thể bán nhịn không được mà đâm chọt.

“Ta lại cảm thấy bước ngoặc này rất thú vị ấy chứ, khiến người ta có xúc động muốn phỉ nhổ.” Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên vươn tay ra chạm vào hư không.

Trong hư không mơ hồ có một luồng ánh sáng trắng hiện lên.

Ngay sau đó lực lượng công đức từ trong luồng ánh sáng trắng kia đưa trở lại trên người Tô Thị A Thập Lục.

Phía sau Tô Thị A Thập Lục, bóng dáng một con bạch long nhỏ chợt lóe lên.

Tống Thư Hàng trừng to mắt: “A Thập Lục cô lĩnh ngộ rồi à?”

Trong nhật ký của cao tăng khổ hạnh có cất giấu phương pháp siêu độ, nhưng lý ra phải phối hợp cùng Địa Tạng Độ Hồn Kinh mới có hiệu quả.

Mà A Thập Lục lại không nắm giữ Địa Tạng Độ Hồn Kinh, cô chỉ tay bừa một cái đã thành công dùng cách siêu độ thành công rồi ư?

“Đây chính là thuật siêu độ à?” A Thập Lục nhẹ giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, ba người đồng thời bước ra một bước cuối cùng.

Con đường bụi gai kết thúc.

Ánh sáng trên người Tống Thư Hàng tăng vọt, con thánh viên viễn cổ cầm kinh văn Nho gia thứ mười thành hình sau lưng hắn.

Trên người Vũ Nhu Tử cũng lóe lên ánh sáng rực rỡ, thể chất được tăng cường.

Bạch long sau lưng A Thập Lục như ẩn như hiện. Trên đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng rồng nho nhỏ đáng yêu.

Chương 1386: Vàng Khí Phách, Bạc Thời Thượng!

Một đôi sừng rồng nho nhỏ rất đáng yêu, óng ánh trong suốt tựa như điêu khắc từ thủy tinh vậy.

Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm vào sừng nhỏ trên đỉnh đầu cô, hỏi: “Thập Lục, cô không sao chứ?”

“Vẫn ổn, thể chất được tăng cường rất nhiều, con đường thí luyện này rất hữu hiệu.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

Vũ Nhu Tử chỉ đầu A Thập Lục: “Không… Ta nói là sừng nhỏ trên đầu cô kìa.”

Lúc này Tô Thị A Thập Lục mới cảm giác được thứ mọc ra trên đầu mình, cô vươn tay chạm vào sừng nhỏ trên đầu.

Lúc tay cô tiếp xúc với sừng nhỏ, miệng không nhịn được mà rên khẽ một tiếng.

Sừng nhỏ vừa mọc rất mẫn cảm.

Ngay sau đó, thân thể A Thập Lục nóng lên, một luồng sương mù bốc lên từ trên người cô.

Sương mù bao lấy thân thể cô, nuốt mây nhả sương, phi hành trong mây mù vốn là bản năng của rồng.

“Tình trạng của cô hơi bất thường, đám sương mù này rất nóng.” Vũ Nhu Tử nói, cô cách Tô Thị A Thập Lục khá gần, lúc hơi nước bốc lên phả vào mặt thì thấy nóng đến đáng sợ.

“Đúng là có hơi bất thường.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục đỏ bừng.

Vừa dứt lời, thân hình cô ngã nhào thẳng về phía trước.

Tống Thư Hàng bên cạnh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, vươn tay đỡ lấy Tô Thị A Thập Lục.

Ánh sáng của Cương Thủ trên cánh tay hắn lóe lên một cái rồi biến mất.

Cương Thủ là thần kỹ rèn sắt, cho nên khi tay Tống Thư Hàng tiếp xúc với nhiệt độ cao thì nó sẽ tự động kích hoạt.

Có điều lúc nó vừa kích hoạt thì Tống Thư Hàng lập tức chủ động giải trừ.

Cương Thủ sẽ khiến hai tay hắn cứng rắn như sắt, nếu ôm A Thập Lục thì sẽ làm cô bị đau.

“Đúng là rất nóng, có phải bởi vì bạch long hay không?” Tống Thư Hàng cau mày hỏi.

Hiện tại tiểu bạch long đang dùng hình thái tương tự với mỹ nhân rắn công đức phụ thân trên người Tô Thị A Thập Lục.

Nhờ phúc của tiểu bạch long, vết thương do thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục mới có thể lành lại.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn thấy lo lắng, sợ tiểu bạch long ‘đoạt xác’ của Tô Thị A Thập Lục.

[Nhân lúc này thử giám định trạng thái của A Thập Lục xem sao.] Tống Thư Hàng vừa nghĩ đến đây, vị trí đầu ngón tay của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải đã mở ra, để lộ ngón tay hắn.

Ngón tay hắn tiếp xúc với eo của Tô Thị A Thập Lục, khởi động bí pháp giám định.

Phù văn màu vàng thoáng hiện trong mắt hắn rồi chuyển sang người Tô Thị A Thập Lục, hóa thành đồng hồ quay ngược, xoay tròn một vòng.

Sau đó, phù văn trở về, bí pháp giám định hoàn thành.

Trên cánh tay Tống Thư Hàng chỉ bị rách ra một vết thương nhỏ, máu còn chưa kịp chảy đã lành lại.

Cái giá phải trả cho việc giám định A Thập Lục thấp đến vậy à?

Lẽ nào bởi vì ta và A Thập Lục quá thân quen nên tin tức không nhiều, cho nên giá cả mới thấp như vậy?

Lúc này, kết quả giám định xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

[Váy liền áo của Tô Thị A Thập Lục, cỡ A-16. Do ‘danh gia váy tiên’ Tô Thị Trường Sinh Quả Tiên Tử của Thiên Hà Tô Thị thiết kế, Trường Sinh Quả Tiên Tử kế nghiệp thầy là ‘tông sư thiết kế váy tiên’ Đông Qua Tiên Tử. Am hiểu nhất là thiết kế kiểu dáng váy liền áo được xưng là 'hoàng hậu thời thượng'. Mẫu mã A-16 này chuyên được thiết kế cho tiên tử có vóc người nhỏ xinh, mặc nó vào, dù cho thân hình thẳng đuột thì cũng có thể lộ vẻ quyến rũ. Phần thắt eo kia càng có thể làm nổi bật lên chiếc eo thon nhỏ yêu kiều chừng một nắm tay của các tiên tử dáng người nhỏ xinh. Vị trí cổ áo vừa đúng phô bày xương quai xanh gợi cảm của các tiên tử vóc người nhỏ xinh. Nhìn kỹ đi, có phải sẽ cảm thấy đó là nơi rất hấp dẫn trên người thiếu nữ hay không?]

Tống Thư Hàng cầm lòng không đậu mà đưa mắt nhìn vào xương quai xanh của A Thập Lục… Xương quai xanh của A Thập Lục là xương quai xanh chữ V, rất có linh khí. Bên trong xương quai xanh có vòng xoáy rất sâu, dường như có ma lực vậy, hút chặt lấy ánh mắt mọi người.

"Chờ đã, ngừng lại!" Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy.

Lật bàn, khốn kiếp!

Tay hắn đặt trên người Tô Thị A Thập Lục là muốn giám định trạng thái của A Thập Lục, bí pháp giám định lại đi giám định tin tức về váy liền áo trên người A Thập Lục.

Sao cứ có cảm giác bí pháp giám định này càng ngày càng bỉ ổi thế nhỉ?

Quả nhiên thứ mà Tống Đầu Gỗ làm ra cũng giống như bản thân hắn ta vậy, càng ngày càng không đứng đắn.

"Tống tiền bối, ngươi làm sao vậy?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nói: "Vừa rồi ta định giám định tình trạng thân thể của A Thập Lục, có điều bí pháp giám định xảy ra chút sai sót nhỏ. Ta làm lại lần nữa vậy."

"Chính là bí thuật mà dùng một lát sẽ phun một đống máu kia ư? Vậy ta sẽ chuẩn bị trì dũ thuật cho Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử vội vàng duỗi hai tay ra, miệng niệm chú văn cực nhanh, chuẩn bị trì dũ thuật.

Tống Thư Hàng hơi ngồi xổm xuống, một tay ôm A Thập Lục, đầu ngón tay phải chạm vào tay nhỏ của A Thập Lục.

Mềm mại, lạnh lẽo.

Thân thể A Thập Lục đỏ lên, thậm chí đang tỏa ra hơi nóng bỏng người, nhưng thân thể cô lại lạnh lẽo khoan khoái.

“Bí pháp giám định.” Tống Thư Hàng thi triển bí thuật giám định lần nữa.

Phù văn màu vàng rơi xuống người A Thập Lục lần thứ hai, hóa thành kim đồng hồ quay ngược.

Mà lần này, toàn thân Tống Thư Hàng bộc phát mấy trăm vết thương. Cái giá để giám định A Thập Lục cao hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Kình Thân Hóa Lộ Chú trên găng tay Nghịch Kình tự động phát động, linh lực hóa thành mưa và sương rơi trên người Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Vũ Nhu Tử bên cạnh vươn tay ấn một cái lên người Tống Thư Hàng, trì dũ thuật của Linh Điệp Đảo được thi triển ra, tăng nhanh việc chữa trị vết thương của Tống Thư Hàng.

Vết thương trên người Tống Thư Hàng khôi phục rất nhanh… Có điều ‘đau đớn gấp mười lần’ trên tinh thần sẽ không biến mất mà duy trì liên tục, kích thích Tống Thư Hàng.

“Vẫn còn trong khả năng có thể chịu đựng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tin tức mà bí pháp giám định phản hồi xuất hiện trong đầu hắn.

[Tô Thị A Thập Lục, đệ tử có thiên phú đứng đầu trong thế hệ trẻ Tô Thị, tiềm lực cực lớn, cảnh giới tiên thiên tứ phẩm, chiều cao 150,2 centimet, sở trường đao pháp, hội họa.]

Đây là tin tức cơ bản nhất về A Thập Lục, từ sau khi tấn chức cảnh giới tứ phẩm, A Thập Lục đã cao hơn được một chút… cao hơn tận 0,2 centimet. Thật đáng mừng.

Đây là đợt kết quả giám định đầu tiên mà bí pháp giám định phản hồi lại, lúc nhìn đến đây, Tống Thư Hàng đã an tâm rất nhiều.

Bởi vì A Thập Lục vẫn là A Thập Lục.

Ngay sau đó, tầng tin tức giám định sâu hơn được phản hồi đến.

[Bốn tháng trước, Tô Thị A Thập Lục dùng long cốt khô đằng chữa trị vết thương do thiên kiếp tạo thành. Đạt được bạch long công đức hộ thể, chịu ảnh hưởng của bạch long công đức, thân thể Tô Thị A Thập Lục xuất hiện hiện tượng hóa rồng cục bộ. Bạch long công đức vốn là 'tít tít tít ~~']

[Nội dung bổ sung 1: Bởi vì liên quan đến bí mật cá nhân của 'Tống tít ~', vì vậy một phần nội dung không mở ra được, kính mong lượng thứ.]

[Nội dung bổ sung 2: Bởi vì bộ phận nội dung liên quan đến chuyện linh tinh giữa 'Tống tít tít' và 'Long tít tít', do vậy tu sĩ không đủ một trăm tám mươi tuổi cấm không được xem.]

Tống Thư Hàng: "..."

Phẫn nộ, lật bàn, không đúng... lật sàn nhà, khốn kiếp!

Trả lại bí pháp giám định ban đầu cho ta.

Có điều, nghĩ kỹ lại thì cũng không tính là không có thu hoạch. Ít nhất có thể biết bạch long công đức này có quan hệ với tên Tống Đầu Gỗ kia.

Hơn nữa, giữa hai người còn có chuyện gì đó.

Tống đầu gỗ và Long...

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức liên hệ đến một manh mối, Ngư Kiều Kiều trông thấy chuyện liên quan tới Tống Đầu Gỗ và tổ tiên kim long trong Long Vương Điện.

Tổ tiên kim long hẳn là giống với Sở các chủ, đều là hậu quả trêu chọc em gái của Tống Đầu Gỗ.

Khác với Sở các chủ, từ rất lâu trước đây tổ tiên kim long đã có thực lực Trường Sinh Giả, là cường giả đứng đầu trong Thiên Đình viễn cổ.

Năm đó lúc Tống Đầu Gỗ còn rất cùi bắp đã ôm đùi của tổ tiên kim long. Cũng không biết tên kia làm thế nào mà chiếm được trái tim của tổ tiên kim long nhỉ?

Sau đó, mỗi lần Tống Đầu Gỗ bị người ta đánh khóc đều chạy đến tìm tổ tiên kim long bảo kê. Nhìn từ manh mối thì tổ tiên kim long đã đứng ra giúp Tống Đầu Gỗ xử lý kẻ địch không chỉ một lần.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng cũng có chút manh mối về con bạch long kia. Trong ký ức lúc hắn ở hòn đảo thần bí, hắn đã từng nhìn thấy bạch long trong quan tài thủy tinh.

“Bạch long và tổ tiên kim long có quan hệ gì ư?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay lúc hắn đang suy tư, bạch long công đức hư ảo kia bắt đầu ngưng tụ trên người Tô Thị A Thập Lục.

Đó là một bạch long xinh đẹp vô cùng, thân rồng mảnh khảnh thon dài phát ra khí tức cao quý.

Không sai, chính là con bạch long mình đã nhìn thấy trong quan tài thủy tinh kia.

[Kết hợp với manh mối mà Ngư Kiều Kiều lấy được trong Long Vương Điện, con bạch long này rất có thể là thể chuyển thế của tổ tiên kim long, hoặc là con gái, hậu duệ gì gì đó. Tổ tiên kim long năm đó cũng giống với Bắc Phương Đại Đế, dùng cách ‘tử kiếp’ để thoát thân khỏi thế cục của Thiên Đình viễn cổ.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bạch long công đức khẽ cúi đầu, mắt nhìn hắn chằm chằm, đôi mắt cô sáng ngời, rõ ràng cô cũng có ý chí của mình giống như mỹ nhân rắn công đức vậy.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lại bạch long.

“Nói trước nhé, ta không phải Tống Đầu Gỗ. Nồi của hắn ta không gánh đâu, trước đây cô đã đánh nhầm ta một lần rồi, lần này mà đánh nhầm nữa là ta trở mặt đấy.” Tống Thư Hàng giáng đòn phủ đầu.

Bạch long chớp mắt, tiếp tục nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

Một lát sau, cô quay đầu lại nhìn Vũ Nhu Tử, lại chớp mắt, bởi vì lúc này bé Vũ Nhu Tử hay tò mò đang chọt đuôi rồng của cô.

“Ha ha.” Lúc thấy bạch long nhìn mình chằm chằm, Vũ Nhu Tử cười gượng: “Chân thực ghê luôn, y như sờ thực thể sống vậy.”

Bạch long khẽ thu cái đuôi của mình lại rồi lại quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

[Màu trắng trông đẹp không?] Một giọng nói dịu dàng kiểu chị đại vang lên trong đầu Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Màu trắng đương nhiên là đẹp rồi, có linh khí.”

Vũ Nhu Tử bên cạnh nói: “Màu trắng rất đẹp, có điều ta cảm thấy màu vàng càng tuyệt hơn. Vàng khí phách, bạc thời thượng! Màu bạc chỉ thời thượng thôi, nhưng chưa đủ khí phách, hơi phổ thông một chút.”

[Vàng khí phách, bạc thời thượng. Khi ấy cũng có một tên nhóc nói với ta những lời này.] Giọng nói đại tỷ tỷ nhà bên kia của bạch long tiếp tục vang lên trong đầu Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

“Tống Đầu Gỗ ư?” Tống Thư Hàng bất giác nói.

[Ừ, chính là tên ngu ngốc kia.] Bạch long nói một cách dịu dàng: [Ngươi biết không, kỳ thật lúc ta vừa ra đời chính là một con bạch long.]

Tống Thư Hàng: “…”

Chờ chút, lúc nhỏ tổ tiên kim long là một con bạch long ư?

Đột nhiên hắn có loại dự chẳng lành.

[Về sau lại có một tên ngu ngốc nói với ta, vàng khí phách, bạc thời thượng. Sau đó có một ngày, ta tỉnh dậy thì phát hiện ta đã biến thành kim long rồi. Hôm đó, lần đầu tiên ta đánh tên ngu ngốc kia đến mức phát khóc.] Giọng nói của bạch long ấm áp đến mức khiến xương cốt người ta mềm nhũn ra.

Chương 1387: Cõng Một Người, Ôm Một Người

Vũ Nhu Tử chớp mắt: “Trong một đêm đã biến thành màu vàng ư? Bị nhuộm màu à?”

“Đáng đánh.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cũng không biết tên Tống Đầu Gỗ kia dùng cách gì để biến bạch long thành kim long được… Đáng sợ hơn là trong suốt quãng thời gian siêu dài sau đó, tổ tiên kim long vẫn không cách nào làm phai đi màu vàng trên người mình. Một con bạch long đang yên đang lành, cuối cùng lại biến thành tổ tiên kim long tiếng tăm lừng lẫy trên gia phả của Long tộc, nhói tim thật.

Cũng không biết Tống Đầu Gỗ mua thuốc nhuộm ở đâu nhỉ? Kỹ thuật nhuộm của hắn lại học được từ đâu mà có thể nhuộm một con bạch long thành kim long?

Tóm lại, tổ tiên kim long chỉ đánh tên này đến phát khóc đã là nể mặt hắn ta lắm rồi, nếu như đổi thành hắn ấy à, nhất định phải nhét tên Tống Đầu Gỗ kia vào trong thuốc nhuộm, nhuộm hắn thành màu vàng… Không, tốt nhất là nhuộm hắn thành màu bạc! Khiến hắn làm ‘bạc thời thượng’ cả đời luôn.

Chờ chút… Mua kỹ thuật nhuộm từ đâu ư?

Thực lực lúc ấy của Tống Đầu Gỗ chưa mạnh, vẫn còn trong giai đoạn thường xuyên bị người đánh đến phát khóc, chạy đi tìm tổ tiên kim long mách nước mà?

Với thực lực của hắn, có lẽ không lại có thủ đoạn biến bạch long cảnh giới Kiếp Tiên thành kim long. Cho nên, rất có thể cái kỹ thuật nhuộm kia là mua được từ đâu đó?

Trong chư thiên vạn giới, hình như chỉ có một vị có thể bán thứ này nhỉ.

[Đại lão cái gì cũng có thể bán, không phải là vị đại lão này bán đồ cho Tống Đầu Gỗ đấy chứ?] Trong đầu Tống Thư Hàng nghĩ đến vị thương nhân quấn chăn kia đầu tiên.

Khụ, có lẽ không nên nói việc này ra.

Gần đây đại lão cái gì cũng có thể bán đã thảm lắm rồi, nếu như mình lại 'nhanh mồm nhanh miệng' làm lộ ra hắn thì nói không chừng trong số những người truy sát đại lão cái gì cũng có thể bán sẽ có thêm một vị tổ tiên kim long nữa.

Đại lão cái gì cũng có thể bán rất đáng yêu, phải quý trọng hắn mới được.

"Khụ, vậy bạch long tiền bối, tại sao cô lại phụ thân trên người A Thập Lục vậy?" Tống Thư Hàng mở miệng hỏi.

Hắn đang nói lảng sang chuyện khác.

Nếu như tiếp tục đề tài nhuộm màu này, nói không chừng bé Vũ Nhu Tử tăng động bên cạnh thông minh đột xuất, nhớ tới đại lão cái gì cũng có thể bán. Lấy tính cách của Vũ Nhu Tử thì chắc sẽ bán đại lão luôn mất.

[Yên tâm đi… Ta không phải là thủ đoạn chuyển thế. Thủ đoạn chuyển thế của ta được lưu lại trong long mộ, chờ tên ngu ngốc kia đi tìm ta.] Bạch long dịu dàng nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng thắt lại, quả nhiên bạch long trong quan tài thủy tinh nơi long mộ trên đảo thần bí đang chờ Tống Đầu Gỗ đến đánh thức.

"Vậynếu như Tống Đầu Gỗ vẫn không đến long mộ tìm cô thì sao?" Tống Thư Hàng nói.

Bạch long khẽ ngẩng đầu: [Vậy thì ta cứ chờ hắn thôi…]

"Cứ chờ đợi mãi không phải là biện pháp hay, chi bằng định ra cho hắn một kỳ hạn cuối cùng, tỷ như mấy trăm năm hay mấy nghìn năm gì đó, quá hạn thì không đợi nữa chẳng hạn? Hoặc là sau bao nhiêu năm, nếu Tống Đầu Gỗ còn không đến thì cô lại ra ngoài đánh cho hắn khóc thét thì thôi?" Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch long cúi đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, trong mắt hiện lên ý cười: [Giữa ngươi và Tống Đầu Gỗ có rất nhiều nhân quả, ngươi gài hàng hắn như vậy thật sự không thành vấn đề chứ?]

"Tam Lãng tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 có một câu danh ngôn thế này, quả mà bản thân tự tìm đường chết trồng ra thì dù nuốt lệ cũng phải ăn cho hết. Trước khi tìm đường chết thì phải chuẩn bị tâm lý thừa nhận kết quả sẽ đến.” Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

Vũ Nhu Tử giơ tay nói: “Tống tiền bối, nửa câu sau là danh ngôn của ta, không phải Tam Lãng tiền bối. Chúng ta không phải đứa bé hai ba tuổi, trước mỗi lần tìm đường chết cần phải nghĩ cho kỹ cái giá mà bản thân có thể phải trả!”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long hơi cúi đầu, dùng trán mình nhẹ nhàng cụng vào trán Vũ Nhu Tử đầy cưng chiều, dường như bạch long rất thích Vũ Nhu Tử thì phải?

“Khụ, vậy bạch long tiền bối ơi, sao A Thập Lục lại hóa rồng thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Điều hắn lo lắng nhất chính là vấn đề này.

Vốn dĩ A Thập Lục là tu sĩ nhân loại, hiện tại lúc soi ‘chân ngã’ thì lại chiếu ra dáng vẻ của bạch long.

[Chuyện tiểu Thập Lục hóa rồng thì ta chỉ là chất xúc tác. Cô ấy dùng long cốt khô đằng, đồng thời trong cơ thể cô ấy có huyết mạch chân long. Cùng với việc ta mượn lực lượng công đức để hóa hình thì huyết mạch chân long trong cơ thể cô ấy cũng bị kích hoạt.] Bạch long nhẹ giọng giải thích.

“A Thập Lục có huyết mạch chân long ư?” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Lúc trước hắn nhớ bản thân từng hỏi A Thập Lục rằng có phải Thiên Hà Tô Thị sở hữu huyết mạch long tộc hay không, A Thập Lục đã phủ nhận.

Chờ chút đã… Thiên Hà Tô Thị không có huyết mạch chân long không có nghĩa là bên nhà mẹ của A Thập Lục không có. Có thể huyết mạch chân long của cô bắt nguồn từ nhà mẹ thì sao?

Tóm lại, sau khi nghe bạch long giải thích cặn kẽ thì Tống Thư Hàng rốt cục cũng hoàn toàn yên tâm.

Dù là hóa rồng thì cũng không phải do ảnh hưởng từ nhân tố bên ngoài, mà là A Thập Lục khai phá được huyết mạch chân long của cô chứ không phải biến dị.

[Nếu như tiểu Thập Lục không có huyết mạch chân long thì ta cũng không cách nào dùng thân thể công đức phụ thân để bảo vệ cô ấy được.] Bạch long dịu dàng nói.

Có điều, bởi vì cô phụ thân A Thập Lục nên trong khoảng thời gian ngắn tính cách của A Thập Lục sẽ chịu ảnh hưởng của cô.

A Thập Lục gần đây hay dịu dàng như nước, có đôi khi ngay cả giọng nói cũng dịu dàng đến nỗi khiến người ta mềm cả xương, cũng là do bạch long phụ thân.

Loại ảnh hưởng này sẽ không kéo dài, tối đa là hai ba tháng sẽ biến mất. Vì vậy, bạch long cũng không nhắc đến việc này.

“Cảm ơn bạch long tiền bối đã giải đáp, vậy ta yên tâm rồi.” Tống Thư Hàng ôm lấy A Thập Lục: “Vũ Nhu Tử, chúng ta đợi A Thập Lục tỉnh lại hay tiếp tục con đường thí luyện?”

“Cơ hội thí luyện rất hiếm có, không bằng chúng ta đợi A Thập Lục tỉnh lại nhé?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hiệu quả của con đường thí luyện tốt như vậy, để vuột mất rồi là phải chờ mấy trăm năm nữa.

Vì vậy, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi ở nơi cuối con đường bụi gai.

Ở cuối đường, giai đoạn thí luyện đầu tiên đã kết thúc, loại cảm giác đau đớn của con đường bụi gai cũng biến mất.

Tống Thư Hàng ôm A Thập Lục trong lòng, đặt cô trên đùi mình.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, đặt một phần cơ thể của A Thập Lục đến chỗ ta đi. Như vậy sẽ tiện cho cô ấy nghỉ ngơi.”

Tống Thư Hàng: “Đặt thế nào đây?”

“Để ta để ta, Tống tiền bối ngươi đừng cử động.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Cũng không biết vì sao cô lại vui vẻ như vậy?

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng ngồi sóng đôi, chân hai người đều đặt nằm ngang.

Không có so sánh sẽ không có đau thương. Sau khi chân hai người vừa đặt nằm ngang xong, chân Tống Thư Hàng lập tức có vẻ ngắn hơn. Rõ ràng hắn cũng có thể miễn cưỡng được xem như ‘anh chàng chân dài’ cơ mà.

Sau đó, đầu A Thập Lục gối lên đùi Vũ Nhu Tử, chân thì gác trên chân Tống Thư Hàng.

“Cứ vậy đi, chờ A Thập Lục tỉnh lại.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long: [Tiểu Thập Lục sẽ tỉnh lại nhanh thôi, con đường thí luyện này khiến huyết mạch của cô bé được kích hoạt trước một bước, quá trình hóa rồng sẽ nhanh hơn một chút.]

Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên phát ra một tiếng rên thật khẽ.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

Quả nhiên Vũ Nhu Tử đang nhẹ nhàng sờ sừng nhỏ trên đầu Tô Thị A Thập Lục. Cô nhéo nhẹ một cái, A Thập Lục đang say ngủ sẽ bất giác kêu lên một tiếng.

Cô nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve sừng nhỏ, Tô Thị A Thập Lục sẽ không ngừng kêu rên.

“Vũ Nhu Tử, mau… dừng… mau dừng lại!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu ngừng.

Biết ngay cái vẻ hớn hở của Vũ Nhu Tử có vấn đề mà.

“Ồ? Lúc ta vuốt ve sừng của A Thập Lục thì Tống tiền bối cũng sẽ có cảm giác ư?” Vũ Nhu Tử chớp mắt, khóe miệng lộ ra ý cười xấu xa.

[Ha ha ha ha.] Bạch long cười lớn, cô hơi cúi đầu lần nữa, nhẹ nhàng cụng Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử lưu luyến không rời, bỏ tay ra khỏi sừng nhỏ của A Thập Lục: “A Thập Lục thật đáng yêu.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Được rồi, Tống tiền bối, một lần cuối cùng. Ta nhéo sừng rồng của A Thập Lục, ngươi dùng di động quay clip lại giúp ta được không?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu liên tục, vết xe đổ phía trước, xe phía sau phải chú ý.

Lúc trước, hắn bị lên cơn chập mạch nên mới cùng Vũ Nhu Tử cột tóc đủ kiểu cho Bạch tiền bối, còn làm meme Bạch tiền bối nữa chứ, những chuyện tương tự như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa đâu.

“Vậy… Tống tiền bối ngươi véo đi, để ta quay clip được không?” Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu khí thê shonw.

Lỡ như sừng rồng là nơi thần thánh bất khả xâm phạm của A Thập Lục thì làm sao đây?

“Tống tiền bối, ngươi thay đổi rồi.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ bi thương: “Tống tiền bối của trước đây chịu phối hợp với ta cột tóc hai chùm cho Bạch tiền bối giờ đã trở nên cổ hủ rồi.”

“Nào có nghiêm trọng vậy chứ, với lại dù cô có nói khích ta cũng vô dụng thôi. Ta tuyệt đối sẽ không phối hợp quay clip với cô đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử thè lưỡi.

Sau đó, cô vỗ tay một cái.

Một con linh quỷ hư ảo xuất hiện bên người Vũ Nhu Tử.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử có được là do cô và Tống Thư Hàng cùng nhau bắt.

“Tống tiền bối ngươi không giúp ta thì ta nhờ người khác ~” Vũ Nhu Tử nói với vẻ vênh váo tự đắc. Cô đưa di động cho linh quỷ.

Linh quỷ thuần thục mở chức năng quay phim ra.

Sau đó, Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng nhéo sừng nhỏ của Tô Thị A Thập Lục một cái.

“A ~~” Tô Thị A Thập Lục rên một tiếng yêu kiều.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long: [Ha ha ha ha.]

Cô hoàn toàn không có ý ngăn cản Vũ Nhu Tử.

Cưng chiều. JPG

“Tống tiền bối, ngươi thật sự không muốn thử à? Cảm giác tuyệt vời ông mặt trời luôn ấy.” Vũ Nhu Tử quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng xua tay nói: “Không được ~”

[Ồ? Lại xảy ra biến hóa rồi.] Lúc này, bạch long nhẹ giọng nói.

Chỉ thấy trên trán A Thập Lục hiện lên một ấn ký long văn xinh đẹp.

[Tư chất của tiểu Thập Lục còn tốt hơn tưởng tượng của ta… Kế đến cô bé sẽ tiến vào giai đoạn tiến hóa ngủ đông, e rằng thời gian sẽ kéo dài liên tục từ vài ngày đến một tháng.] Giọng nói dịu dàng của bạch long vang lên trong đầu Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

“Lâu đến vậy cơ à?” Tống Thư Hàng thở dài.

Nếu đã như vậy thì trước tiên đành phải cõng A Thập Lục tiếp tục con đường thí luyện kế tiếp vậy.

“Đi thôi, Vũ Nhu Tử, chúng ta tiếp tục con đường thí luyện, để xem đến cuối con đường có thể rời khỏi bí cảnh này không.” Tống Thư Hàng nói.

“Được rồi.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ có chút không nỡ, cuối cùng cô lại cẩn thận nhéo sừng rồng của A Thập Lục một cái.

Cảm giác thật tuyệt, thật muốn mình cũng có một đôi sừng rồng như vậy.

Roẹt ~

Đột nhiên, một lớp ánh chớp đột ngột bắn ra từ trên người A Thập Lục.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng có tiếp xúc thân thể với A Thập Lục nên trực tiếp bị ánh chớp bắn trúng.

“A a a ~” Đôi mắt Vũ Nhu Tử trợn trắng, ngã oặt ra.

Tống Thư Hàng bị điện giật khiến toàn thân tê rần, có điều hắn dựa vào ý chí của mình mà chống đỡ được.

Nhìn Vũ Nhu Tử hôn mê và A Thập Lục ngủ đông, Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Hay là cõng một người, bế một người vậy?

Chương 1388: I_Am_Thiên Đế!

Bế một người, cõng một người ư?

Hắn lại không có ba đầu sáu tay, ba đầu sáu tay do chính hắn sáng tạo ra có chữ [rởm] đấy. Hơn nữa Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng không phải đứa bé…

Nên Tống Thư Hàng chỉ có thể chọn một cách khác.

“Ra đây đi, chiến xa Hà Long Thần Hành!” Tống Thư Hàng trầm giọng quát một tiếng.

Chiếc chiến xa Hà Long Thần Hành kia vọt ra từ trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú – Thánh thành không bao giờ thất thủ của Tống Thư Hàng rồi rơi xuống trước mặt hắn.

Kéo xe là hai con tôm hùm trong rất sống động… không đúng, là hà long. Hai thứ vẫn khác nhau, một là loài tôm, một là loài rồng.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đặt A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lên chiến xa.

Sau đó, hắn tự mình đi bộ kéo xe, tiếp tục bước vào giai đoạn tiếp theo của con đường thí luyện.

Trên chiến xa, sau khi bạch long công đức thu nhỏ lại thì canh giữ bên cạnh Tô Thị A Thập Lục. Trên đường, cô vẫn luôn quan sát Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Giai đoạn đầu tiên của con đường thí luyện là con đường bụi gai, sau đó còn có một loạt các thí luyện như con đường gió bão, rừng rậm kịch độc, con đường sấm sét, núi lửa…

Tống Thư Hàng bước ra một dấu chân, kéo theo chiến xa thần hành đi về phía trước đầy gian nan.

Hiệu quả của con đường thí luyện rất tuyệt, đáng tiếc Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục phải bỏ qua cơ hội này rồi.

****

Thời gian qua nhanh.

Hai ngày sau.

Thứ sáu ngày 4 tháng 10, thời tiết Hoa Hạ ở Trái Đất – Không rõ.

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng thông qua con đường thí luyện, đi tới cửa ra.

Lúc hắn bước ra ngoài một bước thì cảm thấy trên người nhẹ đi như vừa trút được gánh nặng vạn cân khỏi người vậy.

Qua một chuyến thí luyện, thể chất của hắn đã được tăng cường rất nhiều.

Sau lưng hắn lại có thêm một hư ảnh thánh viên viễn cổ.

Mười một hư ảnh thánh viên viễn cổ xếp thành một hàng, chính giữa là con thánh viên có vóc người đặc biệt cao lớn mà Bạch tiền bối two đã tặng. Tiếp đó là hai bên trái phải có năm con thánh viên nhỏ hơn đang xếp thành một hàng ngay ngắn.

Kiểu xếp hàng này là do chứng ám ảnh cưỡng chế gây ra.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn nhìn về nơi xa, cửa ra của con đường thí luyện là một vùng thảo nguyên vô cùng mênh mông. Vùng thảo nguyên này tựa như đang nằm trong không trung vậy, chung quanh là mây mù lượn lờ.

“Đây là nơi nào thế này?” Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Hắn cảm giác nơi này có mùi vị rất quen thuộc.

Trong lúc nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ hiện thân, mở hai tay ra bảo vệ Tống Thư Hàng.

“Có nguy hiểm à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm trả lời thay mỹ nhân rắn công đức: “Có dự cảm chẳng lành, như có thứ gì đang nhằm vào và nhìn trộm chúng ta.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử. Lúc này bạch long công đức cũng bao lấy Tô Thị A Thập Lục để bảo vệ cô.

Tống Thư Hàng không khỏi xoa mi tâm: “A Thập Lục đang ngủ đông, vẫn chưa tỉnh lại thì cũng thôi đi. Tại sao Vũ Nhu Tử còn chưa tỉnh lại nhỉ? Đã hai ngày trời rồi.”

Uy lực phóng điện trên người A Thập Lục lúc trước cũng không lớn lắm, nhưng Vũ Nhu Tử lại hôn mê một mạch đến tận hai ngày, cô ấy yếu đuối đến vậy à?

Bạch long tỷ tỷ lại dịu dàng nói: [Ta cũng cảm thấy có gì đó đang nhìn trộm.]

“Thế giới hạch tâm.” Tống Thư Hàng vươn tay nhấn một cái vào hư không.

Họ đã rời khỏi con đường thí luyện, vậy có thể mở thế giới hạch tâm ra hay không? Nếu mở được thì hắn có thể dùng phân thân làm tọa độ không gian, trực tiếp dịch chuyển đến hiện thế.

Vì duy trì tọa độ, hắn vẫn luôn không giải trừ phân thân của mình.

Thế nhưng thế giới hạch tâm vẫn không có phản ứng gì, vẫn nằm trong trạng thái bị chặn.

Át chủ bài bảo vệ tính mạng vẫn không thể dùng.

Tống Thư Hàng thở dài, hỏi: “Cảm giác nhìn trộm đến từ nơi nào thế?”

Trong lúc nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức và bạch long tỷ tỷ gần như đồng thời xoay đầu lại, ánh mắt tập trung vào Vũ Nhu Tử đang hôn mê.

Ngay sau đó, bạch long cuốn lấy Tô Thị A Thập Lục phóng lên cao.

Mỹ nhân rắn công đức cũng ôm lấy Tống Thư Hàng, liên tục lui về phía sau.

Dường như hai người đã cảm ứng được thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Loại cảm giác nhìn trộm kia bắt nguồn từ Vũ Nhu Tử ư?

Trên chiến xa thần hành hà long, Vũ Nhu Tử vốn đang hôn mê bất tỉnh lại từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt đen kịt, không có tròng trắng mắt… Cả con mắt đều là màu đen.

Đây không phải là mắt của Vũ Nhu Tử.

“Ngươi là ai!” Song đao Ô Tặc Bạo Quân xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Thánh thành không bao giờ thất thủ như ẩn như hiện sau lưng hắn, đây là thánh thành không bao giờ thất thủ đã được phong ấn tầng tầng, hiện đang nằm trong trạng thái ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng vận sức chờ phát động.

“Ôi chao, Tống tiền bối ~ Ta là Vũ Nhu Tử mà.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói, con ngươi toàn màu đen đầy vẻ quỷ dị.

[Trở về vùng đất thí luyện!] Tống Thư Hàng quyết đoán ra lệnh cho chiến xa Hà Long Thần Hành.

Nếu như Vũ Nhu Tử trong trạng thái quỷ dị này chọn xuất hiện sau khi rời khỏi vùng đất thí luyện thì có thể mục tiêu của cô ta chính là rời khỏi nơi đó?

Vậy thì đưa cô trở về vùng đất thí luyện đi vậy!

Chiến xa Hà Long Thần Hành ‘vèo ~’ một cái, không quay đầu lại mà chạy lùi về phía con đường thí luyện.

“Lực chọn rất thông minh, nhưng đã muộn rồi.” [Vũ Nhu Tử] cười lớn, cô vươn tay ấn một cái trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Đầu ngón tay vừa ấn lên thì tựa như có trọng lượng nghìn vạn cân.

Chiến xa Hà Long Thần Hành bị đè sụp xuống, bốn bánh xe hãm sâu vào lòng đất.

Nếu không phải bản chất của nó là tài liệu bát phẩm thì chắc đã bị đè sập rồi.

Tâm niệm Tống Thư Hàng vừa động, chiến xa Hà Long Thần Hành được thu hồi.

“Khó khắn lắm ta mới thoát khỏi con đường thí luyện, tại sao phải quay về đó chứ?” [Vũ Nhu Tử] duỗi lưng, tóc dài tung bay.

Tống Thư Hàng trầm giọng nói: “Rốt cuộc ngươi là ai? Vũ Nhu Tử hiện đang ở đâu?”

Rốt cuộc thì Vũ Nhu Tử bị đánh tráo hoặc phụ thân từ khi nào chứ?

“Hỏi hay lắm.” [Vũ Nhu Tử] hất mái tóc dài ra sau đầu.

Cô nói một cách khí phách: “I_am_ Thiên Đế!”

Một câu nói này của cô vừa ra khỏi miệng, có một loại lực lượng uy nghiêm trong thiên địa phủ lên người cô, làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng vào dung nhan của cô. Loại uy áp kia giống như thực chất, khiến người khó mà hít thở.

“Đây là kiểu tự giới thiệu lộn xộn gì vậy?” Xích Tiêu Kiếm không nhịn được mà nói.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Trọng điểm không phải phương pháp giới thiệu… Cô ấy là Thiên Đế.”

Hai tay đang nâng Tống Thư Hàng của mỹ nhân rắn công đức run rẩy; dáng vẻ của bạch long tỷ tỷ đang bảo vệ Tô Thị A Thập Lục cũng có phần mất tự nhiên.

Mỹ nhân rắn công đức @#%× Tiên Tử chính là đóa hoa của Thiên Đình viễn cổ năm đó. Tổ tiên kim long là Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ, địa vị tương đương với Bắc Phương Đại Đế.

Từ phản ứng của các cô thì e rằng [Vũ Nhu Tử] trước mắt thật sự là Thiên Đế, chủ nhân của Thiên Đình viễn cổ.

Nhưng… tại sao Thiên Đế lại ở bên trong con đường thí luyện chứ?

Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, tại sao cô vẫn không xuất hiện?

Chẳng lẽ cô bị phong ấn trong con đường thí luyện ư?

Bạch long tỷ tỷ trầm mặc một lát rồi lên tiếng: [Thì ra là thế, trước đó ta đã cảm ứng được khí tức thân thiết từ trên người tiểu cô nương này, là do cô đúng không?]

“Đó là khí tức của Tống Đầu Gỗ, là nhược điểm của cô. Chỉ cần cảm ứng được khí tức của Tống Đầu Gỗ, cho dù là khí tức đã bị che đậy tầng tầng lớp lớp thì cô cũng sẽ sinh ra thiện cảm theo bản năng, từ đó làm tê liệt cảm quan của cô, khiến cô không nhận ra được điểm khác thường. Sự thật chứng minh, ta đã dùng đúng cách. Ta đã thuận lợi ẩn nấp ngay dưới mí mắt cô cho đến tận bây giờ.” Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] nhếch miệng.

Giọng nói của bạch long tỷ tỷ trầm xuống: [Đó là vẩy ngược của ta.]

“Vẩy ngược là nơi cứng rắn nhất, nhưng cũng là nơi yếu ớt nhất trên thân rồng, cho nên… nó vẫn là nhược điểm.” Hai tay Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] chắp sau lưng, bình tĩnh nói.

Bạch long tỷ tỷ không nói gì nữa, chỉ bảo vệ Tô Thị A Thập

Lục kín kẽ.

“Ngươi nhập vào người Vũ Nhu Tử lúc nào?” Tống Thư Hàng nắm chặt song đao.

Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, đạo của Thiên Đế bị hủy, đế châu vừa gặp phải hắn thì đã vỡ nát, trạng thái của Thiên Đế có vấn đề.

Nếu quả thật phải đánh một trận thì có lẽ hắn vẫn có cơ hội.

“Ha ha ha ha, từ lúc các ngươi vừa bước vào vùng đất thí luyện.” Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] lại nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm: “Ngươi không hổ là kẻ có đại khí vận, lần này may nhờ có ngươi nên ta mới có thể ra khỏi vùng đất thí luyện. Bao nhiêu năm nay, vô số tu luyện giả tiến vào vùng đất thí luyện nhưng không ai có thể thành công mang ta ra khỏi nơi này… Duy chỉ có ngươi và chiếc chiến xa đặc thù kia là thành công mà thôi.”

Quả nhiên, không phải Thiên Đế không muốn hiện thân mà là bị vây hãm trong con đường thí luyện, không cách nào ra ngoài.

“Vậy tiền bối à, chừng nào ngươi ra khỏi cơ thể Vũ Nhu Tử thế.” Tống Thư Hàng nói: “Nếu như đã thuận lợi rời khỏi vùng đất thí luyện thì không cần tiếp tục nhập vào người Vũ Nhu Tử nữa đúng không?”

“Ừm, để ta suy nghĩ một chút. E rằng còn cần phải qua một đoạn thời gian nữa.” Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] dùng ngón trỏ chỉ vào cằm mình, chớp đôi mắt đen kịt.

“Cần bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu như ngươi thật sự muốn biết thời gian cụ thể thì ta sẽ cho ngươi biết… Ta cần một, đời, thôi, hà ~” Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] trả lời bằng giọng điệu ngọt ngào.

Tống Thư Hàng: “…”

Quả nhiên Thiên Đình viễn cổ năm đó bị người ta tiêu diệt không phải là chuyện ngoài dự liệu. Với tính cách này của Thiên Đế, sớm muộn gì Thiên Đình viễn cổ cũng tiêu tùng. Dù không có chúa tể Cửu U ra tay thì cũng nhất định sẽ có thế lực khác vây giết Thiên Đình.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm lạimở miệng: “Thiên Đế tiền bối, ngươi là một người đàn ông lại nhập vào thân thể một tiểu cô nương là có ý gì?”

“Ơ? Ai nói với ngươi ta là đàn ông?” Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] cười hì hì, chỉ vào mình nói: “Từ đầu đến cuối, nhân vật Thiên Đế này chính là ta. Mà ta, dùng giới tính của nhân loại để định nghĩa thì lại là phái nữ. Không tin ư? Vẫn cảm thấy nhân vật như Thiên Đế này nhất định là nam à? Loại tư tưởng trọng nam khinh nữ này rất nguy hiểm… sẽ chết người đấy nhé.”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

“Yên tâm đi, thiếu niên Bá Tống, chờ sau khi ta xây dựng lại Thiên Đình thì ta sẽ để ngươi làm một thành viên trong hậu cung của ta. Cả đời này, ta sẽ không phụ rẫy ngươi, đây là hứa hẹn của ta với ngươi.” Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] nói với Tống Thư Hàng.

“Cô ta đang kéo dài thời gian.” Lúc này, có một giọng nói thúc giục trong lòng Tống Thư Hàng.

Là giọng của Trình Lâm Tiên Tử.

Nói cái gì mà có thể biến mất bất cứ lúc nào, quả nhiêu đều là lừa người cả. Cô đã lấy một loại trạng thái huyền diệu để tồn tại cùng Diệp Tư.

“Đưa cô ta về vùng đất thí luyện đi.” Trình Lâm Tiên Tử tiếp tục nói.

Chương 1389: Đồ ngốc, ta chính là ngươi ~

“Bây giờ cô ta cực kỳ suy yếu, đừng để khí thế của cô ta dọa. Xông lên đi, Tống Thư Hàng!”

Trình Lâm trong người Tống Thư Hàng nói.

Trình Lâm là một trong những thủ phạm phá hủy Thiên Đình, cô ấy biết rất nhiều thông tin mật mà các đại lão thuộc Thiên Đình viễn cổ không biết. Quan trọng nhất, cô và Thiên Đế là tử thù của nhau.

Bây giờ Thiên Đế còn chưa phát hiện ra Trình Lâm đang nấp trong cơ thể Tống Thư Hàng, nếu không chắc chắn cô ấy là người đầu tiên xông lên nện chết Tống Thư Hàng.

[Nhưng rắc rối là cô ta đã chiếm mất cơ thể Vũ Nhu Tử…]

Tống Thư Hàng nói:

[Hơn nữa, chưa chắc ta đã thắng được, dù có yếu thế nào thì cô ấy cũng là Thiên Đế.]

Tuy nói thế nhưng động tác của hắn không hề chậm lại.

Tổ hợp ba mươi ba pháp khí ‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’ xuất hiện sau lưng hắn. Chàng giác Dã Trư Bá Giả ở đằng trước, còn chiến xa Hà Long Thần Hành thì xuất hiện dưới chân hắn.

Chuẩn bị sẵn sàng.

“Trước tiên hãy buff trạng thái mang thai cho cô ta, cho cô ta nếm thử sự đáng sợ và cục súc của Thánh Nhân Nho Gia. Cô ta nhập vào người Vũ Nhu Tử, nhục thân vẫn chỉ là tứ phẩm, không chống lại nổi ánh nhìn mang thai đâu. Tiếp đó thì xông lên đánh bay cô ta. Đừng do dự nữa, ngươi phải biết, nếu như muốn cứu Vũ Nhu Tử thì chỉ có một cách duy nhất là đánh Thiên Đế về lại ‘vùng đất thí luyện’ mà thôi!”

Trình Lâm không ngừng cổ vũ Tống Thư Hàng.

Khi Trình Lâm còn đang nói thì Tống Thư Hàng đã khống chế ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’, đè xuống Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế].

Trình Lâm Tiên Tử nói rất đúng, muốn cứu Vũ Nhu Tử thì chỉ còn cách đẩy Thiên Đế về lại vùng đất thí luyện. Lúc này tuyệt đối không được do dự chút nào.

Ầm ầm ~~

‘Chàng giác Dã Trư Bá Giả’ đâm thẳng về phía Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế].

Chiến xa Hà Long Thần Hành theo sau.

Tiếp đó là thánh thành khổng lồ.

Cả ba xông lên tấn công hùng hục.

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’… đột kích!

Sau lưng Tống Thư Hàng, mười một thánh viên viễn cổ lật giở kinh văn Nho gia, cao giọng hét ‘666’ để tăng khí thế cho chủ nhân.

“Ta thích tính cách tạo bạo của ngươi… Quyết định rồi, sau này thiên cung được xây lại thì ta sẽ phong ngươi làm Bá Phi.”

Vũ Nhu Tử giơ tay ra nhẹ nhàng chặn lại chàng giác Dã Trư .

Chàng giác Dã Trư Bá Giả không thể khiến Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] xê dịch nửa phân.

Bá Phi là cái quái quỷ gì thế?! Nghe đã thấy rợn hết cả gai óc rồi.

“Còn chưa xong đâu.”

Tống Thư Hàng cắn răng, tế thánh ấn ra, định giải phóng tất cả phong ấn của ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’. Thánh thành bát phẩm đè xuống, ít nhất cũng phải làm cho Thiên Đế di chuyển một chút chứ?

“Đừng có nằm mơ, ngươi tưởng trẫm chưa từng thấy pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú à?”

Thiên Đế mỉm cười, vươn tay phất vài đường trước mặt.

Hàng loạt phù văn uy nghiêm hiện lên trước người cô.

[Cẩn thận, đây là đế văn do Thiên Đế tự sáng tạo ra.]

Giọng nói của bạch long tỷ tỷ vang lên phía trước Tống Thư Hàng.

“Mặc kệ nó là văn gì, kể từ sau khi thánh thành bắt đầu tấn công thì không thể dừng lại được rồi.”

Tống Thư Hàng nói với giọng vừa bi tráng vừa hào hùng.

Hắn cũng có thể nhìn ra phù văn này rất cao cấp, nó ẩn chứa sức mạnh cấp pháp tắc. Đó là sức mạnh ngang ngửa với nho văn mà Thánh Nhân Nho Gia đích thân viết.

Nhưng một khi ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ bắt đầu tấn công thì không thể phanh lại nữa.

Thiên Đế chắp hai tay sau lưng cười híp mắt nhìn Tống Thư Hàng, tản ra khí chất cao thủ bậc nhất trấn áp cả thế gian.

Đây là sự tự tin và khí chất của cường giả.

Bùm ~

Chiến xa Hà Long Thần Hành đụng vào lớp phòng ngự do đế văn tạo ra.

Hà long trước chiến xa thần hành cũng suýt chút nữa thì vỡ tan mà lớp phòng ngự của đế văn thì chẳng hư hao gì.

Tống Thư Hàng thấy thật buồn bực.

Lực phản chấn của đòn tấn công suýt chút phá tan cơ thể hắn.

Sau lưng hắn, bản thể của ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ bắt đầu mở phong ấn.

Giải trừ phong ấn lục phẩm…

Bắt đầu mở phong ấn thất phẩm.

Linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng nhanh chóng tiêu hao.

Thiên Đế chắp hai tay sau lưng, nói:

“Cho dù ngươi có mở hết phong ấn, cũng vô dụng thôi… A~~”

Trong không trung đột nhiên có một vật thể chui ra, đâm mạnh vào người Thiên Đế.

Không hề phòng ngự.

Vật thể đó xuất hiện một cách âm thầm lặng lẽ, không gian không có bất cứ dao động nào, cứ như nó vốn đã ở sẵn đó vậy.

Sau khi bị vật đó đâm vào, Thiên Đế không ngừng lùi về sau.

“Đây là cái gì !”

Con ngươi đen nhánh của thiên đé lóe lên. Cô giơ ngón tay mảnh khảnh lên đỡ, tóm lấy vật thể kia, chẳng dễ gì mới dừng được nó lại.

“Ha ha ha, ngu người rồi chứ gì.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên:

“This is máy kéo tay cầm đột kích!”

“Hả?”

Thiên Đế ném máy kéo tay cầm trong tay sang bên cạnh, bảo vật trong thùng xe rơi đầy ra đất.

Đó chính là thu hoạch của Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối phân thân ở phòng tối của Thiên Đạo.

Hai ngày trước, sau khi dùng phi kiếm phá phòng tối dùng một lần bản 001 đưa ba người Tống Thư Hàng và đại lão cái gì cũng có thể bán ra khỏi phòng tối, Bạch tiền bối phân thân lại dùng một thanh kiếm khác để đưa máy kéo tay cầm ra ngoài.

Nhưng không biết tại sao chiếc máy kéo này lại bị kẹt trong thông đạo không gian, mãi đến bây giờ mới xuất hiện.

Vì bảo vật trong máy kéo tay cầm này là thuộc về Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử nên khi gửi nó đi, Bạch tiền bối phân thân đã định vị mục tiêu Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục, lấy họ làm tọa độ.

Cuối cùng… máy kéo tay cầm đột nhiên chui ra, kết quả tông ngay vào người Vũ Nhu Tử.

Năng lực ‘siêu thời không mạn bộ’ của tộc rùa tai ương khổng lồ đúng là quỷ dị. Đến cả Thiên Đế cũng không cảm ứng được sự xuất hiện của nó.

***

“Không thể không thừa nhận, máy kéo tay cầm này xuất hiện rất quỷ dị. Nhưng… vẫn chẳng có tác dụng gì hết.”

Thiên Đế nói bằng giọng vô cùng bình tĩnh.

Trong khi nói chuyện, cô thong thả di chuyển như đang tản bộ.

Vị trí lúc trước và ‘vùng đất thí luyện’ tạo thành một đường thẳng, chỉ cần tông một phát là có thể đẩy cô về lại ‘vùng đất thí luyện’ ngay.

Mà sau khi bị máy kéo tay cầm đột kích tông vào, cô không dám sơ suất như thế nữa. Vì cô cũng chưa khôi phục lại thành Thiên Đế vô địch.

Chính vì thế, Thiên Đế thay đổi vị trí để tránh bị đẩy thẳng về vùng đất thí luyện.

“Ánh nhìn mang thai.”

Lúc này, mắt trái của Tống Thư Hàng sáng lên.

Hắn không sử dụng mắt của Thánh Nhân Nho Gia vì khi nhập mộng kí ức của Tạo Hóa Tiên Tử, hắn đã lấy được chân truyền ánh nhìn mang thai từ Thánh Nhân Nho Gia rồi.

Một ánh sáng quỷ dị bắn ra.

“Con mắt mang thai của Nho Gia Thánh Nhân… Ngươi cũng biết nhiều đấy nhỉ.”

Thiên Đế cười khà khà nói.

Ánh nhìn mang thai bắn trúng Thiên Đế nhưng sau đó thì không tài nào xuyên vào được.

Ánh sáng quỷ dị kia nhanh chóng biến mất.

“Ta khuyên ngươi hãy dừng lại đi, nếu tiếp tục giải trừ phong ấn của pháp khí sau lưng kia thì ngươi sẽ bị hút cạn linh lực mà chết đấy.”

Thiên Đế bình tĩnh nói.

Ngay khi cô còn đang nói dở… Tống Thư Hàng đột nhiên biến mất tại chỗ.

Không gian không hề dao động, hắn cứ thế lặn mất tăm.

Thiên Đế nhíu mày lại, phóng thần thức ra tìm kiếm xung quanh.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng xuất hiện ở ngay phía trước cô.

Chiến xa Hà Long Thần Hành đã bị hỏng, vì thế lúc này Tống Thư Hàng mặc cả bộ giáp, dùng nhục thân đụng mạnh vào Thiên Đế.

Hắn giẫm lên một thanh phi kiếm công đức. Đây là phi kiếm dùng một lần mà hắn xin Bạch tiền bối để tặng cho Bạch tiền bối two. Hắn sử dụng uy lực của thanh phi kiếm dùng một lần này, tiến hành ‘siêu thời không mạn bộ’ trong khoảng cách ngắn, xuyên qua lớp phòng ngự của đế văn, xuất hiện trước mặt Thiên Đế.

“Thú vị thật, ngươi còn có chiêu này cơ à.”

Thiên Đế không hề lẩn tránh mà ngược lại còn giang rộng hai tay ôm lấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đâm vào lòng Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế], chỉ cảm thấy như tông vào một cột sắt vậy, lực phản chấn bật lại làm hắn phun ra một búng máu.

Thánh thành không bao giờ thất thủ vốn ở sau lưng hắn cũng tông mạnh đến.

Lúc này thánh thành đã giải trừ đến phong ấn thất phẩm.

Không có sự trợ giúp từ sức mạnh của ‘Vân Tước Tử phiên bản thu nhỏ’, Tống Thư Hàng không dám tiếp tục giải trừ phong ấn nữa. Nếu còn giải trừ tiếp thì hắn thật sự bị ép khô mất.

Bùm ~~

Thánh thành không bao giờ thất thủ rơi xuống, tạo hành một cái hố sâu không thấy đáy, bụi bay mù mịt.

Ở đằng xa, bạch long tỷ tỷ cuốn lấy Tô thị A Thập Lục, nhìn chằm chằm vào vị trí thánh thành rơi xuống.

Một lúc sau.

Thánh thành không bao giờ thất thủ hoàn toàn biến mất, do sức mạnh của Tống Thư Hàng đã cạn kiệt nên thánh thành giải thể quay lại người hắn.

Trong hố.

Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] nhẹ nhàng ôm lấy Tống Thư Hàng đang hôn mê.

[Bỏ hắn xuống.]

Giọng nói của bạch long vang lên.

“Ngươi đang ra lệnh cho trẫm ư??”

Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhánh bình tĩnh nhìn chằm chằm vào bạch long.

Bạch long cũng nhìn lại Thiên Đế, cơ thể của cô bắt đầu phình to ra.

“Ngươi quan tâm hắn lắm à? Nhưng hắn không phải là Tống Đầu Gỗ.”

Thiên Đế bình tĩnh nói.

Bạch long không lên tiếng, trên cơ thể trắng tinh của nó mơ hồ hiện lên ánh sáng màu vàng.

“Được rồi, nếu như ngươi muốn ta bỏ xuống thì nhớ đỡ lấy đấy nhé.”

Thiên Đế từ từ buông tay ra.

Ngay trong nháy mắt đó, trên người Tống Thư Hàng xuất hiện một cánh cửa không gian, trực tiếp nuốt lấy hắn.

“Nếu ngươi không thể đỡ được hắn thì đừng trách ta.”

Thiên Đế mỉm cười nói.

Bạch long cuốn lấy Tô thị A Thập Lục, cơ thể lóe lên, phi theo Tống Thư Hàng vào trong cánh cửa không gian.

“Ngươi lại có thêm một nhược điểm rồi, Kim Long đạo hữu.”

Thiên Đế hài lòng đóng cửa không gian lại.

…

…

“Đến lúc nên đi rồi.”

Thiên Đế duỗi lưng một cái, vươn tay mở ra một cánh cửa không gian khác, định rời khỏi đây.

Nhưng ngay khi cửa vừa mở ra, trong không trung có một âm thanh cực đại vang lên.

“Thiên địa hữu chính khí. Tạp nhiên phú lưu hình.”

Cùng lúc đó, một bàn tay màu vàng chói lóa chui ra khỏi không gian.

“Hạ tắc vi hà nhạc
Thượng tắc vi nhật tinh..”

Lại thêm một bàn tay vàng chói nữa xuất hiện.

“Ư nhân viết Hạo Nhiên
Bái hồ tắc thương minh.”

Đôi tay lớn màu vàng tóm mạnh lấy bả vai của Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế].

“Hoàng lộ đương thanh di. Hàm hòa thổ minh đình*.”

Một người đàn ông cao lớn thân cao ba thước chui từ trong không gian ra.

Hắn không sử dụng cánh cửa không gian mà lại dùng cách thức bạo lực nhất, chui từ không gian ra.

Trong không trung thậm chí còn lưu lại hình ảnh một gương mặt rõ nét.

Hắn đối xử với không gian quá bạo lực, nếu không gian mà có linh thì đã khóc trôi sông từ lâu rồi.

Người đàn ông cao ba thước này mình khoác Nho sam, đầu quấn mũ Nho.

“Ngươi là người phương nào?”

Vũ Nhu Tử [bản Thiên Đế] nhíu mày lại, cô giãy dụa nhưng không thể thoát khỏi hai bàn tay lớn ghim chặt trên vai.

“Ngươi quên ta rồi à? Ôi đãng trí thật đấy, thái tổ Thiên Đế.”

Nho sinh vàng kim kia mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Trình… Lâm!”

Thiên Đế rít ra hai chữ từ kẽ răng.

“Sai, sai rồi ~~ Ta không phải là Trình Lâm.”

Nho sinh kia nhìn Thiên Đế một cái rồi nói:

“Đồ ngốc, ta chính là ngươi.”

Thiên Đế: “…”

*Chính Khí Ca, dịch nghĩa:

Trời đất có chính khí
Giao hoà sinh ra muôn hình
Dưới là sông núi
Trên là mặt trời và các sao
Với người là hạo khí
Tràn ngập cả trời rộng
Nước vua đang buổi thanh bình
Tràn minh đình niềm yên vui

Chương 1390: Vì Tống Nhị nghe rất ngu

Một hành động khiến người ta hít thở không thông, hủy diệt IQ.

“Ngươi coi ta là đồ ngốc à?”

Thiên Đế nói.

Tưởng ta dễ bị lừa lắm à?

Nho sinh màu vàng mỉm cười đáp:

“Ta biết chắc chắn ngươi sẽ không tin nhưng đây chính là hiện thực tàn khốc. Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta. Chúng ta là một thể.”

Thiên Đế: “…”

“Ta có chứng cứ, nào, cho ngươi xem chứng cứ chúng ta vốn là một thể.”

Nho sinh màu vàng nói.

Dứt lời, hắn vươn một tay ra, bày ra tư thế cầm hoa.

“Đế châu, hiện!”

Nho sinh màu vàng trầm giọng nói.

Ngay sau đó, thứ được gọi là ‘đế châu’ xuất hiện giữa các ngón tay của hắn, nó tỏa sáng lấp lánh, không ngừng tản ra khí tức sinh mệnh cường đại.

“Đế còn châu còn, đế mất châu vong.”

Nho sinh màu vàng nói bằng giọng đầy uy nghiêm:

“Ta còn châu còn, ta mất châu vong.”

Đế châu là tượng trưng cho Thiên Đế - chủ nhân của Thiên Đình viễn cổ, là bảo vật được ngưng tụ lại nhờ vào “đạo” đặc biệt của Thiên Đế.

Chỉ cần đế châu còn trên đời này có nghĩa Thiên Đế vẫn còn, vẫn sống. Cho dù Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, vẫn sẽ có một ngày Thiên Đế sống dậy, xây dựng lại thiên cung.

Trong chư thiên vạn giới hiện nay vẫn còn có nhiều người sống sót của Thiên Đình viễn cổ, bọn họ vẫn đang chờ đợi Thiên Đế trở về, xây dựng lại Thiên Đình.

“Bây giờ, lịch sử đã bước sang một trang mới. Thiên Đình viễn cổ bị phá hủy bao nhiêu năm nay, cuối cùng ta và ngươi cũng được trùng phùng. Nay là lúc chúng ta hợp lại làm một, tuyên cáo với chư thiên vạn giới rằng ‘Thiên Đế đã trở lại’, tuyên cáo với tất cả các thành viên của Thiên Đình viễn cổ rằng ‘Thiên Đình sắp được xây dựng lại rồi.”

Nho sinh màu vàng dùng một tay túm lấy bả vai Thiên Đế, tay còn lại nắm chặt thành quyền, dõng dạc nói.

“Ngươi muốn dung nhập ta?”

Thiên Đế hỏi.

“Không phải dung nhập ngươi mà là chúng ta hợp lại làm một. Vì chúng ta vốn là một thể mà.”

Nho sinh kia đáp.

Dứt lời, hắn giang hai tay ra:

“Thả lỏng tâm thần, ngươi sẽ cảm nhận được giữa chúng ta có thuộc tính thu hút lẫn nhau. Bởi vì chúng ta đều là mảnh vỡ. Nay cuối cùng cũng hợp nhất.”

Dứt lời, trên người nho sinh màu vàng và Thiên Đế cùng hiện lên một loại sức mạnh cộng hưởng.

Cả hai thật sự có cùng nguồn gốc.

“Đùa gì thế hả!”

Trên người Thiên Đế, vô số đế văn hiện lên, đế văn như một thanh đao, ngang ngạnh chém đứt loại cộng hưởng này.

“Chậc, thật là phiền phức. Ta biết ngay là không nhẹ nhàng như thế mà.”

Nho sinh màu vàng lẩm bẩm.

Thiên Đế trầm giọng hỏi:

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta là ai? Hỏi hay lắm.”

Hắn tóm chặt lấy hai vai Thiên Đế, đề phòng cô bỏ trốn. Sau đó, nhẹ giọng nói bên tai cô:

“Ta chỉ nói cho một mình ngươi biết, ngươi đừng nói với ngươi khác nhé, thật ra… ta là Tống Nhất.”

“Tống tự tìm đường chết ư?”

Thiên Đế nhíu mày nhìn chằm chằm vào nho sinh màu vàng.

Cô đã từng hoài nghi thân phận của tên nho sinh trước mặt này, trong đầu đã nghĩ tới rất nhiều đối tượng đáng nghi. Nhưng hoàn toàn không ngờ tới hắn lại là tên Tống Đầu Gỗ luôn tự tìm đường chết của Thiên Đình viễn cổ.

“Vui quá đi mất, Thiên Đế vẫn còn nhớ ta. Xem ra sau khi sống lại, ký ức của ngươi không mất đi nhiều.”

Nho sinh màu vàng mỉm cười nói.

Thiên Đế nhíu mày lại… nếu như nhớ kỹ lại quả thật cô đã mất đi rất nhiều ký ức. Trong đó dường như có vài ký ức rất quan trọng.

“Ngươi muốn làm gì? Hoặc nên nói, ngươi muốn lấy được gì từ ta?”

Thiên Đế nhìn chằm chằm vào nho sinh màu vàng trước mặt.

“Ta đã nói rồi, ta muốn hợp lại làm một với ngươi.”

Nho sinh bình tĩnh đáp.

“Ngươi cũng muốn trở thành hậu cung của trẫm ư?”

Thiên Đế đột nhiên mỉm cười yêu kiều.

“Ôi ngây thơ quá, Thiên Đế à, hôm nay để ta mở cánh cửa tới thế giới mới cho ngươi nhé.”

Nho sinh màu vàng nói.

Dứt lời, hắn thả hai vai Thiên Đế ra.

Thiên Đế liên tục lùi về sau, kéo dãn khoảng cách với hắn. Tuy nhiên, vào lúc khi lùi lại được mười mấy mét cô liền cảm thấy mình đụng vào một bức tường vô hình.

“Tránh né cũng vô dụng thôi, khi hiện thân ta đã bố trí đại trận phong tỏa ở xung quanh rồi. Đó là trận pháp dành riêng cho ngươi đấy. Bây giờ xem thủ đoạn của ta đây.”

Nho sinh màu vàng vươn hai tay ra, bày ra dấu “trái tim” trước ngực:

“Yêu cưng lắm, Thiên Đế ạ.”

Thiên Đế: “…”

Lúc nãy cô vô thức ngưng tụ phòng ngự đế văn, nhưng kết quả là chẳng xảy ra chuyện gì hết.

Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, rốt cuộc Tống tự tìm đường chết đã gặp phải chuyện gì? Ký ức của cô bị mất đi, dường như cô đã quên đi rất nhiều việc.

Cô cứ cảm thấy đầu óc của tên này càng ngày càng có vấn đề.

Một lúc lâu sau…

Nho sinh màu vàng vẫn giữ nguyên tư thế ‘trái tim’ kia:

“Ơ? Không phản ứng gì à?”

Thiên Đế: “…”

Ngươi muốn trẫm có phản ứng gì?

“Ngại quá, lúc nãy tín hiệu không tốt. Dù sao trạng thái tồn tại hiện nay của ta cũng khá là đặc thù. Có lúc cưỡng chế đi vào hiện thế thì tín hiệu sẽ bị yếu.”

Nho sinh màu vàng nói, dứt lời, hắn lại chuyển tư thế ‘trái tim’ tới bên ngực trái của mình:

“Yêu cưng lắm, Thiên Đế ạ.”

Lần này, rốt cuộc cơ thể Thiên Đế cũng có phản ứng.

Tim của cô bắt đầu đập nhanh, cơ thể không ngừng sản sinh ra cộng hưởng với nho sinh màu vàng.

Lần này, đến Thiên Đế cũng không thể cắt đứt liên kết giữa hai bên.

Nho sinh màu vàng bước nhanh tới gần Thiên Đế.

Hắn vươn tay ra ấn lên người cô, đế văn tựa như một con cừu ngoan ngoãn, biết điều kéo hết sang một bên, không ngăn cản hắn.

Hai mắt Thiên Đế mê man, ý thức bắt đầu mơ hồ.

“Ta nói rồi, chúng ta là một thể.”

Nho sinh màu vàng cười khà khà nói.

“Ngươi đã làm gì ta?”

Thiên Đế hít thở dồn dập.

“Trước khi Thiên Đình viễn cổ bị phá hủy, ta đã hợp thể với Thiên Đế rồi. Không sai, chính là ngươi trước khi hồi sinh.”

Hắn cười đáp.

“Chỉ bằng ngươi ư?”

Thiên Đế trầm giọng hỏi.

“Không dám tin đúng khong? Nhưng đây chính là sự thật, ta vẫn luôn chờ đợi ‘thể hồi sinh’ của ngươi, chỉ cần lại hợp thể với ngươi thì chúng ta sẽ là phiên bản hoàn chỉnh. ‘Thiên Đế và Tống Nhất’ chỉ là hình thức của quá khứ.”

Nho sinh màu vàng phất tay.

Một thân ảnh bị cưỡng chế triệu hoán khỏi cơ thể Vũ Nhu Tử.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là “Quỷy Thần Tống Tam”.

Nho sinh kia mỉm cười nói.

“Tại sao lại là Tống Tam?”

Trong lúc mơ mơ màng màng, Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Ý thức của Thiên Đế bị tách khỏi cơ thể của Vũ Nhu Tử, ý thức của cô dần dần khôi phục lại. Vừa tỉnh lại cô đã nghe thấy cái tên Quỷ Thần Tống Tam này, thế nên mới bất giác đặt câu hỏi.

“Bởi vì Tống Nhị nghe ngu lắm.”

Nho sinh màu vàng đáp.

Hắn vươn tay điểm nhẹ vào mi tâm của Vũ Nhu Tử, cô nhắm mắt lại, tiếp tục rơi vào trạng thái hôn mê.

…

…

Sau khi dung nhập Thiên Đế vào trong người, nho sinh màu vàng lại to cao lên, chiều cao tăng lên tới bốn mét.

“Ngày 4 tháng 10, đúng là ngày may mắn của ta. Kế hoạch thành công, bây giờ tiến hành bước cuối cùng.’

Nho sinh màu vàng nhẹ giọng nói.

Hắn vung tay một cái, một không gian màu vàng xuất hiện sau lưng hắn.

Không gian đó kéo ra, sâu không thấy đáy, cứ như cánh cửa tới thế giới mới vậy..

Trong cánh cửa đó có hàng vạn chiến sĩ giáp vàng xếp hàng ngay ngắn. Mấy tướng sĩ giáp vàng đó không mói một lời, khí thế trên người bọn họ ngưng tụ lại, rung động cả trời đất.

Phía trước chiến sĩ giáp vàng là một hàng gồm bảy tồn tại có khí tức cường đại.

Trên đầu của cả bảy người đều hiện lên một vòng ánh sáng, bao trùm lấy mặt của họ.

Bảy đại năng Trường Sinh Giả.

Phía ngoài cùng bên trái là Bắc Phương Đại Đế.

Bắc phương đại đế vẫn như trước, khi không cười thì trông hắn vô cùng lạnh lùng. Lạnh lùng như băng tuyết, ngầu khỏi chê.

Theo thứ tự từ trái sang, người đứng thứ ba là Tây Phương Đại Đế, hắn khoác vương bào màu đỏ, tay áo dường như ẩn giấu hai vầng mặt trời vậy.

Tây Phương Đại Đế bước lên trước một bước:

“Bệ hạ, thành công rồi à?”

“Thành công rồi.”

Nho sinh màu vàng mỉm cười:

“Đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được đến khi ‘cô ta’ ra ngoài. Thời gian có hạn, chúng ta tiến hành bước cuối cùng thôi. Chuẩn bị xong rồi, ta sẽ bổ sung hết ‘đạo’ của các ngươi.”

Ngoại trừ Bắc Phương Đại Đế, cả sáu Trường Sinh Giả còn lại đều bước lên trước một bước, đợi nho sinh màu vàng hành động.

“Ta làm hộ pháp cho mọi người.”

Bác Phương Đại Đế nhẹ giọng nói.

Hắn là một tồn tại đặc biệt.

Nhờ vào trận pháp hồi sinh mà Tống Thư Hàng kích hoạt lúc trước, giờ trong hiện thế đã có một Bắc Phương Đại Đế. Hắn đã thoát khỏi “đạo” của Thiên Đế.

Nho sinh màu vàng lấy ngón tay làm bút, nhanh chóng vẽ lên hàng loạt đế văn trong không trung.

Bất luận là đế châu hay là đế văn, hắn đều khống chế một cách hoàn mỹ.

Chương đế văn này rất dài, do gần mười nghìn phù văn tạo thành.

Sau khi nho sinh màu vàng viết xong, ánh vàng trên người nhạt đi rất nhiều, xem ra hắn đã tiêu hao rất lớn.

“Ký tên đi.”

Nho sinh màu vàng nói.

Trường Sinh Giả thần bí thứ hai bước lên, vươn tay ra, trên cổ tay hắn buộc hai dây xích vàng kim.

Hắn bước lên, ký đạo hiệu của mình lên phần dưới của khế ước đế văn – Câu Hồn Đại Đế.

Tiếp đó Tây Phương Đại Đế cũng bước lên, giơ hai cánh tay rực lửa ra khỏi ống tay áo, ký tên “Tây Phương Đại Đế” vào.

Ngay khi ký xong, vầng nguyệt luân sau lưng hai Trường Sinh Giả này trở nên tròn hơn. Dường như thiếu sót của bọn họ đã được bù lại cả rồi.

“Đạo” của bọn họ không còn khiếm khuyết nữa.

Sau Tây Phương Đại Đế, Trường Sinh Giả thứ tư hít sâu một hơi, tiến lên trước một bước, giơ ngón tay ra khỏi vương bào:

“Chúng ta đã đợi ngày hôm nay quá lâu rồi.”

“Cũng không xem là lâu, đối với Trường Sinh Giả, chút thời gian này đáng gì chứ?”

Nho sinh màu vàng mỉm cười:

“Mau ký tên bán thân cho ta đi.”

“Muốn ta bán than thì ngươi nên giải quyết xong chuyện tình cảm của mình đi đã.”

Trường Sinh Giả thứ tư ký đạo hiệu của mình lên khế ước – Bàn Đào Qủa Chân Nhân.

Sau khi viết đạo hiệu xong, nguyệt luân sau lưng Trường Sinh Giả thứ tư cũng tròn hơn.

“Đợi khi nào ngươi xử lý chuyện tình cảm với Sở các chủ, kim long tỷ tỷ, Trình Lâm Tiên Tử, còn có bạch cốt muội muội linh ta linh tinh gì đó xong thì hãy nói chuyện bán thân với ta.”

Trường Sinh Giả thứ tư lên tiếng.

Giọng nói của người đó rất dịu dàng mềm mại, vị Trường Sinh Giả này là một tiên tử.

Nho sinh màu vàng: “…”

“Ha ha.”

Bàn Đảo Quả Chân Nhân ký tên xong thì lùi xuống luôn.

Trường Sinh Giả thứ năm bước lên, vươn ngón tay ra, chuẩn bị kí tên.

Nhưng khi hắn chuẩn bị viết đạo hiệu của mình thì từ trong cơ thể của nho sinh màu vàng có một giọng nói uy nghiêm truyên ra.

[Thời gian chi đạo, lấy ta làm đế, quang luân nghịch chuyển.]

Ngay sau đó, không gian bên cạnh nho sinh bắt đầu vặn vẹo.

Chương 1391: Các ngươi chỉ biết mỗi một câu an ủi thôi à?

Thời gian của chính nho sinh màu vàng bắt đầu nghịch chuyển.

Giống như hình ảnh bị tua ngược trong phim điện ảnh, Thiên Đế vốn bị dung hòa trong cơ thể hắn từ từ thoát ra ngoài.

“Thời gian chi đạo, lấy ta làm đầu!”

Nho sinh màu vàng nghiêm mặt lại, hét lên.

Đồng thời cũng có sức mạnh thời gian phát ra từ người hắn, chống lại pháp thuật “Quang Luân Nghịch Chuyển” của Thiên Đế.

Sức mạnh của Thiên Đế muốn thoát khỏi cơ thể nho sinh vàng kim nhưng sức mạnh của hắn lại cứ trói chặt lấy cô. Hai loại sức mạnh thời gian khác biệt giằng co không ngừng.

“Ngươi cưỡng chế hấp thu Thiên Đế thế này quá mạo hiểm, đáng lẽ ngươi nên tốn chút thời gian tiếp xúc với Thiên Đế, từ từ mưu đồ kế hoạch, như thế thì hợp nhất mới ổn định được.”

Một giọng nói nữ vang lên trong cơ thể của nho sinh vàng kim.

“Ta biết, nhưng chúng ta không có thời gian để từ từ. Ta bắt buộc phải nhân cơ hội Thiên Đế còn yếu để dung nhập cô ta, bổ khuyết cho ‘đại đạo’ của mọi người. Nếu không thì sau rất khó có cơ hội tốt như thế. Hơn nữa, nếu để Thiên Đế rời khỏi đây… e rằng mọi người sẽ mãi mãi không được giải thoát.”

Nho sinh vàng kim cười khổ đáp.

Trong cơ thể hắn, cô gái kia thở dài:

“Để ta ngăn chặn Thiên Đế, trước khi cô ấy thoát thân, ngươi tiếp tục duy trì khế ước đế văn, mau làm cho xong đi.”

“Cảm ơn.”

Nho sinh nói.

“Giữa ta và ngươi còn cần khách sáo làm gì… Nếu như ngươi thật sự muốn cảm ơn ta thì định lúc nào mới giải quyết chuyện của bạch long tỷ tỷ đây?”

Cô gái kia nói.

Nho sinh màu vàng: “…”

Cô mỉm cười yêu kiều, thay thế nho sinh trấn áp Thiên Đế, chặn cô ấy lại.

Nho sinh màu vàng lại thi triển sức mạnh duy trì khế ước đế văn.

“Nhanh lên đi!”

Hắn thúc giục.

Trường Sinh Giả thứ năm lại giơ tay ra, chuẩn bị viết đạo hiệu của mình lên. Nhưng ngay khi vừa vươn tay, cơ thể hắn bắt đầu hóa đá, chỉ trong chớp mắt nửa người đã biến thành tượng đá rồi.

Không chỉ hắn, hai vị Trường Sinh Giả thứ sáu, thứ bảy cũng bị hóa đá theo.

“Xem ra đã muộn mất rồi.”

Trường Sinh Giả thứ năm mỉm cười với nho sinh màu vàng, thở dài một tiếng.

“Không, vẫn chưa muộn! Mau viết đạo hiệu xuống, đừng từ bỏ.”

Hắn vội vàng hô lên.

“Ta… đã không cử động được nữa rồi.”

Trường Sinh Giả thứ năm đáp lại bằng ngữ điệu chậm chạp, đừng nói viết, bây giờ đến cầm bút hắn cũng không làm được.

Lúc này, một nửa cơ thể của Thiên Đế giãy ra khỏi người nho sinh màu vàng, cô thong thả nói:

[Hóa ra là thế, ngươi cũng giống như ta, là một phần của mảnh vỡ. Tống tự tìm đường chết, ta đúng là đã coi thường ngươi rồi. Ngươi ở Thiên Đình lâu như thế mà ta không chú ý tới điểm này.]

“Bởi vì ta khác với các ngươi.”

Nho sinh đáp.

[Mỗi người chúng ta đều khác nhau, chúng ta cùng ra đời từ một cội nguồn nhưng đã bị phân tách từ lâu, có được tính cách của riêng mình. Chúng ta đã không còn là một thể từ lâu rồi.]

Thiên Đế từ từ nói.

Lúc đầu… khi Tống Thư Hàng gặp được Thiên Đạo Rồng Đốm two, Rồng Đốm two nhờ hắn thu thập mảnh vỡ của Trình Lâm. Lúc đó hắn nhắc tới Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ cũng đang âm thầm thu thập mảnh vỡ này.

Hơn nữa phương thức và khái niệm cấu tạo của Thiên Đình viễn cổ rất giống với khung thế giới mới của Thiên Đạo thứ ba. Thiên Đạo Rồng Đốm two đoán có lẽ Thiên Đế đã lấy được rất nhiều tin tức từ mảnh vỡ Trình Lâm nên mới tạo ra được 'Thiên Đình viễn cổ' chi đạo.

Mà bây giờ xem ra, bản thân Thiên Đế chính là một trong số các mảnh vỡ ấy.

"Chặn cô ấy lại."

Nho sinh màu vàng lại hô lên.

Cùng lúc đó, Bắc Phương Đại Đế, Câu Hồn Đại Đế, Tây Phương Đại Đế, Bàn Đào Quả Chân Nhân đồng loạt ra tay, chuyển Trường Sinh Giả thứ năm, sáu, bảy đã bị hóa đá ra sau lưng bảy vạn chiến sĩ giáp vàng.

Nho sinh vàng chắp hai tay vào, cưỡng chế đóng không gian màu vàng lại.

"Không cản nổi nữa."

Giọng nữ bên trong cơ thể hắn lại vang lên:

"Trong cơ thể sống lại của Thiên Đế còn ẩn chứa một sức mạnh khác."

Thiên Đế không phải chỉ là một mảnh vỡ đơn thuần. Trong cơ thể của cô còn có một loại sức mạnh khác, nó cường đại đến mức không thể địch lại.

Dưới sự trợ giúp của sức mạnh này, Thiên Đế lại tách mình khỏi cơ thể của nho sinh màu vàng.

"Nếu như không có sức mạnh khác giúp đỡ, cơ thể sống lại của Thiên Đế không thể ẩn giấu lâu thế mà không bị người khác phát hiện. Chuyện này chúng ta đã đoán ra từ lâu rồi."

Nho sinh màu vàng cắn răng nói.

Hư ảnh của Thiên Đế tách ra xong thì ngoắc tay một cái.

Cơ thể của Vũ Nhu Tử đang nằm trên mặt đất bị triệu hoán

tới.

“Đừng hòng.”

Nho sinh màu vàng bước lên trước một bước, vươn tay tế ra một tờ kinh văn, bao phủ và bảo vệ Vũ Nhu Tử. Cơ thể của Vũ Nhu Tử bị cố định tại chỗ, Thiên Đế không thể lôi kéo cô được nữa.

Thế nhưng… trong người Vũ Nhu Tử có một thân ảnh bị kéo ra, chui vào cơ thể của Thiên Đế.

Là linh quỷ của Vũ Nhu Tử.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử khoa chân múa tay, bị Thiên Đế cưỡng chế hút lấy.

Cơ thể sống lại của Thiên Đế hợp lại cùng linh quỷ.

Dáng vẻ của linh quỷ thay đổi, hóa thành hình dáng một cô gái uy nghiêm. Mình mặc long bào, đầu đội mũ Bình Thiên.

Không biết có phải ảo giác hay không, hình dáng của mũ Bình Thiên này rất giống với mũ của mỹ nhân rắn công đức.

…

…

Trong không trung, Thiên Đế mở mắt ra, một đôi mắt đen kịt không có lòng trắng. Cô nhìn xuống nho sinh màu vàng, nhếch môi nói:

“Hình như ta đã nhớ lại một vài chuyện vô cùng thú vị. Tóm lại… ngươi đã thất bại rồi, Tống Nhất.”

Trong khi nói chuyện, sau lưng Thiên Đế hiện lên hư ảnh một ‘Thiên Đình viễn cổ’ đã bị phá nát. Đó là hình chiếu đại đạo của cô.

“Thất bại thì phải trả giá rất đắt đấy.”

Thiên Đế nói.

Ngay khi hình chiếu của Thiên Đình viễn cổ hiện ra, tượng của Trường Sinh Giả thần bí thứ năm, sáu, bảy trong không gian của nho sinh màu vàng hóa thành một đống cát.

Thân ảnh của ba vị Trường Sinh Giả xuất hiện bên trong hình chiếu Thiên Đình.

“Đừng ~”

Nho sinh màu vàng kêu lên.

“Bọn họ thuộc về ta, Tống Nhất.”

Thiên Đế vươn tay đặt lên môi:

“Đến cả ngươi cũng là của ta. Rồi sẽ có một ngày, chúng ta sẽ lại hợp nhất. Nhưng lúc đó… ta sẽ làm chủ.”

Nho sinh màu vàng không phí lời, bạo phát ngay tức khắc.

Mấy chục nghìn loại pháp thật, vũ kỹ khác nhau vây lấy Thiên Đế.

Trong chớp mắt, vạn vật trong thiên hạ đột nhiên thất sắc, trong vùng không gian nhỏ bé ấy, hiệu ứng ánh sáng của vô số pháp thuật và vũ kỹ lóe lên.

Thiên Đế chắp tay sau lưng, đối mặt với hàng vạn công kích.

Trong hư không có một đôi tay khổng lồ màu vàng hiện lên, từ từ khép lại, bảo vệ lấy cô.

Tất cả pháp thuật, vũ kỹ, ý cảnh vừa chạm vào đôi tay màu vàng liền bị chôn vùi, hoàn toàn biến mất.

Đôi tay đó nâng đỡ Thiên Đế, từ từ lui vào thông đạo không gian.

[Bệ hạ, chúng ta vẫn còn cơ hội… Hành sự do người, đừng tức giận.]

[Bệ hạ đừng khóc, đứng dậy đi.]

[Có lẽ với chúng ta, đây cũng là một cách giải thoát.]

Sau lưng Thiên Đế, trong hình chiếu của Thiên Đình viễn cổ, ba Trường Sinh Giả thần bí an ủi nho sinh màu vàng.

Trong khi nói chuyện, Thiên Đế hoàn toàn biến mất, đem theo cả ba Trường Sinh Giả.

…

…

Nho sinh màu vàng đứng ngơ ngác tại chỗ.

Một lúc lâu sau, không gian màu vàng sau lưng hắn lại mở ra.

“Đạo của ba ngươi bọn họ có còn không?”

Nho sinh quay đầu lại, cười khổ hỏi.

Bắc Phương Đại Đế lắc đầu, hắn giang hai tay ra, để lộ ba quả cầu nhỏ. Trong mỗi quả cầu đều có một loại thực vật quỷ dị.

Nho sinh màu vàng nói:

"Cũng may, đạo chủng vẫn còn. Vẫn còn cơ hội."

"Ta đã nói từ lâu rồi, bệ hạ vô duyên với Nho gia. Lần này xuất hiện ngươi cứ muốn ăn mặc kiểu Nho gia cho bằng được, bây giờ thì hay rồi, có chuyện rồi đấy."

Tây Phương Đại Đế nói.

Bàn Đào Quả Tiên Tử tiếp lời:

"Tây Phương tiền bối, những lúc thế này ngươi đừng đả kích bệ hạ nữa. Ngươi không thấy là hắn sắp khóc rồi à? Bây giờ phải an ủi một chút mới đúng."

Tây Phương Đại Đế thở dài, tỏ vẻ dịu dàng an ủi:

"Được rồi, Bệ Hạ. Đừng khóc, đứng lên nào. Đạo chủng vẫn còn, chúng ta vẫn còn cơ hội, nhất định có thể cứu bọn họ ra."

Nho sinh màu vàng ngẩng đầu nhìn trời, vẻ sầu khổ trên mặt càng sâu hơn.

Đờ mờ, các ngươi chỉ biết an ủi mỗi một câu 'đứng lên đi nào' thôi hả? Ai phát minh thế? Có tin trẫm lôi tên đó ra rồi biến thành hắn thành tro bụi không hả?

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế cau mày hỏi:

"Đôi tay màu vàng xuất hiện lúc cuối cùng là của ai thế? Đó là đồng minh của Thiên Đế ư?"

Nho sinh màu vàng thở dài thật sâu.

Một lúc lâu sau, hắn lên tiếng:

"Ta nghi đôi tay đó là của vị đương kim ấy."

Vị đương kim? Đương kim Thiên Đạo ư?

"Không phải vị đó đã xảy ra vấn đề rồi à? Tại sao còn ra tay cứu Thiên Đế chứ?"

Bàn Đào Quả Tiên Tử nghi hoặc hỏi.

Nho sinh màu vàng đáp:

"Vị kia hiện đang ở trạng thái lập trình hóa, chỉ biết chấp hành quy tắc của Thiên Đạo một cách cứng nhắc. Nhưng mọi người đừng quên, không phải bẩm sinh nó đã thế này. Khi chưa bị 'lập trình hóa', chắc chắn nó đã bố trí dường lui cho mình rồi."

"Tại sao ngươi lại đoán như vậy?"

Cô gái trong cơ thể nho sinh màu vàng lại hỏi.

“Nếu như ta là cái vị đương kim kia, sau khi phát hiện bản thân có khiếm khuyết thì chắc chắn sẽ tìm cách lấy đầy lỗ hổng đó, không thể để đấy mặc kệ được.”

Hắn trả lời.

“Ý ngươi là, Thiên Đế và Thiên Đình viễn cố là đường lùi để vị kia bổ khuyết cho mình ư?”

Bắc Phương Đại Đế day mi tâm, hỏi.

Đây tuyệt đối không phải một tin tức tốt lành gì.

Điều này có nghĩa bọn họ phải cứu đồng đội của mình từ tay đương kim Thiên Đạo. Cho dù Thiên Đạo có khiếm khuyết, đã bị lập trình hóa thì đó vẫn cứ là Thiên Đạo, trong chư thiên vạn giới, ai dám đối đầu với nó cơ chứ?

Tây Phương Đại Đế:

“Ta có một câu hỏi, nếu như Thiên Đình viễn cổ là đường lui của vị kia, có vị kia làm hậu thuẫn, vậy thì tại sao năm đó Thiên Đình còn bị người ta hủy diệt chứ?”

“Có lẽ là vì có người phá hủy kế hoạch của hắn, còn muốn mượn Thiên Đình viễn cổ để đẻ trứng chăng? Hoặc là còn nhiều lí do phức tạp hơn cũng không chừng?”

Nho sinh màu vàng ngẩng đầu nhìn lên trời, nói với vẻ bí hiểm.

Dứt lời, hắn lại chui vào trong không gian.

Giống hệt như lúc đến, hắn vẫn cưỡng chế xâm nhập vào không gian, cơ thể từ từ biến mất.

[Thiên Đình viễn cổ chỉ có đổ nát mới là một Thiên Đình tốt.]

****

Bên trong dòng chảy hỗn loạn của không gian.

Bạch long bảo vệ Tô thị A Thập Lục, mỹ nhân rắn công đức bảo vệ Tống Thư Hàng, bơi trong dòng chảy hỗn loạn.

Lúc này, phía trước truyền tới dao động không gian.

Sau đó, một đôi tay màu vàng che chở cho Thiên Đế xuất hiện.

Chương 1392: Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng

Bạch long nhìn chằm chằm Thiên Đế đầy cảnh giác, mỹ nhân rắn công đức tan ra, biến thành một chùm ánh sáng công đức, bao lấy Tống Thư Hàng.

Ở phía trước, hai cánh tay vàng kim mở ra. Thiên Đế đứng trong lòng bàn tay, phát ra đế uy vô thượng.

Cô nhìn Tống Thư Hàng và bạch long.

“Ơ, Kim Long Tiên Tử, chúng ta lại gặp rồi.”

Thiên Đế hươ hươ tay với bạch long, sau đó lại nghía Tống Thư Hàng đang hôn mê.

Cô nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, như có điều suy nghĩ.

Một lúc sau.

Thiên Đế đột nhiên nói:

“Kim Long Tiên Tử, Bá Tống Huyền Thánh này là ai? Ngươi quen hắn à?”

“Hả?”

Bạch long ngẩn ra.

Mấy phút trước các ngươi còn chọi nhau một trận, chỉ mới chớp mắt ngươi đã lại hỏi ta Bá Tống là ai ý hả?

“Lạ thật, chẳng lẽ ta lại quên mất chuyện gì à? Ta có cảm giác mình có việc cần tìm hắn.”

Thiên Đế day mi tâm.

Không chỉ Tống Thư Hàng, còn cả Tô thị A Thập Lục đứng bên cạnh nữa, cô không tài nào nhớ nổi đã gặp họ ở đâu.

Bạch long đờ người ra, ngay sau đó trong đầu cô hiện lên một khả năng… hiệu quả của phòng tối Thiên Đạo?!

Sau khi Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử bị nhốt vào phòng tối của Thiên Đạo, ký ức có liên quan đến họ trong đầu của tất cả các tu luyện giả thuộc chư thiên vạn giới đều trở nên trong suốt. Tên của ba người Tống Thư Hàng biến mất khỏi mọi danh sách. Thậm chí đến cả ảnh chụp chung của họ với người khác cũng bị xóa.

Có thể nói phòng tối của Thiên Đạo đã xóa đi vết tích về sự tồn tại của ba người từ tận gốc rễ. Là phiên bản update siêu mạnh của công pháp mà **JS tu luyện.

Bây giờ, tuy rằng cả ba đã ra khỏi phòng tối của Thiên Đạo… nhưng mà là ra ngoài theo kiểu vượt biên. Hơn nữa sau khi ra thì vẫn cứ ở trong bí cảnh đặc biệt này.

Tiếp đó lại bị trục xuất đến không gian loạn lưu, ba người Tống Thư Hàng vẫn chưa thật sự đặt chân vào hiện thế.

Chẳng lẽ hiệu ứng phòng tối của Thiên Đạo trên người cả ba còn chưa biến mất ư?

Thế nên tuy rằng lúc trước vừa gặp bọn Tống Thư Hàng xong, nhưng chỉ quay đi ngoảnh lại Thiên Đế đã quên mất họ?

Về phần Thiên Đế nhận ra kim long thủy tổ thì là vì bản thể của thủy tổ vẫn ở trong long mộ dưới lòng đất trên hòn đảo thần bí. Sự tồn tại của cô không bị biến thành trong suốt.

“Sao ta cứ có cảm giác vị Bá Tống Huyền Thánh này từng giúp đỡ ta thế nhỉ?”

Thiên Đế nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng rồi hỏi.

Bạch Long Tiên Tử bình tình đáp:

[Hắn giúp ngươi thoát khỏi vùng đất thí luyện.]

“Hóa ra là thế.”

Thiên Đế suy tư, nói:

“Vậy có phải hắn từng đánh một trận với ta không? Ta biết để thoát khỏi thí luyện chi địa thì ta phải nhập vào cơ thể một người bạn của hắn.”

“Đúng.”

Bạch Long Tiên Tử tiếp tục đáp lại với giọng bình tĩnh.

“Chậc.”

Thiên Đế day mi tâm:

“Lần này cơ thể hồi sinh có chút vấn đề, khi khổng khi không lại hay mất một phần trí nhớ.”

Khi Thiên Đế nói chuyện với bạch long, Tống Thư Hàng cũng tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Linh lực trong cơ thể hắn tiêu hao quá nhiều, bị pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú hút cạn, bây giờ hắn yếu tới mức không nhúc nhích nổi một ngón tay.

Thiên Đế nhìn Tống Thư Hàng:

“Ngươi tỉnh rồi à? Bá Tống Huyền Thánh.”

Tống Thư Hàng nghe thấy giọng nói này thì kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Thiên Đế.

Lúc này Thiên Đế không còn mang dáng vẻ của Vũ Nhu Tử nữa. Hơn nữa khí tức của cô cũng rất khác so với Vũ Nhu Tử.

Chẳng lẽ Thiên Đế thoát khỏi trạng thái ký sinh Vũ Nhu Tử rồi à?

Nếu thế thật thì đúng là một tin tốt.

“Bá Tống Huyền Thánh, ta rất thích ngươi.”

Thiên Đế nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vô thức đáp:

“Ta không có sở thích trở thành hậu cung của người khác đâu.”

“Ơ? Ta từng nói muốn nạp ngươi vào hậu cung à?”

Thiên Đế bật cười, nói:

“Ta chỉ cảm thấy ngươi rất hợp tính ta, có muốn gia nhập với ta không? Chúng ta cùng xây dựng lại thiên cung, đợi đến khi ta quân lâm thiên hạ lần nữa, ít nhất có thể đảm bảo cho ngươi lên đến cảnh giới Trường Sinh Giả.”

[Không!]

Bạch long tỷ tỷ đứng bên cạnh trả lời thay Tống Thư Hàng.

“Không phải Trường Sinh Giả dung hợp với ‘Thiên Đình viễn cổ chi đạo’ mà là Trường Sinh Giả có đại đạo hoàn chỉnh. Thế cũng không cần à?”

Thiên Đế ung dung hỏi.

[Đạo của Trường Sinh Giả chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ, ngươi đang lừa ai thế hả?]

Bạch long tỷ tỷ lạnh giọng đáp.

“Thế là ngươi chẳng biết gì về ta rồi. Ta chính là Thiên Đế, tất nhiên phải có thủ đoạn riêng của mình.”

Thiên Đế dứt lời liền vươn tay tạo thành tư thế cầm hoa.

Sau đó, một viên đế châu xuất hiện giữa các ngón tay của cô.

Cô chìa đế châu về phía Tống Thư Hàng:

“Bao giờ nghĩ thông, ngươi có thể thông qua nó để liên lạc với ta bất cứ lúc nào.”

Đế châu?

Tống Thư Hàng: “…”

Thứ này vừa động vào người hắn là biến thành rác đấy. Ngộ nhỡ hắn động vào, nó biến luôn ra rác thì Thiên Đế có cho rằng hắn đang khiêu khích cô ta không nhỉ?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang do dự, Thiên Đế đã nhét ngay đế châu vào trong tay hắn.

Nhưng lần này, đế châu… không vỡ!

Đế châu phát ra khí tức sinh mệnh mạnh mẽ, cầm vào tay lại có cảm giác lạnh buốt.

“Có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại, Bá Tống Huyền Thánh.”

Dứt lời, Thiên Đế xoay người bước lên đôi tay màu vàng.

Hai bàn tay màu vàng khép lại.

Trong không trung, một khe nứt không gian mở ra, Thiên Đế và đôi tay khổng lồ kia cùng biến mất.

…

…

“Cô ấy đi rồi.”

Bạch long tỷ tỷ thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

“Trong không gian loạn lưu. Ngươi tiêu hao quá nhiều linh lực, nghỉ ngơi một lúc nữa đi. Ta đi tìm lối ra, tìm được là chúng ta có thể về rồi.”

Bạch long tỷ tỷ dịu dàng nói.

“Vũ Nhu Tử đâu?”

Tống Thư Hàng vẫn hơi lo lắng.

“Nhìn trạng thái vừa nãy của Thiên Đế có thể thấy cô đã hoàn toàn thoát khỏi cơ thể Vũ Như Tử, nói không chừng cô ấy vẫn đang ở chỗ cũ. Chúng ta nhanh chóng trở về xác nhận xem sao.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Trong khi nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức lại xuất hiện, dịu dàng ôm lấy Tống Thư Hàng.

“Ngươi nghỉ ngơi một lúc nữa đi, đợi về đến hiện thế ta sẽ gọi ngươi.”

Bạch long tỷ tỷ nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, cảm giác mệt mỏi ập tới, hắn lại nhắm mắt vào, chìm vào giấc ngủ sâu.

****

Trong mơ, Tống Thư Hàng biến thành một u linh.

Hắn phát hiện mình bị đựng ở trong một thiết bị nhìn có vẻ vô cùng hiện đại, xung quanh có vô số ánh sáng từ các dụng cụ xẹt qua, đo lường các thông số của hắn.

Ánh sáng từ những dụng cụ này quét tới, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn vô thức muốn tránh né nhưng cơ thể u linh lại không cử động chút nào.

[Cảm giác này… lại nhập mộng rồi à?]

Nhập mộng nhiều lần rồi nên Tống Thư Hàng cũng tự tìm ra một quy luật. Cũng giống như những giấc mộng bình thường, cảm giác khi nhập mộng vô cùng chân thật, hơn nữa hắn hoàn toàn không khống chế được cơ thể của mình.

Vậy lần này hắn đi vào giấc mộng của ai đây?

Một u linh ư?

Gần đây mình có tiếp xúc với sinh vật u linh quỷ quái nào à? Chẳng có tí ấn tượng nào hết.

Muốn nhập mộng cần phải có “cơ duyên”.

Cơ duyên này không cố định, có thể là một giọt máu, tiếp xúc với linh hồn, thậm chí còn có thể là do linh quỷ của hắn chạm trán với nhân vật nào đó.

Nhưng tóm lại, trước khi nhập mộng hắn nhất định phải có cơ hội tiếp xúc với đối tượng nhập mộng mới được.

Hắn không thể tự nhiên đi vào giấc mơ của một sự vật mà mình chưa hề tiếp xúc được.

[Nhưng gần đây ta không hề tiếp xúc với bọn u linh quỷ quái nào chứ nhỉ?]

Thời gian trong giấc mộng trôi qua rất nhanh.

Mỗi ngày đều có một dụng cụ khác nhau đi vào, tiến hành quét, kiểm tra u linh mà Tống Thư Hàng nhập vào. Thậm chí có lúc còn tàn nhẫn cắt một miếng từ trên người u linh xuống, vứt vào trong dụng cụ ở phòng bên cạnh để tiến hành xét nghiệm.

Sau khi xét nghiệm xong, phần cơ thể bị cắt ra lại được đưa trở về.

Kể ra cũng lạ, bộ phận bị cắt ra cứ về tới bên cạnh u linh là lại chủ động hợp lại, khôi phục y như cũ.

[Nhìn trời, đã trôi qua bao lâu rồi?]

Sau Thông Nương thì đây chắc hẳn là giấc mộng thứ hai khiến người ta muốn sụp đổ.

Thông Nương là một mình tự bén rễ ở đỉnh núi cao, dãi nắng dầm mưa hằng trăm năm.

Mà lần này biến thành một u linh bị giam cầm, hắn bị người ta nghiên cứu bất kể ngày đêm.

So ra, tuy rằng không nhàm chán như cuộc đời của Thông Nương nhưng bị người ta nghiên cứu cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

[Còn chẳng bằng cuộc đời cây hành của Thông Nương, ít nhất cô ấy còn giống một ẩn sĩ, chỉ cần yên tĩnh mà ngẩn người thôi.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng nhàn rỗi đến phát ngán, niềm vui mỗi ngày của hắn chính là bị nghiên cứu, sau đó quan sát đống dụng cụ không ngừng thay đổi trong phòng nghiên cứu.

Trong phòng nghiên cứu không có khái niệm thời gian.

Cũng không biết qua bao lâu, phòng thí nghiệm nhìn vô cùng hiện đại này cũng có thay đổi.

Trên vách tường sạch bong mở thêm một cái cửa lớn.

Sau đó có một quả cầu lăn từ cửa vào.

Nó có cơ thể màu bạc, có cảm giác như kim loại. Nhìn giống như một quả cầu được đúc thành từ kim loại nhưng bề mặt lại chuyển động được, như là thể lỏng vậy.

Đại lão quả cầu kim loại thể lỏng!

Nhưng đại lão quả cầu kim loại thể lỏng này không giống vị ở Cửu U kia.

Vị ở Cửu U kia là quả cầu màu đen, còn vị ở trước mặt hắn bây giờ là màu bạc.

[Thiên Đạo]

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Đây chính là đương kim Thiên Đạo.

Vào thời viễn cổ, nó đột nhiên xuất hiện, tranh giành vị trí Thiên Đạo với Thánh Nhân Nho Gia.

Đương kim Thiên Đạo vô cùng thần bí, không ai biết thông tin về nó.

Gốc gác, lai lịch, thuộc hệ tu luyện nào, có năng lực đặc biệt gì, tất cả mọi thứ về nó đều là một câu đố. Nó không phải là người, không phải quỷ, không phải thú, không phải yêu, không phải ma cũng chẳng phải thần, nó không giống với bất cứ sự tồn tại nào trên đời này. Không những là cơ thể, cả cách thức tấn công, hệ thống tu luyện đều hoàn toàn khác với tất cả các hệ tu luyện giả.

Thánh Nhân Nho Gia và nó đại chiến mười năm, cuối cùng vì tiêu hao quá nhiều năng lượng nên thất bại.

Ngoại trừ trận chiến với Thánh Nhân Nho Gia, trong chư thiên vạn giới không ai gặp lại nó.

Nó đột nhiên xuất hiện, đột nhiên trở thành Thiên Đạo rồi từ đó về sau không xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Tin tức duy nhất có liên quan đến nó là chuyện Nho gia biến mất.

Việc đó là do quả cầu kim loại thể lỏng sử dụng cơ hội vào hiện thế một lần duy nhất của chúa tể Cửu U, đánh tan Nho gia vốn đang phồn vinh năm đó.

Sau này, theo như suy đoán của các đại năng trong chư thiên vạn giới, đương kim Thiên Đạo đã bước vào giai đoạn lập trình hóa. Mà cách đây không lâu, Thiên Đạo có biến, rất có thể nó phải nhường lại vị trí của mình.

“Kiệt tác đến từ Thiên Đạo đời thứ ba, linh quỷ chân chính đầu tiên trong trời đất - Mảnh vỡ của Quỷ Thần.”

Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng đi đến bên u linh mà Tống Thư Hàng biến thành, nhẹ giọng nói.

Mảnh vỡ Quỷ Thần?

Kiệt tác của Thiên Đạo đời thứ ba á?

Đó chẳng phải là mảnh vỡ của Trình Lâm à! Trình Lâm là cách thoát thân mà Thiên Đạo thứ ba bồi dưỡng ra. Thiên Đạo thứ ba dùng cô để hồi sinh Rồng Đốm two, thoát khỏi hạn chế của chúa tể Cửu U.

Về sau Trình Lâm vỡ thành các mảnh nhỏ, tới nay vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Chương 1393: Bảy Đời Thiên Đạo

Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng đang nghiên cứu mảnh vỡ quỷ thần ư?

Nó muốn làm gì?

Tống Thư Hàng khá là tò mò nhưng hắn lập tức thu liễm ý niệm, cố gắng giữ bản thân ở trạng thái tâm vô tạp niệm.

Trạng thái nhập mộng của hắn rất quỷ dị, không đơn giản chỉ là nằm mơ thấy cuộc đời của người khác không thôi.

Lúc hắn nhập mộng, nếu đối tượng nhập mộng tiếp xúc với một số đại lão Kiếp Tiên hoặc đại năng Trường Sinh Giả có thực lực mạnh, rất có thể hắn sẽ bị đối phương cảm ứng được.

Quả cầu kim loại thể lỏng chính là Thiên Đạo, là tồn tại mạnh nhất trong chư thiên vạn giới. Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đều có khả năng cảm ứng được hắn, vậy chắc chắn Thiên Đạo cũng không kém hơn họ được.

Tống Thư Hàng cố gắng duy trì trạng thái tâm vô tạp niệm, để bản thân im lặng làm một người ngoài cuộc quan sát mọi chuyện, hy vọng Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng sẽ không chú ý đến hắn.

Quả cầu kim loại thể lỏng lại lăn đến bên cạnh một thiết bị gì đó, trên cánh tay mọc ra mấy xúc tu, gõ điên cuồng trên bàn phím của thiết bị.

“Ký ức lấy được từ trên mảnh vỡ quỷ thần này rất hỗn loạn. Trong đó chỉ có ký ức liên quan đến mấy bước tạo ra thế giới mới của Thiên Đạo đời thứ ba, cùng với một số pháp môn hồi sinh lung tung gì đó là dùng được, nhưng đây không phải là thứ ta cần. Nếu đã trở thành Thiên Đạo, tại sao còn muốn trốn tránh trách nhiệm của Thiên Đạo chứ? Thứ ta cần chỉ là tu bổ bộ phận mà bản thân bị thiếu thôi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nhỏ giọng nói.

Nó chướng mắt những phương án mà Thiên Đạo đời thứ ba thiết kế ra để thoát thân. Nếu đã trở thành Thiên Đạo, đúc thành thân thể bất hủ bất diệt, sống tốt lành êm đẹp, tại sao lại muốn thoát khỏi chức vị Thiên Đạo?

Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng không thể hiểu nổi cách nghĩ của Thiên Đạo đời thứ ba cùng với Thiên Đạo đời trước đó.

“Bây giờ nó đã trở thành Thiên Đạo, tuy vị kia của Nho gia đã bại trận nhưng lại gặm mất một bộ phần của nó.”

Suy nghĩ chỉ chợt lóe lên, Tống Thư Hàng lại nhanh chóng thu liễm ý niệm của bản thân.

“Khoan đã... có lẽ có thể tìm ra cách tu bổ phần khuyết thiếu của ta trong phương pháp tạo ra thế giới hoàn toàn mới của kế hoạch quỷ thần do Thiên Đạo đời thứ ba tạo ra.”

Quả cầu kim loại thể lỏng suy tư.

Quả cầu kim loại thể lỏng tiến vào trạng thái ‘người suy tư’, thân thể bỗng biến thành một người kim loại có vóc dáng cao to.

Sau đó nó bắt đầu uốn éo, nhảy một điệu múa quỷ dị.

Trong lúc múa suy tư về cuộc đời, trong lúc múa sẽ có linh cảm tuôn trào.

Cả Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng hay quả cầu mập Cửu U đều đam mê nhảy múa.

Mà bây giờ quả cầu kim loại thể lỏng đã là Thiên Đạo, lúc nó nhảy múa, trong thiên địa sẽ có dị tượng phối hợp với nó. Ví dụ như mây lành xuất hiện, tiên nhạc tự động vang lên, sen vàng mọc thành cụm, v.v...

Thiên Đạo chính là một tồn tại từ mang theo BGM + hiệu ứng ánh sáng cá nhân.

Sau khi múa xong một bài, Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng dừng lại, thân thể co lại thành một quả cầu như trước.

“Nếu bản thân ta thiếu mất một bộ phận, lại không thể tìm về, vậy thì lấy từ trên người những sinh vật khác ghép vào thôi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Trên người nó có hơn trăm cánh tay vươn ra, bắt đầu viết chữ trong hư không.

Những chữ mà nó viết ra, Tống Thư Hàng không biết chữ nào cả.

Quả cầu kim loại thể lỏng cứ viết rồi lại sửa liên tục.

Trong quá trình này, thỉnh thoảng nó sẽ biến mất một quãng thời gian, hình như là phải đi hoàn thành trách nhiệm của Thiên Đạo.

Sau khi hoàn thành trách nhiệm của Thiên Đạo, nó lại trở lại, tiếp tục sửa đổi hoàn thiện những phù văn trong hư không.

Nếu rảnh rỗi nó sẽ cắt mảnh vỡ quỷ thần mà Tống Thư Hàng phụ thân vào ra để nghiên cứu một chút, hoặc là rút một số ký ức từ trên mảnh vỡ quỷ thần để làm tư liệu.

Cứ thế, hơn một năm trôi qua.

Trong một năm này, Tống Thư Hàng lúc nào cũng run sợ, sợ Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Thậm chí nhiều lúc hắn cũng hoài nghi phải chăng thật ra quả cầu kim loại thể lỏng đã phát hiện ra nhưng lại không thèm để ý đến hắn?

Hay quả cầu kim loại thể lỏng tưởng hắn là ý thức Trình Lâm ẩn giấu trông mảnh vỡ quỷ thần?

Tóm lại, Tống Thư Hàng đã bình an sống qua hơn một năm.

“Xong rồi!”

Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng đột nhiên nói.

Ở trước mặt hắn là một bài viết bằng chữ viễn cổ, phù văn nhiều đến mức phủ kín cả phòng nghiên cứu.

Tống Thư Hàng là người mù chữ viễn cổ nhưng trong hơn một năm này, hắn vận dụng trí nhớ siêu tốt của tu sĩ, xem phù văn viễn cổ như hình vẽ, cố gắng nhớ hết tất cả vào trong đầu.

“Kế hoạch lấp đầy Thiên Đạo... dự án Thiên Đình.”

Quả cầu kim loại thể lỏng khẽ nói.

“Dự án Thiên Đình ư?”

Tống Thư Hàng thầm giật mình.

Là trùng tên hay dự án Thiên Đình mà Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng nói đến chính là chỉ Thiên Đình viễn cổ?

“Dự án này có thể thực hiện được, ta cần một ‘nhân vật chính’ thực hiện dự án này. Để nó thành lập Thiên Đình, dung hợp đạo của Trường Sinh Giả để hoàn thiện bộ phận bị thiếu của ta.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lẩm bẩm.

Dứt lời, quả cầu kim loại thể lỏng mở một chiếc hộp ra.

Trong hộp đựng rất nhiều con mắt, có lớn có nhỏ đủ loại đủ kiểu.

“Vật thí nghiệm của Thiên Đạo đời thứ hai, có chúng trong tay có thể rút gọn rất nhiều bước đồng thời cũng tiết kiệm rất nhiều thời gian của ta.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lại lên tiếng.

Nó là Thiên Đạo đặc biệt nhất trong các đời Thiên Đạo của chư thiên vạn giới.

Trước khi chứng đạo, những Thiên Đạo khác hầu như vị nào cũng xưng bá chư thiên vạn giới. Mỗi một vị Thiên Đạo đều là tồn tại đáng gờm như Thánh Nhân Nho gia, có chiến lực rất mạnh, cực mạnh, mạnh đến không tưởng.

Sau khi xưng bá chư thiên vạn giới xong, những Thiên Đạo trước kia lại ngẩng cao đầu tấn thăng Thiên Đạo, nắm giữ pháp tắc.

Bản thân chiến lực trực diện của nó còn không bằng Thánh Nhân Nho gia. Thậm chí lúc trở thành Thiên Đạo, nó còn bị gặm một phát, khiến nó trở thành Thiên Đạo không hoàn chỉnh duy nhất trong tất cả các đời Thiên Đạo.

Sau khi tấn thăng Thiên Đạo, quả cầu kim loại thể lỏng lập tức tìm cách chữa trị bộ phận bị thiếu của bản thân.

Lúc mới vừa tấn thăng Thiên Đạo, nó sử dụng quyền hành của Thiên Đạo, bắt đầu thu thập bảo vật do nhiều đời Thiên Đạo trước để lại trong chư thiên vạn giới.

Nó thu thập được một số bảo vật của Thiên Đạo đời thứ hai, thứ ba và thứ sáu.

Thiên Đạo đời thứ nhất thần bí khó lường, tồn tại ở niên đại quá xa xưa, trong chư thiên vạn giới không hề có bất kỳ ghi chép gì liên quan đến hắn. Quả cầu kim loại thể lỏng đoán có lẽ trước khi biến mất, Thiên Đạo đời thứ nhất đã chủ động xóa bỏ tất cả thông tin liên quan đến bản thân từ tận gốc rễ. Ngay cả quả cầu kim loại thể lỏng cũng không tìm được bất kỳ sự vật gì có liên quan đến hắn.

…

Về phần Thiên Đạo đời thứ hai, vị này cũng đã xóa đi tên thật nhưng để lại không ít thứ, ví dụ như hành tinh mọc mắt đi lang thang trong chư thiên vạn giới để truyền giáo, đây là một món đạo khí.

Nói đến món đạo khí này, quả cầu kim loại thể lỏng cũng từng kéo qua nghiên cứu một đoạn thời gian nhưng không nghiên cứu ra được kết quả gì. Đây chắc là món vũ khí mà Thiên Đạo đời thứ hai không nỡ hủy nên đã để nó lại trước khi biến mất.

Ngoài hành tinh mọc mắt ra, Thiên Đạo đời thứ hai còn để lại không ít vật phẩm thí nghiệm về mắt, phẩm cấp nào cũng có.

Cao cấp thì có nhãn ma chi vương có thể phát triển thành Kiếp Tiên, cấp thấp thì có nhãn phao yêu nhất phẩm cực hạn, còn có một số tồn tại kiểu như người khổng lồ một mắt, ngụy thần mắt to dưới đáy biển.

Có thể thấy được Thiên Đạo đời thứ hai có hứng thú đặc biệt đối với con mắt, hắn là người cuồng mắt.

…

Sau đó là Thiên Đạo đời thứ ba, vật phẩm mà vị này để lại trong thế gian càng nhiều hơn. Dựa vào một số tài liệu sưu tầm được, quả cầu kim loại thể lỏng đoán Thiên Đạo thứ ba hẳn là một tồn tại mang hình rồng.

Những thứ mà vị Thiên Đạo này để lại có Kim Liên, Tà Liên. Hai thứ này đã từng là công cụ thoát thân của Thiên Đạo đời thứ ba, nhưng có lẽ kế hoạch có thiếu sót nên cuối cùng Thiên Đạo đời thứ ba không sử dụng kế hoạch này.

Trong đó còn có mảnh vỡ quỷ thần mà nó đang nghiên cứu.

Còn có một thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thần bí, không rõ tung tích.

Ngoài ra trong lúc Thiên Đạo đời thứ ba tại chức, hắn đã tạo ra vô số không gian có lớn có nhỏ. Những không gian này đều là sản phẩm phụ được tạo ra trong quá trình thí nghiệm Kim Liên, Tà Liên.

Những không gian này cũng chỉ có Thiên Đạo mới có quyền mở ra.

Sau đó lại được một số Thiên Đạo đời sau tiếp tục hoàn thiện, gia cố, bổ sung, cuối cùng những không gian lớn nhỏ này đã trở thành phòng tối Thiên Đạo.

So với Thiên Đạo đời thứ hai cuồng mắt, Thiên Đạo đời thứ ba càng giống một nhà phát minh kiêm một nhà nghiên cứu. Những phát minh và nghiên cứu của hắn liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, là một Thiên Đạo toàn năng.

...

Thiên Đạo đời thứ tư và Thiên Đạo đời thứ năm không để lại bao nhiêu thứ. Mà quả cầu kim loại thể lỏng lại đang nóng lòng muốn bổ sung phần không trọn vẹn của bản thân, những thứ mà Thiên Đạo đời thứ tư và Thiên Đạo đời thứ năm để lại chẳng có chút tác dụng gì, không hề có giá trị nghiên cứu.

...

Thiên Đạo đời thứ sáu cũng là một vị rất đặc biệt. Những Thiên Đạo trước vị nào cũng hạ gục hết các Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới rồi mới trở thành Thiên Đạo. Thế nhưng quả cầu kim loại thể lỏng là một ngoại lệ, Thiên Đạo đời thứ sáu cũng là một ngoại lệ, hơn nữa còn ngoại lệ hơn cả quả cầu kim loại thể lỏng.

Theo như nghiên cứu của quả cầu kim loại thể lỏng, chức vị Thiên Đạo của Thiên Đạo đời thứ sáu là thông qua giao dịch đổi lấy.

Không sai, chức vị Thiên Đạo còn có thể thông qua giao dịch để đổi lấy.

Thiên Đạo đời thứ sáu để lại ba loại vật phẩm. Một loại là tồn tại có liên quan đến hệ công đức, trong đó có một số sinh vật mang thể chất công đức, có giá trị nghiên cứu nhất định. Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng bắt được một ít.

Loại vật phẩm thứ hai là một món đạo khí, món đạo khí này không hề có giá trị nghiên cứu gì. Ngoại trừ có tốc độ phi độn vật lý đệ nhất thiên hạ ra thì đạo khí này chẳng có tác dụng gì.

Loại vật phẩm thứ ba có liên quan đến ‘giao dịch’, cũng chẳng có giá trị nghiên cứu gì đáng nói.

...

Thiên Đạo đời thứ bảy chính là vị Thiên Đạo trước đời quả cầu kim loại thể lỏng, vị này đột nhiên không muốn chơi nữa bèn từ chức.

“Đúng là đồ ngốc.”

Đây là nhận xét của quả cầu kim loại thể lỏng về vị Thiên Đạo tiền nhiệm này.

× × × × × × × ×

Quả cầu kim loại thể lỏng vốc một nắm con mắt:

“Vật thí nghiệm của Thiên Đạo đời thứ hai, chỉ cần cải tiến một chút là có thể tạo ra thuộc hạ hữu dụng.”

Hắn bỏ một nắm con mắt này vào trong một thiết bị nhìn giống quan tài.

“Chế tạo nó thành hình người... Nó sẽ trở thành người hướng dẫn cho dự án Thiên Đình của ta.”

Quả cầu kim loại thể lỏng đậy nắp thiết bị lại.

Sau đó trong lòng nó chợt động.

“Nho gia bị hủy diệt, là do ‘ta’ của thế giới Cửu U làm.”

Quả cầu kim loại thể lỏng khẽ lắc thân thể hình cầu:

“Phá hủy Nho gia là chuyện quá lãng phí thời gian, còn không bằng dùng số thời gian đó tập vào việc nghiên cứu di thể của Thánh Nhân Nho gia, thử xem có thể nghiên cứu ra được thứ gì không. Vậy nên chuyện phá hủy Nho gia để cho ‘ta’ của thế giới Cửu U đi làm là tốt nhất, vừa được việc lại không lãng phí thời gian.”

Dứt lời, nó mở thiết bị hình quan tài ra.

Bên trong có một sinh vật hình người bò ra.

Trên cánh tay của sinh vật hình người này mọc đầy mắt có lớn có nhỏ.

“Dự án Thiên Đình bắt đầu... À, trước khi bắt đầu phải thử nghiệm tính khả thi của dự án Thiên Đình.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Sinh vật hình người kia ngơ ngác đứng trước mặt quả cầu kim loại thể lỏng. Trên người hắn có khí tức sinh mệnh, có nhịp tim, có hơi thở nhưng dường như không có linh hồn, cả người cứ ngờ nghệch cứng ngắc.

Quả cầu kim loại thể lỏng vẫy tay kéo hắn tới.

“Bước cuối cùng, vì để thích ứng pháp tắc thiên địa, tốt nhất lại trải qua một lần ‘chuyển thế và lớn lên’.”

Nói xong, quả cầu kim loại thể lỏng đưa tay ra điểm vào hư không, mở cổng không gian ra.

Sinh vật hình người kia co rút lại thành một điểm nhỏ, bị đưa vào cổng không gian, chớp mắt đã biến mất tăm.

...

Tống Thư Hàng quan sát toàn bộ quá trình.

“Tên có hai cánh tay mọc đầy mắt vừa rồi là Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ mà nhỉ? Chính là người đuổi giết Trình Lâm không tha. Nhưng hắn không phải là người bắt yêu sao? Ngoài ra ta nhớ chính tên này đã dẫn người bắt yêu đến hủy diệt Bích Thủy Các.”

Tống Thư Hàng chợt nghĩ, tên này... cũng là vật do Thiên Đạo tạo ra ư?

Sau khi làm xong chuyện này, quả cầu kim loại thể lỏng lại biến mất, tiếp tục đi xử lý trách nhiệm của Thiên Đạo.

Nhưng lần này lúc nó rời đi, mảnh vỡ quỷ thần mà Tống Thư Hàng phụ thân không bị nghiên cứu, cũng không bị cắt miếng.

Lại thêm mấy năm trôi qua.

Dường như quả cầu kim loại thể lỏng đã quên mất dự án Thiên Đình.

Trong mấy năm này, mọi thứ trong phòng nghiên cứu đều dừng lại.

Tống Thư Hàng lại trở về quãng thời gian thể nghiệm đời hành.

Ngoài nhàm chán ra thì cũng chỉ có nhàm chán.

Giờ đây hắn lại nhớ đến cuộc sống bị cắt miếng, bị nghiên cứu lúc đầu.

Tới đây đi, đừng thương tiếc ta, tới nghiên cứu ta đi!

Nhàm chán quá, muốn bị nghiên cứu quá!

Mấy năm này, do nhàm chán không có việc gì làm hắn bèn sắp xếp lại các sự kiện theo thời gian.

Thiên Đạo tiền nhiệm nghỉ hưu.

Thánh Nhân Nho gia và quả cầu kim loại thể lỏng tranh đoạt chức vị Thiên Đạo.

Tiếp đó sau khi tấn thăng Thiên Đạo, quả cầu kim loại thể lỏng lại phát hiện bản thân không trọn vẹn, thế là bắt đầu kế hoạch hoàn thiện phần khuyết thiếu của bản thân.

Trong lúc đó, Nho gia bị quả cầu kim loại thể lỏng chúa tể Cửu U san bằng.

Sau đó người bắt yêu hai tay mọc đầy mắt bị nghi là kẻ hủy diệt Bích Thủy Các, đuổi giết Trình Lâm đã được chế tạo ra.

Nếu nhân vật là đúng vậy thì có lẽ sự kiện Bích Thủy Các bị hủy diệt chính là xảy ra trong khoảng thời gian này. Mà một phần mảnh vỡ khác của Trình Lâm tiên tử đã ngủ say trên người Diệp Tư.

Tính ra những sự kiện này đều xảy ra trong ‘mười năm’.

E rằng sự kiện Bích Thủy Các bị hủy diệt cũng có liên quan đến dự án Thiên Đình của quả cầu kim loại thể lỏng.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

…

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Trên người Tống Thư Hàng đã phủ đầy bụi, hắn chỉ biết thời gian bản thân ngây người trong phòng thí nghiệm này không ngắn hơn thời gian năm đó Thông Nương cắm rễ trên đỉnh núi là bao.

Lại là hơn trăm năm.

Thu hoạch duy nhất có lẽ là đạo tâm lại kiên định không ít, đồng thời trạng thái tâm vô tạp niệm cũng đã đạt đến độ quen tay hay việc.

Bây giờ, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tiến vào trạng thái ‘ngẩn người, đầu óc trống rỗng’.

“Tình trạng này sẽ còn tiếp diễn bao lâu nữa đây?”

“Khi nào lần nhập mộng này mới kết thúc chứ?”

“Hay là quả cầu kim loại thể lỏng đã quên mất dự án Thiên Đình rồi?”

Đúng lúc này, cửa phòng nghiên cứu lại bị mở ra.

Quả cầu kim loại thể lỏng lăn vào.

Lần này trên người nó vẫn mang theo uy nghiêm của Thiên Đạo nhưng đồng thời cũng xuất hiện một chút cảm giác cơ giới hóa.

“Tiêu hao một trăm lẻ bảy vật thí nghiệm, vậy mà chẳng có cái nào thành công. Lẽ nào chỉ có mảnh vỡ quỷ thần của Thiên Đạo đời thứ ba mới có thể trở thành nhân vật chính của dự án Thiên Đình? Nhưng mảnh vỡ quỷ thần không thuộc về ta... tai họa ngầm quá lớn.”

Nó lẩm bẩm.

Chương 1394: Diễn Đồ Kim Đan, Khắc Họa Thiên Đình

Hơn nữa đây là tác phẩm của Thiên Đạo đời thứ ba, dù nó đã phân tích đi phân tích lại, giải phẫu nghiên cứu nhiều năm nhưng cũng không cách nào xác định được trong mảnh vỡ quỷ thần này có ám chiêu hay là hậu thủ gì đó do Thiên Đạo đời thứ ba để lại hay không. Đôi lúc có thể thêm dấu bằng vào giữa nhà nghiên cứu phát minh và tên điên, đừng xem thường mức độ điên rồ của bọn họ.

“Vậy nên nếu thật sự muốn dùng mảnh vỡ này làm vật dẫn của dự án Thiên Đình, nhất định phải thêm một ý thức chủ đạo vào.”

Trên thân quả cầu kim loại thể lỏng vươn ra hai cánh tay, ấn lên thiết bị đang chứa mảnh vỡ quỷ thần.

Cái lồng trên thiết bị bị mở ra, Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng lấy mảnh vỡ quỷ thần mà Tống Thư Hàng đang bám vào ra.

“Nếu chưa tấn thăng Thiên Đạo, ta có thể cắt một bộ phận từ trên người mình xuống rồi dung nhập vào trong mảnh vỡ quỷ thần, để nó trở thành ý thức chủ đạo của mảnh vỡ quỷ thần. Nhưng sau khi trở thành Thiên Đạo, nhục thân trở thành thể bất hủ, không cách nào cắt ra được.”

Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng buồn bực nói.

Rõ ràng tách rời nhục thân dịch hóa là kỹ năng thiên phú của nó nhưng sau khi trở thành Thiên Đạo, do tính chất Thiên Đạo bất hủ, cho dù là thân thể dịch hóa cũng không thể bị phá hỏng, không thể cắt cũng không thể tách rời.

Cứ thế một năng lực thiên phú mà nó đắc ý nhất lại bị phế mất.

“Đành làm vậy thôi.”

Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng cầm lấy mảnh vỡ quỷ thần, trên thân thể hình cầu của nó lộ ra một cái miệng đang há to.

Trong lòng Tống Thư Hàng bỗng dâng lên một dự cảm không lành.

Ngay sau đó, quả cầu kim loại thể lỏng nuốt luôn mảnh vỡ quỷ thần.

“Này, mới nói là đưa thêm một ý thức chủ đạo vào trong mảnh vỡ quỷ thần bảo đảm kia mà? Sao giờ ngươi lại nuốt chửng nó làm gì? Định biến nó thành phân rồi bài tiết ra ngoài à?”

May mà quả cầu kim loại thể lỏng không có thói quen bài tiết phân... hoặc là nói nó vốn không hề có chức năng này.

Sau khi bị nuốt vào trong bụng, mảnh vỡ quỷ thần bắt đầu tiếp nhận quá trình cải tạo của lực lượng pháp tắc đến từ Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng.

Mặc dù là tạo vật của Thiên Đạo đời thứ ba nhưng mảnh vỡ quỷ thần đã vỡ nát, mà đối tượng đang cưỡng ép cải tạo nó lại là Thiên Đạo đương nhiệm.

Mảnh vỡ quỷ thần không có sức chống cự, bị lực lượng của Thiên Đạo đương nhiệm không ngừng xâm nhập, cải tạo.

Quá trình này diễn ra trong thời gian rất dài.

Dù sao cũng là tạo vật của Thiên Đạo, là thứ do tiền bối cùng một cấp bậc sáng tạo ra, vậy nên muốn cải tạo cũng cần chút thời gian.

Tống Thư Hàng không biết quá trình này cụ thể muốn kéo dài bao lâu...

Nhưng nói chung đây cũng không phải hồi ức tốt đẹp gì, còn khó chịu hơn cảm giác bị cự thú nuốt xuống bụng tiêu hóa nhiều.

Sau đó, rốt cuộc có một ngày mảnh vỡ quỷ thần mà Tống Thư Hàng phụ thân vào bị quả cầu kim loại thể lỏng phun ra.

Vốn chỉ là một đoàn u linh nhỏ, sau khi bị phun ra lại nhanh chóng biến hóa.

Trong nháy mắt, u linh đã biến thành một vị nam tử cao to đẹp trai tuấn mỹ, hơn nữa vẻ ngoài còn mang đến cho người ta cảm giác tin tưởng và phục tùng.

Đây là một nam tử có tạo hình làm thủ lĩnh trời sinh.

“Mảnh vỡ quỷ thần vốn mang ‘giới tính nữ’ nhưng trải qua sự cải tạo của ta, tự nhiên nó đã thay đổi cài đặt, từ giới tính ‘nữ’ biến thành ‘nam’.”

Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ.

Sau đó nó trầm giọng nói với nam tử do mảnh vỡ quỷ thần biến thành:

“Kể từ hôm nay trở đi, ngươi chính là vai chính trong dự án Thiên Đình của ta. Nếu đã là Thiên Đình, vậy ngươi hãy xưng là đế. Ừ, gọi là Thiên Đế đi, từ hôm nay trở đi ngươi chính là Thiên Đế.”

“Thiên Đế ư?”

Nội tâm Tống Thư Hàng bất giác dậy sóng.

Thiên Đế không phải một vị nữ đế sao?

Tại sao lại xuất hiện dưới hình thái nam tử?

Lẽ nào vị Thiên Đế nam này và vị mà hắn biết không phải là cùng một người?

Quả cầu kim loại thể lỏng mỉm cười:

“Ngươi đang khiếp sợ đấy ư? Không hổ là tạo vật của Thiên Đạo đời thứ ba, dù chỉ là một mảnh vỡ cũng có thể diễn hóa ra ý thức độc lập. Nhưng từ giờ trở đi, ngươi sẽ trở thành một phần của ta.”

Trong lúc quả cầu kim loại thể lỏng nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm ứng được mảnh vỡ quỷ thần mà hắn đang phụ thân bắt đầu chấn động.

Mảnh vỡ quỷ thần đứng thẳng lưng, cung kính đứng bên cạnh quả cầu kim loại thể lỏng.

Trong cơ thể nó sinh ra một ý chí hoàn toàn mới, một ý chí tôn quả cầu kim loại thể lỏng lên làm chủ.

…

Lần này quả cầu kim loại thể lỏng cũng ném mảnh vỡ quỷ thần mà Tống Thư Hàng đang phụ thân vào trong cổng không gian, cho đi đầu thai chuyển thế giống như tên thuộc hạ hai tay mọc đầy mắt lúc trước.

Chuyển thế nhắc đến ở đây khác với ‘lục đạo luân hồi, chuyển thế đầu thai’ trong chuyện thần thoại.

Đây là Thiên Đạo lợi dụng quyền hành của bản thân, cho mảnh vỡ quỷ thần lẫn vào hiện thế. Việc này chẳng khác gì đóng một con dấu hợp pháp lên hành vi vượt biên của nó.

Tống Thư Hàng rất hứng thú về quá trình chuyển thế.

Trực giác nói cho hắn biết có lẽ trong này ẩn chứa bí ẩn về kỹ thuật hồi sinh. Nếu có thể hiểu cặn kẽ về quá trình chuyển thế này, sau này không chừng hắn có thể sáng tạo ra pháp môn hồi sinh thuộc về riêng mình, như vậy mạng nhỏ cũng an toàn hơn rất nhiều.

Tiếc là trong cả hành trình chuyển thế, hắn chẳng cảm ứng được gì ngoài bóng tối.

Vất vả lắm mới thoát khỏi thế giới bóng tối, khôi phục như cũ nhưng lúc này, kịch bản đã nhảy qua một đoạn lớn.

Thiên Đế đã lớn lên thành một thiếu niên sáu tuổi.

Thời gian nhập mộng nhảy vọt.

Phải chi thời gian nhảy vọt này xảy ra trong lúc hắn bị giải phẫu, nghiên cứu không ngừng thì tốt biết mấy?

“À mà đối tượng nhập mộng lần này của ta không phải Trình Lâm Tiên Tử, mà là Thiên Đế ư?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu đối tượng nhập mộng chính là Thiên Đế, vậy vật dẫn nhập mộng là viên đế châu kia sao?

Khi Thiên Đế được sáu tuổi, có một vị quái nhân trời sinh mắt mang hai con ngươi tìm tới cửa mang Thiên Đế đi, thu hắn làm đệ tử, dẫn hắn đi lên con đường tu luyện.

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

Mỗi lần nhập mộng, thu hoạch lớn nhất chính là công pháp.

Nhập mộng không phải hiện thực, thứ có thể mang về chỉ là kinh nghiệm và tri thức.

Đạo tâm và công pháp là bảo tàng lớn nhất trong mỗi lần nhập mộng.

Quá trình tu luyện của Thiên Đế chính là một mỏ vàng khổng lồ.

Vị quái nhân trời sinh mắt mang song đồng bắt đầu dạy một bộ công môn luyện thể cho Thiên Đế.

Trong chư thiên vạn giới, bất kể là hệ tu chân, hệ thánh quang, bên ma pháp, đạo vu sư, thú tu hay ma đạo, dù là hệ thống tu luyện nào thì cảnh giới thứ nhất cơ bản đều giống nhau.

Đó chính là quá trình mở khiếu huyệt, rèn luyện thân thể, kích hoạt lực lượng trong cơ thể. Có rất nhiều loại lực lượng chẳng hạn như chân khí, thánh quang, vu lực, ma lực, thú khí, v.v...

Bộ công pháp luyện thể mà quái nhân dạy cho Thiên Đế là pháp môn thuộc hệ tu chân. Bởi vì dự án Thiên Đình của Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng lấy hệ tu chân làm nền tảng triển khai, hơn nữa mảnh vỡ quỷ thần cũng là vật phẩm thuộc hệ tu chân.

Công pháp luyện thể mà Thiên Đế tu luyện là công pháp mà quái nhân sáng tạo riêng cho Thiên Đế.

Nhờ vào trạng thái nhập mộng, Tống Thư Hàng nắm giữ triệt để bộ công pháp luyện thể này, nhưng nếu nghĩ kỹ lại sẽ phát hiện bộ công pháp luyện thể này còn không hữu dụng bằng Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp.

Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp chính là công pháp luyện thể nổi danh trong tu chân giới, tính thực dụng cực cao.

Mà công pháp luyện thể của Thiên Đế chỉ giới hạn cho bản thân hắn sử dụng, nếu chuyển giao cho những người khác, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, trừ khi tìm được một người có thể chất giống hệt Thiên Đế.

Luyện thể, kích hoạt khiếu huyệt trong cơ thể, đột phá đến cảnh giới nhị phẩm, thiếu niên Thiên Đế tổng cộng chỉ dùng 20 ngày.

“Quá giỏi, thành tích này chỉ đứng sau Thánh Nhân Nho gia cực khủng.”

Tống Thư Hàng nghĩ.

Thánh Nhân cực khủng dùng nửa tháng chính là 15 ngày đột phá cảnh giới, tấn thăng nhị phẩm, Thiên Đế dùng 20 ngày, nhiều hơn Thánh Nhân 5 ngày.

Sau khi đột phá nhị phẩm, Thiên Đế tu luyện công pháp do quái nhân truyền thụ lúc sau.

Đây cũng là công pháp được sáng tạo riêng cho Thiên Đế, không có tên, cũng không có thuộc tính đặc biệt nhưng được cái là có lượng chân khí khổng lồ. Hai năm sau, Thiên Đế đánh vững căn cơ, đi bước nào chắc bước đó, vào lúc tám tuổi, đột phá đến cảnh giới tam phẩm.

“Chà, thiên phú kém hơn Thánh Nhân Nho gia, Thánh Nhân chỉ dùng một năm đã đột phá đến tam phẩm.”

Tống Thư Hàng bất giác so sánh Thiên Đế với Thánh Nhân Nho gia.

Bởi vì theo như lịch sử tu chân giới ghi chép lại, cảnh giới của Thiên Đế ngang bằng với cảnh giới của Thánh Nhân Nho gia.

Nhưng Thiên Đế không hạ gục trường sinh giả trong chư thiên vạn giới giống như Thánh Nhân Nho gia, vậy nên sâu trong lòng mọi người vẫn cho rằng hắn yếu hơn Thánh Nhân Nho gia một chút. Nhưng chắc chắn hai người là tồn tại cùng một cấp bậc.

Hắn không so sánh Thiên Đế với bản thân mình, bởi những chuyện mà hắn trải qua quá kỳ lạ, không so sánh được.

Sau khi tấn thăng tam phẩm, Thiên Đế lại bắt đầu quá trình tu luyện khô khan.

Ngày tu, đêm tu, gặm đan dược, tiếp tục ngày tu, đêm tu.

Lại qua bốn năm, hắn tấn thăng cảnh giới tứ phẩm.

Sau đó lại dùng năm năm, thành công ngưng tụ kim đan chín long văn, tấn thăng Linh Hoàng ngũ phẩm.

Trước khi tấn thăng Linh Hoàng ngũ phẩm, thậm chí hắn không hề tu luyện một pháp thuật nào. Ngoài quyền pháp luyện thể căn bản, hắn không tu luyện một vũ kỹ nào.

Tống Thư Hàng ở trạng thái nhập mộng khẽ thở dài.

Hắn đã nhớ kỹ công pháp mà Thiên Đế tu luyện nhưng giá trị của công pháp này không cao, có thể nói là công pháp dành riêng cho Thiên Đế, tính biệt lập quá mạnh.

Cho dù Tống Thư Hàng lấy được công pháp cũng không thể truyền thụ nó cho đệ tử của hắn. Truyền thụ công pháp dành riêng cho Thiên Đế, hiệu quả còn không tốt bằng Tam Thập Tam Thú

Tiên Thiên Nhất Khí Công trong tay hắn.

Thế nên ngoại trừ thể nghiệm quá trình Thiên Đế tu luyện từ nhất phẩm đến ngũ phẩm, tăng không ít kinh nghiệm ra, hắn không đạt được thu hoạch gì nhiều.

"Thật ra đối với ta, quá trình Thiên Đế tu luyện từ nhất phẩm đến ngũ phẩm là vật báu cực kỳ quý giá."

Tống Thư Hàng thầm nói.

Từ nhất phẩm tấn thăng đến Linh Hoàng ngũ phẩm bây giờ, tổng cộng hắn chỉ dùng gần năm tháng. Đạo tâm, thể chất, công pháp của hắn đều không có vấn đề nhưng do thăng cấp đột phá quá nhanh làm hắn cứ có cảm giác không thực tế.

Năm tháng trước, hắn vẫn chỉ là một sinh viên đại học bình thường.

Năm tháng sau, hắn đã là Linh Hoàng ngũ phẩm được coi như cao thủ một phương tại tu chân giới, cho dù gia nhập vào môn phái lớn như Vô Cực Ma Tông cũng có thể trở thành một phong chủ nắm thực quyền trong tay.

Ngay cả tông chủ của một môn phái nhỏ như Nguyệt Đao Tông cũng chỉ có cảnh giới tứ phẩm. Bây giờ nếu gặp tông chủ của Nguyệt Đao Tông, chủ nhân cũ của bảo đao Bá Toái, Tống Thư Hàng chỉ dùng một tay là có thể hạ gục hắn.

Mà bây giờ, nhờ có kinh nghiệm tu luyện mười mấy năm của Thiên Đế, cảm giác không thực tế trong lòng Tống Thư Hàng đã tan biến hết.

Hắn giống như một thanh bảo đao, qua hơn mười năm trải nghiệm, thanh bảo đao là hắn được mài giũa càng ngày càng sắc bén.

…

Sau khi Thiên Đế đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, quái nhân song đồng kia rời đi. Quái nhân này vốn là sản phẩm thí nghiệm thất bại của Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng, nhiệm vụ chính của hắn là dẫn dắt Thiên Đế tấn thăng lên ngũ phẩm.

Khi lên ngũ phẩm, lực lượng ẩn giấu trong cơ thể Thiên Đế thức tỉnh. Lực lượng bị phong ấn kín kẽ lúc hắn chuyển thế bắt đầu được giải phóng.

Lực lượng trong phong ấn có hai phần, một phần là lực lượng của mảnh vỡ quỷ thần. Phần thứ hai là lực lượng của ý thức chủ đạo do Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng đưa vào trong mảnh vỡ. Hai loại lực lượng hóa làm một thể, bắt đầu truyền truyền thừa cho Thiên Đế, hướng dẫn hắn thực hiện sứ mệnh của bản thân.

Sau khi tấn thăng ngũ phẩm, trong lúc đả tọa tu luyện, Thiên Đế bắt đầu tiếp xúc với lực lượng ẩn trong cơ thể.

Tiếp đó thiếu niên Thiên Đế bị mang vào chỗ sâu trong không gian ý thức.

Trong không gian ý thức có một giọng nói bắt đầu truyền pháp cho Thiên Đế.

Cảnh giới ngũ phẩm là một cảnh giới vô cùng quan trọng.

Sau khi ngưng tụ ra kim đan, số lượng long văn trên đó quyết định sau này tu luyện giả có thể tấn thăng đến cảnh giới nào.

Mà bước kế tiếp là khắc họa diễn đồ kim đan cũng ảnh hưởng trực tiếp đến sự mạnh yếu của tu luyện giả.

Kim đan cảnh giới thứ nhất ‘thực kim đan’.

Sau khi ngưng tụ kim đan, tu sĩ sẽ dựa theo bản tâm của mình vẽ ra một đồ án trên kim đan. Bản tâm của mỗi tu sĩ khác nhau, cho dù có tu luyện công pháp giống nhau, đồ án vẽ ra cũng khác nhau hoàn toàn, sau này kim đan mạnh hay yếu cũng khác nhau.

Do cảnh giới kim đan có liên quan đến bản tâm nên tu sĩ rất xem trọng đạo tâm. Trước khi vẽ đồ án kim đan, các tu sĩ sẽ tìm trăm phương nghìn kế rèn luyện đạo tâm.

Trong lúc khắc họa diễn đồ kim đan, mỗi một đường mỗi một nét hạ xuống rồi thì không thể hối hận, cũng không có cơ hội sửa đổi.

Mặc dù không có căn cứ nhưng phần lớn tu sĩ đều cho rằng đồ án trên kim đan càng phức tạp thì thực lực tu sĩ sẽ càng mạnh.

Sau khi đồ án trên kim đan được vẽ xong hoàn toàn, thực kim đan trong cơ thể tu sĩ ngũ phẩm sẽ trở nên sáng bóng tròn trịa hơn, ngưng tụ hơn, màu của kim đan cũng biến thành màu tử kim. Đây là kim đan cảnh giới thứ hai 'tử kim đan'.

Trong bước khắc họa diễn đồ kim đan, nét cuối cùng là quan trọng nhất. Đây là nét vẽ rồng điểm mắt trước khi đồ án hoàn thành, làm kích hoạt công năng của cả bức diễn đồ kim đan.

Hơn một nửa tu sĩ ngũ phẩm không thể thăng cấp chính là vì bị kẹt ở nét cuối cùng trong bước khắc họa diễn đồ kim đan. Không phải bọn họ không muốn hạ bút mà là bọn họ không thể, nguyên nhân là vì còn thiếu chút linh cảm và ngộ tính cho nét cuối cùng...

Lúc này Tống Thư Hàng đang ở giai đoạn khắc họa diễn đồ kim đan.

Thật ra hắn mới thăng cấp không lâu, còn chưa nghĩ ra sẽ vẽ đồ án gì lên kim đan.

Hắn cũng không vội, vốn dĩ hắn định dùng mấy tháng để ổn định cảnh giới và đạo tâm của bản thân rồi mới thử khắc họa đồ án kim đan.

Mà bây giờ hắn phụ thân trên người thiếu niên Thiên Đế, đích thân trải nghiệm quá trình khắc họa diễn đồ kim đan.

Bên trong không gian ý thức, giọng nói truyền thừa kia đang hướng dẫn thiếu niên Thiên Đế khắc họa đồ án trên kim đan.

Chính giữa đồ án là một tòa cung điện to lớn, đây là cung điện hạch tâm của Thiên Đình.

Lấy tòa cung điện này làm khởi điểm, mở rộng ra bốn phương tám hướng, từng tòa cung điện đủ mọi kiểu dáng khác nhau xuất hiện trên kim đan của thiếu niên Thiên Đế.

Diễn đồ kim đan - Thiên Đình.

Từ nhất phẩm đến ngũ phẩm, điểm đặc sắc nhất trong công pháp mà Thiên Đế tu luyện chính là năng lượng khổng lồ. Hắn có nguồn linh lực dồi dào, đủ cho hắn khắc họa ra một đồ án vĩ mô trên kim đan.

"Đỉnh khỏi chê!"

Tống Thư Hàng thầm khen.

Chương 1395: Thiếu Niên, Hãy Thể Nghiệm Sự Tàn Khốc Của Tử Vong Đi Nào!

Nhờ trạng thái nhập mộng, Tống Thư Hàng đã nhớ kỹ quá trình khắc họa ra đồ án Thiên Đình trên kim đan của Thiên Đế.

Nếu Tống Thư Hàng muốn, chờ sau khi trở về hiện thế hắn có thể vẽ ra một bức vẽ tương tự như đồ án Thiên Đình trên kim đan của bản thân.

Dù sao hắn cũng đã trải qua quá trình Thiên Đế tu luyện từ nhất phẩm đến ngũ phẩm. Tâm cảnh của Thiên Đế, những trải nghiệm của Thiên Đế, công pháp truyền thừa và tri thức tu luyện mà Thiên Đế đạt được, Tống Thư Hàng đã thể nghiệm toàn bộ.

Nếu muốn mô phỏng, trừ đi nhân tố kinh nghiệm và đạo tâm của bản thân, hắn dám cam đoan ít nhất mình có thể mô phỏng giống từ bảy mươi phần trăm trở lên.

Không chỉ vậy, do kinh nghiệm của bản thân hắn rất phong phú, đạo tâm mấy trăm năm, còn có thể nghiệm quý giá chết hết lần này đến lần khác, vậy nên Thiên Đình mà hắn vẽ sẽ càng hoa lệ và phức tạp hơn.

Hàng nhái còn xịn sò hơn cả hàng thật, ta hỏi ngươi có sợ không hả?

...

Lúc này Thiên Đế vẽ một mạch hoàn thành 99% diễn đồ kim đan. Một bức vẽ Thiên Đình hoa lệ xuất hiện trên kim đan của hắn, chỉ còn thiếu nét cuối cùng.

Những tu sĩ ngũ phẩm khác cần mười năm, mấy trăm năm, thậm chí là nghìn năm, khắc họa từng chút đồ án kim đan của bản thân.

Trong quá trình khắc họa đồ án kim đan, hạ bút rồi thì không thể hối hận nữa. Mà đạo tâm lại có thể tăng cường bằng cách rèn luyện không ngừng. Theo sự biến hóa của đạo tâm, chi tiết thành đồ cuối cùng trên đồ án kim đan của tu sĩ ngũ phẩm cũng thay đổi không ngừng.

Một mạch hoàn thành diễn đồ kim đan nghe thì rất ngầu, nhưng trong trường hợp kỹ thuật họa đồ trên kim đan và đạo tâm đều không đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất thì hoàn thành diễn đồ kim đan từng chút một là lựa chọn tốt nhất.

Thêm một điều nữa là đa số tu sĩ đều không có đủ linh lực để hoàn thành diễn đồ kim đan trong một lần, cách làm này quá xa xỉ.

...

Sau khi hoàn thành 99% diễn đồ kim đan, Thiên Đế đứng dậy lui ra khỏi trạng thái bế quan.

“Một nét cuối cùng.”

Thiên Đế thiếu niên khẽ nói.

Do bắt đầu tu luyện từ lúc sáu tuổi nên trạng thái lớn lên của Thiên Đế đã bị chậm lại rất nhiều. Lúc này hắn đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, nhìn hắn chẳng khác gì thiếu niên mười hai mười ba tuổi.

Nét cuối cùng trong bước khắc họa diễn đồ kim đan, dù hắn có truyền thừa của mảnh vỡ quỷ thần cũng không thể hoàn thành trong một lần.

Muốn hoàn thành nét vẽ cuối cùng, ngoài thiên phú còn cần duyên và lĩnh ngộ, không phải cứ bế tử quan là có thể hoàn thành.

Ngoại trừ vị đại năng có kim đan không có long văn nào đó...

Bởi vì cảm thấy kim đan của mình không có long văn, ngại ra ngoài gặp người khác nên quyết định bế tử quan, từ ngũ phẩm bế quan tấn thăng lên lục phẩm mới xuất quan. Loại chuyện này, trong chư thiên vạn giới cũng chỉ xảy ra có một lần.

“Nói đến tỉnh ngộ, không có cách nào dễ kích phát tiềm năng của một người, khiến người ta chợt ngộ ra bằng cách đối mặt với tử vong, ta cần thí luyện, cần đi tìm thời cơ tử vong.”

Thiên Đế thiếu niên nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lời này vừa nghe thì có vẻ rất có lý nhưng dịch ra ẩn ý bên trong chính là ‘không có cách nào dễ kích phát tiềm năng của một người bằng cách tự tìm đường chết’.

Tam Lãng tiền bối được đánh giá là thành viên rất có tiềm lực trong nhóm Cửu Châu số 1, phải chăng vì hắn thường xuyên tự tìm đường chết, kích phát tiềm năng của bản thân?

“Nhưng ta phải đi đâu tìm thời cơ tử vong đây?”

Thiên Đế tử hỏi.

Bởi vì quái nhân song đồng đã rời đi, Thiên Đế không có người dẫn đường kiêm sư phụ để hỏi, vậy nên mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính hắn.

“Đúng rồi, lúc này có thể cầu thần linh!”

Hai mắt Thiên Đế sáng lên.

Cũng không biết trong quãng thời gian trước sáu tuổi, Thiên Đế thiếu niên đã bị truyền bá tư tưởng gì?

Đã tấn thăng Linh Hoàng ngũ phẩm rồi mà còn muốn cầu thần linh, sóng não dạng này... thật không bình thường.

Đoạn thời gian đó chính là đoạn thời gian mà Tống Thư Hàng nhảy vọt.

...

Thiên Đế thiếu niên chắp hai tay trước ngực, trong miệng bắt đầu cầu nguyện.

“Thần ơi~~ xin hãy nói cho ta phải làm sao mới tìm được cơ hội đối mặt với tử vong!”

Thiên Đế thiếu niên cầu nguyện.

Nhưng chẳng có vị thần linh nào đáp lại lời cầu nguyện của Thiên Đế thiếu niên.

Trên thế giới này cũng có tồn tại có thể sánh với thần linh, chính là Thiên Đạo. Đồng thời ở một trình độ nào, Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên cửu phẩm cũng có thể được gọi là thần linh.

Nhưng bây giờ không có vị đại lão nào nhàn rỗi đáp lại Thiên Đế thiếu niên.

“Ơ? Hay là do ta cầu khẩn chưa đủ thành tâm nhỉ?”

Thiên Đế thiếu niên thắc mắc.

Sau khi Thiên Đế thiếu niên suy tư một hồi lâu, hai mắt hắn đột nhiên sáng lên:

“À đúng rồi, phải có tế phẩm! Muốn cầu thần linh, đầu tiên phải có tế phẩm, tiếp đó là dựng một tế đàn mới có thể giao tiếp với thần linh.”

Nói xong, Thiên Đế thiếu niên hớn hở chạy đi tìm tế phẩm.

Tống Thư Hàng:

“…”

Ngoại trừ kiến thức về mặt tu luyện, vị quái nhân song đồng kia không truyền thụ thứ gì khác cho Thiên Đế thiếu niên.

Cũng có thể theo phong ấn trong cơ thể mở ra từng chút một, hắn sẽ nhận được lượng kiến thức phong phú từ mảnh vỡ quỷ thần và truyền thừa trong ý thức chủ đạo do Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng để lại.

Nhưng trước mắt, ở phương diện này hắn chỉ là một trang giấy trắng.

Thiên Đế thiếu niên chạy vụt ra, tìm kiếm khắp núi rừng.

Hắn hái một số thiên tài địa bảo trân quý. Ở thời đại viễn cổ, loại thiên tài địa bảo này không hề hiếm. Lúc hái thiên tài địa bảo, hắn còn tiện tay bắt luôn thủ hộ thú.

Mặc dù không tu luyện pháp thuật gì nhưng chỉ bằng cảnh giới ngũ phẩm cộng thêm quyền pháp luyện thể cơ bản đã đủ để hắn ăn hiếp đám thủ hộ thú chỉ chừng tam phẩm kia.

Sau khi trở lại chỗ bế quan, Thiên Đế thiếu niên dùng đá dựng lên một tế đàn, tiếp đó lại ném thiên tài địa bảo và thủ hộ thú bị trói chặt lên trên tế đàn.

“Thần linh ơi, ta ở đây cầu nguyện ngài, xin hãy chỉ dẫn phương hướng kế tiếp cho ta. Ta muốn biết phải đi đâu để tìm cơ hội đối mặt với tử vong. Tốt nhất là ở gần chỗ ta một chút, vì nếu xa quá thì ta sẽ không tìm được phương hướng.”

Thiên Đế thiếu niên cầu nguyện với vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

Cảnh này chắc chắn là lịch sử đen tối của Thiên Đế trong tương lai.

Hơn nữa tiếc là ở gần đây cũng không có đại lão Kiếp Tiên hay đại năng Trường Sinh Giả nào đi ngang qua.

Cũng không biết tại sao Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng không đáp lại lời cầu nguyện của Thiên Đế thiếu niên. Theo lý mà nói dự án Thiên Đình này rất quan trọng đối với Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng, đáng lẽ nó phải thường xuyên chú ý đến Thiên Đế thiếu niên mới đúng.

Nhưng hắn lại không trả lời Thiên Đế thiếu niên.

Cứ thế Thiên Đế thiếu niên đã tiến hành ba lần tế điển thành kính liên tiếp song vẫn không thu hoạch được gì.

“Lạ thật, rốt cuộc là bước nào xảy ra vấn đề nhỉ?”

Thiên Đế thiếu niên ngồi xếp bằng, tỏ vẻ nghi hoặc.

“Bởi vì ngươi không có thiên phú tự tìm đường chết chứ sao, tự tìm đường chết sao mà hỏi người khác được? Loại chuyện này hẳn phải phát ra từ nội tâm mới đúng. Ví dụ như lúc Tam Lãng tiền bối tự tìm đường chết, nhìn rất tự nhiên không hề giả tạo, là cảnh giới tối cao của tự tìm đường chết.”

Tống Thư Hàng lẩm nhẩm trong lòng.

Lúc hắn lẩm nhẩm xong, Thiên Đế thiếu niên đột nhiên lộn một vòng trên đất, sau đó nhanh chóng nhảy lên:

“Là thần đấy ư? Ngài nghe được lời cầu nguyện của ta rồi sao?”

Tống Thư Hàng:

“???”

Lẽ nào có đại lão Kiếp Tiên hay Trường Sinh Giả đi ngang qua thật? Hay là Thiên Đạo bản thể đang đáp lại Thiên Đế thiếu niên?

“Nhưng mà thần ơi~~ thiên phú tự tìm đường chết là cái gì? Phải đi đâu mới lấy được?”

Thiên Đế thiếu niên lại hỏi.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thần ơi, ít nhất xin ngài hãy giải thích cho ta biết tự tìm đường chết là cái gì đi chứ?”

Thiên Đế thiếu niên hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng:

"..."

Khoan đã, lẽ nào Thiên Đế cũng cảm ứng được sự tồn tại của hắn giống như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Thánh Nhân Nho gia cực khủng? Hơn nữa còn có thể giao tiếp với hắn?

Lúc này Thiên Đế chỉ mới đạt đến cảnh giới ngũ phẩm mà đã có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn rồi ư?

Có nên thử một chút không nhỉ?

Tống Thư Hàng nói:

[Tự tìm đường chết là một loại virus có tên là bệnh Tam Lãng, có tính lây nhiễm rất đáng sợ. Nếu ngươi thật sự muốn thử nghiệm tự tìm đường chết, vậy thì hãy leo lên ngọn núi cao nhất, phong ấn linh lực trong người lại rồi nhảy xuống. Cú nhảy tín ngưỡng, trong quá trình rơi xuống, ngươi sẽ thể nghiệm được cảm giác tử vong đang đến gần.]

"Ta hiểu rồi."

Thiên Đế đáp.

Đáp xong, Thiên Đế thiếu niên hưng phấn đứng dậy, chạy đến ngọn núi cao nhất ở phụ cận.

Đó là một vách núi dựng đứng, nếu ngã xuống chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Thiên Đế hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu phong ấn linh lực trong cơ thể.

Trong quá trình phong ấn linh lực của bản thân, Thiên Đế thiếu niên cảm thấy khó hiểu:

"Ơ? Tại sao ta lại biết cách phong ấn linh lực? Ta chưa từng học qua mà?"

Nhưng giống như bản năng vậy, hắn vừa nghĩ muốn phong ấn linh lực, trong đầu lập tức xuất hiện phương pháp phong ấn linh lực.

"Kệ đi, chuyện này cũng không quan trọng!"

Thiên Đế thiếu niên hét to một tiếng, tung người nhảy xuống vách núi.

Trong lúc nhảy xuống, Thiên Đế thiếu niên cảm ứng được tử vong đang đến gần.

“Đây chính là cảm giác tử vong ư? Dường như trong cơ thể ta có thứ gì đó thức tỉnh.”

Thiên Đế thiếu niên khẽ nói.

Hắn cảm giác bản thân dường như có chút nắm chắc và tỉnh ngộ, có thể đi vẽ nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan!

Được rồi, ta có thể dừng lại rồi.

Nhưng mà...

Hắn không biết cách dừng lại, ngay cả ngự kiếm phi hành hắn cũng không làm được nữa là. À đúng rồi, ngay cả pháp khí bản mệnh hắn cũng chưa luyện chế.

Ầm~~

Thiên Đế Trẻ tuổi rơi thẳng xuống đất, đập ra một cái hố siêu to trên mặt đất.

Do toàn bộ linh lực đã bị phong ấn, hắn chỉ dựa vào nhục thân Linh Hoàng ngũ phẩm để chịu đựng lực va đập khi rơi từ trên vách núi rơi.

Thiên Đế trẻ tuổi hộc máu, tay phải run rẩy bám vào phần đất trước mặt, muốn bò ra khỏi hố.

Hắn cố hết sức bò được hai bước, sau đó ngoẹo đầu rơi vào trạng thái hôn mê.

Trước mắt Tống Thư Hàng cũng tối sầm lại.

Không tự tìm đường chết sẽ không chết, tại sao chính hắn lại không hiểu đạo lý này vậy? Bây giờ hắn đang phụ thân trên người Thiên Đế nên chính hắn cảm nhận được hết tất cả những gì mà Thiên Đế trải qua.

Hắn cảm nhận được sự yếu ớt sau khi Thiên Đế tự phong ấn linh lực, cảm nhận được sự kiên định khi Thiên Đế nhảy xuống vách núi.

Đồng thời còn thể nghiệm quá trình nhảy bungee khiến người ta phải tuyệt vọng.

Cuối cùng lúc nhục thân của Thiên Đế đập xuống mặt đất, cơn đau ập đến, Tống Thư Hàng cũng lãnh hết.

Chết rồi, chết rồi.

Ý thức của Tống Thư Hàng cũng hôn mê.

× × × × × × × × × ×

Khi Tống Thư Hàng mở mắt ra lần nữa, phát hiện trạng thái nhập mộng tạm thời kết thúc.

Chẳng biết tại sao trong lòng hắn lại có dự cảm sợ rằng lần nhập mộng này vẫn chưa kết thúc.

“Hy vọng đây chỉ là ảo giác của ta.”

Hắn quả thực không muốn có quá nhiều nhân quả liên quan đến Thiên Đế.

Ngoài ra, nếu có cơ hội hắn phải nói cho Bạch tiền bối two biết về dự án Thiên Đình của Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng, hắn có cảm giác dự án Thiên Đình vẫn chưa kết thúc.

Đặc biệt là chuyện Thiên Đế lại hồi sinh dưới hình thái nữ tử.

Tuy Thiên Đình viễn cổ đã bị hủy diệt nhưng ai mà biết dự án Thiên Đình này có còn tiếp tục hay là không?

“Ngươi tỉnh rồi à?”

Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của vị bạch long tỷ tỷ kia.

Tống Thư Hàng khẽ xoay đầu lại thấy thân hình bạch long bao quanh Tô thị A Thập Lục ở trạng thái hôn mê, cô ấy vẫn đang tiến hóa, mà hắn cũng được mỹ nhân rắn công đức bảo vệ ở trong ngực.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Lần nhập mộng này khiến toàn thân hắn rã rời. Cuộc sống bị nghiên cứu mấy trăm năm hắn vẫn còn nhớ rõ mồn một, lần này còn tuyệt vọng hơn cả lần nhập mộng thể nghiệm cuộc đời Thông Nương.

“Gần cả một ngày rồi, nếu tính theo thời gian ở ngoại giới, hôm nay đã là ngày 5 tháng 10.”

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói.

“Ngày 5 ư? Nhanh thật. Ngày 7 chính là ngày Biệt Tuyết tiên tử tổ chức Thực Tiên yến, ta đã mong chờ hơn nửa năm, không thể bỏ lỡ được. Chúng ta vẫn chưa tìm được cửa ra à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tìm được rồi.”

Bạch long tỷ tỷ cười nói:

“Mới vừa tìm được.”

Dứt lời, bạch long tỷ tỷ cúi đầu, sừng rồng khẽ húc nhẹ, mở cổng không gian ra.

Ngay sau đó, cô mang Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục trở về vùng đất thí luyện trước đó.

Cửa ra của vùng đất thí luyện vẫn còn tồn tại uy lực còn sót lại sau khi lực lượng siêu đực biệt va chạm, linh lực bốn ở trạng thái bạo động, sợ rằng phải cần thời gian rất dài mới khôi phục bình thường được.

Vũ Nhu Tử đang ngủ rất say, thân thể co lại thành một đoàn, mái tóc dài màu đen phủ trên người.

Thấy Vũ Nhu Tử bình an vô sự, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đáp xuống đất, triệu hồi chiến xa Hà Long Thần Hành, ôm lấy Vũ Nhu Tử đặt lên trên chiến xa, sau đó lại tiếp lấy A Thập Lục rồi đặt bên cạnh Vũ Nhu Tử.

“Đến lúc rời khỏi bí cảnh rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thảo nguyên, cửa ra của bí cảnh thí luyện... có một phần là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.”

Lúc này, bạch long tỷ tỷ đột nhiên lên tiếng.

“Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ ư? Thì ra là vậy.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Thảo nào lúc đi ra bí cảnh thí luyện, hắn cảm ứng được một loại cảm giác rất quen thuộc.

“Bạch Long tỷ tỷ, có thể thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình lại mang đi không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch long lắc đầu:

“Nếu bản thể của ta ở đây thì việc này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khổ nỗi bây giờ ta chỉ là hóa thân công đức. Song ta có thể để lưu tọa độ ở chỗ này, nếu sau này tu vi của ngươi đạt đến cấp bậc tương ứng, ngươi có thể thông qua tọa độ tiến vào đây, lấy đi mảnh vỡ Thiên Đình này.”

Bạch long tỷ tỷ đáp.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch long mỉm cười:

“Ngươi đừng vội cảm ơn ta, Thiên Đế đã hồi sinh, không chừng cô ấy sẽ lấy mảnh vỡ Thiên Đình trước thì sao.”

“Vậy chờ đến khi chúng ta trở về hiện thế thì ta sẽ tìm người giúp lấy mảnh vỡ Thiên Đình đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

...

Nhờ bạch long dẫn đường, nhóm người Tống Thư Hàng đi đến cuối thảo nguyên.

Khi đưa tay đặt lên bức tường ngăn, hắn cảm giác được bản thân xuyên không gian.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã trở về hiện thế.

Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, nước Hoa Hạ, khung cảnh hiện thế quen thuộc.

“Ta trở về rồi, đây chính là hương vị quê nhà.”

Tống Thư Hàng duỗi người, mỉm cười hạnh phúc.

Giờ nên về thăm nhà một chút chứ nhỉ?

Chương 1396: Tôi Không Có Con Trai Lớn Như Cậu

Nếu lái chiến xa Hà Long Thần Hành chạy trên đường trong thành phố Văn Châu, đảm bảo sẽ gây xôn xao dư luận ngay. Chiến xa mang phong cách phục cổ, toàn thân đúc bằng vàng, hơn nữa còn có hai con tôm rồng kéo xe ở phía trước. Chúng là tôm nhưng cũng thuộc loài rồng, có một số đặc điểm hình thái cơ bản của rồng, tuyệt đối không tầm thường!

Nhưng quá chói mắt, không thích hợp lái ra đường.

Hơn nữa rất có thể sẽ bị mấy chú cảnh sát giam xe vì tội lái xe cải trang phi pháp...

Thế nên Tống Thư Hàng thu chiến xa Hà Long Thần Hành vào thế giới hạch tâm.

Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục vẫn ở trong trạng thái hôn mê, chờ sau khi về đến nhà, lại mang hai cô ấy ra.

...

Tô thị A Thập Lục bị chuyển vào trong thế giới hạch tâm nhưng bạch long tỷ tỷ lại không đi vào theo. Cô ấy giống như mỹ nhân rắn công đức, vẫn có năng lực hành động sau khi rời khỏi chủ nhân. Bạch long tỷ tỷ ẩn thân, bay lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, tò mò quan sát biến hóa trong nhân thế.

Tống Thư Hàng khởi hành về nhà, đồng thời lấy điện thoại di động ra.

Sau khi hắn về lại hiện thế, ngày giờ trên điện thoại tự động chỉnh lại.

Thứ bảy, 09:32 phút, ngày 5 tháng 10 năm 2019, trời âm u nhiều mây.

“Mặc dù là ngày nghỉ lễ nhưng giờ này chắc chắn ba mẹ đã dậy rồi.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Bạch long dịu dàng hỏi:

“Động phủ của ngươi ở gần đây à?”

“À... Nhà ta ở ngay đường Bạch Kình nhưng không tính là động phủ.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Hắn bước đi nhẹ nhàng nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã trở về ngôi nhà quen thuộc.

Tống Thư Hàng đứng trước cửa nhà mình, nhìn thấy cửa lớn, trong lòng hắn bỗng có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

“Di chứng để lại sau khi nhập mộng đây mà.”

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Trong hiện thực hắn chỉ mới một tháng chưa thấy cửa nhà mình, nhưng về mặt tâm lý, dường như đã mấy trăm năm rồi hắn chưa về nhà, trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc ‘Trẻ đi, già trở lại nhà’(*).

(*)Câu đầu trong bài thơ Hồi Hương Ngẫu Thư của Hạ Tri Chương.

“Ta về nhà rồi.”

Tống Thư Hàng khẽ nói, hắn đưa tay ấn chuông cửa.

“Tới ngay đây.”

Người mở cửa là mẹ Tống.

Mẹ Tống càng ngày càng trẻ ra, thật sự là trẻ hóa đúng nghĩa. Lúc còn trẻ, mẹ Tống từng là hoa khôi của học viện, bây giờ khi bà đứng cạnh Tống Thư Hàng, trông giống hai chị em hơn là hai mẹ con.

“Mẹ, con về rồi.”

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, kích động nói.

Mấy trăm năm rồi mới gặp lại mẹ, loại cảm xúc này quả thật không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung. Nếu tính cách của hắn hơi mềm yếu một chút thì bây giờ đã lao vào lòng mẹ khóc to một trận rồi.

Mẹ Tống nhìn người thanh niên cao to trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ ngơ ngác.

Một lúc lâu sau, mẹ Tống nghi hoặc hỏi:

“Cậu là ai vậy?”

Cậu là ai vậy?

Ai vậy?

Vậy?

Lời của mẹ Tống cứ vang vọng không ngừng trong đầu Tống Thư Hàng.

“Là con đây, Thư Hàng đây mà. Ngoại hình của con có thay đổi gì đâu?”

Tống Thư Hàng bất giác sờ mặt mình. Lẽ nào lúc nhập mộng phụ thân lên người Thiên Đế, ngoại hình của hắn bị ảnh hưởng làm mẹ nhận không ra?

“Thư Hàng? Cái tên này nghe quen quen...”

Mẹ Tống nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, đột nhiên hai mắt bà sáng lên:

“Bá Tống? Cậu tên là Bá Tống đúng không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong lòng hắn bỗng có dự cảm xấu.

Có vẻ như mẹ Tống hoàn toàn không nhớ dáng dấp của hắn, chỉ có thể dựa vào năng lực ‘nhân vật thiên hạ ai cũng biết’ của thánh ấn, gọi ra thánh hào của hắn. Lẽ nào ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo vẫn chưa biến mất?

Không đúng, bọn họ đã ra khỏi phòng tối Thiên Đạo, đáng lẽ ký ức của mọi người phải khôi phục rồi mới đúng chứ?

Hay là phải cần chút thời gian nữa thì ký ức mới khôi phục lại?

“Mẹ, mẹ nhìn kỹ con đi, con là con trai Thư Hàng của mẹ đây mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Biết đâu mẹ nhìn kỹ hắn một chút sẽ nhớ ra hắn cũng không chừng?

“Cậu Ba Tống đừng đùa nữa, con tôi sinh ra không lâu thì... đã chết non rồi.”

Mẹ Tống buồn rười rượi.

Tống Thư Hàng:

“Ơ?”

Gì cơ? Chết non? What?

Ta chết non bao giờ? Nhìn trời, chính ta cũng không biết mình chết non lúc nào nữa.

Lẽ nào... ta đã xuyên đến một thế giới song song? Trong thế giới này, cậu trai Tống Thư Hàng đáng thương mới sinh ra không bao lâu đã chết rồi ư?

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Tống Thư Hàng đã hiện lên mấy trăm loại khả năng và suy đoán.

“Có chuyện gì thế?”

Lúc này, lại có một giọng nam trầm thấp vang lên.

Ba Tống phiên bản trẻ tuổi từ trong nhà đi ra, trên người ông mặc áo ngủ, mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Nhìn thấy Tống Thư Hàng, Ba Tống gãi đầu nói:

“Ồ? Trông cậu quen thế.”

“Ba còn có ấn tượng với mình?”

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng:

“Là con đây ba, con là Thư Hàng đây. Ba mẹ thật sự không có chút ấn tượng gì về con sao?”

“Cậu Bá Tống đừng đùa nữa, tôi không có con trai lớn như cậu. Con của chúng tôi mới ra đời không lâu đã chết yểu vào sáng sớm mười mấy năm trước rồi.”

Ba Tống xua tay nói, sau đó trên mặt cũng hiện ra vẻ bi thương.

Tôi không có con trai lớn như cậu~

Tôi không có con trai lớn như cậu~

Tống Thư Hàng:

“...”

“Nhưng cậu Bá Tống không cần lo cho vợ chồng chúng tôi đâu. Thật ra đứa bé đã mất mười mấy năm, chúng tôi đã quên đi nỗi đau đó rồi. Hơn nữa, sắp tới chúng tôi chuẩn bị đón chào đứa bé thứ hai.”

Ba Tống tiếp tục nói.

Dứt lời, ông quay qua nhìn mẹ Tống với ánh mắt rất đỗi dịu dàng.

Mẹ Tống cũng rúc vào trong ngực ông.

Hai người không thèm để ý đến cảm nhận của đứa con trai ruột thịt, cứ thoải mái rải thức ăn cho chó.

Tống Thư Hàng:

“Ơ?”

Mẹ Tống thẹn thùng nói:

“Mấy ngày đó trùng hợp là ngày không an toàn, không chừng chúng ta đã có đứa bé thứ hai rồi, mấy ngày nữa em sẽ đi kiểm tra thử.”

Ba Tống:

“Lần này anh muốn con gái, con gái đáng yêu biết bao.”

Mẹ Tống mỉm cười nói:

“Chúng ta có thể sinh hai đứa nữa mà, bây giờ có chính sách sinh hai con. Đứa bé thứ nhất của chúng ta chết yểu, vậy nên có thể xin sinh thêm đứa thứ ba.”

“Được, nghe theo em hết.”

Ba Tống nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Đứa con trai lớn chết yểu của ba mẹ đang đứng trước mặt ba mẹ, ăn từng hộp thức ăn cho chó mà ba mẹ rải cho đây.

Lúc này Tống Thư Hàng cảm thấy thật sự là fuck Đậu Đậu.

Không đúng, Đậu Đậu đã kết hôn rồi, không thể dùng fuck Đậu Đậu nữa...

Cũng không đúng, hôn lễ của Đậu Đậu chỉ là giả...

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, thở dài một tiếng.

Xem ra sau khi vượt ngục, ảnh hưởng do phòng tối Thiên Đạo gây ra vẫn không biến mất?

Hơn nữa lực lượng trong suốt hóa của phòng tối Thiên Đạo còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng.

Ví như bây giờ chẳng hạn.

Ba Tống, mẹ Tống đang nói chuyện với hắn bỗng quay đầu lại nhìn nhau thâm tình, sau khi nói với nhau vài câu, hai người lại quay qua nhìn Tống Thư Hàng... suýt nữa quên mất hắn.

“Ơ? Dáng dấp của cậu trai này nhìn thật quen mắt, khá giống anh hồi trẻ.”

Ba Tống nói.

“Là cậu Bá Nho đúng không? Xin hỏi cậu Bá Nho tìm ai?”

Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nếu không phải biết Tán Đạo Nhân vẫn đang ở Bích Thủy Các, Tống Thư Hàng suýt cho rằng hắn đã chạy tới thành phố Văn Châu, truyền thụ công pháp riêng của hắn cho ba Tống và mẹ Tống.

Một lúc lâu sau, khóe miệng co giật mấy cái, Tống Thư Hàng nói:

“Xin lỗi, tôi gọi nhầm nhà.”

Sau đó hắn mang theo một trái tim bị đâm thủng, vẫy tay chào ba Tống mẹ Tống rồi lặng lẽ rời đi.

Dựa vào thực lực bây giờ của hắn, muốn âm thầm lặng lẽ trở lại phòng mình dễ như trở bàn tay.

Nhưng bây giờ ba Tống mẹ Tống đều không nhớ ra hắn, cho dù hắn có trở lại phòng mình cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bạch long tỷ tỷ vươn móng vuốt vỗ nhè nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng:

“Đừng đau lòng, ngươi đã ra khỏi phòng tối Thiên Đạo, ắt hẳn sẽ có cách giải trừ ảnh hưởng ‘thân phận trong suốt hóa’ thôi.”

“Bạch long tỷ tỷ đừng lo lắng, đả kích cỡ này chỉ như mưa bụi đối với ta mà thôi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Thể nghiệm đời hành mấy trăm năm, thể nghiệm đời u linh bị người ta thái mỏng nghiên cứu mấy trăm năm, lại thêm từ tìm đường chết chết đi rồi sống lại hết lần này đến lần khác, trải qua những chuyện này đạo tâm của hắn đã tiến hóa từ cứng rắn như sắt thành cứng rắn như siêu hợp kim rồi.

“Nếu ảnh hưởng của phòng tối đối với ta vẫn chưa biến mất, vậy chắc Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cũng còn ở trạng thái này.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói vậy phải chăng Tô thị A Thất và Linh Điệp Tôn Giả cũng đều quên mất A Thập Lục và Vũ Nhu Tử rồi?

Không biết Linh Điệp Tôn Giả có sao không?

× × × × × × × × × ×

“Giờ ngươi định đi đâu?”

Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Trước tiên tìm một khách sạn gần đây để nghỉ ngơi, ngày 7 là ngày Biệt Tuyết Tiên Cơ tổ chức Thực Tiên yến, đến lúc đó ta muốn chạy tới dự tiệc. À đúng rồi... chắc chắn Bạch tiền bối còn nhớ ta. Nếu Bạch tiền bối bản thể đã xuất quan thì ta sẽ đi tham dự Thực Tiên yến với ngài ấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Trên đường Bạch Kình có một khách sạn nhỏ chất lượng tốt.

Tống Thư Hàng đi tới quầy tiếp tân.

“Xin chào quý khách, quý khách muốn đặt phòng đúng không? Xin hỏi quý khách có đặt trước không?”

Nữ tiếp tân mỉm cười hỏi Tống Thư Hàng.

“Không có đặt trước, cho tôi một phòng đơn, ở đến ngày 6.”

Tống Thư Hàng đưa chứng minh nhân dân của mình ra.

“Vâng thưa quý khách.”

Nữ tiếp tân nhận lấy chứng minh nhân dân của Tống Thư Hàng.

Trong hiện thế, tất cả hình ảnh, tài liệu có liên quan đến Tống Thư Hàng đều trở nên trong suốt hóa.

Song do hắn mang theo chứng minh nhân dân tiến vào phòng tối Thiên Đạo nên thông tin trên đó không bị xóa đi.

Nữ tiếp tân nhận lấy chứng minh nhân dân rồi đăng ký, sau đó trả chứng minh nhân dân lại cho Tống Thư Hàng.

Rồi sau đó...

Nữ tiếp tân quên mất Tống Thư Hàng.

Cô ấy cúi đầu gõ máy tính trong chốc lát, đột nhiên trên mặt hiện lên vẻ ngơ ngác.

Sau đó cô ấy ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng:

“Ơ? Chào quý khách… Ngài là Bá Tống tiên sinh đúng không? Ngài muốn đặt phòng ạ? Xin hỏi ngài có đặt trước không?”

Tống Thư Hàng mệt mỏi vô cùng.

“Có phòng không? Tôi muốn một phòng đơn, hẳn là vừa rồi cô đã đăng ký cho tôi rồi.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Nữ tiếp tân ngơ ngác.

Cô ấy cúi đầu xuống nhìn máy vi tính:

“Ơ? Vừa rồi tôi đã đăng ký nhưng trong đây không có thông tin gì hết… Lạ thật, sao lại thế này?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo kinh khủng đến vậy sao?

Nữ tiếp tân trầm tư giây lát.

Một lúc sau, cô ấy ngẩng đầu lên:

“Ơ? Chào quý khách… Ngài là Bá Nho tiên sinh? Ngài muốn đặt phòng ạ? Xin hỏi ngài có…”

“Không, tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Thôi cứ tìm đại chỗ nào đó chờ Bạch tiền bối vậy, còn chuyện qua đêm, tiến vào thế giới hạch tâm hoặc là lẻn về nhà qua đêm cũng được.

Sau khi ra khỏi khách sạn, Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, tìm số của Tối Việt Cư Sĩ rồi gọi cho hắn…

Chương 1397: Ngươi Đã Thể Nghiệm Sự Tuyệt Vọng Chưa?

“Chắc là số này.”

Tống Thư Hàng bấm gọi vào số mới tìm được.

Đạo hiệu thật của Tối Việt Cư Sĩ là gì hắn sớm quên mất rồi, muốn nhớ cũng không nhớ được. Tên hắn lưu trong danh bạ điện thoại là tên hài âm(*), đây là cách Bắc Hà tiền bối chỉ cho hắn.

(*)Hài âm: m đọc gần giống hoặc giống nhau.

Đạo hiệu của XX Cư Sĩ có cách phát âm giống Tối Việt Cư Sĩ, nhưng chữ viết chắc chắn không giống.

Song không sao cả, chỉ cần XX Cư Sĩ nghe thấy mình có thể đọc ra miệng chắc hẳn sẽ rất vui, còn có khả năng bị cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt. Chuyện này, đích thân Bắc Hà tiền bối đã nghiệm chứng qua.

Về phần tại sao lại nghĩ đến chuyện gọi điện thoại cho Tinh Tinh Cư Sĩ?

Bởi vì hắn phát hiện mình đột nhiên hiểu được cảm giác đắng lòng, vừa quay đầu đã bị người ta quên lãng của Tinh Tinh Cư Sĩ.

Cùng là người trong suốt nơi chân trời, vậy nên hắn đột nhiên muốn gọi điện thoại sưởi ấm cho nhau.

Chẳng mấy chốc ở đầu bên kia vang lên giọng của XX Cư Sĩ:

“Alo, xin hỏi là ai đấy?”

Số của Tống Thư Hàng mà cư sĩ lưu trong điện thoại giờ đã biến thành một đống ký tự lộn xộn.

“Tinh Tinh tiền bối, ta là Thư Hàng đây.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngươi mới là Tinh Tinh, cả nhà ngươi đều là Tinh Tinh.”

XX Cư Sĩ lạnh lùng nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ta nhớ lầm tên rồi ư?

Hắn vội đưa điện thoại đến trước mặt, liếc nhìn tên mà mình lưu - Tối Việt Cư Sĩ.

Không ngờ ta lại nhớ nhầm Tối Việt Cư Sĩ thành Tinh Tinh Cư Sĩ, uy lực công pháp của Tinh Tinh Cư Sĩ càng ngày càng khủng.

A sai rồi sai rồi, là Tối Việt!

“Ha ha ha, Tối Việt tiền bối, vừa rồi ta chỉ đùa với ngài chút thôi. Tối Việt tiền bối gần đây có khỏe không?”

Tống Thư Hàng cười ha hả nói.

XX Cư Sĩ nghe được đạo hiệu quen thuộc qua điện thoại, trong lòng ấm áp, những bất mãn vừa rồi đều tan thành mây khói.

Ngoài Bắc Hà đạo hữu, vẫn có đạo hữu nhớ được đạo hiệu của hắn.

“Vẫn vậy thôi. Từ mấy ngày trước sau khi độ kiếp thành công, tấn thăng Tôn Giả thất phẩm, mức độ tồn tại của ta càng ngày càng thấp. Trước kia mọi người chỉ không nhớ đạo hiệu của ta, còn bây giờ dù ta đang nói chuyện ở trong nhóm cũng thường xuyên bị mọi người phớt lờ. Có lẽ phải chờ đến khi ta nhân tiền hiển thánh thì tình huống này mới được hóa giải.”

XX Cư Sĩ ảo não thở dài.

Gì cơ? Tối Việt Cư Sĩ tiền bối tấn thăng Tôn Giả thất phẩm rồi ư?

Chuyện quan trọng như vậy mà trong nhóm Cửu Châu số 1 lại chẳng có chút phản ứng gì... Đắng lòng.

Mọi người không quan tâm gì đến Tối Việt tiền bối hết.

“Tối Việt tiền bối, nếu giờ ngài muốn đặt phòng khách sạn thì có được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

XX Cư Sĩ:

“Khá là thuận lợi, bởi tên trên chứng minh nhân dân của ta là tên giả hoàn toàn không liên quan gì đến ta, muốn đăng ký đặt phòng cũng không thành vấn đề. Chỉ là lúc đăng ký, nữ tiếp tân phụ trách việc đăng ký lại đột nhiên quên mất ta thôi.”

“Ta hiểu, hiểu rất rõ cảm nhận của Tối Việt tiền bối ngài!”

Tống Thư Hàng kích động nói.

Hắn cảm giác linh hồn mình như sinh ra cộng hưởng với linh hồn của Tối Việt tiền bối, quan hệ giữa hai người kéo gần lại rất nhiều.

“Hiểu ư?”

XX Cư Sĩ nghi hoặc nói:

“Đúng rồi, đạo hữu ngươi là ai thế?”

“Là ta, Tống Thư Hàng đây.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“À, Tống Thư Hàng... Chúng ta quen nhau sao?”

XX Cư Sĩ hỏi một câu như cắm dao vào tim nhau.

Tống Thư Hàng cũng không để bụng:

“Tối Việt tiền bối, trước đây chúng ta quen biết nhau, nhưng gần đây do ta gặp chút chuyện nên các ngươi không nhớ được ta. Ta tin rằng tiền bối ngài chắc chắn hiểu được loại trạng thái này,.”

“Ta hiểu, ta hiểu!”

XX Cư Sĩ bi thương nói:

“Tùng tiểu hữu, ta hoàn toàn hiểu được cảm nhận của ngươi.”

“Ta biết Tinh Hào tiền bối ngài chắc chắn hiểu được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tùng Thụ tiểu hữu, ta là Zui_Yue, ngươi lại đọc sai rồi.”

XX Cư Sĩ nhắc nhở.

“Tối Việt tiền bối, ngài cũng đọc sai tên ta rồi, ta là Tống Thư Hàng~~ tiền bối gọi ta là Tống tiểu hữu là được.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

“Được thôi, Tùng tiểu hữu!”

XX Cư Sĩ nói.

Mặc dù cả hai đều gọi sai tên đối phương nhưng hai người lại càng thêm đồng cảm với nhau.

Tống Thư Hàng:

“Tối Việt tiền bối, ngài có định tham gia Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ không? Hay là chúng ta đi chung với nhau nhé?”

Sau khi phát hiện có tiếng nói chung với Tối Việt Kiếm Sĩ, hắn cảm thấy mình với tiền bối trò chuyện rất hợp ý nhau, dường như có nói mãi cũng không hết chuyện.

Rượu gặp tri kỷ nghìn chén thiếu, có lẽ câu này chính là dùng để nói đến tình huống này!

“Ta cũng có ý đó, Tùng tiểu hữu. Bây giờ ngươi đang ở đâu?”

XX Cư Sĩ cũng có suy nghĩ giống vậy.

Tri âm khó cầu!

“Trên đường Bạch Kình thành phố Văn Châu ở Hoa Hạ.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Gửi tọa độ cho ta đi~

XX Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng:

“Không thành vấn đề!”

“Ta vẫn còn một vấn đề muốn hỏi, đạo hiệu của Tùng tiểu hữu là gì vậy?”

XX Cư Sĩ hỏi.

Hắn hỏi vậy là vì trực giác cho rằng ‘Tùng Thụ Hành’ là tên chứ không giống đạo hiệu.

“Bá Đao...”

Tống Thư Hàng vốn định trả lời là ‘Bá Đao Tống Nhất’ nhưng hắn lại sợ Tinh Tinh Kiếm Sĩ không nhớ nổi đạo hiệu này, vì vậy hắn đổi ý, báo ra thánh hào của bản thân:

“Tối Việt tiền bối có thể gọi ta là Bá Tống.”

Cái tên Bá Tống này có hiệu ứng nhân tiền hiển thánh tăng cường hiệu quả, khá dễ nhớ, cũng khó quên.

“Bá Tống, đạo hiệu này thật dễ nhớ lại quen tai.”

XX Cư Sĩ cười nói.

“Ngày mai là ngày 6, vậy ngày mai chúng ta gặp nhau rồi lên đường luôn được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không thành vấn đề, vậy hẹn trước thế đi.”

XX Cư Sĩ đáp, dứt lời, cư sĩ chuẩn bị cúp máy.

Nhưng ngay lúc định cúp máy, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Bá Tống? Bá Tống!

Bá Tống Huyền Thánh, nghìn năm đệ nhất thánh!

Ngoài ra vị nghìn năm đệ nhất thánh này còn là vị 'Song Thánh' duy nhất trong lịch sử. Sau khi nhân tiền hiển thánh, trở thành nghìn năm đệ nhất thánh ở hiện thế, Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa thỏa mãn.

Cũng có thể nói đúng như thánh hào của hắn, con đường chinh phục bá đạo của hắn chỉ mới bắt đầu.

Sau khi nhân tiền hiển thánh, hắn lại đến thế giới Cửu U trở thành một vị Huyền Ma Cửu U, nhân tiền hiển thánh lần nữa, trở thành Bá Nho Huyền Ma.

Bá Tống Huyền Thánh và Bá Nho Huyền Ma là một người.

Vừa nghĩ tới Bá Nho Huyền Ma, XX Cư Sĩ lại thấy đau bụng. Nhưng đối với XX Cư Sĩ, đây không phải điều quan trọng nhất. Mang thai cũng được, đau bụng cũng được, đều không quan trọng.

"Khoan đã, Bá Tống đạo hữu, còn đó không?"

XX Cư Sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng cũng chưa cúp máy:

"Còn đây."

"Bá Tống đạo hữu, ngươi đã nhân tiền hiển thánh hai lần... mà vẫn không thể phá giải hiệu ứng 'tiểu trong suốt' à?"

XX Cư Sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài:

"Ừ, sau lần nhân tiền hiển thánh thứ hai, chỉ có thể khiến người khác thấy ta thì nhớ đạo hiệu của ta, kỳ hạn là một năm. Nhưng vừa quay đầu thì bọn họ vẫn sẽ quên ta."

Uy lực của phòng tối Thiên Đạo khiến người ta thật tuyệt vọng.

"Sao lại như thế chứ?"

XX Cư Sĩ lầm bầm rồi cúp máy.

Tống Thư Hàng:

"???"

Sao lại có cảm giác như vừa rồi Tối Việt tiền bối bị rút sạch lực lượng vậy nhỉ?

...

Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, tầng thượng cao ốc Lâm Hải.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, một tay chống cằm nhìn cảnh sắc bên dưới.

Kể từ khi hắn học được ngự đao phi hành, chứng sợ độ cao đã tốt lên nhiều. Bây giờ chỉ cần không rơi xuống hoặc là bay với tốc độ cao, cho dù từ cao ốc chọc trời nhìn xuống dưới...

“Thôi bỏ đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Chiến xa Hà Long Thần Hành đỗ ở sau lưng hắn, Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục đang nằm trên xe, hai người vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Còn hai ngày nữa là đến ngày tham dự Thực Tiên yến, phải làm sao bây giờ?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm một mình.

Bạch long tỷ tỷ cũng ngẩng đầu nhìn trời:

“Tự dưng ta muốn ăn ngựa quá.”

“Ể?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn bạch long, trên mặt hiện vẻ nghi hoặc.

“Ta thích ăn ngựa.”

Bạch Long tỷ tỷ cúi đầu, dịu dàng trả lời:

“Ngựa nướng nguyên con, màu đen tuyền hoặc là đen trắng xen nhau, ta đều muốn ăn.”

Tống Thư Hàng:

“...

Nói tới ngựa nướng nguyên con màu đen tuyền, không biết sao hắn chợt nghĩ tới con hắc mã tinh có hậu cung loài ngựa ba nghìn phi tần.

Lúc đó, nó suýt nữa bị Biệt Tuyết Tiên Cơ chế biến thành thịt ngựa bán theo phần thì phải?

× × × × × × × × × ×

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Các đạo hữu trong nhóm đang bàn về hai đề tài.

Một là ánh nhìn mang thai khiến người ta phát rồ của Bá Nho Huyền Ma, hai là Thực Tiên yến được tổ chức vào ngày 7.

“Bắc Hà, ta nhớ ngươi vẫn chưa có thiệp mời đúng không? Vất vả lắm ta mới lấy được hai tấm, ngươi có muốn không? Ta bán cho ngươi một tấm này.”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Bắc Hà Chân Quân:

“Cám ơn ý tốt của ngươi, ta có một tấm rồi.”

“Chuyện từ bao giờ? Ngươi kiếm được lúc nào thế?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi với vẻ không dám tin.

Bắc Hà Chân Quân:

“Ta nhớ là dùng Hắc Thiết Thần Giáp đổi với người khác, nhưng lại không nhớ là đổi với ai.”

“Ta biết rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Chắc chắn tấm thiệp ngươi đổi được là thiệp mời giả.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Đúng rồi, vừa rồi ta mới nói chuyện với Bá Nho Huyền Thánh, hắn cũng định tham gia Thực Tiên yến.”

“Há, hai tấm thiệp mời của ngươi mới là giả đấy.”

Bắc Hà Chân Quân phản bác.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Bạch tiền bối vẫn chưa xuất quan à?”

“Không cần lo cho Bạch tiền bối, với vận may của tiền bối, ngài ấy không bỏ qua sự kiện tuyệt vời như Thực Tiên yến đâu.”

Bắc Hà Chân Quân đáp.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Này, các ngươi bỏ lỡ một tin tức quan trọng rồi kìa, chú ý đến phát ngôn của Chính Duyệt Cư Sĩ chút đi!”

“Cư sĩ mới nói chuyện à?”

Cuồng Đao Tam Lãng hiếu kỳ hỏi.

Bắc Hà Chân Quân:

“Nhìn trời, ta vừa kéo lên trên xem thử, đúng là có thật.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"…"

Mấy người các ngươi đã hẹn trước hùa nhau xát muối vào tim Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu đấy à?

Diệt Phượng Công Tử:

"Chờ chút, Bá Nho Huyền Thánh cũng tham gia Thực Tiên yến ư? Trong tay ta có một tấm thiệp mời tham dự Thực Tiên yến, bán lại với giá thấp, ai muốn thì nhanh tay chat riêng với ta."

Tài khoản có biệt danh trống:

"Bạch tiền bối xuất quan chưa?"

"Lần này chắc có nhiều tân khách đến tham dự Thực Tiên yến lắm nhỉ?"

Tô thị A Thất nói.

Thực Tiên yến lần này, số lượng thiệp mời mà mọi người nhận được ít hơn trước rất nhiều.

Ví dụ như Thực Tiên yến mấy lần trước, một mình Hoàng Sơn Chân Quân đã nhận được mấy tấm thiệp mời, ngoài để lại cho mình dùng, còn có thể bán thiệp dư cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số.

Nhưng lần này, số thiệp mời Hoàng Sơn Chân Quân nhận được chỉ đủ cho mình dùng, cũng không còn dư để chia cho người khác.

Mà theo Tô thị A Thất được biết, số phần Thực Tiên yến lần này cũng không giảm bớt quá nhiều, thậm chí gần đây còn tăng thêm mấy bàn.

"Đợt linh lực triều tịch tiếp theo sắp đến rồi, chúng ta ai nấy cũng rục rịch manh động."

Cuồng Đao Tam Lãng bật cười.

Chương 1398: Vị Đạo Hữu Biệt Danh Trống Này Là Ai? Đá Ra Đi!

Linh lực triều tịch sắp kéo tới, Thiên Đạo sắp đại biến, trong thời gian ngắn có liên tiếp bảy vị Huyền Thánh hiển thánh, điều này tuyên bố rõ đại thời đại tu luyện đã tới.

Vì vậy tu luyện giả trong chư thiên vạn giới rối rít không kiềm chế được, rục rịch manh động. Một số tập thể tán tu hẹn nhau lên đường đi tìm bảo vật, bí cảnh.

Lúc đại thời đại tới, do linh lực tăng lên, một số bảo tàng và bí cảnh ẩn thế sẽ mở ra. Nếu lấy được truyền thừa bảo địa, đây chính là cơ hội tốt một bước lên trời. Thậm chí có một số truyền thừa, nếu đạt được sẽ có đủ vốn liếng khai tông lập phái.

Ngay cả môn phái của một số đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng bắt đầu sôi động hẳn.

Mà các tu luyện giả càng hoạt động mạnh thì càng có nhiều sự kiện xảy ra, có sự kiện tốt cũng có sự kiện xấu.

Trước kia mọi người đều ở lì trong động phủ cố gắng tu luyện, gặp mặt ít, nói chuyện cũng ít, sự kiện xảy ra giữa tu luyện giả với tu luyện giả cũng ít.

Bây giờ mọi người đều bắt đầu ra ngoài nhiều hơn, tiếp xúc nhiều hơn, tự nhiên sẽ có đủ loại sự kiện xảy ra.

“Gần đây bọn ta khá là đau đầu, tu luyện giả khắp thế giới chạy loạn khắp nơi, ngay cả đảo nhỏ ẩn thế của bọn ta thỉnh thoảng cũng có người liều lĩnh xông vào. Mấy ngày nay Điền Điềm phụ trách trận pháp phòng ngự đã mệt lả người.”

Điền Thiên Đảo Chủ nói.

“Bị động phòng thủ không phải là cách hay... Ta đề nghị nên cắm bảng, bên trến viết ‘Tiên đảo phía trước là trọng địa, kẻ nào xâm nhập, chết!’, làm vậy sẽ có tác dụng uy hiếp nhất định.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đưa ý kiến.

Ma môn bọn cô đều làm như vậy. Tốt nhất là lại thêm mấy cái đầu lâu xâu thành chuỗi để bên cạnh tâm bảng, hiệu quả sẽ càng tốt.

"Không được không được, sát khí quá nặng. Ta nghĩ có thể cắm một tấm bảng, bên trên viết 'Phía trước là nơi Đông Phương Tiên Tử lái xe tải mười tấn qua lại, xin hãy chú ý tránh né'. Tấm bảng này vừa cắm xuống, tuyệt đối có hiệu quả."

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"..."

Tài khoản có biệt danh trống:

"Các vị tiền bối, ai có thể nói cho ta biết~~ Bạch tiền bối kết thúc bế quan chưa vậy?"

Đông Phương Tĩnh Tuyết đề nghị:

"Xin hãy ghi rõ là Đông Phương Lục Tiên Tử. Có rất nhiều tiên tử họ Đông Phương, nếu không ghi rõ là Đông Phương Lục Tiên Tử, người khác vừa nhìn vào sẽ không nhớ ra ngay là vị nào."

Cuồng Đao Tam Lãng:

"[Icon giơ ngón cái]"

Tuyết Lang Động Chủ:

"Bảng này vừa cắm xuống, phạm vi mười dặm quanh đó... à không, là trăm dặm quanh đó tuyệt đối sẽ không ai dám đi vào."

Hiến Công Cư Sĩ:

"Ta thấy được đấy, Điền Thiên Đạo hữu có thể cân nhắc đề nghị này một chút."

"Im lặng cho một like."

Lạc Trần Chân Quân nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"..."

Người nào tặng like, người nào giơ ngón cái, chờ sau khi Thực Tiên yến kết thúc, thiếp thân sẽ lái xe đến cửa cán từng người một.

Thất Tu Chân Quân:

"Các tu luyện giả bắt đầu hoạt động mạnh chỉ là chuyện nhỏ, chuyện đáng quan tâm hơn là khi vị kia sắp thay đổi, một số đường hầm không gian giữa chư thiên vạn giới với trái đất bị mở ra. Gần đây có thể sẽ có nhiều tu luyện giả ở những thế giới khác tiến vào trái đất, mọi người nhớ chú ý an toàn đấy.”

“Bọn ta cũng đang đau đầu về chuyện này đây. Dưới đáy đạo quan bọn ta có một đường hầm thông với thú giới vẫn luôn bị bọn ta trấn áp. Thời gian tới phải mời trưởng lão trong môn phái xuất quan trấn áp đường hầm.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân thở dài.

“Nho gia bọn ta đã di dời toàn diện vào trong thế giới Kim Liên, vậy nên giờ ở hiện thế có không ít trận pháp phòng ngự hộ tông cỡ lớn đang bỏ trống. Nếu ai có nhu cầu, ta có thể giảm giá 20%.”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu nói.

Nho gia cũng là tông môn lớn, có nhiều sản nghiệp trong chư thiên vạn giới.

Bây giờ tất cả đệ tử Nho gia đều chuyển vào trong thế giới Kim Liên. Sản nghiệp trong chư thiên vạn giới cái nào có thể mang đi thì mang đi, không thể mang đi thì bán đổi thành tài nguyên. Chỉ còn dư lại một số nơi đặc thù, phái đệ tử đến trấn thủ, xem như là cứ điểm trong hiện thế.

“Hằng Hỏa đạo hữu, sau khi nho gia các ngươi ẩn thế cũng đừng cắt đứt liên lạc với ngoại giới, coi chừng không theo kịp thời đại đấy.”

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam nói.

“Yên tâm đi, chỉ cần vượt qua đại kiếp sắp tới, Nho gia bọn ta sẽ đi ra thế giới Kim Liên bắt đầu phát triển lại.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

Trong mấy năm gần đây những kiếp nạn mà Nho gia gặp phải đều đến từ thế giới Cửu U và vị chúa tể Cửu U kia.

Mà hôm nay thời khắc biến thiên sắp đến, chỉ cần Thiên Đạo thay đổi, giữa chúa tể Cửu U mới nhậm chức và Nho gia sẽ không còn là mối quan hệ hận thù nữa. Đến lúc đó, Nho gia tự nhiên có thể đi ra thế giới Kim Liên phát triển lại.

“@Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hằng Hỏa đạo hữu, giới thiệu khách có được trả thù lao không?”

Bắc Hà Chân Quân cười hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân:

“Đương nhiên là có rồi, nếu có đạo hữu giới thiệu khách tới cửa, ta sẽ giảm giá 5%. 5% đó coi như là phí giới thiệu.”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Hề hề, mới nhận được tin tức từ chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, Thực Tiên yến lần này, ngoài thành viên trong tu chân giới chúng ta ra, các hệ khác cũng sẽ cử tu luyện giả đến tham gia. Đến lúc đó, giao lưu so tài trên bàn ăn chắc chắn là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Có thành viên khác trong chư thiên vạn giới đến hay chỉ có tu luyện giả trên trái đất?”

Thất Tu Thánh Quân hỏi.

“Ta cũng không rõ nữa, tin tức lấy được có hạn. Đúng rồi, có thể hỏi A Thất thử xem. Thiên Hà Tô thị là nhà tài trợ cho Thực Tiên yến, chắc chắn A Thất biết nhiều tin tức hơn.”

Bạch Hạc Chân Quân trả lời.

Tô thị A Thất:

“Gần đây ta vẫn ở nhà Tam Lãng, chưa kịp về Thiên Hà Tô thị, để ta gọi điện về hỏi xem tình hình thế nào.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Tiên T:

“Tam Lãng và A Thất ở chung á? Không ổn rồi, trong đầu ta tưởng tượng ra thật nhiều hình ảnh, tay phải ta đã không kiềm chế được nữa rồi, muốn vẽ truyện về hai người các người quá à.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Tô thị A Thất:

“Tam Lãng cũng sắp thăng cấp, vì vậy ta ở lại luyện đao pháp với hắn, giúp đao đạo của hắn tiến thêm một bước, đến lúc độ kiếp cũng tự tin hơn. Lại nói gần đây ta vẫn không có tâm trạng tìm người khiêu chiến... cứ cảm thấy trong lòng trống rỗng, thiếu thiếu cái gì đó.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“A Thất tiền bối, ngài vẫn đang nghĩ đến vị hậu bối đáng yêu kia của ngài à?”

“Đúng vậy, nhưng ta hoàn toàn không nhớ nổi rốt cuộc hậu bối của ta tên gì, dáng dấp ra sao. Ta rất lo cho an nguy của nó... [icon thở dài].”

Tô thị A Thất thở dài.

Tài khoản có biệt danh trống:

“A Thất tiền bối, ngài vẫn còn ấn tượng về A Thập Lục ạ?”

“Ơ? Vị đạo hữu này, ngươi là ai vậy? Hoàng Sơn tiền bối, ngươi thêm người mới vào khi nào vậy?”

Rốt cuộc Tô thị A Thất cũng để ý đến sự tồn tại của vị đạo hữu có biệt danh trống này.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Không phải ta... có thể là nhân viên quản lý khác thêm vào.”

“Ta không có thêm người vào.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Tiên Tử nói.

Thất Tu Thánh Quân:

“Ta cũng không.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Biệt danh của vị đạo hữu này trống, tài liệu cũng trống rỗng, ta cũng ghi chú tên thật của hắn. Sao hắn lại vào được nhóm Cửu Châu số 1?”

Bắc Hà Chân Quân:

“Nếu không biết thì đá ra đi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“À... trước khi đá, không bằng để ta tính một quẻ xem thử vị đạo hữu này có duyên với chúng ta hay không rồi đá cũng không muộn. Gần đây ta có tải một app xem bói về, rất chính xác.”

Tài khoản có biệt danh trống:

“Xin Hoàng Sơn tiền bối hạ thủ lưu tình! Là ta, Bá Tống đây! Biệt danh của ta trống là do bây giờ ta đang ở một loại trạng thái tiểu trong suốt, ta cũng không muốn như vậy đâu.”

Tống Thư Hàng tức tốc nhập nội dung mình cần nói vào rồi đăng lên nhóm, hắn báo thánh hào của mình luôn. Tuy Tống Thư Hàng có đến bảy đạo hiệu nhưng không chừng các tiền bối trong nhóm đều đã quên mất rồi.

Báo thánh hào Bá Tống ra, mọi người vẫn có ấn tượng.

“Bá Tống ư? Bá Tống chính là Bá Nho, tiêu rồi! Ta đã thấy tin chat của hắn, có khi nào ta sẽ mang thai không?”

Diệt Phượng Công Tử quýnh lên.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Diệt Phượng tiền bối đừng đùa mà, nhìn thấy tin chat sao mà mang thai được chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Không mang thai thật ư? Hù chết ta.”

Dược Sư:

“Chết rồi, vừa rồi ta sợ quá nuốt luôn thuốc ngừa thai... Tử Yên!”

Tài khoản có biệt danh trống:

“Các tiền bối đừng làm rộn nữa, nói chuyện chính nào. À mà Hoàng Sơn tiền bối này, app xem bói là cái quỷ gì vậy? Dùng thứ đó để quyết định số mệnh của ta, ngài không thấy tội nghiệp ta sao?”

“Ta cũng đang dùng app đó, rất chuẩn, chỉ là không biết ai nghiên cứu ra, thần bí lắm.”

Bắc Hà Chân Quân nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Bá Tống đạo hữu, ngươi cũng online à?”

Tài khoản có biệt danh trống:

“[Icon lệ rơi đầy mặt] Ta online nãy giờ, còn gửi tin rất nhiều lần nhưng chẳng có vị tiền bối nào chú ý đến ta.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“[Icon ôm nhau khóc] Ta hiểu, ta hiểu mà. Ta cũng thường xuyên bị bọn họ phớt lờ như thế đấy, có lúc cùng một nội dung ta phải nhắn nhiều lần mới có người để ý tới.”

Vừa nhìn thấy câu này, Tống Thư Hàng cảm thấy sự đồng ảm giữa hắn với Túy Tinh Kiếm Thánh lại càng mãnh liệt.

Tô thị A Thất:

“Khoan đã, vừa rồi ta mới xem lại lịch sử chat... Bá Tống đạo hữu ngươi biết người ta quên là ai ư? Là A Thập Lục?”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Chân tướng chỉ có một!”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Bá Tống đạo hữu chính là hậu bối đáng yêu mà Tô thị A Thất đạo hữu ngươi đã quên mất! Bây giờ hắn đang ở trạng thái giống như Trụy Nhạc Cư Sĩ, vậy nên A Thất đạo hữu ngươi đã quên mất hắn.”

Tài khoản có biệt danh trống:

“...”

Tô thị A Thất:

“Hậu bối của ta rất đáng yêu, không như hắn đâu.”

Trực giác nói cho hắn biết Bá Tống Huyền Thánh chẳng liên quan gì đến hai chữ ‘đáng yêu’ hết.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Là A Thập Lục, người mà A Thất tiền bối ngài quên là A Thập Lục chứ không phải ta.”

Tô thị A Thất:

“Đáng yêu không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tài khoản có biệt danh trống:

“Có, A Thập Lục rất đáng yêu.”

Tô thị A Thất:

“Vậy bây giờ A Thập Lục đang ở đâu?”

“Đang ở ngay bên cạnh ta, chờ đến ngày 7 bọn ta định đi tham gia Thực Tiên yến chung với ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ Cư Sĩ.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tô thị A Thất:

“Các ngươi cũng muốn tham gia Thực Tiên yến à?”

Nói tới đây, Tô thị A Thất xoay đầu lại nói với Tam Lãng ở phía sau cách đó không xa:

“Tam Lãng, ngươi còn dư một tấm thiệp mời đúng không?”

Hắn đã đưa thiệp mời của hắn cho tiểu bối trong Tô thị. Theo như hắn tính thì lúc Thực Tiên yến diễn ra cũng là lúc hắn đang độ thiên kiếp ngũ tấn lục, nhưng không ngờ hắn lại vượt qua thiên kiếp sớm hơn dự định.

Mà hắn lại ngại lấy lại thiệp mời từ tiểu bối trong Tô thị…

“Giá gấp đôi, bán cho ngươi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nhếch miệng đáp.

“Không thành vấn đề.”

Tô thị A Thất sảng khoái đồng ý. Dứt lời, hắn nhấc đại đao của bản thân lên:

“Tam Lãng, thời gian nghỉ ngơi kết thúc, chúng ta tiếp tục nào, tranh thủ làm đao đạo của ngươi tăng lên một bậc trong hôm nay luôn.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“…”

Chương 1399: So Tài Hữu Nghị, Đến Lúc Nên Dừng Thì Dừng

Tam Lãng vừa vươn tay ra vừa la to:

“A Thất chờ một chút, ta cũng có một vấn đề muốn hỏi Bá Tống!”

Sau đó hắn chóng gửi tin lên nhóm Cửu Châu số 1.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Bá Tống đạo hữu, nếu ngươi đã biết hậu bối của A Thất, vậy ngươi có biết một vị tiên tử khiến ta quyến luyến không thôi không? Ta cảm thấy hình như ta cũng quên mất một vị tiên tử, cô ấy là một người rất quan trọng đối với ta nhưng dù ta có cố gắng thế nào cũng không nhớ ra cô ấy là ai.”

“Là Vân Tước Tử tiên tử đúng không?”

Tống Thư Hàng trả lời.

Mấy năm trước Vân Tước Tử tiên tử xem việc trêu chọc Tam Lãng làm thú vui, cảm thấy Tam Lãng rất hợp gout của cô. Đàn ông mà không biết tự tìm đường chết thì có khác gì cá khô đâu chứ?

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ta cũng không biết người ta quên có phải là Vân Tước Tử tiên tử hay không nữa, bây giờ cô ấy đang ở đâu? Bá Tống đạo hữu có tin tức gì không?”

“Vân Tước Tử tiên tử đi ra sớm hơn bọn ta, có khi cô ấy đã đi tìm ngươi rồi ấy chứ.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hiện tại Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử một chia thanh hai.

Vân Tước Tử cũ mang theo xương bất hủ bị quả cầu kim loại thể lỏng phiên bản Cửu U chiếm giữ, vẫn đang bị nhốt trong phòng tối Thiên Đạo.

Về phần Vân Tước Tử sinh mạng mới thì đã trở về hiện thế sau khi sự kiện trong thế giới ma kiếp kết thúc. Với tính cách của cô ấy, mấy ngày nay hẳn là đang chuẩn bị cho việc độ thiên kiếp, sau đó sẽ đi tìm Tam Lãng tiền bối.

Nhưng có một vấn đề là Vân Tước Tử tiên tử sinh mạng mới ở dạng thu nhỏ. Sau khi Tam Lãng nhìn thấy cô ấy, với tính cách tự tìm đường chết của hắn, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng đáp.

...

Sau khi Cuồng Đao Tam Lãng hỏi chuyện xong, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 lại tiếp tục bàn về đề tài Thực Tiên yến.

Thực Tiên yến lần này chỉ sợ sẽ không yên bình giống như trước.

“A Thất đâu? Lúc nãy hắn nói muốn gọi điện hỏi thăm tình hình mà?”

Bắc Hà Chân Quân hiếu kỳ hỏi.

Tô thị A Thất:

“Chờ chút, ta đang bồi luyện với Tam Lãng.”

“Đang bồi luyện mà ngươi còn chat?”

Bắc Hà Chân Quân dở khóc dở cười.

Tô thị A Thất:

“[Icon mỉm cười] Ta đã tấn thăng Chân Quân rồi mà, chỉ dùng một tay là có thể ngược Tam Lãng. Chờ chút, ta gọi điện về nhà.”

Tài khoản có biệt danh trống:

“À... vừa rồi quên hỏi, Bạch tiền bối xuất quan chưa vậy?”

Trong nhóm Cửu Châu số 1 im lặng như tờ, hồi lâu không ai đáp lời.

Chừng nửa phút sau.

Tô thị A Thất:

“Nhận được tin rồi, vốn dĩ Thực Tiên yến lần này chỉ có tu luyện giả trên trái đất tham dự, nhưng sau đó lại tăng thêm mấy bàn là chuẩn bị cho tu luyện giả khác trong chư thiên vạn giới. Nói cách khác sẽ có người của những thế giới khác trong chư thiên vạn giới đến tham dự. Đến lúc đó chắc chắn sẽ có màn so tài trong lúc Thực Tiên yến diễn ra, vừa nghĩ đến đã thấy kích thích rồi.”

So tài chiến đấu là sở thích mà Tô thị A Thất thích nhất.

Tô thị A Thất lại nói tiếp:

“Đến lúc đó có thể sẽ có hai loại phương thức so tài, một loại là tiến hành so tài theo cấp bậc cảnh giới. Dù sao cũng đều là khách đến tham dự Thực Tiên yến, so tài hữu nghị, đến lúc nên dừng thì dừng. Sau đó sẽ đến phần so tài giữa các thiên tài có cảnh giới khá thấp, lúc này sẽ áp dụng loại hình so tài chia theo tuổi. Ví dụ như những tu luyện giả từ hai mươi tuổi trở xuống sẽ được xếp vào một tổ lớn, trong tổ lớn này lại chia thành ba tổ nhỏ tiến hành so tài với nhau. Tổ thứ nhất gồm những tu luyện giả từ mười tuổi trở xuống, tổ thứ hai từ mười một đến mười lăm tuổi, tổ thứ ba từ mười sáu đến hai mươi tuổi. Những tu luyện giả có tuổi trên hai mươi đến bốn mươi sẽ được xếp vào một tổ lớn, trong tổ này cũng chia ra thành mấy tổ nhỏ. Như vậy mới thấy được sự chênh lệch giữa các thiên tài.”

Có thể đến tham dự Thực Tiên yến đều là tu luyện giả có cảnh giới từ ngũ phẩm trở lên, đối với nhóm cường giả này sẽ áp dụng cách thức so tài theo cấp bậc cảnh giới.

Ngoài ra cũng sẽ có một số đệ tử thiên tài trẻ tuổi được trưởng bối dẫn đến tham dự Thực Tiên yến. Những đệ tử thiên tài này đa số chỉ có cảnh giới nhị phẩm, tam phẩm. Bởi vì đều là thiên tài có độ tuổi giống nhau, chênh lệch giữa bọn họ cũng không quá lớn, vậy nên có thể áp dụng cách thức so tài chia tổ theo tuổi.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Nếu muốn so tài, hắn sẽ được xếp vào nhóm nào nhỉ?

“Ừ, chắc là sẽ được xếp vào nhóm chia tổ so tài theo tuổi, dù sao ta chỉ mới tròn mười tám tuổi thôi mà.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm

Tuy nghĩ là nghĩ vậy nhưng hắn cứ có cảm giác mình ăn hiếp các bạn nhỏ.

Không biết ở những thế giới khác trong chư thiên vạn giới, tu luyện giả dưới hai mươi tuổi mạnh cỡ nào nhỉ?

Đến lúc đó mong là thánh hào Bá Tống Huyền Thánh và Bá Nho Huyền Ma trên người hắn sẽ không hù dọa bọn họ... Nếu thật sự không được, hắn có thể nghĩ cách thu liễm ảnh hưởng của thánh ấn lại.

So tài hữu nghị, đến lúc nên dừng thì dừng.

Ngoài ra... hình như hắn lại bị các tiền bối trong nhóm quên mất rồi.

Đắng lòng quá.

...

“Gọi điện hỏi thẳng Hoàng Sơn tiền bối luôn cho rồi.”

Tống Thư Hàng mở điện thoại, tìm số trong danh bạ.

“Đau quá!”

Lúc này, trên chiến xa Hà Long Thần Hành ở sau lưng bỗng truyền đến một tiếng hô nhỏ.

Tống Thư Hàng vội xoay đầu lại, phát hiện Vũ Nhu Tử đang ôm đầu ngồi dậy.

“Vũ Nhu Tử, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ra khỏi bí cảnh thí luyện, Vũ Nhu Tử vẫn luôn hôn mê cho đến giờ, Tống Thư Hàng lo lắng cho trạng thái tinh thần của cô ấy, dù sao Vũ Nhu Tử đã từng bị Thiên Đế phụ thể.

“Ừ, Tống tiền bối, ta ngủ lâu lắm hả?”

Vũ Nhu Tử khó chịu vò đầu:

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Ta thấy đầu mình đau như muốn nứt ra ấy.”

“Sau khi chúng ta ra khỏi bí cảnh thí luyện, cô bị một vị đại lão viễn cổ phụ thân.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử:

“Gì cơ?”

Tống Thư Hàng kể lại những chuyện đã xảy ra trong vùng đất thí luyện cho Vũ Nhu Tử nghe.

“Thiên Đế của Thiên Đình Viễn cổ phụ thân trên người ta ư? Vậy sau đó thì sao?”

Vũ Nhu Tử vội kiểm tra thân thể, sợ trên người xuất hiện dị biến khác thường.

Tống Thư Hàng:

“Sau đó chúng ta đi theo sự chỉ dẫn của bạch long tiền bối, ra khỏi không gian loạn lưu thì phát hiện cô đang hôn mê tại chỗ, Thiên Đế đã rời khỏi thân thể cô. Cô kiểm tra thử xem bản thân có biến hóa gì không?”

Thường thì sau khi bị đại lão viễn cổ phụ thể, sẽ nhận được các loại phúc lợi như tinh thần lực tăng vọt chẳng hạn, loại trường hợp này cũng không ít.

Nhưng di chứng để lại cũng nhiều, tệ hơn nữa là không ai có thể bảo đảm Thiên Đế có để lại cửa sau gì đó trong cơ thể Vũ Nhu Tử hay không, nói không chừng lúc nào đó tâm tình tốt lại đến phụ thể nữa thì sao.

“Hình như thân thể của ta không có gì bất thường hết, nhưng... linh quỷ của ta biến mất rồi.”

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, mắt to nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Linh quỷ ư?”

“Ừ, chính là linh quỷ mà chúng ta bắt cùng nhau ấy, nó biến mất rồi.”

Vũ Nhu Tử điểm vào vị trí tâm khiếu trên người:

“Khế ước linh quỷ vẫn còn nhưng ta không thể liên lạc với linh quỷ, dường như có một loại lực lượng nào đó đang ngăn chặn cảm ứng giữa bọn ta.”

Tình tiết này sao nghe quen thế nhỉ?

Hình như lúc Thư Sinh Thủy Tinh mượn linh quỷ số 1 đi cũng thế này thì phải?

Kết hợp với chuyện xảy ra trong bí cảnh thí luyện, Tống Thư Hàng đã đoán ra được nguyên nhân.

“Vũ Nhu Tử, có thể linh quỷ của cô đã bị Thiên Đế mượn đi rồi.”

Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Vũ Nhu Tử:

“???”

“Trạng thái của cô giống như ta lúc trước, khi đó linh quỷ của ta cũng bị Thư Sinh Thủy Tinh, một trong mười ba vị Kiếp Tiên của Nho gia mượn đi. Chuyện sau đó các cô cũng biết đấy, linh quỷ của ta bị mất, đến giờ vẫn chưa tìm về được.”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn trời:

“Tống tiền bối, linh quỷ của hai chúng ta thật bất hạnh.”

Hai con linh quỷ bị bắt cùng một ngày, sau đó bị người ta khế ước trong cùng một tháng, lại lần lượt bị hai vị đại lão cưỡng ép mượn đi trong cùng một năm.

“Nhưng chỉ cần khế ước còn đó thì vẫn có hy vọng tìm được linh quỷ về.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đầu vẫn còn đau như muốn nứt ra, Vũ Nhu Tử vừa xoa đầu vừa nói:

“Ừ, chúng ta nhất định có thể tìm linh quỷ về, cả linh quỷ của ta và Tống tiền bối đều phải tìm về!”

Vừa nói xong, Vũ Nhu Tử bỗng cảm ứng được khế ước linh quỷ trong cơ thể biến hóa.

Rắc rắc~

Khế ước linh quỷ vỡ thành bốn phần.

Khế ước cũng không biến mất, chỉ là vỡ ra mà thôi.

“Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng:

“Quả nhiên không thể tùy tiện mạnh miệng được, nói trước bước không qua.”

Tống Thư Hàng:

“???”

“Khế ước linh quỷ của ta vỡ rồi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Nhưng khế ước linh quỷ của ta không biến mất, chỉ là vỡ thành bốn phần thôi.”

Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đối với linh quỷ, điều này bất hạnh biết bao.

Khế ước linh quỷ của hắn không trọn vẹn, khế ước linh quỷ của Vũ Nhu Tử vỡ thành bốn phần.

Không hổ là quỷ mệnh khổ sống trong cùng một mộ phần.

"Nhưng tại sao khế ước linh quỷ của Vũ Nhu Tử lại đột nhiên vỡ thành bốn phần chứ? Linh quỷ đã bị Thiên Đế chiếm giữ, với tu vi của Thiên Đế, cho dù ở trạng thái suy yếu, trong chư thiên vạn giới cũng không có bao nhiêu người có thể giữ chân cô ấy mới đúng?"

Tống Thư Hàng chau mày.

Hay là Thiên Đế thi pháp cắt đứt mối liên hệ giữa linh quỷ và Vũ Nhu Tử?

Trong lúc đang suy nghĩ, tiếng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu hắn:

[Thư Hàng, ngươi ra khỏi phòng tối rồi à? Ở hiện thế xảy ra chuyện gì vậy?]

Giọng điệu của Bạch tiền bối two có chút nôn nóng.

[Hiện thế ư? Bây giờ vẫn bình thường, theo thời khắc biến thiên sắp tới, đường hầm giữa chư thiên vạn giới mở ra, linh lực triều tịch lại sắp kéo đến. Ngoài những chuyện này ra thì ở hiện thế không có biến hóa gì lớn cả.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Không xảy ra biến hóa gì ư? Vậy tại sao quá trình trình tự hóa trên người Thiên Đạo lại dừng lại chứ?]

Bạch tiền bối two thắc mắc.

Thiên Đạo không trọn vẹn, trình tự hóa trên người Thiên Đạo thay đổi, hơn nữa tốc độ của quá trình trình tự hóa vẫn đang tăng nhanh.

Nhưng vừa rồi tốc độ của quá trình trình tự hóa trên người Thiên Đạo lại dừng lại.

Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến một chuyện.

[Chẳng lẽ là do dự án Thiên Đình, kế hoạch lấp đầy?]

Tống Thư Hàng nói.

Vừa rồi khế ước linh quỷ của Vũ Nhu Tử vỡ thành bốn phần, mà linh quỷ của Vũ Nhu Tử đã bị Thiên Đế mang đi.

Thiên Đế lại là chủ thể trong dự án Thiên Đình và kế hoạch bổ toàn Thiên Đạo.

Bạch tiền bối two:

[Dự án Thiên Đình? Chuyện này thì có liên quan gì đến Thiên Đình viễn cổ à?]

[Dự án Thiên Đình là dự án nằm trong kế hoạch lấp đầy do vị đương nhiệm kia lập ra.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn bắt đầu kể lại cặn kẽ những chuyện đã trải qua trong lúc nhập mộng cho Bạch tiền bối two nghe.

[Chậc, nhân vật có thể trở thành Thiên Đạo quả nhiên chẳng có tên nào là đèn cạn dầu, nhưng bây giờ nó muốn xoay chuyển tình thế cũng đã muộn. Thư Hàng, gần đây khiêm tốn một chút, đừng gây ra chuyện lớn gì. Bây giờ ngươi cũng sắp bước vào giai đoạn khắc họa diễn đồ kim đan, hãy tìm một chỗ ở tạm trong một thời gian ngắn, làm việc khiêm tốn, khắc họa đồ án kim đan của ngươi đi. Sắp tới ở hiện thế chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.]

Bạch tiền bối two cười gian nhắc nhở.

Chương 1400: Khách Đến Từ Thú Giới

Tống Thư Hàng ảo não thở dài:

[Ta đã khiêm tốn đến mức không thể khiêm tốn hơn nữa.]

Bây giờ hắn đã khiêm tốn đến mức trong suốt luôn rồi...

[Ừ, cũng đúng.]

Bạch tiền bối two cười đáp.

Tống Thư Hàng vẫn còn ở trạng thái trong suốt do phòng tối Thiên Đạo mang đến, nếu không nhờ buff ‘nhân vật thiên hạ ai cũng biết’ của nhân tiền hiển thánh, sợ rằng chẳng ai trong chư thiên vạn giới còn nhớ đến hắn.

Thật ra ngay cả Bạch tiền bối two cũng chịu ảnh hưởng của phòng tối, khi ý thức của hắn thông qua đường hầm không gian giữa thế giới Tà Liên và thế giới hạch tâm tiến vào hiện thế, ấn tượng về Tống Thư Hàng sẽ dần nhạt đi.

Nhưng do hắn là chúa tể Cửu U, chỉ cần bản thể ở thế giới Cửu U thì loại ảnh hưởng này sẽ nhanh chóng bị loại bỏ.

Nói cách khác, ký ức về Tống Thư Hàng trong đầu Bạch tiền bối two cứ lặp đi lặp lại quá trình +1, -1, lại +1 rồi lại -1.

[À đúng rồi, Bạch tiền bối, ta đã mang phi kiếm phá phòng tối dùng một lần bản 001 mà ngài nhờ ta xin Bạch tiền bối ở hiện thế đến rồi. Nhưng nó đã bị ta dùng một lần, mất một phần lực lượng.]

Tống Thư Hàng nói.

Trước đó lúc giao đấu với Thiên Đế, hắn đã mượn dùng lực lượng của thanh phi kiếm phá phòng tối dùng một lần bản 001 này, tiến hành siêu thời không mạn bộ. Nhưng lúc đó không gian cần xuyên qua rất ngắn nên cũng không tiêu hao quá nhiều lực lượng trong phi kiếm.

Dứt lời, hắn chuyển phi kiếm vào trong thế giới hạch tâm để Bạch tiền bối two đến lấy đi.

[Khà khà khà, không sao, ta chỉ muốn nghiên cứu phù văn trên phi kiếm cùng với cấu tạo của phi kiếm, xem thử có thể bắt chước chế tạo ra loại phi kiếm tương tự hay không thôi. Nếu ta biết cách chế ra loại phi kiếm dùng một lần này, chính ta có thể lẻn vào trong phòng tối đi tìm vị cái gì cũng có thể bán kia, còn có hành tinh mọc mắt nữa chứ.]

Bạch tiền bối two thu hồi phi kiếm rồi nói tiếp:

[Ngươi nhắn lại quy tắc trò chơi cho vị cái gì cũng có thể bán kia biết chưa?]

[Ta nhắn lại rồi.]

Tống Thư Hàng đáp:

[Ngoài ra còn có một việc, vị Bạch tiền bối ở hiện thế của ta nói là chờ sau khi xuất quan ra thì hắn muốn gặp ngài một lần.]

[...]

Bạch tiền bối two im lặng hồi lâu, sau đó lên tiếng:

[Được thôi, thời gian gặp cho hắn chọn.]

[Đã biết, đến lúc đó ta sẽ hỏi Bạch tiền bối hiện thế.]

Tống Thư Hàng đáp.

[Thật ra ta thấy trạng thái bây giờ của ngươi rất tốt, trong chư thiên vạn giới chẳng ai nhớ ngươi, dù ngươi có làm chuyện xấu gì thì người khác sẽ quên mất ngay.]

Bạch tiền bối two nói.

Thân là chúa tể Cửu U, hắn lập tức nghĩ ra rất nhiều ý tưởng tà ác.

Ví dụ như cướp bóc này~ dọn sạch bảo tàng của môn phái người khác này~ đánh quả cầu béo phị một trận tơi tả này, v.v...

Dù có làm chuyện gì, người khác vừa quay đầu đã quên mất, chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Tống Thư Hàng:

[...]

[Nhưng cũng có điểm bất lợi là dù ngươi làm chuyện tốt gì thì người khác cũng không nhớ được.]

Bạch tiền bối two lại bổ sung.

Tống Thư Hàng:

[Làm chuyện tốt không để lại tên, đây mới là Lôi Phong sống.]

[Ta phát hiện giá trị quan của ta và ngươi hoàn toàn khác nhau, đề tài này không thể bàn tiếp được nữa. Ta đi nghiên cứu phi kiếm đây, dù có chuyện hay không có chuyện cũng đừng gọi ta.]

Bạch tiền bối two nói.

Hắn là chúa tể Cửu U, tự dưng bàn về đề tài ‘làm chuyện tốt không để lại tên’ với người khác làm gì chứ?

Chẳng thú vị gì cả.

...

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng quay đầu qua nhìn Vũ Nhu Tử:

“Vũ Nhu Tử, gần trưa rồi, có muốn đi ăn cơm không?”

Thật ra sau khi tấn thăng ngũ phẩm, Tống Thư Hàng không có nhu cầu quá lớn về việc ăn ngủ. Kim đan vừa hình thành, trực tiếp hấp thu linh lực trong thiên địa còn hiệu quả hơn ăn cơm nhiều. Nếu muốn bổ sung năng lượng thì có linh thạch hoặc đan dược.

Về phần ăn cơm và ngủ chẳng qua chỉ là thói quen suốt mười tám năm qua của Tống Thư Hàng thôi.

Vừa quay đầu lại, Tống Thư Hàng phát hiện Vũ Nhu Tử đang ngồi bên cạnh Tô thị A Thập Lục, lặng lẽ đưa tay chọt vào sừng nhỏ trên đầu A Thập Lục.

Tống Thư Hàng:

“...”

Vũ Nhu Tử quay đầu lại cười ngại ngùng:

“Ha ha ha.”

“Trong bí cảnh thí luyện cô đã bóp sừng nhỏ của A Thập Lục đã đời rồi mà, sao còn bóp nữa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Thật ư? Ta chẳng có ấn tượng gì cả.”

Tống Thư Hàng:

“À đúng rồi, lúc đó cô đang bị Thiên Đế phụ thể. Đáng ghét!”

Hắn còn chưa chạm vào sừng nhỏ trên đầu A Thập Lục nữa.

Vũ Nhu Tử:

“Sừng nhỏ rất đáng yêu.”

Lúc này, giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ vang lên:

“Dù đứng trên góc độ của long tộc để đánh giá thì cũng phải công nhận sừng rồng của A Thập Lục rất tinh xảo đáng yêu.”

“Bạch long tỷ tỷ, ta cũng có thể mọc ra sừng rồng chứ?”

Vũ Nhu Tử hỏi, trong mắt tràn đầy sự chờ mong.

Bạch long lắc đầu:

“A Thập Lục kích hoạt huyết mạch long tộc trong cơ thể mới mọc ra sừng rồng, sừng rồng không phải là thứ tự dưng mọc ra đâu.”

“Ta nghĩ Vũ Nhu Tử cô có thể mọc ra hai sợi râu đấy.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Vũ Nhu Tử phồng má phản bác:

“Không có đâu nhé Tống tiền bối. Tuy đạo hiệu của a cha ta là Linh Điệp Tôn Giả nhưng hắn không phải điệp yêu, trên người ta cũng không có huyết thống loài bướm.”

Nhắc tới Linh Điệp Tôn Giả, Vũ Nhu Tử lại nghĩ tới một chuyện.

“Tống tiền bối, bây giờ chúng ta vẫn đang ở trạng thái trong suốt do phòng tối mang đến à?”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy… có khi nào a cha ta đã quên mất ta rồi không?”

Vũ Nhu Tử chau mày.

Tống Thư Hàng:

“Có thể lắm, nhưng chắc bây giờ Linh Điệp tiền bối đang độ kiếp… Có lẽ vẫn chưa phát hiện ra chuyện này đâu.”

“Cũng đúng, vậy chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Nếu như a cha quên mất cô thì đương nhiên sẽ không sai người bắt cô về, như vậy có nghĩa là cô có thể ở bên ngoài chơi thêm một quãng thời gian nữa rồi.

Trạng thái tiểu trong suốt thật tuyệt vời!

…

Nửa tiếng sau.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ngồi ở trên ghế đặt bên đường, trong tay mỗi người cầm một cái bánh nướng áp chảo.

Tô thị A Thập Lục đã được đưa vào trong thế giới hạch tâm, bạch long tỷ tỷ bay lơ lửng sau lưng hai người.

“Mua chút đồ ăn thôi mà cũng bị nhân viên phục vụ quên ngay tại chỗ, thế này thì biết sống sao đây?”

Vũ Nhu Tử than thở.

Tống Thư Hàng:

“Hầy.”

“Trước đó ta còn tưởng rằng chúng ta có thể ăn cơm xong, lúc đứng dậy đi thì chủ quán quên thu tiền... Sau đó chúng ta sẽ hào phóng ném ra một xấp tiền rồi nói với chủ quán: ‘thưởng cho ngươi đấy!’.”

Vũ Nhu Tử bắt đầu phát huy trí tưởng tượng.

Tống Thư Hàng lại thở dài lần nữa:

“Ăn bánh nướng đi.”

Cũng chỉ khi đi đến chỗ buôn bán mặt đối mặt, một tay giao tiền một tay giao hàng như sạp nhỏ bán bánh nướng bọn họ mới mua được chút đồ ăn.

“Ăn xong chúng ta đi đâu chơi đây?”

Vũ Nhu Tử vừa gặm bánh nướng vừa hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hay là đi tu luyện nhé?”

“...”

Vũ Nhu Tử:

“Thôi bỏ đi, lát nữa ta sẽ xem Bá Nho Huyền Ma giảng pháp.”

“Bá Nho giảng pháp?”

Tống Thư Hàng cả kinh.

Vũ Nhu Tử:

“Lúc chúng ta trở lại hiện thế, ta nhận được bản phát lại của phần Bá Nho Huyền Ma giảng pháp.”

“Ta biết là bài giảng pháp có phát lại... Nhưng chúng ta đang ở trạng thái tiểu trong suốt mà? Tại sao lại nhận được bản phát lại chứ?”

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Nếu tu sĩ đang bế quan, độ kiếp hoặc luyện khí đến giai đoạn quan trọng, không thể dành thời giờ xem Huyền Thánh giảng pháp, có thể lựa chọn xem lại nội dung giảng pháp sau.

Nhưng Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử là lén trốn ra khỏi phòng tối, coi như là người không hộ khẩu, sao có tư cách nhận bản phát lại được?

“Ai mà biết, dù sao ta cũng muốn nếm thử cảm giác mang thai một lần.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Không được, ít nhất không thể ở chỗ này được.”

Tống Thư Hàng vội nói.

Vũ Nhu Tử tạm thời im lặng, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nếu bụng Vũ Nhu Tử đột nhiên phồng to ngay trước mặt mọi người, chắc chắn bọn họ sẽ xuất hiện trên đầu đề của tờ báo ngày mai ngay.

Thậm chí ngay cả tựa đề hắn cũng đã đoán được: ‘Tại sao thiếu nữ xinh đẹp lại đột nhiên mang thai trước mặt mọi người? Ẩn đằng sau việc này là nhân tính vặn vẹo hay là đạo đức suy đồi?’

“Tống tiền bối, nếu ta mang thai sau khi xem xong Bá Nho Huyền Ma giảng pháp thì có tính là mang thai con của ngươi không?”

Vũ Nhu Tử hỏi với vẻ mặt thành thật.

Tống Thư Hàng:

“...”

Một lát sau, Tống Thư Hàng quả quyết nói:

“Thật ra đó là kỹ năng ánh nhìn mang thai của con mắt Thánh Nhân Nho gia.”

“Vậy đó là con của Thánh Nhân Nho gia ư?”

Vũ Nhu Tử xoa cằm, bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, ở đằng xa có một đám đông đang tiến đến gần hai người với tốc độ rất nhanh.

Dẫn đầu là hai thiếu nữ.

“A Lăng, ngươi có chắc nơi này có người hành hạ gà con đến chết thật không?”

Một thiếu nữ cao gầy nhuộm tóc năm màu hỏi.

Ở bên cạnh là một thiếu nữ thấp bé có cùng màu tóc gật đầu đáp:

“Yên tỷ tỷ, ta tận mắt nhìn thấy mà, tiệm số 992 trên đường Bạch Kình, đây là một tiệm gà rán tàn nhẫn. Hơn nữa vì đảm bảo độ tươi, gà con trong tiệm này đều còn sống, sau đó bị giết hại một cách tàn nhẫn, biến thành gà rán vàng giòn. Lúc đó dường như ta còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phát ra từ linh hồn của những bé gà đang bị chiên trong chảo dầu.”

“Sinh linh ở vị diện này thật tàn nhẫn. Gà con đáng yếu như vậy, sao có thể tùy ý giết hại được chứ? Mỗi bé gà con đều là sinh mệnh, chúng nó có quyền sống tiếp. Chúng ta phải đi giải cứu gà con.”

Cô gái cao gầy nói.

Sau đó hai thiếu nữ dẫn theo đám đông phía sau tiến đến tiệm số 992 trên đường Bạch Kình.

Tống Thư Hàng đã bước vào cảnh giới ngũ phẩm, thế nên dù tiếng nói chuyện của hai thiếu nữ kia khá nhỏ, hắn vẫn có thể nghe thấy toàn bộ.

Vũ Nhu Tử cũng nghe rõ cuộc trò chuyện giữa hai thiếu nữ.

“Là người thuộc hội bảo vệ động vật à?”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Vũ Nhu Tử cũng hạ thấp giọng trả lời:

“Người thuộc hội bảo vệ động vật thường bảo vệ mèo con hoặc chó con mới đúng chứ? Ta chưa từng nghe có người đi bảo vệ gà con.”

Lúc này, giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ vang lên:

“Hai tiểu cô nương dẫn đầu không phải nhân loại, nói chính xác hơn thì bọn họ là tu luyện giả của thế giới khác khác trong chư thiên vạn giới. Có lẽ huyết thống của bọn họ có liên quan đến chim muông, hoặc cũng có thể ở trong thế giới của bọn họ, gà con là giống loài quý giá như gấu trúc cũng nên.”

Nếu đúng thế thì có thể hiểu được tại sao khi thấy có người giết hại gà con, bọn họ lại tức giận đến vậy.

“Mới đó mà đã có tu luyện giả của thế giới khác trong chư thiên vạn giới chạy đến hiện thế rồi ư?”

Tống Thư Hàng chau mày.

Sau khi đường hầm không gian thông giữa các thế giới trong chư thiên vạn giới mở ra, đủ loại chuyện phiền phức cũng lần lượt kéo tới.

Người trong mỗi thế giới có thế giới quan, giá trị quan, phong tục tập quán khác nhau, rất dễ dàng dẫn tới mâu thuẫn.

Giống như một màn trước mắt đây.

Trên trái đất, gà là dùng để ăn.

Nhưng ở thế giới khác, có lẽ gà là thánh điểu được thờ phụng cũng không chừng.

Nhưng phải công nhận một điều là hai tiểu cô nương kia nói tiếng trung trôi chảy thật~~

“Muốn ngăn cản hai tiểu cô nương kia lại không?”

Vũ Nhu Tử nhỏ giọng hỏi.

Tiệm gà rán kia chỉ là tiệm do người bình thường kinh doanh, nếu hai thiếu nữ này xông vào, lỡ may xảy ra mâu thuẫn, toàn bộ người trong tiệm xông lên cũng không đủ cho hai tiểu cô nương kia đánh.

Bạch long tỷ tỷ lại nhắc nhở:

“Trong đám đông đi theo phía sau hai người bọn họ, có một phần lớn là chịu ảnh hưởng của pháp thuật loại mê hoặc. Còn có một phần là ăn no rửng mỡ, tò mò đi theo hóng chuyện.”

“Đi theo xem thử, không thể để bọn họ gây rối được.”

Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Nơi này là đường Bạch Kình, là đường phố nhà hắn, hắn không muốn cảnh tượng hỗn loạn xuất hiện ở đây.

…

Tiệm gà rán số 922 trên đường Bạch Kình.

Chủ tiệm ngơ ngác nhìn đám đông đang vây kín tiệm.

Chủ tiệm hoảng hốt nghĩ:

“Mình đã làm chuyện gì khiến người người căm giận như thế chứ?”

“Mau thả mấy bé gà đáng yêu ra! Gà con là sinh mệnh tự do, nó có quyền được sống!”

Thiếu nữ cao gầy nhuộm tóc nhiều màu tên ‘Yên’ quát to.

Chủ tiệm:

“Hả?”

“Gà con cũng là sinh mệnh, sao mấy người có thể nhẫn tâm giết chết, còn bỏ vào chảo dầu hạnh hạ chúng chứ?”

Thiếu nữ A Lăng thấp bé cũng kêu to.

Chủ tiệm:

“...”

Đồ thần kinh!

Sau đó một đám người bị thiếu nữ mê hoặc hoặc là tò mò đi theo hóng chuyện ở phía sau cũng bắt đầu la to hưởng ứng tiếng hô của thiếu nữ.

“Gà con cũng là sinh linh, gà con vô tội.”

“Mỗi một sinh linh đều có quyền được sống!”

“Ông có tưởng tượng được khi nhân loại chúng ta bị lột da vặt lông, ném vào trong chảo dầu sẽ có cảm giác gì không? Gà con cũng giống như nhân loại chúng ta. Không có mua bán sẽ không có tổn thương!”

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đi theo đến, đứng ở cách đó không xa.

“Trước hết cứ giải trừ pháp thuật mị hoặc đi đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử:

“Ta chỉ học qua cách giải trừ pháp thuật mị hoặc đơn thể, nơi này nhiều người như vậy, nếu giải trừ cho từng người sẽ khiến hai tiểu cô nương kia chú ý.”

“Bạch long tỷ tỷ có cách gì giải trừ pháp thuật mị hoặc cho tất cả mọi người chỉ trong một lần không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thật ra Phật môn sư hống công của hắn có tác dụng phá huyễn nhưng động tĩnh quá lớn.

Hắn vừa nói xong, Tạo Hóa Tiên Tử bỗng hiện thân sau lưng hắn.

“A~ nha nha~ y nha nha~~ hey!”

Tạo Hóa Tiên Tử mở miệng hát.

Một tầng sóng âm lan ra.

Ngay sau đó, đám người bị hai thiếu nữ mê hoặc mơ màng dụi mắt.

Có người nhìn băng rôn ‘phản đối tổn thương gà con, không có mua bán sẽ không có tổn thương!’ trong tay, mặt ngơ ngác chẳng hiểu gì.

“Mình bị thần kinh hay sao thế này?”

Sau khi tỉnh táo lại, đám đông vội vứt băng rôn trong tay xuống đất, có người che mặt rời đi.

Má ơi, xấu hổ chết đi được!

Nếu để người khác biết bọn họ tụ tập lại đi ‘giải cứu mấy con gà’, bọn họ sẽ bị bạn bè cười thối mặt.

Sau khi đám đông trúng pháp thuật mị hoặc giải tán, đám người ăn no rửng mỡ đi theo hóng chuyện cũng tản đi.

Cuối cùng chỉ còn lại hai thiếu nữ một cao một thấp ngơ ngác đứng trước cửa tiệm.

Bầu không khí thật lúng túng.

Chủ tiệm cũng ngớ người không nói nên lời. Vừa rồi hắn đã tính đến trường hợp xấu nhất, cùng lắm chịu tổn thất mấy con gà đáng yêu, đuổi hai thiếu nữ cùng với đám đông đi. Không ngờ đám đông đột nhiên giải tán chỉ còn hai thiếu nữ dễ thương ở lại.

Hai thiếu nữ xoay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Bọn họ cảm ứng được vừa rồi sau lưng Tống Thư Hàng bỗng phát ra sóng âm phá pháp thuật mị hoặc của bọn họ.

“Là ngươi!”

Thiếu nữ A Lăng cắn răng nói.

“Ngươi là người phương nào?Tại sao lại phá bọn ta?”

Thiếu nữ Yên cũng lên tiếng chất vấn.

Tống Thư Hàng mỉm cười, truyền âm nhập mật:

[Tiểu đạo hữu, nơi này không phải là quê hương của các ngươi. Mỗi thế giới có quy tắc, phong tục, tập quán riêng của thế giới đó. Thế nên ta hy vọng tiểu đạo hữu có thể hiểu được câu nhập gia tùy tục.]

“Nếu bọn ta từ chối thì sao?”

Thiếu nữ A Lăng hừ lạnh.

Tống Thư Hàng mỉm cười không trả lời, chỉ âm thầm điều động lực lượng thánh ấn. Đôi khi thân phận Huyền Thánh rất hữu dụng.

Lực lượng thánh ấn tràn ra.

[Bá... Bá Tống Thánh Quân!]

Yên cất giọng run rẩy nói.

[Bá Tống? Vậy cũng chính là Bá Nho Huyền Ma ư?]

A Lăng giật mình nhảy về sau, hai tay vội ôm bụng, nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt hoảng sợ.

Hai thiếu nữ cúi đầu, không dám tiếp xúc với ánh mắt của Tống Thư Hàng.

Thậm chí A Lăng còn nín thở.

Tiêu rồi tiêu rồi, gặp phải Bá Nho Huyền Ma rồi.

Bị Bá Nho Huyền Ma nhìn sẽ mang thai, không biết hô hấp cùng một bầu không khí với hắn có mang thai đôi không nhỉ?

Điếm trưởng tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ông thật sự không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Hai thiếu nữ ‘thích bảo vệ gà con’ vừa rồi còn tràn đầy sức sống, sau khi nhìn thấy thiếu niên mặt mũi hiền lành ở đằng kia, tại sao lại run rẩy không ngừng giống như chuột thấy mèo vậy?

[Biết sai chưa?]

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật lần nữa.

Hai thiếu nữ, một người có tu vi nhị phẩm đỉnh phong đã đạt đến cảnh giới ‘hóa long giác đan điền’, có thể đột phá bất cứ lúc nào. Người còn lại có tu vi nhị phẩm, đã đạt đến cảnh giới đan điền thứ 4 ‘long khu đan điền’.

Thoạt nhìn tuổi cũng không lớn, hai thiếu nữ này hẳn là nhân vật cấp thiên tài.

“Bọn ta không sai.”

A Lăng vẫn bướng bình không thừa nhận:

“Gà con là báu vật của thế giới, giết chết gà con một cách tàn nhẫn là sai.”

Vậy mới nói hai thế giới khác nhau, thế giới quan khác nhau, tụ tập lại một chỗ chính là thảm họa.

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh nghi hoặc nói:

“Bọn ta cũng không có ý muốn ngươi thay đổi quan niệm của bản thân. Nhưng nếu các ngươi muốn cứu gà con, tại sao không bỏ tiền ra mua?”

Tống Thư Hàng:

“Đây cũng là điều ta muốn nói.”

Hai thiếu nữ tiếp tục cúi đầu không trả lời, thân thể khẽ run rẩy.

…

“A Lăng, A Yên, các ngươi đang ở đâu?”

Lúc này lại có một người phụ nữ mặc váy dài nhanh chóng chạy đến.

Sau khi đến bên cạnh hai thiếu nữ, người phụ nữ này ngẩng đầu nhìn tiệm gà rán rồi lại nhìn hai thiếu nữ đang run rẩy, tiếp đó đưa mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng rõ ràng là một tu luyện giả đang đứng cách đó không xa.

Không cần ai giải thích, dù dùng ngón chân để nghĩ cô cũng đoán ra được chuyện gì xảy ra.

Người phụ nữ mới đến sầu não xoa huyệt thái dương:

“Mệt tim quá.”

[Xin lỗi đạo hữu, hai vị hậu bối của ta gây rắc rối cho ngươi rồi.]

Người phụ nữ mặc váy dài truyền âm nhập mật nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu:

[Không sao.]

[Sư tổ, Bá Nho đại nhân.]

A Lăng dè dặt nói nhỏ.

Người phụ nữ kia nghe vậy thì thân thể cứng đờ.

Cô lại quay qua nhìn kỹ Tống Thư Hàng.

Hiệu ứng ‘nhân vật thiên hạ không ai không biết’ phát động.

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Nghìn năm đệ nhất thánh, một người hai thánh hào.

Quả nhiên là hắn.

[Bá Nho đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.]

Người phụ nữ kia tiếp tục truyền âm nói, giọng điệu có chút tức giận nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ thẹn thùng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Người phụ nữ mặc váy dài hít thở sâu, truyền âm nhập mật nói:

[Bá Nho đạo hữu, nghe nói ngươi biết cách chữa trị cho người nhiễm tà năng Cửu U đúng không?]

[Các ngươi... là tu luyện giả của thú giới ư?]

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Chương 1401: Phương Thức Hành Động Chính Xác Của Kẻ Địch Trọn Đời

Chuyện chữa trị nhiễm tà năng Cửu U này hắn chỉ làm lúc giả làm thần y ở thú giới. Chuyện lần đó đã giúp hắn gom đủ phần lớn tài liệu luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Cho nên, lúc người phụ nữ mặc váy dài hỏi việc này, Tống Thư Hàng lập tức đoán được thân phận của các cô là tu luyện giả thú giới.

Nhưng hiện tại hắn đang trong trạng thái 'tiểu trong suốt', thú giới cũng là một trong chư thiên vạn giới, e rằng người ở thú giới đã quên mất hắn rồi.

Tuy rằng mọi người không nhớ được dáng dấp của Bá Tống Huyền Thánh… có điều sự kiện thú giới bị lây nhiễm lượng lớn tà năng Cửu U lại là chuyện lớn cấp thế giới, người của thú giới đương nhiên sẽ không quên.

Trong sự kiện lớn cấp thế giới này, từng có một vị Huyền Thánh hành y ở bộ lạc Hắc Mã, chữa trị cho rất nhiều người bị lây nhiễm tà năng Cửu U.

Tiếp theo, dựa vào các manh mối để lại, cư dân thú giới đoán ra thân phận vị Huyền Thánh kia chính là nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Cứ như vậy, chuyện Bá Tống Huyền Thánh hành y ở thú giới, chữa được tà năng Cửu U đã truyền ra khắp thú giới.

"Bá Tống đạo hữu, chúng ta có thể đổi sang nơi khác để nói chuyện không?" Phu nhân mặc váy dài dùng truyền âm nhập mật hỏi.

Hiện giờ bọn họ đang đứng ở tiệm gà rán, mọi người xung quanh đều đang nhìn về phía họ, thật sự không phải nơi thích hợp để trò chuyện.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không thành vấn đề, các cô đi theo ta.”

…

…

Mấy phút sau.

Tống Thư Hàng dẫn bốn người Vũ Nhu Tử, người phụ nữ mặc váy dài, A Lăng, Yên tới số 67 đường Hoa Hổ kế bên bên.

Đây là một hiệu sách cho thuê.

Bởi vì việc đọc sách online phát triển mạnh, nên mấy năm gần đây nên việc cho thuê sách giấy bị ảnh hưởng rất lớn.

Hiệu sách lâu năm này là nơi mà Tống Thư Hàng thích đến từ khi còn nhỏ. Chủ hiệu sách đã về hưu, hơn nữa mặt bằng hiệu sách cho thuê cũng là nhà của chính ông, ông mở hiệu cho thuê sách này cũng chẳng quan tâm việc kiếm được ít hay nhiều, nên vẫn có thể tồn tại đến giờ.

Hiệu sách có diện tích không nhỏ, bên trong cũng có đủ loại sách.

Tống Thư Hàng dẫn bốn người đẹp với phong cách khác nhau đi vào hiệu sách cho thuê, tìm một góc trong cùng rồi quen thói ngồi xổm xuống, sau đó rút một quyển ra khỏi giá sách

Coi cọp thế này là thú vị nhất.

Tống Thư Hàng chỉ cần ngồi xuống bên cạnh giá sách là có thể xem cả buổi không biết chán.

Vũ Nhu Tử học theo Tống Thư Hàng, lục lọi đống truyện tranh mà cô thích, sau đó cô lại chen đến phía sau hắn, dùng thân hình Tống Thư Hàng che chắn cho mình.

Người phụ nữ mặc váy dài: “…”

Thiếu nữ A Lăng, Yên: “…”

Lối phản ứng của Bá Tống Huyền Thánh thật vi diệu, bình thường nếu muốn tìm chỗ nào nói chuyện thì không phải nên tìm một nơi yên tĩnh không người để trò chuyện với nhau ư?

Giờ cả đám người đến một góc hẻo lánh trong hiệu sách cho thuê ngồi xổm thế này, thiếu phụ váy dài thật sự hạn hán lời.

Nhưng các cô thật sự có việc muốn thỉnh giáo Bá Tống Huyền

Thánh.

Cứ xem như là nhập gia tùy tục vậy.

Người phụ nữ mặc váy dài cũng rút một quyển sách, dùng tư thế tao nhã vén váy lên rồi ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

A Lăng và thiếu nữ Yên thấy sư tổ đại nhân cũng ngồi xuống như thế, cả hai đành phải tìm một quyển sách rồi ngồi xổm kế bên Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử ngồi xổm phía sau hắn, sau đó là người phụ nữ mặc váy dài, A Lăng, thiếu nữ Yên bao quanh hắn sao vây quanh mặt trăng.

Tống Thư Hàng: "..." Ừm, hiện tại hắn có cảm giác biến thành quốc kỳ vậy.

Sau khi ngồi xuống, người phụ nữ mặc váy dài đột nhiên đần mặt ra: "Kỳ quái, tại sao tự nhiên ta lại chạy đến hiệu sách cho thuê rồi ngồi xổm trong xó thế nhỉ?"

Tống Thư Hàng: "..."

Ừm, công hiệu của phòng tối Thiên Đạo rốt cuộc cũng phát tác rồi.

Trái ngược với người bình thường, tính đề kháng của tu sĩ khá tốt. Người phụ nữ mặc váy dài không quên mất hắn khi vừa ngoảnh đi, lại còn theo hắn đến hiệu sách rồi ngồi xổm xuống, sau đó mới quên mất hắn.

Người phụ nữ mặc váy dài quay đầu nhìn chung quanh, cuối cùng nhìn thấy Tống Thư Hàng đang ngồi xổm bên cạnh.

"Bá Tống?" Cô gọi nhỏ một tiếng, trong giọng nói có phần phiền muộn, ngay sau đó mặt mày lại đỏ bừng.

Tống Thư Hàng: "..."

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, cười hì hì, truyền âm cho cô: "Nói ngắn gọn là thế này, trạng thái của ta và Tống tiền bối hơi quỷ dị, e rằng qua một lát nữa các cô sẽ quên mất bọn ta. Nên đừng lãng phí thời gian nữa. Các cô tìm Tống tiền bối là có chuyện cần thương lượng đúng không, thế thì nói thẳng vào vấn đề đi."

Thiếu phụ váy dài gật đầu, sau khi suy tư một lát, cô dùng phương thức truyền âm nhập mật nhóm để trao đổi với Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, xin hỏi ngươi có kiến nghị gì về chuyện chữa trị người bị tà năng Cửu U lây nhiễm hay không?”

Thú giới bây giờ vẫn là khu vực bị tà năng Cửu U ô nhiễm nghiêm trọng, tuy rằng được các đại lão thú giới nhắc nhở nên thú tu, yêu tu, nhân tộc ở thú gới đã có đề phòng với chuyện [nhặt được thần binh lợi khí, mảnh vỡ pháp bảo, sau đó trở thành nhân vật chính].

Nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Hiện nay, bên phía Cửu U lại phát minh ra rất nhiều hình thức ô nhiễm khác.

Chẳng hạn như hình thức cao nhân thần bí lưu lại truyền thừa để thu đồ đệ, hình thức bí cảnh viễn cổ, hình thức bí tịch công pháp thần kỳ, hình thức trúng độc khi song tu…

Thận chí ngay cả thị trường đan dược cũng xuất hiện nguy cơ.

Thỉnh thoảng tu luyện giả của thú giới lại sơ ý nuốt phải một viên đan dược sẽ bị tà năng Cửu U ô nhiễm, sau đó bị dụ dỗ đọa lạc thành tà ma.

Đúng là khiến người ta khó lòng phòng bị.

Sau khi Tống Thư Hàng rời khỏi thú giới, các đại năng Kiếp Tiên và đại lão khắp thú giới lập tức ra tay, bắt đầu nghiên cứu phương pháp nhằm vào người bị lây nhiễm tà năng Cửu U, cũng có được hiệu quả không tồi.

Đồng thời, thú giới vẫn đang tuyên truyền cảnh giác với ‘Tà năng Cửu U thừa dịp yếu ớt mà xông vào’.

Nhưng số lượng người bị tà năng Cửu U ô nhiễm chẳng những không giảm xuống mà cứ tăng lên đều đều.

“Ta nghĩ người thủ hộ thú giới chắc chắn biết nhiều về tà năng Cửu U hơn ta. Cho nên, ngoại trừ đề nghị cắt đứt ngọn nguồn ‘mầm mống tà năng Cửu U’ mà thế giới Cửu U đưa vào thú giới ra thì ta cũng không có đề nghị cao siêu gì khác.” Tống Thư Hàng trả lời.

Người phụ nữ mặc váy dài thở dài.

Những người thủ hộ của thú giới cũng đang tìm kiếm cách thế giới Cửu U đưa mầm mống tà năng Cửu U vào, cũng đã phong ấn không ít thông đạo nối liền từ Cửu U đến hiện thế, nhưng hiệu quả lại không cao.

"Vậy Bá Tống đạo hữu à, ngươi có khả năng chữa trị tà năng Cửu U với tốc độ cực nhanh, có thể gợi ý chút gì đó cho bọn ta không? Nếu như có thể sở hữu cách chữa trị tà năng Cửu U hữu hiệu nhất thì thú giới bọn ta tuyệt đối sẽ báo đáp đầy đủ." Thiếu phụ váy dài truyền âm nói.

Theo thống kê về sau của thú giới, trong phân bộ Hắc Mã khi ấy, lúc Bá Tống Huyền Thánh ra tay chữa trị cho bệnh nhân thì toàn chữa theo tốp. Nếu như có được tốc độ chữa trị cỡ Bá Tống Huyền Thánh thì hẳn là có thể giảm bớt tai nạn nhiễm tà năng Cửu U ở thú giới.

"Đó là một loại năng lực thiên phú của ta, hơn nữa còn cần phải có ánh sáng công đức của ta phối hợp." Tống Thư Hàng nói.

Sự tồn tại của thế giới hạch tâm là bài tẩy của hắn, hắn đương nhiên sẽ không tuyên truyền khắp nơi.

Sau khi người phụ nữ mặc váy dài nghe là năng lực thiên phú thì thầm thở dài một hơi.

Đây đúng là câu trả lời xấu nhất.

Thứ như năng lực thiên phú này căn bản không thể học được.

[Chờ chút đã, Thư Hàng. Ngươi cứ nói với cô ta là mình đang nghiên cứu một loại dược dịch có khả 'trung hòa tà năng Cửu U', chỉ cần phun một lượng lớn là sẽ có hiệu quả với người bị tà năng Cửu U ô nhiễm.] Lúc này giọng của Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối two vốn đang nghiên cứu phi kiếm phá phòng tối dùng một l;ần bản 001, có điều lúc Tống Thư Hàng và người khác trò chuyện đã nhắc đến từ 'tà năng Cửu U' mấy lần.

Từ khóa này khiến Bạch tiền bối two bật ra ngoài.

[Ể? Bạch tiền bối ngươi đang nghiên cứu dược dịch này ư?] Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối two: [Khà khà khà khà, chỉ cần có thể tạo ra phiền toái cho kế hoạch của quả cầu béo phị thì ta đều thích cả.

Trở về ta sẽ lập tức đi nghiên cứu loại dược dịch này, nửa phút là nghiên cứu ra được ấy mà. Đến lúc đó ngươi sang tay bán lại dược dịch cho thú giới, chúng ta có thể kiếm được một mớ đấy.]

Rõ ràng quả cầu kim loại thể lỏng đang có kế hoạch lớn ở thú giới, thân làm kẻ địch cả đời kiêm đối thủ vĩnh viễn của nó, nếu đã biết kế hoạch của quả cầu mập thì chẳng lý nào Bạch tiền bối two lại không phá được.

Ngược lại, nếu như Bạch tiền bối two có kế hoạch nào bị quả cầu mập biết được thì nó nhất định cũng sẽ nghĩ cách phá hoại.

[Hiểu rồi.] Tống Thư Hàng nói.

Ngay lúc người phụ nữ mặc váy dài đang suy tư xem có thể mời Bá Tống Huyền Thánh đến thú giới ở lại một đoạn thời gian hay không.

Thì Tống Thư Hàng đột nhiên nói: “Thật ra… Gần đây ta đang nghiên cứu một loại dược dịch. Loại dược dịch này có thể trung hòa tà năng Cửu U. Cách dùng cũng rất đơn giản, cứ phun lên là được. Chỉ cần tập trung người bị tà năng Cửu U ô nhiễm lại, sau đó phun dược dịch từ trên cao xuống là có thể chữa khỏi, giống như phun thuốc trừ sâu cho hoa màu ấy.”

Mắt người phụ nữ mặc váy dài lập tức sáng lên: “Bá Tống đạo hữu ngươi nghiên cứu thành công rồi ư?”

“Vẫn chưa, có điều chỉ thiếu chút nữa là sẽ thành công thôi.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Nếu như Bá Tống đạo hữu nghiên cứu thành công thì có thể bán phương pháp luyện chế dược dịch cho bọn ta hay không? Giá cả bảo đảm có thể khiến Bá Tống đạo hữu thỏa mãn.” Người phụ nữ mặc váy dài nói.

“Đến lúc đó chúng ta sẽ thương lượng lại xem sẽ bán dược dịch hay cách luyện chế sau.” Tống Thư Hàng cười nói.

Người phụ nữ mặc váy dài gật đầu.

Nếu như có thể, cô mong có thể lấy được cách chế tạo dược dịch từ chỗ Bá Tống… Bởi vì người bị ô nhiễm ở thú giới rất nhiều, nếu như chỉ dựa vào một mình Bá Tống cung cấp dược dịch thì e là khó mà đáp ứng đủ nhu cầu cho toàn bộ thú giới.

“Chúc Bá Tống đạo hữu sớm ngày nghiên cứu ra được dược dịch.” Người phụ nữ mặc váy dài nói, dứt lời cô lấy một chiếc mâm tròn bằng kim loại ra đưa cho Tống Thư Hàng: “Chỉ cần dùng cái mâm tròn này là có thể liên lạc vượt giới với ta. Xin Bá Tống đạo hữu nhận lấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu, nhận lấy cái mâm nọ.

Người phụ nữ mặc váy dài thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại đặt quyển sách trong tay lên giá sách, sau đó cô xoay người lại.

“Ơ? Tại sao ta lại ở đây nhỉ?” Cô nghi hoặc quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu?”

Trên mặt cô lại xuất hiện vẻ ngại ngùng đỏ ửng.

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên: “Vị tỷ tỷ gì đó ơi, chúng ta đã trao đổi xong. Cô cũng giao cách liên lạc của bản thân cho Tống tiền bối rồi, đến lúc Tống tiền bối nghiên cứu ra được dược dịch thì sẽ thông báo cho cô.”

Người phụ nữ mặc váy dài nhìn thấy mâm tròn bằng kim loại trong tay Tống Thư Hàng, suy tư chốc lát rồi gật đầu: “Vậy thì làm phiền Bá Tống đạo hữu rồi.”

“Đúng rồi, Bá Tống đạo hữu, có phải ngươi cũng định tham gia Thực Tiên yến không?” Cô lại mở miệng hỏi.

Chương 1402: Tống Tiền Bối, Nghìn Năm Không Gặp, Ngươi Có Khỏe Không?

Với tiếng tăm của nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, Thực Tiên yến lần này nhất định không thể thiếu hắn, dù sao thì hắn cũng là một trong những nhân vật phong vân nhất chư thiên vạn giới năm nay.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy, đạo hữu cũng sẽ tham gia Thực Tiên yến à?”

Người phụ nữ mặc váy dài trả lời: “Bọn ta nghìn dặm xa xôi từ thú giới đến đây chính là vì tham gia Thực Tiên yến. Sẵn tiện dẫn hai hậu bối đến đây cho biết, mở rộng tầm nhìn.”

Thì ra là thế, thảo nào người phụ nữ mặc váy dài cùng hai vị thiếu nữ đều biết nói tiếng Trung. Hẳn là vì học trước vì tham gia Thực Tiên yến.

Đối với tu luyện giả, nắm giữ một ngôn ngữ mới không phải là chuyện khó khăn gì. Đương nhiên không tính loại ngôn ngữ viễn cổ ẩn chứa lực lượng đặc thù kia.

“Thực Tiên yến lần này sẽ có rất nhiều đạo hữu trong chư thiên vạn giới đều đến vì Bá Tống đạo hữu đấy.” Người phụ nữ mặc váy dài mỉm cười nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật: “Không phải tìm ta báo thù đấy chứ?”

“Ha ha ha.” Người phụ nữ mặc váy dài che miệng cười khẽ: “Ta cũng rất mong đến lúc Thực Tiên yến cử hành, đến lúc đó nếu có cơ hội thì chúng ta cũng luận bàn một phen nhé?”

Tống Thư Hàng gãi đầu, sau đó nghiêm túc nói: “Thật đáng tiếc, e là ta và cô không có cơ hội luận bàn rồi.”

“?” Người phụ nữ mặc váy dài trưng ra vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng nói: “Ta nghe nói Thực Tiên yến sẽ tổ chức thi đấu dựa theo ‘cảnh giới’ và ‘tuổi tác’.”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ mặc váy dài mỉm cười nói: “Đến lúc đó, chúng ta…”

“Cho nên, đến lúc đó chắc là ta sẽ tham gia thi đấu ở nhóm dưới hai mươi tuổi.” Tống Thư Hàng nói.

“Hả?” Người phụ nữ mặc váy dài sững sờ, sau đó cô lại nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt đầy quan ngại.

“Đừng nhìn ta như vậy, thật ra năm nay ta mới có mười tám tuổi thôi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, bầu không khí chung quanh tổ hợp cờ đỏ năm sao lập tức trở nên cứng ngắc.

A Lăng: “Bá Tống tiền bối, không phải ngươi muốn vào nhóm dưới hai mươi tuổi để bắt nạt bọn ta đấy chứ?”

Yên thiếu nữ: “Bá Tống tiền bối mười tám tuổi ư? Không thể nào có chuyện ấy được!”

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử nhịn không được bèn bật cười.

“Chúng ta gặp lại trên Thực Tiên yến vậy.” người phụ nữ mặc váy dài phất tay với Tống Thư Hàng, sau đó dẫn hai thiếu nữ rời khỏi hiệu sách.

Bá Tống đạo hữu mười tám tuổi ư?

Không thể nào!

× × × × × × × × × ×

Người phụ nữ mặc váy dài và hai vị thiếu nữ rời đi, để lại Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử nán lại trong hiệu sách, bạch long tỷ tỷ lơ lửng trên cao cũng cầm một quyển truyện tranh lật xem.

“Ơ, là bộ truyện tranh này à.” Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên lấy ra một quyển truyện tranh có phong cách vẽ rất thoải mái.

Tống Thư Hàng nhìn nhìn, đây là một quyển truyện tranh thiếu nữ, bình thường hắn rất ít xem loại sách như thế này. Có điều phong cách vẽ của quyển truyện này đặc biệt thoải mái, không có mấy thứ hoa hòe hoa sói át hết cả hình.

Bạch long tỷ tỷ dịu dàng hỏi: “Quyển truyện tranh này có chỗ nào đặc biệt à?”

“Truyện thì cũng bình thường thôi. Chẳng quả, tác giả của nó… là ‘Thái Nhất Chân Nhân’ chưởng giáo Tiên Kiếm Các. Có rất ít người trong tu chân giới biết việc này, a cha của ta là bạn tốt của Thái Nhất Chân Nhân nên mới biết được.” Vũ Nhu Tử truyền âm nhập mật nói.

Tống Thư Hàng: “Thái Nhất Chân Nhân là một vị tiên tử à?”

Hắn không biết gì nhiều về các thế lực lớn trong tu chân giới, phần lớn các tri thức tu luyện của hắn đều bắt nguồn từ trong nội dung tán phét của nhóm Cửu Châu số 1.

“Không, là một vị đạo trưởng.” Vũ Nhu Tử cười nói.

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên cảnh tượng một vị đạo trưởng chưởng giáo uy nghiêm rúc trong căn phòng nhỏ của mình vẽ truyện tranh thiếu nữ.

Ừm, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào mà hắn lại cảm thấy chuyện này rất bình thường.

“Đại lão tu chân giới lúc nào cũng có đủ loại sở thích kỳ quái.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Có điều sở thích của vị Thái Nhất Chân Nhân này cũng không phải vẽ truyện tranh.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Sở dĩ hắn vẽ truyện tranh là vì theo đuổi Mộ Tuyết Tiên Tử.”

Mộ Tuyết Tiên Tử thích các loại truyện tranh thiếu nữ, đây không phải bí mật gì trong tu chân giới.

Có rất nhiều người theo đuổi cô.

Trong số những người theo đuổi ấy thì Thái Nhất Chân Nhân là thông minh nhất.

Trong khi những người theo đuổi khác vì lấy lòng Mộ Tuyết Tiên Tử mà không ngừng tặng truyện tranh mới nhất, bồi đắp cảm tình thì Thái Nhất Chân Nhân lại nghiên cứu sở thích của cô thật kỹ, rồi tạo một tài khoản, dựa theo tình tiết và nét vẽ tinh xảo mà cô yêu thích nhất để vẽ một quyển truyện tranh thiếu nữ.

Quyển truyện tranh này vừa xuất bản đã khiến Mộ Tuyết Tiên Tử yêu thích và theo dõi.

Sau đó… khi tình cảm của nam nữ chính trong quyển truyện tranh nọ bước vào giai đoạn gây cấn nhất, Thái Nhất Chân Nhân lại ngừng sáng tác.

[Tác giả đến biển Đông lấy đề tài, tạm ngừng phát hành.]

Sau đó ngưng hơn nửa năm.

Mộ Tuyết Tiên Tử rốt cuộc cũng không chờ được nữa, nên cô tới biển Đông hòng tìm kiếm tác giả của quyển truyện tranh này. Theo cô thấy thì tác giả truyện tranh chắc chỉ là người bình thường. Sau khi bắt lấy tác giả truyện tranh thì cô nhất định phải làm đối phương vẽ cho cô xem thật đã. Đờ mờ hắn ra ngoài tìm đề tài, tìm một phát là mất hết tận nửa năm à?

Sau khi lần theo từng manh mối, cô thành công tìm được tác giả bộ truyện là Thái Nhất Chân Nhân.

Tiếp theo, sau một loạt quá trình giục bản thảo và giục bản thảo ngược lại… ngừng sáng tác để ra ngoài tìm đề tài, truy đuổi nhằm thúc giục bản thảo, Tiên Tử và Thái Nhất Chân Nhân đã nảy sinh tình cảm với nhau.

Hai năm sau, Mộ Tuyết Tiên Tử đã trở thành phu nhân chưởng giáo của Tiên Kiếm Các.

Đúng là âm mưu đầy mình!

“Đáng sợ quá.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng rất hiệu quả, chỉ cần giữa hai người có tiếng nói chung là có thể bồi dưỡng tình cảm. Đến lúc đó, chỉ cần có lòng duy trì thì khả năng trở thành đạo lữ sẽ lớn lắm.” Bạch long tỷ tỷ lên tiếng.

…

…

Dựa theo lệ cũ, sau khi coi cọp nửa ngày trời, Tống Thư Hàng tiện tay thuê hai quyển rồi dẫn Vũ Nhu Tử rời khỏi hiệu sách.

“Tống tiền bối, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng gãi đầu: “Hay là lặng lẽ lẻn về nhà ta đi. Ta đã gửi tọa độ cho Tinh Hào Kiếm Thánh rồi, đến lúc đó hắn sẽ chạy tới gặp chúng ta rồi cùng nhau tham gia Thực Tiên yến.”

“Lẻn về nhà? Không thể trực tiếp trở về ư?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc.

Tống Thư Hàng đau gan thở dài: “Ba mẹ ta đã quên mất ta rồi… Giờ ta có nhà cũng không vào được. Bây giờ bọn họ còn đang bận sinh em gái cho ta.”

Vũ Nhu Tử: “…”

× × × × × ×

Trời dần khuya

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử lặng lẽ lẻn vào phòng của hắn ở trong nhà.

Tuy rằng ba Tống và mẹ Tống đã quên mất hắn, nhưng căn phòng của Tống Thư Hàng vẫn được giữ lại… Có lẽ là do bản năng tạo thành.

Tô Thị A Thập Lục được chuyển ra, được đặt nằm trên giường của Tống Thư Hàng, bạch long tỷ tỷ lẳng lặng bảo vệ cô.

Quy tiền bối cũng bò ra khỏi thế giới hạch tâm, nằm im trong phòng Tống Thư Hàng. Ngộ Đạo thạch của Thông Nương đang mắc trên mai rùa, còn cô ta thì đang kể chuyện cười nhạt nhẽo cho Quy tiền bối nghe.

Quy tiền bối cười rất vui vẻ, từ sau lần Thông Nương chủ động đắp mặt nạ dưỡng da cho Quy tiền bối thì hai người đã trở thành bạn tốt.

Tiểu Thải và Sở Sở đều đang trong trạng thái tu luyện, Kiếm Cổ Vô Hình đang trông coi Đao Kiếm phong, không chịu ra ngoài.

Lúc này Đao Cổ Vô Hình vẫn duy trì trạng thái ẩn hình, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Con chuột túi Cách Đấu Thú biến dị kia tựa vào bên chân Tống Thư Hàng đầy thân mật, nó dùng cái đuôi thô to của mình quất mạnh vào đầu gối Tống Thư Hàng… Đây là cách thể hiện thân mật của nó dành cho mọi người. Cũng may Tống Thư Hàng có luyện nhiều loại thuật pháp luyện thể, quất vào cỡ này chỉ như gãi ngứa với hắn mà thôi.

Mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đang mắt to trừng mắt nhỏ, không biết hai vị tiên tử đang nghĩ gì.

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện số người bên cạnh mình thật sự không ít chút nào.

Vì đề phòng mọi người làm ồn đến ba Tống và mẹ Tống, Vũ

Nhu Tử còn bày trận pháp cách âm trong phòng.

Sau đó, cô và Tống Thư Hàng sóng vai nhau ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

“Tống tiền bối, Mộ Tuyết Tiên Tử thích xem truyện tranh thiếu nữ. Nên Thái Nhất Chân Nhân dùng cách vẽ truyện tranh thiếu nữ mà thành công khiến cô trở thành đạo lữ của mình. Vậy Tống tiền bối ngươi cảm thấy nếu như là ta thì phải dùng cách gì mới có tác dụng đây?” Vũ Nhu Tử chống cằm, ánh mắt nhìn về nơi xa, đột nhiên mở miệng hỏi.

Có vô số ánh mắt trong phòng lập tức tập trung trên người Tống Thư Hàng.

“Ta cảm thấy lấy tính cách của Vũ Nhu Tử cô… thì tạo ra thật nhiều bí cảnh kích thích, nơi mạo hiểm thú vị, sau đó dẫn cô đi vượt ải thì rất khả thi đấy.” Sau khi Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi đáp.

Vũ Nhu Tử phì cười: “Tống tiền bối, ngươi đúng là hiểu ta mà ~~ Ha ha ha ~”

Nụ cười này của cô khiến Tống Thư Hàng cảm thấy quái dị. Từ khi tiếp xúc với Vũ Nhu Tử đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy nụ cười duyên dáng kiểu nữ vương như thế.

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử chằm chằm, đối diện với mắt cô. Tống Thư Hàng hoài nghi không biết có phải Vũ Nhu Tử lại bị Thiên Đế phụ thể hay không.

Nhớ lúc Thiên Đế phụ thân, hai mắt Vũ Nhu Tử sẽ biến thành màu đen kịt không có tròng trắng.

Mắt Vũ Nhu Tử không thay đổi gì, khí tức trên người cô vẫn y như cũ, cảnh giới vẫn là tứ phẩm.

Lúc nhận ra Tống Thư Hàng đang nhìn mình chằm chằm, Vũ Nhu Tử vươn tay che miệng lại.

Một lát sau, cô cụp mắt xuống: “Bị ngươi phát hiện rồi, Tống tiền bối.”

Đậu xanh, thật sự lại bị Thiên Đế phụ thân rồi!

“Quy tiền bối! Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Tống Thư Hàng hô to.

Hiện tại Xích Tiêu Kiếm, Cửu Chuyển Phượng Hoàng Đao và

Quy tiền bối đều ở bên cạnh hắn, thế giới hạch tâm cũng không bị hạn chế!

“Ta vốn chỉ muốn gặp Tống tiền bối một lần, ở bên cạnh ngươi chốc lát, sau đó lại lặng lẽ rời đi. Nhưng không ngờ lại bị Tống tiền bối ngươi phát hiện nhanh như vậy. Là tiếng cười cuối cùng của ta đã để lộ sơ hở ư?” Vũ Nhu Tử không chút kinh hoảng, chỉ thỏ thẻ hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “Thiên Đế…”

“Đã lâu không gặp, nói đúng hơn thì… Là nghìn năm không gặp, Tống tiền bối. Không ngờ thật sự có thể gặp lại ngươi, ta vui lắm.” Hai tay Vũ Nhu Tử đan chéo nhau đặt trên đùi, tư thế ngồi vô cùng tao nhã, mỉm cười nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Bình tĩnh, tao nhã và khí thế của thượng vị giả.

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên một suy nghĩ, trực giác nói cho hắn biết, Vũ Nhu Tử trước mắt không phải Thiên Đế.

“Nghìn năm không gặp là có ý gì?” Sau khi suy nghĩ một lát thì Tống Thư Hàng mới nói: “Chúng ta đã gặp mặt từ nghìn năm trước ư? Có phải cô nhận lầm ta là Tống Đầu Gỗ hay không? Ngại quá, ta không phải là hắn.”

Hắn không phải chuyển thế hay thủ đoạn sống lại của bất kỳ vị đại năng nào. Điểm này cả Thiên Đạo Rồng Đốm lẫn Bạch tiền bối two đều đã xác nhận.

Chương 1403: Tống Tiền Bối, Làm Cho Thế Giới Này Trở Nên Thú Vị Hơn Đi

Nghìn năm trước, có khi lão tổ tông của hắn cũng không phải họ Tống đâu.

“Tống tiền bối chính là Tống tiền bối, ta không nhận lầm đâu.” Gió đêm len qua cửa sổ, thổi bay mái tóc dài của thiếu nữ, mang theo mùi hương thoang thoảng.

Thiếu nữ vươn tay vuốt ve sợi tóc bên tai, từng hành động đều có tao nhã không nói nên lời.

“Không phải Thiên Đế.” Tống Thư Hàng thấp giọng nói.

Thiên Đế phụ thân Vũ Nhu Tử lúc trước mang đến cho hắn cảm giác hoàn toàn khác với ‘Vũ Nhu Tử’ trước mắt.

Nhưng chắc chắn Vũ Nhu Tử trước mắt cũng không phải là Vũ Nhu Tử thật sự.

Phong cách không đúng.

Vũ Nhu Tử cười nói: “Tống tiền bối yên tâm đi, đương nhiên ta không phải Thiên Đế, có điều… lần này có thể gặp lại Tống tiền bối cũng có liên quan đôi chút với thời gian chi đạo.”

Cô khẽ đứng dậy, đột nhiên đến gần Tống Thư Hàng, đồng thời còn vươn tay phải từ từ đưa về phía gò má của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngửa ra sau theo bản năng, muốn tránh bàn tay của cô.

Nhưng tay phải của Vũ Nhu Tử lại như bóng với hình, nhẹ nhàng dán lên mặt hắn. Bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo, không hề có nhiệt độ mà nhân loại nên có… Thân thể bây giờ của Vũ Nhu Tử tựa như đang bị đóng băng vậy.

“Thấm thoát đã nghìn năm rồi. Có điều Tống tiền bối quả nhiên vẫn giống với trong ký ức của ta. Thời gian hơn một nghìn năm trôi qua, trí nhớ của ta vẫn tốt như vậy.” Vũ Nhu Tử mỉm cười mãn nguyện, lúc cười, đôi mắt híp lại thành hình trăng non.

[Thời gian chi đạo… Thời gian nghìn năm.]

Đầu tiên Tống Thư Hàng nghĩ đến thiên phú ‘nhập mộng’ của bản thân. Thiên phú nhập mộng của hắn có công năng tương tự, bất chấp thời gian và không gian, cưỡng ép xen vào cuộc đời của người khác.

Chẳng qua loại trạng thái này của Vũ Nhu Tử lại không giống.

“Tương lai?” Tống Thư Hàng linh quang chợt lóe, bèn thấp giọng hỏi.

Nếu không phải Thiên Đế phụ thân, lại thêm nhân tố ‘thời gian chi đạo’ và ‘nghìn năm’, chẳng lẽ người trước mắt là Vũ Nhu Tử của tương lai, tạm thời phụ thân trên người Vũ Nhu Tử hiện tại trong thời gian ngắn ư?

Vũ Nhu Tử của nghìn năm sau? Thậm chí có thể là Vũ Nhu Tử của tương lai lâu hơn nữa?

“Thời gian của ta không có nhiều, lần này có thể thuận lợi gặp được Tống tiền bối và ở bên cạnh ngươi lâu như vậy, ta thật sự rất vui vẻ.” Vũ Nhu Tử dịu dàng nói.

Cô không trực tiếp trả lời vấn đề của Tống Thư Hàng… Hoặc là không tiện trả lời. Có điều nhìn nét mặt cô thì hẳn là Tống Thư Hàng đã đoán đúng.

Tính cách Vũ Nhu Tử trong tương lai thay đổi lớn tới vậy ư? Nếu như đây thật sự là Vũ Nhu Tử của tương lai thì điều gì đã khiến một cô gái hiếu động biến thành thế này đây?

Tay nhỏ bé của Vũ Nhu Tử di chuyển khỏi mặt Tống Thư Hàng, sau đó cô lại nhìn về phía mọi người trong phòng.

Quy tiền bối, Thông Nương, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Đao Cổ Vô Hình, Cách Đấu Thú chuột túi, Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ, còn còn Lý m Trúc đang trong trạng thái ngủ say nữa.

Đây toàn là những nhân vật tương ứng với ký ức cách cô hơn nghìn năm trước.

Cô lại bước đến bên giường Tống Thư Hàng, nhìn A Thập Lục và Lý m Trúc đang say ngủ.

“Ha ha, lúc này A Thập Lục nhỏ nhắn thật đấy.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói, sau đó cô lại vươn tay ra chọt nhẹ lên sừng rồng trên đầu Tô Thị A Thập Lục.

“Ưm ~” Tô Thị A Thập Lục đang hôn mê mơ mơ màng màng kêu lên một tiếng rồi trở mình.

Nhỏ nhắn? Vậy Tô Thị A Thập Lục sau này còn cao thêm nữa ư?

A Thập Lục… thật sự còn có thể dậy thị lần nữa á? Trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy hoài nghi.

“Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử xoay người lại, hai tay chắp phía sau, mỉm cười duyên dáng: “Tương lai sau này… ngươi nhất định phải sống cho tốt nhé.”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì lại thấy nhói ở trong tim.

Những lời này của Vũ Nhu Tử cứ như tương lai hắn sẽ sống rất gian khổ ấy.

“Ta của tương lai sẽ chết mấy lần?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn cũng không hỏi bản thân có chết hay không mà hỏi thẳng rốt cuộc mình chết mấy lần. Trong vòng bốn tháng ngắn ngủi, giác ngộ của Tống Thư Hàng cũng đã thăng hoa đến mức nặng nề thế này rồi.

“Đây là… bí mật, thứ cho ta không thể tiết lộ được.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

“Ha ha ha.” Sau khi nghe Vũ Nhu Tử trả lời thì Tống Thư Hàng lại nhẹ nhõm bật cười.

Ừm, dù là Vũ Nhu Tử tao nhã thì bản tính tinh nghịch kia vẫn không thay đổi.

“Đã đến lúc rồi, vậy thì… sau này gặp lại nhé.” Vũ Nhu Tử giơ một ngón tay ra lắc lắc: “Một nghìn năm nhé.”

“Vấn đề cuối cùng.” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Tại sao chúng ta không gặp lại nhau suốt một nghìn năm?”

Hắn rất để ý vấn đề này.

Vì sao lại không gặp nhau tròn một nghìn năm chứ?

Là Vũ Nhu gặp chuyện ư? Hay là hắn bị cái gì? Hoặc là tương lai thế giới có vấn đề gì?

“Ừm, bởi vì Tống tiền bối bế quan, bế một lần là hơn nghìn năm. Ta cũng nghĩ rồi, quan hệ nhân sinh của tu sĩ cấp cao càng ngày càng xa cách liên quan rất lớn đến việc hở ra là bế quan hàng trăm hàng nghìn năm. Nghìn năm chẳng khác nào cả đời của cường giả Linh Hoàng bình thường.” Vũ Nhu Tử vuốt ve tóc dài bên tai rồi trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử nói xong thì trở về bên cạnh cửa sổ, cô vén váy thật tao nhã, sau đó giơ hai tay chống cằm: “Tống tiền bối, vì để cho thế giới này trở nên thú vị hơn, xin hãy tạo ra thật nhiều bí cảnh thú vị và cấm địa kích thích nhé.”

Tống Thư Hàng: “…”

Không đợi Tống Thư Hàng trả lời, nhiệt độ thân thể của Vũ Nhu Tử dần khôi phục lại, không còn lạnh băng như lúc trước nữa.

Vũ Nhu Tử bình thường đã quay về.

…

…

Tống Thư Hàng rũ mắt xuống, xòe tay ra nhìn bàn tay mình: “Bế quan nghìn năm ư?”

“Đây là chuyện rất bình thường, Huyền Thánh bát phẩm và Kiếp Tiên cửu phẩm thường xuyên bế quan một lần cả nghìn năm. Trường Sinh Giả lại càng lâu hơn, có vài Trường Sinh Giả bế quan một lần là cả muôn thu ấy chứ.” Giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ vang lên.

“Vậy ư?” Tống Thư Hàng nói.

Ta của tương lai cũng có thể làm được chuyện ngầu lòi như bế quan nghìn năm sao?

Cứ cảm thấy có gì đó sai sai.

“Được rồi, nói đi cũng phải nói lại… từ lúc ta tu luyện đến giờ vẫn chưa từng nghiêm túc bế quan lần nào cả.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cho nên hắn mới cảm thấy chuyện mình ‘bế quan nghìn năm’ nghe rất lạ.

Bát Tu Thông Nương: “Ha ha.”

Tên dở ơi chưa đầy năm tháng đã đến ngũ phẩm sẽ bế quan nghìn năm ư?

Không có cửa ấy đâu!

Nếu như Tống Thư Hàng tiếp tục tấn cấp theo tốc độ bình quân mỗi tháng một cấp như thế này, thì tháng giêng năm sau hắn đã thành Kiếp Tiên cửu phẩm rồi. Nói không chừng tháng hai năm sau hắn đã trở thành Trường Sinh Giả, tháng ba năm sau thì hắn đánh được cả Thiên Đạo luôn ấy chứ.

Thông Nương đã tuyệt vọng hoàn toàn.

Lúc trước cô từng có một dã tâm.

Cô phải cố gắng tu luyện, trở nên mạnh hơn cả Tống Thư Hàng, sau đó thoát khỏi kiếp sủng vật, vươn lên làm chủ. Từng có một thời gian, cô và Tống Thư Hàng chỉ chênh nhau có vài tiểu cảnh giới, cô cảm thấy chỉ cần mình chăm chỉ một chút thì nói không chừng có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng.

Đây là ‘Ta nhất định có thể lật ngược thế cờ’ nằm trong ba ảo tưởng lớn của cuộc đời.

Nhưng bây giờ, dù đã chiếm được Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cô cũng không nghĩ là mình có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng. Quan trọng hơn chính là… Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn thân thiết với Tống Thư Hàng hơn với cô nữa.

Cô nhất định là một Bát Tu dỏm.

Cộp ~~

Vũ Nhu Tử bên cửa sổ đột nhiên cụng đầu vào mặt bàn.

Cô chợt ngẩng đầu lên, mở mắt ra.

“Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng: “Ta đây, mọi người đều ở đây.”

“Tiêu rồi, Tống tiền bối ơi. Khế ước linh quỷ của ta vỡ thành bốn mảnh rồi.” Vũ Nhu Tử vội la lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Thì ra từ lúc ấy Vũ Nhu Tử đã bị ‘tương lai’ chiếm xác rồi ư? Nếu như không phải cô ấy sơ ý để lộ nụ cười duyên kiểu nữ vương kia thì Tống Thư Hàng khó mà phát hiện ra được.

Nghĩ kỹ thì nụ cười kia có phải là Vũ Nhu Tử tương lai cố ý để lộ ra để nhắc nhở mình không nhỉ?

Sau khi Vũ Nhu Tử tỉnh lại thì hình như đã hoàn toàn mất đi đoạn ký ức đó.

“Đừng sốt ruột.” Tống Thư Hàng vỗ nhẹ Vũ Nhu Tử: “Khế ước linh quỷ của ta cũng bị khiếm khuyết, không phải ta vẫn ổn đấy sao.”

“Vậy linh quỷ của chúng ta còn cứu được không?” Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mong chờ.

“Chỉ cần khế ước linh quỷ vẫn còn thì có nghĩa là linh quỷ của chúng ta vẫn chưa biến mất. Một ngày nào đó chúng ta nhất định sẽ đưa được chúng nó về.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Nếu như linh quỷ đã chết thì khế ước linh quỷ sẽ tiêu tán hoàn toàn.

Khế ước linh quỷ bị khuyết của Tống Thư Hàng và khế ước linh quỷ vỡ thành bốn mảnh của Vũ Nhu Tử đều đại biểu cho việc linh quỷ của hai người vẫn còn sống.

Xét về mặt lý thuyết, hai người quả thật có cơ hội tìm lại được linh quỷ.

“Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử bắt lấy tay của Tống Thư Hàng: “Chúng ta phải cùng nhau cố gắng mới được!”

Lần này, bàn tay của cô rất ấm áp.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ừ, cùng nhau cố gắng.”

[Liên minh tìm lại linh quỷ] khiến người xót xa được thành lập.

xxxxxxx

Đêm đến

Ba người Tô Thị A Thập Lục, Lý m Trúc và Vũ Nhu Tử ngủ trên giường lớn.

Tống Thư Hàng nằm dưới đất.

Mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử thì trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Quy tiền bối rụt vào mai rùa, Thông Nương vướng trên mai rùa của nó thì đả tọa minh tưởng.

Chuột túi hiếu động bị Tống Thư Hàng đưa về thế giới hạch tâm.

Đao Cổ Vô Hình lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời dần lên cao.

Tô Thị A Thập Lục vẫn hôn mê bất tỉnh, tướng ngủ của Vũ Nhu Tử không tốt lắm, nửa người và chân dài gác trên người A Thập Lục.

Quy tiền bối và Thông Nương vẫn không nhúc nhích.

Đao Cổ Vô Hình vẫn đang lơ lửng giữa không trung.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, phát hiện Lý m Trúc phiên bản thu nhỏ đang nằm co ro trong ngực mình.

7: 04, chủ nhật, ngày 6 tháng 10 năm 2019, trời quang.

Lúc hắn tỉnh lại, điện thoại trong túi áo lại rung lên.

Tống Thư Hàng lấy di động ra, phát hiện là Tối Việt Cư Sĩ gọi đến cho hắn.

Tống Thư Hàng kéo màn hình một cái, thấp giọng nói: “Alo, là Tối Việt tiền bối à, ngươi đến rồi ư?”

“Đạo hữu ngươi là ai? Sao số của ngươi lại lộn xộn vậy, hôm qua ngươi gửi một tọa độ địa chỉ cho ta đúng không? Ngươi tìm ta có chuyện gì à?” Tối Việt tiền bối nói.

Tống Thư Hàng khóc một dòng sông.

“Ta là Tống Thư Hàng đây, Tối Việt tiền bối, hôm qua chúng ta đã hẹn cùng nhau đến Thực Tiên yến mà.” Tống Thư Hàng nói.

Tối Việt Cư Sĩ: “Thật ngại quá, vậy mà ta lại quên mất chuyện này.”

“Không sao, ta có thể hiểu được. Bởi vì hiện tại ta và ngươi đều là tiểu trong suốt như nhau.” Tống Thư Hàng nói.

Tối Việt Cư Sĩ lập tức thấy lòng mình ấm áp, có loại cảm giác đồng cảm khó tả: “Thì ra là thế, Tống đạo hữu ngươi cũng bị người khác bỗng nhiên quên mất giống ta ư. Ta sẽ lập tức lên đường đến thành phố Văn Châu đây, mấy tiếng nữa là đến.”

Tống Thư Hàng cúp điện thoại, lại bấm gọi số của Bạch tiền bối.

Nhưng điện thoại của Bạch tiền bối không có ai bắt máy.

Bạch tiền bối còn đang bế quan à?

Tống Thư Hàng sờ cằm… Phúc lợi tuyệt vời như Thực Tiên yến này, với vận may của Bạch tiền bối thì lẽ ra không để lỡ mới đúng chứ nhỉ?

Chương 1404: Có Thể Là Bà Dì Tới

Trừ khi đây không phải chuyện tốt lành gì đối với Bạch tiền bối…

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng không khỏi giật thót.

Bởi vì bản thân có được vận may nghịch thiên, nên Bạch tiền bối lúc nào cũng có thể tránh được vài tai nạn mà mình không thể chống lại một cách tài tình.

Ví như sự kiện thế giới Kim Liên của Nho gia lúc trước.

Không lâu sau khi Bạch tiền bối đột nhiên rời đi, thế giới Kim Liên của Nho gia đã bị tập kích. Mọi người trong đó, bao gồm cả Tống Thư Hàng đều bị quả cầu mập chúa tể Cửu U tàn sát hết lần này đến lần khác.

Lần lượt chết đi rồi sống lại.

Đối với Tống Thư Hàng, đó là một đoạn ký ức đau đớn sâu sắc, sau mỗi lần nhớ tới thì buổi tối sẽ gặp ác mộng ngay.

[Lẽ nào Thực Tiên yến lần này cũng sẽ xảy ra tai nạn tương tự? Nguy cơ lớn đến mức ngay cả Huyền Thánh bát phẩm như Bạch tiền bối cũng không thể chống lại nổi ư?] Tống Thư Hàng theo bản năng lấy ra một ống tiêu nhỏ màu xanh biếc.

Tiêu thiên lý truyền âm, thông qua nó có thể xác định Bạch tiền bối còn đang bế quan hay không. Nếu như Bạch tiền bối đã bế quan thì sẽ để lại lời nhắn, hơn nữa còn sẽ có thời gian xuất quan cụ thể.

Nhưng… cây tiêu này có hạn chế về mặt khoảng cách.

Tống Thư Hàng bây giờ đang ở cách động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân khá xa.

“Tống tiền bối, Bạch tiền bối không bắt máy à?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Nếu như Bạch tiền bối không xuất quan thì e là hành trình Thực Tiên yến lần này sẽ có nhiều tai ương lắm đây.”

Vũ Nhu Tử lập tức hiểu ý của Tống Thư Hàng, dù sao thì ngài ấy cũng là Bạch tiền bối xu cát tị hung mà.

“Tống tiền bối, hay là ngươi gọi điện cho Hoàng Sơn tiền bối hỏi rõ tình huống đi.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, lại bấm số của Hoàng Sơn Chân Quân.

Điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân được bắt rất nhanh.

Có điều bên trong không có ai đáp lời, chỉ có tiếng nhai nuốt ừng ực.

“Alo, Hoàng Sơn tiền bối, ngươi vẫn khỏe chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, một giọng nói bỉ ổi vang lên: “Ta khỏe ngươi khỏe mọi người đều khỏe, có điều xin lỗi nhé, bọn ta không cần cửa hàng vàng bạc gì đâu, bọn ta cũng không có hứng thú tham gia bất kỳ hoạt động nào cả, càng không có ý định đầu tư quản lý tài sản vàng bạc gì hết. Bye bye ~~”

Giọng của Đậu Đậu.

Sau lần Hoàng Sơn Chân Quân tổ chức Hoàng Sơn Tế, đại lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã tặng Đậu Đậu một viên đan dược, có thể giúp nó hóa thành hình người trước khi tấn chức ngũ phẩm.

Đậu Đậu hóa hình thành công rồi ư?

Tống Thư Hàng vội lên tiếng: “Đậu ~”

Nhưng phía bên kia đã cúp máy mất rồi.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn bấm gọi số Hoàng Sơn Chân Quân lần nữa.

“Gâu, người anh em à tốc độ tay của ngươi không tệ đấy nhé, ta còn chưa kịp kéo ngươi vào sổ đen thì ngươi lại gọi tới quấy rối nữa rồi. Có tin ta chui ra từ đường truyền điện thoại nện chết ngươi không?” Đậu Đậu la lên.

“Đậu Đậu, đừng phá nữa. Ta tìm Hoảng Sơn tiền bối có việc gấp.” Tống Thư Hàng vội nói, chỉ sợ Đậu Đậu cúp điện thoại sau đó lại chặn số của hắn.

"…" Đậu Đậu: "Ngươi là ai? Chúng ta quen nhau à?"

"Là ta, Tống Thư Hàng. Ừm… Bá Tống đây." Tống Thư Hàng nói.

Chắc chắn Đậu Đậu đã quên mất cái tên Tống Thư Hàng này.

Nghĩ đến là thấy mệt tim.

"A, Bá Tống à. Chờ chút… Đệch mợ ngươi, ngươi là Bá Nho! Là kẻ khiến ta vừa hóa thành người xong đã phải cắn răng gánh cơn đau mang thai mười tháng, đau đến chết đi sống lại kia ư? Gâu, dù ngươi là Huyền Thánh bát phẩm thì ta cũng không sợ ngươi đâu. Gâu, chúc ngươi mỗi tháng đều bị bà dì đến thăm một lần, mỗi lần là một tháng. Ta chặn ngươi đây, vĩnh biệt nhé." Đậu Đậu la lên.

Tống Thư Hàng: "…"

Bốp ~~ Lúc này, trong điện thoại vang lên một tiếng đập mạnh, còn có tiếng kêu la thảm thiết của Đậu Đậu.

"Ngồi ngay ngắn lại, ngươi đã huyễn hóa thành người rồi, lúc ngồi đừng có ngồi xổm trên ghế, còn ra thể thống gì nữa?" Giọng nói uy nghiêm của Hoàng Sơn tiền bối vang lên.

Sau đó, Hoàng Sơn tiền bối nhận lấy điện thoại: "Alo, xin chào, ta là Hoàng Sơn đây."

"Hoàng Sơn tiền bối, xin hỏi Bạch tiền bối còn đang bế quan ư? Ta gọi cho hắn nhưng vẫn không gọi được." Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn tiền bối trả lời: "Ừm, quả thật Bạch đạo hữu còn đang bế quan, ngươi tìm hắn có việc à?"

"Tiêu rồi… Thực Tiên yến sắp cử hành vậy mà Bạch tiền bối vẫn còn bế quan. E rằng Thực Tiên yến sẽ xảy ra tai nạn mà ngay cả Bạch tiền bối cũng không cách nào chống lại được đấy." Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn tiền bối nghe vậy, trong lòng cũng giật mình, chẳng qua sau đó hắn lại nói: "Có điều ngày mai Thực Tiên yến mới cử hành, có thể Bạch đạo hữu sẽ kết thúc bế quan vào hôm nay cũng không chừng."

"Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi cẩn thận một chút. Đầu dây bên kia chính là Bá Nho Huyền Ma, nói không chừng ngươi sẽ mang thai lúc trò chuyện với hắn đấy.” Giọng Đậu Đậu vọng ra từ trong điện thoại.

Hoàng Sơn tiền bối: “Xằng bậy, trên đời này làm gì có chuyện như thế chứ?”

“Bá Nho Huyền Ma chỉ nhìn người ta một cái cũng có thể khiến họ mang thai, biết đâu hắn có thể gián tiếp khiến người ta mang thai thông qua sóng âm thì sao.” m thanh của Đậu Đậu tiếp tục nói.

Hoàng Sơn tiền bối: “…”

“Không có chuyện ấy đâu, Hoàng Sơn tiền bối. Thứ khiến người ta mang thai là con mắt của Thánh Nhân Nho gia, không liên quan gì đến ta hết.” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

“Khụ, vậy Bá Tống đạo hữu à, chúng ta hẹn gặp lại trên Thực Tiên yến nhé.” Hoàng Sơn tiền bối nói.

Sau đó, Hoàng Sơn tiền bối đã cúp máy cái rụp, ngay cả một câu khách sáo cũng không có.

Trước khi Hoàng Sơn tiền bối cúp máy, Tống Thư Hàng loáng thoáng nghe được giọng của Đậu Đậu: “Thuốc tránh thai vị ô mai này, đại ngốc ngươi có muốn một viên không?”

Tống Thư Hàng thấy thật mệt tim.

Nếu như không báo ra tên Bá Tống thì chẳng ai nhớ nổi hắn. Nếu như báo tên ra thì người trong thiên hạ không dám nói chuyện với hắn, sợ lại bị mang thai.

“Tống tiền bối thế chúng ta còn đến Thực Tiên yến không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Trước tiên đừng hoảng vội, chi bằng cứ chờ Chủy Pháo Cư Sĩ đến gặp chúng ta cái đã, sau đó sẽ cùng nhau thảo luận.”

Có vết xe đổ ở thế giới Kim Liên của Nho gia, nếu như trước khi Thực Tiên yến diễn ra mà Bạch tiền bối còn chưa xuất quan thì hắn đành phải dứt ruột bỏ qua lần Thực Tiên yến này thôi.

…

…

Bên trong nhóm Cửu Châu số 1

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: @ toàn bộ thành viên, các đạo hữu đến dự Thực Tiên yến chú ý, Bạch đạo hữu vẫn còn bế quan, không có dấu hiệu sắp kết thúc. Những đạo hữu tham gia Thực Tiên yến hãy nghĩ kỹ rồi đi nhé."

Diệt Phượng Công Tử: "Hôm nay mới ngày 6, Thực Tiên yến là chuyện của ngày mai, không vội không vội. Nói không chừng chiều nay Bạch tiền bối sẽ xuất quan ấy chứ."

Phần lớn người trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có suy nghĩ giống với Diệt Phượng Công Tử.

Bắc Hà Tán Nhân: "Hoàng Sơn tiền bối, nếu như Bạch tiền bối vẫn không tỉnh lại trước ngày 7 thì xin ngài nhớ truyền tin cho mọi người biết. Bởi vì thời gian cấp bách nên bọn ta sẽ đến gần nơi cử hành Thực Tiên yến trước nhưng không vào ngay. Nếu như Bạch tiền bối tỉnh lại trước Thực Tiên yến thì chúng ta sẽ vào cùng Bạch tiền bối."

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Cách của lão Bắc Hà khả thi đấy. Ta và A Thất đã lên đường đến nơi diễn ra Thực Tiên yến rồi, đến lúc đó sẽ chờ mọi người hội hợp ở bên ngoài."

Tấm thiệp mời Thực Tiên yến thứ hai của Cuồng Đao Tam Lãng cuối cùng vẫn rơi vào tay Tô Thị A Thất.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn nội dung nói chuyện trong nhóm rồi gật đầu.

"Đến lúc đó chúng ta cũng đến hội hợp với các tiền bối trong nhóm đi." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối có thiên phú năng lực không gian, nếu như hắn kết thúc bế quan thì nửa phút là có thể đến hội trường Thực Tiên yến rồi.

"Được." Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Trực giác nói cho cô biết Thực Tiên yến lần này sẽ đặc biệt thú vị.

Cô đã bắt đầu mong đợi ngày mai đến thật nhanh rồi.

Tống Thư Hàng duỗi lưng: "Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng, đi, chúng ta đi tu luyện trước đã.

Vũ Nhu Tử: “Hì hì, Tống tiền bối muốn đối luyện với ta không? Có điều ngươi không thể đồng thời dùng hết cả ba loại công pháp luyện thể đấy nhé, tối đa chỉ dùng một loại thôi.”

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn đứng dậy, duỗi lưng một cái.

Nhưng khi hắn vừa đứng lên thì đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, hai chân đau nhức, tim đập nhanh hơn.

Loại cảm giác này ập tới quá bất ngờ khiến hắn suýt nữa là là ngã ra đất.

Vũ Nhu Tử nhận ra trạng thái của Tống Thư Hàng không bình thường bèn vươn tay đỡ lấy hắn: “Tống tiền bối, ngươi bị sao thế?”

“Không biết, đột nhiên cảm thấy toàn thân bủn rủn, hai chân đau nhức, tim đập nhanh hơn.” Tống Thư Hàng nhíu mày nói: “Không chỉ như vậy, ta còn có cảm giác nôn nóng bất an nữa.”

Phiền muộn không rõ, nếu không phải đạo tâm hắn kiên định, nói không chừng đã bị ảnh hưởng nặng từ cảm giác bất an này rồi.

Vũ Nhu Tử: “…”

Sao mấy trạng thái này cộng chung nghe quen quen thế nhỉ?

“Ui ~~ bụng dưới còn hơi đau nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Ánh mắt Vũ Nhu Tử lập tức sáng lên, nắm đấm tay phải vỗ cái bộp lên lòng bàn tay trái: “Thì ra là thế, có lẽ ta biết nguyên nhân là gì rồi.”

“Nguyên nhân là gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử trầm giọng nói: “Tống tiền bối, nếu như ta đoán không sai… Bà dì của ngươi tới rồi.”

“Bà dì của ta đang ở nước ngoài mà.” Tống Thư Hàng vô thức nói.

“Không, ý ta không phải bà dì này. Ý ta là bà dì mà mỗi tháng đều sẽ đến một lần của con gái bình thường ấy. Trước kia ta cũng từng có rồi.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ ngượng ngùng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta là nam đấy Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng những triệu chứng của Tống tiền bối đúng là dấu hiệu khi bà gì tới mà. Thân thể yếu ớt vô lực, trong lòng nôn nóng khó chịu, hai chân như nhũn ra, tim đập nhanh. Sau đó lại thêm bụng dưới đau quặn lên…” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta hoài nghi đây là do lời nguyền của Đậu Đậu!” Vũ Nhu Tử hưng phấn nói: “Trước khi Tống tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối nói chuyện, chẳng phải Đậu Đậu đã nguyền rủa ngươi, chúc ngươi mỗi tháng sẽ bị bà dì ghé thăm một lần, mỗi lần là một tháng à. Ta nghi Đậu Đậu đã dùng thuật nguyền rủa từ xa với ngươi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nghe cũng có lý lắm ấy chứ.

Thế nhưng chuyện này không thể nào xảy ra được, hai đại thánh ấn Bá Tống Huyền Thánh và Bá Nho Huyền Ma của hắn cũng không phải trưng cho đẹp, nguyền rủa bình thường căn bản không cách nào bám lên người hắn được.

Còn nữa, hắn có mỹ nhân rắn công đức hộ thể, ánh sáng công đức ngăn cách hầu hết các lực lượng nguyền rủa, ô uế, tà ma quỷ quái không đến gần hắn.

“Ngươi giống như sắp sinh ấy.” Lúc này, giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nói đúng hơn là trong đan điền của ngươi có thứ gì đó sắp được sinh ra.” Bạch long tỷ tỷ không nhanh không chậm bổ sung.

Kim đan cá voi mập ư?

Tống Thư Hàng lập tức đưa ý thức của mình chìm vào trong đan điền.

Chỉ thấy lúc này, kim đan cá voi mập đang dùng sức run rẩy. Lớp giáp bọc trên người nó đã rút đi…

Sắp sinh thật ư?

Chương 1405: Xin Hỏi Phải Tiến Hành Sinh Mổ Cho Kim Đan Thế Nào, Online Chờ Gấp!

Sau đó lại có một vấn đề nhỏ. Kim đan cá voi mập không có giới tính… Dù nó là kim đan mang hình dạng cá voi mập. Nhưng về bản chất thì nó vẫn là kim đan.

Kim đan thì lấy gì để phân biệt đực cái chứ?

Kim đan cá voi mập căn bản không có cấu tạo phù hợp để sinh con.

Cho nên, phải làm cách nào để giúp nó sinh tiểu kim đan ra đây?

Chẳng lẽ kim đan cá voi mập của mình còn phải biến hóa ra một bộ khí quan của cá voi để sinh con ư?

Nghĩ thôi đã thấy kỳ quặc rồi.

Quả nhiên đúng như tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Kim đan cá voi mập căn bản không có cách nào để sinh ‘tiểu kim đan’ trong cơ thể mình ra, vì nó vốn không có chức năng này.

Sắp sinh đến nơi rồi, nhưng lại không sinh được.

Vì vậy, kim đan cá voi mập chỉ có thể ở không ngừng run rẩy trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Giống như một chiếc điện thoại đang để chế độ rung vậy.

Cũng vì nó không ngừng run như vậy nên mới khiến linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng trở nên bất ổn. Tiếp theo lại dẫn đến việc khiến Tống Thư Hàng có cảm giác toàn thân suy yếu, hai chân như nhũn ra.

“Tống tiền bối, ngươi sắp sinh em bé rồi ư?” Hai mắt của Vũ Nhu Tử sáng lên.

Quả nhiên đi theo bên cạnh Tống tiền bối thì có thể gặp được đủ loại chuyện kỳ quặc. Lựa chọn nhảy vào phòng tối Thiên Đạo cùng Tống tiền bối lần trước đúng là chuẩn không cần chỉnh.

“Đính chính nhé, không phải ta sắp sinh em bé, mà là kim đan của ta sắp sinh tiểu kim đan.” Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt tuyệt vọng.

Vũ Nhu Tử hưng phấn nói: “Tống tiền bối, có thể dẫn ý thức của ta vào nội thị trạng thái của ngươi không? Để ta xem kim đan cá voi mập sinh em bé kiểu gì.”

“E là không được, hiện tại ngay cả tinh thần lực của mình ta cũng không cách nào tập trung được, đưa theo tinh thần lực của cô vào nội thị thì rất có thể sẽ làm tổn thương đến cô đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử thất vọng ra mặt.

Trong lúc nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức lại hiện thân.

Cô cẩn thận vươn hai tay ra dán lên bụng Tống Thư Hàng. Bàn tay ấm áp của mỹ nhân rắn công đức khiến cơn đau quặn trong bụng Tống Thư Hàng đỡ đi rất nhiều.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm nói.

Giây phút quan trọng thì vẫn là @#%× Tiên Tử chu đáo.

Trong thế giới tàn khốc này, lúc này đây cũng chỉ có đôi tay của @#%× Tiên Tử là có thể mang đến cho Tống Thư Hàng chút ấm áp.

Mỹ nhân rắn công đức mỉm cười, sau đó… một luồng sáng phóng ra từ trong đôi mắt của cô.

Ánh sáng hợp thành một hình chiếu ba chiều.

Hình ảnh một con cá voi mập màu vàng đang vùng vẫy lắc lư.

Đúng là kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng.

Đáng hận, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, trả lại cảm động khi nãy cho ta.

Hắn còn tưởng là mỹ nhân rắn công đức muốn dùng tay sưởi ấm bụng hắn, không ngờ cô lại muốn livestream.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng, chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng: “…”

“Tống tiền bối, bụng kình đan của ngươi đang phồng lên kìa, trông như đau đớn dữ lắm ấy.” Vũ Nhu Tử nói.

Quy tiền bối nhìn hình ảnh, ra vẻ lão làng: “Với hiểu biết của lão phu đối với loài cá voi thì con cá voi đáng thương này nhất định là bị khó sinh rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thông Nương phụ họa: “Bằng vào trực giác phái nữ của ta thì chắc chắn là thai to quá cỡ. Nên mới khó sinh như thế.”

Tống Thư Hàng: “…”

Lý m Trúc dụi mắt tỉnh lại. Cô bé ngơ ngác nhìn hình chiếu, mặt nghệch ra.

Giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ vang lên: “Tiểu Thư Hàng, con cá voi mập này… là kim đan của ngươi ư?”

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng tuyệt vọng đáp.

Bạch long tỷ tỷ khẽ mỉm cười nói: “Nếu như ta không nhìn lầm, hình như nó không có chức năng sinh con thì phải.”

“Đúng vậy, bởi vì nó là kim đan mà.” Tống Thư Hàng tiếp tục tuyệt vọng.

Cái gì mà khó sinh, cái gì mà thai to chứ… chỉ có luyên thuyên là giỏi.

Mắt Vũ Nhu Tử lập tức sáng lên: “Ta biết rồi, Tống tiền bối. Thế thì chắc là kim đan của ngươi cần sinh mổ đấy.”

Bởi vì nó chỉ là kim đan, không có chức năng sinh con, cho nên… nó cần mổ bụng để sinh em bé ra.

Để kim đan sinh mổ ư?

Kiến nghị của Vũ Nhu Tử nghe rất nhảm nhí, không khoa học cũng không tu chân.

Nhưng nghĩ kỹ thì hình như đây là cách duy nhất có thể giải quyết tình trạng hiện tại.

Kim đan cá voi mập không có chức năng sinh con, nên chỉ có cách sinh mổ mới có thể sinh tiểu kim đan ra!

Vấn đề là ai có thể thực hiện ca mổ này đây?

“Ta vào nhóm Cửu Châu số 1 hỏi giúp Tống tiền bối nhé.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Chờ chút đã, không được đâu, ta cảm thấy việc này nghe quỷ dị với mất mặt lắm. Hơn nữa tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 không có ai là bác sĩ phụ khoa cả.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không nhắc tới Tống tiền bối đâu. Hơn nữa không tiền bối nào trong nhóm có thể giải quyết được không có nghĩa là bên ngoài nhóm không có người làm được. Mỗi tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta đều quen biết với rất nhiều đạo hữu khác mà.” Vũ Nhu Tử nói.

Vũ Nhu Tử nói rất hay, rất có lý!

Vì vậy, Vũ Nhu Tử lấy di động ra, nhanh chóng gửi tin nhắn vào nhóm Cửu Châu số 1.

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1

Tài khoản có biệt danh trống: “Các tiền bối trong nhóm có đó không? Có việc gấp cần nhờ mọi người giúp đỡ.”

Giống như Tống Thư Hàng, tài khoản của Vũ Nhu Tử trong nhóm cũng bị xóa hết tất cả tin tức, trở thành tài khoản có ID trống.

Hơn nữa, dù có sửa đổi tin tức thế nào cũng vô dụng. Vừa đổi và lưu xong là tin tức lại bị xóa sạch.

Bởi vì biến thành tiểu trong suốt nên nếu chỉ gửi một tin nhắn thì rất có thể các tiền bối trong nhóm sẽ bỏ qua cô.

Nên Vũ Nhu Tử lại nói thêm: “Gấp, tiền bối trong nhóm có ai quen bác sĩ phụ khoa nào có thể mổ đẻ không… Online chờ gấp!”

Đồng thời, vì thu hút sự chú ý của mọi người, Vũ Nhu Tử copy đoạn tin nhắn này lại, sau đó dán vào khung chat rồi spam liên tục năm lần.

Một tiểu trong suốt trong nhóm phải làm thế nào mới khiến mọi người chú ý tới?

Đương nhiên là spam như tìm đường chết rồi, liều chết thu hút đám đông.

Cách làm của Vũ Nhu Tử rất hữu hiệu.

Thánh đấu sĩ online không ngừng nghỉ trong nhóm là Bắc Hà Tán Nhân đã chú ý tới cô.

[Ể? Tài khoản trống à? Chờ chút, để xem bản ghi chú của mình cái nào. Hình như mình có ấn tượng.] Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ.

Hắn nhìn thấy vài ghi chú trên phần ghi chép trong laptop của mình.

Ghi chú 21: Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu là Tối Duyệt Cư Sĩ.

Ghi chú 22: Tài khoản trống là Bá Tống Huyền Thánh (Bá Nho Huyền Ma) biến thành tiểu trong suốt.

À, thì ra là Bá Tống Huyền Thánh.

"Bá Tống đạo hữu, ngươi muốn tìm bác sĩ phụ khoa làm gì thế? Lẽ nào Bá Tống đạo hữu có đạo lữ sắp sinh con ư?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

"Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, sinh con là phải phát bao lì xì đúng không!?" Lệ Chi Tiên Tử nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, biết giới tính đứa bé chưa? Là tiểu đạo trưởng hay là tiểu tiên tử thế?"

Tuyết Lang Động Chủ: "Bá Tống đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng làm bản thân mang thai rồi ư?"

Tái khoản [trống]: "Không phải, ta muốn hỏi các tiền bối xem phải mổ đẻ cho kim đan thế nào ấy. Ngoài ra, ta không phải Tống tiền bối. Ta là Vũ Nhu Tử, tuy đã biến thành tiểu trong suốt, nhưng xin các tiền bối đừng quên ta."

"Vũ Nhu Tử? Cái tên này nghe quen thật đấy." Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu nói.

Lệ Chi Tiên Tử hỏi: "Tên đạo hiệu đầy đủ của tiểu cô nương Vũ Nhu Tử là gì thế?"

Tài khoản có biệt danh trống: "Đạo hiệu của ta nhiều lắm, mục tiêu là 365 đạo hiệu! Trước mắt a cha ta còn đang phấn đấu đặt tên."

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "…"

Bắc Hà Tán Nhân: "Đừng lạc đề, vừa rồi Vũ Nhu Tử muốn hỏi gì nhỉ? Mổ đẻ cho kim đan á?"

Lệ Chi Tiên Tử: "Kim đan? Loại kim đan nào? Dùng Cửu Chuyển Kim Đan ư? Còn gì nữa? Vũ Nhu Tử muốn hỏi thủ pháp ‘cắt đan, phân chia đan’ à?”

Tài khoản có biệt danh trống: “Không phải, chính là kim đan mà ngũ phẩm ngưng tụ được ấy, kim đan của Tống tiền bối mang thai rồi, nhưng bị khó sinh. Cho nên ta muốn hỏi có cách giúp kim đan sinh mổ không?”

“Chờ chút, để não ta kịp tải dữ liệu cái đã… kim đan ngũ phẩm mang thai á? Thứ này làm sao mang thai được chứ?” Bắc Hà Tán Nhân xoa huyệt thái dương nói.

Hắn cảm thấy tam quan của mình đang bị đả kích.

“Tại sao kim đan lại mang thai được?” Lệ Chi Tiên Tử cũng tò mò hỏi.

Tài khoản có biệt danh trống: “Để ta chụp hình cho mọi người xem, là kim đan của Tống tiền bối mang thai.”

Vì vậy Vũ Nhu Tử offline đi chụp ảnh.

Tuyết Lang Động Chủ: “Tống tiền bối mà vị tiên tử 365 đạo hiệu vừa nói tới là Bá Nho Huyền Ma đúng không?”

“Hẳn là vậy rồi.” Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Tuyết Lang Động Chủ: “Không phải hắn có một chiêu ‘nhìn ai người đó mang thai’ à?”

Điềm Điềm Phó Đảo Chủ: “Ý của Tuyết Lang đạo hữu là… Bá Nho Huyền Ma phát rồ, chơi một phát ‘ánh nhìn mang thai’ với kim đan bản mệnh của mình ư?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Nghe cũng có lý đấy, nhưng các ngươi quên mất một việc, Bá Nho Huyền Ma có tu vi bát phẩm. Hắn lấy đâu ra kim đan chứ?”

Lúc này, Vũ Nhu Tử đã online lần nữa.

Sau đó, cô đăng một tấm hình chụp bộ dạng mang thai của kình đan lên.

“Thứ này là kim đan à? Đừng có đùa chứ. Có điều tiểu cô nương lộ nửa đầu trên giường trong hình là ai thế? Sừng rồng nho nhỏ trên đầu cô bé tinh xảo đến cực điểm, đối với Long tộc mà nói thì đây là sừng rồng hoàn mỹ nhất luôn đấy.” Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Tuy không hiểu cụ thể là chuyện gì đang xảy ra, có điều… con cá voi này trông như đã nuốt phải vật gì ấy. Hay là thử móc thứ đó ra xem sao?”

Tài khoản có biệt danh trống: “Đúng rồi!!! Sao ta lại không nghĩ tới nhỉ! Hoàng Sơn tiền bối, ánh mắt ngươi đúng là đặc biệt, cách tư duy không giống người thường. Không hổ là chủ nhóm của nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Khen ngợi kiểu này khiến hắn cảm thấy càng mệt tim hơn.

…

…

“Tống tiền bối, kim đan cá voi mập của ngươi không có chức năng sinh con, nhưng chẳng phải nó có miệng ư? Có thể phun tiểu kim đan ra từ miệng không?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng vỗ mạnh vào đầu mình: “Đúng rồi, sao ta không nghĩ tới nhỉ?”

Nhưng thế thì lại có vấn đề

Hắn phải nặn kiểu gì đây?

Mỹ nhân rắn công đức nhìn Tống Thư Hàng, ngẹo đầu qua một bên.

Sau đó, đôi tay ấm áp của cô công đức hóa, xuyên thấu vào bụng Tống Thư Hàng, dò đến vị trí đan điền bản mệnh của hắn.

“Có đồng ý để Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử tiếp xúc với kim đan của ngươi không?” Một tin tức truyền vào đầu Tống Thư Hàng.

“Có.” Tống Thư Hàng đáp theo bản năng.

Trong hình chiếu, hai tay mỹ nhân rắn công đức túm lấy kim đan cá voi mập, ngón tay thon dài dùng sức nặn ngược từ phần đuôi của cá voi mập lên trên.

Kim đan cá voi mập ra sức giãy giụa.

Lát sau, một viên tiểu kim đan vàng óng ánh bị ép ra khỏi miệng nó…

Chương 1406: Động lực kép, ngươi xứng đáng có

Một viên kim đan tròn vo xuất hiện trong đan điền của Tống Thư Hàng, so với kim đan cá voi mập thì nó tinh xảo và đẹp đẽ hơn nhiều.

Trên kim đan có chín đường long văn sáng lấp lánh.

Thực ra ngay khi kim đan cá voi mập thành hình thì nó đã nằm bên trong rồi, đây đúng là đan trong đan. Tống Thư Hàng đã biết nó là chín long văn từ lâu.

“Wow!”

Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm vào viêm kim đan mà mỹ nhân rắn công đức vừa nặn ra.

Thật không ngờ Tống tiền bối lại sinh ra một viên kim đan chín long văn, lại còn rất đẹp như thế nữa chứ.

“Hộc hộc ~~”

Tống Thư Hàng thở hổn hển, kiệt sức ngồi phịch xuống đất, toàn thân rã rời.

Theo động tác của hắn, mỹ nhân rắn công đức cũng nằm bò dưới đất, hai tay của cô vẫn còn nắm chặt lấy kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng.

Ừm, sau khi sinh con xong, kim đan cá voi mập nom thon thả hơn nhiều.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô… buông tay ra được rồi đấy.”

Tống Thư Hàng thở gấp nói.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu đầy lưu luyến.

Nhưng trước khi buông kim đan cá voi mập ra, cô lại nắm chặt lấy nó, bóp từ dưới lên trên hai lần nữa.

Kim đan cá voi mập run rẩy dữ dội.

Tống Thư Hàng: “…”

Hai tay của mỹ nhân rắn công đức rời khỏi đan điền của Tống

Thư Hàng rồi lại khôi phục động tác đặt hai tay tại bụng hắn, tiếp tục livestream về sự thay đổi của kim đan bên trong đan điền.

Kim đan mới sinh ra chuyển động bên cạnh kim đan cá voi mập trong một quỹ tích cố định nhất định, như các hành tinh xoay xung quanh hằng tinh vậy.

"Cuối cùng cũng xong rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi viên tiểu kim đan được sinh ra, Tống Thư Hàng cảm thấy lượng dự trữ linh lực, thể chất cũng như tốc độ hồi phục và vận chuyển của mình đều được nâng lên.

Hơn nữa còn tăng vọt lên, dung lượng bằng một phần chín kim đan cá voi mập của hắn.

[Tống tiền bối không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh + Huyền Ma tái thế, đến kim đan cũng có hai viên.]

Vũ Nhu Tử nghĩ bụng.

"Nếu thế thì Tống Thư Hàng có được coi là có mười tám long văn không nhỉ?"

Quy tiền bối hỏi.

Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ chốc lát rồi đáp:

"Chắc là không, vì dù sao đây cũng là hai kim đan riêng biệtmà."

Bạch long tỷ tỷ dịu dàng nói:

"Tiểu kim đan mới được sinh ra, đợi sau khi nó tích trữ đủ năng lượng thì chắc sẽ lớn thêm một chút nữa. Đến lúc đó, chỉ nói riêng về linh lực, một mình Thư Hàng tiểu hữu chắc chắn bằng với hai Linh Hoàng ngũ phẩm chín long văn, thậm chí còn nhỉnh hơn ấy chứ."

Dù sao thì kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng cũng là loại biến dị, bản thân nó vốn đã mạnh hơn kim đan bình thường một bậc rồi.

"Ta có một thắc mắc."

Thông Nương giơ tay lên nói:

"Trong một đan điền mà có tới hai kim đan, như thế thật sự không sao chứ? Nhất là khi tiểu kim đan còn lớn lên, về sau lúc tấn thăng lên lục phẩm… đan điền của Thư Hàng sẽ không nổ tung đấy chứ?”

Đừng thấy Thông Nương mới chỉ tấn thăng lên cảnh giới tam phẩm mà coi thường, cô ấy kế thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, lấy được trải nghiệm tu luyện của bảy vị X Tu trước đây, nên cô ấy vẫn trâu bò lắm đấy.

Khi tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm, kim đan sẽ hóa thành linh hồ, trướng mở đan điền bản mệnh. Nếu như trong đan điền có tới tận hai kim đan thì mới biến hóa được một nửa là đan điền bản mệnh đã nổ tung rồi.

Quy tiền bối gật nhẹ:

“Thông Nương nói rất có lý.”

Tống Thư Hàng:

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Phải móc kim đan ra à?”

“Ngươi tưởng kim đan cũng như con mắt, muốn móc là móc à?”

Quy tiền bối chế nhạo.

Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một lát rồi hỏi:

“Đúng rồi, các ngươi đã từng nghe tới ‘ngoại đan’ chi thuật chưa?”

Bạch long tỷ tỷ đáp:

“Là ‘ngụy kim đan’ đó ư? Nghe nói một số tu sĩ bị kẹt lại ở cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong sẽ đi tìm yêu đan bản mệnh mà các đại yêu ngũ phẩm để lại sau khi đạo tiêu, sau đó bí mật luyện hóa nó thành ngoại đan, từ đó lấy được cảnh giới ngụy kim đan. Nguyên thọ sẽ tăng lên ở một mức nhất định, còn thực lực thì được kéo lên vô hạn cho tới khi gần với cảnh giới của kim đan.”

“Đúng thế.”

Xích Tiêu Kiếm nói tiếp:

“Thực ra kim đan của tu sĩ rất giống với yêu đan của đại yêu ngũ phẩm. Tống Thư Hàng, ngươi có thể thử cách này, cải tạo kim đan thứ hai của ngươi một chút xem sao.”

“Cũng tức là… vẫn cần phải luyện chế, móc ra cho người khác dùng ư?”

Tống Thư Hàng tổng kết lại.

Trong khi nói chuyện, đan điền của Tống Thư Hàng lại xảy ra biến hóa.

Tiểu kim đan cứ xoay quanh kim đan cá voi mập hết vòng này đến vòng khác… Thế rồi kim đan cá voi mập đột nhiên phất đuôi một cái.

Bốp ~

Tiểu kim đan bị đập bay ra ngoài.

Nhìn thôi cũng khiến cho người ta đau lòng.

“Đây là con ruột đấy ư!”

Quy tiền bối cảm khái.

“Từ góc độ sinh học thì đúng là không phải ruột thịt thật… vì có phải đẻ ra đâu, nó nôn ra đấy chứ.”

Vũ Nhu Tử nói.

Sau khi tiểu kim đan bị đập bay ra ngoài thì xoay hai vòng trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, nó lại bơi ngược dòng, rời khỏi đan điền bản mệnh, đâm vào đan điền thứ hai là [Long Vỹ Đan Điền] của Tống Thư Hàng.

“Tiểu kim đan bị mẹ kình đan nện cho một phát, sau đó buồn tủi quá nên bỏ nhà ra đi.”

Vũ Nhu Tử ở bên cạnh kết hợp lồng tiếng thuyết minh.

Bẹp ~ tiểu kim đan thành công chui vào Long Vỹ Đan Điền, nó chễm chệ nằm giữa Long Vỹ Đan Điền, an cư lạc nghiệp.

“Ơ, đây cũng là một cách giải quyết hay đấy. Sau khi tiểu kim đan đi vào Long Vỹ Đan Điền, sau này cho dù ngươi tấn thăng lên lục phẩm, kim đan hóa thành linh hồ thì cũng không ảnh hưởng tới đan điền bản mệnh.”

Xích Tiêu Tử nói.

“Thậm chí… nói không chừng sau này Tống Thư Hàng còn có thể mở ra tận hai cái linh hồ một lớn một nhỏ nữa ấy chứ.”

Quy tiền bối tiếp lời.

Tu sĩ nhất phẩm tu luyện ngũ đại khiếu huyệt, nhị phẩm thì luyện bát đại đan điền.

Tam phẩm tu luyện tứ đại kỳ mạch.

Tứ phẩm tu luyện cửu đại tiên cốt.

Bình thường thì sau khi tu sĩ tấn thăng lên ngũ phẩm, tất cả “khiếu huyệt, đan điền, kỳ mạch” đã được mở ở nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm sẽ trở thành cơ sở. Sự tồn tại của chúng rất quan trọng, là phần chủ chốt tạo thành hệ thống năng lượng của tu sĩ. Có điều, trong khi chiến đấu thì chúng không có tác dụng gì.

Nếu như tiểu kim đan đi vào ‘Long Vỹ Đan Điền’, đến khi lên lục phẩm cũng có thể biến ‘Long Vỹ Đan Điền’ thành linh hồ thì Tống Thư Hàng sẽ nhiều hơn tu sĩ lục phẩm bình thường một linh hồ.

Hai động cơ, động lực kép, dẫn động bốn bánh toàn thời gian, hỏi ngươi có sợ không?

“Chậc chậc, nếu như Tống Thư Hàng có thể mang thai thêm vài lần, để một hơi thêm sáu tiểu kim đan nữa, lấp đầy cả Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, Long Giác thì lúc lên tới lục phẩm, nói không chừng hắn sẽ biến ra được tám linh hồ cũng nên, chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.”

Quy tiền bối nói.

“Không thể nào, trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như thế.”

Tống Thư Hàng phất tay phủ định.

Thực ra sở dĩ kim đan cá voi mập của hắn mang thai… là vì khi thành hình trong mình nó đã ẩn chứa ‘đan trong đan’ rồi. Sau đó, có lẽ là bị mắt Thánh Nhân Nho gia tác động nên tiểu kim đan mới được ‘sinh’ ra.

Kim đan cá voi mập cũng không phải là cá voi thật, sau khi sinh tiểu kim đan ra, tất nhiên không thể biến tiếp ra một viên kim đan khác.

Vũ Nhu Tử đề nghị:

“Hay là Tống tiền bố ngươi lại dùng con mắt Thánh Nhân Nho gia nhìn kim đan bản mệnh của mình một phát xem nào? Biết đâu thật sự có thể sinh ra thêm một kim đan nữa thì sao?”

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Viên tiểu kim đan này không phải được sinh ra nhờ ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân đâu.”

“Tiếc thế.”

Vũ Nhu Tử nói.

Không biết cô đang tiếc cái gì nữa?

“Đúng rồi… phải đi cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối mới được. Nhờ có đề nghị của Hoàng Sơn tiền bối mà tiểu kim đan của Tống tiền bối ngươi mới được nặn ra.”

Vũ Nhu Tử nói tiếp.

Sau đó, cô mở di động ra, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1.

Tài khoản có biệt danh trống:

“@Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối, kình đan bản mệnh của Tống tiền bối đã nhổ em bé ra rồi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Nhổ ra được thật à?”

Đúng là hủy hết cả tam quan.

“Nhổ ra cái gì thế?’

Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Là một viên tiểu kim đan, thực ra chuyện này có liên quan đến đời tư của Tống tiền bối, ta không tiện tiết lộ nhiều, đợi Tống tiền bối tự giới thiệu với mọi người sau nhé. Dù sao với trạng thái hiện giờ của bọn ta, có nói thì chốc nữa mọi người cũng quên mất thôi.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Ta hiểu, ta hiểu cảm giác này! [Meme khóc một dòng sông]”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Tài khoản có biệt danh trống:

“Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ, ngươi đến rồi à? Ta và Tống tiền bối đều đang đợi ngươi đấy.”

“Đợi ta? Đợi ta làm gì? Bây giờ ta đang ngồi trên phi kiếm, bật chế độ lái tự động, ta cũng không biết mình đi tới điểm đến này làm gì nữa. Nhưng tóm lại không đến đích thì sẽ không dừng lại.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đáp.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Vậy thì không có vấn đề gì nữa, bọn ta đợi ngươi.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu sợ bản thân quên đi cuộc hẹn với Tống Thư Hàng nên đã nghĩ ra chế độ cưỡng chế lái tự động. Thật không ngờ cư sĩ là một tiền bối chu đáo và kỹ tính như thế.

“Đúng rồi, Bạch tiền bối đã xuất quan chưa?”

Tô thị A Thất hỏi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Vẫn chưa, ta bảo Đậu Đậu đi canh chừng Bạch tiền bối rồi. Bạch tiền bối vừa ra ngoài là ta sẽ thông báo cho mọi người ngay. Ta và Tam Lãng chờ các ngươi ở bên ngoài Thực Tiên Yến nhé.”

Tô thị A Thất:

“Chúng ta đã đến gần nơi tổ chức Thực Tiên Yến rồi, Thực Tiên Yến lần này sẽ được tổ chức tại một bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông. Khi lối vào bí cảnh được mở, đệ tử của Trường Sinh Kiếm Tông sẽ đứng ra chiêu đãi khách khứa. Còn một ngày nữa mới đến Thực Tiên Yến nhưng đã có rất nhiều khách mời đến rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đúng rồi, ta vừa lấy được một tin tức rất thú vị, nguyên liệu hung thú cá voi Dực Vương mà ‘Hồ Thần Minh’ chuẩn bị cho Thực Tiên Yến đã trốn mất tiêu rồi. Con cá voi Dục Vương này có trí thông minh rất cao, khi bị bắt nó đã giả chết, qua mặt các thành viên của Hồ Thần Minh. Sau đó khi đến gần hội trường Thực Tiên Yến thì nó đã phá lồng rồi chạy đi. Vì thế trên đường Đến Thực Tiên Yến mọi người nhớ chú ý một chút, nếu như tìm thấy cá voi Dực Vương thì bắt nó mang về. Đến lúc đó, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ tặng thêm một món ăn làm từ cá voi nữa.”

“Món ăn làm từ cá voi á? Ta lấy chắc luôn rồi. Ta xuất phát luôn đây.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Lệ Chi Tiên Tử nhíu mày lại:

“Con hung thú như cá voi Dực Vương mà cũng có trí thông minh à?”

“E là nó thuộc loại biến dị, hoặc cũng có thể đã nuốt thiên tài địa bảo nào đó. Mọi người nhìn thấy thì giúp một tay bắt nó nhé, mấy con hung thú thế này mà trốn được ra ngoài sẽ mang đến tai họa cho người bình thường.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu nói.

Chương 1407: Cảm giác hụt hẫng khi ngã quỵ hai lần liên tiếp

“Tống tiền bối, có một hung thú trốn từ Thực Tiên Yến ra ngoài rồi, nó là cá voi Dực Vương. Chúng ta lên đường bắt nó đi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Đừng vội, chúng ta đợi Tối Việt Kiếm Thánh tiền bối đến rồi cùng đến Thực Tiên Yến. Hơn nữa cá voi Dực Vương có vẻ là một con hung thú rất dữ dằn… Ừm, chúng ta cứ đứng một bên xem là được.”

“Để ta hỏi Tối Việt Kiếm Thánh xem bao giờ hắn tới.”

Vũ Nhu Tử lại mở nhóm chat Cửu Châu số 1:

“Tối Việt Kiếm Thánh, tiền bối, bao giờ thì ngươi tới nơi?”

“Tối Việt Kiếm Thánh là ai thế?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân vẫn luôn chú ý tới tài khoản có biệt danh trống, chú ý có chủ định. Nên hắn không bỏ lỡ tin nhắn nào của Vũ Nhu Tử cả.

“Trong nhóm chúng ta có người như thế à? Ta chỉ biết người đã đạo tiêu là Lục Nhĩ Kiếm Quân thôi.”

Lệ Chi Tiên Tử nói, dứt lời cô còn thở dài.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Tối Việt Kiếm Thánh… ZYJS…”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “…”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Nếu như Tối Việt Kiếm Thánh là ta thì ta còn bảy phút nữa mới tới điểm đến.”

“Được, bọn ta sẽ đến đón ngươi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên nói với Tống Thư Hàng:

“Tống tiền bối, Tối Cường Kiếm Thánh tiền bối nói bảy phút nữa sẽ tới nơi.”

Tống Thư Hàng đứng dậy, vươn người một cái.

Sau khi tiểu kim đan được sinh ra, cảm giác suy yếu của Tống Thư Hàng biến mất, bây giờ cả người hắn tràn trề sức mạnh.

“Ta đi đón tiền bối, mọi người ở đây đợi ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu.

Tống Thư Hàng tung người nhảy lên, lao ra khỏi phòng theo đường cửa sổ bằng một tư thế vô cùng tao nhã.

Ừm, từ sau khi việc tu luyện đạt được một số thành quả, hắn cũng quen với chuyện không đi bằng cửa ra vào mà toàn nhảy cửa sổ

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, Vũ Nhu Tử lại nói với Quy tiền bối:

“Tiền bối, hay là chúng ta chơi oẳn tù tì đi?”

Quy tiền bối: “…”

Tà là rùa biển mà! Ta chơi oẳn tù tì kiểu gì hả! Ta chơi kiểu gì thì cũng ra bao hết thôi.

Hơn nữa bây giờ ta đang bị chủ nhân phong ấn nên không thể nào hóa thành hình người được!

Quy tiền bối ngẩng đầu nhìn trời, mệt tim hết sức.

[Tiểu cô nương à, cô chán lắm hả? Có muốn tìm kiếm kích thích không?]

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Vũ Nhu Tử.

Con ngươi của bạch long tỷ tỷ đảo một vòng, nhìn chằm chằm một nơi nào đó trong không trung.

“Muốn chứ.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Sau khi Vũ Nhu Tử trả lời, một thân ảnh từ từ hiện ra trên góc trần nhà.

Toàn thân hắn bị trùm kín trong một chiếc chăn, lộ ra mỗi một cái đầu.

“Cái gì cũng có thể bán tiền bối!”

Vũ Nhu Tử vui mừng kêu lên.

“Chuyện kích thích, thú vị nhất trên đời này chẳng gì ngoài dạo phố mua đồ. Khi nhìn giỏ hàng của mình nhét đầy đồ, khi nhận ra tiền trong ví của mình càng ngày càng ít, cảm giác tim đập thình thịch ấy mới kích thích biết bao?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nghiêm túc nói:

“Thế nên tiểu cô nương, cô có muốn mua gì không?”

“Mua mua mua.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì đáp:

“Đúng lúc ta cũng muốn mua một thứ.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu, vừa nhìn một cái hắn đã nhận ra cô gái này là một khách hàng tiềm năng:

“Tiểu cô nương muốn mua gì?”

“Cái chăn trên người ngươi.”

Vũ Nhu Tử đáp lại ngay lập tức.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

“Cái gì ngươi cũng có thể bán nhỉ, nên cái chăn trên người cũng bán được đúng không?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán thở dài, đáp:

“Ta đúng là cái gì cũng có thể bán thật… nhưng cũng có giới hạn đấy, ví dụ như, ta không bán thân.”

Vũ Nhu Tử: “?”

“Không dám giấu gì, thực ra bản thể của ta chính là chiến chăn này.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

“Ha ha ~”

Quy tiền bối bật cười thành tiếng:

“Đúng là cái gì cũng nói được!”

“Được rồi, vậy ta lùi một bước vậy.”

Vũ Nhu Tử nói:

“Ta muốn một chiếc cùng kiểu dáng… à không, hai chiếc chăn cùng kiểu dáng thế này.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Cô nương nên nói sớm chứ, chăn cùng kiểu thì ta có. Cô nương quả là tinh mắt, vừa nhìn đã nhận ra chỗ tuyệt diệu của chiếc chăn này. Khi mà tình người bạc bẽo, chỉ có chiếc chăn trên người mới cho ta chút ấm áp.”

Dứt lời, đại lão cái gì cũng có thể bán vươn tay ra tóm một cái, lôi ra hai chiếc chăn có dùng kiểu từ trong không trung.

“Pháp khí ngũ phẩm [chăn che giấu khí tức], tứ phẩm có thể dùng, sau khi đắp lên, thậm chí đến cả Huyền Thánh bát phẩm cũng khó mà cảm ứng được khí tức trên người cô. Đây là phiên bản cấp thấp của chiếc chăn trên người ta, cô xứng đáng có được chúng.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

“Bao nhiêu linh thạch?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Cả chiếc máy kéo tay cầm chứa đầy bảo vật mà Bạch tiền bối đưa tới đã bị Tống Thư Hàng cho vào thế giới hạch tâm rồi. Nhưng trên người Vũ Nhu Tử vẫn còn rất nhiều linh thạch, đều là đào được từ phòng tối của Thiên Đạo cả.

“Ba viên linh thạch ngũ phẩm, giá gốc đấy!”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

“Thành giao.”

Vũ Nhu Tử sảng khoái móc ra ba viên linh thạch ngũ phẩm ra đưa cho đại lão.

“Hay lắm.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán đưa hai chiếc chăn cho cô:

“Giao dịch thành công, tiểu cô nương, sau này có duyên chúng ta sẽ gặp lại.”

“Đợi chút đã tiền bối. Ta vẫn còn muốn mua một thứ nữa.”

Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng.

“Ta thích khách hàng như cô đấy, cô nói đi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán lại mỉm cười đầy chuyên nghiệp.

“Có bảo vật nào khiến cho kim đan bản mệnh mang thai được

không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Excuse me? Kim đan mang thai á? Trên đời này lấy đâu ra chuyện như thế chứ?”

“Có mà.”

Vũ Nhu Tử đáp.

“Có đấy.”

Bạch long tỷ tỷ mìm cười nói.

“Vừa gặp xong.”

Quy tiền bối tiếp lời.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

Ta vừa bỏ lỡ chuyện gì à? Sau khi cảm ứng được bên cạnh vị cô nương này không có khí tức của Bá Tống Huyền Thánh thì hắn liền vượt không gian tới đây, trong quá trình này, hắn đã bỏ lỡ mất chuyện gì rồi ư?

“Xin lỗi nhé, tiểu cô nương, chuyện kim đan mang thai ta còn phải suy nghĩ chút đã…”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nhíu mày đáp.

Hắn được xưng tụng là cái gì cũng có thể bán nhưng hôm nay sau khi gặp tiểu cô nương này xong thì ngã quỵ một phát hai lần liền.

Đại lão cảm thấy không cam tâm.

“Nhưng mà, tuy rằng chỗ ta không có món hàng nào khiến kim đan mang thai nhưng có một thứ có thể thay thế. Ta thấy bây giờ cô đang ở cảnh giới tứ phẩm, có hứng mua một viên đại yêu đan ngũ phẩm cao cấp chơi thử không? Sau khi sử dụng các biện pháp đặc thù luyện chế nó thành ngoại đan, dù ở tứ phẩm, cô có thể sở hữu sức chiến đấu gần với ngũ phẩm đấy.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Vũ Nhu Tử lắc đầu:

“Ngoại đan chi đạo không phải là thứ ta cần,ta muốn tấn thăng lên ngũ phẩm, ngưng tụ long văn bằng chính thực lực của mình! Ta không thể để mình thua kém Tống tiền bối quá nhiều được.”

“Ngoại đan mà ta nói tới không phải ngoại đan chi đạo bây giờ mà là luyện chế yêu đan thành pháp khí, đeo trên người là được rồi. Đây là bí pháp của một môn phái vào thời viễn cổ, cho dù được đeo trên người Linh Hoàng ngũ phẩm, ngoại đan này cũng có thể làm nguồn dự trữ linh lực, có thêm một nguồn bổ sung linh lực cấp kim đan.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười nói:

“Tính năng cũng như có hai kim đan vậy.”

“Nghe có vẻ thú vị đấy, thế ta muốn một món thành phẩm!”

Vũ Nhu Tử nói.

Hào phóng lắm!

Ta thích khách hàng như thế lắm.

Mua nguyên liệu, mua phương pháp luyện khí để tự mình luyện mệt biết bao? Cứ mua luôn thành phẩm, ta lợi mà ngươi cũng hời to.

“Không thành vấn đề, nhưng vì đây là pháp khí bí pháp luyện chế ra, tuy rằng cũng là ngũ phẩm nhưng giá cả sẽ cao hơn chút đấy.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu:

“Bao nhiêu linh thạch?”

“Một nghìn viên linh thạch ngũ phẩm, tuy rằng giá cao thật nhưng lại thực dụng!”

Đại lão cái gì cũng có thể bán đáp. Lần này hắn thật sự chỉ kiếm lời có một chút. Nếu mà đem pháp khí ngoại đan này ra ngoài bán thì giá phải tăng gấp mấy lần ấy chứ.

Vũ Nhu Tử móc một viên linh thạch bát phẩm ra đưa cho đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Thanh toán!”

“Giao dịch thành công.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán đưa ngoại đan thành phẩm cho Vũ Nhu Tử.

Đó là một chuỗi vòng xinh đẹp, trung tâm là một viên kim cương to bằng nắm tay, bên trong phong ấn yêu đan của đại yêu ngũ phẩm.

Khi Vũ Nhu Tử sờ vào pháp khí ngoại đan này liền cảm nhận được có một luồng linh lực ấm áp truyền từ trong đó vào cơ thể cô, đồng thời hình thành một lớp phòng ngự linh khí xung quanh người cô.

Có ngoại đan này, cô có thể điều động linh lực gần với ngũ phẩm.

Tuy nhiên nếu không có thể chất, pháp thuật và vũ kỹ thích hợp thì pháp khí ngoại đan chỉ có thể bắt nạt được tu sĩ từ tứ phẩm trở xuống mà thôi.

Sau khi giao dịch xong, đại lão cái gì cũng có thể bán vẫy tay:

“Ta đi đấy nhé!”

Hắn cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng đang đến gần nên nhanh chân chuồn trước.

…

…

Đại lão cái gì cũng có thể bán vừa biến mất thì Tống Thư Hàng đã dẫn Tối Việt Cư Sĩ đi vào.

“Vũ Nhu Tử, ta đưa tiền bối đến rồi đây. Chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.”

Tống Thư Hàng nhảy từ cửa sổ vào.

Sau đó Tối Việt Cư Sĩ cũng vào theo.

Hắn nhìn Tống Thư Hàng rồi lại quay sang Vũ Nhu Tử cũng có cảm giác tồn tại thấp như mình cùng với Tô thị A Thập Lục như trong suốt trên giường, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Không ngờ có thêm đến hai vị đạo hữu đồng bệnh tương liên, cùng chia khổ đau với hắn, đạo của ta không cô độc mà!

Lúc này, Vũ Nhu Tử đang ngồi xổm dưới đất, dùng tấm chăn kia bao lấy người mình.

“A, Tống tiền bối. Ngươi xem ta thế này có ngầu không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Cái chăn này hình như không phải của nhà hắn nhỉ? Trông quen lắm.

Đợi đã!

“Đây không phải là chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử gật đầu:

“Đúng là cùng kiểu dáng, ta mua hai chiếc. Nếu như a cha ta có thể độ qua thiên kiếp trước Thực Tiên Yến và tham gia yến hội là ta có thể tặng một chiếc chăn này cho ông rồi. Đến lúc đó, hai cha con ta cùng dùng một kiểu luôn.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đại lão cái gì cũng có thể bán vừa nãy đi ngang qua đây à?

Thật đáng tiếc, đại lão đi nhanh quá. Hắn còn đang muốn mua hàng của đại lão đây này.

“Đi đi đi, nếu như cư sĩ tiền bối đã tới rồi thì chúng ta xuất phát tới Thực Tiên Yến đi. Nếu như trên đường mà gặp phải hung thú cá voi Dực Vương thì tốt rồi, chúng ta tiện tay bắt nó đem về luôn.”

Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này, Tối Việt Cư Sĩ xoa cằm nói:

“Nếu như các ngươi đang nói tới cá voi Dực Vương thì nó đã bị người ta bắt rồi.”

Vũ Nhu Tử: “Hả?”

“Tam Lãng vừa mới nói xong, con hung thú đó rất thông minh, sau khi chạy xa thì nó đào tẩu vào trong vũ trụ. Kết quả đụng ngay Thanh Vân Đạo Quân vừa tu luyện từ mặt trăng về, thế là bị tóm luôn rồi.”

Tối Việt Cư Sĩ kể lại.

Vũ Nhu Tử nghe thế thì hụt hẫng vô cùng.

Chương 1408: Con trai, mong thánh quang chân chính sẽ khiến con mỉm cười

“Kịch bản này không đúng.”

Vũ Nhu Tử nói với giọng đầy buồn bực.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Cá voi Dực Vương bị người ta bắt mất rồi…”

Vũ Nhu Tử đáp.

Khi biết được cá voi Dực Vương bỏ trốn, trong não đầu cô đã tưởng tượng ngay ra một kịch bản như sau… Cô, Tống tiền bối và Vô Danh Cư Sĩ tụ họp, trên đường đi tới Thực Tiên Yến, cá voi Dực Vương xuất hiện. Ba người đại chiến một trận với cá voi, bắt lấy nó, cuối cùng nhận được món ăn làm từ cá voi do Biệt Tuyết Tiên Cơ đặc biệt chuẩn bị.

Kết quả họ còn chưa xuất phát thì cá voi Dực Vương đã bị người khác bắt, phần thưởng cũng mọc cánh bay đi mất rồi.

“Ha ha, đành chịu thôi, chúng ta đâu phải là Bạch tiền bối. Nếu như lần này Bạch tiền bối mà cùng xuất phát với chúng ta thì chắc chắn sẽ gặp được con cá voi Dực Vương kia.”

Cư sĩ đẹp trai bên cạnh cười nói.

Vũ Nhu Tử ủ rũ:

“Mỗi lúc như thế này ta lại nhớ Bạch tiền bối da diết.”

“Ta lại cảm thấy có thể bình an đi đến gần địa điểm tổ chức Thực Tiên Yến là được rồi, mong là đừng gặp phải sóng gió gì.”

Tống Thư Hàng thở dài đáp.

Bạch tiền bối vẫn chưa xuất quan, trong lòng mọi người đều thấy bất an.

Tống Thư Hàng hy vọng thực tiên yến lần này bình yên, đừng xảy ra chuyện gì.

****

10 giờ đúng, ngày 6 tháng 10 năm 2019.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Thần Bí Cư Sĩ sắp xếp xong vật phẩm, ngự kiếm, ngự đao, ngự pháp bảo đi tới Thực Tiên Yến.

Thần Bí Cư Sĩ chắp hai tay sau lưng, chân đạp lên một vòng tròn, trên vòng tròn còn có một đôi cánh, tốc độ của nó nhanh khủng khiếp. Khi hắn phi hành, vòng tròn tản ra hương rượu nhàn nhạt, vì để khiến cho cảm giác tồn tại của mình mạnh hơn một chút, Thần Bí Cư Sĩ quả thật đã vắt óc nghĩ hết mọi cách.

Sau đó là Vũ Nhu Tử, thực lực của cô yếu nhất, để đuổi kịp Tống Thư Hàng và Thần Bí Cư Sĩ, cô đành thi triển pháp thuật khá tốn pháp lực là ‘Kiếm Quang Độn Pháp’, cơ thể và kiếm quang dung hợp làm một, di chuyển trong tích tắc. Nhờ có viên ‘pháp khí ngoại đan’ bổ sung linh lực nên tiêu tốn linh lực trong thời gian ngắn không thành vấn đề với cô.

Tống Thư Hàng sóng vai cùng Vũ Nhu Tử, hắn chỉ sử dụng ngự đao phi hành chi thuật thông thường. Bảo đao Bá Toái phình to, hàng rào xương cá voi bên trên mở ra. Tống Thư Hàng nắm chặt hàng rào thì mới yên tâm được.

Trên đường đi, Thần Bí Cư Sĩ và Tống Thư Hàng thảo luận chuyện gia tăng cảm giác tồn tại của mình, hai người đưa ra vô số giả thiết, chuyện trò vui vẻ, hận không thể nói mười ngày mười đêm.

Trong lòng Thần Bí Cư Sĩ sinh ra cảm giác ‘chỉ tiếc gặp nhau quá muộn’.

…

…

Ba giờ chiều.

Cuối cùng ba người Tống Thư Hàng cũng đặt chân đến Bạch Long Hải, nơi tổ chức Thực Tiên Yến lần này.

“Sắp tới rồi.”

Thần Bí Cư Sĩ nói.

Vũ Nhu Tử:

“Mệt chết mất thôi, Tống tiền bối, Kiếm Thánh tiền bối, chúng ta đi chậm chút được không.”

“Không thành vấn đề, Vũ Mao Tiên Tử, đúng lúc ta cũng muốn xác định vị trí của Tô thị A Thất đạo hữu để tiện chuyển hướng.”

Thần Bí Cư Sĩ gật đầu tán thành.

Vì thế, ba người Tống Thư Hàng thả chậm tốc độ phi hành.

Thần Bí Cư Sĩ bắt đầu liên lạc với Cuồng Đao Tam Lãng và Tô thị A Thất.

Lúc này, trong không trung, thỉnh thoảng lại có kiếm quang, độn quang, thuyền tiên, thần thoa vụt qua.

Các thành viên tham gia Thực Tiên Yến đến từ mọi vùng trên thế giới đều đi tới Bạch Long Hải.

Lần này Thực Tiên Yến mời khách rộng rãi, không chỉ giới hạn ở tu chân giới.

Tống Thư Hàng còn nhìn thấy có kỵ sĩ cưỡi thiên mã ngũ sắc, lướt vèo qua người hắn. Bốn chân của thiên mã chạy trong không trung mà như giẫm trên mặt đất, ngầu hết chỗ chê.

Phi mã kỵ sĩ, long kỵ sĩ đều là những nghề nghiệp ngầu bá cháy.

“Đám ngựa nhiều màu kìa... thèm quá.”

Đúng lúc này bạch long tỷ tỷ ở trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lại đột nhiên lên tiếng.

Crập ~ con ngựa ngũ sắc vốn đang phi nước đại phía trước đột nhiên trượt chân, khuỵu xuống trượt về phía trước hơn trăm mét.

Tống Thư Hàng: “...”

Kỵ sĩ đang cưỡi trên lưng ngựa phản ứng rất nhanh, lập tức nhảy xuống khỏi ngựa.Tiếp đó hắn vươn tay ra tóm, kéo con thiên mã ngũ sắc lại.

Không dễ gì thiên mã ngũ sắc mới đứng vững nhưng bốn chân của nó lại không ngừng run rẩy, cứ như gặp phải chuyện gì đó đáng sợ lắm vậy.

Kỵ sĩ mình mặc khôi giáp đần mặt ra, chỉ có thể giơ tay ra nhẹ nhàng vỗ về thiên mã, nói mấy câu an ủi nó.

Chẳng dễ gì mới trấn an được con thiên mã này.

Sau đó kỵ sĩ mặc khôi giáp lại tung mình lên ngựa.

Đôi cánh của thiên mã ngũ sắc rung lên, tiếp tục phi nước đại trong không trung.

Bạch long tỷ tỷ đưa mắt dõi theo con thiên mã ngũ sắc đã đi xa, trong mắt đong đầy vẻ lưu luyến tiếc hận.

“Khụ, bạch long tỷ tỷ cố nhịn một chút nhé. Ta và Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng là chỗ quen biết. Đợi Thực Tiên Yến kết thúc thì ta sẽ mời tiên cơ ra tay làm một bàn tiệc toàn thịt ngựa cho cô được không?”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vẫn còn một ít linh thạch, chắc là đủ để trả một bữa tiệc thịt ngựa.

Bạch long tỷ tỷ dịu dàng nói:

“Ta cũng chỉ nói mà thôi… trạng thái hiện tại của ta giống như cơ thể công đức vậy, có muốn cũng không ăn được thứ gì cả.”

Dứt lời, cô lại thu nhỏ, trốn vào hàng rào cá voi trắng của Tống Thư Hàng.

Ba người tiếp tục phi hành về trước.

Lúc này, ở đằng xa lại có một vị tu luyện giả nữa đang bay tới.

Vị tu luyện giả này không thuộc hệ thống tu chân, tuy rằng râu tóc hắn bạc trắng nhưng cơ thể lại cao lớn mạnh mẽ. Cơ bắp cuồn cuộn tưởng như sắp nứt ra, trên cơ thể giăng kín vết thương.

Hắn chỉ mặc độc một cái quần đi biển, cưỡi trên con linh thú quái dị.

Con linh thú này nhìn qua khá giống nhện, tuy nhiên thân người của nó lại là một con mắt cực lớn, trên lưng là một đôi cánh dơi từ từ vỗ cánh.

Từ xa lão giả đó đã nhìn thấy mấy người Tống Thư Hàng đang thong thả phi hành, ban đầu hắn cũng không chú ý lắm, vốn định cưỡi linh thú bay lướt qua họ.

Tuy nhiên khi sắp đến gần Tống Thư Hàng, trong lòng hắn đột nhiên lóe lên một suy nghĩ.

Thuộc tính [Thiên hạ không ai không biết] khởi động.

“Bá… Bá Tống ~~ Bá… Bá Nho!”

Hắn run rẩy nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Khi một ông lão đầu tóc bạ trắng xông tới gọi ngươi là "Bá Bá", cảm giác lúc đó thốn đến mức nào chứ?

Sau khi run rẩy xong, lão giả cơ bắp cuồn cuộn chỉ huy linh thú nhện của mình đi ra xa Tống Thư Hàng một khoảng, chỉ sợ mình sẽ bị mang thai.

Tống Thư Hàng: "…"

Sau đó, lại thêm một lúc nữa.

Trong lòng lão giả tóc trắng đột nhiên lóe lên một suy nghĩ.

Hắn nhìn xuống vị trí tay phải của Tống Thư Hàng.

Đó là pháp khí bản mệnh găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của Tống Thư Hàng.

Sau đó, lão giả lại bắt đầu kích động, ra lệnh cho linh thú của mình dè dặt đến gần Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

"Thánh quang giả dối sẽ vứt bỏ tín đồ, nhưng thánh quang chân chính mãi mãi sẽ không bỏ rơi bất cứ người nào!"

Lão giả nói với Tống Thư Hàng, dứt lời liền bật ngón tay cái, ấn thật chặt vào lồng ngực mình.

Hắn cảm ứng được thánh quang chân chính tối cao từ găng tay của Tống Thư Hàng, nó giống như hóa thân của thần minh vậy!

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra!

Lúc này, bạch long tỷ tỷ lên tiếng:

[Con trai, mong thánh quang chân chính sẽ làm ngươi mỉm cười. Ngươi trả lời hắn như thế, cứ mỉm cười mà trả lời hắn.]

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười ôn hòa:

"Con trai, mong thánh quang chân chính sẽ khiến ngươi mỉm cười."

Gọi một người đáng tuổi làm ông mình là "con trai", Tống Thư Hàng thấy nổi hết cả da gà, một cảm giác xấu hổ không thể nói thành lời xộc lên đầu hắn.

Sau khi nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Tống Thư Hàng, lão giả ngũ phẩm đó đột nhiên khóc òa lên:

“Hu hu hu, là thánh quang chân chính, ngươi không bỏ rơi chúng ta.”

“Thánh giả, xin hãy nói cho chúng ta biết… thần minh của bọn ta đã đi đâu rồi?”

Lão giả cơ bắp cuồn cuộn nghẹn ngào hỏi.

Tống Thư Hàng: “???”

“Thánh giả, thần minh của bọn ta đã biến mất rồi.”

Lão giả cơ bắp nói tiếp:

“Hôm đó, bọn ta vừa mở mắt đã phát hiện mình quên mất rất nhiều chuyện. Rõ ràng bọn ta tụ tập lại với nhau vì cùng một tín ngưỡng, trong tay còn cầm giáo lí và thánh điển, trên đó viết rõ ý nghĩa của thánh quang chân chính. Bọn ta còn nhớ loáng thoáng là thần minh từng ở bên cạnh mình. Nhưng bây giờ, bọn ta đã quên hết tất cả, quên luôn thần minh của mình, thậm chí còn không thể nhớ nổi thần minh trông như thế nào nữa.”

“Rất nhiều người đã bỏ đi, ngày càng có nhiều người mờ mịt, mất đi phương hướng.”

“Chủ của ta… đang ở đâu?”

“Chủ của ta… đã vứt bỏ bọn ta rồi ư?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Ừm, hắn có thể đoán được thân phận của lão giả này rồi.

Tín đồ của [giáo phái Chung Yên], thậm chí có thể là tín đồ cuồng tín nữa.

Thần minh của bọn họ, tạo vật được tạo ra bởi Thiên Đạo đời thứ hai - hành tinh mọc mắt đã bị đương kim Thiên Đạo nhốt vào phòng tối rồi.

Cũng như mấy người Tống Thư Hàng, hành tinh mọc mắt bị biến thành ‘thứ trong suốt’ từ tận gốc rễ.

Các tín đồ trong chư thiên vạn giới đã quên mất nó, không nhớ nổi thần danh, hình dáng, thần uy của nó nữa.

Nghĩ lại thì cũng thảm ra phết.

Chỉ trong một đêm, tín ngưỡng đã hoàn toàn sụp đổ.

Mà bây giờ, có thể vì trong găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của Tống Thư Hàng có khí tức của thần quang Chung Yên, cộng thêm việc hắn có thân phận Huyền Thánh bát phẩm nên lão giả này mới nhận nhầm hắn là thánh giả của giáo phái Chung Yên.

“Thánh giả, thần minh của chúng ta… có còn không?”

Lão giả mỉm cười hỏi.

[Bây giờ phải trả lời hắn thế nào đây?]

Tống Thư Hàng hỏi bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ mỉm cười dịu dàng:

[Tự do phát huy đi, ta còn tưởng hắn tìm ngươi có chuyện quan trọng gì, nhưng xem ra chỉ là nhận nhầm người thôi.]

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó từ từ nói:

“Thần minh… ngài ấy đã chết rồi.”

“Chết, chết rồi ư?”

Lão giả cơ bắp trợn trừng hai mắt.

Một lúc sau, hắn đột nhiên rống lên:

“Không thể nào, không thể nào! Chủ của ta sao có thể chết được?”

“Trong chư thiên vạn giới, thứ bất tử bất diệt bất hủ chỉ có mình Thiên Đạo. Thần minh không phải là Thiên Đạo.”

Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

“Ta không tin, ta không tin. Ta không nghe, ta không nghe.”

Hắn giả bịt chặt tai của mình mà hét lên.

Nếu động tác kinh điển này mà do một cô bé dễ thương thực hiện thì sẽ rất đáng yêu.

Nhưng nếu như người thực hiện nó là một ông lão vạm vỡ đầu tóc bạc phơ thì gọi là dị hợm.

“Thánh giả, thần minh của chúng ta không dễ dàng chết đi thế đâu. Chúng ta… triệu hoán nó về đi. Chỉ cần đồng tâm hiệp lực chắc chắn chúng ta có thể triệu hoán nó về mà!”

Sau khi kêu gào nửa ngày trời, lão giả cơ bắp ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng, nói với vẻ đầy mong đợi.

Trong lòng Tống Thư Hàng lóe lên một suy nghĩ, hắn trầm giọng nói:

“Các ngươi đã chuẩn bị triệu hoán xong xuôi cả rồi à? Các ngươi có biết cái giá phải trả là gì không?”

“Nguyện dâng hiến cả tính mạng vì chủ nhân.”

Lão giả tóc bạc lớn tiếng tuyên thệ.

Quả nhiên, IQ của mấy thứ sinh vật bị tẩy não như tín đồ cuồng tín này chỉ có -100.

Chương 1409: Danh tiếng, khí thế, chúng ta không được thua!

Mặt khác, Tống Thư Hàng cũng hơi lo lắng.

Có vẻ như tên tín đồ của giáo phái Chung Yên này sắp có hành động lớn.

Mặc kệ chúng có thành công hay không… nhưng chắc chắn trong quá trình này sẽ gây tổn hại không nhỏ.

Hơn nữa Bạch tiền bối lại chưa chịu xuất quan.

Mấy tên trong giáo phái Chung Yên không định gây sự trong Thực Tiên Yến đấy chứ? Hơn nữa, có khi nào chuyện mà bọn họ gây ra sẽ là rắc rối lớn với Bạch tiền bối không?

Tóm lại… trước tiên cứ bắt lấy lão giả tóc trắng này đưa đến chỗ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã, xem xem có cách gì moi được kế hoạch lớn của giáo phái Chung Yên không.

Ra tay!

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, khởi động một mạch ba công pháp luyện thể là Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công và Cương Thủ.

Ngay sau đó, hắn tung người nhảy lên phi kiếm.

Thiên Hành Kiện, Quân Tử Vạn Lý Hành bản thăng cấp được thi triển.

Chỉ trong chớp mắt, Tống Thư Hàng đã xuất hiện trước mặt lão giả tóc bạc kia.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, tóm lấy hắn ta.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ hiện ra nguyên hình, đấm một quyền vào người hắn. Một loạt các hiệu quả đi kèm như hỏa hệ, thánh quang hệ, nguyền rủa, kịch độc, huyễn thuật cùng bộc phát.

Trong huyễn thuật còn ẩn chứa năng lực phá hủy tâm ma.

Sau khi găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ đấm vào người hắn, các loại sát thương bổ sung gần như phát cuồng.

“Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Thú Thần Bộ… Ngươi không phải là thánh giả!”

Lão giả cơ bắp hô to.

Giáo phái Chung Yên và Tam Thập Tam Thú Thần Tông có mâu thuẫn với nhau, là kẻ thù không đội trời chung.

Sau khi bị trúng một quyền, lão giả cơ bắp gào lên, thánh quang âm lãnh hiện lên trên người hắn, chống lại một loại các sát thương bổ sung của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, con nhện độc nhãn mà hắn ngồi cũng rít lên, đập cánh một cái… rồi chuồn luôn.

Mặc dù là tín đồ cuồng tín nhưng hắn không phải kẻ ngu.

Đối phương là Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, là tồn tại đáng sợ mà trừng mắt một cái là có thể khiến cho người ta mang thai trong truyền thuyết. Hắn không phải là đối thủ của Tống Thư Hàng.

Hắn chỉ còn nước bỏ chạy, hy vọng các thành viên khác của giáo phái Chung Yên ở gần đó phát hiện ra mà yểm hộ cho hắn.

Nhưng khi con nhện mà hắn cưỡi vỗ cánh bay xa tới hơn trăm mét thì đụng ngay vào một người đàn ông khác.

Người đàn ông đó có thân hình cao lớn, hai tay chắp sau lưng. Hắn đạp lên một vòng tròn, vòng tròn còn tỏa ra hương rượu thơm lừng.

Lạ thật, người đàn ông này xuất hiện ở đây từ bao giờ nhỉ? Lão giả tóc trắng thầm nghi hoặc.

“Ta vẫn luôn ở đây.”

Người đàn ông đó dường như có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác, hắn bình tĩnh đáp.

Vẫn luôn ở đây ư?

Không thể nào, nếu như hắn vẫn luôn ở đây, sao tọa kỵ của mình lại đâm sầm vào người hắn được?

“Bởi vì ngươi đã bỏ qua ta, coi ta thành vô hình.”

Dường như người đàn ông đó hiểu thấu tâm tư của lão giả tóc trắng, tiếp tục nói. Dứt lời, hắn vươn tay, ống tay áo đột nhiên phình to ra.

Hắn cuốn ống tay áo một cái, lão giả tóc trắng đã bị cuốn vào bên trong.

“Không không không, thả ta ra. Ta còn phải cứu thế giới, cứu chủ nhân nữa.”

Lão giả tóc trắng kêu lên.

Tiếng kêu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì biến mất hẳn.

Thần Bí Cư Sĩ thầm thở dài, ống tay áo thu về kích cỡ cũ.

“Tụ Lý Càn Khôn?!”

Tống Thư Hàng thốt lên đầy hâm mộ.

Không ngờ Thần Bí Cư Sĩ lại biết pháp thuật trong truyền thuyết này. Chắc hẳn pháp thuật này đã dính dáng đến không gian rồi nhỉ?

“Không được coi là Tụ Lý Càn Khôn, là một pháp thuật thu nhỏ vật thể rồi phong tỏa giam giữ thôi. Chỉ có thể dùng để đối phó với những tu sĩ cho cảnh giới thấp hơn mình, nó hoàn toàn vô hiệu với các tu sĩ cùng cảnh giới.”

Thần Bí Cư Sĩ giải thích.

Vũ Nhu Tử gõ lên tay trái, nói:

“Cũng giống như “túi thu nhỏ một tấc” của ta đúng không?”

“Về mặt nguyên lý thì chẳng khác là mấy, chúng ta đi thôi. A Thất đã gửi tọa độ tới rồi, chúng ta tụ họp với họ trước đã.”

Thần Bí Cư Sĩ mỉm cười nói.

Cả ba lại cùng cưỡi lên độn quang, hướng về nơi Tô thị A Thất và Cuồng Đao Tam Lãng đang đặt chân.

****

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Khách của Thực Tiên Yến càng ngày càng đông!”

Hoàng Sơn mệt tim hết sức muốn được nghỉ hưu:

“Có phát hiện điều gì khác thường không?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Trước mắt thì không, ta không thấy Thực Tiên Yến lần này có gì nguy hiểm cả. Ta cảm thấy Bạch tiền bối chắc hẳn đã sắp xếp thời gian bế quan vào tối nay, kẹt thời gian xuất quan rồi.”

Tài khoản có biệt danh trống:

“Bên chỗ chúng ta có điều khác thường đây.”

Hoàng sơn mệt tim hết sức muốn được nghỉ hưu:

“Tiếp tục chú ý, chia sẻ tọa độ của ngươi vào trong nhóm đi, các đạo hữu trong nhóm sẽ tập trung chỗ ngươi trước.”

“Không thành vấn đề.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta đã khởi hành rồi, trên đường cũng không thấy điều gì khác thường cả. Tuy nhiên lại phát hiện ra một số cao thủ của chư thiên vạn giới, xem khí tức thì có vẻ rất mạnh. Chắc hẳn cuộc thi trong Thực Tiên Yến lần này sẽ có một trận khổ chiến đây.”

“Thật đáng tiếc, ta nhớ trong nhóm chúng ta không có ai có thể tham gia hạng mục thi đấu dưới 20 tuổi. Nếu không với tư chất của các đạo hữu trong nhóm, chắc chắn sẽ lấy được một danh hiệu trong tổ thiên tài dưới 20 tuổi.”

Tuyết Lang Động Chủ nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Mọi người đừng quên ta chứ, ta đây mãi mãi tuổi 18 đấy nhé, đến hoạt động dưới 20 tuổi, ta sẽ đại diện cho nhóm để xuất chiến.”

Tô thị A Thất:

“Đến lúc đó… đừng nói ta quen ngươi nhé.”

Dược Sư:

“[Voice] Sẽ có pháp thuật chuyên môn giám định số tuổi, Tam Lãng ngươi bỏ cuộc đi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đúng rồi! @ Đồng Quái Tiên Sư, bói bịp, ngươi có thể giả vờ mình 18 tuổi rồi tham gia tổ thi đấu dành cho người dưới 20 tuổi, bán hành cho các thiên tài trong chư thiên vạn giới không?”

Đồng Quái Tiên Sư:

“Ta còn muốn mặt mũi nhé!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ngươi muốn mặt mũi gì? Chẳng phải ngày nào ngươi cũng đổi mặt à?”

Đồng Quái Tiên Sư: “…”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đợi chút… cái vị tài khoản có biệt danh trống kia là Vũ Nhu Tử hay Bá Tống? Ngươi thấy hiện tượng lạ gì?”

Bắc Hà Tán Nhân không hổ là lương tâm của nhóm, một lần nữa hắn nhanh nhạy nhìn thấy được tin nhắn của tài khoản có biệt danh trống.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Thôi bỏ đi, cứ để ta nói cho xong. Trạng thái của ta tốt hơn bọn họ một chút. Chúng ta vừa mới bắt được một giáo đồ của ‘giáo phái Chung Yên’, bọn họ định gây chuyện ở Gần Thực Tiên Yến, triệu hoán thần minh bị lãng quên của mình. Ta đã bắt hắn lại rồi. Đợi lát nữa chúng ta thử xem có mọi được tình báo hữu dụng nào thì miệng hắn không.”

Hoàng sơn mệt tim hết sức muốn được nghỉ hưu:

“Hình như gần đây giáo phái Chung Yên này rất nhốn nháo đấy. Một lúc nữa là Đông Phương Lục Tiên Tử sẽ tới nơi, để cô ấy tra hỏi tình báo đi. Sau khi tra hỏi xong, nếu như tên đó còn tỉnh táo thì để hắn lại cho ta.”

Hoàng sơn tiền bối và giáo phái Chung Yên cũng từng có xích mích, Hoàng Sơn Tế của hệ bọn họ luôn bị đám ngụy thần tấn công. Mà đám ngụy thần đó phần lớn có liên quan đến giáo phái Chung Yên.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Sắp tới nơi rồi! Tam Lãng, chịu chết đi! Hôm nay ai gia muốn nghiền nát ngươi từ đầu đến đuôi!”

Cuồng Đao Tam Lãng: “??”

Ta đắc tội Đông Phương Lục Tiên Tử khi nào thế?

Tô thị A Thất:

“Bên ngoài Thực Tiên Yến có cường giả cấp Huyền Thánh bát phẩm xuất hiện! Nhìn có vẻ như là Huyền Thánh ở phương Tây. Theo lệ cũ, Khi Huyền Thánh xuất hiện sẽ có thông báo nhỉ.”

“Nhìn xem là vị Huyền Thánh nào? Mỗi khi Huyền Thánh hiện thân chính là lúc phô trương thanh thế, A Thất, nhớ quay video lại đấy.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta quay cho, ta đang định cắm cọc bên ngoài Thực Tiên Yến đây.”

Tránh cho Đông Phương Lục Tiên Tử tìm tới tận cửa, đang yên đang lành lại nghiền nát mặt hắn.

…

…

Lúc này, bên ngoài bí cảnh Trường Sinh Kiếm Tông – nơi tổ chức thực tiên yến.

Hai con long thú màu đỏ kéo một chiến xa hoàng kim phi từ xa lại.

Đứng trên chiến xa hoàng kim là một cô gái cao gầy mình mặc lễ phục màu đỏ, cô có một mái tóc dài đỏ như lửa, hai mắt như con ngươi của rồng.

Trên người cô tản ra khí tức của Huyền Thánh bát phẩm, sức mạnh cường đại cuồn cuộn như đại dương.

“Cổ vu nhất mạch, Yêu Mộng Thánh Quân, hoan nghênh ngài tới đây.”

Một vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông mỉm cười bước lên trước đón tiếp.

Vị trưởng lão này nhìn dáng dấp giống một thi nhân.

Cự long màu đỏ dừng lại trong không rung, tiếp đó cô gái cao gầy có mái tóc đỏ kia nhảy từ chiến xa xuống.

Cộp.

Cô đáp xuống trước mặt trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông một cách vững vàng, giày cao gót chạm xuống mặt đất, phát ra âm thanh vui tai.

“Lâu rồi không gặp, Nhân trưởng lão.”

Hình như Yêu Mộng Thánh Quân này và ‘Nhân trưởng lão’ là người quen cũ.

Nhân trưởng lão mỉm cười, làm động tác “mời”.

“Đúng rồi, nghìn năm đệ nhất thánh tới chưa?”

Yêu mộng thánh quân chớp mắt hỏi.

Nhân trưởng lão lắc đầu:

“Vẫn chưa, nhưng chắc chắn Bá Tống Thánh Quân sẽ tham gia Thực Tiên Yến lần này.”

“Ta rất mong đợi đấy.”

Yêu Mộng Thánh Quân liếm khóe môi, quyến rũ vô cùng.

Sau đó, cô và Nhân trưởng lão vừa cười vừa nói, sải bước vào trong bí cảnh.

…

…

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Là Yêu Mộng Thánh Quân, cô ấy là khách quen của Thực Tiên Yến. Lần này trận thế của cô ấy càng khí phách hơn, trong thực Tiên Yến lần trước, cô ấy mới chỉ có một con long thú kéo xe, lần này biến thành một đôi long thú màu đỏ, ngầu lắm luôn.”

Dứt lời, hắn gửi video vừa mới quay được lên nhóm.

Con Bạch Hạc Nơi Chân Trời:

“Chẳng trách lần này cô ấy xuất hiện đầu tiên, đầu năm nay muốn bắt một đôi long thú không dễ đâu.”

“Sau khi vị Thánh Quân đầu tiên xuất hiện, nhất định sau đó còn có các vị Thánh Quân khác nữa. Đúng rồi @Thất Tu Thánh Quân, @ Bạch Thánh, @ Thất Sinh Phù Phủ Chủ, ba vị là tam đại Thánh Quân của nhóm chúng ta đấy, không thể kém khí thế hơn họ được.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “…”

Thất Tu Thánh Quân:

“Ta chỉ là Thánh Quân mới, trận thế xuất hiện không cần quá cầu kỳ. Còn nữa Tam Lãng, ngươi đừng quên Bá Tống chứ. Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều rất tò mò về Bá Tống Huyền Thánh đấy.”

Tài khoản có biệt danh trống: “…”

Nhưng ta phô trương kiểu gì bây giờ? Trên mặt Tống Thư Hàng đầy vẻ tuyệt vọng.

Lấy xương Kình Thánh bát phẩm làm hàng rào trang trí cho bảo đao Bá Toái ư? Xét về mặt nguyên liệu, pháp khí làm từ xương Kình Thánh bát phẩm đúng là trâu bò thật. Nhưng mà… hình tượng không đủ khí phách.

Đao Cổ Vô Hình?

Phần lớn tu sĩ đều không nhìn thấy đó biết không hả.

Bộ bộ sinh liên, đạp lên hoa sẽ đen để xuất hiện ư?

Trong những trường hợp thế này thì nó quá là khiêm tốn.

Nhìn trời, ta chỉ là một tu sĩ ngũ phẩm, sao mà tạo trận thế lớn được. Hơn nữa, chẳng phải chúng ta đã nói là trước khi Bạch tiền bối xuất quan thì tạm thời không hiện thân à?

…

…

Mà lúc này, bên ngoài bí cảnh Thực Tiên Yến, Huyền Thánh thứ hai xuất hiện.

Một con phượng hoàng rực rỡ giáng xuống từ không trung.

Bên trên phượng hoàng là một phụ nữ mặc cung trang và hai thiếu nữ một cao một thấp.

“Bá Tống Huyền Thánh đã tới chưa?”

Mỹ nhân cung trang vừa xuất hiện đã hỏi luôn.

Chương 1410: Dưa Hấu Chọc Gì Ngươi Vậy? Dưa Hấu Ăn Hết Cơm Nhà Ngươi À?

Mỹ nhân mặc cung trang này chính là người phụ nữ mặc váy dài mà Tống Thư Hàng đã gặp ở thành phố Văn Châu vào ngày hôm qua, còn hai thiếu nữ một cao một thấp ở bên cạnh chính là hai tiểu cô nương gây chuyện trên đường Bạch Kình lúc đó.

Ba người bọn họ đến từ thú giới, mục đích lớn nhất khi đến tham dự Thực Tiên yến lần này là gặp mặt Bá Tống Huyền Thánh, nhờ hắn chỉ dạy cách đối phó khi nhiễm phải tà năng Cửu U.

Nhưng... từ vẻ mặt của mỹ nhân mặc cung trang lúc này có thể đoán được, cô ấy đã hoàn toàn quên mất cuộc gặp gỡ với Tống Thư Hàng vào ngày hôm qua, thế nên giờ mới vội vàng muốn gặp mặt Bá Tống Thánh Quân.

“Nhất mạch thú tu, Thanh Loan Thánh Quân Phong Tình Tiên Tử, hoan nghênh ngài đã đến đây.”

Bên cạnh bí cảnh đã sớm có trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông đứng đợi.

Thực Tiên yến lần này, mỗi vị Huyền Thánh bát phẩm được mời tới đều có một vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông tiếp đón riêng.

Mỹ nhân mặc cung trang này chính là một vị Huyền Thánh thành danh đã lâu ở thú giới, Thanh Loan là thánh hào, Phong Tình là tên của cô ấy.

Chiến xa thải phượng và song long hoàng kim đứng cạnh nhau, tạm thời dừng lại trên đám mây nhiều màu trong hư không để nghỉ ngơi.

Mỹ nhân mặc cung trang dẫn theo hai thiếu nữ một lớn một nhỏ từ không trung đáp xuống.

“Xin hỏi Bá Tống Huyền Thánh đến chưa?”

Mỹ nhân mặc cung trang hỏi, trong giọng điệu mang theo chút mong đợi.

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông khẽ lắc đầu:

“Bá Tống tiền bối vẫn chưa đến, nhưng chắc hẳn ngài ấy sẽ không vắng mặt trong Thực Tiên yến lần này đâu.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Mỹ nhân mặc cung trang gật đầu, sau đó đưa ra ba tấm thiệp mời rồi mang theo hai thiếu nữ tiến vào bí cảnh nơi tổ chức Thực Tiên yến.

...

Ở một nơi khác.

Cuồng Đao Tam Lãng lại đăng tải video thu được lên nhóm Cửu Châu số 1.

“Khách tới lần này là Huyền Thánh của thú giới, lại là một vị đến tìm Bá Tống Thánh Quân. Bá Tống tiền bối, đến lúc ra sân, ngươi nhất định phải trấn áp toàn trường mới được đó.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Tam Lãng tiền bối, đừng gọi ta là tiền bối, ta gánh không nổi.”

“Trong tu chân giới, người nào có cảnh giới cao hơn thì làm tiền bối thôi. Bá Tống tiền bối ngươi đã đạt đến cảnh giới Huyền Thánh, hai tiếng tiền bối này của ta ngươi gánh nổi. Không nói đến chuyện này, ta thấy có liên tục hai vị Thánh Quân bát phẩm đều đang tìm ngươi, đến lúc đó nếu Bá Tống tiền bối ngươi không thể trấn áp toàn trường, trong tiệc Thực Tiên yến nhất định sẽ có rất nhiều người tới khiêu chiến ngươi. Mọi người đều muốn biết thực lực của nghìn năm đệ nhất thánh thế nào.”

Cuồng Đao Tam Lãng đáp.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Mọi người không cần lo cho ta đâu... Bọn họ không cùng tổ với ta. Đến lúc đó sẽ tham gia tổ so tài từ 20 tuổi trở xuống.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Tô thị A Thất:

"…"

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"…"

Ngươi làm vậy không thấy xấu hổ à?

Đường đường là một vị Huyền Thánh lại mặt dày đi ăn hiếp mấy bé đáng yêu từ 20 tuổi trở xuống ư?

"Bá Tống đạo hữu cũng nhiễm bệnh Tam Lãng rồi à?"

Thất Tu Thánh Quân hỏi.

Phòng tối Thiên Đạo có thể làm mờ nhạt sự tồn tại của mấy người Tống Thư Hàng từ gốc rễ.

Nhưng thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng lại có thể miễn dịch loại 'trong suốt hóa' này.

Trước đó Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu Tiên Tử, Tứ Tu đều ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, không chịu ảnh hưởng bởi hiệu ứng trong suốt hóa. Nhưng qua một thời gian ngắn sau khi bọn họ rời khỏi thế giới hạch tâm, ký ức về Tống Thư Hàng trong đầu bọn họ lại nhạt dần.

Đến bây giờ, Thất Tu Thánh Quân cũng giống như các đạo hữu khác trong hữu, phần ký ức liên quan đến Tống Thư Hàng đã trở nên trong suốt hoàn toàn.

Không chỉ Thất Tu Thánh Quân mà ngay cả Quy tiền bối, Thông Nương, Lý m Trúc mới được Tống Thư Hàng đưa ra khỏi thế giới hạch tâm vào ngày hôm qua cũng bị ảnh hưởng, phần ký ức về Tống Thư Hàng trở nên mơ hồ rất nhiều.

Chẳng qua quá trình làm nhạt ký ức này diễn ra khá chậm chạp, ngay cả bản thân bọn họ cũng không phát hiện ra.

Cũng may sáng sớm hôm nay Tống Thư Hàng đã đưa bọn họ về lại thế giới hạch tâm… Bằng không nếu cứ tiếp tục ở bên ngoài thêm thì bọn họ cũng sẽ hoàn toàn quên mất Tống Thư Hàng.

Bây giờ ngoại trừ Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục bị nhốt chung trong phòng tối Thiên Đạo với Tống Thư Hàng, cộng thêm Bạch tiền bối chẳng biết tại sao không bị hiệu ứng trong suốt hóa của phòng tối Thiên Đạo ảnh hưởng cùng với Bạch tiền bối two của thế giới Cửu U ra, những người khác đều đã quên hết những ký ức về Tống Thư Hàng.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Thật ra năm nay ta mới tròn 18 tuổi, dù là tuổi mụ cũng chỉ mới 20, vừa đủ điều kiện chen chân vào tổ so tài 20 tuổi mà.”

“Bá Tống tiền bối, ngươi đừng đùa nữa.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Lệ Chi tiền bối, ta có đùa đâu, ta nói thật mà.”

Vừa rồi Tống Thư Hàng rất muốn gõ cụm ‘Lệ Chi má mì’ vào, nhưng cuối cùng hắn vẫn cố đè ép linh hồn tự tìm đường chết xuống.

Hiến Công Trọng Thương Sắp Chết:

“Nếu... ta nói là nếu thôi nhé, nếu Bá Tống đạo hữu thật sự dưới 20 tuổi, vậy rốt cuộc hắn phải tham gia tổ so tài từ 20 tuổi trở xuống hay là tham gia tổ Huyền Thánh bát phẩm?”

Hiến Công Cư Sĩ đã sửa lại biệt danh.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Việc này sợ rằng phải xem đến lúc đó Thực Tiên yến được sắp xếp thế nào. Mà Hiến Công đạo hữu này, vết thương của người vẫn chưa lành à?”

“Đừng nói nói, bất hạnh lắm.”

Hiến Công Cư Sĩ thở dài:

“Gần nơi bế quan có người diễn tập quân sự, lần này tuy không bị nổ trúng nhưng lại làm tinh thần của ta hoảng loạn, cuối cùng lại phải dọn nhà... Đến giờ vết thương lúc độ thiên kiếp vẫn chưa lành.”

Tài khoản có biệt danh trống:

“Hay là bái lạy Bạch Thánh thử xem sao?”

Đây là phát ngôn của Vũ Nhu Tử.

Bắc Hà Chân Quân vội nói:

“Không được đâu, với vận số của Hiến Công đạo hữu, nếu hắn bái lạy Bạch Thánh, nguy cơ và may mắn cùng tồn tại, nói không chừng hắn sẽ chết trong nguy cơ đấy.”

Hiến Công Trọng Thương Sắp Chết:

“Vận số của ta còn cứu được không?”

Trong nhóm Cửu Châu số 1, không ai trả lời vấn đề làm người ta cảm thấy chua xót này.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng lại nói:

“Lại có Huyền Thánh tới, là người quen.”

Người tới lần này là nghìn năm đệ ngũ thánh, Đông Qua Thánh Quân.

Mặc dù là Huyền Thánh mới tấn thăng nhưng danh tiếng của Đông Qua Thánh Quân không hề nhỏ. Chân hắn đạp một tấm kiếm thuẫn to rộng mười mét, trên người mặc chiến giáp hoàng kim sáng chói, vỏ kiếm màu vàng bay lơ lửng ở sau lưng.

Vỏ kiếm màu vàng này là dạng thực thể hóa do ánh sáng công đức của hắn biến thành.

Vỏ kiếm màu vàng tỏa ra ánh sáng công đức nhàn nhạt, từ thể tích có thể thấy được nó yêu hơn mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng và đại thụ công đức của Bạch tiền bối rất nhiều.

Nhưng khi ánh mặt trời rọi xuống, mọi người mới thấy được ngoài vỏ kiếm ra, còn có một người khổng lồ trong suốt.

Người khổng lồ kia lấy vỏ kiếm làm trung tâm, bao bọc Đông Qua Thánh Quân ở bên trong.

Người khổng lồ đang sải bước đi trong hư không, vững vàng đáp xuống bên ngoài bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến.

“Đông Qua Thánh Quân, hoan nghênh ngài đến.”

Trưởng lão phụ trách tiếp đón Đông Qua Thánh Quân mỉm cười nói.

“Bá Tống tới chưa?”

Đông Qua Thánh Quân để lộ ra một nụ cười điển trai.

Trưởng lão khẽ lắc đầu.

Nghìn năm đệ nhất thánh không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, vị Huyền Thánh nào đến tham gia Thực Tiên yến lần này cũng chú ý đến Bá Tống.

“Ha ha ha.”

Đông Qua Thánh Quân cười to, sau đó quay mặt nhìn mọi người:

“Bá Tống, trong Thực Tiên yến chúng ta đại chiến một trận đi. Không được hèn nhát, ai hèn nhát người đó là dưa hấu!”

Thật ra Đông Qua Thánh Quân cũng đã quên mất dáng dấp của Tống Thư Hàng nhưng có một việc hắn nhớ rất rõ, hắn đã từng bại dưới tay nghìn năm đệ nhất thánh.

Lần này sau khi hắn bế quan đi ra, thực lực đại tăng, đang muốn trả thù... kết quả mới vừa xuất quan lại trúng phải ánh nhìn mang thai của Bá Nho Huyền Ma, làm hắn đau đến nỗi mặt mũi trắng bệch.

Thù mới hận cũ, trong tiệc Thực Tiên yến lần này, hắn nhất định phải báo thù!

...

Nhóm ngũ cốc trái cây tu tiên.

Tây Qua Đạo Trưởng:

“Định mệnh, ta có mấy câu nhất định phải nói ra, dưa hấu(*) chọc gì hắn vậy? Dưa hấu ăn hết cơm nhà hắn à? Tại sao ai hèn nhát thì người đó là dưa hấu chứ?”

(*)Tây qua nghĩa là dưa hấu.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ha ha ha ha.”

Lục Tảo Chân Quân:

“Sư huynh, đập hắn đi!”

“Đập cái con khỉ ấy!”

Tây Qua Đạo Trưởng nói, nếu đập được hắn đã sớm đi đập rồi.

Mật Đào Tiên Tử:

“Để Lệ Chi ra tay hãm hại hắn, Lệ Chi cũng đi tham gia Thực Tiên yến.”

“Không chọc nổi, không chọc nổi.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp.

Tây Qua Đạo Trưởng ảo não thở dài:

“Ta bỗng có dự cảm xấu.”

Vì câu ‘Ai hèn nhát người đó là dưa hấu’ chết tiệt này, sợ rằng không lâu sau, Đông Qua Thánh Quân sẽ có thêm một biệt danh

nữa.

Túng Qua!*

(Dưa hèn)

...

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Ta đến rồi đây! Tam Lãng chịu chết đi!”

Đông Phương Lục Tiên Tử dùng chat voice kêu to:

“Ăn của ta một kích, xe tăng xông lên, cán nát ngôi nhà nhỏ này cho ta!”

“Nhà nhỏ ư? Khoan đã, Lục Tử đừng xông loạn, Tam Lãng không có ở đây, bây giờ trong nhà chỉ có ta, Vô Danh Cư Sĩ, tiên tử vô danh A cùng Bá Tống vô danh B thôi.”

Tô thị A Thất vội la lên.

Tống Thư Hàng, Thần Bí Cư Sĩ, Vũ Nhu Tử vừa mới đến thì Đông Phương Lục Tiên Tử đã lái xe tới.

Hơn nữa hình như cô ấy còn lái xe tăng đến thì phải?

“Tam Lãng đâu?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Tam Lãng đạo hữu đã đi đến hiện trường Thực Tiên yến quay phim chụp hình rồi, vừa rồi hắn còn đăng ba đoạn video quay cảnh Huyền Thánh ra sân lên nhóm mà?”

“Đậu xanh, vừa rồi ta không thấy tin nhắn trong nhóm, ta đi cán nát hắn đây.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Nhưng trước khi cán nát Tam Lãng, ai có thể nói cho ta biết cách thắng xe tăng lại không?”

“Ặc? Không biết thắng xe sao cô lại lái được tới đây? Cô lái xe tăng loại nào?”

Tô thị A Thất vội hỏi.

Tài khoản có biệt danh trống:

“Trước hết đánh tay lái đi, ta thấy cô rồi, sắp đâm vào rồi kia, mau đánh lái!”

Tống Thư Hàng đứng bên cửa sổ, đúng lúc thấy được ở đằng xa có một chiếc xe tăng bọc thép ẩn hình, chạy trên không đang lao về phía ngôi nhà mà bọn họ ở.

“Chết rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử lại kêu lên:

“Tay lái gãy rồi!”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Còn kịp tắt máy không?”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Rút lui thôi, ngôi nhà này tiêu chắc rồi.”

Tô thị A Thất cười khổ nói.

“Chạy mau~~”

Hét xong, Đông Phương Lục Tiên Tử nhảy ra khỏi chiến xa với một tư thế cực ngầu.

Ầm~~ Xe tăng đâm sầm vào nhà nhỏ.

Nhà nhỏ chấn động dữ dội một hồi nhưng cuối cùng vẫn ngoan cường chống chịu.

Tống Thư Hàng đứng bên cửa sổ, tay phải đặt trên song cửa.

Cương Thủ, Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công đồng thời phát động.

Mười một hư ảnh viễn cổ thánh viên trên tay cầm kinh thư Nho gia hiện ra, đứng sau lưng Tống Thư Hàng trợ uy cho chủ nhân.

Xe tăng bọc thép bị Tống Thư Hàng dùng một tay chặn lại.

Lực va đập nhỏ hơn Tống Thư Hàng tưởng rất nhiều, hắn dùng một tay đã có thể chặn lại dễ dàng. Xem ra ngoài miệng thì Đông Phương Lục Tiên Tử nói muốn làm thịt Tam Lãng nhưng trên thực tế lực va đập lại rất nhẹ.

Trong lúc đang suy tư, ở đằng xa dường như có mấy ánh mắt xuyên qua không gian nhìn về bên này.

[Bá Tống!]

[Bá Nho!]

[Không sai, song thánh hào, là nghìn năm đệ nhất thánh.]

Bá Tống Huyền Thánh xuất hiện rồi!

Chương 1411: Người Đàn Ông Tự Mang Theo BGM

Tống Thư Hàng mệt tim quá.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn khiêm tốn nấp ở một nơi gần bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến, chờ Bạch tiền bối xuất quan rồi cùng nhau đi tham dự Thực Tiên yến.

Nhưng không ngờ chỉ đưa tay chặn xe tăng của Đông Phương Lục Tiên Tử lại bị người ta phát hiện.

Cùng lúc đó bỗng nhiên có một nam tử đen sì xuất hiện trong bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến.

Trên tay nam tử cầm trường kích, hắn rất đen, đen đến độ gần bằng chú da đen Châu Phi.

Sau khi xuất hiện, nam tử da đen mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh:

“Nho gia nhất mạch, Bá Tống Thánh Quân, hoan nghênh ngài đã đến!”

m thanh hoan nghênh khuếch tán ra, hồi lâu vẫn chưa biến mất.

Phóng viên của nhật báo tu sĩ cũng như phóng viên của các kênh tin tức đài truyền hình lớn về tu luyện giả đều đưa mắt nhìn quanh.

Bá Tống Huyền Thánh đến rồi ư? Ở đâu?

Mấy vị Huyền Thánh trước đó ai cũng có một màn ra sân vô cùng hành tráng hoa lệ khiến mọi người phải chú ý đến, nhưng màn ra sân của Bá Tống Huyền Thánh đâu?

Lẽ nào Bá Tống Huyền Thánh muốn lặng lẽ đi vào?

...

“Nho gia nhất mạch á?”

Sau khi nghe thấy câu hoan nghênh kia, Tống Thư Hàng hận không thể lập tức nhảy ra kêu to: “Ta ta ta, ta chính là Bá Tống!”.

“Bá Tống đạo hữu là người của Nho gia nhất mạch à?”

Tô thị A Thất tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt:

“Không, không phải.”

Lẽ nào là do trong phần Huyền Ma giảng pháp thứ hai của hắn có một nửa nội dung là về Nho gia, hơn nữa còn dùng trứng mắt mang thai nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cho rằng hắn là Huyền Thánh mới tấn thăng của Nho môn?

“Tống tiền bối, ngươi định hiện thân à?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng ảo não thở dài. Người ta đã lên tiếng hoan nghênh, hắn cũng không thể tiếp tục co đầu rút cổ được.

Nhưng Bạch tiền bối vẫn chưa xuất quan, hắn không có chỗ dựa tinh thần.

Vũ Nhu Tử háo hức nói:

“Tống tiền bối, hay là ngươi cũng dẫn ta theo nhé? Chúng ta phải có một màn ra sân thật ngầu.”

“Không được, tạm thời Vũ Nhu Tử cô cứ ở lại đây... bây giờ không ai trong chúng ta có thể xác định được Thực Tiên yến sẽ xảy ra chuyện gì.”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Vậy... Tống tiền bối ngươi phải nhất định có một màn ra sân thật ấn tượng, làm rung động tất cả mọi người đấy, không thể làm giảm khí thế của nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Cùng lúc đó, trong nhóm Cửu Châu số 1.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vãi! Quách Đại, sao ngươi lại chạy đến Trường Sinh Kiếm Tông làm trưởng lão thế này?”

Vị trưởng lão tay cầm trường kích, lớn tiếng hoan nghênh Bá Tống chính là Phá Dương Kích Quách Đại trong nhóm Cửu Châu số 1.

Quách Đại không chỉ có da đen mà còn thích tự thả chó tự vò đầu chó.

Có thể nói là từ trong ra ngoài đều đen.

Bắc Hà Chân Quân:

“Quách Đại đạo trưởng vốn là trưởng lão cung phụng của Trường Sinh Kiếm Tông, địa vị rất đặc biệt. Lẽ nào Tam Lãng ngươi chưa từng thấy chữ ký cá tính của hắn? ‘Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ trường sinh’(*).”

“Vậy người của Trường Sinh Kiếm Tông có biết chuyện ngày nào hắn cũng vò đầu chó không?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi một câu đâm trúng ngay chỗ hiểm.

Bắc Hà Chân Quân:

“...”

Ai mà biết chứ?

“Ta đi ra đây!”

Tài khoản có biệt danh trống lên tiếng.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn tinh thần.

Thứ nhất, hắn đã bị người ta phát hiện ra, cứ trốn tiếp cũng không phải là cách hay.

Thứ hai, người tiếp đón hắn lại là tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, dù gì cũng phải cho chút thể diện.

Thứ ba, hắn có một bí thuật, vừa hay có thể thi triển trong trường hợp.

“Tống tiền bối, lát nữa lúc ra sân, ngươi nhắm mắt lại sẽ tốt hơn đấy.”

Vũ Nhu Tử đề nghị.

“Nhắm mắt lại ư? Tại sao chứ?”

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Vũ Nhu Tử giơ ngón cái lên:

“Nghe lời ta, không sai đâu.”

Tống Thư Hàng:

“...”

****

Một lát sau.

Trong sự mong đợi của tất cả mọi người, một luồng ánh sáng bay lên không trung, xuất hiện ở phía chân trời.

Khi mọi người nhìn chăm chú vào luồng sáng này, trong đầu chợt hiện lên hai thánh hào là Bá Tống Huyền Thánh và Bá Nho Huyền Ma.

Nghìn năm đệ nhất thánh chính thức ra sân.

Trong hư không, luồng sáng kia chậm rãi đến gần bí cảnh nơi tổ chức Thực Tiên yến, luồng sáng càng ngày càng lớn.

Sau khi đến gần một khoảng cách nhất định, một chiếc chiến xa oai phong từ trong luồng sáng chạy ra.

Chiến xa Hà Long Thần Hành!

Hai con tôm rồng oai phong lẫm liệt kéo một chiếc chiến xa màu vàng đi từ trong luồng sáng ra. Đều do sinh vật loài rồng kéo xe, cấp bậc của chiếc chiến xa này sẽ không thấp hơn chiến xa song long màu đỏ của Yêu Mộng Thánh Quân.

Mặc dù... về mặt hình tượng có kém hơn một chút.

Song chiến xa Hà Long Thần Hành chỉ là món khai vị thôi.

Trên chiến xa có một người đàn ông đầu đội mũ giáp ngưu vương một sừng, trên người mặc chiến giáp hoàng kim, khoác áo choàng lông thỏ. Đồng thời còn có một chiếc mũ Xung Thiên hoa lệ chậm rãi xoay tròn trên đỉnh đầu hắn. Thánh ấn Bá Tống, ma ấn Bá Nho xuất hiện ở hai bên trái phải của chiến xa.

Vừa nhìn đã biết đây là game thủ đại gia, nện tiền mà chiến.

“Bát phẩm, toàn bộ đều là bát phẩm!”

Lúc này, có phóng viên tinh mắt không nhịn được thốt lên.

Chiến xa, khôi giáp, áo choàng, mũ giáp, nhẫn trên ngón tay, bao tay, đao, kiếm, cung, nỏ trên chiến xa, v.v... của Bá Tống Huyền Thánh toàn bộ đều là pháp bảo bát phẩm.

“Sắp bị chói mù mắt luôn rồi. Bá Tống Thánh Quân vừa mới tấn thăng bát phẩm Huyền Thánh không lâu mà? Cả bộ trang bị bát phẩm xa hoa này là sao?”

“Chẳng lẽ... có chỗ nào đó mở dịch vụ ‘cho thuê pháp khí bát phẩm’ à?”

“Nếu như có, ta sẵn lòng trở thành khách vip.”

“Không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, khí thế này hoàn toàn không kém bất kỳ ai!”

“Chờ chút, phía sau vẫn còn thứ gì đó thì phải? Có thứ lớn hơn nữa sắp xuất hiện!”

Chiến xa Hà Long Thần Hành mới chỉ là bắt đầu.

Trong lúc chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh chậm rãi tiến về trước, ở sau lưng hắn lại có một tòa pháo đài khổng lồ cũng hiện thân từ trong luồng sáng.

Tường Kim Sư Vương Giả, tường Bạch Hổ Vương Giả, tường Băng Sa Vương Giả, tường Lôi Ưng Vương Giả cộng thêm thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ hợp lại thành một tòa pháo đài.

Cờ xí, cự pháo, bảo tháp, gai ngược, trống trận, kèn lệnh.

Thánh thành không bao giờ thất thủ! [Bản thu nhỏ]

Sau khi Tống Thư Hàng có song kim đan, linh lực trong cơ thể tăng vọt. Bây giờ hắn tạm thời giải phong ấn lục phẩm, tổ hợp ba mươi ba món pháp khí lại.

Thánh thành không bao giờ thất thủ lục phẩm không thể cao đến ba trăm mét như bát phẩm nhưng ít ra cũng có độ cao ba mươi mét.

Tuy thánh thành chỉ cao ba mươi mét nhưng vẫn to lớn vô cùng.

“Đó là thứ gì thế?”

Lần này không chỉ các phóng viên bị chói mù mắt mà ngay cả mấy vị Huyền Thánh bát phẩm trong bí cảnh cũng bị kinh động.

Bọn họ có thể cảm ứng được tòa thánh thành này cũng là pháp khí cấp bậc bát phẩm.

“Pháp khí tổ hợp... hơn nữa pháp khí này có mối liên hệ mật thiết với Bá Tống Huyền Thánh. Đây là pháp khí bản mệnh.”

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Bản mệnh pháp khí mạnh hơn pháp khí cùng cấp bậc bình thường một bậc!

“Lẽ nào lần trước ta thua dưới đội hình xa xỉ thế này ư?”

Đông Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Không đúng...

Hắn lắc đầu, sau trong ký ức hắn vẫn còn chút ấn tượng.

Hắn nhớ lúc đó hắn đã bại dưới đao của đối phương.

Đó là một đao thiêu trời đốt biển.

Không phải dựa vào trang bị đè ép mà là một đao đường đường chính chính đánh bại phòng ngự mạnh nhất của hắn.

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên là một người đàn ông thâm sâu khó lường.

...

Trong hư không, chiến xa cùng với thánh thành của Bá Tống Huyền Thánh chậm rãi đến gần.

Lúc này trên thánh thành bỗng vang lên tiếng đàn êm tai.

Còn tự mang theo BGM nữa à?

Mọi người nhìn về hướng phát ra tiếng đàn, chỉ thấy một vị tiên tử đẹp đến mức khiến người nhìn phải nghẹt thở đang đánh đàn trên thánh thành.

Vị tiên tử này mặc váy dài, ngồi một bên trên thánh thành. Lông mi khẽ rũ xuống, ở bên khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ, tăng thêm phần quyến rũ cho tiên tử.

Dù gì cũng là hoa khôi của Thiên Đình viễn cổ năm đó, há lại tầm thường?

Tiên cầm Nhạn Vĩ Tiên Sinh kích hoạt, tiếng đàn êm tai vang lên. Tiếng đàn vừa giống như gió nhẹ lướt qua mặt lại vừa giống như suối ngọt tươi mát rót xuống. Khi nghe tiếng đàn, mọi người cảm thấy đạo tâm của mình như được gột rửa.

Sau khi tiếng đàn vang lên, lại có một giọng ca như âm thanh tự nhiên cất lên.

Đứng đối diện tiên tử đánh đàn là một vị tiên tử mặc áo vạt ngắn quây thường đang nhỏ giọng ca hát. Giọng của vị tiên tử này rất thấp nhưng lại có thể truyền vào tai tất cả mọi người đang có mặt ở hiện trường.

Khi nghe được tiếng hát này, mọi người chỉ cảm thấy xương cốt mềm nhũn, thoải mái không nói nên lời.

Ngoài ra tiếng hát còn có tác dụng khác.

Tiếng đàn có thể gột rửa tâm linh mà tiếng hát của tiên tử mặc áo vạt ngắn quây thường lại có thể làm cho người nghe cảm thấy tâm ma tạp niệm trong lòng như bị quét sạch.

Tiếng hát này... có tác dụng phá tâm ma ư?!!

Tiếng đàn củng cổ đạo tâm, tiếng hát phá tâm ma.

Bá Tống Huyền Thánh vừa ra sân đã tặng một phần đại lễ cho tất cả mọi người!

Đẳng cấp này, khí thế này...

Nghìn năm đệ nhất thánh quả là danh bất hư truyền!

Về phần mười một thánh viên tay cầm bảo điển Nho gia trợ uy cho chủ nhân ở một bên khác của pháo đài đã bị mọi người tự động bỏ qua. Vượn thì sao đẹp mắt bằng tiên tử được chứ?

“Tiên tử đánh đàn là ánh sáng công đức thực thể hóa của Bá Tống Huyền Thánh... Đây là lần đầu tiên ta thấy công đức thực thể hóa của một người lại sống động chân thật như vậy, cứ như có linh hồn ấy.”

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng cảm thán.

“Vị tiên tử đang ca hát cũng rất đặc biệt, cô ấy là một tồn tại tương tự như khí linh. Lẽ nào cô ấy là khí linh của pháp khí tổ hợp?”

Yêu Mộng Thánh Quân cũng lên tiếng.

...

Su khi tiếp cận bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến ở độ cao hơn trăm mét, Bá Tống Huyền Thánh dừng lại.

Sau lưng hắn, tòa thánh thành không bao giờ thất thủ kia hóa thành từng luồng sáng màu vàng trở về trong cơ thể Bá Tống Huyền Thánh.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử một trái một phải bảo vệ đứng bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh.

Chiến xa, khôi giáp, áo choàng, toàn bộ đều biến mất.

Sau khi thu hồi thánh thành không bao giờ thất thủ, Bá Tống Huyền Thánh bước từng bước đi xuống.

Sau khi tấn thăng cảnh giới ngũ phẩm, ngưng tụ kim đan, Tống Thư Hàng đã có thể đạp không mà đi.

Nhưng lúc hắn đạp không bước đi, hoa sen đen sẽ tự động hiện ra, nâng đỡ bàn chân hắn.

Theo đề nghị của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, dựa vào tinh thần lực và năng lực cộng hưởng thị giác với mỹ nhân rắn công đức để quan sát ngoại giới.

[Bá Tống Huyền Thánh nhắm mắt lại kìa!]

[Ta biết rồi, bây giờ hắn không thể mở mắt ra, một khi hắn mở mắt ra thì tất cả chúng ta sẽ mang thai.]

[Không thể nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh.]

Các phóng viên có mặt ở hiện trường âm thầm truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau.

Ngay sau đó, hầu như không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh, tất cả mọi người đều cúi đầu khuất phục trước thế lực của đại lão.

Tống Thư Hàng đáp xuống cạnh Quách Đại tiền bối, đưa tay lấy thiệp mời ra.

“Bá Tống Thánh Quân, mời~”

Quách Đại làm ra động tác mời.

Tống Thư Hàng mỉm cười, đi theo Quách Đại tiền bối cùng tiến vào hội trường tổ chức Thực Tiên yến.

Sau khi bóng dáng của Bá Tống Thánh Quân hoàn toàn biến mất, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chú thích:

(*) Đây là hai câu sau trong bài “Kinh loạn ly hậu thiên ân lưu Dạ Lang ức cựu du thư hoài tặng Giang Hạ Vi thái thủ Lương Tể” (Tạm dịch: Sau cơn ly loạn được ơn trời cho lưu lạc đến đất Dạ Lang nhớ bạn cũ gửi tặng thái thú Giang Hạ Vi Lương Tể) của Lý Bạch.

Bản hán việt:

Thiên thượng bạch ngọc kinh
Ngũ lâu thập nhị thành
Tiên nhân phủ ngã đỉnh
Kết phát thụ trường sinh.

Tạm dịch:

Trên trời bạch ngọc kinh
Năm thành mười hai lâu
Tiên nhân vỗ tóc tôi
Kết tóc (20 tuổi) nhận phép trường sinh.

Chương 1412: Bế Quan Vẫn Chưa Đã

Ở một nơi khác.

Trong căn nhà nhỏ bị xe tăng đâm vào.

Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thất, Đông Phương Lục Tiên Tử đang ngồi thành hàng xem phát sóng trực tiếp.

Ở trước mặt bọn họ là một con mắt do ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng biến thành, trên đó chiếu cảnh ra sân hoành tráng của 'Tống Thư Hàng trâu bò + tự mang BGM + nhìn ai người đó mang thai'.

"Phù~ cuối cùng cũng vào được."

Lúc này, trong nhà lại có một Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy... bản thể của Tống Thư Hàng vẫn đang nấp trong nhà nhỏ.

Trước đó hắn đã nói hắn có một bí thuật rất hữu dụng trong trường hợp này, đó chính là thuật phân thân spam nhóm chat mà hắn mới thành thạo không lâu.

"Bá Tống đạo hữu, thuật phân thân này của ngươi là gì vậy? Ngay cả những Huyền Thánh khác cũng không nhìn thấu."

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Vốn dĩ cô muốn gọi là Bá Tống tiền bối nhưng nói thế nào vị Bá Tống tiền bối này cũng không chịu.

"Bởi vì thuật phân thân này không phải thuật phân thân bình thường."

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Thật ra bản chất của phân thân này chính là Bá Tống two.

Sau khi pháp khí hồi sinh được chế tạo từ mắt của Vân Tước Tử + mắt của Bá Tống Huyền Thánh bị kích hoạt, Tống Thư Hàng có thêm một bộ thân thể dự bị. Nhờ vào thủ đoạn của Bạch tiền bối two, bộ thân thể dự bị này đã dung nhập vào trong bản thể, trở thành một phân thân đặc biệt.

Phân thân này hoàn toàn khác với bản thể.

Năng lượng của phân thân cộng hưởng với bản thể, lúc hành động phân thân trực tiếp rút lấy năng lượng của bản thể.

Điều quan trọng nhất là cho dù phân thân có chết cũng không sao, nó sẽ về lại bản thể, qua một thời gian là có thể khôi phục lại. Trừng phạt duy nhất chính là bản thể sẽ cảm ứng được nỗi thống khổ của cái chết.

Đối với người đã chết không chỉ một lần như Tống Thư Hàng, nỗi thống khổ của cái chết chẳng có gì ghê gớm cả, chết mãi cũng quen rồi.

Vì lấy được phân thân này, hắn đã lãng phí một cơ hội hồi sinh.

Cũng may sau đó hắn lại mua được một cây thánh giá hồi sinh từ trong tay đại lão cái gì cũng có thể bán, mạng nhỏ lại được bảo đảm.

Sau khi có được pháp khí hồi sinh trong tay, tâm lý nặng nề cũng trở nên nhẹ nhõm hẳn!

“Bây giờ Bạch tiền bối vẫn chưa xuất quan, để phân thân đi vào thì tốt hơn, lỡ may có xảy ra chuyện gì bất ngờ cũng không sợ.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong màn hình do con mắt ánh sáng công đức chiếu ra.

Tống Thư Hàng two đi vào hội trường tổ chức Thực Tiên yến, được đưa đến khu vực nghỉ ngơi của Huyền Thánh.

Thực Tiên yến vẫn chưa bắt đầu, những khách mời đến trước đều được dẫn đến khu nghỉ ngơi trong bí cảnh. Nếu muốn ngủ hoặc tĩnh tọa đều có chỗ riêng.

Yêu Mộng Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân đang ngồi trong khu nghỉ ngơi.

Đông Qua Thánh Quân đang thỉnh giáo hai vị Thánh Quân thành danh đã lâu một số kinh nghiệm về cảnh giới Huyền Thánh cùng với kỹ xảo sử dụng thánh ấn.

Tống Thư Hàng được Quách Đại tiền bối dẫn đến bên cạnh ba vị Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng two:

“...”

Nếu được, hắn chỉ muốn mượn cớ nghỉ ngơi một chút.

“Bá Tống Thánh Quân.”

“Bá Tống đạo hữu.”

“Bá Tống.”

Ba vị Thánh Quân đồng thanh lên tiếng chào hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười nhắm mắt lại, đành phải ngồi xuống cạnh ba vị Thánh Quân.

Sau đó ba vị Thánh Quân nhìn Bá Tống, bầu không khí đột nhiên im lặng hẳn.

Đừng im lặng, hãy nói gì đi!

Sợ nhất là bầu không khí đột nhiên im lặng thế này đấy.

Trước đó các ngươi trò chuyện rất vui vẻ, ta vừa xuất hiện các ngươi lại im lặng, như vậy làm ta xấu hổ lắm biết không?

Chẳng lẽ muốn ta mở miệng nói trước à?

Nhưng ta phải nói gì đây?

Để ta suy nghĩ một chút, bình thường các Huyền Thánh bát phẩm hay bàn đến chuyện gì nhỉ?

Nhìn trời, ta chỉ là một tu sĩ ngũ phẩm nho nhỏ, sao biết được tu sĩ bát phẩm thường bàn đến chuyện gì chứ?

Hay là ta kể truyện cười cho mọi người nghe?

Mới đó thôi mà tế bào não trong đầu Tống Thư Hàng đã chết một đám rồi.

...

Bên trong căn nhà nhỏ.

“Im lặng cũng tốt, vậy phân thân của ta có thể yên tĩnh ngẩn người.”

Tống Thư Hàng bản thể thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ hắn nói nhiều thì sai nhiều chứ chẳng ích gì, thế nên không nói lời nào là tốt nhất.

Im lặng là vàng.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Nhìn trời, màn ra sân của Bá Tống Thánh Quân đúng là ngầu chết người."

Tam Lãng đăng tải video quay cảnh Tống Thư Hàng ra sân lên nhóm.

Khúc cuối lúc tất cả mọi người đều cúi đầu trước thế lực của đại lão, Tam Lãng không những không cúi đầu mà còn cầm điện thoại di động đã được cải tiến quay rất high.

Ánh nhìn mang thai ư? Sao Cuồng Đao Tam Lãng hắn phải sợ thứ đó?

Cho dù mang thai, hắn vẫn có thể nhảy nhót vui vẻ.

Thể nghiệm tình mẹ ư? Miễn đi!

Sau khi tải video lên xong, Cuồng Đao Tam Lãng lại thuận tiện @ Thất Sinh Phù Phủ Chủ Cùng và Thất Tu Thánh Quân.

"Thất Tu tiền bối, Thất Sinh Phù đạo hữu, Bá Tống Thánh Quân đã ra sân thành công, tiếp theo là đến màn biểu diễn của các ngươi. Hãy chơi một trận thật oanh liệt, hãy để danh tiếng của nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta chấn động trong buổi Thực Tiên yến hôm nay nào!"

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

"..."

Khổ nỗi hắn đánh không lại Tam Lãng, nếu không trong buổi Thực Tiên yến hôm nay, hắn nhất định sẽ dùng bùa để vo Tam Lãng thành một đống cho xem.

Thất Tu Thánh Quân:

"Sao ta cứ có cảm giác bộ pháp khí này nhìn rất quen thế nhỉ."

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, không ngờ Bá Tống lại có thể chế tạo ra chúng, hơn nữa cả bộ đều là bát phẩm."

"Không, ta nói nhìn rất quen mắt không phải ý này. Ta cảm thấy... bộ pháp khí này có một số chi tiết nhìn rất giống do ra tạo ra."

Thất Tu Thánh Quân nói.

Phượng Hoàng Đao Mạt Ly:

"Bộ pháp khí này... phần lớn là do ta tạo ra, chắc cú luôn! Ta không nhìn lầm được."

(*)Mạt ly: Hoa nhài

Đây là tài khoản của Lục Tu Tiên Tử, thật ra cô đã ở trong nhóm Cửu Châu số 1 lâu rồi nhưng chưa từng lên tiếng, hôm nay rốt cuộc cô không nhịn được mà phải phát biểu.

Tài khoản có biệt danh trống:

"Đúng vậy... Bộ pháp khí này là do Lục Tu Tiên Tử và Thất Tu tiền bối cùng nhau chế tạo ra mà."

"Tại sao ta không nhớ gì cả?"

Lục Tu Tiên Tử lẩm bẩm.

Thất Tu Thánh Quân:

"Ha ha, hóa ra là do ta và Lục Tu cùng nhau chế tạo ra. Vậy Bá Tống đạo hữu, ngươi có đau lòng không?"

Tài khoản có biệt danh trống:

"Ể?"

Thất Tu Thánh Quân:

"Ngươi mời Lục Tu chế tạo pháp khí, quá trình như dùng dao cứa vào tim. Búa to 100, búa nhỏ 50, một búa một giá, đau lòng lắm đúng không? Ha ha ha ha, vừa nghĩ tới cảnh đó ta lại không nhịn được cười. Hơn nữa còn là cả bộ ba mươi ba món nữa chứ, tim bị cứa đến ba mươi ba nhát."

Tài khoản có biệt danh trống:

"..."

Thôi kệ, miễn sao Thất Tu tiền bối và Lục Tu Tiên Tử các ngươi vui vẻ là được rồi.

Phượng Hoàng Đao Mạt Ly:

"Thế nhưng tại sao lúc nhớ tới chuyện này, ta lại tức ngực khó thở, thậm chí có cảm giác giống như bị vạn tiễn xuyên tâm nhỉ?"

Tống Thư Hàng lại khẽ gật đầu.

Tiên tử có cảm giác này là đúng rồi đấy.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Thất Tu tiền bối, các ngươi chuẩn bị ra sân chưa? Ta đang mong đợi lắm đây.”

“Bạch Thánh chưa đi ra, bọn ta không qua đó đâu.”

Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Bạch Thánh vẫn chưa đi ra à?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Để ta đi xem thử lần nữa, cả buổi rồi mà Đậu Đậu vẫn chưa truyền tin về.”

…

Bên ngoài nhà nhỏ.

Đông Phương Lục Tiên Tử đang sửa xe tăng, cô ấy vẫn chưa từ bỏ ý định cán nát Tam Lãng. Không biết Tam Lãng tiền bối lại đắc tội tiên tử lúc nào?

Ở bên kia, Tô thị A Thất đang chau mày nhìn Vũ Nhu Tử.

Trước đó Bá Tống đã nói trong nhóm Cửu Châu số 1 rằng hậu bối Tô thị đáng yêu mà hắn quên mất đang ở cùng với Bá Tống, hơn nữa còn là một cô gái.

Bây giờ Bá Tống lại mang cô gái chân dài này tới đây.

Cô ấy chính là hậu bối đáng yêu mà mình quên mất ư?

Nhưng dáng dấp này nhìn không giống gen của Thiên Hà Tô thị lắm.

“Vũ Mao tiên tử, ngươi có phải họ Tô không?”

Tô thị A Thất hỏi.

Hắn quên mất đạo hiệu đầy đủ của vị tiên tử này là gì rồi, là Tô thị Vũ Mao ư?

Vũ Nhu Tử chớp mắt tỏ vẻ nghi hoặc:

“Xót xa ư? Tại sao ta lại xót xa?(**)”

(**)心酥 [xīn sū: xót xa] với 姓苏[xìng sū: họ Tô] phát âm khá giống nhau.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh bật cười:

“A Thất tiền bối, ngài nhận lầm người rồi. Cô ấy là Vũ Nhu Tử, không phải Tô thị A Thập Lục.”

“A Thập Lục? Hậu bối mà ta quên là A Thập Lục?”

Tô thị A Thất gật đầu hỏi lại.

Có thể kế thừa con số ‘mười sáu’ này, vậy hẳn là một hậu bối thiên tài rồi.

“Vậy... hậu bối của ta đâu?”

Tô thị A Thất hỏi.

“Đang ở trong thế giới hạch tâm của ta, để ta chuyển cô ấy ra.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Ngay lúc hắn định chuyển Tô thị A Thập Lục ra, ở sau lưng đột nhiên vang lên bốn tiếng kêu thảm thiết rất to.

A a a a~~

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

Cả người cứng đờ, hắn xoay đầu lại một cách khó khăn, nhìn vào màn hình do con mắt công đức chiếu ra ở sau lưng.

Trên màn hình.

Ba vị Huyền Thánh cùng với Tống Thư Hàng two vẫn ngồi im lặng.

Nhưng lúc này đây, một vị tiên tử ở sau lưng Tống Thư Hàng bỗng kêu thảm thiết bốn tiếng rồi chậm rãi ngã xuống.

Ba vị Huyền Thánh đần mặt ra chẳng hiểu gì.

Tống Thư Hàng bản thể:

“...”

Lần này người la hét thảm thiết rồi ngã xuống không phải mỹ nhân rắn công đức mà là Tạo Hóa Tiên Tử.

Còn mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng hắn thì đang trợn tròn hai mắt nhìn chằm chằm vào Tạo Hóa Tiên Tử đang nằm trên đất với vẻ mặt không dám tin.

Sau khi ngã xuống đất, Tạo Hóa Tiên Tử tìm một tư thế thoải mái, ngoẹo đầu qua một bên... giả chết.

Hai mắt càng trừng càng lớn, mỹ nhân rắn công đức có cảm giác bản thân vừa bị cướp mất vai diễn.

“Khụ.”

Lúc này Tống Thư Hàng two nhanh trí ho một tiếng:

“Bản tọa cảm thấy bầu không khí quá im ắng nên muốn làm nóng không khí một chút ấy mà.”

Yêu Mộng Thánh Quân mỉm cười:

“Hình như ta nhớ lại chút gì đó, là nội dung lúc Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp lần đầu tiên.”

Mặc dù Tống Thư Hàng đang ở trạng thái trong suốt hóa nhưng nội dung Huyền Thánh giảng pháp lúc nhân tiền hiển thánh sẽ không bị người ta quên lãng. Cùng lắm chỉ là hình ảnh của Tống Thư Hàng trong lúc giảng pháp sẽ trở nên mơ hồ, làm người ta không nhớ được dáng vẻ của hắn thôi.

Thanh Loan Thánh Quân vừa nghe thấy hai chữ giảng pháp, hai gò má chợt ửng đỏ, đầu khẽ cúi thấp xuống.

Đông Qua Thánh Quân:

“Bá Tống đạo hữu, hai ta hẹn lúc nào đó so tài một lần nữa đi, ngươi thấy sao?”

Hắn nín câu này nãy giờ rồi, chẳng qua là bầu không khí quá im ắng, hắn vẫn không có cơ hội nói ra.

Tống Thư Hàng two mỉm cười:

“Không thành vấn đề, sau khi tham dự Thực Tiên yến xong, chúng ta lại hẹn nhau tái chiến.”

Dù sao bây giờ hắn đang ở trạng thái tiểu trong suốt, có ước chiến cũng chẳng sợ.

Ước chiến xong, lát nữa Đông Qua Thánh Quân sẽ quên mất thôi.

Chỉ cần kéo dài thời gian ước chiến mấy ngày, đến lúc đó đại chiến Huyền Thánh gì đó chỉ là hư vô thôi!

Chậc, anh đây thông minh quá đi mất!

“Được, vậy chúng ta hãy tái chiến vào ngày 10 tháng 10 trên đỉnh Tử Cấm.”

Đông Qua Thánh Quân nói.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng two đồng ý không chút do dự.

****

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“@Tất cả thành viên, Bạch Thánh xuất quan rồi!”

Cuối cùng Bạch tiền bối cũng kết thúc bế quan.

Bạch Thánh:

“[Icon nghi hoặc] Mọi người đều đang chờ ta xuất quan đấy à?”

“May quá, cuối cùng Bạch tiền bối cũng đi ra rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch tiền bối:

“Vốn định bế quan một quãng thời gian nhưng chợt nhớ ra trước đó đã hứa sẽ dẫn Thư Hàng ngươi cùng với A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đi tham dự Thực Tiên yến, vậy nên ta kết thúc bế quan. Nói thật, lần này bế quan vẫn chưa đã.”

Chương 1413: Đây Là Báo Ứng Ư?

Cảm động quá!

Bạch tiền bối đang bế quan thế mà còn nhớ đến chuyện dẫn bọn họ đi tham dự Thực Tiên yến. Đến lúc Thực Tiên yến diễn ra, nếu có thứ Bạch tiền bối thích ăn, nhất định phải cho Bạch tiền bối hai phần mới được.

“Thư Hàng, gửi tọa độ của các ngươi qua cho ta, ta mang Hoàng Sơn đạo hữu cùng với Đậu Đậu đến thẳng chỗ các ngươi luôn.”

Bạch tiền bối lại gửi tin lên nhóm.

Ngay từ đầu hiệu ứng trong suốt hóa của phòng tối Thiên Đạo đã vô hiệu với Bạch tiền bối...

Vũ Nhu Tử chia sẻ tọa độ lên nhóm Cửu Châu số 1.

“Ta tới ngay.”

Bạch tiền bối nhắn lại.

Lúc này Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu nói:

“Bạch Thánh chờ một chút, ta còn muốn lấy một số thứ, sẽ tới ngay.”

“Được.”

Bạch tiền bối đáp.

Sau khi lĩnh ngộ được thiên phú không gian, không cần phải gấp rút lên đường nữa.

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Bạch tiền bối, hai chúng ta lén bỏ lại Hoàng Sơn đại ngốc đi, ai bảo hắn cứ lề mề rề rà...”

[Hệ thống thông báo: (******) Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân đã bị nhân viên quản lý cấm phát ngôn 1 ngày.]

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đậu Đậu! Đậu Đậu! Ngươi bị cấm ngôn nha, thảm quá đê~~”

Bắc Hà Chân Quân:

“Là Hoàng Sơn tiền bối cấm ngôn à?”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:

“Không phải, là ta cấm đấy. [icon ngón cái].”

Bắc Hà Chân Quân:

“???”

Vũ Nguyệt Tiên Tử:

“Có đạo hữu tính một quẻ cho ta nói hôm nay ta không nên gặp chó nhỏ, cũng không được trao đổi với chó nhỏ. Vậy nên ta đã cấm ngôn Đậu Đậu, không để đề tài của Đậu Đậu khơi dậy sự hứng thú trong ta.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“[Icon toát mồ hôi lạnh]”

“Là quẻ của bói bịp à?”

Bắc Hà Chân Quân hỏi.

“Không, không phải. Nếu là quẻ của Đồng Quái thì ta sẽ nghĩ ngược lại.”

Vũ Nguyệt Tiên Tử đáp.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Đi vệ sinh thôi mà cũng trúng đạn à? Trong thiên hạ có nhiều thầy bói như vậy, tại sao cứ cho rằng quẻ nào cũng do ta xem vậy?”

“Bởi vì ngươi đen.”

Bắc Hà Chân Quân đáp.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Da đen là Quách Đại kia mà?”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“[Icon đầu chó Đậu Đậu đáng yêu]”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“[Icon tức giận vò đầu chó lầu trên]”

Phá Dương Kích Quách Đại:

“Ăn tô mì thôi mà cũng trúng đạn à? Lẽ nào da đen thì không có nhân quyền ư?”

“Tuy da Quách Đại đen nhưng răng hắn trắng.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói giúp Quách Đại.

Phá Dương Kích Quách Đại khiêm tốn nói:

“Thật ra răng ta cũng không tính là trắng, răng của Tuyết Lang đạo hữu mới trắng, trắng tinh làm người ta phải hâm mộ. Chắc chắn hắn thường xuyên dùng kem đánh răng Hắc Tỷ(*).”

(*)Bên Trung có một nhãn hiệu kem đánh răng tên là Hắc Muội.

“Kem đánh răng Hắc Tỷ là sản phẩm của nhà nào? Nhà đó cho Quách Đại đạo hữu phí quảng cáo giúp à?”

Diệt Phượng Công Tử cười khà khà:

“Ngoài ra có câu ‘bên ngoài là trắng nhưng cắt ra bên trong đều là đen’. Tuyết Lang đạo hữu cả người cũng trắng như tuyết, có lẽ hắn mới là tên âm hiểm nhất trong nhóm chúng ta đấy.”

“Ta đã khiêm tốn không dám nói câu nào rồi vậy mà cũng trúng đạn à?”

Tuyết Lang Động Chủ ngơ ngác nói.

ĐM, bắn qua bắn lại, vòng vo mấy hồi cuối cùng lại bắn trúng hắn là sao?

Trong nhóm Cửu Châu số 1 này, có nằm cũng trúng đạn liên hoàn.

...

Sau khi tin tức Bạch Thánh xuất quan truyền ra, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 rối rít đứng dậy, đi đến hội trường tổ chức Thực Tiên yến.

Tín hiệu cảnh báo giải trừ.

Tiếp theo là thời gian thưởng thức Thực Tiên yến.

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bạch tiền bối lại gửi tin lên nhóm:

“Ơ? Có một bài Huyền Thánh giảng pháp chưa xem? Trong lúc ta bế quan lại có Huyền Thánh mới xuất hiện à? Vị thánh thứ tám là ai thế?”

“Chờ chút, chờ chút đã Bạch tiền bối, trước hết đừng xem.”

Tống Thư Hàng dùng chức năng chat voice vội kêu lên.

Đó không phải bài giảng pháp của vị thánh thứ tám mà là bài giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma, xem rồi sẽ mang thai.

“Ơ? Nhưng ta bắt đầu xem rồi, có vấn đề gì à?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Sẽ mang thai đó.”

Tống Thư Hàng cười khổ trả lời.

Trong lúc Huyền Ma giảng pháp, luồng sáng trừng mắt mang thai kia là do con mắt của thánh nhân Nho gia bắn ra, hơn nữa còn được pháp tắc của Huyền Ma giảng pháp cường hóa.

Ngay cả Kiếp Tiên cũng trúng chiêu, chỉ có đại năng cấp bậc Trường Sinh Giả mới có thể miễn dịch.

Bây giờ Bạch tiền bối đang ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, sợ rằng không thể miễn dịch chiêu trừng mắt mang thai.

“Lạ thật, với vận số của Bạch tiền bối, đáng lẽ phải tránh được Huyền ma giảng pháp một cách xảo diệu mới đúng chứ? Tại sao ngài ấy lại chọn xem bài giảng pháp?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chẳng lẽ... sâu trong tiềm thức Bạch tiền bối không hề bài xích chuyện mang thai, thậm chí còn cảm thấy thú vị? Vậy nên ngài ấy mới chọn xem Huyền Ma giảng pháp?

“Thuốc tránh thai! Mau uống Thuốc tránh thái, giảng pháp chỉ mới bắt đầu, vẫn còn kịp.”

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Nam kích động nói.

“Chỗ Đậu Đậu có thuốc vị ô mai, mau đưa cho Bạch tiền bối một viên.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân đề nghị.

Bạch tiền bối:

“Đừng quýnh lên như thế... Ồ, là bài giảng pháp của Thư Hàng ngươi này. Sao ngươi lại giảng pháp nữa?”

Tài khoản có biệt danh trống:

“[Icon lệ rơi đầy mặt] Nhắc tới đều là nước mắt, lúc trước ta bị kéo vào thế giới ma kiếp, bị ma lôi và kiếp lôi oanh tạc đến mức cửu tử nhất sinh mới lấy được danh hiệu Huyền Ma.”

“Có chuyện này nữa à?”

Bạch tiền bối xoa cằm:

"Vậy… nếu ta bị kéo vào trong thế giới ma kiếp thì sao nhỉ?"

Ừ, trước hết cứ nhớ chuyện này đã.

Đợi đến khi gặp mặt vị Bạch tiền bối khác của Tống Thư Hàng, có thể bàn về chuyện ma kiếp.

"Thư hàng, nội dung giảng pháp lần này rất tốt, nhưng hình như ngươi chưa điều chỉnh tốt trạng thái giảng pháp thì phải? Lần sau phải chú ý đấy."

Bạch tiền bối nhắc nhở.

Giảng pháp rất quan trọng, đặc biệt là Huyền Thánh giảng pháp, tuyệt đối không được lơ là, nếu không có thể sẽ dẫn tâm ma tới.

Bắc Hà Chân Quân:

"Lần sau?"

Lệ Chi Tiên Tử:

"Lần sau?!"

Tuyết Lang Động Chủ:

"Còn có lần sau nữa á?"

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, một người đã thầu hai lần giảng pháp. Lẽ nào hắn còn muốn giảng lần thứ ba?

Sau hiện thế và thế giới Cửu U, chẳng lẽ còn có những nơi khác đang chờ Bá Tống Huyền Thánh đến chinh phục, kiếm danh hiệu?

Tống Thư Hàng vội chuyển chủ đề:

"Bây giờ không phải lúc nói đến những chuyện này đâu, Bạch tiền bối, mau tắt bản giảng pháp phát lại đi, nếu xem tiếp sẽ thấy cảnh con mắt của Thánh Nhân Nho gia phát động đấy."

Trong khi mọi người đang nói chuyện, bên cạnh Vũ Nhu Tử bỗng xuất hiện sóng không gian dao động.

Tiếp đó Bạch tiền bối mang theo Hoàng Sơn tiền bối và một con chó Kinh Ba xuất hiện.

Đôi khi năng lực không gian thật tiện lợi.

Thấy Đậu Đậu trong hình thái chó Bắc Kinh, Vũ Nhu Tử tò mò ngồi xổm xuống sờ đầu nó:

"Đậu Đậu, ngươi có thể hóa thành hình người rồi mà? Sao vẫn giữ hình thái này?”

“Tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, ngươi là ai vậy?”

Đậu Đậu lè lưỡi hỏi.

“À, thật ra đạo hiệu hôm nay vẫn chưa nghĩ ra.”

Vũ Nhu Tử híp mắt suy nghĩ một chút, sau đó hai mắt đột nhiên sáng lên:

“Ta muốn tự nghĩ ra đạo hiệu hôm nay cho chính mình. Ngày 6 tháng 10, đạo hiệu gọi là Vũ Sở Sở đi!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Tiểu tỷ tỷ, ta tên là Đậu Đậu. Hoàng Sơn đại ngốc đứng bên cạnh là người hầu của ta. Ta là đại yêu tứ phẩm đỉnh phong, hơn nữa còn có năng lực sớm huyễn hóa thành người. Ta có rất nhiều của cải, sau này tài sản của Hoàng Sơn đại ngốc đều do ta thừa kế.”

Đậu Đậu ngẩng đầu ưỡn ngực:

“Thế nên tiểu tỷ tỷ à, chúng ta hẹn hò nhé?”

“Không hẹn.”

Vũ Nhu Tử ra sức xoa đầu chó của Đậu Đậu.

Bệnh cuồng Sở Sở của Đậu Đậu đã đến thời kỳ cuối, hết thuốc chữa rồi.

Lại nói... đã thấy đủ loại cuồng nhưng chưa từng thấy ai cuồng một cái tên giống như Đậu Đậu.

Trong đời chó của mình, rốt cuộc Đậu Đậu đã trải qua những gì vậy?

“Ơ? Đang giảng hay tại sao giữa chừng lại chuyển sang giảng về Nho gia? Hiếu là gì? Yêu là gì?”

Bạch tiền bối đột nhiên hỏi.

Nhìn trời, Bạch tiền bối vẫn chưa tắt bản phát lại về Huyền Ma giảng pháp.

“Bạch tiền bối mau tắt đi.”

Tống Thư Hàng kêu lên:

“Phần sau không có nội dung giảng pháp đâu, chỉ có con mắt của Thánh Nhân Nho gia xuất hiện thôi.”

“Tại sao phải tắt?”

Bạch tiền bối hỏi ngược lại:

“Ta xem giảng pháp nãy giờ chính là chờ con mắt Thánh Nhân xuất hiện mà.”

Quả nhiên...

Sở dĩ Bạch tiền bối chọn xem Huyền Ma giảng pháp là vì ngài ấy cảm thấy hứng thú về kỹ năng ánh nhìn mang thai.

Ngay sau đó, Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thất, Đông Phương Lục Tiên Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu và Tống Thư Hàng, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối.

Khi Bạch tiền bối khí vận vô song đối mặt với trừng mắt mang thai, không biết ngài ấy có mang thai không nhỉ?

...

Bản Huyền Ma giảng pháp phát lại vẫn đang chiếu.

Tống Thư Hàng đang ở trạng thái ngủ say nhưng trong miệng lại phát ra giọng nói đầy tình cảm:

“Cha mẹ là gốc rễ của con người. Nội dung giảng pháp hôm nay là về phần trì hiếu, phần tình mẹ.”

Sau một hồi giảng pháp, rốt cuộc bài giảng pháp đã đến những giây phút cuối cùng.

Hình con mắt thánh nhân Nho gia hiện lên sau lưng Tống Thư Hàng... Ngay sau đó, luồng sáng khiến các tu sĩ trong chư thiên vạn giới phải biến sắc xuất hiện, quét về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối không tránh không né, chính diện tiếp nhận luồng sáng trừng mắt mang thai.

Bạch tiền bối có mang thai không? Có thống khổ hét lên thành tiếng không?

Vũ Nhu Tử mang lòng tò mò lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, điều chỉnh tốt góc quay.

Lâu rồi gói meme về Bạch tiền bối chưa thay mới... Đến lúc nên thay mới một đợt rồi.

[Meme Bạch tiền bối mang thai]

[Meme Bạch tiền bối sinh nở]

[Meme Bạch tiền bối đau đớn]

Nhất định sẽ được các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 hoan nghênh.

Trừng mắt mang thai quét lên người Bạch tiền bối nhưng Bạch tiền bối vẫn không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau.

Bạch tiền bối nghi hoặc:

“Lẽ nào do đây là bản phát lại nên không hiệu quả?”

“Không đâu, trước đó Thất Tu tiền bối và Lục Tu Tiên Tử đều trúng chiêu mà, ánh nhìn mang thai trong bản phát lại hay bản phát trực tiếp đều có tác dụng giống nhau.”

Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Đúng lúc này… Ở trên người Bạch tiền bối bỗng ‘rơi ra’ một người.

Là một Bạch tiền bối khác.

Hay nói đúng hơn là phân thân của Bạch tiền bối.

Lúc này Bạch tiền bối phân thân không nói lời nào, im lặng ngẩng đầu nhìn trời, một lúc lâu sau phun ra một chữ:

“Thảm~~”

Mọi người bất giác nhìn vào phần bụng của Bạch tiền bối phân thân.

Lạ thật, tại sao không có dấu hiệu mang thai mười tháng?

“Đây là báo ứng ư?”

Bạch tiền bối phân thân bỗng nói ra một câu với khuôn mặt không cảm xúc.

Tống Thư Hàng:

“???”

“Nhưng mà… lần trước người xem bản thể ngươi như ‘ám khí truy tung tự động’ rồi bắt ném đi không phải ta, tại sao lại đổ tội này lên đầu ta chứ? Tuy cả hai đều là phân thân nhưng phân thân trước đã biến mất rồi, ta bị oan mà.”

Bạch tiền bối phân thân tiếp tục trưng ra khuôn mặt không cảm xúc, nghiêm túc nói:

“Thảm~~ đau~~ đau~”

Miệng thì nói đau nhưng trên mặt lại chẳng lộ ra cảm xúc gì.

Hơn nữa phân thân có dung mạo điển trai giống hệt Bạch tiền bối bản thể.

Vị Bạch tiền bối phân thân này... rất đáng yêu.

“Đau quá~~ sắp chết rồi~~ sắp chết rồi ~ a~~”

Bạch tiền bối bình tĩnh hét lên.

Ngay cả khi hét thảm thiết, giọng nói cũng không hề có chút cảm xúc.

Xem ra Bạch tiền bối bản thể đã trúng chiêu nhưng toàn bộ thương tổn do ánh nhìn mang thai gây ra đều bị phân thân gánh hết thì phải?

Chương 1414: Bạch Tiền Bối Và Tà Dương Thịnh Nộ Không Bao Giờ Lắng

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn còn nhớ lúc đó Bạch tiền bối phân thân đã xem bản thể như ám khí vô địch mà ném đi, sau đó còn thề thốt rất chân thành:

“Bản thể chính là ta, ta chính là bản thể, sao ta có thể làm hại bản thể được?”

Kết quả chỉ mấy ngày sau, phân thân phải gánh chịu ánh nhìn mang thai thay cho bản thể.

Đây là báo ứng đúng không?

“Thẩm~~”

Bạch tiền bối phân thân nhìn chằm chằm vào bản thể, nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối:

“...”

“Đau~~”

Bạch tiền bối phân thân hét thảm thiết, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Bạch tiền bối khẽ búng tay một cái, giải trừ phân thân mặt liệt này.

“Ơ? Đừng giải trừ mà, Bạch tiền bối, phân thân này của ngài đáng yêu lắm đấy.”

Vũ Nhu Tử nói.

Bạch tiền bối bình tĩnh lấy điện thoại di động ra, thản nhiên nói sang chuyện khác:

“Không còn sớm nữa, hay là chúng ta đi vào thôi? Mới bế quan xong nên ta hơi đói. Chúng ta đi tìm Biệt Tuyết Tiên Tử, nếu cô ấy không bận thì nhờ cô ấy nấu mấy món cho chúng ta ăn trước khi nhập tiệc Thực Tiên yến, mọi người thấy sao?”

“Ta đồng ý.”

Tống Thư Hàng giơ tay nói.

“Mặc dù hơi đáng tiếc nhưng ta đồng ý.”

Vũ Nhu Tử cũng giơ tay lên trả lời.

Đương nhiên Tô thị A Thất, Đông Phương Lục Tiên Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu cũng không phản đối.

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Bạch tiền bối vung tay lên, nhấc chân đi trước.

“Khoan đã, Bạch tiền bối.”

Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng:

“Mỗi một vị Huyền Thánh ra sân đều rất hoành tráng, còn có trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông tiếp đón. Bây giờ Bạch tiền bối ngài cũng là Huyền Thánh, không chuẩn bị một màn ra sân thật ngầu sao?”

“Một màn ra sân thật ngầu? Hoành tráng? À… Nhớ ra rồi.”

Bạch tiền bối nhớ lại cảnh bản thân tham dự Thực Tiên yến lúc trước.

Mỗi khi có một vị đại năng cấp bậc Huyền Thánh đến, đều sẽ có người phụ trách tiếp đón. Bạch tiền bối mới vừa tấn thăng Huyền Thánh, vẫn chưa nghĩ tới chuyện này.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Bạch tiền bối lắc đầu:

“Không cần màn ra sân gì hết, vô nghĩa lắm, quan trọng là ăn tiệc thôi, chúng ta cứ đi thẳng qua luôn là được rồi.”

“Thật ra Bạch tiền bối không cần chuẩn bị gì hết, chỉ cần nhìn mọi người rồi mỉm cười là đủ rồi, đảm bảo đó sẽ là màn ra sân ấn tượng nhất cho xem.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Tiếc thật, trước đó màn ra sân của Bá Tống Huyền Thánh rất tuyệt, thế nên bọn ta rất muốn xem màn ra sân của Bạch tiền bối.”

Đông Phương Lục Tiên Tử che miệng mỉm cười.

Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt nghi hoặc:

“Ngươi qua đó rồi à?”

“Lúc nãy vô tình bị người ta phát hiện ra nên đành phải để phân thân đi qua đó ứng phó trước.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối gật đầu nói:

“Nhưng ta chưa chuẩn bị gì cả, hơn nữa thuyền tiên mà ta thích nhất cũng bị hủy mất rồi, bây giờ có muốn ra sân hoành tráng cũng không được. Thế nên thôi vậy, chúng ta cùng đi qua đó nào.”

“Hay là ta cho Bạch tiền bối ngài mượn bộ trang bị kia nhé?”

Tống Thư Hàng bỗng đề nghị.

“Bộ nào?”

Bạch tiền bối tò mò hỏi.

“Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, ta luyện chế thành công trong lúc độ Huyền Ma kiếp.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Bộ pháp khí đó của Tống tiền bối siêu ngầu luôn.”

Vũ Nhu Tử giơ điện thoại lên, mở video cảnh Tống Thư Hàng two ra sân do Cuồng Đao Tam Lãng quay lại cho Bạch tiền bối xem.

Thánh thành không bao giờ thất thủ, chiến xa Hà Long Thần Hành, @#%× Tiên Tử đánh đàn, Tạo Hóa Tiên Tử dâng tiếng hát.

Màn ra sân của Bá Tống Huyền Thánh đúng là vô song.

“Hay đấy, nhưng đây là pháp khí bản mệnh của ngươi mà đúng không? Vậy có cho người khác mượn được không?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Nếu chỉ là tổ hợp chúng lại, trợ uy cho Bạch tiền bối ra sân thì chắc không thành vấn đề đâu.”

“Vậy chúng ta thử xem sao.”

Bạch tiền bối cảm thấy cách ra sân như vậy rất thú vị.

...

Mấy phút sau.

Tống Thư Hàng tiến hành kết nối với phân thân của mình, chuyển cả bộ tổ hợp pháp khí tam thập tam thú tới thông qua thế giới hạch tâm.

Đồng thời lại đưa găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách qua cho phân thân.

Bây giờ hai bao tay này khá tàn tạ, nếu có cơ hội, Tống Thư Hàng sẽ sửa chữa nó. Nếu sau này gặp được Mộc Ngưu kiếm khách, còn phải trả cặp bao tay này lại cho người ta.

Lát sau, có một luồng sáng màu vàng chói mắt đột nhiên lóe lên ở vùng trời bên trên nơi tổ chức Thực Tiên yến.

Bạch tiền bối vận dụng thiên phú không gian, đưa bản thân và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lên không trung.

Trên người hắn thả ra khí tức cấp Huyền Thánh.

“Lại có tân Huyền Thánh đến ư? Lần này là ai đến thế?”

“Là đệ lục thánh Bạch Thánh, hắn cũng tới!”

Do có hiệu ứng nhân vật thiên hạ ai cũng biết, chỉ cần các tu sĩ nhìn chằm chằm vào ánh sáng vàng một lúc, trong lòng sẽ tự động hiện lên thánh hào của Bạch Thánh.

“Ơ? Hình như luồng sáng vàng này hơi quen mắt thì phải?”

Có phóng viên nhỏ giọng nghi hoặc.

Trong hư không, ánh sáng màu vàng càng ngày càng rực rỡ.

Sau đó có hai con tôm rồng màu vàng chui ra khỏi luồng sáng.

Tôm rồng kéo chiến xa, bước ra từ trong luồng sáng. Lúc này Bạch Thánh Quân tuấn mỹ vô song đang đứng trên chiến xa, mái tóc dài tung bay trong gió.

“Đây là chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh mà?”

Phóng viên có mặt ở hiện trường ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Tại sao Bạch Thánh Quân lại đứng trên chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh ra sân?

Không chỉ chiến xa Hà Long Thần Hành mà sau khi Bạch Thánh hiện thân, trong luồng sáng sau lưng cũng xuất hiện một tòa thánh thành khổng lồ.

Thánh thành không bao giờ thất thủ!

Chói mắt vô cùng!

“Chẳng lẽ có đại năng mở công ty cho thuê pháp khí, chuyên cung cấp cả bộ trang bị bát phẩm dùng để ra sân thật à?”

Có người thầm thắc mắc.

Bạch tiền bối đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hành, chậm rãi đến gần bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện... Bạch tiền bối đang thất thần.

Gần đây Bạch tiền bối rất chú ý đến việc khống chế bản thân, số lần thần giảm rất nhiều.

Nhưng bây giờ hắn lại rơi vào trạng thái trầm tư.

Nếu cứ tiếp tục thế này... có khi hắn sẽ lái chiến xa Hà Long Thần Hành đâm sầm xuống đất, tạo ra một hố thiên thạch sâu không thấy đáy trên mặt đất luôn cũng không chừng.

Cũng may, lần này Bạch tiền bối thất thần không lâu lắm.

"Bảo sao mới đầu cứ cảm thấy bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này khá quen thuộc, thì ra là do ý tưởng chế tạo loại pháp khí này có phong cách rất giống ta."

Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Cũng giống như mỗi một nhà văn đều có phong cách sáng tác riêng, lúc sáng tác mỗi người sẽ có cách tư duy khác nhau.

Sau khi tiếp xúc với thánh thành không bao giờ thất thủ, Bạch tiền bối phát hiện bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này có cấu tạo hoàn toàn dựa theo lối suy nghĩ của hắn.

Cứ như tự tay hắn thiết kế ra bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này vậy.

"Nhưng chắc chắn bộ pháp khí này không phải do ta sáng tạo ra. Thú Thần Bộ tồn tại ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, lúc đó ta còn chưa ra đời mà. Vậy nên chắc là vị đại năng tiền bối sáng tạo ra loại pháp khí tổ hợp này có ý tưởng giống ta thôi."

Bạch tiền bối tiếp tục lẩm bẩm.

Hắn đặt tay lên chiến xa Hà Long Thần Hành.

"Nếu... ý tưởng cấu tạo của pháp khí này giống với lối suy nghĩ của ta, vậy thì ắt hẳn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này không chỉ có một hình thái, chắc chắn còn có thể tổ hợp thành nhiều hình thái khác nữa. Thánh thành không bao giờ thất thủ là hình thái đặc biệt thuộc về Tống Thư Hàng, cũng là hình thái căn bản của bộ pháp khí này. Ngoài ra hẳn là nó còn có thể biến hóa thành hình thái khác... thậm chí là còn nhiều hình thái hơn."

Máu nghiên cứu trỗi dậy, Bạch tiền bối rất muốn thử xem bộ pháp khí này có thể biến đổi thành hình thái khác không.

Nhưng ngay lúc định thử nghiệm, hắn bỗng dừng tay lại.

“Không được, đây là pháp khí bản mệnh của Thư Hàng, không thể tháo lung tung.”

Bạch tiền bối lại độc thoại.

Pháp khí bản mệnh khác với pháp khí bình thường, một khi bị chơi hỏng rồi, sửa chữa rất phiền toái. Quan trọng hơn là pháp khí bản mệnh gắn liền với với tính mạng của tu sĩ. Nếu pháp khí bản mệnh bị hỏng, tu sĩ sẽ bị ảnh hưởng nặng, nguyên khí đại thương.

Nếu lỡ tay chơi hỏng rồi, Tống Thư Hàng cũng sẽ chịu tội.

Thế nên mặc dù rất muốn thử tháo rời thánh thành không bao giờ thất thủ, nhưng Bạch tiền bối đã cố kiềm nén ham muốn này lại.

Hắn kiềm nén loại dục vọng này rất cực khổ, cần phải có ý chí mạnh mẽ!

“Hay là ta cũng nghĩ cách chế tạo một bộ nhỉ?”

Hắn đưa tay vuốt ve chiến xa Hà Long Thần Hành, trong đầu không ngừng tính toán.

Nếu chế tạo bộ pháp khí này, cần phải tổ hợp trước khi vào ngũ phẩm. Bạch tiền bối đã không thể chế tạo được, vậy chỉ còn cách tìm người hoàn thành bước tổ hợp pháp khí thay hắn!

Nếu ta chế tạo ra một bộ tổ hợp pháp khí tam thập tam thú, nó sẽ tổ hợp thành hình thái gì đây?

Trong đầu Bạch tiền bối đầu bắt mô phỏng ra bộ tổ hợp pháp khí tam thập tam thú thuộc về mình cùng với hình thái sau khi tổ hợp thành công.

“Hẳn là vật thể rất lớn, cũng không thể thiếu lực sát thương được, thế nên quang và nhiệt rất quan trọng. Năng lượng thì do chính ta cung cấp, cũng có thể đề cao công suất vận chuyển.”

Bạch tiền bối lại trầm tư.

Sau đó... hắn lại thất thần.

Tại bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến ở bên dưới, một vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông phía nam đi ra tiếp đón:

“Nghìn năm đệ lục thánh, Bạch Thánh Quân, hoan nghênh ngài đến~~”

Nhưng vị trưởng lão này lại bị Bạch tiền bối xem nhẹ.

“Cuối cùng sẽ tổ hợp thành hình... mặt trời mới mọc?”

Hai mắt Bạch tiền bối sáng lên.

Nếu tạo ra pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thuộc về riêng hắn, có lẽ cuối cùng nó sẽ tổ hợp thành hình một mặt trời mới mọc.

Không... Không đúng.

Ý cảnh của mặt mời mới mọc khác với ý cảnh mà hắn vừa nghĩ ra.

Có lẽ phải đổi mặt trời mới mọc thành tà dương, mặt trời sắp lặn mới đúng.

Mà trong các loại tình cảm sinh ly tử biệt hỉ nộ ái ố, loại tình cảm phù hợp với tà dương chính là ‘nộ’.

“Chính là thứ này.”

Bạch tiền bối vỗ mạnh lên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Chờ đến khi chế tạo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, hắn sẽ chế tạo theo bản thiết kế này.

Bạch tiền bối vừa dứt lời, thánh thành không bao giờ thất thủ như nhận được mệnh lệnh.

Ngay sau đó, tòa thánh thành rực rỡ kia bắt đầu biến hóa.

Trong hư không, thánh thành không bao giờ thất thủ tự động tách rời ra thành ba mươi ba món pháp khí.

Tiếp đó, ba mươi ba món pháp khí lại tự động lắp ráp, tổ hợp lại.

Nhìn hệt như transformers đang hợp thể.

Chỉ trong chớp mắt, ba mươi ba món pháp khí đã tổ hợp xong.

[Tổ hợp pháp khí tam thập tam thú – hình thái 2 – Tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng]

Một mặt trời đỏ rực xuất hiện trong hư không.

Giờ phút này, trên bầu trời có đến hai mặt trời.

Trên mặt trời đỏ rực có lửa đỏ cháy hừng hực, trong ngọn lửa này lại toát ra một loại nộ ý.

Lửa cháy càng mạnh nộ ý càng tăng, mà nộ ý càng tăng, ngọn lửa lại cháy càng dữ dội.

Bạch tiền bối:

"..."

Đây là lỗi của ta ư?

Sau khi tà dương thịnh nộ xuất hiện, nhiệt độ trong khu vực bên dưới lập tức tăng vọt.

Nhóm phóng viên cảm thấy miệng khô khốc, môi nứt nẻ.

"Ơ? Cảm giác này thật quen thuộc, lẽ nào ta đã từng trải qua rồi?"

Phóng viên của nhật báo tu sĩ lẩm bẩm.

Chương 1415: Trên Trời Có Hai Mặt Trời, Tín Hiệu Tới Rồi, Triệu Hồi Chủ Tướng!

Phóng viên của nhật báo tu sĩ cứ có cảm giác trước đây không lâu, bản thân đã từng trải qua loại cảm giác lượng nước trong cơ thể bị bốc hơi như thế này rồi, nhưng cụ thể là vào lúc nào thì lại không nhớ ra.

"Đây mới là màn ra sân chính thức của Bạch Thánh ư?"

"Mới đầu còn tưởng Bạch Thánh dùng cách thức ra sân giống với Bá Tống Huyền Thánh, bây giờ xem ra cách thức ra sân của hai người vẫn có điểm khác nhau."

"Nóng quá, nóng quá, cơ thể sắp bị hút khô rồi."

[Sắp chết rồi, sắp chết rồi... Bạch tiền bối, linh lực sắp bị hút khô rồi.]

Cùng lúc đó Tống Thư Hàng bản thể thông qua pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, run rẩy truyền đạt tin tức cho Bạch tiền bối.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng, thế nên lúc biến hóa hình thái thứ hai, đương nhiên nó sẽ rút lấy linh lực và năng lượng của Tống Thư Hàng.

Mặt trời nhỏ chói mắt khí phách vô song, thái dương chân hỏa trên đó càng cháy càng dữ dội, nhưng những thứ này đều đang tiêu hao linh lực của Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng có cảm giác như linh lực trong người bị rút sạch.

"Ngươi thu hồi pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đi, giờ ta sẽ đáp xuống."

Bạch tiền bối nhanh chóng trả lời.

Nhờ có tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng, màn ra sân thế này đã đủ ấn tượng rồi.

Dứt lời thân hình hắn nhảy nhẹ một cái, từ không trung đáp xuống.

...

“Phù~”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, tâm niệm vừa động, hắn chuẩn bị âm thầm thu hồi mặt trời nhỏ trên bầu trời.

Đúng lúc này, hai mắt của vị lão hán cơ bắp được Thần Mã Cư Sĩ thả ra khỏi tụ lý càn khôn đột nhiên sáng lên.

“Tín hiệu, tín hiệu tới rồi!”

Lão hán cơ bắp hét to, ngọ ngoạy muốn bò ra bên ngoài.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“???”

Cô đang định dùng ‘Thiên Ma Cửu Vũ’ để moi tin tức từ trong miệng lão hán cơ bắp, xem thử giáo phái Chung Yên có hành động lớn gì không.

Nhưng cô còn chưa bắt đầu, lão hán cơ bắp đã bạo động.

“Định!”

Thần Mã Cư Sĩ đứng bên cạnh đưa ngón tay ra khẽ điểm, lão hán cơ bắp bị định thân ngay tại chỗ.

Lão hán cơ bắp không thể động đậy nhưng hắn vẫn không từ bỏ.

“Ánh sáng rực rỡ của chủ tướng soi rọi tẩy sạch tất cả tội nghiệt trên thế gian.”

Sau khi lão hán cơ bắp gào to, có một túi linh thạch to bay ra từ trên người hắn.

Trong túi này đa số đều là linh thạch thất phẩm, bát phẩm cùng cửu phẩm cũng có không ít.

Đoán chừng đây chính là toàn bộ tài sản tích góp của lão hán cơ bắp... thậm chí có thể là tài sản do nhiều tín đồ cuồng tín của giáo phái Chung Yên góp lại.

Ngoài linh thạch, còn có một tấm phù văn.

“Ngăn nó lại.”

Đông Phương Lục tiên tử kêu lên.

Thần Mã Cư Sĩ và Tô thị A Thất đồng thời ra tay, muốn chụp lấy túi linh thạch kia.

Mặc kệ lão hán cơ bắp này muốn làm gì, dù sao chỉ cần ngăn cản hắn lại là được.

Nhưng Thần Mã Cư Sĩ và Tô thị A Thất lại chụp hụt.

Không ngờ tấm phù văn kia có lực lượng không gian, nó quấn lấy linh thạch, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Lực lượng không gian, đó là loại lực lượng mà cho đến giờ cả Thần Mã Cư Sĩ và Tô thị A Thất đều chưa tiếp xúc đến.

Cả đám người chỉ có thể trơ mắt nhìn túi linh thạch to cùng với phù văn biến mất.

“Trên bầu trời u ám xuất hiện mặt trời chói lọi thứ hai... Chủ tướng sẽ hồi sinh trong mặt trời thứ hai.”

Lão hán cơ bắp cười to.

“Là trận pháp triệu hồi hành tinh mọc mắt ư? Giáo phái Chung Yên có thủ đoạn như vậy thật à?”

Tống Thư Hàng lên tiếng, giọng nói rất yếu ớt.

Lúc đầu lão hán cơ bắp cũng đã nói muốn dùng sinh mệnh triệu hồi vị thần của giáo pháp Chung Yên.

Chẳng lẽ đây chính là kế hoạch của bọn họ?

“Khi mặt trời chói lói thứ hai xuất hiện, chính là lúc chủ tướng của ta hồi sinh.”

Trên mặt lão hán cơ bắp lộ ra vẻ yên bình như được cứu rỗi:

“Chủ tướng trở về, tất cả các ngươi... sắp bị diệt vọng rồi.”

“Khụ.”

Tống Thư Hàng run rẩy nhét đan dược, nước suối của suối nguồn sự sống vào trong miệng, tuy vậy nhưng thân thể hắn vẫn càng ngày càng gầy với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

“Rất tiếc.”

Tống Thư Hàng nói:

“Mặt trời thứ hai là giả, nó là pháp bảo của ta.”

Dứt lời, hắn khẽ búng tay một cái, tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng trên bầu trời tối đi, thái dương chân hỏa cũng tắt.

“Ha ha ha, ý chí của chủ tướng há lại là thứ mà đám người phàm tục các người có thể đoán được?”

Lão giả cơ bắp cười gằn.

Lời vừa dứt, trong hư không bỗng có một cánh cổng thần quốc mở ra.

Nếu tính theo cấp bậc, ngụy thần sở hữu thần quốc tương đương với cường giả đạt cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm. Những ngụy thần này vốn cùng phe với giáo phái Chung Yên.

Sau khi mở cổng thần quốc của bản thân, tên ngụy thần kia lại đẩy một trái tim kim loại cực lớn từ trong cổng thần quốc ra.

Trái tim kim loại bị đẩy về phía mặt trời nhỏ do pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng biến thành.

“Hỡi chủ tướng, hãy hồi sinh từ dòng thời gian đi nào!”

Trong thần quốc của ngụy thần, có hàng nghìn hàng vạn giáo đồ của giáo phái Chung Yên bắt đầu hát thánh ca.

Sau khi thánh ca vang lên, trong hư không bỗng xuất hiện vô số túi lớn túi nhỏ.

Trong những túi này toàn bộ đều là linh thạch.

Giống như túi của lão hán cơ bắp, những linh thạch này đều bị từng tấm phù văn truyền tống tới, tập trung lại với nhau.

Nhiều linh thạch như vậy, toàn bộ đều có phẩm chất từ thất phẩm trở lên. Chỉ riêng về mặt số lượng đã nhiều gấp năm sáu lần so với số linh thạch trong pháp khí không gian mà lúc trước Bạch tiền bối cho Tống Thư Hàng mượn rồi.

Tất cả linh thạch đều được đưa bên cạnh trái tim kim loại kia.

Trái tim kim loại một hơi hấp thu tất cả linh thạch, sau đó bắt đầu đập theo nhịp. Mỗi một lần đập, năng lượng trong những linh thạch kia sẽ bị chuyển hóa, biến thành loại thánh quang âm lãnh nọ.

“Đi nào trái tim của chủ tướng!”

“Dù tất cả mọi người đều quên đi chủ tướng nhưng chủ tướng sẽ không bao giờ quên đi con dân của ngài.”

“Năm tháng lưu lại trên ánh sáng chói lọi của chủ tướng, thánh quang chân chính không bao giờ bỏ cuộc.”

Trái tim kim loại lao thẳng về phía pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng, hiển nhiên là muốn dùng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng làm vật dẫn hồi sinh.

“Lại nói hành tinh mọc mắt chỉ bị nhốt trong phòng tối Thiên Đạo mà thôi, nó vẫn chưa chết, không biết loại phương pháp hồi sinh này có thành công không nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mà kệ đi, dù có khả năng thành công hay không nhưng kể từ lúc bọn họ chọn bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng làm vật dẫn hồi sinh, kế hoạch của bọn họ đã định trước là sẽ thất bại rồi.

“Thu!”

Tống Thư Hàng khẽ hô một tiếng.

Ngay sau đó mặt trời nhỏ chói mắt kia lập tức biến mất.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú tản ra, toàn bộ trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Trái tim kim loại kia mất đi ‘mục tiêu’, ngơ ngác trôi nổi trên không trung.

“Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng nhếch miệng cười.

Giáo phái Chung Yên là tử địch của hắn, không bao giờ có ngày hai bên sẽ bắt tay giảng hòa. Thế nên hễ là thứ mà giáo phái Chung Yên muốn có được, cho dù là đống phân, Tống Thư Hàng cũng muốn đoạt lấy.

[Fuck.]

Lúc này, tiếng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

[Sao vậy Bạch tiền bối?]

[Vừa rồi ta cảm ứng được toàn bộ phù văn không gian mà ta để lại đều bị kích hoạt... Đám ngu muội thuộc giáo phái Chung Yên này thật là, sao lại kích hoạt trận pháp sớm như vậy? Chẳng phải ta đã nói với bọn chúng, chờ đến khi mặt trời thứ hai xuất hiện mới kích hoạt đại trận sao?]

Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng:

“???”

Sau khi nghe Bạch tiền bối two nói, trong lòng hắn dần bất an.

[Tín đồ cuồng tín quả nhiên là một đám không đầu óc, hoàn toàn không nhờ vả được. Ta sắp đặt lâu như vậy, chỉ còn chút nữa là thành công, kết quả lại thất bại trong gang tấc. Đúng là tức muốn nổ phổi mà! Thế nhưng kế hoạch vẫn chưa thất bại hoàn toàn.]

Bạch tiền bối two buồn bực nói:

[Thư Hàng, giúp ta một chuyện!]

[Bạch tiền bối cứ nói đi.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two đã giúp hắn rất nhiều, đến lúc báo đáp ngài ấy rồi.

Ơn nhỏ như giọt nước cũng phải đền đáp lại bằng cả suối tuôn.

Bạch tiền bối two:

[Hãy đoạt lấy trái tim kim loại kia!]

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Ưm, để hắn sắp xếp lại suy nghĩ một chút nào.

Người của giáo phái Chung Yên vất vả trăm cay nghìn đắng tụ họp lại, sau đó âm thầm bày đại trận tạo ra trái tim kim loại kia, tiếp đó còn dâng hiến toàn bộ gia sản giúp ‘thần’ của bọn họ hồi sinh từ dòng thời gian.

Mà theo như lời Bạch tiền bối two vừa nói, tất cả những chuyện này đều là hắn âm thầm sắp đặt?

Tại sao Bạch tiền bối two lại giúp tín đồ của giáo phái Chung Yên?

Hình như ngài ấy cũng đâu có quan hệ bạn bè gì với giáo phái Chung Yên?

Khoan đã, đúng rồi... Bạch tiền bối two rất muốn bắt hành tinh mọc mắt. Chẳng lẽ ngài ấy muốn nghĩ cách mang hành tinh mọc mắt ra khỏi phòng tối Thiên Đạo rồi bắt giữ đối phương?

Nhưng Bạch tiền bối two đang nghiên cứu phi kiếm phá phòng tối dùng một lần bản 001 của Bạch tiền bối kia mà?

Chỉ cần phục chế ra loại phi kiếm này là ngài ấy có khả năng đi vào phòng tối Thiên Đạo bắt hành tinh mọc mắt rồi? Cần gì phải rắc rối như vậy?

[Thư Hàng, mau mau mau, ra tay đoạt lấy trái tim kim loại kia đi. Sử dụng thánh thành không bao giờ thất thủ của ngươi bắt lấy nó.]

Bạch tiền bối two hối thúc.

Tống Thư Hàng đáp:

[Bạch tiền bối, ta không còn chút sức lực nào hết.]

Linh lực của hắn đã sắp bị rút sạch, bây giờ thân xác hắn gầy nhom như cây trúc, nhìn như bị bỏ đói mấy năm ấy.

[Thật là, sao cứ đến thời điểm quan trọng là ngươi lại yếu ớt vô lực thế hả?]

Bạch tiền bối two thở dài:

[Được rồi, ta lại cho ngươi mượn một nghìn hư ảnh thánh viên, mau đoạt lấy trái tim kim loại kia đi!]

Tống Thư Hàng:

[...]

[À mà không được. Bây giờ ta đã bị Thiên Đạo đưa vào danh sách đen, nếu ta sử dụng sức mạnh sẽ khiến nó chú ý ngay. Bây giờ không thể cho ngươi mượn thánh viên được... Ngươi chờ một chút, ta đưa đan dược cho ngươi, bảo đảm sau khi uống vào linh lực sẽ hồi lại ngay, hơn nữa còn tràn đầy, đủ để ngươi sử dụng thánh thành không bao giờ thất thủ một lần.]

Bạch tiền bối two nói tiếp.

[Có loại đan dược ghê gớm đến vậy à? Có để lại di chứng không?]

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

[Có, sau khi dùng, trong cơ thể sẽ còn sót lại lượng lớn tà năng Cửu U khiến thân thể ngươi rơi vào trạng thái yếu ớt vô lực trong thời gian rất dài. Nhưng ngươi có hình chiếu hoa sen, có thể hấp thu tà năng Cửu U. Đan dược này thích hợp cho ngươi dùng nhất đấy.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Dứt lời, một viên đan dược đen sì được đưa vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

[Chỉ có một di chứng đó thôi ư?]

Tống Thư Hàng lấy đan dược ra khỏi thế giới hạch tâm.

[Di chứng khác... Sau khi ăn xong, do bị lây nhiễm năng lượng Cửu U nên da ngươi sẽ biến thành màu đen, đây có tính là di chứng không?]

Bạch tiền bối two đáp.

Chương 1416: Hãy Run Rẩy Đi Hỡi Thế Giới!

Tống Thư Hàng:

[Đàn ông con trai, đen một chút thì tính là gì? Đen một chút thì càng khỏe mạnh.]

Đan dược do Cửu U sản xuất, nếu không có chút di chứng sao gọi là sản phẩm Cửu U được? Chẳng qua da chỉ đen chút thôi mà, hoàn toàn có thể chấp nhận được.

"Nhưng... vừa rồi mình còn đắc ý tránh đi trái tim kim loại, bây giờ lại phải nghĩ cách bắt lấy nó."

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lấy thấy bi thương.

Đúng là thế sự khó lường.

[Bạch tiền bối, còn một việc nữa, thật ra sự kiện lần này không hẳn là lỗi của giáo phái Chung Yên. Trong chuyện này cũng có một nửa trách nhiệm là do ta.]

Tống Thư Hàng thẳng thắn thừa nhận.

Có câu gì nhỉ? À, thẳng thắn sẽ được khoan hồng~

Bạch tiền bối two:

[Hửm?]

[Vừa rồi pháp khí tam thập tam thú của ta đã tổ hợp ra hình thái thứ hai. Hình thái thứ hai là một mặt trời sắp lặn... Thế nên có lẽ giáo phái Chung Yên đã tưởng mặt trời do pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta biến thành là mặt trời thứ hai, sau đó mới hành động sớm hơn dự định.]

Tống Thư Hàng thành thật khai báo.

Bạch tiền bối two:

[...]

Trước đó đã tức muốn nổ phổi, bây giờ gan lại đau nhức, dạ dày cũng quặn thắt.

Tống Thư Hàng cầm lấy đan dược:

[Thế nên trái tim kim loại mà Bạch tiền bối ngài muốn, ta sẽ đoạt lấy cho ngài.]

Nói xong, Tống Thư Hàng lại triệu hồi pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, sau đó hắn nhét đan dược vào trong miệng.

Đan dược màu đen vừa vào miệng đã tan, mùi vị lại ngon bất ngờ.

[Ồ? Bạch tiền bối, đan dược này tên gì vậy? Ăn ngon thế.]

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

[Vị ma qua Cửu U, do tự ta luyện chế ra, bình thường dùng làm đồ ăn vặt như đậu phộng ngào đường. Ta còn luyện chế ra nhiều vị khác, sau này có cơ hội sẽ cho ngươi nếm thử.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Trong lúc nói chuyện, linh lực khô kiệt trong cơ thể Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi lại. Chỉ nháy mắt, linh lực đã đầy. Đồng thời làn da của hắn như bị bôi lên một lớp mực, mới đó đã biến thành màu đen.

Nhìn làn da trên người dần biến thành màu đen, Tống Thư Hàng lại hỏi:

[À mà Bạch tiền bối này, ngài ăn đan dược này như ăn đậu phộng ngào đường, vậy tại sao ngài không bị đen?]

Bạch tiền bối two:

[Do ăn nhiều nên cơ thể sinh ra kháng thể rồi.]

Tống Thư Hàng:

[...]

Linh lực khôi phục, tăng vọt.

Đến lúc ra tay rồi.

“Tổ hợp, hình thái thứ nhất “Thánh thành không bao giờ thất thủ!”

Tống Thư Hàng hô.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiện ra sau lưng hắn. Dưới sự khống chế của hắn, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lại hóa thành Thánh thành không bao giờ thất thủ phiên bản phong ấn thu nhỏ.

Tống Thư Hàng bắt đầu giải phong ấn trên pháp khí, khí thế trên người tăng lên liên tục!

Lúc này, Vũ Nhu Tử xoay đầu lại hỏi với giọng điệu nghi hoặc:

“Tống tiền bối, sao đột nhiên ngươi lại đen như than thế? Còn đen hơn Quách Đại tiền bối nữa. Vốn dĩ chúng ta đang ở trạng thái tiểu trong suốt rồi, bây giờ ngươi còn đen như vậy, buổi tối đi ra ngoài sao người khác thấy được ngươi chứ? Sẽ bị xe tông đấy.”

Khí thế trên người Tống Thư Hàng đang tăng vọt lập tức giảm xuống đột ngột như cổ phiếu.

“Đàn ông mà, đen thì càng khỏe mạnh chứ sao. Mà đây chỉ là chút di chứng thôi, chờ khi dược hiệu hết rồi, làn da sẽ trở lại bình thường, không có gì phải lo đâu.”

Tống Thư Hàng thở dài nói.

...

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trái tim kim loại vẫn đang đập theo nhịp.

Ở bên cạnh trái tim kim loại có ngụy thần sở hữu thần quốc tương đương với cường giả cảnh giới cửu phẩm bảo vệ, ngoài ra còn có rất nhiều giáo đồ của Giáo phái Chung Yên đang ẩn nấp trong bóng tối.

Dù có thánh thành không bao giờ thất thủ nhưng Tống Thư Hàng muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp... phải nói là rất khó.

Có nên nhờ Bạch tiền bối ra tay trợ giúp, mở hình thái tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng để dụ dỗ trái tim kim loại đến không nhỉ?

Tống Thư Hàng chau mày suy tư... Đối phương có ngụy thần sở hữu thần quốc áp trận. Cho dù trái tim kim loại bị dụ tới, ngụy thần sở hữu thần quốc cũng có thể mang trái tim kim loại về lại bất cứ lúc nào.

Nếu được, tốt nhất là nên giải quyết vị ngụy thần sở hữu thần quốc này trước.

[Bạch tiền bối, có cách nào khóa chặt hành động của ngụy thần sở hữu thần quốc không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two:

[Chiến sủng số 1 của ta Ngươi Bận Không số T2333, đang đến gần quỹ đạo trái đất, nhưng lực lượng dự trữ của nó không nhiều lắm. Lát nữa ta sẽ bảo nó phối hợp hành động với ngươi, chắc có thể phong tỏa ngụy thần sở hữu thần quốc từ năm đến sáu hơi thở đấy.]

[Nhiêu đó thời gian đủ để đoạt lấy trái tim kim loại rồi.]

Tống Thư Hàng đáp.

Vì vậy, một lát sau.

Tiếng của mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không số T2333 vang lên trong đầu Tống Thư Hàng:

[Số Bá Tống, Ngươi Bận Không số T2333 tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân tới trình diện. Ngươi muốn hành động vào lúc nào?]

Lần trước, mặt trời nhỏ số T2333 bị ném vào trong phòng tối Thiên Đạo nhưng lại được vớt ra ngay... Sau đó một lớp 'da' do Bạch tiền bối two cởi ra bị ném vào trong phòng tối.

[Nghe theo hiệu lệnh của ta, khi nào ta nói 'ra tay!', ngươi hãy phong tỏa hành động của ngụy thần sở hữu thần quốc lại.]

Tống Thư Hàng nói.

Mặt trời nhỏ số T2333:

[Xác nhận hiệu lệnh là 'Ra tay!', xác nhận xong. Ngươi Bận Không số T2333 đã sẵn sàng.]

Tống Thư Hàng gật đầu:

"Vũ Nhu Tử, A Thất tiền bối, Thần Mã tiền bối, ta phải đi ra ngoài một chuyến, các ngươi nhớ cẩn thận."

** Cư Sĩ:

"..."

Tống Thư Hàng hít thở sâu, chuẩn bị xuất kích.

Nhưng đúng lúc này, trái tim kim loại trên bầu trời như cảm ứng được điều gì đó, nó chủ động vọt về phía Tống Thư Hàng, muốn dung hợp với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng.

Ngay khi trái tim kim loại lao xuống dưới, ngụy thần sở hữu thần quốc trong hư không lập tức nhìn về vị trí Tống Thư Hàng đang đứng. Ánh mắt của hắn xuyên thấu qua nhà nhỏ, nhìn Tống Thư Hàng và bộ pháp khí sau lưng hắn.

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.”

Ngụy thần nhìn ra được bản chất của thánh thành không bao giờ thất thủ.

Rõ ràng trước đó khi pháp khí ở hình thái tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng do Bạch tiền bối tổ hợp ra, hắn không hề nhận ra bản chất.

Vậy mà khi đổi sang thình thái thánh thành của Tống Thư Hàng, con mắt của hắn trở nên tinh tường hẳn.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú = Thần Thú Bộ = Thiên Đình viễn cổ = Đại địch của giáo phái Chung Yên.

Ngay sau đó, vị ngụy thần kia ngang nhiên ra tay.

Hắn phất tay một tay, vô số cột băng hiện ra, rơi xuống chỗ đám người Tống Thư Hàng đang đứng. Mỗi một cột băng đều to hơn trăm mét.

Ngụy thần sở hữu thần quốc có thực lực ngang với Kiếp Tiên cửu phẩm.

Do nơi mà nhóm người Tống Thư Hàng đang ở cách bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến không xa nên bí cảnh cũng nằm trong phạm vi công kích của của ngụy thần sở hữu thần quốc.

“Trở về!!!”

Lúc này, tiếng của Bạch tiền bối vang lên.

Sau khi Bạch tiền bối đáp xuống, thấy không trung xảy ra một loạt biến hóa, hắn bèn dừng lại ở bên ngoài bí cảnh chứ không đi vào.

Lúc công kích của ngụy thần giáng xuống, Bạch tiền bối cũng phất tay một cái.

Một loạt phi kiếm công đức dùng một lần xuất hiện, mỗi thanh phi kiếm phong tỏa một cột băng.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối thi triển thiên phú không gian.

Tất cả cột băng bị dời đi, biến mất ngay tại chỗ.

“Là Bạch Thánh, Bạch Thánh ra tay rồi!”

Bên ngoài bí cảnh, phóng viên của các đài các kênh tin tức lớn về tu luyện giả kích động không thôi.

Thực Tiên yến vốn là một sự kiện lớn.

Không ngờ sự kiện lớn còn chưa chính thức bắt đầu mà đã có một màn dạo đầu kích thích thế này.

Đây đều là tin cực sốc.

‘Ngụy thần sở hữu thần quốc hiện thân công kích Thực Tiên yến, nghìn năm đệ lục thánh Bạch Thánh ra tay đảo ngược tình thế.’

‘Bạch Thánh, vị Huyền Thánh tuấn mỹ nhất, phải chăng hắn nắm giữ bí pháp không gian?’

‘Trong sự tuyệt vọng do vô số cột băng tạo thành, kiếm quang chợt lóe lên, là ánh sáng hy vọng do Bạch Thánh mang đến!’

Các phóng viên múa bút thành văn.

…

“Bạch tiền bối làm tốt lắm!”

Tống Thư Hàng thầm tặng cho Bạch tiền bối một like.

Sau đó hắn tung người nhảy lên, chân đạp hoa sen đen xông về phía trời cao.

Chiến xa Hà Long Thần Hành xuất hiện, đón lấy Tống Thư Hàng.

[Sau Bạch Thánh, Bá Tống Huyền Thánh ra sân!]

Các phóng viên lại vội vàng ghi chép.

[Chú ý đến ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh, hai mắt hắn mở ra chưa?]

[Mở ra rồi! Mắt của Bá Tống Huyền Thánh mở ra rồi!]

[Chết rồi, ta mới vừa nhìn vào mắt Bá Tống Huyền Thánh! Thuốc ngừa thai đâu? Rõ ràng ta có mang theo mà.]

“Quái lạ, ta nhớ là Bá Tống Huyền Thánh đã tiến vào hội trường tổ chức Thực Tiên yến rồi mà?”

Phóng viên của nhật báo tu sĩ thầm thắc mắc.

Chẳng lẽ là ta nhớ nhầm à?

Nhưng dù thế nào, đối mặt với ngụy thần sở hữu thần quốc cực mạnh, vậy mà Bá Tống Huyền Thánh và Bạch Thánh không hề sợ hãi chút nào.

Có lẽ hôm nay mọi người sẽ được chứng kiến sự mạnh mẽ của thiên hạ đệ nhất thánh!

…

“Dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.”

Trong hư không, vị ngụy thần kia chậm rãi mở mắt ra, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười tàn khốc.

Hình như tên này là Huyền Thánh bát phẩm?

Hay lắm, giết hắn dọa khỉ!

[Chính là lúc này, ra tay!]

Tống Thư Hàng gào to với số T2333.

[Xác nhận hiệu lệnh, khóa chặt mục tiêu bắt đầu công kích... Công kích kết thúc. Mục tiêu rơi vào trạng thái trói buộc, đồng thời đã làm suy yếu thuộc tính kháng pháp thuật của mục tiêu.]

Giọng nói máy móc của số T2333 báo cáo.

Trong hư không, ngụy thần kia đột nhiên phát hiện bản thân không thể nhúc nhích.

Không chỉ vậy, trên người hắn còn truyền đến cảm giác yếu ớt vô lực.

[Làm tốt lắm.]

Lúc này, thánh thành không bao giờ thất thủ do Tống Thư Hàng triệu hồi ra lập tức lao tới bao quanh, tóm lấy trái tim kim loại.

Sau khi bắt được trái tim kim loại, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía ngụy thần đang trong trạng thái trói buộc.

Chẳng biết tại sao, trong lòng hắn chợt động, não co rút.

Hắn triệu hồi con mắt Thánh Nhân Nho gia, bắn một phát về phía ngụy thần.

Sau khi tiếp nhận truyền thừa của thánh nhân, thành thạo kỹ năng ánh nhìn mang thai trong trạng thái nhập mộng, bây giờ khi sử dụng con mắt thánh nhân Nho gia, hắn không cần móc mắt mình ra cũng có thể thi triển được.

Một luồng sáng quỷ dị bắn ra từ trong con mắt thánh nhân Nho gia, trúng vào người ngụy thần.

A~ Luồng sáng quen thuộc biết bao~

A~ Đó là ánh sáng chúc phúc mang theo tình mẹ~

A~ a a~ a a a~

Không ổn/ sắp/ mang thai/ rồi~~

Sau khi trúng công kích trói buộc, làm suy yếu thuộc tính kháng pháp thuộc của số T2333, ngụy thần không thể miễn dịch kỹ năng trừng mắt mang thai.

Ngụy thần chỉ có thể tuyệt vọng nhìn bụng mình phồng to lên.

Ngụy thần nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Hiệu ứng nhân vật thiên hạ không ai không biết kích hoạt.

Bá Tống Huyền Thánh... Sau Bá Tống Huyền Thánh còn có một cái tên khác, là Bá Nho Huyền Ma.

“Là ngươi, Bá Nho Huyền Ma!”

Đến lúc này ngụy thần mới nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng.

Đây là lần thứ hai hắn bị Bá Nho Huyền Ma làm mang thai trong thời gian gần đây.

“Giết chết ngươi, dù ở chân trời góc biển, ta cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Ngụy thần gào thét đầy tức giận.

Đây là lời thề không chết không thôi.

Tống Thư Hàng nghe mà ngứa cả răng, sau đó mắt phải của hắn trợn trừng nhìn thần quốc ngụy thần:

“Ánh nhìn phôi thai!”

Dù sao cũng đã đắc tội rồi, có đắc tội thêm nữa cũng chẳng sao.

Trái dưa bở kia, hãy nếm thử thiên phú mới của ta Ánh nhìn phôi thai!

Chương 1417: Hoa Nở, Hoa Tàn, Kết Ra Hạt Giống Ý Thơ

Ánh nhìn phôi thai là năng lực thiên phú mà Tống Thư Hàng thu được sau khi tấn thăng Huyền Ma ở thế giới Cửu U.

Ở hiện thế, sau khi tấn thăng Huyền Thánh sẽ nhận được ánh sáng công đức. Mà ở thế giới Cửu U, sau khi tấn thăng Huyền Ma, sẽ ngưng tụ ra một năng lực thiên phú cấp Huyền Ma.

Loại năng lực thiên phú này sẽ dựa vào tình huống bản thân, lại kết hợp với hiện trạng của mỗi Huyền Ma bát phẩm, ngưng tụ ra thiên phú thích hợp nhất với mỗi Huyền Ma.

Có thể là do trong phần Huyền Ma giảng pháp, Tống Thư Hàng đã điên rồ sử dụng ánh nhìn mang thai chư thiên vạn giới, thế nên thiên phú Huyền Ma bát phẩm của hắn đã ngưng tụ ra ánh nhìn phôi thai đồng bộ với ánh nhìn mang thai.

Trên lý thuyết, ánh nhìn phôi thai là một loại pháp thuật biến hình mang tính cưỡng chế, có thể làm mục tiêu biến thành hình phôi thai, chính là bào thai sau khi mang thai. Loại pháp thuật này có nguyên lý tương tự như thuật biến dê, thuật biến gà của hệ vu sư.

Còn thời gian biến ảo dài hay ngắn thì phụ thuộc vào các yếu tố như tính kháng pháp thuật, cấp bậc cảnh giới của mục tiêu.

Trong thời gian ánh nhìn phôi thai có hiệu lực, phòng ngự, công kích, cường độ thân thể, các loại kháng tính của mục tiêu trúng thuật sẽ bị giảm mạnh.

Ngoài ra ánh nhìn phôi thai của Tống Thư Hàng bị cảnh giới ngũ phẩm của bản thể hạn chế, cùng lắm chỉ có hiệu lực với tu sĩ cấp bậc lục phẩm.

Bên trên là hiệu quả khi chỉ sử dụng mỗi ánh nhìn phôi thai.

Nếu sử dụng ánh nhìn phôi thai chung với ánh nhìn mang thai, ngay cả chủ nhân của pháp thuật thiên phú là Tống Thư Hàng cũng không biết hậu quả đáng sợ gì sẽ xảy ra.

Rất có thể sẽ gây ra án mạng.

Sau khi dùng ánh nhìn mang thai kết hợp với ánh nhìn phôi thai, mọi hậu quả pháp lý đều do người trúng thuật tự chịu. Người thi thuật Tống Thư Hàng không chịu bất kỳ trách nhiệm pháp lý nào!

…

Mà bây giờ, sau khi nghe thấy lời thề của ngụy thần, Tống Thư Hàng ngứa răng quyết định dùng luôn ánh nhìn phôi thai với hắn.

Nếu là lúc thường, ngụy thần sở hữu Kiếp Tiên tương đương với cường giả cấp Kiếp Tiên cửu phẩm có thể miễn dịch ánh nhìn mang thai của Tống Thư Hàng.

Nhưng bây giờ, ngụy thần đã trúng phải công kích của mặt trời nhỏ số T233, thân thể bị trói buộc, tính kháng pháp thuật bị giảm đến mức thấp nhất.

Thế nên… ngụy thần trúng chiêu.

Thật ra bản thân Tống Thư Hàng cũng rất muốn xem thử sau khi ánh nhìn mang thai kết hợp ánh nhìn phôi thai sẽ có hiệu quả thế nào.

“A, a a a a~~”

Ngụy thần hét khàn cả giọng, tiếng hét vô cùng thảm thiết.

Thân thể hắn co lại thành một đoàn, bụng mang thai mười tháng càng phồng to.

“Lẽ nào sẽ sinh ra thứ gì thật à?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn hối hận rồi.

Vừa rồi nóng đầu, dùng luôn ánh nhìn phôi thai với tên này, nếu tên này sinh ra tiểu sinh vật gì đó thật thì hắn phải đối xử thế nào với tiểu sinh vật đây?

Hắn bắt đầu cảm thấy rối rắm.

Quan trọng nhất là bây giờ tên ngụy thần này đang ở trạng thái thần thể, có trời mới biết bản thể của hắn là cái dạng gì? Nếu là một vị tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, về mặt nào đó, cho dù sinh ra thứ gì cũng có thể chấp nhận được.

Còn nếu ngược lại…

Trong lúc đang suy tư, tiếng hét thảm thiết của tên ngụy thần trước mắt lại cao hơn bột bậc:

“A a a a~”

Ngay sau đó, thân thể hắn hóa thành một cây đại thụ cao chọc trời.

Thần quốc của hắn, thần thể của hắn, bản thể của hắn, tất cả đều dung nhập vào trong đại thụ.

Đại thụ không có nhánh, chỉ có một thân cây thẳng tắp.

“Hóa ra là ngụy thần dạng cây à?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ngươi đã làm gì ta hả? Thân thể của ta, thần quốc của ta!”

Ngụy thần kinh hoàng kêu lên.

Hắn vốn không phải là ngụy thần dạng cây, nhưng bây giờ mọi thứ của hắn đều giống như bị máy xay bột xay nát, sau đó bị nhét hết vào trong thân cây này.

Chớp mắt đại thụ đã cao đến mười mét.

Cuối cùng, một đóa hoa đẹp đến mức không từ ngữ nào miêu tả được chậm rãi nở rộ trên ngọn cây.

“Sức mạnh của ta, sức mạnh của ta!”

Ngụy thần kinh hoàng hét lên. Hắn phát hiện thần quốc cùng với toàn bộ sức mạnh của hắn đều bị đóa hoa kia hấp thu.

Dựa theo cấp bậc cảnh giới, ngụy thần sở hữu thần quốc tương đương với Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng ‘lộ’ của bọn họ khác với Kiếp Tiên. Thực lực của bọn họ phần lớn là dựa vào thần quốc.

Khi ở trong thần quốc của mình, ngụy thần có thể đối kháng trực diện với Kiếp Tiên, thậm chí áp chế Kiếp Tiên. Nhưng một khi mất đi thần quốc, mười ngụy thần sở hữu thần quốc cũng không đủ cho một Kiếp Tiên chà đạp.

Sự mạnh mẽ của bọn họ phụ thuộc rất nhiều vào ngoại vật.

Nếu là một vị Kiếp Tiên cửu phẩm thực thụ, dù trúng ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai trúng cũng có thể nhanh chóng thoát khỏi sự ảnh hưởng của pháp thuật, sẽ không xuất hiện trường hợp sức mạnh của bản thân bị hấp thu chuyển hóa thành đóa hoa.

“Quay lại đi, sức mạnh của ta mau quay lại đây!”

Ngụy thần hét lên đầy giận dữ.

Hắn liều mạng giãy giụa, sức mạnh vốn đang bị đóa hoa trên ngọn cây hấp thu lại bị cướp về tay ngụy thần.

Tiếp theo, chỉ cần chờ công kích của mặt trời nhỏ số T2333 mất tác dụng, ngụy thần có thể thoát khỏi ảnh hưởng của ánh nhìn phôi thai, trở lại là một tồn tại cấp bậc cửu phẩm đáng gờm.

[Hừ~~]

Lúc này, đột nhiên có một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai ngụy thần.

Ngoại trừ ngụy thần, không còn ai nghe thấy tiếng hừ lạnh này.

Cũng trong lúc đó, tinh thần của ngụy thần bị kéo vào trong một thế giới tuyệt vọng.

Ở đó, khắp nơi tràn ngập sự tuyệt vọng, tử vong, giết chóc, hủy diệt cùng với sự sợ hãi vô hạn.

Chỉ trong giây lát, tinh thần lực của ngụy thần trong thế giới tuyệt vọng đã bị chém giết nghìn vạn lần. Chết rồi hồi sinh, rồi lại chết rồi lại hồi sinh, cứ thế hết lần này đến lần khác.

Ngay sau đó, tinh thần lực của ngụy thần đã sụp đổ.

Hắn mất đi sức chống cự.

Đóa hoa trên thần thụ càng ngày càng rực rỡ.

Hoa nở, hoa tàn.

Sau khi hoa tàn, một hạt giống nhỏ nhắn xinh xắn rụng xuống, rơi vào trong tay Tống Thư Hàng.

Hạt giống xinh xắn có màu trong suốt.

Tống Thư Hàng giơ hạt giống lên quan sát, phát hiện bên hạt giống trong suốt cất giấu một tòa kiến trúc đầy vết nứt.

Phong cách của tòa kiến trúc này nhìn rất quen mắt.

Tâm niệm vừa động, Tống Thư Hàng truyền hình ảnh về tòa kiến trúc này đến chỗ Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm.

[Đây là... nhà ăn của Thiên Đình viễn cổ, thoạt nhìn hẳn là nhà ăn số 111 thì phải? Không sai, hồi trước ta thường ăn cơm ở chỗ này.]

Quy tiền bối lập tức báo lại.

Nhà ăn của Thiên Đình viễn cổ ư?

Cũng là một trong những mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ?

Sao cứ có cảm giác thần quốc của ngụy thần có quan hệ rất lớn đến Thiên Đình viễn cổ thế nhỉ? Trong thần quốc của ngụy thần con mắt hỏa diễm bị giết chết lần trước cũng cất giấu một mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, là nửa pho tượng thần cực lớn, bên trong tượng thần còn tuôn ra một dòng sông đen.

Lẽ nào ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai đã trực tiếp tách mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ trong thần quốc của ngụy thần ư?

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía tên ngụy thần sở hữu thần quốc kia.

Sau khi hạt giống rơi xuống, đại thụ do ngụy thần biến thành tán đi, lại hóa thành thần thể ngụy thần.

Chỉ là lúc này thần thể của ngụy thần đã thu nhỏ một nửa, đang cuộn tròn lại, không ngừng run rẩy.

Ngụy thần hoàng sợ nhìn Tống Thư Hàng, sau đó mở cổng thần quốc rồi chui vào mà không hề quay đầu lại, chớp mắt đã biến mất tăm.

Ngay cả một câu đe dọa cũng không để lại.

[Chúc mừng ngươi, Tống Thư Hàng.]

Lúc này, tiếng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

[???]

[Ưm, chúc mừng ngươi có quý tử?]

Bạch tiền bối two nói.

[...]

Tống Thư Hàng:

[Bạch tiền bối đừng đùa mà. Nhưng ta vẫn không rõ sau khi kết hợp ánh nhìn mang thai với ánh nhìn phôi thai thì sẽ sinh ra tác dụng gì? Đại thụ, đóa hoa, hạt giống, sau đó tách mảnh vỡ

Thiên Đình viễn cổ từ trên người ngụy thần ra. Đây rốt cuộc là năng lực gì chứ?]

[Một năng lực rất dễ hiểu, đây là lực lượng cướp đoạt.]

Bạch tiền bối two nói:

[Cướp đoạt sức mạnh và của cải của những sinh vật khác, ở Cửu U, đây là chuyện chính đáng. Năng lực thiên phú này của ngươi chính là cụ thể hóa của cướp đoạt.]

[Nghe có vẻ ghê gớm đấy.]

Tống Thư Hàng nói.

[Ừ, nếu nhân phẩm ngươi tốt thì đây quả thật là năng lực thiên phú rất đáng gờm.]

Bạch tiền bối two đáp.

Vừa rồi hắn vẫn tập trung chú ý đến hiệu quả do ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai của Tống Thư Hàng mang lại, hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc năng lực thiên phú của Tống Thư Hàng có tác dụng gì.

Trước mắt xem ra thiên phú của Tống Thư Hàng thiên về việc cướp đoạt của cải của mục tiêu được chọn. Năng lượng cướp được từ trên người ngụy thần cực nhỏ, còn không bằng đậu phộng ngào đường mà hắn cho Tống Thư Hàng ăn...

Về phần cướp đoạt của cải thì hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Lúc nhân phẩm tốt, nói không chừng có thể cướp được đồ tốt từ trên người đối phương... Lúc nhân phẩm không tốt, không chừng chỉ có thể cướp được một chiếc vớ đã mang nghìn năm hoặc là một chiếc áo khoác đã mặc vạn năm.

[Nói vậy nhân phẩm của ta cũng không tệ lắm.]

Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

[Đúng vậy.]

Bạch tiền bối two đáp.

Quả thật nhân phẩm của Tống Thư Hàng rất tốt, lần đầu thử kết hợp ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai lại có chúa tể Cửu U là hắn đây ở một bên hộ pháp, nhân phẩm không tốt sao được chứ?

Lần sau chỉ có một mình hắn sử dụng kỹ năng này, xem thử hắn có thể cướp đoạt được thứ gì?

Ngoài ra, hiệu quả của ánh nhìn phôi thai khiến Bạch tiền bối two rất thất vọng.

Không thể sinh ra một sinh mệnh thật, đánh giá kém!

Uổng công khi nãy hắn còn háo hức chờ mong Tống Thư Hàng có thể tạo ra tiểu Thư Hàng hay gì đó.

Còn mang tên ánh nhìn phôi thai nữa chứ?

Tên thiên phú hoàn toàn không phù hợp với năng lực thiên phú, có hiềm nghi lừa người.

Nhưng như đã nói lừa gạt, cướp đoạt vốn là đặc sắc của thế giới Cửu U~

[Bạch tiền bối, ta sẽ đưa trái tim kim loại vào thế giới hạch tâm để chuyển giao cho ngươi... Ngươi lấy trái tim này làm gì vậy?]

Tống Thư Hàng hỏi.

[Đương nhiên là làm hạt nhân lắp vào mặt trời nhỏ số T2333 rồi. Ta hao phí tinh lực lớn như vậy, chính là muốn tìm một hạt nhân năng lượng cho nó. Vốn dĩ theo như kế hoạch của ta, sau khi canh chuẩn thời gian, để số T2333 tiến vào hiện thế, phát ra ánh sáng, trở thành mặt trời thứ hai, sau đó lừa giáo phái Chung Yên thả trái tim này ra. Nhưng không ngờ nửa đường lại bị ngươi làm nhảy ra làm rối kế hoạch.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Cũng may, cuối cùng vẫn lấy được trái tim kim loại.

Lúc này, ý niệm chợt động, Tống Thư Hàng đang định chuyển trái tim kim loại vào trong thế giới hạch tâm thì bỗng phát hiện ra một vấn đề

Trái tim kim loại dính chặt vào chiến xa Hà Long Thần Hành không chịu xuống.

Chương 1418: Khắc Họa Diễn Đồ Kim Đan, Lấy Tâm Làm Bút

[Không ổn rồi Bạch tiền bối, Trái tim kim loại dính chặt vào chiến xa Hà Long Thần Hành của ta không chịu xuống.]

Tống Thư Hàng vội báo cáo.

[Quả đúng như ta dự đoán, chỉ sợ ngay từ đầu hình thái mặt trời do pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi biến ra đã bị xem là vật dẫn hồi sinh cho hành tinh mọc mắt. Nhưng... hành tinh mọc mắt chỉ bị giam vào phòng tối Thiên Đạo chứ không chết, thế nên trái tim kim loại này thuộc về chúng ta.]

Bạch tiền bối two không hề lo lắng chút nào.

[Bạch tiền bối, vậy bây giờ ta phải làm sao để trả lại trái tim kim loại cho ngài đây?]

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi.

Bạch tiền bối two:

[Chuyện này thì có gì khó.]

Lời vừa dứt, có một thứ được chuyển từ trong thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two tới.

Chiến xa Hà Long Thần Hành two!

Đừng quên Tống Thư Hàng đã chế tạo ra hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Mặc dù có một bộ nói là chế tạo cho Bạch tiền bối two nhưng thực chất cả hai bộ đều thuộc về Tống Thư Hàng. Trên đó có con dấu do thánh ấn của Tống Thư Hàng đóng xuống, là Tống Thư Hàng tổ hợp chúng lại từng bước một.

Điểm khác biệt duy nhất giữa hai bộ pháp khí tam thập tam thú là hạch tâm pháp khí tổ hợp, hạch tâm của bộ một là găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, của bộ hai là lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư.

Trừ điểm này ra, những bộ phận khác đều giống nhau như đúc.

[Chúng ta trao đổi chiến xa Hà Long Thần Hành với nhau, chắc sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả sử dụng của cả bộ pháp khí đâu.]

Bạch tiền bối two đề nghị.

Trái tim kim loại tưởng dính chặt vào chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng là có thể dính chặt vào Tống Thư Hàng ư?

Ngây thơ quá rồi.

Bởi Tống Thư Hàng có đến hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Mặc dù có một bộ đã trở thành bộ sửu tập của Bạch tiền bối two nhưng bản chất vẫn không thay đổi.

Cứ thế, hai chiếc chiến xa Hà Long Thần Hành được trao đổi với nhau.

Tống Thư Hàng thử một chút, mặc dù đổi chiến xa nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến hiệu quả sử dụng của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Chỉ cần hạch tâm của pháp khí tổ hợp là găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ không xảy ra vấn đề gì là được, ba mươi hai món pháp khí còn lại đều là bản mệnh pháp khí của hắn, hắn vẫn có thể tổ hợp ra thánh thành không bao giờ thất thủ một cách thuận lợi.

[Chờ ta nghiên cứu ra cấu tạo của trái tim kim loại này, đến lúc đó sẽ tạo ra một trái cho ngươi. Như vậy mỗi khi ngươi sử dụng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng không cần tiêu hao năng lượng của bản thân nữa.]

Lúc này tâm trạng của Bạch tiền bối two rất tốt.

Trái tim kim loại này là hạch tâm dự bị do hành tinh mọc mắt để lại, sau đó trở thành thủ đoạn hồi sinh của nó, cũng là tác phẩm của Thiên Đạo đời thứ hai.

[Cho ta một trái ư?]

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Bạch tiền bối two:

[Đúng vậy nhưng mà không thể tặng không được, dù sao ta cũng là chúa tể Cửu U... Đến lúc đó ngươi dùng thứ gì để đổi với ta đi, nhất định phải đồng giá mới được.]

Tống Thư Hàng thật sự rất muốn vả vào miệng mình một cái, tự dưng lắm mồm làm chi không biết?

Phúc lợi vừa tới tay lại lập tức bay mất.

[Được rồi, đồ muốn lấy cũng đã lấy được. Ta phải đi nghiên cứu kỹ trái tim này, còn có phi kiếm phá phòng tối dùng một lần nữa. Dù có việc hay không cũng đừng gọi ta.]

Bạch tiền bối two dặn dò.

Tống Thư Hàng:

[Khoan đã Bạch tiền bối, còn có rất nhiều tín đồ cuồng tín của giáo phái Chung Yên tụ tập ở gần đây đúng không? Có cách nào một lưới bắt hết bọn họ không? Nếu cứ để vậy, lỡ bọn họ ghim ta muốn tìm cơ hội trả thù thì nguy lắm.]

Hắn đã lấy đi trái tim kim loại ngay trước mặt đám giáo đồ cuồng tín của giáo phái Chung Yên, chắc chắn đã trở thành bia ngắm của bọn họ. Bạch tiền bối two vừa đi, bọn họ sẽ công kích hắn, hắn không chịu nổi đâu.

[Ngươi nghĩ nhiều rồi... Bây giờ ngươi đang ở trạng thái tiểu trong suốt, bọn họ vừa quay đầu là sẽ quên ngươi thôi.]

Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Đừng nói là ghim Tống Thư Hàng, chỉ mấy giây sau, tín đồ của giáo phái Chung Yên thì sẽ quên sạch toàn bộ sự kiện liên quan đến Tống Thư Hàng. Đến lúc đó bọn họ chỉ biết đứng tại chỗ đần mặt ngơ ngác, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Hơn nữa bọn họ sẽ phát hiện tất cả linh thạch mà bản thân tích góp cả đời đã biến mất...

Đúng nha!

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Nhìn trời, nếu nghĩ theo hướng này, trạng thái tiểu trong suốt cũng có không ít chỗ tốt đấy chứ.

...

Ý thức của Bạch tiền bối two về lại thế giới Tà Liên, mặt trời nhỏ số T233 ở quỹ đạo trái đất cũng biến mất.

Tống Thư Hàng lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Hoa sen đen hiện lên dưới bàn chân, nâng đỡ thân thể hắn.

“Quả nhiên người của giáo phái Chung Yên không tấn công...

chắc bây giờ bọn họ đã quên mất mình rồi.”

Như vậy cũng tốt, bớt được một cục phiền phức lớn.

Lúc này cả người Tống Thư Hàng đen như than, ngoại trừ tròng trắng mắt ra, trên người hắn chẳng còn chỗ nào trắng. Quách Đại ít ra còn có hàm răng trắng, còn Tống Thư Hàng ngay cả răng cũng đen nốt.

Không biết đến khi nào dược hiệu mới biến mất?

Tống Thư Hàng gãi đầu, nếu bây giờ hắn sử dụng tăng phát thuật, tóc mọc ra sẽ có màu gì nhỉ? Màu xanh lam hay màu đen đây?

Có nên thử một chút không nhỉ? Nói không chừng do bị dược hiệu ảnh hưởng, tóc của hắn lại khôi phục màu đen thì sao.

Chờ sau Thực Tiên yến, hắn phải tìm một chỗ không người thử một lần mới được.

Nếu chọn chỗ có người ở, lỡ may dẫn rùa tai ương tới sẽ mang đến thiên tai cho khu vực xung quanh, xử lý rất rắc rối.

Sau đó Tống Thư Hàng lại gieo hạt giống kia bên cạnh suối nguồn sự sống, gần thụ yêu Mễ Lộ Lộ. Cũng không biết sau này hạt giống này sẽ mọc ra thứ gì?

Biết đâu lại mọc ra một nhà ăn của Thiên Đình cũng không chừng?

Ngoài ra, thoạt nhìn cây con của Mễ Lộ Lộ đã lớn hơn một chút.

Thấy vậy, Tống Thư Hàng rất vui.

“Giờ trở về bí cảnh tổ chức Thực Tiên yến thôi.”

Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Lần này Bạch tiền bối xuất quan, hắn có thể đi vào hội trường cùng với Bạch tiền bối. Có Bạch tiền bối đi theo, không phải lo bầu không khí trò chuyện sẽ trở nên ngột ngạt nữa.

Hắn nhìn xuống phía dưới, Bạch tiền bối đang đứng ở lối vào bí cảnh vẫy tay với hắn.

Tống Thư Hàng phất tay, gọi bảo đao Bá Toái ra.

Đứng trên bảo đao Bá Toái, nắm chặt hàng rào bảo hộ, Thư Hàng cảm thấy vững tâm hẳn.

Bảo đao Bá Toái di chuyển, bay về phía bí cảnh Thực Tiên yến.

Nhưng khi Tống Thư Hàng bay đến nửa đường, đột nhiên trước mắt tối sầm lại.

Thình thịch~ thình thịch ~ thình thịch ~

Tim hắn đập rất nhanh, rất mạnh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bảo đao Bá Toái tự động hộ chủ, nó dừng lại, đỡ lấy Tống Thư Hàng.

Ở bên dưới, Bạch tiền bối phát hiện trạng thái của Tống Thư Hàng khác thường, thân hình vừa động, năng lực thiên phú không gian phát động, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối đưa tay ra nâng bảo đao Bá Toái.

Lúc này trên bảo đao Bá Toái, Tống Thư Hàng đã rơi vào trạng thái hôn mê.

“Lẽ nào là do tiêu hao quá nhiều năng lượng?”

Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Hắn bắt đầu kiểm tra tình trạng thân thể của Tống Thư Hàng.

“Không đúng, năng lượng trong người Thư Hàng vẫn ở trạng thái tràn đầy, rất dồi dào. Vậy tại sao hắn lại hôn mê chứ?”

Trên mặt Bạch tiền bối hiện lên vẻ nghi hoặc.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Bạch tiền bối cầm lấy bảo đao Bá Toái, xách Tống Thư Hàng như xách một cái lồng chim đáp xuống.

Trước hết cứ đi vào bí cảnh Thực Tiên yến cái đã rồi lại cẩn thận kiểm tra trạng thái tinh thần của Thư Hàng, không chừng là do tiêu hao tinh thần quá độ cũng nên.

****

Lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng xuất hiện phía trước một viên kim đan.

Không phải kình đan của hắn mà là viên tiểu kim đan kia.

Nhưng từ góc nhìn của Tống Thư Hàng, tiểu kim đan to như một căn phòng nhỏ, mà ý thức của hắn thì đang đứng bên dưới tiểu kim đan.

Lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một loại kích

động.

Hắn muốn vẽ gì đó lên trên kim đan.

Loại kích động này... nói đúng hơn là một loại 'tỉnh ngộ', là dấu hiệu có thể bắt đầu khắc họa diễn đồ kim đan sau khi tu vi Linh Hoàng ngũ phẩm đạt đến một trình độ nhất định.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, dùng ngón tay làm bút, điểm lên trên tiểu kim đan.

Trên tiểu kim đan hiện lên chín long văn, mỗi long văn lại hóa thành một luồng thần quang.

Lúc khắc họa diễn đồ kim đan, đồ án vẽ ra càng phức tạp, chứng tỏ kim đan càng mạnh.

Lúc ngón tay của Tống Thư Hàng bắt đầu điểm, chín long văn đồng thời cung cấp màu vẽ cho Tống Thư Hàng.

Trên tiểu kim đan xuất hiện một điểm nhỏ màu vàng.

Lúc khắc họa diễn đồ kim đan, kim đan là giấy vẽ, long văn là bút là màu vẽ. Số lượng long văn càng nhiều, lúc khắc họa diễn đồ kim đan sẽ có ưu thế tuyệt đối!

"Biết là khắc họa đồ án kim đan nhưng ta phải vẽ cái gì mới được đây?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Về mặt lý thuyết, lúc khắc họa diễn đồ kim đan, tu sĩ sẽ dựa theo bản năng, dung nhập mọi thứ có liên quan đến cuộc đời tu sĩ chẳng hạn như những trải nghiệm trong cuộc đời, cảm ngộ, những lĩnh ngộ về công pháp của bản thân, thậm chí là đao ý kiếm ý, v.v... vào đầu ngón tay, vẽ ra một bức tranh thuộc về riêng mình lên trên bề mặt kim đan.

Đồ án kim đan của mỗi tu sĩ là độc nhất vô nhị. Khi trong lòng tu sĩ sinh ra kích động muốn họa đồ, trong lòng cũng đã có ý tưởng về đồ án kim đan.

Một khi hạ bút, tu sĩ sẽ tự biết mình muốn vẽ cái gì, phải vẽ cái gì.

Nhưng lú này trong đầu Tống Thư Hàng lại trống rỗng.

Hắn không biết mình phải vẽ cái gì lên trên tiểu kim đan mới đúng.

"Chẳng lẽ lại bắt chước theo Thiên Đế trong lúc nhập mộng, vẽ đồ án Thiên Đình lên trên kim đan à?"

Nhưng đồ án Thiên Đình đại diện cho tiềm lực cực lớn.

Tống Thư Hàng muốn hoàn thiện nó một chút rồi vẽ lên trên kình đan của bản thân.

Nếu vẽ đồ án Thiên Đình lên trên tiểu kim đan, có phải là hơi lãng phí không?

Nhưng nếu không vẽ đồ án Thiên Đình, vậy hắn phải vẽ gì đây?

Nhớ lại nào, sau đó cứ vẽ theo bản năng...

Kinh nghiệm tu luyện của ta... kinh nghiệm tu chân trong gần năm tháng, có lẽ cũng có thể tính thêm mấy lần trải nghiệm nhân sinh lúc nhập mộng.

Còn có công pháp, đao ý, đao pháp của ta.

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, ngón tay của hắn bắt đầu chuyển động một cách mất khống chế.

Một ngọn lửa sống động như thật xuất hiện trên tiểu kim đan.

Hỏa là một trong những thuộc tính chính của Tống Thư Hàng, cũng là thuộc tính mà Tống Thư Hàng tiếp xúc nhiều nhất trên con đời tu luyện.

Chẳng hạn như Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Chẳng hạn như Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Chẳng hạn như hình thái thứ hai của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú 'Tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng'.

"Sau đó thì sao? Sau ngọn lửa... là cái gì đây?"

Tống Thư Hàng khẽ chau mày.

Sau ngọn lửa, thứ hắn có thể nghĩ tới chính là đao ý khôi giáp, các loại thối thể kim cương thân, thánh thành không bao giờ thất thủ.

Hay là vẽ thánh thành đại diện cho phòng ngự cực hạn lên trên tiểu kim đan?

Tâm niệm vừa động, ngón tay của Tống Thư Hàng lại di động.

Chẳng mấy chốc kết cấu phức tạp của thánh thành không bao giờ thất thủ đã xuất hiện trên kim đan.

Nhưng dù đã vẽ ra thánh thành, không gian trên tiểu kim đan mới bị dùng chưa đến một phần mười.

Chương 1419: Nhìn Đi, Vẫn Là... Thánh Thành Không Bao Giờ Thất Thủ!

Hình thái thứ nhất của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú - Thánh thành không bao giờ thất thủ rất lớn cũng rất phức tạp. Nhìn kỹ có thể thấy được ba mươi ba bộ phận đều có phong cách khác nhau, trên thánh thành còn khắc đầy các loại minh văn.

Hơn nữa bên ngoài thánh thành còn có một chiếc chiến xa Hà Long Thần Hành và chàng giác Dã Trư Bá Dã. Ngọn lửa sống động như thật vẽ lúc đầu thì treo trên thanh đao của người đàn ông mặc khôi giáp đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Cực ngầu!

Tống Thư Hàng cứ tưởng hình vẽ phức tạp thế này ít nhất cũng chiếm được một nửa diện tích trên tiểu kim đan. Không ngờ khi nhìn lại mới phát hiện, hình vẽ thánh thành không bao giờ thất thủ phức tạp như vậy lại chỉ chiếm một phần mười diện tích.

Khó rồi đây.

“Như vậy cũng có nghĩa là ít nhất ta phải vẽ thêm chín tòa thánh thành không bao giờ thất thủ phức tạp như thế này, khổng lồ như thế này nữa mới lấp đầy được bề mặt của tiểu kim đan à?”

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nghĩ.

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng chỉ có vẽ Thiên Đình viễn cổ mới tận dụng hết diện tích trên bề mặt tiểu kim đan.

Nhưng hắn không cam lòng...

Nếu bây giờ vẽ hình Thiên Đình viễn cổ, cứ có cảm giác bản thân đã thua tiểu kim đan.

Ẩn sâu trong con người Tống Thư Hàng là một tính cách không chịu thua.

Không dễ dàng từ bỏ!

Ta vẫn có thể cứu vãn tình thế... không đúng, là vẫn có thể cố gắng thêm một chút.

“Nhớ kỹ lại những trải nghiệm của ta, quá khứ của ta... nhất định còn có thể vẽ ra thứ khác. Ngoài thuộc tính hỏa, ta còn có thuộc tính lôi. Từ trước đến giờ, ta đã tiếp xúc hay trải qua những sự vật gì liên quan đến thuộc tính lôi?”

Tống Thư Hàng nhớ lại.

À, hắn biết Chưởng Tâm Lôi, thuật nạp điện, còn có Lôi Pháp trong Thiên Sư Chính Pháp học được sau này nhưng vẫn chưa có cơ hội sử dụng.

Ngoại trừ ba loại pháp thuật này, cách thức công kích của hắn chẳng liên quan gì đến thuộc tính lôi.

Đúng là lãng phí thuộc tính công kích cực mạnh này.

Nếu tu luyện giả khác có song thuộc tính lôi hỏa giống hắn, trước Linh Hoàng ngũ phẩm, chắc chắn đã sáng tạo ra được rất nhiều võ kỹ đặc biệt thuộc về riêng mình rồi.

Thiên lôi câu động địa hỏa, khi hai loại thuộc tính này kết hợp với nhau, uy lực sinh ra tuyệt đối sẽ không đơn giản như 1 + 1.

“Mặc dù Chưởng Tâm Lôi và nạp điện thuật rất gà nhưng chúng là thứ có liên quan đến thuộc tính lôi mà ta sử dụng rất nhiều từ lúc tu luyện tới này.”

Tống Thư Hàng nghĩ.

Thiên kiếp!

Đủ loại đủ kiểu thiên kiếp!

Thiên kiếp nhị tấn tam của Tống Thư Hàng là thiên kiếp gồm mười một đợt nghìn năm khó gặp, sấm sét nổ vang, vừa sáng chói vừa dữ dội.

Thiên kiếp tam tấn tứ của Tống Thư Hàng là thiên kiếp 5 + 1 chưa từng có trong lịch sử, gộp lại chính là thiên kiếp cấp Huyền Thánh bát phẩm. Mùi vị của thiên lôi kia đúng là... ‘sảng khoái’ đến mức không cách nào hình dung được.

Thiên kiếp tứ tấn ngũ của Tống Thư Hàng là thể dung hợp giữa ma kiếp Cửu U với thiên kiếp, ma kiếp và thiên kiếp bắt tay hợp tác với nhau, đúng là không cho người ta con đường sống mà.

Mặc dù trong mấy loại thiên kiếp này cũng ẩn chứa kiếp nạn mang các thuộc tính khác là hỏa, thổ, kim, thủy, băng, tâm ma, thế nhưng thiên lôi mãi mãi là tiên phong là nòng cốt của thiên kiếp.

Sau khi nhớ lại ba loại thiên kiếp mà bản thân đã từng độ, sắc mặt Tống Thư Hàng trắng bệch.

“Đến giờ mà ta vẫn không mắc chứng sợ hãi thiên kiếp, đúng là kỳ tích.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Nhưng may là sau lần hồi tưởng này, linh cảm bùng nổ, cảm hứng sáng tác tuôn trào.

Hắn lại bắt đầu khắc họa trên tiểu kim đan.

Từng tia chớp gấp khúc, thiên lôi với đủ hình dạng khác nhau được lấy ra từ trong ký ức của Tống Thư Hàng, xuất hiện ở vùng trời bên trên thánh thành không bao giờ thất thủ.

Thiên kiếp mười một đợt chưa từng có trong lịch sử.

Lôi hải của Huyền Thánh kiếp .

Ma lôi hắc ám của Huyền Ma kiếp.

Tống Thư Hàng mải mê vẽ, linh cảm cứ tuôn trào không ngừng, đủ kiểu tia chớp dần hiện ra dưới ngón tay của hắn. Thiên kiếp hình thái lôi cầu, thiên kiếp hình thái lôi long, thiên kiếp kiếp hình thái lôi vũ...

Cả tòa thánh thành không bao giờ thất thủ đều bị sấm sét của thiên kiếp bao vây, thoáng chốc bầu không khí trong hình vẽ trên tiểu kim đan đã trở nên căng thẳng. Mà trên người người đàn ông đại diện cho Tống Thư Hàng đang đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hành ở phía trước thánh thành lại toát ra hơi thở đau buồn.

“Tự dưng cảm thấy vẽ kiểu này cứ như đang hành hạ chính mình ấy.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đã biết rõ người đàn ông đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hàng là mình, vậy mà còn vẽ lôi kiếp đánh chính mình, đúng là tự ngược mà. Nhưng khi Tống Thư Hàng vẽ vô số lôi điện thiên kiếp lên trên bầu trời thánh thành, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác hào hùng khó tả.

Ta đã từng chống lại rất nhiều thiên kiếp như thế đấy!

Sau khi vẽ tất cả thiên kiếp, lôi điện trong ký ức lên trên tiểu kim đan, không gian trên tiểu kim đan lại bị lắp đầy thêm hai phần mười.

Nhiều hình vẽ thiên kiếp như vậy lại chỉ chiếm cứ gấp đôi diện tích so với thánh thành không bao giờ thất thủ.

“Vẫn chưa đủ, còn đến bảy phần trống cần vẽ.”

Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Vẽ gì nữa đây?

Trong cuộc đời tu luyện của hắn, còn có thông tin hay trải nghiệm gì đáng giá để khai thác nữa không nhỉ?

Bất chợt trong đầu hắn lại nhớ tới các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1. Bạch tiền bối, Hoàng Sơn Chân Quân, Hiến Công Cư Sĩ, Tam Lãng tiền bối, Dược Sư tiền bối, Đồng Quái Tiên Sư... cùng với mấy người đồng lứa với hắn là Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Ngư Kiều Kiều.

“Thế nhưng dù có vẽ hết các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ra cũng không lấp đầy được bao nhiêu khoảng trống.”

Tống Thư Hàng ảo não nói.

Mỗi thành viên vẽ ra cũng chỉ lớn bằng người đàn ông đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hành, chỉ là một điểm nhỏ mà thôi.

Quan trọng hơn là nếu có thể, hắn muốn vẽ các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 lên trên kình đan.

Nhóm Cửu Châu số 1 là gốc rễ của hắn!

Là ngọn nguồn giúp hắn bước vào tu chân giới.

Đối với Tống Thư Hàng, nhóm Cửu Châu số 1 có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Những gì quan trọng nhất đương nhiên phải vẽ lên bản mệnh kim đan quan trọng nhất rồi.

Vừa nghĩ đến nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng lại mỉm cười dịu dàng.

Cũng trong lúc đó, hắn đã nghĩ ra được một ý tưởng rất hay.

Nếu trên thế giới này có một việc rất khó giải quyết, hơn nữa thật sự không nghĩ ra cách giải quyết... vậy thì dùng cách đơn giản nhất thô bạo nhất vậy.

Nổ tung! Cách này gần như có thể giải quyết mọi vấn đề trên thế giới này.

Phải làm thế nào để hình thành một vũ trụ mới? Bùm~~

Phải làm thế nào để xử lý một đối tượng xâm nhập cấp thế giới? Bùm~~

Phải làm thế nào để giải quyết tranh chấp giữa hai quốc gia? Bùm~~

Phải làm thế nào để giết chết một kẻ địch mạnh? Bùm~~

Ngươi xem, từ sự kiện cấp vũ trụ đến sự kiện cấp thế giới, rồi đến sự kiện cấp quốc gia, thu nhỏ hơn nữa là đến ân oán cá nhân, không có gì mà một phát 'Bùm~~' không thể giải quyết được.

Mà nếu có... vậy thì chỉ cần dùng 'Bùm ~ Bùm ~' để giải quyết.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay lên, tiếp tục vẽ lên trên tiểu kim đan.

Đầu tiên là một loạt đại bác thiên kiếp, vô số đạn đại bác rơi xuống thánh thành không bao giờ thất thủ, trong hư không ngập tràn đủ loại nổ tung.

Sau đó là tên lửa thiên kiếp, vô số tên lửa thiên kiếp che kín trời, mỗi một quả đều thuộc loại hình khác nhau.

May mà Bạch tiền bối nhất thời nổi hứng cày vô số tên lửa thiên kiếp, bom nguyên tử thiên kiếp, bom nhiệt hạch thiên kiếp.

Hôm nay những thứ này đều trở thành tài liệu thực tế để Tống Thư Hàng nghiên cứu.

Hắn vẽ ra tất cả các loại tên lửa thiên kiếp mà Bạch tiền bối cày được.

Sau tên lửa, cũng không thể thiếu bom nguyên tử thiên kiếp, bom nhiệt hạch thiên kiếp.

Nếu bom nhiệt hạch đã ra sân, vậy đám mây hình nấm cũng không thể vắng mặt được.

Mỗi một đám mây hình nấm đều là nghệ thuật, tràn đầy mỹ học bạo lực. Do loại hình khác nhau nên hình thái, kích thước, uy lực của mỗi đám mây hình nấm đều có điểm khác nhau.

Long trời lở đất, phiên giang đảo hải...

Mưa bom bão đạn hiện đầy trên bề mặt kim đan. Vô số vụ nổ tập trung vào thánh thành không bao giờ thất thủ do pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hợp thành.

Khắp nơi đều là vũ khí, khắp nơi đều là bom đạn nổ tung, đồ án kim đan của Tống Thư Hàng đã biến thành một bức vẽ về cảnh chiến tranh.

Chỉ nhìn hình vẽ trên kim đan, bên tai dường như vang lên vô số tiếng 'ầm ầm~~' long trời lỡ đất, một loại cảm giác thế giới đã đến ngày tận thế bỗng ấp đến.

Khi bức họa này sắp hoàn thành, trong lòng Tống Thư Hàng chợt hiện lên một cái tên.

Một cái tên độc quyền chỉ thuộc về bức họa này.

[Vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ]

Cho dù phải đối mặt với công kích giống như tận thể, đủ sức hủy diệt cả thế giới thì thánh thành cũng sẽ không sụp đổ, không thất thủ. Nó vẫn là thánh thành phòng ngự mạnh nhất, không bao giờ thất thủ.

"Vẫn chưa xong, còn một khoảng trống cuối cùng."

Cánh tay của Tống Thư Hàng đang run rẩy.

Nổ tung, tên lửa thiên kiếp, bom nguyên tử thiên kiếp, một loạt hình ảnh này hắn đã hoàn thành liền một mạch không ngơi tay.

Tinh thần cực kỳ mệt mỏi, đã đến điểm giới hạn, hắn có thể cảm ứng được linh lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao đến cực hạn.

Phải biết hắn có đến hai viên kim đan. Hơn nữa hắn mới vừa nuốt vào viên đan dược đậu phộng ngào đường do Bạch tiền bối two đưa cho, linh lực trong cơ thể đang ở trạng thái bùng nổ. Trong thời gian dược hiệu vẫn còn tác dụng, linh lực của hắn sẽ hồi mãi không ngừng.

Nếu chỉ xét riêng về 'lượng' linh lực, bây giờ linh lực trong người hắn đã hoàn toàn vượt qua Thiên Đế trong nhập mộng.

Nhưng lúc này, linh lực trong cơ thể hắn đã sắp khô kiệt.

Nói cách khác, bức 'vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ' do hắn vẽ ra này còn phức tạp hơn bức 'Thiên Đình' của Thiên Đế.

“Cuối cùng, quả nhiên ta vẫn muốn vẽ hình này lên.”

Ở khoảng trống cuối cùng trên kim đan, Tống Thư Hàng vẽ ra một phần tư con mắt.

Đây là con mắt của tên hành tinh mọc mắt kia.

Tống Thư Hàng không vẽ toàn bộ hành tinh mọc mắt, thậm chí ngay cả con mắt mang tính biểu tượng cũng chỉ vẽ chừng một phần tư.

Nhưng bấy nhiêu đã đủ rồi.

Tính đến thời điểm hiện tại, công kích của hành tinh mọc mắt là công kích mạnh nhất bên phe địch mà Tống Thư Hàng đích thân thể nghiệm qua.

“Chút linh lực cuối cùng.”

Tống Thư Hàng đưa tay vẽ một đường lên trên bức họa.

Một đường này trở thành công kích thánh quang âm lãnh do một phần tư con mắt kia bắn ra.

Không khéo là lúc luồng ánh sáng này kéo dài đến cuối, trùng hợp đối diện với người đàn ông mặc khôi giáp đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Mà lúc Tống Thư Hàng vẽ người đàn ông mặc khôi giáp, đầu hắn lại hơi ngẩng lên.

Lúc này đây, ánh mắt của người đàn ông đứng trước thánh thành như xuyên thấu qua vô số lửa đạn, vô số công kích hủy diệt, nhìn thẳng vào một phần tư con mắt kia.

Cảnh tượng này làm gợi lên cảm giác vận mệnh xoay vần, song vương đối đầu.

“Vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ!”

Một giọt linh lực cuối cùng trong cơ thể Tống Thư Hàng bị rút cạn, tinh thần lực cũng tiêu hao sạch.

Chỉ cần chủ nhân vẫn còn, thánh thành sẽ không bao giờ sụp đổ.

Dù sao... chủ nhân đáng thương đã bị thánh thành ném ở bên ngoài, nghĩ đến lại thấy chua xót.

Chương 1420: Thực Tiên Yến Khai Tiệc, Ánh Sáng Giám Định!

Pháp khí hãm hại chủ nhân thế này cũng chỉ có mỗi nhà hắn có thôi.

Tống Thư Hàng nhếch môi mỉm cười, mặt đầy thỏa mãn mất đi ý thức.

Cũng trong lúc đó, viên tiểu kim đan trong cơ thể hắn phát sinh biến hóa.

Tiểu kim đan bắt đầu thu nhỏ lại, càng ngày càng nhỏ nhưng cũng càng ngày càng tròn trịa sáng bóng.

Thật ra quá trình khắc họa đồ án kim đan chính là quá trình cường hóa kim đan. Sau khi quá trình khắc họa đồ án kim đan kết thúc, kim đan của tu sĩ sẽ càng ngày càng nhỏ nhưng cũng càng tròn trịa sáng bóng. Mà sau khi đồ án trên kim đan hoàn thiện, màu sắc của kim đan sẽ chuyển từ màu vàng lúc đầu sang màu vàng tím.

Đây chính là kim đan đệ nhị cảnh ‘tử kim đan’ của Linh Hoàng ngũ phẩm.

Mà bước cuối cùng trong cảnh giới tử kim đan chính là vẽ nét cuối cùng lên trên diễn đồ kim đan. Sau khi vẽ ra nét điểm nhãn cho rồng, tử kim đan sẽ lột xác lần nữa, hóa thành ‘lưu ly kim đan’.

Lưu ly kim đan là cảnh giới kim đan cuối cùng, cũng là thời kỳ quá độ trùng kích Chân Quân lục phẩm. Sau khi tiến vào cảnh giới lưu ly kim đan phải chuẩn bị trận pháp độ kiếp. Tiếp đó chỉ cần chờ thời cơ đến là có thể độ kiếp, trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Tiểu kim đan của Tống Thư Hàng càng ngày càng ngưng thực, càng ngày càng tròn trịa sáng bóng, thoáng chốc đã đạt tới cực hạn.

Màu sắc của kim đan cũng chuyển từ màu vàng lúc đầu sang màu tử kim.

Nhưng sau khi biến thành màu tử kim, tiểu kim đan lại không biến hóa tiếp nữa.

Nó không chuyển hóa thành 'lưu ly kim đan'.

Điều này đồng nghĩa với việc... bức tranh 'vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ' mà Tống Thư Hàng vẽ lên trên tiểu kim đan vẫn còn thiếu một nét cuối cùng.

Nét điểm nhãn vẫn chưa hoàn thành.

Rốt cuộc một nét kia ở đâu? Ở vị trí nào?

Là ở trên thánh thành? Ở trong bom đạn nổ tung đầy trời? Hay là ở trong con mắt xuất hiện cuối cùng?

Điều này cần Tống Thư Hàng tự lĩnh ngộ, tự tìm hiểu, tự suy tư.

Nét điểm mắt cuối cùng này cần cơ duyên.

Có lúc duyên phận vừa đến, một chút lĩnh ngộ hiện ra, tu sĩ lập tức tìm được vị trí cần vẽ nét điểm mắt. Một nét hạ xuống, diễn đồ kim đan có thể sống lại!

Diễn đồ kim đan đã hoàn thành nét vẽ cuối cùng và diễn đồ kim đan còn thiếu nét cuối cùng là hai tồn tại ở hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau.

Tiểu kim đan không diễn hóa luôn thành 'lưu ly kim đan', chỉ có thể nói thời cơ của Tống Thư Hàng vẫn chưa tới.

Huống chi kim đan bản mệnh của Tống Thư Hàng là kình đan, mà bây giờ diễn đồ kim đan trên kình đan còn chưa vẽ nét nào.

...

Lúc này, bên trong bí cảnh Thực Tiên yến.

Bản thể của Tống Thư Hàng đang nằm bên trong lồng của bảo đao Bá Toái.

Bạch tiền bối đứng bên cạnh, tò mò quan sát những biến hóa xảy ra trên thân thể hắn.

Lúc Tống Thư Hàng bắt đầu khắc họa diễn đồ kim đan, phân thân của hắn bị tự động giải trừ, bởi vì hắn không có dư năng lượng để duy trì sự tồn tại của phân thân.

Sau đó Yêu Mộng Chân Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân ở cạnh Bạch tiền bối cũng tò mò ngồi xổm xuống quan sát Tống Thư Hàng.

“Kỳ lạ, đây là Bá Tống Huyền Thánh ư? Sao lại đen thế này? Mặc dù không có nhiều ấn tượng về Bá Tống Huyền Thánh nhưng ta có cảm giác hắn không phải người da đen mới đúng.”

Yêu Mộng Thánh Quân lên tiếng.

“Kỳ lạ, loại dao động năng lượng này hình như là đang khắc họa diễn đồ kim đan thì phải? Tại sao Bá Tống Huyền Thánh lại khắc họa diễn đồ kim đan vào lúc này?”

Trên mặt Đông Qua Thánh Quân hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hắn không thể hiểu được tình trạng hiện giờ của Tống Thư Hàng. Hắn rất muốn dùng năng lượng kiểm tra tình trạng thân thể của Bá Tống Huyền Thánh nhưng Bạch Thánh vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ, không cho lực lượng của bọn họ đến gần Bá Tống Huyền Thánh.

Thế nên bọn họ chỉ có thể ngồi xổm một bên xem biến hóa của Bá Tống Huyền Thánh.

“Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đang tu luyện bí pháp đặc biệt gì đó? Ta thấy vị trí kim đan không đúng lắm.”

Thanh Loan Thánh Quân nói.

Yêu Mộng Chân Quân:

“Từ dao động năng lượng trong lúc khắc họa diễn đồ kim đan cho thấy, vị trí của viên kim đan này không ở trong đan điền bản mệnh mà là ở trong Long Vĩ đan điền. Phải chăng Bá Tống Huyền Thánh đang sáng tạo kỳ công?”

“Có phải chúng ta nên tránh mặt đi không?”

Đông Qua Thánh Quân hỏi với giọng điệu nghiêm túc.

Công pháp, kỳ công là vốn tu luyện, là vật vô cùng riêng tư của mỗi tu sĩ, không nên để tu sĩ khác nhìn thấy.

“Không cần tránh đâu.”

Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Dù sao lát nữa mọi người cũng sẽ quên mất, có tránh đi hay không cũng như nhau thôi.

Nhưng vì không muốn quá trình khắc họa diễn đồ kim đan của Tống Thư Hàng bị quấy rầy, Bạch tiền bối mới ra tay bảo vệ Tống Thư Hàng, không cho ba vị Huyền Thánh khác quấy rầy hắn vẽ đồ án kim đan.

Mãi đến khi linh lực, tinh thần lực trong cơ thể Tống Thư Hàng hoàn toàn khô kiệt, Bạch tiền bối mới gật đầu, giải trừ lệnh bảo vệ Tống Thư Hàng.

Nhưng đúng lúc này, lượng lớn tà năng Cửu U từ trong cơ thể Tống Thư Hàng tràn ra ngoài.

Đây là một trong những di chứng sau khi dùng đan dược đậu phộng ngào đường mà Bạch tiền bối two cho hắn.

Ngoài di chứng làn da biến thành màu đen ngay sau khi ăn, còn một di chứng khác là... khi dược hiệu hết tác dụng, trong cơ thể sẽ tràn ra lượng lớn tà năng Cửu U, hiệu quả của viên đậu phộng ngào đường kia cực mạnh.

“Khoan đã, cảm giác này... Bá Tống Huyền Thánh bị tà năng Cửu U lây nhiễm rồi!”

Thanh Loan Thánh Quân chau mày nói.

Hiện tại thú giới bọn họ đang bị tà năng Cửu U lây lan tàn phá.

Mà trạng thái bây giờ của Bá Tống Huyền Thánh rất giống trạng thái của những thú tu vô tình ăn phải đan dược tà năng Cửu U, sau khi linh lực trong cơ thể bùng nổ lại bắt đầu Cửu U hóa.

Thật ra nhóm đan dược thần kỳ ‘ăn vào sẽ khiến linh lực bùng nổ, bùng nổ xong sẽ Cửu U hóa’ xuất hiện ở thú giới chính là sản phẩm do cầu kim loại thể lỏng Cửu U bắt chước theo đậu phộng ngào đường của Bạch two chế tạo ra.

Nguyên lý là giống nhau, chẳng qua mùi vị không ngon bằng.

Thế nên Thanh Loan Thánh Quân vừa nhìn đã nhận ra ngay.

“Sao Bá Tống Huyền Thánh lại bị tà năng Cửu U lây nhiễm chứ? Sao lại như vậy được?”

Thanh Loan Thánh Quân bắt đầu lo lắng.

Lần này cô đến trái đất, một là vì tham dự Thực Tiên yến nhưng mục đích quan trọng nhất là tiếp xúc với Bá Tống Huyền

Thánh, học hỏi cách ‘hạn chế tà năng Cửu U lây nhiễm’ từ hắn.

Vậy mà bây giờ bản thân Bá Tống Huyền Thánh cũng bị tà năng Cửu U lây nhiễm, thế này thì phải làm sao đây?

Trong lúc Thanh Loan Thánh Quân còn đang hoang mang, mỹ nhân rắn công đức trên người Tống Thư Hàng bỗng hiện lên.

Trên tay mỹ nhân rắn đang nâng một búp sen, sau đó cô nhẹ nhàng đặt nó lên ngực Tống Thư Hàng.

Hoa sen nở rộ~

Cùng lúc đó, tà năng Cửu U trên người Bá Tống Huyền Thánh không ngừng bị hút đi, thoáng chốc đã biến mất.

Thật ra đóa hoa sen này chính là hình chiếu hoa sen do thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng chiếu ra.

Sau khi tà năng Cửu U bị hấp thu sạch, mỹ nhân rắn công đức lại cầm hoa sen trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Trước khi trở về, cô còn nhìn ra sau lưng Tống Thư Hàng với ánh mắt âm trầm.

Ở nơi đó, Tạo Hóa Tiên Tử đang ngẩng đầu nhìn trời.

Cảm ứng được ánh mắt của mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử xoay đầu lại:

“Ô? A a a a?”

Bốn tiếng hét thảm thiết kinh điển được Tạo Hóa Tiên Tử phát ra bằng cách hát.

Tiếng hát rất êm tai.

Mỹ nhân rắn công đức làm ra động tác chun mũi trông rất đáng yêu, sau đó cô cầm hoa sen chui vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, không chịu đi ra nữa.

Cô cảm thấy có lẽ mình phải bế quan một đoạn thời gian để nâng cao bản thân.

Nâng cao bản thân toàn diện!

× × × × × × × × × ×

9 giờ tối ngày 6 tháng 10 năm 2019.

Ngày càng có nhiều khách mời tham dự Thực Tiên yến đến.

Thất Tu Thánh Quân (xịn), Thất Sinh Phù Thánh Quân (dởm) cùng với không ít cường giả Huyền Thánh lần lượt ra sân.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng đã đến đông đủ trước 9 giờ.

Bạch tiền bối xuất quan, mọi người có thể an tâm đến tham dự Thực Tiên yến.

“Tống tiền bối vẫn chưa tỉnh ư?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Năng lượng của hắn tiêu hao khá lớn, ta đã cho hắn ăn đan dược khôi phục linh lực rồi. Yên tâm đi, đảm bảo hắn sẽ tỉnh lại trước khi Thực Tiên yến bắt đầu.”

Tô thị A Thất lật tay lại, nhìn dòng chữ ‘Tô thị A...’ trong lòng bàn tay.

Hắn nhớ mình đã ghi lại tên của vị hậu bối mà hắn quên mất vào lòng bàn tay, nhưng chẳng biết lúc nào lòng bàn tay hắn đổ mồ hôi, phần sau không còn thấy rõ nữa.

“Vị hậu bối mà ta quên mất tên là gì nhỉ? Trước đó Bá Tống Huyền Thánh nói sẽ dẫn ta đi gặp con bé nhưng bây giờ hắn lại hôn mê mất .”

Tô thị A Thất ảo não nói.

Nói xong hắn lại nhìn về phía Vũ Nhu Tử, sau đó hai mắt đột nhiên sáng lên:

“Ôn Nhu tiên tử, ngươi có phải là hậu bối đáng yêu kia của ta không?”

“Không phải đâu, A Thất tiền bối.”

Vũ Nhu Tử lưu loát trả lời. Cùng một câu này, cô đã trả lời Tô thị A Thất tiền bối rất nhiều lần.

Nhưng Vũ Nhu Tử không hề chán ghét hay tức giận, trái lại cô cảm thấy trạng thái tiểu trong suốt này rất vui.

Mỗi lần Tô thị A Thất tiền bối đổi đạo hiệu gọi cô, cô cảm thấy rất thú vị.

“Cũng đúng, dù sao Ôn Nhu tiên tử không phải kiểu người đáng yêu. Ta nhớ mang máng hậu bối của ta hẳn là một tiểu cô nương rất đáng yêu.”

Tô thị A Thất gãi đầu nói.

“Xin lỗi vì ta không phải kiểu người đáng yêu.”

Vũ Nhu Tử le lưỡi nói:

“A Thất tiền bối, thật ra ta có một bí mật muốn nói cho ngài biết.”

Tô thị A Thất:

“Mời Ôn Nhu tiên tử nói.”

Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói:

“A Thất tiền bối, thật ra ta là em gái của ngài.”

Vai vế của Linh Điệp Tôn Giả lớn hơn mấy người cùng thế hệ với A Thất, vậy nên nếu nói về thân phận, Vũ Nhu Tử và A Thất là đồng lứa. Cô tự nhận là em gái cũng không vấn đề gì.

Bạch tiền bối:

“...”

Tô thị A Thất sững sốt:

“Ơ?”

Nhưng ngay sau đó, trên môi Tô thị A Thất lại lộ ra nụ cười hiền lành:

“Em gái của ta quả nhiên cũng rất đáng yêu.”

Vũ Nhu Tử gật đầu:

“Ừ ừ, rất đáng yêu.”

Quả nhiên là vậy. Đối với Tô thị A Thất tiền bối, chỉ cần là hậu bối hoặc là em gái của hắn thì đều đáng yêu hết.

...

0 giờ rạng sáng ngày 7 tháng 10 năm 2019.

Tống Thư Hàng bỗng mở mắt ra:

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Thư Hàng ngươi ngủ thẳng một giấc từ hôm qua đến giờ.”

Tiếng của Bạch tiền bối ở phía dưới vang lên.

Tống Thư Hàng:

“???”

Hắn nhìn quanh, phát hiện mình đang ở trên bảo đao Bá Toái, bị treo trên một cây cột.

Ở bên dưới, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 ngồi đầy mấy bàn lớn, mà mấy bàn này lại xếp xung quanh cây cột.

Tống Thư Hàng:

"…"

"Tốt quá rồi, Tống tiền bối ngươi tỉnh lại vừa đúng lúc, Thực Tiên yến sắp bắt đầu rồi."

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Thực Tiên yến sắp bắt đầu?

May mà tỉnh lại kịp.

Tống Thư Hàng đứng lên, thu hồi bảo đao Bá Toái, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống.

Mà lúc này, ở trung tâm bí cảnh Thực Tiên yến có một cây cột tinh thạch phóng ra ánh sáng, ánh sáng này quét qua toàn bộ bí cảnh.

Cây cột này là một pháp khí giám định tuổi tác.

Thực Tiên yến lần này khác với những lần trước. Lần này không chỉ là một buổi tiệc ăn uống mà còn là một cuộc giao lưu giữa chư thiên vạn giới.

Ánh sáng của cột tinh thạch quét qua, tất cả tu sĩ thấp hơn năm mươi tuổi đều sẽ bị đánh dấu với các loại màu sắc khác nhau.

Còn những tu sĩ cao hơn năm mươi tuổi sẽ không bị đánh dấu. Tất cả tu sĩ tham dự Thực Tiên yến có độ tuổi cao hơn năm mươi đều là cường giả từ Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên.

Chỉ lát sau, cột sáng tinh thạch đã quét đến bàn Tống Thư Hàng đang ngồi.

Chương 1421: Tại hạ Bá Tống, năm nay 18 tuổi, xin được chỉ giáo nhiều hơn!

Một bàn Thực Tiên yến dành cho mười người, bàn của Tống Thư Hàng mới có tám.

Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Diệt Phượng Công Tử và Vô Danh Cư Sĩ.

Đậu Đậu không ngồi cùng Hoàng Sơn Chân Quân mà chạy sang bàn bên cạnh ngồi với Đông Phương Lục Tiên Tử.

Chỗ của Tống Thư Hàng ở giữa Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử.

Sau khi hắn ngồi xuống thì bên cạnh vẫn còn một ghế trống.

Khi cột sáng tinh thạch chiếu tới, hắn sửng sốt hỏi: “Cái gì thế?”

Vì vừa mới tỉnh lại khỏi cơn hôn mê nên bây giờ vẫn còn hơi đơ đơ.

Vũ Nhu Tử cười hì hì mà nói: “Đây chính là pháp khí giám định tuổi tác do một vị đại năng của Tinh giới cung cấp đấy, giám định tuổi của người dưới 50 siêu chuẩn luôn!”

Bắc Hà Tán Nhân giới thiệu tiếp: “Ánh sáng giám định sẽ huyễn hóa thành mấy màu khác nhau. Màu đỏ tía là từ 50 tuổi trở lên… cả đám già đầu bọn ta đều bị chia vào màu này, bởi vì bình thường thì tuổi tác của mấy người ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm đều tính bằng trăm năm cả. Pháp khí này chủ yếu dùng để giám định các thiên tài trẻ tuổi từ ‘năm mươi trở xuống’ thôi. Màu vàng kim là từ 41 đến 50 tuổi. Xanh da trời là từ 31 đến 40, màu tím là từ 21 đến 30 tuổi. Cuối cùng, màu đen là nhân vật thiên tài từ 20 đổ xuống. Màu đen lại chia thành đen nhạt, đen bình thường và đen tỏa sáng, tương ứng với nhỏ hơn hoặc bằng 10 tuổi, hơn 11 tuổi và hơn 15 tuổi.”

“Ta không thích cái pháp khí này.” Lệ Chi Tiên Tử thở dài nói: “Tuổi tác của phụ nữ là bí mật đấy.”

“Tu sĩ chúng ta không câu nệ tiểu tiết. Đối với chúng ta thì tuổi tác đâu có nghĩa lý gì. Với lại, kiểu gì thì trên 50 tuổi cũng là màu đỏ tía, có ai đoán được tuổi ai đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Chú già Tam Lãng, ngươi giỏi lắm.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Diệt Phượng Công Tử xua tay với Cuồng Đao Tam Lãng: “Tam Lãng huynh, ngươi ngây thơ quá đấy. Đối với phụ nữ thì chỉ cần quá ba mươi thôi đã là bí mật rồi.”

“20, sau khi qua 20 tuổi thì ta không muốn nói đến tuổi tác với người khác nữa!” Tiếng của Đông Phương Lục Tiên Tử từ bàn bên cạnh vọng sang.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Tuổi thọ của tu sĩ rất dài, Linh Hoàng ngũ phẩm kém cỏi nhất cũng có thể sống đến trên ngàn năm. Nếu quy đổi theo tỷ lệ thì 20 tuổi chẳng qua chỉ là đứa nhóc lên 2 thôi mà.

“A đúng rồi!” Tống Thư Hàng nhìn thấy bên cạnh mình còn một ghế trống, bèn đưa Tô Thị A Thập Lục từ thế giới hạch tâm ra.

Tô Thị A Thập Lục cũng có thiệp mời Thực Tiên yến, vị trí này vốn là dành cho cô nàng.

Nhưng khi ra đến bên ngoài, Tô Thị A Thập Lục vẫn không tỉnh.

Bạch long tỷ tỷ nhẹ nhàng cuốn quanh Tô Thị A Thập Lục, chỉnh tư thế cho cô thành gục đầu lên bàn mà ngủ.

“Tính thời gian thì Thập Lục phải tỉnh rồi chứ nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu: “Bây giờ cô ấy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, nhưng cũng có thể tiếp tục ngủ say.”

“Có lẽ mùi thơm của Thực Tiên yến sẽ đánh thức cô ấy đấy.” Vũ Nhu Tử cười nói.

Bắc Hà Tán Nhân mở quyển sổ nhỏ ra nhìn một chút rồi gật đầu nghĩ thầm: “Phi Thăng Tiên Tử bên cạnh là người của Linh Điệp đảo, thế thì chắc vị tiên tử có sừng rồng này là hậu bối nhà A Thất rồi nhỉ?”

Theo trí nhớ của hắn thì trong bàn này chỉ có hai người bọn họ là dưới 50 tuổi thôi.

Hai thiếu nữ đều là thiên tài đạt cảnh giới tứ phẩm khi còn rất trẻ, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước mà, áp lực của đám “sóng trước” như bọn họ nặng nề quá đi.

Cột sáng tinh thạch chiếu qua từng người một.

Trên người năm vị tiền bối Hoàng Sơn tiền bối, Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng và Diệt Phượng Công Tử lần lượt sáng lên màu đỏ tía.

Tiếp theo là Vô Danh Cư Sĩ, màu sắc trên người vị này thay đổi xoành xoạch như thể không sao xác định nổi tuổi tác của hắn. Màu đỏ tía phải mãi một hồi lâu sau mới hiện lên.

Khi chiếu đến Bạch tiền bối thì trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một vầng cầu vồng rực rỡ.

Bạch tiền bối thò tay chọc chọc cầu vồng trên đầu mấy lần, nó mới chịu biến thành sắc đỏ.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Cột sáng tinh thạch tiếp tục di chuyển, chiếu lên người Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Trên cả hai người đều hiện màu tím nhạt.

Nghĩa là họ đang ở độ tuổi từ 21 đến 30.

“Xem ra pháp khí giám định tuổi tác này bắt đầu tính từ lúc ra đời.” Vũ Nhu Tử cười khúc khích mà nói.

Tính từ lúc sinh ra thì Vũ Nhu Tử 25 tuổi, nhưng tình huống của cô hơi đặc biệt, bởi vì mẹ cô mang thai cô trong một quãng thời gian rất dài! Linh Điệp Tôn Giả cha cô và mẹ cô đều là nhân tộc chính tông, thời gian mang thai dài như vậy có liên quan tới công pháp mà mẹ cô tu luyện.

Tô Thị A Thập Lục lớn hơn Vũ Nhu Tử một chút nhưng cũng chẳng đáng là bao.

“Đều đang ở quãng 21-30 tuổi kìa, xem ra lần này nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta nổi tiếng rồi!” Cuồng Đao Tam Lãng cười nói.

Đạt cảnh giới tứ phẩm khi chưa đầy 30 tuổi thì đúng là nhân vật xuất sắc trong số các thiên tài rồi, trong Thực Tiên yến lần này chẳng mấy ai sánh bằng hai cô nàng ấy đâu.

Cuối cùng, cột sáng tinh thạch chiếu vào Tống Thư Hàng.

“Ủa? Màu đâu?” Bắc Hà Tán Nhân hoài nghi hỏi.

Trên đầu Bá Tống Huyền Thánh chẳng có màu gì cả.

“Màu đen.” Lúc này, Bạch tiền bối bên cạnh chỉ vào màu đen lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng mà nói: “Các ngươi nhìn kĩ đi, màu đen đây này. Chẳng qua bây giờ Thư Hàng đen quá, màu đen tỏa sáng cũng không sánh nổi da của hắn nên mọi người mới không thấy đấy thôi.”

“Dược hiệu của ta vẫn chưa tan sao?” Tống Thư Hàng cười đắng ngắt.

“Thì ra là thế, không ngờ trên thế giới này còn có màu đen hơn cả đen tỏa sáng.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả.

Nhưng mới cười được nửa tràng thì hắn đớ người ra.

Tiếng cười ngưng bặt.

Hắn ngơ ngác nhìn lên đỉnh đầu Tống Thư Hàng… màu đen kia mới chói mắt làm sao!

Sao rõ ràng là màu đen mà lại chói mắt thế nhỉ?

Không chỉ có Cuồng Đao Tam Lãng, mà cơ hồ tất cả mọi người đang tham gia Thực Tiên yến đều đổ dồn ánh mắt lên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Thực sự là màu đen à?

Nhiều người phải đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn kĩ lại… vẫn đen sì, không sai!

Đậu má, đừng nói là Bá Tống Huyền Thánh năm nay mới tầm 20 thôi nhé?!

“Cột sáng tinh thạch kia bị hỏng à?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Đen tỏa sáng, tương ứng với từ 15 đến 20 tuổi.

Bá Tống Huyền Thánh không thể chưa tới 21 tuổi được!

Tống Thư Hàng mỉm cười, đứng lên, chắp tay hành lễ với tất cả bà con đạo hữu trong Thực Tiên yến.

Đúng lúc ấy, Thánh Ma song ấn cũng hiện lên sau lưng hắn. Trong những trường hợp chính thức như thế này, chúng nó sẽ chủ động buff hiệu ứng để tăng cảm giác tồn tại và khí thế cho chủ nhân mình.

Vũ Nhu Tử nói thầm với Tống Thư Hàng: “Hì hì, Tống tiền bối ơi, trông ngươi ngầu quá đi mất. Lúc ta nhìn thấy ngươi chắp tay hành lễ thì trong đầu bật ra câu thoại này nè: ‘Tại hạ Bá Tống, năm nay 18 tuổi, xin được chỉ giáo nhiều hơn. Nếu có chỗ nào đắc tội, các ngươi dám đánh ta không?”

Tống Thư Hàng: “…”

Lời thoại xàm xí gì thế này?

Trong lúc hắn đọc thầm câu thoại này theo bản năng thì song ấn đằng sau lại chủ động buff hiệu ứng.

Bá Tống thánh ấn phát ra một giọng nói uy nghiêm: “Tại hạ Bá Tống, năm nay 18 tuổi, xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Bá Nho ma ấn cũng thì phát ra giọng nói tự mang hiệu quả kinh dị: “Nếu có chỗ nào đắc tội, các ngươi dám đánh ta không?”

Tất cả mọi người trong Thực Tiên yến đều ngu mặt ra.

Tống Thư Hàng: “…”

Lúc này hắn chỉ muốn đào cái hố dưới đất rồi đem Thánh Ma song ấn ra chôn sống!

Thốt ra mấy câu thiểu năng như thế, hắn cảm thấy hôm nay mình tiêu rồi!

Vũ Nhu Tử mở to mắt: “Tống tiền bối ơi, là lỗi của ta sao?”

Cô chỉ muốn đùa một câu để khuấy động bầu không khí, mà cũng chỉ nói thầm với Tống tiền bối thôi, ai ngờ Thánh Ma song ấn lại khuếch đại ra thế chứ.

“Cột sáng tinh thạch bị hư thật sao?” Một vị trưởng lão trong Nam Phương Trường Sinh kiếm tông phụ trách Thực Tiên yến lần này vội vàng đứng lên, đi về phía cột sáng tinh thạch, xem có phải pháp khí này có vấn đề gì không.

Cùng lúc đó thì các tu sĩ từ 15 đến 20 tuổi trong Thực Tiên yến bỗng run bắn lên một cái.

Nếu kết quả đúng như cột sáng tinh thạch giám định ra thì chẳng phải bọn họ đang đối đầu trực diện với Bá Tống Huyền Thánh hay sao?

Bá Tống Huyền Thánh chỉ dùng một ngón tay là đủ để nghiền chết họ rồi!

Huống hồ ai mà dám đấu với Bá Tống Huyền Thánh cơ chứ? Mấy người không biết chỉ trong vài ngày gần đây mà thuốc tránh thai của chư thiên vạn giới đã bán sạch rồi sao?

Không trêu vào được, không trêu vào được đâu!

Bọn tôi đều đồng ý thừa nhận Bá Tống tiền bối là vương giả của nhóm 20 tuổi mà!

“Cái đồ ranh ma Bá Tống nhà ngươi.” Yêu Mộng Chân Quân che miệng cười khẽ: “Đừng đùa nữa, lũ nhỏ sợ phát khóc rồi kia kìa.”

“Không ngờ tính cách của Bá Tống đạo hữu lại thú vị như vậy, thôi thôi, đừng dọa trẻ con nữa. Lão phu vội vàng chạy từ Tinh Giới về đây là để chiêm ngưỡng phong thái của thiên niên đệ nhất thánh đấy!” Một vị Thánh Quân nổi tiếng cũng bật cười nói theo.

Đông Qua Thánh Quân: “Bá Tống Huyền Thánh, tí nữa trong Thực Tiên yến, chúng ta nhất định phải chiến một trận mới được.”

Thanh Loan Thánh Quân ngắm nhìn Tống Thư Hàng mà đầu cúi gằm xuống, hai gò má lại lẳng lặng hồng lên.

Tất cả Huyền Thánh bát phẩm ở đây đều nghĩ Tống Thư Hàng đang nói đùa với bọn họ.

Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời.

Ta chỉ là một thằng nhóc thôi mà!

Năm nay ta vừa tròn mười tám tuổi, tính cả tuổi mụ mới hai mươi, ta cũng là “nhóc con” mà các ngươi vừa nói đó!

“Hay là nhân lúc ấn tượng của mọi người với mình còn mờ nhạt, mình lẻn luôn vào nhóm 20 tuổi cho rồi?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ở chung với một đám Huyền Thánh bát phẩm, áp lực nặng lắm biết không!

Phải nhờ vào Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hắn mới có thể quần nhau với Huyền Thánh bát phẩm được.

Nhưng chui vào giữa đám 20 tuổi thì hắn sẽ thành bá chủ luôn, chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng rồi!

Lúc này, Bạch tiền bối vỗ nhẹ Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, đầu năm nay nói thật chẳng ai tin cả.” Tống Thư Hàng thở than.

Buồn muốn khóc!

Chỉ có Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử là nhớ hắn, biết số tuổi thực sự của hắn thôi.

“Tính ra bây giờ mà ngươi chui vào nhóm 20 tuổi thì đúng là bắt nạt trẻ con thật.” Bạch tiền bối nói.

Phần lớn nhóm 20 tuổi mới ở cảnh giới nhị phẩm mà thôi.

Một mình Tống Thư Hàng đủ treo cả lũ lên đánh rồi.

Ánh sáng cột sáng tinh thạch tiếp tục mở rộng.

Đồng thời, một đoàn thiếu nữ ra sân, trong tay bưng tiên trà đặt vào từng bàn.

Thực Tiên yến chính thức bắt đầu.

Chương 1422: Mục tiêu của Thư Hàng: Trở thành một đại tiền bối đang tin cậy

Những thiếu nữ dâng trà này đều đang tu luyện dưới trướng Biệt Tuyết Tiên Cơ. Trong bữa tiệc quan trọng như Thực Tiên yến, các cô cũng sẽ gánh vác nhiệm vụ bưng trà đưa nước.

Vì các món tiên hào có yêu cầu đặc biệt đối với cách thức đưa lên, phải bưng lên rồi mới mở nồi và giảng giải về nguyên liệu, cho nên nhiệm vụ ấy chỉ có thể giao cho các cô mà thôi.

Đúng lúc này, một thiếu nữ tóc ngắn phủi tay rồi cất tiếng: “Tiên cơ nói nếu các vị tiền bối và đạo hữu muốn so tài trong Thực Tiên yến thì tiên cơ sẽ cung cấp thêm mấy món tiên trân ngoài thực đơn để làm phần thưởng.”

“Ồ? Thưởng thế nào?” Cuồng Đao Tam Lãng hào hứng.

“Người thắng chiến thắng trong ba đội nhỏ 10 tuổi trở xuống, 15 tuổi trở xuống và 20 tuổi trở xuống sẽ nhận được một món tiên trân tăng cường phục hồi linh lực, tác dụng của món ăn này có thể kéo dài một năm. Sau đó nhóm 20 tuổi trở xuống tổ chức một cuộc hỗn chiến, ai chiến thắng sẽ nhận được món đầu cá Cá voi Dực Vương do tiên cơ đặc chế.” Thiếu nữ tóc ngắn mỉm cười đáp.

“Cá voi Dực Vương? Là cái con hung thú đã trốn thoát rồi lại bị bắt về đó hả?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Cô có ấn tượng với hung thú này. Ban đầu cô cứ nghĩ mình và Tống Thư Hàng sẽ gặp nó trên đường về tham gia Thực Tiên yến, không ngờ họ còn chưa xuất phát thì nó đã bị Thanh Vân Đạo Quân bắt lại rồi.

Chẳng phải hung thú này lợi hại lắm sao? Chắc là đầu nó cũng phải to lắm nhỉ? Đám tu sĩ nhị phẩm từ 20 tuổi trở xuống có ăn hết được không? Sẽ không bị bội thực vì hấp thu nhiều linh lực quá chứ?

Không chỉ Vũ Nhu Tử mà các tu sĩ khác có mặt ở đây cũng cùng chung nghi hoặc.

“Tiên cơ nói, không biết tại sao khi mang về đến nơi thì năng lượng trong cơ thể Cá voi Dực Vương bị xói mòn rất nhiều, hình thể cũng co lại nhanh chóng, cuối cùng kích thước chỉ bằng một con cá bình thường mà thôi. Tiên cơ đã dùng vật liệu khác để thay thế cho cá voi Dực Vương… cho nên đầu của cá voi Dực Vương chỉ có thể dùng làm một món ngon bình thường cho các vị.” Thiếu nữ tóc ngắn nói với vẻ đầy tiếc nuối.

Cá voi Dực Vương vốn là nguyên liệu đặc biệt để nấu bữa Thực Tiên yến lần này, thế mà bây giờ hiệu quả lại hạ xuống chỉ còn ở mức tiên trân yến mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu hằng ngày thôi.

Cho nên Biệt Tuyết Tiên Cơ quyết định lấy món ăn này ra làm phần thưởng ngoài thực đơn luôn cho rồi.

“Ồ.” Tống Thư Hàng nghe xong thì đột nhiên nảy ra một ý: “Tình tiết này nghe quen quen… Hay là bao nhiêu dinh dưỡng của con cá voi Dực Vương này tập trung hết về một bộ phận trên cơ thể nó, mà ngay cả Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng không cảm ứng ra được. Sau đó sẽ có một thiếu niên hay thiếu nữ may mắn nào đó thắng trận hỗn chiến trong nhóm tuổi từ 20 trở xuống, ăn con cá này xong, bỗng đột phá thần công, nhận được truyền thừa thần bí, bước lên đỉnh cao nhân sinh?”

“Tống tiền bối ơi, kịch bản của ngươi xưa như Trái Đất rồi. Vả lại chuyện đó li kì quá, chẳng chân thực gì cả, thời buổi này còn ai ưa chuộng nữa chứ?” Vũ Nhu Tử mỉa mai.

“Ừm… nhưng mà trước kia ta đã gặp chuyện đó rồi đấy.” Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên nói: “Có lần tự nhiên ta thấy đói, thế là ghé quán cơm dọc đường ăn một bữa. Sau đó ta phát hiện ra trong bụng con cá kho mà quán cơm mang lên có chứa một lượng linh lực khổng lồ. Ăn xong con cá đó, ta thăng hẳn một tiểu cảnh giới luôn.”

Vũ Nhu Tử mở to hai mắt mà nhìn cô.

“Ta cũng gặp chuyện đó rồi.” Bạch tiền bối bưng chén trà, nhấp một ngụm rồi kể: “Ta nhớ hình như ta gặp mấy vụ như thế phải tới mấy chục lần rồi ấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta thì không vào quán ăn. Mà là lần nọ ta đi câu cá, bắt được một con tôm hùm, bèn luộc lên để nhắm. Không ngờ trong con tôm hùm bình thường ấy lại ẩn chứa linh lực kinh người, mấy tháng sau tu luyện đều làm chơi ăn thật.”

Vũ Nhu Tử + Tống Thư Hàng: “…”

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười: “Ta cũng gặp mấy lần rồi. Có những thiên tài địa bảo có thuộc tính ẩn mà không ăn thì không phát hiện ra đâu.”

Không riêng gì Hoàng Sơn tiền bối mà cả Diệt Phượng Công Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử và mấy vị tiền bối khác cũng đều có những trải nghiệm tương tự.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Đôi khi hiện thực còn li kì hơn cả tiểu thuyết ấy!”

Vũ Nhu Tử ngửa cổ nhìn theo: “Ta cũng thấy thế tiền bối ạ.”

Hầu như tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đã trải qua chuyện tương tự như vậy rồi, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử chưa gặp bao giờ quả là ngại không dám nói chuyện cùng bọn họ luôn!

…

..

“Hay là nhân lúc món ăn đầu tiên còn chưa lên, chúng ta cho đám nhỏ từ 20 tuổi trở xuống tỉ thí đi?” Một vị tôn giả trong chư thiên vạn giới đề nghị.

Đề nghị này được mọi người đồng tình nhiệt liệt.

Trước khi thức ăn được mang lên, ai nấy đều rảnh rỗi đến phát chán, cho đám nhỏ tỉ thí một chút xem ai là người xuất sắc nhất trong lớp trẻ cũng không tồi.

Nam Phương Trường Sinh kiếm tông đã chuẩn bị từ lâu cho việc tổ chức Thực Tiên yến lần này.

Giữa sảnh tiệc của Thực Tiên yến có một võ đài rất lớn dùng để tiến hành những trận quyết đấu cỡ nhỏ.

Trên võ đài còn có một không gian chiến đấu độc lập lớn hơn dành cho hỗn chiến.

Quanh võ đài giăng đầy kết giới và trận pháp phòng ngự các loại.

Đám nhỏ nhị phẩm có thể đánh đấm thoải mái ở trên ấy mà không sợ phá sập võ đài.

…

Nhóm đầu tiên ra sân là đội 10 tuổi trở xuống.

Tu sĩ ở độ tuổi này mới tu luyện được mấy năm, đứa nào đứa nấy trông đến là đáng yêu.

Dù là đệ tử thiên tài, nhưng vì còn nhỏ tuổi nên phần lớn các cháu mới tu luyện tới khiếu thứ năm của nhất phẩm là Khẩu khiếu, chỉ có vài đứa đạt tới “Dược Long Môn” mà thôi.

“Chưa đến 10 tuổi mà đã đến cảnh giới Dược Long Môn rồi à? Gần đây linh lực trong trời đất có dấu hiệu khôi phục, sự chênh lệch giữa thiên tài và tu sĩ bình thường rõ rệt hơn nhiều nhỉ.” Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Đệ tử thiên tài có đầy đủ linh lực làm cơ sở, lại cộng thêm thiên phú kinh người, sẽ bỏ xa những tu sĩ bình thường khác.

Tống Thư Hàng chẳng nhận ra đứa nào trong số các bé từ 10 tuổi trở xuống.

Hắn chỉ biết có hai tu sĩ dưới mười tuổi là Tiểu Quả Quả và bé Chúc, nhưng hai đứa lại không tham gia Thực Tiên yến lần này.

Người tu luyện đến cảnh giới nhất phẩm chỉ có thể thi triển công pháp luyện thể cơ bản, pháp thuật còn rất yếu, thậm chí không có uy lực bằng quyền cước và đao kiếm.

Các tiền bối bắt đầu quay ra giao lưu với nhau.

Tỉ như tán thưởng đệ tử nào đó có trụ cột vững chắc, lại tỷ như khen ngợi đệ tử nhà nào đó giỏi giang vượt trội, mới tu luyện có ba năm mà đã đạt cảnh giới Dược Long Môn rồi.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không chen miệng được.

Công pháp trụ cột vững chắc thì hắn còn nhìn ra, chứ tu luyện mấy năm mới đến Dược Long Môn thì xuất sắc chỗ nào? Hắn chẳng có khái niệm gì cả.

Tuy nhiên hắn vẫn xem một cách rất nghiêm túc và chân thành, thậm chí còn ghi tạc những lời bình phẩm của các tiền bối bên cạnh.

Bởi vì hắn có một mục tiêu.

Hắn phải trở thành một tu sĩ có tri thức uyên bác như Thất Tu Thánh Quân!

Tương lai, khi thực sự bước vào cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, nếu nhóm Cửu Châu số 1 có thành viên mới, hắn có thể giảng giải cho họ về các vấn đề trong tu luyện, đáng tin cậy như Thất Tu tiền bối vậy.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy hăng hái lắm rồi!

Chương 1423: Trời đậu, Bá Tống Huyền Thánh bị kéo vào không gian chiến đấu thật rồi!

Ma mới không thể cứ là ma mới mãi được… Một ngày nào đó ma mới cũng sẽ trưởng thành và biến thành lão làng.

Đó là quy luật của thời gian.

Đương nhiên Tống Thư Hàng cũng không tránh được.

Rồi một ngày nào đó hắn cũng sẽ trở thành một tiền bối đức cao vọng trọng trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hắn có một niềm tin mãnh liệt vào chuyện này.

Tống Thư Hàng chống hai tay dưới cằm, quan sát các bé trong nhóm từ 10 tuổi trở xuống chiến đấu và vểnh tai lên nghe hóng những lời giảng giải, bình luận của các tiền bối với những trận đấu ấy.

Những cuộc so tài và những lời giảng giải này đều sẽ trở thành kho báu kinh nghiệm quý giá cho Tống Thư Hàng. Ít nhất thì hắn tin là như vậy.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh hạ giọng nói: “Sức chiến đấu của cảnh giới nhất phẩm yếu quá, khuyết điểm thì lại quá nhiều.”

Vũ Nhu Tử có gia học thâm sâu, bây giờ đã lên tới cảnh giới tứ phẩm, thành ra trong mắt cô thì mỗi chiêu của các bé trai bé gái trên đài đều có cả chục sơ hở khác nhau, mà sơ hở nào cũng chết người.

“Nhưng với trình độ của nhất phẩm thì bọn trẻ đã làm tốt lắm rồi. Phần lớn đám nhỏ trên đài mới tu luyện được hai ba năm, thể hiện được như thế, không hổ danh thiên tài.” Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng tiếp lời: “Đặc biệt là mấy đứa gần mười tuổi kia kìa, tu vi lên đến Dược Long Môn cả rồi đấy. Nếu có thể đột phá nhị phẩm trước mười tuổi thì tiền đồ vô lượng.”

“Mất bốn, năm năm mới đột phá đến nhị phẩm đã là thiên tài tiền đồ vô lượng rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi han, vừa tò mò vừa khiêm tốn.

Hắn chẳng có khái niệm gì về chuyện này cả, bởi vì mấy nhân vật đột phá Nhị phẩm mà hắn từng tiếp xúc đều hơi bị đặc biệt. Ví dụ như Thậm Điếu Thánh Nhân và Thiên Đế yếu hơn Thậm Điếu Thánh Nhân một chút chẳng hạn. Thời gian hai người này đột phá nhị phẩm chỉ tính bằng ngày thôi. Thậm chí Thánh Nhân mất có 15 ngày, còn Thiên Đế thì mất 20 ngày.

“Chứ còn gì nữa, mọi người đều biết vượt qua cảnh giới Dược Long Môn của nhị phẩm không dễ mà. Mấy kẻ chỉ mất vài tháng đã đột phá được cảnh giới nhị phẩm đều là yêu nghiệt quái vật hết.” Cuồng Đao Tam Lãng bổ sung.

Tống Thư Hàng hơi xấu hổ.

Vũ Nhu Tử nghe vậy thì chống tay lên cằm, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng bằng đôi mắt sáng ngời, cười tươi roi rói.

Tống Thư Hàng bị nhìn một lúc ngại quá, bèn gượng gạo nói sang chuyện khác: “Thì ra là thế, vậy thì Tiểu Quả Quả cũng giỏi lắm đấy. Nó mới có sáu tuổi mà đã mở khiếu thứ tư – Nhĩ khiếu rồi. Trước mười tuổi có hi vọng đột phá đến cảnh giới Nhị phẩm.”

“Bá Tống đạo hữu cũng biết Tiểu Quả Quả à? Nó là bảo bối của Thông Huyền đại sư đấy. Nếu trong bốn năm tới có tổ chức bữa Thực Tiên yến tiếp theo thì thể nào Thông Huyền đại sư cũng sẽ dẫn nó đến tham gia.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Chủ đề được đánh lái thành công sang Tiểu Quả Quả của Thiên Nhai Vân Du tự và một số hậu bối thiên tài trong nhà các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1.

Chỉ một lát sau… cuộc so tài của các bé từ 10 tuổi trở xuống đã kết thúc.

Nhóm này không đông lắm, bởi vì rất nhiều bé ở độ tuổi này bị người lớn giấu kĩ trong nhà như Tiểu Quả Quả, để tích lũy tu luyện, trùng kích cảnh giới nhị phẩm.

Cuối cùng người thắng cuộc trong nhóm không phải người tu luyện theo hệ tu chân mà là một bạn nhỏ ở giới khác trong Chư

Thiên Vạn Giới.

Bạn nhỏ này vừa mới mở khiếu thứ năm, còn lâu nữa mới đến Dược Long Môn, nhưng người trong giới họ có thể chất cường đại trời sinh hơn hẳn người thường.

Cảnh giới nhất phẩm chiến đấu chủ yếu dựa vào công pháp luyện thể, chủng tộc có sức mạnh thể chất trời sinh chiếm ưu thế tuyệt đối, cho nên cậu bé có cảnh giới không cao nhưng vẫn dành được thắng lợi dựa vào nhục thân cường hãn.

“Thiên phú về nhục thân cũng là một phần của thực lực, không thể không nói rằng ở cảnh giới Nhất phẩm thì người có nhục thân cường đại được lợi rất nhiều.” Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Nhục thân càng cường đại thì khí huyết càng mạnh mẽ, khí huyết chi lực ngưng tụ được ở cảnh giới nhất phẩm cũng theo đó mà cường đại hơn, đột phá khiếu huyệt nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trước khi vòng đấu tiếp theo bắt đầu, các thiếu nữ dâng trà lại lần lượt xuất hiện, đặt từng đĩa đồ ăn nguội tinh xảo lên bàn.

Mỗi món ăn nguội đều do Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay chế biến, mỗi bàn mười món, sơn trân hải vị, bao gồm hết thảy những thứ bay trên trời, chạy dưới đất, bơi trong nước, thậm chí là nguyên liệu nấu ăn thu thập từ khắp chư thiên vạn giới.

Bình thường thì bàn nào cũng có mười đĩa đồ ăn, nhưng trên bàn của Tống Thư Hàng lại có tới hai mươi đĩa.

Trong đó có hơn mười đĩa nhỏ bày la liệt trước mặt Bạch tiền bối.

Rõ ràng là Biệt Tuyết Tiên Cơ thiên vị Bạch tiền bối một cách quang minh chính đại mà.

“Đây là suất đặt biệt mà tiên cơ chuẩn bị riêng cho Bạch Thánh Quân, chỉ phù hợp với khẩu vị của ngài, hy vọng Bạch Thánh Quân sẽ thích.” Thiếu nữ tóc ngắn mang đồ ăn lên cười hì hì mà nói.

Trong Thực Tiên yến lần này, đấu chí của tiên cơ sôi sục chưa từng có.

Cô thề phải chinh phục được dạ dày của Bạch Thánh Quân cho bằng được, từ đó thu phục trái tim ngài.

“Vậy ta không khách khí nhé.” Bạch tiền bối nói.

“Mời Bạch tiền bối hưởng dụng đi ạ.” Thiếu nữ tóc ngắn che miệng mỉm cười rồi lui xuống.

“Cô ấy làm thế này ta ngại quá.” Bạch tiền bối nói.

“Hay là Bạch tiền bối chia một ít cho bọn ta đi, chúng ta có thể chia… Úi!”

Nói được nửa câu, Tống Thư Hàng đột nhiên thấy toàn thân rét run cầm cập làm hắn phải rùng mình một cái.

Hắn sờ lên eo mình theo bản năng.

Tự nhiên cảm thấy có một ánh mắt… một ánh mắt hung tàn dòm lom lom thận mình, eo Tống Thư Hàng run lẩy bẩy.

Tống Thư Hàng hiểu rồi.

Không hiểu cũng không được! Còn không hiểu thì nói không chừng trong Thực Tiên yến hôm nay sẽ có thêm một món là “Thận Bá Tống Huyền Thánh nướng”! Đừng có nghi ngờ kĩ thuật nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ấy là một trong những tiên trù hiếm hoi có thể xử lý nguyên liệu “Huyền Thánh bát phẩm” còn sót lại trong tu chân giới đấy!

Kình Thánh bát phẩm cô ấy còn xử lý được nửa là cái đồ bát phẩm lòe người như Tống Thư Hàng.

“Ngươi muốn hả? Đây ta chia cho một ít.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu nguây nguẩy, nhanh trí nói: “Thôi thôi, ta còn phải để bụng ăn các món phong phú sau đó nữa chứ. Ăn một ít món nguội để đánh thức dạ dày là được rồi, Thực Tiên yến có phải là tiệc đồ nguội đâu.”

Khi nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy ánh mắt hung hãn đang nhìn mình dịu dàng hẳn đi. Với phản ứng nhanh nhạy vừa rồi, biết đâu trong bữa Thực Tiên yến này hắn lại được thêm một cái đùi gà?

…

…

Sau khi cuộc so tài của nhóm từ 10 trở xuống tuổi kết thúc thì trận đấu của nhóm 15 tuổi trở xuống cũng bắt đầu.

Trong nhóm này, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng tìm được một người quen.

Hậu bối trong môn phái của Lệ Chi Tiên Tử - Bé Thi!

Mấy hôm trước Thi vừa tròn 11 tuổi.

Tháng trước, dưới đề nghị của Lệ Chi Tiên Tử, Thi chuyển đến khu đại học Giang Nam ở với Tống Thư Hàng một thời gian, chẳng bao lâu sau đã thành công thăng cấp lên cảnh giới nhị phẩm.

Khi thăng cấp lên nhị phẩm, cô bé mới có 10 tuổi thôi, chính là thiên tài “tiền đồ vô hạn” mà Tam Lãng tiền bối vừa nói đó. Nếu Thực Tiên yến mở ra sớm nửa tháng thì cô bé có thể tham gia vào nhóm từ 10 tuổi trở xuống, dùng nhị phẩm cảnh giới đè bẹp cả nhóm luôn rồi.

“Bé Thi cố lên!” Mãi mới gặp một bé mà mình quen, Tống Thư Hàng vẫy tay rối rít cổ vũ Bé Thi.

Bé Thi nhìn Tống Thư Hàng, một lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé trắng bệch ra.

Không chỉ một mình Thi mà đối thủ của cô bé cũng tái mét mặt mày. Bá Nho Huyền Ma quen biết cô bé này ư? Nếu cậu nhóc đánh thắng thì Bá Nho Huyền Ma có âm thầm trả thù không?

Kết quả là…

Bé Thi vừa mới lên sàn một tí đã thua trận.

Dù đối thủ phát huy thất thường vì trong lòng e ngại, nhưng Thi phát huy càng chán hơn.

Lệ Chi Tiên Tử thở dài: “Bá Tống đạo hữu, ngươi làm cô bé sợ đấy. Vốn dĩ Thi có cảnh giới nhị phẩm, tu luyện thêm bí pháp của nhà ta nữa thì ít ra còn thắng được mấy trận… Ôi ~”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời xanh, mãi chẳng nói nên lời.

Cuối cùng, người giành được chiến thắng trong nhóm 15 tuổi là một cô bé hệ tu chân tên là Ngư Ngư. Cô bé này còn chưa xuất sư, cho nên chưa có đạo hiệu của riêng mình.

Cô bé này có một đôi song thương xuất thần nhập hóa, khá có tài năng, vả lại khi ra tay còn tiềm tàng một tầng “ý cảnh”. Một thời gian nữa, nhất định cô bé có thể lĩnh ngộ ra thương ý cho chính mình.

Côn cần tháng, đao cần năm, thương lại cần cả một kiếp người… Cho nên từ một khía cạnh nào đó mà nói thì những người am hiểu dùng thương đều bất hạnh, phải luyện cả đời mới có thể đạt tới tinh thâm.

…

…

Trong nhóm 20 tuổi trở xuống, Tống Thư Hàng lại gặp hai người quen.

Hai thiếu nữ tóc màu được Thanh Loan Thánh Quân đưa đến, người cao gầy tên là Yên, người thấp hơn là A Lăng.

Nhìn thấy hai thiếu nữ này, Tống Thư Hàng lại bắt đầu tưởng tượng bay xa.

“Vũ Nhu Tử, cô nói xem nếu hai thiếu nữ này gặp đối thủ là một con gà thành tinh thì sao nhỉ? Họ có xuống tay được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hình như ở nơi mà hai thiếu nữ này sống thì gà là một loài chim thánh thì phải? Hai cô ấy có thể ra tay với một con gà tu luyện thành tinh được không đây?

Vũ Nhu Tử nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Nếu ta mà là hai cô ấy thì nói không chừng sẽ bắt gà con làm thú cưng đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai thiếu nữ kia không hổ là truyền nhân của Huyền Thánh. Cô nàng lùn hơn vừa tròn 15 tuổi ít lâu đã đạt tới cảnh giới đan điền thứ tư – Long Khu đan điền của nhị phẩm, còn cô nàng cao gầy lớn hơn một chút, nay đã ở đỉnh phong Nhị phẩm – Long Giác đan điền, cách cảnh giới tam phẩm không xa.

Phải biết rằng các cô là thú tu của Thú giới, có cường độ thân thể mạnh hơn người thường rất nhiều, nhưng sau nhị phẩm thì tốc độ thăng cấp của họ sẽ chậm hơn tu sĩ nhân loại.

Cuối cùng cô nàng Yên cao gầy giành chiến thắng trong nhóm 20 tuổi dựa vào bí pháp.

“Ha ha, tiếp theo ta nhất định sẽ giành được tiên trân đầu cá Cá voi Dực Vương!” Yên lau mồ hôi trên trán, hưng phấn nói.

“Đáng tiếc, nếu Tống tiền bối ngươi mà lên đó thì chắc chắn chẳng ai đỡ nổi một hiệp đâu.” Vũ Nhu Tử thì thầm.

Tống Thư Hàng thở dài: “Thôi cứ vậy đi, đừng bắt nạt người ta quá.”

Hắn lại nhìn Bé Thi cách đó không xa. Cô bé đang phụng phịu. Mới đầu nó còn nghĩ ít ra mình sẽ thắng được mấy trận trong Thực Tiên yến chứ.

Tố chất tâm lý còn kém quá. Thi nhủ thầm.

Tống Thư Hàng bỗng thấy có lỗi quá đi mất. Biết thế thì hắn đã không cổ vũ để làm ảnh hưởng tới phát huy của cô bé rồi.

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư thì trận hỗn chiến giữa những người từ 20 tuổi trở xuống đã bắt đầu.

Tất cả người từ hai mươi tuổi trở xuống đều bị kéo tuột vào không gian chiến đấu.

Tất cả!

Chương 1424: Cái chăn sắp bán chạy

Tất cả… Nói cách khác là Bá Tống Huyền Thánh mới 18 xuân xanh cũng bị kéo vào không gian chiến đấu.

“Úi? Tống tiền bối cũng bị kéo vào rồi à?” Vũ Nhu Tử kinh ngạc thốt lên.

Thứ vào theo Tống tiền bối còn có cái chăn mà cô luôn đặt bên người, chính là cái chăn mua được từ chỗ tiền bối cái gì cũng có thể bán kia. Vừa rồi trước khi biến mất, Tống Thư Hàng quơ tay túm bừa một cái, thế là mang cái chăn nọ vào theo luôn rồi.

“Thư Hàng bị kéo vào không gian chiến đấu rồi.” Bạch tiền bối nói.

Đây là thuật pháp không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm, đi cùng bộ với cột sáng tinh thạch giám định tuổi tác lúc đầu. Sau khi cột sáng tinh thạch giám định tuổi tác xong thì tất cả thành viên của nhóm 20 tuổi đều bị kéo vào không gian chiến đấu.

Vì là thuật pháp của Kiếp Tiên nên trên cơ bản sẽ không xuất hiện tình trạng “bắt nhầm”, trừ khi có cao thủ Kiếp Tiên trở lên thò tay vào quấy nhiễu.

Dù cho tất cả mọi người trong Thực Tiên yến đều không tin Bá Tống Huyền Thánh mới 18 tuổi, nhưng Bá Tống Huyền Thánh 18 tuổi lại là một sự thật không thể chối cãi.

Vũ Nhu Tử lập tức chuyển ánh mắt sang màn hình trình chiếu không gian chiến đấu.

Tống tiền bối bị kéo vào không gian chiến đấu sẽ làm thế nào đây?

Hắn sẽ chọn bắt nạt mấy đứa nhỏ nhị phẩm?

Hay là có lựa chọn nào khác thú vị hơn?

…

…

Trong không gian chiến đấu.

Tất cả những người từ hai mươi tuổi trở xuống đều bị bắt vào không gian chiến đấu một cách bất thình lình, thế là trong không gian hỗn loạn tưng bừng cả lên.

Hỗn loạn thì dẫn tới hỗn chiến.

Người thì ra tay tấn công theo bản năng, người thì phòng ngự, người thì co rúm thành một cục, người thì kêu lên sợ hãi, còn có người thì đớ ra ngơ ngác, bị kẻ khác đánh ngã trên mặt đất.

Chỉ sau hơn năm giây đã có hơn một nửa số tu sĩ nhỏ bị đá từ trong không gian chiến đấu ra ngoài.

Những người bị đá ra phần lớn là tu sĩ nhất phẩm.

Chức năng “đá ra khỏi sân” là cơ chế bảo hộ của bí cảnh không gian chiến đấu.

Trước khi bắt đầu hỗn chiến trong không gian chiến đấu, trên thân mỗi người bị kéo vào tham dự đều được dán một phù văn phòng ngự.

Phù văn phòng ngự này sẽ hình thành một lớp phòng ngự nhị phẩm trong thể nội của tu sĩ.

Khi lớp phòng ngự nhị phẩm trong thể nội vỡ vụn thì cũng là lúc tuyển thủ dự thi thất bại và mất tư cách tham gia.

Đồng thời khi phù văn phòng ngự nhị phẩm bị đánh nát, tu sĩ dự thi sẽ bị đá ra khỏi không gian chiến đấu.

Phương án này đảm bảo cho tu sĩ nhỏ bị kéo vào không gian chiến đấu không phải chịu vết thương nặng trí mạng, cùng lắm chỉ xây xước ngoài da mà thôi.

Sở dĩ giấu cơ chế phòng ngự trong thể nội của tu sĩ là để đảm bảo tính công bằng trong hỗn chiến.

Khách tham dự Thực Tiên yến lần này đến từ chư thiên vạn giới, có không ít người luyện theo đạo thể tu. Bọn họ có thể chất cường đại, lực phòng ngự kinh người, bản thân phòng ngự của chính họ đã mạnh hơn phù văn phòng ngự nhị phẩm kia rồi.

Sau khi một số lượng lớn tu sĩ cấp thấp bị đào thải ra ngoài thì không gian chiến đấu trống trải hẳn ra, cuộc hỗn loạn tạm dừng.

Bé Thi tạo thế phòng ngự rồi lùi lại một cách đầy cảnh giác.

Thực lực của cô bé mới vừa đạt cảnh giới nhị phẩm, trong cuộc hỗn chiến này nó chỉ thuộc cấp trung bình thấp mà thôi.

Nếu không vì may mắn thì nó đã bị đào thải ngay từ đợt thanh lý thứ nhất rồi.

“Dù biết mình không thể nào giành được chiến thắng trong hỗn chiến, nhưng mình không muốn bị đá ra sớm như vậy.” Thi thầm nhủ.

Trước đó trong cuộc đấu võ đài, cô bé phát huy đã trồi sụt lắm rồi.

Cho nên nó muốn kiểm chứng bí thuật mà mình tu luyện trong cuộc hỗn chiến!

Thi phát huy tinh thần lực đến cực hạn, cảm ứng từng cử động dù là nhỏ nhất của tu sĩ xung quanh, đồng thời từ từ lùi lại.

Lui mãi lui mãi, đột nhiên chân nó đụng trúng một người.

Hỏng rồi! Sau lưng có mai phục!

Thi giật nảy mình, không ngờ đối phương lại có thể tránh né hoàn toàn cảm ứng tinh thần của nó, lặng lẽ ẩn mình sau lưng nó mà không hề bị phát hiện. Xem ra thực lực của đối phương hơn nó rất xa!

Thi không cam lòng nhưng không hề từ bỏ. Cô bé không thèm nhìn mà lập tức quét mũi chân ra đằng sau.

Lúc này, một bàn tay rộng nhẹ nhàng nắm lấy bắp chân nó.

Sức mạnh trên bàn tay ấy khiến cho Thi không sao phản kháng được. Nhưng quái lạ là cú nắm ấy rất nhẹ nhàng, dường như không muốn làm nó bị thương.

Thi tò mò quay đầu nhìn ra phía sau.

Nó nhìn thấy một thanh niên đen sì sì ngồi sau lưng mình, khoác trên người một cái chăn rất bình thường.

Chính vì cái chăn này nên thanh niên đó mới ẩn giấu được toàn bộ cảm giác tồn tại.

Cái chăn kia chính là một pháp bảo!

Đối phương dùng pháp bảo này để giấu khí tức trên người, sau đó tiếp cận nó sao?

“Đừng căng thẳng, là ta đây.” Tống Thư Hàng nói khẽ, đồng thời buông chân Thi ra, kéo nó đến trước mặt mình.

Sau khi bị kéo vào không gian chiến đấu thì chính hắn cũng ngu người ra hồi lâu.

Trước đó hắn còn đang định lẩn vào nhóm tuổi 20 để bắt nạt tu sĩ nhị phẩm một tí, nhưng khi bị kéo vào không gian chiến đấu thật thì hắn đột nhiên chẳng có hứng thú gì với chuyện đó nữa.

Nếu hắn muốn ra tay thật, dựa vào cảnh giới ngũ phẩm bây giờ, chỉ cần phóng khí tức Kim Đan ra ngoài, để sức mạnh cấp bậc Kim Đan ép xuống là có thể khiến tất cả tu sĩ nhị phẩm nằm bẹp hết.

Thế là Tống Thư Hàng lặng lẽ choàng cái chăn túm được ở chỗ Vũ Nhu Tử lên người.

Cái chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán có khả năng che giấu khí tức bản thân, cộng thêm trạng thái "tiểu trong suốt" của Tống Thư Hàng, khiến cho hắn vừa đắp chăn lên thì cảm giác tồn tại đã giảm tới cực hạn.

Từ lúc trận hỗn chiến bắt đầu đến bây giờ chưa có một ai chú ý đến hắn. Thế là hắn cứ ngồi ung dung ở đó, xem cuộc chiến tưng bừng khói lửa của nhóm tu sĩ 20 tuổi.

Trong không gian chiến đấu này chỉ có Thi có duyên với hắn, đang lùi còn chạm vào hắn được.

"Bá… Bá Nho Huyền Ma?!" Trong mắt Thi lộ rõ vẻ sợ hãi.

Sao Bá Nho Huyền Ma lại ở đây?

Đây chẳng phải là cuộc hỗn chiến của nhóm 20 tuổi ư?

"Đừng có kêu." Tống Thư Hàng nhíu mày.

Thi lập tức che miệng mình lại, không dám phát ra tiếng nữa.

"Khụ, không phải ta cố ý làm ảnh hưởng đến biểu hiện của ngươi trong trận chiến võ đài ban nãy đâu. Ta chỉ đơn thuần muốn cổ vũ ngươi thôi." Tống Thư Hàng thở dài.

Thi cau mày, ướm hỏi: "Tiền bối ơi, trước đây chúng ta có quen nhau à?"

Tống Thư Hàng lại thở dài: "Ta hơi mệt với cái kịch bản này rồi đấy… ừ, chúng ta có quen nhau. Nhưng vì trạng thái của ta bây giờ hơi quái nên ngươi quên mất ta rồi. Nói chung hai chúng ta là bạn tốt của nhau đấy."

“Chúng ta, là bạn tốt á?” Thi chớp mắt hỏi.

Thiên niên đệ nhất thánh là bạn tốt của nó sao?

Nghe ngầu quá nhỉ?

“Đúng rồi, Thi này, ngươi có muốn giành chiến thắng không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi: “Trước đó ta làm ảnh hưởng đến phát huy của ngươi trong trận đấu võ đài, bây giờ ta giúp ngươi một tay nhé?”

Bé Thi nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Ta muốn chiến thắng, nhưng ta phải thắng bằng chính sức mạnh của mình cơ, không muốn nhờ người ngoài gian lận đâu.”

“Có chí khí lắm, vậy thì ta sẽ không chủ động ra tay giúp ngươi.” Tống Thư Hàng dứt lời bèn mở chăn ra một chút: “Nào vào đây. Cái chăn này rộng lắm, thừa sức bọc cả hai người chúng ta.”

Thi tỏ vẻ hoang mang.

“Có biết câu chuyện trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi không?” Tống Thư Hàng nói.

Thi gật đầu.

“Cuộc hỗn chiến này không chỉ so thực lực cá nhân mà còn so tài trí tuệ nữa. Ví dụ như ngươi nhìn bên phải kia kìa, có ba tu sĩ cảnh giới Dược Long Môn bắt tay vào đối phó với một mình cô bé Yên tóc màu của Thú giới. Bởi vì bọn biết thực lực của Yên mạnh nhất, mạnh hơn nhiều tất cả các tu sĩ ở đây. Nếu không đá cô ấy ra sân trước thì chiến thắng sẽ nằm trong tay cô ấy. Cho nên bọn họ mới hợp sức lại để đánh bại cô ấy trước.” Tống Thư Hàng nói.

Thi: “Cho nên?”

“Cho nên bây giờ ngươi tìm một chỗ trong không gian chiến đấu, trốn vào để nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó khi cuộc chiến bên ngoài đã đến hồi kết thúc thì chui ra, rồi chiến thắng, thế có phải là mưu trí không nào?” Tống Thư Hàng chân thành giải thích.

Thi: “Tiền bối nói có lý lắm.”

Đúng rồi, trong hỗn chiến thì trốn trước cũng là một sách lược mà.

Nghĩ thế, Thi gật đầu cái rụp.

Sau đó cô bé chui vào trong tấm chăn của Tống Thư Hàng, hai người chỉ thò mỗi cái đầu ra để quan sát tình hình chiến cuộc bên ngoài.

Cái chăn này thần kì quá đi.

Sau khi phủ chăn lên, tu sĩ cảnh giới nhị phẩm sẽ bỏ qua cả hai người.

Trong chăn và ngoài chăn tách thành hai thế giới.

Dù bên ngoài có từng bừng thế nào cũng không ảnh hưởng đến Thi và Tống Thư Hàng.

…

Cảnh tượng trong không gian chiến đấu hiện lên trên Thực Tiên yến thông qua màn hình máy chiếu.

Nhưng các tu sĩ trong bữa tiệc đều không để ý đến Tống Thư Hàng và Thi mà chỉ chú ý đến các tu sĩ khác trong cuộc chiến.

Lệ Chi Tiên Tử nhận ra Thi chưa bị đá ra khỏi không gian chiến đấu, bèn bắt đầu tìm kiếm nó. Cô và các tu sĩ trong tông môn tìm mãi mới thấy Thi.

Nhưng họ cũng chỉ thấy một mình Thi đang chùm chăn, hoàn toàn xem nhẹ Tống Thư Hàng bên cạnh nó.

“Cái chăn đó là pháp khí sao? Thi có cái chăn ấy từ lúc nào thế nhỉ?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử giơ tay đáp: “Đó là pháp khí ta mua đấy, nó có hiệu quả che giấu khí tức, làm giảm cảm giác tồn tại cho tu sĩ.”

Trong Suốt Cư Sĩ thở dài yếu ớt: “Ôi, cái công dụng này mới nhức trứng làm sao!”

“Sao pháp bảo của Tập Mộc Tiên Tử nhà cô lại xuất hiện ở chỗ Thi vậy?” Lệ Chi Tiên Tử nghi hoặc hỏi.

“Vì Tống Tiền Thần mang vào chứ sao.” Vũ Nhu Tử đáp, vừa nói vừa lấy sổ nhỏ của mình ra ghi thêm một đạo hiệu vào.

Trạng thái “tiểu trong suốt” thật là thú vị, chỉ trong thời gian uống một chén trà, ăn chút đồ, các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã đặt cho cô cả đống đạo hiệu rồi.

Có những đạo hiệu nghe rất hay, cũng có những cái nghe rất dở hơi, nhưng Vũ Nhu Tử ghi lại hết, biết đâu sau này có lúc cần dùng.

Mặt khác… quả nhiên Tống tiền bối không bắt nạt đám tu sĩ nhị phẩm kia.

Tính cách của Tống tiền bối chẳng thay đổi gì cả.

Đây mới là Tống tiền bối mà cô quen biết chứ.

…

…

Trong không gian chiến đấu.

Thiếu nữ Yên tóc màu mạnh nhất bị người ta hợp sức đá ra khỏi sân.

Sau khi bị đá ra, cô nàng buồn bực xụ mặt như cái bánh bao chiều.

Các tu sĩ khác trong không gian chiến đấu bắt đầu chia rẽ nội bộ, chia bè kéo cánh, kết lại đội hình rồi mở màn một cuộc hỗn chiến mới.

Tống Thư Hàng và bé Thi xem đến say sưa.

Cho đến khi cục diện hỗn chiến đi vào hồi kết.

Người mỉm cười cuối cùng là một thiếu niên cao gầy.

“Áu chà ~~ Vô Cực Ma Tông?” Tống Thư Hàng cười nói.

Lâu rồi không gặp.

Chương 1425: Thận Long hình như rất đáng thương

Vô Cực Ma Tông là một tông môn ma đạo nổi danh trong tu chân giới, có thế lực khổng lồ, đương nhiên cũng có người tới tham dự Thực Tiên yến, chỉ có điều trong vòng đấu lôi đài trước đó Tống Thư Hàng không để ý đến thân phận đệ tử Vô Cực Ma Tông của thiếu niên này mà thôi.

“Đôi khi duyên phận là một thứ thật diệu kì.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Thi cũng xoa cằm theo: “Bá Tống tiền bối biết hắn à?”

“Không biết, nhưng ta biết tông môn của bọn hắn. Ta còn kết thù với một tên trong đó cơ mà.” Tống Thư Hàng nói.

Khi họ đang nói chuyện thì đệ tử Vô Cực Ma Tông nọ giơ cao hai tay, chuẩn bị nghênh đón thắng lợi của mình.

Thiếu niên của Vô Cực Ma Tông lúc này cũng đã mỏi mệt tột cùng, thân thể suy yếu, kiên trì chống đỡ suốt từ trong trận hỗn chiến đến giờ làm tinh thần lực và chân khí của hắn sắp cạn kiệt rồi.

Nhưng hắn đã trở thành người chiến thắng sau cùng, hết thảy đều đáng giá.

Ở bên ngoài, sư phụ của hắn đã sẵn sàng để vỗ tay ngợi khen hắn.

“Ra ngoài đi, Thi, đến lúc gặt đầu người rồi.” Tống Thư Hàng nói với bé Thi.

Thi nghi ngờ nói: “Ủa? Bá Tống tiền bối có thù với nhà hắn cơ mà?”

Cô bé còn tưởng Tống Thư Hàng muốn đích thân ra tay nữa chứ.

“Nói sao nhỉ? Dù sao ta cũng là nhân vật hàng tiền bối rồi, ra ngoài ức hiếp một tu sĩ nhị phẩm cỏn con thì mất mặt lắm.” Tống Thư Hàng đáp.

Thi gật đầu, cô bé hiểu ra rồi: “Bá Tống tiền bối, ta sẽ mang thắng lợi về cho ngươi!”

“Đi đi, Thi, quyền quyết định nằm trong tay ngươi đó!” Tống Thư Hàng vén chăn lên, tay phải vỗ nhẹ lên người Thi một cái.

Tống Thư Hàng không sử dụng các thủ pháp cao minh như cách không truyền lực, bởi vì hắn cũng không biết những thủ đoạn này.

Nhưng trên người Thi đã có một cái “ thánh ấn Bá Tống” Bây giờ cô bé không nhận ra thánh ấn này nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến hiệu quả của nó cả. Thông qua thánh ấn, Tống Thư Hàng có thể truyền một ít linh lực cho Thi để tăng cường sức chiến đấu của cô bé bất cứ lúc nào.

Tất nhiên không cần dùng cách này là tốt nhất, bởi vì Thi hi vọng mình thắng trận đấu này bằng thực lực chứ không phải do gian lận mà.

Vốn định tặng Thi thêm một tầng đao ý khôi giáp lên người, nhưng ngẫm lại một chút thì thôi quên đi vậy. Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

…

…

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông giơ cao hai tay để chuẩn bị nghênh đón thắng lợi, nhưng chờ mãi chờ mãi vẫn chưa được đưa ra khỏi không gian chiến đấu.

Kì quái, chẳng lẽ ta chưa phải là người chiến thắng cuối cùng ư? Thiếu niên Vô Cực Ma Tông nghệt mặt ra.

Đúng lúc này thì hắn cảm nhận được một đạo khí tức đến từ sau lưng mình.

Hắn quay lại thì thấy một cô bé hơn mười tuổi đứng cách mình không xa.

“Sao lại như thế? Sao vẫn còn người được chứ?” thiếu niên Vô Cực Ma Tông trừng to mắt nhìn Thi chằm chằm.

Con nhóc này mọc ở đâu ra vậy?

Không thể thế được, không gian chiến đấu chỉ lớn có bằng này, đã thế lại còn phẳng tít, lấy đâu ra chỗ mà ẩn thân cơ chứ?

Chẳng lẽ trong cuộc hỗn chiến này có gì mờ ám à?

Đối diện với hắn, Thi chẳng nói một lời mà tạo thế chuẩn bị cho chưởng pháp. Cô bé đạp mạnh chân phải xuống đất, thân hình lao vụt tới chỗ thiếu niên Vô Cực Ma Tông như một mũi tên.

Khi đến gần, hai tay nó vung lên, một bộ chưởng pháp liên hoàn ập tới thiếu niên nọ như mưa rào.

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông đã gần như kiệt sức, tinh thần lực và chân khí đều đã rơi vào tình trạng lực cũ dùng hết, lực mới chưa sinh. Hắn chỉ có thể cố gắng ngăn chặn chưởng của Thi và dốc sức né tránh.

“Đáng ghét, lúc nãy ngươi trốn ở đâu?!” thiếu niên Vô Cực Ma Tông giận dữ quát lên.

Thân thể Thi bắt đầu rơi xuống, cô bé xoay một vòng xinh đẹp giữa không trung rồi vươn chân quét ngang về phía thiếu niên.

Thiếu niên chỉ đành nhảy lùi ra phía sau.

“Ta vẫn luôn ở sau lưng ngươi.” Thi bình tĩnh đáp lời.

Trong mắt thiếu niên Vô Cực Ma Tông ánh lên sự quyết tâm. Ban nãy hắn trúng liền mấy chưởng trong bộ chưởng pháp như bão táp của Thi, bùa phòng ngự nhị phẩm trong thể nội suýt nữa đã bị đánh vỡ.

Không thể tiếp tục như vậy được, nếu không hắn sẽ thực sự bị con nhãi ranh này đá ra khỏi không gian chiến đấu.

Nhảy bật ra sau, chưa kịp hạ xuống, trên người thiếu niên Vô Cực Ma Tông đã xuất hiện dòng lưu động chân khí mãnh liệt.

Là công pháp bùng nổ trong thời gian ngắn hay là khôi phục linh lực dựa vào pháp khí gì đây?

“Đáng tiếc, đáng lẽ ngươi nên tấn công ngay từ lúc ta còn chưa phát hiện ra ngươi mới phải. Bây giờ ngươi đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng rồi.” Thiếu niên Vô Cực Ma Tông nói.

Bây giờ chân khí toàn thân hắn đã khôi phục hơn một nửa, tuy chưa trở lại trạng thái tốt nhất, nhưng đối phó với một cô bé vừa bước chân vào nhị phẩm thì dễ như trở bàn tay.

“Ta còn chưa tấn công thì đã bị ngươi phát hiện rồi đấy chứ.” Thi thở hắt ra, đồng thời khí thế trên người cô bé cũng liên tục tăng lên.

Từ cảnh giới vừa chập chững vào nhị phẩm, vọt thẳng lên đàn điền thứ tư của nhị phẩm – Long Khu đan điền.

Đồng thời sau lưng cô bé xuất hiện hư ảnh Thần Kình, đó là một lượng lớn lực lượng công đức hiện thành hình.

Đây là món quà do Bắc Phương Đại Đế và Kình Thánh Cật Qua Thánh Quân ban tặng.

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông nhíu mày, không ngờ cô bé này mà cũng biết giấu thực lực sao? Chỉ e là món ăn sắp tới tay lại bay mất rồi.

Phải liều một chuyến ư?

Nếu như hắn có thể giành được chiến thắng thì khi trở về Vô Cực Ma Tông sẽ có nhiều tài nguyên bồi dưỡng, cho dù bị thương thì cũng được sự chữa trị tốt nhất.

Liều một phát đi, mô tô biến thành ô tô!

Nghĩ tới đây, khí thế trên người thiếu niên Vô Cực Ma Tông lại tăng lên, hắn chuẩn bị thi triển một bí thuật có khả năng tạo thành tổn thương rất lớn cho cơ thể.

Ngay khi hắn định thi triển bí thuật thì sau lưng Thi, đối diện với hắn, có một người đàn ông lật tấm chăn ra.

Trước đó người đàn ông này không hề có cảm giác tồn tại, nhưng ngay sau khi hắn lật chăn lại tỏa ra một luồng mị lực khiến cho ai cũng phải chăm chú ngắm nhìn… thiên hạ không ai không biết ngài!

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma!

Tống Thư Hàng giữ nguyên trạng thái nhắm mắt, khi thiếu niên Vô Cực Ma Tông chuẩn bị thi triển bí pháp thì hắn đứng dậy rồi mở trừng mắt ra.

Trong đôi mắt ấy lấp lánh ánh sáng kì dị.

Không xong rồi!

Trong lòng thiếu niên Vô Cực Ma Tông kêu to không ổn. Đôi mắt của Bá Nho Huyền Ma ẩn giấu sức mạnh đánh sợ vô cùng. Phàm là vật bị hắn nhìn một cái thì hòn đá hay gốc cây cũng có thể mang thai!

Ta bị nhìn rồi, ta bị Bá Nho Huyền Ma nhìn rồi!

Sắp mang thai rồi sao?

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông cúi đầu nhìn xuống theo bản năng, né tránh ánh mắt của Tống Thư Hàng.

Ngay trong nháy mắt hắn cúi đầu, bé Thi phát động tấn công, một bộ chưởng pháp xinh đẹp nhưng uy lực mạnh mẽ liên tục được thi triển.

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông bị cuốn vào luồng chưởng của bé Thi, bay lên lơ lửng.

Thi bước theo bộ pháp huyền diệu, hết chưởng này đến chưởng khác tung ra, dội về phía thiếu niên kia.

Thiếu niên không có sức phản kháng, bị đánh bay giữa không trung, ăn đòn liên tục hệt như một con thú bông.

Sau lưng hắn, Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn không ác ôn đến mức đi sử dụng ánh nhìn mang thai, hắn chỉ mở to mắt nhìn thân mật thiếu niên một cái thôi mà. Thiếu niên kia nghĩ gì làm sao mà trách hắn được?

Thấy Thi đã nắm chắc phần thắng, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ cho mình một chưởng.

Keng!

Phù văn phòng ngự nhị phẩm ẩn trên người vỡ tan, hắn bị đá ra ngoài, về lại chỗ của mình.

…

Thấy Tống Thư Hàng xuất hiện trở lại, Vũ Nhu Tử cười nói: “Tống tiền bối, cuối cùng thì ngươi cũng ra rồi.”

“Chà ~” Tống Thư Hàng thở dài: “Chung quy là tại ta mềm lòng, đúng thời khắc quyết định thì lại không nhẫn tâm ức hiếp mấy đứa nhỏ chưa đến hai mươi tuổi.”

Rõ ràng ta cũng chỉ là một thằng nhóc mới mười tám tuổi, sao ta cảm thấy tâm tính của mình đã già nua quá vậy?

Rốt cuộc là vì nhập mộng ảnh hưởng đời hành của Thông Nương? Hay là nhập mộng bị Thiên Đế tác động? Hay là cộng thêm cả nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Sở Sở nữa đây?

Tống Thư Hàng cảm thấy tâm tính của mình già nua lắm rồi.

Người còn trẻ mà lòng già quá đỗi.

Bây giờ hắn thấy mấy người từ hai mươi tuổi trở xuống chẳng khác nào con cháu trong nhà.

Thậm chí nhìn bé Thi còn thấy như nhìn cháu gái!

Tâm thái này đáng sợ biết chừng nào chứ!

Tống Thư Hàng vuốt mặt: “Rõ ràng là mình còn trẻ mà.”

“Ừa, bây giờ Tống tiền bối còn trẻ lắm, chí ít thì bề ngoài trông rất trẻ.” Vũ Nhu Tử cười khanh khách.

Tống Thư Hàng rơi lệ chứa chan: “Lúc Vũ Nhu Tử an ủi ta chỉ cần nói nửa câu đầu thôi là được rồi.”

Đồng thời, hắn nhìn sang Tô Thị A Thập Lục bên cạnh mình: “Thập Lục vẫn chưa tỉnh à? Mùi thơm của Thực Tiên yến cũng không thể gọi cô ấy tỉnh dậy sao?”

“Có thể là vì bây giờ trên bàn mới có món nguội, chưa tỏa ra mùi hương nồng nàn nên Thập Lục còn chưa ngửi thấy ấy mà.” Vũ Nhu Tử nói.

Bạch long tỷ tỷ dõi mắt nhìn về phương xa: “Thèm ăn ngựa quá.”

Cô nhìn thấy bên ngoài Thực Tiên yến có môt con thiên mã trông rất quen đang cúi đầu gặm cỏ ~

Tống Thư Hàng: “…”

“À đúng rồi Thư Hàng, ngươi có biết Thận Long không?” giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ lại vang lên.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ta đã từng nghe câu chuyện về Thận Long, có phải nó là hậu duệ được sinh ra từ tình yêu vượt qua giống loài giữa rắn và chim trĩ không?”

“Có cả truyền thuyết như vậy nữa à? Sao ta lại không biết nhỉ?” bạch long tỷ tỷ nói với vẻ hoài nghi: “Thận Long mà ta nói là một biến chủng của giao long, am hiểu thận khí huyễn thuật. Huyễn thuật của bọn chúng thậm chí có thể lấy giả tráo thật, đặc biệt là khi kết hợp với thực tại ảo của thất phẩm thì sẽ đạt tới một trình độ không sao tưởng tượng được.”

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, lại được mở mang tầm mắt rồi.

Nhưng tự nhiên bạch long tỷ tỷ nói chuyện về Thận Long với hắn là muốn nhắc nhở hắn chuyện gì sao?

Chẳng lẽ việc thức tỉnh của A Thập Lục có liên quan đến Thận Long à?

“Huyết mạch Long tộc trong thể nội của A Thập Lục là huyết mạch Thận Long sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu: “Không phải, chỉ là ta cảm ứng được khí tức của Thận Long thôi. Tí nữa các ngươi ăn uống cho cẩn thận, đừng có nuốt cả Thận Long vào bụng.”

“Thận Long bị Biệt Tuyết Tiên Cơ làm thành món ăn à?” Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

“Nói thế nào nhỉ? Thận Long có một sở thích, ấy là dùng huyễn thuật biến mình thành thức ăn ngon, dụ dỗ các sinh vật khác nuốt mình vào.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng: “Móa!”

Trên thế gian này có cả loại sinh vật chán sống như vậy nữa sao?

Boss trùm nhà Phật năm xưa cũng chỉ cắt thịt mình nuôi chim ưng thôi, thế mà Thận Long còn biến bản thân thành đồ ăn luôn à?

Tộc Thận Long có thú vui tao nhã như thế mà còn chưa tuyệt chủng, quả đúng là kì tích.

“Tộc Thận Long sớm muộn cũng biến thành sinh vật được bảo tồn trong sách đỏ mất.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch long tỷ tỷ cười bảo: “Không phải như ngươi tưởng tượng đâu. Thận Long thích biến thành món ngon dụ sinh vật khác nuốt vào bụng, nhưng chúng nó sẽ không chết mà chỉ tạm thời kí sinh trên người sinh vật thôi. Sau đó bọn chúng sẽ dùng huyễn thuật để tác động các sinh vật đó, tạo nên một thế giới thận khí, cho sinh vật thỏa mãn hết thảy nguyện vọng cuộc đời trong thế giới do huyễn thuật tạo ra. Khi sinh vật bị kí sinh chịu ảnh hưởng của huyễn thuật, Thận Long có thể lấy được một loại năng lượng cần thiết cho tu luyện từ thân chúng.”

“Đó chẳng phải là Mộng Yểm sao?!”

Trong truyền thuyết, Mộng Yểm sẽ khiến con người đạt được thỏa mãn 18+ thông qua mộng cảnh, từ đó hấp thụ tinh khí của bọn họ.

Thận Long thì thỏa mãn được hết thảy mọi nguyện vọng của người bị kí sinh, có vẻ cao cấp hơn một chút.

Nguyện vọng gì cũng có thể được thỏa mãn trong cảnh mộng, dù là vô địch thiên hạ, giàu nhất thế giới, mở Thủy Tinh cung, trở thành Thần Sáng Thế, hay là hủy diệt thế giới, trải nghiệm một vạn kiểu chết khác nhau…

Tống Thư Hàng cảm thấy Thận Long nhất định là rất hợp với Tam Lãng tiền bối.

Trong thế giới ảo mà Thận Long tạo ra, Tam Lãng tiền bối có thể thỏa chí tự tìm đường chết mà không phải lo đến kết quả đáng sợ như “chết thật”.

“Thế nếu gặp phải một chủng tộc có sức tiêu hóa đáng sợ thì sao? Thận Long bị nuốt rồi có bị tiêu hóa luôn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thế thì đành chết thật thôi.” Bạch long tỷ tỷ dịu dàng đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhưng nếu cậu tìm thấy Thận Long, để nó tiếp xúc với A Thập Lục thì A Thập Lục có thể tỉnh lại nhanh hơn đấy.” bạch long tỷ tỷ nhắc nhở.

Chẳng biết vì sao Tô Thị A Thập Lục cứ mãi không tỉnh lại. Nếu có thế giới thận khí do Thận Long tạo ra hỗ trợ thì nói không chừng có thể kích thích tinh thần cô ấy để cô ấy tỉnh lại nhanh hơn.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Bạch long tỷ tỷ có thể tìm được Thận Long không?”

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu: “Ta chỉ cảm ứng được khí tức của Thận Long chứ chưa tìm được chính xác nó đang ở đâu. Vả lại, nếu Thận Long đã biến thành món ăn rồi thì chúng ta khó mà tìm được lắm.”

“Đúng rồi, bạch long tỷ tỷ, ta còn thắc mắc cái này nữa. Khi Thận Long đạt được đủ năng lượng từ kí chủ rồi thì nó phải làm thế nào để ra khỏi người của họ?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch long tỷ tỷ: “E là chỉ có Thận Long mới biết chuyện này thôi. Chứ trong chư thiên vạn giới chẳng ai biết cả.”

“Đột nhiên ta cảm thấy tộc Thận Long thật đáng thương.” Tống Thư Hàng tổng kết.

Khi bọn họ nói chuyện thì trận hỗn chiến của nhóm 20 tuổi cũng kết thúc.

Bé Thi dùng một bộ chưởng pháp đánh cho thiếu niên Vô Cực Ma Tông thua tơi bời, đánh cho đến tận khi phù văn phòng ngự nhị phẩm của cậu chàng vỡ nát mới thôi.

Sau khi chiến thắng đệ tử của Vô Cực Ma Tông, bé Thi thở hổn hển nhìn về phía sau.

Bá Tống tiền bối ơi, ta thành công rồi!

Nhưng lúc cô bé quay đầu lại thì chẳng thấy Bá Tống tiền bối đang quấn chăn đâu nữa.

Cùng lúc đó, trong không gian chiến đấu có một luồng ánh sáng chiếu xuống bé Thi.

Trong luồng sáng có một phù văn phòng ngự tứ phẩm, hiệu quả là ba năm. Đó là phần thưởng đầu tiên dành cho người chiến thắng cuộc hỗn chiến.

Phần thưởng thứ hai chính là món đầu cá cá voi Dực Vương mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đã hứa.

Thi mang theo vầng sáng phù văn phòng ngự trở về chỗ ngồi.

Sau đó, một thiếu nữ tóc dài bưng đầu cá cá voi Dực Vương lên.

Nắp vừa mở ra, hương bay tứ phía.

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý: “Bạch long tỷ tỷ này, có khi nào món đầu cá cá voi Dực Vương này là do Thận Long biến thành không?”

Hắn liên hệ tiền căn hậu quả một chút thì cảm thấy món đầu cá cá voi Dực Vương này ắt có vấn đề.

“Tuyệt đối không phải.” bạch long tỷ tỷ khẳng định chắc nịch.

Chương 1426: Ngày 10 tháng 10, tất cả sắp lịch vào ngày 10.

“Hả? Bạch long tỷ tỷ khẳng định chắc nịch thế? Chẳng phải cô nói khi Thận Long biến thành món ăn thì sẽ rất khó để tìm ra chúng sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ cười dịu dàng: “Dù sao ta cũng là tổ tiên của rồng, người khác thì khó mà tìm được Thận Long nhưng ta chắc chắn sẽ tìm ra bọn chúng.”

“Cũng phải.” Tống Thư Hàng nói.

“Đúng rồi, Tống tiền bối này, bệnh của chúng ta nghiêm trọng hơn rồi.” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “Sao cơ?”

“Ta nói là trạng thái trong suốt của chúng ta càng ngày càng nghiêm trọng hơn rồi. Ban nãy khi Tống tiên bối vào kg để ức hiếp đám nhỏ nhị phẩm thì ta đã làm một thí nghiệm, sau đó ta phát hiện ra thời gian các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nhớ được chúng ta càng ngày càng ngắn lại.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng nói: “Vũ Nhu Tử chớ nói lung tung, ta có ức hiếp hậu bối đâu. Khoan đã, trạng thái trong suốt càng ngày càng nghiêm trọng à?”

Khi bọn họ bị nhốt vào Phòng tối Thiên Đạo thì cảm giác tồn tại bị xóa đi, bây giờ nói chuyện với người ta một lúc đã bị quên béng mất.

Đã trong suốt đến mức này rồi mà còn thảm hại hơn được nữa cơ à?

“Đúng vậy, ta thí nghiệm rồi. Ví dụ nhé.” Vũ Nhu Tử quay đầu gọi Bắc Hà Tán Nhân: “Bắc Hà tiền bối!”

Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi: “Mao Mao tiên tử gọi ta có chuyện gì thế?”

Nhưng vừa nói xong, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nhíu mày, xoa cằm: “Quái nhỉ, ban nãy ai gọi mình à?”

Sau khi nói câu đó, Bắc Hà Tán Nhân lại cúi đầu nâng chén trà lên nhâm nhi thưởng thức.

Trời đậu!

Trước đó ít ra còn có thể nói chuyện với mọi người vài câu, bây giờ vừa mới chào nhau xong đã quăng nhau vào dĩ vãng rồi sao?

Tống Thư Hàng nghi ngờ nói: "Cái vị đương kim kia tăng cường độ phòng tối đối với chúng ta à?"

"Có thể lắm, có khi vì chúng ta vượt ngục trốn ra nên bị tăng cường độ trừng phạt đấy, từ tiểu trong suốt biến thành đại trong suốt luôn." Vũ Nhu Tử nói.

"Vậy chúng ta còn phải duy trì trạng thái này trong bao lâu nữa?" Tống Thư Hàng nhìn trời, đau gan quá đi mất.

Trải nghiệm cuộc đời của Trong Suốt Cư Sĩ một chốc một nhát thôi là được rồi, hắn không muốn làm một tiểu trong suốt cả đời đâu!

Bạch long tỷ tỷ: "Biết đâu đây lại là chuyện tốt đấy."

Tống Thư Hàng: "Hả?"

"Nói không chừng trạng thái trong suốt có liên quan đến thời gian thi hành án của các ngươi đấy. Khi cảm giác tồn tại của các ngươi càng thấp xuống thì thời hạn thi hành án cũng sẽ giảm đi. Lúc sự hiện hữu của các ngươi hoàn toàn biến mất có khi lại là lúc kì hạn phòng tối kết thúc." Bạch long tỷ tỷ suy đoán.

Tống Thư Hàng thở dài yếu ớt: "Cảm ơn bạch long tỷ tỷ vì đã an ủi ta nhé…"

Khả năng trạng thái trong suốt này rút ngắn thời gian cơ hồ = 0, chắc chắn là vì tính tình dịu dàng trời sinh nên bạch long tỷ tỷ mới nói thế để an ủi hắn thôi.

"Nếu thời hạn thi hành án của các ngươi sắp kết thúc thì phải nghĩ cách nhanh chóng đưa các ngươi về phòng tối Thiên Đạo. Nếu không vạn nhất sau khi thời gian thi hành án kết thúc mà các ngươi không có trong phòng tối Thiên Đạo, có khi còn bị tăng hình phạt cũng không chừng." Bạch tiền bối buông đũa trong tay, nói lời thấm thía.

Vũ Nhu Tử cười khanh khách: “Ta lại cảm thấy… có khi nào chúng ta đã bị tăng cường độ rồi không? Không chừng vị đương kim kia chỉ muốn giam chúng ta mấy ngày thôi, ai ngờ lúc sắp thả lại phát hiện chúng ta chuồn mất, cho nên mới tăng độ trong suốt của chúng ta lên đấy.”

Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy cách nói của Vũ Nhu Tử có lý ra phết.

“Tống tiên bối, bây giờ trạng thái của chúng ta như thế này, ngươi nói xem chút nữa các tiên tử bưng thức ăn lên có quên mất chúng ta không?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Không phải lo, đồ ăn trong Thực Tiên yến bình thường đều là suất to mà.” Bạch tiền bối an ủi.

Khi họ đang nói chuyện thì các thiếu nữ lại bắt đầu mang thức ăn lên.

Một cái nồi to bằng nửa cái bàn được bày lên… đúng là to thật.

Thế này thì chí ít không cần phải lo lắng về thức ăn trong Thực Tiên yến nữa rồi.

…

Ở một phía khác.

Trên bàn của bé Thi.

Thi cẩn thận gói ghém đầu cá cá voi Dực Vương vào định đem về.

Cả cái đầu to đùng, cô bé chỉ nếm thử một chút thôi. Sau đó các món chính trong Thực Tiên yến bắt đầu được dọn lên rồi.

Đương nhiên cô bé muốn giữ đầu cá cá voi Dực Vương lại, còn để bụng ăn món chính trong Thực Tiên yến chứ.

Mặt khác, trong lòng cô luôn cảm thấy món đầu cá này còn có phần của một người khác nữa. Cô muốn chia sẻ tiên trân với người ấy…

Nhưng mà cô bé không nhớ nổi người mình muốn chia sẻ món ăn này là ai.

“Chắc là Chúc rồi… Lần này nó không tham gia Thực Tiên yến được, cho nên mình định mang một ít đồ ăn về cho nó nếm thử.” Thi nghĩ thầm.

Trong môn phái, quan hệ giữa Thi và Chúc là tốt nhất, có cái gì tốt thì cô bé cũng sẽ nghĩ tới Chúc đầu tiên.

…

Qua ba lần rượu.

Đông Qua Thánh Quân rảo bước chạy tới chỗ Tống Thư Hàng.

“Bá Tống đạo hữu!” Đông Qua Thánh Quân trầm giọng gọi.

Tống Thư Hàng cũng đứng dậy, đối diện với Đông Qua Thánh Quân.

“Bá Tống đạo hữu, cơ hội hiếm gặp, hay là chúng ta bàn luận chút đi?” Đông Qua Thánh Quân cười cởi mở.

Tống Thư Hàng bình tĩnh xua tay: “Đông Qua đạo hữu, trận chiến giữa đôi ta không cần vội vàng nhất thời. Ngày 10 tháng 10, trên đỉnh Tử Cấm, chúng ta hẹn nhau đánh một trận, nối tiếp giai thoại Kiếp Tiên chi chiến đi.”

“Ngày 10 tháng 10? Thời gian tốt đấy.” Đông Qua Thánh Quân gật đầu.

Tống Thư Hàng nhân tiện nói luôn: “Vậy chúng ta cứ hẹn thế đi.”

Đông Qua Thánh Quân: “Được lắm, một lời đã định.”

Dứt lời, Đông Qua Thánh Quân thỏa mãn rời đi, vừa đi vừa gãi đầu nghĩ bụng, đại chiến trên đỉnh Tử Cấm ngày 10 tháng 10 à? Nghe quen thế nhỉ? Hình như trước đó mình đã hẹn Bá Tống Huyền Thánh như thế thì phải.

Đông Qua Thánh Quân vừa suy nghĩ vừa đi về chỗ mình.

Sau đó hắn lâm vào trầm tư.

…

…

Một lúc sau, lại có một vị văn sĩ phe phẩy quạt đi tới trước mặt Tống Thư Hàng.

“Bá Tống đạo hữu, cơ hội hiếm có, hay là chúng ta bàn luận chút đi?” Người đàn ông ăn mặc kiểu văn sĩ nói.

Ngôn ngữ hắn nói không phải là tiếng Trung, nhưng bên cạnh hắn có một thánh ấn mơ hồ hiện lên. Thánh ấn này có chức năng phiên dịch, dịch lời văn sĩ thành ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng nghe hiểu.

Vị văn sĩ này cũng là Huyền Thánh, mà còn là Huyền Thánhd đức cao vọng trọng tấn thăng từ một nghìn năm trước kia!

Thánh ấn của Huyền Thánh còn có tác dụng phiên dịch nữa à?

Sao thánh ấn của mình không có?

Chẳng lẽ vì của mình là hàng rởm hay sao? Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Với lại… vị Huyền Thánh ăn mặc như văn sĩ này có hẹn với Đông Qua Thánh Quân không mà lời thoại giống nhau như đúc thế?

Tống Thư Hàng lại đứng dậy, khiêm tốn nói: “Đạo hữu, trận chiến giữa đôi ta hà tất phải nóng vội nhất thời. Ngày 10 tháng 10, trên đỉnh Tử Cấm, chúng ta hẹn nhau đánh một trận. Đến lúc đó có sai sót gì thì mong đạo hữu chỉ bảo cho.”

Dù sao bây giờ hắn cũng đang ở trạng thái trong suốt mà.

Tới đi, dù là vị Huyền Thánh nào muốn luận bàn thì hắn cũng sẽ nhận lời hết. Ngày 10 tháng 10, hãy để hắn viết nên giai thoại về một trận Huyền Thánh chi chiến trên đỉnh Tử Cấm đi!

Các người cứ nhớ được ta đã rồi hẵng tính ~

Ta trong suốt, ta kiêu ngạo.

“Ngày 10 tháng 10? Hay lắm, vậy chờ Thực Tiên yến kết thúc thì ta sẽ ở lại thêm mấy ngày.” Văn sĩ vung quạt, mỉm cười: “Có điều, hình như Bá Tống đạo hữu rất tự tin thì phải.”

Không không không tiền bối ơi, không phải ta tự tin mà là ta đang đắc ý đó! Dù sao thì các ngươi cũng không nhớ nổi ta và cái hẹn mồng 10 mà.

“Ha ha, không phải ta tự tin đâu. Ta chỉ cảm thấy nếu được luận bàn với một Huyền Thánh thành danh đã lâu như đạo hữu thì sẽ được lợi rất nhiều mà thôi, thành ra trong lòng kích động quá.” Tống Thư Hàng cười xởi lởi.

“Thì ra là thế, ta thích tính cách này của Bá Tống đạo hữu!” Người đàn ông ăn mặc như văn sĩ gật đầu: “Vậy thì chúng ta sẽ hẹn nhau trên đỉnh Tử Cấm vào ngày 10 tháng 10.”

Nói xong, văn sĩ nhấp vào thánh ấn của mình một cái.

Hắn báo “thánh hào” của mình với Tống Thư Hàng.

Đó là chữ viết phức tạp của một giới khác, không thuộc về Địa Cầu. Tuy nhiên nhờ có công năng phiên dịch của Thánh ấn nên Tống Thư Hàng vẫn có thể hiểu được ý nghĩa của thánh hào kia.

Tam Chu?

Thánh hào “Tam Chu”.

Sau khi báo thánh hào của mình xong, Tam Chu Thánh Quân mỉm cười về chỗ.

Sau đó hắn cũng đột nhiên rơi vào trầm tư, y hệt như Đông Qua Thánh Quân ban nãy.

…

Cứ như là hẹn nhau từ trước vậy.

Tam Chu Thánh Quân vừa mới đi được một lát thì Thanh Loan Thánh Quân vén tà váy dài đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ôi trời ơi, có để yên cho người ta ăn mấy miếng Thực Tiên yến không?

Thở dài một cái não ruột, Tống Thư Hàng đứng dậy tiếp đón, mỉm cười nói: “Thanh Loan Thánh Quân, cô cũng tìm ta để luận bàn à?”

“Hả? Ừ.” Thanh Loan Thánh Quân gật nhẹ đầu.

Tống Thư Hàng: “Thánh Quân, hôm nay không phải là thời điểm tốt để luận bàn. Cho nên chúng ta có thể thay đổi địa điểm và thời gian khác được không?”

“Hả? Được.” Thanh Loan Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng vung tay lên: “Ngày 10 tháng 10 là ngày lành tháng tốt, hay là chúng ta hẹn nhau trên đỉnh Tử Cấm, viết nên giai thoại về trận chiến Kiếp Tiên?”

Tống Thư Hàng phát hiện ra mình nói càng ngày càng trơn tru.

“Ngày 10 tháng 10? 3 ngày nữa sao?” Thanh Loan Thánh Quân suy tư một lát rồi gật đầu nói: “Được, vậy thì ngày 10.”

“Đến lúc đó, xin Thanh Loan Thánh Quân chỉ điểm nhiều hơn.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Ừm.” Thanh Loan Thánh Quân gật đầu, trông có vẻ suy nghĩ rất lung.

Tống Thư Hàng chắp tay với Thanh Loan Thánh Quân.

Dường như Thanh Loan Thánh Quân nhớ ra điều gì, bèn đỏ mặt nói: “Vậy chúng ta gặp lại vào ngày 10 nhé.”

Dứt lời, cô vén váy lên, đi về chỗ của mình.

Giống hệt hai vị Thánh Quân đi trước, Thanh Loan Thánh Quân vừa ngồi xuống thì cũng lâm vào trầm tư.

Tống Thư Hàng thở dài.

Muốn chết quá đi mất.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh cười khúc khích: “Tiền bối lợi hại quá, một ngày mà nghênh chiến ba vị Huyền Thánh liền.”

“Dù sao mọi người cũng không nhớ, thôi thì cứ đồng ý trước đi. Thế còn tốt hơn là hôm nay bị cưỡng ép lôi đi luận bàn.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn lại cảm thán: “Bây giờ ta lại thấy trạng thái trong suốt cũng rất tốt.”

Chí ít thì nó giúp hắn tránh né được rất nhiều phiền phức.

Lúc này, Bạch tiền bối bên cạnh hắn cũng xoa cằm đầy nghiền ngẫm.

Bây giờ ngài đang suy nghĩ một vấn đề… ấy là trạng thái trong suốt của Tống Thư Hàng rồi sẽ phải chấm dứt. Trong tương lai khi trạng thái trong suốt của hắn chấm dứt rồi, mọi người có quên đi quãng thời gian hắn trong suốt này không? Hay là sẽ đợt nhiên nhớ lại nhỉ?

Nghĩ ngợi một lát, Bạch tiền bối lại gật đầu.

Thôi, tạm thời cứ kệ việc này đã.

Nhóm Tống Thư Hàng vừa bị giam vào phòng tối Thiên Đạo không lâu, chắc chắn còn chưa được thả ra nhanh như vậy đâu. Trong tương lai dù mọi người có nhớ được cái hẹn ngày 10 thì nó cũng trôi qua từ lâu rồi. Thế là không phải Tống Thư Hàng cho họ leo cây, mà là các vị kiếp tiên tự mình thất hẹn đấy chứ.

…

…

Thanh Loan Thánh Quân về chỗ không lâu thì Yêu Mộng Thánh Quân tóc đỏ rảo bước đi tới.

“Bá Tống đạo hữu.” Yêu Mộng Thánh Quân mỉm cười gọi.

Cô là Huyền Thánh thuộc dòng cổ vu, thường ngày chỉ chuyên tâm nghiên cứu cách khôi phục truyền thừa của hệ cổ vu.

Tống Thư Hàng đứng dậy đáp: “Yêu Mộng Thánh Quân đạo hữu, cô cũng muốn tìm ta để luận bàn sao?”

“Bá Tống đạo hữu là nghìn năm đệ nhất thánh, mọi người đều rất tò mò về ngươi. Ngươi lại có thêm ma hào Bá Nho Huyền Ma, cho nên các đạo hữu đều muốn tìm hiểu về ngươi sâu hơn đấy.” Yêu Mộng Thánh Quân vén mái tóc dài đỏ như lửa: “Ta cũng không phải là ngoại lệ.”

“Ngày 10 tháng 10.” Tống Thư Hàng nói.

Yêu Mộng Thánh Quân: “Sao?”

“Ta thấy ngày 10 tháng 10 là ngày lành tháng tốt. Cho nên chúng ta hẹn nhau luận bàn trên đỉnh Tử Cấm vào ngày hôm đó đi. Đến lúc đó chúng ta có cả ngày để so tài, chẳng phải là rất tốt ư?” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Ta cứ thấy Bá Tống đạo hữu đã chuẩn bị sẵn câu nói này từ lâu là sao nhỉ?” Yêu Mộng Thánh Quân rất nhạy cảm.

Tống Thư Hàng nói: “Ta biết tất cả mọi người đều có hứng thú với ta, nhưng hôm nay là Thực Tiên yến, ta muốn ăn cho ngon cái đã. Chuyện luận bàn có thể dời lại ngày sau mà. Hơn nữa lúc ăn cơm mà vận động mạnh thì không tốt cho cơ thể đâu.”

Yêu Mộng Thánh Quân nở nụ cười: “Bá Tống Huyền Thánh, ngươi còn hài hước hơn ta tưởng đấy.”

“Hài hước?” Yêu Mộng Thánh Quân là người đầu tiên khen ngợi hắn như vậy đó.

“Vậy chúng ta hẹn ngày 10 gặp lại. Ta rảnh mà.” Yêu Mộng Thánh Quân nói.

Dứt lời, cô thong thả đi về chỗ của mình.

Sau đó học theo ba vị Thánh Quân trước đó, Yêu Mộng Thánh Quân ngồi xuống, chìm vào trầm tư.

Tống Thư Hàng thở dài khe khẽ.

“Tống tiên bối, trừ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ra thì trong Thực Tiên yến lần này có khoảng bảy vị Huyền Thánh đấy.” Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Bảy vị là công khai thân phận Huyền Thánh để đến dự, nói không chừng còn có các vị khác đến trong âm thầm nữa kia.

Bởi vì bữa Thực Tiên yến này mời khắp chư thiên vạn giới mà.

Nếu đúng như lời Yêu Mộng Thánh Quân nói là các Huyền Thánh tới tham gia Thực Tiên yến đều có hứng thú với Tống Thư Hàng, thế thì có lẽ tất cả bọn họ đều sẽ tìm Tống Thư Hàng để luận bàn mất.

“Ta cảm thấy trạng thái trong suốt đúng là quá tốt.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Tới đi, bao nhiêu vị Huyền Thánh tới đây thì hắn cũng xếp lịch hẹn vào ngày 10 tháng 10 hết.

Dù thế nào cũng còn hơn hôm nay bị các vị đè ra rồi lần lượt từng người quần một mình hắn.

“Ồ? Mùi càng ngày càng gần rồi.” Đúng lúc này, bạch long tỷ tỷ bỗng lên tiếng.

“Thận Long à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy. Xem ra quả nhiên là Thận Long đang náu mình trong các món ăn của Thực Tiên yến.” bạch long tỷ tỷ thu nhỏ lại, ẩn hiện trên người Tô Thị A Thập Lục, lẳng lặng quét mắt khắp sảnh tiệc Thực Tiên yến.

Nếu có thể tìm được Thận Long và mượn sức chúng, thì có thể giúp A Thập Lục tỉnh lại nhanh hơn.

Chương 1427: Bách Thú Đại Thiên Tỷ? Thiên Tỷ?

Lúc này đây, món ăn mới của Thực Tiên yến được mang lên.

“Món ăn thư ba tên là Bách Thú Đại Thiên Tỷ.” Thiếu nữ tóc ngắn phụ trách mang thức ăn lên mỉm cười.

Đồ ăn trong Thực Tiên yến đều có ý nghĩa của nó.

Món đầu tiên là các món nguội tổng hợp.

Món thứ hai là một nồi canh lớn, có tác dụng khai vị, kích thích vị giác của thực khách.

Món thứ ba mới là món chính thực sự của Thực Tiên yến. Từ khi món này lên bàn tiệc thì Thực Tiên yến mới chân chính bắt đầu.

Nắp của Bách Thú Đại Thiên Tỷ vừa mở ra thì hào quang sáng chói đã tỏa ra tứ phía.

Nguyên liệu không phát sáng thì không phải là nguyên liệu tốt. Đối với tiên trù thì đây chỉ là một câu nói đùa, nhưng đúng là có một vài món tiên trân ẩn chứa linh lực cực mạnh. Nguyên liệu có chứa linh lực cường đại được chế biến thành tiên trân, khi mở nắp sẽ tỏa ra linh lực nồng đậm, hình thành ánh sáng mà chỉ có tu sĩ mới có thể nhìn thấy.

Theo sau ánh sáng linh lực là mùi hương thơm ngát khiến cho người ta thèm rỏ dãi, nước bọt bắt đầu ứa ra không sao kìm chế nổi.

Đây mới là trình độ nấu ăn thực sự của Biệt Tuyết Tiên Cơ, đẳng cấp cao gấp mấy lần tiên trân yến mà cô tiện tay chuẩn bị.

Khi tất cả các bàn đều có đồ ăn, thiếu nữ tóc ngắn mới mỉm cười và cất giọng trong trẻo: “Bách Thú Đại Thiên Tỷ dùng hơn một trăm loại nguyên liệu nấu ăn khác nhau để phối hợp. Đánh giá của tiên cơ về nó chính là “bùng nổ”. Mời mọi người thưởng thức.”

Sau khi ánh sáng linh lực của Bách Thú Đại Thiên Tỷ tan đi, Tống Thư Hàng nhìn thấy những miếng xương sườn được xếp đều tăm tắp bao phủ lớp da vàng ươm phối với nguyên liệu ánh sắc đỏ tươi.

“Phối hợp một trăm loại nguyên liệu nấu ăn khác nhau ư?” Tống Thư Hàng bật thốt một câu nghỉ ngờ. Nói thật là nhìn mấy miếng xương vàng óng này đủ cả sắc, hương, vị đấy, nhưng chẳng thấy một trăm loại nguyên liệu khác nhau ở đâu cả.

“Đúng vậy. Cụ thể là một trăm mười lăm loại nguyên liệu khác nhau phối hợp mà thành.” Bạch tiền bối ngồi cạnh giải thích.

“Đâu cơ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Trong từng miếng.” Bạch tiền bối nhấc đũa gắp một miếng xương sườn: “Trong từng miếng đều có hơn một trăm loại thịt khác nhau. Bách Thú Đại Thiên Tỷ, tên món ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ chưa bao giờ phóng đại.”

“Kết hợp như thế mà còn có thể phân biệt được hương vị nữa hay sao?” Tống Thư Hàng cũng tò mò gắp một miếng.

Miếng sườn cũng chỉ lớn bằng ngần ấy, bình thường cho vào miệng ăn thì làm sao phân biệt được một trăm mười lăm loại thịt cơ chứ?

“Cho nên, đây chính là sự khác biệt giữa tiên trù và đầu bếp bình thường.” Bạch tiền bối vui vẻ đưa miếng sườn vào miệng, cả khoang miệng ngập tràn mùi hương ngào ngạt.

Gương mặt ngài lộ rõ vẻ thỏa mãn.

Thiếu nữ tóc ngắn đứng ở phía xa nhìn chằm chằm Bạch tiền bối, thấy thần sắc thỏa mãn của ngài, cô lặng lẽ ra dấu OK với thiếu nữ đằng sau.

Bạch Thánh Quân rất hài lòng với món ăn này.

Tống Thư Hàng gắp một miếng sườn đặt vào bát của Tô Thị A Thập Lục trước. Dù cô chưa tỉnh dậy nhưng hắn vẫn phải giữ phần cho cô.

Sau đó hắn lại gắp một miếng cho vào miệng mình.

Và rồi, Tống Thư Hàng cảm nhận được thế nào là bùng nổ!

Một trăm mười lăm loại thịt ngon khác nhau nổ tung trong miệng hắn, trăm loài thú vật hoàn thành một cuộc đại di dời nơi đầu lưỡi hắn.

Dù không phải là chuyên gia ẩm thực, dù là người không hề nghiên cứu chút nào về ẩm thực, nhưng chỉ cần nếm một miếng thôi thì bạn cũng có thể thưởng thức được vị ngon tuyệt vời ẩn chứa trong Bách Thú Đại Thiên Tỷ.

Ngon đến mức muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Đây mới là thực lực của đệ nhất tiên trù tu chân giới chứ!

Cả đầu lưỡi và dạ dày đều bị chinh phục mất rồi.

Sau khi ăn xong Bách Thú Đại Thiên Tỷ, nếu không phải đồ ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu thì có lẽ mọi người đều không nuốt nổi những thức ăn khác nữa.

Thậm chí Tống Thư Hàng cảm thấy nếu bây giờ mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nói với bất cứ người nào trong Thực Tiên yến rằng: “Này ai kia, mau gả cho ta đi!”, thì trên 70% vị khách đó sẽ gả ngay, bất kể là nam hay nữ.

“Tay nghề của tiên cơ lại tăng thêm một cảnh giới nữa rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân nhớ lại cảm giác bách thú di chuyển trong miệng mình, cảm thán.

“Ta có thể cảm giác được rõ ràng, so với lần Thực Tiên yến trước đó thì lần này cô ấy dụng tâm hơn nhiều.” Bắc Hà Tán Nhân bổ sung.

“Mỗi lần ăn xong Thực Tiên yến thì nửa năm tiếp đó chẳng biết gì là ngon. Năm nay thời gian ăn mất ngon sợ là lại kéo dài hơn rồi. Thôi thế cũng tốt, coi như giảm cân vậy.” Đông Phương Lục Tiên Tử ngồi cạnh đó cũng phụ họa theo.

“Đông Phương Lục Tiên Tử, vóc dáng của cô đẹp lắm rồi, tăng thêm một chút thì mập mà giảm đi một tí thì gầy. Cô duy trì vóc dáng này là lái xe đâm người ta là mạnh mẽ nhất đấy!” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử đen mặt.

Bắc Hà Tán Nhân thúc khủy tay vào Cuồng Đao Tam Lãng… Tam Lãng à, ngươi nuốt nửa câu còn lại xuống thì sẽ chết sao?

Diệt Phượng Công Tử: “Meow ~~”

“Diệt Phượng ăn thích quá, không thốt nổi lên lời nữa à?” Lệ

Chi Tiên Tử cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng day day xương sườn của mình rồi bỗng hai mắt sáng ngời lên, nói: “Bây giờ ta bưng cái bể cá ra đây thì Diệt Phượng đạo hữu có lao vào không nhỉ? Hắn mà vào thì ta có thể ăn hết phần của hắn luôn!”

“Ta làm thịt ngươi!” Diệt Phượng Công Tử vung đũa quát.

“Ha ha ha, ngươi đánh không lại ta đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý hả hê cười nói. Hắn đã sắp thăng cấp lên lục phẩm rồi.

Diệt Phượng Công Tử liếm môi một cái, cười mà như không cười: “Meow ~”

Bắc Hà Tán Nhân lại ra sức thúc cùi chỏ vào Tam Lãng.

Đồ đần! Diệt Phượng Công Tử người ta đánh không lại ngươi, nhưng cánh vế của người ta trong cái tu chân giới này đông lắm đấy, có biết không?

Đạo hiệu của hắn là “Diệt Phượng Công Tử”, đằng sau hai chữ “công tử” là vô số tiên tử chạy theo đấy!

Chỉ cần Diệt Phượng Công Tử mở miệng một cái thì hoàn toàn có thể lập nguyên một đội năm mươi tiên tử. Đến lúc đó bọn họ săn Tam Lãng ngươi như BOSS cho mà xem!

Mà hôm nay Tam Lãng làm sao ấy nhỉ?

Không khống chế nổi mình nữa à?

Sao cứ đâm đầu vào chỗ chết hoài vậy?

“Hả? Ha ha ha. Thú vị quá.” Tam Lãng đột nhiên cười phá lên.

Bắc Hà Tán Nhân thót cả tim, tên này lại muốn làm trò gì vậy?

“Nè nè, Bắc Hà, ngươi xem tin tức này đi.” Cuồng Đao Tam Lãng móc điện thoại ra đưa cho Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân thò đầu qua xem.

Màn hình đen sì.

Điện thoại của Tam Lãng không hề bật lên, thế mà trông hắn đến là vui vẻ.

“Xem tin này hot chưa này. Một số lượng lớn người máy niệm kinh được tung ra, biết gõ mõ, biết niệm phật, cái gì cũng có luôn. Đám Thông Huyền đại sư sắp thất nghiệp rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng cười nói.

Bắc Hà Tán Nhân ngu mặt ra.

Cuồng Đao Tam Lãng trúng tà à?

“Ha ha ha, A Thất, ngươi là đồ ngốc! Nào nào ra đây, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp thôi!” Cuồng Đao Tam Lãng lại ngửa cổ cười hơ hớ.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Cười xong, Cuồng Đao Tam Lãng ngồi xuống chỗ mình: “Chậc chậc, A Thất à, ngươi không phải là đối thủ của ta, ngươi còn kém ta xa lắm. Bây giờ ta đã là Chân Quân lục phẩm, ngươi cứ ở mãi ngũ phẩm mà dõi theo bóng lưng của ta đi.”

Nói đoạn, Cuồng Đao Tam Lãng còn bật cười sang sảng.

Cười càng ngày càng thỏa mãn, càng ngày càng sáng chói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn nhìn bạch long tỷ tỷ: “Thận Long?”

Triệu chứng của Cuồng Đao Tam Lãng có vẻ như đang trải qua những chuyện hắn cho là tuyệt nhất trong đời, hệt như trúng tà vậy.

Chẳng lẽ Cuồng Đao Tam Lãng đã ăn Thận Long rồi?

“Chỉ e là thế.” Bạch long tỷ tỷ nói khẽ.

“Đáng tiếc quá, vốn còn đang định dùng Thận Long để giúp A Thập Lục tỉnh lại mà.” Tống Thư Hàng than thở.

Bọn họ đang nói chuyện thì Vô Danh Cư Sĩ đột nhiên chống hai tay lên cằm, nét mặt rất lạnh lùng: “Cuối cùng ta cũng đợi đến ngày này… cuối cùng cũng tới thời khắc chúng ta hiển thánh!”

Tống Thư Hàng: “??”

“Chào mọi người. Có thể mọi người không nhận ra ta, thậm chí rất nhiều người quen biết đều không thể gọi đúng tên ta. Nhưng không sao cả, sau ngày hôm nay, tên của ta sẽ khắc sâu vào tâm khảm của mọi người. Ta là Túy Tinh Cư Sĩ, xin mọi người hãy nhớ lấy ta. Tiếp theo đây, ta sẽ giảng giải cho mọi người nghe một đoạn thánh pháp.” Vô Danh Cư Sĩ đĩnh đạc nói.

Tống Thư Hàng: Σ(っ°Д°;)っ

Túy Tinh?

Túy Tinh là cái quái gì? Sao nghe sai trái thế nhỉ?

Tống Thư Hàng móc điện thoại di động, tìm được một cái tên… Tối Việt Cư Sĩ.

Cư sĩ sắp xong đời rồi!

Đọc bốn chữ Túy Việt Cư Sĩ làm sao mà ra Túy Tinh Cư Sĩ được hả?

Nói cách khác… có khả năng là cư sĩ đã không còn nhớ được tên mình nữa rồi.

Tống Thư Hàng cất điện thoại đi, đau lòng thay Tối Ước Cư Sĩ ba giây.

Nếu trong một ngày tương lai nào đó, Tối Soái Cư Sĩ thăng lên thành Huyền Thánh bát phẩm thật, có khi nào hắn báo sai cả đạo hiệu của mình luôn không?

Cất điện thoại đi, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn bạch long tỷ tỷ: “Hình như Tối Cường Cư Sĩ cũng nuốt phải Thận Long rồi, không phải chỉ có một con Thận Long thôi ư?”

Giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ lại vang lên: “Hơi kì lạ thật. Ta chỉ có thể cảm ứng được khí tức của Thận Long chứ không biết vị trí cụ thể của nó ở đâu. Nhưng xem ra Tam Lãng và vị cư sĩ này đều chịu ảnh hưởng của Thận Long rồi. Cho nên rất có thể Thận Long đang náu mình trong Thực Tiên yến là một con Thận Long có tu vi rất cao, còn chưa bị ăn mà lực lượng tỏa ra đã tác động đến người khác.”

Trước kia cũng từng xảy ra chuyện như vậy rồi.

Đặc biệt là nếu có Thận Long tu luyện đến cảnh giới thất phẩm, thận khí huyễn thuật của nó phối hợp với Thực Tại Ảo có thể kéo nguyên một tòa thành sa vào thế giới thận khí và chìm đắm luôn trong đó.

“Hì hì hì, lái xe thôi mà, đơn giản, quá đơn giản! Ta không chỉ muốn lái xe mà còn muốn tham gia giải đua xe cấp thế giới! Ta là một người phụ nữ muốn trở thành nữ hoàng giới đua xe của thế gian này! Đám cặn bã các người làm sao có thể sánh được với tốc độ của ta?” Đông Phương Lục Tiên Tử hưng phấn nói.

Dường như Đông Phương Lục Tiên Tử cũng đang thỏa nguyện trong mộng cảnh thận khí.

“Ha ha ha, một đội bóng thì tính làm gì? Chỉ vài phút là đủ để bản vương sinh cả một đội bóng đá nam rồi. Mục tiêu tiếp theo của bản vương là sinh hẳn một đội chạy Marathon cự li dài và một đội thuyền rồng 22 người. Há há há.” Giao Bá Chân Quân thốt lời đong đầy bá khí vô song.

Một đội chạy Marathon thì cần bao nhiêu người? Giao Bá Chân Quân định làm gì thế hả?

Diệt Phượng Công Tử: “Ôi, muốn lấy chồng quá!”

Tống Thư Hàng: “Cái đệch!”

Diệt Phượng Công Tử vừa mới nói nguyện vọng của mình ra.

Cả đám người đều thảng thốt.

Chương 1428: Ta, quản lý nhóm, thêm người!

Linh hồn hóng chuyện của Tống Thư Hàng lập tức cháy lên…

Không ngờ tâm nguyện của Diệt Phượng Công Tử lại là lấy chồng!

Không biết trong ảo cảnh của Thận Long thì công tử đã lấy được chồng hay là vẫn còn đang ế chỏng đây?

Tống Thư Hàng bắt đầu mong chờ.

Muốn biết diễn biến tiếp theo của câu chuyện như thế nào thì chỉ cần nghe Diệt Phượng Công Tử nói tiếp là được.

Sau đó Diệt Phượng Công Tử lên tiếng: “Meow ~ Meow ~ meow meow meow ~”

Vâng… Diệt Phượng Công Tử nói đúng lắm.

Diệt Phượng Công Tử nói có lý ghê.

Diệt Phượng Công Tử nói chẳng sai tí nào.

“Meow ~” Diệt Phượng Công Tử lại ngân lên một tràng rồi không nói thêm gì nữa.

Công tử đã chìm đắm hoàn toàn trong thế giới thận khí mộng ảo rồi.

Tống Thư Hàng thở dài nhìn về phía bạch long tỷ tỷ: “Xem ra các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều dính chưởng hết rồi.”

Ngay cả Bắc Hà Tán Nhân duy trì tỉnh táo lúc đầu, bây giờ hai mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Quản lý nhóm Hoàng Sơn và Lệ Chi Tiên Tử đều đã từ từ chìm vào thế giới thận khí huyễn thuật.

Không chỉ có các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 mà toàn bộ bữa Thực Tiên yến đều chịu ảnh hưởng của thận khí huyễn thuật, trong sảnh tiệc dường như có sương mù đang bốc lên.

“Con Thận Long kia đang ở đây à? Thực lực của nó mạnh lắm sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ suy nghĩ một chút rồi đáp: “Còn có một khả năng khác…”

Tống Thư Hàng: “?”

Bạch long tỷ tỷ nói: “Đó là có khi con Thận Long kia hóa trang thành nguyên liệu nấu ăn thì đã bị Biệt Tuyết Tiên Cơ thái ra nấu thật rồi.”

Tống Thư Hàng: “Ớ.”

“Nếu không thì không thể giải thích hiện tượng trước mắt được. Ta có thể cảm hứng được khí tức của Thận Long mà chẳng thể thấy cụ thể nó ở đâu cả.” bạch long tỷ tỷ thì thầm.

Tống Thư Hàng: “Thế… Thận Long có hồi sinh được không?”

“Nếu quả thực đã bị Biệt Tuyết Tiên Cơ thái ra làm đồ ăn thì cơ bản là tiêu tùng rồi. Nếu may mắn còn Long châu thì còn cơ hội sống lại.” bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử: “Tống tiên bối.”

Tống Thư Hàng: “Sao thế?”

Vũ Nhu Tử: “Tống tiên bối, hì hì ~ Tống tiên bối ~”

Tống Thư Hàng: “??”

Vũ Nhu Tử mỉm cười ngọt ngào: “Tống tiên bối ~”

Tống Thư Hàng: “…”

Xem ra Vũ Nhu Tử cũng sa vào thế giới thận khí huyễn thuật rồi. Nhưng rốt cuộc cô ấy mơ thấy cái gì mà cứ gọi hắn mãi thế nhỉ?

Nhịp tim của Tống Thư Hàng bỗng nhanh hơn một chút.

“Tống tiên bối ~ Đừng chết mà.” Vũ Nhu Tử xua mạnh tay một cái, sau đó lại yên ổn ngồi xuống, không nói thêm gì nữa.

Tống Thư Hàng: 0_0

Hắn ngửa cổ nhìn trời, Vũ Nhu Tử, rốt cuộc là cô mơ thấy chuyện đáng sợ gì thế hả?

Vũ Nhu Tử vừa yên tĩnh lại thì Hoàng Sơn tiền bối đã bật cười ha hả: “Đây mới là phong cách của nhóm Cửu Châu số 1 mà ta muốn! Tam Lãng, Đồng Quái, mỗi ngày các ngươi phải trao đổi kinh nghiệm tu chân cho tử tế, phải nói những niềm tâm đắc khi khám phá động phủ, phải chia sẻ những kinh nghiệm về tu đạo, thế chẳng phải là vui vẻ hơn ư?”

Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu…

Nguyện vọng của Hoàng Sơn tiền bối nhỏ nhoi đến mức khiến cho người ta phải xót xa. Hắn chỉ muốn phong cách của nhóm Cửu Châu số 1 bình thường hơn một chút, đặc biệt là mong Đồng Quái và Tam Lãng không tự tìm đường chết mỗi ngày.

Thế mà nguyện vọng bé nhỏ khó khăn đó chỉ có thể thực hiện được ở trong mơ. Thật đắng lòng biết mấy!

Lệ Chi Tiên Tử: “Hahahahah, cuối cùng ta cũng trở thành quản lý nhân sự rồi. Từ hôm nay trở đi tất cả các ngươi phải đổi tên theo ý của ta! Bắc Hà, từ nay tên ngươi sẽ là Hà Duẩn (Măng) Đạo Nhân! Hiến Công Cư Sĩ, ngươi đổi tên thành Lưu Liên (sầu riêng) Cư Sĩ nghe cho sang mồm! Lạc Trần Chân Quân, ngươi thì đổi thành Lạc Qua (bí đỏ) Chân Quân! Tất cả đổi tên hết cho ta, há há há!”

Không ngờ oán niệm của Lệ Chi Tiên Tử với đạo hiệu của chính mình lại lớn đến chừng ấy. Cô không cẩn thận làm bại lộ mơ ước của mình, là muốn trở thành quản lý nhân sự để đổi hết đạo hiệu của mọi người.

…

…

Ngoại trừ các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, trên mỗi bàn tiệc đều có người đang đọc vanh vách những gì diễn ra trong cảnh mộng của mình.

“Sư phụ, cuối cùng con cũng tìm thấy chuyển thế của người rồi! Ngàn năm trôi qua, cuối con cũng tìm thấy người rồi! Huhuhu, từ giờ trở người chính là đệ tử của con. Con sẽ dốc lòng dạy bảo chuyển thế của người như người từng dạy dỗ con năm xưa vậy. Nào nào nào, chúng ta bắt đầu luyện từ công pháp luyện thể nhé, tư thế phải chuẩn vào… Nếu làm sai, chớ trách vi sư đánh ngươi phọt cớt ra quần.”

“Ha ha ha, cơ hội tới rồi! Từ nay trở đi ta tuyên bố sẽ trở thành một Thương Thần! Ai thích luyện kiếm thì đi mà luyện. Thương mới là vương đạo, ta sẽ trở thành người đàn ông có đủ ba cái bàn chải nhân sinh!”

“Linh thạch, nhiều linh thạch quá! Từ hôm nay trở đi, ta sẽ xây dựng một cung điện bằng linh thạch, cả bồn cầu và giấy vệ sinh cũng phải làm từ linh thạch!”

“Biệt Tuyết Tiên Cơ, hôm nay chính là ngày đại hôn của chúng ta, nàng… có vui vẻ không?”

…

…

Chúng sinh muôn màu muôn vẻ, mỗi người đều có giấc mộng của riêng mình.

“Lạ nhỉ, ta cũng ăn Bách Thú Đại Thiên Tỷ mà có bị kéo vào thế giới thận khí huyễn thuật đâu?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nhưng vừa nói xong thì hắn nhớ tới một khả năng.

Đó là người đã vào thế giới thận khí huyễn thuật hoàn toàn không biết mình bị kéo vào trong đó.

Có khi cảnh tượng tất cả mọi người đều bị thận khí ảnh hưởng này chính là mộng cảnh hắn nhìn thấy trong thế giới thận khí cũng nên.

Nói không chừng tình trạng mọi người đều say, một mình ta tỉnh này lại diễn ra ngược lại ấy chứ.

Vạn nhất tất cả mọi người trong Thực Tiên yến đều không sao mà chỉ có mình hắn trúng số, liệu mọi người có vây lại xem hắn nói năng hàm hồ không đây?

Nghĩ thôi đã thấy xấu hổ rồi.

“À đúng rồi, Bạch tiền bối, phải xem xem Bạch tiền bối có phản ứng gì!” Tống Thư Hàng quay lại nhìn về phía Bạch tiền bối.

Lúc này Bạch tiền bối đang bình tĩnh vươn đũa, gắp một miếng Bách Thú Đại Thiên Tỷ mà thưởng thức đầy mĩ mãn.

Thấy ánh mắt của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối buông đũa xuống: “Sao mà nhìn ta chằm chằm thế?”

“Bạch tiền bối, ngài không bị ảnh hưởng bởi khí tức của Thận Long sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có chứ, nhưng vì ta ăn ít quá nên dược hiệu không đủ. Bây giờ ta đang định ăn thêm một ít để xem có thể mơ thấy điều gì thú vị đây." Bạch tiền bối trả lời.

Thận Long khác với Mộng Yểm.

Mộng Yểm sẽ hấp thu tinh lực của con người, còn Thận Long chỉ hấp thu lực lượng đặc biệt mà chúng có thể sử dụng. Trong trường hợp bình thường, thế giới ảo mộng của Thận Long sẽ không tạo thành tổn thương đối với con người.

Tống Thư Hàng gật đầu rồi lại nhìn về phía bạch long tỷ tỷ: "bạch long tỷ tỷ, bây giờ ta đang tỉnh hay đang ở trong mộng cảnh của Thận Long?"

"Đang tỉnh, nhưng ngươi sắp không chống đỡ được nữa rồi." bạch long tỷ tỷ bình thản đáp.

Ta mà cũng không chống đỡ được á?

Vậy sao ta còn chưa vào mộng cảnh của Thận Long vậy?

"Bạch long tỷ tỷ, nếu ta dùng ánh sáng công đức thì có chống đỡ thêm được một lúc không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn rất muốn biết sau khi Bạch tiền bối vào trong mộng cảnh của Thận Long thì sẽ mơ thấy cái gì.

"Đừng chờ ta." Bạch tiền bối cười bảo: "Ta còn lâu mới vào, ngươi cứ vào mộng cảnh của Thận Long mà chơi một lát đi."

Bạch tiền bối vừa dứt lời thì Tống Thư Hàng đã thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ.

…

Nhưng chỉ mơ hồ một lát, hắn lại cảm thấy mình khôi phục tỉnh táo rất nhanh.

Thực Tiên yến vẫn đang tiếp tục.

Lực lượng ảo ảnh của Thận Long bắt đầu tan đi, thực khách trong Thực Tiên yến ai nấy đều thỏa mãn.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán món Bách Thú Đại Thiên Tỷ này có phải là niềm vui bất ngờ mà Biệt Tuyết Tiên Cơ chuẩn bị cho mình hay không.

Sau đó các món ăn khác trong Thực Tiên yến được bưng lên, món nào cũng đặc sắc và ngon lành chẳng kém gì Bách Thú Đại Thiên Tỷ.

Tống Thư Hàng cảm thấy sau lần Thực Tiên yến này thì ít cũng phải vài năm hắn ăn chẳng thấy ngon.

Trừ thức ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu ra, món gì vào mồm cũng sẽ nhạt như nước ốc.

…

…

Sau khi Thực Tiên yến kết thúc, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử vẫn ở trong trạng thái tiểu trong suốt cùng về thành phố Văn Châu. Tô Thị A Thập Lục vẫn chưa tỉnh lại, Tống Thư Hàng đóng gói đồ ăn trong Thực Tiên yến mang về cho cô ấy.

“Lạ quá, ta cứ thấy trong Thực Tiên yến lần này thiêu thiếu cái gì ấy.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Nhưng mà hắn không nhớ ra.

Sau đó đúng như hắn đoán, vì ảnh hưởng của trạng thái tiểu trong suốt càng lúc càng mạnh nên các vị Huyền Thánh đều quên béng mất cái hẹn ngày 10 tháng 10 với hắn.

Tống Thư Hàng xem TV hết ngày.

Vì ở trạng thái tiểu trong suốt nên thậm chí hắn còn không cần đi học. Có đi thì thầy cô giáo cũng có nhớ hắn là ai đâu.

Thế là Tống Thư Hàng bắt đầu chăm chỉ tu luyện.

Luyện ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác…

Thời gian trôi đi vùn vụt.

Thoáng cái, năm mươi năm đã trôi qua.

Sau năm mươi năm ròng, Tống Thư Hàng không những thăng cấp lên Chân Quân lục phẩm thành công, mà còn nắm giữ được một kho tri thức tu chân khổng lồ, trở thành một vị tiền bối có cảnh giới và tri thức xứng tầm.

Đồng thời, vào năm mươi năm sau có một sự kiện khiến cho hắn vô cùng mừng rỡ, đó là trạng thái tiểu trong suốt cuối cùng cũng chấm dứt.

Thế là Tống Thư Hàng vui vẻ chạy vào nhóm Cửu Châu số 1.

Biệt danh của hắn trong nhóm không còn là “Trống” nữa, mà đổi thành hai chữ Bá Tống.

“Hoàng Sơn tiền bối, ta thăng cấp lên Chân Quân rồi này! Sau năm mươi năm tích lũy, ta còn nắm giữ được đầy đủ tri thức nữa! Bây giờ ta đã là một tiền bối thực thụ rồi!” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Tống tiểu hữu, cuối cùng ngươi cũng trưởng thành rồi. Bây giờ tu vi của ngươi đã tương đương với lúc ta thêm ngươi vào nhóm này, ngươi đã trở thành một tiền bối đáng tin.”

Dứt lời, Hoàng Sơn Chân Quân cho Tống Thư Hàng làm quản lý nhóm.

“Tống tiểu hữu, từ hôm nay trở đi ngươi phải quản lý nhóm này cho tốt. Người mới xin vào cũng sẽ do ngươi quyết định.” Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu nói.

Nói xong, biệt danh của hắn đổi thành “Hoàng Sơn Rốt Cuộc Cũng Được Về Hưu.”

Ta trở thành quản lý nhóm của nhóm Cửu Châu số 1 rồi ư?

Chương 1429: Ngươi chờ đó, để ta về gọi lão đại ra!

Trong khoảnh khắc lên làm quản lý nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy sứ mệnh nặng nề đè xuống đôi vai mình.

Hắn hít sâu một hơi rồi đổi biệt danh của mình trong nhóm thành Bá Đao Tống Nhất.

Vì đạo hiệu Bá Tống dễ khiến người ta liên tưởng đến Bá Nho rồi nhớ lại một vài hồi ức không vui vẻ. Dù đạo hữu mới có thể ra đời trong vòng năm mươi năm trở lại đây, nhưng để đề phòng vạn nhất, để bảo vệ phong phạm tiền bối của mình thì hắn nhất định phải đổi biệt danh trong nhóm.

Sau đó hắn mở giao diện thêm người để xem các yêu cầu xin vào nhóm.

Gần đây Hoàng Sơn tiền bối bận rộn nhiều việc, mấy quản lý khác cũng bận tối tăm mặt mũi, nên có đến mấy yêu cầu xin vào nhóm chưa được xử lý.

Yêu cầu mới nhất là của một thiếu niên tên Tửu Hòa Thượng.

“Hoàng Sơn tiền bối, ta đã xin vào nhóm suốt ba năm rồi đấy, mau cho ta vào đi mà.” Tửu Hòa Thượng nhắn lại.

Xem ra hắn đã xin nhiều lần nhưng vẫn chưa được duyệt đây mà.

Tống Thư Hàng mỉm cười, click vào “thêm thành viên”.

Thấy tiểu đạo hữu mới vào nhóm, Tống Thư Hàng gật đầu. hắn nhớ đến cảnh tượng khi mình mới được thêm vào, không ngờ mới thoáng chốc mà đã năm mươi năm trôi qua.

Khi đó hắn vẫn còn là lính mới tò te, chưa biết chút gì về tu chân cả.

Nếu không có phối thương Thối Thể Dịch cải tiến của Dược Sư, không có Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, không có một rương dược liệu Thối Thể Dịch mà Vũ Nhu Tử gửi tới, thì Tống Thư Hàng không biết phải đến năm nào tháng nào mình mới bước được lên con đường tu chân.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tửu Hòa Thượng: “Ha ha ha, Hoàng Sơn tiền bối, cuối cùng ngài cũng thêm ta vào nhóm rồi!”

“Tiểu đạo hữu, người kéo ngươi vào nhóm không phải Hoàng Sơn tiền bối mà là ta đây.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Rốt cuộc cũng có thêm một đạo hữu vào nhóm. Đây là lần đầu tiên hắn dùng thân phận tiền bối chân chính để đón tiếp một tiểu đạo hữu đấy.

Hắn phải làm thế nào mới thể hiện được uy nghiêm của tiền bối đây?

“Ủa? Hoàng Sơn tiền bối đâu?” Tửu Hòa Thượng hỏi với vẻ nghi ngờ.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Hoàng Sơn tiền bối về hưu rồi, ta là quản lý mới của nhóm Cửu Châu số 1.”

Tửu Hòa Thượng: “…”

Sau một lúc lâu.

Tửu Hòa Thượng: “Bá Đao tiền bối này, ngươi rất lợi hại phải không?”

“Chắc cũng coi là lợi hại đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ hắn là Chân Quân lục phẩm. Lúc Hoàng Sơn tiền bối kéo hắn vào nhóm thì cũng ở cảnh giới này, vậy mà đã được toàn thể các đạo hữu kính trọng rồi.

Tửu Hòa Thượng: “Bá Đao tiền bối mất bao lâu để thăng cấp lên nhị phẩm vậy? Ta chỉ tốn thời gian có ba năm để Dược Long Môn, thăng lên nhị phẩm, sau đó chỉ mất tám năm để đột phá nhị phẩm, thăng lên tam phẩm thôi đấy.”

Ba năm lên nhị phẩm, thêm tám năm để thăng lên tam phẩm, theo Bắc Hà Tán Nhân nói thì đây đã là thiên tài tiền đồ vô lượng rồi.

Tống Thư Hàng nhớ lại con đường của mình một chút. Tốc độ thăng cấp của hắn không thể so với Thậm Điếu Thánh Nhân của Nho Gia hay Thiên Đế, nhưng hắn cũng chỉ dùng nửa tháng để thăng lên nhị phẩm, rồi thêm chừng một tháng để lên tam phẩm

mà thôi.

Nếu cứ nói thật ra thì hơi bị đả kích con nhà người ta quá.

Thế là Bá Đao Tống Nhất bình tĩnh nói: “Những chuyện cũ này chẳng có gì đáng nói cả.”

“Bá Đao tiền bối, ngươi không nói thì làm sao ta biết được ngươi lợi hại cỡ nào chứ?” Tửu Hòa Thượng nói.

“Ừm, ngươi nhất định phải biết à?” Tống Thư Hàng cười khổ.

Tửu Hòa Thượng: “Nhất định!”

“Năm đó ta thăng lên nhị phẩm mất nửa tháng, một tháng sau thì lên đến tam phẩm.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tửu Hòa Thượng: “!!!”

Một lát sau.

Tửu Hòa Thượng: “Ngươi nói láo!”

“Ai nói láo thì làm chó.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Gâu! Cắn đó nha!” Một đạo hữu có ID là “Ta có một hậu cung xinh đẹp” cả giận nói.

Ờ, vừa nhìn tên đã biết đây là Đậu Đậu.

Tửu Hòa Thượng: “Trên đời này không thể có người thăng cấp nhanh như vậy được! Nửa tháng nhị phẩm, một tháng tam phẩm? Không tồn tại!”

“Thiếu niên, đó chính là sự thật.” Ta có một hậu cung xinh đẹp trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ô? Thiếu niên mới tới à? Lâu lắm rồi nhóm này không có người mới gia nhập đấy. Bản tọa vừa mới đi tưới hoa một cái, không trả lời ngay được. Để ta xem lịch sử trò chuyện xem các ngươi tán gẫu những gì nào.”

Một lát sau, Bắc Hà Tán Nhân nói: “Tiểu đạo hữu à, thế giới này mênh mông lắm. Bản tọa nói cho ngươi biết thêm chuyện này nhé, về sau… Bá Đao đạo hữu lại dùng một tháng để thăng lên tứ phẩm, nửa tháng sau đó lên thẳng ngũ phẩm luôn.”

“Không thể thế được! Nhất định là ta đang nằm mơ! Chắc chắn là ta đã vào nhầm nhóm Cửu Châu số 1 rởm rồi!” Tửu Hòa Thượng nói.

Một lát sau…

[Tửu Hòa Thượng rời khỏi nhóm Cửu Châu số 1]

Tống Thư Hàng: “???”

Thất Tu Tôn Giả: “???”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao đạo hữu mới vào lại thoát nhóm thế này?” Hoàng Sơn tiền bối cũng chẳng hiểu ra sao cả.

“Bá Đao đạo hữu đả kích người mới quá ấy mà.” Cuồng Đao Tam Lãng giải thích.

“Bá Đao đạo hữu, ngươi muốn trở thành một đại tiền bối đủ tư cách thì còn phải cố gắng nhiều lắm.” Tô Thị A Thất nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn chớp mắt một cái rồi mơ màng tỉnh dậy.

Sau đó hắn phát hiện ra mình đang ngồi trong lớp học ở đại học Giang Nam.

Ơ? Có chuyện gì thế nhỉ?

Chẳng phải mình đã trở thành quản lý nhóm Cửu Châu số 1 rồi sao? Chẳng phải mình đã tu luyện vất vả ròng rã năm mươi năm sao? Tại sao tự nhiên lại ngồi trong phòng học thế này?

“Ồ? Hóa ra là mơ. Thế mà lại mơ thấy mình được làm quản lý của nhóm Cửu Châu số 1, thật là.” Tống Thư Hàng lau nước miếng vương trên khóe miệng.

Không ngờ mình lại có mưu đồ soán vị luôn, ôi ôi.

Tống Thư Hàng lắc đầu mấy cái rồi phát hiện ra trước mặt mình có một bài thi.

Má ơi, mình đang thi à?

Từ từ để lục lại trí nhớ cái đã.

Mình nhớ là mình vừa ăn xong Thực Tiên yến, thời gian ở trạng thái tiểu trong suốt còn chưa kết thúc mà, sao tự nhiên lại xuất hiện trong phòng thi vậy?

Thôi được rồi, dù thế nào thì cũng phải làm bài thi trước đã.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn đề thi.

Toi rồi, gần đây mải mê tu tiên nên xao nhãng học hành, đọc đề thi mà chẳng hiểu mô tê gì cả, phải làm sao bây giờ?

Phải copy bài các bạn khác hả?

Hờ hờ, đừng có coi thường bản lĩnh của tu sĩ nhé!

Mỹ nhân rắn công đức, hiện thân đi! Mau cộng hưởng thị giác với ta rồi ngó giùm bài thi của bạn bàn trên nào!

Sau khi cuộc thi này kết thúc thì mình phải giành thời gian học hành chăm chỉ mới được.

Học tập khiến cho con người vui vẻ ~

Học tập giỏi mới có tương lai ~

Người không học tập thì có khác gì con cá khô?

Vất vả lắm mới chép xong bài thi.

Thi xong, Tống Thư Hàng lao đầu vào học tập miệt mài.

Hắn bắt đầu học cực kì nghiêm túc như thể đã đắm chìm trong đại dương tri thức.

Sáng học, đêm học, nghỉ trưa cũng vùi đầu vào thư viện để học, mỗi ngày đều trải qua mĩ mãn và phong phú.

…

…

Sau đó không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng mở mắt ra, thấy mình đang đả tọa trong một cung điện nguy nga tráng lệ.

“Lạ thật, sao tự nhiên lại nhớ đến chuyện từ một ngàn năm về trước nhỉ?” Tống Thư Hàng xoa cằm nói khẽ: “Theo lý mà nói thì mình đã đạt cảnh giới Trường Sinh Giả rồi, sao tự nhiên lại nhớ về Thực Tiên yến và chuyện học tập năm xưa?”

Trường Sinh Giả Tống Thư Hàng bước ra khỏi cung điện.

Hắn đi xuống bậc thang bên ngoài cung điện, dưới bậc thang là mây trắng như bông, hóa ra tòa điện phủ này nằm tít trên chín tầng trời.

Tống Thư Hàng nhìn mây trắng dưới chân rồi lâm vào trầm tư.

Không biết qua bao lâu.

Hắn đột nhiên nở nụ cười: “Trường Sinh Giả Tống Thư Hàng?”

[Trở thành một tiền bối đáng tin cậy, chỉ điểm cho hậu bối tu hành] là một nguyện vọng nho nhỏ của hắn.

[Học tập nghiêm túc, ngày nào cũng có sách đọc không xong, có tri thức không học hết] là sở thích của hắn từ rất lâu trước kia.

[Trở thành một vị Trường Sinh Giả, từ đó về sau thọ nguyên không còn bị hạn chế, thậm chí nắm được thuật pháp phục sinh để dù chết đi vẫn có thể trở về] là mục tiêu sống của hắn hiện tại.

Cái đích cuối cùng của người tu luyện trong chư thiên vạn giới là Thiên Đạo, là trở thành sự tồn tại bất hủ bất diệt – Thiên địa hủ mà ta bất hủ, nhật nguyệt diệt mà ta bất diệt.

Nhưng Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với quá nhiều người và vật liên quan đến Thiên Đạo rồi.

Hành tinh mọc mắt mà Thiên Đạo thứ hai để lại.

Thế giới hạch tâm, thế giới Tà Liên và Kim Liên, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao do Thiên Đạo Rồng Đốm đời thứ ba để lại.

Còn có chúa tể Cửu U Bạch tiền bối two.

Thêm cả quả cầu kim loại lỏng chúa tể Cửu U và quả cầu Thiên Đạo nữa.

Tống Thư Hàng đoán ra có thể cái ghế “Thiên Đạo” kia có vấn đề. Nếu không thì vì sao bao nhiêu đời Thiên Đạo đều lao đầu đi nghiên cứu cách thoát ly khỏi Thiên Đạo chứ?

Nhưng cũng có thể Thiên Đạo là một hòn đá kê chân. Chỉ khi bước lên vị trí Thiên Đạo thì mới có thể nhìn thấy cảnh giới cao hơn, xa hơn nữa. Song, Thiên Đạo vừa giúp tu sĩ mở rộng tầm mắt, lại vừa trở thành trói buộc của bọn họ.

Cho nên bao đời Thiên Đạo đều để lại một chút chuẩn bị sau khi chọn lựa thoát ly Thiên Đạo. Có lẽ các Thiên Đạo ấy đều đang chờ đợi thời cơ để bước đến tầng cao hơn cả Thiên Đạo chăng?

Song dù Thiên Đạo là cái hố hay là hòn đá kê chân, thì trước khi hiểu rõ được nó, Tống Thư Hàng sẽ không coi nó là mục tiêu cuối cùng.

Nếu đã không trở thành Thiên Đạo, thì mục tiêu tu luyện trước mắt của hắn sẽ là trở thành một Trường Sinh Giả.

“Ba trải nghiệm khác biệt đại diện cho ba giấc mộng của ta. Trừ cái thứ ba ra, hai cái trước đúng là quá nhỏ.” Tống Thư Hàng nở nụ cười.

Nguyện vọng nhỏ cũng tốt, bản thân hắn đâu có phải là vĩ nhân.

“Thế giới ảo tưởng của Thận Long, kết thúc được rồi đấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi không có nguyện vọng nào vĩ đại hơn hay sao? Không có thứ gì muốn hưởng thụ nữa ư?” Một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Giọng điệu rất là ấm ức.

Đúng như Tống Thư Hàng nói, hai nguyện vọng trước của hắn quá bé nhỏ, bé nhỏ đến mức Thận Long chẳng thu được bao nhiêu lực lượng từ chúng cả.

Nguyện vọng cuối cùng là trở thành Trường Sinh Giả thì không tệ, nhưng thời gian của nó lại ngắn quá.

Cuộc sống của Trường Sinh Giả Tống Thư Hàng chưa kịp bắt đầu thì đã kết thúc luôn rồi.

“Tạm thời không có.” Tống Thư Hàng đáp.

“Con người không có ước mơ thì khác gì con cá khô? Ngươi nghĩ cho kĩ đi, dù là nguyện vọng gì cũng thực hiện được hết! Coi như là nằm mơ phóng túng chính mình một tí đi mà. Dẫu có là nguyện vọng đen tối không thể nói ra miệng cũng được luôn. Bởi vì đây là mộng cảnh, là thế giới ảo tưởng! Thế giới ảo tưởng không bị pháp luật ràng buộc đâu!” Giọng nói kia vẫn không cam lòng.

Tống Thư Hàng cười khan: “Có khi ta chỉ là một con cá khô thôi.”

“…” Giọng nói kia im bặt nửa ngày: “Ngươi chờ đó cho ta, ta phải đi gọi tộc trưởng nhà ta tới!”

Chương 1430: Tiểu Bạch xù lông

Cái gì? Tộc trưởng á?

Còn có cả chuyện đổi Thận Long giữa đường nữa cơ à?

Nói cách khác… trong món Bách Thú Đại Thiên Tỷ của Thực Tiên yến này không chỉ có một con Thận Long, mà có cả một đàn ư?

Mặt khác… muốn đổi rồng giữa đường thì đổi làm sao?

Tống Thư Hàng rất để ý đến vấn đề này.

Thận Long ngụy trang thành các món ăn ngon để người ta ăn vào bụng. Nhưng sau đó chúng chui ra thế nào thì chẳng ai biết cả.

Thận Long đạo hữu, ngươi không nói cách đổi rồng giữa đường là gì, ta hoảng lắm nha.

Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Chờ một chút đã, có thể nói quá trình đổi rồng của các ngươi cho ta nghe không?”

Nhưng giọng nói văng vẳng bên tai hắn đã im bặt từ lâu rồi.

Thận Long đi rồi hả?

Tống Thư Hàng càng hoảng loạn hơn.

Hắn chắp tay sau lưng nhìn biển mây dưới chân cung điện.

Tí nữa tộc trưởng Thận Long phải làm thế nào để đến đây? Rồi làm thế nào mà nhập vào người hắn được?

“Để đạo hữu chờ lâu rồi, hậu bối nhà ta học nghệ không tinh, không thể đưa đạo hữu vào một thế giới thận khí huyễn tưởng hài lòng, là ta dạy bảo chưa đến nơi đến chốn. Đạo hữu, chúng ta làm lại lần nữa nhé.” Đúng lúc này, một giọng nói trầm đục vang lên.

“Tộc trưởng đạo hữu đã phụ lên thân ta rồi đấy à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cần mất chút thời gian, đạo hữu phải đợi lâu rồi.” Tộc trưởng Thận Long cười nói.

Tống Thư Hàng: “Tộc trưởng có thể nói ngài đã vào trong cơ thể ta như thế nào được không?”

“Đơn giản lắm, khi đạo hữu chịu ảnh hưởng của thận khí, rơi vào trạng thái ngủ say, ta chỉ cần thu mình bé lại bằng hạt cát rồi chui vào miệng đạo hữu là được.” Tộc trưởng Thận Long trả lời: “Thời gian không có nhiều, đạo hữu à, chúng ta bắt đầu cuộc hành trình vào thế giới thận khí huyễn tưởng mới thôi!”

“Từ từ đã, xin tộc trưởng đạo hữu chờ một chút. Ta còn một câu hỏi cuối cùng.” Tống Thư Hàng vội nói: “Đạo hữu, lúc ra khỏi thể nội của tu sĩ thì các ngươi làm thế nào?”

Vấn đề này quan trọng lắm luôn đó!

“Ha ha, thì ra đạo hữu để ý đến chuyện này à? Thực ra đây không phải là bí mật gì, chỉ có điều tộc ta thường ít giao lưu với tu luyện giả cho nên chẳng mấy ai biết được mà thôi. Thực ra, sau khi khiến các ngươi đạt được thỏa mãn trong thế giới thận khí huyễn tưởng, bọn ta sẽ thu được “thận năng” mà chỉ có bọn ta sử dụng được từ trên người tu sĩ. Loại năng lượng đặc biệt này giúp bọn ta tiến vào trạng thái Linh thể, giống như công đức chi thể, có thể tùy ý rời khỏi cơ thể con người.” tộc trưởng Thận Long giải thích.

“Thì ra là thế.” Nghe xong, Tống Thư Hàng vững lòng hơn nhiều.

Tộc trưởng Thận Long mỉm cười.

Trong thế giới thận khí huyễn tưởng, mây trắng bốc lên thành một màn sương dày đặc bao phủ cả tòa cung điện của Tống Thư Hàng.

Thế giới của Tống Thư Hàng biến thành một màu trắng xóa.

“Mỗi người đều có niềm mơ ước của riêng mình. Tộc Thận Long bọn ta am hiểu nhất là tìm ra tâm nguyện và ước mơ ẩn giấu sâu trong tiềm thức của các ngươi và biến nó thành sự thật trong giấc mộng. Một số Thận Long trẻ tuổi tu vi có hạn chỉ tìm ra được những ước mơ tầng ngoài của tu sĩ thôi. Còn lão rồng già như ta đây có thể đào hết khao khát từ tận đáy lòng các ngươi. Không dừng lại ở mộng tưởng và nguyện vọng, nếu trong lòng các ngươi có điều gì tốt đẹp thì bọn ta cũng có thể lấy ra rồi diễn lại trong giấc mơ được.” giọng nói của tộc trưởng Thận Long tiếp tục vang

lên.

“Lợi hại đến như vậy sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc thốt lên.

Nếu thế thì chẳng phải là loài người chẳng còn chút bí mật nào trước Thận Long ư?

“Nhưng bọn ta sẽ không làm như thế. Vì nếu đào móc quá sâu mà khiến những kẻ lợi hại thẹn quá hóa giận thì phiền to.” Thận Long lại chậm rãi nói tiếp.

Ờ thì…

Thực ra tộc trưởng Thận Long đang nói phét đó. Năng lực của tộc Thận Long không nghịch thiên đến thế đâu. Bọn họ có thể tìm ra nguyện vọng và ước mơ trong lòng tu luyện giả, rồi dệt nó thành giấc mộng mà tu luyện giả muốn. Nhưng chỉ có tồn tại cao siêu như tộc trưởng Thận Long mới đào móc được những chuyện ẩn sâu trong tiềm thức của tu sĩ thôi.

Tộc trưởng Thận Long muốn nói phét mấy câu để cho Tống Thư Hàng bớt đề phòng, thuận tiện cho hắn lôi nguyện vọng trong tiềm thức của Tống Thư Hàng ra.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, cảm thấy tộc trưởng Thận Long siêu đỉnh luôn.

Tộc trưởng Thận Long dốc toàn lực thi triển sức mạnh của mình, tác động vào tâm linh của Tống Thư Hàng.

Đồng thời hắn còn dùng quyền lực của tộc trưởng để nối liền giấc mộng của các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đang ngồi xung quanh Tống Thư Hàng.

Những người này đã ngồi chung bàn với Tống Thư Hàng, ắt hẳn trong giấc mộng của họ sẽ có một vài manh mối để suy đoán ra ước mơ và nguyện vọng của hắn.

Một lát sau

Sương mù trắng trong thế giới của Tống Thư Hàng tan hết.

Sau đó cung điện biến mất, màn sương trắng biến thành một sa mạc mênh mông.

Tống Thư Hàng mơ màng xuất hiện trong sa mạc.

Đồng thời, do ảnh hưởng của thận khí, Tống Thư Hàng lại một lần nữa rơi vào mộng cảnh.

Giấc mơ là một thứ rất kì diệu, đôi khi giấc mộng rất hoang đường, nhưng người trong mộng lại vẫn cảm thấy nó vô cùng hợp lý. Bị toàn bộ sức mạnh của tộc trưởng Thận Long tác động, thân phận của Tống Thư Hàng lúc này trở thành một người khách lữ hành trong sa mạc.

Hắn cứ thế chơ vơ giữa sa mạc rộng lớn.

“Ủa? Kì ghê, sao mình lại ở giữa sa mạc thế này? Đang đi thám hiểm à?” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Hắn không nhớ nổi vì sao mình lại chạy vào sa mạc để thám hiểm nữa.

“Nhưng thôi, dù sao cũng vào sa mạc rồi, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tìm nguồn nước.” Tống Thư Hàng tự nhủ.

Đây chính là năng lực tác động của thận khí Thận Long.

Sau đó Tống Thư Hàng bắt đầu đi trong sa mạc.

Phải làm sao mới tìm được nguồn nước giữa sa mạc đây?

Có trời mới biết.

Hắn cắm đầu đi thẳng giữa những cồn cát mênh mông.

Không biết đã đi được bao xa.

“Khát quá, mà cái sa mạc này cũng đơn điệu thật.” Tống Thư Hàng nói.

Dù có đi bao lâu thì trước mắt cũng vẫn là cát vàng trải dài vô tận, không có cây cối, không có sinh vật, không có gì ngoài cát vàng phơi mình giữa không gian tĩnh mịch. Ở lâu trong thế giới nhàm tẻ này dễ khiến cho người ta phát điên lên.

“Nếu bây giờ có người bạn đường thì tốt quá, hai người đi với nhau sẽ không cô độc đến mức này.” Tống Thư Hàng thì thầm.

Hắn vừa nghĩ như thế thì nguyện vọng của hắn đã được thực hiện ngay.

m thanh leng keng vang lên từ nơi xa, có bóng người đang tiến về phía hắn.

Ha hả, gừng càng già càng cay! Tộc trưởng Thận Long nhếch miệng cười. Đám Thận Long trẻ tuổi chỉ biết thỏa mãn mộng tưởng nông toèn toẹt, nếu gặp người tu luyện thanh tâm quả dục thì năng lực chẳng biết dùng vào đâu.

Trên thực tế thì dù gặp người tu luyện thanh tâm quả dục, Thận Long vẫn có thể dệt nên mộng tưởng được.

Đối phương không có ước mơ à? Vậy thì tạo ra cơ hội để hắn có “ước mơ” đi!

Ví dụ như hiện tại, Tống Thư Hàng đi một mình trong sa mạc tịch mịch quá lâu, sẽ mong muốn có người bầu bạn bên hắn, đây là phản ứng bản năng.

Đó là một nguyện vọng nhỏ rồi còn gì nữa!

Cứ thế là có thể thu hoạch được một lượng lớn “Thận năng” sau một giấc mộng rồi.

“Có người đến thật à?” Tống Thư Hàng dõi mắt nhìn về phương xa.

Ở đó có một thiếu niên dắt ngựa, đang rảo bước đi về phía hắn.

Thiếu niên kia khoảng mười lăm mười sáu tổi, răng trắng môi hồng, da trắng như ngọc, nhìn vô cùng đã mắt, chẳng giống người sống trong sa mạc chút nào.

“Từ từ… thiếu niên này là….” Tống Thư Hàng hơi giật mình.

Là hắn!

Là cái người dám thốt ra câu “Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài đến eo thì gả cho ta nhé?”

Leng keng, leng keng.

Tiếng chuông ngựa vang lên trong trẻo, chỉ một loáng sau, thiếu niên kia đã tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quan sát thiếu niên dắt ngựa trắng này thật tỉ mỉ.

Trong trí nhớ của hắn, sau này lúc Bạch tiền bối bế quan thì hiếm khi phóng xuất thực tại ảo, nên hắn cũng không được gặp thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng này nữa.

Khi Tống Thư Hàng quan sát thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng thì hắn cũng đang quan sát Tống Thư Hàng.

“Hình như dáng dấp của thiếu niên này giông giống Bạch tiền bối thì phải.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trước kia khi hắn trải nghiệm thực tại ảo của Bạch tiền bối lần đầu tiên thì đã cảm thấy thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng này giống Bạch tiền bối hai phần rồi.

Bây giờ nhìn kĩ thì hắn lại càng giống Bạch tiền bối hơn.

“Ngươi là ai? Sao lại ở trong sa mạc thế này?” thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng cất tiếng hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chắp tay với thiếu niên: “Tại hạ… Bá Đao Tống Nhất, xin chào đạo hữu. Ta bị lạc đường trong sa mạc, đang tìm nguồn nước đây.”

“Bá Đao Tống Nhất? Cái tên này nghe thú vị đấy.” thiếu niên áo xanh cười khúc khích.

Ô, lần này trao đổi được kìa!

Tống Thư Hàng nhớ trong thực tại ảo của Bạch tiền bối trước kia, thiếu niên áo xanh này giống hệt một NPC, chỉ hành động và nói chuyện theo một lập trình có sẵn.

“Bá Đao Tống Nhất đạo hữu này, nếu ngươi lạc đường thì hay là đi theo ta đi? Ta sẽ dẫn ngươi đi tìm nguồn nước, nhân tiện giới thiệu Tiểu Bạch với ngươi luôn. Ngươi có muốn đi theo ta không?” thiếu niên áo xanh cởi mở nói.

“Đương nhiên là có rồi!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tiểu Bạch… chính là Bạch tiền bối khi còn nhỏ à?

Không biết lúc nhỏ trông Bạch tiền bối như thế nào nhỉ?

Rốt cuộc thì Bạch tiền bối phải đáng yêu đến mức nào, mới khiến thiếu niên áo xanh nói lời cầu hôn “gả cho ta nhé?” kinh điển kia?

Thế là Tống Thư Hàng đi theo thiếu niên áo xanh, tiến về phía trước.

Thiếu niên áo xanh rất hay chuyện, mà hắn còn biết rất nhiều, thiên nam địa bắc cái gì cũng đem ra làm đề tài được.

Nhưng suốt dọc đường đi, thiếu niên áo xanh chưa từng nói cho Tống Thư Hàng biết đạo hiệu của mình.

Leng keng leng keng

Chiếc chuông trên cổ con ngựa trắng thi thoảng lại vang lên.

Thiếu niên dắt ngựa trắng, nhưng chưa bao giờ cưỡi lên lưng nó.

Sau khi đi được mấy nghìn mét, Tống Thư Hàng nhìn thấy một ốc đảo nhỏ ở phía xa.

“Đến rồi, Tiểu Bạch ở ngay đây thôi.” Thiếu niên áo xanh cười hì hì mà nói.

Đoạn, hắn dắt ngựa, guồng chân chạy về phía trước.

Leng keng leng keng ~ tiếng chuông ngựa dồn dập hẳn lên.

Bên hồ trên ốc đảo, có một bóng người nho nhỏ vừa mới giật mình.

Nghe thấy tiếng chuông ngựa, dáng người nho nhỏ kia xù lông ngay lập tức.

“Tiểu Bạch ~ Tiểu Bạch ~ Ta lại tới rồi đây ~”

Thiếu niên áo xanh gọi vang đầy hào hứng.

Tống Thư Hàng nhìn người tên là “Tiểu Bạch” kia.

Đó là Bạch tiền bối nho nhỏ có mái tóc dài ngang lưng, xinh xắn đáng yêu đến mức trai hay gái cũng đều phải gục ngã.

Chương 1431: Tuốt Rồng

Lúc thiếu niên áo xanh nhìn thấy Tiểu Bạch thì hưng phấn hẳn ra, trông có vẻ rất vui.

Thế nhưng sau khi Tiểu Bạch nhìn thấy thiếu niên áo xanh thì lại xù lông, vào trạng thái bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, vừa rồi ngươi đang rửa mặt à? Hay là đang uống nước thế?” Thiếu niên áo xanh lại không có chút tự giác nào, hắn bước thẳng lên, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhe răng nanh với thiếu niên, trông cực kỳ đáng yêu.

[Xét tổng thể nếu nhìn từ bề ngoài thì vị Tiểu Bạch này cho người ta cảm giác chính là bộ dạng của Bạch tiền bối khi còn bé… Nhưng mà.] Tống Thư Hàng nhìn vị Tiểu Bạch đang xù lông kia từ phía xa.

Nhưng khí chất lại hoàn toàn không giống. Đương nhiên, thứ như khí chất sẽ thay đổi theo những gì người đó đã trải qua. Bạch tiền bối khi còn bé có đáng yêu một chút cũng rất bình thường.

“Tiểu Bạch, ta giới thiệu một vị bằng hữu mới với ngươi.” Thiếu niên áo xanh cười nói, sau đó hắn vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa mặt mình, cố gắng khiến mình mỉm cười thật thân thiện, sau đó đi đến trước mặt Tiểu Bạch.

“Hắn tên là Bá Đao Tống Nhất, cái tên này nghe có khí thế lắm, là bằng hữu ta vừa nhặt được trên đường đấy.” Thiếu niên áo xanh vui vẻ nói.

Tiểu Bạch ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, sau một một lúc hắn mới gật đầu với Tống Thư Hàng một cái.

“Tiểu Bạch, hôm nay chúng ta luyện đao nhé? Hiếm khi gặp được Bá Đao Tống Nhất đạo hữu, nên ta cảm thấy hôm nay chúng ta thích hợp luyện đao nhất đấy.” Thiếu niên áo xanh lại cười nói.

Tiểu Bạch lập tức lườm Tống Thư Hàng một cái, còn nhe răng nhếch miệng với hắn.

Tống Thư Hàng: "…"

Đây chính là chuyển thù hận trong truyền thuyết ư? Chỉ dùng một câu nói qua quýt đã khiến độ hảo cảm của Tiểu Bạch với Tống Thư Hàng biến thành con số âm.

"Nào nào nào, hôm nay ngay cả đao ta cũng chuẩn bị xong rồi này." Dứt lời, thiếu niên áo xanh rút hai thanh trường đao từ trên lưng ngựa ra, ném một thanh trong đó cho Tiểu Bạch.

Sau đó, giống hệt như tình tiết trong thực tại ảo mà Tống Thư Hàng từng trải qua, trong lúc thiếu niên áo xanh quyết đấu với Tiểu Bạch thì bắt đầu dạy hắn đao pháp căn bản, còn truyền thụ kỹ xảo dùng đao cho hắn.

Mãi cho đến khi Tiểu Bạch mệt mỏi ngã vật ra đấy, không nhúc nhích nổi thì thiếu niên áo xanh mới kết thúc trận tỷ thí đao pháp này.

"Tiểu Bạch, đao pháp của ngươi lợi hại hơn trước nhiều lắm. Nên lần tới chúng ta luyện chùy pháp đi. Hôm nay đến đây thôi." Thiếu niên áo xanh thu hồi vũ khí.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu nổi logic của hắn.

Bởi vì đao pháp đã tốt hơn cho nên lần tới sẽ luyện chùy ư?

Tiểu Bạch lặng lẽ bò dậy, dường như hắn đã hoàn toàn quen với lối tư duy kỳ quặc của thiếu niên áo xanh.

Sau khi bò dậy, Tiểu Bạch lại yên lặng ngồi quỳ bên hồ, thò tay vào trong nước hồ khuấy khuấy.

Sau khi thiếu niên áo xanh đặt đao lên lưng ngựa thì đi tới bên cạnh Tiểu Bạch, ngồi xếp bằng xuống.

Sau đó, hắn lại vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Vì vậy Tống Thư Hàng cũng theo thứ tự mà ngồi xổm bên phải hắn.

Tiểu Bạch ngồi quỳ bên hồ, thiếu niên ngồi xếp bằng, Tống Thư Hàng thì ngồi chồm hỗm theo thói quen, đây là tật xấu tạo thành do coi cọp ở hiệu sách.

"Tiểu Bạch, ngươi đẹp quá." Thiếu niên áo xanh đột nhiên nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng giật thót. Tới rồi, là đoạn này!

Tiểu Bạch ngẩng đầu lên: "Ngươi bị mù rồi."

“Không, sao mà mù được. Bá Đao Tống Nhất, ngươi thấy Tiểu Bạch có đẹp không?” Thiếu niên áo xanh nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Sao lại kéo ta vào thế này?

“Nói thật với lương tâm của mình đi, có phải Tiểu Bạch rất đẹp không?” Thiếu niên áo xanh nói.

“Đẹp lắm.” Tống Thư Hàng gật đầu, chỉ cần là người có lương tâm thì không cách nào nói ra hai chữ ‘không đẹp’ được.

“Đúng đấy, nên Tiểu Bạch này… đợi đến khi tóc ngươi dài tới eo thì gả cho ta nhé?” Thiếu niên áo xanh nói.

Cái logic này hoàn toàn không cách nào đoán ra được.

Có điều, quả nhiên đoạn tình tiết này vẫn tới.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu Bạch, Bạch tiền bối lúc còn trẻ sẽ trả lời thế nào đấy?

“Không muốn.” Tiểu Bạch dứt khoát từ chối.

Câu trả lời này hơi bình thường, không chút nóng nảy hay kích động gì.

Vì vậy, cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn không nhịn được mà hỏi ra vấn đề trong lòng: “Tiểu Bạch là con gái à?”

[Tiểu Bạch là Bạch tiền bối khi còn bé ư? Hay thiếu niên áo xanh mới là Bạch tiền bối thiếu niên đây?] Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng Tống Thư Hàng đã có một nghi hoặc như vậy.

Hắn cảm giác Tiểu Bạch trước mắt này rất có thể không phải Bạch tiền bối.

“A, đúng rồi. Tiểu Bạch, ngươi là bé gái à?” Thiếu niên áo xanh bừng tỉnh, hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngay cả Tiểu Bạch có phải bé gái hay không ngươi cũng không biết mà đã đỉnh đạc cầu hôn ư?

“Ta?” Tiểu Bạch ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là con gái rồi.”

Trên thế giới mộng cảnh thận khí, tộc trưởng Thận Long đắc ý mỉm cười. Hai thiếu niên mờ mịt à, hãy để ta thực hiện nguyện vọng, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các ngươi nhé.

Lúc Tống Thư Hàng hỏi thăm giới tính ‘Tiểu Bạch’ thì có vẻ khá [tò mò]. Mà chỉ cần thỏa mãn lòng tò mò của Tống Thư Hàng thì tộc trưởng Thận Long có thể nhận lại được rất nhiều 'thận năng'.

Tiếp đến, tình tiết bùng nổ thật sự có thể bắt đầu rồi.

Dưới sự thúc giục của tộc trưởng Thận Long, tình tiết ở thế giới thận khí được đẩy mạnh.

Mắt Tiểu Bạch hơi trầm xuống, nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Ngươi cũng thấy ta đẹp à?"

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Vậy đợi tóc ta dài tới eo thì gả cho ngươi nhé?" Tiểu Bạch cười tươi như trăm hoa đua nở, nói ra tâm ý của mình.

Tống Thư Hàng: "Hả?"

Ngay sau đó, thời gian đột nhiên bị tua nhanh.

Ba người Tiểu Bạch, Tống Thư Hàng, thiếu niên áo xanh cùng sống trong sa mạc hơn hai mươi năm.

Một ngày nào đó của hai mươi năm sau, Tiểu Bạch rốt cuộc cũng trưởng thành, cô… có mái tóc dài tới eo rồi.

"Trò hay thật sự sắp mở màn rồi." Tộc trưởng Thận Long mỉm nói.

Ngay lúc tộc trưởng Thận Long chuẩn bị tung tuyệt chiêu, cho Tống Thư Hàng một đoạn trải nghiệm như mộng ảo trong thế giới thận khí thì thế giới sa mạc đột nhiên sụp đổ.

Thế giới huyễn thuật do tộc trưởng Thận Long bố trí bị nghiền nát đương trường. Sau đó, bóng tối vô biên vô tận bao lấy Tống Thư Hàng và tộc trưởng Thận Long.

Trong lòng tộc trưởng Thận Long cảm thấy không ổn.

"Chơi quá trớn rồi chứ gì." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thật ra, ngay từ khi thiếu niên áo xanh lên sàn thì trong lòng hắn đã có dự cảm này.

Cuối cùng, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, rốt cuộc vẫn chơi quá trớn.

xxxxxxxxxxxxxx

Trong bóng tối vô biên vô tận, trên người Tống Thư Hàng phát sáng, lơ lửng trong màn đêm.

Bên cạnh hắn là tộc trưởng Thận Long, trên người nó cũng ánh lên tia sáng giống vậy.

Lúc này tộc trưởng Thận Long thu nhỏ lại chỉ cỡ chiếc đũa, hình thái của nó không khác 'rồng' là mấy, có điều móng vuốt của nó là vuốt giao long.

Hai đốm sáng một lớn một nhỏ lơ lửng trong bóng đêm.

"Đây là nơi nào, sao thế giới thận khí của ta không cách nào khống chế được chứ?" Tộc trưởng Thận Long nghi hoặc.

"Đùa quá trớn rồi." Tống Thư Hàng nói.

Tộc trưởng Thận Long: "?"

"Là Bạch tiền bối hay là Bạch tiền bối two đây?" Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Thế giới thận khí tan vỡ, có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất: Lúc hắn ở thế giới thận khí thì kể tình hình trong mộng như nói mớ ra, hệt như các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 vậy.

Mà trải nghiệm trong mộng của hắn chắc chắn không thể thiếu một câu 'Tiểu Bạch đợi tóc ngươi dài tới eo' kia.

Lúc này Bạch tiền bối lại ngồi bên cạnh hắn.

Nếu như câu 'nói mớ' này bị Bạch tiền bối nghe được, nói không chừng bây giờ thân thể ở hiện thế của hắn đã bay lên trời theo hình xoắn ốc rồi chăng?

Khả năng thứ hai: Bạch tiền bối two cảm ứng được trạng thái khác thường của hắn, hoặc là bị từng tiếng 'Tiểu Bạch' của hắn triệu hoán tới. Sau đó, Bạch tiền bối two nhìn trộm trải nghiệm trong thế giới thận khí của hắn, sau đó lại ra tay đánh sập cái thế giới thận khí này.

Dù là cái nào thì cũng tiêu chắc rồi.

Lúc này, tộc trưởng Thận Long hỏi: "Tống đạo hữu… Ngươi vừa mới nói chơi quá trớn đó là ám chỉ ngươi hay là ta thế?"

"Ừm, hai chúng ta đều tiêu chắc rồi." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, trong bóng tối vô biên vô tận, có một đôi tay chụp lên người Thận Long.

"Bạch tiền bối?" Tống Thư Hàng la lên.

Nhưng chủ nhân của đôi tay nọ không trả lời.

[Xem ra là giận lắm rồi đây.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, tay trái của đôi tay kia nắm lấy phần đuôi Thận Long, tay phải bóp lấy thân thể Thận Long, nặn từ dưới lên trên.

Hình ảnh này khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới hình ảnh mỹ nhân rắn công đức nặn kim đan cá voi mập của mình.

"A a a ~ đừng nặn như vậy mà, nội tạng bị nặn ra luôn mất." Tộc trưởng Thận Long kêu lớn.

Nhưng đôi tay kia không định buông tha cho nó chút nào.

Tay phải chậm rãi mà kiên định nặn dần lên trên.

"Oa oa oa ~~" Tộc trưởng Thận Long lớn tiếng kêu thảm, cuối cùng, có một 'hạt châu' bị nặn ra khỏi miệng nó.

Đây là long châu mà một vài lão long sẽ thai nghén ra trong cơ thể.

Long châu không phải nội đan, bình thường long châu có thể tăng cường một vài năng lực thiên phú cho lão long.

Sau khi nặn long châu ra, đôi tay kia lại túm lấy tộc trưởng Thận Long, từ từ tan biến trong bóng tối vô biên vô tận.

"Con Thận Long này thuộc về ta, long châu thuộc về ngươi." Lúc này, giọng của Bạch tiền bối lại vang lên.

Tộc trưởng Thận Long: "Oa oa oa?"

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là sủng vật số 4 của ta." Bạch tiền bối lại nói.

Sau khi nghe thấy sủng vật số 4, Tống Thư Hàng lập tức hiểu ngay.

Đây là Bạch tiền bối two.

Tộc trưởng Thận Long bị bắt đi làm sủng vật rồi… Kỳ thật nói không chừng đây lại là vận may cực lớn với con tộc trưởng Thận Long này ấy chứ.

Bạch tiền bối two biến mất.

Tống Thư Hàng vẫn bị để lại trong không gian tối tăm này.

"Bạch tiền bối ơi, ngài có thể sẵn tiện thả ta ra ngoài không?" Tống Thư Hàng kêu lên.

Có điều Bạch tiền bối two không đáp lại hắn.

“Thật ra ta cũng là người bị hại mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Tiếp đó, hắn tìm kiếm khắp nơi trong thế giới bóng tối.

Thế giới bóng tối này được sinh ra sau khi thế giới huyễn thuật Thận Long vỡ nát.

“Nói tóm lại, đây là một mộng cảnh. Chỉ cần là mộng thì chắc chắn sẽ có lúc tỉnh lại. Hoặc là có ẩn giấu cách để rời khỏi đây?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên, hắn nhìn thấy một điểm sáng ở phía cuối bóng tối.

Vì vậy, Tống Thư Hàng đi về phía điểm sáng kia.

Điểm sáng càng lúc càng lớn…

Sau khi Tống Thư Hàng đến gần thì phát hiện điểm sáng này là một cánh cửa.

“Xem ra đây chính là cách rời khỏi mộng cảnh rồi.” Tống Thư Hàng giơ tay nắm lấy chốt cửa rồi mở ra.

…

…

Sau khi cửa lớn mở ra thì lập tức biến mất.

Xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng là thế giới sa mạc quen thuộc kia và một ốc đảo nhỏ.

“Lại về tới đây rồi à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Roẹt roẹt roẹt roẹt ~~

Lúc này, trong hư không có mấy vạn luồng kiếm khí giáng xuống.

Tống Thư Hàng vừa xuất hiện đã bị kiếm khí đâm thủng, hơn mười thanh kiếm đóng thân thể hắn lên sa mạc, đau đớn rõ mồn một truyền thẳng vào đại não của Tống Thư Hàng.

Cũng may… nơi này là thế giới trong mơ, không chết người được.

“Với ta mà nói thì đau đớn cỡ này cũng chẳng là gì hết.” Tống Thư Hàng tự an ủi mình, đồng thời hắn ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Không trung, ‘Tiểu Bạch’ đạp không mà đi, cầm lợi kiếm trong tay, mỗi một kiếm chém ra thì có nghìn vạn luồng kiếm ý và kiếm quang đi theo.

Có một con cá voi khổng lồ chiến đấu với Tiểu Bạch.

Lúc này, trên thân cá voi đầy vết thương do kiếm khí tạo nên, máu tươi chảy đầm đìa.

“Lạ thật, tộc trưởng Thận Long đã bị bắt đi, sao thế giới thận khí vẫn còn tiếp tục nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Oaa ~~” Cá voi kêu lên một tiếng, thân hình của nó trốn vào hư không.

“Trong thế giới huyễn cảnh này, ngay cả năng lực không gian cũng có thể mô phỏng được ư? Có điều, nếu ngươi đã sử dụng lực lượng không gian thì đúng lúc có thể để ta thử một bí pháp.” Giọng nói trong trẻo của Tiểu Bạch vang lên.

Chỉ thấy hắn vươn tay bấm một pháp ấn.

Bí pháp áp súc không gian bạo tạc!

Ầm ầm ầm ~~

Đường hầm không gian mà cá voi lẻn vào bắt đầu điên cuồng nổ tung, vốn nó muốn thông qua đường hầm không gian để đánh lén Tiểu Bạch, bây giờ lại bị nổ cho văng ra khỏi đường hầm không gian, vết thương chồng chất.

“Bí pháp áp súc không gian bạo tạc, mình nhớ đây là bí pháp Thánh Nhân mà Bạch tiền bối lấy được từ trong Thánh Tịch trì ở Vạn Thư sơn của Nho gia mà nhỉ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cá voi đau đớn quằn quại trong hư không, máu tươi của nó nhỏ xuống, ăn mòn ra từng cái hố trên mặt cát.

Tiểu Bạch thừa thắng truy kích, hắn vung tay, kiếm nẩy lên, nghìn đạo kiếm quang ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ, dùng sức chém về phía cá voi.

Cá voi tránh không kịp, đầu lại bị chém ra một vết thương, thân hình tức thì bị đánh bay ra ngoài.

“Thế này cũng không đả thương được ngươi, da của ngươi đúng là dày mà.” Tiểu Bạch cười ha ha nói.

Dứt lời, hắn lại nhìn xuống phía dưới.

“Thư Hàng, sao ngươi lại chạy đến thế giới huyễn cảnh của ta vậy?” Tiểu Bạch hỏi.

Tống Thư Hàng sửng sốt.

Sau đó lập tức hiểu ra.

“Nơi này là thế giới thận khí của Bạch tiền bối à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, nửa đúng nửa sai. Nơi này là thế giới huyễn cảnh của ta, có điều không phải thế giới thận khí. Kẻ kéo ta vào thế giới huyễn cảnh này không phải Thận Long mà là con cá voi khổng lồ kỳ quái trước mắt này.” Bạch tiền bối trạng thái Tiểu Bạch cười nói.

“Ngươi cứ tiếp tục nằm đó một lát đi, để ta giết con cá voi khổng lồ này cái đã.” Bạch tiền bối dứt lời, thân hình lóe lên, đột phá không gian xuất hiện dưới thân cá voi.

Lưu Tinh kiếm được tế ra, một hóa thành hai, hai hóa thành ba…

Kiếm quang không ngừng diễn hóa, ngưng tụ ra đại trận vạn kiếm. Nghìn vạn kiếm quang xoay tròn, xoắn về phía cá voi tựa như cối xay thịt.

“Không phải Thận Long, vậy con cá voi này kéo Bạch tiền bối vào thế giới huyễn cảnh với ý đồ gì đây?” Tống Thư Hàng nói với vẻ nghi hoặc.

“Đương nhiên là muốn đoạt xá rồi.” Bạch tiền bối vừa chiến đấu, vừa nhàn nhã nói chuyện phiếm với Tống Thư Hàng.

Dứt lời, hắn ngưng tụ ra cây công đức.

Đại trận Lưu Tinh kiếm tiếp tục xoắn giết cá voi khổng lồ, bản thân Bạch tiền bối thì giơ cây công đức lên nện bồi vào.

Chương 1432: Yêu Đan Nhảy Nhót, Còn Tươi Mới Lắm!

Trước người cá voi lớn là kiếm trận hóa thành cối xoay thịt, phía sau là Bạch tiền bối phiên bản thu nhỏ đang vác cây công đức.

Cá voi lớn bất hạnh liên tục kêu lên thảm thiết, nó liều mạng toan chạy thoát khỏi kiếm trận cối xoay thịt, nhưng nó vừa bạt mạng rút ra một chút thì lại bị Bạch tiền bối vung cây công đức đập bay ngược về, tiếp tục kêu thảm thiết.

Từ sau khi ngưng tụ ra cây công đức, Bạch tiền bối đối phó với sinh vật cỡ lớn càng thuận tay hơn.

“Gần như đã hiểu được về cấu tạo của loại thế giới huyễn thuật này rồi.” Bạch tiền bối dùng sức vung cây công đức, đập vào phần đuôi của cá voi, nện nó vào cối xoay thịt lần nữa.

“Lời này nghe quen thế nhỉ.” Tống Thư Hàng nói, hắn cảm thấy đã từng nghe Bạch tiền bối nói lời giống thế này ở đâu rồi thì phải.

Bạch tiền bối tiếp tục nói: “Dựa vào hiểu biết của ta đối với cấu tạo của loại thế giới huyễn thuật này, ta gần như có thể tạo ra một pháp thuật tương tự.”

[Phàm là pháp thuật bị ta tìm hiểu triệt để thì nửa phút là có thể tạo ra một cái tương tự!]

“Thế giới huyễn cảnh được dựng lại có hữu dụng không? Chẳng phải ảo ảnh chân thật của ngài chân thật hơn à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối xua tay, nói: “Không giống nhau chút nào cả. Con cá voi lớn này nắm giữ thế giới thận khí của Thận Long, có thể đọc được nguyện vọng tiềm ẩn trong lòng mỗi người, căn cứ vào ước muốn và khát vọng của họ mà tạo ra một thế giới mộng cảnh. Ngoài ra, quan trọng nhất là thông qua thế giới huyễn cảnh thận khí, cuối cùng có thể được nhận lại một loại năng lượng tên là ‘thận năng’. Ta cảm thấy khá hứng thú với cái này.”

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Dù sao thì thứ có thể khiến Bạch tiền bối hứng thú cũng không phải thứ tốt bình thường. Thận năng này nhất định cũng có chỗ kỳ diệu của nó, cho nên mới có thể khiến tộc Thận Long dù đối mặt với nguy cơ bị tiêu hóa, cũng phải dệt ra từng thế giới mộng cảnh thận khí tốt đẹp cho mọi người, từ đó lấy được thận năng.

Cá voi lớn nghe vậy thì lại ra sức giãy giụa mạnh hơn.

Trong thế giới mà nó tạo nên này, nó có thể bật tool hack để sử dụng lực lượng không gian của Kiếp Tiên, có được năng lực tái sinh cực hạn, thế mà vẫn bị tu sĩ tên 'Bạch' này treo lên đánh tới tấp.

Nếu như tu sĩ tên Bạch này lại nắm giữ thế giới huyễn thuật thận khí thì hôm nay nó phải bỏ mạng thật rồi.

"Cấu tạo của huyễn thuật, đầu tiên chỉ cần mô phỏng là đủ rồi. Về phần chế tác hậu kỳ cho bản đồ mộng cảnh cũng cần tích lũy số liệu. Mấy thứ đó sau này ta có thể bổ khuyết dần. Kế đó lại bổ sung năng lượng vào hình thức ban đầu của pháp thuật… Ngươi xem, một 'thế giới huyễn thuật' đơn giản được tạo thành rồi này." Bạch tiền bối cười ha ha nói.

Tay phải của hắn ấn lên hư không, thế giới sa mạc vốn do cá voi diễn hóa ra lại nhanh chóng tiến hành sửa đổi, biến thành ngôi nhà mà Dược Sư mua gần đại học Giang Nam.

Chỉ là ngôi nhà này đã được phóng đại gấp trăm nghìn lần.

Cá voi lớn cực kỳ hoảng sợ, nó chưa từng gặp phải đối thủ nào như vậy, chỉ trải nghiệm một lần đã nhìn thấu thế giới huyễn cảnh thận khí. Không chỉ như vậy, còn có thể trực tiếp sửa lại thế giới mà nó bố trí, đảo khách thành chủ.

Lúc này, cá voi lớn thật sự ngửi thấy mùi vị của cái chết.

"Có điều, thế giới này vẫn thiếu chút đồ." Bạch tiền bối lên tiếng.

Bên dưới, Tống Thư Hàng vẫn bị hơn mười luồng kiếm khí đóng trên mặt đất chợt mở miệng hỏi: "Bạch tiền bối, còn thiếu thứ gì thế? Chẳng lẽ lại thiếu một vài khí quan trọng yếu để mô phỏng giống với pháp thuật siêu thời không mạn bộ của rùa tai ương khổng lồ lần trước ư?"

"Ừm, ta cảm thấy mình còn cần nghiên cứu kết cấu thân thể của Thận Long." Bạch tiền bối nói.

Không biết con cá voi lớn trước mặt có được kỳ ngộ gì mà lại sở hữu thiên phú của Thận Long. Có điều con cá voi lớn này không có thân thể, vì vậy nó mới nghĩ đến con đường đoạt xá. Nếu nó đã không có thân thể, Bạch tiền bối muốn nghiên cứu nó cũng không nghiên cứu ra trò trống gì.

"Có lẽ ta nên đi bắt một con Thận Long." Bạch tiền bối sờ cằm nói.

Cá voi lớn bị kiếm trận vây nhốt âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi Bạch tiền bối, trên người ta có một món đồ, biết đâu ngươi sẽ cần tới." Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn moi viên long châu của tộc trưởng Thận Long ra.

Hắn cứ cảm thấy sứ mệnh quan trọng nhất của mình khi tiến vào trong thế giới huyễn cảnh Thận Long của Bạch tiền bối chính là đưa viên long châu của tộc trưởng Thận Long này cho ngài ấy vậy.

"Đây là cái gì thế?" Bạch tiền bối ngoắc tay một cái, long châu của tộc trưởng Thận Long lập tức rơi vào tay hắn.

"Long châu, long châu của tộc trưởng Thận Long." Tống Thư Hàng giới thiệu.

"Tộc trưởng? Số lượng Thận Long đến Thực Tiên yến lần này nhiều lắm à?" Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Giống với món ăn tên 'Bách thú đại thiên tỷ', Thận Long nhất tộc cũng đến cả đàn luôn."

"Thì ra là thế, thảo nào toàn bộ đạo hữu trên Thực Tiên yến đều rơi vào mộng cảnh." Bạch tiền bối nói, dứt lời hắn lại bóp nặn viên long châu của tộc trưởng Thận Long để nghiên cứu.

"Cửa!" Tống Thư Hàng đột nhiên nói. (môn -> [mén] -> manh -> moe)

Bạch tiền bối: "Cửa gì?"

"Ta đột nhiên nhớ tới lúc ta tiến vào thế giới huyễn thuật Thận Long của Bạch tiền bối là đẩy cửa mà vào. Có cảm xúc nên phát ra lời thôi.” Tống Thư Hàng nghiêm trang trả lời.

“À.” Bạch tiền bối gật đầu, tiếp tục nghiên cứu viên long châu.

Lúc này Bạch tiền bối vẫn trong bộ dáng của ‘Tiểu Bạch’, bóp một viên long châu trong suốt để nghiên cứu, thoạt nhìn tựa như chiếm được món đồ chơi yêu thích. Nếu để Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy hình ảnh này thì hắn nhất sẽ phun máu mà chết ấy nhỉ? Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Có thể thử xem sao, đúng dịp Lưu Tinh kiếm còn thiếu vật trang trí. Thư Hàng, bán viên long châu này cho ta nhé.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng xua tay: “Bạch tiền bối ngươi thích thì lấy đi, dù sao ta cũng không dùng được.”

“Thế ta nhận trước vậy.” Bạch tiền bối nói.

Hắn vẫy tay, Lưu Tinh kiếm ‘vèo’ một cái bay trở về.

Lúc này Lưu Tinh kiếm đã được Bạch tiền bối cải tiến.

Hàng rào chắn bảo hộ trên thân nó bị tháo xuống, có điều cũng không bỏ đi mà được Bạch tiền bối lắp thành một vỏ kiếm.

Bạch tiền bối nắm lấy Lưu Tinh kiếm, cắm vào trong vỏ kiếm đặc biệt. Sau đó, Lưu Tinh kiếm biến thành một chiếc ô.

Hàng rào bảo hộ xòe ra, biến thành trục khung của chiếc ô. Run tiếp một cái sẽ biến thành một rào chắn trong trạng thái khép kín. Run tiếp cái nữa sẽ biến thành kiếm gai tàn nhẫn. Bạch tiền bối lại lắp long châu Thận Long vào phần đỉnh của vỏ kiếm hình chiếc ô.

“Đẹp lắm.” Bạch tiền bối hài lòng nói.

Bên kia, sau khi không còn kiếm trận Lưu Tinh kiếm xoắn giết, cá voi lớn phóng lên cao, chạy về phương xa. Chỉ cần có thể kéo ra đủ khoảng cách với tu sĩ tên Bạch này thì nó có thể cưỡng chế thoát khỏi thế giới huyễn cảnh Thận Long.

“Ừa, lấy viên long châu này làm hạch tâm, quả nhiên có thể bù đắp thiếu sót của ta. Vậy làm lại lần nữa nào – thế giới huyễn cảnh Thận Long, phi kiếm đại mạo hiểm!” Bạch tiền bối bung dù ra, ném thật mạnh.

Lưu Tinh kiếm… Ờm, trạng thái bây giờ nên gọi là Lưu Tinh ô.

Nó bay đến mái nhà, không ngừng phóng to ra.

Chiếc ô khổng lồ bao phủ thế giới thận khí bản gốc trong đó.

Thay trời đổi đất.

Tống Thư Hàng cảm thấy không gian xung quanh mình bị thay đổi, biến thành một thế giới mặt phẳng chỉ có phía trước phía sau, phía trên phía dưới.

Không khác trò Mario hắn chơi lúc bé là mấy.

Thế giới hắn đang ở chỉ có một con đường có thể đi…

Sau đó, khắp thế giới đều là phi kiếm phi hành, tốc độ cực nhanh, roẹt roẹt roẹt không ngừng bay tán loạn.

Cá voi lớn vốn đang phi hành phía trước lập tức bị vạn kiếm xuyên tâm, rơi xuống dưới.

“Quy tắc trò chơi, tìm kiếm phi kiếm ‘đi tới’ chính xác, cách đi tới là thông qua việc nhún nhảy. Có đôi khi phi kiếm sẽ quay đầu lại, nên nhớ chú ý phi kiếm có thể đổi hướng bất cứ lúc nào.” Bạch tiền bối nói.

“Đây không phải thế giới Thận Long, thế giới Thận Long là thế giới được sinh ra để thỏa mãn nguyện vọng của tu luyện giả!” Cá voi lớn mở miệng la lên.

“Đúng vậy, nó là thế giới được sinh ra để thỏa mãn nguyện vọng của tu luyện giả, có điều bây giờ nó phải hoàn thành nguyện vọng của ta chứ không phải nguyện vọng của ngươi.” Bạch tiền bối trả lời: “Đây là cơ hội chạy trốn duy nhất của ngươi… Dựa theo quy tắc trò chơi, ngươi chỉ cần chạy đi là có thể sống sót. Nếu như ngươi bị ta bắt lại thì chắc chắn sẽ chết.”

Bạch tiền bối vừa dứt lời, phi kiếm đầy màn hình bắt đầu chuyển động.

Phi kiếm hoặc trên hoặc dưới, hoặc trước hoặc sau, không ngừng bay lung tung.

Cá voi lớn cần phải tìm được phi kiếm ‘đang tiến về trước’, nhảy lên nó, đáp trên phi kiếm đi tới. Trong lúc đó nó cần cẩn thận tránh né đòn tấn công của phi kiếm đối diện… Hơn nữa, thi thoảng phi kiếm đang bay lại đột nhiên quay đầu, cho nên cần phải chú ý phi kiếm đổi hướng.

Đây đúng là một trò chơi hãm hại người chơi.

Tống Thư Hàng không tham gia trò chơi này, hắn nằm như xác chết ở điểm xuất phát, vẫn bị kiếm khí đóng trên mặt đất.

“Không thể thả ta ra trước à?” Tống Thư Hàng thở dài.

Đau lắm đó!

******

Mười phút sau.

Cá voi lớn bị chém thành mảnh nhỏ trong tiếng kêu gào thảm thiết kinh thiên động địa.

“Chết rồi ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, ý chí đã bị ta chém chết rồi, chết đến không thể chết lại nữa.” Bạch tiền bối trả lời.

Dứt lời, hắn vung tay lên một cái.

Trong lúc thi thể cá voi lớn bị chém thành mảnh vụn thì có một viên đan hiện ra rồi rơi vào tay Bạch tiền bối.

Viên đan này như có sinh mệnh vậy, còn đang không ngừng nhảy lên.

“Đây là gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối tiện tay ném nó cho Tống Thư Hàng: “Một viên yêu đan, vẫn nhảy lên được chứng minh nó còn rất tươi mới. Nhục thân của con cá voi lớn này bị hủy, chỉ còn lại yêu đan, nên mới phải nghĩ đến con đường đoạt xá này. Tiếc là nó đã chọn sai mục tiêu rồi. Yêu đan này cho ngươi đấy, đúng lúc đền lại long châu ngươi đã đưa cho ta.”

“Ta lấy nó cũng vô dụng.” Tống Thư Hàng nói, yêu đan không ngừng nhảy lên trong tay hắn.

“Ngươi có thể tìm người chế tác thành ‘ngoại đan’, lúc ở cảnh giới ngũ phẩm cũng có thể có nhiều thêm một phần linh lực dự trữ cấp kim đan. Hoặc là luyện chế thành một loại ‘ngoại đan’ khác bán cho tu sĩ tứ phẩm không có hy vọng tấn cấp Linh Hoàng, có thể giúp bọn họ tấn chức cảnh giới ngụy kim đan.” Bạch tiền bối thuận miệng nói.

“Cứ cảm thấy làm vậy sẽ rất lãng phí, thiên phú của con cá voi lớn này rất mạnh, yêu đan của nó nhất định cũng không phải dạng vừa.” Tống Thư Hàng nhận lấy yêu đan, cất nó đi.

Chỉ chế tác thành ngoại đan thì lãng phí quá, hắn phải suy nghĩ xem viên yêu đan này có thể dùng vào cái khác hay không.

“Được rồi, tất cả kết thúc.” Bạch tiền bối vỗ tay một cái, toàn bộ không gian trò chơi phi kiếm bị thu nhỏ lại rồi biến mất.

Chương 1433: Bạch Tiền Bối: Ta Đi Lấy Hàng Chuyển Phát Nhanh, Sẽ Quay Lại Ngay!

Kết thúc như thế ư?

Bàn tay Bạch tiền bối vỗ nhẹ một cái, Tống Thư Hàng cũng theo đó mà thoát ra khỏi thế giới thận khí, ý thức trở về hiện trường Thực Tiên yến.

[Ta còn tưởng rằng mình sẽ bị ăn một phát xoắn ốc thăng thiên, rồi các loại đua xe giết người… nữa chứ. Không ngờ lại kết thúc như thế?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn phối hợp với tộc trưởng Thận Long cùng nhau tìm đường chết lại bị Bạch tiền bối two phát hiện, trong lòng Tống Thư Hàng đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi rồi.

Không ngờ cuối cùng chỉ có tộc trưởng Thận Long đáng thương là bị Bạch tiền bối two bắt đi, biến thành sủng vật số 5. Bản thân Tống Thư Hàng lại không bị trừng phạt gì cả.

Sủng vật số 1 của Bạch tiền bối là một mặt trời nhỏ, sủng vật số 2 là kiếm khách chuột Hamster, sủng vật số 3 là Thánh Viên Đại Kim Cang, sủng vật số 4 là gốc đại thụ bảy màu mọc ra mặt mỹ nhân trong cấm địa kia, được thu nạp cùng đại thụ còn có con hổ xấu cá tính dùng để trông cửa. Lúc đó nếu không phải hổ xấu xí thông minh thì nó đã bị Bạch tiền bối two cho một pháo tiêu diệt rồi. Mà tộc trưởng Thận Long thì trở thành sủng vật số 5.

Sau khi trở lại hiện trường Thực Tiên yến, Tống Thư Hàng gãi đầu, không hiểu sao trong lòng lại bứt rứt không yên.

“Ảnh hưởng của thận khí cũng bắt đầu rút đi rồi.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, màn sương mù lờ mờ trong hội trường Thực Tiên yến nhanh chóng rút đi.

Ngay sau đó, có từng điểm sáng tán ra từ trên người thực khách của Thực Tiên yến, dung nhập vào màn sương mù lờ mờ kia. Mỗi một điểm sáng đều là một con Thận Long.

Chúng nó hoàn thành nguyện vọng của các thực khách trong giấc mộng, nhận được thận năng rồi rời khỏi thân thể thực khách.

Trên người đám người Vũ Nhu Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Lệ Chi Tiên Tử, Cuồng Đao Tam Lãng… đều có điểm sáng tản ra.

Ngay cả trên người Tô Thị A Thập Lục cũng có điểm sáng tản ra ngoài.

“A Thập Lục ăn ‘bách thú đại thiên tỷ’ kia lúc nào chứ?” Tống Thư Hàng nói với vẻ nghi hoặc.

Hắn nhìn vào trong chén của A Thập Lục, xương sườn của ‘bách thú đại thiên tỷ’ vẫn còn mà nhỉ.

“Không phải chỉ có mỗi con đường bị ‘ăn’ để Thận Long tiến vào trong cơ thể tu sĩ đâu. Chúng nó cũng có thể chủ động tiến vào trong miệng tu sĩ.” Lúc này, giọng bạch long tỷ tỷ vang lên: “Ta bảo một tiểu Thận Long giúp A Thập Lục xây dựng mộng cảnh, giúp cô ấy tỉnh lại nhanh một chút.”

Đang khi nói chuyện, sương mù bay ra ngoài bí cảnh, trong sương mù là từng con Thận Long thu nhỏ như ẩn như hiện. Dẫn đầu là một con Thận Long có hình thể hơi lớn hơn.

Nguyên tộc trưởng bị người ta bắt đi làm sủng vật rồi, trước khi tộc trưởng bị bắt đã hạ mệnh lệnh khẩn cấp, bổ nhiệm tộc trưởng nhiệm kỳ tiếp theo.

Vậy nên, tộc trưởng mới dẫn theo tộc quần Thận Long tiếp tục lên đường.

Tiếp theo, không biết bọn nó sẽ xuất hiện tập thể ở nơi nào nhỉ.

“Đẹp quá.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hình ảnh đông đảo Thận Long bay múa trong sương mù tựa như bức tranh mộng ảo, cảnh đẹp ý vui.

…

…

Sau khi tộc quần Thận Long rời đi, các vị tiền bối trên Thực Tiên yến nhao nhao tỉnh táo lại.

“Ể? Tống tiền bối ngươi còn sống ư, tốt quá rồi, ta suýt nữa cho rằng Tống tiền bối ngươi chết đến không cách nào sống lại ấy chứ.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: “…” Trong giấc mộng của Vũ Nhu Tử, dường như hắn cứ chết mãi thì phải? Vũ Nhu Tử, rốt cuộc cô mơ thấy cái gì thế hả?

Mà lúc này, ngón tay A Thập Lục giật nhẹ, sau đó cô từ từ mở mắt ra.

Nhờ sự ảnh hưởng của Thận Long, rốt cuộc cô cũng tỉnh lại.

“Cô tỉnh rồi à, Thập Lục.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt, nhìn gương mặt Tống Thư Hàng chằm chằm.

“Ơ? A?” A Thập Lục chợt ngẩng đầu lên, sau một lúc lâu, cô mở miệng gọi thử: “Thư Hàng?”

“Là ta.” Tống Thư Hàng đáp.

“Sao ngươi đen thế, suýt chút nữa là ta không nhận ra ngươi rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ha ha ha ha, uống chút thuốc, tạm thời không trắng lại được.” Tống Thư Hàng sờ cánh tay mình, dược hiệu từ kẹo viên của Bạch tiền bối two còn chưa rút đi.

“Chỉ là đen một chút thôi, không có tác dụng phụ khác ư?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

A Thập Lục nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, cô đột nhiên xấu hổ đỏ bừng mặt. Dưới mặt bàn, cô giơ chân đá Tống Thư Hàng một cước theo bản năng.

Hiện tại công pháp luyện thể đứng đầu hai đại thế giới của Tống Thư Hàng đã đại thành, cộng thêm Cương Thủ dạng biến dị toàn thân, cường độ thân thể tăng mạnh. Một cước tức giận này của A Thập Lục căn bản không đau không ngứa với hắn.

Có điều thấy dáng vẻ vừa thẹn vừa giận của A Thập Lục, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Hắn thầm đoán được vài nguyên nhân.

“Đau đau đau, Thập Lục cô làm gì thế?” Tống Thư Hàng nhếch miệng, giả vờ như rất đau.

“Không… không có gì.” Hai tay Tô Thị A Thập Lục đan vào nhau, chống dưới cằm, che giấu sự ngượng ngùng của mình.

“Thập Lục, có phải cô đã nằm mơ thấy chuyện thú vị gì trong cảnh mộng Thận Long không?” Lúc này, Vũ Nhu Tử bên cạnh đột nhiên xáp tới, cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng: “…” A Vũ à ~ loại chuyện như vậy không cần cô nói, ta đoán cái là biết rồi. Nhưng chuyện thế này không thể nói ra đâu.

Tô Thị A Thập Lục thấp giọng nói: “Làm… Làm gì có.”

Dưới mặt bàn, chân nhỏ của cô lại đá nhẹ Tống Thư Hàng một cước.

“Đau đau đau.” Tống Thư Hàng diễn kịch rất chuyên nghiệp, bởi vì thể chất quá mạnh mẽ, A Thập Lục đá nặng hay nhẹ thì cũng không khác mấy đối với hắn.

“Ta chỉ đạp nhẹ một cái thôi.” Tô Thị A Thập Lục trợn trắng mắt.

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười khan.

“Thư Hàng, ngươi mạnh hơn nhiều rồi.” A Thập Lục nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu, đáp: “Ừ.”

Vũ Nhu Tử yên tĩnh lại, một tay cô chống cằm nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, có phải ngươi hoàn thành việc khắc họa diễn đồ kim đan rồi không?”

Bởi vì trên người Tống Thư Hàng thỉnh thoảng sẽ phát ra khí tức kim đan rất đậm đặc. Đây là khí tức của tu sĩ kim đan cảnh thứ hai ‘Tử kim đan’.

“Ừ, trước Thực Tiên yến, ta đã dùng năng lực tổ hợp thiên phú rất điên cuồng với một vị đại lão phe địch, sau đó cảnh giới lại tăng thêm một chút. Có điều… kim đan bản mệnh của ta vẫn không có biến hóa gì. Dựa trên cảnh giới của kim đan bản mệnh thì ta mới vào ngũ phẩm thôi.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ cúi đầu, rơi vào trầm tư.

Phía sau, bạch long tỷ tỷ mỉm cười, vươn móng vuốt ra vỗ nhẹ lên đầu A Thập Lục.

Có Tống Thư Hàng kích thích, tiếp theo Tô Thị A Thập Lục cũng sẽ tấn cấp rất nhanh, huyết mạch long tộc trong cơ thể cô đã thức tỉnh, lại có mình ở bên cạnh chỉ bảo, thực lực của cô sẽ tiến vào giai đoạn thăng cấp bùng nổ. Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ.

“Tống tiền bối, bây giờ ngươi đã thật sự trở thành tiền bối rồi.” Vũ Nhu Tử cười nói, cô cảm thấy mình không thể lười biếng nữa.

Không thể bị Tống tiền bối bỏ lại quá xa được!

****

Thực Tiên yến lại tiếp tục.

Món ăn thứ tư được mang lên… Về chuyện của Thận Long, những thiếu nữ mang thức ăn lên không trả lời gì cả. Lúc có khách hỏi, các cô cũng chỉ che miệng cười khẽ.

Vậy nên có người suy đoán, phải chăng Biệt Tuyết Tiên Cơ đã hợp tác với Thận Long trong món ăn ‘bách thú đại thiên tỷ’ hay không.

Trên Thực Tiên yến, từng món ăn được đưa lên.

Trong lúc đó, thỉnh thoảng lại có đệ tử trẻ tuổi ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, tiến vào trạng thái tu luyện minh tưởng.

Trên Thực Tiên yến, mỗi một món ăn đều ẩn chứa linh lực cực lớn.

Ăn là có thể đột phá, loại chuyện này rất chi là bình thường đối với Thực Tiên yến.

Sau khi món ăn thứ sáu được mang lên xong, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Trong quá trình ‘khắc họa diễn đồ kim đan’, linh lực của hắn đã bị tiêu hao gần như cạn sạch, giờ linh lực đã hoàn toàn khôi phục, đồng thời còn tăng lên một đoạn.

“Linh lực tràn đầy rồi à? Có muốn thi triển phong ấn cho ngươi không?” Bạch tiền bối bên cạnh mở miệng hỏi.

Một lần Thực Tiên yến có thể bổ sung số lượng linh lực cực kỳ to lớn, đối với đệ tử thiên tài được trưởng bối dẫn đến mà nói, bọn họ căn bản không cách nào hấp thu nguồn linh lực khổng lồ như vậy trong khoảng thời gian ngắn.

Cho nên, Thực Tiên yến có Phong Ấn thuật phối hợp đặc biệt dùng để phong ấn, lưu trữ nguồn linh lực khổng lồ, để các đệ tử hấp thu linh lực từ từ.

Hơn nữa, bình thường khi Thực Tiên yến cử hành được một nửa, phần lớn Linh Hoàng kim đan đã bố trí phong ấn trên người mình, dùng để lưu trữ linh lực dư thừa.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Vẫn chưa, chỉ là linh lực tiêu hao trước đó đã được bổ sung lại mà thôi."

Hiện tại hắn có tu vi của 'song kim đan', không cần dùng phong ấn cũng có thể cầm cự rất lâu trong Thực Tiên yến.

"Vũ Nhu Tử và Thập Lục thì sao?" Bạch tiền bối lại hỏi.

A Thập Lục trả lời: "Trước Thực Tiên yến thì ta đã chuẩn bị phong ấn tương ứng xong rồi."

"Bạch tiền bối, ta cần một cái phong ấn." Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

Bạch tiền bối đứng lên, bố trí phong ấn trên người Vũ Nhu Tử.

"Kế đến là lúc hưởng dụng mỹ vị của Thực Tiên yến thuần túy." Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này Tống Thư Hàng lại nhớ đến mấy vị đệ tử cùng với Thông Nương, Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm của mình.

Đáng tiếc bản thân chỉ có một tấm thiệp mời Thực Tiên yến.

Hay là lát nữa, mình đóng gói chút gì đó đưa vào thế giới hạch tâm nhỉ?

…

…

Đồ ăn trên Thực Tiên yến được đưa lên như nước chảy.

Lúc ăn được một nửa, tốc độ mang thức ăn lên bắt đầu dừng lại.

Sau đó, thừa dịp có chút thời gian nhàn rỗi, đệ tử thiên tài các giới tiếp tục tỷ thí lôi đài.

"Vũ Nhu Tử và A Thập Lục, các cô muốn lên đài không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Các cô đều thuộc tổ từ 30 tuổi trở xuống nhưng đã là cảnh giới tứ phẩm. Nếu các cô lên đài thì treo toàn bộ đệ tử trẻ lên đánh cũng không thành vấn đề.

“Ta định nhìn phần thưởng đã, nếu Biệt Tuyết Tiên Cơ có ban thưởng them thì ta sẽ lên đài.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Lúc này, điện thoại trên người Bạch tiền bối vang lên.

“Trong bí cảnh còn có tín hiệu à.” Tống Thư Hàng nói.

“Vì tổ chức Thực Tiên yến, cửa ra bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông vẫn mở, cho nên có thể nhận được tín hiệu.” Bạch tiền bối lấy di động ra, quẹt mở điện thoại: “Alo, ai đấy?”

“Xin chào, Bạch Thánh. Bọn ta là dịch vụ chuyển phát nhanh vũ trụ Tuyết Sơn Tu Liên, món Độn Không Thoa mà ngươi đặt trước đó đã được chuyển đến, bây giờ bọn ta đang ở khu đại học Giang Nam, ngươi có tiện đến lấy hàng không?” Một giọng nam vọng ra từ trong điện thoại.

“À, tốc độ chuyển phát của các ngươi nhanh thật đấy. Ngươi chờ đấy, ta sẽ đến ngay.” Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, hắn bèn cúp điện thoại.

“Ta đi nhận hàng chuyển phát đây, lát nữa sẽ về.” Bạch tiền bối nói.

“Món tiếp theo cần giữ lại một phần cho Bạch tiền bối không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta để phân thân lại, hắn sẽ gắp thức ăn thay ta.” Bạch tiền bối nói,

Dứt lời, sau khi để lại phân thân, Bạch tiền bối thi triển thiên phú không gian, rời khỏi hội trường Thực Tiên yến.

Tống Thư Hàng thích thú nhấp một hớp canh: “Ngon quá đi mất.”

Tiếp đó hắn lại uống thêm một hớp.

“Phụt ~~”

“Tiêu rồi.” Tống Thư Hàng đứng lên nói: “Bạch tiền bối bỏ đi giữa chừng rồi!”

Chương 1434: Không Có Nơi Nào An Toàn

Làm người ấy mà, tuyệt đối không thể lành sẹo là quên đau!

Nhất định phải nhớ thật kỹ đau đớn lúc trước, thứ này là vết xe đổ, lỡ như ngươi lại lật xe trên cùng một đoạn cua thì sao?

Hiện tại Tống Thư Hàng đặc biệt cảnh giác. Lúc Bạch tiền bối đột nhiên rời khỏi Thực Tiên yến đi nhận hàng, mỗi một tế bào trên người hắn đều bắt đầu phản hồi tín hiệu ‘nguy hiểm’ cho chủ nhân.

Đầu tiên Tống Thư Hàng mở lối vào thế giới hạch tâm ra, cam đoan con đường thoát thân luôn thông suốt.

Mấy lần trước, mỗi khi đến lúc mấu chốt, thế giới hạch tâm đều bị ngoại lực cường đại ngăn cách.

Thủ đoạn giữ mạng cuối cùng lại thường xuyên không mở ra được, đúng là khó xử.

Nên lần này hắn đành mở cửa trước vậy.

Bạch tiền bối phân thân: “Làm sao thế? Mặt ngươi trông có vẻ sợ hãi thế. Bản tôn chỉ đi lấy hàng chuyển phát thôi, sẽ về ngay ấy mà.”

“Không không không, Bạch tiền bối. Ngươi còn nhớ chuyện ở thế giới Kim Liên của Nho gia lần trước không?” Tống Thư Hàng nói.

Nhớ lần đó, Bạch tiền bối cũng đột nhiên có việc rời đi một lát.

Sau đó, Tống Thư Hàng và thành viên Nho gia ở lại thế giới Kim Liên bị ngón tay của quả cầu kim loại thể lỏng tiêu diệt hết lần này tới lần khác.

Đó là lần mà Tống Thư Hàng chết nhiều nhất trong vòng một ngày.

Đúng là khắc cốt ghi tâm!

Vì vậy, lúc Bạch tiền bối bản tôn vừa rời đi thì Tống Thư Hàng lập tức phản ứng lại.

Lịch sử luôn giống nhau đến mức lạ thường.

Bạch tiền bối phân thân nói: “Lấy thiên phú năng lực không gian của bản tôn thì nhận hàng rồi trở về chỉ là chuyện trong vài giây. Hơn nữa không phải ta vẫn còn ở đây à. Ừm, không đúng… Chờ chút đã! Thư Hàng này, ngươi nói xem có khi nào ta cũng bị bản tôn vứt bỏ hay không?”

“Mặc kệ thế nào, ta cảm thấy để đề phòng sự cố, vẫn nên chuyển mọi người đến thế giới hạch tâm thì ơn.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng mà, lúc này trạng thái ‘tiểu trong suốt’ trên người hắn đã đạt đến trình độ cao nhất.

Rõ ràng hắn đang khẩn trương nhắc nhở tất cả mọi người ở đây, nhưng các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 lại không để mắt đến hắn. Mọi người nên ăn thì ăn, nên buôn chuyện thì buôn chuyện…

Tim bị đâm cho đầy lỗ luôn rồi.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói: “Để ta bảo mọi người phối hợp hành động với ngươi.”

Trong lúc nói chuyện, Vũ Nhu Tử bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Ể? Ta cảm thấy có thứ gì đó đã trở về.” Vũ Nhu Tử chìa hai tay ra, nhìn ngón tay của mình, nói với vẻ nghi hoặc.

“Vũ Nhu Tử, làm sao vậy? Trông cô có vẻ kinh ngạc thế.” Lệ Chi Tiên Tử ngồi bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đã trở về. Chờ chút! Lệ Chi tiền bối, vừa rồi cô gọi ta là gì?” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Lệ Chi Tiên Tử.

“Vũ Nhu Tử đấy thôi? À đúng rồi, hôm nay đạo hiệu của cô là gì nhỉ? Mãi mà không nghe cô bảo.” Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

Nói rồi, cô dựa sát vào Vũ Nhu Tử, lấy di động ra chụp một bức ảnh chung cho hai người: “Vũ Nhu Tử hôm nay cũng đẹp lắm đấy.”

“A…” Sau khi chụp ảnh xong, Vũ Nhu Tử xoay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, ta biết thứ gì trở về rồi. Cảm giác tồn tại của chúng ta đã đã trở về.”

Lệ Chi Tiên Tử lại nhớ ra cô, còn biết chuyện 365 đạo hiệu của cô và chụp ảnh chung với cô nữa chứ.

Trong lòng Tống Thư Hàng giật mình, chẳng lẽ lần tai nạn này có quan hệ đến việc cảm giác tồn tại trở về ư?

“Ưm ~~ ta cũng cảm thấy có cái gì bị nhét về lại.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục cũng nhíu mày nói.

“Ơ? Thập Lục, sao ngươi ngồi ở bàn kia vậy?” Sau lưng truyền đến giọng nói nghi hoặc của Tô Thị A Thất.

A Thập Lục xoay đầu lại, bình tĩnh nói: “Ta vẫn luôn ngồi ở đây mà.”

“Thế à? Kỳ quái, dường như ta không có ấn tượng gì cả. Cứ cảm thấy có phải gần đây quên mất cái gì, rồi lại nhớ ra lần nữa là sao nhỉ?” Tô Thị A Thất gãi đầu nói.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Cảm giác tồn tại đã trở lại thật rồi.”

“Đúng rồi, Tống tiền bối chạy mau đi.” Vũ Nhu Tử truyền âm nhập mật nói: “Lát nữa sau khi cảm giác tồn tại của ngươi cũng trở về, việc ngươi đồng ý quyết đấu mùng 10 tháng 10 lúc trước cũng trở về, ngươi sẽ bị một đám Thánh Quân thay phiên đánh bẹp đấy.”

Tống Thư Hàng cứng đờ, đây đúng là tin dữ khiến người ta không thở nổi.

“Lại nói, tai nạn có thể liên quan gì đến việc này không? Vậy để Tống tiền bối biến thành tiểu trong suốt lần nữa thì có phải sẽ giải quyết được tai nạn không? Thần bí cư sĩ tiền bối, công pháp của ngươi có thể học cấp tốc không?” Vũ Nhu Tử lại thay mặt Tống Thư Hàng lên tiếng dò hỏi.

Lúc này Tống Thư Hàng đang trong trạng thái đại trong suốt, hắn có mở miệng hỏi thăm thì thần bí cư sĩ cũng không cách nào nhận ra.

Tinh Hào Cư Sĩ: “Học cấp tốc? Ha ha ha, không có cửa đâu… Nếu có cách học cấp tốc thì ta đã luyện công pháp này max level từ lâu để tìm lại cảm giác tồn tại của ta rồi.”

Trong tiếng ‘ha ha’ này của Tinh Hào Cư Sĩ ẩn chứa sự thê lương và tang thương vô tận.

“Trước tiên không nói những thứ này, vào thế giới hạch tâm cái đã.” Tống Thư Hàng nói.

Càng giác nguy cơ trong lòng hắn càng ngày càng trĩu nặng hơn.

[Cảm giác tồn tại của Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đã trở về, nói cách khác kỳ hạn của phòng tối thiên đạo đến rồi. Kế tiếp, cảm giác tồn tại của mình cũng sẽ trở về… Cuối cùng, hành tinh mọc mắt cũng sẽ được thả ra ngoài.]

Manh mối được liên kết rồi!

E rằng loại cảm giác nguy cơ nặng nề này cũng bắt nguồn từ việc ‘hành tinh mọc mắt’ sắp được phóng thích.

“Thời gian không còn nhiều lắm, tất cả các ngươi đi theo ta.” Bạch tiền bối phân thân đứng lên, nói với đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1: “Cố gắng dẫn theo người mà các ngươi quen biết, nhanh lên.”

Xuất phát từ niềm tin đối với Bạch tiền bối, mọi người đều đứng lên, có điều khuôn mặt của các thành viên trong nhóm đều tràn đầy nghi hoặc.

Vũ Nhu Tử bèn bổ sung: “Bạch tiền bối bản tôn có hàng chuyển phát nên rời đi giữa chừng rồi. Nên mọi người hãy rút nhanh lên.”

Hơn nữa, Bạch tiền bối đi lấy bưu kiện… đến giờ còn chưa trở về! Điều này càng chứng thực suy đoán của Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục là người đầu tiên đứng dậy, bước vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, đồng thời còn la lớn lên: “A Thất, chúng ta mau đi thôi.”

“Được.” Tô Thị A Thất quyết đoán đứng lên, theo A Thập Lục bước đến cửa vào thế giới hạch tâm.

“Bạch tiền bối bản tôn đi mất rồi à? Chờ chút, thì ra là thế… Chẳng trách trong lòng ta cứ nặng trình trịch.” Cuồng Đao Tam Lãng cũng theo sát đằng sau Tô Thị A Thất, nhảy vào trong thế giới hạch tâm.

Dưới sự nhắc nhở của Vũ Nhu Tử, các thành viên nhóm Cửu

Châu số 1 nghĩ thông suốt trong nháy mắt.

Lúc trước cho rằng Bạch tiền bối kết thúc bế quan tham giam Thực Tiên yến, nên mọi người thả lỏng được rồi. Ai ngờ còn có chuyện ăn một nửa rồi đi lấy bưu kiện như thế này?

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 vội vã chui vào thế giới hạch tâm.

"Đúng rồi, không thể quên mất Biệt Tuyết Tiên Cơ được. Không có cô ấy, sau này sẽ không còn Thực Tiên yến nữa." Bạch tiền bối phân thân nói: "Trước tiên các ngươi cứ dốc sức chuyển càng nhiều người đến thế giới hạch tâm, ta đi tìm Tiên Cơ. Ta có năng lực không gian, bỏ chạy cũng khá dễ dàng."

"Không thành vấn đề." Hoàng Sơn tiền bối gật đầu nói: "Ta sẽ khuyên nhiều đạo hữu rời khỏi nơi này hơn."

Bạch tiền bối phân thân 'vèo ~' một cái, biến mất tại chỗ, đi về phía phòng bếp của Thực Tiên yến.

Chẳng mấy chốc, đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đã dẫn theo người quen của mình chuyển đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng toàn bộ.

Đồng thời, mấy vị thành viên có danh vọng khá cao như Hoàng Sơn tiền bối, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Thất Tu Thánh Quân đang cố gắng khiến nhiều người chuyển đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng hơn.

…

…

Trong thế giới hạch tâm

Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ tới một việc, cô la lớn với Tống Thư Hàng: "Đúng rồi Tống tiền bối. Bạch tiền bối phân thân có bản năng may mắn xu cát tị hung giống với bản tôn không?"

"Chắc là có." Tống Thư Hàng trả lời.

Nhớ lúc Bạch tiền bối bế quan, Bạch tiền bối phân thân cũng một đường nhặt tiền, nhặt bảo, điểm may mắn cường đại giống như bản thể vậy.

"Nếu như… Bạch tiền bối phân thân cũng có được năng lực xu cát tị hung. Vậy bây giờ, hắn đột nhiên muốn đi đón Biệt Tuyết

Tiên Cơ, rời khỏi nơi này thì đại biểu cho việc gì?” Vũ Nhu Tử chớp mắt, nói ra suy nghĩ của mình.

Đậu xanh!

Đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 chung quanh đều thấy đắng lòng.

Nếu đúng như phỏng đoán của Vũ Nhu Tử, vậy có nghĩa là thế giới hạch tâm cũng là nơi nguy hiểm, cho nên kỹ năng bị động ‘tránh họa’ của Bạch tiền bối phân thân mới phát động.

Mọi người vừa mới thở phào một hơi, tim lại tót lên cổ họng lần nữa.

“Tiêu rồi.”

“E rằng tiểu thế giới này cũng không an toàn!” Cuồng Đao Tam Lãng cắn răng nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Hội trường Thực Tiên yến không an toàn, tiểu thế giới tư nhân của Bá Tống Huyền Thánh cũng không an toàn, chúng ta có thể trốn đến đâu đây?” Lệ Chi Tiên Tử nhíu mày nói.

“Nếu không thì đi ra ngoài, sau đó rời khỏi bí cảnh Thực Tiên yến, cố chạy cho thật xa. Có lẽ nguy hiểm sẽ xảy ra trong bí cảnh. Rời khỏi bí cảnh là an toàn chăng?” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân lắc đầu: “Nếu như chỉ rời khỏi bí cảnh là an toàn thì Bạch tiền bối cũng sẽ không nghìn dặm xa xôi chạy đến địa khu Giang Nam lấy bưu kiện.”

“Trước tiên đừng vội… Mọi người cứ vào thế giới hạch tâm trước đã, ta đi tìm Bạch tiền bối phân thân, lại thông qua bí pháp chuyển mọi người đến nơi an toàn.” Tống Thư Hàng nói nhanh.

Hắn có thể phái phân thân đi tìm Bạch tiền bối phân thân, sau đó lúc mời Bạch tiền bối phân thân chuyển dời Biệt Tuyết Tiên Cơ thì cũng chuyển Tống Thư Hàng two ra ngoài chung luôn.

Cuối cùng, hắn có thể thông qua thế giới hạch tâm, trực tiếp chuyển mọi người đến vị trí của Tống Thư Hàng two, hoàn thành việc di chuyển để tị nạn.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy lưng mình truyền đến từng luồng cảm giác ấm áp.

Dường như có vật gì đó được nhét vào trong thân thể hắn.

Là cảm giác tồn tại của hắn.

Thế nhưng lúc này Tống Thư Hàng không thấy vui chút nào.

Lúc này ta không muốn cảm giác tồn tại trở về sớm như thế đâu… Trễ vài ngày, trễ thêm vài ngày nữa là tốt rồi. Không thể kéo qua ngày 10 tháng 10 ư?

Có điều bây giờ không phải lúc nghĩ nhiều như vậy.

Lần này, e rằng thế giới hạch tâm cũng không phải chỗ an toàn.

Ý niệm Tống Thư Hàng khẽ động, hiển hóa phân thân ra ngoài.

Lúc này hắn lại cảm thấy hối hận, sớm biết sẽ gặp phải loại nguy hiểm này, lúc trước hắn sẽ không thu phân thân về. Để tọa độ của phân thân lại nơi độ kiếp của thụ yêu Mễ Lộ Lộ, xem như tạo thành một tọa độ thoát thân.

Sau khi phân thân vừa hiển hóa ra thì lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ phòng bếp.

Chỉ mong Bạch tiền bối phân thân vẫn chưa rời khỏi!

Chương 1435: Kẹt Lại Rồi!

Đồng thời Tống Thư Hàng bản thể bắt đầu lui về thế giới hạch tâm.

Đúng lúc này, đột nhiên, phân thân đang lao đi điên cuồng lại bị đánh nát bấy.

Một cột thánh quang bốc cháy hừng hực đột nhiên xuất hiện, đánh vào người Tống Thư Hàng two.

Trong nháy mắt, thân thể Tống Thư Hàng two đã bị thánh quang thiêu đốt thành hình dạng tinh thể, sau đó nát bấy đầy đất dưới sự đả kích của lực lượng thánh quang.

Đau đớn khi thân thể bị vỡ nát phản hồi lại trên người Tống Thư Hàng bản thể.

Bản thể thu được đau đớn phản hồi lại thì lập tức quỵ xuống. Đây mới thật sự là đau đớn tan xương nát thịt, cách chết này còn tàn nhẫn hơn cả lúc ở thế giới Kim Liên của Nho gia nữa.

Cũng may vừa rồi chạy đi tìm Bạch tiền bối phân thân là Tống Thư Hàng two, nếu như là Tống Thư Hàng bản tôn chạy đi thì bị thánh quang đánh thành mảnh vụn chính là bản tôn rồi.

“Quả nhiên nó đến rồi.”

Loại thánh quang âm lãnh mang tính tiêu biểu này, tuyệt đối là ‘hành tinh mọc mắt’ kia. Kẻ này rốt cuộc cũng thoát ra khỏi phòng tối thiên đạo rồi.

[Nếu như nguy cơ chỉ đến từ hành tinh mọc mắt, vậy thế giới hạch tâm của mình hẳn là an toàn mới đúng chứ nhỉ.]

Thế giới hạch tâm có thể lẩn tránh được đòn tấn công của hành tinh mọc mắt.

Dù cho đối phương đã tập trung tọa độ của thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng cũng có thể khởi động hình thức lĩnh vực niết bàn của thế giới hạch tâm, khiến đòn tấn công của đối phương và thế giới hạch tâm nằm ở không gian thứ nguyên khác nhau, tránh khỏi công kích.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, cố nén đau đớn, tiếp tục lăn mình vào thế giới hạch tâm.

Nhưng lúc này, một luồng lực lượng kéo lấy thân thể hắn, lôi một nửa người Tống Thư Hàng lại.

“Bắt được ngươi rồi, ngươi trốn không thoát đâu.” Trong hư không, một giọng nói nghe như kim loại truyền tới: “Ta đã khóa được vị trí của ngươi, bất kể ngươi chạy trốn tới đâu thì ta cũng sẽ đuổi theo ngươi! Ngươi là của ta!”

Tống Thư Hàng: “…”

Kẹt, kẹt lại rồi ư?

Hắn đã bị kẹt giữa thế giới hạch tâm và hiện thế.

…

…

Trên hội trường Thực Tiên yến, mấy vị Thánh Quân như Đông Qua Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân… đều biến sắc.

Sau khi thánh quang bốc cháy hừng hực giết Tống Thư Hàng two trong nháy mắt thì vẫn chưa tán đi hoàn toàn. Thánh quang hóa thành cột lửa, lẩn quẩn ngay tại chỗ.

“Đây không phải thánh quang!” Đông Qua Thánh Quân nói, hắn là tu luyện giả hệ tu chân và hệ thánh kỵ sĩ, thánh quang cũng là lực lượng chính của hắn.

Thánh quang lý ra phải là lực lượng ấm áp, tươi sáng, chữa trị, tích cực. Mà trong thánh quang đang thiêu đốt trước mắt này lại tràn đầy khí tức âm lãnh, rét thấu xương, giống như chốn an nghỉ cuối cùng của vạn vật.

Đây là năng lượng hoàn toàn tương phản với thánh quang, rồi lại dùng trạng thái tương đồng với thánh quang để xuất hiện trước mặt mọi người.

“Bá Tống Huyền Thánh phân thân bị một kích hủy diệt.” Vị Thánh Quân ăn mặc kiểu văn sĩ cũng cau mày.

Có lẽ Huyền Thánh phân thân chỉ có một nửa thực lực của bản thể, thậm chí thấp hơn. Nhưng bất kể thế nào, ít nhất cũng sẽ tương đương với một Tôn Giả thất phẩm.

“Thánh quang âm lãnh thiêu đốt này đột nhiên xuất hiện. Là lực lượng không gian.” Thanh Loan Thánh Quân che chở hai thiếu nữ tóc màu sau lưng mình.

Đối phương ít nhất cũng là tồn tại cảnh giới cửu phẩm.

…

…

Trung tâm yến hội, phần đỉnh của cột lửa thánh quang kia, có một con mắt từ từ mở ra.

Trong nháy mắt, trong chư thiên vạn giới, tín đồ của giáo phái Chung Yên lập tức bật khóc, bọn họ cũng nhớ lại ‘thần’ đã bị mình quên mất trước đó không lâu.

‘Thần’ của bọn họ rốt cuộc cũng trở về.

Trong nháy mắt, vô số lực lượng tín ngưỡng hội tụ, dung nhập vào trong cột lửa thánh quang.

Trong con ngươi trên cột thánh quang, lực lượng khủng bố bắt đầu ngưng tụ. Cột lửa trở nên càng lúc càng lớn, con ngươi nhận được lực lượng gia trì, bắt đầu hóa thành hình chiếu của hành tinh mọc mắt.

Nếu để nó tiếp tục lớn mạnh thêm, hình chiếu này có thể triệu hồi một phân thân nhỏ của hành tinh mọc mắt giống như lúc trước.

Sau đó, phân thân nhỏ lại có thể triệu hồi bản thể đến.

Nếu như bản thể của hành tinh mọc mắt giáng lâm thì chẳng khác gì ngày tận thế.

Nhưng đột nhiên, lực lượng của cột thánh quang ngừng lại. Trên cột lửa, con ngươi khổng lồ kia ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Tống Thư Hàng cũng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời như nó.

Trong hiện trường Thực Tiên yến, chỉ có hai người bọn họ có thể nhìn thấy, trong hư không có một bàn tay vô hình hiện lên hình dạng ‘vồ lấy’, vận sức chờ phát động, bao phủ trên đỉnh đầu hai người.

Lần trước, cũng bởi vì Bạch tiền bối two + vũ khí cuối cùng mặt trời nhỏ, hành tinh mọc mắt, quả cầu kim loại thể lỏng Cửu U phụ thân Vân Tước Tử, còn có hàng kèm theo là Tống Thư Hàng chiến đấu với nhau.

Sau đó, mọi người đều bị nhốt trong phòng tối.

Giờ vừa ra khỏi phòng tối thì hành tinh mọc mắt đã muốn gây sự… Đây đúng là một loại khiêu khích. Là tiết tấu muốn lập tức trở về phòng tối thiên đạo đây mà.

Dưới sự chấn nhiếp của ‘bàn tay từ phòng tối’, hành tinh mọc mắt lập tức dừng lại.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm giác phòng tối thiên đạo cũng rất đáng yêu.

Tới gây sự đi, tới đi ~~ cùng lắm thì dắt nhau trở về phòng tối thiên đạo thôi!

Dù sao thì ta vẫn muốn làm tiểu trong suốt vài ngày nữa, tốt nhất là sống qua đại kiếp ngày 10 tháng 10 ấy.

…

…

Hội trường Thực Tiên yến lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

Có điều sự yên tĩnh này cũng không kéo dài bao lâu.

Một cánh cửa không gian mở ra, sau đó một bóng người với mái tóc dài màu lam bước ra từ trong cánh cửa không gian.

“Cuối cùng cũng ra ngoài rồi.” Nữ tử có mái tóc dài màu lam mở miệng nói, giọng của cô tựa như âm thanh điện tử hợp thành vậy, nếu lắng nghe thật kỹ sẽ cảm thấy rất đáng yêu.

Tống Thư Hàng nheo mắt.

Là thân thể cũ của Vân Tước Tử bị quả cầu kim loại thể lỏng phụ thân.

Lúc này, thân thể cũ của Vân Tước Tử đã xảy ra một ít biến hóa, khúc xương bất hủ trong cơ thể cô cũng không bạo loạn, mà bị quả cầu kim loại thể lỏng dùng phương pháp đặc thù khống chế.

Lúc này, sau khi hiện thân, quả cầu kim loại thể lỏng không sợ sẽ bị thiên đạo trên đỉnh đầu phát hiện nữa.

“Lại là ngươi à? Cút!” Quả cầu kim loại thể lỏng bản Vân Tước Tử liếc mắt là thấy được cột lửa thánh quang cùng với con ngươi được ngưng tụ bên trên.

Nhìn thấy kẻ này, trong lòng quả cầu mập lập tức khó chịu.

Tiên sư, lần trước nếu không phải bị tên này cản trở thì nó đã bắt được kẻ sở hữu ‘tin tức về con mắt của Thánh Nhân’ rồi. Nói không chừng còn đoạt lại được ‘bộ phần còn thiếu’ của bản thể từ trên người đối phương nữa chứ.

Vì vậy, Vân Tước Tử bản bị quả cầu béo phụ thể trực tiếp động thủ.

Cô nhấc chân quét một cước về phía ‘cột lửa thánh quang’, lực lượng Cửu U khủng bố chém lên cột lửa thánh quang.

Lực lượng Cửu U ô uế, tà ác, cuồng bạo trực tiếp chặt đứt cột lửa thánh quang, cũng bắt đầu cắn nuốt thánh quang.

“Lại là ngươi.” Hành tinh mọc mắt cũng tức giận tột cùng.

Lần trước, suýt chút nữa nó đã có thể bắt được Tống Thư Hàng, nhưng bởi vì bản thể còn chưa giáng lâm đã bị nữ tử tóc lam này cắt đứt, còn bị đối phương dây dưa, nên thất bại trong gang tấc.

Lần này lại là như thế, bản thể của nó còn chưa triệu hoán qua thì hình chiếu đã bị đối phương đánh tan.

Trong hư không, bàn tay của phòng tối thiên đạo vẫn không hành động, chỉ lơ lửng như thế.

Xem ra sự tương tác giữa Vân Tước Tử bị quả cầu béo phụ thân và hành tinh mọc mắt còn chưa vượt quá ngưỡng chịu đựng của nó.

Chương 1436: Choàng Lên Áo Khoác Của Bạch Tiền Bối Two

Nếu như Bạch tiền bối two cũng hiện thân, vậy ba phe thế lực gây sự gom đủ luôn rồi. Nói không chừng mọi người có thể bị đóng gói rồi đưa vào trong phòng tối thiên đạo cả thể ấy chứ.

Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết lây.

Hai vị đại lão đỉnh cấp chân chính của chư thiên vạn giới động thủ, dù chỉ là một hình chiếu thì đó đều là tai nạn đối với sinh linh chung quanh.

Uy lực còn dư lại của vụ va chạm giữa thánh quang âm lãnh cuồng bạo cùng với tà năng Cửu U khuếch tán ra ngoài. Trong tà năng Cửu U có kèm theo ảo giác hủy diệt, núi thây biển máu… Trong thánh quang âm lãnh tràn đầy mùi vị của chốn an nghỉ cuối đời.

Hai mắt của phần lớn các tu sĩ ngũ phẩm đều đỏ lên, đau đớn như sắp nứt ra, kim đan trong cơ thể bất an chấn động, như muốn phá thân thể mà ra.

Trận chiến giữa đại lão đỉnh cấp, một cái vung tay thôi cũng ẩn chứa lực lượng pháp tắc và đại đạo vô thượng. Chỉ cần tu sĩ có thực lực không đủ nhìn thấy thì hai mắt sẽ không chịu nỗi lực lượng pháp tắc đại đạo, một khi kích thích quá lớn thì hai mắt sẽ nổ tung.

Linh Hoàng ngũ phẩm đã không chịu nỗi thì nói chi là nhóm đệ tử thiên tài được dẫn tới tham gia Thực Tiên yến. Tất cả các đệ tử từ tứ phẩm trở xuống đều hôn mê trong nháy mắt khi Vân Tước Tử bị quả cầu béo phụ thân và cột thánh quang đang thiêu đốt giao thủ.

Điều này không liên quan gì tới việc ý chí có mạnh mẽ hay không, thuần túy là bị nghiền ép về mặt cảnh giới.

Có điều, nếu trong đó có ‘thiên tài’ sở hữu ý chí bạc nhược thì trong một thời gian ngắn ở tương lai, tà năng Cửu U khủng bố và thánh quang âm lãnh sẽ trở thành tâm ma quấn lấy bọn họ. Hủy diệt và núi thây biển máu, thánh quang hiển hiện nơi yên nghỉ cuối cùng khiến người ta phát lạnh sẽ trở thành ác mộng mà bọn họ không thoát ra được.

Tu sĩ có cảnh giới Chân Quân lục phẩm trở lên thì tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ có thể đau khổ chống đỡ.

Cuối cùng, Huyền Thánh bát phẩm và vài vị Tôn Giả thất phẩm có mặt xuất thủ, khởi động phòng ngự, che chở cho những vị khách còn sót lại của Thực Tiên yến trong đó.

…

…

“[cười đắc ý], Bá Tống Huyền Thánh, cuối cùng ngươi vẫn là của ta.” Vân Tước Tử bị quả cầu mập phụ thân đi về phía Tống Thư Hàng, vươn tay chụp lấy hắn: “Ngươi chạy không thoát đâu.”

“Tuy rằng ngươi chiếm lấy vẻ ngoài xinh đẹp của Vân Tước Tử tiền bối, nhưng bản thể của ngươi là một quả cầu béo. Cho nên, ngươi không chiếm được trái tim của ta đâu.” Tống Thư Hàng bị kẹt giữa thế giới hạch tâm và hiện thế nhưng lại không sợ hãi chút nào.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng tựa như tráng sĩ có thể đối mặt với tử vong, gan góc toàn thân, không chút sợ hãi.

“Ta chỉ muốn thân thểi của ngươi thôi.” Vân Tước Tử bị quả cầu mập phụ thân túm lấy Tống Thư Hàng, dùng sức kéo hắn ra ngoài.

Sau khi Tống Thư Hàng bị lôi ra, thế giới hạch tâm nhanh chóng đóng lại.

“Mau nói ra tin tức của Thánh Nhân Nho gia, rốt cuộc bộ phận kia của ta đang ở đâu hả.” Quả cầu béo bản Vân Tước Tử nắm lấy cánh tay Tống Thư Hàng, dùng giọng điện tử nói.

“A ~ a a a ~” Lúc này, Tống Thư Hàng trong tay cô đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết vang dội.

Tiếng kêu thảm đinh tai nhức óc, rõ ràng cho thấy nó đã trải qua ‘khuếch đại âm thanh’.

Ngay sau đó, thân thể Tống Thư Hàng bắt đầu xoay tròn cực

nhanh.

Cánh tay Tống Thư Hàng bị quả cầu mập Vân Tước Tử nắm lấy, nhưng việc này căn bản không cách nào ngăn cản hắn hoàn thành việc xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

Thân thể di chuyển, cánh tay lại không di chuyển… Cánh tay bị túm kia của Tống Thư Hàng đã xoay thành bánh quai chèo.

Sau khi xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, thân thể Tống Thư Hàng rơi thẳng xuống đất, cánh tay bị túm kéo dài ra tựa như mì sợi vậy.

Sau đó, Tống Thư Hàng ngẹo đầu, ngủm rồi.

Thật sự giống hệt như đã chết, khí tức toàn thân biến mất hoàn toàn, sinh cơ từ từ tiêu tán.

Trong lòng quả cầu béo bản Vân Tước Tử phát cáu mà chẳng hiểu ra sao.

Trên mặt đất, ‘Tống Thư Hàng’ đã ngủm củ tỏi đột nhiên hí mắt ra, lại lặng lẽ nhìn quả cầu béo bản Vân Tước Tử.

“Chết!” Vân Tước Tử nhấc chân, giẫm mạnh lên người Tống Thư Hàng.

Ầm ~

Toàn bộ bí cảnh mà Kiếm Tông cung cấp đều chấn động dữ dội.

Thân thể Tống Thư Hàng bị giẫm thành mảnh nhỏ, hóa thành vô số ánh sáng công đức rồi tản đi.

Là mỹ nhân rắn công đức.

Cách chết này là kỹ năng mà cô vừa nghiên cứu ra, có tên là ‘cách giả chết khuếch âm xoay tròn ba trăm sáu mươi độ’.

Tạo Hóa Tiên Tử không cách nào bắt chước kiểu chết mới này được, cũng là con át chủ bài mới giúp mỹ nhân rắn công đức khắc địch giành chiến thắng.

Trong nháy mắt khi thân thể Tống Thư Hàng bị kẹt lại, mỹ nhân rắn công đức đã bao bọc lấy Tống Thư Hàng cực nhanh. Cô tựa như một vỏ ngoài thay thế Tống Thư Hàng bản gốc vậy.

Còn Tống Thư Hàng chân chính đã lặng lẽ lui về thế giới hạch tâm từ lâu rồi.

…

…

“Ngươi để hắn chạy rồi, quả cầu béo ~” Sau khi cột lửa thánh quang âm lãnh bị chém đứt thì tất cả năng lượng đều được cung cấp cho ‘con ngươi’ kia. Con ngươi hóa thành hình chiếu của hành tinh mọc mắt.

“Quả cầu béo là thứ ngươi có thể gọi ư? Đi chết đi!” Quả cầu béo bản Vân Tước Tử thẹn quá thành giận, xoay người lại quét một cước về phía hình chiếu hành tinh mọc mắt.

Hành tinh mọc mắt không yếu thế chút nào, trong mắt bắn ra từng tia sáng, ngưng tụ thành một tấm lưới ánh sáng, chụp về phía quả cầu béo bản Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử giẫm nát lưới ánh sáng chỉ với một cước, thân hình không giảm quán tính mà xông về phía hành tinh mọc mắt.

Cả hai đấu nhau túi bụi.

Tình hình chiến đấu thăng cấp khiến toàn bộ bí cảnh của Kiếm Tông đều như sắp sửa vỡ nát.

Trên đỉnh đầu, ‘bàn tay của phòng tối thiên đạo’ dần ép xuống.

Động tác của quả cầu béo bản Vân Tước Tử và hành tinh mọc mắt cứng đờ, lúc chiến đấu cả hai đều có ý thức khống chế lực lượng của mình.

Thế nên, tốc độ hạ xuống của ‘bàn tay phòng tối thiên đạo’ cũng ngừng lại.

“Lần này bỏ qua cho các ngươi trước đấy. Lần sau ta nhất định phải đập nát các ngươi.” Lúc này, hành tinh mọc mắt trầm giọng nói.

Nó đang buông lời giữ thể diện, chuẩn bị lẩn đi.

Lúc nó chiến đấu với người khác, điểm thiệt thòi nhất là bản thể vô cùng khổng lồ, không tiện truyền tống đến. Một khi bản thể của nó được truyền tống đến thì sẽ có ưu thế cấp trọng lượng.

Hiện tại, đối mặt với sự cản trở của quả cầu béo bản Vân Tước Tử, lại thêm uy hiếp từ bàn tay của phòng tối thiên đạo, có kéo dài thêm nữa cũng chỉ lãng phí thời gian, không có chút ý nghĩa nào.

Quan trọng nhất là… lúc nó bị nhốt trong phòng tối, giáo phái Chung Yên của nó xuất hiện uy hiếp ‘phá giáo’. Giờ nó muốn nắm chắc thời gian trở về, bình định hậu phương của mình mới được.

Sau khi nói lời xã giao xong, con ngươi được tạo thành từ thánh quang âm lãnh kia thoáng cái đã nổ tung.

Trước khi đi, đương nhiên nó muốn tặng cho quả cầu béo bản Vân Tước Tử một tràng pháo hoa rực rỡ xem như kỷ niệm.

Quả cầu béo hừ lạnh một tiếng, tà năng Cửu U bên người khuếch tán ra, hình thành một cái lỗ đen nhỏ bên cạnh cô. Một khi năng lượng mà thánh quang âm lãnh nổ tung tiếp xúc đến gần cô thì sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ.

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử không sao cả, thế nhưng một vài thực khách của Thực Tiên yến lại bị ảnh hưởng lần nữa.

Uy lực khi thánh quang âm lãnh nổ tung lao đến cuồn cuộn.

Phòng ngự mà Huyền Thánh và nhóm Tôn Giả bố trí trong lúc vội vã lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị uy lực bạo tạc của thánh quang phá hủy.

“Ta đã trở về rồi đây.” Lúc này, lực lượng không gian chập chờn trong hư không.

Bạch tiền bối phân thân vượt qua không gian trở về, rơi xuống hội trường Thực Tiên yến.

Hắn vừa đưa Biệt Tuyết Tiên Cơ đi, lại nhanh chóng trở về.

Hắn vừa về lại đụng phải xung kích từ thánh quang nổ tung…

“Lưu Tinh kiếm.” Bạch tiền bối phân thân quát khẽ một tiếng, Lưu Tinh kiếm vượt qua không gian xuất hiện trước mặt hắn.

Bạch tiền bối phân thân nắm lấy Lưu Tinh kiếm, dùng sức kéo một cái.

Vỏ kiếm hàng rào bảo hộ -- hình thái chiếc ô.

Lưu Tinh kiếm dạng chiếc ô dưới lực lượng gia trì của Bạch tiền bối phân thân lập tức hóa thành một chiếc trọng thuẫn phòng ngự.

“Phòng ngự tuyệt đối – cương thiết bảo lũy!” Đông Qua Thánh Quân cũng tiến lên trước một bước, đứng bên cạnh Bạch tiền bối phân thân, triển khai phòng ngự cuối cùng của bản thân.

Vụ nổ của thánh quang trước mắt này có uy lực mạnh đến nỗi khiến người ta run rẩy. Thế nhưng, loại công kích khiến người ta run rẩy này mới có thể khiến hắn liều mạng phòng ngự.

Trước khi tái chiến Bá Tống Huyền Thánh vào ngày 10 tháng 10, cứ để thánh quang nổ tung này kiểm nghiệm thử đạo phòng ngự mới của hắn vậy.

Lại nói, tại sao ngày 10 tháng 10 hắn sẽ tái chiến với Bá Tống Huyền Thánh nhỉ?

Hắn đã hẹn với Bá Tống Huyền Thánh lúc nào chứ?

“Bạch.” Lúc Vân Tước Tử bị quả cầu béo phụ thân nhìn thấy ‘Bạch phân thân’ thì đồng tử co rút lại.

Có điều chẳng mấy chốc nó đã nhận ra sự khác biệt giữa hai người.

Đây không phải Bạch, mà là tu sĩ nhân loại có vẻ ngoài rất giống Bạch ở hiện thế kia.

“Vẻ ngoài giống thì giết luôn.” Quả cầu béo Vân Tước Tử nói.

Nó vung tay lên một cái, mấy trăm cột băng hiện hình trong hư không, đám cột băng này được tà năng Cửu U quấn lên, nhuộm thành màu đen kịt.

Cột băng cũng không phải dùng để công kích, mà là dùng để củng cố liên hệ giữa Cửu U và hiện thế.

Thân hình quả cầu béo bản Vân Tước Tử bay lên.

Cô đã gần như nắm được điểm mấu chốt của ‘bàn tay phòng tối thiên đạo’.

Chỉ cần có thể không chế năng lượng tốt thì diệt sạch bí cảnh bên dưới cũng sẽ không vượt quá giới hạn.

Trong lòng Bạch tiền bối phân thân và mấy vị Huyền Thánh trở nên bất an, ngẩng đầu nhìn về phía quả cầu béo.

Lúc này, mọi người chỉ ngăn cản uy lực thánh quang bạo tạc thôi cũng đã đến cực hạn… Nếu như quả cầu béo lại ra tay.

“Nhận lấy đau đớn đi, chỉ có tự mình thể nghiệm đau đớn, hiểu được đau đớn, các ngươi mới có thể hiểu rõ sự tốt đẹp của đau đớn. Sa đọa thành tà ma trong đau đớn cho ta.” Quả cầu béo giơ tay lên: “Thiên Không Trụy Lạc!”

Ngay sau đó, bầu trời sụp xuống.

Trời sập rồi!

Bên trong bí cảnh, bầu trời của bí cảnh chính là phần đỉnh bí cảnh.

Phần đỉnh bí cảnh bắt dầu sụp đổ, sau đó… toàn độ bí cảnh cũng bắt đầu vỡ vụn.

Sau khi bí cảnh tan vỡ thì biến thành địa ngục, hình thành không gian hỗn loạn.

Nếu không nắm giữ lực lượng không gian, bất kể vật gì, một khi tiến vào không gian hỗn loạn đều sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Tim của tu sĩ Trường Sinh Kiếm Tông đều đang nhỏ máu.

“Tiêu rồi.” Bạch tiền bối phân thân thở dài… Bản thân hắn có thiên phú không gian, có thể bỏ chạy trong nháy mắt trước khi bí cảnh tan vỡ, nhưng trong toàn bộ bí cảnh còn có rất nhiều người.

Dù hắn muốn ra tay tương trợ cũng không dẫn theo được mấy người.

Suy cho cùng thiên phú không gian không phải thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, không có khả năng chuyển nhiều người đi như vậy trong một lần.

Mà Tống Thư Hàng lại bởi vì hạn chế thực lực nên số người chuyển đến thế giới hạch tâm trong một lần cũng có hạn.

“Có thể mang đi được bao nhiêu hay bấy nhiêu.” Bạch tiền bối phân thân thầm nghĩ.

Ngay lúc Bạch tiền bối phân thân đang suy tư, phía sau lưng hắn, cửa thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng mở ra.

“Bạch tiền bối, cố gắng hết sức kéo người vào, ta ngăn cản quả cầu béo, kéo dài thời gian cho ngươi.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Dứt lời, thân hình Tống Thư Hàng bước ra khỏi thế giới hạch tâm.

Trong tay hắn cầm một chiếc áo khoác.

Là kiểu dáng mà Bạch tiền bối two thường mặc.

“Rốt cuộc ngươi cũng chịu ra rồi à?” Quả cầu béo lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay, choàng chiếc áo khoác đó lên người.

Bên trong áo khoác còn có một vật.

Đây là… vỏ ngoài mà Bạch tiền bối two cởi ra.

Chương 1437: Áo giáp xương ngoài hiệu Bạch tiền bối two

Lúc đó, Bạch tiền bối two, hành tinh mọc mắt, quả cầu kim loại thể lỏng phụ thân Vân Tước Tử hỗn chiến, kết quả là bị bàn tay của thiên đạo bắt vào trong phòng tối.

Hành tinh mọc mắt và quả cầu kim loại thể lỏng trong người Vân Tước Tử không trốn kịp, tất cả đều bị kéo vào phòng tối.

Bạch tiền bối two là cơ trí nhất, ban đầu hắn để lại chiến sủng 'mặt trời nhỏ' số một. Tay của thiên đạo tóm lấy mặt trời nhỏ, ném nó vào phòng tối.

Nhưng một lát sau, mặt trời nhỏ lại bị vứt ra ngoài. Tiếp đó, Bạch tiền bối two bên trong mặt trời nhỏ bị lôi ra, ném vào phòng tối. Tuy nhiên thứ bị vứt vào phòng tối chỉ là một lớp da mà Bạch tiền bối two lột ra mà thôi.

Nhưng ngược lại hàng tặng kèm là Tống Thư Hàng lại dính đạn, chân thân của hắn bị thiên đạo bắt vào trong phòng.

Bây giờ, cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục đều trở lại cả rồi, quả cầu béo bản Vân Tước Tử và hành tinh mọc mắt cũng lần lượt bị ném ra ngoài.

Lớp da… à lớp vỏ của Bạch tiền bối cũng bị vứt ra theo.

Lớp vỏ ngoài này bị ném ra cạnh Tống Thư Hàng… Lúc đó, thế giới hạch tâm được mỹ nhân rắn công đức chèn lại nên không đóng hẳn.

Chớ có xem thường lớp… vỏ ngoài này!

Nó tương đương với một tấm áo giáp xương ngoài, mặc nó vào là có sức mạnh.

Chỉ cần khoác nó lên, Tống Thư Hàng sẽ nhận được lực lượng của Bạch tiền bối two gia trì trong một thời gian ngắn, trước khi năng lượng của lớp vỏ ngoài này tiêu hao hết, Tống Thư Hàng sẽ rất mạnh.

Bây giờ, chính là lúc dùng tới nó.

…

…

Tống Thư Hàng quyết đoán mặc [áo giáp xương ngoài hiệu Bạch tiền bối two] vào.

Trong nháy mắt, khí chất trên người hắn hoàn toàn thay đổi.

Cơ thể của hắn cao lên rất nhiều, đồng thời còn có thêm một mái tóc đen dài ngầu lòi nữa chứ.

Tấm ngoại bào hoa lệ khoác trên người Tống Thư Hàng, chẳng có gió mà cũng tự bay.

Khí thế không ngừng tăng lên.

Chỉ trong nháy mắt, giá trị mị lực của Tống Thư Hàng lên đến 1000 điểm, đẹp trai 360 độ không góc chết.

Bạch tiền bối phân thân: "…"

Tống Thư Hàng trước mắt này là [cơ thể, tóc của Bạch tiền bối two + mặt của Tống Thư Hàng], tuy rằng đẹp trai thật nhưng cứ có cảm giác sai trái thế nào ấy.

"Bạch!"

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

"Đừng mù dở thế chứ, nhận nhầm người rồi."

Mái tóc đen dài của Tống Thư Hàng phấp phơ trong gió.

Ngay sau đó, hư ảnh của mười một thánh viên viễn cổ hiện lên sau lưng hắn, đây là thánh viên của riêng Tống Thư Hàng.

Sau lưng mỗi một thánh viên đều xuất hiện một hàng hư ảnh 999 thánh viên ngay ngắn chỉnh tề. Đây là lực lượng bổ sung đến từ áo giáp xương ngoài hiệu Bạch tiền bối two.

Mười một nhìn con thánh viên viễn cổ giăng khắp trời đất, che kín tầm mắt của mọi người.

Đúng là đồ sộ đến đáng sợ!

Thủ lĩnh của mười một thánh viên này còn cầm một quyển kinh văn Nho gia, lớn tiếng ngâm tụng, tiếp sức cho chủ nhân, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Từng hàng 999 thánh viên xếp sau các thánh viên ban đầu đều cất giọng ngâm tụng theo thánh viên thủ lĩnh.

Nhất thời, cả bí cảnh ngập tràn tiếng đọc kinh văn Nho gia của các thánh viên.

Bí cảnh vốn đổ nát bây giờ lại ẩn chứa một cảm giác thần thánh.

Sau khi có được sự gia trì của mười một nghìn thánh viên, Tống Thư Hàng vươn tay tung chưởng về phía bầu trời.

Đại quân thánh viên sau lưng cũng đồng thời vung quyền lên trời.

Rầm rầm rầm ~

Bầu trời vốn đang đổ sụp ngừng lại.

Tuy nhiên quá trình này chỉ là tạm thời mà thôi.

Tống Thư Hàng lại duỗi tay bắn một cái.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiện ra, phong ấn trên pháp khí được giải trừ trong nháy mắt.

"Xuất hiện đi, thánh thành không bao giờ thất thủ!"

Tống Thư Hàng nói.

Dưới sự gia trì của lực lượng Bạch tiền bối two, thánh thành không bao giờ thất thủ cưỡng chế kéo lên đến cường độ cửu phẩm.

Thánh thành khổng lồ trên chống trời, dưới trụ đất.

Bầu trời đang sụp đổ được thánh thành chống đỡ, không gian hỗn loạn bên dưới cũng bị nó trấn áp.

Bạch tiền bối phân thân và các thực khách khác của Thực Tiên Yến đều được thánh thành bảo vệ.

Lúc này, tất cả các thực khách từ thất phẩm trở xuống của thực tiên yến đều ngất đi. Một khi chiêu "Thiên Không Trụy Lạc" của quả cầu kim loại thể lỏng được thi triển, đến Tôn Giả thất phẩm cũng không chịu nổi. Bây giờ cũng chỉ có vài vị Huyền Thánh bát phẩm là vẫn còn cử động được.

Mấy vị Huyền Thánh nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng ở đằng xa, thậm chí quên cả hô hấp.

Tống Thư Hàng tóc dài bay múa và đại quân che kín trời đất sau lưng hắn làm cho các Huyền Thánh cảm nhận được sự áp bách.

Bá Tống Huyền Thánh cường đại đến thế ư?

Bạch tiền bối phân thân nhanh chóng túm các tu sĩ đang hôn mê lên, ném họ vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Đừng ngẩn ra nữa, không biết Bá Tống Huyền Thánh có thể kiên trì bao lâu đâu, đi mau lên.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Mấy vị Huyền Thánh vội vàng ra tay giúp đỡ, nhanh chóng chuyển những tu sĩ đang hôn mê đi.

…

…

Sau khi thấy gần như tất cả mọi người đều đã rời khỏi, Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ở phía đối diện, quả cầu béo bản Vân Tước Tử khoanh tay trước ngực, động tác này làm nổi bật bộ ngực cỡ lớn của cô.

[Sắp đến lúc rồi.]

Tống Thư Hàng vươn tay ra.

Trong không trung, ánh sáng công đức lại ngưng tụ thành mỹ nhân rắn.

Mỹ nhân rắn há miệng nhổ Xích Tiêu Kiếm ra, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Cuối cùng cũng đến lượt lão phu ra sân rồi.”

Lâu rồi Xích Tiêu Kiếm mới lại nhìn thấy ánh sáng mặt trời, cả người tràn ngập hưng phấn.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lần này chúng ta phải dốc hết sức đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, tung ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Ngọn lửa rợp trời phun ra từ Xích Tiêu Kiếm, trong đó còn ẩn chứa đao ý đốt cháy cả đất trời núi sông. Nhiệt độ trong bí cảnh đột nhiên tăng cao, hơi nước đều bốc hơi hết.

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử ngẩng đầu nhìn lên trời, ‘bàn tay của phòng tối thiên đạo’ từ từ ấn xuống.

“Cùng lắm thì vào ‘phòng tối thiên đạo’ lần nữa vậy.”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng điệu bất cần.

“Mơ à, ngươi muốn vào nhưng ta không muốn đi cùng ngươi đâu.”

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử đáp.

“Chuyện này không phải đến lượt ngươi quyết định!”

Tống Thư Hàng đáp lại đầy khí phách, chém ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao. Nhát chém này có sự gia trì kép của lực lượng Bạch tiền bối two và Xích Tiêu Tử, ít nhất cũng khiến cho quả cầu béo phải ra tay chống đỡ.

Sau khi chém ra một đao, dưới sự yểm hộ của hỏa diễm rợp trời, Tống Thư Hàng lặng lẽ lui về thế giới hạch tâm.

Bây giờ không đi thì còn đợi đến khi nào chứ?

“Chính là lúc này.”

Ở phía đối diện, quả cầu béo chắp hai tay lại:

“Cải thiên hoán địa.”

Mấy trăm trụ băng dùng để giữ vững thông đạo giữa Cửu U và hiện thế bỗng nổ tung.

Không gian bị phá vỡ.

Tống Thư Hàng đang trốn vào thế giới hạch tâm cũng bị cưỡng chế kéo vào một thế giới khác.

Đó là một thế giới khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu.

Phóng mắt nhìn quanh, nơi nơi ngập tràn tà năng Cửu U có trạng thái như dầu mỏ.

Xung quanh toàn là các công trình cơ giới hóa. Ống khói của các tòa kiến trúc không ngừng phun ra tà năng Cửu U nồng đậm.

“Đây là ‘vương tọa kim loại’ của thế giới cửu u, là địa bàn của ta.”

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử nói:

“Ta đã xây dựng chỗ này cả vạn năm nay, đến Bạch cũng khó mà nhúng tay vào được, là thế giới Cửu U trong thế giới Cửu U, cũng là sào huyệt của ta.”

Trong khi nói chuyện, sau lưng Vân Tước Tử xuất hiện một quả cầu kim loại thể lỏng khổng lồ.

Là bản thể của quả cầu béo.

“Bá Tống, ngươi là nhân loại đầu tiên đến đây làm khách đấy.”

Giọng nói máy móc của quả cầu kim loại thể lỏng và Vân Tước Tử cùng vang lên.

Chương 1438: Đã từng yêu, không hối hận, giữ mẹ, cứu ngươi, mua mua mua*!

Mái tóc của Tống Thư Hàng vẫn phất phơ theo gió.

Lúc này, đống thánh viên bao phủ cả trời đất sau lưng hắn cũng trở nên yên lặng.

Nơi đây là sào huyệt mà quả cầu kim loại thể lỏng xây dựng nên, thế giới Cửu U trong thế giới Cửu U. Có thể nói đây là một trong những nơi nguy hiểm nhất trên thế giới.

Đến cả thánh viên cũng không dám hò hét 666 tại đây.

“Ta nên nói, rất hân hạnh được vào đây nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn thử kết nối với ‘thế giới hạch tâm’, nhưng đúng như dự đoán, thế giới hạch tâm lại rớt mạng rồi.

Trong sào huyệt của quả cầu kim loại thể lỏng giăng kín các pháp huật giam cầm không gian. Đến cả Bạch tiền bối two cũng đẩy ra ngoài, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bị chặn lại cũng là chuyện thường tình.

Là lá bài tẩy giữ mạng của Tống Thư Hàng, thế giới hạch tâm vốn vô cùng trâu bò. Nhưng lần nào đến lượt nó phát huy công dụng thì cũng gặp phải những đối thủ trâu hơn hơn, bọn họ luôn có cách để ngăn cách, trì hoãn liên hệ giữa Tống Thư Hàng và thế giới hạch tâm.

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy đắng mề.

[Không thể sử dụng được thế giới hạch tâm, thế ta trốn khỏi đây kiểu gì bây giờ?]

Tống Thư Hàng sầu não.

Năng lượng của áo giáp động lực xương ngoài Bạch tiền bối two có hạn, một khi tiêu hao hết thì không thể sử dụng lại. Nên bắt buộc phải nhanh.

Mà đây lại là sào huyệt của quả cầu béo.

Cùng đường rồi!

“Trừ khi chính ta thả ngươi ra ngoài, nếu không ngươi đừng hòng trốn được khỏi đây. Đến Bạch cũng không thể đến đây cứu ngươi được. Còn nữa, ngươi mà gọi ta là quả cầu béo một lần nữa thì ta sẽ chơi chết ngươi.”

Lúc này, bản thể của quả cầu kim loại thể lỏng ung dung nói.

Đối với đại lão cấp bậc như quả cầu kim loại thể lỏng, thuật đọc tâm đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Tống Thư Hàng: “…”

Đệch, mấy thứ như thuật đọc tâm thật là đáng ghét. Nhất là với những người thẳng thắn như hắn, rất dễ bị người ta dùng thuật đọc tâm để moi tin tình báo. Khi người khác hỏi hắn, mồm hắn thì cứng đấy, nhưng ngộ nhỡ đầu óc vô thức nghĩ tới đáp án, thế thì chẳng cần phải tra khảo, người ta đã lấy được tình báo rồi. Nghĩ đến mà sợ.

Đúng rồi, suy nghĩ này của hắn có bị đọc không thế?

“Yên tâm đi, đã đọc hết rồi. Không ngờ ngươi là người thú vị như thế.”

Quả cầu béo phụ thân Vân Tước Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Xong đời rồi.

Những lúc thế này, chỉ có thể dựa vào ý chí cường đại của bản thân để chống đỡ những vấn đề mà đối phương muốn hỏi thôi.

“Muốn dùng ý chí để chống lại ta hả, đúng là châu chấu đá xe.”

Bản thể quả cầu kim loại thể lỏng nói, nó nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng:

“Nếu ngươi muốn trốn khỏi đây thì ta có thể cho ngươi cơ hội. Nhưng trước khi trốn, ta muốn hỏi ngươi một câu cuối cùng.”

“Đã từng yêu!!”

Tống Thư Hàng lợi dụng bản năng, lớn tiếng đáp.

Cùng lúc đó, thông qua thuật đọc tâm, quả cầu kim loại thể lỏng phát hiện ra trong đầu của Tống Thư Hàng hiện lên nội dung như sau.

[Trong đầu tìm kiếm câu trả lời tiêu chuẩn liên quan đến câu hỏi ‘ta muốn hỏi ngươi một câu cuối cùng… Đáp án tiêu chuẩn tìm được ‘đã từng yêu’.]

Quả cầu kim loại thể lỏng nghệt mặt ra, cái quái gì thế này?

“Thế là có ý gì?”

Quả cầu kim loại phụ thân Vân Tước Tử hỏi lại bằng giọng máy móc.

Tống Thư Hàng lại nhanh chóng đáp:

“Giữ mẹ!”

Nội dung là thuật đọc tâm phản hồi lại là [Nếu như khó sinh, ngươi muốn giữ mẹ hay giữ con… Giữ mẹ, giữ mẹ!]

“Khó sinh cái đầu ngươi ấy, chẳng phải đã sinh đẻ thuận lợi rồi à?”

Quả cầu kim loại thể lỏng bùng nổ, cái từ ‘khó sinh’ này khiến nó nhớ tới chuyện khi mình phụ thân Vân Tước Tử, bị trúng ‘ánh nhìn mang thai’.

Trong não hải của nó, kí ức nửa sau quá trình độ ma kiếp của Tống Thư Hàng đã bị xóa đi… Không cần phải nói, chắc chắn là Bạch giở trò quỷ.

Nhưng nửa phần trước nó còn nhớ rất rõ ràng. Nhất là cảm giác đau khổ khó mà diễn ra sau khi phụ thân vào nhục thân của Vân Tước Tử, trúng phải ánh nhìn mang thai.

Đúng là một hồi ức thê thảm.

“Vốn định moi tin tình báo xong sẽ cho ngươi chết thoải mái một chút. Nhưng bây giờ, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận.”

Quả cầu béo ị phụ thân Vân Tước Tử cắn răng nghiến lợi nói.

“Không hối hận!”

Tống Thư Hàng lại nói.

Nội dung thuật đọc tâm lấy được… [Câu trả lời tiếp theo, cứu ngươi. Câu tiếp tiếp theo, mua mua mua.]

Đã từng yêu, giữ mẹ, không hối hận, cứu ngươi, mua mua mua ~

“Tự tìm đường chết.”

Quả cầu kim loại phẫn nộ nói.

“Còn lâu nhé.”

Tống Thư Hàng đáp.

Mái tóc dài đen nhánh trên đầu Tống Thư Hàng bỗng chốc hóa thành màu xanh lam chói mắt.

Kéo dài lâu như thế, chắc cũng sắp đến rồi chứ.

Lúc này, trong không trung đột nhiên có một cái miệng khổng lồ há ra, đớp ngay lấy đầu của Tống Thư Hàng.

Đến rồi!

Cơ thể Tống Thư Hàng nhanh chóng co lại thành một quả cầu.

Rốp ~

Cả người hắn đều bị cái miệng kia nuốt lấy.

Cái miệng khổng lồ này xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa còn chẳng gây ra chút dao động không gian nào, không có lấy một dấu hiệu báo trước. Đến cả quả cầu kim loại thể lỏng cũng không thể phát hiện ra sự xuất hiện của nó.

Là rùa tai ương khổng lồ, cả tộc bọn chúng chuyên môn phụ trách thu hồi ‘những vật bị nhiễm khí tức bất hủ’, cũng tức là thu hồi bộ phận cơ thể mà Vân Tước Tử để lại sau mỗi lần tự tìm đường chết.

Nhờ có thiên phú ‘siêu thời không mạn bộ’, trong chư thiên vạn giới gần như không có nơi nào có thể cản được bước chân của chúng. Đến cả phòng tối của thiên đạo chúng cũng có thể ra vào tự do kia kìa.

Xem ra sào huyệt của quả cầu kim loại thể lỏng cũng không ngăn nổi chúng.

Chắc chắn thiên phú này chắc chắn thuộc hàng tối thượng của ‘thiên phú không gian’. Tống Thư Hàng từng nghi ngờ, tộc rùa tai ương khổng lồ này cũng giống như hành tinh mọc mắt, có khả năng là tạo vật của một thiên đạo nào đó. Rất có thể là thiên đạo có liên quan đến xương cốt bất hủ trong cơ thể Vân Tước Tử.

Sau khi rùa tai ương khổng lồ nuốt trọn Tống Thư Hàng thì nhanh chóng biến mất.

Lực chiến của chúng không quá cường đại. Sứ mệnh của chúng là thu hồi những vật nhiễm khí tức bất hủ, sức phòng ngự mạnh, trong cơ thể có một không gian dự trữ lớn và 'siêu thời không mạn bộ' xuất quỷ nhập thần đã đủ để chúng hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình rồi.

Sau khi nuốt Tống Thư Hàng vào, rùa tai ương khổng lồ thậm chí còn không hiện hình mà biến mất ngay lập tức.

Tư thế và động tác thuần thục cứ như đây không phải lần đầu tiên nó quang lâm hang ổ của quả cầu kim loại thể lỏng vậy.

Quả cầu kim loại thể lỏng: "?"

Tống Thư Hàng được cứu đi rồi ư?

Quả cầu kim loại thể lỏng thấy mình như bị người ta tát thẳng vào mặt.

Một giây trước, nó còn khẳng định chắc nịch rằng đây là hang ổ của mình, không một ai có thể cứu Tống Thư Hàng khỏi đây, đến Bạch cũng đừng hòng đi vào.

Kết quả, Tống Thư Hàng lại bị một cái miệng khổng lồ nuốt mất trước mắt nó.

"[Cười giận dữ] Tự tìm đường chết!"

Quả cầu kim loại thể lỏng tức giận rồi.

Đồ ngây thơ, ngươi nghĩ rằng chỉ thế mà trốn được khỏi tay chúa tể Cửu U à? Coi thường chúa tể Cửu U quá rồi đấy.

"Trong thế giới Cửu U này, ta chính là chúa tể. Tất cả quy tắc đều nằm trong tay ta."

Quả cầu kim loại thể lỏng trầm giọng nói.

Ta sẽ bắt ngươi về lại ngay thôi!

****

Trong bụng rùa tai ương khổng lồ.

Tống Thư Hàng đứng dậy nhìn xung quanh, dưới ánh sáng của 'thái dương chỉ', hắn có thể thấy trong bụng con rùa tai ương khổng lồ này cũng chứa đầy các món quà lưu niệm sau khi Vân Tước Tử tự tìm đường chết.

"Không còn nhiều thời gian nữa."

Tống Thư Hàng vươn tay ra, quệt mạnh lên đầu mình.

Mái tóc màu xanh bị cắt tận gốc, vứt lại trong bụng rùa tai ương khổng lồ.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thử mở thế giới hạch tâm.

Lần này thế giới hạch tâm không rớt mạng nữa.

Tống Thư Hàng thành công nhảy vào trong.

“Được cứu rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, dùng hết sức đóng thế giới hạch tâm lại.

Ở trong bụng rùa tai nạn khổng lồ vẫn rất nguy hiểm.

Quả cầu béo có lắm thủ đoạn đặc biệt như thế, ngộ nhỡ nó tóm rùa khổng lồ qua đó thì sao?

Tống Thư Hàng hiểu rõ hơn ai hết thủ đoạn của chúa tể Cửu U. Bạch tiền bối two trâu bò thế nào thì quả cầu béo ghê gớm thế ấy.

Mà bây giờ, sau khi lui về thế giới hạch tâm của mình, cho dù rùa tai ương khổng lồ lại bị tóm về thì cũng không ảnh hưởng gì tới hắn.

Thân ảnh của Tống Thư Hàng xuất hiện ở sân trước Điện Hàn Đông.

Các thực khách của Thực Tiên Yến đều tụ tập đầy đủ tại đây.

Không ai chạy lung tung trong thế giới hạch tâm.

Bởi vì Quy tiền bối nằm bò trước lối vào Điện Hàn Đông, khiến cho tất cả các thực khách kinh sợ.

Thực lực của Quy tiền bối bị Bắc Phương Đại Đế phong ấn, nhưng khí thế vẫn còn. Rùa biển lớn cấp Kiếp Tiên cửu phẩm trấn áp toàn trường, quá là ổn luôn ấy chứ.

Thông Nương bị kẹt trên mai của Quy tiền bối, cô hóa thành hình người, đặt ngang Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trên chân. Lúc này cô đang thỉnh giáo Thất Tu và Lục Tu tiền bối vài vấn đề về tu hành.

Tống Thư Hàng thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm.

Trong thế giới hạch tâm của hắn có rất nhiều bí mật, trong đó có vài thứ hắn không muốn để người ngoài biết, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số một thì không vấn đề gì nhưng phần lớn các thực khách khác trong thực tiên yến hắn đều không quen.

“Bạch tiền bối, mọi người không sao chứ?”

Tống Thư Hàng đáp xuống, hỏi.

Lúc này Bạch tiền bối phân thân đang ngồi xổm ở một góc trong Điện Hàn Đông, chơi trò chơi cùng ‘thú đối kháng’ chuột túi cơ bắp, trên đỉnh đầu hắn còn có một Kiếm Cổ Vô Hình đang bay múa.

Suýt nữa là quên mất, chuột túi cơ bắp và Kiếm Cổ Vô Hình đều là linh sủng của Bạch tiền bối.

“Mọi người vẫn ổn, điều mà họ lo lắng là tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

Bạch tiền bối ngẩng đầu lên hỏi.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Lúc này Tống Thư Hàng vẫn đang ở trong chế độ áo giáp động lực xương ngoài Bạch tiền bối two, nó đúng là tool hack dùng một lần chân chính, sau khi mặc xong, tháo ra một cái là vô dụng luôn.

“Bá Tống đạo hữu, cuộc chiến bên ngoài kết thúc rồi ư?”

Vài vị Huyền Thánh cùng tò mò hỏi.

“Tạm thời cơi như đã kết thúc, nhưng e là… bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông đã hoàn toàn sụp đổ rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Còn nữa, bây giờ chúng ta vẫn cần tìm một tọa độ để ra khỏi đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn đi vào đây từ bụng của rùa tai ương khổng lồ, lúc đi ra cũng sẽ là bụng của nó.

“Tọa độ? Cứ giao cho ta.”

Bạch tiền bối phân thân vỗ vỗ chuột túi cơ bắp rồi đứng dậy, truyền âm với Tống Thư Hàng:

[Lặng lẽ mở một lối nhỏ ở thế giới hạch tâm đi, bản thể sắp trở về rồi.]

Lời nói của Bạch tiền bối phân thân giống như một viên định tâm hoàn, khiến Tống Thư Hàng yên tâm ngay lập tức.

Nếu như Bạch tiền bối bản tôn trở lại thì có nghĩa là nguy hiểm sắp hết rồi.

Hôm nay, Tống Thư Hàng hắn, một tu sĩ ngũ phẩm nhỏ nhoi, kiêm Bá Tống Huyền Thánh và Bá Nho Huyền Ma, lại được sống tiếp rồi.

Tống Thư Hàng vội vàng mở một lỗ nhỏ ở thế giới hạch tâm.

Sau đó, dùng vị trí của Bạch tiền bối phân thân làm tọa độ, một tia kiếm quang bay “vèo” một cái tới đây.

*Câu trả lời chính xác nhất của các câu hỏi được tìm kiếm nhiều nhất trên mạng ở TQ dạo gần đây:

1. Anh/em có từng yêu em/anh không? Đáp: Đã từng yêu.

2. Anh/em/mày/... sẽ hối hận/ có hối hận không? Đáp: Không hối hận.

3. Bị khó sinh, giữ mẹ hay cứu con? Đáp: Giữ mẹ!

4. Bạn gái hỏi em với mẹ rơi xuống nước thì anh cứu ai: Đáp: Cứu em.

5. Dắt bạn gái đi mua sắm, thích cái gì thì cứ tha hồ mua.

Chương 1439: Thời gian à, nghịch chuyển đi!

“Ta chỉ mới đi lấy bưu kiện chuyển phát nhanh mà Thực Tiên Yến đã kết thúc rồi à?”

Bạch tiền bối đáp xuống, nói với giọng khổ não.

Tống Thư Hàng cảm khái:

“Bạch tiền bối, ngươi đi lấy chuyển phát nhanh lâu quá rồi đấy!”

“Vì Độn Không Thoa được gửi tới có chút trục trặc, cần phải trả lại hàng, ta lại phải gửi về lần nữa, quá trình nhận hàng, kiểm hàng, gửi hàng về tốn kha khá thời gian.. Hơn nữa chẳng phải ta đã để phân thân lại đề phòng chuyện ngoài ý muốn à?”

Bạch tiền bối buồn rầu nói:

“Rốt cuộc trong lúc ta đi nhận chuyển phát nhanh, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Bản thể, ta chia sẻ kí ức với ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân chống ‘Lưu Tinh ô’, đáp.

Một lúc sau.

Kí ức của Bạch tiền bối và phân thân được cộng hưởng.

“Lại là phiền phức siêu quy tắc.”

Bạch tiền bối xoa huyệt Thái Dương, nói với Tống Thư Hàng bằng giọng nghiêm túc:

“Thư Hàng, có thời gian này ta sẽ kiểm tra thể chất cho ngươi. Lần nào ta rời khỏi ngươi một lát là y như rằng ngươi lại gặp rắc rối. Chắc chắn ngươi có thể chất thu hút rắc rối rồi!”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta cảm thấy mỗi lần Bạch tiền bối ngươi rời khỏi mới có nguy hiểm lớn xảy ra ấy!

Đợi chút… hình như là cùng một ý thì phải?

Ta còn có thể trả lời thế nào đây? Ta tuyệt vọng quá.

“Nhưng thật ra phiền phức lần này cũng không lớn lắm. Ta cũng có thu hoạch đấy.”

Tống Thư Hàng dứt lời liền cởi ngoại bào Bạch tiền bối two trên người ra.

Thời gian sử dụng ‘áo giáp xương ngoài’ kết thúc nhưng ngoại bào của Bạch tiền bối two thì chưa biến mất.

[Lần sau phải thử xem có xin thêm được mấy bộ áo giáp xương ngoài từ chỗ Bạch tiền bối two không, thứ này rất hữu dụng, đúng là bài tẩy để giữ mạng.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đợi mấy ngày nữa, hắn phải đi xem xem có bang phái huấn luyện kể truyện cười nào không.

Hẳn phải trở thành đại sư kể truyện cười trong thời gian ngắn nhất, dùng những câu truyện cười bất tận để đổi lấy tài phú từ Bạch tiền bối two.

Sau khi cởi ngoại bào ra, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng cuộn nó lên.

“Cái gì thế?”

Bạch tiền bối ghé đầu qua hỏi. Sau đó, hắn nhìn thấy ngoại bào của Tống Thư Hàng đang cuốn lấy một luồng tà năng cửu U nồng độ cao, trông giống hệt dầu mỏ.

[Có thứ này thì thế giới hạch tâm lại có thể mở rộng kha khá rồi.]

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói.

Dứt lời, ý niệm chợt động, ngoại bào và đống tà năng Cửu U dạng dầu mỏ đều được chuyển đến một góc của thế giới hạch tâm, tiếp đó hình chiếu của hoa sen hiện lên, đâm rễ vào tà năng Cửu U, hấp thu tà năng thuần túy bên trong.

Chỉ một luồng tà năng Cửu U đến từ sào huyệt của chúa tể Cửu U mà bằng mấy vạn luồng tà năng trước đây, ngươi xứng đáng có được nó.

Cũng coi như lấy lại được vốn.

“Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta tìm một nơi an toàn để chuyển mọi người qua đó đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề.”

Bạch tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, không ngừng tiêu hao linh lực trong cơ thể. Sau khi linh lực trong kim đan thứ hai của hắn hoàn toàn tiêu hao hết, Tống Thư Hàng two lại xuất hiện.

“Bạch tiền bối, ngươi đưa phân thân của ta đến chỗ an toàn, sau đó ta sẽ chuyển mọi người qua sau.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông qua việc tiêu hao một lượng lớn linh lực, phân thân của hắn có thể sống lại sớm hơn.

Nhưng mỗi lần cần tiêu hao hết linh lực dự trữ trong một kim đan… Nếu không có kim đan thứ hai thì hắn thật sự không làm được việc này.

[Ngươi lại mở thế giới hạch tâm ra đi, ta dùng ‘phi kiếm phá phòng tối dùng một lần’ để rời khỏi đây.]

Bạch tiền bối truyền âm.

…

…

Một lúc sau, Tống Thư Hàng mở một lỗ nhỏ ở thế giới hạch tâm của mình.

Bạch tiền bối tế ra một thanh ‘phi kiếm phá phòng tối dùng một lần’, sử dụng thiên phú siêu thời không mạn bộ của rùa tai ương khổng lồ để đưa phân thân của Tống Thư Hàng ra khỏi thế giới hạch tâm.

Bạch tiền bối bản thể vừa mới rời khỏi thế giới hạch tâm, không gian sau lưng bản thể Tống Thư Hàng đột nhiên vặn vẹo.

“Ơ? Á?”

Tống Thư Hàng ngẩn người, sau lưng hắn xuất hiện một lốc xoáy, cuốn ngay hắn vào trong.

Bạch tiền bối phân thân vội nói:

“Mau đóng thế giới hạch tâm lại.”

Đồn thời phân thân sải bước đến bên Tống Thư Hàng, vươn tay ấn lên người hắn, thi triển thiên phú không gian, định giữ cơ thể hắn lại.

Nhưng hình như lốc xoáy quấn lấy Tống Thư Hàng không thuộc sức mạnh ‘không gian’, thiên phú không gian của Bạch tiền bối phân thân hoàn toàn không có tác dụng gì với nó hết.

“Bản tôn!”

Bạch tiền bối phân thân kêu lên.

Bạch tiền bối bản tôn vốn đã rời khỏi thế giới hạch tâm lại nhanh chóng phi về.

Bạch tiền bối bản thể chạy tới cạnh Tống Thư Hàng, giơ tay tóm lấy hắn.

“Bạch tiền bối, hình như ta bị kéo thành mì sợi rồi.”

Tống Thư Hàng nói... Chẳng lẽ là quả cầu béo giở trò ư?

Trong khi đang nói dở, cơ thể Tống Thư Hàng hoàn toàn biến mất.

“Không phải sức mạnh không gian.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Bạch tiền bối bản tôn vươn tay ra, dò xét lốc xoáy đang từ từ biến mất kia:

“Ta theo vào đó, ngươi trấn giữ ở đây.”

“Bản thể, như thế quá nguy hiểm.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục đi ra khỏi Điện Hàn Đông, vừa nhìn thấy lốc xoáy, Vũ Nhu Tử đã nói ngay:

“Bạch tiền bối yên tâm, đây là sức mạnh thời gian.”

“Sức mạnh thời gian?”

Hai mắt Bạch tiền bối sáng lên, hai tay chui luôn vào trong lốc xoáy… Loại lực lượng hoàn toàn mới này đã thu hút sự tò mò của hắn.

Nhưng hắn thò xuyên tay vào lốc xoáy rồi mà không bị mang đi.

Bạch tiền bối nhíu mày lại.

Hắn vẫn để hai tay trong ‘lốc xoáy’, tỉ mỉ phân tích lực lượng này.

“Phân tích, tìm hiểu cách thức thi triển của linh lực, sau đó là mô phỏng, dựng lại khung.”

Vũ Nhu Tử lo lắng nhìn Bạch tiền bối, sức mạnh thời gian nguy hiểm hơn sức mạnh không gian trăm lần, đó là loại sức mạnh nguy hiểm nhất.

Hơn nữa mỗi lần thi triển đều phải trả một cái giá rất đắt.

Bạch tiền bối liều lĩnh tiếp xúc với sức mạnh thời gian như thế đúng là quá nguy hiểm.

“Chắc là được rồi.”

Bạch tiền bối nói.

Tiếp đó, cơ thể của hắn hòa vào lốc xoáy, biến mất tăm.

Vũ Nhu Tử: “…”

Cô ngẩng đầu lên nhìn trời.

Một lúc sau, Vũ Nhu Tử gõ tay phải vào lòng bàn tay trái:

“Đúng thế, tuy rằng thế này rất không tu chân nhưng mà nó đúng kiểu Bạch tiền bối.”

Bạch long tỷ tỷ đứng sau lưng Tô thị A Thập Lục chớp mắt, nói:

“Thập Lục, vị Bạch tiền bối này… rất có vấn đề.”

“Ừm.”

Tô thị A Thập Lục đáp.

****

Trong sào huyệt của quả cầu kim loại thể lỏng ở thế giới Cửu U.

Tống Thư Hàng lại xuất hiện ở đúng nơi mà hắn biến mất, mái tóc dài màu xanh mọc trở lại, phất phơ theo gió.

“Ơ, đại lão cầu béo, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tống Thư Hàng cười gượng nói.

Lần này tiêu thật rồi.

Chiêu thức đã sử dụng một lần với đại lão Cửu U không thể dùng tiếp lần thứ hai nữa. Chắc chắn không thể lấy tóc của Vân Tước Tử để dụ rùa tai ương khổng lồ tới giúp hắn chạy trốn.

“Lần này ngươi đừng hòng còn sống mà ra khỏi đây, [cười lạnh]”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

“Thế thì ta không rời khỏi đây nữa, thế được rồi chứ?”

Tống Thư Hàng đáp…Có lẽ là vì đã tiếp xúc lâu với một vị chúa tể Cửu U khác là Bạch tiền bối two nên khi đối diện với quả cầu kim loại thể lỏng, Tống Thư Hàng lại chẳng có tí áp lực tâm lí nào cả.

Tuy rằng biết đối phương chỉ cần động môt ngón tay là có thể bóp chết mình nhưng hắn vẫn chẳng có áp lực mấy.

Tại sao những người thích tự tìm chết lại dám làm mọi thứ để chết? Là do tư duy của họ khác với người thường ư? Không, không phải. Là do họ có tố chất tâm lí mạnh.

Bởi vì dù có đối mặt với những tồn tại cường đại hơn mình rất nhiều bọn họ cũng không hề có áp lực tâm lý, không sợ hãi, không e ngại cường quyền, tiếp đó thì tự tìm chết một cách tự nhiên thôi.

“Cũng phải chết.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Trên người nó thiếu mất một xúc tua. Đây là cái giá mà nó phải trả khi nghịch chuyển thời gian. Thông qua nghịch chuyển thời gian trong phạm vi nhỏ + chuyển dịch không gian, nó lại lôi Tống Thư Hàng vào sào huyệt của mình.

Đây là hiệu quả kết hợp thời gian không gian.

Cùng lúc đó, chỉ bằng một suy nghĩ, quả cầu kim loại thể lỏng đã khiến mái tóc màu xanh của Tống Thư Hàng tự động rụng xuống.

Mái tóc màu xanh bị cuốn sang một bên.

Nếu như rùa tai ương khổng lồ tiếp tục xuất hiện, quả cầu kim loại thể lỏng không ngại bắt nó lại rồi nghiên cứu sức mạnh xuyên qua không gian kì lạ của nó đâu.

“Lần này không ai cứu được ngươi nữa rồi.”

Quả cầu kim loại thể lỏng cất giọng lạnh lùng.

Trong khi nói chuyện, một lốc xoáy hiện lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Chốc lát sau, một người đàn ông đóng sơ mi trắng, quần đen nhẹ nhàng nhảy ra khỏi lốc xoáy.

“Đúng là một sức mạnh thú vị, một lĩnh vực hoàn toàn mới. Quy tắc, kiến thức, cách vận chuyển năng lượng trong đó đủ để ta nghiên cứu mấy năm rồi.”

Người đàn ông tóc dài đó thốt lên đầy thỏa mãn.

“Bạch… Bạch tiền bối, sao ngươi cũng tới đây thế?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

“Ừm, ta lén tới đây theo lốc xoáy mà ngươi để lại đấy. Đáng tiếc, trong thời gian ngắn ta không thể mô phỏng và học được sức mạnh này.”

Bạch tiền bối nói với giọng tiếc nuối.

Dứt lời, hắn khựng người lại, quay đầu nhìn Vân Tước Tử đang bị quả cầu kim loại thể lỏng phụ thân.

“Qủa nhiên lại là phiền toái siêu quy tắc.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cười khổ đáp:

“Đúng thế, xin lỗi Bạch tiền bối nhé.”

Lạ thật, với sự may mắn của Bạch tiền bối thì đáng lẽ hắn phải tránh được rắc rối lớn thế này chứ? Sao hắn lại bị cuốn vào chuyện này thế?

“Không sao, dù sao cũng là ta tự lựa chọn sang đây.”

Nụ cười của Bạch tiền bối tắt ngấm, các pháp khí trang sức trên người hắn hiện lên một tầng ánh sáng nhạt, trong nháy mắt điều chỉnh sức mạnh trong cơ thể hắn lên đến trạng thái tốt nhất.

Trên thực tế, kể từ khi tiếp xúc với ‘lốc xoáy thời gian’ kia, trong lòng Bạch tiền bối đã có trực giác muốn ‘tránh đi’ rồi. Nhưng xuất phát từ sự tò mò với sức mạnh thời gian nên hắn vẫn đến.

Cuộc sống không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió được, mạo hiểm và kích thích phù hợp là thứ cần phải có.

“Hết tên này đến tên khác, tất cả những kẻ tên là “Bạch” đều làm ta chán ghét. Nghịch chuyển đi, thời gian.”

Quả cầu kim loại thể lỏng đâm xúc tu ra, phóng tới chỗ của ‘Bạch’.

Lúc trước, Tống Thư Hàng chạy khỏi phạm vi ‘thế giới Cửu U’ nên khi thi triển sức mạnh thời gian + lực lượng không gian, quả cầu kim loại thể lỏng mới tiêu hao nhiều như thế. Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng và tu sĩ tên là ‘Bạch’ kia đều đang ở Cửu U, ở chính hang ổ của nó.

Có thân phận chúa tể Cửu U gia trì, chỉ cần cố định phạm vi của thời gian chi đạo trên một ‘cá nhân’ thì tiêu hao sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

“Biến hắn thành phôi thai luôn cho ta.”

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Lốc xoáy sau lưng Bạch tiền bối lại chuyển động nhanh hơn.

Bạch tiền bối bắt đầu biến trẻ lại.

Mỗi giây một hình dáng.

Sau thời gian hai ba hơi thở, ‘Tiểu Bạch’ trong thế giới ‘thực tại ảo’ lại xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Mà Tiểu Bạch này vẫn đang nghịch chuyển không ngừng.

Chương 1440: Quái vật bất tử bất diệt

“Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng vội hét lên.

Hắn nhớ tới một chuyện… Bạch tiền bối two vẽ đủ chín long văn lên kình đan bản mệnh của hắn. Long văn thứ chín có thể chiếu ra ‘chân ngã’.

Khi nhìn vào long văn thứ chín mọi người đều sẽ thấy được chính bản thân mình.

Nhưng khi Bạch tiền bối nhìn đó, thứ mà hắn thấy là một bức chân dung.

[Có khi nào bản thể của Bạch tiền bối là một bức tranh thành tinh không?]

Hạt giống nghi hoặc này được chôn sâu tận đáy lòng Tống Thư Hàng.

Dù sao ở thời đại đó, tất cả những thứ xinh đẹp đều có thể thành tinh, một bức họa thành tinh cũng chẳng phải là chuyện bất khả thi.

Nếu như Bạch tiền bối mà tiếp tục “ nghịch chuyển thời gian” nữa thì không biết sẽ biến thành cái gì?

Có biến thành phôi thai thật không?

Hay sẽ là một bức tranh?

Ngay lúc Tống Thư Hàng vừa dứt lời, cơ thể của Bạch tiền bối đã hoàn toàn định dạng. Lốc xoáy sau lưng Bạch tiền bối vẫn đang không ngừng nghịch chuyển, nhưng cơ thể của Bạch tiền bối lại đóng đinh trong hình dáng Tiểu Bạch hai tuổi.

Đồng thời, sau lưng hắn xuất hiện một dải ngân hà hư ảo.

‘Lốc xoáy’ càng ngày càng nghịch chuyển nhanh hơn, dải ngân hà hư ảo sau lưng Bạch tiền bối cũng ngày một khủng bố.

Ngân hà không có điểm tận cùng, không biết nó bắt đầu từ đâu, cũng chẳng hay nó về nơi nao.

Nói là ngân hà nhưng nếu như nhìn kĩ lại phát hiện ra nó không phải ngân hà… mà là một thứ không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả. Bên trong nó có chứa công đức và vận mệnh, nhìn qua thì giống như dòng thời gian, lại có nét tương tự dòng sông vận mệnh.

“Đây là gì thế?”

Tống Thư Hàng vô thức hỏi.

“Đây là cái quái gì thế này?”

Quả cầu kim loại thể lỏng cũng thốt lên… Rõ ràng nó chỉ thi triển kỹ năng ‘nghịch chuyển thời gian’ với một cá nhân, theo lí mà nói, với quyền hạn chúa tể Cửu U, đáng lẽ chỉ phải tiêu hao rất rất ít thôi mới đúng. Nhưng bây giờ, quả cầu kim loại thể lỏng cảm thấy tà năng Cửu U trong cơ thể mình lại tuôn trào ra ngoài y như bị sập đê vậy.

Chắc không phải ta đã nghịch chuyển một thứ khủng bố gì đó chứ? Quả cầu kim loại thể lỏng ngay lập tức dừng thi triển năng lực ‘nghịch chuyển thời gian’.

Ớ? Đến chúa tể Cửu U cũng không biết thứ này à? Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng.

Tiểu Bạch bị thu nhỏ đến 2 tuổi rũ đầu xuống không động đậy. Áo sơ mi trắng rộng rãi trượt xuống khoác hờ trên người hắn. Vì ‘nghịch chuyển thời gian’chỉ giới hạn trên cơ thể Bạch tiền bối, không bao gồm những thứ khác nên quần áo không bị ảnh hưởng gì.

Ý nghĩ đầu tiên của Tống Thư Hàng là lấy di động ra, chụp một pô ảnh. Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, bây giờ phải đối mặt với quả cầu kim loại thể lỏng, mạng nhỏ cũng sắp mất rồi, lấy đâu ra cơ hội mà chụp ảnh chứ? Hắn cũng chẳng phải là Trình Lâm Tiên Tử, trước khi chết còn phải chụp một pô di ảnh thật đẹp cho mình.

Trong lúc trầm tư, trong dòng sông vận mệnh hay thời gian gì đó sau lưng Bạch tiền bối lại nổi lên sóng nước. Ngay sau đó, một bàn tay do sương mù tạo thành vươn từ dưới sông lên.

Ánh mắt của quả cầu kim loại thể lỏng bắt đầu ngưng trọng, bàn tay sương mù này mang tới cho nó cảm giác nguy hiểm đã lâu không có. Ngoại trừ một vị chúa tể khác của Cửu U là 'Bạch' ra thì kể từ khi sinh ra, đây chính là tồn tại đầu tiên khiến cho bản thể của nó cảm thấy nguy hiểm.

Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình nặng nề, tất cả các tế bào trong cơ thể đều đang truyền đạt tới hắn cảm xúc bất an.

"Đại lão cầu béo, hình như ngươi chơi hơi quá trớn rồi."

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

"Trước khi chơi quá trớn, ta nhất định phải xử ngươi trước, ta duỗi một ngón chân ra là đè chết ngươi được rồi."

Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Không trêu vào được, không trêu vào được.

Sau khi bàn tay sương mù đó vươn ra thì nhẹ nhàng bao phủ Bạch tiền bối, bảo vệ hắn. Đồng thời, dưới sự áp chế của bàn tay đó, lốc xoáy khiến cho Bạch tiền bối bị 'nghịch chuyển thời gian' cũng bị dòng sông sau lưng hắn hấp thụ.

Bạch tiền bối nhìn có vẻ đã bình an vô sự, 'nghịch chuyển thời gian' đã bị dung hợp.

Vấn đề đến rồi đây, vừa hay… Tống Thư Hàng nằm bên ngoài phạm vi bảo vệ của bàn tay sương mù.

Hắn đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

"Ta mặc kệ thứ quái quỷ này là gì, giải quyết ngươi trước đã."

Quả cầu kim loại thể lỏng nhìn Tống Thư Hàng: "[Cười dữ tợn]".

"À ừm, thực ra ta bây giờ chỉ là một phân thân thôi. Ngươi có tin không?"

Tống Thư Hàng nói.

Đúng là hắn có không ít bảo vật nhưng chẳng cái nào có thể đối kháng trực diện với quả cầu kim loại thể lỏng được cả.

Ngoại trừ vị Bạch tiền bối trở nên kỳ lạ bên cạnh ra… hy vọng duy nhất còn lại của hắn là Bạch tiền bối two có thể cảm ứng được hiện tượng lạ rồi qua đây đào bới sào huyệt của quả cầu kim loại thể lỏng.

Nhưng lần này, quả cầu kim loại thể lỏng không nói nhảm với Tống Thư Hàng nữa.

Lúc trước chính bởi chuyện phiếm vài câu nên Tống Thư Hàng mới mượn miệng của rùa tai ương khổng lồ mà trốn đi.

Ngộ nhỡ lại có biến nữa thì sao?

Trong khi nói chuyện, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bị quả cầu béo ị phụ thân lùi về sau, rời khỏi chỗ này. Nhục thân cũ của Vân Tước Tử và tất cả những thứ ẩn chứa xương cốt bất hủ đều rất quan trọng với quả cầu béo, không để xảy ra sơ sót được.

Tiếp đó, quả cầu kim loại thể lỏng nhìn Tống Thư Hàng, hét lớn một tiếng:

“Tới đây!”

Cơ thể của Tống Thư Hàng mất khống chế, bị hút bay về phía quả cầu kim loại thể lỏng.

Lúc này, bàn tay sương mù đang che chở Bạch tiền bối đột nhiên vươn một ngón tay ra, móc lấy Tống Thư Hàng, định bắt hắn lại.

Đinh ~

Bàn tay sương mù cào vào lưng Tống Thư Hàng, phát ra âm thanh như tiếng kim loại va vào nhau, lại còn có tia lửa lóe lên.

Ngón tay đã muộn một bước, Tống Thư Hàng bị lôi đến trước mặt quả cầu kim loại thể lỏng.

Quả cầu kia biến ra hai cánh tay kim loại, tóm lấy Tống Thư Hàng, tiếp đó mở ra một cánh cửa không gian rồi chui tọt vào trong đó.

Trước khi cảnh cửa không gian đóng lại, quả cầu kim loại thể lỏng trầm giọng nói với Bạch tiền bối đang được che chở trong bàn tay sương mù:

“Chết đi!”

Chữ “chết” này vừa thốt ra khỏi miệng, lực lượng của cả thế giới Cửu U được điều động, hóa thành một lời nguyền khổng lồ, giáng xuống phía trước Bạch tiền bối.

Chúa tể Cửu U dùng sức mạnh Cửu U, phát động lời nguyền chết ngay lập tức với một sinh vật.

Đến cả quả cầu kim loại thể lỏng, một năm cũng chỉ có thể sử dụng loại nguyền rủa này một lần.

Nó mặc kệ kết quả mà đóng cánh cửa không gian lại, đưa Tống Thư Hàng đến một đại lục khác trong thế giới Cửu U.

…

…

“Đừng lãng phí thời gian nữa, để ta xem ký ức của ngươi nào.”

Quả cầu kim loại thể lỏng quyết định sử dụng cách thức bạo lực nhất, cưỡng chế đọc ký ức của Tống Thư Hàng.

Vốn nó không muốn sử dụng đến cách này đâu, vì nếu cưỡng chế đọc ký ức, nhiều lúc ký ức đọc được rất hỗn loạn, thậm chí có khi còn phá hủy trí nhớ. Nó muốn lấy được tình báo không một chút sai lệch nào về bộ phận cơ thể bị Thánh Nhân Nho gia nuốt mất.

Nhưng bây giờ nó không có sự lựa chọn nào khác.

Cùng lắm là sau khi đọc xong ký ức thì tự sắp xếp lại vậy.

Một cái ống mọc từ bản thể của quả cầu kim loại thể lỏng ra, cắm vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Điều kỳ lạ là, Tống Thư Hàng không hề phản kháng.

Hắn ngẩn ngơ giữ nguyên tư thế cứng ngắc, mặc kệ cái ống tiêm kia chọc vào đầu mình.

Ống tiêm đâm vào đầu Tống Thư Hàng, phát ra một âm thanh quái dị.

Quả cầu kim loại thể lỏng nhíu mày lại, hai bàn tay kim loại của nó vung lên, hất Tống Thư Hàng ra xa.

Tống Thư Hàng bay đi, rơi uỵch xuống đất.

Cơ thề của Tống Thư Hàng vỡ vụn, hóa thành một làn sương mù.

Nó được tạo nên từ cùng một vật chất với bàn tay thò lên từ dòng sông thời gian, vận mệnh sau lưng Bạch tiền bối.

Từ trên người Tống Thư Hàng, có rất nhiều thứ rơi xuống.

Quần áo, túi tiền, điện thoại, vòng tay không gian, túi thu nhỏ một tấc, phong thiện bút, một viên yêu đan cá voi vẫn còn đang nảy tưng tưng.

Sau khi mấy thứ linh tinh trên người rơi xuống hết, Tống Thư Hàng được tạo thành hoàn toàn từ sương mù đứng dậy.

[Là vì bàn tay sương mù đó vừa nãy đã chạm vào người hắn ư?]

Quả cầu kim loại thể lỏng suy đoán.

“U U U ~~”

Tống Thư Hàng sương mù kêu lên những âm thanh quái dị, bổ nhào về phía quả cầu kim loại thể lỏng.

“Tuy rằng cũng được tạo nên từ sương mù nhưng ngươi yếu hơn đôi tay đó nhiều, oắt con ạ.”

Quả cầu kim loại thể lỏng lạnh giọng nói, nó vung đôi tay kim loại ra, đập mạnh vào người Tống Thư Hàng.

Bụp ~~

Tống Thư Hàng bị đập tan tác.

Nhưng ngay sau đó, Tống Thư Hàng sương mù lại ngưng tụ lại sau lưng quả cầu kim loại thể lỏng. Hắn giơ mười ngón tay ra, điên cuồng cào cấu quả cầu kim loại thể lỏng.

Tia lửa bắn ra, có điều với sức tấn công của hắn, đến da của quả cầu kim loại thể lỏng cũng không cào rách được.

Nhưng Tống Thư Hàng thể sương mù không có lí trí, hắn như một con thú hoang, không ngừng tấn công quả cầu kim loại thể lỏng.

Quả cầu kim loại thể lỏng nổi điên lên, trên người mọc ra vô số gai nhọn.

Tống Thư Hàng bị gai nhọn đâm trúng, lại hóa thành sương mù, lẩn sang bên cạnh.

“Thôn phệ!”

Quả cầu kim loại thể lỏng ngưng tụ ra một cái miệng lớn, điên cuồng hấp thu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thể sương mù không kịp tránh đi, bị hút vào trong.

Quả cầu kim loại thể lỏng chép miệng:

“Đắng quá đi mất, đây là thứ gì không biết?”

Trong khi nói chuyện, có một luồng sương mù chui ra khỏi cái miệng mà nó biến ra, tiếp tục ngưng tụ thành hình dáng của Tống Thư Hàng.

Không ngờ với thực lực của quả cầu kim loại thể lỏng mà cũng không thể tiêu hóa nổi sương mù này.

Vô số tà năng Cửu u ở xung quanh ngưng tụ lại, cuốn lấy Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, quả cầu kim loại thể lỏng bấm tay tạo ra một pháp ấn phong ấn:

“Phong!”

Quả cầu kim loại thể lỏng rất am hiểu phong ấn chi pháp, nó đã từng dùng phong ấn chi pháp mà mình đắc ý nhất để phong ấn ‘Bạch two’ một lần. Nhưng tiếc là sau khi bị phong ấn đến thế giới Tà Liên, Bạch two lại dám tu hú chiếm tổ chim khách, lấy luôn quyền sở hữu thế giới Tà Liên.

Âm mưu khó khăn lắm mới thành công của quả cầu kim loại thể lỏng hóa ra lại là tiền mất tật mang, đó là lần lỗ vốn đầu tiên của nó kể từ khi sinh ra.

Tà năng Cửu U ngưng tụ thành trụ băng, phong ấn Tống Thư Hàng sương mù ở bên trong.

Lần này cuối cùng quái vật Tống Thư Hàng cũng không thể cử động được nữa.

“Rốt cuộc sương mù này là do thứ gì tạo thành chứ? Giám định!”

Quả cầu kim loại thể lỏng vươn tay ra ấn vào trụ băng, lợi dụng quyền bính chúa tể Cửu U của mình để phân tích và giám định Tống Thư Hàng quái vật hóa.

Chẳng mấy chốc, tin tức về cấu tạo của sương mù đã xuất hiện trong não hải của quả cầu kim loại thể lỏng.

Xét từ một góc độ nào đó, sương mù này có đủ tính chất ‘bất tử bất diệt’, trong nháy mắt nó có thể biến thành các loại hạt nhỏ vô hạn, tránh hết tất cả các đòn tấn công vật lí, lại không ngừng thôn phệ những năng lượng có thể hấp thu được để tiến hành tự tăng sinh cho chính mình.

Những thuộc tính này giống với vật mô phỏng tính chất ‘bất hủ’ phiên bản cấp thấp.

Chương 1441: Bỗng Dưng Nhặt Được Một Cái Ổ

“Đây là thứ được người ta phỏng chế ra sau khi nghiên cứu thuộc tính bất hủ ư?” Quả cầu kim loại thể lỏng lẩm bẩm.

Bởi vì chính nó cũng đang nghiên cứu khúc xương bất hủ kia, tuy chỉ mới đây thôi, nhưng nó cũng nghiên cứu ra được vài thứ tương tự, chỉ là không cường đại như loại sương mù hạt này mà thôi.

Vấn đề là Tống Thư Hàng chỉ bị chạm nhẹ có một cái, tại sao lại biến thành loại quái vật sương mù như thế này chứ?

Lẽ nào loại sương mù hạt bất tử bất diệt này còn có tính truyền nhiễm? Sinh vật bình thường tiếp xúc với chúng sẽ hóa thành sương mù, có được thân thể sương mù… nhưng sẽ mất đi lý trí ư?

“Dám lắm ấy chứ, có thể nghiên cứu thử xem sao.” Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ.

Thân thể nó diễn hóa ra một đôi tay, tóm lấy cột băng phong ấn Tống Thư Hàng kia.

“Sau khi có được đám sương mù bất hủ bất diệt này, thí nghiệm nghiên cứu khúc xương bất hủ của ta nhất định sẽ có tiến triển lớn.” Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Cũng không biết Tống Thư Hàng mất đi lý trí thì còn đào được ký ức ra hay không? Nếu như có thể đào được trí nhớ trước đây của hắn ra, quả cầu kim loại thể lỏng xem như thỏa mãn hoàn toàn.

Có điều, lúc nó tóm lấy cột băng thì bỗng phát hiện phong ấn trên cột băng đang bị ăn mòn từ từ.

Tống Thư Hàng sương mù hóa thôn phệ tất cả năng lượng có thể ăn được.

Cột băng cấu thành từ tà năng Cửu U đến phong ấn do lực lượng của quả cầu kim loại thể lỏng tạo thành đều bị thôn phệ để tăng cường cho bản thân.

“Gặp quỷ rồi.” Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, cột băng đã bị ăn mòn ra một cái lỗ nhỏ.

Sau đó, Tống Thư Hàng trạng thái sương mù bay ra từ trong cái lỗ nhỏ này, ngưng tụ lại giữa không trung lần nữa, tiếp tục tự do hành động ~

Bực quá đi mất

“Tồn tại có thể nghiên cứu ra thứ này chắc chắn phải có cùng một cấp bậc với ta, thậm chí còn cao hơn cả ta. Nói cách khác, đây ít nhất cũng là tác phẩm của một vị nào đó từng đảm nhiệm chức vị chúa tể Cửu U hoặc Thiên Đạo.” Quả cầu kim loại thể lỏng nhìn Tống Thư Hàng trong hư không chằm chằm.

Gần đây, làn sóng linh lực đến, thời đại mới sắp mở ra, đủ loại tạo vật Thiên Đạo và tác phẩm của chúa tể Cửu U cũng bắt đầu xuất hiện.

Ví như hành tinh mọc mắt đáng ghét kia, hoặc như thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khó ưa nọ, hoặc giống như cái miệng đột nhiên nuốt Bá Tống rồi chạy trốn lúc trước… Còn có thế giới Kim Liên, Tà Liên mà một tay mình thúc đẩy rồi làm lợi cho tên khốn kia nữa.

Những tác phẩm của Thiên Đạo hoặc chúa tể Cửu U ít nhiều gì cũng sẽ liên quan tới thuộc tính bất hủ, muốn giải quyết chúng cũng khá phiền phức.

“Trong ấn tượng của ta, thời kỳ làn sóng linh lực trước kia cũng không có nhiều việc như vậy. Chẳng lẽ trong đợt sóng linh lực lần này có ẩn tình khác ư?” Quả cầu kim loại thể lỏng suy tư.

“U u u.” Trên bầu trời, Tống Thư Hàng sương mù hóa lại phát ra tiếng kêu kỳ quái lần nữa, hắn hung hăng lao về phía quả cầu kim loại thể lỏng.

Trên người quả cầu kim loại thể lỏng ngưng tụ ra một thanh kiếm kim loại sắc bén. Thân thể nó bắt đầu thay đổi, hóa thành hình người kim loại.

“Tại thế giới Cửu U này, không có thứ gì mà ta không chém được.” Quả cầu kim loại thể lỏng trầm giọng nói.

Một câu nói kia kèm theo cả ý chí của Cửu U.

Sau đó, quả cầu kim loại thể lỏng vung kiếm.

Kiếm quang chém xuống, Tống Thư Hàng sương mù trên không trung bị chém ngang eo thành hai nửa.

Hơn nữa, nơi bị chém không cách nào khép lại được.

Đây là thanh kiếm ý chí thế giới Cửu U, nơi bị kiếm chém đứt sẽ chết đi hoàn toàn. Cho dù sương mù hạt mô phỏng tính chất bất hủ cũng không ngăn được vết thương kiểu này.

Xoẹt ~~

Hai nửa Tống Thư Hàng hóa thành sương mù lần nữa.

Sau đó, bên trong có hai luồng sương mù rơi xuống. Đây là bộ phận bị kiếm chặt đứt, không cách nào khép lại.

Những bộ phận khác hợp lại với nhau, biến thành một Tống Thư Hàng nguyên vẹn khác. Miệng kêu gào, ánh mắt nhìn chằm chằm vào quả cầu kim loại thể lỏng như có thể tấn công bất kỳ lúc nào.

“Cho rằng ta không xử lý được ngươi ư?” Quả cầu kim loại thể lỏng cảm thấy thể diện của mình đang bị khiêu khích. Thân là chúa tể Cửu U, đối phó với một tác phẩm ngụy bất hủ có sức chiến đấu cự thất mà phải tốn nhiều thời gian như vậy.

Nếu như bị Bạch biết thì nhất định sẽ cười nhạo nó.

“Trực tiếp phong ấn thứ này vào không gian không có năng lượng, sau đó đưa về nghiên cứu thật kỹ sau vậy.” Quả cầu kim loại thể lỏng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đang nhảy tưng tưng trên bầu trời chợt dừng lại… Do uốn éo quá trớn nên phần eo của hắn đã bị vặn thành hình dạng khá quái dị.

Bởi vì lúc trước bị quả cầu kim loại thể lỏng chém đứt ngang, nên bộ phận không cách nào khép lại kia đã bị vứt bỏ. Tiếp đó, phần eo của Tống Thư Hàng sương mù hóa xuất hiện một lỗ hổng.

Lỗ hổng này đang dần khép lại, có điều lúc Tống Thư Hàng vặn vẹo quá trớn thì nó sẽ biến thành tư thế rất quái dị do bị hổng một lỗ.

Tống Thư Hàng sương mù hóa dừng lại chốc lát, đột nhiên xoay đầu lại bay đến chỗ đống quần áo, điện thoại và pháp khí của mình rơi xuống.

Trong ánh mắt nghi hoặc của quả cầu kim loại thể lỏng, Tống Thư Hàng há miệng nuốt viên yêu đan cá voi kia vào.

Sau khi yêu đan cá voi bị nuốt vào thì hóa thành một luồng thận khí.

Thận khí và sương mù của Tống Thư Hàng là hai loại năng lượng hoàn toàn khác nhau, thận khí có bảy sắc cầu vồng, còn Tống Thư Hàng trạng thái sương mù lại có màu đen kịt.

Tống Thư Hàng nuốt yêu đan thận khí vào rồi chuyển dời nó đến phần eo, tạo thành một mụn vá bảy màu ở chỗ lỗ hổng.

Tống Thư Hàng trạng thái sương mù đen kịt, phần eo lại phát ra hào quang bảy màu. Người không biết chắc sẽ nghĩ phần eo Tống Thư Hàng có cất giấu bí bảo.

Sau khi vá phần eo của mình xong, dường như Tống Thư Hàng trạng thái sương mù đột nhiên bình tĩnh lại.

Hình như hắn đã khôi phục lại lý trí.

Hắn bắt đầu mặc quần áo vào, lại nhặt mấy thứ như pháp khí, di động, ví tiền lên, ăn diện tươm tất lần nữa.

Sau đó, hắn ngồi tại chỗ, một tay chống cằm như đang rơi vào trầm tư.

“Ngươi đã khôi phục lý trí rồi à?” Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

“A, quả cầu mập đại lão, ta tỉnh táo lại rồi. Có điều trí nhớ vẫn có chút vấn đề, chỉ khôi phục hơn phân nửa, còn có rất nhiều thứ không nhớ lại được.” Tống Thư Hàng nói.

“Chuyện Nho gia thì sao?” Quả cầu kim loại thể lỏng hỏi.

Tống Thư Hàng chỉ vào đầu mình: “Nằm đúng tổng phần đã quên.”

“Không sao cả, ngươi có thời gian rất dài để nhớ lại.” Quả cầu kim loại thể lỏng móc từ trong người ra một cái lọ: “Bây giờ, ngươi cần ở trong lọ của ta mà tịnh tâm suy nghĩ, qua vài ngày là ngươi sẽ nhớ lại toàn bộ mọi chuyện liên quan đến Thánh Nhân

Nho gia thôi.”

“Ta không thèm đâu.” Tống Thư Hàng cười khà khà.

Phía sau hắn, một cánh cửa không gian mở ra.

Bạch tiền bối phiên bản nhỏ mặc trường bào cỡ nhỏ bước ra từ cánh cửa không gian. Quần áo trên người hắn vốn là pháp bào có thể biến ảo, chỉ cần một ý niệm trong đầu là có thể biến thành bất kỳ hình dáng nào.

Cánh cửa không gian đóng lại.

Sau lưng Bạch tiền bối, dòng sông vận mệnh và thời gian treo lơ lửng trên cao.

Bàn tay do sương mù tạo thành kia nâng thân thể Bạch tiền bối lên.

Tống Thư Hàng đột nhiên tỉnh táo lại không phải bởi vì nuốt yêu đan thận long mà là do Bạch tiền bối tỉnh lại, nên hắn cũng tỉnh theo.

Quả cầu kim loại thể lỏng: “Sao có thể như thế được!”

Nó tập hợp lực lượng Cửu U biến thành lời nguyền rủa chết ngay lập tức, thứ mà mỗi năm chỉ có thể dùng một lần, nhưng vẫn không thể giết chết đối phương ư?

Bật tool hack cũng đừng có bật như vậy chứ?

Hơn nữa, quả cầu kim loại thể lỏng cảm thấy sau khi Bạch nhân loại này thu nhỏ lại thì khí chất khá giống với tên Bạch Cửu U đáng ghét kia. Tuy rằng một lớn một nhỏ, nhưng nó lại cảm thấy hai người càng giống nhau hơn.

“Ngươi không sao chứ?” Bạch tiền bối dung chất giọng non nớt dò hỏi.

“Không sao hết. Chỉ là thận bị cắt mất một phần, giờ phải vá đỡ một miếng.” Tống Thư Hàng vỗ phần eo đang tỏa ra hào quang bảy màu của mình rồi trả lời.

Bạch tiền bối gật đầu.

“Nhận một kích của ta đi.” Bạch tiền bối quay đầu lại, nói với quả cầu kim loại thể lỏng.

Quả cầu kim loại thể lỏng: “Ngươi là ai?”

Bạch tiền bối không trả lời… Trên thực tế, hắn cũng không có dư sức để trả lời.

Hiện tại hắn chỉ đủ sức đánh một kích.

Một bàn tay sương mù duỗi ra khỏi dòng sông vận mệnh và thời gian kia rồi bắt đầu ngưng tụ lại.

Bàn tay sương mù điên cuồng nén lại, ngưng tụ thành thực chất, hóa thành một bàn tay với ngón tay thon dài.

Bàn tay này vỗ một chưởng về phía quả cầu kim loại thể lỏng.

Cảm giác nguy cơ trong lòng quả cầu kim loại thể lỏng lại dâng lên đến cực hạn.

Chỉ trong nháy mắt, trên người nó bùng lên mấy trăm loại công kích.

Gai nhọn chuyên giải trừ các loại phòng ngự, kiếm khí có thể hủy diệt ngôi sao, cực quang có thể xuyên qua mấy hành tinh, vòng xoáy Cửu U có thể khiến hằng tinh lụi tàn, trảm kích chứa ý chí Cửu U, nguyền rủa có thể khiến Trường Sinh Giả lập tức suy yếu không cách nào chống cự được…

Quả cầu kim loại thể lỏng cũng dốc toàn lực công kích.

Trên mỗi một kích đều kèm theo lực lượng và ý chí Cửu U.

Cả lúc chiến đấu với Bạch Cửu U thì nó cũng chưa từng liều mạng như vậy.

Thế nhưng tất cả công kích đều tan thành mây khói trước mặt bàn tay thon dài kia.

Vạn pháp tiêu tan.

Vạn vật không thể gây thương tổn.

Kiếm khí, pháp thuật, nguyền rủa rơi trên bàn tay nhưng không tạo được chút thương tích nào cho nó cả. đến cả dấu vết nhỏ nhất cũng không có.

“Bất hủ!” Quả cầu kim loại thể lỏng cắn răng nói.

Ngoại trừ bất hủ, nó không nghĩ ra được thứ gì khác.

Lúc nó nghịch chuyển thời gian, rốt cuộc đã nghịch chuyển ra được cái gì đây? Thiên Đạo ư?

Rầm!

Bàn tay kia nhẹ nhàng ấn lên người quả cầu kim loại thể lỏng.

Quả cầu béo bị đập bay ra ngoài.

Trên người nó xuất hiện một chưởng ấn rất sâu, chỉ thiếu chút nữa đã đánh xuyên qua thân thể nó.

Quả cầu béo bay ngược ra sau, hoàn toàn không thể ngừng lại được.

“Không đúng, dường như vẫn còn thiếu một chút so với bất hủ của Thiên Đạo.” Quả cầu kim loại thể lỏng so sánh uy thế của bàn tay vừa rồi với khúc xương bất hủ trong cơ thể Vân Tước Tử.

Tuy đều có được tính chất không cách nào hủy diệt và uy thế vạn pháp tiêu tan, nhưng nó có cảm giac bàn tay màu trắng vừa rồi còn thua khúc xương bất hủ một chút.

Sương mù!

Sau khi sương mù cổ quái kia ngưng tụ hết mức thì biến hóa ra bàn tay này.

[Chẳng lẽ bàn tay màu trắng vừa rồi cũng là tạo vật Thiên Đạo! Hơn nữa còn là tạo vật rất gần với bất hủ!] Quả cầu kim loại thể lỏng kích động.

Sau khi khó khăn lắm mới ngừng thân hình lại được, nó mở cánh cửa không gian ra rồi về lại chỗ cũ.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều đã biến mất.

Quả cầu kim loại thể lỏng quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng phát hiện hai luồng sương mù nằm chỏng chơ, là chỗ hổng phần eo của Tống Thư Hàng đã bị nó chặt đứt lúc nãy!

…

…

Trong hang ổ của quả cầu kim loại thể lỏng.

Nơi này đã bị phá hủy một mảng lớn.

Bóng dáng Bạch tiền bối two từ từ hiện ra, mũi hít nhẹ một cái.

“Có khí tức của Thư Hàng, còn có khí tức của Bạch nhân loại ở hiện thế kia nữa. Lại thêm khí tức của quả cầu béo. Khà khà khà.” Bạch tiền bối two vươn tay ấn xuống đất.

Nếu quả cầu béo không có ở đây, vậy hắn đành vui lòng nhận lấy cái ổ này vậy.

Một hơi dọn cả mặt đất đi luôn.

Chương 1442: Có Bắt Đầu Dùng Thập Tự Gía Hồi Sinh Hay Không

Thời gian trước, quả cầu béo dùng kế dụ Bạch tiền bối two đến thế giới Tà Liên, sau đó lại dùng thuật phong ấn vô cùng cao siêu của bản than để phong ấn Bạch tiền bối two lại trong đó, thuật phong ấn luôn là sở trường của nó, là năng lực đáng để nó lấy làm tự hào.

Trong khoản thời gian Bạch two bị phong ấn, hắn vẫn không đến thế giới Cửu U kiếm chuyện đánh nhau với quả cầu béo… Bởi vì niềm vui thú của hắn đã chuyển sang hiện thế.

Hôm nay chủ yếu là vì Tống Thư Hàng khoác ‘áo giáp xương ngoài’ của hắn xuất hiện ở thế giới Cửu U, bị hắn cảm ứng được, nên hắn tò mò chạy khỏi thế giới Tà Liên để xem thử.

Ban đầu, quả cầu kim loại thể lỏng xây hang ổ của mình kín kẽ như thùng sắt vậy, dù Bạch two muốn vào cũng rất khó khăn.

Nhưng chẳng biết tại sao lúc Bạch two chạy tới hang ổ của quả cầu kim loại thể lỏng lại phát hiện đại trận phòng ngự, đại trận phong ấn, phù văn bảo vệ ổ đã bị người ta phá hủy hơn phân nửa.

Bạch two không cần tốn nhiều công sức đã vào được bên trong ổ.

Lúc tới đây, hắn còn không biết hang ổ này là kiệt tác của ai. Có điều sau khi nhìn thấy phong cách của cái ổ này, thì hắn biết ngay đây là kết tinh từ mồ hôi và máu của quả cầu béo.

Chỉ cần là bảo bối của quả cầu béo thì dù chỉ là một tảng đá bình thường, Bạch two cũng sẽ không bỏ qua. Huống chi là hang ổ được bố trí tương đối công phu như thế này, nếu chuyển được đến thế giới Tà Liên thì có thể dùng nó để trồng rất nhiều thực vật đặc thù của thế giới Cửu U đấy.

“Hây yo yo, lên!” Bạch two quát khẽ một tiếng.

Toàn bộ hang ổ của quả cầu béo, kể cả mặt đất bên dưới đều bị lật lên.

Bạch tiền bối two nâng cái hang ổ khổng lồ kia lên, mở cánh cửa không gian ra, lẩn vào trong đó.

“Nếu không phải ta là chúa tể Cửu U thì thứ lớn như vậy, muốn thông qua cổng truyền tống cũng không dễ gì.” Bạch tiền bối two lẩm bẩm.

Sau khi trở lại thế giới Tà Liên, Bạch tiền bối two vươn tay chạm vào trên phong ấn của quả cầu béo.

Phong ấn vốn rắc rối phức tạp lại lặng lẽ mở ra một cánh cửa nhỏ.

Bạch two nâng hang ổ lên, thông qua bí pháp mà chen vào trong cửa nhỏ.

Chờ hắn tiến vào trong, cánh cửa nhỏ này bèn đóng lại, không làm tổn hại đến phong ấn mà quả cầu béo lưu lại chút nào.

“Hôm nay trúng đậm rồi.” Bạch two vừa lòng thỏa ý.

****

Không lâu sau khi Bạch two mang cái ổ đi…

Quả cầu kim loại thể lỏng túm hai luồng khói đen quỷ dị, thông qua cánh cửa không gian trở về chỗ hang ổ của mình.

“Mặc dù hôm nay lại để tên Bá Tống kia chạy mất, nhưng chung quy vẫn có thu hoạch. Chỉ cần để ta nghiên cứu ra kết cấu của hai luồng sương mù này, giúp ta tiến thêm một bước trong việc phá giải bí ẩn ‘bất hủ’, chắc chắn ta có thể dễ dàng biến khúc xương bất hủ trong cơ thể Vân Tước Tử trở thành của mình.” Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Nếu có thể chiếm khúc xương bất hủ kia thành của mình, dù vị đối ứng kia của nó không xong thì nó cũng không cần sợ. Dựa vào tính chất đặc thù của khúc xương bất hủ, nó có thể giữ chặt vị trí chúa tể Cửu U giống như Bạch vậy.

Lúc chúa tể Cửu U đối ứng với Thiên Đạo đời tiếp theo ra đời sẽ phải đối mặt với chúa tể Cửu U tiền bối là nó và Bạch.

“[Cười giả tạo] bắt đầu thí nghiệm nào.” Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Bước ra khỏi cánh cửa không gian, nó bước một bước vào trong phạm vi hang ổ của mình.

Trong ổ của nó có rất nhiều pháp khí chuyên dụng cho việc nghiên cứu, do chính tay nó chế tạo ra. Có những pháp khí này hỗ trợ, nó nhất định có thể phá giải bí ẩn của ‘sương mù bất tử bất diệt’ nhanh hơn.

Lúc vừa bước ra khỏi cánh cửa không gian, quả cầu kim loại thể lỏng lập tức ngu người: “Cái hố to lớn này là sao đây?”

Hang ổ của nó đâu?

Cái ổ mà nó cực khổ bố trí cả vạn năm đâu?

Mất tiêu rồi!

“Chẳng lẽ đã bị Bạch nhân loại kia phá hủy rồi ư?” Quả cầu kim loại thể lỏng suy đoán.

Sau khi thời gian nghịch chuyển, trạng thái của Bạch nhân loại kia trở nên siêu cấp quỷ dị, là hắn san bằng hang ổ của mình ư?

“Nhưng dù hang ổ của ta bị san bằng thì chí ít cũng phải lưu lại chút cặn bã và phế tích chứ nhỉ?” Quả cầu kim loại thể lỏng nói.

Cái hố gọn gàng trước mắt là thế nào?

Trông cứ như hang ổ của nó bị người đào lên vậy.

Sau khi trầm mặc khoảng chừng vài hô hấp.

Không sai, là bị người đào đi.

“Bạch!! Bạch!! Ta muốn giết ngươi, hôm nay ta nhất định sẽ giết ngươi!” Quả cầu béo gầm rú điên cuồng.

Chúa tể Cửu U giận dữ, toàn bộ thế giới Cửu U đều chấn động dữ dội, trời đất tối tăm, lại có ngôi sao rơi xuống.

Quả cầu kim loại thể lỏng xuyên qua không gian, nháy mắt đã xông đến cửa thế giới Tà Liên.

“Bạch, tên khốn kiếp kia, ngươi lăn ra đây cho ta.” Quả cầu béo cả giận nói.

Tất cả đều là lỗi của Bạch, chỉ cần chuyện chết tiệt gì mà không tìm được hung thủ thì khẳng định đều là Bạch làm.

Bạch two ngáp một cái, nhét một chiếc nút tai tự chế kiểu dáng mới nhất vào tai, nó có khả năng phân biệt tạp âm để lọc, tự động lọc giọng của quả cầu béo.

Sau khi nhét vào, Bạch two mở chiếc kén lớn kia ra, chui vào trong đó, đánh một giấc ngon lành.

Nơi sâu trong thế giới Tà Liên, có mười phân thân Bạch two đang bận rộn nghiên cứu hai món bảo vật.

Mười phân thân này không có sức chiến đấu, chỉ có được tri thức khổng lồ của Bạch two. Là phân thân đặc thù mà Bạch two chế tạo riêng để nghiên cứu sự vật mình cảm thấy hứng thú.

Thứ bọn họ đang nghiên cứu chính là phi kiếm phá phòng tối dùng một lần cùng với siêu thời không mạn bộ của đám rùa tai ương khổng lồ kèm theo trên đó.

Cùng với 'trái tim' của hành tinh mọc mắt và kỹ thuật 'năng lượng hạch tâm' của Thiên Đạo đời thứ hai trên đó. Trái tim này có thể giúp cho thân thể khổng lồ cỡ ấy của hành tinh mọc mắt có thể hành động. Chỉ cần nắm giữ loại kỹ thuật này, chiến sủng mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T2333 có thể chính thức trở thành vũ khí chung cực của hắn rồi.

"Lại là một ngày yên tĩnh hòa bình." Sau khi lọc ra tiếng gào thét điên cuồng của quả cầu béo, Bạch two tiến vào mộng đẹp.

Cửa thế giới Tà Liên.

Quả cầu béo bình tĩnh lại.

"Có giỏi thì ngươi cứ rụt cổ trong đó đi. Ngươi thành đạo sớm hơn ta, ở thế giới Cửu U khẳng định cũng có hang ổ của ngươi tồn tại. Ngươi đào nhà ta thì đừng trách ta đào lại nhà của ngươi." Quả cầu kim loại thể lỏng nói với giọng điệu dữ tợn.

Có gan thì ở luôn trong thế giới Tà Liên đi.

Dứt lời, quả cầu kim loại thể lỏng tung người nhảy lên, chạy về phương xa.

Muốn tìm ra hang ổ của Bạch cũng không phải chuyện khó khăn gì. Thân là chúa tể Cửu U, bất kỳ một góc xó xỉnh nào trong thế giới Cửu U đều nằm dưới 'ánh mắt' của nó.

Nếu như trong 'ánh mắt' của nó xuất hiện điểm mù, vậy thì chắc chắn đã có lực lượng ngang cấp che chắn cho khu vực nọ.

Chỉ cần tìm những ‘điểm mù’ này thì chẳng mấy chốc là có thể tìm được hang ổ của Bạch từ trong số đó.

Sau khi quả cầu kim loại thể lỏng rời đi khá xa, một con bạch hổ xấu đặc biệt chạy nhanh về phía nơi sâu trong thế giới Tà Liên.

“Chủ nhân, chủ nhân, không xong rồi. Quả cầu béo kia muốn đi đào hang ổ của ngươi.” Con hổ xấu xí la lớn lên.

Bạch two tháo nút tai xuống: “Đào hang ổ của ta ư?”

“Đúng vậy, chủ nhân. Vừa rồi lúc ta giữ cửa thì nghe nó nói vậy đấy.” Hổ xấu xí trả lời.

Bạch two xoa huyệt thái dương của mình.

Kỳ thực hang ổ của hắn đã không còn từ lâu rồi.

Thời gian cũng lâu lắm rồi… Theo hắn nhớ thì hẳn là có một lần, lúc vừa tỉnh ngủ bước xuống giường thì bất cẩn ngã lộn mèo một phát diệt luôn hang ổ của mình.

Có điều, ổ mới thì đúng là có một cái.

Trước khi lấy được thế giới Tà Liên, hắn có dựng một cái ổ mới ở Cửu U, sau khi có được thế giới Tà Liên tuyệt cú mèo hơn thì ổ mới lập tức bị hắn vứt đi.

Bạch two sờ cằm suy tư.

Ổ mới có bị quả cầu béo dọn đi cũng chẳng sao cả, dù sao hắn cũng không cần.

Thế nhưng… phải tận dụng cho trót chứ.

Có thể lợi dụng ổ mới một chút trước khi nó bị mang đi không nhỉ?

Bạch two trầm tư.

****

Bên kia.

Bạch tiền bối dẫn theo Tống Thư Hàng, thông qua thiên phú không gian, di chuyển đến hiện thế.

“Đây là nơi nào?” Tống Thư Hàng nhìn quanh bốn phía.

Vị trí hiện tại của bọn họ là hàn băng mênh mông vô bờ.

“Là nơi nào đó ở hiện thế. Vừa rồi ta tiêu hao rất lớn, chỉ có thể lấy một tọa độ ngẫu nhiên ở hiện thế rồi truyền tống đến mà thôi.” Bạch tiền bối nhỏ giọng nói, trạng thái của hắn còn duy trì ở mức cỡ hai tuổi, vẫn chưa khôi phục lại.

Tống Thư Hàng móc di động của mình ra, quơ quơ vài cái.

Không có chút tín hiệu nào cả.

“Không phải Trái Đất, có thể cách Trái Đất rất xa.” Tống Thư Hàng nói.

Có điều chuyện hít thở không thành vấn đề, nhưng không thể xác định trong không khí có hơi độc hay các thứ tương tự hay không, cẩn thận vẫn hơn.

Bạch tiền bối lên tiếng: “Kế đến ta cần nghỉ ngơi một thời gian, trước khi năng lượng của ta khôi phục lại thì tự ngươi phải chú ý an toàn đấy.”

“Bạch tiền bối không cần lo lắng, chúng ta có thế giới hạch tâm mà.” Tống Thư Hàng nói. Hắn có thể cảm ứng được lần này thế giới hạch tâm không rớt mạng nữa: “Nếu không thì chúng ta về thế giới hạch tâm nghỉ ngơi dưỡng sức trước nhé?”

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Chuyển ta đến chỗ nào yên tĩnh đi, ta muốn sớm khôi phục trạng thái.”

…

…

Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm ra, chuyển một mình Bạch tiền bối đến Điện Công Đức.

Bản thân hắn thì đi đến vị trí Điện Hàn Đông.

“Tống tiền bối, rốt cuộc ngươi cũng về rồi.” Bọn người Vũ Nhu Tử, A Thập Lục đang ở cạnh Điện Hàn Đông chờ Tống Thư Hàng.

“Trước đó không lâu, phân thân của ngươi và phân thân Bạch tiền bối đều đột nhiên biến mất, mọi người rất lo lắng đấy.” Tô Thị A Thập Lục nói, dứt lời ánh mắt cô nhìn thân thể Tống Thư Hàng chằm chằm.

Lúc này, thân thể Tống Thư Hàng vẫn trong trạng thái sương mù, đã ngưng tụ đại khái thành hình người, phần eo còn phát ra bảo quang bảy màu.

“Trạng thái này của ngươi là sao đây?” Tô Thị A Thập Lục vươn tay chọt Tống Thư Hàng.

Ngón tay cô xuyên qua thân thể trạng thái sương mù của Tống

Thư Hàng.

“Nói sao đây nhỉ, hiện tại thân thể của ta hẳn là nằm ở hình thức đặc thù. Giống với việc trúng kỹ năng thiên phú của Diệt Phượng tiền bối lần trước ấy, có điều lần này đổi từ trạng thái thể lỏng sang trạng thái sương mù. Không cần lo lắng, ta cảm thấy loại trạng thái này sẽ không kéo dài quá lâu đâu, chỉ một lát là khôi phục lại thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Diệt Phượng Công Tử: “…”

“Bạch tiền bối thì sao?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

“Bạch tiền bối tiêu hao rất lớn, cần đến chỗ yên tĩnh để khôi phục trạng thái.” Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nói với rùa biển lớn: “Quy tiền bối, lúc ta và Bạch tiền bối chạy về hiện thế thì không biết đã đến hành tinh nào rồi. Ngươi nhìn giúp xem, tọa độ bây giờ của chúng ta là ở đâu, có thể thông qua lực lượng không gian để trở lại Trái Đất không?”

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy mình sinh ra liên hệ với một món bảo vật được lưu giữ trong thế giới hạch tâm.

[Có bắt đầu dùng thập tự giá hồi sinh hay không?]

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 1443: Thánh Nhân Tắm Rửa Dưới Thánh Quang

Tâm tình Tống Thư Hàng nặng trịch, đặc biệt phức tạp.

Tại sao phải bắt đầu dùng loại pháp khí ‘thập tự giá hồi sinh’ này chứ?

Nếu như hắn nhớ không lầm thì chẳng phải pháp khí này dùng để hồi sinh ư?

Mình… lại ngủm củ tỏi rồi ư?

[A, lại chơi quá trớn rồi.] Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên câu danh ngôn của Vân Tước Tử tiên tử.

Sau mỗi lần chơi quá trớn, Vân Tước Tử tiên tử đều sẽ thản nhiên đối mặt.

Thế nhưng Vân Tước Tử tiên tử không giống người thường, cô có khúc xương bất hủ, căn bản không sợ chuyện chết hẳn.

Nhưng Tống Thư Hàng không có khúc xương bất hủ.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, câm nín rất lâu.

Vì sao bản thân ta lại không hề hay biết gì khi mình ngủm củ tỏi thế hả?

Hắn lại cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình, tuy rằng đã biến thành trạng thái sương mù, nhưng không phải mình còn sống ư?

Cho nên lúc này, hẳn là mình nên quyết đoán lựa chọn [không] nhỉ, dù sao thì mình cũng còn sống mà.

Đã còn sống thì không nên lãng phí thập tự giá hồi sinh làm gì.

Nên chọn không đi!

Nhưng mà...

Chữ ‘không’ này, Tống Thư Hàng kiểu gì cũng không nói ra được.

Lỡ như… giờ hắn đã ngủm củ tỏi thật thì sao?

Chắc hẳn thập tự giá hồi sinh đã cảm ứng được trạng thái tử vong của hắn, cho nên mới kích hoạt.

Nếu như bỏ qua lựa chọn dùng thập tự giá hồi sinh, hắn có để vuột mất cơ hội này, từ đó thật sự ngủm rồi, không cách nào sống lại nữa?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng cảm thấy thật mệt tim.

Tam Lãng tiền bối đã từng nói, vận khí của người tìm đường chết sẽ không quá kém, nhưng hắn thì sao đây? Sao tự dưng lại chết thế này? Vận khí của hắn đâu? Bị Đậu Đậu ăn sạch rồi ư?

Chuyện này liên quan đến cái mạng nhỏ của hắn, cho nên… phải dùng thập tự giá hồi sinh ư?

“Đáng ghét, ta vừa mới mua thập tự giá hồi sinh xong, còn chưa cầm ấm tay nữa là.” Tống Thư Hàng đau lòng đến mức không thở nổi.

Hơn nữa, cách lần hồi sinh trước mới bao lâu chứ?

Lần tử vong trước là lúc chế tạo pháp khí bản mệnh ‘găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ’, thân thể hóa lỏng đột nhiên nói chết là chết, dung nhập vào bên trong pháp khí bản mệnh, dùng mạng luyện khí, không có pháp khí bản mệnh của vị tu sĩ nào xa xỉ giống hắn đâu.

“Ngươi làm sao vậy?” Quy tiền bối nghi hoặc hỏi.

“Tim ta đau quá.” Tống Thư Hàng đáp.

Quy tiền bối: “…”

“Quy tiền bối, ngươi cảm thấy ta bây giờ là còn sống hay đã chết rồi?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi đang hỏi về vấn đề triết học gì thế?” Quy tiền bối hỏi ngược lại.

“Không, ta chỉ muốn biết trạng thái bây giờ của mình rốt cuộc là sống hay chết thôi.” Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Vừa rồi món pháp khí hồi sinh kia của ta có thông báo nhắc nhở, hỏi ta có muốn kích hoạt nó hay không.”

Quy tiền bối: “…”

Đứa nhỏ Tống Thư Hàng này, rốt cuộc nên nói thế nào mới tốt đây? Có đôi khi cảm thấy vận khí của đứa nhỏ này tốt đến quá đáng… Nhưng đôi lúc lại cảm thấy đứa nhỏ này khá xúi quẩy. Nó và Tống Thư Hàng quen biết không bao lâu mà Tống Thư Hàng đã dùng hết hai món pháp khí hồi sinh rồi. Nếu như bây giờ lại dùng thì đã là món thứ ba rồi đấy.

Đây là lần đầu tiên nó gặp tu sĩ dùng nhiều đạo cụ hồi sinh như thế.

Quy tiền bối thở dài rồi bắt đầu quan sát Tống Thư Hàng thật kỹ.

Trạng thái sương mù của Tống Thư Hàng lúc này thật sự rất quái dị.

Nói là chết rồi, hắn lại đang sống sờ sờ ra đấy.

Nói là còn sống, hắn lại gần như không có đặc trưng của kẻ còn sống.

Đặc biệt là phần eo phát ra bảo quang bảy màu cứ khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Quy tiền bối nhất thời không cách nào xác định được.

“Ta không cách nào xác định bây giờ ngươi đang bị gì hết.” Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Lúc này, thành viên nhóm Cửu Châu số 1 thấy vẻ mặt Tống Thư Hàng sai sai bèn tụ lại.

[Thư Hàng, sao ngươi lại biến thành loại trạng thái này thế?] Lúc này, giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Tự ta cũng không rõ nữa, nhưng có thể nó liên quan tới Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy đi hỏi Bạch đạo hữu thử xem?” Hoàng Sơn tiền bối nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Bạch tiền bối đang trong trạng thái tu luyện, tạm thời vẫn chưa hồi phục.” Lúc hắn hỏi Quy tiền bối vấn đề này cũng đã thử liên hệ với Bạch tiền bối trước, nhưng ngài ấy không trả lời.

“Tống tiền bối, nếu ngươi muốn xác định mình còn sống hay đã chết… hay là tìm Đồng Quái tiền bối thử xem sao? Nhờ Đồng Quái tiền bối xem cho ngươi một quẻ, đoán sinh tử gì đó chẳng hạn.” Vũ Nhu Tử đề nghị.

“Ý kiến hay.” Bắc Hà Tán Nhân gật đầu nói.

“Có điều vấn đề là giờ tên bói bịp kia đang ở đâu?” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Nghe nói hắn sẽ tới tham gia lần Thực Tiên yến này, nhưng chính bản thân hắn không lên tiếng thì không ai biết hắn đã biến thành bộ dạng gì đâu.”

“Hơn nữa nói không chừng hắn lại bị vị ‘đại tiền bối’ kia bắt lên đảo sinh con rồi.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, chỉ cần cẩn thận và nhẹ nhàng một chút thì tay Tống Thư Hàng sẽ không tản ra thành sương mù.

“Cứ dùng đi.” Tô Thị A Thập Lục chân thành nói: “Cùng lắm thì lại biến ra một Tống Thư Hàng two thôi.”

“Thật ra điều làm ta lo lắng hơn là lúc hồi sinh được một nửa lại xuất hiện dị biến.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lúc thì truyền âm nhập mật nói: “Vậy… ngươi còn dùng bí thuật giám định kia được không? Bí thuật kia có thể dùng với chính ngươi không?”

Cô biết Tống Thư Hàng có một bí pháp giám định, mỗi lần dùng phải phun một đống máu xem như cái giá phải trả.

Phần lớn các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đều đã biết việc này.

Có điều ở đây không chỉ có thành viên nhóm Cửu Châu số 1, nên Tô Thị A Thập Lục dùng phương thức truyền âm nhập mật đểnhắc nhở.

“Sao ta lại quên mất cái này nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

“Có thể dùng ư? Vậy để bọn ta hộ pháp cho ngươi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng vươn tay đặt trên người mình, thúc giục bí pháp giám định.

Bí pháp giám định kích hoạt thành công.

Ngay sau đó, lượng lớn sương mù trên người Tống Thư Hàng bị phun ra. Có điều, sau khi đám sương mù này bị bắn ra thì lại nhanh chóng trở về thân thể Tống Thư Hàng giống như khi trúng bí pháp thiên phú của Diệt Phượng Công Tử vậy.

Thân thể hóa thành nguyên tố chỉ có điểm này là tuyệt vời, miễn dịch với tổn thương phun máu của bí pháp giám định.

[Ta cần phải biết trạng thái hiện tại của ta là sống hay chết!]

Phù văn của bí pháp giám định trở về đồng tử Tống Thư Hàng, kết quả giám định hiện lên trong đầu hắn.

[Tống Thư Hàng, nam, cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, thánh hào Bá Tống, ma hào Bá Nho. Trạng thái hiện tại: không sống không chết, trạng thái ngụy bất hủ. Thời gian còn lại là 56 phút 12 giây.]

Trạng thái ngụy bất hủ?

Không sống không chết?

Tống Thư Hàng ước chừng có thể hiểu được tình huống không sống không chết của mình bây giờ, chính là ảnh hưởng do ‘trạng thái ngụy bất hủ’ mang đến.

Nói cách khác, sau khi trạng thái ngụy bất hủ kết thúc là hắn có thể khôi phục nguyên trạng.

Nếu như lúc này hắn dùng ‘thập tự giá hồi sinh’ thì sau khi thân thể được hồi sinh có thể bị biến dị bởi trạng thái ngụy bất hủ hay không?

Nhưng chuyện tìm đường chết kiểu này chỉ cần nghĩ trong đầu thôi là được rồi.

Quyết định xong, từ chối hồi sinh!

Ngay lúc Tống Thư Hàng quyết định từ chối kích hoạt thập tự giá hồi sinh thì một giọng nói trực tiếp truyền tới trong đầu hắn.

[Alo? Thư Hàng có online không? Ta cảm thấy khí tức của ngươi đã trở về thế giới hạch tâm rồi à?]

Là giọng của Bạch tiền bối two.

[Vừa mới trở về thế giới hạch tâm, thiếu chút nữa là bị quả cầu béo đánh chết rồi, mệt tim quá.] Tống Thư Hàng lập tức trả lời.

Bạch tiền bối two nói: [Ừm, ta cảm ứng được khí tức của ngươi và quả cầu béo. Yên tâm, ta báo thù cho ngươi rồi, ta đã dọn sạch hang ổ của quả cầu béo, giờ nó đang tức đến giơ chân đấy.]

Tống Thư Hàng: “…”

Đột nhiên cảm thấy tim lại mệt hơn rồi.

[Đúng rồi, ta tìm ngươi có việc. Ta nhớ trong thế giới hạch tâm của ngươi có rất nhiều ‘bom thiên kiếp’ hay mấy thứ tương tự như vậy đúng không?] Bạch tiền bối two nói, thứ như bom thiên kiếp này mà nổ tung ở thế giới Cửu U, do ‘thuộc tính khắc chế’ nên uy lực sẽ tăng đến trình độ rất khủng bố.

Hắn định tặng chút bom thiên kiếp cho quả cầu béo làm quà, tốt nhất là lại thêm ít nguyên liệu khiến uy lực của thiên kiếp hạch đạn mạnh thêm chút nữa.

Tống Thư Hàng gật đầu, lại đáp: [Nhưng mà đám bom thiên kiếp này là do Bạch tiền bối ở hiện thế gửi nhờ ở chỗ ta. Quyền sở hữu không thuộc về ta.]

[Ta và hắn đều là Bạch tiền bối của ngươi, lúc này cũng không cần phân biệt bên này bên kia đâu. Ngươi đưa mấy thứ cùng loại với bom thiên kiếp cho ta đi, cùng lắm thì đến lúc đó ta lại để Bạch khác đến bảo khố của ta chọn thứ đồng giá vậy. Đồ trong bảo khố của ta là thứ nghìn vạn năm mới gom được, tuyệt đối sẽ không khiến hắn thất vọng… Ể?] Bạch tiền bối two nói.

Đang khi nói chuyện, đột nhiên Bạch tiền bối dừng lại.

[Trạng thái của ngươi là sao đây? Quái thế.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, trả lời: [Đây là trạng thái ngụy bất hủ, không sống không chết. Căn nguyên của nó có quan hệ với Bạch tiền bối ở hiện thế.]

[Thì ra là thế, thảo nào cứ cảm thấy phong cách chế tác hơi giống ta. Để ta nhìn kỹ xem nào.] Bạch tiền bối two cảm thấy hứng thú rồi.

Một lát sau.

Bạch tiền bối two nói: [Pháp khí hồi sinh của ngươi đang trong trạng thái đợi kích hoạt ư?]

[Có thể vì ta đang trong trạng thái không sống không chết, có điều không sao cả, trạng thái ngụy bất hủ trên người ta sắp kết thúc rồi.] Tống Thư Hàng nói.

[Sắp kết thúc? Vậy ngươi còn chờ gì nữa, sao không hồi sinh đi?] Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng: [Ta còn chưa chết mà, Bạch tiền bối.]

[Ngây thơ quá, trạng thái ngụy bất hủ trên người ngươi không phải trò đùa đâu? Đây chính là tư thái mô phỏng ‘Thiên Đạo’! Loại trạng thái này, mỗi một phút mỗi một giây đều phải tiêu hao năng lượng, nó lớn đến nỗi ngươi không cách nào tưởng tượng được đâu. Nếu như ta đoán không sai, nó vẫn đang tiêu hao lực lượng sinh mệnh của ngươi. Ngay khi trạng thái này kết thúc cũng là lúc ngươi đi đời nhà ma.] Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng sửng sốt: [Nghiêm trọng tới vậy ư?]

[Ngươi hồi sinh trước đi, ta hộ pháp bên cạnh cho, nếu như giữa đường xảy ra chuyện gì thì ta cũng ra tay giúp ngươi được.] Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì gật đầu.

“Kích hoạt!” Hắn trầm giọng nói.

Bắt đầu dùng thập tự giá hồi sinh.

Ngay sau đó, sau lưng Tống Thư Hàng hiện lên thánh quang dịu dàng, hình chiếu một chiếc giá chữ thập khổng lồ hiện lên.

Thánh quang dịu dàng chiếu lên người Tống Thư Hàng, biến sương mù đen kịt trên người hắn thành màu vàng.

Tống Thư Hàng lúc này trông cứ như Thánh Nhân tái thế, tắm rửa dưới thánh quang vậy.

[Chậc, mùi thối của thánh quang… Ơ, chờ chút đã, hình như ta nhầm rồi. Thứ mà ‘trạng thái ngụy bất hủ’ tiêu hao lại không phải lực lượng của ngươi.] Bạch tiền bối two bất chợt nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối two, ngươi cứ như vậy sẽ mất đi ta đấy.

Chương 1444: Ba Hạt Nhân, Chính Là Ổn Định Như Vậy Đấy

Công năng của thập tự giá hồi sinh đã khởi động, không dừng lại được nữa rồi. Dù có cưỡng ép dừng nó lại thì pháp khí hồi sinh này cũng đã thành vứt đi.

Vừa nghĩ tới mình vất vả biết bao mới lấy được thập tự giá hồi sinh, còn chưa ấm tay đã mất đi thì tim Tống Thư Hàng lại mệt: [Bạch tiền bối, nói thật đi, có phải ngươi cố ý hay không? Bằng vào nhãn lực của ngươi còn nhìn lầm được ư?]

[Làm gì có chuyện ấy được, ta là chúa tể Cửu U đấy, sao có thể cố ý gài ngươi được? Ngươi phải tin ta chứ. Ta cũng không ngờ kẻ luôn duy trì trạng thái ngụy bất hủ cho ngươi lại là một người khác. Phải trả giá rất đắt đấy.] Bạch tiền bối two nói.

Trong lúc nói chuyện, quá trình hồi sinh của Tống Thư Hàng đã tiến vào giai đoạn sau cùng.

Thánh quang hóa thành ngọn lửa bao quanh Tống Thư Hàng.

Lại có âm nhạc thần thánh vang lên bên cạnh hắn.

Đạo cụ hồi sinh hệ thánh quang đặc biệt coi trọng việc tạo khí thế.

Hoàng Sơn tiền bối vung tay, đạo bào trên người hắn bay lên, phóng to, bao phủ Tống Thư Hàng bên trong, tránh cho quá trình hồi sinh của Tống Thư Hàng bị quấy nhiễu.

Tô Thị A Thập Lục lùi về sau một bước, cùng mọi người đợi Tống Thư Hàng hồi sinh.

Ngọn lửa thánh quang tiêu tán, quá trình sống lại của Tống Thư Hàng cũng tiến vào hồi cuối.

Quần áo, điện thoại, ví tiền, pháp khí trên người hắn lại rơi đầy đất.

Ngay sau đó, thân thể trạng thái sương mù của Tống Thư Hàng khôi phục lần nữa, hóa thành nhục thân.

Khác với hiệu quả trực tiếp tạo lại thân thể của ‘mệnh phù’ hệ tu chân, thập tự giá hồi sinh lại tiến hành quá trình sống lại ngay trên ‘nhục thân’ vốn có của ký chủ.

Bị thuộc tính ‘ngụy bất hủ’ ảnh hưởng, cường độ nhục thân sau khi hồi sinh của Tống Thư Hàng tăng lên gấp bội.

Tình hình cụ thể có thể nhìn thấy thông qua Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Ý niệm của Tống Thư Hàng chợt động, một lớn hai mươi nhỏ, tổng cộng hai mươi mốt hư ảnh thánh viên viễn cổ hiện lên.

Lần này, cách sắp xếp của nhóm thánh viên lại sinh ra biến hóa.

Đợt này chúng nó xếp thành hình chữ ‘nhân’ (人).

Đằng trước là thánh viên có hình thể đặc biệt lớn do Bạch tiền bối two tặng. Phía sau là hai mươi con thánh viên nhỏ chia làm hai nhóm, xếp hàng sau lưng đại thánh viên.

Trong tay mỗi một con thánh viên đều đang cầm thánh điển Nho gia.

Sau khi hiện thân, chúng nó bắt đầu cao giọng ngâm tụng nội dung trên quyển kinh, dâng lời chúc mừng cho sinh mạng mới của chủ nhân.

Tống Thư Hàng xoay người, nhặt quần áo và đồ dùng lên mặc vào lần nữa, lại mang điện thoại, ví tiền, pháp khí lên.

Sau đó, tinh thần lực của hắn vận chuyển, bắt đầu kiểm tra trạng thái của mình.

Tiêu hao hết một ‘thập tự giá hồi sinh’ rồi, nếu như chỉ có cường độ thân thể tăng gấp đôi thì sẽ lỗ to.

Phương pháp tăng cường thân thể có rất nhiều, chẳng hạn như trong tay hắn hiện còn vài ống Long Ma dược tề kia kìa, hắn còn chưa bị kháng thuốc, vẫn dùng được mấy lần nữa.

Sau khi tấn chức ngũ phẩm, còn có thuốc tắm thích hợp cho Linh Hoàng ngũ phẩm.

Những thủ đoạn này đều rẻ hơn thập tự giá hồi sinh rất nhiều.

Sau khi Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái nội thị thì đầu tiên là tập trung lực chú ý vào phần eo của mình.

Trước khi ‘sống lại’, phần eo của hắn được vá lại từ thận khí do yêu đan cá voi lớn kia hóa thành.

Không biết sau khi sống lại, thận của mình có khôi phục không nhỉ?

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy thế giới này có ác ý cực kỳ cao với mình, mỗi lần bị thương đều là thận cả.

Sau khi kiểm tra phần eo xong, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, thận khôi phục như cũ rồi. Cũng đúng, dù sao thì cũng là hồi sinh toàn diện mà.” Hắn nhẹ giọng nói.

Chờ chút đã.

Nếu thận hắn đã khôi phục như lúc đầu… vậy bộ phận mà yêu đan cá voi lớn biến thành kia đang ở đâu?

Đây chính là một viên yêu đan quý giá đấy, đừng nói với hắn sau khi sống lại thì nó biến mất luôn nhé?

Vậy thì lỗ to rồi.

Yêu đan cá voi lớn rất đáng giá, hơn nữa còn là yêu đan quý báu có được sức mạnh thận long đấy.

[Đan điền.] Lúc này Bạch tiền bối two lại nhắc nhở.

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động, vội vàng chuyển ý thức đến đan điền bản mệnh của mình.

Sau đó, hắn nhìn thấy kim đan cá voi mập nhà mình lại tăng cân. Đặc biệt là phần bụng của nó đã trở nên căng tròn.

Tống Thư Hàng: “…”

Viên đan ngu xuẩn này mang thai đến nghiện rồi à?

Có phải nó quên mất chuyện mình căn bản không thể sinh rồi không?

[Bạch tiền bối, quả thận bảy màu của ta lúc trước đã tiến vào trong kình đan bản mệnh rồi ư?] Tống Thư Hàng thở dài hỏi.

Bạch tiền bối two đáp: “Hẳn là vậy rồi… E rằng lúc hồi sinh, dựa theo thập tự giá hồi sinh phán định thì yêu đan cũng được chuyển đến đan điền của ngươi.”

Nếu đã như vậy.

["@#%× Tiên Tử, đến lúc cô ra tay rồi.] Tống Thư Hàng gọi to trong đầu.

Tuy rằng miệng không phát âm được tên viễn cổ của Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, nhưng trong đầu Tống Thư Hàng đã có thể ‘nghĩ’ đến phát âm này.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, cô nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó, mắt cô đột nhiên sáng lên.

Ngoại trừ giả chết ra, cô phát hiện mình còn một kỹ năng khác không bị Tạo Hóa Tiên Tử mô phỏng: ấy chính là tuốt cá voi.

Cô là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, dù cho tiếp xúc với kim đan bản mệnh của Tống Thư Hàng thì cũng sẽ không bị bài xích.

Mà Tạo Hóa Tiên Tử chung quy vẫn là ‘người ngoài’, nếu như cô ta tiếp xúc với kim đan bản mệnh của Tống Thư Hàng thì sẽ bị văng ra.

Tay nhỏ của mỹ nhân rắn công đức thuần thục túm lấy kim đan cá voi mập, tay trái nắm lấy phần đuôi của nó.

Kim đan cá voi mập lập tức liều mạng giãy giụa.

Nhưng nó làm sao mà giãy ra khỏi mỹ nhân rắn công đức được chứ?

Tay phải của mỹ nhân rắn công đức bóp chặt phần bụng của kim đan cá voi mập, dùng sức nặn lên trên.

Một lát sau, kim đan cá voi mập tuyệt vọng phun ra một viên bảo đan bảy màu nho nhỏ.

Mỹ nhân rắn công đức rút hai tay về.

Kim đan cá voi mập chẳng thiết sống nữa.

Bảo đan bảy màu nho nhỏ hoàn toàn khác với kim đan, hẳn là nó vẫn còn nằm trong hàng ngũ yêu đan.

Ngoài ra, trên viên yêu đan bảy màu này không có long văn.

Giống với người anh ‘tiểu kim đan’ của nó, sau khi yêu đan bảy màu được ‘sinh’ ra thì xoay hết vòng này tới vòng khác quanh kim đan cá voi mập, cứ như Trái Đất vây quanh mặt trời vậy.

Kim đan cá voi mập khó khăn lắm mới thoát khỏi ám ảnh từ việc tuốt cá voi, sau khi cảm ứng được yêu đan bảy màu chuyển động không ngừng thì vung đuôi qua.

Bốp ~

Yêu đan bảy màu bị đập bay ra ngoài, ngược dòng đi lên dọc theo lối đi trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng giống như anh trai tiểu kim đan của nó.

Đầu tiên nó tiến vào trong đan điền thứ hai 'Long Vĩ đan điền'.

Thế nhưng nơi này đã có tiểu kim đan chiếm cứ, tiểu kim đan đã hoàn thành 'diễn đồ kim đan', chỉ thiếu một nét vẽ mắt cho rồng cuối cùng nữa thôi. Lực lượng của nó tràn đầy toàn bộ Long Vĩ đan điền, nơi này đã không còn chỗ cho yêu đan bảy màu dung thân.

Sau khi yêu đan bảy màu hoãn lại một lúc thì tiếp tục ngược dòng lên, tiến vào trong đan điền thứ ba 'Long Trảo đan điền'.

Sau đó, nó cắm dùi ở chỗ này.

Thận khí và yêu lực bảy màu được phóng ra từ yêu đan, lại bị Long Trảo đan điền chuyển hóa thành linh lực, bổ sung vào trong hệ thống năng lượng của Tống Thư Hàng.

Kình đan bản mệnh + tiểu kim đan + yêu đan bảy màu.

Tống Thư Hàng đã thành công thăng cấp từ hai hạt nhân thành ba hạt nhân.

Ba là một con số rất ổn định, có được tính ổn định. Sau khi hạt nhân thứ ba hình thành, Tống Thư Hàng cảm thấy khả năng khống chế linh lực trong cơ thể càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Hiện tại, dù có ném đám thể chất, vũ kỹ, ánh sáng công đức, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Diệp Tư, Xích Tiêu Kiếm… sang một bên, chỉ nói đến mức độ hùng hậu của linh lực thì ba hạt nhân của Tống Thư Hàng cũng vượt qua toàn bộ tu sĩ cùng cảnh giới.

Chờ hắn thích ứng với cảnh giới kim đan ngũ phẩm, lại bổ sung kỹ năng của mình một chút thì dù chỉ dùng lực lượng đến từ 'ba hạt nhân' của bản thân, hắn cũng có thể đè bẹp tu sĩ đồng cấp.

Danh hiệu 'Linh Hoàng ngũ phẩm mạnh nhất' của Tô Thị A Thất trước đó đã được Tống Thư Hàng kế tục.

Linh Hoàng ngũ phẩm mạnh nhất đại biểu cho chiến lực mạnh mẽ. Tô Thị A Thất đã từng là nhân vật đại biểu hoàn toàn xứng đáng, trong đám tu sĩ cùng cảnh giới thì hắn là vô địch.

Có điều bây giờ A Thất đã tấn chức lục phẩm rồi.

Trước kia, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều cảm thấy danh xưng 'ngũ phẩm mạnh nhất' tiếp theo sẽ do Cuồng Đao Tam Lãng kế thừa.

Hiện tại, không biết Tam Lãng còn cơ hội kế thừa danh xưng này hay không?

Giờ Tam Lãng cũng đã hoàn thành phác thảo diễn đồ kim đan, cũng chỉ thiếu một nét vẽ mắt cho rồng kia mà thôi.

…

…

"Cuối cùng thì cũng không lỗ vốn." Tống Thư Hàng thở phào.

Quả thận bảy màu không còn, có điều lại có thêm một viên yêu đan bảy màu, chí ít cũng không lãng phí hết 'yêu đan cá voi'.

Hơn nữa viên yêu đan này cũng có rất nhiều chỗ đáng giá cho hắn khai phá.

Yêu đan bảy màu có thể phát ra thận khí.

Chỉ cần kết hợp với thận khí, năng lực huyễn thuật của Tống Thư Hàng có thể nhập môn ngay lập tức.

Hắn còn nhớ trên người mình có hai quyển pháp thuật, một quyển là 'Thiên Sư Chính Pháp - Lôi Pháp Thiên', một quyển khác là 'Giải thích chi tiết về cách bố trí trận pháp huyễn thuật'.

Huyễn thuật có tác dụng cực lớn trong sinh hoạt của tu sĩ. Trước kia nếu không có ghim cài áo biến hình của Vũ Nhu Tử cho mượn thì sẽ tạo thành nhiều rắc rối cho sinh hoạt hằng ngày của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẫn luôn muốn tăng kỹ năng huyễn thuật của mình lên, nhưng khổ nỗi không có cơ hội. Hiện tại, có loại bảo vật như thận khí này, hắn tu luyện huyễn thuật sẽ như cá gặp nước.

Nếu như tu luyện tới cực hạn, nói không chừng còn có thể học được 'thế giới huyễn thuật thận long' từ chỗ Bạch tiền bối ấy chứ.

Dù sao hiện tại hắn cũng có quả thận thận long rồi.

…

…

Trừ điều đó ra, Tống Thư Hàng lại kiểm tra thân thể của mình từ trên xuống dưới một lần nữa, không có biến dị nào khác.

“Nói chung thì hình như vẫn lỗ vốn một chút.”

Thập tự giá hồi sinh + yêu đan cá voi đổi lấy thể chất được cường hóa cùng hạt nhân thứ ba, trong lòng Tống Thư Hàng luôn cảm thấy có hơi lỗ vốn.

[Lỗ? làm gì có.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc ra mặt.

[Cảm ứng yêu đan hạt nhân thứ ba của ngươi thật kỹ đi, ngoại trừ ‘thận khí’ và ‘yêu lực’ ra, nó còn bổ sung thêm cho ngươi một thiên phú. Ngươi thử kích hoạt nó xem.] Bạch tiền bối two nói.

“Thiên phú?” Tống Thư Hàng đưa ý thức chìm vào đan điền thứ ba, quan sát yêu đan bảy màu lần nữa.

Đúng là có thật.

Nơi sâu trong yêu đan bảy màu ẩn chứa một loại lực lượng không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu ta, tựa như vận mệnh, tựa như thời gian, lại tựa như số mệnh.

Tống Thư Hàng cảm ứng được lực lượng kia, đồng thời cũng chủ động kích hoạt lực lượng kia.

Bụp ~

Thân thể Tống Thư Hàng nổ tung, hóa thành một luồng sương mù.

Thân thể hóa thành sương mù giống như trước khi sống lại.

Ngay cả quả thận bảy màu cũng trở lại, phần eo phát ra bảo quang bảy màu.

“Trạng thái ngụy bất hủ?” Tống Thư Hàng nói.

“Phiên bản cấp thấp.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Nếu là trạng thái ngụy bất hủ bình thường thì trong nháy mắt đã có thể hút Tống Thư Hàng thành thi khô luôn rồi.

…

…

Lúc Tống Thư Hàng chuyển hóa thành ‘trạng thái ngụy bất hủ’ phiên bản cấp thấp, trong Điện Công Đức ở thế giới hạch tâm, một dải ngân hà chợt bộc phát ra sau lưng Bạch tiền bối đang khôi phục năng lực.

Ngân hà phóng lên cao, phủ kín thế giới hạch tâm, bên trên không thấy điểm bắt nguồn, bên dưới không thấy điểm kết thúc.

Người trong thế giới hạch tâm ngẩng đầu nhìn ngân hà, chỉ cảm thấy áp lực vô cùng nặng trĩu đang đè trong lòng.

Chương 1445: Quy Tiền Bối Muốn Thử Xem

Thế giới hạch tâm hiện nay của Tống Thư Hàng có rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, cũng thăng cấp mấy lần, diện tích đã vô cùng to lớn. Nhưng sau khi bị dải ngân hà này bao phủ, thế giới hạch tâm trông nhỏ bé thấy rõ.

Phàm là người nhìn thấy 'ngân hà' đều rung động không thôi, hít thở khó khăn.

"Đây là cái gì?" Hoàng Sơn tiền bối nhíu mày, giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, nhưng sau khi nhìn dải ngân hà này một lúc thì hắn cảm thấy con mắt căng đau, nước mắt bất giác ứa ra.

Chẳng lẽ trong ngân hà này ẩn chứa pháp tắc đại đạo ư?

"Mắt sắp chảy máu tới nơi rồi." Lệ Chi Tiên Tử xoa mắt mình, cười khổ nói. Cô có cảnh giới Chân Quân lục phẩm, đôi mắt bị thương tổn lớn hơn.

Diệt Phượng Công Tử: "Các ngươi còn đỡ, mắt ta giờ toàn là màu trắng xóa, cảm giác như mù rồi vậy." Diệt Phượng Công Tử hiện tại đã là cảnh giới ngũ phẩm.

"Thì ra Diệt Phượng ngươi cũng thấy toàn màu trắng như bị mù à. Ta còn tưởng rằng mình là ngoại lệ… Vì giả ngầu, ta vẫn luôn giữ tư thế ngửa đầu ngắm ngân hà, sợ bị các ngươi nhìn ra là ta đã mù." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Diệt Phượng Công Tử: "…"

Lệ Chi Tiên Tử: "…"

Hoàng Sơn tiền bối: "…"

"Tam Lãng làm tốt lắm." Lúc này, Thất Tu Thánh Quân đột nhiên tán dương.

"Hả?" Bắc Hà Tán Nhân lộ ra vẻ mặt không dám tin, Thất Tu tiền bối vậy mà lại đi khích lệ Tam Lãng? Thất Tu tiền bối mù cả trái tim luôn rồi ư?

Những đạo hữu khác của nhóm Cửu Châu số 1 cũng đều hoài nghi giống Bắc Hà Tán Nhân, không biết có phải lỗ tai mình bị gì hay không.

“Các ngươi đừng dời mắt đi, dù cho mắt có nổ tung thì cũng phải nhìn vào ngân hà chằm chằm, đây là cơ duyên có thể ngộ nhưng không thể cầu đấy! Bỏ lỡ rồi thì nói không chừng cả đời cũng không gặp được nữa.” Thất Tu Thánh Quân trầm giọng nói.

Bằng vào cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm của hắn, lúc nhìn ngân hà chằm chằm cũng cảm thấy hai mắt khó chịu.

Thế nhưng so với thu hoạch thì đau đớn của hai mắt có là gì đâu?

Lúc đạt đến cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, bất kể là tu luyện giả hệ nào thì cũng bắt đầu tiếp xúc với ‘pháp tắc’ trong thiên địa. Cũng chính vì chỉ có bát phẩm mới có tư cách tiếp xúc với pháp tắc, cho nên cảnh giới này mới được tôn là ‘Thánh’.

Tiếp xúc, làm quen, dung nhập pháp tắc. Đây là cơ hội để nhóm Huyền Thánh tấn chức Kiếp Tiên.

Thất Tu Thánh Quân vừa mới bước vào cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm không lâu, hiện tại hắn còn cách cảnh giới ‘tiếp xúc với pháp tắc’ rất xa. Thông thường, Huyền Thánh mới tấn chức sẽ ngao luyện hơn trăm năm, sau đó mới có cơ hội ‘tiếp xúc với pháp tắc’. Hoặc là có kỳ ngộ, có thể tiếp xúc với pháp tắc thực thể hóa sớm hơn từ trong một vài bí cảnh viễn cổ, dị tượng thiên địa.

Mà bây giờ, trong ‘ngân hà’ vắt ngang qua thế giới hạch tâm này lại ẩn chứa pháp tắc thực thể hóa. Đám pháp tắc thực thể hóa này trôi giạt trong ngân hà, tinh khí thần của Thất Tu Thánh Quân tập trung nhìn vào cũng chỉ có thể tiếp xúc với một vài mẩu pháp tắc thực thể hóa nho nhỏ.

Dù là như vậy nhưng Thất Tu Thánh Quân đã được lợi rất lớn. Mỗi một cái liếc nhìn có thể giúp hắn giảm đi một đoạn thời gian ‘ngao luyện’ rất dài.

Cho nên, dù tròng mắt có nổ tung cũng không sao cả. Đối với Huyền Thánh bát phẩm mà nói, thứ như tròng mắt này chỉ cần không chứa huyết mạch đặc thù, dù có nổ tung thì cứ móc ra rồi ném đi là xong. Qua một thời gian ngắn là có thể mọc ra lần nữa.

Dù là tu sĩ bát phẩm trở xuống, nhìn chằm chằm vào dải ngân hà này cũng có diệu dụng to lớn.

Sau khi nhìn pháp tắc thực thể hóa thì sẽ không quên. Tu sĩ bát phẩm trở xuống tạm thời xem không hiểu, nhưng pháp tắc thực thể hóa sẽ lưu lại hạt giống trong lòng bọn họ, chúng có diệu dụng vô cùng trong tu luyện hàng ngày. Hơn nữa chờ sau khi bọn họ tấn chức Huyền Thánh, hạt giống này sẽ được kích hoạt.

Vì vậy, dù mắt có nổ cũng không sao hết. Cùng lắm thì móc ra, đổi mắt mới. Vả lại, rất nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều nắm giữ Trình Lâm Tự Dũ Pháp. Dù không nắm giữ đi nữa thì cũng có thể xin Bạch tiền bối dẫn bọn họ đến di phủ Trình Lâm để lĩnh hội nó.

Sau khi lĩnh hội Trình Lâm Tự Dũ Pháp, tu luyện tới cảnh giới tiểu thành là có thể khiến mắt tự mọc lại lần nữa.

“Cho dù là mù tịt, cho dù mắt có nổ tung cũng không hề gì. Nhìn ngân hà chằm chằm cho đến khi các ngươi hoàn toàn nhìn không thấy bất kỳ thứ gì nữa mới thôi.” Thất Tu Thánh Quân trầm giọng nói.

Tô Thị A Thập Lục xoa đôi mắt đang đau dữ dội, cô quay đầu nhìn Tống Thư Hàng vẫn còn bị đạo bào của Hoàng Sơn tiền bối che đậy.

Thư Hàng còn chưa ra ngoài, chẳng lẽ hắn sẽ để vuột mất lần cơ duyên này ư?

[Không cần lo lắng cho Tống Thư Hàng, ngẩng đầu nhìn ngân hà trên đỉnh đầu đi, đừng bỏ qua lần cơ duyên này. Cô không muốn bị Tống Thư Hàng tiếp tục bỏ xa thì tuyệt đối không thể bỏ qua lần cơ duyên này.] Giọng bạch long tỷ tỷ vang lên bên tai Tô Thị A Thập Lục.

Đồng thời, thân hình bạch long tỷ tỷ tản ra, hóa thành một vùng trắng xóa tương tự với sự tồn tại của ánh sáng công đức. Trong vùng ánh sáng màu trắng này, một đôi tay xinh đẹp vươn ra, che trước mắt A Thập Lục.

Đôi tay này có màu trong suốt.

Xuyên qua đôi tay này, khi Tô Thị A Thập Lục tiếp tục nhìn 'ngân hà' trên đỉnh đầu thì mắt sẽ không còn đau nữa. Cô nhìn ngân hà rực rỡ, trông thấy từng tia pháp tắc thiên địa được thực thể hóa ra.

Mỗi một ánh sao trong ngân hà đều là do một tia pháp tắc thực thể hóa ra. Có mấy nghìn loại hình thái ngọn lửa, lại có huyền băng với nhiều màu sắc khác nhau, có sấm chớp uy nghiêm, còn có rất nhiều vật chất mà Tô Thị A Thập Lục căn bản không nhận ra.

"Chọn pháp tắc lôi điện có thuộc tính phù hợp với cô để quan sát, ghi nhớ hình dạng của chúng nó trong lòng. Nếu còn thừa tinh thần lực thì có thể cân nhắc lựa chọn một loại pháp tắc thuộc tính 'thủy'." Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở lần nữa.

Sau khi huyết mạch long tộc trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục thức tỉnh, thuộc tính hiện tại của cô là lôi và thủy. Lấy lôi làm chủ, lấy thủy làm phụ.

"Ta hiểu rồi." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đang ngồi xổm trên mặt đất, cô cúi đầu dùng sức dụi mắt.

"Đau quá…" Cô lẩm bẩm.

Sau đó cô lại ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn về phía ngân hà.

Một lát sau, cô lại cúi đầu xoa mắt: "Đau quá…"

Dụi một lát, Vũ Nhu Tử lại kiên cường ngẩng đầu lần nữa, nhìn về phía ngân hà trên bầu trời.

Một lát sau, cô lại cúi đầu: "Đau đau đau."

Tuần hoàn lặp đi lặp lại như vậy.

Nhưng Vũ Nhu Tử cô nương không hề từ bỏ.

Mỗi lần sau khi cô dụi mắt, đôi mắt sẽ sáng ngời lần nữa, tiếp tục quan sát.

Đây là vận dụng Trình Lâm Tự Dũ Pháp.

Sau khi mắt đạt đến cực hạn, hoàn toàn không thấy gì nữa, cô bèn cúi đầu thi triển Trình Lâm Tự Dũ Pháp, khôi phục đôi mắt.

Bên kia, trên bậc thang Điện Hàn Đông.

"Mù rồi, mù rồi." Thông Nương đau đớn kêu gào, mắt cô đã mù hoàn toàn rồi, không nhìn thấy gì nữa. Thực lực của cô quá yếu, chỉ có cảnh giới tam phẩm.

“Đừng nóng vội, chỗ nào trên búp hành của cô là mắt vậy? Ta cắt giúp cô, sau đó lại dùng Trì Dũ Thuật để cô mọc ra búp hành mới, mắt của cô sẽ khôi phục ngay, vậy thì cô có thể tiếp tục quan sát ngân hà lần nữa rồi.” Quy tiền bối đề nghị.

Thông Nương vội lắc đầu nói: “Không muốn, không muốn đâu. Đau quá đi mất.”

“Cô cần phải biết… nếu cô bỏ lỡ cơ duyên như vậy thì e rằng cả đời cũng không thể gặp lại. Không phải trước kia cô nói với ta mục tiêu của cô là trở thành Kiếp Tiên ư? Nếu như ngay cả chút đau đớn ấy cũng chịu không thấu thì còn nói gì đến cảnh giới Kiếp Tiên nữa?” Quy tiền bối nghiêm túc nói.

Thông Nương trầm mặc.

Cuối cùng, cô cắn răng: “Được!”

Cô phải trở thành nữ yêu Kiếp Tiên, làm sao có thể bị đau một chút đã bỏ cuộc rồi chứ?

Xoẹt!

Chân trước của Quy tiền bối như kiếm vậy, rạch nhẹ một đường đã cắt búp hành của Thông Nương xuống.

Đồng thời một Trì Dũ thuật siêu cấp rơi xuống người Thông Nương.

Dù bị phong ấn cảnh giới, nhưng dù sao Quy tiền bối cũng là cấp bậc Kiếp Tiên.

Một Trì Dũ thuật rơi xuống, búp hành của Thông Nương lập tức mọc ra.

Cô lại ngẩng đầu nhìn ngân hà chằm chằm.

Nhưng bởi vì thực lực của cô quá yếu, chỉ có cảnh giới tam phẩm. Nhìn chưa được bao lâu thì mắt cô lại mù.

“Mù rồi, lại mù rồi.” Thông Nương kêu lên.

Xoẹt!

Chân trước của Quy tiền bối tựa kiếm, cắt búp hành xuống lần nữa.

Tiếp theo là Trì Dũ thuật, búp hành sống lại lần nữa.

Tuần hoàn như vậy.

Không được bao lâu, Quy tiền bối đã thu hoạch được một khay búp hành.

[Lúc lên mạng thấy nhân loại làm ra một loại mặt nạ dưỡng da màu xanh nhạt. Vậy… dùng búp hành có thể chế tạo ra mặt nạ hành không nhỉ?]

Quy tiền bối muốn thử xem sao.

…

…

Ngoại trừ thành viên nhóm Cửu Châu số 1, những khách mời Thực Tiên yến khác cũng ngẩng đầu nhìn ngân hà.

Có điều chẳng mấy chốc, nhóm thiên tài từ ngũ phẩm trở xuống kia đã che mắt ngã xuống.

Trước đó bọn họ đã trải qua đại chiến giữa [quả cầu kim loại thể lỏng VS hành tinh mọc mắt], mắt đã chảy máu từ lâu, tinh thần cũng bị chấn động, hôn mê hết một lần.

Hiện tại chưa nhìn ngân hà được bao lâu đã không chịu nổi, bất tỉnh lần nữa.

Dù là như vậy… bọn họ cũng có được thu hoạch to lớn.

Được lợi lớn nhất là mấy vị Huyền Thánh bát phẩm lâu năm kia, mấy vị Huyền Thánh đã ‘tiếp xúc pháp tắc’ từ lâu, thậm chí đã đạt đến trình độ ‘làm quen với pháp tắc’.

Lần này lúc bọn họ nhìn chằm chằm vào ngân hà, chỉ cảm thấy rất nhiều lĩnh ngộ không ngừng xuất hiện trong lòng.

Đối với nhóm Huyền Thánh mà nói, chỉ nhìn ‘ngân hà’ này thôi thì thu hoạch đã cao hơn Thực Tiên yến rất nhiều rồi.

…

…

Toàn bộ tu sĩ trong thế giới hạch tâm đều mê mệt trong diệu dụng mà ngân hà mang đến.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên cảm khái: “Lại nói, lúc trước khi Thư Hàng dẫn chúng ta vào thế giới hạch tâm, Bạch tiền bối phân thân đột nhiên đi mất. Khi ấy chúng ta đều suy đoán có thể thế giới hạch tâm cũng có nguy hiểm to lớn hay không. Hiện tại xem ra, chẳng những không có nguy hiểm mà còn thu được rất nhiều lợi ích.”

Tam Lãng đã gần như không nhìn thấy gì nữa, hắn bắt đầu che mắt, thử xem có thể khiến mắt khôi phục ánh sáng lần nữa không. Sau đó, hắn lại thuận miệng tìm một chủ đề để buôn chuyện.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói: “Giờ Bạch tiền bối cũng ở chỗ này, yên tâm đi, sẽ không có nguy hiểm đâu.”

“Lời này của Bắc Hà đạo hữu không đúng rồi.” Diệt Phượng Công Tử mỉm cười, nói: “Chẳng lẽ các ngươi quên mất, số mệnh của Bạch tiền bối luôn là may mắn cùng tai nạn đi đôi à. Cầu phú quý trong nguy hiểm. Nếu như cơ duyên này có quan hệ với Bạch tiền bối, nói không chừng sẽ có tai nạn kéo theo đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân lập tức nhói tim.

“Không sợ, vẫn có Tống Thư Hàng ở đây mà.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Điều này thì có liên quan gì với Tống Thư Hàng chứ?” Giao Bá Chân Quân nghi hoặc hỏi.

Cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng khôi phục lại, ký ức của mọi người về hắn cũng được mở niêm phong.

Chương 1446: Tam Lãng Là Đồ Mồm Qụa Đen

Tam Lãng suy tư chốc lát rồi nói: “Ta nhớ vận khí của Thư Hàng cũng cực tốt. Giống như Bạch tiền bối ấy, mỗi lần ra ngoài cùng hắn đều là cơ duyên và tai nạn đi đôi. Có điều…”

Dù sao thì hắn cũng là Tống *tất cả tai nạn ta bao hết, độ kiếp cũng không cần sợ, để đó cho ta * Thư Hàng.

Bắc Hà Tán Nhân cắt ngang lời Tam Lãng: “Tam Lãng, đừng nói nữa. Đề tài này buồn quá… Hơn nữa Tống Thư Hàng tiểu hữu đang ở ngay đằng sau đấy.”

Đương sự đang ở ngay sau lưng, nói không chừng sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Nếu lại để Tam Lãng nói tiếp, nói không chừng Tam Lãng vừa nói vừa tìm đường chết luôn thể mất. Vẫn nên ngăn lại thì hơn.

Đông Phương Lục Tiên Tử suy tư: “Lại nói, lúc trong Thực Tiên yến, hình như ta cứ quên mất Tống Thư Hàng mãi. Hắn và Thần Kỳ Cư Sĩ tu luyện công pháp giống nhau à?”

“Ta tên là Zui_ri, cảm ơn.” Cư Sĩ thở dài, nói.

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên sững sờ, hắn mơ hồ nhớ được ghi chú trên di động của mình, là ‘Tối Việt Cư Sĩ’ mà nhỉ. Lẽ nào hắn ghi chú sai, là Tối Nhật Cư Sĩ ư?

“Các ngươi chú ý sai trọng điểm rồi.” Giao Bá Chân Quân dụi mắt nói, sau đó dùng công năng truyền âm quần thể tiếp lời: “Điều các ngươi nên chú ý hẳn là, Tống tiểu hữu đã tấn chức ngũ phẩm.”

Giao Bá Chân Quân vừa dứt lời, chung quanh nhất thời đều lặng ngắt như tờ.

Sau đó, đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 bắt đầu dùng ‘hình thức truyền âm nhóm tán phét.

“Bắc Hà, Thư Hàng tiểu hữu tu luyện được mấy tháng rồi?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân đáp: “Bốn tháng? Hoặc là lâu hơn nhỉ? Hẳn là Dược Sư biết rõ hơn, là hắn dẫn Tống Thư Hàng nhập môn mà.”

“Tính theo thời gian ở hiện thế là bốn tháng mấy ngày… Có điều, nghe nói Tống Thư Hàng nán lại một tháng trong một bí cảnh thời gian. Tính toán đâu ra đấy thì cũng chỉ có bốn tháng rưỡi đến năm tháng.” Dược Sư nói với vẻ bình tĩnh.

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 lại lặng ngắt.

“Ta nhớ ra rồi, lúc trước ta liều mạng tu luyện cũng là vì lo lắng sắp bị Thư Hàng đuổi kịp.” Diệt Phượng Công Tử rốt cuộc cũng nhớ lại.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử thấy trong lòng nghèn nghẹn: “Không ngờ lo lắng của ta lại tới nhanh đến vậy, cảnh giới của ta bị bắt kịp rồi.”

Trước đây không lâu, hắn còn có thể duy trì uy nghiêm đại tiền bối của mình, có thể đưa CPU của mình cho Tống Thư Hàng luyện độ thuần thục của công pháp.

“Ta cũng nhớ tới một chuyện không hay ho gì cho lắm.” Thất Tu Thánh Quân ngẩng đầu nhìn ngân hà, chậm rãi nói: “Thì ra lúc chế tạo pháp khí, kẻ bị đâm tim không phải Tống Thư Hàng mà là ta và Lục Tu.”

Bên cạnh Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu Tiên Tử rơi lệ đầy mặt, không biết nước mắt của cô chảy xuống là vì nhìn ‘ngân hà’ quá lâu, hay là bởi vì nhớ lại hồi ức đâm vào tim nên mới khóc nữa.

Hoặc là cả hai chẳng?

“Rõ ràng đã nói là cùng nhau làm tiểu trong suốt rồi, kết quả đột nhiên rời đội, lại còn khiến người khác chú ý như thế.” Thần Bí Cư Sĩ lẩm bẩm. Hắn nhớ đến cảnh tượng mình và Tống Thư Hàng ‘chỉ hận vì gặp nhau quá muộn’, lại nhìn thấy hiện trạng chói mắt bây giờ của Tống Thư Hàng, đột nhiên có loại ảo giác như bị người ta phản bội.

“Tám cái khác đi, cái khiến người ta vui vẻ ấy.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Cảm thấy mắt sắp nứt ra rồi, đã hoàn toàn không thấy gì nữa, cũng chỉ có Thất Tu tiền bối còn kiên trì được thôi đúng không?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Hoàng Sơn: “Ta cũng sắp đến cực hạn rồi.”

Thần Bí Cư Sĩ: “Ta vẫn còn có thể cầm cự thêm một lát.”

“Tổng kết lại thì phần lớn các đạo hữu đều không nhìn thấy gì rồi nhỉ?” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Hoàng Sơn tiền bối, tên nhóm của chúng ta có thể đổi được rồi đấy.”

Hoàng Sơn: “Ngươi muốn đổi thành gì?”

“Nhóm Cửu Châu cự hiệp, ý là ‘nhóm Cửu Châu cự hạt(*) ấy.” Cuồng Đao Tam Lãng giơ ngón cái lên: “Toàn bộ đạo hữu trong nhóm đều mù, cái tên này rất thỏa đáng. Cấp bậc trong nhóm cũng có thể đổi thành ‘mù ít, mù vừa, mù nặng, mù cực nặng, mù tịt’…”

(*hạt: mù)

Hoàng Sơn mệt tim quá, chỉ muốn về hưu ngay cho rồi.

…

…

Bên trong đạo bào mà Hoàng Sơn tiền bối phủ lên.

Toàn thân Tống Thư Hàng sương mù hóa cứng đờ, không hề nhúc nhích.

Không phải hắn không muốn nhúc nhích, mà là không nhúc nhích được.

Lúc dải ngân hà kia của Bạch tiền bối hiện ra, toàn thân Tống Thư Hàng như bị tăng thêm trọng lượng nghìn vạn cân vậy, thiếu chút nữa đã nằm bẹp dí.

“Xảy ra chuyện gì thế này?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bởi vì ngươi lợi dụng BUG, phục chế lại ‘hình thức ngụy bất hủ’. Dù là bản cấp thấp thì trên bản chất vẫn là hình thức ngụy bất hủ. Ha ha ha.” Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Trong lúc nói chuyện, có một luồng ý chí quét qua người Tống Thư Hàng. Trong luồng ý chí này không có bất kỳ tình cảm gì, khiến người ta cảm thấy hệt như một trình tự lạnh băng hành động theo thiết lập đã đặt ra vậy.

Đúng lúc này, Bạch tiền bối two rút ra một thanh thần binh từ trong hư không: pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ‘thánh kiếm Chung Yên’.

Trên thanh thánh kiếm này được in dấu thánh ấn của Tống Thư Hàng, là pháp khí bản mệnh thuộc về Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi được Bạch tiền bối two luyện chế, trên đó cũng có khí tức của hắn.

Luồng ý chí kia quét qua Tống Thư Hàng và thánh kiếm Chung Yên.

Một lát sau, luồng ý chí kia lặng lẽ thối lui.

Trọng lượng đè trên người Tống Thư Hàng cũng biến mất.

“Được cứu rồi, Bạch tiền bối, luồng ý chí vừa rồi là gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vì sao sau khi thánh kiếm Chung Yên xuất hiện, luồng ý chí kia lại lặng lẽ rút lui chứ?

“Quả nhiên ta đoán không sai, khà khà khà. Ta không thể nói cho ngươi biết tin tức về luồng ý chí kia được, có đôi khi biết càng nhiều thì sẽ chết càng nhanh đấy. Có điều ta có thể nói với ngươi một vài suy đoán của cá nhân ta. Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong tay ngươi có quan vệ với luồng ý chí vừa rồi, vì vậy khi nó cảm ứng được pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thì bèn rút lui.” Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Luồng ý chí vừa rồi kia hiển nhiên có quan hệ với Bạch tiền bối hiện thế. Bởi vì ý chí phủ xuống là do hắn phục chế hình thức ngụy bất hủ.

Nói cách khác, ngay cả pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng có liên quan sâu xa với Bạch tiền bối ở hiện thế ư?

“Được rồi, giải trừ hình thức sương mù của ngươi đi. Hiệu quả từ loại bản cấp thấp này của ngươi đúng là quá nát.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Nó khác với bản gốc ở chỗ nào thế?”

“Ngoại trừ có thể miễn dịch với công kích vật lý ra, bản cấp thấp này cũng không có tác dụng nào khác.” Bạch tiền bối two nói.

“Có còn hơn không.” Tống Thư Hàng thở dài.

“Được rồi, kế tiếp chúng ta quay lại chủ đề chính, nói về chuyện bom thiên kiếp đi. Nói thật, ta là chúa tể Cửu U. Bình thường lẽ ra ta sẽ trực tiếp dọn sạch bom thiên kiếp, sau đó nói cho ngươi một tiếng, đó mới là phong cách làm việc của ta.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Nhưng mấy thứ này không phải đồ của ta, ta không thể giao dịch với ngươi thay Bạch tiền bối được.”

“Ừm, đột nhiên ta nghĩ đến một việc.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Nếu đã không phải là đồ của ngươi, ta còn thương lượng với ngươi làm quái gì nữa? Ta cứ dọn hết bom thiên kiếp, sau đó lại báo tin cho Bạch ở hiện thế không phải là được rồi à?” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Cứ vậy đi, tạm biệt.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Chờ chút đã, để ta nói trước một tiếng với Bạch tiền bối được không?”

Đồng thời, Tống Thư Hàng nhanh chóng liên hệ với Bạch tiền bối trong Điện Công Đức.

[Bạch tiền bối, ngươi tỉnh chưa thế? Có thể cho ta mượn một số bom thiên kiếp không?] Tống Thư Hàng nói nhanh.

[Được, nhớ lấy mấy loại có số lượng nhiều đấy nhé, loại có một cái duy nhất thì phải giữ lại để nghiên cứu.] Giọng nói non nớt của Bạch tiền bối hiện thế vang lên.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó hắn phối hợp với Bạch tiền bối two Cửu U bắt đầu vận chuyển những bom thiên kiếp, bom nguyên tử cùng với một số vũ khí thiên kiếp mang đầy phong cách khoa học viễn tưởng mà Tống Thư Hàng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

…

…

Trong Điện Công Đức.

Bạch tiền bối chừng hai tuổi đứng dậy, hắn ngẩng đầu nhìn về phía dải ngân hà kia.

“Rốt cuộc đây là thứ gì chứ?” Bạch tiền bối cau mày.

Chính hắn cũng không biết dải ngân hà này rốt cuộc là thứ gì.

“Mặc kệ là thứ gì, nói chung cứ thu nó lại rồi tính.” Bạch tiền bối nói, hắn nhấc chân chuẩn bị rời khỏi Điện Công Đức.

Nhưng bởi vì hình thể thu nhỏ lại đến trạng thái trẻ con, Bạch tiền bối không quen lắm nên bước hụt một chân.

Ầm!

Hắn ngã khỏi bậc thang Điện Công Đức, nện lên phần đất của thế giới hạch tâm ngay trước điện Công Đức.

Vừa ngã là ngã ra một cái hố vô cùng lớn luôn.

Bạch tiền bối: “…”

Một lát sau.

Bình Thổ Chú!

Bạch tiền bối vẫn duy trì tư thế ‘ngã sấp mặt trên đất’, hai tay đặt trong hố, cái hố bị nện ra nhanh chóng được lấp lại cứ như bị quay ngược thời gian vậy.

Lấp đất hoàn tất.

Bạch tiền bối ngáp một cái.

Sau đó, hắn cảm thấy buồn ngủ quá chừng.

Vì vậy hắn bèn nằm bò trên mặt đất vừa được Bình Thổ Chú khôi phục rồi ngủ thiếp đi.

****

Trong nháy mắt khi Bạch tiền bối rơi vào trạng thái ngủ say, ngân hà trên vùng trời thế giới hạch tâm bắt đầu tiêu tán.

“Kết thúc rồi.” Thất Tu Thánh Quân nói với vẻ tiếc nuối.

Hắn cảm thấy mình còn có thể cầm cự thêm chút nữa.

Mấy vị Huyền Thánh khác trên Thực Tiên yến cũng cảm khái như Thất Tu Thánh Quân. Bọn họ hận mình không thể nhìn ‘ngân hà’ chằm chằm mãi cho đến khi tròng mắt nổ tung mới thôi.

Ầm ~~

Nói nổ là nổ ngay.

Ngân hà trên bầu trời nổ bùng lên.

Ngay sau đó, tất cả mọi người trong thế giới hạch tâm đều cảm thấy tâm thần chấn động dữ dội.

Ngay cả Huyền Thánh cũng không ngoại lệ.

Quy tiền bối cũng không cách nào may mắn tránh khỏi.

Ngân hà nổ tung, mọi người trong thế giới hạch tâm cũng theo đó mà ngã xuống đất tới tấp, bộ não căng ra, rơi vào trạng thái hôn mê.

Trước khi hôn mê, trong đầu Bắc Hà Tán Nhân chỉ có một ý niệm cuối cùng: “Cuồng Đao Tam Lãng là đồ mồm quạ đen.”

Ngân hà nổ tung rồi biến mất.

Cùng lúc đó, trong đầu tất cả tu sĩ trong thế giới hạch tâm đều bị xóa đi một ít ‘ký ức’ gần đây nhất.

Chủ yếu là ký ức liên quan đến ngân hà.

Đây là một cách tự bảo vệ mình của ngân hà.

Có điều, ký ức về pháp tắc thực thể hóa nhìn thấy từ ngân hà sẽ không biến mất.

Chỉ thuần túy quên mất phần lớn ký ức về việc ngân hà xuất hiện thôi. Chờ sau khi tất cả mọi người tỉnh lại sẽ ù ù cạc cạc phát hiện ra trong đầu mình đột nhiên có thêm rất nhiều những việc liên quan đến ‘pháp tắc’.

…

…

Lúc Tống Thư Hàng ra khỏi đạo bào của Hoàng Sơn tiền bối thì nhìn thấy các tiền bối nằm đầy đất.

Chỉ có bạch long tỷ tỷ vẫn vẫn còn tỉnh táo.

Cả Sở các chủ đang lặng lẽ thổi bong bóng trong suối nguồn sự sống nữa chứ.

Chương 1447: Chờ Chút Đã, Ta Có Một Ý Tưởng

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “Có chuyện gì thế này?”

“Không cần lo lắng, là di chứng khi trực tiếp quan sát ‘pháp tắc thực thể hóa’. Qua một thời gian là sẽ tỉnh lại. Ngoại trừ tiêu hao tinh thần lực hơi lớn, mắt có thể sẽ bị mù một thời gian ra thì hẳn là không có di chứng gì khác đâu. Ừm… cùng lắm là lại mất đi một phần ký ức gần đây nhất thôi.” Giọng nói dịu dàng của bạch long tỷ tỷ vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Quan sát pháp tắc thực thể hóa, nghe có vẻ cao cấp nhỉ.

“Qua một thời gian sẽ tỉnh ư, mất bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thân hình bạch long tỷ tỷ biến thành dạng rồng lần nữa: “Có thể là mấy tiếng, cũng có thể phải mấy ngày?”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đến bên cạnh A Thập Lục trước tiên, cười nói: “Khó khăn lắm mới mượn ảnh hưởng của thận long trên Thực Tiên yến giúp A Thập Lục tỉnh lại sớm hơn. Kết quả mới một lát thì cô ấy lại hôn mê nữa rồi.”

Hắn khom lưng ôm lấy A Thập Lục. Không biết có phải ảo giác hay không, sau khi Tô Thị A Thập Lục hóa rồng thì nhẹ hơn chút ít.

Tiếp đó, ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, chuyển dời đến một phòng khách trong Điện Hàn Đông rồi đặt Tô Thị A Thập Lục lên giường. Sau đó lại cởi giày vớ và đắp chăn cho cô.

A Thập Lục đang hôn mê trở mình rồi lăn một vòng theo bản năng, cuốn chăn lại thành một cục.

Tống Thư Hàng nhếch khóe miệng, lấy di động ra chụp tấm hình Tô Thị A Thập Lục cuốn chăn.

“Lén chụp hình như vậy không phải là thói quen tốt đâu.” Bạch long tỷ tỷ cười nói.

Tống Thư Hàng: “Khụ… Bạch long tỷ tỷ cô ở lại chăm sóc A

Thập Lục nhé, ta đi chuyển các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 vào đây nghỉ ngơi.”

“Ta giúp ngươi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn và bạch long tỷ tỷ trở lại cửa Điện Hàn Đông, hắn lại khom người ôm lấy Vũ Nhu Tử.

Cân nặng của Vũ Nhu Tử bình thường hơn nhiều.

Bên cạnh, thân hình bạch long tỷ tỷ kéo dài ra như một sợi dây thừng vậy, cô cuốn lấy tất cả thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đang nằm trên mặt đất rồi bay lơ lửng lên không trung. Lại thêm bé Thi và thành viên môn phái Lệ Chi Tiên Tử.

Thoạt nhìn, tựa như tất cả thành viên trong nhóm bị một sợi dây thừng trói chung với nhau, y hệt tội phạm thời cổ đại vậy.

Tống Thư Hàng: “....”

Dưới sự trợ giúp của bạch long tỷ tỷ, hắn sắp xếp cho mỗi một thành viên trong nhóm vào một căn phòng riêng. May mà điện Hàn Đông khá lớn, hoàn toàn có thể chứa hết tất cả thành viên.

“Những thực khách khác của Thực Tiên yến nên xử lý thế nào?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Chuyển bọn họ đến phòng khách cho nhiều người đi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn cũng không rảnh mà an bài mỗi người một phòng cho toàn bộ khách mời Thực Tiên yến ...

Những vị khách Thực Tiên yến bị chuyển đi phần lớn.

Cuối cùng đến phiên mấy vị Huyền Thánh bát phẩm kia.

Tống Thư Hàng nhìn Đông Qua Thánh Quân, văn sĩ Tam Chu Thánh Quân tay cầm cây quạt, Thanh Loan Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân, còn có mấy vị Thánh Quân mà Tống Thư Hàng chưa kịp biết.

“Có cần chăm sóc đặc biệt cho mấy vị này không, dù sao cũng là Thánh Quân.” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Chờ chút đã, ta có một ý tưởng.” Tống Thư Hàng sờ cằm, nói.

Bạch long tỷ tỷ: “?”

Tống Thư Hàng nhớ đến cái hẹn ngày 10 tháng 10 trên đỉnh

Tử Cấm với mấy vị Huyền Thánh.

Cũng không biết sau khi cảm giác tồn tại của hắn khôi phục, mấy vị Huyền Thánh kia có nhớ tới cái hẹn này không?

Lúc hắn trong trạng thái tiểu trong suốt, ký ức của mọi người về hắn đều rất lộn xộn. Có người còn nhớ được một ít, có người lại không nhớ gì hết.

Mấy vị trước mặt đều là Thánh Quân bát phẩm, lấy thực lực của bọn họ, nói không chừng họ đều có thể nhớ đến ước chiến ngày 10 tháng 10.

Nếu như bọn họ thật sự có thể nhớ lại cái hẹn ngày 10…

Vậy ngày 10 vừa đến, chẳng phải hắn sẽ bị mấy vị Thánh Quân thay phiên đánh ư?

Nghĩ đến là thấy đau gan rồi.

Tống Thư Hàng mệt tim quá, thật muốn biến lại thành tiểu trong suốt.

Tam Lãng tiền bối từng nói: quả mà bản thân tự tìm đường chết trồng ra thì dù cắn răng cũng phải nuốt xuống.

Vũ Nhu Tử từng nói: Trước khi tìm đường chết thì phải có giác ngộ thừa nhận kết quả tìm đường chết.

Tự mình ước chiến thì dù có ngậm lệ cũng phải đảm đương.

…

…

Lúc này, nhìn thấy mấy vị Thánh Quân hôn mê, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên có một ý tưởng.

Nhớ trước đó bạch long tỷ tỷ đã nói gì ấy nhỉ?

Thành viên hôn mê, ngoại trừ sẽ mù một đoạn thời gian, tiêu hao tinh thần lực khá lớn ra thì còn có thể mất đi một phần ký ức gần nhất đúng không?

Tuyệt vời.

“Thừa dịp mấy vị Thánh Quân chưa tỉnh lại, đúng lúc ta có thể lưu lại chút chứng cứ trên người họ.” Tống Thư Hàng vỗ tay một cái, nói.

“Người trẻ tuổi, ý tưởng của ngươi rất nguy hiểm đấy.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “Khụ… bạch long tỷ tỷ, ta chỉ muốn chụp vài tấm hình làm chứng cứ thôi.”

“Ngươi muốn làm gì?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng cười khà khà: “Bạch long tỷ tỷ cứ nhìn là được, đầu tiên… bắt đầu từ Đông Qua Thánh Quân đi. Dù sao cũng là người quen cũ.”

Dứt lời, ý niệm Tống Thư Hàng chợt động, Đông Qua Thánh Quân, bạch long tỷ tỷ cùng được chuyển đến Đao Kiếm phong trong thế giới hạch tâm.

Đây là một trong những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ mà Nho gia tặng hắn.

‘Đao Kiếm phong’ cũng không phải tên gốc của nó mà được Nho gia đặt cho sau này.

Trên Đao Kiếm phong có vô số kiếm ý và đao ý tung hoành, vạn năm không tiêu tan.

Đó là tàn dư sau khi một vị đao tu tuyệt thế và một vị kiếm khách tuyệt thế của Thiên Đình viễn cổ so đấu đao ý và kiếm ý để lại. Đao ý và kiếm ý nơi này cũng không nhằm vào người ngoài mà chỉ quấn quanh trên ngọn núi, tựa như đang kéo dài cuộc tỷ thí năm đó giữa đao tu tuyệt thế và kiếm khách tuyệt thế vậy.

Tống Thư Hàng chuyển Đông Qua Thánh Quân đến trên Đao Kiếm phong, bày cho hắn tư thế nằm sấp trên một tảng đá.

Tiếp đó, hắn vỗ tay cái bộp, Tống Thư Hàng two được tách rời ra, cầm di động của Tống Thư Hàng.

“Chọn góc chụp cho đẹp nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng two: “Yên tâm, bảo đảm ổn thỏa.”

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đạp trên hoa sen đen, bước lên hư không.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, mỹ nhân rắn công đức được triệu hoán ra sau lưng hắn.

Mỹ nhân rắn phối hợp với Tống Thư Hàng, trưng ra nét mặt uy nghiêm.

Hai tay Tống Thư Hàng ôm trước ngực, dùng tư thế của người chiến thắng nhìn xuống dưới, ánh sáng công đức trên người mỹ nhân rắn phát ra chói lọi, tăng khí thế cho Tống Thư Hàng.

“Bản thể, chưa đủ ngầu đâu. Mời Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra đi, kích hoạt Phần Thiên Hỏa Diễm đao luôn xem sao.” Tống Thư Hàng two đề nghị.

“Không ổn, nơi này là Đao Kiếm phong, trên đó có đao ý và kiếm ý tuyệt thế đang va vào nhau. Nếu như ta kích hoạt Phần Thiên Hỏa Diễm đao thì nói không chừng sẽ bị đao ý và kiếm ý ở đây nhằm vào.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy triệu hoán mấy con khỉ ra đi, khí thế sẽ mạnh hơn một chút.” Tống Thư Hàng two nói.

Tống Thư Hàng: “Ừm, cái này thì được.”

Ngay sau đó, hai mươi mốt con thánh viên cầm kinh văn Nho gia hiện lên. Một lớn hai mươi nhỏ xếp thành hình chữ ‘nhân’, mở miệng niệm tụng kinh văn Nho gia, tăng cường khí thế cho Tống Thư Hàng.

“Tốt lắm, chính là loại cảm giác này.” Tống Thư Hàng two giơ ngón cái lên, hắn tìm một góc chụp tốt, tách tách tách chụp liền mấy tấm ảnh.

“Ngầu ghê, có điều… cứ cảm thấy còn thiếu chút gì đó.” Tống Thư Hàng two nói.

“Để ta xem xem.” Tống Thư Hàng bản thể đáp xuống từ không trung rồi mở ảnh chụp trên điện thoại ra xem.

Trong hình, Bá Tống Huyền Thánh uy vũ bất phàm, chân đạp hoa sen đen, lại có mỹ nhân rắn công đức và thánh viên trợ uy.

Mà Đông Qua Thánh Quân thì nằm sấp trên tảng đá tựa như một con cá mặn vậy.

Không cần ngôn ngữ miêu tả, trong đầu tất cả những người nhìn thấy bức ảnh này đều sẽ hiện lên một tiêu đề [Đông Qua Thánh Quân đại bại trước Bá Tống Huyền Thánh tại Đao Kiếm phong].

Sau khi có tấm hình này, nếu Đông Qua Thánh Quân nhớ đến cái hẹn ngày 10 thì Tống Thư Hàng có thể nói cho hắn biết, ước chiến giữa hai người đã kết thúc rồi, có ảnh chụp làm chứng đây này.

Đây chính là ý tưởng của Tống Thư Hàng.

Có điều… như Tống Thư Hàng two nói, cứ cảm thấy còn thiếu chút gì đó trong tấm hình này.

Nhưng đến cùng là thiếu cái gì, Tống Thư Hàng lại không nói ra được.

“Đông Qua Thánh Quân trong hình quá sạch sẽ rồi, không có chút vết thương nào cả, giống như đang ngủ vậy. Không giống như đã trải qua một trận chiến cấp Huyền Thánh.” Lúc này, bạch long tỷ tỷ dùng giọng dịu dàng nhắc nhở: “Ngươi có thể hóa trang cho hắn, khiến trên người hắn có thêm vài vết thương, lại làm cho tóc hắn lộn xộn chút. Tốt nhất là vẩy chút nước trên mặt hắn, vậy có thể khiến hắn gầy gò như đã hao sức…”

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Thì ra là thế, thảo nào cứ cảm thấy quái quái thế nào ấy.”

Mắt Tống Thư Hàng two cũng sáng lên: “Bạch long tỷ tỷ đúng là có kinh nghiệm.”

Tống Thư Hàng bản tôn hơi dừng lại chút, quay đầu nhìn về phía bạch long tỷ tỷ.

Sao bạch long tỷ tỷ lại có vẻ thuần thục vậy nhỉ? Cứ như cô đã trải qua loại chuyện này rất nhiều lần ấy?

Bạch long ngẩng đầu nhìn trời.

“Được rồi, đừng nhìn ta như vậy. Đã từng có một tên ngu ngốc nhờ ta làm loại chuyện này rất nhiều lần rồi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu được… Là tên Tống Đầu Gỗ mắc bệnh Tam Lãng viễn cổ.

“Quên đi, để ta giúp ngươi. Cũng không biết chừng nào Đông Qua Thánh Quân sẽ tỉnh lại. Thời gian có hạn.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Dứt lời, cô bay đến bên cạnh Đông Qua Thánh Quân.

Chỉ thấy bạch long tỷ tỷ khua móng vuốt rất nhanh, khiến người ta hoa cả mắt.

Cuối cùng, cô vung nhẹ móng vuốt lên, những giọt nước hiện lên trong hư không rồi rơi xuống mặt Đông Qua Thánh Quân.

Bạch long tỷ tỷ lùi lại.

Đông Qua Thánh Quân vẫn duy trì tư thế nằm bò trên tảng đá như trước.

Lúc này, đầu tóc hắn rối bời, đầy mồ hôi, trên mặt có hai vết thương trông rất thỏa đáng, quần áo trên người trông cứ như vừa trải qua một trận đại chiến vậy.

Vô cùng chân thật.

“Lại nào, bản tôn làm lại lần nữa nào.” Tống Thư Hàng two kích động nói.

Tống Thư Hàng bản thể lơ lửng trên không trung, chân đạp hoa sen đen, mỹ nhân rắn công đức lộ vẻ uy nghiêm, hai mươi mốt con thánh viên hiện ra hô 666 cho chủ nhân.

Tống Thư Hàng two lại nhanh chóng chụp mấy tấm hình.

Lần này, hiệu quả của ảnh chụp càng thêm hoàn mỹ.

“Đáng tiếc nơi này là thế giới hạch tâm của ngươi, nếu như chuyển dời đến nơi khác thì chúng ta còn có thể bố trí cảnh tượng chân thật hơn, tạo ra khung cảnh chiến đấu của ‘đại chiến Huyền Thánh’.” Bạch long tỷ tỷ lại nói.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Chúng ta còn có những Huyền Thánh khác, ngoại trừ Đông Qua Thánh Quân ra thì còn có Tam Chu Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, chúng ta chuyển họ ra khỏi thế giới hạch tâm rồi chụp nhé. Bên ngoài là thế giới băng tuyết, tạo hoàn cảnh chiến đấu cũng khá dễ.”

Vì vậy, Tống Thư Hàng chuyển Đông Qua Thánh Quân trở về.

Sau đó, hắn, phân thân, bạch long tỷ tỷ mang theo Tam Chu Thánh Quân ra bên ngoài thế giới hạch tâm.

Chương 1448: Thanh Đăng Cổ Tự Bên Dưới Tầng Băng

Tam Chu Thánh Quân ăn mặc kiểu văn sĩ bị đặt trên băng nguyên, do Tống Thư Hàng two tạm thời chăm sóc.

Mà Tống Thư Hàng bản thể thì bắt đầu chế tạo hiện trường chiến đấu Huyền Thánh dưới sự chỉ điểm của bạch long tỷ tỷ.

Uy lực công kích của Huyền Thánh bát phẩm quá lớn, ngay cả lúc độ kiếp cũng bị kéo vào trong thế giới thiên kiếp đặc thù.

Nếu như hai vị Huyền Thánh liều mang tranh đấu toàn lực thì trong lúc giơ tay nhấc chân, bọn họ đã có thể phá hủy cả một thành thị. Một trận chiến là có thể hủy diệt hoàn toàn một vài quốc gia nhỏ.

Có điều Tống Thư Hàng chỉ muốn bố trí chiến trường 'tỷ thí' của hai vị Huyền Thánh, không cần khoa trương như vậy.

"Ngươi lấy Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đánh ra một đòn tấn công bát phẩm. Sau khi đánh xong, ta lại giúp ngươi bố trí kỹ càng hơn." Bạch long tỷ tỷ chỉ đại vào một nơi.

"Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng nói.

Nơi mà bạch long tỷ tỷ chỉ vào kia dường như chính là chỗ hắn và Bạch tiền bối chạy từ thế giới Cửu U đến hiện thế.

Trùng hợp thật.

Tống Thư Hàng cũng không nghĩ nhiều, hắn mượn Xích Tiêu Kiếm từ chỗ mỹ nhân rắn công đức.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, xin giúp ta chém một đao, làm nóng người xíu nhé?" Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm nói: "Nếu không phải lâu rồi lão phu không ra ngoài hóng mát thì tuyệt đối không làm bừa với ngươi như vậy đâu."

Nó chính là thần binh Trường Sinh Giả đấy, đặt trong tiểu thuyết võ hiếp chính là bảo vật cỡ như Ỷ Thiên kiếm, Đồ Long đao. Là thần binh vừa xuất hiện thì sẽ khiến giang hồ sẽ nhấc lên gió tanh mưa máu.

Kết quả ở cùng Tống Thư Hàng một thời gian, nó cũng không biết rốt cuộc mình đóng vai trò gì nữa?

Bây giờ lại phải cùng Tống Thư Hàng chế tạo hiện trường chứng cứ giả, mất hết mặt mũi của kiếm luôn rồi.

“Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng.

“Chuẩn bị xong rồi, đúng lúc để ta xem thử, sau khi cảnh giới của ngươi tăng lên thì lý giải đối với Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có tiến thêm một bước hay không.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Bảo đảm sẽ không khiến tiền bối thất vọng.”

Hắn lật cổ tay phải, đao ý của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao được kích hoạt.

Quả nhiên lý giải của Tống Thư Hàng đối với Phần Thiên Hỏa Diễm Đao lại tiến thêm một bước.

Trải nghiệm trong khoảng thời gian này dung nhập toàn bộ vào trong ý cảnh lúc Tống Thư Hàng vung đao. Phần Thiên Hỏa Diễm bùng cháy đầy khí phách, đao ý sắc bén phóng lên cao.

Chung quanh Tống Thư Hàng, tầng băng không ngừng bị hòa tan, hóa thành sương mù bay lên.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng, Xích Tiêu Kiếm chém xuống.

Ầm!

Băng nguyên nứt toác ra, hóa thành hố băng sâu không thấy đáy.

Tầng băng này dày cực kỳ, cảm giác cứ như cả hành tinh dưới chân này đều được tạo thành từ ‘tầng băng’ vậy.

Nhưng Phần Thiên Hỏa Diễm bá đạo, không gì không bắt lửa. Ngay cả tầng băng cũng biến thành nhiên liệu, ngọn lửa bốc cháy hừng hực trên băng nguyên.

Tại băng nguyên rét lạnh này, Phần Thiên Hỏa Diễm khiến lòng người cảm thấy ấm áp.

[Chờ chút, khống chế hỏa diễm lại đi, phía dưới có thứ gì kìa.] Đột nhiên, Xích Tiêu Kiếm la lên.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Làm sao mà khống chế được!”

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao là mượn Xích Tiêu Kiếm chém ra, Tống Thư Hàng nào có thực lực khống chế chúng nó? Có thể chém chúng nó ra được là tốt lắm rồi.

“Thôi bỏ đi, để ta tự làm.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Dưới ý chí của Xích Tiêu Kiếm, trong hư không, ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực kia lập tức tản đi rồi biến mất.

Tống Thư Hàng và bạch long tỷ tỷ nhìn thấy bên dưới hố băng sâu hoắm kia có một kiến trúc giống như ngôi miếu cổ.

“Là một ngôi miếu.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “Sao ngôi miếu này lại bị chôn dưới tầng băng nhỉ?”

“Rất có thể là vì tai nạn, nói không chừng… dưới tầng băng này chôn vùi một nền văn minh tu chân.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Cô cảm ứng được khí tức linh lực từ trên ngôi miếu cổ này.

Thân là Trường Sinh Giả, kiến thức của cô rất rộng rãi. Lúc cô du lịch vũ trụ đã từng nhìn thấy rất nhiều nền văn minh cổ quái quật khởi, cũng chứng kiến sự hủy diệt của chúng.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên trong ngôi miếu cổ dưới đáy băng có ánh đèn sáng lên.

Đó là ngọn đèn màu xanh, có loại cảm giác âm u lạnh lẽo.

“Ta cảm thấy như đang xem phần mở đầu của một bộ phim kinh dị ấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Muốn xuống đó xem thử không?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Có bạch long và Xích Tiêu Kiếm hộ thân, trong trời đất này, nơi có thể vây hãm hắn đã không còn nhiều nữa.

Hơn nữa… không biết có phải trùng hợp hay không, vị trí tầng băng này là chỗ hắn và Bạch tiền bối rơi xuống từ thế giới Cửu U.

Lấy vận khí của Bạch tiền bối, truyền tống ngẫu nhiên sẽ có tỷ lệ gặp bảo vật rất lớn.

Ngôi miếu cổ này không phải vốn là chỗ Bạch tiền bối sẽ gặp bảo tàng đấy chứ?

…

…

“Phân thân, ngươi trông nom Tam Chu Thánh Quân, bọn ta xuống dưới xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng two: “Không thành vấn đề, bản thể ngươi cẩn thận nhé.”

Tống Thư Hàng nắm Xích Tiêu Kiếm, mỹ nhân rắn công đức và bạch long phụ theo phía sau hắn. Hắn đạp không mà đi, hạ xuống bên cạnh ngôi miếu cổ bên dưới tầng băng.

Sau khi tấn chức ngũ phẩm, Tống Thư Hàng không cần phi kiếm cũng có thể đạp không mà đi. Điều này giúp ích rất nhiều trong việc làm giảm chứng sợ độ cao của hắn…

Có điều lúc hắn đạp không mà đi, thiên phú Bộ Bộ Sinh Liên còn có thể kích hoạt một cách bị động. Mỗi một bước bước ra sẽ có hoa sen đen hiện lên, nâng chân hắn lên.

Rêu rao hết nấc.

Lúc hạ xuống bên cạnh ngôi miếu cổ, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái. Loại hàn ý đến từ băng nguyên kia đã tiêu tán toàn bộ.

“Có trận pháp kết giới đang bảo vệ ngôi miếu cổ này.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Không có khí tức sinh mệnh, ngôi miếu cổ này đã không còn chủ nhân nữa. E rằng ngọn đèn xanh đột nhiên sáng lên là một loại trang bị cảm ứng. Giống như đèn cảm ứng hồng ngoại ấy.” Xích Tiêu Kiếm cũng nói.

Tống Thư Hàng: “Đã vậy thì chúng ta trực tiếp đi vào nhé?”

Sau khi hắn tới gần ngôi miếu cổ thì ngẩng đầu nhìn lên trên.

Kiến trúc loại chùa miếu bình thường luôn sẽ có mấy thứ như hoành phi nhỉ?

Trên cửa ngôi miếu cổ quả thực có vị trí của hoành phi. Có điều hoành phi lại bị người ta hủy mất rồi.

Cửa miếu rách nát, chỉ còn dư lại nửa cánh.

Ngôi miếu cổ không lớn, nhưng cho người ta một loại ảo giác ‘vô cùng lớn’, lại để lộ ra một loại thiền ý yên ả.

Nếu như cao tăng Phật môn ở đây, cảm ngộ loại thiền ý này là có thể thu được rất nhiều lợi ích.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng không hề có loại thiền tâm này…

“Không có trận pháp phòng ngự, có thể trực tiếp đi vào.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, bước vào cửa miếu.

Trong miếu đầy bụi bặm. Hẳn là đã bị vứt bỏ rất lâu trước khi bị băng tuyết phủ kín.

Trong miếu trống rỗng. Ngay cả nơi vốn được đặt tượng Phật cũng không còn lại bất kỳ vật phẩm gì.

Chỉ có một ngọn đèn lờ mờ được thắp sáng.

“Ngọn đèn này là một món pháp khí, có điều không có công năng khác, chỉ có thể dùng để chiếu sáng.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng tiến lên một bước, vươn tay chạm nhẹ vào ngọn đèn le lói kia. Hắn thấy trên ngọn đèn cũng phủ đầy bụi nên muốn phủi đi.

Trong nháy mắt khi ngón tay hắn chạm vào ngọn đèn thì một điệu Phật âm vang lên.

Đây là ngôn ngữ Tống Thư Hàng chưa từng nghe qua.

Phật âm hòa nhã, nhẹ nhàng như lời thì thầm bên tai. Tựa như được truyền đến từ chân trời, cách trở xa xăm, như có như không.

Sau khi Phật âm vang lên, toàn bộ bụi bặm trong miếu cổ bị quét sạch.

“Tịnh Trần thuật?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải, đây là công hiệu kèm theo Phật âm, toàn thân lưu ly, không bụi không bẩn.” Bạch long tỷ tỷ giải thích.

“Là âm thanh phát ra từ ngọn đèn này?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu quả thật như vậy thì ngọn đèn này vẫn rất hữu dụng.

Sau khi mang về nhà lắp đặt là có thể dùng như đèn cảm ứng rồi, còn kèm theo công năng tự động quét dọn nữa chứ. Máy hút bụi hay người máy hút bụi mà đi so với nó thì toàn là đồ bỏ cả.

Trừ ngọn đèn này ra, trong cả ngôi miếu không còn vật gì khác.

Trước khi rời khỏi ngôi miếu cổ, có người đã mang tất cả mọi thứ đi, ngay cả tượng Phật cũng dọn nốt, chỉ để lại một ngọn đèn le lói dùng chiếu sáng cho người đến sau.

“Vốn còn đang nghĩ nếu là nhờ Bạch tiền bối mới gặp được ngôi miếu cổ này thì có thể đào được bảo vật gì đó. Không ngờ lại chẳng có gì cả.” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối.

“Một ngọn đèn cổ có thể chiếu sáng, còn có thể hút bụi, cũng xem như bảo vật rồi. Nó thực dụng hơn người máy quét dọn ngươi mua tận mấy nghìn đồng đấy. Hơn nữa chỉ cần phối hợp ngọn đèn cổ này với trận pháp là có thể hấp thu linh lực trôi nổi trong thiên địa, tiêu hao rất ít.” Xích Tiêu Kiếm cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hay là dẫn Bạch tiền bối qua đây nhỉ?

Nói không chừng trong ngôi miếu cổ này còn cất giấu bảo vật gì đó, nhất định phải là Bạch tiền bối xuất hiện thì mới có thể tìm ra được thứ kia?

Vì vậy Tống Thư Hàng đưa ý niệm vào thế giới hạch tâm, định liên hệ với Bạch tiền bối ở Điện Công Đức.

Ý niệm của hắn vừa đi vào thế giới hạch tâm thì phát hiện Bạch tiền bối nho nhỏ đang nằm trên mặt đất ngủ say.

Đáng yêu quá đi mất.

Có điều nếu Bạch tiền bối đã ngủ thì không tiện dẫn hắn đến ngôi miếu cổ này lắm nhỉ.

Ý niệm Tống Thư Hàng chợt động, định chuyển Bạch tiền bối đến phòng khách Điện Công Đức để hắn nghỉ ngơi cho tốt.

Nhưng chẳng biết tại sao lúc chuyển dời thân thể Bạch tiền bối, Bạch tiền bối lại bị hắn chuyển ra khỏi thế giới hạch tâm.

Bạch tiền bối bị chuyển đến hiện thế, xuất hiện trên không trung cách Tống Thư Hàng ba mét rồi rơi xuống dưới.

“Định mệnh!” Tống Thư Hàng kinh hãi.

Bình thường Bạch tiền bối ngã trên đất bằng thôi cũng có thể làm nổ ra một cái hố to với bán kình vài trăm mét… Đó còn là cái hố được nện ra lúc Bạch tiền bối ở cảnh giới Tôn Giả đấy. Hiện tại sau khi tấn chức bát phẩm, khẳng định Bạch tiền bối có thể nện ra cái hố càng to hơn.

Mà bây giờ, Bạch tiền bối rơi xuống từ không trung.

Cái này mà nện xuống thì ắt hẳn là công kích cấp đạn hạt nhân ấy chứ?

Tống Thư Hàng ném Xích Tiêu Kiếm đi, cơ bắp toàn thân căng cứng, nhanh chóng nhào về phía trước, vươn tay đón lấy Bạch tiền bối.

Xích Tiêu Kiếm keng một tiếng, rơi trên mặt đất.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Thần binh cũng có tôn nghiêm đấy, có tin nó nổi đóa hay không!

Tống Thư Hàng tung người nhảy lên, thành công đón được Bạch tiền bối rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Phù ~~ được cứu rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ nhõm như sống sót sau tai nạn.

“Không, ngươi nhất định phải chết.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Ta định chọc một lỗ thủng trên người ngươi, là loại xuyên thủng qua luôn ấy. Ngươi tự chọn vị trí đi.”

Tống Thư Hàng quay đầu thì thấy Xích Tiêu Kiếm rơi trên mặt đất.

“Xin lỗi Xích Tiêu Kiếm tiền bối!”

“Muộn rồi, đồ đần. Thần binh cũng có tôn nghiêm, nhận một đao của ta đi!”

“Sẽ chết đấy, Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Hơn nữa thập tự giá hồi sinh của ta cũng dùng mất rồi.”

“Tên ngốc nhát cáy, ngươi mà còn thập tự giá hồi sinh thì ta chẳng thèm đâm ngươi!” Xích Tiêu Kiếm cả giận nói.

Bạch long tỷ tỷ lẳng lặng lơ lửng bên cạnh, trong mắt chứa đầy ý cười.

Tình cảnh trước mắt khiến cô nhớ lại những chuyện cũ.

“Có điều nói đi cũng phải nói lại.” Tống Thư Hàng ôm lấy Bạch tiền bối, bổ sung: “Nói không chừng vừa rồi ta nên để Bạch tiền bối nện xuống đấy. Biết đâu sau khi nện ra một cái hố thì có thể làm lộ ra bảo vật bên dưới ngôi miếu cũng nên?”

Bên dưới miếu.

[Ta trốn kỹ như vậy mà cũng bị phát hiện ư?] Một sinh vật chỉ chừng nắm tay phát hoảng.

Chương 1449: Ngũ Phẩm Mạnh Nhất

“Chi bằng chúng ta đào xuống dưới xem sao?” Bạch long tỷ tỷ đề nghị.

Xích Tiêu Kiếm lại phản đối: “Chùa miếu của đám đầu trọc Phật môn thì có gì hay mà đào. Bởi vì bọn họ đều thích dùng chùa để trấn áp một vài đại yêu cổ ma, sau đó lại dùng thiền ý Phật pháp độ hóa yêu vật hoặc cổ ma. Đặc biệt là chùa chiền thời đại viễn cổ, đào mười cái thì hết chín cái có cổ ma, tà vật gì đó bên dưới rồi, xúi quẩy lắm đấy. Có khi nhảy ra một con cổ ma cửu phẩm cũng không có gì lạ.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc suy tư.

Bạch tiền bối không rơi xuống nơi nào không có bảo vật… Trước đó hắn mang theo mình chuyển dời trong nháy mắt rồi rơi xuống tầng băng phía trên Phật miếu này. Hiện tại lại chuyển ra khỏi thế giới hạch tâm, xuất hiện trong Phật miếu.

Tống Thư Hàng càng khẳng định trong Phật miếu này có cất giấu bảo bối.

Nhưng hắn thật sự không cách nào biết được rốt cuộc bảo bối đang ở đâu, ngay cả bạch long tỷ tỷ và Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không cảm ứng được khí tức bảo vật.

Bạch long và Xích Tiêu Kiếm đều là tồn tại liên quan đến cảnh giới Trường Sinh Giả.

Ngay cả bọn họ cũng không thể cảm ứng được, quả nhiên ngôi miếu cổ này có gì đó cổ quái!

[Kỳ thật, nếu như ôm Bạch tiền bối đi một vòng rồi ném đi… thì xác suất tìm được nơi bảo vật ẩn nấp là rất lớn.]

Đột nhiên, một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Hắn nhớ tới cảnh tượng Bạch tiền bối phân thân dùng Bạch tiền bối bản tôn như ám khí.

[Không được không được, nếu làm vậy ta nhất định sẽ chết rất thảm.] Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy như muốn hất bay cái ý tưởng đáng sợ kia ra khỏi đầu.

Sau khi Bạch tiền bối phân thân ném Bạch tiền bối bản tôn ra làm ám khí… không lâu sau đã bị báo ứng.

Vì vậy, hắn tuyệt đối không thể tìm đường chết như thế được.

Loại hành vi tìm đường chết này, nếu đặt trong phim dài tập thì bình thường đều sống không quá một tập.

“Kiềm chế, nhất định phải kiềm chế. Ta là người đàn ông phải sống đến đại kết cục, thậm chí còn phải sống đến ngoại truyện hay phần sau nữa cơ.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bạch long: “…”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

“Nếu thật sự không được, vậy chỉ có thể sử dụng tuyệt kỹ của ta thôi.” Tống Thư Hàng duỗi tay tế bảo đao Bá Toái ra rồi đặt Bạch tiền bối lên trên.

“Tuyệt kỹ gì?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi, thân kiếm của nó bay lên không trung.

“Đại Xuất Huyết thuật!” Tống Thư Hàng quát to một tiếng, vị trí đầu ngón tay của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải được thu lại, đầu ngón tay hắn đặt lên nền đất nơi miếu cổ.

Bí pháp giám định khởi động.

Chỉ cần dùng bí pháp giám định để lấy được tin tức và manh mối về ngôi miếu cổ này là có thể lần theo dấu vết tìm ra bảo vật rồi, không đến mức không có chút đầu mối giống như con ruồi không đầu. Nếu như có thể một hơi giám định ra vị trí bảo vật thì càng đỉnh.

Phù văn màu vàng hiện lên trong con ngươi Tống Thư Hàng rồi rơi xuống nền đất của ngôi miếu.

Có vài chục vết thương nứt ra trên tay phải Tống Thư Hàng, máu tươi văng tung tóe.

Ngôi miếu cổ này có lịch sử lâu đời… nên cái giá phải trả cho việc giám định sẽ càng lớn.

Tống Thư Hàng cũng không dám giám định toàn lực, hắn khống chế được mức tiêu hao của thuật giám định… Nếu như cái giá để giám định quá lớn thì hắn sẽ cưỡng ép đình chỉ bí pháp giám định.

Cảnh giới của hắn tăng lên, việc nắm giữ bí pháp giám định cũng theo đó mà càng ngày càng mạnh, hiện tại đã không cần lo lắng loại khả năng ‘không cẩn thận giám định phải đồ vật siêu cấp đáng sợ nên phun máu quá nhiều mà chết’ nữa rồi.

“Mỗi lần nhìn thấy Đại Xuất Huyết thuật này của ngươi, ta đều cảm thấy rất kinh dị.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói, một người khi khổng khi không lại phun máu như thế này đúng là quỷ dị.

“Nhưng hiệu quả của nó rất tuyệt.” Tống Thư Hàng cười khà khà nói, sau khi nói xong hắn đột nhiên nghĩ đến một việc: “Đúng rồi, vừa rồi ta hẳn nên mở hình thức sương mù ra, vậy máu phun ra ngoài sẽ không bị lãng phí, thất sách quá.”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Phù văn màu vàng hóa thành đồng hồ quay ngược, đồng hồ không ngừng chuyển động, cuối cùng lại hóa thành phù văn màu vàng trở về mắt Tống Thư Hàng.

Sau đó, tin tức từ thuật giám định hiện lên.

[Đây là một tảng nham thạch bình thường được ngưng tụ thành hình từ dung nham làm lạnh vào khoảng hai tỉ năm trước, từ vạn năm trước nó được tiểu tăng lữ Chư Tinh Tự ôm về, cắt thành hình đá phiến lát trên nền ngôi miếu. Bởi vì có trận pháp hộ tự của Chư Tinh Tự bảo vệ, nó vẫn luôn duy trì trạng thái mới mẻ, cứ như vừa bị cắt ra vậy, bên trên… dường như còn mang theo nhiệt độ cơ thể của tiểu tăng lữ.]

Sau đó, hết rồi.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “Thế nào, có tin tức gì hữu dụng không?”

“Tìm được manh mối về bảo tàng chưa?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng hỏi.

Tống Thư Hàng tiếp tục trầm mặc, ngẩng đầu nhìn trời.

Ta muốn giám định tin tức của cả ngôi miếu, kết quả phun nhiều máu như vậy lại chỉ giám định ra tin tức của một tảng đá.

Hơn nữa, còn mang theo nhiệt độ cơ thể của tiểu tăng lữ là cái quái gì?

Bạch long tỷ tỷ thấy vẻ mặt câm nín của Tống Thư Hàng bèn hỏi: “Đại Xuất Huyết thuật thất bại rồi ư?”

“Ờm, có được một chút tin tức. Ngôi miếu này tên là Chư Tinh Tự. Tạm thời không có nhiều tin tức hơn. Hai vị tiền bối có từng nghe đến tên ngôi miếu này chưa?” Tống Thư Hàng trả lời.

Xích Tiêu Kiếm lăn mình dưới thân kiếm: “Chưa từng nghe qua.”

“Ta cũng chưa từng nghe qua, chi nhánh của Phật tông có cả nghìn vạn, tên chùa miếu cũng nhiều như sao trên trời.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng thở dài, hắn sử dụng Trì Dũ thuật lên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, khôi phục vết thương trên cánh tay.

Làm lại nào!

Lần này, ta phải thi triển ‘thân thể sương mù’, đề phòng mất máu, củng cố hiệu quả của bí pháp giám định ở trình độ lớn nhất. Ta cũng không tin giám định không ra được nhiều tin tức về Chư Tinh Tự hơn.

Thân thể sương mù và thân thể hóa lỏng của Diệt Phượng Công Tử đều là kỹ năng cực kỳ hữu dụng, dùng phối hợp với bí pháp giám định sẽ có hiệu quả kinh người.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, tập trung ý niệm lên yêu đan trong đan điền thứ ba, đang chuẩn bị kích hoạt thân thể sương mù.

Đúng lúc này, trên ngọn đèn trong ngôi chùa cổ kia hiện lên Phật âm lần nữa.

Máu tươi mà Tống Thư Hàng làm rơi trên mặt đá đã bị lau đi sạch sẽ, tựa như bụi bặm trong miếu bị quét đi hết vậy.

Máu tươi biến đâu mất…

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Trước mắt hắn biến thành một màu đen kịt.

“Loại cảm giác này, là pháp thuật không gian ư?” Tống Thư

Hàng thầm nghĩ.

Trong ngôi Chư Tinh Tự này còn cất giấu trận pháp biến đổi không gian ư?

“Thư Hàng!” Giọng bạch long tỷ tỷ truyền đến từ phương xa.

“Không xong, hắn ngã xuống rồi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Ngã xuống?

Không phải trận pháp không gian.

Chẳng lẽ ta kích hoạt cạm bẫy nào rồi ư?

…

…

Giọng bạch long tỷ tỷ và Xích Tiêu Kiếm ngày càng xa dần, dường như đã bị cách ly ra.

Ngôi Chư Tinh Tự này quả nhiên có điều cổ quái.

Tống Thư Hàng nhíu mày, hắn vươn tay ra: “Thái Dương Chỉ!”

Ngón tay ngưng tụ ánh sáng công đức tỏa sáng lấp lánh, tạo ra hiệu quả chiếu sáng tuyệt hảo. Sau đó, hắn phát hiện mình đang đứng trong một gian mật thất đóng kín.

Bốn phía đều là đá phiến phủ kín phù văn.

[Dưới lòng đất Chư Tinh Tự ư? Vùng đất phong ấn?] Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý niệm như vậy.

Là máu tươi của mình khiến ngọn đèn biến hóa, nên đưa mình đến lòng đất à?

Bên dưới Chư Tinh Tự phong ấn cổ ma? Hay yêu tà đây?

Trong lúc Tống Thư Hàng suy tư, một tia sáng yếu ớt quét qua người Tống Thư Hàng.

Tia sáng xuất hiện đột ngột, Tống Thư Hàng không thể tránh né.

Đồng thời, lúc tia sáng quét qua thân thể, Tống Thư Hàng cảm thấy khá quen thuộc. Tia sáng này quét qua người hắn tạo ra cảm giác tựa như cột sáng tinh thạch giám định tuổi tác tu sĩ trên Thực Tiên yến vậy.

[Tu sĩ ngũ phẩm, vừa ngưng tụ kim đan.]

Một luồng tin tức truyền ra từ tia sáng kia, dùng loại phương thức tựa như truyền âm nhập mật mà truyền vào tai Tống Thư

Hàng. m thanh truyền tin cũng không phải tiếng Trung. Nhưng Tống Thư Hàng lại có thể nghe hiểu ý nó, là âm thanh có kèm theo hiệu quả phiên dịch.

“Cột sáng tinh thạch trên Thực Tiên yến thì giám định tuổi tác, mà tia sáng yếu ớt này lại giám định tu vi ư?” Tống Thư Hàng sờ cằm.

Tổng thể mà nói, kết quả giám định của tia sáng yếu ớt này vẫn tương đối chính xác.

Tống Thư Hàng là tu sĩ vừa ngưng tụ kim đan, không sai chút nào.

Kim đan vừa được ngưng tụ chưa được bao lâu, kình đan bản mệnh còn nóng hôi hổi đấy.

[Bắt đầu khiêu chiến.]

Lúc này, lại có một âm thanh truyền vào tai Tống Thư Hàng từ tia sáng yếu ớt kia.

Khiêu chiến?

Phù văn trên mặt đá bốn phía sáng lên.

Sau đó, bối cảnh không gian nơi Tống Thư Hàng đứng xảy ra biến hóa. Sau mấy hơi thở, chỗ Tống Thư Hàng đứng biến thành một thảo nguyên rộng lớn.

“Công nghệ 3D ư?” Thư Hàng ngồi xổm xuống, vuốt nhẹ bãi cỏ dưới chân.

Cảm xúc mềm mại từ cỏ non, còn có mùi thảo nguyên… thậm chí còn mơ hồ kèm theo chút mùi lạ của phân trâu, phân dê.

Thực tại ảo?

Loại cảm giác này cực kỳ giống năng lực đặc thù của Tôn Giả thất phẩm, thực tại ảo.

Những phù văn trong mật thất kia tạo ra được công năng tương tự với thực tại ảo à?

Đang lúc suy tư, nơi xa trên thảo nguyên có một bóng dáng lướt đến cực nhanh.

Đó là một con vượn lớn toàn thân lông dài, nhưng trên đầu lại trọc lóc.

Rụng lông ư?

Không… Không phải rụng lông, mà là quy y.

Đây là một con vượn lớn quy y Phật tông, nó khoác tăng y trên người, vì vậy lông trên đầu nó là bị cạo xuống chứ không phải hói.

Sau khi Tống Thư Hàng nhìn thấy con vượn này thì mắt sáng lên.

Đây mới là dáng vẻ tiêu chuẩn sau khi khỉ xuất gia nha.

“Thí chủ, xin chỉ giáo.” Sau khi vượn lớn đầu trọc chạy đến trước mặt Tống Thư Hàng thì chặp hai tay lại, hơi khom người. Giống như tin tức truyền ra từ trong tia sáng, giọng của vượn lớn cũng kèm theo hiệu quả phiên dịch.

Lúc vượn lớn đứng thẳng thì thân hình vừa cao vừa lớn. Tống Thư Hàng chỉ cao đến ngực nó.

“Chỉ giáo? Ý là muốn đánh một trận à?” Tống Thư Hàng nhìn vượn lớn đầu trọc.

Trên người con vượn lớn này có khí tức cấp ngũ phẩm.

Có điều, khí tức trên người nó còn chưa thông thuận, đây là cảnh giới ‘vừa vào ngũ phẩm’.

[Khiêu chiến, là khiêu chiến với đối thủ có cảnh giới xêm xêm với mình ư?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Grào!” Lúc này, vượn lớn đầu trọc sải bước đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Hiển nhiên đây là một yêu tu quen dùng thân thể để chiến đấu.

Vượn lớn đầu trọc vung nắm tay, quyền như chùy kim cương đập về phía Tống Thư Hàng. Lúc một quyền vung ra, lực lượng yêu đan trong cơ thể nó bộc phát ra, trên nắm tay được độ lên màu hoàng kim, lại có từng điệu Phật âm kèm theo.

Tống Thư Hàng giơ tay lên, chặn ngay phía trước.

Keng!

Quả đấm của vượn lớn đầu trọc và cánh tay Tống Thư Hàng chạm vào nhau, phát ra tiếng vang lớn như đang rèn sắt vậy.

Kỹ năng Cương Thủ trên cánh tay Tống Thư Hàng tự động ngưng tụ, khiến cánh tay hắn hóa thành hắc thiết.

“Khí lực của thí chủ đúng là lớn thật.” Vượn lớn đầu trọc nói, trong lúc nói chuyện, thân hình nó nhảy lên, tứ chi tấn công Tống

Thư Hàng tựa mưa rền gió dữ.

Cấp bậc ngũ phẩm có thể đạp không mà đi.

Vượn lớn đầu trọc lợi dụng điểm này tối đa, hai chân không cần đứng trên mặt đất mà có thể thả tự do, toàn bộ dung nhập vào trong công kích.

Đối mặt với đòn tấn công điên cuồng của vượn lớn đầu trọc, Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Chân hắn đạp thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, lui lại có tiết tấu, đồng thời hai tay vung nhẹ, nhìn như thong thả nhưng lại chặn kín toàn bộ công kích của vượn lớn.

“Đây chính là công kích của ngũ phẩm sơ giai ư?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngoại trừ Cương Thủ và thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành ra, Tống Thư Hàng không dùng thêm bất kỳ công pháp và võ kỹ nào cả.

Hắn chỉ như đang chơi đập chuột vậy, vươn tay ‘bốp bốp’ là đã phủi bay toàn bộ công kích của vượn lớn đầu trọc.

Hơn nữa trong mắt Tống Thư Hàng, tốc độ công kích của vượn lớn rất chậm.

Thiên phú nhãn khiếu ‘Viên đạn thời gian’ của Tống Thư Hàng phát huy ra hiệu quả kinh người vào lúc này.

Sau khi vượn lớn công kích liên tục mấy trăm chiêu thì thở phì phò rồi ngừng lại.

Nó có chút không dám tin mà nhìn Tống Thư Hàng: “Thí chủ, ngươi thật sự mới vào ngũ phẩm ư?”

“Không thể giả được.” Tống Thư Hàng nói.

“Vũ kỹ của thí chủ thật khủng bố, là tu luyện giả hệ luyện thể ư?” Vượn lớn đầu trọc nói: “Nếu thế thì khi công kích gần người, ta hoàn toàn không phải đối thủ của thí chủ, vậy kế tiếp chính là một kích cuối cùng của ta!”

Vượn lớn đột nhiên há mồm, một cột sáng được phun ra từ trong miệng nó.

Công kích năng lượng?!

Đối phó với công kích năng lượng, thật ra Tống Thư Hàng có một chiêu thiên phú rất mạnh: tà thuật [răng chắc khỏe, ăn ngon uống tốt]. Có thể nuốt công kích năng lượng vào, sau đó trả lại gấp đôi.

Tống Thư Hàng hơi há miệng…

Nhưng hắn lập tức vứt đi ý nghĩ sử dụng thiên phú này.

Cột sáng kia được phun ra từ miệng vượn lớn đầu trọc… Nếu như hắn dùng thiên phú ‘Răng tốt, khẩu vị tốt’ thì há chẳng phải sẽ nuốt đồ phun ra từ miệng đối phương ư?

Cho nên… ra đây đi, đao ý khôi giáp!

Ầm ~~

Cột sáng đụng vào người Tống Thư Hàng, nổ ra hào quang chói lọi.

Ánh sáng vụ nổ tán đi, vượn lớn đầu trọc nheo mắt nhìn lại.

Trên thảo nguyên bị nổ ra một cái hố khổng lồ.

Tống Thư Hàng trong hố khoanh hai tay ngực.

Đao ý khôi giáp khoác trên người hắn, giúp hắn phòng ngự chặt chẽ.

“Khải ý!” Vượn lớn thấp giọng nói, sau đó nó tâm phục khẩu phục.

So với các loại lực lượng ý chí như đao ý, kiếm ý, khải ý ít được xem trọng hơn nhiều. Nhưng một khi ngưng tụ ra khải ý thì sẽ rất mạnh.

“Ta thua rồi.” Vượn lớn đầu trọc nói: “Thí chủ, ngươi có thể tiếp tục khiêu chiến ải kế tiếp.”

“Ải kế tiếp?” Tống Thư Hàng nhíu mày, xem ra còn không chỉ một lần: “Xin hỏi đại sư, thí luyện này phải khiêu chiến tổng cộng bao nhiêu lần?”

Hắn không có nhiều thời gian đâu…

“Tổng cộng có mười tám cấp độ khiêu chiến, lấy thực lực của thí chủ thì tuyệt đối có thể khiêu chiến đến cấp độ mười đổ lên.” Vượn lớn đầu trọc chắp hai tay, trả lời.

“Vậy đại sư ơi, khiêu chiến lần thứ mười tám có thực lực thế nào?” Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát thì hỏi.

Vượn lớn đầu trọc nói với vẻ thành khẩn: “Thực lực của người giữ ải sẽ đối ứng với thực lực của thí chủ. Vì vậy, thực lực của người giữ ải ở cửa thí luyện thứ mười tám có lẽ sẽ ở cảnh giới chín long văn, ngũ phẩm đỉnh phong, thiếu chút nữa là có thể tấn chức lục phẩm."

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ thoáng chốc lại nói: "Vậy đại sư ơi, chúng ta có thể đừng lãng phí thời gian không, mười bảy vị giữ ải cùng lên thì thế nào?"

Pháp khí bản mệnh của hắn không bị hạn chế!

Chương 1450: Số Lượng Vật Phẩm Khen Thưởng Còn 0 Cái

Ở nơi tương tự như thực tại ảo này, cả bộ pháp khí bát phẩm không bị hạn chế sử dụng.

Nó mang tới chỗ dựa cực lớn cho Tống Thư Hàng.

Thật ra dù không có pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thì với ba hạt nhân cộng thêm thể chất của bản thân, Tống Thư Hàng vẫn rất kinh khủng.

Hiện tại Tống Thư Hàng đã luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công đến cảnh giới ngưng tụ ra hai mươi mốt hư ảnh thánh viên. Bình thường dù là thú tu ở thú giới cùng lắm cũng chỉ ngưng tụ ra mười hư ảnh thánh viên khi ở cảnh giới ngũ phẩm. Có được hai mươi mốt hư ảnh thánh viên, thể chất của Tống Thư Hàng đã thuộc cấp bậc Chân Quân lục phẩm.

Hơn nữa Tống Thư Hàng không chỉ có hai mươi mốt hư ảnh thánh viên mà còn có hai mươi mốt quyển kinh thư Nho gia + Cương Thủ biến dị.

Ba công pháp luyện thể hàng đầu chồng lên nhau, hiệu quả cực kỳ kinh khủng.

Ở phía đối diện, con vượn lớn trọc đầu kia lộ ra vẻ mặt phức tạp.

“Thí chủ, ngươi xác định muốn khiêu chiến với mười bảy kẻ giữ ải thật à? Trong số những kẻ giữ ải thì thực lực của ta là thấp nhất đấy...”

Vượn lớn trọc đầu khuyên nhủ.

Nó cảm thấy vị thí chủ trẻ tuổi trước mắt có hơi tự tin quá đáng.

“Hơn nữa những kẻ giữ ải còn lại có thể kết thành một chiến trận, tu sĩ cảnh giới ngũ phẩm tuyệt đối không ứng phó nổi đâu. Thí chủ, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ đấy.”

Vượn lớn trọc đầu tiếp tục khuyên.

“Thập bát đồng nhân trận?”

Tống Thư Hàng buột miệng thốt lên.

Con số mười tám, lại còn là chiến trận Phật môn… hắn lập tức nhớ tới Thập bát đồng nhân trận tiếng tăm lừng lẫy trong tiểu thuyết.

“Thập bát đồng nhân trận là cái gì?”

Vượn lớn trọc đầu tỏ vẻ nghi hoặc nhưng nó vẫn tốt bụng giải thích cho Tống Thư Hàng nghe:

“Chiến trận mà bọn ta kết thành thực chất là thuật hợp kích của Chư Tinh tự, không có tên gọi cụ thể. Thuật hợp kích này, số người càng nhiều thì uy lực càng lớn.”

“Ta hiểu rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy xin mời thí chủ tiến vào phần thí luyện tiếp theo.”

Vượn lớn trọc đầu cười hiền hòa.

Tống Thư Hàng lắc đầu, kiên quyết nói:

“Cùng lên đi!”

Vượn lớn trọc đầu nhìn Tống Thư Hàng, vừa lắc đầu vừa thở dài khe khẽ.

Dường như nó đã thấy được cảnh Tống Thư Hàng bị mười bảy kẻ giữ ải vây đánh cho bầm dập rồi.

Hy vọng việc này sẽ không để lại ám ảnh tâm lý trong lòng vị thí chủ trẻ tuổi này.

[Nội dung khiêu chiến thay đổi, mở ra chế độ 1 vs 17.]

Lúc này, giọng nói kia truyền âm nhập mật thông báo.

Ngay sau đó, vượn lớn trọc đầu biến mất.

Cảnh vật xung quanh Tống Thư Hàng lại bắt đầu biến ảo.

Từ thảo nguyên đổi sang một tòa lầu các cùng với quảng trường.

“Thí chủ, xin chỉ giáo!”

Trên lầu các vang lên mười bảy giọng nói to khỏe.

Sau đó, mười bảy thân ảnh cấp ngũ phẩm nhảy từ trên lầu các xuống.

Có tinh tinh, có khỉ lớn, khỉ đầu chó…

Giống như vượn lớn trọc đầu, trên đỉnh đầu của đám tinh tinh, khỉ lớn, khỉ đầu chó này đều trọc lóc.

Lúc mười bảy thân ảnh từ không trung đáp xuống cũng đã kết thành một chiến trận mơ hồ.

“Đúng rồi, ta muốn hỏi một chuyện. Sau khi thông qua thí luyện có được thưởng gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tự dưng bị kéo vào không gian thí luyện, xét thấy độ khó thí luyện không hề thấp, thế thì sau khi thông qua có nhận được phần thưởng gì không?

Mười bảy kẻ giữ ải loài vượn đáp xuống phía đối diện Tống Thư Hàng, con tinh tinh to đứng đầu trong nhóm gật đầu đáp:

“Dựa theo quy định của Chư Tinh tự, mỗi vị đệ tử và người có duyên nào thông qua thí luyện đều có thể nhận được phần thưởng tương ứng.”

Có phần thưởng thật à? Ta chỉ thuận miệng hỏi thử không ngờ lại có thật, vậy thì lời rồi. Nếu như phần thưởng không tồi, sau khi trở về hắn sẽ dẫn Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử cùng với các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 tới đây cày thí luyện này.

“Vật phẩm khen thưởng cụ thể sẽ được quyết định dựa theo thời gian thông qua thí luyện.”

Tinh tinh to lại bổ sung.

“Thông qua càng nhiều tầng thí luyện, phần thưởng sẽ càng phong phú. Thế nên dù thí chủ muốn khiêu chiến luôn cả mười bảy kẻ giữ ải như bây giờ, bọn ta cũng không để ý. Bởi vì nếu thất bại, thí chủ cũng chỉ nhận được phần thưởng của giải khuyến khích vỉ chỉ mới thông qua một tầng.”

Khỉ lớn tiếp lời.

“Ngoài ra thời gian thông qua thí luyện càng ngắn, vật phẩm khen thưởng sẽ càng phong phú. Vậy nên nếu thí chủ muốn, bọn ta còn có dịch vụ cùng trò chuyện. Thiên văn địa lý, chủ đề nào bọn ta cũng nói được.”

Khỉ đầu chó lộ ra nụ cười thẹn thùng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thảo nào từ lúc bắt đầu nói chuyện đến giờ, đám vượn trọc đầu này đều tỏ thái độ rất phối hợp.

“Đã vậy, ta phải giải quyết thật nhanh mới được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thí chủ không muốn trò chuyện thêm chút nữa sao? Bọn ta biết rất nhiều thông tin. Thật ra phần thưởng cũng chỉ vậy thôi, sao nhiều bằng lượng thông tin lấy được khi nói chuyện với bọn ta chứ?”

Tinh tinh cười hiền hòa.

Tống Thư Hàng cười to:

“Đừng lo, nếu muốn nói chuyện, lát nữa sẽ có đạo hữu đến đây trò chuyện với mọi người.”

Chỉ cần phần thưởng không tồi, mỗi thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 tán gẫu mấy câu là có thể lấy được đầy đủ thông tin thôi.

“Tiếc thật, hiếm khi được ra sân một lần, ta còn muốn trò chuyện thêm mấy câu, nhưng... thế này cũng tốt.”

Tinh tinh nói.

Lời vừa dứt, mười bảy kẻ giữ ải loài vượn đột nhiên công kích Tống Thư Hàng.

Trên người chúng nó có tinh quang bao phủ, từng luồng tinh quang liên kết với nhau tạo thành thuật hợp kích.

Sau đó một cái chày hàng ma do tinh quang tạo thành đập mạnh về phía Tống Thư Hàng.

Uy lực của chày hàng ma này đã đạt đến cấp lục phẩm.

Thật ra thuật hợp kích này của mười bảy kẻ giữ ải loài vượn này cũng cần thời gian chuẩn bị... thế nên tán gẫu không chỉ đơn giản là để kéo dài thời gian.

Chúng nó đang chuẩn bị giải quyết Tống Thư Hàng chỉ với một kích duy nhất.

Tống Thư Hàng duỗi thẳng hai tay về phía trước:

“Bốn bức tường vương giả!”

Tường Kim Sư Vương Giả, tường Bạch Hổ Vương Giả, tường

Băng Sa Vương Giả, tường Lôi Ưng Vương Giả trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đồng thời xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Bốn bức tường hợp nhất chắn trước mặt Tống Thư Hàng.

Ầm~~

Chày hàng ma nện trúng bốn bức tường vương giả, phát ra tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

Bốn bức tường vương giả chỉ chấn động nhẹ chứ không bị tổn hại chút nào.

"Đã muốn dùng thế này lâu rồi, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội dùng đến."

Tống Thư Hàng nói.

Thật ra hắn có thể triệu hồi thêm thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ, đảm bảo sẽ càng ngầu hơn.

Nhưng hắn sợ một khi gọi thần môn ra, bốn bức tường + thần môn sẽ đáp xuống sau lưng, nhốt hắn ở ngoài cửa.

Vì vậy lần này chỉ triệu hồi bốn bức tường vương giả.

Thật ra triệu hồi thuẫn Vương Bá Chuyên Gia mới là lựa chọn trạng thái phòng ngự chính xác nhất, nhưng nếu gọi thuẫn Vương Bá Chuyên Gia ra thì có vẻ hèn quá.

"Đây là cái gì?"

Tinh tinh trợn to hai mắt.

Chúng nó cảm ứng được trên bốn pháp khí mang hình dạng bức tường kia có một loại uy áp rất khủng khiếp, chắc chắn tu sĩ ngũ phẩm không thể có loại uy áp này được.

"Giải quyết nhanh gọn nào."

Tống Thư Hàng đứng sau bốn bức tường vương giả khẽ phất tay một cái.

Cự pháo Hải Đồn m Ba, cung Cự Lộc Lão Quân, nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ, tên Lang Nha Tê Liệt, bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu, chàng giác Dã Trư Bá Giả lần lượt hiện hình.

Lúc này những pháp khí bát phẩm này đều đang ở trạng thái phong ấn, có uy lực cấp ngũ phẩm.

Chàng giác Dã Trư Bá Giả bắt đầu đột kích.

Cự pháo, thần cung, nỏ với tên lần lượt phát ra công kích.

Bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu bắn ra từng luồng ánh sáng oanh tạc...

Đúng là không nên ăn hiếp người quá đáng.

Sau khi pháp khí tam thập tam thú kết thúc một đợt oanh tạc, mười bảy kẻ giữ ải loài vượn ở phía đối diện đã ngã xuống hơn một nửa.

"Những thứ này... tất cả đều là pháp khí bản mệnh?"

Trên mặt tinh tinh to lộ ra vẻ không dám tin.

Tu vi của nó là ngũ phẩm đỉnh phong chín long văn, vậy mà nó phải cố sức lắm mới chặn được cú va chạm của chàng giác Dã Trư Bá Giả.

Khi tiếp xúc với chàng giác Dã Trư Bá Giả, nó phát hiện ra điểm khác thường của những pháp khí này.

"Một người sao có thể có nhiều loại pháp khí bản mệnh như vậy? Trừ khi..."

Nó chợt nghĩ tới một khả năng.

Trừ khi những pháp khí này đều là 'linh kiện' của một món pháp khí tổ hợp.

"Ngươi đoán đúng rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, chiến xa Hà Long Thần Hành xuất hiện dưới chân hắn.

Ba mươi ba món pháp khí được triệu hồi ra toàn bộ, trong nháy mắt tổ hợp thành hình thái 1 - Thánh thành không bao giờ thất thủ!

Thánh thành khổng lồ mang đến tác động trực quan cực mạnh.

"Pháp khí dạng này... đúng là gian lận mà."

Tinh tinh to cười khổ nói.

"Đúng vậy, nói thật bây giờ ta nhìn thấy nó vẫn có cảm giác như đang nằm mơ ấy."

Tống Thư Hàng đáp.

Giờ nghĩ lại, không ngờ hắn lại có thể chế tạo ra cả bộ tổ hợp pháp khí tam thập tam thú cấp bát phẩm, cảm thấy rất không thật.

Ầm~~

Chàng giác Dã Trư Bá Giả lại xung phong xông lên.

Trống trận vang dồn, tiếng đàn ngân nga, kèn lệnh thổi vang.

Chiến xa Hà Long Thần Hành theo sát phía sau.

Đi cuối là thánh thành không bao giờ thất thủ, lúc này nó cũng đang xông lên đầy khí thế.

Tinh tinh to từ bỏ chống cự.

Cái thứ khổng lồ kia khủng bố như vậy, có muốn ngăn cũng ngăn không được. Mà chạy trốn cũng vô ích, bản đồ này là ‘lầu các quảng trường’, diện tích chỉ có nhiêu đây, chẳng có mấy nơi để trốn.

Hơn nữa chúng nó là kẻ giữ ải, là đối tượng bị khiêu chiến.

Cuối cùng tinh tinh to và mấy con vượn còn lại đều bị thánh thành không bao giờ thất thủ cán qua.

Ngày hôm nay... mười bảy con vượn của Chư Tinh tự mất đi giấc mơ.

Hy vọng chuyện này không để lại ám ảnh tâm lý trong lòng mười bảy con vượn lớn.

Mười bảy thánh viên biến mất.

[Thí luyện kết thúc.]

m thanh truyền âm nhập mật kia vang lên.

“Chắc phát phần thưởng được rồi đúng không?”

Tống Thư Hàng nói.

[Thống kê thành tích thí luyện: Thành tích loại ưu, cấp bậc thí luyện là ngũ phẩm.]

Loại ưu đã là thành tích vượt ải tốt nhất... Thật ra nếu có xếp loại cao hơn, chắc chắn thành tích vượt ải của Tống Thư Hàng phải cao hơn một cấp bậc, ít nhất cũng phải đạt cấp bậc ba ưu mới xứng.

[Vật phẩm thưởng cho: Một áo cà sa Chư Tinh, là pháp ý phòng ngự cấp ngũ phẩm, có ý nghĩa kỷ niệm cực lớn.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Ta có thể đổi phần thưởng khác không? Pháp y phòng ngự cấp ngũ phẩm rất tốt nhưng vấn đề là hắn không muốn pháp bào!

“Có thể đổi phần thưởng khác không?”

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy thanh âm kia trả lời.

Hơn nữa cũng không thấy phát pháp y phòng ngự cấp ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng chợt nghĩ tới khả năng xấu nhất.

Chư Tinh tự đã bị phế bỏ, mọi thứ bên trong đều bị chuyển đi hết, ngay cả tượng phật cũng không còn.

Vậy thì có khi nào vật phẩm dùng làm phần thưởng thí luyện cũng bị lấy sạch rồi không?

Thật ra không cần suy nghĩ, Tống Thư Hàng dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được câu trả lời. Chùa cũng đã dời, tại sao phải để lại vật phẩm khen thưởng chứ?

[Số lượng vật phẩm khen thưởng còn 0 cái, bắt đầu đổi phần thường.]

[Tìm kiếm vật phẩm khen thưởng.]

[Tìm thấy vật phẩm khen thưởng mới: Cục sỏi của cao tăng. Bắt đầu phát thưởng.]

Chương 1451: Ba Quyển Kinh Văn

(╬/￣皿￣)/~┴┴

Cục sỏi của cao tăng là cái quái gì thế hả!

Còn không bằng cứ cho ta một chiếc áo cà sa Chư Tinh, ít ra ta còn có thể cầm đi đổi thành pháp bào cùng cấp bậc, giữ lại làm đồ dự phòng cho đệ tử của ta.

Rốt cuộc trong kho bảo vật khen thưởng của không gian thí luyện này chứa những gì vậy? Tại sao lại có cục sỏi của cao tăng?

“Xin hãy đổi phần thưởng khác!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Tiên sư, ai mà thèm cục sỏi của cao tăng chứ!

[Đã phát phần thưởng.]

Thanh âm truyền âm nhập mật kia lại vang lên.

Ngay sau đó không gian tương tự thực tại ảo trước mắt Tống Thư Hàng bỗng biến mất, thân hình hắn lại xuất hiện trong mật thất khắc đầy phù văn.

Đồng thời trong tay hắn xuất hiện một hòn đá to bằng nắm tay, tỏa ra ánh vàng rực rỡ, bên trong truyền ra phật âm xen lẫn với tiếng gõ mõ mơ hồ.

Đồng thời trên hòn đá màu vàng còn truyền ra một loại thiện ý hòa nhã cùng với đại từ bi, đại trí tuệ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Rốt cuộc vị cao tăng để lại cục sỏi này đã tạo nghiệt gì mới kết ra một cục sỏi to thế này? Hay là sau khi được lấy ra, cục sỏi này đã trải qua rất nhiều biến hóa, cuối cùng biến thành hình dáng trước mắt?

“Nhưng sao cứ có cảm giác vật này rất quen thuộc thế nhỉ... Đúng rồi, lúc trước trên hai hạt xa lời mà mỹ nhân rắn công đức lắp vào hốc mắt cũng truyền ra loại đại từ bi, đại trí tuệ này mà nhỉ?”

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên một ý nghĩ.

Lẽ nào vật này chính là hạt xá lợi?

Thật ra ngôn ngữ mà thanh âm truyền âm nhập mật kia dùng là một loại ngôn ngữ Tống Thư Hàng hoàn toàn nghe không hiểu, chẳng qua nó có chức năng tự động phiên dịch thôi.

Thế nên phải chăng trong quá trình tự động phiên dịch, từ ‘xá lợi’ đã bị dịch thành ‘cục sỏi của cao tăng’?

Tống Thư Hàng chưa từng nghiên cứu về xá lợi, hắn cũng không phải là đệ tử Phật môn.

Trong lúc đang suy tư, một tiếng nổ ầm bỗng vang lên.

Sàn nhà dưới chân Tống Thư Hàng bỗng bay lên.

Nóc mật thất mở ra một đường hầm.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng lại xuất hiện trong Chư Tinh tự.

Bạch long tỷ tỷ và Xích Tiêu Kiếm đang bay lơ lửng cạnh đường hầm, chờ hắn đi ra.

Bảo đao Bá Toái vẫn lơ lửng trên không, Bạch tiền bối bản thu nhỏ đang ngủ say.

“Yo, Thư Hàng, rốt cuộc ngươi cũng đi ra. Nếu ngươi không ra, bọn ta còn định đào miếu cổ lên luôn đấy.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Vừa rồi ta tiến vào phòng thí luyện của Chư Tinh tự, trong đó có một hệ thống khiêu chiến mười tám tầng rất kích thích, sau khi khiêu chiến thành công sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.”

“Vậy ngươi nhận được cái gì?”

Bạch Long tỷ tỷ tò mò hỏi.

“Ặc, là cái này.”

Tống Thư Hàng giơ hòn đá màu vàng lên.

Trên hòn đá truyền ra từng hồi thiền âm cứ như có một lão tăng đang gõ mõ tụng kinh.

Xích Tiêu Kiếm:

“Đây là bảo vật gì?”

“Ta hoài nghi nó là hạt xá lợi.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch Long tỷ tỷ:

“Không phải, mặc dù có cảm giác hơi giống hạt xá lợi nhưng nó tuyệt đối không phải hạt xá lợi. Lúc phát thưởng không có thông báo à?”

“Có.”

Tống Thư Hàng ủ rũ đáp, không ngờ lại không phải hạt xá lợi.

“Vậy trong thông báo nói nó là cái gì?”

Xích Tiêu Kiếm hiếu kỳ hỏi.

Trên mặt Tống Thư Hàng đầy vẻ tuyệt vọng:

“Cục sỏi của cao tăng.”

“Phụt~~ không được rồi, cục sỏi của cao tăng, ha ha ha ha.”

Xích Tiêu Kiếm không nhịn được, bật cười ha hả.

“Ta nghĩ chắc là do cả Chư Tinh tự đã bị dọn sạch, ngay cả bảo khố khen thưởng cũng bị dọn sạch rồi. Sợ là bây giờ trong bảo khố khen thưởng chỉ còn lại một ít đồ lặt vặt vô dụng thôi.”

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói.

Thường thì loại trận pháp thí luyện này là để cho đệ tử trong chùa sử dụng.

Bây giờ trong một số môn phái lớn đều có trận pháp thí luyện tương tự.

Có một số tông môn, đệ tử nào tu luyện đạt được thành tựu muốn xuống núi, trước đó đều phải xông vào loại trận pháp thí luyện này một lần. Sau khi xông trận thành công, các đệ tử sẽ được thưởng cho pháp khí và pháp bào môn phái cùng với một số đan dược để dùng sau khi xuống núi xông xáo.

Nhưng trận pháp thí luyện trong Chư Tinh tự này đã qua vạn năm rồi mà vẫn còn hoạt động, thật không đơn giản.

Để duy trì hoạt động của một trận pháp thế này, năng lượng cần tiêu hao chắc chắn không nhỏ.

Trong hiện thế, những môn phái có trận pháp thí luyện thường đều xây trận pháp trên linh mạch, rút lấy linh lực trong linh mạch để duy trì hoạt động cho trận pháp thí luyện.

Xem ra bên dưới Chư Tinh tự nho nhỏ này cất giấu một linh mạch cực lớn, vạn năm trôi qua vẫn không khô cạn.

“Nếu nói trong Chư Tinh tự cất giấu bảo vật, rất có thể chính là linh mạch dưới lòng đất.”

Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ.

Lúc này Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Ta cũng đoán vậy.”

Vốn đang định kéo các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 qua để từng người tham gia thí luyện, bây giờ nghĩ lại vẫn là thôi đi, lỡ may mỗi người nhận được một cục sỏi của cao tăng... vừa nghĩ đến đã thấy tuyệt vọng rồi.

Nhưng nếu có vị tiền bối nào có hứng thú, có thể tham gia thí luyện chơi đùa một chút cũng được, tiện thể xem thử có thể lấy được thông tin hữu dụng gì từ trong miệng mấy con vượn lớn kia không.

“Ngươi định làm gì với hòn đá này thế?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Lát nữa giao cho Thông Huyền Đại Sư xem thử, biết đâu đại sư lại nghiên cứu ra được chút gì đó từ vật này.”

Trên hòn đá kia như có cao tăng đang tụng niệm kinh văn, có lẽ đối với Thông Huyền Đại Sư, đây là một bảo bối cũng không chừng?

Suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý.

Hắn kích hoạt yêu đan bảy màu trong đan điền thứ ba, hóa ra thân thể sương mù.

“Dù sao cũng không chảy máu, tiện tay giám định một phát xem sao.”

Tống Thư Hàng nói.

Về phần nỗi thống khổ phải chịu khi thi triển thuật giám định, hắn chịu mãi thành quen rồi.

Bí pháp giám định được kích hoạt, bắt đầu giám định cục sỏi của cao tăng.

Chỉ lát sau đã có thông tin trả về trong đầu Tống Thư Hàng.

[Cục sỏi của cao tăng (bản bồi dưỡng nhân tạo): Vạn năm trước, có một vị cao tăng của Chư Tinh tự tò mò muốn biết ‘rốt cuộc sau khi trong người có sỏi sẽ đau đến mức nào’, vì thế cao tăng đã bồi dưỡng nhân tạo ra một cục sỏi trong cơ thể. Bởi vì ở trong quá trình bồi dưỡng sỏi, cao tăng tụng kinh ngày đêm, thế nên trong viên sỏi đã ghi lại tiếng tụng kinh ngày qua ngày, năm qua năm của cao tăng. Khi lắng tai nghe kỹ, ngươi có nghe thấy tiếng tụng kinh của cao tăng không?]

Tống Thư Hàng:

“…”

(╬/￣ 皿 ￣)/~┴┴

Vị cao tăng này bị thần kinh giẫm đinh à?

Đúng lúc này lại có một thông tin hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

[Kinh văn mà cao tăng tụng niệm có ba quyển gồm Chư Tinh Thánh Phật Kinh, Chư Tinh Bảo Ngục Kinh và Thánh Viên Long Lực Kinh.]

Hai quyển trước hẳn là kinh phật thông thường.

Mà tên của quyển kinh văn thứ ba lại làm Tống Thư Hàng chú ý đến.

Thánh Viên Long Lực Kinh?

Không biết cuốn kinh văn này có quan hệ gì với Thánh Viên Long Lực Thần Công mà hắn đang tu luyện không? Thánh Viên Long Lực Thần Công mà hắn đang tu luyện có nguồn gốc từ thú giới, sau khi tu luyện đến cảnh giới đại thành, sau lưng sẽ ngưng tụ ra hư ảnh viễn cổ thánh viên. Hư ảnh thánh viên càng nhiều, chứng tỏ mức độ cường hóa của Thánh Viên Long Lực Thần Công càng cao.

Thánh Viên Long Lực Thần Công trong tay Tống Thư Hàng cũng không hoàn chỉnh, phần thần công này là hắn lấy được từ trên người con thú tu vượn trắng đáng thương kia, thiếu mất nội dung công pháp phần sau.

Nhưng ở chỗ Bạch tiền bối two có Thánh Viên Long Lực Thần Công bản hoàn chỉnh, Tống Thư Hàng cũng không lo không có nội dung công pháp phần sau.

“Rốt cuộc chỉ là trùng tên hay giữa chúng thật sự có một mối liên hệ nào đó đây?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Xích Tiêu Kiếm:

“Xem vẻ mặt của ngươi, lần này được thông tin thú vị gì à?”

“Đúng vậy, trong cục sỏi này cất giấu ba quyển kinh văn, lần lượt là Chư Tinh Thánh Phật Kinh, Chư Tinh Bảo Ngục Kinh cùng với Thánh Viên Long Lực Kinh. Hai quyển kinh văn trước hẳn là kinh phật thông thường, nhưng quyển kinh văn cuối cùng có vẻ không hề tầm thường.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch long tỷ tỷ nói:

“Nó làm ngươi liên tưởng đến Thánh Viên Long Lực Thần Công đúng không?”

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Hơn nữa hình như trong Chư Tinh tự này có rất nhiều phật tu loài vượn quy y. Kết hợp những điều này lại, ta cứ có cảm giác giữa hai thứ này có liên quan đến nhau.”

“Nếu chỉ là trùng hợp thì sao?”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng:

“Cũng có thể. Ta đang định nghĩ cách chép lại ba quyển kinh văn này, sau đó thử nghiên cứu quyển Thánh Viên Long Lực Kinh kia, không chừng có thể ngưng tự ra mấy hư ảnh hình rồng ở sau lưng thì sao?”

Dứt lời, Tống Thư Hàng giải trừ trạng thái sương mù, cất hòn đá kia vào.

“Giờ có nên gọi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đến, để bọn họ cũng thử tham gia thí luyện không nhỉ?”

Tống Thư Hàng đắn đo suy nghĩ.

“À đúng rồi.”

Bạch Long tỷ tỷ nhắc nhở:

“Thư Hàng này, ta vừa nghĩ đến một chuyện, nếu trong Chư

Tinh tự thật sự cất giấu bảo vật... rất có thể là linh mạch ẩn bên dưới ngôi chùa này.”

Tống Thư Hàng nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên, nhưng một lát sau hắn lại nhụt chí:

“Linh mạch là thứ không mang đi được.”

Linh mạch là đồ tốt, mọi người đều biết.

Tu luyện trong linh mạch, làm ít công to, hơn nữa linh mạch có thuộc tính khác nhau sẽ mang đến diệu dụng khác nhau.

Nhưng linh mạch không giống linh thạch, không thể mang đi. Cùng lắm chỉ có thể khai tông lập phái trên linh mạch, hưởng thụ phúc lợi mà linh mạch mang tới thôi.

Tống Thư Hàng cũng không có ý muốn khai tông lập phái.

Mặc dù hắn có thu mấy đệ tử nhưng không hề có ý muốn thành lập môn phái.

Quan trọng hơn là Chư Tinh tự cách trái đất rất xa, Tống Thư Hàng lại không có năng lực truyền tống.

Loại chuyện tốt này sợ rằng chỉ có thể bỏ lỡ thôi.

“Nếu ngươi không có hứng thú với linh mạch, vậy chắc trong Chư Tinh tự không còn bảo vật gì nữa đâu.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Xích Tiêu Kiếm:

“Ta nghĩ chúng ta nên rời khỏi chùa này sớm thì tốt hơn.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối phát hiện ra điều gì à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hòa thượng trong chùa này đột nhiên dời đi hết, chắc chắn là có nguyên nhân, có lẽ nơi này cất giấu tai ương gì đó cũng không chừng.”

Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Trong lúc Xích Tiêu Kiếm đang nói chuyện, phân thân của Tống Thư Hàng báo tin cho bản thể:

“Bản thể, bên ngoài có biến. Ta thấy ở đằng xa có một luồng khí lạnh không cách nào chống cự đang tràn tới, ta mang Tam Chu Thánh Quân về thế giới hạch tâm trước, các ngươi nhớ coi chừng đấy.”

Đồng thời phân thân cũng truyền hình ảnh qua cho hắn thấy.

Ở trong ánh mắt của phân thân, bắt đầu từ đường chân trời, có sương mù lạnh lẽo tràn tới.

Sương mù tràn tới như sóng thần, những nơi nó đi qua, vạn vật đều đóng băng.

Vốn dĩ mặt đất đã đóng băng, giờ độ cao của tầng băng lại tăng lên cực nhanh.

Chương 1452: Bạch Tiền Bối, Ta Ở Phía Sau Hô 666(*) Trợ Uy Cho Ngài

(*)666 /liùliùliù/ (牛牛牛) nghĩa là giỏi, cừ.

Không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản được luồng khí lạnh này.

“Chúng ta trở về thôi.”

Tống Thư Hàng quyết định.

Có lẽ luồng khí lạnh này chính là nguyên nhân làm Chư Tinh tự bị đóng băng... thậm chí còn có thể là thủ phạm đã ép tất cả thành viên Chư Tinh tự phải chuyển đi vào năm đó.

Tóm lại là thứ không dễ chọc, hắn cũng không muốn chạy ra ngoài đánh nhau với loại thảm họa thiên nhiên này.

Khí lạnh còn chưa đến gần, loại hàn ý lạnh thấu xương kia đã tràn tới trước.

Nếu không đi sẽ bị chôn sống dưới băng mất.

Tống Thư Hàng mở cổng vào thế giới hạch tâm, cầm lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, kéo theo bảo đao Bá Toái đang định tiến vào trong.

“Cái gì mà lạnh quá vậy?”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối đang nằm trên bảo đao Bá Toái đột nhiên ngồi dậy hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, rốt cuộc ngài cũng tỉnh rồi. Nơi này là thế giới băng chúng ta ngẫu nhiên đáp xuống trước đó, bây giờ ở bên ngoài đang có một luồng khí lạnh tràn tới đóng băng tất cả, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

“À.”

Bạch tiền bối mơ màng gật đầu.

Tiếp đó hắn vươn tay, gọi ra một thanh phi kiếm dùng một lần rồi tiện tay ném đến chỗ ngọn đèn xanh.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Bạch tiền bối, ngài phát hiện ra bảo vật gì à?”

“Không có, chẳng qua ta đột nhiên cảm thấy có lẽ sau này nơi này còn hữu dụng nên lưu lại một tọa độ ở đây để tiện tiến hành truyền tống không gian.”

Bạch tiền bối vẫn còn hơi mơ hồ, trông có vẻ như ngủ chưa đủ giấc.

Thanh phi kiếm dùng một lần này có thể trở thành tọa độ truyền tống.

“Ngủ đủ rồi, giờ chúng ta đi về ăn cơm thôi.”

Bạch tiền bối nhảy từ trên bảo đao Bá Toái xuống.

Thực Tiên yến... vừa mới bắt đầu.

Dứt lời, Bạch tiền bối đưa tay vào trong hư không:

“Thư Hàng tới đây, ta xác định lại tọa độ trái đất rồi, giờ chúng ta đi về.”

“Vâng, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng vội thu hồi Xích Tiêu Kiếm tiền bối và bảo đao Bá Toái, sau đó tiến lên một bước nắm lấy tay của Bạch tiền bối.

Bạch long tỷ tỷ nhanh chóng chui vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, thế giới hạch tâm đóng lại.

Bàn tay to của Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Bạch tiền bối trong hình dạng trẻ con...

Trong lòng hắn chợt hiện lên một đoạn ký ức.

Cứ có cảm giác ở một góc bị quên lãng nào đó, hắn cũng giống như bây giờ, bàn tay to nắm lấy tay nhỏ của con trai con gái mình đi dạo phố rất vui vẻ.

Con trai con gái? Của ta á?

Tống Thư Hàng vội lắc đầu.

Có lẽ khi còn bé đã từng nắm tay em trai em gái nhà nào đó nên trong đầu mới có đoạn ký ức quỷ dị như vậy?

“Đi!”

Bạch tiền bối khẽ quát.

Hắn nhấc chân bước về trước, đồng thời thi triển thiên phú không gian chuẩn bị trở về trái đất.

Nhưng ngay sau đó Bạch tiền bối đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy Bạch tiền bối?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Chờ một chút, ta cảm ứng được có thứ tốt.”

Bạch tiền bối xoay đầu lại cười đáp.

Tiểu Bạch tiền bối tuấn mỹ cười trông đáng yêu chết đi được.

“Trong Chư Tinh tự này có thứ tốt thật ư?”

Tống Thư Hàng nói.

“Không, không phải trong chùa. Ở ngoài chùa, có thứ tốt đang đến gần... thậm chí vật đó còn có thể ảnh hưởng đến thiên phú không gian của ta, dường như không gian cũng bị đông cứng lại.”

Tiểu Bạch tiền bối híp mắt đáp.

“Lẽ nào là luồng khí lạnh ở ngoài kia?”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến luồng khí lạnh có thể đóng băng vạn vật ở bên ngoài.

Lẽ nào luồng khí lạnh kia có thể đóng băng cả không gian?

“Khí lạnh, đúng... chắc là nó rồi.”

Bạch tiền bối khẳng định.

Vốn dĩ Bạch tiền bối còn có chút mơ màng buồn ngủ, lúc này hoàn toàn tỉnh táo.

Tống Thư Hàng thấy vậy, trong lòng chợt dâng lên dự cảm bất an.

“Đi! Chúng ta đi xem luồng khí lạnh kia, chắc chắn trong đó có bảo vật.”

Bạch tiền bối nói.

Nói vậy là bây giờ chúng ta phải đi đánh nhau với thảm họa thiên nhiên kia à?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy tư, tiểu Bạch tiền bối đã nắm lấy tay hắn rồi thi triển thiên phú không gian.

“Chờ chút đã Bạch tiền bối, lúc giáp mặt với luồng khí lạnh kia, ta có thể chọn núp ở phía sau hô 666 trợ uy cho ngài giống như đám thánh viên kia không?”

Tiếc là Tống Thư Hàng còn chưa nói những lời này ra khỏi miệng, Bạch tiền bối đã thi triển năng lực không gian.

Ngay sau đó hai người biến mất khỏi Chư Tinh tự.

Rắc rắc~~

Rõ ràng lần truyền tống không gian này khác với những lần trước.

Tống Thư Hàng cảm giác không gian xung quanh như bị đóng băng.

Lúc Bạch tiền bối tiến hành truyền tống không gian, cần phải đánh nát tầng băng mới có thể tiến hành xuyên không gian.

Trong nháy mắt sau khi Tống Thư Hàng và tiểu Bạch tiền bối rời đi, luồng hàn ý che trời lấp đất kia tràn tới, lấp đầy hố to ở vị trí Chư Tinh tự, khôi phục lại tầng băng vạn năm không đổi.

Ngọn đèn xanh trong Chư Tinh tự tối đi rồi biến mất hẳn, chờ đợi nhóm người hữu duyên tiếp theo đến ghé thăm.

...

Vù~~

Thân hình của Tống Thư Hàng và tiểu Bạch tiền bối xuất hiện trong hư không.

Ở cách đó không xa, sương mù do luồng khí lạnh kia biến thành đang tràn tới như sóng thần muốn cuốn trôi cả thế giới.

“Quả nhiên, bên trong sương mù có thứ gì đó.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Ta chẳng thấy gì cả ngoài sương mù cuồn cuộn như sóng thần.”

Ngoài ra còn có... cái lạnh thấu xương.

Hàn ý đi kèm theo luồng khí lạnh này vô cùng kinh khủng, thể chất của Tống Thư Hàng không vừa vậy mà hắn vẫn cảm thấy lạnh thấu xương. Loại hàn ý này không chỉ tác động lên thân xác mà còn xông thẳng vào linh hồn, cứ như muốn đóng băng cả thể xác và linh hồn của sinh vật.

Luồng khí lạnh này không đơn giản chỉ là khí lạnh bình thường, dường như trong đó còn ẩn chứa một loại sức mạnh ý chí.

Tống Thư Hàng vừa động ý niệm, đao ý hiện lên, bao phủ thân hình hắn.

Sau đó đao ý khôi giáp bao bọc hắn lại kín kẽ.

Sau khi có đao ý khôi giáp bảo vệ, loại hàn ý lạnh thấu xương kia lập tức bị ngăn ở bên ngoài.

“Lạnh buốt, Thư Hàng, ngươi chờ ở đây đi, để ta đi thăm dò luồng khí lạnh này.”

Tiểu Bạch tiền bối nói.

“Vâng thưa Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Có muốn ta ở phía sau hô 666 trợ uy cho ngài không?”

“Ngươi có phải vượn đâu mà hô.”

Tiểu Bạch tiền bối cười nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối đưa tay chộp vào hư không, Lưu Tinh Tán xuất hiện trong tay hắn.

Kiếm quang chợt lóe, Bạch tiền bối lao thẳng vào trong đám sương mù cuồn cuộn như sóng thần.

Kiếm ý, kiếm khí bùng nổ, nhưng nơi Bạch tiền bối đi qua, sương mù bị chém đứt.

Sương mù như sóng thần bị chém thành hai nửa.

Đây chính là uy năng của Huyền Thánh bát phẩm.

Một kiếm chém xuống, dù là thảm họa thiên nhiên cũng bị chém đứt.

“Ồ? Quả nhiên là có thứ gì đó... đang công kích ta.”

Bạch tiền bối nói.

Sau đó hắn chém ra một kiếm.

Một luồng kiếm ý khai thiên lập địa bay ra từ trên Lưu Tinh Kiếm, càn quét một mảng sương mù lớn.

Ô~

Sinh vật đánh lén Bạch tiền bối bị kiếm ý quét trúng, phát ra tiếng hét thảm thiết, sau đó xoay người bỏ chạy sâu vào trong màn sương mù dày đặc.

“Thú vị, muốn chạy trốn ư? Ngươi trốn thoát nổi không?”

Giọng nói non nớt của tiểu Bạch tiền bối vang lên:

“Thư Hàng, ngươi cẩn thận một chút. Trong sương mù có thứ gì đó, tính công kích rất mạnh."

Lời vừa dứt, kiếm quang lại lóe lên, tiểu Bạch tiền bối tung hoành trong sương mù. Nơi nào hắn đi qua, sương mù ở đó bị đánh nát hoàn toàn, tan đi.

"Bạch tiền bối đang đuổi theo thứ gì đó thì phải?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Hắn hoàn toàn không thấy được rốt cuộc trong sương mù giấu thứ gì, dù vận dụng thần thức cũng không cảm ứng được bất cứ thứ gì.

Chẳng lẽ là thứ gì đó giống như kiếm cổ vô hình kiếm, tu vi không đạt đến cảnh giới nhất định sẽ không cách nào thấy được?

Nếu đúng là vậy thì ta chẳng giúp được gì rồi.

"Quả nhiên, ta cứ ngoan ngoãn ở phía sau trợ uy thì hơn."

Tống Thư Hàng nói.

Keng!

Đúng lúc này, ở phần hông của Tống Thư Hàng bỗng lóe lên một loạt tia lửa.

Nếu không có khôi giáp đao ý bảo vệ, hông của hắn đã bị đâm thủng rồi.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn đột nhiên xoay đầu lại, đồng thời phất tay một cái, đao cổ vô hình thoáng hiện trong tay hắn, chém một đao về phía sau.

Xoẹt!

Một đao này chém hụt, không chém trúng bất kỳ thứ gì.

Hơn nữa sau lưng hắn cũng không có thứ gì cả.

Mỹ nhân rắn công đức hiện lên sau lưng Tống Thư Hàng, thân hình biến to bao bọc bảo vệ Tống Thư Hàng.

Keng!

Lại là một kích đánh lén, mục tiêu vẫn là phần hông của Tống Thư Hàng, nhưng đã bị đuôi của mỹ nhân rắn công đức đỡ được.

"Công Đức... Đại Nhật!"

Mỹ nhân rắn công đức chắp hai tay trước ngực, trong miệng khẽ niệm.

Mặt trời chói mắt do ánh sáng công đức hóa thành lấy Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức làm trung tâm, bắt đầu nổ tung lan ra xung quanh.

Không thấy được thế thì công kích toàn bản đồ vậy.

Ầm~~

Công Đức Đại Nhật khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Mọi sự vật nằm trong phạm vi công kích của Công Đức Đại Nhật đều chịu sát thương.

Thế nhưng lúc này Công Đức Đại Nhật lại chẳng công kích đến bất kỳ thứ gì.

“Rốt cuộc là thứ gì? Hoàn toàn không nhìn thấy.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Hơn nữa thứ này quá nhạy cảm.

Mặc dù lực công kích không quá mạnh nhưng một kích không trúng lại tức tốc chạy trốn thật xa, đúng kiểu thích khách.

“Bị động quá, không nhìn thấy cũng không cảm ứng được.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc này, ở sau lưng Tống Thư Hàng lại có một thân ảnh chui ra.

Là Tạo Hóa Tiên Tử.

“A oa oa la~~ mắt~~ của ngươi~~ mắt~~”

Tạo Hóa Tiên Tử mở miệng hát.

Vừa hát cô vừa nâng hai tay dâng lên một con mắt.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia.

Vừa nhìn thấy con mắt này, Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy bụng trướng đau, hai chân tê dại.

Nhưng đây có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

“Làm đi.”

Tống Thư Hàng quyết định.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay ra, khẽ đặt lên hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Lúc cô thu hồi tay, mắt phải của Tống Thư Hàng đã bị lấy ra.

Sau đó tay của Tạo Hóa Tiên Tử phủ lên hốc mắt phải của Tống Thư Hàng.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia được lắp vào hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Tu sĩ không biết móc mắt không phải là một tu sĩ tốt.

Muốn trở thành đại lão thì móc mắt là kỹ năng mà ngươi cần phải thành thạo.

Mắt phải truyền tới cảm giác nóng bỏng.

Đồng thời long văn lấy con mắt Thánh Nhân Nho gia làm nguyên hình trên bản mệnh kình đan của Tống Thư Hàng cũng sinh ra cộng hưởng với con mắt thánh nhân.

Thân thể Tống Thư Hàng không hề bài xích con mắt Thánh Nhân Nho gia.

“Để ta xem thử rốt cuộc là thứ gì cứ đâm hông ta hết lần này đến lần khác, người có hiền mấy cũng biết tức giận chứ!”

Ánh mắt của Tống Thư Hàng quét về phía trước.

Lần này hắn nhìn thấy rồi.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia, con mắt của vị Trường Sinh Giả đã từng trấn áp một thời đáng gờm đến vậy đấy.

Chỉ thấy ở vị trí cách hắn năm trăm mét, có một con sinh vật trong suốt hình bọ chét như được đúc từ hàn băng.

Nó chỉ khác bọ chét ở chỗ cổ của nó rất dài, còn có thêm một cặp chân trước.

Lúc này nó đang nhảy nhót trong hư không, mỗi một lần nhảy đều thần tốc như đang tiến hành nhảy không gian.

Sau khi nhảy một hồi, con bọ chét này lại chui vào trong sương mù do khí lạnh hóa thành.

Ngay sau đó đột nhiên nó lại nhảy ra từ phía sau, trên chân trước nhô ra móng vuốt hình lưỡi đao sắc bén.

Mà mục tiêu của nó vẫn là phần hông của Tống Thư Hàng.

Vù!

Bọ chét đột nhiên xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, móng vuốt sắc bén hung hãn đâm tới.

Ngay lúc móng vuốt trên chân trước của nó sắp đâm trúng Tống Thư Hàng...

Vù!

Bỗng có một bàn tay to như được đúc bằng hắc thiết bóp chặt cổ sinh vật hình bọ chét.

“Nhảy đi, ngươi nhảy nữa đi!”

Tống Thư Hàng nhếch môi cười để lộ ra hàm răng trắng tinh.

Sinh vật hình bọ chét điên cuồng giãy giụa.

Móng vuốt sắc bén trên chân trước của nó không ngừng chém về phía cánh tay Tống Thư Hàng.

Keng keng keng keng~

Tia lửa bắn ra bốn phía.

Móng vuốt hình lưỡi đao sắc bén không đủ sức phá vỡ phòng ngự của Cương Thủ trên người Tống Thư Hàng, ngay cả một sợi lông của hắn cũng không đụng tới được.

“Tốc độ di chuyển rất nhanh, nhờ có sương mù, thậm chí tốc độ di chuyển có thể đạt đến cấp lục phẩm, nhưng lực công kích lại quá yếu.”

Trong nháy mắt Tống Thư Hàng đã đoán ra được thực lực của sinh vật hình bọ chét này.

“Chít chít chít chít~~”

Sinh vật hình bọ chét phát ra một loạt tiếng kêu quỷ dị.

Nó không công kích cánh tay của Tống Thư Hàng nữa, song đao sắc bén đột nhiên chém về phía cổ của chính nó.

Ánh đao lóe lên, sinh vật hình bọ chét tự cắt đầu nó xuống, sau đó nhảy ra xa.

Có câu tráng sĩ chặt tay, tên này còn dứt khoát hơn, chặt luôn cả đầu.

Xem ra đâu cũng không phải bộ phận quan trọng gì đối với nó, có lẽ chém đứt rồi vẫn có thể mọc ra lại.

Cánh tay như hắc thiết của Tống Thư Hàng khẽ bóp một phát, bóp nát đầu của sinh vật hình bọ chét.

Ngay sau đó hắn khởi động thần khí trên tay trái – ‘Chúc phúc của tổ vu’.

Pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm, một trong những trang bị trong bộ chiến giáp tổ vu, Linh Hoàng ngũ phẩm có thể dùng.

Tăng cường lực tương tác của người dùng đối với sức mạnh không gian. Sau khi kích hoạt pháp khí, có thể tiến hành nhảy không gian cư ly ngắn trong vòng năm trăm mét.

Bây giờ dưới sự ảnh hưởng của khí lạnh, có lẽ cự ly nhảy không gian sẽ rút ngắn một chút.

Nhưng cũng đủ dùng rồi.

Sau khi tự chém đầu mình, sinh vật hình bọ chét tức tốc nhảy về phía màn sương mù.

Chỉ cần trở về trong sương mù, nó sẽ an toàn.

Rầm~~

Trong lúc nhảy hết tốc lực, nó bỗng đâm trúng một bức tường cứng rắn.

“Nhảy đi, ngươi có ngon thì nhảy tiếp đi!”

Một bàn tay tóm chặt thân thể nó.

Bụp~

Lần này, cả người nó đều bị bóp nát.

Sau khi sinh vật hình bọ chét bị bóp nát, trong cơ thể nó rơi ra một viên tinh hạch to bằng đầu ngón tay.

Tống Thư Hàng tiện tay bắt lấy tinh hạch.

Cho dù có bao tay nghịch Kình Võ Sĩ phòng ngự, hắn vẫn cảm giác được hàn ý lạnh thấu xương ẩn chứa trong viên tinh hạch này.

Lẽ nào đây chính là bảo vật mà Bạch tiền bối đã nói?

Tống Thư Hàng thu tinh hạch nhỏ vào trong vòng tay pháp khí.

“Để ta xem thử Bạch tiền bối đang đuổi theo thứ gì.”

Tống Thư Hàng vận dụng con mắt Thánh Nhân Nho gia nhìn về nơi kiếm khí đang tung hoành ngang dọc trong sương mù.

Kiếm khí của Bạch tiền bối chuyển động với tốc độ cực nhanh, đã gần đạt đến đỉnh điểm, thoạt nhìn cứ như một luồng ánh sáng.

Khó khăn lắm Tống Thư Hàng mới tìm được thân ảnh của Bạch tiền bối.

Mà thứ đang chạy trốn ở phía trước Bạch tiền bối là một con cốt long...

Con cốt long này cũng do hàn băng trong suốt ngưng tụ thành giống như sinh vật hình bọ chét, nhìn chẳng khác gì sinh vật nguyên tố hàn băng.

Lúc này trên thân cốt long hàn băng chồng chất vết thương.

Nhưng hình như Bạch tiền bối cũng không có ý muốn chém chết nó.

“Chắc lại muốn bắt sống rồi đây.”

Trong lòng Tống Thư Hàng đã đoán được suy nghĩ của Bạch tiền bối.

“Ngoài sinh vật hình bọ chét và cốt long băng, không biết trong màn sương mù này còn thứ gì khác không nhỉ?”

Tống Thư Hàng vận dụng con mắt Thánh Nhân Nho gia ra quét trong màn sương mù dày đặc.

Chỉ lát sau, hắn bỗng thấy một con sinh vật khổng lồ đang nhảy về phía hắn.

Đó là một con bọ chét cực to cao đến hai mươi mét, toàn thân bừng bừng lửa giận.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tới đây!

Không sợ con mắt Thánh Nhân thì cứ nhào vô! Đừng hèn nhát!

Chương 1453: Đóng Băng Không Gian Vỡ Nát

“Hãy cảm nhận tình mẹ đi hỡi con bọ chét kia - Ánh nhìn mang thai!”

Tống Thư Hàng quả quyết kích hoạt kỹ năng của mắt Thánh Nhân.

Sau khi biết pháp thuật ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân Nho gia, lúc Tống Thư Hàng sử dụng nó, trong nội tâm vẫn có phần kháng cự. Loại pháp thuật làm người ta mang thai này quá tà ác.

Sau đó trong quá trình ‘Huyền Ma giảng pháp’, do thao tác sai mà vô tình làm tu sĩ trong chư thiên vạn giới đều mang thai, từ lần đó nội tâm của Tống Thư Hàng đã chết lặng.

Đến giờ, Tống Thư Hàng đã hoàn toàn không còn chướng ngại tâm lý gì khi sử dụng pháp thuật ánh nhìn mang thai này.

Thật ra ánh nhìn mang thai cũng chỉ là một pháp thuật làm suy yếu chiến lực của kẻ địch mà thôi.

Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng nhất.

Dù mèo mun hay mèo trắng, miễn bắt được chuột chính là mèo giỏi!

Chỉ cần có thể giết chết kẻ địch, kỹ năng gì cũng không thành vấn đề.

Tốc độ của bọ chét khổng lồ cực nhanh nhưng thân thể nó lại quá lớn, vô tình trở thành mục tiêu nhắm bắn cực tốt.

Ánh sáng mang thai của mắt Thánh Nhân Nho gia bắn trúng con bọ chét to xác kia.

Con bọ chét to xác vốn đang nhảy nhót loạn xạ lập tức dừng lại.

Dù sao trên thế giới này không phải ai cũng giống Tam Lãng tiền bối, đã trúng ánh nhìn mang thai vẫn có thể nhảy nhót vui sướng, ít nhất con bọ chét khổng lồ trước mắt không thể.

Bọ chét to xác ngã xuống đất, trong miệng phát ra tiếng hét thảm thiết.

Thế nhưng... bụng nó lại không phình lên.

Ánh nhìn mang thai mất tác dụng ư?

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy pháp thuật ánh nhìn mang thai của mắt Thánh Nhân vô hiệu. Phải biết cho dù là cục đá tinh trúng phải ánh nhìn mang thai cũng không thể tránh khỏi lời nguyền mang thai.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Ánh nhìn mang thai vẫn khiến con bọ chét to xác kia đau đớn ngã xuống đất, hắn phải tranh thủ lấy mạng nó ngay lúc này.

Tống Thư Hàng đưa tay bắt lấy Xích Tiêu Kiếm mang ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, xin hãy giúp ta một tay.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm:

“Chẳng phải các người đã về ư? Sao vẫn còn ở đây?”

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, không có thời gian giải thích đâu, trước hết cứ giết chết con bọ chét trước mắt rồi nói sau.”

Tống Thư Hàng vội trả lời thật nhanh.

Xích Tiêu Kiếm:

“Bọ chét? Ở đâu?”

Lẽ nào Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhìn thấy con bọ chét to xác đang nằm trên đất gào thét đau đớn?

“Ở ngay trước mặt, tiền bối không thấy cũng không sao, để ta vung đao là được.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn xoay cổ tay, ngọn lửa phần thiên bùng cháy.

“Phần Thiên Hỏa Diễm... ơ?”

Tống Thư Hàng dừng động tác, Xích Tiêu Kiếm trong tay chững lại.

Sau khi con bọ chét to xác kia giãy giụa một lát, đột nhiên một tiếng ‘ầm~’ vang lên, thân thể nó nổ tung.

Chết rồi ư?

Ngay sau khi bọ chét chết, có một viên băng tinh to cỡ một chiếc bàn trong cơ thể nó rơi ra ngoài.

Tống Thư Hàng lập tức sử dụng thủ đoạn nhảy không gian trong chúc phúc của tổ vu, dịch chuyển đến bên dưới viên băng tinh to lớn kia rồi chụp lấy nó.

“Đây là gì thế?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Là bảo bối do Bạch tiền bối phát hiện, tóm lại thứ có thể khơi dậy hứng thú của Bạch tiền bối thì chắc chắn là đồ tốt.”

Hắn giơ viên băng tinh to kia lên, mắt Thánh Nhân Nho gia tiếp tục rà soát sương mù rét lạnh, muốn xem thử còn con quái vật hàn băng nào nữa không.

Nếu như có, hắn muốn dùng pháp thuật ánh nhìn mang thai lần nữa, thử xem có thể làm nổ chết đám quái vật này không.

Xì~

Đột nhiên có một con quái vật hàn băng cực lớn hình rắn chui từ dưới đất lên, há miệng muốn cắn Tống Thư Hàng.

Con rắn này cũng giống con bọ chét vừa rồi, tu sĩ bình thường không thể cảm ứng hay nhìn thấy chúng nó. Lúc chúng nó chuyển động, không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Tống Thư Hàng nhanh chóng thu hồi băng tinh của con bọ chét to xác, sau đó phất tay sử dụng Đà Đao Thuật.

Xích Tiêu Kiếm kéo hắn độn không ra xa, tránh được đòn đánh lén của con rắn bự kia.

“Không ngờ dùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng có thể sử dụng Đà Đao Thuật!”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, nhưng điều này chỉ nên nghĩ thầm trong đầu là được rồi chứ không thể nói ra, lỡ may Xích Tiêu Kiếm tiền bối xù lông nổi giận thì biết làm sao?

Thấy đánh lén thất bại, rắn bự lại nhanh chóng chui sâu vào trong sương mù lạnh băng.

“Hừ, đã ra rồi thì đừng về nữa.”

Tống Thư Hàng kích hoạt kỹ năng ánh nhìn mang thai trong mắt phải lần nữa.

Trong mắt Thánh Nhân hiện lên ánh sáng quỷ dị.

Sau đó ánh sáng bắn ra, đánh trúng rắn bự trong sương mù lạnh.

“Xì xì xì~”

Rắn bự phát ra tiếng rít thảm thiết, thân thể ngã xuống, không ngừng giãy giụa co giật giống hệt như con bọ chét to xác lúc nãy.

Đồng thời trên người nó cũng không sản sinh hiệu ứng mang thai.

Tống Thư Hàng nắm chặt Xích Tiêu Kiếm, nhìn chằm chằm rắn băng.

“Xì~~”

Trong miệng rắn băng phát ra tiếng kêu quỷ dị, sau đó thân thể nó đột nhiên nổ tung.

Một viên băng tinh còn to hơn cả viên của con bọ chét to xác rơi ra ngoài.

Tống Thư Hàng độn không, chụp lấy viên băng tinh kia.

“Hình như mắt Thánh Nhân Nho gia có thể khắc chế đám quái vật trong sương mù lạnh.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

“Ta không thấy gì cả, đây rốt cuộc là quái vật gì mà lại có thể tránh khỏi cảm ứng của ta chứ?”

Xích Tiêu Kiếm buồn bực hot.

Dù gì nó cũng là thần binh của Trường Sinh Giả đấy nhé!

Vậy mà ngay cả nó cũng không cảm ứng được đám quái vật này, rốt cuộc chúng nó là thứ gì?

Nó chỉ nhìn thấy Tống Thư Hàng bắn ra một luồng ánh sáng mang thai vào trong sương mù lạnh, tiếp đó lại có một viên băng tinh rơi ra.

Cứ có cảm giác quá trình này thật quỷ dị.

“Ta thấy giống như đang mở tool hack cày phó bản ấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Có mắt Thánh Nhân trong tay, sinh vật nguyên tố hàn băng ở đây tới bao nhiêu hắn sẽ tiêu diệt bấy nhiêu.

Cầm băng tinh của rắn bự trong tay, Tống Thư Hàng quét mắt nhìn quanh bốn phía, muốn tìm được nhiều quái vật hàn băng hơn.

Nhưng... có thể là do khiếp sợ trước hành động vĩ đại diệt liền ba con quái vật hàn băng của Tống Thư Hàng nên những quái vật khác trong sương mù lạnh không dám tới gần Tống Thư Hàng nữa, tất cả đều chạy trốn thật xa.

“Chậc, sợ chạy hết rồi.”

Tống Thư Hàng khẽ than.

“Thư Hàng, đi!

Lúc này, tiếng của Bạch tiền bối truyền tới.

Chỉ thấy Bạch tiền bối dùng một tay tóm chặt con cốt long băng kia, chân đạp Lưu Tinh Kiếm bay về phía Tống Thư Hàng.

Cốt long vẫn không ngừng giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi tay Bạch tiền bối.

Sau khi bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối vươn một cánh tay khác tóm lấy cổ tay Tống Thư Hàng:

“Chạy mau, nếu không trốn sẽ không còn kịp nữa.”

“???”

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

Ngay sau đó tiểu Bạch tiền bối cũng đã thi triển pháp thuật không gian, cưỡng ép đột phá không gian đóng băng, tránh xa sương mù lạnh.

Trong một chớp mắt trước khi truyền tống không gian, mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng thấy được một cảnh tượng kinh khủng.

Dưới đáy sương mù lạnh có một sinh vật khổng lồ như một đại dương đang bạo động.

Bọ chét to xác và rắn bự xuất hiện trước đó cũng như con cốt long trong tay Bạch tiền bối đều chỉ là những tồn tại bé nhỏ sinh sống trong sinh vật đại dương này mà thôi.

Mỗi một động tác của sinh vật khổng lồ như đại dương này đều có thể khiến cho không gian xung quanh vỡ nát, đóng băng.

Chắc hẳn sinh vật này ít nhất cũng đạt cấp Kiếp Tiên cửu phẩm.

Nhưng hình như nó đã đánh mất lý trí.

Nó không đuổi theo Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, chỉ đang bạo động một cách vô nghĩa.

...

Truyền tống không gian kết thúc.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối về đến hiện thế, xuất hiện trên trái đất.

“Về rồi.”

Bạch tiền bối giữ chặt cốt long băng, lắc mạnh một phát.

Cốt long băng lập tức im lặng không nhúc nhích.

“Bạch tiền bối bắt nó để làm gì thế?”|

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta sắp chế tạo một pháp khí chiến xa.”

Tiểu Bạch tiền bối trả lời:

“Nó rất thích hợp để kéo chiến xa. Ngoài ra cách thức tồn tại của chúng nó làm ta cảm thấy hứng thú. Trong sương mù lạnh, năng lực đóng băng không gian rất thú vị. Đám sinh vật hàn băng này cũng kế thừa loại lực lượng đó.”

“Ta còn tưởng Bạch tiền bối muốn băng tinh trong cơ thể chúng nó.”

Tống Thư Hàng giơ viên băng tinh trong cơ thể rắn bự lên.

“Vật còn sống vĩnh viễn có giá trị nghiên cứu hơn vật chết.”

Tiểu Bạch tiền bối nghiêm túc nói:

“Nhưng cũng có thể nghiên cứu băng tinh một chút, xem thử nó kế thừa được bao nhiêu chức năng của sương mù lạnh. Nếu nó giống như sương mù lạnh, sau khi kích hoạt, ngay cả không gian cũng có thể đóng băng thì sẽ rất đa dụng.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Chỗ ta có ba viên băng tinh, Bạch tiền bối cần không?”

“Đến lúc đó để lại một viên cho ta thử nghiệm là được rồi.”

Bạch tiền bối cười nói.

Nghe vậy Tống Thư Hàng cất băng tinh đi.

Bạch tiền bối lại nắm lấy cổ tay hắn:

"Đi thêm lần nữa, chúng ta phải đến bí cảnh Thực Tiên yến."

Lại một lần truyền tống không gian.

****

Khi trước mắt lại khôi phục ánh sáng, Tống Thư Hàng đã về đến hiện thế.

Bên ngoài bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông trên trái đất.

Do đại lão đánh nhau, bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông đã vỡ nát.

Lúc này, mấy vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông đang ngồi xổm bên ngoài bí cảnh khóc hết nước mắt.

Bí cảnh quý giá đã vỡ nát.

May là phần khung không gian bí cảnh vẫn còn, vẫn có hy vọng tu sửa lại.

Nhưng chi phí tu sửa cực cao, nặng đến mức khiến các thành viên trong Trường Sinh Kiếm Tông không thở nổi.

Mà còn một chuyện quan trọng hơn nữa là toàn bộ khách khứa đến tham dự Thực Tiên yến trong bí cảnh đều biến mất, không ai biết rốt cuộc lúc ấy tại hiện trường Thực Tiên yến đã xảy ra chuyện gì.

Các thành viên của Trường Sinh Kiếm Tông canh giữ ở bên ngoài bí cảnh và các phóng viên chỉ cảm ứng được bên trong bí cảnh truyền ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, sau đó là một tiếng nổ khủng khiếp vang lên.

Khi mọi người hoàn hồn lại, bí cảnh đã vỡ nát, toàn bộ khách khứa tham gia Thực Tiên yến đều biến mất.

Mấy vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông sầu não ruột. Bọn họ phải ăn nói thế nào với người trong thiên hạ đây?

...

Lúc này Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đột nhiên xuất hiện.

"Bá Tống Huyền Thánh! Bạch Thánh Quân!"

Đám phóng viên và các thành viên của Trường Sinh Kiếm Tông ở gần đó vừa liếc mắt đã nhận ra thân phận của hai người.

Mặc dù Bạch tiền bối đã biến thành bộ dạng hai tuổi, nhưng sau khi hắn về đến hiện thế, hiệu ứng ‘nhân vật thiên hạ không ai không biết’ do nhân tiền hiển thánh mang đến lại khôi phục.

Tống Thư Hàng cũng như vậy, sau khi sống lại, làn da hắn biến thành màu trắng nhưng mọi người vừa nhìn thấy thì đã nhận ra hắn ngay.

“Bá Tống tiền bối, Bạch tiền bối.”

Một vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông chạy như bay đến.

Đây là hai vị khách tham gia Thực Tiên yến, có lẽ bọn họ biết được chuyện gì đã xảy ra tại hiện trường Thực Tiên yến.

Tống Thư Hàng nhìn bí cảnh rồi khẽ thở dài, trong lòng có phần áy náy.

Phải thừa nhận chuyện bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông bị phá hỏng có liên quan đến hắn.

Sau khi được thả ra, việc đầu tiên mà hành tinh mọc mắt làm là tìm tới cửa.

Đồng thời Vân Tước Tử do quả cầu béo kia phụ thân được thả ra khỏi phòng tối Thiên Đạo cũng trùng hợp xuất hiện trong bí cảnh.

Cuối cùng còn có vỏ ngoài của Bạch tiền bối two cũng bị ném gần chỗ Tống Thư Hàng.

Nói tóm lại, tất cả đại lão được thả ra khỏi phòng tối Thiên Đạo đều bị ném tới cùng một tọa độ, chính là bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng cảm thấy đắng lòng thay cho chính mình.

Chương 1454: Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông hớn hở nhảy đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ vì chuyện tất cả khách khứa tham dự Thực Tiên yến và Biệt Tuyết Tiên Cơ trong bí cảnh đều biến mất mà các vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông đang lo như kiến bò chảo nóng, lòng như lửa đốt.

Bây giờ lại đột nhiên phát hiện có hai vị Thánh Quân vẫn bình an vô sự, các trưởng lão như thấy được hy vọng, trong lòng vui mừng không thôi.

Thấy hắn nhảy nhanh như vậy, mắt Thánh Nhân nằm trong hốc mắt bên phải Tống Thư Hàng lại bắt đầu rục rịch.

Bởi vì hai con bọ chét trước đó cũng nhảy với nhanh như vậy...

“Bạch Thánh, Bá Tống Huyền Thánh, hai ngài có biết rốt cuộc trong bí cảnh đã xảy ra chuyện gì không? Các đạo hữu trong bí cảnh đi đâu hết rồi?”

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông nhanh chóng hỏi.

Chuyện bọn họ sợ nhất bây giờ chính là sau khi bí cảnh vỡ nát, khách khứa trong bí cảnh bị cuốn vào trong không gian hỗn loạn, bị vặn nát thành từng mảnh.

Hy vọng một người may mắn như Bạch Thánh có thể mang đến tin tốt cho bọn họ.

“Chuyện xảy ra trong bí cảnh rất phức tạp, giải thích rất phiền toái.”

Nhỏ Bạch tiền bối nói:

“Ta đi đón Biệt Tuyết Tiên Cơ, đưa cô ấy về trước đã, những chuyện khác các ngươi cứ hỏi Bá Tống tiểu hữu ấy.”

Dứt lời, tiểu Bạch tiền bối vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng:

“Ta đi một lát rồi về.”

Tống Thư Hàng vẫn còn bị ám ảnh, trong lòng bắt đầu sợ bóng sợ gió:

“Bạch tiền bối, lần này ngài đi... có khi nào lại xảy ra chuyện gì nữa không?”

“Yên tâm, ta thấy ấn đường ngươi phát sáng, tiếp theo sẽ không có chuyện xui xẻo gì xảy ra đâu. Giờ ta đi đón Biệt Tuyết về, Thực Tiên yến không thể hủy bỏ giữa chừng được. Ta đã đợi Thực Tiên yến lâu như vậy, nhất định phải cho nó một cái kết hoàn mỹ.”

Tiểu Bạch tiền bối đáp.

Dứt lời, hắn vận dụng thiên phú không gian, dịch chuyển thẳng đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Chỉ là không biết khi Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn thấy bộ dạng Bạch tiền bối chừng hai tuổi thế này thì sẽ có vẻ mặt gì nhỉ?

Bạch tiền bối biến mất, còn tiện tay mang con cốt long băng kia đi.

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông và các phóng viên đồng loạt quay qua nhìn Tống Thư Hàng, hy vọng từ miệng hắn biết được chuyện gì đã xảy ra trong bí cảnh.

Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Bạch tiền bối ‘hy vọng’ Thực Tiên yến có thể tiếp tục nhưng bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông đã bị hủy thành thế này, Thực Tiên yến còn tiếp tục cử hành được không đây? Có khi nào tài liệu nấu nướng mà Biệt Tuyết Tiên Cơ chuẩn bị cũng bị hủy theo bí cảnh rồi không?

“Bá Tống tiền bối, các thực khách khác trong bí cảnh có bình an không?”

Thấy Tống Thư Hàng xoa mi tâm lộ ra vẻ sầu khổ, mấy trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông cứng đờ cả người.

Tiêu rồi.

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải nghe tin dữ.

“A, các ngươi hỏi nhưng thực khách khác ấy à? Yên tâm đi, mọi người đều bình an vô sự, chỉ bị hôn mê thôi. Ta và Bạch tiền bối đã đưa mọi người đến một nơi an toàn rồi.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu đáp.

“Không sao? Thật sự không sao ư?”

Cảm xúc của các trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông vừa ở địa ngục đã bay lên tiên cảnh ngay lập tức.

“Không sao thật mà, lát nữa ta sẽ đưa mọi người về.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Tiếc là trong bộ sưu tập hình Huyền Thánh, hắn chỉ mới có hình của Đông Qua Thánh Quân, mấy vị Huyền Thánh khác hắn vẫn chưa kịp chụp.

Vừa rồi trước khi tiểu Bạch tiền bối đưa hắn về hiện thế, đáng lẽ hắn nên tìm một nơi gom đủ hình của tất cả Huyền Thánh mới phải.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của Tống Thư Hàng, cả nhóm trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông đều thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời trong đó có một vị trưởng lão tò mò hỏi:

“Vậy tại sao trên mặt Bá Tống Huyền Thánh ngài lại đầy vẻ sầu khổ như vậy?”

“À, không có gì.”

Tống Thư Hàng xua tay nói.

Hắn chỉ đang nghĩ đến chuyện làm thế nào để tiếp tục cử hành Thực Tiên yến thôi.

Hơn nữa việc bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông bị hủy, hắn phải chịu trách nhiệm hơn phân nửa, nếu có cách nào đó có thể tu sửa bí cảnh này thì tốt rồi.

Thế giới hạch tâm là một tiểu thế giới thần kỳ, nếu hắn mượn dùng lực lượng của thế giới hạch tâm, không biết có thể lắp ghép bí cảnh đã vỡ nát của Trường Sinh Kiếm Tông lại không nhỉ?

Dẫu sao đây cũng là lỗi của hắn, nếu có thể giúp Trường Sinh Kiếm Tông tu sửa bí cảnh, Tống Thư Hàng nhất định sẽ hỗ trợ hết sức.

“Nếu bây giờ gặp được đại lão cái gì cũng có thể bán thì tốt rồi, dưới tấm chăn thần kỳ của hắn, nói không chừng sẽ có bảo vật hữu ích.”

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một suy nghĩ.

Ngay lúc hắn nghĩ như vậy, ở phía trước bỗng có một cổng không gian mở ra.

Sau đó một tấm chăn quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn.

“Cái gì cũng có thể bán tiền bối?”

Tống Thư Hàng mừng rỡ hô lên.

Đại lão cái gì cũng có thể bán còn cung cấp dịch vụ bán hàng tận nơi nữa à?

“Yo, xin chào đạo hữu.”

Thân ảnh quán chăn hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Nhưng người đến lại không phải đại lão cái gì cũng có thể bán.

Bởi vì giọng này là giọng của tiên tử.

Vị tiên tử này cũng giống đại lão cái gì cũng có thể bán, toàn thân bọc trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu.

Tóc cô nhuộm màu hồng phấn, cột thành hai chùm.

Hơn nữa... nếu không phải là mượn pháp khí của người khác, vậy cô rất có thể là cường giả cấp Kiếp Tiên.

“Chào tiên tử.”

Tống Thư Hàng đáp lại.

Đồng thời hắn phát hiện chỉ có mình hắn nhìn thấy vị tiên tử này, còn những người khác có mặt ở đây đều không nhìn thấy.

Lẽ nào là hiệu quả do tấm chăn giống tấm của đại lão cái gì cũng có thể bán mang đến?

“À đúng rồi, ngươi quen sư phụ ta đúng không? Vừa rồi ta nghe thấy ngươi gọi tên riêng của sư phụ ta. Ngoài ra... trên người ngươi có khí tức của sư phụ ta, gần đây ngươi đã tiếp xúc với sư phụ, hơn nữa còn mua đồ từ chỗ sư phụ đúng không?”

Tiên tử tóc hồng cột hai chùm lộ ra nụ cười hài hước.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy ngươi có biết bây giờ sư phụ ta đang ở đâu không? Mấy ngày nay ta không liên lạc được với sư phụ, ta cần đến chỗ sư phụ để bổ sung hàng hóa, có mấy vị khách đang cần hàng gấp.”

Tiên tử tóc hồng cột hai chùm ủ rũ nói.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nghĩ đến một khả năng.

Đại lão cái gì cũng có thể bán Bán đang chơi trò trốn tìm với Bạch tiền bối two.

Có thể là vì lý do này nên đại lão cái gì cũng có thể bán đã trốn ở một nơi nào đó, không liên lạc với bên ngoài?

“Ta cũng không biết đại lão cái gì cũng có thể bán đi đâu, thật ra ta cũng đang muốn tìm hắn.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Nghe vậy, tiên tử cột tóc hai chùm lập tức đổi nụ cười đáng yêu sang nụ cười dịu dàng chuyên nghiệp:

“Đạo hữu, ngươi muốn tìm sư phụ ta để mua đồ đúng không? Ngươi muốn mua gì cũng có thể mua ở chỗ ta này, mua ở chỗ ta còn có ưu đãi nữa đấy.”

Tống Thư Hàng:

“Tiên tử, ta có thể mua được bất kỳ thứ gì ở chỗ người à?”

“Đa số những thứ có trong trong chư thiên vạn giới, ta đều có hàng. Hơn nữa nếu chỗ ta hết hàng, ta có thể đến chỗ sư phụ bổ sung hàng! Ngươi có thể gọi ta là hàng gì cũng có thể bổ, nếu ngươi mua nhiều, ta còn giảm giá cho ngươi nữa.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đại khái đã hiểu được.

Chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán có mọi thứ trong chư thiên vạn giới, hơn nữa chuyên bán xa xỉ phẩm.

Còn hàng gì cũng có thể bổ tiên tử là đệ tử, chuyên bán sỉ, mua số lượng nhiều sẽ nhận được ưu đãi. Mặc dù chỗ tiên tử thường có vài thứ sẽ hết hàng nhưng không sao, cô ấy có nguồn hàng đầy đủ nhất chư thiên vạn giới, có thể đến chỗ sư phụ bổ sung hàng.

“Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, thật ra ta muốn hỏi xem có thứ gì có thể tu bổ một không gian đã vỡ nát không.”

Tống Thư Hàng vừa nói vừa chỉ về phía bí cảnh đã vỡ của Trường Sinh Kiếm Tông .

“Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử xuất hiện, phải chăng là vì Bạch tiền bối hy vọng Thực Tiên yến tiếp tục diễn ra? Vậy nói không chừng sẽ mua được bảo vật có thể nhanh chóng tu bổ bí cảnh từ trong tay hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cũng nên.”

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý niệm như vậy.

Nhưng bây giờ lại có một vấn đề, đó là linh thạch trong tay hắn không nhiều.

Có lẽ phải chờ Bạch tiền bối đón Biệt Tuyết Tiên Cơ về rồi mới thanh toán được.

"Bảo vật tu bổ không gian đã vỡ ư? Đúng lúc chỗ ta có hàng này, ngươi may mắn đấy."

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cười to.

Sau đó cô thò tay ra khỏi chăn, đồng thời cầm ra một viên băng tinh mang theo hàn ý lạnh thấu xương.

"Băng tinh đặc biệt lấy từ thế giới hàn băng, tu sĩ dưới ngũ phẩm vừa tiếp xúc với nó, ngay cả linh hồn cũng sẽ bị đóng băng. Ngoài hàn ý lạnh thấu xương ra, nó còn có một tác dụng tối cao là... đóng băng không gian."

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử giới thiệu:

"Chỉ cần có nó, không gian vỡ nát sẽ bị đóng băng, tổ hợp lại lần nữa. Sau đó lại gia công một chút, vậy là một bí cảnh hàn băng mới tinh đã được chế tạo xong rồi. Thứ này rất khó kiếm nên giá cả cũng không rẻ."

Tống Thư Hàng: (⊙?⊙)

Chờ chút!

Sao thứ mà hàng gì cũng có thể bổ tiên tử mới giới thiệu nhìn quen mắt quá vậy kìa?

Hơn nữa nguồn gốc của loại băng tinh này cũng khiến Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

"Ngươi có muốn không? Nếu ngươi muốn, ta có thể bán với giá ưu đãi cho ngươi. Bí cảnh vỡ nát sau lưng ngươi có diện tích khá lớn, nếu muốn tu bổ nhanh thì số lượng băng tinh cần dùng khá nhiều. Nếu dùng băng tinh lớn bằng nắm tay, ít nhất phải mấy trăm viên mới đủ. Nếu ngươi mua từ ba trăm viên trở lên trong một lần, ta sẽ giảm giá 20% cho ngươi."

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử tích cực mời chào.

Tống Thư Hàng im lặng không đáp lại.

"Về phần giá cả, mỗi một viên băng tinh đều dùng linh thạch thất phẩm để thanh toán. Chín viên linh thạch thất phẩm đổi một viên băng tinh, cái giá này cực gì phải chăng. Nhưng... bây giờ chỗ ta không có nhiều hàng như vậy, cần đến chỗ sư phụ để lấy hàng, vậy nên ngươi phải chờ thêm một quãng thời gian mới được."

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục giữ im lặng.

"Đạo hữu, lẽ nào ngươi còn chê giá đắt quá? Nói thật cái giá này đã rẻ lắm rồi đấy, ta không thể bớt thêm nữa đâu, nếu bớt nữa ta sẽ lỗ vốn đấy."

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cố gắng thuyết phục.

Sau đó cô thấy Tống Thư Hàng lấy một viên băng tinh lớn bằng một chiếc bàn ra khỏi trang bị không gian.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, băng tinh tỏa ra bảo quang bảy màu rực rỡ.

Hàn ý lạnh thấu xương... lạnh đến mức dường như ngay cả linh hồn cũng bị đóng băng...

Lại thêm loại hàn ý đặc biệt có thể đóng băng luôn cả không gian kia nữa.

Ừ, không sai, chính là loại băng tinh đặc biệt giống với viên cô đang cầm trên tay.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử:

"..."

Tống Thư Hàng:

"..."

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử siết chặt chăn trên người mình.

Đột nhiên cô cảm thấy tim mình thật lạnh.

Quả nhiên sư phụ nói rất đúng, ở thời đại tình người bạc bẽo mỏng như tờ giấy thế này, cũng chỉ có chiếc chăn trên người mới mang đến chút ấm áp cho cô.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử hé môi nói:

"Viên băng tinh này của ngươi..."

Tống Thư Hàng:

"Mới vừa kiếm được, trong một chỗ sương mù lạnh, cày quái rơi ra."

Chương 1455: Đồng Vàng Hồi Sinh

Mới vừa kiếm được?

Cày quái rơi ra?

Từ lúc nào mà băng tinh đặc biệt trong thế giới hàn băng lại có thể ‘cày’ được vậy?

Muốn bùng nổ, muốn bùng nổ quá đi mất!

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử mệt chết đi được nhưng cô vẫn phải mỉm cười.

Mỉm cười là chính là biển hiện của sự chuyên nghiệp.

Nhưng vụ làm ăn này không thể tiếp tục bàn nữa rồi.

Đau lòng quá.

À mà người này tên gì nhỉ?

Biết rồi, có hiệu ứng ‘nhân vật thiên hạ không ai không biết’, là Huyền Thánh mới tấn thăng.

Thánh hào là Bá Tống.

Thánh hào này nhìn quen thật đấy.

Hình như là nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh thì phải?

Nghe nói sau đó hắn còn đến thế giới Cửu U độ ma kiếp, lại giảng pháp thêm một lần. Cô vẫn chưa kịp xem bài giảng pháp lần hai của tên này.

Thôi kéo hắn vào sổ đen luôn, sau này không làm ăn với hắn nữa.

Trong đầu hàng gì cũng có thể bổ tiên tử liên tiếp hiện lên mấy ý niệm.

“À Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử này, ta có thể hỏi... loại băng tinh này sử dụng thế nào không? Ném vào trong bí cảnh là được à?”

Tống Thư Hàng mặt dày hỏi.

Đã không mua hàng của người ta còn muốn hỏi cách sử dụng, xấu hổ quá.

Nếu lúc này Bạch tiền bối ở đây thì tốt rồi, có linh thạch, cái gì cũng dễ bàn.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử:

“...”

Sau khi rối rắm một lúc lâu, hàng gì cũng có thể bổ tiên tử thở dài.

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống, vi cái danh này, thôi cho hắn chút mặt mũi vậy.

Người nào là nghìn năm đệ nhất cũng đều có đại khí vận bao phủ.

Tên này có khí vận phi phàm, không chừng sau này sẽ là một khách hàng vip, coi như là tạo mối quan hệ tốt trước đi.

“Nể tình ngươi là nghìn năm đệ nhất thánh, ta bán miễn phí một tin tin tức cho ngươi vậy.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nói:

“Theo như sự tính toán của ta, muốn khôi phục bí cảnh này cũng không cần viên băng tinh lớn như vậy đâu. Ngươi chỉ cần cắt lấy chừng ba phần năm là đủ rồi. Cách sử dụng cũng rất đơn giản, đầu tiên là toàn lực rót linh lực vào trong băng tinh. Nhưng nhớ kỹ, nhất định phải là linh lực tinh khiết hoặc là năng lượng hệ băng và hệ thủy. Chờ sau khi đạt đến trạng thái bão hòa rồi, băng tinh sẽ phóng ra sương mù rét lạnh. Khi thấy sương mù tràn ra, ngươi hãy đưa băng tinh vào trong bí cảnh. Đến lúc đó, băng tinh sẽ đóng băng không gian vỡ nát với tốc độ nhanh nhất, sau đó tu bổ bí cảnh thế nào là chuyện của các ngươi.”

“Cảm ơn tiên tử!”

Tống Thư Hàng cảm kích nói.

“Đừng khách khí, sau này nhớ mua hàng ủng hộ ta là được rồi.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi hỏi:

“Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, cô có bán pháp khí hồi sinh không?”

“Thứ ngươi nói là loại pháp khí hồi sinh không buộc định ấy à? Loại đó cấp bậc đều khá thấp, chỉ thích hợp cho tu sĩ dưới lục phẩm sử dụng. Còn tu sĩ Huyền Thánh bát phẩm giống ngươi thì cần đạo cụ hồi sinh chế tạo riêng mới hiệu quả.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử trả lời.

“Đủ dùng, dưới lục phẩm có thể sử dụng là đủ rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Giờ trong tay tiên tử có hàng không?”

“Không phải mua cho chính ngươi dùng à? Nói tới hàng, ta nhớ ta còn có mấy loại.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử bắt đầu lục lọi trong đống hàng hóa của mình.

Một lát sau, cô nói:

“Đây rồi, đồng vàng hồi sinh, thích hợp cho tu sĩ dưới lục phẩm dùng, vô hiệu đối với tu sĩ từ lục phẩm trở lên. Nó là một loại pháp khí hồi sinh đặc biệt, khi người sở hữu nó chết đi, đồng vàng hồi sinh sẽ bị kích hoạt. Sau khi kích hoạt, đồng vàng sẽ tiến hành tung xu một lần. Nếu ra mặt trước, việc hồi sinh sẽ hoàn thành vào mươi tháng sau. Nếu ra mặt sau, việc hồi sinh sẽ hoàn thành vào mươi năm sau. Còn nếu ngươi may mắn gặp được trường hợp đồng vàng dựng đứng, vậy việc hồi sinh sẽ hoàn thành trong vòng mười phút. Tuy thời gian hồi sinh hơi dài nhưng được cái không có tác dụng phụ gì lớn. Ngoài việc bị suy yếu một quãng thời gian ra, sẽ không xuất hiện di chứng cực lớn như tu vi giáng cấp.”

“Có thập tự giá hồi sinh không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thập tự giá hồi sinh mua ở chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán lần trước có hiệu quả cực tốt. Không chỉ hồi sinh ngay tại chỗ, hơn nữa còn không xuất hiện tình trạng suy yếu, thân thể vô lực, tu vi giáng cấp.

“Loại đó là xa xỉ phẩm, không thích hợp bán sỉ. Nếu ngươi muốn, ta sẽ tìm sư phụ nhập hàng về. Mà loại thập tự giá hồi sinh này có giá không rẻ, hơn nữa sau khi dùng một lần, trong vòng mấy trăm năm cũng không thể dùng lần thứ hai, không phù hợp với đạo giao dịch của ta. Về phần đồng vàng hồi sinh, nếu ngươi mua mười đồng một lần, ta sẽ giảm giá 10% cho. Nếu ngươi muốn mua pháp khí hồi sinh cho hậu bối, loại đồng vàng hồi sinh này là thích hợp nhất đấy. Hơn nữa đồng vàng hồi sinh không phiền phức như thập tự giá hồi sinh, mỗi lần sử dụng xong, cứ cách mười ngày lại có thể sử dụng tiếp, hời lắm đấy!"

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử tích cực chào hàng.

Chỉ có điều do thời gian hồi sinh của loại pháp khí này cách nhau quá dài, nếu xui xẻo gặp trúng mặt sau thì phải mười năm sau mới hồi sinh được, vậy nên giá của món hàng này vẫn chẳng tăng lên được.

Tống Thư Hàng động lòng rồi.

Chủ yếu là do hắn mới dùng thập tự giá hồi sinh cách đây không lâu, trong vòng mấy trăm năm không thể sử dụng lại nữa, hắn mua về để phủ bụi à?

Mà đồng vàng hồi sinh thì tiện hơn, mỗi lần sử dụng xong, mười ngày sau lại có thể sử dụng tiếp rồi.

Dạo gần đây hắn tiêu hao pháp khí hồi sinh dữ quá, nếu có mấy đồng vàng hồi sinh ở trên người, cảm giác an toàn sẽ tăng lên gấp đôi.

"Được! Xin hỏi hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, loại đồng vàng hồi sinh này của ngươi bán thế nào? Nếu như giá cả phải chăng, ta muốn mua một bộ 10 đồng."

Tống Thư Hàng nói.

Nụ cười trên môi hàng gì cũng có thể bổ tiên tử lập tức dịu dàng hẳn.

"Bảo đảm giá cả rất phải chăng, mỗi một đồng vàng hồi sinh đều dùng linh thạch bát phẩm để thanh toán. Tam viên linh thạch bát phẩm đổi một đồng vàng hồi sinh. Một bộ mười đồng, giảm giá 10%. Quý khách chỉ cần trả 72 viên linh thạch bát phẩm là có thể mang một bộ đồng vàng hồi sinh về nhà!"

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nhanh chóng tính tiền.

Tống Thư Hàng chuyển ý thức vào trong thế giới hạch tâm, hỏi ý kiến Xích Tiêu Kiếm:

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, một đồng vàng hồi sinh có giá tám viên linh thạch bát phẩm, cái giá này ổn không?"

Bản thân hắn chẳng biết gì về giá bán pháp khí hồi sinh cả.

Lần trước cái thập tự giá hồi sinh kia cũng là dùng bao tay bạc đổi với đại lão cái gì cũng có thể bán chứ không dùng linh thạch.

Xích Tiêu Kiếm:

"Pháp khí loại hồi sinh à? Mấy phẩm có thể dùng?"

"Dưới lục phẩm có thể dùng."

Tống Thư Hàng đáp.

"Giá cả tạm được... Thật ra vật phẩm loại hồi sinh cũng không có giá cả cố định. Dù sao cũng là vật phẩm bảo toàn tính mạng, có khi một món pháp khí hồi sinh mà tu sĩ ngũ phẩm có thể dùng có giá lên đến mấy viên linh thạch cửu phẩm, nhưng cũng có khi giá cả lại thấp đến nỗi chỉ dùng linh thạch thất phẩm là có thể mua được. Nói tóm lại, một món pháp khí hồi sinh mà cảnh giới ngũ phẩm có thể sử dụng có giá tám viên linh thạch bát phẩm, cái giá này có thể chấp nhận được."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

Lúc này Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang đi dạo trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Lần này mỹ nhân rắn công đức không lập tức nuốt nó lại vào bụng, đây là một cơ hội hiếm có, vừa lúc nó có thể tranh thủ thời gian dạo quanh thế giới hạch tâm, xem thử thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đã biến hóa thế nào.

"Tốt rồi, như vậy ta cũng yên tâm."

Tống Thư Hàng nói.

Bất kể mệnh phù, thập tự giá hồi sinh hay đồng vàng hồi sinh đều có hạn chế cấp bậc hồi sinh. Về mặt giá trị, không thể so sánh với búp măng mà Tống Thư Hàng lấy được lúc đầu.

Sau khi ý thức trở về hiện thế, Tống Thư Hàng gật đầu:

"Vậy hàng gì cũng có thể bổ tiên tử bán cho ta một bộ đồng vàng đi, nhưng ngươi có thể chờ một lát không? Ta phải đợi một vị tiền bối về rồi mượn ngài ấy chút linh thạch, chứ giờ trên người ta không có nhiều linh thạch như vậy.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử:

“...”

Đột nhiên cô cảm thấy vị nghìn năm đệ nhất thánh này không đáng tin cậy lắm thì phải?

“Phải chờ bao lâu?”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Chắc cũng nhanh thôi, hắn chỉ đi đón người rồi về.”

Nhất định là ta gặp được nghìn năm đệ nhất thánh giả rồi, hàng gì cũng có thể bổ tiên tử thở dài:

“Nếu thật sự không được, ngươi có thể dùng thứ gì đó đáng giá để đổi. Ngoài linh thạch, còn có rất nhiều thứ khác được coi là đồng tiền mạnh. Ví dụ như một số đan dược phẩm chất tốt, hoặc là vật gì đó tương tự cũng được.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút:

“Vậy thanh toán bằng băng tinh này có được không? Tiên tử ngươi mới vừa nói muốn khôi phục bí cảnh chỉ cần ba phần năm là đủ, trong hai phần năm còn dư lại, có thể cắt ra một phần để trả thay cho linh thạch không?”

Ba phần năm băng tinh tương đương với chừng 300 viên băng tinh lớn bằng nắm tay.

Hai phần năm băng tinh còn lại thì tương đương với 200 viên băng tinh.

Một viên băng tinh lại tương đương với chín viên linh thạch thất phẩm, sau khi giảm giá thì còn chừng 7.2 viên linh thạch thất phẩm, nếu đổi 200 viên thì sẽ được chừng 144 viên linh thạch bát phẩm.

Nhưng đây là giá bán ra của hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, giá mua vào chắc chắn sẽ thấp hơn một chút.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử:

“...”

Một lát sau, hàng gì cũng có thể bổ tiên tử giơ lên hai ngón tay:

“Ta đưa thêm hai đồng vàng hồi sinh cho ngươi, tổng cộng là 12 đồng vàng đổi lấy hai phần năm băng tinh của ngươi.”

“Được, thành giao.”

Tống Thư Hàng đồng ý.

Có thể là vì quá trình kiếm được băng tinh khá dễ, trong lòng Tống Thư Hàng không cảm thấy tiếc lắm nên hắn đồng ý rất sảng khoái.

Thật ra quan trọng nhất là... trên tinh cầu hàn băng kia có tọa độ truyền tống do Bạch tiền bối để lại. Nếu muốn băng tinh, hắn hoàn toàn có thể truyền tống đến đó, dùng mắt thánh nhân Nho gia cho quái vật hàn băng một phát, lấy băng tinh rồi trở về là xong.

Hơn nữa chi phí thu hoạch băng tinh lại khá thấp.

Băng tinh có thể đóng băng không gian và đồng vàng hồi sinh đều là bảo vật có giá trị tương đương.

Giao dịch thành lập.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cầm lấy một thanh loan đao, nhắm chuẩn vào viên băng tinh to của Tống Thư Hàng rồi chém xuống.

Băng tinh cứng rắn không gì phá vỡ nổi đã bị loan đao của cô cắt ra nhẹ nhàng như cắt một miếng đậu hũ.

Băng tinh bị cắt thành hai phần cực kỳ tinh chuẩn, một phần ba, một phần hai.

Sau khi cắt xong, hàng gì cũng có thể bổ tiên tử lấy ra mười hai đồng vàng đưa cho Tống Thư Hàng.

“Giao dịch hoàn thành, chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử mỉm cười nói.

Lời rồi, giá gốc của đồng vàng hồi sinh không hề cao.

Đương nhiên chất lượng hàng hóa không thành vấn đề, các cô là ngươi làm ăn có uy tín có thương hiệu hẳn hoi, sẽ không làm ra chuyện tự hủy danh tiếng của mình.

Quan trọng là người chế tạo đồng vàng hồi sinh chính là cô.

Vậy nên cô mới chào hàng loại sản phẩm hồi sinh này nhiệt tình như vậy.

Dùng đồng vàng hồi sinh do tự mình luyện ra đổi lấy một khối băng tinh lớn, vụ làm ăn này lời rồi.

Một khối băng tinh hoàn chỉnh và băng tinh cắt ra có cách tính giá khác nhau.

Giao dịch hoàn thành, hai bên đều hài lòng.

“Hợp tác vui vẻ.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử đưa một tờ giấy cho Tống Thư Hàng:

“Đây là một phiếu giao dịch, nếu ngươi muốn giao dịch với ta lần nữa thì có thể kích hoạt phiếu giao dịch này, nhưng chỉ có một cơ hội thôi.”

Lúc trước Bạch tiền bối cũng từng nhận được vật phẩm tương tự từ chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng nhận lấy phiếu giao dịch.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử hài lòng rời đi.

Tống Thư Hàng cầm phần băng tinh còn lại, nhìn về phía bí cảnh vỡ nát ở đằng xa.

Chương 1456: Tu Bổ Bí Cảnh

Vậy bước kế tiếp chính là tìm cơ hội dùng băng tinh tu bổ không gian vỡ nát.

“Bá Tống tiền bối, ngài và vị tiền bối kia nói chuyện xong rồi à?”

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông lên tiếng hỏi.

Lúc Tống Thư Hàng tiến hành giao dịch với hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, mọi người có mặt ở đây đều không nhìn thấy hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, chỉ nhìn thấy hình như Tống Thư Hàng đang nói chuyện với ai đó.

Nhưng ngại uy danh nghìn năm đệ nhất thánh của Tống Thư Hàng, trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông và phóng viên của nhật báo tu sĩ ở gần đó đều không dám lên tiếng quấy rầy Tống Thư Hàng.

Ở trong mắt bọn họ, cả quá trình giao dịch Tống Thư Hàng như đang đóng kịch một vai.

Nếu cuối cùng trong tay Tống Thư Hàng không đột nhiên xuất hiện mười hai đồng vàng, hơn nữa viên băng tinh kia bỗng nhiên bị chém thành hai nửa thì mọi người đã cho rằng Tống Thư Hàng tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Ừ, vừa mới hoàn thành một vụ giao dịch với một vị tiên tử.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu muốn ra tay tu bổ bí cảnh, cần phải có người phối hợp với hắn mới được. Muốn rót đầy viên băng tinh này cần một lượng linh lực cực lớn, một mình hắn chắc chắn không làm được. Đừng nói là ba hạt nhân kim đan, dù là bốn hạt nhân cũng không đủ.

Trong lúc hắn đang suy tư, thân hình Bạch tiền bối hiện ra trong hư không.

Tay phải hắn giữ Biệt Tuyết Tiên Cơ, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại tóm lấy mấy vị thiếu nữ dâng món ăn.

Trong tay tiên cơ còn cầm mấy món pháp khí không gian. Toàn bộ nguyên liệu chuẩn bị cho Thực Tiên yến đều ở trong những không gian pháp khí này, không hề bị mất.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ lộ ra vẻ mặt cưng chiều đi theo sau lưng Bạch tiền bối.

“Ta về rồi đây.”

Bạch tiền bối lên tiếng.

Sở dĩ lâu như vậy hắn mới đưa Biệt Tuyết Tiên Cơ về là vì ngoại hình chừng hai tuổi của hắn đã làm Biệt Tuyết Tiên Cơ hiểu lầm, tốn chút thời gian.

Dứt lời, hắn lại quay đầu nhìn trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông bên cạnh Tống Thư Hàng, rồi lại nhìn bí cảnh vỡ nát ở đằng xa.

“Hầy, địa điểm tổ chức Thực Tiên yến bị hủy mất rồi, sợ là chúng ta phải đổi sang nơi khác tổ chức tiệc lần nữa thôi.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng thuận theo đó tiếp lời:

“Thật ra vừa lúc ta biết được một cách có thể tu bổ không gian vỡ nát.”

“Hửm?”

Bạch tiền bối tò mò nhìn Tống Thư Hàng:

“Ngươi biết được phương pháp đó từ đâu?”

“Mới biết được từ chỗ hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, đệ tử của đại lão cái gì cũng có thể bán, bí pháp này có thể nhanh chóng đóng băng không gian vỡ nát.”

“Bá Tống tiền bối nói thật ư?”

Một vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tống nhảy bật lên.

Bá Tống tiền bối đúng là cứu tinh của Trường Sinh Kiếm Tống

.

Khách tham dự Thực Tiên yến và Biệt Tuyết Tiên Cơ đều được hắn và Bạch tiền bối dời đi an toàn.

Mà bây giờ Bá Tống tiền bối lại còn có cách tu bổ bí cảnh nhanh chóng, quan trọng hơn nữa là hình như Bá Tống tiền bối có ý muốn ra tay tu bổ bí cảnh này.

Từ đầu tới cuối, Bá Tống Huyền Thánh như một vị cứu tinh do trời cao phái xuống, trợ giúp Trường Sinh Kiếm Tông bọn họ vượt qua khó khăn này.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

“Bá Tống tiền bối, ngài có bằng lòng trợ giúp bọn ta tu bổ bí cảnh không?”

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông mừng rỡ hỏi.

“Thư Hàng... Thực Tiên yến vẫn chưa kết thúc. Nếu được thì ngươi giúp bọn họ tu bổ bí cảnh đi.”

Bạch tiền bối nói với Tống Thư Hàng.

Dứt lời, hắn lại quay đầu qua nói với trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông :

“Dĩ nhiên, tài liệu và chi phí cần dùng để tu bổ bí cảnh phải do chính các ngươi bỏ ra.

“Đây là đương nhiên! Bá Tống Thánh Quân, xin ngài hãy ra tay tu bổ bí cảnh, bên ta sẽ lập tức liên lạc với tông chủ. Trong quá trình tu bổ bí cảnh, ngài cần tài liệu gì, chúng ta nhất định sẽ đưa tài liệu đó đến với tốc độ nhanh nhất.”

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông nói.

Một vị trưởng lão khác đứng bên cạnh hắn tiếp lời:

“Chỉ cần bí cảnh được tu bổ xong, Trường Sinh Kiếm Tông bọn ta nhất định sẽ không quên ân tình của Bá Tống Huyền Thánh!”

Nói là ân tình thật ra chính là thù lao.

Nhưng ở trước mặt nhiều phóng viên thế này mà nói chuyện tiền nong thì dung tục tầm thường quá.

Dù sao mọi người đều hiểu ý nhau.

Nếu Tống Thư Hàng ra tay tu bổ bí cảnh tương đương với việc giữ được mặt mũi cho Trường Sinh Kiếm Tông . Thân là môn phái danh tiếng lẫy lừng trong tu chân giới, lại là kiếm tông có tiếng ngay thẳng phóng khoáng, cách trả ơn của bọn họ tuyệt không đơn giản.

“Về phần tài liệu cần dùng để tu bổ bí cảnh, ta đã lấy được thông tin tương quan từ chỗ hàng gì cũng có thể bổ tiên tử rồi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, giơ băng tinh trong tay mình lên.

“Loại băng tinh này à?”

Bạch tiền bối nghi hoặc nhìn băng tinh, sau khi suy nghĩ một chút đã rõ:

“Đúng rồi, nó có hàn ý đóng băng không gian. Chỉ cần biết được cách sử dụng là có thể liên kết không gian vỡ nát tái tạo lại.”

“Nhưng trong quá trình sử dụng băng tinh còn cần đến sự hỗ trợ của mọi người.”

Tống Thư Hàng giơ khối băng tinh to kia lên:

“Đầu tiên cần phải rót linh lực tinh khiết vào trong băng tinh, hoặc dùng linh lực hệ thủy và hệ băng rót vào trong đó để kích hoạt nó. Chờ sau khi bão hòa, nó sẽ thả ra sương mù rét lạnh. Khi sương mù tràn ra, lại đưa băng tinh vào trong bí cảnh. Đến lúc đó, băng tinh sẽ đóng băng không gian vỡ nát với tốc độ nhanh nhất.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi ư?”

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ừ, chỉ đơn giản vậy thôi. Yên tâm đi, vị hàng gì cũng có thể bổ tiên tử kia rất đáng tin.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Người tu luyện hệ băng rất khó tìm, nhưng người tu luyện hệ thủy lại rất nhiều.”

Bạch tiền bối nói.

“Nếu không được thì cứ dùng linh thạch bổ sung năng lượng thôi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ ở bên cạnh đưa ra ý kiến.

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông vỗ ngực đảm bảo:

“Không thành vấn đề, chuyện này cứ để bọn ta lo.”

…

Từng vị tu sĩ tu luyện linh lực hệ thủy được chọn ra, bắt đầu rót linh lực vào trong băng tinh. Đồng thời có người dẫn năng lượng trong linh thạch vào trong băng tinh.

Có thể là do khối băng tinh này mới rơi ra khỏi cơ thể bọ chét to xác không lâu, còn rất tươi nên hàn khí và linh lực ẩn chứa trong đó vẫn chưa tiêu tán.

Việc rót đầy băng tinh cũng không tốn bao nhiêu linh thạch.

Chẳng mấy chốc băng tinh đã bị kích hoạt.

Hàn khí ở bên trong tràn ra cuồn cuộn.

Ngay lúc hàn khí tràn ra, những tu sĩ đứng gần đó nhịn không được bắt đầu run rẩy.

Hàn khí từ trong băng tinh tràn ra dường như có thể đóng băng cả thân xác và linh hồn của tu sĩ. Lấy băng tinh làm trung tâm, bốn phía đều bắt đầu đóng băng.

"Bá Tống tiền bối, tiếp theo phải làm sao để đưa nó vào trong bí cảnh đây?"

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông hỏi.

Hắn hỏi vậy là vì bây giờ chẳng ai có thể đến gần khối băng tinh kia.

"Để đó cho ta."

Tống Thư Hàng động tâm niệm, đao ý khôi giáp xuất hiện, bao bọc cả người hắn lại, ngăn hàn khí của băng tinh ở bên ngoài.

Tống Thư Hàng sải bước đến bên cạnh băng tinh rồi cầm nó lên.

"Tiến lên!"

Tống Thư Hàng dồn sức ném băng tinh về phía bí cảnh.

Ầm~~

Băng tinh bị ném vò trong bí cảnh, đập trúng những mảnh không gian vỡ nát. Ngay sau đó, loại hàn khí đóng băng không gian kia lập tức bùng nổ toàn diện.

Không gian vốn đã vỡ nát lại bị cưỡng ép đóng băng, liên kết thành một thể.

Lực lượng trong băng tinh hệt như keo dán siêu dính, dán từng mảnh không gian lại với mạnh.

Chương 1457: Ăn Gì Bổ Nấy

Lúc này đây, các thành viên của Trường Sinh Kiếm Tông bỗng thấy hình tượng của Bá Tống tiền bối trở nên thật vĩ đại.

Sau khi khối băng tinh kia bị kích hoạt, chẳng ai dám đến gần, chỉ đến gần chút thôi đã cảm thấy linh hồn sắp bị đóng băng. Vậy mà Bá Tống Huyền Thánh lại chỉ cần kích hoạt khải ý đã dễ dàng cầm lấy băng tinh.

Đặc biệt là câu ‘Tiến lên!’ kia, đúng là ngầu chết người.

Băng tinh bị ném chuẩn xác vào trong bí cảnh vỡ nát, tiếp đó không ngờ bí cảnh vỡ nát kinh khủng kia lại bắt đầu khôi phục nhanh chóng.

Tất cả những chuyện này đều là nhờ công lao của Bá Tống Huyền Thánh.

“Một câu ‘Tiến lên!’ này thật khí phách.”

Một vị đệ tử của Trường Sinh Kiếm Tông cảm thán.

“Ngươi cũng thấy vậy à? Ta cũng nghĩ thế.”

“Ta đã khắc sâu tư thế ném băng tinh của Bá Tống tiền bối vào trong đầu rồi, định qua một thời gian nữa sẽ học tập tư thế này.”

“Thật ra ta nghĩ nếu đổi tư thế ném băng tinh thành đá băng tinh thì còn ngầu hơn nữa. Một cước đá đi, miệng hét to ‘Tiến lên!’, nhìn sẽ có khí thế hơn nữa.”

“Sau này nếu có lôi đài chiến, chỉ cần ta chiến thắng ta nhất định sẽ truyền bá câu ‘Tiến lên!’ cực ngầu này cho mọi người biết.”

Các đệ tử của Trường Sinh Kiếm Tông nhỏ giọng nghị luận với nhau.

Tống Thư Hàng:

“...”

Với tu vi hiện tại của hắn, dù những đệ tử này chỉ đang thì thầm nhưng hắn vẫn có thể nghe rõ ràng.

Sẽ không vì chuyện này mà từ ‘tiến lên’ hắn nói lại trở thành từ thịnh hành trong Trường Sinh Kiếm Tông đấy chứ?

“Còn có khải ý của Bá Tống tiền bối nữa chứ, ngầu quá!”

Lại có một vị đệ tử trầm trồ khen ngợi.

“Đúng vậy, khôi giáp toàn thân, nhìn như thực thể hóa ấy, đẹp quá xá.”

“Sau này ta cũng muốn ngưng tụ ra khải ý giống như Bá Tống tiền bối.

“Đừng có ảo tưởng nữa, khải ý của Bá Tống tiền bối đâu phải là thứ chúng ta có thể ngưng tụ ra được.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đao ý, đây là đao ý đấy!

Thế nhưng chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, hắn đã thôi không tranh cãi với người khác về vụ khải ý của mình… Á nhầm, là đao ý của mình nữa.

Tóm lại, các ngươi cảm thấy vui vẻ là được rồi.

Băng tinh đóng băng không gian với tốc độ rất nhanh, nơi nào bị sương mù lạnh bao phủ, không gian nơi đó đều sẽ bị đông cứng, khôi phục.

Khe hở không gian hỗn loạn bị san lấp.

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông đã được tu bổ lại.

Nhưng do quá trình đóng băng không gian không bị khống chế, có rất nhiều mảnh vỡ của bí cảnh vỡ nát chồng lên nhau, cứ thế bị đóng đăng lại, vậy nên tổng diện tích bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông đã thu nhỏ lại không ít.

Cả bí cảnh cũng biến thành không gian đóng băng.

Đúng như tính toán của hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, khi toàn bộ không gian bí cảnh được tu bổ xong, khối băng tinh ba phần năm kia gần như đã tiêu hao hết, chỉ còn sót lại một miếng băng tinh lớn bằng móng tay.

Ở trung tâm bí cảnh không gian ngưng kết ra một cây cột hàn băng, chút băng tinh còn sót lại kia tự động phong ấn vào trong cột băng, ngừng tiêu hao.

“Thật sự đã tu bổ xong rồi!”

Phóng viên của nhật báo tu sĩ đã quay lại toàn bộ quá trình bí cảnh được tu bổ.

“Hơn nữa tốc độ tu bổ còn rất nhanh.”

Phóng viên của đài phát thanh Thần Lam cũng lên tiếng.

“Không biết trong tay Bá Tống Huyền Thánh còn loại băng tinh tu bổ bí cảnh này không nhỉ? Rốt cuộc hắn đã mua bao nhiêu băng tinh từ chỗ vị hàng gì cũng có thể bổ tiên tử thần bí kia nhỉ? Nếu như trong tay hắn còn hàng, sợ rằng sắp tới sẽ có rất nhiều thế lực trong chư thiên vạn giới đến cửa xin giao dịch đây.”

Phóng viên của kênh Thánh Quang tiếp lời. Hắn tưởng rằng băng tinh trong tay Tống Thư Hàng là mua từ chỗ vị hàng gì cũng có thể bổ tiên tử kia.

Trên thế giới này, có không ít bí cảnh vỡ tan do đủ loại nguyên nhân, mà tu bổ bí cảnh cũng không phải chuyện dễ, hơn nữa còn tốn rất nhiều thời gian.

Mà lần này bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông chẳng khác gì đang quảng cáo cho Bá Tống Huyền Thánh.

Nếu trong tay Bá Tống Huyền Thánh còn băng tinh, ắt hẳn sắp kiếm được một món hời lớn rồi.

…

Trong bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông, sau khi miếng băng tinh lớn bằng móng tay kia tự phong ấn, loại hàn khí đóng băng cả linh hồn kia tản đi.

Hàn khí đóng băng bí cảnh cũng bắt đầu thu liễm.

Nhiệt độ trong bí cảnh vẫn rất thấp nhưng đối với người tu luyện mà nói, nhiệt độ thấp thế này vẫn có thể chịu đựng được.

Tiếp theo, muốn sửa chữa bí cảnh này thế nào thì phải để Trường Sinh Kiếm Tông tự mình xử lý thôi.

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tu bổ bí cảnh xong, trong lòng hắn cũng thoải mái hơn nhiều, dù sao bí cảnh vỡ nát cũng có một phần lỗi do hắn gây ra.

“Thư Hàng, làm tốt lắm.”

Bạch tiền bối quay đầu qua nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ, dùng giọng nói non nớt nói:

“Biệt Tuyết tiên tử, bây giờ có thể tổ chức lại Thực Tiên yến được không?”

“Hoàn toàn không thành vấn đề, nguyên liệu chuẩn bị cho Thực Tiên yến vẫn còn nguyên vẹn, về phần công cụ ta cũng có đồ dự bị.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ dùng giọng điệu cưng chìu đáp.

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông cũng lên tiếng:

“Về phần bàn ghế dùng trong Thực Tiên yến bọn ta đều có hàng dự phòng, chỉ chốc lát là có thể mang đến.”

“Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta hãy mở tiệc lần nữa nào.”

Bạch tiền bối gọi Lưu Tinh Kiếm ra.

Hắn dẫn đầu bước vào bí cảnh hàn băng mới tu bổ xong.

Lưu Tinh Kiếm bung dù.

Tiểu Bạch tiền bối cầm kiếm vung nhẹ.

Một luồng kiếm khí chém ra, lướt qua mặt đất trong bí cảnh hàn băng.

Mặt đất vốn lồi lõm đã bị kiếm khí san phẳng.

Tống Thư Hàng tiến vào bí cảnh ngay sau Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, ngài có thấy mặt đất hơi trơn bóng quá rồi không?”

Tống Thư Hàng nói.

Mặt băng trong bí cảnh trở nên bóng loáng như gương, cứ nghĩ nếu bất cẩn té ngã trên mặt băng này thì có khi sẽ trượt từ đầu này đến đầu bên kia của bí cảnh luôn chứ chẳng đùa.

“Những người có thể tiến vào bí cảnh đều là tu luyện giả, nào có dễ ngã như vậy?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ là người thứ ba tiến vào bí cảnh, sau lưng cô còn có một nhóm tiên tử dâng thức ăn xinh đẹp.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi khẽ thở dài.

Biệt Tuyết tiên tử, ngươi ngây thơ quá rồi.

Ai nói tu luyện giả sẽ không ngã?

Tu luyện giả... đặc biệt là các đại lão, nếu ngã chổng vó thì lại càng đáng sợ.

Mặt đất trơn như vậy, nếu tiểu Bạch tiền bối bất cẩn trượt chân, ngã một phát thì biết làm sao đây?

Vất vả lắm mới tu bổ xong bí cảnh, lỡ may lại nổ thì biết làm thế nào?

“Việc này cứ giao cho Trường Sinh Kiếm Tông bọn ta xử lý là được, chuyện lần này thật sự rất cảm ơn Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh.”

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông bày tỏ sự cảm kích của mình.

Nếu thấy mặt đất quá trơn thì có thể khắc một ít hoa văn hoặc hình vẽ, hay lót đồ trang trí gì đó lên là được.

Hơn nữa trong bí cảnh hàn băng này còn có nhiều chức năng khác có thể khai phá.

Nhưng đây đều là những chuyện cần làm sau.

Việc quan trọng nhất bây giờ là phải bố trí lại hội trường tổ chức Thực Tiên yến.

****

Chỉ hai tiếng sau.

Hội trường tổ chức Thực Tiên yến đã được Trường Sinh Kiếm Tông bố trí đâu vào đấy lần nữa.

Chỗ ngồi của tất cả thực khách cũng được sắp xếp ổn thỏa.

Đồng thời mọi người còn dựng một phòng bếp tạm thời để phục vụ cho Thực Tiên yến, mọi thứ đều đã sẵn sàng.

“Cuối cùng, xin mời Bá Tống tiền bối và Bạch Thánh đưa thực khách tham gia Thực Tiên yến đến.”

Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông thở phào nhẹ nhõm.

“Cứ giao cho bọn ta.”

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Ý thức của hắn quét qua thế giới hạch tâm.

Lúc này đa số thực khách vẫn chưa tỉnh lại.

Chỉ có mấy vị tu luyện giả cấp bậc Huyền Thánh đã tỉnh.

“Nếu Huyền Thánh đã tỉnh, chắc những thực khách khác cũng sắp tỉnh lại rồi.”

Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Sau đó hắn khẽ búng tay một cái, tất cả thực khách tham dự Thực Tiên yến đều được hắn chuyển ra ngoài.

Hơn nữa hắn còn đối chiếu chỗ ngồi trước khi không gian tan vỡ trong trí nhớ với chỗ ngồi mới được Trường Sinh Kiếm Tông sắp xếp lại.

Tất cả thực khách đều được Tống Thư Hàng chuyển tới đúng chỗ ngồi của bọn họ.

Mà ở trong mắt trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông và Biệt Tuyết Tiên Cơ, bọn họ chỉ thấy Tống Thư Hàng khẽ búng tay một cái, trong hư không có vô số luồng sáng trắng đáp xuống.

Tất cả thực khách tham gia Thực Tiên yến đều hiện thân trong những luồng ánh sáng này, đáp xuống đúng chỗ ngồi của mỗi người.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh!

Các thành viên của Trường Sinh Kiếm Tông thầm than.

“Tên tiểu tử Tống Thư Hàng này lại tiến bộ nữa rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhỏ giọng nói.

Tên này thật sự là tu sĩ tiến bố thần tốc nhất mà cô từng thấy.

“Ơ?”

Đông Qua Thánh Quân ngẩng đầu lên, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Tam Chu Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân và mấy vị Huyền Thánh bát phẩm khác ngồi cạnh hắn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Nơi này là hội trường tổ chức Thực Tiên yến ư?”

Yêu Mộng Thánh Quân chuyển động mắt đẹp, nhìn về phía hội trường. Một lát sau, cô nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống:

“Mắt ta... đau quá.”

Do dải ngân hà kia mà trí nhớ của các Huyền Thánh đã bị xóa đi một phần.

Trước đó lúc vừa tỉnh lại, bọn họ phát hiện bản thân đang ở tại một nơi truyền thuyết - Điện Hàn Đông thuộc Thiên Đình viễn cổ.

Thân là Huyền Thánh, ít nhiều gì bọn họ cũng từng tiếp xúc đến truyền thuyết Thiên Đình viễn cổ, biết Điện Hàn Đông tượng trưng cho cái gì.

Bọn họ không biết tại sao mình lại xuất hiện trước cửa Điện Hàn Đông, bên cạnh là những thực khách tham gia Thực Tiên yến khác, tất cả đều đang ở trạng thái hôn mê.

Các Huyền Thánh im lặng, trí nhớ của bọn họ chỉ dừng lại ở đoạn Thực Tiên yến khai tiệc, còn phần sau thế nào lại hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng quan trọng hơn là trong đầu bọn họ lại có rất nhiều lĩnh ngộ liên quan đến pháp tắc.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong lúc bọn họ hôn mê chứ?

Bọn họ đang định đứng dậy khám phá Điện Hàn Đông trong truyền thuyết.

Nhưng còn chưa kịp hành động, bọn họ đã bị dời đi.

“Là mơ ư?”

Đông Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

“Không phải, là dịch chuyển không gian. Có thể chúng ta đã vô tình chạm phải cơ quan gì đó nên bị đưa ra khỏi Điện Hàn Đông, về lại hội trường tổ chức Thực Tiên yến.”

Tam Chu Thánh Quân vừa nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông vừa nói.

“Chắc chắn trong lúc chúng ta hôn mê đã xảy ra chuyện gì đó.”

Thất Tu Thánh Quân trầm giọng đưa ra ý kiến.

Trong mấy vị Huyền Thánh bát phẩm có mặt ở đây, cảnh giới của hắn thấp nhất.

Đến giờ mắt của hắn vẫn còn đau nhức từng cơn, hầu như chẳng thấy được gì. Nhưng cảnh giới của hắn lại tiến thẳng vào trạng thái ‘tiếp xúc với pháp tắc’.

Trong lúc bọn họ hôn mê, chắc chắn đã xảy ra kỳ ngộ gì đó.

Ngay sau đó, những khách mời tham dự Thực Tiên yến khác cũng lần lượt tỉnh lại.

“Lạ thật, trời tối rồi ư?”

Có người hỏi.

“Sao lại tối thế này? Chúng ta đang tham gia Thực Tiên yến mà?”

“Làm ơn mở đèn lên được không?”

“À ta nghĩ... với tu vi của chúng ta, cho dù không bật đèn thì vẫn có thể nhìn thấy mới đúng chứ nhỉ?”

“Nói cách khác, chúng ta... bị mù rồi ư?”

“Bị mù rồi!”

“Ta cũng vậy, không nhìn thấy gì cả.”

Hội trường Thực Tiên yến xôn xao hẳn lên, ai nấy cũng hoang mang lo sợ.

“Mọi người đừng sợ, chỉ cần qua một thời gian ngắn, mắt của mọi người sẽ khôi phục bình thường thôi.”

Đông Qua Thánh Quân lên tiếng trấn an.

Bên trong phòng bếp tạm thời, Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe thấy tiếng hỗn loạn ở bên ngoài.

Cô nhẹ nhàng xoay tròn con dao làm bếp trong tay:

“Mắt không thấy đường ư? Thế thì mang món ăn này lên trước vậy.”

Đặc sản của minh giới - Ma đồng.

Có câu ăn gì bổ nấy mà.

Ngoài ra, món ăn này cũng là một trong những món ăn đặc sắc trong Thực Tiên yến lần này.

Đối với tu sĩ ngũ phẩm đỉnh phong, món ăn này còn là một lần cơ hội.

Món ăn này có thể tăng cường linh cảm cho nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan, vẽ mắt cho rồng.

Chương 1458: Thư Hàng Rất Mong Đợi

Món ăn chế biến từ ma đồng này có tên là Như Họa.

Đây là món ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ mới nghiên cứu ra trong mấy năm gần đây, lần đầu tiên xuất hiện trong Thực Tiên yến, cũng lần đầu tiên xuất hiện trước mặt thế nhân.

Nguyên liệu chính để nấu món Như Họa này là ma đồng, một loại trân thú rất kỳ dị sống ở minh giới.

Theo tài liệu ghi lại, ma đồng không phải loài bản địa của minh giới.

Chúng nó xuất hiện rất đột ngột, bắt đầu cắm rễ sống tồn ở minh giới.

Chiến lực của ma đồng rất yếu nhưng chúng nó có thể tụ tập thành bầy. Vô số tiểu ma đồng tụ lại, có thể ngưng tụ thành một con ma đồng khổng lồ, lực công kích không thể xem thường.

Kỹ năng hợp thể cộng thêm khả năng sinh sản vượt sức tưởng tượng, khả năng thích ứng hoàn cảnh mạnh đã giúp cho bọn ma đồng có thể sống sót trong minh giới đầy sự tàn bạo và chết chóc, tồn tại cho tới bây giờ.

Song tuy ma đồng có khả năng sinh sản vượt sức tưởng tượng, khả năng thích ứng hoàn cảnh còn mạnh hơn cả gián nhưng chúng nó vẫn không phát triển mạnh mẽ ở minh giới được.

Nguyên nhân lớn nhất là do chúng nó có sở thích tự động dâng hiến bản thân làm thức ăn cho dân bản địa ở minh giới.

Năm nào cũng có hai tháng như vậy, lúc đó đám ma đồng sẽ lên cơn tập thể.

Hàng nghìn hàng vạn ma đồng tụ tập lại với nhau, tấn công tất cả sinh vật sống ở minh giới.

Trong quá trình lên cơn, đám ma đồng sẽ không hợp thể thành ma đồng khổng lồ, bọn chúng chỉ dùng lực công kích nhỏ bé vốn có để tấn công những sinh vật ở minh giới hết đợt này đến đợt khác.

Đối với những sinh vật có tu vi cao ở minh giới, chút lực công kích yếu ớt của đám ma đồng bé nhỏ ở trạng thái bình thường còn không đủ sức đả thương lớp da lông của bọn nó. Vậy nên đối với những sinh vật mạnh mẽ này, hàng nghìn hàng vạn ma đồng đến công kích chẳng khác gì bữa ăn phụ cố định của chúng nó.

Mùi vị của ma đồng ngon đến bất ngờ.

Hơn nữa sau khi ăn rất nhiều ma đồng, một số đại lão ở minh giới phát hiện, loại trân thú ma đồng này còn có hai loại diệu dụng đặc biệt.

Đầu tiên, chúng nó có diệu dụng chữa trị thương thế ở mắt. Chỉ cần mắt không bị nổ nát, ăn mấy con ma đồng vào là mắt có thể khôi phục như lúc đầu. Vì vậy nếu các sinh vật minh giới bị thương ở mắt trong chiến đấu, chúng sẽ đi kiếm mấy con ma đồng ăn vào, mắt lập tức sáng rõ lại ngay.

Ngoài tác dụng chữa mắt, ma đồng còn có một diệu dụng khác, đó là tăng cường linh cảm cho nét vẽ cuối trên diễn đồ kim đan. Đây là kinh nghiệm do rất nhiều sinh vật minh giới tổng kết ra sau khi ăn lượng lớn ma đồng vào hai ba tháng mỗi năm.

Loại đặc tính này không hề đơn giản.

Cho nên có đại lão minh giới đoán rằng có lẽ huyết thống gốc của ma đồng rất cao cấp, nhưng không biết tại sao chủng tộc ma đồng này lại trở nên nhỏ yếu như vậy.

Có thể là do huyết mạch không ngừng bị thoái hóa.

Mấy năm gần đây Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn luôn nghiên cứu ma đồng, phối hợp đủ loại nguyên liệu tiên hào, kích hoạt diệu dụng của chúng nó đến mức tối đa.

Món Như Họa này là tác phẩm cuối cùng mà Biệt Tuyết Tiên Cơ tổng kết ra được sau khi nghiên cứu kỹ càng mấy nghìn công thức chế biến.

Như Họa được đựng trong mâm lớn, sau khi mở mâm ra, bên trong đã được chia làm mười phần nhỏ.

“Mang thức ăn lên đi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Nhóm tiên tử phục vụ nâng từng mâm Như Họa đi đến hội trường Thực Tiên yên.

…

Tại hội trường Thực Tiên yến.

Những thực khách đang có mặt lần lượt tỉnh lại.

Trừ Thất Tu Thánh Quân ra, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 là nhóm tỉnh lại cuối cùng.

Chủ yếu là do lúc ngắm nhìn ngân hà kia, bọn họ đều tụ tập bên cạnh Tống Thư Hàng, mà Tống Thư Hàng lại là đối tượng nhắm vào chủ yếu của dải ngân hà kia.

Vậy nên cảm ngộ mà các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đạt được từ trong ngân hà mạnh hơn cảm ngộ mà những thực khách khác đạt được.

“Meow meow meow, mắt của ta không nhìn thấy gì cả!”

Diệt Phượng Công Tử kêu lên.

“Mắt của bản tọa cũng không thấy được bất kỳ thứ gì, hơn nữa còn rất đau.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Lệ Chi tiền bối, Tống sư huynh, không xong rồi, ta bị mù rồi.”

Bé Thi hoảng sợ kêu to.

“Hóa ra các ngươi cũng không thấy gì à? Phù, ta cứ tưởng chỉ có một mình ta bị mù nên nãy giờ cứ trợn mắt, giả bộ mình vẫn thấy đường. Từ lúc tỉnh lại đến giờ, ta đã dùng lực cảm ứng của tinh thần lực để thay cho đôi mắt. Nãy giờ cứ phải trợn mắt, vất vả quá chừng.”

Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng.

Trong lúc hắn nói chuyện, nước mắt trong hốc mắt cứ không ngừng rơi xuống.

Tống Thư Hàng:

“…”

“Mắt ta cũng rất đau nhưng ta vẫn còn nhìn thấy một chút.”

Vũ Nhu Tử cũng đã tỉnh lại, cô nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Ơ? Tống tiền bối, ngươi trắng ra lúc nào vậy? Ta nhớ trước đó ngươi đen nhẻm, đen như cục than luôn mà.”

“À, là do ta trở về suối nguồn sự sống sống lại, tất cả trạng thái tiêu cực đều bị xóa bỏ.”

Tống Thư Hàng chậm rãi giải thích.

Vũ Nhu Tử:

“???”

Tô thị A Thập Lục cũng tỉnh lại, cô sờ mắt mình:

“Mắt ta vẫn tốt, không có cảm giác đau nhưng tinh thần lại hơi mệt mỏi. Thư Hàng, mắt ngươi có sao không?”

Tống Thư Hàng lộ ra vẻ tiếc nuối nói:

“Không sao, bởi vì ta đã bỏ lỡ lần kỳ ngộ to lớn này.”

Lúc ấy hắn vừa mới sống lại, chờ đến khi hắn đi ra, ngân hà đã biến mất, hắn vô tình bỏ lỡ cơ hội xem pháp tắc thực thể hóa.

“Thức ăn lên rồi.”

Bạch tiền bối cầm đũa, hắn đã đói lâu rồi.

“Ơ? Đây là con của Bạch tiền bối à?”

Thị lực của Cuồng Đao Tam Lãng đã khôi phục, đúng lúc nhìn thấy Bạch tiền bối bản thu nhỏ, bèn lớn tiếng kêu lên.

Vũ Nhu Tử cười khúc khích:

“Tam Lãng tiền bối đã hỏi vấn đề ta muốn hỏi rồi.”

Tiểu Bạch tiền bối thở dài:

“Chính là ta đây, Tam Lãng đạo hữu. Chẳng qua ta đang chịu hiệu ứng quay ngược thời gian, tạm thời biến thành bộ dạng khi còn bé thôi.

“Bạch tiền bối đáng yêu quá!”

Cuồng Đao Tam Lãng giơ ngón cái lên:

“Ta có thể ôm ngài được không?”

Tiểu Bạch tiền bối:

“...”

“Bạch tiền bối, ngoài ra ta còn có một thỉnh cầu hơi quá đáng, xin ngài hãy giữ hình dáng nho nhỏ này cả đời luôn đi!”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Bởi vì sau khi Bạch tiền bối ngài lớn lên, mị lực quá đáng sợ. Còn trong bộ dạng nho nhỏ thế này, dù có thả mị lực kiểu gì, mọi người cũng chỉ cảm thấy đáng yêu. Như vậy tỉ lệ phạm tội sẽ giảm đi rất nhiều, giúp xã hội hài hòa hơn.”

Tiểu Bạch tiền bối:

“...”

Thị lực của Bắc Hà Tán Nhân khôi phục chậm hơn Tam Lãng một chút. Sau khi nghe phát ngôn sặc mùi tự tìm đường chết của Tam Lãng, hắn vội nâng khuỷu tay thúc mạnh vào người Tam Lãng.

“Ai dùng khuỷu tay thúc ta đó? Thấy ta mù nền ăn hiếp hả? Chỉ cần ta mở thần niệm là tóm được ngươi ngay lập tức đấy, có tin không hả?”

Vô Danh Cư Sĩ kêu lên.

Lúc đó cư sĩ cứ tham lam nhìn ngân hà, làm mắt bị tổn thương nặng hơn, vậy nên đến giờ thị lực của Vô Danh Cư Sĩ vẫn chưa khôi phục lại.

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Thúc sai người rồi.

Nhưng hắn nhớ người ngồi cạnh hắn là Tam Lãng kia mà, sao lại đổi thành Vô Danh Cư Sĩ thế?

À, chuyện này là do lúc Tống Thư Hàng sắp xếp chỗ ngồi cho Vô Danh Cư Sĩ thì đột nhiên quên mất vị trí ngồi lúc trước của hắn, vậy nên đã tiện tay sắp xếp cho hắn ngồi vào bên cạnh Bắc Hà tiền bối tốt bụng.

“Khụ, Tam Lãng, chú ý đừng phóng túng quá mức, đến Thực Tiên yến thì phải thưởng thức hết món ngon, nếu bỏ lỡ Thực Tiên yến sẽ rất đáng tiếc.”

Bắc Hà Tán Nhân tằng hắng một tiếng, sau đó tốt bụng nhắc nhở.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức tỉnh hồn lại:

“Xin lỗi Bạch tiền bối, không biết sao hôm nay ta lại hưng phấn quá độ, nhất thời không khống chế được bản thân.”

Tiểu Bạch tiền bối:

“...”

“Bạch tiền bối, để xin lỗi... ta có thể ôm ngươi được không?”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tiểu Bạch tiền bối im lặng không lên tiếng, đưa tay cầm lấy Lưu Tinh Tán.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức ngồi thẳng lưng, che miệng mình lại.

Lệ Chi Tiên Tử vừa dụi mắt vừa nói:

“Ngay cả ta cũng muốn ôm Bạch tiền bối bây giờ chứ đừng nói là Tam Lãng. Bạch tiền bối, chúng ta chụp hình được không?”

Hoàng Sơn tiền bối vươn tay giữ chặt Lệ Chi Tiên Tử:

“Sau khi ăn tiệc xong, toàn thể thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta sẽ chụp chung một tấm, muốn chụp hình thì chờ đến lúc đó rồi chụp.”

Hoàng Sơn tiền bối không hổ là chủ nhóm, lúc nào vào thời khắc quan trọng cũng rất đáng tin.

Tống Thư Hàng chợt nhớ lại chuyện xảy ra trong mộng cảnh thận long trước đây, khi đó hắn trở thành chủ nhóm của nhóm Cửu Châu số 1 thay cho Hoàng Sơn tiền bối.

Nghĩ lại mới thấy giấc mộng kia thật hoang đường.

Trở thành chủ nhóm đương nhiên là không thể rồi, nhưng hắn có thể cố gắng thực hiện giấc mơ trở thành một vị đại tiền bối đáng tin cậy.

...

Lúc này, nhóm tiên tử phục vụ mang món Như Họa lên.

Do có rất nhiều thực khách vẫn chưa khôi phục thị giác nên các tiên tử phục vụ đã đưa từng phần Như Họa được chia sẵn đến trước mặt từng vị khách.

Vị tiên tử phục vụ tóc ngắn kia bắt đầu giới thiệu:

“Món ăn này có tên là Như Họa, vốn là món thứ bảy trong Thực Tiên yến, nhưng tiên cơ cố ý dặn dò, cho mang món ăn này lên trước. Như Họa được chế biến từ nguyên liệu đặc biệt, có tác dụng chữa trị thương thế ở mắt. Ngoài ra nó còn có diệu dụng tuyệt vời đối với đạo hữu cảnh giới ngũ phẩm, đó là tăng cường linh cảm cho nét vẽ cuối cùng trên diễn đồ kim đan. Xin mời các vị thưởng thức.”

Tiên tử tóc ngắn vừa dứt lời, các khách mời vội mở linh thức, bắt đầu thưởng thức món Như Họa trên bàn.

"Đáng tiếc, nếu món Như Họa này có thể bảo quản trong thời gian dài, ta nhất định phải giữ lại đến khi vẽ nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan mới ăn."

Có thực khách thở dài nói.

"Đạo hữu đừng lo, nếu Biệt Tuyết Tiên Cơ đã cho ra mắt món ăn này thì chứng tỏ cách chế biến món này đã hoàn thiện. Qua một quãng thời gian nữa, cô ấy sẽ truyền thụ cách chế biến món ăn này cho đệ tử thôi. Sau này chắc hẳn sẽ có cơ hội được hưởng thụ tiếp."

Một vị đạo trưởng ngồi bên cạnh cười nói.

Tống Thư Hàng nhìn món ăn đựng trong đĩa nhỏ.

Như Họa, món ăn này đúng như cái tên của nó, thức ăn trong đĩa nhỏ thoạt nhìn hệt như một bức tranh đẹp vô hạn, làm người ta không nỡ cắt nó ra.

"Ngoài tài nấu ăn, tài vẽ tranh của Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng rất nổi danh trong tu chân giới."

Tô thị A Thập Lục nói.

"Ngoài chữa trị mắt, còn có tác dụng tăng cường linh cảm vẽ rồng điểm mắt, Biệt Tuyết Tiên Cơ đúng là tool hack trong giới tiên trù."

Tống Thư Hàng thở dài cảm thán.

Đồng thời ý niệm hắn chợt động.

Mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử lập tức hiện thân.

Tạo Hóa Tiên Tử đưa tay tháo mắt Thánh Nhân Nho gia trong hốc mắt của Tống Thư Hàng xuống, sau đó mỹ nhân rắn công đức lại lấp mắt của chính Tống Thư Hàng vào hốc mắt trống rỗng kia.

Tuy mắt thánh nhân Nho gia rất mạnh nhưng nếu bất cẩn sẽ làm người khác mang thai, nên tháo ra sẽ tốt hơn.

Sau khi lắp mắt mình vào, Tống Thư Hàng bắt đầu thưởng thức Như Họa một cách chậm rãi.

Nét vẽ cuối cùng để vẽ mắt cho rồng.

Diễn đồ kim đan trên viên kim đan thứ hai của hắn còn thiếu nét cuối cùng này.

Không biết sau khi ăn món Như Họa này vào, có thể bổ sung nét cuối cùng kia không nhỉ?

Trong lòng Tống Thư Hàng tràn đầy mong đợi.

Chương 1459: Tâm Hồn Họa Sĩ Không Dừng Lại Được

Tiểu kim đan trong đan điền thứ hai cũng không phải kim đan bản mệnh của hắn.

Song tiểu kim đan vẫn có đầy đủ chức năng mà kim đan của những tu sĩ khác có, cũng có bước phác họa diễn đồ kim đan, cũng có quá trình thực hiện một nét vẽ mắt cho rồng.

Vậy nên Tống Thư Hàng đang mong đợi, nếu tiểu kim đan của hắn thật sự được bổ sung nét vẽ cuối cùng, phải chăng kim đan sẽ diễn hóa thành linh hồ của Chân Quân lục phẩm?

Đến lúc đó, rốt cuộc hắn được xem là Chân Quân lục phẩm hay là Linh Hoàng ngũ phẩm đây?

Nghĩ đến chuyện tiểu kim đan đã diễn hóa thành linh hồ nhưng đan điền bản mệnh thậm chí còn chưa động bút bắt đầu phác họa diễn đồ kim đan, Tống Thư Hàng lại cảm thấy rất thú vị.

Hương vị của Như Họa không thuộc kiểu vừa ăn vào đã nổ tung như Bách Thú Đại Thiên Tỷ, điểm đặc biệt của nó nằm ở dư vị. Sau khi thưởng thức, dư vị của món ăn còn đọng lại rất lâu, khiến thực khách đắm chìm trong hồi ức mỹ vị không tự thoát ra được.

Trong lúc Tống Thư Hàng dùng món Như Họa, chỗ con mắt mới được lắp vào đồng thời tỏa ra cảm giác mát lạnh, khôi phục như lúc đầu.

Nhưng linh cảm cho nét cuối cùng vẽ mắt cho rồng lại không sinh ra.

“Lẽ nào phải ăn hết phần Như Hoa này thì mới có hiệu quả?”

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn món ăn trước mặt, trong lòng lại có chút không nỡ.

Nếu bên cạnh mình có một người bạn tốt có tài nấu nướng bằng một nửa Biệt Tuyết Tiên Cơ thôi thì đời người sẽ trở nên tốt đẹp vô cùng.

Tống Thư Hàng cố dằn cảm giác không nỡ trong lòng xuống, cắn mấy miếng ăn hết phần Như Họa trước mặt.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi ngấu nghiến như trâu nhai mẫu đơn thế kia thật lãng phí. Ngươi lại không vội vẽ mắt cho rồng, ăn như vậy lãng phí quá đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng:

“Hì hì.”

Cuồng Đao Tam Lãng ngơ ngác chẳng hiểu gì.

“Thư Hàng, đừng nói là ngươi sắp vẽ mắt nhé? Ngươi vừa mới tấn thăng ngũ phẩm thôi mà?”

Diệt Phượng Công Tử đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

“Yên tâm đi Diệt Phượng tiền bối, kim đan bản mệnh của ta còn chưa bắt đầu bước phác họa diễn đồ kim đan nữa đây.”

Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Sau khi ăn hết phần Như Họa của mình, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng lại mỹ vị của món ăn, đồng thời mong đợi linh cảm cho nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan thoáng hiện.

Món Như Họa này chỉ là cơ hội tăng cường linh cảm cho nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan mà thôi chứ không phải tuyệt đối, không phải cứ ăn vào là chắc chắn vẽ ra được nét cuối cùng.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên có một vị đạo trưởng trong hội trường Thực Tiên yến phóng lên cao.

“Ha ha ha ha, đến rồi, đến rồi! Linh cảm cứ tràn ra cuồn cuộn không ngừng. Các vị đạo hữu, chúng ta phải từ biệt tại đây thôi.”

Nói xong, vị đạo trưởng này tung người bay đi.

Đây là một vị tu sĩ kim đan ngũ phẩm đỉnh phong, chỉ còn thiếu linh cảm vẽ nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan. Bây giờ rốt cuộc hắn đã bắt được một tia linh cảm này, nỗi kích động muốn vẽ nét cuối cùng cư dâng trào trong lòng, không cách nào đè nén được.

Vì vậy hắn quyết định từ bỏ Thực Tiên yến lần này, xông ra ngoài muốn tìm một nơi để bế quan vẽ ra nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan.

Chờ sau khi diễn đồ kim đan hoàn thành, hắn sẽ tranh thủ thời gian chuẩn bị độ kiếp.

Dù sao đối với tu sĩ, tăng cảnh giới mới là chuyện quan trọng nhất.

Sau khi vị đạo trưởng kia rời đi, dường như hiệu ứng domino bị mở ra, lại có một vị tu luyện giả đứng dậy, người này là tu luyện giả của thế giới khác.

Sau khi đứng dậy, hắn thi lễ chào mọi người:

“Các vị đạo hữu, ta cũng phải đi đây.”

Tiếp đó lại có thêm mấy vị tu luyện giả thuộc những hệ khác nhau đứng dậy, thi lễ chào mọi người rồi rời khỏi Thực Tiên yến.

“Món Như Họa này của Biệt Tuyết Tiên Cơ có tác dụng mạnh thật. Chuyện này mà truyền ra thì truyền thuyết về Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nổi tiếng hơn một bậc.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài nói.

“Sau đó chắc chắn giá thiệp mời Thực Tiên yến lần tới lại tăng vọt, đau lòng quá.”

Bắc Hà Tán Nhân tiếp lời.

Các tán tu cũng khổ sở trong lòng nhưng bọn họ không nói ra.

Đúng lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên đứng dậy.

“Pháp Vương, cuối cùng ngươi cũng sắp đột phá rồi à?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân hỏi.

Hắn và Tạo Hóa Pháp Vương là tu sĩ đồng lứa, hắn đã sớm đột phá đến cảnh giới Chân Quân, còn Tạo Hóa Pháp Vương do thuộc hệ thối thể nên tấn cấp khá chậm, bây giờ vẫn ở cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong.

“Không phải, ta chỉ thấy món ăn này ngon quá, đột nhiên muốn ca một bài để bày tỏ cảm xúc trong lòng thôi.”

Tạo Hóa Pháp Vương trả lời.

Dứt lời, hắn còn hắng giọng.

“Tạo Hóa tiền bối, xin hạ miệng lưu người!”

“Tạo Hóa đạo hữu, đây là Thực Tiên yến chứ không phải liveshow của ngươi đâu, xin đừng hát.”

“Sát sát sát sát! Kẻ bất trung... Sát sát sát! Kẻ bất hiếu... Sát sát

sát!”

Một chất giọng trong trẻo vang lên, Vũ Nhu Tử đã cất giọng hát trước.

Nhóm tu sĩ ngồi ở mấy bàn bên cạnh hoảng sợ đứng bật dậy, tim cũng đập chậm mất nửa nhịp.

Tô thị A Thập Lục vội che miệng Vũ Nhu Tử lại.

Tống Thư Hàng:

“Vũ Nhu Tử, đừng hát nữa, bây giờ Tạo Hóa Tiên Tử vẫn chưa trở về vị trí cũ, nếu Pháp Vương tiền bối cất tiếng hát thì Thực Tiên yến sẽ tiêu tùng luôn đấy.”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Các ngươi cũng quá xem thường khả năng tự kiềm chế của ta, ta là kiểu người không biết nặng nhẹ thế à? Chỉ là trong lòng cảm xúc dâng trào nên muốn sáng tác một bài, sau đó ta sẽ hát khẽ chứ không hát thành tiếng đâu.”

Lệ Chi Tiên Tử bình tĩnh lấy nút bịt tai ra rồi nhét vào trong tai mình.

Tuy là hát khẽ nhưng ở đây đều là tu luyện giả, thính lực của ai cũng cực nhạy. Dù tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có thấp đến đâu cũng sẽ truyền vào trong tai mọi người.

“Hãy để ta ở lại~ bên bờ luân hồi~”

Tạo Hóa Pháp Vương hạ thấp giọng, bắt đầu hát khẽ trong cổ họng.

“Bài này thì có liên quan gì đến tiên hào Như Họa?”

Bắc Hà Chân Quân tò mò hỏi.

“Còn chưa bắt đầu sáng tác, ta chỉ hát một câu để thông giọng thôi.”

Tạo Hóa Pháp Vương đáp.

Sau đó hắn bắt đầu ngâm nga khe khẽ.

Khúc hát này không có lời, chỉ có mỗi giai điệu.

Nói thật, lúc không hát lời ca, Tạo Hóa Pháp Vương có năng lực cảm nhận giai điệu rất mạnh.

Ngoài là ca sĩ chết chóc cấp thế giới, thật ra Tạo Hóa Pháp Vương còn là cao thủ soạn nhạc, sáng tác bài hát đẳng cấp thế giới.

Tạo Hóa Tiên Tử lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Sau khi suy tư một lát, cô rời khỏi Tống Thư Hàng, trở lại bên cạnh Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương ngâm nga khúc hát, Tạo Hóa Tiên Tử cũng bắt đầu hát khẽ theo.

Giọng ca như âm thanh của tự nhiên từ trong miệng cô vang lên.

Thân hình Tống Thư Hàng hơi chững lại.

Trong lòng như có loại linh cảm nào đó dâng lên.

“Tới rồi ư?”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Linh cảm cho nét cuối cùng vẽ mắt cho rồng… thật sự sắp xuất hiện rồi sao?

“Cái gì tới rồi?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Linh cảm tới.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Ngay sau đó, ý thức của hắn trở nên mơ hồ.

Trời đất quay cuồng.

Tiếp đó ý thức xuất hiện trong đan điền.

Cảm giác này giống hệt như lúc hắn phác họa diễn đồ kim đan trước kia.

Nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan, ta tới đây.

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

Trong thời buổi hiện đại ngày nay, có không ít người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế có nặng có nhẹ.

Tống Thư Hàng cũng mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhưng thuộc dạng nhẹ.

Chừng nào chưa vẽ xong nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan, trong lòng hắn cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó, rất muốn hoàn thành nét cuối cùng ngay.

Mà bây giờ, cuối cùng cơ hội đó cũng đã tới.

Một lát sau...

Một vật thể hình cầu tròn vo xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Hồi trước lúc hắn thực hiện bước phác họa diễn đồ kim đan, tiểu kim đan đã biến to lên trong ý thức của hắn, nhờ vậy hắn có thể thỏa thích phác họa, vẽ tất cả những gì mình nghĩ lên trên tiểu kim đan.

Bây giờ cũng có một viên cầu lớn như vậy xuất hiện trước mắt hắn.

Thế nhưng viên cầu này không phải màu vàng... mà là bảy màu.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tiên cơ, kịch bản lỗi rồi!

Sao bảo sau khi ăn tiên hào Như Họa, có thể tăng cường linh cảm cho nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan kia mà?

Tại sao ta lại bị đưa đến trước mặt yêu đan bảy màu thế này?

Lẽ nào yêu đan cũng cần phác họa diễn đồ kim đan ư?

Làm sao bây giờ, ta chẳng biết gì về yêu đan cả.

Rốt cuộc yêu đan có cần tiến hành phác họa diễn đồ kim đan giống kim đan hay không đây?

Nhưng yêu đan lại không có long văn. Về mặt lý thuyết, không có long văn thì không có màu vẽ để phác họa diễn đồ kim đan đúng không? Vậy ta phải vẽ kiểu gì đây?

Bạch tiền bối two đã từng nói năm đó kim đan của ngài ấy là kim đan vô long văn, lúc đó không biết Bạch tiền bối two dùng cách gì để tấn thăng Chân Quân lục phẩm nhỉ?

Chẳng lẽ ngài ấy bỏ qua bước phác họa diễn đồ kim đan này luôn?

Trong lòng Tống Thư Hàng rối như tơ vò.

Nhưng lúc này, loại xúc động kia càng ngày càng mãnh liệt.

Cảm giác này vô cùng quen thuộc, giống hệt cảm giác xuất hiện lúc hắn chuẩn bị phác họa diễn đồ cho viên kim đan thứ hai.

Được rồi, cứ kệ hết đi, lên thôi.

Tống Thư Hàng đi đến trước yêu đan bảy màu, giơ ngón tay điểm lên yêu đan.

“Lần này, ta nên vẽ gì đây?”

Trên viên kim đan thứ hai, hắn đã vẽ ‘vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ’.

Trên hình vẽ có lửa đỏ, có thánh thành không bao giờ thất thủ, có lôi kiếp đầy trời, thiên kiếp hiện đại hóa, còn có tinh cầu mọc mắt lớn bằng một phần tư bản gốc.

Hình đã vẽ một lần, nếu vẽ lại lần nữa thì thật vô nghĩa, hơn nữa cũng không hợp với tính cách của Tống Thư Hàng.

Vậy nếu trên yêu đan bảy màu cũng có thể tiến hành phác họa diễn đồ kim đan, hắn nên vẽ cái gì mới ổn đây?

Nỗi xúc động trong lòng lại càng mãnh liệt, ngón tay của Tống Thư Hàng bất giác vẽ lên yêu đan.

Ngón tay hắn vừa động, ánh sáng bảy màu trên yêu đan hóa thành màu vẽ, bám vào đầu ngón tay của Tống Thư Hàng.

Loại ánh sáng bảy màu này có tác dụng giống như long văn trên kim đan của tu sĩ.

Ngón tay của Tống Thư Hàng chuyển động rất nhanh.

Trong đầu hắn xuất hiện một thanh thần kiếm siêu khổng lồ.

Bộ bản mệnh pháp khí thứ hai của hắn, tổ hợp pháp khí tam thập tam thú đã giao cho Bạch tiền bối two cất giữ - Thánh Kiếm Chung Yên.

Thánh kiếm siêu khổng lồ đứng sừng sững trong hư không.

Tống Thư Hàng càng vẽ càng thuận tay.

Kết cấu phức tạp của Thánh Kiếm Chung Yên được hắn vẽ lên trên yêu đan bảy màu từng chút một.

Ngay khoảnh khắc thánh kiếm thành hình, dường như có một loại kiếm ý cuồn cuộn ngất trời thành hình trên yêu đan.

Nhưng sau khi hắn vẽ thánh kiếm khổng lồ phức tạp xong, nó chỉ chiếm chừng một phần mười bề mặt yêu đan bảy màu, trường hợp này giống hệt như khi hắn vẽ thánh thành không bao giờ thất thủ trên tiểu kim đan.

“Quả nhiên, tính tình cũng thối y như kim đan thứ hai.”

Tống Thư Hàng nói.

Trước khi bắt đầu vẽ, hắn đã có loại dự cảm này rồi.

Đã vậy thì tiếp tục thôi.

Sau thánh kiếm, hắn nên vẽ gì nữa nhỉ?

Ngón tay hắn điểm nhẹ, vẽ ra một nam tử chắp hai tay sau lưng ở bên dưới thánh kiếm. Nam tử này đại diện cho chính hắn.

Sau đó hắn lại nhấc tay vẽ ra từng khe nứt không gian xung quanh thánh kiếm.

Trong khe nứt không gian lại có vô số tà ma Cửu U mạnh mẽ chui ra, con nào cũng giương nanh múa vuốt trông vô cùng dữ tợn.

Vốn dĩ hắn muốn đi theo phong cách như hình vẽ trên kim đan thứ hai, định vẽ cảnh hắn chống lại cường địch lên trên yêu đan.

Nhưng vẽ một hồi, phong cách lại thay đổi lúc nào chẳng hay.

Khe nứt không gian càng ngày càng nhiều, không chỉ có tà ma Cửu U chui từ trong đó ra mà còn có thú tu của thú giới, cường giả hình người, thậm chí là người máy chiến sỹ mang phong cách khoa học viễn tưởng.

Tống Thư Hàng cảm thấy tâm hồn họa sĩ của mình không dừng lại được.

Mà thứ hắn muốn vẽ đã tan nát hết rồi.

Chương 1460: Thánh Kiếm Mang Đến Sự Kết Thúc Cho Thế Giới

Nói đúng hơn là cái tay đang vẽ giống như không phải tay hắn vậy.

Không đơn giản chỉ là vẽ lệch nữa.

Mới đầu, lúc vẽ ra hình Thánh Kiếm Chung Yên và nam tử đại diện cho bản thân mình lên trên yêu đan bảy màu, Tống Thư Hàng đã định dựa theo ý tưởng khi vẽ trên tiểu kim đan, vẽ ra một bức tranh miêu tả cảnh hắn chống lại cường địch lên trên yêu đan.

Sở dĩ hắn vẽ ra nhiều tà ma Cửu U ở vùng trời bên trên Thánh Kiếm Chung Yên như vậy là vì để làm nền cho đại lão cầu kim loại thể lỏng ra sân.

Nhưng khi tâm hồn họa sĩ của hắn bắt đầu trỗi dậy, hắn không khống chế được bản thân nữa.

Hình vẽ khe nứt không gian trên yêu đan bảy màu càng ngày càng nhiều.

Cũng ngày càng có nhiều sinh vật và chủng tộc bước ra từ trong khe nứt không gian.

Ngoài tà ma Cửu U, còn có vô số thân ảnh thuộc những chủng loại khác nhau như nhân loại, yêu tộc, thú tu, cự nhân, thần thú, quái vật, máy móc thuộc nền văn minh tương lai bắt đầu xuất hiện trong hình vẽ.

Bởi vì vẽ quá nhanh, Tống Thư Hàng có cảm giác tay mình như bị chuột rút.

Cánh tay hắn bắt đầu run rẩy, ngón tay liên tục điểm lên trên bề mặt yêu đan bảy màu, mỗi một cái chạm đều hóa thành từng ánh sao lấp lánh.

Sau khi có thêm ánh sao điểm xuyết, bối cảnh trên yêu đan bảy màu đã hóa thành chiến trường trong vũ trụ tinh không.

Cũng trong lúc đó, Tống Thư Hàng phát hiện góc độ đứng của nam tử đang cầm Thánh Kiếm Chung Yên trong hình có gì đó sai sai.

Thánh Kiếm Chung Yên trong tay hắn không chém về phía tà ma Cửu U mà lại chém về phía nhân loại, yêu tộc, thú tu, cự nhân... đứng đầy khắp không gian.

Vị trí đứng thể hiện lập trường!

Trên yêu đan bảy màu, vị trí đứng của Thánh Kiếm Chung Yên kiếm và nam tử đại diện cho Tống Thư Hàng không ở bên hiện thế, mà ở bên thế giới Cửu U. Tà ma Cửu U trong hình không phải kẻ địch của hắn mà là thế lực thuộc về hắn.

Nhân loại, yêu tu, thú tu, cự nhân, thần thú, quái vật, máy móc thuộc nền văn minh tương lai mới là kẻ địch của hắn.

Đây là cảnh tượng giao chiến với hiện thế khi đứng nhìn ở góc độ của thế giới Cửu U ư?

Nhưng… tại sao lại xuất hiện bức vẽ thế này?

Theo lý thuyết, diễn đồ kim đan là dựa trên những tình cảm và trải nghiệm mà tu sĩ đã trải qua trong đời, vẽ ra một bức tranh độc nhất vô nhị. Nhưng bức tranh vẽ hắn đứng bên phe thế giới Cửu U chống lại phe hiện thế này là dựa trên trải nghiệm và tình cảm nào vậy?

Chẳng lẽ... là do Thánh Kiếm Chung Yên?

Dù sao trên danh nghĩa, thanh thánh kiếm này đã thuộc quyền sở hữu của Bạch tiền bối two, mà Bạch tiền bối two lại là chúa tể Cửu U, thế nên Thánh Kiếm Chung Yên cũng đứng bên phe tà ma Cửu U?

“Chắc là vậy rồi.”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Chờ sau khi phác họa diễn đồ yêu đan xong, hắn sẽ tìm cơ hội liên hệ với Bạch tiền bối two để nghiệm chứng suy đoán của bản thân.

Còn bây giờ...

Bất kể là do nguyên nhân gì, hắn cứ vẽ xong bức diễn đồ yêu đan bảy màu này trước rồi tính tiếp.

Ngón tay của Tống Thư Hàng không ngừng chuyển động, ngày càng có nhiều chủng tộc xuất hiện, điên cuồng chiếm cứ không gian trống trên bề mặt yêu đan bảy màu.

Mọi sinh vật mạnh mẽ mà Tống Thư Hàng có thể tưởng tượng ra trong đầu đều được vẽ ra. Thậm chí một số sinh vật chỉ tồn tại trong giả tưởng cũng được vẽ ra để bổ sung vào số nhân vật trong tranh.

Tống Thư Hàng càng vẽ càng nhanh, càng vẽ càng có cảm hứng.

"Nếu kỹ thuật vẽ này có thể đồng bộ đến hiện thế, cho dù ta có thất nghiệp cũng có thể đi làm họa sĩ kiếm miếng cơm ăn."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đương nhiên là kỹ thuật vẽ trong bước phác họa diễn đồ kim đan không thể mang vào hiện thực. Bởi diễn đồ kim đan vốn là hình vẽ do hình ảnh bên trong tâm linh của tu sĩ trực tiếp chuyển hóa thành, không liên quan gì đến kỹ thuật vẽ của bản thân tu sĩ cả.

"Đúng rồi, hẳn phải có nhân vật cấp boss mới đúng. Trong bức tranh trước có tinh cầu mọc mắt, vậy trên yêu đan bảy màu cũng không thể yếu thế được."

Tống Thư Hàng nghĩ.

Nhưng trong chư thiên vạn giới, tồn tại cùng cấp bậc với tinh cầu mọc mắt lại không có mấy.

Thật ra có một tồn tại còn khủng hơn chính là đại lão quả cầu kim loại thể lỏng của Cửu U, nhưng khổ nỗi vai chính trong bức vẽ này lại là thế lực bên thế giới Cửu U, cũng không thể đến phút cuối còn kéo đại lão quả cầu kim loại thể lỏng của Cửu U ra sân được.

"Không ổn rồi!"

Đột nhiên Tống Thư Hàng phát hiện ra một chuyện.

Trên bề mặt của yêu đan bảy màu không còn chỗ để vẽ nữa.

Khoảng trống hắn muốn chừa lại để vẽ boss cuối giờ chỉ còn lại chút xíu.

Chỉ còn trống chút xíu thế này thì vẽ được cái gì chứ?

Tống Thư Hàng rơi vào thế bí.

Cùng lúc đó, quá trình phát họa diễn đồ yêu đan bảy màu cũng dừng lại.

Diễn đồ trên yêu đan bảy màu thiếu một nét cuối cùng, nét vẽ mắt cho rồng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lại thiếu nét cuối cùng, giống như diễn đồ trên viên tiểu kim đan thứ hai.

Cảm giác này thật khó chịu!

...

Sau khi quá trình phác họa diễn đồ yêu đan bảy màu kết thúc, tên của diễn đồ yêu đan cũng hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tên là ‘Thánh kiếm mang đến sự kết thúc cho thế giới’.

Đây là thánh kiếm đặt dấu chấm hết cho cả thế giới, kiếm diệt thế. Kiếm này vừa ra, vạn vật diệt vong.

Sao lời thoại này nghe giống giáo lý của giáo phái Chung Yên thế?

“Một cái tên có cùng phong cách với cái tên ‘Vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ’ của bức tranh trước, lẽ nào cái tên này là do dùng mặt cà bàn phím ra được?”

Tống Thư Hàng thở dài.

Vừa mới nói xong, hắn bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời, linh lực trong cơ thể cũng khô cạn. Trong quá trình phác họa diễn đồ kim đan diễn ra, cả linh lực và tinh thần lực đều bị tiêu hao.

Nhưng lần phác họa diễn đồ yêu đan này tốt hơn lần trước rất nhiều, dù sao bây giờ Tống Thư Hàng cũng đã là tu sĩ tam hạch, năng lượng dự bị tồn trữ rất nhiều.

Cuối cùng cũng không bị ép khô.

Sau khi quá trình phát họa diễn đồ kết thúc, yêu đan bảy màu bắt đầu thu nhỏ thể tích giống như tiểu kim đan trong lần trước, vẻ ngoài của yêu đan cũng trở nên tròn trịa sáng bóng hơn.

Nhưng màu sắc của nó không hề biến hóa, vẫn là bảy màu như cũ.

Lúc trước tiểu kim đan đã tiến hóa thành tử kim đan, chỉ chờ bổ sung nét cuối cùng nét vẽ mắt cho rồng là có thể hóa thành lưu ly kim đan. Thời cơ vừa đến là có thể độ kiếp trùng kích cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

“Lẽ nào phải vẽ ra nét cuối cùng, yêu đan bảy màu mới sinh ra biến hóa?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Đến giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa lĩnh ngộ ra được nét cuối cùng trong bức vẽ ‘Vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ’ nằm ở đâu. Nét cuối cùng còn thiếu ấy nằm ở trên tinh cầu mọc mắt hay là ở trong thánh thành? Ở trong sấm sét nổ đầy trời, ở trong lửa đỏ thiêu đốt, hay là ở một góc xó xỉnh nào đó trên diễn đồ kim đan?

Nhưng trong bức vẽ ‘Thánh kiếm mang đến sự kết thúc cho thế giới’ này, Tống Thư Hàng biết rõ phần còn thiếu nằm ở đâu, nó nằm ở chỗ trống mà hắn để lại sau cùng để vẽ boss cuối.

Một khoảng trống rất nhỏ.

Nếu lần sau cơ duyên đến, linh thạch bùng nổ, hắn phải dùng một nét bút vẽ ra boss cuối tại khoản trống nho nhỏ này.

Muốn dùng một nét bút vẽ ra một con boss, đúng là làm khó người khác. Cho dù là vẽ một người que cũng cần đến mấy nét huống chi là một con boss.

Chẳng lẽ lại vẽ một đường thẳng làm boss à?

****

Quá trình phát họa diễn đồ yêu đan kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng về lại hội trường Thực Tiên yến.

Ý thức vừa trở về, hắn phát hiện mấy vị tiền bối ngồi cùng bàn đang nhìn hắn chằm chằm.

“Thư Hàng, vừa rồi… ngươi đang phác họa diễn đồ kim đan đúng không?”

Diệt Phượng công tử tò mò hỏi.

Vừa rồi trên người Tống Thư Hàng truyền ra từng đợt năng lượng dao động của việc nén lực lượng kim đan. Đây là năng lượng dao động xuất hiện trong quá trình phát họa diễn đồ kim đan, để kim đan hóa thành tử kim đan.

“Không phải, vừa rồi ta không phác họa diễn đồ kim đan. Kình đan bản mệnh của ta còn chưa bắt đầu phác họa diễn đồ kim đan nữa mà. Ta mới tấn thăng kim đan không lâu, sao lên cấp nhanh vậy được.”

Tống Thư Hàng an ủi.

Thực Tiên yến lần này đã xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ cứ để mọi người ăn tiệc vui vẻ là tốt rồi.

Hôm nay đừng nói đến những chuyện xát muối vào lòng người khác.

Giữ lại để sau này có cơ hội lại xát đi.

Hơn nữa hắn cũng không nói dối, vừa rồi hắn phác họa diễn đồ yêu đan mà chứ đâu phải kim đan.

“Kim đan bản mệnh của Thư Hàng tiểu hữu quả thật vẫn còn ở cảnh giới thực kim đan.”

Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh nói.

“Vậy sao vừa rồi trên người ngươi lại có năng lượng dao động chứ?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nháy mắt với Diệt Phượng tiền bối:

“Đây là bí mật ~”

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Tống Thư Hàng lại an ủi:

“Diệt Phượng tiền bối, ngài yên tâm đi, cho dù cảnh giới của ta thật sự đuổi kịp ngài, mấy cơ hội mượn CPU mà ngài thiếu ta có thể chuyển lại cho đệ tử của ta mà.”

“Biến!”

Diệt Phượng Công Tử nghiến răng nhếch mép để lộ ra răng nanh sắc bén.

“Diệt Phượng, đúng là không thể nhịn được nữa mà. Tháng sau chúng ta trùng kích cảnh giới Chân Quân đi, không thể để Thư Hàng xem thường chúng ta được.”

Tam Lãng vỗ vai Diệt Phượng Công Tử.

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương bỗng cất tiếng cười hiền lành:

"Ha ha, cuối cùng cũng viết xong ca khúc mới rồi. Chờ đến khi Thực Tiên yến lần này kết thúc, ta sẽ lên sân khấu hát tặng một bài, coi như là tiết mục hạ màn của Thực Tiên yến."

Thân thể Cuồng Đao Tam Lãng lập tức cứng đờ.

Ta có nên mượn cớ nói đột nhiên mình cũng có linh cảm vẽ mắt cho rồng, muốn đi bế quan trùng kích cảnh giới lục phẩm không nhỉ?

"Tính ra chắc thời gian phát huy hiệu quả của món Như Họa cũng đủ rồi, lần này có bao nhiêu tu sĩ rời đi giữa chừng vậy?"

Lệ Chi Tiên Tử hồn nhiên nói lảng sang chuyện khác.

Tuyệt đối không thể để Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục đề tài ca hát được.

"Lần này số người rời đi khá nhiều, hơn hai bàn. Tổng số người đã đạt tiêu chuẩn rồi. Vậy tiếp theo sẽ là màn kịch hay mà lần Thực Tiên yến nào cũng có."

Bắc Hà Chân Nhân mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng:

"Kịch hay?"

Đây là lần đầu tiên hắn tham gia Thực Tiên yến, là ma mới chẳng biết gì.

"Thực Tiên yến năm nào cũng vậy, cứ ăn được một nửa là lại có một số tu sĩ do hấp thu hiệu quả mạnh mẽ của tiên hào, lòng có cảm giác, hoặc là vừa lúc tích lũy đủ năng lượng nên tiến vào trạng thái bế quan trùng kích cảnh giới. Đây cũng là một trong những điểm hấp dẫn của Thực Tiên yến. Mà sau khi những tu sĩ này rời đi, chỗ ngồi của bọn họ sẽ thành ghế trống.

Bắc Hà Tán Nhân chậm rãi giải thích.

Tống Thư Hàng:

"Kịch hay mà Bắc Hà tiền bối nói có liên quan đến những ghế trống này ư?"

"Đúng vậy. Theo quy tắc của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cho dù có bao nhiêu ghế trống thì phần ăn vẫn mang lên đầy đủ theo số thiệp mời được gửi đi, không nhiều hơn cũng không ít hơn. Cứ một ghế trống tương đương với một suất Thực Tiên yến. Tu sĩ nào rời đi thì đồng nghĩa với việc chủ động từ bỏ cơ hội thưởng thức suất Thực Tiên yến của bản thân. Như vậy những ghế trống này sẽ được chia cho người khác.”

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười tiếp tục giải thích.

“Không thể đóng gói mang về ạ?”

Bé Thi hỏi.

“Thức ăn trong Thực Tiên yến không được đóng gói mang về.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng:

“Vậy những ghế trống kia được chia theo kiểu gì?”

“Năm nào cũng vậy, người đứng ra tổ chức Thực Tiên yến sẽ được chia cho một phần ba số ghế trống. Một phân ba khác thì để rút thăm trúng thưởng, chỉ cần đóng một khoản linh thạch là có thể tiến hành rút thưởng ngay tại chỗ, nếu may mắn rút được ghế trống thì ngươi có thể sắp xếp cho người khác ngồi vào. Đương nhiên, nếu ngươi muốn một mình ăn hai phần cũng không sao. Còn một phần ba còn lại sẽ được chia thông qua những phương pháp khác nhau.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chương 1461: Ta được nhiều người yêu thích đến vậy sao?

“Ghế trống trong Thực Tiên yến năm nay chắc chắn là nhiều hơn so với những năm trước, Trường Sinh Kiếm Tông làm chủ trì lãi hơi bị to đấy. Lần trước nữa khi Thiên Hà Tô Thị nhà ta làm chủ trì, từ lúc mở đầu đến tận lúc kết thúc chỉ trống có hai mươi mốt ghế, có vài ghế đến tận lúc gần kết thúc mới trống ra, căn bản chẳng có ý nghĩa gì cả. Năm nay mới lên được có mấy món mà đã trống tận hơn hai bàn. Trường Sinh Kiếm Tông may mắn thật.” Tô Thị A Thất nói.

Hơn nữa, không hiểu sao trong đầu óc mọi người đến tham dự Thực Tiên yến năm nay đều có thêm lĩnh ngộ đối với sự cụ hiện hóa của pháp tắc đại đạo. Lĩnh ngộ này cộng thêm hiệu quả gia trì của Thực Tiên yến sẽ khiến rất nhiều thực khách rời bữa nửa chừng.

Thực Tiên yến càng kéo dài thì sẽ càng có nhiều người bỏ dở.

“Theo nguyên tắc một phần ba, Trường Sinh Kiếm Tông sẽ có bảy ghế để tự chia, bảy ghế dùng để rút thăm trúng thưởng, còn lại tám ghế chia bằng cách thức nào thì nghe theo ý kiến của Biệt Tuyết Tiên Cơ.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Ai có hứng thú với trò bốc thăm trúng thưởng không? Thiếu linh thạch thì ra đây ta cho vay.” Bạch tiền bối ngẩng đầu nói.

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi: “Bạch tiền bối không tham gia rút thăm à?”

“Ta không cần đâu, dù có rút trúng thì ta cũng chẳng có ai để đưa đến tham dự cùng. Mà một mình ta ăn hai phần thì không hay lắm… bây giờ ta đã ăn phần của mấy người rồi.” Bạch tiền bối đáp.

Từ đầu đến cuối Biệt Tuyết Tiên Cơ đều ưu ái Bạch tiền bối.

Đồ ăn được chia tới trước mặt Bạch tiền bối đã nhiều gấp đôi của những người khác rồi.

Khi họ đang nói chuyện thì trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông tiếp đãi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối ban nãy đã đi tới.

“Bá Tống tiền bối, năm nay trong tay Trường Sinh Kiếm Tông chúng ta có bảy suất Thực Tiên yến, ngài có cần không? Chúng ta sẽ trao hai suất trong đó cho ngài và Bạch Thánh.” Trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông hỏi.

Bá Tống Huyền Thánh và Bạch Thánh đã cứu thực khách trong Thực Tiên yến và Biệt Tuyết Tiên Cơ, còn hỗ trợ bọn họ khôi phục bí cảnh, đây chính là một đại ân đối với bọn họ. Bây giờ trong tay Trường Sinh Kiếm Tông có bảy suất Thực Tiên yến, bọn họ thương lượng với nhau một chút rồi quyết định lấy ra hai suất để tặng Tống Thư Hàng.

“Hai suất? Nhà mọi người không cần à?” Tống Thư Hàng rất ngạc nhiên.

“Đệ tử nhà ta không vội. Thực Tiên yến tiếp tục thì thể nào cũng vẫn còn ghế trống, từ từ rồi sắp xếp cho đệ tử trong nhà cũng được.” Trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông cười nói.

Bạch tiền bối ngẩng đầu, lau miệng, đoạn nói: “Phần của ta cứ đưa cho Thư Hàng đi.”

“Hả? Vậy cũng được sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông gật đầu đáp: “Hoàn toàn không thành vấn đề, hai suất ấy hai vị chia nhau thế nào cũng được.”

“Vậy ta từ chối thì bất kính.” Tống Thư Hàng nói. Trong thế giới hạch tâm của hắn có không ít người, có hai suất Thực Tiên yến còn chưa đủ chia cho bọn họ đâu.

Ý thức của hắn chui vào thế giới hạch tâm.

Đầu tiên, hắn đến tìm Lý m Trúc.

“ m Trúc, có muốn đi ra ăn đồ ngon không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lý m Trúc ở trạng thái trẻ nhỏ đang tu luyện bí pháp phụ trợ mà Bắc Phương Đại Đế dạy cho cô bé.

Nghe thấy tiếng Tống Thư Hàng, cô bé ngẩng đầu lên.

“Đồ ngon?” Lý m Trúc chớp mắt rồi ra sức gật đầu.

Tống Thư Hàng vẫy một cái, đưa Lý m Trúc ra khỏi thế giới hạch tâm.

Còn một suất nữa thì cho ai bây giờ nhỉ?

“Sở tiền bối, ngài có thể ra khỏi suối nguồn sự sống được không? Nếu được thì ra ngoài ăn bữa cơm nhé?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ liếc mắt một cái rồi tiếp tục thổi bong bóng.

Giờ ta chỉ còn mỗi cái đầu, ngươi nói chuyện ăn cơm với ta là để kích đểu ta à?

Tống Thư Hàng gãi đầu rồi chuyển ý thức sang phía Quy tiền bối.

Quy tiền bối đã tỉnh dậy.

Nó và Thông Nương đang ngồi nhìn nhau.

Hôm nay Thông Nương còn đặc biệt hiện nguyên hình.

Một rùa một yêu mắt to trừng mắt nhỏ.

Ở giữa cả hai là một đống búp hành.

“Quy tiền bối, chuyện gì xảy ra với đống búp hành này thế?” Thông Nương nhìn thấy bao nhiêu là búp hành, lòng đau như cắt.

Quy tiền bối: “Ta cũng không biết, ta cũng mất trí nhớ như ngươi mà.”

Đúng lúc này thì giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên: “Quy tiền bối, Thông Nương, hai người có muốn dự Thực Tiên yến không?”

“Thực Tiên yến? Biệt Tuyết Tiên Cơ? Búp hành… Thì ra là ngươi! Tống Thư Hàng!” Thông Nương dựng lông.

Tống Thư Hàng ngu mặt ra.

“Khụ, ta không đi đâu, gần đây ta chẳng có hứng thú gì với ăn uống cả.” Quy tiền bối nói.

Nhìn những búp hành mơn mởn trên mặt đất, trong đầu Quy tiền bối chợt nhớ đến mặt nạ hành tây. Nó rục rịch ngóc đầu dậy… đột nhiên nó muốn chế đống búp hành này thành mặt nạ hành.

“Thư Hàng, có phải trong lúc ta đang hôn mê, ngươi lại vặt búp hành của ta để đưa cho Biệt Tuyết Tiên Cơ không?” Thông

Nương la ầm lên.

Tống Thư Hàng cười ha hả: “Ta muốn vặt búp hành của cô mà phải chờ lúc cô hôn mê à?”

Thông Nương: “…”

“Ta đã hứa không tùy tiện vặt búp hành của cô rồi mà. Ta biết giữ lời lắm đấy.” Tống Thư Hàng cười hì hì, sau đó chuyển ý thức đến chỗ hai cô nàng đệ tử.

Đầu tiên là đại đệ tử tước yêu Tiểu Thải.

Tước yêu Tiểu Thải đang chăm chỉ luyện công, không ngừng không nghỉ.

“Tiểu Thải, có muốn ra ăn bữa cơm không? Thực Tiên yến đấy, ngon lắm.” Tống Thư Hàng gọi.

“Ăn cơm? Sư phụ, dùng tích cốc đan là giải quyết được vấn đề ăn uống rồi mà! Còn lại bao nhiêu thời gian phải dùng để tu luyện chứ! Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mạng đó!” tước yêu Tiểu Thải trả lời rất chi là nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: “…”

Tiểu Thải hết thuốc chữa rồi.

“Sư phụ, ta muốn tiếp tục tu luyện! Nếu sư phụ có nhiệm vụ gì giao cho ta thì cứ việc nói, còn chuyện lãng phí thời gian như ăn uống này đừng có gọi ta nữa!” Dứt lời, Tiểu Thải biến hai cánh thành màu đen đặc, trên người hiển hiện khí tức Kim Cương Thân của Nho gia, bắt đầu một vòng tu luyện mới.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đành phải chuyển ý thức sang chỗ Sở Sở.

Hình như Sở Sở vừa ngủ dậy, đang rửa mặt chải đầu.

“Sở Sở, có biết Thực Tiên yến không? Ra ăn một bữa đi. Đây là cơ hội tốt để tăng tiến tu vi đấy, ăn xong thì tu vi cao vọt không phải là giấc mơ đâu.” Tống Thư Hàng nói ngay vào trọng điểm.

Sở Sở ngẩng đầu: “Sư phụ, ta cũng tham gia được sao?”

“Không vấn đề gì, sư phụ đang có hai suất cho ngươi và m Trúc đây, ngươi vừa ăn vừa chăm sóc m Trúc luôn cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

“Dạ, sư phụ.” Sở Sở quyết định luôn.

Thế là Sở Sở cũng được Tống Thư Hàng đưa ra ngoài.

Trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông sắp xếp cho họ ngồi cùng một bàn, cách bàn của Tống Thư Hàng rất gần.

…

…

Sau khi Trường Sinh Kiếm Tông sắp xếp xong bảy chỗ ngồi của mình thì đến vòng hai là rút thăm trúng thưởng để xếp chỗ.

Dùng một viên linh thạch thất phẩm là được rút một lần.

Ai có hứng đều có thể tham gia, nếu rút được ghế mà không cần thì có thể bán trao tay ngay cho người khác hoặc một mình ăn cả hai phần.

"Tống tiên bối có muốn tham gia rút thưởng không?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Trong thế giới hạch tâm của hắn toàn đồ lười, cho suất Thực Tiên yến mà họ còn không tham gia thì hắn cần thêm suất làm gì?

"Các ngươi có muốn rút thăm không?" Tống Thư Hàng hỏi lại.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều không muốn rút.

"Đúng rồi, nếu ai muốn có thêm suất thì bảo ta, ta có thể rút hộ cho." Bạch tiền bối ngẩng đầu lên nói: "Rút trúng thì trả suất cho các ngươi."

"Bạch tiền bối, ta muốn có một suất, xin hãy rút cho ta với. Ta muốn giành suất cho Thiết Quái, bao giờ Thực Tiên yến kết thúc thì ta sẽ trả linh thạch cho ngài." Lúc này trên bàn ngay cạnh đó có một cô nàng nóng bỏng mặc váy đỏ đứng lên, nói bằng giọng điệu rất ngọt ngào.

"Phụt… nè tên bói bịp kia, không ngờ ngươi cũng đến tham gia Thực Tiên yến đấy." Bắc Hà Tán Nhân suýt chết sặc.

"Há há, Bắc Hà à, ta tham gia ngay từ đầu cơ. Ta là đối thủ cả đời của ngươi, thế mà ngươi không nhận ra ta, ngươi còn kém lắm." Cô nàng váy đỏ che miệng cười, xinh đẹp đến mê người.

Bắc Hà Tán Nhân: "…"

"Đúng rồi, Bắc Hà này, trông ta như thế này ngươi có yêu không? Ta thiết kế dáng vẻ này dựa theo tâm ma của ngươi đấy, chỉ chỉnh sửa có một chút thôi. Chắc là mẫu ngươi thích nhỉ?" Đồng Quái Tiên Sư cười khúc khích.

Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu nhìn trời. Nếu đây không phải là sảnh tiệc của Thực Tiên yến thì hắn đã lấy kiếm hoàn ra cho Đồng Quái Tiên Sư đẹp mặt từ lâu rồi.

Bạch tiền bối nho nhỏ đứng lên, nhảy xuống khỏi ghế: "Để ta đi rút thăm cho Đồng Quái đạo hữu."

Khi Bạch tiền bối nhảy khỏi ghế ngồi, Tống Thư Hàng cảnh giác cao độ.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hắn sợ Bạch tiền bối trượt chân, bởi vì mặt băng thực sự rất trơn.

Bạch tiền bối nhỏ đáp đất vững vàng, lấy một viên linh thạch thất phẩm ra, chạy lon ton đến trước đài rút thưởng.

Xem ra là bình an vô sự rồi.

Thấy Bạch tiền bối lên rút thưởng, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 gồm Cuồng Đao Tam Lãng, Hoàng Sơn Chân Quân, Lệ Chi Tiên Tử và Thất Tu Thánh Quân đều đứng cả dậy, đi về phía đài rút thưởng của Thực Tiên yến.

Dù không cần ghế thì rút cho vui cũng được.

Tống Thư Hàng đột nhiên cũng muốn tham gia rút thưởng, nhưng ngặt nỗi hắn không có tiền.

"Thực ra ta trông chờ vòng ba hơn, vòng ba năm nào cũng mới lạ. Năm nay không biết sẽ có trò vui gì đây." Bắc Hà Tán Nhân nhấp một ngụm trà để bình ổn tâm trạng.

…

…

Khi vòng rút thưởng bắt đầu, Thực Tiên yến lại có thêm mấy món tiên trân.

Tốc độ mang thức ăn lên Thực Tiên yến sẽ càng lúc càng nhanh hơn.

Đồng thời, Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng đã thương lượng xong cách chơi vòng ba với Trường Sinh Kiếm Tông.

"Thực khách trong Thực Tiên yến có thể đề cử ra mấy vị đạo hữu, dùng cách bỏ phiếu ủng hộ để xác định những người sở hữu tám suất cuối cùng.

Sau khi xác định được tám thực khách giành được suất ăn, nếu vị nào ở đây không phục thì có thể khiêu chiến bọn họ.

Các đạo hữu giành được quyền sở hữu tám suất cuối cùng phải nhận bốn lần khiêu chiến.

Hai bên sẽ tự quyết định hình thức khiêu chiến với nhau.”

Quy tắc vừa được đưa ra, cả sảnh tiệc Thực Tiên yến đều lặng ngắt như tờ.

“Bá Tống Huyền Thánh! Ta đề cử cho Bá Tống Huyền Thánh một suất!” Một vị tiên tử mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không quen biết đột nhiên đứng lên hô to.

Tống Thư Hàng: “?”

Ta được nhiều người yêu thích đến vậy sao?

Thật là ngại quá đi mà.

“Ủng hộ ta đẩy Bá Tống Huyền Thánh lên đi! Sau đó ta muốn khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh!” Vị tiên tử kia cao giọng nói: “Trong tay ta có một phần nước sông mẫu tử, nếu ta thắng khiêu chiến thì sẽ bắt Bá Tống Huyền Thánh uống cho bằng hết!”

Chỉ trong nháy mắt, tất cả thực khách trong Thực Tiên yến đều ủng hộ Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 1462: Dùng chân xem bói

Các anh em, mau ủng hộ ta đi. Ủng hộ ta, ta sẽ bắt Bá Tống Huyền Thánh uống nước sông mẫu tử…

“Chúc mừng Bá Tống tiền bối! Qua đợt bỏ phiếu của mọi người, ngài đã giành được suất đầu tiên của vòng ba!” Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì vòng hoạt động giành ghế thứ ba hô lớn.

Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Ngoại trừ vị tiên tử giơ cao nước sông mẫu tử thì còn mấy đạo hữu không bỏ phiếu ủng hộ hắn.

Bởi vì chỉ cần “không phục” là có thể khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh rồi. Theo quy định thì “Sau khi xác định được mỗi người sở hữu suất ăn ở vòng ba, người đó phải tiếp nhận tối đa bốn lần khiêu chiến” cơ mà.

Mấy vị đạo hữu này đang vắt óc nghĩ cách khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh đây.

Đấu chính diện thì không được rồi. Bá Tống Huyền Thánh là nghìn năm đệ nhất thánh, là tồn tại cấp bậc Huyền Thánh đấy.

Nhưng phương thức khiêu chiến có giới hạn mỗi đấu chính diện đâu, có nhiều cách thức khác để khiêu chiến mà.

Chỉ cần hai bên đều đồng ý thì so tài hạng mục gì cũng được, dù là bao búa kéo, nhảy xa nhảy cao hay là thi ăn nhanh cũng không thành vấn đề.

Cho nên nếu như tiên tử có nước sông mẫu tử khiêu chiến thất bại thì bọn họ có thể tiến lên như tre già măng mọc, mục tiêu là bắt Bá Tống Huyền Thánh phải uống nước sông cho bằng được.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Bá Tống Huyền Thánh, chờ xem vị tiên tử nọ sẽ dùng cách thức tất thắng gì để khiêu chiến Bá Tống.

“Ngây thơ.” Tống Thư Hàng đặt đũa xuống, vẻ mặt rất thản nhiên.

Sau đó hắn giơ cao tay phải của mình: “Xin lỗi, ta xin bỏ suất này… trước đó ta được tặng hai suất, đã đủ rồi.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng lại nhặt đũa lên, sung sướng ăn tiên trân trong Thực Tiên yến và uống tiên nhưỡng mà Biệt Tuyết Tiên Cơ mới ủ.

Mĩ mãn.

Tặng cho IQ của mình cái like!

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Thực Tiên yến lặng ngắt.

Chẳng ai ngờ Bá Tống Huyền Thánh lại bỏ quyền.

Cảm giác thất vọng bao trùm sảnh tiệc của Thực Tiên yến.

“Tống tiên bối, đừng bỏ quyền mà, khiêu chiến vui như thế mà từ chối thì tiếc lắm.” Tống Thư Hàng tiếc nuối than thở.

Tống Thư Hàng buông tiên nhưỡng xuống, thở dài nói: “Vũ Nhu Tử à, đàn ông mang thai không phải chuyện tốt đẹp gì. Cái này không mang ra đùa được đâu.”

Hắn vừa nói xong câu này, bầu không khí xung quanh các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức trầm xuống.

Mọi người không khỏi nhớ lại kí ức kinh hoàng khi bị ánh nhìn mang thai của Bá Tống Huyền Thánh nhắm vào.

Bụng dưới phình lên, hai chân mềm oặt.

“Ôi, suýt nữa thì ta quên mất, ta còn chưa xem xong Huyền Ma giảng pháp của Tống tiên bối nữa.” Vũ Nhu Tử nói.

Nhưng đang ở trong Thực Tiên yến, không tiện xem Huyền Ma giảng pháp cho lắm. Cho nên bao giờ về Linh Điệp đảo rồi xem quay lại vậy. Đến lúc đó nếu a cha đã xuất quan hoặc độ kiếp thành công thì lại càng hay.

Cô có thể xem bản quay lại của Huyền Ma giảng pháp cùng a cha rồi.

…

…

Ở một phía khác, vị tiên tử giương cao nước sông mẫu tử máy móc quay đầu nhìn đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì hoạt động: “Có thể bỏ quyền được sao?”

“Trên nguyên tắc thì có thể bỏ được ạ.” Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông đáp.

Vòng thứ ba không phải là rút thưởng mà chỉ là tặng ghế thôi, người được nhận đương nhiên cũng có thể bỏ quyền.

“Bá Tống tiền bối, sao ngươi có thể sợ sệt như vậy được?” Tiên tử quay đầu lại, thốt lên bằng giọng điệu rất đỗi bi ai.

“Bá Tống tiền bối, con nhóc này dám khiêu khích uy nghiêm của ngài, dạy dỗ cô ta đi! Phải cho cô ta biết thế nào là uy nghiêm!” Một vị đạo trưởng hét lớn.

“Bá Tống tiền bối, đó chỉ là một tiểu nha đầu thôi mà! Ngài đè bẹp cô ta chẳng dễ như trở bàn tay ư?” Có người còn cổ vũ.

Tống Thư Hàng mỉm cười bình tĩnh. Các người còn non lắm, dù là khích tướng, khẩn cầu hay cổ vũ thì cũng đừng mơ ép được ta ra sân.

Đúng lúc ấy thì Đồng Quái mặc váy đỏ đứng dậy.

Cô lấy một tấm thảm da thú ra trải rộng trên mặt đất. Trên tấm thảm kẻ những ô vuông, vẽ những phù văn xem bói.

Đồng Quái cởi giày cao cổ, để lộ đôi chân trần.

Sau đó tiên sư giẫm trên tấm thảm, bước từng bước theo một bộ pháp cực kì huyền ảo.

Tiên sư lúc này xinh đẹp vô song, khi bước theo bộ pháp huyền ảo kia trông chẳng khác gì khiêu vũ.

Mỹ lệ đến rung động lòng người.

Trở thành một cảnh tượng đẹp đẽ giữa sảnh Thực Tiên yến.

“Nếu không biết hắn là Đồng Quái thì có khi ta đã động lòng rồi đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Tam Lãng đạo hữu, thôi thì ngươi cứ mù thêm một lúc nữa đi.”

“Ta chỉ cảm thán một tí thôi mà. Chính vì biết Đồng Quái Tiên Sư vốn là một gã lôi thôi nhếch nhác, cho nên bây giờ nhìn hắn để chân trần nhảy múa cứ thấy sai trái thế nào ấy.”

“Ha ha.” Bắc Hà Tán Nhân bật cười.

Lệ Chi Tiên Tử đón lời: “Tam Lãng đạo hữu, ngươi có ảo giác

Đồng Quái Tiên Sư là đàn ông từ bao giờ vậy?"

Cuồng Đao Tam Lãng: "Hả?"

Từ khi Lãng mỗ gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 thì Đồng Quái đã gắn liền với giới tính nam rồi mà? Dù lúc thì hắn là nam, lúc lại là nữ, nhưng bản chất rõ ràng là đàn ông đấy chứ?

"Giới tính của Đồng Quái Tiên Sư chính là một trong 'mười điều bí ẩn" của nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta đấy. Không ai biết rốt cuộc thì hắn là nam hay nữ." Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử ngồi bàn bên cạnh cũng lên tiếng: "Nói cách khác, ngươi cho rằng Đồng Quái Tiên Sư là một gã lôi thôi, nhưng nói không chừng người đang khiêu vũ kia mới chính là bản thể của Đồng Quái Tiên Sư đấy. Không thì chí ít cũng là một phần bản thể."

Cuồng Đao Tam Lãng: "..."

"Đồng Quái tiền bối đang xem bói sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Chắc hẳn là một phương thức xem bói, trông có vẻ giống cách bói toán của hệ Cổ Vu. Nói thật lòng thì Đồng Quái nắm giữ các phương thức xem bói đa dạng lắm. Hắn có thể xem là nhân vật cấp tông sư trong giới bói toán đấy. Chỉ tiếc là toàn bói bậy thôi." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng ngời lên: "Ngài ấy đang xem bói bằng chân sao?"

Cô rất muốn học cách bói toán này!

"Tiên sư đang tính gì vậy?" Tô Thị A Thập Lục thì muốn biết chuyện này hơn.

Vừa rồi hình như không có ai mời Đồng Quái Tiên Sư xem quẻ cả.

Vậy thì hắn đang bói cho ai?

Trên thảm da thú, Đồng Quái Tiên Sư biến thành mỹ nữ váy đỏ lắc lư vòng eo như rắn, chân phải bước ra một bước cuối cùng.

Phù văn trên vuông trong tấm thảm mà bàn chân kia giẫm lên ngời sáng.

Đồng Quái Tiên Sư cúi đầu nhìn phù văn và ô vuông rồi lâm vào trầm tư.

Một lát sau, Đồng Quái Tiên Sư vỗ tay rồi cất tiếng lanh lảnh: “Quẻ tốt! Quẻ ra phù văn chí tôn, đại cát đại lợi!”

Chết dở! Đại cát đại lợi?

Tiên sư vừa mới tính quẻ cho ai thế?

Sắp toi đời đến nơi rồi!

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi lựa chọn bỏ quyền đúng là sáng suốt!” Đồng Quái Tiên Sư hơi thở dốc rồi nói tiếp: “Vừa nãy ta có linh tính nên đã bói cho ngươi một quẻ. Nếu ngươi không bỏ ghế thì kết quả quẻ ấy là phù văn Quỷ Long, quẻ đại hung, có nguy cơ mất mạng! Bây giờ, sau khi ngươi chủ động bỏ quyền thì kết quả quẻ tượng biến thành phù văn Chí Tôn, đại cát đại lợi rồi! Lựa chọn thông minh lắm!”

Dứt lời, Đồng Quái Tiên Sư còn giơ ngón cái với Tống Thư Hàng. Ngón tay của cô sơn bảy màu rực rỡ, dựng thẳng lên còn lóe ánh hào quang, vô cùng chói mắt!

Đồng Quái Tiên Sư vừa nói xong thì tất cả tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 và những người quen biết Đồng Quái Tiên Sư đều quay đầu nhìn Tống Thư Hàng.

“Đồng Quái tiền bối, ngươi có tính nhầm không đấy? Chí Tôn là điềm ngược lại đúng không? Nhất định phải là đại hung mới đúng chứ!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

“Chí ít cũng phải ‘đại’ cỡ 34D đúng không?” Cuồng Đao Tam Lãng bổ sung.

[“hung” trong đại hung đồng âm với “hung” – ngực. Tam Lãng chơi chữ đại hung = ngực lớn nên mới có 34D]

Lúc này, Đồng Quái Tiên Tử đã đi giày vào, cất tấm thảm da thú đi: “Quỷ sứ! Ta không thèm nói chuyện với các ngươi nữa!”

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử: “Nếu không bỏ quyền thì là phù văn Quỷ Long, đại hung, có nguy cơ mất mạng.”

Tô Thị A Thập Lục: “Nếu bỏ quyền thì là phù văn Chí Tôn, đại cát.”

Quẻ của Đồng Quái Tiên Sư phải hiểu theo chiều ngược lại.

Nói cách khác, nếu không bỏ ghế thì là đại cát đại lợi.

Còn bỏ ghế thì gặp điềm đại hung, thậm chí còn có nguy cơ toi mạng.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến mười hai đồng tiền hồi sinh mà mình đổi được ở chỗ hàng gì cũng có thể bổ tiên tử.

Đùa cái gì thế? Ta vừa mới mua mười hai đồng tiền hồi sinh này mà.

Đừng nói là cầm nóng tay, còn chưa kịp cầm đây này!

Với lại hôm nay hắn đã hồi sinh một lần rồi…

“Chờ chút, người chủ trì chờ một chút!” Tống Thư Hàng vội vàng giơ tay rồi lớn tiếng hô lên.

Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông phụ trách chủ trì hoạt động giành ghế quay đầu lại với vẻ hoài nghi: “Bá Tống tiền bối có gì sai bảo ạ?”

“Ta hơi hối hận rồi. Ta suy nghĩ nghiêm túc một lát, cảm thấy chấp nhận khiêu chiến cũng là một chuyện rất thú vị. Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người đều là niềm vui bất tận mà. Không phải chỉ là bốn lần khiêu chiến thôi sao, hôm nay Bá Tống ta sẽ chấp nhận hết.” Tống Thư Hàng mỉm cười, trấn tĩnh nói.

Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông ngớ ra.

Hắn không biết sự lợi hại của Đồng Quái Tiên Sư, chỉ biết là vị tiên tử váy đỏ vừa rồi đã tính cho Tống Thư Hàng một quẻ.

Bỏ ghế là đại cát, không bỏ là đại hung.

Sao tự nhiên Bá Tống tiền bối lại nóng ruột muốn đòi lại suất của mình thế nhỉ?

Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh là loại người thích bắt đầu trò chơi bằng hình thức Địa Ngục, khoái ngược gà mờ sao?

“Xin lỗi Bá Tống tiền bối, theo nguyên tắc, nếu ngươi đã bỏ quyền rồi thì không được lấy lại, cho nên…”

Nhưng hắn còn chưa nói dứt lời thì đã bị người khác ngắt ngang.

“Tiểu đạo hữu chủ trì này, há có thể không nể mặt Bá Tống Thánh Quân như thế? Bá Tống tiền bối đã muốn nhận lại suất của mình thì đương nhiên là phải cho ngài ấy chứ!” tiên tử có nước sông mẫu tử vội vàng chen lời.

“Thải Vân Tiên Tử nói có lý lắm! Chúng ta nhất định phải nể mặt Bá Tống Huyền Thánh!” Đạo hữu bên cạnh lập tức phụ họa.

“Thải Vân Tiên Tử nói rất đúng!”

“Chúng ta đều đồng ý để Bá Tống tiền bối nhận lại suất của mình! Ghế này nhất định phải là của hắn. Nếu không thì tất cả bọn ta đều không phục!”

Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông gãi đầu gãi tai: “Được rồi, nếu tất cả mọi người đều đồng ý thì ghế đầu tiên của vòng ba xin dành cho Bá Tống tiền bối!”

Giờ phút này đây, Đồng Quái Tiên Sư váy đỏ dùng đầu ngón tay nhấc chén rượu lên, nhấp một ngụm, hai mắt híp lại đầy hạnh phúc.

Chương 1463: Lưỡi của thần

Khi người chủ trì tuyên bố xác định Tống Thư Hàng giành được một ghế thì vị tiên tử có nước sông mẫu tử đã đứng phắt dậy rồi giơ tay rất hăng hái.

“Đến lượt ra lên sàn rồi. Bá Tống tiền bối, ta không phục, ta muốn khiêu chiến ngươi!” Thải Vân Tiên Tử hô lớn.

Tống Thư Hàng đan tay chống cằm, cố tạo ráng cho thật bình tĩnh rồi nói: “Tốt lắm, Thải Vân Tiên Tử, cô định khiêu chiến ta như thế nào đây?”

Dù sao cũng phải chấp nhận khiêu chiến, thế thì trước tiên phải tạo cho đối phương áp lực về mặt khí thế cái đã.

Mình càng bình tĩnh thì Thải Vân Tiên Tử sẽ càng bối rối.

Đặc biệt là trên đầu hắn còn có cái danh “Nghìn năm đệ nhất thánh” nữa chứ, chỉ riêng cái danh này thôi đã đáng mấy tấn áp lực rồi.

Nếu cần thì hắn có thể triệu hồi mỹ nhân rắn công đức và hư ảnh thánh viên để tăng cường khí thế.

“Xin hãy chờ một chút, Thải Vân Tiên Tử.” Lúc này, đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì hoạt động giành ghế vội vàng nói: “Theo quy trình thì chúng ta phải xác định đủ chủ nhân của cả tám ghế, sau đó mới triển khai hoạt động khiêu chiến được.”

Vì đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông này làm việc nghiêm túc và công bằng nên mới được chọn làm người chủ trì. Nhưng vì làm việc quá nghiêm túc mà thi thoảng hắn hơi bị cứng nhắc.

“Tiểu đạo hữu chủ trì à, bảy ghế kia không vội! Bây giờ xác định rõ suất của Bá Tống Huyền Thánh mới là quan trọng nhất.” Thải Vân Tiên Tử lớn tiếng nói.

“Đúng đúng đúng, Thải Vân Tiên Tử nói đúng lắm. Bọn ta muốn nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh chấp nhận khiêu chiến giành ghế. Bảy ghế kia để sau rồi tính.” Các đạo hữu trong Thực Tiên yến nhao nhao đề nghị.

“Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là trận khiêu chiến của

Thải Vân Tiên Tử với Bá Tống đạo hữu, những việc khác chỉ là thứ yếu thôi.”

Đây là nguyện vọng của tất cả mọi người.

“Vậy thì được thôi.” Người chủ trì thỏa hiệp.

Hắn cảm thấy nếu không thỏa hiệp thì e rằng hôm nay khó mà đứng thẳng để rời khỏi sảnh tiệc Thực Tiên yến này được. Ánh mắt của mọi người cứ như sắp sửa ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

“Người chủ trì đồng ý rồi, Bá Tống tiền bối ta muốn khiêu chiến ngươi!” Thải Vân Tiên Tử lại hô lên.

Tống Thư Hàng vẫn duy trì tư thế hai tay chống cằm, bình thản nói: “Nếu cô đã muốn khiêu chiến thì tới đây đi. Cô định khiêu chiến ta bằng cách thức nào?”

Khả năng đấu chính diện rất thấp. Bởi vì hắn đeo hai cái phong hiệu là Bá Tống Huyền Thánh và Bá Nho Huyền Ma, cho nên ai muốn dùng vũ lực đánh chính diện với hắn đều phải suy nghĩ lại cho cẩn thận.

Dù trên thực tế thì hắn chỉ là một tu sĩ nho nhỏ vừa mới lên ngũ phẩm không lâu mà thôi.

“Ta đã chuẩn bị sẵn sàng phương thức khiêu chiến rồi!” Thải Vân Tiên Tử nói: “Bá Tống tiền bối, đây là Thực Tiên yến, vậy chúng ta sẽ lấy “Tiên trân” làm chủ đề để so tài có được không?”

Tống Thư Hàng mỉm cười, lắc đầu từ chối: “Thải Vân Tiên Tử, ta không phải là tiên trù, cho nên chúng ta không thể dùng tiên trân làm hạng mục so tài được đâu.”

“Ta biết, ta cũng không phải là tiên trù. Xin Bá Tống tiền bối hãy nghe ta nói cho hết đã. Chúng ta sẽ không so tài làm tiên trân, mà là thi thố phẩm tiên trân.” Thải Vân Tiên Tử nói: “Từ vòng hoạt động thứ hai đến giờ, Thực Tiên yến đã có thêm bốn món đồ ăn nữa. Chúng ta dùng bốn món tiên trân này làm hạng mục tranh tài đi. Chúng ta sẽ nếm từng món một rồi phân tích nguyên liệu trong món ăn, ai phân tích ra nhiều nguyên liệu hơn thì người đó thắng!”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta đã được ăn mấy món tiên trân đâu, biết cái quái gì về nguyên liệu nấu ăn của tiên trân cơ chứ?

Song Tống Thư Hàng cũng rất tò mò. Thải Vân Tiên Tử cầm nước sông mẫu tử trong tay, không biết cô ấy định bắt mình uống như thế nào đây?

"So tài phẩm đồ ăn trong Thực Tiên yến, chủ đề hợp lắm." Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

"Nhưng nếu so bốn món ăn mà hòa nhau thì sao?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

"Nếu sau bốn món ăn mà kết quả là hai thắng hai thua thì ván quyết định sẽ là trận thứ năm. Đến lúc đó chúng ta sẽ dùng nước sông mẫu tử để quyết một trận thắng thua." Thải Vân Tiên Tử đáp. Cô đang chờ chính thời khắc này đây.

Tống Thư Hàng: "…"

Xem ra Thải Vân Tiên Tử rất tin tưởng vào bản thân mình. Thậm chí cô ấy còn tự tin mình sẽ tạo ra được cục diện hai trận thắng, hai trận thua, để đưa cuộc đấu vào trận thứ năm?

"Nếu như trong bốn trận so tài trước đó, ta thắng ba trận thì sao?" Tống Thư Hàng tiếp tục duy trì tư thế hai tay chống cằm mà nói với giọng bình thản.

"Vậy thì để trừng phạt vì khiêu chiến thất bại, ta sẽ tặng một phần nước sông mẫu tử cho Bá Tống tiền bối, còn ta tự uống một phần ngay ở đây." Thải Vân Tiên Tử đáp.

Thải Vân Tiên Tử không sợ mang thai ngay tại chỗ sao?

Cô ấy có bí quyết tất thắng, hay là có đan dược giải được hiệu lực của nước sông mẫu tử vậy?

Lúc này, Bạch tiền bối cầm số rút thăm của mình chạy lon ton về chỗ rồi nhẹ nhàng nhảy lên ghế ngồi.

"Nước sông mẫu tử à? Thứ này không tệ. Theo ta được biết, ngoại trừ việc uống xong sẽ mang thai và sinh ra một cục thịt vô dụng thì nó còn có hiệu quả khi thăng cấp từ cảnh giới lục phẩm lên thất phẩm đấy. Khi thăng cấp từ lục phẩm lên Tôn Giả thất phẩm, thể nội của tu sĩ sẽ mọc ra một đóa sen, từ đóa sen ấy sinh ra Nguyên Anh. Luyện chế nước sông mẫu tử thành đan dịch cho tu sĩ lục phẩm đỉnh phong uống vào sẽ giúp tăng cường tỉ lệ và cường độ ngưng tụ Nguyên Anh.” Bạch tiền bối nói tiếp: “Là một bảo vật không tồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó nói với Thải Vân Tiên Tử: “Không cần uống nước sông mẫu tử ngay ở đây đâu, nếu ta thắng thì cứ giao cả hai phần cho ta là được.”

Trước khi cuộc so tài bắt đầu, tốt hơn hết là nên tiếp tục tạo áp lực cho đối thủ.

“Được.” Thải Vân Tiên Tử quả quyết.

“Ta còn chưa nói xong đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười. Hắn còn phải tạo thêm áp lực cho Thải Vân Tiên Tử trước trận đấu chứ.

“Xin Bá Tống tiền bối cứ nói.” Thải Vân Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng bình thản nói tiếp: “Đổi hình phạt uống nước sông mẫu tử thành để ta nhìn một cái đi.”

Thải Vân Tiên Tử bất giác lùi một bước về phía sau, đè tay lên bụng mình, cả người run bắn lên.

“Sao thế? Dám uống nước sông mẫu tử tại chỗ mà không dám để ta nhìn một cái à?” Tống Thư Hàng chống tay lên cằm, cất giọng nhẹ nhàng, trong ánh mắt dường như có ánh sáng quỷ dị tỏa ra.

Tất cả mọi người đều tránh né ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh theo bản năng, không dám nhìn thẳng vào hai mắt hắn.

Vũ Nhu Tử ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Tống tiên bối bây giờ trông cứ như trùm phản diện ấy.”

“Được, một lời đã định!” Thải Vân Tiên Tử nghiến răng nói. Cô tuyệt đối sẽ không thua! Cô có lòng tin với chính bản thân mình.

“Vậy, cuộc so tài bắt đầu. Để tránh gian lận, xin Bạch tiền bối hãy ra tay ngăn chặn tất cả thuật truyền âm nhập mật. Mặt khác, sau khi chúng ta nếm xong một món ăn thì sẽ viết nguyên liệu nấu ăn mà mình phán đoán ra lên một tờ giấy.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối nhỏ gật đầu: “Không thành vấn đề, cứ giao cho ta.”

Trường Sinh Kiếm Tông chuẩn bị cho Tống Thư Hàng và Thải Vân Tiên Tử mỗi người một cái bàn và bốn phần tiên trân nhỏ.

“Bá Tống tiền bối, trước khi bắt đầu so tài, ta có chuyện này muốn nói cho ngươi biết.” Thải Vân Tiên Tử vươn đầu lưỡi ra, liếm môi tinh nghịch rồi nói: “Thực ra khi mở khẩu khiếu ở cảnh giới nhất phẩm, ta đã có được thiên phú Lưỡi Của Thần, có thể phân tích được toàn bộ món ngon mà ta được nếm, cụ hiện hóa mĩ vị của đồ ăn vào tâm trí ta và liệt kê thành phần của chúng. Trừ đạo hiệu Thải Vân ra, ta còn có một đạo hiệu khác là Mỹ Thực Nữ Vương. Cho nên Bá Tống tiền bối à, lần tranh tài này ngươi thua chắc rồi. Nhất định ta sẽ bắt ngươi uống cạn nước sông mẫu tử, để ngươi mang thai trước mặt tất cả mọi người!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Thải Vân Tiên Tử, 666!”

“Lưỡi Của Thần, thần kĩ của mỹ thực gia, Thải Vân Tiên Tử xử đẹp Bá Tống tiền bối đi! Bá Tống tiền bối lọt hố rồi!”

“Thải Vân Tiên Tử cố lên, bắt Bá Tống tiền bối nếm thử mùi vị mang thai đi!”

“Bá Tống tiền bối mang thai nhất định vẫn rất đẹp trai!”

“Bá Tống tiền bối sinh con nhất định là càng đáng yêu hơn!”

Tống Thư Hàng bình tĩnh ngồi ở chỗ mình, nói: “Thì ra là thế, Lưỡi Của Thần chính là cội nguồn cho cô sự tự tin để khiêu chiến với ta sao?”

Trong tình huống bình thường, đối mặt với loại hack của mỹ thực gia như Lưỡi Của Thần thì Tống Thư Hàng hoàn toàn không có phần thắng.

Cho nên hắn chỉ có thể sử dụng thủ đoạn của chính mình thôi.

“Thực ra ta cũng có một kĩ năng tương tự.” Tống Thư Hàng lại đan tay chống dưới cằm: “Cho nên lần so tài này chính là thi xem Lưỡi Của Thần của cô lợi hại, hay là thủ đoạn của ta cao minh hơn.”

“Vậy thì chúng ta quyết thắng bại đi, Bá Tống tiền bối!” Thải Vân Tiên Tử giơ đũa lên, bắt đầu nếm thử món ăn đầu tiên.

Món ăn đầu tiên là tiên trân Ngư Thiện.

Sau khi nếm một miếng, Thải Vân Tiên Tử nhắm mắt lại, bắt đầu dùng Lưỡi Của Thần tỉ mỉ cảm nhận nguyên liệu và thành phần trong ngư thiện.

"Món cá này được kết hợp từ ba loại cá khác nhau, ba loại mùi vị riêng biệt được Biệt Tuyết Tiên Cơ dung hợp một cách hoàn hảo để tạo nên hiệu quả hương vị tăng gấp mấy lần. Nếu như ta không có Lưỡi Của Thần thì khó mà nếm ra được sự khác biệt cực nhỏ giữa ba loại cá ấy." Thải Vân Tiên Tử thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó cô lại uống một ngụm canh để phân tích nguyên liệu được sử dụng trong đó.

Lưỡi Của Thần có thể cụ hiện hóa hương vị của đồ ăn trong đầu óc cô và phân tích ra tất cả các loại nguyên liệu của nó.

Chỉ trong nháy mắt đã có hơn mười loại nguyên liệu và phương pháp luyện chế khác nhau hiện lên trong não hải của Thải Vân Tiên Tử.

Thải Vân Tiên Tử mỉm cười.

Chưa kết thúc đâu! Chỉ cần là mỹ thực gia của tiên giới thì đều có thể nếm ra được mười loại vật liệu và phương thức luyện chế này. Lưỡi Của Thần của Thải Vân Tiên Tử có thể tiến thêm một bước để phát hiện ra mùi vị ẩn giấu sâu hơn.

Trong lúc suy tư, Thải Vân Tiên Tử quay đầu nhìnBá Tống tiền bối ngồi đối diện với mình.

Sau đó cô thấy Tống Thư Hàng cho tỏm miếng tiên trân ngư thiện vào miệng, nhai nuốt, chẳng khác gì trâu gặm mẫu đơn.

Thải Vân Tiên Tử: "???"

Ăn như thế thì làm sao mà nếm ra mỹ vị và nguyên liệu ẩn chứa trong tiên trân của Biệt Tuyết Tiên Cơ được chứ?

Chẳng lẽ Bá Tống tiền bối đã chịu thua rồi sao?

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng sung sướng lau miệng: "Ngon ghê."

Sau đó, hắn âm thầm vuốt ve tay phải của mình, thi triển một đạo Trì Dũ Thuật, chữa lành vết thương trên cánh tay.

Trước khi ăn, hắn đã dùng bí pháp giám định để giám định ra toàn bộ nguyên liệu và trình tự nấu ăn của món ngư thiện kia rồi.

Sau đó hắn nhấc bút lên, viết các nguyên liệu xuống nhanh như gió.

Chương 1464: A, ta chảy máu đầy đất

Trên tivi hoặc trong phim ảnh, sau khi các mỹ thực gia phẩm đồ ăn xong sẽ thể hiện vẻ mặt thỏa mãn, rồi dùng kinh nghiệm phong phú của mình để nói ra nguyên liệu và cách thức chế biến của món ăn.

Tống Thư Hàng không phải là mỹ thực gia.

Cho nên hắn chỉ có thể viết hết những gì mà bí pháp giám định của mình giám định ra lên giấy.

Nguyên liệu chính, hương liệu phụ trợ, các nguyên liệu phối hợp… đều được viết ra.

Thậm chí nếu Tống Thư Hàng muốn thì hắn còn có thể viết ra ba loại cá được dùng làm nguyên liệu đến từ giới nào, tuổi của cá là bao nhiêu, hương liệu và nguyên phối hợp cần hàm lượng như thế nào.

Nhưng nếu viết đến mức độ kia thì không còn là nếm món ăn đoán nguyên liệu nữa mà là viết thẳng công thức ra rồi, cuộc tranh tài giữa Tống Thư Hàng và Thải Vân Tiên Tử chỉ so việc đoán số lượng và chủng loại nguyên liệu nấu ăn thôi mà.

Cho nên không cần phải viết cặn kẽ đến mức ấy.

Tống Thư Hàng múa bút như bay, chữ viết đoan chính.

“Xong.” Viết xong, hắn đặt bút xuống mà nhìn Thải Vân Tiên Tử.

Sau đó Tống Thư Hàng lại quay về dáng vẻ hai tay chống cằm, hai mắt nhìn chằm chằm Thải Vân Tiên Tử để tạo áp lực cho cô.

Khí thế và tạo áp lực cho đối thủ chính là một phần quan trọng trong trận đấu.

Thải Vân Tiên Tử: “…”

Ăn theo cái kiểu trâu gặm mẫu đơn kia mà có thể suy đoán ra nguyên liệu trong món ngư thiện của Biệt Tuyết Tiên Cơ ư?

Với lại… hình như Bá Tống Huyền Thánh còn chưa uống canh nữa mà?

“Bá Tống tiền bối, ngươi đã chịu thua rồi sao?” Thải Vân Tiên Tử liếm môi một cái rồi hỏi.

“Chịu thua? Không đâu. Cô làm tốt phần mình trước đi. Ta đã viết hết nguyên liệu của món ngư thiện này ra rồi. Cô mà còn cứ chậm chạp như thế là thua đấy.” Ánh mắt Tống Thư Hàng hơi tối đi, khiến cho người ta cảm thấy hai mắt hắn lại đang phóng thích ra ánh sáng kì dị.

Thấy phản ứng của Tống Thư Hàng, trong lòng Thải Vân Tiên Tử hơi hoang mang.

Bá Tống Huyền Thánh trấn định như thế, rốt cuộc lá bài tẩy của hắn là gì?

Chẳng lẽ hắn thực sự tự tin có thể thắng được lưỡi của thần của ta hay sao?

Thải Vân Tiên Tử càng nghĩ càng hoảng.

Nhưng ngay sau đó, cô ra sức lắc đầu: “Đừng hốt hoảng, ta có lưỡi của thần cơ mà. Trong việc phẩm đồ ăn này, Bá Tống Huyền Thánh chắc chắn không phải là đối thủ của ta. Bá Tống Huyền Thánh ăn uống như thế mà có thể phẩm ra nguyên liệu nấu ăn trong tiên trân mới là lạ. Nhất định là hắn chỉ đang làm màu làm vẻ thôi.”

Sau đó Thải Vân Tiên Tử cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh.

Đành vậy chứ biết làm sao? Bây giờ chẳng mấy ai trong chư thiên vạn giới dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh nữa rồi.

Thải Vân Tiên Tử phát huy hiệu quả thiên phú lưỡi của thần của mình đến cực hạn.

Nguyên liệu, hương liệu và các gia vị khác trong tiên trân ngư thiện lần lượt cụ hiện hóa trong đầu óc cô.

“Nhưng đây không hổ danh là tiên trân do Biệt Tuyết Tiên Cơ chế biến… Dù lưỡi của thần đã phân tích ra tất cả ngyên liệu trong tiên trân, tách riêng chúng ra và cụ hiện hóa trong đầu mình thì vẫn có ba loại hương liệu mà mình chưa bao giờ ngửi hay ăn qua.

Đây rốt cuộc là công thức bí mật của Biệt Tuyết Tiên Cơ hay là hương liệu mà cô ấy mới nghiên cứu ra vậy?” Thải Vân Tiên Tử thầm nghĩ.

Một lát sau, cô mở to mắt ra.

Đủ rồi!

Tuy cô không thể nào đọc được tên của ba loại nguyên liệu kia, nhưng kết quả này đã đủ để đè bẹp Bá Tống Huyền Thánh rồi.

Thải Vân Tiên Tử vươn tay, nâng bút, viết như bay trên giấy.

Chữ viết của cô vô cùng thanh tú, thể hiện phong phạm của bậc danh gia.

“Hoàn thành.” Thải Vân Tiên Tử đặt bút xuống rồi thổi nhẹ lên trang giấy.

…

…

Hai tuyển thủ đã hoàn thành đáp án, đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông phụ trách chủ trì bước lên, thu cả hai tờ giấy của Tống Thư Hàng và Thải Vân Tiên Tử lại.

Sau đó hắn đặt hai tờ giấy lên thiết bị chiếu hình.

Kết quả của Tống Thư Hàng và Thải Vân Tiên Tử được chiếu ra cho tất cả mọi người tham dự Thực Tiên yến nhìn thấy.

“Thải Vân Tiên Tử có lưỡi của thần chắc chắn sẽ thắng rồi!”

“Bá Tống Huyền Thánh căn bản không hề nếm tiên trân cho tử tế mà chỉ ăn cho xong lần thôi, ta đã bắt đầu mong đợi rồi đấy.”

“Muốn nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh mang thai quá đi.”

“Ta cũng thế.”

Đồng thời trong Thực Tiên yến có rất nhiều mỹ thực gia mở ngư thiện của mình ra nếm. Bọn họ cũng âm thầm phỏng đoán nguyên liệu của tieent rân ngư thiện để đối chiếu với đáp án của Thải Vân Tiên Tử và Tống Thư Hàng.

Đáp án được phóng hết lên máy chiếu.

Bên trái là chữ viết ngay ngắn của Tống Thư Hàng.

Bên phải là chữ viết uyển chuyển của Thải Vân Tiên Tử.

“Nguyên liệu chính là ba loại cá… Bá Tống Huyền Thánh và Thải Vân Tiên Tử đều đoán đúng.” Một mỹ thực gia thông thạo tiên trân lên tiếng.

“Hả? Trong món ăn này có đến ba loại nguyên liệu chính cơ à? Thế mà ta tưởng đâu chỉ có một loại thôi chứ.” Có thực khách trong Thực Tiên yến kinh ngạc thốt lên.

Không phải thực khách nào cũng là mỹ thực gia.

Rất nhiều người chỉ cảm thấy món này ngon quá, không hổ danh là tiên trân do Biệt Tuyết Tiên Cơ làm ra. Nhưng họ thực sự không ngờ trong món tiên trân ngư thiện này lại phối hợp đến ba loại cá khác nhau.

Nhìn thấy đáp án của Thải Vân Tiên Tử và Tống Thư Hàng, những thực khách này lập tức cảm thấy món tiên trân ngư thiện trong tay mình vĩ đại hơn nhiều.

“Sau đó là sáu loại hương liệu khác nhau, Bá Tống Huyền Thánh và Thải Vân Tiên Tử cũng đều viết đúng.” Lại một mỹ thực gia dày dặn kinh nghiệm lên tiếng.

“Có sáu loại cơ à? Ta chỉ nếm ra có ba loại.”

“Ta thì nếm ra bốn loại, còn một loại nữa nhưng không biết là gì.”

“Ta cũng thế, chỉ nếm ra có bốn loại.”

Nói đến đây, mọi người không khỏi nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh với ánh mắt kinh ngạc. Chẳng lẽ kiểu ăn dọng của Bá Tống Huyền Thánh cũng là một phương pháp phẩm món ngon ư?

Tống Thư Hàng mỉm cười, tiếp tục duy trì tư thế ngồi tạo áp lực khổng lồ kia.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng đều ngơ ra.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Thư Hàng tiểu hữu nghiên cứu về tiên trân sâu đến vậy sao?”

“Dù có là thiên tài nhưng nhiều nguyên liệu trong tiên trân ta còn chưa nghe thấy bao giờ kia. Chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu dã được dạy làm tiên trù à?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Không thể nào.” Diệt Phượng Công Tử tiếp lời.

Dù Tống Thư Hàng từng tiếp xúc với Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng bọn họ chưa bao giờ nghe nói Biệt Tuyết Tiên Cơ muốn truyền thụ đạo tiên trù cho hắn cả.

Tô Thị A Thập Lục tinh mắt nhìn thấy vệt đỏ tươi trên tay áo bên phải của Tống Thư Hàng, đoán được đáp án, khóe miệng nhếch lên.

Nhưng bây giờ cô không thể nói chân tướng ra được.

…

…

“Những gia vị kết hợp còn lại… ta chỉ nếm ra sáu loại, còn một loại không đọc được tên. Không ngờ Thải Vân Tiên Tử lại nếm ra những mười một loại. Không hổ là lưỡi của thần, đây chính là thiên phú mà tất cả những đạo hữu yêu thích món ngon đều khao khát đấy.”

“Từ từ, trên tờ giấy của Bá Tống Huyền Thánh ở bên trái còn có thêm ba loại! Nhiều hơn Thải Vân Tiên Tử ba loại!”

“Làm sao có thể?”

“Nhiều hơn thật á? Bá Tống Huyền Thánh không viết linh tinh đấy chứ?”

“Sao có thể như vậy được?” Giọng nói lớn nhất mang chút bối rối, chính là của Thải Vân Tiên Tử.

Cô nhìn chằm chằm ba đáp án nhiều hơn mình trên tờ giấy của Tống Thư Hàng.

“Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh lại viết ra được đáp án mà chính ta cũng không thể nhận ra! Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh cũng có lưỡi của thần ư?”

“Đáp án của Bá Tống Huyền Thánh có đúng không?”

“Ngươi nghĩ sao? Bá Tống Huyền Thánh viết những nguyên liệu trước không hề phạm sai lầm, cuối cùng còn thêm ra ba loại nguyên liệu, chẳng lẽ hắn lại viết bừa?”

Nói đến đây, tất cả thực khách trong Thực Tiên yến đều có dự cảm không lành.

Trong lĩnh vực phẩm mỹ thực mà Bá Tống Huyền Thánh cũng có thành tựu cao như vậy sao?

“Đáp án này có phải đưa vào nhà bếp giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ để xác nhận không?” Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì hỏi.

“Tiên cơ đã xem đáp án rồi, ván này Tống tiên bối thắng.” Lúc này, vị tiên tử tóc ngắn bưng đồ ăn xuất hiện và lên tiếng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đã xác nhận… đáp án của Bá Tống Huyền Thánh là chính xác.

“lưỡi của thần của ta thế mà lại thất bại sao?” Thải Vân Tiên Tử sững sờ.

Không, không đúng!

Lưỡi của thần không thua!

Kẻ thua chính là bản thân ta, bởi vì lượng kiến thức của ta không đủ sâu rộng. Rõ ràng lưỡi của thần đã phân tích ra mùi vị của ba loại nguyên liệu đó, nhưng ta lại không biết chúng là nguyên liệu gì.

“Đây mới là ván đầu tiên. Tiếp theo còn ba ván nữa. Mà mình chỉ cần thắng hai ván đã đủ rồi.” Thải Vân Tiên Tử lẩm bẩm.

Cô lại ngẩng đầu lên, trong mắt hừng hực chiến ý: “Bá Tống tiền bối, thời gian không có nhiều, chúng ta tiếp tục ván so tài thứ hai đi.”

Dù cho cô có thua cũng không sao cả, sau cô còn ba người nữa được khiêu chiến với Bá Tống tiền bối cơ mà.

Hôm nay kiểu gì cũng phải bắt Bá Tống tiền bối nếm thử mùi vị của nước sông Mẹ Con.

Nghĩ đến đây, Thải Vân Tiên Tử vững lòng hẳn.

Thậm chí đạo tâm của cô dường như còn được củng cố hơn.

“Thải Vân Tiên Tử, tâm cảnh của cô không tệ.” Ánh mắt của Tống Thư Hàng cao thâm khó lường như thể đọc thấu được cả lòng người.

“Tạ ơn Bá Tống tiền bối chỉ điểm, nhưng trận sau ta sẽ không thua đâu!” Thải Vân Tiên Tử kiên định nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

“Đậu xanh, mình chỉ điểm cho cô ấy hồi nào nhỉ?”

Nội tâm hắn thì lại ngu mặt thốt lên.

…

…

Món ăn thứ hai được đem ra so tài là tiên trân loại tôm.

Tất cả có mười con tôm hình dáng khác nhau được xếp thành vòng như một đóa hướng dương.

“Lần này ta nhất định sẽ thắng. Nguyên liệu loại tôm này là món mà ta am hiểu nhất!” Thải Vân Tiên Tử thầm nghĩ.

Khi đang suy tư, cô ngẩng đầu nhìn Bá Tống tiền bối.

Sau đó cô nhìn thấy Bá Tống tiền bối vẫn ăn theo cách trâu gặm mẫu đơn như cũ. Hắn nhét một phát ba bốn con tôm vào miệng, đến vỏ cũng nuốt trọn luôn.

Thải Vân Tiên Tử: “…”

Mười con tôm biến mất chỉ sau ba bốn lần ăn.

Ăn xong, Bá Tống Huyền Thánh giơ bút viết như gió trên mặt giấy.

Lần này Thải Vân Tiên Tử còn chưa kịp ăn mà Bá Tống tiền bối đã giao kết quả ra rồi.

“Xong.” Bá Tống Huyền Thánh lại khôi phục tư thế đầy áp lực kia và nhìn đăm đăm vào Thải Vân Tiên Tử.

Thải Vân Tiên Tử bị nhìn đến ngứa ngáy hết cả người.

Hai phút sau, Thải Vân Tiên Tử mới nếm xong cả mười con tôm.

Cô phát huy hiệu quả của lưỡi của thần đến cực hạn.

Lần này cô phân biệt được tất cả nguyên liệu chính và hương liệu của món tiên trân vị tôm này.

Loại nào cô cũng cực kì quen thuộc.

Cô vung bút viết nhanh, viết ra tất cả những nguyên liệu mà mình nếm được.

“Hoàn thành.” Thải Vân Tiên Tử đặt bút xuống, thổi nhẹ một cái.

Lần này cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh: “Ván này ta thắng chắc rồi!”

“Ta rửa mắt chờ.” Tống Thư Hàng nhếch miệng.

Vũ Nhu Tử: “Quả nhiên trông Tống tiền bối bây giờ rất giống nhân vật phản diện luôn.”

“Mà còn là loại nhân vật phản diện sống không quá ba tập ấy.” Cuồng Đao Tam Lãng bổ sung.

“Tam Lãng đạo hữu có kinh nghiệm phong phú thật.” Tô Thị A Thất lên tiếng: “Vì chính ngươi có bao giờ sống qua được hai tập đâu.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

A Thất, ngươi tổn thương ta như vậy vui lắm sao?

Như ván đấu trước đó, đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì phóng tờ giấy đáp án của Tống Thư Hàng và Thải Vân Tiên Tử qua thiết bị chiếu hình để chiếu lên.

Những thợ ăn già đời và mỹ thực gia đều nhao nhao đối chiếu nguyên liệu trên giấy với đáp án trong lòng mình.

Còn những đạo hữu không hiểu nhiều về đồ ăn ngon thì so sánh thẳng chỗ khác biệt giữa hai tờ giấy.

“Lần này số lượng nguyên liệu mà Bá Tống Huyền Thánh và Thải Vân Tiên Tử liệt kê ra là bằng nhau.”

“Nhưng Bá Tống Huyền Thánh viết tên một loại tôm trong đó khác với Thải Vân Tiên Tử.” Có người tinh mắt phát hiện ra điểm này.

“Phía sau còn nữa, có một mục rau quả nấu kèm Bá Tống tiền bối cũng viết khác Thải Vân Tiên Tử này.” Một người khác bổ sung.

Thải Vân Tiên Tử cũng đang đối chiếu kết quả của hai bên.

Xem xong danh sách của Bá Tống tiền bối, niềm tự tin tuyệt đối trong lòng cô lập tức rớt xuống một nửa.

Danh sách mà Bá Tống Huyền Thánh liệt kê ra có hai loại khác với của cô.

Khi cô dùng lưỡi của thần để nếm hai loại đó thì cảm thấy mình đoán không sai.

Nhưng thấy Bá Tống tiền bối viết tên hai loại nguyên liệu này thì cô lại thấy không dám chắc lắm.

“Lần này người thắng là ai?” Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì quay người hỏi.

Tiên tử tóc ngắn gật đầu nói: “Vẫn là Bá Tống Huyền Thánh.”

“Oa.” Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì xoay người lại: “Chúc mừng Bá Tống Huyền Thánh đã thắng hai trên bốn ván!”

Thải Vân Tiên Tử thót tim.

“Chẳng lẽ nghìn năm đệ nhất thánh không hề có điểm yếu nào ư?”

Giờ khắc này đây, suy nghĩ ấy hiện lên trong lòng tất cả các thực khách của Thực Tiên yến.

Tống Thư Hàng vẫn duy trì tư thế tạo áp lực nặng nề kia, ánh mắt liếc qua Thải Vân Tiên Tử, rồi quét một lượt đến tất cả mọi người đang ngồi trong Thực Tiên yến.

Ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh tỏa ra ánh sáng kì dị.

Các thực khách trốn tránh ánh mắt ấy theo bản năng… Đáng sợ quá… áp lực quá!

“Còn hai ván, ta không thể thua!” Thải Vân Tiên Tử bình ổn tâm trạng của mình.

Hai ván sau, cô tuyệt đối không thể thua!

…

“Không từ bỏ sao? Nếu bây giờ cô bỏ cuộc thì ta có thể miễn cho cô hình phạt ‘để ta nhìn một cái’.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Tấn công vào tâm lý là một thủ đoạn cực kì lợi hại.

Phối hợp thêm sự áp bách về khí thế sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Thải Vân Tiên Tử biến sắc.

Nếu được miễn hình phạt ánh nhìn mang thai thì có lẽ bỏ cuộc cũng được đấy.

Nhưng ngay sau đó cô lại ra sức lắc đầu.

“Không, tuyệt đối không!” Thải Vân Tiên Tử nói.

Từ khi vừa mới bắt đầu cô đã đánh cược chuyện mang thai thì làm sao có thể từ bỏ được?

Trong lòng cô đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất từ lâu rồi.

“Vậy thì chúng ta bắt đầu ván thứ ba thôi.” Tống Thư Hàng cười ha hả rồi nói: “Lần này ta sẽ không nương tay nữa đâu.”

Không nương tay nữa ư?

Chẳng lẽ Bá Tống tiền bối còn chưa dốc toàn lực ra à?

“Cũng đúng, trước đó Bá Tống Huyền Thánh ăn như trâu gặm mẫu đơn, có lẽ là còn chưa nghiêm túc thật.” Thải Vân Tiên Tử thở dài.

Nhưng cô vẫn còn cơ hội.

Chỉ cần phát huy hiệu quả của lưỡi của thần lên đến cực hạn thì cô vẫn còn cơ hội để thắng Bá Tống tiền bối.

Món ăn thứ ba thuộc một hệ đồ ăn khác – món canh.

Cả bát đen sì sì như hồ dán.

Nhìn vẻ ngoài trông không khác gì keo nấu từ vừng đen.

Khác hẳn với các món ăn khác của Biệt Tuyết Tiên Cơ, món canh đen sì này không có mùi thơm, không khiến cho người khác mới nhìn đã xúc động muốn ăn ngay.

Chung quy lại là nó chẳng hợp với phong cách của Thực Tiên yến gì cả.

Nếu món ăn này không phải do Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu thì Tống Thư Hàng đã coi nó là sản phẩm thất bại và không dám nếm thử rồi.

Nhưng đã vậy thì tiếp tục thôi.

Tống Thư Hàng đặt tay lên miệng bát.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ rút lại để lộ ra ngón tay của hắn.

Là một pháp khí bản mệnh nên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ có trạng thái ẩn hình, dù Tống Thư Hàng có đeo nó trên tay suốt thì người khác cũng không nhìn thấy nó.

Bình thường nó có thể biến thành dạng cực mỏng bám sát vào bàn tay Tống Thư Hàng, cho nên không hề ảnh hưởng tới hoạt động hằng ngày của hắn.

Sau khi thò đầu ngón tay qua, Tống Thư Hàng thi triển bí pháp giám định để giám định thứ nước đen sì trong bát.

Bí pháp giám định khởi động.

Phù văn vàng kim thoáng hiện trong mắt Tống Thư Hàng, dung nhập vào bát canh đen sì.

Đồng hồ màu vàng ngưng tụ, kim đồng hồ bắt đầu chạy ngược.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng bắt đầu trả giá cho lần giám định này.

Vì hai lần giám định trước đó phải trả giá bằng vết thương rất nhỏ, cho nên khi thực hiện bí pháp giám định lần này, hắn không suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng khi trả giá cho bí pháp giám định, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng dấy lên dự cảm không lành.

Sau đó, đau đớn bao phủ toàn thân hắn.

“Tiêu rồi!” Tống Thư Hàng thốt lên.

Dưới ánh nhìn của tất cả thực khách trong Thực Tiên yến, Bá Tống Huyền Thánh đang bình thản ung dung bỗng cứng đờ cả người, sau đó từ trên người hắn, máu tươi ào ạt phun ra.

Lượng máu phun kia vô cùng đáng sợ.

Bá Tống Huyền Thánh dường như đã biến thành suối phun hình người, mỗi bộ phận trên người đều phụt máu ra ngoài xối xả.

Máu phun bão táp như hàng miễn phí vậy.

“Định mệnh, máu chảy đầy đất rồi!”

Ở thời điểm này, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một câu thoại như vậy.

Đã thế hắn còn nhanh mồm nhanh miệng thốt câu thoại ấy thành lời.

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng ngu mặt sững sờ.

Thải Vân Tiên Tử ở phía đối diện cũng ngây ngẩn.

Bá Tống Huyền Thánh bị làm sao thế này? Sao ăn có một bữa cơm mà lại phụt máu dữ dội như vậy?

Chẳng lẽ món ăn thứ ba có độc à?

Không đúng!

Bá Tống Huyền Thánh đã bắt đầu nếm món ăn thứ ba đâu?

Một số đạo hữu lờ mờ đoán ra chân tướng thì che mặt lại bằng hai tay, không đành lòng nhìn thẳng.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

“Hôm nay Thư Hàng phun máu phóng khoáng thật.” Bắc Hà Tán Nhân thở dài.

“Hôm nay vẫn là Tống *máu chảy lai láng* Thư Hàng.” Lệ Chi Tiên Tử che miệng khẽ cười, cô vẫn còn nhớ chuyện Tống Thư Hàng tự đổi biệt danh trong nhóm của hắn thành “Tống *hôm nay thật trâu bò* Thư Hàng” đấy.

“Nếu biết trước thế này thì trước khi Thư Hàng tiểu hữu lên sàn, Diệt Phượng đạo hữu nên cho hắn một phát thần kĩ biến thành thể lỏng. Thế thì chỗ máu phun ra này có thể thu về được rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiếc rẻ.

Diệt Phượng Công Tử: “Chẳng phải hắn có thiên phú hóa thành sương mù sao? Ai mà ngờ lại xảy ra tình trạng này cơ chứ?”

“Này… Tống tiền bối sẽ không chết chứ?” Vũ Nhu Tử đột nhiên thốt lên.

Bắc Hà Tán Nhân nói: “Chắc là không đâu, chẳng phải tên bói bịp kia đã bói quẻ cho hắn rồi hay sao? Theo quẻ tượng đó thì Thư Hàng lên đài nhận khiêu chiến phải là đại cát đại lợi mới đúng.”

“Bắc Hà tiền bối này, ngài thấy Tống tiên bối phun máu như suối thế kia trông có giống đại cát đại lợi không?” Vũ Nhu Tử chỉ vào Tống Thư Hàng mà hỏi.

Phun máu xối xả thế kia thì đại cát đại lợi cái nỗi gì?

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nghĩ đến một khả năng. Hắn quay phắt đầu lại, chăm chú nhìn Đồng Quái Tiên Sư mặc váy đỏ cách đó không xa: “Này bói bịp, chẳng lẽ ngươi đọc ngược quẻ cho hắn à?”

Đồng Quái Tiên Sư lắc đầu, nói rất nghiêm túc: “Ta có đạo đức nghề nghiệp đàng hoàng, quẻ thế nào thì ta nói thế ấy! Nhưng mà… đây là lần đầu tiên ta thử cách xem bói bằng chân.”

“Không phải lo đâu.” Bạch tiền bối nhỏ lên tiếng: “Lượng máu phun ra nhìn thì khoa trương nhưng không làm nguy hiểm đến tính mạng. Chút HP nho nhỏ đó vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng của Thư Hàng.”

“Cũng đúng, trước kia có lần còn phun kinh hơn cơ mà.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Với lại…” Bạch tiền bối bưng bát canh đen sì trong tay lên.

Bí pháp giám định của Tống Thư Hàng giám định đồ vật càng phức tạp, lịch sử càng lâu đời, lượng tin tức càng nhiều thì cái giá phải trả sẽ càng lớn.

Rốt cuộc trong cái bát đen sì này chưa thứ gì đây?

Gần đây không có nhiều thứ có thể khiến Tống Thư Hàng phun nhiều máu như vậy đâu.

“Muốn nếm thử một miếng không?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Bạch tiền bối nhỏ lấy thìa múc một miếng, nhìn trái nhìn phải: “Thấy chẳng có chỗ nào lạ cả.”

Tô Thị A Thập Lục: “Hay là chờ đáp án của Thư Hàng đi.”

Chẳng cần vội làm gì.

Lỡ nhất lại trộn lẫn mấy thứ kì quái kiểu Thận Long như những món tiên trân ban nãy thì sao?

Đồng thời, các đạo hữu luyện khí, luyện đan trong Thực Tiên yến nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh phun nhiều máu như vậy thì tiếc đứt hết cả ruột.

Đây là máu của Huyền Thánh đó!

Mỗi giọt máu Huyền Thánh đều ẩn chứa sức mạnh vô biên, là tài liệu tốt để luyện đan và luyện khí. Bình thường khó có được lắm biết không?

Thế mà bây giờ Bá Tống Huyền Thánh lại phun một lúc ra từng kia! Mang ra ngoài luyện đan có mà phải được mấy xe đầy!

Mấy vị Huyền Thánh thì lại nhìn Tống Thư Hàng đang phun máu với vẻ hoài nghi.

Mỗi giọt máu Huyền Thánh đều nặng đến vạn cân, rớt xuống đất là tạo thành hố lớn. Thậm chí một giọt máu của một vài Huyền Thánh có thực lực cường đại rơi xuống còn hóa thành huyết trì.

Nhưng hình như máu của Bá Tống Huyền Thánh không có năng lượng lớn đến thế thì phải?

…

…

“Bá… Bá Tống tiền bối, ngươi không sao chứ?” Thải Vân Tiên Tử nhìn Tống Thư Hàng rồi hỏi.

Cô ở cách Tống Thư Hàng rất gần, có thể nhìn thấy trên tay, trên cổ hắn tự nhiên xuất hiện vô số vết thương.

Những vết thương này dài ngắn không đều, nông sâu khác biệt.

Chẳng lẽ vừa rồi có người đánh lén Bá Tống tiền bối sao?

“Ầy, máu phun đầy đất xong thoải mái hơn nhiều.” Tống Thư Hàng đưa tay kích hoạt Trì Dũ thuật Kình Thân Hóa Lộ Chú trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Ánh sáng Trì Dũ thuật chiếu xuống người Thư Hàng, vết thương của hắn khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ có nỗi đau thấu xương không biến mất mà còn kích thích thần kinh của hắn gấp bội.

“Lâu lắm rồi không đau đến mức này.” Tống Thư Hàng nhe một cái răng: “Chúng ta so tài tiếp thôi, Thải Vân Tiên Tử.”

Cả người hắn đẫm máu, nhìn có vẻ khá đáng sợ.

Đồng thời, tin tức từ bí pháp giám định cũng hiện lên trong đầu hắn.

“Nguyên liệu gốc mà Biệt Tuyết Tiên Cơ sử dụng: lấy đan dịch của hậu duệ Thái Cổ tà long trong thế giới Cửu U làm nguyên liệu chính.”

Rốt cuộc thì… tà ma Cửu U đáng thương cũng bị Biệt Tuyết Tiên Cơ đem lên bàn ăn rồi sao?

Chương 1465: Đừng trách ta!

Đồng thời danh sách nguyên liệu của món canh đen sì cũng xuất hiện hoàn chỉnh trong não hải của Tống Thư Hàng, hắn chỉ cần chép ra là có thể thắng ba trận liên tiếp.

Tống Thư Hàng nhìn bát canh đen sì trước mặt. Lúc phun máu hắn đã nhanh chóng tránh đi nên máu không vấy vào trong bát.

Tống Thư Hàng bưng bát canh lên, đã lâu không ộc máu số lượng lớn nên hắn đang choáng váng hết cả đầu.

Trong điều kiện bình thường, Tống Thư Hàng sử dụng bí pháp giám định để giám định loại tà ma Cửu U như hậu duệ Thái Cổ tà long thì sẽ không phun nhiều máu như vậy.

Trừ khi thực lực của con hậu duệ Thái Cổ tà long này đạt từ cửu phẩm trở lên.

Nhưng tà ma Cửu U từ cửu phẩm trở lên thì không thể bị Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa lên bàn ăn được… Biệt Tuyết Tiên Cơ mới chỉ xử lý được nguyên liệu có cảnh giới tối đa là bát phẩm mà thôi.

Song đừng nói tới nguyên liệu nấu ăn cấp bậc cửu phẩm, cho dù là bát phẩm thì đã là vật có thể ngộ mà không thể cầu trong khắp chư thiên vạn giới rồi.

Sở dĩ Tống Thư Hàng phun nhiều máu như vậy là vì khi giám định bát canh đen sì kia, bí pháp giám định đã lần tới tận nguồn cội huyết mạch để tìm hiểu về nguồn gốc của nó.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiển hiện cái bóng của một con hắc long khổng lồ.

Nhìn tổng thể thì có thể thấy hình dáng của hắc long thuộc về kiểu rồng phương Tây với đôi cánh che lấp cả thiên địa, song xem chi tiết thì lại có rất nhiều điểm khác biệt. Bên ngoài cơ thể nó, tà năng Cửu U lưu động quanh vảy và da, trông như thể nó đang hô hấp.

Mà thân thể nó khổng lồ hệt như một mảnh đại lục rộng lớn.

Mỗi một mảnh vảy đều lớn bằng cả một thành phố.

Mơ hồ có thể thấy dưới lớp vảy bao phủ là vô số sinh vật đang sinh sống.

Tống Thư Hàng không thể xác định được đẳng cấp của con hắc long này.

Kiếp Tiên? Hay là còn mạnh hơn nữa?

Cũng may là con Thái Cổ tà long này đã không còn khí tức của sinh mệnh nữa.

Thứ hiện lên trong não hải của Tống Thư Hàng chỉ là thân xác mà tháng năm đằng đẵng cũng không thể chôn vùi.

Hắn cũng chưa thể giám định được bất cứ tin tức có ích nào về con Thái Cổ tà long này.

“Có cơ hội thì phải hỏi Bạch tiền bối two mới được, theo những gì bí pháp giám định thể hiện thì có lẽ con Thái Cổ tà long này nằm trong thế giới Cửu U, có lẽ Bạch tiền bối two biết tin tức về nó cũng nên.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, hắn bưng bát canh đen sì kia lên, nốc ừng ực hết sạch.

Đan dịch của hậu duệ Thái Cổ tà long phối hợp với năng lực tiên trù của Biệt Tuyết Tiên Cơ khiến cho bát canh đen sì này vô cùng bổ dưỡng, vừa hay thích hợp với người vừa mất máu quá nhiều như Tống Thư Hàng.

Không biết Biệt Tuyết Tiên Cơ dùng biện pháp gì mà loại bỏ được hết tà năng Cửu U trong đan dịch và biến nó thành nguyên liệu nấu ăn nhỉ?

“Ngon quá.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn lại nâng bút viết công thức của món canh đen sì này lên tờ giấy nhuốm máu.

Viết xong, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Thải Vân Tiên Tử ở đối diện.

Lần này hắn không làm tư thế tạo áp lực kia nữa, vì cả người đều ướt đẫm máu tươi. Kết thúc cho nhanh để đi thay bộ quần áo khác thì hay hơn.

Thải Vân Tiên Tử ngồi phía đối diện lại đang lâm vào một trận khổ chiến.

Lần này Lưỡi Của Thần của cô nếm ra tất cả các nguyên liệu phụ trợ, nhưng nguyên liệu chính của món canh đen sì này là gì thì cô lại hoàn toàn không nhận ra.

Sau một hồi lâu, cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng: “Bá Tống tiền bối, ngài có nếm ra nguyên liệu chính trong bát canh này không?”

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Đương nhiên rồi.”

Thải Vân Tiên Tử đẩy tờ giấy ra: “Ta thua rồi.”

Bốn ván so tài, Tống Thư Hàng đã thắng ba ván.

Dù Thải Vân Tiên Tử nhận thua nhưng chương trình thì vẫn phải tiếp tục.

Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông phụ trách chủ trì lại đặt hai tờ giấy kết quả của Tống Thư Hàng và Thải Vân Tiên Tử vào máy chiếu rồi chiếu lên.

Tờ giấy nhuốm máu bên trái là của Bá Tống Huyền Thánh, tờ sạch sẽ bên phải là của Thải Vân Tiên Tử.

Nội dung trên hai tờ giấy chỉ hơn kém nhau một nguyên liệu duy nhất.

Đó là nguyên liệu chính tạo nên món ăn: đan dịch của hậu duệ Thái Cổ tà long.

Tống Thư Hàng không viết bốn chữ “thế giới Cửu U” vào.

Bởi vì không phải tất cả những người tu luyện đều có thể chấp nhận chuyện mang tà ma Cửu U ra để làm nguyên liệu nấu ăn.

…

…

Cuộc so tài kết thúc, Lưỡi Của Thần của Thải Vân Tiên Tử thất bại hoàn toàn.

Cô cắn răng, tiến lên phía trước, giao hai bình nước sông mẫu tử cho Tống Thư Hàng.

Sau đó cô giang hai tay ra: “Bá Tống tiền bối, làm đi!”

Chẳng phải chỉ là một ánh nhìn mang thai thôi sao? Cô nhận là được.

Cô đã chẳng còn sợ hãi việc mang thai này nữa rồi.

Lần trước, cô đang thưởng thức món ngon, ăn no mây mẩy, bụng sắp nứt ra, thế mà còn ăn một phát ánh nhìn mang thai của Bá Nho Huyền Ma đây này!

Bụng no sắp nứt + 10 tháng mang thai, làm cô tưởng mình tiêu đời từ đợt đó rồi chứ!

So với trải nghiệm kinh hoàng trước kia thì lần này chỉ mang thai trong trạng thái bình thường thôi, cô có gì mà phải sợ?

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Lúc trước hắn nói "sau khi kết thúc nhận một phát ánh nhìn mang thai của hắn" chỉ là nói đùa để tăng áp lực cho Thải Vân Tiên Tử mà thôi. Hắn chưa dã man đến mức độ cho Thải Vân Tiên Tử một ánh nhìn mang thai ở trước mặt nhiều người như vậy.

Tống Thư Hàng chuẩn bị cười một cái tiêu tán ân thù.

Thế là hắn có thể xây dựng được hình tượng một Bá Tống Huyền Thánh ôn hòa trong mắt mọi người, rửa sạch tiếng xấu do ánh nhìn mang thai đưa tới.

"Nhưng bọn ta sẽ không từ bỏ đâu, Bá Tống tiền bối! Dù cho ta có mang thai thì ba vị đạo hữu phía sau ta sẽ khiêu chiến ngài như tre già măng mọc! Trong tay ta vẫn còn nước sông mẫu tử đấy, Bá Tống tiền bối, nhất định hôm nay ta phải làm cho ngài mang thai!" Thải Vân Tiên Tử oanh liệt nói.

Tống Thư Hàng: "???"

Ta đang định cười một cái tiêu tán ân thù, thế mà cô lại muốn hại ta thêm lần nữa?

"Ha ha." Tống Thư Hàng mỉm cười: "Ta muốn nói cho mọi người một bí mật. Mắt trái của ta có bí pháp Nho gia "Ánh Nhìn Mang Thai Cảm Nhận Tình Yêu Của Mẹ". Vậy mắt phải của ta có năng lực gì? Thải Vân Tiên Tử, cô có tò mò không?"

Thải Vân Tiên Tử nghe xong thì thân mình cứng đờ ra: "Bá Tống tiền bối, mắt phải của ngài còn có năng lực khác sao?"

Ánh Nhìn Mang Thai của Bá Tống tiền bối đã đáng sợ lắm rồi, chẳng lẽ mắt phải còn có năng lực kinh khủng hơn ư?

"Đương nhiên, năng lực ở mắt trái và mắt phải của ta đi theo bộ. Năng lực ở mắt trái là "Ánh Nhìn Mang Thai Cảm Nhận Tình Yêu Của Mẹ", vậy Thải Vân Tiên Tử đoán xem bí thuật ẩn chứa trong mắt phải của ta là gì?" Tống Thư Hàng dựng thẳng hai ngón tay lên: "Cho cô hai cơ hội, đoán đúng thì ta miễn cho cô hình phạt vì thất bại, còn nếu đoán sai thì cô cứ chờ mà nhận một ánh nhìn của ta đi, cả hai mắt ta sẽ cùng nhìn.”

“Theo bộ… chẳng lẽ là ánh nhìn Tình Yêu Của Cha?” Thải Vân Tiên Tử suy đoán.

Đi cùng bộ với tình yêu của mẹ thì chắc là tình yêu của cha rồi?

“Ha ha.” Tống Thư Hàng mỉm cười hiền hòa: “Sai rồi, Thải Vân Tiên Tử, cô còn một cơ hội nữa.”

Thải Vân Tiên Tử bắt đầu run chân.

Nếu không phải là tình yêu của cha đối ứng với tình yêu của mẹ…

Chẳng lẽ là “sảy thai” đi cùng bộ với “mang thai” à?

“Ta biết rồi, Bá Tống tiền bối, lực lượng ẩn chứa trong mắt phải của ngươi là ánh nhìn sẩy thai! Có đúng không?” Thải Vân Tiên Tử nhanh chóng trả lời.

“Chúc mừng Thải Vân Tiên Tử.” Tống Thư Hàng nheo hai mắt lại: “Cô đoán đúng… ba chữ rồi.”

Thải Vân Tiên Tử: “???”

Đúng ba chữ? Vậy nghĩa là ta đoán đúng hay là đoán sai?

“Đáp án chính xác là ánh nhìn phôi thai! Đây là bí thuật đồng bộ với ánh nhìn mang thai. Thải Vân Tiên Tử, cô đoán sau khi bị nhìn bằng ánh nhìn mang thai và ánh nhìn phôi thai thì sẽ xảy ra tình huống gì đây?” Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, nhắm mắt lại.

“Không… không phải là mang thai thật đấy chứ?” Các thực khách trong Thực Tiên yến run bắn cả người.

Nhất là các thực khách ngồi sau lưng Thải Vân Tiên Tử, đối diện với Bá Tống Huyền Thánh đều cúi rạp đầu xuống.

Vạn nhất Bá Tống tiền bối ngước mắt lên nhìn một cái mà bọn họ bất cẩn đối diện với nó thì biết phải làm sao?

“Chuẩn bị xong chưa? Thải Vân Tiên Tử.” Tống Thư Hàng nhếch miệng cười.

Thải Vân Tiên Tử: “Bá Tống tiền bối, bây giờ ta nhận sai với ngài có còn kịp không?”

“Muộn rồi… con người phải biết trả giá vì hành động của mình. Nhận lấy một ánh nhìn của ta đi, Thải Vân Tiên Tử!” Tống Thư Hàng đột nhiên mở trừng mắt ra.

Cặp mắt tỏa ra ánh sáng vàng kim chói lọi, lóa mắt đến đáng sợ.

“Á á á, chết rồi! Ta sắp mang thai thật rồi!” Thải Vân Tiên Tử vòng hai tay ôm bụng, như thể cảm giác được trong bụng mình có một sinh linh nhỏ bé đang mau chóng thành hình.

“Đã biết sợ chưa? Có sợ hay không?” Ánh sáng vàng kim trong mắt Tống Thư Hàng càng ngày càng chói lóa.

Thải Vân Tiên Tử gật đầu như giã tỏi.

“Sợ là đúng rồi.” Ánh sáng vàng trong mắt hắn rút đi.

Hào quang vàng rực kia chỉ đơn thuần là ánh sáng công đức mà thôi.

“Dọa cô thôi, đi xuống đi. Hiệu quả của ánh nhìn mang thai và ánh nhìn phôi thai quá bá đạo, dưới tình huống bình thường thì ta không dùng đến nó.” Tống Thư Hàng vỗ vai Thải Vân Tiên Tử.

Sau đó, hắn chắp tay sau lưng, đi về chỗ của mình, rất có phong thái cao nhân.

Ừm… trước khi về chỗ, hắn còn không quên bưng món ăn thứ tư về.

Đồ ngon không thể để lãng phí được.

Tô Thị A Thập Lục đứng dậy, phất tay qua người Tống Thư Hàng làm phép Tịnh Y chú, tiêu trừ hết vết máu trên người hắn: “Ta còn tưởng ngươi định dùng ánh nhìn mang thai và ánh nhìn phôi thai với Thải Vân Tiên Tử thật cơ.”

“Dọa cô ấy một chút thôi mà. Ai bảo cô ấy còn muốn hại ta tiếp cơ chứ. Mới đầu ta còn định cười một cái tiêu tán ân cừu đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử cũng đưa tay làm phép Trì Dũ thuật lên người Tống Thư Hàng.

Pháp thuật vừa được thi triển xong, Tống Thư Hàng phát hiện nỗi đau đớn khi phải trả giá cho bí pháp giám định thuyên giảm đi rất nhiều.

"Vũ Nhu Tử, cô dùng pháp thuật gì đấy?" Tống Thư Hàng hiếu kì hỏi.

"Trì Dũ thuật của hệ Druid phương Tây đấy, nghe nói có công hiệu an ủi tinh thần." Vũ Nhu Tử duỗi ngón út của mình ra, trên đó đeo một cái vòng nho nhỏ.

Tống Thư Hàng xoa cằm.

Có lẽ lúc nào rảnh hắn phải tìm hiệu pháp thuật hệ Druid một chút mới được.

Trong lúc đang suy tư thì một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

"Bá Tống Huyền Thánh, ta cũng không phục! Ta muốn khiêu chiến ngươi!" Đó là giọng nói của Đông Qua Thánh Quân.

Hắn đã quên lãng hoàn toàn những gì xảy ra trong Thực Tiên yến lúc trước.

Cho nên hắn lại nhảy ra trêu chọc "đối thủ cả đời" Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

Đông Qua Thánh Quân, mới đầu ta muốn tha cho ngươi, thế mà bây giờ ngươi lại ghẹo gan ta.

Thế thì đừng có trách ta đấy nhé!

Chương 1466: Uống một hơi cạn sạch

“Đông Qua tiền bối, lần nào ngươi cũng nóng vội như vậy.” Tống Thư Hàng đứng dậy, bình tĩnh nói.

Bạch tiền bối nhỏ ngồi bên cạnh truyền âm nhập mật hỏi hắn: “Có nắm chắc không?”

Tô Thị A Thập Lục cũng hỏi: “Năng lượng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã khôi phục chưa? Còn chiến được không?”

Vũ Nhu Tử hỏi theo: “Tống tiên bối, Đông Qua Thánh Quân lại đến chọc ngươi thì nhất định là đã luyện được thần kĩ gì rồi, nhất định ngươi phải cẩn thận đấy, dù gì thì ngươi cũng chỉ là Huyền Thánh rởm thôi mà.”

“Không sao đâu, ta có cách ứng phó với Đông Qua Thánh Quân rồi.” Tống Thư Hàng truyền âm trả lời cả nhóm.

Đông Qua Thánh Quân ở phía đối diện đi lên một nơi trông giống võ đài.

Sau khi bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông bị phá vỡ, không gian chiến đấu và võ đài trước đó đều sụp đổ, võ đài này là mới làm ra.

“Chúng ta không nói nhiều nữa. Bá Tống đạo hữu, lần này chúng ta chỉ đấu một chiêu, một chiêu phân thắng bại! Đánh chính diện, ai sợ thì người đó là quả dưa hấu!”

Hắn vừa dứt lời, các vị Huyền Thánh khác đã đứng cả dậy.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân muốn đấu một trận trên võ đài thì các vị Huyền Thánh như bọn họ đương nhiên phải chịu trách nhiệm chế tạo một không gian trận pháp kết giới, để trận chiến giữa hai vị Huyền Thánh không lan đến những thực khách xung quanh.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng khoan thai đi lên võ đài: “Thực ra thì Đông Qua Thánh Quân à, hai chúng ta có tái chiến một trận thì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Ta đã nghĩ ra biện pháp phá giải một đao của ngươi rồi, Bá Tống đạo hữu. Cho nên chỉ cần đấu một chiêu phân thắng bại thì ta có thể đánh hòa với ngươi. Nếu trận đấu rơi vào thế hòa, chúng ta sẽ dùng nước sông mẫu tử để quyết thắng thua!” Đông Qua Thánh Quân nói.

Sau khi trạng thái “tiểu trong suốt” của Tống Thư Hàng biến mất thì bao nhiêu kí ức của mọi người về Tống Thư Hàng đều trở lại. Đông Qua Thánh Quân cũng nhớ lại việc mình từng bại dưới một đao vá trời lấp bể của Tống Thư Hàng.

Mặt khác… trước khi lên đài, Đông Qua Thánh Quân đã mua hai bình nước sông mẫu tử ở chỗ Thải Vân Tiên Tử. Hắn cũng có ý tưởng như Thải Vân Tiên Tử, đó là kéo trận chiến vào thế hòa rồi dùng nước sông mẫu tử để phân thắng thua.

“Nghĩ ra cách phá giải nhanh đến vậy sao?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Đông Qua Thánh Quân với vẻ hơi ngạc nhiên.

Phần Thiên Hỏa Diễm đao là tuyệt chiêu của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, dù hắn chỉ nắm được sơ sơ, nhưng nếu thi triển bằng Xích Tiêu kiếm thì chí ít cũng có thể chém ra uy lực của cảnh giới bát phẩm đỉnh phong.

Nếu Đông Qua Thánh Quân thực sự nghĩ ra cách phòng ngự một đao đó, thì thiên phú của hắn về mặt phòng ngự thực sự vô cùng đáng sợ.

“Một chiêu phân thắng bại?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

“Một chiêu phân thắng bại!” Đông Qua Thánh Quân rút đại kiếm ra, cắm dọc trước người.

Đại kiếm biến lớn thành một chiếc thuẫn khổng lồ màu vàng kim.

Sau đó là một lô một lốc vòng sáng lóe lên: gia tăng phòng ngự, thánh quang gia trì, thối thể chi pháp, trận pháp phòng ngự…

Sau nữa là thuật pháp phòng ngự mạnh nhất của Đông Qua Thánh Quân trước đó: Cương Thiết Bảo Lũy!

Chuẩn bị hết thảy xong xuôi, Đông Qua Thánh Quân lại kích hoạt hình thái công đức cụ hiện hóa.

Người khổng lồ đội trời đạp đất xuất hiện.

Người khổng lồ bó đầu gối ngồi xuống, bao bọc Đông Qua Thánh Quân cực kì kín kẽ.

“Này. Đông Qua Thánh Quân, đây mà là một chiêu à?” Tống Thư Hàng nói.

Đông Qua Thánh Quân bình tĩnh đáp: “Đây chỉ là chuẩn bị trước trận chiến thôi, một chiêu của ta bây giờ mới bắt đầu đây này.”

“Phòng ngự tuyệt đối – Chuông Thái Sơ!” Đông Qua Thánh Quân đưa tay vỗ một cái, toàn bộ thuật pháp phòng ngự trên người hắn hòa làm một thể, biến thành một chiếc chuông lớn bao bọc hắn ở bên trong.

“Tới đi, Bá Tống đạo hữu, xuất đao đi! Lần này ta nhất định sẽ cản được đao pháp của ngươi!” Đông Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực: “Đông Qua đạo hữu, ngươi đừng quên rằng ta không chỉ biết mỗi đao pháp.”

Sau lưng hắn, từng đợt sóng không gian gợn lên.

Từng quả từng quả bom nguyên tử thiên kiếp và đầu đạn khinh khí thiên kiếp thò ra ngoài.

Những vũ khí thiên kiếp khủng bố này còn chưa phát nổ, nhưng uy áp mà chúng tản mác ra đã tạo thành áp lực khôn tả cho kẻ khác.

“Phòng ngự, đại trận!” Yêu Mộng Thánh Quân cất giọng lanh lảnh quát lên.

Mấy vị Huyền Thánh vội vàng đứng lên, liên thủ tạo thành một đại trận phòng ngự.

“Bạch Thánh, ngươi cũng mau góp sức đi! Nếu đống đầu đạn này của Bá Tống đạo hữu mà nổ tung thì cả cái bí cảnh này đều sẽ bị phá hủy mất.” Tam Chu Thánh Quân hô.

Những đầu đạn hạt nhân thiên kiếp này mà phát nổ cùng một lúc thì uy lực phải vượt qua cả Kiếp Tiên cửu phẩm mất thôi! Nguy hiểm quá!

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên danh bất hư truyền!

Dưới uy hiếp của chiêu bom hạt nhân thiên kiếp, chẳng có bao nhiêu Huyền Thánh dưới cảnh giới Kiếp Tiên dám đánh chính diện với Tống Thư Hàng.

Lúc này Bạch tiền bối nhỏ đang bưng bát canh đen sì mà uống từng ngụm một.

Nghe Tam Chu Thánh Quân gọi, ngài quay đầu lại: “Yên tâm đi, bom hạt nhân thiên kiếp… Ừm, mọi người phải tin tưởng vào sức khống chế của Bá Tống đạo hữu chứ!”

Dù sao thì đống này cũng không thể phát nổ ở hiện thế.

Tống Thư Hàng phối hợp với Bạch tiền bối, nhẹ nhàng vung tay lên.

Tất cả các đầu đạn hạt nhân thiên kiếp đều dừng lại.

“Nhưng lần này không cần tới chúng.” Tống Thư Hàng bình thản nói.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân sau lưng hắn, hai tay xuyên vào hư không, sau đó lấy ra một cái điện thoại di động.

Tống Thư Hàng đưa tay ra.

Mỹ nhân rắn công đức đặt điện thoại vào tay hắn.

“Thực ra thì… Đông Qua Thánh Quân à, ngươi có biết vì sao ban nãy ta lại nói ‘Lần nào ngươi cũng vội vàng như thế’ không?” Tống Thư Hàng mở điện thoại ra rồi hỏi.

Đông Qua Thánh Quân: “? ? ?”

Làm sao mà ta biết được!

Nhưng thấy Tống Thư Hàng vung vẩy chiếc điện thoại trong tay, trong lòng hắn bỗng dấy lên dự cảm không lành.

“Thực ra trong thời gian mọi người mất đi kí ức thì ta và Đông Qua đạo hữu đã đánh một trận rồi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đông Qua Thánh Quân: “Hả?”

Sao ta hoàn toàn không có ấn tượng gì hết vậy?

“Đây chính là kết quả của trận đấu đó…” Tống Thư Hàng tiện tay ném chiếc điện thoại của mình cho Đông Qua Thánh Quân.

Keng ~

Điện thoại đập vào thuật pháp phòng ngự tuyệt đối – Chuông Thái Sơ của Đông Qua Thánh Quân.

Sau đó lăn lông lốc xuống đất.

May mà màn hình điện thoại vẫn quay về phía Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân cúi đầu xuống nhìn.

Trên màn hình điện thoại là một tấm ảnh phóng lớn.

Bối cảnh là một vách núi dựng đứng như đao kiếm.

Trong ảnh, một chàng đẹp trai tóc vàng ngã trên tảng đá, áo quần lộn xộn, trên người có mấy vết thương, mồ hôi nhễ nhại, im lìm không nhúc nhích.

Trong không trung phía trên chàng trai tóc vàng, Bá Tống Huyền Thánh chân đạp hắc liên, tay cầm thanh kiếm rực lửa, mỹ nhân rắn công đức theo sát bên cạnh hắn, sau lưng còn một đám thánh viên cầm thánh điển Nho gia.

“Bá Tống Huyền Thánh đánh bại Đông Qua Thánh Quân tại Đao Kiếm Phong.”

Nhìn thấy tấm ảnh này, trong đầu Đông Qua Thánh Quân lập tức hiện lên suy nghĩ ấy.

“Ta… thua ư?” Đông Qua Thánh Quân ngây ngẩn cả người.

“Cho nên không cần phải tái chiến nữa.” Tống Thư Hàng phất tay, chiếc điện thoại bay vèo về tay hắn: “Giữa chúng ta đã phân thắng bại từ lâu rồi, dù có đánh thêm một trận cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Tống Thư Hàng phải nhanh chóng thu hồi điện thoại của mình để tránh cho Đông Qua Thánh Quân nhìn kĩ tấm ảnh kia rồi nhận ra điều sơ hở. Bởi vì tấm ảnh đó là dàn cảnh để chụp… nên hắn vẫn chột dạ lắm.

Đông Qua Thánh Quân cau mày suy nghĩ, trông đến là khổ sở.

Nhưng mãi mà hắn chẳng nhớ ra được chút gì.

Trí nhớ của hắn bị Tinh Hà xóa bỏ cực kì sạch sẽ, căn bản không có khả năng khôi phục.

“Không thể không thừa nhận, Bá Tống Huyền Thánh, lần này ngươi mạnh hơn. Nhưng lần sau ta sẽ không thua nữa đâu. Lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ thắng ngươi.” Đông Qua Thánh Quân nói với giọng điệu không cam lòng.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tốt lắm, lừa được một người rồi.”

“Trước khi khiêu chiến tiếp, Bá Tống Huyền Thánh, ngươi có thể nói cho ta biết… ta đã thua như thế nào không?” Đông Qua Thánh Quân ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng đầy mong đợi.

Tống Thư Hàng: “…”

Lạy giời, làm sao ta biết ngươi thua thế nào được?

“Rốt cuộc thì ngươi đã làm gì để đột phá thuật pháp phòng ngự tuyệt đối của ta vậy?” Đông Qua Thánh Quân tò mò.

Chuông Thái Sơ là do hắn đem toàn bộ thuật phòng ngự của mình ngưng luyện thành một thể.

Để đạt được hiệu quả này, hắn còn phải chạy đi mượn một bảo bối.

Nhờ có bảo bối mượn tạm này, hắn mới có thể dung hợp toàn bộ những thuật pháp phòng ngự của mình lại với nhau.

Có lớp phòng ngự Chuông Thái Sơ, hắn thậm chí có lòng tin rằng mình sẽ cản được Hỏa Diễm Chi Đao lúc trước của Tống Thư Hàng… Đương nhiên là hắn tin tưởng thế thôi, chứ có ngăn được thật không thì chưa thử bao giờ.

“Ngươi muốn biết sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Qua Thánh Quân gật đầu lia lịa.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó, đột nhiên, hắn biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, Tống Thư Hàng đã ở trong chuông Thái Sơ, ngay sau lưng Đông Qua Thánh Quân. Hắn dùng tay làm kiếm, nhẹ nhàng đặt lên cổ của Đông Qua Thánh Quân.

Chúc phúc của Tổ Vu – đồ của Kiếp Tiên cửu phẩm. Tu sĩ ngũ phẩm sử dụng nó có thể thực hiện bước nhảy không gian cự li ngắn dưới 500m.

Tống Thư Hàng chỉ thử một chút thôi, ai ngờ lại đột phá được phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân thật.

“Lực lượng không gian? Bá Tống Huyền Thánh, ngươi… ngươi nắm giữ không gian chi lực ư?” Đông Qua Thánh Quân hỏi.

“Không, ta không nắm giữ lực lượng không gian. Huyền Thánh bát phẩm muốn nắm giữ lực lượng không gian thì quá khó.” Tống

Thư Hàng mỉm cười: “Còn việc vì sao ta xuất hiện sau lưng ngươi được thì ngươi thử đoán xem.”

“Chẳng lẽ ngươi dùng độn pháp đặc thù gì có thể xuyên qua lớp phòng ngự của ta?” Đông Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng chắp tay sau lưng, khởi động chúc phúc của Tổ Vu thêm một lần nữa, trở về chỗ ngồi của mình trong nháy mắt.

“Tuy cảnh giới ngũ phẩm có thể dùng pháp khí của Kiếp Tiên cửu phẩm nhưng tiêu hao lớn quá, khoảng cách giữa hai lần thi triển kéo dài hơn, mà linh lực lại tiêu hao nhiều gấp mấy lần.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu không phải bây giờ hắn đã có ba hạch thì đúng là không thể dùng được cái pháp khí ăn linh lực kiểu nhà giàu này.

“Ta thua rồi… lần sau, khi nghiên cứu ra độn pháp của ngươi thì nhất định ra sẽ đến khiêu chiến ngươi thêm lần nữa!” Đông Qua Thánh Quân nói.

Dứt lời, hắn hất tay lên, hai bình nước sông mẫu tử bay về phía Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng vươn tay đón hai bình nước ấy.

…

…

Đông Qua Thánh Quân thua nhanh gọn.

Còn hai lần cơ hội, nhưng không có ai khiêu chiến Tống Thư Hàng nữa.

Chắc là ánh nhìn mang thai và ánh nhìn phôi thai đã dọa sợ những người khiêu chiến rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Từ giờ trở đi hắn có thể yên tâm thưởng thức Thực Tiên yến rồi.

Sau lưng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức trầm tư nhìn hai bình nước sông mẫu tử đang cầm trong tay.

Sau đó cô mở nắp một bình ra.

Ngửa cổ.

Ừng ực, ừng ực ~

Nước sông mẫu tử bị cô uống một hơi cạn sạch.

Mỹ nhân rắn công đức hoàn toàn khác biệt với những thể cụ hiện hóa ánh sáng công đức khác. Cô có thể ăn một số đồ ăn ẩn chứa năng lượng, ví dụ như hạt sen Đao Ý Thông Huyền, dương mai công đức… và cả nước sông mẫu tử này nữa.

Chương 1467: Đây là xin lỗi sao?

Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng uống nước ừng ực phía sau, nghi hoặc quay đầu lại, liền thấy mỹ nhân rắn công đức rất hưởng thụ nốc sạch một bình nước sông Mẹ Con.

Tống Thư Hàng: "…"

Mỹ nhân rắn công đức nhìn Tống Thư Hàng, con ngươi dài mảnh cố gắng mở thật to, trông đến là ngoan ngoãn vô hại.

Gần đây mỹ nhân rắn công đức càng ngày càng giỏi diễn trò.

Nếu lần sau Bạch tiền bối còn muốn đóng phim thì cô ấy hoàn toàn có thể đóng vai nữ chính.

"Uống rồi ư?" Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng.

Mỹ nhân rắn công đức nghĩ ngợi một tí, sau đó vung tay ném quách cái bình sang bên cạnh rồi ra sức lắc đầu nguây nguẩy.

Tống Thư Hàng đắng hết cả lòng mề.

Hắn hít sâu một hơi rồi quay sang hỏi ý kiến của Bạch tiền bối nhỏ: "Bạch tiền bối, ánh sáng công đức có mang thai không?"

Bạch tiền bối đang dùng thìa múc canh đen sì, nghe Tống Thư Hàng hỏi, hắn quay sang nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Bạch tiền bối nhỏ suy tư một lát rồi đáp: "Về lý mà nói thì ánh sáng công đức không có đặc điểm của sinh mệnh, nên lẽ ra nước sông mẫu tử sẽ không ảnh hưởng đến chúng. Nhưng ánh sáng công đức của ngươi rõ ràng không phải là loại bình thường."

Tống Thư Hàng: "Cho nên?"

"Ừm, có hai khả năng, một là ánh sáng công đức của ngươi mang thai, hai là chủ nhân của nó là ngươi sẽ mang thai thay nó." Bạch tiền bối bình tĩnh nói xong lại tiếp tục uống thứ canh đen sì trong bát mình.

Tống Thư Hàng muốn òa khóc, quay đầu lại nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Bụng dưới của mỹ nhân rắn công đức vẫn phẳng lì, chẳng có vẻ gì là sắp mang thai cả.

Nếu cô ấy không mang thai thì…

Tống Thư Hàng nhìn xuống bụng dưới của mình… nếu cô ấy không mang thì chẳng lẽ mình sắp xong đời à?!

Đột nhiên hắn tuyệt vọng quá.

Không biết có phải ảo giác hay không mà bụng dưới của Tống Thư Hàng thật sự hơi hơi trướng lên.

Cứ như có một sinh linh bé bỏng đang hình thành trong đó vậy.

Cực kì tuyệt vọng.jpg

“Tống tiên bối sắp sinh em bé sao?” Vũ Nhu Tử hiếu kì nhìn xuống bụng của Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục: “Nước sông mẫu tử khác với ánh nhìn mang thai, nghe nói uống nó xong sẽ sinh ra một cục thịt thôi. Dược Sư tiền bối, phải làm sao bây giờ?”

Chàng trai ấm áp Dược Sư ngồi bàn bên cạnh ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Không phải sợ, có ta ở đây. Mổ sinh ta cũng biết, dù không phải là sở trường nhưng phối hợp với Trì Dũ thuật thì hoàn toàn có thể mổ lấy cục thịt ra cho Thư Hàng. Thư Hàng tiểu hữu không phải lo đâu.”

Dù được Dược Sư tiền bối an ủi nhưng Tống Thư Hàng chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Nếu biết trước thế này thì đã không lôi mỹ nhân rắn công đức ra làm màu rồi!

“A a a a ~~” Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu lên rồi phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết trầm bổng du dương phiên bản Tống Thư Hàng.

Sau khi kêu xong, nó há miệng phun ra một quả cầu kim cương to cỡ quả bóng bàn.

Viên kim cương này cấu thành từ sức mạnh công đức có độ tinh khiết cực cao, vàng óng lung linh, trông rất đẹp.

Mỹ nhân rắn công đức duỗi hai tay đón lấy quả cầu vàng kia.

Sau đó cô dâng nó đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Cô uống nước sông mẫu tử rồi sinh ra cái này đấy à?” Tống

Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đồng thời hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù thế nào thì cái gánh nhọ của mỹ nhân rắn công đức cũng không rơi xuống đầu hắn, thế là hắn khỏi lo bị trở thành người đàn ông đầu tiên phải sinh mổ trong nhóm Cửu Châu số 1.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng nghe thấy âm thanh tiếc nuối thổn thức phát ra từ mọi ngóc ngách của Thực Tiên yến, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không.

“Bá Tống Huyền Thánh không mang thai rồi, dislike!”

“Quả cầu vàng này có làm được gì không?” Tống Thư Hàng cầm qur cầu vàng, nhìn ngắm thật kĩ.

Trừ việc được ngưng tụ từ sức mạnh công đức thì hắn không thấy quả cầu này có chỗ nào khác thường cả.

“Được rồi, ta nhận lấy đã vậy. Dù gì thì nó cũng được đổi lại từ một bình nước sông mẫu tử mà.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khi hắn định thu quả cầu vàng kia vào vòng tay không gian thì lại thấy vẻ mặt của mỹ nhân rắn công đức.

Ánh mắt của @#%×Tiên Tử cứ nhìn chằm chằm quả cầu vàng trên tay hắn.

Tay hắn dời về phía nào thì ánh mắt của @#%×Tiên Tử cũng liếc về phía ấy.

Tống Thư Hàng cầm quả cầu vàng, vung thành hình ngôi sao năm cánh.

Đầu của @#%×Tiên Tử cũng di động theo, vẽ nên hình ngôi sao năm cánh.

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng lẽ vì quả cầu vàng này được sinh ra nhờ tác dụng của nước sông mẫu tử nên @#%×Tiên Tử đã coi nó như con của mình rồi sao?

Nếu là thế thật thì…

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi trả quả cầu vàng vào tay mỹ nhân rắn công đức: “Nó thuộc về cô đấy.”

@#%×Tiên Tử nhanh chóng nhận quả cầu vàng về rồi ôm khư khư trước ngực như báu vật.

Xem ra đối với cô thì quả cầu vàng này còn quý giá hơn Xích Tiêu Tử tiền bối nhiều.

…

…

Thực Tiên yến lại tiếp tục.

Bảy suất còn lại được bảy thực khách khác chiếm giữ bằng các phương pháp khác nhau.

Sau đó hoạt động rút thăm trúng thưởng chính thức bắt đầu.

Tống Thư Hàng còn một suất do hắn vừa thắng được.

“Các vị tiền bối ơi, có ai cần ghế nữa không?” Tống Thư Hàng hỏi. Nếu có tiền bối nào cần thì hắn sẽ tặng suất của mình cho người đó.

Còn nếu không ai muốn, hắn sẽ lôi cổ con chim ngốc kia ra.

Nếu cứ để nó ru rú tu luyện ở trong đó thì chứng cuồng tu luyện của nó sẽ nặng thêm mất.

Thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 nhao nhao lắc đầu.

Cuối cùng Tống Thư Hàng đành cưỡng chế lôi Tước yêu Tiểu Thải ra, cho nó suất mình vừa thắng được.

Tiên trân của Thực Tiên yến được đưa lên hết món này đến món khác.

Đám người bắt đầu trầm tĩnh lại, toàn tâm toàn ý thưởng thức Thực Tiên yến.

Qua ba lượt rượu, mọi người bắt đầu hàn huyên trời nam đất bắc.

Tống Thư Hàng vểnh tai lên hóng hớt kinh nghiệm mạo hiểm, kinh nghiệm tu luyện và những chuyện lý thú trong tu luyện của các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1.

Hắn phải nhớ kĩ những chuyện này.

Trong tương lai, chúng đều có thể trở thành kinh nghiệm để hắn trở thành một đại tiền bối đủ tiêu chuẩn.

Đúng lúc các đạo hữu đang cười nói vui vẻ, mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng bỗng thò tay bắt một cái sau lưng Bạch tiền bối.

“Chá!”

Bạch tiền bối nhỏ đang uống tiên nhưỡng giơ tay đánh rớt bàn tay của mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng nghe thấy âm thanh, bèn quay đầu lại.

Sau đó hắn thấy mỹ nhân rắn công đức co rúm thành một cục không nhúc nhích, vẻ mặt đến là dịu ngoan.

"Sao thế?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối nhỏ: "Chẳng biết nữa, mỹ nhân rắn công đức của ngươi tự nhiên giơ tay định túm đầu ta."

Tống Thư Hàng nhìn mỹ nhân rắn công đức: "…"

Phải cất cô ấy đi mới được.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì mỹ nhân rắn công đức lại thò tay về phía Bạch tiền bối ngay trước mắt hắn, rồi bắt … tóc của Bạch tiền bối.

Mục tiêu của mỹ nhân rắn công đức là tóc của Bạch tiền bối sao?

"Chát!"

Bạch tiền bối lại ra tay đánh văng bàn tay nhỏ của mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức lại co rúm thành một cục, tỏ vẻ ngoan ngoãn đáng yêu.

Nhưng ba giây sau…

Cô vẫn chưa biết sợ, lại thò tay bắt tóc của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: "…"

"Chá!"

Bạch tiền bối nhỏ lại đánh văng tay của mỹ nhân rắn công đức: "Quá tam ba bận nhé!"

Nếu thêm một lần nữa thì dù mỹ nhân rắn công đức có là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, hắn cũng sẽ dùng một kiếm bắn nó vào trong vũ trụ.

Cuồng Đao Tam Lãng ấm ức, liên quan gì đến hắn ở đây?!

Dường như @#%×Tiên Tử nghĩ ra điều gì đó.

Hai mắt cô sáng ngời lên.

Sau đó, cô lại lấy ra một bình nước sông mẫu tử, ngửa cổ dốc hết một hơi vào bụng.

Cực kì phóng khoáng.

Tống Thư Hàng: “???”

@#%×Tiên Tử định làm cái gì vậy?

Khó chịu quá nên mượn nước sông để tiêu sầu à?

Uống xong nước sông mẫu tử, mỹ nhân rắn công đức lại làm lại động tác trước đó.

Một lát sau, cô há miệng phun ra một quả cầu vàng.

Sau đó cô dùng hai tay dâng quả cầu vàng cho Bạch tiền bối,

Bạch tiền bối nhỏ: “…”

“Có lẽ cô ấy muốn lấy tóc của Bạch tiền bối đó.” Tống Thư Hàng phiên dịch.

“Tóc?” Bạch tiền bối nhìn quả cầu vàng trong tay mỹ nhân rắn công đức.

Nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện ra quả cầu vàng này cực kì đẹp, còn mỹ lệ lóa mắt hơn bất cứ viên kim cương nào trên cõi đời này. Nó còn được tạo ra bởi sức mạnh công đức, nên nếu mang bên người thì có thể tránh ma quỷ và tai ương.

Bạch tiền bối nhỏ trầm tư một lát.

Sau đó hắn vỗ tay: “Cũng được, đúng lúc có thể dùng nó để chế tác một pháp khí mà ta đã muốn làm từ lâu. Được lắm, giao dịch thôi.”

Bạch tiền bối nhỏ vươn tay cầm lấy một sợi tóc dài của mình rồi kéo một cái, đoạn đưa sợi tóc cho @#%×Tiên Tử.

@#%×Tiên Tử vui vẻ giao quả cầu vàng cho Bạch tiền bối,

Một cuộc mua bán đẹp lòng cả hai bên đã hoàn thành.

Tống Thư Hàng: “…”

Hóa ra với @#%×Tiên Tử thì quả cầu vàng kia chẳng phải là con cái gì cả!

“Cô đổi lấy tóc của Bạch tiền bối làm gì thế?” Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

@#%×Tiên Tử cầm sợi tóc dài của Bạch tiền bối, đâm nhẹ vào quả cầu vàng. Quả cầu vàng nhìn cứng rắn là thế mà lại bị sợi tóc của Bạch tiền bối đâm xuyên qua.

@#%×Tiên Tử thắt nút sợi tóc lại.

Sau đó cô đẹp quả cầu vàng lên cổ mình.

Khi toàn thân mỹ nhân rắn công đức lúc lắc, quả cầu vàng nhảy nhót trên đôi gò bồng đảo trông muốn mù cả mắt.

Tống Thư Hàng: "…"

Tâm trạng của hắn lúc này cực kì phức tạp.

Hắn không biết mình phải rủa xả hành vi của @#%×Tiên Tử như thế nào nữa.

Nhưng mà không rủa xả thì cứ tức anh ách trong lòng.

Dường như cảm giác được tâm tình uất nghẹn của túc chủ Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức vươn tay vỗ vỗ lên vai hắn.

Sau đó, cô cắn răng, lấy một bình nước sông mẫu tử khác trong túi hắn ra.

Mở nắp, uống cạn.

Tống Thư Hàng: "???"

Tiên tử lại định làm gì đấy? Phí mất của ta thêm một bình nước sông nữa rồi.

Một lát sau.

Mỹ nhân rắn công đức lặp lại quá trình vừa rồi, phun ra một quả cầu vàng kim, đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau khi nốc cạn ba bình nước sông mẫu tử, mỹ nhân rắn công đức tiêu hao không ít, thân thể bắt đầu trở nên trong suốt.

Sau khi tặng quả cầu vàng thứ ba cho Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức chủ động về lại cơ thể của hắn, bắt đầu nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng cầm quả cầu vàng trong tay mà dở khóc dở cười.

Đây là lời xin lỗi của @#%×Tiên Tử đó ư?

Chương 1468: Thư Hàng rất trấn định, không hề kinh ngạc chút nào

Nhưng hắn lấy thứ này làm gì mới được?

Đâu thể học theo mỹ nhân rắn công đức, lấy tóc của Bạch tiền bối xâu vào rồi đeo lên cổ đúng không?

Tống Thư Hàng không nhịn được phải quay sang nhìn mái tóc dài của Bạch tiền bối nhỏ.

“Ngươi cũng muốn à?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Đàn ông đàn ang như ta mà đeo cái quả cầu vàng to đùng như thế trên cổ thì cay mắt lắm.”

“Cũng có lí.” Bạch tiền bối nhỏ gật đầu rồi tiếp tục mĩ mãn thưởng thức phần Thực Tiên yến nhiều gấp mấy người thường của mình.

Tống Thư Hàng thu quả cầu vàng vào vòng tay không gian.

“À đúng rồi, Thư Hàng, chúc mừng ngươi thăng cấp lên cảnh giới ngũ phẩm.” Bạch tiền bối đột nhiên nhớ tới chuyện này, bèn nâng chén nói với Tống Thư Hàng: “Kim đan đã kết, cuối cùng ngươi không còn là một tiểu tu sĩ nữa rồi.”

Khi nói chuyện, Bạch tiền bối sử dụng thuật truyền âm nhập mật trong phạm vi nhỏ. Thân phận của Tống Thư Hàng bây giờ cũng là Huyền Thánh bát phẩm, dù có muốn chúc mừng hắn thì cũng phải tránh cho người ngoài nghe thấy.

Cảnh giới Kim Đan ngũ phẩm có thay đổi về chất so với các cảnh giới trước đó. Tứ phẩm cũng chỉ là tu sĩ nhỏ, nhưng Kim Đan ngũ phẩm thì đã có thể xưng là Linh Hoàng, địa vị của hai bên chệnh lệch rất lớn.

Sau khi tấn thăng lên ngũ phẩm thì Tống Thư Hàng đã chính thức có địa vị không thấp trong tu chân giới. Dù ở trong tông môn cỡ lớn thì Linh Hoàng ngũ phẩm cũng có thể đảm nhiệm chức vị phong chủ của một phong rồi.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nâng chén, chạm khẽ vào chén của Bạch tiền bối rồi thoải mái uống cạn.

Tiên nhưỡng do Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay ủ có hương vị rất tuyệt vời.

Rượu này có mùi vị làm say đắm lòng người. Chỉ có lần ở Thú giới, bị kéo vào không gian kì quái thay cho Trình Lâm, gặp đạo nhân mang vạc rượu, Tống Thư Hàng mới được thưởng thức mùi vị đẳng cấp như thế.

Hắn là kiểu người không thích uống rượu mà ngửi mùi này xong cũng không nhịn được phải uống thêm vài chén.

“Chúc mừng ngươi, Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cũng nâng chén lên.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng lại rót đầy rồi cụng chén với Tô Thị A Thập Lục.

“Tống tiên bối, ta cũng kính ngươi, chúc mừng ngươi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nâng chén.

Tống Thư Hàng lại mỉm cười chạm chén với Vũ Nhu Tử.

“Ta cũng kính ngươi. Chúc mừng ngươi nhé Thư Hàng đạo hữu.” Diệt Phượng Công Tử đứng lên.

“Ta nữa, ta nữa.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả.

Tống Thư Hàng không từ chối một ai.

Nốc hết chén này đến chén khác.

Cuối cùng hắn còn không nhớ nổi những ai đã mời rượu mình.

Tiên nhưỡng, tiên nhưỡng, đương nhiên phải khác với rượu phàm. Dù là người tu luyện thì uống nhiều cũng say.

“Ồ, thể chất của Thư Hàng tiểu hữu mạnh quá, kính hết một vòng rồi mà vẫn chưa say.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Vẫn còn sớm mà.”

Thể chất của hắn có thể so được với Chân Quân lục phẩm, còn tăng thêm kim đan ba hạt nhân trong thể nội.

Dù có chút men say, nhưng cơn say đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian là hắn có thể nhanh chóng khôi phục tỉnh táo.

…

…

Tiên trân trong Thực Tiên yến được mang lên hết món này đến món khác.

Cùng lúc đó, vòng rút thăm trúng thưởng cũng công bố những khách mời may mắn.

Không chút ngoài ý muốn, Bạch tiền bối rút được một suất.

Suất này được giao cho Đồng Quái Tiên Sư để hắn đưa đồ đệ của mình là Thiết Quái Toán Tiên đến cùng.

Đồng thời, các tu sĩ từ lục phẩm trở xuống đã bắt đầu lập trận pháp phong ấn chuyên dụng dùng cho Thực Tiên yến lên người mình. Thực Tiên yến lần này phong phú hơn rất nhiều so với dĩ vãng, cộng thêm lĩnh hội về “pháp tắc cụ hiện hóa” trong lúc mất trí nhớ, khiến cho các thực khách thu hoạch được nhiều hơn hẳn trước kia.

Thậm chí có mấy vị tôn giả thất phẩm cũng lập phong ấn trên người mình.

Sau khi Thực Tiên yến lần này kết thúc, chỉ cần hấp thu được hết những thu hoạch ấy thì công lực của tất cả người tu luyện ở đây sẽ tăng lên rất nhiều.

…

Ở thế giới bên ngoài đêm đã về khuya.

Thực Tiên yến cũng bắt đầu đi tới hồi kết.

Mấy món tiên trân mà Biệt Tuyết Tiên Cơ dành lại sau cùng cũng được đưa lên.

Trong đó món ăn được chú ý nhiều nhất chính là món đã được quảng cáo ngay khi Thực Tiên yến vừa được mở ra – Kình Thánh yến!

Một vị Kình Thánh cực kì cường đại đã bỏ thân thể cũ của mình sau khi đột phá.

Biệt Tuyết Tiên Cơ có được một phần nhỏ của thân thể ấy, làm thành món chính giữ nhà trong Thực Tiên yến hôm nay.

Đối với thân thể khổng lồ như một hòn đảo nhỏ của Kình

Thánh Cật Qua Thánh Quân thì một phần nhỏ cũng đã là rất nhiều rồi.

Mấy vị Huyền Thánh ngồi đây chỉ chờ mỗi Kình Thánh yến.

Đặc biệt là Đông Qua Thánh Quân.

Cật Qua Thánh Quân có địa vị đặc biệt trong lòng hắn.

Đáng nhắc tới nhất là ... món Kình Thánh yến này còn do chính Cật Qua Thánh Quân long trọng đề cử Đông Qua Thánh Quân đến nếm thử. Kiểu đề cử long trọng này khá là vi diệu.

Kình Thánh yến được đưa lên.

Tống Thư Hàng vẫn còn đang trong tình trạng nửa say nửa tỉnh.

Lúc ăn tiếp thì Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mình bị thiệt to rồi.

Bởi vì say nên hắn chẳng nếm ra mùi vị gì của các món tiên trân lên sau cả, chỉ biết nhét lấy nhét để vào bụng thôi.

Bạch tiền bối nhỏ đã lập một phong ấn chuyên dụng cho Thực Tiên yến trên người hắn, để tránh hắn ăn quá nhiều rồi bị linh lực nổ tan xác.

“Vẫn chẳng có mùi vị gì cả.” Tống Thư Hàng thở dài.

“Thư Hàng... ta có thuốc tỉnh rượu này, mỗi tội hơi đắng một tí thôi, ngươi có cần không? Uống nó vào sẽ tỉnh rượu, giúp ngươi khôi phục như lúc đầu đấy.” Lúc này, Dược Sư đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng nước mắt chứa chan: “Ta ăn xong Thực Tiên yến rồi, Dược Sư tiền bối, ngài cố ý có phải không?”

“Không, tự nhiên ta quên béng mất ấy mà.” Dược Sư tươi cười ấm áp.

Tống Thư Hàng thở dài não ruột, ngẩng cổ nhìn trời.

Cảm giác chếnh choáng vẫn còn chưa tan hết.

Bỗng nhiên hắn thấy trước mắt xuất hiện một tia sáng kì lạ.

“Tiên nhưỡng tác dụng chậm à?” Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Những tia sáng kia chẳng mấy chốc đã phủ kín cả thế giới.

Đồng thời, hắn phát hiện ra thân thể của mình, của Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Thất Tu Thánh Quân và mấy vị Huyền

Thánh khác đều biến thành những luồng sáng.

“Sức mạnh công đức?” Tống Thư Hàng hơi giật mình.

Những tia sáng này dường như được ánh sáng công đức tạo thành.

Đúng lúc đó, mỹ nhân rắn công đức trong thể nội Tống Thư Hàng mở to hai mắt.

Cô vươn ngón tay gẩy một cái, đẩy một tia sáng ra.

Khi cô tiếp xúc với tia sáng kia, tinh thần của Tống Thư Hàng dường như gia tốc, vận chuyển với tốc độ cực nhanh.

Tống Thư Hàng có cảm giác rất kì lạ.

Khi mỹ nhân rắn công đức tiếp xúc với tia sáng kia, dường như hắn đã biến thành một cái máy tính vừa được nối dây mạng.

Thông qua dây mạng này, hắn hòa vào một thế giới khổng lồ.

Đó là một thế giới mạng lưới công đức vô cùng phức tạp.

Có rất nhiều kiến thức tạp nham rối loạn với nhau.

Đồng thời, Tống Thư Hàng gặp một vị tiền bối quen thuộc trong thế giới mạng lưới công đức nọ.

Đó là Kình Thánh Cật Qua Thánh Quân tiền bối.

Thân thể mới của Cật Qua Thánh Quân đang bơi qua bơi lại trong thế giới mạng lưới công đức này.

Nó đang tiếp thụ truyền thừa thuật pháp trường sinh trong thế giới mạng lưới công đức.

Khi Tống Thư Hàng cảm ứng được Cật Qua Thánh Quân thì Cật Qua Thánh Quân cũng cảm ứng được hắn.

“Ồ, Bá Tống đạo hữu tới rồi đó à?” Cật Qua Thánh Quân nói.

Hắn cũng không thấy kinh ngạc khi Tống Thư Hàng có thể vào được thế giới mạng lưới công đức này.

Bởi vì hắn biết mỹ nhân rắn công đức @#%×Tiên Tử trên người Tống Thư Hàng tu luyện cùng một bộ công pháp với mình, vả lại, theo lý thuyết thì mỹ nhân rắn công đức còn tiếp xúc với thế giới mạng lưới công đức này sớm hơn cả hắn. Chỉ là không hiểu tại sao mỹ nhân rắn công đức không tiếp nhận truyền thừa trường sinh ở đây thôi.

“Cật Qua tiền bối, đây chính là thế giới mà ngươi từng nói sao?” Tống Thư Hàng hỏi chủ nhà.

Cái đầu khổng lồ của Cật Qua Thánh Quân khẽ cúi xuống như đang gật đầu.

“Trong này có gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Rất nhiều, vô cùng nhiều tin tức. Mỗi một “sợi dây công đức” mà ngươi có thể nhìn thấy đều là một nguồn tin tức. Bên trong đó cái gì cũng có… hệt như internet của con người vậy. Nó có phim, có tiểu thuyết, có âm nhạc, tin tức, trò chơi… Mạng lưới công đức này cũng thế, bao gồm vô số chủng loại khác nhau. Nhưng ta tạm thời không thể xem hay download được chúng nó, vì ta không có quyền hạn.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng thử vươn tay tiếp xúc với những sợi dây công đức kia, trong ý thức truyền đến tin tức hắn không có đủ quyền hạn.

“Vì sao ta lại tiến vào thế giới này?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Chẳng lẽ hắn uống nhiều quá nên xông nhầm vào à?

“Chắc chắn là ngươi đã tham gia Thực Tiên yến và ăn nhục thân cũ của ta rồi.” Cật Qua Thánh Quân cười ha hả nói: “Lại thêm @#%×Tiên Tử trên người ngươi tu luyện công pháp cùng nguồn gốc với ta nữa. Nhiều nhân tố kết hợp, cho nên ngươi vào được đây cũng là chuyện bình thường thôi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, cái hiểu cái không: “Thế bao giờ thì ta có thể ra ngoài?”

“Chớ vội ra ngoài làm gì, ta đang nhàm chán quá, ở đây trò chuyện với ta một lát đi. Dù sao ngươi cũng đã từng nếm qua thân thể của ta rồi mà.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Câu này của Cật Qua Thánh Quân nghe cứ khó đỡ thế nào ấy nhỉ?

“Ta đã ở trong thế giới mạng lưới công đức một thời gian rồi. Bây giờ ta hoài nghi thế giới mạng lưới công đức khổng lồ này là tạo vật của một vị Trường Sinh Giả siêu mạnh. Nhưng không hiểu vì sao vị Trường Sinh Giả này lại bỗng dưng biến mất không thấy tăm hơi.” Cật Qua Thánh Quân nói với Tống Thư Hàng.

Thậm chí Cật Qua Thánh Quân còn hoài nghi kẻ tạo nên thế giới mạng lưới công đức này là một tồn tại còn vượt trên cả Trường Sinh Giả.

Nhưng suy đoán này quá to gan nên hắn không dám nói thẳng ra, chỉ có thể thu nhỏ phạm vi cảnh giới tới mức “Trường Sinh Giả siêu mạnh” mà thôi.

Tống Thư Hàng bình tĩnh gật đầu.

Có thể là vì hắn đã từng tiếp xúc với hai đời chúa tể Cửu U, từng chọi nhau với Thiên Đạo trong hình hài tinh cầu mọc mắt, và trong tay yêu sủng Thông Nương nhà hắn còn có mọt thanh Cửu Tu Phượng Hoàng đao nữa.

Cho nên sau khi nghe được tin tức về “Trường Sinh Giả siêu mạnh” thì chẳng hề kinh ngạc chút nào.

Dường như Cật Qua Thánh Quân đã ở một mình trong thế giới mạng lưới công đức quá lâu, cho nên hắn có không biết bao nhiêu chuyện muốn chia sẻ với Tống Thư Hàng.

Đang nói, hắn bỗng dừng lại.

“Có người tìm ngươi ở ngoài kìa.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng mở màng hỏi lại: “Ai?”

“Tam Chu Thánh Quân, một Huyền Thánh nổi danh đã lâu, đương nhiên là còn non hơn ta nhiều lắm. Hình như hắn tìm ngươi để luận đạo thì phải.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng xua tay: “Không sao đâu, ta đang say mà.”

“Vậy có thể cho ta cơ hội này được không?” Cật Qua Thánh Quân vui vẻ hỏi.

Gần đây hắn thu hoạch được rất nhiều, đang muốn tìm một cao thủ có cảnh giới tương đương với mình để bàn luận đây.

Tống Thư Hàng: “Ta cầu còn không được ấy chứ.”

…

…

Trong Thực Tiên yến.

Tam Chu Thánh Quân phe phẩy cây quạt, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, cười nói: “Bá Tống đạo hữu, sau khi Thực Tiên yến kết thúc thì ngươi có thời gian rảnh không?”

“Ngươi muốn luận đạo hả? Chờ ngày không bằng hôm nay, chúng ta bắt đầu luôn bây giờ được chứ?” trên người Tống Thư Hàng vang lên một giọng nói rất vội vàng, rất sốt sắng.

Tam Chu Thánh Quân: “…”

Chương 1469: Quá ngây thơ, còn non lắm!

Luận đạo cũng phải xem hoàn cảnh mới được chứ!

Bình thường các đạo hữu luận đạo đều tìm một nơi có cảnh vật ưu nhã và yên tĩnh.

Sau đó đốt hương, dâng trà, rồi hai vị đạo hữu trở lên vừa uống trà vừa luận đạo.

Trà này không thể là linh mạch bích trà bình thường, mà tốt nhất là “trà ngộ đạo” có thể mang lại linh cảm mới cho các đạo hữu khi luận đạo.

Huyền Thánh luận đạo thì còn phải trang trọng và hoành tráng hơn, bình thường đều lấy thiên địa làm bàn cờ, lấy mặt trăng, mặt trời và các vì tinh tú làm quân cơ, lên tới thái không, đàm luận những điều bí ẩn huyền diệu trong đại đạo.

Giọng điệu sốt sắng của Bá Tống Huyền Thánh là sao đây?

Muốn luận đạo ngay trong Thực Tiên yến à?

“Từ từ đã, Bá Tống đạo hữu, luận đạo ở đây không thỏa đáng lắm đâu…” Tam Chu Thánh Quân phe phẩy quạt lông, đang định nói vài lời.

Thì đúng lúc này, giọng nói sốt sắng trên người Bá Tống Huyền Thánh lại vang lên: “Đừng có lằng nhà lằng nhằng nữa, Tam Chu Huyền Thánh ngươi làm việc theo lối mòn quá, hết quy tắc này đến quy tắc khác, nhìn có vẻ cao cấp đấy, nhưng vô hình trung chúng sẽ trói buộc ngươi, thế là không tốt đâu. Muốn đột phá cửu phẩm thì phải bỏ hết mấy cái đồ vật cũ, quy tắc cũ, quan niệm cũ đi. Thậm chí nếu cần thì thân thể cũng bỏ tuốt cũng được!”

Tam Chu Thánh Quân hơi ngạc nhiên, chiếc quạt đang đong đưa trong tay cũng ngừng lại.

Sao hắn thấy hình như Bá Tống Huyền Thánh hiểu rõ về mình thế nhỉ? Rõ lắm luôn.

Trong lời nói của Bá Tống Huyền Thánh còn mang giọng điệu chỉ điểm cho người ta thức tỉnh nữa mới chết chứ!

"Chúng ta nói chuyện chính luôn đi, gần đây ta đang nghiên cứu sức mạnh công đức, có thu hoạch rất lớn, đang định tìm đạo hữu đến đàm luận về thời cơ tấn thăng lên cửu phẩm, thậm chí là cấp bậc cao hơn nữa… thuật pháp Trường Sinh! Chúng ta phải nhìn xa trông rộng hơn! Hôm nay nhân cơ hội hiếm có, đông đảo đạo hữu hội tụ với nhau, bắt đầu luận đạo đi!" Nói tới đây, giọng nói trên người Bá Tống Huyền Thánh dường như sinh ra cộng minh với thiên địa. Giữa trời đất có một lượng lớn ánh sáng công đức hội tụ lại thành một đóa hoa sen, nở rộ bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh.

Mang lại hiệu quả thị giác cực cao.

Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh vẫn phô trương hoang phí quá.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thì lại nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt khiếp sợ… Định mệnh, có chuyện gì xảy ra với Tống Thư Hàng thế này?

Các đạo hữu trong nhóm đều biết Tống Thư Hàng mới chỉ vừa thăng cấp lên ngũ phẩm mà thôi.

Cái trạng thái hoa sen công đức điên cuồng nở rộ, dáng vẻ như muốn luận đạo cùng một đám Huyền Thánh này là thế nào?

Mặt khác, giọng nói trên người Tống Thư Hàng rất cổ quái… Nghe thì vẫn giống giọng của Tống Thư Hàng, nhưng nghe kĩ ra thì có thể phát hiện nó không phát ra từ miệng hắn mà là cất thẳng lên từ trên người hắn.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối đang âm thầm trợ giúp Tống Thư Hàng à?

Đồng thời…

Không biết từ lúc nào, Yêu Mộng Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân và các vị Huyền Thánh khác đã vây quanh Bá Tống Huyền Thánh.

Thế là bằng phương thức thô bạo như vậy, cuộc luận đạo của các Huyền Thánh được mở màn!

Rất nhiều tu sĩ siết chặt nắm tay kích động, không ngờ phần cuối của Thực Tiên yến lại có một màn bổ sung hoành tráng thế này.

Một đám Huyền Thánh luận đạo đó nha! Thu hoạch lần này e rằng còn lớn hơn cả Huyền Thánh giảng pháp nữa đó!

Huyền Thánh giảng pháp thì chỉ có một vị Huyền Thánh mới thăng cấp giảng giải về đạo và kinh nghiệm tu luyện của mình thôi. Mà trước mắt lại có cả đám Huyền Thánh đang đàm đạo về đạo và kinh nghiệm.

Thực Tiên yến lần này không những không lỗ mà còn lãi to!

Nếu Thực Tiên yến của giới nào cũng đặc sắc như Thực Tiên yến năm nay thì dù có đập nồi bán sắt, bán thận cũng phải săn cho bằng được một vé. Một quả thận mà thôi, tu sĩ bổ sung lại được ngay ấy mà.

Nhưng ngay sau đó…

Các đạo hữu đang chìm trong cảm xúc kích động chợt phát hiện ra mình quá non nớt, quá ngây thơ rồi.

Huyền Thánh giảng pháp không hề che chắn người ngoài.

Thế nhưng mọi người nghe chẳng hiểu bọn họ đang nói cái gì cả.

Không phải do nội dung luận đạo của các vị Huyền Thánh quá thâm sâu khó hiểu… mà là khi luận đạo thì các vị Huyền Thánh nói với nhau bằng ngôn ngữ viễn cổ!

Bá Tống Huyền Thánh mở đầu: “? ウ? えおお? ? ? O."

Tam Chu Thánh Quân suy nghĩ sâu xa một lát rồi nói: “$8t/,/ #ˆ&&#”

Ngay sau đó, Yêu Mộng Thánh Quân phát biểu cảm tưởng của mình: “$#ˆ&*#”

Ngay cả Thất Tu Thánh Quân vừa mới thăng cấp cũng có thể dùng ngôn ngữ viễn cổ để hoàn thành cuộc giao lưu, mặc dù tốc độ hơi bị chậm: "κλeooe."

Đông Qua Thánh Quân không cam lòng yếu thế. Hắn có quan hệ nguồn gốc sâu xa với Cật Qua Thánh Quân, cho nên nói ngôn ngữ viễn cổ cũng lưu loát lắm: “Uˆ$*&(0”

Các vị Huyền Thánh khác cũng chẳng thua kém gì, ai nấy đều dùng ngôn ngữ viễn cổ huyền diệu để giao lưu, nói liên miên không dứt.

Hoa sen công đức, lửa phượng hoàng hư ảo, huyễn ảnh chân long tỏa ánh đỏ tươi, tiếng chuông trầm vang, huyễn tượng thư sinh đọc sách, lá cây không ngừng sinh trưởng… các dị tượng giảng pháp bung nở hoa ban hoa gạo khắp nơi.

Bao nhiêu khán giả đang mừng rỡ và kích thích thì lại tuôn rơi nước mắt.

Bây giờ đã biết học ngoại ngữ quan trọng đến mức nào chưa?!

Có người lấy thiết bị ghi hình ra hòng ghi lại cảnh tượng trước mắt, nhưng vô số hoa sen công đức, lửa phượng hoàng hư ảo và các dị tượng giảng pháp đã bao phủ toàn bộ quá trình Huyền Thánh luận đạo, ngay cả tiếng nói cũng bị dị tượng che chắn hết.

Dị tượng giảng pháp càng lúc càng mở rộng, thậm chí còn bao phủ toàn bộ bí cảnh.

Trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông hưng phấn đến nhảy cẫng lên.

Dù bí cảnh gốc bị phá hủy nhưng đã được Bá Tống Huyền Thánh khôi phục lại rồi, không chỉ khôi phục bí cảnh, Bá Tống Huyền Thánh còn tổ chức một cuộc luận đạo Huyền Thánh long trọng nữa chứ!

Đây là giảng pháp cảnh giới bát phẩm đấy nhé!

Sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc sẽ để lại Đại Đạo Huyền m.

Đó là tiếng cộng minh in dấu trong trời đất sau khi Huyền Thánh luận đạo.

Đại Đạo Huyền m này ngắn thì kéo dài mấy tháng, dài thậm chí có thể kéo dài đến mấy năm liền.

Đệ tử của Trường Sinh Kiếm Tông trong sau này chỉ cần tới nghe Đại Đạo Huyền m một chút thì sẽ thu được ích lợi cực kì to lớn.

Bá Tống Huyền Thánh đúng là phúc tinh, Trường Sinh Kiếm Tông đã chuẩn bị sẵn sàng để thu tiền rồi!

“Mau mau mau, mang Thánh m trà tốt nhất ra đây dâng cho các vị Huyền Thánh!" Một vị trưởng lão khác của Trường Sinh Kiếm Tông la lên.

Thánh m trà là một vật không thể thiếu trong lúc giảng đạo, có tác dụng tương đương với trà ngộ đạo.

Bá Tống Huyền Thánh phóng khoáng không thèm chọn địa điểm mà tổ chức luận đạo ở ngay đây, nhưng phía chủ trì Thực Tiên yến là Trường Sinh Kiếm Tông thì không thể không có chuẩn bị gì như vậy được.

Trước khi mang Thánh m trà lên thì còn phải kiếm cả nước suối để pha trà nữa.

Một lát sau.

Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông mang Thánh m trà chạy vội tới.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Bạch tiền bối nhỏ đang vẫy tay với mình.

Thế là vị đệ tử này lập tức chạy đến bên cạnh Bạch tiền bối.

"Đưa trà cho ta, để ta làm cho." Bạch tiền bối nói.

Sau khi nhận Thánh m trà, Bạch tiền bối lấy bộ đồ trà của mình từ trong trang bị không gian ra rồi bắt đầu pha trà.

Hắn rót cho mỗi vị Huyền Thánh đang luận đạo một chén, bao gồm cả Tống Thư Hàng còn đang chếnh choáng say.

Sau đó Bạch tiền bối nhỏ lại rót cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 mỗi người một chén.

Người một nhà thì đương nhiên phải được chiếu cố hơn rồi.

Cuối cùng, Bạch tiền bối nhỏ bưng chén trà, nhấp một ngụm với vẻ vô cùng thỏa mãn.

…

…

Thời gian Huyền Thánh luận đạo luôn trôi qua rất nhanh.

Nghe nói có Huyền Thánh luận đạo trên đỉnh núi, luận xong đã mấy năm trôi qua, thế mà các đệ tử lại cảm thấy như chỉ mới vài tiếng đồng hồ.

Các thực khách trong Thực Tiên yến lần này cũng có cảm giác ấy.

Bọn họ nghe không hiểu ngôn ngữ viễn cổ, nhưng chỉ cần nghe tiếng Huyền Thánh luận đạo thôi, thì Đại Đạo Huyền m cộng minh cùng thiên địa và các dị tượng bao phủ toàn bộ bí cảnh đã trở thành thu hoạch to lớn của bọn họ rồi.

Dù không hiểu gì nhưng các thực khách vẫn cứ nghe như nuốt từng lời.

Chớp mắt… ba ngày đã trôi qua.

Đêm khuya thứ sáu, ngày 11 tháng 10.

Huyền Thánh luận đạo vẫn đang tiếp tục.

Nước trà trong tay Bạch tiền bối đã đổi hết bình này đến bình khác, lá trà mà Trường Sinh Kiếm Tông cung cấp cũng đã thay mấy loại liền.

Số trà này chui hết vào bụng các vị Huyền Thánh đang luận đạo và các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Nhờ có phúc của Bạch tiền bối nhỏ mà các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 vớ được món hời to, vì những lá trà quý hiếm này bình thường khó kiếm lắm.

Thi thoảng các Huyền Thánh lại biểu diễn trong lúc đang luận đạo. Các vị Huyền Thánh giơ tay, trong lòng bàn tay dường như sinh ra một thế giới nhỏ, diễn dịch đủ loại đại đạo. Trong quá trình luận đạo, bọn họ cãi vã kịch liệt nhưng cũng có những giác ngộ rất sâu.

Đặc biệt là Tam Chu Thánh Quân, hắn khâm phục Bá Tống Huyền Thánh từ tận đáy lòng.

Tuy Bá Tống Huyền Thánh vừa mới thăng lên Huyền Thánh nhưng đã có cái nhìn độc đáo và cao xa. Tầm nhìn của hắn không chỉ giới hạn trong cảnh giới bát phẩm, mà dường như trong mơ hồ còn nắm giữ cả hình thức ban đầu của đạo của chính mình.

Sau khi tấn thăng lên Kiếp Tiên, hình thức ban đầu của đạo tiếp tục biến hóa, sẽ trở thành một đạo hoàn thiện của riêng mình hắn… Trường Sinh chi đạo.

Đây chính là tư chất của nghìn năm đệ nhất thánh sao?

Đúng là tư thái của thiên mệnh! Sau này ắt có tư cách tranh đoạt Thiên Đạo!

Trừ lòng khâm phục đối với Bá Tống Huyền Thánh, Tam Chu

Thánh Quân còn khâm phục sâu sắc Bạch Thánh Quân đang bình tĩnh pha trà ở bên cạnh nữa.

Từ khi bắt đầu luận đạo, Bạch Thánh Quân không nói nhiều hơn mười câu, nhưng câu nào của hắn cũng điểm trúng chỗ quan trọng nhất trong cuộc luận đạo.

Thi thoảng chỉ một câu của hắn đã giải quyết được những vấn đề nan giải khiến tất cả các Huyền Thánh ở đây tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Có thật hắn là một vị Huyền Thánh vừa mới tấn thăng không đấy?

Mỗi khi thấy Bạch tiền bối nhỏ bưng chén trà lên tiếng, Tam Chu Thánh Quân đều có cảm giác Bạch Thánh Quân đang chỉ điểm cho bọn họ chứ không phải là đang luận đạo.

Tầm nhìn của hắn, giới hạn của hắn, dường như đã ở cảnh giới cao hơn Huyền Thánh rất nhiều.

Từ đầu đến cuối, dường như hắn đều đứng từ vị trí cao hơn mà nhìn xuống các Huyền Thánh đang ngồi đây.

Tầm mắt cao siêu này khiến cho Tam Chu Thánh Quân bái phục từ tận đáy lòng.

“Mấy vị Huyền Thánh mới tấn thăng trong nghìn năm nay đều thật là lợi hại.” Tam Chu Thánh Quân nghĩ thầm.

Dù là Thất Tu Thánh Quân nói ngôn ngữ viễn cổ còn ngắc ngứ cũng có tầm nhìn vượt xa các Huyền Thánh bình thường, thậm chí đôi khi hắn đưa ra những quan niệm mà ở cảnh giới Huyền Thánh không thể nào lý giải được.

Chương 1470: Nổ

Tam Chu Thánh Quân không biết rằng Thất Tu Thánh Quân đã từng nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Nói thế nào thì Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng là đạo khí của Thiên Đạo, tầm mắt của Thất Tu Thánh Quân từng nắm giữ thanh đạo khí này đương nhiên là vượt xa các Huyền Thánh khác. Thậm chí một vài quan điểm của hắn còn chịu ảnh hưởng của đạo khí, đừng nói là Huyền Thánh, mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng chưa chắc đã có thể lí giải ra.

Danh hiệu “Đại tiền bối đáng tin cậy nhất trong nhóm Cửu Châu số 1” không phải là hư danh đâu.

Dù là luyện khí, luyện dược, trận pháp hay là chế phù… tất cả tri thức liên quan đến tu chân thì Thất Tu Thánh Quân đều nắm giữ được hết.

Theo những gì Tam Chu Thánh Quân thấy thì trong các vị Huyền Thánh mới tấn thăng một nghìn năm trở lại đây chỉ có Đông Qua Thánh Quân là không xuất sắc lắm… nhưng chỉ là khi so sánh với ba vị Huyền Thánh Bá Tống, Bạch, Thất Tu mà thôi.

Đông Qua Thánh Quân có kiến giải cực kì độc đáo về phương diện đạo phòng ngự. Nếu chỉ nói riêng về phòng ngự, một số quan điểm và suy nghĩ của hắn cũng đủ khiến các vị Huyền Thánh thành danh đã lâu phải sửng sốt giật mình.

Nếu Đông Qua Thánh Quân đứng riêng một mình thì cũng là một vị thiên tài học lệch làm cho các Thánh Quân lão làng phải khiếp sợ.

“Có lẽ một thời đại hưng vượng của giới tu luyện sắp đến rồi, không chỉ liên tiếp xuất hiện Huyền Thánh, mà vị nào vị nấy còn đều là thiên tài cấp quái vật nữa chứ!” Tam Chu Thánh Quân cảm thán trong lòng.

Nhìn mấy Huyền Thánh mới tấn thăng này, hắn có cảm giác mình đã già rồi.

Nhưng nói đến các vị Huyền Thánh mới tấn thăng năm nay thì còn một người nữa khiến cho Tam Chu Thánh Quân cảm thấy rất kì lạ.

Đó là Thất Sinh Phù Huyền Thánh từ đầu tới cuối không hề tham gia luận đạo.

Tam Chu Thánh Quân còn nhớ rõ khi Thất Sinh Phù Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh giảng đạo, đã giảng một đoạn “Thiên Thượng Địa Hạ Duy Ngã Độc Tôn” mang đậm phong cách Phật gia khiến cho người khác phải kinh ngạc.

Thế mà trong suốt cuộc luận đạo này, Thất Sinh Phù Huyền Thánh chỉ yên lặng ngồi nghe các Huyền Thánh giảng đạo hệt như một thực khách bình thường đến ăn Thực Tiên yến, thi thoảng nâng chén trà nhấp một ngụm, chẳng hề có bá khí như lúc giảng pháp ngày nào.

Mà ngay cả tu vi của Thất Sinh Phù Huyền Thánh cũng rất quái dị, lúc thì giống ngũ phẩm, lúc thì giống tứ phẩm, lúc lại giống bát phẩm, có lúc thậm chí còn không cảm ứng được cảnh giới của hắn là gì.

Cảm nhận được ánh mắt của Tam Chu Thánh Quân, Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngẩng đầu lên mỉm cười bình thản.

Khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười, trên ngực hắn có một phù văn sáng lên.

Sau đó, Tam Chu Thánh Quân cảm nhận được khí tức biến ảo khôn lường từ trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Đó là khí tức đại triệt đại ngộ của một tuyệt thế cao tăng.

Chúng sinh giai không, vạn vật giai không, hết thảy giai không.

Đến cả Thất Sinh Phù Huyền Thánh trước mặt Tam Chu Thánh Quân cũng thành không.

Áo khoác đen trên người hắn dường như biến thành tấm áo cà sa trắng tinh.

Không cần dùng ngôn ngữ để giãi bày, đã có thể cảm nhận được “Phật uẩn”.

Vị Thất Sinh Phù Huyền Thánh này… cũng rất chi là không bình thường.

Quả nhiên cái đám Huyền Thánh mới tấn thăng trong nghìn năm này đều là quái vật hết.

Tam Chu Thánh Quân bật cười một tiếng, rồi quay đi tiếp tục luận bàn về đạo pháp với các Huyền Thánh khác.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vì trên người hắn mang hiệu ứng đặc biệt “Cả thiên hạ không ai không biết ngài”, cho nên lần này đến tham dự Thực Tiên yến, lão tổ trong nhà sợ hắn gặp chuyện hoặc mất mặt với người ta, bèn tốn rất nhiều công sức để làm một phù văn cho hắn.

Hiệu quả của phù văn này chính là cảm giác mà Tam Chu Thánh Quân vừa mới được trải nghiệm.

Đờ mờ, nếu không nhờ hậu trường vững chãi thì lần này hắn đã trở thành trò cười trong Thực Tiên yến rồi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm nghĩ.

Hắn hoàn toàn không ngờ Tống Thư Hàng lại tổ chức một cuộc Huyền Thánh luận đạo tập thể ngay sau khi kết thúc Thực Tiên yến.

Tên nhóc Thư Hàng thật là vẽ chuyện.

Thêm nữa là…

Có vẻ vì uống hơi nhiều tiên trà và tiên nhưỡng, cộng thêm luận đạo kéo dài suốt ba ngày ba đêm, cho nên hắn hơi bị… mắc tiểu rồi.

Đừng tưởng tu sĩ ngũ phẩm thì không biết mắc tiểu nhé… Tu sĩ ngũ phẩm không cần dùng nhà vệ sinh là vì họ có cách khác để giải quyết vấn đề, chứ không phải vì bọn họ không mắc tiểu đâu.

Với lại cũng phải xem mắc tiểu vì uống cái gì nữa. Nếu uống nước lọc bình thường thì Linh Hoàng ngũ phẩm có uống liên tục mấy tháng liền cũng chẳng sao.

Nhưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại uống tiên trà và tiên nhưỡng suốt ba ngày liền.

Có điều không sao cả, vì Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã có cách xử lý.

Chẳng lẽ tu chân giả lại bị chuyện nhỏ như mắc tiểu làm khó được hay sao?

Tu sĩ tam phẩm đã có thể xử lý được vấn đề bé tí này rồi.

Nếu không khi tu sĩ bế tử quan, ít thì vài tháng, dài thì mười năm, trăm năm, nghìn năm… bế được một nửa lại phải đứng lên đi vệ sinh rồi về bế tiếp à?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính vì tu sĩ có cách giải quyết chuyện mắc tiểu, cho nên ở thời cổ mới để lại ảo giác cho người thường rằng tiên nhân không cần phải đi cầu.

…

…

Rạng sáng ngày 12 tháng 10

Cuối cùng cuộc luận pháp của Huyền Thánh đã đi tới hồi kết thúc.

Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc luận pháp của Huyền Thánh kéo dài lâu như vậy đúng là quá tuyệt. Cái hẹn đại chiến vào ngày 10 tháng 10 đã qua mất từ lâu rồi!

Mặc kệ các vị Huyền Thánh ở đây sau này có nhớ được cái hẹn Huyền Thánh chi chiến ngày 10 tháng 10 hay không. Thời gian đã qua, đương nhiên là hẹn hò cũng chẳng còn giá trị gì nữa.

Ngoài ra còn một chuyện khác tương đối nghiêm trọng.

Ấy là Tống Thư Hàng cũng hơi mắc tiểu.

Trước đó hắn uống hơi nhiều tiên nhưỡng, sau lại uống tiên trà thêm ba ngày ba đêm… Dù bây giờ hắn có tu vi ngũ phẩm ba hạt nhân thì cũng không chịu thấu.

Quan trọng hơn là Tống Thư Hàng còn chưa học được cách để giải quyết vấn đề cấp thiết này.

Bởi vì hắn chưa bao giờ bế quan hay bế tử quan, cho nên không có cơ hội mà học chuyện đó.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng quá mà!

…

…

Bạch Thánh Quân im lặng cất ấm trà, thể hiện rằng lần Huyền Thánh luận đạo này đã chính thức kết thúc.

Các vị Huyền Thánh đều vô cùng thỏa mãn.

Thu hoạch lần này chỉ có thể dùng hai chữ “phong phú” để hình dung.

“Bá Tống đạo hữu, nếu lần sau có cơ hội đến Tam Chu Thần Đạo của ta, Tam Chu ta sẽ nâng cốc đón chào.” Tam Chu Thánh Quân đứng dậy, vung quạt lông từ biệt.

Thu hoạch từ Thực Tiên yến, từ Pháp Tắc cụ hiện hóa, từ Huyền Thánh luận đạo chồng chất lên nhau. Tam Chu Thánh Quân không thể chờ đợi được nữa, phải về bế quan để tiêu hóa cho bằng hết.

Các thánh quân còn lại cũng đều phải về bế quan, mà còn là một lần bế quan dài.

Các vị Huyền Thánh trao đổi phương thức liên lạc với nhau rồi thi triển thần thông, rời khỏi sảnh Thực Tiên yến.

Ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng ngắt kết nối.

Hắn và Cật Qua Thánh Quân cũng ngắt kết nối với nhau.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Sau đó các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều nhao nhao đứng dậy.

Các đạo hữu trong nhóm đã hẹn trước, sau khi Thực Tiên yến kết thúc sẽ về một động phủ nhỏ của Hoàng Sơn Chân Quân ở gần đó để nghỉ ngơi.

Có mấy vị đạo hữu phải về bế quan ngay lập tức, biết đâu có thể đột phá được một tiểu cảnh giới không chừng.

Diệt Phượng Công Tử, Cuồng Đao Tam Lãng đều thuộc nhóm có dấu hiệu đột phá tiểu cảnh giới này.

Trước khi bọn họ rời đi, trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông đến bên cạnh Tống Thư Hàng, trao đổi phương thức liên lạc với hắn.

Trường Sinh Kiếm Tông đã chuẩn bị một món quà lớn cho Tống Thư Hàng.

Bây giờ thì món quà lớn này lại càng lớn hơn.

Trường Sinh Kiếm Tông cần thêm một chút thời gian để chuẩn bị tiếp.

…

Trong động phủ nhỏ của Hoàng Sơn tiền bối.

Tống Thư Hàng tìm cơ hội để giải quyết một trong ba chuyện gấp của cuộc đời mình.

Mấy vị đạo hữu có dấu hiệu đột phá tu vi thì tiến vào một gian phòng có linh lực sung túc, bắt đầu bế quan theo sắp xếp của Hoàng Sơn tiền bối.

Nhưng vì động phủ này không lớn, cho nên khi bế quan còn phải tự mang linh thạch để bố trí trận pháp tăng cường linh lực.

Các vị đạo hữu không có cảm giác đột phá thì rủ nhau đi tắm suối nước nóng, sau đó kiếm một phòng khách lớn để tụ tập nghỉ ngơi.

Nói là nghỉ ngơi, thực ra là tụ lại với nhau để bàn luận về thu hoạch và trải nghiệm trong Thực Tiên yến lần này.

Bạch tiền bối và Thất Tu Thánh Quân phụ trách chủ trì lần hội đàm này và giải quyết các câu hỏi, nghi hoặc cho các đạo hữu khác.

Chỉ có một mình Tống Thư Hàng tinh thần mỏi mệt tới cực điểm, bèn tìm một góc trong phòng, chốc lát sau đã ngủ say. Khi duy trì kết nối với Cật Qua Thánh Quân, tinh thần lực của hắn liên tục tiêu hao, thậm chí còn hơi vượt qua giới hạn.

May mà có tiên trà tiếp sức mới chống đỡ cho hắn duy trì được đến cuối cùng.

Khi các đạo hữu trong nhóm bắt đầu giao lưu, Tô Thị A Thất ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ban đầu Tô Thị A Thất muốn tâm sự với Tống Thư Hàng về chuyện của Tô Thị A Thập Lục, ai ngờ hắn vừa mới ngồi xuống một cái thì Tống Thư Hàng đã quấn chăn ngủ tít thò lò.

Tô Thị A Thất: “…”

“Thư Hàng tiểu hữu mệt mỏi quá đấy thôi, trong lần Huyền Thánh luận đạo này, hẳn là hắn đã mời thêm một người trợ giúp từ bên ngoài đấy.” Bạch tiền bối lại lấy bộ đồ trà của mình ra, bắt đầu pha trà.

Lần này chỉ là linh mạch bích trà bình thường mà thôi.

“Thư Hàng mời người trợ giúp bên ngoài ở đâu thế?” Tô Thị A

Thất nghi hoặc hỏi.

Khi Tống Thư Hàng giảng đạo, kiến giải, tầm nhìn, luận điểm của hắn đều man mác mùi vị cao thâm khó lường, mơ hồ chạm tới cả đạo Trường Sinh.

“Nếu ta đoán không sai thì chắc là Cật Qua Thánh Quân đấy. Có lẽ mọi người nghe tên vị thánh quân này không quen, nhưng ai cũng đã tiếp xúc với hắn rồi.” Bạch tiền bối nói.

Một số đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 không rõ chân tướng đều tỏ vẻ rất hoang mang.

Bạch tiền bối cười ha hả: “Bởi vì mọi người đều đã ăn hắn rồi đấy!”

“Kình Thánh yến?” Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều hiểu ra rồi.

“Đột nhiên ta thấy quai quái làm sao ấy.” Thất Tu Thánh Quân cười khổ.

Kiếm thánh thần bí thở dài sâu xa: “Ghen tị với Thư Hàng tiểu hữu thật đấy.”

Nếu bình chọn các vị đạo hữu nổi bật nhất trong Thực Tiên yến lần này thì không thể không có phần của Bá Tống.

Dù là lúc lên sàn ban đầu, khi phục hồi bí cảnh hay là màn Huyền Thánh luận đạo phút cuối.

Kiếm sĩ thần bí hâm mộ không để đâu cho hết.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang ôm chăn ngủ tít bắt đầu ú ớ nói mê: “Toi rồi toi rồi… lại cúp cua… bỏ bao nhiêu tiết rồi??”

Kiếm thánh thần bí: “…”

“Học hành nghiêm túc là một thói quen tốt.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói. Hắn rất những thanh niên trẻ có thái độ khao khát học tập như Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Tô Thị A Thất lên tiếng: “Thôi thì để ta đưa Tống Thư Hàng tiểu hữu về nghỉ ngơi trước vậy.”

Hoàng Sơn Chân Quân: “Ta dẫn đường cho.”

“Làm phiền Hoàng Sơn tiền bối rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười.

Sau đó, hắn và Tô Thị A Thất đưa Tống Thư Hàng rời khỏi phòng.

…

Tống Thư Hàng được đưa đi, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến việc luận đạo của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Có Bạch tiền bối và Thất Tu tiền bối chủ trì cuộc thảo luận, mọi người đều thỏa thích trình bày suy nghĩ và kiến giải của mình.

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ vang lên từ phía xa.

“Tiếng gì thế?”

“Hình như truyền đến từ phương hướng Hoàng Sơn tiền bối và Tô Thị A Thất rời đi.”

“Có mùi máu tươi.” Bạch tiền bối nhỏ nhíu mày, đứng bật dậy, lao vút về phía vang lên tiếng nổ.

Chương 1471: Bạch tiền bối phù hộ!

Khi Tống *lần này nổ banh xác* Thư Hàng tỉnh lại từ cơn hôn mê, phát hiện ra mình đang đứng giữa một nơi có cảnh tượng cực kì cool.

Đó là một thế giới thuần trắng, và trên đỉnh đầu hắn có một đồng tiền vàng kim khổng lồ đang không ngừng xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn…

Kim tệ lơ lửng trên đỉnh đầu quay từng vòng từng vòng, không nhanh không chậm.

Mỗi một vòng xoay có thời gian y hệt như vòng trước, tiết tấu xoay tròn đều đều khiến cho người ta cực kì an tâm.

Có cảm giác rất chi là viễn tưởng.

“Đây là đâu vậy nhỉ?” Tống Thư Hàng gãi đầu, tự hỏi với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Hắn nhớ mình đang nghỉ ngơi trong động phủ của Hoàng Sơn tiền bối cơ mà, sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ sau khi hắn ngủ thiếp đi thì Hoàng Sơn tiền bối đã đưa hắn vào trong căn phòng đặc biệt này à?

Hay là…

“Bây giờ ta đang nằm mơ sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khoảng… ba giây.

“Cái đệch!” Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy dựng lên.

Cuối cùng thì hắn cũng tỉnh ngủ rồi!

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm đồng tiền đang trôi nổi giữa không trung.

Thứ đặc biệt ấy chính là đồng tiền hồi sinh!

Đó là đồng tiền hồi sinh mà hắn mua được ở chỗ tiên tử hàng gì cũng có, mỗi bộ có 12 đồng, sau khi hồi sinh thành công thì cách mười ngày sẽ được sử dụng lại. Quan trọng hơn là giá cả của chúng rất phải chăng, mua nhiều còn được chiết khấu, thực sự là pháp khí hồi sinh có giá mát lòng.

Nhưng vì sao thứ này lại khởi động chứ?

“Tống Thư Hàng ta lại chết sao?”

Tống Thư Hàng quả thực không dám tin.

Dù hắn mua pháp khí hồi sinh chính là để dự phòng cho cái chết.

Nhưng đang yên đang lành mà chết thì quái dị quá rồi!

Mình đã làm gì?

Mình chết như thế nào?

Vì sao mình lại chết?

Chết thì không đáng sợ, đáng sợ là ở chỗ hắn hoàn toàn không biết mình đã chết như thế nào.

Mình chỉ ngủ một giấc thôi, chẳng lẽ “ngủ như chết” rồi chết luôn sao?

Đồng tiền trên không trung tăng tốc độ xoay tròn.

Từng vòng từng vòng tăng tốc quay nhanh, cuối cùng chỉ còn lại một ảnh mờ vàng kim.

Đây là khâu cuối cùng khi pháp khí hồi sinh kích hoạt.

Tống Thư Hàng nhớ đến lời giới thiệu của tiên tử hàng gì cũng có về đồng tiền hồi sinh này.

Đồng tiền hồi sinh khác với các pháp khí hồi sinh bình thường, bởi vì nó phụ thuộc khá lớn vào “vận may”.

Mặt phải thì hồi sinh thành công trong vòng 10 tháng.

Mặt trái thì cần những mười năm mới có thể hồi sinh.

Nếu vận may nghịch thiên khiến cho đồng tiền dựng nghiêng, thì chỉ cần mười phút là có thể hồi sinh thành công rồi.

Tu sĩ lục phẩm trở xuống có thể dùng, sau mỗi lần sử dụng thì cách mười ngày sẽ được sử dụng tiếp.

Cho nên… tí nữa phải tung đồng xu à?

“Bạch tiền bối phù hộ!” Tống Thư Hàng ra sức vung tay.

“Ầm!” Đồng tiền bắn tung lên như đạn pháo rồi vừa xoay tròn vừa rơi xuống đất.

“Dựng nghiêng lên cho ta!” Tống Thư Hàng hô to. Hắn có lòng tin tuyệt đối vào Bạch tiền bối đó.

Keng!

Đồng tiền lớn rơi xuống, lăn lăn trên không trung rồi tiếp tục xoay tròn.

Cuối cùng nó tiếp đất.

Không dựng nghiêng.

Sự thật chứng minh, nước đến chân mới ôm đùi Phật thì chẳng có tác dụng gì. Muốn ăn ké miếng may mắn của Bạch tiền bối thì ít nhất cũng phải dùng ảnh ngài làm màn hình nền, rồi sớm tối đốt hương mà thờ thì may ra mới có cơ hội.

Tống Thư Hàng đắng hết cả lòng: “Thế thì mặt phải đi, không dựng nghiêng thì ít ra cũng cho ta mặt phải đi! Mười tháng thì còn chấp nhận được, chứ mười năm là ta đi đời đó!”

Nếu hắn biến mất mười năm thì cuộc đời hắn sẽ đảo lộn hết.

Thực ra mười tháng đã phiền phức lắm rồi, hắn còn chưa biết phải lấy cớ gì mà giải thích với ba mẹ đây.

Đồng tiền lăn lăn trên mặt đất vài vòng, cuối cùng… mặt trái hướng lên trên.

Thời gian hồi sinh: 10 năm.

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng cảm thấy nhân sinh của mình cũng trắng toát như thế giới thuần trắng này vậy,

Quá trình hồi sinh bắt đầu ~

“Mười năm, không được, tuyệt đối không được! Mình còn 11 đồng tiền nữa, mình phải thử lại!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Tiếc là mỗi lần hồi sinh cần một đồng tiền, không thể sử dụng đi sử dụng lại được.

Đồng tiền hồi sinh tỏa ra ánh sáng bao trùm lấy Tống Thư Hàng, lực lượng hồi sinh kéo hắn vào khâu hồi sinh.

Đồng thời…

Tống Thư Hàng nhớ lại kí ức trước khi hắn mất mạng.

Trong trí nhớ…

Vì quá mệt mỏi cho nên vừa vào đến phòng nghỉ là hắn đã vùi đầu vào ngủ say như chết.

Nhưng khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu hắn lại xuất hiện rất nhiều tin tức.

Đó là một lượng tin tức khổng lồ và lộn xộn.

Trong đó có thu hoạch từ Thực Tiên yến và Huyền Thánh luận đạo. Vì Tống Thư Hàng thay thế Cật Qua Thánh Quân tham gia luận đạo, cho nên hắn là người được hưởng diệu dụng của luận đạo một cách trực tiếp nhất. Bên cạnh đó còn có 88888 giọng nói lẩm bẩm bổ sung tri thức trong đầu hắn và cảm ngộ khi tiếp xúc với thế giới mạng lưới công đức lúc trước.

Mặt khác, từ phía Diệp Tư cũng có rất nhiều tin tức kì quái truyền tới. Bây giờ Diệp Tư đang tiếp nhận truyền thừa của Trình Lâm, vì linh quỷ và chủ nhân tâm linh tương thông, cho nên thi thoảng bên phía Diệp Tư cũng sẽ truyền cho hắn một vài tin tức hỗn loạn.

Hạch tâm thứ ba Thất Thải Yêu Đan cũng truyền tin tức về cho Tống Thư Hàng. Đó là tin tức mà thiên phú trạng thái Ngụy bất hủ hóa mang tới.Bản thân thiên phú này đã là một kho tin tức khổng lồ.

Trừ những nguồn đó ra, từ thế giới hạch tâm, ngộ đạo thạch, pháp khí bản mệnh, thánh ấn và ma ấn đều có tin tức xâm nhập vào não hải của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc mình lùng bùng như bột nhão.

Trong trạng thái mê man, hắn muốn thống nhất và phân loại lượng tin tức khổng lồ và phức tạp kia. Chỉ khi xử lý xong đống tin tức đó thì hắn mới có thể ngủ một giấc ngon để khôi phục tinh thần.

Thế là hắn bắt đầu cố gắng chỉnh lý khối lượng tin tức cực lớn trong đầu óc.

Sau đó nữa…

Hắn đốn ngộ.

Dưới sự kích thích của vô vàn tin tức, tâm hắn có cảm ngộ, cuối cùng nước chảy thành sông mà tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Sau khi tiến vào trạng thái đốn ngộ, hắn xử lý tin tức rất nhanh chóng và gọn gàng.

Đồng thời, hắn bắt đầu điều chính công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của mình.

Bởi vì hắn phát hiện ra Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cũ đã không còn thích hợp với mình nữa.

Công pháp cũ dành cho cảnh giới ngũ phẩm tu luyện, là tu luyện và tấn cấp theo phương pháp kim đan đơn hạch.

Nhưng trong thể nội của Tống Thư Hàng có đến ba hạt nhân.

Thậm chí trong tương lai hắn còn có thể mọc ra nhiều hạt nhân hơn. Vì trừ đan điền bản mệnh ra thì tu sĩ còn có bảy đan điền khác là Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, Long Giác cơ mà.

Nếu năm đan điền còn lại của hắn đều mọc ra hạt nhân dạng kim đan hoặc yêu đan thì công pháp cũ không thể nào gánh được, cũng không thể phát huy được động lực từ nhiều hạch của hắn.

Bây giờ hắn đang ở trong tình trạng phần cứng thì đã nâng cấp rồi mà phần mềm thì vẫn chưa update.

Hiệu quả của trạng thái đốn ngộ cực kì hoành tráng.

Mượn lượng số liệu và tin tức khổng lồ trong đầu mình, Tống Thư Hàng điều chỉnh và sửa chữa thành công công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cũ.

Công pháp thăng cấp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản kim đan đa hạt nhân được sáng lập ra trên tiền đề trạng thái cuối cùng là nội đan có đủ tám hạt nhân!

Sau khi sửa đổi và điều chỉnh công pháp xong thì đương nhiên là phải thử một lần rồi đúng không?

Tuy đang rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng chuyện này chẳng ảnh hưởng gì tới việc Tống Thư Hàng thử vận chuyển công pháp mới cả.

Hiệu quả của công pháp mới cực kì ngầu!

Tống Thư Hàng vận chuyển một vòng, uy lực của ba hạt nhân trong thể nội được vận chuyển một cách hoàn mỹ.

Sau khi vận hành công pháp thuận lợi một vòng…

Tống Thư Hàng nghe mơ hồ thấy một tiếng nổ rất vang.

Cuối cùng thì hắn cũng bổ sung được đầy đủ tiền căn hậu quả

rồi.

Tống Thư Hàng: "…"

Chẳng lẽ hắn cứ thế mà chết mất xác luôn hả?

…

Lúc này, trong động phủ của Hoàng Sơn tiền bối.

Sau khi Bạch tiền bối nhỏ lao đi, một nhóm thành viên có thực lực tương đối mạnh bao gồm Thất Tu Thánh Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân cũng theo sát sau hắn, phóng về phía Hoàng Sơn Chân Quân và Tô Thị A Thất.

Trong lòng Tô Thị A Thập Lục dấy lên cảm giác bất an mãnh liệt. Cô cũng đứng dậy, lấy bảo đao bản mệnh ra phi hành ở tầng trời thấp, theo sau các vị tiền bối.

Khi mọi người chạy đến nơi thì thấy Hoàng Sơn tiền bối bà Tô Thị A Thất cả người đẫm máu.

Hoàng Sơn và A Thất đang cau mày rất chặt.

Bạch tiền bối nhỏ ngồi xổm xuống, vươn ngón tay quẹt máu tươi trên mặt đất lên để kiểm tra.

Trên đất còn có pháp khí vòng tay không gian, túi thu nhỏ một tấc, ví tiền nát bét và mảnh vụn quần áo nhuốm máu của Tống Thư Hàng.

Còn Tống Thư Hàng thì chẳng thấy đâu.

"Có chuyện gì vậy?" Bắc Hà Tán Nhân trợn to mắt.

Đây chính là động phủ của Hoàng Sơn tiền bối đó, kẻ nào ăn gan hùm mật gấu mà dám đến gây sự hả?

"Thư Hàng phát nổ." Tô Thị A Thất trầm giọng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "…"

"Có chuyện gì thế?" Tô Thị A Thập Lục cũng chạy tới, cất tiếng hỏi.

Thất Tu Thánh Quân: "A Thất bảo Thư Hàng phát nổ."

"Thư Hàng có phải búp bê bơm hơi đâu, làm sao mà nổ được?" Giao Bá Chân Quân nghi hoặc nói.

"Ban nãy ta khiêng Thư Hàng đến đây, đang định sắp xếp cho hắn một phòng để nghỉ ngơi, ai ngờ vừa tới cổng thì hắn đột nhiên nổ tung. Làm cả người ta với Hoàng Sơn tiền bối dính đầy máu đây này.” Tô Thị A Thất vẫn còn đang sững sờ.

“Vậy bây giờ Thư Hàng tiểu hữu thế nào rồi?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Dù có nổ tung thì cũng phải để lại mảnh vụn di thể chứ?

Bây giờ chỉ nhìn thấy mỗi máu tươi lênh láng ở hiện trường, chẳng còn gì khác cả.

Tống Thư Hàng đâu mất rồi?

“Khí tức sinh mệnh của Thư Hàng vẫn còn.” Bạch tiền bối đặt ngón tay lên máu tươi trên đất, lên tiếng: “Hẳn là trên người hắn có pháp khí hồi sinh, bây giờ đã tiến vào trạng thái hồi sinh rồi.”

“Thư Hàng lại hồi sinh hả? Kì lạ, sao ta lại nói chữ “lại” nhỉ?” Hoàng Sơn tiền bối nghi ngờ hỏi.

“Tống tiên bối hồi sinh cần bao lâu?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Cái này thì phải xem hắn dùng pháp khí hồi sinh nào.” Bạch tiền bối đứng dậy: “Trước khi Thư Hàng hồi sinh, ta lại phái liễu thụ yêu Khinh Vũ ngụy trang thành hắn để sống tiếp thay hắn đã vậy.”

Việc hồi sinh của Tống Thư Hàng tiến vào bước cuối cùng.

Ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ.

“Bây giờ không phải là lúc phiền não chuyện mình chết như thế nào. Mà là mình sắp phải tiến vào thời gian phục sinh 10 năm rồi! 10 năm đấy!” Tống Thư Hàng lo lắng.

Mười năm tuyệt đối không thể được. Nhất định phải rút ngắn thời gian này lại.

Thời gian… thời gian…

“Đúng rồi! Thơi Quang thành!” Tống Thư Hàng nảy ra một ý hay.

Chương 1472: Tống Thư Hàng vững dạ

Thế giới hạch tâm có còn sử dụng được không?

Chuyển ta đến Thời Quang thành đi. Ở nơi đó có thể rút ngắn thời gian hồi sinh của ta lại.

Tốc độ thời gian trôi trong Thời Quang thành nhanh hơn thế giới bên ngoài. Ở trong đó một năm thì bên ngoài mới chỉ là một tháng mà thôi.

Thế là thời gian hồi sinh mười năm sẽ chỉ bằng mười tháng ở bên ngoài.

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như thế thì hắn cảm thấy thân thể của mình được chuyển đến tầng trên của Thời Quang thành.

Lần này thế giới hạch tâm cuối cùng cũng không rớt mạng, nó di chuyển Tống Thư Hàng thành công.

Suy nghĩ kĩ ra thì Thời Quang thành và đồng tiền hồi sinh đúng là một đôi trời sinh.

Có Thời Quang thành thì không phải lo mất đứt thời gian 10 năm để hồi sinh rồi.

“Nhưng thế giới hạch tâm chỉ tăng tốc thời gian được tối đa 12 lần mà thôi. Tính ra thì vẫn phải mất mười tháng… 10 tháng vẫn là quá dài.” Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Hơn nữa một lần vào Thời Quang thành chỉ được ba mươi ngày ở thế giới bên ngoài. Nói cách khác là cứ cách một tháng hắn lại phải chuyển di ra ngoài rồi vào lại, thao tác rất rườm rà.

Có cách nào để thời gian rút ngắn được hơn nữa không?

Lần trước khi hắn độ ma kiếp trong thế giới Cửu U, hình như Bạch tiền bối two đã điều chỉnh Thời Quang thành một chút, để tốc độ của Lục Tu Tiên Tử đang ở trong đó chế tạo pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam tăng lên gấp mấy lần.

Có lẽ Bạch tiền bối two biết cách điều chỉnh tốc độ thời gian trôi trong Thời Quang thành nhỉ?

Nhưng bây giờ Bạch tiền bối two đang chuẩn bị để chơi quả cầu béo một vố, không liên lạc được rồi!

Tiêu rồi, sắp hôn mê.

Ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Xong đời rồi.

“Thế giới hạch tâm, mỗi lần ta bị Thời Quang thành vứt ra ngoài thì nhớ chuyển ta vào lại tầng trên của nó nhé. Chúng ta… mười tháng sau gặp lại!” Tống Thư Hàng hạ chỉ lệnh cho thế giới hạch tâm.

Sau đó ý thức của hắn dần dần chìm vào bóng tối.

“Alo alo ~ tín hiệu không tốt lắm, Bá Tống có đấy không? Chủ nhân tìm ngươi có chút việc, đầu đạn hạt nhân thiên kiếp và các vũ khí thiên kiếp khác đã được bố trí thỏa đáng rồi, nhưng chủ nhân cảm thấy uy lực vẫn còn hơi thấp. Bá Tống, ngươi cung cấp thêm một ít thánh quang và ánh sáng công đức để tăng cường uy lực cho cạm bẫy này đi.” Lúc này, một con Thận Long đi theo thông đạo thế giới Tà Liên, xâm nhập thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đây chính là tộc trưởng Thận Long bị Bạch tiền bối two bắt đi ở Thực Tiên yến. Nó đã nhanh chóng tiếp nhận thân phận mới của mình, trở thành thú cưng của Bạch tiền bối two.

Tộc trưởng Thận Long tiến vào thế giới hạch tâm rồi cảm ứng một chút.

Một lát sau.

“Móa! Bá Tống tèo rồi. Chủ nhân ơi, người có đó không? Bá Tống chết toi rồi!” tộc trưởng Thận Long mau chóng liên hệ với Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two: “…”

Lại chết?

Tống Thư Hàng làm cái trò mèo gì thế? Nghiện chết à?

Thể hình chiếu của Bạch tiền bối two ra khỏi thế giới Tà Liên, tiến vào thế giới hạch tâm.

“Đúng là chết thật, đang hồi sinh rồi.” Bạch tiền bối two quan sát Thời Quang thành một chút, ánh mắt xuyên thấu Thời Quang thành, thấy được một đồng tiền trên tầng cao nhất.

Trên đồng tiền là thân thể của Tống Thư Hàng.

"Loại pháp thuật hồi sinh dính đến vận may này thú vị đấy. Thời gian hồi sinh là 10 năm?" Bạch tiền bối two nhíu mày.

Mười năm, dù có được Thời Quang thành rút ngắn thì cũng còn tận mười tháng.

Mười tháng thì còn nói chuyện quái gì?!

Sau mười tháng thì quả cầu béo đã rơi vào bẫy của hắn từ lâu rồi, hắn không thể lấy được thánh quang và sức mạnh công đức từ trên người Tống Thư Hàng được nữa.

"Đã thế thì sửa một chút vậy." Bạch tiền bối two đưa tay ấn một cái giữa không trung, bắt đầu trực tiếp sửa đổi quy tắc của Thời Quang thành.

"Gia tăng thêm một công năng, đặt tên là "hình thức thời gian siêu gia tốc" đi, tiêu hao sẽ lớn một chút." Bạch tiền bối two nói.

Pháp tắc của Thời Quang thành không ngừng được sửa chữa và thay đổi.

Trong Hoạt Tuyền.

Sở các chủ mở to hai mắt nhìn về phía Thời Quang thành.

"Vị kia lại tới rồi sao?" Sở các chủ khẽ thở dài.

Đó là khí tức ác độc nhất, đáng sợ nhất trên thế gian, là khí tức hủy diệt vạn vật.

Dù có mất bao lâu thì cô cũng không thể quen nổi với khí tức khiến cho bản thân mình run rẩy này.

Nói thật thì cô không tài nào hiểu nổi… vì sao Tống Thư Hàng lại có thể trở thành bạn bè với một sự tồn tại đáng sợ như thế cơ chứ?

Bây giờ cô đang ở tu vi Trường Sinh cảnh, cách xa như thế mà vẫn cảm nhận được áp lực cực lớn. Không biết tên tiểu tử Tống Thư Hàng làm thế nào mà thích ứng được với khí tức áp lực khủng khiếp như vậy?

Quan trọng hơn là tồn tại khủng bố này còn rất mực quan tâm săn sóc Tống Thư Hàng.

Ví dụ như hiện tại, Tống Thư Hàng vừa mới tiến vào trạng thái hồi sinh mà vị kia đã đến rồi, còn ra tay trợ giúp hắn rút ngắn thời gian hồi sinh nữa chứ.

…

…

Ầm ầm!

Trên Thời Quang thành phát ra tiếng vang như sấm sét. Đây là âm thanh khi Thời Quang thành bị quá tải.

Hình thức thời gian siêu gia tốc tiêu hao một lượng năng lượng cực kì khủng khiếp.

Thời Quang thành vận hành cũng cần có năng lượng, mà năng lượng của Thời Quang thành thì không phải tự nhiên mà có.

Khoảng 10 giây sau.

Tầng trên của Thời Quang thành.

Tống Thư Hàng mở to mắt, thân thể ngồi bật dậy, hồi sinh.

"Đã qua mười năm rồi sao?" Tống Thư Hàng đứng dậy, hoạt động thân thể.

Trong quá trình hồi sinh, hắn không có một chút ý thức nào.

"Thôi thế cũng tốt, chí ít thì ý thức của mình không bị tra tấn bởi thời gian 10 năm dằng dặc." Tống Thư Hàng nói.

Dù hắn đã sống đời hành cả mấy trăm năm, còn trải qua cuộc sống "vật thí nghiệm của Thiên Đạo" đáng sợ hơn cả đời hành, hắn hoàn toàn có thể chịu đựng được mười năm nhân sinh. Nhưng mà hắn không phải là M, nếu giản lược được thì giản lược đi là tốt nhất.

Sau khi hồi sinh xong, Tống Thư Hàng vẫy tay một cái, lấy một bộ quần áo trong thế giới hạch tâm ra để mặc.

Từ sau khi có thế giới hạch tâm, hắn đã để rất nhiều vật dụng cá nhân vào đó.

Nếu không thì bây giờ quần áo cũng không có, muốn ra ngoài phải dùng Đao Ý Khôi Giáp hoặc là Hắc Thiết Khôi Giáp để thay thế cho áo quần.

"Ở bên ngoài đã trôi qua một năm rồi nhỉ. Không biết trong một năm nay đã có chuyện gì xảy ra rồi. Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 vẫn mạnh khỏe chứ? Không biết Bạch tiền bối đã lớn lên chưa… ngài ấy có cho Thụ yêu đi học thay mình không nhỉ? A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đã thăng cấp chưa? Ngư Kiều Kiều đã ra khỏi Long Vương điện chưa? Trước đó mình hứa sẽ tìm ra bí mật của Long Vương điện cho cô ấy, bây giờ đã qua một năm, chẳng biết cô ấy đã tìm được đầu mối gì chưa nữa? Còn cả Công Tử Hải nữa, không biết hắn đã thăng cấp lên ngũ phẩm chưa. Nếu có cơ hội gặp lại hắn, bây giờ mình có ba hạt nhân, chắc là có thể treo hắn lên mà đánh rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Nhắc đến ba hạt nhân…

“Bố khỉ! Mình nhớ ra rồi. Trước khi hồi sinh, mình đã sửa đổi Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, sau đó vận chuyển nó một vòng nên mới nổ tung mà.” Tống Thư Hàng hơi động ý nghĩ, tiến vào trạng thái nhìn vào thể nội.

Trong đan điền bản mệnh của hắn, kình đan đang ung dung lượn lờ.

Trong đan điền thứ hai, viên kim đan nhỏ đang lập lờ lên xuống, “Thánh Thành không bao giờ thất thủ” trên đó đang tỏa ra ánh sáng.

Trong đan điền thứ ba, yêu đan bảy màu trở nên sinh động hơn rất nhiều đang không ngừng di chuyển. Hình vẽ thánh kiếm Chung Yên không ngừng lưu động như đang sống, làm cho người ta có cảm giác nó đang động đậy.

Sau đó là trong đan điền thứ tư, một quả cầu vàng trông rất thục nữ đang im lặng lơ lửng.

Ừm, xem tình hình trước mắt thì cả ba hạt nhân đều không có vấn đề gì.

Không… không đúng!

Vật trong đan điền thứ tư của hắn là cái quái gì vậy?

“Đây chẳng phải là quả cầu vàng mà mỹ nhân rắn công đức uống nước nước sông mẫu tử xong sinh ra sao? Sao nó lại chạy vào đan điền thứ tư của mình thế này?” Tống Thư Hàng trợn trừng mắt.

Quả cầu vàng này khác với kim đan nhỏ và yêu đan bảy màu, không hề trải qua khâu hoài thai của kình đan bản mệnh. Có lẽ vì được mỹ nhân rắn công đức sinh ra nên bản thân nó đã đặc biệt rồi.

“Nói cách khác, bây giờ ta có tận bốn hạt nhân sao?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn rất muốn vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản kim đan nhiều hạt nhân thêm một lần nữa.

Nhưng nghĩ lại, thôi quên đi.

Bản công pháp này có vấn đề, lần trước vận chuyển hắn bị nổ banh xác mà.

Trước khi giải quyết được vấn đề này thì hắn tuyệt đối sẽ không vận dụng bộ công pháp đó.

Dù hắn có mười một đồng tiền hồi sinh nhưng không thể lãng phí như vậy được.

Sau này nhờ Bạch tiền bối ra tay hoàn thiện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công rồi tu luyện tiếp vậy.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng rời khỏi Thời Quang thành, về lại thế giới hạch tâm của mình.

Phải xem tình hình tu luyện của các đệ tử sau một năm thế nào mới được.

…

…

Khi Tống Thư Hàng ra khỏi Thời Quang thành thì thấy Bạch tiền bối two đan hai tay vào nhau, vểnh chân ngồi bắt chéo trên lưng Thận Long.

Thận Long biến lớn, cuộn mình hóa thành hình chiếc ghế.

“Ô, đã bò ra ngoài được rồi đấy à?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Ủa? Bạch tiền bối, sao ngài lại tới đây? Tống Thư Hàng kinh ngạc thốt lên.

“Ừm, ta đang định tìm ngươi để lấy một ít ánh sáng công đức và thánh quang, ai ngờ lúc đến thì ngươi đã tèo rồi. Ngươi thích cảm giác tử vong lắm đấy hả?” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng chết nhiều quá, khiến cho Bạch tiền bối two cảm thấy pháp khí hồi sinh sắp sửa không thỏa mãn được nhu cầu của hắn nữa rồi.

Sợ rằng chỉ có khúc xương bất hủ trong tay quả cầu béo mới có thể thỏa mãn được nhu cầu đi chết liên tục của Tống Thư Hàng thôi.

Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng: “Thích là thích thế nào? Ta gặp tai nạn ngoài ý muốn đấy chứ. Tu luyện công pháp có tí sai sót ấy mà.”

“Công pháp có sai sót ư? Chẳng phải ngươi tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công sao? Công pháp đó bình thường mà?” Bạch tiền bối two tò mò đánh giá Tống Thư Hàng.

Với nhãn lực của hắn, chỉ cần liếc một cái đã thấy sự thảy đổi trong cơ thể của Tống Thư Hàng: “Ngươi sửa đổi công pháp hả?”

“Phải, sau đó vận chuyển công pháp mới một lần, thế là nổ tan xác.” Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời.

“…” Bạch tiền bối two: “Lần nào ngươi cũng có thể chết một cách mới mẻ thoát tục như thế, thật chẳng dễ dàng gì.”

“Lần này ta hồi sinh mất tận mười tháng, Bạch tiền bối có còn cần ánh sáng công đức và thánh quang nữa không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ha ha ha.” Bạch tiền bối two chỉ vào chính mình: “Ta là chúa tể Cửu U đấy nhé. Ta đã đến đây rồi mà ngươi còn cần tận mười tháng để hồi sinh sao?”

Tống Thư Hàng gật đầu như giã tỏi.

Mỗi khi Bạch tiền bối two đắc ý nói: “Ta là chúa tể Cửu U đấy nhé…”, Tống Thư Hàng luôn thấy vững dạ một cách lạ thường.

Chương 1473: Con trai, con chỉ cần biết rằng ba mẹ vẫn yêu con!

“Lần này ta hồi sinh mất bao lâu vậy Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two: “Mười giây… Nếu không sợ hủy mất Thời Quang thành của ngươi thì ta đã có thể rút ngắn thời gian chỉ còn trong vòng năm giây rồi. Nếu ở thế giới Cửu U thì thậm chí ta có thể giúp ngươi phục sinh trong nháy mắt luôn.”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về Thời Quang thành của mình.

Thời Quang thành vẫn là Thời Quang thành đó, nhìn từ bề ngoài không thay đổi quá nhiều. Chỉ là có vẻ hơi suy yếu.

“Quái lạ, Thời Quang thành mà cũng biết suy yếu sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Cảm giác này rất vi diệu, cứ như khi ngươi nhìn một khối đá mà cảm thấy nó đang mệt mỏi vậy.

“Bởi vì ban nãy nó bị quá tải, năng lượng tiêu hao quá nhiều. Về sau ngươi bổ sung cho nó chút năng lượng là được. Dùng linh thạch có thể bù đắp năng lượng tiêu hao, nếu tìm được hạch tâm năng lượng cỡ lớn khác thì cũng có thể dùng để thay thế cho linh thạch.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Thì ra Thời Quang thành cần tiêu hao linh thạch, ban đầu ta còn tưởng nó tồn tại giống như một bí cảnh thời gian đặc biệt nữa chứ.”

“Nghĩ thì hay lắm. Trước khi ngươi lấy được nó thì luôn có người bù đắp linh lực tiêu hao cho nó, bây giờ nếu sử dụng Thời Quang thành thì chính ngươi phải bù vào.” Bạch tiền bối two nói: “Đừng nhiều lời nữa, thời gian của ta rất quý giá. Lần này ta tới chủ yếu là để mượn một ít thánh quang và sức mạnh công đức của ngươi. Bây giờ vừa đúng lúc rồi đấy, coi như là trả thù lao cho ta đã giúp ngươi rút ngắn thời gian hồi sinh đi.”

“Không thành vấn đề, nhưng ta phải làm sao thì mới cho ngài mượn thánh quang và sức mạnh công đức được?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên là ta có chuẩn bị trước rồi… Ta có vật chuyên dụng để đựng thánh quang đây. Còn ánh sáng công đức thì cho ta mượn vị ánh sáng công đức cụ thể hóa kia của ngươi một chuyến.” Bạch tiền bối two nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối lấy ra một đồ vật trông như cái bồn.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thứ ta muốn không phải thánh quang bình thường, mà là thánh quang của hành tinh mọc mắt kia. Ngươi kích hoạt găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, chuyển hóa linh lực thành loại thánh quang âm lãnh kia đi. Chỉ có thánh quang đó mới có hiệu quả khi đối phó với quả cầu béo kia thôi.” Bạch tiền bối two nói.

Thánh quang âm lãnh kia có thể làm tổn thương quả cầu béo một chút, quan trọng hơn là có thể làm cho nó buồn nôn ghê tởm.

Còn ánh sáng công đức thì chính Bạch tiền bối two cũng chẳng biết làm thế nào để mang đi, vì ánh sáng công đức khác biệt về tính chất với linh lực bình thường.

Cũng may Bạch tiền bối two không chán ghét sức mạnh công đức như ghét thánh quang, cho nên hắn muốn mượn luôn mỹ nhân rắn công đức đi bố trí cạm bẫy.

Tống Thư Hàng lấy găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ ra. Chỗ tốt của pháp khí bản mệnh là ở chỗ nó thuộc loại trang bị khóa, không sợ bị rơi mất bao giờ.

Làm theo chỉ thị của Bạch tiền bối two, đặt tay lên nắp bồn, sau đó chuyển hóa linh lực thành thánh quang, nó sẽ tự động được hấp thu vào chiếc bồn kia.

Thuận tiện mau lẽ, đơn giản gọn gàng.

Chỉ có điều dung lượng của cái bồn này hơi lớn. Tống Thư Hàng tính toán thì thấy dù bây giờ mình có bốn hạch cũng khó mà rót đầy được nó, chắc là phải lặp đi lặp lại đến ba bốn lần.

Tống Thư Hàng vừa rót thánh quang vào bồn, vừa triệu hoán mỹ nhân rắn công đức ra, xem @#%×Tiên Tử có cách nào tách khỏi sức mạnh công đức để Bạch tiền bối two mang đi hay không.

“Ủa?” Bạch tiền bối two liếc thấy viên cầu được mỹ nhân rắn công đức làm thành mặt dây chuyền đeo lên cổ.

“Thứ này từ đâu ra thế?” Bạch tiền bối two hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức nghe vậy thì hốt hoảng, vội vàng giơ tay che mặt dây chuyền để bảo vệ, sợ bị Bạch tiền bối two cướp mất.

“Thứ đó là do tiên tử uống nước nước sông mẫu tử xong tạo ra đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Nước sông mẫu tử? Ta cũng có. Nào nào nào, uống thêm một ít xong làm cho ta một viên được không?” Bạch tiền bối two hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức nghe thế thì hơi suy nghĩ, sau đó cô hướng ánh mắt xinh đẹp về mái tóc dài của Bạch tiền bối two.

Giống như Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two cũng để mái tóc dài ngang lưng, cách eo một đoạn. Mái tóc ấy dài mượt, đen nhánh, chất tóc cực kì xịn.

Bạch tiền bối two: “?”

Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy ánh mắt của mỹ nhân rắn công đức thì đã hiểu ý cô: “Có lẽ… chắc là… cô ấy muốn có một sợi tóc của Bạch tiền bối đấy.”

“Tóc?” Bạch tiền bối two đáp: “Ừ được, cái này thì dễ. Cho ta một quả cầu vàng, ta cho ngươi một sợi.”

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu ngay tắp lự.

Thế là Bạch tiền bối two dùng một phần nước sông mẫu tử và một sợi tóc, đổi lấy một quả cầu vàng của mỹ nhân rắn công đức.

Hai bên đều vui vẻ.

Mỹ nhân rắn công đức rút sợi tóc của Bạch tiền bối trên quả cầu đang đeo xuống, bện nó với sợi tóc của Bạch tiền bối two rồi lại xuyên qua quả cầu, đeo nó lên cổ.

…

…

Tống Thư Hàng uống một viên đan dược khôi phục linh lực rồi tiếp tục rót thánh quang vào bồn.

Trong lúc rót thánh quang rất nhàn rỗi, hắn bèn hỏi: “Bạch tiền bối, dù sao cũng đang rảnh rỗi, hay là ngài xem thử Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản sửa chữa của ta có vấn đề gì được không? Vì sao sau khi vận chuyển nó thì ta lại nổ tung chứ? Ngài nhìn thử xem có bug gì, làm sao để sửa được giúp ta với.”

Bạch tiền bối two cười ha hả: “Ta là chúa tể Cửu U đấy nhé, sao phải sửa chữa công pháp giúp ngươi hả?”

Tống Thư Hàng: “…”

Mình bất cẩn đắc tội với Bạch tiền bối two từ lúc nào vậy?

Sao cùng một câu “Ta là chúa tể Cửu U đấy nhé”, trước đó nghe thì thấy vững dạ, lần này nghe lại ấm ức thế?

…

Vài tiếng sau.

Tống Thư Hàng lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng lấp đầy cái bồn của Bạch tiền bối two.

“Giao dịch hoàn thành, ta mang thánh quang đi trước nhé.” Bạch tiền bối two phất tay áo, nhẹ nhàng bỏ đi.

Tống Thư Hàng vẫy tay tạm biệt Bạch tiền bối.

Sau đó hắn hơi động ý nghĩ, di chuyển từ thế giới hạch tâm ra ngoài.

Hắn xuất hiện trở lại ngay cổng động phủ của Hoàng Sơn tiền bối.

Chính là nơi ban nãy hắn nổ tung tóe làm cho cả Hoàng Sơn tiền bối và Tô Thị A Thất đều ướt đẫm máu tươi.

Vết máu trên mặt đất đã được làm sạch rồi.

Đồng thời trước cửa động phủ kê thêm một chiếc bàn nhỏ, pháp khí vòng tay, túi thu nhỏ một tấc và các vật dụng khác của hắn đều được đặt trên cái bàn này.

Còn một bộ đạo bào sạch sẽ nữa chứ.

Bạch tiền bối nhỏ phỏng đoán rằng Tống Thư Hàng đã vào thế giới hạch tâm để hồi sinh, vậy thì sau khi hồi sinh xong, hắn sẽ xuất hiện lại tại vị trí cũ. Thế là ngài đặt những vật dụng của hắn ở ngay nơi hắn phát nổ, chờ hắn hồi sinh xong là có thể lấy về.

Tống Thư Hàng nhặt pháp khí của mình, mang lại trên người.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra khỏi pháp khí vòng tay.

“Gọi điện cho Hoàng Sơn tiền bối trước đã, để mọi người trong nhóm không phải lo lắng cho mình.” Tống Thư Hàng mở điện thoại ra.

Chưa đợi hắn kịp gọi đi thì đã có cuộc gọi đến.

“Hửm? Điện thoại của ba?” Tống Thư Hàng ấn nút trả lời.

Lâu lắm rồi ba Tống không gọi điện, có việc gì cần tìm hắn sao?

Đúng rồi, bây giờ mình đã khôi phục lại từ trạng thái tiểu trong suốt, có phải vì thời gian nghỉ quốc khánh lâu như vậy không thèm về nên ba mẹ lo lắng không?

“Alo, ba ạ? Có chuyện gì thế ba?” Tống Thư Hàng cố gắng khiến cho giọng nói của mình dịu đi một tí.

“Con trai à, ban nãy điện thoại của con làm sao mà gọi mãi chẳng ai nghe thế?” Ba Tống hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói: “Không sao ạ, ban nãy con chết… ngủ như chết, để điện thoại ở chế độ rung nên không nghe thấy ấy mà. Ba tìm con có việc gì sao?”

“Ừ… có một chuyện ba muốn nói với con.” Giọng nói của ba Tống có chút kì lạ, cứ ấp úng mãi chẳng nói nên câu.

“Ba, có gì ba cứ nói đi. Nếu gặp phiền toái thì thương lượng với con, con lớn rồi, nói không chừng có thể chia sẻ cùng với ba đấy.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Dù gì thì bây giờ hắn cũng là Linh Hoàng ngũ phẩm, còn kết bạn với một đám đại lão trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa.

Nếu ba Tống gặp vấn đề nan giải gì thì chắc hẳn là hắn sẽ giải quyết được thôi.

“Ừ, cũng phải, con trưởng thành rồi.” Ba Tống cảm khái: “Thôi ba nói thẳng vào chủ đề vậy, mấy năm nay quốc gia thúc đẩy chính sách sinh con thứ hai, ba mẹ cũng định hưởng ứng lời kêu gọi của Tổ quốc… ừm thì… tóm lại là hình như mẹ con lại có bầu rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Từ lần trước chạy về thăm nhà trong trạng thái tiểu trong suốt, thấy ba mẹ đang hì hục tạo người thì Tống Thư Hàng đã linh cảm là chuyện này sẽ xảy ra.

Nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

“Ba cũng biết là con đã lên đại học mà ba mẹ còn muốn thêm một đứa nữa thì có hơi… nhưng mà…” Nói đến đây, ba Tống hơi bị nghèo từ.

Lúc này, trong điện thoại truyền đến giọng nói nho nhỏ của mẹ Tống: “Bảo yêu nó, con trai yên tâm, dù có xảy ra chuyện gì thì chúng ta sẽ mãi mãi nhớ thương nó. Chẳng hiểu vì sao một thời gian trước chúng ta lại quên mất con trai, cứ tưởng là nó đã chết rồi, tuyệt đối không thể để cho nó biết, nếu không thì tội cho Thư Hàng của chúng ta quá rồi. Nhất định phải nói với nó rằng chúng ta hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia chứ không phải vì quên mất nó cho nên mới muốn sinh thêm đứa nữa!”

Giọng nói của mẹ Tống rất nhỏ, nhưng Tống Thư Hàng bây giờ đã có cảnh giới ngũ phẩm, nếu gặp tu sĩ mới tu luyện thì còn có thể xưng là đại lão ngũ phẩm rồi. Cho nên hắn nghe lời của mẹ chẳng sót câu nào.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thư Hàng à? Tóm lại là con cứ yên tâm. Dù có xảy ra chuyện gì thì ba mẹ vẫn mãi yêu con! Ba mẹ sẽ luôn luôn nhớ con mà!” Ba Tống nói bằng giọng điệu cực kì nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: “Dạ.”

“Dù sau này con có em trai thì cũng đừng lo ba mẹ sẽ dồn hết tình yêu thương cho nó. Ba mẹ nghiên cứu rồi, cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi. Ba mẹ sẽ yêu thương cả hai đứa như nhau, con một nửa, em trai con một nửa.” Ba Tống nói tiếp.

Nghe thấy câu này, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một việc, bèn hỏi: “Nếu mẹ con không sinh em trai mà sinh em gái thì sao?”

Đầu kia điện thoại, ba Tống rơi vào trầm mặc.

“Thân ái ơi đừng có im lặng! Mau nói cho con biết chúng ta vẫn yêu thương nó, dù là em trai hay em gái cũng đối xử như nhau!” Mẹ Tống vội la lên.

Ba Tống vẫn im lặng, hình như là xoắn xuýt lắm.

Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời.

Chương 1474: Nào, hãy tới tổn thương lẫn nhau đi

Con người ba Tống đôi khi quá thật thà, đối mặt với người thân yêu nhất, đôi khi ông còn không thốt ra nổi một lời nói dối.

Tống *siêu tuyệt vọng, quá mệt tim* Thư Hàng.

“Mau nói đi, đừng có mà ngây ra mãi thế.” Mẹ Tống thúc giục.

“Nhưng… nhưng nếu là con gái thì…” Ba Tống nhỏ giọng đáp lại.

“Đừng có quan tâm con trai hay con gái, an ủi Thư Hàng trước đi đã. Tôi tra trên mạng rồi, độ tuổi này của nó là nhạy cảm nhất đấy. Nếu nó biết ba mẹ có con gái rồi không yên nó nữa thì nó sẽ rất đau lòng, nếu nghiêm trọng thì thậm chí còn phản kháng bằng cách tự hành hạ mình nữa đấy. Thư Hàng nhà chúng ta rất ngoan, nhưng nghe nói đứa nào càng ngoan thì phản kháng lại càng cực đoan…” Mẹ Tống nói khẽ.

“Nhưng… nếu là con gái thì…” Ba Tống lẩm bẩm nhắc lại.

Ẩn ý trong câu này đã quá rõ ràng rồi.

Nếu là con gái thì đương nhiên là con trai ra rìa chứ gì nữa!

Con trai làm sao mà sánh nổi với con gái cưng đây?

“Ông biến ra kia, để tôi nói chuyện với con trai. Ông an ủi nó vài câu thì chết à?” Mẹ Tống cướp lấy điện thoại của ba Tống.

“Thư Hàng à, ba con tự nhiên lại ngây ra. Dù là sinh em trai hay em gái thì ba mẹ đều đối xử với hai đứa như nhau. Ba mẹ mãi mãi yêu con. Đúng rồi, ba con vừa nói là nếu sinh em gái thì vẫn yêu con như cũ, tuyệt đối không thiên vị đứa nào.” Mẹ Tống nói một tràng dài rất chi là nghiêm túc.

Một lúc lâu sau, Tống Thư Hàng mới nặn ra được một chữ “Vâng.”

Tai quá thính đối với tu sĩ mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nếu không nghe thấy cuộc đối thoại âm thầm giữa ba và mẹ thì Tống Thư Hàng còn chấp nhận được bát canh gà tâm hồn mà ba mẹ rót cho.

Nhưng bây giờ xem ra… nếu mẹ Tống mà sinh cho Tống Thư Hàng một cô em gái thật thì ba hắn sẽ quên béng hắn ngay tắp lự.

“Con đừng suy nghĩ nhiều nha.” Mẹ Tống dặn dò.

“Mẹ yên tâm đi, con lớn thế này rồi còn suy nghĩ gì nữa chứ?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Yên tâm, con chấp nhận đứa thứ hai của ba mẹ mà. Thực ra trong nhà có thêm người cũng tốt, được thêm em gái lại càng hay hơn. Con thích em gái xinh xắn ngoan ngoãn hơn em trai nghịch như quỷ sứ nhiều.”

“Con nghĩ được như vậy thì không còn gì tốt hơn nữa rồi.” Mẹ Tống nói.

Tống Thư Hàng: “À phải rồi, có cần gọi chị Nhã Nhã đến khám cho mẹ không? Mẹ mang thai tuổi này cũng hơi lớn rồi, lúc mang thai phải chú ý những gì? Hay là hỏi chị Nhã Nhã thử nhé?”

Thực tế thì ba Tống và mẹ Tống đã uống nước suối nguồn sự sống, thọ nguyên tăng đến năm mươi năm, lại thêm linh mễ và linh trà bổ dưỡng nên trạng thái thân thể họ càng ngày càng tốt, càng già càng dẻo dai.

“Yên tâm đi, ba mẹ đã hỏi Tiểu Nhã rồi, nếu cần chú ý cái gì thì sẽ cố hết sức để ý.” Mẹ Tống đáp.

Nghe đi, con trai bà hoàn toàn không có vấn đề gì, không hề suy nghĩ theo hướng cực đoan.

Quả nhiên tin tức trên mạng chẳng đúng chút nào. Biểu hiện của Thư Hàng nhà bà đặc biệt tốt, không những không suy nghĩ lung tung mà còn suy nghĩ cho sản phụ lớn tuổi như bà nữa chứ.

“Mấy ngày nữa con sẽ về thăm nhà.” Tống Thư Hàng nói.

“Không sao đâu, không phải vội, ba mẹ vừa mới kiểm tra ra là có thể mang thai thôi mà, không cần hoảng lên đâu con.” Mẹ Tống nói.

Sau đó mẹ Tống và Tống Thư Hàng hàn huyên chuyện nhà nửa ngày mới cúp máy trong tình trạng lưu luyến không rời.

Tống Thư Hàng thở dài não ruột.

“Lựa chọn giữa con trai và con gái sao?” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Em gái thì đáng yêu, nhưng nếu em trai ngoan ngoãn một chút thì chắc là cũng không tệ nhỉ.

…

…

"A, Thư Hàng, ngươi sống lại rồi hả?" Lúc này, một thanh niên trẻ tuổi tóc đen bước ra từ khúc ngoặt đằng xa, liếc thấy Tống Thư Hàng, bèn vẫy tay chào hỏi.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn thanh niên nọ.

Người này cao khoảng một mét tám, mặt mũi hiền lành, thân thiện vô hại, nhưng trông đến là quen mắt.

Tống Thư Hàng càng nhìn lại càng thấy thanh niên kia giống hệt mình.

"Đồng Quái tiền bối à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trong các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 cũng chỉ có Đồng Quái Tiên Sư thi thoảng lại hóa trang thành hắn để đi khắp nơi.

"Ha ha ha, Thư Hàng ngốc, thế mà không nhận ra ta à? Gâu!" Thanh niên tóc đen cười ha hả.

Tống Thư Hàng: "Đậu Đậu?"

Trong Thực Tiên yến, Đậu Đậu vẫn duy trì hình dạng một con chó cỡ lớn. Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng trông thấy nó trong dáng vẻ con người.

"Thế nào? Hình dáng con người của Boss đây có đẹp không? Có hấp dẫn không? Có mê đắm Boss đây không?" Đậu Đậu chống một tay lên tường, làm một tư thế ngầu vật vã.

"Ta chỉ thấy xấu hổ thôi." Tống Thư Hàng nói.

Nhìn một người dáng dấp giống hệt mình làm tư thế kì quái, cảm giác này cứ nhức nhối làm sao ấy.

Nhưng mà đây không phải là trọng điểm.

"Đậu Đậu, sao hình người của ngươi lại giống hệt ta thế này hả?" Tống Thư Hàng cười khổ hỏi.

Dù sao thì hắn cũng đã tu luyện… mấy tháng rồi mà.

Theo hắn biết, khi yêu tu hóa hình hoàn tất thì sẽ định hình. Tương lai dù có thay đổi thì dung mạo cũng không đổi khác quá

nhiều.

“Ha ha, khỏi lo đi. Đây là trạng thái 1 của ta thôi, dùng đan dược hóa hình để biến thành người ấy mà. Bao giờ ta đột phá cảnh giới ngũ phẩm thì còn một lần hóa hình nữa. Đến lúc đó là có trạng thái 2 rồi. Trạng thái 1 này của ta dung hợp hết tất cả ưu điểm của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, cả dáng vẻ thân thiện vô hại của ngươi cũng được dung hợp vào luôn đấy, thấy sao hả?” Đậu Đậu dương dương đắc ý.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một chút rồi đập tay một cái: “Ủa Đậu Đậu, ngươi vẫn ở cảnh giới tứ phẩm à? Ta đã lên đến Ngũ phẩm rồi đấy.”

Tống Thư Hàng vừa bị ba Tống xọc cho một dao vào lòng, bây giờ phải đi tổn thương kẻ khác để cân bằng tâm lý.

Đậu Đậu: “…”

“Gâu! Tổ sư ngươi!” Đậu Đậu cả giận mắng.

Vừa rồi ta còn khích lệ ngươi, nói dáng vẻ thân thiện vô hại của ngươi là ưu điểm, được ta tán thưởng và dung hợp vào trạng thái 1.

Thế mà ngay giây sau ngươi đã xỏ ta!

Bạn bè gì giờ này nữa!

Thân mình Đậu Đậu phồng lên, biến thành một con chó Kinh Ba cỡ bự rồi xông về phía Tống Thư Hàng, mở to miệng cạp hắn.

Bản thân nó chính là chó. Chó cắn người là lẽ dĩ nhiên.

“Đừng cắn đừng cắn, bây giờ ta có Cương Thủ biến dị, Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, ngươi không cắn nổi đâu.” Tống Thư Hàng xua tay nói.

Đậu Đậu cắn mạnh một phát vào cánh tay của Tống Thư Hàng, lại cảm thấy mình cắn phải một khối thép không gì phá được, cả hàm răng đau thốn lên.

Tiên sư nó!

Nhưng nó quyết không chịu thua.

Dù không cắn được thì cũng không nhả ra, không thể thua kém về khí thế được!

“Được rồi mà, nhóm Hoàng Sơn tiền bối đâu cả rồi?” Tống

Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu lắc đuôi chỉ về một hướng.

Đó chính là nơi Hoàng Sơn tiền bối và các đạo hữu khác đang thảo luận.

Tống Thư Hàng đeo Đậu Đậu trên người, rảo bước đi về phía nhóm người Hoàng Sơn tiền bối.

“Đậu Đậu, bao giờ thì ngươi đột phá cảnh giới ngũ phẩm thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Sắp rồi, ta đã chuẩn bị đâu vào đó xong xuôi, Hoàng Sơn đại ngốc đã giúp ta bố trí trận pháp độ kiếp, về mặt lĩnh ngộ cũng ổn thỏa rồi. Tiếp theo chỉ cần tìm ngày lành tháng tốt để độ kiếp thôi.” Đậu Đậu truyền âm nhập mật đáp.

“Cố lên, bao giờ ngươi lên ngũ phẩm ta sẽ nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu cho ngươi một bữa. Tiên Cơ từng hứa nấu tiên trân yến cho ta, nhưng chúng ta phải tự mang nguyên liệu.”

“Không thành vấn đề, chúng ta có thể trộm nguyên liệu ở chỗ Hoàng Sơn đại ngốc mà. Ta biết chỗ hắn giấu nguyên liệu, có mấy loại phẩm cấp cao lắm.” Đậu Đậu nói.

Trong lúc nói chuyện, cả hai đã đến trước cửa gian phòng kia.

Tống Thư Hàng gõ cửa một cái.

Cánh cửa tự động mở ra.

“Thư Hàng, ngươi sống lại rồi à?” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ừm, dùng một đồng tiền hồi sinh, cộng thêm hiệu quả của Thời Quang thành nên mười sống lại sớm như vậy đó.” Tống Thư Hàng thở dài.

Tô Thị A Thất: “Sao tự nhiên ngươi lại phát nổ thế?”

“Vì công pháp đấy. Khi ta đang ngủ thì đột nhiên rơi vào trạng thái đốn ngộ, sau đó trong trạng thái đốn ngộ, ta sửa đổi công pháp Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mình đang luyện một chút. Sửa chữa xong thì vận chuyển một vòng, ai ngờ lại nổ tung.” Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời, tuyệt vọng nói.

“Ngươi định thử mỗi ngày một kiểu chết đấy hả?” Bắc Hà Tán Nhân châm biếm.

“Công pháp ngươi mới sửa chữa có vấn đề gì?” Bạch tiền bối nhỏ lên tiếng.

“Ta đang định giao nó cho Bạch tiền bối xem đây. Ngài xem giúp ta xem nó có vấn đề ở đâu với.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn lấy giấy bút ra, viết lại hết nguyên lý của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản chỉnh sửa.

Đúng lúc các tiền bối đều ở đây, có thể tham khảo thử xem vì sao mình lại tự nhiên nổ tung.

Bạch tiền bối đặt tay lên công pháp, nhẹ nhàng ấn một cái.

Công pháp và nguyên lý Tống Thư Hàng vừa viết được chiếu lên.

“Công pháp lộn xộn gì thế này?” Cổ Hồ Quan Chân Quân nhìn bộ công pháp này xong thì sững cả người ra.

Công pháp bình thường đều lấy kim đan bản mệnh làm chủ, nhằm cường hóa cho kim đan bản mệnh.

Vẽ rồng điểm mắt cho kim đan diễn đồ, sau đó lĩnh ngộ kim đan hóa đồ và tiến vào cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Mà quyển công pháp chỉnh sửa của Tống Thư Hàng không chỉ cường hóa đan điền bản mệnh và kim đan bản mệnh, còn cường hóa cả các đan điền nhỏ của tu sĩ nữa.

“Công pháp này mà ngươi cũng dám luyện, đúng là chán sống mà.” Bắc Hà Tán Nhân cũng nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu: “Lúc đó ta đang ngủ chưa tỉnh mà. Nếu là lúc tỉnh táo thì dù sửa xong công pháp rồi, cũng phải để cho các tiền bối xem qua một lần, xác định là không có vấn đề gì, ta mới dám luyện.”

Trong tình huống bình thường, có cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám vận chuyển công pháp bản thử nghiệm rồi tự hại mình như thế.

“Công pháp này của ngươi kì quái quá. Sao phải cường hóa cả mấy đan điền nhỏ làm gì? Đan điền nhỏ không phải là đan điền bản mệnh, làm thế có ý nghĩa gì đâu?” Tô Thị A Thất cau mày hỏi.

“Bởi vì bây giờ Thư Hàng không chỉ có một viên kim đan.” Bạch tiền bối nhỏ lên tiếng.

“Cái gì?” Bắc Hà Tán Nhân thốt lên.

“Ta có thể cảm ứng được, trong Long Vĩ đan điền của Thư Hàng có một viên kim đan nhỏ, trên nữa có một viên yêu đan, trên nữa… hình như còn có gì đó nữa.” Bạch tiền bối nhỏ nói.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đổ dồn ánh mắt về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thấy những ánh mắt này có vẻ… gai gai.

Chương 1475: Tài liệu giảng dạy tốt nhất – Tống Thư Hàng.

Lúc này, Thất Tu Thánh Quân – tiền bối đáng tin cậy nhất trong nhóm Cửu Châu số 1 lên tiếng: “Bản công pháp cải biên này… rất thú vị.”

Thất Tu Thánh Quân có ánh mắt độc đáo. Vì từng nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng đao nên tầm nhìn của hắn rất cao xa, vượt xa thánh quân bình thường.

“Công pháp sửa chữa này sử dụng rất nhiều bí pháp và thủ pháp. Các ngươi nhìn kĩ xem, phần nội dung này là thủ pháp mang tính kế thừa của Trình Lâm Tự Dũ pháp mà Giao Bá đạo hữu từng nhắc đến với ta. Phần này nữa, đây là một bí pháp nhỏ để cường hóa thân thể mà Đông Qua Thánh Quân nói trong Huyền Thánh luận đạo ở cuối Thực Tiên yến. Còn phần này khiến ta cảm thấy cực kì huyền diệu, bởi vì nó mơ hồ có liên quan đến một phần pháp tắc cụ hiện hóa trong đầu ta.” Thất Tu Thánh Quân rủ rỉ nói liên tục.

Nội dung mà hắn nói lập tức thu hút sự chú ý của tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

“E là Thư Hàng tiểu hữu đã dung hợp toàn bộ pháp tắc, lý luận và tin tức hắn tiếp xúc gần đây vào làm một, rồi nhét hết vào bản công pháp mà hắn vừa đốn ngộ ra. Muốn sửa chữa công pháp này thì phải bỏ bớt vài đoạn ra.” Thất Tu Thánh Quân lại nói.

“Ta cảm thấy, thay vì loại bỏ đơn thuần, hay là chúng ta chia bản công pháp này thành các cấp độ, để nó thăng cấp dần dần như bậc thang đi.” Hoàng Sơn tiền bối lên tiếng.

Thất Tu Thánh Quân suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Đề nghị của Hoàng Sơn đạo hữu rất hay. Tất cả mọi người đều có thể tham dự vào quá trình sửa chữa công pháp. Kinh nghiệm sửa chữa công pháp này sẽ rất có lợi khi mọi người sáng tạo công pháp của riêng mình sau này.”

“Thất Tu tiền bối, chẳng phải chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm ra nguyên nhân khiến cho Thư Hàng phát nổ sao?” Tô Thị A Thập Lục cất tiếng hỏi.

Bạch tiền bối nhỏ đặt chén trà xuống, nói: “Nguyên nhân lớn nhất khiến cho Thư Hàng phát nổ hẳn là do hắn nhảy bước quá xa, trực tiếp vượt qua bốn năm giai đoạn, tiến thẳng vào giai đoạn cuối cùng. Giống như khi chúng ta xây nhà vậy, vừa mới xây xong tầng hai, đã bỏ qua tầng ba bốn mà xây luôn tầng năm, cuối cùng khiến cho cả tòa nhà sụp đổ.”

“Chính là tẩu hỏa nhập ma đấy.” Bạch long tỷ tỷ biến thành khuyên tai trên tai trái của Tô Thị A Thập Lục nói khẽ.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng xoa cằm: “Tóm lại là ta chết oan chết uổng.”

Luyện công trong lúc ngủ, tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác mà chết.

Cứ tưởng chỉ có nhân vật phản diện trong tiểu thuyết võ hiệp thời xưa mới được hưởng đãi ngộ này thôi chứ.

Đúng là không có tiểu thuyết nào li kì bằng câu chuyện do chính cuộc sống viết ra.

“Đợi bọn ta sửa chữa công pháp xong thì Thư Hàng có thể luyện lại một lần nữa.” Bạch tiền bối nhỏ nói.

“Bạch tiền bối ơi, nếu công pháp sửa chữa vẫn có vấn đề, Thư Hàng tu luyện xong lại nổ thì phải làm sao?” Vũ Nhu Tử giơ tay hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Còn chưa bắt đầu mà Vũ Nhu Tử cô đã trù ẻo ta là thế nào?!

Nhưng chuyện liên quan đến sống chết, đúng là phải suy nghĩ đến đối sách khi thất bại thật.

Đồng tiền hồi sinh còn tận mười ngày nữa mới sử dụng lại được kia.

Nếu bây giờ hắn lại lăn ra chết mà không có pháp bảo hồi sinh là sẽ tiêu đời thật đấy.

“Yên tâm đi, ta đã cân nhắc chuyện này rồi.” Bạch tiền bối nhỏ nhấp một ngụm tiên trà rồi nhắc nhở: “Phân thân.”

Thư Hàng đã thức tỉnh một thuật phân thân rất tuyệt.

Tương tự với thiên phú phân thân của hắn, phân thân của Tống Thư Hàng chết đi không ảnh hưởng gì đến bản gốc, còn kí ức sẽ phản hồi cho bản gốc.

Nhưng khi phân thân chết thì Tống Thư Hàng cũng sẽ có cùng cảm nhận.

“Dùng bí pháp phân thân, để phân thân thử nghiệm công pháp sửa chữa. Nếu có gì ngoài ý muốn thì cũng chỉ có phân thân nổ tung thôi.” Bạch tiền bối nhỏ nói.

“Đúng rồi, phân thân!” Tống Thư Hàng sáng ngời mắt lên.

Sau đó hắn lại thở dài não ruột.

Sao lần trước hắn lại chết oan uổng như thế cơ chứ?

“Lần trước ngươi chết thật vô ích.” Đậu Đậu vẫn cắn chặt cánh tay hắn truyền âm nhập mật nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Đậu Đậu, ngươi không định xuống sao?

…

…

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản chỉnh sửa của Tống Thư Hàng trở thành đề tài thảo luận của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Cả đám người vây quanh bản công pháp này để thảo luận và nghiên cứu.

Thảo luận đến tận khi trời tối, cuối cùng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản sửa đổi 1.0 cũng ra đời.

Bạch tiền bối nhỏ cầm một chiếc bánh bao trong tay, gặm từng miếng bé.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngồi bên cạnh hắn. Cả lồng bánh bao hấp này đều là tác phẩm của Biệt Tuyết Tiên Cơ. Sau khi Thực Tiên yến kết thúc, cô đã theo các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 về đây.

“Môn công pháp này hẳn là không còn vấn đề gì quá lớn đâu.” Bạch tiền bối nhỏ nói xong, bèn duỗi tay viết vào hư không.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản sửa đổi 1.0 được viết ra, hóa thành phù văn màu vàng.

Những phù văn này vờn quanh, tạo thành một vòng tròn vận chuyển cực nhanh.

Sau khi tất cả phù văn đã xoay đủ một vòng, Bạch tiền bối nhỏ gật đầu: “Kiểm nghiệm sơ bộ không có vấn đề gì, Thư Hàng, gọi phân thân ra thử một lần đi.”

“Được ạ.” Tống Thư Hàng động tâm niệm, Tống Thư Hàng two được ngưng tụ ra đáp xuống bên cạnh hắn.

“Chào buổi tối, các vị tiền bối.” Tống Thư Hàng two chắp tay hành lễ rất lễ phép.

“Ta cứ tưởng khi ngươi phân thân thì có thể biến ra cả ta đang treo trên người chứ. Sen à, ngươi khiến Boss thất vọng quá.” Đậu Đậu vẫn cắn chặt cánh tay Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu vẫn chưa từ bỏ hả?

Tống Thư Hàng: “…”

Tống Thư Hàng two ngồi xếp bằng thành tư thế tu luyện, bắt đầu vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản sửa đổi 1.0.

Vì Tống Thư Hàng tham dự toàn bộ quá trình sửa đổi tâm pháp, cho nên hắn đã thuộc nằm lòng công pháp sau khi chỉnh sửa từ lâu.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản sửa đổi 1.0 được vận chuyển xong một vòng trong thể nội của phân thân.

“Thành công, không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Phân thân không phát nổ.

“Đừng vội, vận chuyển thêm một vòng nữa đi. Thành công một vòng thì chỉ có thể chứng minh hình thức ban đầu của công pháp không có vấn đề gì thôi. Có thể có một số vấn đề nhỏ tích tiểu thành đại theo từng vòng tu luyện công pháp đấy.” Thất Tu Thánh Quân nhắc nhở.

Thế là Tống Thư Hàng two lại tiếp tục vận chuyển công pháp bản sửa đổi 1.0.

Sau ba vòng…

Đột nhiên, Tống Thư Hàng two mở to mắt, há miệng, hộc ra một ngụm máu.

“Có chuyện rồi!” Tống Thư Hàng la lên.

“Vấn đề nằm ở đâu? Có số liệu ghi lại không?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Tất cả số liệu đều đang ở chỗ ta, hẳn là sai lầm xuất hiện khi vận chuyển công pháp được 2 vòng rưỡi. Sau đó khi đến vòng thứ ba thì nó bị phóng đại, gây ra nội thương cho phân thân.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Hắn chú ý chặt chẽ từng chi tiết trong việc tu luyện của Tống Thư Hàng.

“Thất Tu tiền bối trích sai lầm đó ra đi, chúng ta sẽ nghiên cứu lại cẩn thận.” Hoàng Sơn tiền bối nói.

“Không ngờ sáng tạo công pháp lại là một chuyện phiền toái như vậy.” Vũ Nhu Tử dụi dụi mắt.

Cô đột nhiên cảm thấy rất khâm phục a cha của mình. Linh Điệp Tôn Giả đã dùng sức của một người để sáng chế ra công pháp riêng của Linh Điệp đảo đó!

Không biết khi đó a cha đã thất bại bao nhiêu lần, đã đổ biết bao nhiêu mồ hôi.

Lần sau về nhà, cô phải tặng cái chăn cho a cha làm quà mới được.

“Đôi khi chỉ cần một ít linh thạch và tri thức tích lũy là có thể sáng tạo ra hình thức ban đầu của công pháp, nhưng muốn biến hình thức ban đầu của công pháp thành phiên bản để tu luyện được thì cần trải qua hàng trăm, hàng nghìn lần thử nghiệm và sửa chữa. Trong quá trình đó, chỉ cần một chút sơ ý là có thể khiến cho người tu luyện tẩu hỏa nhập ma. Trên thế gian này, không phải ai cũng có một phân thân dùng để thí nghiệm công pháp như Tống Thư Hàng tiểu hữu đâu.” Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

“Đúng rồi, Tống tiên bối, đột nhiên ta có ý này hay lắm. Về sau nếu ngươi thiếu linh thạch để dùng thì có thể đi làm người thí nghiệm công pháp, chuyên đi kiểm nghiệm những công pháp chưa hoàn thiện để tìm ra BUG.” Vũ Nhu Tử đề nghị.

Phương thức tư duy của Vũ Nhu Tử cô nương chưa bao giờ bình thường cả.

"Ý hay đấy." Tống Thư Hàng gật đầu nói. Đây cũng là một phương pháp tốt để kiếm linh thạch đó chứ.

Gần đây mạch não của Tống Thư Hàng cũng không được bình thường cho lắm.

Với lại hắn cũng thiếu linh thạch thật. Hắn đã nợ Bạch tiền bối một khoản linh thạch khổng lồ rồi, bây giờ tiêu hao của Thời Quang thành còn do hắn gánh nữa. Có trời mới biết muốn vận hành Thời Quang thành cần bao nhiêu linh thạch.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kích hoạt Trì Dũ thuật trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, hướng vào phân thân, chữa trị vết thương cho hắn.

…

…

Hơn một tiếng đồng hồ sau.

Với sự đồng tâm hiệp lực của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản sửa đổi 2.0 đã ra đời.

Phân thân của Tống Thư Hàng lại ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại, bắt đầu vận chuyển công pháp sửa đổi bản 2.0.

Một vòng, hai vòng, ba vòng…

Liên tiếp ba vòng không có vấn đề gì, đã tốt hơn bản trước rất nhiều rồi.

Sau đó là vòng thứ tư, thứ năm…

"Lui!" Thất Tu Thánh Quân trầm giọng hô.

Các đạo hữu đang vây quanh phân thân của Tống Thư Hàng vội vàng lùi lại.

"Ầm!"

Máu phun tung tóe.

Khi đang vận chuyển công pháp vòng thứ năm, Tống Thư Hàng lại phát nổ.

Vì là phân thân nên khi Tống Thư Hàng two phát nổ chỉ hóa thành những hạt ánh sáng rồi biến mất, không tạo thành cảnh tượng máu me.

"Sao lại nổ nữa?" Bắc Hà Tán Nhân day day lông mày, hắn cảm thấy công pháp sửa đổi bản 2.0 hoàn toàn không có vấn đề gì, sao lại nổ nữa vậy?

“Đến cực hạn.” Thất Tu Thánh Quân giải thích: “Khi bản sửa đổi 2.0 được vận chuyển, sau mỗi một vòng, một viên kim đan hoặc hạch tâm của Thư Hàng tiểu hữu sẽ đạt đến cực hạn. Bây giờ thể nội của hắn có bốn hạch tâm, bốn vòng trước đều chống đỡ được, vừa đến vòng thứ năm thì không có hạch tâm, cho nên mới nổ.”

“Cách suy nghĩ của chúng ta vẫn chưa đúng… Tất cả các công pháp trong tu chân giới đều lấy cơ sở là một hạch tâm duy nhất. Chúng ta chưa từng tiếp xúc với công pháp lấy nhiều hạch tâm làm cơ sở của Thư Hàng tiểu hữu bao giờ. Cho nên khi sửa chữa công pháp, chúng ta sẽ ứng dụng kinh nghiệm cũ của mình theo bản năng.” Hoàng Sơn tiền bối nhíu mày nói.

“Kinh nghiệm và tri thức là vốn tài sản quý, nhưng đôi khi kinh nghiệm cổ hủ lại trở thành trói buộc của chúng ta.” Bạch tiền bối nhỏ nhấp trà, mỉm cười.

Tống Thư Hàng cảm thấy dường như Bạch tiền bối và Thất Tu Thánh Quân đang nắm bắt cơ hội này để mở lớp dạy học cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Mà Tống Thư Hàng hắn chính là tư liệu giảng dạy của cái lớp này.

Chương 1476: Từ lúc đổi kiểu tóc xong, Dược Sư càng ngày càng ấm áp

Ngay sau đó, cảm giác đau đớn khi nổ tan xác của phân thân truyền tới người Tống Thư Hàng.

Mặt mũi Tống Thư Hàng lập tức tái mét.

“Đau đau đau, đau chết mất… chết mất thôi…”

Đã lâu hắn không phải nếm trải cảm giác bị nổ tan xác pháo thế này rồi… Nó khiến hắn nhớ lại sự đau đớn khi ở thế giới Kim Liên của Nho gia lúc trước. Tại đó, hắn và một đám đại lão Nho gia bị ngón tay sắt đen do quả cầu béo biến thành nghiền nát hết lần này đến lần khác.

Cũng may, cảm giác đau đớn của phân thân bị nổ chỉ là đồng bộ, cũng có nghĩa đây là chuyện xảy ra trong ‘tích tắc’ mà thôi.

Sau khi cơn đau kịch liệt đi qua, cắn chặt răng là chống chọi được ấy mà.

Dù chỉ là trong nháy mắt, Tống Thư Hàng vẫn đau tới mức tái cả mặt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

[Ha ha ha, biết sự lợi hại của bản gâu gâu rồi chứ.]

Đậu Đậu đắc ý truyền âm với hắn, càng ra sức mà cắn.

“Thư Hàng tiểu hữu, nhìn ngươi có vẻ rất đau đớn. Có cần uống một liều thuốc giảm đau không? Ta vừa nghiên cứu ra loại thuốc này xong, có hiệu quả với tất cả các tu sĩ dưới lục phẩm đó.”

Dược Sư nói với giọng ôn hòa.

Tống Thư Hàng hít môt ngụm khí lạnh, khổ sở đáp:

“Đã hết đau rồi, không cần đâu, Dược Sư tiền bối.”

Dược Sư hòa nhã gật đầu, đáp:

“Được rồi, lần sau có cần thì nói với ta.”

Từ sau khi Dược Sư tiền bối đổi từ kiểu tóc HKT sang kiểu hot boy Hàn Quốc, Tống Thư Hàng cứ cảm thấy tiền bối đổi luôn cả tính nết, trở nên cực kỳ ấm áp.

Đổi kiểu tóc thực sự có thể thay đổi luôn một người ư?

Có phải vì lẽ đó nên các đệ tử quy y Phật Môn đều phải cạo đầu trọc lốc không?

“Bao giờ phân thân của ngươi lại phân ra được?”

Dược Sư lại hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Thời gian cụ thể thì không rõ, nhưng hình như mỗi lần thực lực của ta tăng lên thì thời gian phân thân hồi phục sau khi chết lại được rút ngắn. Tuy nhiên, chỉ cần tiêu hao một lượng lớn linh lực là có thể khôi phục phân thân trước thời hạn.”

Lần trước hắn tiêu hao gần hết linh lực ở cả hai kim đan mới hồi phục phân thân trước thời hạn được.

Bây giờ hắn có bốn hạt nhân tâm… chắc hẳn có thể chống đỡ được hai lần.

Dược Sư xoa cằm trầm tư:

“Tiêu hao một lượng lớn linh lực, có lẽ ngươi cần thứ này đó.”

Giang Tử Yên đứng bên cạnh lấy một cái lọ màu đen từ trong túi xách ra.

“Ta mới nghiên cứu ra đan dược khôi phục linh lực, đặt tên cho nó là ‘Tử Sư đan’, trong trạng thái bình thường, một viên đan dược đủ để khôi phục linh lực cho Linh Hoàng ngũ phẩm, mỗi lần có thể dùng từ hai đến ba viên. Sau khi uống xong thì đả tọa minh tưởng một lúc là có hiệu quả ngay.”

Dược Sư giới thiệu.

Tử Sư đan, ghép tên của Tử Yên Tiên Tử và Dược Sư lại à?

“Có tác dụng phụ gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi, đan được vừa mới được nghiên cứu ra chắc hẳn có một số tác dụng phụ chứ?

“Ừm, vì đây vừa mới chế tạo ra nên còn chưa kịp xử lý một số tác dụng phụ của nó, nhưng chỉ là vấn đề nhỏ thôi, không ảnh hưởng đến trạng thái của tu sĩ đâu. Tác dụng phụ mạnh nhất của Tử Sư đan là sinh ra cảm giác no căng. Bởi vì trong đan dược có quá nhiều năng lượng, làm cho người dùng có cảm giác như vừa ăn một lượng lớn thức ăn vậy. Có lẽ mấy ngày sau đó ngươi sẽ chẳng ăn được gì. Vừa ngửi thấy mùi đồ ăn là có cảm giác đầy bụng không có khẩu vị.”

Dược Sư lại ôn hòa giới thiệu.

“Chỉ có tác dụng phụ này thôi à, hoàn toàn không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi chịu được thì tốt, chắc chắn công pháp mới của ngươi còn phải sửa vài lần nữa, khôi phục một ít linh lực trước rồi tính sau.”

Dược Sư nói.

Giang Tử Yên đưa cho Tống Thư Hàng một bình đan dược:

“Trong này có 24 viên, đủ để Linh Hoàng ngũ phẩm dùng rất lâu… Nhưng ngươi có tận bốn hạt nhân, chẳng biết dùng được mấy lần nữa.”

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối, Tử Yên Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng cầm lấy đan dược.

Tiếp đó, hắn tiêu hao một lượng lớn linh lực để khôi phục lại phân thân trước thời hạn.

Cũng như lần trước, Tống Thư Hàng sử dụng hết linh lực trong hai viên kim đan mới khôi phục được phân thân.

Thực lực của Tống Thư Hàng tăng lên, linh lực dự trữ trong cơ thể cũng tăng lên theo. Tương ứng với đó, ‘linh lực’ cần tiêu hao để khôi phục phân thân cũng nhiều lên.

Sau khi khôi phục phân thân, Tống Thư Hàng dốc một viên ‘Tử Sư đan’ ra, nhét vào miệng:

“Ớ, vị cam à?”

Vị rất ngon nhé, như ăn kẹo vậy.

Tống Thư Hàng không nhịn được mà cắn nó ra.

“Đây chỉ là lớp vỏ bọc đường bên ngoài thôi, bên trong đắng lắm, thế nên nuốt thẳng xuống thì tốt hơn.”

Dược Sư nói.

“Hả?”

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

Sau khi cắn nát lớp vỏ bọc đường bên ngoài, vị đắng bên trong Tử Sư đan tràn ra, đắng muốn chết đi được.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu lưỡi của mình đắng đến mức mất cả cảm giác luôn rồi.

Hắn ngửa đầu lên, nuốt ực đan dược xuống.

“Dược Sư tiền bối, ngươi phải nhắc ta trước chứ.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Dược Sư nhún vai:

“Ta còn chưa kịp nói thì ngươi đã cắn ra rồi.”

Sau khi nuốt đan dược, Tống Thư Hàng liền thấy bụng no căng.

No quá, no trướng hết cả bụng.

Hơn nữa là cảm giác ăn cơm no xong còn uống hết cả bình nước ấy.

Ngoài trừ tác dụng phụ này, hắn còn cảm thấy bụng mình ngưa ngứa.

Sau đó thì không có tác dụng phụ gì khác nữa.

Mà hiệu quả khôi phục linh lực của đan dược rất tốt, mới nuốt một viên mà linh lực trong kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng đã khôi phục gần một nửa, hơn nữa dược hiệu vẫn còn, nếu kết hợp với ngồi thiền, chắc có thể khôi phục được một nửa linh lực của kình đan bản mệnh.

Tống Thư Hàng lại dốc ra hai viên ‘Tử Sư đan’, nuốt cả hai viên xuống.

Sau khi uống xong ba viên, cảm giác no căng càng nghiêm trọng hơn.

“No quá, bụng cứ như sắp nổ rồi ấy.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Hết cách rồi, di chứng của Tử Sư đan không dễ xử lí đâu, ta đang tìm cách giải quyết nan đề này đây. Nhưng mà hiệu quả tốt đúng không?”

Dược Sư tiền bối mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Hiệu quả rất tốt, linh lực trong kình đan bản mệnh không ngừng hồi phục, đến linh lực của kim đan thứ hai cũng hồi lại gần một nửa rồi.”

Hắn tính sơ qua, uống tầm 3 viên ‘Tử Sư đan’ là có thể sử dụng ‘bí pháp phân thân’ một lần.

Giang Tử Yên đứng bên cạnh bổ sung:

“Sau khi uống một đợt Tử Sư đan xong, phải hai tiếng sau mới được uống tiếp. Còn nữa, cảm giác no này sẽ tích lũy lại, di chứng kéo dài khoảng hai ba ngày. Ăn càng nhiều thì di chứng càng kéo dài. Ngươi phải chú ý đến khoảng cách thời gian giữa các lần uống đan được đấy.”

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Giang Tử Yên mỉm cười rồi quấn lấy cánh tay của Dược Sư, hai người lại sang bên cạnh chim chuột với nhau.

…

…

Tống Thư Hàng tìm chỗ ngồi xuống, hai tay ôm lấy bụng, thỉnh thoảng lại ợ một cái.

Ăn no dửng mỡ tới phát sợ.

“Tống tiền bối, bụng dạ không thoải mái à?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

“Không sao, đây là di chứng sau khi ăn đan dược của Dược Sư tiền bối ý mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử trợn trừng hai mắt:

“Di chứng là gì, Tống tiền bối, trông ngươi như đau bụng lúc đang mang thai ấy.”

“Việc này có liên quan gì tới mang thai đâu, chỉ là ăn no quá thôi.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Kể từ khi biết tới ‘ánh nhìn mang thai’, hễ thấy người khác bị đau bụng là Vũ Nhu Tử lại nghĩ ngay đến chuyện mang thai.

“Có cần thuốc tiêu thực không?”

Tô thị A Thập Lục hỏi, lấy ra một viên thuốc tiêu thực màu trắng… Đây là thuốc chuyên dụng của Thực Tiên Yến.

Đồ ăn trong Thực Tiên Yến vô cùng phong phú, tuy nhiên có một số tu luyện giả sức ăn ít, ăn không tiêu. Những lúc thế này luôn cần đến thuốc tiêu thực chuyên dụng cho tu luyện giả này.

Tống Thư Hàng nhìn viên thuốc tiêu thực màu trắng, ợ một cái thật kêu, nhíu mày đáp:

“E là không được, bây giờ ta không ăn uống được gì hết. Một hạt gạo cũng không muốn nếm.”

Tác dụng phụ của Tử Sư đan này mạnh quá.

“Vậy ngươi nghỉ ngơi đi, đi một vòng xem có đỡ hơn không?”

A Thập Lục đề nghị.

“Ta thấy Tống tiền bối như bị trúng phải ‘ánh nhìn mang thai’ ấy, chỉ khác mỗi chỗ bụng không phình ra rõ ràng thôi.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Hắn cứ cảm thấy hôm nay có chỗ nào đó không ổn.

****

Nhiều giờ sau.

Nhờ sự chung tay giúp đỡ của các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản sửa đổi 2.0ra đời.

Tiểu bạch tiền bối lại sắp xếp phù văn để thử nghiệm phiên bản này trước đã.

“Nhìn tổng quát thì không vấn đề gì, về mặt lý thuyết phiên bản này đã không còn khuyết điểm nữa rồi. Tuy nhiên vẫn cần phải kết hợp với thực tiễn. Thư Hàng, ngươi chia phân thân ra thử xem sao.”

Tiểu Bạch tiền bối nói.

“Được.”

Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, kéo Tống Thư Hàng two ra lần nữa.

“Vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng nhìn phân thân của mình, cảm thán.

Vào khoảnh khắc khi phân thân nổ tung lúc trước, hắn lo lắng biết nhường nào.

Chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn “chính mình” bị nổ tan xác pháo.

Tống Thư Hàng two ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản chỉnh sửa 3.

Một vòng lại một vòng.

Chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng two vận chuyển được một trăm ba mươi hai vòng vòng*.

Nhưng khi vòng thứ 132 kết thúc thì đột nhiên đạt đến cực hạn, không thể tiếp tục vòng thứ 133 được.

Tống Thư Hàng two chỉ có thể mở mắt ra, dừng tu luyện.

Không bị thương, cũng chẳng bị nổ.

“Lần này lại có vấn đề gì nữa thế?”

Lệ Chi Tiên Tử day mi tâm, hỏi.

“Tóm lại thì vẫn có tiến bộ hơn lần trước, không bị thương, cũng không bị nổ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng tại sao vận chuyển được 132 vòng rồi lại bị kẹt chứ?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi, cúi đầu xem Tam Thập Tam Tiên Thiên Nhất Khí Công mà mọi người đã sửa đổi, không phát hiện ra có vấn đề gì.

“Thất Tu tiền bối, Bạch tiền bối, hai người có phát hiện ra gì không?”

Lưu Huỳnh Tiên Tử hỏi.

“Ừm, cũng sắp rồi.”

Thất Tu Thánh Quân đáp.

Tiểu Bạch tiền bối cũng gật đầu:

“Ta cũng thấy sắp rồi.”

“132 vòng, là bốn lần 33 vòng.”

Thất Tu Thánh Quân nhắc nhở.

“Nói cách khác, trong Tam Thập Tam Nhất Khí Công, cứ 33 vòng là một vòng lớn à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Nếu như là 4 thì… chẳng lẽ nó bị hạn chế bởi bốn hạt nhân tâm của Tống Thư Hàng ư?”

“Đây là giới hạn cao nhất, cũng là một cách bảo vệ Thư Hàng tiểu hữu.”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Vũ Nhu Tử giơ tay lên hỏi:

“Có phải thế nghĩa là nguy cơ bị nổ tung của Tống tiền bối được giải trừ rồi không?”

“Chuyện này chưa thể chắc chắn được, phải quan sát một thời gian nữa.”

Tiểu Bạch tiền bối nói:

“Thư Hàng, ta đề nghị ngươi nên đi theo ta một thời gian trước đã. Sắp tới ta định tới Điền Thiên Đảo một chuyến, ngươi đi cùng ta luôn đi.”

Chương 1477: Hề hề hề, các tiền bối có muốn xem long văn của ta không?

“Nói cách khác…ta vẫn có thể bị nổ ư?”

Tống Thư Hàng bất an hỏi.

“Trên lý thuyết, ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ sửa đổi bản 3.0 chắc chắn không còn nguy cơ bị nổ nữa. Nhưng ngươi cũng biết, lý thuyết là lý thuyết, lý thuyết và thực tiễn luôn có sai số nhất định.”

Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Từ hôm nay trở đi, hãy gọi hắn là Tống *lúc nào cũng có thể bị nổ* Thư Hàng.

Nói nổ là nổ luôn, hắn sẽ không nể mặt ai hết, lúc nổ còn không thèm nể mặt mình luôn nữa là!

“Thất Tu tiền bối, Bạch tiền bối, đến bao giờ có thể xác định được ta sẽ không bị nổ nữa?”

Tống Thư Hàng hỏi lại với vẻ bất an.

Nếu như không thể xác định được chuyện này thì làm sao mà sống yên lành được đây?

Ngộ nhỡ hắn nổ tung trước mặt ba mẹ, ba Tống và mẹ Tống sẽ phát điên mất, nói không chừng còn để lại ám ảnh tâm lý nữa.

Bạch tiền bối cắn chiếc bánh mì bơ thứ hai, đáp:

“Ừm, đợi đến khi ngươi tấn thăng lên lục phẩm. Chỉ cần ngươi thành công tấn thăng lên lục phẩm thì chứng tỏ ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ sửa đổi bản 3.0 không có vấn đề gì, lúc đó ngươi có thể yên tâm hoàn toàn rồi.”

“Cảnh giới lục phẩm á? Ta mới tấn thăng lên ngũ phẩm chưa được bao lâu mà.”

Tống Thư Hàng mệt tim hết sức.

Không biết còn phải đợi đến ngày nào tháng nào mới thăng lên đến lục phẩm đây.

“Yên tâm đi, Thư Hàng tiểu hữu. Theo như khuynh hướng thăng cấp trước đây của ngươi, nhiều nhất đến tháng 11 là lên đến lục phẩm rồi.”

Phá Dương Kích quách Đại đen sì sì cười khà khà nói.

“Sao mà thế được.”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

Tấn thăng lên lục phẩm trong vòng một tháng, đây là chuyện chỉ có trong mơ thôi.

Bây giờ hắn chỉ có đúng một mục tiêu, trước khi lên đến lục phẩm phải trân trọng sinh mệnh của mình… Nhất định phải thật cẩn thận, không thể dễ dàng chết đi được.

Hắn nhất định phải nhanh chóng tấn thăng lên lục phẩm để còn xác định xem cái mạng nhỏ này có được đảm bảo không.

“Thư Hàng tiểu hữu, trên người ngươi có còn pháp khí sống lại không?”

Đúng lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“Ơ ~~ vẫn còn, nhưng pháp khí sống lại vẫn đang trong thời gian chờ. Nếu trong mười ngày tới ta mà xảy ra chuyện gì thì sẽ tiêu đời thật sự luôn.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thế thì cố lên, nhất định phải qua mười ngày này. Sau đó thì chết thế nào cũng không phải sợ.”

Diệt Phượng Công Tử nghiêm túc vỗ lên vai Tống Thư Hàng.

“Ta không muốn chết đâu.”

Tống Thư Hàng đáp.

Giao Bá Chân Quân nói đùa:

“Thư Hàng tiểu hữu, mộ phần dưới đáy biển, mua một tặng hai, nếu cần thì có thể đặt trước. Chúng ta còn tặng kèm các loại chữ khắc bia mộ tinh xảo. Hơn nữa còn có cả một hệ thống ghi chép chữ khắc bia, đảm bảo sẽ không đụng hàng.”

“Giao Bá đạo hữu, ta đặt một cái cho Đồng Quái nhé.”

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên ngẩng đầu lên, nói với vẻ đằng

đằng sát khí.

“Sao thế? Đồng Quái chọc ngươi à?”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân nắm chặt tay lại, nghiến răng nghiến lợi đáp:

“Tóm lại, trong năm nay ta nhất định sẽ xử lý hắn, đồ khốn kiếp.”

Không biết Đồng Quái đã làm ra chuyện thần kinh điên rồ gì mà có thể khiến cho người nổi tiếng hiền lành tốt bụng của ‘nhóm Cửu Châu số 1’ như Bắc Hà Tán Nhân tức giận thế này.

“Nói đến Đồng Quái đạo hữu ta liền nhớ tới một việc. Bắc Hà, trước khi đến Thực Tiên Yến, Đồng Quái đã đặt một phần mộ cho ngươi. Đến cả chữ khắc trên đó cũng chọn xong rồi.”

Giao Bá Chân Quân lấy di động ra, nói:

“Đây là tin nhắn Đồng Quái gửi cho ta, hắn nói văn khắc trên bia mộ của Bắc Hà phải thu bằng giọng nói. Nội dung là [Xin chào, hoan nghênh các vị đã gọi điện đến kênh của Bắc Hà Tán Nhân, có việc cần triệu hoán nhấn phím 1, tưởng nhớ ta nhấn phím 2, không có chuyện gì thì ta cúp máy trước đây.] Sau đó, còn phải chế tạo video của ngươi thành mã QR Code rồi dán lên đó. Tuy nhiên vì hắn chưa trả tiền đặt cọc nên ta chưa nhận vụ này.”

“Bắc Hà, thế này thì không nhẫn nhịn được nữa đâu. Giết chết hắn đi!”

Đông Phương Lục Tiên Tử châm ngòi thổi gió.

“Là ta thì ta cũng không nhịn được, Phật cũng phải tức ấy chứ.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đánh Đồng Quái, ta hỗ trợ một viên linh thạch lục phẩm.”

“Ta cũng góp một viên.”

“Ta cũng thế.”

Tống Thư Hàng: “…”

Rốt cuộc gần đây Đồng Quái tiền bối đã làm gì mà khiến cho mọi người căm hận như thế? Chắc chắn không chỉ đơn giản là bói sai đâu…

Từ sau khi hắn vào nhóm, chỉ số tự tìm đường chết của Đồng Quái tiền bối tăng lên từng ngày, đuổi sát Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối. Thậm chí trên phương diện kéo thù hận còn có xu thế vượt qua Tam Lãng tiền bối nữa.

…

…

“Đúng rồi, Bạch tiền bối. Ngươi đến Điền Thiên Đảo làm gì thế?”

Hoàng Sơn hỏi.

Chủ đề nói chuyện của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số một luôn bẻ lái cực nhanh.

Trong nhóm chat hay ngoài đời đều như thế cả.

Thân là chủ nhóm, Hoàng Sơn tiền bối luôn phải phụ trách kéo chủ đề lại vấn đề quan trọng nhất, tiếp tục thảo luận lại..

“Ừm, bởi vì đương kim ‘thiên’ có biến, sóng linh lực sắp diễn ra, các thông đạo trong chư thiên vạn giới ngày một nhiều hơn. Ở Điền Thiên Đảo cũng xuất hiện một thông đạo khổng lồ. Nhưng không rõ thông đạo đó nối đến thế giới nào, Điền Thiên Đạo hữu nhờ ta qua đó xem thử.”

Bạch tiền bối đáp.

Hoàng Sơn trầm tư chốc lát rồi nói:

“Hóa ra là thế… Đạo hữu nào rảnh rỗi thì có thể đến Điền Thiên đảo với Bạch Thánh một chuyến, nói không chừng có thể giúp được việc gì đó.”

Tất cả thế giới trong chư thiên vạn giới đều khác nhau, không ai biết phía trước mặt là thế giới gì.

Có lẽ là tai nạn, nhưng cũng có thể là kỳ ngộ.

“A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, các cô có muốn đi không?”

Tống Thư Hàng nhìn các cô rồi hỏi.

“Ta muốn về nhà trước đã, chuyến này ra ngoài lâu quá rồi. Hơn nữa ta phải đợi a cha của ta về nữa.”

Vũ Nhu Tử tiếc nuối nói.

Cô rất muốn đi chơi cùng họ. Nhưng lần này cô đã hứa với Linh Điệp Tôn Giả rồi, sau khi Thực Tiên Yến kết thúc thì không được chạy lung tung, về Linh Điệp Đảo trước đã.

“Ta muốn đến biển Đông một chuyến.”

Tô thị A Thập Lục nhẹ giọng nói, cô vươn tay vuốt sợi tóc bên tai trái, chiếc khuyên tai do bạch long tỷ tỷ hóa thành trên tai cô hơi lắc lư, vô cùng đẹp mắt.

Bây giờ Thư Hàng đã ở cảnh giới ngũ phẩm, mà cô vẫn dừng chân ở tứ phẩm. Không thể cứ để Tống Thư Hàng kéo dài khoảng cách cảnh giới thế này được, vì thế cô nhất định phải đến biển Đông.

Lúc này, điểm tâm trước mặt Bạch tiền bối lại đổi từ bánh mì sang bánh chẻo thủy tinh:

“Mọi người đừng vội… Đợi ta với Thư Hàng dạo một vòng Điền Thiên Đảo xem tình hình thế nào đã. Nếu như cần mọi người giúp đỡ thì ta sẽ lên nhóm Cửu Châu số một gọi mọi người. Đến lúc đó ta sẽ dùng sức mạnh không gian để đưa mọi người qua.”

Nếu có sức mạnh không gian, một số việc sẽ trở nên rất dễ dàng.

Đặc biệt là mấy chuyện như nhanh chóng chạy đến đích đến thế này.

“Như thế cũng được.”

Thất Tu Thánh Quân mỉm cười nói.

[Chủ đề Điền Thiên Đảo] kết thúc tại đây.

Các đạo hữu lại chuyển sang chủ đề khác.

Gần đây chủ đề nói chuyện của mọi người đều xoay quanh ‘thông đạo trong chư thiên vạn giới’.

Việc các thông đạo trong chư thiên vạn giới liên tục mở ra, có lợi cũng có hại. Dạo gần đây thường xuyên nghe được mấy tin như các đại môn phái xảy ra xung đột với các thế lực ở thế giới khác.

“Đúng rồi, mới đây ta nghe nói Vô Cực Ma Tông có một kế hoạch lớn đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Hình như bọn họ định xây dựng một quốc gia ma tu.”

Vì cùng là ma tu nên Đông Phương Lục Tiên Tử có tình báo đặc biệt.

“Quốc gia ma tu? Xây dựng kiểu gì?”

Vừa nghe thấy ‘Vô Cực Ma Tông’, Tống Thư Hàng liền dựng thẳng hai tai lên.

Công Tử Hải, kẻ thù không đội trời chung mấy tháng trước của hắn chính là người của Vô Cực Ma Tông.

Trước đây, vì không muốn bị Công Tử Hải bóp chết nên Tống Thư Hàng từng liều mạng tu luyện… Chớp mắt một cái đã qua năm tháng, giờ cũng coi như không cần phải lo bị Công Tử Hải siết chết nữa rồi.

“Ai mà biết được? Tình báo cụ thể Vô Cực Ma Tông giấu kỹ lắm. Hơn nữa, nói không chừng quốc gia ma tu chỉ là thuật che mắt. Bọn người trong ma tông toàn thích chơi trò hai mặt mà. Nhưng có thể khẳng định một điều, Vô Cực Ma Tông muốn chơi một cú lớn.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Nhất định phải chú ý tới chuyện này.”

Tống Thư Hàng nói.

“À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, kim đan bản mệnh của ngươi có mấy long văn thế? Ta quên hỏi ngươi chuyện này mãi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Nói chuyển chủ đề là chuyển luôn, nhảy cóc cực nhanh.

Kể ra thì, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số một đều có từ bảy long văn trở lên đó nha.

Tống Thư Hàng thăng cấp cực nhanh, hắn có nền tảng vững chắc không? Hắn có bao nhiêu long văn nhỉ?

Không chỉ Đông Phương Lục Tiên Tử, các đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số một cũng rất tò mò về chuyện này.

Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục nhớ ngay tới long văn kỳ quái của Tống Thư Hàng, không nhịn được mà cười thành tiếng.

“Vốn chỉ có ba long văn, nhưng sau đó có một chút thay đổi.”

Tống Thư Hàng cười hề hề, đáp:

“Hề hề, nói tới chuyện chuyện này… Đông Phương Lục Tiên Tử, cô có muốn xem long văn của ta không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “???”

Ba long văn, sau đó thay đổi. Chẳng lẽ long văn biết sinh con đẻ cái ư?

Hết cách rồi, dạo gần đây Bá Tống đạo hữu toàn bị dính tới chuyện ‘mang thai’. Vừa nhớ đến hắn là sẽ nghĩ ngay tới mang thai.

“Có muốn xem không?”

Tống Thư Hàng cười hì hì hỏi.

“Xem ra đang có bất ngờ chờ đợi ta nhỉ? Thế thì ta xem vậy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

Cô vươn tay bắt lấy cánh tay của Tống Thư Hàng:

“Đậu Đậu, ngươi còn không đi xuống à.”

[Không, hôm nay ta ngủ ở đây luôn. Chết cũng không nhả ra, ta phải cắn cho Tống Thư Hàng khóc thì thôi.]

Đậu Đậu đáp.

“Được rồi, ngươi vui là được.”

Đông Phương Lục Tiên Tử độ một tia ý thức vào người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa ý thức của cô vào trong đan điền bản mệnh của mình.

Tại đó, kim đan cá voi mập đang thong thả bơi lội.

“Kim đan của ngươi đây sao?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Ừm, lần trước ta cũng nhắc trong nhóm rồi đó, lúc ở tứ phẩm, kim đan của ta đã bị biến dị. Sau khi tấn thăng lên ngũ phẩm, nó vẫn giữ nguyên hình dáng của một con cá voi mập.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đúng là hơi mập thật, long văn đâu?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, từng mảnh giáp bao phủ kim đan cá voi mập rút đi, lộ ra long văn.

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’, ‘thánh kiếm Chung Yên’, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ‘mỹ nhân rắn ông đức + thánh ấn’, ‘thánh viên viễn cổ + kinh thư Nho gia’, mắt của Thánh Nhân Nho gia, hoa sen trong thế giới hạch tâm, cá voi mập do tổ hợp tam thập tam thú hợp thành.

Long văn nào cũng đặc sắc, khác hẳn các tu sĩ bình thường.

“Tất cả long văn của ngươi đều là long văn bổ sung à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nghi hoặc hỏi.

Tất cả long văn đều đại diện cho một pháp khí đặc thù hoặc là công đức của Tống Thư Hàng, nhưng không có long văn nào là do hắn tu luyện ra cả.

Ban đầu Tống Thư Hàng chẳng có long văn nào ư?

Sao lại thế được, cho dù tư chất có tệ hơn nữa thì ban đầu cũng phải có một hai long văn chứ.

“Có lẽ là vì kim đan của ta bị biến dị.”

Tống Thư Hàng đáp, sau đó, hắn mở long văn cuối cùng của mình ra.

Đông Phương Lục Tiên Tử nhìn vào long văn thứ chín.

Tiếp đó, cô liền thấy ngay một Đông Phương Lục xinh đẹp như hoa.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

Chương 1478: Ơ? Ta đang ở đâu? Ta phải làm gì?

Đông Phương Lục Tiên Tử cho là mình đã nhìn nhầm.

Thế nhưng cô nhìn đi nhìn lại vài lần liền… cô gái xinh đẹp như hoa, vòng eo như rắn trong long văn thứ chín vẫn là Đông Phương Lục, không sai được.

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Đông Phương Lục Tiên Tử gọi.

Tinh thần lực của cô không chịu khống chế mà dao động, có vẻ như cảm xúc đang không được ổn định.

“Ta đây, Đông Phương Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng đáp… Hì hì hì, Đông Phương Tiên Tử, trâu bò không? Nhìn thấy mình được vẽ trên long văn thứ chín, cô có cảm giác vô cùng kích động không.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Ngươi có thể nói cho ta biết, long văn thứ chín này là sao không? Tại sao ta lại xuất hiện ở long văn thứ chín của ngươi? Đừng nói là ngươi yêu thầm ta đấy nhé? Nếu đây mà là trò đùa dai, có tin ngày nào ta cũng lái xe xông vào cửa nhà ngươi không?”

Lần này đến lượt tinh thần lực của Tống Thư Hàng dao động dữ dội, cảm xúc không ổn định.

Hắn vốn còn muốn hỏi Đông Phương Lục Tiên Tử rằng: “Có kích thích không?”

Nhưng bây giờ, chính bản thân hắn đã cảm thấy kích thích lắm rồi.

Trái tim bé nhỏ của hắn đang đập thình thịch đây.

“Khụ!”

Tống Thư Hàng thành khẩn đáp:

“Thực ra, long văn thứ chín của ta có hiệu ứng đặc biệt là ‘hiển thị chân ngã’. Nói trắng ra thì giống như đang tự soi gương ấy. Đông Phương Lục Tiên Tử, cô nhìn vào đó thì sẽ thấy chính bản thân mình.”

“Soi gương á?”

Cảm xúc của Đông Phương Lục Tiên Tử ổn định lại:

“Soi ra chân ngã của mình ư?”

“Ừm, đúng thế.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Thì ra là thế, xem ra ta đúng là một người phụ nữ trong ngoài như một mà.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói với giọng rất thỏa mãn.

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Các nhân vật cấp bậc tiền bối trong nhóm Cửu Châu số một khác hẳn Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục.

Vũ Nhu Tử thì vì quá kích thích mà đến nói chuyện cũng lắp bắp.

Còn A Thập Lục, vì chiếu ra bạch long nên cô có vẻ khá bình tĩnh.

Mà các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì khác, thậm chí họ còn khiến cho Tống Thư Hàng kích thích tới mức lắp bắp luôn.

“À mà, Đông Phương Lục Tiên Tử, ngoài nhìn thấy bản thân mình ra, cô có còn nhìn thấy thứ gì khác nữa không?”

Tống Thư Hàng thử dò hỏi.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Thứ gì cơ?”

“Ví dụ như, xe cộ gì đó ấy?”

Tống Thư Hàng nói…. Lại ví dụ như chèn vào người qua đường chẳng hạn?

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

Ngươi đừng tưởng ta không hiểu ám chỉ của ngươi nhé, có tin tuần nào ta cũng lái xe lượn một vòng trước cửa nhà ngươi không?

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, long văn thứ chín này tốt đấy, bây giờ chúng ta hợp tác để bẫy người tiếp theo đi. Ngươi định trêu ai nữa nào?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Dù gì cô cũng là thánh nữ của ma giáo đấy.

Sau khi mình bị troll xong thì nghĩ ngay tới việc chơi xỏ người khác.

“Ai cũng được, tóm lại ta muốn để cho tất cả các tiền bối trong nhóm cùng xem.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đông Phương Lục Tiên Tử chỉ điểm:

“Không phải ta nói ngươi đâu, Thư Hàng tiểu hữu à, cách kích thích người khác của ngươi chẳng có đẳng cấp gì cả. Ngươi phải phối hợp với ta mới được. Ngươi chọn cho xong một người đi, lát nữa ta ra ngoài thì giả vờ nghiêm túc, sau đó tỏ ra trầm trọng mà vỗ vai vị đạo hữu tiếp theo vào xem long văn, như thế mới đạt hiệu quả tốt nhất chứ.”

“Vậy chọn ai thì được nhỉ?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Bạch tiền bối đã xem chưa?”

Đông Phương Lục Tiên Tử nghĩ ngay tới Bạch tiền bối.

“Xem rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Chậc, tiếc thật. Vậy thì đổi mục tiêu khác. Tử Yên thì sao? Sau khi Tử Yên xem xong thì lại kéo Dược Sư vào.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta thấy với mối quan hệ gắn bó keo sơn của Tử Yên Tiên Tử với Dược Sư tiền bối, vừa ra ngoài cô ấy đã nói ngay bí mật với Dược Sư tiền bối rồi ấy chứ.”

“Cũng có lý, vậy bắt đầu từ ‘chủ nhóm’ đi. Bây giờ chúng ta kéo Hoàng Sơn tiền bối vào .”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta thế nào cũng được.”

“Được, vậy chúng ta phối hợp cho tốt, xỏ Hoàng Sơn tiền bối một vố.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì nói.

…

…

Một lúc sau.

Ý thức của Đông Phương Lục Tiên Tử rút khỏi đan điền của Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục và Bạch tiền bối đều nhìn cô chăm chú.

Đông Phương Lục Tiên Tử hít sâu một hơi… Vừa nãy chỉ mải để ý đến long văn thứ chín của Tống Thư Hàng mà cô lơ là một chuyện. Tên nhóc Tống Thư Hàng đó có tận chín long văn lận đó!

Chín long văn đấy!

Cô mới chỉ có tám long văn thôi đây này…

Sau khi hít thở xong, Đông Phương Lục Tiên Tử nhanh chóng tiến vào 'chế độ diễn trò'.

Cô còn phải phối hợp với Tống Thư Hàng để troll Hoàng Sơn tiền bối nữa.

Đầu tiên, Đông Phương Lục Tiên Tử bày ra vẻ không dám tin, mặt mày trầm tư một cách khoa trương. Sau đó cô lại thầm liếc về phía Hoàng Sơn tiền bối.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1: "???"

Rốt cuộc Đông Phương Lục Tiên Tử đã nhìn thấy gì? Tại sao sau khi ra khỏi đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng cô lại có vẻ thất thần như thế. Hơn nữa, cô cứ liếc trộm Hoàng Sơn tiền bối làm gì?

Hoàng Sơn tiền bối cũng tỏ ra nghi hoặc.

Đông Phương Lục Tiên Tử đi tới bên cạnh Hoàng Sơn tiền bối, vỗ nhẹ lên người hắn:

"Hoàng Sơn tiền bối, ngươi đi xem long văn của Thư Hàng đi. Ta thấy chuyện này ngươi vẫn nên tự nhìn thì tốt hơn."

Hoàng Sơn: "??"

Thấy Đông Phương Lục Tiên Tử nghiêm túc như thế, Hoàng Sơn Tôn Giả hơi nhíu mày lại.

"Được rồi, ta sẽ là người tiếp theo đi xem vậy.

Hoàng Sơn tiền bối nói.

Hắn đi tới bên người Tống Thư Hàng, trước tiên vươn tay ra túm lấy Đậu Đậu:

“Đi xuống đi, Đậu Đậu.”

[Không không không, hôm nay ta không xuống đâu.]

Đậu Đậu truyền âm nhập mật với hắn.

Hoàng Sơn Tôn Giả cười lạnh, đặt hai tay trên bụng Đậu Đậu rồi bắt đầu gãi. Tốc độ tay nhanh khủng khiếp, đến Tống Thư Hàng cũng chẳng thể nhìn rõ các ngón tay của Hoàng Sơn tiền bối.

“Ha ha ha ha ha ~ gâu ~~”

Đậu Đậu không nhịn được mà bật cười.

Nó vừa cười là nhả miệng ra ngay, rơi khỏi cánh tay Tống Thư Hàng.

“Hoàng Sơn ngu ngốc, ta liều mạng với ngươi.”

Đậu Đậu tức giận nói.

“Đừng làm loạn nữa, lát nữa là đến lượt ngươi đi xem long văn của Thư Hàng tiểu hữu.”

Hoàng Sơn nói.

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Hoàng Sơn Tôn Giả tóm lấy cổ tay của Tống Thư Hàng, độ ý niệm của mình qua người hắn.

Quá trình sau đó cũng giống với Đông Phương Lục Tiên Tử.

Trước tiên, Tống Thư Hàng cho Hoàng Sơn tiền bối xem tám long văn đầu tiên một lượt.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng nhận ra sự thật là cả tám long văn của hắn đều chỉ là long văn bổ sung.

Đồng thời, hắn cũng tỏ ra rất mong đợi với long văn thứ chín.

Tống Thư Hàng mỉm cười, kéo long văn thứ chính của mình ra.

Hoàng Sơn Tôn Giả liếc long văn thứ chín của Tống Thư Hàng một cái.

Ngay sau đó, hắn thấy ngay trên long văn có một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có khí chất. Vừa nhìn đã biết người đàn ông đó thuộc loại hình tiền bối rất đáng tin cậy.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “?”

Đờ mờ, đây không phải là hắn à?

Tống Thư Hàng tiểu hữu vẽ hắn lên long văn thứ chín hả? Thế là thế nào?

Nhớ lại vẻ mặt của Đông Phương Lục Tiên Tử lúc trước, Hoàng Sơn tiền bối chợt thấy bất an.

Đợi đã…

Không cần hoảng vội, để ta bình tĩnh suy nghĩ cái đã.

Một lúc sau.

Hoàng sơn tiền bối đột nhiên nghĩ tới một vài câu thơ kỳ quặc.

[Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm chim liền cành.]

[Tình này nếu đã bền lâu, cần chi sớm kề cận.]

[Bỗng nhiên quay đầu, người vẫn ở nơi pháo hoa tàn lụi.]

Ba câu thơ thật là đáng sợ.

Chính vì nội dung của ba cầu Đường thi Tống từ này mà Hoàng Sơn Tôn giả hoàn toàn tuyệt vọng với ý nghĩ ‘xem quẻ’. Bây giờ mà muốn xem bói thì hắn toàn dùng ứng dụng di động do một đại lão trong tu chân giới phát triển ra.

Hắn thà tin ứng dụng điện thoại còn hơn là thiên phú bói quẻ của mình.

Nghĩ tới đây, ý niệm của Hoàng Sơn tiền bối dao động kịch liệt.

Mức độ dao động khá lớn, vượt ngoài dự tính của Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Hoàng Sơn tiền bối trầm giọng gọi.

“Ta đây, Hoàng Sơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp… Hắn không hỏi Hoàng Sơn tiền bối ‘có kích thích không?’ vì ngữ khí của tiền bối có vẻ khá nghiêm trọng.

“Ngươi thấy Tô thị A Thập Lục thế nào?”

Hoàng Sơn tiền bối hỏi.

“Rất đáng yêu, tính tình điềm tĩnh, rất tốt.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy ngươi thấy Vũ Nhu Tử tiểu cô nương ra sao?”

Hoàng Sơn tiền bối lại hỏi.

“Rất đẹp, cũng đáng yêu nữa.”

Tống Thư Hàng lại đáp.

“Thế linh quỷ Diệp Tư của ngươi thì sao?”

Hoàng Sơn tiền bối hỏi tiếp.

“Rất dịu dàng, cũng hợp tính với ta.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hoàng Sơn tiền bối lại hỏi:

“Đối diện với ba cô gái thuộc ba kiểu hình khác nhau, hơn nữa tuổi tác cũng tương đương mình, ngươi có động lòng không?”

Bây giờ hắn rất lo cho Tống Thư Hàng, lo lắng từ tận đáy lòng.

“Đương nhiên là đã từng động lòng rồi.”

Tống Thư Hàng thành khẩn đáp.

Bất kể là lần đầu tiên gặp Vũ Nhu Tử hay khi tiếp xúc với Tô thị A Thập Lục, còn cả lúc gặp được Diệp Tư nữa, hắn không chỉ động lòng một lần đâu. Hắn là một người đàn ông bình thường chứ chẳng phải cao tăng đắc đạo gì, thấy người đẹp trái tim rung rinh âu cũng là lẽ thường tình, nếu mà không động lòng mới là có vấn đề đấy!

Xem ra còn có thể cứu được.

“Nếu đã như vậy, tại sao ngươi không vẽ Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử hay Diệp Tư lên long văn thứ chín?”

Hoàng sơn tiền bối mệt tim hết sức:

“Ngươi vẽ ta lên long văn làm gì?”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc, hắn cảm thấy trước khi công bố chân tướng vẫn nên hỏi câu hỏi này:

“Hề hề hề, Hoàng Sơn tiền bối, ngươi có thấy kích thích không?”

“Hả?”

Hoàng Sơn tiền bối ngơ ra.

“Thực ra mọi chuyện là thế này, long văn thứ chín của ta có thể chiếu ra ‘chân ngã’. Nó giống như một tấm gương vậy. Ai nhìn vào gương cũng thấy hình ảnh của bản thân mình thôi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

“Nói đi cũng phải nói lại, lúc nãy cảm xúc của ngươi dao động rất lớn. Ta cũng không ngờ việc này lại khiến ngươi kích động đến vậy.”

Tống Thư Hàng nói.

Phản ứng của Hoàng Sơn tiền bối dữ dội hơn tưởng tượng của hắn gấp bội…

Có ẩn tình gì trong chuyện này không?

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Hoàng sơn tiền bối bình tĩnh nói:

“Có một câu thế này, không tự tìm đường chết thì sẽ không chết.”

“Ơ? Tiền bối, thế này chắc không đến mức tự tìm đường chết chứ.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Ta chỉ mời các tiền bối đến xem long văn thứ chín của mình, với lại không giải thích ngay lập tức, khiến các tiền bối bất ngờ thôi mà.

Chẳng lẽ hơi không cẩn thận là biến thành tự tìm đường chết luôn à?

****

Ngày hôm sau.

Thứ hai, ngày 14 tháng 10 năm 2019.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng thức dậy.

Hắn phát hiện mình đang ở trên một con thuyền gỗ.

Chiếc thuyền đó lại đang lướt sóng vượt gió trên biển!

Bạch tiền bối nhỏ thì ngồi cách đó không xa.

“Ơ? Bạch tiền bối, chúng ta đang ở đâu đây, chúng ta phải đi đâu thế? Tại sao tự nhiên ta lại ngủ mất thế nhỉ? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong lòng Tống Thư Hàng có một loạt câu hỏi.

Chương 1479: Thật khác thường, trong cuộc sống đâu đâu cũng tràn ngập quỷ dị

“Ồ, Tiểu Thư Hàng tỉnh rồi à.”

Bạch tiền bối nhỏ vẫy tay với hắn:

“Ngủ ngon không?”

“Sao tự nhiên ta lại ngủ mất thế?”

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư, bắt đầu nhớ lại mọi chuyện.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi hắn mất đi ý thức… chắc là lúc kéo Hoàng Sơn tiền bối vào xem đồ án trên long văn thứ chín nhỉ?

“Vì ngươi tiêu hao quá nhiều tinh thần lực nên tự nhiên rơi vào trạng thái ngủ say thôi, đừng lo.”

Bạch tiền bối nhỏ đáp.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói:

“Chắc không phải chứ, trạng thái lúc đó của ta rất tốt mà nhỉ?”

Còn nữa, hắn cứ cảm thấy lúc trả lời hắn, ánh mắt của Bạch tiền bối không biết đang lơ đãng nơi đâu.

“Tạm gác vấn đề này qua một bên cái đã, tóm lại, ngươi chỉ ngủ một giấc thôi.”

Bạch tiền bối nhỏ đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vẫn còn u ám, chính là lúc bình minh đang tới.

Hay là lúc đó mình không cẩn thận thỏa mãn vài điều kiện của “tự tìm chết” nên bị trừng phạt chăng?

Nói đi cũng phải nói lại.

Bạch tiền bối có vẻ là lạ sao ấy.

“Bây giờ chúng ta phải đi vào hải vực hỗn loạn mà đến cả tu sĩ cũng cảm thấy nguy hiểm. Không cầm theo bất cứ một trang bị thoát hiểm nào, đến cả thức ăn và nước cũng không mang luôn… Ta và Tiểu Thư Hàng dũng cảm tiến về phía trước chỉ với một con thuyền cô độc.”

Bạch tiền bối nhỏ nói vẻ rất nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: “???”

Hình như Bạch tiền bối đang nói gì đó với ống kính, hơn nữa cách xưng hô của Bạch tiền bối với hắn… Tiểu Thư Hàng á?

Lúc trước hắn còn tưởng là mình nghe lầm nữa chứ.

Có phải là ta gặp phải Bạch tiền bối giả rồi không?

Hay là…

Tống Thư Hàng nhìn theo ánh mắt của Bạch tiền bối, quay ra sau lưng.

Sau đó hắn thấy ngay một chiếc di động lơ lửng trong không trung, đang quay video.

“Livestream à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, cách đây không lâu, đội ngũ dưới trường Tiểu Hoàng Sơn đã nghiên cứu ra một phần mềm chuyên dụng cho người thuộc giới tu chân. Nghe nói trước khi bế quan, Linh Điệp đạo hữu đã nhờ Tiểu Hoàng Sơn phát triển phần mềm này đấy.”

Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau Tiểu Thư Hàng, đến Tiểu Hoàng Sơn cũng có luôn rồi.

Nếu như là Linh Điệp tiền bối nhờ phát triển thì chắc là vì Vũ Nhu Tử nhỉ?

“Bạch tiền bối, sao tự nhiên ngươi lại muốn chơi livestream thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Vì chán quá mà.”

Bạch tiền bối đáp.

Một lí do thật cường đại.

“Chủ đề livestream lần này của chúng ta là gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Như ngươi thấy đó, livestream hành trình mạo hiểm của chúng ta tại hải vực hỗn loạn, ta cũng chỉ vừa bắt đầu livestream, mới chỉ có Tiểu Hoàng Sơn và mấy thuộc hạ của hắn vào xem thôi. Ngươi tỉnh lại vừa đúng lúc, ta giao nhiệm vụ quay video cho ngươi đấy.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác cầm lấy điện thoại.

“Trong hải vực hỗn loạn, chuyện nguy hiểm nhất là không thể tìm được phương hướng trên biển. Nhưng ta và Tiểu Thư Hàng không cần lo chuyện đó. Tuy rằng chỉ độc một chiếc thuyền nhưng chúng ta có máy dò phương hướng trên biển số một thế giới.”

Bạch tiền bối nhỏ nói.

[Con Bạch Hạc Nhỏ Sáu Cánh đã vào kênh livestream.]

[Ta Là Biệt Tuyết đã vào kênh livestream.]

[Ta Là Đậu Đậu, Ta Thích Sở Sở Nhất đã vào kênh livestream.]

[Tạo Hóa Không Kịp Đặt Tên đã vào kênh livestream.]

[Bắc Hà Hạnh Nhân đã vào kênh livestream.]

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số một nhanh chóng xuất hiện với tốc độ nhanh như spam.

Rất nhiều người chưa tải phần mềm, nghe thấy Bạch tiền bối livestream thì mới vội vàng tải phần mềm mà Hoàng Sơn tiền bối nghiên cứu về máy.

‘Bạch tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối đang hợp tác với nhau để quảng cáo phần mềm này à?’

Tống Thư Hàng thầm nghi hoặc.

Có lẽ lần livestream này đã có kịch bản sẵn, Bạch tiền bối vẫn luôn diễn kịch nên hôm nay hắn mới tỏ ra kỳ lạ như thế chăng?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy tư, Bạch tiền bối nhỏ trước mặt hắn đã thò tay vào khoang thuyền lấy ra một thứ gì đó.

Đó là một pho tượng có tư thế đang ngồi xếp bằng.

Pho tượng buộc lại với một sợi dây thừng rất dài.

“Đệch! Là Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng ngẩn cả ra.

Pho tượng ngồi khoanh chân này là Bạch tiền bối chế độ bế quan đây mà.

Vậy người nói chuyện từ nãy tới giờ trước mặt hắn đây… chỉ là phân thân thôi đấy nhé?

Thiên phú phân thân của Bạch tiền bối rất đặc biệt, dường như mỗi phân thân mà hắn biến ra đều có một tính cách khác nhau.

Nhưng đồng thời, những phân thân này có cùng ý thức, năng lực và thủ đoạn với bản thể.

Bạch tiền bối phân thân tóm lấy bản tôn, ném mạnh về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn nhớ tới phân thân lần trước trước trước của Bạch tiền bối, hắn coi bản tôn là ám khí mạnh nhất lịch sử mà ném đi.

Sau khi bản tôn đang bế quan bị ném thẳng lên trời, Bạch tiền bối phân thân liền nắm lấy dây thừng, vung thật mạnh, làm dây thừng cuộn tròn lại.

Tạo Hóa Không Kịp Đặt Tên:

"Á đù! Tượng đá là Bạch tiền bối bản tôn!"

[Tạo Hóa Không Kịp Đặt Tên gửi 1000 khẩu súng máy thiên kiếp.]

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"Thảo nào, từ khi bắt đầu livestream, ta đã thấy hôm nay Bạch đạo hữu như uống nhầm thuốc. Hóa ra là phân thân."

[Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu gửi 666 chiếc xe tăng thiên kiếp.]

[Ta Là Đậu Đậu, Ta Thích Sở Sở Nhất gửi 100 thiên kiếp đạn đạo.]

Ta Là Biệt Tuyết:

"Loạn quá rồi! Nhưng mà cả hai đều là Bạch đạo hữu, cả hai đều đáng yêu."

Con Bạch Hạc Nhỏ Sáu Cánh:

"…"

Bạch Hạc cũng cảm thấy mâu thuẫn giống như Biệt Tuyết.

Lông Vũ Bé Nhỏ Đến Từ Linh Điệp Đảo:

“Tống tiền bối, Bạch tiền bối phân thân lần trước dám làm như thế đã bị nổ tan xác rồi. Ngươi cũng chú ý bảo trọng nhé.”

[Lông Vũ Bé Nhỏ Đến Từ Linh Điệp đảo gửi 1 bom nguyên tử thiên kiếp.]

“Chuyện này có liên quan gì tới ta đâu!”

Tống Thư Hàng không nhịn được mà thốt lên.

Bắc Hà Hạnh Nhân:

“Xét về mặt lý thuyết thì ngươi là đồng phạm. Vì ngươi đang quay livestream đấy thôi.”

“Chờ mong lần nổ tung tiếp theo của Thư Hàng tiểu hữu.”

Đông Phương Lục Là Một Cô Gái Trong Ngoài Như Một nói.

Tay Tống Thư Hàng run run, bị dọa tới mức làm rơi luôn điện thọai.

Nhưng khi điện thoại rớt xuống, chính nó lại tự bay lên, trở lại trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Lần sau Thư Hàng sẽ chết thế nào nhỉ?”

Con Bạch Hạc Nhỏ Sáu Cánh vui mừng hỏi.

[Con Bạch Hạc Nhỏ Sáu Cánh gửi 1 bom nguyên tử thiên kiếp.]

Lúc này, trong livestream, Bạch tiền bối phân thân hất mạnh một cái.

Bản tôn vốn đang bế quan bay “vèo” ra khỏi mũi thuyền theo hướng bên phải.

“Chính là hướng đó, tăng hết tốc lực tiến về trước!”

Bạch tiền bối phân thân cười ha hả nói.

“Sẽ chết đấy, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Không sao đâu, có chết thì cũng là chuyện của phân thân tiếp theo.”

Bạch tiền bối phân thất phất tay đáp, hắn kéo mạnh dây thừng, thu bức tượng bản tôn lại.

Tống Thư Hàng: “…”

‘Bạch tiền bối phân thân’ lần này luôn khiến người ta có cảm giác không đáng tin chút nào.

Chiếc thuyền thay đổi phương hướng, tiếp tục cưỡi sóng đạp gió trên biển cả.

Bạch tiền bối phân thân lại đặt bản tôn vào trong khoang thuyền.

“Bạch tiền bối, đích đến của chúng ta Điền Thiên Đảo à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, đúng thế. Chúng ta cứ men theo hướng này mà thẳng tiến là đến được Điền Thiên Đảo thôi.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Nhưng để phòng ngừa chuyện lệch hướng trên biển, cứ đi một đoạn chúng ta sẽ định vị lại phương hướng một lần.”

“Sao chúng ta không xuyên thời không qua đó luôn?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không được, trên đường đi chúng ta phải xông vào hải vực hỗn loạn để hái một quả ‘loạn niên’ nữa.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Là thiên tài địa bảo ư?”

“Ừm, đó là một loại quả kỳ lạ có thể khiến người ăn nó thay đổi tuổi tác bất cứ lúc nào. Dáng vẻ nhỏ tí xíu bây giờ của ta rất bất tiện, muốn khôi phục lại cơ thể cũ chắc phải mất mấy trăm năm, thế thì phiền quá. Mà sau khi ăn quả ‘loạn niên’ vào là có cơ hội ngẫu nhiên biến thành tuổi tác mà mình mong muốn. Ta hy vọng có thể biến cơ thể đến độ tuổi 18 – 28 gì đó.”

Bạch tiền bối đáp.

Bạch tiền bối vừa dứt lời thì phòng trò chuyện trong kênh livestream đã bùng nổ.

Đông Phương Lục Là Một Cô Gái Trong Ngoài Như Một:

“Cái gì? Bạch tiền bối muốn trở lại hình dáng cũ à? Đừng mà, Bạch tiền bối bây giờ là đáng yêu nhất rồi, cứ giữ nguyên dáng vẻ thế này là được rồi mà.”

[Đông Phương Lục Là Một Cô Gái Trước Sau Như Một gửi 6 bom nhiệt hạch thiên kiếp.]

Lệ Chi Không Ngon Tí Nào:

“Ta cũng thấy Bạch tiền bối nhỏ nhắn thế này là đáng yêu nhất.”

Con Bạch Hạc Nhỏ Sáu Cánh:

“Bạch tiền bối nhỏ và Bạch tiền bối trưởng thành ta đều thích cả. Chỉ cần đó là dáng vẻ mà Bạch tiền bối muốn thì ta tiếp nhận được hết. Bạch tiền bối, ta là Tiểu Bạch Hạc, là hậu thuẫn trung thành nhất của ngươi.”

[Con Bạch Hạc Nhỏ Sáu Cánh gửi 66 bom nhiệt hạch thiên kiếp.]

Bắc Hà Hạnh Nhân:

“Lúc này đột nhiên ta nhớ đến những lời Tam Lãng nói lúc trước. Bạch tiền bối phiên bản nhỏ tốt hơn hẳn, ít nhất lúc biến nhỏ lại, mị lực của Bạch tiền bối chỉ khiến chúng ta thấy vô cùng đáng yêu thôi.”

“Giao Bá đạo hữu có ở đây không? Trên đời này có loại quả kì lạ như thế thật à?”

Ta Là Biệt Tuyết hỏi.

Giao Bá Lại Sắp Có Con:

“Ừm, trong hải vực hỗn loạn quả thật có một loại quả kỳ lạ. Nhưng nó chẳng đáng tin tí nào. Có lúc ăn vào sẽ già đi, nhưng cũng có khi sẽ biến thành hình đáng trẻ sơ sinh, thậm chí còn có khả năng trở lại trạng thái phôi thai nữa. Nếu như không cực kỳ may mắn thì ta kiến nghị mọi người đừng nên thử loại quả kỳ lạ này.”

Lông Vũ Bé Nhỏ Đến Từ Linh Điệp Đảo:

“Tống tiền bối, nếu như quả này mà nhiều thì mang mấy trái về cho ta được không?”

[Lông Vũ Nhỏ Đến Từ Linh Điệp Đảo gửi 500 bom nguyên tử thiên kiếp.]

Tống Thư Hàng hỏi lại:

“Vũ Nhu Tử, cô lấy loại quả này làm gì?”

“Vì nó rất thú vị, ăn vào rồi là tuổi tác thay đổi không ngừng luôn.”

Lông Vũ Bé Nhỏ Đến Từ Linh Điệp Đảo trả lời.

Tô thị A Thập Lục: “Thực ra ta cũng muốn có vài quả.”

Nếu như Vũ Nhu Tử thích nó vì thú vị thì Tô thị A Thập Lục lại hy vọng mình ăn dị quả này vào xong thì cơ thể có thể dậy thì thêm chút nữa.

“Đừng tám nữa, Tiểu Thư Hàng. Chúng ta sắp đi sâu xuống hải vực hỗn loạn rồi.”

Bạch tiền bối phân thân lên tiếng.

Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, hải vực này nhìn chẳng có gì khác với những hải vực khác mà nhỉ?

“Sắp vào rồi!”

Bạch tiền bối phân thân đứng ở đầu thuyền, vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào không trung.

Cứ như là đẩy ra một cánh cửa vô hình vậy.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện ra cảnh tượng xung quanh mình hoàn toàn thay đổi.

Mưa to gió lớn, sấm giật đùng đùng, sóng lớn cuộn trào.

Cảnh mở đầu kinh điển trong các bộ phim về tai nạn trên biển.

Mà ở bên dưới thuyền, một xoáy nước khổng lồ đang dần hình thành, nuốt lấy cả chiếc thuyền...

Chương 1480: Hóa ra cướp lời thoại của người khác lại sảng khoái thế này

Sự thật chứng minh, lần này Bạch tiền bối phân thân quá ư là không đáng tin.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn nước biển trên đỉnh đầu, thở dài, phun bong bóng ra.

Sau khi đi vào vùng biển sâu của hải vực hỗn loạn, bộ phim tai nạn trên biển chính thức mở màn. Chiếc thuyền gỗ của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng bị xoáy nước nuốt mất, hai người, một phân thân, một thuyền bị cuốn xuống đáy biển.

Tống Thư Hàng nhanh chóng thi triển "Quy Tức Thuật".

Trên người hắn, Cương Thủ biến dị tự động khởi động. Dưới áp lực cực lớn dưới đáy biển, công pháp tôi thể của Tống Thư Hàng được kích hoạt toàn bộ.

"Thái Dương chỉ!"

Tống Thư Hàng duỗi ngón cái ra, ngón tay của hắn phát ra ánh sáng chói mắt.

Sau đó hắn phát hiện ra mình và Bạch tiền bối đã lạc nhau rồi.

Thuyền gỗ cũng không còn luôn.

Dòng nước xoáy vừa nãy cứ cuốn cuốn cuốn, tách hắn và Bạch tiền bối ra.

Tống Thư Hàng: "…"

Tống *mệt tim hết sức* Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tung thần thức ra, khuếch tán tinh thần lực.

Nhưng xung quanh chỉ toàn các loại sinh vật biển, hoàn toàn không thấy tung tích của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối phân thân.

"Hết cách rồi, chỉ đành nhờ cứu viện thôi."

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vung tay ra:

“Ra đây đi, Quy tiền bối, ta chọn ngươi!”

Đáy biển là sân nhà của Quy tiền bối, nó là rùa biển mà.

Với tu vi thực lực của Quy tiền bối thì chắc là sẽ nhanh chóng tìm thấy Bạch tiền bối và Bạch tiền bối phân thân thôi.

Nói gì đi nữa nó cũng là kiếp Tiên cửu phẩm mà.

Một lúc sau…

Tống Thư Hàng buồn rầu thu tay lại.

Cái đệch, đúng lúc quan trọng, thế giới hạch tâm của hắn lại rớt mạng rồi

Trong hải vực hỗn loạn này, kết nối của hắn và thế giới hạch tâm lại bị chặn và trì hoãn. Cũng giống như khi ở thế giới thiên kiếp, hắn có thể cảm ứng được thế giới hạch tâm, nhưng quá trình load mở thì chậm vô cùng.

Tính sương sương, nếu muốn mở thế giới hạch tâm trong hải vực hỗn loạn này ít nhất cũng phải mất một ngày một đêm.

Hải vực hỗn loạn lại là một thế giới quỷ dị nữa.

Sao lúc nào hắn cũng gặp phải mấy không gian thế này không biết.

“Lần này sau khi ra khỏi thế giới hải vực, ta nhất định phải thăng cấp thế giới hạch tâm ngay và luôn. Thăng được bao nhiêu cấp thì thăng bấy nhiêu.”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Hắn lại phun ra thêm một tràng bong bóng nữa.

Không thể nhờ cứu viện, chỉ đành dựa vào bản thân thôi.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức hiện ra, vây chặt lấy Tống Thư Hàng.

“Có nguy hiểm à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy có mấy vật thể nhọn hoắc tập kích mình.

Có điều uy lực yếu xìu.

Keng keng keng ~

Tống Thư Hàng chỉ cần vung tay bừa là có thể quét rơi toàn bộ mấy thứ nhọn hoắt đó rồi.

Dưới ánh sáng của Thái Dương chỉ và mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng phát hiện ra kẻ tấn công hắn.

“Ồ, ra là các ngươi à.”

Tống Thư Hàng nói.

Mấy kẻ này đúng là người quen cũ của hắn.

Đó là một đám người mặc quần áo dạ hành đen tuyền, cơ thể mọc đầy gai nhọn.

Các chiến sĩ nhím biển anh dũng.

Thật không ngờ, đi tới hải vực hỗn loạn này mà cũng gặp phải bọn chúng.

Chúng nó có mặt ở tất cả các hải vực trên thế giới hả?

Khả năng sinh sản cường đại quá đi mất.

“Đúng rồi, trên người ta vẫn còn ấn ký kẻ tàn sát chiến sĩ nhím biển.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Chỉ cần có ấn ký này, chiến sĩ nhím biển trong các hải vực trên toàn thế giới vừa thấy hắn là sẽ ào lên tấn công, không chết không thôi.

“Nhân loại tội ác tày trời kia! Ta ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm trên người ngươi, bàn tay ngươi đã nhuốm bao nhiêu máu tươi của đồng bào ta! Ngươi đã giết chết bạn bè của ta! Ta, lớp trưởng chiến sĩ nhím biển anh dũng số 33 lớp 65 năm thứ nhất phải báo thù cho những người bạn của mình!”

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng cầm đầu gào lên.

Các chiến sĩ nhím biển sử dụng cách thức gần giống như truyền âm nhập mật để truyền tống lời thoại.

“Ngươi chết chắc rồi, nhân loại độc ác. Hôm nay, không ai cứu được ngươi hết!”

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng tiếp tục hét lên đầy phẫn nộ:

“Tất cả những kẻ dính máu chiến sĩ nhím biển của chúng ta sẽ là kẻ thủ chung của chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới, ngươi không thoát được đâu, cho dù có chạy đến chân trời góc biển cũng không trốn được. Không chỉ ngươi, đến cả người nhà ngươi cũng sẽ…”

Nhưng chiến sĩ nhím biển lớp trưởng còn chưa đọc xong lời thoại thì một giọng nói thanh thúy vang lên. Mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng dùng giọng nói vui tai mà tiếp lời:

"Đều phải chịu sự trừng phạt của chiến sĩ nhím biển! Ngươi không trốn thoát được đâu, ngươi không còn đường sống nữa! Nhưng nếu ngươi ngoan ngoãn tự chặt đầu xuống thì ta có thể tha cho người nhà của ngươi!"

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng cầm đầu: "???"

Ta, ta bị cướp lời thoại rồi ư?

Sao có thể như thế chứ, tại sao lại cướp lời thoại của ta hả? Ta phải học mấy năm trời mới thuộc được lời thoại này đấy!

Tống Thư Hàng: "..."

Mỹ nhân rắn công đức quấn trên người Tống Thư Hàng mỉm cười đầy thỏa mãn... Hóa ra cướp lời thoại của kẻ khác lại sướng như thế.

Chẳng trách Tạo Hóa Tiên Tử cứ muốn cướp lời cô.

Cô phát hiện ra mình lại có thêm một sở thích mới rồi.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng giận điên người:

"Đồ đáng ghét, hôm nay ngươi đừng hòng còn sống mà rời khỏi hải vực này!"

Tống Thư Hàng thở dài, miệng phun ra một tràng bong bóng.

"Boss của các ngươi còn không đối đầu với ta nữa, các ngươi có chắc là muốn đánh nhau với ta không?"

Vừa dứt lời, khí thế trên người Tống Thư Hàng phóng ra.

Bá Tống thánh ấn, Bá Nho ma ấn như ẩn như hiện.

Lúc này chiến sĩ nhím biển lớp trưởng mới nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng:

"Bá... Bá Tống!"

Hắn là cái vị nghìn năm đệ nhất thánh kia!

Hiển thánh hai lần liên tiếp.

Là Bá Tống khiến cho cả chư thiên vạn giới mang thai.

"Không phải sợ, cho dù là Bá Tống, chúng ta cũng sẽ không sợ đâu. Là những chiến sĩ nhím biển không biết sợ hãi, chúng ta không e ngại tất cả cường quyền!"

Một chiến sĩ nhím biển cường tráng đứng sau lớp trưởng trầm giọng nói:

"Chúng ta không sợ hy sinh!"

"Đồ ngu, thế ta mới bảo ngươi lên lớp thì chú ý nghe giảng. Bá Tống Thánh Quân đã bị gạch khỏi danh sách đen rồi, Hải Vương - chủ nhân của chúng ta đã từng dặn dò, nếu gặp Bá Tống Thánh Quân thì phải rút luôn."

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng nói.

Sau đó, hắn vung tay lên:

"Rút lui chiến lược!"

Cứ như thế, một đám chiến sĩ nhím biển từ từ rút lui, ẩn vào trong bóng tối.

Một cảnh tượng cực kỳ hài hước.

"Đợi đã!"

Tống Thư Hàng truyền âm.

Đáy biển cũng là địa bàn của chiến sĩ nhím biển, chắc bọn chúng sẽ giúp được hắn.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng cảm thấy đôi mắt của Bá Tống Thánh Quân đang phát ra thứ ánh sáng đáng sợ, trong thế giới đáy biển, nó lại càng khủng bố hơn.

"Đừng đi vội, lúc các ngươi tới đây, có phát hiện pho tượng đang ngồi xếp bằng nào không. Mà có khi lại còn phóng ra mị lực cường đại ấy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng lắc đầu thật mạnh:

"Chúng ta ở ngay gần đây, chỉ nhìn thấy mỗi Bá Tống Thánh Quân, không thấy pho tượng nào hết."

"Vậy có thấy Bạch Thánh Quân không?"

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng lại lắc đầu:

"Không thấy luôn."

"Thế các ngươi tìm ở gần đây xem, chắc hẳn Bạch Thánh Quân đang ở đâu đây thôi."

Tống Thư Hàng nói.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng khinh thường đáp:

“Chiến sĩ nhím biển anh dũng không khuất phục trước áp bách. Trừ Hải Vương bệ hạ, chúng ta sẽ không phục tùng mệnh lệnh của bất cứ ai.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

“Giết cả nhà ngươi! Trốn đến chân trời góc biển cũng không thoát đâu, giết!”

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức lại lên tiếng.

Cô rút ra một đoạn thoại của chiến sĩ nhím biển vừa nãy rồi tổ hợp lại, trở thành những câu nói kể trên.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng đờ người ra:

“Chiến sĩ nhím biển không bao giờ sợ hãi, nhưng Bá Tống Huyền Thánh là bạn của chủ nhân chúng ta, chúng ta có thể giúp. Chúng ta đi tìm Bạch Thánh Quân hộ Bá Tống Huyền Thánh đây. Giải tán đi!”

“Những chiến sĩ nhím biển khác giải tán, lớp trưởng ở lại.”

Tống Thư Hàng nói.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng cứng người lại:

“Bá Tống Huyền Thánh, ngươi muốn dặn dò gì ta à?”

“Không, ta chỉ thấy hơi nhàm chán, muốn giữ ngươi lại nói chuyện ấy mà.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Đờ mờ thần kinh à, chiến sĩ nhím biển anh dũng chúng ta có gì để nói với ngươi đâu?!

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng thầm nghĩ, nhưng cuối cùng nó vẫn ở lại.

‘Không phải là ta sợ chết, ta chỉ đang tránh những sự hy sinh không cần thiết thôi.’

Chiến sĩ nhím biển lớp trường thầm nhủ.

“Nói chuyện gì bây giờ nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhìn sang chiến sĩ nhím biển lớp trưởng.

Đúng rồi.

Loại quả kỳ lạ có thể thay đổi tuổi tác.

“Ngươi biết dị quả ‘loạn niên’ ở đâu không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng lắc đầu:

“Không biết.”

Tống Thư Hàng:

“Các ngươi sinh sống ở hải vực hỗn loạn mà, đến cả đặc sản ở đây mà cũng không biết á?”

“Thực ra, trưởng học cũ của chúng ta bị núi lửa dưới đáy biển phá hỏng rồi, chúng ta cũng chỉ mới chuyển đến hải vực này thôi.”

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Tiếp đó, Tống Thư Hàng và chiến sĩ nhím biển lớp trưởng rơi vào trạng thái yên lặng đầy lúng túng.

Cả hai chẳng có chủ đề chung nào cả.

Chẳng lẽ lại tán gẫu chuyện giáo dục bắt buộc của chiến sĩ nhím biển với nó à?

Thế sẽ hạ thấp IQ đấy.

…

…

Khoảng hai mươi phút sau.

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng nói:

“Bá Tống Thánh Quân, đã lục soát hết mười dặm quanh đây nhưng không thấy Bạch Thánh và bức tượng. Có phải ngươi nhớ nhầm rồi không?”

“Lạ thật, ta và Bạch tiền bối cùng bị cuốn vào một xoáy nước mà tới đây. Chẳng có lý gì lại bị văng xa tới vậy.”

Tống Thư Hàng day mi tâm.

Lạc mất Bạch tiền bối rồi, hắn lại không biết dị quả ‘loạn niên’ mọc ở chỗ nào, trong hải vực hỗn loạn này, thế giới hạch tâm cũng bị mất sóng luôn.

Chắc đây không phải là sự trừng phạt của Bạch tiền bối bản tôn đấy chứ?

Theo như Bắc Hà Tán Nhân, tuy rằng hắn chỉ phụ trách quay phim, nhưng xét trên một góc độ nào đó, hắn cũng là đồng lõa của phân thân.

‘Nếu như không tìm thấy quả loạn niên thì ta đi thẳng đến Điền Thiên Đảo luôn, cứ ở đó đợi Bạch tiền bối là được rồi.’

Bạch tiền bối thầm nghĩ.

Hắn lại nhìn sang chiến sĩ nhím biển lớp trưởng:

“Ngươi có biết Điền Thiên Đảo không?”

“Điền Thiên Đảo á? Có phải là hòn đảo của Điền Thiên Đảo Chủ ngu ngốc và Điền Điềm Phó Đảo Chủ thông minh lanh lợi không?”

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Điền Thiên Đảo Chủ ngu ngốc? Điền Điềm Phó Đảo Chủ thông minh lanh lợi?

Được rồi, chuẩn rồi. Đúng là hòn đảo đó.

“Đúng là nó đấy, ngươi có biết nó ở đâu không?”

Tống Thư Hàng nói:

“Ngươi đưa ta qua đó đi, sau khi đến Điền Thiên Đảo thì ngươi được tự do.”

“Ta chỉ có thể đưa Bá Tống Huyền Thánh đến gần đảo thôi, hiện giờ trận pháp bảo vệ của Điền Thiên Đảo đã được kích hoạt toàn bộ rồi, bọn ta không thể đến gần được.”

Chiến sĩ nhím biển lớp trưởng đáp.

“Thế là được rồi.”

Tống Thư Hàng xoa vòng tay không gian, bảo đao Bá Toái hiện lên.

Hắn giơ tay ra ấn một cái, bảo đao Bá Toái bao lấy chiến sĩ nhím biển lớp trưởng, dựng vòng bảo vệ lên, vây nó vào trong.

Tống Thư Hàng tự triệu hồi ‘song đao Ô Tặc Bạo Quân’.

Đao Cổ Vô Hình cũng đang ở trong thế giới hạch tâm nên hắn không thể triệu hoán ra được.

Mỗi chân giẫm lên một thanh đao Ô Tặc Bạo Quân, Tống Thư Hàng quát to:

“Đi!”

Chương 1481: Thần Kỹ Cấp Sử Thi

Sự thật chứng minh... mặc dù song đao Ô Tặc Bạo Quân là ‘một món’ trong tổ hợp pháp khí tam thập tam thú nhưng nó vẫn là song đao chứ không phải một thanh đao.

Hai chân mỗi chân đạp một thanh bảo đao ngự đao phi hành là một việc không đơn giản, không có kỹ xảo nhất định rất khó làm được.

Tống Thư Hàng chỉ là lính mới ở phương diện ngự đao phi hành, tính ra cũng chỉ là tân thủ mới lấy được bằng ngự đao phi hành hơn một tháng. Dù bây giờ hắn đã bước vào cảnh giới ngũ phẩm cũng không thể thay đổi sự thật hắn chỉ mới học ngự đao phi hành cách đây không lâu.

Sau khi hai chân mỗi chân đạp một thanh bảo đao phi hành, hướng phi hành vẫn ổn nhưng Tống Thư Hàng lại không khống chế tốt khoảng cách giữa hai thanh đao Ô Tặc Bạo Quân.

Cũng giống như bây giờ.

Tống Thư Hàng khoanh hai tay trước ngực, định bay sao cho thật ngầu.

Trong tưởng tượng của hắn, hắn bay với tư thế hai chân đạp song đao hẳn là rất có khí chất cao thủ.

Nhưng bay một hồi, tư thế lại biến đổi, bởi khoảng cách giữa hai thanh bảo đao Ô Tặc Bạo Quân bắt đầu kéo giãn ra.

Mà khi khoảng cách giữa hai thanh bảo đao càng ngày càng lớn, Tống Thư Hàng chỉ có thể cố gắng giang rộng hai chân.

Đáng mừng là thân thể của hắn đã trải qua nhiều lần rèn luyện.

Thân thể mạnh mẽ cho hắn một đôi chân có thể chống lại định luật vật lý.

Thế nên bây giờ hắn có thể biểu diễn một thần kỹ cho mọi người xem.

Thần kỹ này có tên là... Giạng chân cấp sử thi.

Hai chân Tống Thư Hàng giạng ra ngày càng rộng, cuối cùng giạng thành một đường thẳng tắp.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân tiến về trước với tốc độ cực nhanh.

Tống Thư Hàng khoanh hai tay trước ngực, mặt hiện vẻ nghiêm túc, hai chân giạng thẳng, tạo thành hình chữ nhất hoàn mỹ.

Ở phía trước, lớp trưởng chiến sĩ nhím biển ở trong rào chắn trên bảo đao Bá Toái nhìn thấy cảnh này:

“...”

Lớp trưởng chiến sĩ nhím biển đột nhiên không biết phải miêu tả tâm trạng bây giờ thế nào.

Rối rắm? Mất mát? Tuyệt vọng?

Chủ nhân hải vương của ta vậy mà lại thỏa hiệp với một tên ngốc thế này ư?

“Tập trung chỉ đường đi.”

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, trầm giọng nói:

“Nếu chỉ sai đường, ngươi sẽ phải chết đấy.”

Lớp trưởng chiến sĩ nhím biển:

“...”

Chiến sĩ nhím biển anh hùng tuyệt không khuất phục trước cường quyền!

Nhưng nể tình bá Tống Huyền Thánh là bạn do chủ nhân hải vương chỉ định, ta cố mà chỉ đường cho vậy.

“Đi thẳng về trước sẽ thấy một rạn san hô, sau đó lại đi thẳng về phía tây là có thể rời khỏi hải vực hỗn loạn. Tiếp đó chúng ta có thể dùng điện thoại di động định vị, đi đến một đảo nhỏ tên là Lan Tây Đảo, đảo nhỏ kia ở rất gần Điền Thiên Đảo.”

Lớp trưởng chiến sĩ nhím biển chỉ dẫn.

“Rạn san hô? Là chỗ kia đúng không? Nhìn thấy rồi, tăng hết tốc lực tiến về trước.”

Tống Thư Hàng nói.

Bảo đao Bá Toái và song đao Ô Tặc Bạo Quân đột nhiên tăng tốc xông thẳng tới.

“Tính ra hôm nay là thứ hai, ngày nghỉ lễ quốc khánh đã kết thúc, học sinh sinh viên bắt đầu đi học lại.”

Tống Thư Hàng nghĩ.

Bên trường học, Bạch tiền bối đã sai liễu thụ yêu Khinh Vũ đi học thay cho Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng muốn để phân thân của hắn đi học thay.

Phân thân của hắn không giống phân thân của Bạch tiền bối, không có nhân cách độc lập, hoàn toàn do bản thể chi phối.

Để phân thân đi học thay hắn thì không cần lo sẽ lộ tẩy.

Nhưng vấn đề là bây giờ hắn vẫn chưa xác định được Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản cải tiến 3 có phải là bản hoàn mỹ hay không, nếu lỡ một ngày nào đó bản thể lại đột nhiên nổ tung, phân thân cũng sẽ biến mất.

Thậm chí có thể ngay cả phân thân cũng sẽ nổ tung, máu chảy đầy đất.

Nếu như đang đang đi học, phân thân đột nhiên nổ tung, máu văng tung tóe bắn đầy người mấy bạn học xung quanh thì thầy cô và sinh viên trong trường sẽ bị ám ảnh đến mức nào?

Thế nên sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng vẫn để liễu yêu Khinh Vũ đi học thay Tống Thư Hàng.

“Mong là sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

****

Khu đại học Giang Nam.

Thụ yêu Khinh Vũ lại là người thức dậy đầu tiên... Cô đã đạt đên cảnh giới ngũ phẩm nên không cần ngủ nữa.

Buổi tối cô đều nằm ở trên giường nhắm mắt minh tưởng tu luyện.

Sau khi rời giường, việc đầu tiên cô làm là kiểm tra huyễn thuật trên người, đảm bảo hình dạng Tống Thư Hàng do cô ngụy trang thành không xảy ra vấn đề gì.

Sau đó cô xuống lầu mua bữa sáng cho ba người bạn cùng phòng của Bá Tống Huyền Thánh.

Do được Bạch tiền bối cho rất nhiều tiền tiêu nên Khinh Vũ mua đồ tuyệt không chùn tay, dù là bữa sáng cũng phải mua thật phong phú. Có lúc thậm chí cô còn chạy đến phố ẩm thực bên ngoài trường đại học để mua bữa sáng cho bạn cùng phòng.

Sau khi mua bữa sáng mang về cho bạn cùng phòng, cô lại ngồi bên cửa sổ hưởng thụ ánh mặt trời.

Để ánh mặt trời chiếu rọi lên người, đối với cô đây chính là một loại hưởng thụ.

Cao Mỗ Mỗ mơ màng thức dậy:

“Thư Hàng, mày lại dậy sớm nữa đấy à.”

Thụ yêu Khinh Vũ lộ ra một nụ cười mỉm mê người:

“Do gần đây không ngủ được nên mới dậy sớm. Hơn nữa hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, tao muốn phơi nắng nhiều một chút, như vậy hiệu quả quang hợp sẽ tốt hơn.”

Cao Mỗ Mỗ:

“???”

Hiệu quả quang hợp? Thư Hàng mày là người chứ có phải cây cối đâu mà đòi quang hợp, chẳng lẽ mày còn muốn tạo ra khí oxy à?

“Tao mua bữa sáng cho bọn mày rồi này, nhưng giờ vẫn còn sớm, đợi lát nữa rồi kêu Thổ Ba và Dương Đức dậy ăn sáng.”

Thụ yêu Khinh Vũ đổi vị trí khác, tiếp tục phơi nắng.

Giờ cô lại cảm thấy may mắn mình bị Bạch Thánh bắt đến hiện thế làm sủng vật. Ở thế giới Cửu U sao có thể hưởng thụ được ánh mặt trời tuyệt vời thế này chứ?

Cao Mỗ Mỗ gãi đầu:

“Cảm ơn nhá, dạo gần đây ngày nào cũng là mày đi mua bữa sáng.”

“Đều là anh em với nhau cả, khách khí cái gì.”

Thụ yêu Khinh Vũ mỉm cười nói.

Cao Mỗ Mỗ cười khà khà.

Gần đây thằng nhóc Thư Hàng này đột nhiên trở nên chu đáo hẳn, đặc biệt là một số chi tiết nhỏ trong sinh hoạt, tỉ mỉ chu đáo cứ như con gái ấy.

Tại sao lại thay đổi lớn như vậy nhỉ?

Chẳng lẽ nó đã yêu rồi ư?

Cao Mỗ Mỗ gãi đầu, thôi cứ đi tắm trước đã.

Không lâu sau, Dương Đức và Thổ Ba cũng lần lượt thức dậy.

Trong nhà vệ sinh.

Ba người Cao Mỗ Mỗ chen chúc nhau đứng thành một hàng tắm rửa.

"Nói bọn mày nghe, gần đây tao thấy lúc Thư Hàng cười trông lạ lắm."

Thổ Ba gợi chuyện trước.

Dương Đức gật đầu:

"Hóa ra mày cũng có cảm giác này à, tao cũng vậy. Mỗi khi thấy Thư Hàng cười, tao cứ có ảo giác Thư Hàng là con gái chứ không phải con trai ấy."

"Tao cũng thấy vậy."

Cao Mỗ Mỗ gật đầu nói.

Ba người bỗng im lặng.

"Hay là hôm nào đó ba đứa tụi mình cùng đi gặp bác sĩ tâm lý đi?"

Dương Đức đề nghị.

"Tụi mày đi đi, tao có Nha Y."

Cao Mỗ Mỗ đáp.

"Thổ Ba, không thể nhịn nổi nữa rồi. Mới sáng ra đã bắt người ta ăn thức ăn cho chó là sao đây hả?"

Dương Đức ức chế không chịu nổi.

Thổ Ba mỉm cười:

"Thật ra tao cũng sắp thoát khỏi kiếp FA rồi, khà khà khà."

Dương Đức:

"..."

Móa, hóa ra sáng sớm chỉ có một mình mình ăn đầy miệng thức ăn cho chó thôi à?

Bên cửa sổ, thụ yêu Khinh Vũ xoa cằm suy tư sau đó cô lấy ra một tấm gương, nhìn vào gương rồi mỉm cười.

"Kỳ lạ, cười đúng rồi mà, nụ cười này giống hệt nụ cười ấm áp của Bá Tống Huyền Thánh trong trí nhớ.”

Khinh Vũ nghi hoặc.

Cô đã cố gắng bắt chước Bá Tống Huyền Thánh hết mức có thể, vậy mà vẫn bị bạn cùng phòng phát hiện ra điểm khác thường ư?

Không ngờ chỉ một nụ cười lại ẩn chứa nhiều tin tức như vậy.

Lúc trước khó khăn lắm cô mới sửa được tư thế đi đường nữ tính, không ngờ lại suýt bị lộ tẩy bởi một nụ cười.

Cô còn phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, Bạch Thánh nói sẽ thưởng cho cô, mang cô đến ngũ thải trì để cô triệt để thoát thai hoán cốt. Đến lúc đó thì cô có thể hóa thành hình người rồi.

Cố gắng lên, trước khi nhiệm vụ kết thúc, tuyệt đối không thể để lộ tẩy, bị người khác phát hiện được.

Thụ yêu Khinh Vũ nhìn gương chu môi:

“Cố gắng lên, ngươi giỏi nhất.”

Cảnh này đúng lúc bị ba đứa bạn cùng phòng vừa tắm xong, đi ra ngoài thấy được.

“Có lẽ người nên đi gặp bác sĩ tâm lý là Thư Hàng chứ không phải ba đứa bọn mình.”

Suy nghĩ này đồng thời hiện lên trong đầu ba người.

****

Ở một nơi khác.

Dưới sự chỉ dẫn của lớp trưởng chiến sĩ nhím biển, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng thành công rời khỏi vùng hải vực hỗn loạn.

Ngay khi xông ra khỏi hải vực hỗn loạn, hắn cảm thấy cả người nhẹ hẫng.

“Có lẽ trong vùng hải vực hỗn loạn này là một khu bảo địa cũng không chừng.”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn vùng hải vực ở sau lưng.

Cũng chỉ có mấy nơi đặc biệt như thế giới thiên kiếp, phòng tối Thiên Đạo là không chắn mối liên hệ giữa hắn với thế giới hạch tâm.

“Có khi lại là một bảo địa cấp bậc Trường Sinh Giả ấy chứ?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi rời khỏi hải vực hỗn loạn, mối liên hệ giữa hắn với thế giới hạch tâm lại khôi phục như thường.

[Thư Hàng, ngươi gọi ta có chuyện gì không?]

Tiếng của Quy tiền bối từ trong thế giới hạch tâm truyền tới.

[Trước đó có chút chuyện, bây giờ thì hết rồi.]

Tống Thư Hàng đáp.

Quy tiền bối:

[???]

[Trước đó ở đáy biển ta và Bạch tiền bối lạc nhau nên ta muốn nhờ Quy tiền bối đi ra hỗ trợ, nhưng không ngờ trong hải vực hỗn loạn lại chặn thế giới hạch tâm.]

Tống Thư Hàng giải thích.

[Hải vực hỗn loạn có thể chặn thế giới hạch tâm ư? Lão phu tung hoành ngũ hồ tứ hải nhiều năm nhưng sao chưa từng nghe đến hải vực hỗn loạn gì nhỉ?]

Quy tiền bối nghi hoặc.

Tống Thư Hàng:

[Có thể đây là khu vực xuất hiện trong lúc Quy tiền bối ngài ngủ say. Trong khu vực này không có sóng, cũng không tìm được Bạch tiền bối, thế nên ta định đi thẳng đến Điền Thiên Đảo chờ Bạch tiền bối.]

[Vậy có chuyện gì cứ gọi ta, chỉ cần ở hải vực, ta có thể giúp ngươi một tay, nói thế nào ta cũng là rùa biển mà.]

Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Dưới sự hướng dẫn lớp trưởng chiến sĩ nhím biển, đến gần trưa, Tống Thư Hàng thuận lợi đi đến Lan Tây Đảo.

Đây là một đảo nhỏ phồn hoa, phong cảnh xinh đẹp, có thể coi là thắng cảnh du lịch.

Lan Tây Đảo cách Điền thiên Đảo rất gần.

Người sống trên đảo đều là người bình thường.

“Nghe nói sở dĩ Lan Tây Đảo phồn vinh như vậy là nhờ có Điền Thiên Đảo ở sau lưng nâng đỡ.”

Lớp trưởng chiến sĩ nhím biển lên tiếng:

“Từ Lan Tây Đảo lại đi thẳng về hướng tây nam sẽ đến Điền Thiên Đảo. Nhưng do có đại trận hộ đảo nên người ngoài không thể vào được.”

“Dẫn ta tới đây là được rồi, nhiệm vụ của ngươi hoàn thành rồi đấy.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi hỏi:

“Có muốn ta thưởng cho ngươi gì không?”

“Không không không, không cần đâu, cảm ơn Bá Tống Thánh Quân.”

Lớp trưởng chiến sĩ nhím biển ôm bụng vội lắc đầu đáp:

“Nếu Bá Tống Thánh Quân không còn chuyện gì nữa thì ta xin đi trước.”

Dứt lời, lớp trưởng chiến sĩ nhím biển chạy như bay trốn mất tăm. Lễ vật của Bá Tống Huyền Thánh chắc là cái kia chứ gì?

Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao Bá Toái và song đao Ô Tặc Bạo Quân.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra khỏi pháp khí vòng tay, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1 rồi gửi tin nhắn.

Bá Đao Tống Nhất:

“@Điền Thiên Đảo Chủ, Điền Thiên tiền bối, ta đến Lan Tây Đảo rồi.”

Chương 1482: Mẹ Yêu Con

Người trả lời hắn đầu tiên không phải Điền Thiên Đảo Chủ mà là Bắc Hà tiền bối.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hửm? Thư Hàng, nghe nói ngươi và Bạch tiền bối đi thám hiểm hải vực hỗn loạn với nhau mà, sao đến Lan Tây Đảo nhanh vậy? Lan Tây Đảo chính là đảo nhỏ gần Điền Thiên Đảo đúng không?”

“Bắc Hà ngu xuẩn, ngươi quên thiên phú không gian của Bạch tiền bối rồi à? Sau khi ngài ấy và Thư Hàng tiểu hữu kết thúc chuyến thám hiểm, chỉ cần nhảy không gian một phát là có thể đến Lan Tây Đảo ấy mà.”

Đồng Quái Tiên Sư trêu chọc.

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

Bá Đao Tống Nhất:

“Khụ, tình hình không giống như Đồng Quái tiền bối tưởng tượng vậy đâu, thật ra ta và Bạch tiền bối lạc nhau rồi.”

“Lạc nhau?”

Lệ Chi Tiên Tử kinh ngạc không thôi, giữa tu sĩ với tu sĩ sao lạc nhau được?

Lẽ nào giữa đường Bạch tiền bối đột nhiên nhảy không gian chạy mất?

“Lúc livestream, Bạch tiền bối nói muốn dẫn ta vào hải vực hỗn loạn tìm loại dị quả kia. Khi tiến vào hải vực hỗn loạn, bọn ta đụng phải một xoáy nước lớn, sau đó ta và Bạch tiền bối lạc nhau.”

Tống Thư Hàng uể oải vô cùng.

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Ai @ ta đấy, có ta đây.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Ca ca ngu xuẩn của ta ơi, là Bá Tống đạo hữu, hắn tới rồi, đang chờ ở Lan Tây Đảo. @Bá Đao Tống Nhất, Bá Tống đạo hữu cứ ở Lan Tây Đảo chơi một lúc đi nhé, bên ta bận chút việc, lát nữa ta sẽ sai người đến sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho đạo hữu, có thể sẽ mất chút thời gian.”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi và Bạch tiền bối lạc nhau rồi à?

Bá Đao Tống Nhất:

“@Điền Điềm Phó Đảo Chủ, không sao, vậy ta đi dạo một chút, đến lúc đó sẽ liên lạc lại. @Điền Thiên Đảo Chủ, đúng vậy, lạc nhau rồi. Bạch tiền bối vẫn còn ở hải vực hỗn loạn hái dị quả, chờ ngài ấy hái dị quả xong chắc sẽ tới nhanh thôi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Không biết có xảy ra chuyện gì không đây?”

“Với vận may và tu vi của Bạch tiền bối thì hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Diệt Phượng Công Tử đáp.

Bắc Hà Tán Nhân:

“[Icon nhún vai].”

Ta nói không biết có xảy ra chuyện gì không cũng không phải nói Bạch tiền bối, mà là nói Thư Hàng tiểu hữu.

Bây giờ còn không biết Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản cải tiến 3 của Thư Hàng tiểu hữu có đột nhiên nổ tung hay không, Bạch tiền bối không ở bên cạnh, sự an toàn của hắn không được bảo đảm.

Quan trọng nhất là với vận may của Bạch tiền bối, muốn tìm dị quả hẳn là rất dễ tìm thấy đúng không? Sau khi tìm được, hái dị quả cũng không mất bao nhiêu thời gian đúng không?

Vậy tại sao đã qua nửa ngày rồi mà Bạch tiền bối vẫn chưa ra khỏi hải vực hỗn loạn?

Nếu nghĩ theo hướng xấu nhất... phải chăng năng lực tránh hung tìm cát của Bạch tiền bối lại phát động?

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn thôi.

Không phải lần nào Bạch tiền bối đột nhiên rời đi cũng là vì tránh hung. Có lúc chỉ là vì Bạch tiền bối tìm được chuyện thú vị hơn, chơi vui hơn nên quên mất thời gian.

Mà cũng có thể là vì Bạch tiền bối đột nhiên lĩnh ngộ được gì đó, bế tiểu quan ngay tại chỗ cũng không chừng.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Vừa rồi ta đã gửi tin nhắn riêng cho Bạch tiền bối nhưng không thấy trả lời, gọi điện cho ngài ấy thì không liên hệ được, chắc vẫn còn ở trong vùng hải vực hỗn loạn kia. Điền Điềm đạo hữu, Điền Thiên Đạo hữu, hai ngươi có thể bớt chút thời gian đi cùng Thư Hàng trước khi Bạch tiền bối trở về được không?”

Điền Thiên Đảo Chủ:

“???”

“Công pháp của Bá Tống đạo hữu xảy ra một số vấn đề, nếu không may xảy ra bất trắc thì còn có người ở bên cạnh hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu giải thích.

Quả nhiên Hoàng Sơn tiền bối thật đáng tin.

“Chuyện bên này tạm thời ta không dứt ra được, Điền Điềm, ngươi thì sao?”

Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Ta cũng không đi được. Nếu đi được thì ta đã đích thân đi đón tiếp Bá Tống đạo hữu rồi.”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Không cần lo lắng cho ta đâu, bên cạnh ta còn có một vị Quy tiền bối, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Quy tiền bối sẽ ra tay giúp đỡ ta bất cứ lúc nào.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Vậy thì tốt, trước khi Bạch tiền bối trở lại, Thư Hàng tiểu hữu ngươi cứ ở chơi trên Lan Tây Đảo hoặc là chờ mấy người Điền Thiên đến đón đi.”

Tống Thư Hàng:

“Vậy tạm thời ta sẽ đi dạo trên đảo cũng được, phong cảnh nơi này rất đẹp.”

“@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, vừa rồi có người báo cho ta biết, có một tán tu đạo nhân xuất hiện gần nhà của ngươi, hiện thân tiếp xúc với người nhà của ngươi. Ngươi có quen đạo nhân này không?"

Hằng Hỏa Chân Quân online hỏi.

"Tán tu đạo nhân? Ta cũng không quen tán tu đạo nhân nào cả. Ngoại hình người đó ra sao?"

Tống Thư Hàng hỏi lại.

"Sau khi tiếp xúc với người nhà của ngươi, đạo nhân kia rời đi rồi. Ta sẽ sai người chú ý chuyện này."

Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Tống Thư Hàng:

"Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối."

Giờ hắn đã bước vào cảnh giới ngũ phẩm, có thể trình bày chuyện của bản thân với gia đình.

Ừm, tìm cơ hội nói cho ba mẹ biết chuyện mình là tu chân giả thôi.

"Có gì đâu, chờ Thư Hàng tiểu hữu ngươi trở về, có rảnh nhớ đến thế giới Kim Liên của Nho gia bọn ta làm khách nhé, [icon mặt cười]."

Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Nho gia cũng học theo Tống Thư Hàng, chuyển mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vào trong thế giới Kim Liên, nhưng quá trình không được thuận lợi lắm. Thế nên bọn họ muốn mời Tống Thư Hàng đến làm khách, xem thử có thể tìm ra cách giải quyết không.

"Không thành vấn đề."

Tống Thư Hàng trả lời.

Nhắc tới Nho gia, hắn lại nhớ tới con mắt thánh nhân Nho gia trong tay mình.

Đây cũng là đồ của Nho gia.

Lại ở trong nhóm trò chuyện một hồi, sau đó Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi mở danh bạ điện thoại tìm số.

Sau khi sắp xếp lại lời nói, hắn bấm số gọi cho mẹ Tống.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu trong lòng đã quyết, không bằng hôm nay tiết lộ chút chuyện về tu chân giới cho mẹ

Tống biết luôn?

Chẳng mấy chốc đã có người bắt máy.

“Alo, Thư Hàng đấy à, có chuyện gì không con? Đã ăn cơm chưa?”

Mẹ Tống hỏi.

“Ăn rồi ạ, gần đây ba mẹ có khỏe không?”

Tống Thư Hàng hỏi thăm.

Thật ra do mấy viên đan dược của Dược Sư tiền bối, bây giờ bụng của Tống Thư Hàng vẫn còn trướng, hoàn toàn không ăn được bất kỳ thứ gì.

“Khỏe lắm, không sao hết, con đừng lo lắng.”

Mẹ Tống cười đáp.

Tống Thư Hàng lại vòng vo hỏi thăm gần đây trong nhà có khách đến thăm không.

Nhưng hắn không hỏi thăm được gì về vị tán tu đạo nhân kia. Có lẽ trong suy nghĩ của mẹ Tống, vị tán tu đạo nhân kia chỉ là một người qua đường xa lạ.

Ở đầu bên kia, vẻ mặt của mẹ Tống trở nên nghiêm túc.

Mặc dù trước kia con trai cũng thường xuyên gọi điện về hỏi nhà có bình an không nhưng chưa bao giờ lải nhải nhiều chuyện vụn vặt giống như hôm nay.

Quả nhiên con trai bị ảnh hưởng bởi chuyện ‘sắp có em’ ư?

Dù tỏ ra rất mạnh mẽ, cuối cùng vẫn bị ảnh hưởng.

Mẹ Tống cảm thấy mình đã đoán được suy nghĩ của con trai.

Không ai hiểu con bằng mẹ mà.

“À mẹ ơi, mẹ có tin trên thế giới này có sức mạnh siêu nhiên không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mẹ Tống lặng lẽ gật đầu.

Quả nhiên bị ảnh hưởng bởi chuyện ‘sắp có em’.

Bà là mẹ, lúc này phải an ủi con trai mới được, tuyệt đối không thể để trong lòng con trai sinh ra ám ảnh tâm lý.

“Thư Hàng, mẹ yêu con, đừng nghĩ quấy con nhé.”

Mẹ Tống dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng:

“???”

“Không sao hết, dù sau này trong nhà có thêm em trai hay em gái thì tình yêu của mẹ sẽ không bao giờ thay đổi.”

Tống mẹ tiếp tục an ủi.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Trí tưởng tượng của mẹ quá phong phú, suy nghĩ quá sâu xa, chuyện năng lực siêu nhiên thì có liên quan gì đến sắp có em ạ?

“Không phải vậy đâu mẹ, con không nghĩ nhiều, chỉ là gần đây con đang suy nghĩ...”

Đột nhiên Tống Thư Hàng không biết phải nói tiếp thế nào.

Tiếp tục bàn về đề tài năng lực siêu nhiên với mẹ Tống ư?

Chỉ sợ mẹ Tống lại cho rằng hắn suy nghĩ nhiều vì chuyện sắp có em.

Thôi, chờ lần sau về nhà lại nói tiếp về đề tài này vậy.

Có một số việc không nói rõ qua điện thoại được, càng nói càng rối.

“Khụ, mẹ ơi, giờ con bận chút việc, con cúp máy trước đây.”

Tống Thư Hàng nói.

“Phải nghỉ ngơi đầy đủ, đừng thức xem phim suốt đêm, phải sắp xếp thời gian làm việc nghỉ ngơi cho hợp lý đấy.”

Mẹ Tống dịu dàng dặn dò.

Tống Thư Hàng:

“Vâng ạ, con biết mà.”

Sau khi cúp máy, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Mà ở bên kia, sau khi tắt điện thoại, mẹ Tống suy nghĩ một chút rồi bắt đầu lên mạng tìm những mẩu truyện an ủi tâm hồn liên quan đến việc sắp có em nhỏ.

Bà định sửa lại những mẩu truyện này rồi gửi cho Tống Thư Hàng, làm công tác tư tưởng cho con trai.

...

“Không thể hỏi ra lai lịch của vị tán tu đạo nhân kia, cũng không biết đối phương là vô tình hay cố ý tiếp xúc với người nhà của mình nữa.”

Tống Thư Hàng phất tay, tước yêu Tiểu Thải đang tu luyện trong thế giới hạch tâm bị chuyển ra.

“Báo cáo sư phụ, hôm nay ta đã hoàn thành bài luyện tập vung đao mười nghìn lần, tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cũng có tiến bộ. Hiệu quả của Thực Tiên yến quá tuyệt vời.”

Tước yêu Tiểu Thải vỗ cánh báo cáo.

“Ngươi làm rất tốt.”

Tống Thư Hàng vỗ nhè nhẹ lên người Tiểu Thải:

“Giờ vi sư sẽ giao một nhiệm vụ cho ngươi.”

“Rốt cuộc sư phụ cũng quyết định giao nhiệm vụ cho ta ư? Ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi. Sau khi trở thành đệ tử của sư phụ, ta vẫn luôn ở trong thế giới hạch tâm chăm chỉ tu luyện, chờ đến ngày phát huy tác dụng của bản thân.”

Tiểu Thải vỗ cánh, đôi cánh biến thành màu hắc thiết, trên chóp cánh còn lóe lên ánh sáng lạnh.

“Nhiệm vụ của ngươi là bay về nhà ta ở thành phố Văn Châu, sau đó chú ý theo dõi, xem thử có tán tu đạo nhân nào đến gần nhà ta không. Nếu có, ngươi cũng đừng làm gì hắn, chỉ cần nhớ kỹ ngoại hình của hắn là được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Rõ thưa sư phụ.”

Tiểu Thải chào theo kiểu quân đội.

“Đi đi... À mà này, ngươi biết đường không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thải gật đầu đáp:

“Sư phụ cứ yên tâm, trên người ta có một hệ thống định vị toàn cầu có cấu hình đặc biệt, trước kia phải tích góp linh thạch rất lâu mới mua được.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Vậy ta lên đường đây thưa sư phụ.”

Tiểu Thải giương cánh, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng nhiều màu, bay thẳng lên trời cao.

“Ta còn chưa nói hết mà.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Hắn đang định nói về vụ phần thưởng nhận được sau khi Tiểu Thải hoàn thành nhiệm vụ.

Theo thói quen của nhóm Cửu Châu số 1, người nào thi hành nhiệm vụ đều sẽ được thưởng.

“Thôi kệ đi, chờ khi nào Tiểu Thải hoàn thành nhiệm vụ rồi lại nói đến chuyện phần thưởng vậy.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Giờ đi dạo trên đảo nhỏ nào.

Nhưng một mình dạo đảo nhỏ thật cô độc.

Hắn lại nhìn vào trong thế giới hạch tâm.

Quy tiền bối, Thông Nương, Sở các chủ chỉ còn lại cái đầu, Sở Sở đang đang bế quan tu luyện, còn có Lý m Trúc đang ngủ say.

Hình như không có ai thích hợp đi dạo với hắn hết.

Trong lúc đang suy nghĩ, hắn bỗng nhìn thấy một đối tượng thích hợp.

Con rối tiên tử.

Cô ấy đã hoàn thành việc sửa chữa.

Chương 1483: Ba Mẹ Không Phải Lo Con Không Tìm Được Việc Làm Sau Khi Tốt Nghiệp Nữa Đâu

Con rối tiên tử đã hoàn thành việc sửa chữa về mặt tổng thể, chỉ còn lại một số vấn đề nhỏ về mặt chi tiết, cần phải tìm khôi lỗi sư chuyên nghiệp hơn đến tu sửa.

Trên người cô ấy có sẵn chức năng sửa chữa, toàn bộ quá trình sửa chữa đều không cần người khác nhúng tay vào.

Tống Thư Hàng chỉ cần đưa số tài liệu lấy được từ chỗ Thất Sinh Phù Phủ Chủ cho cô ấy.

Cộng thêm số tài liệu còn thừa lại sau khi luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong tay Tống Thư Hàng, cùng với tài liệu được Bạch tiền bối chia cho lúc đào bảo ở phòng tối Thiên Đạo, cô ấy sẽ tự chọn ra những tài liệu cần cho việc tu sửa.

Con rối tiên tử được thả ra khỏi vòng tay pháp khí.

Lúc này bề ngoài của cô ấy nhìn chẳng khác gì nhân loại bình thường, chỉ là khuôn mặt nhỏ cứng đờ, không cảm xúc.

“???”

Sau khi hiện thân, con rối tiên tử nhìn về phía Tống Thư Hàng với đôi mắt màu cam tỏa sáng lấp lánh.

“Đi dạo phố với ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đôi mắt màu cam của con rối tiên tử chợt lóe như đang gửi tin nhắn gì đó.

“Là sao?”

Tống Thư Hàng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Con rối tiên tử lắc đầu rồi lại gật đầu, sau đó cô xoay người bước về trước.

Có thể là do thân thể chưa được tu sửa hoàn mỹ nên lúc đi đường, con rối tiên tử lại đánh tay cùng bên với chân bước, trông rất quái dị.

Tống Thư Hàng:

“Vẫn chưa sửa xong hẳn à? Còn cần tài liệu gì nữa không?”

Con rối tiên tử lắc đầu, tiếp tục bước đi với tư thế tay đánh cùng bên với chân bước.

Lan Tây đảo rất phồn vinh, trên đường phố bán đủ thứ đến từ trời nam đất bắc, phong phú đa dạng.

Tống Thư Hàng đang nghĩ không biết có nên mang đủ các loại đặc sản về nhà không.

Đi một hồi, con rối tiên tử đột nhiên dừng lại.

Sau đó cô khom người nhặt một cuộn dây thép ở trên mặt đất lên.

Không phải bảo vật gì cả, chỉ là một cuộn dây thép rất bình thường.

Sau khi nhặt dây thép lên, cô đưa tay phủ bụi đất bám trên dây thép rồi tiếp tục sánh vai bước đi với Tống Thư Hàng.

...

Trong lúc đi dạo, Tống Thư Hàng tiện tay mua mấy bộ quần áo.

Gần đây hắn tự bạo khá thường xuyên, quần áo cũng nổ theo nên rất tốn, mua thêm vài bộ để dành trong thế giới hạch tâm phòng hờ sẵn vậy.

“Cô muốn mua gì không?”

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Con rối tiên tử lắc đầu, hai tay cô không ngừng uốn nắn cuộn dây thép kia.

Tống Thư Hàng xách quần áo, hai người tiếp tục dạo phố.

Hôm nay con rối tiên tử chẳng nói câu nào làm bầu không khí dạo phố rất ngột ngạt.

Hắn nhớ hình như cô có chức năng nói chuyện, không biết tại sao lại không nói.

Lúc này, con rối tiên tử lại dừng lại.

Cô khom người xuống nhặt một viên thủy tinh ở trên mặt đất, sau đó hai tay cô lại tiếp tục uốn dây thép với tốc độ rất nhanh.

Một lát sau, cô đưa tay về phía Tống Thư Hàng.

Một tòa tháp nhỏ tinh xảo dùng dây thép uốn thành, tuy đơn giản nhưng rất đẹp. Viên thủy tinh mà con rối tiên tử mới nhặt được đang nằm trên tầng cao nhất, khúc xạ ánh mặt trời, tỏa sáng lấp lánh.

“Đỉnh quá!”

Tống Thư Hàng khen ngợi.

Con rối tiên tử hài lòng gật đầu.

Sau đó cô giơ tay điểm lên tòa tháp thép, miệng nhỏ hé mở, niệm nhanh chú văn.

Tống Thư Hàng nhìn con rối tiên tử với ánh mắt nghi hoặc.

Cô ấy đang làm gì vậy?

Sau khi niệm chú văn xong, con rối tiên tử buông ngón tay xuống.

Ngay sau đó, tòa tháp dùng thép uốn thành bỗng phát ra một tầng linh quang nhàn nhạt chỉ có tu sĩ mới nhìn thấy.

Khai quang!

Sau khi con rối tiên tử khai quang cho tháp thép xong, ánh mắt của người đi đường xung quanh bất giác bị tháp thép thu hút.

Người đi đường cũng chỉ là người bình thường, chưa từng tu luyện nên không thấy được linh quang trên tháp thép. Nhưng sau khi được khai quang, tháp thép dường như có được một sức hấp dẫn đặc biệt làm người khác không thể dời mắt nổi.

Bản năng của con người nói cho bọn họ biết tòa tháp thép này là một bảo vật.

Thật ra nói vậy cũng không sai. Con rối tiên tử là tồn tại cấp bậc bát phẩm, tháp thép được cô khai quang hoàn toàn gánh nổi hai chữ ‘bảo vật’.

Người đi đường cứ nhìn chằm chằm vào tháp thép không chớp mắt, trong mắt lộ ra vẻ khao khát.

Tống Thư Hàng:

“...”

Rốt cuộc có người chủ động đi lên.

Vị nhân sĩ không biết là người nước nào này dùng tiếng anh pha lẫn với giọng địa phương đặc sệt hỏi con rối tiên tử:

“Chào cô gái, xin hỏi tháp thép này có bán không?”

Con rối tiên tử lắc đầu.

Sau khi bị từ chối, người đi đường kia thất vọng rời đi.

Nhưng sau khi người này thất bại, ngược lại càng có nhiều người đi đường tiếp cận con rối tiên tử.

Trong bọn họ có nam có nữ, có người trực tiếp ra giá, có người định dùng đồ quý giá để đổi lấy tháp thép trong tay con rối tiên tử.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn đột nhiên phát hiện một chuyện, tu sĩ kiếm tiền cực dễ.

Con rối tiên tử chỉ tiện tay khai quang cho một tòa tháp thép bình thường, thế mà giá trị của tháp thép đã tăng gấp trăm lần.

Từng người đi đường bị con rối tiên tử từ chối nhưng bọn họ vẫn không từ bỏ.

Bọn họ đổi đủ loại chiêu trò, dùng đủ mọi cách chỉ nhằm lấy được tháp thép trong tay con rối tiên tử.

Sau đó...

Một cậu trai tóc dựng đứng thành công lấy được.

Con rối tiên tử cảm thấy hứng thú với một chiếc nhẫn trên tay cậu ta nên cậu ta dùng chiếc nhẫn đầu lâu màu bạc kia đổi lấy tháp thép trong tay con rối tiên tử.

Chiếc nhẫn đầu lâu màu bạc này chỉ là một món đồ trang sức rất bình thường, hơn nữa còn là hàng mạ bạc chẳng đáng mấy đồng.

Sau khi đổi được nhẫn, con rối tiên tử vừa dạo phố vừa mân mê chiếc nhẫn.

Một lát sau, cô tháo đầu lâu trên chiếc nhẫn xuống rồi ném qua một bên.

“Là bảo vật à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Con rối tiên tử lắc đầu, rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với

Tống Thư Hàng. Cô dùng phương thức truyền âm nhập mật nói:

[Không phải, chỉ là một chiếc nhẫn mạ bạc rất bình thường, nhưng gần đây khí vận của chủ nhân nó cực tốt, chiếc nhẫn mạ bạc này hắn đeo đã lâu, trên đó cũng ngưng tụ được chút ít khí vận, nếu đeo nó sẽ gặp may mắn.]

“Có chuyện này nữa à? Biết vậy ta đã xin một sợi tóc của Bạch tiền bối để mang theo rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Khí vận của ngươi cũng rất rốt, mặc dù có hơi kỳ lạ.”

Con rối tiên tử trả lời.

Dứt lời, cô lại giơ tay điểm lên trên chiếc nhẫn mạ bạc, bắt đầu khai quang cho nhẫn.

Sau khi được khai quang, chiếc nhẫn này lại trở thành thứ hấp dẫn ánh mắt của người đi đường.

Sau đó...

Con rối tiên tử dùng chiếc nhẫn đổi lấy một bình rượu bạc.

Rồi sau đó...

Lại dùng bình rượu bạc đổi lấy một tẩu thuốc nhỏ dài tinh xảo.

Tiếp đó...

Tẩu thuốc tinh xảo biến thành một bình thủy tinh và nước hoa.

Vốn dĩ muốn đi dạo phố nhưng một đường đi tới, kết quả lại biến thành hoạt động ‘lấy đồ đổi đồ’.

Hai tiếng sau.

Tống Thư Hàng buộc phải kết thúc chuyến đi dạo phố.

Lúc này hắn đang ngồi ở quầy thu tiền trong một quán ăn nhỏ, hai tay đan xen chống dưới cằm.

Đến giờ hắn vẫn còn ngơ ngác, bởi vì hắn đã thành ông chủ của quán ăn nhỏ này.

Ông chủ cũ đã đổi quán ăn này với con rối tiên tử, sau đó hớn hở chạy mất.

Thủ tục chuyển nhượng quyền sở hữu cửa hàng trên Lan Tây đảo cực kỳ đơn giản. Hai bên ký kết hợp đồng, sau đó xin đăng ký ở trên mạng. Không lâu sau nhân viên quản lý của Lan Tây đảo tới tiến hành xét duyệt, thu phí.

Mười lăm phút sau, quyền sở hữu cửa hàng và giấy chứng nhận đã được chuyển nhượng sang tên của Tống Thư Hàng.

Cả quá trình hệt như đang giỡn chơi.

Lúc Tống Thư Hàng nhận lấy giấy chứng nhận, trong đầu cứ mơ màng.

Ba mẹ ở thành phố Văn Châu xa xôi, con trai của ba mẹ bỗng nhiên trở thành ông chủ của một quán ăn trên Lan Tây đảo ở nước ngoài, ba mẹ không phải lo con không tìm được việc làm sau khi tốt nghiệp đại học nữa.

Quán ăn không lớn, chỉ có sáu bàn.

Ông chủ cũ của quán này còn kiêm luôn chức đầu bếp, vợ của ông chủ cũ phụ trách thu ngân.

Bây giờ vợ chồng ông chủ cũ vui vẻ chạy mất, trong quán ăn nhỏ chẳng có ai nấu ăn.

Tống Thư Hàng tiếp tục chống cằm ngẩn người.

Con rối tiên tử ngồi cạnh hắn, hai tay cũng đan xen chống dưới cằm.

“Tiên tử, cô biết nấu ăn không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Con rối tiên tử lắc đầu.

Tống Thư Hàng lại nhìn vào thế giới hạch tâm.

Quy tiền bối? Thôi khỏi bàn, chắc chắn là không biết nấu ăn, cùng lắm chỉ có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn thôi.

Thông Nương? Cô ấy chỉ có thể cung cấp mầm hành.

Sở các chủ? Bây giờ cô ấy chỉ còn mỗi cái đầu.

Lý m Trúc rất đáng yêu, đặt ở trong quán bán manh tuyệt đối có thể hấp dẫn khách nhưng bảo cô ấy nấu ăn thì miễn đi. Hiện giờ ngay cả lúc thở cô ấy cũng thở ra hàn khí.

Cuối cùng chỉ còn lại Sở Sở.

Trong thế giới hạch tâm có rất nhiều sinh vật nhưng cũng chỉ có Sở Sở thoạt nhìn là đáng tin nhất.

Lúc này Sở Sở vừa mới kết thúc tu luyện. Do cô mới thay đổi công pháp, chuyển sang tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công nên gần đây mới thường xuyên bế quan.

“Sở Sở.”

Tống Thư Hàng gọi.

Sở Sở ngẩng đầu:

“Sư phụ, ngài gọi ta à?”

“Ngươi biết nấu ăn không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Sở:

“???”

“Ta bỗng dưng trở thành ông chủ của một quán ăn, đang thiếu đầu bếp.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Sở Sở:

“...”

“Biết nấu ăn không?”

Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

Sở Sở thành thật trả lời:

“Ta chỉ biết nấu một số món ăn bình thường thôi.”

“Chính là ngươi! Bây giờ nhiệm vụ thứ nhất mà sư phụ giao cho ngươi là trở thành đầu bếp trong quán của sư phụ.”

Tống Thư Hàng tuyên bố.

Khóe miệng Sở Sở co giật:

“Đệ tử tuân lệnh.”

Nhân lúc trong quán ăn chưa có khách, Tống Thư Hàng đưa Sở Sở ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Mà này, tu luyện giả chúng ta có thủ đoạn đặc biệt gì kiểu như thêm đan dịch vào món ăn, hoặc là biến món ăn trở nên ngon miệng hơn không?

Tống Thư Hàng hỏi.”

“Có thưa sư tôn.”

Sở Sở đáp.

Tống Thư Hàng kinh ngạc:

“Có thủ đoạn thần kỳ như vậy thật à? Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi thử không ngờ có thật.”

“Tiên trù có thủ đoạn tương tự, bọn họ sẽ điều chế ra một ít đan dịch đặc biệt dùng làm gia vị trong lúc chế biến nguyên liệu nấu ăn.”

Sở Sở đáp.

“Đan dịch thì chúng ta không có là cái chắc rồi nhưng chúng ta có mầm hành, có muốn thử thêm vào một chút?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thông Nương trong thế giới hạch tâm đột nhiên cảm thấy cả người lạnh run.

“Sư tôn, ta không phải tiên trù, không thể xử lý yêu khí trong mầm hành của Thông Nương. Nếu không trừ sạch yêu khí trong mầm hành, người bình thường ăn vào sẽ chết đấy.”

Sở Sở cười khổ nói.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại chuyện hắn từng vô tình ăn nhầm hành tinh.

“Tiếc thật, vậy Sở Sở ngươi biết nấu món gì cứ ghi ra đi, chúng ta phải đổi menu trong quán, giá cả cũng phải định lại.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ta biết rồi thưa sư phụ.”

Sở Sở đáp, sau đó lấy giấy bút trên quầy thu ngân rồi nhanh chóng viết tên những món ăn mình biết nấu ra, đồng thời hỏi:

“Sư phụ, ngài định ‘hồng trần lịch luyện’ nên mở quán ăn này à?”

“Khụ, đúng vậy, chính là hồng trần lịch luyện.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đành phải nhận bừa vậy thôi chứ chẳng lẽ lại nói cho đệ tử biết quán ăn này là do con rối tiên tử đổi lấy, mà vừa lúc hắn lại rảnh rỗi không có gì làm nên định kinh doanh quán ăn này giết thời gian trước khi Bạch tiền bối hoặc Điền Thiên đảo Chủ sai người đến đón hắn?

…

Sở Sở là một cô nương tốt rất có tài.

Cô không chỉ viết menu mới mà còn viết bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau, sau đó lại in menu ra, mọi chuyện đều do một tay cô bao hết.

Nhiệm vụ của Tống Thư Hàng là giữ nguyên tư thế hai tay đan xen chống dưới cằm giống như con rối tiên tử, tiếp tục ngồi ngẩn người ở quầy thu ngân.

Tống Thư Hàng chán quá bèn mở tờ báo trên quầy thu ngân ra đọc.

Báo này có tên là ‘Tuần san hoàn giới’, là báo tiếng Trung.

Tống Thư Hàng lật bừa ra xem, sau đó hắn thấy được tin tức mới nhất.

Tin sốc: Trên đảo nhỏ thần bí cách biệt với thế giới bên ngoài lại lưu truyền văn hóa Hoa Hạ.

Theo nguồn tin nhận được, vào ngày 3 tháng 10 năm 2019, do một tai nạn bất ngờ mà nhà hàng hải Thor và đội tàu của ông vô tình lạc vào một đảo nhỏ thần bí bị sương mù dày đặc bao phủ quanh năm.

Đảo nhỏ này chưa từng bị ai phát hiện ra, trên thế giới không hề có bất kỳ ghi chép hay báo cáo nào có liên quan đến đảo nhỏ này.

Cư dân trên đảo vẫn sống cuộc sống nguyên thủy. Bọn họ dùng mâu đá, tên xương, trên người mặc đồ da thú. Cuộc sống của bọn họ nguyên thủy đến mức khiến người ta hoài nghi không biết có phải bọn họ xuyên không tập thể từ thời đại nguyên thủy đến đây không.

Nhưng mà không ngờ một đám người nguyên thủy này ai cũng nói được mấy câu tiếng trung. Hơn nữa có không ít dân đảo còn đọc thuộc lòng Tam Tự Kinh cùng với một số đoạn trong sách Luận Ngữ. Trước mắt, nước ta đã phái đội thuyền đi đến đảo nhỏ ngăn cách với thế giới bên ngoài này.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Hắn lặng lẳng lấy điện thoại di động ra, chụp đoạn tin này lại rồi đăng lên nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Đao Tống Nhất:

“@Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thất Sinh Phù tiền bối, cho ngài xem một tin chấn động.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Ha ha, ta còn kéo dây điện ngầm trong lòng đất bên dưới đảo nhỏ. Còn xuyên không từ thời đại viễn cổ đến nữa chứ, đúng là nhà báo nói láo ăn tiền mà.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Thư Hàng tiểu hữu, tin này đã được đăng từ nhiều ngày trước rồi, ta có tin mới nhất đây... Nghe nói ngoài đọc thuộc lòng Tam Tự Kinh và Luận Ngữ, cư dân trên đảo còn biết một bộ võ thuật Hoa Hạ tên ‘thời đại vẫy gọi’ siêu mạnh. Ngày nào cư dân trên đảo cũng tập trung lại, xếp hàng chỉnh tề luyện công.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hình như là lỗi của hắn với Joseph Joe Mobosan.

Lúc ấy Joseph kêu gọi cư dân trên đảo đoàn kết lại, luyện tập thần công chống lại Thất Sinh Phù Phủ Chủ, cũng âm thầm truyền thụ thần công ‘thời đại vẫy gọi’ cho bọn họ.

Tính ra nhóm dân đảo này cũng coi như là đồ tử đồ tôn của Tống Thư Hàng, bởi vì Joseph là đệ tử ký danh của hắn.

“À Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối vẫn chưa tới tìm ngươi à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Bá Đao Tống Nhất:

“Vẫn chưa, trước đó ta có gọi mấy cuộc điện thoại nhưng không liên lạc được. Sợ là Bạch tiền bối vẫn còn ở trong hải vực hỗn loạn, chắc ngài ấy lại tìm được chuyện gì đó thú vị rồi.”

Điền Điềm Phó Đảo Chủ:

“Bá Tống đạo hữu~~ bên ta vẫn đang rất bận, tạm thời không dứt ra được. Ta sai người đặt khách sạn ở Lan Tây đảo cho các ngươi nghỉ ngơi trước được không?”

Tống Thư Hàng:

“Điền Điềm tiền bối cứ tập trung làm việc đi, ta có chỗ ở rồi. Lúc nãy ta bỗng dưng trở thành ông chủ của một quán ăn ở trên

Lan Tây đảo, bây giờ đang chờ khai trương đây.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng lại giơ điện thoại lên chụp hình quán ăn nhỏ của mình rồi đăng lên nhóm.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vừa liếc mắt đã thấy được con rối tiên tử ngồi cạnh Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiểu hữu, vị con rối tiên tử kia đã tu sửa xong rồi à?”

Hắn có thể độ kiếp thành cộng, ngưng tụ ra tám long văn đều là nhờ phúc của vị con rối tiên tử này. Mặc dù độ kiếp với tư thế ôm đầu sợ hãi khá là mất mặt, nhưng giữa mạng sống với mặt mũi thì đương nhiên cái mạng quan trọng hơn rồi.

“Về mặt tổng thể thì đã tu sửa xong, chỉ có một số vấn đề chi tiết nhỏ thôi, không ảnh hưởng đến hành động của cô ấy.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Thấy con rối tiên tử cạnh Thư Hàng tiểu hữu, ta chợt nhớ tới một tin tức mới nghe được gần đây, không biết các đạo hữu có nghe chưa. Nghe nói gần đây có nước nào đó đang nghiên cứu kỹ thuật ‘nhân thể cơ giới hóa’, nhằm mục đích tạo ra chiến sĩ cơ giới.”

Lúc chat trong nhóm Cửu Châu số 1 là vậy đấy, chuyển đề tài cực nhanh.

“Nhân thể cơ giới hóa? Ta nhớ đạo trường sinh của vị tuyệt thế thiên tài kia ở Mặc môn cũng tương tự như kỹ thuật này. Hắn biến thân thể của chính mình thành con rối, tạo ra đạo của bản thân. Một cái là con rối hóa bên tu chân, một cái khác là cơ giới hóa bên khoa học kỹ thuật.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Bạch Hạc Chân Quân:

“Đúng vậy, thế nên lúc nhìn thấy con rối tiên tử, ta chợt nhớ tới tin này. Cũng không biết bây giờ kỹ thuật nhân thể cơ giới hóa này đã đạt đến mức nào rồi.”

“Nói thật, cơ giới hóa thân xác, biến xác thịt thành máy móc đúng là chuyện không thể chấp nhận được. Không có thân xác sẽ mất đi rất nhiều lạc thú.”

Giao Bá Chân Quân nói.

Không có thân xác, dù mấy em gái người máy có xinh đẹp đến đâu cũng không thể mang thai, không thể sinh ra một đội bóng đá, thế thì đời còn gì vui nữa?

“Nếu kế hoạch của bọn họ thành công, có lẽ sức chiến đấu sẽ rất mạnh. Chỉ cần có thể đạt đến trình độ của các chiến sĩ người máy trong phim ảnh, chiến lực cũng mạnh ngang với tu sĩ nhị tam phẩm rồi.”

Bắc Hà Chân Quân nhận xét.

“Mà hình như ‘nữ võ thần’ của Chân Vũ đảo đã dùng một phần kỹ thuật con rối của Mặc gia, lại kết hợp với khoa học kỹ thuật để hoàn thiện thì phải?”

Giao Bá Chân Quân nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Khà khà khà, thật ra ta tò mò về sản phẩm của kế hoạch chiến sĩ cơ giới hơn lực chiến. Không biết bọn họ ăn cơm, uống xăng, hay là sạc điện, dùng pin nhỉ?”

Bắc Hà Chân Quân:

“Lúc nào Tam Lãng cũng nghĩ đến những điều mà chẳng ai ngờ tới.”

“Không biết có chức năng biến hình không? Cứ nhắc đến người máy cải tạo lại nhớ tới transformers.”

Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử hiện thân.

Vũ Nhu Tử đã trở lại Linh Điệp đảo.

“Chức năng biến hình ư? Đột nhiên ta tưởng tượng ra một số hình ảnh không tốt lắm.”

Cuồng Đao Tam Lãng tiếp lời.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Hình ảnh gì?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Lẽ nào là hình ảnh 18+? Cẩn thận đó nha, đừng gây rắc rối cho Hoàng Sơn tiền bối [icon cười nham hiểm].”

“Nếu trong các chiến sĩ người máy cải tạo có chiến sĩ nữ, trong lúc đang chiến đấu, một nữ chiến sĩ xinh đẹp đột nhiên bắt đầu biến hình, thân thể biến hóa không ngừng, sau đó biến thành một chiếc xe tăng... vừa nghĩ tới cảnh này bỗng cảm thấy thật tuyệt vọng."

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tô thị A Thất cho ý kiến:

"Ngươi cứ đổi nữ chiến sĩ thành nam chiến sĩ là được rồi, lúc đó sẽ thấy bình thường lại ngay thôi."

"À đúng rồi Thư Hàng này, ngươi đã khống chế năng lực của thánh ấn thành thạo chưa thế? Còn ảnh hưởng đến người bình thường nữa không?"

Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên hỏi một câu.

Tống Thư Hàng:

"Lần này có thể là do tác dụng của đồng vàng hồi sinh + thành Thời Quang, chỉ cần ta không sử dụng thánh ấn, hiệu ứng 'nhân vật thiên hạ ai cũng biết' sẽ không xuất hiện, người bình thường cũng không bị ảnh hưởng."

Dù sao nếu tính theo thời gian của Thời Quang thành thì thời gian hắn cần để sống lại đã qua mười năm rồi.

"Vậy thì tốt quá rồi."

Hoàng Sơn tiền bối đáp.

****

Quán ăn nhỏ buôn bán rất ế ẩm.

Cũng có thể là do chưa đến giờ dùng bữa, đến giờ vẫn không có vị khách nào ghé vào.

Tống Thư Hàng, con rối tiên tử và Sở Sở cùng ngồi xếp hàng ngẩn người.

"Biết vậy thà cứ thám hiểm hải vực hỗn loạn lâu hơn một chút, không chừng lại có thu hoạch."

Tống Thư Hàng nói.

Dù sao chỗ đó rất có thể là cấm địa Trường Sinh Giả.

"Hay là nhân lúc rảnh rỗi, đi tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi thử cô ấy có cách nào loại trừ yêu khí trong mầm hành hay không?"

Tống Thư Hàng lại mở điện thoại.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, đề tài tám chuyện đã thay đổi.

Tống Thư Hàng tìm trong nhật ký nhắn tin bạn bè hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được tên của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngay lúc hắn đang chuẩn bị nhắn tin cho Biệt Tuyết Tiên Cơ, rốt cuộc cũng có khách ghé vào quán ăn ế ẩm của hắn.

Một thiếu nữ tóc vàng mặc quần áo hơi xốc xếch, nhìn như mới ngã nhào trên đất đi vào quán ăn.

“Xin chào, xin hỏi quán có bán không?”

Thiếu nữ hỏi bằng tiếng Anh, giọng nói dễ nghe, rất trong trẻo, nghe như đã được thiết bị điện tử xử lý qua.

Ngoài hình của thiếu nữ này rất đẹp, hệt như búp bê.

“Đương nhiên là bán, bán suốt 24 giờ, quý khách muốn ăn món gì?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu trả lời.

Sở Sở đứng dậy, đưa menu mới cho khách.

Thiếu nữ tóc vàng tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nhận lấy menu, cúi đầu xem kỹ.

Tống Thư Hàng híp mắt nhìn.

Hắn cúi đầu, vào lại nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Đao Tống Nhất:

“@Cuồng Đao Tam Lãng, Tam Lãng tiền bối, rốt cuộc người máy cải tạo uống xăng, sạc điện, dùng pin, hay là ăn cơm... Có lẽ lát nữa ta có thể trả lời cho ngài biết về vấn đề này rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“???”

“Có một vị khách mới bước vào trong quán ăn nhỏ của ta, có lẽ người này chính là người máy cải tạo nhưng ta vẫn không chắc lắm, khí tức sinh mệnh trên người vị khách này rất kỳ lạ.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Chân Quân:

“Trùng hợp đến vậy à?”

“Có lẽ… không phải trùng hợp đâu.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn quay qua nhìn con rối tiên tử ngồi cạnh mình.

Con rối tiên tử vẫn giữ nguyên tư thế hai tay đan xen chống dưới cằm.

Hay là vì con rối tiên tử?

Lúc này, khí tức trên người con rối tiên tử hoàn toàn thu liễm, ngay cả màu cam trong con ngươi cũng rút đi.

Thân thể cô như biến thành một con búp bê cỡ lớn.

Thiếu nữ tóc vàng ngẩng đầu lên, chỉ tay vào menu bắt đầu gọi món:

“Món này, món này, mấy món này nữa, tổng cộng là mười món, tôi muốn hết. Có thể mang thức ăn lên nhanh một chút được không? Tôi hơi đói.”

“Được chứ, sẽ nhanh thôi.”

Sở Sở nhận lại menu, đi vào phòng bếp.

Hình như Sở Sở không hề phát hiện ra điều khác thường ở thiếu nữ tóc vàng này.

Tống Thư Hàng cúi đầu, gửi tin lên nhóm Cửu Châu số 1:

“Đối phương gọi rất nhiều món ăn, xem ra có thể ăn cơm như người bình thường.”

“Hay là vị khách này của người vẫn chưa cải tạo hoàn toàn, chỉ mới cải tạo một phần thân thể thôi?”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Chương 1484: Ông Chủ Cũ Dẫn Theo Cô Em Vợ Chạy Mất Rồi

“Vị khách người máy bên chỗ ngươi bắt đầu ăn cơm chưa?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi, hắn vẫn tò mò không biết người máy cải tạo ăn gì.

Tống Thư Hàng:

“Sở Sở còn đang nấu ăn, đâu phải cứ phất tay một cái là biến ra món ăn được đâu tiền bối.”

“??? Ngươi lại dám sai Sở Sở đi nấu ăn á? Ngươi đúng là cái đồ phung phí của trời.”

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân bất mãn nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Cụm từ phung phí của trời này dùng cho Sở Sở có ổn không vậy hả?

“Sở Sở ngươi nói là vị Sở Sở nào?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi, gần đây hắn tiếp xúc đến mấy vị Sở Sở.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Là Sở Sở của Sở gia tu chân giới, xuất hiện ở Đoạn Tiên đài lần trước.”

“Thân là tu chân giả, vậy mà không thể phất tay một cái biến ra món ăn, đúng là mất mặt. Bá Tống đạo hữu ngươi out nhóm đi.”

Đồng Quái Tiên Sư trêu chọc.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có thể bảo Sở Sở đạo hữu phát huy tốc độ tay của tu sĩ, nhất tâm đa dụng, một người nấu mười món cùng lúc.”

Tạo Hóa Pháp Vương đề nghị.

“Trước hết không nói đến chuyện rốt cuộc Sở Sở có năng lực này không, quan trọng là phòng bếp trong quán rất nhỏ, nấu ba bốn món cùng lúc đã là cực hạn rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn quay đầu nhìn về phía phòng bếp.

Tốc độ nấu ăn của Sở Sở rất nhanh, động tác cũng vô cùng thành thạo.

Từng món ăn mà thiếu nữ tóc vàng gọi lần lượt được mang lên.

Với tốc độ nấu thế này, dù quán có đông khách một chút vẫn ứng phó nổi.

Món ăn đã được mang lên nhưng thiếu nữ tóc vàng lại không hề động đũa.

Rõ ràng trước đó còn nói mình rất đói nhưng sau khi món ăn được mang lên, thiếu nữ lại chỉ ngồi im không nhúc nhích.

Tống Thư Hàng lặng lẽ đảo mắt nhìn thiếu nữ tóc vàng, sau đó nhanh chóng gửi tin lên nhóm Cửu Châu số 1:

“Vẫn chưa bắt đầu ăn, đã mang lên tám món rồi nhưng cô ấy vẫn không có ý định động đũa.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Xem ra ta đã đoán đúng, Thư Hàng, mang lên chút xăng cho cô ấy đi, xem thử có vừa ý không?”

“Chờ chút, cô ấy động đũa rồi.”

Tống Thư Hàng lại báo cáo tình hình.

Khi Sở Sở mang món ăn thứ mười lên, rốt cuộc thiếu nữ tóc vàng cũng cầm đũa bắt đầu ăn ngấu nghiến, càn quét khắp bàn.

“Bắt đầu ăn rồi, hơn nữa còn ăn rất nhanh, có vẻ như là đói thật. Có lẽ cô gái này mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không mang lên đủ mười món sẽ không ăn.”

Tống Thư Hàng tiếp tục báo cáo.

Giáo Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam:

“Có thể ăn cơm, vậy phải chăng cũng có thể sinh con ư? Người mẹ máy à?”

“Giao Bá tiền bối cũng có hứng thú với thiếu nữ người máy à?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

“Ta chỉ muốn tiến hành một số khảo sát, xem thử loài giao kết hợp với chủng tộc nào thì tốc độ mang thai và sinh con là nhanh nhất. Đây là nghiên cứu khoa học, đừng nghĩ xấu xa như vậy.”

Giao Bá Chân Quân còn bổ sung thêm icon rất chi là nghiêm túc.

Diệt Phượng Công Tử:

“[Icon giơ ngón cái] Nghiên cứu khoa học, từ này dùng hay lắm.”

Lúc này thiếu nữ tóc vàng đã ăn hết sạch mười món ăn với tốc độ cực nhanh.

Sở Sở đang định đi tới thu dọn đĩa nhưng thiếu nữ tóc vàng đã dọn trước, sau đó còn mang chồng đĩa đến quầy thu ngân, đặt trước mặt Tống Thư Hàng.

Tay thiếu nữ này thật khỏe, một chồng đĩa mười cái không hề nhẹ tí nào.

“Hoàn thành rồi!”

Thiếu nữ tóc vàng cố nhón chân để mắt mình ngang tầm với mắt của Tống Thư Hàng.

Hoàn thành? Hoàn thành cái gì?

Tuy Tống Thư Hàng chẳng hiểu gì nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh.

Mười ngón tay đan xen chống dưới cằm, hắn nhìn thiếu nữ tóc vàng:

“Hở?”

“Một hơi ăn hết mười đĩa thức ăn, cũng chồng đĩa lại giao cho chủ quán. Ám hiệu này đúng rồi chứ?”

Thiếu nữ tóc vàng nghiêm túc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Hở?”

“Vậy chúng ta có thể rời đi rồi đúng không?”

Thiếu nữ tóc vàng lại hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại:

“Ám hiệu? Rời khỏi nơi này? ... À, một hơi ăn hết mười đĩa thức ăn là ám hiệu á?”

“???”

Thiếu nữ tóc vàng trợn tròn mắt, cảm thấy có gì đó sai sai.

Mắt phải của thiếu nữ nhìn giống hệt mắt người bình thường, nhưng thật ra cấu tạo bên trong lại là máy móc.

“Kiểm tra ám hiệu xong thì làm gì nữa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ơ?”

Thiếu nữ tóc vàng:

“Sau khi kiểm tra ám hiệu xong, chẳng phải chủ quán sẽ nhận vụ làm ăn này, sắp xếp con đường chạy trốn khẩn cấp cho khách sao?”

Chuyện này chủ quán phải biết chứ, tại sao lại hỏi cô?

“Ơ? Hóa ra ông chủ quán ăn này còn làm thêm loại kinh doanh này.”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Nghe thấy câu nói của Tống Thư Hàng, thiếu nữ tóc vàng lại càng nơm nớp bất an.

“Nhưng tiếc quá, quý cô đáng yêu à, tôi mới mua lại quán ăn này không lâu nên quán nhỏ chúng tôi không cung cấp loại dịch vụ này. Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, chúng tôi sẽ cân nhắc mở lại dịch vụ này đấy.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh giải thích.

Thiếu nữ tóc vàng sốt ruột hỏi:

“Mới mua lại không lâu? Vậy chủ quán cũ đâu?”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Chủ quán cũ dẫn theo vợ rời đi rồi.”

“Vợ? Tôi nghe nói vợ của chủ quán đã qua đời lâu rồi mà.”

Thiếu nữ tóc vàng lẩm bẩm.

Lần này đến phiên Tống Thư Hàng bất ngờ:

“Ơ? Qua đời rồi? Vậy cô gái đứng ở quầy thu ngân không phải vợ của ông chủ quán à?”

“Không phải vợ, cô gái đứng ở quầy thu ngân hẳn là em vợ của ông ta.”

Thiếu nữ tóc vàng buồn bã trả lời.

“Ồ, vậy là chủ quán cũ dẫn theo em vợ chạy mất rồi. Rất lấy làm tiếc, mặc dù ám hiệu đúng nhưng chúng tôi không giúp gì được cho cô.”

Tống Thư Hàng nói.

“Sao lại thế này... chết rồi, lãng phí nhiều thời gian quá.”

Thiếu nữ tóc vàng sốt ruột đến độ suýt khóc, nhưng chỉ có mắt trái còn là mắt người bình thường, dù muốn khóc cũng chỉ có mắt trái có thể chảy ra nước mắt.

“Vậy tạm biệt chủ quán.”

Thiếu nữ tóc vàng không đi khập khiễng nữa, xoay người định rời khỏi quán ăn.

“Qúy cô đáng yêu, cô quên mất một việc.”

Tống Thư Hàng vươn tay giữ người lại.

Thiếu nữ tóc vàng:

“???”

“Cô quên trả tiền rồi... Mặc dù cô là vị khách đầu tiên sau khi quán tôi khai trương, tôi sẽ giảm giá hết mức có thể nhưng không thể miễn phí cho cô được.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiếu nữ tóc vàng:

“Xin lỗi, tôi rối quá. Bao nhiêu tiền thế?”

“Sở Sở, tổng cộng bao nhiêu tiền?

Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

“Hai trăm sáu mươi tệ, vì đều là mấy món ăn gia đình nên giá định ra cũng không cao.”

Sở Sở trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Giá cả không quan trọng, không lỗ vốn là được. Hai trăm sáu mươi tệ, tôi bớt số lẻ cho cô, còn hai trăm tệ. Cô muốn trả tiền mặt hay chuyển khoản?”

Thiếu nữ tóc vàng mở ví tiền, lấy ra hai tờ tiền Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết là tiền nước nào rồi nhét vào trong tay hắn:

“Đây là hai trăm tệ, tạm biệt chủ quán, hẹn gặp lại sau.”

Trả tiền xong, thiếu nữ tóc vàng lại chạy nhanh ra khỏi quán ăn, có vẻ như thật sự rất vội.

“Đây là tiền nước nào đây? Làm ơn đừng là tiền Việt Nam nha, nếu không chúng ta lỗ vốn mất.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn mới nói xong, thiếu nữ tóc vàng mới vừa chạy ra khỏi quán lại vội vả chạy về.

“Ông chủ, ở đây có chỗ nào để trốn không?”

Thiếu nữ tóc vàng vội hỏi.

Chương 1485: Không Ngờ Ông Chủ Còn Có Loại Sở Thích Này

Tống Thư Hàng nhìn quán ăn nhỏ của mình.

Quán này quá nhỏ, nhìn khắp một lượt chẳng có chỗ nào để trốn cả.

Nơi duy nhất có thể trốn... Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống dưới quầy thu ngân.

Tuy chỗ này rất nhỏ nhưng thân hình thiếu nữ tóc vàng cũng rất nhỏ, có thể trốn vào được.

Mắt phải đã được cải tạo thành mắt máy của thiếu nữ tóc vàng tinh tường bắt được động tác cúi đầu của Tống Thư Hàng.

Cô tức tốc chạy đến quầy thu ngân cạnh Tống Thư Hàng, sau đó nhanh nhẹn chui tọt vào, cuộn người lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Này, tôi vẫn chưa đồng ý cho cô trốn ở đây mà?

“Này, có người đang đuổi bắt cô à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu nữ tóc vàng giơ ngón trỏ lên đặt trên môi:

“Suỵt~~”

Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn xoay đầu lại nhìn Sở Sở:

“Sở Sở, nhìn sư phụ giống người dễ tính lắm à?”

“Đúng vậy thưa sư phụ.”

Sở Sở trả lời.

Hơn nữa nhìn sư phụ cũng rất giống người dễ bị ăn hiếp, bởi vì sư phụ có một khuôn mặt rất hiền lành.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, cửa quán ăn lại bị đẩy ra.

Người tới là một nhóm sáu ông anh vạm vỡ mặc âu phục đen, đeo kính đen.

Khí hậu trên Lan Tây đảo rất ấm áp, mặc âu phục dày như vậy không thấy nóng sao?

Bốn trong sáu ông anh chia thành hai hàng, đứng ở cửa quán ăn của Tống Thư Hàng.

Hai người còn lại sải bước đi vào, sau đó tìm chỗ ngồi xuống.

“Chẳng lẽ bọn họ chính là người đang tìm thiếu nữ tóc vàng?”

Tống Thư Hàng nghĩ.

Lúc này, ông anh vạm vỡ bên trái lên tiếng:

“Chủ quán, làm ơn lấy menu cho chúng tôi.”

Sở Sở đưa menu mới cho hai người.

Sau khi nhận lấy menu, hai người nhìn nhau rồi mỗi người gọi năm món.

“Tổng cộng mười món, chúng tôi đói rồi, làm ơn mang món ăn lên nhanh một chút.”

Hai ông anh kia nói.

Sở Sở:

“...”

Cô xoay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Lại là mười món ăn, lại là mang món ăn lên nhanh một chút.

Lẽ nào cũng đến vì loại làm ăn kia?

“Trước hết cứ mang món ăn lên cho khách đi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sở Sở gật đầu rồi đi vào phòng bếp, bắt đầu nấu nướng thật nhanh.

Giống thiếu nữ tóc vàng lúc nãy, sau khi gọi món xong, hai ông anh mặc âu phục ngồi ngay ngắn trên ghế không nhúc nhích.

Sở Sở mang từng món ăn lên nhưng hai ông anh mặc âu phục không hề động đũa.

Mãi đến khi mười đĩa thức ăn được mang lên hết, hai ông anh mặc âu phục đen mới ăn ngấu nghiến với tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã ăn hết mười đĩa thức ăn.

Tiếp đó một ông anh đứng dậy, chồng mười cái đĩa lại rồi bưng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau khi đặt chồng đĩa xuống, do vóc người cao to lực lưỡng, ông anh này phải ngồi xổm xuống mới có thể mắt đối mắt với Tống Thư Hàng.

Trước đó lúc thiếu nữ tóc vàng nhón chân mắt đối mắt với Tống Thư Hàng trông rất đáng yêu.

Bây giờ ông anh vạm vỡ này ngồi xổm xuống mắt đối mắt với Tống Thư Hàng, không ngờ cũng có cảm giác đáng yêu kỳ lạ.

"Quý khách muốn tính tiền sao? Sở Sở bao nhiêu tiền thế?"

Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

"Ba trăm mười tệ."

Sở Sở trả lời.

"Quý khách thật may mắn, quý khách là nhóm khách thứ hai sau khi quán nhỏ của tôi khai trương, tôi sẽ giảm giá cho quý khách, trừ đi số lẻ, tính chẵn ba trăm tệ."

Tống Thư Hàng nói.

"Mới vừa khai trương? Nhóm khách thứ hai?"

Ông anh vạm vỡ sửng sốt.

"Đúng vậy, tôi mới mua lại quán ăn này từ tay ông chủ cũ, ông chủ cũ dẫn theo cô em vợ bỏ đi rồi."

Tống Thư Hàng bình tĩnh giải thích.

Khóe miệng ông anh vạm vỡ co giật mấy cái.

Còn có chuyện này nữa à?

"Vậy ông chủ mới, chỗ ông chủ có tiếp nhiệm vụ sắp xếp cho khách rời đi an toàn và nhanh chóng không?"

Trong mắt của ông anh vạm vỡ lộ ra vẻ mong đợi.

"Rất lấy làm tiếc, quán nhỏ mới khai trương, chưa có loại dịch vụ này."

Tống Thư Hàng nhún vai.

Ông anh vạm vỡ thở dài, sau đó mở bóp lấy ra hai trăm đô la Mỹ trả tiền cơm.

"Nếu chủ quán đã mua lại quán ăn này, vậy tôi cũng không có tư cách lắm miệng về cách bố trí trong quán, nhưng chủ quán à, tốt nhất chủ quán vẫn nên đổi bảng hiệu đi, nếu không sớm muộn gì cũng có chuyện."

Ông anh vạm vỡ nhắc nhở.

Không ngờ tên to con này lại dễ tính đến vậy... hơn nữa cũng khá tốt bụng.

“Cảm ơn quý khách góp ý, tôi cũng mới mua lại quán ăn này, còn chưa kịp sửa sang gì, lát nữa tôi sẽ đổi bảng hiệu của quán.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ông anh vạm vỡ gật đầu, sau đó thở dài nói:

“Vậy chào chủ quán, hẹn gặp lại sau.”

Hắn cắn răng, dẫn người đàn ông khác cùng với bốn người mặc âu phục đen đứng ở cửa nhanh chóng rời khỏi quán ăn.

“Xem ra mấy ông anh này không phải nhóm người đang tìm thiếu nữ tóc vàng thì phải?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Một lát sau.

Ông anh vạm vỡ vừa rời khỏi quán ăn không bao lâu đột nhiên lại vội vã chạy về, cả người nhếch nhác chật vật, đám đàn em của hắn cũng không đi theo.

“Ông chủ, không có thời gian giải thích đâu, trong quán của ông chủ có chỗ nào để trốn không?

Ông anh vạm vỡ vội hỏi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngay cả lời thoại cũng chẳng khác nhau là mấy.

Hắn bất giác cúi đầu nhìn xuống dưới quầy thu ngân.

Chỗ có thể trốn duy nhất đã bị thiếu nữ tóc vàng chiếm mất rồi, hơn nữa với thân hình của người đàn ông này, chắc cũng chui không lọt đâu nhỉ?

Thế nhưng ông anh vạm vỡ lại hiểu sai ý của Tống Thư Hàng.

Hắn còn tưởng rằng Tống Thư Hàng muốn hắn trốn dưới quầy thu ngân.

Vì vậy hắn chạy nhanh tới chỗ quầy thu ngân.

“Khoan đã, khoan đã! Chỗ này quá nhỏ, ông anh chui không lọt đâu. Hơn nữa chỗ này đã...”

Tống Thư Hàng vội xua tay nói.

Nhưng lúc này ông anh vạm vỡ đã vọt tới cạnh quầy thu ngân.

Sau đó hắn thấy được một thiếu nữ tóc vàng đang rúc dưới quầy thu ngân. Cô gái nhỏ chớp mắt nhìn hắn, trông đáng yêu vô cùng.

Ông anh vạm vỡ cười khổ nói:

“Không ngờ ông chủ còn có loại sở thích này.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Nói vậy là có ý gì?

Khoan đã, ông anh à, không phải như ông anh tưởng tượng đâu, đừng nghĩ người ta xấu xa như vậy!

Ông anh vạm vỡ lại nhìn quanh quán nhỏ. Quán ăn bố trí rất đơn giản, ngay cả phòng bếp cùng phòng chứa đồ cũng đơn giản ngăn nắp, thật sự chẳng có hỗ nào để trốn.

“Chết tiệt.”

Ông anh vạm vỡ cắn răng, sau đó lại lao ra khỏi quán ăn.

Hắn không ngờ tên kia lại tìm tới cửa nhanh như vậy, vốn dĩ hắn cho rằng mình còn có chút thời gian chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng hắn mới vừa chạy đến cửa quán lại ngã bay vào.

“A~~”

Ông anh vạm vỡ hét lên một tiếng quái dị, bay ngược vào trong quán ăn, đồng thời còn đụng hỏng một cái bàn.

Ở ngoài cửa, một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, cả người xăm hoa văn quái dị chậm rãi bước vào quán.

Quanh người hắn hiện lên một loại khói đen chỉ có tu luyện giả nhìn thấy được.

Những luồng khói đen này thỉnh thoảng lại chui vào trong cơ thể tên cơ bắp, sau đó lại chui ra từ những hoa văn trên người hắn, đồng thời cũng trở nên đậm đặc hơn.

“Ha ha ha, mày tưởng mày có thể trốn thoát à? Vì để sớm bắt được mày, tao không ngồi thuyền mà một đường bơi đến Lan Tây đảo đấy.”

Tên xăm hoa văn quái dị cười gằn.

Sau khi đi vào quán ăn, hắn còn tiện tay đóng cửa lại.

Khói đen trong thân thể hắn tràn ra lấp kín toàn bộ khe cửa,

cửa sổ.

“Giao món bảo vật kia cho tao, nó không phải thứ bọn mày có thể chiếm được.”

Tên xăm mình nói:

“Hạch tâm cổ ma, chỉ có tao mới xứng đáng có được nó.”

Chương 1486: Tống Thư Hàng Quyết Định Đọc Mấy Câu Thoại

Không biết tại sao khi nghe thấy câu ‘Hạch tam cổ ma, chỉ có tao mới xứng đáng có được nó’, Tống Thư Hàng lại cảm thấy buồn cười. Câu này bất ngờ chọt trúng điểm cười của hắn.

Bá Tống rất muốn cười nhưng vì giữ uy nghiêm của chủ quán, hắn phải giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Từ đầu đến cuối Tống Thư Hàng vẫn giữ nguyên tư thế mười ngón tay đan xen chống dưới cằm.

Sở Sở lặng lẽ đi tới sau lưng Tống Thư Hàng.

Con rối tiên tử tiếp tục giả làm tượng gỗ, ngồi im bất động.

Sở Sở truyền âm nhập mật, thở dài nói:

[Lại là một cuộc tranh giành xảy ra vì một món bảo vật? Tu luyện giới vẫn luôn tàn khốc như vậy.]

Cũng giống như thế gia họ Sở bọn cô, vì kiếm quyết tổ truyền quá mạnh mẽ đã khơi dậy lòng tham của Hư Kiếm Phái.

Sau đó để bảo đảm giành được thắng lợi trên Đoạn Tiên đài, Hư Kiếm Phái đã mua sát thủ ám sát cô.

Nhờ phúc của Hư Kiếm Phái, đến giờ ngực cô vẫn chưa phình lại được như trước, thậm chí nói không chừng cả đời cũng không khôi phục lại được.

Hư Kiếm Phái bị diệt là đáng lắm!

[Nơi nào có người, nơi đó sẽ có tranh đoạt, đây là chuyện không thể tránh khỏi.]

Tống Thư Hàng đã từng ở hình thức tua nhanh trải qua cuộc đời của Sở Sở, thế nên có thể hiểu được tâm trạng của cô ấy.

[Sư phụ, chúng ta có ra tay không? Tu vi của vị chú thuật sư này hẳn là ở cảnh giới nhị phẩm, có lẽ ta sẽ cản nổi hắn.]

Sở Sở truyền âm hỏi.

[Ngươi nhìn lầm rồi, tu vi của người này ở mức cảnh giới tứ phẩm… Trong cơ thể hắn còn cất giấu một loại lực lượng khác.

Tạm thời ngươi không phải là đối thủ của hắn.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Thiếu nữ tóc vàng dưới quầy thu ngân ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, con rối tiên tử và Sở Sở, sau đó lại cẩn thận tiến tới khe hở chỗ quầy thu ngân quan sát tình hình trong quán.

“Nói đi, rốt cuộc bảo vật ở đâu?”

Tên xăm mình đi tới bên cạnh ông anh vạm vỡ, trầm giọng hỏi.

“Tao không mang theo trên người.”

Ông anh vạm vỡ yếu ớt trả lời.

Tên xăm mình:

“Tao biết nên tao mới hỏi rốt cuộc mày giấu bảo vật ở đâu?”

“Tao có thể giao bảo vật cho mày, dù sao đối với loại người như tao còn sống mới quan trọng nhất... Chết rồi thì chẳng còn gì cả.”

Ông anh vạm vỡ cười khổ nói.

Hắn là người rất thức thời.

Tên xăm mình hiển nhiên cũng rất hài lòng với câu trả lời của ông anh vạm vỡ:

“Rất tốt, tao rất...”

[Sát sát sát sát sát sát~~ kẻ bất trung... Sát sát sát! Kẻ bất hiếu... Sát sát sát!]

Đúng lúc này, ca khúc Thất Sát Ca đáng sợ đột nhiên vang lên.

Tống Thư Hàng vừa nghe thấy giai điệu quen thuộc lại đáng sợ này, tim bỗng đập chậm nửa nhịp.

Nhìn trời, sao chuông điện thoại của mình lại là bài Thất Sát Ca chứ?

Cũng may tiếng chuông không phải tiếng của Tạo Hóa Pháp Vương, mà là tiếng hát trong trẻo êm tai của một cô gái.

Ca khúc Thất Sát Ca đột nhiên vang lên, lập tức phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa tên xăm mình và ông anh vạm vỡ.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một lát.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Hắn cúi đầu nhìn màn hình, phát hiện người gọi tới là ‘Thất

Sinh Phù Phủ Chủ’.

“Nhạc chuông điện thoại của ta biến thành Thất Sát Ca phiên bản giọng nữ khi nào vậy kia? Ta nhớ mình đâu có cài nhạc chuông.”

Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Ai đổi nhạc chuông điện thoại của hắn thế này?

Gần đây số lần hắn ‘hôn mê, nổ tung, hồi sinh’ khá nhiều, nói không chừng trong khoảng thời gian này có người cố ý đổi nhạc chuông điện thoại để chơi khăm hắn.

Là Đậu Đậu? Tam Lãng tiền bối? Hay Đồng Quái tiền bối?

Nhất định phải kịch liệt lên án hành vi chơi khăm này của các tiền bối đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 mới được.

Sau đó hắn bình tĩnh nhận điện thoại.

Ông anh vạm vỡ và tên xăm mình nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Đặc biệt là tên xăm mình, khói đen trên người hắn cuộn trào mãnh liệt, sát ý rục rịch manh động, không áp chế được.

“Alo, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đang ở Lan Tây đảo đúng không?”

Tiếng của Thất Sinh Phù Phủ Chủ từ trong điện thoại truyền tới.

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy, ta còn mua một quán ăn ở đây nữa. Tiền bối muốn tới quán của ta làm khách không?”

Lúc này con rối tiên tử ngồi bên cạnh bỗng nhúc nhích ngón tay dưới cằm.

Một pháp thuật cách âm rơi vào trên người Tống Thư Hàng, cuộc nói chuyện giữa hắn và Thất Sinh Phù Phủ Chủ bị che đi.

Ở đây có một người bình thường, bên dưới quầy thu ngân còn có một thiếu nữ tóc vàng.

Cuộc nói chuyện giữa Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ không thích hợp để hai người này nghe được.

Ở đầu bên kia, Thất Sinh Phù tiền bối cười nói:

“Qua mấy ngày nữa ta sẽ đi Điền Thiên đảo, nếu đến lúc đó quán ăn của ngươi còn mở thì ta sẽ ghé qua chơi.”

Tống Thư Hàng:

“Đến lúc đó tiền bối tới dùng cơm ta sẽ giảm giá cho ngài, đúng rồi, tiền bối tìm ta có chuyện gì không?”

“Ta nhận được một tin tức, một tên tà tu bị ta ghi vào sổ nhỏ vừa lúc đổ bộ lên Lan Tây đảo vào hôm nay. Nếu Thư Hàng tiểu hữu ngươi thấy hắn, có thể bắt hắn giúp ta được không? Chờ qua mấy ngày nữa ta đến Điền Thiên đảo, ngươi có thể giao tên tà tu này cho ta. Thực lực của đối phương hắn chỉ ở mức tam phẩm nhưng nhờ vào một loại tà pháp, lực chiến có thể đạt tới tứ phẩm. Trên người ngươi có ánh sáng công đức, đúng lúc có thể khắc chế hắn, chắc chắn dư sức đối phó hắn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng trả lời.

“Ngoại hình của tên tà tu đó thế nào? Nếu gặp được, ta sẽ bắt hắn lại giúp tiền bối.”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Thư Hàng tiểu hữu chịu trợ giúp đúng là quá tốt rồi, ta sẽ gửi thông tin và hình qua cho ngươi. Thật ra đây là lời thề ta lập ra lúc còn trẻ, muốn bắt được tên tà tu này mang lên Hổ Nha sơn để tế cho những sơn dân vô tội đã bị hắn hại chết, kết quả mãi đến gần đây mới tìm được tung tích của hắn.”

Lúc còn trẻ Thất Sinh Phù Phủ Chủ thật sự lập ra quá nhiều lời thề, ghi đầy trong cuốn sổ nhỏ không hề mỏng của hắn.

Những lời thề có lớn có nhỏ, không biết Thất Sinh Phù tiền bối có thể hoàn thành hết trong lúc còn sống không.

Tâm nguyện lớn nhất bây giờ của Thất Sinh Phù tiền bối là tìm được đường hầm thời gian trong truyền thuyết, sau đó xuyên về quá khứ, đi tìm bản thân lúc còn trẻ rồi tát cho mình thật mạnh vì cái tội lập lời thề lung tung.

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện với Thất Sinh Phù tiền bối.

Ông anh vạm vỡ ngơ ngác nhìn Tống Thư Hàng.

Còn tên xăm mình thì đang chau mày. Hắn cứ có cảm giác bộ dạng của Tống Thư Hàng nhìn hơi quen mắt nhưng ký ức trong đầu lại khá mơ hồ, dường như phần ký ức liên quan đến Tống Thư Hàng đã trở nên trong suốt.

Tít tít~~

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi một phần tư liệu có tên 'Tà tu' cho Tống Thư Hàng thông qua phần mềm chat.

Trong tư liệu có cả hình của tà tu. Đó là một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân xăm đầy hoa văn kỳ lạ, ngoài ra trên người tên này còn có rất nhiều lỗ cùng với khoen, nhìn quỷ dị vô cùng.

Bên dưới còn có một phần thông tin cá nhân về tên tà tu này, ví dụ như công pháp tu luyện, điểm đặc biệt của công pháp, nhược điểm của công pháp...

Thánh quang, chính khí Nho gia, ánh sáng công đức, thần thông Phật gia đều là những thứ khắc chế tà công của tên tà tu này.

Sau khi xem tư liệu xong, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía tên xăm mình mới xông vào, còn khóa cửa chính cửa sổ trong quán ăn của hắn.

Ngoại trừ trên người không có đủ loại khoen kim loại to nhỏ, tên này giống hệt tên tà tu trong hình mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi tới.

Đôi khi thấy thế giới rất lớn, nhưng đôi khi lại thấy thế giới thật nhỏ bé.

Trùng hợp? Hữu duyên? Ngẫu nhiên?

Không!

Cõi đời này không có ngẫu nhiên, có chăng chỉ là tất nhiên.

“Chân trời nơi nào không... không đúng.”

Tống Thư Hàng lắc đầu sửa lại:

“Tìm mòn gót giày mà chẳng thấy, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!”

Nhưng vì con rối tiên tử đã thi triển pháp thuật cách âm trên người hắn nên mấy người có mặt ở đây không nghe thấy tiếng của hắn.

“Sư phụ, ngài đang nói gì vậy?”

Sở Sở tò mò hỏi.

Cô thấy Tống Thư Hàng nhìn vị chú thuật sư kia, môi khép mở nhưng lại không phát ra tiếng, nhìn rất quỷ dị.

Tống Thư Hàng:

“...”

Con rối tiên tử ở bên cạnh lại âm thầm cử động ngón tay, giải trừ pháp thuật cách âm trên người Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn tiên tử.”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, hai tay đan xen chống dưới cằm, sau đó hắn lại nhìn tên xăm mình với ánh mắt cao thâm khó dò.

“Sở Sở, ngươi có muốn tới đây ngồi không? Ba người chúng ta ngồi thành một hàng cho có khí thế.”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Sở Sở lập tức từ chối:

“Không muốn.”

“Chẳng chịu phối hợp gì cả, thân là đệ tử của ta, ngươi vẫn còn non và xanh lắm.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn tên xăm mình kia, nói lại lần nữa:

“Tìm mòn gót giày...”

“Tìm mòn gót giày mà chẳng thấy, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!”

Mỹ nhân rắn công đức bỗng bay ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, trong miệng phát ra tiếng của Tống Thư Hàng.

Cô đã thu âm lại tiếng của Tống Thư Hàng, cũng dùng tiếng của Tống Thư Hàng đoạt lời thoại của chính chủ.

Cướp lời thoại xong, @#%× Tiên Tử tỏ vẻ vô cùng thỏa mãn.

Cướp lời thoại đúng là quá đã!

Sở Sở:

“...”

Con rối tiên tử:

“...”

Tống Thư Hàng:

"..."

"Ngươi là ai?"

Tên xăm mình nhìn Tống Thư Hàng đầy cảnh giác.

Ánh sáng công đức là vật khắc chế hắn, mà giống như loại ánh sáng công đức thực thể hóa sau lưng Tống Thư Hàng, chỉ đứng im một chỗ không làm gì cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng áp lực.

Tống Thư Hàng:

"Không nhận ra ta ư?"

Đúng rồi... Lần hồi sinh này + Thời Quang thành, hình như hiệu ứng nhân vật thiên hạ ai cũng biết trên người hắn đã yếu đi.

Có lúc cảm thấy hiệu ứng nhân vật thiên hạ ai cũng biết này rất hữu dụng.

Đã vậy, Tống Thư Hàng quyết định đọc ba câu thoại.

"Cái gì là hiếu?"

"Cái gì là yêu?"

"Biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?"

Thánh ấn hiện ra.

"Bá... Bá Tống!"

Rốt cuộc tên xăm mình cũng hợp nhất chàng trai có khuôn mặt hiền hòa trước mắt với hình tượng trong ký ức của mình.

Là hắn, Huyền Thánh đáng sợ nhất trong nghìn năm qua!

Nghìn năm đệ nhất thánh, vị thánh hiển thánh hai lần!

Người mang song thánh hào!

Trong chư thiên vạn giới, chỉ cần là tu luyện giả đều biết đến uy danh của Bá Tống Huyền Thánh.

Vừa rồi hắn đúng là bị bảo vật làm mờ mắt, bị mỡ heo lấp đầy não, thế mà lại không nhận ra Bá Tống Huyền Thánh.

Mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng Tống Thư Hàng thì đang... âm thầm học thuộc ba câu thoại mà Tống Thư Hàng mới nói ra.

Lần sau lúc Tống Thư Hàng mở miệng muốn nói 'Cái gì là hiếu?' thì cô lại có thể cướp lần nữa.

...

Lúc này, ánh mắt của Tống Thư Hàng bỗng trở nên sắc bén:

"Ngươi muốn khoanh tay chịu trói hay muốn ta ra tay?"

Tên xăm mình:

“Bá Tống tiền bối, trước kia ta từng đắc tội ngài à?”

Hôm nay là lần đầu tiên ta tiếp xúc trực tiếp với ngài mà.

“Còn nhớ những sơn dân bị ngươi sát hại trên Hổ Nha sơn không?”

Tống Thư Hàng đứng dậy, bình tĩnh nói.

Cảm giác đè ép kinh khủng phủ xuống người tên xăm mình.

Chương 1487: Ngươi Bận Không T233, Cấp Cấp Như Luật Lệnh!

Tên xăm mình đã sớm quên mất Hổ Nha sơn là thứ gì.

Thân là tà tu, công pháp hắn tu luyện thường cần tế sống sinh linh để thăng cấp. Sinh mệnh chết trên tay hắn quá nhiều, nhiều đến mức đếm không xuể, sao hắn nhớ được Hổ Nha sơn là thứ gì chứ?

Nhưng đây không phải là điểm chính, điểm chính là Bá Tống Huyền Thánh trước mắt biết Hổ Nha sơn.

Hơn nữa vị lão nhân gia này còn biết sơn dân trên Hổ Nha sơn là bị hắn giết chết.

Chuyện này rất nghiêm trọng.

Cảm giác đè ép nặng nề buông xuống khiến tên xăm mình không thở nổi.

Thiên hạ đệ nhất thánh, trong hai tháng hiển thánh hai lần, chỉ riêng hai thánh hào Bá Tống + Bá Nho thôi đã đủ tạo thành áp lực tâm lý cực lớn đối với người khác.

Huống chi bây giờ hai thánh ấn lại như ẩn như hiện sau lưng Tống Thư Hàng, tự động tăng cường sức đè ép lên người tên xăm mình.

Tên xăm mình cảm thấy thân thể nặng nề vô cùng, dường như ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Làm sao đây?

Đánh chắc chắn là không lại rồi, đối phương là Huyền Thánh đấy.

Chạy trốn cũng không khả thi, ngươi từng thấy tu sĩ mới bước vào cảnh giới tứ phẩm nào trốn thoát khỏi bàn tay của Huyền Thánh chưa? Trừ khi tu sĩ tứ phẩm này có đại lão chống lưng hoặc đơn giản là mở tool hack.

Mẹ kiếp, chỉ ty tiện xông đại vào một quán ăn cướp hạch tâm cổ ma thôi mà, tại sao lại gặp phải Bá Tống Huyền Thánh chứ?

Tại sao Bá Tống lại mở quán ăn ở đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có một kết cục duy nhất.

Chính là chết!

Thân là tà tu, khi nào chưa mạnh đến mức nghịch thiên, hắn vẫn không có cảm giác an toàn, thế nên hắn đã sớm bố trí tà pháp hồi sinh cho bản thân.

Cái giá phải trả để hồi sinh rất đắt nhưng chỉ cần giữ được tính mạng, giá đắc thế nào cũng đáng.

Nhưng làm sao để ‘chết’ trước mặt một vị Huyền Thánh cũng là một việc cần có kỹ năng.

Chẳng may chết không quá giống thật, bị đối phương nhìn ra hắn còn có bí pháp hồi sinh, từ đó lần theo tìm ra được ngọn nguồn, chặn đứng con đường hồi sinh của hắn thì biết làm sao?

Trong đầu tên xăm mình hiện ra vô số suy nghĩ.

Đột nhiên hai mắt hắn sáng lên, ngay sau đó hai tay cong thành trảo bất ngờ chộp về phía ông anh vạm vỡ ở bên cạnh, có vẻ như hắn muốn bắt ông anh này làm con tin.

“Coi chừng!”

Thiếu nữ tóc vàng trốn dưới bàn theo dõi tình hình trong quán lo lắng la lên, con mắt máy của cô bắt được động tác của tên xăm mình.

Cô vừa la lên xong, phát hiện có một bóng người đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt ông anh vạm vỡ, đưa tay ra đỡ lợi trảo của tên xăm mình.

Keng~

Lợi trảo của tên xăm mình sắc bén như đao, công kích nhanh như tia chớp lại bị chặn đứng tức thì.

“Là chủ quán?!”

Thiếu nữ tóc vàng trợn to hai mắt.

Ông chủ quán thoạt nhìn như người bình thường lại dùng tốc độ mà mắt máy của cô cũng không thấy rõ, trong nháy mắt di chuyển đến trước mặt ông anh vạm vỡ, đỡ được công kích của tên xăm mình.

Muốn làm được điều này cần có tốc độ cực nhanh, tuyệt đối vượt qua tốc độ âm thanh. Nhưng nếu là tốc độ siêu thanh (1), tại sao không có tiếng nổ siêu thanh (2)?

Hơn nữa khi chặn công kích của tên xăm mình, chủ quán chỉ dùng một ngón tay.

Ngón trỏ trên bàn tay phải của Tống Thư Hàng điểm đúng vào lòng bàn tay của tên xăm mình.

Hắn không hề thi triển bất kỳ công pháp gì.

Nhưng găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên bàn tay phải của hắn là một món pháp khí siêu cực phẩm, là pháp bảo bản mệnh do Tống Thư Hàng dùng sinh mệnh luyện thành.

Bản thân nó tự mang nội tại gây sát thương nguyền rủa, sát thương kịch độc, sát thương hỏa diễm, sát thương thánh quang, đồng thời còn kèm theo huyễn thuật và tác dụng dẫn phát tâm ma.

Nói cách khác dù Tống Thư Hàng chỉ nhấn phím A đánh thường(3) cũng có thể gây ra sát thương đủ loại thuộc tính.

“A~~”

Tên xăm mình hét lên một tiếng thảm thiết, tiếp đó ngã bay ra sau.

Lòng bàn tay của hắn chịu sát thương thánh quang và hỏa diễm, bị bỏng một vùng, chỉ là người bình thường không thấy được hiệu ứng của thánh quang và pháp thuật hỏa diễm mà thôi.

Trên đường bay đi, tên xăm mình tiện thể đụng nát một cái bàn trong quán ăn.

“Hai cái bàn rồi.”

Con rối tiên tử đột nhiên lên tiếng.

Mặc dù quyền sở hữu của quán ăn này được đặt dưới tên Tống Thư Hàng nhưng đừng quên rằng quán ăn này là do cô đổi được, mọi thứ trong quán đều là của cô.

Chẳng qua do cô không có chứng minh nhân dân nên mới để Tống Thư Hàng đứng tên.

Nghiêm túc đính chính lại lần nữa quán ăn là của cô, đồ bên trong đều thuộc về cô, bao gồm cả hai cái bàn bị đụng nát.

Thiếu nữ tóc vàng trốn dưới quầy thu ngân lại giật mình kinh hãi.

Chị gái xinh đẹp này biết nói chuyện ư?

Cô vẫn cứ tưởng chị gái này là một mô hình figure(4) cỡ lớn, bởi sau khi quan sát bằng mắt máy, cô phát hiện chị mỹ nhân xinh đẹp này thật ra là một búp bê cỡ lớn.

Thiếu nữ tóc vàng cứ nghĩ đây là sở thích của chủ quán, dùng một búp bê được chế theo tỷ lệ người thật để thu hút khách.

Không ngờ búp bê này đột nhiên lên tiếng.

Đây là công nghệ khoa học kỹ thuật gì?

Là thu âm sẵn ư? Hay là trí tuệ nhân tạo?

Lòng tò mò bị khơi dậy, thiếu nữ tóc vàng bỗng muốn nghiên cứu cấu tạo của chị gái này.

“ m pháp sắc chú: Cổng tà năng, đạo cực ác, hủy diệt!”

Tên xăm mình tụng niệm thật nhanh, một tay khác ném ra một tấm phù văn.

Đây là chú thuật tà pháp mà hắn tu luyện, là chú thuật triệu hồi tà năng Cửu U rất hiếm thấy ở tu luyện giới.

Phù văn bốc cháy trong hư không, triệu hồi ra tà năng Cửu U nồng đậm xông về phía Tống Thư Hàng.

Khi đối mặt với tà năng Cửu U, dù là Huyền Thánh bát phẩm cũng phải vô cùng cảnh giác, bởi nếu bất cẩn nhiễm phải tà năng Cửu U sẽ rất phiền toái.

Tên xăm mình cũng không nhìn kết quả, âm pháp sắc chú chỉ là thủ đoạn để tranh thủ thời gian thi pháp cho chú thuật tiếp theo.

Hắn bắt đầu thi triển chú thuật tiếp theo, chú thuật này cực kỳ đáng sợ.

Nghe nói có thể triệu hồi... sủng vật của một vị đại lão Cửu U.

Đừng xem thường sủng vật của đại lão Cửu U, biết đâu chó giữ cửa nhà đại lão có cảnh giới bát phẩm thậm chí là cửu phẩm cũng không chừng. Nếu chú thuật thi triển thành công, dù đối phương là Bá Tống Huyền Thánh cũng phải ăn mệt!

Lúc thi triển chú thuật này tiêu hao cực lớn, thậm chí còn phải bỏ ra lượng lớn sinh mệnh lực. Nhưng đối với người chỉ có một kết cục là chết như tên xăm mình, cái giá này chẳng có gì đáng kể.

Năng lượng của âm pháp sắc chú hóa thành một đoàn tà năng Cửu U đậm đặc. Lần này, ngay cả người bình thường là ông anh vạm vỡ và thiếu nữ tóc vàng cũng thấy được đoàn năng lượng này.

Bên trong loại lực lượng đặc quánh giống như dầu mỏ này ẩn chứa sự hủy diệt, giết chóc, tội ác, chỉ nhìn thôi đã khiến da đầu tê dại, tay chân như nhũn ra.

“Đây là cái gì? Chú thuật ư?”

Ông anh vạm vỡ trợn to hai mắt.

Hắn biết một vài thông tin liên quan đến tên xăm mình, biết đối phương rất đáng sợ, thế nên sau khi biết tên xăm mình muốn tìm hắn, hắn lập tức lựa chọn né tránh.

Nhưng theo như tình báo hắn thu thập được, tên xăm mình là sát thủ siêu đẳng, giỏi dùng kịch độc, giết người trong vô hình, người chết trên tay đối phương nhiều vô số. Hình như đối phương còn có sức mạnh siêu nhiên, hẳn là sức mạnh thuộc loại nguyền rủa.

Nhưng rốt cuộc sức mạnh thuộc loại nguyền rủa này có hình dạng ra sao, ông anh vạm vỡ quả thực không tưởng tượng ra được.

Bây giờ tiếp xúc trực tiếp với loại sức mạnh này, hắn chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Chết rồi, chết rồi, lần này chết chắc rồi.

“Chủ quán, cứ mặc kệ tôi!”

Ông anh vạm vỡ la lên.

Đây vốn không phải sức mạnh mà con người có thể chống lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ông anh này nhìn giang hồ vậy thôi chứ rất tốt bụng.

Trước đó hắn còn nhắc nhở Tống Thư Hàng đổi bảng hiệu của quán để tránh gặp phải phiền toái không cần thiết.

“Chủ quán, bên trong thứ nhìn như dầu mỏ này ẩn chứa sức mạnh cực lớn, mau tránh ra!”

Thiếu nữ tóc vàng cũng vội la lên.

“Đừng sợ.”

Tống Thư Hàng từ tốn nói.

Ở trước ngực hắn, một đóa hoa sen trong suốt tự động nhảy ra.

Hoa sen tuyệt đẹp trông hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

Ngay sau đó rễ hoa sen kéo dài ra, đâm vào trong đoàn tà năng Cửu U kia, thoáng chốc đã hút sạch nó.

Đoàn năng lượng kinh khủng đậm đặc như dầu mỏ biến mất.

Chủ quán trâu bò đến vậy ư?

Ông anh vạm vỡ há hốc miệng.

Thiếu nữ tóc vàng trốn dưới quầy thu ngân chỉ cảm thấy thế giới quan của mình bị đánh vỡ.

Bất kể phù văn cùng với năng lượng tà ác mà tên xăm mình thả ra, hay là hoa sen trước ngực chủ quán đều vượt tầm hiểu biết của cô.

Loại sức mạnh không khoa học này hoàn toàn không cùng hệ thống với loại sức mạnh mà cô học tập và nắm giữ.

Là siêu năng lực ư?

Mặc dù cũng có người đang nghiên cứu loại sức mạnh này nhưng cho tới giờ vẫn chưa có ai chứng thực, chẳng lẽ nó thật sự tồn tại?

Lúc này, tên xăm mình ở phía đối diện cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Chú thuật của hắn hoàn thành rồi!

“Đường hầm tà năng, mở ra, triệu hồi, sau đó tràn ra đi! Chú thuật sinh mệnh: Ngươi Bận Không T233, cấp cấp như luật lệnh!”

Tên xăm mình quát to.

Năng lượng trên người hắn điên cuồng hội tụ, dung nhập vào trong ngụm máu tươi hắn mới phun ra.

Đồng thời sinh mệnh lực của hắn cũng tiêu hao rất nhanh.

Tống Thư Hàng chau mày, nếu hắn nghe không lầm thì vừa rồi tên kia mới nhắc đến cái tên ‘Ngươi Bận Không T233’.

Cái tên này rất độc, chắc không trùng với ai đâu nhỉ?

Quả nhiên, một luồng ý chí quen thuộc xuôi theo năng lượng của chú thuật giáng xuống.

Là một luồng ý chí của Ngươi Bận Không số T233.

Thật ra chú thuật này là do Bạch tiền bối two phát minh ra cách đây rất lâu, chuyên dùng để thu thập năng lượng cho số T233, sau đó mới được truyền bá ra.

Suy cho cùng là do thể tích của Ngươi Bận Không số T233 quá lớn, mỗi lần tích góp năng lượng phải tích rất lâu.

Người nào sử dụng chú thuật này sẽ phải dùng sinh mệnh lực của bản thân bổ sung năng lượng cho số T233.

Về phần số T233, nếu tâm trạng tốt nó sẽ phân ra một luồng ý chí, hưởng ứng lệnh triệu hồi của chú thuật.

Có lẽ hôm nay mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không số T233 khá rảnh rỗi.

"Yo ~"

Tống Thư Hàng cất lời chào.

Ngươi Bận Không số T233 cảm ứng được Tống Thư Hàng, lập tức hiểu ra.

Lẽ nào người triệu hồi nó đến là muốn nó đối phó với số Bá Tống ư?

"Xin chào số Bá Tống, tạm biệt số Bá Tống."

Vừa nói xong thì mặt trời nhỏ biến mất ngay lập tức.

Thời gian của nó rất quý báu, gần đây nó đang phối hợp với chủ nhân để dung hợp hạch tâm của hành tinh mọc mắt. Chỉ cần lắp viên hạch tâm kia vào, nó không phải lo về vấn đề tiêu hao năng lượng nữa.

Dĩ nhiên, nếu đã đến đây rồi thì cũng nên báo cho người thi thuật biết một tiếng rồi mới trở về.

Vì vậy trước khi về, nó lễ phép để lại lời nhắn cho tên xăm mình thi triển chú thuật: Xin chào, số T233 chợt nhớ ra bản thân chưa khóa cửa nhà, phải đi về nhà khóa cửa. Ngươi Bận Không số T233 offline đây.

Tên xăm mình: ⊙_⊙

Chú thích:

(1) Tốc độ siêu thanh: Là tốc độ chuyển động của vật thể lớn hơn tốc độ âm thanh trong cùng môi trường.

(2) Tiếng nổ siêu thanh (sonic boom): Là âm thanh nghe được khi sóng xung kích đi qua người quan sát, và các sóng xung kích này có nguồn gốc từ va đập vào không khí của các vật thể chuyển động nhanh hơn âm thanh (với tốc độ siêu thanh). Năng lượng âm thanh có mật độ lớn trong sóng xung kích khiến cho âm thanh được tạo ra giống như âm thanh của một vụ nổ. (Nguồn: wikipedia)

(3) Các game thủ Liên Minh Huyền Thoại thường dùng tổ hợp phím A + chuột trái để tấn công

(4) Figure: Theo từ điển tiếng Anh, figure có nghĩa là nhân vật tượng trưng, hình minh họa… Bắt nguồn từ Mỹ nhưng phát triển nhờ văn hóa Otaku của Nhật Bản, ban đầu figure chỉ là những mô hình mô phỏng lại các nhân vật trong truyện tranh, manga và anime. Đến nay, bạn có thể tìm kiếm bất kỳ figure của các nhân vật trong phim ảnh, thậm chí là ngoài đời. (Nguồn: https://hunterstore.vn/figure-la-gi-kien-thuc-co-ban-ve-figure/)

Chương 1488: Mạnh Như Quái Vật

Chuyện gì thế này?

Rõ ràng đã triệu hồi ý chí của sủng vật nhà đại lão thế giới Cửu U đến, tại sao lại đột nhiên trở về chứ?

Nhà có việc gấp á?

Nhà có việc gấp mà ngài còn có thời gian chạy tới đây à?

Tưởng ta là đứa bé ba tuổi chắc, muốn dùng cớ này để lừa ta?

Còn nữa... hình như vừa rồi hắn cảm ứng được ý chí của sủng vật nhà đại lão do hắn triệu hồi tới lên tiếng chào hỏi với Bá Tống Huyền Thánh thì phải?

Hay là hắn cảm ứng nhầm nhỉ?

Tống Thư Hàng phủi tay hỏi:

“Còn muốn tiếp tục không? Nếu T233 cấp cấp như luật lệnh không được, có muốn đổi thành Thái Thượng Lão Quân hoặc là một vị khác trong Tam Thanh tổ sư(*) cấp cấp như luật lệnh không?”

Tên xăm mình:

“...”

Do cái giả phải trả khi thi chú, làn da của hắn bắt đầu khô quắt lại, nếp nhăn hiện ra, trên đầu cũng xuất hiện rất nhiều tóc bạc.

Chú thuật này tiêu hao sinh mệnh lực nhiều hơn hắn tưởng.

Không được rồi, không thể tiếp tục nữa.

“Hây a! Sư tử liên trảm!”

Tên xăm mình điên cuồng vọt tới, song trảo vung liên tục. Năm ngón tay của hắn như năm lưỡi đao, từng ngón chém ra kình khí sắc bén.

Chỉ nhìn khí thế, công kích của tên xăm mình có vẻ rất mạnh.

Con mắt máy của thiếu nữ tóc vàng trốn dưới quầy thu ngân khóa chặt tên xăm mình, con chip điện tử trong đầu tức tốc tính toán, phân tích động tác của tên xăm mình, cố gắng tính ra phương pháp tránh né.

“Không được, tốc độ quá nhanh. Hơn nữa trên tay đối phương có thứ gì đó như đao khí, vô cùng sắc bén, kể cả kim loại cũng bị cắt đứt.”

Thiếu nữ tóc vàng lo lắng nói.

Không biết chủ quán có thể đỡ được công kích này không?

Dưới ánh nhìn chăm chú của con mắt máy, chủ quán ra tay.

Bặc~~

Chỉ thấy chủ quán nhẹ nhàng vung tay một cái.

Ngay sau đó, toàn bộ đao ý sắc bén kia đều bị đánh bay.

Bàn tay của chủ quán vẫn chưa dừng lại, thế tới không giảm, tặng ngay một cái tát lên mặt tên xăm mình.

“A~~”

Tên xăm mình hét thảm một tiếng, thân thể xoay tròn bay ra ngoài đập trúng vách tường, ở trên vách tường lộn hai vòng rưỡi, sau khi đụng ra mấy vết nứt mới từ từ trượt xuống.

“Đáng... đáng sợ quá.”

Thiếu nữ tóc vàng nhìn ngây người.

Chủ quán quá mạnh, mạnh không giống con người mà giống như một con quái vật.

Mặc dù thoạt nhìn hắn không có cơ bắp cuồn cuộn nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ cường tráng.

“Hai cái bàn + một mảng tường nứt.”

Con rối tiên tử bình tĩnh liệt kê.

Tống Thư Hàng:

“...”

Đừng nói là muốn tính món nợ khó đòi này lên trên đầu ta nhé?

Tên xăm mình giãy giụa từ dưới đất bò dậy, nhìn Bá Tống Huyền Thánh.

Hắn phát hiện ra một sự thật không hay cho lắm, Bá Tống Huyền Thánh không có ý muốn giết chết hắn.

Từ nãy đến giờ Bá Tống Huyền Thánh chỉ sử dụng công kích bình thường, lực công kích cũng vừa phải, rõ ràng là đang nương tay.

Đương nhiên hắn sẽ không ngây thơ cho rằng Bá Tống Huyền Thánh có hảo cảm với hắn, muốn đào tạo hắn thành người nối nghiệp hay gì đó. Sở dĩ đối phương hạ thủ lưu tình, sợ là chỉ có một nguyên nhân, chính là vì muốn bắt sống hắn.

Chẳng lẽ còn muốn tra hỏi, muốn đào ra bí mật gì đó từ miệng ta?

Hay Bá Tống Huyền Thánh muốn dùng ta làm vật thí nghiệm sống?

Hắn vốn nghĩ cùng lắm thì chết thôi, chết rồi về nhà hồi sinh.

Không ngờ ở trước mặt Bá Tống Huyền Thánh, muốn chết oanh liệt một lần cũng không được.

Tên xăm mình bỗng liếc mắt, sau đó đột nhiên xoay người, vung quyền đánh vào bức tường sau lưng.

“Chậc, ta mới nhận lấy quán ăn này, không thể để ngươi phá hoại như vậy được.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Dứt lời, hắn giơ tay điểm nhẹ về phía tên xăm mình.

Ngay sau đó tên xăm mình chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cảnh tượng trước mắt biến hóa, quán ăn biến mất, thay vào đó là một quảng trường màu đỏ.

“Đây là... thực tại ảo ư?”

Tên xăm mình lập tức nghĩ tới một năng lực trong truyền thuyết mà chỉ có tu luyện giả cảnh giới Tôn Giả thất phẩm trở lên mới có thể nắm giữ.

Ở giữa quảng trường, hắn và Bá Tống Huyền Thánh đang đứng đối diện nhau.

Con rối tiên tử, Sở Sở, còn có một thiếu nữ tóc vàng xa lạ xuất hiện ở ngoài rìa quảng trường, đóng vai khán giả xem diễn.

Còn ông anh vạm vỡ kia lại không thấy đâu.

Lúc này thiếu nữ tóc vàng kinh ngạc nhìn xung quanh.

Nhân sinh quan đáng thương của cô lại bị đả kích lần nữa.

Cô và những người khác đang ở trong quán ăn nhỏ mà, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Không gian biến hóa?

Ảo ảnh thị giác?

Những điều này hoàn toàn không khoa học!

Tri thức và hệ thống sức mạnh mà cô học tập, nắm giữ từ trước đến giờ đều vô dụng trong trường hợp này.

...

Vốn dĩ Tống Thư Hàng định đưa tên xăm mình vào thẳng Điện Hàn Đông rồi nhốt lại luôn, nhưng xét thấy còn những mấy ngày nữa Thất Sinh Phù tiền bối mới đến, cứ nhốt tên xăm mình như thế thì lãng phí quá.

Phải tận dụng triệt để mọi thứ, không thể lãng phí được.

Đệ tử của hắn là Sở Sở và tiểu m Trúc đang thiếu một đối tượng luyện công, mà bây giờ tên xăm mình yếu ớt vừa lúc có thể đảm nhận chức vụ này.

Thế nên Tống Thư Hàng đã chuyển tên xăm mình đến quảng trường Hạ Cung.

Coi như việc bắt giữ đã hoàn tất.

Đương nhiên, vì đề phòng tên này đi lại lung tung làm ảnh hưởng đến những vị khách khác trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng cần phải hạn chế phạm vi hoạt động của hắn.

“Bốn bức tường vương giả.”

Tống Thư Hàng đưa tay ấn trên đất một phát.

Ầm ầm.

Tường Kim Sư Vương Giả, tường Bạch Hổ Vương Giả, tường Băng Sa Vương Giả, tường Lôi Ưng Vương Giả xuất hiện, dựng đứng trên quảng trường Hạ Cung, vây kín tên xăm mình.

Sau đó thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ xuất hiện ở ngay phía trên bốn bức tường vương giả.

Chỉ cần thần môn đóng lại, quảng trường sẽ biến thành một mật thất, không cần lo tên xăm mình trốn thoát.

“Ngay cả tường cũng có thể biến ra ư?”

Thiếu nữ tóc vàng lùi về sau mấy bước, đưa tay gõ nhẹ lên mấy bức tường.

Không phải ảo thuật, là vật thể tồn tại chân thật.

Hơn nữa bức tường này rất cứng!

Cứng đến mức hoàn toàn không khoa học.

Tường này được chế tạo từ vật liệu gì? Làm sao chế tạo ra? Chủ quán chuyển chúng ra bằng cách nào? Bình thường giấu ở đâu?

Ngay cả mắt máy của cô cũng không giám định ra chất liệu của bức tường này.

Thiếu nữ tóc vàng tò mò không thôi, cô thật sự rất muốn nghiên cứu cấu tạo của bốn bức tường này, muốn biết nguyên lý tồn tại của chúng.

Tò mò là động lực để con người tiến tới.

Tìm hiểu những điều chưa biết là một cách để tăng vốn kiến thức.

...

Mặt mày tên xăm mình tái mét.

Quả nhiên Bá Tống Huyền Thánh muốn bắt sống hắn.

Hơn nữa bây giờ hắn đang ở trong thực tại ảo do Bá Tống Huyền Thánh tạo ra... Nếu hắn chết, tà pháp hồi sinh kích hoạt, chắc chắn sẽ bị Bá Tống Huyền Thánh cảm ứng được.

Đến lúc đó, tà pháp hồi sinh còn chưa khởi động thì đã bị chặn mất rồi.

“Không thể chết được, ít nhất ta không thể chết trước khi Bá Tống Huyền Thánh giải trừ thực tại ảo.”

Tên xăm mình tự nhủ.

“Sở Sở.”

Lúc này Tống Thư Hàng xoay người lại gọi.

“Ta đây sư phụ.”

Sở Sở đáp.

“Tới đây để sư phụ buff một tầng hộ giáp cho ngươi, sau đó đi luyện thực chiến với tên này. Đúng lúc chúng ta còn thiếu một đối tượng thực chiến, ngươi có thể dùng hắn để luyện tay. Cẩn thận một chút, đối phương có lực chiến ở cảnh giới tứ phẩm, mạnh hơn ngươi nhiều đấy.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Ta có làm được không?”

Sở Sở hỏi.

Gần đây cô mới chuyển sang tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, bây giờ cô vẫn còn ở cảnh giới nhị phẩm.

“Kẻ sĩ thà chết không chịu nhục.”

Tên xăm mình tuyên bố.

Muốn bắt hắn làm đối tượng bồi luyện? Bá Tống Huyền Thánh đúng là ức hiếp người quá đáng.

Tống Thư Hàng cười to, chỉ vào Sở Sở rồi nói:

“Vị đệ tử này của ta là tu sĩ cảnh giới nhị phẩm, cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi thắng được cô ấy trong vòng nửa tiếng đồng hồ, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

“Ngươi nói thật?”

Hai mắt tên xăm mình sáng lên.

Mặc dù nói kẻ sĩ thà chết không chịu nhục, nhưng nếu cho một con đường sống, có một số việc vẫn có thể thương lượng được.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Tin hay không tùy ngươi, cơ hội ta đã cho, giờ phải xem ngươi có cầm chắc hay không.”

“Được.”

Tên xăm mình cắn răng nói.

“Sư phụ, ta có được không?”

Sở Sở lo lắng hỏi lại.

Đối phương có yếu thế nào cũng là tu luyện giả cảnh giới tứ phẩm.

Cô chỉ mới luyện đến nhị phẩm, thua đối phương đến hai đại cảnh giới.

Hơn nữa cô mới chuyển sang tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công không lâu, còn chưa nắm vững công pháp.

“Đừng lo, phải tin tưởng chính mình. Mà dù có thua cũng chẳng sao, coi như mạng hắn chưa đến lúc tàn, lần này bỏ qua cho hắn. Lần sau nếu có cơ hội gặp lại, lại bắt hắn cũng không muộn.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên vai Sở Sở.

Trong lúc hai người nói chuyện, đao ý của Tống Thư Hàng đã âm thầm quấn quanh người Sở Sở.

Trong lòng chợt động, Sở Sở lập tức hiểu ra.

Đây là đao ý khôi giáp của riêng Tống Thư Hàng.

Nếu kích hoạt đao ý khôi giáp này, đến lúc chiến đấu, cô đã ở vào thế bất bại.

“Lên đi, đi thể nghiệm cảm giác chiến đấu trực diện với chú thuật sư tứ phẩm.”

Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở gật đầu sau đó đưa tay rút tiểu kiếm quấn trên chân ra, đứng đối diện với tên xăm mình.

“Hây!”

Tên xăm mình cắn răng hét lên một tiếng, sương đen mỏng manh trên người hắn bỗng chốc lại tăng vọt, hóa thành thực chất, bám vào hai tay hắn.

Hắn vận sức ném hai đoàn hắc vụ về phía Sở Sở.

Sở Sở nâng kiếm, phát huy trình độ kiếm thuật của bản thân đến mức cao nhất.

Đoản kiếm không ngừng đâm ra, hóa thành kiếm võng, đánh nát hai đoàn sương đen.

Nhưng sương đen bị đánh nát lại xuyên qua võng kiếm, rơi xuống người Sở Sở như mưa.

Đây là sự đè ép về mặt cấp bậc của tứ phẩm đối với nhị phẩm.

Lúc này, đao ý ẩn trên người Sở Sở kích hoạt.

Đao ý chuyển động, hóa thành khôi giáp thiếp thân dựa theo dáng người của Sở Sở.

Năng lượng sương đen như mưa rơi trúng đao ý khôi giáp.

Đao ý khôi giáp chợt lóe sáng, chặn toàn bộ sương đen.

“Khải ý?”

Tên xăm mình kinh ngạc thốt lên.

Ở phía đối diện, nhờ có đao ý khôi giáp, Sở Sở chẳng phải lo ngại gì nữa. Thân hình cô chợt động, kiếm khí tung hoành ngang dọc, chỉ công không thủ.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm khí đã bao phủ tên xăm mình, ép hắn lui về sau liên tục.

“Tốt lắm, cứ vậy mà làm. Sở Sở, nửa tiếng sau gặp lại.”

Tống Thư Hàng vẫy tay chào.

****

Thiếu nữ tóc vàng chỉ cảm thấy trước mắt bỗng sáng lên, chẳng biết lúc nào lại trở về quán ăn nhỏ, mà cô thì vẫn đang trốn dưới quầy thu ngân.

“Trở về rồi ư?”

Thiếu nữ tóc vàng ngơ ngác quay đầu nhìn xung quanh.

Mà ở trước quầy thu ngân trong quán, ông anh vạm vỡ đang trợn tròn mắt kinh ngạc.

Hắn trợn mắt nhìn chủ quán và mấy người khác đột nhiên biến mất, sau đó lại tận mắt thấy bọn họ đột nhiên lóe sáng trở về lại.

Quá ảo, chẳng khác gì khoa học viễn tưởng!

Hiện thực còn ly kỳ hơn cả phim ảnh!

“Ơ, ông anh vẫn còn ở đây à? Tôi tưởng ông anh đã tranh thủ trốn đi rồi chứ.”

Tống Thư Hàng lại đan mười ngón tay vào nhau, chống cằm nhìn ông anh vạm vỡ.

Đối phương là người bình thường nên hắn không mang đối phương vào trong thế giới hạch tâm.

“Không đi lại hay, tốt nhất là nên xóa hết phần trí nhớ mà hắn vừa trải qua nảy giờ.”

Con rối tiên tử bình tĩnh nói.

Ông anh vạm vỡ:

“Xóa... xóa trí nhớ?”

Series Men In Black (**) à?

Chú thích:

(*) Tam Thanh là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc. Tam Thanh bao gồm: Ngọc Thanh Nguyên Thuỷ Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn cũng chính là Thái Thượng Lão Quân.

(**) Men In Black (tên tiếng việt: Đặc Vụ Áo Đen) là loạt phim khoa học viễn tưởng Mỹ, kể về hoạt động của một tổ chức bí mật chuyên quản lý, giám sát những người ngoài hành tinh trên trái đất (MIB).

Chương 1489: Từ Hôm Nay Trở Đi Sẽ Cố Gắng Học Tập

“Nhất... Nhất định phải xóa trí nhớ ư? Có để lại di chứng gì không? Quá trình có đau lắm không? Phương pháp xóa trí nhớ là phương pháp vật lý hay sao?”

Ông anh vạm vỡ nói lắp, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Thiếu nữ tóc vàng ở dưới quầy thu ngân cũng hốt hoảng hỏi:

“Nhất... Nhất định phải xóa trí nhớ ư?”

“Nếu không xóa sẽ rất phiền toái.”

Con rối tiên tử đáp:

“Bọn ta rất bận, nếu vì các ngươi lại dẫn tới rất nhiều người đến cửa quấy rối, làm sao bọn ta tu luyện được nữa? Luyện đan, luyện khí, tu luyện, mở quán ăn, việc nào cũng cần đầu tư rất nhiều tinh lực, bọn ta không có thời gian để lãng phí.”

Ý của những lời này là: Thích làm gì thì làm nhưng đừng quấy rầy ta tu tiên.

Một khi biết đến sự tồn tại của năng lực siêu nhiên, con người sẽ nghĩ cách đi tiếp xúc, theo đuổi. Hầu như trong lòng đa số mọi người đều có ước muốn trở thành cao thủ, siêu nhân.

Thế nên nếu không có ý muốn thu làm đệ tử, đôi khi xóa sạch trí nhớ chính là cách tốt nhất, vừa đơn giản nhanh gọn lại rất hiệu quả.

“Thì ra là vậy, ta còn tưởng tu luyện giới có quy tắc ngầm gì đó giống như trong phim ảnh, một khi bị người bình thường thấy được thì phải nghĩ cách xóa trí nhớ chứ.”

Tống Thư Hàng ngộ ra.

“Yên tâm đi, quá trình xóa trí nhớ không đau tí nào hết. Bá Tống, giơ thái dương chỉ của ngươi lên.”

Con rối tiên tử nói.

Tuy nghi hoặc nhưng Tống Thư Hàng vẫn giơ ngón tay công đức ra rồi hỏi:

“Hình như thái dương chỉ của ta đâu có chức năng xóa trí nhớ?”

“Đừng nói nhiều, giơ ngón tay lên sau đó thắp sáng.”

Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng nghe theo lời con rối tiên tử, ý niệm chợt động, ngón tay công đức lập tức phát sáng.

Ánh sáng công đức chói mắt tựa như ánh sáng của một mặt trời nhỏ.

“Chói mắt quá, chói mù rồi!”

Ông anh vạm vỡ chỉ nhìn thấy trước mắt bỗng trở nên trắng xóa.

Mà trong khi hắn đang dùng sức dụi mắt, mọi sự chú ý đều tập trung vào ý nghĩ ‘chói mù mắt rồi!’, con rối tiên tử đã sử dụng tiểu pháp thuật xóa trí nhớ.

Lúc ông anh vạm vỡ không đề phòng nhất, pháp môn xóa trí nhớ sẽ hiệu quả hơn.

Sau khi ông anh vạm vỡ dụi mắt xong, trên mặt lộ ra vẻ mơ màng.

“Ơ? Tôi là ai? Đây là đâu?Có chuyện gì thế này?”

Ông anh vạm vỡ gãi đầu, mặt ngơ ngác.

Thiếu nữ tóc vàng trợn to hai mắt. Hóa ra bút xóa trí nhớ(*) của các đặc vụ trong phim Men In Black đã cải tiến thành ngón tay xóa trí nhớ rồi à?

“Những tiểu pháp thuật này đều hữu dụng trong sinh hoạt hàng ngày. Nếu rảnh rỗi đừng chỉ biết mở quán ăn chơi không thôi, nên dành thời gian nghiên cứu những thứ thực dụng này nhiều hơn.”

Con rối tiên tử nghiêm túc góp ý với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt. Làm như người muốn mở quán ăn để chơi là hắn vậy? Quán ăn này là do chính con rối tiên tử cô đổi lấy từ tay người khác chứ ai? Hắn chỉ thuận thế tiếp quản quán ăn này để chơi một chút thôi mà?

Tống Thư Hàng có khổ lại khó nói.

Nhưng con rối tiên tử nói cũng đúng, hắn nên dành thời gian học tập một ít tiểu pháp thuật.

Ví dụ như huyễn thuật ẩn thân, pháp thuật cách âm, pháp thuật xóa trí nhớ, ...

Dù sao ước muốn của hắn là trở thành một vị đại tiền bối đáng tin.

Chẳng lẽ sau khi tu luyện đến cảnh giới rất cao, hắn vẫn chỉ biết mỗi thuật sạc điện với Chưởng Tâm Lôi, vậy sao được đúng không?

Quyết định rồi, từ giờ trở đi hắn sẽ bắt đầu cố gắng học tập!

Nhưng sau khi quyết định bắt đầu học tập những tiểu thuật pháp hữu dụng này, Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến một vấn đề.

Hắn không có tài liệu học tập.

Bây giờ trong tay hắn có mấy quyển sách pháp thuật.

Đầu tiên là ‘Nhập môn pháp thuật phong ấn’ và ‘Bách khoa toàn thư về pháp thuật phong ấn ngũ hành cơ bản’ thuộc series phong ấn. Đây là thù lao mà Bạch tiền bối phát cho hắn sau khi quay xong phim Trận Chiến Mạt Pháp.

Lúc đó Bạch tiền bối đã chuẩn bị thù lao thích hợp cho tất cả đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1. Thù lao của Tống Thư Hàng là sách nhập môn và sách về pháp thuật phong ấn ngũ hành thuộc hệ phong ấn. Dẫu sao thân là tu luyện giả, vậy mà ngay cả một pháp thuật phong ấn đơn giản cũng không biết, quá mất mặt.

Kết quả là học cho đến giờ, Tống Thư Hàng vẫn chỉ học được lý luận về pháp thuật phong ấn cơ bản nhất.

Ngoài ra còn có hai cuốn sách khác là ‘Thiên sư chính pháp lôi pháp thiên’ và ‘Phân tích về cách bố trí trận pháp huyễn thuật’, là Quy tiền bối cướp được từ trên người Cuồng Bá Ma Quân, sau đó giao lại cho Tống Thư Hàng.

Mà trong bốn cuốn sách pháp thuật này đều không dạy các tiểu pháp thuật thực dụng như kết giới cách âm và pháp thuật xóa trí nhớ.

“Tiên tử có hứng thú dạy tiểu pháp thuật xóa trí nhớ cho ta không?”

Tống Thư Hàng nhìn con rối tiên tử với ánh mắt đầy mong đợi.

“Bận rồi.”

Mười ngón tay đan xen chống dưới cằm, con rối tiên tử nghiêm túc trả lời:

“Ta đang bận mở quán, làm gì có thời gian dạy ngươi chứ?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Mà lúc này ông anh vạm vỡ gãi đầu, quả thật không nhớ nổi tại sao bản thân lại xuất hiện trong quán ăn nhỏ này, vì vậy hắn lại ngơ ngác đi ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi quán không lâu, hắn thấy mấy thằng đàn em của mình đang nằm ngả nghiêng ngả ngửa ở bên ngoài cách quán ăn không xa. Bọn họ vẫn đang hôn mê, xung quanh có một đám đông hóng hớt không rõ chuyện gì đang vây xem.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao mình lại thấy hoảng hốt thế này nhỉ?”

Hắn vội chạy đến bên cạnh đám đàn em, sau đó vừa vỗ mặt từng đứa vừa hỏi:

“Tỉnh lại, tỉnh lại đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế hả?”

Nhưng mấy thằng đàn em của hắn ngủ rất say giống hệt như trúng tà, dù hắn có tát mạnh cũng không làm bọn họ tỉnh lại được.

“Đừng vỗ nữa, mọi người đã dùng hết mấy cách nhưng bọn họ vẫn không tỉnh.”

“Yên tâm đi, chúng tôi đã gọi xe cứu thương rồi, xe đến nhanh thôi.”

Trong đám đông có người tốt bụng nói.

Ông anh vạm vỡ xoa trán suy nghĩ.

Là ai đánh ngất anh em của hắn? Tại sao hắn lại xuất hiện trong quán ăn kỳ lạ kia? Trong quán ăn xảy ra chuyện gì?

Tại sao hắn chẳng nhớ gì cả?

Hắn vắt óc suy nghĩ, hy vọng tìm được chút manh mối gì đó từ trong đầu.

Suy nghĩ một hồi... đột nhiên hắn nhớ tới món bảo vật lấy được cách đây không lâu.

Hắn không biết rốt cuộc bảo vật này là thứ gì, chỉ biết lúc mang nó, bảo vật sẽ phát ra một giọng nói tà ác cám dỗ.

Bảo vật này là một củ khoai lang bỏng tay.

“Mình phải nghĩ cách tiễn nó đi mới được.”

Ông anh vạm vỡ nghĩ.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nhớ đến hội đấu giá trên Lan Tây đảo.

Nghe nói Lan Tây đảo có một thế lực lớn chống lưng, hội đấu giá trên Lan Tây đảo có quyền uy rất cao.

Nhưng chính hắn cũng không rõ rốt cuộc bảo vật này là thứ gì, nếu mang đi bán đấu giá có bị thiệt hay không?

Hay là tìm người giám định trước?

Trong lúc hắn đang suy tư, xe cứu thương đã đến.

Ông anh vạm vỡ đi theo mấy anh em của hắn đến bệnh viện, trong đầu vẫn nghĩ cách xử lý món bảo vật quỷ dị kia .

****

Trong quán ăn.

“Giờ đến lượt tiểu nha đầu ngươi rồi.”

Con rối tiên tử cúi đầu nói tiếng anh lưu loát.

Nói thật, Tống Thư Hàng không hề biết con rối tiên tử thành thạo môn ngoại ngữ này lúc nào.

“Trí.. trí nhớ của tôi cũng phải bị xóa ư?”

Thiếu nữ tóc vàng lắp bắp hỏi.

“Yên tâm đi, không đau đâu, ban nãy ngươi cũng thấy rồi đấy.”

Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng khom người, dựng đứng ngón tay công đức trước mặt thiếu nữ tóc vàng:

“Nào, hãy nhìn nó. Khi ánh sáng lóe lên, trí nhớ của ngươi sẽ bị xóa.”

Đúng lúc này, cửa quán ăn đột nhiên bị đẩy ra.

[Tìm thấy rồi, chính là ở đây.]

[Thông tin định vị xác định cô ta đang ở đây, không sai.]

[Cẩn thận một chút, bao vây quán ăn này, không được để cô ta chạy thoát nữa.]

[Nhớ phải bắt sống, không được phá hỏng cô ta, cô ta là cơ thể máy thí nghiệm quý giá.]

[Khóa vị trí của cô ta, nhỏ tiếng một chút, không được kinh động đến cô ta.]

Mấy giọng nói với tần số sóng âm rất thấp vang lên ở chỗ cửa quán.

Tần số này thấp hơn tần số sóng âm mà người bình thường có thể nghe thấy rất nhiều.

Như vậy phương thức giao tiếp này có hiệu quả chẳng khác gì truyền âm nhập mật, có thể nói là truyền âm nhập mật nhóm thô sơ phiên bản khoa học kỹ thuật.

Song Tống Thư Hàng đã đạt đến cảnh giới kim đan Linh Hoàng ngũ phẩm, không còn thuộc phạm vi người bình thường nữa, thế nên mấy giọng nói giao tiếp kia hắn đều nghe rõ.

Ngoài việc giao tiếp bằng giọng nói ở tần số thấp, mấy tên đứng ở cửa còn ở trạng thái tàng hình.

Trong mắt Tống Thư Hàng, thân thể của mấy tên này nhìn hệt như do thủy tinh trong suốt tạo thành. Nếu bọn họ tựa vào đống đồ đạc hay thứ gì đó, một khi không để ý không chừng sẽ bỏ qua bọn họ.

Nhưng tu sĩ không chỉ dùng mắt thường để nhìn. Dưới thần thức của Tống Thư Hàng, mấy tên đứng ở cửa hiện ra rõ ràng hệt như kiến đen đang bò trên giấy trắng.

[Tìm được rồi, dùng chức năng X-ray, thấy cô ta đang trốn dưới quầy thu ngân... Chờ chút, tư thế này...]

[Chủ quán này là ai? Định làm gì cô ta đây?]

[Đừng lo, ông chủ quán này chỉ là người bình thường, chắc là thấy sắc nổi lòng tham, đói bụng ăn quàng thôi.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Đói bụng ăn quàng là cái quái gì?

Hắn cúi đầu nhìn động tác của mình, lúc này hắn đang đưa ngón tay công đức đến trước mặt thiếu nữ tóc vàng.

[Mấy tên này đang tìm cô đúng không?]

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật hỏi thiếu nữ tóc vàng.

Thiếu nữ tóc vàng nghe vậy, thân hình cứng đờ, con mắt máy quét về chỗ cửa quán ăn, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

[Chết tiệt, bị chủ quán chắn mất rồi, chúng ta không thể thu hồi cô ta.]

[Dùng súng gây mê hạ gục chủ quán trước, đám người bình thường này quá vướng tay. Nếu không phải sợ gây hỗn loạn thì đúng là muốn giết quách loại người đói bụng ăn quàng này cho rồi.]

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này, một người trong đó giơ súng gây mê lên bắn về phía Tống Thư Hàng.

Kim gây mê bay về phía Tống Thư Hàng.

Cạch!

Tống Thư Hàng giơ tay lên, dùng hai ngón tay kẹp lấy kim gây mê.

[Hắn... hắn chụp được rồi!]

[Ta cảm thấy hình như hắn đang nhìn chằm chằm vào ta. Hắn phát hiện ra chúng ta rồi sao?]

[Không thể nào, chúng ta đang ở trạng thái tàng hình, người bình thường tuyệt đối không thấy được chúng ta, có lẽ là kim gây mê bị giác quan thứ sáu của hắn cảm nhận được. Người này có thể là một cao thủ võ công, trực giác nhạy bén. Đổi góc bắn, bắn từ sau lưng hắn.]

Tống Thư Hàng thu hồi ngón tay, giữ tư thế giống con rối tiên tử.

Chà, đột nhiên cảm thấy thế này chơi cũng vui.

Ngay sau đó, bóng người trong suốt kia lặng lẽ di chuyển đến sau lưng Tống Thư Hàng, giơ súng gây mê lên lần nữa, bắn một phát về phía Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, dùng đầu ngón tay bắn bay kim gây mê.

Thế nhưng người bình thường lại không thấy được mỹ nhân rắn công đức.

Cảnh tưởng mà bọn họ thấy là kim gây mê sắp bắn trúng Tống Thư Hàng lại đột nhiên bị bắn ngược về.

Chú thích:

(*) Bút xóa trí nhớ là một thiết bị tối mật độc quyền của các đặc vụ Men In Black. Chiếc bút có khả năng xóa sạch trí nhớ của bất kỳ ai khi nhìn thấy đèn flash.

Chương 1490: Cái Gì Cũng Không Biết Còn Làm Ăn Được Gì

Ngu người rồi chứ gì?

Dù ta không ra tay kẹp, kim gây mê của các ngươi cũng đừng hòng bắn trúng thân thể ta.

Bên ngoài Tống Thư Hàng có mỹ nhân rắn công đức tự động hộ thể, bên trong có thuẫn Vương Bá Chuyên Gia thuộc tổ hợp pháp khí tam thập tam thú cũng có chức năng từ động hộ chủ. Ngoài ra hắn còn có hắc thiết thần giáp cấp bậc ngũ phẩm cũng có công năng tự động hộ thể tương tự.

Mà dù những thứ này không hành động, hắn còn có linh lực hộ thể.

Tóm lại là súng gây mê đừng hòng bắn trúng thân thể hắn.

[Chuyện quái quỷ gì thế này? Lẽ nào trên người tên này có trang bị kính thủy tinh?]

[Lên hết đi, bắn cùng một lúc.]

[Bắn nhiều kim gây mê như vậy, lỡ chết người thì sao?]

[Không sao, xử lý được, chết một người chúng ta vẫn có thể xử lý.]

“Hung tàn đến vậy cơ à?”

Tống Thư Hàng nói thầm.

Đã thế thì đừng trách ta.

Tống Thư Hàng nhếch môi, quyết định cho mấy tên này biết tay một chút. Lấy đức báo oán, vậy lấy gì để báo đức đây?

Thấy ta có một khuôn mặt hiền lành lại tưởng ta dễ ức hiếp à?

Đúng lúc này, một cánh cổng xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, đồng thời bị đẩy ra.

Cổng không gian!

Lẽ nào Bạch tiền bối chơi đủ rồi nên đến đây tìm hắn?

Không đúng... lúc Bạch tiền bối xuyên không gian không bao giờ dùng cổng không gian. Thiên phú không gian của ngài ấy và cổng không gian của Kiếp Tiên là hai hệ thống sức mạnh khác nhau.

Vậy thì là ai nhỉ?

Mỹ nhân rắn công đức cũng cảm ứng được không gian dao động, cô không chơi đùa với đám trẻ trâu kia nữa, thân hình cuộn lại bảo vệ Tống Thư Hàng kín kẽ, đề phòng có thứ gì đó nhảy ra từ trong cổng không gian.

Do bị cổng không gian thu hút sự chú ý, cô không kịp bắn ngược số kim gây mê do đám người ẩn thân trong suốt kia bắn tới.

Bụp bụp bụp.

Tất cả kim gây mê cắm vào trên vảy ở phần đuôi của mỹ nhân rắn công đức, toàn bộ đầu kim đều cong vẹo một cách lạ thường.

Nhưng cảnh tượng mà đám người ẩn thân thấy là khi tất cả kim gây mê sắp bắn trung chủ quán, chúng đột nhiên dừng lại trong hư không, toàn bộ đầu kim cong vẹo.

[Siêu năng lực?]

[Khả năng ngoại cảm?]

[Thế nhưng giả thiết siêu năng lực là mệnh đề không thật kia mà? Chúng ta nghiên cứu đã lâu, kết quả là không tìm ra khả năng kích hoạt siêu năng lực trong nhân loại.]

[Áp dụng biện pháp mạnh, giơ vũ khí lên. Ta không tin siêu năng lực của hắn có thể cản được cả đạn.]

Lúc này, bỗng có một bàn chân ngọc bước ra khỏi cổng không gian.

Bàn chân ngọc trắng như tuyết, lòng bàn chân lõm hơi sâu, đường cong ưu mỹ, móng chân sơn màu hồng phấn.

Tiếp đó, một thiếu nữ mặc váy đen bước ra khỏi cổng không gian.

Trên váy cô đính một viên minh châu to như trứng chim bồ câu.

Ngay sau khi hiện thân, thiếu nữ mặc váy đen đúng lúc nhìn thấy một đám người quái dị đang cầm thứ vũ khí quái dị bắn về phía Tống Thư Hàng.

Mà Tống Thư Hàng lại như không nhìn thấy, mười ngón tay đan xen chống dưới cằm, bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

"Ồ... Không ngờ ngươi lại có sở thích thế này, thích ngồi im bất động để người ta tấn công à?"

Thiếu nữ mặc váy đen nhìn Tống Thư Hàng, bình tĩnh nói:

"Nếu ngươi thích chơi kiểu này thì ta có thể thỏa mãn ngươi."

Tống Thư Hàng:

"..."

Nếu ta nói thật ra bây giờ ta chỉ đang ra vẻ nguy hiểm thôi thì cô có tin không?

Không sai, mặc dù bây giờ ta ngồi im bất động để mặc người ta dùng súng gây mê bắn điên cuồng, nhưng ta thật sự đang tỏ vẻ nguy hiểm, ngươi phải tin ta.

Lúc thấy trong quán ăn đột nhiên xuất hiện một cô gái tóc đen mặc váy đen, đám người trong suốt tàng hình kia kinh ngạc trợn to hai mắt.

Đây là ma thuật gì thế này?

Biến ra người sống ư?

Bọn họ quả thực không hiểu nổi cô gái mặc váy đen này xuất hiện ở đây bằng cách nào. Chẳng lẽ là chạy tới đây trong nháy mắt với tốc độ siêu thanh?

"Chào Sở tiền bối."

Tống Thư Hàng mỉm cười:

"Sở tiền bối ngài cũng biết quán của ta khai trương nên muốn tới làm khách sao?"

"Khai trương?"

Cô gái mặc váy đen xoay đầu nhìn quanh một vòng, sau đó hỏi với giọng điệu nghi hoặc:

"Quán ăn?"

"Đúng vậy."

Tống Thư Hàng trả lời.

"Nhưng hôm nay ta ăn no rồi mới tới, ăn hết mười một chân bạch tuộc, là loại siêu lớn luôn ấy."

Sở các chủ two bình tĩnh đáp.

“Ăn cơm rồi cũng có thể ăn đồ ngọt để tráng miệng sau bữa ăn mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn xoay người lại.

Ặc... Sở Sở còn ở trong thế giới hạch tâm khiêu chiến với tên xăm mình, mà bây giờ Tống Thư Hàng cũng không dám mở ra thế giới hạch tâm.

Sở các chủ one vẫn đang ngâm trong suối nguồn sự sống, nếu hắn mở ra thế giới hạch tâm, Sở các chủ two lập tức cảm ứng được khí tức của Sở các chủ one, sau đó sẽ nhân cơ hội chui vào trong thế giới hạch tâm của hắn.

Đến lúc đó hắn không cản nổi Sở các chủ two.

Vậy nên chỉ còn cách tìm người khác thay thế Sở Sở.

“Mấy người các ngươi... ngơ ngác cái gì, đang gọi các ngươi đấy, mấy tên cầm súng gây mê bắn ta. Đừng có đần mặt đứng đó nữa, tưởng ta không nhìn thấy các ngươi à?”

Tống Thư Hàng vừa nhìn chằm chằm vào mấy tên đang ẩn thân vừa nói.

Trong lòng mấy tên tàng hình kia dâng lên cảm giác cay đắng.

Quả nhiên chủ quán quái dị này đã phát hiện ra bọn họ từ lâu rồi.

“Ngươi, biết làm đồ ngọt không?”

Tống Thư Hàng chỉ vào tên tàng hình số 1 hỏi.

Tên tàng hình số 1 lắc đầu.

“Ngu xuẩn, ngay cả đồ ngọt cũng không biết làm còn làm ăn gì được hả?”

Tống Thư Hàng cách không vỗ một chưởng.

Chưởng phong phát ra âm thanh như sấm.

Ầm ầm~~

Mũ giáp của tên tàng hình số 1 bị đánh nát bấy, thân thể bị đánh bay đi, xoay tròn trên không, mặt đầy máu.

Bịch~, tên tàng hình số 1 rơi xuống đất.

Trang bị tàng hình trên người hắn mất tác dụng, mặt đầy máu, thân thể co giật, sau đó ngất đi.

“Người tiếp theo, biết làm đồ ngọt không?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

“Ta... ta biết làm cơm chiên trứng...”

Tên tàng hình số 2 trả lời.

“Ngu ngốc, cơm chiên trứng ta cũng biết, ta còn biết làm cơm chiên trứng hoàng kim, còn giỏi hơn cả ngươi. Ngay cả ta cũng không bằng, để ngươi lại thì có ích gì?”

Tống Thư Hàng lại cách không vỗ một chưởng.

Chưởng phong bay tới, âm thanh như sấm lại vang lên.

“A a a~”

Tên tàng hình số 2 hét to, thân thể cũng bị đánh bay đi.

Mũ giáp vỡ nát trên không, mặt đầy máu, khuôn mặt đau đớn vặn vẹo.

Bịch~, tên tàng hình số 2 rơi xuống đất.

Tiếng động rơi xuống đất của hắn nhỏ hơn tiếng của tên tàng hình số 1, bởi chỉ có một nửa thân thể của hắn đập xuống đất, nửa còn lại thì nện trúng người số 1.

“Người tiếp theo, biết làm món gì?”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn chằm chằm vào tên tàng hình số 3.

“Đi chết đi, ác ma đi chết đi!”

Tên tàng hình số 3 rút súng ra, bắn điên cuồng về phía Tống Thư Hàng.

Lửa đạn chớp lóe chiếu sáng cả quán ăn.

Trên mặt Tống Thư Hàng lộ ra vẻ khó chịu, ngay lúc tên tàng hình số 3 nổ súng, hắn lại cách không vỗ một chưởng.

Lần này chưởng phong trực tiếp hóa thành một cơn gió lốc mà mắt thường có thể thấy được, toàn bộ đạn bắn về phía Tống Thư Hàng đều bị chưởng phong cuốn lấy, trở thành một phần của gió lốc.

Chưởng phong đánh trúng người tên tàng hình số 3.

Ầm, ầm, ầm~ Toàn bộ khôi giáp trên người số 3 nổ tung.

Số 3 hét thảm một tiếng, cả người đầy máu, tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

Bịch~ Thân thể hắn đập trúng tường sau đó trượt xuống, để lại một tường máu.

Mấy tên tàng hình còn lại ngây ngẩn cả người.

Dưới quầy thu ngân, hai mắt thiếu nữ tóc vàng phát sáng, hai tay căng thẳng nắm chặt thành quyền.

Chủ quán là người bình thường, không trải qua cơ giới hóa cải tạo nhưng lại có sức mạnh như quái vật.

Đây rốt cuộc là kỹ thuật gì chứ?

Sao chủ quán lại có được sức mạnh to lớn như vậy?

Hệ nghiên cứu siêu năng lực? Hệ chiến sĩ sinh hóa? Hệ biến dị? Hệ mở khóa gen?

Thiếu nữ tóc vàng phát hiện tâm hồn nghiên cứu trong người mình triệt để bùng cháy.

Rất muốn biết, rất muốn hiểu rõ những tri thức này.

Rất muốn nếm thử hương vị tuyệt vời của tri thức.

Khát vọng muốn tìm hiểu những tri thức chưa biết đã khiến cô quên đi sự sợ hãi.

Tống Thư Hàng nhìn về phía tên tàng hình thứ tư, sau đó giơ tay lên.

Bỗng nhiên lười hỏi quá, hay là cho một chưởng luôn nhỉ?

“Chủ quán, ngài không hỏi ta biết làm đồ ngọt hay không trước à?”

Tên tàng hình số 4 vội nói.

Nếu chủ quán lại vỗ một chưởng, chắc chắn hắn sẽ phải nối gót ba người bạn trước, bị đánh bay xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trên không, mặt đầy máu, rơi xuống đất hôn mê.

Nghĩ thôi đã thấy đau thấu xương rồi.

“Ngươi biết làm đồ ngọt à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Biết, ta thật sự biết một chút. Ta biết nướng bánh, ta thấy trong phòng bếp có lò nướng, ta có thể dùng nó. Nếu có bơ thì ta còn có thể làm đẹp mắt hơn. Ta còn biết làm món salad đơn giản.”

Tên tàng hình số 4 nói thật nhanh:

“Bạn gái của của ta rất thích ăn bánh ngọt nên lúc đó ta học làm một chút, nhờ vậy mà học được.”

“Nhân tài! Quán ăn của ta chính là cần nhân tài như ngươi. Tháo hết trang bị trên người xuống sau đó đi làm bánh ngọt đi, không đủ nguyên liệu cứ nói với ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Tên tàng hình số 4 lập tức tháo trang bị tàng hình và vũ khí trên người xuống, sau đó chạy đến phòng bếp làm bánh ngọt.

Tống Thư Hàng lại nhìn tên tàng hình số 5:

“Còn ngươi thì sao? Biết làm món gì?”

Chiêu đãi Sở tiền bối two sao chỉ dùng bánh ngọt được? Món ăn càng nhiều càng tốt.

“Ta biết làm kem ly, nếu không có nguyên liệu thì ta cũng có thể làm đá bào.”

Tên tàng hình số 5 giơ tay trả lời.

“Tốt lắm, tháo trang bị rồi vào phòng bếp hỗ trợ đi.”

Tống Thư Hàng phất tay.

Nghe vậy, tên tàng hình số 5 thở phào như trút được gánh nặng.

Tiếp đó, ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn về phía tên tàng hình cuối cùng.

“Ta không biết làm gì hết, ngài cứ đánh ta đi.”

Tên tàng hình số 6 sợ sệt nói.

“Sợ cái gì, ta cũng không phải ác ma. Vừa rồi ta để ý thấy ngươi là người duy nhất không dùng súng gây mê bắn ta, trước đó còn lo lượng thuốc mê quá lớn sợ làm hại ta. Tính cách của ngươi rất tốt, tháo trang bị xuống, ta có thể thả ngươi đi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau khi suy nghĩ một hồi, tên tàng hình số 6 tháo trang bị.

“Đúng rồi, trước khi rời đi, ngươi hãy nhìn ngón tay của ta.”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay công đức lên.

Tên tàng hình số 6 nhìn ngón tay của Tống Thư Hàng.

Tách!

Ngón tay công đức chợt sáng lên.

“Ôi chao, chói quá, chuyện quái quỷ gì thế này?”

Tên tàng hình số 6 giật mình la lên.

Con rối tiên tử phối hợp thi triển pháp thuật xóa trí nhớ.

Tiếp đó cô cử động ngón tay.

Thân hình tên tàng hình số 6 bay ra ngoài quán ăn.

Cửa quán ăn tự động đóng lại.

Tên tàng hình số 6 ngơ ngác lẩm bẩm:

“Lạ thật, đây là đâu? Mình nhớ là mình đã nhận được lệnh phải đi thi hành nhiệm vụ mà? Nhiệm vụ là gì nhỉ?”

Sở các chủ two mặt không cảm xúc nhìn Tống Thư Hàng xử lý đám người tàng hình.

Chờ Tống Thư Hàng giải quyết đám người tàng hình xong, cô lên tiếng:

“Trước khi ăn, ta có chuyện muốn hỏi ngươi. Ngươi định khi nào thì trả đầu lại cho ta?”

“Ơ, ta không biết gì về đầu của Sở tiền bối ngài hết.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

Sở các chủ two:

“Vậy ta hỏi chuyện khác, cái gì cũng có thể bán đang ở đâu?”

“Chuyện này ta thật sự không biết.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Cái gì cũng không biết còn làm ăn được gì hả?”

Sở các chủ two nói.

Bố khỉ, hình như đây là lời thoại ta vừa nói mà?

Chương 1491: Cơ duyên biến thành kỵ sĩ không đầu

“Xin Sở tiền bối thủ hạ lưu tình!”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như Sở các chủ two mà cũng cho hắn một chưởng, đánh hắn bay ra ngoài… e là hắn sẽ nát thành tương, chỉ còn đường sống lại mất thôi. Dù sao thì Sở các chủ two có cũng có đẳng cấp Trường Sinh Giả mà.

Hơn nữa, thời gian chờ của đồng vàng sống lại còn chưa kết thúc.

Sau khi đồng vàng sống lại hoàn thành thì sẽ rơi vào trạng thái đếm ngược mười ngày, sau khi thời gian chờ kết thúc mới được dùng đồng đồng vàng tiếp theo.

Bây giờ hắn không thể chết được.

“Ừm, vậy ngươi biết cái gì?”

Sở các chủ two bình tĩnh nói:

“Nếu như chẳng biết cái gì hết thì đừng ra ngoài lăn lộn nữa, ta nói nghiêm túc đấy.”

“Tuy rằng ta không biết đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’ ở đâu nhưng ta có cách thức liên lạc với đệ tử ‘hàng gì cũng có thể bổ’ của hắn.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hàng gì cũng có thể bổ cũng giống như cái gì cũng có thể bán à, ta có thể mua được đầu của mình ở chỗ cô ấy ư?”

Sở các chủ two bình tĩnh hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu…

Đầu Sở các chủ vẫn còn đang ở trong thế giới hạch tâm của hắn… Nếu không có sự đồng ý của hắn thì không ai có thể mang đi.

Đến cả đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’ cũng không xông vào thế giới hạch tâm của hắn được.

“Thế thì có tác dụng gì chứ, ta chỉ muốn mua lại đầu của mình thôi, không cần thứ gì khác cả.”

Sở các chủ two bất mãn nói.

Dưới quầy thu ngân, thiếu nữ tóc vàng dùng đôi mắt điện tử nhìn trộm Sở các chủ two vài lần.

Cô lấy làm thắc mắc.

Quan hệ giữa chủ tiệm và cô gái xinh đẹp mặc váy đen này thật là khó hiểu.

Chủ tiệm ít nhất cũng tầm hơn ba mươi tuổi… Ấy không đúng, nếu như nhìn kỹ thì chủ tiệm trông vẫn còn khá trẻ, hình như tầm hơn hai mươi thì phải? Chắc là do chủ tiệm bảo dưỡng nhan sắc tốt, dù sao thì hắn luôn khiến người ta có cảm giác chín chắn đáng tin.

Sau đó là đến cô gái mặc váy đen ở đối diện, trông cô ấy nhỏ nhắn thế kia, nhiều nhất là khoảng mười lăm tuổi.

Chủ tiệm trông già hơn nhiều.

Thế nhưng chủ tiệm lại luôn mồm gọi đối phương là ‘Sở tiền bối.’

Một ông chú ba mươi tuổi lại gọi một thiếu nữ mới mười lăm là tiền bối, quan hệ kỳ lạ gì thế này?

Quan trọng nhất là nội dung cuộc nói chuyện giữa chủ tiệm và cô gái váy đen này rất đáng sợ.

Đầu tiên, Sở cô nương bảo chủ tiệm trả lại ‘đầu’ cho cô ấy.

Chủ tiệm nói không biết.

Sở cô nương lại bắt chủ tiệm cho cô ấy cách liên lạc với một ‘thương nhân’, cô ấy muốn mua lại ‘đầu’ của mình từ chỗ ‘thương nhân’ đó.

Nội dung nói chuyện đáng sợ gì thế này?

Đầu của Sở cô nương là đồ để giao dịch á?

Quan trọng nhất là chẳng phải đầu của Sở cô nương đang ở trên cổ cô ấy hay sao?

Thiếu nữ tóc vàng dùng con mắt điện tử xác nhận lại nhiều lần, đầu và cổ được liên kết với nhau một cách hoàn hảo không sứt mẻ gì.

Nhưng sao nghe chủ tiệm và cô ấy nói chuyện thì cứ như thể cô ấy thật sự không có đầu, chủ tiệm lại còn bình tĩnh nói tới vấn đề ‘giao dịch đầu’ với cô ấy nữa chứ?

Thiếu nữ tóc vàng không khỏi nhớ đến mấy câu chuyện ma với truyền thuyết kỵ sĩ không đầu gì đó mà mình đã đọc, nhịn không được mà run lên.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác không, cô cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình bắt đầu hạ xuống. Cô thấy hơi lạnh, tuy đã được cải tạo thêm máy móc nhưng phần lớn cơ thể vẫn là con người, nên vẫn có cảm giác lạnh. Lúc này cô ước gì có một chiếc chăn để lại mang chút ấm áp cho mình.

…

…

Sở các chủ two lại nói:

“Thế thì cái người hàng gì cũng có thể bổ kia của ngươi có thể liên lạc được với ‘cái gì cũng có thể bán’ không?”

Lần trước cô mua được tóc của Sở các chủ từ chỗ ‘cái gì cũng có thể bán’, cô chắc chắn đó là tóc trên ‘đầu của mình’ hơn nữa còn là tóc vừa mới được nhổ xuống không lâu.

Nên cô tin rằng sau khi mình tìm được đủ linh thạch thì có thể mua lại đầu mình từ chỗ ‘cái gì cũng có thể bán’.

Tống Thư Hàng lắc đầu lần nữa… Lần trước khi hắn gặp ‘hàng gì cũng có thể bổ tiên tử’ thì cô ấy cũng đang đi tìm đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’.

Kể ra thì đại lão cái gì cũng có thể bán có một vụ cá cược với Bạch tiền bối two.

Chỉ cần đại lão cái gì cũng có thể bán trốn được, trong vòng bốn ngày không bị Bạch tiền bối two tìm thấy thì ngài ấy sẽ không đi tìm hắn nữa, thậm chí còn tặng cho hắn hai vụ làm ăn lớn.

Nhưng nếu trong bốn ngày, đại lão cái gì cũng có thể bán bị bắt thì Bạch tiền bối two muốn lấy chiếc chăn và hai mươi món bảo vật trên người hắn.

Tính thời gian thì… đã qua thời hạn bốn ngày lâu rồi, chắc đại lão cái gì cũng có thể bán đã an toàn rồi chứ nhỉ?

Chắc là hắn không cần trốn Bạch tiền bối two nữa.

Vậy tại sao 'hàng gì cũng có thể bổ tiên tử' vẫn không tìm thấy hắn chứ? Chẳng lẽ hắn chơi trốn tìm đến nghiện rồi à?

Hay là đại lão cái gì cũng có thể bán đã bị Bạch tiền bối two bắt đi rồi?

"Thế thì ngươi vẫn không biết được gì cả, ngươi đừng ra ngoài lăn lộn nữa."

Sở các chủ two nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Sở các chủ two nhìn chằm chằm vào… đầu của Tống Thư Hàng, nhìn một cách nghiêm túc.

Ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén của đạo tặc khiến cho hắn lạnh hết cả tóc gáy.

"Đã không tìm thấy đầu của ta, thế thì… đưa đầu của ngươi cho ta vậy."

Sở các chủ two bỗng nhiên tuyên bố.

Tống Thư Hàng: "Hả?"

Sao cái chủ đề bất thình lình này đáng sợ thế??

"Ta nghĩ rồi, ta chỉ thiếu một cái đầu. Đầu của ngươi cũng rất thích hợp, lấy đầu của ngươi thay cho đầu của ta cũng được. Ta không phản cảm với ngươi, vẫn chấp nhận được chuyện dung hợp với đầu của ngươi."

Sở các chủ two nói.

Cô đang rất nghiêm túc!

Ánh mắt của Sở các chủ two nói cho Tống Thư Hàng biết, cô không những nghĩ thế mà còn muốn làm thế nữa.

Da đầu Tống Thư Hàng tê rần, quả nhiên thiếu đầu của Sở các chủ one thì lối tư duy của Sở các chủ two cũng có hơi bất thường.

Đầu là thứ có thể vặt xuống rồi dung hợp vào à?

"Đợi đã, đợi đã. Đầu của ta chắc chắn không hợp với Sở các chủ đâu, nam nữ khác biệt mà. Hơn nữa, nếu cô vặt đầu ta xuống rồi thì ta sẽ chết đấy."

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói.

"Sẽ không đâu, ta thấy đầu của ngươi rất hợp với ta. Hơn nữa, ngươi cũng sẽ không chết. Đầu của ngươi sẽ hòa vào làm một với ta, dung hợp với sinh mệnh của ta mà kéo dài vĩnh viễn, bất tử vĩnh viễn, cho đến khi vũ trụ này đi tới tận cùng."

Sở các chủ two từ từ vươn tay ra, muốn vặn đầu Tống Thư Hàng.

"Đợi đã, đợi đã. Để ta suy nghĩ một chút được không? Ít nhất cũng phải cho ta thời gian giảm xóc đã chứ?"

Tống Thư Hàng nói.

Thời gian chờ của đồng vàng sống lại vẫn chưa hết, nếu như bị vặn đầu rồi chết mất thì làm sao đây? Ít nhất cũng phải đợi đồng vàng sống lại khôi phục rồi hãy tính.

Phủi phui cái mồm, cho dù thời gian chờ của đồng vàng sống lại kết thúc thì hắn cũng không muốn bị vặt đầu đâu.

"Đừng cân nhắc nữa, ta vặt nhẹ một cái là được rồi. Hơn nữa nếu như ngươi cần, ta có thể dùng cách đặc biệt để bảo quản cơ thể của ngươi. Cho dù có mất đầu đi nữa thì cơ thể của ngươi cũng sẽ không chết."

Sở các chủ two nói chuyện đáng sợ như thế với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

"Vậy chẳng phải thành kỵ sĩ không đầu à? Đừng, chúng ta thương lượng một chút đi mà. Sở tiền bối đừng nóng."

Tống Thư Hàng vội nói.

Có vẻ như bây giờ Sở các chủ two không nhất định muốn lấy đầu của chính mình nữa.

Nếu như cô ấy thật sự có thể lấy đầu người khác thì có lẽ vẫn còn thương lượng được.

Sở các chủ two giữ nguyên tư thế đưa hai tay về phía trước, có thể vặn đầu Tống Thư Hàng bất cứ lúc nào:

"Ngươi muốn thương lượng cái gì? Người không gấp nhưng ta thì có."

Tống Thư Hàng:

"Đừng nóng thế chứ, dù sao thì ta vẫn ở đây mà, có chạy cũng không thoát được. Chúng ta thương lượng kỹ về vấn đề đầu cổ đi. Sở tiền bối, có phải cô chỉ cần một cái đầu khiến cô hài lòng là được đúng không? Không nhất định phải lấy lại đầu của mình à?”

“Về mặt nguyên tắc thì sớm muộn gì ta cũng tìm lại được đầu của mình thôi. Nhưng trước khi tìm được nó, ta cũng có thể dùng tạm đầu của ngươi. Ta không phản cảm với ngươi, có thể tiếp nhận ngươi được.”

Sở các chủ two nói.

“Thế thì không dùng đầu của ta, dùng đầu của người khác có được không?”

Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ two suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Không thèm, chỉ cần nghĩ tới đầu của người khác là ta đã thấy ghê rồi.

“

Nhìn trời, ta cũng thuộc hàng “người khác” đó được không hả.

“Thế tại sao đầu của ta lại được?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ two suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Ừm, Thứ nhất: Ta quen biết ngươi, ít nhiều gì chúng ta cũng được coi là bạn. Thứ hai: Khi ta sống lại, ngay từ lúc nhìn thấy ngươi thì ta đã cảm thấy rất thân thiết với ngươi. Thứ ba: Ngươi họ Tống, với cá nhân ta mà nói thì điều này có thể tăng điểm hảo cảm.”

Tống Thư Hàng: “…”

Cô là gà con đấy à, sau khi ra khỏi vỏ, nhìn thấy cái gì nào đầu tiên thì thân thiết với cái đó ư?

“Còn gì muốn nói nữa không? Sau khi nói xong ta sẽ vặt đầu của ngươi.”

Sở các chủ two hỏi.

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói:

“Đợi chút đã, để ta nghĩ kỹ đã. Có lẽ chúng ta có thể giải quyết bằng cách khác, không nhất định phải lấy đầu của ta.”

Dứt lời, hắn nhìn sang con rối tiên tử ở bên cạnh.

Con rối tiên tử vẫn giữ nguyên tư thế đan tay chống cằm, giả làm tượng gỗ, không cử động mảy may.

Tống Thư Hàng lại nhìn xuống dưới, lúc này thiếu nữ tóc vàng đang run cầm cập… Sau khi nghe thấy Tống Thư Hàng và Sở các chủ two nói chuyện với nhau, cộng thêm tưởng tượng của bản than thì cô đã bị dọa sợ mất mật.

Tống *chuẩn bị mất đầu* Thư Hàng thật sự rất sốt ruột.

“Ngươi còn muốn đợi bao lâu nữa đây?”

Sở các chủ two thúc giục, hình như cô không được kiên nhẫn cho lắm.

Tống Thư Hàng:

“Sở tiền bối, cô phải kiên nhẫn chứ. Hơn nữa, món ngọt vẫn chưa mang lên mà. Đợt lát nữa ăn hết món ngọt rồi nói tiếp. Cứ để ta cân nhắc cho kỹ cái đã.”

“Được, sau khi ăn món ngọt xong lại vặt đầu ngươi sau.”

Sở các chủ two nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

[Cũng may, thế giới hạch tâm không bị đóng. Chỉ cần đủ nhanh, có lẽ trong một tích tắc, ta có thể nhân lúc Sở các chủ two chưa phản ứng kịp mà trốn vào trong thế giới hạch tâm.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trước khi chuẩn bị vào thế giới hạch tâm, tốt nhất phải tìm cách thu hút sự chú ý của Sở các chủ two, tự tạo ra cơ hội cho mình.

Đúng rồi, trước tiên có thể cho phân thân ‘Tống Thư Hàng two’ ra, để Sở các chủ two vặn đầu của Tống Thư Hàng two, hấp dẫn sự chú ý của cô.

Trong nháy mắt khi Sở các chủ two vặn đầu của Tống Thư Hàng two, hắn có thể lập tức đưa con rối tiên tử, thiếu nữ tóc vàng và bản thân mình vào trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng vừa trầm tư suy nghĩ vừa vào nhóm ‘nhóm Cửu Châu số 1’ theo thói quen.

Mà nói đến đầu, Tống Thư Hàng cứ luôn cảm thấy mình có tài liệu thì phải.

Nhưng nhất thời hắn không nghĩ ra mình có tài liệu thích hợp nào.

Trong thế giới hạch tâm, ngoại trừ Sở các chủ one thì còn có đầu của ai khác nữa à?

Chương 1492: Người gặp người thích đáng sợ biết bao

Tống Thư Hàng tìm kiếm từ khóa ‘đầu’ trong não hải.

Chẳng mấy chốc, hắn nghĩ ngay Mầm hành của Thông Nương… sủng vật của mình.

Chớ xem thường mấy mầm hành này, về mặt lý thuyết chúng đều là đầu của Thông Nương cả.

Nhưng nếu như đưa mầm hành của Thông Nương cho Sở các chủ two thì cô ấy sẽ ăn luôn chưa chẳng lắp lên đầu mình đâu.

Rất rõ ràng mầm hành không phải là một tài liệu thích hợp.

Như vậy, ngoại trừ mầm hành của Thông Nương, trong thế giới hạch tâm của mình còn có đầu gì nữa?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ vừa nhập tin nhắn lên ‘nhóm Cửu Châu số 1’.

Bá Đao Tống Nhất:

“Ta muốn hỏi một câu rất quan trọng, nếu như có một người muốn vặt đầu của ta thì ta phải làm sao đây? Online chờ gấp.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Đập hắn, chuyện này mà cũng cần phải nghĩ à?”

Tô thị A Thất:

“Còn phải nói à, đương nhiên là vặt ngược lại đầu của hắn rồi.”

“Ta nghĩ, nếu như Thư Hàng đã vào tận nhóm để hỏi… thì e là không vặn nổi đối phương rồi, đúng không?”

Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh phân tích.

Bắc Hà tiền bối lúc nào cũng ấm áp, thấu hiểu lòng người như thế.

Bá Đao Tống Nhất:

“Aiz, đúng là không vặn được. Thế nên ta muốn hỏi là có thứ gì có thể thay đầu của ta không?”

“Đối phương đã đến cảnh giới nào rồi, Điền Thiên và Điền

Điềm đang ở gần đó, có cần bọn họ giúp không?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Bá Đao Tống Nhất:

“Cấp bậc đại lão, nói chung là đánh không lại, chạy cũng chẳng xong. Tuy ta có cách để chạy trốn vào phút chót nhưng lỡ như thất bại thì không còn đường để cứu vãn nữa. Nên ta đang tính xem có cách giải quyết khác hay không.”

“Bạch tiền bối vẫn chưa trở về à?”

Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

Bá Đao Tống Nhất:

“Đúng thế.”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Diệt Phượng Công Tử: “…”

Đồng Quái Tiên Sư: “[Meme ngọn nến,]”

Bá Đao Tống Nhất:

“Các tiền bối đừng làm như ta chết chắc rồi như thế chứ. Ta nghĩ mình vẫn có thể cứu được. Xin các tiền bối hãy nghĩ hộ ta xem có thứ gì có thể thay thế đầu của ta không? Hoặc cách gì khiến ta mọc ra một cái đầu mới cũng được.”

“Ngươi có phải yêu tinh hệ thực vật đâu, mấy chuyện như mọc lại đầu không dễ chút nào cả, đợi ngươi thực sự tu luyện đến cảnh giới bát phẩm, cộng thêm ‘Trình Lâm Tự Dũ Pháp’, nói không chừng sẽ có cơ hội mọc lại đầu cũng nên.”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng:

“Còn cách nào khác không?”

“Có.”

Đại Hoàng Sơn Là Một Nơi Tốt Đẹp nói.

Vừa nhìn tên thì biết ngay đây là Đậu Đậu… Cái tên này được lấy ra từ trong ‘Bài ca Hoàng Sơn ngốc nghếch.’

Đại Hoàng Sơn Là Một Nơi Tốt Đẹp:

“Chết một lần rồi sống lại là được. Đừng nói là đầu bị vặt, cho dù bị nát bét cũng mọc lại được ấy chứ.”

“Vấn đề là Tống Thư Hàng tiểu hữu vừa sống lại rồi, trong thời gian ngắn có thể sống lại lần nữa không?”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“Thư Hàng, nhất định phải lấy đầu của ngươi à? Đầu người khác không được ư? Hơn nữa, từ nãy ta đã muốn nói rồi… Vị đại lão kia sắp vặn đầu ngươi tới nơi mà ngươi vẫn còn thời gian lên nhóm buôn dưa à?”

Các nhân vật phản diện trong phim nói luyên thuyên vớ vẩn trước khi giết chết nhân vật chính đã là chuyện khó tin lắm rồi… Bây giờ, trước khi vặn đầu Tống Thư Hàng vị đại lão kia lại còn cho hắn thời gian lên nhóm chat buôn chuyện, thế là ý gì đây? Đậu Đậu thật sự không thể nào hiểu nổi.

“Ơ? Ngươi là Đậu Đậu hả? Vậy người lúc trước là ai?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đại Hoàng Sơn Là Một Nơi Tốt Đẹp:

“Ta là Đông Phương Tĩnh Tuyết nè.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hóa ra là vị Đông Phương Tiên Tử này.

Trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ có hai Đông Phương Tiên Tử, một vị là người nói cán chết cả nhà người là chắc chắn sẽ cán chết cả nhà ngươi – Đông Phương Lục Tiên Tử. Vị còn lại chính là người yêu thích ‘Bài ca Hoàng Sơn ngốc nghếch’ – Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử.

Bá Đao Tống Nhất:

“Do vài nguyên nhân khá phức tạp nên ta và vị đại lão đó cũng có thể xem như quen biết. Thế nhưng cũng không thân thiết gì cho cam. Bây giờ cô ấy đang làm khách trong quán ăn của ta, đợi ăn đồ ngọt xong thì sẽ vặn đầu ta. Còn nữa, cho dù đầu bị vặn đi rồi thì e là ta cũng không thể sống lại được. Cùng lắm thì trở thành kỵ sĩ không đầu thôi.”

“Quan hệ gì mà loạn thế.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Tóm lại, chưa chắc có thể sống lại được. Hơn nữa thời gian chờ của pháp khí sống lại vẫn chưa hết. Ta muốn nhân lúc đồ ngọt chưa làm xong thì hỏi mọi người xem có thứ gì hoặc cách gì thay thế đầu của ta không.”

Tống Thư Hàng lại nói.

“Nếu như không chết thì có gì phải sợ. Sau khi trở thành kỵ sĩ không đầu lại khổ luyện ‘Trình Lâm Tự Dũ Pháp’, nói không chừng sau khi đại thành là có thể mọc ra đầu ấy chứ.

Đậu Đậu tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

“Không có cách nào khác nữa à?”

“Hết cách rồi, dù sao thì ngươi cũng không thắng nổi người ta, thực lực của bản thân ngươi lại không đủ.”

Bắc Hà Tán Nhân tổng kết.

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1, một thành viên rất lâu rồi không online chợt xuất hiện.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“Hề lố, chào mọi người. Rốt cuộc thì ta cũng lên mạng được rồi!”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vân Tước Tử tiền bối, cô không sao chứ?”

“Bình an vô sự, mấy hôm nữa ta qua tìm Tam Lãng chơi. Thật đáng tiếc, Thư Hàng ngươi không phải là ta. Nếu không chặt một cái đầu xuống tặng cho người ta cũng không thành vấn đề.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Cơ thể cũ và khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử vẫn đang ở chỗ quả cầu béo.

Mà sau khi thoát khỏi thế giới ma kiếp lần trước, không biết cơ thể mới sinh ra của cô bị truyền tống đi đâu mất. Đến hôm nay cuối cùng cũng quay về hiện thế.

“Vân Tước Tử Tiên Tử, bây giờ cô đừng làm bậy nhé. Lần này cô chết là chết thật đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Cuối cùng hắn cũng nhớ ra trong tay mình còn có đầu của ai

rồi.

Ừm…

Trong thế giới hạch tâm của hắn có một núi ‘bộ phận Vân Tước Tử’ kìa.

Trong đó có cả đầu.

Bởi vì Vân Tước Tử Tiên Tử có ‘thuộc tính bất hủ’, vì thế đống bộ phận này vẫn ‘sống’.

Nhưng ‘bộ phận cơ thể của Vân Tước Tử’ là một rắc rối lớn, dễ thu hút ‘rùa tai ương khổng lồ’ tới. Vì thế khi cân nhắc tới những thứ thích hợp làm đầu, hắn vô thức bỏ qua đống bộ phận cơ thể đó.

Bá Đao Tống Nhất:

“Có khi lại được thật đấy, các vị tiền bối, ta đi thử xem sao đã. Cảm ơn Vân Tước Tử tiền bối, còn nữa, lát nữa có lẽ phải dùng lực lượng của cô một chút, xin cô đừng trách.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“???”

Bá Đao Tống Nhất offline luôn.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, ngươi có thể hỏi vị tiền bối kia xem có gấp không, nếu như người đó không vội vặn đầu ngươi thì ngươi hãy đi tìm một ma thú có tên ‘Cửu Đầu Xà’ hoặc là hậu duệ có huyết thống của nó. Sau đó dùng máu tinh luyện của nó để luyện đan. Sau khi ăn đan dược có tên gọi ‘Lục Đầu Đan’ này vào thì sẽ mọc ra mấy cái đầu, để vị tiền bối đó vặn một lần cho đã. Linh Điệp Đảo bọn ta có cách luyện đan đây này.”

Nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhìn thấy tin nhắn của Vũ Nhu Tử. Hắn đã cất di động đi rồi.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“Còn có loại đan dược thần kỳ như thế cơ á? Vậy đầu mọc ra có giống với đầu bình thường không?”

“Ta cũng chưa thử bao giờ, chỉ biết trong tay a cha ta có cách luyện đan như thế thôi.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“Thế đợi ta gặp Tam Lãng xong sẽ đến Linh Điệp Đảo. Đến lúc đó ta sẽ thử bàn bạc với Linh Điệp đạo hữu xem có thể giao dịch cách luyện đan dược này cho ta không. Ta cảm thấy đan phương này rất hợp với ta.”

…

…

Trong quán ăn.

Đồ ngọt đã được mang lên hết.

Mặc dù Sở các chủ two đã no rồi nhưng ăn thêm chút đồ ngọt cũng không sao cả.

“Sau khi ăn xong thì có thể vặn đầu của ngươi đúng không?”

Sở các chủ two hỏi.

“Khụ, Sở tiền bối. Ta vừa nghĩ tới một chuyện.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói:

“Thực ra trong tay ta có vài cái đầu khá tốt đấy. Đó là đầu của một vị tiên tử rất xinh đẹp, mái tóc cũng vừa dài vừa dày giống như cô, mặc dù nó có màu xanh. Quan trọng nhất là đầu của cô ấy còn có thuộc tính bất hủ. Có khi nó lại hợp với Sở tiền bối hơn ấy chứ.”

“Bất hủ ư?”

Sở các chủ two ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng.

“Đúng vậy! Nhưng mà có chút rắc rối nhỏ. Một khi đầu của vị tiên tử đó xuất hiện tại hiện thế thì sẽ dẫn dụ rùa tai ương khổng lồ. Bọn chúng sẽ cưỡng chế thu hồi đầu của vị tiên tử đó.”

Tống Thư Hàng nói.

“Nghe có vẻ rất rắc rối, thôi ta không cần cái đầu đó. Ta cứ lấy đầu của ngươi là được.”

Sở các chủ two nói.

Tống Thư Hàng vội vàng đáp:

“Sở tiền bối, ít nhất cô cũng phải xem thử một lần đi chứ. Ta sẽ đưa cô đi xem đầu của vị tiên tử kia. Nhỡ đâu cô nhìn một cái là thích luôn thì sao?”

Sở các chủ two liếm Bingsu, ngẩng đầu lên nói:

“Được, cho ngươi một cơ hội. Chúng ta đi xem đầu của tiên tử kia, thích hợp thì ta sẽ không vặn ngươi nữa. Còn nếu không thích hợp thì ta sẽ vặt đầu ngươi xuống luôn.”

Tống Thư Hàng mừng thầm:

“Được, không thành vấn đề.”

Hắn rất có lòng tin với đầu của Vân Tước Tử Tiên Tử… Nói gì đi nữa đó cũng là một cái đầu có khí tức bất hủ. Đến cả quả cầu béo cũng không thể chống lại sức hấp dẫn của nó nữa là.

Sở các chủ two chắc chắn cũng không thể cưỡng lại sức hút của nó được.

“Chúng ta ăn xong thì xuất phát luôn.”

Sở các chủ two nói.

Tuy đang rất no, nhưng đã nói là ăn hết đồ ngọt thì nhất định cô phải ăn cho xong mới được.

“Sở tiền bối, có thể cho ta chút thời gian để chuẩn bị không? Bởi vì khí tức bất hủ khá là đặc thù, trước khi đem đầu của vị tiên tử đó đến hiện thế thì cần chuẩn bị một chút.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn không thể trực tiếp đưa Sở các chủ two vào thế giới hạch tâm được… đầu của Sở các chủ one vẫn còn ở trong đó kia kìa.

Cho nên, hoặc là tìm cách tạm thời chuyển đầu của Sở các chủ one đi.

Hoặc là nghĩ cách đem đầu của Vân Tước Tử đến hiện thế, còn phải tránh lũ ‘rùa tai ương khổng lồ’ nữa.

“Phải mất bao lâu?”

Sở các chủ two nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi đáp:

“Mười ngày được không?”

Mười ngày khá an toàn, thời gian chờ sống lại của hắn cũng kết thúc. Cho dù Sở các chủ two không hài lòng với đầu của Vân Tước Tử, nhất quyết phải vặn đầu của hắn thì vẫn có thể sống lại, thế thì yên lòng hơn.

“Ta thấy thế hơi lâu, rút một nửa đi, cho ngươi năm ngày. Năm ngày sau ta sẽ đến tìm ngươi tiếp.”

Sở các chủ two nói.

Dứt lời, cô dốc hết đá bào vào miệng, nhai nuốt cho bằng hết:

“Năm ngày sau ta sẽ đến tìm ngươi. Không được thì ta sẽ vặn đầu ngươi.”

Nói xong thì đứng dậy, đạp một bước lên không trung.

Cánh cửa không gian mở ra, cô lập tức chui vào trong cửa.

“Đúng rồi, mấy hôm nay không gian bên cạnh hòn đảo nhỏ này rất hỗn loạn… Đã có thông đạo của mấy thế giới giao nhau ở gần đây rồi, trong đó có thông đạo của một thế giới mang tên ‘Thiên Nhân Giới’, trong đó có một chủng tộc có tuổi thọ rất dài là ‘Thiên Nhân’. Bọn họ thích săn kim đan của tu sĩ ngũ phẩm và yêu đan của đại yêu, coi việc cướp đoạt kim đan và yêu đan là vinh quang. Bây giờ trong bụng ngươi đầy kim đan, với đám Thiên Nhân kia thì ngươi gần như là của quý người gặp người thích đó. Cẩn thận một chút, ta không muốn năm ngày sau quay lại thì hay tin ngươi đã chết rồi đâu.”

Chương 1493: Xóa tệp tin

“Cảm ơn Sở tiền bối đã nhắc nhở.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Chủng tộc chuyên đi săn kim đan của tu sĩ và yêu đan của yêu tu ư, chủng tộc thế này mà vẫn chưa bị diệt tộc á? Hoặc là bọn chúng che giấu kỹ, hoặc là bọn chúng rất mạnh.

“Chắc không phải lần này Sở tiền bối tới đây là để nhắc nhở ta về chuyện này đấy chứ?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nếu như nghĩ kỹ thì Sở các chủ two đặc biệt sử dụng cánh cửa không gian tới đây, nói muốn vặn đầu hắn… Nhưng từ đầu đến cuối lại không hề vặn thật.

Chẳng lẽ mục đích chính của Sở các chủ two là nhắc khéo hắn chuyện của ‘Thiên Nhân Giới’ và ‘Thiên Nhân’ ư?

Sở các chủ two vốn đã bước một nửa vào trong cánh cửa không gian, nghe thế thì quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Cô nhìn hắn chằm chằm hơn ba giây rồi mới khoan thai nói:

“Bộ dạng tự luyến của ngươi quả nhiên giống hệt tên ngốc kia.”

Tống Thư Hàng: “???”

Sở các chủ two nói xong, không thèm quay đầu lại mà đi thẳng vào cánh cửa không gian rồi biến mất tăm.

Sau khi cô rời đi, con rối tiên tử lại hoạt bát trở lại.

“Cuối cùng cũng đi rồi, vị tiền bối này là Trường Sinh cảnh à?”

Con rối tiên tử quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng… Dù bây giờ cô là con rối nhưng chính vì đầu của con rối rất dễ tháo ra nên cô sợ vị cường giả Trường Sinh cảnh khi nãy lên cơn động kinh mà vặn đầu mình xuống.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Khả năng kết bạn của ngươi… cũng khá đấy. Rất giống một người bạn của Bắc Phương Đại Đế. Ở Thiên Đình viễn cổ tên đó gợi đòn lắm, nhưng hắn quen được rất nhiều bạn bè có thực lực vượt xa mình, hơn nữa rất nhiều người trong số đó hắn quen lúc chuyển đổi cảnh giới, chuyên môn bám đùi bọn họ.”

Con rối tiên tử hồi tưởng lại.

“Ừm, ta biết cô muốn nói tới ai rồi. Tống tự tìm đường chết đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Con rối tiên tử chớp mắt, sau đó quay đầu lại, nhìn mấy ‘người tàng hình’ đang nghỉ ngơi trong bếp. Còn cả ba người tàng hình đang hôn mê trên đất nữa.

Con rối tiên tử chuyển chủ đề, truyền âm nói:

“Bọn họ nghe thấy hết chuyện mà chúng ta nói rồi, có cần xóa trí nhớ của bọn họ không?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Bây giờ cô có rảnh không?”

“Ừm, rảnh, để ta xóa trí nhớ của bọn họ cho.’

Con rối tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng cũng trao đổi bằng truyền âm nhập mật:

“Không, ý của ta là nếu như cô rảnh thì dạy ra ‘thuật pháp xóa trí nhớ’ đi, sau đó để ta xóa trí nhớ của bọn họ, thế được không?”

“Không, ta đột nhiên phát hiện ra mình đang bận sấp mặt. Ta còn phải sửa bàn với tường nữa.”

Con rối tiên tử nghiêm túc đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Con rối tiên tử đứng lên, chạy đi sửa bàn luôn:

“Ta không bao giờ làm mấy chuyện như dạy pháp thuật cho người khác nữa đâu.”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Có ẩn tình gì à?”

Con rối tiên tử ngẩng đầu lên:

“Ta đã từng dạy Thiên Lôi Chính Pháp cho một hậu bối ở Thiên Đình, Thiên Lôi Chính Pháp của hắn còn giỏi hơn ta nữa kìa.”

“Chỉ thế thôi á?”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ nghi hoặc, tiên tử à, trái tim cô mong manh quá rồi thì phải?

Con rối tiên tử cúi đầu xuống sửa bàn:

“Sau đó ngày nào hắn cũng tỉ thí Thiên Lôi Chính Pháp với ta, khi so lôi pháp, hắn đánh ta thương tích đầy mình… Đó cũng là lí do sau này ta có ám ảnh tâm lý với sấm sét, vừa nhìn thấy sấm sét một cái là muốn ôm đầu quỳ xuống luôn. Nhờ phúc của hắn mà về sau ta phát minh ra series ‘phòng ngự ngồi xổm ôm đầu’, bí pháp chuyên dùng để độ thiên kiếp.”

“Tống... Tống tự tìm đường chết ư?”

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

“Tống tự tìm đường chết là tiền bối của ta chứ có phải hậu bối đâu.”

Con rối tiên tử buồn bã đáp:

“Nhưng tóm lại, ta sẽ không bao giờ dạy pháp thuật cho mấy tên họ Tống nữa đâu.”

Lại là một tên họ Tống hả?

Tống Thư Hàng đột nhiên rất muốn lật bàn.

[Sát sát sát sát sát sát ~ kẻ bất trung… Sát sát sát ~ Kẻ bất hiếu… Sát sát sát ~]

Đúng lúc này, trên quầy thu ngân, ‘Thất Sát Ca’ giọng nữ trong điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên.

“Là Điền Điềm tiền bối sai người tới đón chúng ta ư?”

Tống Thư Hàng xoay người nhìn màn hình di động:

“Không phải Điền Điềm tiền bối, là Bạch tiền bối!”

Cuối cùng Bạch tiền bối cũng ra khỏi hải vực hỗn loạn rồi sao?

Tống Thư Hàng nhanh chóng nghe máy.

“A lô, Thư Hàng, bây giờ ngươi đang ở đâu thế?”

Giọng nói của Bạch tiền bối truyền tới.

Tống Thư Hàng đáp:

“Ta đang ở trên Lan Tây Đảo bên cạnh Điền Thiên Đảo, ta ở đây đợi Bạch tiền bối.”

“Sao ngươi lại chạy tới Lan Tây Đảo thế, ta vẫn đang ở trong hải vực hỗn loạn đây này, ta tìm thấy một bí cảnh thú vị lắm, đang định xông vào xem bên trong có những gì. Phải khó khăn lắm ta mới tìm được điện thoại của mình dưới đáy biển đấy, vừa hay… ta chuyển bản thể đến chỗ của ngươi trước nhé. Sau đó ta sẽ xông vào bí cảnh này, xem thử có thu hoạch gì không.”

Bạch tiền bối đáp.

Xem ra Bạch tiền bối bản tôn vẫn còn đang bế quan, người gọi điện tới là phân thân.

“Đúng rồi, đứng yên đừng động đậy, để ta định vị tọa độ của ngươi đã. Tọa độ cụ thể của ngươi là ở đâu thế?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Là một quán ăn, bọn ta chán quá nên mở một quán ăn ở đây cho vui.”

“Mở quán ăn chơi à? Nghe có vẻ thú vị đấy, đợi ta thám hiểm bí cảnh này xong sẽ đến tụ họp với ngươi, đến lúc đó chúng ta cùng kinh doanh quán ăn. Đúng rồi, sau khi ta truyền tống bản tôn đến thì ngươi có thể đặt bản tôn ở trước cửa quán ăn để hút khách. Đảm bảo khách vào nườm nượp luôn.”

Bạch tiền bối phân thân đề nghị.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta sợ tượng Bạch tiền bối sẽ bị người ta nẫng mất luôn ấy chứ.

Đâu phải chưa từng có chuyện như thế.

“Được rồi, ngươi đứng tránh ra một chút. Ta truyền tống bản thể đến bên cạnh ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng vội vàng nhường lại chỗ.

Không gian dao động.

Pho tượng do Bạch tiền bối bản tôn hóa thành được truyền tống tới, hạ xuống chỗ ban đầu của Tống Thư Hàng.

“Chăm sóc bản tôn hộ ta nhé, ta chuẩn bị một chút rồi đi thám hiểm bí cảnh đây.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện:

“Đúng rồi, Bạch tiền bối. Ngươi có giáo trình ‘pháp thuật xóa trí nhớ’ không? Ta muốn học pháp thuật này.”

“Xem ‘hệ thống học bá’ mà lần trước ta đưa cho ngươi ấy, bên trong có chức năng mua giáo trình đó, sau khi ngươi kéo đến cuối thì có một giao diện mật, ngươi sẽ mua được một số pháp thuật căn bản tại đó. Chỉ tốn một điểm học bá là ngươi sẽ mua được giáo trình ‘pháp thuật xóa trí nhớ’. Còn tặng kèm thêm hướng dẫn học nữa.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Hệ thống học bá còn có chức năng này nữa ư?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi lại.

“Đây là phiên bản đặc biệt dành riêng cho ngươi, trong các bản chuẩn sản xuất hàng loạt sau này chắc chắn sẽ loại bỏ mấy tính năng đó.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Được, để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi cúp máy, Tống Thư Hàng kéo áo T-shirt ra, nhìn xuống eo mình.

Ở đó có một hình dán anh em hồ lô biến 3D sống động như thật.

“May mà vẫn còn, ta cứ tưởng rằng sau khi sống lại thì nó cũng biến mất luôn chứ.”

Tống Thư Hàng nói.

Con rối tiên tử nhìn hình dán trên eo hắn:

“Ta không ngờ ngươi lại thích dùng mẫu đáng yêu thế này để làm hình xăm ấy chứ.”

Thiếu nữ tóc vàng vẫn đang ngồi xổm dưới quầy thu ngân cũng nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt tò mò.

Cô đã từng thấy rất nhiều hình xăm.

Cô nhớ người phương Đông đều thích xăm hình rồng, phượng, ưng, rắn gì đó. Không ngờ chủ quán lại xăm hình anh em hồ lô biến 3D đáng yêu thế này.

Tống Thư Hàng:

“Đây không phải là hình xăm, nó có lai lịch lớn lắm đấy. Mà thôi, không tiện giải thích nhiều.”

Gần đây vì chết quá nhiều lần nên Tống Thư Hàng quên luôn chuyện dùng hệ thống học bá để học ‘văn tự viễn cổ’.

Hắn nhớ khi ấy lấy được hệ thống, mục tiêu của hắn là ngày nào đó sẽ uốn lưỡi để gọi được tên của mỹ nhân rắn công đức!

“Văn tự viễn cổ rất quan trọng, nhất định phải học được. Về sau ngoại trừ tu luyện thì phải tranh thủ thời gian để học thêm kiến thức mới được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, văn tự viễn cổ quan trọng lắm.”

Con rối tiên tử phụ họa.

Tống Thư Hàng đăng nhập vào hệ thống học bá đã lâu không vào, dựa theo chỉ dẫn của Bạch tiền bối, cuối cùng tìm thấy giao diện mua giáo trình. Qủa nhiên có giáo trình ‘pháp thuật xóa ký ức’.

Ngoài ra còn có mấy tiểu pháp thuật hữu dụng như kết giới cách âm, tàng hình, bình thổ chú v.v..

“Cũng may trong tài khoản của mình vẫn còn điểm.”

Tống Thư Hàng chọn mua giáo trình đó.

Sau đó ý thức của hắn bị dẫn vào trong ‘không gian hệ thống học bá’, bắt đầu học pháp thuật.

“Con ngươi của chủ tiệm mất tiêu cự rồi.”

Thiếu nữ tóc vàng nói.

“Ừm, ý thức của hắn đi vào trạng thái học tập sâu rồi.”

Con rối tiên tử giải thích.

Có lẽ vì trong cơ thể của thiếu nữ tóc vàng có một phần là máy móc nên con rối tiên tử sinh ra cảm giác ‘đồng loại’ với cô ấy.

******

Một tiếng sau.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, hai mắt sáng lên.

“Ngươi học được rồi à?”

Con rối tiên tử tò mò hỏi.

Hiện giờ Tống Thư Hàng đã lên đến cảnh giới ngũ phẩm, học một pháp thuật cũng chẳng tốn nhiều thời gian.

Cảnh giới cao thế kia cơ mà.

“Ừm, pháp thuật của Bạch tiền bối học dễ lắm.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đi tới bên cạnh người tàng hình số 1.

Sau đó vươn hai tay ra, vận chuyển linh lực, ngưng tụ một phù văn ở ngón tay.

Quá trình thi triển pháp thuật trường phái Bạch tiền bối đều đơn giản và khá giống nhau… Ngưng tụ phù văn, kích hoạt phù văn, thi triển pháp thuật.

Cả Chưởng Tâm Lôi, Quy Tức Thuật đều có quá trình thi triển như thế.

“Xóa.”

Tống Thư Hàng chỉ tay vào trán người tàng hình số 1.

Nếu là bình thường, tiếp theo, thông qua pháp thuật, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được lờ mờ các khoảng thời gian ký ức của người tàng hình. Sau đó xóa đi trí nhớ trong một thời gian cụ thể nào đó là được.

Nhưng sau khi Tống Thư Hàng thi triển pháp thuật thành công, hình ảnh mà hắn cảm ứng được có hơi… không tu chân.

Trong cảm ứng của hắn bật ra biểu tượng ổ C và ổ D.

Ổ D tự động mở ra.

Bên trong lại xuất hiện một folder dữ liệu có tên ‘trí nhớ’.

Folder tiếp tục mở ra.

Bên trong có hàng loạt tệp con, mỗi tệp đều đi kèm với số năm. Năm 2001, 2002… 2017… 2019.

Cuối cùng, tệp con “Năm 2019” được mở ra. Bên trong có hàng loạt trí nhớ.

Tống Thư Hàng tìm được file trí nhớ ngày 14 tháng 10 năm 2019.

Đúng cái này rồi.

Xóa!

Bụp ~ Trên file dữ liệu xuất hiện một khung option.

Nhưng trên đó chỉ có một lựa chọn là xóa hoàn toàn.

Tiếp theo đó, file trí nhớ này bị xóa, xóa triệt để.

Sử dụng xong pháp thuật xóa trí nhớ.

Tống Thư Hàng rụt ngón tay lại, ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn không biết nên đánh giá ‘pháp thuật trường phái Bạch tiền bối’ này thế nào cho phải nữa.

“Thôi bỏ đi, dùng được là tốt rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, hắn vươn tay ra, định thi triển pháp thuật với người tàng hình thứ 2.

Nhưng đúng lúc này, cửa quán ăn lại bị đẩy ra.

Ông anh vạm vỡ bị con rối tiên tử xóa trí nhớ lúc trước lại bước vào quán ăn lần nữa, hắn còn cầm theo một chiếc vali màu đen.

Chương 1494: Di vật của ngoại vực Thiên Ma đáng thương

Sao vị khách này lại tới nữa thế này?

Chẳng phải hắn đã bị con rối tiên tử xóa trí nhớ rồi ư?

Chẳng lẽ… sau khi bị xóa trí nhớ, hắn lại tới ăn một bữa 'mười món', sau đó yêu cầu ông chủ cung cấp dịch vụ chạy trốn khẩn cấp à?

Tống Thư Hàng xoa cằm.

Hình như hắn đã thấy được một con đường làm giàu rồi.

Không được không được, chuyện này thất đức quá.

Liêm sỉ của Tống Thư Hàng nhắc nhở hắn, tuyệt đối không được làm mấy chuyện làm giàu bất chấp thế này.

"Xin chào, hoan nghênh quý khách đã đến."

Con rối tiên tử bình tĩnh dừng việc sửa bàn lại, đứng dậy nói.

"Xin chào."

Ông anh vạm vỡ gãi đầu, nhìn quanh quán ăn.

Bản thân hắn cũng không hiểu nổi tại sao mình lại đi tới đây nữa.

Hắn có chút ấn tượng với quán ăn này, hình như là một quán ăn ngầm cung cấp dịch vụ 'chạy trốn khẩn cấp'. Ám hiệu là một mạch ăn hết mười món ăn, sau đó giao cho ông chủ.

Nhưng tại sao mình lại tới đây chứ?

Trong trí nhớ của hắn, bản thân đang muốn tống món 'bảo vật' quỷ dị kia đi cho nhanh.

Sau khi đưa các anh em đến bệnh viện, hắn lập tức trở lại chỗ giấu bảo vật rồi lấy nó ra. Sau đó hắn định tìm một chuyên gia giám định để giám định bảo vật của mình.

Lúc nghĩ tới đây, không hiểu sao hắn lại xách bảo vật tới quán ăn này.

Sau khi bước vào quán ăn, hắn thấy tim mình thắt lại.

Hình như cái bàn trong quán ăn đã bị vỡ, một cô gái xinh đẹp đang sửa lại nó.

Trên vách tường còn có một lỗ lớn, cứ như là bị búa đập thủng vậy.

Đáng sợ hơn chính là ba người đàn ông mặc áo giáp kỳ lạ nằm xếp chồng lên nhau, trên mặt đầy máu ở sau lưng ông chủ.

Trên vách tường sau lưng ông chủ cũng chằng chịt vết máu.

Đây là nhà ma à?

[Thôi thì mình cứ đi khỏi đây thì tốt hơn.]

Ông anh vạm vỡ thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, hắn chuẩn bị chạy lấy người.

Nhưng đúng lúc hắn xoay người toan bỏ đi thì lại liếc thấy pho tượng kỳ lạ của trong tiệm.

Hình như pho tượng khắc một vị trích tiên ngồi xếp bằng.

Rõ ràng chỉ là bức tượng điêu khắc bằng đá nhưng lại ẩn chứa sức hút đặc biệt.

Sau khi nhìn thấy bức tượng, ông anh vạm vỡ không nhấc nổi chân lên nữa.

Hắn nhịn không được mà nhìn lại bức tượng lần nữa.

Đây là tượng của một vị tiên quân trong thần thoại Hoa Hạ ư? Rõ ràng chỉ là một pho tượng, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được một loại khí chất vô thượng.

Lúc nhìn thấy pho tượng này, trong đầu hắn tưởng tượng ra dáng vẻ của một vị trích tiên tuyệt trần.

Chắc hẳn người đó sẽ có tóc dài tung bay, mặc áo trắng không nhiễm một hạt bụi, là tồn tại hiếm có trong thiên hạ.

Ông anh vạm vỡ bất giác ngắm nhìn tới mê mẩn.

“Khụ!”

Tống Thư Hàng bình tĩnh ôm lấy pho tượng Bạch tiền bối bản tôn, cất vào sau quầy thu ngân:

“Quý khách cần gì à? Qúy khách muốn ăn gì ư?”

Trong thế giới hạch tâm, Sở Sở đã tu luyện xong, giờ cô đang đả tọa minh tưởng, tổng kết lại kinh nghiệm giao chiến với chú thuật sư tứ phẩm nọ.

Nếu như ông anh vạm vỡ này muốn gọi món, Tống Thư Hàng có thể kéo Sở Sở ra nấu ăn.

“À... ừ... ừm.”

Người đàn ông đó há miệng nhưng qua hồi lâu mà không nói được một câu. Hắn cố gắng rướn cổ ra, hận mắt mình không thể nhìn xuyên qua quầy thu ngân để ngắm pho tượng kia tiếp.

Tống Thư Hàng: “…”

“A, ngại quá. Ông chủ à, hình như pho tượng của ông chủ là tác phẩm của nghệ nhân nào thế? Ông chủ có thể nhờ nghệ nhân đó làm cho tôi một bức không?”

Ông anh vạm vỡ đó vỗ vào ngực mình:

“Tiền bạc không thành vấn đề!”

“Tiếc quá, vị nghệ nhân đó không có trên đời này.”

Tống Thư Hàng đáp.

Pho tượng này là do pháp thuật của Bạch tiền bối ngưng tụ thành, lấy đâu ra nghệ nhân chứ?

“Qua đời rồi à? Tiếc quá đi mất.”

Ông anh vạm vỡ gãi đầu, cười ngây ngô.

Suy nghĩ chốc lát, hắn đột nhiên nói:

“Ông chủ, có phải tôi đã gặp ông chủ ở đâu rồi không?”

Sau khi không bị pho tượng của Bạch tiền bối thu hút nữa, rốt cuộc lực chú ý của ông anh vạm vỡ kia cũng tập trung lên người vị ông chủ thoạt nhìn có vẻ rất bình thường này.

Ông chủ trông rất trẻ, tầm khoảng hai mươi tuổi. Nhưng hắn mang tới cảm giác tang thương như những bậc cao tuổi đã trải qua bốn năm mươi năm cuộc đời vậy. Nếu chia trung bình thì chắc ông chủ tầm khoảng ba mươi tuổi nhỉ?

Không biết vì sao, rõ ràng đây là lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ nhưng trong lòng hắn lại có cảm giác ‘tin cậy’ khó hiểu.

Hắn cảm thấy dường như ông chủ quán này không có gì không làm được, là một thế ngoại cao nhân.

Trong lòng hắn có trực giác… Có lẽ nên giao bảo vật trong tay mình cho ông chủ này giám định.

Cảm giác này xuất hiện rất khó hiểu, nhưng lại vô cùng chân thật.

Tống Thư Hàng mỉm cười, không đáp.

Ông anh vạm vỡ gãi đầu, nghĩ ngợi một lát rồi cắn răng nhấc cái vali màu đen của lên, đạt lên quầy thu ngân của Tống Thư Hàng.

“Ông chủ có thể giám định bảo vật này hộ tôi, xem thử rốt cuộc nó là thứ gì không?”

Ông anh vạm vỡ nói.

Không đợi Tống Thư Hàng trả lời, hắn đã mở mật mã của vali.

Bên trong là một thứ nhìn giống như hắc bảo thạch. To cỡ quả trứng gà.

Xung quanh nó lại tản ra linh lực màu đen mà chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy.

Ngay khi vali được mở ra, lập tức có những âm thanh như tiếng thì thầm vang lên.

m thanh đó như đang dụ dỗ mọi người sa đọa, phát tiết tất cả dục vọng trong lòng.

“Lại là thủ đoạn này à?”

Tống Thư Hàng khinh thường nói.

Thủ đoạn này bày đầy đường rồi ấy.

Những món “thần binh” hay mấy thứ như “nhẫn của lão gia gia” mà quả cầu béo Cửu U nghiên cứu ra cũng đều có tính năng thì thầm dụ dỗ này, dẫn dụ tu luyện giả sa đọa thành tà ma Cửu U.

Thủ đoạn này bị quả cầu béo chơi nát rồi ấy.

Tống Thư Hàng có sức đề kháng rất cao với những tiếng thì thầm này.

Chỉ mấy tiếng thì thầm nho nhỏ, trình gì mà đòi so với 88888 tiếng tụng niệm vang lên trong đầu của hắn mỗi tối cơ chứ?

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

“Ông chủ có biết đây là gì không?”

Ông anh vạm vỡ hỏi.

Hắn thấy trên mặt Tống Thư Hàng đầy vẻ khinh thường… Lẽ nào thứ này là rác rưởi, không đáng xu nào ư?

“Đây là một loại hạch tâm năng lượng.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Chắc hẳn nó là hạch tâm cổ ma. Hắn nghe thấy cái tên này từ cái tên chú thuật sư xăm mình kia. Nhưng nếu hiểu theo nghĩa mặt chữ thì nó chắc là hạch tâm năng lượng mà cổ ma để lại sau khi chết.

“Hạch tâm năng lượng?”

Ông anh vạm vỡ đần mặt ra, hắn gãi đầu, hỏi:

“Ông chủ, thế nó có đáng tiền không? Nếu như đáng tiền thì được khoảng bao nhiêu, tôi muốn đấu giá bán đứt đi luôn.”

“Bán đứt?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn ông anh vạm vỡ.

“Đúng thế, tôi thấy thứ này cứ như củ khoai lang bỏng tay ấy, nếu cứ tiếp tục giữ nó lại thì nó sẽ mang tới phiền phức cho tôi. Nếu được thì tôi muốn bán nó đi càng sớm càng tốt.”

Ông anh vạm vỡ nghiêm túc nói.

“Ý chí của ông anh tốt đấy.”

Tống Thư Hàng khen ngợi.

Chỉ là một người bình thường mà lại có thể chịu đựng được sự dụ hoặc của tiếng thì thầm trong ‘hạch tâm cổ ma’ rồi còn hạ quyết tâm bán nó đi, ý chí của người này đúng là rất mạnh mẽ.

Đáng tiếc, tuổi tác của đối phương quá lớn, đã bỏ lỡ độ tuổi thích hợp để tu luyện rồi.

Nếu không, với ý chí kiên định này, chắc chắn sẽ có tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 hứng thú với hắn.

“Nói thật tôi cũng không tính được thứ này trị giá bao nhiêu. Vì giá trị của nó không thể dùng ‘tiền’ bình thường để ước lượng được.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Vô giá ư?”

Ông anh vạm vỡ nghe thế lại thấy đau đầu hơn.

Nếu như vô giá thật thì không dễ bán đâu.

“Không, không phải vô giá mà là khó mà dùng ‘tiền’ để đong đếm được.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Ông anh vạm vỡ hỏi lại:

“Ông chủ, nếu như tôi đem nó đi bán đấu giá thì có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Tống Thư Hàng nhún vai đáp:

“Xem tình hình thế nào đã, nếu như gặp người biết nhìn hàng thì chắc có thể bán được giá trên trời. không thì khó nói lắm.”

Ông anh vạm vỡ kia suy nghĩ chốc lát rồi hỏi tiếp:

“Ông chủ có muốn lấy hạch tâm năng lượng này không?”

“Ông anh muốn bán cho tôi à?”

Tống Thư Hàng cân nhắc chốc lát rồi vươn tay ra, điểm lên ‘hạch tâm cổ ma’.

Phần đầu ngón tay của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ bên phải thu lại.

Ngón tay của hắn đặt lên hạch tâm cổ ma, khởi động bí pháp giám định.

Bí pháp giám định được kích hoạt.

Khi bí pháp được thi triển, cơ thể của Tống Thư Hàng bỗng nhiên hóa thành sương mù.

Hơn mười vết thương xuất hiện trên cơ thể ‘sương mù hóa’ của hắn, sau đó cơ thể hắn lại nhanh chóng hồi phục lại.

Thông tin giám định xuất hiện trong đầu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng giải trừ chế độ sương mù hóa ngụy bất hủ phiên bản cấp thấp.

Cả quá trình biến thân còn chưa đến một giây.

Trong mắt ông anh vạm vỡ, có một khoảnh khắc nào đó, cơ thể của ông chủ trở nên mơ hồ. Nhưng hắn chớp mắt một cái lại phát hiện ra ông chủ vẫn là ông chủ đó.

[Mình bị hoa mắt rồi à?]

Ông anh vạm vỡ thầm nghĩ.

“Phù.”

Tống Thư Hàng cắn răng.

Sương mù hóa cũng giống như kỹ năng ‘biến thành thể lỏng’ của Diệt Phượng Công Tử, có thể tránh được vết thương từ bí pháp giám định. Tuy nhiên cơn đau về mặt tinh thần thì không biến mất, vẫn phải chịu đựng.

Kết quả giám định hiện lên.

[Hạch tâm của Huyết Ma vương tộc thuộc ngoại vực Thiên Ma. Vì đã quá lâu đời nên năng lượng bên trong hạch tâm Huyết Ma đã sắp cạn. Nếu như có thể tìm thấy cách bổ sung năng lượng cho nó thì ngươi sẽ có được một viên ‘hạch tâm Huyết Ma vương giả’ quý giá.]

‘Huyết Ma? Đó chẳng phải là ngoại vực Thiên Ma bị các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đánh te tua lúc trước à.’

Tống Thư Hàng nhớ lại Huyết Ma.

Ngoại vực Thiên Ma luôn đảm nhiệm vai phản diện trong các bộ phim, TV, tiểu thuyết, ở hiện thế chúng cũng là một chủng tộc rất đáng thương. Địa vị của bọn chúng trong tu chân giới tương đương với ‘Boss dã ngoại’.

Trên người chúng có rất nhiều tài liệu, hơn nữa trong cơ thể còn ẩn chứa một vài pháp khí, thiên tài địa bảo, linh thạch các thứ.

Hiện thế còn có cơ quan chức năng chuyên môn theo dõi ‘Ngoại vực Thiên Ma’.

Mỗi khi có ngoại vực Thiên Ma giáng lâm, các đạo hữu trong tu chân giới đều đồng loạt xoa tay, tiến hành hoạt động săn Thiên Ma.

Lúc ở Đoạn Tiên đài, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng xử một con Huyết Ma, thu hoạch phong phú lắm.

“Năng lượng bên trong nó đã gần khô cạn rồi. Tuy nhiên nó vẫn là bảo vật vô giá. Nếu thật sự muốn bán thì… ông anh có lấy vàng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vốn muốn mượn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số một 1 ít tiền.

Nhưng đột nhiên lại nhớ ra mình có rất nhiều vàng cám. Là thu hoạch trong phòng tối của Thiên Đạo, lúc đó hắn mang một lượng lớn vàng cám về, định bụng sẽ xây một tòa cung điện xa hoa bằng vàng trong thế giới hạch tâm của mình.

Chương 1495: Khu Ký Ức Ở Ổ E

“Vàng à? Vàng cũng là đơn vị tiền tệ phổ biến rộng, vẫn có thể chấp nhận được. Có điều nếu như có thể chuyển khoản thì tốt hơn, vừa tiện lại còn nhanh, ông chủ có thể chuyển khoản không?” Ông anh vạm vỡ hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “Trong tay tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, số tiền lớn nhất trong tay tôi chính là gần mười triệu tiền điện thoại trong di động.”

Ông anh vạm vỡ nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, ánh mắt đặc biệt quái dị.

Sau một lúc lâu, ông anh vạm vỡ nói: “Vàng cũng được.”

“Vậy ông anh muốn bao nhiêu vàng?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ông anh vạm vỡ nghệch mặt ra: “Thôi ông chủ cứ định giá đi, tôi cũng không dám chắc về giá trị của viên hạch tâm năng lượng này lắm.”

“Được rồi, ông anh đi theo tôi vào đây.” Tống Thư Hàng đứng dậy.

Ông anh vạm vỡ nhấc chiếc vali lên rồi đi theo phía sau hắn với vẻ rất tin tưởng.

Tống Thư Hàng dẫn hắn đi về phía kho chứa đồ của quán ăn.

Lúc này, kho chứa đồ đã đóng cửa, là hai ‘người tàng hình’ lấy đồ nấu ăn xong rồi tiện tay khép lại.

Trong nháy mắt khi ‘mở cửa’, Tống Thư Hàng kết nối cửa kho với một căn phòng trong Điện Hàn Đông ở thế giới hạch tâm.

Đồng thời, ý niệm của hắn chợt động, lại chuyển cát vàng đến căn phòng này.

Sau khi ông anh vạm vỡ theo Tống Thư Hàng vào phòng thì bị chói muốn mù mắt.

Trước mắt hắn là một ‘núi vàng’ chất đống.

Dưới ánh đèn chiết xạ, núi vàng phát ra ánh sáng chói mắt, đây là ánh sáng của tiền bạc.

“Vàng cám ở đây, ông anh có thể lấy đi bao nhiêu thì tính bấy nhiêu. Chỉ cần có thể mang đi thì sẽ thuộc về ông anh.” Tống Thư Hàng nói.

Vàng đến từ phòng tối Thiên Đạo nên tuyệt đối không cần lo lắng về phẩm chất.

“Tôi có thể lái xe qua đây không?” Ông anh vạm vỡ hỏi.

“Xe của ông anh phải nhỏ bao nhiêu mới có thể lái vào quán ăn của tôi đây?” Tống Thư Hàng cười nói: “Cho ông anh một chiếc xe đẩy nhỏ, trong kho chứa đồ có xe đẩy dùng để chuyển hàng, có thể cho ông anh mượn.”

Vàng trông rất chói mắt… Có điều, một gram khoảng chừng ba trăm tệ. Tống Thư Hàng không để ý đến thị trường vàng năm 2019 lắm, nói chung chắc là khoảng cỡ này.

Nếu để ông anh vạm vỡ tự dùng sức mình mang đi thì chỉ vác được chừng hơn một trăm kilogam là khá lắm rồi.

Một trăm ký quy ra thì được một trăm nghìn gram, tương đương ba mươi triệu. Gần bằng với ba lượt tiền điện thoại mà thần thoại kiếm thánh nạp cho hắn.

Đây chính là điểm khác biệt giữa tiền mặt và chuyển khoản.

Hiện vật trông chói mắt vô cùng, ngay cả dọn cũng không dọn nổi, đổi thành chuyển khoản điện tử thì sẽ biến thành một dãy số, không hề có cảm giác thỏa mãn chút nào.

Ông anh vạm vỡ gãi đầu, sau khi suy nghĩ chốc lát thì giao viên hạch tâm Huyết Ma vương tộc trong vali của mình cho Tống Thư Hàng.

“Vậy thì xem như giao dịch hoàn thành.” Tống Thư Hàng nhận lấy viên hạch tâm này rồi bình tĩnh nói.

…

…

Sau đó không lâu, ông anh vạm vỡ đẩy xe đẩy rời khỏi căn phòng chứa vàng.

Trên xe đẩy chồng chất mấy bao tải lớn, bên trong chứa đầy vàng cám.

Lại là một cuộc giao dịch mà cả đôi bên đều vui vẻ.

“Tự ông anh có thể xử lý đám vàng cám này đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Ông anh vạm vỡ: “Yên tâm đi, ông chủ. Tôi có con đường riêng, hoàn toàn không thành vấn đề.”

Phẩm chất của đám vàng cám này cực kỳ tốt, hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề tìm đầu ra để bán. Hơn nữa, dù có giữ lại để tự ngắm cũng được nữa.

Ông anh vạm vỡ luôn cảm thấy trên đám vàng cám này chứa một loại ma lực khó tả nào đó, khiến nó trông đặc biệt chói mắt.

Mang nó về xong, xây riêng một căn phòng rồi rải ra đất cũng là một chuyện cực kỳ hưởng thụ.

Sau khi đẩy xe đẩy đến cửa quán ăn, có mấy ông anh mặc áo vest chạy tới, nhận lấy bao tải từ trên xe đẩy của ông anh vạm vỡ rồi lần lượt chuyển lên xe bọn họ.

Ông anh vạm vỡ trả xe đẩy lại cho Tống Thư Hàng.

“Ông chủ, nếu lần tới tôi có bảo vật thì có thể đến đây gặp ông chủ để giao dịch không?” Ông anh vạm vỡ hỏi.

Hắn nghĩ tới núi vàng cám kia của Tống Thư Hàng, trong lòng lại muốn đổi thêm để đưa về nhà.

Thần kỳ nhất chính là tuy hắn rất muốn đám vàng cám này, nhưng trong đầu hắn hoàn toàn không có chút ý nghĩ xấu xa nào cả.

Hoặc nên nói là mỗi một tế bào trong thân thể đều đang cảnh cáo hắn, tuyệt đối không được có suy nghĩ lệch lạc với đám vàng cám nhà ông chủ.

Sau khi nhìn ông anh vạm vỡ đi xa, Tống Thư Hàng xoay người, đóng cửa quán ăn lại.

Con rối tiên tử lúc này đang sửa chữa vách tường.

Tiên tử khéo tay, cái gì cũng biết sửa. Cái bàn, vách tường đều không làm khó được cô. Dù sao thì cô cũng là tồn tại mà ngay cả bản thân bị hỏng cũng có thể tự sửa được cơ mà.

“Năng lượng trong viên hạch tâm kia đã sắp cạn, ngươi trao đổi lấy nó có ích gì chứ?” con rối tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Viên hạch tâm này là hạch tâm Huyết Ma, trong tay ta có một khúc xương Huyết Ma, còn có một ít Huyết

Ma châu, chắc sẽ có cách bổ sung năng lượng cho nó. Nếu như không đủ thì Bạch tiền bối còn có rất nhiều Huyết Ma châu. Lại nói, thứ có thể dùng vàng bình thường để đổi thì tội gì không đổi chứ?”

“Cũng đúng.” con rối tiên tử tiếp tục sửa vách tường.

Tống Thư Hàng bỏ hạch tâm Huyết Ma vương tộc vào thế giới hạch tâm.

Sau đó, hắn đi tới bên cạnh hai người tàng hình, tiếp tục thử nghiệm pháp thuật xóa ký ức trên người bọn họ.

Người tàng hình số 2 giống với người số 1, trong đầu đều có ổ C và ổ D.

Sau khi Tống Thư Hàng tìm được tệp ký ức liên quan đến ngày hôm nay ở ổ D, giơ tay quẹt một cái đã xóa xong.

“Tốt lắm, càng ngày càng thuần thục, cũng không hề thất bại.” Tống Thư Hàng nói với vẻ hài lòng.

Tiếp đó, hắn lại vươn tay đè lên mi tâm của người tàng hình cuối cùng, thi triển thuật xóa kí ức.

Số 3 chính là người tàng hình nổ súng với Tống Thư Hàng, sau đó bị đập văng lên tường, làm bức tường dính đầy đầy máu.

Sau khi Tống Thư Hàng đè tay lên mi tâm hắn thì đột nhiên phát hiện trong đầu người tàng hình này có thêm một ổ đĩa so với hai người tàng hình trước đó.

Trong ký ức của hắn có thêm một ổ E.

“Ể? Vì sao chỉ có hắn lại có thêm một ổ đĩa nhỉ?” Tống Thư Hàng tò mò nói.

Nếu như dựa theo phân chia trong hệ thống máy tính thì ổ C hẳn là hệ thống ký ức của một người. Chẳng hạn như các loại ký ức chức năng chính như: đi lại, ăn uống ngủ nghỉ, tư duy… Có lẽ còn chứa một ít ký ức với trình tự đặc biệt, tỷ như ký ức về một loại kỹ năng hay thiên phú đặc thù nào đó.

Ổ D là ký ức về sinh hoạt hàng ngày của một người, ký ức mà Tống Thư Hàng muốn xóa bỏ đều nằm trong ổ D.

Vậy ổ E sẽ có cái gì đây?

Tống Thư Hàng sử dụng thuật xóa kí ức xóa sạch ký ức liên quan đến ngày hôm nay trong người tàng hình số 3.

Sau đó, hắn lại sử dụng thuật xóa kí ức một lần nữa.

Lần này khi pháp thuật tiến vào giao diện ổ C, D, E, Tống Thư Hàng thử chọn vào ổ C.

Nhưng thử nghiệm thất bại.

“ y da.” Tống Thư Hàng bị pháp thuật phản phệ.

Sử dụng pháp thuật xóa ký ức không cách nào tiến vào ổ C, thi triển pháp thuật thất bại, tinh thần của hắn bị chấn động một chút.

May mà đối phương chỉ là người bình thường, tinh thần lực rất yếu. Đối với Tống Thư Hàng mà nói thì chút phản phệ ấy chỉ tương đương với mi tâm nhói nhẹ một cái.

Dường như ổ C là khu vực bị cấm vào.

“Là bản thân thuật xóa ký ức không thể xóa đi ký ức ở ổ C, hay là tu vi của mình còn chưa đủ đây?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Để sau này hỏi Bạch tiền bối vậy.

Con rối tiên tử tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Pháp thuật xóa ký ức và ổ C gì đó thì có liên quan gì với nhau chứ?

“Thử lại lần nữa, lần này tiến vào ổ E xem sao.” Tống Thư Hàng dứt lời rồi thi triển thuật xóa ký ức, chạm vào mi tâm người tàng hình số 3 lần nữa.

Lần này, lúc pháp thuật tiến vào giao diện ổ C, D, E, Tống Thư Hàng chọn vào ổ E.

[Cảnh báo, có năng lượng không rõ xâm nhập vào ‘chip điện tử’, khởi động hệ thống tường lửa.] Trên người tàng hình số 3 vang lên một giọng nói điện tử.

“Ui da.” Tống Thư Hàng bị pháp thuật phản phệ lần nữa.

Thử nghiệm lại thất bại.

“Chip điện tử? Không phải khu ký ức ư?” Tống Thư Hàng xoa mi tâm, lấy làm khó hiểu.

Thiếu nữ tóc vàng dưới quầy thu ngân mở to mắt, nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm. Vừa rồi ông chủ đã xâm nhập vào chip điện tử ư? Sao có thể được, hắn không hề dùng bất kỳ công cụ nào hết mà!

Chip điện tử là một loại chip sinh vật trong cơ thể người máy cải tạo. Lúc mức độ cải tạo cơ giới hóa của một người đạt từ ba mươi phần trăm trở lên thì cần một con chip như vậy để trợ giúp. Hơn nữa, ngoại trừ trợ giúp, chip điện tử còn sở hữu các loại chức năng khá thần kỳ, nó có khả năng tính toán và phân tích cực mạnh. Phối hợp với bộ phận máy móc cải tạo, giúp người máy cải tạo trở thành 'siêu nhân'.

Trong cơ thể thiếu nữ tóc vàng cũng chứa một con chip điện tử như vậy.

Ông chủ không hề dùng bất kỳ máy móc hay công cụ nào cũng có thể xâm nhập vào trong chip điện tử của người tàng hình số 3 ư?

Rốt cuộc ông chủ là thứ gì thế này?

Thiếu nữ tóc vàng hoài nghi, ông chủ... không phải là người ngoài hành tinh đấy chứ?

"Khác với ổ C, tuy rằng tiến vào ổ E thất bại, nhưng đấy chỉ là do bị tường lửa chặn lại. Chỉ cần mình tăng thêm chút sức mạnh là có thể đột phá nó. Thử lại lần nữa nào." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn vươn ngón tay ra chạm vào mi tâm người tàng hình số 3 lần nữa.

Lúc này đây, hắn trực tiếp cưỡng chế tăng cường linh lực và thần thức của bản thân.

Thực lực của kim đan bốn hạt nhân mạnh mẽ thúc giục thuật xóa ký ức xâm nhập vào ổ E kia.

Tường lửa trên ổ E của người tàng hình số 3 duy trì được hai giây rồi bị cưỡng chế công phá.

Nói đúng hơn là một bộ phận phụ trách phòng ngự trên chip điện tử của nó bị phá hủy hoàn toàn.

Bạo lực xông vào.

Tống Thư Hàng tiến vào trong ổ E.

Giống với ổ D, trong ổ E của người tàng hình số 3 cũng lưu trữ rất nhiều file ký ức.

Có thể bị thuật xóa ký ức cảm ứng được, lại cụ thể hóa ra thế này, hiển nhiên cũng là ký ức.

“Có thể xem không nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc pháp thuật xóa đi ký ức của hắn tiến vào ổ D thì chỉ có một chức năng đơn giản là xóa hoàn toàn.

Có lẽ bản thăng cấp của pháp thuật này có thể có được các loại chức năng như ‘xem ký ức, copy ký ức, paste ký ức’. Nhưng trước mắt, nó chỉ có mỗi chức năng ‘xóa bỏ ký ức hoàn toàn’ này thôi.

Ổ E này lại cho Tống Thư Hàng cảm giác rất khác biệt.

Tống Thư Hàng thử đưa ý thức chạm vào trên tệp ký ức trong ổ E.

Giao diện ‘click chuột phải’ hiện lên.

Bên trên chỉ có chức năng ‘xóa hoàn toàn’ như cũ.

Nhưng tệp ký ức trên ổ E lại tự động phát.

Thứ đầu tiên được phát là hình ảnh của một vài phần kiểm tra về thân thể máy móc. Đây là trình tự và ký ức được lưu trữ trong chip điện tử, giúp chủ nhân tiến hành quản lý thân thể máy móc.

Đến cuối cùng, vài hình ảnh thoáng hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Là hình ảnh thiếu nữ tóc vàng bị cơ giới hóa.

Người tàng hình số 3 là nhân viên nghiên cứu khoa học ư?

Chương 1496: Kết Quả Ngoài Ý Muốn, Lò Phản Ứng Hạch Tâm

Tống Thư Hàng nhớ ý chí của người tàng hình số 3 là kém nhất, sau khi Tống Thư Hàng đánh bay người tàng hình số 1, số 2, hắn lập tức phát cuồng, cầm súng bắn điên cuồng về phía Tống Thư Hàng.

“Cái tên như thế này cũng có thể làm nhân viên nghiên cứu khoa học được ư?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có điều ngẫm lại cũng đúng, nhân viên nghiên cứu khoa học không liên quan gì nhiều đến ý chí và khả năng chịu đựng hết.

Kẻ đối xử tàn nhẫn với người khác và vật thí nghiệm không có nghĩa là sẽ tàn nhẫn với được với chính mình.

Hình ảnh lóe lên cũng không nhiều, chỉ có mấy đoạn.

Chính là cảnh thiếu nữ tóc vàng chịu vài ca phẫu thuật để cơ giới hóa một vài bộ phận, quá trình giải phẫu tương đối máu me, cần có thánh quang hoặc kỹ thuật làm mờ che đi.

Dựa theo lý thuyết, quá trình giải phẫu này có thể hiểu được.

Không biết có phải thiếu nữ tóc vàng chủ động chấp nhận những ca giải phẫu này không nhỉ?

Sau khi mấy hình ảnh này lóe lên xong, tệp ký ức kế tiếp lại khá rõ ràng, còn là một đoạn video nữa chứ. Hơn nữa nó còn được giấu trong một đống tệp ký ức tạp nham.

Chà chà, quả nhiên thứ như video này toàn được giấu trong ổ E, mà còn giấu rất kỹ nữa chứ.

“Nhất định phải cấy thứ này vào cho cô ta à?”

“Cô ta là vật thí nghiệm thích hợp nhất, nếu như ngay cả cô ta cũng không thể thích ứng với thứ này thì với kỹ thuật của chúng ta, trong vòng mười năm cũng không tìm được người có thể cấy thứ này vào đâu.”

“Tôi chỉ lo có khi nào lại nuôi ong tay áo hay không. Nếu như cô ta có được thực lực mạnh mẽ từ trong thứ này thì e là chúng ta không áp chế được cô ta nữa.”

“Cậu lo quá rồi, lúc còn trẻ tôi đi chu du khắp thế giới thì học được thủ đoạn tẩy não từ một quốc gia nọ. Chỉ cần cho tôi hai năm, tôi có thể tẩy não cô ta thành công cụ trung thành với chúng ta.”

Một tệp ký ức video kết thúc.

Lại chủ động nhảy sang một video kế tiếp.

Lần này, trong video có mười mấy người mặc quần áo tiệt trùng đang vây quanh bên cạnh thiếu nữ tóc vàng.

“Thất bại ba lần rồi, đây là cơ hội cuối cùng. Nếu như thất bại lần nữa thì thân thể của cô ta sẽ hỏng mất. Hiện tại, bộ phận cơ giới hóa trong người cô ta đã đạt đến trên bốn mươi phần trăm, đây đã là cực hạn trong kỹ thuật của chúng ta bây giờ. Nếu lại thất bại nữa thì thân thể cô ta sẽ không cách nào tăng thêm khu vực cơ giới hóa thì sẽ trở thành người thực vật.”

“Một lần cuối cùng, lần này chỉ được phép thành công, không được thất bại.”

Mười mấy thành viên mặc quần áo tiệt trùng bắt đầu làm việc.

Cuối cùng, có một thành viên lấy ra một quả cầu kim loại lớn chừng quả dưa hấu từ trong một chiếc hộp bịt kín.

[Đậu xanh, phát rồ rồi à, thứ lớn như vậy thì làm sao mà lắp vào thân thể người ta chứ? Nói đùa gì thế.] Tống Thư Hàng nhịn không được phải đậu xanh rau má một câu.

Đây chính là thứ có kích cỡ chừng quả dưa hấu đấy, mà còn là dưa hấu loại bự, lớn hơn đầu của đứa bé tới ba vòng, thứ này có thể lắp vào đâu hả?

Nếu quả thật lắp vào được thì cũng chỉ có phần bụng của thiếu nữ tóc vàng thôi.

Sau khi lắp vào, ngoại hình của cô sẽ biến thành phụ nữ có thai à?

Phát rồ cỡ nào!

Loại cặn bã xã hội này cần bị kéo ra ngoài bắn bỏ…

Ể, chờ chút đã.

Quên đi, bỏ qua đề tài này không nói tới nữa.

Tống Thư Hàng cưỡng ép ý thức của mình lướt qua đề tài này.

…

…

Lúc này, sau khi quả cầu kim loại cỡ trái dưa hấu trong màn hình bị lấy ra, vừa tiếp xúc với không khí đã lập tức khuếch tán ra.

Cứ như đang cẩn thận thăm dò vậy, quả cầu kim loại mở ra, hóa thành từng sợi tơ.

Sau khi sợi tơ khuếch tán ra toàn bộ thì lộ ra kết cấu hạch tâm bên trong.

Hình như đó là một lò phản ứng năng lượng.

Dù chỉ thông qua hình ảnh, nhưng Tống Thư Hàng cũng có thể cảm ứng được một loại năng lượng khổng lồ từ trên kết cấu hạch tâm này.

Nhìn chung, thứ này tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

Thành quả nghiên cứu của ngành khoa học ư?

“Thứ này không phải lò phản ứng hồ quang trong hạch tâm của Iron Man phiên bản khoa học hiện thực đó chứ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngành khoa học đã ngầm trở nên trâu bò như thế rồi à? Ngay cả thứ này cũng có thể nghiên cứu ra được ư?

Hạch tâm kỳ quái này bị nhân viên tiến hành giải phẫu cấy vào trong cơ thể thiếu nữ tóc vàng.

Sau khi cấy hạch tâm vào thì vô số sợi tơ khuếch tán ra, chủ động tiếp xúc với những bộ phận cơ giới hóa trên thân thể thiếu nữ tóc vàng.

“Thành công rồi ư?”

“Không có phản ứng, không biết có thành công hay không.”

“Cũng không thất bại… Đối với chúng ta thì đây là một tin tức tốt, không thất bại chính là thành công lớn nhất rồi.”

“Nếu như thất bại, chúng ta lại phải tốn thêm ít nhất mười năm nữa. Hiện tại chúng ta phải giành giật từng giây, không được lãng phí thời gian.”

“Hơn nữa lò phản ứng hạch tâm này có hạn chế số lần cấy ghép. Tôi có thể cảm giác được, theo số lần cấy ghép tăng lên, nó sẽ trở nên không ổn định.”

“Còn chưa phá giải được cách luyện chế lò phản ứng hạch tâm ư?”

“Hoàn toàn không có manh mối gì… bác sĩ Ước Lang chế tạo ra lò phản ứng hạch tâm này đã chết trong vụ nổ thí nghiệm khi hoàn thành lò phản ứng, trả giá cả sinh mệnh vì khoa học. Khiến người ta đâu đầu hơn nữa là tất cả ghi chép, quá trình nghiên cứu đều bị vụ nổ đáng sợ kia phá hủy… Kể cả nhân viên nghiên cứu giúp đỡ cho ông ấy cũng hy sinh trong vụ nổ kia. Phần ghi chép thí nghiệm được lưu lại trong tay chúng ta là ghi chép về giai đoạn đầu khi bác sĩ Ước Lang chế tạo ra ‘lò phản ứng hạch tâm’. Ghi chép sau này không kịp cập nhật. Bây giờ, chúng ta muốn lội ngược lại, phá giải phương pháp bác sĩ Ước Lang dùng để chế tạo lò phản ứng hạch tâm sẽ rất khó khăn.”

“Thậm chí, tôi hoài nghi chính bác sĩ Ước Lang cũng không hiểu rõ quá trình chế tạo lò phản ứng hạch tâm. Dựa theo ghi chép thí nghiệm mà ông ấy cung cấp, ngay từ đầu ông ấy muốn thiết kế một tấm thuẫn có thể chủ động phòng ngự. Bình thường có thể co lại chừng nắm tay, lúc cần có thể bung ra thành tấm thuẫn. Nhưng sau vụ nổ dữ dội kia, thứ còn sót lại chính là lò phản ứng hạch tâm lớn chừng trái dưa hấu quỷ dị này.”

“Nói vậy thì có thể lò phản ứng này là kết quả ngoài ý muốn. Sau khi bác sĩ Ước Lang làm thí nghiệm thất bại gây ra vụ nổ thì vô tình tạo ra thứ này ư?”

“Nghệ thuật sinh ra từ vụ nổ ư?”

“Đúng là khiến người ta nhức đầu.”

“Khoa học lúc nào cũng nhận được tiến bộ từ vụ nổ và hy sinh, chúng ta không thể nhụt chí.”

“Nếu như lần này lò phản ứng hạch tâm có thể cấy ghép thành công, chúng ta có thể thông qua vật thí nghiệm quý giá này lấy được nhiều số liệu chi tiết hơn. Dùng chúng để phá giải cấu tạo cụ thể của lò phản ứng hạch tâm.”

“Chỉ cần phá giải lò phản ứng hạch tâm thành công, chúng ta sẽ có được kỹ thuật siêu năng lượng đi trước thế giới tận hai trăm năm đấy.”

“Nếu như có thể dung hợp lò phản ứng hạch tâm với kỹ thuật cấu tạo thân thể cơ giới hóa lần nữa, ưu thế của chúng ta sẽ càng lớn hơn.”

“Vật thí nghiệm vẫn chưa tỉnh lại, cần tiến hành quan sát thêm một bước.”

“Quan sát ban đầu, lần cấy ghép lò phản ứng hạch tâm này có xu thế ổn định, giữa vật thí nghiệm và lò phản ứng không bị bài xích.”

“Đóng kín phòng thí nghiệm, tiếp tục quan sát.”

Đoạn video thứ hai kết thúc.

Đồng thời, ý thức của Tống Thư Hàng lui khỏi ổ E.

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn vươn tay đặt trên thân người tàng hình số 3 rồi chuyển hắn ta đến Điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm rồi nhốt lại.

Đồng thời, mấy bộ áo tàng hình trên mặt đất cũng bị Tống Thư Hàng bỏ vào thế giới hạch tâm.

Bất kể là áo giáp chiến đấu có thể tàng hình, hay là chip điện tử giấu trong thân thể người tàng hình số 3 đều là kết tinh nghiên cứu vượt xa khoa học kỹ thuật dân dụng bình thường.

Chắc Bạch tiền bối sẽ rất thích thứ như thế.

Chờ Bạch tiền bối bế quan xong, hoặc là chờ phân thân của hắn thăm dò xong bí cảnh rồi trở về thì đưa mấy thứ này cho Bạch tiền bối, hắn nhất định có thể khai thác ra nhiều manh mối hữu dụng hơn nữa.

Về phần người tàng hình số 1 và số 2, trên người không có bao nhiêu bí mật, cứ ném trong quán ăn trước vậy.

Số 4 và số 5 vẫn còn nghỉ ngơi ở trong bếp, thực tế, hai người trốn trong phòng bếp không dám ra.

Dùng pháp thuật ‘xóa ký ức’ với họ rồi để bọn họ rời đi à?

Ngoại trừ mấy người tàng hình ra…

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía thiếu nữ tóc vàng nấp dưới quầy thu ngân không chịu ra.

Cô gái này cũng cần một phát ‘pháp thuật xóa ký ức’ mới được.

Có điều, bí mật trên người cô ta nhiều hơn. Cụ thể phải xử lý thế nào thì cứ để Bạch tiền bối quyết định đi.

…

…

Dưới quầy thu ngân, ánh mắt thiếu nữ tóc vàng tập trung trên tượng đá Bạch tiền bối.

Cô nhìn đến mê mẩn.

Thậm chí quên mất chủ tiệm cùng với mấy người tàng hình tới bắt cô.

Tống Thư Hàng đi tới chỗ quầy thu ngân, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô.

“Chủ tiệm có bán bức tượng này không?” Thiếu nữ tóc vàng dò hỏi: “Tôi có rất nhiều tiền, nếu anh bán, tôi sẽ đưa hết tiền cho anh.”

Tống Thư Hàng vươn ngón tay ra, búng trán cô một cái.

“Đây không phải tượng đá, tôi cho cô biết, kỳ thật đây là một vị tiền bối được bao người tôn kính. Nếu như cô muốn may mắn thì có thể bái lạy hắn. Nói không chừng cô sẽ có được may mắn đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Thiếu nữ tóc vàng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lát, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện vẻ thương hại.

Cô chỉ nhìn tượng đá này, càng nhìn càng mê mẩn nên mong có thể mua được nó. Chủ tiệm thì lại hâm hấp mất rồi…

“Nhìn vào ngón tay tôi nào.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay công đức của mình ra, nhắm ngay vào thiếu nữ tóc vàng.

Thiếu nữ tóc vàng cứng đờ: “Có thể đừng xóa đi ký ức được không?”

“Nếu không xóa đi thì sẽ rất phiền toái. Bản thân cô đã là một cục phiền toái to tướng rồi, cứ cảm giác ở lâu với cô thì tôi sẽ bị dính rất nhiều phiền toái. Có điều… thân là vị khách đầu tiên của tôi, sau khi xóa ký ức, cô vẫn có thể ở lại trong tiệm của tôi một thời gian.” Tống Thư Hàng dứt lời, ngón tay công đức phát ra ánh sáng chói lọi.

Thiếu nữ tóc vàng vui vẻ nói: “Tôi có thể ở lại ư? Ở chung với chị gái kia à? A a a… chói mắt quá, mắt cơ giới sắp hỏng luôn rồi.”

Tống Thư Hàng nhân cơ hội này, một tay chạm vào mi tâm thiếu nữ tóc vàng.

Pháp thuật xóa ký ức được thi triển.

Quá trình thi pháp rất thuận lợi.

Tống Thư Hàng tiến vào thế giới ký ức của thiếu nữ tóc vàng.

Ngoại trừ ổ C, ổ D giống người bình thường ra, thiếu nữ tóc vàng cũng có được ổ E, cũng chính là chip điện tử giống người tàng hình số 3.

Mà trừ ổ E ra… thiếu nữ tóc vàng còn có một ổ F hiển thị là thiết bị rời.

Số lượng ổ nhớ của cô nàng này đúng là nhiều.

Có điều lần này Tống Thư Hàng không mù quáng tiến vào ổ khác.

Hắn tiến vào ổ E đầu tiên, rồi xóa bỏ tệp ký ức hôm nay của thiếu nữ tóc vàng.

Sau khi xóa bỏ hoàn toàn tệp ký ức, Tống Thư Hàng chuẩn bị rời khỏi thế giới ký ức của thiếu nữ.

Đúng lúc này, trong ổ D của thiếu nữ, tệp ký ức vừa bị xóa đi kia lại khôi phục.

Chương 1497: Tống *Để Đó Cho Ta, Ta Là Chuyên Nghiệp, Thiên Kiếp Để Ta Gánh* Thư Hàng

Này thì khó xử rồi đây.

Ký ức đã bị xóa lại tự khôi phục được. Ký ức của thiếu nữ tóc vàng là búp hành à, cắt rồi còn có thể mọc lại?

Nói đến búp hành, Tống Thư Hàng nghĩ đến một chuyện khá là tò mò, rốt cuộc ký ức của Thông Nương được lưu ở đâu nhỉ?

Búp hành là đầu của cô, nhưng sau mỗi lần búp hành bị cắt, ký ức của cô vẫn không bị mất đi.

Chẳng lẽ ký ức của cô được lưu ở dưới gốc, cũng chính là trên chân ư?

Yêu tinh hệ thực vật đúng là thần kỳ mà.

“Thử lại lần nữa.” Tống Thư Hàng lại ngưng tụ phù văn ‘pháp thuật xóa ký ức’, vươn tay chạm vào mi tâm của thiếu nữ tóc vàng.

Quá trình giống với lần trước, trước tiên hắn sử dụng pháp thuật xóa ký ức liên quan đến ngày hôm nay trong ổ D của thiếu nữ tóc vàng.

Sau đó, hắn quan sát thật kỹ.

Một lát sau, tệp ký ức của hôm nay vừa bị xóa đi lại đột nhiên khôi phục.

Cảm giác tựa như chức năng sao lưu trên đám mây vậy.

[Sao lưu… Chẳng lẽ là ổ F rời kia à?] Tống Thư Hàng suy đoán.

Ổ F trong thân thể thiếu nữ tóc vàng khởi động trình tự sao lưu ký ức ư?

…

…

Lúc này.

Mắt thiếu nữ tóc vàng khôi phục lại từ trong trạng thái bị ánh sáng mạnh rọi vào, cô ngẩng đầu nhìn về phía chủ quán trước mặt.

Chủ quán vẫn giống như trong trí nhớ, có cảm giác tang thương của người trưởng thành và một khuôn mặt ôn hòa.

Nhìn kỹ lại, có thể từ cổ áo của chủ quán nhìn thấy từng mảng cơ bắp góc cạnh rõ ràng bên dưới y phục.

Cơ bắp của chủ quán không vạm vỡ như các vận động viên thể hình, thoạt nhìn thì căng cứng tựa như đá cẩm thạch được cắt ra vậy, tràn đầy mỹ cảm bùng nổ.

Quả nhiên không hổ là người đàn ông quái vật.

“Ế?”

Chờ chút…

Không phải mình đã bị xóa ký ức rồi ư, nhưng sao mình vẫn còn nhớ chủ quán nhỉ.

Không chỉ chủ quán, quán ăn, chị gái con rối xinh đẹp, ông anh vạm vỡ, còn có đám chiến sĩ tàng hình đến đây bắt cô lại bị chủ quán đánh ngược lại.

Tất cả ký ức vẫn còn đó.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ ‘ngón tay xóa ký ức’ của chủ quán đã mất hiệu lực?

[Nếu thật như vậy thì tuyệt quá, mình cũng không muốn bị mất trí nhớ đâu.] Thiếu nữ tóc vàng mừng thầm.

Nhưng không thể để chủ quán nhìn ra mình chưa mất trí nhớ được.

Lỡ như hắn lại xóa ký ức của mình lần nữa, nói không chừng mình sẽ thật sự mất trí nhớ ấy chứ.

Cho nên hiện tại mình phải sắm vai một người mất trí nhớ.

Đối với thiếu nữ tóc vàng, sắm vai một người mất trí nhớ cũng không khó lắm. Cô có thể thông qua chip điện tử trong cơ thể mình để thể hiện ‘biểu cảm của người mất trí nhớ’, khiến trạng thái của mình sinh động như thật.

Nói là làm.

Thiếu nữ tóc vàng thể hiện ‘vẻ mặt mất trí nhớ’ của mình.

Cô ngơ ngác.

“Tôi là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?” Cô ngẩng đầu, nghệch mặt ra.

Tống Thư Hàng: “…”

“Chú ơi, tại sao cháu lại ở đây thế?” Thiếu nữ tóc vàng nhìn chủ quán, lộ ra vẻ mặt ‘dè dặt’, hỏi dò.

Tống Thư Hàng: “…”

Thiếu nữ, lương tâm của cô ở đâu hả?

Rốt cuộc lương tâm của cô bị che mờ đến mức nào mà có thể gọi một thằng con trai có gương mặt mười tám tuổi là chú hả?

Vì vậy, Tống Thư Hàng búng trán cô một cái thật mạnh: “Đừng có giả bộ, ký ức của cô chưa bị xóa đi.”

Thiếu nữ tóc vàng: “…”

Không xóa thì nói sớm đi chữ, cô đỡ phải lãng phí năng lượng ‘diễn cảnh mất trí nhớ’.

“Tiên tử, cô tới thử xem. Ký ức của cô nhóc này rất kỳ quái, sau khi xóa đi rồi mà vẫn khôi phục. Cô thử xóa xem sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Vẫn xóa ư?” Thiếu nữ tóc vàng nhăn nhó.

Con rối tiên tử đang thưởng thức vách tường mà bản thân vừa sửa xong, sau khi nghe tiếng Tống Thư Hàng gọi thì cô xoay đầu lại, nói: “Không cần thử, ta vẫn luôn cảm ứng tình huống lúc ngươi thi pháp. Ký ức của cô ta được lưu trữ làm hai phần. Sau khi một phần biến mất, phần còn lại sẽ tự động bổ sung ký ức đã mất đi. Trừ khi ngươi xóa cả hai cùng lúc… Thế nhưng, chỗ lưu trữ ký ức khác không phải não mà là bụng của cô ta.”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ý: “Lò phản ứng hạch tâm kia ư?”

Thiếu nữ tóc vàng trợn to mắt nhìn Tống Thư Hàng, sau đó cô cuộn mình lại, hai tay ôm bả vai với vẻ mặt cảnh giác. Tới giờ cô chưa từng nhắc đến chuyện lò phản ứng hạch tâm với bất kỳ kẻ nào mà? Vì sao chủ quán lại biết thứ này chứ?

Tống Thư Hàng xoay đầu nhìn về phía thiếu nữ tóc vàng, mỉm cười: “Bởi vì tôi là chủ quán không gì không biết.”

Không phải đọc tâm thuật, là đọc mặt thuật.

Nét mặt của cô nhóc này quá dễ đoán, vừa nhìn biểu cảm của cô đã có thể đoán ra cô đang nghĩ gì trong lòng.

Thiếu nữ tóc vàng lập tức run lẩy bẩy, cô cảm thấy trong ánh mắt chủ quán tràn đầy ánh sáng quỷ dị, tựa như có thể nhìn thấu lòng người vậy. Dưới đôi mắt này, cô không có bất kỳ bí mật hay sự riêng tư nào, trong lòng lập tức cảm thấy không hề an toàn chút nào.

“Chúng ta làm lại lần nữa, nhìn ngón tay của tôi.” Tống Thư Hàng vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục giơ ngón tay công đức lên.

Thiếu nữ tóc vàng: “Vẫn... vẫn làm tiếp ư?”

“Thử lại xem sao, nếu như không thể xóa ký ức thì trong thời gian ngắn không thể thả cô đi. Đám người muốn bắt cô về kia chính là phiền toái lớn, tôi không muốn bởi vì cô mà bị cuốn vào loại phiền toái này. Dù sao thì tôi cũng rất bận. Tôi còn phải tu luyện, thăng cấp, học tập ngôn ngữ viễn cổ, pháp thuật, đến trường và lên mạng buôn dưa lê nữa, không có thời gian dây dưa với đám khoa học gia kia đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Thiếu nữ tóc vàng là vật thí nghiệm của thế lực nghiên cứu kia, đối phương đang điên cuồng tìm kiếm cô ấy. Nếu như trí nhớ của thiếu nữ tóc vàng không bị xóa đi mà lại bị thế lực kia bắt về thì… hậu quả khó lường.

Nghiên cứu tất cả những thứ mình không biết là bản năng của nhà khoa học, nếu như đám người kia biết có loại tồn tại như ‘siêu nhân’ của Tống Thư Hàng, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định ‘nghiên cứu siêu nhân thử xem’.

Vì vậy, nếu không thể xóa ký ức của thiếu nữ tóc vàng, Tống Thư Hàng định nhốt cô trong thế giới hạch tâm trước. Chờ Bạch tiền bối xuất quan, hoặc là Bạch tiền bối phân thân trở về… Hoặc là chờ Bạch tiền bối two liên hệ với hắn cũng được.

…

…

Ánh sáng trên ngón tay công đức bộc phát lần nữa, chiếu sáng cả khu nhà ăn.

Thừa dịp lúc này, một tay Tống Thư Hàng chạm vào phần bụng của thiếu nữ tóc vàng, cũng chính là chỗ của lò phản ứng hạch tâm kia.

Pháp thuật xóa ký ức mà Bạch tiền bối nghiên cứu ra có hiệu quả với lò phản ứng hạch tâm này không nhỉ?

Lúc trước pháp thuật này đã cưỡng ép xâm nhập vào trong chip điện tử của người tàng hình số 3.

Biết đâu pháp thuật này cũng có thể xông vào trong lò phản ứng hạch tâm thì sao?

Tống Thư Hàng toàn lực thi triển pháp thuật xóa ký ức.

Lần này, giao diện mà hắn tiến vào quả nhiên đã thay đổi.

Xuất hiện trước mặt hắn chỉ có một ổ F rời.

“Tiến vào, sau đó xóa ký ức.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tinh thần lực của hắn rót vào trong lò phản ứng hạch tâm.

Lò phản ứng hạch tâm không hề ngăn cản…

Nó không có bất kỳ tường lửa hay các thứ tương tự nào khác.

Bởi vì bản thân nó là sản phẩm bất ngờ từ vụ nổ.

Đám người kia còn không nghiên cứu thấu triệt được nó, đừng nói gì tới việc cài đặt tường lửa hay mấy thứ tương tự bên trong nó.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng thuận lợi tiến vào.

Sau đó, hắn phát hiện một chuyện không tốt lành gì cho lắm, lò phản ứng hạch tâm bắt đầu hấp thu tinh thần lực và linh lực của hắn.

Chậc, cho tới bây giờ cũng chỉ có hắn dựa vào rễ hoa sen hạch tâm đi hút khô người khác, không ngờ hôm nay lại có thứ muốn hấp thu tinh thần lực của hắn.

Tống Thư Hàng lặng lẽ vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Pháp, cưỡng ép rút tinh thần lực của mình về, đình chỉ việc vận chuyển pháp thuật.

Lúc này, sau khi hấp thu tinh thần lực của Tống Thư Hàng, lò phản ứng hạch tâm trong cơ thể thiếu nữ tóc vàng xảy ra biến hóa.

Dường như nó đã bị kích hoạt.

Vốn là lò phản ứng hạch tâm màu trắng lại nhuộm lên một lớp sắt thép màu đen nhánh, cứ như Tống Thư Hàng đang thi triển kỹ năng Cương Thủ vậy.

Cùng với sự biến hóa của lò phản ứng hạch tâm, sợi tơ kéo dài ra từ trong lò phản ứng trở thành đường ống dẫn năng lượng, nối liền với bộ phận cơ giới hóa trong cơ thể thiếu nữ tóc vàng rồi cường hóa chúng.

Cũng có một phần năng lượng được đưa vào các bộ phận nhục thân của thiếu nữ tóc vàng, giúp thân thể cô cũng được cường hóa chút ít.

Sự biến hóa của lò phản ứng hạch tâm còn chưa kết thúc.

Sau khi toàn bộ lò phản ứng được nhuộm lên một lớp màu đen nhánh, lại có một lớp màu mới lan dần lên trên.

Lần này đổi thành màu đồng xanh, phủ lên lớp màu đen nhánh kia.

Bộ phận cơ giới hóa trong thân thể thiếu nữ tóc vàng được cường hóa lần nữa, cường độ thân thể cũng đang tăng lên.

“Loại kỹ thuật này rất không khoa học.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Nhưng lại rất tu chân.” Chẳng biết lúc nào con rối tiên tử đã ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, cùng hắn nghiên cứu biến hóa của thiếu nữ tóc vàng.

Về mặt cảm giác, cấu tạo của lò phản ứng hạch tâm này có phần tu chân hóa.

Đặc biệt là thủ đoạn cường hóa bộ phận máy móc.

“Lúc mang màu hắc thiết, cường độ năng lượng mà lò phản ứng này phóng ra tương đương với tu sĩ nhị phẩm. Mà sau khi chuyển thành màu đồng xanh, cường độ năng lượng của lò phản ứng tăng lên đến tam phẩm.” Con rối tiên tử truyền âm nhập mật.

“Cảm giác cứ như tu sĩ đang tấn cấp ấy… Cũng may cô ta thuộc phe khoa học, không cần độ thiên kiếp giống như tu sĩ.” Tống Thư Hàng cũng truyền âm nhập mật trả lời.

Vừa dứt lời, con rối tiên tử và Tống Thư Hàng đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Có một loại uy áp phủ xuống từ hư không.

Loại khí tức này, Tống Thư Hàng quen thuộc biết bao.

Là đại gia thiên kiếp sắp giáng lâm.

“Thiên kiếp nhị phẩm tấn cấp tam phẩm.” Con rối tiên tử bổ sung.

Tống Thư Hàng: “…”

Trong tất cả mọi người ở đây, trên lý luận cũng chỉ có Sở Sở phù hợp với thiên kiếp nhị phẩm tấn cấp tam phẩm. Nhưng Sở Sở còn đang ở thế giới hạch tâm, cô còn cách tam phẩm một chút nữa.

Cho nên, thiên kiếp này thuộc về thiếu nữ tóc vàng ư?

Đại gia thiên kiếp ngựa không ngừng vó qua đây để vả mặt hắn à.

“Không khoa học quá rồi đấy.” Tống Thư Hàng nói, thân bên phe khoa học mà vẫn phải độ thiên kiếp, hắn cũng không biết nên sỉ vả thế nào mới tốt đây.

“Nhưng rất tu chân.” Con rối tiên tử lại bổ sung: “Vất vả lắm ta mới sửa xong quán ăn, nhắc nhở nhẹ, quán ăn là của ta, là ta đổi được.”

Tống Thư Hàng: “Ta dẫn cô ấy rời đi trước.”

Hắn vươn tay đặt lên người thiếu nữ tóc vàng vẫn đang đần thối mặt ra trong toàn bộ quá trình.

Năng lực vượt không gian [Chúc phúc của Tổ Vu] của tay trái được phát động.

Tóm lại, không thể để cô độ kiếp trong phố xá sầm uất được.

Hắn dẫn theo thiếu nữ tóc vàng, biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa, họ đã xuất hiện ở giữa bầu trời, cách mặt đất 300 mét.

Chương 1498: Chết Cũng Đừng Buông Ra!

“Không... không trung!” Thiếu nữ tóc vàng hoảng loạn nói.

Rõ ràng vừa rồi cô còn ngồi xổm dưới quầy thu ngân, chỉ chớp mắt đã đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời. Lúc nhìn xuống dưới, nhà cửa trông bé xíu, lại có gió lạnh thổi qua khiến cô run lên.

Quả nhiên chủ quán có siêu năng lực như ‘di chuyển tức thời’!

Ngoại trừ thân thể quái vật, sức chiến đấu mạnh mẽ ra thì còn có siêu năng lực di chuyển tức thời, bản lĩnh của chủ quán nhiều thật đấy.

Quan trọng hơn là cô nhìn thấy chủ quán lại giẫm chân trên không cứ như đang đứng trên đất bằng vậy.

Không phải lơ lửng giữa trời, mà là đứng trên không trung như đứng trên đất bằng.

Đây là loại siêu năng lực gì thế này?

Ông chú chủ quán là thần ư?

Thiếu nữ tóc vàng lại đột nhiên run rẩy.

Vừa rồi chỉ chú ý đến chuyện ‘dịch chuyển không gian’ và chân đạp hư không của chủ quán, suýt chút đã quên chính cô có chứng sợ độ cao rồi.

Tiêu rồi, vừa nhìn thấy độ cao gần ba trăm mét dưới chân thì cô đã cảm thấy choáng đầu, muốn ói, run chân.

“Chủ quán, tôi chịu không nổi rồi… Tôi sợ độ cao.” Thiếu nữ tóc vàng lắp bắp nói.

Lúc này, chủ quán uy nghiêm lại dịu giọng đáp: “Lúc ở trên không trung thì đừng nói đến chuyện kinh dị như sợ độ cao nhé.”

Thiếu nữ tóc vàng: “? ? ?”

“Yên tâm đi, đừng sợ tôi sẽ cười nhạo cô, bởi vì tôi cũng có hơi sợ độ cao, chúng ta như nhau cả.” Chủ quán nói với vẻ nghiêm túc.

Thiếu nữ tóc vàng: “…”

Chủ quán vốn chín chắn đáng tin đột nhiên trở nên có chút không đáng tin cho lắm.

“Sắp đến rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Trên bầu trời, uy áp thiên kiếp không ngừng ngưng tụ.

“Cái gì sắp đến?” Thiếu nữ tóc vàng nghi hoặc.

Tống Thư Hàng vươn tay chụp tới, song đao Ô Tặc Bạo Quân xuất hiện.

Lần này, hắn không dám chân đạp hai đao nữa mà dùng một thanh trong đó thi triển ‘ngự đao phi hành’, một thanh khác theo sát bên người.

Tống Thư Hàng mang theo thiếu nữ tóc vàng bay nhanh khỏi Lan Tây đảo, bay về phía nơi sâu trong biển cả.

May mắn nơi này là hải đảo, chỉ cần bay xa một chút là có thể tiến hành độ kiếp giữa biển rộng.

“Chủ quán, tôi cảm thấy nguy hiểm sẽ ập xuống người chúng ta.” Lúc này, thiếu nữ tóc vàng lại kêu lên.

Trực giác nói cho cô biết, nguy hiểm sắp đến.

“Không phải chúng ta, mà là xuống người cô.” Tống Thư Hàng nói.

Thiếu nữ tóc vàng: “? ? ?”

“Tiêu rồi, quên mang theo pho tượng Bạch tiền bối rồi. Vừa rồi đáng lẽ ta nên đưa Bạch tiền bối đi theo, như vậy có lẽ chúng ta sẽ may mắn.” Tống Thư Hàng nói.

Thiếu nữ tóc vàng cảm thấy thật mệt tim, lối tư duy của chủ quán nhảy nhanh quá, chủ đề cứ bắn loạn xạ, lúc giao tiếp với chủ quán thì rất mệt.

****

Sau khi Tống Thư Hàng dẫn thiếu nữ tóc vàng bay thêm một đoạn thì rốt cuộc cũng tìm được một điểm dừng chân. Đó là một hòn đảo nhỏ, rất nhỏ.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp xuống rồi đặt thiếu nữ tóc vàng lên hòn đảo.

Mà lúc này, kiếp vân trong hư không đã bắt đầu ngưng tụ.

Kiếp vân đen kịt bao phủ trên đỉnh đầu thiếu nữ tóc vàng, càng lúc càng lớn. E rằng chốc lát nữa thôi, lôi kiếp sẽ giáng xuống.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, cảm thấy đau hết cả đầu.

Nếu như là năm tháng trước lúc Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, thiên kiếp còn chưa sinh ra dị biến. Khi đó, nếu như đệ tử không chắc chắn thành công trong việc độ kiếp, trưởng bối hoặc là sư trưởng có thể ra tay đánh tan thiên kiếp. Thông qua cách này để kéo dài một đoạn thời gian.

Mà bây giờ, thiên đạo sắp thay đổi, thiên kiếp dị biến thăng cấp.

Tựa như thiên kiếp của tước yêu Tiểu Thải lúc đó, dù thiên kiếp có bị phong ấn, bị đánh tan thì sẽ ngưng tụ lại lần nữa rất nhanh. Đã không cách nào thông qua phương thức đánh tan thiên kiếp để ngăn cản nó nữa.

Mà nếu Tống Thư Hàng nhúng tay vào thiên kiếp của thiếu nữ tóc vàng thì uy lực thiên kiếp sẽ trực tiếp được cường hóa đến trên ngũ phẩm, thậm chí có thể bởi vì Tống Thư Hàng mang thánh ấn trên người, uy lực thiên kiếp trực tiếp tăng đến cấp độ gần Huyền Thánh bát phẩm cũng không bất ngờ cho lắm.

Nhúng tay vào thiên kiếp của người khác vẫn luôn là một trong những chuyện tìm đường chết nhất trong tu chân giới.

Tống Thư Hàng nhớ tới thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Lần thiên kiếp kia của Mễ Lộ Lộ, Tống Thư Hàng thậm chí không trực tiếp nhúng tay, chỉ là truyền năng lượng dư thừa cho Mễ Lộ Lộ thông qua thánh ấn.

Lúc đó, khi nhận được năng lượng của Tống Thư Hàng, thụ yêu Mễ Lộ Lộ như đèn cạn dầu trở nên phấn khởi dũng cảm hơn để đối kháng thiên kiếp, cứ như thắng lợi trong tầm mắt.

Nhưng cuối cùng…

Uy lực thiên kiếp tăng gấp bội, Mễ Lộ Lộ vẫn độ kiếp thất bại.

Cuối cùng cô chỉ có thể để lại một cành khô được in dấu thánh ấn Bá Tống và một chồi non.

Giờ chồi non kia vẫn còn ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Cho dù được tưới nước từ suối nguồn sự sống, kèm theo các loại phân bón quý giá, Mễ Lộ Lộ có thể sống lại hay không vẫn còn là ẩn số.

Ngay cả trước đây, lúc con rối tiên tử âm thầm trợ giúp mấy người Tống Thư Hàng, lấy tư thế phòng ngự ngồi xổm ôm đầu để chống chọi với bom nhiệt hạch thiên kiếp, đợt tiếp theo, uy lực bom nhiệt hạch thiên kiếp cũng tăng lên đến mức gần cửu phẩm.

“Đánh tan cũng không được, trực tiếp nhúng tay vào thiên kiếp cũng không xong, rốt cuộc phải làm sao đây?” Tống Thư Hàng thở dài.

Thiếu nữ tóc vàng ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên bầu trời: “Chủ quán, có phải tôi sắp chết rồi không?”

Cô có thể cảm giác được trong đám mây đen kịt kia có chứa sấm sét và đối tượng nó nhắm đến chính là cô.

Tại sao sấm sét lại có thể tập trung vào một người chứ?

Chẳng khác gì vũ khí tiên tiến cả.

Sau khi tiếp xúc với chủ quán kỳ quái, hiện tại cô có thể dần chấp nhận loại chuyện hoàn toàn phản khoa học như thế này rồi.

Tất cả mọi thứ khoa học không cách nào giải thích hiện tại đều là chuyện rất bình thường.

Bởi vì đến bây giờ mọi người đều không nghiên cứu khoa học thấu triệt.

Khoa học mà mọi người đang nắm giữ chỉ có trình độ nhà trẻ. Dùng trình độ nhà trẻ, đương nhiên không cách nào giải thích vấn đề và sự kiện cấp tiến sĩ rồi.

“Đây là thiên kiếp, là kiếp nạn nhằm vào tu luyện giả. Nếu có thể vượt qua thì cô có thể sở hữu thực lực tam phẩm thật sự.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp, vừa nghe đã cảm thấy đây là một từ rất huyền bí.

Nhưng bây giờ, thiếu nữ tóc vàng không kịp đi sâu tìm hiểu nhiều hơn.

“Làm sao để vượt qua?” Thiếu nữ tóc vàng nghi hoặc hỏi lại.

“Đánh nó.”

Thiếu nữ tóc vàng ngẩng đầu nhìn kiếp vân kia, đánh kiểu gì bây giờ? Tuy rằng thân thể cô đã được cải tạo trên bốn mươi phần trăm, nhưng cô còn chưa được trang bị vũ khí.

Cô không phải là người cải tạo cơ giới loại vũ trang.

“Còn cách nào khác không?” Thiếu nữ tóc vàng hỏi.

Đối mặt với thiên kiếp, nhưng cô vẫn có thể giữ được bình tĩnh. Chip điện tử trong người có thể khiến tâm tình của cô ổn định.

“Có… lấy lò phản ứng hạch tâm trong cơ thể cô ra.” Tống Thư Hàng nói.

Cảnh giới của thiếu nữ tóc vàng đột nhiên tăng lên là do chính lò phản ứng hạch tâm này.

Xét cho cùng, cảnh giới thiếu nữ tóc vàng không phải ‘tăng lên’, mà là năng lượng của lò phản ứng hạch tâm được cởi bỏ phong ẩn rồi phóng ra ngoài.

Trong lò phản ứng hạch tâm vốn ẩn chứa lực lượng cường đại. Đây là hình ảnh Tống Thư Hàng nhìn thấy trong ổ E của người tàng hình số 3.

Mà sau khi được lắp vào thân thể thiếu nữ tóc vàng, năng lượng của lò phản ứng hạch tâm vẫn luôn nằm trong trạng thái đóng, chỉ để lộ ra một phần nhỏ.

Mà lúc trước, khi thi triển pháp thuật xóa ký ức, tinh thần lực của Tống Thư Hàng tựa như một kíp nổ, kích hoạt lò phản ứng hạch tâm khiến lực lượng ẩn chứa bên trong nó bắt đầu phóng ra.

Cảnh giới thiếu nữ tóc vàng tăng lên không phải bởi vì hấp thu tinh thần lực của Tống Thư Hàng. Tinh thần lực hắn bị hấp thu cũng chỉ có một chút mà thôi.

Nếu nói thiếu nữ tóc vàng sắp độ kiếp, chẳng bằng nói rằng lò phản ứng hạch tâm trong cơ thể cô sắp độ kiếp.

Thiếu nữ tóc vàng chỉ là ký chủ bị cuốn vào trong thiên kiếp.

Nếu như cô có cách lấy lò phản ứng hạch tâm ra thì thiên kiếp sẽ nhằm vào lò phản ứng hạch tâm, bỏ qua bản thân thiếu nữ tóc vàng.

“Nhưng mà không lấy ra được.” Thiếu nữ tóc vàng cười khổ nói: “Lúc tôi trốn đi vẫn luôn nghĩ cách lấy nó ra. Nhưng muốn lấy nó ra cần tiến hành một cuộc đại phẫu. Hơn nữa, tôi và nó đã bị ghép quá lâu rồi.”

“Lúc này nếu như có Diệt Phượng tiền bối ở đây thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Thiên phú ‘tung tóe đầy đất’ của Diệt Phượng Công Tử hẳn là có thể chuyển hóa nhục thân của thiếu nữ tóc vàng thành thể lỏng.

Nói không chừng đến lúc đó có thể tách lò phản ứng hạch tâm ra.

Không ổn… thân thể thiếu nữ tóc vàng đã bị cơ giới hóa trên bốn mươi phần trăm. E rằng những bộ phận thân thể kia không cách nào hóa lỏng được.

Nếu không có bốn mươi phần trăm máy móc hóa kia duy trì, một khi thiếu nữ tóc vàng khôi phục hình người, nói không chừng sẽ chết ngay tại chỗ.

“Chủ quán, chú có cách nào lấy nó ra không?” Thiếu nữ tóc vàng nhìn Tống Thư Hàng, hai mắt đột nhiên sáng lên: “Chủ quán, chú không gì không làm được. Chú lấy nó ra… Tôi sẽ lập tức đưa lò phản ứng hạch tâm này cho chú có được không?”

Chính cô cũng không muốn lò phản ứng hạch tâm này.

Hơn nữa, dường như chủ quán có sở thích sưu tầm mấy thứ kỳ lạ, lúc trước còn mua viên hạch tâm năng lượng kia từ tay ông anh vạm vỡ.

“Tôi không thuộc phe khoa học, tôi cũng không theo y học nên không rành vụ phẫu thuật đâu.” Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Đột nhiên, trong lòng Tống Thư Hàng lóe lên một suy nghĩ.

“Cô có tin tưởng tôi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tin, tôi đương nhiên tin tưởng chủ quán.” Thiếu nữ tóc vàng vỗ ngực cam đoan.

“Tin hoàn toàn chứ?” Tống Thư Hàng tiến lên một bước, vươn tay dò vào thế giới hạch tâm.

Trong mắt thiếu nữ tóc vàng, tay phải của chủ quán đưa vào trong hư không rồi biến mất không thấy đâu.

Hình tượng chủ quán trở nên sâu không lường được.

“Tôi hoàn toàn tin tưởng chủ quán.” Thiếu nữ tóc vàng gật đầu nói.

Tay Tống Thư Hàng rút khỏi thế giới hạch tâm.

Trong tay hắn có thêm một đồng xu màu vàng.

Hắn giao đồng xu này cho thiếu nữ tóc vàng: “Nắm chặt nó, đừng buông tay.”

Đồng vàng hồi sinh, sau khi tu sĩ dưới lục phẩm tử vong thì có thể sống lại thông qua nó. Điều kiện tiên quyết là trước khi sống lại thì không bị thần hình câu diệt.

Chẳng hạn như, không thể chết trong thiên kiếp.

Có 99. 9999% tu sĩ chết dưới thiên kiếp đều bị thần hình câu diệt, không còn cơ hội sống lại hay chuyển sinh.

Đại lão thiên kiếp vốn chính là tồn tại trâu bò như vậy đấy.

Thiếu nữ tóc vàng nắm chặt đồng vàng: “Có chết tôi cũng sẽ không buông nó ra!”

“Đúng, chết cũng đừng buông ra.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, cánh tay phải Tống Thư Hàng như một thanh đao, đâm về phía bụng của thiếu nữ tóc vàng.

Thân thể yếu ớt của thiếu nữ tóc vàng không cách nào chống lại cánh tay Tống Thư Hàng.

“A a a ~~” Thiếu nữ tóc vàng mở to hai mắt, đau đớn tột cùng.

Chương 1499: Thợ Săn Kim Đan

Trước mắt thiếu nữ tóc vàng xuất hiện hình ảnh như đèn kéo quân, cuộc đời cô nhanh chóng xẹt qua trước mắt tựa như một quyển tranh.

Sau đó, cô phát hiện một chuyện rất nghiêm trọng.

Nhìn lại quá khứ, cuộc đời cô đúng là một tấn bi kịch.

Từ lúc còn nhỏ, cô đã sống một mình trong căn phòng kỳ quái, được người khác dạy đủ loại kiến thức về cải tạo máy móc.

Sau đó là giáo dục kiểu tẩy não.

Cuối cùng, đợi khi cô đến độ tuổi thích hợp đã bị đưa vào phòng giải phẫu, tiến hành cải tạo cơ giới hết lần này đến lần khác.

Đáng thương cho cô của năm đó bị tẩy não quá độ, còn ngây thơ cho rằng cải tạo máy móc là chuyện rất thú vị.

Nhưng trên thực tế, sau khi cải tạo cơ giới thì có rất nhiều chỗ không thích hợp.

Tỷ như chiều cao của cô là vấn đề lớn.

Sau khi trải qua cải tạo, đã bao nhiêu năm rồi mà cô không hề cao thêm nữa. Hiện tại cô muốn vươn tay với đến cái bàn hơi cao một chút cũng phải nhón chân lên… Hơn nữa, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cả đời cô đều phải nhón chân mới đủ cao để với tới mặt bàn.

Về sau, khó khăn lắm mới trốn ra được lại phải lo lắng bị chiến sĩ tàng hình của đám người kia đuổi bắt.

Rốt cuộc cũng đi tới một quán ăn, gặp được một ông chú chủ quán thoạt nhìn khá đáng tin, chín chắn, sức chiến đấu cực cao.

Khi cô vất vả lắm mới động viên bản thân khiến mình tin tưởng ông chú này… cô lại bị ông chú giết chết.

Chỗ dưới lồng ngực bị đâm thủng một lổ, máu chảy đầy đất!

Nếu như hiện tại còn sức thì cô thật sự muốn đứng lên, tức giận lật bàn.

Không thèm chơi nữa, cô không cần cuộc đời bi kịch như thế này nữa.

Thậm chí cuộc đời cô cũng không thể dùng ‘bi kịch’ để hình dung.

Thường thì bi kịch còn chứa màu sắc hoa mỹ, xét trên phương diện nào đó thì khá là đẳng cấp, có thể khiến người rơi lệ, chuyên gia bi kịch hình như còn có thể lưu truyền thiên cổ.

Mà cuộc đời của cô, có lẽ nên dùng ‘hành xác’ để hình dung.

So với bi kịch, cuộc đời của cô cũng không có chỗ đáng để người khác ‘rơi lệ’. Chỉ sẽ cảm thấy, a ~, đây là thứ gì đây? Hoàn toàn không có tác dụng kích thích tuyến lệ, lúc hành hạ nhân vật chính thì không thể đổi cái khác à?

“A a a ~~” Sau khi kêu thảm, thiếu nữ tóc vàng ngã xuống cái rầm.

Lò phản ứng hạch tâm bị ông chú chủ quán móc ra.

Bản thân lò phản ứng hạch tâm còn có từng sợi tơ, đám tơ này là một dạng thông đạo năng lượng, cũng chính là vỏ ngoài ‘dưa hấu lớn’ bản gốc.

Đám thông đạo năng lượng này duỗi dài đến những bộ phận bị cải tạo cơ giới trong thân thể thiếu nữ tóc vàng, thậm chí có một phần tơ duỗi đến tận nhục thân của cô.

Mà bây giờ, đám tơ này lại bị ông chú chủ quán cưỡng ép kéo ra ngoài.

Nghĩ thôi đã thấy đau khủng khiếp rồi.

Sắp chết rồi, sắp chết đến nơi rồi.

“Nắm chặt đồng vàng.” Lúc này, giọng nói ôn hòa của chủ quán vang lên bên tai cô.

Giờ này rồi còn muốn tôi nắm chặt đồng tiền của chú à?

“Tiếp theo tôi sẽ thi triển trì dũ thuật cho cô… Nếu như thất bại, cô sẽ nhìn thấy một đồng đồng vàng lơ lửng lên xuống. Cô đừng nghĩ gì cả, chỉ cần chọn ‘ném tiền’ là được.” Chủ quán tiếp tục nói.

Trong lúc nói chuyện, tay phải chủ quán đè lên người cô.

Một loại năng lượng rất thoải mái tràn vào thân thể cô.

Tựa người nhịn khát lâu ngày gặp được cam lộ, đau đớn trên thân thể cô lập tức biến mất.

Trì dũ thuật?

Ngay cả loại thủ đoạn thần kỳ này cũng có ư?

Thế có phải cô vẫn còn hy vọng sống sót hay không?

Thiếu nữ tóc vàng run rẩy hỏi: “Chủ quán… Tôi còn cứu được không?”

“Không biết, vì lý do an toàn, cô phải nắm chặt đồng vàng đấy.” Tống Thư Hàng nhu hòa nói.

Hắn cũng không thể xác định nếu móc lò phản ứng hạch tâm ra thì thiếu nữ tóc vàng có thể sống sót hay không.

Nếu như có thể sống được thì đương nhiên là tốt nhất, trước tiên dùng trì dũ thuật kéo lại cái mạng nhỏ của cô, sau lại đưa cô đến chỗ Dược Sư tiền bối. Lấy bản lĩnh của Dược Sư tiền bối thì nhất định sẽ có cách trị khỏi cho cô.

Nếu lỡ như chết thật, vậy có đồng vàng hồi sinh giữ lại căn nguyên, thiếu nữ tóc vàng vẫn có thể sống lại. Có điều rốt cuộc là mười tháng sống lại hay là mười năm sống lại thì phải xem vận khí của cô vậy.

Nghe thấy Tống Thư Hàng cũng không thể bảo đảm mình có thể sống sót hay không, thiếu nữ tóc vàng thở dài.

“Tôi… vẫn còn… di ngôn. Chí ít sau khi chết… Tôi mong thân thể mình… không bị mang đi nghiên cứu nữa.” Thiếu nữ tóc vàng run rẩy nói: “Chủ quán, tôi tự đặt cho mình một cái tên tiếng Trung, chú thấy cái tên ‘Lăng Tiêu’ này thế nào?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Có tên rồi mới tiện lập bia mộ mà, đúng không? Tôi phải sửa tên lại, bằng không e là sẽ bị đào mộ. Chủ quán, chú dùng tên tiếng Trung đó để lập mộ bia cho tôi được không?” Thiếu nữ tóc vàng nói.

Được thi triển trì dũ thuật nhiều lần, dường như trạng thái của cô chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, nói chuyện cũng trôi chảy hơn.

Nhưng mà…

Đối lập là khí tức sinh mệnh trên người cô ngày càng yếu đi.

Là hồi quang phản chiếu.

“Đừng nghĩ nhiều như thế, tiếp theo hãy chuẩn bị ném tiền đi. Còn nhớ pho tượng Bạch tiền bối trong tiệm của tôi không? Trước khi ném tiền thì trong lòng mặc niệm pho tượng Bạch tiền bối nhiều một chút rồi hãy ném, cô sẽ được may mắn.” Tống Thư Hàng nói.

Vết thương của thiếu nữ tóc vàng chỉ khôi phục ngoài mặt.

Nhưng thương thế bên trong lại không lành được.

Giọng thiếu nữ tóc vàng run rẩy lần nữa: “Chủ quán, chúng ta có thể… đừng nói đến chuyện… tiền bạc nữa được không?”

Cô phát hiện, lúc đối mặt với cái chết mà trong lòng cô lại không hề có chút sợ hãi nào.

Rõ ràng ban đầu, vừa nghĩ tới chuyện mình sắp chết thì trong lòng cô vẫn rất sợ hãi.

Nhưng lúc trì dũ thuật của ông chú chủ quán rơi xuống, không chỉ thân thể hết đau mà cô cũng chẳng sợ hãi nữa.

Với lại… rõ ràng là ông chú chủ quán đâm một lỗ máu trên người cô, nhưng cô hoàn toàn không hận chủ quán.

Ý thức ngày càng mơ hồ.

Một tay thiếu nữ tóc vàng nắm chặt ‘đồng vàng hồi sinh’, tay kia lặng lẽ kéo áo của Tống Thư Hàng, lẩm bẩm: “Ông chú chủ quán, nếu như có thể gặp chú sớm chút thì tốt biết bao.”

Nếu như cô có thể gặp chủ quán mạnh mẽ này sớm một chút thì liệu cuộc đời cô có thể thay đổi hay không?

Giá như mình cũng có thể mạnh mẽ như chủ quán, vậy thì tốt biết bao.

Nghĩ như vậy, ý thức của thiếu nữ tóc vàng hoàn toàn trầm xuống.

Cũng trong lúc đó, đồng vàng hồi sinh cô nắm chặt trong tay cũng phát sáng.

Sau khi nhìn thấy đồng vàng hồi sinh có hiệu lực, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Kế tiếp, cứ chờ mười tháng hoặc mười năm sau là thiếu nữ tóc vàng sẽ sống lại lần nữa.

Trước đó cứ đưa cô vào thế giới hạch tâm cái đã.

Tống Thư Hàng phất tay một cái, thiếu nữ tóc vàng và đồng vàng hồi sinh được đưa vào trong một căn phòng ở Điện Hàn Đông.

“Kế đến, còn phải xử lý thứ này.” Tống Thư Hàng cầm lò phản ứng hạch tâm, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lúc thiếu nữ tóc vàng tử vong, kiếp vân trên bầu trời vốn sắp giáng xuống lập tức dừng lại rồi bắt đầu tiêu tán.

Lò phản ứng hạch tâm + thiếu nữ tóc vàng mới tương đương với một tu sĩ nhị phẩm tấn cấp tam phẩm.

Hiện tại hai bên tách ra, khí tức sinh mệnh của ký chủ thiếu nữ tóc vàng đã biến mất, đương nhiên thiên kiếp cũng sẽ tiêu tán.

“Cũng may, nếu để lò phản ứng hạch tâm trực tiếp đối mặt với thiên kiếp thì nói không chừng sẽ bị đánh ra bã ấy chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Dường như cảm ứng được thiếu nữ tóc vàng tử vong, những sợi tơ năng lượng kia của lò phản ứng hạch tâm được thu lại toàn bộ.

Trong nháy mắt, nó biến thành cỡ quả dưa hấu trong tay Tống Thư Hàng.

Ngay cả lực lượng bị tinh thần lực của Tống Thư Hàng dẫn ra cũng thu lại lần nữa.

Có điều Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được trong lò phản ứng hạch tâm này ẩn chứa lực lượng cường đại.

Luồng lực lượng này hoàn toàn không kém gì kim đan thứ hai trong cơ thể hắn.

Nói cách khác, lực lượng trong thứ này bị dẫn dắt ra hoàn toàn sẽ tương đương với một tu sĩ kim đan ư?

“Trước tiên cứ mang nó về đã, nói không chừng lại có thể phát huy được tác dụng. Đồ do phe khoa học tạo ra lại là thứ hoàn toàn không khoa học, chắc Bạch tiền bối sẽ có hứng thú với nó lắm.” Tống Thư Hàng tung nhẹ lò phản ứng hạch tâm lớn chừng quả dưa hấu này lên.

Trọng lượng của nó rất nhẹ, tựa như bóng bay vậy, tung nhẹ lên mà cứ có cảm giác nó sắp bay mất luôn.

Ngay lúc Tống Thư Hàng tung nhẹ lò phản ứng hạch tâm lên, một cái ‘móng vuốt’ thò ra từ hư không chộp lấy lò phản ứng hạch tâm.

Phần sau cái móng vuốt này được nối với một sợi dây xích rất dài.

Tống Thư Hàng nhanh chóng vươn tay túm lấy lò phản ứng hạch tâm trước một bước. Ý niệm khẽ động, thu nó vào trong vòng tay pháp khí.

Đồng thời, tay kia của hắn nắm lấy dây xích kèm theo phía sau móng vuốt, kéo mạnh một cái.

Trên bầu trời, dường như có một vật thể trong suốt bị đánh vỡ, rồi một chiếc phi hành khí hình tròn dẹp khổng lồ bị Tống Thư Hàng kéo ra ngoài.

Cương Thủ biến dị, Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, ba đại công pháp luyện thể đã mang đến cho Tống Thư Hàng lực lượng rất đáng sợ.

Trước đó chiếc phi hành khí này được che giấu bởi một vật thể trong suốt, luôn nằm trong trạng thái tàng hình.

“Ta đã đã phát hiện các ngươi từ lâu rồi, lén lút trốn bên cạnh, phủ một chụp lên người là tưởng rằng mình đã ẩn thân thật rồi ư? Các ngươi cho rằng cái chụp trên người mình là chiếc chăn trên người đại lão cái gì cũng có thể bán chắc?” Cánh tay Tống Thư Hàng ghì mạnh.

Trên bầu trời, pháp khí phi hành hình đĩa kia phun ra năm luồng khí lưu, muốn chóng lại sức mạnh của Tống Thư Hàng.

Thế nhưng pháp khí phi hành đã tăng công suất đến cực hạn mà vẫn bị kéo đến đảo nhỏ.

Phựt!

Cuối cùng dây xích thoạt nhìn rất cứng rắn kia bị đứt.

Pháp khí phi hành chủ động chặt đứt dây xích, tránh cho bản thân thật sự bị kéo xuống.

Tống Thư Hàng bình tĩnh kéo sợi dây xích kia qua, lắc lắc móng vuốt kim loại trên đó.

Chất liệu không tệ, bị hắn toàn lực kéo mạnh mà sợi xích với móng vuốt này đều không bị đứt. Nói không chừng sau này lại có đất dùng ấy chứ.

Vì vậy, Tống Thư Hàng bỏ nó vào thế giới hạch tâm.

Dù sao thì thế giới hạch tâm lớn như thế, không lo hết chỗ để.

Reng ~~ reng ~~ reng ~~

Trên pháp khí phi hành phát ra tiếng cảnh báo dồn dập.

Ngay sau đó, cabin gấp trên pháp khí phi hành mở ra.

Từng bóng người lần lượt chui ra.

“Sát sát sát sát sát sát~~ kẻ bất trung... Sát sát sát! Kẻ bất hiếu... Sát sát sát!” Chuông điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên.

Cứ như đang mở nhạc nền cho đám người kia xuất hiện vậy.

Tống Thư Hàng quẹt di động, phát hiện là một số điện thoại cố định xa lạ.

“Alô, ai vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Không phải quảng cáo bán hàng đa cấp đó chứ?

“Thư Hàng, có thứ gì đó tới gần vị trí của ngươi.” Giọng nói của con rối tiên tử truyền ra từ điện thoại, chắc là cô dùng điện thoại của quán ăn: “Có thể là chủng tộc ở Thiên Nhân giới mà vị Sở tiền bối kia của ngươi đã nhắc đến lúc trước, ngươi cẩn thận một chút.”

Chương 1500: Tiên Tử Không Cần Lo Lắng, Nếu Như Đánh Thì Cùng Lắm Là Ta Sẽ Sợ Thôi

Tống Thư Hàng: "…"

"Hửm? Tín hiệu không tốt ư?" Con rối tiên tử tò mò nói.

Tống Thư Hàng: "Không, đã muộn rồi."

"Muộn rồi? Đã gặp rồi à?" Con rối tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ừ, ta kéo bọn chúng xuống. Ta còn nghĩ là đám nào lén lút núp trong bóng tối, nhắm vào lò phản ứng hạch tâm trong tay ta, thì ra là đám săn kim đan này, bọn chúng muốn cướp lò phản ứng trong tay ta."

Lò phản ứng hạch tâm có thể dụ thiên kiếp đến… Từ trình độ nào đó mà nói thì xem như nó đã được phía chính phủ chứng thực, được thiên kiếp thừa nhận. Nếu đã được thừa nhận, vậy xem nó là một viên kim đan biến dị cũng không sai.

Cho nên đám thợ săn kim đan nhắm vào nó, muốn cướp nó đi cũng không có gì lạ.

"Nén bi thương." Con rối tiên tử nói: "Bây giờ ngươi có cả bụng kim đan, dựa theo những gì vị Sở tiền bối kia nói, ngươi thuộc loại 'người gặp người thích' đấy. Nếu như có thể làm thịt ngươi thì xem như một lần kiếm được vài viên kim đan, xâu lại với nhau cũng có thể làm thành vòng đeo tay rồi."

"Hề hề, nếu như ta gọp tất cả các viên trong đan điền thành một viên 'đan', đến lúc đó móc đan trong cơ thể ta là có thể xâu thành dây chuyền rồi." Tống Thư Hàng đắc ý nói.

"Chúc ngươi may mắn ~ Ta không giúp được ngươi đâu. Thân thể hiện tại của ta là dùng tài liệu lộn xộn để chắp vá lại, gần như không phát huy được bao nhiêu sức chiến đấu." Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "Yên tâm đi, ta cũng không phải là người chịu thiệt. Nếu đánh thì cùng lắm là ta sợ thôi chứ gì đâu? Ta mà sợ rồi, thế giới hạch tâm lớn như vậy, không ai ngăn nổi ta đâu.”

Con rối tiên tử: “…”

“Cúp đây, để ta xem bản lĩnh của đám thợ săn kim đan này nào.” Tống Thư Hàng dứt lời rồi cúp điện thoại.

Trong không trung, trên pháp khí phi hành hình phi hành khí kia, từng thành viên tộc Thiên Nhân leo ra ngoài.

Pháp khí phi hành hình phi hành khí bé xíu như vậy mà lại chứa nổi tận năm mươi mốt thành viên tộc Thiên Nhân.

Quá tải khoa trương đến vậy ư?

Phi hành khí nho nhỏ này cùng lắm cũng chỉ chừng một chiếc bảy chỗ bình thường thôi, hơn năm mươi tên tộc Thiên Nhân này đều luyện súc cốt công à? Vậy mà cũng có thể chen hết vào đó được?

Hơn nữa người điều khiển còn chưa đi ra.

Sau khi năm mươi mốt thành viên tộc Thiên Nhân leo ra khỏi pháp khí phi hành thì tản ra đứng ngay ngắn trên không trung.

Nếu dám chạy đến săn kim đan thì đương nhiên bọn chúng phải có được thực lực tương ứng rồi.

Tất cả thành viên đều có thể đứng trên không trung, tức đều là cảnh giới ngũ phẩm trở lên. Trong đó có một tộc Thiên Nhân hình thể đặc biệt to lớn lại có thực lực Chân Quân lục phẩm.

Chẳng qua do hệ thống tu luyện khác nhau, trong cơ thể bọn chúng không ngưng tụ kim đan.

Có thể cũng vì nguyên nhân này, khiến chúng ước ao và khao khát có được kim đan nên mới chạy ra ngoài săn ‘đan’ của tu sĩ và yêu tộc.

Thành viên to tướng vươn hai tay ra, gương mặt đầy vẻ uy nghiêm. Trên cổ hắn treo hai viên kim đan sáng ngời, hai viên kim đan này đã được luyện chế thành pháp khí, có thể cung cấp thêm linh lực cho hắn.

Sau đó năm mươi thành viên còn lại của tộc Thiên Nhân chia thành hai hàng, đứng bên cạnh hắn.

Trên cơ bản, hình thái của tộc Thiên Nhân khá giống nhân loại, có điều tướng mạo của bọn chúng gần như giống hệt nhau. Điểm khác biệt để phân biệt bọn chúng có lẽ chỉ có phù văn trên mi tâm và hình thể.

Mi tâm của mỗi một thành viên tộc Thiên Nhân đều có một phù văn phức tạp, thoạt nhìn cứ như mã QR vậy.

“Cảnh giới kim đan ngũ phẩm, ồ? Nhiều kim đan đến vậy ư?” Thành viên tộc Thiên Nhân lục phẩm kia nhìn Tống Thư Hàng rồi nói bằng ngôn ngữ chủng tộc của chúng.

Thân là ‘thợ săn kim đan’, bọn chúng nghiên cứu ra một loại phương pháp đặc thù có thể cảm ứng được trạng thái kim đan của mục tiêu.

Lúc tộc Thiên Nhân lục phẩm nhìn thấy Tống Thư Hàng thì cảm ứng được trong cơ thể Tống Thư Hàng có tận bốn nguồn phản ứng kim đan.

“Nhất định phải bắt được hắn, đây chính là chiến lợi phẩm tốt nhất của ta trong năm nay, còn quý giá hơn Cổ Vu thần huyết lấy được khi đi săn giết Vu tộc hồi năm ngoái nữa chứ.” Tên Thiên Nhân lục phẩm hưng phấn nói.

Bọn chúng săn tu sĩ và yêu tộc để lấy kim đan và yêu đan. Chẳng qua có lúc bọn chúng cũng sẽ săn bảo vật khác ngoài kim đan và yêu đan.

Tỷ như lò phản ứng hạch tâm trong tay Tống Thư Hàng vừa rồi, cũng khiến tộc Thiên Nhân hứng thú như kim đan vậy.

Vì vậy, ngoại trừ tu sĩ và yêu tộc ra, có đôi khi bọn chúng cũng sẽ ra tay với tu luyện giả hệ cổ Vu, cướp đoạt Cổ Vu thần huyết ngưng tụ ra trong cơ thể cổ Vu ngũ phẩm.

Thậm chí bọn chúng còn động thủ với tà ma Cửu U, cướp lấy ma hạch trong cơ thể chúng nó.

Theo mệnh lệnh của Thiên Nhân lục phẩm, năm mươi Thiên Nhân ngũ phẩm lấy cung tên ra, nhắm ngay Tống Thư Hàng.

Lúc tộc Thiên Nhân săn tu sĩ ngũ phẩm thì thích nhất là ỷ đông hiếp ít.

Đội ngũ năm mươi ngũ phẩm ra tay đồng loạt, cho dù đối phương là người xuất sắc trong cảnh giới kim đan cũng sẽ trở thành con mồi.

Lúc này, năm mươi cây cung tập trung vào Tống Thư Hàng.

“Không nhận ra ta à? À… lại quên mất, hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết’ của ta suy yếu sau vụ hồi sinh rồi.”

Hiện tại, nếu như Tống Thư Hàng không chủ động tế ra ‘thánh ấn, ma ấn’ thì hiệu quả thiên hạ không ai không biết sẽ không được kích hoạt.

Hơn nữa lúc đám tộc Thiên Nhân này nhìn nhân loại thì có ‘chứng mù mặt’, cho nên không liên hệ Tống Thư Hàng và Bá Tống Huyền Thánh với nhau được.

Bình thường ai lại liên hệ một vị tu sĩ ngũ phẩm và nghìn năm đệ nhất thánh với nhau cơ chứ.

[Năm mươi tên ngũ phẩm, một tên lục phẩm. Nếu như không mời Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra, đánh chính diện khẳng định là không lại.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đương nhiên, cũng không đến mức sợ sệt. Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trên người hắn cũng không phải ngồi không.

“Bắn!” Thiên Nhân lục phẩm vung tay lên.

Vèo vèo vèo vèo ~

Vô số cung tiễn bắn điên cuồng về phía Tống Thư Hàng.

Trên đám cung tiễn này có kèm theo linh lực cấp ngũ phẩm, linh lực quấn quanh mũi tên, bổ sung thêm các loại hiệu quả pháp thuật.

“Tường Kim Sư Vương Giả!” Tống Thư Hàng vươn tay triệu hoán.

Tường Kim Sư Vương Giả trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiện lên, che trước mặt Tống Thư Hàng.

Keng keng keng keng ~

Toàn bộ mưa tên bị bức tường ngăn cản.

“Ta đã muốn thử kiểu phòng ngự này từ lâu rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Hiệu quả đỉnh như trong tưởng tượng của hắn vậy.

Mặc dù pháp khí tổ hợp ‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’ sẽ ném chủ nhân là hắn ra khỏi thành, nhưng lúc sử dụng riêng lẻ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lại có thể tạo được hiệu quả phòng ngự hữu hiệu.

Có điều, sau khi ngăn lại một đợt mưa tên, đợt thứ hai lại chủ động quẹo cua, vòng qua tướng Kim Sư Vương Giả, bắn tới chỗ Tống Thư Hàng.

“Kèm theo chức năng truy tung ư?” Bên cạnh Tống Thư Hàng, thuẫn Vương Bá Chuyên Gia chủ động hiện lên, chặn lại tất cả mũi tên.

“Nếu như chỉ cỡ này, ta chỉ cần tế ra bốn bức tường vương giả + thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ là có thể nằm trong đó đánh một giấc rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Căn bản không phá vỡ được.

“Trước tiên phải để bọn chúng nhớ kỹ trò này mới được.” Tâm ý Tống Thư Hàng khẽ động, mỹ nhân rắn công đức hiện lên.

Cô vươn tay ra, đè lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Mắt Tống Thư Hàng được lấy ra.

Tạo Hóa Tiên Tử đã trở lại trên người Tạo Hóa Pháp Vương, vì vậy lần này nhiệm vụ lấy mắt Thánh Nhân Nho gia cũng được mỹ nhân rắn công đức hoàn thành.

Đầu ngón tay của mỹ nhân rắn nhấn một cái, mắt Thánh Nhân Nho gia được lắp vào hốc mắt Tống Thư Hàng.

Tuy rằng bản thân Tống Thư Hàng cũng đã học được ‘ánh nhìn mang thai’, có điều độ thuần thục không cao. Nếu do mắt của chính hắn thi triển thì chỉ có thể sử dụng với mục tiêu có cảnh giới thấp hơn hắn, cho dù có thánh ấn, linh quỷ, pháp khí, ánh sáng công đức gia trì cũng chỉ có hiệu lực với lục phẩm, hơn nữa tiêu hao sẽ tương đối lớn, hiện tại chỉ có thể dùng một chọi một.

Mà nếu lắp mắt Thánh Nhân Nho gia vào, ánh nhìn mang thai sẽ lập tức trở nên vô cùng đáng sợ. Quan trọng hơn là, còn không bị hạn chế, có thể sử dụng trong phạm vi lớn!

Sau khi lắp mắt Thánh Nhân Nho gia vào, Tống Thư Hàng chớp mắt, hắn phát hiện mình càng ngày càng thích ứng với con mắt này rồi.

Trên bầu trời, sau khi tộc Thiên Nhân thấy mưa tên bị chặn lại thì tạm ngừng bắn tên.

Bọn chúng bắt đầu đổi cường cung thành nỏ công thành có uy lực lớn hơn.

Thừa dịp lúc bọn chúng đổi vũ khí, Tống Thư Hàng chuyển tường Kim Sư Vương Giả đi.

Hắn chắp tay sau lưng, đọc hai câu thoại: “Yêu là gì? Hiếu là gì?”

Không có công năng phiên dịch khi Huyền Thánh giảng pháp, đám Thiên Nhân nghe không hiểu Tống Thư Hàng đang niệm cái gì.

Thế nhưng, phong thái lúc Tống Thư Hàng niệm lời thoại, còn có loại khí chất kia đều khiến bọn chúng cảm thấy rất quen. Cho dù trong đầu còn chưa nhận ra Tống Thư Hàng, nhưng thân thể bọn chúng đã sinh ra một vài phản ứng khó chịu.

Chẳng hạn như bụng dưới bắt đầu co rút, ẩn ẩn cảm thấy có hơi căng đau.

Cho dù trong đầu không nhớ được, nhưng thân thể bọn chúng vẫn rất thành thật.

“Thể nghiệm tình thương của mẹ đi nào.” Mắt trái của Tống Thư Hàng phát ra ánh sáng quỷ dị.

Bây giờ Tống Thư Hàng sử dụng ánh nhìn mang thai đã không hề có áp lực tâm lý nữa.

Đối với hắn hiện tại, ánh nhìn mang thai chỉ là một thủ đoạn làm suy yếu kẻ định tốt nhất.

Ánh sáng quỷ dị kia lóe lên trong mắt Thánh Nhân rồi biến mất, rơi xuống người đám Thiên Nhân kia.

Ngày hôm nay, đám Thiên Nhân rốt cuộc nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị Bá Tống Huyền Thánh thi triển ánh nhìn mang thai, cùng với cơn đau do mười tháng mang thai và sinh con mang đến lúc Huyền Ma giảng pháp.

Đối thủ của ngài, Bá Tống Huyền Thánh phát động kỹ năng cực kỳ tàn ác [ánh nhìn mang thai] đối với ngài, hiệu quả là mười giây thể nghiệm mang thai + nửa giờ ‘thể nghiệm sinh nở’.

Nhắc nhở: Bằng vào cấp bậc của các ngươi thì không cách nào miễn dịch, không cách nào chống cự, không cách nào tránh né kỹ năng này, chỉ có thể cắn răng cố chịu.

Mười giây trải nghiệm mang thai bắt đầu, mỗi một giây bụng to lên bằng với một tháng mang thai.

Ngay sau đó, bụng đám người tộc Thiên Nhân phồng to lên, mười giây sau, bụng của bọn chúng đã to bằng bụng phụ nữ mang thai mười tháng.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Nỗi khổ mang thai cũng chỉ mười giây.

Nửa giờ nỗi khổ sinh nở tiếp theo mới thật sự là muốn mạng.

Thể nghiệm sinh nở nửa giờ bắt đầu… Trong nửa canh giờ kế tiếp, bọn chúng được thể nghiệm đau đớn cực hạn nhất thế gian, cơn đau cấp 12.

Hai chân đám Thiên Nhân như nhũn ra, quỵ xuống đất.

Cơn đau sinh nở dữ dội khiến sắc mặt bọn chúng trắng bệch.

Có người vươn tay túm lấy hư không… cứ như làm thế có thể giảm bớt đau đớn của bọn chúng vậy.

“Ngươi là ai! Tại sao lại biết ánh nhìn mang thai hả?!” Thiên Nhân lục phẩm la lớn.

Tống Thư Hàng nghe không hiểu lời của hắn.

Có điều nếu chơi trò nhìn vẻ mặt đoán lời nói thì ước chừng có thể đoán được sơ sơ.

Chương 1501: @#%× Tiên Tử Thật Khó Chịu, Thật Muốn Chết

Nhìn biểu cảm, lại kết hợp với thực tế thì trên cơ bản có thể đoán được hơn phân nửa đối phương đang nói cái gì.

Thiên Nhân lục phẩm đang đau đớn tột cùng nhưng ánh mắt lại nhìn mình chằm chằm, nét mặt hoảng sợ xen lẫn nghi hoặc.

Chuẩn không cần chỉnh, chắc là hắn đang cảm ơn mình đã giúp hắn hưởng niềm vui thú vì được thể nghiệm tình thương của mẹ chứ gì? Ừm, tuy rằng cách cảm ơn này không được tốt lắm…

Tống Thư Hàng như nhìn thấy được trên mắt và răng của Thiên Nhân lục phẩm mấy chữ bà nội mi.

“Không cần cảm ơn ta, các ngươi không phải thợ săn kim đan ư? Tuy rằng ta không thể cho các ngươi, dù kim đan của ta khá là nhiều nhưng cũng không thể móc ra chơi được, đúng không? Nên ta sẽ tặng mỗi người các ngươi một nguyên anh*, không cần khách sáo đâu. Nói về cấp bậc thì nguyên anh còn cao cấp hơn kim đan đấy.” Tống Thư Hàng phất tay nói. Quyết định rồi, về sau sẽ đổi tên của ‘ánh nhìn mang thai’, gọi là ‘đại pháp tặng ngươi nguyên anh’, nghe càng có khí thể hơn, hơn nữa sẽ có loại cảm giác rất đẳng cấp rằng ‘lão phu sẽ truyền thụ cho ngươi công lực cấp nguyên anh’.

*Đồng nghĩa với trẻ con.

Thiên Nhân lục phẩm cũng không hiểu Tống Thư Hàng đang nói gì.

Sách vở đến lúc cần dùng mới hận mình học ít, vào lúc mấu chốt, việc ngôn ngữ không thông khiến người ta lộn hết cả ruột.

[Kẻ này cũng biết ánh nhìn mang thai, nhưng chỉ ở cảnh giới ngũ phẩm. Hơn nữa có được pháp khí bản mệnh vượt xa cường độ cảnh giới của hắn. Như vậy, chân tướng chỉ có một… Tên này là con ông cháu cha của giới tu sĩ, là con trai của Bá Tống Huyền Thánh. Cho nên hắn mới có thể nắm giữ pháp môn ‘ánh nhìn mang thai' độc môn của Bá Tống Huyền Thánh, hơn nữa còn bỏ qua chênh lệch đẳng cấp, ngay cả ta cũng bị trúng chiêu. Những pháp khí bản mệnh cường hãn kia nhất định cũng là Bá Tống Huyền Thánh đưa cho hắn.] Trong đầu Thiên Nhân lục phẩm hiện lên một ý niệm như vậy.

Không lẫn đi đâu được, kẻ này nhất định là con trai Bá Tống Huyền Thánh, hơn nữa còn là con ruột.

“Không thể sai được, tên này là con trai ruột của Bá Tống Huyền Thánh, giết chết hắn! Móc kim đan của hắn, khoét mắt hắn! Làm xong vụ này thì chúng ta lập tức trở về Thiên Nhân giới.” Thiên Nhân lục phẩm ôm bụng mình, trầm giọng nói.

Bá Tống Huyền Thánh quá mạnh, bọn chúng đánh không lại, cũng không thể trêu vào. Quan trọng nhất là, Bá Tống Huyền Thánh không có kim đan. Không có kim đan sẽ không có giá trị, bọn chúng không thích. Chúng chỉ thích kim đan, không thích những thứ khác.

Mà con trai ruột của Bá Tống Huyền Thánh, này thì giá trị lớn rồi, bởi vì đây là con trai Bá Tống Huyền Thánh đấy! Chỉ cần mang thi thể hắn về, rất nhiều đại lão thần bí ở Thiên Nhân giới sẽ mở cờ trong bụng.

Lúc Huyền Ma giảng pháp, trên tám mươi phần trăm thành viên Thiên Nhân giới đều mang thai cả, trong đó bao gồm rất nhiều đại lão thần bí trong Thiên Nhân giới. Nỗi nhục mang thai bất ngờ ập tới, đến nay đám đại lão hãy còn chưa quên.

Lúc này, nếu như có tộc nhân bên dưới săn được con trai ruột của Bá Tống Huyền Thánh, vậy phần thưởng bảo đảm sẽ cực kỳ lớn.

“Làm xong vụ này trở về, mọi người đều có cơ hội tăng lên một cảnh giới.” Thiên Nhân lục phẩm la lớn.

Trên lý luận, với đội hình của bọn chúng bây giờ thì giết chết con trai Bá Tống Huyền Thánh tuyệt đối không thành vấn đề. Sau khi giết chết hắn, chỉ cần rút đi nhanh một chút, trốn về Thiên Nhân giới thì không cần lo Bá Tống Huyền Thánh đến báo thù.

Dù là nghìn năm đệ nhất thánh, nếu dám đuổi vào Thiên Nhân giới để báo thù thì cũng chỉ có một con đường chết.

Dưới sự cổ vũ của hắn, tất các Thiên Nhân giùng giằng bò dậy.

Ánh mắt bọn chúng nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, ý chí chiến đấu bùng cháy lên lần nữa, trên mặt lại lộ ra cảm giác vui sướng khi báo thù.

“Giết giết giết giết giết!” Đám Thiên Nhân tộc nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, cùng nhau quát lên.

Bọn chúng đang ảo tưởng hình ảnh tàn nhẫn sát hại ‘con trai ruột của Bá Tống Huyền Thánh’.

Nỗi khổ mang thai, đau đớn sinh con, dựa vào ý chí mạnh mẽ là có thể chịu đựng được, quan trọng nhất là, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Lần thứ hai, chung quy đã có chút sức miễn dịch.

Cung nỏ cỡ lớn nhắm ngay Tống Thư Hàng.

Một nhóm Thiên Nhân khác thì để cung tiễn xuống, lấy ngọn giáo được sấm sét quấn quanh ra.

Ngay sau đó, nỏ lớn, ngọn giáo, còn có vòng tròn màu vàng do chính tay Thiên Nhân lục phẩm thi triển, đánh về phía Tống Thư Hàng.

…

…

“Ánh nhìn mang thai cũng có thể chống đỡ ư? Có điều vẫn chưa xong đâu.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau khi phóng ra một phát ‘ánh nhìn mang thai’, hắn cũng không nhàn rỗi. ‘Ánh nhìn phôi thai’ nơi mắt phải đã ở vào trạng thái có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Ánh nhìn mang thai và ánh nhìn phôi thai là tổ hợp thiên phú.

Đối tượng của ánh nhìn phôi thai đương nhiên là Thiên Nhân lục phẩm hình thể lớn mạnh nhất.

Tống Thư Hàng đang chờ thời cơ.

Keng keng keng keng keng ~~

Nỏ lớn, ngọn giáo rơi xuống như mưa.

Miệng mỹ nhân rắn công đức phun Xích Tiêu Kiếm ra, một tay khác vung cờ xí Hắc Báo Thống Soái mượn từ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng.

Cờ xí Hắc Báo Thống Soái là cờ, cũng là thương.

Trái cờ phải kiếm, nhanh chóng vung lên, chọc khuấy.

Tất cả tiễn, giáo bắn về phía Tống Thư Hàng đều bị mỹ nhân rắn công đức ngăn lại toàn bộ.

Hoặc là chặn lại, hoặc là đánh ra, hoặc là dùng góc độ huyền diệu, trực tiếp bắn ngược công kích trở về chỗ đám Thiên Nhân trên bầu trời.

Tuy rằng cường độ thân thể chỉ chừng lục phẩm, nhưng đao thuật cùng thương pháp mà mỹ nhân rắn công đức thi triển ra đã vượt xa ý cảnh lục phẩm.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối mặc dù là kiếm, nhưng hoàn toàn có thể sử dụng như đao.

Lúc này đây, mỹ nhân rắn công đức nghiêm túc phát huy thực lực, vừa cool ngầu lại xinh đẹp.

“A a a a ~~” Trên bầu trời, đám Thiên Nhân phát ra tiếng kêu thảm không ngừng.

Trong bọn chúng, có người bị ngọn giáo và nỏ lớn mà mỹ nhân rắn công đức đẩy về bắn bị thương, có một bộ phận thành viên mất đi sức chiến đấu ngay đương trường.

Thảm nhất là một vị tiểu ca Thiên Nhân, cái bụng mang thai mười tháng của hắn bị ngọn giáo trực tiếp đâm trúng.

Cái bụng như bị xì hơi, phát ra âm thanh kỳ quái. Thế nhưng, bởi vì hiệu quả của ‘ánh nhìn mang thai’ còn chưa tán đi, sau khi bụng bị đâm thủng cũng không hề thu nhỏ lại, mà có loại lực lượng đang không ngừng rót đầy bụng lớn của hắn.

Nó giống quả bóng cao su bị đâm một lỗ nhỏ, bắt đầu xì hơi. Nhưng lúc này còn có một máy bơm hơi công suất lớn đang không ngừng bơm hơi vào trong.

Khiến máu trong bụng Thiên Nhân tuôn ra như suối, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Trì dũ thuật cũng vô dụng.

“Đáng chết, tại sao lại mạnh như vậy chứ? Hơn nữa ánh sáng công đức thực thể hóa này… trông hơi quen thì phải. Đây không phải nữ đế công đức của Bá Tống Huyền Thánh ư? Ngay cả thân công đức của mình cũng phái ra làm hộ vệ cho con trai ư? Thảo nào lại để con trai mình một thân một mình bên ngoài.” Thiên Nhân lục phẩm cảm thấy tức muốn nổ phổi.

Nhưng đột nhiên, hắn lại cảm thấy không đúng.

“Thực lực của mỹ nhân rắn ánh sáng công đức này cũng chỉ cỡ lục phẩm? Chẳng lẽ là tồn tại kiểu như ‘phân thân’ từ ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh?”

Nếu là như vậy thì vẫn còn cơ hội!

Hắn âm thầm thúc giục vòng vàng của mình, khiến nó hóa thành một cây giáo bình thường, chuẩn bị xen lẫn nó vào trong công kích của đám Thiên Nhân, đánh lén ‘con trai Bá Tống Huyền Thánh’.

[Gần đến lúc rồi.] Tống Thư Hàng mở mắt phải ra, tập trung vị trí của Thiên Nhân lục phẩm.

“A a a ~~” Trên bầu trời, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Có kẻ bị mỹ nhân rắn công đức gây thương tích ngược lại, cũng có vết thương quá lớn kéo đến bụng dưới đang mang thai mười tháng, vậy nên mới phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trên thế giới này chỉ có một Cuồng Đao Tam Lãng. Cũng không phải mỗi người đều có thể ưỡn bụng bự mà vẫn còn phát huy sức chiến đấu bình thường được.

Ít nhất thì… Thiên Nhân ngũ phẩm làm không được.

“A a a a ~~” Đột nhiên có bốn tiếng kêu thảm vang lên.

Là tiếng la thảm thiết của ‘con trai ruột Bá Tống Huyền Thánh’.

Bốn tiếng kêu tương đối có nhịp điệu, tiếng trước cao hơn tiếng sao, có vẻ vô cùng đau đớn.

“Ể? Có người bắn trúng hắn ư?” Thành viên Thiên Nhân tộc lập tức mừng thầm.

Trong ánh mắt hưng phấn của đám Thiên Nhân…

Mỹ nhân rắn công đức từ từ nghiêng người ngã xuống đất, ‘ngủm’ rồi.

Trước khi ngủm, cô còn không quên cuộn đuôi mình lại, bao lấy bản thân và Tống Thư Hàng bên trong chiếc đuôi.

Những ngọn giáo, nỏ lớn còn sót lại đều đâm vào đuôi của cô.

Thiên Nhân ngũ phẩm: “? ? ?”

“Ha ha, ánh sáng công đức của hắn không chịu nổi! Chúng ta sắp thành công rồi.” Thiên Nhân lục phẩm mừng rỡ la lên: “Gia tăng sức lực, đánh tan ánh sáng công đức!”

Tống Thư Hàng: “…”

Chị hai, chị hai của em ơi, chị làm sao thế hả?

Không phải vừa rồi còn chiến đấu rất ngầu sao?

Trái cờ phải kiếm, thương thuật và kiếm thuật cao siêu, ta bị cô làm cho sợ ngây người luôn, sao đột nhiên lại chết thế này?

Thực ra bây giờ mỹ nhân rắn công đức rất khó chịu.

Khó chịu muốn chết luôn.

Bởi vì, cô không có thời cơ xen vào.

Vốn lúc trước, khi Tống Thư Hàng chắp tay sau lưng, chuẩn bị thi triển ‘ánh nhìn mang thai’, cô đã chuẩn bị ổn thỏa, muốn giành trước Tống Thư Hàng, đọc lời thoại ‘yêu là gì, hiếu là gì’.

Nhưng hôm nay Tống Thư Hàng mở miệng đặc biệt nhanh, lúc đó cung nỏ của nhóm Thiên Nhân đều đã kéo căng, nếu Thư Hàng không nhanh một chút thì e rằng nhóm Thiên Nhân sẽ không cho hắn thời gian đọc lời thoại, một nỏ bắn chết hắn luôn.

Tiết tấu của Tống Thư Hàng nhanh hơn khiến mỹ nhân rắn công đức không có thời gian xen vào.

Đoạt lời thoại thất bại.

@#%× Tiên Tử thật mệt tim, thật muốn chết.

Cho nên cô bèn chuẩn bị đi chết thật.

Đương nhiên, cô không thể nói chết là chết ngay được.

Dù sao thì hiện tại Tống Thư Hàng đang giao chiến với người khác, nếu chết bừa thì kỳ lắm.

Dù cho muốn chết thì cô cũng phải nắm thời cơ.

Chẳng hạn như bây giờ vậy.

‘Ánh nhìn phôi thai’ trong mắt phải Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đúng lúc để cô nắm được thời cơ để chết.

Lấy kỹ năng diễn xuất cao siêu của cô chấn nhiếp toàn trường, hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người ở đương trường đến trên người cô.

Vậy cũng tương đương với việc phối hợp cùng Tống Thư Hàng.

Thừa dịp lực chú ý của kẻ địch bị thu hút, tạo thời cơ tốt nhất cho Tống Thư Hàng phát huy ‘ánh nhìn phôi thai’.

…

…

Tống Thư Hàng nắm được cơ hội này.

Tình hình trận chiến thay đổi trong nháy mắt.

Mỗi một cơ hội đều lướt qua là thôi.

Ánh nhìn phôi thai được phóng ra thành công, mục tiêu chính là Thiên Nhân lục phẩm.

Lần trước, Tống Thư Hàng phối hợp với quỹ đạo tiến công của mặt trời nhỏ số T233, phóng ra tổ hợp ‘ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai’ về phía một ngụy thần sở hữu thần quốc.

Ngụy thần có thần quốc kia biến thành một cây đại thụ, nở hoa, kết quả. Cuối cùng, hạch tâm thần quốc của hắn, ‘nhà ăn số 111’ của Thiên Đình viễn cổ biến thành một hạt giống rồi rơi xuống.

Hiện tại, hạt giống ‘nhà ăn Thiên Đình viễn cổ’ kia vẫn còn trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, không biết bao giờ mới có thể nảy mầm kết quả nữa?

Theo giải thích của Bạch tiền bối two thì hiệu quả của ‘ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai’ là cướp đoạt.

Chỉ cần may mắn thì có thể cướp lấy đủ thứ ngon lành từ trên người đối phương.

Bất kỳ thứ gì cũng thế, chỉ cần có trên người đối phương thì đều có xác suất bị đoạt đi.

“Chuyện gì thế này?” Thiên Nhân lục phẩm giật mình nói.

Hắn không hóa thành đại thụ mà nhanh chóng hóa đá, biến thành một pho tượng.

Chương 1502: Năm Nay Không Cần Lo Chuyện Tiền Mừng Tuổi Cho Đệ Tử Nữa Rồi

“Ồ? Vậy mà không hóa thành đại thụ à?” Tống Thư Hàng nói.

Nếu là bình thường, không phải nên biến thành đại thụ rồi nở hoa kết quả, rơi hạt giống xuống, trong hạt giống ẩn chứa chiến lợi phẩm mà năng lực thiên phú của hắn cướp đoạt được ư?

Sau khi biến thành pho tượng, chiến lợi phẩm sẽ xuất hiện thế nào đây?

Đừng nói với ta là để ‘tượng đá mang thai sinh con’ nhé!

“Pháp thuật hóa đá ư? Tán!” Thiên Nhân lục phẩm điên cuồng thúc giục công pháp của tộc Thiên Nhân bọn chúng, ý đồ loại bỏ ‘hóa đá’ trên người mình.

Thế nhưng, thân thể hóa tượng đá của hắn và ‘pháp thuật hóa đá’ hoàn toàn không cùng một nguyên lý.

Hắn càng liều mạng vận chuyển công pháp thì tốc độ thân thể hóa thành pho tượng lại càng nhanh hơn.

Chốc lát sau, hắn đã biến thành một tượng đá.

Hai tay hắn giơ thẳng về phía trước, vẻ mặt hoảng sợ, bụng dưới nhô lên cao vút.

Pho tượng cứ lơ lửng trong không trung như thế, không hề nhúc nhích.

Đám Thiên Nhân ngũ phẩm bên trên đều sững sờ.

“Đừng ngẩn ra đó, bắn chết con trai Bá Tống Huyền Thánh đi. Lấy kinh nghiệm của ta, loại pháp thuật này tựa như nguyền rủa hóa đá vậy, chỉ cần giết chết kẻ thi thuật là có thể hóa giải.” Lúc này, một Thiên Nhân ngũ phẩm kinh nghiệm phong phú la lên.

Thiên Nhân ngũ phẩm bụng phệ điên cuồng công kích Tống Thư Hàng lần nữa.

“Thư Hàng đừng chơi nữa, đoạt lấy pho tượng đá kia lại đây đi, thứ kia đang phát sinh biến hóa rất thú vị, đừng để chúng nó chạy mất." Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên lên tiếng.

"Biến hóa thú vị ư? Sắp biến ra bảo bối gì à?" Tống Thư Hàng hỏi, dứt lời hắn khom lưng, nhặt Xích Tiêu Kiếm tiền bối trong tay mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức phối hợp buông tay cầm kiếm ra.

"Phải dùng tới ngươi ư? Xích Tiêu Kiếm tiền bối?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm cười ha ha: "Nếu như ngươi dùng ta thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, tệ nhất cũng là công kích cấp bậc bát phẩm. Một đao hạ xuống, toàn bộ đám người kia sẽ hóa thành tro bụi, pho tượng nọ cũng đừng mong giữ lại được."

"Vậy chỉ có thể dùng đao thật thương thật chứ gì?" Tống Thư Hàng dứt lời, kỹ năng không gian [Chúc phúc của Tổ Vu] trên tay trái được kích hoạt.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chợt biến mất tại chỗ.

Lúc hiện thân, hắn đã đứng giữa đám Thiên Nhân.

"Phân thân!" Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Tống Thư Hàng two bước ra từ phía sau hắn, hai tay đeo găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách, cầm Đao Cổ Vô Hình trong tay. Khôi giáp hắc thiết hiện thân, bao bọc quanh người Tống Thư Hàng two.

Ngay sau đó, phân thân lại kích hoạt đao ý khôi giáp.

Tấm thuẫn Vương Bá Chuyên Gia trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lơ lửng quanh thân hắn, khiến hắn triệt để hóa thành pháo đài chiến đấu sắc bén.

Chỉ đứng đó bất động, đám Thiên Nhân cũng khó mà đánh vỡ tầng tầng phòng ngự trên người hắn.

"Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng thôi." Tống Thư Hàng nói, đồng thời duỗi tay chạm một cái, triệu hoán chiến xa Hà Long Thần Hành ra, cho mỹ nhân rắn công đức điều khiển.

@#%× Tiên Tử bò dậy từ dưới đất, tay cô cầm cờ xí Hắc Báo Thống Soái, lấy cờ làm thương, lái chiến xa Hà Long Thần Hành, lóe lên vài cái đã chui vào trong đám tộc Thiên Nhân.

Chiến xa xung kích, phối hợp với thương thuật của mỹ nhân rắn công đức, giống như hổ vào bầy dê, hơn nữa còn là một đám dê béo đang mang thai chạy không nổi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng bản thể vẫy tay, gai m Ảnh Xà Vương, phất trần Tiên Lư Tông Sư, cung Cự Lộc Lão Quân, nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ, tên Lang Nha Tê Liệt, song đao Ô Tặc Bạo Quân, lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư, cự pháo Hải Đồn m Ba trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lần lượt xuất hiện quanh người hắn.

Chàng giác Dã Trư Bá Giả giáng xuống từ không trung, húc mạnh trong đám tộc Thiên Nhân.

Tống Thư Hàng bản tôn toàn lực thi triển tam đại công pháp luyện thể.

Một đội thánh viên hiện lên phía sau Tống Thư Hàng, trong tay bọn nó cầm bảo điển Nho gia, bắt đầu reo hò ủng hộ chủ nhân.

Mỗi một thánh viên đều có thể mang đến cho Tống Thư Hàng lực lượng thánh viên long tượng.

Đám tộc Thiên Nhân vốn đang có thai lại bị đánh cho tán loạn.

“Không thể nào, ngũ phẩm bình thường không thể nào mạnh được như vậy.” Có Thiên Nhân kêu thảm.

Đây không phải tu sĩ ngũ phẩm, đây hoàn toàn là khủng long, cường tráng khỏe mạnh, đao thương bất nhập.

…

…

Nhóm Thiên Nhân chỉ đành buông cung tiễn, nỏ lớn xuống, chuyển sang sử dụng thủ đoạn cận chiến để đánh với Tống Thư Hàng.

Nhưng bởi vì hiện tại bọn chúng đều đang mang thai, cận chiến rất bất lợi đối với bọn chúng.

Phập!

Mỹ nhân rắn công đức dựa vào lực xung kích siêu cường của chiến xa Hà Long Thần Hành, chiến kỳ trong tay vung lên, một thương đâm vào trong yết hầu của một Thiên Nhân.

Máu tươi phun trào.

Vị Thiên Nhân này trở thành kẻ đầu tiên bỏ mạng trong đợt giao chiến này.

Trong nháy mắt khi hắn chết, có một xúc tu màu máu duỗi ra từ pho tượng mà vị Thiên Nhân lục phẩm kia biến thành, rồi đâm vào trong thân thể của Thiên Nhân tử trận kia.

Thân thể Thiên Nhân tử trận bị hút khô trong nháy mắt, vỡ vụn, hóa thành những mảnh vỡ óng ánh, tựa như thủy tinh bị vỡ ra vậy.

Mà xúc tu màu máu trên pho tượng tựa như một ‘cành cây’, nảy mầm, mọc lá, ra hoa.

Phân thân của Tống Thư Hàng vung Đao Cổ Vô Hình, dựa vào phòng ngự dày đặc trên người mình, cứng rắn gánh lấy công kích của đối thủ. Sau khi đến gần đối thủ thì một đao kết liễu.

Loại phương thức tác chiến này khiến người ta tuyệt vọng.

Đúng lúc này, pho tượng lục phẩm kia lại duỗi ra một xúc tu mới, đâm vào trong thân thể Thiên Nhân ngũ phẩm.

Trong nháy mắt đã rút khô Thiên Nhân ngũ phẩm, khiến gã hóa thành mảnh vụn.

Sau khi hút năng lượng của Thiên Nhân thứ hai, tượng đá tiến vào trạng thái bùng nổ.

Trong nháy mắt, có vài chục xúc tu màu máu duỗi ra, điên cuồng đâm về mỗi một Thiên Nhân ngũ phẩm.

Chỉ cần trên người có vết thương, xúc tu sẽ trực tiếp đâm vào.

“A a a a.” Thiên Nhân gào khóc thảm thiết.

Tống Thư Hàng nhíu mày, thân hình lùi về phía sau.

Phân thân cũng tránh đi.

Duy chỉ có mỹ nhân rắn công đức căn bản không thèm để ý đám xúc tu màu máu kia, cô điều khiển chiến xa Hà Long Thần Hành, tả xung hữu đột trong đám Thiên Nhân.

Cô không ra tay chém giết Thiên Nhân mà dùng cờ xí Hắc Báo Thống Soái tiện tay xẹt qua, dựa vào thương pháp cao siêu, rạch từng vết thương trên người đám Thiên Nhân.

Chỉ cần trên người Thiên Nhân xuất hiện vết thương, xúc tu màu máu duỗi ra từ tượng đá sẽ không bỏ qua.

Mà dường như có thể phân biệt địch bạn, xúc tu màu máu sẽ chủ động tránh khỏi mỹ nhân rắn công đức.

Mục tiêu của nó chỉ là Thiên Nhân.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đây chính là biến hóa thú vị mà ngươi nói?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Hơi khác với tưởng tượng của ta.”

“Đám xúc tu màu máu kia là thứ gì vậy?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Xích Tiêu Kiếm cười ha ha đáp: “Thần huyết Cổ Vu, đây là lực lượng căn nguyên của một vị ‘Vu’.”

Trước thời đại viễn cổ, truyền thừa Cổ Vu đã từng rất phồn vinh.

Bởi vì thiên địa biến hóa, lại thêm huyết mạch bị đoạn tuyệt, truyền thừa Cổ Vu ngày nay đã không còn sót lại nhiều. Tu hành Vu chậm hơn tu chân gấp mấy lần, cũng khó khăn hơn gấp mấy lần.

Cổ Vu không tu kim đan, không tu nguyên anh. Bọn họ tu luyện huyết mạch, tu luyện nhục thân. Cho nên đối với Cổ Vu, huyết thống vô cùng quan trọng.

“Ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai của ta cướp được thứ này ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm nói: “Không sai, vốn thần huyết Cổ Vu này đã bị phong ấn tầng tầng, bị tên Thiên Nhân lục phẩm này cất giấu. Do tác dụng từ năng lực thiên phú của ngươi, thần huyết Cổ Vu phá phong ấn ra. Cổ Vu nắm giữ vu thuật quỷ dị, cho dù sau khi chết, bọn họ vẫn có thể lưu lại nguyền rủa trong huyết mạch trên người mình. Khi còn sống, Cổ Vu này bị Thiên Nhân giết chết, vậy nên nguyền rủa hắn lưu lại trong thần huyết Cổ Vu của mình hẳn là nguyền rủa nhắm vào Thiên Nhân.”

Trong lúc nói chuyện, xúc tu màu máu duỗi ra từ tượng đá đã đâm vào hết tất cả Thiên Nhân.

Tất cả Thiên Nhân đều vỡ vụn đầy đất.

Mà di vật của đám Thiên Nhân đều bị Tống Thư Hàng phân thân lột sạch.

Một ít linh thạch, dược phẩm, có có một loại trang bị tương tự với túi thu nhỏ một tấc.

Năm mươi Thiên Nhân ngũ phẩm, mỗi người đều có một trang bị như vậy.

Thoạt nhìn là hình cái bình, có thể thu nhỏ vật phẩm rồi tồn trữ bên trong đó.

Mỗi cái bình đều chứa lượng lớn linh thạch, đan dược, cung tiễn, ngọn giáo.

Hẳn là đội Thiên Nhân này vừa ra ngoài săn, còn chưa kịp thu hoạch chiến lợi phẩm, trong đám bình này không hề có kim đan.

Cũng chỉ có trên cổ Thiên Nhân lục phẩm treo hai viên kim đan, đến lúc đó phải nhớ tháo xuống mới được.

Tống Thư Hàng thu linh thạch và năm mươi chiếc bình nhỏ vào.

Tại tu chân giới, pháp khí trữ vật loại không gian rất đáng tiền, không ít tu sĩ ngũ phẩm đều không nhất định có thể lấy được pháp khí không gian.

Vì vậy, phần lớn tu sĩ đều chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, sử dụng pháp khí tương tự với túi thu nhỏ một tấc.

Loại pháp khí này cũng rất đáng tiền.

Năm mươi chiếc bình nhỏ là một khoản tài phú.

“Tết năm nay không cần lo việc phát tiền mừng tuổi cho các đệ tử rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đến tết thì phát cho mỗi đệ tử một chiếc bình nhỏ là xong.

Nếu bé Thi, bé Chúc và Tiểu Quả Quả đến chúc tết thì cũng cho mấy đứa nhóc kia một cái.

Dù sao thì cũng có tận năm mươi cái mà.

Bản thân hắn giờ đã có thế giới hạch tâm + vòng tay pháp khí, còn có một chiếc túi thu nhỏ một tấc hình thỏ quý giá nữa chứ, loại pháp khí hình chiếc bình này hắn có lấy cũng vô dụng.

“Ể, trong chiếc pháp khí phi hành này có người điều khiển không nhỉ? Hay là không người lái?” Lúc này, Tống Thư Hàng phân thân lại nhìn chằm chằm vào chiếc phi hành khí kia.

Hắn cảm thấy chiếc phi hành khí này rất ngầu.

Không kém thuyền tiên lưu hành trong tu chân giới chút nào.

Tống Thư Hàng đã muốn có một chiếc thuyền tiên của riêng mình từ lâu rồi, chỉ cần cải tạo chiếc phi hành khí này một chút là có thể phát huy được tác dụng.

“Hay là người điều khiển cũng là nhân viên chiến đấu đều đã chết rồi?” Tống Thư Hàng bản thể suy đoán.

Hắn vung tay lên, trực tiếp kéo chiếc pháp khí phi hành này vào thế giới hạch tâm.

Thế giới hạch tâm rộng lớn nên hắn tùy hứng vậy đấy. Thứ tốt đều có thể nhét vào đó.

Sau khi thu dọn chiến trường xong, Tống Thư Hàng, phân thân, mỹ nhân rắn công đức, Xích Tiêu Kiếm tiền bối vây quanh quan sát pho tượng đá kia.

Sau khi tượng đá hấp thu xong năng lượng của năm mươi Thiên Nhân thì năm mươi nhánh cây đều nảy mầm, mọc lá, ra hoa.

Thoạt nhìn trông rất có cảm giác nghệ thuật.

Chỉ là vẻ mặt Thiên Nhân lục phẩm lúc bị hóa đá có chút kinh khủng đã làm ảnh hưởng đến mỹ cảm.

“Kết thúc rồi, hẳn là sắp kết quả đấy.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Nó vừa dứt lời, tất cả cành cây bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Những cành cây quấn lại, cuối cùng dung hợp thành một đóa hoa khổng lồ.

Hoa nở trong nháy mắt rồi nhanh chóng rơi xuống.

Sau khi hoa rơi thì để lại một hạt giống óng ánh.

Trong hạt giống ẩn chứa một giọt thần huyết màu vàng.

Đây là thần huyết Cổ Vu biến dị sau khi hấp thu lực lượng của năm mươi gã Thiên Nhân.

Chương 1503: Thánh Nhân Chi m Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ

“Đây chính là Cổ Vu thần huyết mà Xích Tiêu Tử tiền bối nói đúng không?”

Tống Thư Hàng vươn tay ra, hạt giống mới kia rơi vào lòng bàn tay hắn.

Nhưng cũng giống như nhà ăn Thiên Đình viễn cổ lúc trước, vì bị hạt giống bao bọc nên không thể sử dụng nó một cách bình thường được.

Phải tìm chỗ gieo xuống rồi chờ nó mọc ra sao?

Tống Thư Hàng cất nó vào thế giới hạch tâm của mình rồi nhìn về phía Thiên Nhân lục phẩm.

Thiên Nhân lục phẩm vẫn còn đang duy trì trạng thái tượng đá.

Hiệu quả của ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai dần dần tan đi, trạng thái tượng đá cũng đang từ từ giải trừ.

Tống Thư Hàng đưa tay vuốt một cái, chuyển thẳng nó vào phòng tối trong Điện Hàn Đông. Bên cạnh đó, vị chú thuật sư bị Sở Sở K.O đang hôn mê bất tỉnh cũng bị Tống Thư Hàng đưa vào Điện Hàn Đông.

Đến cả Tôn Giả thất phẩm còn không chạy thoát được khỏi Điện Hàn Đông, Tống Thư Hàng rất yên tâm khi nhốt họ vào trong đó.

Sau khi xử lý xong hai tù binh, Tống Thư Hàng lại nhìn sang thiếu nữ tóc vàng. Cô tự lấy cho mình một cái tên tiếng Trung là Lăng Tiêu thì phải?

Không biết cô ấy có biết ý nghĩa của cái tên này là gì không? Đừng bảo là bắt chước rất nhiều bạn bè quốc tế khác, nhìn thấy mấy chữ tiếng Trung ngầu ngầu bèn lấy làm tên hoặc xăm lên người đấy nhé… Ví dụ như chữ “鶏” chẳng hạn…

[鶏 = kê, nghĩa là gà, còn có nghĩa tục]

Thiếu nữ tóc vàng vẫn hôn mê bất tỉnh, thân thể được bao phủ trong ánh sáng của đồng vàng hồi sinh.

“Rốt cuộc là mười tháng? Mười năm? Hay nữ thần may mắn phù hộ cho đồng vàng dựng nghiêng đây?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

…

…

Tống Thư Hàng chuyển ý thức của mình ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, đổi mắt của ta lại đi.” Tống Thư Hàng nói.

Mắt của Thánh Nhân Nho gia cứ để mãi trong hốc mắt thì sẽ có cảm giác rất áp lực, cứ như mình nhìn người khác một tí thì người ta sẽ mang thai vậy.

Mỹ nhân rắn công đức trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng, đặt tay lên hốc mắt bên trái của hắn, chuẩn bị

gỡ mắt của Thánh Nhân Nho gia trong hốc mắt hắn ra.

Nhưng đột nhiên Tống Thư Hàng lại đưa tay cản động tác lấy mắt của mỹ nhân rắn công đức lại.

“? ? ?” mỹ nhân rắn công đức nhìn Tống Thư Hàng với vẻ hết sức nghi hoặc.

“Về trước đi, ta bỗng thấy trong lòng có một linh cảm hiện lên.” Tống Thư Hàng che tay lên mắt trái: “Là linh cảm về phác họa kim đan… linh cảm này có liên quan tới Thánh Nhân Nho gia.”

Bây giờ Tống Thư Hàng đã có hai bức diễn đồ kim đan sắp hoàn thành.

Là thánh thành không bao giờ thất thủ và thánh kiếm Chung Yên.

Cái trước đứng trên vị diện “hiện thế”, tác dụng chủ yếu là phòng ngự, được vẽ tại kim đan thứ hai.

Cái sau đứng trên vị diện “Cửu U”, tác dụng chủ yếu là tấn công, vẽ tại yêu đan bảy màu.

Hai bức diễn đồ kim đan đều tỏa ra khí thế ngút trời, có thể nói là tinh phẩm trong các loại diễn đồ kim đan.

Nhưng nói thật lòng thì hai bức vẽ này vẫn chưa phải là thứ mà Tống Thư Hàng muốn có.

Từ sâu trong đáy lòng Tống Thư Hàng vẫn chưa hết hi vọng, hắn vẫn ước ao hình tượng kiếm khách áo trắng tự do tự tại giữa giang hồ, hoặc là hình tượng thư sinh nho nhã miệt mài học tập và truyền đạo kia.

Chưa đến Hoàng Hà thì chưa tuyệt vọng.

Mà lúc này đây, cơ hội của hắn tới rồi.

Trong lòng hắn không ngừng hiện lên linh cảm mới. Linh cảm ấy có liên quan tới Nho gia, lại có chút liên hệ với Thánh Nhân Nho gia.

Nói không chừng lần này có thể vẽ ra một diễn đồ kim đan rất tuyệt ấy chứ.

“Mau, về mau. Có lẽ ta phải bế quan ít ngày để minh tưởng và điều chỉnh trạng thái một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Linh cảm diễn đồ kim đan cũng giống như đốn ngộ, không thể bỏ qua được.

Tống Thư Hàng thu hồi phân thân lại.

Mỹ nhân rắn công đức kéo Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên rồi nuốt vào bụng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Sau đó mỹ nhân rắn công đức bám sau lưng Tống Thư Hàng để tăng cường trạng thái cho hắn.

Tống Thư Hàng trở lại quán ăn kia với tốc độ tối đa.

…

..

Trong quán ăn không có khách mới, hai người tàng hình phụ trách làm đồ ngọt ngồi xổm trong bếp ngẩn người… trí nhớ của bọn họ đã bị con rối tiên tử xóa đi rồi.

Bây giờ hai bọn họ đang đần mặt ra, không hiểu vì sao mình lại đến cái quán ăn này để làm bánh ngọt.

Quán ăn đã được con rối tiên tử sửa chữa, đổi mới hoàn toàn và quét dọn lại một lần.

Thấy Tống Thư Hàng về, con rối tiên tử hỏi: “Giải quyết xong việc rồi à?"

Tống Thư Hàng gật đầu: "Giải quyết xong rồi, ta phải bế quan một chút."

"Thăng cấp ư?" con rối tiên tử nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng truyền âm nói: "Ta muốn tiến hành phác họa diễn đồ kim đan."

"Được, vậy cho ta mượn Sở Sở để mở quán ăn tiếp, chờ ngươi ra ngoài." con rối tiên tử gật đầu nói.

Tống Thư Hàng bật cười rồi truyền âm bảo: "Sở Sở còn đang tổng kết kinh nghiệm chiến đấu. Thế này đi, ta cho cô quyền hạn tạm thời tùy ý ra vào thế giới hạch tâm, nếu có gì cần thì cô cứ vào thế giới hạch tâm tìm Sở Sở nhé."

…

…

Sau khi dặn dò xong, Tống Thư Hàng vào thế giới hạch tâm.

Chân Ngã Minh Tưởng pháp vận chuyển, hắn chủ động tiến vào trạng thái minh tưởng.

Một lát sau, ý thức của hắn chuyển vào đan điền thứ ba, đến bên cạnh quả cầu ánh sáng công đức nọ.

Một lần thì lạ, hai lần thì quen.

Đây đã là lần thứ ba Tống Thư Hàng thực hiện diễn đồ kim đan. Nếu tính cả lần nhập mộng vào kí ức của Thiên Đế thì hắn đã diễn đồ kim đan bốn lần rồi.

Quen đến không thể quen hơn được nữa.

Quả cầu công đức biến lớn trong ý thức của Tống Thư Hàng để tiện cho hắn tiến hành việc diễn đồ kim đan.

Tống Thư Hàng giơ tay điểm một cái lên quả cầu công đức.

Quả cầu không có long văn, nhưng ánh sáng công đức rực rỡ của nó vẫn hội tụ trong tay Tống Thư Hàng rồi kết thành thuốc màu để phác họa diễn đồ kim đan.

"Lần này phải vẽ cái gì liên quan đến Nho gia mới được." Tống Thư Hàng nói khẽ.

Trước khi vẽ nên diễn đồ có liên quan tới Nho gia, hắn phải phác họa một số cảnh tượng và sự kiện có quan hệ với Nho gia đã.

Ví dụ như lần trước đến Bạch Vân thư viện của Hằng Hỏa Chân Quân, hắn thấy thánh địa Nho gia Vạn Thư sơn và Thánh Tịch trì, còn thấy cả Bạch Vân thành hùng vĩ.

Tống Thư Hàng tập trung vào những hồi ức với Nho gia.

Ngay sau đó, luật giới hạn bay theo số phi kiếm của Bạch Vân thành hiện lên trong đầu óc hắn. Hôm nay phi kiếm số hiệu “Trị” được bay, ngày mai phi kiếm số hiệu “Quốc” được bay, ngày kia phi kiếm số hiệu “Tề” mới được bay…

Song không cần phải sợ phi kiếm bị giới hạn bay theo số, bởi vì trong Bạch Vân thành còn phục vụ phi kiếm “viu viu” do tài xế Bạch lão làng cầm lái, đưa ngươi đi ngao du khắp bầu trời.

Vạn Thư sơn mọc chân này, còn biết trồng cây chuối này, nhưng vì hai cánh tay bé quá nên lúc dựng ngược thì gãy mất luôn…

Trong Thánh Tịch trì ẩn giấu bí mật lớn nhất chư thiên vạn giới, vì ở đó có thể nhìn thấy một thoáng cuộc đời của Thánh Nhân Nho gia. Lúc ra đời, Thánh Nhân rất ngầu lòi, lúc còn nhỏ ngầu cực kỳ, thời niên thiếu ngầu dã man, khi bước chân lên con đường tu hành thì ngầu banh nóc, tăng cảnh giới thì ngầu banh cả vũ trụ. Trong những năm tháng ấy, khắp chư thiên vạn giới không tìm được ai ngầu hơn Thánh Nhân Nho gia. Nói tóm lại là, Thánh Nhân = cực ngầu.

Thế giới Kim Liên của Nho gia thì khó mà nói rõ. Tống Thư Hàng không nhớ rõ mình đã chết ở trong đấy bao nhiêu lần, bây giờ nghĩ lại vẫn còn ám ảnh tâm lý.

Tống Thư Hàng day huyệt thái dương.

Mợ nó chứ, sao kí ức có liên quan tới Nho gia của hắn đều dở hơi thế nhỉ?

Chẳng lẽ cách thức mở kí ức của mình không đúng à?

Phải nhớ cái khác thôi. Mình còn kí ức gì liên quan đến Nho gia nữa không nhỉ?

Đáp án đương nhiên là có.

Linh quỷ của hắn bị Kiếp Tiên Nho gia lấy đi, bây giờ biến mất tiêu luôn… đắng lòng.

Hắn tu luyện thần công Nho gia là Nho gia Kim Cương Thân, vì sao Nho gia lại có cái công pháp không hợp phong cách như kim cương thân cơ chứ? Đắng lòng.

Đám khỉ trong Thánh Viên Long Lực Thần Công của hắn, mỗi con có một bản kinh văn Nho gia, mỗi lần nhào lên khô máu với người ta, bọn chúng đều giở kinh văn, niệm vang 666 cho chủ nhân mình… đắng lòng.

Hắn còn từng ăn hạt sen Quân Tử Kim Liên của Nho gia, đạt được một khả năng đặc biệt là Thiệt Xán Liên Hoa, mỗi lần thi triển là có thể biến ra được một đóa hoa sen ăn cực kì ngon, nếu phối hợp với cỏ Đao Ý Thông Huyền còn có thể biến ra hạt sen ngon lành nữa… đắng lòng.

Trên người hắn còn có con mắt của Thánh Nhân Nho gia, chỉ cần đeo nó lên thì khắp chư thiên vạn giới chẳng có mấy ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn cả… đắng lòng.

Lật bàn!

Sao lại thế cơ chứ?

Phong cách quân tử nho nhã của Nho gia đi đằng nào mất rồi?

Sao bao nhiêu bảo vật của Nho gia xuất hiện trên người hắn đều biến thành cái phong cách kì cục thế hả?

Không được, những thứ đó không thể xuất hiện trên diễn đồ kim đan được.

Ta muốn vẽ một thứ vĩ đại hơn.

Bình tâm tĩnh khí nào.

Phải tìm cho bằng được hồi ức chân thực và đẹp đẽ nhất về Nho gia trong tận sâu tâm khảm.

Ra đi, bức họa quân tử thư sinh nho nhã mà ta muốn!

Trong tích tắc, linh cảm diễn đồ kim đan trong lòng Tống Thư Hàng bùng nổ. Hắn mở to hai mắt, ngón tay thoăn thoắt như múa trên quả cầu công đức.

Cái huyền diệu khi Thánh Nhân truyền đạo nằm ở duy tinh duy nhất.

Quyết định lấy cái này đi.

Bức họa “Thánh Nhân giảng pháp, chúng sinh nghe đạo”.

Chủ đề đã định, diễn đồ kim đan lan tràn trên giấy.

Theo từng nét ngón tay của Tống Thư Hàng.

Núi cao, rừng trúc, ao sen.

Một vị Thánh Nhân diện mạo mơ hồ ngồi dưới tàng cây, trong tay cầm sách, mắt hơi rũ xuống như đang giảng đạo.

Hay lắm, giống như in hình tượng mà mình muốn rồi đây!

Tống Thư Hàng vững dạ.

Sau đó, bên dưới Thánh Nhân, từng người nghe giảng pháp được khắc họa ra. Trong đó có con người, có Yêu tộc, Hải tộc, tinh quái, thậm chí còn có cả những tồn tại hư ảo như linh quỷ.

Không chỉ trên mặt đất mà cả trên mây cao lơ lửng tầng trời cũng lấp ló những bóng hình đang lắng nghe Thánh Nhân giảng pháp.

Thậm chí trong hư không còn có những sinh linh nhuốm đầy khí tức tà ác ẩn mình để nghe từng lời từng chữ của Thánh Nhân.

Thánh Nhân giảng pháp, trong chư thiên vạn giới ai cũng có thể tới nghe, bất luận chủng tộc, bất luận sinh tử, bất luận thân phận.

Phàm là người có tai và muốn nghe thì đều có thể đến nghe.

Cuối cùng thì chủ đề của diễn đồ kim đan đã rõ ràng, đó chính là “Thụ học”.

Tên của nó cũng đã hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng: “Thánh Nhân Chi Âm Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ”.

Âm thanh của Thánh Nhân giờ đây đã thất truyền.

“Bộ diễn đồ kim đan này sẽ trở thành bộ mà mình vừa ý nhất.” Tống Thư Hàng tin chắc điểm này.

Ngón tay hắn vẫn không ngừng phác họa.

Từng dáng hình xuất hiện trong số những người đang nghe giảng pháp.

Nếu tiếp tục vẽ thì hắn hoàn toàn có thể vẽ ra một đội ngũ nghe giảng khổng lồ, lấp kín toàn bộ quả cầu công đức.

Thời gian trôi qua vùn vụt.

“Đại công cáo thành!” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Cuối cùng hắn chấm vào con ngươi của Thánh Nhân.

Đó là bước cuối cùng của vẽ mắt cho rồng.

Chương 1504: Hoành tráng quá... cái mốc xì!

Có cảm giác như lần diễn đồ kim đan này có thể hoàn thành liền một mạch.

Vẽ đến bước cuối vẽ mắt cho rồng mà không hề bị ngắt quãng.

Bây giờ kim đan bốn hạch trong cơ thể Tống Thư Hàng đang vận chuyển linh lực cuồn cuộn cho hắn. Với lượng linh lực này, dù vẽ xong một bộ phác họa diễn đồ kim đan phức tạp cũng vẫn chống đỡ được.

Thậm chí hắn còn cảm thấy linh lực của mình dồi dào đến mức vẽ hết bộ này lại đến bộ khác cũng không thành vấn đề.

Nếu bây giờ hắn có kim đan thứ năm thì nói không chừng còn làm được hành động vĩ đại kiểu hai bút cùng vẽ ấy chứ.

“Trạng thái rất tốt. Rất có thể viên công đức tinh đan này sẽ trở thành viên kim đan đầu tiên được mình phác họa hoàn thành bước vẽ mắt cho rồng!” Trong lòng Tống Thư Hàng có dự cảm như thế.

Ngón tay hắn kiên định điểm xuống đôi mắt hơi rũ xuống của Thánh Nhân.

Điểm mắt xong, viên công đức tinh đan này có thể thăng cấp thành kim đan lưu ly, thêm một bước nữa chính là độ thiên kiếp lục phẩm để tấn thăng lên Chân Quân.

Nhưng kình đan bản mệnh của ta vẫn chưa hoành thành diễn đồ kim đan, nếu công đức tinh đan độ kiếp sớm một chút thì có dẫn đến dị biến gì không?

Đến lúc đó ta có thể độ thiên kiếp được hay không nhỉ?

Với lại, đến khi ta độ kiếp thì từng đan độ một ư? Hay là phải chờ tất cả kim đan hóa thành kim đan lưu ly rồi độ cùng một thể?

Điểm!

Ngón tay của Tống Thư Hàng thuận lợi điểm vào mắt trái của Thánh Nhân.

Điểm một cách vô cùng thuận lợi, không hề có cảm giác ngắt quãng.

Linh lực trong cơ thể hắn vẫn vô cùng dồi dào.

Dù có điểm thêm một con mắt… không, dù có điểm thêm một trăm con mắt nữa cũng không thành vấn đề.

Ha ha ha.

Lần này được đấy!

Tống Thư Hàng nhấc ngón tay lên, điểm mạnh vào mắt trái của Thánh Nhân.

Đúng lúc này, Thánh Nhân trên công đức tinh đan bỗng nghiêng đầu đi, tránh nét vẽ mắt cuối cùng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

Chuyện gì vừa mới xảy ra thế này?

Có phải mình nhìn nhầm hay không? Thánh Nhân trên công đức tinh đan vừa mới cử động đấy à?

Tống Thư Hàng ngẩn người, sau đó lại vươn tay điểm lên mắt phải của Thánh Nhân.

Trên công đức tinh đan, Thánh Nhân lại nghiêng đầu tránh nét vẽ mắt của hắn.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Đậu xanh, tránh thật à?!

Hắn không hề nhìn nhầm!

Bây giờ hắn là tu sĩ rồi, thị lực tốt lắm. Vừa rồi Thánh Nhân trong tranh không những cử động mà còn nhẹ nhàng tránh ngón tay của hắn nữa.

Bức họa trên công đức tinh đan biết động đậy sao?

"Ta vẽ diễn đồ kim đan cơ mà? Là tranh chứ có phải anime đâu?" Tống Thư Hàng nói.

Nếu là tranh thì vì cái khỉ gì mà con hàng này lại động đậy được hả?

"Chỉ còn một nét cuối cùng thôi, bây giờ linh cảm của ta đang bùng nổ, không hề có cảm giác gián đoạn, linh lực trong thể nội cũng vô cùng sung túc, Cho ta điểm đi mà!" Tống Thư Hàng nói.

Đúng lúc này, Thánh Nhân trong bức họa lại cử động.

Quyển sách trên tay hắn hơi động một chút, thế rồi sau lưng hắn hiện lên một vài hình vẽ… đó là hình vẽ những con khỉ lớn, trong tay chúng nâng cao kinh thư Nho gia.

Đám khỉ kia mấp máy miệng, dù hết thảy đều im lặng, nhưng Tống Thư Hàng dường như vẫn nghe thấy từng tràng 666 vang lên bên tai hắn.

Sự thật chứng minh… khỉ sau lưng Thánh Nhân cũng biết hô 666.

Tống Thư Hàng: "…"

Ta nhớ mình không hề vẽ khỉ sau lưng Thánh Nhân mà.

Từ đầu tới cuối ta có vẽ đám khỉ này đâu?!

Sao đám thánh viên này lại xuất hiện ở đây cơ chứ?

Ngay sau đó, Thánh Nhân trong bức họa há mồm phun một cái, từng đóa từng đóa hoa sen lấp lánh hiện lên, quay tròn xung quanh hắn.

Tống Thư Hàng: "…"

Khỉ có rồi, hoa sen có rồi, còn cái gì sẽ hiện ra nữa đây?

Đúng lúc này, mắt trái đang nhìn xuống của Thánh Nhân bỗng mở to ra.

Trong ánh mắt tỏa ánh sáng kì lạ.

Đây là ánh sáng tình yêu mà.

Nhìn Thánh Nhân mở to mắt trái, bên tai Tống Thư Hàng văng vẳng giọng nói uy nghiêm của hắn: "Yêu là gì? Hiếu là gì?"

Trong lòng Bá Tống tiên sinh dấy lên dự cảm không lành.

Sao lại thế này?

Trong bản phác họa diễn đồ kim đan Thánh Nhân Chi m Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ, ánh sáng lạ lùng từ con mắt trái của Thánh Nhân từ từ bao phủ khắp bức họa.

Ánh sáng của tình yêu lan tràn toàn bộ chư thiên vạn giới.

Dù là người hay yêu, tinh quái, thực vật hay tảng đá; dù là bay trên trời, bò trên đất hay bơi trong biển rộng; dù là già hay trẻ, ở hiện thế hay Cửu U, dù cao quý hay là đê tiện…

Dưới ánh sáng của tình yêu này, chúng sinh bình đẳng, hết thảy công bằng.

Trong Thánh Nhân Chi Âm Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ, cái bụng của tất cả những kẻ đang lắng nghe đại đạo đồng loạt phình to trong im lặng, hệt như những quả bóng bơm hơi.

Quá trình này vẫn giống anime như cũ.

Quá trình lớn bụng của chúng sinh nghe đạo trông y hệt hiệu ứng domino.

Nó xuất phát từ những người ngồi gần Thánh Nhân nhất rồi khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Hết lượt này đến lượt khác, từng cái bụng lần lượt phình to.

Như một nụ hoa đang bung nở.

Từng đóa từng đóa nối đuôi nhau nở bừng.

Thật hoành tráng… cái mốc xì!

Chỉ một lát sau, tất cả chúng sinh đang nghe đại đạo trong bức phác họa diễn đồ kim đan đều ôm bụng quỳ rạp đầy đất.

Tuy bức họa vẫn im lặng, nhưng tiếng rên rỉ của bọn họ như thể vẳng lên ngay bên tai Tống Thư Hàng, quấn quýt lấy linh hồn hắn mãi sau chưa tan.

Tống Thư Hàng: "…"

Tiên sư!

Điên mất thôi!

Sao diễn đồ kim đan của hắn lại biến thành anime thế này?

Nguyên lý gì đây?

Bức phác họa diễn đồ kim đan chuyển động là thế quái nào?!

Ta mới bước chân vào giới tu chân thôi, mấy người đừng có lừa ta nha.

Trong cái giới tu luyện này làm gì có chuyện bức vẽ trên kim đan biết chuyển động cơ chứ!

Quá phi khoa học, quá phản tu chân!

Thánh Nhân Chi Âm Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ?

Lấy đâu ra?!

Rõ ràng bộ phác họa kim đan này phải đổi tên thành "Run Rẩy Đi, Thế Giới Và Bụng Dưới! Hãy Nhận Lấy Tình Yêu Của Thánh Nhân!" mới đúng.

Khi tất cả mọi người đều đã mang thai, bức vẽ công đức tinh đan tạm thời ngừng lại.

Anime kết thúc, hết thảy đứng yên.

Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình sắp kiệt sức tới nơi rồi.

Mệt tim quá, oải quá! Không khác gì trái tim bị đâm thấu, mà còn là vạn tiễn xuyên tâm!

“Tuyệt đối không thể để cho bất kì ai biết nội dung bức vẽ diễn đồ kim đan này của mình, tuyệt đối!” Tống Thư Hàng thầm hạ lời thề.

Trong lúc hắn đang suy tư thì dường như thời gian trên công đức tinh đan lại quay ngược, khôi phục về trạng thái đầu tiên của Thánh Nhân Chi m Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ khi hắn vừa vẽ xong.

Thánh Nhân trong bức họa không hề nhúc nhích.

Sau lưng hắn không có đám khỉ hoo 666, trong miệng cũng không hề phun ra hoa sen.

Hai mắt Thánh Nhân vẫn hơi rũ xuống, mắt trái đã có con ngươi, mắt phải vẫn còn trống rỗng.

Tống Thư Hàng: “…”

Có nên điểm mắt tiếp không nhỉ?

Hắn cảm thấy linh lực của mình vẫn còn rất dồi dào, linh cảm phác họa kim đan cũng chưa kết thúc. Về lý mà nói thì hắn vẫn có thể vẽ cho xong bức họa này.

“Vẽ chứ, sao lại không vẽ! Dù sao thì cũng tan nát cõi lòng rồi, còn sợ cái quái gì nữa chứ!” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn lại vươn tay điểm vào mắt phải của Thánh Nhân trong bức họa. Mắt trái vẽ xong rồi mà mắt phải để trống thì mất cân đối lắm! Khó chịu cực kì!

Tay hắn vừa mới vươn ra, Thánh Nhân trong bức tranh lại chuyển động.

Thánh Nhân nghiêng đầu một cái, tránh ngón tay toan “vẽ mắt” của Tống Thư Hàng.

Cái đầu ấy còn lúc la lúc lắc, nghiêng trái nghiêng phải như đang khiêu khích hắn nữa chứ.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau ba lần nghiêng đầu, bức tranh Thánh Nhân Chi m Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ lại bắt đầu chuyển động.

Y hệt như lần trước.

Đầu tiên là đám khỉ biết niệm 666 hiện lên, sau đó là lưỡi nở hoa sen.

Tiếp theo là ánh nhìn tình yêu của mẹ.

Cuối cùng, tập thể chúng sinh nghe giảng pháp đồng loạt mang thai như hiệu ứng domino.

Tống Thư Hàng: "…"

Một loạt hành động diễn ra rồi rút đi như nước chảy, khôi phục lại thành bức tranh Thánh Nhân Chi m Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ.

Trong tranh, đôi mắt của Thánh Nhân vẫn nhìn xuống, bên trái có con ngươi, bên phải thì trống rỗng, người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cứ phải nói là tức lộn ruột.

Thánh Nhân chỉ ngồi yên đó thôi mà Tống Thư Hàng cảm thấy hắn đang trắng trợn khiêu khích mình. Mau đến vẽ mắt ta đi, đến vẽ đi ~ Vẽ trúng thì ta cho thưởng vẽ không trúng thì xem lại anime ánh nhìn tình yêu của mẹ nhé ~

Vẽ cái đầu mi chứ vẽ!

Tống Thư Hàng bỏ cuộc.

Trong lòng hiểu rõ có lẽ thời cơ vẽ mắt cho rồng còn chưa chín muồi.

Lần này hắn đã tiến bộ hơn hai lần diễn đồ kim đan trước đó rất nhiều rồi.

Trong bức tranh đầu tiên thánh thành không bao giờ thất thủ, đến bây giờ Tống Thư Hàng vẫn không biết nét bút còn thiếu của mình nằm ở đâu.

Trong bức thứ hai thánh kiếm Chung Yên, hắn mơ hồ biết mình còn thiếu con Boss cuối cùng. Nhưng phải làm sao để dùng một nét vẽ xong Boss cuối thì hắn lại chẳng có đầu mối gì cả.

Mà trong bức tranh thứ ba Thánh Nhân Chi m Đã Ngưng Bặt Từ Viễn Cổ này, hắn đã biết rõ nét còn thiếu chính là mắt phải của Thánh Nhân.

"Có tiến bộ là tốt rồi, nó chứng minh ta không giậm chân tại chỗ." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tất nhiên đây chỉ là phép an ủi bản thân, dùng cái cớ "tiến bộ" để vỗ về trái tim thủng trăm ngàn lỗ của hắn mà thôi.

"Ta là người đàn ông có đạo tâm cứng rắn như sắt thép cơ mà! Ta đã sống mấy trăm năm đời hành, còn hóa thân thành mảnh vỡ của Trình Lâm, chịu đựng mấy trăm năm cô đơn bị đem ra nghiên cứu, thêm cả vô số lần nhập mộng. Ta không phải là kẻ dễ dàng bị tổn thương!" Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, ý thức của hắn kiên quyết dứt áo ra đi khỏi không gian kim đan.

…

…

Thứ ba, ngày 15 tháng 10 năm 2019.

Một ngày mới bắt đầu.

Mới sáng sớm mà bầu trời trên Lan Tây đảo đã u ám như sắp nổi bão giông.

Tống Thư Hàng đi ra khỏi thế giới hạch tâm.

Quán ăn vẫn đóng cửa, chưa bán hàng.

Chẳng thấy con rối tiên tử và Sở Sở đâu.

Hai chiến sĩ tàng hình làm bánh ngọt trong bếp cũng mất hút.

"Quái nhỉ? Đi đâu rồi?" Tống Thư Hàng nghi ngờ tự hỏi.

Bọn họ cũng chưa về thế giới hạch tâm.

Chẳng lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Tách!

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì giữa hư không vang lên tiếng động.

Sau đó, một người có vẻ tơi tả chui ra.

"Bạch tiền bối?" Tống Thư Hàng kinh ngạc thốt lên.

Người vừa xuyên qua không gian mà tới chính là phân thân của Bạch tiền bối.

Lúc này một nửa thân thể hắn biến thành gỗ, còn mọc ra mấy nhánh mầm non.

"Chuyện gì thế này?" Tống Thư Hàng hỏi.

“Vào bí cảnh, bất cẩn kích hoạt một trận pháp. Kì lạ nhỉ, hình như lần này không được may mắn cho lắm.” phân thân của Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Dứt lời, hắn đưa một vật trông giống cái điện thoại cho Tống Thư Hàng: “Cái này giao cho ngươi bảo quản trước, sau đó thì… Thư Hàng à, nếu có duyên thì sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

Nói xong, một tiếng “tách” nữa lại vang lên, phân thân của Bạch tiền bối vỡ vụn.

Chương 1505: Đám tập kích càn rỡ

Đây là phân thân của Bạch tiền bối tự mình giải trừ thuật phân thân.

Tống Thư Hàng cầm vật trông như điện thoại kia lên tay ước lượng một chút, khá nặng.

“May mắn như phân thân của Bạch tiền bối mà còn ăn quả đắng trong bí cảnh kia? Bí cảnh đó đáng sợ đến vậy sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dù phân thân của Bạch tiền bối không có chỉ số may mắn vô địch nghịch thiên như bản tôn, nhưng cũng đã may mắn đến không hợp lẽ thường rồi.

Cho nên... Chân tướng chỉ có một.

Nhất định phân thân này là máy dò đường mà Bạch tiền bối bản tôn ném ra rồi.

Nói mới thấy phân thân của Bạch tiền bối cũng rất kì khôi.

Hình như mỗi lần Bạch tiền bối tạo ra phân thân thì tính cách của họ đều khác biệt.

Có người chín chắn đáng tin như vị xuất hiện trong thế giới thiên kiếp; có vị lại thích đâm đầu vào bản tôn mà tự tìm đường chết; có vị mặt liệt, mồm kêu than thảm thiết nhưng mặt mày vẫn trơ ra; cũng có vị chẳng đáng tin chút nào, ví dụ như cái người vừa nãy.

Mỗi một phân thân chỉ có dáng dấp bề ngoài và năng lực là giống Bạch tiền bối mà thôi, tính cách thì cứ như biến thành người khác vậy.

Mặt khác, câu nói sau cùng của vị phân thân kia khiến cho Tống Thư Hàng chú ý.

“Nếu có duyên, sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

Còn có cơ hội gặp lại sao?

Chẳng lẽ phân thân của Bạch tiền bối có vô số tính cách dự bị, mỗi lần dùng thì chọn ngẫu nhiên lấy một cái đem ra à?

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra một cái máy gắp thú cỡ bự.

Trong đó chứa đầy những con búp bê Bạch tiền bối mang các tính cách khác nhau.

Mỗi lần Bạch tiền bối phân thân thì cánh tay máy sẽ nhón một con búp bê ra ngoài, phân thân xong lại nhét vào trong đó.

"Lần sau rảnh thì hỏi Bạch tiền bối một chút vậy." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Mà nói đến Bạch tiền bối…

Tống Thư Hàng tìm một vòng quanh quán ăn mà chẳng thấy tượng Bạch tiền bối đâu cả.

Con rối tiên tử mang cả tượng Bạch tiền bối đi luôn à?

"Chẳng lẽ Điền Thiên Đảo Chủ phái người đến đón hết bọn họ đi rồi sao?" Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, lên nhóm Cửu Châu số 1.

Hôm nay trong nhóm Cửu Châu số 1 rất đông vui.

Lịch sử trò chuyện thay đổi liên tục.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Mà này, các ngươi đều bị tập kích à?"

"Lúc ấy ta đang ở bên cạnh Dược Sư, chẳng hiểu sao lại bị tập kích. May mà Dược Sư mang theo pháp khí kịch độc mới luyện chế, bọn ta đã dùng nó để đánh lui kẻ địch." Giang Tử Yên dùng tài khoản của Dược Sư để kể chuyện.

Lệ Chi Tiên Tử nói: "Bên ta cũng thế, chẳng hiểu sao lại bị tập kích. Ta và hai vị sư muội đang trên đường về môn phái thì bị tấn công. Nhưng kì lạ ở chỗ, ngay từ đầu bọn chúng chỉ dồn sức tấn công hai sư muội của ta thôi, cứ như không muốn tiếp xúc với ta ấy. Sau khi bọn ta đánh chết sáu kẻ tập kích thì đám còn lại chạy về phi hành khí trốn mất. Hai sư muội của ta bị thương nhẹ nên ta không đuổi theo."

Hoàng Sơn Mệ Tim Muốn Về Hưu: "Người nhà ta thì bị tập kích ngay cạnh động phủ. Chu Ly đang tu luyện ở bên ngoài thì đột nhiên bị tấn công. Đám người đó gồm mười hai kẻ cảnh giới ngũ phẩm, bị ta giết sạch rồi."

Bắc Hà Tán Nhân: "Ta không bị tấn công… Nhưng hôm trước ta đến Kiếm Cốc để mài giũa uy lực của Kiếm Hoàn bản mệnh, đang đi trên đường thì gặp một tán tu ngũ phẩm bị tập kích. Lúc ấy ta cách hắn một đoạn, đám đánh lén thì có đến hơn mười hai người. Tán tu ngũ phẩm kia chưa kiên trì được bao lâu đã bị bao vây giết chết. Khi ta chạy đến thì chúng chỉ nhìn ta một cái rồi trốn mất dạng. Phi hành khí của chúng có tốc độ cực cao nên ta không đuổi theo đến cùng."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Ta đang đi tới Lan Tây đảo thì bị tập kích đây này. Nhưng đám đó vừa mới ra tay thì đột nhiên dừng lại rồi chuồn mất, toàn bộ quá trình ta đều chẳng hiểu ra làm sao. Lúc ấy ta bèn thề phải bắt đám khốn này, treo lên đánh một trận xem bọn chúng có ý gì. Định mệnh, thề xong là ta hối hận liền. Đang yên đang lành thề thốt làm gì không biết. Ta muốn hỏi… các ngươi có ai bắt được người sống không? Ít nhất ta phải biết đám này có lai lịch thế nào để còn hoàn thành lời thề nữa chứ."

Diệt Phượng Công Tử: "Chỗ ta có mấy người sống đây này. Lúc ấy ta đang phơi cá khô thì tự nhiên có sáu tên nhào đến kiếm chuyện. May mà ta phản ứng nhanh, không thì đi tong cả mẻ cá khô rồi. Sau đó ta lao vào quần nhau với sáu tên đó, dùng "hóa thành một vũng, bắn ra đầy đất" bắt sống ba tên. Ba tên còn lại thì trốn mất. Ba tên còn sống đang bị ta nhốt trong bình đây. Nếu Thất Sinh Phù Phủ Chủ đạo hữu muốn thì ta chuyển phát nhanh sang cho."

"Chờ ta đến Lan Tây đảo bắt tên tà tu ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu về rồi sẽ đến chỗ ngươi lấy đám tập kích đó sau." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

"Ha ha ha, hóa ra các ngươi cũng bị tập kích à? Thế thì ta yên tâm rồi. Ta còn tưởng chỉ có một mình ta bị tấn công, đang tức anh ách đây. Bây giờ thấy ai cũng bị, tâm lý cân bằng quá đi mất." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "…"

Tống Thư Hàng: "…"

Theo những gì các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 miêu tả, những kẻ tập kích này chỉ nhắm vào tu sĩ ngũ phẩm để ra tay và có phi hành khí tốc độ rất nhanh, tất cả những kẻ tham gia tập kích đều có cảnh giới từ ngũ phẩm trở lên.

Sao cái thiết lập này quen thế nhỉ?

“Các tiền bối ơi, các vị có hình ảnh của những kẻ tập kích này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng online rồi đấy à? Bạch tiền bối về chưa?”

“Hôm qua ngài ấy về rồi nhưng lại ở trong trạng thái bế quan, được phân thân truyền tống đến. Hôm nay trước khi ta ngủ dậy thì con rối tiên tử đã đưa tượng của Bạch tiền bối và Sở Sở rời khỏi quán ăn rồi. Ta đang định online để hỏi Điền Thiên tiền bối và Điền Điềm tiền bối xem có phải họ đón Bạch tiền bối đi không đây.” Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Hà Tán Nhân: “[icon đẩy kính mắt] Nghĩa là bây giờ Bạch tiền bối không ở bên cạnh ngươi chứ gì.”

Đồng Quái Tiên Sư: “[icon thắp nến]”

Cuồng Đao Tam Lãng: “[icon thắp nến]”

Diệt Phượng Công Tử: “[icon thắp nến]”

Tống Thư Hàng: “…”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Ta có xác của kẻ tập kích đây. Mỗi tội ta ra tay hơi bị nặng nên tình trạng của hắn trông thảm lắm, để ta đi chụp kiểu ảnh up lên, có cần làm mờ không nhỉ?”

Hoàng Sơn tiền bối lúc nào cũng quan tâm đến người khác như thế.

“Thôi khỏi làm mờ, làm mờ trông kì lắm.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Up lên thư mục ẩn ấy.” Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời.

Một lát sau, Hoàng Sơn tiền bối gửi ảnh chụp cho bọn họ.

Trên cơ bản thì ngoại hình của kẻ tập kích trông giống con người, khuôn mặt còn khá là khôi ngô tuấn tú, giữa trán có hình vẽ như mã QR.

Đồng Quái Tiên Sư: “Trên trán hắn là mã QR hả? Quét thử phát không?”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vô dụng thôi, ta quét qua rồi, chẳng có tin tức gì cả. Làm ta mất công vui vẻ một hồi lâu.”

Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng… Tam Lãng tiền bối, ngươi quét thật à?

Sau đó hắn gửi một số tin tức vào trong nhóm: “Ta biết một vài tin tức. Đám người này là một chủng tộc thuộc Thiên Nhân giới – một trong chư thiên vạn giới. Chuyện mà bọn chúng thích làm nhất chính là săn kim đan của tu sĩ ngũ phẩm và yêu đan của yếu thú ngũ phẩm. Nếu không có mục tiêu thích hợp, chúng còn săn cả những vật tương tự kim đan, ví dụ như hạch tâm của Cổ Vu chẳng hạn. Bọn chúng chỉ thích mỗi kim đan, không hề có hứng thú gì với yêu thú và tu sĩ từ lục phẩm trở lên và từ tứ phẩm trở xuống.”

“Săn kim đan? Còn có chủng tộc như vậy nữa à?” Lệ Chi Tiên Tử chau mày. Nếu đúng như thế thì chủng tộc này có quan hệ chẳng đội trời chung với giới tu sĩ rồi.

Lần sau mà gặp thì chém chết hết luôn, tuyệt đối không để cho tên nào chuồn mất!

“Thì ra là Tộc Thiên Nhân à. Ta có đọc được thông tin về chúng trong sách cổ. Đã lâu lắm rồi Thiên Nhân giới không liên hệ với thế giới của chúng ta, tu chân giả trẻ bây giờ không biết đến chúng cũng là chuyện thường.” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Bắc Hà Tán Nhân: “Đương kim “Thiên” sắp có biến, con đường nối chư thiên vạn giới nối liền thêm một lần nữa làm cho phiền phức mỗi lúc một nhiều. Thật là hao tâm tổn trí.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Thất Tu tiền bối có tin tức cụ thể hơn về Tộc Thiên Nhân không? Ví dụ như cách thức xuất hiện, nhược điểm và năng lực của chúng chẳng hạn? Mọi người gửi số liệu cho ta, ta sẽ chỉnh sửa rồi gửi lại cho cả nhóm. Các đạo hữu ngũ phẩm phải chú ý an toàn, khi ra ngoài tốt nhất là kết đoàn đi chung, đừng đi lẻ. Nếu gặp Tộc Thiên Nhân mà giết được thì giết sạch đi, đừng bỏ qua cho bất cứ kẻ nào. Phi hành khí của bọn chúng có tốc độ rất cao, chớ để chúng có cơ hội trốn về phi hành khí.”

"Dám lấy kim đan của tu sĩ làm mồi săn… lâu lắm rồi ta không gặp những kẻ càn rỡ như thế đấy." Tô Thị A Thất nói: "Tiếc là ta đã tấn thăng lục phẩm mất rồi. Biết thế này thì ta đã tấn thăng muộn hơn một chút."

Lục phẩm thì không thể hấp dẫn những kẻ đến từ Tộc Thiên Nhân này được rồi.

Xem ra hắn phải tìm cơ hội hợp tác với các hậu bối ngũ phẩm trong gia tộc thôi.

Đến lúc đó, các hậu bối ngũ phẩm phụ trách kéo quái, hắn núp trong bóng tối chờ quái đến rồi xông ra quét map, nhất định là sẽ vô cùng sảng khoái.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, ngươi cũng gặp Tộc Thiên Nhân rồi à? Linh Điệp đảo bọn ta không bị tập kích, đám Tộc Thiên Nhân ấy có mạnh không?"

"Ừm, ta gặp một đội săn rất lớn, có đến năm mươi mốt tên Tộc Thiên Nhân. Trong đó còn có một tên lục phẩm nữa." Tống Thư Hàng trả lời.

"Trong đội săn còn có Thiên Nhân lục phẩm sao?" Hoàng Sơn tiền bối cau mày. Mọi người đều gặp đội săn ngũ phẩm, cho nên hắn đã kết luận tất cả đám Tộc Thiên Nhân đi săn đều là ngũ phẩm.

Nếu có cả đội săn lục phẩm thì độ nguy hiểm của đám người này sẽ tăng lên mấy bậc.

"Phải, tên đó đang bị ta giam giữ trong không gian cá nhân. Nếu các tiền bối có hứng thú với hắn thì ta sẽ kéo ra để thẩm vấn một chút xem có được tin tức gì không. Ta chẳng hiểu hắn nói cái gì, không thể nào mà giao lưu được." Tống Thư Hàng nói.

Diệt Phượng Công Tử: "…"

Thằng nhóc Tống Thư Hàng này… đối mặt với năm mươi mốt Thiên Nhân mà còn bắt được tên lục phẩm giam lại ấy hả?

Diệt Phượng Công Tử trầm tư.

Nhớ cái hồi hắn mới gặp Tống Thư Hàng, lúc ấy Tống Thư Hàng vẫn chỉ là một tên lính mới tò te trong nhóm thôi mà…

Chương 1506: Thư Sơn Áp Lực Đại tiểu hữu?

Khi đó lính mới tò te Tống Thư Hàng còn mượn CPU của hắn để tu luyện mà.

Thế mà chỉ mới chớp mắt, lính mới ngày nào đã trưởng thành đến mức có thể đánh giáp lá cà với năm mươi tên ngũ phẩm và một tên lục phẩm rồi.

Hắn cảm thấy chuyện Tống Thư Hàng là lính mới chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua thôi.

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài… khoan đã… nhanh cái của khỉ!

Rõ ràng chỉ mới ba tháng rưỡi trước Tống Thư Hàng vẫn còn là một con gà mờ!

Đối với tuổi thọ dài dằng dặc của tu sĩ thì ba tháng đúng là "ngày hôm qua" rồi còn gì nữa?!

Diệt Phượng Công Tử mệt tim quá, chán nản quá, muốn out nhóm luôn cho rồi.

Hoàng Sơn tiền bối nói: "Thư Hàng, Thiên Nhân lục phẩm có thủ đoạn công kích thế nào?"

"À… theo ta nhớ thì hắn còn chưa kịp ra tay." Tống Thư Hàng nhắn tiếp: "Vừa mới gặp nhau ta đã tặng cho bọn chúng một phát ánh nhìn mang thai, sau đó lập lớp phòng ngự để ngăn cản cung tên và phi tiêu. Nhân cơ hội, ta lại thình lình tặng Thiên Nhân lục phẩm một phát ánh nhìn phôi thai. Trên người Thiên Nhân lục phẩm có thuật nguyền rủa của Cổ Vu, đúng lúc này nó phát huy tác dụng. Thế là cả đám Thiên Nhân bị nguyền rủa chết sạch cả. Cuối cùng, ta dùng Ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai hóa đá Thiên Nhân lục phẩm rồi ném hắn vào không gian tư nhân rồi giam lại."

Bắc Hà Tán Nhân: "…"

Chẳng hiểu sao hắn lại thấy đám Thiên Nhân này hơi đáng thương.

Rõ ràng đám Thiên Nhân này là tử địch của tu sĩ, chỉ cần bọn chúng không bỏ cái thói săn kim đan chắc chắn sẽ kết mối thù không đội trời chung với tu chân giới và Yêu tộc. Thế nhưng nghe Tống Thư Hàng miêu tả xong, trong đầu tất cả mọi người đều hiện lên cảnh tượng đám Thiên Nhân này ôm cái bụng phình to, nằm run như cầy sấy dưới ánh mắt của Tống Thư Hàng.

"Nếu Hoàng Sơn tiền bối muốn nghiên cứu thì ta gửi tặng Thiên Nhân lục phẩm cho ngài nhé? Nhưng chuyện này phải chờ Bạch tiền bối xuất quan mới được." Tống Thư Hàng nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Để ta nghiên cứu Thiên Nhân lục phẩm này cho. Ta đang chuẩn bị lên đường đến Lan Tây đảo để xem Điền Thiên và Điền Điền có cần trợ giúp gì không đây."

Cuồng Đao Tam Lãng: "Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu là ai đấy? Trong nhóm của chúng ta có một người như vậy sao? Sao ta chẳng có ấn tượng gì cả nhỉ? Hoàng Sơn tiền bối, đạo hữu này mới vào nhóm đấy à?"

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "…"

"Là Túy Vương Cư Sĩ chứ ai, đồ đần Tam Lãng." Lệ Chi Tiên Tử nói: "Thế mà cũng không nhớ thì cư sĩ sẽ đau lòng đến mức nào cơ chứ?"

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "…"

Đau lòng là cái gì?

Đối với ta mà nói, đau lòng chẳng là gì cả.

Vì từ lâu ta đã chẳng còn lòng ruột gì để mà đau nữa rồi!

"Vậy thì giao cho cư sĩ nhé." Hoàng Sơn tiền bối nói.

Đương nhiên Hoàng Sơn tiền bối cũng đã quên béng đạo hiệu của Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu là gì rồi. Hắn bèn bỏ luôn đạo hiệu, chỉ gọi người ta là "Cư sĩ" thôi. Biện pháp này thông minh biết mấy.

"Chẳng phải Túy Vương Cư Sĩ nhà ngươi cũng chỉ có tu vi lục phẩm thôi sao? Ngươi có dám chắc là mình nghiên cứu được Thiên Nhân lục phẩm kia không đấy?" Cuồng Đao Tam Lãng lại hỏi.

"Thất phẩm rồi." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu thở dài bảo.

“Túy Vương Tôn Giả!” Cuồng Đao Tam Lãng chấn kinh.

Vì sao cư sĩ tấn thăng thành Tôn Giả mà không ai biết cả là thế nào?

“Ta tấn thăng một thời gian rồi… Thực ra cái hôm tấn thăng, ta còn nhắn tin trong nhóm nữa cơ.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Có sao? Có vụ này sao? Vì sao hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì thế này?

Hắn bèn nhanh chóng mở sổ ra xem.

Trên cuốn sổ của hắn cũng không hề ghi chép chuyện này.

“Chúc mừng cư sĩ đã tiến thêm một cảnh giới nữa, bát phẩm đang chờ rồi!” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Ai cũng biết nguyện vọng lớn nhất của Bá Vương Cư Sĩ là tấn thăng bát phẩm, nhân tiền hiển thánh, chư thiên vạn giới không ai không biết hắn, sẽ không còn ai quên đạo hiệu của hắn nữa.

Bây giờ cư sĩ đã tấn thăng lên thất phẩm, với tư chất của hắn thì đường tới bát phẩm cũng không còn xa.

Đúng rồi, nói đi cũng phải nói lại, cư sĩ có mấy long văn nhỉ?

Trong lòng mọi người đều nghi hoặc, nhưng ai cũng ăn ý không hỏi vấn đề này. Bởi vì hỏi ra sẽ càng khiến cư sĩ đau lòng hơn mà thôi.

“Nếu có thông tin, số liệu hay phương thức tấn công của Thiên Nhân thì mọi người hãy gửi tin nhắn riêng cho ta. Ta sẽ cho người chỉnh lý lại… Tóm lại, những ngày tới các đạo hữu ngũ phẩm ra ngoài phải hết sức cẩn thận.” Hoàng Sơn tiền bối tổng kết: “Mặt khác, Tô Thị A Thất, nếu ngươi có kế hoạch dằn mặt Thiên Nhân thì nghĩ cách kiếm một cái phi hành khí của bọn chúng về cho ta. Ta muốn nghiên cứu thứ này để tìm hiểu cấu tạo của nó một chút. Đến lúc đối mặt với Thiên Nhân, chúng ta sẽ nhổ cỏ tận gốc, không cho bọn chúng cơ hội bỏ chạy.”

Hoàng Sơn tiền bối rất hiểu tính cách của Tô Thị A Thất. Gặp lũ Thiên Nhân ngông cuồng này, Tô Thị A Thất nhất định sẽ không chịu được mà muốn ra mặt đập cho chúng một trận ngay.

“Để ta cố thử xem.” Tô Thị A Thất đáp.

Tống Thư Hàng đọc đến đây, bèn nhắn: “Này… chỗ ta có một chiếc phi hành khí đấy. Ta đang định thay đổi cấu tạo của nó một chút để sửa thành thuyền tiên. Nếu Hoàng Sơn tiền bối muốn thì ta sẽ gửi nó cho.”

Hoàng Sơn tiền bối: “Hay lắm Thư Hàng. Nếu thực sự nghiên cứu ra cách phá giải phi hành khí của Thiên Nhân thì công đầu thuộc về ngươi đấy. Muốn thuyền tiên hả? Đến lúc đó ta sẽ chế tạo riêng một cái cho ngươi.”

Trong tu chân giới, danh tiếng và uy vọng của Hoàng Sơn tiền bối cực cao, mối quan hệ cũng rộng khắp.

“Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn tiền bối lại nói: “A Thất à, ngươi cũng vẫn cứ nghĩ cách tóm cả phi hành khí nhé. Có mấy chiếc phi hành khí thì nghiên cứu cách phá giải sẽ nhanh hơn.”

“Được rồi. Để ta đi sắp xếp rồi lên đường săn Thiên Nhân ngay đây.” Tô Thị A Thất nói.

Sau khi offline, Tô Thị A Thất lập tức liên lạc với Tô Thị A Thập Lục… Hắn hi vọng Tô Thị A Thập Lục có thể tham gia vào kế hoạch săn Thiên Nhân lần này, chuyện này sẽ rất có ích với cô trong tương lai.

…

…

Cuộc thảo luận liên quan đến Thiên Nhân tạm thời kết thúc.

Tống Thư Hàng: “Đúng rồi, suýt nữa thì quên mất mục đích online. @Điền Thiên Đảo Chủ, @Điền Điềm Phó Đảo Chủ. Hai vị tiền bối có online không?”

Hắn muốn biết có phải hai vị này đã đón con rối tiên tử, Sở Sở và pho tượng của Bạch tiền bối lên Điền Thiên đảo rồi hay không.

Khi con rối tiên tử đi thì không để giấy tờ lại.

“Chỉ sợ đám Điền Thiên đang bận thôi, cả ngày hôm nay không thấy lên mạng trả lời tin tức rồi.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời hắn: “Điền Thiên Đảo nhà họ lại là một tiết điểm không gian của chư thiên vạn giới, gần đây họ bận lắm.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Thư Hàng tiểu hữu à, ta sắp đến Lan Tây đảo rồi. Chúng ta gặp nhau rồi ta đưa ngươi đến Điền Thiên đảo, ta có lệnh bài vào trận của Điền Thiên đảo, có thể vào thẳng trong đảo được đấy.”

Tống Thư Hàng đáp: “Được rồi, Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối. Ta đang ở trong quán ăn của Lan Tây đảo, để ta gửi tọa độ cho ngài.”

…

…

Hai tiếng sau, tiếng gõ cửa quán ăn vang lên.

Tống Thư Hàng kết thúc tu luyện minh tưởng, đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa, Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn mặc áo khoác đen rất ngầu, vẻ mặt vẫn uy nghiêm như trước.

“Tiền bối, cuối cùng ngài cũng tới rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài bảo: “Trên đường lại gặp Thiên Nhân tập kích. Y như lần trước, bọn chúng xuất hiện thì lao vào đánh ta… sau đó đột nhiên rút lui chạy biến. Lần này ta ra ngoài hơi bị gấp, không mang theo phù văn mạnh, nếu không thì đã chơi chết bọn chúng rồi. Bị lãng phí mất bao nhiêu là thời gian.”

“Ta nghĩ… nguyên nhân đám Thiên Nhân đó vừa thấy ngài đã chạy có thể là vì hiệu quả “Thiên hạ không ai không biết ngài” trên người ngài đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ Thất Sinh Phù Phủ Chủ có cảnh giới ngũ phẩm, tám long văn, đồng thời trên người hắn còn mang thánh ấn.

Chắc hẳn vì cảm nhận được khí tức kim đan trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ nên đám Thiên Nhân kia mới hí hửng chạy tới, định đập hắn một trận để cướp kim đan. Nhưng vừa thấy mặt hắn thì bọn chúng phát hiện ra vị tu sĩ Kim Đan này là Thất Sinh Phù Huyền Thánh giả heo ăn thịt hổ.

Thế là cả đám chạy vắt giò lên cổ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngửa cổ nhìn trời mà lòng đắng ngắt.

Những đạo hữu khác trong nhóm Cửu Châu số 1 bị Thiên Nhân chặn đánh thì chí ít có thể giết được mấy con, chỉ có hắn là không được con nào cả.

“Đừng nói chuyện này vội, tà tu kia có còn ổn không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“Hắn thi triển một bí pháp, đến bây giờ còn chưa tỉnh lại.” Tống Thư Hàng cười ha hả, đưa tay vạch một cái, chú thuật sư bị lôi từ thế giới hạch tâm ra.

Chú thuật sư vừa xuất hiện, hạ xuống đất, mở mắt ra liền nhìn thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Tống Thư Hàng.

“Thất Sinh Phù Huyền Thánh!” chú thuật sư thấy lòng mình lạnh ngắt.

Lại thêm một vị Huyền Thánh nữa.

“Ranh con, có nhớ những người dân bị ngươi sát hại ở Hổ Nha sơn năm đó không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Lại là chuyện ở Hổ Nha sơn?

Tiêu rồi, phen này hắn đi đời nhà ma thật rồi.

Đáy lòng tà chú thuật sư rét lạnh, không biết có cơ hội tự sát để về nhà hồi sinh hay không nữa.

“Xem ra ngươi không nhớ rồi. Không nhớ cũng không sao, để ta nhắc cho mà nhớ.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Dứt lời, hắn lấy sổ nhỏ của mình ra, tích thêm một cái.

Lại một lời thề nữa được hoàn thành.

“Thất Sinh Phù tiền bối, có thể trên người tên này có bí pháp hồi sinh, ngài nhớ phải đề phòng một chút nhé.” Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Dựa vào kinh nghiệm phục sinh nhiều lần của mình, ta đánh hơi thấy khí tức của thủ đoạn tương tự ở trên người hắn. Theo ta phỏng đoán thì thủ đoạn hồi sinh của hắn chỉ là cấp thấp, phải trả giá lớn, xác suất thành công không cao, nhưng chung quy nó vẫn là thủ đoạn hồi sinh, cho nên phải đề phòng hắn tự sát.”

Dù sao hắn cũng đã sống lại hết lần này đến lần khác, cho nên có thể dùng trực giác để cảm ứng thuật pháp hồi sinh luôn rồi.

Tà chú thuật sư: “? ? ?”

Đánh hơi ra khí tức hồi sinh là cái quái gì?

Tống Thư Hàng cảm ứng được thuật pháp hồi sinh khiến cho tà chú thuật sư ngạc nhiên rớt cả hàm.

“Được rồi, ta tự biết chừng mực.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ dứt lời, bèn đưa tay triệu hồi mấy đạo phù văn rồi ném hết lên người tà chú thuật sư.

Sau đó, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa một cái bình nhỏ cho Tống Thư Hàng: “Đây là quà cho ngươi.”

Tống Thư Hàng: “?”

“Xem như thù lao vì ngươi đã bắt cho ta tên nhãi này… Yên tâm đi, không phải của quý gì đâu, chỉ là một ít đan dược có thể kéo dài tuổi thọ thôi. Dược hiệu của nó rất yếu, không có tác dụng gì đối với tu sĩ cả, ngươi có thể cho người bình thường sử dụng.”

Tống Thư Hàng hơi động lòng: “Cảm ơn tiền bối.”

Đây cũng là lễ vật mà Thất Tu tiền bối chuẩn bị riêng cho hắn.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đến Điền Thiên đảo.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Khi họ đang nói chuyện thì điện thoại của Tống Thư Hàng nhận được tin nhắn.

Tống Thư Hàng mở ra xem thì thấy Điền Thiên Đảo Chủ nhắn tin cho mình: “Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu đang ở đâu đấy? Bọn ta đến đón ngươi đây.”

Chương 1507: Chat tự động

Thư Sơn Áp Lực Đại là biệt hiệu đầu tiên của Tống Thư Hàng trong nhóm Cửu Châu số 1.

Về sau biệt danh trong nhóm Cửu Châu số 1 của hắn đã đổi rất nhiều lần, có thời gian còn dùng bảy đạo hiệu luân phiên, mà gần đây hắn hay dùng nhất là Bá Tống và Bá Đao Tống Nhất.

Bây giờ trong nhóm Cửu Châu số 1 chẳng ai còn gọi hắn là Thư Sơn Áp Lực Đại tiểu hữu nữa.

Trừ khi là đọc tên tài khoản khi nói chuyện riêng với hắn.

Nhưng Điền Thiên Đảo Chủ cũng là người quen mà. Dù nói chuyện riêng cũng không thể gọi hắn là Thư Sơn Áp Lực Đại được.

Trừ khi… đây không phải là Điền Thiên Đảo Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ ở bên cạnh lấy một chiếc bình ngọc tịnh ra, nhốt chú thuật sư kia vào.

Sau đó hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng thì thấy vẻ mặt Tống Thư Hàng có vẻ hơi sai sai: "Sao thế?"

Tống Thư Hàng đưa điện thoại của mình cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Điền Thiên tiền bối vừa nhắn tin cho ta, nhưng không biết có phải tại ta nghĩ nhiều không… ta cứ có cảm giác Điền Thiên tiền bối đã gặp vấn đề gì đó."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn điện thoại của Tống Thư Hàng, thấy cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại thì cũng nhíu mày.

"Ngươi trả lời Điền Thiên đạo hữu đi, cứ bảo hôm nay ngươi có việc gấp, mai rồi hãy đến đón." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: "Rồi ta sẽ đưa ngươi thẳng lên đảo, ta có chìa khóa mà sợ gì."

Không cần biết có phải Điền Thiên Đảo Chủ gặp chuyện gì hay không, bọn họ sắp lên đảo rồi, tự xem là biết ngay thôi.

"Được." Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhắn tin trả lời Điền Thiên Đảo Chủ: "Điền Thiên tiền bối à, hôm nay ta đột nhiên có việc gấp mất rồi… ngày mai ngài đến đón ta được không?"

Điền Thiên Đảo Chủ: "Được thôi Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu, ngày mai chúng ta gặp lại.”

Tống Thư Hàng cất điện thoại, khóa cửa quán ăn, sau đó hắn và Thất Sinh Phù Phủ Chủ một người ngự đao, một người ngự kiếm, lướt về phía Điền Thiên đảo.

Trên đường, Tống Thư Hàng một mực chú ý liên hệ giữa thế giới hạch tâm và bản thân mình.

Cho dù gặp phải nguy cơ gì, chỉ cần thế giới hạch tâm không bị che chắn thì Tống Thư Hàng sẽ không bị ép vào đường cùng. Khi đối mặt hiểm nguy, hắn tiến lên có thể liều mạng, rút về vẫn có đường lui.

Nhưng vấn đề là… thế giới hạch tâm của hắn còn lui nhanh hơn cả hắn.

Không cẩn thận một cái là nó sợ hãi đóng lại ngay.

Cho nên sau khi cảm thấy có thể Điền Thiên đảo đã xảy ra chuyện, Tống Thư Hàng lúc nào cũng chú ý đến biến hóa nơi thế giới hạch tâm của mình. Nếu thế giới hạch tâm mà lui trước thì hắn sẽ đưa Thất Sinh Phù Phủ Chủ chạy ngay.

Thứ có thể khiến cho thế giới hạch tâm sợ hãi thì hắn và Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối cũng không thể nào đối phó được.

Lần này hắn tuyệt đối không thể để thế giới hạch tâm sợ quá trốn trước được.

Điền Thiên đảo rất gần Lan Tây đảo, ngự kiếm phi hành chẳng bao lâu đã tới.

Trên đường đi bình an vô sự.

Liên hệ giữa thế giới hạch tâm và Tống Thư Hàng vẫn luôn ổn định, không hề có dấu hiệu muốn chuồn.

“Đuổi theo ta, chúng ta phải tăng tốc.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc này hắn đang sử dụng bảo đao Bá Toái, hàng rào xung quanh dâng lên cao cao, cảm giác an toàn tuyệt đối, dù có ngự đao nhanh hơn cũng không sợ.

…

Trong đại học Giang Nam.

Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức phát hiện ra hôm nay Tống Thư Hàng đã bình thường hơn rất nhiều.

Mặc dù vẫn chu đáo tỉ mỉ, trong một số việc làm vẫn thể hiện rõ nữ tính, nhưng tóm lại đã vào đến phạm trù bình thường rồi.

Mặt khác, gần đây Cao Mỗ Mỗ phát hiện ra Tống Thư Hàng rất thích dạo quanh mấy trang mua sắm online như thể say mê mua hàng online vậy.

Đồ vật mà hắn xem rất phong phú, thứ gì cũng có.

Mấy lần Cao Mỗ Mỗ nhẹ nhàng đến sau lưng Tống Thư Hàng, thấy hắn đang say sưa ngắm nghĩa mấy món trang phục nữ xinh xắn.

Đương nhiên là con trai xem đồ nữ cũng không phải chuyện gì kì quái, nói không chừng hắn mua cho bạn gái thì sao? Cao Mỗ Mỗ còn tiêu tốn không ít tiền để mua quần áo đáng yêu cho Nha Y kia kìa.

Trừ xem đồ nữ, Cao Mỗ Mỗ còn thấy Tống Thư Hàng dùng rất nhiều thời gian để tìm mấy thứ như đất màu, phân hóa học NPK và dịch dinh dưỡng thông dụng dành cho thực vật.

Thư Hàng định trồng gì trong kí túc xá sao?

Nhưng có thấy hắn mua cây cối gì đâu nhỉ?

…

“Đến rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa Tống Thư Hàng đáp xuống một vùng biển trông có vẻ bình thường.

Đây chính là vị trí của Điền Thiên đảo, bình thường có trận pháp huyễn thuật bao phủ nên người bình thường không thể trông thấy nó.

Lúc này, đại trận bảo vệ Điền Thiên đảo mở ra, trận pháp huyễn thuật bao phủ toàn đảo được tăng cường, ngay cả tu sĩ cũng khó mà khám phá ra tầng huyễn thuật này được.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa Tống Thư Hàng hạ xuống mặt biển, bấm ngón tay tính toán tọa độ rồi lấy trong pháp khí không gian ra một tấm khiên hình lá cây.

“Đi theo ta, chúng ta lên Điền Thiên đảo thôi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Hắn cầm tấm khiên hình lá cây đi vào vùng biển.

Tống Thư Hàng theo sát sau lưng hắn.

Tấm khiên hình chiếc lá này là chìa khóa có quyền hạn cực cao. Dù đại trận của đảo đang mở, chỉ cần cầm tấm khiên này và tìm đúng tọa độ thì vẫn có thể vào Điền Thiên đảo bình thường.

Chiếc khiên này là vật phẩm khóa của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, trừ bản thân hắn ra thì không một ai kích hoạt và sử dụng được nó.

Tống Thư Hàng đi theo Thất Sinh Phù Phủ Chủ, bốn phía xung quanh là sương mù mênh mông. Thị lực của hắn bây giờ mà vẫn không thể nhìn được xa quá một mét.

Trong cả quá trình này, biểu hiện của thế giới hạch tâm rất ổn định, không chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

Khoảng hai mươi giây sau, trước mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

Hắn và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã xuyên qua đại trận bảo vệ đảo.

Xuất hiện trước mặt hắn là một hồ nước nhỏ, trên mặt hồ phủ kín lá sen xanh mướt và những đóa sen đủ màu đua nhau khoe sắc.

Bên cạnh hồ nước có bốn pho tượng đứng ngồi.

Hai pho bên trái và bên phải có cái đầu rất to nhưng thân thể thì bé tí, chỉ bằng một phần mười cái đầu.

Hai pho phía trước và phía sau thì ngược lại, thân thể to tướng, đầu chỉ bằng nắm đấm, nếu không nhìn kĩ thì còn tưởng chúng là tượng không đầu.

Ở khoảng cách giữa bốn pho tượng có suối nhỏ chảy dài, ba dòng chảy vào, một dòng chảy ra.

“Đi theo ta.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói khẽ, sau đó cất tấm khiên đi, thân mình lao vọt về phía trước, rơi xuống lá sen trên hồ nước, tiếp đó, hắn chạm nhẹ lên lá sen rồi hướng thẳng tới dòng suối chảy ra.

Tống Thư Hàng thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành theo sát hắn.

Hắn học theo dáng vẻ của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, điểm nhẹ chân lên lá sen, mượn sức nổi của lá sen để tiến về phía trước, nhưng khi hắn chạm chân lên lá sen thì trên lá sẽ nở ra một đóa sen đen để nâng thân mình hắn lên.

Bộ Bộ Sinh Liên.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng càng cao thì tiêu hao của Bộ Bộ Sinh Liên càng thấp, cuối cùng trở thành kĩ năng bị động. Đôi khi Tống Thư Hàng chỉ cần đạp vào khoảng không để di chuyển thì những đóa sen đen này đã tự động hiện lên.

Tống Thư Hàng: "…"

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dẫn đường, cả hai đi dọc theo con suối, xuyên qua một mảnh rừng trúc rồi đi qua một trận pháp mê cung rẽ ngang rẽ dọc.

Cuối cùng mới đến cửa sau của một tòa tiên phủ cổ điển.

"Điền Thiên đạo hữu, ta đến nơi rồi, ngươi có nhà không?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ đi tới trước tấm gương cổ ở cửa tiên phủ rồi cất tiếng gọi.

Tấm gương cổ phát ra ánh sáng nhè nhẹ, xác định thân phận của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Sau đó, cửa của tiên phủ mở ra.

"Đây chính là động phủ của Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm phó đảo chủ sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp: "Đây là tiên phủ của Điền Thiên, tiên phủ của Điền Điềm ở chỗ khác."

"Ồ? Thế mà ta cứ tưởng hai người bọn họ ở cùng một chỗ cơ." Tống Thư Hàng nói.

Vì mỗi lần nhóm Cửu Châu số 1 nói chuyện trên trời dưới đất thì Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm phó đảo chủ đều xuất hiện cùng một lúc.

Khi mới gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, còn chưa gặp Vũ Nhu Tử, vẫn đang coi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 là một đám dở hơi mê tiên hiệp, Tống Thư Hàng đã nghi ngờ không biết Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm có phải là một người mà dùng hai nick hay không.

Nội thất tiên phủ của Điền Thiên Đảo Chủ rất hiện đại, thậm chí còn mang hơi hướm khoa học viễn tưởng, trông khác một trời một vực với vẻ cổ điển bên ngoài.

Cứ đi được một đoạn hành lang lại có một cửa bảo hiểm bằng kim loại nặng nề mở ra, trên đó khắc đủ loại trận pháp và phù văn phòng ngự.

Sau khi đi qua bảy cánh cửa bảo hiểm như vậy, Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới dừng lại.

"Cửa bảo hiểm không có dấu vết bị phá hỏng, hệ thống phòng ngự của tiên phủ cũng không tổn hại gì, xem ra Điền Thiên đạo hữu vẫn bình an vô sự." Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đi tới trước cánh cửa cuối cùng rồi vừa cười vừa gõ cửa: "Điền Thiên đạo hữu à, ta đến rồi này. Ta còn đưa cả Thư Hàng tiểu hữu đến cho ngươi đây."

Cánh cửa cuối cùng này mãi không mở ra.

"Ơ? Chẳng lẽ không có trong động phủ à?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghi ngờ nói.

Hắn lấy điện thoại, mở nhóm Cửu Châu số 1 lên, nhắn tin cho Điền Thiên Đảo Chủ: "Điền Thiên, đang ở đâu đấy?"

"Đạo hữu Ta Sẽ Không Tiếp Tục Thề Bậy đấy à? Ta đang ở trong động phủ chứ đâu." Điền Thiên Đảo Chủ trả lời ngay lập tức.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ biến sắc.

Cũng như biệt danh Thư Sơn Áp Lực Đại của Tống Thư Hàng, Ta Sẽ Không Tiếp Tục Thề Bậy là biệt danh trong nhóm Cửu Châu số 1 của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Với quan hệ giữa Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ, hai người bọn họ nói chuyện cùng nhau sẽ không bao giờ xưng hô như vậy.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cất điện thoại đi, đặt tay lên cánh cửa cuối cùng, chuẩn bị cưỡng chế mở nó ra.

Khi hắn đặt tay lên cửa thì cánh cửa lại ầm ầm mở rộng.

Trước mặt Tống Thư Hàng là một gian phòng nhỏ chỉ có mười mấy mét vuông.

Trong phòng có một chiếc bàn máy tính và một cái ghế, cùng với đủ các loại cửa to nhỏ khác nhau. Chắc hẳn đó là con đường đi tới các nơi khác trong tiên phủ.

Trước bàn máy tính không có ai cả.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cau mày, nhanh chóng đi về phía trước.

Máy tính trên bàn đang mở phần mềm chat, giao diện đăng nhập là nhóm Cửu Châu số 1.

Trên giao diện chat là các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đang spam ào ào.

Đằng sau còn có mấy cửa sổ nhỏ.

Trong đó có khung chat cùng Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tống Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử và một vài đạo hữu khác không ở trong nhóm Cửu Châu số 1.

Trong khung chat với Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn còn lưu câu “Đạo hữu Ta Sẽ Không Tiếp Tục Thề Bậy đấy à? Ta đang ở trong động phủ chứ đâu” vừa rồi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lấy điện thoại di động ra nhắn một tin cho Điền Thiên Đảo Chủ: “Ngươi đang ở đâu? Chính xác là đang ở đâu?”

Lúc này… chiếc máy vi tính trên bàn tự động đánh chữ.

Điền Thiên Đảo Chủ: “Đạo hữu Ta Sẽ Không Tiếp Tục Thề Bậy, ta đang ở trong phòng của mình mà.”

“Chat tự động ư?” Tống Thư Hàng cả kinh. Công nghệ này cao thế!

Chương 1508: Ta chết rồi, không tồn tại nữa!

“Quả nhiên mình vẫn quá ngây thơ, mấy thứ như clone chuyên dụng spam hay thánh đấu sĩ online vĩnh viễn 24h đều yếu nhớt! Clone chuyên dụng spam hay thánh đấu sĩ online vĩnh viễn 24h làm sao mà bằng chat tự động được chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Treo máy mà vẫn tự động chat, đã thế trả lời còn ra ngô ra khoai mới giỏi chứ!

Đỉnh đến thế là cùng.

Trừ việc tên của đối tượng nói chuyện hơi sai sai ra thì công năng của phần mềm chat tự động khi treo máy này quả là mạnh mẽ đến khó tả.

Trí tuệ nhân tạo à?

Có lẽ Cao Mỗ Mỗ sẽ rất thích phần mềm này cho xem. Vì treo máy mà nói chuyện phiếm được thì chắc là cũng gõ chữ viết tiểu thuyết được luôn nhỉ?

Nếu quả thực đây là phần mềm tự động chat khi treo máy, hay mình xin một bản về làm quà cho Cao Mỗ Mỗ đi?

“Không, không đúng… từ từ đã… trí tưởng tượng của mình bay xa quá rồi.” Đột nhiên, Tống Thư Hàng nghĩ tới một chuyện.

Bàn phím đang tự gõ kìa!

Rõ ràng không có một ai ngồi trước bàn máy tính, nhưng khi tán gẫu thì bàn phím máy tính của Điền Thiên Đảo Chủ lại tự gõ lách ca lách cách để chủ động trả lời Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Nếu suy nghĩ cẩn thận thì chuyện này rợn gáy lắm biết không?

Tình tiết này chỉ xuất hiện trong phim kinh dị thôi đó!

Nhưng vì sau khi tiếp xúc với giới tu chân, Tống Thư Hàng đã tự động phân loại một số chuyện kì quái vào khoang “Ta cần đúc lại thế giới quan” trong đầu, cho nên khi nhìn thấy những chuyện kinh dị như thế này thì phản ứng đầu tiên của hắn không phải “Tiêu rồi, bị dọa tè ra quần rồi!”, mà là “Ôi, mình lại phải bù đắp thế giới quan thôi”.

Thần kinh thép rồi.

“Bàn phím máy tính đang tự gõ kìa.” Tống Thư Hàng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật đầu.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động của mình ra nhắn tin cho Điền Thiên Đảo Chủ: “Hello, Điền Thiên Đảo Chủ, hôm nay ngươi có muốn khỉ con không?”

Bàn phím máy tính của Điền Thiên Đảo Chủ lại tự chuyển động.

Lách cách lách cách, tin nhắn trả lời Tống Thư Hàng được gõ ra: “Thư Sơn Áp Lực Đại tiểu hữu, ngươi đang nói gì thế? Ta muốn khỉ làm gì? Ngày mai lúc nào ngươi rảnh để ta sang đón?”

Trả lời đâu ra đấy, chỉ sai mỗi cái tên.

Cảnh tượng này mà phối hợp thêm cái nhạc nền chết chóc nữa thì đúng là phim kinh dị tiêu chuẩn.

“Đây tuyệt đối không phải là phần mềm chat tự động khi treo máy gì cả.” Tống Thư Hàng khẳng định.

Đồng thời, hắn nghĩ tới một khả năng.

Đây là tu chân giới, chuyện gì không giải thích được bằng khoa học thì có thể giải thích từ phương diện tu chân.

Ví dụ như một tảng đá có thể thành tinh, trở thành người khổng lồ đá.

Ví dụ như một tờ ngân phiếu cũng có thể thành tinh, trở thành Ngân Phiếu đại tiên.

Thậm chí một cái chăn cũng có thể thành tinh, như đại lão cái gì cũng có thể bán lúc nào cũng nghĩ cái chăn mới là bản thể của mình chẳng hạn.

Cho nên… một cái máy tính liệu có thể thành tinh hay không?

“Máy tính tinh à?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Về lý thuyết thì một đồ vật phải mất thời gian rất lâu mới có thể thành tinh, nhất là thứ vật chất không có sinh mệnh này, muốn có ý thức của riêng mình thì khó càng thêm khó.

Chiếc máy tính cỡ nhỏ trước mắt hắn chưa hiện diện được bao lâu trên thế gian này, đã thỏa mãn điều kiện để thành tinh chưa?

Hay là nó gặp cơ duyên gì mà tình cờ sinh ra trí tuệ riêng rồi?

“Không thể nào, nếu nó thành tinh thì chúng ta cảm ứng một chút là ra liền.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Hắn xoa cằm nhìn quanh bốn phía.

Căn phòng rất ngăn nắp, không hề có chút hỗn loạn nào.

Trừ chiếc máy tính đang bật biết trả lời tự động này ra thì không có gì kì lạ.

“Có lẽ Điền Thiên đã ra ngoài rồi. Chúng ta đi một vòng quanh đảo tìm thử xem Điền Thiên đạo hữu có ở bên ngoài không.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang nói chuyện thì thấy Tống Thư Hàng đột nhiên biến thành hình thái sương mù.

Sau đó Tống Thư Hàng đặt tay lên chiếc máy tính kia.

Từ khi phát hiện hình thái sương mù của mình có thể miễn dịch tác dụng phụ tạo ra vết thương của bí pháp giám định thì Tống Thư Hàng sử dụng bí pháp giám định càng thêm chẳng kiêng nể gì.

Thân thể hắn không còn bị thương, cùng lắm thì chỉ có tinh thần chịu đau đớn chút thôi. Với Tống Thư Hàng mà nói thì đau đớn trên tinh thần chỉ thoáng qua như mưa bụi, chẳng thấm vào đâu cả.

Thậm chí nếu mấy ngày không đau như thế vài lần thì hắn lại còn nhơ nhớ.

Tống Thư Hàng đặt tay lên máy tính, bí pháp giám định tạo ra vết thương, có sương mù bay ra từ người hắn, nhưng hắn chỉ cần hơi động ý nghĩ là chút sương mù đó lại bay về ngay.

Tống Thư Hàng giải trừ hình thái sương mù, nhe ra một cái răng.

Một loáng sau, tin tức từ bí pháp giám định đã truyền vào đầu óc hắn:

“Máy tính cá nhân của Điền Thiên Đảo Chủ: Được Điền Thiên Đảo Chủ tự tay lắp ráp và cường hóa một mức độ nhất định. Tác dụng chủ yếu của máy tính này là liên hệ với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, mua sắm và xử lý ảnh chụp. Ghi chú: Trong ổ E/ m nhạc/Nhạc phổ/Nhạc phổ tiếng Anh/ Nhạc phổ tiếng Anh phiên dịch thành tiếng Trung có một folder tên là “Em gái ta đáng yêu nhất”. Trong folder đó lưu trữ ảnh chụp của Điền Điềm Tiên Tử từ nhỏ đến lớn, là báu vật quý giá nhất của Điền Thiên Đảo Chủ.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Thế nào? Có phát hiện ra cái gì không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“A, có thấy một số thứ, Điền Thiên Đảo Chủ hết thuốc chữa rồi.” Tống Thư Hàng hạ giọng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “? ? ?”

“Không sao không sao, ta nói hết thuốc chữa là chỉ một số sở thích cá nhân của hắn thôi.” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay rồi nói.

Sau đó hắn tiếp tục thôi động hiệu quả của bí pháp giám định.

Thứ hắn muốn tìm không phải cái folder Em gái ta đáng yêu nhất, mà là lý do vì sao cái máy tính này lại có thể tự gõ phím trả lời tin nhắn của người khác kia.

“Một chút tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ còn sót lại bên cạnh máy vi tính, tồn tại bằng phương thức đặc thù, kí sinh trong chiếc máy vi tính do chính hắn tự tay lắp ráp.” Một tin tức khác hiện lên trong đầu óc Tống Thư Hàng.

Tàn hồn?!

Tống Thư Hàng biến sắc.

Chỉ sau khi một người chết đi thì tàn hồn mới xuất hiện. Hồn phách khi chết không thể bảo toàn đầy đủ mà chỉ sót lại một phần, mới gọi là tàn hồn.

“Lần này ngươi lại phát hiện ra cái gì rồi?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấy sắc mặt Tống Thư Hàng tái mét thì trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

“Bên cạnh chiếc máy tính này còn sót lại một phần tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ, nó tồn tại bằng phương thức đặc biệt, kí sinh trong máy tính.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên đáp.

“Làm sao có thể như vậy được, nếu là tàn hồn thì sao chúng ta lại không cảm ứng được cơ chứ?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói xong bèn đặt tay lên máy tính và cảm ứng thật kĩ càng.

Một lát sau, hắn cũng biến sắc.

Trong một trận pháp cường hóa ở hạch tâm của máy tính đúng là sót lại một tia tàn hồn mang khí tức của Điền Thiên Đảo Chủ.

“Hẳn là Điền Thiên có chuẩn bị thuật pháp hồi sinh, nếu tia tàn hồn này duy trì được thì chắc là hắn có cơ hội sống lại đấy.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói thật nhanh.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra gọi cho Điền Điềm phó đảo chủ.

Điền Thiên gặp chuyện chẳng lành… vậy còn Điền Điềm thì sao?

Điện thoại không kết nối được.

“Đây là khả năng xấu nhất. Điền Thiên đảo thực sự xảy ra chuyện rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hạ giọng nói, trên mặt hiện rõ vẻ lo âu.

Tống Thư Hàng lại kết nối với thế giới hạch tâm của mình, thế giới hạch tâm chưa thấy sợ… có nghĩa là ít ra bây giờ hắn và Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn an toàn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng nhắn tin vào nhóm Cửu Châu số 1: “Điền Thiên đảo xảy ra chuyện, ai có thuật pháp bảo vệ hồn phách không? Xin hãy đến Điền Thiên đảo bằng tốc độ nhanh nhất có thể.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Điền Thiên đảo xảy ra chuyện á? Nhưng rõ ràng Điền Thiên đạo hữu vừa mới nói chuyện phiếm với ta xong mà.”

“Điền Thiên chết rồi, chỉ còn lại một tia tàn hồn mà thôi. Bây giờ ta chỉ mang theo mỗi một phù văn bảo vệ hồn phách không tiêu tán, trong tay cũng không có vật liệu để chế phù. Cho nên ai có thuật pháp bảo vệ hồn phách thì mau đến Điền Thiên đảo. Khi còn sống nhất định Điền Thiên có chuẩn bị cách hồi sinh, phải bảo vệ tia tàn hồn này thì mới cứu hắn sống lại được.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ gõ nhanh như gió.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng lại thấy bàn phím vang lên lách cách.

Điền Thiên Đảo Chủ: “Cái gì cơ? Ta chết rồi á? Chẳng phải ta vẫn còn đang khỏe mạnh đây sao? Ta Sẽ Không Tiếp Tục Thề Bậy đạo hữu ấm đầu hả?”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Trước đó Cuồng Đao Tam Lãng và Lệ Chi Tiên Tử cũng hàn huyên với Điền Thiên Đảo Chủ vài câu, nhưng hai người bọn họ dùng tên thật làm biệt danh nên chẳng thấy vấn đề gì cả.

Bây giờ vừa thấy Điền Thiên Đảo Chủ trả lời Thất Sinh Phù Phủ Chủ thì bọn họ ngay lập tức cảm thấy có gì đó sai sai.

Quan hệ giữa Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ vô cùng tốt, hắn không thể gọi Thất Sinh Phù Phủ Chủ là “Ta Sẽ Không Tiếp Tục Thề Bậy đạo hữu” được.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Nói đến am hiểu thuật pháp về hồn phách thì phỉa hỏi mấy vị đạo hữu này @Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân @Tấn Thăng Đại Thánh Nữ Đông Phương Lục @ Thất Tu Thánh Quân.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Ta cần một chút thời gian để xử lý chuyện đang làm đã rồi mới đến Lan Tây đảo được.”

“Ở gần Đại La giáo có một thông đạo nối chư thiên vạn giới, Vũ Nguyệt Chân Quân đang đau đầu về vụ này, có thể cô ấy chưa đi được ngay đâu. Để ta đi trước xem có giúp được gì không. Nói thật là ta chỉ nghiên cứu về tấn công hồn phách thôi chứ không am hiểu bảo vệ hồn phách lắm đâu.” Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời.

Thất Tu Thánh Quân: “Ta lên đường ngay đây, nhưng bây giờ ta ở cách đó khá xa đấy.”

Thất Tu Thánh Quân là một trong số những đại tiền bối đáng tin nhất nhóm Cửu Châu số 1. Hắn là tu sĩ toàn năng, cơ hồ không có nhược điểm, cả đạo thuật về hồn phách cũng có nghiên cứu qua. Để cứu Lục Tu Tiên Tử thoát khỏi trói buộc cho nên hắn nhất định phải đi sâu vào nghiên cứu về hồn phách.

“Trạng thái của Điền Thiên lúc này là thế nào mà vẫn trả lời tin nhắn được thế?” Bắc Hà Tán Nhân nghi ngờ hỏi.

Điền Thiên Đảo Chủ: “Ta ổn lắm, tình trạng siêu phê luôn. Ta cảm thấy mình có thể online liên tục 24h không nghỉ cũng được.”

“Bây giờ hắn đang nhập thân vào trận pháp trong hạch tâm của máy tính, ta dùng phù văn giữ vững tàn hồn cho hắn cái đã. Không biết Điền Thiên đảo xảy ra chuyện gì... đại trận hộ đảo vẫn còn nguyên vẹn, tiên phủ của Điền Thiên cũng bình yên vô sự mà.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Dứt lời, hắn nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi trông coi chiếc máy tính này trước nhé. Nếu tàn hồn của Điền Thiên mà có biến hóa gì thì phải lập tức báo cho ta biết. Ta đến động phủ của Điền Điềm một chuyến để xem tình hình bên đó ra sao.”

Nói xong, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng rời khỏi tiên phủ của Điền Thiên rồi lao tới động phủ của Điền Điềm Tiên Tử.

…

…

Tống Thư Hàng thở dài, kéo ghế ra ngồi xuống.

Bàn phím máy tính không ngừng vang lên tiếng lách cách, trên màn hình, Điền Thiên Đảo Chủ vẫn đang điềm nhiên nói chuyện với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, như thể không hề biết rằng mình đã chết đi.

“Nếu Điền Thiên Đảo Chủ có thuật pháp hồi sinh thì vì sao lại chưa hồi sinh nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hay là thuật pháp hồi sinh của hắn mất hiệu lực rồi?

Nếu vậy, hắn sử dụng đồng vàng hồi sinh với tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ thì có tác dụng không đây?

Chương 1509: Thử một lần, lỡ như lại thành công thì sao?!

Tống Thư Hàng vẩy một cái, lấy một đồng vàng hồi sinh trong thế giới hạch tâm ra. Trong tay hắn có khá nhiều đồng vàng hồi sinh, nếu dùng nó có thể cứu được Điền Thiên tiền bối thì chắc chắn hắn sẽ không keo kiệt.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đặc biệt và có địa vị quan trọng trong lòng hắn. Ngay cả vị Điền Thiên Đảo Chủ chưa từng gặp mặt này cũng như vậy.

“Nhưng bây giờ tu vi của Điền Thiên tiền bối là phẩm nào rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm phó đảo chủ thường xuyên đồng thời ẩn hiện trong nhóm Cửu Châu số 1, nhưng hình như xưa nay chưa ai nhắc đến tu vi của bọn họ cả.

Ngũ phẩm? Hay là lục phẩm rồi?

Nếu là lục phẩm thì đồng vàng hồi sinh không còn tác dụng với hắn nữa.

Với lại… bây giờ Điền Thiên Đảo Chủ chỉ còn một tia tàn hồn, có thể kích hoạt được đồng vàng hồi sinh hay không đây?

Tống Thư Hàng lại lấy điện thoại, mở nhóm Cửu Châu số 1 ra hỏi: “Điền Thiên tiền bối, bây giờ ngài đang ở cảnh giới nào rồi?”

“Cảnh giới á? Đương nhiên là cảnh giới của đại ma pháp sư độc thân mấy trăm năm rồi. Sau khi độc thân lâu như vậy, ma lực của ta đã tích lũy đến một mức độ vô cùng đáng sợ.” Điền Thiên Đảo Chủ trả lời.

Bá Tống: “? ? ?”

Cảnh giới đại ma pháp sư độc thân mấy trăm năm?

Ai hỏi ông cái này?!

Mà này, với cái thú vui tao nhã hết thuốc chữa của Điền Thiên tiền bối nhà ngài ấy mà, ngài không xóa cái folder ẩn trong máy tính đi thì cảnh giới Thần thánh Ma pháp đạo sư đang vẫy chào ngài đấy!

Vũ Nhu Tử hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới: “Điền Thiên tiền bối ơi, Tống tiền bối hỏi cảnh giới tu vi của ngài cơ mà.”

Điền Thiên Đảo Chủ: “Thì ra là thế… cảnh giới tu vi à? Chắc là cảnh giới Thần thánh Ma pháp đạo sư rồi.”

Vũ Nhu Tử hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới: “Điền Thiên tiền bối là ma pháp sư sao?”

“Đúng đó!” Điền Thiên Đảo Chủ trả lời.

Bá Tống: “…”

Vũ Nhu Tử, cô bị dắt mũi rồi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Điền Thiên đạo hữu là Linh Hoàng lâu năm rồi, trước đó nghe nói hắn có đột phá, có khi đã tấn thăng lên lục phẩm rồi cũng nên. Thư Hàng tiểu hữu có phát hiện gì sao?”

“Trong tay ta có pháp khí hồi sinh nhưng chỉ có người từ lục phẩm trở xuống mới sử dụng được thôi. Nếu Điền Thiên tiền bối vẫn ở cảnh giới ngũ phẩm thì có lẽ pháp khí hồi sinh của ta có thể phát huy được tác dụng.” Tống Thư Hàng nói: “Tàn hồn của Điền Thiên tiền bối đến giờ còn chưa hồi sinh, ta lo rằng thuật pháp hồi sinh của ngài ấy bị phá hư hoặc xảy ra vấn đề, nên mới khiến ngài ấy không hồi sinh được.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Chẳng phải ngươi đã sử dụng hết pháp khí hồi sinh hôm bị nổ tung rồi sao?”

“Lần đó chỉ dùng có một cái thôi, ta vẫn còn vài cái nữa. Vì gần đây chết nhiều quá nên ta đã mua cả bộ pháp khí hồi sinh ở chỗ tiên tử hàng gì cũng có thể bổ luôn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Nói mới thấy tu chân giới đúng là một nơi tàn khốc.

Còn nhớ khi trước lúc mới tiếp xúc với tu chân giới, hắn đã ôm quyết tâm “sáng thấu đạo, chiều chết cũng cam” mà gõ xuống câu phát biểu đầu tiên của mình trong nhóm Cửu Châu số 1.

Không ngờ chỉ trong vòng năm tháng ngắn ngủi mà hắn đã chết hết lần này đến lần khác, trừ trong sự kiện ở thế giới Kim Liên của Nho gia ra, những lần chết sau đó đúng là muôn hình vạn trạng.

Sáng thấu hiểu, chiều chết cũng cam? Nên vậy, đương nhiên nên vậy! Không chết dăm bảy lần thì làm sao xứng với quyết tâm thấu hiểu của tại hạ đây?

Bắc Hà Tán Nhân: "…"

Nhìn thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu bây giờ có thể chạy nhảy tung tăng, hắn cảm thấy rất vui mừng.

Có thể nói ra những lời nặng nề như "gần đây chết nhiều quá", hơn nữa còn duy trì được tâm thái tích cực, lạc quan là chuyện khó khăn biết nhường nào?

Lệ Chi Tiên Tử: "Thư Hàng suy đoán cũng có lý, có lẽ thuật pháp hồi sinh mà Điền Thiên chuẩn bị đã gặp vấn đề gì đó rồi. Trong tay ta có một đại trận hồi sinh dành cho cảnh giới từ Tôn Giả trở xuống, nếu cần thì liên hệ với ta, ta sẽ mang trận pháp tới bằng tốc độ nhanh nhất."

Điền Thiên Đảo Chủ: "Hả? Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của mọi người. Ta thấy trạng thái của mình bây giờ tốt lắm, có thể online 24/24 luôn. Mà lúc này ta hệt như một con cá muối vậy, chẳng cần nghĩ gì, không có phiền não. Ta không cần hồi sinh cũng được."

Cuồng Đao Tam Lãng: "Điền Thiên mất trí rồi, mọi người nhanh tay nhanh chân lên. Nếu chậm quá mà Điền Thiên sống dậy bị ngu đi thì hỏng hết xôi chè."

Điền Thiên Đảo Chủ: "Hệ thống nhắc nhở 'Cuồng Đao Tam Lãng đã bị ngài cho vào sổ đen'"

Cuồng Đao Tam Lãng: "…"

Trong tiên phủ của Điền Thiên.

Tống Thư Hàng thở dài, đặt điện thoại di động sang một bên.

Sau đó hắn lại khởi động hình thái sương mù rồi đặt tay lên CPU của máy tính.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng không biết rõ cảnh giới của Điền Thiên Đảo Chủ, vậy thì dùng bí pháp giám định để giám định thử một lần vậy.

"Lần này phải giám định cảnh giới của Điền Thiên tiền bối, hi vọng tia tàn hồn này có thể cho mình thông tin hữu ích.” Tống Thư Hàng nói.

Ngón tay hắn tiếp xúc với lớp vỏ kim loại lạnh lẽo của CPU… ừm, không bị giật điện.

Sau đó hắn tập trung tinh thần.

Bí pháp giám định được kích hoạt.

Lần này đối tượng giám định đổi thành tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ đang ẩn mình trong máy vi tính.

Trên người Tống Thư Hàng có mấy luồng sương mù phun ra nhưng lại nhanh chóng bay về.

Kết quả của bí pháp giám định hiện lên trong đầu óc hắn.

“Tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ: Tàn hồn chỉ còn một phần mười kí ức, thực lực nhị phẩm.”

Thực lực nhị phẩm?

Điền Thiên Đảo Chủ chỉ có cảnh giới nhị phẩm á?

Hoàng Sơn tiền bối từng nói Điền Thiên Đảo Chủ là một Linh Hoàng đã tấn cấp lâu năm, thậm chí còn có thể đột phá tới lục phẩm rồi cơ mà.

Số liệu này không đúng.

Chẳng lẽ cảnh giới “nhị phẩm” mà bí pháp giám định đưa ra là cảnh giới của phần tàn hồn còn sót lại của Điền Thiên Đảo Chủ?

“Bí pháp giám định cũng không phải là vạn năng.” Tống Thư Hàng thở dài.

Đồng thời, hắn thử thôi động bí pháp giám định xem có còn tìm được nhiều thông tin có ích hơn không, ví dụ như vì sao thuật pháp hồi sinh của Điền Thiên Đảo Chủ lại không kích hoạt?

Một lát sau, tin tức lại hiện lên trong đầu hắn.

“Phần hồn phách còn lại của Điền Thiên Đảo Chủ bị cuốn vào không gian khép kín. Mức độ tổn hại của hồn phách vượt qua giới hạn thấp nhất để hồi sinh, khiến cho Khôi Phục Thần Thuật mà Điền Thiên Đảo Chủ đã chuẩn bị không thể khởi động được.”

Kết quả giám định này đã mang đến cho Tống Thư Hàng niềm vui bất ngờ.

Không gian phong bế.

Hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ không bị xóa bỏ, mà bị cuốn vào một nơi gọi là “không gian phong bế”.

Nói cách khác, nếu có cơ hội đưa hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ trở về thì Khôi Phục Thần Thuật mà hắn tự chuẩn bị có thể khởi động được.

Vấn đề là… không gian phong bế là chỗ nào?

Tống Thư Hàng định tiếp tục kích phát bí pháp giám định, nhưng lần này bí pháp giám định không đưa ra được tin tức nào nữa.

Tống Thư Hàng vội vàng lấy điện thoại ra, lúc này màn hình của hắn vẫn sáng, giao diện phần mềm chat vẫn mở nhóm Cửu Châu số 1.

“Các tiền bối ơi, có ai biết không gian phong bế là chỗ nào không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Chưa nghe bao giờ, từ này chung chung quá, chẳng giống địa danh gì cả.”

Vũ Nhu Tử hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới: “Tống tiền bối, ngươi lại tìm thấy đầu mối gì mới rồi??”

“Đúng vậy, phần hồn phách còn lại của Điền Thiên tiền bối bị cuốn vào không gian phong bế, ta đang nghĩ nếu đưa được phần hồn phách đó về thì Điền Thiên tiền bối được cứu rồi.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Thư Hàng tiểu hữu tìm thấy manh mối ở đâu đấy? Manh mối đó có cho biết thêm thông tin gì về không gian phong bế không?”

“Không có. Đầu mối chỉ có mỗi cụm từ “không gian phong bế” thôi, ngoài ra ta cũng không biết thêm gì, nên mới lên đây để hỏi các vị tiền bối đó.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối hôm nay y như thám tử lừng danh ấy nhỉ.” Vũ Nhu Tử nói: “Tống *Thám tử lừng danh* Thư Hàng.”

“Là manh mối do bí pháp của ta cung cấp đấy. @Thất Tu Thánh Quân, Thất Tu tiền bối có thông tin gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Tu Thánh Quân: “Không có đầu mối, như Bắc Hà đạo hữu nói đó, không gian phong bế là một từ rất chung chung. Nếu ngươi muốn tìm một không gian phong bế thì tất cả các bí cảnh trong chư thiên vạn giới này đều có thể coi là không gian phong bế hết.”

Vũ Nhu Tử hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới: “Tống tiền bối, đột nhiên ta có ý này, chúng ta nói chuyện riêng đi.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Nói chuyện riêng?”

Vừa đọc thấy dòng này thì hắn đã cảm thấy ngón tay mình ngứa ngáy.

Thế là hắn không nhịn được mà thả một đống ảnh meme.

[Một gã đàn ông cười cợt nhả: Nói chuyện riêng à? Nói chuyện riêng là mang thai đấy nhé.]

[Một bác sĩ phụ khoa mặt mày nghiêm túc: Nghe nói có người mang thai vì nói chuyện riêng hả? Ở đâu đấy? Ta đến đỡ đẻ ngay đây.]

[Một anh chàng cảnh sát đẹp trai: Các đơn vị chú ý, nói chuyện riêng là mang thai, nói chuyện riêng là mang thai đấy!]

Tống Thư Hàng: “…”

Một lát sau, Tống Thư Hàng lẳng lặng lấy điện thoại ra chụp mắt trái của mình, nét căng đét.

Sau đó hắn gửi bức ảnh đó qua tin nhắn riêng cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Một bức “Con mắt Thánh Nhân Nho gia” gửi cho Tam Lãng tiền bối thân yêu.

Trong tấm ảnh, mắt trái của Tống Thư Hàng tỏa ra ánh sáng lạ lùng, mang đến cho người ta áp lực như núi.

Nhìn ai là người đó mang thai.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Đồng thời, Vũ Nhu Tử cũng nhắn tin cho Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, đột nhiên ban nãy ta nảy ra một ý… bí pháp giám định kì quái của ngươi có thể thao tác như thế này được không? Đầu tiên Tống tiền bối lấy một tờ giấy ra, viết bốn chữ “không gian phong bế” lên, sau đó dùng bí pháp giám định để giám định nội dung của bốn chữ “không gian phong bế” đó. Liệu làm thế có lấy được tin tức liên quan đến không gian phong bế không nhỉ?”

Phương thức tư duy của Vũ Nhu Tử rất khác biệt với người bình thường.

Nghe có vẻ vô lý nhưng lại rất hợp lý.

“Có lẽ là làm được thật đấy, có khi ta chỉ cần nghĩ đến nội dung về không gian phong bế là thực hiện được. Để ta thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “[icon giơ ngón cái] Tống tiền bối cố lên!”

…

…

Tống Thư Hàng lấy giấy bút ra khỏi thế giới hạch tâm, viết bốn chữ “không gian phong bế” lên.

“Thử một lần đi, lỡ như thành công thì sao.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này hắn còn chưa giải trừ hình thái sương mù, bèn đặt luôn tay mình lên bốn chữ kia.

“bí pháp giám định.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Trong đầu không hề có bất kì suy nghĩ nào khác, ngoại trừ “giám định nội dung “không gian phong bế”, rốt cuộc nó là cái gì, tồn tại ở nơi nào?”

Chương 1510: Chỉ thở thôi cũng đau

Bây giờ sử dụng bí pháp giám định còn không chảy máu nên Tống Thư Hàng rất chi là hào phóng.

Dùng nhiều có khi còn tăng điểm kĩ năng ấy chứ.

Thử một chút có mất tiền đâu.

Một lát sau, trên cánh tay của Tống Thư Hàng hình thái sương mù xuất hiện một vết thương bé tí xíu.

Nếu trong trạng thái thân thể bình thường thì vết thương này chỉ là một vết xước da, với cường độ nhục thân của Tống Thư Hàng bây giờ, có khi còn chưa kịp chảy máu đã lành rồi.

Tống Thư Hàng hụt hẫng.

Không cần nhìn kết quả bí pháp giám định hắn cũng biết là thí nghiệm đã thất bại.

Với cái giá không đáng kể thế này thì có thể giám định ra thông tin gì có ích đây?

“Một tờ giấy bình thường: Sản xuất ngày 20 tháng 5 năm 2019, chất chứa hương vị tình yêu nồng nàn. Trên đó có một dòng chữ do Bá Tống Huyền Thánh đích thân viết nhưng không ẩn chứa linh lực.”

Tống Thư Hàng: “…”

Quả nhiên là không được.

“Thành công không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thất bại rồi, chỉ giám định được thông tin về trang giấy thôi.”

“Tiếc quá, nếu thành công thì ta còn nhiều suy nghĩ lớn mật hơn nhiều.” Vũ Nhu Tử cũng hụt hẫng không kém gì hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình thí nghiệm thất bại. Bởi vì hắn có dự cảm cái suy nghĩ “lớn mật” của Vũ Nhu Tử sẽ mang lại cho mình tai họa rất nặng nề.

"Đúng rồi, Tống tiền bối ơi, chụp cho ta xin một tấm ảnh gian phòng của Điền Thiên Đảo Chủ đi."

Tống Thư Hàng: "?"

"Ban nãy Tống tiền bối có nói trong nhóm Cửu Châu số 1 là trong phòng của Điền Thiên Đảo Chủ chỉ có máy tính còn mở, mà trận pháp phòng ngự trong tiên phủ và đại trận bảo vệ đảo đều không bị hư hao, đồng thời căn phòng rất gọn gàng, không có dấu vết đánh nhau. Như vậy nghĩa là Điền Thiên Đảo Chủ bị người ta dùng một chiêu giết chết trong tình trạng đang triển khai mọi loại hình phòng ngự, nhục thân tiêu tán, hồn phách vỡ nát, thậm chí trong cả quá trình còn không chảy lấy một giọt máu, không những thế, hồn phách của ngài ấy còn bị cuốn vào không gian phong bế. Cho nên ta muốn xem ảnh gian phòng ấy một chút xem có phát hiện ra manh mối gì không."

Vũ Nhu Tử vừa kết thúc một ngày tu luyện, bây giờ đang nhàn rỗi, có một đống thời gian để từ từ nghiên cứu việc này.

"Được." Tống Thư Hàng nói.

Hắn lui về phía cửa, chụp toàn cảnh gian phòng của Điền Thiên Đảo Chủ rồi gửi cho Vũ Nhu Tử.

Mấy phút sau.

"Tống tiền bối, ta nảy ra ý này to gan lắm." Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng: "???"

Nhịp tim không khỏi tăng cao.

"Ngươi có muốn thử giám định không khí không?" Vũ Nhu Tử chân thành nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Tống tiền bối nhà cô sẽ chết đó Vũ Nhu Tử! giám định không khí thì khác gì giám định mẹ của Địa Cầu, rất là nguy hiểm, sơ ý một cái là toi đời ngay.

Mà dưới tình huống bình thường thì không khí không thể nào giám định được.

"Ta nhìn kĩ từng ngóc ngách trong tấm ảnh, sau đó ta nghĩ… có khi nào đối phương xuyên thẳng qua không gian để tấn công Điền Thiên Đảo Chủ không? Tống tiền bối thử giám định không khí… hay chính xác hơn là giám định “không gian” trong phòng Điền Thiên tiền bối đi xem có phát hiện ra manh mối nào không. Nói không chừng, lối vào không gian phong bế kia vẫn còn ở trong phòng của Điền Thiên tiền bối đấy.” Vũ Nhu Tử nói.

Xuyên qua không gian để công kích?

Kiếp Tiên cửu phẩm sao?

Tống Thư Hàng nối liền liên kết với thế giới hạch tâm của mình, may quá, nó chưa co vòi vào.

Chuyện dính dáng đến không gian… nếu có Bạch tiền bối ở đây thì tốt quá.

Nói đến Bạch tiền bối mới nhớ, xem tình hình trước mắt này thì có lẽ con rối tiên tử, Bạch tiền bối và Sở Sở cũng không được Điền Thiên Đảo Chủ đón lên Điền Thiên đảo.

Vậy thì con rối tiên tử ôm pho tượng Bạch tiền bối chạy đi đâu rồi?

“Đừng bảo là con rối tiên tử đột nhiên yêu pho tượng Bạch tiền bối nên nẫng nó trốn đi rồi nhé.” Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một suy nghĩ hoang đường.

Vừa suy tư, hắn vừa vươn tay vào không gian.

“Bí pháp giám định, lần này ta muốn giám định khái niệm ‘không gian’”. Tống Thư Hàng lại kích hoạt bí pháp giám định.

Thân thể hình thái sương mù khiến cho hắn không sợ mình chết vì mất máu quá nhiều.

Hơn nữa, với mức độ nắm giữ bí pháp giám định hiện giờ, Tống Thư Hàng có thể khống chế độ nguy hiểm của nó trong phạm vi mình chịu đựng được.

Thử một chút xem có thành công hay không.

Có thể giám định được khái niệm “không gian” này không đây?

Bí pháp giám định kích hoạt nhưng không bắt được mục tiêu.

Thất bại rồi sao?

Quả nhiên, chỉ một khái niệm “không gian” đơn thuần vẫn là chưa đủ.

Muốn kích hoạt bí pháp giám định thì điều kiện tiên quyết là ngón tay phải chạm được vào vật kia.

Nếu mình có thể nhìn thấy "không gian", biết đâu lại có thể giám định được nó nhỉ?

Khi suy nghĩ ấy lướt qua đầu óc của Tống Thư Hàng, con mắt Thánh Nhân Nho gia của hắn bỗng bị kích hoạt.

Tống Thư Hàng thi triển ánh nhìn mang thai càng nhiều thì độ ăn ý giữa hắn và con mắt Thánh Nhân Nho gia càng cao.

Lần này khi cảm ứng được suy nghĩ muốn nhìn thấy "không gian", con mắt Thánh Nhân Nho gia đã kịp thời trợ giúp hắn.

Thánh Nhân Nho gia chính là nhân vật đứng trên đỉnh giới tu chân, tiếp cận rất gần với Thiên Đạo.

Nếu kẻ đó muốn thì con mắt của hắn có thể nhìn thấy vô số tiết điểm không gian.

Thông qua con mắt của Thánh Nhân Nho gia, Tống Thư Hàng nhìn thấy ba tiết điểm không gian trong phòng của Điền Thiên tiền bối.

"Thấy rồi!" Tống Thư Hàng vui vẻ trong lòng.

Rất có thể không gian phong bế tồn tại ngay trong ba tiết điểm này.

May mà có Vũ Nhu Tử!

"Chỉ có ba tiết điểm thôi, ta có thể thử từng cái một." Tống Thư Hàng chạm vào tiết điểm không gian đầu tiên trước mắt. Nếu có mười mấy tiết điểm không gian thì hắn không đỡ nổi nỗi đau trên tinh thần, nhưng chỉ có ba cái thì nỗi đau kia như mưa bụi mà thôi.

Bí pháp giám định khởi động!

Trên thân thể hình thái sương mù của Tống Thư Hàng lại hiện lên một vết thương nhỏ.

Sao nhẹ nhàng thế?

Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng.

Không lẽ giám định lại thất bại à?

Lúc này, tin tức từ bí pháp giám định truyền vào đầu hắn: "Thế giới hạch tâm của Bá Tống Huyền Thánh: Đây là một không gian cá nhân kì dị, quyền sở hữu thuộc về Bá Tống Huyền Thánh, kết nối với thế giới Tà Liên, có thông đạo nối đến thế giới Kim

Liên, tuy nhiên đầu kia thông đạo đang ở trạng thái phong bế.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tổ sư, hóa ra tiết điểm này nối tới thế giới hạch tâm của hắn.

Bảo sao cái giá lại nhẹ nhàng như thế.

Cứ tưởng là giám định thất bại rồi kia.

Mà hóa ra giữa thế giới hạch tâm và thế giới Kim Liên cũng có thông đạo à?

Ở trạng thái phong bế? Chắc là phong bế trong sự kiện Nho gia kia rồi. Dưới sự trợ giúp của Tống Thư Hàng, thế giới Kim Liên đã phong bế hoàn toàn, cắt đứt thông đạo giữa nó với thế giới Kim Liên, cả đường đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng cũng đứt đoạn.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi rồi đưa tay chạm vào tiết điểm không gian thứ hai.

Bí pháp giám định lại khởi động.

Một khắc sau, thân thể hình thái sương mù của Tống Thư Hàng điên cuồng khuếch tán, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, hắn chỉ còn một bộ xương khô.

“Trời má, cái giá lần này dã man thật.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Nếu đổi về hình thức nhục thân thì tất cả máu và nước trong cơ thể hắn đã bị hút cạn rồi.

May mà bây giờ mình có hình thái sương mù.

Tất cả sương mù bay về, một lần nữa ngưng tụ thành cơ thể cho Tống Thư Hàng.

Nỗi đau đớn kịch liệt không thể miêu tả bằng lời ập tới ngay sau đó.

Đau đớn mãnh liệt khiến cho Tống Thư Hàng suýt nữa đã ngất đi.

Với ý chí và khả năng chịu đau của Tống Thư Hàng bây giờ mà tí nữa thì không thể chịu được.

“Thiếu có một xíu nữa là chạm đến cực hạn của mình rồi.” Tống Thư Hàng thở từng hơi khó nhọc.

Nỗi đau này sẽ còn kéo dài dai dẳng rất lâu.

Nếu tiết điểm này vẫn chưa phải là không gian phong bế thì hắn phải nghỉ ngơi một tí rồi mới giám định đến tiết điểm tiếp theo được.

Ba chọn một, đừng bảo là hắn xui xẻo đến mức ấy nhé?

“Tiết điểm không gian phong bế: không gian kì lạ hoàn toàn trùng hợp với hiện thế, nhưng lại bất đồng với hiện thế, giống như cái bóng của thế giới này. Đây là một không gian cực kì nguy hiểm…”

Bí pháp giám định phản hồi lại rất ít tin tức.

Nhưng thành công rồi!

Trong ánh mắt Tống Thư Hàng lộ vẻ mừng rỡ.

Đúng như những gì Vũ Nhu Tử đoán, lối vào không gian phong bế quả thực vẫn đang nằm trong phòng của Điền Thiên Đảo Chủ.

Tìm được là tốt rồi.

Bây giờ phải báo cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, sau đó tìm kiếm tung tích của Bạch tiền bối.

Trước mắt trong nhóm Cửu Châu số 1 có Bạch tiền bối có thiên phú không gian. Linh Điệp tiền bối thì có năng lực Trận pháp truyền tống không gian, nhưng bây giờ có thể ngài ấy đang bế tử quan, thậm chí còn đang độ kiếp.

Tống Thư Hàng dời ngón tay ra khỏi tiết điểm không gian, sau đó đau đớn co rúm người lại.

Lâu lắm rồi hắn không đau tới mức ấy.

Nỗi đau này gợi nhớ cho hắn về khoảng thời gian vừa mới có được bí pháp giám định.

Nhưng khi đó linh quỷ đáng yêu thường xuyên ăn đòn thay chủ nhân, nhận hết đau đớn từ bí pháp giám định cho hắn.

“Hộc… hộc.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi vì đau, đồng thời vươn tay cầm lấy điện thoại.

Màn hình vẫn sáng, cửa sổ trò chuyện với Vũ Nhu Tử vẫn đang bật.

Tống Thư Hàng nhắn tin bằng giọng nói cho Vũ Nhu Tử. Bởi vì hắn đau đến mức không gõ được chữ, đau đến thở không ra hơi, đau muốn khóc lên được, chỉ hít thở thôi cũng đau nhức.

“Vũ Nhu Tử… thành công rồi.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Vũ Nhu Tử: “Tìm được không gian phong bế rồi sao?”

“Ừ, tìm được rồi. Cô thông báo cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 một tiếng đi. Không gian phong bế vẫn còn đang ở trong phòng của Điền Thiên Đảo Chủ. Còn nữa, nhờ các tiền bối hỗ trợ tìm Bạch tiền bối, có chuyện cần Bạch tiền bối trợ giúp rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối không sao chứ? Giọng nói của ngươi sao thế?” Vũ Nhu Tử nhạy cảm nhận ra.

Tống Thư Hàng: “Ta không sao, đau quá thôi. Cái giá cho bí pháp giám định ấy mà. Lần này đau dữ quá, ta phải nghỉ ngơi một tí.”

“Có cần ta hát một bài cho ngươi dịu bớt đau đớn không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Cảm ơn cô… nhưng thôi, để ta nằm im một tí là được.”

Quên cái “Thất sát ca” của cô đi. Dù Vũ Nhu Tử hát có ngọt ngào êm tai đến mấy thì Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy nghe ca từ kia chỉ khiến mình đau hơn thôi.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng nằm co ro trên đất.

Toàn thân đau nhức thảm thiết, không một chỗ nào là được yên bình.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên ba tiết điểm không gian.

Lần sau nhất định hắn sẽ không tự tìm đường chết mà đi giám định tiết điểm không gian nữa.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng chợt phát hiện ra tiết điểm không gian phong bế đang mở rộng.

Tống Thư Hàng thót tim, quay đầu nhìn về phía tiết điểm không gian đầu tiên.

Quả nhiên, tiết điểm không gian thế giới hạch tâm bắt đầu mờ dần như bị áp chế.

Thôi xong, thế giới hạch tâm co vòi rồi!

Chương 1511: Người sắp chết ngồi bật dậy

Thế giới hạch tâm cái gì cũng tốt, thuận tiện dễ dùng, Tống Thư Hàng bây giờ khó mà rời xa được nó. Mỗi tội cái của nợ này nhát cáy quá.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng đã chuẩn bị trước từ lâu rồi.

Thế giới hạch tâm co vòi chạy mất thì sao đây? Đương nhiên là chui vào tị nạn trước khi nó chạy mất dạng chứ còn sao nữa!

Nhưng trước khi đi lánh nạn, Tống Thư Hàng còn một việc phải làm.

“Tống Thư Hàng two! Ta giao nơi này cho ngươi đấy.” Tống Thư Hàng nghiến răng hô lên.

Sau đó hắn nén nỗi đau đớn kịch liệt toàn thân, ném phân thân của mình ra ngoài.

Vất vả lắm mới tìm thấy đầu mối liên quan tới không gian phong bế, không thể bỏ lỡ uổng phí như thế được. May mà hắn có thuật phân thân, có thể cử phân thân đi thể nghiệm không gian phong bế để tìm kiếm manh mối.

Sau khi để phân thân lại chỗ cũ, Tống Thư Hàng chỉ tay một cái, cắm đầu chui vào thế giới hạch tâm trước khi nó bị sức mạnh của không gian phong bế đóng kín lại.

Hạ cánh an toàn!

“Thoát rồi.” Tống Thư Hàng nằm bên cạnh suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm, cả người co rúm lại.

Nước trong suối nguồn sự sống tràn lên phủ kín người Tống Thư Hàng, làn nước lạnh buốt khiến cho nỗi đau đớn trên người hắn phần nào thuyên giảm.

…

…

Trong phòng Điền Thiên Đảo Chủ

Tống Thư Hàng phân thân cũng co rúm người, sắc mặt trắng bệch. Hắn run rẩy vươn tay cầm chiếc điện thoại vứt trên mặt đất.

“Bản thể chạy nhanh quá, điện thoại cũng không thèm mang theo.” Tống Thư Hàng phân thân cảm thán.

Tống Thư Hàng phân thân đưa tay điểm một cái giữa không trung, định truyền tống chiếc điện thoại vào thế giới hạch tâm, thế nhưng lúc này thế giới hạch tâm đã bị đóng kín hoàn toàn, không thể liên kết được nữa.

Chuồn nhanh thật.

Nếu bản thể chậm một tí thì có khi sẽ bị nhốt bên ngoài thế giới hạch tâm luôn.

Nghìn cân treo sợi tóc.

Lúc này không gian phong bế kì dị kia đã mở ra hoàn toàn và bao phủ gian phòng của Điền Thiên Đảo Chủ.

Tống Thư Hàng phân thân vung điện thoại lên một chút xem nó có còn tín hiệu hay không.

“Quả nhiên… ngay cả tin hiệu cũng bị chặn mất rồi.” Tống Thư Hàng phân thân thầm nghĩ.

Nếu có tín hiệu thì hắn còn muốn gửi tin nhắc nhở Thất Sinh Phù Phủ Chủ một chút, nhưng bây giờ thì chẳng còn cách nào.

May mà bản thể của mình vẫn còn ở trong thế giới hạch tâm, bao giờ không gian phong bế này tiêu tán thì bản thể có thể tự mình thông báo với Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối được.

Tống Thư Hàng khống chế phân thân đặt điện thoại sang một bên.

Hắn muốn dùng phân thân để làm thí nghiệm, nên phải đặt điện thoại ra chỗ khác để tránh cho nó bị hủy trong thí nghiệm, bao giờ không gian phong bế mở ra thì dùng bản thể để nhặt về sau.

Sau đó Tống Thư Hàng khống chế phân thân đi ra cửa. Hắn muốn đo thử xem phạm vi của không gian phong bế lớn đến chừng nào. Và nếu đến ranh giới của không gian phong bế rồi thì có thể đột phá tầng phong tỏa của nó để bình an rời đi hay không.

Phạm vi bao phủ của không gian phong bế có vẻ chỉ nằm trong một gian phòng. Khi đến cửa phòng, Tống Thư Hàng phân thân bỗng cảm thấy một bức tường vô hình ngăn mình lại.

Hắn đưa tay nhấn vào vách tường, bức tường vô hình kia chẳng hề suy suyển.

Trừ bức tường vô hình này ra, mọi vật trong căn phòng đều không hề thay đổi gì.

Không gian phong bế như cái bóng, dù cho nó mở ra thì mọi người trong hiện thế cũng không cảm giác được. Nó hòa hợp cùng hiện thế, hai thế giới gần như không hề xung đột với nhau.

“Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp Hai!” Tống Thư Hàng phân thân vung quyền đánh vào bức tường vô hình nọ.

Mỗi quyền như sao xẹt mang sức nặng vạn quân.

Ầm ầm ầm ầm !

Trong hư không tỏa ra từng tầng gợn sóng.

Ấy vậy mà bức tường vô hình vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Thấy thế, Tống Thư Hàng phân thân bèn đổi sang chiêu thức mạnh hơn là Kim Cương Phục Ma quyền, đồng thời gia tăng hiệu quả Cương Thủ.

Sau khi nện thêm mấy quyền nữa, gợn sóng vẫn lan ra mà chẳng thấy có hiệu quả gì.

“Xem ra phỉa đổi thành quyền pháp mạnh hơn nữa mới được.” Tống Thư Hàng phân thân nghĩ thầm.

Hắn thu quyền, đổi tư thế, chuẩn bị thi triển quyền pháp mạnh hơn…

Một lát sau, Tống Thư Hàng phân thân phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng, đó là Kim Cương Phục Ma quyền đã là quyền pháp mạnh nhất mà hắn nắm giữ rồi.

Đường đường một vị Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm, một nhân vật cấp đại lão trong mắt đám ma mới nhập môn tu chân, thế mà quyền pháp mạnh nhất lại chỉ dừng ở nhị phẩm.

Nhục mặt không để đâu cho hết.

“Cũng may thứ mình am hiểu nhất không phải là quyền pháp mà là đao pháp” Tống Thư Hàng phân thân tự an ủi mình.

Sau đó, tâm ý của hắn khẽ động.

Hai mươi mốt con viễn cổ thánh viên đứng sau lưng hắn, mỗi còn nâng kinh văn Nho gia trong tay, mặt mày hết sức nghiêm túc.

“Thánh Viên Long Lực Thần Công + Nho gia Kim Cương Thân + Cương Thủ!”

Ngay sau đó, kim đan bản mệnh vận chuyển.

Một giọt linh lực vàng óng xuất hiện giữa ngón tay của Tống Thư Hàng, lớn dần theo đao ý đang được thúc giục, hóa thành một thanh bảo đao.

Đao Cổ Vô Hình, song đao của Ô Tặc Bạo Quân và bảo đao Bá Toái đều đang ở trong thế giới hạch tâm không lấy ra được. Cho Tống Thư Hàng phân thân đành phải dùng linh lực hóa đao để dùng tạm một chút.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang nắm giữ ba loại đao pháp.

Loại đao pháp mạnh nhất là Phần Thiên Hỏa Diễm đao được Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ cho, nhưng Tống Thư Hàng chỉ học được một chút sơ sơ, nếu không có Xích Tiêu Kiếm tiền bối phối hợp thì uy lực chẳng ra gì.

Thứ hai là Long Vũ Thức và Nghịch Lân Thức trong Nghịch Lân đao pháp. Đây là một bộ đao pháp siêu mạnh nhưng lại chưa trọn vẹn, đến bây giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa bù đắp được. Đã thế nó lại còn là đao pháp phòng ngự, không hề có lực công kích.

Thứ ba là Tật Phong đao hay còn gọi là Tật Điên Đao. Bộ đao pháp này mà điên lên thì chính Tống Thư Hàng còn phải sợ. Trong mười đao nó chém ra, đao sau nhanh hơn đao trước, càng chém thì lại càng mạnh. Chỉ có điều đao pháp ấy hắn luyện từ hồi tam phẩm rồi.

Tống Thư Hàng: “…”

Nói ra thì chắc là chẳng ai tin.

Ngàn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, cảnh giới ngũ phẩm, am hiểu nhất là đao pháp. Nhưng bây giờ trừ Phần Thiên Hỏa Diễm đao biết một chút sơ sơ ra, đao pháp mạnh nhất hắn luyện được chỉ là tam phẩm mà thôi.

Quyền pháp mạnh nhất là nhị phẩm.

Thân pháp là Quân Tử Vạn Lý Hành thăng cấp thành Thiên Hành Kiện, nhị phẩm.

Chỉ có công pháp luyện thể của hắn là món nào món nấy mạnh khiếp người. Thánh Viên Long Lực Thần Công và Nho gia Kim Cương thân là công pháp luyện thể hàng đầu trong chư thiên vạn giới. Ngay cả cái thần kĩ Cương Thủ cũng là biến dị.

Tống Thư Hàng đắng lòng nghĩ bụng mình học lệch kinh quá, nếu có cơ hội thì nhất định phải học một vài bộ đao pháp thật ngầu.

Như cái chiêu Thiên Đao Táng Tinh Hải của Tô Thị A Thất tiền bối ấy, nghe đã ngầu rồi, đánh còn ngầu hơn.

Đương nhiên hắn cũng không muốn học Thiên Đao Táng Tinh Hải. Đấy là tuyệt học của Thiên Hà Tô thị, hắn có phải là người của Tô thị đâu, học để mà bị người ta đem ra băm à?

Hắn muốn học một loại kiếm pháp vừa đẹp vừa mạnh tương tự như Thiên Đao Táng Tinh Hải kia.

“Lĩnh một đao của ta đây!” Tống Thư Hàng vung bảo đao từ linh lực biến thành, chém một chiêu Tật Phong Đao vào bức tường vô hình nọ.

Đao sau nhanh hơn đao trước, càng chém càng mạnh hơn.

Sau khi được ba loại công pháp luyện thể gia trì, linh lực trong bốn kim đan đồng thời bộc phát, Tật Phong đao trong tay Tống Thư Hàng chém ra lực công kích gần bằng lục phẩm, thậm chí còn đạt tới lục phẩm.

Ầm ầm ầm!

Hệt như những đòn tấn công ban nãy, trong hư không, từng vòng sóng gợn hiện ra.

Nhưng bức tường vô hình thì vẫn trơ như gỗ đá.

…

…

Sau đó Tống Thư Hàng tiếp tục khống chế phân thân ra đủ các chiêu Chưởng Tâm Lôi, Thiên Sư Chính Pháp – Lôi Pháp Thiên, Lôi Quang Chỉ.

Tất cả đều không có hiệu quả.

Quyền cũng thế, đao pháp cũng thế, pháp thuật cũng thế, không hề ăn thua.

“Có lẽ chỉ có lực lượng hệ không gian mới có thể phá vỡ tầng phòng ngự của nó mà thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn không hụt hẫng gì lắm, vì dù sao đây cũng chỉ là thí nghiệm thôi mà.

Sau khi thí nghiệm thất bại, hắn quay người trở về bên cạnh máy tính của Điền Thiên tiền bối.

“Bây giờ chắc mình đang ở bên trong không gian phong bế đúng không?” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng hắn chẳng tìm thấy tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ đâu cả.

Chẳng lẽ tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ không ở đây ư?

Còn có một vấn đề nữa.

“Điền Thiên Đảo Chủ đã chết như thế nào? Hắn bị ai giết chết mà nhục thân và một phần tàn hồn đều bị cuốn đi chứ?” Tống Thư Hàng suy tư.

Sau khi không gian phong bế mở ra thì chỉ nhốt hắn trong gian phòng thôi chứ không hề có sức sát thương.

Vậy rốt cuộc Điền Thiên Đảo Chủ làm sao mà chết?

“Chẳng lẽ là do tiết điểm không gian thứ ba à?” Tống Thư Hàng hơi giật mình.

Có phải thứ đã giết chết Điền Thiên Đảo Chủ nằm trong tiết điểm không gian cuối cùng kia không?

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì không gian phong bế bỗng thu hẹp lại.

Không gian phong bế đang bao phủ cả căn phòng rút lui về tiết điểm không gian ban đầu.

Vật sống duy nhất trong căn phòng là phân thân của Tống Thư Hàng cũng bị hút vào tiết điểm không gian phong bế.

Tống Thư Hàng phân thân hoàn toàn không thể chống lại được lực hút ấy.

Không có người nắm giữ sức mạnh không gian ở đây, hắn căn bản không thể đối kháng lại được lực lượng không gian.

“Nếu như có chúc phúc Tổ Vu trong tay thì có thể dùng năng lực dịch chuyển tức thời của nó để thoát khỏi lực hút không gian này.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng cái găng tay kia đang ở trên tay bản thể, không thể lấy ra khỏi thế giới hạch tâm được.

Hơn nữa…

Nếu lúc đó Điền Thiên Đảo Chủ cũng phải đối mặt với lực hút này, thì có phải cả nhục thân và hồn phách của hắn đều bị hút vào tiết điểm không gian phong bế rồi không?

Tống Thư Hàng đang suy tư thì Tống Thư Hàng phân thân bỗng cảm thấy cả người đau đớn.

Dường như thân thể hắn bị ném vào một cái máy nghiền mà nghiền ra thành bột phấn.

Lực hút của không gian phong bế cuốn hết đám bột phấn ấy, đưa vào trong tiết điểm không gian.

Bây giờ thì Tống Thư Hàng đã biết Điền Thiên Đảo Chủ chết như thế nào rồi.

Bùm!

Sau khi phân thân bị nghiền nát, pháp thuật phân thân cũng bị giải trừ.

…

…

Trong thế giới hạch tâm.

Sắc mặt của Tống Thư Hàng đang cuộn mình thở dốc như con tôm bên cạnh suối nguồn sự sống càng trắng bệch hơn.

Sau khi thuật phân thân bị giải trừ, nỗi đau đớn kịch liệt trước khi chết cộng hưởng cho bản thể lĩnh đủ.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng đã cận kề bờ vực sụp đổ sau khi hưởng trọn di chứng của gd, lần này nỗi đau khi phân thân bị nghiền nát truyền về, trở thành giọt nước cuối cùng làm tràn ly.

“Đau quáááá!” Tống Thư Hàng hét lên thảm thiết, sau đó chớp mắt một cái, hạnh phúc chìm vào hôn mê.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng ngất lịm vì đau sau khi đạo tâm nhịn đau của hắn đại thành.

Đối với hắn mà nói thì hôn mê quả thực là hạnh phúc.

Trong cơn mê man, vì đau đớn kịch liệt trong tinh thần mà thân thể của Tống Thư Hàng vẫn còn run lên bần bật.

Sở các chủ ngước mắt nhìn Tống Thư Hàng: “…”

Cô đang nghĩ không biết có nên đánh thức hắn dậy hay không.

Thì đúng lúc này, trong thân thể Tống Thư Hàng, có một người đột nhiên ngồi dậy.

Nó ngồi bật dậy từ thân thể hắn như hồn lìa khỏi xác.

Người sắp chết tự dưng bật dậy à?

Chương 1512: Lần sau gặp mặt, ta sẽ là đủ màu rực rỡ

Sở các chủ cảm thấy Tống Thư Hàng đau đớn muốn khóc trông đáng yêu một cách kì cục, cho nên cô đang nghĩ không biết có nên đánh thức hắn dậy để thưởng thức dáng vẻ nghiến răng chịu đau của hắn hay không.

Đúng lúc này thì có một người ngồi dậy từ thân thể của Tống Thư Hàng, làm cho Sở các chủ giật nảy cả mình.

Người vừa ngồi bật dậy mặc chiếc váy dài tím nhạt, mái tóc dài màu nâu bện thành bím buông lơi ngang vai, tóc mái dài phủ kín trán, cơ hồ che khuất cả đôi mắt.

“Đau quá đau quá đau quá!” sau khi ngồi dậy, người kia đột nhiên hét lên thảm thiết vì đau, vành mắt đỏ hoe lên, nước mắt rơi lã chã.

Là Diệp Tư.

Thân là linh quỷ của Tống Thư Hàng, trong tình huống bình thường, cảm quan của cô và Tống Thư Hàng nối liền với nhau, Tống Thư Hàng cảm nhận được đau đớn chừng nào thì cảm nhận của cô cũng y như vậy.

Loại đau đớn này suýt nữa lại khiến cô ngất lịm đi.

Diệp Tư vội vàng cắt đứt cộng hưởng giác quan giữa mình và Tống Thư Hàng.

“Phù.” Sau khi thở phào một hơi nhẹ nhõm, Diệp Tư quay đầu nhìn Sở các chủ chỉ còn lại mỗi một cái đầu.

“Các chủ!” Diệp Tư lại đỏ hoe mắt, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Vừa nhìn thấy Sở các chủ chỉ còn cái đầu thì Thiên Khấp Bảo Điển của Diệp Tư lại chọt vào tuyến lệ khiến cho cô khóc tan nát cõi lòng.

Sở các chủ: “…”

Thiên Khấp Bảo Điển chỗ nào cũng tốt, uy lực cũng mạnh, thậm chí dưới cái nhìn của Sở các chủ thì chỉ cần tiếp tục tu luyện, Thiên Khấp Bảo Điển có tiềm lực lên thẳng Kiếp Tiên. Thậm chí nếu con đường trường sinh Cảm xúc chi lực không bị người ta chiếm mất thì tương lai Diệp Tư còn có thể dựa vào Thiên Khấp Bảo Điển mà trùng kích thẳng lên Trường Sinh Giả.

Nhưng cứ hơi tí lại khóc thế này khiến cho cô xót hết cả ruột gan.

Mãi mới nín khóc xong, Diệp Tư ngồi bên suối nguồn sự sống: “Các chủ, bao giờ thì người mới khôi phục?”

“Ta cũng không biết là cần cụ thể bao lâu, nhưng trạng thái của ta khá lên nhiều rồi, mọc được cả cổ và xương quai xanh rồi đây này.” Sở các chủ an ủi.

“Xương quai xanh của các chủ đẹp quá đi.” Diệp Tư nói.

Sở các chủ: “…”

“Các chủ à, ta phải đi rồi.” Diệp Tư đột nhiên nói.

Sở các chủ: “? ? ?”

Diệp Tư ôm lấy kim thư bản mệnh dày cộp trong lòng: “Ta phải đi một thời gian. Một thời gian trước, Thiên Đế khôi phục, sau đó ít lâu thì khí tức của Thiên Đế mau chóng trở nên suy yếu mà tình trạng của đương kim Thiên Đạo lại không xấu đi nữa. Trình Lâm phỏng đoán rằng đương kim Thiên Đạo đang dùng việc khôi phục Thiên Đế để nuôi dưỡng chính mình.”

“Ngươi sợ Thiên Đế lại tìm ngươi gây sự vì Trình Lâm à?” Sở các chủ cau mày hỏi.

Trình Lâm là một trong những thủ phạm tiêu diệt Thiên Đình viễn cổ năm xưa.

“Đây là một mối phiền phức nhưng không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến cho ta phải đi. Bây giờ ta không thể nói lý do cụ thể cho người được, nếu ta nói thì ngay cả Sở các chủ cũng sẽ bị cuốn vào.” Diệp Tư đáp.

Thực tế thì, Trình Lâm là mảnh vỡ của Quỷ Thần.

Mà Thiên Đế cũng được đương kim Thiên Đạo bồi dưỡng thành từ mảnh vỡ Quỷ Thần.

Mặt khác, đương kim Thiên Đạo âm thầm nuôi ý đồ bồi dưỡng lại thân thể thông qua Thiên Đế và Thiên Đình viễn cổ của hắn.

Nhưng năm đó bị Trình Lâm quấy rối nên Thiên Đình viễn cổ bị diệt mất rồi.

Nhìn qua thì có vẻ kế hoạch của đương kim Thiên Đạo đã thất bại, nhưng không ai dám chắc chuyện Thiên Đình viễn cổ bị diệt năm xưa có phải là một phần trong kế hoạch của hắn không.

“Sau khi ta đi, nhờ Sở các chủ trông nom, chăm sóc Thư Hàng nhé.” Diệp Tư nói khẽ.

Sở các chủ gật đầu.

“Vậy, các chủ à, ta đi trước đây. Sau này gặp lại.” Diệp Tư vừa nói chuyện, vừa chia thân mình thành hai nửa.

Một nửa vẫn là hình dáng của Diệp Tư.

Nửa còn lại hóa thành một linh quỷ cấp cao thuần túy.

Linh quỷ cấp cao này mặt mũi mơ hồ, không có giới tính, chẳng có gì đặc biệt. Trên người nó hoàn toàn không có một chút khí tức nào thuộc về Diệp Tư hay Trình Lâm.

Sau khi tách con linh quỷ cấp cao này ra, Diệp Tư chỉ tay một cái.

Linh quỷ kia lập tức thay thế cô tiếp nhận khế ước linh quỷ của Tống Thư Hàng và tiến vào thể nội của Tống Thư Hàng.

Diệp Tư ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay vuốt ve tóc hắn: “Tạm biệt nhé, Thư Hàng.”

Đột nhiên, Tống Thư Hàng mở bừng mắt.

Đôi mắt sáng ngời nhìn Diệp Tư đăm đăm.

Diệp Tư giật nảy cả mình: “Sao ngươi lại tỉnh dậy?”

“Ha ha, chớ xem thường đạo tâm nhịn đau của ta. Dù đau đớn đến cỡ nào, khi nó giảm bớt thì ta có thể nghiến răng chống đỡ được rồi. Cho dù đau đến ngất đi, nhưng chỉ cần ta thích ứng được với mức đau đớn ấy là đạo tâm sẽ tiến thêm một bậc.” Tống Thư Hàng đắc ý nói. Nếu lúc hắn nói câu này mà thân thể không run run rẩy rẩy thì trông còn bá đạo hơn.

“Ta phải đi một thời gian.” Thấy Tống Thư Hàng đã tỉnh, Diệp Tư nói khẽ: “Khi ta đi khỏi thì kí ức của ngươi về ta sẽ trở nên mơ hồ, giống như khi ngươi vào phòng tối vậy. Nếu như… nếu như ngươi đột nhiên không nhớ được ta nữa thì cũng đừng sợ nhé.”

Tống Thư Hàng sắc mặt trắng bệch, cơ thể vẫn run lên từng hồi: “Cô sẽ đi bao lâu?”

“Chắc là nhanh lắm, không lâu lắm đâu.” Diệp Tư đáp.

Tống Thư Hàng: “Trình Lâm tiên tử sẽ đi cùng cô chứ?”

“Trình Lâm đã biến mất, ở một khía cạnh nào đó thì cô ấy đã hoàn toàn biến mất rồi.” Diệp Tư đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Mẹ của gã họ Trương từng nói phụ nữ càng xinh đẹp thì càng giỏi lừa người. Trình Lâm là một người phụ nữ cực kì xinh đẹp, cho nên còn lâu Tống Thư Hàng mới tin rằng cô đã hoàn toàn biến mất rồi.

Diệp Tư vươn tay xoa đầu Tống Thư Hàng: “Lần sau gặp lại…”

Nói đến đây, cô hơi dừng lại.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta sẽ là đủ màu rực rỡ!” Diệp Tư dương dương đắc ý tuyên bố.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ý gì đây?

Câu này tách ra thì chữ nào ta cũng hiểu, nhưng ghép vào thì ta lại chẳng hiểu gì.

“Rực rỡ đó, sắc màu rực rỡ đẹp lắm!” Diệp Tư lặp lại, bàn tay vẫn sờ tới sờ lui trên đầu Tống Thư Hàng.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang để đầu đinh, tóc đâm vào tay gai gai.

“Sờ thích hơn đầu trọc nhiều.” Cuối cùng, Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“À đúng rồi, còn chuyện này nữa.” Diệp Tư nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “Ừ?”

“Lần sau gặp mặt mà ta có biến thành ngươi thì ngươi cũng đừng thấy ngạc nhiên nhé.” Diệp Tư bảo.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Chớ kinh ngạc, vì ta là linh quỷ của ngươi mà.” Diệp Tư dứt lời, bèn đứng dậy: “Đến lúc rồi.”

Cô đứng lên rồi bước đi một bước.

Thế giới hạch tâm mở ra một lối để Diệp Tư đi vào.

Đó không phải là sức mạnh không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm, không phải thiên phú không gian như của Bạch tiền bối, mà là thế giới hạch tâm phối hợp với Diệp Tư, mở một lối để cho cô ra đi.

Khi hình bóng Diệp Tư biến mất, có một bàn tay nho nhỏ thò ra khỏi ngực Tống Thư Hàng, vươn vào không khí, nhưng chẳng bắt được gì cả.

Đó là tay của mỹ nhân rắn công đức.

“Trình Lâm tiên tử cũng đi cùng với Diệp Tư rồi à?” Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi.

Chỉ mỗi khi đối mặt với Trình Lâm Nữ Đế thì @#%× Tiên Tử mới thất thố thế này mà thôi.

Bàn tay nhỏ trên ngực Tống Thư Hàng siết chặt thành nắm đấm, im re không động đậy.

Sở các chủ thổi bong bóng trong suối nguồn sự sống: “Trên người ngươi lắm tiên tử thật đấy.”

Trước đó thì trên người Tống Thư Hàng có linh quỷ Diệp Tư, Diệp Tư lại đính kèm một Trình Lâm.

Sau đó có mỹ nhân rắn công đức.

Thêm một Tạo Hóa Tiên Tử biết ca hát.

Ở Ngộ Đạo thạch còn mọc ra một Thông Nương.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên tay mỹ nhân rắn công đức: “Ta nói nè Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô có thể rụt tay về trước không? Ai người ta nhìn vào thấy tay cô cắm ở ngực tôi thế này, trông ghê chết đi được.”

Một lát sau, mỹ nhân rắn công đức thu nắm đấm khỏi ngực của Tống Thư Hàng, sau đó vươn nó lên khỏi đỉnh đầu hắn, vẫn duy trì tư thế nắm chặt.

Tống Thư Hàng: “…”

Nếu không phải bây giờ ta đang đau hết cả mình mẩy thì nhất định sẽ lôi cô ra đây giảng đạo một bài.

“Bắt đầu… biến mất rồi.” lúc này, mỹ nhân rắn công đức lên tiếng.

“Cái gì biến mất cơ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khi đang nói chuyện, hắn bỗng nhiên cảm thấy một số kí ức đang mờ dần trong trí nhớ.

Đó là kí ức liên quan đến Diệp Tư.

Thậm chí tất cả những manh mối có liên quan tới Diệp Tư trên cơ thể hắn đều đang biến mất.

Phần kí ức liên quan tới Diệp Tư trong trí nhớ bị một linh quỷ cấp cao có khuôn mặt mơ hồ chiếm cứ.

Cảm giác này y hệt như khi Tống Thư Hàng và đồng bọn bị giam vào phòng tối của Thiên Đạo.

Vết tích chứng minh Diệp Tư từng tồn tại tại hiện thế bị che chắn từ gốc rễ.

Ngay cả ảnh chụp và video liên quan đến cô ở hiện thế cũng bị xóa đi.

“Sở tiền bối, Diệp Tư đang trốn tránh cái gì sao?” Nhân lúc kí ức về Diệp Tư còn chưa biến mất hoàn toàn, Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn muốn biết Diệp Tư đang tránh né ai.

Nếu như chỉ là Kiếp Tiên hoặc là Trường Sinh Giả bình thường thì thực ra hoàn toàn không cần né tránh.

Cùng lắm thì hắn lại gom tầm trên trăm truyện cười rồi đi ôm đùi Bạch tiền bối two là xong.

Có là Trường Sinh Giả mà gặp Bạch tiền bối two thì cũng phải quỳ.

“Dù Diệp Tư không nói, nhưng có thể là đương kim Thiên Đạo.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “Chẳng phải đương kim Thiên Đạo mất trí rồi sao?”

“Từ cách đây rất lâu nó đã tiến vào giai đoạn đếm ngược, nhưng dù sao đi chăng nữa thì nó vẫn là Thiên Đạo, chắc chắn phải có sắp xếp gì đó cho tương lai. Mà ta cũng chỉ suy đoán thế thôi.” Nói xong, Sở các chủ lại chìm xuống suối nguồn sự sống, tiếp tục thổi bong bóng.

Mấy phút sau.

Trong kí ức của Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức và Sở các chủ, những gì liên quan đến Diệp Tư đã hoàn toàn biến mất.

Thậm chí ngay cả kí ức liên quan đến Trình Lâm cũng hỗn loạn và thủng lỗ như một cái sàng, không còn hoàn chỉnh nữa.

Mỹ nhân rắn công đức giơ thêm một tay nữa lên đầu Tống Thư Hàng, nắm mạnh gì đó giữa không trung.

Nhưng cô không bắt được bất cứ thứ gì.

Hai tay cô nắm chặt cắm thẳng trên đầu hắn, không hề nhúc nhích.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta nhớ ra rồi, ta có chuyện cần phải xử lý.” Tống Thư Hàng bứt tóc: “Đúng rồi, ta phải ra ngoài. Không gian phong bế đã trở lại tiết điểm, ta phải ra xem thế nào mới được.”

Dứt lời, bản thể của Tống Thư Hàng chui ra khỏi thế giới hạch tâm.

Khi nhục thân bước vào gian phòng của Điền Thiên Đảo Chủ, Tống Thư Hàng bỗng thấy thân thể mình nhẹ bẫng.

Nhục thân của hắn… rời ra.

Hồn phách hắn thoát khỏi nhục thân.

Một cánh cửa lớn xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là lối vào không gian phong bế.

Như đang mời gọi hắn.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng cười khẩy.

Ngươi mở cửa mời ta vào là ta vào liền đấy chắc? Quá ngây thơ rồi! Ta đây không muốn tự tìm đường chết đến vậy đâu!

Chương 1513: Một chiều không gian khác

Trước mỗi lần tự tìm đường chết, ta đều chuẩn bị tâm lý thật tốt, tính toán xong cái giá phải trả và suy nghĩ sâu xa vô số lần, xong xuôi đâu đó rồi mới cân nhắc xem có nên làm hay không.

Trong tình trạng hồn phách không có gì bảo vệ thì còn lâu ta mới tiến vào không gian phong bế nhé.

Còn nữa, đồng vàng hồi sinh vẫn còn đang trong thời gian chờ kia kìa, bây giờ mà chết là không sống lại được đâu.

Thế là hồn phách của Tống Thư Hàng nằm luôn xuống nhục thân dưới đất.

Đối với người bình thường thì hồn lìa khỏi xác là một tai nạn, chỉ cần sơ ý một cái là hồn phi phách tán, thân thể biến thành người thực vật, khổ sở không sao tả xiết.

Nhưng đối với tu sĩ, đặc biệt là tu sĩ Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm thì hồn lìa khỏi xác chẳng phải là chuyện to tát gì. Tu sĩ Kim Đan gọi chuyện này là nguyên thần xuất khiếu.

Sau khi Tống Thư Hàng tấn thăng lên ngũ phẩm thì đã có thể sử dụng năng lực thiên phú này rồi, nhưng hắn chưa thử bao giờ cả.

Cho nên dù có bị xuất khiếu vì ngoại lực thì cũng chỉ cần nằm xuống thôi, không có gì đáng lo hết.

Hồn phách của Tống Thư Hàng nằm lại vào nhục thân.

Sau đó hắn đột nhiên phát hiện có cái gì đó vào nhục thể cùng hồn phách của hắn.

Đoạt xá à?

Tống Thư Hàng hơi giật mình.

Chẳng lẽ không gian phong bế lôi hồn phách hắn ra khỏi nhục thân để thừa cơ cướp nhục thể của hắn sao?

Muốn cướp nhục thể của hắn ấy hả?

Hờ hờ.

Nhục thể của Tống Thư Hàng có sức mạnh công đức biến thành @#%× Tiên Tử hộ thể, thể nội có kim đan bốn hạch, linh quỷ thủ hộ, còn có thêm hai đại ấn một thánh một ma.

Đấy là chưa kể hắn Nho gia Kim Cương Thân và Thánh Viên Long Lực Thần Công mà hắn tu luyện.

Dù Kiếp Tiên cửu phẩm muốn đoạt xá hắn thì cũng phải ước lượng xem có thể ứng phó được với một lượng sức mạnh công đức khổng lồ và sự uy hiếp của Thánh Ma song ấn không cái đã.

“Để ta xem xem thứ gì dám nhập vào nhục thân của ta nào?” Tống Thư Hàng nói,

Hắn hơi chuyển động ý nghĩ một chút, bèn nhanh chóng phát hiện ra thứ đồ vật vừa nhập vào thân thể mình.

Nói đúng ra thứ này không tiến vào thân thể của Tống Thư Hàng mà chỉ nhập vào đường Thái Dương trên tay hắn thôi.

Đồng thời, một ý niệm truyền tới hắn.

“Ủa? Ngắt mạng à? Sao lại ngắt mạng? Sao tin nhắn không gửi đi được thế này? Không có tín hiệu, không thể nói chuyện phiếm, không được lên mạng… làm sao bây giờ... Sắp thành con cá ướp muối rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Từ đầu ta đã giống cá muối lắm rồi, bây giờ mà mất mạng thì ta còn không làm được con cá muối. Cá muối mà không có mạng thì làm gì còn ước mơ? Làm gì còn giá trị nữa?”

Tống Thư Hàng: “…”

Hóa ra là ngươi, đại lão cá muối!

À không đúng, hóa ra là ngươi, tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ!

Thì ra thứ nhập vào nhục thân của Tống Thư Hàng cùng ý thức của hắn chính là hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ.

Chẳng hiểu vì sao tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ lại chạy từ máy tính ra, chui vào ngón tay công đức của Tống Thư Hàng.

“A? Có mạng rồi?!” Đại lão cá muối thốt lên mừng rỡ, dường như vừa cảm ứng được ý thức của Tống Thư Hàng, nhưng một lát sau hắn lại nghi hoặc hỏi: “Ủa? Cửa sổ giao diện nhóm chat đâu?”

Tống Thư Hàng: “Vẫn chưa có mạng đâu.”

“Vẫn chưa có mạng à? Trời ơi là trời, thế ngắt mạng đến bao giờ mới có? Ta điên lên mất thôi!” tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ trả lời.

Tống Thư Hàng: “Nếu ngươi còn bám trên ngón tay của ta thì mãi mãi sẽ không lên mạng được nữa.”

“Mãi mãi không thể lên mạng á?” Điền Thiên Đảo Chủ trầm mặc một hồi rồi tha thiết nói: “Để ta chết luôn đi!”

Điền Thiên Đảo Chủ nghiện net nặng quá rồi, có lẽ phải chữa trị theo phương pháp đặc biệt mới được.

“Về đi Điền Thiên tiền bối. Bây giờ không gian phong bế đã tán đi rồi, ngươi chỉ cần trở về là lại được lên mạng.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn ngồi xổm xuống, giơ ngón trỏ công đức đến gần CPU máy tính.

Không biết tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ có về máy tính được không. Vốn đã là một tia tàn hồn rồi còn giày vò qua lại như vậy, có bị tiêu hao mất không nhỉ? Tống Thư Hàng hơi hơi lo lắng.

Tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ di chuyển từ ngón trỏ công đức của Tống Thư Hàng một cách thuận lợi, sau đó biến thành một điểm sáng có lông nhung mềm mại hướng về CPU máy tính.

Tống Thư Hàng thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm.

Tiền bối và tiên tử hắn mang theo trên người đã đông lắm rồi, không muốn mang theo một Điền Thiên Đảo Chủ nữa đâu. Đảo chủ có thể trở về cái máy tính của ngài ấy là tốt nhất.

Tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ mon men đến gần CPU.

Sau đó hắn bị đẩy ra.

Tống Thư Hàng: “…”

Vụ gì thế này?

Sao Điền Thiên Đảo Chủ lại bị đẩy văng ra?

Điểm sáng nhung mềm không chịu từ bỏ, tiếp tục chui vào CPU của máy tính.

Nhưng hắn vừa mới đến gần đã bị bắn văng ra một lần nữa.

Tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ bị chính trận pháp bảo vệ do hắn để lại từ chối.

Chẳng hiểu vì sao Tống Thư Hàng lại thấy lòng mình đau nhói.

Hắn nhớ tới cái Thánh Thành không bao giờ thất thủ nhà mình.

Bỗng cảm thấy đồng bệnh tương liên với Điền Thiên Đảo Chủ ghê.

“Điền Thiên tiền bối, ngươi cứ bám vào ngón trỏ công đức của ta trước đi.” Tống Thư Hàng nói. Trước khi Điền Thiên tiền bối hồi sinh, hắn đành mang Điền Thiên Đảo Chủ theo ít ngày vậy.

Dù sao cũng chỉ một thời gian ngắn thôi mà.

Thế mà điểm sáng nhung mềm kia chẳng hề có ý định trở về ngón tay của hắn.

“Cá muối không được lên mạng thì sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

Thế là tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ tiếp tục cắm đầu vào CPU.

Tống Thư Hàng thở dài, đưa tay bắt lấy tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ.

Không thể để cho tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ tiếp tục nữa, nếu không thì nó sẽ xong đời. Đến lúc đó hi vọng hồi sinh cho Điền Thiên Đảo Chủ cũng đi tong luôn.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng bắt tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ, cùng lúc đó, cổ tay hắn không cẩn thận đụng phải bộ CPU của máy tính.

Trong thoáng chốc, một lực bắn ngược mạnh mẽ tác động lên cổ tay của hắn.

Tống Thư Hàng: “?”

Không đúng, CPU máy tính của Điền Thiên tiền bối làm gì có lực phòng ngự đẩy ngược mạnh mẽ thế này?

Hơn nữa… khi tiếp xúc với CPU, tay hắn như thể chạm phải một bức tường vô hình vậy.

Một dự cảm không lành xông thẳng lên đỉnh đầu.

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, chọc về phía bộ CPU kia.

Bing!

Một làn sóng gợn lan ra, giữa hắn và bộ CPU bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình, khiến cho hắn không thể nào tiếp xúc với nó được.

Không gian phong bế?!

Nhưng chẳng phải không gian phong bế đã rút đi rồi sao?

Con đường nối giữa thế giới hạch tâm của hắn và hiện thế đã thông rồi mà!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, dùng con mắt Thánh Nhân Nho gia nhìn về phía tiết điểm không gian kia.

Cánh cửa do không gian phong bế biến thành vẫn còn sừng sững nơi đó.

Tống Thư Hàng lập tức kết nối với thế giới hạch tâm của mình. Nó không hề co vòi chạy trốn, vẫn tồn tại như cũ.

“Thế này nghĩa là thế nào nhỉ?” Tống Thư Hàng cau mày, vươn tay cầm điện thoại của mình.

Bing ~

Ngón tay hắn chưa kịp chạm tới điện thoại thì đã bị bức tường vô hình ngăn lại.

Không chỉ có máy tính và điện thoại, Tống Thư Hàng còn không thể động vào bất cứ thứ gì khác trong phòng của Điền Thiên Đảo Chủ.

Cứ như thể hắn và chúng ở hai chiều không gian khác hẳn nhau vậy.

Cảm giác bất an càng ngày càng lan rộng trong lòng Tống Thư Hàng: “Đừng bảo là mình lại bị cuốn vào trong không gian phong bế nhé?”

Có lẽ ngay thời điểm hồn phách và nhục thân chia lìa, Tống Thư Hàng đã bị cuốn vào không gian phong bế rồi.

Nếu vậy thì cánh cửa trước mặt có phải là đường ra khỏi không gian phong bế không?

Phải đi qua nó để ra ngoài sao?

Khi Tống Thư Hàng nghĩ như vậy, cánh cửa trước mặt hắn tỏa ra sức cám dỗ lạ kì.

“Có dở người mới đi vào đấy.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Hắn mang theo tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ về thế giới hạch tâm của mình.

Khi thế giới hạch tâm không co vòi chạy trốn thì nó cường đại như vậy đó.

Dù cửa ra vào của thế giới hạch tâm bị hạn chế trong không gian phong bế cũng chẳng sao.

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng còn liên kết với thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two cơ mà.

Hắn có thể dùng thế giới Tà Liên làm cầu nối, đến thế giới Cửu U trước, rồi đi từ thế giới Cửu U về hiện thế sau.

Ta có cửa sau, ta khinh ngươi đấy, ngươi có bản lĩnh thì cắn ta đi!

Sau khi về được thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng an tâm hẳn ra.

Hắn về suối nguồn sự sống trước.

Suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm có tác dụng khôi phục, thân thể của Sở các chủ mà còn đang khôi phục dần dần đây, biết đâu nó lại cứu chữa được cả tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ ấy chứ.

Trong suối nguồn sự sống, Sở các chủ đang ngẩn người.

Cô ngước mắt nhìn đăm đăm lên trời, chẳng biết đang suy nghĩ điều chi.

“Sở tiền bối ơi, ta thả tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ vào suối nguồn sự sống, người giúp ta coi sóc hắn với nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ không hề phản ứng, như thể không nghe thấy Tống Thư Hàng nói gì vậy.

“Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng gọi.

Hắn đưa tay ra, lắc lắc trước mặt Sở các chủ.

Nhưng Sở các chủ vẫn không hề đoái hoài, như thật sự không nhìn thấy hắn.

Tống Thư Hàng lạnh gáy.

Đừng bảo là không gian phong bế kia đã xâm nhập vào thế giới hạch tâm của hắn rồi nha?

Nhưng thế giới hạch tâm là địa bàn của hắn, là tác phẩm của Thiên Đạo thứ ba, nếu không gian phong bế xâm nhập vào đây thì làm sao hắn có thể không cảm ứng được chút gì cơ chứ?

Tống Thư Hàng vừa suy nghĩ, vừa giơ tay điểm một cái về phía mặt của Sở các chủ.

Bing ~

Hư không gợn lên một làn sóng, ngón tay của Tống Thư Hàng không thể chạm vào Sở các chủ.

Sở các chủ trong suối nguồn sự sống đột nhiên mở to mắt nhìn bốn phía.

"Quái lạ, sao ta lại cảm thấy có người đang chọc mình nhỉ?" Cô nói khẽ.

Tống Thư Hàng cau mày, hắn nghĩ tới một khả năng khác.

Có lẽ thứ bị biến dị không phải là thế giới hạch tâm, mà chính là hắn – Tống Thư Hàng.

Dường như thân thể của hắn đang ở một chiều không gian khác hẳn với thế giới hạch tâm và hiện thế.

Nếu đúng là như vậy…

Tống Thư Hàng vươn tay xoa đầu Sở các chủ. Dù cách một lớp lá chắn vô hình, nhưng nhìn qua thì đúng là hắn đang xoa đầu cô thật.

Tống Thư Hàng đã muốn làm thế này từ lâu lắm rồi.

Trong suối nguồn sự sống, Sở các chủ ngứa ngáy hết cả người.

Cô không ngừng đổi vị trí vì cảm thấy có người đang xoa đầu mình, nhưng đổi kiểu gì cũng không thoát được.

Sở các chủ: "…"

Cô ngửa mặt lên, chìm sâu xuống đáy suối nguồn sự sống.

Tống Thư Hàng cười hì hì thu tay lại.

Sau đó hắn đi tìm Bạch tiền bối two.

Mặc dù lúc nào Bạch tiền bối two cũng bảo không có việc gì thì đừng có mà đến quấy rầy hắn, nhưng tình hình bây giờ nghiêm trọng lắm rồi, Tống Thư Hàng cảm thấy mình phải triệu hồi Bạch tiền bối two hiện thân thôi.

Nói không chừng Bạch tiền bối two cũng có hứng thú với cái không gian phong bế này ấy chứ.

Chương 1514: Liên Minh Thiên Đạo Chắc Chắn Phải Rớt Đài

Tống Thư Hàng mang theo tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ đến một bãi cỏ trong thế giới hạch tâm.

Đây là nơi thế giới hạch tâm được sinh ra. Lần đầu tiên thế giới Tà Liên kết nối với thế giới hạch tâm cũng ở nơi này.

Cứ cách một thời gian lại xuất hiện một con đường ngẫu nhiên nối liền thế giới Tà Liên và thế giới hạch tâm.

Ban đầu Thông Nương đã đi qua con đường này để chạy tới chỗ Bạch tiền bối two.

Nhưng hôm nay đường nối đến thế giới Tà Liên còn chưa mở.

Không còn cách nào khác, đành phải gọi thủ công thôi.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng gọi toáng lên.

Bạch tiền bối two không đáp lại tiếng gọi của hắn.

Tống Thư Hàng lại gọi thêm lần nữa.

Dường như Bạch tiền bối two vẫn không nghe thấy lời hắn gọi.

“Chẳng lẽ khi mình ở trong tình trạng này thì cả Bạch tiền bối two cũng không cảm ứng được mình ư?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Không gian phong bế này cao siêu đến mức che chắn được cả Bạch tiền bối two sao?

Nếu đúng như thế thì e rằng không gian phong bế này có quan hệ với Thiên Đạo! Nếu không thì nó không thể ảnh hưởng đến Bạch tiền bối two được.

Tống Thư Hàng xoa cằm: “Không ổn rồi, nếu không có cách nào để liên hệ được với Bạch tiền bối two thì mình sẽ phải ở trạng thái này mãi ư? Đến lúc đó chỉ có mỗi tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ để nói chuyện cùng thôi… thế thì mình phát điên lên mất!”

Nhưng mà…

Nếu ngay cả Bạch tiền bối two cũng không cảm ứng được mình khi ở trạng thái này, thì chờ mấy ngày nữa khi thông đạo giữa thế giới hạch tâm và thế giới Tà Liên mở ra, có phải mình có thể đi vào tìm Bạch tiền bối two xem ngài ấy đang làm gì không?

Dù sao thì Bạch tiền bối two cũng có cảm ứng được đâu. Đến lúc đó, nói không chừng lại có thể biết được rất nhiều bí mật nhỏ của Bạch tiền bối two ấy chứ!

Tống Thư Hàng nghĩ sâu thêm tí nữa, nếu Bạch tiền bối two không nhìn thấy hắn, thế thì quả cầu béo cũng không thấy hắn luôn.

Nên hắn còn có thể đi tìm quả cầu béo kia xem gần đây hắn đang có âm mưu gì, chỉ nghĩ thôi đã thấy sung sướng hết cả con người rồi.

Muốn nhìn gì thì nhìn, bí mật của Chúa Tể Cửu U cũng biết luôn, đỉnh dữ thần!

Mà còn là bí mật của hai vị Chúa tể Cửu U nữa nha!

Mỗi cái đều là tin tức cấp SSS ngàn vàng khó mua đó!

Nếu gặp đại lão cái gì cũng có thể bán, có khi còn bán tin tức cho hắn được cũng nên.

“Ha ha ha, đến lúc đó bị quả cầu béo kia chơi chết thì đừng có trách ta. Nó vốn đã muốn có ngươi rồi, thấy ngươi tự nộp mình lên cửa thì chắc là sẽ vui lắm đấy.”

Giọng nói của Bạch tiền bối two vang thẳng lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Hơi bị ngượng rồi đấy.

Hắn vuốt vuốt mặt: “Bạch tiền bối, ngài tới rồi đấy à? Ngài đến lúc nào thế?”

“Từ lúc ngươi nghĩ đến chuyện vào thế giới Tà Liên để nhìn lén ta thì ta đã bắt đầu chú ý đến ngươi rồi.” Bạch tiền bối two bình tĩnh đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Đọc tâm thuật chẳng chừa lại tí riêng tư nào cho người ta cả!

Một ngày nào đó hắn trở thành Thiên Đạo, chắc chắn hắn sẽ xóa sổ đọc tâm thuật khỏi chư thiên vạn giới.

Đọc tâm thuật căn bản không nên tồn tại trên thế gian này!

Bạch tiền bối two: “Ha ha ha ha.”

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, ngài đừng đọc tâm nữa, ngài mà làm thế thì chúng ta không nói chuyện với nhau được đâu.”

“Ta có dùng đọc tâm thuật đâu, ta nhìn mặt là biết ngươi đang suy nghĩ cái gì rồi.” Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Trừ nhanh mồm nhanh miệng ra, bây giờ hắn còn phải tập cả mặt liệt nữa à?

Khi bọn họ đang nói chuyện thì con đường nối thế giới Tà Liên và thế giới hạch tâm mở ra.

Hình chiếu của Bạch tiền bối two hiện ra từ thế giới Tà Liên.

Trên người Bạch tiền bối two trùm cái chăn mà Tống Thư Hàng cảm thấy cực kì quen mắt.

Tống Thư Hàng: “…”

Từ từ đã, cái chăn này chính là cái của hắn đấy à?

Chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán hả?

“Bạch tiền bối ơi, đại lão cái gì cũng có thể bán chơi trốn tìm thua ngài à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Tính thời gian thì đại lão cái gì cũng có thể bán đã vượt qua thời gian trò chơi rồi đúng không?

“Kể ra thì… tên kia trốn cũng giỏi phết. Hắn trốn đến tận lúc trò chơi kết thúc mà ta không bắt được luôn. Cái chăn trên người hắn đúng là không tầm thường.” Bạch tiền bối two trả lời.

“Thế cái chăn trên người ngài là?” Tống Thư Hàng chỉ vào cái chăn trên người hắn mà hỏi.

“Ừ, chính là cái chăn của hắn đấy.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng ngu mặt: “???”

Chẳng phải Bạch tiền bối two đã nói nếu đại lão cái gì cũng có thể bán chơi trốn tìm thắng hắn thì hắn sẽ không bắt đại lão cái gì cũng có thể bán nữa sao?

“Ha ha ha, các ngươi tin lời ta thật à? Ta là chúa tể Cửu U đấy nhé! Ta nói mà các ngươi cũng dám tin sao? Ta bảo ta từ bỏ, không bắt nữa, thế mà các ngươi tin ta không bắt nữa thật hả? Sau khi trò chơi kết thúc không lâu, Cái gì cũng có thể bán thò ra giao dịch với người ta, thế là bị ta tóm cổ.” Bạch tiền bối two cười ha hả mà nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngửa cổ nhìn trời, giờ nói gì cho phải đây?

Nhưng lời Bạch tiền bối two nói cũng rất có lý. Chúa tể Cửu U nói mà các người cũng dám tin? Tin xong bị hố thì trách ai được cơ chứ?

Tống Thư Hàng nhìn cái chăn này mà lòng thương hại và cảm giác tội lỗi cùng dâng tràn cõi lòng…. Bởi vì cái chăn này rất có thể chính là bản thể của đại lão cái gì cũng có thể bán.

“Cái chăn này thú vị ra phết, ta nghiên cứu mấy ngày mới ra nguyên lý của nó đấy. Bây giờ ta đang chế tạo bản mô phỏng, bao giờ chế tác xong thì sẽ trả nó lại cho cái gì cũng có thể bán.” Bạch tiền bối two vẫy cái chăn, nói.

“Ơ? Đây không phải là bản thể của đại lão cái gì cũng có thể bán à? Ta cứ tưởng hắn là cái chăn thành tinh kia.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “Chăn thành tinh? Chậc chậc, suy nghĩ này cũng hay ho đấy.”

Hóa ra đại lão cái gì cũng có thể bán không phỉa cái chăn thành tinh à?

“Thôi, ta không có thời gian để lãng phí với ngươi. Gần đây ta bận chết đi được, tìm ta có chuyện gì thế?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng vội vàng chỉ vào người mình: “Bạch tiền bối, ngài nhìn ta xem, có phải ta có thay đổi gì không?”

“Cảnh giới ngũ phẩm, kim đan bốn hạt nhân.” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: “Không không, không phải ta nói cảnh giới. Ta nói tình trạng của ta đây này. Bây giờ ta đang ở một không gian phong bế, không thể tiếp xúc được với bất kì vật gì, kể cả những người trong thế giới hạch tâm cũng không được. Người khác còn không nhìn thấy ta nữa. Vừa rồi đến Sở các chủ cũng không thấy ta. Cô ấy là Trường Sinh Giả đấy!”

“Nói một cách nghiêm túc thì cô ta mới chỉ tính là một nửa Trường Sinh Giả thôi, chưa tấn thăng xong đã bị ngắt ngang rồi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Quan trọng không phải ở đấy, quan trọng là tình trạng của ta mà. Bạch tiền bối có biết trạng thái đặc biệt này không?”

“Chưa nhìn thấy bao giờ. Đúng là trạng thái này có hơi đặc biệt, ta cũng mới thấy lần đầu.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Có cách nào giải quyết được không?”

“Cởi chuông phải tìm người buộc chuông. Ngươi làm thế nào mà biến thành trạng thái này thì làm ngược lại là biến về được thôi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối không thể giải trừ trạng thái này giúp ta được à?”

“Có lẽ dùng thủ pháp nghịch chuyển thời gian thì có thể giải quyết được đấy. Nhưng phải nghiên cứu kĩ thì mới biết phải làm cụ thể thế nào.” Bạch tiền bối two lại nói tiếp: “Bây giờ ta phải nghiên cứu nhiều thứ lắm… bận không ngẩng đầu lên nổi. Với lại quả cầu béo đã tìm đến chốn cũ của ta rồi, ta phải đi chơi nó một vố đây.”

Đối với Bạch tiền bối two thì chơi khăm quả cầu béo quan trọng hơn giải trừ trạng thái trên người Tống Thư Hàng nhiều.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ừm, nếu ngươi muốn nghịch chuyển trạng thái của mình thì ta cho ngươi mượn thứ này.” Bạch tiền bối two bắt một cái trong không trung, kéo một cái chăn màu đen ra, ném cho Tống Thư Hàng: “Đây là bản mô phỏng thất bại số 1, dù là thất bại nhưng hiệu quả với ngươi chắc là không tệ lắm đâu.”

Tống Thư Hàng vươn tay đón lấy cái chăn màu đen kia.

Nhưng khi tay hắn vừa tiếp xúc với cái chăn thì bức tường vô hình lại hiện lên, làm cho hắn không thể nhận cái chăn của Bạch tiền bối two được.

Tống Thư Hàng: “…”

“Hình thức này của ngươi đúng là phiền phức thật đấy.” Bạch tiền bối two lại lấy cái chăn về: “Thôi được rồi, đi thôi.”

Tống Thư Hàng: “?”

“Ta đi với ngươi về hiện thế xem thử, vừa hay nhân cơ hội thí nghiệm hiệu quả của cái chăn này luôn.” Bạch tiền bối two trùm chăn kín mít người.

Cái chăn này rất đặc biệt.

Khi đại lão cái gì cũng có thể bán trùm nó lên thì đến cả Bạch tiền bối two cũng không xác định được vị trí của hắn. Bây giờ Bạch tiền bối two mượn cơ hội trùm nó lên, thử xem hiệu quả của nó ở hiện thế ra sao.

“Bạch tiền bối, ngài muốn ra ngoài với ta à?” Tống Thư Hàng mừng rỡ hỏi.

Ban đầu Tống Thư Hàng tìm Bạch tiền bối two chỉ để hỏi xem hắn có manh mối gì về không gian phong bế, hay là có cách gì để giải quyết được trạng thái quái dị trên người mình hay không thôi.

Không ngờ Bạch tiền bối two lại đồng ý ra ngoài cùng hắn để xử lý ảnh hưởng của không gian phong bế như thế này.

Đúng là xin hạt vừng mà cho quả dưa hấu!

Nhân lúc Bạch tiền bối two chưa đổi ý, Tống Thư Hàng vội vàng động ý niệm.

Thế giới hạch tâm mở ra, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two xuất hiện trong phòng của Điền Thiên Đảo Chủ.

Căn phòng này không hề thay đổi gì so với trước đó.

Trên máy tính, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 vẫn còn đang nói chuyện ồn ào.

Bạch tiền bối two vừa ra ngoài đã nhìn thấy cánh cửa không gian phong bế kia.

Cánh cửa này mang khí tức và trạng thái giống hệt như trên người Tống Thư Hàng.

“Đây là không gian tương tự như cái bóng của thế giới à? Không đúng, hẳn là đẳng cấp của nó cao hơn một chút. Thú vị đấy.” Bạch tiền bối two nói: “Đi, chúng ta vào.”

“Cứ thế mà vào không sao chứ?” Tống Thư Hàng nói: “Trước đó phân thân của ta bị cuốn vào đó rồi bị nghiền thành bột luôn.”

“Đừng có lãng phí thời gian, ta đang bận lắm.” Bạch tiền bối two đẩy nhẹ một cái, trên người Tống Thư Hàng hiện lên gợn sóng, nhưng gợn sóng này căn bản không thể ngăn trở được Bạch tiền bối two.

Lực đẩy mạnh mẽ ném hắn vào thẳng trong cánh cửa không gian phong bế.

Sau đó Bạch tiền bối two cũng bước vào bên trong cánh cửa không gian phong bế.

Hai người đều biến mất.

Cánh cửa không gian phong bế đóng lại rồi cũng biến mất theo.

…

…

Một lát sau, Diệp Tư xuất hiện trong góc phòng của Điền Thiên Đảo Chủ.

Nhưng lúc này cô không phải là thực thể mà ở trong trạng thái hình chiếu.

“Thư Hàng biến mất… còn có một khí tức khác… là khí tức của Bạch tiền bối two đáng sợ kia.” Diệp Tư hít một hơi thật sâu.

Sau đó thì cô yên tâm lại.

Nếu Tống Thư Hàng đi cùng Bạch tiền bối two đáng sợ kia thì cô không có gì phải lo lắng nữa.

Hình chiếu tan biến.

Bản thể của Diệp Tư xuất hiện trong một sa mạc vàng kim.

Trong không gian sa mạc này có những pho tượng vàng đứng thẳng.

Diệp Tư đạp hư không nhảy mấy bước, đáp xuống bàn tay của một pho tượng lớn.

Pho tượng này là của một vị tiên tử đội mũ phượng – Dao Trì Nữ Đế Thiên Đình viễn cổ - Trình Lâm.

Bên cạnh tượng của Trình Lâm là tượng của một vị đạo nhân tiên phong đạo cốt.

Có một đạo trưởng áo đỏ đang ngồi trên tay của pho tượng ấy mà nhắm mắt dưỡng thần.

Trên đỉnh đầu đạo nhân kia là một vòng ánh sáng như ánh trăng tròn, tỏa ra hào quang của Đạo.

Người tu luyện nhìn thấy vầng sáng này thì muôn vàn cảm xúc sẽ dấy lên trong lòng. Vầng sáng ấy như một tấm gương, tu sĩ ở đẳng cấp nào nhìn thấy hào quang của Đạo cũng có thể soi chiếu ra bản thân mình, rồi kết hợp với hào quang kia để có được những cảm ngộ khác biệt.

Đó là biểu tượng thuộc về Trường Sinh Giả.

Nếu Tống Thư Hàng ở đây thì hắn sẽ nhận ra vị đạo trưởng này.

Chủ nhân của Xích Tiêu Kiếm, người sáng tạo ra Phần Thiên Hỏa Diễm đao – Xích Tiêu Tử đạo trưởng. Dù ở giữa các Trường Sinh Giả, hắn cũng đứng trên cấp bậc đỉnh cao.

…

Đối diện với Diệp Tư là một pho tượng của người tu luyện Nho gia. Ngồi trên tay pho tượng ấy là một người trông như nho sinh khùng, quần áo thì lộn xộn, chân chỉ đi có một chiếc giày.

Hắn cầm trong tay một quyển kinh tử Thánh Nhân, lẳng lặng đọc.

Đó chính là Đạo Tử - Người đứng đầu mười hai Kiếp Tiên của Nho gia.

Trước thời kì viễn cổ hắn đã là Kiếp Tiên, hơn nữa còn đứng đầu mười hai Kiếp Tiên của Nho gia. Sau đại kiếp Nho gia, hắn điên điên khùng khùng, mải miết chạy băng băng trong biển rộng.

Mà lúc này đây, trên đỉnh đầu của hắn cũng có một vầng nguyệt luân. Đạo Tử cũng đã vào cảnh giới trường sinh.

Thậm chí không một ai biết Đạo Tử bước vào cảnh giới này từ khi nào.

…

Bên cạnh tượng Đạo Tử là một pho tượng Kim Cương cường tráng. Mỗi lần nhìn thấy pho tượng Kim Cương này, Diệp Tư đều cảm thấy cơ bắp của cả thế gian đều đã đắp hết lên mình nó rồi.

Bức tượng Kim Cương dựng thẳng một tay, tay kia đặt ngang.

Trên bàn tay nằm ngang có một vị tăng nhân vàng rực ngồi đó.

Dáng vẻ của tăng nhân này giống Tống Đầu Gỗ lúc chạy đến cứu viện cho Sở các chủ đến mấy phần.

Nhưng tăng nhân này không phải là Tống Đầu Gỗ.

Hắn chắp tay vào nhau, lặng lẽ tụng kinh văn, đỉnh đầu của hắn vừa hiển hiện vầng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả.

“Bắc Phương đạo hữu có đến không?” Lúc này, Xích Tiêu Tử ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tư, mỉm cười hỏi.

“Bắc Phương tiền bối không muốn gặp mặt ta.” Diệp Tư trả lời.

Một đám đại lão trường sinh ngồi đấy làm cho gà mờ lục phẩm như cô cảm thấy áp lực lớn lao.

Sở dĩ cô có thể xuất hiện ở đây là vì cô đại diện cho Trình Lâm.

Đồng thời đây cũng là lần đầu tiên các Trường Sinh Giả này tụ họp.

Lúc này, Đạo Tử buông kinh văn xuống, cất tiếng nói: “Như đã nói, ta đồng ý tham gia cái liên minh Thiên Đạo Chắc Chắn Phải Rớt Đài này, nhưng mục tiêu của ta là lên làm Thiên Đạo.”

“Ừm, mục tiêu của bần đạo thì là… bồi dưỡng ra một Thiên Đạo mới. Nếu Đạo Tử đạo hữu có cơ hội và năng lực này thì bần đạo có thể trợ giúp ngươi.” Xích Tiêu Tử nói.

Năm đó.. hắn tự nhiên nghĩ rằng cây hành trong tay mình có thể trở thành Thiên Đạo.

Bây giờ nghĩ lại… chắc là lúc đó mình trúng gió rồi.

Chương 5015: Đông đi xuân tới

Các vị Trường Sinh Giả ở đây và mấy vị không tới tụ họp với nhau chỉ vì có chung một mục tiêu.

Đạo Tử muốn trở thành người thứ hai muốn trấn áp chư thiên vạn giới, đồng thời đăng đỉnh thành Thiên Đạo sau Kế Thánh Nhân. Hắn muốn đưa Nho gia lên đỉnh cao tối thượng của chư thiên vạn giới thêm một lần nữa, cho nên đương kim Thiên Đạo tuyệt đối không được phép khôi phục.

Mục tiêu của Xích Tiêu Tử là bồi dưỡng ra một Thiên Đạo mới. Khác với các Trường Sinh Giả khác, hắn chẳng có hứng thú gì với vị trí Thiên Đạo. Thực tế thì chính Xích Tiêu Tử cũng nghi hoặc, không hiểu vì sao mình lại chán ngán với chuyện trở thành Thiên Đạo đến thế.

Cả đời Xích Tiêu Tử tạo ra rất nhiều bố cục, để lại “duyên” bên cạnh rất nhiều tu sĩ có đại khí vận, thậm chí còn đích thân bồi dưỡng rất nhiều tu sĩ… ví dụ như Thông Nương.

Còn vị Kim Cương đại sư thu nạp hết cơ bắp trên thế gian kia thì lại có thù cũ với Thiên Đạo. Mục tiêu của hắn là trả thù. Còn quá trình kết oán cụ thể ra sao thì không ai hỏi, chính hắn cũng không nói.

Trình Lâm Tiên Tử cũng không cần nói. Cô là một trong những kẻ đã hủy diệt Thiên Đình viễn cổ, năng lực gây sự tuyệt đối đứng hàng đầu.

“Nếu muốn ngăn cản Thiên Đạo khôi phục, vậy việc chúng ta cần làm là không cho Thiên Đình viễn cổ được xây dựng lại đúng không?” Đạo Tử vỗ nhẹ kinh văn Thánh Nhân, hỏi.

“Phải.” Diệp Tư đáp.

“Ta có một câu hỏi.” Lúc này, vị Kim Cương đại sư chìm trong minh tưởng đột nhiên lên tiếng.

Diệp Tư: “Xin đại sư cứ nói.”

“Có thể đổi tên liên minh được không? Nghe cái tên này cứ ngớ ngẩn làm sao ấy.” Kim Cương đại sư chân thành nói.

Hai mắt Diệp Tư sáng ngời lên, nước mắt rơi lã chã.

Kim Cương đại sư: “? ? ?”

Ta đã nói sai cái gì à?

“Ta đã muốn đổi cái tên này từ lâu rồi, nhưng vì các vị không nhắc đến nên ta cũng không tiện nói.” Diệp Tư nói: “Ta cũng ủng hộ việc đổi tên.”

“Tên tuổi đều là hư ảo, ta không có ý kiến gì.” Đạo Tử trầm giọng nói.

Chỉ cần có thể kéo đương kim Thiên Đạo rớt đài thì dù tên liên minh có là “Đại Tiện” hắn cũng gia nhập mà không chút do dự. Hư danh chẳng có ý nghĩa gì với hắn hết.

“Bần đạo cũng không có ý kiến gì.” Xích Tiêu Tử mỉm cười.

Ít ngày nữa hắn sẽ thu hồi Xích Tiêu kiếm… khi nào thực sự hành động, bản thể của hắn cũng sẽ tiến vào không gian giống như phòng tối Thiên Đạo kia, đoạn tuyệt tất cả ấn tượng của chư thiên vạn giới đối với hắn.

“Giờ thì nói chuyện chính đi.” Kim Cương đại sư ngẩng đầu lên nói: “Biện pháp đơn giản nhất để ngăn cản Thiên Đình viễn cổ được xây dựng lại chính là bắt Thiên Đế mới khôi phục kia nhỉ?”

“Đó là Thiên Đế trấn áp chư thiên vạn giới sau Thánh Nhân, ta cũng rất có hứng thú với hắn đấy. Không biết sau khi khôi phục thì thực lực của hắn còn lại bao nhiêu.” Đạo Tử ngẩng đầu lên, nói.

“Vậy thì xác định được hành động bước đầu rồi. Bắt Thiên Đế cái đã.” Lúc này trong sa mạc lại có thêm một bức tượng thần mọc lên. Tôn thần này là một pho ma tượng mặt mũi dữ dằn.

Trên pho ma tượng này có một vị cổ ma tám tay đứng thẳng, trên đầu hắn cũng hiện lên vầng sáng của Trường Sinh Giả.

Vị cổ ma tám tay này vừa hiện thân đã nhìn sang Đạo Tử mà nói: “Ta cũng không có hứng thú với cái ngôi Thiên Đạo. Ai muốn thì ta sẽ trợ giúp cho người đó. Ta chỉ có một yêu cầu, là dù ai tấn thăng thành Thiên Đạo thì xin hãy giải trừ nguyền rủa cho người trong tộc của ta.”

Trong các đạo hữu ở đây, chỉ có một mình Đạo Tử có khao khát mãnh liệt với vị trí Thiên Đạo.

Đạo Tử gật đầu, xem như đồng ý.

…

Ở một nơi khác.

Trong không gian phong bế.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two đi qua cánh cửa không gian.

Một thế giới màu xam âm u đầy tử khí, không có sức sống xuất hiện trước mắt bọn họ.

Vị trí của họ vẫn là bên trong gian phòng của Điền Thiên Đảo Chủ. Cả máy tính, các cánh cửa, thậm chí chiếc di động Tống Thư Hàng để trên mặt đất cũng giống thế giới kia như đúc.

Chỉ khác một điều là tất cả bao phủ bởi hai màu xám trắng, như đang nằm trong một quyển truyện tranh đen trắng vậy.

"Cứ như là phục chế lại toàn bộ gian phòng của Điền Thiên tiền bối vậy." Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn thử liên kết với thế giới hạch tâm của mình.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, thế giới hạch tâm bị chặn. Trong không gian phong bế này, thế giới hạch tâm không thể mở ra được.

Cũng may là lần này có Bạch tiền bối two đi cùng hắn.

Dù thế giới hạch tâm không mở ra cũng không cần phải lo lắng. Tống Thư Hàng an ủi bản thân.

"Đi thôi, đi xem một chút." Bạch tiền bối two trùm chăn đi ra ngoài phòng.

Tống Thư Hàng đi sau lưng hắn.

Bên ngoài gian phòng có rất nhiều cánh cửa khắc phù văn.

Nhưng những cánh cửa ấy đều đang mở.

Bạch tiền bối two và Tống Thư Hàng đi ra ngoài tiên phủ.

Cả tiên phủ này cũng giống như đúc với trí nhớ của Tống Thư Hàng.

"Lên không trung xem thử." Bạch tiền bối two nhẹ nhàng nhảy một cái đã lên tới không trung.

Tống Thư Hàng cũng đạp vào hư không, nhảy lên.

Lên đến không trung, hắn nhìn thấy rõ toàn cảnh của Điền

Thiên đảo.

Cả Điền Thiên đảo bị bao phủ trong một màu xám đậm, ngay cả mặt biển bao phủ xung quanh cũng xám xịt.

“Rốt cuộc thế giới này là nơi nào?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối two bên cạnh hắn cau mày trầm tư: “Ta vốn cho rằng đây là thế giới bóng ma – tương tự như cái bóng của thế giới thực, nhưng bây giờ xem ra nó còn ẩn chứa thứ khác thú vị hơn nhiều.”

Tống Thư Hàng: “Thứ khác thú vị hơn?”

“Ừm, một thứ rất hay ho. Ví dụ như n(ˆ*% và ˆ)ˆ*ˆ, mặt khác, ngươi nhìn sang bên kia kìa, bên đó có ˆ!#$#.” Bạch tiền bối two liên tục chỉ tay vào không gian xám xịt, thi thoảng lại diễn tả bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng ngu mặt ra, chẳng hiểu Bạch tiền bối two đang nói cái gì.

Khi gà mờ nghe đại lão nói chuyện, thi thoảng đại lão lại phun ra mấy câu từ chuyên nghiệp làm cho gà mờ lớ nga lớ ngớ, chỉ biết đó là những thứ rất cao siêu.

Nghe rất đỉnh, mỗi tội không hiểu gì.

“Mặt khác, ta còn phát hiện ra một chuyện thú vị hơn. Hình như không gian này có liên quan tới ta thì phải.” Bạch tiền bối two tổng kết.

“Đây là sản phẩm thí nghiệm của ngài đấy à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nói đúng ra thì có thể là tác phẩm thí nghiệm của một ‘ta’ khác.” Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng khẽ đấm tay phải vào tay trái: “Có phải là vị Thiên Đạo tùy hứng nói mà không làm kia không?”

Hắn vẫn luôn suy đoán chuyện này.

Sau khi mỗi vị Thiên Đạo trở thành Thiên Đạo đều sinh ra một chúa tể Cửu U tương ứng ở Cửu U.

Liệu có phải Thiên Đạo quả cầu béo nhiệm kì này sẽ tương ứng với quả cầu kim loại thể lỏng trong Cửu U, còn Bạch tiền bối two thì tương ứng với vị Thiên Đạo nói mà không làm kia không?

"Gần đây tu vi của ngươi chỉ tăng có mấy viên kim đan, mà tin tức vỉa hè thì rành gớm nhỉ?" Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..."

Cảnh giới của ta đã tăng nhanh lắm rồi đấy. Bây giờ mới có giữa tháng mười mà ta đã có đến mấy viên kim đan. Ta bắt đầu có cảm giác nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ cuối tháng là ta lên lục phẩm thôi.

"Ngươi ở yên đây, đừng đi đâu cả, để ta đi xem thử một chút. Nếu quả thực đây là tác phẩm của một ta khác thì có lẽ sẽ tìm được một ít đầu mối đấy." Bạch tiền bối two nói.

Cái vị tương ứng với hắn tự nhiên biến mất tăm mất tích, thế mà chúa tể Cửu U như hắn lại vẫn còn đây, đã thế hằng ngày còn bị quả cầu béo ghẹo gan, hắn cũng tuyệt vọng lắm.

Chính hắn cũng không biết cái người tương ứng với mình kia đã làm gì.

Nếu có đầu mối thì hắn cũng muốn biết rốt cuộc người đó sắp xếp ra sao.

"Đúng rồi, trùm cái chăn này vào đi." Bạch tiền bối two lại ném cái chăn hàng rởm kia cho Tống Thư Hàng.

Sau khi vào đến bên trong không gian phong bế thì cái chăn này không bài xích Tống Thư Hàng nữa, bởi vì nó và hắn đã ở cùng một trạng thái với nhau rồi.

Tống Thư Hàng trùm chăn lên người: "Có nguy hiểm gì không?"

"Không biết được. Nếu không gian này là một sản phẩm thì nghiệm thất bại thì có khi bên trong nó sản sinh ra quái vật khủng khiếp gì cũng không chừng. Tóm lại là ngươi cứ ở yên đây trước, chờ ta tới đón." Bạch tiền bối two dặn dò.

Dứt lời, hắn phóng vụt lên trời, chỉ trong thời gian mấy hơi thở đã biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hạ xuống khỏi không trung, về cổng tiên phủ của Điền Thiên Đảo Chủ rồi ngồi xuống đó.

Nhiệt độ trong không gian phong bế từ từ hạ xuống.

Rét lạnh xâm nhập thẳng vào linh hồn.

Thể chất của Tống Thư Hàng dần dần không chống đỡ nổi, hắn bất giác quấn chặt cái chăn trên người.

Trong thế giới giá lạnh này, chỉ có cái chăn trên người mang đến cho hắn một chút ấm áp. Thân mình hắn bất giác cuộn tròn lại.

Tư thế này có chút giống với đại lão cái gì cũng có thể bán.

“Nếu bây giờ thế giới hạch tâm mở ra thì tốt rồi, mình có thể chui vào đó để tránh rét.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“A ~~” Hắn há miệng thở ra một hơi, làn hơi biến thành sương mù trắng muốt.

Trong chăn, tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ cũng chui ra. Quả cầu lông nhung núp trong chăn, chẳng hề nhúc nhích.

“Điền Thiên tiền bối này, ngươi có thể cảm ứng được một phần tàn hồn khác của mình không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Dựa theo kết quả mà bí pháp giám định đưa ra thì phần hồn phách còn lại của Điền Thiên Đảo Chủ đang phân tán trong không gian phong bế này.

Tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ sáng lên một chút. Một lát sau, có ý niệm truyền vào não hải của Tống Thư Hàng: “Bao giờ mới có thể lên mạng được vậy?”

“Bây giờ đừng nghĩ đến lên mạng nữa, tìm tàn hồn của mình về hồi sinh đã rồi tính sau.” Tống Thư Hàng nghiến răng.

Tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ: “…”

Khi đang nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy nhiệt độ xung quanh tăng trở lại.

Nhiệt độ tăng rất nhanh.

Chỉ trong mấy giây, dường như ngày đông giá rét đã biến thành mùa hè nóng bức.

Ngay sau đó, trước mắt Tống Thư Hàng, từng bóng người hiện lên.

Đó là thành viên trên Điền Thiên đảo.

Theo nhiệt độ tăng lên, những người này đột nhiên xuất hiện.

Sau khi hiện thân, các thành viên của Điền Thiên đảo đều ở trong trạng thái đông cứng.

Một lát sau, bọn họ mới bắt đầu hành động, như thể vừa thoát ra khỏi trạng thái thời gian đóng băng.

Cảnh tượng này cực kì giống Bích Thủy các lúc trước.

Khi Sở Các Chủ tỉnh lại từ giấc ngủ say, tất cả các thành viên trong Bích Thủy các đều được giải trừ khỏi trạng thái đóng băng và bắt đầu cử động.

Chương 1516: Hãy xem Thiên Sư Chính Pháp của ta… thôi bỏ đi.

Lúc này, các thành viên của Điền Thiên đảo trong không gian phong bế đều giống hệt người của Bích Thủy các năm xưa. Bọn họ bỗng nhiên xuất hiện, sau đó khôi phục lại từ trạng thái đóng băng rồi bắt đầu hoạt động.

Có người rảo bước đi nhanh như có việc quan trọng cần làm.

Có người ung dung tản bộ và nói chuyện phiếm cùng bạn bè.

Có người lại đi về phía nhà ăn…

Không phải tất cả thành viên trên Điền Thiên đảo đều là tu sĩ. Thực chất trên đảo có rất nhiều người bình thường hoặc là tu sĩ mới tu luyện đến nhất phẩm.

Những người bình thường này phần lớn là người nhà của tu sĩ.

Để phục vụ cho những người bình thường ấy nên trên Điền Thiên đảo cũng có đủ các loại phòng ăn và nơi giải trí…

Phòng ăn cung cấp thức ăn đều là linh mễ các loại, dù là người bình thường sống ở đây cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng trong mắt Tống Thư Hàng lúc này, cả không gian phong bế và những người trên Điền Thiên đảo đều bị bao phủ bởi màu xám trắng.

Dường như các thành viên trên đảo đều không phát hiện ra chuyện này.

“Nếu như Điền Thiên đảo không gặp tai nạn thì rất thích hợp cho người bình thường sinh sống. Nếu lần này Điền Thiên đảo có thể an ổn vượt qua nguy cơ thì ít nữa mình có thể đón ba mẹ tới ở đây cũng không tệ.” Tống Thư Hàng nghĩ vậy.

Với tính cách của ba Tống và mẹ Tống, bắt bọn họ vào rừng sâu núi thẳm ẩn cư là chuyện không khả quan. Cuộc sống trên Điền Thiên đảo này thích hợp với họ hơn nhiều.

Tống Thư Hàng kéo kéo cái chăn, hay là mình đi loanh quanh trên đảo một vòng, tìm một người để giám định thử xem có chuyện gì xảy ra nhỉ?

Trong lúc đang suy tư, có một vài thành viên của Điền Thiên đảo đi ngang qua hắn, nhưng họ đi lại vội vàng như thể không hề nhìn thấy hắn vậy.

“Cái chăn trên người mình phát huy hiệu quả tàng hình hay sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thế thì hay quá, hắn có thể lặng lẽ đi giám định người khác rồi.

Thế là Tống Thư Hàng nhắm ngay vào một người qua đường rồi vươn tay phải ra.

Bắt một thành viên của Điền Thiên đảo, làm một phát giám định đã rồi nói sau.

“Hả? Ngươi là ai? Sao lại trùm chăn ngồi ở đây hả?” Đúng lúc này thì một giọng nói vang lên.

Cánh tay phải của Tống Thư Hàng cứng đờ giữa không trung. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói phát ra.

Một cô gái có mái tóc dài vàng óng đang đứng đó nhìn hắn với vẻ mặt nghi ngờ.

Cô xuất hiện từ hư không nên Tống Thư Hàng hoàn toàn không cảm ứng được.

Mái tóc của cô xõa tung bồng bềnh như uốn xù, thể tích cực kì lớn, trông còn to hơn cả người cô.

Cô có đôi mắt xanh biếc to tròn… to đến mức ai nhìn cũng cảm thấy không biết có phải chúng được photoshop ra hay không.

Tóc vàng mắt xanh rất đậm vị Tây phương.

Nhưng rõ ràng đường nét trên gương mặt cô lại là của người phương Đông.

“Cô có thể nhìn thấy ta à?” Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình.

“Sao mà không nhìn thấy? Ngươi trùm cái chăn ngồi ở đây trông ngu ngốc chết đi được.” Tiên tử tóc vàng mắt xanh nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Từ từ!

Tiên tử này có màu sắc.

Mái tóc dài xõa bồng bềnh, đôi mắt to tròn xanh biếc và chiếc quần yếm đỏ của cô đều có màu sắc.

Rõ ràng cô ấy là một tồn tại đặc biệt.

“Chào cô, ta là Tống Thư Hàng. Tiên tử tên là gì nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hả? Ngươi đang ở trên đảo của ta mà không biết ta là ai à?” tiên tử tóc vàng mắt xanh hỏi lại.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Điền Thiên Đảo Chủ!”

“Đồ đần, ta là Điền Điềm Phó Đảo Chủ!” Điền Điềm nổi giận nói.

“Xin lỗi Điền Điềm tiền bối… ta nhận sai. Ta là Tống Thư Hàng trong nhóm Cửu Châu số 1 đây.” Tống Thư Hàng chỉ vào mình.

“Tống Thư Hàng? Nhóm Cửu Châu số 1?” Trông tiên tử tóc vàng mắt xanh có vẻ rất mơ hồ: “Ta không biết, nhóm Cửu Châu số 1 là chỗ nào?”

Tống Thư Hàng: “…”

Không biết?

Dù gì thì chúng ta cũng ở cùng một nhóm chat suốt nửa năm rồi mà.

Mặc dù chưa gặp nhau ngoài đời bao giờ, nhưng ta đã hiển thánh tận hai lần, các tiền bối trong nhóm đều quen ta rồi mới đúng chứ.

Quả nhiên có vấn đề.

Đừng bảo là Điền Điềm Phó Đảo Chủ trước mặt hắn cũng là tàn hồn nhé?

Có phải Điền Thiên Đảo Chủ chỉ nhớ mỗi chuyện trên mạng, còn Điền Điềm Phó Đảo Chủ thì quên sạch những gì liên quan đến internet rồi không?

Nếu đúng như vậy thì trao đổi tiếp với cô ấy cũng không phải là cách hay.

Cho nên… thôi cứ chạm vào một cái vậy.

Cứ ở đây lãng phí thời gian còn không hữu hiệu bằng giám định thử một phát.

Tống Thư Hàng vươn tay phải, thu lại găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên đầu ngón tay, để hở ngón tay ra.

“Điền Điềm tiền bối, xin đắc tội.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Sau đó thân hình hắn nhoáng lên một cái, xuất hiện bên cạnh Điền Điềm Phó Đảo Chủ rồi vươn tay chạm khẽ vào người cô.

Ầm ầm!

Ngay lúc Tống Thư Hàng xuất hiện sau lưng Điền Điềm Phó Đảo Chủ, trên bầu trời bỗng ngưng tụ một luồng năng lượng cực kì khủng khiếp.

Sấm sét cuồng bạo đi kèm với thiên thạch to bằng một nửa Điền Thiên đảo và thiên hỏa từ không trung rơi xuống ầm ầm như tận thế.

Đại trận bảo vệ kích hoạt bao phủ toàn bộ Điền Thiên đảo.

Mà ngay chỗ Điền Điềm Phó Đảo Chủ đang đứng có một cái gai đất lớn trồi lên.

Tống Thư Hàng đành phải thay đổi động tác của mình.

Hắn vẩy khẽ ngón tay một cái, đánh bay thân mình của Điền Điềm Phó Đảo Chủ lên không trung, đồng thời đạp một đạp xuống gai đất nọ.

Hư ảnh hai mươi mốt con thánh viên viễn cổ xuất hiện sau lưng hắn, cầm trong tay kinh thư Nho gia, đồng loạt làm tư thế đạp mạnh với Tống Thư Hàng.

Gai đất bị Tống Thư Hàng đạp gãy làm hai đoạn, phần bên dưới còn bị hắn giẫm cho nát vụn thành bùn.

Cùng lúc đó, trên cánh tay phải của Tống Thư Hàng xuất hiện mấy vết thương. Đó là cái giá khi hắn giám định Điền Điềm Phó Đảo Chủ.

“Hình chiếu được hình thành từ tàn hồn của Điền Điềm Phó Đảo Chủ trong không gian phong bế, có một phần kí ức và tri thức của bản thể. Khi ở không gian phong bế có sức chiến đấu nhị phẩm. Hình chiếu tử vong thì tàn hồn cũng phá diệt.”

Trong hư không Điền Điềm Phó Đảo Chủ xoay mình một cú tao nhã rồi tiếp đất vững vàng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đại trận phòng ngự toàn đảo: “Chết tiệt, kẻ nào dám tấn công Điền Thiên đảo của ta!”

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay Tống Thư Hàng khôi phục hình dạng ban đầu.

Hình chiếu tử vong thì tàn hồn cũng phá diệt sao?

Đây không phải là một tin tức tốt.

Nếu Điền Điềm tiên tử là hình chiếu… vậy những thành viên khác trên Điền Thiên đảo thì sao? Bọn họ cũng là hình chiếu do tàn hồn biến thành ư?

“Ngươi đứng yên đó, ta đi chủ trì đại trận! Chờ bao giờ ta về sẽ nói chuyện đàng hoàng với ngươi xem vì sao ngươi lại trà trộn vào đây!” Điền Điềm tiên tử nghiến răng nói.

Dứt lời, cô đứng dậy lao về phía xa. Đó là hướng động phủ của cô, cũng là nơi có thể khống chế đại trận phòng hộ của Điền Thiên đảo.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng như tận thế giáng xuống trên bầu trời, thở dài một hơi. Sau đó thân mình hắn nhoáng lên, theo sát sau lưng Điền Điềm Phó Đảo Chủ.

Hình chiếu tàn hồn của Điền Điềm Phó Đảo Chủ chỉ có cảnh giới nhị phẩm, nếu nó tử vong thì tàn hồn cũng bị tiêu diệt theo.

Cho nên hắn không thể để hình chiếu này gặp chuyện chẳng lành.

…

…

Trong hư không, kiếp nạn không ngừng giáng xuống.

Bao nhiêu cảnh tượng trong phim ảnh về tận thế đều đang diễn ra trên bầu trời này.

“Chỉ sợ là trận pháp bảo vệ đảo không cầm cự được bao lâu.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Mà… kiếp nạn này nói đến là đến, không theo lẽ thường, vô cùng quái dị.

Nếu tàn hồn của Điền Điềm Phó Đảo Chủ hình thành nên hình chiếu trong không gian phong bế này, vậy phần tàn hồn còn lại của Điền Thiên Đảo Chủ đang ở đâu?

Không phải là chết trong kiếp nạn này rồi chứ?

“Ha ~” Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên giọng nói đầy giận dữ.

Khi giọng nói này vang lên, tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ trong cái chăn của Tống Thư Hàng dường như nghe thấy lời hô gọi. Nó bay ra khỏi cái chăn của hắn rồi phóng thẳng vào không trung.

Đồng thời, từ bốn phía của Điền Thiên đảo, từng luồng ánh sáng bay về, hội tụ theo tiếng nói giận dữ nọ.

Tống Thư Hàng dừng bước.

Giữa không trung, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh ngưng tụ thành hình.

Không cần giới thiệu, chỉ nhìn mái tóc vàng xõa tung của hắn thì Tống Thư Hàng đã biết ngay hắn là Điền Thiên Đảo Chủ.

Sau khi hiện thân, hình chiếu của Điền Thiên Đảo Chủ chắp hai tay hướng thẳng lên bầu trời: “Pháp thuật phòng ngự Điền thị số 35: Thần Quy Đà Thiên!”

Theo tiếng hô của hắn, một con rùa thần cõng bia trên lưng ngưng tụ từ linh lực xuất hiện bên ngoài trận pháp.

Một phần tai kiếp từ trên trời giáng xuống bị con rùa thần này cản lại.

“Pháp thuật phòng ngự Điền thị số 36: Vong Long Lạp Quan!” Điền Thiên Đảo Chủ lại hô lên.

Dường như chỉ khi hô thật to thì những pháp thuật phòng ngự này mới phát huy được toàn bộ uy lực.

Một con rồng khổng lồ màu đen kéo theo một chiếc quan tài xuất hiện. Khác với con rùa thần ban nãy, con rồng đen kéo quan tài này di chuyển không ngừng, chiếc quan tài lớn sau lưng nó ngăn cản rất nhiều cột sét và thiên hỏa.

“Pháp thuật phòng ngự Điền thị số 37: Hỏa Tước Phần Hải!” Pháp thuật của Điền Thiên Đảo Chủ vẫn còn tiếp tục.

Một con chim sẻ nhỏ xuất hiện.

Kích cỡ chẳng khác tước yêu Tiểu Thải là bao.

Thế mà khi há mỏ ra, con chim sẻ lại phun ra một luồng lửa khổng lồ nóng rực. Biển lửa do nó phun ra ngăn chặn một phần kiếp nạn dạng năng lượng đang bổ xuống.

Mạnh quá.

Tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có tuyệt chiêu của riêng mình.

Khi nói chuyện trong nhóm Cửu Châu số 1, Điền Thiên Đảo Chủ từng nói hắn ma pháp sư. Bây giờ xem ra đúng là giống thật.

Chắc hẳn hắn đi theo con đường tu sĩ pháp thuật rồi.

Đó là loại hình mà Tống Thư Hàng vô cùng hâm mộ.

So với việc giải quyết mọi việc bằng nắm đấm không cần đầu óc, thì tu sĩ dạng pháp thuật trông phong cách hơn nhiều.

"Rùa rồi, rồng rồi, chim rồi, còn thiếu bạch hổ thì phải?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Pháp thuật phòng ngự của Điền thị nghe tên thì không hay, nhưng hiệu quả có vẻ rất mạnh.

"Pháp thuật phòng ngự Điền thị số 38: Canh Kim Chi Hổ… Á ~" Pháp thuật còn chưa thi triển xong, thân hình của Điền Thiên Đảo Chủ đã gục ngã.

Thân mình hắn nổ tung thành hơn ba mươi điểm sáng nhỏ.

Ầm!

Một hòn thiên thạch khổng lồ đột phá qua trận pháp phòng ngự, lao thẳng về chỗ Điền Thiên Đảo Chủ ban nãy.

"Ca ca!" Điền Điềm Phó Đảo Chủ lo lắng gọi to.

"Xem ra đến lúc ta ra tay rồi đây. Hãy xem Thiên Sư Chính Pháp – Lôi Quang Nhất… Thôi bỏ đi." Tống Thư Hàng từ bỏ pháp thuật đang định sử dụng.

Tốt nhất không nên lôi cái Thiên Sư Chính Pháp gà mờ của hắn ra làm gì cho xấu hổ.

"Hiện thân đi! Thuật pháp phòng ngự tối cao của ta! Thánh thành không bao giờ thất thủ!" Tống Thư Hàng giơ tay phải thẳng hướng bầu trời.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiển hiện, biến thành một tòa thánh thành uy nghiêm.

Chương 1517: Sau khi thánh thành thất thủ

Bốn bức tường vương giả mở rộng, Tống Thư Hàng dựa vào linh lực khổng lồ từ kim đan bốn hạch trong cơ thể, dùng thánh ấn mở phong ấn lục phẩm trên pháp khí bản mệnh của mình, để pháp khí tổ hợp tam thập tam thú phát huy sức mạnh cấp bậc Chân Quân.

Thể tích của Thánh thành không bao giờ thất thủ tăng vọt lên đến trên trăm mét.

Bảo tháp, trống trận, kèn lệnh, đàn tiên, chiến kì, đầy đủ mọi thứ.

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú – Thánh thành không bao giờ thất thủ” là một pháp khí tự mang theo BGM.

Dù mới chỉ mở phong ấn lục phẩm, nhưng trọn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều được chế tạo từ vật liệu bát phẩm, cho nên bản thân nó đã có sức mạnh bát phẩm.

Khác với trước đây, lần này Tống Thư Hàng không xuất hiện phái trước Thánh thành không bao giờ thất thủ. Thánh thành không bao giờ thất thủ xuất hiện chỉ để bảo vệ Điền Thiên Đảo Chủ mà thôi.

Bản thể của hắn cũng võ trang đầy đủ, nhưng hắn vẫn đứng trên mặt đất của Điền Thiên đảo chứ không bay lên không trung.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng đứng ở hậu phương của Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Ầm

Tảng thiên thạch kia nện vào Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Thánh thành không bao giờ thất thủ cao trăm mét cũng chỉ tương đương với tảng thiên thạch nọ.

Thánh thành không bao giờ thất thủ chấn động kịch liệt.

Năng lượng trong kim đan bốn hạch của Tống Thư Hàng tiêu hao cực nhanh.

“Thánh thành, bắn văng nó đi!” Tống Thư Hàng nói.

Thánh thành không bao giờ thất thủ nghiêng đi một góc, đồng thời sản sinh ra lực phản, thiên thạch khổng lồ bị hất văng, rơi xuống mặt biển bên cạnh Điền Thiên đảo, tạo nên một đợt thủy triều dữ dội.

Lực phòng ngự của Thánh thành không bao giờ thất thủ còn mạnh mẽ hơn ba loại pháp thuật phòng ngự của Điền thị mà Điền Thiên Đảo Chủ thi triển.

“Có lẽ thứ mình cần không phải là học các loại pháp thuật phòng ngự, mà là luyện chế một số pháp khí phòng ngự mạnh mẽ…” Tống Thư Hàng nảy ra một suy nghĩ kì dị.

Nhưng ý nghĩ này lập tức bị hắn ném văng ra khỏi não hải.

Pháp khí là pháp khí, pháp thuật là pháp thuật, hai thứ này hoàn toàn khác nhau. Pháp thuật và pháp khí có thể hỗ trợ lẫn nhau để phát huy ra hiệu quả cao gấp mấy lần.

Sau khi thiên thạch bị đẩy lùi, Thánh thành không bao giờ thất thủ bù đắp vào lỗ hổng của đại trận phòng hộ Điền Thiên đảo.

Đại trận phòng ngự Điền Thiên đảo là hình thức tổ hợp, một phần bị phá hủy không ảnh hưởng đến hiệu quả của các phần khác.

Trong hư không, cột sét, thiên hỏa, núi băng… không ngừng giáng xuống.

Thánh thành không bao giờ thất thủ sừng sững như đá ngầm dưới biển, không mảy may suy suyển.

Tống Thư Hàng võ trang tận răng ngồi trên chiến xa Hà Long Thần Hành, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh trên diễn đồ kim đan của kim đan thứ hai.

Tổng thể cảnh tượng trên diễn đồ kim đan thứ hai – Thánh thành không bao giờ thất thủrất giống với tai kiếp mà Tống Thư Hàng đang trải qua.

Đều là kiếp nạn đủ loại kim, mộc, thủy, hỏa, thổ vô cùng vô tận.

Thế nhưng kiếp nạn trên diễn đồ kim đan Thánh thành không bao giờ thất thủ còn đáng sợ và khiến cho người ta tuyệt vọng hơn nhiều.

Trong hư không, tàn hồn của Điền Thiên Đảo Chủ ngưng tụ lại một lần nữa.

Hình chiếu của Điền Thiên Đảo Chủ xuất hiện trên không trung.

Hắn nhìn Tống Thư Hàng đầy cảm kích: “Xin lỗi Thư Hàng tiểu hữu, ta khiến ngươi bị liên lụy vào kiếp nạn của Điền Thiên đảo rồi.”

Dứt lời, hắn lập tức nhập cuộc chống lại tai kiếp.

Khác với Điền Điềm Phó Đảo Chủ chỉ có một phần tàn hồn, toàn bộ hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ, bao gồm cả mảnh nhỏ do Tống Thư Hàng mang tới đều đã tập hợp ở đây, cho nên hắn có trí nhớ hoàn chỉnh, biết rõ thân phận của Tống Thư Hàng.

“Điền Điềm, mở hệ thống phòng không, bắn nổ tất cả thiên thạch và núi băng đi!” Điền Thiên Đảo Chủ hô lên.

“Ca ca ngốc, ta đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi!” Điền Điềm Phó Đảo Chủ trả lời.

Một khắc sau, trong khắp các ngõ ngách của Điền Thiên đảo, một số đồ vật có phong cách hoàn toàn không giống tu chân xuất hiện.

Đó là vô số pháo đài và tên lửa đối không.

Dưới sự khống chế của Điền Điềm Phó Đảo Chủ, các pháo đài và tên lửa đối không đồng loạt khai hỏa.

Đùng đùng!

m thanh đinh tai nhức óc vang lên.

“Quả nhiên là phong cách của nhóm Cửu Châu số 1.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đừng nghĩ các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 chỉ biết khăng khăng duy trì phong cách tiên hiệp.

Phần lớn thành viên trong nhóm theo chủ nghĩa thực dụng kia.

Từ rất lâu trước kia Vũ Nhu Tử đã tiết lộ cho Tống Thư Hàng biết gần Linh Điệp đảo cất giấu rất nhiều vũ khí công nghệ cao. Hình như Linh Điệp Tôn Giả có sở thích sưu tầm vũ khí hạng nặng, còn thiết lập cả một hệ thống phòng không quanh khu vực đảo.

Quả nhiên Điền Thiên đảo cũng không ngoại lệ.

Đủ loại đạn pháo và tên lửa phóng lên trời, tấn công những vật thể thực như núi băng và thiên thạch.

Ầm ầm ầm.

“Trên thế gian này, không có gì mà không bắn nổ được. Nếu có thì bắn hai lần!” Chân lý của bùm chíu thần giáo lại hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đồng thời, tu sĩ trên Điền Thiên đảo cũng bắt đầu phản kích.

Hình chiếu Điền Thiên Đảo Chủ lại ra tay, không ngừng thi triển pháp thuật phòng ngự của Điền thị. Chỗ nào bù đắp lỗ hổng phòng ngự thì hắn sẽ lao ngay tới đó.

Tống Thư Hàng cảm thấy áp lực của Thánh thành không bao giờ thất thủ nhẹ đi nhiều.

Tốt lắm, cứ tiếp tục như thế thì có thể chống đỡ được đợt tai kiếp này, hắn thầm nghĩ.

Vài tiếng sau.

Tai kiếp trên bầu trời cuối cùng cũng dừng lại.

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Tống Thư Hàng lấy một viên đan dược bổ sung linh lực từ trong vòng tay không gian. Đó là “Tử Sư đan” do Dược Sư điều chế.

Nó có hiệu quả bổ sung linh lực cực đỉnh, mỗi tội uống xong thì bụng sẽ có cảm giác no căng.

Hình chiếu của Điền Thiên Đảo Chủ hạ xuống bên cạnh Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, lần này phải cảm ơn ngươi, nếu không thì Điền Thiên đảo của ta có lẽ đã bị phá hủy rồi.”

“Nếu như hình chiếu dân cư trên đảo chết đi thì hồn phách của họ cũng tan biến sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Điền Thiên Đảo Chủ gật đầu.

“Sao mọi người lại bị cuốn vào đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nhắm mắt vào một cái đã ở đây rồi.” Điền Thiên Đảo Chủ cười khổ: “Ban đầu Điền Thiên đảo đang xử lý hai con đường nối từ chư thiên vạn giới đến hiện thế. Phía bên kia thông đạo không gian chẳng hiền lành gì, cho nên bọn ta khởi động đại trận bảo vệ đảo. Ai ngờ đôi bên còn chưa tiếp xúc với nhau thì cả Điền Thiên đảo của ta đã bị một lực lượng kì dị bao phủ, chỉ chớp mắt sau đã xuất hiện ở đây rồi. Trừ ta và Điền Điềm ra, tất cả cư dân trên đảo đều biến thành màu xám.”

“Tiền bối, vậy tình trạng của ngươi bây giờ là thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ đã vỡ thành mấy chục phần.

“Sau khi bị cuốn vào không gian kì dị này, đã xảy ra hơn hai mươi đợt tai kiếp như ban nãy. Sau khi bị cuốn vào đây thì ta mất đi nhục thân, rồi mỗi lần tai kiếp kết thúc thì hồn phách ta lại bị xẻ ra một lần. Ta cũng không biết mình còn cầm cự được bao lâu nữa.” trong giọng nói của Điền Thiên Đảo Chủ toát ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn không tìm thấy con đường đột phá để ra khỏi không gian này.

Em gái Điền Điềm chỉ có một phần tàn hồn vào đến không gian phong bế này, phần hồn sót lại không biết đang ở đâu.

Sau mỗi lần tai kiếp giáng xuống, hồn phách của hắn lại bị cưỡng chế xẻ ra, tán loạn khắp bốn phương trên đảo, chờ đến đợt tai kiếp tiếp theo mới có thể khôi phục được một thời gian ngắn ngủi.

Ngay cả thuật pháp hồi sinh chuẩn bị từ trước cũng không dùng được.

“Không gian kì dị này tựa như một trò chơi tàn nhẫn. Sau mỗi đợt tai kiếp, Điền Thiên đảo lại khôi phục dáng vẻ ban đầu… trừ ta ra, kí ức của tất cả mọi người trên đảo đều bị xóa, chỉ còn lại giai đoạn trước khi tai kiếp xảy ra, cả Điền Điềm cũng không ngoại lệ. Trong những lần tai kiếp trước đó, một phần cư dân chết đi đã biến mất vĩnh viễn, không còn xuất hiện trở lại nữa.” Nói đến đây, đột nhiên Điền Thiên Đảo Chủ giật nảy mình.

“Chết tiệt! Lần này thân thể của ta chưa vỡ vụn… tai kiếp chưa kết thúc sao?!” hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên không trung.

Trước đó, cứ sau mỗi lần tai kiếp kết thúc thì thân thể của hắn lại bị xẻ ra mỗi mảnh một nơi, phân tán khắp Điền Thiên đảo.

Tai kiếp còn chưa kết thúc sao?

Hay là nó đã kết thúc hoàn toàn, game over rồi?

Điền Thiên Đảo Chủ hi vọng là khả năng sau.

Tiếc rằng thiên hỏa lại bùng nổ giữa không trung, đập tan niềm hi vọng nhỏ nhoi của hắn.

“Quả nhiên là vẫn chưa kết thúc.” Điền Thiên Đảo Chủ lại phóng lên không trung.

Trong lòng Tống Thư Hàng còn vô vàn câu hỏi… nhưng bây giờ phải chống đỡ tai kiếp đã.

Thánh thành không bao giờ thất thủ trên không trung vẫn chưa được thu về.

Thiên hỏa và cột sét lại ầm ầm đánh xuống Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Nhưng đây mới chỉ là món khai vị mà thôi.

Một lát sau, vô vàn họng pháo hiển hiện giữa không trung, nhắm thẳng vào mục tiêu Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Tai kiếp thăng cấp sao?

Rầm rầm rầm!

Đạn pháo, tên lửa, đạn xuyên giáp liên hoàn và vô vàn loại vũ khí mà Tống Thư Hàng không biết điên cuồng trút xuống Thánh thành không bao giờ thất thủ.

“Đậu má, cái của nợ này là em trai Thiên Kiếp đấy à?!” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi.

Thiên kiếp trong hiện thế biết hiện đại hóa, không ngờ tai kiếp trong không gian phong bế cũng biết!

Tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Uy lực của vũ khí cũng không ngừng mạnh lên.

Hình ảnh của Thánh thành không bao giờ thất thủ đã hiện lên đến bảy phần.

Hỏa diễm, cột sét, núi băng… vô số loại nguyên tố đồng loạt công kích.

Sau đó lại đến các vũ khí hiện đại.

Vũ khí của tai kiếp trong không gian phong bế ban đầu còn bắt chước vũ khí của Điền Thiên đảo, nhưng về sau, dường như nó đã có hệ thống của riêng mình.

Vũ khí càng ngày càng hiện đại, uy lực càng lúc càng mạnh hơn.

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng bất an.

Cứ đà này… tí nữa có xuất hiện tên lửa hạt nhân không đây?

Hắn vừa mới nghĩ đến đây thì trong hư không đã xuất hiện một đầu đạn trông cực kì quen mắt.

Vũ khí hạt nhân à?

“Không thể để cho nó bắn xuống!” Tống Thư Hàng thôi động Thánh thành không bao giờ thất thủ, cự pháo Hải Đồn m Ba và bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu điên cuồng tấn công đầu đạn hạt nhân nọ.

Ầm!

Một đám mây hình nấm quen thuộc và hùng vĩ nổ tung giữa bầu trời.

Thánh thành không bao giờ thất thủ… tan thành từng mảnh.

Nguyên bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú do tài liệu bát phẩm chế thành có cường độ cực mạnh, không hề bị hao tổn. Thế nhưng bọn chúng không thể duy trì được hình dáng của Thánh thành không bao giờ thất thủ, phân tán thành pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, trở về với Tống Thư Hàng.

Khi Thánh thành không bao giờ thất thủ tan ra thành từng mảnh nhỏ, diễn đồ kim đan trên kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng cũng sinh ra biến hóa.

Thánh thành không bao giờ thất thủ trên diễn đồ kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng, cũng tan rã thành muôn mảnh.

Chương 1518: Có Gan Thì Nhảy Ra Đây!

Không ngờ hình vẽ trên "Diễn đồ kim đan" lại xảy ra biến hóa, “Thánh thành không bao giờ thất thủ” này đã bắt đầu sụp đổ rồi...

Nếu như Tống Thư Hàng nói chuyện này ra ngoài, tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới nhất định sẽ phun nước miếng vào mặt hắn —— Bởi tất cả tu sĩ ngũ phẩm đều biết rõ, khi đã đặt bút xuống phác thảo diễn đồ kim đan thì không thể thay đổi.

Hình vẽ của ngươi như thế nào thì sẽ luôn như thế nấy. Chưa từng có chuyện “sửa lại”, lại càng không thể xảy ra biến hóa, bởi đây là chuyện vô cùng nghiêm túc!

Xin nhấn mạnh: Vô cùng nghiêm túc!

Nếu như hình vẽ trên "Diễn đồ kim đan" có thể thay đổi, thì còn gọi là “Kim Đan vô hối” sao? Vậy gọi là kim đan thích thì hối hận quách cho rồi!

Khi thấy được cảnh này, bản thân Tống Thư Hàng cũng rất kinh ngạc. Sau khi hắn thăng cấp lên ngũ phẩm, đương nhiên cũng có rút thời gian ra để bổ sung những tri thức về Linh Hoàng ngũ phẩm, nên cũng nghe đến chuyện “Kim Đan vô hối”.

Tuy nhiên hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ha ha, viên kim đan thứ tư của lão phu còn biết làm anime nữa cơ đấy, chẳng qua là "Diễn đồ kim đan" thay đổi vài chỗ mà thôi, không đáng kể chút nào.

Sụp thì sụp đi, muốn biến sao thì biến, chỉ cần kim đan ngươi vui là được.

Tống Thư Hàng cảm thấy trái tim của mình trở nên vô cùng rộng lượng, cho dù "Diễn đồ kim đan" biến thành thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Ngươi có gan thì nhảy ra “Diễn đồ kim đan” mà cắn ta nè?!

Trên không trung, sau khi tổ hợp pháp khí tam thập tam thú quay về, “Đại trận hộ đảo” của Điền Thiên đảo bèn thiếu đi một mảnh.

Vũ khí hạt nhân bị Tống Thư Hàng đánh cho phát nổ giữa không trung, sức mạnh của vụ nổ đều bị “Thánh thành” ngăn lại... Thế nhưng, dư âm của vụ nổ, thiên hỏa và lôi trụ nhanh chóng vọt về phía những khu vực “Thánh thành” biến mất.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối."

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, há miệng phun Xích Tiêu Kiếm ra để đưa kiếm tới tay Tống Thư Hàng. Sau đó bản thân cô canh giữ bên người Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm phàn nàn:

"Lần nào cũng phải tới lúc cuối cùng mới nghĩ tới ta, không thể để ta ra ngoài hóng gió sớm hơn sao?"

"Bởi vì Xích Tiêu Kiếm tiền bối là lá bài tẩy của ta mà, sao có thể vừa bắt đầu đã lộ bài tẩy được chứ?"

Tống Thư Hàng nói, cổ tay phải hắn xoay một cái —— thủ thế như dùng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao lên.

"Ngươi nói cũng có lý, ai bảo uy lực của ta lớn như vậy cơ chứ."

Xích Tiêu Kiếm rất hài lòng với câu trả lời của Tống Thư Hàng, nói:

"Chuẩn bị xong chưa, muốn uy lực mấy phẩm nào?"

"Bát phẩm được rồi, với trạng thái bây giờ của chúng ta thì uy lực cấp độ cửu phẩm sợ rằng chỉ có thể chém được một đao mà thôi, quá lãng phí."

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vẫn luôn duy trì “Thánh thành không bao giờ thất thủ” dưới hình thái lục phẩm để ngăn cản thiên tai. Nếu không phải hắn có bốn viên kim đan, thì đã sớm chịu không nổi rồi.

Mà linh lực của Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng chưa khôi phục lại —— Xích Tiêu Kiếm khi tràn đầy năng lượng, không cần Tống Thư Hàng phối hợp, tự bản thân nó đã có thể chém ra đao ý cấp bậc “Trường Sinh Giả” rồi.

Dù sao Xích Tiêu Kiếm cũng là pháp khí, khác với tu sĩ, tốc độ khôi phục linh lực của nó không nhanh được như vậy.

Với tình huống trước mắt thì nhát chém cấp độ bát phẩm cũng đủ rồi.

"Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!"

Tống Thư Hàng vung Xích Tiêu Kiếm lên.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt xuất hiện trên Xích Tiêu Kiếm.

Trong chốc lát, xung quanh Tống Thư Hàng xuất hiện một lượng lớn sương mù —— đó là hơi nước xung quanh trong nháy mắt bị bốc hơi.

Hoa, cỏ, cây ở gần Tống Thư Hàng nhanh chóng héo rũ với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, mặt đất trở nên khô nứt.

Đao ý trên Xích Tiêu Kiếm, mạnh mẽ bá đạo, giống như ngay cả trời cũng muốn đốt thành tro.

Hôm nay khá là thích hợp để dùng một đao ấy, thật sự muốn đốt trời.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ ở đằng xa kinh ngạc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Kiếm của Tống Thư Hàng, ngọn lửa đốt trời đó cuốn ngược lên trời.

Ngọn lửa đốt sạch mọi thứ đã lấp đầy phòng ngự của “Thánh thành”. Trong ngọn lửa đốt trời ấy, hết thảy mọi thứ đều bị hủy diệt.

Cho dù là lôi trụ, thiên hỏa, băng tinh, thiên thạch, xúc tu, huyền thủy. Hết thảy vừa dính vào ngọn lửa sẽ lập tức biến thành tro tàn, hóa thành nhiên liệu cho ngọn lửa tiếp tục bùng cháy.

Tống Thư Hàng thu hồi Xích Tiêu Kiếm, khẽ thở dốc nói:

"Ngay cả bốn viên kim đan cũng chịu không nổi, nếu như ta có nhiều kim đan hơn thì tốt rồi."

Xích Tiêu Kiếm nói:

"Không lẽ ngươi muốn kim đan đầy bụng à?"

"Không cần kim đan đầy bụng, đủ để làm dây chuyền là được rồi."

Tống Thư Hàng đùa nói, ánh mắt của hắn tập trung lên trời —— dường như tai kiếp vẫn còn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù hắn có Xích Tiêu Kiếm đi chăng nữa thì cũng đỡ không được.

Đau lòng hơn chính là... Đại trận hộ đảo của Điền Thiên đảo sẽ là thứ bị đánh sập được đầu tiên.

Ầm ầm ầm ~~

Nói đến là đến.

Trên không trung, lại có bảy khu vực có mảnh “Đại trận hộ đảo” vỡ vụn. Mỗi một mảnh đều lớn cỡ “Thánh thành”.

"Tiêu rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Một hơi liền đập vỡ bảy mảnh phòng ngự, như vậy thì đỡ bằng niềm tin à.

Nếu như cái “Không gian phong bế” này là một trò chơi tồi tệ giống như lời Điền Thiên Đảo Chủ nói thì cảm giác khi trải nghiệm trò chơi này, chỉ có thể dùng hai từ cực kém để hình dung.

"Nhiều lỗ hổng như vậy, ta cũng bó tay. Trừ khi ngươi có cách để ta bổ sung năng lượng ngay lập tức, giúp ta khôi phục lại trạng thái tốt nhất."

Xích Tiêu Kiếm nói.

"Nếu như ta có thủ đoạn bổ sung năng lượng như vậy, thì ta đã sớm đã dùng rồi."

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Ngay cả hình chiếu hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ cũng sững sờ giữa không trung —— đại trận bảo vệ Điền Thiên đảo ngay cả trận pháp dự phòng cũng đã khởi động để lấp đầy từng cái lỗ hổng rồi. Bây giờ hắn cũng bó tay rồi.

"Vào lúc này... Chỉ có thể cầu nguyện mà thôi."

Tống Thư Hàng nói.

"Ngươi tin vào tôn giáo à?"

Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc lên tiếng hỏi.

"Bạch tiền bối hoặc là Bạch tiền bối two, lúc này dù là ai cũng được, cứ cầu nguyện với hai vị Bạch tiền bối đi."

Tống Thư Hàng nói.

Ầm ~~

Tốc độ của lôi trụ nhanh nhất, nó đánh xuống bảy lỗ hổng của đại trận hộ đảo.

Trong lúc rơi xuống, lôi trụ lại phân tán ra hóa thành lôi xà đầy trời, bổ về phía tất cả thành viên của Điền Thiên đảo.

Mỹ nhân rắn công đức lấy mũ Bình Thiên ra đội lên đầu mình.

Sức mạnh công đức trong mũ Bình Thiên cũng chỉ mới khôi phục được một chút... Với lượng năng lượng ít ỏi đó chỉ đủ để cô bảo vệ Tống Thư Hàng mà thôi.

Về phần những thành viên khác trên Điền Thiên đảo thì không trong phạm vi bảo vệ của mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng vận khí đan điền, há miệng thi triển thần công “Sư Hống công”: "Bạch tiền bối, bọn ta sắp thăng rồi, Help me!"

Công pháp Sư Hống công này là chiến lợi phẩm mà lúc trước Tống Thư Hàng lấy được chỗ “Thông Nương”.

Tống Thư Hàng rống lên một tiếng vang vọng khắp trời đất.

Hy vọng Bạch tiền bối two có thể nghe được lời cầu cứu của hắn.

Điền Thiên Đảo Chủ nói:

"Bạch tiền bối đang ở gần đây sao?"

Ầm ầm ầm ~~

Sấm chớp lập loè.

Mà lúc này, trong hư không có một bóng người vượt qua không gian xuất hiện.

Bóng người này vừa xuất hiện, bèn ngẩng đầu nhìn về phía những lôi xà đầy rẫy trên trời.

Tiếp đó, toàn thân cô rùng mình một cái.

Đối mặt với bầu trời đầy rẫy lôi xà, cô lập tức bị kinh sợ.

Trong ánh mắt của mọi người, bóng người này nhanh chóng ngồi xổm xuống, hai tay giơ lên, ôm lấy đầu.

Độ thiên kiếp đệ nhất thức của nghìn năm đệ nhị, đệ tam, đệ tứ thánh: Phòng thủ bằng cách ngồi xổm ôm đầu—— cha, ngươi là cha của ta, xin hãy ra tay nhẹ một chút.

Lôi xà ầm ầm trên trời không ngừng bổ lên bóng người này, nhưng lại không thể làm tróc một miếng da nào của cô.

Không chỉ như vậy, từ trên người cô lan ra rất nhiều sợi tơ năng lượng mà mắt thường rất khó nhìn thấy... Trong nháy mắt đã bao trùm tất cả thành viên của Điền Thiên đảo.

Tất cả thành viên của Điền Thiên đảo, bao gồm cả Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm Phó Đảo Chủ, tất cả đều mất tự chủ mà từ từ ngồi xổm xuống, tay của bọn họ run rẩy, không chịu sự điều khiển của bản thân mà đặt lên đỉnh đầu.

Toàn bộ thành viên trên Điền Thiên đảo, thi triển “Độ thiên kiếp đệ nhất thức”.

Trong sấm sét, tất cả thành viên của Điền Thiên đảo và vị tiên tử kia trên không trung cùng nhau lắc lư theo nhịp.

"Con rối tiên tử!"

Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Người vượt qua không gian đến chính là vị Con rối tiên tử đột nhiên biến mất tăm.

Không ngờ cô cũng ở trong “Không gian phong bế” này.

Nói cách khác, Bạch tiền bối cũng ở nơi đây sao? !

Sở Sở cũng ở đây?

Lúc con rối tiên tử đang ngồi xổm ôm đầu trên bầu trời, đôi mắt màu cam của cô liếc Tống Thư Hàng một cái, sau đó quay đầu lại, tiếp tục run lẩy bẩy trong lôi trụ.

“Lôi điện + Tên họ Tống” luôn làm cô nhớ lại một số ký ức không mấy tốt đẹp.

Có sự giúp đỡ của con rối tiên tử, sau thiên lôi là thiên hỏa, băng tinh, thiên thạch, xúc tu, huyền thủy không ngừng rơi từ trên trời xuống, nhưng cũng không thể đột phá trận doanh phòng ngự do những người “ngồi xổm ôm đầu” kết thành.

Những sợi tơ năng lượng do con rối tiên tử khuếch tán ra, đều đưa mọi người vào trong mạng lưới “Ngồi xổm ôm đầu”. Không chỉ bảo vệ mọi người trong mạng lưới, mà còn thông qua cách này để tập hợp năng lượng của mọi người vào chung một chỗ, củng cố lực phòng ngự của bảo vệ bằng cách ngồi xổm ôm đầu.

Có con rối tiên tử ở đây thì đợt “Tai kiếp” này ổn rồi!

"Ta chống đỡ không được bao lâu đâu. "

Con rối tiên tử thấy nét mặt của Tống Thư Hàng, bèn đoán được ra trong lòng của hắn đang nghĩ gì nên nói:

"Đừng quên, cơ thể bây giờ của ta được chữa trị bằng những tài liệu chắp vá. Nếu như tai kiếp này lâu hơn nữa, ngươi lại không nghĩ ra cách nào chống lại... Thì kết cục vẫn là tiêu đời. "

"Bạch tiền bối đâu?"

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

“Có chuyện quan trọng, không thể tới đây."

Con rối tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn nhìn về phía “Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ” trên tay phải mình.

Phải thử những kỹ năng thuộc loại bộc phát sao?

Trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ có một năng lực phụ có thể sử dụng khi ngũ phẩm.

"Nghịch Kình Kim Thân" – Bí thuật loại bộc phát.

Ngoài ra, trên mỗi một loại “Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú” đều có loại bí thuật bộc phát y hệt.

Ví dụ như, trên thuẫn Vương Bá Chuyên Gia có "Tiên Quy Kim Thân", trên tường Kim Sư Vương Giả có "Kim Sư Kim Thân"...

Sau ngũ phẩm sẽ có thể kích hoạt loại “Bí thuật bộc phát” này, cái giá phải trả là sau khi sử dụng sẽ có một quãng thời gian suy yếu, cùng với việc pháp khí tam thập tam thú sẽ hao hết linh lực, trong một quãng thời gian ngắn sẽ không thể sử dụng.

Nếu như đồng thời sử dụng ba mươi ba loại bí thuật bộc phát thì sẽ ra sao nhỉ? Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới.

Dĩ nhiên, hắn cũng chỉ nghĩ mà thôi...

Một hơi sử dụng ba mươi ba loại bí thuật bộc phát, chơi lớn quá, sẽ chết đó.

"Nghịch Kình Kim Thân."

Tống Thư Hàng kích hoạt một loại trước cái đã.

Sau khi cảm thấy cơ thể của mình hoàn toàn thừa nhận được, bèn kích hoạt thêm loại thứ hai:

"Tiên Quy Tiên Thân"

"Tiên Hạc Kim Thân"

"Ngưu Vương Kim Thân"

"Cự Giải Kim Thân"

"Khuyển Thần Kim Thân"

"Hắc Dương Kim Thân"

"Thần Mã Kim Thân"

"Ngọc Thố Kim Thân"

"Xuyên Sơn Giáp Kim Thân"

Sau khi một hơi kích hoạt trên mười loại bí thuật bộc phát, Tống Thư Hàng mới có cảm giác cơ thể của mình cũng xấp xỉ tới giới hạn rồi.

Năng lượng không ngừng tràn ra.

Trong trạng thái này, có lẽ bản thân có thể một hơi cởi bỏ phong ấn thất phẩm trên pháp khí tổ hợp tam thập tam thú không chừng?

Trong lúc đang suy nghĩ, trên "Diễn đồ kim đan" của viên kim đan thứ hai, thánh thành triệt để sụp đổ thành mảnh vụn.

Trước thánh thành, người đàn ông mặc áo giáp kia cũng xảy ra biến hóa.

Hắn bày ra tư thế ngửa mặt lên trời thét dài.

Sau đó... Hắn nhảy ra từ “Diễn đồ kim đan”.

Chương 1519: Sau Khi Thánh Thành Sụp Đổ ... Chính Là Người Khổng Lồ Hủy Diệt Mọi Thứ

Nói nhảy ra là nhảy ra.

Gan dạ và tùy hứng như vậy đó!

Chiến sĩ áo giáp vàng đến vì lời kêu gọi, xin hỏi ngươi có phải là cha của ta không?

...

...

Sau khi cảm ứng được tên này nhảy ra, Tống Thư Hàng dại ra.

Ta chỉ là thuận miệng nói một câu thôi mà, thứ này lại nhảy ra từ trong "Diễn đồ kim đan" thật luôn à.

Nhìn trời, bây giờ ta phải làm sao đây?

Nghĩ tới nghĩ lui... Xem ra chỉ có thể nhìn trời lần nữa thôi!

Đồng thời, Tống Thư Hàng có cảm giác thời gian xung quanh mình giống như đã dừng lại vậy.

Trên bầu trời không ngừng có tai kiếp giáng xuống, những ngọn lửa thiêu đốt ở khắp nơi, những tia chớp lóe lên đều đã dừng lại. Cứ như là bị thi triển pháp thuật “Tạm dừng thời gian” vậy.

Thế nhưng, Tống Thư Hàng cảm ứng ra, đó không phải là tạm dừng thời gian. Mà là tốc độ suy nghĩ của hắn được tăng tốc đến một giới hạn nào đó, nên tạo thành ảo giác.

Là do suy nghĩ của bản thân hắn được gia tốc, thế giới bên ngoài không có biến hóa gì cả.

Một lát sau, đất đá dưới chân hắn bắt đầu trở nên trong suốt... Giống như là mặt biển vậy.

Người đàn ông mặc giáp vàng nhảy ra từ "Diễn đồ kim đan" xuất hiện ở dưới mặt biển như là cái bóng ngược vậy.

Tống Thư Hàng đang đứng thẳng, còn người đàn ông mặc giáp kia thì đang trồng cây chuối.

"A a a a ~"

Người đàn ông giáp vàng gầm lên điên cuồng.

Hắn ôm đầu của mình một cách đau đớn, quỳ rạp xuống đất, lấy đầu đụng vào mặt biển, cứ như bị điên rồi vậy...

Bởi vì người đàn ông mặc giáp vàng xuất hiện dưới vị trí của một cái “Bóng ngược”.

Nên đứng ở góc độ của Tống Thư Hàng, sẽ có thể thấy được vẻ mặt đau đớn của người đàn ông mặc giáp vàng.

"Diễn đồ kim đan" vẫn là “Thánh thành không bao giờ thất thủ”, được vẽ ra từ việc lấy bản thân Tống Thư Hàng làm mẫu. Bộ dáng của người đàn ông mặc giáp vàng này gần như là giống hệt với Tống Thư Hàng.

Đau đớn, điên cuồng, tuyệt vọng, không cam lòng...

Đây là do “Thánh thành” sụp đổ sao?

Người đàn ông mặc giáp vàng bỗng nảy sinh sự đồng cảm với bản thể Tống Thư Hàng.

Trong phút chốc, Tống Thư Hàng cũng cảm thấy đau đớn và tuyệt vọng.

Cùng với việc người đàn ông đó phát điên, sau lưng hắn, những bộ phận lắp ráp của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ghép thành “Thánh thành” lại lần nữa xuất hiện. Những tổ hợp này lại bắt đầu dung hợp... rồi lắp ráp.

Cảm giác đồng cảm giữa Tống Thư Hàng và người đàn ông mặc giáp vàng này càng ngày càng mãnh liệt.

Trên người hắn, những bộ phận lắp ráp ghép thành “Thánh thành” cũng xuất hiện, bắt đầu hợp thành một trạng thái hoàn toàn mới.

“Trạng thái thứ ba của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú sắp xuất hiện rồi sao? "

Bộ pháp khí bản mệnh này của Tống Thư Hàng, ngoài “Thánh thành không bao giờ thất thủ” ra, còn có trạng thái thứ hai là “Tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng” do Bạch tiền bối mở ra.

Chẳng qua đến giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được trạng thái thứ hai đó. Trong lòng hắn đã có chút đầu mối, thế nhưng nếu phỏng đoán thì để sử dụng “Tà dương thịnh nộ không bao giờ lắng” một cách thuần thục có lẽ phải đợi đến lúc hắn thăng cấp lên lục phẩm mới được.

Mà bây giờ, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lại một lần thay đổi hình thái, đây là trạng thái thứ ba sắp xuất hiện sao?

Ầm ầm ầm...

Ba loại pháp khí bản mệnh nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ, cột Thánh Tượng Thống Soái, thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ này tạo thành một thánh thành sụp đổ. Những pháp khí tổ hợp khác đều xuất hiện ở bên người chiến sĩ giáp vàng, đang trong một trạng thái có thể hợp lại thành một bất cứ lúc nào.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú sau lưng Tống Thư Hàng và pháp khí của chiến sĩ giáp vàng biến hóa cùng lúc với nhau.

Sau khi hợp thành xong, chiến sĩ giáp vàng bò lên, sau đó lại ngửa mặt lên trời gáo thét.

Thân hình của hắn bắt đầu bành trướng.

Lúc mới đầu hắn ta cao như Tống Thư Hàng, sau đó liên tục bành trướng.

Sau vài hơi thở, hắn đã hóa thành một người khổng lồ cao sáu mươi mét.

Tống Thư Hàng:

"..."

Chiêu biến hình này học không nổi rồi, ta chỉ là một người bình thương mà thôi, cho dù bơm hơi ta cũng thổi không tới sáu mươi mét đâu!

Không học nổi, học không nổi, làm khó ngươi ta quá rồi đấy.

Lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, cơ thể của hắn lại phát ra một tiếng rắc rắc quái lạ.

"Không lẽ muốn biến ta thành người khổng lồ sáu mươi mét thật à?"

Trong lòng của hắn cũng thấy hơi sợ.

May mà thứ biến to lớn cũng không phải cơ thể của Tống Thư

Hàng, mà là áo giáp được hợp thành từ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trên người hắn.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, mũ xung thiên Tiên Hạc Quân Tử, mũ giáp Độc Giác Ngưu Vương, Hộ Tâm Kính Xuyên Sơn Giáp, chiến giáp Cự Giải Hoàng Kim, áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử, nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân, nhẫn Hắc Dương Dũng Sĩ, giày Thiên Lý Thần Mã, thuẫn Vương Bá Chuyên Gia.

Mười món pháp khí tổ hợp... Rất trùng hợp, vừa hay chính là mười món pháp khí mà hắn kích hoạt bí thuật bộc phát trước đó.

Cả bộ áo giáp không ngừng bành trướng, hóa thành một người khổng lồ sắt cao sáu mươi mét.

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có ước mơ là được điều khiển robot khổng lồ. Hôm nay, sau “Ước mơ trời xanh”, Tống Thư Hàng cũng đã hoàn thành “Ước mơ điều khiển robot khổng lồ”.

Chẳng qua cách để hoàn thành ước mơ vẫn không khoa học như thế.

Lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng đang ở trong “Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ”.

"Cứ có cảm giác vị trí này sai trái thế nào ấy. Bình thường thì mình phải ở đầu hoặc trái tim mới đúng chứ nhỉ? Tại sao thân là chủ nhân mà mình lại xuất hiện ở tay cơ chứ?"

Tống Thư Hàng luôn có một loại ảo giác là một lát nữa khi chiến đấu, người khổng lồ sẽ dùng những kỹ năng như “Nắm đấm thép” để bắn chủ nhân như hắn ra làm vũ khí.

Dù sao thì “Thánh thành không bao giờ thất thủ” cũng nhốt chủ nhân như hắn ở ngoài cửa... Nếu người khổng lồ này sẽ ném hắn ra làm vũ khí thì cũng không có gì lạ.

Trong nháy mắt khi người khổng lồ xuất hiện, hiệu ứng “Tăng tốc” trên người Tống Thư Hàng kết thúc, thế giới bên ngoài trở lại bình thường.

Tai kiếp vẫn tiếp tục, phòng ngự bằng cách ngồi xổm ôm đầu cũng đang tiếp tục.

“Trời ơi, đây là gì thế?"

Hình chiếu của Điền Thiên Đảo Chủ cho dù đang giữ nguyên tư thế “Ngồi xổm ôm đầu”, nhưng vẫn thấy được cảnh Tống Thư Hàng đang ngầu bá cháy như trước.

Người khổng lồ sáu mươi mét xuất hiện trên Điền Thiên đảo, trông như có một loại cảm giác đội trời đạp đất.

Dưới lòng bàn chân Tống Thư Hàng, vị “Chiến sĩ giáp vàng” kia bò ra từ mặt biển. Một lát sau, thân ảnh của hắn dung nhập vào trong người khổng lồ sắt của Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ sắt giống như được rót vào “Linh hồn” vậy, trên mũ Độc Giác Ngưu Vương xuất hiện một tầng mặt nạ bảo hộ, chỗ hai mắt của người khổng lồ sắt lóe lên tia sáng đỏ thẫm.

Trạng thái ẩn của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú —— “Sau khi thánh thành sụp đổ… chính là người khổng lồ hủy diệt mọi thứ”.

Trong lòng Tống Thư Hàng lại xuất hiện tên mới của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú rất đỗi tự nhiên.

Không phải trạng thái thứ ba, mà là hình thái biến hóa của trạng thái thứ nhất.

Sau khi thánh thành bị phá hủy, phải cộng thêm một số thời cơ đặc biệt mới có thể xuất hiện “Trạng thái thứ nhất” khác.

Ầm!

Người khổng lồ hủy diệt nhấc chân lên đi về phía không trung.

Một đóa hoa sen màu đen to lớn xuất hiện, nâng bàn chân của người khổng lồ hủy diệt lên.

Bộ Bộ Sinh Liên.

Sau vài bước, người khổng lồ hủy diệt đã lách ra “Đại trận hộ đảo của Điền Thiên đảo”, xuất hiện trước mặt những tai kiếp đó.

Sau lưng người khổng lồ hủy diệt là thánh thành đã sụp đổ đang không ngừng phát ra tiếng “Ầm ầm ầm”. Thánh thành vẫn luôn trong trạng thái sụp đổ, nó phát ra tiếng kêu gào vì bị hủy diệt.

Trong mắt người khổng lồ là tia sáng màu đỏ thô bạo.

Ầm!

Một viên thiên thạch khổng lồ rơi xuống.

Người khổng lồ hủy diệt giơ tay lên, nhắm ngay vào thiên thạch.

Nắm đấm thép!

Không, không phải cái này.

"Máy chém vương giả!"

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Tường Kim Sư Vương Giả, tường Bạch Hổ Vương Giả xuất hiện, một lên một xuống kết hợp với nhau, song đao Ô Tặc Bạo Quân gia nhập vào trong, hợp thành máy chém.

Sau khi máy chém vương giả ghép xong, một lát sau cũng giống như bị thổi hơi vào vậy, bành trướng lên tới một trăm mét. Nó kẹp chặt viên thiên thạch khổng lồ kia.

Cây đao trên máy chém không ngừng nâng lên hạ xuống, trong nháy mắt đã cắt viên thiên thạch khổng lồ kia thành cặn bã.

Sau thiên thạch, chính là thiên hỏa hừng hực thiêu đốt và lôi trụ, còn có băng tinh đầy trời.

"Kiếm Hình Tháp."

Tống Thư Hàng lần nữa nói.

Bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu xuất hiện, nó đảo ngược rồi xoay tròn, hút tất cả thiên hỏa, lôi trụ, băng tinh vào trong tháp.

Tường Băng Sa Vương Giả xuất hiện ngay sau đó, phong ấn phần đáy của bảo tháp.

Cuối cùng, lợi kiếm của Lão Viên Thánh Sư xuất hiện, nó từ một hóa thành nghìn, đâm vào trong cửa sổ bảo tháp, xoắn nát tất cả thiên hỏa, lôi trụ và băng tinh trong tháp.

Hai mắt người khổng lồ hủy diệt đỏ ngầu, lại nhìn chòng chọc vào đợt cuối cùng của tai kiếp.

Đó là mấy viên vũ khí hạt nhân có uy lực lớn hơn nữa so với đợt trước, vẫn còn đang trong giai đoạn hình thành.

"Cự Hùng Thiết Nương Tử."

Tống Thư Hàng đưa tay chỉ về phía những đạn hạt nhân vẫn chưa thành hình.

Chiến Cổ Của Quân Đoàn Hùng Viêm + Gai Ngược Sát Của Ma Thử, một ngoài một trong, hóa thành một Thiết Nương Tử* hình gấu, sau đó kích cỡ của nó cũng nhanh chóng bành trướng.

*Là một loại dụng cụ tra tấn thời trung cổ của Châu u, các bạn có thể search virgin of Nuremberg để biết thêm.

Thiết Nương Tử mở ra, hút mấy viên đạn hạt nhân còn chưa thành hình vào trong đó.

Cự Hùng Thiết Nương Tử khép lại, kích cỡ của nó bắt đầu thu nhỏ một cách mãnh liệt.

Gai Ngược Sát Của Ma Thử ở trong bắt đầu quá trình quấy nát.

Ầm ầm ầm ~~ một làn sương mù của vụ nổ phun ra từ trong Cự Hùng Thiết Nương Tử.

Có thể nói đây là nhóm đạn hạt nhân đầu tiên chết bởi “Dụng cụ tra tấn thiết nương tử” từ trước đến nay.

Sau khi người khổng lồ hủy diệt quét sạch hết tai kiếp, trông giống như vẫn còn chưa đã ghiền.

Nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ, pháo Hải Đồn m Ba, cung Cự Lộc Lão Quân, tên Lang Nha Tê Liệt cũng bành trướng rồi xuất hiện ở sau lưng của hắn.

Cung nỏ, tên răng sói, cự pháo điên cuồng bắn về phía hư không.

Mỗi phát bắn tới chỗ tận cùng của hư không đều sinh ra ánh sáng chói mắt.

Tai kiếp có thể phá hủy toàn bộ “Điền Thiên đảo”, lại bị “Người khổng lồ hủy diệt” này phá hủy dễ dàng.

Lúc này, Tống Thư Hàng ở trong găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ lại rơi vào trầm tư.

Hắn có cảm giác hơi sai sai.

Là vấn đề liên quan tới “Năng lượng”.

Có liên quan tới định luật bảo toàn năng lượng.

Sức tấn công bá đạo này của người khổng lồ hủy diệt có thể quét sạch tai kiếp trên Điền Thiên Đảo, theo lý thì phải tiêu hao rất nhiều năng lượng mới đúng chứ.

Chỉ là thúc giục người khổng lồ cao sáu mươi mét hành động thôi đáng lẽ phải tiêu hao rất nhiều năng lượng rồi. Huống chi là những dụng cụ tra tấn đáng sợ “Máy chém, kiếm hình tháp và Thiết Nương Tử” sau đó.

Nói thật, Tống Thư Hàng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị hút thành xác khô rồi.

Nhưng sau đó hắn phát hiện, năng lượng của mình vẫn tràn đầy như trước.

Linh lực trong cơ thể hắn hầu như không tiêu hao chút nào.

Như vậy xuất hiện câu hỏi —— năng lượng của người khổng lồ hủy diệt là từ đâu ra?

Sức mạnh để chống đỡ nó hành động là gì?

Nó hấp thu sức mạnh từ đâu để chống lại tai kiếp đây?

Rầm rầm ~~

Người khổng lồ hủy diệt hoàn thành nhiệm vụ, cơ thể khổng lồ của nó bắt đầu tách ra.

Từng món từng món pháp khí tổ hợp tách ra, lơ lửng trước người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quét mắt qua một cái.

66.

Không có sai, là 66 món pháp khí tổ hợp.

"Ba mươi ba món pháp khí tổ hợp kia từ đâu ra thế này?"

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Chương 1520: Có Vượn

Chẳng lẽ là Bạch tiền bối two ư?

Ngoài bộ pháp khí bản mệnh này trên người mình ra, Tống Thư Hàng còn hợp thành một bộ “thánh kiếm Chung Yên” cho Bạch tiền bối two nữa.

Lúc nãy, sau khi hắn cầu cứu Bạch tiền bối, Bạch tiền bối bèn đưa “Con rối tiên tử” tới. Như vậy, bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú khác có phải là Bạch tiền bối two đưa tới không nhỉ?

Nghe có vẻ hợp lý đấy.

Tống Thư Hàng vẫy tay, trong đó một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trở về trong cơ thể của hắn.

Đồng thời, hình ảnh trên "Diễn đồ kim đan" của viên kim đan thứ hai của hắn cũng xảy ra biến hóa —— vị chiến sĩ giáp vàng kia sau khi giải trừ trạng thái “Người khổng lồ hủy diệt mọi thứ” xong, bèn lặng yên trở về "Diễn đồ kim đan" của Tống Thư Hàng.

Lúc này "Diễn đồ kim đan" vẫn là hình ảnh của “Thánh thành không bao giờ thất thủ”, thánh thành sụp đổ, chiến sĩ giáp vàng hóa thành người khổng lồ, xung quanh hắn xuất hiện hơn mười loại dụng cụ tra tấn khác nhau. Bao gồm cả “Máy chém vương giả, kiếm hình tháp, cự hùng thiết nương tử” vừa mới lên sân khấu, ngoài ra còn có các loại dụng cụ tra tấn như vòng xoắn rồi thập tự giá.

Những đòn tấn công xung quanh “Thánh thành” đều bị chiến sĩ giáp vàng cuồng bạo quét sạch.

Ánh mắt đỏ rực của người khổng lồ giáp vàng vẫn còn đang đối mắt với con mắt khổng lồ với kích cỡ ¼ kia.

Sau hai giây, "Diễn đồ kim đan" “Xoẹt” một tiếng biến hóa, biến trở lại thành “Thánh thành không bao giờ thất thủ” như trước.

Lại qua hai giây, "Diễn đồ kim đan" loại “Xoẹt” một tiếng, biến lại thành “Người khổng lồ hủy diệt mọi thứ”.

Hai tấm hình chuyển đổi lẫn nhau, cứ cách hai giây sẽ biến đổi một lần.

Biến tới biến lui, hoa hết cả mắt.

Tống Thư Hàng:

"..."

Đây là định dạng hình ảnh gì thế này?

Tại sao diễn đồ kim đan của ta lại tùy hứng như vậy chứ, một lời không hợp thì nó sẽ nhảy ra “Diễn đồ kim đan” đánh người ta.

"Thôi kệ, nếu chấp nhận loại phong cách này thì nó cũng thú vị đấy chứ."

Tống Thư Hàng nói.

Chẳng qua là ảnh động mà thôi, chẳng có gì to tát.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía pháp khí tổ hợp tam thập tam thú còn sót lại bộ kia ở không trung.

Hình dạng “Người khổng lồ hủy diệt mọi thứ” vừa nãy, hiển nhiên không phải là trạng thái mà hắn bây giờ có thể thúc giục. Tên người khổng lồ kia quả thật mạnh đến kinh khủng, sức mạnh bày ra vượt xa cảnh giới bát phẩm.

Có thể nói, Tống Thư Hàng là đang trải nghiệm năng lực vượt cấp của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Mà năng lượng tiêu hao cho việc trải nghiệm vượt cấp này đều là do bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trước mắt này cung cấp...

Nếu không phải như thế, Tống Thư Hàng đã sớm bị hút thành xác khô rồi.

Nếu xui xẻo thì nói không chừng hắn đã phải đi lên con đường phục sinh rồi... Không đúng, đồng vàng hồi sinh của hắn vẫn còn đang trong trạng thái chờ.

Vì vậy, nếu như xui xẻo, nói không chừng hắn sẽ trở thành vị đạo hữu đầu tiên bị pháp khí của mình hút thành xác khô trong “Nhóm Cửu Châu số 1” đấy chứ. Sau đó Hoàng Sơn tiền bối có thể sẽ coi hắn như là “Tài liệu giảng dạy” để cảnh báo những đạo hữu mới gia nhập nhóm trong tương lai.

"Trước khi chưa biết 'Tai kiếp của Điền Thiên đảo' sẽ còn buông xuống hay không, bộ pháp khí tổ hợp này vẫn là nên để lại ở chỗ mình thì hơn."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn vẫy tay, chuẩn bị thu lại chụp bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai này.

Bộ pháp khí này tuy rằng đã tặng cho Bạch tiền bối two, nhưng trên bản chất vẫn là pháp khí bản mệnh mà hắn luyện chế, hắn có lẽ sẽ điều khiển được.

Nhưng lúc này, bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai trên không trung lại “Vèo ~” một tiếng, bay về phía hư không, chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Nói đi là đi ~ đã thế còn đi rất nhanh nữa chứ.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sau khi thở dài, hắn hạ xuống từ trong không trung.

Con rối tiên tử cũng đã giải trừ chế độ “Ngồi xổm ôm đầu”, đến bên người Tống Thư Hàng.

Sau đó, toàn bộ đại trận bảo vệ Điền Thiên đảo còn sót lại cũng giải trừ.

"Cảm ơn ngươi, Thư Hàng tiểu hữu."

Điền Thiên Đảo Chủ lên tiếng nói.

Tai kiếp trong không gian phong bế này ngày càng trở nên nặng nề. Lần này nếu không phải có Tống Thư Hàng ở đây, sợ rằng Điền Thiên đảo thật sự sẽ giữ không được.

Tống Thư Hàng nói:

"Không cần khách sáo đâu Điền Thiên tiền bối."

"Nếu là các ngươi có cách rời khỏi không gian này thì đi sớm một chút đi, nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này..."

Lúc Điền Thiên Đảo Chủ đang nói chuyện, cơ thể của hắn lại bắt đầu tách ra.

Cơ thể của hắn tách ra làm mười phần, "Đùng" một tiếng phân tán ra rơi vào các nơi trên Điền Thiên đảo.

Mà sau khi Điền Thiên Đảo Chủ phân tách, toàn bộ Điền Thiên đảo cũng bắt đầu “Trở lại như cũ”.

Đại trận hộ đảo đã nát bươm, những kiến trúc bị phá hủy trên đảo, toàn bộ đều đã trở lại như cũ.

Ngay sau đó, những cư dân trên Điền Thiên đảo cũng biến mất tăm.

Toàn bộ quá trình đầy quỷ dị.

Thứ duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Tống Thư Hàng có xác có thịt và con rối tiên tử là thực thể.

Hai người đứng sánh vai, ngắm nhìn biến hóa trên Điền Thiên đảo.

Một lát sau, Điền Thiên đảo đã khôi phục lại thành thế giới “Màu xám” kia, một mảnh tĩnh lặng. Xung quanh đảo, nước biển màu xám văng lên từng mảnh bọt nước.

Sau đó... Chờ đến khi lần tai kiếp tiếp theo xuất hiện, mảnh vụn hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ sẽ tụ tập lại, khôi phục lại thành hình chiếu Điền Thiên Đảo Chủ nguyên vẹn.

Thành viên trên đảo cũng sẽ tỉnh lại từng người một.

Điểm khác biệt duy nhất là những thành viên chết đi trong lần trước sẽ mãi mãi không xuất hiện nữa.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại, nhìn về phía con rối tiên tử, dò hỏi:

"Tiên tử, Bạch tiền bối có giải thích về chuyện của không gian phong bế này không?"

—— nói thật, đến bây giờ hắn vẫn chưa biết tên thật của con rối tiên tử là gì.

Con rối tiên tử chưa từng nói qua, Tống Thư Hàng cũng không hỏi.

Thế nhưng nói đi nói lại, nếu hỏi thì e là cũng như không khỏi. Con rối tiên tử là người của thời đại Thiên Đình viễn cổ, nếu như cô nói đạo hiệu ra, đoán chừng cũng giống như @#%× Tiên Tử mà thôi. Với “Trình độ ngôn ngữ viễn cổ” bây giờ của Tống Thư Hàng thì còn lâu mới đọc nổi.

Con rối tiên tử lắc đầu, sau đó cô bèn nghĩ tới một chuyện. Cô vươn tay ra, đeo cái mặt nạ quỷ xấu xí kia lên, che khuôn mặt của mình lại.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói:

"Ta có cảm giác, Điền Thiên đảo bây giờ giống như ‘Phó bản’ trong trò chơi mà Thông Nương chơi vậy. Tai kiếp giống như người chơi, cứ cách một đoạn thời gian sẽ đến quét phó bản một lần. Cho dù thành công hay thất bại, hễ quét xong là đi ngay. Mà sau khi người chơi tai kiếp rời khỏi thì phó bản sẽ tạo mới lần nữa."

"Gần đây Thông Nương đều đang chơi trò chơi sao? Cô ấy đã từ bỏ ước mơ cố gắng tu luyện tới mức mạnh hơn ta rồi ư?"

Tống Thư Hàng sờ cằm nói.

Xích Tiêu Kiếm nói:

"Nếu như ta là cô ấy thì cũng bỏ lâu rồi."

Cho dù là đã nhận được tool hack như “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao”, nhưng giấc mộng vượt xa Tống Thư Hàng của Thông Nương vẫn vô cùng xa vời. Hơn nữa, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn thân thiết với Tống Thư Hàng hơn cả cô. Rõ ràng Thông Nương mới là Bát Tu mà... Nhưng so ra, Tống Thư Hàng lại giống chủ nhân của “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao” hơn. Có lẽ do Tống Thư Hàng là chủ nhân của chủ nhân, nên quyền hạn mới lớn hơn chăng?

Xích Tiêu Kiếm nhớ tới lời tiên đoán khi xưa của chủ mình là Xích Tiêu Tử đạo trưởng—— trong tương lai cọng hành này sẽ trở thành Thiên Đạo.

Bây giờ xem ra... Trừ khi tất cả Trường Sinh Giả trên thế giới đều chết hết, hơn nữa là phải trong vòng vài ngàn vạn năm sẽ không có thêm một Trường Sinh Giả nào, như vậy Thông Nương mới có hy vọng được làm Thiên Đạo.

Chủ đề lái hơi xa.

"Không được, cảnh giới của cô ấy quá thấp. Nói thế nào đi chăng nữa cô ấy cũng là yêu sủng của ta, sau này ta phải đốc thúc cô ấy tu luyện mới được."

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn lại nhìn về phía Điền Thiên đảo xám xịt rồi nói:

"Bây giờ chỉ mong hai vị Bạch tiền bối có thể nhanh chóng giải quyết chuyện của ‘Không gian phong bế’. Nếu không, lỡ như lại thêm một đợt tai kiếp nữa, Điền Thiên đảo đỡ không nổi thì cũng sẽ Game Over luôn."

Hắn còn chưa muốn chết...

"Đúng rồi, Sở Sở đâu?"

Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một chuyện.

Lúc ấy Sở Sở, con rối tiên tử, Bạch tiền bối đều đang ở trong quán ăn mà nhỉ? Còn mấy tên “Tù binh bị cải tạo cơ giới hóa nữa” nữa.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên bên người hắn có chấn động không gian.

Sở Sở nhảy ra từ trong không gian, nói:

"Sư phụ, ngài gọi ta sao?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Sở Sở lại nói:

"Sư phụ, ta vẫn luôn ở cùng một chỗ với Bạch tiền bối. Bọn ta đang xông vào ba mươi ba tòa cung điện, dọc đường đều là do Bạch tiền bối đánh quái, ta chỉ chịu trách nhiệm đứng bên cạnh ngắm nhìn mà thôi. Bây giờ Bạch tiền bối đã xông tới tòa cung điện thứ mười rồi, ảnh hưởng của cuộc chiến quá lớn, Bạch tiền bối bèn đưa ta tới đây trước."

"Có thu hoạch gì không?"

Tống Thư Hàng hỏi —— đi xông xáo cùng Bạch tiền bối, luôn có loại cảm giác cao thủ mở đường ở phía trước, ma mới ở sau nhặt những trang bị mà cao thủ không cần.

Ngoài ra, vừa rồi Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng đã nói, Điền Thiên đảo giống như là một “Phó bản”. Mà ba mươi ba tòa cung điện mà Bạch tiền bối xông pha bên đó cũng giống như một loại của trò chơi vậy.

Cái “Không gian phong bế” này không phải là bắt chước theo những trò chơi kia đấy chứ?

"Có một chút thu hoạch, nhưng mấy thứ này chắc là đồ ưa thích của 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' rồi."

Sở Sở móc ra vài cuốn sách đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mở ra đọc.

Cuốn thứ nhất là “kiếm pháp nhập môn căn bản của tiên trù”.

"Kiếm pháp ư? Đùa ta chắc!"

Tống Thư Hàng nhịn không được nói.

Không phải tiên trù đều dùng đao sao?

Đao pháp của Biệt Tuyết Tiên Cơ vô cùng tốt, đao lớn, đao nhỏ, đao dài, đao ngắn cô đều am hiểu. Đặc biệt là khi cắm đao vào eo, cắm phát nào chuẩn phát ấy.

Tiên trù đùng kiếm ư? Ngài đây là đang làm khó những người không có thiên phú luyện kiếm, nhưng thiên phú đao pháp lại tuyệt hảo đấy ư?

Sau đó là “Ba mươi ba cách dùng lửa của tiên trù”, giống như luyện đan vậy, tiên trù cũng có linh hỏa đặc thù, có thể dùng để nấu nướng đủ loại nguyên liệu nấu ăn. Cái này khá là bình thường... Nhưng tại sao con số ba mươi ba này lại xuất hiện nhiều như vậy nhỉ?

“Kiến thức cơ bản của tiên trù”, cái này vốn khá là phức tạp, bên trong có các loại phương pháp xử lí nguyên liệu nấu ăn. Ví dụ như nếu là tài liệu yêu thú thì phải giải quyết yêu khí như thế nào; những nguyên liệu nấu ăn như thịt linh thú thì phải phối hợp như thế nào; những nguyên liệu nấu ăn thiên tài địa bảo thì phải dùng những phương pháp phối hợp nào mới có được hiệu quả lớn nhất.

“Ba mươi ba loại thực đơn cơ bản của tiên trù”.

“Ba mươi ba loại thực đơn trung cấp của tiên trù”, lại là con số ba mươi ba này.

"Tất cả đều là bí pháp của tiên trù sao?"

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Sở Sở.

Sở Sở gật đầu.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, đột nhiên lên tiếng hỏi:

"Sở Sở, có muốn chuyển sang làm ‘Tiên trù’ không?"

Sở Sở:

"Hở?"

"Ta cảm thấy bộ bí pháp này rất có duyên với cô."

Tống Thư Hàng nói:

"Cô có muốn tranh thủ luyện tập thử không?"

"Sẽ không ảnh hưởng tới việc tu luyện chứ?"

Sở Sở lên tiếng hỏi.

"Sẽ không đâu, những tiền bối mà ta quen biết, ngoài tu luyện ra thì sẽ còn có những nghề tay trái khác. Có luyện đan, chế phù, vẽ trận. Nếu như phối hợp tốt, nghề phụ còn có thể mang đến những lợi ích và cảm ngộ giúp ích cho việc tu luyện đấy."

Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở:

"Vậy còn sư phụ ngươi thì sao?"

Tống Thư Hàng:

"Ặc..."

Chương 1521: Công thức tạo thành Tống Thư Hàng siêu cấp

Ta có nghề phụ gì nhỉ?

Chế phù với khắc trận ta đều không biết. Ngay cả trận pháp huyễn thuật và Thiên Sư Chính Pháp cũng vừa bắt đầu học mấy hôm nay, chỉ biết sơ sơ mà thôi.

So với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, e rằng điểm đặc biệt nhất của Tống Thư Hàng là 'chết nhiều'.

Nhưng chết nhiều cũng không phải nghề phụ.

Tuyệt vọng quá đi thôi.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Tống Thư Hàng nhớ ra kỹ năng mà mình rành nhất: "Ta từng luyện đan, lúc trước cũng nhờ dựa vào năng lực luyện đan này nên ta mới có được thành tựu như hôm nay."

"Sư tôn ngươi biết luyện đan à?" Sở Sở nhìn Tống Thư Hàng với vẻ hâm mộ.

Sở Sở sinh ra trong tiểu thế gia, nên ý thức được sự quý giá của 'đan dược'. Lúc trước khi còn ở Sở gia, cô hận không thể chia một viên đan dược thành hai để dùng.

Sở gia khó khăn lắm mới tự mình bồi dưỡng được một vị luyện đan sư, nhưng xác suất luyện đan thành công thấp đến nỗi khiến người ta tức lộn ruột… Cộng thêm dược liệu và tài nguyên tiêu tốn khi luyện đan còn đắt hơn cả trực tiếp mua 'thành phẩm' ở bên ngoài.

"Ừa, biết một chút." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Nếu như tiếp tục nói về đề tài luyện đan này nữa… thì chuyện hắn chỉ luyện chế 'thối thể dịch', lại còn dùng bếp điện từ để luyện chế sẽ không thể giấu được mất.

"Hơn nữa vùi đầu khổ tu cũng không phải phương pháp tu luyện hữu hiệu nhất. Tiếp xúc với phù đạo, trận pháp, đan đạo, tiên trù chi đạo đều có thể tạo thành hiệu quả loại suy, có thể khiến tốc độ tu luyện tăng lên.” Tống Thư Hàng nói.

Tuy rằng hắn tu luyện không đến năm tháng, nhưng hắn quen biết toàn đại lão.

Loại lý luận và tri thức này, ở lâu trong nhóm Cửu Châu số 1, nghe nhiều rồi cũng sẽ biết thôi.

Là một cọng cỏ non lăn lộn lâu trong đám đại lão, bất giác hắn đã nắm giữ được rất nhiều tri thức.

Sở Sở gật đầu: “Vậy ta nghe lời sư phụ, thử nghề tiên trù xem sao. Kỳ thật ta cảm thấy mình rất có thiên phú trong phương diện nấu ăn.”

“Hơn nữa ngươi cũng có thiên phú trên kiếm đạo, dựa theo bộ bí pháp tiên trù này, thiên phú kiếm thuật của ngươi cũng sẽ không bị lãng phí.” Tống Thư Hàng nói.

“Có điều tiên trù cần rất nguyên liệu nấu ăn làm thí nghiệm. Trong tay chúng ta có nguyên liệu nấu ăn ư?” Sở Sở hỏi.

“Yên tâm đi, sẽ có nguyên liệu nấu ăn thôi.” Tống Thư Hàng cam đoan.

Thế giới hạch tâm của hắn lớn như vậy, hiện tại phần lớn đất đai đều để đó không dùng đến.

Nếu như Sở Sở muốn theo nghề ‘tiên trù’ thì hắn có thể cân nhắc đến việc đi mua một đám linh thú, dị thú ‘loại dùng để ăn’ rồi nuôi trong thế giới hạch tâm.

Còn phải trồng một số dược liệu và linh thực nữa chứ.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công + Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú vốn chính là công pháp thuần dưỡng linh thú tốt nhất.

Lúc thuần dưỡng linh thú còn có thể nhận được phản hồi lại từ trên người linh thú, giúp tốc độ tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tăng lên.

Đến lúc đó, Sở Sở và Tiểu Thải cũng có thể phụ tu ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’ để nuôi dưỡng linh thú, đề cao công lực.

Sau khi linh thú loại dùng để ăn trưởng thành thì có thể lấy cho Sở Sở luyện tập tiên trù chi đạo.

Một mũi tên trúng mấy con chim.

Đúng rồi, thế giới hạch tâm của mình còn có một [nhà ăn số 111 của Thiên Đình viễn cổ], nếu như có thể thuận lợi giải phong ấn cho nhà ăn này thì ngay cả đồ làm bếp cũng tiết kiệm được luôn.

Sở Sở có thể luyện khả năng nấu nướng trực tiếp trong phòng bếp của Thiên Đình.

Lúc nấu ăn còn có thể phối với suối nguồn sự sống của thế giới hạch tâm, đúng là hoàn mỹ.

Kế hoạch này khả thi đấy.

Thế giới hạch tâm nên được dùng rất chi là hợp lý.

…

…

Trên bãi cát Điền Thiên Đảo.

Tống Thư Hàng, con rối tiên tử và Sở Sở ngồi một hàng nhìn sóng biển dập dìu.

“Cũng không biết khoảng cách mỗi lần ‘tai kiếp’ của Điền Thiên Đảo là bao lâu nhỉ, tiên tử, thân thể cô còn cầm cự được không?” Tống Thư Hàng dò hỏi.

Con rối tiên tử truyền âm nói: “Nếu như chỉ là tai kiếp cấp Tôn Giả thất phẩm thì ta vẫn có thể chịu đựng được.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Đợt tai kiếp trước đó là vũ khí hạt nhân cấp bậc bát phẩm… uy lực của đợt kế tiếp chắc chắn sẽ lớn hơn.

“Mấy người Bạch tiền bối còn chưa giải quyết xong ư.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

[Tống Thư Hàng, các ngươi vẫn còn trên đảo à?] Lúc này, giọng của Bạch tiền bối vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không biết đây là giọng Bạch tiền bối hay Bạch tiền bối two, dù sao thì âm thanh vang lên trong đầu cho hắn cảm giác không khác nhau là mấy.

[Đúng vậy, bọn ta còn ở trên bãi cát Điền Thiên Đảo.] Tống

Thư Hàng trả lời.

Giọng Bạch tiền bối: [Các ngươi thăng thiên đi, Điền Thiên Đảo sắp trở lại hiện thế rồi.]

[Thăng thiên? Bay lên bầu trời ư? Chuyện Điền Thiên Đảo giải quyết xong rồi à?] Tống Thư Hàng hỏi lại.

Giọng Bạch tiền bối: [Đúng, bay lên bầu trời đi, tránh cho bị cuốn vào đó. Điền Thiên Đảo đã không còn thú vị nữa…]

[Không thú vị?] Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng, rốt cuộc thì Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two đang làm gì thế?

Trong lúc nói chuyện, toàn bộ Điền Thiên Đảo đã xảy ra biến hóa.

Điền Thiên Đảo vốn màu xám xịt, lúc này lại cứ như bị nhuộm lên đủ màu, từ màu xám trắng biến thành màu sắc rực rỡ.

Từng cư dân trên Điền Thiên Đảo xuất hiện.

Trên người bọn họ cũng biến từ màu xám trắng thành màu sắc rực rỡ.

Đồng thời, toàn bộ hồn phách của Điền Thiên Đảo Chủ đang phân tán trên hòn đảo cũng tụ họp lại, tạo thành hình chiếu Điền Thiên Đảo Chủ lần nữa.

“Lại sắp bắt đầu ư?” Trong mắt Điền Thiên Đảo Chủ đầy vẻ mệt mỏi.

Cho dù sau mỗi lần khôi phục thì linh lực, năng lượng, tinh thần lực của hắn đều trở lại trạng thái tốt nhất. Thế nhưng tai kiếp hết lặp đi lặp lại mãi thế này khiến hắn tâm linh hắn rã rời, không thể khôi phục lại được.

“Điền Thiên tiền bối, đã kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Điền Thiên Đảo Chủ: “?”

“Điền Thiên Đảo sắp ra khỏi không gian này, có thể nhục thân của ngài đã bị phá hủy, nếu như trở về hiện thế thì có lẽ ngươi cần kích hoạt trận pháp hồi sinh đấy.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Dứt lời, hắn, con rối tiên tử và Sở Sở cùng nhau bay lên trời.

Con rối tiên tử và hắn đều có thể đạp không mà đi, Sở Sở thì được con rối tiên tử dẫn theo bay lên.

“Kết thúc rồi ư?” Điền Thiên Đảo Chủ thều thào.

Lúc này, có một cột sáng hạ xuống từ hư không rồi bao phủ thân thể của Điền Thiên Đảo Chủ.

Cột sáng bắn ra hình chiếu của một bức tranh.

Đó là bức tranh về Điền Thiên Đảo và hải vực gần đó, là diễn đồ kim đan của Điền Thiên Đảo Chủ.

Diễn đồ kim đan của Điền Thiên Đảo Chủ rất phức tạp, có thể xếp vào thượng phẩm trong các diễn đồ kim đan.

Vì hoàn thành tấm diễn đồ kim đan này mà hắn đã dừng lại ở cảnh giới ngũ phẩm trong thời gian rất dài…

Diễn đồ kim đan càng phức tạp, càng hùng vĩ thì lúc tấn chức lục phẩm sẽ càng cường đại hơn.

Diễn đồ kim đan của Điền Thiên Đảo Chủ vốn chỉ thiếu một bút ‘vẽ mắt cho rồng’ cuối cùng.

Nhưng hiện tại, diễn đồ kim đan của hắn xảy ra biến hóa.

Trên bầu trời Điền Thiên Đảo trong diễn đồ kim đan xuất hiện tai kiếp đầy trời, giống như tai kiếp mà Điền Thiên Đảo gặp phải trước đó.

Phòng ngự trên Điền Thiên Đảo trong diễn đồ kim đan đã bị phá.

Điền Thiên Đảo Chủ biến sắc.

Diễn đồ kim đan, đặt bút không hối hận.

Chưa từng nghe nói đến chuyện diễn đồ kim đan còn có thể thay đổi thế này.

“Tại sao lại như vậy, vì sao diễn đồ kim đan lại xảy ra biến hóa chứ?” Trong lòng Điền Thiên Đảo Chủ có chút bất an.

Phía xa, Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi: “Điền Thiên tiền bối đừng lo lắng quá, diễn đồ kim đan xảy ra biến hóa cũng không phải là chuyện gì đáng sợ đâu. Hơn nữa, trên diễn đồ kim đan của ngươi chỉ tăng thêm vài hình ảnh thôi chứ không có gì lớn hết đâu.”

Điền Thiên Đảo Chủ: “Không có gì lớn ư?”

Kim đan không hối hận, việc này liên quan đến tương lai của hắn đấy. Phải biết rằng con đường tu luyện, một bước sai vạn bước sai, không được phép sơ sẩy chút nào.

“Yên tâm, thật sự không sao đâu. Sau khi trở về hiện thế thì ta sẽ dẫn Điền Thiên tiền bối đi xem thử diễn đồ kim đan biết biến hóa, còn có diễn đồ kim đan dạng phim hoạt hình nữa. Có so sánh thì ngươi sẽ yên tâm hơn.” Tống Thư Hàng an ủi.

Điền Thiên Đảo Chủ đần thối mặt ra.

Có điều chỉ lát sau thì hắn đã không có thời gian để ý đến Tống Thư Hàng nữa.

Hắn tiến vào một loại trạng thái đốn ngộ.

Ý thức chìm vào trước mặt kim đan trong đan điền, ngẩng đầu nhìn kim đan bản mệnh cùng với diễn đồ kim đan trên đó của mình.

Rõ ràng bây giờ hắn đang trong trạng thái hồn phách, trong thế giới này là hình chiếu do hồn phách tạo thành.

Thế nhưng kim đan và diễn đồ kim đan đều ở đây.

Hắn vươn tay ra, chạm nhẹ một cái vào ngay giữa diễn đồ kim đan.

Một cái chạm này hóa thành ánh sáng mờ ảo.

Ánh sáng mờ ảo cùng với tai kiếp khủng bố trên đỉnh đầu tạo thành đối lập rõ rệt.

Trên mặt Điền Thiên Đảo Chủ cũng lộ vẻ hài lòng.

Một bước cuối cùng là ‘vẽ mắt cho rồng’ cho diễn đồ kim đan được hoàn thành.

“Một cái chạm này, đại biểu cho ‘tân sinh’. Cho dù là dưới tai kiếp khủng bố đến đâu đi chăng nữa, Điền Thiên Đảo sẽ vĩnh viễn không bị hủy diệt.” Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Ngay sau đó, hắn và toàn bộ Điền Thiên Đảo đều biến mất không thấy đâu.

Tống Thư Hàng, con rối tiên tử và Sở Sở lơ lửng giữa không trung, thế giới dưới chân biến thành đại dương màu xám, ngay cả một điểm đặt chân cũng không có.

“Hy vọng Điền Thiên tiền bối có thể bình an trở về hiện thế.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

“Đừng tùy tiện cắm cờ cho người khác.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Xích Tiêu Kiếm luôn cảm thấy gần đây miệng Tống Thư Hàng khá lợi hại. Lúc cắm cờ, cắm một cái là chuẩn ngay.

Sau khi Điền Thiên Đảo biến mất, cột sáng bao phủ Điền Thiên Đảo Chủ trước đó lại không biến mất.

Vừa rồi, hình như Điền Thiên Đảo Chủ một hơi hoàn thành nét vẽ cuối cùng trên diễn đồ kim đan dưới sự trợ giúp của cột sáng thì phải?

Cột sáng này là phần thưởng sau khi kết thúc thí luyện tai kiếp ư?

Vậy nếu như mình tiến vào cột sáng, có thể một hơi bổ sung nét vẽ cuối cùng trên diễn đồ kim đan của hạch tâm thứ hai, ba, tư của mình không nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm thấy tò mò vô cùng.

Vì lòng tò mò dữ dội giật dây, hắn đạp hoa sen đen tới gần cột sáng.

Hắn không trực tiếp tiến vào cột sáng mà thử vươn tay ra trước, dùng bí pháp giám định để giám định cột sáng này.

Ngón tay Tống Thư Hàng vừa tiếp xúc với cột sáng thì lập tức bị nó hút vào.

Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái đốn ngộ.

“Cảm hứng cho nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan sắp tới rồi ư?” Tống Thư Hàng thầm hưng phấn.

Nhưng mà cảm hứng cho nét điểm mắt cho rồng trong dự đoán lại không hiện lên.

Ngược lại, trong đầu hắn xuất hiện một công thức rất kỳ quái.

[Hạch tâm Huyết Ma vương tộc của ngoại vực Thiên Ma + huyết cốt + 10 viên Huyết Ma châu + Tống Thư Hàng = Tống Thư Hàng siêu cấp]

Tống Thư Hàng: “…”

Tống Thư Hàng siêu cấp là cái con khỉ gì đây?

Nhưng tóm lại hắn đã hiểu được một việc.

Hạch tâm Huyết Ma + huyết cốt + 10 viên Huyết Ma châu có thể khiến hạch tâm Huyết Ma sinh ra biến hóa.

Có nên thử ngay cho nóng không nhỉ

Tiếp đó, hắn lấy ‘hạch tâm, huyết cốt, Huyết Ma châu’ từ trong vòng tay pháp khí ra…

Chương 1522: Nhói tim cùng đại sư huynh còn có nhị sư huynh và tam sư huynh

Liên quan tới hạch tâm Huyết Ma, Tống Thư Hàng đã từng thử suy đoán, dùng huyết cốt hoặc huyết châu thì hẳn là có thể tiến hành bổ sung năng lượng cho hạch tâm Huyết Ma. Có điều hắn còn chưa kịp thử nghiệm.

Hiện tại, gợi ý từ tin tức lấy được trong cột sáng quả nhiên giống với suy đoán của hắn.

Sau khi hạch tâm Huyết Ma, huyết cốt, Huyết Ma châu được lấy ra cùng một lúc, lại được được hào quang của cột sáng bao phủ. Cột sáng tựa như một chiếc máy gia công, sau khi đưa nguyên vật liệu vào thì bắt đầu làm việc.

Dưới ảnh hưởng từ sức mạnh của cột sáng, lực lượng trong huyết cốt và Huyết Ma châu bị lấy ra.

Bản thân Huyết Ma châu có kết cấu cùng loại với linh thạch, là sản phẩm thí nghiệm của Bạch tiền bối, có thể dùng trực tiếp. Huyết cốt lại là vật còn sót lại sau khi con Huyết Ma bi kịch kia ngủm củ tỏi, bên trong nó ẩn chứa lực lượng đặc thù chỉ thuộc về ngoại vực Thiên Ma.

Mười viên Huyết Ma châu, từng viên một hóa thành ma huyết, quấn quanh viên hạch tâm Huyết Ma vương tộc kia.

Trong huyết cốt, luồng lực lượng Huyết Ma chỉ thuộc về ngoại vực Thiên Ma kia bị rút ra, quện lại với ma huyết.

Cuối cùng, dưới sự gia công của cột sáng, cả hai cùng được rót vào hạch tâm Huyết Ma.

Sau khi được bổ sung năng lượng, hạch tâm Huyết Ma vốn tối hù bắt đầu tản ra ánh sáng màu đỏ.

“Thành công rồi ư?” Tống Thư Hàng vươn tay đón lấy hạch tâm Huyết Ma.

Mà huyết cốt bị rút sạch năng lượng kia lại bị cột sáng bài xích, ném ra ngoài như phế phẩm.

Lúc huyết cốt sắp bị cột sáng tống cổ… cánh tay mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng duỗi ra, túm lấy huyết cốt rồi giấu nó đi.

Mỹ nhân rắn công đức có sở thích thu thập bảo vật, ngoài ra, bảo vật thuộc về cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao cho người khác. Trước khi có được Xích Tiêu Kiếm thì huyết cốt là một trong những vũ khí của cô.

Sau khi cất huyết cốt đi, mỹ nhân rắn công đức lại biến mất.

Tống Thư Hàng cầm lấy hạch tâm Huyết Ma rồi nhấc chân rời khỏi cột sáng.

Hoàn thành việc bổ sung năng lượng cho hạch tâm Huyết Ma thôi là đủ rồi.

Về phần ‘Tống Thư Hàng siêu cấp’ gì gì đó, nghe tên thôi là thấy không hứng thú nổi.

Thời buổi bây giờ, đừng tưởng tăng thêm ‘siêu cấp, cực phẩm’ là ngon lành gì cho cam.

Mấy loại từ hình dung như siêu cấp hay cực phẩm đều bị người ta xài nát hết rồi.

Cũng không phải Siêu Saiyan đâu.

Nói không chừng đổi thành ‘Tống Thư Hàng bá thể*’, ‘Tống Thư Hàng đẳng cấp vương giả’ còn có thể khơi dậy hứng thú của hắn.

* bá thể: Thuật ngữ trò chơi, bá thể là một trạng thái siêu cấp cứng rắn, dưới tình huống bình thường thì rất khó bị đối phương cắt đứt hoặc kiểm soát

Còn nữa, thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh vẫn chưa hết, hắn sẽ không dại gì mà đi thử đâu.

Lỡ ngủm thật thì sao?

“Con người ấy mà, nếu như trên người không có vài món pháp khí hồi sinh thì làm chuyện gì cũng thấp tha thấp thỏm, bó tay bó chân quá đi thôi.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Nếu như thời gian chờ sống lại trên người hắn đã hết thì dù khả năng kia có là ‘một phần vạn’ hoặc là tỷ lệ nhỏ hơn thì hắn sẽ thử xem rốt cuộc ‘Tống Thư Hàng siêu cấp’ là thứ gì ngay và luôn, chẳng cần dằn lòng tò mò làm gì.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Có một chuyện nó vẫn không biết có nên nói với Tống Thư Hàng hay không.

Dựa theo kinh nghiệm trong khoảng thời gian mà nó ở bên cạnh Tống Thư Hàng, nó tổng kết ra được một quy luật.

Mỗi lần sau khi Tống Thư Hàng vui vẻ đạt được một món pháp khí hồi sinh thì chẳng bao lâu sau… hắn sẽ ngủm tiếp.

Pháp khí hồi sinh chỉ dùng được trước ngũ phẩm thì Tống Thư Hàng tuyệt đối không thể nào giữ đến qua ngũ phẩm, lúc tứ phẩm là dùng sạch rồi.

Pháp khí hồi sinh chỉ dùng được trước khi đạt đến lục phẩm thì đương nhiên cũng không trụ nổi đến lục phẩm, lúc ngũ phẩm tuyệt đối sẽ dùng tới.

Có lẽ trên người Tống Thư Hàng có thuộc tính [tuyệt đối không thể lãng phí một món pháp khí hồi sinh nào].

Nên Xích Tiêu Kiếm cảm thấy, nếu như trên người Tống Thư Hàng không có pháp khí hồi sinh thì nói không chừng hắn sẽ có thể sống lâu một chút.

Có điều quy luật này vẫn chỉ là suy đoán của nó, nên nó cũng không biết có nên nói ra hay không.

Tống Thư Hàng về lại bên cạnh con rối tiên tử.

“Sư tôn, ngươi có thu hoạch gì à?” Sở Sở tò mò hỏi, cô trông thấy vẻ mặt hài lòng của Tống Thư Hàng, chẳng lẽ cột sáng kia có ích lợi gì ư?

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cột sáng này là thứ tốt, nhờ phúc của nó mà ta đã bổ sung năng lượng cho hạch tâm Huyết Ma xong rồi. Đúng rồi tiên tử, thừa dịp cột sáng còn chưa biến mất, cô dẫn Sở Sở vào xem xem có thể nhận được chút cảm ngộ hay lợi ích gì không.”

Cột sáng này hẳn là phần thưởng mà ‘không gian phong bế’ ban cho Điền Thiên Đảo Chủ, giờ Điền Thiên Đảo Chủ đã rời đi, cột sáng lại chưa biến mất, đương nhiên phải nhân lúc này đi hưởng sái chút cơ duyên rồi.

Của chùa mà không ăn thì phí lắm.

Tống Thư Hàng đặc biệt thích hưởng sái cơ duyên, loại cảm giác hạnh phúc này gần với đi đọc sách cọp vậy.

Con rối tiên tử suy tư chốc lát rồi dẫn Sở Sở lướt về phía cột sáng.

Lúc các cô vừa tiếp xúc với cột sáng đã bị cột sáng bao phủ.

Quyết định bái Tống Thư Hàng làm sư phụ của Sở Sở quả thật rất chính xác.

Sau khi trở thành đệ tử của Tống Thư Hàng, trong vòng một tháng ngắn ngủi, cô đã được hưởng thụ Thực Tiên yến mà phần lớn tu sĩ tu chân giới tha thiết mơ ước, sau đó là mộng cảnh thận long, còn theo Bạch tiền bối xông qua mười cung trong ba mươi ba cung, thu hoạch hàng loạt 'bí thuật tiên trù', hiện tại lại có thể đi một vòng trong cột sóng, hưởng sái cơ duyên của Điền Thiên Đảo Chủ.

Thậm chí sau này cô cũng không cần lo về pháp khí bản mệnh của mình. Tống Thư Hàng đã dự định khi cô đạt đến tứ phẩm thì xin Bạch tiền bối two chút 'lông đuôi của thánh viên bát phẩm', thoải mái luyện chế pháp khí bản mệnh cấp bát phẩm luôn.

Đối với tu sĩ mà nói, người sống trên đời cần có hai loại kỹ thuật sống.

Loại kỹ thuật sống đầu tiên là đầu thai, độ khó của kỹ thuật này khá lớn. Nếu có thể đầu thai tốt, có được một người cha tốt hoặc gia tộc tốt, vậy phương diện tu luyện sẽ thoải mái hơn tán tu nhiều. Nếu như lúc đầu thai, có thể tiện thể đạt được thiên phú tu luyện siêu cường thì càng tốt.

Loại kỹ thuật sống thứ hai chính là bái sư… Nếu có thể bái được một vị sư phụ tốt, hiệu quả tuyệt đối không kém 'đầu thai tốt' là bao.

Thậm chí có vài tu sĩ với kỹ thuật bái sư đỉnh cấp, sau khi bái sư xong thì thuận tiện còn có thể giải quyết chuyện 'đạo lữ song tu' khiến người ta đau đầu kia luôn.

Tu sĩ khác với người phàm, tuổi thọ dài đằng đẵng, cũng không để ý đến năm tháng thanh xuân.

Đối với tu sĩ, chỉ cần có tình yêu thì tuổi tác và thân phận căn bản không phải vấn đề.

Đoạn thời gian trước, nhật báo tu sĩ còn mới phỏng vấn một tu sĩ trẻ tuổi tên Canh Nhất Đao, hắn thành công cưa đổ sư phụ của mình Hồ Đồ Tiên Tử (tên giả), kết làm đạo lữ song tu, trở thành 'sư công' của đại sư huynh mình, loại chuyện này là vui tai vui mắt nhất luôn ấy.

Trong toàn bộ tin tức, người bị thương nặng nhất chính là vị đại sư huynh ngay cả tên cũng không nhắc đến kia.

Tiên sư, tiểu sư đệ đáng yêu trước kia lại biến thành sư công của mình chỉ trong một đêm, làm sao mà đại sư huynh chấp nhận được điều này đây!

Đại sư huynh thật mệt tim, cũng may tên của hắn không bị đăng báo.

Mệt tim giống đại sư huynh còn có nhị… sư huynh.

Đương nhiên không thể thiếu tam sư huynh nữa.

Bởi vì Canh Nhất Đao đạo trưởng là tiểu sư đệ.

Bọn họ còn thảm hơn cả đại sư huynh, trên báo không hề nhắc đến bọn họ.

Mà những chuyện tương tự phát sinh ngày càng nhiều trong tu chân giới.

Tóm lại, tuổi thọ dài đằng đẵng + giữ mãi thanh xuân, có đôi khi thật sự là muốn làm gì thì làm ấy chứ.

…

…

Sau khi con rối tiên tử và Sở Sở bị cột sáng bao phủ thì cả buổi trời cũng chưa đi ra.

Xuyên qua cột sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy con rối tiên tử đang điều chỉnh linh kiện trên người mình. Còn Sở Sở thì đang rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Xem ra hai người bọn họ cũng nhận được lợi ích không nhỏ.

Có thể trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài.

Tống Thư Hàng tế chiến xa Hà Long Thần Hành ra, ngồi trên chiến xa bắt đầu nghiên cứu hạch tâm Huyết Ma.

Sau khi hạch tâm Huyết Ma được bổ sung năng lượng xong thì không ngừng tỏa ra ánh sáng màu máu, trông đặc biệt quỷ dị.

Mà loại ma âm rì rầm kia cũng trở nên càng dữ dội hơn.

“Vô dụng thôi, mặc kệ ma âm của ngươi lợi hại cỡ nào cũng không thể ảnh hưởng đến ta.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn đã hoàn toàn miễn dịch đối với loại ‘âm thanh cám dỗ’ này.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại đột nhiên nảy sinh ý tưởng: “Hạch tâm Huyết Ma hẳn là thứ tương tự với kim đan của tu sĩ. Nếu như thứ này nổ tung thì uy lực sẽ lớn cỡ nào nhỉ? So với lò phản ứng hạch tâm kia thì uy lực của cái nào lớn hơn đây?”

“Nếu như dẫn hết tất cả năng lượng bên trong ra rồi chuyển hóa cho chúng nổ tung thì chắc cũng có thể hủy diệt một thị trấn nhỏ. Có điều ta kiến nghị ngươi đừng dùng như thế, cách dùng cổ lỗ sĩ này quá lãng phí.” Xích Tiêu Kiếm bình tĩnh trả lời.

Tống Thư Hàng đột nhiên ảo tưởng đến xuất thần: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nếu không thì lắp nó vào trên người ngươi nhé? Cung cấp chút năng lượng cho ngươi được không?”

“Đừng có mà mơ!” Xích Tiêu Kiếm nói: “Đừng có muốn lắp gì thì lắp lên người ta, hiểu không? Kiếm cũng có tôn nghiêm đấy!”

Trong lúc nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức hiện thân lần nữa, cô vươn tay túm lấy Xích Tiêu Kiếm, há miệng nhỏ nuốt nó xuống.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

“Kỳ thật ta chỉ cảm thấy loại hạch tâm năng lượng cấp thấp này mà lắp trên người ta thì mất giá lắm. Dù sao ta cũng là thần binh của Trường Sinh Giả, có tệ cách mấy thì cũng nên lắp một hạch tâm cấp cửu phẩm chứ.” Xích Tiêu Kiếm la lên trong bụng mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, sau đó cô lại chui về thân thể Tống Thư Hàng.

“Đừng mà, đừng về mà, ít nhất cũng để ta hóng gió thêm chút nữa đi.” Giọng Xích Tiêu Kiếm vọng lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tôn nghiêm của ngài đã rớt sạch từ lâu rồi.

Có điều lời vừa rồi của Xích Tiêu Kiếm đã nhắc nhở Tống Thư Hàng, thần binh Trường Sinh Giả, Xích Tiêu Kiếm tiền bối là thần binh của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Cứ cảm thấy Xích Tiêu Kiếm sẽ trở lại bên cạnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng bất kỳ lúc nào.

Ngẫm lại thật sự có phần không nỡ.

Bởi vì hắn và Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở chung rất tốt.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hiểu biết nhiều, còn có thể trợ giúp hắn thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, còn có ích hơn ‘lão gia gia tùy thân’ nhiều.

Tống Thư Hàng lặng lẽ thở dài, tiếp đó hắn lại bắt đầu nghiên cứu viên hạch tâm Huyết Ma này.

Trong lúc đó, hắn dùng bí pháp giám định để giám định thứ này, muốn xem xem rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Có điều tin tức bí pháp giám định đưa trở lại chỉ là [đây là một viên hạch tâm Huyết Ma vương giả đã được bổ sung năng lượng xong].

Ngoài ra thì không có tin tức gì nữa.

Sau khi Tống Thư Hàng trầm tư một lát thì thử đưa chút linh lực vào trong hạch tâm Huyết Ma vương giả này.

Lúc tu sĩ nghiên cứu thứ gì cũng đều có sở thích này. Có đôi khi linh lực rất vạn năng, bất kể vật gì mà nghiên cứu không được thì cứ rót chút linh lực vào, nói không chừng có thể sinh ra biến hóa.

Tống Thư Hàng đã đoán đúng.

Sau khi đưa linh lực vào hạch tâm Huyết Ma vương giả thì thật sự xảy ra dị biến.

Toàn bộ ‘tiếng rì rầm’ trong hạch tâm Huyết Ma vương giả đều biến mất.

Sau đó, mảng lớn ánh sáng màu đỏ máu phóng ra từ trong hạch tâm Huyết Ma rồi tạo thành một tòa thần điện bằng máu trước mắt Tống Thư Hàng.

Chương 1523: Cá voi mập, sử dụng Marikarp Jump (*)

(*) Marikarp Jump: một loại kỹ năng chiến đấu trong game Pokemon, cá chép Marikarp nhảy lên thật cao rồi rơi mạnh xuống.

Hào quang màu đỏ máu biến thành thần điện máu tươi, hình dạng của thần điện vô cùng cổ xưa, lối kiến trúc hoàn toàn không thuộc về bất kỳ quốc gia hay thời kỳ nào trên Trái Đất.

Thần điện khổng lồ trải ra, lại có một quảng trường đỡ Tống Thư Hàng lên.

Tống Thư Hàng đau đầu dụi mắt.

Có vẻ hôm nay hắn có duyên với ‘đơn sắc’ thì phải.

Điền Thiên Đảo lúc trước có màu xám xịt, ngay cả một người có màu sắc sặc sỡ cũng hiếm thấy.

Mà thần điện trước mắt hắn bây giờ lại có màu đỏ máu, nhìn lâu sẽ khiến người ta đặc biệt khó chịu.

Xung quanh thần điện chất đầy các loại xương cốt với hình thù kỳ quái… Tòa thần điện tiên huyết này tựa như một con hung thú đang ẩn mình, chực chờ nuốt hết tất cả những thứ có thể.

Chiếu ra một tòa thần điện máu tươi chính là công hiệu của hạch tâm Huyết Ma vương giả ư?

Trong lúc đang suy tư, cửa lớn của thần điện bị đẩy ra, có một bóng dáng cao lớn xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

“Huyết Ma.” Tống Thư Hàng nhìn bóng dáng cao lớn kia.

Kẻ này có dáng vẻ y hệt với con Huyết Ma mà các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đã xử lý lúc trước.

Đến nay, lai lịch của ngoại vực Thiên Ma vẫn là một bí ẩn đối với tu chân giới.

Không ai biết chúng nó từ đâu đến, cụ thể có bao nhiêu loại hình bất đồng, vì sao trên người chúng nó lại mang theo đủ loại bảo vật như thế.

Ngoại vực Thiên Ma cũng không có trí thông minh, sau khi chúng nó đáp xuống hiện thế thì bắt đầu phá hoại tất cả mọi thứ có thể nhìn thấy trước mắt, căn bản không cách nào giao tiếp.

Dù sao khi gặp ngoại vực Thiên Ma thì cứ đánh chết là được.

Hiện tại xem ra, ngoại vực Thiên Ma đã từng có được nền văn minh phồn vinh thì phải?

Loại thần điện phong cách khổng lồ này chính là minh chứng.

Cũng không biết tại sao chúng nó lại biến thành trạng thái không có trí lực như dã thú của bây giờ nữa?

Huyết Ma cao lớn đứng ngay cửa thần điện, trong tay nắm một cây pháp trượng. Pháp trượng kia thoạt nhìn khá giống với huyết cốt trong tay Tống Thư Hàng, có điều huyết cốt ngắn hơn rất nhiều.

Nó cúi đầu, ánh mắt đối diện với Tống Thư Hàng.

Sau đó, Huyết Ma mở miệng: “Tức lý oa lạp, oa lạp tức lý.”

Tống Thư Hàng thộn mặt ra.

Nghe không hiểu, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Thậm chí không phải ngôn ngữ viễn cổ… hiện tại hắn còn có thể dựa vào âm tiết và giọng điệu để phân biệt ngôn ngữ viễn cổ.

Huyết Ma vẫn còn đang nói tức oa lạp gì đó, càng nói càng kích động.

Hình như đang tiến hành nghi thức nào đó thì phải?

Hay là đang niệm chú văn đây?

Sau một lúc lâu thì Huyết Ma mới ngưng diễn thuyết.

Nó cúi đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng lần nữa.

Pháp trượng được giơ lên thật cao.

Ngay sau đó, Huyết Ma thân thể cao lớn nhảy một cái, đập về phía Tống Thư Hàng.

Pháp trượng to lớn vung lên vô cùng uy vũ.

Tống Thư Hàng: “…”

Vốn còn cho rằng tên này là một pháp sư, không ngờ lại là loại cận chiến?

Hoặc là một pháp sư thích cận chiến?

Dù sao thì trong lòng mỗi một pháp sư đều có một trái tim của dũng sĩ cận chiến.

Pháp thuật gì gì đó, bắn một phát ‘thánh quang chiếu rọi’ là được rồi.

Keng!

Pháp trượng to lớn của Huyết Ma bị một cây huyết cốt nhỏ hơn cản lại.

Mỹ nhân rắn công đức hiện lên từ phía sau Tống Thư Hàng, cô vung huyết cốt lên, dễ dàng ngăn chặn pháp trượng của Huyết Ma.

Keng keng keng keng ~~

Huyết Ma có thân thể nặng nề khổng lồ nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn, pháp trượng trong tay nó không ngừng vung lên, thi triển một bộ trượng pháp tuyệt diệu.

Mỹ nhân rắn công đức lấy tĩnh chế động, huyết cốt trong tay cô không ngừng đâm ra, lúc nào cũng có thể hậu phát chế nhân (phòng thủ để tấn công, ra tay đánh sau nhưng thắng thế), dễ dàng ngăn chặn tất cả công kích.

“Đây là hình chiếu do linh lực tạo thành, thực lực ước chừng ở ngũ phẩm.” Giọng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên từ trong bụng mỹ nhân rắn công đức.

“Là thứ được kích phát ra từ viên ‘hạch tâm Huyết Ma vương giả’ kia ư, ta còn tưởng sau khi kích phát ra là có thể biến thành một bảo vật, không ngờ tên này vừa xuất hiện thì lại tấn công ta.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Trước tiên cứ giết chết nó đi đã rồi tìm cơ hội nghiên cứu kỹ viên hạch tâm này xem sao. Ta đoán chắc là trong hạch tâm Huyết Ma vương giả có trận pháp phòng ngự, một khi bị kích thích thì sẽ kích hoạt biện pháp cảnh báo và phòng ngự. Lên nào, hai chúng ta phối hợp, một hơi tiêu diệt tên này.”

Đối phó Huyết Ma ngũ phẩm này cần gì Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra tay chứ? Khụ… Chờ chút đã, xem ra hôm nay Xích Tiêu Kiếm tiền bối còn muốn nắm cơ hội ra ngoài hóng gió đây mà.

Vậy thì cứ thỏa mãn Xích Tiêu Kiếm tiền bối đi.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, xuất kiếm!” Tống Thư Hàng nói với vẻ cool ngầu.

@#%× Tiên Tử nghe vậy, huyết cốt trong tay đột nhiên phát lực thật mạnh.

Trên huyết cốt có đao khí tung hoành, một loại đao ý bá đạo ngưng tụ, hóa thành một đao khai thiên lập địa, chém về phía con Huyết Ma kia.

Một đao đế vương bá đạo.

Dưới một đao nọ, con Huyết Ma kia đã bị chém thành hai khúc, thân thể của nó dần hóa thành linh lực màu máu, bắt đầu tiêu tán.

Xích Tiêu Kiếm: "…"

Sau khi nhẹ nhàng giết chết Huyết Ma, mỹ nhân rắn công đức thu hồi huyết cốt, lại lui về sau lưng Tống Thư Hàng, sắm vai nhân vật mỹ nhân rắn yên tĩnh xinh đẹp.

"Mỗi khi Huyết Thần điện xuất hiện, ngươi sẽ lập tức nhớ đến ta… Xương cốt về xương cốt, thuộc về đại địa. Máu và xương đều quy về Huyết Thần điện. Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không bao giờ quên ta." Huyết Ma dần biến mất lại mở miệng lần nữa.

Tống Thư Hàng vẫn nghe không hiểu ngôn ngữ của nó. Có điều lần này, trong tòa thần điện tiên huyết sau lưng nó hiện lên một loại lực lượng đảm nhiệm chức năng phiên dịch.

Tống Thư Hàng: "…"

Đây là lời thoại xàm xí gì thế hả?

"Chiến đấu còn chưa kết thúc, dưới sự chứng kiến của Huyết Thần điện, chúng ta sẽ bắt đầu một trận quyết chiến mới. Đến khi nào có một trong hai bên hoàn toàn ngã xuống, thất bại thật sự. Hoặc khiến ta hoàn toàn trở thành lực lượng của ngươi, hoặc là khiến ngươi hoàn toàn trở thành một bộ phận của ta." Huyết Ma dứt lời rồi biến mất hoàn toàn.

Chiến đấu còn chưa kết thúc ư?

Tên này còn muốn ngưng tụ thành hình nữa à?

Trong lúc đang suy tư, Huyết Thần điện và hào quang màu đỏ tươi trước mắt đã tiêu tán toàn bộ.

Tống Thư Hàng vẫn lơ lửng trên không như trước.

Cột sáng nơi xa có hơi ảm đạm, chỉ là con rối tiên tử và Sở Sở vẫn chưa ra ngoài.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn hạch tâm Huyết Ma vương giả trong tay.

Ánh sáng trên hạch tâm cũng đã mờ đi không ít.

Dựa theo lời vừa rồi của Huyết Ma lúc tiêu tán, chẳng lẽ thứ này đang khôi phục lực lượng? Sau đó chờ gom góp tích lũy đủ lực lượng thì nó lại nhảy ra đánh hắn ư?

Nếu thật như thế thì đúng là đồ thần kinh giẫm đinh.

Ta vất vả biết bao mới bổ sung được năng lượng cho ngươi lần nữa để kích hoạt ngươi, ngươi lại lấy 'nhảy ra đánh ta không ngừng' để báo đáp ư?

Quả nhiên, pháp khí mà có dính líu đến 'ma' thì đều không phải thứ gì tốt lành.

Ừm… ngoại trừ thần đèn Lư Sơn Lộ ma tôn trong tay Bạch tiền bối. Thần đèn kia vẫn khá tuyệt, có thể triệu hồi ra một ma tôn thất phẩm trợ giúp chiến đấu.

"Thôi vậy, nếu vẫn không được thì cứ chôn nó trong thế giới hạch tâm đi, coi nó như một loại pháp bảo thí luyện vậy." Tống Thư Hàng nói.

Chờ sau khi các đệ tử của mình tấn chức ngũ phẩm sẽ bảo bọn họ có rảnh thì đi kích hoạt viên hạch tâm này, biến hình chiếu Huyết Ma linh lực chỉ có sức chiến đấu cấp ngũ phẩm trở thành đối tượng rèn luyện công phu.

Tống Thư Hàng khép bàn tay lại, chuẩn bị thu hạch tâm Huyết Ma vương giả vào trong vòng tay pháp khí.

Đúng lúc này, trước mắt hắn lại hiện lên hào quang màu đỏ.

Mới đầu chỉ có chút đỏ, một lát sau đã biến thành ánh sáng đỏ rực che trời lấp đất.

Tống Thư Hàng: "…"

Mới đó mà đã nhảy ra rồi à?

"Ể? Không đúng. Lần này không phải trong hiện thực, mà là trong thế giới tinh thần." Tống Thư Hàng nhanh chóng phát hiện ra dị trạng.

Ánh sáng màu đỏ lần này bắt nguồn từ thế giới tinh thần.

Trong thế giới tinh thần của hắn, ánh sáng màu đỏ khuếch trương, hóa thành thần điện bằng máu tươi.

Mà hình tượng của Tống Thư Hàng lúc này đang phỏng theo bộ dạng trong ‘Chân Ngã Minh Tưởng Kinh’.

Nửa thân trên của hắn cơ bắp cuồn cuộn, bắt thịt tựa như cẩm thạch, toàn thân phát ra ánh sáng công đức.

Trên đầu hắn đội một chiếc mũ bình thiên.

Trong tay cầm một quyển Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Tiếp đó, trên lưng hắn xăm hai mươi mốt con khỉ đang cầm kinh văn Nho gia trên tay.

Tống Thư Hàng: “…”

Kế đến là dưới chân hắn, một con cá voi mập đang tung tăng di chuyển, trên đỉnh đầu cá voi mập có ba hạt châu đang xoay tròn, một hạt châu nhỏ màu vàng, một hạt châu nhỏ bảy màu, một hạt châu nhỏ trông như kim cương…

Bởi vì tốc độ chuyển động của mấy hạt châu khá nhanh, thoạt nhìn cứ như trên đỉnh đầu cá voi mập có thêm một vòng sáng thiên sứ màu sắc rực rỡ, là kình đan bản mệnh và ba viên kim đan hạt nhân của hắn.

“Ta còn tưởng rằng đám tiểu kim đan sẽ xâu thành dây chuyền, thì ra là biến thành vòng sáng đội trên đầu ư?” Tống Thư Hàng thấp giọng nói.

Ầm ầm ầm ~~

Đối diện, cửa thần điện bằng máu tươi mở ra.

Huyết Ma cầm pháp trượng to lớn hiện thân lần nữa.

“Mỗi khi Huyết Thần điện xuất hiện, ngươi sẽ lập tức nhớ đến ta… Đến đây, chúng ta lại bắt đầu một trận chiến mới. Đến khi nào có một trong hai bên hoàn toàn ngã xuống và biến mất. Hoặc là khiến cho trong ngươi có ta, hoặc là khiến cho trong ta có ngươi.” Huyết Ma mở miệng.

Vẫn là lời kịch vô cùng nhảm nhí như trước.

Sau khi gào lên xong, Huyết Ma vung pháp trượng lên, tung người vọt về phía Tống Thư Hàng.

Tên này, ngay cả thánh quang cũng không thèm dùng.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn Huyết Ma, kỳ thật công kích cỡ này, dù cho hắn đứng bất động thì cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Sau khi hợp luyện hai đại công pháp luyện thể đứng đầu chư thiên vạn giới, thể chất của Tống Thư Hàng rất cứng rắn, cực kỳ cường hãn. Huống hồ gì hắn còn có Cương Thủ biến dị.

Chính vì không sợ hãi, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý niệm.

Trong tay hắn cầm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, có nên cho con Huyết Ma này một phát 'siêu độ thuật' không nhỉ?

Trên lý thuyết, con Huyết Ma này đã ngủm rồi đúng không?

Thứ nó lưu lại trong hạch tâm Huyết Ma là oán niệm hay tàn hồn đây?

Siêu độ thuật có hiệu quả với nó hay không?

Keng!

Huyết Ma vung pháp trượng, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng. Sau đó pháp trượng của nó quét ngang, nện về phía lồng ngực của Tống Thư Hàng.

Một tiếng va đập nặng nề vang lên.

Trên người Tống Thư Hàng có một lớp khôi giáp bất chợt hiện lên.

Đao ý khôi giáp, tự động hộ thể.

Địa Tạng Độ Hồn Kinh trong tay Tống Thư Hàng không gió mà bay, tự động lật ra.

Đồng thời, ngón tay Tống Thư Hàng duỗi ra, chỉ lên người Huyết Ma: "Siêu độ thuật!"

Hào quang siêu độ thuật hiện lên.

Thân thể Huyết Ma cứng lại, không cách nào nhúc nhích.

Thật sự có hiệu quả!

Sau mấy hơi thở…

Huyết Ma to lớn bắt đầu teo lại, cả thần điện bằng máu tươi ở phía xa cũng vậy, dưới ảnh hưởng của siêu độ thuật, nó teo lại thành một quả bóng nhỏ màu máu lớn cỡ nắm tay.

"Thần điện này đặc thù như vậy, nói không chừng siêu độ xong đợt này, ánh sáng công đức của mình sẽ mạnh hơn nhiều ấy chứ." Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, cá voi mập dưới chân hắn thực hiện một chiêu cá béo Marikarp jump, miệng cá voi há ra, nuốt mất quả cầu nhỏ màu máu kia.

Chương 1524: Cách chơi an toàn của Hoàng Sơn Chân Quân

Tống Thư Hàng: "…"

Đậu xanh, con cá voi đần này mày làm cái gì thế hả. Thứ không rõ lai lịch như thế này mà mày cũng dám nuốt vào bụng? Không sợ bị chọt bụng à?

Vốn hắn định 'siêu độ' thứ này, lúc đầu Tống Thư Hàng còn đang nghĩ, nếu như sau khi siêu độ hạch tâm Huyết Ma và thần điện tiên huyết xong thì sức mạnh công đức của mình có thể tăng lên hay không, mỹ nhân rắn công đức có thể sinh ra biến hóa gì hay không?

Mỹ nhân rắn càng biến đổi thì lại càng thú vị, Tống Thư Hàng rất chờ mong lần biến hóa tiếp theo của cô.

Giờ thì hay rồi, kình đan bản mệnh há mồm nuốt mất thứ kia, siêu độ thuật tự động biến mất.

Sau khi kim đan cá voi mập nuốt quả cầu nhỏ màu máu kia thì lại bình tĩnh đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, sau đó nhẹ nhàng bơi lội.

Thoạt nhìn có vẻ trạng thái của nó rất tốt, không có vấn đề gì cả.

Tống Thư Hàng sờ cằm lâm vào trầm tư.

Một lát sau, hắn ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bụng dưới của cá voi mập.

Dựa theo kinh nghiệm gần đây… nếu như kim đan cá voi mập nuốt mấy thứ quái lạ, chẳng hạn như 'kim đan, hạch tâm' gì gì đó thì sẽ có tỷ lệ mang thai rất lớn.

Chờ sau khi nó mang thai là lại có cơ hội tăng thêm một hạt nhân cho Tống Thư Hàng.

Bốn hạt nhân đã không cách nào bổ sung đủ tiêu hao của Tống Thư Hàng… hắn cảm thấy đã đến lúc tăng thêm một hạt nhân rồi.

Năm hạt nhân nghe cũng không tệ, dù sao thì con số bốn có vẻ không may mắn lắm. (Tứ đồng âm với tử)

Xoẹt xoẹt xoẹt ~~

Bởi vì 'thần điện máu tươi' và Huyết Ma đều bị nuốt mất nên không gian ý thức này bèn tiêu tan.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về.

Hắn nhìn về phía tay của mình đầu tiên, hạch tâm Huyết Ma vương giả vẫn nằm trong tay, nhưng bên trên nó đã ảm đạm không còn ánh sáng, không có chút phản ứng năng lượng nào.

Bản nguyên và năng lượng bên trong của viên hạch tâm Huyết Ma vương giả đều đã bị rút sạch, giờ chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Tống Thư Hàng thuận tay thu viên hạch tâm vào vòng tay pháp khí.

Tiếp đó hắn tiến vào trạng thái nội thị, kiểm tra tình trạng hiện tại của kim đan cá voi mập nhà mình.

Trong đan điền bản mệnh, kim đan cá voi mập còn đang nhàn nhã dạo chơi. Cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên, kim đan cá voi mập cũng theo đó mà ngày càng linh hoạt hơn.

Nếu như Tống Thư Hàng nói với người khác đây không phải kim đan, kỳ thực đây là nguyên anh biến dị, nói không chừng sẽ có người tin tưởng.

Cũng chỉ có nguyên anh mới có thể sinh động như thật, linh hoạt hữu thần như vậy.

Tống Thư Hàng trực tiếp tập trung lực chú ý vào phần bụng của kim đan cá voi mập.

"Quả nhiên." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Bụng của cá voi mập đã hơi nhô lên.

Mỗi khi kim đan cá voi mập bơi một vòng thì bụng của nó sẽ phình ra thêm một chút.

Nếu đã mang thai, vậy là lúc đến phiên mỹ nhân rắn công đức ra tay rồi, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chờ khi kim đan cá voi mập sắp sinh là đến phiên @#%× Tiên Tử ra tay tuốt cá voi.

"Con cá voi ngốc này, thứ gì cũng dám ăn, quả nhiên lại quên mất đau đớn lúc bị tuốt cá voi rồi." Tống Thư Hàng nói.

□(□▽□)□

Đối với chuyện trong cơ thể mình sắp có thêm một hạt nhân, trong lòng Tống Thư Hàng không chút gợn sóng nào.

Vô phương, làm mãi thành quen!

Đừng nói là năm đan, dù tương lai có biến thành sáu đan thì hắn cũng sẽ không thấy lạ. Thậm chí hắn rất chờ mong sáu đan, 66 đại thuận rất may mắn.

(66 = lục lục = lộc lộc = đại thuận = mọi điều như ý)

Có được con số cát lợi như vậy, nói không chừng vận khí của hắn cũng có thể tốt hơn, không cần chết nhiều như vậy nữa.

Gần đây vận khí của hắn khá quỷ dị, nói chết là chết, nói không chừng có liên quan đến con số bốn hạt nhân này.

Khoảng chừng nửa giờ sau…

Cột sáng phía trước đã ngày càng mờ, con rối tiên tử và Sở Sở vẫn chưa đi ra. Có vẻ như các cô muốn nán lại cho đến khi cột sáng biến mất mới thôi.

Mà kim đan cá voi mập trong đan điền của Tống Thư Hàng đã có cảm giác rồi.

Nó bắt đầu bất an bơi lội trong đan điền.

Lần này, Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Lần đầu sinh còn bỡ ngỡ, lần thứ hai thì dễ dàng hơn rồi.

Đây đã là hạt nhân thứ năm, nên đương nhiên có kinh nghiệm hơn hẳn.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, giao cho cô đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Lần này, cô trực tiếp vươn tay dò vào từ phía sau Tống Thư Hàng, chọt vào vị trí đan điền.

Kim đan cá voi mập cảm ứng được đầu ngón tay của mỹ nhân rắn công đức thì lập tức hoảng sợ.

Chỉ là đan điền chỉ lớn có bấy nhiêu mà thôi, mỹ nhân rắn công đức thuần thục túm lấy kim đan cá voi mập.

Tay trái của cô nắm lấy đuôi cá voi, tay phải dùng đuôi cá làm bắt đầu, ra sức tuốt lên trên.

Kim đan cá voi mập phát ra tiếng kêu bi thảm.

Nó liên tục giãy giụa, nhưng căn bản không cách nào chống lại bàn tay nhỏ bé của mỹ nhân rắn công đức. Đôi tay nhỏ nhắn xinh đẹp kia kẹp chặt phần nhô lên của cá voi mập, sau đó từ từ tuốt về trước.

Sau mấy hơi thở…

Kim đan cá voi mập tuyệt vọng há mồm, phun ra một hạt châu màu đỏ tươi.

Sinh nở xong xuôi.

Mỹ nhân rắn công đức thu bàn tay nhỏ của mình lại, đại công cáo thành.

Kim đan cá voi mập chìm dưới đáy đan điền, vẫn không nhúc nhích, sống không còn gì luyến tiếc.jpg

Trên hạt châu màu đỏ tươi phát ra linh lực đỏ lòm của ngoại vực Thiên Ma, nhưng bởi vì đã từng dung hợp với kim đan cá voi mập nên loại lực lượng thuộc về ngoại vực Thiên Ma này lại có thể chuyển hóa thành linh lực thuộc về Tống Thư Hàng một cách hoàn mỹ.

Năm đại kim đan của Tống Thư Hàng bây giờ.

Kim đan bản mệnh và hạt nhân thứ hai đều là kim đan thuộc về tu sĩ.

Hạt nhân thứ ba là yêu đan.

Hạt nhân thứ tư là kim cương công đức.

Hạt nhân thứ năm là hạch tâm ngoại vực Thiên Ma.

Ngoại trừ ‘kim cương công đức’ ra, mấy viên còn lại đều do kim đan cá voi mập mang thai sinh ra. Cũng chỉ có sau khi trải qua quá trình ‘mang thai và sinh ra’, đám hạch tâm này mới có thể dung hợp hoàn mỹ với Tống Thư Hàng.

Về phần vì sao kim cương công đức không cần kim đan cá voi mập ‘mang thai và sinh ra’ ấy à?

Tống Thư Hàng suy đoán, có thể là vì nó do mỹ nhân rắn công đức tạo ra sau khi uống nước sông mẫu tử. Mỹ nhân rắn công đức và Tống Thư Hàng là một thể, thứ cô tạo ra cũng là đồ nhà mình tạo ra, cho nên không cần quá trình ‘mang thai và sinh ra’ để mài giũa hợp nhất mà có thể dùng trực tiếp.

Giống như mấy anh em trước đó của nó, sau khi viên ‘ma đan’ do lực lượng của hạch tâm ngoại vực Thiên Ma chuyển hóa thành được sinh ra thì bay đến bên cạnh kim đan cá voi mập theo bản năng, tựa như Trái Đất vây quanh mặt trời vậy, bắt đầu xoay vòng vòng, đầy khí thế hân hoan của sinh mệnh mới.

Xoay hết vòng này đến vòng khác, không biết mệt mỏi.

Mà mẫu thân của nó ấy hả? Khó khăn lắm mới trở lại bình thường từ trong ám ảnh bị tuốt cá voi.

Kim đan cá voi mập không có giới tính, nhưng nếu nó đã sinh mấy đứa con thì dùng từ mẹ để hình dung nó cũng không sai.

Sau khi cảm nhận được ma đan không ngừng xoay tròn xung quanh mình, kim đan cá voi mập không chút khách khí, nó quất đuôi về phía viên ma đan kia thật mạnh.

Nó hoàn toàn không hề yêu thương mấy ‘hạch tâm’ được sinh ra từ bụng mình chút nào.

Bốp ~

Ma đan bị đập bay ra ngoài, ngược dòng đi lên dọc theo lối đi trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng giống như mấy anh trai của nó.

Trạm thứ nhất là Long Vĩ đan điền, nhưng nơi này đã bị đại ca tiểu kim đan chiếm cứ, không có chỗ cho nó dung thân.

Thế là nó tiếp tục đi lên trên.

Trạm thứ hai là Long Trảo đan điền, là địa bàn của nhị ca ‘yêu đan bảy màu’ của nó.

Ma đan tiếp tục tiến lên trên.

Trạm thứ ba là Long Khu đan điền, nơi này có ca ca kim cương công đức cùng cha khác mẹ với nó, cũng không có chỗ cho nó nương náu.

Vì vậy, ma đan tiếp tục đi lên, đến khi tới Long Chưởng đan điền.

Nơi này trống rỗng, là chỗ thích hợp cho nó nhất.

Vậy là ma đan an tâm dừng lại bên trong Long Chưởng đan điền, cắm dùi tại đó, trở thành hạch tâm của Long Chưởng đan điền.

Sau khi cắm rễ xong, ‘linh lực cổ ma’ trên người nó bắt đầu được phóng ra ngoài, gia nhập vào trong hệ thống linh lực khổng lồ của Tống Thư Hàng.

Từ nay trở đi, Tống Thư Hàng có thể đổi tên thành Linh Hoàng năm hạt nhân.

Năm hạt nhân, tuy rằng không bằng 66 đại thuận của sáu hạt nhân nhưng cũng tốt hơn từ chết của bốn hạt nhân nhiều.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể Tống Thư Hàng tự nhiên vận hành, dẫn dắt lực lượng của hạt nhân thứ năm gia nhập vào công pháp vận chuyển linh lực.

Ngũ phẩm là một ngưỡng cửa lớn, là quá trình ngưng tụ kim đan, khiến chân khí lột xác thành linh lực.

Mà kim đan năm hạt nhân cũng mang đến biến hóa cực lớn cho Tống Thư Hàng.

Tuy rằng cảnh giới không tăng lên, nhưng cường độ và số lượng linh lực của hắn đều tăng vọt.

Sau khi linh lực tăng lên sẽ đưa trở lại thân thể hắn, đồng thời cũng cường hóa thần thức của hắn.

Mà đan điền bản mệnh của hắn cũng được mở rộng, mở rộng gấp đôi.

Cũng không phải hạt nhân thứ năm đặc biệt thần kỳ, đây là tích lũy đầy đủ sau khi bốn hạt nhân trước đó được tăng thêm một hạt nhân, số lượng thay đổi dẫn đến chất lượng biến đổi!

“Cứ cảm thấy cứ như mình đã tăng lên một cấp vậy.” Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay, cảm thấy trong cơ thể tràn đầy lực lượng.

Răng rắc ~~

Sau khi thân thể Tống Thư Hàng được cường hóa một lần, hắn đột nhiên cảm thấy dường như có vật gì đó bị vỡ nát trong cơ thể mình.

“Thứ gì thế nhỉ?” Tống Thư Hàng tò mò trong lòng.

Loại cảm giác vỡ nát kia bắt nguồn từ đan điền bản mệnh.

Ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào trong đan điền bản mệnh lần nữa.

Ngay sau đó, hắn cảm ứng được dường như có một cánh cửa bị đánh vỡ trong đan điền.

[Chúc mừng ngươi, Tống Thư Hàng tiểu hữu.] Lúc này, giọng Hoàng Sơn tiền bối truyền tới.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Tai sao âm thanh của Hoàng Sơn tiền bối lại ở trong cơ thể ta thế này?

[Đây là một đoạn ‘ghi âm’ lưu lại trong phong ấn, Thư Hàng tiểu hữu ngươi không cần kinh ngạc đâu. Đây là phong ấn ‘biện pháp an toàn’ mà ta và các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đồng tâm hiệp lực thêm vào cho ngươi, lúc nó bị cởi bỏ là đại biểu cho việc ngươi đã thành công tấn chức lục phẩm. Chúc mừng ngươi, Tống Thư Hàng tiểu hữu, rốt cuộc ngươi đã bước ra được một bước này. Sau lục phẩm, ngươi không cần phiền não chuyện thân thể ‘tự bạo’ nữa. Phong ấn biện pháp an toàn mà bọn ta đã đồng tâm hiệp lực thêm vào để phòng ngừa ngươi đột nhiên ‘tự bạo’ cũng hoàn thành sứ mệnh của nó. Tuy rằng không biết từ lần đầu tiên ngươi tự bạo cho đến khi đó rốt cuộc là bao lâu, nhưng cuối cùng ngươi cũng vượt qua được rồi. Sau lục phẩm thì xem như khổ tận cam lai. Chúc mừng ngươi, Tống Thư Hàng tiểu hữu, chúc mừng ngươi, Bá Đao Chân Quân.]

Giọng Hoàng Sơn tiền bối dần tán đi.

Tống Thư Hàng: ⊙? ⊙

Hoàng Sơn tiền bối thêm biện pháp an toàn ‘phòng ngừa tự bạo’ vào cơ thể ta lúc nào thế? Tại sao ta lại không biết chứ?

Chờ chút…

Chẳng lẽ là lần kia, ta tìm đường chết nên dẫn các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 và Hoàng Sơn tiền bối đi xem ‘long văn thứ chín’ của ta, sau đó lại đột nhiên hôn mê?

Vốn cho rằng mình chọc giận Hoàng Sơn tiền bối, nên bị ngài ấy làm ngất đi.

Không ngờ Hoàng Sơn tiền bối lại dẫn theo các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 thêm cho mình một biện pháp an toàn phòng ngừa tự bạo.

Hoàng Sơn tiền bối đối xử với mọi người quá tốt, luôn lo nghĩ cho thành viên trong nhóm.

Nhưng mà…

“Nhưng mà tiền bối ơi, bây giờ ta còn chưa tấn chức Chân Quân mà.” Tống Thư Hàng rơi lệ đầy mặt.

Chương 1525: Triển vọng tương lai, loạt dây chuyền sản xuất của thế giới hạch tâm

Cõ lẽ mấy người Hoàng Sơn tiền bối không ngờ tới Tống Thư Hàng lại có thể làm ra được chuyện như thế, bốn hạt nhân vẫn chưa thấy đủ, còn kiếm ra hạt nhân thứ năm. Sau khi Tống Thư Hàng có được hạt nhân thứ năm, thực lực sẽ xảy ra biến đổi về chất.

Dựa theo phỏng đoán của các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1, chỉ cần Tống Thư Hàng tấn chức lục phẩm, tai họa ngầm 'tự bạo' sẽ tự động biến mất.

Bọn họ bèn thiết lập 'phong ấn biện pháp an toàn phòng ngừa tự bạo', đợi đến khi 'Tống Thư Hàng đạt đến cường độ lục phẩm' thì sẽ bị phá vỡ.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng mặc dù hiện tại Tống Thư Hàng vẫn còn ở ngũ phẩm, nhưng sau khi tập họp đủ kim đan năm hạt nhân trong cơ thể thì cường độ linh lực và thức của hắn đã biến đổi về chất, đạt tới cấp bậc lục phẩm.

Mà bởi vì hai loại công pháp luyện thể đứng đầu chư thiên vạn giới, thể chất của Tống Thư Hàng đã mạnh hơn tu sĩ lục phẩm bình thường từ lâu rồi.

Lúc này nếu chỉ nói về phương diện linh lực, tuy Tống Thư Hàng vẫn là ngũ phẩm nhưng đã thắng được lục phẩm bình thường.

'Phong ấn biện pháp an toàn phòng ngừa tự bạo' mà các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 hao hết tâm tư bố trí cho Tống Thư Hàng tiêu tùng như thế.

Tống Thư Hàng khóc một dòng sông.

Bây giờ hắn vẫn còn ở cảnh giới ngữ phẩm, 'phong ấn biện pháp an toàn phòng ngừa tự bạo' biến mất thì có nguy hiểm gì

không?

Tuy rằng trên lý thuyết, chỉ cần cẩn thận một chút thì Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công phiên bản đã được sửa đổi của hắn hiện tại sẽ không có nguy cơ tự bạo nữa.

Nhưng đây chỉ là nói trên lý thuyết thôi.

Còn trong thực tế có thể tự bạo hay không thì chẳng ai nói chắc được.

“Bạch tiền bối lại không ở bên cạnh, không thể nhờ hắn xem trạng thái bây giờ của mình được, phiền rồi đây.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Không ai biết công pháp mới có bug ẩn hay không, cho nên lúc đó Hoàng Sơn tiền bối mới đề nghị tốt nhất là gần đây Tống Thư Hàng nên có một vị tiền bối đi theo ở bên cạnh, lỡ như có nguy cơ tự bạo thì các tiền bối cũng tiện ra tay giải quyết.

Chỉ tiếc bao suy tính của Hoàng Sơn tiền bối đã đi tong hết rồi.

“Tính thời gian xem nào, ngày 13 tháng 10 ta đột nhiên tự bạo bỏ mình, dùng một ‘đồng vàng hồi sinh’. Ngày kế tiếp, Bạch tiền bối dẫn ta đến Lan Tây đảo. Sau đó là ngày 15, Thất Sinh Phủ tiền bối mang ta đến Điền Thiên Đảo. Tiếp đó là vào trong ‘không gian phong bế’ này.” Tống Thư Hàng thầm tính toán

Sau khi tiến vào không gian phong bế, ngăn cách với thế giới bên ngoài, Tống Thư Hàng cũng không biết cụ thể mình nán lại trong không gian phong bế hết bao lâu.

Tính kỹ thì có lẽ cũng chỉ chừng hai ngày.

Thời gian bên ngoài hiện tại hẳn là ngày 16 gần đến ngày 17.

Cứ coi như là ngày 17 đi…

Tính từ ngày 13 thì cũng mới quan có bốn ngày.

Thời gian cool down của đồng vàng hồi sinh còn sáu ngày.

“Nói cách khác, trong sáu ngày này nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa. Đừng tìm đường chết, việc tu luyện cũng phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để tự bạo.” Tống Thư Hàng nói.

Từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ đến tiết kiệm lại khó.

Trước đây lúc không có pháp khí hồi sinh, cuộc sống vẫn trôi qua như thường, căn bản không cần suy xét hay lo lắng vấn đề hồi sinh.

Một khi quen với việc có pháp khí hồi sinh làm bạn, nếu không hồi sinh được nữa thì trong lòng lập tức thấp thỏm, thiếu cảm giác an toàn

“Đây là bệnh, phải trị.” Tống Thư Hàng tổng kết.

Ý thức của hắn rời khỏi đan điền bản mệnh.

Tóm lại, gần đây lúc tu luyện thì nên để ý nhiều một chút… tạm thời cứ lấy ‘minh tưởng’ làm chủ. Chờ sau khi gặp Bạch tiền bối rồi lại tiến hành bước tu luyện tiếp theo.

Nhân khoảng thời gian này, hắn có thể học tập ‘Thiên Sư Chính Pháp – Lôi Pháp Thiên’, ‘pháp thuật phong ấn nhập môn’.

Ngôn ngữ viễn cổ cũng nên bổ túc một chút mới được.

Mục tiêu là trở thành đại tiền bối đáng tin trong nhóm Cửu Châu số 1, đúng là gánh nặng đường xa mà.

Lúc này, cột sáng ở phía xa rốt cuộc cũng biến mất.

Con rối tiên tử dẫn theo Sở Sở đạp không trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng, tiếp đó cô đặt Sở Sở lên chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng.

Thoạt nhìn hình thể của con rối tiên tử đã trở nên tinh tế hơn chút, cô dựa vào lĩnh ngộ đạt được từ trong cột sáng để điều chỉnh vị trí của một vài linh kiện bên trong cơ thể mình, đạt được hiệu quả tối ưu.

Đương nhiên, lĩnh ngộ của cô khẳng định không chỉ có một chút như vậy, bằng không cũng sẽ không nán lại trong cột sáng lâu đến thế.

Mà Sở Sở vừa ngồi xuống chiến xa thì lập tức xếp bằng, nhắm mắt tiến vào trạng thái minh tưởng.

“Đệ tử của ngươi cũng may mắn đấy.” Con rối tiên tử mở miệng.

Tống Thư Hàng: “Sở Sở sắp tấn cấp ư?”

Cô là đệ tử thiên tài của thế gia họ Sở, trong tình huống tài nguyên tu luyện thiếu thốn mà cô vẫn đạt đến cảnh giới nhị phẩm khi tuổi còn rất trẻ.

Sau khi trở thành đệ tử của Tống Thư Hàng, Thực Tiên yến cộng với các loại kỳ ngộ, lại thêm tích lũy của bản thân cô, hẳn là cô đã sắp tấn cấp rồi.

“Tấn cấp chứ không phải ăn cơm uống nước, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Tiểu cô nương này đạt được rất nhiều lĩnh ngộ từ trong cột sáng, ta thấy cô ấy kết hợp ‘tiên trù bí thuật’ và công pháp của bản thân với nhau. Mấy quyển tiên trù bí thuật kia quả thật cứ như đo ni đóng giày cho cô ấy vậy. Ngươi có thể bồi dưỡng cô ấy thật tốt, đến lúc đó…” Con rối tiên tử nói đoạn rồi ngồi xuống đối diện Tống Thư Hàng. Hai tay cô dựng trên đầu gối, mười ngón tay đan vào nhau chống dưới cằm, đôi mắt cô lóe lên ánh sáng màu cam: “Đến lúc đó, quán ăn kia của ta không cần sợ thiếu đầu bếp nữa.”

Dường như con rối tiên tử khá thích tư thế gần giống với Tống Thư Hàng này.

Tư thế này có thể tạo nên áp lực tâm lý mạnh mẽ cho người đối diện, đối diện tiên tử chính là Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Chị hai à, nếu chúng ta thật sự bồi dưỡng Sở Sở thành tiên trù thì chẳng lẽ còn ném cô ấy tới quán ăn làm đầu bếp ư? Thế thì phí của trời quá rồi đấy.

“Đã vậy thì việc cải tạo thế giới hạch tâm của chúng ta cũng cần đưa lên nhật trình rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Không thể lãng phí thiên phú tiên trù của Sở Sở, cũng không thể lãng phí thế giới hạch tâm của mình.

Chờ sau khi rời khỏi không gian phong bế này, hắn sẽ nghĩ cách đưa một nhóm ‘linh thú, dị thú loại dùng để ăn’ vào.

Lại trồng thêm mấy loại dược liệu lấy được từ Tiên Nông Tông lần trước, xem thử có thiên tài địa bảo hay linh thực loại dùng để ăn hay không rồi tìm cơ hội trồng luôn thể.

Trong thế giới hạch tâm của hắn còn có vài chỗ có tài nguyên nước, có thể nuôi chút thủy sản.

“Nhị đệ tử Sở Sở có thiên phú tiên trù… Không biết đại đệ tử Tiểu Thải có thiên phú trong phương diện ‘thuần thú’ không nhỉ? Dù sao thì cô ấy cũng là yêu thú, hẳn là có cảm giác thân thiết trời sinh gì đó với linh thú và dị thú chứ nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Đến lúc đó lại để Tiểu Thải thử học ‘Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú’, khai thác thiên phú thuần thú của cô. Đối với tu luyện giả tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà nói, thuần thú cũng là một phần của việc tu luyện.

Thời đại Thiên Đình viễn cổ, đệ tử Thú Thần Bộ thuần dưỡng linh thú thì có thể nhận được linh lực từ trên người linh thú. Hiệu quả chẳng khác nào mở một ‘tool hack linh quỷ’ bản đơn giản.

Bây giờ Tiểu Thải đang trong trạng thái cuồng tu luyện, có lẽ sẽ thích cách tu luyện này. Đúng lúc cũng có thể làm dịu phần nào căn bệnh cuồng tu luyện của cô.

“Tiếp đó là linh thực, cũng không biết ai có thiên phú này nhỉ?” Tống Thư Hàng suy tư về các thành viên trong thế giới hạch tâm của mình.

Tiểu m Trúc thì quên đi, cô trời sinh đã mang theo hàn khí. Lại thêm do ‘nhập mộng Lý Thiên Tố đạo trưởng’, bây giờ lúc Tống Thư Hàng đối xử với Tiểu m Trúc thì cứ có cảm giác cô bé như con gái mình vậy… Cô phụ trách đáng yêu mỗi ngày là được rồi.

Quy tiền bối là khách.

Vậy… Thông Nương thì sao? Nói sao thì cô ấy cũng là thực vật thành tinh, nói không chừng có thể khai thác thiên phú phương diện linh thực cũng nên?

Thông Nương tu luyện ‘Thiên Khấp Bảo Điển’, thỉnh thoảng không có việc gì cũng sẽ khóc một trận. Nước mắt của Thông Nương có phải là dinh dưỡng đại bổ đối với linh thực không nhỉ? Lần tới có cơ hội thì phải thử xem sao mới được.

Nói đến dinh dưỡng… hắn lại nhớ đến [nhà xí của Thú Thần bộ] với tạo hình sang trọng trong thế giới hạch tâm của mình.

Tới lúc đó, chờ linh thú đến nơi thì căn nhà xí này cũng có thể phát huy tác dụng rồi.

Bước tiếp theo nữa, ngay cả phân bón cho linh thực cũng có thể được giải quyết.

“Dây chuyền sản xuất vườn ao chuồng của thế giới hạch tâm.” Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Tương lai sáng ngời.

“Người còn sống thì nên nghĩ đến chuyện tốt đẹp… Không thể cứ mãi nghĩ đến nào là tự bạo với chết chóc được. Phải nghĩ thoáng và vui vẻ một chút.” Tống Thư Hàng gật gù.

Con rối tiên tử mười ngón tay đan vào nhau chống dưới cằm, nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm: “…”

Trong mắt tiên tử, lúc này Tống Thư Hàng tựa như lão tướng quân trên vũ đài, trên lưng cắm đầy cờ.

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?” Con rối tiên tử hỏi.

Hiện tại, Điền Thiên Đảo đã biến mất.

Phía dưới là một biển xám mù mịt.

Bọn họ cũng không thể ngồi mãi ở đây đúng không?

“Nghỉ ngơi một lát trước đã, sau đó lại liên hệ với Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Con rối tiên tử: “Ta là thân thể con rối, không cần nghỉ ngơi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Con rối tiên tử vẫn duy trì tư thế áp bách mười phần kia, nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm: “Dù sao thì cũng nhàn rỗi không có gì làm, ngươi cho ta mượn chiếc chiến xa này đi, ta điều khiển nó dạo bên trên vùng biển xám này một chút, nói không chừng có thể gặp được kỳ ngộ gì đó ấy chứ.”

“Được rồi, tiên tử vui vẻ là được.” Tống Thư Hàng giao quyền khống chế chiến xa Hà Long Thần Hành cho con rối tiên tử.

Đồng thời, hắn chợt nghĩ tới một việc: “Đúng rồi tiên tử. Mấy người cải tạo máy móc trong quán ăn lúc trước đâu rồi? Bạch tiền bối dẫn cô và Sở Sở đến hòn đảo nhỏ này, vậy mấy người cải tạo kia xử lý thế nào?”

Hắn nói chính là mấy chiến sĩ phe khoa học mặc đồ tàng hình, chạy đến quán ăn dâng mình cho hắn đánh.

“Bị vị Bạch Thánh kia dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ tiễn lên sao Hỏa rồi.” Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

Đưa đến sao Hỏa làm gì chứ?

Để bọn chúng đến sao Hỏa khai hoang ư?

Hoặc là bắt tù binh đưa đi đào quặng giống Thất Tu tiền bối?

“Trên sao Hỏa có động phủ của Bạch Thánh, hắn dùng phi kiếm dùng một lần đưa bọn chúng vào động phủ nhốt lại trước đã, định bụng bớt chút thời gian rồi nghiên cứu chúng kỹ càng hơn. Dường như Bạch Thánh cảm thấy rất hứng thú với đề tài người cải tạo cơ giới này. Dù sao thì đây cũng là đề tài gần giống, nhưng lại khác hẳn với ‘thuật con rối’ mà. Nói không chừng phân thân của Bạch Thánh đã bắt tay vào nghiên cứu người cải tạo cơ giới rồi đấy chứ.” Con rối tiên tử nói.

Dứt lời, cô đứng lên ngồi vào vị trí lái trên chiến xa Hà Long Thần Hành, bắt đầu điều khiển chiến xa đi dạo trên biển xám.

Không gian phong bế này, khắp nơi đều là bản đồ mới chưa khai hoang. Tuy rằng khắp nơi đều tràn ngập nguy cơ, nhưng cũng đầy ắp kỳ ngộ.

…

…

Chiến xa Hà Long Thần Hành đi dạo trên biển xám.

Sở Sở vẫn đang nhắm mắt minh tưởng.

Tống Thư Hàng thì nằm trên chiến xa, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lúc mơ màng, hắn rơi vào mộng đẹp.

“Nhớ kỹ, đao chính là người yêu của ngươi, chính là vợ của ngươi.”

Một giọng nói nghiêm túc vang lên bên tai của Tống Thư Hàng.

Chương 1526: Đao của ngươi có phong cách không đúng

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Tình huống gì đây, ai lại đi tẩy não ta ngay lúc ta đang ngủ thế này?

Tuy rằng thiên phú kiếm thuật của ta là số âm, thiên phú đao pháp lại cực tốt, nhưng sâu trong nội tâm của ta vẫn còn khát vọng với kiếm thuật đấy.

Hơn nữa, đao chính là người yêu, là vợ á?

Cái khùng điên gì vậy, định FA cả đời à?

Nếu đao là vợ của ngươi, vậy đao có thể sinh con cho ngươi không?

Ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận loại lý luận quỷ quái này đâu!

Lúc đang nghĩ vậy, sự biến đổi trước mắt Tống Thư Hàng bắt đầu trở nên rõ nét hơn.

Nói đúng ra là cảnh tượng trong mơ của hắn được bắt đầu.

Đứng trước mặt Tống Thư Hàng là một vị nam tử uy nghiêm, trên người mặc y phục màu trắng… có điều trên y phục màu trắng vẽ đầy những dấu chấm tròn nho nhỏ.

Sau lưng nam tử đeo chéo một thanh đao to lớn cỡ chừng hai mét.

Câu dạy bảo kiểu tẩy não vừa rồi phát ra từ miệng của vị nam tử uy nghiêm này.

Thế nhưng tên này là ai đây?

Không quen biết gì hết mà.

Trong lúc đang suy tư, bản thân Tống Thư Hàng lại chủ động lên tiếng: “Nhưng mà Cự Hào sư tổ, phải làm sao thì đao mới trở thành người yêu ạ?”

m thanh hắn phát ra là giọng bé trai rất đáng yêu.

Hành động cũng không do mình khống chế.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

[Nhập mộng rồi ư?]

Lâu rồi không nhập mộng, bỗng chốc không phản ứng kịp.

Kỹ năng nhập mộng này thuộc vào năng lực không thể khống chế, không ai biết nó sẽ kích hoạt lúc nào, hơn nữa đối tượng mỗi lần nhập mộng cũng thuộc loại không thể khống chế.

Đối tượng nhập mộng lần này là ai đây?

Là tiếp diễn giấc mộng của Thiên Đế ư? Nhập mộng Thiên Đế còn chưa kết thúc, lần trước lúc nhập mộng, sau khi Thiên Đế bị ‘Tống *Thần Linh* Thư Hàng’ giật dây thì đến bên vách đá thực hiện một ‘cú nhảy tín ngưỡng’, nhập mộng tạm thời bị cắt đứt.

Nhưng cảnh tượng thoạt nhìn không giống lắm.

Kết hợp với đối tượng mình tiếp xúc gần đây, lại tính đến trình tự tiếp xúc với đối tượng, đối tượng nhập mộng khả thi nhất hẳn là Huyết Ma đối ứng với hạch tâm thứ năm mà mình vừa ngưng tụ thì phải?

Nhưng giọng nói bé trai đáng yêu này rõ ràng không phải Huyết Ma, hơn nữa vị Cự Hào sư tổ kia là nhân loại cơ mà.

Phong cách của cự ma không phải như vậy.

Không phải Huyết Ma, cũng không phải Thiên Đế, vậy rốt cuộc hắn đi vào giấc mộng của ai đây?

“Ngươi phải quý trọng đao của ngươi, phải chú ý bảo dưỡng cô ấy.” Cự Hào sư tổ nói rồi tháo thanh đao khổng lồ trên lưng mình xuống, dùng ánh mắt thâm tình trìu mến nhìn bảo đao của mình: “Ngươi phải xem cô ấy là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của ngươi. Ngươi phải xem cô ấy là cô gái đẹp nhất thế gian này, ngươi phải yêu cô ấy, chỉ có như vậy thì cô ấy mới có thể đáp lại tình cảm của ngươi.”

Nói đoạn, Cự Hào sư tổ vươn tay, vuốt ve thanh đao lớn thật nhẹ: “Cũng chỉ có như vậy thì ngươi mới có thể tiến thêm một bước trên ‘đao đạo’!”

“Tưởng tượng đao thành tiên tử đẹp nhất thế gian ư?” Giọng bé trai kia mang theo vẻ nghi hoặc.

Tiếp đó, bé trai bị nhập mộng tháo thanh đao trên lưng mình xuống.

Cũng là một thanh bảo đao cỡ lớn, hắn học dáng vẻ của sư tổ, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bảo đao.

[Điên quá đi, vậy mà lại truyền thụ loại ý tưởng đáng sợ này cho một thiếu niên. Bị tẩy não như vậy, đời này của thiếu niên xem như đi tong rồi.] Tống Thư Hàng thầm nói.

Hắn có thể tưởng tượng được, dưới sự dạy dỗ của vị Cự Hào sư tổ này, thiếu niên sẽ trở thành tên biến thái yêu đao như mạng, trở thành loại người mỗi ngày nâng niu thanh đao, hoàn toàn không có hứng thú với người khác giới.

Thiếu niên này tiêu rồi.

“Cô gái đẹp nhất trong lòng ta…” Giọng bé trai như đang thôi miên mình.

“Đúng, chính là như vậy.” Trên mặt Cự Hào sư tổ hài lòng ra mặt: “Đưa tình cảm vào, cô ấy chính là người yêu xinh đẹp nhất. Đã có đao thì ngươi sẽ không cần gì khác nữa. Đao chính là người yêu của ngươi, đao chính là vợ của ngươi. Chỉ có như vậy thì ngươi mới có thể bước lên đỉnh phong đao đạo!”

“Nhưng mà sư tổ, dù đao là cô gái đẹp nhất thế gian thì ta cũng không thể yêu cô ấy được.” Lúc này, bé trai ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

Cự Hào sư tổ: “? ? ?”

“Trong mắt ta, cô gái đẹp nhất thế gian chính là ngũ di (dì năm) của ta. Ngũ di rất xinh đẹp, đẹp hơn bất kỳ cô gái nào ta từng gặp, ta hoàn toàn không tưởng tượng ra trên thế giới này còn có tiên tử nào đẹp hơn ngũ di. Thế nhưng đó là ngũ di của ta, ta không thể yêu ngũ di được.” Giọng nói chân thành của bé trai vang lên.

Cự Hào sư tổ: “…”

[Làm tốt lắm, thiếu niên!] Tống Thư Hàng thầm ấn một cái like cho bé trai.

“Vậy ngươi thay đổi tư duy đi, tưởng tượng bảo đao thành hình tượng phù hợp nhất của người mà ngươi thích. Dùng hình tượng ‘hoàn mỹ’ của cá nhân ngươi để hình dung cô ấy. Chỉ cần cô ấy là nửa kia hoàn mỹ trong lòng ngươi thì mục tiêu của ngươi đã đạt thành rồi.” Cự Hào sư tổ bèn lùi lại để cầu việc khác.

“Thì ra là thế.” Bé trai cái hiểu cái không gật đầu, nhóc nhắm mắt lại vuốt nhẹ bảo đao trong tay lần nữa, trong đầu bắt đầu tưởng tượng hình thái hoàn mỹ của đao.

“Dường như ta đã tìm được chút cảm giác rồi.” Bé trai nói, dứt lời nhóc thâm tình vuốt ve thanh bảo đao lạnh băng, động tác trở nên nhu hòa hơn hẳn.

Nhóc đã tiến vào trạng thái.

Tống Thư Hàng cũng ‘bị ép’ tiến vào trạng thái.

Hiệu ứng ngược từ việc nhập mộng khiến trong lòng Tống Thư Hàng sinh ra một loại cảm giác quỷ dị. Hắn cảm thấy thanh đao này trở nên thân thiết, vuốt ve nó mà cứ như đang vuốt ve người thương.

Tiêu rồi, thiếu niên này tiêu chắc rồi.

“Đúng rồi, sư tổ, ta đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề.” Bé trai ngẩng đầu lên nhìn về phía sư tổ: “Nếu như đao chính là người yêu của chúng ta, cũng là vợ của chúng ta… vậy cô ấy có thể sinh con cho chúng ta không?”

[Làm hay lắm, thiếu niên! Đây đúng là một kích trí mạng!] Tống Thư Hàng ấn like cho bé trai lần nữa.

Dù cho ngươi có ảo tưởng thanh đao xinh đẹp cỡ nào, hoàn mỹ ra sao, thật sự đối xử với đao như người yêu của ngươi đi chăng nữa.

Nhưng đao có thể nói chuyện yêu đương với ngươi không?

Đao có thể sinh con cho ngươi không?

“Vấn đề này hỏi rất hay!” Cự Hào sư tổ bình tĩnh mỉm cười, sau đó hắn nhẹ nhàng vỗ lên thanh đao khổng lồ của mình: “Nhụy nhi, hiện thân đi.”

Thanh đao khổng lồ trong tay Cự Hào sư tổ phát ra tia sáng chói mắt.

Ánh sáng dần biến mất, thanh đao kia hóa thành một cô gái có mái tóc ngắn màu đen.

Cô gái mặc áo da màu đen bó sát người, vỏ của thanh đao được đeo sau lưng cô.

Trên mặt cô gái tóc ngắn lộ ra nụ cười tao nhã, nhưng dù cô có cười dịu dàng cỡ nào thì cũng khó mà che giấu đao ý sắc bén tỏa ra từ trên người cô.

Bởi vì cô chính là đao!

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Định mệnh, đây là thao tác gì thế này?

Đao nương ư?

Phải làm sao để biến ra được thế này đây?

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể biến đao thành một cô em xinh đẹp chứ?

Phải biết rằng thần binh Trường Sinh Giả như Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không có chức năng biến thành người đấy.

Thậm chí ngay cả ‘đạo khí’ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng không có năng lực biến thành người.

Tuy rằng không nhìn ra được cảnh giới của Cự Hào sư tổ, nhưng hắn không thể nào trâu bò hơn ‘thiên đạo’ được đúng không?

Đao nương này rốt cuộc là biến ra kiểu gì chứ?

Phong cách của thanh đao này không bình thường chút nào.

“Chỉ cần có tình yêu, tất cả đều có thể.” Cự Hào sư tổ nhẹ nhàng ôm đao nương, nói: “Có thể sinh con hay không thì sư tổ còn đang nghiên cứu. Thế nhưng một ngày nào đó ta có thể giải quyết vấn đề này.”

Mà lúc này, bé trai trợn to mắt nhìn đao nương chằm chằm, miệng há hốc, cả buổi trời cũng không nói nên lời.

Tâm tình của nhóc lúc này kinh hãi chẳng khác Tống Thư Hàng là bao.

“Sư tổ, ngài từng thử sinh con với đao ư?” Bé trai nghiêm túc hỏi.

Nói cách khác là sư tổ phập đao rồi ư?

Ý tưởng của bé trai cũng phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Cự Hào sư tổ phập đao, quả là đàn ông đích thực.

“Nhụy nhi, được rồi.” Cự Hào sư tổ nhếch miệng.

Vị nữ tử tóc đen ngắn kia mỉm cười với bé trai, sau đó cô nhanh chóng biến trở lại thành bộ dáng thanh đao.

“Đã thấy chưa hả? Chỉ cần ngươi đưa tình cảm vào đao thì đao sẽ đáp lại tình cảm của ngươi. Kiếm không thể làm được chuyện này. Chỉ có đao là đặc biệt. Dùng kiếm đều là đám cặn bã!” Cự Hào sư tổ trầm giọng nói.

Bé trai gật đầu phụ họa theo bản năng.

Hôm nay, thế giới quan của nhóc đã bị đánh vỡ.

“Hơn nữa những thứ khác trên thế giới này đều có thể rời khỏi ngươi. Người thân cũng thế, người yêu cũng vậy, tất cả khó mà vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi. Nhưng đao thì khác! Đao bảo vệ ngươi một đời một kiếp, không bao giờ rời bỏ ngươi.” Cự Hào sư tổ bắt đầu tiến hành tẩy não thiếu niên.

Bé trai gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Tô Hiển, ngươi là đệ tử có thiên phú đao đạo tốt nhất ta từng gặp. Thành tựu tương lai ngươi lấy được trên đao đạo nhất định sẽ vượt qua ta.” Cự Hào sư tổ trầm giọng nói: “Vậy kế tiếp, chúng ta bắt đầu tiến hành đao thiền. Tĩnh tâm lại, trò chuyện với đao của ngươi.”

Bé trai Tô Hiển ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tiến vào trạng thái đao thiền.

Cự Hào sư tổ hài lòng gật đầu.

Thiếu niên bị tẩy não thành công, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, cuộc đời này sẽ giống như hắn, làm bạn với đao, cuối cùng bước lên đỉnh phong đao đạo, thậm chí vượt qua hắn.

[Cuộc đời của thiếu niên này xong rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có điều, Tô Hiển là ai nhỉ?

Vì sao ta lại đi vào giấc mộng cuộc đời của hắn chứ?

Tống Thư Hàng cũng có nghiên cứu đối với thiên phú nhập mộng của mình.

Trước khi nhập mộng, mình nhất định phải có ‘tiếp xúc’ với đối tượng nhập mộng trước tiên.

Tiếp xúc chia làm rất nhiều loại.

Ban đầu hắn đi vào giấc mộng cuộc đời của đàn chủ, là đàn chủ dùng linh hồn nguyền rủa hắn, đây là tiếp xúc về mặt linh hồn.

Nhập mộng của Lý Thiên Tố đạo trưởng là bởi vì linh quỷ số 1 hấp thu mảnh vỡ hồn phách của Lý Thiên Tố đạo trưởng. Nhập mộng Sở Sở là bởi vì lúc Sở Sở trị thương đã dùng máu tươi của Tống Thư Hàng. Nhập mộng Thông Nương là vì ăn nhầm búp hành của Thông Nương. Nhập mộng Thiên Đế là vì viên 'đế châu' kia.

Mà bé trai tên Tô Hiển này, Tống Thư Hàng căn bản không hề có ấn tượng gì.

Trong những người hắn quen biết, cũng không ai tên Tô Hiển cả.

Chờ chút!

Tô Hiển hẳn là bản mệnh của bé trai, có lẽ hắn cũng có đạo hiệu của mình.

Mà thành viên nhóm Cửu Châu số 1 hay những người khác trong giới tu luyện mà Tống Thư Hàng tiếp xúc, đều dùng đạo hiệu để xưng hô.

Tô Hiển… là họ Tô ư?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới một người.

Tô Thị A Thất tiền bối.

Nghĩ kỹ lại thì Tống Thư Hàng và A Thất cũng có tiếp xúc đáp ứng đủ 'điều kiện nhập mộng'.

Lần trước lúc tự bạo, chính là A Thất tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối đưa hắn về phòng. Sau đó khi hắn tự bạo cũng rơi vãi đầy máu lên người A Thất và Hoàng Sơn tiền bối.

Có lẽ chính là khi đó đã thỏa mãn điều kiện nhập mộng.

"Nếu như thiếu niên Tô Hiển này thật sự là Tô Thị A Thất tiền bối… Vậy nếu mộng cảnh này tiếp tục thì ta có cơ hội tiếp xúc với đao pháp cường đại không nhỉ?" Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Hắn nhớ đến một chiêu 'Thiên Đao Táng Tinh Hà' kia của A Thất tiền bối.

Một người một đao, chỉ một kích đã đại phá Nguyệt Đao Tông!

Chương 1527: Cái gì cũng có thể ké

Gần đây Tống Thư Hàng muốn một tuyệt chiêu cực mạnh!

Đường đường là khách sạn lớn ngũ phẩm năm hạt nhân cấp năm sao … Không đúng, là đại Linh Hoàng, quyền pháp mạnh nhất của hắn là nhị phẩm, thân pháp mạnh nhất là nhị phẩm, ngay cả đao pháp mạnh nhất mà hắn lấy làm kiêu ngạo cũng chỉ đến tam phẩm.

Về phần Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cường đại, hắn chỉ lĩnh ngộ được sơ sơ, hơn nữa chiêu đao pháp này là đao pháp cấp Trường Sinh Giả, dưới tiền đề không mượn sự giúp đỡ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Tống Thư Hàng muốn phát huy ra uy lực của nó còn không biết phải đến ngày chờ tháng đợi nào nữa.

Vậy nên trước mắt hắn cần một chiêu thật mạnh, một tuyệt chiêu định thắng bại.

Nhắc tới tuyệt chiêu cực mạnh, Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Thiên Đao Táng Tinh Hà của Tô Thị A Thất tiền bối.

“Chờ chút đã, hình như ta nhớ lộn rồi. Thiên Đao Táng Tinh Hà là phiên bản với uy lực thu nhỏ được A Thập Lục sửa đổi dựa vào tuyệt chiêu của A Thất tiền bối. Bản gốc của A Thất tiền bối hẳn phải là Thiên Đao Táng Tinh Hải.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dù sao cũng rất khí phách.

Nếu như một chiêu này phối hợp với động lực năm hạt nhân hiện tại của hắn thì đúng là một chiếc máy ủi đất cường lực.

Nếu trận pháp Huyết Thần Tà Đao Trận mà Công Tử Hải thiết kế ở Nguyệt Đao Tông trước đây gặp phải hắn của hiện tại thì động lực năm hạt nhân + Thiên Đao Táng Tinh Hải là có thể trực tiếp ủi hắn ta thành một đống.

Muốn!

Hiện tại hiếm khi được đi vào giấc mộng cuộc đời của Tô Thị A Thất tiền bối, vậy có phải ta sex có cơ hội tiếp xúc với Thiên Đao

Táng Tinh Hải không?

Nói không chừng ta thật sự có cơ hội học được đao này ấy chứ.

Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu rục rịch.

Cảnh tượng trong lúc nhập mộng.

Thiếu niên Tô Hiển còn đang tiến hành đao thiền, hắn đặt bảo đao trên đầu gối, nhắm mắt minh tưởng.

"Cô ấy là cô gái hoàn mỹ nhất, hẳn là cô ấy có mái tóc dài… Không đúng, vẫn là tóc ngắn đẹp hơn." Lúc minh tưởng, Tô Hiển còn lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: "…"

Đây là đang thiết lập đao nương của mình đấy hả?

Thật sự chỉ cần dựa vào tình yêu là có thể biến đao của mình thành đao nương ư?

Thứ như tình yêu rốt cuộc phải tiến hành thay đổi hóa học như thế nào mới có thể khiến một thanh đao biến thành tiên tử chứ?

Dùng tình yêu phát điện, rồi lại dùng diện để cải tạo bảo đao ư?

Vừa rồi nhìn thấy Cự Hào sư tổ biến đại đao của mình thành em gái, khiến tam quan của người ta bị đánh tan nát.

Nhưng ngẫm lại thì… đao nương của sư tổ thật sự là đao biến thành tiên tử chứ không phải tiên tử hóa thành đao ư?

Chư thiên vạn giới, sinh vật muôn hình vạn trạng đều có. Ngay cả sinh linh cổ quái vừa là đao vừa là linh thú như Đao Cổ Vô Hình cũng có. Vậy có khi nào tồn tại một chủng tộc trời sinh có khả năng huyễn hóa thành vũ khí hay không?

[Nhưng nếu như đao thật sự có thể biến thành đao nương thì sẽ có cảm giác rất kích thích ấy chứ.] Đáy lòng Tống Thư Hàng sinh ra ý nghĩ như vậy.

"Hình dạng của cô ấy chừng hai mươi lăm tuổi, dáng người cô ấy cao gầy, phải như đại tỷ tỷ dịu dàng. Lúc cô ấy nói chuyện, giọng phải êm ái dịu dàng." Thiếu niên Tô Hiển còn đang thiết lập cho đao nương của mình.

Thiếu niên này cuồng tỷ tỷ à? Thậm chí có thể là cuồng dì?

Nếu như mỗi lần nhập mộng đều có thể tiến hành ‘tua nhanh’ theo ý mình thì tốt biết bao.

Loại tình tiết như thiếu niên đang ảo tưởng ra dáng vẻ của đao nương này hoàn toàn có thể tua nhanh. Tống Thư Hàng không có hứng thú với tình tiết ‘tiên tử hoàn mỹ’ trong ảo tưởng của người khác.

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có tiên tử hoàn mỹ thuộc về mình. Tiên tử hoàn mỹ trong lòng người này chưa chắc là là mẫu hoàn mỹ trong lòng những người khác.

Loại hình tiên tử hoàn mỹ có nhiều lắm.

Hiện tại Tống Thư Hàng cảm thấy hứng thú nhất vẫn là việc học được Thiên Đao Táng Tinh Hải.

Nếu như hắn thật sự học được một chiêu này, lần sau có cơ hội gặp Công Tử Hải thì nhất định phải khiến hắn ta nếm thử sự lợi hại của đại bảo đao nhà mình.

Thiên Đao Táng Tinh Hải, một đao chôn luôn Công Tử Hải.

“Í! Không đúng, có một vấn đề.” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một việc.

Thiên Đao Táng Tinh Hải là tuyệt học của Thiên Hà Tô thị, không truyền ra ngoài.

Nếu như Tống mỗ hắn học được rồi cũng không thể quang minh chính đại mà dùng được. Lỡ như bị Thiên Hà Tô thị biết rồi lầm tưởng hắn học trộm tuyệt học của Thiên Hà Tô thị, muốn đuổi giết hắn thì làm sao đây?

Nói cách khác, dù hắn may mắn, nắm giữ Thiên Đao Táng Tinh Hải thông qua nhập mộng thì cũng chỉ có thể lén dùng.

Hoặc là trở thành người của Tô gia?

Tống Thư Hàng: “…”

Mệt tim quá đi mất.

Hiện tại vấn đề tới rồi, nếu như lát nữa thiếu niên Tô Hiển thật sự bắt đầu tu luyện Thiên Đao Táng Tinh Hải thì hắn học? Hay là không học đây?

Xoắn xuýt quá đi.

…

…

Có điều chẳng bao lâu, Tống Thư Hàng đã phát hiện mình suy nghĩ nhiều rồi.

Việc xoắn xuýt xem có nên học Thiên Đao Táng Tinh Hải hay không thật sự là quá ngây thơ.

Bởi vì thiếu niên Tô Hiển căn bản không hề luyện đao pháp này.

Ngoại trừ minh tưởng và đao thiền mỗi ngày, hằng ngày Tô Hiển phải học rất nhiều thứ.

Cự Hào sư tổ có nghiên cứu rất sâu trên đao đạo.

Lúc đầu hắn không truyền cho thiếu niên Tô Hiển đao pháp, mà là tri thức về một bộ Tam Thiên Đao Kinh.

Đây là kinh nghiệm đao đạo mà hắn tổng kết ra được từ những lý giải thông hiểu trên đao đạo của đời mình.

Trong giấc mộng, mặt trời cứ mọc rồi lại lặn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm mỗi ngày, Tô Hiển theo Cự Hào sư tổ trèo lên đỉnh núi, hấp thu tinh hoa linh lực thiên địa. Sau đó ắt không thể thiếu ‘đao thiền minh tưởng’, hoàn thiện thiết lập đao nương của bản thân.

Tiếp đó, Cự Hào sư tổ bắt đầu truyền thụ đao đạo.

Tống Thư Hàng trở thành học sinh dự thính, mỗi ngày đi theo Tô Hiển, cùng hắn học tập, cùng hắn tiến bộ.

Người sống trên đời, có vài thứ nhất định phải ăn ké mới được.

Trước khi tu luyện Tống Thư Hàng thích đọc cọp sách ở hiệu sách… Sau khi tu luyện, hắn ké CPU của Diệt Phượng Công Tử, sau khi theo Bạch tiền bối thì bắt đầu ké cơ duyên, phó bản, thỉnh thoảng còn có thể nhảy ra ngoài độ ké thiên kiếp của mọi người, có đôi khi xui xẻo thì ngay cả tai nạn hắn cũng thò đầu ra hứng luôn một chút, hiện tại, ngay cả dạy học giảng pháp hắn cũng muốn hưởng ké.

Tống *cái gì cũng có thể ăn ké* Thư Hàng.

Theo Cự Hào sư tổ giảng giải Tam Thiên Đao Kinh, hiểu biết về đao pháp trong đầu Tống Thư Hàng cũng ngày càng sâu hơn.

Trong đầu có rất nhiều thứ trước đây chẳng hiểu ra sao, giờ lại trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng rất mạnh, các vị tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đều xác nhận điều này. Cho dù là dự thính, nhưng nội dung Cự Hào sư tổ giảng, hắn đều có thể nhanh chóng nắm giữ, thậm chí suy một ra ba.

Có thể là bởi vì hắn nạp hết toàn bộ thiên phú vũ khí vào 'đao', hơn nữa cách mà hắn nạp vào có lẽ cũng khác với những thiên tài đao đạo bình thường.

Nếu như số liệu hóa thứ mà thiên tài đao đạo bình thường nạp vào thì đoán chừng là thế này: Thiên phú kiếm thuật 1, thiên phú đao pháp 9; hoặc là có một vài người càng cực đoan hơn chút, thiên phú kiếm thuật 0, thiên phú đao pháp 10.

Mà Tống Thư Hàng nạp thì ước chừng là thế này: Thiên phú kiếm thuật -10, thiên phú đao pháp 20.

Muốn luyện kiếm là không thể nào, không luyện kiếm được, cả đời này đều không có khả năng luyện thành kiếm pháp. Trừ khi là học loại kiếm thuật mà trong xương là đao pháp như 'Thánh Quang kiếm thuật', hoặc chỉ có tên nghe giống kiếm pháp thì mới miễn cưỡng học được vài chiêu.

Biển học vô bờ, học tập khiến người ta vui vẻ.

Trong giấc mộng, không biết đã trải qua bao nhiêu lần mặt trời mọc rồi lặn, Cự Hào sư tổ rốt cuộc cũng giảng giải xong Tam Thiên Đao Kinh.

Ngày Cự Hào sư tổ giảng xong đao kinh, trên người thiếu niên Tô Hiển đã phát ra một luồng khí thế.

Đây là đao thế.

Là hình thức ban đầu trước khi ngưng tụ đao ý.

Đao thế vừa thành, lại trải qua tôi luyện, dung nhập ý chí, tín niệm cùng với đao đạo của bản thân vào trong đao thế là có thể ngưng tụ ra đao ý chỉ thuộc về mình.

Đối với tu luyện giả thì đao ý hình thành mới có thể được xưng là một vị ‘đao tu’ đúng chuẩn.

“Lợi hại!” Ấn tượng của Tống Thư Hàng đối với Cự Hào sư tổ đã tăng thành cực kỳ tôn kính, tạo hóa của sư tổ trên đao đạo khiến người ta bội phục.

Trong toàn bộ quá trình, thiếu niên Tô Hiển đều không dùng những thiên tài địa bảo phụ trợ ngưng tụ đao ý như cỏ Đao Ý Thông Huyền. Chỉ nghe sư tổ giảng Tam Thiên Đao Kinh thôi mà đã giúp hắn ngưng tụ ra đao thế.

Mặc dù Tống Thư Hàng đã ngưng tụ ra đao ý, nhưng đao ý của hắn, một là bởi vì được thể nghiệm loại đao ý trong Phần Thiên Hỏa Diễm Đao trước.

Thứ hai là hắn đã dùng số lượng lớn hạt sen Đao Ý Thông Huyền bản tiến hóa của cỏ Đao Ý Thông Huyền.

Cuối cùng, lúc gặp phải Kiếm Cổ Vô Hình, bị kiếm ý mà Kiếm Cổ Vô Hình thể dung hợp chém một nhát lên trán hắn kích thích, giúp ngưng tụ ra đao ý phòng ngự thuộc về mình.

Đao ý của hắn hoàn toàn là bị dồn ép mà ra.

Tuy rằng hắn có được đao ý nhưng thực tế hiểu biết đối với đao đạo lại là điểm yếu của hắn.

Mà bây giờ, Tam Thiên Đao Kinh do Cự Hào sư tổ truyền thụ đã bù vào chỗ thiếu sót của Tống Thư Hàng.

“Không ngờ trong lúc nhập mộng còn có thể học được nhiều như vậy. Lần tới nếu có cơ hội đi vào giấc mộng của Thiên Đế nữa thì ta nhất định phải nhân cơ hội học được ngôn ngữ viễn cổ. Hiệu suất học tập cỡ này đúng là tốt thật đấy.” Tống Thư Hàng cảm thán trong lòng.

…

…

Tô Hiển trong giấc mộng phát ra đao thế chưa thuần thục.

Tống Thư Hàng có cùng cảm thụ nên cũng nhận ra đao ý của mình đã xảy ra một chút biến hóa.

Trong đầu hắn, nội dung Tam Thiên Đao Kinh dung hợp thông suốt rồi được hắn lý giải, hấp thu, chuyển hóa vào trong hiểu biết và lĩnh ngộ đối với đao của mình.

Mà lĩnh ngộ của hắn đối với đao đạo cũng phản hồi lại ý chí đao đạo trong 'đao ý' của hắn.

Tống Thư Hàng cảm thấy đao ý của mình không phải chỉ là khôi giáp phòng ngự và phản kích một cách bị động. Đao ý của hắn hẳn là có thể sở hữu nhiều hình thái hơn nữa.

Bộ Tam Thiên Đao Kinh này còn quý giá hơn cả Thiên Đao Táng Tinh Hải.

Lúc này, trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác sốt ruột.

Hắn muốn lập tức tỉnh lại từ trạng thái 'nhập mộng', sau đó thử nghiệm toàn bộ những lĩnh ngộ mới của bản thân, khiến đao ý khôi giáp của mình phát triển ra hình thái thứ hai.

Hình thái thứ hai, nhất định phải là hình thái công kích. Loại hình phải ngầu lòi hơn, bá đạo đè bẹp kẻ địch hơn.

Đáng tiếc, nhập mộng không phải muốn đến là đến, cũng không phải muốn đi là đi.

Cảnh trong mộng vẫn còn tiếp tục.

"Tốt lắm, Tô Hiển. Thiên phú trên đao đạo của ngươi quả nhiên là mạnh nhất mà ta từng gặp." Cự Hào sư tổ tán dương: "Kế tiếp ta sẽ dạy ngươi một chiêu bí thuật có thể khiến ngươi và đao hợp nhất hơn nữa, giúp ngươi có thể nhanh chóng tiến vào 'cảnh giới nhân đao hợp nhất' hơn.

"Bí thuật giúp nhanh chóng tiến vào 'cảnh giới nhân đao hợp nhất' hơn?" Tô Hiển ngồi thẳng người, hai mắt mong đợi nhìn lão tổ.

Cảnh giới người đao hợp nhất, đây là cảnh giới mà các đao tu khát vọng tựa như đao ý vậy.

"Chiêu bí thuật này tên là 'Dưỡng Kiếm thuật'… À phì, là 'Dưỡng Đao thuật'." Cự Hào sư tổ trầm giọng nói.

Thiếu niên Tô Hiển: "…"

Nếu như tai hắn không có vấn đề, vừa rồi Cự Hào sư tổ nói là Dưỡng Kiếm thuật đúng không?

Chương 1528: Tiên thoa biết kiếm chuyện

“Dưỡng Kiếm thuật?” Thiếu niên Tô Hiển là một người thẳng tính, trong đầu còn chưa suy nghĩ kỹ thì miệng đã đọc ra từ này.

“Không, là ‘Dưỡng Đao thuật’. Thứ yếu ớt rác rưởi như Dưỡng Kiếm thuật sao có thể so với Dưỡng Đao thuật được chứ?” Cự Hào sư tổ trầm giọng nói.

Tô Hiển lặng lẽ gật đầu.

Trực giác của Tống Thư Hàng nói cho hắn biết, trong này có chuyện sâu xa gì đó. Đáng tiếc bây giờ đang trong trạng thái nhập mộng. Bằng không với tính cách của Tống Thư Hàng, dưới tiền đề cố gắng hết sức không tìm đường chết, hắn nhất định sẽ nghĩ cách thăm dò câu chuyện không thể nói giữa Cự Hào sư tổ và Dưỡng Kiếm thuật.

Cự Hào sư tổ bắt đầu giảng cho Tô Hiển nghe về Dưỡng Đao thuật được xưng là có thể giúp nhanh chóng tiến vào cảnh giới nhân đao hợp nhất hơn.

Dưỡng Đao thuật có ba dưỡng.

Lấy ý dưỡng đao, lấy khí dưỡng đao, lấy yêu dưỡng đao.

Cả quyển Dưỡng Đao thuật cũng không dài, chỉ dùng bốn giờ là Cự Hào sư tổ đã giảng xong.

Tống Thư Hàng nhớ lại cả quyển Dưỡng Đao thuật, sau đó phát hiện một điều.

Thông qua nội dung quyển Dưỡng Đao thuật, hắn sử dụng công năng thay đổi trong đầu, đổi chữ ‘đao’ thành chữ ‘kiếm’ cũng không cảm thấy sai lệch gì.

Thì ra là vậy!

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng rồi.

Dưỡng Đao thuật rất có thể chính là Dưỡng Kiếm thuật, do sư tổ sợ mất mặt nên đổi kiếm thành đao?

Hơn nữa, thông qua quyển Dưỡng Đao thuật, lấy ý dưỡng đao và lấy khí dưỡng đao thì rất dễ hiểu, bước lấy yêu dưỡng đao cuối cùng lại có vẻ không hợp cho lắm, cứ như là không trâu bắt chó đi cày vậy.

Thực tế nội dung lấy yêu dưỡng đao hệt như ‘Đao Thiền Minh Tưởng Pháp người yêu’ mà sư tổ truyền thụ cho Tô Hiển ngay từ đầu, chính là dưỡng đao như người yêu vậy.

[Nên rất có thể cái gọi là Dưỡng Đao thuật chỉ có hai bước, lấy ý dưỡng đao + lấy khí dưỡng đao. Lấy yêu dưỡng đao cuối cùng rất có thể là Cự Hào sư tổ tự thêm vào.] Tống Thư Hàng suy đoán.

“Dưỡng đao là một quá trình dài đằng đẵng, không phải một lần là xong. Quá trình này cần tích lũy từng ngày, mỗi ngày ngươi cần dùng thời gian dưỡng đao, yêu thương cô ấy. Kể từ đó, đao sẽ sinh ra linh tính, đao sẽ phối hợp, sinh ra cộng minh với ngươi. Đến lúc đó, đao sẽ biến thành một phần thân thể ngươi, cùng ngươi hai hợp thành một. Nhân đao hợp nhất!” Cự Hào sư tổ nghiêm túc nói.

Thiếu niên Tô Hiển gật đầu không ngừng.

Cuối cùng Cự Hào sư tổ lại bổ sung một câu: “Nhân đao hợp nhất là mạnh nhất. Mạnh hơn tiện nhân hợp nhất của kiếm tu nhiều. Sau khi tiện nhân hợp nhất thì vẫn ti tiện thôi.”

Thiếu niên Tô Hiển bị tẩy não, toàn bộ quá trình đều không ngừng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời của Cự Hào sư tổ.

Tống Thư Hàng: “…”

Dường như Cự Hào sư tổ có oán hận rất sâu với kiếm tu thì phải?

Từ đầu tới cuối, hắn toàn miêu tả kiêm tu là ‘rác rưởi, tiện nhân, thứ yếu ớt’.

Không phải Cự Hào sư tổ từng bị tổn thương trên kiếm đạo đó chứ?

Trong lòng Tống Thư Hàng lại dâng lên cảm giác ‘đồng bệnh tương lân’.

Nếu như… nếu như hắn có cơ hội gặp được vị Cự Hào sư tổ này trong hiện thực, nói không chừng giữa hai người sẽ có rất nhiều đề tài chung, nâng cốc hát ca, ngàn ly ngại ít.

“Kế đến, hãy dựa vào Dưỡng Đao thuật ta truyền thụ cho ngươi để cường hóa đao của ngươi.” Cự Hào sư tổ nhìn thiếu niên Tô Hiển nói: “Chờ sau khi ngươi đạt đến cảnh giới ngũ phẩm là có thể chuyển hóa đao thành pháp khí bản mệnh. Phối hợp với Dưỡng Đao thuật, tuyệt đối có thể dưỡng được một thanh bảo đao tuyệt thế.”

“Vậy sư tổ ơi, bao giờ thì đao của ta mới có thể hóa hình?” Tô Hiển nghi hoặc hỏi.

Cự Hào sư tổ mỉm cười: “Xem duyên phận, duyên đến thì cô ấy sẽ ra gặp ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, ngươi nhất định phải yêu cô ấy, mỗi ngày phải nhớ nhung cô ấy. Ngươi yêu cô ấy sâu đậm thì cô ấy mới có thể đáp lại ngươi sớm hơn.”

“Dạ thưa sư tổ.” Tô Hiển gật đầu nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên có loại ảo giác… cứ cảm thấy Tô tiểu tử đã bị lừa rồi.

Trong giấc mộng, Cự Hào sư tổ mở miệng nói chuyện lần nữa.

Nhưng lần này lại xảy ra chuyện quỷ dị, âm thanh Cự Hào sư tổ phát ra lại trở nên tinh tế, trở nên rất êm tai, cứ như giọng của tiên tử vậy.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Cự Hào sư tổ thân hình cao lớn, mở miệng phát ra giọng em gái nũng nịu, hình ảnh này kinh dị quá.

Xảy ra chuyện gì thế này?

“Dậy đi, Tống Thư Hàng, mau dậy đi, đừng ngủ như chết vậy chứ.” Trong miệng Cự Hào sư tổ phát ra tiếng gọi như thế.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau đó, hắn mở mắt ra.

Con rối tiên tử đang vỗ nhẹ lên mặt hắn, muốn đánh thức hắn.

Nhập mộng… bị con rối tiên tử cắt ngang rồi.

“Đáng tiếc quá.” Tống Thư Hàng nói. Nếu như con rối tiên tử đánh thức hắn muộn hơn chút thì hắn còn có thể trải nghiệm quá trình Tô Hiển tu luyện Dưỡng Đao thuật thông qua ‘nhập mộng’ rồi.

Sau khi thể nghiệm, đến lúc bản thân hắn thi triển Dưỡng Đao thuật là sẽ có thể thuần thục hơn nhiều, trực tiếp giản lược quá trình lần mò học tập Dưỡng Đao thuật.

“Xảy ra chuyện gì à, tiên tử?” Tống Thư Hàng nói.

“Có thể nạp thêm chút năng lượng cho chiến xa Hà Long Thần Hành của ngươi không?” Giọng con rối tiên tử trực tiếp vang lên trong đầu Tống Thư Hàng. So với nói chuyện thì cô thích truyền âm nhập mật hơn.

“Nạp thêm năng lượng ư? Làm gì chứ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Có kẻ kiếm chuyện với chúng ta, không thể nhịn được nữa.” Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng đần thối mặt ra: “Kiếm chuyện với chúng ta? Ai chứ?”

Đúng lúc này, nơi xa có một vật thể hình dạng con thoi, ‘vèo ~” một cái đã lướt qua đây.

Tống Thư Hàng: “Tiên thoa?”

Giống với thuyền tiên, tiên thoa cũng là một loại pháp khí phi hành rất có thể diện mà tu chân thường dùng. Có điều tiên thoa xem trọng tốc độ hơn thuyền tiên.

Nếu thuyền tiên là xe con bình thường thì tiên thoa chính là xe đua.

Brừm brừm brừm ~~ chiếc tiên thoa này dừng lại bên cạnh chiến xa Hà Long Thần Hành, phát ra một loạt tiếng brừm.

Nghe cứ như tiếng xe đua đang ghìm chân ga vậy.

Hơn nữa, chiếc tiên thoa này cũng có màu sắc rực rỡ… nối gót Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm Phó Đảo Chủ, trở thành một vật thể màu sắc rực rỡ trong không gian này.

“Chính là nó.” Con rối tiên tử nói.

Sau khi chiếc tiên thoa tạo hình mượt mà này ‘brừm brừm brừm’ tại chỗ trong chốc lát thì đột nhiên ‘vèo ~’ một cái đã tăng tốc vọt về phía trước.

Trong nháy mắt đã đột phá vận tốc âm thanh, phần đuôi sinh ra một loạt tiếng nổ siêu thanh dạng sương trắng.

Hơn nữa tốc độ tiên thoa vẫn còn đang tăng lên vô hạn, cuối cùng tốc độ tiên thoa nhanh đến tựa như thuấn di.

Trong mắt Tống Thư Hàng, lúc tiên thoa phi hành là đang chớp lóe chớp lóe, mỗi lần lóe lên là có thể vượt qua một khoảng cách rất dài.

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái, tiên thoa đã biến mất không thấy.

“Đậu xanh, đây là tốc độ gì thế này?” Tống Thư Hàng nói.

Tốc độ nhanh nhất hắn từng tiếp xúc chính là tốc độ lúc Bạch tiền bối dùng xác ngoài của máy bay thi triển độn thuật cùng với series phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, phần lớn nguyên nhân gây ra ‘chứng sợ độ cao’ và ‘chứng sợ tốc độ’ của hắn là do chúng lưu lại cả đấy.

Mà tốc độ chiếc tiên thoa này nhanh hơn độn thuật với phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối rất nhiều.

Loại tốc độ này đã tiếp cận ‘nhảy vượt không gian’ rồi!

“Nhìn thấy rồi chứ, nó cứ khiêu khích chúng ta như vậy đấy, đây đã là lần thứ bảy rồi. Lát nữa nó sẽ bay về đây, tiếp tục quá trình vừa rồi.” Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng sờ cằm, lâm vào trầm tư.

“Nên hãy nạp thêm năng lượng cho chiến xa Hà Long Thần Hành của ngươi đi, nên dằn mặt nó, đừng sợ.” Con rối tiên tử khích lệ.

“Chiến xa Hà Long Thần Hành không phải pháp khí loại tốc độ, dù có nạp năng lượng thế nào thì cũng không bay nhanh hơn được bao nhiêu đâu.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong mắt con rối tiên tử lóe lên ánh sáng màu cam: “Đánh không được cũng không thể sợ, ít nhất phải khiến nó biết chúng ta không dễ bị bắt nạt.”

“Ừm, thì ra là thế.” Tống Thư Hàng lộ ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Con rối tiên tử: “?”

Tống Thư Hàng phát hiện ra gì ư, hắn nhìn ra lai lịch của chiếc thuyền tiên kỳ quái kia rồi?

“Vừa rồi ta nhìn thấy lúc tiên thoa đột phá vận tốc âm thanh bộc phát ra tiếng nổ siêu thanh màu trắng, trong đầu đột nhiên thông suốt một việc.” Tống Thư Hàng nói.

“Chuyện gì?” Con rối tiên tử nghi hoặc hỏi.

“Ta đang suy nghĩ, trong ghi chép về thần thoại ở quốc gia của ta, phần lớn tiên nhân đều cưỡi mây đạp gió, đặc biệt nhắc tới lúc cao nhân ‘phi thăng’ thì nhất định sẽ nhắc tới mây trắng nâng tiên nhân phi thăng. Hiện tại xem ra, lúc tiên nhân phi thăng, nhất định là bởi vì tốc độ quá nhanh, đột phá tốc độ âm thanh, tiếp đó tạo thành tiếng nổ siêu thanh. Cho nên, thoạt nhìn phi thăng mới giống hệt như cưỡi mây đạp gió.” Tống Thư Hàng nói với vẻ nghiêm túc.

Con rối tiên tử: “...”

Nếu như không phải biết Tống Thư Hàng là nhân loại, không phải con rối, cô thật sự muốn bổ đầu Tống Thư Hàng ra xem xem có phải có chỗ nào lắp ráp sai rồi không.

Mạch não này rốt cuộc là sao đây hả?

Nhảy loạn xạ như thế có sao không đấy?

Trong lúc nói chuyện, chiếc tiên thoa ngầu lòi kia lại đuổi theo phía sau Tống Thư Hàng lần nữa, dừng lại bên cạnh chiến xa Hà Long Thần Hành.

Sau đó, phía sau lại truyền đến một loạt tiếng ‘vèo vèo vèo’.

Vẫn là tốc độ gần như có thể so với bước nhảy không gian kia.

Bởi tốc độ của tiên thoa nhanh hơn âm thanh rất nhiều.

Tiên thoa hạ xuống bên cạnh đám người Tống Thư Hàng trước tiên, sau một lúc lâu, bọn họ mới nghe thấy tiếng ‘vèo vèo vèo’ kia.

Sau khi đuổi kịp Tống Thư Hàng, tiên thoa bay chậm lại, vẫn duy trì tốc độ đi tới ổn định giống với chiến xa Hà Long Thần Hành.

“Brừm brừm brừm ~~” Nó lại bắt đầu ghìm chân ga.

Tống Thư Hàng: “...”

“Lần thứ tám rồi!” Con rối tiên tử nói: “Nạp năng lượng cho chiến xa đi, nếu thật sự không được thì mở quyền hạn cho ta, để ta dùng độn thuật.”

“Tiên tử, đừng trúng quỷ kế của kẻ địch. Kẻ địch càng khiêu khích chúng ta, chúng ta lại càng không thể bị khích tướng.” Tống

Thư Hàng bình tĩnh nói: “Chúng ta càng bình tĩnh, kẻ địch sẽ càng gấp gáp.”

Mở quyền hạn cho tiên tử, để cô dùng độn thuật ư?

Chuyện không thể nào!

Hắn, Linh Hoàng năm sao năm hạt nhân Tống Thư Hàng, sợ độ cao kiêm sợ tốc độ.

Đua xe gì gì đó, không tồn tại.

Ầm ầm ầm ầm ~ tiên thoa lại bộc phát tốc độ lần nữa, làm bùng lên tiếng nổ siêu thanh, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt đám người Tống Thư Hàng.

“Nhưng ta muốn đua.” Con rối tiên tử xoay người, nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

Đôi mắt màu cam lóe lên, tràn đầy chờ mong.

Bị khích tướng chỉ là mượn cớ, cô muốn đua.

“Yên tâm, kỹ năng lái xe của ta rất tốt. Tuyệt đối sẽ không lật xe đâu.” Con rối tiên tử nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn lại con rối tiên tử.

Lúc nhìn con rối tiên tử, dường như hắn mơ hồ thấy được bóng dáng của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Chương 1529: Đuổi theo ta, ta sẽ thuộc về ngươi hề hề hề

Tống Thư Hàng tuyệt đối không ngờ rằng, một kẻ vừa có chứng sợ tốc độ vừa có chứng sợ độ cao như hắn lại giao quyền hạn của chiến xa Hà Long Thần Hành cho con rối tiên tử.

Hơn nữa, hắn còn phối hợp với tiên tử, điên cuồng nạp thêm linh lực cho chiến xa. Toàn lực thúc giục kim đan năm hạt nhân trong cơ thể, tất cả lực lượng đều ưu tiên cung cấp cho chiến xa Hà Long Thần Hành.

Vì phòng ngừa lúc mình thúc giục năng lượng kim đan thì không cẩn thận dẫn tới tự bạo, Tống Thư Hàng còn mở ra 'hình thức sương mù'. Dùng hình thức này, lỡ như thật sự tự bạo thì chắc là thân thể còn có thể tập hợp lại lần nữa nhỉ?

Chỉ hy vọng hình thức sương mù có thể miễn dịch với tổn thương do tự bạo mang tới.

"Giao cho cô đấy, tiên tử." Tống Thư Hàng la lên, lúc này thân thể sương mù hóa của hắn được một cái drap giường bao phủ.

"Không thành vấn đề, cứ tin vào kỹ thuật của ta." Con rối tiên tử trả lời.

Cô ngồi trên chiến xa Hà Long Thần Hành, hai tay nắm lấy dây cương. Sau đó, sau lưng cô mở ra một hàng lỗ nhỏ, một giàn khung tựa như đôi cánh bằng xương duỗi ra ngoài. Mỗi một chiếc cánh bằng xương đều do mười hai gai xương hợp thành.

Hai chiếc cánh xương kéo dài xuống phía dưới, tiếp xúc với chiến xa Hà Long Thần Hành, mũi nhọn của cánh xương tựa như giác mút, hút lấy chiến xa, con rối tiên tử và chiến xa Hà Long Thần Hành hợp thành một thể.

Ngay sau đó, trên chiến xa Hà Long Thần Hành hiện lên mấy lớp hoa văn trận pháp.

Tống Thư Hàng nhận ra vài trận pháp trong đó, bởi vì Bạch tiền bối từng dùng qua. Chẳng hạn như trận pháp gia tốc, trận pháp giảm lực cản, còn có trận pháp khiến năng lượng phun ra phía sau sinh ra động lực…

Còn có hai mươi mấy trận pháp Tống Thư Hàng căn bản chưa từng nhìn thấy.

Cánh xương của con rối tiên tử có hai mươi bốn cái gai xương, mà trận pháp rậm rạp chằng chịt cũng có hai mươi bốn cái.

[Nhiều… nhiều đến vậy cơ á?] Tim Tống Thư Hàng không khỏi đập nhanh hơn một nhịp.

Dưới trận pháp phụ trợ điên cuồng như vậy, tốc độ của chiến xa Hà Long Thần Hành tăng mạnh lên.

Ầm ~~

Phần đuôi chiến xa phát ra tiếng nổ siêu thanh, tốc độ đã đột phá vận tốc âm thanh. Hơn nữa lại đang không ngừng tăng lên.

Một tay Tống Thư Hàng nắm lấy chiến xa thật chặt, tay kia túm lấy Sở Sở, tránh cho cô bị văng ra khỏi chiến xa.

Tốc độ này nhanh quá rồi, hết cứu được rồi.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt nhìn về phía xa.

Tại đó có một hư ảnh tượng Phật màu xám hiện ra trong hư không.

Tượng Phật tương đối lớn, nhìn bằng mắt thường thì cao chừng trên trăm mét, mặt tròn tai to. Kẻ này đột nhiên xuất hiện, cứ như gió mạnh trên biển vậy, nói đến là đến.

Lúc này, tượng phật to lớn màu xám kia lại đang kết ấn, vung chưởng, phát động công kích với mặt biển màu xám.

Dưới mỗi một chưởng đều có vạn Phật ấn ngưng tụ, hóa thành một bàn tay lớn màu xám, đập xuống phía dưới.

Ầm ~~

Một chưởng hạ xuống, mặt biển màu xám trực tiếp bị đánh xuyên qua, lộ ra đáy biển màu xám, dư chấn của chưởng lực không giảm, trực tiếp đánh ra một chưởng ấn giống hệt vực sâu.

Chưởng lực bùng lên rồi rơi xuống, thiên địa chấn động, sông cuộn biển gầm.

Uy lực này chắc chắn phải trên Kiếp Tiên cửu phẩm.

Đại lão tu chân giới có thể dời non lấp biển, lật tay là làm trời long đất lở, tuyệt đối không phải nói phét.

Nếu một chưởng này đánh lên người thì sẽ chết ngay!

Quan trọng hơn là pho tượng Phật màu xám này cứ không ngừng vung chưởng như đang phát tiết vậy.

Uy lực một chưởng cũng đã đủ để dời núi lấp biển, việc vung chưởng liên tục không ngừng mang đến tận thế nhân tạo.

Ầm ầm ầm ~~

Chưởng ấn rơi vào trong biển liên miên không dứt.

Biển xám đáng thương bị đánh đến không hề có sức đánh trả.

Trên mặt biển lưu lại từng vòng xoáy lớn, đáy biển lại có thêm từng dấu chưởng ấn khổng lồ sâu không thấy đáy.

Chưởng ấn càng đập càng nhanh, cuối cùng làm dấy lên bão tố như tận thế, hóa thành tai nạn hủy thiên diệt địa.

Điều khiến Tống Thư Hàng run rẩy nhất chính là vị tượng Phật màu xám này vừa công kích biển xám, lại vừa tới gần chỗ chiến xa Hà Long Thần Hành của hắn.

Dường như chiến xa Hà Long Thần Hành đang hấp dẫn hắn vậy.

Chưởng ấn rơi xuống tựa như spam bình luận, lại tựa như bão tố đánh tới chỗ Tống Thư Hàng.

…

…

“Sắp đuổi kịp rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Yên tâm, chúng ta vừa khởi động làm nóng người thôi.” Con rối tiên tử nói.

Dưới sự điều khiển của tiên tử, chiến xa Hà Long Thần Hành điên cuồng tăng tốc, đột nhiên vọt mạnh đi.

Vì muốn thử thoát khỏi tuyến đường công kích của tượng Phật màu xám, chiến xa cũng không đi thẳng tới mà đi theo đường chéo.

Nhưng dường như pho tượng Phật thật sự đã định vị tọa độ của chiến xa, sau khi vị trí chiến xa chếch đi, tuyến đường công kích của tượng Phật cũng được điều chỉnh.

“Né tránh không được, quả nhiên nó đã tập trung vào chúng ta.” Tống Thư Hàng nói.

“Đã như vậy thì chúng ta dùng tốc độ cắt đuôi nó!” Con rối tiên tử nói.

Dứt lời, hai tay cô run lên: “Tiên Thú Độn Pháp – Thần Yến.”

Linh lực của con rối tiên tử bám vào trên chiến xa Hà Long Thần Hành, linh lực độn thuật hóa thành hình dáng một con chim yến màu vàng.

Vèo ~~

Tốc độ của chiến xa Hà Long Thần Hành lại tăng lên một bậc.

Tống Thư Hàng cảm thấy cả người mình sắp bị ném bay ra ngoài.

Hắn tiếp tục quay đầu, nhìn tượng Phật màu xám kia chằm chằm.

Tốc độ đi tới của tượng Phật không thay đổi, con rối tiên tử vừa tăng tốc, khoảng cách giữa hai bên đã bị kéo ra xa.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, trong chưởng ấn đầy trời nơi tượng Phật đứng, có một tia sáng lóe lên.

Là chiếc tiên thoa kèm theo công năng khiêu khích kia.

Chiếc tiên thoa linh hoạt kia sượt qua giữa tượng Phật màu xám và chưởng ấn, sau vài lần lóe lên, lại xuất hiện bên cạnh đám người Tống Thư Hàng lần nữa, tiếp đó nó đi chậm lại, sóng đôi với chiến xa Hà Long Thần Hành đã được gia trì ‘Tiên Thú Độn Pháp’.

Brừm brừm brừm brừm ~~

Tiên thoa lại phát ra âm thanh giống như đang ghìm chân ga để khiêu khích.

“Quả nhiên lại đến nữa à?” Con rối tiên tử bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “Tiên tử, đừng bị đối phương khiêu khích. Chúng ta cứ tiến lên một cách ổn định là được rồi.”

Hoàn toàn thoát khỏi tượng Phật màu xám mới là chuyện quan trọng nhất.

“Yên tâm, ta không phải người dễ bị khiêu khích đâu.” Con rối tiên tử nói: “Cảnh giới và đạo tâm của ta còn đó, chút chuyện nhỏ kia có khả năng ảnh hưởng đến ta ư?”

Ầm ~~ tiên thoa phát ra tiếng vang lớn lần nữa, lúc này đây, sự khiêu khích của nó càng thêm ác liệt.

Nó gần như sượt qua chiến xa Hà Long Thần Hành, vọt qua đỉnh đầu Tống Thư Hàng, nó khống chế cự ly vô cùng chuẩn xác. Nếu như gần hơn chút nữa, chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng và nó sẽ xảy ra tai nạn trên không.

Sau khi vọt lên trước chiến xa Hà Long Thần Hành, tốc độ của tiên thoa thoáng chậm lại một bước, sau đó trên người nó có mấy bộ phận tương tự như đèn tín hiệu sáng lên, đèn tín hiệu lóe lên từng màu khác nhau, ra sức khiêu khích.

Sau khi kết thúc một bộ kỹ năng khiêu khích, nó lại tăng tốc vọt về phía trước.

Cứ cảm thấy tính cách của chiếc tiên thoa này hơi đê tiện.

“Ha ha ha.” Con rối tiên tử phát ra một tràng cười quỷ dị, cô vươn tay giật dây cương một cái: “Tiên Thú Độn Pháp, Thần Hành Long!”

Vỏ ngoài thần yến do độn pháp tạo thành lại biến hóa, ngưng tụ thành hình dáng một con thần long.

Tốc độ của chiến xa Hà Long Thần Hành tăng lên lần nữa, vọt thẳng lên trước.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, một tay nắm chặt lấy chiến xa, tay kia túm chặt Sở Sở.

Loại tốc độ này đã vượt qua tốc độ lúc Bạch tiền bối mang hắn bay.

Đã gần đến cực hạn rồi… Tốc độ cực nhanh khiến hắn cảm thấy thân thể phát lạnh. May mà trên người có được chiếc chăn mượn từ chỗ Bạch tiền bối two, lúc thân thể hắn lạnh run thì còn có thể cảm giác được chút ấm áp.

Mặc khác, chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên cảm giác nơi cánh tay truyền đến cơn đau dữ dội.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn về phía cánh tay.

Sau đó hắn phát hiện cánh tay trạng thái sương mù của mình đột nhiên xuất hiện mấy vết thương như một đóa hoa nở rộ.

Lạ thật sao lại bị thương nhỉ?

Chờ chút… không phải thân thể ta đã đến cực hạn, sắp tự bạo đấy chứ?

Mệt tim quá, sẽ không chết đâu nhỉ, hình thức sương mù có thể cầm cự được không nhỉ?

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng lại phát hiện bí pháp giám định của mình bị kích hoạt.

Phù văn màu vàng hiện lên trong mắt hắn, lại trở về rất nhanh.

Hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Không phải tự bạo, vết thương trên cánh tay là cái giá phải trả cho bí pháp giám định.

Lần này bí pháp giám định bất ngờ xuất hiện là muốn giám định cái gì?

Điểm thuần thục bí pháp giám định của Tống Thư Hàng càng ngày càng cao, hiện tại hắn đã rất ít gặp phải tình trạng 'bí pháp giám định' tự mình kích hoạt để giám định vật phẩm nào đó.

Có điều, một khi hắn chưa hoàn toàn nắm giữ bí pháp giám định thì loại chuyện này sẽ có tỷ lệ phát sinh nhất định.

Chừng nào hắn có thể tháo đôi găng tay xuống mà không cần lo bí pháp giám định đột nhiên kích hoạt thì mới xem như thần công đại thành.

Đoán chừng muốn hoàn toàn nắm giữ bí pháp giám định thì e rằng phải đợi tới khi Tống Thư Hàng tấn thăng đến cửu phẩm. Bởi vì nguyên hình của bí pháp này vốn chính là pháp thuật cấp cửu phẩm.

Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một đoạn tin tức.

[Phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới: Pháp khí có tốc độ phi hành nhanh nhất chư thiên vạn giới, có được tốc độ phi hành gần với 'bước nhảy không gian', chính là pháp khí do thiên đạo thứ sáu luyện chế trước khi thành đạo. Sau khi thiên đạo thứ sáu thành đạo, pháp khí này được gia trì lực lượng thiên đạo, thuộc tính tổng thể được cường hóa, tốc độ lại nâng cao thêm một bậc. Hôm nay nó là vật vô chủ, muốn có được nó không? Nếu muốn thì đuổi theo nó, chỉ cần đuổi kịp nó thì nó có thể thuộc về ngươi hề hề hề.]

“Đậu xanh.” Tống Thư Hàng nói.

Con rối tiên tử: “Gì thế?”

“Tiên thoa này là tác phẩm của thiên đạo thứ sáu.” Tống Thư Hàng nói.

Thảo nào lại trâu bò đến nổ trời như vậy.

Hơn nữa, bí pháp giám định bình luận nó là pháp khí ‘có tốc độ phi hành nhanh nhất chư thiên vạn giới’.

Chú ý là nhanh nhất chứ không phải là ‘một trong những thứ nhanh nhất’.

Nói cách khác, chỉ nói trên phương diện tốc độ thì không thể nào tìm ra pháp khí nào có tốc độ nhanh hơn nó.

Tuy bây giờ nó là vật vô chữ, đuổi kịp nó là có cơ hội được nó chấp nhận. Nhưng vấn đề là, đồ chơi này có tốc độ nhanh nhất chư thiên vạn giới đấy, ai đuổi kịp nó chứ?

“Ngươi biết nó à?” Con rối tiên tử tò mò hỏi.

“Vừa rồi ta lỡ giám định nó nên mới biết, tên nó là phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới… Nó là tác phẩm của thiên đạo thứ sáu trước khi thành đạo. Là pháp khí có tốc độ nhanh nhất chư thiên vạn giới, hơn nữa sau khi thiên đạo thứ sáu thành đạo thì pháp khí này còn được lực lượng thiên đạo gia trì cường hóa.” Tống Thư Hàng nói.

Con rối tiên tử: “…”

Là ảo giác ư?

Vì sao gần đây cô cứ cảm thấy ‘tác phẩm của thiên đạo’ rơi đầy đường, đến đâu cũng gặp được vậy nhỉ?

Bởi vì vẫn luôn ở bên cạnh Tống Thư Hàng, cô biết trên người Tống Thư Hàng có vài món ‘tác phẩm của thiên đạo’.

Thế giới hạch tâm thần bí, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, còn có ‘hành tinh mọc mắt’ thường xuyên nhảy ra đánh Tống Thư Hàng kia nữa.

Còn có khúc xương bất hủ trong cơ thể vị tiên tử có mái tóc dài màu lam mà Tống Thư Hàng quen biết kia.

Giờ lại thêm chiếc tiên thoa này…

Trước kia cô ở Thiên Đình viễn cổ, mấy trăm năm cũng không nhìn thấy ‘tác phẩm của thiên đạo’ nào, hiện tại từng cái lại lũ lượt xuất hiện.

Điều này khiến con rối tiên tử sinh ra một loại cảm giác ném bậy ném bạ một cục gạch vào trong đám người cũng có thể đập ra một ‘tác phẩm của thiên đạo’ vậy.

“Chiếc phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới này hiện đang là vật vô chủ. Như vậy xem ra, sau khi thiên đạo thứ sáu về hưu thì đã biến mất?” Tống Thư Hàng suy tư.

Sau khi nhóm thiên đạo về hưu thì rốt cuộc đã đi đâu chứ?

Rõ ràng là tồn tại bất hủ, bất tử bất diệt, thậm chí không cách nào bị tổn hại, thế tại sao bọn họ lại biến mất được chứ.

“Vật vô chủ?” Con rối tiên tử nghi hoặc.

“Ừ, hơn nữa nếu có thể đuổi kịp nó thì sẽ có cơ hội bắt nó hàng phục. Nhưng ai đuổi kịp nó được chứ, tên này có tốc độ nhanh nhất chư thiên vạn giới cơ mà.” Tống Thư Hàng nói.

“Đuổi kịp nó là có cơ hội lấy được ư?” Ánh sáng màu cam trong mắt con rối tiên tử trở nên chói lóa: “Thư Hàng, ngươi còn chịu được không?”

Tống Thư Hàng: “?”

Mắt con rối tiên tử sáng ngời… không phải cô muốn đuổi theo chiếc tiên thoa này đó chứ?

“Chúng ta có cơ hội, ta còn một môn độn pháp cuối cùng vẫn chưa thi triển.” Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Có thể đuổi kịp nó ư?”

Phía trước, chiếc tiên thoa kia đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

“Không thể, nhưng mà… chúng ta có thể dùng biện pháp khác. Chúng ta có thể khiến đối phương giảm tốc độ! Nếu đối phương có tốc độ nhanh nhất chư thiên vạn giới, vậy chúng ta cứ nghĩ cách khiến tốc độ của nó giảm xuống. Sau đó chúng ta lại vượt qua nó. Chẳng hạn như lát nữa nếu nó lại lủi đến bên cạnh chúng ta thì cứ đè nó ra đánh!” Con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Không biết vì sao, hắn đột nhiên nhớ tới cuộc đua máy kéo có tay cầm tàn khốc kia.

Rõ ràng chỉ là một giải đua xe, thế nhưng các loại công kích như ‘mũi khoan kim cương vô địch’, ‘tên lửa Phi Mao Thối cải tiến’, ‘cự Phật chi quyền’, ‘máy kéo biến hình số Diệt Phượng’ lại xen lẫn trong hiện trường so tài, khiến giải đua xe hòa bình bị phá hủy.

Trong lúc nói chuyện, chiếc tiên thoa kia lại xuất hiện bên cạnh chiến xa Hà Long Thần Hành lần nữa.

Sau đó lại ngừng lại, đi song song với chiến xa Hà Long Thần Hành.

Nó bay càng lúc càng nhanh… Tiếp đó tần suất gây hấn cũng nhanh hơn không ít.

“Đánh nó!” Con rối tiên tử truyền âm.

“Ta đánh ư?” Tống Thư Hàng sửng sốt.

“Ta đang toàn lực lái xe, không rảnh đánh nó.” Con rối tiên tử truyền âm: “Đừng lãng phí thời gian, có cách làm giảm tốc độ của nó không, mau xem thử đi.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng lọc qua các kỹ năng của mình một lần trong đầu rồi tuyệt vọng nói: “Không có, ta không có pháp thuật hoặc phương pháp làm giảm tốc độ.”

Xin lỗi, ta làm mất thể diện của các Linh Hoàng ngũ phẩm rồi. Rõ ràng là một Linh Hoàng ngũ phẩm năm hạt nhân, vậy mà ngay cả một pháp thuật giảm tốc độ ta cũng không biết.

“Lườm nó, dùng con mắt Thánh Nhân nhìn nó đi!” Con rối tiên tử nói: “Mặc kệ có tác dụng hay không, cứ thử lườm nó xem. Ngay cả người đá khổng lồ mà con mắt Thánh Nhân còn có thể gây ảnh hưởng được, nói không chừng có thể khiến chiếc tiên thoa này bị ảnh hưởng đấy.”

“Làm sao mà có tác dụng được chứ.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Người đá khổng lồ đã tu luyện thành tinh rồi, là vật sống.

Mà tiên thoa là pháp khí, pháp khí thì làm sao mà mang thai chứ?

Có điều hắn vẫn dùng con mắt Thánh Nhân lườm tiên thoa, thử cũng đâu có mất tiền. Con mắt Thánh Nhân Nho gia của hắn còn chưa kịp tháo xuống. Có điều vậy cũng tốt, bớt được thời gian lắp mắt vào.

Chương 1530: Bá Tống Huyền Thánh, tiên sư nhà ngươi

Bíp ~~

Gửi tặng ánh nhìn mang thai cho đạo hữu ‘phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’. Không cần biết ngươi có chức năng mang thai hay không, cứ gửi ánh nhìn mang thai cho ngươi trước cái đã, xin đừng từ chối.

Tốc độ phóng ra của ‘ánh nhìn mang thai’ nhanh tới mức hết thuốc chữa, hơn nữa ‘con mắt Thánh Nhân’ còn có chức năng dự đoán trước nữa.

Vì thế… trừ khi có thể tránh được trước khi con mắt Thánh Nhân kích hoạt, nếu không đợi đến khi ‘ánh nhìn mang thai’ được phát động, gần như không cách nào tránh né nữa, chỉ có thể ngồi đợi kết cục mang thai thôi.

Mắt trái của Tống Thư Hàng tập trung vào phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới, ngay sau đó, kích hoạt ánh nhìn mang thai.

“Thành công rồi!”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Tiếp theo đây phải xem ‘ánh nhìn mang thai’ có tác dụng với tiên toa không… Đương nhiên, hắn không hề hy vọng ‘ánh nhìn mang thai’ thật sự có thể khiến cho tiên toa mang thai mười tháng, thế thì quỷ dị quá.

Tống Thư Hàng hy vọng ‘ánh nhìn mang thai’ có thể làm giảm tốc độ của tiên toa. Nói gì đi nữa thì nó cùng là bí thuật do Thánh Nhân Nho gia nghiên cứu ra, ngoài việc làm cho người ta mang thai thì chắc là phải có hiệu quả bí mật gì nữa chứ?

…

….

Đúng vào lúc ánh nhìn mang thai được kích hoạt, chuẩn bị bắn trúng phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới… thì tiên toa kia đột nhiên ngừng lại. Đồng thời chỉ trong một tích tắc thì nó đã lùi lại với tốc độ cực nhanh.

Trong thời gian một hơi thở có đến chín trăm suy nghĩ vụt qua.

Một suy nghĩ có chín trăm sát na.

Trong một sát na có chín trăm sinh tử.

Mà chỉ trong một sát na, phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới đã hoàn thành một động tác tránh né tiêu chuẩn như trong sách giáo khoa… Nói cho ngươi biết, ta không những nhanh mà còn tránh né lưu loát nữa đấy nhé.

Tuy rằng ‘phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’ là tác phẩm trước khi thành đạo của Thiên Đạo thứ sáu, nhưng sau khi Thiên Đạo chứng đạo, nó lấy được gia trì sức mạnh Thiên Đạo.

Bây giờ nó không chỉ có được tốc độ nhanh nhất thế giới mà còn cả khả năng tránh né vô cùng xuất sắc.

Sự thật chứng minh, con rối tiên tử muốn giảm tốc độ của đối phương để chiến thắng là điều không thực tế chút nào.

Tống Thư Hàng:

“Không ngờ nó lại tránh được!”

Đây là lần đầu tiên ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ tập trung kẻ thù, đồng thời kích hoạt ‘ánh nhìn mang thai’ mà vẫn để đối phương tránh được.

Cách đó không xa, đèn tín hiệu ở phần đuôi phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới lóe lên liên tục, tràn ngập tính thách thức.

Mà ‘ánh nhìn mang thai’ bị phi toa tránh thoát vẫn chưa biến mất, nó biến thành đường thẳng, bắn thẳng ra phía xa.

Rầm rầm rầm ~~

Ở phía xa, không biết từ lúc nào pho tượng Phật màu xám kia cũng đuổi tới đây.

Một lần nữa xuất hiện, hắn vẫn mang theo sức mạnh hủy diệt tựa thiên tai. Phật chưởng không ngừng giáng xuống, để lại nhiều nước xoáy trên biển xám, tạo nên sóng gió ngập trời.

Có vẻ như tượng Phật màu xám đang chơi rất high.

Đúng lúc này, đột nhiên có một lực lượng thần bí giáng lâm trên người hắn.

Bíp ~~

Ánh sáng của ánh nhìn mang thai xuyên qua ngàn dặm, cuối cùng ghim lên người tượng Phật màu xám… Lúc trước khi còn cách một khoảng, con rối tiên tử bay xéo để tránh né nên vị trí lúc này của tượng phật màu xám đúng lúc đối diện 'ánh nhìn mang thai' của Tống Thư Hàng.

Bắn trúng chính diện!

Tặng ánh nhìn mang thai cho tượng Phật màu xám thân yêu.

Vẫn là câu nói kia: Mặc kệ ngươi có chức năng mang thai hay không, cứ tặng ánh nhìn mang thai cho ngươi trước đã, xin đừng từ chối.

Tuy rằng 'ánh nhìn mang thai' này vốn là định dành cho tiên toa, nhưng người ta không cần nên đành phải tặng cho ngươi thôi.

…

…

Sau khi bị ánh nhìn mang thai của Nho Thánh đánh trúng, hắn dừng hành động điên cuồng đập vào biển xám lại.

Trong ánh mắt của mấy người Tống Thư Hàng, bụng của tượng Phật màu xám nhanh chóng phình to lên.

Vốn dĩ pho tượng Phật màu xám này có mặt tròn, tai to, bụng lớn.

Bây giờ trúng phải ánh nhìn mang thai, bụng của nó lại càng phình to hơn… Nhìn cứ như là mang thai sinh sáu vậy.

"Đậu xanh."

Tống Thư Hàng nói.

Đại lão tượng Phật à, nếu như ta nói ta không cố ý thì ngươi có tin không?

Tượng Phật màu xám đờ người tại chỗ, hắn cúi đầu nhìn phần bụng to tướng của mình: "…"

Cảm giác này là… ánh nhìn mang thai ư?

Một lát sau.

Tượng Phật màu xám ngẩng phắt đầu dậy, xuyên qua khoảng cách xa xăm, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng và chiến xa Hà Long Thần Hành.

Khí vận đan điền, gầm lên đầy giận dữ:

“Bá Tống Huyền Thánh, tiên sư nhà ngươi!”

Tống Thư Hàng: “…”

Giọng điệu này, còn cả lời thoại này nữa.

Hình như đây không phải lần đầu đại lão tượng Phật màu xám bị mang thai thì phải?

Hay là lúc ở hiện thế, hắn đã từng xem ma tiền hiển nhân của mình, trúng một phát ‘ánh nhìn mang thai’?

Nếu thật như thế, đại lão tượng Phật màu xám này không phải là sinh vật vốn có của ‘thế giới phong bế’ mà cũng bị cuốn vào thế giới này giống như Điền Thiên Đảo Chủ ư.

Chỉ bằng một câu ngắn ngủi như thế, Tống Thư Hàng đã suy luận ra rất nhiều tin tức hữu dụng.

Ừ… tin tức rất hữu dụng.

Thông qua những manh mối trên, hắn có thể đoán ra chắc chắn điểm Phẫn nộ của tượng Phật màu xám đã tăng vọt rồi.

Oong ~

Lúc này, tiên toa ở bên cạnh phát ra tiếng kêu nhức tai, ngay sau đó bạo phát tốc độ, nhanh chóng bỏ chạy.

“Chúng ta cũng mau chạy thôi.”

Tống Thư Hàng kêu lên.

“Tạm thời đang là tốc độ nhanh nhất, cho ta thêm chút thời gian nữa, ta phải tích lũy năng lượng, mở độn pháp mạnh nhất.”

Con rối tiên tử nói.

“Bá Tống Huyền Thánh, ngươi đừng hòng chạy!”

Tượng Phật màu xám hét lên, giọng nói của hắn giống như chuông lớn đang kêu vang vậy.

Tượng Phật không đánh lên biển xám nữa mà tăng hết tốc lực xông về phía Tống Thư Hàng.

Rõ ràng hắn có cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, là một tồn tại có thể nắm giữ thông đạo không gian.

Nhưng khi truy kích Tống Thư Hàng, hắn lại không dùng ‘năng lực không gian’.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Trong không gian quỷ dị này, năng lực không gian của hắn bị hạn chế, hoàn toàn không thể dùng được.

Vì thế hắn chỉ có thể dựa vào tốc độ của bản thân để toàn lực truy kích.

Trong quá trình truy kích, cái bụng như mang thai sinh sáu của hắn thỉnh thoảng lại lên cơn đau dữ dội. Hắn không thể thoát khỏ cơn đau đáng chết này, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

“Tiên tử, mau mau lên.”

Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn móc ra một viên Tử Sư đan, giải trừ trạng thái sương mù trong nháy mắt, nuốt Tử Sư đan vào, khôi phục lại linh lực đã tiêu hao. Tiếp đó, hắn lập tức đổi sang chế độ sương mù.

“Đến rồi, tiên thú độn pháp… Kiếm Tiên Thú.”

Con rối tiên tử vung mạnh dây cương.

Ánh sáng của Long Hình Độn Thuật quấn quanh chiến xa Hà Long Thần Hành rút đi, chuyển hóa thành hình dáng một thanh tiên kiếm.

Dưới sự gia trì của độn thuật, tốc độ của chiến xa Hà Long Thần Hành lại tăng lên, đạt đến cực hạn.

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn bộ chiến xa Hà Long Thần Hành đều đang run rẩy, cảm tưởng như sắp long ra vậy.

Phải biết rằng đây là pháp khí được chế tạo từ nguyên liệu bát phẩm đấy!

Chiêu độn pháp này của con rối tiên tử đã đạt đến cực hạn của bát phẩm, tiến gần đến mức cửu phẩm.

Độn pháp được thi triển, một lần nữa kéo dài khoảng cách với tượng Phật màu xám ở sau lưng.

Tượng Phật màu xám thấy thế thì gần như bùng nổ.

“Dừng lại cho ta!”

Tượng Phật màu xám ở chế độ ‘mang thai mười tháng + đau đớn sinh đẻ’ vung chưởng đánh về phía mấy người Tống Thư Hàng.

Chưởng này vừa được tung ra, sau lưng tượng Phật màu xám dường như có hơn trăm tượng Phật nhỏ hiện lên. Các tượng Phật nhỏ bảo vệ quanh tượng Phật màu xám như vạn Phật triều tông.

Một chưởng đánh ra, hàng chục triệu Phật ấn ngưng tụ lại thành một bàn tay lớn che kín đất trời, định tóm lấy chiến xa Hà Long Thần Hành từ phía sau.

Trên Phật thủ che kín trời đất tản ra một tầng sương mù màu xám. Không có khí tức của Phật môn chính thống, ngược lại càng giống với tà môn chi đạo hơn, trên Phật thủ ẩn chứa sự giết chóc và hỗn loạn.

Phật thủ không bắt lấy chiến xa nhưng sương mù trên đó lại phủ tới.

“Trong sương mù này có độc, ngươi phải cẩn thận… Đối phương là Kiếp Tiên của Ma Phật đạo.”

Con rối tiên tử nói.

Sương mù trên Phật thủ phủ xuống, kịch độc, dơ bẩn, hỗn loạn, huyễn pháp, ma âm, tập hợp các uy lực sinh hóa thành một thể.

Tống Thư Hàng:

“Như Lai Thần Chưởng phiên bản hóa học à?”

Con rối tiên tử: “…”

Đến lúc này rồi, ngươi có thể đừng suy nghĩ bay cao bay xa như thế được không?

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức hiện lên trên người Tống Thư Hàng.

Cơ thể của cô biến thành khổng lồ, bảo vệ lấy toàn bộ ‘chiến xa Hà Long Thần Hành’.

Ánh sáng công đức, chuyên phá các loại kịch độc, ma khí, tà khi và những vật dơ bẩn. Có mỹ nhân rắn công đức ở đây, mấy thủ đoạn tấn công hóa học này đều vô dụng hết.

Đồng thời, mỹ nhân rắn công đức cũng đưa Xích Tiêu Kiếm cho Tống Thư Hàng.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối! Làm quả Hỏa Diễm Đao cửu phẩm có được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm:

“Ta thì được, nhưng ngươi có trụ được không?”

“Vào những lúc mấu chốt thì ta luôn làm được.”

Tống Thư Hàng cắn răng đáp.

Tuy rằng linh lực của kim đan năm hạt nhân trong cơ thể hắn đã tiêu hao rất nhiều… nhưng hắn vẫn còn linh quỷ mà!

Tuy rằng không biết vì sao nhưng gần đây hắn luôn thấy cảm giác tồn tại của linh quỷ rất thấp. Nhưng linh quỷ của hắn là linh quỷ cao cấp, trong cơ thể ẩn chứa… á đù, linh lực lục phẩm hả?

“Không ngờ linh quỷ của ta lại là lục phẩm, sao ta chẳng có ấn tượng nào hết thế này. Lạ thật, ta cứ thấy có chỗ nào đó không đúng. Hơn nữa, tại sao thực lực linh quỷ của ta còn cao hơn ta chứ?

Hơn nữa hắn cảm thấy hình như ký ức liên quan đến linh quỷ của mình bị thiếu thì phải.

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy xét nhiều như thế.

Tống Thư Hàng điều động lực lượng của linh quỷ, thúc giục Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Hắn lật cổ tay lại, trên thân kiếm, hỏa diễm đốt cháy cả bầu trời hừng hực thiêu đốt.

Mỹ nhân rắn công đức che chở chiến xa, đồng thời vươn tay ra phủ lấy cơ thể của ‘Sở Sở’.

“Với trạng thái hiện giờ của chúng ta thì chỉ có thể chém ra một nhát Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cửu phẩm thôi, ngươi phải chú ý đấy.”

Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng:

“Ta hiểu rồi.”

Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối đều ở gần đây, hy vọng một trong hai vị Bạch tiền bối có thể cảm ứng được trạng thái của hắn.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!”

Hai tay Tống Thư Hàng nhấc kiếm, chém ra một đao. Có lẽ là sau khi nhập mộng cuộc đời của ‘Tô Hiển’, nắm vững được ‘Tam Thiên Đao Kinh’ nên lần này khi vung Xích Tiêu Kiếm lên hắn cảm thấy rất thuận tay.

Trong lúc vung kiếm, giữa hắn và Xích Tiêu Kiếm lại xuất hiện sự ăn ý như tâm linh tương thông.

Vì thế khi thu kiếm, Tống Thư Hàng lại không nhịn được tặng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát 'Dưỡng Kiếm Thuật'… không đúng, là 'Dưỡng Đao Thuật'.

Bùm ~

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cửu phẩm đối kháng chính diện với Như Lai Thần Chưởng phiên bản hóa học.

Chiến xa Hà Long Thần Hành bị dư âm của hai đợt công kích cấp cửu phẩm đánh trúng, bay thẳng ra ngoài.

"A a a ~ tiêu rồi, sắp lật xe rồi."

Con rối tiên tử kêu lên.

Chiến xa Hà Long Thần Hành lộn vòng trong không trung.

Ở phía trước, tiên toa vẫn dừng lại tại chỗ cũ, dường như đang đợi đn người Tống Thư Hàng.

Khi chiến xa lộn vọng đến trước mặt nó, nó nhanh chóng mở ra một cánh cửa không gian.

Chiến xa Hà Long Thần Hành và mọi người trên xe đều bị cuốn vào trong không gian.

Chương 1531: Chẳng phải đã nói là không có chủ nhân à?

Cảm giác như phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới đang đợi mấy người Tống Thư Hàng bị tượng Phật màu xám đuổi cho chạy té khói, nhân cơ hội mở cửa truyền tống để tống bọn họ vào.

Chiến xa lộn vòng trong thông đạo không gian.

“Giữ chắc vào!”

Con rối tiên tử nói, tuy rằng đã bị lật rồi nhưng cô vẫn cố gắng để ổn định chiến xa.

“Cánh cửa không gian ư?”

Ở đằng xa, tượng Phật màu xám cũng nhìn thấy cánh cửa không gian này.

Ngay sau đó, hắn cố nén cơn đau ở bụng, dùng tốc độ nhanh nhất từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ để đuổi theo… Cánh cửa không gian rất có thể là thông đạo rời khỏi thế giới màu xám quỷ dị này.

Hắn chịu đủ cái thế giới màu xám không thể sử dụng lực lượng không gian này rồi.

Từ sau khi bị cuốn vào đây, ngoài chuyện mỗi ngày đập vào biển xám ra, hắn chẳng làm được chuyện gì khác nữa.

Sau đó, khó khăn lắm mới nhìn thấy một tiên toa, nhưng tốc độ của tiên toa này quá nhanh, hắn cứ đuổi theo thứ này, nhưng cứ bị khiêu khích hết lần này đến lần khác.

Cách khiêu khích của tiên toa còn không lặp lại nữa chứ. Đối mặt với khiêu khích liên tiếp như thế, đến Phật cũng phải tức giận.

Sau đó là đến hôm nay… chẳng dễ gì mà gặp được người sống trên một chiến xa, nhưng không ngờ người ngồi trên đó là Bá Tống Huyền Thánh tiếng xấu đồn xa, bắn một phát ‘ánh nhìn mang thai’ tới, bây giờ bụng hắn vẫn đang quặn đau, cứ như có thứ gì đó sắp chui ra vậy.

Quả thật không thể nhịn được nữa.

Tóm lại, có chết cũng không thể bỏ lỡ cánh cửa không gian này được.

Đây có lẽ là cơ hội duy nhất để rời khỏi nơi này của hắn.

“Đừng hòng chạy!”

Tượng Phật màu xám phát ra tiếng sư tử hống, liên tiếp tăng tốc.

Xích Tiêu Kiếm nói:

“Tên hòa thượng kia đuổi tới nơi rồi… Nếu như không phải năng lượng của ta còn chưa hồi phục thì ta đã chém hắn từ lâu rồi, sao có thể để cho hắn ta kiêu ngạo như thế được. Đúng rồi Thư Hàng này, ta thấy hôm nay hai chúng ta phối hợp với nhau rất ăn ý, sau khi chém ra một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, ta lại thấy toàn thân thư thái cứ như được mát xa toàn thân vậy. Đợi lần sau năng lượng của ta hồi phục lại thì chúng ta lại chém một đao chơi đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Cảm giác ‘toàn thân thư thái như được mát xa’ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối chắc không phải là do mình thi triển ‘Dưỡng Đao Thuật’ mà ra đấy chứ?

Dưới sự làm dịu của ‘Dưỡng Đao Thuật’, Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại cảm thấy thoải mái ư? Vậy nếu dùng nó ở bảo đao bản mệnh ‘song đao Ô Tặc Bạo Quân’ và ‘bảo đao Bá Toái’ thì sẽ có hiệu quả gì nhỉ?

Còn có ‘Đao Cổ Vô Hình nữa’, nó có thể tiếp nhận hiệu quả của ‘Dưỡng Đao Thuật’ không?

Đúng rồi, có nên dùng ‘Dưỡng Đao Thuật’ cho ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ của Thông Nương thử luôn không nhỉ?

Đợi đã… có phải mình bình tĩnh quá rồi không?

Trạng thái không đúng lắm.

Ở đằng xa, tượng Phật màu xám đang tăng tốc đuổi tới đây… ước lượng bằng mắt khoảng cách của mình và tượng Phật màu xám, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chi e thông đạo không gian còn chưa đóng lại thì tượng Phật đã đuổi kịp rồi! Nếu như để tượng Phật đuổi kịp thì chắc chắn việc đầu tiên hắn ta làm là bóp chết kẻ khiến mình mang thai là Bá Tống Thánh Quân hắn đây.

Lúc này, chẳng phải hắn nên cảm thấy tim đập nhanh, kinh hoảng nhưng cũng đầy kích thích à?

Thế nhưng… rõ ràng đây là một chuyện rất kích thích và làm cho người ta hoảng sựo, nhưng cảm xúc của hắn lại chẳng dao động tí nào.

Còn một điểm nữa.

Chiến xa Hà Long Thần Hành không ngừng lộn vòng, còn kích thích hơn cả tàu lượn siêu tốc.

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng không có chút phản ứng nào cả.

[Ta đang bước vào trạng thái hiền giả cá mặn* ư?]

Tống Thư Hàng bắt đầu trầm tư.

Nếu như cẩn thận hồi tưởng lại, dường như sau khi bọn họ rơi vào ‘thông đạo không gian’, tất cả cảm xúc của hắn đều bị áp chế.

[Nếu như không có cảm xúc hoảng sợ, vậy những cảm xúc khác có bị ảnh hưởng không nhỉ?]

Ở trong trạng thái vô cùng bình tĩnh, Tống Thư Hàng bắt đầu thử nghiệm.

Sau khi bắt đầu chế độ hiền giả cá mặn, đóng ‘chức năng cảm xúc’, hình như tốc độ tính toán của đầu óc cũng tăng lên.

Hắn thử nhớ lại một số chuyện vui mừng, bi thương, thậm chí là cả những chuyện xưa xấu hổ.

Kết quả là, cảm xúc của hắn vẫn không dao động mảy may.

Hắn không cảm nhận được một chút vui vẻ, bi thương hay xấu hổ nào.

“Chế độ cá mặn hóa cưỡng chế ư?”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Xích Tiêu Kiếm:

“Hả?”

“Ta thấy trạng thái hiện tại của mình hơi kỳ lạ, cảm xúc của ta bị đè nén cả rồi. Ta không thể cảm ứng nổi một chút hoảng hốt, vui vẻ hay xấu hổ nào.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Ở đằng trước, cuối cùng con rối tiên tử cũng ổn định lại được chiến xa.

Cô quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, hỏi:

“Trong lòng không có chút dao động cảm xúc nào à?”

“Đúng, thế nên ta nghi ngờ thông đạo không gian này ẩn chứa năng lượng đặc biệt, khiến cho những sinh vật vào đây tiến vào chế độ hiền giả cá mặn cưỡng chế.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

“Ta thấy nhất định là ngươi nghĩ nhiều quá rồi… Theo như kinh nghiệm của ta, chắc chắn là do trong thời gian ngắn ngươi chịu kích thích quá lớn nên bị kích thích quá mức luôn rồi, chính vì thế những chuyện xảy ra bên ngoài không thể kích thích nội tâm ngươi được nữa.”

Con rối tiên tử nói.

“Không phải, khi chọi nhau với ‘hành tinh mọc mắt’, kể cả lúc đối diện với quả cầu béo thì ta đều không bị kích thích quá mức mà. Áp lực của tượng Phật màu xám chắc là không bằng hai vị kia đúng không? Về mặt lý thuyết, ta không thể bị những kích thích thế này làm cho kích thích quá mức được.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn lại ngẩng đầu nhìn sâu vào trong thông đạo không gian, bình tĩnh hỏi:

“Có phải thông đạo không gian này hơi dài quá rồi không? Đi lâu thế mà còn chưa tới điểm cuối à?”

“Bá Tống Huyền Thánh, ăn một chưởng của Phật gia đi!”

Quả nhiên giống như dự đoán của Tống Thư Hàng, tượng Phật màu xám đã đuổi giết tới đây trước khi cánh cửa không gian đóng lại.

Bàn tay to khổng lồ của hắn ta chui vào thông đạo không gian.

“Ngươi xem, cho dù một chưởng này sắp đánh lên đầu ta, trong lòng ta cũng chẳng có chút dao động nào cả.”

Tống Thư Hàng vô cảm chỉ vào bàn tay to lớn đang đánh về phía mình.

“Ngươi bình tĩnh quá rồi đấy, mau phòng ngự đi đồ ngốc này!”

Con rối tiên tử vội vàng nói.

Tống Thư Hàng chậm rãi lắc đầu:

“Yên tâm đi, không cần phòng ngự đâu… Vì phòng ngự là hoàn toàn không cần thiết, ta đã tính toán trong đầu, chúng ta hết cứu được luôn rồi. Cho dù có lôi pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta ra đây cũng không đỡ được chưởng này. Lúc này chúng ta chỉ cần cầu nguyện là được rồi.”

Tên này hết thuốc chữa rồi!

Nếu như không phải cơ thể con rối bây giờ không có nước mắt thì con rối tiên tử đã khóc chục dòng sông từ lâu rồi.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

“Ngươi cầu nguyện với ai thế? Thiếu niên?”

Đúng lúc này, một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai mấy người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, ở sâu trong thông đạo không gian có một vùng sáng chói mắt lóe lên.

Vùng sáng đó đang ‘thôn phệ’ thông đạo không gian.

Bên trong vùng sáng, một thân ảnh mặc quần áo trắng thong thả bước lại gần đám người Tống Thư Hàng.

Thân ảnh đó để hai chân trần, tóc dài ngang vai. Gương mặt của hắn bị thánh quang bao trùm, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dáng thật sự ra sao.

Mà khi hắn hiện thân, vạn vật trong thông đạo không gian đều ngừng lại.

Chiến xa và cả bàn tay khổng lồ đang đánh tới từ đằng sau dường như đều trúng phải pháp thuật ngừng thời gian.

Chỉ có tư duy là vẫn hoạt động.

[Chủ nhân của không gian phong bế ư?]

Trong đầu của Tống Thư Hàng hiện lên ý nghĩ này.

Đây là trực giác hiện lên trong đầu của hắn ngay sau khi nhìn thấy đối phương.

Chỉ vài bước chân, thân ảnh áo trắng bước tới phía trước bàn tay khổng lồ, sau đó hắn vươn tay ra, đối chưởng với bàn tay kia.

“Thí luyện của ngươi còn chưa kết thúc, nên ngươi vẫn chưa thể rời đi được.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Ngay sau đó, tượng Phật màu xám kia bị đánh bay ra, bay mãi bay mãi, biến mất ở tận cùng của biển xám.

Thân ảnh áo trắng thu tay lại, nhìn sang Tống Thư Hàng:

“Học được chưa?”

Tống Thư Hàng: “???”

Ta học được cái gì chứ?

Học thủ đoạn giả vờ giả vịt của ngài à?

Nhưng ta cũng không có cách nào làm kẻ địch bị ‘ngừng thời gian’ cả. Nếu như ta mà có thủ đoạn này thì ta đã nện cho tượng Phật kia một trận từ lâu rồi được không?

“Tư duy của ngươi linh hoạt lắm, thiếu niên à.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Lại là đọc tâm thuật.

Đọc tâm thuật tiêu chuẩn của các đại lão.

Thế nhưng trong lòng hắn vẫn chẳng có chút kinh sợ nào, không thấy lúng túng như lúc bị Bạch tiền bối two hay những đại lão khác đọc tâm trước đây.

“Ý của ta là, lúc nãy ta và Phật cự nhân kia đọ một chưởng, chẳng phải rất đáng để nghiên cứu à? Chưởng vừa nãy của ta là chọi công lực với Phật cự nhân, ngươi không thấy cách chiến đấu này rất hợp với mình à? Thiếu niên, ngươi nghĩ sao?”

Thân ảnh áo trắng kia đi tới bên cạnh chiến xa Hà Long Thần Hành.

Mà không biết từ lúc nào tiên toa kia đã đi tới bên thân ảnh áo trắng nọ.

Thân ảnh áo trắng vươn tay ra vỗ nhẹ lên tiên toa.

Giống như đang đối đãi với thú cưng vậy.

[Chẳng phải phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới này không có chủ nhân à. Xem ra đến cả bí pháp giám định cũng không đáng tin rồi.]

Tống Thư Hàng bình tĩnh nghĩ.

Mặt khác, 'cách chiến đấu chọi công lực phù hợp với hắn' ý là đang châm chọc hắn không có tuyệt chiêu nào, về sau đánh nhau chỉ có thể ép người ta đọ công lực với mình thôi?

"Đừng nghĩ nhiều thế, thiếu niên."

Thân ảnh áo trắng vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng:

"Chiêu thức gì đó chỉ là hư ảo thôi, về sau đánh nhau với người khác, chỉ cần kẻ đó công lực thấp hơn ngươi thì cứ nắm lấy cơ hội đọ công lực, không trật đi đâu được."

[Ta thấy mình vẫn còn cứu được, kiếm pháp không ổn, ít nhất thì thiên phú đao pháp của ta cũng không tệ.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thân ảnh áo trắng:

"Thiếu niên à, ngộ tính của ngươi thấp quá. Áp chế mới là sảng khoái nhất."

Dứt lời, hắn mang theo tiên toa, bước từng bước vào sâu trong thông đạo không gian.

Lúc này hiệu quả dừng thời gian trên chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng cũng được giải trừ, dường như chiến xa bị thân ảnh màu trắng đó dẫn dắt, rơi xuống chỗ sâu trong thông đạo không gian.

"Đây là ai thế?"

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

"Thư Hàng ngươi quen vị tiền bối này à?"

Con rối tên tử đồng thanh hỏi.

"Không, ta không quen."

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp.

Xích Tiêu Kiếm:

"Nếu như không quen thì tại sao hắn lại giúp ngươi chứ?"

"Có lẽ ta và hắn có duyên."

Tống Thư Hàng đáp.

Con rối tiên tử: "..."

"Đúng thế, có duyên."

Đúng lúc này, thân ảnh áo trắng đang đi phía trước đột nhiên quay đầu lại, nói:

"Trong ngàn vạn năm nay, chư thiên vạn giới có vô số sinh linh như thế nhưng chỉ mình thiếu niên ngươi có duyên với ta."

Tống Thư Hàng trạng thái hiền giả cá mặn rất bình tĩnh hỏi lại:

"Duyên gì?"

"Hình dung duyên này thế nào đây nhỉ? Ngày hôm đó, ta cầm một viên… ừm, gạch. Ta cầm một viên gạch rồi ném xuống chư thiên vạn giới. Đập trúng vào ngươi."

Thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên ngộ ra:

"Ta hiểu rồi! Viên gạch đó của ngươi không lỡ nện chết ta, theo như mấy bài bản sẵn có, vì một hạn chế nào đó mà ngươi không hồi sinh ta được, chỉ đành sắp xếp cho ta đầu thai chuyển thế thôi, đúng không?"

Thân ảnh áo trắng: "…"

Đầu óc của thiếu niên này linh hoạt hơi quá rồi.

(*) Cá mặn (tiếng lóng): ý chỉ những người không có ước mơ, không muốn làm gì cả.

Chương 1532: Quá khứ đen tối của Bạch tiền bối two

“Hình dung thôi, bây giờ ta dùng thủ pháp hình dung để giải thích duyên giữa chúng ta chứ không phải là ta ném một viên gạch thật.”

Thân ảnh áo trắng nói.

“Ngại quá, trạng thái hôm nay của ta hơi kỳ lạ. Trạng thái hiện tại của ta là chế độ hiền giả cá mặn, vì thế lối tư duy hôm nay hơi khác với ngày thường.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

“Đây không phải là chế độ hiền giả cá mặn, đây là ‘chế độ siêu thoát’, là một trải nghiệm vô cùng quý giá, nếu không phải ngươi có sức mạnh công đức phong phú thì hoàn toàn không thể trải nghiệm được cảnh giới này đâu. Thiếu niên à, đừng đặt tên lung tung được không?”

Thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hóa ra trạng thái mất hết ước mơ như cá mặn, mất đi tất cả cảm xúc như hiền giả là do tiền bối ngài mang tới à.

“Còn nữa, ‘gạch’ mà ta vừa nói ban nãy là chỉ một ‘nhân’ mà ta đã gieo, mà ngươi lại có duyên tìm được ‘quả’.”

Thân ảnh áo trắng vừa tiến lên trước vừa nói.

“Vậy ‘nhân’ kia là gì?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

‘Chế độ siêu thoát’ hiện tại của hắn bắt đầu lôi hết các manh mối trong đầu ra rồi xâu chuỗi lại.

Sau khi Bạch tiền bối two đi vào không gian này đã từng nói với hắn, rất có thể không gian này là vật thử nghiệm do cái vị tương ứng với Bạch tiền bối, cũng chính là thiên đạo dù có tiền hay không cũng rất tùy hứng kia để lại.

Bạch tiền bối cũng bị không gian phong bế này hấp dẫn, thậm chí còn không kịp đợi hắn xuất quan mà đã đưa con rối tiên tử và Sở Sở chạy đến không gian này rồi.

Mà thân ảnh áo trắng trước mặt lại khiến Tống Thư Hàng có cảm giác hắn chính là [chủ nhân của không gian phong bế].

Nói cách khác, rất có thể thân ảnh màu trắng này có liên quan đến Bạch tiền bối two…

Nếu như tiếp tục tổng kết, “cục duyên” bị ném xuống này chắc không phải Bạch tiền bối two đấy chứ?

Ở một điểm thời gian nào đó mà hắn không biết, hắn đã từng bị ‘Bạch tiền bối two’ đập vào ư?

Chẳng lẽ là trước lúc hắn sinh ra, Bạch tiền bối two đã từng té ngã lún đất ở gần đó hay sao?

Không sai, chắc chắn là thế rồi.

“Duyên mà ta nói tới ý chỉ ‘Tam Thập Tam Tiên Thiên Nhất Khí Công’ và ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Bộ công pháp đó chính là ‘nhân’ mà ta gieo, là viên gạch mà ta ném xuống chư thiên vạn giới.”

Rốt cuộc thân ảnh áo trắng cũng không nhịn được nữa mà bắt đầu lên tiếng.

Lối tư duy của cậu trai trẻ này như ngựa hoang đứt cương, nhảy không lối về.

Cứ có cảm giác nếu để mặc hắn tự nghĩ tiếp thì sẽ bị dắt mũi đi mất.

Tống Thư Hàng: “?”

Nói nửa ngày, hóa ra ‘duyên’ là chỉ cái này ư?

“Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công chính là duyên sao?”

Con rối tiên tử đứng bên cạnh hỏi.

Vào thời Thiên Đình viễn cổ, tất cả các thành viên của Thú Thần Bộ đều biết môn công pháp này, trong đó có cả người tu luyện đến Kiếp Tiên cửu phẩm. Tống Thư Hàng mới luyện đến ngũ phẩm thôi mà, tại sao hắn lại thành người ‘có duyên’ đặc biệt kia được chứ?

“Công pháp và pháp khí là một bộ.”

Thân ảnh áo trắng bình tĩnh nói.

“Nhưng năm đó trong Thú Thần Bộ cũng có ít nhất hai vị đại sư trở lên luyện chế thành công ‘pháp khí tổ hợp’ mà. Tuy rằng bộ pháp khí toàn bát phẩm này của Tống Thư Hàng khoa trương thật, nhưng nếu xét về bản chất thì không khác gì nhau chứ nhỉ?”

Con rối tiên tử nghi hoặc nói.

“Ngươi suy nghĩ kỹ một chút, công pháp và pháp khí của thiếu niên này có điểm đặc biệt gì nào.”

Thân ảnh áo trắng thong thả đáp.

Dường như nghĩ tới điều gì đó, Tống Thư Hàng bình tĩnh nói:

“Sẽ tự bạo.”

Thân ảnh áo trắng:

“Hả?”

“Điểm đặc biệt nhất trong ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ mà ta tu luyện nằm ở chỗ sau khi ta lên cảnh giới ngũ phẩm thì bước vào thời kỳ tự bạo bất cứ lúc nào. Nói thật là mấy hôm trước ta vừa mới bị nổ banh xác xong. Nhớ lại cảm giác khi tử vong… ừm, bây giờ nghĩ lại chết cũng chỉ vậy thôi. À đúng rồi, bây giờ ta đang ở trạng thái cá mặn kỳ lạ, chẳng trách lại có suy nghĩ đó.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sau khi nói xong, hắn lại đột nhiên nhớ tới một chuyện:

“Nếu như ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ mà là gạch do tiền bối ném xuống thì quả thật ta vẫn bị ngài ném chết… Nếu không phải ta có biện pháp sống lại thì đã chết thật rồi đấy.”

Trong tình huống bình thường, theo kịch bản nếu như có người bị gạch của đại lão vô tình đập trúng đầu thì sẽ được đại lão bồi thường.

Ta thế này có nên đòi chút lợi ích từ vị đại lão trước mặt không nhỉ?

Không, vẫn là thôi đi. Tình hình của ta khá là đặc thù.

Hơn nữa, trạng thái hiền giả cá mặn hiện tại nói cho ta biết là mình không nên tự tìm đường chết.

Thân ảnh áo trắng: "…"

"Không đúng, điểm khác biệt mà tiền bối nói e là phương diện pháp khí. Sau khi ta so sánh ngươi với các đại sư trong Thú Thần Bộ ở Thiên Đình viễn cổ trước đây thì nghĩ tới một điểm. Ngươi luyện chế hai bộ 'pháp khí tổ hợp'tam thập tam thú. Từ xưa tới nay, chẳng có ai luyện chế hai bộ pháp khí như ngươi cả."

Con rối tiên tử chỉ rõ.

"Đúng, chính là điểm này."

Thân ảnh áo trắng thở dài nói.

Trong khi nói chuyện, hắn búng tay một cái.

Ngay sau đó, sáu mươi bốn món 'pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú' xoay xung quanh hắn.

Trong đó còn có một bộ pháp khí tổ hợp sinh ra cộng hưởng với Tống Thư Hàng.

Một trong hai bộ pháp khí còn phiếm lên ánh sáng thanh khiết. Bộ còn lại ẩn chứa lực lượng hắc ám và hủy diệt.

"[Sau khi thánh thành vỡ nát… Kẻ khổng lồ hủy diệt vạn vật] là bộ pháp khí của tiền bối hợp thể với pháp khí của ta để tạo thành ư?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Đúng thế."

Thân ảnh áo trắng bình tĩnh đáp:

"Dưới gầm trời này, từ xưa tới nay, những người luyện chế tổ hợp pháp khí tam thập tam thú nhiều nhất cũng chỉ luyện chế một bộ. Nhưng chỉ có một mình ngươi luyện chế tận hai bộ. Đây chính là cộng hưởng giữa 'nhân' và 'quả'."

"Thì ra là thế."

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, sau đó hắn lại hỏi:

"Sau đó thì sao nữa? Sau khi chúng ta sinh ra cộng hưởng, tiền bối có chuyện gì muốn làm không? Mượn sức mạnh cộng hưởng giữa hai bộ pháp khí, ngươi có thể chiếu lực lượng đến hiện thế à? Hoặc là cướp cơ thể của ta chẳng hạn?"

"Ý kiến hay đấy thiếu niên. Ngươi không nói ta cũng không nghĩ tới là có cách này nữa chứ. Ngươi tu luyện 'Tam Thập Tam

Tiên Thiên Nhất Khí Công', đồng thời còn luyện chế tận hai bộ 'pháp khí tổ hợp'tam thập tam thú, nếu như muốn, cơ thể của ngươi chắc hẳn sẽ rất thích hợp với ta."

Thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu… Cũng tức là, chiếm đoạt hoặc chiếu lực lượng đến hiện thế đều không phải mục đích của thân ảnh áo trắng này. Vậy rốt cuộc hắn kéo mình vào đây là để làm gì chứ?

Trong lúc suy tư, thân ảnh áo trắng đang đi phía trước đột nhiên dừng lại.

"Đã tới chưa? Thông đạo không gian này dài thật đấy."

Tống Thư Hàng nói.

"Vẫn chưa tới, ta phải làm vài việc trên đường đi đã."

Thân ảnh áo trắng đáp.

Dứt lời, hắn vươn tay vạch một đường trong thông đạo không gian.

Trong thông đạo mở ra một cửa sổ nhỏ.

Sau đó, thân ảnh áo trắng vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ lên 'pháp khí tổ hợp tam thập tam thú' chứa ánh sáng trắng của mình.

Ánh sáng trên pháp khí tổ hợp tam thập tam thú tối dần.

Hắn đang giải trừ liên hệ giữa pháp khí và bản thân mình.

Như vậy 'pháp khí tổ hợp tam thập tam thú' này sẽ trở thành vật vô chủ.

Tống Thư Hàng nảy ra một suy nghĩ… chắc không phải trạng thái vô chủ của 'tiên toa xuyên thấu chư thiên vạn giới' cũng vì thế mà ra đấy chứ?

"Đi đi."

Thân ảnh áo trắng dịu giọng nói.

Ngay sau đó, 'pháp khí tổ hợp tam thập tam thú' vô chủ kia nhảy vào trong cửa sổ nhỏ ở thông đạo không gian rồi biến mất tăm.

"Tiền bối làm gì thế?"

Con rối tiên tử nghi hoặc hỏi.

"Đây là phần thưởng, phần thưởng hoàn thành thí luyện ở thế giới này. Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này đã đến bên chủ nhân mới của nó rồi.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Luyện chế xong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, nhấp vào để tặng.

Quả nhiên ta vẫn nên mặt dày đòi ít ‘tiền bồi thường thương tích lao động’ gì đó, nhỡ đâu lại được bồi thường bằng thần khí thì sao?

Sau khi gửi ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ đi, thân ảnh áo trắng bèn đóng cửa sổ trong thông đạo không gian lại. Sau đó hắn xoay người, mở một cửa sổ khác ở phía khác.

Tiếp đó, hắn vươn tay ‘tháo’ chân trái của mình xuống.

Cảnh tượng kinh khủng đột nhiên ập tới.

Thế nhưng trong lòng Tống Thư Hàng vẫn chẳng có chút kinh hãi nào.

Tháo chân trái của mình xuống xong, hắn liền đặt nó vào ‘tiên toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’.

“Đi đi, đến bên cạnh hắn, tiện thể trả lại chân trái này cho hắn luôn, xong rồi từ nay về sau ngươi hãy đi theo hắn đi... Nói tiếng xin lỗi với hắn hộ ta, năm đó nhân lúc hắn ngủ mà ta lặng lẽ cắt mất chân trái của hắn để làm thí nghiệm. Nhưng thí nghiệm thành công lắm, không thể bỏ qua công lao của chân hắn được. Cảm ơn hắn thay ta luôn nhé.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Sau khi tháo chân trái ra, hắn chỉ còn lại đúng chân phải, kim kê độc lập.

[Thừa dịp người khác ngủ say, lén tháo chân trái của người ta ra để làm thí nghiệm á? Ai mà thảm thế, bị cắt mất chân trái...]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc hắn đang suy tư, chân trái bị tháo xuống kia đột nhiên nảy sinh biến hóa.

Sau khi rời khỏi cơ thể của người đàn ông áo trắng, khí tức bị ‘áp chế’ của chiếc chân trái này bùng nổ.

Tà năng Cửu U đen kịt phun ra, một sức mạnh chết chóc, tàn bạo, tập trung tất cả cái ‘ác’ trên đời này thành một thể phát ra từ chân trái.

Đây là chân trái của ‘chúa tể Cửu U’.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn không dám tưởng tượng các tình tiết tiếp theo nữa rồi.

Bởi vì trước mắt chỉ có đúng một vị chúa tể Cửu U đã tiến vào không gian bị phong bế này.

Bạch tiền bối two.

Một vị chúa tể Cửu U khác là quả cầu béo, nhưng nó không có chân.

Nói cách khác, trước đây khi nằm ngủ, Bạch tiền bối two đã bị kẻ khác lén cắt chân ra làm thí nghiệm. Đây chắc chắn là quá khứ đen tối của Bạch tiền bối two. Tuyệt đối không thể nói ra tin tức này, thậm chí đến nghĩ cũng không được, nếu không rất có thể sẽ bị diệt khẩu.

Mà trong chư thiên vạn giới này, kẻ có thể nhân lúc chúa tể Cửu U ngủ, lặng lẽ cắt mất chân hắn mà không bị phát giác chỉ có một người.

“Bạch tiền bối… Hay nói cách khác, ngươi chính là cái vị tương ứng với Bạch tiền bối two, Bạch Thiên Đạo.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Chế độ hiền giả cá mặn đôi lúc khá là phiền phức.

Rõ ràng câu nói vừa rồi của hắn được thốt ra bằng ngữ khí ‘chân tướng chỉ có một’, vốn vô cùng mạnh mẽ, nhưng hiện giờ tâm trạng của hắn bình thản không sợ hãi, lời nói ra cũng hơi thiếu khí thế.

“Thiên Đạo á?”

Con rối tiên tử bắt đầu trầm mặc… Sau ‘tạo vật Thiên Đạo’, các Thiên Đạo khác cũng chuẩn bị lần lượt lên sàn rồi ư?

“Thiếu niên ngươi tưởng tượng nhiều quá rồi đấy.”

Thân ảnh áo trắng một chây nhảy lò cò.

Chẳng lẽ ta đoán sai rồi à?

Đợi chút, cảnh tượng nhảy bằng một chân này cực kỳ giống một đại nhân vật khác trong ký ức của Tống Thư Hàng. Tính cách cũng phù hợp với thân ảnh áo trắng trước mặt hắn đây.

Tống Thư Hàng lại nói:

“Là ngươi, Thiên Đạo Rồng Đốm.”

Thân ảnh áo trắng gần như lên tiếng cùng một lúc với Tống Thư Hàng:

“Ngươi đoán đúng rồi! Chúc mừng ngươi nhé, thiếu niên. Ta chính là Bạch Thiên Đạo.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thân ảnh áo trắng: “…”

Chương 1533: Con mắt của thần nhìn tới tương lai.

Ôi ngượng quá đi mất.

Một lúc lâu sau, vẫn là thân ảnh áo trắng lên tiếng phá vỡ cục diện lúng túng trước:

“Ngươi cũng biết không ít đấy chứ, đến Thiên Đạo thứ ba cũng biết luôn. Lúc trước khi ta ở ngũ phẩm không biết được nhiều như thế đâu.”

“May mắn biết một chút thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thân ảnh áo trắng xoay người, chiếc chân duy nhất nhảy nhảy nhảy trong không trung, chiến xa Hà Long Thần Hành được khởi động lần nữa, đi theo sau lưng hắn.

“Chúng ta đi đâu thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thông đạo không gian này dài quá, chắc không phải là bước nhảy không gian siêu dài qua hệ ngân hà đấy chứ?

“Đương nhiên là đưa các ngươi ra ngoài rồi, thiếu niên à. Các ngươi chỉ bị cuốn vào không gian của ta thôi… ta không hề sắp xếp thí luyện phù hợp với các ngươi, vì thế chỉ có thể đưa các ngươi ra ngoài, tránh để ngươi tiếp tục làm loạn trong không gian của ta.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng ngẩn người ra.

Hắn còn tưởng rằng thân ảnh áo trắng đưa hắn đi trong thông đạo không gian lâu như thế, ít nhất cũng phải mang hắn đến một nơi đặc biệt hay là có chuyện gì đó muốn nói với hắn.

Hoặc định tặng hắn một tạo hóa hay đại cơ duyên nào đó.

Tạo hóa ở đây không phải là Tạo Hóa tiền bối mà là đại tạo hóa…. Vì dù sao thì Bạch Thiên Đạo cũng nói hắn với mình khá có duyên mà.

Thật không ngờ cuối cùng đối phương chỉ chê hắn ở trong không gian này làm rộn chuyện, muốn đưa hắn ra ngoài thôi ư?

Tống Thư Hàng xoa cằm, ở chế độ hiền giả cá mặn, hắn bắt đầu nhanh chóng động não.

Trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc, bây giờ gặp được Bạch Thiên Đạo, đúng lúc có thể hỏi một chút mà.

“Bạch Thiên Đạo tiền bối, tại sao ngươi lại ở trong không gian này thế? Tại sao ngươi lại từ bỏ vị trí Thiên Đạo?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

Con rối tiên tử, Xích Tiêu Kiếm đều lên tinh thần… vì hai người một là con rối, một là kiếm này không thể dựng tai lên được. Thế nhưng cả hai đều rất tò mò với vấn đề Tống Thư Hàng vừa hỏi.

Nói đúng ra, tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều tò mò với vấn đề này.

Thiên Đạo bất hủ bất diệt, thế tại sao Thiên Đạo còn không ngừng thay đổi?

“Tại sao lại rời khỏi vị trí Thiên Đạo ấy à? Thực ra chính bản thân ta cũng rất muốn biết… Nhưng nếu nghĩ kĩ thì đó đúng là chuyện hợp với tính cách của ta. Ổn đấy.”

Thân ảnh áo trắng đi ở phía trước xoa cằm đáp.

Tống Thư Hàng: “?”

Xích Tiêu Kiếm: “?”

Con rối tiên tử: “?”

Đây là việc do chính ngài làm đấy, ngài không có tính toán gì hết cả à? Đừng nói với ta là đến cả việc mình rời chức Thiên Đạo ngài cũng không biết đấy nhé.

Hay là…

Người ở trước mặt họ không phải là ‘Bạch Thiên Đạo’ mà là hóa thân, hình chiếu, thể tưởng niệm mà Bạch Thiên Đạo dùng thủ đoạn nào đó để lưu lại?

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên rất nhiều suy nghĩ.

“Thiếu niên, đừng cho trí tưởng tượng bay cao bay xa thế. Lí do ta không biết tại sao mình từ chức thực ra rất đơn giản.”

Thân ảnh màu trắng vừa nhảy vừa đáp:

“Bởi vì mắt của ‘thần’ đang nhìn tới tương lai.”

Tống Thư Hàng vẫn tỏ ra bình tĩnh, hỏi lại:

“Tiền bối, có thể nói tiếng người không?”

“Không hiểu thì về từ từ tìm hiểu đi.”

Thân ảnh áo trắng tiếp tục nhảy tưng tưng như thỏ. Bất luận là về tính cách hay cách nói chuyện, vẫn thấy hắn giống với Thiên Đạo Rồng Đốm hơn.

“Bạch tiền bối ở hiện thế của ta có liên quan gì đến ngươi không?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ừm, đó là con riêng của ta.”

Thân ảnh áo trắng đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Chỉ duy nhất điểm này hắn có thể chắc chắn, Bạch Thiên Đạo trước mặt hắn đây đang nói phét.

Tống Thư Hàng hỏi lại với giọng khẳng định:

“Bạch tiền bối là chuyển thể của ngươi à?”

“Ha ha, lần này ngươi đoán sai rồi.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Đừng hỏi chuyện liên quan đến Thiên Đạo. Có hỏi ta cũng không nói rõ được, chỉ khi chính bản thân ngươi tấn thăng lên Thiên Đạo thì ngươi mới hiểu Thiên Đạo được thôi. Có thắc mắc gì nữa thì hỏi tiếp đi, đường vẫn còn dài lắm đấy.”

Thân ảnh áo trắng tiếp tục nói.

Đường còn rất dài hả?

Chẳng lẽ là đặc biệt cho mình thời gian để đặt câu hỏi à?

“Bạch Thiên Đạo tiền bối, bây giờ ngươi đang ở trạng thái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Chuyện này bảo mật cấp tám sao, ta có thể nói. Thế nhưng sau khi ngươi nghe xong, chỉ cần rời khỏi thế giới của ta, tiếp xúc với hiện thế thì sẽ nổ tung đấy.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: "…"

"Vậy ngươi có biết 'Thiên Đình viễn cổ' không?"

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

"Không biết nhiều lắm, mốc thời gian 'chiếu tới tương lai' của mắt ta khác với tưởng tượng của ngươi. Chuyện của Thiên Đình viễn cổ ta chưa từng nghe qua."

Thân ảnh áo trắng đáp.

Hỏi cả nửa ngày, kết quả chẳng hỏi được thông tin nào hữu dụng cả.

"Đúng rồi, ngài là người sáng tạo ra công pháp 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', vậy ngài xem xem công pháp của ta nên điều chỉnh thế nào mới ổn đây?"

Tống Thư Hàng lại nhớ đến một chuyện quan trọng khác.

Công pháp 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' hiện tại của hắn cứ không cẩn thận là tự bạo, tai họa ngầm quá lớn.

"Ta xem rồi, công pháp của ngươi được điều chỉnh tốt đấy, rất phù hợp với cá nhân ngươi, có thể điều động hết linh lực từ nhiều kim đan trong cơ thể ngươi. Ngươi cứ men theo lối tư duy này mà cập nhật phiên bản, đủ sức dùng đến lục phẩm."

Thân ảnh áo trắng đáp.

"Không phải sợ chuyện tự bạo nữa ư?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Thân ảnh áo trắng bình tĩnh đáp:

"Về chuyện tự bạo, ngươi cứ chuẩn bị thêm nhiều pháp khí sống lại là được, chống đỡ đến lục phẩm là sẽ không còn chuyện tự bạo nữa."

"Thế có nghĩa… tự bạo hết thuốc chữa rồi ư?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Thân ảnh áo trắng:

"Chữa được, bây giờ ngươi sở hữu trạng thái sương mù kỳ lạ, chẳng phải đã đề phòng tự bạo rồi à?"

Trạng thái sương mù kỳ lạ?

"Bạch Thiên Đạo, trạng thái sương mù này của ta rốt cuộc là sao vậy?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thân ảnh áo trắng:

“Đây không phải là năng lực thiên phú đi kèm trên một kim đan của ngươi à?”

Trong đầu của Tống Thư Hàng rỗng tuếch, lòng như giếng cổ không một gợn sóng:

“Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài đến eo… gả?”

Hắn không nói hết cả câu, chân lý chơi ngu mà không chết chính là để lại đường lui cho mình.

“Đừng có ảo tưởng nữa, tóc dài đến eo là bất khả thi, mãi mãi không thể dài đến eo được.”

Thân ảnh áo trắng chậm rãi đáp.

Ố, không đánh bay ta à?

“Thế rốt cuộc Tiểu Bạch và thiếu niên mặc áo xanh cưỡi bạch mã, vị nào mới là ngài thế?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

“Đều không phải, con bạch mã đó mới là ta.”

Thân ảnh áo bình tĩnh định đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta tin ngươi mới là lạ ấy.

“Đến rồi.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Thông đạo vốn dài đằng đẵng đột nhiên đến điểm cuối.

Thân ảnh áo trắng vươn tay đẩy nhẹ chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng một cái liền đưa nó ra ngoài:

“Sau khi rời khỏi cánh cửa không gian này thì đi theo con đường nhỏ màu xám. Cứ đi thẳng là có thể rởi khỏi đây. Đừng quay đầu lại.”

Chiến xa Hà Long Thần Hành bị quẳng ra khỏi không gian.

“Rốt cuộc ngài là ai thế?”

Đến phút chót, Tống Thư Hàng hỏi.

Trạng thái sương mù… là trạng thái liên quan đến ‘chế độ ngụy bất hủ’ của Bạch tiền bối, chắc hẳn là do Bạch Thiên Đạo nghiên cứu ra. Đó tuyệt không phải là thiên phú đi kèm trong kim đan của hắn.

“Lần sau gặp lại thì ngươi sẽ biết thôi. Tối đa chỉ một năm sau là chúng ta sẽ gặp lại.”

Thân ảnh áo trắng vẫy tay nói.

Cánh cửa không gian đóng lại.

Mấy người Tống Thư Hàng rơi vào một bãi cỏ bị sương mù màu xám bao phủ.

Trên bãi cỏ còn có một đường mòn, kéo dài thẳng về trước.

Chiến xa Hà Long Thần Hành đi men theo con đường đó.

Tống Thư Hàng xoa mi tâm, lật người cho Sở Sở, để cô đối diện với phía trước.

Sở Sở treo máy suốt cả chặng đường.

“Vị vừa nãy không phải là Bạch Thiên Đạo à?”

Con rối tiên tử hỏi.

“Có thể đúng, cũng có thể không. Nhưng mà sẽ có đáp án nhanh thôi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp… Hình như trạng thái hiền giả cá mặn này vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two vẫn còn ở trong không gian phong bế kia, hai vị đó chắc chắc có thể tìm được đáp án.

…

…

Ở phía bên kia.

‘Thông đạo không gian’ bên cạnh thân ảnh áo trắng biến mất.

Hắn xuất hiện trong một thạch thất nhìn rất giống phòng thí nghiệm.

Trong thạch thất có một cái ghế khổng lồ.

Lúc này, Bạch tiền bối two đang ngồi trên chiếc ghế đá đó với tư thế vô cùng khí phách, ‘phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’ lơ lửng bên cạnh hắn, chân trái của ‘chúa tể Cửu U’ trong phi toa còn phát ra khí tức tà ác.

Lúc này gương mặt tuấn mỹ của Bạch tiền bối two cũng sắp sụp đổ rồi.

Đương nhiên hắn có ấn tượng với phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới. Hắn... hay nói cách khác là cái vị tương ứng với hắn, trong lần đầu tiên đánh bại hết Trường Sinh Giả trong thiên hạ, đoạt được ngôi vị Thiên Đạo xong, đột nhiên cảm thấy tư thế trong lần tấn thăng này không đúng, nên đã dùng vị trí Thiên Đạo để đổi lấy phi toa này.

Vấn đề là, chiếc chân nhìn có vẻ như thuộc về chúa tể Cửu U nằm trong phi toa là thế nào đây? Vị tương ứng với hắn kia nhân lúc hắn không biết đã làm ra chuyện tàn nhẫn gì với hắn thế này?

“Ơ? Ngươi đến rồi à, Bạch two.”

Thân ảnh áo trắng nhìn thấy Cửu U Bạch thì vui mừng vẫy tay.

“Bạch two, ha ha ha. Kẻ lần trước gọi ta như thế đã phải trả một cái giá rất đắt.”

Cửu U Bạch hơi khom người, chống khuỷu tay lên tay vịn ghế, mười ngón tay đan vào nhau, đặt dưới cằm. Hắn nhìn thân ảnh áo trắng bằng ánh mắt đầy áp bách:

“Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây hả, Bạch.”

Kẻ xuất hiện trước mặt hắn đây chính là ‘Bạch Thiên Đạo’ chính tông.

“[Mắt của thần, nhìn tới tương lai.]”

Thân ảnh áo trắng nói.

“Nói tiếng người!”

Bạch tiền bối two tức giận đáp.

“Chúng ta thành công rồi, có một ‘tích tắc’, chúng ta đã ‘siêu thoát’ thành công. Mà ngay khi ‘siêu thoát’, ánh mắt của chúng ta phóng đến một tương lai xa xăm vô định. Chúng ta nhìn tương lai, theo dõi tương lai. Thậm chí... xét trên một góc độ nào đó, ảnh hưởng tới tương lai và quá khứ. Bây giờ người nói chuyện với ngươi là chúng ta của ‘quá khứ’. Cũng tức là, Bạch two à, hiện giờ chúng ta cách ngàn vạn năm thời gian mà nói chuyện với nhau đấy. Ngươi có thấy vui không?”

Thân ảnh áo trắng nói.

Vui cái đầu ngươi ~~ Không biết cắt mất chân ta từ lúc nào, còn hỏi ta có vui không à?

Bạch tiền bối two trầm giọng hỏi:

“Siêu thoát [Thiên Đạo]?”

“Đúng thế ~ chính là siêu thoát [Thiên Đạo]. Không phải là cảm giác bất hủ bất diện chịu đủ mọi hạn chế sau khi dung hợp với Thiên Đạo mà là rũ bỏ tất cả trói buộc, thật sự ‘chấp chưởng Thiên Đạo’, giống như chuyện mà người tiền nhiệm của chúng ta làm vậy. Thế nhưng… theo tin tức lấy được từ ‘ánh mắt nhìn tới tương lai’, cuối cùng chúng ta vẫn thất bại. bởi vì chúng ta vẫn rút khỏi ‘Thiên Đạo chi vị’, cũng như người tiền nhiệm vậy.”

Thân ảnh áo trắng nói.

Chương 1534: Ta là bạch mã

Gương mặt Bạch tiền bối two tràn ngập vẻ uy nghiêm: “…”

Cho dù hắn có là chúa tể Cửu U cũng không thể hiểu cụ thể tin tức về [Thiên Đạo].

Sau khi mỗi một nhiệm kỳ Thiên Đạo trấn áp cả thế gian, đánh bại chư thiên vạn giới, chấp chưởng Thiên Đạo, một vị chúa tể Cửu U tương ứng sẽ được sinh ra tại bổn nguyên của ‘thế giới Cửu U’.

Thiên Đạo chấp chưởng chư thiên vạn giới, trong đó cũng bao gồm cả nơi tương ứng với hiện thế là thế giới Cửu U. Nhưng không biết vì sao, các đời Thiên Đạo đều rất ít đi vào thế giới Cửu U.

Chúa tể Cửu U và Thiên Đạo là hai mặt của một vật thể, nó có được tất cả ký ức, tình cảm của ‘Thiên Đạo’ trước khi tấn thăng. Nhưng do chịu ảnh hưởng của sức mạnh Cửu U nên cho dù có được tất cả ký ức và tình cảm của Thiên Đạo, tính cách của chúa tể Cửu U luôn khác với Thiên Đạo bản thể.

Sau khi sinh ra, ký ức của chúa tể Cửu U sẽ không cộng hưởng với Thiên Đạo.

Tuy cả hai có liên hệ nhất định nhưng đã là hai cá thể hoàn toàn khác biệt.

Chúa tể Cửu U vẫn luôn không biết những chuyện liên quan đến ‘Thiên Đạo’. Thế nên Bạch two không thể lí giải cảnh giới của ‘Thiên Đạo’, không thể hiểu ý nghĩa của ‘bất hủ bất diệt’ cũng như năng lực cụ thể của ‘Thiên Đạo’.

Đúng thế…Bạch Thiên Đạo là Thiên Đạo thứ bảy.

Trong trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo thứ sáu, ‘Bạch’ với thân phận ‘Kiếp Tiên cửu phẩm’ đoạt được vị trí Thiên Đạo. Nhưng vì cảm thấy tư thế tấn thăng không đúng, thời cơ tấn thăng không đúng nốt nên… hắn rất tùy hứng mà bán lại vị trí Thiên Đạo cho Thiên Đạo thứ sáu.

Về sau, khi Thiên Đạo thứ sáu biến mất, hắn lại tham gia cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo tiếp theo, đoạt được vị trí Thiên Đạo thứ bảy.

Tổng cộng hắn đã tham gia cuộc chiến Thiên Đạo hai lần và cả hai lần đều giành chiến thắng, thành công bảo vệ vương miện Thiên Đạo.

Cũng may đến lần tấn thăng Thiên Đạo thứ hai, rốt cuộc Bạch cũng cảm thấy tư thế tấn thăng của mình đúng rồi.

Nếu không rất có thể hắn sẽ lại tiếp tục với vị trí quán quân cuộc chiến bảo vệ vương miện Thiên Đạo, bán tư cách Thiên Đạo cho người khác mất.

Với tính cách của hắn, xác suất xảy ra chuyện này là khá cao.

…

…

Từ đối thoại vừa rồi, Bạch two rút ra được vài điểm.

‘Bạch Thiên Đạo’ trước mặt này là Bạch của ‘mốc thời gian quá khứ’. Là hình chiếu mà Bạch Thiên Đạo vượt qua khái niệm ‘thời gian’ để chiếu tới tương lai khi hắn đang ‘siêu thoát Thiên Đạo’.

Nói cách khác, bản thể của ‘Bạch’ trước mặt hắn vẫn là kẻ có thân phận [Thiên Đạo] ở thời viễn cổ.

Hắn ở quá khứ xa xôi, vượt qua hạn chế của dòng sông thời gian để nói chuyện trực tiếp với mình.

Bởi vì khi để ‘ánh mắt nhìn tới tương lai’, Bạch Thiên Đạo từ điểm thời gian A của bản thân, vượt qua điểm B, trực tiếp tiến vào điểm C. Vì thế ‘Bạch Thiên Đạo’ trước mặt này biết rất ít về những chuyện xảy ra ở điểm thời gian B.

Trên thực tế, đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Tống Thư Hàng nảy sinh nghi ngờ về thân phận của ‘Bạch Thiên Đạo’. Thậm chí còn liều chết dùng ‘Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài tới eo’ để thăm dò.

Bởi vì Tống Thư Hàng phát hiện ra, vị ‘Bạch Thiên Đạo’ này không biết rất nhiều chuyện… thực ra là vì đó đều là những chuyện xảy ra ở điểm thời gian B.

“Ta cũng không hiểu về chuyện của [Thiên Đạo], kí ức duy nhất liên quan đến ‘Thiên Đạo’ trong trí nhớ của ta chính là khoảnh khắc khi chúng ta tấn thăng lên Thiên Đạo, kế thừa những kiến thức từ chư thiên vạn giới.”

Bạch tiền bối two vẫn duy trì tư thế đầy tính bức bách kía.

Trong nhiều đời ‘Thiên Đạo’, bọn họ là tồn tại đặc biệt nhất, bởi vì bọn họ tấn thăng những hai lần. So với những ‘chúa tể Cửu U’ khác, Bạch two cũng là một người rất đặc biệt.

“Sau khi tấn thăng Thiên Đạo, bất hủ bất diệt, đã ở đỉnh điểm của chư thiên vạn giới rồi. Tại sao còn muốn tiến hành ‘siêu thoát’ nữa chứ?”

Hỏi đến đây, Bạch tiền bối two đột nhiên thở dài, tiếp tục nói:

“Được rồi, với ngươi… hay nói cách khác, với tính cách của cả hai chúng ta, có lẽ là rảnh rỗi sinh nông nổi nên mới muốn siêu thoát ‘Thiên Đạo’, khiêu chiến cực hạn. Qủa thật chúng ta là người có thể làm ra những chuyện này. Nhưng Công Đức đạo hữu đâu? Hắn cũng đột nhiên nghĩ quẩn, muốn trùng kích cảnh giới bên trên ‘Thiên Đạo’ à?”

Công Đức Đạo Nhân chính là cái vị dùng ‘phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’ để đổi lấy vị trí Thiên Đạo – Thiên Đạo thứ sáu.

Ban đầu trước khi tấn thăng, Công Đức đạo hữu đã từng nói, nếu hắn trở thành Thiên Đạo, nhất định sẽ yên ổn để làm Thiên Đạo ‘bất hủ bất diệt’ của mình, tuyệt đối không buông bỏ tư cách chấp chưởng Thiên Đạo.

“Hắn ta ấy hả, không còn lí tưởng nữa thì sẽ giống như cá mặn thôi. Các Trường Sinh Giả thì có thể trùng kích lên ‘Thiên Đạo chi vị’, họ có lí tưởng của riêng mình. Mà trở thành Thiên Đạo đã là đạt đỉnh điểm, trở thành con cá mặn mạnh nhất chư thiên vạn giới. Ngươi có tưởng tượng được một cuộc sống như thế sẽ ra sao không?”

Bạch Thiên Đạo bình tĩnh đáp.

Bạch tiền bối two nói:

“Không thể hiểu nổi… ta làm chúa tể Cửu U cũng rất yên lành mà, đâu có mất đi ước mơ.”

Bạch Thiên Đạo cười ha hả, tạo dáng kim kê độc lập, bạch hạc giương cánh:

“Rất đơn giản, bởi vì ngươi vẫn chưa phải là Thiên Đạo ~”

Bạch two: “…”

Có tin ta chọi chết ngươi không? Bây giờ ngươi chỉ là một hình chiếu, ta thật sự có thể giết chết ngươi đấy tin không hả?

Đột nhiên, Bạch Thiên Đạo lại thấp giọng nói:

“Công Đức đạo hữu chưa trùng kích cảnh giới trên Thiên Đạo, hẳn chỉ biến mất thôi.”

Bạch two: “?”

“Biến mất hoàn toàn, những thứ hắn để lại bao gồm ‘mạng công đức’, một số sinh vật hệ công đức. Ngoài ra, hắn lại rèn một ‘phi toa’ với mấy món pháp khí còn không được coi là đạo khí. Ta kế thừa phần lớn những thứ này. Đúng rồi, chiếc chăn trên người ngươi cũng là một trong những tác phẩm của hắn đấy. Ngoài ra hắn không để lại thứ gì khác nữa. Mạng công đức cũng được, sinh vật công đức cũng thế… tất cả đều là đạo thoát thân của hắn. Nhưng hắn không thoát thân thành công, đã hoàn toàn biến mất rồi.”

Bạch Thiên Đạo trầm giọng kể.

“Thế… tại sao mấy người các ngươi ai cũng muốn thoát thân khỏi ‘Thiên Đạo chi vị’ thế?”

Bạch two xoa trán hỏi.

Không dễ dàng gì mà đập sạch chư thiên vạn giới, trở thành Thiên Đạo, biến thành bất hủ. Tại sao bọn họ phải tìm trăm phương nghìn kế để thoát khỏi vị trí ‘Thiên Đạo’ chứ?

Đầu óc của các Thiên Đạo đều bị chập mạch hết rồi à?

Đừng nói lí do gì mà sau khi trở thành Thiên Đạo là mất đi ước mơ, trở thành cá mặn.

Có thể trở thành Thiên Đạo mà không có chút đạo tâm và ý chí thì dựa vào gì mà trấn áp chư thiên vạn giới?

“Thế nên một kẻ không trở thành Thiên Đạo như ngươi làm sao hiểu được tâm tư của mấy Thiên Đạo bọn ta chứ?”

Thiên Đạo bạch lại bày ra tư thế bạch hạc giương cánh lần nữa.

Bạch two: “…”

Ngươi có biết nói chuyện không hả? Ngươi có thể nói chuyện tử tế không? Cuộc nói chuyện sắp bị ngươi ép chết rồi đấy!

Ta nhớ trước khi trở thành Thiên Đạo, tính cách của ngươi đâu có như thế này.

Rốt cuộc sau khi thành Thiên Đạo, ngươi đã trải qua chuyện gì thế hả?

“Vị trí Thiên Đạo là một cái bẫy ư?”

Bạch two hỏi.

Bạch Thiên Đạo đáp:

“Ta cho ngươi một ánh mắt, ngươi hiểu là được.”

“Mặt ngươi toàn là thánh con mợ nó quang, ta làm sao mà nhìn mắt ngươi được!”

Bạch two cắn răng nói.

“Lát nữa ta sẽ rút hết thánh quang.”

Bạch Thiên Đạo nói:

“Sau khi trở thành Thiên Đạo, phải xem bản thân mình làm như thế nào. Nếu làm tốt thì không phải là bẫy mà là bất hủ bất diệt, trời đất diệt vong chứ ta thì không. Cho dù chư thiên vạn giới đều sụp đổ, Thiên Đạo vẫn sẽ tồn tại. Nhưng nếu làm không tốt thì Thiên Đạo chính là bẫy. Thậm chí đến cuối cùng, có lẽ sẽ bị dung hòa làm một thể với Thiên Đạo, không thể phân ra được nữa.”

“Ngươi chơi nát rồi à?”

Bạch two nói:

“Có phải mấy Thiên Đạo trước cũng chơi nát rồi không?”

“Ha ha ha ha, mới nhận quyền hạn không bao lâu thì đã chơi nát rồi. Đối với chúng ta mọi thứ đều như nhau, dù gì thì vượt qua Thiên Đạo cũng thú vị hơn. Ta đã làm rất nhiều nghiên cứu, học tập kinh nghiệm của Thiên Đạo thứ ba, kế thừa di sản của Công Đức đạo hữu, sau thời gian dài đằng đẵng… chúng ta thành công rồi. Vào khoảnh khắc khi thí nghiệm thành công, ta tiến vào trạng thái vượt qua tất cả. Cúi đầu nhìn xuống vạn vật, thậm chí cảm thấy chỉ cần thêm một bước nữa là có thể vượt qua chư thiên vạn giới này.”

Bạch Thiên Đạo nói.

“Đây là lí do ngươi lén cắt một chân của ta để làm nghiên cứu đấy à?”

Trong mắt của bạch two lóe lên thần sắc nguy hiểm.

“Ha ha ha, chẳng phải ta đã trả lại chân cho ngươi rồi hay sao? Ngươi cầm về dung hợp vào là được. À mà dung hợp sớm chút đi, nếu không ngươi sẽ thường xuyên tự nhiên ngã cái oạch đấy.”

Bạch Thiên Đạo nói.

Là ngươi! Kẻ đầu sỏ khiến ta đột nhiên ngã khi đi trên đất bằng chính là ngươi!

Bạch Thiên Đạo lại nói:

“Nhưng theo tin tức phản hồi từ ‘tương lai’… cuối cùng chúng ta vẫn thất bại. Nếu như chúng ta thành công thì sẽ thật sự chấp chưởng Thiên Đạo, như thế sẽ không xuất hiện ‘Thiên Đạo nhiệm kỳ tiếp theo’ nữa. Chậc, muốn đứng trên ‘Thiên Đạo’, tính khiêu chiến lớn quá. Mà rất may mắn là sau khi nhìn thấy ngươi, ta liền biết cho dù ta thất bại nhưng chắc hẳn ta vẫn thoát thân thành công. Ít nhất cũng để lại người thay thế.”

“Vậy ‘Bạch’ trong hiện thế kia là người thay thế của ngươi sao?”

Bạch two trầm giọng nói.

Bạch Thiên Đạo lại tạo dáng bạch hạc giương cánh, trào phúng:

“Bạch two trẻ tuổi à ~~ lối tư duy của ngươi chịu ảnh hưởng của khí tức Cửu U nên chậm chạp quá rồi. Chuyện ngươi hỏi thì sao mà ta biết được? Ánh mắt của ta nhảy qua điểm thời gian B trong tương lai mà hạ xuống điểm C hiện tại. Mấy thứ như kẻ thay thế gì đó, nhất định là được ta bố trí sau khi kết thúc trạng thái ‘mắt nhìn về tương lai’ rồi.”

“Coi chừng ta xử ngươi đấy!”

Bạch two đan hai tay lại để dưới cằm, lạnh giọng nói.

“Được rồi, theo quan sát hiện tại của ta, 98% trở lên thì đó đúng là người thay thế của ta.”

Bạch Thiên Đạo hạ giọng nói:

“Còn có hai phần trăm có thể là… Tiểu Bạch.”

“Không có Tiểu Bạch nữa, trên đời này không thể có Tiểu Bạch nữa. Hắn chỉ là sa mạc đó, mà từ sau khi chúng ta luyện hóa sa mạc… chúng ta chính là [Bạch].”

Bạch two nói.

“Không, ta là bạch mã.”

Bạch Thiên Đạo bình tĩnh đáp.

“Hả?”

Biểu cảm tràn ngập tính bức bách trên gương mặt bạch two sắp sụp đổ.

Bạch Thiên Đạo lại bạch hạc giương cánh:

“Ta thật sự là bạch mã.”

“Có thể đừng bày ra tư thế đáng chết này nữa được không?”

Bạch two lạnh giọng nói.

“Ta cảm thấy điểm thời gian ‘nhìn về tương lai’ sắp kết thúc rồi. Bạch two, cho dù thất bại thì ta vẫn sẽ không bỏ cuộc. Hơn nữa ta cảm thấy, chưa chắc đã thất bại hoàn toàn… Nói không chừng, bây giờ ta thất bại một nửa, thành công một nửa ấy chứ.”

Bạch Thiên Đạo nói tiếp.

“Thế rốt cuộc ngươi muốn làm gì đây?”

Bạch two nói.

“Nếu như ta thật sự thất bại thì về sẽ bố trí kẻ thay thế, cướp lại Thiên Đạo một lần nữa, sau đó tạo ra một em trai song sinh cho ngươi nhé.”

Bạch Thiên Đạo nói.

Bạch two: “…”

Chương 1535: Ta có thể cho ngươi chạy trước 199 mét

Trên gương mặt của Bạch two đã tràn ngập vẻ hối tiếc, nhưng Bạch Thiên Đạo vẫn không định từ bỏ việc kích thích hắn:

“Ngươi có đề nghị gì với người em trai sắp sửa ra đời của mình không?”

Bạch two xoa mặt, đau đầu quá đi mất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại… nếu như Bạch Thiên Đạo thật sự có thể tạo ra một ‘Bạch Cửu U số hai’ thì hắn thật sự được coi như ‘chúa tể Cửu U lâu năm’ rồi.

Đến lúc đó, không biết quả cầu béo có biến mất hay không?

Chắc là sẽ biến mất nhỉ, vì quả cầu béo không giống như hắn.

Thế nhưng từ tận đáy lòng, hắn mong quả cầu béo sẽ không biến mất… Bởi vì nếu nó không biến mất thì sẽ thú vị lắm. Hắn có thể bắt tay với ‘Bạch Cửu U số hai’ cùng chèn ép quả cầu béo. Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng đó thôi cũng đã thấy sướng rồi.

Hơn nữa, hắn khá là hứng thú với quá trình hình thành ‘chúa tể Cửu U’.

Bạch two được ngưng tụ ra từ bản nguyên của Cửu U sau khi Bạch Thiên Đạo chính thức tấn thăng lên làm Thiên Đạo thứ bảy. Khi hắn xuất hiện ở Cửu U, cơ thể của chúa tể Cửu U nhiệm kỳ trước tương ứng với ‘Công Đức Đạo Nhân’ đã hoàn toàn biến mất.

Khi hắn ‘sinh ra ý thức’ thì đã ngưng tụ thành hình trong bản nguyên Cửu U rồi.

Mà khi quả cầu béo hình thánh trong bản nguyên Cửu U, hắn lại lâm vào một thời kỳ hôn mê rất kỳ lạ. Đợi đến khi hắn tỉnh dậy, quả cầu béo đã được sinh ra…

Hắn rất tò mò với quá trình hình thành của ‘chúa tể Cửu U’.

“Thế nào, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội nhé. Chỉ cần ngươi đưa ra được ý kiến thú vị thì ta đều khiêm tốn tiếp nhận hết. Ngươi có yêu cầu gì với em trai có thể xuất hiện trong tương lai không?”

Nhìn dáng vẻ đau đầu nhức óc kia, hắn lại càng vui hơn.

Bạch two ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên.

Hắn nghĩ ra một ý rất hay.

“Nếu như ngươi không lo sau này xảy ra hỗn loạn và thay đổi thì… ta muốn có một người em gái.”

Bạch two thong thả nói.

Bạch Thiên Đạo: “???”

Có một khoảnh khắc hắn đã đơ người luôn.

“Đúng thế, ta muốn có một em gái. Thế nên nếu có bản lĩnh lần sau ngươi tranh đoạt Thiên Đạo rồi cho ta một chúa tể Cửu U giới tính ♀ đi.”

Bạch two cười lạnh nói… Tới đây nào, tổn thương nhau đi!

Bạch Thiên Đạo nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, xoa cằm đáp:

“Ta không ngờ ngươi lại muốn có một đứa em gái, quả nhiên sau khi trở thành chúa tể Cửu U thì ngươi đã thay đổi nhiều quá. Hay là, ngươi nhớ tới ‘Tiểu Bạch’ năm đó? Tiểu Bạch đẹp thì đẹp thật, nhưng là con trai đấy. Lúc nãy khi ta tiễn Tống tiểu hữu về hiện thế, hắn còn dùng câu ‘Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài đến eo’ để thử ta nữa chứ. Đến cả chuyện xấu hổ như thế của chúng ta mà ngươi cũng tiết lộ cho Tống tiểu hữu à? Chậc chậc chậc.”

Bạch two: “…”

Quay phải xử chết Tống con mợ nó Thư Hàng mới được!

“Nhưng mà ý kiến này thú vị đấy. Đợi ta thử xem sao, nói không chừng lại thật sự tạo ra được chúa tể Cửu U phiên bản nữ đấy. Ngươi đợi đi, nếu như người tiếp theo tấn thăng lên Thiên Đạo là nữ thì ngươi không cần do dự nữa, chắc chắn ta sẽ cho ngươi một em gái. Đương nhiên nếu như là nam thì ngươi cũng đừng có thất vọng, ta không thể chắc chắn thỏa mãn tâm nguyện của ngươi được.”

Bạch Thiên Đạo lại nói:

“Còn nữa, ta muốn nói cái này… về chuyện lo lắng sau này sẽ xảy ra thay đổi và hỗn loạn ấy, ngươi thấy với tính cách của chúng ta, chúng ta sẽ lo lắng à? Ha ha ha ha.”

Tương lai càng hỗn loạn, càng xảy ra thay đổi lớn thì càng thú vị.

Sau khi ánh mắt của hắn trở lại từ trạng thái ‘ánh nhìn tương lai’, hắn tuyệt đối sẽ không chút do dự nào mà đi làm tất cả những chuyện dẫn tới thay đổi của tương lai.

Chẳng phải tương lai đã hình thành thì không thay đổi sẽ thành ‘Túc Mệnh Luận’ sao? Hắn chẳng thích giảng pháp vừa nghe đã thấy tử khí nặng nề như Túc Mệnh Luận chút nào. Nghe giống như bản thân mình bị hạn chế, trở thành một diễn viên múa rối, mặc cho kẻ khác thao túng số mệnh vậy.

Hắn thích ‘tương lai vô hạn’ cơ.

Bạch two bình tĩnh đáp:

“Đúng, với tính cách của chúng ta, quả thật chúng ta sẽ không lo lắng tới chuyện tương lai bị thay đổi.”

“Hơn nữa, có lẽ chúng ta có cơ hội lựa chọn tương lai khác.”

Bạch Thiên Đạo vươn ngón tay ra, nói:

“Vào lúc ta tiến vào chế độ ‘siêu thoát Thiên Đạo’, tầm nhìn của ta giống như một con cá nhảy ra khỏi dòng suối nhỏ vậy, ta nhìn thấy dòng suối có vô số phân nhánh, chảy về các con sông lớn. Có lẽ, mỗi một phân nhánh của dòng suối đều ẩn chứa những tương lai vô hạn khác nhau. Tương lai mà ta nhìn thấy có lẽ chỉ là một trong số các loại ‘tương lai’.”

“Đây là cái cớ mà đám xem bói thích dùng nhất, nhất là những tên thầy bói kém cỏi, lúc nào họ cũng thích dùng mấy kiểu lời thoại như ‘tương lai luôn có thay đổi’ để lừa dối người ta.”

Bạch two nói.

“Ha ha ha ha, nhưng nếu thật sự vì ta mà tương lai biến thành một nùi rối mù thì chắc chắn sẽ rất thú vị.”

Bạch Thiên Đạo cười xong, nghiêm túc nói:

“Ta nhất định phải hoàn thành siêu thoát, quay về ta phải bố trí chuẩn bị, nhân lúc chưa từ chức mà đào thoát khỏi vị trí Thiên Đạo này.”

“Chúc ngươi thành công.”

Bạch two nói.

Ngay sau đó cơ thể của Bạch Thiên Đạo bắt đầu mờ đi.

Sau khi hắn hoàn toàn biến mất, ở chỗ hắn đứng ban đầu xuất hiện một con bạch mã thần tuấn.

Lộp cộp.

Con bạch mã nhấc móng lên, nhẹ nhàng đi lại vài bước trong thạch thất.

Sau đó, nó ngẩng đầu, nhìn Bạch two một cái.

Nó gật đầu với bạch two như có nhân tính rồi lại nhấc chân đạp, mở thông đạo không gian, biến mất tăm.

Bạch two: "…"

Đương nhiên con bạch mã này không phải là con ngựa trong tay thiếu niên áo xanh ở sa mạc năm đó… Con bạch mã đó chỉ là một con ngựa bình thường, đã không còn tồn tại từ lâu rồi.

Con bạch mã trước mắt hắn đây chắc là sản phẩm thí nghiệm của Bạch Thiên Đạo lúc còn ở 'trạng thái Thiên Đạo'.

Con ngựa này không phải là vật thật, cũng không có sinh mệnh. Nó là trung tâm, là hệ thống quản lý của 'không gian phong bế' này.

Lúc trước, chân trái của hắn cũng do con bạch mã này bảo quản.

Khi Bạch Thiên Đạo đưa 'ánh mắt chiếu tới tương lai', hình chiếu liền phụ thân vào con bạch mã này.

Sau khi 'ánh mắt' của Bạch Thiên Đạo rời đi, bạch mã sẽ tiếp tục chấp hành nhiệm vụ của mình, duy trì sự vận hành của 'không gian phong bế'.

"[Ta là bạch mã] chính là chỉ ý này, trò văn vở này vui lắm à?"

Trong lòng Bạch two vô cùng khó chịu.

Hắn quấn lấy chiếc chăn trên người.

Chiếc chăn này là tác phẩm của Công Đức đạo hữu.

Nếu thật như thế, nể mặt Công Đức đạo hữu, trở về… hắn phải đâm tim 'cái gì cũng có thể bán' một phen mới được.

Bạch Thiên Đạo làm cho hắn thấy khó chịu, đương nhiên phải tìm cơ hội chia sẻ gấp bội cho người khác, cùng san sẻ cảm giác nghẹn lòng và đau tim này nào.

Đừng hỏi tại sao, hắn là chúa tể Cửu U, hắn làm những chuyện thế này là lẽ đương nhiên.

“Đi thôi, chúng ta trở về. Về phải chọi quả cầu béo một trận. Nói không chừng… chẳng bao lâu nữa nó sẽ biến mất. Trước khi nó biến mất, chúng ta phải để lại ấn tượng sâu đậm, coi như là tiễn đưa nó.”

Bạch two đứng dậy nói.

Hắn vươn tay ra vỗ một cái, cánh cửa không gian mở ra.

Hắn nhấc chân bước vào cánh cửa không gian, phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới cũng theo sát sau lưng hắn.

Ngay sau đó, Bạch two xuất hiện trên thảo nguyên bị bao phủ bởi sương mù màu xám kia.

Hắn nhấc chân, men theo con đường thẳng tắp mà rời khỏi thảo nguyên.

Thảo nguyên bị sương mù màu xám bao quanh là tầng giảm xóc + bảo vệ giữa ‘thế giới phong bế’ và ‘hiện thế’. Nó cắt đứt liên hệ giữa hiện thế và thế giới phong bế.

Bạch two đi với tốc độ rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, hắn đuổi kịp chiến xa Hà Long Thần Hành và đám người Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha ha.”

Khóe miệng của Bạch tiền bối two nhếch lên.

Tìm được ngươi rồi, Tống Thư Hàng.

“Tống – Thư – Hàng!”

Bạch tiền bối two gằn giọng nói.

Trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Con rối tiên tử truyền âm nhập mật:

“Hình như ta nghe thấy tiếng của cái vị chúa tể Cửu U kia thì phải? Tiếng nói truyền tới từ sau lưng chúng ta.”

Tống Thư Hàng chế độ hiền giả cá mặn bình tĩnh truyền âm nhập mật lại:

“Đừng quay đầu, nhất định đó là âm thanh dụ hoặc mà thảo nguyên màu xám kia truyền tới. Lúc trước khi rời khỏi thông đạo kia, vị tiền bối rất có thể là 'Bạch Thiên Đạo' đã dặn dò chúng ta tuyệt đối đừng quay đầu. Vì thế bất luận đằng sau xảy ra chuyện gì, truyền tới âm thanh gì, chúng ta cũng không được quay lại."

Sở Sở rốt cuộc cũng treo máy xong nghe thấy tiếng của Bạch tiền bối two, vô thức định quay đầu lại.

Nhưng sau khi nghe thấy Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật, cô giữ nguyên đầu của mình, tuyệt đối không được quay lại đằng sau.

"Sư tôn, nếu chúng ta quay đầu lại thì sẽ xảy ra chuyện gì ạ?"

Sở Sở truyền âm hỏi.

"Nếu theo đúng các chiêu trò, chúng ta mà quay đầu là biến thành cột đá hoặc là cột muối ngay. Nói không chừng vừa quay lại đã có sẵn chuyện gì siêu khủng bố đợi chúng ta. Chúng ta tăng tốc chiến xa, rời khỏi thảo nguyên màu xám này sớm một chút."

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sau khi dứt lời, tốc độ của chiến xa Hà Long Thần Hành tăng lên một level nữa, nhanh chóng chạy về trước.

Bạch tiền bối two ở sau lưng: "…"

Ha ha ha.

Tiểu tử ngươi giỏi lắm, còn dám chạy à?

Ngây thơ quá.

Ngươi nghĩ rằng mình chạy khỏi ta được à? Ta có thể cho ngươi chạy trước 199 mét.

Sau đó, ăn một quả thánh kiếm Chung Yên 200 mét của ta đây!

Bạch tiền bối two thật sự móc kiếm ra.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú được tế ra, nhanh chóng lắp ráp lại trong tay Bạch tiền bối two, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành cự kiếm 200 mét.

Bạch tiền bối two giơ cự kiếm lên bằng một tay, dùng mắt ước lượng khoảng cách đến xe của mấy người Tống Thư Hàng.

"Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội… nếu ngươi còn dám trốn nữa thì ăn một kiếm của ta đây."

Bạch tiền bối two trầm giọng nói.

"Mặc kệ tiếng nói đằng sau, toàn lực chạy đi!"

Tống Thư Hàng hét lớn.

Bạch tiền bối two: "…"

Đây là do ngươi tự chuốc lấy đấy nhé.

Đã đến 199 mét, chịu chết đi!

Bạch tiền bối two dùng sức giơ kiếm lên, bước lên trước một bước.

Lực lượng khủng bổ bắt đầu ngưng tụ lại trên thánh kiếm Chung Yên

Sau đó…

Bạch tiền bối two đột nhiên thất thần, hắn nghĩ ra một chuyện… Bạch Thiên Đạo từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng ư? Sao tên đó lại phải tiếp xúc với Tống Thư Hàng chứ?

Hắn đã từng quan sát Tống Thư Hàng, có thể khẳng định hắn ta không phải là chuyển thế hay cơ thể sống lại của bất cứ ai. Vì thế chắc hẳn hắn ta không phải là người thay thế mà Bạch Thiên Đạo để lại.

Sau khi Bạch tiền bối two thất thần… đột nhiên chân trượt một cái.

Tiếp đó, hắn cứ thế ngã sấp xuống.

Bùm ~~

Bạch tiền bối two và cự kiếm dài 200 mét bên người ngã xuống mặt đất.

Mặt đất sụp đổ, trời long đất lở thật sự.

Cũng may trong khoảnh khắc cuối cùng, Bạch tiền bối two tỉnh lại từ trạng thái thất thần, thu lại phần lớn sức lực.

Nhưng dù chỉ một phần trăm nghìn sức phá hủy, hố của chúa tể Cửu U cũng là sát thương cấp tận thế.

Chương 1536: Sáu ngày sống tiếp trong hòa bình

Ngay từ khi sau lưng vang lên giọng nói của ‘Bạch tiền bối two’, trong lòng Tống Thư Hàng liền nảy sinh cảm giác nguy hiểm.

Liên hệ với câu nói ‘tuyệt đối đừng quay đầu lại’ của vị tiền bối có thể là ‘Bạch Thiên Đạo’ kia, Tống Thư Hàng cảm thấy nguy hiểm này chắc chắn đến từ lời nguyền của sức mạnh thần bí trong ‘thảo nguyên sương xám’.

Tuyệt đối không được quay đầu lại, tuyệt đối không thể.

Vì thế tăng tốc chiến xa Hà Long Thần Hành là lựa chọn đúng đắn nhất.

Nhưng không biết vì sao, sau khi chiến xa Hà Long Thần Hành tăng tốc… cảm giác nguy hiểm trong lòng hắn không những không giảm bớt mà còn tăng lên.

[Chẳng lẽ… người ở phía sau thật sự là Bạch tiền bối two ư.]

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên suy nghĩ này.

Nếu như thật sự là Bạch tiền bối, vậy hắn nói ‘ăn một kiếm của ta’ là chỉ thánh kiếm Chung Yên sao? Nếu là thánh kiếm Chung Yên thật thì không phải sợ, đó là pháp khí bản mệnh của ta… Tống Thư Hàng chế độ hiền giả cá mặn bình tĩnh nghĩ.

Thế nhưng, nếu là Bạch tiền bối two thật thì mình phải giải thích với hắn, tránh hiểu lầm không cần thiết.

Vì vậy Tống Thư Hàng đang định lớn tiếng giải thích cho Bạch tiền bối two quy tắc trò chơi ‘không được quay đầu’.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng liền cảm thấy sau lưng truyền lớn một đợt sóng xung kích khủng bố.

Giống như trời đất sụp đổ vào ngày tận thế vậy.

Đối mặt với xung kích như thế, trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên cảm giác vô lực, đó là cảm giác của một người bình thường khi đối mặt với thiên tai.

Chiến xa Hà Long Thần Hành bị đánh bay ra ngoài, lực xung kích cường đại tác động lên Tống Thư Hàng, con rối tiên tử, Sở Sở và Xích Tiêu Kiếm.

Con rối tiên tử và Xích Tiêu Kiếm không hề hấn gì, sóng xung kích cỡ này họ vẫn chống đỡ được.

Sở Sở thì cảm thấy hai mắt tối sầm lại, một lần nữa hôn mê treo máy.

Cơ thể Tống Thư Hàng thì xoay tròn trong không trung.

Trong quá trình xoay tròn, hắn nhìn thấy ở phía sau… Bạch tiền bối two tay cầm cự kiếm, ngã lăn dưới đất, tạo ra một cái hố lớn.

[Không ổn rồi, ta 'quay đầu' rồi. Bây giờ ta sẽ bị hóa đá ư? Sẽ chết ư?]

Tống Thư Hàng nghĩ, thế nhưng cho dù nghĩ tới hóa đá, trong lòng hắn cũng không chút dao động.

[Sóng xung kích trời long đất lở vừa rồi hóa ra là vì Bạch tiền bối two té ngã trên đất bằng, chẳng trách lại có uy lực lớn như thế. Ta bị sóng xung kích đánh trúng trực diện rồi, thế có chết không? Tiêu rồi, đồng vàng hồi sinh của ta còn chưa hết thời gian chờ.]

Tống Thư Hàng tiếp tục nghĩ, thế nhưng vẫn bình tĩnh như cũ.

[Ngã trên đất bằng có uy lực lớn như thế, lại cộng thêm thánh kiếm dài hai trăm mét, đúng là Bạch tiền bối two rồi.]

[Đúng rồi, ta vẫn chưa bị hóa đá hay chết à? Rõ ràng ta đã quay đầu rồi mà, tại sao chẳng xảy ra chuyện gì thế này?]

Cơ thể của Tống Thư Hàng xoay tròn hết vòng này đến vòng khác trong không trung, cùng lúc đó hắn lâm vào trầm tư.

Chẳng lẽ 'Bạch Thiên Đạo tiền bối' kia dọa ta à?

Ta bị lừa rồi sao?

Cho dù quay đầu lại cũng chẳng làm sao hết ư?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy tư, cơ thể của hắn không tự chủ mà bắt đầu hành động.

Cơ thể vốn đang xoay tròn cưỡng chế dừng lại. Ngay sau đó, hắn đạp chân trong không trung, đi về 'điểm xuất phát'.

Đồng thời, sương mù xám trong mắt hắn càng dày đặc hơn.

Không nhìn thấy bất cứ thứ gì hết.

Quay đầu… thật sự phải trả giá.

Cái giá chính là sẽ lạc lối trong thảo nguyên màu xám này, rơi vào một mê cung siêu to khổng lồ. Có thể ra ngoài hay không thì phải xem vận may.

“Còn chưa kịp dung hợp chân vào mà lại ngã rồi.”

Bạch tiền bối two thu lại thánh kiếm Chung yên, bò từ dưới hố lên.

Khi vừa leo ra khỏi hố, vừa hay nhìn thấy Tống Thư Hàng hai mắt mê mang, thả bước trong không trung phía trên đỉnh đầu hắn.

“Ngươi đang chơi gì thế?”

Bạch tiền bối two hỏi.

“Bạch tiền bối, tiêu rồi… vừa nãy ta không cẩn thận quay đầu lại, trúng phải lời nguyền của thảo nguyên này rồi.”

Tống Thư Hàng kêu lên:

“Ở trên thảo nguyên này, hễ quay đầu lại là sẽ xảy ra chuyện đáng sợ. Ta dự cảm mình sẽ bị lạc trên thảo nguyên mất.”

Bạch tiền bối two: “…”

Hắn vươn tay cách không túm một cái, một bàn tay vô hình nắm lấy Tống Thư Hàng, đưa hắn tới trước mặt mình.

Nhưng cho dù bị túm, cơ thể của Tống Thư Hàng vẫn không ngừng vặn vẹo, giãy dụa. Hình như muốn chạy vào sâu trong thảo nguyên sương mù xám kia vậy.

Bạch tiền bối two:

“Không phải lời nguyền, là một lực lượng hệ quy tắc.”

“Có thể giải trừ không? Có cứu được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối giúp ta với!”

“Cũng đang có ý đó đây.”

Bạch tiền bối two nói. Dứt lời, một tay hắn nắm lấy chân của Tống Thư Hàng, vung mạnh cho Tống Thư Hàng xoay vòng điên cuồng trong không trung.

“ A a a a ~~ Bạch ~ tiền ~ bối ~, ngài đang muốn ~ làm ~ gì ~ thế ~”

Tống Thư Hàng vất vả nói.

Cảnh tượng quăng điên cuồng thế này khiến hắn không khỏi nhớ lại Phong Hỏa Luân xoay tròn của Lệ Chi Tiên Tử.

Chỉ là Bạch tiền bối two quăng nhanh hơn, mạnh hơn, sát thương lớn hơn.

Không được, chóng mặt quá, buồn nôn, cảm thấy người mình bị kéo dài ra như sợi mì vậy… sắp chết rồi.

“Bạch ~ tiền ~ bối, sẽ chết đấy.”

Tống Thư Hàng kêu lên, đồng thời, não hải của hắn còn rất trấn định mà hồi tưởng lại… hôm nay mình đắc tội với Bạch tiền bối two ở đâu?

Thế nhưng lại không nghĩ ra được.

Mấy ngày nay vì thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh chưa hết, hắn rất khắc chế bản thân. Những chuyện quá tìm đường chết thường hắn sẽ không làm. Đáng lẽ hắn không đắc tội Bạch tiền bối two mới đúng chứ?

“Bạch tiền bối ! Nếu như ta sai thì cho ta xin lỗi được không?”

Tống Thư Hàng chế độ hiền giả cá mặn bình tĩnh hỏi, định tìm một biện pháp giải quyết.

“Muộn rồi, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết một lần.”

Bạch tiền bối two nói.

“Đừng mà, đồng vàng hồi sinh của ta còn chưa hết thời gian chờ.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two:

“Nhiều lời cũng vô ích thôi, chịu chết đi!”

Đại phong xa càng nhanh hơn, đáng sợ hơn.

Cơ thể Tống Thư Hàng ma sát với không khí, da dẻ bắt đầu đỏ cả lên, giống như một thiên thạch rơi vào tầng khí quyển vậy.

Cùng với việc xoay tròn, ‘chăn hàng nhái’ trên người Tống Thư Hàng còn phát ra tiếng rít, như đang lồng tiếng cho hắn vậy.

Cũng không biết qua bao lâu… hai mắt Tống Thư Hàng tối sầm lại, cuối cùng không chống đỡ nổi mà ngất đi.

Bạch tiền bối two thỏa mãn tiện tay ném Tống Thư Hàng về lại chiến xa Hà Long Thần Hành.

Xích Tiêu Kiếm nhìn Tống Thư Hàng đang nóng rực, nhẹ giọng nói:

“Nguội rồi… à không, chín rồi.’

Bạch tiền bối two sải bước đến bên chiến xa:

“Đi thôi, rời khỏi chỗ quái quỷ này đi.”

Con rối tiên tử ngoan ngoãn lái chiến xa bay lên.

Chúa tể Cửu U ngồi bên cạnh ta, đáng sợ quá đi mất. Dường như trên cơ thể hắn lúc nào cũng tràn ngập sự khủng bố hủy diệt mạnh nhất thế gian, ta sắp bị dọa mất mật rồi, muốn quỳ gối ôm đầu phòng thủ quá, làm thế nào phá vỡ cục diện này đây, online chờ gấp.

Con rối tiên tử thật sự rất khâm phục Tống Thư Hàng… Tên này chắc hẳn là tu sĩ duy nhất trong chư thiên vạn giới dám chọc giận thẳng mặt chúa tể Cửu U mà vẫn còn sống sót được

“Thời gian cold down sống lại của hắn còn bao lâu nữa?”

Bạch tiền bối two ngồi xuống bên cạnh con rối tiên tử, lên tiếng hỏi.

“Sáu hay là bảy ngày nhỉ?”

Con rối tiên tử dè dặt hỏi lại.

“Một tuần à? Tốt lắm… đợi hắn tỉnh lại thì nói với hắn, chuyện này còn chưa xong đâu, một tuần nữa ta lại đến tìm hắn. Đắc tội với chúa tể Cửu U, đừng hòng sống bình an nha.”

Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Con rối tiên tử gật đầu thật mạnh… cái vị Bạch chúa tể của Cửu U này lúc nghiêm túc lên thì thật là đáng sợ. Cũng may bây giờ cô là con rối, nếu không đã bị dọa cho bật khóc rồi ấy chứ.

Chiến xa Hà Long Thần Hành nhanh chóng tiến về trước, cuối cùng cũng đi tới điểm cuối của thảo nguyên màu xám.

Chiến xa lại tiến lên một bước nữa, rơi khỏi thảo nguyên, rớt xuống Điền Thiên Đảo.

…

…

Trên Điền Thiên Đảo, Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang bận tối tăm mặt mũi.

Lúc trước… sau khi Điền Thiên Đảo Chủ từ không gian phong bế về, tất cả hồn phách của hắn đều tập hợp đầy đủ… Trận pháp sống lại trên đảo được kích hoạt, tạo lại nhục thân cho hắn, hồi phục lại như lúc đầu. Thậm chí cảnh giới của hắn còn tăng lên một bậc. Không những quá trình diễn hóa kim đan hoàn thành mỹ mãn mà còn xảy ra dị biến, trở nên phức tạp hơn, có tiềm năng hơn.

Tuy rằng dùng mất trận pháp sống lại mà hắn vất vả bố trí nhưng nói tóm lại, thu hoạch cá nhân của hắn lớn hơn tổn thất.

Có thí luyện và lĩnh ngộ trong 'không gian phong bế', việc hắn tấn thăng lên lục phẩm tới đây sẽ như nước chảy thành sông, cũng có phần thắng lớn trong việc đối kháng với thiên kiếp lục phẩm.

Nhưng đối với cả Điền Thiên Đảo, không gian phong bế lần này đúng là tai bay vạ gió.

Sau khi cả Điền Thiên Đảo trở về từ 'không gian phong bế', trên đảo có không ít cư dân bị thương tổn hồn phách, chữa trị sẽ rất tốn kém.

Còn có hồn phách của một số thành viên dường như vẫn chưa ra khỏi 'không gian phong bế'…

Ví dụ như Điền Điềm Phó Đảo Chủ, một phần hồn phách của cô vẫn chưa quy vị, lúc này cô đang ở trạng thái người thực vật.

Điền Thiên Đảo Chủ buồn rầu tới mức bạc cả tóc.

Trong ngày thường, mọi chuyện trên Điền Thiên Đảo đều là Điền Điềm Phó Đảo Chủ xử lý, bây giờ tất cả những việc này đều rơi xuống đầu hắn. Cũng may là có bạn thân Thất Sinh Phù Phủ Chủ giúp đỡ.

Rầm ~~

Chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng rơi xuống Điền Thiên Đảo.

Điền Thiên Đảo Chủ lập tức phát hiện ra, nhanh chóng lướt đến chỗ chiến xa.

“Là Thư Hàng tiểu hữu.”

Điền Thiên Đảo Chủ mừng thầm…Tống Thư Hàng có gặp lại Điền Điềm trong không gian quỷ dị kia không nhỉ?

Bạch tiền bối two thấy Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ bay đến liền mở cánh cửa không gian, nhanh chân rời đi trước một bước.

Con rối tiên tử thở hắt ra một hơi.

Sợ vỡ cả mật, đến cả xương đầu gối được tạo thành từ hợp kim titan đều sắp nhũn cả ra.

Sau đó, cô chui đầu vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng… quyền hạn thông hành trong thế giới hạch tâm mà Tống Thư Hàng cho cô vẫn chưa hủy bỏ.

Chiến xa Hà Long Thần Hành tự động trở lại trong người hắn.

“Thư Hàng tiểu hữu hôn mê, miệng sùi bọt mép rồi, nhìn có vẻ đau đớn lắm.”

“Sở Sở cô nương cũng bất tỉnh luôn rồi.”

“Đưa bọn họ đến điện chữa trị trước đã.”

****

Không biết qua bao lâu.

Khi Tống Thư Hàng mở mắt ra lần nữa, sắc trời đã là hoàng hôn rồi.

Hắn phát hiện ra mình nằm trên giường bệnh, ở trên giường bên cạnh là đệ tử Sở Sở của hắn.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng vươn tay sang bên cạnh mà tóm, mò thấy điện thoại của mình.

Chóng mặt, buồn nôn, di chứng đại phong xa version Bạch tiền bối two vẫn chưa hết hẳn.

Hắn nhìn ngay vào ngày tháng.

17:33 thứ năm, ngày 17 tháng 10 năm 2019.

“Thời gian không chênh nhiều so với dự tính của ta. Còn sáu ngày nữa là hết thời gian chờ của đồng vàng sống lại. Sau hôm nay là còn năm ngày.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chuyện trong không gian phong bế tạm thời kết thúc… không biết bây giờ Điền Thiên Đảo có bình an vô sự không.

Tới đây hắn cần nghỉ ngơi một thời gian.

“Đợi chuyện Của Điền Thiên Đảo kết thúc thì chắc cũng đến lúc về đại học Giang Nam rồi.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Mục tiêu là…sống nốt sáu ngày tiếp theo trong hòa bình.

Đương nhiên, tốt nhất vẫn là đợi Bạch tiền bối ra khỏi ‘không gian phong bế’ rồi hẵng về đại học Giang Nam, như thế thì hắn sẽ càng an toàn hơn.

…

…

Lúc này, ở bãi cát trên một hòn đảo nhỏ giữa Thái Bình Dương.

Một tiểu cô nương mặc váy đen, để chân trần quỳ trên bãi cát, hạt cát luồn qua chân cô, sáng lấp lánh.

Lúc này, tiểu cô nương áo đen đang nướng một cái chân mực khổng lồ, cô vừa nướng vừa tính toán thời gian:

“Còn hai ngày nữa là có thể về tìm Tống Thư Hàng lấy đầu rồi. Nếu như Tống Thư Hàng có thể chuẩn bị một cái đầu làm ta hài lòng thì tốt biết mấy…”

Còn nếu không được, cô thật sự phải vặt đầu của Thư Hàng tiểu hữu xuống à?

Phải vặt thật à?

Cô bắt đầu trầm tư.

Dù sao thì đó cũng là đầu của đàn ông, liệu có hợp với cô không nhỉ?

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, cô nghiêm túc gật đầu.

Ừm, vặt đi. Nói lời phải giữ lấy lời!

Cùng lắm khi tìm được một cái đầu phù hợp thì trả đầu của Thư Hàng tiểu hữu lại cho hắn.

Trong lúc bất tri bất giác, dường như cô đã từ bỏ ý định lắp lại ‘đầu của Sở các chủ’ rồi.

…

…

“Tình báo phi thuyền số 16 truyền tới trước khi bị mất tích… đây là một con mồi biến dị có bốn kim đan. Nhìn thấy chưa, bốn kim đan trong người hắn chói mắt thế kia. Tìm nó, nó sẽ là con mồi hoàn mỹ nhất của chúng ta. Bất kể giá nào cũng phải có được nó.”

Một đám thợ săn kim đan Thiên Nhân tộc kích động đến mức run cả người.

Bọn họ khát vọng tìm được thể tu sĩ thể biến dị trong tình báo.

Săn được con mồi như thế sẽ là vinh dự vô thượng.

…

“Không biết Bá Tống Huyền Thánh có còn nhớ giao ước giữa chúng ta không? Hắn thật sự có thể nghiên cứu ra cách chữa trị ‘tà năng Cửu U ăn mòn’ ư?

Thanh Loan Thánh Quân dẫn theo hai tiểu cô nương có mái tóc sặc sỡ, bắt đầu trầm tư.

Thừa dịp còn chưa trở lại thú giới, hay là đi thăm Bá Tống Huyền Thánh một chuyến nhỉ?

….

“Tín hiệu của lò phản ứng hạch tâm lại xuất hiện rồi, nhưng tín hiệu không ổn định. Vừa lóe lên là mất, cẩn thận khóa tín hiệu của nó, có khả năng thể thí nghiệm đã bị phá hủy rồi, nhưng lò phản ứng hạch tâm tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được!”

“Đáng ghét, rõ ràng thể thí nghiệm bị chúng ta tẩy não rồi, tại sao vẫn còn chạy trốn nữa.”

“Tìm lò phản ứng hạch tâm về đã rồi nói sau, nếu thật sự không được, chúng ta phải khởi động vũ khí bí mật.”

…

…

“Ta đã hẹn với Thư Hàng tiểu hữu địa điểm trạm tiếp theo rồi, concert sẽ được tổ chức tại đại học Giang Nam.”

Một vị siêu sao cấp thế giới mới nổi dạo gần đây cười ha hả nói.

Hơn nữa hắn còn viết một bài hát mới, phải tặng cho hai fan chân ái là Thư Hàng tiểu hữu và Vũ Nhu Tử mới được.

…

…

Đáy biển, hải vực hỗn loạn.

Một nhân vật mình người mọc đầy vảy lân màu đen bị khe hở không gian ném ra ngoài.

“A ~”

Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất một cách đau đớn. Tiếp đó vươn tay nhanh chóng lần sờ bên cạnh:

“Máy bổ sung ma lực đâu, máy bổ sung ma lực đang ở đâu? Rõ ràng nó đã xông ra khỏi trận pháp của không gian cổ xưa kia, nó đi đâu rồi.”

Hắn lục lọi hồi lâu mà vẫn không tìm thấy máy bổ sung ma lực.

Nhân vật hình người vảy đen phủ kín trợn to hai mắt, nghẹo đầu đi, treo máy luôn.

Chương 1537: Chỉ cần các tiểu tiên tử vui là được

Tống Thư Hàng thức dậy, day cái đầu trướng đau, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, Điền Thiên Đảo Chủ và một vị tiên tử xinh đẹp đang đi về hướng phòng hắn.

“Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi à!”

Điền Thiên Đảo Chủ vui mừng nói, hắn đợi Tống Thư Hàng tỉnh lại lâu lắm rồi. Hắn hy vọng có thể nghe được tin tức của Điền Điềm từ Tống Thư Hàng.

“Yo, Thư Hàng tiểu hữu. Lâu rồi không gặp.”

Vị tiên tử đứng bên cạnh cười nói.

“Chào buổi tối Lệ Chi Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng xoa mi tâm, bình tĩnh đáp… chế độ hiền giả cá mặn vẫn chưa kết thúc.

Điền Thiên Đảo Chủ:

“Vẫn chưa khỏe hẳn à?”

“Đỡ hơn nhiều rồi, chỉ là còn chút di chứng. Nhưng với thể chất của ta thì chỉ lát nữa là khỏi ngay ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

Điền Thiên Đảo Chủ thở phào, sau đó hắn lại sốt ruột hỏi:

“Thư Hàng… lúc ngươi trở lại từ không gian quỷ dị kia thì có nhìn thấy Điền Điềm không?”

“Không phải Điền Điềm Phó Đảo Chủ trở về cùng tiền bối à?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Lúc đó cả Điền Thiên Đảo và người trên đó đều ra khỏi không gian phong bế rồi, bao gồm cả Điền Điềm Phó Đảo Chủ.

“Hồn phách của Điền Điềm chỉ quay về có một phần.”

Điền Thiên Đảo Chủ cười khổ nói.

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát, đáp: “Có lẽ Điền Điềm tiền bối đang ở trong thí luyện của cô ấy. Hình như không gian phong bế kia là một không gian loại thí luyện, nếu như có thể vượt qua thí luyện sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.”

Hắn còn nhớ, lúc ở trong không gian phong bế, cả Điền Thiên Đảo đều là thí luyện.

Cả đại Phật màu xám, Bạch tiền bối đều ở chế độ thí luyện. Sau khi thành công sẽ có phần thưởng.

“Thí luyện á?”

Nghe thế, Điền Thiên Đảo Chủ nhíu chặt mày lại:

“Điền Điềm khá ngốc, nó có thể vượt qua thí luyện trong không gian quỷ dị không?”

Tống Thư Hàng trợn trừng hai mắt… chẳng phải trước giờ Điền Điềm Phó Đảo Chủ đều gọi Điền Thiên là ‘anh trai ngốc nghếch’ à? Sao từ miệng Điền Thiên tiền bối, cô ấy lại biến thành người ngốc nghếch thế này?

“Điền Thiên tiền bối, ngươi đừng quá lo lắng.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh an ủi:

“Bạch tiền bối vẫn còn ở trong không gian, nếu Điền Điềm tiền bối ở trong đó, chắc hẳn Bạch tiền bối sẽ tìm thấy cô ấy.”

Điền Thiên Đảo Chủ suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu… Xem ra, chuyện bây giờ hắn có thể làm chỉ là cậu nguyện với Bạch tiền bối thôi.

“Dặn dò mọi chuyện xong rồi à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Điền Thiên Đảo Chủ gật đầu.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ chúng ta nói chuyện đi. Trong Thực Tiên Yến lần trước, ta quên nói với ngươi chuyện này.”

“Chuyện gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đợi chút, ta mở video chat đã.”

Lệ Chi Tiên Tử vuốt di động, mở chức năng gọi video trong điện thoại, nhắm chuẩn màn hình vào Tống Thư Hàng.

Đầu bên kia màn hình nhanh chóng được kết nối.

Bé Thi ló đầu vào khung hình.

"Tống sư huynh, chào buổi sáng."

Bé Thi nghiêm túc nói.

"Tống sư huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Bé Chúc cũng vẫy tay với màn hình.

Ngay sau đó, lại có thêm mấy cái đầu nhỏ khác chen vào.

Là chị cả của cả đám nhóc, bé Thi bắt đầu giới thiệu cho Tống Thư Hàng:

"Tống sư huynh, đây đều là sư muội của ta. Đôi chị em song sinh giống hệt nhau này là Mục Bội Cửu và Mục Bội Ngưng, người tóc tím này là Phi Tử Sa sư muội, người đang uống trà là Bích Tình sư muội, cuối cùng là Thái Vân Diêu sư muội, cô ấy là tinh linh trời sinh đó."

"Xin chào mọi người."

Tống Thư Hàng vẫy tay với các cô bé.

Trong màn hình, một đám nhóc ngồi nối đuôi nhau.

Bé Thi lên tiếng:

"Lệ Chi tiền bối, bắt đầu được rồi ạ."

"Được ~ Điền Thiên đạo hữu, giúp ta cầm điện thoại với, để camera nhắm chuẩn vào Thư Hàng tiểu hữu."

Lệ Chi Tiên Tử đưa di động cho Điền Thiên Đảo Chủ.

Điền Thiên Đảo Chủ tỏ vẻ nghi hoặc cầm lấy điện thoại.

Sau đó Lệ Chi Tiên Tử xắn tay áo lên, lộ ra hai cánh tay trắng nõn:

"Thư Hàng, nhớ đừng phản kháng nhé, thả lỏng nào, phối hợp diễn một vở kịch với ta, thỏa mãn đám nhóc này một chút."

Tống Thư Hàng: "?"

Lệ Chi Tiên Tử muốn làm gì đây?

Nhưng hắn vẫn gật đầu, cố sức thả lỏng bản thân.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử ngồi xổm xuống, bắt lấy mắt cá chân của hắn, ngẩng đầu nở nụ cười đáng yêu với hắn.

Tống Thư Hàng: "!"

Trong nụ cười này có âm mưu.

"Đại phong xa!"

Lệ Chi Tiên Tử túm lấy Tống Thư Hàng, đứng bật dậy, cánh tay trắng nõn điên cuồng vung mạnh.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa biến thành đại phong xa.

“ A – A – A – A – Lệ Chi Tiên Tử, không được, đừng mà – buồn nôn quá.”

Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu thảm thiết đầy bình tĩnh.

Di chứng đại phong xa của Bạch tiền bối two còn chưa hết, Lệ Chi Tiên Tử lại chơi đại phong xa, ôi buồn nôn… sắp nôn thật rồi.

Điền Thiên Đảo Chủ: “…”

Trong giao diện chat video, đám tiểu tiên tử kia vỗ tay nhiệt tình.

“Lợi hại quá, Lệ Chi tiền bối thật là lợi hại.”

“ Lệ Chi tiền bối cố lên!”

“Lắc đến khi Bá Tống Huyền Thánh mang thai đi!”

“Để cho hắn nếm trải cảm giác đau khổ khi mang thai mười tháng đi.”

“Làm cho Bá Tống Huyền Thánh khóc thét đi!”

Tống Thư Hàng: “…”

Aizzz, chỉ cần các tiểu tiên tử vui là được rồi.

Ở vào trạng thái hiền giả cá mặn, hắn bình tĩnh suy nghĩ đến một chuyện.

Hắn phát hiện sự thiếu sót và sai lầm trong tri thức của các tiểu tiên tử… Phải biết rằng chỉ dựa vào đại phong xa điền cuồng thì không thể mang thai được. Cũng giống như việc nạp tiền điện thoại không thể được tặng một đứa trẻ vậy, đây là một cách lý giải sai lầm, cần phải cải chính.

Mặt khác, nếu như không có chế độ hiền giả cá mặn, hắn còn có thể phối hợp mà chảy ít nước mắt, biểu diễn một màn ‘Bá Tống Huyền Thánh bị quăng tới mức bật khóc’. Nhưng thật đáng tiếc, hiện giờ trong lòng hắn không chút dao động kinh sợ, một giọt nước mắt cũng không chảy nổi.

****

Sau một lúc lâu.

Tống Thư Hàng suy yếu ngồi tựa vào tường, sắc mặt tái nhợt, chóng mặt buồn nôn.

Lệ Chi Tiên Tử nhẹ nhàng lắc lắc tay, vừa này cô chưa dùng hết sức trong ‘đại phong xa’, chỉ mang tính chất biểu diễn thôi:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi nặng lên rồi đó, phải giảm béo đi.”

Trong quá trình sử dụng đại phong xa, cô cảm thấy cơ thể của Tống Thư Hàng vô cùng nặng nề, lúc vung lên khá là tốn sức.

Cô cầm lấy điện thoại, trong màn hình video chat, các tiểu tiên tử cảm thấy rất hài lòng.

“Chóng mặt, buồn nôn.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Lệ Chi Tiên Tử trấn định đáp:

“Mang thai cũng có cảm giác này.”

“Tiên tử cô đừng lừa ta, ta cũng từng bị dính ánh nhìn mang thai rồi.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Cô tưởng tượng ngay ra cảnh tượng Tống Thư Hàng đối mặt với ống kính, sử dụng ‘ánh nhìn mang thai’.

“Tiên tử tìm ta có việc gì sao?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên hỏi.

“Ừm, vốn định đến đây đưa pháp khí sống lại cho Điền Thiên đạo hữu, nhưng Điền Thiên đạo hữu đã hồi sinh rồi nên không cần dùng đến pháp khí sống lại của ta nữa. Chỗ ta còn chút việc bận nên ta chuẩn bị về trước đây. Trên đường đi ta sẽ đi ngang qua động phủ của Hoàng Sơn tiền bối, thế nên ta có thể đem ‘Thiên Nhân phi hành khí’ trên người ngươi về trước.”

Lệ Chi Tiên Tử giải thích.

Hoàng Sơn tiền bối muốn nghiên cứu phi thuyền của Thiên Nhân rồi phá giải nó. Đến lúc đó, đợi mấy tên Thiên Nhân tộc kia đi săn thất bại cũng đừng hòng lên phi hành khí chạy trốn.

“Không thành vấn đề, có điều phi hành khí đó khá lớn, chúng ta ra ngoài đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi ra đến vùng đất trống ngoài phòng, Tống Thư Hàng vươn tay, lấy ‘Thiên Nhân phi hành khí’ từ thế giới hạch tâm ra.

“Còn nữa, ta còn có tù binh của Thiên Nhân tộc. Nhưng hắn có cảnh giới lục phẩm, Lệ Chi Tiên Tử có muốn đưa hắn về luôn thể không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử khoát tay nói:

“Cái này để Hoàng Sơn tiền bối tự đến lấy, ta không rảnh áp giải phạm nhân đâu.”

Sau đó cô lấy túi càn khôn ra, cho Thiên Nhân phi hành khí vào trong.

“Đúng rồi, có rảnh thì ngươi online liên lạc với Hoàng Sơn, ngươi muốn ‘thuyền tiên’ loại nào cứ nói thẳng với hắn. Chế tạo riêng cũng không thành vấn đề.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Được, tiên tử.”

“Thế ta đi trước một bước đây, dạo gần đây vì các thông đạo trong chư thiên vạn giới nên nhiều việc lắm. Điền Thiên đạo hữu, Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta gặp lại sau nhé.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Dứt lời, tiên tử tung người hóa thành một tia độn quang, nhanh chóng rời khỏi Điền Thiên Đảo.

..

…

Sau khi Lệ Chi Tiên Tử đi, Tống Thư Hàng cũng quyết định rời khỏi đây, hắn định về đại học Giang Nam.

Trước khi đi, hắn tách phân thân ra, cho phân thân đi tới quán ăn ở ‘Lan Tây Đảo”, để hắn ở lại đó làm tọa độ.

Chỉ cần Bạch tiền bối ra khỏi không gian phong bế kia, Tống Thư Hàng có thể thông qua cầu nối ‘thế giới hạch tâm’, nhảy từ đại học Giang Nam tới quán ăn ở Lan Tây Đảo.

Từ sau khi có phân thân, hắn khai thác thêm được nhiều chức năng của thế giới hạch tâm. Đáng tiếc phân thân chỉ có một… nếu như có nhiều phân thân thì hắn sẽ có nhiều tọa độ không gian hơn rồi.

Không thể để lãng phí quán ăn này được.

Lúc trước Bạch tiền bối phân thân từng nói, muốn thử trải nghiệm niềm vui của việc mở quán ăn. Nói không chừng bản thể của Bạch tiền bối cũng có hứng thú với chuyện này cũng nên.

Hơn nữa, nếu Sở Sở có thiên phú trên phương diện 'tiên trù', hắn có thể lấy quán ăn này cho cô luyện tay.

Nếu như Sở Sở thật sự rất có năng khiếu, Tống Thư Hàng còn có thể thử giới thiệu cô ấy đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ để học nữa.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, Tống Thư Hàng lại đưa Sở Sở vào trong thế giới hạch tâm, tạm biệt Điền Thiên Đảo Chủ.

"Chờ chút đã, Thư Hàng tiểu hữu. Lần này ít nhiều cũng nhờ có ngươi giúp đỡ nên bọn ta mới có thể thoát khỏi không gian quỷ dị kia."

Điền Thiên Đảo Chủ cảm ơn Tống Thư Hàng, khi ở trong không gian quỷ dị, nếu không có Tống Thư Hàng chống lại hai đợt tai kiếp cuối cùng, chỉ e Điền Thiên Đảo đã bị diệt sạch rồi.

Tống Thư Hàng đáp:

"Điền Thiên tiền bối khách khí quá."

Từ sau khi Tống Thư Hàng vào 'nhóm Cửu Châu số 1' tới giờ, các tiền bối trong nhóm vẫn luôn giúp đỡ hắn.

Các thành viên trong 'nhóm Cửu Châu số 1' có ý nghĩa đặc biệt với hắn.

Thế nên gặp phải chuyện như Điền Thiên Đảo lần này, hắn tất nhiên sẽ dốc hết sức giúp đỡ.

"Ta nghe nói ngươi tu luyện 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', thế chắc rất có hứng thú với linh thú nhỉ?"

Điền Thiên Đảo Chủ mỉm cười nói:

"Trên Điền Thiên Đảo của ta cũng thuần dưỡng rất nhiều linh thú. Đúng lúc ta có thể cho ngươi một phần, cứ coi như tâm ý của ta."

Linh thú?

Đây chính là thứ mà hắn muốn.

Hắn vốn cũng định nghĩ cách lấy các linh thú, linh thực, nguyên liệu thiên tài địa bảo gì đó từ chỗ các vị tiền bối.

“Đi theo ta nào, năm nay đúng là thời kỳ linh thú sinh sôi nảy nở, ngươi thích linh thú nào cứ việc chọn nhé.”

Điền Thiên Đảo Chủ nói.

“Vậy ta từ chối thì là bất kính rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Chương 1538: Ngươi hiểu nỗi khổ tâm của sư phụ là tốt rồi

11 giờ 55 tối, ngày 17 tháng 10.

Tống Thư Hàng lấy bảo đao Bá Toái có hàng rào ra, tạm biệt Điền Thiên Đảo Chủ thêm một lần nữa rồi lên đường trở về.

Trong thế giới hạch tâm của hắn có thêm gần một trăm con linh thú với hơn ba mươi chủng loại khác nhau, đều là loại mà hắn cần.

Phân thân cũng đã tới quán ăn Lan Tây đảo ở tạm để làm một tọa độ.

Bảo đao Bá Toái bay trên mặt biển rộng mênh mông, hướng thẳng về Hoa Hạ. Chỉ cần không bay vào khu vực biển hỗn loạn thì phần mềm hướng dẫn trên điện thoại đã được cải tạo có thể sử dụng bình thường, không lo bị lạc.

Kim đan năm hạt nhân trong thể nội cung cấp đầy đủ động lực cho bảo đao Bá Toái, không sợ bay đến nửa đường thì bị hết xăng. Nếu mệt quá thì Tống Thư Hàng còn có thế giới hạch tâm để chui vào nghỉ ngơi bất cứ lúc nào.

Nhưng một thân một mình bay trên không trung mãi thì cũng chán. Khoảng cách từ Điền Thiên đảo về Hoa Hạ thì xa mà Tống Thư Hàng lại không muốn đua xe…

Hắn tựa lan can trên bảo đao Bá Toái, nhìn xuống biển khơi mênh mông vô tận.

Lúc này chẳng có con cá voi nào ngoi lên để hắn ngắm cho vui, mặt biển mênh mang nhìn một hồi đã chán ngấy. Đã thế giờ lại còn là đêm khuya, dưới chân tối đen như mực, chẳng có gì đẹp để nhìn.

“Không ngờ mình mình cũng có ngày ngự đao bay qua biển như hôm nay.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Dùng sức mạnh của chính mình để bay qua biển khơi bao la, chỉ nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi.

…

..

Thời gian dần trôi qua.

2 giờ sáng ngày hôm sau.

Tống Thư Hàng ngoan cường chống đỡ một ngày, thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh còn năm ngày.

Trong thời gian đó, Tống Thư Hàng sạc điện cho điện thoại của mình. Nạpđiện thuật mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nghiên cứu ra đúng là tin lành của tu sĩ hiện đại.

“Không được rồi, một mình chán quá.” Tống Thư Hàng nói.

Mặt khác, vừa qua 12 giờ đêm thì hình thức hiền giả cá mặn trên người Tống Thư Hàng đã được giải trừ. Hắn không thể duy trì nội tâm phẳng lặng không gợn sóng, lập tức chán ngán đến phát điên lên được.

Phải tìm người ra buôn chuyện thôi.

Tống Thư Hàng nhìn vào thế giới hạch tâm.

Sở Sở vẫn đang chìm trong cơn hôn mê… Tiểu m Trúc thì đang ngủ.

Quy tiền bối thì đang tu luyện với Thông Nương.

Sở các chủ đang thổi bong bóng.

Thiên nhân lục phẩm vẫn đang bị nhốt trong điện Hàn Đông.

Đao Cổ Vô Hình, chuột túi cơ bắp và hai con linh thú hải mã lấy được từ chỗ ngựa giống tinh đang nô đùa trong nước.

Đám linh thú mới đến được nuôi rải rác khắp nơi trong thế giới hạch tâm.

Tìm tới tìm lui chỉ thấy mỗi một người đang rảnh rỗi.

“Cô ra đây đi, con rối tiên tử.” Tống Thư Hàng triệu hồi con rối tiên tử ra ngoài.

Con rối tiên tử: “…”

Hai người chen chúc trên bảo đao Bá Toái, dựa vào lan can hóng gió biển.

“Tiên tử này, chúng ta nói chuyện gì đi.” Tống Thư Hàng mở lời.

Con rối tiên tử: “…”

“Nói chuyện gì cũng được, không thì chán chết mất.” Tống Thư Hàng nói.

Con rối tiên tử: “Ta không hề nhàm chán, ta là con rối mà. Ta có thể co thành một cục không nhúc nhích mấy trăm năm cũng được.”

“Trò chuyện với ta một lúc đi. Hai người ở trên mặt biển mênh mông này dù sao cũng phải có chuyện gì đó để làm chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Con rối tiên tử: “…”

Cô thực lòng không muốn nói chuyện, vì cô và Tống Thư Hàng chen chúc trên bảo đao Bá Toái bay giữa mặt biển này trông ngu ngốc chết đi được.

“Trò chuyện về cái lan can của ngươi à?” con rối tiên tử nhịn một hồi lâu mới cất tiếng.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tiên tử cũng nhìn ra chỗ tốt của cái lan can này rồi hả? Có cái lan can này hay lắm, đặc biệt là lúc phi hành cự ly xa, chúng ta có thể dựa vào nó để ngắm phong cảnh.”

“Không, ta cảm thấy cái lan can này trông cứ ngớ ngẩn thế nào ấy.” con rối tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Tiên tử, cô cứ thế này thì đề tài sẽ lái vào ngõ cụt hết đấy.

“Thôi, chúng ta đổi sang chủ đề khác đi.” Tống Thư Hàng nói xong thì đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Tiên tử này, cô dạy ta ngôn ngữ viễn cổ được không?”

“Ngươi muốn học à?” đôi mắt màu cam của con rối tiên tử sáng như hai ngọn đèn trong đêm.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Mấy vị tiền bối đều nhắc nhở ta rằng ngôn ngữ viễn cổ là một loại ngôn ngữ đặc biệt, khác với các ngôn ngữ khác, bởi vì nó ẩn chứa lực lượng.”

“Được, để ta dạy cho ngươi.” con rối tiên tử nói.

Dù sao thì dạy ngôn ngữ viễn cổ cho Tống Thư Hàng còn hơn là hai người ngồi nói nhảm với nhau.

“Ngươi học ngôn ngữ viễn cổ tới đâu rồi?” con rối tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng gãi đầu: “Tiên tử ơi, ta mới tiếp xúc với tu chân giới được có năm tháng, chưa có thời gian để học ngôn ngữ viễn cổ, mới biết có mấy câu thôi.”

Con rối tiên tử ngửa cổ nhìn trời.

Suýt thì quên cái tên trước mắt chỉ mất có năm tháng đã thăng cấp lên Linh Hoàng ngũ phẩm.

Đột nhiên không muốn dạy hắn học ngôn ngữ viễn cổ nữa rồi.

…

…

7 giờ sáng, ngày 18 tháng 10

Tống Thư Hàng ngự đao đến khu vực biển ven thành phố Văn Châu, Hoa Hạ.

Trên đường đi hắn đã học được không ít ngôn ngữ viễn cổ, nhưng mới chỉ ghi nhớ được trong đầu mà thôi, muốn cất thành lời thì còn cần một thời gian để nắm vững hơn đã.

“A Tống, chúng ta đến nhà rồi sao?” Giọng nói của Tiểu m Trúc vang lên.

Lúc này trông Tiểu m Trúc chỉ khoảng hai tuổi. Cô bé cưỡi trên cổ Tống Thư Hàng, hai tay ôm đầu hắn, mắt nhìn về phương xa.

Khi Tống Thư Hàng đang đi trên đường thì đột nhiên tỉnh ngủ rồi đòi ra ngoài thế giới hạch tâm chơi.

Thế là Tống Thư Hàng gọi cô bé ra khỏi thế giới hạch tâm.

Vì không gian trên bảo đao Bá Toái quá hẹp nên Tống Thư Hàng cho cô bé cưỡi lên vai, bay một hồi sau, chẳng hiểu cô bé đã bò lên cưỡi cổ hắn từ lúc nào.

“Đã đến Văn Châu rồi thì tiện đường về thăm ba mẹ một chuyến vậy, tiện thể xem tình hình Tiểu Thải thế nào, chứng cuồng tu luyện của nó đã khá hơn chưa.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này trên người hắn bao phủ một lớp huyễn thuật đơn giản để người bình thường không nhìn thấy. Lớp huyễn thuật này là do tự hắn thi triển ra!

Bảo đao Bá Toái hạ xuống từ không trung, phóng thẳng về phía nhà của Tống Thư Hàng.

…

…

Nhưng khi về đến nhà thì Tống Thư Hàng phát hiện ra trong nhà chẳng có ai.

Cả ba Tống và mẹ Tống đều đi vắng.

Tiểu Thải cũng không ở gần đây.

Tống Thư Hàng: “Người đâu hết rồi? Sao đi vắng hết thế này?”

“A Tống, gọi cho Tiểu Thải hỏi thử đi.” Lý m Trúc nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gọi cho Tiểu Thải.

Giọng nói của Tiểu Thải mau chóng vang lên: “Ơn trời, sư phụ à, cuối cùng thì điện thoại của ngươi cũng gọi được rồi.”

Tống Thư Hàng: “Trong nhà có chuyện gì à? Sao chẳng ai ở nhà cả thế này?”

Đừng nói là đứa bé trong bụng mẹ Tống xảy ra chuyện gì rồi nhé? Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

“Trong nhà không có việc gì hết, chỉ là ba mẹ ngươi đột nhiên quyết định đi du lịch một chuyến thôi. Ta muốn gọi điện báo cho ngươi một câu nhưng điện thoại của ngươi không kết nối được.” tước yêu Tiểu Thải trả lời: “Mấy ngày nay ta vẫn luôn ở bên cạnh ba mẹ sư phụ, bọn họ an toàn lắm, không có nhân vật khả nghi nào tiếp cận cả. Bây giờ cả nhà đang thẳng tiến đến thành phố Vũ Yến đây.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cảm thấy không chỉ có vẻ ngoài của ba Tống mẹ Tống trẻ ra mà tâm lý cũng trẻ theo, phương thức tư duy trở nên bay bổng hẳn.

Vừa nghĩ đến đi du lịch một cái là xách vali lên và đi ngay được.

“Tiểu Thải, ngươi tiếp tục bảo vệ bọn họ, nếu có biến thì phải báo cáo cho ta ngay nhé.” Tống Thư Hàng dặn dò.

Tiểu Thải hăng hái đáp: “Sư phụ yên tâm đi, cứ giao hết cho ta! Đây là nhiệm vụ đầu tiên mà sư phụ giao phó, ta cam đoan sẽ hoàn thành xuất sắc!”

“Tốt lắm… bao giờ ngươi về, vi sư sẽ dạy ngươi Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú đi liền bộ với Tam Thập Tam

Thú Tiên Thiên Nhất Khí công. Bộ công pháp này có hiệu quả như một linh quỷ nhỏ, có thể giúp ngươi luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công làm chơi ăn thật. Bây giờ vi sư còn có cả linh thú để kết hợp với Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ trở về là có thể bắt đầu tu luyện ngay." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải: "Sư phụ, ngài chính là sư phụ tuyệt vời nhất trên thế gian này!"

"Ngươi hiểu được nỗi khổ tâm của vi sư là tốt rồi." Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Hàn huyên thêm mấy câu, Tống Thư Hàng cúp điện thoại.

Xem ra tước yêu Tiểu Thải không ghét học Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú.

Nói không chừng cô có thể trở thành một đại sư thuần thú cũng nên.

"A Tống, ta cũng muốn học Bách Khoa Toàn Thư Thuần Dưỡng Bách Thú." Tiểu m Trúc nói: "Ta thích linh thú, ta muốn chúng thân thiết với chúng nó hơn."

Tống Thư Hàng gật đầu: "Không vấn đề gì, ngươi muốn học thì ta sẽ dạy cho."

Ba Tống và mẹ Tống đều không có nhà, thôi thì về thẳng khu đại học Giang Nam vậy.

Tống Thư Hàng thở dài, lại ngự bảo đao Bá Toái bay thẳng về đại học Giang Nam.

…

Lúc này, ở đại học Giang Nam.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ dậy thật sớm để đi mua đồ ăn sáng cho các bạn cùng phòng như thường khi.

Sau mấy ngày ở cùng bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng, cô đã khám phá ra khẩu vị của bọn họ.

Ví dụ như Dương Đức không kén ăn, bữa sáng ăn gì cũng được, nhưng sức ăn của cậu ta khá kém, ăn không được nhiều.

Thổ Ba thì ăn như hùm, bữa sáng thích nhất là bánh bao thịt, mỗi bữa phải từ bốn cái trở lên kèm thêm một cốc sữa đậu nành.

Cao Mỗ Mỗ lại ăn uống khá thanh đạm, sáng ngày ra chỉ thích mì sợi, mà sáng thứ bảy chủ nhật hằng tuần thì bạn gái sẽ chuẩn bị bữa sáng cho cậu ta luôn, thành ra hai buổi sáng cuối tuần không phải mua bữa sáng cho cậu ta nữa, tránh cướp mất việc của cô nàng.

Sau khi mua bữa sáng cho bạn cùng phòng, Khinh Vũ lại mở giao diện mua hàng online ra.

Tài khoản mua hàng online mà cô dùng là của Tống Thư Hàng, tiền trong tài khoản là tiền Bạch tiền bối cho.

Đầu tiên, cô vào giao diện của các đơn hàng dịch dinh dưỡng dành cho thực vật, chọn nhận hàng và nghiêm túc đánh giá khen ngợi hoặc than phiền.

“Loại dịch dinh dưỡng này có mùi vị rất ngon, ngọt ngào, dễ hấp thụ, ăn sướng miệng. Hấp thụ xong, toàn thân đều ngập tràn năng lượng, lá cây của ta cứ non mỡ cả ra. Ta sẽ tiếp tục ủng hộ chủ shop, 5 sao khen ngợi.”

“Loại dịch dinh dưỡng này chỉ được cái mã ngoài hào nhoáng thôi, chẳng có tí dinh dưỡng nào cả, căn bản không phỉa là dịch dinh dưỡng. Chủ shop lừa đảo. Đã thế lúc ăn còn đắng ngắt, chẳng ngon lành gì. Hấp thụ xong ta còn bị dị ứng nữa chứ. 1 sao!”

“Dịch dinh dưỡng này chỉ thường thôi, đánh giá trung bình.”

Sau khi đánh giá dịch dinh dưỡng xong, cô lại mở giao diện các đơn hàng đất dinh dưỡng.

“Loại đất này ăn ngon, sướng tê tái, 5 sao! Ta sẽ đặt mua tiếp!”

“Đất này mùi như phân ấy, vừa mở ra đã thấy thối rồi, không dám nếm, 1 sao!”

“Đất này có cái mùi buồn nôn dễ sợ, rốt cuộc chủ shop đã dùng vật liệu gì thế hả? 1 sao!”

Đánh giá xong, Khinh Vũ hài lòng đóng giao diện.

Cô nhìn đồng hồ.

“Ừm, thời gian cũng vừa vặn rồi. Tiếp theo phải xử lý mấy bức thư tình và bày tỏ thôi!” Khinh Vũ nói.

Chương 1539: Tống *khi quay đầu lại rất dễ thương* Thư Hàng

Bình luận xong, Khinh Vũ thoải mái logout. Có trời mới biết khi chủ shop nhìn thấy những bình luận hoặc khen hoặc chê kia của cô thì sẽ ngớ người ra như thế nào.

Đầu năm nay, tim không khỏe làm sao mà làm chủ shop được?

Đặc biệt là chủ shop bán đồ dùng dành cho học sinh còn phải biết đủ mọi thứ trên đời, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý… Bởi vì nói không chừng trước khi mua đồ, khách hàng nhí nhớ ra mình có bài tập không biết làm, tiện mồm hỏi chủ shop luôn. Chủ shop mà không làm ra được đáp án đúng là khách nhí không thèm mua đồ nữa.

“Tao đi trước đây, chúng mày nhớ dậy sớm nhé.” Khinh Vũ nói với ba người Cao Mỗ Mỗ.

“Sáng nay có tiết à?” Cao Mỗ Mỗ mơ màng hỏi.

Khinh Vũ: “Có, nên đừng có ngủ nướng nữa.”

Thổ Ba phẩy tay: “Tao đặt báo thức rồi.”

“Thế thì tao yên tâm.” Khinh Vũ gật đầu rồi rời khỏi kí túc xá.

Trước khi xuất phát, cô soi mình lên tấm gương ở cửa.

“Ừm, ngoại hình OK, biểu cảm OK, tư thế đi lại OK, giọng nói cũng OK, không có vấn đề gì.” Sau khi xác định trạng thái của mình đã ổn, Khinh Vũ bèn xách túi đi thẳng đến lớp học.

“Ồ, Thư Hàng à, chào buổi sáng!” Có người ở kí túc xá bên cạnh thấy Tống Thư Hàng ra ngoài thì vẫy tay chào.

Thụ yêu Khinh Vũ lịch sự quay đầu lại, mỉm cười: “Chào buổi sáng.”

Chưa đi được mấy bước lại có người gọi sau lưng: “Thư Hàng à, chào buổi sáng!”

Thụ yêu Khinh Vũ quay đầu lại: “Chào buổi sáng!”

Ở mỗi nơi cô đi qua đều có rất nhiều người chào hỏi.

Từ khi cô thay thế Tống Thư Hàng thì bỗng nhiên hot bỏng cả tay.

Rõ ràng Khinh Vũ đã khiêm tốn lắm rồi, nhưng bản thân cô có thiên phú mị lực và dụ hoặc, cho nên dù có khiêm tốn đến đâu cũng vẫn khiến hảo cảm của sinh vật xung quanh với cô +10.

Thụ yêu Khinh Vũ tự hiểu lấy điểm này nên không thèm để ý.

Khi thụ yêu Khinh Vũ đi xa…

"Ừm… có thấy gì đâu nhỉ? Sao đám con gái lại bảo khi Tống Thư Hàng quay đầu lại rất đáng yêu?"

"Cảm quan của con gái với con trai khác nhau mà, nếu mày cũng thấy Tống Thư Hàng quay đầu lại trông rất đáng yêu thì mày xong rồi."

"Cũng có lý."

"Nhưng nếu chúng mày chẳng có cảm giác gì khi nó quay người lại thì chúng mày ở sau lưng gọi nó làm gì?"

"Thì tao tò mò muốn biết vì sao đám con gái lại bảo nó đáng yêu ấy mà."

"Tao thì muốn bắt chước, học tập nó, xem nó làm thế nào mà nổi tiếng với đám con gái thế."

"Tao thì chỉ gọi thế thôi, tao với nó là anh em tốt mà."

"Tao thấy gần đây Tống Thư Hàng mang lại cảm giác thân thiết y như người nhà ấy. Cứ nhìn thấy nó đi qua là không nhịn được phải gọi một câu."

"Thay vì nói nó giống người nhà, tao lại thấy nó giống thú cưng hơn chúng mày ạ."

Cao Mỗ Mỗ: "…"

Cậu ta vừa mơ màng tỉnh dậy, ra ngoài phơi chăn đệm thì nghe thấy cuộc thảo luận của kí túc xá bên cạnh.

Vừa mấy hôm trước đám này còn hô hào "Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết", sao nhoáng một cái đã biến thành "Tống Thư Hàng rất đáng yêu" rồi thế này?

Thế sự đúng là biến hóa khôn lường.

…

Khi thụ yêu Khinh Vũ đang đi đến khu lớp học thì nghe một cuộc điện thoại.

“Alo, Khinh Vũ à?” Giọng nói của Tống Thư Hàng từ điện thoại truyền ra.

“Ta đây, Bá Tống tiên sinh sắp về rồi sao?” thụ yêu Khinh Vũ hỏi.

“Đúng vậy, ta đang trên đường về đại học Giang Nam đây. Nhưng mà phải một lúc nữa ta mới về đến nơi. Sáng nay có hai tiết 3, 4 đúng không? Để ta tăng tốc một chút, chắc là về kịp để lên lớp buổi sáng đấy. Đến lúc đó chúng ta tìm chỗ thay ca nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Thụ yêu Khinh Vũ: “Được rồi, Bá Tống tiên sinh, ta chờ ở trong rừng liễu đằng sau khu phòng học nhé. Bao giờ thay ca xong thì ta cắm rễ ở đó một thời gian luôn.

Bá Tống tiên sinh sắp về thì chỗ thư tình và bày tỏ kia để hắn xử lý đi.

Chuyện tình cảm mà, cứ giao cho chính hắn là tốt nhất.

Nói thật là thụ yêu Khinh Vũ rất khó chịu với cái kiểu tỏ tình của con người, bởi vì dù sao thì cô cũng là một cái cây mà.

…

…

Khoảng 8 rưỡi sáng.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng đến đại học Giang Nam.

Hắn đáp thẳng xuống rừng liễu mà Khinh Vũ đã hẹn trước.

Xung quanh có trận pháp huyễn thuật do Khinh Vũ bố trí để tránh người thường trông thấy.

Khi Tống Thư Hàng hạ xuống thì thụ yêu Khinh Vũ đã quay lại bản thể của cô rồi cắm rễ trong rừng liễu.

“Bá Tống tiên sinh, sách giáo khoa sáng nay ta để trong túi sách nhé.” Khinh Vũ thấy Tống Thư Hàng về thì nói ngay.

Tống Thư Hàng nhấc túi sách lên, thu hồi bảo đao Bá Toái: “Mấy hôm nay phiền cô rồi.”

Con rối tiên tử đáp xuống bên cạnh hắn, Tiểu m Trúc vẫn còn cưỡi lên cổ hắn.

“Không phiền tí nào, ta còn thấy vui là đằng khác.” Thụ yêu Khinh Vũ cười nói.

Tống Thư Hàng: “Mấy hôm nay có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì đâu, bình an lắm, sóng yên gió lặng. À đúng rồi, có mấy nữ sinh viết thư tỏ tình cho Bá Tống tiên sinh đấy. Chuyện tình cảm của ngài, ngài tự xử lý đi nhé.” Khinh Vũ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Đậu xanh, từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ đã có ai viết thư tình cho hắn đâu?!

Trước kia Tống Thư Hàng theo các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đi đóng phim, cuối cùng cũng thành người nổi tiếng. Nhưng không những hắn không được hưởng đãi ngộ của ngôi sao điện ảnh, mà ai nhìn thấy hắn cũng nảy sinh ý nghĩ “Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết” ở trong đầu.

Khinh Vũ sống thay hắn có một thời gian ngắn mà nhận được nhiều thư tình luôn ấy hả?

“Nếu có việc gì thì Bá Tống tiên sinh cứ gọi điện cho ta. Ta đi nghỉ ngơi một chút, nhân tiện nếm thử dịch dinh dưỡng vừa mới được giao đến xem có hợp khẩu vị hay không đây.” Thụ yêu Khinh Vũ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Được rồi, vậy ta lên lớp đây. Có chuyện gì thì nói sau nhé.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn con rối tiên tử: “Tiên tử định làm gì? Dạo chơi quanh đây hay về thế giới hạch tâm nghỉ ngơi?”

“Ta đi chơi một lúc, cho ta xin ít tiền đi.” con rối tiên tử vươn tay ra rồi nói.

Tống Thư Hàng lấy một xấp tiền từ thế giới hạch tâm ra, đưa cho con rối tiên tử. Nói mới nhớ bây giờ trong tay hắn không có nhiều tiền cho lắm. Hắn nên đi đổi một ít vàng cám ở chỗ Tuyết Lang Động Chủ, hay là tìm Dược Sư tiền bối làm việc vặt, học một ít tri thức luyện đan để kiếm ít tiền lẻ nhỉ?

Con rối tiên tử nhận tiền xong bèn vui vẻ chạy đi.

“Ta đi chơi với tiên tử tỷ tỷ.” Lý m Trúc lên tiếng, đoạn nhảy xuống khỏi cổ Tống Thư Hàng, nhảy nhót đi theo con rối tiên tử.

“Tình cảm giữa hai người bọn họ tốt như thế từ bao giờ vậy nhỉ?” Tống Thư Hàng nghi ngờ tự hỏi.

Giống như Thông Nương và Quy tiền bối âm thầm kết tình hữu nghị sâu sắc với nhau, con rối tiên tử và Lý m Trúc cũng đã trở thành bạn bè tự lúc nào chẳng biết.

Chẳng lẽ vì Lý m Trúc tu luyện công pháp củ Bắc Phương Đại Đế nên con rối tiên tử có cảm giác thân thiết với cô bé à?

Tình bạn giữa phụ nữ và yêu quái, giữa phụ nữ và thiếu nữ, giữa phụ nữ và con rối… luôn khiến cho người ta vô cùng khó hiểu.

…

…

Tống Thư Hàng xách túi sách chạy về dãy nhà giảng đường.

Rõ ràng chỉ mới rời xa nơi này một tháng thôi mà hắn có cảm giác như đã trôi qua mấy đời rồi vậy.

Tống Thư Hàng thích cuộc sống tu tiên tràn đầy kích thích.

Nhưng nếu muốn sống qua năm ngày bình lặng thì đương nhiên hắn sẽ chọn cuộc sống vườn trường.

Kẻ ở ẩn thông minh sẽ ở giữa thị thành, chỉ cần hắn chui trong trường học thì sẽ không gặp chuyện lớn gì liên quan đến sinh tử tồn vong.

“Thư Hàng.” Đúng lúc này, đột nhiên có ai đó ở phía sau gọi hắn.

Tống Thư Hàng quay người nhìn về đằng sau.

Một tên đực rựa lạ hoắc đang vẫy tay gọi hắn, mà hắn thì chẳng biết người ta là ai cả.

Lúc thụ yêu Khinh Vũ sống thay hắn đã kết bạn với người này à?

“Chào buổi sáng.” Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Sau đó đi tiếp về phía trước.

Sau lưng hắn, gã đực rựa lạ hoắc xoa cằm thắc mắc: “Quái lại, sao hôm nay Tống Thư Hàng khác mọi hôm thế nhỉ. Hôm nay nó quay đầu lại trông chẳng đáng yêu gì cả.”

Tống *Kim Đan Linh Hoàng năm hạt nhân* Thư Hàng: "…"

Hắn chưa đi được mấy bước thì phía sau lại vang lên tiếng gọi của một cô gái: "Thư Hàng ~"

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy một cô nàng lạ mặt.

Khinh Vũ được nhiều người yêu thích đến thế cơ à?

"Chào buổi sáng." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng hắn, cô nàng kia nghi ngờ tự hỏi: "Ủa? Chẳng lẽ mình nhận nhầm người? Sao hôm nay Thư Hàng quay đầu lại lại chẳng dễ thương gì cả, chẳng đáng yêu gì cả vậy?"

Tống *khách sạn 5 sao* Thư Hàng: "…"

Chưa đi được mấy bước, lại có người gọi hắn: "A Hàng, chào buổi sáng."

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, quả nhiên lại là một cô nàng không quen: "Chào buổi sáng."

Quay đầu đi tiếp.

Cô nàng kia nghi hoặc nói: "Quái lạ, hôm nay dáng vẻ quay đầu của A Hàng chẳng có năng lực tích cực gì hết. Hôm nay cậu ấy không vui sao?"

Tống *quay đầu lại rốt cuộc là cái quái gì* Thư Hàng: "…"

Hắn sầu não day day giữa lông mày.

Trừ vấn đề "quay đầu" ra, hắn còn có một đống thư tình và lời bày tỏ cần xử lý kia kìa.

Tống Thư Hàng chẳng có chút xíu kinh nghiệm nào trong việc xử lý thư tỉnh và lời bày tỏ, bây giờ hắn phải làm gì mới được đây?

"Thư Hàng." Đúng lúc này, lại có tiếng gọi vang lên sau lưng hắn.

Tống Thư Hàng: "…"

Nữa hả?

"Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, lúc quay đầu lại không dễ thương tí nào đâu, mọi người đừng có gọi thử nữa." Tống Thư Hàng quay lại, lẩm bẩm.

Nhưng khi quay đầu lại thì Tống Thư Hàng lại thấy một cô gái nhỏ nhắn cao gầy, đội mũ vành nhỏ màu trắng đang mỉm cười vẫy mình.

Cô có mái tóc dài mượt màu xanh đậm xõa xuống sau lưng hệt như áo choàng, cả lông mi cũng là màu lam biếc.

Lúc này, nụ cười của cô gái tóc lam bỗng cứng đờ ra. Cô chớp mắt hỏi: “Quay đầu không dễ thương tí nào là sao?”

Tống Thư Hàng: “…”

Là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối.

“Tiền bối, sao cô lại chạy tới đại học Giang Nam vậy? Chẳng phải cô đang tìm Tam Lãng tiền bối sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, ta còn chưa gặp Tam Lãng. Hôm nay ta đang đi dạo ở đây thì đúng lúc lại gặp ngươi.” Vân Tước Tử tiền bối đáp.

Lúc này thân hình cô đã khôi phục lại kích thước bình thường.

“Đúng rồi, con mắt Thánh Nhân còn ở chỗ ngươi phải không?” Vân Tước Tử tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Ta muốn mượn con mắt Thánh Nhân để dùng một chút.” Vân Tước Tử tiền bối cười hì hì rồi nói: “Ta sắp độ kiếp rồi.”

Tống Thư Hàng vừa nghe xong thì bụng dưới đã run lên vì đau thắt.

Hắn có nên cho mượn con mắt của Thánh Nhân hay không đây?

Trên lý thuyết thì… Thánh Nhân để lại con mắt này chính là để gặp lại Vân Tước Tử tiền bối mà.

Chương 1540: Một con Tống Thư Hàng biết hô 666

Nói từ góc độ đó thì nếu Vân Tước Tử tiền bối mượn con mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng, hắn không cho mượn thì không hay lắm.

Tống Thư Hàng xoắn hết cả ruột.

Hắn nhìn Vân Tước Tử tiền bối, Vân Tước Tử tiền bối cũng đang nhìn hắn bằng đôi mắt sáng ngời đầy trông mong, hai hàng mi màu lam còn chớp chớp.

Xem ra không cho cô ấy mượn thì cô ấy nhất định sẽ không bỏ qua.

Chắc chắn là phải cho mượn rồi.

“Thực ra thì, Vân Tước Tử tiền bối à… người trong khắp chư thiên vạn giới vừa mới mang thai một lần, nếu trong thời gian ngắn lại mang thai lần nữa thì có phải là hơi bị tàn nhẫn hay không?” Tống Thư Hàng ướm hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân sau lưng Tống Thư Hàng, đặt bàn tay nhỏ lên hốc mắt của hắn, gỡ con mắt Thánh Nhân xuống rồi lắp trả hắn con mắt của chính mình.

“Ha ha ha, ngươi không thấy mang thai liền hai phát rất kích thích hay sao? Bây giờ Hoa Hạ đang thúc đẩy chính sách hai con, ta làm như thế là hơi bị bắt kịp trào lưu đấy nhé.” Vân Tước Tử tiền bối nheo mắt đầy sung sướng.

Tống Thư Hàng: “…”

Trời má, Vân Tước Tử tiền bối nói nghe có vẻ vô lý nhưng lại rất thuyết phục, phải làm sao bây giờ?

Đối mặt với sự tồn tại thích tìm chết số một trong nhóm Cửu Châu số 1, lời đề nghị của Tống Thư Hàng chẳng có một chút hiệu quả nào.

Hết cách rồi, đành phải nhắc nhở tất cả mọi người trong nhóm Cửu Châu số 1 và những người tu luyện có quan hệ với mình, để mọi người chú ý một chút. Bao giờ Vân Tước Tử tiền bối nhân tiền hiển thánh, làm Huyền Thánh giảng pháp thì mọi người đừng có dại mà bấm xem livestream, tránh phải mang thai lần thứ hai.

Tống Thư Hàng thở dài, trao con mắt Thánh Nhân cho Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ môn.

Vân Tước Tử tiền bối nhận lấy con mắt Thánh Nhân, hai mắt híp lại vì hạnh phúc, khóe miệng giương lên thành một nụ cười xinh đẹp mà ranh mãnh.

“Thư Hàng ơi có đó không? Ta cho ngươi xem livestream này. Ha ha ha, hot lắm lắm lắm luôn!” Đúng lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên giọng nói của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Có gì hot?

“Ta chuẩn bị cho quả cầu béo một cạm bẫy hoàn hảo, chính là hang ổ cũ mà ta bỏ đi rồi ấy. Thế mà quả cầu béo chạy đến hang ổ của ta thật, còn đòi dọn sạch chỗ ta ở đi nữa chứ! Ha ha ha. Dù nơi ở của ta đã bị bỏ không nhưng nào có dễ bị dọn sạch như thế? Tên lửa thiên kiếp, bom hạt nhân thiên kiếp, bom nhiệt hạch thiên kiếp toàn lực khai hỏa, lại thêm thánh quang buồn nôn kia, hiệu quả đỉnh cực kì! Còn cả quả cầu công đức kia nữa, nó là con át chủ bài đấy. Sau mấy ngày được ta bồi dưỡng và cường hóa, bây giờ nó mà nổ tung ra thì ngay cả ta cũng không chịu đựng được đâu. Chắc chắn quả cầu béo cũng nuốt không trôi.” Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Lâu lắm rồi không được thấy Bạch tiền bối two hưng phấn đến thế.

Trước kia hắn kiếm chuyện với quả cầu béo vì cả hai đều là chúa tể Cửu U, có quyền hạn tương đương ở Cửu U.

Thực lực của hai người kẻ tám lạng người nửa cân, dù chiếm cứ địa lợi cũng chỉ giành được một chút lợi thế ít ỏi.

Hôm nay, Bạch tiền bối two mượn sức mạnh thiên kiếp, sức mạnh thánh quang và sức mạnh công đức mà chúa tể Cửu U không thể nào có được, hợp ba thứ làm một để gây sự với quả cầu béo. Bao nhiêu năm nay, đây chính là lần hắn cà khịa thoải mái nhất.

Dùng vụ nổ tráng lệ này để tiễn đưa quả cầu béo kia thôi!

Sau đợt cà khịa này, e là chẳng bao lâu nữa quả cầu béo sẽ biến mất.

Nhưng mất bao nhiêu công sức để giăng bẫy quả cầu béo mà bên cạnh không có ai hô 666, Bạch tiền bối two cứ thấy thiêu thiếu cái gì, không được thỏa mãn cho lắm.

Thế là Bạch tiền bối two lập tức nghĩ đến Tống Thư Hàng.

Tuy không thể đưa Tống Thư Hàng vào thế giới Cửu U xem mình nổ tan xác quả cầu béo, bởi vì khi hai chúa tể Cửu U dốc toàn lực chiến đấu, chỉ dính một tí vào Tống Thư Hàng thôi là hắn sẽ biến thành tro tàn ngay. Nhưng Bạch tiền bối two có thể mở livestream cho Tống Thư Hàng. Khi đang xem livestream, Tống Thư Hàng cũng có thể hô 666 cổ vũ mà.

“Bạch tiền bối uy vũ!” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Đúng rồi, chính là cảm giác này đây!

Niềm thỏa mãn trong lòng Bạch tiền bối two lập tức tăng lên rất nhiều.

Cái sung sướng nhất khi phát livestream là gì? Đó chính là khi một đám người xem spam 666, hô vang ta muốn sinh khỉ con cho streamer!

“Mở tinh thần lực ra đi, ta cho ngươi một lớp bảo vệ tinh thần rồi phát livestream cho mà xem.” Bạch tiền bối two nói.

Hắn không thể phát livestream trực tiếp cho Tống Thư Hàng xem được.

Trận chiến cấp chúa tể Cửu U liên quan đến rất nhiều pháp tắc, quy luật và quyền hạn. Nếu cho Tống Thư Hàng xem trực tiếp mà sơ ý một tí là hắn có thể bị chấn cho thành ngớ ngẩn luôn.

Cho nên Bạch tiền bối two phải bảo vệ tinh thần cho Tống Thư Hàng trước đã.

Hai người giao lưu trong đầu chỉ trong thời gian mấy hơi thở.

Bạch tiền bối two ra tay từ xa, tăng thêm một lớp phòng ngự cho tinh thần của Tống Thư Hàng, sau đó chuyển hình ảnh livestream sang cho hắn.

“Sắp đến phần đặc sắc nhất rồi. Hãy xem quả cầu công đức

+999 nổ cho quả cầu béo khóc thét đây!" Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "666!"

Ầm!

Trong hình ảnh livestream trong đầu Tống Thư Hàng, quả cầu công đức +999 nổ tung. Sau khi quả cầu công đức +999 phát nổ, sức mạnh công đức đậm đặc cơ hồ hóa thành chất lỏng phun ra, trở thành một biển công đức.

"Á á á á." Trong hình ảnh livestream, quả cầu béo đang bị tên lửa thiên kiếp, bom hạt nhân thiên kiếp và từng đợt sóng thánh quang oanh tạc phát ra tiếng kêu giận dữ xen lẫn đau đớn: "Bạch... Bạch… Ta sẽ không tha cho ngươi, ta tuyệt đối, nhất định phải hành chết ngươi!"

"Lại đây, lại đây mà hành ta này." Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối two lơ lửng trên không trung, cười vang đầy sung sướng.

Tống Thư Hàng: "A, lại là một ngày bùng nổ, 666!"

Có Tống Thư Hàng spam cổ vũ, Bạch tiền bối two thỏa mãn vô cùng.

…

…

Trong hiện thực, Vân Tước Tử tiền bối vừa mới nhận con mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng thì khóe môi đã cong lên thành một nụ cười xấu xa.

Cướp được rồi!

Con mắt Thánh Nhân đã nằm trong tay ta!

Từ nay về sau, ta không còn sợ bị Bá Tống dùng con mắt Thánh Nhân hại mang thai nữa.

Bây giờ thì Bá Tống, hãy trở thành vật thí nghiệm của ta đi!

Vân Tước Tử tiền bối duỗi một cánh tay khác chụp lấy Tống Thư Hàng.

Vân Tước Tử tiền bối trước mắt Tống Thư Hàng bây giờ chính là quả cầu béo!

Nó đã ngụy trang tỉ mỉ đến mức cả Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức đều không phát hiện ra một chút dị thường nào. Dù sao thì nó cũng là chúa tể Cửu U, có những thủ đoạn mà người thường không sao tưởng tượng nổi.

Lại thêm nhục thân của nó vốn chính là thân thể của Vân Tước Tử tiền bối, nên ngụy trang lại càng dễ dàng hơn.

Thế nhưng tay nó vừa mới vươn được một nửa thì cả người đã rung chuyển dữ dội.

Bản thể của nó bị nổ!

Nổ banh xác!

Bạch! Bạch! Lại là tên Bạch trời đánh kia! Lần nào hắn cũng quấy rối nó đúng lúc quan trọng nhất.

"Á á á ~" Quả cầu béo bản Vân Tước Tử rên lên từng tiếng thảm thiết.

Nó không thể tiếp tục duy trì lớp ngụy trang của mình được nữa.

Tóc và con ngươi của nó biến thành màu đen kịt.

Khí tức của chúa tể Cửu U trên người cũng không sao che giấu được.

Vì nỗi đau đớn đột nhiên ập tới, bàn tay nhỏ nhắn đang cầm con mắt Thánh Nhân buông lỏng, con mắt Thánh Nhân rớt xuống.

"Má ơi!" trái tim của Tống Thư Hàng đập nhanh điên cuồng.

Hắn vội vàng nhảy về phía trước, chộp lấy con mắt Thánh Nhân.

Mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng nhấn một cái vào hốc mắt trái của hắn, nhận lấy con mắt Thánh Nhân rồi đổi cho hắn ngay lập tức.

"Hãy tận hưởng tình yêu của mẹ đi! Ánh nhìn mang thai!" Tống Thư Hàng không chút do dự phóng ánh nhìn mang thai vào Vân Tước Tử tiền bối trước mặt mình.

Chương 1541: Thánh quang, hãy bao phủ thân ta!

Nhận lấy một phát kĩ năng Q ánh nhìn mang thai của ta đây!

Nhận tiếp một phát kĩ năng W ánh nhìn phôi thai của ta này!

Hai kĩ năng này là kĩ năng tổ hợp, khi thi triển cùng nhau sẽ tạo ra những biến hóa cực kì đáng sợ. Lần thứ nhất chúng khiến kẻ địch biến thành cây, lần thứ hai thì biến thành đá. Về sau tổ hợp này còn biến ra cái khác hay không thì chính Tống Thư Hàng cũng không biết.

Chưa xong đâu, ta còn có kĩ năng E Phần Thiên Hỏa Diễm đao!

Sau đó là kĩ năng R pháp khí tổ hợp tam thập tam thú – Thánh thành không bao giờ thất thủ!

Sử dụng hết một bộ kĩ năng rồi, bây giờ dùng đến kĩ năng B – Chạy vào thế giới hạch tâm, đánh chết cũng không ra!

Tất cả đoạn trên…

Đều là hình ảnh chiến đấu mà Tống Thư Hàng tưởng tượng ra.

Trong thực tế, ánh nhìn mang thai của hắn không bắn trúng quả cầu béo bản Vân Tước Tử.

Khi ánh sáng của ánh nhìn mang thai vừa tỏa ra thì quả cầu béo bản Vân Tước Tử đã tránh đi.

Tuy bản thể bị ảnh hưởng bởi vụ nổ nhưng phân thân của quả cầu béo vẫn là tồn tại có thể nhét hành chính diện cả Kiếp Tiên cửu phẩm. Tống Thư Hàng vừa mới thi triển ánh nhìn mang thai, quả cầu béo bản Vân Tước Tử đã đoán được quỹ đạo của nó mà dễ dàng tránh thoát.

Lần này trong cơ thể nó không có ý thức của Vân Tước Tử quấy rối, thân thể không thể xoay thành hình chữ S để chủ động lao vào ánh sáng của ánh nhìn mang thai.

Tạch!

Ánh nhìn mang thai rơi xuống bãi cỏ.

“Sân thể dục sẽ không mang thai đấy chứ?”

Giữa khoảnh khắc ấy, trong đầu Tống Thư Hàng còn lóe lên suy nghĩ như vậy.

Đương nhiên là nó chỉ thoáng qua trong tiềm thức của hắn mà thôi.

Ánh nhìn mang thai không đánh trúng quả cầu béo bản Vân Tước Tử, Tống Thư Hàng lập tức liên hệ với thế giới hạch tâm.

Mặc dù bây giờ Tống Thư Hàng đang ở trong trường học, có vô số người đang nhìn hắn, nếu hắn đột nhiên biến mất thì sẽ gây ra hỗn loạn không nhỏ. Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng không quan tâm nhiều chuyện như vậy được, sau này giải thích cũng không muộn!

Hiện trường có hỗn loạn thế nào cũng tốt hơn chán việc bị quả cầu béo bắt đi làm thí nghiệm.

Nếu bị quả cầu béo bắt đi thì hắn chết chắc!

Tống Thư Hàng không sợ người khác nhìn thấy mỹ nhân rắn công đức thay đổi con mắt của hắn, bởi vì người bình thường không trông thấy mỹ nhân rắn công đức.

Không chọc vào được thì ta trốn!

Tiêu rồi, không trốn được rồi.

Thế giới hạch tâm bị chặn rồi!

Rõ ràng mấy giây trước thế giới hạch tâm vẫn còn ổn, hắn còn có thể trò chuyện với Bạch tiền bối two thông qua nó.

Thân là con át chủ bài bảo mệnh của Tống Thư Hàng, thế mà lần nào nó cũng chuồn nhanh hơn Tống Thư Hàng.

Tuyệt vọng quá đi mất.

“*Cười lạnh* Ta đã nhìn thấy cái không gian ẩn náu của ngươi mấy lần rồi, ngươi nghĩ là ta sẽ không phòng bị nó hay sao?” quả cầu béo bản Vân Tước Tử toàn thân run rẩy như đang phải chịu nỗi đau to lớn.

Bản thể bị nổ banh xác, phân thân cũng bị đồng bộ với nỗi đau khủng khiếp khiến cho nó gập cả người lại.

Giải quyết tên tu sĩ cỏn con này trước rồi về thế giới Cửu U làm thịt Bạch sau! Quả cầu béo bản Vân Tước Tử nghiến răng thầm nói.

Nó cắt đứt đồng bộ cảm quan giữa mình và bản thể.

Đồng thời mái tóc và con người của nó cũng khôi phục lại thành màu lam. Ngoài việc để lừa gạt tình cảm của Tống Thư Hàng, hình thức ngụy trang này còn dùng để che đậy cảm ứng của thiên đạo, tránh cho bất cẩn làm thiên kiếp giáng xuống.

“Lần này không nói nhảm nữa, động thủ luôn!” quả cầu béo bản Vân Tước Tử thầm nghĩ.

Có kinh nghiệm đúc kết từ mấy lần trước, lần này quả cầu béo bản Vân Tước Tử muốn cưỡng ép lục soát kí ức của Tống Thư Hàng, khai quật bằng được toàn bộ những gì liên quan đến Thánh Nhân Nho gia trong đầu hắn, để xem Thiên Đạo đối ứng với nó bị Thánh Nhân Nho gia tỉa mất bây giờ đang bị giấu ở đâu.

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử bước từng bước ưu nhã đến gần Tống Thư Hàng.

Người khác chỉ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nhuộm tóc màu lam đang mỉm cười đến gần Tống Thư Hàng, còn trong quá trình đó, cô nàng tóc lam đột nhiên hét lớn một tiếng, mái tóc biến thành màu đen… chắc là ảo giác do ánh nắng tạo thành.

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử vừa tới gần Tống Thư Hàng thì một loạt thuật pháp định thân, trọng lực, đông cứng đã đổ ập xuống người hắn.

Tống Thư Hàng lập tức không nhúc nhích được nữa.

Thậm chí mỹ nhân rắn công đức sau lưng hắn cũng bị định thân, cứng đờ tại chỗ.

“Làm sao bây giờ? Thế giới hạch tâm chuồn mất rồi. Bạch tiền bối two thì đang cho nổ bản tôn của quả cầu béo này, mà bây giờ thế giới hạch tâm bị đóng, Bạch tiền bối two cũng không thể dùng thế giới Tà Liên làm cầu nối để tới cứu mình được.”

“Hay là sử dụng hình thức sương mù?” hắn nảy ra một ý.

Lần trước hắn đã dựa vào hình thức sương mù để chống cự với quả cầu béo cho đến khi Bạch tiền bối two đến cứu.

“Trước khi rút kí ức, còn phải đề phòng ngươi biến thành hình thức bất hủ phiền phức kia nữa.” Khi quả cầu béo bản Vân Tước Tử nói chuyện, trong tay nó hiện lên hai bộ tay gấu thép bằng sương mù.

Đôi tay gấu thép này có khí tức của Tống Thư Hàng. Không thể nào nhầm được, đây chính là quả thận mà hắn đã mất đi!

Không ngờ quả thận hình thái sương mù này lại bị quả cầu béo đem đi nghiên cứu.

Với thực lực và kiến thức của chúa tể Cửu U, dù nó không nghiên cứu ra nguyên lý của hình thái sương mù thì chắc chắn cũng đã nghĩ ra cách để đối phó với hình thái ấy. Xem ra đôi tay gấu thép này chính là pháp khí chuyên dụng để đối phó với hình thái sương mù của Tống Thư Hàng.

"Nộp kí ức của ngươi cho ta đi!" quả cầu béo bản Vân Tước Tử duỗi ngón tay điểm vào trán của Tống Thư Hàng.

"Tiêu rồi, lần này tiêu thật rồi. Phải làm sao đây?"

Đại não của Tống Thư Hàng vận chuyển với công suất lớn nhất.

Khi ngón tay của quả cầu béo bản Vân Tước Tử sắp chạm vào trán Tống Thư Hàng, trong đầu hắn lóe lên một ý.

Hắn hơi động ý niệm, kích hoạt thuộc tính thánh quang của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

"Thánh quang, hãy bao phủ thân ta!"

Thánh quang lạnh lẽo lan tràn toàn thân Tống Thư Hàng, bao phủ hoàn toàn cơ thể hắn.

Đối với chúa tể Cửu U, thánh quang ghê tởm y như phân vậy.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Khi ta biến thành một đống phân, không còn ai dám giẫm lên đầu ta nữa.

Chính là đạo lý này!

Sau khi toàn thân ta được bao phủ trong tầng tầng lớp lớp thánh quang, chúa tể Cửu U muốn chạm vào ta cũng phải suy nghĩ đến tâm trang của bản thân một chút. Nó có dám đâm ngón tay vào giữa bãi phân không đây?

"Ngây thơ." Ngón tay của quả cầu béo bản Vân Tước Tử đâm thủng thánh quang lạnh lẽo, điểm lên trán Tống Thư Hàng: "Dù thánh quang rất buồn nôn, nhưng kí ức của ngươi quan trọng với ta hơn nó nhiều.”

Cùng lắm thì về rửa tay là được.

Quan trọng nhất là quả cầu béo đang dùng thân thể của Vân Tước Tử chứ có dùng của chính nó đâu.

“Cưỡng chế đọc.” lực lượng của quả cầu béo bản Vân Tước Tử cưỡng chế xâm nhập vào phần giữa hai lông mày của Tống Thư Hàng.

Ting!

Một âm thanh dễ nghe vang lên trong ý thức của quả cầu béo bản Vân Tước Tử.

Sau đó, một âm thanh khác nghe giống tiếng máy tính khởi động cất lên.

Một lát sau, một giao diện rất phi tu chân nhưng cực kì khoa học xuất hiện trước mắt quả cầu béo.

Ổ C, ổ D, ổ F và một ổ G nhét DVD. Thậm chí còn có cả My network Place và biểu tượng internet Explore.

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử: “…”

Mấy thứ vớ vẩn này là cái quái gì thế?

Thân là chúa tể Cửu U, nó đã đọc qua kí ức của vô số người, nhưng chẳng có kí ức nào có giao diện quái gở như thế này cả.

“May mà gần đây ta tiếp xúc với hiện thế, biết được rất nhiều tri thức hiện đại. Nếu không thì đúng là không biết phải làm thế nào với cái giao diện kí ức này.”

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử thầm nghĩ.

Sau đó nó bắt đầu mở từ ổ F.

Bình thường thì ổ C là ổ quản lý hệ điều hành, không lưu trữ kí ức. Vậy thì kí ức liên quan tới Thánh Nhân Nho gia hẳn là được lưu trữ trong ổ D, ổ E hoặc ổ F.

ổ F vừa mở ra, quả cầu béo bản Vân Tước Tử đã thấy một đống số liệu hỗn loạn.

Hỗn loạn như thể tất cả tài liệu đều bị trộn lẫn thành một cục.

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử thử đọc một số thông tin trong mớ kí ức đó.

Sau đó, có hai tiên tử xinh đẹp hiện thân trong khung hình.

Một người đầu đội mũ phượng, người khoác phượng bào, ngồi bên Dao Trì. Một người khác ngồi bên cạnh cô, nở nụ cười như muôn hoa đua nở.

“Trình Lâm!”

"@#%×~~!"

Tâm trạng khó mà tả xiết trào dâng trong lòng quả cầu béo.

Kí ức quái gở gì thế này?

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử chau mày, dùng thực lực cường đại, tốc độ đọc hiểu và khả năng tính toán xuất chúng của mình, đọc hết tất cả thông tin kí ức trong ổ F.

Một lát sau, nó uất nghẹn.

80% kí ức trong ổ F là cảnh nữ đế Trình Lâm của Thiên Đình viễn cổ đang khoe ân ái.

Trong 20% kí ức còn lại, có 2% là lời thoại kinh điển trong phim truyền hình và phim điện ảnh, còn có 1111 phương pháp giả chết.

2% tiếp theo lưu trữ những lời thoại chuẩn bị sẵndùng để cướp lời, kiểu như “Thế nào là hiếu? Thế nào là yêu?”

Phần kí ức cuối cùng bị phủ đen, là rác rưởi không sử dụng được.

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử rời khỏi ổ F, mở ổ E.

Trong ổ E chỉ có một folder nhỏ. Trong hình ảnh, Tống Thư Hàng đang đối mặt với một tai kiếp cực lớn, sau đó chủ nhân của hình ảnh này nhận mệnh lệnh cung cấp năng lượng cho Tống Thư Hàng.

“Nội dung trong ổ này bị ai đó xóa đi rồi sao?” quả cầu béo bản Vân Tước Tử cau mày.

Đừng nói tin tức liên quan tới Thánh Nhân Nho gia mà nó muốn cũng ở trong ổ này, sau đó bị người ta xóa mất rồi nhé?

Không đúng, kí ức trong ổ này không giống của Tống Thư Hàng mà giống kí ức linh quỷ của Tống Thư Hàng hơn.

Vậy thì chỉ còn ngươi thôi, ổ D.

Chắc chắn kí ức của Tống Thư Hàng đang ở ngay trong ổ này,

Quả cầu béo bản Vân Tước Tử cưỡng chế mở ổ D kí ức của

Tống Thư Hàng.

Sau đó nó phát hiện ra trong ổ D bộ nhớ của Tống Thư Hàng có một phần kí ức phong ấn và rất nhiều kí ức nằm trong hình thức bảo vệ.

Kí ức phong ấn là kí ức mà Tống Thư Hàng từng có, bị phong ấn trong trường hợp có sự đồng ý của hắn.

Còn kí ức trong hình thức bảo vệ lưu trữ một nguồn tin bí mật cực kì to lớn. Trừ Tống Thư Hàng ra, không ai có thể đọc được.

“Chính là nó!” quả cầu béo bản Vân Tước Tử mừng rỡ nói.

Nhất định kí ức về Thánh Nhân Nho gia được lưu trữ ở đây.

Nó chọn bừa một file kí ức bảo vệ, bắt đầu cưỡng chế mở ra đọc.

Nó là chúa tể Cửu U, muốn cưỡng chế đọc kí ức của một tu sĩ Linh Hoàng ngũ phẩm là chuyện dễ như trở bàn tay!

File kí ức bảo vệ đầu tiên bị đọc ra.

Thậm chí file kí ức này dường như còn chủ động phối hợp, tự mở ra cho nó đọc.

Sau đó, một hình ảnh kì lạ xuất hiện trong tầm mắt nó.

Một bóng người nhảy bằng một chân, mặc áo trắng, khuôn mặt bị bao phủ bởi thánh quang, mở miệng nói: “Con mắt của thần đang nhìn tới tương lai.”

Sau câu nói kia, thế giới tinh thần của quả cầu béo nổ tung.

Như một cơn lốc hủy diệt thế giới, cuốn lấy thế giới tinh thần của quả cầu béo, phá tan phân thân của nó trong thân thể của Vân Tước Tử.

Chương 1542: Tiên tử lương thiện lấy giúp người làm niềm vui

Quả cầu béo: “…”

Nó cảm thấy phân thân trong nhục thân Vân Tước Tử vừa bị giáng một đòn hủy diệt.

Một câu “Con mắt của thần đang nhìn tới tương lai” biến thành một luồng gió lốc hủy diệt quét ngang thế giới tinh thần của nó rồi phá hủy tất cả. Luồng gió lốc này muốn nghiền nát phân thần và ý chí của nó trong nhục thân của Vân Tước Tử.

Tà năng Cửu U, tinh thần lực, phân thần, lạc ấn, phong ấn mà nó để lại trong nhục thân của Vân Tước Tử… tất cả đều bị khu trừ.

Cảm giác này, giọng nói này… sao mà quen thuộc thế nhỉ?

Dù đối phương chỉ có một chân nhảy tưng tưng, dù trên mặt đối phương phủ kín thánh quang, nhưng dù tên này có hóa thành tro thì quả cầu béo cũng không nhận lầm!

“Bạch! Là ngươi! Lại là đồ chó chết nhà ngươi!” Phân thần của quả cầu béo phát ra tiếng gào rú tuyệt vọng.

Bản thể trong thế giới Cửu U bị Bạch nện cho một trận, nhục thân và tinh thần bị vụ nổ lớn và thánh quang đả kích hai lần. Bây giờ ngay cả phân thần để lại trong nhục thân của Vân Tước Tử cũng bị đánh cho mình đầy thương tích.

Làm nhục thân cầu! Hiếp cầu quá đáng!

Quả cầu béo tranh đấu với Bạch ở Cửu U bao nhiêu năm, vốn dĩ cả hai ngang sức ngang tài, có qua có lại, hôm nay ngươi nện ông một trận, mấy hôm sau ông lại đập ngươi một phen.

Hai người có chiến lực ngang nhau, quyền hạn giống nhau, cơ bản đều ở trạng thái cân bằng.

Nhưng mấy tháng nay khi giao tranh với Bạch Cửu U, quả cầu béo thường xuyên rơi vào thế yếu.

Nó vất vả lắm mới lừa được Bạch Cửu U vào thế giới Tà Liên để phong ấn, ai ngờ tên khốn kiếp này lừa luôn cả thế giới Tà Liên rồi an cư trong ấy, đã thế còn tìm ra phương pháp chiếu hình từ thế giới Tà Liên đến hiện thế, ngày nào cũng chạy nhảy tung tăng.

Mười kế hoạch do quả cầu béo gian khổ nghĩ ra thì có đến bảy cái bị Bạch Cửu U quấy rối mà thất bại trong gang tấc.

Móa nó, cuối cùng ngay đến hang ổ được chính nó đích thân cải tạo cả vạn năm cũng bị tên Bạch khốn kiếp kia bốc đi mất, mặt đất cũng không tha, chỉ để lại một cái hố to đùng!

Hang ổ của nó, hang ổ mênh mông của nó đã bay biến chỉ trong chớp mắt.

Quả cầu béo gần đây tuyệt vọng lắm, khổ tâm lắm, nhưng không sao biểu đạt ra được.

Mối hận này không đội trời chung!

Lần này về Cửu U, nó nhất định phải nghĩ cách triệt để phong ấn Bạch, tuyệt đối không cho tên này thoát ra gây sự nữa. Nếu không có Bạch tồn tại thì nó muốn làm gì cũng được.

Nếu không thể phong ấn được Bạch thì nó sẽ dùng chính bản thể của mình để dây dưa với hắn, quần nhau với hắn, cho hắn không có thời gian nghỉ ngơi, đánh đến tám mươi, một trăm năm mới thôi.

Chỉ cần Bạch bị bám chặt thì phân thân của quả cầu béo có thể đến hiện thế, bố trí mưu đồ của mình.

Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải chuyển dời nhục thân của Vân Tước Tử về trụ sở bí mật thứ hai của nó ở thế giới Cửu U trước khi phân thần bị đánh tan.

Ý nghĩa của nhục thân của Vân Tước Tử đối với quả cầu béo quan trọng không kém gì kí ức của Thánh Nhân Nho gia.

Kí ức liên quan đến Thánh Nhân Nho gia mang hi vọng chữa trị Thiên Đạo.

Còn có được nhục thân của Vân Tước Tử, thì ngay cả khi Thiên Đạo biến mất, nó cũng có khả năng tiếp tục sống sót ở thế giới Cửu U dưới thân phận chúa tể Cửu U – tựa như Bạch mà nó chán ghét và căm hận nhất.

Nếu Thiên Đạo thực sự không cứu nổi, nó hi vọng mình có thể dựa vào khúc xương bất hủ mà tồn tại, trở thành chúa tể Cửu U thứ hai không phải biến mất.

“Lần sau gặp mặt, nhất định ta phải lấy được toàn bộ kí ức của ngươi.” Quả cầu béo nghiến răng, vận chuyển toàn bộ lực lượng còn sót lại, thôi động sức mạnh không gian, muốn truyền tống nhục thân của Vân Tước Tử về.

“Quả cầu béo chạy đâu cho thoát!” Lúc này, Tống Thư Hàng đã khôi phục ý thức.

Trước đó, khi quả cầu béo cưỡng chế lục soát kí ức của Tống Thư Hàng thì dường như hắn đã biến thành một cái máy tính, bất lực mặc cho quả cầu béo điều khiển.

Khi quả cầu béo mở phần kí ức liên quan đến Bạch Thiên Đạo, bị một câu “Con mắt của thần đang nhìn tới tương lai” đánh trọng thương, Tống Thư Hàng thuận lợi thoát khỏi trạng thái hóa thân thành máy tính nọ.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy quả cầu béo yếu ớt đang định tháo chạy.

Làm sao Tống Thư Hàng có thể thả nó đi dễ dàng như vậy cơ chứ?

Mắt phải của hắn dường như đang cháy lên, con mắt của Thánh Nhân Nho gia đang phối hợp cùng với hắn.

Không thể gặp Vân Tước Tử lần cuối là niềm tiếc nuối đau đáu trong lòng Thánh Nhân, bây giờ nhục thân của Vân Tước Tử lại bị kẻ khác chiếm mất, khiến cho bản năng của Thánh Nhân lưu lại trong con mắt bị kích phát.

Ánh nhìn mang thai công suất lớn nhất!

Vì con mắt Thánh Nhân chủ động phối hợp, nên ánh nhìn mang thai lần này được thi triển chỉ trong nháy mắt, không cần cả thời gian tụ lực.

Lần này thì quả cầu béo đuối sức không thể tránh khỏi ánh nhìn mang thai được nữa,

Ánh sáng quỷ dị từ con mắt Thánh Nhân chiếu thẳng xuống thân nó.

“Toi rồi!” trong lòng quả cầu béo dấy lên nỗi bất an.

Trước kia nó đã trải nghiệm ánh nhìn mang thai một lần rồi, tuyệt đối không muốn trải qua thêm một lần nữa.

“Còn nữa đây, ánh nhìn phôi thai!” Năng lực thiên phú trong mắt phải của Tống Thư Hàng đánh thẳng vào quả cầu béo bản Vân Tước Tử.

Lần này hai kĩ năng được thi triển gần như cùng một lúc.

Nhục thân của Vân Tước Tử chưa kịp mang thai thì đã trúng hiệu quả của ánh nhìn phôi thai.

“Á!” nhục thân của Vân Tước Tử bổ nhào về phía trước, ngã dúi vào lòng Tống Thư Hàng.

Từng đường vân màu đen như hình xăm phủ kín thân thể của Vân Tước Tử trong nháy mắt.

Hiệu quả của ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai mỗi lần đều không giống nhau.

Lần thứ nhất hóa thành cây, lần thứ hai hóa đá, mà lần này hình như là hóa thành hình xăm thì phải?

Nhưng dù là biến thành cái gì thì kết quả cũng như nhau.

Hoa nở hoa tàn, cuối cùng đều kết ra trái ngọt chiến lợi phẩm cho Tống Thư Hàng.

“Lần sau ta nhất định sẽ giết ngươi.” Thân thể của Vân Tước Tử yếu ớt dựa vào vai Tống Thư Hàng, nó nghiến răng nghiến lợi nói bên tai hắn.

Nói xong, một luồng sáng thoát ra từ thân thể cô, lóe lên một cái rồi biến mất.

Tống Thư Hàng vươn tay theo bản năng, toan bắt giữ luồng sáng ấy, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, Tống Thư Hàng còn chưa kịp duỗi tay thì nó đã biến mất.

Luồng sáng đó là khúc xương bất hủ và một trái tim kim loại.

Trong thời khắc sống còn, quả cầu béo bỏ xe giữ tướng, để nhục thân của Vân Tước Tử lại, chỉ ôm theo khúc xương bất hủ và trái tim kim loại của phân thân rồi bỏ chạy.

Tiếc quá.

Nói thật là nhục thân của Vân Tước Tử… có giá trị không lớn. Quan trọng nhất là khúc xương bất hủ kia.

Có khúc xương bất hủ thì nhục thân của Vân Tước Tử tiền bối muốn sống lại bao nhiêu lần cũng được.

Tống Thư Hàng cứ tưởng lần này có thể đoạt khúc xương bất hủ về để trả cho Vân Tước Tử tiền bối chứ.

Mặt khác, có một vấn đề còn quan trọng hơn.

Mất đi khúc xương bất hủ, nhục thân của Vân Tước Tử trong tay Tống Thư Hàng sẽ bị rùa tai ương khổng lồ xem là thi thể đúng không?

Sau đó rùa tai ương khổng lồ sẽ chạy tới đây thu hồi nhục thân của Vân Tước Tử về à?

“Cất thân thể ấy đi, đừng để gây hỗn loạn.” Đúng lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng đưa tay, ném ngay thân thể hiện đầy hình xăm của Vân Tước Tử vào thế giới hạch tâm.

Trong mắt các sinh viên đang học ở sân vận động, thể xác của Vân Tước Tử đột nhiên biến mất, không thấy tăm hơi.

Tống Thư Hàng thở dài.

Bây giờ chỉ đành lôi Thông Nương ra, dùng huyễn thuật biến cô ấy thành dáng vẻ của Vân Tước Tử để đối phó qua cửa ải khó khăn này thôi.

Vấn đề chính là hắn vừa mới nhập môn huyễn thuật, không biết có thể thi triển thành công huyễn thuật phức tạp như vậy không nữa.

Khi Tống Thư Hàng đang mải suy nghĩ thì có một người đột nhiên đến gần hắn.

Người đó nhẹ nhàng nâng cánh tay hắn lên.

“Đi thôi.” Giọng nói truyền âm nhập mật êm tai lại vang lên.

Tống Thư Hàng nhìn sang bên cạnh.

Sau đó thấy Vân Tước Tử Tiên Tử đang dựa trên người hắn.

Không… không phải.

Đây không phải là Vân Tước Tử Tiên Tử thực sự.

Mà là một huyễn thuật, một huyễn thuật cực kì cao minh.

Dưới con mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng, chỉ cần động một ý niệm là huyễn thuật này bị nhìn thấu.

Người đang vịn cánh tay hắn là một cô gái trông rất quen. Cô có mái tóc dài màu nâu tết thành bím rũ trên vai trái, tóc mái dài cắt ngang trán dường như che kín cả đôi mắt cô.

Khi cô vịn vào Tống Thư Hàng, hắn còn cảm giác được dáng người nóng bỏng.

Dù nhìn rất quen nhưng Tống Thư Hàng không nhận ra cô gái này.

“Cô là?” Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

“Ta chỉ là một tiên tử có tấm lòng lương thiện, tiện đường qua đây, bèn giải vây giúp ngươi mà thôi.” Thiếu nữ tóc bím cười hì hì mà nói: “Xung quanh đây ta đã xử lý bằng huyễn thuật rồi, không phải lo bị người khác phát giác ra đâu.”

Cô vịn cánh tay Tống Thư Hàng, đi thẳng về dãy phòng học.

“Cảm ơn cô nhé tiên tử thiện lương, cô có thể cho ta biết đạo hiệu của mình được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu nữ thắt bím lại cười nói: “Lần sau nếu còn gặp lại thì ta sẽ cho ngươi biết nhé.”

“Được, nói phải giữ lời.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ta cảm thấy chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau.”

“Ừ ừ ừ, cảm giác của ngươi là đỉnh nhất.” Thiếu nữ tóc bím cười bảo.

Sau khi đi cùng Tống Thư Hàng đến gần dãy nhà giảng đường, thiếu nữ tóc bím buông tay hắn ra: “Đến đây là đủ rồi, sẽ không khiến người khác nghi ngờ.”

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng nói.

“Không cần khách khí, giúp đỡ người khác là niềm vui của ta mà.” Thiếu nữ tóc bím vẫy tay rồi đi về một hướng khác.

Tâm trạng của cô có vẻ không tệ.

Dưới tác động của huyễn thuật, người khác sẽ thấy cô nàng tóc lam chào từ biệt Tống Thư Hàng rồi quay người đi trước.

Giải vây hoàn hảo.

“Phù.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Trong đại học Giang Nam còn có tu luyện giả khác ngoài mình ra sao?”

Tống Thư Hàng vào phòng học rồi tìm chỗ ngồi xuống, nhớ lại những gì vừa mới xảy ra.

Một lát sau, hắn chau mày.

Vị tiên tử kia… đến như thế nào vậy?

Ting!

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên trong thế giới hạch tâm thu hút sự chú ý của Tống Thư Hàng.

Vằn đen như những sợi rễ cây hội tụ trên lưng nhục thân của Vân Tước Tử, kết thành một đóa hoa đẹp đẽ.

Trong đóa hoa kết nên một hạt giống.

Tống Thư Hàng lấy hạt giống kia ra.

Trong hạt giống trong suốt, có một quả cầu kim loại đang lơ lửng.

Tống Thư Hàng biến sắc!

Đại lão quả cầu béo!

Chương 1543: Chủ shop, có biết ngôn ngữ viễn cổ không? Biết không? Không biết thì gọi nhân viên chăm sóc khách hàng nào biết ra đây!

Vì sao quả cầu kim loại thể lỏng này lại xuất hiện trong hạt giống chiến lợi phẩm chứ?

Chiến lợi phẩm lần này là gì đây? Một phần thân thể của đại lão quả cầu béo à? Hay là lực lượng tiềm ẩn của nó trong nhục thân của Vân Tước Tử bị cụ hiện hóa ra, rơi vào hạt giống này?

Nhìn đại lão quả cầu béo bản mini tròn vo, sinh động như thật trong hạt giống, Tống Thư Hàng thấy thứ này cực kì nguy hiểm.

Cho nên bây giờ hắn phải làm gì với cái hạt giống này đây?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng tạm thời vứt nó vào vòng tay không gian.

Hắn sẽ không trồng hạt giống này vào thế giới hạch tâm, lỡ may trồng ra phân thân của đại lão quả cầu béo thì biết làm thế nào?

Thôi thì cứ trồng nó trong thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two vậy. Vạn nhất trồng ra phân thân của quả cầu béo thật thì Bạch tiền bối two cũng áp chế được phần nào.

“Thư Hàng, bên ngươi ổn không? Vừa nãy bị ngắt kết nối, thế giới hạch tâm của ngươi lại trốn à?” giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

“Đúng vậy, mệt tim ghê.” Tống Thư Hàng đáp mà đắng hết cả lòng.

Thân là con át chủ bài mà chẳng mấy khi nó phát huy được tác dụng thực sự cả.

Nhưng căn nguyên của chuyện này cũng tại Tống Thư Hàng suốt ngày tham gia vào mấy chuyện mạo hiểm cấp Kiếp Tiên cửu phẩm đấy chứ.

“Ban nãy quả cầu béo lợi dụng nhục thân của Vân Tước Tử tới tìm ta. Nó ngụy trang cực kì giỏi, ta không tài nào nhận ra được, suýt nữa thì bị nó lừa một vố to rồi. May mà Bạch tiền bối làm nổ bản thể của nó đúng lúc, làm phân thân của nó bị ảnh hưởng, nếu không hôm nay ta đã toi cơm rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối two: “Ha ha, thế giới hạch tâm của ngươi khôi phục, nghĩa là quả cầu béo kia thất bại rồi đúng không?”

Giọng nói của Bạch tiền bối two hơi vội vã, hình như hắn bị ai đó đuổi theo?

“Phải, khi nó cưỡng chế đọc kí ức của ta thì bị phản phệ. Hôm nay ta may mắn thật, bị cưỡng ép đọc trí nhớ mà thế giới tinh thần không bị tổn thương gì. Sau đó, nhân lúc đại lão quả cầu béo bị phản phệ, ta kịp thời bổ cho nó một phát ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai, cuối cùng kết ra một hạt giống. Ta đang định nói với Bạch tiền bối đây, hạt giống lần này không ổn lắm, bên trong nó có một đại lão quả cầu béo bản mini này. Ta không dám trồng nó vào thế giới hạch tâm, trồng trong thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối có được không?”

Bạch tiền bối two cười ha hả: “Đương nhiên là thế giới tinh thần của ngươi phải ổn rồi, ngươi quên là trước đó ta tăng cường cường hóa và bảo vệ cho tinh thần của ngươi à? Còn hạt giống mà ngươi nói thì lần sau gặp mặt cứ đưa cho ta. Ta muốn xem thử có trồng được ra một quả cầu béo nhỏ không. Giờ không tán gẫu nữa, quả cầu béo đang phát điên, muốn đập cho ta một trận kia kìa. Ối trời đất thánh thần thiên địa ơi, suýt nữa thì bị đuổi kịp. A đúng rồi, sắp tới không phải lo quả cầu béo tìm ngươi nữa đâu, ta sẽ canh chừng nó cho. Không thể để nó ra ngoài hiện thế ỷ lớn hiếp nhỏ thế được. Ta cúp trước nhé, bao giờ đồng vàng hồi sinh của ngươi dùng được thì chúng ta sẽ gặp nhau sau.”

Nói xong, Bạch tiền bối two kết thúc liên hệ.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói lời cảm ơn.

“Sắp tới đại lão quả cầu béo không đến kiếm chuyện với mình thì quả là không còn gì tốt hơn. Trong chư thiên vạn giới bây giờ, mình chỉ sợ nhất là nó và hành tinh mọc mắt kia thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Quả cầu béo không tới, mà bản thể của hành tinh mọc mắt cũng không thể trực tiếp giáng lâm Trái Đất cà khịa hắn. Nó vừa mới ra khỏi phòng tối Thiên Đạo xong, nếu dám đến nữa thì chắc chắn sẽ lại bị nhốt vào.

Chỉ cần hai vị đại lão này tạm thời không xuất hiện thì Tống Thư Hàng có thể sống mấy ngày an ổn.

Thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh còn 5 ngày.

Tiếc là lần trước Thời Quang thành bị quá tải khiến cho năng lượng hao hết, nếu không hắn có thể vào Thời Quang thành một ngày để nhanh chóng bỏ qua thời gian chờ.

“Thôi, thế này cũng tốt. Mình đang rảnh rỗi, học bù lại một số kiến thức tu chân vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ. Hắn vẫn còn muốn trở thành một đại tiền bối đáng tin đó.

Thực tế thì khi lên đến cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, hắn đã chẳng còn coi trọng chuyện học hành nữa rồi.

Tống Thư Hàng trước kia coi đi học là nghề chính, nhưng bây giờ thì trường học chỉ là nơi để hắn nghỉ ngơi mà thôi.

Nếu mệt thì về nghỉ một lát.

Nếu có việc thì có thể nhờ liễu thụ yêu Khinh Vũ đi học thay, hoặc là gọi phân thân ra. Tác dụng lớn nhất của phân thân chỉ là để spam group chat và đi học thay chủ nhân thôi.

“Tranh thủ mấy ngày này học ngôn ngữ viễn cổ, dùng ngôn ngữ viễn cổ để giao lưu với con rối tiên tử và Bạch tiền bối, sau đó dùng ngôn ngữ viễn cổ để gọi tên Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử.” Tống Thư Hàng đặt tay lên hình vẽ anh em hồ lô 3D trên eo mình.

Đó là hệ thống học bá do Bạch tiền bối tự tay chế tác, trong đó có phần học tập ngôn ngữ viễn cổ.

…

Tống Thư Hàng hòa mình vào không khí lớp học xa cách đã lâu.

Hắn ngồi bên cạnh ba bạn cùng phòng, mở sách giáo khoa, nghe giáo sư trên bục giảng truyền thụ tri thức.

Nhưng đầu óc lại dùng cho hai việc cùng một lúc.

Hắn vừa nghe giảng bài, vừa đưa một phần ý thức vào hệ thống học bá, bắt đầu học tập ngôn ngữ viễn cổ.

Sau khi nắm giữ được ngôn ngữ viễn cổ, nếu tương lai Hoàng Sơn tiền bối lại thêm một con gà mờ vào nhóm, hắn có thể sử dụng ngôn ngữ viễn cổ giả trang làm đại tiền bối rồi. Chỉ nghĩ thôi mà đã mong chờ quá đỗi.

Phải biết là trong nhóm Cửu Châu số 1 bây giờ, số lượng thành viên tinh thông ngôn ngữ viễn cổ cũng không nhiều đâu.

“Thư Hàng?” Đúng lúc này, Cao Mỗ Mỗ ngồi bên cạnh đột nhiên cất tiếng gọi hắn.

Tống Thư Hàng hiếu kì quay đầu lại nhìn Cao Mỗ Mỗ: “Gì đấy?”

Cao Mỗ Mỗ xoa cằm, gật đầu.

Sau đó cậu ta đẩy kính mắt, quay người nói với bạn gái Nha Y: “Chính xác, hôm nay Tống Thư Hàng không dễ thương tí nào. Có lẽ hôm nay nó đã nhớ uống thuốc nên hết dễ thương rồi. Em bảo các bạn nữ khác trong lớp hôm nay đừng thử nữa, mai rồi lại thử sau.”

Nha Y mỉm cười gật đầu, để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu.

Tống Thư Hàng: “…”

Xin lỗi nhá, ngày mai thử lại cũng vô dụng. Ngày mai tao vẫn là tao, không phải Khinh Vũ ngụy trang, chẳng có dễ thương gì hết. Dù sao ông đây cũng là đực rựa cứng còng, tôi luyện thân thể bằng ba đại công pháp cơ mà. Mấy người có sợ hay không?

Trên lớp học, tiếng giảng bài của giáo sư vẫn vang lên đều đều.

Trong hệ thống học bá, Tống Thư Hàng đã đứng trên bờ sụp đổ.

Khi hệ thống học bá dạy ngôn ngữ viễn cổ vẫn lấy Thiên Tự Văn làm cơ sở.

Lần trước Tống Thư Hàng đã học mười câu đầu trong Thiên Tự Văn: Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trương. Hàn lai thử vãng, thu thu đông tàng. Nhuận dư thành tuế, luật lữ điều dương…

Khi đọc lại mười câu này bằng ngôn ngữ viễn cổ thì thành: (*^)&%_#…

Lần này, chương trình học chạy tiếp đến đoạn tiếp theo.

“Cực lực đề nghị Bạch tiền bối đổi Thiên Tự Văn thành Tam Tự Kinh. Tốt nhất là bắt đầu học từ “Chào buổi sáng, chào buổi trưa, chào buổi tối, ngủ ngon, ăn cơm chưa?” ấy!” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Giáo viên trong hệ thống học bá vẫn là sinh vật hình người nhưng dạng điện giật kia.

Cách học vẫn là nó đọc một câu, Tống Thư Hàng đọc theo.

Đọc đúng thì được thưởng, đọc sai thì bị phạt.

Một khi Tống Thư Hàng đọc sai, sinh vật điện lưu hình người kia sẽ ném một quả cầu điện vào người hắn.

Tạch tạch tạch tạch. Tống Thư Hàng bị điện giật run người.

Dường như lần trước thăm dò ra Tống Thư Hàng có kháng tính siêu cường đối với dòng điện, lần này uy lực của dòng điện đã mạnh hơn rất nhiều.

Lần trước dòng điện chỉ có LV1, lần này đã vọt thẳng lên LV5.

Tống Thư Hàng bắt đầu cảm thấy không chịu nổi.

Nhưng đầu lưỡi của hắn không thể nào uốn theo một cách thuận lợi được.

Chẳng lẽ trời sinh hắn với ngôn ngữ viễn cổ khắc nhau à?

Tống Thư Hàng làm hai việc một lúc đang chìm trong suy tư thì điện thoại nhận được tin nhắn mới.

Đó là tin nhắn của Hoàng Sơn tiền bối gửi cho hắn: “Ta đã nhận được phi hành khí của Thiên Nhân tộc rồi nhé, phi hành khí này gần như không bị hư hại gì, chất lượng rất tốt, tiện cho việc nghiên cứu. Thư Hàng tiểu hữu à, ta gửi cho ngươi một trang web đặt hàng thuyền tiên online, ngươi lên xem có cái nào hợp ý không nhé. Nếu không có thì dựa vào các kiểu dáng sẵn có rồi chế tạo lấy một cái mình thích đi, chọn xong bảo ta, ta trả tiền cho. Ta gửi cả tài khoản và mật mã cho ngươi rồi, lên xem đi nhé.”

Nói xong, Hoàng Sơn tiền bối gửi một đường link đến, còn bổ sung thêm cả tài khoản và mật mã của mình.

“Đầu năm nay thuyền tiên cũng đặt mua online được cơ à? Bắt trào lưu nhanh thế.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Trang web nhanh chóng được mở ra.

“Khu vực giao dịch trang bị game Huy Bá số 1111”

Tống Thư Hàng: “…”

Khu vực giao dịch trang bị game? Hoàng Sơn tiền bối gửi nhầm link cho hắn à?

Sau khi tu luyện xong, Hoàng Sơn tiền bối cũng thích chơi game hả? Đã thế lại còn là game đập tiền.

“Hoàng Sơn tiền bối, đây là khu vực giao dịch trong game mà.” Tống Thư Hàng run rẩy nhắn tin trả lời. Học tập thì có thể học hai thứ một lúc, nhưng điện giật trong hệ thống học bá lại tác động thẳng lên tinh thần hắn.

Hoàng Sơn tiền bối trả lời: “Đúng là chỗ này đấy, ngươi đăng nhập xong thì nhấp vào giao diện giao dịch trang bị game mobile rồi nhấp tiếp vào mục thuyền tiên. Ngươi đăng nhập bằng tài khoản của ta, bọn họ sẽ biết ngươi là khách mua thuyền tiên. Xem qua kiểu dáng thuyền tiên trong đó đi nhé, thích cái nào thì gọi lại cho ta.”

Còn có cách làm như vậy nữa ư?

Tống Thư Hàng làm theo chỉ dẫn của Hoàng Sơn tiền bối, vào mục thuyền tiên.

Lập tức, các loại thuyền tiên đủ hình dáng và màu sắc chói lóa mù mắt hắn.

Muốn loại nào có loại ấy.

Có loại to đến mấy trăm mét, giá cả cũng trên trời. Tống Thư Hàng muốn mua cũng không mua được.

Có loại kích cỡ bình thường, nhưng ngoại hình, tốc độ và tính năng khác hẳn nhau.

Tống Thư Hàng còn nhìn thấy một cái thuyền tiên cũ rích dùng nhiên liệu là xăng của ngành hàng không kìa…

Nếu có loại dùng xăng, vậy có loại nào dùng điện không?

Có thật!

Động cơ hỗn hợp có thể dùng linh thạch, dùng điện, thậm chí nếu tu sĩ cảm thấy linh lực của mình thừa thãi thì còn có thể tự mình cung cấp linh lực cho thuyền tiên.

Cái này hay đấy!

Tống Thư Hàng mở giao diện chăm sóc khách hàng.

“Chào ngài, Hoàng Sơn tiền bối, lần này ngài muốn mua thuyền tiên loại hình nào ạ?” chủ shop thân thiết hỏi.

Tống Thư Hàng duỗi tay run rẩy, gõ chữ: “Chủ shop có biết ngôn ngữ viễn cổ không?”

Chủ shop: “? ? ?”

“Biết không?” Tống Thư Hàng tiếp tục run rẩy hỏi.

“Xin lỗi Hoàng Sơn tiền bối, ta không biết ngôn ngữ viễn cổ.” Chủ shop trả lời.

“Chủ shop này, đổi cho ta nhân viên chăm sóc khách hàng nào biết ngôn ngữ viễn cổ được không?” Tống Thư Hàng run rẩy đề nghị.

Chương 1544: Chủ shop: Chân tướng chỉ có một

Chủ shop: "…"

Nhà ta bán thuyền tiên thì tại sao lại phải có nhân viên chăm sóc khách hàng biết ngôn ngữ viễn cổ chứ?

Ngươi thật lòng muốn làm khó ta đấy à?

Đối mặt với loại khách hàng thích làm khó dễ này, ta bèn trở tay nhấn một phát….like!

Người mua hàng là Hoàng Sơn tiền bối, là Tôn Giả mới tấn thăng.

Toàn bộ cái giới tu chân này đều biết Hoàng Sơn tiền bối có mối quan hệ cực kì rộng rãi.

Quan trọng nhất là Hoàng Sơn tiền bối là khách hàng thân thiết đã đặt hơn ba trăm đơn hàng ở shop mình rồi. Khách hàng lớn thế này, thi thoảng đưa ra một vài yêu cầu quá đáng thì cũng có thể tha thứ mà. Đương nhiên chủ shop vẫn nhấn like nhiệt tình thôi.

"Hoàng Sơn tiền bối chờ một lát để ta đi hỏi thử."

Hai phút sau.

Một em gái chăm sóc khách hàng tên là Tiểu Khả ra thay chủ shop: "Xin chào Hoàng Sơn tiền bối, ta là nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả, có biết một chút về ngôn ngữ viễn cổ, xin hỏi Hoàng Sơn tiền bối có gì cần giúp đỡ ạ?"

"Ta muốn biết hai câu Thiên Tự văn 'minh phượng tại trúc, bạch câu thực tràng. Hóa bị thảo mộc, lại cập vạn phương' trong ngôn ngữ viễn cổ đọc thế nào? Khi ta đọc hai câu này thì không thể uốn lưỡi được, có bí quyết gì không?" Tống Thư Hàng run rẩy đánh chữ.

Tiểu Khả: "Hoàng Sơn tiền bối đang học ngôn ngữ viễn cổ sao? À đúng rồi, đọc hai câu này bằng ngôn ngữ viễn cổ thì khá khó, bởi vì đầu lưỡi cần thay đổi hơn mười lần một lúc. Thay đổi cụ thể thì.. phải nói thế nào nhỉ? Chắc là thế này này ↑↑↓↑←. Thôi thế này đi, ta gửi một đoạn video cho ngài, ngài xem ta mô phỏng biến hóa của đầu lưỡi nhé."

"Được, làm phiền cô." Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Một lát sau, nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả gửi một đoạn video cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tắt âm thanh video trước.

Mở video ra, nhìn đầu lưỡi của cô nàng Tiểu Khả uốn éo đầy linh hoạt, thể hiện biến hóa của lưỡi khi đọc ngôn ngữ viễn cổ.

Con người bình thường đúng là không thể thực hiện được động tác có độ khó cao như vậy mà.

Tống Thư Hàng lĩnh ngộ ra một việc – đó là muốn học ngôn ngữ viễn cổ nhất định phải có một cái lưỡi cực kì linh hoạt.

Được nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả giảng giải, Tống Thư Hàng quay lại hệ thống học bá đọc thử mấy lần mới may mắn thành công.

Quả nhiên học ngôn ngữ viễn cổ bằng cách nghe âm đọc là không được, phải phối hợp cả biến hóa ở lưỡi nữa.

Phải ghi chú điểm này lại rồi phản hồi cho Bạch tiền bối biết mới được.

Chờ đến lần sau khi Bạch tiền bối thăng cấp hệ thống học bá, nhất định phải nhờ ngài ấy thêm chức năng này vào.

Mặt khác, cô gái chăm sóc khách hàng này giảng giải rất cẩn thận, đáng khen. Tí nữa mua thuyền tiên xong phải cho cô ấy đánh giá 5 sao mới được.

Sau khi qua được ải này, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, không còn bị giáo viên điện lưu hình người dùng cầu điện giục giã yêu thương, cũng lấy được điểm tích lũy trong hệ thống học bá.

"Hoàng Sơn tiền bối, ngài còn vấn đề gì khác không ạ?" Cô bé Tiểu Khả hỏi han.

Mặc dù phải chỉ dẫn người khác học ngôn ngữ viễn cổ trong lúc đang bán hàng là một chuyện rất kì quái, nhưng đối phương là khách hàng lớn Hoàng Sơn tiền bối mà, phải có một chút đặc quyền chứ.

“Tạm thời không có. Cảm ơn Tiểu Khả tiên tử. Nếu sau này ta còn vấn đề gì khác về ngôn ngữ viễn cổ thì có thể tìm cô tiếp được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Khả: “…”

Sau một lúc lâu, Tiểu Khả mới dè dặt trả lời: “Hoàng Sơn tiền bối ơi, ta bận lắm.”

Chủ shop nói không được đắc tội với Hoàng Sơn tiền bối, giọng điệu phải dịu dàng, đừng từ chối thẳng mặt.

“Vất vả rồi. Thôi, chúng ta nói về thuyền tiên đi. Ta cảm thấy loại động cơ tổng hợp kiểu mới này rất hay. Tính năng của nó thế nào?” Tống Thư Hàng bắt đầu nói chuyện nghiêm túc với Tiểu Khả.

Một công đôi việc, vừa nghe giảng bài, vừa mua thuyền tiên.

Nguyên nhân chính khiến Tống Thư Hàng cảm thấy hứng thú với cái thuyền tiên động cơ tổng hợp này là vì nó tiết kiệm tiền.

Không những có thể dùng xăng hàng không, dùng linh thạch, mà quan trọng nhất là tu sĩ còn có thể tự bổ sung năng lượng cho nó.

Tống Thư Hàng thích nhất điểm này.

Bây giờ hắn có kim đan năm hạch và linh quỷ cấp cao, linh lực lúc nào cũng dư dả. Linh lực dồi dào để không cũng phí, dùng vào thuyền tiên còn có thể bay một khoảng thời gian.

Tiểu Khả thấy Hoàng Sơn tiền bối không nói chuyện về ngôn ngữ viễn cổ nữa thì thở phào nhẹ nhõm. Trình độ ngôn ngữ viễn cổ của cô không cao, cũng chỉ vừa mới học mà thôi.

Sau đó, cô nhanh chóng giới thiệu giá cả, hiệu quả và tính năng của thuyền tiên động cơ tổng hợp loại mới cho Tống Thư Hàng.

“Ngoại hình của thuyền tiên có thay đổi được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong album, hình dáng của thuyền tiên phần lớn đều là “thuyền”.

“Ngoại hình có thể thay đổi tùy ý, chỉ cần ngài thích thì chiếc thuyền tiên động cơ tổng hợp này có thể biến đổi thành bất cứ hình dáng gì cũng được. Cần phải chi thêm phí cải tiến, nhưng chủ shop nói Hoàng Sơn tiền bối là khách hàng thân thiết nên miễn phí khoản này luôn. Mặt khác, ngoại hình quá kì lạ sẽ ảnh hưởng tới tốc độ phi hành đấy ạ." Tiểu Khả bổ sung.

"Transformers được không?" Tống Thư Hàng vội hỏi.

Phóng lên trời cao, bay vào vũ trụ chính là mộng tưởng của tất cả cánh đàn ông.

Mà lái người máy cỡ lớn cũng là mộng tưởng của cánh đàn ông. Với điều kiện tiên quyết là khoang lái đừng có ở trên nắm tay người máy.

"Thứ đó nhìn thì tương đối phức tạp, nhưng khó thì không khó lắm." Tiểu Khả trả lời.

"Vậy thì quyết định lấy cái đó đi. Hình thái thì… hình thái căn bản là một chiếc xe con, để khi không biến hình thì ta có thể lái nó như ô tô vậy, đi hằng ngày không lãng phí. Chú ý, đừng có làm máy kéo, cũng không được làm máy xúc, làm thành hình dạng xe con bình thường ấy."

Tiểu Khả: "Được ạ, chậm nhất là sáng mai sẽ có bản thiết kế. Lúc nào có ta sẽ gửi hình ảnh cho tiền bối xem qua."

"Được." Tống Thư Hàng trả lời.

Tiểu Khả: "Chúc Hoàng Sơn tiền bối tu vi tinh tiến. Tiền bối còn vấn đề gì khác không ạ?"

"Không có, nếu có thì ta sẽ tìm cô sau." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Khả: "Vâng, vậy tạm biệt Hoàng Sơn tiền bối ạ."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, em gái Tiểu Khả xoa cằm, nói với chủ shop: "Chủ shop này, sao ta thấy tính cách của Hoàng Sơn tiền bối hôm nay cứ sai sai thế nào ấy, giọng điệu nói chuyện thì quai quái. Mà ngài biết không, hắn còn muốn đặt một chiếc thuyền tiên loại Transformers."

Nghe đến đây, chủ shop lập tức ngộ ra chân lý: "Ta hiểu rồi, bảo sao ta cứ thấy phong cách của Hoàng Sơn tiền bối hôm nay có gì là lạ. Đáp án đã rõ, vị Hoàng Sơn tiền bối nói chuyện với chúng ta hôm nay không phải là Hoàng Sơn tiền bối."

"Thế thì là ai?" em gái Tiểu Khả nghi hoặc hỏi.

Một cô nàng khác bên cạnh cười nói: “Còn là ai được nữa, chắc chắn là yêu sủng Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiền bối rồi.”

“Không sai, trừ Đậu Đậu ra, trên thế gian này không còn ai khác có thể dùng tài khoản của Hoàng Sơn tiền bối để làm chuyện đó. Mà giọng điệu nói chuyện của Hoàng Sơn tiền bối ban nãy đúng là của Đậu Đậu rồi.” chủ shop nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy… đơn hàng này chúng ta có làm nữa không?” Tiểu Khả hỏi.

Chủ shop bật cười ha hả: “Làm chứ, sao lại không làm? Hoàng Sơn tiền bối chiều Đậu Đậu lắm, Đậu Đậu dùng tài khoản của Hoàng Sơn tiền bối để đặt hàng, cuối cùng Hoàng Sơn tiền bối sẽ phải yên lặng trả tiền thôi, không phải lo đâu.”

“Lần trước Đậu Đậu hát khúc ca Hoàng Sơn ngu ngốc ngay trong giải đấu máy kéo mà Hoàng Sơn tiền bối còn không phạt nó nữa là. Đậu Đậu có thể trở thành yêu sủng của Hoàng Sơn tiền bối quả là có phúc.” Có người nói tiếp.

…

…

Động phủ Hoàng Sơn.

Đậu Đậu đang vội vàng bế quan để trùng kích cảnh giới ngũ phẩm chợt thấy như dằm trong tim.

“Sao cứ thấy như có ai đang nói xấu mình ấy nhỉ?” Đậu Đậu nói.

Ai đang nói xấu nó đấy?

Bình thường thì người hay cà khịa Đậu Đậu nhất chính là Chu Ly, bởi vì gã này thường xuyên phải đuổi theo đứa bỏ nhà đi bụi Đậu Đậu nên tích tụ oán khí lâu rồi. Nhưng gần đây Chu Ly sống với vợ rất chi là ngọt ngào, dính nhau như keo với sơn, chắc là không nói xấu sau lưng nó đâu nhỉ.

Vậy thì là… Thư Hàng sao?

“Gần đây ngoài Chu Ly ra thì cũng chỉ có Thư Hàng hay nói xấu mình thôi. Quyết định thế đi, mấy ngày nữa mình sẽ đi tìm Thư Hàng.” Đậu Đậu nhảy lên, tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

Ở nhà bế tử quan là nhắm mắt làm bừa, là không đúng.

Cho nên nó quyết định sẽ đến gặp Thư Hàng một lần trước khi thăng cấp lên ngũ phẩm. Nghe nói Sở Sở đã trở thành đệ tử của Thư Hàng rồi.

“Dù việc mình thăng cấp lên ngũ phẩm là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng cái gì cũng phải đề phòng vạn nhất. Cho nên trước khi độ kiếp, mình phải đi gặp bạn bè lần cuối mới được.” Đậu Đậu bắt đầu tìm lý do bao biện cho mình.

Lần này nó không định bỏ nhà trốn đi.

Chó rồi cũng phải trưởng thành, chơi cái trò bỏ nhà ra đi quá nhiều thì Hoàng Sơn ngu ngốc sẽ miễn dịch. Lần này nó muốn xin xỏ Hoàng Sơn đàng hoàng để đi gặp Thư Hàng.

80% là Hoàng Sơn sẽ đồng ý để nó đi gặp Tống Thư Hàng thôi.

“Được rồi, quyết định vậy đi, cuối tuần tìm hắn chơi cho đã!” Dứt lời, Đậu Đậu nhanh chóng chạy đến chỗ của Hoàng Sơn tiền bối.

Giờ học buổi sáng nhanh chóng kết thúc.

Sau đó là giờ ăn cơm và nghỉ trưa.

Buổi chiều tiếp tục lên lớp.

Chiều đến, Tống Thư Hàng vừa học một bài ngôn ngữ viễn cổ, vừa dùng thời gian còn lại để học Thiên Sư Chính Pháp – Lôi Pháp Thiên. Những thuật pháp đầu tiên của Lôi Pháp Thiên chính là Lôi Quang Nhất Chỉ, Chưởng Tâm Lôi, sau đó là Dẫn Lôi Thuật.

Dẫn Lôi Thuật chia làm mấy giai đoạn: Nhất lôi, nhị lôi, tam lôi, tứ lôi và ngũ lôi oanh đỉnh.

Ở một nơi khác.

Phân thân sửa lại bảng hiệu cho quán ăn Lan Tây đảo, tránh có người thần bí đến gọi mấy món “phục vụ chạy trốn” không còn tồn tại.

Sở Sở hỗ trợ trong quán ăn.

Cô đang bắt đầu tu luyện bí pháp tiên trù học được trong không gian phong bế.

Trước mắt, cô đang sử dụng nguyên liệu nấu ăn bình thường để luyện kĩ thuật sử dụng dao và nấu nướng.

Tống Thư Hàng lặng lẽ cung cấp cho cô một ít búp hành, để cô luyện tập khâu tiêu trừ yêu khí của nguyên liệu nấu ăn trong bí thuật tiên trù. Chuyện này tạm thời không để cho Thông Nương biết.

Trừ một trận kích thích do đại lão quả cầu béo mang tới sáng nay thì cả ngày nay hắn sống rất yên bình.

Con rối tiên tử đi cả đêm không về, cô đưa Lý m Trúc đến tòa nhà của Dược Sư tiền bối ngủ. Dường như cô nàng mua nhiều thứ lắm, Tống Thư Hàng bắt đầu lo không biết số tiền mà mình cho cô có đủ hay không.

Đêm đến.

Tống Thư Hàng nằm trên giường ngắm trăng ngoài cửa sổ.

Qua hôm nay là còn bốn ngày.

“Mọi người ngủ ngon.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Hôm nay ngự đao bay từ Lan Tây đảo về đại học Giang Nam rồi lại quần nhau một trận với quả cầu béo, hắn cũng mệt rồi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Kinh, vừa ngủ vừa khôi phục tinh thần.

Trong cơn mơ màng, hình như hắn lại tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, Tống Thư Hàng cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ trên đầu mình.

Bàn tay nhỏ mềm mại, xoa vô cùng dễ chịu.

Chương 1545: Hoạt động hằng năm của tu chân giới

Bàn tay nho nhỏ xoa xoa trên đầu Tống Thư Hàng.

Rất dễ chịu.

Quái lạ. Nếu như là nhập mộng thì theo lý thuyết, mình phải “tỉnh lại” rồi bắt đầu vào kịch bản nhập mộng chứ.

Sao chờ mãi vẫn chỉ có mỗi kịch bản tay nhỏ xoa đầu thế này?

Rốt cuộc thì kịch bản nhập mộng có định mở hay không đây?

Tống Thư Hàng hơi nghi hoặc.

Nhưng bàn tay nho nhỏ kia dùng sức rất nhẹ, hơn nữa còn mang hiệu quả trấn an.

Khi được vuốt ve nhẹ nhàng, Tống Thư Hàng cảm thấy cả người đều thả lỏng, chỉ muốn được vuốt mãi không thôi, không muốn mở mắt ra nữa.

Không đúng!

Mau tỉnh lại, đây không phải là nhập mộng.

Cảm giác nhập mộng không giống thế.

Có người đang xoa đầu hắn trong hiện thực!

Tống Thư Hàng mở to mắt, choàng tỉnh.

Nhưng trên đầu giường hắn không có gì cả, cũng chẳng có ai.

Mỹ nhân rắn công đức cũng không hề triển khai phòng ngự.

“Ảo giác à?” Tống Thư Hàng day day giữa hai lông mày.

Chẳng lẽ là di chứng sau khi quần nhau một trận với quả cầu béo ban sáng?

Hắn hít sâu một hơi, trong phòng kí túc trừ mùi của ba người bạn cùng phòng còn có mùi của liễu yêu Khinh Vũ để lại. Ngoài ra còn một mùi khác nhạt hơn, chắc là mùi từ cô bạn gái Nha Y của Cao Mỗ Mỗ.

Thêm một chút mùi hỗn tạp, có lẽ bay từ phòng bên cạnh sang.

Trừ những mùi ấy ra thì không còn khí tức khả nghi nào khác.

“Xem ra là mình sợ bóng sợ gió rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn lại nằm xuống, vươn tay xoa xoa mái tóc ngắn của mình. Vừa rồi cảm giác được xoa đầu bởi bàn tay nho nhỏ trong giấc mơ kia chân thực quá.

Sau đó….

Tống Thư Hàng mất ngủ.

Thân là Linh Hoàng ngũ phẩm, hắn có thể không ngủ trong một thời gian dài. Dù tiêu hao quá lớn, hơi hơi mệt mỏi thì cũng chỉ cần đả tọa tu luyện một lát là khôi phục. Hiệu quả của tu luyện Chân Ngã Minh Tưởng Kinh thậm chí còn cao hơn là ngủ say.

Tống Thư Hàng mất ngủ bèn lấy điện thoại ra, lên nhóm chat.

Hắn chưa kịp vào nhóm Cửu Châu số 1, mới chỉ chuyển từ trạng thái ẩn sang trạng thái online thôi mà đã có người nhắn tin cho hắn rồi.

Đậu Đậu: “Thư Hàng, cuối cùng ngươi cũng online rồi.”

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát, sau đó đổi trạng thái online sang trạng thái ẩn.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, có một chuyện được tất cả mọi người công nhận.

Đó là Đậu Đậu = phiền phức.

Gần đây Đậu Đậu sắp sửa độ kiếp để thăng cấp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, nghe đồn là có thể độ kiếp bất cứ lúc nào. Mà Tống Thư Hàng thì rất khắc mấy cái người sắp sửa độ thiên kiếp.

Còn nữa, sắp tới hắn chỉ muốn nhân cơ hội cố gắng học tập, ngày ngày tiến lên, bù lại tri thức về ngôn ngữ viễn cổ, pháp thuật và huyễn thuật để xây dựng nền móng cho hình tượng đại tiền bối đáng tin trong tương lai, tiện thể vượt qua mấy ngày thời gian chờ của đồng vàng phục sinh thôi.

“Đừng có mà ẩn, ta nhìn thấy ngươi rồi. Mấy ngày nữa ta sẽ đến chơi với ngươi nhé.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta đã xin Hoàng Sơn ngu ngốc và chuẩn bị hành lý rồi, chuẩn bị xong một cái là đến tìm ngươi liền.” Đậu Đậu nói tiếp.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi bảo: “Đậu Đậu, gần đây bên ngoài loạn lắm, Thiên Nhân tộc đang đi khắp nơi lùng bắt tu sĩ Kim

Đan và đại yêu đấy. Mà chẳng phải ngươi sắp độ thiên kiếp ngũ phẩm rồi sao?”

“Chính vì sắp độ kiếp nên ta mới muốn đến thăm ngươi đấy, thăm ngươi xong ta sẽ sang thăm Diệt Phượng. Lỡ như ta độ kiếp thất bại thì lần gặp này có thể chính là lần cuối cùng.” Đậu Đậu trả lời.

“Làm gì có ai tự trù ẻo mình như ngươi chứ hả?” Tống Thư Hàng giật khóe miệng: “Năm ngày sau đi, năm ngày sau ta khá là rảnh.”

“Năm ngày nữa hả? Tại sao nhất định phải là năm ngày nữa chứ?” Đậu Đậu tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Sau năm ngày ta mới có thể hồi sinh ngay ở vị trí ban đầu.”

“Dù nghe hơi mù mờ nhưng ta hiểu rồi. Thế thì năm ngày nữa ta tới tìm ngươi vậy. Bây giờ ta tri kỉ lắm đó nha.” Đậu Đậu ngoan ngoãn nói.

Tống Thư Hàng chẳng quen Đậu Đậu biết điều thế này chút nào.

“Vậy năm ngày nữa ta sẽ đến chơi.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “Được, nói nhớ giữ lời đấy.”

Giải quyết Đậu Đậu xong, Tống Thư Hàng lên nhóm Cửu Châu số 1 xem các tiền bối nói chuyện phiếm.

Tô Thị A Thất: “Hôm nay lại tiêu diệt được một nhóm Thiên Nhân tộc chín tên, trong đó có ba tên ngũ phẩm, sáu tên còn lại là tứ phẩm góp cho đủ số, thất vọng quá. Gần chỗ ta không còn tên Thiên Nhân tộc sống nào nữa rồi… Ta muốn đổi chỗ đánh quái!”

“Hôm nay ta cũng gặp một đợt tập kích, bắt sống cả lũ rồi. Chỗ ta cũng không khác mấy, bốn tên ngũ phẩm, năm tên tứ phẩm góp cho đủ số, đang bị ta ném vào trong giáo để các thành viên nghiên cứu sinh vật nghiên cứu. Nghiên cứu xong ta sẽ gửi số liệu lên nhóm cho mọi người.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Tóm lại, gần đây thực lực các đội săn của Thiên Nhân tộc rất phân tán, lại dùng nhiều Thiên Nhân tứ phẩm để bù đắp số lượng. Xem ra bọn chúng đã tổn thất khá nhiều.”

"Bây giờ toàn bộ tu chân giới đã biết bọn chúng chuyên săn kim đan, là kẻ địch chung của tu sĩ rồi. Trước đó bọn chúng đánh bất ngờ khiến tu chân giới tổn thất không ít tu sĩ kim đan và đại yêu có yêu đan. Bây giờ mọi người phản ứng kịp rồi, đương nhiên là phải bắt đầu phản kích chứ." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "@tất cả thành viên, ta công bố một chuyện, xem như là hoạt động hằng năm của tu chân giới chúng ta. 'Liên minh tu sĩ' gồm ba mươi môn phái lớn trong tu chân giới tuyên bố: Phát động hoạt động săn Thiên Nhân tộc mọi mặt trận. Dù là Thiên Nhân tộc chết hay sống đều có thể đem đến ba mươi môn phái tu chân và Liên minh tu sĩ để đổi linh thạch và tài liệu. Thiên Nhân đẳng cấp càng cao, linh thạch và tài liệu đổi được càng nhiều. Thời gian hoạt động đến hết tháng 12, đạo hữu nào có hứng thú thì có thể tham gia để kiếm thêm ít tiền lẻ. Ps: Sống thì có giá hơn."

Bắc Hà Tán Nhân: "666, hoạt động năm nay là săn Thiên Nhân hả? Còn nhớ trước kia, đối với tán tiên bọn ta thì hoạt động hằng năm chính là cơ hội tốt để kiếm tiền đấy."

Diệt Phượng Công Tử: "Nhận được tin rồi, vừa hay đúng lúc, đi kiếm tiền tiêu thôi."

Giao Bá Muốn Sinh Đủ Một Đội Bóng Đá Nam: "Trong tay ta có một ít Thiên Nhân, đang định đem đi cho thú cưng ăn đây. Thông báo ra đúng lúc lắm, khỏi lãng phí, phải đem bọn chúng đi đổi tài nguyên mới được."

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Ở Chân Trời: "Hoạt động hằng năm à? Thú vị đấy. Năm nay có bảng xếp hạng không?"

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "Có, năm nay có ba bảng xếp hạng. Bảng thành tích cá nhân, bảng thành tích môn phái và bảng thành tích đội nhỏ. Người đạt thành tích cao trên mỗi bảng sẽ có một ít quà tặng riêng. Nhưng bảng xếp hạng chỉ để cho vui thôi, mọi người không cần quan tâm quá đâu."

Tống Thư Hàng xoa cằm, hắn cảm thấy đám nhân vật phản diện siêu đáng sợ ở trong phim mà ra ngoài đời thì ai cũng thảm.

Ví dụ như ngoại vực Thiên Ma tiếng tăm lừng lẫy chẳng khác nào Boss dã ngoại thưởng lớn đối với các tu sĩ.

Hoặc ví dụ như đám Thiên Nhân tộc này, rõ ràng có năng lực săn kim đan của tu sĩ rất đáng gờm, chẳng hiểu tại sao cuối cùng lại trở thành “quái” trong hoạt động hằng năm.

Bọn chúng có sức mạnh rất kinh khủng cơ mà, chủ lực toàn là ngũ phẩm cả đấy. Trong một chiếc phi hành khí có cả đám Thiên Nhân, am hiểu nhất là lấy nhiều địch ít.

“Mình có nên đi săn một chuyến không nhỉ?” Tống Thư Hàng suy tư.

Hắn đang thiếu khá nhiều linh thạch.

Chưa tính tới khoản nợ Bạch tiền bối, chỉ riêng việc khởi động lại Thời Quang thành thôi đã tốn rất nhiều linh thạch rồi. Đó là còn chưa kể đến Diệt Thần Tử Mẫu Pháo, mỗi phát bắn của mẫu pháo đều là linh thạch, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng phải tiêu hao linh thạch mới giải phóng được phong ấn bát phẩm để bộc phát toàn bộ uy lực được.

Trừ linh thạch ra, bây giờ hắn còn cần cả thiên tài địa bảo và linh thực trồng được nữa. Hắn mới nhận được một đám linh thú từ chỗ Điền Thiên Đảo Chủ, thiếu một ít linh thực nữa mới hoàn thành kế hoạch làm ruộng trong thế giới hạch tâm.

Trên người mang theo một thế giới nhỏ mà không khai phá vận dụng nó thì chính là lãng phí một cách đáng xấu hổ!

“Bắc Hà, chúng ta lập đội đi?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Không, trong hoạt động năm nay ta muốn thử đi một mình.”

Thông Huyền đại sư: “[icon giơ ngón cái] [icon ngoắc ngón tay]”.

Dược Sư gửi voice mess: “Ý của Thông Huyền đại sư là Thiên Nhai Vân Du tự của cũng là một trong những nhà chủ trì hoạt động lần này. Các đạo hữu có thể đến thẳng chùa nhà hắn để đổi linh thạch và tài nguyên.”

“Đại sư không chịu thiệt chứ?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Thông Huyền đại sư: “[icon cung hỉ phát tài]”.

Dược Sư phiên dịch: “Ý đại sư là không sợ, thậm chí hắn còn có thể phát tài.”

“Ta vừa nhận được tin Thiên Hà Tô thị bọn ta cũng là một trong các nhà chủ trì. Nhưng bọn ta không biết dùng Thiên Nhân tộc làm gì nên chỉ tập hợp lại rồi gửi cho liên minh thôi, dù sao cũng cũng có thể đổi được rất nhiều thứ tốt.” Tô Thị A Thất nói.

Thông Huyền đại sư: “[icon gật đầu]”.

Hoàng Sơn tiền bối giải thích: “Trong liên minh tu sĩ có chín vị đại năng Phật tông đang hợp sức luyện chế thế giới cực lạc. Bọn họ cần một lượng lớn sinh linh tứ phẩm, ngũ phẩm, thậm chí là lục phẩm có năng lượng tinh khiết để đưa vào trong thế giới cực lạc, độ hóa thành Phật tử tụng kinh. Bọn họ đang đau đầu, không biết phải kiếm sinh linh thích hợp ở đâu thì Thiên Nhân tộc xuất hiện. Năng lượng trong cơ thể của Thiên Nhân tộc là đơn nhất, mà vì không có hạch tâm cho nên sức chiến đấu của chúng tương đối kém, độ hóa khá dễ dàng. Bởi vậy bao nhiêu thành viên Thiên Nhân tộc còn sống đều sẽ được chín vị đại năng Phật tông này thu mua hết.”

“Còn những thành viên Thiên Nhân tộc đã chết, một phần được liên minh tu sĩ thu mua để làm nghiên cứu, một phần ném vào Tiệt Thiên tháp làm nhiên liệu, một phần khác có người đang mua. Nhưng cụ thể ai đang mua thì ta cũng không rõ.” Hoàng Sơn tiền bối bổ sung.

Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói: “Người thu mua là Ma tông bọn ta chứ còn ai trồng khoai đất này nữa. Đối với người tu luyện theo hệ Ma tông bọn ta thì thi thể của cường giả chính là vật liệu thi pháp tốt nhất. Nếu có một lượng lớn thi thể Thiên Nhân tộc tứ phẩm, ngũ phẩm thì phải mua một phần chứ sao? Trăm năm trở lại đây tu chân giới quá hòa bình, thi thể cường giả chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, sự xuất hiện của Thiên Nhân tộc đúng là cơn mưa ngày hạn.”

“Ngoài hệ ma pháp ra, hệ pháp sư tử linh có còn sống không? Nếu hệ này còn chưa bị hủy diệt thì chắc là bọn họ cũng sẽ âm thầm thu mua một ít đấy.” Lạc Trần Chân Quân nói.

Thời gian nói chuyện phiếm luôn trôi qua rất nhanh.

Chỉ chớp mắt sau, trời đã sáng.

Chương 1546: Xích Tiêu Tử tiền bối còn sống

Sáng sớm thứ bảy, ngày 19 tháng 10, thời gian chờ hồi sinh còn 4 ngày.

Tống Thư Hàng dậy khỏi giường, chuẩn bị luyện công buổi sáng.

Cao Mỗ Mỗ mơ màng mở mắt ra: "Thư Hàng à, hôm nay mày lại dậy sớm hả?"

"Thói quen." Tống Thư Hàng cười đáp.

"Ừm, hôm nay là thứ bảy, Nha Y sẽ mang bữa sáng cho tao… mày chỉ cần mua cho Thổ Ba với Dương Đức thôi nhé. Tao ngủ tiếp đã." Cao Mỗ Mỗ lèm bèm.

Tống Thư Hàng: "?"

Trong thời gian gần đây, việc mua bữa sáng cho chúng mày đã trở thành nhiệm vụ của tao rồi đấy à?

Rốt cuộc Khinh Vũ đã chiều chuộng bọn mày đến mức nào thế hả?

Thôi được rồi, tí nữa đi qua rừng liễu, bảo Khinh Vũ tiếp tục mua bữa sáng cho chúng nó vậy. Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng rời giường, một mình rảo bước đến rừng liễu.

Thụ yêu Khinh Vũ đang sung sướng hưởng thụ ánh ban mai.

Đối với cô mà nói, thế giới này thực sự quá tuyệt vời.

Bây giờ cô đang nghĩ không biết có nên truyền bá tư tưởng "ánh nắng rất tuyệt" về thế giới Cửu U hay không.

"Khinh Vũ, chào buổi sáng." Tống Thư Hàng đến bên cô, thuận tay đưa cho cô mấy gói đồ chuyển phát nhanh.

"Chào buổi sáng, Bá Tống tiên sinh." Khinh Vũ dùng nhánh cây nhanh nhẹn nhận đồ chuyển phát nhanh rồi tháo chúng ra.

Bên trong là đất dinh dưỡng, dịch dinh dưỡng và mấy thứ linh tinh khác.

Cô đã là thụ yêu ngũ phẩm rồi, mấy thứ này có hiệu quả gì với cô không hả?

Hay đối với cô thì những thứ như dịch dinh dưỡng và đất dinh dưỡng này cũng giống như đồ ăn vặt, tuy không có hiệu quả gì nhưng nhai lại thấy ngon?

“Khinh Vũ có rảnh không? Rảnh thì nhờ cô mang một ít đồ ăn sáng cho đám Thổ Ba nhé?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khinh Vũ gật đầu: “Không vấn đề gì, cứ giao cho ta.”

Sau một thời gian ở cùng nhau, Khinh Vũ đã nghiên cứu rất kĩ cách để nuôi đám bạn cùng phòng thành cái nết “cơm đến há miệng, áo đến giơ tay” rồi.

…

…

Tống Thư Hàng chậm rãi đánh quyền pháp và hoạt động thân thể trong rừng liễu.

Sau đó hắn triệu hồi mỹ nhân rắn công đức, mượn Xích Tiêu Kiếm tiền bối trong tay cô.

Mỹ nhân rắn công đức cho Tống Thư Hàng mượn Xích Tiêu Kiếm với vẻ lưu luyến không rời, sau đó cuộn tròn đuôi, núp bên cạnh, xem hắn luyện công. Đồng thời cô còn chú ý cả những lời thoại mà Tống Thư Hàng nói ra. Chúng đều được ghi chép lại vào kho lời thoại của cô, để một ngày nào đó cô nhảy ra cướp thoại.

Nhớ tới cái vụ cướp thoại này, chẳng hiểu sao mỹ nhân rắn công đức lại hoài niệm Tạo Hóa Tiên Tử.

“Lại đến lượt ta lên sàn sao? Lần này chúng ta sẽ đánh nhau à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa hiện thân đã ồn ào.

Tống Thư Hàng: “Không đánh, chúng ta chỉ luyện công buổi sáng thôi.”

“Luyện công buổi sáng? Ngươi muốn dùng ta để luyện công buổi sáng? Chơi gì thế hả… Không, không đúng! Thôi thì lần sau luyện công sáng cũng cứ đem ta ra dùng nhiệt tình đi.” Xích Tiêu Kiếm hồ hởi cười bảo.

Luyện công sáng cũng tốt, luyện công sáng cũng đủ hóng gió rồi.

Còn việc mang thần binh của Trường Sinh Giả ra làm vũ khí luyện công sáng thì… phải cho Tống Thư Hàng cái like chứ còn sao nữa!

Tống Thư Hàng quơ Xích Tiêu Kiếm tiền bối, luyện Thánh Quang Kiếm thuật ra hình ra dáng.

Nhưng mục tiêu chủ yếu của hắn không phải là cái này.

Sau khi luyện hết bộ Thánh Quang Kiếm Thuật, Tống Thư Hàng lặng lẽ trượt tay một cái, một phát Dưỡng Đao thuật rơi xuống trên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Ơ? Cảm giác này sảng khoái ghê. Chính là cảm giác này, sau những lần đại chiến trước kia ta cũng thoải mái y như vậy. Cứ như là được xoa bóp ấy, cả người sung sướng hẳn ra.” Xích Tiêu Kiếm nói: “Thư Hàng, xem ra ta và ngươi đã ăn ý hơn rồi đấy.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối thích là tốt rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Tiếp tục thôi tiếp tục thôi, chúng ta luyện tiếp đi. Ta cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đã khôi phục rất nhiều. Nếu chúng ta tiếp tục bồi dưỡng độ ăn ý thì nói không chừng có thể đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất đấy.” Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói.

“Được.” Tống Thư Hàng lại luyện một bộ Thánh Quang Kiếm Thuật, sau đó lại cho Xích Tiêu Kiếm một phát Dưỡng Đao Thuật.

“Đúng đúng đúng, chính là cảm giác này!” Xích Tiêu Kiếm cực kì thoải mái.

Cảm giác này như gây nghiện vậy.

“Nào, chúng ta tu luyện tiếp thôi!” Xích Tiêu Kiếm thúc giục.

Nó cảm thấy mình có thể luyện công hết buổi sáng luôn.

Tống Thư Hàng xoa cằm, suy nghĩ xem có nên nói cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối biết tác dụng của Dưỡng Đao thuật hay không.

Dưỡng Đao thuật chủ yếu dùng để nuôi dưỡng sự ăn ý giữa người với đao, để sớm ngày tiến vào cảnh giới người đao hợp nhất. Mặt khác, Dưỡng Đao thuật còn có một thuộc tính ẩn… nếu như vị Cự Hào sư tổ trong nhập mộng nói thật thì nói không chừng Dưỡng Đao thuật còn có thể biến Xích Tiêu Kiếm thành đao nương.

Từ từ, chờ đã, có vấn đề rồi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối là kiếm, cho nên hẳn là sẽ biến thành kiếm nương nhỉ?

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngươi có giới tính không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “???”

Tống Thư Hàng hỏi một câu làm Xích Tiêu Kiếm tiền bối ớn lạnh sống lưng.

“Ta đang nghĩ, không biết khi Xích Tiêu Kiếm tiền bối hóa thành hình người thì có giới tính không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Ngươi… ngươi đang nghĩ cái gì trong đầu thế hả?”

“Thực ra là thế này. Trước đây ta nghe một vị tiền bối giảng pháp, truyền thụ một bộ đao đạo gọi là Tam Thiên Đao Kinh.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Ngươi nghe tiền bối giảng pháp bao giờ?” Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

“Trong mộng. Vị tiền bối kia truyền đạo trong mộng. Sau khi giảng Tam Thiên Đao Kinh, tiền bối ấy còn dạy cho ta một bí thuật gọi là Dưỡng Đao thuật.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Sau đó thì sao?”

“Theo những gì Cự hào tiền bối giảng giải thì khi phát huy Dưỡng Đao thuật đến cực hạn, có thể khiến cho đao thông linh, đồng thời cộng minh với chủ nhân, biến thành đao nương.” Tống Thư Hàng từ từ kết lại những gì xảy ra trong lần nhập mộng trước đó.

Hắn muốn hỏi Xích Tiêu Kiếm tiền bối xem chuyện đao nương có đáng tin cậy hay không.

“Có phải… ngươi đã dùng Dưỡng Đao thuật với ta không?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: “Lần đầu là lỡ tay, không cẩn thận nên mới dùng một lần. Hôm nay ta hơi tò mò nên lại dùng lần nữa, sau đó vì Xích Tiêu Kiếm tiền bối chính miệng yêu cầu… nên mới dùng thêm một lần.”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Ta coi ngươi là bạn bè, không ngờ ngươi lại muốn biến ta thành đao nương!

“Thực ra ta muốn hỏi là chuyện về đao nương có đáng tin không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Nghe ngươi miêu tả thì 90% là Cự Hào sư tổ đang lừa cái tên gà mờ Tô Hiển kia rồi. Ta sống từ thời viễn cổ đến nay mà chưa bao giờ thấy phi kiếm hay bảo đao nhà ai biến thành người được cả. Đao kiếm đạt đến đẳng cấp có kiếm linh như ta đã là cực hạn rồi.”

“Thế… bây giờ Xích Tiêu Kiếm tiền bối có muốn dùng thêm một lần Dưỡng Đao thuật nữa không? Nói không chừng ngươi có thể biến thành đao nương đấy.” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Cút ngay! Chủ nhân thứ nhất của ta là Xích Tiêu Tử không hề có ý nghĩ này!”

Khi Xích Tiêu Kiếm nói câu này, bên cạnh Tống Thư Hàng có một cánh cửa không gian mở ra.

Mỹ nhân rắn công đức rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, vòng đuôi bảo vệ hắn.

Cánh cửa không gian là biểu tượng của cường giả Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên.

Lại có đại lão muốn kiếm chuyện với mình à?

Tống Thư Hàng ngay lập tức kết nối với thế giới hạch tâm. Còn may, hôm nay thế giới hạch tâm chưa trốn mất.

Sau khi cánh cửa không gian mở ra, một đạo nhân mặc đạo bào màu đỏ lửa bước tới.

Vẻ mặt của đạo trưởng kia cực kì cổ quái.

“Xích Tiêu Tử tiền bối?” Thấy đạo nhân nọ, Tống Thư Hàng gọi to.

Người vừa bước ra chính là “Chủ nhân đời thứ nhất của Xích Tiêu Kiếm” – Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy Xích Tiêu Tử bằng xương bằng thịt.

Trước đó hắn mới chỉ gặp người này trong nhập mộng thôi.

“Bần đạo trở thành ‘chủ nhân đời thứ nhất’ của ngươi từ bao giờ vậy?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng bình thản hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Bỏ mợ, quen mồm!”

Nó chẳng thấy ngượng nghịu tí nào.

“Gần đây suốt ngày bị @#%×Tiên Tử nuốt làm ta cảm thấy mình đã trở thành bảo kiếm của cô ấy, cho nên tiềm thức mới nghĩ rằng mình đổi chủ nhân.” Xích Tiêu Kiếm bình tĩnh đáp.

Dứt lời, nó bay đến bên cạnh Xích Tiêu Tử: “Lần này sao lại nhớ đến việc tìm ta thế?”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhìn Tống Thư Hàng, mỉm cười: “Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta gặp nhau rồi.”

“Đúng vậy, tiền bối. Xin được tạ ơn truyền thụ của tiền bối năm xưa.” Tống Thư Hàng cung kính hành lễ với Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Sau khi bước vào tu chân giới, nếu không có Phần Thiên Hỏa Diễm đao thì không biết hắn đã chết bao nhiêu lần rồi. Cái ơn truyền đạo này hắn không bao giờ dám quên.

“Đó là duyên phận giữa bần đạo và ngươi.” Xích Tiêu Tử mỉm cười nói, đoạn vỗ lên Xích Tiêu Kiếm: “Vì một vài nguyên nhân nên bần đạo muốn lấy Xích Tiêu Kiếm về.”

Nếu như hắn cũng tiến vào trạng thái tương tự phòng tối Thiên Đạo giống như Trình Lâm mà không lấy Xích Tiêu Kiếm về, chỉ sợ là nó sẽ hoàn toàn quên béng mất chủ nhân là hắn.

Khi thấy Xích Tiêu Tử xuất hiện, Tống Thư Hàng đã đoán ra hắn muốn mang Xích Tiêu Kiếm đi.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, cảm ơn ngươi đã chiếu cố ta trong thời gian qua.” Tống Thư Hàng nói với Xích Tiêu Kiếm.

Dù hắn không muốn chút nào, nhưng Xích Tiêu Kiếm chính là pháp khí bản mệnh của Xích Tiêu Tử tiền bối. Chủ nhân của nó muốn mang nó về thì làm gì kẻ khác có lý do gì mà ngăn cản cơ chứ?

“Khách sáo quá, ta với ngươi hợp nhau mà. Lần sau có cơ hội thì lại hợp tác nữa nhé?” Xích Tiêu Kiếm bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, dùng chuôi kiếm vỗ nhẹ lên vai hắn.

“Hả?” bây giờ mỹ nhân rắn công đức mới phản ứng lại.

Xích Tiêu Kiếm của cô sắp bị lấy đi rồi!

Thế là cô ra tay như chớp giật, túm chặt lấy Xích Tiêu Kiếm, sau đó há miệng nuốt chửng luôn nó vào bụng.

Xích Tiêu Tử: "…"

Xích Tiêu Kiếm: "…"

Nuốt Xích Tiêu Kiếm xong, mỹ nhân rắn công đức trốn vèo một cái vào cơ thể của Tống Thư Hàng, không chịu ló đầu ra nữa.

Tống Thư Hàng: "…"

"Khụ, Xích Tiêu Tử này, hay là ta ở lại chơi thêm mấy hôm nhé?" giọng nói của Xích Tiêu Kiếm phát ra từ trong bụng Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Tử: "? ? ?"

Hắn cảm thấy mình bị pháp khí bản mệnh ghét bỏ là thế nào nhỉ?

"Chơi mấy ngày nữa thôi. Gần đây có vụ Thiên Nhân làm loạn mà. Chờ bao giờ chuyện Thiên Nhân này kết thúc thì ta lại về với ngươi. Dù sao cũng chỉ cần mở cửa không gian một cái thôi mà." Xích Tiêu Kiếm nói tiếp.

"Xem ra ngươi và Thư Hàng tiểu hữu hợp nhau thật." Xích Tiêu Tử duy trì hình tượng thế ngoại cao nhân, mỉm cười: "Thế thì Tống Thư Hàng tiểu hữu à, Xích Tiêu Kiếm nhà ta lại phải phiền ngươi coi sóc mấy hôm rồi."

Chương 1547: Đời chó phải kích thích mới vui

“Ngài để Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại đây không sao chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng vượt không gian tới đây là vì có chuyện quan trọng cần mang Xích Tiêu Kiếm đi mà.

Đương nhiên là Tống Thư Hàng hi vọng Xích Tiêu Kiếm tiền bối có thể ở lại, bởi vì trước mắt thì Xích Tiêu Kiếm chính là trợ lực to lớn nhất của hắn, còn đáng tin hơn thế giới hạch tâm nhiều.

“Để nó lại chơi mấy hôm đi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng vẫn giữ vững hình tượng thế ngoại cao nhân.

Mỹ nhân rắn công đức nghe vậy bèn chui ra khỏi thể nội của Tống Thư Hàng, há mồm phun một cái, thả Xích Tiêu Kiếm ra.

Đạo trưởng là thế ngoại cao nhân, nhất ngôn cửu đỉnh, cô rất tin tưởng vào nhân phẩm của người này.

Xích Tiêu Kiếm bồng bềnh giữa không trung, bay đến bên cạnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “Lần này lại tìm được đối tượng thích hợp, lại mang đi nuôi dưỡng theo cách đặc biệt à?”

Thường thì mỗi lần Xích Tiêu Tử xuống núi đều là vì tìm được người tu luyện hữu duyên, hoặc là hạt giống tiềm năng để bồi dưỡng ra Thiên Đạo.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng lắc đầu: “Lần này ta có kế hoạch khác nhưng không tiện để lộ ra.”

“Lúc nào cần đến ta thì gọi nhé, dù sao cũng chỉ cần mở cánh cửa không gian thôi mà.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng ngửa cổ nhìn trời.

Một lát sau, hắn nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, bần đạo đi trước đây, lần sau gặp lại.”

“Tiền bối lên đường bình an.” Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại mở cánh cửa không gian, bước một chân vào.

“Từ từ đã Xích Tiêu Tử!” Đúng lúc này thì Xích Tiêu Kiếm hô lên.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng quay đầu lại: “?”

“Ngươi đã đến đây rồi thì bổ sung năng lượng cho ta đi! Gần đây ta tiêu hao hơi lớn, năng lượng trong thể nội chạm vạch đỏ rồi đây này, lâu lắm rồi chẳng được no bụng gì cả. Bổ sung năng lượng cho ta đã rồi hẵng đi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Xích Tiêu Tử: “…”

Đạo trưởng lại bi thương ngửa cổ nhìn trời: “Đến đây.”

Xích Tiêu Kiếm sung sướng nhảy vào tay Xích Tiêu Tử đạo trưởng

Đạo trưởng thôi động tiên nguyên trong cơ thể, rót vào trong Xích Tiêu Kiếm.

Khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng điều động tiên nguyên, linh lực trong thiên địa đều như sống dậy chỉ trong nháy mắt. Bọn chúng đáp lại tiếng gọi từ tiên nguyên của Xích Tiêu Tử mà hội tụ lại.

Một loáng sau, linh khí trong rừng liễu đậm đặc hẳn lên.

Bãi cỏ được linh khí tắm tưới nảy chồi không ngừng, vươn mình mạnh mẽ, hệt như mùa xuân vừa tới.

Xích Tiêu Kiếm reo lên: “Năng lượng tràn vào không ngừng, sướng quá đi!”

Sau khi rót năng lượng xong, Xích Tiêu Tử đạo trưởng thu tay lại.

Xích Tiêu Kiếm bay lơ lửng trên không, vui sướng vẽ ra từng đóa kiếm hoa trong không trung.

Cảm giác năng lượng sung túc quá tuyệt vời!

Bây giờ mà nó phối hợp với Tống Thư Hàng thì có thể chém ra ba đao Phần Thiên Hỏa Diễm đao cấp Trường Sinh Giả trở lên.

Thậm chí nếu Tống Thư Hàng không sợ thân thể sụp đổ mà dốc toàn lực thúc giục, thì nó có thể chém ra một nhát Phần Thiên Hỏa Diễm đao bằng một nửa uy lực của Xích Tiêu Tử.

Trong số các Trường Sinh Giả, bản thân Xích Tiêu Tử đã là một tồn tại đỉnh cao.

Một nửa uy lực Phần Thiên Hỏa Diễm đao của hắn đã mang sức mạnh thiên tai tầm cỡ thế giới rồi.

Một đao chém xuống có thể đốt cháy trời cao, đun sôi nước biển thật đó.

Xích Tiêu Tử lại nói: “Tạm biệt Thư Hàng tiểu hữu.”

“Tạm biệt Xích Tiêu Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng lại vẫy tay tạm biệt.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng quay người bước vào cánh cửa không gian, liếc thấy Xích Tiêu Kiếm đang sung sướng nhảy nhót giữa không trung, khóe miệng giật liên hồi.

“Chủ nhân đời thứ nhất Xích Tiêu Tử.”

Hắn cảm thấy Xích Tiêu Kiếm nhà mình sắp tiêu đến nơi rồi.

Khi bước qua thông đạo không gian, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Đúng rồi… hình như Thông Nương đang ở chỗ Thư Hàng tiểu hữu thì phải. Quên không hỏi bây giờ nó thế nào rồi. Ta bỏ ra cái giá rất lớn mới tẩy được cho nó tư chất tu luyện thiên hạ hiếm gặp. Nếu nó chịu khó tu luyện thì tốc độ thăng cấp phải rất nhanh mới đúng.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng lẩm bẩm.

Lần sau gặp thú hồn thần huyết phải hỏi thăm tình hình của Thông Nương mới được.

Dù hắn biết rằng cây hành ngốc kia không thể trở thành Thiên Đạo, nhưng dù sao nó cũng là cây hành thành tinh do hắn nhất thời nổi hứng nuôi dưỡng mà thành. Hắn vẫn hi vọng nó có thể xuất chúng một chút, tốc độ thăng cấp nhanh hơn một chút.

“Nếu tốc độ thăng cấp của Thông Nương quá chậm thì ta phải gia tăng thêm áp lực cho nó, không thể để nó uổng phí thiên phú tu luyện của mình được.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng nghĩ thầm.

…

Bài tu luyện buổi sáng kết thúc.

Hiếm thấy một hôm mỹ nhân rắn công đức không cất Xích Tiêu Kiếm đi mà kéo dài thời gian hóng gió cho nó.

Bây giờ Xích Tiêu Kiếm đang trôi nổi tới lui bên cạnh Tống Thư Hàng. Nó đã kích hoạt trận pháp huyễn thuật trên người, không sợ bị người thường nhìn thấy.

Lúc này, ‘Tống Thư Hàng’ do Khinh Vũ biến thành đã đi mua bữa sáng cho bạn cùng phòng của hắn xong xuôi và trở về rừng liễu.

“Ủa? Bá Tống tiên sinh, sao tự nhiên linh lực trong rừng liễu lại đậm đặc thế này?” Liễu yêu Khinh Vũ nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ban nãy có một vị đại lão xuyên qua không gian đến đây nên khiến cho linh lực thay đổi. Không phải lo đâu, tí nữa là linh lực sẽ tan đi thôi.”

“Ta thì lại mong chúng đừng tan biến nhanh như vậy.” Khinh Vũ cười hì hì rồi hiện nguyên hình, cắm rễ xuống rừng liễu: “Bá Tống tiên sinh, nếu có việc gì thì cứ gọi ta nhé. Ta quang hợp tiếp đây.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn nhớ Khinh Vũ là thụ yêu Cửu U cơ mà, cô cũng quang hợp được hả?

…

…

Sau khi rời rừng liễu, Tống Thư Hàng đi dạo loăng quăng trong sân trường, trong đầu ôn lại nội dung của Thiên Sư Chính Pháp và Tam Thiên Đao Kinh.

Ôn cái cũ, học cái mới.

“Đúng rồi, lâu lắm rồi mình không vào hiệu sách. Hay là vào ngồi một tí nhỉ?” Tống Thư Hàng suy tư, thầm nhủ.

Vừa đọc chùa sách, vừa học ngôn ngữ viễn cổ, nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Trừ ngôn ngữ viễn cổ ra, hắn còn phải học tập nhiều thứ lắm.

Nhưng học tập là phải tiến hành từng bước, không thể vội vàng được.

Học xong ngôn ngữ viễn cổ nhập môn cái đã rồi học tri thức khác sau.

Thực ra Tống Thư Hàng có đường tắt để học tập.

“Nếu sắp tới có thể nhập mộng một chuyến để nắm giữ ngôn ngữ viễn cổ thì sướng biết bao. Ví dụ như nhập mộng vào cuộc đời của Thiên Đế thiếu niên chẳng hạn…”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

…

…

Lúc này, trên đường từ Hoàng Sơn đến đại học Giang Nam.

Đậu Đậu khăn gói quả mướp, đạp hỏa diễm luân, hối hả chạy đến đại học Giang Nam. Dù đã có thể biến thành hình người nhưng khi đi đường nó vẫn quen dùng hình dạng chó.

Hình thái này đi nhanh hơn.

Hoàng Sơn Tôn Giả vừa nghe thấy nó xin đến chỗ Tống Thư Hàng giải sầu thì đồng ý ngay tắp lự, nhưng chỉ cho nó thời gian một ngày để chơi, sau một ngày phải trở về.

Đậu Đậu vâng vâng dạ dạ.

Vì đang có Thiên Nhân tộc săn tu sĩ Kim Đan và đại yêu ngũ phẩm nên Hoàng Sơn Tôn Giả chuẩn bị cho Đậu Đậu hai món pháp khí bảo mệnh, ba tấm phù văn cường lực để đảm bảo an toàn của nó.

“Gâu ~ Đại học Giang Nam, ta tới đây ~” Đậu Đậu nhếch miệng nở một nụ cười cực kì nhân tính hóa.

Dù đã hẹn Tống Thư Hàng gặp lại vào năm ngày nữa, nhưng một con chó hiếu động hoạt bát như nó làm sao mà chịu nổi năm ngày dằng dặc chờ mong?

Ai lừa người thì kẻ đó làm chó.

Nhưng nó vốn là chó mà, cho nên lừa người cũng không sao đúng không?

Tốc độ phi hành của Đậu Đậu cực nhanh, bốn cái hỏa diễm luân của nó còn nhanh hơn tu sĩ ngự kiếm phi hành. Dù sao đây cũng là pháp khí mà Hoàng Sơn Tôn Giả chế tạo riêng cho Đậu Đậu mà.

“Phi hành chỉ để đi đường thôi thì chán quá. Bây giờ nếu có chuyện gì thú vị để làm thì tốt biết bao nhiêu.” Đậu Đậu nói khẽ.

Cuộc sống bình thường nhàm chán chính là tà đạo! Đời chó phải có kích thích mới vui!

Đậu Đậu đang suy tư thì thấy một chiếc phi hành khí gào thét lao đến từ phía trước, đang đuổi theo một tán tu Kim Đan ngũ

phẩm.

Tán tu kia mình đầy thương tích, trông đến là tả tơi.

Trong phi hành khí có vô số trường mâu và mũi tên tấn công tán tu nọ.

“Khuyển đạo hữu trước mặt mau tránh đi! Đằng sau ta là Thiên Nhân tộc săn kim đan đấy! Trốn mau!” Tán tu Kim Đan nhìn thấy Đậu Đậu thì vội vàng truyền âm nhập mật cho nó: “Ngươi mới có cảnh giới tứ phẩm, chúng sẽ không ra tay với ngươi, mau trốn đi.”

Vị tán tu này có tấm lòng lương thiện quá.

Chính hắn đang bị truy sát, không biết sẽ chết lúc nào, thế mà khi nhìn thấy Đậu Đậu còn nhắc nhở nó phải tránh đi.

“Không, sao ta có thể mặc kệ ngươi ở đây được!” Đậu Đậu nháy mắt: “Thiên Nhân là kẻ thù chung của tu chân giới chúng ta, ta không thể trơ mắt nhìn ngươi bị chúng làm hại. Chúng ta liên thủ liều mạng với bọn chúng đi!”

Trên người nó có phù văn cường lực và pháp khí Hoàng Sơn ngu ngốc tặng, nếu thao tác tốt thì có lẽ có thể cứu được đối phương.

“Khuyển đạo hữu, ngươi chỉ là tứ phẩm. Dù có thêm ngươi thì chúng ta cũng không phải là đối thủ của chúng. Ngươi mau trốn đi… Nếu muốn giúp ta thì đi xung quanh đây xem có tiền bối cao thủ nào không, tìm bọn họ đến cứu, có lẽ ta còn một chút hi vọng sống.” Tán tu Kim Đan nhanh chóng truyền âm.

“Chậc, gần đây thì làm gì có cao nhân nào.”

Bây giờ nó đang ở giữa đường từ Hoàng Sơn tới đại học Giang Nam.

Muốn tìm viện binh thì chỉ có cách chạy về Hoàng Sơn hoặc đi tiếp tới đại học Giang Nam thôi.

Nó đi một chuyến về thì vị tán tu kim đan này đã chết cứng rồi.

Chỉ sợ tán tu kia chỉ đang lấy cớ lừa nó trốn đi.

“Gâu, hãy xem bản gâu thao tác làm rực rỡ đời chó của mình đây!” Đậu Đậu nói khẽ.

“Đạo hữu cố chịu đựng nhé!” Đậu Đậu truyền âm nói.

Sau đó nó vươn móng vuốt, linh hoạt móc điện thoại ra gọi cho Tống Thư Hàng.

Đầu bên kia nghe máy ngay lập tức.

“Alo, Đậu Đậu à? Có chuyện gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu nghe ra giọng nói của Tống Thư Hàng đang run rẩy, tên này đang làm gì vậy?

Nhưng bây giờ nó không kịp nghĩ nhiều như thế: “Thư Hàng, ta cần ngươi giúp đỡ!”

“Chuyện gì xảy ra?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta gặp Thiên Nhân… tí nữa ta sẽ nghĩ cách dẫn chúng đến ngoại thành khu đại học Giang Nam, ngươi đến cứu ta với. Đến trễ thì chỉ kịp nhặt xác cho ta thôi đấy!” Đậu Đậu nói liến thoắng.

Tống Thư Hàng: “Gì cơ? Thiên Nhân á?”

Ngươi đang bế quan ở nhà cơ mà? Thiên Nhân ở đâu ra mà gặp?

“Mau đến đây, ta gửi tọa độ cho ngươi, cứ đi thẳng đến là được. Hi vọng chúng ta có thể gặp nhau ở giữa đường. Không có thời gian… tên kia sắp tiêu rồi.” Đậu Đậu nói liên hồi.

Chương 1548: Đến lúc đó ngươi đừng sợ quá mà gọi Bá Bá

Tống Thư Hàng: "…"

Nhìn thấy tọa độ mà Đậu Đậu gửi đến, hắn lập tức hiểu ra sáng sớm nay con ranh Đậu Đậu đã chạy từ động phủ của Hoàng Sơn tiền bối đến đại học Giang Nam rồi.

"Thế mà mình lại tin nó sẽ chờ năm ngày nữa mới đến chứ!" Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời.

Tống Thư Hàng ngu xuẩn, làm sao Đậu Đậu có thể biết điều như vậy được?

Nếu nó biết điều đến thế thì tên nó đã viết ngược lại rồi!

Tống Thư Hàng run rẩy đứng lên từ bên cạnh giá sách rồi đặt lại quyển manga shoujo lên giá.

Cũng may việc học ngôn ngữ viễn cổ trong hệ thống học bá của hắn đã dừng lại một lúc rồi, chứ nếu vừa bị điện giật vừa chạy tới cứu Đậu Đậu thì hắn chết chắc.

"Phải đi ngay à?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đi đón Đậu Đậu, không thể để nó gặp chuyện gì bất trắc được."

Đậu Đậu là thành viên nhóm Cửu Châu số 1 mà Tống Thư Hàng quen biết ngay sau khi tiếp xúc với tu chân giới. Hơn nữa dù có lúc không đáng tin cho lắm, nhưng trước đây nó đã từng là trợ lực rất lớn của Tống Thư Hàng.

Cho nên Tống Thư Hàng tuyệt đối không thể để nó xảy ra chuyện gì được.

Mặt khác… được Đậu Đậu cầu cứu cứ thấy sương sướng làm sao ấy.

Dứt lời, Tống Thư Hàng tiện tay rút một quyển sách trên giá rồi chạy chậm ra phía quầy thu ngân.

Hắn đưa sách ra: “Bà chủ ơi, hôm nay chỉ thuê quyển này thôi.”

Bà chủ xinh đẹp như hoa buông sách trong tay xuống, vén lọn tóc bên mai, ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng rồi nói nhỏ nhẹ: “Lâu lắm rồi không thấy cậu tới.”

“Ha ha, gần đây tôi bận mà.” Tống Thư Hàng gãi đầu, không ngờ bà chủ lại vẫn còn nhớ hắn? Gần đây hắn đẹp trai lên nhiều hay sao?

“Sách cậu thuê từ lần trước, trước nữa, trước trước nữa, đều chưa trả cho tôi đâu đấy!” Bà chủ bình tĩnh nói tiếp: “Thuê lâu lắm rồi, bao giờ thì định trả cho tôi đây?”

“...” Tống Thư Hàng cười gượng: “Lần sau nhất định tôi sẽ nhớ mang trả mà.”

“Ừ.” Bà chủ thu tiền đặt cọc xong, đóng dấu lại, đưa sách cho Tống Thư Hàng.

Sau đó cô lại nghiêng đầu, cầm sách của mình lên đọc.

Tống Thư Hàng vơ cuốn sách vừa thuê được, guồng chân chạy ra khỏi tiệm, luồn lách qua đám người đông đúc, quẹo vào một hẻm nhỏ vắng vẻ, sau đó bố trí huyễn thuật ẩn thân lên người mình.

Cuốn tiểu thuyết vừa thuê được hắn bỏ vào vòng tay không gian.

Để mai đi, ngày mai hắn sẽ trả tất cả sách đã thuê cho bà chủ.

Vì thời gian gấp rút, Tống Thư Hàng lấy song đao của Ô Tặc Bạo Quân ra, nhấc chân đạp lên rồi bay thẳng tới vị trí mà Đậu Đậu gửi đến.

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân là một trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, sau khi giải phong ấn có thể đạt tới tốc độ của pháp khí lục phẩm.

Mỗi tội không có lan can, lúc bay nhanh cứ thấy chới va chới với.

…

…

Ở một nơi khác.

Đậu Đậu cất điện thoại di động đi, kích hoạt chiếc vòng cổ mới của mình lên.

Cái vòng cổ này được Hoàng Sơn Tôn Giả chế tạo lại cho Đậu Đậu sau khi hắn thăng cấp lên Tôn Giả thất phẩm. Một khi được kích hoạt, nó có thể tạo một tầng phòng ngự trên lông Đậu Đậu, đẳng cấp lên tới ngũ phẩm đỉnh phong, là cực hạn mà Đậu Đậu có thể tiếp nhận được.

Pháp khí được kích hoạt, cả người Đậu Đậu biến thành màu vàng kim, như thể lông nó được làm ra từ kim loại.

Sau đó nó uốn lưỡi một cái, giấu một lá phù văn xuống dưới lưỡi. Đó là phù văn công kích cường lực lục phẩm Huyền Hoàng kiếm phù, ẩn chứa một đòn tấn công cấp bậc lục phẩm của Hoàng Sơn. Nếu Đậu Đậu có thể lại gần phi hành khí của Thiên Nhân thì chỉ cần một kiếm thôi là đám kia ăn đủ.

Nếu mà phá được chiếc phi hành khí kia thì càng tốt, sẽ thuận lợi hơn nhiều cho Đậu Đậu và tán tu kia chạy trốn.

Sau khi chuẩn bị đâu vào đấy, Đậu Đậu cười ha hả, thẳng tiến không lùi, đón đầu chiếc phi hành khí của Thiên Nhân kia từ chính diện: “Đạo hữu, ta đến giúp ngươi đây!”

Tán tu Kim Đan: “…”

Dù rất cảm động, nhưng đây không phải là kết quả mà hắn muốn.

Mục tiêu đi săn của Thiên Nhân là hắn.

Bình thường, Thiên Nhân không có hứng thú với yêu quái tứ phẩm. Chỉ khi trên đường đi săn tình cờ gặp phải thì bọn chúng mới tiện tay xử lý yêu quái tứ phẩm luôn thể.

Cho nên chỉ cần con khuyển yêu tứ phẩm này tránh đi thì sẽ không bị cuốn vào tình thế nguy nan cùng với hắn.

Mặt khác, hắn thực sự hi vọng con đại yêu tứ phẩm kia có thể gọi viện binh tới. Tu hành không dễ dàng, đặc biệt là tán tu thì càng khó khăn hơn.

Hắn vất vả lắm mới tu luyện đến cảnh giới ngũ phẩm, chưa muốn thân tử đạo tiêu sớm thế này, càng không muốn viên kim đan gian nan luyện thành bị người ta coi là chiến lợi phẩm.

Nếu khuyển yêu kia chịu chạy đi tìm cứu viện thì có lẽ hắn còn một tia hi vọng sống sót.

Hắn không ngờ rằng con khuyển yêu đó lại lỗ mãng lao đầu đi giáp lá cà.

“Xong rồi, không chỉ một mình mình chết, còn liên lụy cả khuyển đạo hữu kia rồi.” Tán tu kim đan thấy lòng đắng ngắt.

Nếu biết trước khuyển yêu kia có tính tình mạnh mẽ như thế thì hắn đã không báo cho nó biết, mà quay đầu liều mạng chịu thêm mấy mũi tên, trốn đến một hướng khác rồi.

“Thiên Nhân ngu xuẩn, nhận lấy một đòn của ta đây!” Đậu Đậu cười ha hả, bốn bánh Hỏa Diễm luân dưới chân di chuyển linh hoạt, loáng một cái đã tiếp cận phi hành khí của Thiên Nhân.

Đối tượng đi săn của Thiên Nhân là tán tu Kim Đan. Thấy Đậu Đậu chủ động lao tới, một Thiên Nhân ngũ phẩm trên phi hành khí đổi hướng mũi tên, bắn thẳng về phía nó.

Trong mắt đám Thiên Nhân, yêu quái tứ phẩm Đậu Đậu trúng một mũi tên này thì chỉ có thập tử vô sinh.

Nhìn thấy mũi tên bay tới, Đậu Đậu cố hết sức nghiêng người tránh đi.

Nhưng mũi tên kia quá nhanh, vẫn bay sượt qua người nó.

Keng!

Mũi tên của Thiên Nhân ngũ phẩm ma sát với bộ lông của Đậu Đậu làm tóe ra một chuỗi hoa lửa.

Mũi tên rơi xuống đất, Đậu Đậu thì không bị thương đến nửa sợi lông.

“Chính lúc này đây!” Đậu Đậu thè lưỡi phun một cái, Huyền Hoàng kiếm phù tụ lực chờ phát động từ lâu lập tức kích hoạt.

Hư ảnh của một người đàn ông cực độ uy nghiêm hiển hiện giữa không trung, giơ cao một thanh kiếm lớn, chém thẳng xuống phi hành khí của đám Thiên Nhân.

Kiếm này mang uy lực của Chân Quân lục phẩm!

“Meo meo chít chít!” trong phi hành khí, đám Thiên Nhân kêu lên thất thanh.

Phi hành khí đột ngột tăng tốc, tránh né một kiếm bổ tới.

Đồng thời, mười trận pháp phòng ngự tỏa ra những màu sắc khác nhau bao bọc lấy phi hành khí.

Ầm!

Huyền Hoàng kiếm phù chém trúng đuôi của phi hành khí.

Uy lực của kiếm phù va chạm với trận pháp phòng ngự, tạo ra một luồng sóng xung kích mãnh liệt.

Cách đó không xa, tán tu ngũ phẩm ngây ra sửng sốt.

Sao vị khuyển đạo hữu này dữ dằn thế?

Mười tầng phòng ngự trên phi hành khí của Thiên Nhân không ngừng bị chém vỡ.

Chỉ trong một hơi thở, tất cả trận pháp phòng ngự đã bị phá tan.

Huyền Hoàng kiếm phù chém vào vỏ ngoài của phi hành khí. Đáng tiếc là năng lượng của kiếm phù đã tiêu hao gần như không còn, chỉ có thể chém thủng mộ lỗ trên vỏ ngoài chứ không thể phá hỏng phi hành khí của Thiên Nhân.

“Ta còn tưởng là có thể chém tan xác cái phi hành khí kia chứ. Chất lượng kém quá. Kế hoạch thất bại rồi.” Đậu Đậu nói khẽ.

Tiếc rằng nó chỉ có một lá Huyền Hoàng kiếm phù. Nếu có thêm thì nó phải giáng thêm phát nữa, có khi còn đánh rụng được chiếc phi hành khí kia ấy chứ.

Kế hoạch ban đầu của Đậu Đậu là phá hủy phi hành khí để đám Thiên Nhân đuổi theo nó và tán tu kia bằng tốc độ của bản thân. Không có phi hành khí, tốc độ truy đuổi của Thiên Nhân sẽ giảm đi phân nửa, bọn họ chạy trốn sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đã thất bại rồi thì không thể lãng phí thời gian được nữa, chạy trước tính sau!

…

…

Trong lúc suy tư, Đậu Đậu lắc mình biến hóa thành hình người.

“Huyễn hóa thành hình người? Đại yêu ngũ phẩm?” Hai mắt của tán tu Kim Đan sáng ngời lên.

Rõ ràng dao động yêu lực của đối phương chỉ có tứ phẩm, không ngờ nó lại là một đại yêu ngũ phẩm ngụy trang.

Bảo sao lại dũng mãnh thế.

Có lẽ ta liên thủ với nó thì có thể chạy trốn được thật đây! Tán tu ngũ phẩm nghĩ thầm.

“Đến đây, mau đến đánh ta đi!” Đậu Đậu cười nói.

Nó ngoắc tay với phi hành khí, sau đó lại cưỡi lên phong hỏa luân dưới chân.

Khi bỏ chạy, nó không quên truyền âm cho tán tu Kim Đan nọ: “Đuổi theo ta!”

Sau đó nó mau chóng bay về hướng khu đại học Giang Nam.

Tán tu ngũ phẩm đang định liên thủ với Đậu Đậu để quần nhau với Thiên Nhân một trận, không ngờ Đậu Đậu lại quay đầu bỏ chạy.

Vị khuyển đạo hữu này ra bài chẳng theo quy tắc nào.

“Nếu khuyển đạo hữu muốn trốn… thì mình tiếp tục thu hút sự chú ý của đám Thiên Nhân kia cho nó trốn vậy.” trong chớp mắt, tán tu ngũ phẩm đã nảy ra một suy nghĩ như thế.

Người này có tinh thần hi sinh lớn lao đến vậy mà tu luyện được đến tận ngũ phẩm, quả thực là kì tích. Không chỉ thế, vận may của hắn nhất định là không tồi.

“Mau đến chỗ ta, chúng ta tụ họp với viện quân.” Đậu Đậu truyền âm nói.

Có viện quân sao?

Tán tu ngũ phẩm không do dự nữa, lập tức chạy theo Đậu Đậu, lao đến khu đại học Giang Nam.

Sau lưng, phi hành khí của Thiên Nhân ổn định trở lại, gầm rú đuổi theo sát nút, tấn công Đậu Đậu và tán tu ngũ phẩm.

Ầm ầm ầm!

Sau khi đuổi được một đoạn, đột nhiên từ phi hành khí tuôn ra một tràng khói đen.

Ngay sau đó, cửa phi hành khí bật mở, mười Thiên Nhân nhảy ra ngoài.

Trong mười Thiên Nhân này có bảy tên là Linh Hoàng ngũ phẩm, ba tên còn lại là tứ phẩm góp cho đủ số.

Vừa ra khỏi phi hành khí, cả bọn thở hồng hộc, kêu om sòm, sau đó lấy dùng hết các thủ đoạn phi hành để đuổi theo Đậu Đậu và tán tu ngũ phẩm kia.

“Ha ha ha, phi hành khí hỏng rồi. Không uổng công ta dùng mất một lá Kiếm phù!” Đậu Đậu bật cười.

Nó cứ nghĩ là mình thất bại, ai ngờ cái phi hành khí kia bay một hồi rồi vẫn hỏng.

“Bây giờ đám Thiên Nhân kia phải đuổi theo chúng ta bằng thuật pháp phi hành của chúng, có lợi cho chúng ta nhiều đó.” Đậu Đậu nói.

“Khuyển đạo hữu, bây giờ chúng ta phải đi hướng nào?” tán tu ngũ phẩm hỏi.

“Đến khu đại học Giang Nam, ở đó có một người bạn tốt của ta. Với thực lực của hắn, nhất định có thể giúp chúng ta chặn đám Thiên Nhân này.” Đậu Đậu cười nói.

Nó lại biến về hình thái chó Kinh Ba, bốn chân đạp phong hỏa luân, khởi động tốc độ cao nhất.

Sở dĩ trước đó Đậu Đậu biến thành người là để tiện sử dụng một lá Độn phù mà Hoàng Sơn Tôn Giả cho nó.

Bây giờ phi hành khí của Thiên Nhân hỏng rồi, nó chỉ cần dùng phong hỏa luân là đủ để trốn chạy.

Sau lưng họ, trường mâu và mũi tên của Thiên Nhân không ngừng phóng tới.

“Gâu ~ Cảm giác chạy bạt mạng này vui quá đi!” Đậu Đậu vui sướng hô lên.

“Khuyển đạo hữu, cao thủ sẽ tiếp ứng chúng ta là ai vậy?” tán tu ngũ phẩm tò mò hỏi.

Đậu Đậu: “Chắc chắn là ngươi cũng biết hắn đấy.”

“Ta cũng biết ư?” tán tu ngũ phẩm càng tò mò hơn.

Đậu Đậu: “Gâu ~ Khi nhìn thấy hắn, đừng có sợ đến mức gọi Bá Bá nhé.”

Chương 1549: Cảm nhận đau đớn, chịu đựng đau đớn, quen với đau đớn

Tán tu ngũ phẩm: “? ? ?”

Viện quân sắp đến là người mà ta và khuyển đạo hữu này đều biết ư?

Ta và khuyển đạo hữu vừa mới biết nhau mà? Ý nó là viện quân của họ là tu sĩ nổi danh trong giới tu chân hả?

Nhưng vì sao ta gặp người đó lại phải sợ đến mức gọi ba ba?

Mặc dù tính cách của ta tốt thật đấy, nhưng ta làm gì có sở thích gọi người khác là ba ba cơ chứ?

Dù viện binh là một đại tiền bối có thực lực mạnh mẽ đi chăng nữa, thì với tính cách của ta, ta cũng không vô sỉ đến mức đi gọi người ta là ba ba đâu.

Tán tu ngũ phẩm nghĩ thầm.

“A a a a, lại bị bắn trúng rồi… Móa ~ Đám này bắn chuẩn ghê. May mà bản Gâu có sức phòng ngự cao, chứ nếu không đã bị xuyên táo rồi!” Đậu Đậu nhảy tưng tưng giữa không trung, đuôi cụp xuống bảo vệ cái mông mình, không ngờ mông vẫn ăn một tên. May mà hiệu quả phòng ngự sau khi kích hoạt vòng cổ vẫn còn, đầu tên bị lông chặn lại, thân thể không bị thương, chỉ hơi đau chút thôi.

Tán tu ngũ phẩm: “…”

Là ảo giác sao?

Rõ ràng hắn và khuyển đạo hữu này đang bị Thiên Nhân truy sát, nguy trong sớm tối, có thể bị tên bắn chết bất cứ lúc nào. Thế mà tại sao trông khuyển đạo hữu lại vui vẻ, sung sướng thế nhỉ?

Dường như Đậu Đậu có thể hiểu được biểu cảm của tán tu ngũ phẩm này. Gần đây nó càng ngày càng am hiểu cách suy đoán suy nghĩ của người khác qua vẻ mặt, động tác nhỏ, nhịp tim, hô hấp…

trở nên khéo hiểu lòng người lắm.

Nhưng mà hiểu thì hiểu, không có nghĩa là nó sẽ hành động theo hi vọng của đối phương.

“Ha ha ha, ngươi đoán đúng. Bây giờ ta đang vô cùng sung sướng. Ta thích cảm giác kích thích khi bị người ta đuổi giết, thích cái cảm giác phải chạy trốn đến tận chân trời góc bể.” Đậu Đậu tránh né mưa tên và trường mâu, hệt như một chiếc máy bay nhỏ đang chơi né bom trong trò chơi phi hành.

Tán tu ngũ phẩm: “…”

Quả nhiên, phương thức tư duy của người và chó không cùng một kênh.

“Cẩn thận, đối phương lấy pháp khí khác ra kìa!” Đột nhiên, Đậu Đậu kêu to.

Đám Thiên Nhân đang đuổi giết bọn họ lấy ra một pháp khí mới toanh. Ba tên Thiên Nhân tứ phẩm bay khá chậm cùng khiêng một vật trông như cái trống và bắt đầu gõ vang.

Đùng ~~

Tiếng trống vang dội lan xa, Đậu Đậu và tán tu ngũ phẩm cảm thấy toàn thân chấn động. Sóng âm rót vào đại não, thân thể bỗng chết lặng như bị điện giật.

“Pháp khí sóng âm? Bọn chúng còn có đồ vật của thiên môn này sao?” Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi. Thính lực của nó tốt hơn tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới rất nhiều, sức tổn thương của pháp khí sóng âm đối với nó cũng mạnh hơn người ta.

Nó phải thông báo tin tức này cho Hoàng Sơn ngu ngốc biết mới được.

Đùng đùng đùng ~

Tiếng trống vẫn vang lên không ngừng.

Đậu Đậu và tán tu ngũ phẩm bị quấy nhiễu, tốc độ phi hành giảm đi đáng kể.

Tốc độ vừa giảm xuống, cả hai đã bị mưa tên và trường mâu bao vây.

Đậu Đậu kích hoạt phong hỏa luân, hỏa diễm phun ra mãnh liệt bao trùm cả thân thể nó. Ngọn lửa như có linh tính, không ngừng áp súc rồi phun trào như núi lửa, đón lấy mũi tên và trường mâu rồi đánh văng chúng ra.

Tán tu ngũ phẩm phía trên lấy ra một chiếc áo cà sa, vung lên phần phật, ngăn mưa tên lại.

Đối với tán tu mà nói, pháp bảo nào, của hệ nào cũng không quan trọng. Hễ có pháp bảo, dù là của Phật, Đạo, Nho, Ma là phải cất lại hết, biết đâu có lúc cần dùng.

“Cứ tiếp tục thế này không phải là cách hay.” Đậu Đậu lại lấy điện thoại di động ra, đeo lên cổ, gọi điện lại cho Tống Thư Hàng.

Bên kia, Tống Thư Hàng nghe máy: “Ta đang đến chỗ ngươi rồi đây.”

“Thư Hàng, nhanh nữa lên. Hỏa lực của Thiên Nhân còn mạnh hơn ta tưởng tượng. Ta sắp không chống đỡ được nữa rồi.” Đậu Đậu nói.

“Cố gắng chống đỡ đi, ta tới ngay đây.” Tống Thư Hàng đáp

Đậu Đậu: “Nhanh lên, mà đừng tắt máy, cứ duy trì trạng thái liên lạc đi!”

“Được.” Tống Thư Hàng trả lời.

…

…

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng đổi tư thế ngự đao phi hành.

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên, song đao của Ô Tặc Bạo Quân bay vào tay hắn.

Mỗi tay nắm một thanh đao của Ô Tặc Bạo Quân, Tống Thư Hàng thi triển bí thuật độn đao nhanh nhất mà hắn đang nắm giữ: Đà Đao Thuật.

Không phải, là Khiên Đao thuật mới đúng, khiên đao!

Nghe Khiên Đao thuật hoành tráng hơn Đà Đao thuật một tí.

Tống Thư Hàng chưa từng dùng cả hai thanh đao để thi triển Khiên Đao thuật, bây giờ dùng thử, tốc độ quả nhiên là rất ngầu.

Vèo một cái, song đao kéo Tống Thư Hàng điên cuồng tăng tốc.

Mà khi dùng tay cầm đao cũng có chỗ lợi, ấy là hai chân không bị xoạc thẳng cẳng như khi giẫm lên song đao.

Khiên Đao thuật không ngừng tăng tốc, sau mười lăm hơi thở, sau lưng Tống Thư Hàng vang lên tiếng nổ, tiến vào trạng thái tốc độ siêu thanh.

Xích Tiêu Kiếm: “Ồ, hiếm lắm mới thấy ngươi chủ động tiến vào trạng thái phi hành siêu thanh. Xin hỏi Bá Tống đạo hữu có cảm tưởng gì?”

Xích Tiêu Kiếm đang áp trên lưng Tống Thư Hàng, trông hệt như đang cưỡi hắn vậy.

“Cảm tưởng là lần sau khi dùng Khiên Đao thuật ta phải đổi tư thế khác! Ta muốn nằm ngửa, như vậy là không phải trông thấy mặt đất nữa.” Tống Thư Hàng đáp.

Khi thi triển Khiên Đao thuật, độn quang của đao biến thành hình con thoi bao phủ cả thanh đao, trong đó bao gồm năm trận pháp có hiệu quả kháng gió, nước, lửa, đất và sấm sét.

“…” Xích Tiêu Kiếm: “Linh Hoàng ngũ phẩm mà còn sợ độ cao, ngươi đúng là hàng hiếm.”

“Thực ra sau khi có thể đạp không mà đi thì bệnh sợ độ cao của ta đã ổn lắm rồi. Chỉ lúc nào bay quá cao với tốc độ quá nhanh, hai chứng sợ độ cao và sợ tốc độ nhanh mới bộc phát ra cùng một lúc thì ta mới bị ảnh hưởng một chút thôi.” Tống Thư Hàng thở dài, nói tiếp: “Sau này mỗi khi rảnh rỗi ta sẽ ngự đao bay một vòng trên không trung. Tối đa một tháng là ta không còn phải lo chuyện sợ độ cao với sợ tốc độ nhanh nữa.”

“Suýt nữa thì ta quên mất Thư Hàng ngươi sợ tốc độ nhanh. Ta cảm thấy mình gọi nhầm viện quân rồi!” Đậu Đậu hét toáng lên trong điện thoại: “Có khi cái tên sợ cao sợ nhanh nhà ngươi bay đến thì ta chết ngắc rồi cũng nên!”

Khi sử dụng Khiên Đao thuật, Tống Thư Hàng cũng treo điện thoại trước cổ như Đậu Đậu.

“Có lý đấy, thôi thế ta về nhé. Đằng nào lúc ta đến ngươi cũng chết ngắc rồi mà.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Thân ái ơi ~ ngươi muốn ta chết thật sao? Ôi Hoàng Sơn của ta ơi mông lại trúng tên rồi! Không đùa đâu Thư Hàng, ngươi tới đây nhanh lên, chậm một tí nữa thì ngươi chỉ còn thấy một Đậu Đậu lạnh ngắt thôi. Làm người ai làm thế?”

“Cố mà chịu đi, khi ngươi quen với nỗi đau ấy rồi thì ngươi sẽ nhận ra đau đớn cũng chỉ như mưa bụi…” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Người bị đâm là ta nên ngươi mới nói được ra câu đó!”

“Không nhé, ta chỉ đang truyền thụ kinh nghiệm thôi. Cảm nhận đau đớn, chịu đựng đau đớn, quen với đau đớn, cuối cùng ngươi sẽ cảm thấy đau đớn cũng chỉ đến thế mà thôi. Làm quen là một sức mạnh vô cùng đáng sợ.” Tống Thư Hàng nói cực kì bình tĩnh. Ví dụ như hắn đây này, bây giờ sức chống cự đau đớn của hắn đã cao đến mức chính hắn cũng không tin tưởng được luôn.

Bí pháp giám định mà không khiến toàn thân phun máu thì chẳng xi nhê gì với hắn, sét thiên kiếp giáng xuống mà không phải là cấp siêu cao thì thân thể hắn cũng chỉ hơi run một cái mà thôi.

Tất cả đều là sức mạnh của việc “làm quen” cả.

Đậu Đậu thì đang nghĩ, đằng sau cảm nhận đau đớn, chịu đựng đau đớn và làm quen với đau đớn, có phải cảnh giới tiếp theo là hưởng thụ đau đớn hay không?

…

…

Khi Tống Thư Hàng dùng Khiên Đao thuật đuổi tới chiến trường thì thấy Đậu Đậu tả tơi xơ xác và một tán tu ngũ phẩm.

Đậu Đậu và tán tu ngũ phẩm đã không bay nổi nữa, cả hai bị ép hạ xuống một sườn núi, chỉ có thể dựng tầng phòng ngự, vất vả chống chọi.

Trông tán tu ngũ phẩm kia có vẻ đã kiệt sức.

Đậu Đậu dựa vào pháp khí mà Hoàng Sơn tiền bối cho nó, có thể phá vây bỏ chạy bất cứ lúc nào. Nhưng nó kiên quyết không bỏ đi mà ở lại chống đỡ cùng với tán tu ngũ phẩm.

“Thư Hàng ơi ngươi tới chưa?” Đậu Đậu hỏi lại.

Nếu Tống Thư Hàng chưa tới thì nó chỉ có thể chạy đi trước, sau đó gọi người tới báo thù cho vị tán tu ngũ phẩm có tinh thần hi sinh cao cả này thôi.

“Đến rồi, ta nhìn thấy các ngươi rồi đây.” Giọng nói của Tống

Thư Hàng vang lên trong điện thoại.

Câu nói này của hắn như cơn mưa rào tưới đẫm đất hạn lâu.

Đậu Đậu và tán tu ngũ phẩm đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Rầm rầm rầm

Tiếng vang inh tai nhức óc đó là âm thanh khi độn đao thuật hạ xuống.

Tống Thư Hàng hai tay nắm song đao, vọt thẳng tới chỗ ba Thiên Nhân tứ phẩm đang gõ trống.

Khi hai bên va chạm, toàn thân Tống Thư Hàng hiện lên sắc kim loại đen tuyền, sau lưng hắn có hai mốt hư ảnh thánh viên hiển hiện, trong tay chúng cầm bảo điển Nho gia.

Ba đại công pháp tôi luyện thân thể toàn lực thi triển!

Đám Thiên Nhân đang tấn công Đậu Đậu và tán tu ngũ phẩm nghe thấy âm thanh, bèn nhất loạt quay đầu lại nhìn.

Ngay khi chúng quay lại thì Tống Thư Hàng đã tông thẳng vào cái trống nọ.

Ba Thiên Nhân tứ phẩm khiêng trống bị đụng bay ra, tứ chi vặn vẹo như bị xe tăng nghiền qua, rơi bịch xuống đất, không rõ sống chết.

Tống Thư Hàng vươn tay chụp một cái, bắt lấy cái trống kia. Dù sau này hắn không dùng pháp khí sóng âm thì cũng có thể đưa cho đệ tử dùng.

“Meo meo chít chít!” Bảy Thiên Nhân ngũ phẩm nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng rồi phát ra những tiếng kêu kì lạ.

Trong tiếng kêu ấy có cả kinh ngạc và vui sướng không sao che giấu được.

Là hắn! Là tên tu sĩ biến dị trong bụng có tới bốn viên kim đan.

Nếu săn được hắn, bọn chúng sẽ có được vinh quang vô hạn.

Tống Thư Hàng hơi dừng lại, tay nắm song đao Ô Tặc Bạo Quân, chân đạp giữa hư không mà đứng.

Hai đóa sen đen nở rộ dưới chân nâng thân hình hắn lơ lửng giữa trời.

Đám Thiên Nhân sáng ngời mắt lên như nhìn thấy bảo bối quý hiếm, bảy Thiên Nhân ngũ phẩm từ từ tạo thành một vòng vây.

“Thiên Nhân còn sống có giá cao hơn Thiên Nhân chết.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nghĩ xong, hắn lôi cả Thánh ấn và Ma ấn của mình ra.

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Hai đại thánh ấn đồng thời xuất hiện, trôi bồng bềnh sau lưng Tống Thư Hàng, mang đến áp bách nặng nề cho đám Thiên Nhân đang vây quanh hắn.

Trên vách núi.

Tán tu ngũ phẩm: “Bá… Bá Tống!”

Đậu Đậu quăng cho hắn một cái liếc khinh thường.

Chương 1550: Thiên Nhân lớn như thế làm sao mà tự nhiên biến mất được?

Tán tu ngũ phẩm chấn kinh đến ngây ra.

Hắn hoàn toàn không ngờ người mà khuyển đạo hữu gọi bừa một cuộc điện thoại mời đến lại là ngàn năm đệ nhất thánh - Bá Tống Huyền Thánh!

Hắn không sao lường được khuyển đạo hữu bên cạnh mình đây lại quen biết rộng đến vậy.

Vừa rồi khi nói chuyện với Bá Tống Huyền Thánh, giọng điệu của khuyển đạo hữu cứ như nói chuyện với kẻ ngang hàng. Nghe ngữ điệu của nó thì dường như tình cảm giữa nó và Bá Tống Huyền Thánh không hề tệ. Cho nên ban đầu tán tu ngũ phẩm không nghĩ viện quân mà nó gọi đến lại là vị huyền thánh này.

Khi nhìn thấy hai thánh ấn của Bá Tống Huyền Thánh, hắn bất giác gọi thánh danh của ngài lên thành tiếng.

Sau đó hắn bắt đầu cảm thấy bụng dưới của mình đau nhoi nhói, dường như câu nói thương hiệu “Thế nào là hiếu? Thế nào là yêu?” của ngài đang văng vẳng bên tai.

Hắn bất giác rụt người lại, hơi sờ sợ.

Vừa mới rụt được một cái thì cảm ứng được ánh mắt miệt thị mà Đậu Đậu bắn sang.

Thấy vẻ mặt của Đậu Đậu, tán tu ngũ phẩm nhớ ngay đến câu nói của nó trước đó, bèn vội vàng xua tay nói: “A, không đúng. Ban nãy không phải ta gọi ba ba đâu, ta đang gọi Bá Bá Huyền Thánh, à không, là gọi Bá Tống Huyền Thánh mà.”

Đậu Đậu: “Há há há.”

Tán tu ngũ phẩm khổ não ôm đầu.

Đậu Đậu lại ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng trên bầu trời. Chân hắn đạp hắc liên, vai hiện hai thánh ấn, khí phách hiên ngang không sao tả xiết.

Nó vẫn nhớ như in cái cảnh Tống Thư Hàng trốn sau lưng Tiểu Thập Lục trong ngày đầu gặp mặt. Tống Thư Hàng ngày ấy đối mặt với An Tri Ma Quân mà chẳng có chút sức chống cự nào, bị người ta nắm đầu xách đến tận Nguyệt Đao tông.

Thời gian thấm thoắt, Tống Thư Hàng năm ấy đã trưởng thành, trở thành một cường giả có thể gánh vác một phương từ lúc nào không biết.

“Gâu!” Đậu Đậu đột nhiên sủa vang một tiếng.

Nó cũng không hiểu vì sao mình lại sủa, nhưng không sủa thì trong lòng nó chẳng thoải mái chút nào.

…

…

Giữa không trung.

“Bá Tống Huyền Thánh?”

“Bá Nho Huyền Ma?”

Bảy Thiên Nhân ngũ phẩm có dự cảm không lành. Rõ ràng bọn chúng đang đuổi theo một tu sĩ biến dị có kim đan bốn hạt nhân, sao người ta lắc mình một cái lại biến thành ngàn năm đệ nhất thánh thế này?

Nhưng thánh ấn không lừa người. Hai thánh ấn kia tỏa ra áp bách nặng nề khiến cho bọn chúng bất giác run chân.

Người trước mặt chúng thực sự là Bá Tống Huyền Thánh sao?

Cứ hễ nghĩ đến ý nghĩa đằng sau bốn chữ “Bá Tống Huyền Thánh” là chúng lại thấy bụng thót lại.

“Huyễn thuật, chắc chắn là huyễn thuật! Tấn công đi! Nếu hắn thật sự là huyền thánh thì chúng ta đều chạy không thoát, nhưng nếu không phải thì một đòn toàn lực của chúng ta sẽ nghiền chết hắn!”

Bảy Thiên Nhân ngũ phẩm tấn công trước.

Vừa ra tay đã dồn hết toàn lực.

Thần cung được cường hóa tới cực hạn, thần mâu ánh điện lập lòe, lôi pháp huy hoàng hoành tráng, đao khí đủ để chém vỡ núi cao, mũi khoan xoay tròn, thương ánh sáng đâm thủng cả thành đồng vách sắt, còn cả búa chiến khổng lồ…

Rõ ràng chúng chỉ có bảy người, thế mà khi toàn lực ra tay lại tỏa ra khí thế của thiên quân vạn mã.

Trong hư không, Tống Thư Hàng bắt đầu cử động.

Hắn khởi động thiên phú Nhãn khiếu Tử Đạn Thì Gian.

Qua một khoảnh khắc, trong mắt hắn, thần cung, lôi mâu, pháp thuật lôi điện, đao khí, thương ánh sáng, mũi khoan và búa chiến dường như đều dừng lại.

Hình như hiệu quả của thiên phú Nhãn khiếu hôm nay tốt hơn bình thường thì phải?

À đúng rồi… con mắt Thánh Nhân Nho gia bên trái của mình vẫn chưa đổi ra. Hôm trước bị qủa cầu béo dần cho một trận, hắn lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào, đến hôm nay còn chưa đổi lại.

Xem ra thiên phú nhãn khiếu có hiệu quả tốt như vậy là vì được con mắt Thánh Nhân Nho gia tăng cường.

Mà lần này sau khi sử dụng thiên phú Nhãn khiếu, Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể tựa hồ có thể theo kịp với mắt mình.

Từ mắt trái có chính khí tỏa ra. Kinh văn trong tay hai mươi mốt con thánh viên sau lưng Tống Thư Hàng tỏa ra ánh quang rực rỡ.

Thể chất của hắn được cường hóa chỉ trong nháy mắt.

Thân thể hắn bắt đầu chuyển động, chân đạp hắc liên, sải bước đến trước mặt thần tiễn.

Thần tiễn cơ hồ đứng im không nhúc nhích, chỉ di chuyển một chút về phía trước với tốc độ cực kì chậm chạp.

Sau khi được chính khí trong con mắt Thánh Nhân Nho gia cường hóa, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vung song đao của Ô Tặc Bạo Quân chém xuống thần tiễn.

Sau đó hắn không dừng lại mà tiếp tục vung đao.

Lôi mâu, pháp thuật, đao khí, thương ánh sáng, mũi khoan, chiến phủ… tất cả đều bị chém gãy, đánh bay.

Cảm giác này thật là sảng khoái.

Tựa như bật hack dừng thời gian vậy.

Nhân lúc gia trì của con mắt Thánh Nhân Nho gia còn chưa kết thúc, Tống Thư Hàng bước tới trước mặt Thiên Nhân ngũ phẩm cầm chiến phủ.

Tên này có thực lực mạnh nhất, cũng là kẻ mang lại uy hiếp lớn nhất cho Tống Thư Hàng trên lý thuyết.

Tống Thư Hàng đặt một tay lên vai hắn.

Một khắc sau, hiệu quả của thiên phú nhãn khiếu kết thúc, sự tăng cường của con mắt Thánh Nhân Nho gia cũng dừng lại.

Trong mắt bảy Thiên Nhân ngũ phẩm, ngay khi bọn chúng bắt đầu phát động tấn công thì Bá Tống Huyền Thánh vung hai tay lên, thoải mái chặn lại hết thảy công kích.

Sau đó hắn cất một thanh bảo đao đi, đặt tay lên vai Thiên Nhân cầm chiến phủ.

Tốc độ này khiến cho người ta chìm sâu vào tuyệt vọng.

…

…

“Bắt được rồi.” Tống Thư Hàng cười ha hả rồi hất tay một cái.

Ầm!

Thiên Nhân kia bị hất bay.

Nó bay lên chừng một mét, sau đó đột nhiên biến mất.

Cứ thế đột ngột biến mất.

Một Thiên Nhân to đùng vừa mới bay lên không trung, thoắt cái đã không thấy đâu nữa.

Sáu Thiên Nhân còn lại hồn bay phách lạc, nhao nhao lẩn trốn về sáu hướng khác nhau.

Nhưng chưa chạy được mấy bước thì chúng đã bị chặn lại.

Mỹ nhân rắn công đức, một linh quỷ cao cấp dung mạo mơ hồ và bốn bức tường vương giả xuất hiện, chặn đứng toàn bộ Thiên Nhân đang bỏ trốn.

Bốn bức tường vương giả cao hơn hai trăm mét, rộng mênh mông, chặn đứng trước mặt đám Thiên Nhân.

Mỹ nhân rắn công đức xách một Thiên Nhân ngũ phẩm lên, quăng nó về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đón được Thiên Nhân kia, bèn nâng cao lên rồi nhẹ nhàng ném đi.

“Á á á ~” Thiên Nhân hét lên thảm thiết.

Sau đó giống như đồng bạn của mình, ngay khi bị quăng lên, Thiên Nhân này cũng biến mất.

Một người sống sờ sờ mà biến mất giữa không trung.

Cứ như chưa từng tồn tại trên đời.

Linh quỷ mặt mũi mơ hồ cũng học theo mỹ nhân rắn công đức, túm một Thiên Nhân ném cho Tống Thư Hàng.

Trong mắt Thiên Nhân bị ném đi đong đầy sợ hãi.

Tống Thư Hàng đón được, lại quăng nhẹ một cái.

Lại thêm một Thiên Nhân biến mất.

Thủ đoạn này lạ lùng quá.

Từ trước đến nay, đám Thiên Nhân chưa bao giờ nhìn thấy cách thức tấn công giống làm ảo thuật như vậy.

Không chỉ có đám Thiên Nhân bên trên mà ngay cả tán tu ngũ phẩm cũng không hiểu gì.

Bá Tống Huyền Thánh đang sử dụng pháp thuật gì thế kia?

Hắn biến đám Thiên Nhân kia thành tro tàn chỉ bằng một động tác? Hay là hắn ném nhẹ một cái, quăng chúng ra ngoài vũ trụ bằng tốc độ mắt thường không thấy được rồi?

“Á á á á.” Bốn Thiên Nhân còn sót lại dựa vào bức tường vương giả kêu toáng lên.

Trong tiếng kêu thảm thiết, mã QR trên trán chúng đồng loạt phát ra ánh sáng.

Ánh sáng kia tạo thành một màn chiếu giữa không trung.

Trên màn chiếu xuất hiện hình chiếu của một Thiên Nhân cao lớn và xinh đẹp.

Phong cách của Thiên Nhân này khác hẳn với các Thiên Nhân khác.

Bốn Thiên Nhân ngũ phẩm trước mặt Tống Thư Hàng như được sản xuất hàng loạt từ cùng một dây chuyền, mỗi khi nhìn bọn chúng thì hắn chẳng phân biệt được ai với ai.

Nhưng Thiên Nhân trên hình chiếu lại xinh đẹp vô ngần, không chỉ tự mang dấu hiệu đặc trưng lên sàn mà cả người còn tỏa ra ánh sáng.

Thiên Nhân xinh đẹp kia không rõ giới tính. Nó vừa xuất hiện liền nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng qua tấm màn ánh sáng: “Chít chít meo meo.”

Tống Thư Hàng nhếch miệng, uốn lưỡi cực kì linh hoạt, trả lời đối phương bằng một câu ngôn ngữ viễn cổ: “()ˆ_*ˆ%”

Hắn mất rất nhiều công sức mới học được câu ngôn ngữ viễn cổ này.

Đại ý chính là “đồ ngốc”.

Thiên Nhân xinh đẹp trong hình chiếu sững sờ, sau đó cũng uốn lưỡi, tuôn một tràng dài ngôn ngữ viễn cổ với Tống Thư Hàng: “)%(##%ˆ@$@#*$...”

Tiếc là Tống Thư Hàng chẳng hiểu mô tê gì cả.

Mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ mặt mũi mơ hồ lại ra tay, ném từng Thiên Nhân ngũ phẩm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đón lấy bốn Thiên Nhân ngũ phẩm rồi lần lượt quăng đi.

Bốn Thiên Nhân bị Tống Thư Hàng đưa hết vào Điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm, giam lại.

Điện Hàn Đông đúng là một thứ hay ho.

Khi phát hiện ra hiệu quả giam người của Điện Hàn Đông, Tống Thư Hàng bắt đầu thấy nghiện. Cảm giác tiện tay ném kẻ địch một cái, kẻ địch biến mất tiêu, bị giam vào Điện Hàn Đông… thực sự là sướng râm ran hết cả con người.

Bảy Thiên Nhân đều sống nhăn.

Có thể đổi được rất nhiều tiền tiêu vặt.

Đương nhiên, trước khi đem chúng đi đổi tiền thì Tống Thư Hàng còn phải lột sạch đồ trên người chúng đã. Mỗi Thiên Nhân ngũ phẩm đều có một cái bình tương tự như túi thu nhỏ một tấc, trong đó chứa không ít linh thạch, trang bị, thậm chí còn có cả yêu đan và kim đan mà bọn chúng săn được.

Khi bốn Thiên Nhân bị bắt, Thiên Nhân xinh đẹp trên màn ánh sáng mất đi năng lượng duy trì, cũng từ từ biến mất.

Trước khi biến mất, nó lườm Tống Thư Hàng một phát cháy mắt như thể muốn in hình dáng hắn vào lòng.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngươi có biết kẻ đó không? Hình như địa vị của người này trong Thiên Nhân tộc không thấp đâu.” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Ta không có nghiên cứu gì với Thiên Nhân tộc cả… nhưng nhìn khí thế thì chí ít cũng phải là một Thiên Nhân từ cấp Tôn Giả trở lên.”

“Cấp Tôn Giả à?” Tống Thư Hàng xoa cằm: “Tí nữa ta vẽ hình chiếu của kẻ đó ra gửi vào nhóm Cửu Châu số 1 hỏi thử vậy. Biết thế thì đã chụp một tấm lại rồi.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng bước xuống từ trên không.

Hoa sen đen sinh ra theo từng bước chân của hắn.

Hắn hạ xuống bên cạnh Đậu Đậu, ôm chầm lấy đại yêu trong dáng hình chó lớn.

“Đã hẹn là năm ngày nữa tới tìm ta cơ mà. Thế mà ta còn tin ngươi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đậu Đậu liếc hắn: “Năm ngày dài quá, người tu luyện chúng ta phải tranh thủ từng chút thời gian chứ. Ngươi không hoan nghênh ta à? Thế thì ta đi đây.”

Tống Thư Hàng cười bảo: “Ngươi đã đến tận đây rồi, chẳng lẽ ta lại đuổi ngươi đi hay sao? Nhưng bây giờ ta đang nghỉ ngơi, muốn an ổn vượt qua bốn ngày, học tập cho tử tế. Ngươi có đi theo ta thì cũng không có gì hay ho để chơi đâu.”

“Không sao cả, ta cũng đang định nghỉ ngơi mấy hôm mà.” Đậu Đậu cười ha hả mà nói.

Tống Thư Hàng lại quay sang nhìn tán tu ngũ phẩm kia: “Chào đạo hữu.”

“Tạ ơn Bá Tống Huyền Thánh cứu mạng.” Tán tu ngũ phẩm nói với giọng đầy cảm kích.

Sau đó, hắn lại dè dặt hỏi: “Bá Tống tiền bối, ta có thể hỏi một chút không? Những Thiên Nhân kia đã biến mất hay là.. đã đi đâu rồi?”

Trong tay đám Thiên Nhân kia còn giữ nhục thân đồng bạn của hắn…

Chương 1551: Máy tinh luyện năng lượng

“Những Thiên Nhân kia à? Bọn chúng không biến mất đâu, chỉ bị ta dùng pháp thuật bắt giữ thôi… Thiên Nhân còn sống thì đáng tiền hơn mà.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tán tu ngũ phẩm nghe vậy thì vui mừng quá đỗi: “Bá Tống tiền bối, xin hãy xem giúp ta xem trong tay đám Thiên Nhân này có nhục thân của đồng bạn Long Thiên Quân của ta không.”

Tán tu ngũ phẩm này tên là Huyền Băng Đạo Nhân.

Hắn và đồng bạn mình là Long Thiên Quân đang cùng nhau thăm dò một di tích ở gần đây. Sau khi các thông đạo nối chư thiên vạn giới được mở ra thì có một số không gian tương tự như bí cảnh xuất hiện. Thực ra những bí cảnh này là tiết điểm không gian nhỏ giữa thế giới này và chư thiên vạn giới, hình thành sau khi thông đạo mở. Các tiết điểm này có năng lượng không ổn định, không thể tạo thành thông đạo không gian, dần dần tạo thành một không gian bí cảnh.

Thông qua tiết điểm, có thể đi vào một vùng nhỏ ở giới khác trong chư thiên vạn giới.

Những tiết điểm không gian này không ổn định và có thể biến mất bất cứ lúc nào, cũng không biết trong không gian bí cảnh mà chúng tạo ra có thứ gì. Nếu may mắn thì có thể tìm được bảo vật hay ho, nếu xui xẻo thậm chí còn vào thẳng bãi tha ma hoặc hố rác.

Nhưng đối với các tán tu thì không gian bí cảnh đều là cơ duyên từ trên trời rơi xuống, không thể bỏ lỡ. Vạn nhất trong đó có bảo vật gì cao cấp thì sao?

Huyền Băng Đạo Nhân và Long Thiên Quân vừa mới thăm dò bí cảnh ra xong thì bị Thiên Nhân tập kích.

Long Thiên Quân thực lực yếu, vừa bị Thiên Nhân tấn công, chưa chống đỡ được bao lâu đã bị loạn tiễn bắn xuyên, nhục thân bị cánh tay máy trên phi hành khí của Thiên Nhân chộp lấy, bỏ vào phi hành khí.

Huyền Băng Đạo Nhân hi vọng có thể đưa nhục thân của đồng bạn về để mai táng cẩn thận.

Nếu hồn phách của Long Thiên Quân còn đó, có lẽ còn có thể binh giải, tu luyện theo hệ quỷ tiên.

“Đồng bạn của ngươi? Xin hãy nén bi thương.” Tống Thư Hàng nói: “Để ta lục soát trên người đám Thiên Nhân kia giúp ngươi. Nhưng có khi nhục thân của đồng bạn ngươi vẫn còn ở trên phi hành khí đấy. Phi hành khí có đây không?”

“Phi hành khí bị ta chém hỏng cách đây không xa lắm…”

Đậu Đậu trả lời.

“Vậy để ta bắt ba Thiên Nhân tứ phẩm bị đụng bay trước rồi đi tìm phi hành khí sau.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn phái mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ mặt mũi mơ hồ vào thế giới hạch tâm soát người bảy tên Thiên Nhân đang bị giam giữ trong Điện Hàn Đông.

Mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ tìm được bảy bình đựng vật phẩm trên người đám Thiên Nhân ngũ phẩm.

Trước kia Tống Thư Hàng phải gian nan trắc trở lắm mới kiếm được một cái túi thu nhỏ một tấc, thế mà bây giờ trong tay hắn đã có đến năm mươi bảy chiếc bình đựng vật phẩm kiểu này.

Trong đó có rất nhiều đan dược, phi tiêu, cung tên, vũ khí, tất cả đều là ngũ phẩm.

Những vật này nếu không dùng đến thì có thể đem đi đổi lấy linh thạch.

Mỹ nhân rắn công đức cưỡng chế mở cấm chế trên những chiếc bình kia, lục soát vật phẩm được cất giữ trong chúng.

Quả nhiên, cô tìm thấy một bộ nhục thân tu sĩ bị bắn xuyên trong một bình nhỏ, hồn phách đã tiêu tan.

…

…

Tống Thư Hàng lấy bình nhỏ ra, thấy Long Thiên Quân chết thảm trong đó thì thở dài khe khẽ.

Thế giới của tu sĩ nguy hiểm trùng trùng, nếu không cẩn thận thì tu sĩ Kim Đan ngũ phẩm cũng phải thân tử đạo tiêu.

Chuyện sống chết chỉ trong nháy mắt.

Thế giới của người tu luyện xưa nay luôn tàn khốc như vậy đấy.

“Đây là đạo hữu của ngươi sao?” Tống Thư Hàng đưa bình cho Huyền Băng Đạo Nhân.

Huyền Băng Đạo Nhân nhận lấy bình, dùng ý thức quét qua một lượt.

“Đúng vậy, hắn chính là đồng bạn Long Thiên Quân của ta.” Huyền Băng Đạo Nhân khẽ đáp, cảm giác bi thương dâng trào trong lòng hắn.

Là một tu sĩ ngũ phẩm đã sống mấy trăm năm, hắn cứ ngỡ mình đã nhìn thấu sinh tử, ai ngờ khi thấy đồng bạn chết ngay trước mắt, nỗi bi ai vẫn bất giác trào lên.

“Hắn có chuẩn bị thuật pháp hồi sinh không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Huyền Băng Đạo Nhân lắc đầu: “Thuật pháp hồi sinh của Linh Hoàng ngũ phẩm đâu có dễ kiếm như thế? Tinh anh trong rất nhiều môn phái lớn cũng không có thuật pháp hồi sinh chứ nói gì đến những tán tu như chúng ta? Ta có một trận pháp hồi sinh, nhưng ta tích góp suốt ba mươi năm mà vẫn chưa đủ vật liệu dùng cho nó.”

Tống Thư Hàng lâm vào trầm mặc.

Thì ra hồi sinh là chuyện khó khăn đến thế ư?

Có lẽ vì Tống Thư Hàng có được pháp khí hồi sinh quá dễ dàng, cho nên chẳng biết từ bao giờ, hắn đã cho rằng pháp khí hồi sinh đâu đâu cũng có.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, ngày đó hắn mua được trọn bộ pháp khí hồi sinh từ chỗ hàng gì cũng có thể bổ tiên tử là chuyện may mắn đến nhường nào.

Huyền Băng Đạo Nhân ôm hảo hữu Long Thiên Quân của mình ra khỏi bình, sau đó trả lại bình cho Tống Thư Hàng.

“Cái bình này tặng ngươi…” Tống Thư Hàng nói: “Chúng ta coi như có duyên, ngươi dùng nó mà mang nhục thân của đồng bạn về, đừng từ chối, mấy thứ này ta còn nhiều lắm.”

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.” Huyền Băng Đạo Nhân nói.

Khi tiếp xúc rồi mới biết Bá Tống tiền bối không hề đáng sợ như trong truyền thuyết, cũng không có sở thích nhìn cho người ta mang thai.

Sau khi cất nhục thân của Long Thiên Quân vào bình một lần nữa, Huyền Băng Đạo Nhân lấy một chiếc túi ra khỏi pháp bào của mình rồi đưa nó cho Tống Thư Hàng: “Bá Tống tiền bối, ơn cứu mạng không có gì báo đáp. Đây là thứ mà ta và Long Thiên Quân tìm được trong bí cảnh kia, xin Bá Tống tiền bối hãy nhận cho.”

Bá Tống tiền bối cứu mạng của hắn, trả lại nhục thân của hảo hữu Long Thiên Quân cho hắn, bây giờ còn tặng hắn một pháp khí chứa đồ thu nhỏ. Huyền Băng Đạo Nhân nhận ba tầng ân tình, cảm thấy cần phải hồi báo gì đó cho Bá Tống tiền bối.

Hắn nghĩ nát cả óc, cảm thấy đưa thẳng linh thạch thì tục quá… cuối cùng chỉ có bảo vật mang ra từ bí cảnh này là thích hợp nhất.

Sau khi trao đồ cho Tống Thư Hàng, Huyền Băng Đạo Nhân hành lễ với hắn và Đậu Đậu: “Khuyển đạo hữu, Bá Tống tiền bối, ngày sau có duyên gặp lại. Nếu Bá Tống tiền bối và khuyển đạo hữu có chuyện gì, chỉ cần gọi một tiếng thì ta quyết sẽ không chối từ.”

…

…

Huyền Băng Đạo Nhân mang theo nhục thân của hảo hữu Long Thiên Quân rời đi.

“Nhân phẩm của người này được đấy, ta sẽ tiến cử hắn với Hoàng Sơn ngu ngốc.” Đậu Đậu nói rồi nhìn chiếc túi trong tay Tống Thư Hàng: “Cái gì thế này?”

Tống Thư Hàng mở túi, lấy ra một thứ máy móc hình như là công nghệ cao, to hơn nắm đấm một tí, nhìn tổng thể giông giống mô hình quả Địa Cầu.

“Không cảm ứng được dao động linh lực, cũng không có dao động năng lượng. Công nghệ của người ngoài hành tinh à?” Đậu Đậu hỏi.

Thứ này không hề có dao động năng lượng, nhưng nhìn cấu tạo phức tạp của nó thì người ta lại cảm thấy nó có giá trị rất cao.

Có lẽ chính vì thế mà Huyền Băng Đạo Nhân và đồng bạn mới mang thứ này từ bí cảnh về.

Tống Thư Hàng vươn ngón tay chạm vào bảo vật kia.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ rút đi, hắn hóa thành trạng thái sương mù, sử dụng bí pháp giám định.

Cái giá khi giám định rất nhỏ, Tống Thư Hàng hình thái sương mù chỉ có một vết thương bé tí, đau đớn như mưa bụi thoáng qua, chẳng có chút cảm giác nào.

“Máy tinh luyện năng lượng: Một bộ phận của pháp khí ngũ phẩm, dùng để tinh luyện năng lượng trong khoáng thạch, chuyển hóa thành năng lượng thuần để sử dụng. Bên cạnh đó, có thể tinh luyện lực lượng trong hạch tâm năng lượng và chuyển hóa chúng để sử dụng.”

“Máy tinh luyện năng lượng? Một bộ phận của pháp khí ngũ phẩm?” Tống Thư Hàng bỏ thứ đó vào vòng tay không gian.

Nhất thời hắn không nghĩ ra nó làm được gì.

Đã là pháp khí ngũ phẩm mà lại chỉ có một phần, nó cũng chẳng giúp gì được cho Tống Thư Hàng thật.

“Để hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 xem có ai biết thứ này để làm gì không. Hoặc là đưa nó cho Bạch tiền bối cũng được, chắc là ngài ấy sẽ có hứng thú với nó lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Vừa nói chuyện, hắn vừa phái linh quỷ đi tóm ba Thiên Nhân tứ phẩm kia về.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra, định lên nhóm Cửu Châu số 1 hỏi thăm một chút.

Hắn vừa mở điện thoại ra thì đã nhận được tin nhắn đến.

Đó là tin nhắn được gửi từ em gái chăm sóc khách hàng Tiểu Khả của khu vực giao dịch trang bị game Huy Bá số 1111: “Hoàng Sơn tiền bối, bản thiết kế thuyền tiên dạng Transformer của ngài đã xong rồi, ta gửi cho ngài xem nhé. Nếu ngài hài lòng thì bên ta sẽ bắt đầu sản xuất luôn.”

Hiệu suất của dân chuyên nghiệp là nhanh như vậy đó.

Hôm qua vừa nói sáng nay gửi bản thiết kế, vừa mới sáng đã có liền.

Tống Thư Hàng mở bản thiết kế ra xem.

Thiết kế phức tạp bao gồm vô số phù văn toàn từ ngữ chuyên nghiệp, đọc chẳng hiểu gì cả.

Có xem cũng như không.

Tống Thư Hàng day day giữa hai lông mày, nhắn tin cho Tiểu Khả: “Tiểu Khả tiên tử này, thế này làm sao xác định được nó có biến hình hay không?”

“À, thiết kế biến hình là chuyện rất đơn giản đối với chúng tôi mà. Nếu Hoàng Sơn tiền bối xem bản thiết kế mà không hiểu thì có thể nhìn hai giao diện cuối cùng ấy. Đó là hình thái xe con và hình thái người máy của thuyền tiên. Có vài cách lựa chọn ngoại hình, ngài cứ chọn lấy một cái là được.” Em gái Tiểu Khả trả lời.

Đồng thời, cô nàng càng khẳng định chắc chắn người mua thuyền tiên Transformer này là Đậu Đậu. Hoàng Sơn tiền bối chính là chuyên gia về thuyền tiên đó, ngài ấy vừa nhìn bản thiết kế này một cái là sẽ hiểu ngay.

Tống Thư Hàng lật đến trang cuối cùng theo hướng dẫn của Tiểu Khả.

Trên đó có đủ kiểu dáng xe con, Tống Thư Hàng chỉ cần chọn một cái là được.

Sau đó là ba hình thức người máy khác nhau, Tống Thư Hàng cũng có thể chọn hình thức nào mình thích nhất.

“Đậu Đậu, ra đây xem với ta xem chọn loại nào thì tốt này.” Tống Thư Hàng gọi.

“Gâu, ngươi mua thuyền tiên à?” Đậu Đậu cũng hào hứng theo.

Thế là hai người bắt đầu chọn lựa hình thức và trạng thái của chiếc thuyền tiên Transformer.

…

Ở một nơi khác.

Trên Lan Tây đảo, Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghênh đón vị khách đầu tiên.

“Xin lỗi Điền Thiên đạo hữu, ta đang trên đường đến Điền Thiên đảo thì bị cuốn vào một cuộc hỗn loạn, mất liên lạc với thế giới bên ngoài, bây giờ mới chạy tới được đây.” Vị khách này cười khổ rồi nói: “Thư Hàng tiểu hữu vẫn còn ở đây chứ? Ta đến mang Thiên Nhân lục phẩm về nghiên cứu như đã hẹn đây. Với lại, Điền Thiên đảo của ngươi cần trợ giúp gì à?”

“Túy Hoàng Kiếm Sĩ hẹn gặp Thư Hàng tiểu hữu sao?” Điền Thiên Đảo Chủ đáp: “Nhưng Thư Hàng Tiểu Hữu đã đi từ lâu rồi.”

Chương 1552: Kĩ năng mới - GET

“Đi rồi?” Thần bí cư sĩ giật giật khóe môi: “Thế hắn có để lại Thiên Nhân lục phẩm, hay là gửi lời gì nhờ hai vị đạo hữu nói lại với ta không?”

Điền Thiên Đảo Chủ: “Không có.”

“Ta nghĩ có lẽ hắn quên mất rồi. Cư sĩ à, ngươi hẹn với Thư Hàng tiểu hữu vào lúc nào thế?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“Ta hẹn Thư Hàng tiểu hữu ở trên nhóm chat, lúc đó các ngươi cũng có mặt cả mà.” Thần bí cư sĩ ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng dấy lên nỗi chua xót khôn nguôi.

Không chỉ có Thư Hàng tiểu hữu quên ta mà các ngươi cũng quên béng!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “…”

Từ sau khi thần công đại thành thì cảm giác tồn tại của Tỉnh Mục Cư Sĩ càng yếu đi.

Trước kia người ta chỉ nhớ nhầm đạo hiệu của hắn, sau này thường xuyên quên mất sự tồn tại của hắn, bây giờ thì cả việc liên quan đến hắn cũng quên luôn.

Nếu cứ tiếp tục thế này, nếu tương lai cư sĩ thực sự đại thành thần công, có khi nào hắn đứng ngay trước mặt mọi người mà không ai để ý đến hắn không?

Tỉnh Mục Kiếm Sĩ muốn chuyển nghề làm sát thủ à?

“Trong mấy ngày Tỉnh Mục đạo hữu mất liên lạc với thế giới bên ngoài đã có vài chuyện xảy ra. Hoạt động hằng năm của tu chân giới đã bắt đầu rồi. Chủ đề của hoạt động lần này là săn Thiên Nhân. Nếu Tỉnh Mục đạo hữu có thời gian rảnh thì có thể săn Thiên Nhân để tham gia hoạt động.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhắc nhở: “Nói thật là… ta nghi con Thiên Nhân lục phẩm kia đã bị Tống Thư Hàng đem đi đổi phần thưởng rồi.”

Hắn dám khẳng định chắc chắn rằng Thư Hàng tiểu hữu đã quên biến cái hẹn với Tỉnh Mục đạo hữu y như bọn họ. Mà nếu đã quên cái hẹn ấy, thì đương nhiên hắn phải đem Thiên Nhân lục phẩm trong tay đi đổi phần thưởng rồi!

"…" Thần bí cư sĩ thấy lòng đắng ngắt: "Thôi được rồi, ta không có hứng với mấy cái hoạt động này. Trên Điền Thiên đảo nhà ngươi có gì cần giúp đỡ không? Ta ở lại hỗ trợ là được."

Đến cũng đến rồi, đâu thể đi một chuyến uổng công?

"Cảm ơn cư sĩ, bây giờ trên Điền Thiên đảo còn rất nhiều việc phải làm, ta chỉ đợi các đạo hữu lấy việc giúp người làm niềm vui như cư sĩ đến giúp ta thôi." Điền Thiên Đảo Chủ cười rạng rỡ.

Thần bí cư sĩ: "…"

Sao lòng hắn càng đắng hơn rồi?

"Được, có chuyện gì cần ta hỗ trợ không?" Cư sĩ hỏi.

Điền Thiên Đảo Chủ lấy địa đồ Điền Thiên đảo ra: "Trận pháp bảo vệ ở phía đông của đảo đã hoàn toàn sụp đổ, bây giờ chỉ có mỗi ta và Thất Sinh Phù đạo hữu sửa chữa thôi. Cho nên ta có thể nhờ Tỉnh Mục đạo hữu đến sửa chữa phần trận pháp phía đông này được không? Vật dụng và linh thạch cần có ta đã chuẩn bị xong hết rồi."

Cư sĩ nhìn bản đồ rồi gật đầu: "Chuyện nhỏ thôi, giao cho ta đi."

"Cảm ơn Tỉnh Mục đạo hữu." Điền Thiên Đảo Chủ nói với vẻ cảm kích.

Cư sĩ ngửa cổ nhìn trời: "Nếu ngươi thực sự cảm ơn ta thì đừng có gọi ta là Tỉnh Mục đạo hữu nữa. Không nhớ được đạo hiệu của ta thì học theo Thất Sinh Phù Huyền Thánh đạo hữu, gọi thẳng cư sĩ thôi là được rồi."

Ta tên là Túy Nhật, liên quan khỉ gì đến Tỉnh Mục hả?

"Được, cư sĩ." Điền Thiên Đảo Chủ nói ngay.

…

…

Dù có lẽ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều không nhớ cư sĩ đã trở thành Tôn Giả thất phẩm, nhưng tu sĩ thực sự đã trở thành Tôn Giả rồi.

Tốc độ sửa chữa trận pháp của cư sĩ cực nhanh.

Chỉ nửa tiếng đồng hồ sau, cả một phần trận pháp rộng lớn đã được hắn sửa chữa xong xuôi.

Sau khi sửa chữa trận pháp xong, hắn ngồi nghỉ dưới một gốc cây, chuẩn bị tìm Điền Thiên Đảo Chủ xem còn việc gì có thể giúp đỡ nữa không.

Đúng lúc ấy thì Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đi qua khu vực này.

“Ơ, phần trận pháp này sao đã được chữa xong rồi? Ta nhớ trận pháp chỗ này bị sụp rồi cơ mà?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Trận pháp nhà ta không có chức năng tự sửa chữa đâu.” Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Cư sĩ: “…”

Là ta! Là ta đây này!

Là ta sửa chữa trận pháp cho nhà ngươi đấy!

Nửa giờ trước, chính ngươi đích thân nhờ ta sửa chữa trận pháp giúp mà!

“Không nhớ thì thôi, chắc là gần đây bận quá nên nhớ lầm đó.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Điền Thiên Đảo Chủ thở dài: “Đi thôi, đi sửa tiếp những chỗ khác vậy.”

Sau đó hai người kia kéo nhau đi mất hút.

Cư sĩ ngồi dưới tàng cây khóc như mưa.

Hắn ngự kiếm bay lên, vèo một cái đã biến mất.

Cư sĩ định về địa khu Giang Nam để tìm Tống Thư Hàng.

Không phải tìm Tống Thư Hàng để gây sự, cư sĩ không nhỏ nhen đến mức ấy.

Sau khi thăng cấp lên thất phẩm, hắn cần nâng cấp pháp khí bản mệnh của mình, trong quá trình cường hóa cần một vật liệu bát phẩm tên là răng Khuyển Thánh.

Cư sĩ nhớ Tống Thư Hàng có dư, cho nên định đến để giao dịch với hắn.

Để giao dịch với Thư Hàng tiểu hữu, cư sĩ đã chuẩn bị một nhánh Thiết Mộc Chi bát phẩm, ngoài ra còn có một pháp khí rất thú vị là hạch tâm hóa thân sủng vật.

Đó là một pháp khí thú vị có thể gắn vào bất cứ đâu để ngưng tụ ra một hóa thân. Gắn vào đá thì ngưng tụ ra Thạch hóa thân, gắn vào sắt thì ngưng tụ ra Thiết hóa thân, gắn vào cây thì sẽ ngưng tụ ra Mộc hóa thân…

Đương nhiên vì nó chỉ là pháp khí để chơi nên hóa thân được ngưng tụ ra không hề có sức mạnh, chỉ dùng để nói chuyện phiếm trong group chat và bưng trà đưa nước được thôi.

Ưu điểm của nó là tiêu hao rất ít. Chỉ cần một viên linh thạch ngũ phẩm là đủ duy trì hoạt động cho hóa thân mấy chục năm, thậm chí là trên trăm năm.

Đó là clone lội group mà Tống Thư Hàng luôn ước mơ tha thiết.

…

…

Ở một nơi khác.

Linh quỷ thu ba Thiên Nhân tứ phẩm vào thế giới hạch tâm.

Sau đó Tống Thư Hàng và Đậu Đậu nhặt nốt chiếc phi hành khí bị chém hỏng kia về.

Một người một chó cùng đi về khu đại học Giang Nam.

“Xe van bảy chỗ đi, ta thích cái đó, lái trông ngầu lắm luôn.” Đậu Đậu đề nghị.

Tống Thư Hàng: “Thôi, lấy hình thái xe con bình thường thôi. Ta muốn dùng chiếc thuyền tiên này về lâu về dài mà. Lỡ tương lai ta đi tham gia hoạt động lớn của tu chân giới mà lái cái xe van bảy chỗ bay đến thì trồng kì lắm.”

“Ngươi lái cái xe con bay đến thì đẹp mặt hơn chắc?” Đậu Đậu phản bác: “Thà ngươi lái cái xe đạp cho rồi.”

“Xe đạp còn không bằng máy kéo, máy kéo còn được tổ chức hẳn một giải đua trong tu chân giới rồi đấy. Mà trong bản thiết kế làm gì có mẫu xe đạp?” Tống Thư Hàng nói.

Một người một chó vừa bay vừa thảo luận.

Cuối cùng…

“Lấy cái này đi, xe thương vụ 9 chỗ, ghế sau để ngang, tha hồ cho ta lăn lóc.” Đậu Đậu đề cử.

Tống Thư Hàng suy tư, nghĩ đến việc đôi khi số xe mình phải chở quá năm người, 9 ghế đối diện nhau có thể thỏa mãn được nhu cầu của hắn.

“Được rồi, lấy cái này.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Tiếp theo, hình thái người máy thì sao?”

“Cái đó mà còn cần phải hỏi? Đương nhiên là càng to càng tốt.” hai mắt Đậu Đậu sáng ngời lên: “To là chính nghĩa, hỏa lực là vương đạo!”

“Tán thành!” Tống Thư Hàng chọn hình thái người máy to nhất.

Sau đó, hắn gửi lựa chọn của mình cho Tiểu Khả tiên tử chăm sóc khách hàng.

“Được rồi, Hoàng Sơn tiền bối, nếu ngài đã quyết định thì cửa hàng sẽ tạo đơn hàng cho ngài. Chậm nhất là đêm nay hàng sẽ tới nơi. Xin ngài gửi lại địa chỉ nhận hàng ạ.” Tiểu Khả đáp.

Đêm nay giao hàng?

Nhanh thế sao?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi gửi địa chỉ tòa nhà của Dược Sư cho Tiểu Khả: “Nhận hàng trước rồi mới trả tiền à?”

“Đúng vậy, sau khi hàng tới, quý khách hài lòng thì bọn ta sẽ thông báo cho Hoàng Sơn tiền bối trả tiền. Xin đừng lo lắng.” Tiểu Khả đáp.

Đúng rồi, các cô sẽ thông báo cho Hoàng Sơn tiền bối trả tiền chứ không bắt Đậu Đậu trả đâu.

“Được rồi, trả tiền xong có cần đánh giá 5 sao cho cô không?” Tống Thư Hàng hỏi theo thói quen.

Tiểu Khả: “[icon mặt cười] Được ạ, xin hãy cho ta đánh giá năm sao nhé.”

“Vậy trước khi đánh giá năm sao, ta có thể thỉnh giáo cô về ngôn ngữ viễn cổ được không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Tiểu Khả: “…”

Nếu ta không dạy thì có phải ngài sẽ đánh 1 sao cho ta không hả?

Một lúc sau, Tiểu Khả lại gửi một icon mặt cười rồi đáp: “Một lần, chỉ một lần cuối thôi đấy.”

Tiểu Khả phải vất vả lắm mới gửi được cái icon mặt cười kia đi.

“Vậy thì quyết định như thế nhé.” Tống Thư Hàng trả lời.

Có lẽ sau khi thỉnh giáo Tiểu Khả về ngôn ngữ viễn cổ một lần thì Bạch tiền bối cũng sắp về rồi. Đến lúc đó hắn có thể hỏi trực tiếp Bạch tiền bối về cách uốn lưỡi khi nói ngôn ngữ viễn cổ.

…

…

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu hạ xuống từ không trung.

Khi hạ xuống, hắn lấy cái chăn mà Bạch tiền bối two cho, đắp lên mình và Đậu Đậu thu nhỏ để che giấu khí tức, sau đó bố trí huyễn thuật lên cả hai để tránh người khác nhìn thấy bọn họ từ trên trời giáng xuống.

Sau khi tiếp đất.

Đậu Đậu hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu chơi đây? À đúng rồi, cái máy tính mà ngươi tặng ta có còn ở đó không? Lâu lắm ta không lên mạng chơi rồi.”

Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ: “Được, về nhà của Dược Sư chơi một lúc đi, ta nhân tiện học ngôn ngữ viễn cổ rồi ban đêm lấy hàng chuyển phát luôn.”

Địa chỉ nhận thuyền tiên chính là nhà của Dược Sư.

Một người một chó duy trì trận pháp huyễn thuật, trùm chăn, đi ra ngoài trường học.

Trên đường, Tống Thư Hàng ôm Đậu Đậu đi qua bãi đỗ xe.

Sau đó hắn thấy một chiếc xe việt dã phóng đến từ xa, xông vào bãi đỗ, lắc đuôi một cái, dừng lại ở… bên cạnh chỗ đỗ xe.

Xe không vào được.

“Trông cái xe này quen quen nhỉ?” Đậu Đậu truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

“Chuẩn rồi, mau ngồi xuống trốn đi, lần này chúng ta không bị đè bẹp đúng là quá may mắn!” Tống Thư Hàng trả lời.

Một người một chó trùm chăn lên, trốn tiệt.

Một lát sau, Đông Phương Lục Tiên Tử từ trên xe bước xuống.

Cô quay đầu ngó quanh tứ phía, không thấy có ai, bèn thả một huyễn thuật cấp thấp lên cả mình và xe.

Sau đó, cô nhấc bổng chiếc xe việt dã khổng lồ, đặt cái rầm xuống chỗ đậu xe bên cạnh.

Xong xuôi, Đông Phương Lục Tiên Tử phủi tay với vẻ rất chi là hài lòng.

Kĩ năng đỗ xe – Duyệt!

Đông Phương Lục Tiên Tử lấy điện thoại di động ra: “Alo, Tạo Hóa đạo hữu đấy à? Ta đến nơi rồi. Ừ, được, ta sẽ không nói chuyện này cho Thư Hàng tiểu hữu biết đâu. Nhất định chúng ta sẽ cho hắn một bất ngờ thú vị. Quyết định như thế nhé, ta đến tìm ngươi đây.”

Dứt lời, Đông Phương Lục Tiên Tử giả trừ huyễn thuật, đi ra khỏi trường.

Tống Thư Hàng: “…”

Bất ngờ thú vị đến từ Tạo Hóa tiền bối ư?

Chương 1553: Đậu Đậu + Cuồng Đao Tam Lãng + Bạch tiền bối

Nội dung cuộc điện thoại của Đông Phương Lục Tiên Tử mang đến cho Tống Thư Hàng quá nhiều kinh hỉ. Kinh hỉ lớn đến mức hắn không đỡ nổi.

Tống Thư Hàng bắt đầu cân nhắc xem có nên đổi vị trí với phân thân đang ở Lan Tây đảo hay không.

Phân thân được sinh ra chẳng phải là để gánh nồi thay bản thể hay sao?

Dù phân thân và bản thể của hắn cộng hưởng giác quan với nhau, nhưng có phân thân giảm xóc thì bản thể phải chịu ít đau khổ hơn nhiều.

Mãi đến khi Đông Phương Lục Tiên Tử đã đi xa rồi, Tống Thư Hàng và Đậu Đậu mới dám thở.

Trước đó bọn họ thậm chí còn không dám thở vì sợ Đông Phương Lục Tiên Tử phát hiện ra.

"Thư Hàng à, bản Gâu thấy mấy ngày nay ấn đường của ngươi biến thành màu đen… Thôi… ta dọn ra ngoài ở đây. Lần này ta đi chơi, Hoàng Sơn cho nhiều tiền lắm, ta thuê một cái nhà ở gần chỗ ngươi là được." Đậu Đậu nói.

Đậu Đậu đã vứt chuyện Hoàng Sơn tiền bối chỉ cho nó đi chơi một ngày lên tận chín tầng mây.

Tống Thư Hàng ra sức ôm chặt Đậu Đậu nhỏ vào lòng: "Anh em tốt có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Tuy chúng ta không phải huynh đệ mà còn thân thiết hơn huynh đệ, ta nghèo đến nỗi chỉ còn một bát cơm trắng cũng sẵn lòng chia một nửa cho Đậu Đậu ngươi. Bây giờ một mình ta ở biệt thự Dược Sư lớn như vậy, sao có thể không có phần ngươi được? Đừng khách sáo với ta mà, yên tâm ở lại đi."

Dứt lời, Tống Thư Hàng ôm Đậu Đậu phóng thẳng về biệt thự của Dược Sư.

Đậu Đậu: “Ngươi nói tiếng người đi!”

Móa nó chứ, nếu là mấy tháng trước thì bản Gâu đã quăng ngươi ra ngoài vũ trụ rồi!

“Yên tâm đi, ta có thế giới hạch tâm cơ mà.” Tống Thư Hàng cười nói: “Nếu Tạo Hóa tiền bối tìm tới, muốn tặng kinh hỉ cho ta, ta không chọc vào được, chẳng lẽ còn không trốn được hay sao? Cùng lắm thì ta với ngươi trốn vào thế giới hạch tâm.”

Đậu Đậu nghe xong thì hai mắt sáng ngời.

Đúng vậy! Cùng lắm thì trốn thôi!

“Thư Hàng, ngươi nói có lý lắm. Ta đói bụng rồi, chúng ta đi mua một ít thức ăn cho chó vị sữa bò được không? Lần trước ta tìm thấy một cửa hàng thức ăn cho chó ở phố ăn vặt, bán đủ hết các loại luôn, trong đó vị sữa bò là thơm nhất.” Đậu Đậu đề cử cật lực với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Thích ăn gì? Ta mời.”

Đậu Đậu không biết rằng trong thời điểm sống còn, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng còn trốn nhanh hơn cả hắn, hoàn toàn không dựa dẫm được. Nhưng Tống Thư Hàng cũng sẽ không nói cho nó biết chuyện này đâu.

Anh em tốt ngọt bùi cùng hưởng, cay đắng chia đều mà.

…

…

Cả ngày hôm đó, Tống Thư Hàng đi mua một đống đồ ăn với Đậu Đậu rồi chuyển về biệt thự của Dược Sư.

Sau đó hắn lại một công đôi việc, vừa chơi game với Đậu Đậu, vừa đưa ý thức vào hệ thống học bá học ngôn ngữ viễn cổ.

Học tập là niềm vui ~

Vừa chơi vừa học làm thời gian trôi rất nhanh, chỉ chớp mắt mà trời đã chạng vạng tối.

“Này, ta định hỏi từ trước rồi, có phải ngươi mắc bệnh gì không hả Thư Hàng?” Đậu Đậu duy trì hình thái yêu khuyển, vừa điều khiển chuột và bàn phím một cách linh hoạt vừa hỏi.

Dù có thể hóa thành hình người, nhưng trước mắt hình thái yêu khuyển vẫn linh hoạt hơn.

“Từ chiều đến giờ ngươi cứ run như cầy sấy, lúc nói chuyện với ta thì giọng nói cũng run.” Đậu Đậu nói.

“Shhhh… đừng lo, không phải bệnh đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Ta vừa chơi game với ngươi vừa học ngôn ngữ viễn cổ. Ngôn ngữ này học khá khó, mà hệ thống học bá của ta còn có hiệu quả trừng phạt nữa. Giọng của ta run vì bị hệ thống học bá trừng phạt giật điện ấy mà.”

“Đờ mờ, từ chiều đến giờ ngươi run lẩy bẩy là vì bị giật điện suốt à?” Đậu Đậu mở to hai mắt ra nhìn hắn.

Tên này không ngừng bị giật điện cho run bắn hết cả người, thế mà còn vui vẻ nói chuyện, chơi game với nó?

Đậu Đậu không khỏi nhớ tới câu nói lúc trước của Tống Thư Hàng… cảm nhận đau đớn, chịu đựng đau đớn, làm quen với đau đớn.

Đừng nói là tên này đã tiến vào giai đoạn bốn – hưởng thụ đau đớn rồi nhé?

Leng keng ~

Đúng lúc này, chuông cửa biệt thự của Dược Sư reo vang.

“Có khách à? Giờ này rồi, là bạn bè ngươi gọi đi ăn cơm sao?” Đậu Đậu hỏi.

“Hôm nay là thứ bảy, bạn bè ta học ngoại trú, học sáng xong là về nhà hết.” Tống Thư Hàng cười nói: “Chắc là chuyển phát nhanh, họ gửi thuyền tiên mà chúng ta đặt mua đến đấy.”

“Nhanh thế cơ á? Sáng nay mới gửi bản thiết kế mà đêm đã có rồi à? Xưa nay ta đặt mua có bao giờ nhanh đến vậy đâu.” Đậu Đậu nghi ngờ nói.

“Ta chọn một cái thuyền tiên kiểu mới sẵn có, chỉ cần cải tiến một chút, tăng thêm chức năng biến hình thôi, chắc vì thế nên mới giao nhanh đấy.” nói xong, Tống Thư Hàng đẩy laptop của mình xuống chân Đậu Đậu: “Chơi luôn cả nick của ta đi, ta xuống lấy hàng chuyển phát rồi lên ngay.”

“Từ từ, từ từ đã, đang đánh BOSS mà! Chân sau của ta không linh hoạt bằng chân trước đâu!” Đậu Đậu kêu toáng lên.

Tống Thư Hàng phẩy tay: “Một công đôi việc là kĩ năng rất thực dụng của tu sĩ đấy, Đậu Đậu cố lên, ta tin ngươi làm được mà.”

Sầm.

Nói xong, hắn phẩy tay sung sướng, đóng cửa xuống lầu.

“Gâu gâu gâu! Đáng ghét, liều mạng thôi! Một công đôi việc thì có gì mà ghê gớm, ta đã từng một mình nói chuyện với sáu Sở Sở kia kìa!” Đậu Đậu hò reo đầy nhiệt huyết, sau đó dùng chân trước điều khiển máy tính của mình, điên cuồng đánh phím và di chuột, chân sau di chuột của Tống Thư Hàng, khống chế nhân vật của hắn trợ giúp.

Bốn chân không ngừng hoạt động, trông cứ như bị co giật vậy.

…

…

Tống Thư Hàng chạy xuống dưới nhà, mở cửa ra.

Tiếng chuông vẫn vang lên liên hồi.

“Chuyển phát nhanh phải không? Tôi ra ngay đây!” Tống Thư Hàng hô lên.

Ngoài cửa nhà, một giọng nói bình thản trong trẻo cất lên: “Không… không phải chuyển phát nhanh, ta đến để ghi đồng hồ nước.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Là ta, Túy Nhật Cư Sĩ đây.” Cư sĩ bình tĩnh nói.

“Túy Nhật Cư Sĩ?” Tống Thư Hàng ngu mặt ra. Từ từ, nếu hắn nhớ không lầm thì…

Hắn nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở danh bạ, tìm những cái tên được đánh dấu.

Tối Việt Cư Sĩ.

m đọc phải là zui-yue mới đúng chứ! Sao lại biết thành zui-ri vậy?

Tống Thư Hàng mở cổng chính ra, sau đó nhìn thấy gương mặt nửa xa lạ, nửa quen thuộc của cư sĩ.

“Tối Việt Cư Sĩ?” Tống Thư Hàng thận trọng xác nhận lại.

“Thư Hàng tiểu hữu, ta là Túy Nhật, không phải Túy Nguyệt.” Cư sĩ bình thản đáp.

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Thế… rốt cuộc là điện thoại di động của hắn ghi nhầm, hay là chính Tối Việt Cư Sĩ cũng quên luôn cả đạo hiệu của mình rồi?

Tí nữa phải xác nhận với Bắc Hà tiền bối mới được. Ở chỗ Bắc Hà tiền bối cũng có âm đọc na ná với đạo hiệu Túy Việt Cư Sĩ mà.

“Mời cư sĩ vào.” Tống Thư Hàng cười nói.

“À, Tối Việt, à không, Tối Nhật Cư Sĩ à, ngươi đã đi qua Điền Thiên đảo chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cư sĩ gật đầu: “Nhưng nghe nói ngươi đã đi rồi nên ta mới chạy từ Điền Thiên đảo đến đây tìm ngươi.”

“Ủa? Ta để lại phân thân ở Lan Tây đảo gần Điền Thiên đảo mà. Nếu có việc gì thì đến Lan Tây đảo tìm phân thân của ta là được. Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ không nói với ngươi chuyện này sao?” Tống Thư Hàng tỏ vẻ cực kì nghi hoặc.

Tối Nhật Cư Sĩ: “…”

Không hề! Hai tên vô lương tâm kia thậm chí còn quên luôn cả hắn, không ai nhắc gì với hắn cả!

Hễ nhớ đến chuyện trên Điền Thiên đảo là Tối Nhật Cư Sĩ lại rưng rưng muốn khóc.

“Có lẽ Điền Thiên Đảo Chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ bận quá nên mới quên nói chuyện này cho ngươi thôi.” Tống Thư Hàng an ủi.

Tối Nhật Cư Sĩ: “…”

“Cư sĩ có cần nghiên cứu Thiên Nhân lục phẩm nữa không? Ta vẫn giữ Thiên Nhân lục phẩm lại cho ngươi này.” Tống Thư Hàng hỏi. Ừm… trước đó hắn hoàn toàn quên mất lời hẹn với cư sĩ, mai đến bây giờ nhìn thấy cư sĩ thì mới nhớ ra.

May mà mình thông minh, để lại phân thân ở Lan Tây đảo! Tối Việt Cư Sĩ sẽ không trách mình.

“Quả nhiên, Thư Hàng tiểu hữu tốt hơn hai tên vô lương tâm kia nhiều!” Tối Nhật Cư Sĩ cảm khái, quả không uổng là người đã từng đồng bệnh tương liên với hắn mà.

“Nhưng ta không cần Thiên Nhân lục phẩm kia nữa đâu. Nghe nói săn Thiên Nhân đã trở thành hoạt động hằng năm của năm nay rồi. Với lại chắc là Hoàng Sơn tiền bối cũng đã nghiên cứu chúng. Thư Hàng tiểu hữu có Thiên Nhân thì mang đi tham gia hoạt động đi. Lần này ta đến là để giao dịch với ngươi thôi.” Cư sĩ nói.

“Cư sĩ cứ nói đi.” Tống Thư Hàng nói.

Vì không cẩn thận quên mất lời hẹn với cư sĩ nên Tống Thư Hàng cực kì áy náy. Bây giờ cư sĩ muốn giao dịch thứ gì với hắn thì hắn sẽ cố hết sức để thỏa mãn yêu cầu.

“Ta nhớ khi chế tạo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Thư Hàng tiểu hữu còn thừa răng Khuyển Thánh đúng không?” cư sĩ hỏi.

“Đúng vậy, sau khi luyện chế xong pháp khí thì trong tay ta vẫn còn dư hai cái răng Khuyển Thánh.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Lúc đó hắn có mười cái răng Khuyển Thánh, dùng hai cái luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, lấy sáu cái ra đổi lông Thố Thánh, vẫn còn thừa hai cái.

“Ta muốn dùng Thiết Mộc Chi này đổi lấy một cái răng Khuyển Thánh của Thư Hàng tiểu hữu, có được không?” Cư sĩ lấy nhánh Thiết Mộc Chi kia ra đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy Thiết Mộc Chi, gật đầu: “Được chứ.”

Khuyển Thánh Nha bát phẩm ở trong tay hắn cũng chẳng để làm gì.

Nếu có tiền bối trong nhóm cần dùng mà trao đổi đồng giá thì đương nhiên là hắn vui vẻ đồng ý thôi.

Hắn lấy một cái răng Khuyển Thánh trong thế giới hạch tâm ra, giao cho cư sĩ.

“Cảm ơn tiểu hữu.” Cư sĩ cười nói.

Sau khi giao dịch xong xuôi, cư sĩ lại lấy pháp khí hạch tâm hóa thân sủng vật kia ra cho Tống Thư Hàng: “À đây, cho tiểu hữu cái này, coi như khuyến mãi.”

“Đây là gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Chẳng phải Thư Hàng tiểu hữu vẫn muốn có một phân thân để lượn group chat sao? Hạch tâm hóa thân sủng vật này chắc là có thể thỏa mãn nhu cầu của ngươi đấy.” Cư sĩ giảng giải cho Tống Thư Hàng nghe một lượt về công năng của hạch tâm này.

“Gắn lên cái gì thì có thể ngưng tụ ra hóa thân của cái đó sao? Vậy gắn lên vàng thì sẽ biến ra một hóa thân Tống Thư Hàng bằng vàng ư?” Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới cả phòng cát vàng của mình.

“Đương nhiên là được.” cư sĩ đáp.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư: “Thế nếu ta gắn nó lên một chiếc xe thì sao?”

“Ta chưa thử làm bao giờ cả.” Cư sĩ trả lời.

Là ảo giác sao?

Sao hắn thấy tư duy của Thư Hàng tiểu hữu giống như Đậu Đậu, Tam Lãng và Bạch tiền bối kết hợp với nhau vậy?

Khi đối mặt với Tống Thư Hàng, cứ như đang đối mặt với cả ba vị kể trên.

“Lúc nào có cơ hội ta sẽ thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 1554: Khen ngợi năm sao cho chuyển phát nhanh

Thuyền tiên xe thương vụ Transformer của Tống Thư Hàng cũng sắp được chuyển đến, hắn sẽ gắn thử xem thuyền tiên có thể biến hình thêm một hình thái hóa thân được hay không.

Nếu mà thành công thật thì thuyền tiên của hắn hơi bị ngầu đấy.

Bình thường có thể dùng để lội group, nói chuyện phiếm, trông nhà.

Lúc cần thiết, chỉ cần triệu hồi một cái là nhanh chóng xuất hiện rồi biến thành một chiếc xe thương vụ 9 chỗ.

Thậm chí ở nơi không ai nhìn thấy, nó còn có thể biến thành mọt người máy biến hình khổng lồ, lắp đặt thêm một ít vũ khí vào, có khi lực chiến đấu còn vô cùng mạnh mẽ.

Nếu hóa thân có thể mở thế giới hạch tâm thì càng thú vị, chẳng khác nào có thêm công năng triệu hồi hóa thân rồi.

Tống Thư Hàng còn nảy ra một ý nghĩ táo bạo hơn. Không biết ngoài gắn được vào đồ vật ra, hạch tâm hóa thân sủng vật này có thể gắn lên sinh vật được không nhỉ?

Ví dụ như gắn lên người Đậu Đậu thì sẽ thế nào?

Nhưng hắn không nói suy nghĩ này ra.

Phải tìm chó con mèo con bình thường để thử trước cái đã.

…

…

“Thư Hàng tiểu hữu này, ở đây còn phòng trống không? Ta cần tu luyện minh tưởng để thiết kế cách thăng cấp cho pháp khí bản mệnh một chút.” Cư sĩ hỏi.

Khi nhận được cái răng Khuyển Thánh của Tống Thư Hàng, trong đầu cư sĩ nảy ra vô số phương án thăng cấp pháp khí bản mệnh.

Những phương án chợt nảy ra này đều là những đốn ngộ cực kì quý giá. Hắn nóng lòng muốn nhớ kĩ chúng để tham khảo cho việc thăng cấp pháp khí bản mệnh của mình.

“Đương nhiên là được rồi, bây giờ cả biệt thự đều trống, cư sĩ thích ở phòng nào cũng được.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cư sĩ muốn ở lại, đương nhiên hắn giơ cả hai tay hai chân đồng ý rồi.

Vạn nhất Tạo Hóa Pháp Vương tìm đến tặng kinh hỉ, có thêm một người chia sẻ thì chẳng phải là tổn thương sẽ giảm đi sao?

“Cảm ơn tiểu hữu.” Cư sĩ cầm răng Khuyển Thánh đi vào biệt thự, tìm một gian phòng, bố trí trận pháp, sau đó mau chóng tiến vào trạng thái minh tưởng.

Sau khi đưa cư sĩ vào nhà, Tống Thư Hàng đóng cửa lại rồi về phòng mình.

Trong phòng, Đậu Đậu ngồi dưới đất, thân thể vẫn đang co giật. Một mình nó điều khiển hai nhân vật mà trình độ không tệ chút nào, sắp sửa giết được BOSS rồi.

“Có cần ta đỡ cho không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không cần, hãy xem ta chơi hai nick đến cùng, giết chết con BOSS này đây! Gâu gâu gâu, nhất định ta sẽ làm được! AAAA!” Đậu Đậu hò hét nhiệt tình.

Dường như nó đã yêu cảm giác một người chơi hai nick này rồi.

“Thế thì được.” Tống Thư Hàng cười ha hả mở điện thoại ra, nhắn tin cho Bắc Hà Tán Nhân: “Bắc Hà tiền bối có đây không?”

“Có, sao thế?” Thánh đấu sĩ vĩnh viễn online Bắc Hà Tán Nhân, cơ hồ một năm 365 ngày đều trực trên mạng.

“Bắc Hà tiền bối, ta muốn xác nhận việc này. m đọc đạo hiệu của Tối Việt tiền bối là zui-yue đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, ta ghi lại mấy âm đọc na ná, có Tối Ước, Tối Việt, Chủy Duyệt… chắc là âm đó đấy, không sai đâu.” Bắc Hà Tán Nhân khẳng định chắc nịch.

Tống Thư Hàng: “Nhưng hôm nay cư sĩ tới tìm ta, hắn nói đạo hiệu của hắn không phải Tối Việt, mà là Tối Nhật. Hơn nữa còn khẳng định với ta những hai lần.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Tối cái gì cơ?”

Tống Thư Hàng: “Tối “Nhật”, ta nghe rõ lắm. Hắn cứ khăng khăng là “Nhật”.

Bắc Hà Tán Nhân: “[icon che mặt] Rốt cuộc ngày này cũng tới, cư sĩ đã quên cả đạo hiệu của mình rồi.”

Tống Thư Hàng: “Quả nhiên, ta cũng nghĩ như vậy.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Sửa ghi chú đạo hiệu của hắn đi, thêm “Tối Nhật” vào đằng sau Nhất Ước. Trước mắt gọi hắn là Tối Nhật vậy. Hi vọng chính hắn không nhớ lầm.”

Tống Thư Hàng: “Đành vậy thôi. À phải rồi Bắc Hà tiền bối, lần trước sau khi ta hôn mê, có phải Hoàng Sơn tiền bối và mọi người bố trí một trận pháp phòng ngự an toàn trong cơ thể ta không?”

“Ha ha, đúng rồi. Hoàng Sơn tiền bối sợ ngươi không cẩn thận lại tự bạo, cho nên mới bắt tay với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, hạ một trận pháp phòng ngự kiểu phong ấn cho ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân nói đến đây thì dường như phát hiện điều gì: “Từ từ đã… móa, ngươi thăng cấp lên lục phẩm rồi à?”

“Không phải, ta vẫn đang ở cảnh giới ngũ phẩm. Nhưng ta có thêm một hạch Kim Đan nữa… sau đó trận pháp phòng ngự an toàn trong thể nội đã biến mất rồi.” Tống Thư Hàng khóc ròng.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

“Bắc Hà tiền bối, trận pháp kia có làm lại được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng, ngươi nổ luôn đi!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Trận pháp kia là phong ấn kết hợp lực lượng của tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1, in xuống thể nội ngươi dưới sự chỉ đạo của Bạch tiền bối và Thất Tu tiền bối đấy. Sau Thực Tiên yến lần trước, các đạo hữu ai về nhà nấy cả rồi, muốn làm lại trận pháp cho ngươi cũng khó lắm.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Thư Hàng à, sắp tới khi tu luyện phải chú ý an toàn.”

“Ta hiểu rồi, Bắc Hà tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Nhưng mà này, sau khi có thêm một hạch kim đan, ngươi có thể phá tan trận pháp phòng ngự kia, nghĩa là bây giờ ngươi đã chẳng khác gì một Chân Quân lục phẩm rồi. Có lẽ… tai họa ngầm tự bạo đã được giải trừ rồi cũng không chừng. Lúc nào rảnh thì ngươi tìm một vị tiền bối nhờ kiểm tra thử xem.”

“Có lý.” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

Có lẽ tai họa ngầm tự bạo của hắn đã không còn nữa rồi!

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng thấy thoải mái hẳn ra.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Bắc Hà Tán Nhân, Tống Thư Hàng quay sang nhìn Đậu Đậu.

Đậu Đậu đã giết xong Boss, thở phào một cái thật dài: “Đã quá!”

Tống Thư Hàng: “Cố lên!”

“Thư Hàng này, ngươi nói xem cái đuôi của ta có thể khống chế một máy tính nữa để chơi ba máy một lúc được không?” Đậu Đậu hỏi.

Tống Thư Hàng: “Nếu ngươi có hai cái đuôi thì có khi làm được đấy.”

“Để ta suy nghĩ xem. Diệt Phượng mọc được mấy cái đuôi cơ mà, lý gì ta lại không làm được?” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Diệt Phượng tiền bối với ngươi khác loài mà!

…

…

Trong Diệt Phượng động phủ xa xôi.

Diệt Phượng Công Tử xoa cằm, ngồi ngây ra ngắm một cái chảo.

Cái chảo tròn trịa, xinh xắn, nhìn tuyệt đẹp.

Sau khi do dự nửa ngày, Diệt Phượng Công Tử nhẹ nhàng nhảy lên, thu nhỏ thân mình giữa không trung, chỉ nháy mắt sau đã bé lại chỉ bằng một chú mèo.

Hắn hạ xuống cái chảo, ngồi gọn lỏn trong đó với vẻ mặt cực kì thỏa mãn.

“Giải quyết xong vị trí minh tưởng mới rồi, dùng cái này thay bồ đoàn đi. Ta cảm thấy tốc độ minh tưởng của mình đã tăng lên

2%. Trước khi Đậu Đậu ngốc tấn thăng lên ngũ phẩm, ít nhất mình phải gần đạt cảnh giới độ kiếp lên lục phẩm, hoặc là tấn thăng lên lục phẩm luôn!” Diệt Phượng Công Tử lẩm bẩm.

Diệt Phượng Công Tử muốn báo cho Đậu Đậu biết, dù nó có tấn thăng lên ngũ phẩm thì hắn vẫn hơn nó nửa cấp, vẫn là khắc tinh của Đậu Đậu như thường.

…

…

Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa.

Lúc này, nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả của shop thuyền tiên nhắn tin cho Tống Thư Hàng: “Hoàng Sơn tiền bối, ngài còn online không?”

“Có đây.” Tống Thư Hàng đáp.

Chẳng phải cô hẹn chuyển phát nhanh đến vào hôm nay sao? Khuya rồi đây này.

Chẳng lẽ hàng sắp đến hả?

“Ngài còn online thì tốt quá. Hàng của ngài sắp đến rồi, ngài chuẩn bị nhận hàng nhé.” Tiểu Khả gửi cho hắn một icon mặt cười.

“Ta phải nhận thế nào? Bên cô chuyển phát nhanh bằng phi kiếm hay là bằng cách nào thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Muộn thế này rồi, chắc không chuyển phát theo kiểu thông thường đâu đúng không? Trước đó Tống Thư Hàng còn suy đoán không biết mình có gặp lại Tư Mã Giang lái máy bay giao hàng không kìa.

“À đúng rồi, suýt nữa thì quên nói. Hoàng Sơn tiền bối, xin hãy mở máy tính ra, cắm dây mạng vào đi ạ.” Tiểu Khả tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “?”

Cắm dây mạng vào máy tính để nhận hàng chuyển phát?

Từ từ…

Tiểu Khả tiên tử, cô sẽ không gửi cho ta một trang bị thuyền tiên trong game chứ?

Sáng sớm có bản vẽ, chế tạo xong trong ngày, đến nửa đêm nhận luôn.

Đừng bảo là Tiểu Khả chế tạo một con thuyền tiên trong game online rồi giao cho hắn nhé?

"Tiểu Khả tiên tử này, ta đặt mua thuyền tiên, là cái thuyền tiên dùng trong hiện thực đấy." Tống Thư Hàng cẩn thận nhắc nhở.

Tiểu Khả: "Hoàng Sơn tiền bối yên tâm đi. Cửa hàng ta có một nhân viên chuyển phát mới, giao hàng với tốc độ cực nhanh. Nhưng người đó phải xác định vị trí của ngài qua mạng internet."

Thì ra là thế.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn quay sang thì thấy Đậu Đậu chơi mệt rồi, đang vừa gặm thức ăn cho chó, vừa xem phim trên tivi.

Tống Thư Hàng lấy máy của mình ra, rút dây mạng cắm vào, đăng nhập vào khu giao dịch trang bị game Huy Bá số 1111, liên hệ với em gái Tiểu Khả.

"Được rồi, ta đang lên mạng bằng máy tính, dây mạng cũng cắm rồi." Tống Thư Hàng gửi tin nhắn cho Tiểu Khả.

"Được, ta biết rồi. Xin Hoàng Sơn tiền bối đừng ngắt mạng, hãy duy trì kết nối liên tục nhé." Tiểu Khả gửi một icon mặt cười.

Tống Thư Hàng: "Ừ."

Hắn vừa gõ xong chữ này thì dây mạng vang lên một tiếng "tách" nhỏ.

Dường như cái dây vừa tóe lửa.

Dây mạng bị rò điện sao?

Vừa mới nói với Tiểu Khả là sẽ duy trì kết nối mạng xong thì dây mạng tạch, không xui xẻo đến vậy chứ?

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì một chùm dòng điện phun ra từ dây mạng.

Nói là dòng điện nhưng nó không khiến người ta tê liệt. Dường như nó chỉ có ngoại hình của dòng năng lượng điện mà thôi.

Chùm dòng điện không ngừng tuôn ra, cuối cùng ngưng kết thành hình ngay bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đậu Đậu đang xem phim hiện nguyên hình yêu khuyển, nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng Tống Thư Hàng, cảnh giác nhìn chằm

chằm chùm dòng điện nọ.

Dòng điện nhanh chóng kết thành hình người.

Tống Thư Hàng vừa thấy nó thì đã bắt đầu cảm thấy áp lực… bởi vì thứ này giống vị giáo viên ngôn ngữ viễn cổ thích ném cầu điện trong hệ thống học bá y như đúc.

“Xin chào, Hoàng Sơn tiền bối và Đậu Đậu phải không ạ? Hàng chuyển phát nhanh của ngài đến rồi.” Sinh vật hình người tạo thành từ dòng điện mỉm cười nói.

Cô nhìn phòng khách rồi bảo: “Có thể dọn dẹp không gian để nhận hàng được không?”

Tống Thư Hàng gật đầu cứng ngắc, đẩy hết sofa bàn ghế trong phòng khách ra, dọn được một không gian đủ rộng.

Người dạng dòng điện kia vươn tay, để lộ một pháp khí không gian trên cánh tay. Cô xoay pháp khí một cái, một thùng hàng lớn rơi ra.

“Hàng chuyển phát đã đến. Chúc Hoàng Sơn tiên sinh vui vẻ. Nhớ phải khen ngợi ta đấy.” Nói xong, cô lại chui vào dây mạng, tạch tạch mấy tiếng, biến mất tăm hơi.

Tống Thư Hàng: “…”

Đậu Đậu: “Thật à? Cô ta bò theo dây điện đến đánh ngươi hả?”

Đậu Đậu nhắc nhở Tống Thư Hàng một điều… đó là nếu hắn không khen ngợi cô nàng giao hàng này, liệu cô ấy có bò qua dây điện đến đánh hắn thật không?

Chương 1555: Muốn Hợp Chúng Thành Một Thể Với Thuyền Tiên

Tống Thư Hàng:

“Tốc độ giao hàng rất nhanh, hơn nữa cũng sắp khuya rồi mà còn vất vả giao hàng, thái độ phục vụ cùng với hiệu suất giao hàng này... đương nhiên chúng ta phải đánh giá năm sao rồi đúng không?”

Đậu Đậu gật đầu:

“Ngươi nói có lý, mà dù sao tài khoản ngươi dùng để mua thuyền tiên cũng là tài khoản của Hoàng Sơn ngu ngốc, chờ qua mấy ngày sau khi nhận hàng chúng ta lại đánh giá nửa sao. Đến lúc đó, cho dù cô nàng kia có muốn thông qua cáp mạng đến đánh người cũng là đánh Hoàng Sơn ngu ngốc.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn cảm thấy ngày nào Hoàng Sơn tiền bối cũng mệt tim, trong đó có ba mươi phần trăm trở lên là do lỗi của Đậu Đậu.

“Trước hết cứ mở hàng ra xem thử thuyền tiên người đặt thế nào đã. ”

Đậu Đậu lăn một vòng trên đất, lại hóa thành hình thái đại yêu khuyển, bắt đầu mở thùng hàng cực to kia thay Tống Thư Hàng.

Thùng hàng được mở ra, bên trong là một chiếc MPV(*) màu bạc.

Đường cong tinh tế, chiều dài hơn năm mét, nhìn rất đẹp.

Logo gắn trên xe là một biểu tượng Tống Thư Hàng chưa từng thấy bao giờ, là hình một tháp nhỏ đơn giản có vòng tròn bao quanh.

Tống Thư Hàng mở cửa xe nhìn vào, ngay cả nội thất bên trong cũng giống nội thất của xe MPV, chỉ là về mặt bố trí có vẻ cao cấp hơn một chút.

“Ái chà, xe này vừa nhìn đã thấy hợp ý ta, lần tới ta cũng phải đặt một chiếc thuyền tiên kiểu này mới được.”

Đậu Đậu thu nhỏ thân thể, chui vào hàng ghế sau.

Nó gập tất cả ghế ngồi hàng sau lại một cách thành thạo, tiếp đó ấn nhẹ lên một cái nút ở sau lưng ghế lái. Một giường hơi phồng lên, tạo thành một chiếc giường lớn ở sau xe.

“Gâu~ bọn họ quả nhiên lắp giường hơi. Lần trước lúc đặt chế tạo thuyền tiên kiểu máy kéo có tay quay, ta thiết tha yêu cầu bọn họ lắp thêm loại thiết kế này, lần này bọn họ lại áp dụng nó lên thuyền tiên của ngươi. Gâu gâu~”

Đậu Đậu vui vẻ nói.

Sau khi thu nhỏ thân thể, nó lăn lộn thỏa thích ở phần sau trên thuyền tiên kiểu xe MPV. Lăn từ đầu xe đến đuôi xe, sau đó lại lăn từ đuôi xe đến đầu xe.

Sau khi lăn một vòng, Đậu Đậu duỗi chân tới chỗ đuôi xe kéo một cái, không ngờ lại bị nó kéo ra một chậu đựng thức ăn cho chó.

“Ha ha, thiết kế này bọn họ cũng dùng tới. ”

Đậu Đậu reo lên, sau đó lấy thức ăn cho chó mà nó và Tống Thư Hàng mua vào ban ngày ra, đổ hết vào trong cái chậu kia.

“Tiếp theo là chỗ để máy tính. A ha, để máy tính ở chỗ này, như vậy ta có thể vừa nằm vừa chơi rồi. Gâu~”

“Ta thích chiếc xe này, rất thích. ”

Đậu Đậu tổng kết:

“Chỉ cần tốc độ làm ta hài lòng, ta nhất định phải đặt mua một chiếc. ”

Tống Thư Hàng:

“...”

Không biết có phải ảo giác hay không mà sao hắn cứ có cảm giác chiếc thuyền tiên kiểu xe MPV này là sản phẩm chế tạo riêng cho Đậu Đậu vậy kìa?

Dường như các loại thiết kế được dùng đều là để thỏa mãn sở thích của Đậu Đậu, từ trong ra ngoài từ đầu đến đuôi của chiếc xe này đều cho thấy sự quan tâm đặc biệt đối với Đậu Đậu.

“Đi thôi đi thôi Thư Hàng, chúng ta ra ngoài hóng gió đi.”

Đậu Đậu đề nghị.

“Chờ chút, trước hết để ta hỏi cách điều khiển chiếc thuyền tiên này đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn đăng nhập vào ‘kênh giao dịch trang bị game Huy Bá số 1111’, liên hệ với Tiểu Khả Tiên Tử:

“Đã nhận được thuyền tiên rồi, có sách hướng dẫn sử dụng không?”

“Có thưa Hoàng Sơn tiền bối, sách hướng dẫn sử dụng nằm trong ô trữ vật ngay chỗ ghế phụ trên thuyền tiên. Ngoài ra thuyền tiên của ngài có ba chế độ điều khiển, gồm chế độ điều khiển xe hơi bình thường, chế độ điều khiển thuyền tiên và chế độ điều khiển cơ giáp, ngài đều có thể thử.”

Tiểu Khả cô nương nhanh chóng trả lời.

“Được, để ta nghiên cứu một chút.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trong thời gian ngắn như vậy mà ngay cả sách hướng dẫn sử dụng cũng làm ra được, không hổ là dân bán thuyền tiên chuyên nghiệp.

Tống Thư Hàng mở ô trữ vật kia ra, bên trong có một quyển sách hướng dẫn sử dụng khá dày.

Ngoài ra còn có các loại giấy tờ khác như hóa đơn mua xe, giấy chứng nhận đăng ký xe, giấy phép lái xe chính quy, v.v... Thậm chí ngay cả biển số xe cũng đã được giải quyết.

“Không hổ là dân chuyên nghiệp.”

Tống Thư Hàng lại âm thầm cho Tiểu Khả Tiên Tử thêm một like.

Hắn tiện tay mở sách hướng dẫn ra xem.

Chế độ điều khiển xe hơi bình thường không khác lái xe hơi bình thường là mấy.

Còn chế độ điều khiển thuyền tiên là ở chế độ xe hơi tăng cường thêm một loạt các loại chức năng như trạng thái huyễn thuật, mở hộ thuẫn, khống chế phi hành, lặn xuống nước, chui xuống đất, phi hành vũ trụ.

Về mặt tổng thể, cách điều khiển của chiếc thuyền tiên này đã được giản hóa hết mức có thể, thiên về hướng thao tác đơn giản dễ dàng, gần như chẳng có thao tác tay nào khó, có thể nói đã giản hóa đến mức một con cún cũng có thể thao tác được.

“Sao ta cứ có cảm giác đây không phải thuyền tiên của ta mà là thuyền tiên của Đậu Đậu vậy kìa?”

Trong lòng Tống Thư Hàng, loại cảm giác này càng ngày càng nghiêm trọng.

Hắn ngồi vào ghế lái, đầu tiên là làm quen với giao diện của chế độ điều khiển thuyền tiên.

Sau khi nhớ rõ cách điều khiển, Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài bay một vòng.”

...

Tống Thư Hàng chuyển thuyền tiên vào trong thế giới hạch tâm mang ra khỏi nhà Dược Sư, tìm một nơi vắng vẻ không người lại chuyển nó ra ngoài.

Sau khi tiến vào thuyền tiên, trước hết hắn mở trạng thái huyễn thuật, phòng ngừa bị người bình thường tò mò dòm ngó hình dáng của thuyền tiên.

Tiếp đó hắn đặt tay lên trên màn ảnh chỗ ghế lái, bắt đầu rót linh lực vào trong thuyền tiên.

Đây là bước luyện hóa tiên chu.

Thuyền tiên cũng là một loại pháp khí, trước khi sử dụng cần chủ nhân luyện hóa, coi như là một bước nhận chủ.

Linh lực Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công không ngừng rót vào, chảy khắp toàn thân thuyền tiên.

Mười hơi thở sau, quá trình luyện hóa thuyền tiên kết thúc, hoàn thành bước pháp khí nhận chủ.

“Tiếp theo tiến vào chế độ điều khiển thuyền tiên, mở hộ thuẫn.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng thực hiện các thao tác điều khiển thuyền tiên.

Sau đó, vô lăng xe MPV bắt đầu chuyển đổi biến thành cần lái của máy bay cỡ nhỏ.

“Toàn bộ đều là thao tác đơn giản dễ dàng, rất thích hợp với một người mới như ta.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Nếu đổi sang giao diện điều khiển thuyền tiên bình thường, chưa chắc hắn có thể điều khiển cho thuyền tiên bay lên. Nhưng với loại hệ thống xe hơi kết hợp với hệ thống máy bay này, chẳng mấy chốc hắn đã lái được.

Ầm~~

Bốn bánh xe của thuyền tiên kiểu xe MPV thu vào, tổng thể biến thành hình thoi, phóng lên cao theo thao tác của Tống Thư Hàng.

“Chúng ta đi đâu hóng gió đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên là đi vào vũ trụ rồi, có thuyền tiên mà vẫn bay trong tầng khí quyển thì còn gì là thú vị nữa? Nếu chỉ bay trong tầng khí quyển chi bằng cứ mua một chiếc máy bay cho rồi.”

Đậu Đậu trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Có lý...”

Nói xong hắn đạp chân ga, điều khiển thuyền tiên bay thẳng lên không trung.

Tốc độ của thuyền tiên càng lúc càng nhanh, trong vòng mười giây đã đột phá tốc độ âm thanh, hơn nữa tốc độ còn đang không ngừng tăng lên.

So với ngự kiếm phi hành, thuyền tiên có vẻ an toàn hơn.

Hơn nữa Tống Thư Hàng phát hiện sau khi ngồi vào trong thuyền tiên, dường như chứng sợ tốc độ của hắn đã biến mất.

Phải chăng là do lớp vỏ dày của thuyền tiên mang đến cho hắn cảm giác an toàn vượt xa rào chắn?

Nhưng cũng có thể là do những nhân tố tạm thời chưa xác định khác.

Tống Thư Hàng không ngừng đạp chân ga, làm thuyền tiên tăng tốc.

Loại tốc độ nhanh đến cực hạn này mang đến cho hắn một loại cảm giác kích thích.

Đây là lần đầu tiên Bá Tống Huyền Thánh nhận được cảm giác thích thú từ tốc độ.

“Có lẽ... chứng sợ tốc độ của ta được cứu rồi!”

Trong đầu Tống Thư Hàng bỗng nảy ra ý nghĩ này.

Sảng khoái!

Nam nhi chí ở trời xanh, tốc độ kích thích mới là thứ mà nam nhi cần theo đuổi!

Tít tít tít tít~~

Lúc này, trong thuyền tiên bỗng vang lên một loạt tiếng kêu dồn dập.

“Chuông cảnh báo? Vượt quá tốc độ giới hạn rồi à?”

Đậu Đậu nghi hoặc.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn màn hình.

Cảnh báo: Năng lượng dự trữ trên thuyền tiên đã đến mức báo động, xin hãy bổ sung năng lượng kịp thời. Xin hãy bổ sung linh thạch, hoặc nạp điện, hoặc thêm nhiên liệu hàng không, hoặc tiếp tục truyền linh lực vào để thuyền tiên hoạt động bình thường.

“Không phải vượt quá tốc độ giới hạn mà là hết năng lượng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Cũng đúng, dù sao cũng là xe mới, đời nào người ta lại đổ đầy nhiên liệu cho ngươi.

“Vậy mau bổ sung linh thạch, bổ sung ở đâu?”

Đậu Đậu kêu lên.

“Ở chỗ tay vịn của ghế lái này, sau khi mở ra có mấy cái ô.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Trên người ta có một ít linh thạch, hẳn là đủ dùng.”

Trên người hắn... tổng cộng có hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm.

Hắn còn nhớ số linh thạch này là thu hoạch lấy được lúc bán huyết thần châu cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng dạo trước, sau đó linh thạch trên người hắn chỉ giảm chứ không tăng.

“Có bao nhiêu đưa đây cho ta, ta bổ sung thay ngươi.”

Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng lấy tất cả linh thạch trong vòng tay pháp khí ra giao cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu bỏ tất cả linh thạch của Tống Thư Hàng vào trong thuyền tiên.

Chẳng mấy chốc ô năng lượng của thuyền tiên đã tăng lên, vượt qua mức báo động.

“Hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm cộng thêm một ít linh thạch lẻ tẻ đều bỏ vào hết rồi.”

Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Từ hôm nay trở đi, xin hãy hắn là Tống *nghèo mạt rệp* Thư Hàng.

Sau khi nạp tất cả linh thạch vào, ô năng lượng của thuyền tiên tăng lên chưa tới một phần trăm.

Xem ra muốn nạp đầy ô năng lượng của chiếc thuyền tiên này phải dùng linh thạch cửu phẩm làm đơn vị mới đạt tiêu chuẩn.

“Hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm, có thể lái được bao lâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu lái bình thường, lái mười năm cũng không thành vấn đề, thuyền tiên không tiêu hao quá nhiều năng lượng. Nhưng sau khi tiến vào vũ trụ phải luôn duy trì hộ thuẫn của thuyền tiên, lượng năng lượng tiêu hao sẽ tăng lên.”

Đậu Đậu đáp.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng cũng thấy yên tâm hơn.

Hơn nữa chiếc thuyền tiên này dùng động lực hỗn hợp, nếu hắn dư linh lực cũng có thể bổ sung vào. Bây giờ một thân linh lực năm hạch của hắn có tổng lượng không thua Chân Quân lục phẩm, có thể duy trì thuyền tiên hoạt động trong thời gian rất lâu.

“Thư Hàng, mở chế độ điều khiển cơ giáp xem thử?”

Lúc này Đậu Đậu lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

“Được thôi, ngươi ngồi vào ghế phụ đi.”

Đậu Đậu lộn một vòng, nhanh chóng ngồi vào ghế phụ.

Tống Thư Hàng bắt đầu chuyển đổi chế độ.

Hình thái cơ giáp.

Cạch cạch cạch~~ trong thuyền tiên vang lên một loạt tiếng động dễ nghe.

Trên màn hình chỗ ghế lái bắt đầu hiển thị hình ảnh thuyền tiên biến hình.

Thuyền tiên vốn đang ở hình thoi lại bắt đầu phân tách, hai cánh tay, hai chân máy duỗi ra, đồng thời ở phần lưng còn có một đôi cánh mở ra.

Chỉ trong hai nháy mắt, thuyền tiên đã hoàn thành quá trình chuyển đổi thành hình thái cơ giáp.

“Cứ có cảm giác dường như ta đã từng trải qua cảnh tượng này rồi.”

Tống Thư Hàng nói thầm.

Đúng rồi, nhớ ra rồi.

Trong cuộc thi máy kéo có tay cầm được tổ chức lúc trước, hắn đã dự thi thay Diệt Phượng tiền bối. Lúc đó máy kéo có tay cầm do Diệt Phượng tiền bối cải tạo có chức năng biến hình, có thể biến thành một bánh xe lớn, cán bẹp các thành viên dự thi khác.

Đáng tiếc sau đó hình thái này bị xử phạm quy, không cho phép sử dụng, nếu không trong cuộc thi máy kéo có tay cầm lần đó, Tống Thư Hàng rất có thể vào được top6 thay Diệt Phượng Công Tử.

Sau khi chuyển đổi thành hình thái cơ giáp, giao diện thao tác của thuyền tiên cũng biến đổi một chút, xuất hiện thêm mấy chức năng.

Trong đó có chế độ công kích nhưng chế độ này cần Tống Thư Hàng tự tăng thêm pháp khí công kích cho thuyền tiên, trước mắt chỉ để trang trí thôi.

Ngoài ra còn có một chế độ ‘chạy trốn điên cuồng’.

“Chế độ này là gì thế?”

Đậu Đậu duỗi chân chạm nhẹ vào chế độ chạy trốn điên cuồng.

Ngay sau đó chế độ chạy trốn điên cuồng bị kích hoạt.

“Định mệnh, sao lại kích hoạt rồi?”

Đậu Đậu kêu lên.

Nó đâu phải chủ nhân của thuyền tiên, sao kích hoạt được chức năng của thuyền tiên chứ?

Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời:

“Chế độ chạy trốn điên cuồng là một loại biện pháp khẩn cấp. Vì đề phòng trường hợp chủ nhân của thuyền tiên bất tỉnh, thế nên thành viên trong thuyền tiên đều có thể kích hoạt chức năng này.”

Đây là nội dung được trình bày trong sách hướng dẫn.

“Sau khi kích hoạt sẽ thế nào... Gâu!!!”

Đậu Đậu đập mặt vào vách thuyền tiên.

Linh lực tích trữ trong thuyền tiên điên cuồng bốc cháy. Toàn bộ năng lượng trong linh thạch bị rút sạch, nháy mắt chuyển hóa thành động lực thúc đẩy thuyền tiên tiến tới.

Thuyền tiên hình thái cơ giáp, tốc độ bùng nổ tăng lên, đột nhiên vọt về phía trước cứ như thuyền tiên được lắp thêm tên lửa đẩy(**) ở sau lưng.

“Như ngươi thấy, sau khi kích hoạt chế độ này, thuyền tiên sẽ giải trừ tất cả hạn chế, phát huy tốc độ đến cực hạn, thậm chí tan xác cũng không tiếc. Tóm lại chỉ có một chữ là ‘nhanh’! Nhanh đến mức hết đường cứu.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này trong mắt hắn, tốc độ bay của thuyền tiên đã vượt qua cực hạn mà mắt hắn có thể tiếp nhận.

Chỉ có con mắt Thánh Nhân trong hốc mắt trái có thể nhìn thấy những sự vật lướt nhanh qua ở xung quanh.

“Gâu... Có thể thắng xe lại không?”

Bởi vì thuyền tiên tăng tốc quá nhanh, thân thể của Đậu Đậu dán chặt trên vách thuyền tiên, sắp dính vào luôn rồi.

“Một khi chế độ chạy trốn điên cuồng mở ra, bất kể thắng xe hay tắt máy đều vô dụng, tất cả chức năng bị hủy bỏ. Thậm chí ngay cả hộ thuẫn cũng chỉ duy trì ở mức thấp nhất, toàn bộ năng lượng đều ưu tiên cung cấp cho ‘tốc độ’.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Thế nên có thể nói đây là chế độ nhanh đến mức hết đường cứu.

Trong lúc theo đuổi tốc độ cực hạn, thắng xe chỉ thêm phiền toái, phải bỏ qua...

“Gâu, có phải ta lại gây họa rồi không?”

Thân thể Đậu Đậu bắt đầu run rẩy, tốc độ này quá nhanh, nó không thích ứng được, cảm thấy buồn nôn muốn ói.

Hơn nữa điều làm nó lo lắng là tên Tống Thư Hàng này mắc hai chứng bệnh sợ độ cao + sợ tốc độ.

Bây giờ tốc độ của thuyền tiên bùng nổ đến mức này, nếu chứng sợ tốc độ của Tống Thư Hàng bộc phát, hắn còn lái thuyền tiên được không?

Nó run rẩy xoay người lại nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, ngươi có sao không? Gâu... ta mắc ói quá.”

“Ta rất tốt.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Nhờ có thị giác mạnh mẽ của con mắt Thánh Nhân, hắn vẫn bình tĩnh lái thuyền tiên. Bây giờ vẫn đang trên đường bay vào vũ trụ, chỉ cần cắm đầu xông lên là được.

Đậu Đậu:

“...”

Ta thấy ngươi lạ lắm nhé, dưới tốc độ kinh khủng cỡ này, đáng lẽ ngươi phải la hét thảm thiết, cảm thấy ghê tởm, buồn nôn muốn ói mới đúng chứ?

Tại sao ngươi vẫn bình tĩnh được như vậy?!

“Yên tâm đi Đậu Đậu, chúng ta sẽ an toàn đi vào vũ trụ.”

Tống Thư Hàng nhìn Đậu Đậu rồi lộ ra một nụ cười hòa nhã:

“Bây giờ ta cảm thấy... rất kích thích!”

Đậu Đậu:

“Ể?”

“Bay với tốc độ cực hạn thế này, toàn thân như dung nhập vào trong đó. Tâm thần tựa như hợp làm một thể với thuyền tiên, mỗi khi thuyền tiên đột phá một cấp bậc tốc độ, ta lại cảm thấy sảng khoái vô cùng.”

Tống Thư Hàng nói ra cảm nhận bây giờ của bản thân cho Đậu Đậu nghe.

Đậu Đậu:

“Gâu~~ ọe~~”

Nó hiểu rồi, toàn thân Tống Thư Hàng đều có vấn đề.

Nhất định là do chứng sợ tốc độ đã đạt đến cực hạn, Tống Thư Hàng sợ hãi quá độ nên không còn bình thường, giờ hắn chẳng thấy sợ hãi gì nữa.

“Lần này đều là lỗi của ta.”

Đậu Đậu yếu ớt tựa vào vách thuyền tiên, nó cảm nhận được tốc độ của thuyền tiên vẫn đang tăng lên làm nó cảm thấy khó thở.

Đậu Đậu chợt nghĩ đời chó thật tuyệt vọng.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng khẽ hô.

Mỹ nhân công đức rắn hiện thân.

Cô vươn tay ra, dịu dàng ôm lấy Đậu Đậu vào lòng bảo vệ nó, sau đó nhìn phong cảnh không ngừng lướt qua ở bên ngoài thuyền tiên.

Một lát sau, mỹ nhân rắn công đức:

“A a a a~~”

Sau khi hét thảm bốn tiếng bằng giọng của Tống Thư Hàng, @#%× Tiên Tử ngoẹo đầu, yếu ớt ngã xuống.

Lâu rồi không giả chết, rốt cuộc @#%× Tiên Tử cũng tìm được thời cơ giả chết.

Đậu Đậu:

“...”

Không biết qua bao lâu, chỉ biết ngay lúc Đậu Đậu sắp phát điên thì thuyền tiên bay ra khỏi tầng khí quyển, phóng thẳng về phía mặt trăng.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn giao diện điều khiển thuyền tiên... Năng lượng đã sắp cạn.

Chế độ chạy trốn điên cuồng đúng là một chế độ phá của đáng sợ. Trước đó Đậu Đậu nói lượng năng lượng mới bổ sung vào có thể duy trì thuyền tiên bay bình thường trong mười năm, vậy mà chớp mắt đã bị rút cạn, toàn bộ chuyển hóa thành tốc độ.

Do phương thức chuyển hóa đơn giản thô bạo, sợ rằng có hơn phân nửa linh lực bị lãng phí.

Nhưng... hiệu quả của chế độ chạy trốn điên cuồng rất tốt. Tốc độ cực hạn có thể sánh ngang với tốc độ của Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong, thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Tính ra có thể xem nó là độn thuật cấp thất phẩm đỉnh phong.

Nếu dùng để chạy trốn, hiệu quả cực tốt.

Bỏ ra hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm đổi lấy một độn thuật cấp thất phẩm đỉnh phong để thoát thân, tính ra cũng không lỗ vốn lắm.

Vấn đề duy nhất là Tống Thư Hàng gần như không thể dùng thủ đoạn thoát thân này.

Trong số những kẻ địch hắn gặp, kẻ nào có thể đánh chính diện, thường hắn có thể hạ gục luôn kẻ đó.

Còn những kẻ địch đánh không lại... Tống Thư Hàng có muốn dựa vào độn thuật loại tốc độ để chạy thoát thân cũng không được. Nếu muốn chạy cũng chỉ có thể chạy vào thế giới hạch tâm.

Đối với những kẻ địch Tống Thư Hàng đánh không lại, độn thuật thất phẩm hoàn toàn vô dụng.

Thế nên đối với Tống Thư Hàng, chế độ chạy trốn điên cuồng cũng chính là một chế độ đốt tiền gia tốc mà thôi.

Chờ sau này hắn giàu hoặc là năng lượng trong cơ thể nhiều đến mức dùng không hết, lúc đó có thể đốt tiền chơi chế độ này để tìm kiếm cảm giác kích thích.

Có điều chế độ này rất có hại đối với thuyền tiên.

Sau khi dùng xong một lần, chỉ sợ phải sửa chữa thuyền tiên lại một lần.

...

Thuyền tiên tiếp tục lao tới mạnh mẽ trong vũ trụ nhưng tốc độ đã bắt đầu giảm xuống.

“Giờ chúng ta đi đến mặt trăng à?”

Đậu Đậu mệt mỏi hỏi.

“Sợ rằng không đến được, năng lượng gần như cạn sạch rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Loại kích thích có được từ tốc độ này khiến hắn thèm khát vô cùng.

Tống Thư Hàng phát hiện có lẽ hắn đã yêu cảm giác gia tốc điên cuồng này mất rồi.

Xem ra chứng sợ tốc độ của hắn đã biến mất, hơn nữa hắn còn thức tỉnh bản năng theo đuổi tốc độ.

Lần sau nếu bất cẩn đi tìm chết, Bạch tiền bối có dùng phi kiếm dùng một lần đưa hắn bay lên cao, hắn cũng không sợ nữa!

Đây đúng là thu hoạch bất ngờ.

Trong lúc Tống Thư Hàng suy tư, tốc độ của thuyền tiên càng ngày càng chậm.

Sau khi toàn bộ năng lượng trong hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm bùng nổ xong, chế độ chạy trốn điên cuồng của thuyền tiên kết thúc. Cuối cùng thuyền tiên bay chậm lại, các chức năng bắt đầu khôi phục.

Bình thường sau khi chế độ chạy trốn điên cuồng kết thúc, thuyền tiên sẽ tự động tìm một nơi để dừng.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng và Đậu Đậu đang ở trong vũ trụ, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có.

Thuyền tiên trôi nổi nửa ngày, tắt máy ở trạng thái chờ, từ hình thái cơ giáp khôi phục thành hình thái thuyền tiên hình thoi.

“Cuối cùng cũng kết thúc.”

Đậu Đậu đứng trên ghế phụ, lắc lư thân thể. Nếu trễ một chút, không chừng nó đã mắc phải chứng sợ tốc độ luôn rồi.

“Ừ, tiếc thật, linh thạch trên người không đủ.”

Tống Thư Hàng nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Hắn còn muốn tận hưởng một lúc nữa...

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời hắn hưởng thụ được khoái cảm tốc độ chân chính, hắn còn muốn nữa.

“Giờ phải làm sao đây?”

Đậu Đậu nhìn vũ trụ bên ngoài thuyền tiên.

“Đừng lo, thuyền tiên của ta dùng động lực hỗn hợp. Ngoài linh thạch, ta có thể rót linh lực của bản thân vào để làm năng lượng cho thuyền tiên. Thật ra ta cũng nhìn trúng điểm này mới mua nó.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, trong ý cười lộ ra sự nghèo khó.

Nếu không phải nghèo đến mức không có linh thạch ăn cơm, hắn cũng không đến mức vừa liếc mắt đã chọn trúng loại thuyền tiên dùng động lực hỗn hợp này.

Tống Thư Hàng lại mở tay vịn ghế lái phụ.

Ngoài ô chứa linh thạch, bên cạnh còn có một chưởng ấn, đây là vị trí dùng để rót linh lực vào thuyền tiên.

Tống Thư Hàng đặt tay lên chưởng ấn, vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, toàn bộ linh lực trong năm đại hạch tâm kim đan bị điều động, không ngừng rót vào trong chưởng ấn.

Nếu lấy hết linh lực trên người hắn có thể tương đương với mấy viên linh thạch lục phẩm.

Hơn nữa hắn còn có linh quỷ đẳng cấp lục phẩm.

“Ngoài linh thạch và linh lực trên người tu sĩ, chiếc thuyền tiên này còn dùng được loại năng lượng nào khác không?”

Lúc này Đậu Đậu tò mò hỏi.

“Nghe nói dầu, nhiên liệu hàng không và điện năng đều dùng được.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Nói xong, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một thứ.

Hắn lấy ra một lõi máy từ trong vòng tay pháp khí.

Đây là ‘lò phản ứng hạch tâm’ trong cơ thể thiếu nữ người máy tóc vàng.

Bên trong thứ này ẩn chứa một nguồn năng lượng khổng lồ, thậm chí trước đó còn dẫn thiên kiếp xuống.

“Đậu Đậu, ngươi nghĩ chúng ta có thể xem thứ này như linh thạch, bỏ vào trong thuyền tiên được không?”

Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý tưởng.

Nếu có thể bỏ thứ này vào trong thuyền tiên, vậy xem như thuyền tiên có thêm một hạch tâm kim đan rồi.

Cho dù không bổ sung năng lượng cho thuyền tiên, chắc cũng có thể giúp thuyền tiên từ từ khôi phục linh lực nhỉ?

“Thứ này là gì vậy?”

Đậu Đậu nhìn lò phản ứng hạt nhân trong tay Tống Thư Hàng nói:

“Thứ này không phải linh thạch, mặc dù có thể cảm ứng được nguồn năng lượng mạnh mẽ ẩn chứa bên trong nó nhưng nếu muốn lắp nó vào thuyền tiên, hẳn là còn cần một trang bị có thể dẫn năng lượng bên trong nó ra mới đúng chứ?”

“Trang bị dẫn năng lượng ra ngoài ư?”

Tống Thư Hàng lại lấy một vật khác ra từ trong vòng tay pháp khí.

Đây là bảo vật mà Huyền Băng đạo hữu lấy được khi thám hiểm bí cảnh.

Huyền Băng đạo hữu chính là vị tán tu ngũ phẩm bị thiên nhân đuổi giết cùng với Đậu Đậu, cuối cùng âm thầm đưa vật này cho Tống Thư Hàng.

Máy lọc năng lượng!

Vật này là một trong những bộ phận của một pháp khí ngũ phẩm nào đó, có tác dụng lấy năng lượng từ trong các loại hạch tâm hoặc khoáng thạch năng lượng.

Tiếp theo Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó lại lấy ra hạch tâm hóa thân mà Tối Việt Cư Sĩ tặng cho.

Nếu lắp cả ba thứ này vào thuyền tiên, không biết sẽ có hiệu quả thế nào nhỉ?

Chú thích:

(*)MPV (viết tắt của Multiple-Purpose Vehicle) là dòng xe đa dụng, có thể chuyển đổi giữa chở người và chở hàng hóa bằng cách gập hàng ghế sau lên xuống. Ở Mỹ dòng xe này thường được gọi là Minivan.

(**)Tên lửa đẩy (hay tên lửa vũ trụ) là loại tên lửa đạn đạo để đưa các tàu vũ trụ hoặc vệ tinh nhân tạo vào quỹ đạo quanh Trái Đất hoặc tiến hành du hành vũ trụ đến các hành tinh trong phạm vi Hệ Mặt Trời hoặc thoát khỏi Hệ Mặt Trời.

Chương 1556: Dối Trá Kiểu Đậu Đậu

Từ từ rồi khoai cũng nhừ, đừng làm bậy!

Đây là một trong những giấy thông hành đáng tin đi đến thắng lợi. Nhưng đôi lúc trong lòng mọi người cứ rục rịch muốn làm bậy một lần.

Cũng giống như rõ ràng đã thấy trên báo đăng có rất nhiều người nuốt bóng đèn điện sau đó không lấy ra được, cuối cùng phải đến bệnh viện nhờ bác sĩ lấy bóng đèn ra, vậy mà vẫn có rất nhiều người cảm thấy miệng mình đủ to, không lý gì nhét vào lại không lấy ra được? Thế nên dưới sự ảnh hưởng của một loại xúc động có tên là rục rịch muốn thử, có người đã nhét bóng đèn vào trong miệng...

Có lúc con người chính là sinh vật thú vị vậy đấy.

Lúc này trong lòng Tống Thư Hàng cũng sinh ra con quái vật tên rục rịch muốn thử.

“Về mặt lý thuyết, máy tinh lọc năng lượng có thể lấy năng lượng trong lò phản ứng hạch tâm ra, hai thứ này chỉ cần kết hợp một chút là có thể hợp thành một bộ, sau đó lắp vào thuyền tiên. Tiếp theo là hạch tâm hóa thân mà Tối Bổng Cư Sĩ tặng cho ta, sau khi lắp vào thuyền tiên, không chừng có thể biến thuyền tiên thành hóa thân của ta, nghĩ thôi đã thấy thích rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu cười to:

“Gâu... Về mặt lý thuyết, ngươi sẽ không tự bạo, thế nhưng ngươi vẫn có tỷ lệ phát động tự bạo đấy thôi?”

Tống Thư Hàng:

“...”

Đậu Đậu, ngươi thay đổi rồi. Trước kia ngươi chỉ biết liều mạng gây phiền toái, mà bây giờ ngươi lại học thói cứa dao vào tim người ta, hơn nữa còn cứa vừa ác lại vừa chuẩn.

“Nhưng dù sao bây giờ chúng ta cũng đang rảnh rỗi, làm thử cũng được.”

Đậu Đậu lại nói tiếp.

Vả lại đối với một tu luyện giả có cảnh giới gần đạt đến cấp ngũ phẩm như Đậu Đậu, vũ trụ cũng không phải nơi nguy hiểm gì. Dù thuyền tiên của Tống Thư Hàng có nổ, cùng lắm nó sẽ dựa vào phong hỏa luân của bản thân bay đến động phủ của Hoàng Sơn trên mặt trăng, ở đó chờ Hoàng Sơn tới đón nó.

“Vậy chúng ta thử luôn nhé?”

Tống Thư Hàng cầm lấy lò phản ứng hạch tâm và máy tinh lọc năng lượng so sánh với nhau.

“Nhưng còn một vấn đề... Hai thứ này không đồng bộ, muốn dung hợp chúng cần phải tiến hành gia công trước. Ngươi biết gia công cải tạo pháp khí không?”

Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn chưa điểm kỹ năng gia công pháp khí, ngay cả pháp khí bản mệnh cũng là nhờ Lục Tu Tiên Tử ra tay chế tạo, hắn chỉ phụ trách bước lắp ráp cuối cùng.

“Thôi bỏ đi, chúng ta đi về trước sau đó lại hỏi thăm các tiền bối trong nhóm.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chuyện trong nhà không biết thì hỏi mẹ, chuyện bên ngoài không rõ thì hỏi bác google, chuyện tu tiên không hiểu thì hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Có kim đan năm hạt nhân của hắn bổ sung năng lượng cho thuyền tiên, bay chậm một chút có lẽ sẽ đủ năng lượng bay về trái đất.

Chờ sau khi trở về, hắn định hỏi Tam Lãng tiền bối về nguyên lý của thuật sạc điện, xem thử có thể tăng cường thăng cấp thuật sạc điện để nó sạc điện cho thuyền tiên hay không.

...

Ngay lúc Tống Thư Hàng định khởi động lại thuyền tiên bay từ từ về thì ở phía trước thuyền tiên hình thoi bỗng xuất hiện một nam tử mặc đồ thợ mỏ.

Vị nam tử này chân đạp cuốc chim bay đến phía trước thuyền tiên của Tống Thư Hàng, gõ lên thuyền tiên rồi truyền âm hỏi:

“Đạo hữu, sao các ngươi lại dừng ở đây?”

Hắn thấy thuyền tiên của Tống Thư Hàng dừng trong hư không, ngay cả lồng phòng ngự cũng không mở nên tò mò đi tới hỏi thử.

“Không sao, chỉ là năng lượng trên thuyền tiên cạn sạch nên biện pháp khẩn cấp khởi động, tạm thời dừng lại thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Thì ra là vậy, nhìn phương hướng mà các đạo hữu đi thì chắc là muốn tới mặt trăng đúng không? Vậy để bần đạo giúp đạo hữu một tay~~ Bần đạo là Chu Sơn Nhàn Nhân, chuyên mua bán khoáng thạch luyện khí. Nếu đạo hữu có nhu cầu, sau này có thể đến chỗ bần đạo trên mặt trăng để mua. Đi nào!”

Nói xong, Chu Sơn Nhàn Nhân nhấc chân đá một cước vào thuyền tiên của Tống Thư Hàng.

Một cước này hắn đá vô cùng thành thạo, có vẻ như đã làm động tác này không ít lần.

Hơn nữa hắn khống chế sức mạnh cực chuẩn. Một cước này đá vào thuyền tiên của Tống Thư Hàng, lực độ vừa đủ cung cấp động lực cho thuyền tiên tiến tới lại không hề gây tổn hại đến thuyền tiên.

Thuyền tiên hình thoi bay cực nhanh, phóng thẳng về phía mặt trăng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ở đằng xa, Chu Sơn Nhàn Nhân vừa cười vừa vẫy tay chào, mặt mày tươi roi rói.

“Thật ra ta muốn về Trái Đất.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nếu đã đi mặt trăng, ta dẫn ngươi đến động phủ của Hoàng Sơn ở trên mặt trăng. Chắc trong động phủ của hắn có linh thạch dự trữ, chúng ta trộm một ít để dùng, sau đó lái thuyền tiên trở về Trái Đất.”

Đậu Đậu đáp.

“Trộm đồ trong động phủ của Hoàng Sơn tiền bối á? Chuyện này nghe có vẻ rất kích thích nhưng... vẫn là thôi đi.”

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến Vân Vụ Đạo Nhân, người đã trộm đồ trong động phủ của Hoàng Sơn tiền bối sau đó bị trấn áp nhiều năm, còn bị Hoàng Sơn tiền bối lập acc con đùa bỡn.

Hắn không muốn trở thành Vân Vụ Đạo Nhân two đâu.

Có một số việc nếu làm sẽ rất kích thích nhưng cái giá phải trả quá đắt.

“Hừ, quả nhiên chỉ có Tam Lãng chịu phối hợp với ta. Lần trước ta lén rủ Tam Lang đi trộm tiên nhưỡng của Hoàng Sơn đại ngốc, Tam Lãng đồng ý ngay.”

Đậu Đậu cười khà khà.

Tống Thư Hàng:

“Sau đó thì sao?”

Đậu Đậu ngẩng đầu ưỡn ngực:

“Không có sau đó, bản gâu sống cực kỳ nghĩa khí. Sau khi Hoàng Sơn đại ngốc phát hiện tiên nhưỡng ít đi, bản gâu lập tức đứng ra gánh tội, nhận hết mọi trách nhiệm về mình. Thế nên chúng ta đi trộm linh thạch của Hoàng Sơn đi, nếu Hoàng Sơn phát hiện ra, ta sẽ nhận hết mọi tội danh về mình.”

“Đậu Đậu, bệnh chỉ biết nghĩ cho người ngoài của ngươi nặng quá rồi đấy. Nếu ngươi là chó cái, lúc ngươi lấy chồng, chắc của cải của Hoàng Sơn tiền bối đều bị ngươi dọn sạch mất.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Gâu, đừng nhắc đến chuyện lấy chồng nữa.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Đậu Đậu lại lập tức xù lông.

Chuyện lấy chồng lần trước làm nó bị đả kích lớn vậy à?

“Cũng đừng nhắc tới hai chữ chó cái trước mặt ta, gần đây ta đang điều chỉnh tâm lý.”

Đậu Đậu lại bổ sung.

Tống Thư Hàng:

“???”

Cứ có cảm giác Đậu Đậu đang giấu chuyện gì đó.

“Đậu Đậu, chẳng lẽ... ngươi là chó cái thật à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ngươi mới là chó cái... Xí, ngươi mới là nữ, cả nhà ngươi đều là nữ!”

Đậu Đậu xù lông mắng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ánh mắt hắn bất giác nhìn về phía đuôi của Đậu Đậu.

“Tiểu Đậu Đậu của ta vẫn còn nhé, không được nhìn, còn nhìn nữa ta trở mặt cắn ngươi đấy.”

Đậu Đậu nghiến răng nói:

“Lần sau ra ngoài ta phải nhớ mặc quần mới được.”

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười rồi quay đầu đi.

Sau đó hắn bắt đầu lục lọi trong vòng tay pháp khí và thế giới hạch tâm, xem thử có thứ gì có thể thay thế linh thạch, bổ sung năng lượng cho thuyền tiên để hắn trở về trái đất không.

Trong lúc tìm tòi, hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên, hắn tìm được không ít linh thạch từ trong vòng tay pháp khí và thế giới hạch tâm.

“Ơ? Chẳng phải ngươi nói đã dùng hết linh thạch rồi sao?”

Đậu Đậu hỏi.

“Số linh thạch này là chiến lợi phẩm ta mò được từ trên người đám thiên nhân sau khi cày bọn họ, nhưng vì ta để chiến lợi phẩm lung tung quá nên suýt quên mất.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Đám thiên nhân ra ngoài đi săn, trên người cũng không mang theo nhiều linh thạch lắm. Nhưng số lượng thiên nhân mà Tống Thư Hàng cày được rất nhiều, đợt thứ nhất cày được năm mươi mấy thiên nhân, hôm nay lại cày thêm một đợt.

Tiếc là trong số những linh thạch này đa số đều là linh thạch tứ phẩm và ngũ phẩm.

Hắn chưa lục soát tên thiên nhân lục phẩm kia, chắc hẳn trên người tên đó có linh thạch lục phẩm. Có điều thiên nhân lục phẩm vẫn đang ở trạng thái hóa đá, phải chờ nó khôi phục lại mới lục soát lấy chiến lợi phẩm được.

Tống Thư Hàng nhét tất cả linh thạch vào trong thuyền tiên.

Sau khi thuyền tiên được bổ sung đủ năng lượng, giao diện điều khiển lại sáng lên.

“Đi!”

Tống Thư Hàng điều khiển thuyền tiên quay đầu lại, khóa vị trí của trái đất một lần nữa.

Trận pháp phòng ngự trên thuyền tiên sáng lên.

Tống Thư Hàng đưa tay quẹt ngang, ngoài hình của thuyền tiên bắt đầu biến đổi, hóa thành hình thái cơ giáp. Ở hình thái này, thuyền tiên có thể sử dụng chế độ chạy trốn điên cuồng.

Hắn muốn nếm trải cảm giác kích thích cực tốc kia lần nữa.

“Coi chừng... Phía trước có người.”

Ngay lúc này, Đậu Đậu bỗng la lên.

Sau khi thuyền tiên quay đầu lại, vừa lúc có một vị tiên tử ngồi trên pháp khí hình quyển sách màu vàng lướt qua trước mặt Tống Thư Hàng.

Lúc này vị tiên tử kia trợn to hai mắt nhìn thuyền tiên của Tống Thư Hàng. Một chiếc thuyền tiên hình thoi đột nhiên biến thân thành cơ giáp lập tức hấp dẫn ánh mắt của cô.

“Thuyền tiên của đạo hữu rất thú vị.”

Tiên tử che miệng cười, truyền âm nhập mật nói.

Tống Thư Hàng:

“Cảm ơn.”

Nói xong, tiên tử đứng lên trên pháp khí kim thư:

“Đạo hữu muốn về trái đất à?”

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy tiện thể cho ta quá giang được không?”

Tiên tử lại hỏi.

Trên người cô mặc váy dài màu tím nhạt, mái tóc dài màu nâu được tỉ mỉ tết thành bím thả bên vai trái, tóc mái dài che khuất ánh mắt, nhìn cô rất đoan trang nhã nhặn.

Bình thường dù đối phương có là tiên tử xinh đẹp như hoa, nhưng lần đầu gặp mặt đã muốn đi nhờ xe, Tống Thư Hàng sẽ có sự cảnh giác.

Song khi nhìn thấy vị tiên tử tết bím tóc dài này, rõ ràng không quen biết nhưng Tống Thư Hàng lại cảm thấy rất thân thiết, đồng thời còn có cảm giác quen mặt một cách khó hiểu.

"Đương nhiên là được, giúp người làm vui là gốc rễ của hạnh phúc mà."

Tống Thư Hàng lại ấn một cái, chuyển đổi hình thái cơ giáp thành hình thái xe MPV.

"Còn chuyển đổi được nữa à? Có thể chuyển đối thành ba hình thái?"

Tiên tử bím tóc dài truyền âm hỏi.

"Ừ, tạm thời có ba hình thái."

Tống Thư Hàng mở cửa xe. Nhờ có lồng phòng ngự ở bên ngoài, dù thuyền tiên có mở cửa thì không gian bên trong cũng không rơi vào trạng thái chân không.

Tiên tử thu hồi bản mệnh kim thư, tiến vào trong xe.

"Tiên tử tỷ tỷ, ngươi tên gì thế?"

Đậu Đậu xoay đầu lại hỏi.

"Tùy tiện."

Tiên tử cầm bản mệnh kim thư thu nhỏ cười đáp.

Đậu Đậu:

"???"

"Cứ gọi là Tĩnh Dạ đi."

Tiên tử nghiêm túc nói.

"Tĩnh Dạ tiên tử? Nghe rất nên thơ."

Đậu Đậu dối trá khen, sau đó không thèm để ý đến vị tiên tử kia nữa. Không phải Sở Sở, nó không có hứng thú.

"Đúng rồi, Thư Hàng à, cho ta lái thuyền tiên được không?"

Đậu Đậu lại thấy hứng thú với việc lái thuyền tiên.

"Ngươi lái được không?"

Tống Thư Hàng nhìn Đậu Đậu hình thái yêu khuyển.

"Lái được, thật ra ta đã lén lái nhiều lần rồi, Hoàng Sơn đại ngốc cũng không biết."

Đậu Đậu cười khà khà.

...

Một lát sau.

Đậu Đậu ngồi vào ghế lái.

Ở phía sau, toàn bộ ghế sau trong xe MPV bị gập xuống, một chiếc giường khí được mở ra.

Năng lực hành động của vị tiên tử này cũng rất mạnh, giỏi tìm tòi các loại cơ quan ẩn.

Tống Thư Hàng và vị tiên tử kia nằm trên giường khí, ngắm cảnh vũ trụ thông qua cửa sổ thủy tinh.

Chương 1557: Muốn Ngừng Mà Không Được

Vốn dĩ Tống Thư Hàng ngồi ở ghế phụ.

Nhưng sau đó vị Tiên Tử tên Tĩnh Da nọ... khoan đã, mà tên gọi cụ thể của vị Tiên Tử này là gì nhỉ?

Tóm lại là vị Tiên Tử nọ nằm ở phía sau một hồi, sau đó hình như thấy nhàm chán bèn kéo Tống Thư Hàng ra sau nằm cùng với cô.

Động tác của cô rất tự nhiên, không hề giống người chỉ mới gặp Tống Thư Hàng lần đầu. Hơn nữa lúc bị cô kéo, Tống Thư Hàng cũng không cảm thấy phản cảm, dường như trong tiềm thức của hắn đã thừa nhận vị Tiên Tử này. Hắn cứ để mặc cô kéo, hai người nằm chung trên giường khí, cùng ngắm sao xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt.

Nhìn tinh không ngẩn người, Tống Thư Hàng cảm thấy bầu không khí lúc này thật ngại ngùng.

Hay là tìm đề tài gì đó trò chuyện để hóa giải bầu không khí ngại ngùng này?

Tống Thư Hàng liếc nhìn Tĩnh Y Tiên Tử nằm bên cạnh, thấy quyển sách trong tay cô bèn thuận miệng hỏi:

“Tĩnh Vũ Tiên Tử, cô thích đọc sách à?”

Tiên Tử cười đáp:

“Thích.”

Sau đó... không có sau đó.

Tống Thư Hàng:

“...”

Không được, đề tài này không nói tiếp được, xem ra phải đổi đề tài khác thôi.

Nói cái gì mới được đây? Không nói về sách, hay là nói về Đậu Đậu?

“Mà này lúc nãy ta nói đạo hiệu của ta là Tĩnh Dạ, Tĩnh Dạ trong Tĩnh Dạ Tứ(1) ấy.”

Tiên Tử lại nói tiếp.

“À, thì ra có nghĩa là bài thơ này.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Xem ra đề tài được mở ra rồi, vậy tiếp theo cứ nương theo đề tài là có thể tùy tiện trò chuyện một hồi, nói cái gì cũng được.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nghĩ như vậy, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên hiện thân.

Sau khi xuất hiện, cô thu nhỏ thân thể thành kích thước như người bình thường, cái đuôi dài duỗi thẳng. Tiếp đó cô cố chen vào giữa Tống Thư Hàng và vị Tiên Tử Thanh Dạ kia.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

@#%× Tiên Tử mở miệng, trong miệng cô phát ra một giọng nói máy móc:

“Túy lý thiêu đăng khán kiếm, mộng hồi xuy giác liên doanh!(2)”

Tống Thư Hàng:

“???”

“Tam canh đăng hỏa ngũ canh kê, chính thị nam nhi độc thư thì.(3)”

@#%× Tiên Tử tiếp tục dùng giọng nói máy móc đọc.

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

“Hà xử văn đăng bất khán lai.(4)”

@#%× Tiên Tử tiếp tục đọc từng chữ, đồng thời thân thể cô cố chen vào, ép Tống Thư Hàng qua một bên. Cái đuôi của cô không ngừng vung vẫy, đẩy Tống Thư Hàng ra vị trí xa hơn.

Sau đó mỹ nhân rắn nằm sát vào cạnh Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử.

“Thư Hàng đần, Tiên Tử ngôn ngữ viễn cổ nhà ngươi đang ám chỉ ngươi là bóng đèn đấy. Ngươi không nghe cô ấy đọc à? Trong ba câu câu nào cũng có chữ ‘đăng’.”

Đậu Đậu vừa lái xe vừa cười nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao Đậu Đậu ngươi lại hiểu được suy nghĩ của Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử? Sao sóng não của các người cùng tần số hay vậy?

Mà phải công nhận Đậu Đậu lái thuyền tiên điêu luyện ghê, ít nhất tính đến thời điểm hiện tại xem ra kỹ thuật lái xe của Đậu Đậu bỏ xa Đông Phương Lục Tiên Tử đến mấy con phố.

“Ha ha.”

Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử phát ra tiếng cười êm tai, cô đưa tay nắm lấy tay của @#%× Tiên Tử, mười ngón tay quấn quít đan xen vào nhau.

@#%× Tiên Tử quay đầu qua nhìn Tiên Tử có bím tóc dài nằm bên cạnh. Cô nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử… không đúng, Tĩnh Dạ Tiên Tử, cô và Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử quen nhau à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu không quen nhau, sao mỹ nhân rắn công đức lại thân thiết với người khác như vậy?

“Ngươi có thể gọi ta là Tĩnh Dạ Tứ, ta không để ý đâu.”

Tiên Tử tết tóc cười hì hì nhưng lại không trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng.

@#%× Tiên Tử giơ một bàn tay khác lên sờ mặt Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử. Bàn tay nhỏ sờ lông mày, viền mắt rồi đến lỗ mũi, cái miệng.

“Không phải ngươi.”

Đột nhiên @#%× Tiên Tử mở miệng nói.

Lần này không phải giọng máy móc cũng không đọc lời thoại, mà là giọng nói thật sự của mỹ nhân rắn…

Tống Thư Hàng tò mò nhìn @#%× Tiên Tử.

Nói thật từ lúc mỹ nhân rắn công đức đi theo hắn đến giờ, hầu như chưa bao giờ dùng giọng thật để nói chuyện.

Mỗi lần cô ấy mở miệng, nếu không phải tiếng hét thảm thiết của Tống Thư Hàng được thu âm lại thì là giọng nói máy móc, hoặc lời thoại được thu lại từ trong phim truyền hình.

“Là ta, cũng không phải ta.”

Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử dịu dàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức rút tay về, rút luôn cả bản tay đang nắm tay Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử, sau đó cô bắt đầu lăn lộn trên giường khí, trông có vẻ rất bực bội.

Cô lăn đến bên cạnh Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử, sau đó lại lăn ngược về, lăn một mạch đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau khi lăn đến cạnh Tống Thư Hàng, cô dừng một chút rồi lại tiếp tục lăn, cán luôn qua người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"..."

Mỹ nhân rắn công đức lại lăn ngược về, cán qua người Tống Thư Hàng lần hai.

Cứ lăn tới rồi lại lăn lui như thế.

Mấy phút sau.

Mỹ nhân rắn công đức chơi nghiện rồi, không bực bội nữa.

Cô cứ lăn rồi lại lăn, cán qua người Tống Thư Hàng, sau đó lăn ngược về, cán thêm lần nữa.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử nằm sấp dậy, một tay chống cằm, cười híp mắt nhìn Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức đang lăn lộn:

"@#%× Tiên Tử vẫn đáng yêu như vậy, chẳng thay đổi chút nào."

Câu này cô nói bằng ngôn ngữ viễn cổ, gọi thẳng tên của Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử.

"Quả nhiên vị tiên tử này biết @#%× Tiên Tử."

Tống Thư Hàng nói thầm.

Lúc này, @#%× Tiên Tử đã chơi chán. Cô dừng lại, trở về nằm giữa Tống Thư Hàng và Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử, sau đó bắt đầu đọc đủ loại lời thoại.

Có lời thoại trong phim truyền hình, cũng có lời thoại trong phim điện ảnh, nhưng đa số đều là lời thoại áp dụng trong cảnh nữ chính chết trong lòng nam chính. Ngoài ra còn có rất nhiều bài thơ tình vừa nghe đã thấy buồn nôn.

Sau khi đọc xong lời thoại, cô lại bắt đầu đọc thơ cổ, lần này đổi sang giọng máy móc.

Đọc thơ cổ xong, cô lại dùng giọng của Tống Thư Hàng bắt đầu đọc 'lời thoại dự phòng'.

"A a a a~~"

Mở màn là bốn tiếng hét thảm thiết trầm bổng giả chết.

Tiếp theo là...

"Cái gì là hiếu?"

"Cái gì là yêu?"

"Biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?"

Ba câu hỏi mang thai kinh điển của Thánh Nhân Nho gia.

"Cái gì cũng không biết còn làm ăn được gì nữa?"

Câu này Tống Thư Hàng cũng quên mất bản thân đã nói ra lúc nào, nhưng giọng nói này đúng là giọng của hắn.

"Tại hạ là Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn. Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi cứ đánh ta xem?"

Đây là giọng của Vũ Nhu Tử, không biết mỹ nhân rắn công đức thu lại câu này lúc nào.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hình như kho lời thoại của mỹ nhân rắn phong phú quá rồi thì phải? Không chỉ lời nói của hắn mà ngay cả lời nói của Vũ Nhu Tử cũng bị thu lại luôn à? Hơn nữa hình như có một số lời thoại mang tính chất kéo cừu hận quá thì phải?

"Ngươi chết chắc rồi nhân loại độc ác, hôm nay không ai cứu được ngươi đâu! Người nào dính máu tươi của chiến sĩ nhím biển bọn ta đều sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới, ngươi trốn không thoát đâu, dù có chạy tới chân trời góc biển cũng không tránh được. Không chỉ bản thân ngươi mà kể cả người nhà của ngươi cũng phải gánh chịu sự trừng phạt của chiến sĩ nhím biển! Ngươi trốn không thoát, ngươi hết đường sống rồi! Nhưng nếu ngươi ngoan ngoãn tự chặt đầu, ta có thể tha mạng cho người nhà của ngươi!"

Đây là lời thoại của chiến sĩ nhím biển.

Cuối cùng mỹ nhân rắn công đức lại đổi về giọng của Tống Thư Hàng:

“Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài đến eo thì gả cho ta nhé...?”

Tống Thư Hàng cả kinh bật dậy, đưa tay che kín miệng mỹ nhân rắn công đức.

Định mệnh, sao lại có câu này?

Nhưng đã chậm... mỹ nhân rắn đã đọc xong mất rồi.

Ở phía trước, Đậu Đậu đang lái thuyền tiên xoay đầu lại:

“Định mệnh!”

Hắn không nghe lầm, đây là giọng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhìn trời, ta mới là người phải kêu ‘Định mệnh!’ đây này.

“Trong nhóm Cửu Châu số 1 có rất nhiều đạo hữu nhưng ta phục ngươi thật đấy Thư Hàng à!”

Đậu Đậu bái phục nói.

“Không, chuyện không như ngươi nghĩ đâu.”

Tống Thư Hàng vội giải thích:

“Thật ra câu này là Bạch tiền bối...”

Mới nói được một nửa, hắn lại cảm thấy không ổn.

Về chuyện thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã tỏ tình trong ảo ảnh chân thật của Bạch tiền bối, hình như các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 vẫn chưa biết tình tiết ẩn này.

Nếu hắn nói chuyện này ra, có khi nào sẽ bị một kiếm tiễn thẳng đến mặt trời không nhỉ?

“Tóm lại cậu này không phải do ta nghĩ ra. Lúc đó ta chỉ thuật lại một lần, kết quả là suýt mất mạng.”

Tống Thư Hàng thở dài não nề.

“Thì ra là vậy.”

Đậu Đậu gật đầu:

“Cũng đúng, với tính cách của ngươi, chắc chắn sẽ không nói ra những lời này.”

Câu trả lời dối trá kiểu Đậu Đậu.

“Quá đúng.”

Tống Thư Hàng nói:

“Lời thoại siêu mất mặt như vậy không hề phù hợp với phong cách của ta.”

Mỹ nhân rắn công đức:

“Ưm ưm ưm~~”

Bây giờ Tống Thư Hàng không dám để cô đọc lời thoại bừa bãi nữa, lỡ may lại nói ra lời thoại quỷ dị gì, trái tim nhỏ bé của hắn chịu không nổi nữa đâu.

Vì vậy Tống Thư Hàng cưỡng chế gọi mỹ nhân rắn công đức về, đồng thời giam cầm cô lại, không cho cô thực thể hóa, chỉ cho cô dùng trạng thái thuần ánh sáng công đức bám vào trên người mình.

Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử ở bên cạnh mỉm cười nhìn một màn trước mắt, không hề nói xen vào.

…

Dưới sự điều khiển của Đậu Đậu, thuyền tiên bay về trái đất.

Lúc đáp xuống, Đậu Đậu cứ cho thuyền tiên cắm đầu đâm xuống, cũng chẳng thèm để ý đến địa điểm đáp xuống, hình như bên dưới là đại dương.

“Tĩnh Vũ... không đúng.”

Trong đầu Tống Thư Hàng nghĩ đến lý Bạch, sau đó lại nghĩ đến Tĩnh Dạ Tứ.

“Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử, cô muốn đi đâu? Cần bọn ta đưa cô đến chỗ nào không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử xua tay đáp:

“Không cần đâu, nơi ta cần đến ở ngay bên dưới, ta vốn muốn đi Thái Bình Dương. Vậy chúng ta tạm biệt tại đây thôi, hẹn gặp lại.”

Cô cười hì hì, gọi ra kim thử bản mệnh, sau đó mở cửa kính xe, từ cửa kính nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

Kim thư biến to, nâng đỡ thân thể cô.

Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử ngồi trên kim thư, vẫy tay chào Tống Thư

Hàng:

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Đậu Đậu, năng lượng trên thuyền tiên còn đủ không? Chúng ta về Hoa Hạ luôn.”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu:

“Yên tâm, chỉ cần không mở chế độ chạy trốn điên cuồng, năng lượng hoàn toàn đủ dùng.”

Thuyền tiên chuyển hướng, bay về Hoa Hạ.

Tĩnh Dạ Tứ Tiên Tử ngồi trên kim thư, nhìn thuyền tiên đi xa cười nói:

“Lần sau gặp lại có lẽ vẫn giống như lần đầu gặp mặt.”

“Ngươi cần gì phải làm vậy?”

Trên người cô bỗng phát ra một giọng nói khác, là giọng của Trình Lâm Tiên Tử.

“Thật ra loại tình tiết ‘dù thiếu nữ có làm gì, nam tử kia vẫn không nhớ rõ cô. Nam tử hoàn toàn không biết vì hắn thiếu nữ đã âm thầm cố gắng nhiều đến mức nào’ này rất giống nội dung trong tác phẩm văn học bi kịch, quả thật khiến người ta... muốn ngừng mà không được.”

Diệp Tư lấy ra một cuốn sách văn học bi kịch, hai mắt sáng lên:

“Làm sao bây giờ? Hình như ta tìm được niềm vui trong đây rồi.”

Trình Lâm Tiên Tử:

“...”

Đây là kiểu suy nghĩ gì thế? Kiểu suy nghĩ của thiếu nữ văn học à?

Chú thích:

(1)Tĩnh Dạ Tứ, một bài thơ của Lý Bạch.

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương Cử đầu vọng minh nguyệt

Đê đầu tư cố hương.

(2) Đây là hai câu đầu trong bài thơ Phá Trận Tử của Tân Khí Tật.

Say khướt khêu đèn ngắm kiếm,
Mộng về còi rúc liên thanh.

(3) Hai cầu đầu trong bài Cần Học của Nhan Chân Khanh

Dịch nghĩa:

Canh ba dậy thắp đèn đến canh năm nghe tiếng gà gáy,
Đó chính là lúc người con trai đang lập chí.

(4) Câu cuối trong bài thơ Thượng Nguyên Chi Dạ của Thôi Dịch.

Dịch nghĩa: Nơi nào có giăng đèn mà không có người lại?

Chương 1558: Lấy Đầu Kẻ Địch Ngoài Nghìn Dặm

“Đột nhiên ta cảm thấy cứ thế này mãi cũng tốt... nếu nhân sinh chỉ như lần đầu gặp gỡ, lần nào gặp Thư Hàng cũng như lần đầu tiên. Phản ứng của hắn khiến ta cảm thấy rất mới mẽ, mà bản thân ta còn có thể nhập vai vào nhân vật trong tác phẩm văn học bi kịch, cảm giác này rất thú vị.”

Diệp Tư nói tiếp.

Trình Lâm Tiên Tử:

“...”

Khuê nữ nhà ta còn cứu được không vậy?

Xem ra không thể để con bé tiếp tục xem loại sách lạ lùng quái dị này nữa.

Trở về phải đổi các kiệt tác văn học bi kịch của con bé thành sách khác mới được.

Nhưng phải đổi thành sách gì mới ổn đây?

Dựa theo tính cách thích đặt bản thân vào tình tiết trong tác phẩm văn học của Diệp Tư... Có loại sách nào thích hợp với con bé không nhỉ?

Trình Lâm Tiên Tử đau đầu suy nghĩ.

****

Lúc Đậu Đậu lái thuyền tiên về đến căn hộ của Dược Sư ở khu đại học Giang Nam đã là sáng sớm hôm sau.

Chủ nhật, ngày 20 tháng 10, thời gian chờ hồi sinh còn ba ngày.

Tống Thư Hàng thu thuyền tiên vào thế giới hạch tâm.

“Không ổn rồi, ta phải nghỉ ngơi một lát, mệt quá.”

Đậu Đậu nói, thân thể vẫn còn run rẩy.

“Ừ, ngươi tìm đại một phòng nào đó rồi vào nghỉ ngơi đi, đừng quấy rầy Nhất Thiên Cư Sĩ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đậu Đậu:

“Nhất Thiên Cư Sĩ chứ có phải Sở Sở đâu, đang yên đang lành ta đi quấy rầy hắn làm gì?”

Dứt lời, Đậu Đậu nghênh ngang tiến vào nhà của Dược Sư, tùy ý tìm một phòng rồi làm ổ ngủ.

Tống Thư Hàng cũng đi vào nhà, khuếch tán thần thức quét cả tòa nhà.

“Ơ? Con rối tiên tử và tiểu m Trúc vẫn chưa về ư?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hay là chơi high quá nên không muốn về?

“Xem ra phải mua điện thoại di động cho con rối tiên tử và tiểu m Trúc để tiện liên lạc.”

Vừa nói Tống Thư Hàng vừa đi đến ngồi xuống trước máy tính, tiện tay lướt xem tin tức gần đây.

Dạo gần đây tin tức về vật thể bay thần bí, UFO, ảo tượng(*) xuất hiện khá nhiều.

“Lẽ nào là do sự kiện đường hầm nối liền giữa chư thiên vạn giới mở ra?”

Tống Thư Hàng nói thầm.

Sau khi tiện tay lướt xem một số tin tức gần đây, Tống Thư Hàng đăng nhập tài khoản chat, tiến vào nhóm Cửu Châu số 1.

Vừa vào hắn đã nhận được thông báo của Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“@Toàn thể thành viên, chia sẻ một bộ bí pháp tinh thần dùng để tìm kiếm thiên nhân tộc có tên là ‘Bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân’. Bộ bí pháp này được cải tiến dựa trên ‘Bí pháp tinh thần trinh sát’, chuyên tìm kiếm và khóa chặt khí tức của thiên nhân tộc, đạo hữu có cảnh giới từ ngũ phẩm trở lên có thể sử dụng. Đạo hữu nào cần hãy đến mục chia sẻ nhóm tải xuống.”

Bắc Hà Chân Quân:

“Ơ? Hoàng Sơn tiền bối, bộ công pháp này share miễn phí à?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Bộ công pháp này là do Liên Minh Tu Sĩ chia sẻ, nhằm giúp mọi người tìm được mục tiêu dễ dàng hơn trong lúc đi săn thiên nhân. Đương nhiên, nếu số lượng thiên nhân quá nhiều, mọi người cũng có thể dựa vào bộ bí pháp tinh thần này cảm ứng được trước để sớm rút lui. Trải qua quá trình khảo sát, kết quả cho thấy phạm vi cảm ứng của bộ bí pháp tinh thần này vượt qua thủ đoạn tìm kiếm của thiên nhân. Theo ý của Liên Minh Tu Sĩ, bộ công pháp này được chia sẻ miễn phí trên toàn tu chân giới.”

“Yêu tu dùng được không?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Diệt Phượng hãy inbox ta, bộ bí pháp này có bản sửa đổi dành cho yêu tu, có thể phối hợp với giác quan nhạy bén của yêu tu để khóa vị trí của thiên nhân, hiệu quả tốt hơn, phạm vi cảm ứng xa hơn. @Toàn thể thành viên, đạo hữu nào thuộc yêu tộc cần bí pháp thì hãy inbox ta, chủng tộc khác nhau, ‘Bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân’ bản yêu tu sẽ khác nhau.”

Yêu tu khác với tu sĩ, chủng loại rất nhiều, thế nên ‘Bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân’ bản yêu tu cũng có rất nhiều phiên bản. Hoàng Sơn Tôn Giả không có thời thời gian gửi hết cho từng người, vậy nên quyết định ai inbox thì gửi cho người đó.

Bá Tống:

“Ta nghĩ nên gọi bí pháp này là ‘Bí pháp ra-đa hành thiên nhân’ thay vì ‘Bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân’.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Bí pháp ra-đa hành thiên nhân? Cái tên này rất hay, ta thích. Lát nữa lúc truyền thụ bí pháp này cho người khác, ta sẽ gọi nó là bí pháp ra-đa hành thiên nhân. Chiến tranh hiện đại chính là chiến tranh thông tin, phát hiện ra kẻ địch sớm sẽ chiếm được ưu thế lớn.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Dược Sư:

“[icon viên thuốc]”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Ngón tay Tống Thư Hàng cứng đờ.

Có phải ta lại sơ ý làm Hoàng Sơn tiền bối mệt tim thêm rồi không?

Hắn lập tức nói sang chuyện khác:

“À các vị tiền bối, tối hôm qua lúc lái thuyền tiên, ta đột nhiên nảy ra một ý. Ta muốn ráp một lò phản ứng hạch tâm công nghệ hiện đại với một bộ phận lọc năng lượng vốn là tổ kiện của một pháp khí ngũ phẩm lại với nhau, sau đó lắp vào thuyền tiên của ta. Ngoài ra ta còn định lắp thêm hạch tâm hóa thân vào thuyền tiên. Các tiền bối cảm thấy có ổn không?”

“Nghe hay đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói:

“Thư Hàng tiểu hữu, chiều nay ta sẽ đến tìm ngươi. Ta nghiên cứu rất sâu về lĩnh vực cải tạo xe cộ và thuyền tiên. Chúng ta hãy cùng nhau làm việc, cải tạo thuyền tiên của ngươi.”

Tống Thư Hàng chợt rùng mình.

Đông Phương Lục Tiên Tử cải tạo tuyền tiên? Đáng tin không vậy?

Khoan đã, có lẽ đáng tin thật đấy.

Chiến SUV của Đông Phương Lục Tiên Tử là do chính cô ấy cải tạo, lái rất ngon lành. Mặc dù cô ấy là sát thủ xa lộ nhưng kỹ thuật cải tạo xe vẫn rất xuất sắc.

“Được, buổi chiều ta sẽ ở nhà chờ Đông Phương Lục Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời bấm vào mục chia sẻ nhóm, tải bí pháp ra đa hành thiên nhân về.

“Ta có linh cảm… sẽ nổ.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Tam Lãng đừng phán bậy, gần đây Thư Hàng tiểu hữu rất nhạy cảm với từ ‘nổ’. Phải nói là đại cát đại lợi.”

Bắc Hà Chân Quân nói nhanh.

Hắn đã nói chuyện phong ấn biện pháp an toàn trong cơ thể Tống Thư Hàng biến mất cho các thành viên khác trong nhóm biết.

Đậu Đậu Có Được Cuộc Sống Mới:

“Gâu, ta không thể dùng bí pháp ra-đa hành thiên nhân này!”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Là bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân... chừng nào Đậu Đậu ngươi tấn thăng ngũ phẩm thì dùng được thôi. Khi nào thì ngươi mới về?”

“Ta vừa mới đến chỗ Tống Thư Hàng mà, cho ta chơi thêm mấy ngày đi.”

Đậu Đậu nài nỉ.

Hoàng Sơn:

“Ngươi đã hứa với ta chỉ chơi một ngày thôi mà?”

“ Ừ, đúng là hứa chỉ chơi một ngày, nhưng dù sao ai gạt người thì là chó mà, gâu gâu gâu~~ Lần này khó khăn lắm ta mới được ra ngoài, nhất định phải chơi cho thỏa thích!”

Đậu Đậu cười nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“...”

Lầu trên, Đậu Đậu đang đánh chữ vào khung chat thật nhanh:

“Nói mọi người nghe, hôm nay trên đường lái thuyền tiên về nhà, một câu nói của Thư Hàng đã làm ta khiếp sợ, câu nói kia cực kỳ bá đạo!”

Đúng lúc này...

[Hệ thống thông báo: (******) Đậu Đậu Có Được Cuộc Sống Mới đã bị chủ nhóm cấm chat 5 ngày.]

“Đừng chat nữa, về sớm đi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu nhắn.

Đậu Đậu:

“...”

Nó vẫn chưa gửi tin nhắn lên nhóm, giờ gửi không được rồi.

Hoàng Sơn ngu ngốc, cả nhóm Cửu Châu số 1 đã bỏ lỡ một tin cực sốc chỉ vì hành động ngu ngốc này của ngươi đấy.

Không gửi nữa, không gửi tin sốc này đi nữa.

Ta muốn giấu tin này trong lòng, một mình ta biết một mình ta vui vẻ, không thèm chia sẻ với các ngươi nữa.

...

Ở bên kia, sau khi tải bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân về, Tống Thư Hàng mở nó ra, vừa xem vừa học tập.

Bộ bí pháp cảm ứng này lấy bí pháp tinh thần trinh sát làm cơ sở, sau đó tiến hành cải tạo.

Tống Thư Hàng đã học bí pháp tinh thần trinh sát, chính là phương pháp tu sĩ dùng tinh thần lực cảm ứng xung quanh. Sau khi tấn thăng cảnh giới ngũ phẩm, tinh thần lực chuyển hóa thành thần thức, phạm vi cảm ứng cực rộng. Từ sau khi tấn thăng, Tống Thư Hàng vẫn chưa sử dụng bí pháp tinh thần trinh sát toàn lực, bây giờ hắn cũng không biết phạm vi cảm ứng tối đa của bản thân là bao nhiêu.

Bộ bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân này là bản mở rộng của bí pháp tinh thần trinh sát, một khi thi triển, thần thức của tu sĩ ngũ phẩm chỉ tìm kiếm mục tiêu là thiên nhân tộc, đồng thời phạm vi cảm ứng cũng sẽ mở rộng.

Tống Thư Hàng dựa theo phương pháp được miêu tả trong tài liệu, sau khi thử mấy lần đã nắm vững bộ bí pháp này.

Lấy thân thể hắn làm trung tâm, thần thức dựa theo phương thức hoạt động của bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân bắt đầu khuếch tán.

Cách thức cảm ứng của bí pháp tinh thần trinh sát là tìm kiếm kiểu trải thảm, bao trùm phạm vi rộng.

Còn cách thức tìm kiếm của bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân thì giống như trên người Tống Thư Hàng duỗi ra vô số sợi tơ vô hình, những sợi tơ này chỉ biết truy tìm khí tức của thiên nhân tộc.

Làm theo cách này, thần thức tiêu hao ít hơn nhưng hiệu suất lại cao hơn.

Thần thức của Tống Thư Hàng cứ kéo dài mãi theo thời gian thi triển bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân, bất giác đã kéo dài hơn 10km.

Ngay sau đó, có sáu chấm tròn nhỏ xuất hiện trong ý thức của Tống Thư Hàng.

Xác định tọa độ của thiên nhân.

Không chỉ vậy, theo tâm niệm của Tống Thư Hàng vừa động, bí pháp cảm ứng nhắm vào thiên nhân còn truyền hình ảnh cảm ứng được về.

Đó là một chiếc phi hành khí thiên nhân tộc đậu trong hư không cách Tống Thư Hàng mười dặm, đang tuần tra xung quanh, hình như đang tìm kiếm mục tiêu nào đó.

“Tìm được mục tiêu rồi.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng gửi tin lên nhóm Cửu Châu số 1.

“Thiên nhân?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy, tổng cộng có sáu tín hiệu, ở vị trí cách ta mười dặm. Các tiền bối, ta nên hành chúng kiểu gì đây?”

“Nếu cách mười dặm thì dùng lôi pháp đi. Niệm chú thi pháp, lôi pháp cấp ngũ phẩm vừa khớp với khoảng cách này. Thư Hàng ngươi học được lôi pháp gì rồi?”

Bắc Hà Chân Quân đề nghị.

“Chưởng Tâm Lôi?”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Chân Quân:

“...”

Định mệnh, Chưởng Tâm Lôi? Ngươi đường đường là nghìn năm đệ nhất thánh, nói ra mà không thấy xấu hổ à?

“Ngoài ra ta còn học được Dẫn Lôi thuật trong Thiên Sư Chính Pháp, hiện tại chỉ mới nắm giữ cảnh giới nhất lôi.”

Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Bắc Hà Chân Quân:

“Thôi bỏ đi, đổi phương án khác vậy. Với lôi pháp của ngươi ấy à... vô vọng.”

Trên mặt Tống Thư Hàng đầy vẻ bi thương.

Dược Sư:

“[icon viên thuốc]”

Bắc Hà Chân Quân:

“Cám ơn Dược Sư, nhưng ta không cần.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Nếu không được vậy thì dùng ngự kiếm thuật đi, một kiếm chém ra, cắt đầu thiên nhân.”

Diệt Phượng Công Tử tiếp lời:

“Lấy đầu kẻ địch ngoài ngàn dặm, ngự kiếm thuật tồn tại chính là vì điều này. Nhưng Thư Hàng là dân chơi đao, hẳn là dùng ngự đao thuật.”

“Ý hay, để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng hưng phấn nói.

Từ khi học được ngự đao thuật cùng ngự đao phi hành, hắn chưa bao giờ thử lấy đầu kẻ địch ngoài nghìn dặm.

Nhưng... dùng thanh đao nào mới tốt đây?

Chú thích:

(*)Ảo tượng là hiện tượng quang học tự nhiên xảy ra khi ánh sáng bị bẻ cong tạo ra hình ảnh của những vật thể xa trên bầu trời. Khác với ảo giác, ảo tượng là một hiện tượng quang học có thật và ghi nhận được trên camera, do ánh sáng thực sự bị khúc xạ tạo ra ảnh ảo ở vị trí người quan sát.

Chương 1559: Ngự Nhiều Đao Cùng Một Lúc

Làm tu sĩ ấy à, nhất định phải trải nghiệm cảm giác ngự kiếm hoặc đao chém đầu kẻ địch ngoài nghìn dặm trong lúc bản thân đang ngồi trong nhà uống trà, chuyện trò vui vẻ.

Nhưng trong tay Tống Thư Hàng có không ít bảo đao, nên dùng thanh đao nào mới tốt đây?

Bảo đao Bá Toái? Đao Cổ Vô Hình? Song đao Ô Tặc Bạo Quân?

Còn có thể dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, thậm chí là Xích Tiêu Kiếm tiền bối đều được.

“Cấp bậc của bảo đao Bá Toái khá thấp, sợ rằng lực sát thương không đủ.”

Tống Thư Hàng nói thầm.

Bá Toái là thanh đao đi theo hắn lâu nhất, nhưng nó chỉ là bảo đao cấp tứ phẩm, lực sát thương hơi thấp. Mặc dù Bá Toái được lắp thêm xương Kình Thánh bát phẩm, còn trải qua thiên kiếp rèn luyện, nhưng xương kình thánh chỉ là rào chắn, chưa đủ để tăng lên phẩm chất của Bá Toái. Sau này nếu có cơ hội, hay là nhờ Lục Tu Tiên Tử nâng cấp bảo đao Bá Toái của hắn lên nhỉ?

Về phần Đao Cổ Vô Hình... đạt yêu cầu đấy nhưng hắn cũng có thể phóng đao cổ chung với đao khác.

Có đến sáu thiên nhân, một đao sợ rằng giết không chết hết được, thế nên trước tiên cứ tung một đao chém chết thiên nhân, đồng thời thả Đao Cổ Vô Hình ra. Dù sao thiên nhân cũng không nhìn thấy đao cổ, đến lúc đó có thể cho đao cổ nấp ở một bên cạnh, âm thầm đánh lén thiên nhân.

“Khoan đã, tại sao ta phải phóng từng đao chứ? Ta có năm kim đan, người khác một lần ngự một thanh đao, ta ngự một lúc năm thanh chắc không thành vấn đề đâu nhỉ? Một lần ngự hết số đao sẵn có là giải quyết được hết rồi còn gì?”

Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý.

Vì vậy hắn lấy cả bảo đao Bá Toái, song đao Ô Tặc Bạo Quân và Đao Cổ Vô Hình ra.

Bên kia có sáu thiên nhân, Song đao Ô Tặc Bạo Quân có thể đối phó hai mục tiêu, nếu thêm Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nữa thì số lượng vừa đủ!

Ta vốn là Tống *nhiều kim đan nhiều đao* Thư Hàng mà.

Kim đan nhiều + đao nhiều đúng là có thể muốn làm gì thì làm.

“Thông Nương, cho ta mượn Cửu Tu Phượng Hoàng Đao dùng một chút.”

Tống Thư Hàng nói với Thông Nương trong thế giới hạch tâm.

Thông Nương ngẩng đầu nói đùa:

“Tài khoản game của ta hết knb rồi~~ nạp tiền thì cho mượn!”

Gần đây Thông Nương không bị ngắt búp hành, hơn nữa cũng dần hiểu rõ tính cách của Tống Thư Hàng nên lá gan ngày càng to, không rụt rè giống như trước nữa, thỉnh thoảng cũng nói đùa mấy câu.

Nhưng Thông Nương vừa dứt lời, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã hớn ha hớn hở bay lên, chủ động chấp nhận lời kêu gọi của Tống Thư Hàng.

Thông Nương:

“...”

Thuộc tính rớt nước mắt của Thiên Khấp Bảo Điển bị kích hoạt, Thông Nương nằm sấp trên mai rùa của Quy tiền bối khóc sướt mướt.

Ta là Bát Tu kia mà? Về mặt lý thuyết, ta mới là ký chủ đương nhiệm của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chứ?

“Trở về sẽ nạp knb vào game cho cô.”

Tống Thư Hàng đồng ý không chút do dự.

Hắn định dùng vàng cám đổi chút tiền từ chỗ Tuyết Lang Động Chủ. Nếu không được, trên người thiên nhân có rất nhiều pháp khí không dùng được, có thể mang chúng đi đổi thành linh thạch sau đó đổi lại thành tiền.

Đến lúc đó vậy là có tiền nạp knb cho Thông Nương rồi.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, thả Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra đi.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Mỹ nhân rắn công đức chui ra nửa người từ sau lưng Tống Thư Hàng, lười biếng há miệng phun Xích Tiêu Kiếm ra, xong việc lập tức rụt về. Hôm nay cô có vẻ khá là phờ phạc.

Đao Cổ Vô Hình, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lượn quanh người Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm:

“Ơ, Thư Hàng, định tập thể dục buổi sáng à?”

“Không phải, lần này ta tìm được sáu thiên nhân, muốn dùng ngự đao thuật cho bọn chúng một đao từ khoảng cách mười dặm.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Sáu thiên nhân? Mấy phẩm?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Không biết, chắc cũng chừng ngũ phẩm thì phải? Lần này ta dùng bí pháp ra đa hành thiên nhân cảm ứng được bọn chúng.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đối phó mấy con gà bệnh ngũ phẩm mà cũng cần ta ra sân à?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối dở khóc dở cười.

Dù gì nó cũng là thần binh Trường Sinh Giả, hơn nữa còn đang ở trạng thái tràn đầy năng lượng. Một đao bổ xuống, ít nhất cũng phải đánh với đối thủ cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm mới xứng.

Để nó đi ra đối phó với mấy tên ngũ phẩm, thế này thì khác gì cầm đại bác bắn muỗi?

“Hơn nữa mặc dù nhờ Xích Tiêu Tử rót đầy năng lượng giúp ta nhưng chút năng lượng này cũng không thể lãng phí. Chúng ta phải tiết kiệm năng lượng để đối phó đối thủ từ bát phẩm trở lên, tốt nhất là đối thủ cấp cửu phẩm.”

Xích Tiêu Kiếm nói tiếp.

Dạo trước lúc Tống Thư Hàng gặp đại địch, do cạn năng lượng mà nó không thể đánh một trận sảng khoái, vừa nghĩ lại thấy bực bội.

“Có lý.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Vậy nhờ Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên cạnh trông chừng giúp ta, để ta thử xem có thể ngự nhiều đao một lúc không.”

“Ngự nhiều đao một lúc?”

Xích Tiêu Kiếm tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đúng vậy, ta muốn làm thử.”

Tống Thư Hàng nói.

Đầu tiên hắn vươn tay chạm vào bảo đao Bá Toái, sử dụng ngự đao thuật đối với Bá Toái.

Bảo đao Bá Toái bay lên, xoay một vòng theo ý niệm của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó Tống Thư Hàng lại tiện tay thi triển dưỡng đao thuật lên bảo đao Bá Toái.

Oong~

Bảo đao Bá Toái phát ra tiếng ngâm, đao mang trên thân đao tăng vọt, ở vào thế sẵn sàng tấn công.

“Rất tốt, không hề cảm thấy quá sức.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng lại giơ tay chạm vào Đao Cổ Vô Hình, sử dụng ngự đao thuật + dưỡng đao thuật.

Đao Cổ Vô Hình vốn có sinh mệnh, lúc Tống Thư Hàng sử dụng ngự đao thuật lên người nó, lượng tiêu hao ít hơn bảo đao Bá Toái một nửa.

Hơn nữa quả nhiên dưỡng đao thuật cũng có tác dụng đối với Đao Cổ Vô Hình. Đao cổ không ngừng truyền cảm giác thoải mái, hưởng thụ vào ý niệm của Tống Thư Hàng.

“Tiếp theo là song đao Ô Tặc Bạo Quân.”

Tống Thư Hàng để tay lên trên song đao Ô Tặc Bạo Quân, giải trừ phong ấn cấp lục phẩm.

Giải trừ phong ấn thất phẩm và bát phẩm quá tiêu hao năng lượng, trước mắt đối với Tống Thư Hàng mà nói, trạng thái thực dụng nhất chính là trạng thái giải trừ phong ấn lục phẩm.

Cùng một bộ tổ hợp ngự đao thuật + dưỡng đao thuật nhưng do song đao Ô Tặc Bạo Quân là bản mệnh pháp khí, vậy nên lúc ngự đao thuật và dưỡng đao thuật tác động lên song đao Ô Tặc Bạo Quân, hiệu quả tốt hơn hẳn.

Song đao, đao cổ cộng thêm bảo đảo Bá Toái xếp thành một hàng, lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

“Vẫn còn sung sức.”

Tống Thư Hàng xem xét tình trạng bản thân.

Năm kim đan hạch tâm trong cơ thể hắn không ngừng cung cấp linh lực, lại thêm linh lực do linh quỷ lục phẩm cung cấp, Tống Thư Hàng ngự bốn thanh đao vẫn cảm thấy rất thoải mái.

“Vậy kế tiếp đến lượt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!”

Tống Thư Hàng nói.

Lần xuất kích này tất nhiên không thể thiếu Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Đám thiên nhân kia đều rúc trong phi hành khí, muốn phá phòng ngự của phi hành khí phải nhờ đến sự sắc bén của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Nói gì thì đây cũng là đạo khí, dù không thêm bất kỳ sát thương gì, chỉ cần dùng sức mạnh cơ bắp ném nó ra cũng có thể chém thủng phi hành khí của thiên nhân dễ như cắt đậu hủ.

Tống Thư Hàng đặt tay lên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, thử sử dụng ngự đao thuật với nó.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rất phối hợp với Tống Thư Hàng, tiến vào trạng thái ngự đao.

Tiếp đó Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi lại buff thêm dưỡng đao thuật cho nó.

Ngay khi dưỡng đao thuật phủ xuống Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Tống Thư Hàng bỗng phát hiện tâm thần của hắn tựa như gắn liền với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Hắn và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao như hợp làm một.

Đao chính là hắn, hắn chính là đao.

“Đậu xanh, nhân đao hợp nhất.”

Xích Tiêu Kiếm không nhịn được thốt lên, chuyện này không khoa học.

Đao ý, người đao hợp nhất, đây là hai loại cảnh giới mà các đao tu theo đuổi.

Hơn nữa muốn tiến vào trạng thái nhân đao hợp nhất còn khó hơn lĩnh ngộ đao ý.

Sau khi lĩnh ngộ đao ý, thường thì tu sĩ có thể ổn định sử dụng, biến nó thành chiến lực tuyệt đối của bản thân.

Về phần nhân đao hợp nhất thì phải xem vận khí, xem trạng thái của bản thân và đao cùng với đủ loại nhân tố ảnh hưởng khác.

Có lúc trạng thái của tu sĩ rất tốt nhưng trạng thái của bảo đao không tốt cũng không thể tiến vào trạng thái nhân đao hợp nhất.

“Đây chính là trạng thái nhân đao hợp nhất ư?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cảm giác này tuyệt vời ngoài sức tưởng tưởng, cứ như thân thể thoát khỏi tất cả trói buộc, tiến vào thị giác của ‘đao’.

Trạng thái tiến vào thị giác của đao này lại giúp Tống Thư Hàng có lĩnh ngộ sâu hơn về Tam Thiên Đao Kinh.

Có đao trong tay, trong thiên hạ không gì ngăn cản được ta.

“Ngự đao thuật, trảm!”

Tống Thư Hàng quát.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao xung phong dẫn đầu, lượt nhanh trong hư không với tốc độ vượt xa các bảo đao khác.

Theo sau nó là song đao Ô Tặc Bạo Quân, nhưng khoảng cách giữa song đao và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng bị kéo giãn...

Còn Bảo đao Bá Toái và Đao Cổ Vô Hình thì duy trì tốc độ ngang nhau, song song bay đi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, cho thần thức bám vào các thanh bảo đao.

****

Cách đó mười dặm.

Chiếc phi hành khí thiên nhân tộc tìm được một vùng núi rừng, tạm thời dừng lại.

Có vẻ vận may của đám thiên nhân này không tốt lắm. Từ thiên nhân giới đi đến thế giới này săn tu sĩ kim đan, bọn chúng đã tìm kiếm nhiều ngày nhưng không tìm được con mồi thích hợp.

Bây giờ bọn chúng đang định nghỉ ngơi một chút, đả tọa lấy lại sức.

Ngay lúc bọn thiên nhân định đáp phi hành khí xuống, ở đằng xa bỗng có một ngọn lửa vượt hư không chém về phía bọn chúng.

“Có kẻ địch tập kích!”

Tên thiên nhân phụ trách canh gác la lên.

Tên này vừa dứt lời, ngọn lửa kia đã hóa thành một con phượng hoàng đỏ rực chém trúng phi hành khí thiên nhân.

Ầm!!!

Phi hành khí thiên nhân bị một đao chém nổ.

Trong lúc nguy cấp, sáu tên thiên nhân ở bên trong được bắn ra nhờ thiết bị thoát hiểm an toàn.

Dù vậy, một kích kinh khủng của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng đã để lại không ít vết thương trên người sáu tên thiên nhân. Lửa phượng hoàng bất diệt quấn quanh trên miệng vết thương, không ngừng đả thương sáu tên thiên nhân.

Sau khi hủy diệt phi hành khí, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng không đuổi theo.

Nó chỉ bay lơ lửng trong hư không, lượn vòng rất vui vẻ.

Từ đầu đến cuối, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không hề dùng đến sức mạnh của nó. Nếu không, một đao vừa rồi đã lấy mạng sáu tên thiên nhân kia rồi.

Nhiệm vụ của nó chỉ là phá hủy phi hành khí thiên nhân cùng với canh giữ trong hư không, không để cho sáu tên thiên nhân kia chạy mất.

“Đây là ngự đao thuật của tu sĩ! Có tu sĩ phát hiện ra chúng ta.”

Một tên thiên nhân bay lên nói.

Nhưng ngay khi bọn chúng còn chưa kịp phản ứng lại...

Vèo~~

Lúc này song đao Ô Tặc Bạo Quân đuổi tới, đao mang bùng nổ, song đao tách ra, mỗi thanh khóa chặt một tên thiên nhân, một đao chém xuống.

Hai tên thiên nhân kia chỉ có thể cắn chặt răng vội vàng đón đỡ.

Nhưng bọn chúng đã bị Phượng Hoàng Đao đánh trọng thương, trên người còn bị lửa phượng hoàng bất diệt quấn lấy. Chỉ chống cự được hai hồi đã bị song đao Ô Tặc Bạo Quân chém chết.

Tiếp đó bảo đao Bá Toái chậm rãi bay tới.

Nó cũng khóa chặt một tên thiên nhân, một đao chém tới.

Rốt cuộc tên thiên nhân kia tỉnh hồn lại.

Hắn cắn chặt răng, vung kiếm ngăn chặn bảo đao Bá Toái.

Nhưng bảo đao Bá Toái lại không hành động một mình, sau lưng nó còn có Đao Cổ Vô Hình đi theo.

Đao Cổ Vô Hình nắm chắc thời cơ, một đao đâm tới.

Chương 1560: Huyết Vụ Đông Lai? Điềm Tốt!

Tu luyện giả ngũ phẩm bình thường vốn đã không thể thấy được Kiếm Cổ Vô Hình huống chi là Đao Cổ - Kiếm Cổ thể biến dị.

Nếu Đao Cổ Vô Hình của Tống Thư Hàng toàn lực thu liễm khí tức, ngay cả tu luyện giả cảnh giới lục phẩm cũng không phát hiện ra.

Thế nên thừa dịp tên thiên nhân kia đang chống lại bảo đao Bá Toái, Đao Cổ Vô Hình lặng lẽ di chuyển ra sau lưng hắn, nhắm ngay eo đâm một đao.

Phập~

Phòng ngự và pháp y trên người thiên nhân bị đâm xuyên, mũi đao của đao cổ thuận lợi đâm vào sau eo hắn.

"A~~"

Thiên nhân hét thảm một tiếng, theo bản năng vươn tay chộp tới sau eo.

"A~"

Lại một tiếng hét thảm vang lên, lúc này bàn tay của thiên nhân chộp trúng lưỡi đao của Đao Cổ Vô Hình, một tay đầy máu.

Ngay sau đó tên thiên nhân kia đột nhiên thấy trước mắt bỗng tối sầm, thân hình ngã xuống từ độ cao mười mét trong hư không, rơi xuống vùng rừng núi bên dưới.

Hắn phát ra tiếng hét thảm thiết thứ ba:

"A~~"

Sau khi tên thiên nhân kia rơi xuống, Đao Cổ Vô Hình lặng lẽ rút lưỡi đao ra khỏi eo hắn rồi tiếp tục ẩn nấp.

Trên thân đao cổ không dính lấy một giọt máu.

Tên thiên nhân bị đâm sau eo đã hôn mê bất tỉnh, hắn bị trúng độc.

Bản thân Đao Cổ mang huyết mạch loài cổ, lúc cần nó có thể tiết ra chất kịch độc gây tê liệt. Loại kịch độc này ngay cả tu sĩ lục phẩm cũng sẽ bị quấy nhiễu, tu sĩ ngũ phẩm trúng phải sẽ trực tiếp hôn mê.

Thiên nhân còn sống có giá hơn thiên nhân đã chết.

Kịch độc gây tê liệt có thể khiến thiên nhân rơi vào trạng thái hôn mê trong thời gian dài lại không gây tổn thương đến tính mạng của bọn chúng, hiệu quả rất tốt.

Trong hư không, ba tên thiên nhân còn lại trợn mắt kinh hoàng.

Vừa lộ mặt, phi hành khí của bọn họ đã bị nổ, hai tên bị chém ngang eo, còn một tên bỗng dưng hôn mê, mất sức chiến đấu.

Mà từ nãy đến giờ, bọn họ lại chẳng biết đối thủ đang ở đâu, hình dáng ra sao. Bọn họ dốc toàn lực phóng ra tinh thần lực cảm ứng nhưng lại không cảm ứng được khí tức của tu sĩ ở gần đây.

Rất có thể đối phương đang ở ngoài phạm vi tinh thần cảm ứng của bọn họ, tiến hành ngự đao công kích.

Phải mạnh đến mức nào mới làm được điều này?

Một đợt ngự đao công kích kết thúc.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân chỉ trôi lơ lửng trong hư không, không tiếp tục phát động công kích.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay lượn xung quanh, đề phòng thiên nhân chạy trốn.

Đao khí trên bảo đao Bá Toái tăng vọt, nếu trên thân đao không lắp rào chắn... nhìn nó hẳn là khí phách lắm.

Đao Cổ Vô Hình tiếp tục ẩn nấp, chờ thời cơ hành động.

...

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Tống đạo hữu đang tường thuật trực tiếp tình hình chiến đấu của hắn cho các tiền bối trong nhóm biết thông qua tin nhắn:

“Tiêu diệt rồi! Các vị tiền bối, một hơi ta tiêu diệt được ba tên thiên nhân.”

“Ồ? Ngự đao thuật của Thư Hàng tiểu hữu đã mạnh đến vậy rồi à? Một hơi chém chết ba thiên nhân tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm ư?”

Đồng Quái Tiên Sư rảnh rỗi online tò mò nói.

“Yo, Đồng Quái, lâu rồi không gặp, sinh con chưa? Sau khi sinh con xong, chờ đầy tháng ta sẽ tặng quà đầy tháng cho con của ngươi. [icon cười nham hiểm]”

Bắc Hà Tán Nhân lập tức hồi đáp.

Bình thường, Bắc Hà Tán Nhân luôn giữ hình tượng nghiêm túc ở trong nhóm. Hắn và Hoàng Sơn cùng với mấy vị tiền bối rất ít online khác đã khổ cực giữ gìn chút phẩm hạnh còn sót lại không nhiều của nhóm Cửu Châu số 1.

Nhưng mỗi khi gặp Đồng Quái Tiên Sư, Bắc Hà Tán Nhân cứ như ăn phải thuốc nổ, tính tình trở nên táo bạo vô cùng.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Ha ha, Bắc Hà ngươi mới là tình yêu đích thực của thiếp, lần tới thiếp sinh con cho ngươi nhé.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“...”

Diệt Phượng Công Tử:

“[icon phát điên], vừa tưởng tượng ra cảnh đó đã thấy mù mắt rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Xấu, miễn.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Mặc dù biết rõ Đồng Quái có thể là tiên tử, mà tiên tử váy đỏ xuất hiện trong Thực Tiên Yến lần trước cũng có diện mạo rất đẹp, nhưng chẳng biết sao trong đầu ta chỉ có ấn tượng hắn là một tên hán tử thô lỗ lộ ngực lộ đùi.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“Tam Lãng, thiếp cũng có thể sinh con cho ngươi đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Bói bịp này, sao ngươi lại phải làm tổn thương nhau như vậy chứ?”

Chết rồi, Đồng Quái điên rồi. Vì muốn làm người ta buồn nôn, hắn liều mạng hy sinh cả bản thân, hãm hại người hạm hãi luôn cả chính mình.

Tô thị A Thất:

“Thư Hàng tiểu hữu luyện ngự đao thuật rất tốt, xem ra không lãng phí bí pháp ngự đao ta dạy cho ngươi.”

Ngự đao thuật và ngự đao phi hành của Tống Thư Hàng đều là pháp môn do Tô thị A Thất dạy gián tiếp cho hắn thông qua A Thập Lục.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Ngự đao thuật mà Thư Hàng học là ngự đao thuật gì lại có thể dùng một đao chém ba tên thiên nhân?”

“Ngự đao thuật ta luyện là Ngự Đao-Nguyệt Quang do A Thất tiền bối truyền thụ cho. Thật ra có thể một hơi chém ba tên thiên nhân là do ta ngự bốn thanh đao cùng một lúc.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Tô thị A Thất:

“...”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“...”

Bắc Hà Tán Nhân:

“...”

“Ngoài ra ta phát hiện một vấn đề. Tổng cộng có sáu tên địch, ta dùng ngự đao một hơi tiêu diệt ba tên, giờ phải làm sao với ba tên còn lại đây? Nếu ta lại sử dụng ngự đao thuật ở tầm xa, chắc hẳn thiên nhân đã có đề phòng, không dễ đối phó, cũng không thể chém chết bọn chúng một cách nhanh gọn được.”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Đương nhiên Tống Thư Hàng có thể dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nghiền ép thiên nhân, thậm chí có thể dùng Đao Cổ Vô Hình âm thầm giải quyết từng tên một.

Chỉ là hắn chợt nghĩ chẳng lẽ ngự đao thuật chỉ dùng để phóng một đao ra, lấy đầu kẻ địch ngoài nghìn dặm sau đó lại bay về? Vậy nếu kẻ địch khá mạnh, không miểu sát được thì phải làm sao?

“Ngươi có thể thi triển đao pháp phối với ngự đao thuật để hành bọn chúng.”

Lệ Chi Tiên Tử cho ý kiến.

Ngự đao thuật và ngự kiếm thuật chỉ là một loại thủ đoạn, sau đó còn có ngự đao pháp hoặc phi kiếm pháp phối với ngự đao thuật hoặc ngự kiếm thuật.

Ví dụ như Vạn Kiếm Quyết, Phi Kiếm Phục Ma Trận, Thiên Vạn Tàn Quang, Tiên Pháp Ngũ Thần Kiếm, v.v… Đây đều là phi kiếm thuật.

Tống Thư Hàng ngơ ngác:

"Còn có đao pháp phối với ngự đao thuật nữa à?"

Hắn hoàn toàn không biết.

Bắc Hà Tán Nhân:

"…"

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Rốt cuộc làm sao mà ngươi tấn thăng được đến ngũ phẩm vậy hả Bá Tống đạo hữu?"

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ta chính là một con cá mặn, cứ tu luyện mãi là lên ngũ phẩm thôi.

Hiến Công Đang Dưỡng Thương:

"Biết sao được, Thư Hàng tiểu hữu chỉ mới tu luyện chưa được bao lâu, có thể thông cảm. Hắn học được ngự đao thuật đã là giỏi lắm rồi."

Bắc Hà Tán Nhân:

"Đúng vậy, ít nhất hắn còn biết ngự đao thuật. Về lôi pháp hắn chỉ biết mỗi Chưởng Tâm Lôi kia kìa."

"Ta còn biết Dẫn Lôi Thuật-Nhất Lôi nữa mà Bắc Hà tiền bối. [icon lệ rơi đầy mặt]"

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"Mà này chờ chút, ngươi chat trong nhóm lâu như vậy, ba tên thiên nhân còn sống kia đâu? Chạy rồi à?"

"Không có, bọn chúng chạy không thoát được. Ta cho Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trấn tràng, nếu bọn chúng muốn chạy, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sẽ bắt bọn chúng về lại. Bây giờ bọn chúng cứ đứng im tại chỗ."

Tống Thư Hàng trả lời.

Thiên nhân còn sống có giá trị cao hơn...

Cuồng Đao Tam Lãng:

"???"

Bàn cả buổi, hóa ra ba tên thiên nhân còn sống kia cũng hết đường sống rồi à?

Phượng Hoàng Đao Mạt Ly:

"Ngươi đang dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao á?"

Đây là tài khoản của Lục Tu Tiên Tử, Thất Tu Thánh Quân đã kéo cô gia nhập vào nhóm cách đây rất lâu, chỉ là cô rất ít xuất hiện, mà có xuất hiện cũng thường dùng tài khoản của Thất Tu.

"Nếu ngươi đã dùng được Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, thế thì cứ dùng thuộc tính đè bẹp bọn chúng, cần ngự đao đao pháp làm gì?"

Lục Tu Tiên Tử nói tiếp.

Mà tại sao ngươi có thể sử dụng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hả? Ngươi đâu phải Bát Tu, tại sao lại dùng được Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chứ?

"Là do trong đầu chợt hiện ra nghi vấn nên ta muốn hỏi các tiền bối thôi."

Tống Thư Hàng trả lời.

Xem ra ngoài ngôn ngữ viễn cổ và pháp thuật, hắn còn phải nghĩ cách học ngự đao đao pháp mới được.

Lúc này Lệ Chi Tiên Tử lại tò mò hỏi:

"Ngự đao thuật của Thư Hàng là do A Thất dạy cho đúng không? Vậy A Thất có ngự đao đao pháp phối hợp không?"

Tô thị A Thất:

"Ta vẫn chưa sáng tạo ra Đao pháp phối với Ngự Đao-Nguyệt Quang, thế nên... Thư Hàng có thể tự nghĩ ra một bộ đao pháp cho riêng mình, cố lên."

Nhìn trời!

Ngay cả ngự đao đao pháp là gì ta cũng không biết, làm sao mà tự nghĩ ra được?

Thôi, cứ giải quyết ba tên thiên nhân còn lại trước đã.

Ý thức của Tống Thư Hàng lại chuyển tới ba tên thiên nhân

kia.

…

Lúc này trong ba tên thiên nhân còn lại có một tên tìm được cơ hội.

Tên này âm thầm tính toán góc độ, khi song đao Ô Tặc Bạo Quân và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay đến vị trí cách hắn xa nhất, hắn lập tức kích hoạt một độn thuật bảo mệnh trên người.

Quanh người hắn hiện lên ánh sáng xanh, thúc đẩy thân thể hắn bắt đầu chạy trốn ra xa.

“Ha ha, Đao Cổ Vô Hình của ta đang chờ khoảnh khắc này đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Ngay lúc tên thiên nhân kia kích hoạt độn thuật, Đao Cổ Vô Hình lập tức lao tới, đâm thẳng vào sau eo thiên nhân, đồng thời cũng rót lượng lớn kịch độc tê liệt vào.

“A~~”

Tên thiên nhân kia hét thảm một tiếng rồi rơi vào trạng thái hôn mê.

Thế nhưng ánh sáng độn thuật vẫn cuốn lấy tên thiên nhân đang hôn mê, tiếp tục độn đi xa.

Lúc này Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chợt lóe, ánh đao vỗ lên trên người tên thiên nhân đang hôn mê, lập tức đánh tan độn quang trên người hắn.

Bảo đao Bá Toái phối hợp bay đến, mở rào chắn đón lấy tên thiên nhân đang hôn mê.

Lúc này, bên trong rào chắn của bảo đáo Bá Toái đã có bốn tên thiên nhân.

Hai tên thiên nhân bị chém ngang eo và tên thiên nhân trúng độc hôn mê trước đó đều bị Bá Toái bắt vào.

Lắp rào chắn cho bảo đao Bá Toái đúng là một quyết định chính xác. Rào chắn không chỉ mang đến cảm giác an toàn mà còn có thể dùng để vận chuyển chiến lợi phẩm, nhất cử đa tiện.

Cũng trong lúc đó, hai tên thiên nhân còn lại cũng kích hoạt bí pháp chạy trốn trên người.

Một tên trong đó cũng dùng độn thuật có ánh sáng xanh, luồng sáng xanh kia cuốn lấy thân thể hắn, thúc đẩy hắn chạy đi.

Một tên khác lại dùng Huyết Độn Đại Pháp, một loại độn pháp Tống Thư Hàng nhìn rất quen mắt.

Huyết Độn Đại Pháp là một độn pháp rất mạnh mẽ, được xưng là độn pháp có thể trốn thoát khỏi tay Chân Quân lục phẩm. Khi độn pháp được kích hoạt, thân thể tên thiên nhân kia bỗng hóa thành một luồng huyết vụ, chạy tán loạn khắp bốn phương tám hướng.

Huyết Độn Đại Pháp này rất nổi danh, sau khi huyết vụ tản ra chạy trốn, cuối cùng sẽ hợp lại ở một nơi nào đó, khôi phục thành một tên thiên nhân hoàn chỉnh.

Hơn nữa cho dù giữa đường có huyết vụ bị hủy diệt cũng không sao, nhiều nhất cũng chỉ bị thương một chút, dưỡng mấy ngày lại khôi phục như cũ.

Nếu may mắn, một số vật phẩm trân quý mang theo bên người cũng sẽ nấp trong huyết vụ, được Huyết Độn Đại Pháp mang đi.

Trước kia độn thuật này từng được gọi là ‘kinh nguyệt độn’.

...

Tên thiên nhân dùng ánh sáng xanh chạy trốn không chạy được bao xa đã bị Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đánh trở về.

Đao Cổ Vô Hình bắt lấy cơ hội, một đao đâm trúng eo thiên nhân, rót kịch độc vào làm hắn hôn mê.

Ngay sau đó bảo đao Bá Toái nhận lấy thiên nhân hôn mê.

Tiếp đó Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại ném ra một đám lửa, đuổi theo huyết vụ tứ tán. Ngọn lửa xuất hiện sau nhưng lại nhanh hơn huyết vụ, hơn phân nửa huyết vụ tứ tán bị đốt sạch.

Chỉ có bốn năm đám huyết vụ thoát khỏi ngọn lửa, tiếp tục chạy trốn điên cuồng. Chỉ còn lại chút huyết vụ như vậy, đến lúc đó dù huyết vụ có hội tụ thành hình người thì tên thiên nhân kia không chết cũng tàn tật.

Lúc này song đao Ô Tặc Bạo Quân chia làm hai đường, đuổi theo mấy đám huyết vụ còn sót lại. Tống Thư Hàng đã từng gặp qua Huyết Độn Đại Pháp, biết cuối cùng huyết vụ sẽ tụ lại ở nơi nào.

Mấy thanh bảo đao phối hợp không chê vào đâu được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút sau đó cho bảo đao Bá Toái, Đao Cổ Vô Hình và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trở về trước.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân là bản mệnh pháp khí của hắn, dù có bay xa đến đâu cũng không lo, lúc nào cũng có thể thu về.

****

Lúc này, ở vùng ngoại ô thành phố H gần khu Giang Nam.

Một người mặc choàng đen che kín toàn thân hài lòng nhìn trận pháp khổng lồ vẽ trên mặt đất.

“Khu vực này đúng là một nơi độ kiếp tốt.”

Người mặc áo choàng đen lẩm bẩm.

Là một phong thủy bảo địa.

Thảo nào năm tháng trước, tiểu cô nương của Tô thị lại chọn độ kiếp ở chỗ này.

“Trận pháp không thành vấn đề, độ kiếp thạch đã bố trí ổn thỏa, vị trí của huyết thần toản cũng được đặt chính xác.”

“Đan dịch Thất Hoàng Diệu Quả giúp tăng lên đan văn của Tiên Nông Tông Thất cũng đã chuẩn bị đâu vào đấy.”

“Tà khí cũng đã chôn thỏa đáng.”

“Mọi chuyện đã sẵn sàng, tiếp theo là lúc ta độ thiên kiếp ngũ phẩm.”

Người áo đen vén nón trùm đầu, lộ ra thân thể ở trạng thái sương mù.

Là An Tri Ma Quân, một trong những đối tượng hợp tác của Công Tử Hải.

Chính là người đã vượt nghìn dặm xa xôi chạy đến khu Giang Nam để bắt Tô thị A Thập Lục lúc trước... Tiếc là hắn có tật mù mặt đối với nhân loại, vô tình bắt lầm Tống Thư Hàng.

Lúc đó còn bị Đậu Đậu đuổi theo cắn một đoạn đường rất dài.

Trên người hắn, Công Tử Hải và Chính Năng đều có rất nhiều bí mật nên khi độ kiếp, ba người bọn họ đều lựa chọn rời đi Vô Cực Ma Tông, tự tìm nơi độ kiếp.

“Ta sắp bắt đầu độ kiếp rồi.”

An Tri Ma Quân mở điện thoại, gửi tin nhắn cho Công Tử Hải và Chính Năng.

Chính Năng gửi lại một câu:

“Ừ.”

Công Tử Hải:

“Sau khi lên ngũ phẩm, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Nói chính xác là sau khi lên ngũ phẩm tám long văn thì chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

An Tri Ma Quân tự tin nói.

Bọn họ chuẩn bị lâu như vậy, chuẩn bị đủ loại phương pháp tăng lên số lượng long văn, mục đích cũng không đơn giản chỉ là tấn thăng ngũ phẩm thôi.

Nếu chỉ muốn tấn thăng ngũ phẩm, với tư chất của ba người bọn họ đã sớm có thể độ kiếp rồi.

Thứ mà bọn họ muốn ít nhất là bảy long văn, thậm chí là tám!

“Kim đan vô hối, kim đan tám long văn mới có thể mang đến đủ sức mạnh cho chúng ta.”

An Tri Ma Quân nói.

Dứt lời, hắn ném điện thoại vào trong một hang động ở đằng xa.

Hang động này nằm ngoài phạm vi hắn độ kiếp, bên trong có điện thoại, quần áo và đan dược để hắn sử dụng sau khi độ kiếp xong.

“Bắt đầu thôi.”

Lực lượng của chín đại tiên cốt trong cơ thể hắn bùng nổ, dẫn thiên kiếp xuống.

Ầm ầm, bầu trời vốn quang đãng bỗng nhiên giăng đầy mây đen.

Đồng thời lại có mấy đám sương mù màu máu từ phía đông bay tới~

“Huyết vụ đông lai? Đây đúng là điềm tốt.”

An Tri Ma Quân mỉm cười.

Đối với những ma tu như hắn, huyết vụ chính là vật cát tường.

Chương 1561: Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không ngại đi bảo vệ vị đạo hữu đang độ kiếp kia chứ

Mấy dấu hiệu như huyết vụ đông lai, ma khí che trời trời, âm khí ngất trời đều là điềm tốt độ kiếp đối với ma tu.

“Xem ra lần này bản tọa độ kiếp thì mười phần chắc chín rồi.” An Tri Ma Quân mỉm cười.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, hắn đều có đủ.

Tám long văn ngay trước mắt!

Ngay sau đó, An Tri Ma Quân vung tay một cái, ma khí chôn dưới lòng đất phun mạnh ra ngoài, hình thành sáu cột ma khí khổng lồ.

Trên đỉnh mỗi một cột ma khí đều có một bức tượng ma thần.

Trên thân cột có chân long màu đen lượn quanh, không ngừng rút lực lượng của ‘đại trận độ kiếp’ dưới lòng đất lên cung cấp cho thân cột.

Sáu cây cột ma thần với thanh thế khổng lồ.

Ầm ~~

Một tiếng sấm rền trên bầu trời, đợt thiên kiếp đầu tiên bổ mạnh xuống chỗ của An Tri Ma Quân.

Theo thường lệ, đợt thiên kiếp đầu tiên tương đương với món khai vị, cũng giống như chính thức nhắc nhở tu sĩ rằng ‘thiên kiếp bắt đầu rồi đấy’.

Như vậy, chỉ cần có chuẩn bị thì rất ít tu sĩ chết dưới đợt thiên kiếp đầu tiên.

An Tri Ma Quân cực kỳ bình tĩnh, tâm tình của hắn rất ổn định.

Nhiều năm chuẩn bị và lên kế hoạch, chính là đang chờ ngày hôm nay.

Đối mặt với đợt thiên kiếp đầu tiên, hắn chỉ dùng một ý niệm, một cây cột ma thần trong số đó phun ra một đạo sương mù màu đen đã chặn được đợt thiên kiếp đầu tiên.

“Dường như uy lực thiên kiếp còn mạnh hơn dự tính một chút, xem ra tiềm lực của ta còn mạnh hơn bản thân phỏng đoán. Có điều với ta mà nói, chút tăng cường ấy vẫn còn trong phạm vi có thể chịu đựng được.” An Tri Ma Quân tính toán trong lòng.

Uy lực thiên kiếp càng mạnh thì có thể phản ánh tiềm lực của một vị tu sĩ.

Đợt thiên kiếp đầu tiên có tổng cộng sáu đạo sấm sét.

Mỗi đạo thiên lôi giáng xuống thì có một cột ma thần phun sương mù màu đen, tiến hành ngăn cản.

Sáu đạo thiên lôi, sáu cây cột ma thần.

Trùng hợp như thế!

Trong lòng An Tri Ma Quân càng thêm kiên định, hắn cảm thấy ý trời trong cõi u minh đã đứng về phía hắn.

Sáu đạo thiên lôi bị sương mù màu đen chặn lại toàn bộ.

Thiên kiếp tiêu tán.

Sương mù màu đen cũng bị triệt tiêu.

Đồng thời… còn có đám sương mù máu kia, chúng cũng bị cuốn vào phạm vi thiên kiếp rồi bị tiêu diệt một cách vô tình.

“Nói không chừng ta sẽ cơ hội trùng kích vào chín long văn trong truyền thuyết ấy chứ.” Trong lòng An Tri Ma Quân bắt đầu ảo tưởng.

Mặc dù biết chín long văn thật sự là truyền thuyết hư ảo… Nhưng ảo tưởng một chút trong lòng là chuyện rất bình thường. Ma tu không có mơ ước có khác gì cá mặn cơ chứ??

Nếu như một người giống với một con cá mặn, thì tuyệt đối không thể đi xa trên con đường tu hành được!

“Xốc tinh thần lên nào, phải vượt qua thiên kiếp hoàn mỹ mới được.” An Tri Ma Quân lẩm bẩm.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Kiếp vân ngưng tụ để chuẩn bị lực lượng.

Đợt thiên kiếp thứ hai sắp giáng xuống.

Bắt đầu từ đợt này mới là thiên kiếp ngũ phẩm chân chính.

…

…

Bên kia.

Tống Thư Hàng làm ba việc cùng một lúc.

Hắn vừa chỉ huy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao dẫn theo bảo đao Bá Toái và Đao Cổ Vô Hình trở về trước.

Bên kia thì chia ra khống chế song đao Ô Tặc Bạo Quân, phân công nhau đuổi theo sương mù máu đã phân tán ra.

Song đao men theo sương mù máu, không ngừng đuổi theo.

Cuối cùng lại hội tụ đến thành phố H gần khu đại học Giang Nam.

“Xem ra Thiên Nhân Huyết Độn đại pháp này sắp tụ lại rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cũng không biết chỉ còn lại bốn năm đám sương mù máu thì cuối cùng có thể ngưng tụ ra Thiên Nhân hoàn chỉnh hay không nữa?

Hy vọng là còn sống, nếu như chết rồi thì giá trị sẽ giảm xuống rất nhiều.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nghĩ vậy, sương mù máu phía trước đột nhiên trốn vào trong phạm vi một ‘ảo trận’.

Một lát sau, đám sương mù máu bị thiên lôi diệt sạch.

Cả cặn bã cũng không còn.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở hướng thành phố H, có một vùng lôi vân quỷ dị, những tiếng gầm vang cuồn cuộn mà đến.

“Đây là… thiên kiếp ư?” Trong lòng Tống Thư Hàng chợt giật mình.

Hình ảnh này mang đến cho hắn một cảm giác rất quen mắt.

[Đúng rồi, hình như cảnh tượng lúc A Thập Lục độ kiếp cũng giống như thế.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thậm chí, vị trí vùng kiếp vân kia cũng rất gần chỗ A Thập

Lục độ kiếp lúc đó.

Nghĩ đến cảnh tượng kiếp vân mà A Thập Lục độ kiếp khi ấy, trong lòng Tống Thư Hàng lại có chút ấm áp.

Trước đây, cũng bởi vì một loạt kết hợp ‘kiếp vân của A Thập Lục + đan phương của Dược Sư + dược liệu của Vũ Nhu Tử’, mới để thế giới quan của bản than Tống Thư Hàng bị vỡ nát, chính thức bước vào thế tu chân giới.

Nhớ lại lúc trước, A Thập Lục mang theo thuộc tính ‘bị ép tường’, không ngừng bị người ta ép tường, khóe miệng Tống Thư Hàng không khỏi nhếch lên.

Ừm, A Thập Lục thật sự rất đáng yêu.

Đặc biệt là hình ảnh cô nàng quét ngang đám đực rựa ép tường mình một cách ngầu lòi, sau đó ‘hừ’ một tiếng rồi rời đi đã để lại ấn tượng sâu sắc với Tống Thư Hàng.

“Không ngờ lại có đạo hữu độ kiếp ở đó, đúng là duyên phận!” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau đó, ý thức của hắn bám vào song đao Ô Tặc Bạo Quân, truyền hình ảnh thành phố H vào trong đầu.

Hình ảnh của nơi có người đang độ kiếp hiện ra trước mắt hắn như phát sóng trực tiếp vậy.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân lơ lửng trên không trung, có điều song đao không tới gần khu vực độ kiếp, tránh cho bị cuốn vào thiên kiếp của người khác, hại người hại mình.

Toàn bộ khu vực độ kiếp đều bị một ảo trận cỡ lớn bao phủ. Ảo trận chia làm vài tầng, được phân bố bên ngoài phạm vi thiên kiếp, tránh cho bị thiên kiếp phá hoại.

Đám ảo trận này có thể ngăn cách người bình thường, tránh cho người bình thường đi nhầm vào khu này, quấy nhiễu việc độ kiếp.

Đồng thời, ảo trận cỡ lớn cũng đang nhắc nhở các tu luyện giả khác: phía trước có đạo hữu độ kiếp, xin chú ý tránh né.

Dù sao thì bị cuốn vào thiên kiếp của người khác cũng không phải chuyện hay ho gì.

Đối với người độ kiếp và người bị cuốn vào thì đó đều là tai nạn cả.

Dưới tình huống bình thường, sau khi tu luyện giả nhìn thấy ảo trận này thì họ đều sẽ né tránh. Cùng lắm là đứng nhìn từ xa để học chút kinh nghiệm độ kiếp.

Bởi vì có ảo trận khổng lồ bao phủ, Tống Thư Hàng tạm thời không nhìn ra được là ai đang độ kiếp. Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy sáu thứ gì đó hình dạng cây cột như ẩn như hiện trong ảo trận.

“Nhìn uy lực thiên kiếp thì dường như là cấp bậc ngũ phẩm thì phải? Lại nói… lúc trước sương mù máu Thiên Nhân đột nhiên xông vào có thể khiến uy lực thiên lôi tăng lên không nhỉ? Hy vọng sẽ không ảnh hưởng đến đạo hữu độ kiếp.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ. Dù sao thì hắn cũng là người đàn ông trong nửa năm nay mỗi tháng đều giao thiệp với thiên kiếp, bây giờ hắn đã rất quen thuộc với thiên kiếp rồi.

Nếu là thiên kiếp ngũ phẩm, vậy có nên dẫn Đậu Đậu đến quan sát từ xa, kiếm chút kinh nghiệm không nhỉ? Nó cũng sắp độ kiếp rồi.

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng bản thể mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, làm hai việc cùng một lúc, gửi tin nhắn vào trong nhóm: “Đúng rồi, các vị tiền bối, chỗ thành phố H có người đang độ kiếp, mọi người có tin tức gì không? Biết là ai đang độ kiếp không vậy?”

“Chính là cái thành phố gần khu đại học Giang Nam kia à? Nhớ lúc trước tiểu Thập Lục cũng độ kiếp tại đó thì phải?” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng: “Đúng, chính là chỗ đó. Hơn nữa vị trí rất gần với khu vực Thập Lục độ kiếp lúc trước.”

Tô Thị A Thất: “[icon xoa cằm] nơi đó đúng là một chỗ tốt, rất thích hợp để độ kiếp, lúc trước ta tìm cho A Thập Lục lâu lắm mới được đấy. Không ngờ cũng có đạo hữu tinh mắt giống ta.”

“Nhưng lúc ấy A Thập Lục độ kiếp thất bại, e rằng chỗ đó không tốt như ngươi tưởng tượng đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng ngoi lên, tàn nhẫn đâm thẳng vào tim A Thất.

Tô Thị A Thất: “…”

Xem ra mình còn vẫn chưa huấn luyện Tam Lãng đạo hữu đủ rồi, mấy ngày nữa mình lại đi luyện đao cùng Tam Lãng vậy. Một người bận rộn như mình, mỗi giây tương đương với mấy ngàn vạn linh thạch mà còn đi tranh thủ thời gian giúp Tam Lãng tăng cường đao pháp, Tam Lãng nhất định sẽ rất cảm động chứ nhờ?

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Chỗ ta không nhận được tin tức có đạo hữu nào sắp độ kiếp cả, là thiên kiếp mấy phẩm thế?”

“Nhìn uy lực thì hẳn là tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm. Trước đó khi ta đuổi theo một Thiên Nhân dùng Huyết Độn đại pháp thì đuổi tới hiện trường độ kiếp của vị đạo hữu này.” Tống Thư Hàng nói.

“Thiên kiếp tứ phẩm tấn cấp ngũ phẩm, bên cạnh không có người hộ đạo à?” Bắc Hà Tán Nhân dò hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Hình như không thấy người hộ đạo, có điều cũng có thể là người hộ đạo ẩn núp không hiện thân.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Có lẽ không phải người bên chúng ta độ kiếp đâu, gần đây không nghe nói có tu sĩ tứ phẩm nhà ai tấn chức ngũ phẩm cả. Hơn nữa, nếu có người độ thiên kiếp tứ phẩm tấn chức ngũ phẩm, lại đặt địa điểm độ kiếp ở thành phố H thì hẳn là sẽ lên tiếng chào hỏi Tống Thư Hàng trước mới đúng.”

“? ? ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Chào hỏi ta à? Để làm gì chứ?”

“Bởi vì trên lý thuyết mà nói, khu vực quanh khu đại học Giang Nam là địa điểm lịch luyện hồng trần của nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh. Nếu có người trong đám hậu bối tu chân giới muốn đặt thiên kiếp tứ phẩm tấn chức ngũ phẩm tại khu vực gần khu đại học Giang Nam thì nhất định phải lên tiếng chào hỏi Bá Tống Huyền Thánh ngươi. Đây là sự tôn trọng đối với lão tiền bối bát phẩm. [icon che miệng cười duyên]” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Tại sao nghe có vẻ như ta rất trâu bò vậy nhỉ, người khác độ kiếp gần chỗ ta còn phải lên tiếng chào hỏi với ta trước cơ à.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Hâm mộ thật đấy.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Có lẽ là tán tu đấy! Nếu quả thật là tán tu thì tình huống hiện tại của hắn cũng không tốt lắm đâu. Giờ Thiên Nhân săn bắn tu sĩ kim đan khắp nơi. Loại tu sĩ vừa tấn chức ngũ phẩm như vậy là phù hợp với tiêu chuẩn săn bắn của Thiên Nhân nhất còn gì?”

Tô Thị A Thất: “Nói cách khác, sẽ có một đám Thiên Nhân chạy tới tựa như dã thú ngửi thấy mùi máu tươi đúng không? Tuyệt thật! Đáng tiếc bây giờ ta không ở khu Giang Nam, chạy tới cũng cần thời gian.”

Tống Thư Hàng: “Hay lắm!”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Xem ra Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng rất hứng thú với việc săn Thiên Nhân đúng không? Nếu đã như vậy, ngươi không ngại đi bảo vệ vị đạo hữu đang độ kiếp kia chứ. Tránh cho hắn vừa độ thiên kiếp xong đã bị Thiên Nhân làm thịt.”

Tô Thị A Thất: “Vị đạo hữu này chọn độ kiếp ở thành phố H, từ mức độ nào đó mà nói thì hắn rất có duyên với chúng ta. Thư Hàng ngươi xem thử rốt cuộc là ai đang độ kiếp, đến lúc đó chụp tấm hình gửi cho bọn ta xem với.”

“A Thất tiền bối có hứng thú với đạo hữu đang độ kiếp à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ha ha… Ta cảm thấy lấy tính cách cuồng chiến đấu của tên A Thất này, ẩn ý trong lời hắn khẳng định là thế này: Thư Hàng đến lúc đó ngươi chụp tấm hình, để bọn ta xem xem đạo hữu đang độ kiếp có lai lịch thế nào. Nếu như là loại tội ác chồng chất, chờ sau khi hắn độ kiếp xong thì ngươi có thể chém hắn một đao. Khẳng định là vậy, không trật đi đâu được.”

Tô Thị A Thất: “…”

Bá Tống: “Khụ ~ Vậy ta đến đó nhìn thử xem, không chừng lại có thể săn được một Thiên Nhân ấy chứ. @ Đậu Đậu Có Được Cuộc Sống Mới, ngươi có muốn cùng đi xem cảnh độ kiếp để lấy chút kinh nghiệm không?”

Chương 1562: Không phải An Tri Ma Quân từng dẫn ta làm màu dẫn ta bay đây sao

Đậu Đậu: “Gâu ~ Thư Hàng ngươi @ ta làm gì, ta bị cấm phát ngôn trong nhóm rồi!”

Giọng Đậu Đậu vang lên từ trên lầu, trong tiếng kêu của nó có loại cảm giác như chó nhà có tang, đầy vẻ không cam lòng. Nếu không phải bị trúng tuyệt chiêu cấm nói của Hoàng Sơn ngu ngốc thì hiện tại nó đã tung tin tức cực hot kia ra ngoài rồi.

Nhưng bây giờ… nó đã định sẽ chôn giấu tin tức kia dưới đáy lòng vĩnh viễn, lúc rảnh rỗi lại nhớ đến rồi tự vui một mình, không bao giờ nói với bất kỳ kẻ nào trong nhóm nữa.

Bá Tống: “Ta biết ngươi bị cấm nói. Nhưng ta biết chắc chắn ngươi đang xem nhật ký chat trong nhóm, vì vậy @ ngươi, khẳng định ngươi có thể nhìn thấy.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Đậu Đậu trên lầu cảm thấy tim thật mệt, ngươi rảnh rỗi sinh nông nổi à, thà ngươi ngẩng đầu gọi ta một câu cho rồi. Gõ chữ không mệt hả?

“Đậu Đậu ngươi có đi không?” Tống Thư Hàng gửi thêm tin nữa: “Ta sẽ xuất phát ngay đây, đi thì dẫn ngươi theo một đoạn. Không thì ngươi ở lại giữ nhà nhé.”

“Nói nhảm, đương nhiên là đi rồi, chờ ta.” Đậu Đậu la lên.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Đậu Đậu, lúc đi xem đạo hữu kia độ kiếp thì chú ý an toàn, chính ngươi cũng sắp đến giai đoạn độ kiếp rồi đấy, cẩn thận đừng dẫn thiên kiếp của ngươi xuống.”

Hoàng Sơn không nghe được câu trả lời của Đậu Đậu thì cũng đã biết Đậu Đậu chắc chắn sẽ đi theo Tống Thư Hàng, bèn nhắc nhở trong nhóm.

“Yên tâm đi, Hoàng Sơn tiền bối. Ta rất có kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không để Đậu Đậu đến quá gần khu vực thiên kiếp đâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn chính là người đàn ông đã từng trải qua hình thức ‘độ kiếp tập thể, cả nhóm thành thánh’ một lần, chắc chắn sẽ đề phòng tình huống này nhiều hơn, tuyệt đối sẽ không để Đậu Đậu bước vào phạm vi độ kiếp.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Vậy ta đành giao Đậu Đậu cho ngươi vậy, Thư Hàng tiểu hữu. Đừng để Đậu Đậu chơi quá lâu, qua mấy ngày nữa nó cũng phải chuẩn bị độ kiếp, đến lúc đó bảo nó về nhà sớm một chút nhé.”

Tống Thư Hàng: “Được mà, cứ giao hết cho ta, Hoàng Sơn tiền bối yên tâm đi.”

Đậu Đậu ở trước máy vi tính nhìn đoạn chat này, không hiểu sao lại thấy nhói tim một hồi.

Còn nhớ năm đó… sau khi nó bỏ nhà ra đi, rồi gặp Tống Thư Hàng lần đầu, Hoàng Sơn cũng nhờ Tống Thư Hàng chăm sóc với coi chừng nó.

Lúc ấy Đậu Đậu trả lời đầy vẻ khinh thường – Chỉ bằng tên gà mờ này thì làm sao có thể trông chừng ta?

Không ngờ nghiệp quật nhanh tới vậy.

Hiện tại Tống Thư Hàng đã có thể vỗ ngực đáp lời Hoàng Sơn đại ngốc – cứ giao hết cho ta, xin Hoàng Sơn tiền bối cứ yên tâm.

Trong lòng Đậu Đậu cứ nhoi nhói, nặng trình trịch.

Hay là cứ tuyệt giao với Tống Thư Hàng chứ nhỉ.

Hiện tại dù tên này đứng im đó không nói hay làm gì, thì Đậu Đậu cũng cảm thấy hắn đang giễu cợt mình.

…

…

Dưới lầu, Tống Thư Hàng vươn tay đón lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Đao Cổ Vô Hình và bảo đao Bá Toái.

Xem như thù lao, Tống Thư Hàng thi triển một phát ‘Dưỡng Đao thuật’ cho mỗi thanh đao.

Sau đó, Thiên Nhân trên bảo đao Bá Toái bị Tống Thư Hàng đưa vào thế giới hạch tâm.

Lúc Đậu Đậu xuống lầu thì thấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lượn quanh người Tống Thư Hàng đầy hân hoan, thân hình Đao Cổ Vô Hình như ẩn như hiện, có vẻ vui sướng vô cùng.

Bảo đao Bá Toái không có đao linh, nó chỉ bình tĩnh lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, trông khá là trầm mặc.

“Đao của ngươi phê cần à?” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Đây là Dưỡng Đao thuật xuất phát từ tay một vị siêu cấp tiền bối, sau khi học được thì có thể khiến đao và chủ nhân càng thân mật hơn, đồng thời còn có thể tiến hành cường hóa thanh đao, cuối cùng sẽ có một ngày bồi dưỡng ra được một thanh thần đao.”

“Ta chỉ nghe Dưỡng Kiếm thuật thôi.” Đậu Đậu nói: “Hơn nữa, theo ta được biết thì Dưỡng Kiếm thuật cũng không thể khiến đao vui vẻ như phê cần giống bộ công pháp này của ngươi.”

Tống Thư Hàng sờ cằm: “Dưỡng Đao thuật hẳn là được cải tiến từ Dưỡng Kiếm thuật. Nói thật, chuyện này lý ra ta nên hỏi Tô Thị A Thất tiền bối mới đúng.”

Lần trước lúc nhập mộng, hắn vẫn luôn nghĩ có thể học được tuyệt chiêu Thiên Đao Táng Tinh Hải từ vị Tô Hiển nghi là Tô Thị A Thất tiền bối kia không. Nhưng lại xoắn xuýt vấn đề lỡ như sau khi học được Thiên Đao Táng Tinh Hải thì hắn có thể dùng hay không. Nếu không phải người Tô gia mà sử dụng đao ấy, nói không chừng sẽ bị Tô thị đuổi giết ấy chứ!!?

Nhưng về sau, hắn căn bản không có cơ hội tiếp xúc với Thiên Đao Táng Tinh Hải, nhưng lại học được Tam Thiên Đao Kinh và Dưỡng Đao thuật.

Hiện tại Dưỡng Đao thuật của hắn cứ như quen thói lỡ tay vậy, dùng đặc biệt lưu loát.

Phải nghĩ cách xác nhận xem tên của Tô Thị A Thất tiền bối có phải là ‘Tô Hiển’ hay không mới được.

“Hỏi A Thất chuyện gì chứ?” Đậu Đậu hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừm, ta đang nghĩ tên thật của A Thất tiền bối là gì?”

“Không biết.” Đậu Đậu nói: “Sau khi mọi người được thêm vào nhóm thì đều gọi nhau bằng đạo hiệu cả, ai còn dùng tên thật chứ? Trừ khi giống như ngươi lúc trước vậy, ngay cả một đạo hiệu cũng không có, vì vậy tất cả mọi người gọi ngươi bằng tên thật. Về phần sau này… đạo hiệu của ngươi nhiều quá, mọi người cảm thấy gọi đạo hiệu của ngươi rất phiền phức, vậy nên cũng gọi ngươi bằng tên thật theo thói quen.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đạo hiệu của ta nhiều vậy đúng là có lỗi với mọi người.

“Hơn nữa, trừ khi là người vô cùng thân thiết, bằng không các tu sĩ thường không thích nói cho người khác biết tên thật. Dù sao thì cũng có mấy thứ như ‘vu thuật’ hay ‘nguyền rủa’ tồn tại. Về sau lúc ngươi giao lưu với những người khác trong tu chân giới thì tốt nhất cũng chỉ nói đạo hiệu, để phòng ngừa ngộ nhỡ.” Đậu Đậu tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

“Còn nữa… Thiên Hà Tô thị tương đối kỳ quái. Trong gia tộc bọn họ, sau khi nhân vật thiên tài chân chính kế thừa đạo hiệu ‘chữ số’ thì sẽ vứt bỏ tên thật. Việc vứt bỏ này hình như là một nghi thức ấy. Vì vậy, dù ngươi hỏi Tô Thị A Thất tên thật thật của hắn là gì, e là bản thân hắn cũng không biết đâu.” Đậu Đậu lại bổ sung.

Tống Thư Hàng tiếp tục lặng lẽ gật đầu: “Đậu Đậu ngươi biết nhiều thật đấy.”

Nói cách khác, A Thập Lục cũng không có tên thật? Quy tắc của Thiên Hà Tô thị thật đúng là kỳ quái.

“Đương nhiên rồi.” Đậu Đậu ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta đi thôi. À mà đi thế nào đây?”

“Lái thuyền tiên qua đó nhé?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Không lái nữa đâu, hôm qua đã lái thuyền tiên cơ giáp của ngươi cả ngày rồi, ta đang mệt rã ra đây này.” Đậu Đậu quơ móng vuốt nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy cũng chỉ có ngự đao phi hành thôi, hay là cưỡi chiến xa Hà Long Thần Hành của ta?”

“Duyệt, chiến xa Hà Long Thần Hành của ngươi được đấy, trước kia ta đã muốn lái nó một lần rồi rồi.” Đậu Đậu hưng phấn nói.

…

…

Một lát sau.

Chiến xa Hà Long Thần Hành bay giữa bầu trời, hà long vàng óng ánh kéo chiến xa, chạy băng băng trên không trung.

Đậu Đậu ngồi giống như con người, đôi vuốt của nó vung dây cương, vui vẻ hét to: “Tôm tích Let’s go!”

“Nó không phải tôm tích, là hà long.” Tống Thư Hàng ngồi xổm trong chiến xa, trên đầu gối hắn đặt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và Xích Tiêu Kiếm.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng gửi đi tin tức ‘muốn thêm một phát Dưỡng Đao thuật’ cho Tống Thư Hàng, nó tạm thời không muốn quay về.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thì chỉ đơn giản là muốn ở lại bên ngoài hóng mát một chút mà thôi, chỉ cần mỹ nhân rắn công đức không nuốt nó vào thì nó sẽ không muốn về.

“Không phải đều là tôm à, như nhau cả.” Trông Đậu Đậu có vẻ rất high.

“Một cái là tôm, một cái là rồng.” Tống Thư Hàng bất bình giùm pháp khí bản mệnh của mình, tôm rồng không phải tôm hùm, hai cái này khác loài.

“Đừng để ý mấy chi tiết vụn vặt như thế, làm chó chỉ cần sống vui vẻ là được rồi.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Chiến xa Hà Long Thần Hành nhanh chóng đến thành phố H.

Một món pháp khí bản mệnh khác của Tống Thư Hàng là song đao Ô Tặc Bạo Quân đang lơ lửng trong hư không.

Sau khi đến khu vực độ kiếp, Tống Thư Hàng thu song đao Ô Tặc Bạo Quân lại, thưởng cho chúng nó một phát Dưỡng Đao thuật rồi thu chúng nó về trong cơ thể.

Chiến xa Hà Long Thần Hành cũng trở về.

Tống Thư Hàng dẫn theo Đậu Đậu, ngồi lơ lửng ở nơi cao trong hư không một cách vững vàng. Ở vị trí này, đạo hữu độ kiếp sẽ không chú ý tới hắn, Đậu Đậu cũng sẽ không bị khí tức thiên kiếp dẫn dắt.

Khoảng cách này sẽ không ảnh hưởng đến vị đạo hữu độ kiếp kia. Chuyện như độ kiếp thì vẫn không nên bị ngoại giới quấy nhiễu là hơn.

Dưới tiền đề không biết rõ vị đạo hữu đang độ kiếp là ai, mọi cử động của Tống Thư Hàng đều mang theo thiện chí.

Đậu Đậu thu nhỏ lại, ngồi xổm trên vai Tống Thư Hàng.

Hai người nhìn thấy sấm sét thiên kiếp đánh xuống, nhìn thấy trong đại trận độ kiếp bên dưới có sáu hư ảnh hình cột xoắn tới, ngăn cản từng đợt thiên kiếp.

Trên mặt đất có ‘kiếp hỏa’ bùng lên, trong đại trận độ kiếp có hơi nước tưới đều, làm kiếp hỏa lắng xuống.

Trong thiên kiếp ngũ phẩm lại có ‘thủy kiếp’ kịch độc rơi xuống, sáu cây cột tượng thần chống lên, biến ra một chiếc túi hút toàn bộ thủy kiếp kịch độc vào đó.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, đâu lại vào đấy.

“Tên này đúng là không tệ, hơn nữa đại trận độ kiếp của hắn rất ổn. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, mấy đợt thiên kiếp sắp tới cũng không làm khó được hắn.” Đậu Đậu nói.

“Đây mới là tư thế độ kiếp đúng đắn.” Tống Thư Hàng cảm thán trong lòng.

Tu sĩ chân chính thì phải độ kiếp như thế này mới đúng.

Bố trí trận pháp độ kiếp khổng lồ, tìm linh địa, thiết lập đủ loại pháp khí, sau đó là đối kháng thiên kiếp đâu ra đấy.

Mấy lần trước hắn đều không hề chuẩn bị gì, độ kiếp chỉ có thể đánh nhau chính diện với thiên kiếp, ném vào trong sách giáo khoa tu chân giới thì đều là tài liệu mặt trái cả thôi.

“Có điều hiện giờ thiên kiếp đã biến dị. Kế tiếp có thể sẽ xuất hiện thiên kiếp hiện đại hóa, không biết hắn có thể ngăn cản hay không.” Đậu Đậu lên tiếng.

Đậu Đậu quan sát rất nghiêm túc, dù sao không bao lâu nữa nó cũng sẽ độ thiên kiếp ngũ phẩm, bây giờ nó nhập mình vào trong nhân vật ‘tu sĩ độ kiếp’ kia, tiến hành suy tư, thôi diễn độ kiếp.

Trong lúc nói chuyện, thiên kiếp đã biến đổi hình thái, tiến vào hình thức thiên kiếp hiện đại hóa.

Trong hư không, thiên kiếp ngưng tụ thành hình thái ‘Barrett M82A1*’, hơn nữa lại là phiên bản phóng đại gấp mười lần.

Tống Thư Hàng: “Thiên kiếp chính là có thể muốn làm gì thì làm…”

Ầm!

Thiên kiếp khai hỏa.

Con đê ngàn dặm bị hủy bởi một tổ kiến, phòng ngự hình thành từ sáu cây cột của tu sĩ độ kiếp bên dưới bị đánh bại một mạch.

Ngay cả toàn bộ ảo trận bao vây màn độ kiếp này cũng bị phá vỡ trong thời gian ngắn.

Có điều, vị tu sĩ độ kiếp kia còn rất nhiều đường xoay xở.

Lúc phòng ngự từ sáu cây cột bị phá, bên cạnh hắn lại hiện lên một bức tường chắn bằng xương trắng, đỡ được công kích của thiên kiếp.

Đồng thời, phòng ngự tạo thành từ sáu cây cột và ảo trận lại mượn lực lượng linh thạch, tà khí chôn dưới ‘trận pháp độ kiếp’ mà được sửa chữa nhanh chóng.

“Yo!” Trên bầu trời, mắt của Tống Thư Hàng và Đậu Đậu đồng loạt sáng ngời.

“Đây không phải An Tri Ma Quân lúc đó dẫn ta làm màu dẫn ta bay ư!”

“Đây không phải cái tên lúc đó đã đột nhiên tông mạnh vào ta, bị ta đuổi theo cắn nửa ngày ư!”

*Súng bắn tỉa của quân đội Hoa Kỳ.

Chương 1563: An Tri đạo hữu, tin vào bản thân, ngươi làm được mà!

Nhớ năm đó, Tống Thư Hàng cũng là một thiếu niên với khát vọng ‘trời xanh’. Hắn đã nhiều lần tưởng tượng ra hình ảnh mình bay vút lên trời cao.

Hoặc là lái máy bay, như hùng ưng bay lượn khắp trời cao, tung hoành bốn biển.

Hoặc là đợi hắn học ngự kiếm phi hành xong, chân đạp phi kiếm, hai tay chắp sau lưng, tiêu sái lướt nhân gian.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, trải nghiệm giấc mộng trời xanh đầu tiên của mình là bị một vị ma quân khủng bố tóm đi như chim ưng quắp gà con, lại còn bị đối phương dùng đuôi cuốn lấy, cưỡng chế mang lên bầu trời.

Hình ảnh tiêu sái trong mộng hoàn toàn không xuất hiện. Chỉ có lợm giọng buồn nôn, chân mềm nhũn cả ra.

Trải nghiệm giấc mộng trời xanh lần đầu tiên trong cuộc đời của Tống Thư Hàng vô cùng tệ hại.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn hoài nghi, sau này mình mắc ‘chứng sợ độ cao’ là do hạt giống ám ảnh tâm lý đã chôn sâu trong lòng hắn từ lúc đó.

Tất cả những điều này đều là nhờ phúc của cái vị ‘An Tri Ma Quân’ đang độ kiếp kia.

“Quả là có duyên.”

Tống Thư Hàng nói.

“Duyên chính là kỳ diệu như thế.”

Đậu Đậu gật đầu phụ họa.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha ha.”

Đậu Đậu: “Ha ha ha ha.”

Một người một chó mỉm cười vô cùng đồng bộ và hài hòa.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Đậu xanh, sao hai tên này cười như nhân vật phản diện thế nhỉ? Đột nhiên nó thấy hơi hối hận vì tiếp tục ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Ta phải nghĩ cách tặng hắn ta chút bất ngờ mới được.”

Tống Thư Hàng nói.

A Thập Lục đã từng thề, nhất định phải chém ba người Công Tử Hải. Bây giờ Tống Thư Hàng có được cơ hội, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đậu Đậu:

“Cà khịa thì ta thích lắm, nhưng chúng ta phải làm thế nào? Tên này đang độ thiên kiếp, nếu như chúng ta tiến lại quá gần thì dễ bị cuốn vào trong đó lắm.”

“Thực ra… chúng ta không cần đến quá gần, chỉ cần ngồi bên cạnh độ kiếp trận, giữ khoảng cách nhất định, sau đó lớn tiếng cổ vũ động viên người quen cũ này là đủ rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Khi một người đang độ kiếp, đột nhiên phát hiện ra, hai kẻ thù của mình đang ngồi cắn hạt dưa ở bên ngoài, lớn tiếng cổ vũ cho mình thì trong lòng sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Đậu Đậu:

“Hay lắm!”

Quả nhiên Tống Thư Hàng đã bị mấy kẻ trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ dạy hư rồi… Trước đây rõ ràng là một người tốt ngây thơ con nai tơ là thế, bây giờ lại mưu mẹo giống hệt mấy đạo hữu trong nhóm rồi.

“Đậu Đậu, ta cảm thấy ngươi đang thầm mắng thì phải.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Đậu Đậu:

“Cái đệch, ngươi học được đọc tâm thuật rồi à?”

“Ngươi thật sự đang mắng ta đấy hả.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói:

“Bởi vì khi nãy đột nhiên ngươi trưng ra vẻ mặt thổn thức, miệng còn cười đểu nữa.”

“Thực ra ta chỉ đang cảm khái mà thôi.”

Đậu Đậu nói:

“Nhóm Cửu Châu số 1 đúng là một vũng bùn lớn, một người mới không biết gì như ngươi ở trong nhóm chưa bao lâu mà đã bị lây cái tính y như họ rồi.”

“Không đúng, Đậu Đậu. Phong cách trước giờ của ta vẫn luôn thế này. Nếu như thật sự phải nói… thì có lẽ ta trở nên linh hoạt hơn trước kia.”

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hắn cảm thấy mình không thay đổi… Hắn luôn có thiện ý với bạn bè và những người bình thường. Còn với việc đánh Boss thì trước giờ hắn vẫn luôn đầy nhiệt huyết mà.

Đậu Đậu:

“Xế, đồ không biết xấu hổ, tự tìm đường chết thì nói là tự tìm đường chết đi, đừng dùng linh hoạt để che giấu cho tự tìm đường chết.”

Xích Tiêu Kiếm:

“Ha ha ha ha.”

Con cún này toàn nói trúng chỗ hiểm.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất hài lòng với câu tổng kết này.

…

…

“Đi thôi, chúng ta xuống dưới. Nếu trễ chút nữa nói không chừng người bạn cũ An Tri Ma Quân của chúng ta đã độ thiên kiếp xong luôn rồi ấy chứ.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn rướn người, đáp thẳng từ trên không trung xuống.

Tốc độ cực nhanh, như một cây lao phi thẳng xuống!

“Cái đệch, sao ngươi lại xuống như thế hả?”

Đậu Đậu bị dọa nhảy dựng lên… Ơ thế chứng sợ độ cao mà ngươi nói đâu? Sao lại không thấy nữa thế? Chữa khỏi rồi à?

“A ~”

Tống Thư Hàng đột nhiên nhịn không được mà kêu lên:

“Định mệnh, xem ra chứng sợ độ cao của ta vẫn chưa khỏi hoàn toàn.”

Hắn tưởng rằng chứng sợ độ cao của mình đã khỏi rồi nên mới nhân cơ hội thử nhảy bungee. Nhưng không ngờ nhảy được một nửa hắn lại bắt đầu hoảng hốt.

Xem ra, nếu muốn trị hết chứng sợ độ cao của mình thì hắn phải bật chế độ đào thoát điên cuồng của ‘tiên thuyền Transformer’ rồi lái mấy lần mới được.

Đậu Đậu: “…”

Hắn hoàn toàn không biết phải sỉ vả Tống Thư Hàng từ đâu nữa.

Bùm!

Hơn nửa người của Tống Thư Hàng cắm thẳng vào mặt đất, phát ra tiếng va chạm khủng bố, làm mặt đất chấn động.

Nhục thân cường hóa từ ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ + ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ hoàn toàn có thể chống đỡ được với độ cao này.

Không đau không ngứa.

“Chẳng bị làm sao cả, nhục thân của ta còn mạnh hơn dự tính nhiều. Xem ra, ta không cần phải sợ với độ cao cỡ này này.”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, rút cơ thể của mình khỏi mặt đất.

Đậu Đậu: “…”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Tiếng động lớn khi giáng từ không trung xuống của Tống Thư Hàng thu hút sự chú ý của An Tri Ma Quân đang ở trong trận pháp độ kiếp.

Hắn vốn tưởng là động đất nên không thèm để ý, thậm chí còn cho rằng đây là một điềm báo tốt.

Thật không ngờ là một tu sĩ nhân loại giáng xuống từ trên trời.

Lúc đối với kháng thiên kiếp hiện đại hóa, An Tri Ma Quân còn nhìn qua Tống Thư Hàng một cái.

Từ trên cao rơi xuống mà không tổn thương chút nào… Đây là cường giả thể tu à?

Nhưng vì An Tri Ma Quân có chứng mù mặt với ‘nhân loại’ nên hắn không thể nhận ra Tống Thư Hàng ngay được.

Với An Tri Ma Quân, nhân loại cũng giống như thỏ, cùng lắm thì hắn chỉ có thể phân biệt màu da chứ hoàn toàn không thể nhận ra hình dáng của con người, thậm chí đến nam nữ cũng không phân biệt nổi.

Đến hai đồng bọn là Công Tử Hải và Chính Năng, hắn cũng phải mất rất nhiều công sức mới nhớ kỹ được.

Nếu như cho hắn một chút thời gian để quan sát thật kỹ thì hắn cũng có thể nhận ra 'Nghìn năm đệ nhất thánh' Tống Thư Hàng. Nhưng bây giờ hắn đang độ thiên kiếp, hơi đâu mà đi phân biệt một tu luyện giả khác giáng từ trên trời xuống chứ?

An Tri Ma Quân nhìn lướt qua, sau khi phát hiện ra đây là một tu sĩ ngũ phẩm + một con yêu khuyển tứ phẩm thì hắn không chú ý nhiều tới họ nữa.

Có lẽ đối phương vô tình rơi xuống gần đây, chỉ cần đối phương không tự tìm đường chết thì chắc hẳn sẽ không ngốc đến mức xông vào trận pháp độ kiếp của hắn.

…

…

"Vừa rồi hắn liếc chúng ta à?"

Đậu Đậu hỏi… Lúc này hai mắt chó của Đậu Đậu sáng lấp lánh, nó đang sử dụng một loại pháp thuật phá huyễn thuật.

"Ừm."

Tống Thư Hàng đáp, hắn không học được phá huyễn pháp thuật cường lực, nhưng hắn có 'con mắt Thánh Nhân'. Mỹ nhân rắn công đức uể oải bám vào sau lưng Tống Thư Hàng, lúc nãy cô bị Tống Thư Hàng triệu hoán ra, thay mắt cho hắn.

Bây giờ Tống Thư Hàng đổi mắt cứ như là đổi kính vậy, thành thục lắm luôn rồi.

Thêm một thời gian nữa, đợi cho tu vi huyễn thuật của hắn tăng lên, kết hợp với 'yêu đan thận khí', không cần dùng đến con mắt Thánh Nhân cũng có thể phá được huyễn thuật cấp độ này.

"Hắn không thèm đếm xỉa gì đến chúng ta à?"

Đậu Đậu lại lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

"Ừm… ta nhớ ra rồi. Tên này mắc chứng mù mặt, lúc đó hắn muốn bắt A Thập Lục nhưng lại tóm nhầm ta."

Có lẽ là hắn không nhận ra chúng ta.

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên lại thấy mất mát, hắn không khỏi nhớ tới Tỉnh Vương Kiếm Thánh trong 'nhóm Cửu Châu số 1'.

Nhưng cũng may mà ta có 'thánh ấn'.

Chỉ cần ta muốn, ta có thể kích hoạt hiệu quả 'thiên hạ không ai không biết' bất cứ lúc nào.

Muốn lờ ta à, không có cửa đâu.

Tống Thư Hàng duỗi tay trái, tế ra 'thánh ấn Bá Tống, lại vươn tay phải, tế ra 'ma ấn Bá Nho'.

An Tri đạo hữu ở phía trước à, xin nhìn sang đây ~~ Ngươi thích kiểu Bá Tống ở bên trái hay là kiểu Bá Nho bên phải nào?

Không thể quấy nhiễu thiên kiếp, sơ sẩy là bị cuốn vào ngay. Như thế sẽ bất lợi cho tất cả mọi người.

Thế nhưng… ta ngồi bên cạnh xem trò vui thì không vấn đề gì đúng không?

Trong lúc xem trò vui, ta tiện tay tế ra hai thánh ấn và hai mươi mốt con khỉ của mình để cổ vũ cho đạo hữu này thì không sao chứ nhỉ?

"An Tri đạo hữu, hãy tin vào bản thân, ngươi nhất định sẽ làm được!"

Tống Thư Hàng hô lên… Không biết tại sao, có lẽ là do lời thoại cổ vũ quá là trái lòng, nên lúc động viên An Tri Ma Quân, hắn cứ cảm thấy trong lòng cứ quai quái thế nào ấy.

Dù sao mình cũng không phải là diễn viên thật sự, khi nói ra những lời trái lòng, không thể dung hòa tình cảm vào được.

"Gâu ~~"

Đậu Đậu sủa theo một tiếng phụ họa, thu hút sự chú ý của An Tri Ma Quân.

Đồng thời, hai mươi mốt thánh viên cầm kinh văn Nho gia hiện thân sau lưng Tống Thư Hàng.

Các thánh viên một lớn hai mươi nhỏ xếp thành hình chữ ‘nhân’, bọn chúng cùng mở kinh văn ra, bắt đầu phát ra tiếng đọc kinh thật trầm.

Tiếng đọc kinh to rõ, trầm bổng du dương đầy tiết tấu.

Nhưng nếu nghe kỹ có thể nghe thấy dường như bọn chúng chỉ đang hét ‘666’.

Trong đại trận độ kiếp.

An Tri Ma Quân nghe thấy tiếng của Tống Thư Hàng và Đậu Đậu.

Tên này biết đạo hiệu của ta ư?

Chẳng lẽ là kẻ thù của ta, biết được tin ta độ kiếp ở đây nên định tới bao vây?

Nhưng chỉ với một tu sĩ nhân loại ngũ phẩm và một yêu khuyển tứ phẩm mà cũng muốn vây ta à?

Ngây thơ quá rồi đấy.

Chờ ta độ xong thiên kiếp, ít nhất cũng là kim đan bảy long văn, đến lúc đó cho dù đối mặt với tu sĩ cùng cảnh giới ngũ phẩm… đánh không lại thì chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ là một tu sĩ kim đan ngũ phẩm mà thôi, ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc?

An Tri Ma Quân rất vững tâm.

Sau khi ngăn một đợt đạn pháo thiên kiếp, hắn quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng và Đậu Đậu.

Vừa nhìn, hắn đột nhiên cứng người:

“Bá… Bá Tống!”

Tại sao hắn lại ở đây chứ?

Rõ ràng ta đã xác nhận là Bá Tống rời khỏi khu Giang Nam lâu rồi mà. Hơn nữa ta còn lặng lẽ thẩm tra đối chiếu, vị ‘Bá Tống’ ở trường học gần đây thực ra là do một con thụ yêu đóng giả mà thôi.

An Tri Ma Quân xác nhận đi xác nhận lại hồi lâu, cuối cùng mới quyết định chọn thành phố H làm nơi độ thiên kiếp.

Hơn nữa lần độ thiên kiếp này của hắn rất bí mật.

Thậm chí… đến cả Công Tử Hải và Chính Năng cũng không biết vị trí độ kiếp cụ thể của hắn ở đâu.

Nhưng tại sao Bá Tống lại xuất hiện trước mặt hắn thế này?

Bùm ~~

Trong thời gian độ kiếp, lấy đâu ra chỗ cho hắn phân tâm chứ.

Trong lúc hắn ngẩn người, đại lão thiên kiếp trong không trung nhân cơ hội cho một phát thật hoành tráng. Trên trời xuất hiện hơn mười khẩu pháo lớn, bắn điên cuồng về phía An Tri Ma Quân.

Nếu không phải trận pháp độ kiếp của hắn rất vững thì phen này có lẽ hắn đã phải quỳ luôn rồi.

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu cùng mỉm cười.

Thứ bọn họ muốn chính là kết quả này.

Hắn và Đậu Đậu không cần làm gì hết, chỉ cần ngồi bên cạnh bàng quan, để An Tri Ma Quân biết hắn và Đậu Đậu ở đây là có thể tạo thành cảm giác bức bách cực lớn cho đối phương rồi.

Thậm chí đến giai đoạn ‘tâm ma kiếp’, chuyện này còn có thể trở thành tâm ma của đối phương nữa.

“Đây… chẳng lẽ đây là tâm ma của ta ư?”

An Tri Ma Quân đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, có lẽ là do tâm ma đang xâm phệ tâm linh của hắn.

Chương 1564: Đến đây, đến đánh ta đi!

“Đúng, đây là tâm ma của ta!”

An Tri Ma Quân cứ như đột nhiên tỉnh ngộ.

Thiên kiếp luôn quỷ dị như thế.

Trong lúc bất tri bất giác nó đã lặng lẽ cho ‘tâm ma kiếp’ giáng xuống rồi.

Hơn nữa, còn cho Bá Tống Huyền Thánh mà hắn sợ nhất hiện giờ xuất hiện nữa.

Cũng may hắn tỉnh ngộ kịp thời.

Chỉ cần biết đây là tâm ma kiếp là sẽ không còn đáng sợ nữa.

“Tâm ma kiếp thế này đường hòng khiến ta lay động.”

An Tri Ma Quân bình tĩnh nói.

Hắn là An Tri Ma Quân, là thiên tài mà lúc ở cảnh giới tứ phẩm đã được nhận danh hiệu ‘ma quân’.

Ma tâm của hắn kiên định như sắt!

“Đừng nói là có một Bá Tống Huyền Thánh ở bên ngoài nhìn chằm chằm ta độ kiếp, cho dù có mười hay một trăm tên thì cũng đừng hòng làm ta dao động!”

An Tri Ma Quân gào lên:

“Ta là An Tri Ma Quân, ta đã được định trước là sẽ trở thành vạn ma chi chủ! Ta sẽ dùng lần độ kiếp này để đặt bước chân đầu tiên lên kim đan đại đạo của mình.”

Sau khi gầm xong, khí thế của An Tri Ma Quân tăng lên một bậc.

Trong khoảnh khắc này dường như hắn đã chiến thắng ‘nỗi sợ Bá Tống Huyền Thánh’, độ kiên định của ma tâm cũng lên một tầm cao mới.

Hắn tiếp tục thao túng độ kiếp đại trận của mình đâu vào đấy.

Sáu ma thần trụ nhô cao lên một đoạn, bộc phát ra lực lượng ma đạo cường đại hơn. Tà khí chôn giấu trong lòng đất đều hoạt động trở lại.

Ngoài phạm vi độ kiếp.

Tống Thư Hàng: “…”

Đậu Đậu: “…”

“Vẫn còn cách này nữa cơ à, không học được, ta thực sự không học được.”

Tống Thư Hàng cảm khái.

Song thánh Bá Tống, Bá Nho to như thế ngồi ở đây mà An Tri Ma Quân còn cưỡng chế ‘coi’ hắn thành tâm ma được.

“Kế hoạch thất bại, bây giờ e là ngươi có cổ vũ hắn thế nào đi nữa thì hắn cũng sẽ không bị ảnh hưởng nữa. Nói không chừng còn cho rằng mình có thể đối kháng được với tâm ma kiếp, đạo tâm càng trở nên kiên định hơn ấy chứ.”

Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng đáp:

“Không phải cùng tộc, suy nghĩ tất khác nhau, quả nhiên lối tư duy của tên này khác nhân loại nhiều quá.”

“Cũng khác tư duy của loài chó nữa.”

Đậu Đậu bổ sung:

“Bây giờ ngươi định làm thế nào đây?”

Tống Thư Hàng cúi đầu hỏi Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“Tiền bối… ngươi nói xem nếu bây giờ ta cách không cho hắn một phát ‘ánh nhìn mang thai’ thì sao?”

“Đầu tiên, hắn nhất định sẽ mang thai, uy lực của con mắt Thánh Nhân lớn thế kia mà. Tiếp đó chắc chắn ngươi sẽ bị cuốn vào thiên kiếp. Sử dụng pháp thuật với hắn thì chính là nhúng tay vào thiên kiếp… Thiên kiếp chẳng lý gì lại tha cho ngươi cả.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh đáp.

Tống Thư Hàng day trán… bây giờ hắn không muốn bị cuốn vào thiên kiếp của người khác đâu.

Hắn cũng không muốn thật sự trở thành ‘Tống *Để đó cho ta, ta chuyện nghiệp lắm, thiên kiếp cứ để ta gánh* Thư Hàng đâu.

Mấy chuyện như độ thiên kiếp với người khác này, làm một lần là đủ rồi. Lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa không vui chút nào đâu.

“Nếu không thì đợi hắn độ thiên kiếp xong lại cho hắn một phát ánh nhìn mang thai?”

Đậu Đậu đề nghị:

“Khi hắn cho rằng cuối cùng mình cũng độ kiếp xong, thành công ngưng tụ kim đan, ở vào khoảnh khắc vui sướng nhất đời người thì chúng ta lại tặng hắn ‘ánh nhìn mang thai’. Biến kim đan của hắn thành Nguyên Anh luôn, khiến hắn vui sướng gấp bội?”

“Được đấy, nhưng ta sợ trên người hắn có độn pháp bảo mệnh nào đó. Một khi hắn độ kiếp thành công, phát hiện ra chúng ta không phải là tâm ma kiếp, khởi động độn pháp bảo mệnh luôn thì sao?”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn cảm thấy với phong cách hành sự của Công Tử Hải và đồng bọn của hắn, chắc chắn không thể thiếu độn pháp bảo mệnh này được.

“Không cần lo, có ta đây.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói:

“Hiện giờ ta đang đầy năng lượng, bất luận là độn pháp gì, kể cả độn pháp vượt thời không, ta chém ra một kiếm ra là hắn vẫn sẽ tiêu tùng ngay.”

Lời nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất có trọng lượng, khiến người ta yên tâm ngay lập tức.

Vấn đề duy nhất là, dùng năng lượng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối để đối phó với một ma tu mới tấn thăng lên ngũ phẩm có phải lỗ vốn quá rồi không?

Lúc này, Đậu Đậu lấy di động ra, nhanh chóng gõ chữ vào.

Tống Thư Hàng liếc Đậu Đậu một cái, phát hiện ra nó đang nói chuyện trong nhóm.

“Ơ? Đậu Đậu, chẳng phải ngươi đã bị cấm ngôn trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, sao nó lại chat được thế này?

Chẳng lẽ Đậu Đậu dùng tài khoản của Hoàng Sơn tiền bối à?

Đậu Đậu trợn mắt lên:

“Ta đâu phải chỉ tham gia một nhóm chat.”

“Thế đây là nhóm nào?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi… Vì lúc nãy liếc một cái, hắn phát hiện ra vài avatar quen thuộc.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái Tiên Sư, Tạo Hóa tiền bối, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối, hình như hắn còn nhìn thấy cả avatar của Bạch tiền bối nữa.

Đều là các thành viên quen thuộc trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’.

“Tạm thời không thể nói cho ngươi biết… hiện ngươi vẫn chưa đủ tư cách gia nhập vào nhóm này. Ừm, đợi qua một thời gian nữa, chắc ngươi sẽ được thông qua khảo nghiệm mà vào nhóm thôi. Bây giờ ngươi vẫn đang trong thời kỳ khảo nghiệm, đợi khi chúng ta cảm thấy năng lực của ngươi đạt tiêu chuẩn thì sẽ thêm ngươi vào.”

Đậu Đậu tỏ vẻ thần bí nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Đậu Đậu gửi tin nhắn vào nhóm:

“@ Toàn bộ thành viên, phát hiện ra một kẻ thù của mình đang độ kiếp, ta phải làm thế nào mới xử được hắn đây? Xin mọi người hãy phát huy trí tưởng tượng của mình.”

“Ơ? Không phải Đậu Đậu đi xem tu sĩ tấn thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm độ kiếp cùng Bá Tống Huyền Thánh sao? Chẳng lẽ lại trùng hợp như thế, ngươi nói trúng luôn, cái tên đang độ kiếp kia là kẻ thù của ngươi hả?”

[Thất Thập Nhịi Lộ Cuồng Đao Vô Địch] Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

“Đúng vậy, duyên phận chính là kỳ diệu thế đó. Tên đó là kẻ thù của cả ta và Bá Tống Huyền Thánh. Bây giờ mọi người bắt đầu phát biểu ý kiến đi.”

Đậu Đậu nói.

Bởi vì trong nhóm này có rất nhiều người không phải là thành viên của ‘nhóm Cửu Châu số 1’, vì thế lúc Tam Lãng và Đậu Đậu nói chuyện với nhau, nhắc tới ‘Tống Thư Hàng’ thì đều thay bằng Bá Tống Huyền Thánh.

“Tên kia đúng là xui tám đời, đi độ kiếp mà lại gặp phải đám Đậu Đậu. Nhưng nếu hắn đang độ kiếp thì rất đơn giản thôi… Đậu Đậu, ngươi và Bá Tống Huyền Thánh đi xuống, ngồi bên ngoài độ kiếp đại trận của hắn, hét 666, cổ vũ cho hắn. Tốt nhất là Bá Tống Huyền Thánh tế ra thánh ấn, tạo đủ cảm giác bức bách với hắn. Dưới áp lực như thế, tên đó sẽ nhũn cả chân, bụng co giật luôn. Một trận thiên kiếp bổ xuống, hắn sẽ biến thành tro bụi.”

[Người thích hoạt động chạy trốn trên không trung] U Minh Tiêu Thiểu nói.

Đậu Đậu trợn mắt:

“Tiêu đại sư, suy nghĩ của ngươi giống hệt với Bá Tống Huyền Thánh. Bọn ta đã làm như thế rồi, nhưng tên đó cho rằng bọn ta là tâm ma kiếp, dùng cách lừa mình dối người để chống chọi lại.”

Tiêu đại sư: “Ặc ~~”

“Ta muốn hỏi một chút, tu sĩ đó chỉ độ thiên kiếp tấn thăng tứ phẩm lên ngũ phẩm thôi à?”

[Làn Sóng Tân Thời Lóa Mắt Nhất] Toàn Phong Tôn Giả lên tiếng.

Đậu Đậu: “Đúng vậy.”

Toàn Phong Tôn Giả:

“Nếu đã vậy, đợi khi đối phương độ kiếp đến lúc đặc sắc, Bá Tống Huyền Thánh trực tiếp xông vào trong trận pháp đánh chết hắn chẳng phải là được rồi sao? Đối với Bá Tống Huyền Thánh, thiên kiếp tấn thăng tứ phẩm lên ngũ phẩm chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ cần nhanh chân đánh chế kẻ độ kiếp thì thiên kiếp sẽ kết thúc còn gì.”

“Hay là đám Đậu Đậu muốn bắt sống, tóm về dạy dỗ thế? Dạo này Đậu Đậu càng ngày càng tà ác đó nha.”

[Để Ta Yên Lặng Chết Già] Cơ Tử Ngọa nói.

Đậu Đậu: “…”

Đậu Đậu:

“Đề nghị của Toàn Phong Tôn Giả rất hay, ta xin tiếp thu! Cảm ơn nhé.”

Dứt lời, Đậu Đậu tắt điện thoại, nhìn sang Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Xử chính diện, đừng sợ, Bá Tống Huyền Thánh, ngươi có thể làm được mà.’

Đậu Đậu cười nói.

“Lượn đi, đâu phải ngươi không biết ‘Huyền Thánh’ như ta là hàng rởm. Hiện giờ ta mới ở cảnh giới ngũ phẩm, xông vào thiên kiếp là ta toi luôn… Ấy, đợi đã.”

Tống Thư Hàng đột nhiên xoa cằm, nhìn lên thiên kiếp trong không trung.

Đây là thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm, hơn nữa vừa mới bắt đầu không lâu, đại khái mới mười đợt.

Uy lực của thiên kiếp đại khái ở tầm tứ phẩm đỉnh phong.

Thiên kiếp loại này mà bắn vào người hắn thì chẳng hề hấn gì hết.

Đương nhiên… mấy chuyện như xông thẳng vào thiên kiếp thế này không thể để bản thể làm được.

Bây giờ là lúc triệu hoán phân thân Tống Thư Hàng two tới rồi.

“Đậu Đậu, đi thôi, đi vào thế giới hạch tâm của ta trước đã.”

Tống Thư Hàng nói… Hắn phải đi gọi phân thân tới trước. Để bản thể lại hòn đảo nhỏ kia để làm tọa độ, đợi Bạch tiền bối ra khỏi ‘thế giới phong bế’.

Sau đó, cho phân thân xông vào trận, đập chết An Tri Ma Quân.

“Không xông trận à?”

Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Để đề phòng bất trắc, đương nhiên là để phân thân làm rồi. Ngươi ở lại thế giới hạch tâm của ta xem livestream, ta đem phân thân thay thế tới.”

…

…

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu đi vào thế giới hạch tâm, bản thể của hắn và phân thân ở Lan Tây Đảo xa xôi tiến hành đổi chỗ cho nhau.

Quán ăn trên Lan Tây Đảo còn chưa khai trương lại… Sở Sở vẫn còn đang nỗ lực tuy luyện bí pháp tiên trù lấy được từ ‘thế giới phong bế’, bây giờ vẫn chưa xuất quan.

Đợi sau khi cô xuất quan, quán ăn này mới mở cửa được.

Tống Thư Hàng bản thể nhàm chán ngồi ở quầy thu ngân, đan mười ngón tay lại đặt dưới cằm theo thói quen. Đồng thời ý thức của hắn bắt đầu chuyển tới phân thân.

…

…

Khi thân ảnh của Đậu Đậu và Tống Thư Hàng biến mất, An Tri Ma Quân trong độ kiếp đại trận cười lớn:

“Ha ha ha ha, quả nhiên là tâm ma!”

Tâm ma kiếp thấy ‘Bá Tống Huyền Thánh’ không thể dọa được nó nên cuối cùng bị phá vỡ rồi.

Nói cách khác, trong thiên kiếp tấn thăng tứ phẩm lên ngũ phẩm này, tâm ma kiếp khiến nó lo lắng nhất đã qua rồi. Nó nắm chắc thiên kiếp lần này rồi.

Trong khi nó đang nghĩ thế, thân ảnh của Bá Tống Huyền Thánh lại xuất hiện.

‘Tâm ma kiếp’ vẫn chưa kết thúc ư? Đồng tử của An Tri Ma Quân co rụt lại.

Cũng đúng, dù sao cũng là tâm ma kiếp tấn thăng tứ phẩm lên ngũ phẩm, chẳng lý gì lại dễ độ qua thế được.

Nhưng… vẫn là câu nói cũ. Cho dù có một trăm tên Bá Tống Huyền Thánh tới đây cũng đừng hòng hù dọa nó.

Bên ngoài trận pháp độ kiếp, Bá Tống Huyền Thánh đứng dậy, bước thẳng về phía ‘trận pháp độ kiếp’.

Đồng thời, trong không trung có hàng loạt pháp khí sáng mù cả mắt tu sĩ bình thường xuất hiện, trang bị toàn thân Bá Tống Huyền Thánh.

Mũ xung thiên lơ lửng.

Mũ giáp khí phách.

Chiến giáp ngập tràn hoa văn thần bí.

Nhẫn, găng tay.

Trọn bộ pháp khí khôi giáp toàn hàng bát phẩm.

Cuối cùng, một tấm áo choàng trắng tinh bay từ không rung xuống, khoác vào sau lưng Tống Thư Hàng.

Hai thánh ấn Bá Tống và Bá Nho lơ lửng phía sau hắn.

Khí tức Huyền Thánh khủng bố đến mức khiến người ta không thể hít thở nổi áp bức An Tri Ma Quân.

“Đến đây đi, đến đánh ta đi! Ta sẽ không thua một tâm ma kiếp đâu.”

An Tri Ma Quân tỏ vẻ bình tĩnh, trấn định nói.

Bá Tống Huyền Thánh bước từng bước vào phạm vi độ kiếp.

Sấm sét thiên kiếp nổ đùng đùng giáng xuống người hắn, nhưng lại không thể làm hắn tổn thương mảy may.

Chương 1565: Biển học vô bờ bến, núi sách chẳng đường lên

Sau khi Bá Tống Huyền Thánh vào trận, An Tri Ma Quân đột nhiên cảm thấy uy lực của thiên kiếp tăng lên!

Trong lòng hắn đột nhiên nổi lên dự cảm xấu đến cực điểm.

Ầm Ầm!

Sấm sét thiên kiếp hóa thành lôi trì liên miên trút xuống, nhưng khi rơi xuống thân thể Bá Tống Huyền Thánh thì dường như đã trở thành hiệu ứng ánh sáng khi hắn lên sàn, khiến cho cảnh tượng nhập cuộc của hắn càng hoành tráng hơn.

“Không… không phải tâm ma ư?” An Tri Ma Quân lẩm bẩm.

“Ngươi đoán xem.” Chẳng biết từ lúc nào, Bá Tống Huyền Thánh đã xuất hiện trước mặt hắn. Rõ ràng lúc trước còn cách một khoảng rất xa, thế mà Bá Tống Huyền Thánh đã vượt qua khoảng cách không gian để xuất hiện lù lù ngay chỗ nhắn rồi.

Năng lực không gian?

Một khoảnh khắc sau, Bá Tống Huyền Thánh giơ tay ra ấn lên đỉnh đầu hắn.

An Tri Ma Quân tuyệt vọng từ tận đáy lòng.

Bá Tống Huyền Thánh đánh xuống một chưởng này thì hắn sẽ toi mất thôi.

Ấy thế mà cảm giác đau đớn và cái chết trong tưởng tượng lại không giáng xuống.

Bá Tống Huyền Thánh chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên đầu hắn rồi nói bằng giọng điệu rất dịu dàng: “Ngươi có khát vọng trời xanh không?”

An Tri Ma Quân: “? ? ?”

Giữa thiên không, thiên kiếp biến thành những đòn tấn công hiện đại hóa không ngừng hạ xuống, nhưng đều bị một tấm thuẫn bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh ngăn lại.

“Mỗi người đàn ông tốt đều khát vọng trời xanh, dù không có cánh cũng mong được bay thẳng lên bầu trời rộng lớn. Ta hỏi ngươi, ngươi có khát vọng trời xanh không?” Bá Tống Huyền Thánh lại dịu dàng hỏi.

Dù hoàn toàn không biết Bá Tống Huyền Thánh muốn biểu đạt cái gì, nhưng lúc này thì còn biết trả lời ra sao đây?

“Có, ta vô cùng khát vọng trời xanh!” An Tri Ma Quân thức thời đáp.

“Thế thì tốt, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi.” Bá Tống Huyền Thánh mỉm cười nói.

Ngay sau đó…

Bá Tống Huyền Thánh xách hắn nhảy vọt lên, phóng thẳng lên trời.

Không phải phi hành, mà là phi thẳng lên.

Tốc độ nhanh như một viên đạn pháo.

Lên đến một độ cao nhất định, Bá Tống Huyền Thánh lại dồn sức nhảy lên lần nữa, một đóa sen đen xuất hiện dưới chân hắn, nâng bước cho hắn, giúp hắn nhảy lên cao hơn.

Chỉ trong nháy mắt, Bá Tống Huyền Thánh đã mang An Tri Ma Quân nhảy lên tận tầng mây.

“Nhìn đi, trời xanh kìa.” Bá Tống Huyền Thánh nói.

Sau đó, hắn buông tay, thả An Tri Ma Quân xuống.

Đờ mờ… rơi xuống từ độ cao thế này thì còn gì là người nữa! An Tri Ma Quân nhanh chóng lấy phi kiếm được chế tạo bởi Vô Cực Ma Tông ra, giẫm lên đó rồi ngự kiếm lơ lửng giữa không trung.

Sau đó hắn nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh đứng thẳng, cắm xuống đất.

Bá Tống Huyền Thánh cứ thế rời đi.

Đi cùng hắn còn có chiếc thuẫn kiên cố vô song. Từ đầu tới cuối, chính hắn đã đỡ thiên kiếp của cả hai người.

Đại thuẫn vừa đi thì tất cả thiên kiếp đã đổ ập xuống đầu An Tri Ma Quân.

Quan trọng hơn là… Bá Tống Huyền Thánh kéo hắn bay tít lên mây xanh, rời xa đại trận độ kiếp mà hắn mất bao công sức chuẩn bị.

Sáu cái ma thần trụ của hắn, trận pháp độ kiếp của hắn, tà khí và Huyết Thần toản hắn chôn xuống… tất cả không ở bên cạnh.

Thế này thì khác gì An Tri Ma Quân cởi trần chơi thiên kiếp cơ chứ?!

Đã thế, Bá Tống Huyền Thánh nhúng tay vào còn khiến cho cường độ thiên kiếp tăng lên.

“Tiên sư ngươi Bá Tống Huyền Thánh, tiên sư cái mộng trời xanh!” An Tri Ma Quân phát rồ chửi ầm lên.

Đồng thời hắn vội vàng sờ soạng trong lòng.

Trừ trận pháp độ kiếp, hắn còn một số thuật pháp khác nữa. Con người không thể đặt toàn bộ tiền cược vào một bát được, phải có kế sách dự phòng.

Nhưng khi sờ vào ngực thì hắn chợt biến sắc.

Chẳng biết thứ mà hắn để trong lòng đã biến mất từ bao giờ.

Đoàng!

Thiên kiếp cường hóa thành trăm ngàn loại bom đạn khai hỏa, hơn một trăm loại bom ẩn chứa sức mạnh thiên kiếp đồng loạt bao phủ An Tri Ma Quân.

Ở một phía khác.

Tống Thư Hàng phân thân cắm thẳng vào mặt đất, lần này cắm sâu hơn, cả người vùi vào lòng đất, chỉ có cánh tay là vẫn còn lộ ra ngoài.

Trong tay phải của hắn nắm một túi càn khôn trữ vật.

Đó là thuật ăn cắp thần thánh đến từ 200 bản lĩnh mà yêu tinh phải có để có thể ngoan cường sống sót của Thông Nương.

Tống Thư Hàng chưa từng sử dụng bộ tuyệt học này, nhưng không có nghĩa là hắn không biết.

Khi Tống Thư Hàng nhập mộng trải nghiệm đời hành của Thông Nương, bộ tuyệt học này đã ăn sâu vào tận linh hồn hắn, trở thành một kĩ năng của hắn rồi.

Chỉ cần hắn muốn dùng thì lúc nào cũng có thể dùng được.

Tống Thư Hàng phân thân lắc tay phải một cái, ném cái túi càn khôn trữ vật kia vào thế giới hạch tâm của mình.

Sau đó hắn dồn sức chui ra khỏi lòng đất.

“Ừm, lần sau phải học Bạch tiền bối chiêu Bình Thổ chú mới được, nếu không lần nào cũng đục thủng một lỗ trên đất thế này thì phá hoại cảnh quan chết đi được.” Tống Thư Hàng nói.

“Á á á á ~” An Tri Ma Quân trên bầu trời không chống nổi hơi đợt thiên kiếp, thân thể cháy đen rớt xuống mặt đất.

Trên người hắn hoàn toàn không còn sinh cơ.

Lôi kiếp ngợp trời bao phủ Tống Thư Hàng phân thân.

Nhưng một lát sau, tất cả đều tiêu tán.

Chủ thể độ kiếp là An Tri Ma Quân.

Bây giờ An Tri Ma Quân đã thất bại nên đương nhiên thiên kiếp sẽ tiêu tan, vì Tống Thư Hàng đã đạt đủ tiêu chuẩn để độ kiếp đâu.

Lôi kiếp biến mất.

Thân thể cháy đen của An Tri Ma Quân rơi xuống ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Trong khoảnh khắc trước khi thân thể hắn rơi xuống đất, Tống Thư Hàng đưa tay nâng nhẹ một cái, linh lực trong thể nội ngưng tụ, được tinh thần lực khống chế, nâng thân thể hắn lên.

Lúc này, đại trận độ kiếp trên mặt đất mất đi sự khống chế của An Tri Ma Quân đã khôi phục, sáu ma thần trụ lại chui xuống đất.

Đại trận độ kiếp này vẫn hoàn hảo không hề tổn hao gì, chỉ cần bổ sung một chút linh thạch là có thể sử dụng thêm lần nữa. Đáng tiếc đây là đại trận mà tu sĩ ma đạo sử dụng, chẳng có tác dụng gì với Tống Thư Hàng, đệ tử của hắn cũng không dùng được.

Khí tức thiên kiếp hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng lấy Đậu Đậu từ trong thế giới hạch tâm ra.

Lúc này, An Tri Ma Quân đã mất hết sinh cơ nằm trên mặt đất bỗng mở to hai mắt, ho khan dữ dội.

“Ơ? Thế mà còn chưa chết à?” Đậu Đậu kinh ngạc thốt lên.

Độ kiếp thất bại mà không chết, bây giờ tu sĩ kiểu này hiếm lắm đấy nhé.

Trước kia… có trưởng bối ở bên cạnh hộ trận, nếu độ kiếp thất bại thì có thể cưỡng ép đánh tan thiên kiếp để cứu mạng người độ kiếp như tình huống của Tô Thị A Thập Lục.

Nhưng bây giờ thiên kiếp dị biến không thể đánh tan được, cho nên tu sĩ độ kiếp thất bại mà còn sống rất là hiếm thấy.

Trên người An Tri Ma Quân còn kiếp hỏa đang thiêu đốt, lửa của thiên kiếp thì bất diệt, nhưng cái mạng của hắn lại được giữ lại… Chuyện thần kì hơn nữa là kiếp hỏa đang từ từ yếu đi.

Tất cả là nhờ công hiệu từ Thất Hoàng Diệu Quả của Tiên Nông tông.

Thất Hoàng Diệu Quả của Tiên Nông tông có công hiệu thần kì, chữa trị vết thương do thiên kiếp tạo thành vô cùng hiệu quả.

Trong tay Chính Năng và Công Tử Hải, Thất Hoàng Diệu Quả đã biến thành hai loại đan dịch.

Một loại dùng trước khi độ kiếp, người dùng hắn độ kiếp thất bại thì vẫn giữ được một mạng.

Một loại khác dùng sau khi độ kiếp thành công, có thể nâng cao số lượng đan văn.

“Khụ khụ khụ.” An Tri Ma Quân ho khan yếu ớt, sau đó nhìn Đậu Đậu và Tống Thư Hàng với ánh mắt đầy u oán.

“Thư Hàng, giờ làm gì với hắn đây?” Đậu Đậu hỏi.

“Hay là ngươi xử lý đi? Chẳng phải hắn từng đắc tội với ngươi sao?” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Thôi miễn đi, ta chẳng có hứng thú gì với cái thứ sống dở chết dở này cả.”

“Thế thì đưa hắn vào nuôi trong thế giới hạch tâm của ta vậy.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Đậu Đậu đột nhiên nhớ tới cuộc đối thoại với Toàn Phong Tôn Giả, bao nhiêu lông tóc dựng đứng hết cả lên: “Thư Hàng, đừng bảo là ngươi muốn điều giáo hắn đấy nhé!”

“Cái đầu chó của ngươi nghĩ gì thế hả hả?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Ta đang định nhét An Tri Ma Quân, Công Tử Hải và Chính Năng vào một bao rồi giao cho A Thập Lục. Còn sống mới có ý nghĩa chứ.”

A Thập Lục đã từng thề phải đích thân chém Công Tử Hải và đồng bọn.

Đến lúc đó chắc là cô ấy sẽ thích món quà lớn này lắm đây.

“Ha ha ha, gâu!” Đậu Đậu chớp mắt, lè lưỡi ra.

An Tri Ma Quân từ từ nhắm mắt lại: “Kim đan đi tong rồi.”

“Dù không có kim đan, nhưng nếu ngươi muốn thì ta sẽ bảo Bá Tống cho ngươi một cái Nguyên Anh, chịu không?” Đậu Đậu nói.

An Tri Ma Quân ngoẹo cổ qua một bên, không nói thêm gì nữa.

Tống Thư Hàng đưa tay đưa hắn vào thế giới hạch tâm, nhốt trong Điện Hàn Đông.

Gần đây hắn coi Điện Hàn Đông như nhà giam… mong là Bắc Phương Đại Đế sẽ không trách tội.

“Được rồi, bây giờ chúng ta báo cáo chuyện này lên nhóm Cửu Châu số 1 đi.” Tống Thư Hàng phủi tay rồi nói: “Sau đó dùng huyễn thuật che giấu đại trận này một thời gian, hỏi xem có tiền bối nào trong nhóm có hứng thú với nó hay không, nếu có thì chuyển nhượng cho họ. Đây là trận pháp độ kiếp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, uy lực mạnh ra phết đấy.”

“Tài khoản của ta trong nhóm Cửu Châu số 1 bị cấm nói rồi, ngươi đi báo cáo với đám Hoàng Sơn đại ngốc đi.” Đậu Đậu nói.

Dứt lời, nó ngồi chồm hỗm bên cạnh đại trận độ kiếp mà lâm vào trầm tư.

Làm một chú Kinh Ba trầm mặc.

“Đang làm cái gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi. Đậu Đậu trầm tư trông cứ là lạ làm sao ấy.

“Ta đang hồi tưởng mà.” Đậu Đậu nói: “Ta đang hồi tưởng lại cảnh tượng An Tri Ma Quân độ kiếp khi nãy để tiếp thu những gì có ích. Ta cũng sắp độ kiếp rồi, hi vọng có thể thu hoạch được chút gì.”

Đậu Đậu nghiêm túc hiếu học cũng đáng yêu ghê.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, tổng kết những gì mà mình và Đậu Đậu đã trải qua trong ngày hôm nay.

Đậu Đậu tiếp tục trầm mặc.

Bình thường nó nhặt lá đá ống bơ, nhưng lúc độ kiếp cũng không dám khinh thường. Trong lòng nó còn có một cuốn sổ tay những điều cần chú ý khi độ kiếp nữa đấy.

Lúc này Đậu Đậu đang yên lặng ghi chú thêm một câu: “Khi độ kiếp, ta tuyệt đối không được để Tống Thư Hàng ở bên cạnh, áp lực quá lớn, dễ biến thành tâm ma. Đã thế ta còn cảm thấy hắn luôn nhìn ta, muốn làm ta mang thai nữa. Chú ý: nhất định phải có người hộ trận, tuyệt đối không được để người mà ta từng đắc tội biết ta độ kiếp. [cảm nghĩ sau khi Đậu Đậu quan sát An Tri Ma Quân độ kiếp]”

Nó liên tục hồi tưởng cảnh tượng độ kiếp của An Tri Ma Quân, từ đó rút ra không ít kinh nghiệm, thậm chí còn có cảm giác đốn ngộ len lỏi trong đầu.

Một cảm giác dâng trào trong lòng Đậu Đậu… mười phần chắc chín, thiên kiếp của bản Đậu Đậu tới rồi!

…

…

Trên Lan Tây đảo.

Tống Thư Hàng bản thể nhàm chán nằm dài trên bàn thu ngân.

Ý thức của hắn đang một công đôi việc.

Một phần đặt tại phân thân, một phần khác học tập chăm chỉ trong hệ thống học bá.

Học tập không chia thời gian và địa điểm, bất cứ lúc nào cũng có thể học tập để nắm giữ tri thức. Biển học là vô biên, núi sách chẳng đường lên, chỉ có thể lấy siêng năng mở đường, dùng khắc khổ làm thuyền mà thôi.

Khi Tống Thư Hàng đang ngao du trong biển học vô biên, thì đột nhiên cảm thấy một bàn tay nhỏ dịu dàng đang xoa đầu hắn.

Mềm mại và thoải mái vô cùng.

Chương 1566: Tiên nhân xoa đầu ta

Từ từ đã… cảm giác có bàn tay nhỏ mềm mại đang xoa đầu chẳng phải là cảm giác của ta trong giấc ngủ trước kia sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy có gì đó không đúng theo bản năng.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, mở to hai mắt.

Nhưng trước mắt hắn chẳng có gì cả.

“?” Tống Thư Hàng không những không thả lỏng mà còn thêm bất an.

Rốt cuộc là sao? Vì sao ta lại thường xuyên cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé đang xoa đầu mình chứ?

Có phải là ta bị ai đó âm thầm nguyền rủa không?

Trong lúc hắn đang suy tư thì cảm giác bị xoa đầu lại truyền đến.

Lần này bàn tay kia còn quá đáng hơn, nó ôm cả đầu hắn mà vặn về phía sau.

Tống Thư Hàng bị ép quay người lại, nhìn ra sau lưng.

Sau đó hán nhìn thấy một thiếu nữ váy đen đang ngồi giữa không trung sau lưng mình, hai tay ôm đầu hắn.

Khi hắn quay người lại, tay cô đổi tư thế thành xoa nhẹ đầu hắn, thi thoảng còn gõ bồm bộp như gõ dưa hấu.

Là Sở các chủ two.

Tống Thư Hàng không cần nhìn mặt, chỉ cần nhìn thấy cái váy đen quen thuộc đeo minh châu và đôi chân trần xinh xắn đáng yêu là đã đoán ra thân phận của thiếu nữ này rồi.

“Sở tiền bối, ngài đến thì gọi ta một tiếng chứ, đừng dọa ta thế.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Đã thế vừa đến còn vặn cổ ta, tim gan nào chịu cho thấu cơ chứ!

Sở các chủ two tiếp tục xoa đầu Tống Thư Hàng: “Ban đầu ta định đến tìm ngươi từ hôm qua cơ, nhưng hôm qua ta đánh lộn với một tên khó lường suốt cả ngày, vất vả lắm mới đánh cho hắn chạy được. Chẳng biết tên kia mắc cái chứng gì mà cứ thấy ta là lao vào đánh. Thế nên hôm nay ta mới đến chỗ ngươi.”

Tống Thư Hàng hỏi: “Ta nhớ ba hôm trước có người sờ đầu ta lúc ta đang ngủ, có phải là Sở tiền bối không thế?”

“Ừ, ta đấy. Hôm ấy ta cũng đến tìm thì thấy ngươi đang ngủ. Trước khi vặn đầu ngươi thì ta phải kiểm hàng xem nó có còn ở đó không, có còn tốt không chứ.” Sở các chủ two nói đến là nghiêm túc.

Bây giờ Tống Thư Hàng để tóc húi cua, gai gai, sờ vào thích không dừng nổi.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thế nào? Chuẩn bị xong việc đưa đầu cho ta chưa? Nếu chưa xong thì ta chỉ còn cách cứ thế vặn xuống thôi.” Sở các chủ two nói tiếp.

“Sở tiền bối ơi, ngài có không gian nào mà có tính an toàn tương đối cao không?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Sở các chủ two: “Ý ngươi là một nơi tương tự như Bích Thủy Các à? Ta bỏ Bích Thủy Các cũ rồi, có người theo dõi nó, đáng ghét lắm, mà trước kia nó cũng sụp gần hết rồi. Ta mới dời hai cây khô vinh thụ về thôi, chưa xây Bích Thủy Các mới đâu.”

“Vậy chúng ta tìm chỗ nào rộng rộng đi, “cái đầu” trong tay ta khá đặc biệt. Một khi lấy cô ấy ra, để cô ấy bại lộ ở hiện thế thì sẽ dẫn rùa tai ương khổng lồ tới. rùa tai ương khổng lồ sẽ thu cái đầu trong tay ta về mất.” Tống Thư Hàng giải thích.

Sở các chủ two xoa cằm: “Xem ra ngươi tìm được một cái đầu lợi hại đấy nhỉ.”

“Thì thế. Mặt khác, rùa tai ương khổng lồ kia có thiên phú Siêu Thời Không Mạn Bộ kinh khủng lắm, ngay cả phòng tối Thiên Đạo mà nó còn xuyên qua được kia. Cơ hồ chẳng có không gian nào ngăn được chúng cả.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ta hiểu rồi. Vậy ngươi giao cái đầu ấy cho ta, ta xem có thích hợp không, nếu thích hợp thì dù rùa tai ương khổng lồ có xuất hiện, ta cũng sẽ đánh bay nó.” Sở các chủ two tuyên bố.

“Chúng ta đến chỗ nào rộng hơn cái đã. Nếu không rùa tai ương khổng lồ mà hiện thân là cái quán ăn này của ta sập mất.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc rùa tai ương khổng lồ xuất hiện thì nó mặc kệ xung quanh ngươi là nơi quý giá thế nào, há cái miệng ra là thu ngay thân thể của Vân Tước Tử về rồi.

“Vậy chúng ta ra biển đi.” Sở các chủ two túm Tống Thư Hàng lên, bước một bước vào hư không.

Cánh cửa không gian mở ra, cô đưa Tống Thư Hàng vào trong, chuyển địa điểm đến bầu trời trên mặt biển.

Lực lượng không gian của cảnh giới cửu phẩm làm cho người ta ghen tị quá đi mà.

“Nơi này được chưa?” Sở các chủ two hỏi.

“Được rồi, Sở tiền bối đợi ta một lát.” Tống Thư Hàng nhắm mắt, liên hệ với Sở các chủ trong thế giới hạch tâm.

“Sở tiền bối, xin hãy cố hết sức thu khí tức của ngài lại, ta muốn mở thế giới hạch tâm ra một chút, tuyệt đối đừng để khí tức của ngài lộ ra ngoài.” Tống Thư Hàng dặn dò.

Đầu của Sở các chủ one đang thổi bong bóng dưới suối nguồn sự sống: “Yên tâm đi, cô ấy không phát hiện ra ta được đâu.”

Sau khi Sở các chủ nói xong thì Tống Thư Hàng yên tâm hẳn.

Ý thức của hắn chuyển dời tới ngọn núi Đao Kiếm.

Ở nơi đó, các bộ phận nhục thân của Vân Tước Tử chồng chất như núi. Tống Thư Hàng nhớ lại còn cảm thấy chắc lúc ấy mình bị rút não, nếu không thì mang một đống nhục thân của Vân Tước Tử về thế giới hạch tâm làm cái gì? Nghĩ thôi đã thấy quỷ dị rồi.

Nhưng cũng may là lúc ấy hắn đã lấy rất nhiều thân thể của Vân Tước Tử ra khỏi bụng của rùa tai ương khổng lồ, bây giờ mới có cơ hội chọn một cái đầu thích hợp để giao cho Sở các chủ two.

Ý thức của Tống Thư Hàng đảo qua đống “bộ phận” của Vân Tước Tử, sau đó chọn ra một cái đầu hoàn chỉnh thích hợp.

Hắn hơi chuyển động ý nghĩ, chuyển cái đầu kia ra ngoài.

Cái đầu này hoàn hảo, không hề bị tổn hại.

Ngay cả mái tóc dài mướt màu lam cũng còn nguyên.

Lúc này, đầu của Vân Tước Tử nhắm nghiền hai mắt như đang say ngủ.

Sau khi lấy cái đầu ra, Tống Thư Hàng vội vàng đóng thế giới hạch tâm lại, tránh để Sở các chủ two cảm nhận được sự tồn tại của Sở tiền bối trong thế giới hạch tâm.

“Là cái này đây, Sở tiền bối nhìn thử xem có phù hợp không.” Tống Thư Hàng giao đầu của Vân Tước Tử cho Sở các chủ two.

“Xin lỗi nhé, Vân Tước Tử tiền bối.”

Sở các chủ two nhận lấy cái đầu rồi nói: “Đẹp quá.”

Nếu không xét tính cách mà chỉ nói đến vẻ bề ngoài, thì Vân Tước Tử tiền bối xinh đẹp hệt như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm vậy. Đây chính là đánh giá mà Cuồng Đao Tam Lãng dành cho cô ấy.

Lúc này cô đang lim dim đôi mắt hệt như một mỹ nhân ngủ say. Mái tóc dài màu lam, đôi bờ mi lam biếc khiến cho cô đẹp đến siêu thực, đẹp tựa không thuộc về thế gian này.

“Sở tiền bối thấy có thích hợp không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ two: “Có thích hợp hay không thì phải thử mới biết được. Nhưng chỉ nhìn thôi thì ta thấy rất hài lòng. Ta cảm thấy trong cái đầu này ẩn chứa một lực lượng siêu quy tắc.”

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng trả lời khẳng định. Mỗi bộ phận trên người Vân Tước Tử đều mang khí tức bất hủ.

Đôi mắt của cô ấy còn có thể thay thế phượng hoàng dục hỏa trùng sinh để chế tạo thành pháp khí hồi sinh.

“Ta rất vừa ý.” Sở các chủ two nói.

Tống Thư Hàng nhìn Sở các chủ two đang thỏa mãn: “Tiền bối, ngài định thay cái đầu này thế nào?”

Thực tế thì ngay từ đầu Tống Thư Hàng đã rất tò mò.

Bản thân Sở các chủ two đã có một cái đầu rồi, cô ấy muốn có đầu của bản thể, dùng cách hấp thu để đầu của bản thể dung hợp với mình. Thế bây giờ cô còn lấy đầu người khác thì lắp vào kiểu gì?

“Đương nhiên là cứ thế lắp lên rồi.” Sở các chủ two nói.

Sau đó cô dùng hai tay giơ cao đầu của Vân Tước Tử, đội lên đầu mình hệt như đội vương miện.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ý là muốn đội lên như đội mũ? Sau đó Sở các chủ two thật sự biến thành tiên tử hai đầu?

Chỉ nghĩ đến cái hình ảnh ấy thôi là đã muốn phát rồ rồi.

Trước mắt hắn, đầu của Sở các chủ two tiếp xúc với đầu của Vân Tước Tử.

Cái đầu vốn có của Sở các chủ two dừng như biến thành trạng thái hư ảo, vô hình.

Thế là đầu của Vân Tước Tử tiên tử đặt luôn lên cổ của Sở các chủ two.

“Thế cũng được hả?” Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm.

Thế cái đầu cũ của Sở các chủ two đâu?

Hắn có thể khẳng định đầu cũ của Sở các chủ two là thực thể. Lúc ấy, Bích Thủy Các sụp đổ, khô vinh song thụ mọc ra. Sở các chủ two sinh ra từ trong khô vinh song thụ.

Sau khi sinh ra, cô đã nhẹ nhàng ôm Tống Thư Hàng, ghé tai hắn mà nói khẽ.

Khi đó Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với đầu của cô, tuyệt đối không thể là ảo giác được!

“Nè ~ Này ~ Ê ~” Sở các chủ two mở miệng, lên tiếng. Cô đang nói bằng đầu của Vân Tước Tử.

Tống Thư Hàng: “…”

Đây chính là tu chân giới thần kì.

Mắt hả, móc xuống lắp vào là sử dụng được ngay.

Tay gãy ư? Thay cái mới vào là okay.

Đầu… đầu cũng chỉ cần lắp cái mới lên là có thể tái sử dụng, còn tiện lợi hơn là mổ đầu.

Khi Tống Thư Hàng còn đang cảm thán thì phía dưới đột nhiên có cái miệng lớn trồi lên, cắn về phía hắn và Sở các chủ.

m thầm, im lặng, không gian và năng lượng không hề dao động chút nào.

Rùa tai ương khổng lồ lên sàn bằng phương thức rất chi là phạm quy!

Sở các chủ đạp bàn chân nhỏ, thân hình nhỏ nhắn xinh xẻo nhảy vọt lên, giẫm thẳng xuống đầu rùa tai ương khổng lồ.

Rùa tai ương khổng lồ bị đạp cho một cái, rớt xuống khỏi không trung, rơi vào biển khơi rộng lớn.

Được Tống Thư Hàng nhắc nhở nên Sở các chủ two đã đề phòng từ trước.

Đối mặt với Trường Sinh Giả đã có chuẩn bị, rùa tai ương khổng lồ xuất quỷ nhập thần cũng không thể đánh lén thành công.

“Sở tiền bối cẩn thận, rùa tai ương khổng lồ rất khó đối phó. Bọn chúng sẽ xuất hiện liên tục, đánh lén đến khi đoạt được cái đầu kia về đó.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Trước mắt hắn, Sở các chủ two giơ tay, nhẹ nhàng ve vuốt mái tóc dài xanh lam.

Sau đó cô mở to hai mắt.

Con ngươi trong mắt không có màu xanh lam, mà hiện sắc đen tuyền.

Đồng thời, mái tóc và đôi mi đều biến thành màu đen như dùng thuốc nhuộm.

Quá trình này cực kì giống Vân Tước Tử hắc hóa khi khúc xương bất hủ kích hoạt.

“Sở tiền bối, ngài vẫn ổn chứ?” Tống Thư Hàng dè dặt hỏi.

Sở các chủ two: “Ta ổn lắm… trước giờ chưa bao giờ ổn đến thế. Đạo của ta – đã được bổ khuyết hoàn toàn !”

Khi Sở các chủ two nói chuyện thì mặt mũi cô cũng thay đổi.

Khuôn mặt vốn thuộc về Vân Tước Tử biến thành dáng vẻ ban đầu của Sở các chủ two trong nháy mắt.

Giữa các đường nét chỉ còn giữ lại một chút của Vân Tước Tử.

Tám phần Sở các chủ thiếu nữ + hai phần Vân Tước Tử hợp thể với nhau.

Sau khi hợp thể, vẻ ngoài và khí chất của Sở các chủ two đều càng thêm diễm lệ.

Đạo của Sở các chủ bổ toàn rồi sao?

Chương 1567: Lựa chọn mới

"Thậm chí hiệu quả còn tốt hơn dung hợp với chính cái đầu của ta." Sở các chủ two nói.

Sau khi đạo trường sinh được bổ toàn, lực lượng trên người Sở các chủ cũng thay đổi.

Vốn dĩ Sở các chủ được coi là đã đạp nửa bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả, nhưng vì không dung hợp được với đầu của mình nên vẫn thiếu một chút mới có thể chân chính trở thành Trường Sinh Giả.

Lúc này đạo trường sinh của cô được bổ khuyết hoàn chỉnh, lực lượng trong cơ thể cũng sinh ra biến hóa.

Bản chất sự tồn tại của cô cũng thay đổi theo. Giờ đây tuổi thọ không còn ước thúc cô được nữa, cô đã trở thành một Trường Sinh Giả chân chính.

Trong hư không, khô vinh song thụ của Sở các chủ two được triệu hoán, lơ lửng sau lưng, cộng minh cùng với thân thể cô.

Nói là khô vinh song thụ, nhưng thực tế chỉ còn khô thụ mà thôi, vinh thụ đã trở thành một ảo ảnh.

Trước kia khi Sở các chủ two được sinh ra, khô thụ đã nuốt vinh thụ. Cảnh tượng ấy thể hiện rằng khi bước lên đạo trường sinh, Sở các chủ phải dùng thân thể của mình để sinh ra Sở các chủ two. Nếu lúc ấy không có Tống Thư Hàng quấy nhiễu, Sở các chủ sẽ hoàn toàn biến mất, giữa thiên địa chỉ còn lại Sở các chủ two mà thôi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ sâu xa. Hắn có một ý nghĩ rất táo bạo, đó là nếu Sở các chủ two có thể dùng đầu của Vân Tước Tử, thế thì có phải Sở các chủ bản thể cũng làm được hay không?

Nếu có thể, vậy bây giờ hắn gom góp "bộ phận" thân thể của Vân Tước Tử, tạo nên một thân thể mới rồi ấn cái đầu của bản thể Sở các chủ vào thì có tạo nên một Sở các chủ one hoàn chỉnh không nhỉ?

Ầm!

Đúng lúc này, rùa tai ương khổng lồ lại xuất hiện.

Lần này nó đổi vị trí ra sau lưng Sở các chủ two, há to cái miệng cắn về phía cô.

Nhưng vào lúc này, khô vinh song thụ đột nhiên đè xuống, đâm vào mai rùa của rùa tai ương khổng lồ.

Khô thụ mọc rễ đâm xuyên cả mai rùa.

Rùa tai ương khổng lồ gầm rú ầm ĩ: “Á~~ Cái gì đâm vào mai của ta thế này?”

Không ngờ giọng nói phát ra từ con rùa tai ương khổng lồ này lại là giọng nữ lanh lảnh, không hề giống với mấy con Tống Thư Hàng gặp ở phòng tối Thiên Đạo.

Rùa tai ương khổng lồ ít khi nói chuyện. Trong tình huống bình thường, bọn chúng hiện thân chỉ để thu hồi bộ phận thân thể của Vân Tước Tử rồi biến mất, toàn bộ quá trình lưu loát như mây trôi nước chảy, thậm chí tu sĩ bình thường còn chưa kịp nhìn chúng cho rõ thì chúng đã biến mất rồi.

Cho dù có thời điểm gặp phải tu sĩ tương đối cường đại, không thể cướp được bộ phận thân thể của Vân Tước Tử, rùa tai ương khổng lồ chỉ cần trưng ra cái mặt có biểu cảm sinh động là người ta hiểu nó đang nói gì.

Sở các chủ two lơ lửng giữa không trung, chân giẫm lên mai của rùa tai ương khổng lồ.

Sau lưng cô, khô thụ cắm rễ, nảy mầm, mọc ra lá mới.

Đó là thể hiện của “tân sinh”.

Sở các chủ two tân sinh… cũng là Bích Thủy Các tân sinh.

Khô thụ càng lớn càng cao, tán cây xòe ra như một chiếc ô khổng lồ.

Bên cạnh khô thụ, ảo ảnh vinh thụ cũng ngưng tụ thành thực thể.

Nhưng sau khi xuất hiện, vinh thụ lập tức héo úa, biến thành khô thụ mới.

Khô thụ biến thành vinh thụ.

Vinh thụ héo úa thành khô thụ.

Một vòng luân hồi.

Sở các chủ two đứng cạnh khô vinh song thụ mới được sinh ra, hai chân giẫm lên mai rùa.

Cô nhắm mắt lại, hai tay dang ra, trên vinh thụ mới rụng xuống những cánh hoa trắng muốt, tạo nên một cơn mưa hoa.

Trên khô thụ mới, lá cây rụng xuống như trút, hòa mình cùng những cánh hoa trắng.

“Đã bảo đừng đâm vào mai của ta, ngứa quá!” rùa tai ương khổng lồ lại thốt lên tiếng nói của phụ nữ.

Một khắc sau, nó khởi động thiên phú siêu thời không mạn bộ, thân hình tan biến trong hư không.

Nhưng Sở các chủ two và khô vinh song thụ lại biến mất cùng với nó.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Sở các chủ two đâu? Vừa mới ở đây mà. Sao Sở các chủ two và hai cái cây to đùng kia lại đột nhiên biến mất được?

Tống Thư Hàng đang suy tư thì một cánh cửa không gian khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

Sở các chủ và khô vinh song thụ bước ra.

Con rùa tai ương khổng lồ cũng xuất hiện.

Sở các chủ two kéo con rùa tai ương khổng lồ về.

Tống Thư Hàng: “…”

Vụ gì thế này?

“Thực tại ảo, sau đó… là Bích Thủy Các.”

Theo lời nói của cô, lấy khô vinh song mộc làm trung tâm, Bích Thủy Các xuất hiện.

Đầu tiên là Vân Trung các – nơi ở của Sở các chủ mà Tống Thư Hàng quen thuộc nhất. Lúc ấy hắn bị treo trong Vân Trung các bằng tư thế xấu hổ rất lâu, giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

Sau đó là giả sơn núi nhỏ, từng lầu từng các của Bích Thủy Các lần lượt hiện lên.

Sở các chủ two muốn xây Bích Thủy Các mới trên lưng rùa tai ương khổng lồ luôn sao?

Dường như rùa tai ương khổng lồ cũng phát hiện ra nhân loại trên lưng mình muốn làm gì,

Sau một khắc, nó quyết định cực nhanh, dùng chiêu kim quy thoát xác.

Nó rụt cả người vào trong vỏ, sau đó “vèo” một phát, phi thẳng từ vỏ ra ngoài.

Tống Thư Hàng: “…”

Thao tác kiểu quái gì thế này?

Sau khi thoát ra, thân thể trần trụi của rùa tai ương khổng lồ bại lộ giữa không trung.

Nó nhìn chằm chằm Sở các chủ two.

Sở các chủ two từ từ mở mắt nhìn lại nó.

“Ngươi dung hợp với cái đầu kia rồi sao?” rùa tai ương khổng lồ lên tiếng hỏi.

“Phải.” Sở các chủ two nói.

Rùa tai ương khổng lồ: “Ngươi sẽ phải hối hận.”

“Ta cảm thấy rất tốt mà.” Sở các chủ two đáp.

Rùa tai ương khổng lồ: “Nếu đã hoàn toàn dung hợp rồi thì ta không cần phải thu hồi cô ta nữa. Chuyện này vượt qua phạm vi chức trách của ta rồi. Đúng rồi, trước khi đi, ta sẽ cho ngươi một lời khuyên. Nếu ngươi có chuyện gì chưa hoàn thành thì mau đi làm đi. Bởi vì một thời gian nữa thì ngươi sẽ không thể bước vào hiện thế được nữa đâu. Đây là lời khuyên từ một Quy tiểu thư thích cười trên nỗi đau của người khác.”

Nói xong, Quy tiểu thư lại thi triển thiên phú của chủng tộc, biến mất trong hư không.

Sở các chủ two im lặng.

“Sở tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi trong bất an. Trong đầu của Vân Tước Tử có tai họa ngầm gì sao?

“Không sao đâu.” Sở các chủ two nói: “Ta biết cái giá phải trả là gì.”

Khi bọn họ nói chuyện, toàn bộ Bích Thủy Các đã được xây dựng xong.

Từng cành cây ngọn cỏ trong Bích Thủy Các đều sinh động như thật, giống y hệt Bích Thủy Các mà Tống Thư Hàng nhìn thấy khi đến đó.

Sau đó, từng hình ảnh mà hắn vô cùng quen thuộc xuất hiện trong Bích Thủy Các.

Đó là những thành viên trong các năm xưa.

Trong đó có Kim Đồng, Ngọc Nữ mà hắn từng quen biết, có cả một vài người đã đi lướt qua hắn ở Bích Thủy Các ngày nào.

Từng thành viên trong Bích Thủy Các xuất hiện, đi lại, cười nói, giao lưu ồn ào, sống động như khi còn sống.

Nhưng đây chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Giống như Bích Thủy Các được Sở các chủ dựng nên năm xưa. Dù có sinh động giống thật đến đâu thì cũng vẫn chỉ là ảo ảnh.

Vậy thì rốt cuộc đạo trường sinh của Sở các chủ two có gì đặc biệt chứ? Chẳng lẽ cô có thể hồi sinh tất cả các thành viên trong Bích Thủy Các hay sao?

“Ý tưởng ban đầu của ta là lấy tâm ma làm cơ sở. Ta hi vọng có thể dùng đạo trường sinh, lấy tâm ma làm hạch tâm, đúc lại nhục thân cho các thành viên trong Bích Thủy Các, tương tự như “sáng tạo” ra bọn họ một lần nữa. Nhưng xác suất thành công của việc này không cao. Đạo trường sinh chưa thể sáng tạo ra sinh mệnh, mà còn lấy tâm ma làm hạch tâm nữa thì hơi điên rồ.” Sở các chủ two nói.

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra.

Hắn nghe không hiểu ý tứ mà Sở các chủ two muốn thể hiện, vì nội dung mà cô nói đã vượt xa trình độ hiểu biết của hắn ở cảnh giới này rồi.

“Ta được tạo ra lần nữa bằng tâm ma đấy, nhưng cách thức tạo ra ta không thể dùng để tạo ra các thành viên khác trong Bích Thủy Các được.” Sở các chủ two nói tiếp.

“Nhưng bây giờ thì khác rồi.” Sở các chủ two cười nói.

Nụ cười của cô hệt như một đóa hoa đang nở rộ.

Cô đưa tay, điểm nhẹ một cái lên Bích Thủy Các.

Một khắc sau, trên người mỗi thành viên của Bích Thủy Các đều có một sợi tơ kéo dài ra, dường như có đến trăm ngàn sợi tơ từ Bích Thủy Các phóng thẳng lên hư không.

Con mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy những sợi tơ ấy.

“Chúng là gì vậy?” Hắn hỏi với vẻ nghi hoặc.

Dường như trước kia hắn đã từng nhìn thấy loại tơ này, hoặc là một cái gì đó tương tự thế.

“Là nhân quả, năng lực mà cái đầu mới này mang lại cho ta.” Sở các chủ two đáp.

Chương 1568: Hỏi các ngươi có sợ hay không

Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy trên người của hơn một nửa số thành viên Bích Thủy Các có mười sợi tơ nhân quả khác nhau, gần một nửa chỉ có bảy tám sợi, phần nhỏ còn lại thì ít hơn, chỉ có năm sáu sợi.

“Những sợi tơ nhân quả này có tác dụng gì sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nhân quả huyền bí đến cả ta cũng không thể nhìn thấu, đây không phải là đạo mà ta chủ tu. Nhưng với ta mà nói thì những sợi tơ nhân quả này chính là con đường để hồi sinh Bích Thủy Các.” Sở các chủ two nói: “Con người có hồn phách, ba hồn bảy phách. Mỗi một thành viên của Bích Thủy Các khi còn sống đều để lại nhân quả. Chỉ cần thuận theo những nhân quả này rồi cắt đứt nhân quả thì ta có thể hoàn nguyên cho thành viên của Bích Thủy Các thông qua phương thức triệu hoán, sau đó triệu hoán bọn họ ra. Mặc dù sẽ phải trả giá đắt, nhưng cái giá ấy vẫn nằm trong giới hạn chịu được của ta. Đây chính là cơ hội mà cái đầu mới mang tới cho ta.”

“Sợi tơ nhân quả càng nhiều thì cơ hội để ta triệu hoán và phục sinh Bích Thủy Các càng lớn.” Sở các chủ two vỗ nhẹ lên đầu mình: “Cho nên ta phải cảm ơn ngươi. Vì cái đầu mới này, xem như ta đã nợ ngươi một ân tình lớn.”

Khi nói đến ân tình, Sở các chủ two dang tay vẽ một hình tròn thật to.

Đáng yêu vô cùng.

“Ta có thể hiểu đại khái thế này… các thành viên trong Bích Thủy Các giống như tài liệu bị ném vào thùng rác rồi bị xóa sạch. Còn Sở tiền bối chịu ảnh hưởng của thuộc tính bất hủ trên đầu của Vân Tước Tử, nhìn thấy sợi tơ nhân quả và cách giải quyết nhân quả, cũng giống như phần mềm khôi phục dữ liệu. Nhờ có chúng, ngài có cơ hội hoàn nguyên toàn bộ thành viên của Bích Thủy Các. Mười đoạn tơ nhân quả là số liệu bảo tồn tương đối hoàn hảo, mức độ phục hồi tương đối cao, thứ hai là đến bảy tám đoạn, cuối cùng đến năm đoạn.” Tống Thư Hàng lý giải theo phương thức của mình.

Lực lượng “bất hủ” của Thiên Đạo chính là loại lực lượng bá đạo như vậy đó.

Các thành viên của Bích Thủy Các đã chết sạch từ thời viễn cổ, thế mà chỉ chịu một chút ảnh hưởng của thuộc tính bất hủ, phối hợp với Sở các chủ cảnh giới Trường Sinh Giả là đã có cơ hội phục hồi như cũ.

Phải nhớ kĩ chuyện này để lúc nào rảnh thì tâm sự với Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two mới được.

Sở các chủ two nghe Tống Thư Hàng nói xong thì cũng nghệt mặt ra.

“Khụ.” Tống Thư Hàng nói: “Tóm lại là ta hiểu ý của Sở tiền bối rồi. Bây giờ ngài có cách hồi sinh các thành viên của Bích Thủy Các rồi đúng không?”

“Không thể coi là hồi sinh được. Muốn thực sự hồi sinh bọn họ thì còn nhiều việc phải làm lắm. Nhưng bây giờ ta chỉ cần triệu hoán được họ về trong phạm vi Bích Thủy Các thì sau này sẽ có cơ hội để bọn họ thực sự hồi sinh.” Sở các chủ two dịu dàng nói: “Nếu tương lai có một ngày bọn họ có thể thật sự hồi sinh thì ta sẽ để họ rời Bích Thủy Các, sống cho thật tốt, không còn bị Bích Thủy Các ràng buộc nữa.”

Tống Thư Hàng trầm mặc, không nói gì.

Nội tâm của hắn lại đang tự hỏi: Sở các chủ two thật sự là do tâm ma của Sở các chủ biến thành sao?

Khi mới được sinh ra, Sở các chủ two có lộ chút vẻ tà ác, cho người ta cảm giác cô hệt như ma nữ vậy.

Nhưng sau khi thực sự tiếp xúc thì Tống Thư Hàng lại thấy cô rất tốt bụng, đã thế lại còn đa sầu đa cảm nữa chứ.

Tâm ma nhà ai mà đáng yêu thế?

Cho ta một bé với!

Có tâm ma thế này thì sau này độ kiếp ta khỏi cần sợ lạc lối trong tâm ma kiếp luôn.

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư thì Sở các chủ two trước mặt hắn đã thu hồi vô số sợi tơ nhân quả giăng đầy trời.

Bích Thủy Các mới đã hoàn thành.

Trừ việc có thêm một gốc khô vinh song thụ, Bích Thủy Các mới và Bích Thủy Các cũ hoàn toàn không khác gì nhau.

À… quên mất, còn thiếu cái Thời Quang Thành.

Bây giờ nó vẫn đang ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng kìa.

“Hoàn thành.” Sở các chủ two đứng dưới khô vinh song thụ, nói.

Một khắc sau, dao động lực lượng trên người Sở các chủ two phát sinh biến hóa.

Trên người cô tản mác ra lực lượng ô uế, dơ bẩn, cực ác.

Tống Thư Hàng: “!!”

Hắn quá quen thuộc với năng lượng đang tỏa ra từ Sở các chủ two!

Tà năng Cửu U.

“Ừm, tà năng Cửu U đấy.” Sở các chủ two nói nhỏ: “Đây chính là một trong những cái giá phải trả. Đến lúc tạm biệt rồi, Tống Thư Hàng.”

Sau lưng Sở các chủ, một con đường thông đến thế giới Cửu U mở ra, như màn đêm đen đặc, bao phủ cả Sở các chủ two và Bích Thủy Các vừa mới được hình thành.

“Ta nợ ngươi ân tình, sau này có cơ hội sẽ trả cho ngươi. Nếu lần sau vẫn còn gặp mặt.” Sở các chủ two nhẹ nhàng vẫy tay.

“Hay là bây giờ ngài trả luôn ân tình ấy cho ta đi?” Đúng lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại… đậu má, ai nói đây?

Dù là giọng nói của hắn, nhưng hắn có nói gì đâu?!

“Được, ngươi muốn cái gì? Bây giờ trên người ta có cái gì cho ngươi được thì ta sẽ cho hết.” Sở các chủ two nói.

Bây giờ tâm trạng cô cực kì tốt, có thể nói là xin gì được nấy.

Chỉ cần là thứ trên người cô có thì Tống Thư Hàng muốn gì cô cũng cho.

“Không, không phải đâu…” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

“Gọi ta là cha đi!” giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên lần nữa, lần này tràn ngập uy nghiêm.

Tống Thư Hàng: “Đờ mờ!”

Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở các chủ two cứng đờ ra, sau đó biến thành lạnh lẽo đến đáng sợ: “Lần sau gặp mặt, ta sẽ vặn đầu ngươi!”

Nói xong, không chờ Tống Thư Hàng giải thích, cô đã biến mất cùng với Bích Thủy Các.

Sau khi Bích Thủy Các biến mất, một cánh cửa không gian xuất hiện trong phạm vi của Bích Thủy Các, sau đó một bóng người bung dù chui vào trong các.

Bóng người bung dù kia biến mất cùng Bích Thủy Các, ngay khi biến mất, hắn quay lại gào lên với Tống Thư Hàng: “Bá Tống tiền bối, hình như ngươi còn nợ tiền ta hay sao ấy?”

“Sở tiền bối, ban nãy không phải là ta nói đâu, ta không muốn làm cha của ngài!” Tống Thư Hàng vươn tay ra gào thét với hư không.

Đậu xanh rau má, ban nãy là ai giả giọng hắn để cà khịa thế hả?

Nhưng Sở các chủ two đã biến mất rồi.

Tống Thư Hàng nghiến răng: “Xin hỏi là vị tiền bối nào vừa đi ngang qua đây? Mời ra nói chuyện đôi câu.”

Nếu lần sau gặp mặt Sở các chủ two vặn đầu của ta, thì dù ta có biến thành ma cũng không tha cho tên khốn nào vừa gây sự!

“Cảm ơn.” Lúc này, giọng nói kia lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tiếng cảm ơn này rất nhẹ, nhưng lại chân thành đến cực điểm.

Sau đó, cả thế giới trở nên yên lặng.

Sở các chủ two biến mất, có thể là đã tiến vào thế giới Cửu U.

Giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng cũng không còn tăm tích.

Tống Thư Hàng khổ não day trán.

Đúng là chẳng hiểu ra làm sao cả.

Thở dài một hơi, hắn quay đầu nhìn về phía Lan Tây đảo.

Thôi được rồi, tự bay về vậy.

…

…

Tống Thư Hàng lấy song đao của Ô Tặc Bạo Quân ra, chuẩn bị đi về. Đúng lúc ấy thì linh quỷ trong cơ thể hắn rục rịch ngóc dậy.

Nó truyền tin tức gấp gáp muốn ra ngoài cho Tống Thư Hàng.

“Ngươi muốn ra hả? Thế thì ra đi.” Tống Thư Hàng nói.

Linh quỷ khuôn mặt mơ hồ chui ra khỏi thể nội của Tống Thư Hàng, sau đó nhanh chóng bay về phía Sở các chủ two vừa biến mất.

Khi đến vị trí ban đầu của khô vinh song thụ, nó há miệng ra, hút nhẹ một cái.

Trong hư không, một sợi năng lượng dạng chất lỏng trong suốt bị nó hút vào miệng.

“Đó là… nguyền rủa ư?” Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

Trong luồng năng lượng trong suốt này ẩn chứa tiếng khóc tuyệt vọng, là một nguyền rủa vô cùng kinh khủng.

Nguyền rủa này vừa rớt xuống từ Sở các chủ two và Bích Thủy Các sao?

Mà bây giờ linh quỷ của hắn đang nuốt nguyền rủa kia!

Tống Thư Hàng day day giữa hai lông mày: “Đúng rồi… hình như linh quỷ nhà mình có thiên phú ăn nguyền rủa, đời thứ nhất hay là đời thứ hai thì vẫn vậy.”

Linh quỷ không ngừng cắn nuốt.

Tống Thư Hàng lắng tai nghe tiếng khóc kia.

Đó là tiếng khóc thút thít tuyệt vọng của con gái, vừa khóc vừa nói bằng ngôn ngữ viễn cổ như muốn bộc bạch điều gì.

“Đó là giọng của Sở các chủ!” Tống Thư Hàng nhận ra giọng nói của cô gái này.

Đoạn ngôn ngữ viễn cổ kia quá phức tạp nên hắn nghe không hiểu, hắn chỉ vừa mới bắt đầu học mà thôi.

Nhưng hắn có thể đoán được ý nghĩa của nó.

Đó là sau khi Bích Thủy Các bị hủy diệt năm ấy… Sở các chủ tuyệt vọng nguyền rủa chính mình.

Nghe một hồi, Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý.

“Mình đúng là đồ ngốc bỏ gần tìm xa!” hắn thốt lên.

Hắn khổ sở quấn lấy cô nàng chăm sóc khách hàng Tiểu Khả của shop thuyền tiên để học cách uốn lưỡi nói ngôn ngữ viễn cổ, đúng là bỏ gần tìm xa!

Con rối tiên tử không dạy ngôn ngữ viễn cổ cho hắn, nhưng trong thế giới hạch tâm của hắn còn có một Sở các chủ cả ngày rảnh rỗi thổi bong bóng cơ mà!

Hắn hỏi thẳng Sở các chủ chẳng phải nhanh hơn ư?

Tống Thư Hàng mừng rỡ mở thế giới hạch tâm ra, nói với Sở các chủ: “Sở tiền bối, gần đây ta đang học ngôn ngữ viễn cổ. Ngài có thời gian rảnh, có thể dạy ta cách uốn lưỡi để nói ngôn ngữ viễn cổ được không?”

“Ừ, được.” Sở các chủ trả lời.

Sau đó cô tiếp tục thổi bong bóng như đang suy nghĩ gì lung lắm.

Thậm chí cô còn không hỏi thăm xem sau khi Sở các chủ two thay đầu của Vân Tước Tử vào thì thay đổi như thế nào.

“Cứ quyết định thế nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Mang thầy dạy ngôn ngữ viễn cổ đi khắp mọi nơi.

Có Sở các chủ + hệ thống học bá, ngày hắn thông thạo ngôn ngữ viễn cổ không còn xa nữa!

“Ơ, tiếng gì thế nhỉ?” Lúc này, Sở các chủ đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: “Gì cơ?”

“Ngươi có nghe thấy tiếng con gái khóc không? Tiếng khóc nghe thương tâm, làm người ta đồng cảm lắm. Nghe một hồi mà ta muốn khóc cùng cô ấy luôn rồi đây này.” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Có nghe thấy. Đó là tiếng khóc của ngài đấy Sở các chủ ạ.”

“Ngươi làm một “ta” khác khóc đấy à?” Sở các chủ nghi hoặc hỏi.

“Ta làm gì có bản lĩnh đó? Người muốn khóc phải là ta mới đúng.” Tống Thư Hàng thở dài chua chát.

Cứ nhớ đến cái câu “Gọi ta là cha” kia là hắn lại thấy thốn hết tim gan.

“Tiếng khóc này phát ra từ một loại nguyền rủa, là tiếng khóc của ngài đấy Sở các chủ ạ. Ngài có muốn nghe chút không?” Tống Thư Hàng nói.

“Được.” Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng điều khiển thế giới hạch tâm, phát trực tiếp lời nguyền rủa có tiếng khóc và ngôn ngữ viễn cổ của Sở các chủ vào thế giới hạch tâm.

Sở các chủ: “…”

Thì ra là cái này. Đây là lịch sử đen tối của cô, lúc trước, khi giới thiệu Bích Thủy Các với Tống Thư Hàng, cô đã cố tình bỏ qua đoạn này, không ngờ bây giờ lại bị Tống Thư Hàng đào ra.

Nội tâm của Sở các chủ đắng ngắt.

“Sở tiền bối à, ngài không cần lo lắng đâu. Nói cho ngài biết một tin tức tốt này, Sở các chủ two đã tìm ra cách triệu hoán các thành viên của Bích Thủy Các về rồi. Có lẽ sẽ có một ngày Bích Thủy Các được xây dựng lại đấy.”

Sở các chủ yên lặng gật đầu.

“À phải rồi Sở tiền bối, bao giờ ta đổi chỗ với phân thân thì chúng ta bắt đầu học ngôn ngữ viễn cổ nhé? Buổi sáng trong hệ thống học bá có mấy từ mà ta không biết phải uốn lưỡi thế nào đây.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ: “Ta đổi ý rồi.”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Cái gì đấy?

“Không dạy ngươi ngôn ngữ viễn cổ đâu.” Sở các chủ nói xong lại bắt đầu thổi bong bóng.

Tống Thư Hàng: “Hở?”

Người ta nói lòng dạ đàn bà như kim đáy biển.

Nhưng mà Sở các chủ đổi ý nhanh quá rồi đấy, chẳng biết tại sao nữa!

Chẳng lẽ vì Sở các chủ chỉ còn mỗi cái đầu, đến “lòng dạ” cũng không có, cho nên càng khó lường hơn à?

“Sau khi ta dạy ngươi ngôn ngữ viễn cổ thì chẳng phải ngươi sẽ hiểu ta lẩm bẩm những gì trong lịch sử đen tối của mình sao? Còn lâu ta mới ngốc đến mức giao lịch sử đen tối của mình cho ngươi.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Lần sau hứa hẹn cái gì với Sở các chủ thì phải bắt cô ấy kí hợp đồng mới được.

“Thôi, ta đùa ấy mà. Với lại… cảm ơn ngươi vì chuyện của ta.” Sở các chủ nói: “Lúc nào muốn học ngôn ngữ viễn cổ thì tìm ta, dù sao bây giờ ta cũng rảnh mà.”

“Được, hứa rồi đấy nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Lòng dạ của đàn bà đúng là như mò kim đáy bể mà.

Đừng có đoán làm gì, đoán cũng chẳng ăn thua.

…

…

Linh quỷ ăn xong nguyền rủa bèn ợ một cái rồi thỏa mãn quay về thân thể của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngự song đao của Ô Tặc Bạo Quân về quán ăn trước.

Sau đó hắn tráo đổi với phân thân đang ở khu vực độ kiếp tại thành phố H xa xôi.

Sau khi phân thân làm màu xong thì ngoan ngoãn về phòng ăn, học tập ngôn ngữ viễn cổ trong hệ thống học bá.

Nhân lúc Sở các chủ chưa đổi ý, Tống Thư Hàng phải tranh thủ thời gian.

Một khi gặp từ không hiểu trong hệ thống học bá, hắn phải vào ngay thế giới hạch tâm để hỏi Sở các chủ.

Bản thể của Tống Thư Hàng trở lại bên cạnh trận pháp độ kiếp ở thành phố H.

Khi về đến nơi, hắn thấy Đậu Đậu đang ngửi ngửi như tìm kiếm cái gì.

“Đậu Đậu, ngươi làm gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tìm bảo bối, đây này.” Đậu Đậu vui vẻ đào một cái hố to bên cạnh trận pháp độ kiếp.

Trong hố có một bộ pháp y, đan dược, linh thạch, và cả một chiếc điện thoại di động.

Đó là đồ của An Tri Ma Quân.

“Đống đan dược này được đấy, chúng ta chia đều.” Đậu Đậu vui vẻ nói.

“Đậu Đậu làm tốt lắm!” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Sau đó hắn nhặt chiếc di động của An Tri Ma Quân lên xem.

Điện thoại mở khóa bằng vân tay, mà An Tri Ma Quân lại đang ở ngay trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, mượn vân tay của hắn để mở khóa quá là nhẹ nhàng luôn.

Vừa mở điện thoại ra thì thấy một khung chat hiện lên.

Tin nhắn cuối cùng là của Công Tử Hải.

Công Tử Hải: “Sau khi lên ngũ phẩm, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

An Tri Ma Quân: “Nói chính xác là sau khi lên ngũ phẩm tám long văn thì chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Ồ, là Công Tử Hải.” Tống Thư Hàng phấn khởi.

Hắn dùng điện thoại của An Tri Ma Quân nhắn tin trả lời: “Ngũ phẩm tám long văn? Yếu quá! Bây giờ ta có kim đan năm hạt nhân, viên kim đan thứ nhất và thứ hai đều có chín long văn rồi đây này, hỏi các ngươi có sợ không?”

Chương 1569: Ha ha ~

“Đậu Đậu này, ban nãy ta nhắn tin cho Công Tử Hải như thế, liệu hắn có hiểu được không nhỉ?” Tống Thư Hàng nhắn tin xong thì nhìn sang Đậu Đậu mà hỏi.

… Vì lâu quá rồi không gặp Công Tử Hải, cho nên bây giờ có phương thức liên lạc, biết tên này chưa độ thiên kiếp ngũ phẩm thì Tống Thư Hàng mới mừng quá trớn.

Đậu Đậu: “Gâu, ta cảm thấy đối phương sẽ không hiểu đâu. Mà câu nói ban nãy của ngươi khoa trương quá, mấy nhân vật đắc ý kiểu đấy ở trong phim là không sống được quá hai tập đâu đấy.”

“Đậu Đậu đừng có gở mồm, thời gian chờ hồi sinh của ta còn chưa hết kia kìa, còn tận hai ngày cơ đấy.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Đậu Đậu: “…”

Sao ngươi cứ nhớ như in cái thời gian chờ của pháp khí hồi sinh thế nhỉ? Chẳng lẽ ngươi định chờ vừa hết thời gian đếm ngược đã lao đầu đi chết à?

Đậu Đậu cảm thấy suy nghĩ của Tống Thư Hàng gần đây cứ có gì đấy sai sai.

“Sao Công Tử Hải còn chưa trả lời nhỉ?” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào điện thoại rồi hỏi.”

Đậu Đậu: “Hay là ngươi gọi cho hắn ta thử xem?”

“Chờ một lát đã, ta muốn biết hắn sẽ trả lời ta như thế nào.” Tống Thư Hàng nói: “Cho hắn thời gian một phút, nếu hắn không trả lời thì chúng ta gọi điện.”

…

Trong một Huyết Cốc ở Hoa Hạ.

Công Tử Hải nắm chặt điện thoại trong tay, hai hàng lông mày cau chặt lại.

Tin nhắn của An Tri Ma Quân tuyệt đối không phải là do chính bản thân hắn gửi đi.

An Tri sẽ không dùng giọng điệu này để gửi tin cho hắn.

Hơn nữa, kim đan năm hạt nhân là cái khỉ gì? Viên thứ nhất và viên thứ hai đều có chín long văn lại là cái quái gì đây? Chẳng lẽ trong cơ thể một người lại ngưng tụ ra hai viên kim đan hay sao?

Đừng có đùa chứ.

Dù có người gặp được kì ngộ nghịch thiên, sinh ra hai viên kim đan đi chăng nữa, nhưng hai viên kim đan chín long văn chỉ là chuyện viễn vông!

Tin nhắn này là do ai gửi đây?

Trong lòng Công Tử Hải dấy lên cảm giác bất an.

Điện thoại của An Tri rơi vào tay kẻ khác, đã thế còn bị mở khóa.

Chuyện này có nghĩa là tình cảnh của An Tri Ma Quân hiện nay vô cùng nguy hiểm, không biết hắn gặp chuyện khi đang độ kiếp hay là sau khi độ kiếp mới bị đây.

Hắn không thích chuyện phiền phức "không thể nắm giữ được" như thế này.

Nhưng sự đời chính là vô thường như thế, dù hắn có tính toán giỏi đến đâu cũng có chỗ thiếu sót.

"Ngươi là ai?" Công Tử Hải bình tĩnh trả lời.

Lo lắng là cảm xúc không cần thiết.

Dù hắn có lo lắng thế nào thì cũng không thể bò qua điện thoại mà đến cứu An Tri Ma Quân được. Hắn cần phải tỉnh táo để dùng trí tuệ của mình nghĩ cách cứu An Tri Ma Quân.

"Bạn cũ của các ngươi." Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Công Tử Hải day huyệt thái dương… bạn cũ? Nói cách khác là kẻ thù cũ chứ gì?

Hắn bắt đầu điểm mặt mấy kẻ mình đã đắc tội trong những năm gần đây.

Nếu nói là "bạn cũ" thì chắc cũng phải dây dưa nhau năm sáu năm rồi đúng không? Nhưng hắn chẳng tìm được "bạn cũ" nào của mình khớp với cái người đang trả lời tin nhắn.

"An Tri đâu?" Công Tử Hải bình tĩnh hỏi.

"Tạm thời vẫn còn sống." Tống Thư Hàng trả lời.

Công Tử Hải: "Ta hiểu rồi… một thời gian nữa ta sẽ đích thân đến đưa An Tri đạo hữu về. Chúng ta sẽ gặp nhau, bạn cũ ạ.”

Đối với Công Tử Hải mà nói thì chuyện quan trọng nhất bây giờ là việc độ kiếp của chính hắn. Dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể làm xáo trộn lịch trình độ kiếp của hắn.

Mặt khác, mặc dù an nguy của An Tri Ma Quân rất quan trọng, nhưng hắn sẽ không đánh cược an nguy của mình để đi cứu An Tri Ma Quân. Bọn hắn là ma tu, cái gì nên cắt thì phải cắt.

Nếu cứu được thì dốc hết sức đi cứu, bởi vì An Tri Ma Quân vẫn còn giá trị lợi dụng đối với hắn. Nhưng không cứu được thì phải từ bỏ ngay.

“Thế thôi à? Tên này không muốn nói gì nữa hả?” Tống Thư Hàng nhanh chóng gửi tin đi: “Ta vừa nói đến năm viên kim đan, trong đó có hai viên chín long văn, ngươi có cảm nghĩ gì?”

Công Tử Hải: “Ha ha.”

“Ngươi không tin?” Tống Thư Hàng hỏi.

Công Tử Hải: “Ha ha.”

Tống Thư Hàng: “…”

Xưa nay mấy cuộc trò chuyện vẫn hay kết thúc bằng hai chữ “ha ha”.

Trước đây rất lâu, ha ha dùng để thể hiện một nụ cười hiền lành. Nhưng chẳng biết từ bao giờ, ý nghĩa của nó đã thay đổi.

Thực tế thì đầu năm nay không chỉ có ý nghĩa của hai chữ “ha ha” bị thay đổi, mà mấy cụm từ như “Đại thế đã mất” cũng đã khác hẳn với ý nghĩa ban đầu rồi.

“Giờ là lúc ta ra tay!” Đậu Đậu cầm điện thoại của An Tri Ma Quân, đánh chữ nhanh như gió: “Ha ha cái quần què!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Được rồi, sướng rồi. Cho hắn tha hồ mà ha ha.” Đậu Đậu đưa điện thoại cho Tống Thư Hàng: “Hủy cái điện thoại này đi, ta có cảm giác Công Tử Hải nhất định có cách xác định vị trí của nó.”

“Thế thì cứ để hắn dò ra đi, càng tốt chứ sao.” Tống Thư Hàng cười ha hả, ném chiếc điện thoại vào thế giới hạch tâm của mình.

Nếu đã bỏ điện thoại vào thế giới hạch tâm rồi mà Công Tử Hải vẫn dò ra được vị trí thì coi như hắn giỏi.

Thực ra Tống Thư Hàng còn định dò vị trí điện thoại của Công Tử Hải kia, nhưng đáng tiếc là điện thoại của Công Tử Hải đã được cải tạo rồi, dùng cách thức bình thường không thể dò được.

Sau khi cất điện thoại của An Tri Ma Quân đi, Tống Thư Hàng nói: "Này, lẽ ra ban nãy ta nên thử xem có thể dùng An Tri Ma Quân để dụ Công Tử Hải ra không chứ nhỉ."

Đậu Đậu: "Thôi đừng mơ, với tính cách của gã Công Tử Hải đó, dù hắn có xuất hiện thì cũng chỉ cho phân thân hay con rối đến dò đường thôi. Còn lâu hắn mới chịu đặt bản thân mình vào nguy hiểm.

"Cũng đúng, gã này có thể nói là túc trí đa mưu. Đáng tiếc là số hơi bị nhọ." Tống Thư Hàng nói.

Chờ hắn thăng cấp lên ngũ phẩm rồi kết thúc ân oán với hắn sau vậy.

Nhân lúc Tống Thư Hàng vẫn còn đang ở ngũ phẩm, ngũ phẩm đấu ngũ phẩm cho công bằng.

…

Đậu Đậu và Tống Thư Hàng bắt đầu thu thập đan dược và linh thạch mà An Tri Ma Quân để lại.

"Này, chỗ đan dược này không có vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu trả lời: "Cơ bản là không có vấn đề gì. Nhưng nếu muốn đảm bảo an toàn thì mang về cho Hoàng Sơn kiểm tra một chút cũng được."

"Hoàng Sơn tiền bối ở xa quá, bên người chúng ta có sẵn tiền bối mà, tìm người ở xa làm gì cho khổ?" Tống Thư Hàng gọi Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra.

Không cần bỏ gần tìm xa, đừng quên trong thế giới hạch tâm của mình có chứa… à, có mấy vị đại tiền bối đang cư trú.

Phải khai thác các vị tiền bối này thật hiệu quả mới được.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối ơi, số đan dược và linh thạch này có vấn đề gì không? Ta với Đậu Đậu ăn luôn có được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm thò thân kiếm ra, vạch một cái lên đan dược:

“Không vấn đề gì, ăn luôn cũng được. Nhưng tốt nhất là đem đi giao dịch với tu sĩ ma đạo ấy, vì đây là đan dược thích hợp cho ma tu.”

“Vậy để lại rồi giao dịch với Đông Phương Lục Tiên Tử đi.” Đậu Đậu cất đan dược đi.

Tống Thư Hàng đứng lên, vươn vai một cái: “Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.”

Trước khi trở về phải nghĩ cách che giấu trận pháp độ kiếp này đi đã.

Dựa vào huyễn thuật của Tống Thư Hàng mà muốn che giấu trận pháp này thì hơi bị khó. May mà bên cạnh trận pháp đã có huyễn thuật do An Tri Ma Quân bày ra, chỉ cần tu sửa một chút là có thể chống đỡ được một thời gian.

Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu số 1 ra.

Trước đó phân thân của hắn đã báo cáo chuyện phát sinh ở đây cho các tiền bối trong nhóm.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Nói cách khác, Thư Hàng tiểu hữu xông vào thiên kiếp để xử lý An Tri Ma Quân kia thật à?”

“Thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm có uy lực không lớn lắm, ta chịu được mà.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Tống Thư Hàng xoa cằm, bây giờ phải xử lý trận pháp độ kiếp như thế nào đây?

“Trong nhóm có tiền bối nào có hứng thú với trận pháp độ kiếp này không? Trông hiệu quả có vẻ không tồi đâu, sáu ma thần trụ trụ đối phó thiên kiếp tốt lắm đấy.” Tống Thư Hàng cảm thấy mình chẳng khác gì một tên bán hàng đa cấp.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Chụp bức ảnh cho ta xem thử, nếu là trận pháp của ma tu thì chắc trong nhóm chỉ mình ta có hứng thôi.”

Tuyết Lang Động Chủ: “Chụp ảnh thả lên đây xem, có một vài trận pháp của ma tu tương tự với yêu tu, thay đổi một tí thì yêu tu cũng dùng được.”

“Được rồi.” Tống Thư Hàng cầm điện thoại, giẫm xuống hư không, đi lên chỗ cao, chụp trận pháp lại rồi gửi lên nhóm Cửu Châu số 1.

"Ồ, trận pháp này sáng tạo đấy." Đông Phương Lục Tiên Tử khen ngợi: "Trong lòng đất dưới trận pháp này hẳn là có một lượng tà khí lớn, dùng sáu trụ dẫn tà khí ra, hòa cùng linh khí để đối kháng thiên kiếp. Nếu thiên kiếp chưa biến dị, ma tu thực lực bình thường dùng đại trận độ kiếp này thì cũng nắm được sáu phần thành công trở lên đấy."

"Cái thứ Đậu Đậu đang ngậm trong miệng kia là Huyết Thần toản đúng không? Cái này không tệ." Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói. Trước kia hắn đã giao dịch một cái ở chỗ Tống Thư Hàng.

Cái Huyết Thần toản này được chôn trong đại trận, vừa bị Đậu Đậu đào ra.

"Để chúng ta nghiên cứu một chút về trận pháp này xem có dùng được không. Nếu không thì ta sẽ đem sang bên ma tu hỏi xem có ai cần, rồi bán giá cao cho người ta." Đông Phương Lục Tiên Tử nói đùa: "Đến lúc đó nhớ chia hoa hồng cho ta đấy nhé."

Tống Thư Hàng bật cười đáp: "Được, đến lúc đó ta sẽ cho Đông Phương Lục Tiên Tử một cái lì xì thật dày."

…

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu vất vả tu sửa huyễn trận trên trận pháp độ kiếp một hồi, sau đó lấy hết linh thạch trong trận ra, để nó bước vào trạng thái ngủ đông.

Xong xuôi, cả hai trở về biệt thự của Dược Sư.

"Lại là một ngày thu hoạch phong phú." Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu gật đầu. Nó chọn đi theo Tống Thư Hàng đúng là vô cùng chính xác.

Hôm qua lái thuyền tiên đi một đêm, hôm nay lại có thể trả thù An Tri Ma Quân, cả thể xác và tinh thần đều sung sướng.

…

Màn đêm buông xuống.

Sau sự kiện An Tri Ma Quân độ kiếp, hôm nay không còn chuyện gì xảy ra, kết thúc trong bình yên.

Bản thể Tống Thư Hàng kết thúc vòng minh tưởng trong ngày, đứng dậy đi ra cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đêm.

Bầu trời đêm yên tĩnh khiến cho hắn thả lỏng cả tinh thần và thể xác.

Ngày 21 tháng 10, 1 giờ sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

“Chắc hẳn hôm nay sẽ là một ngày bình yên.” Tống Thư Hàng thì thầm.

“Gâu, Thư Hàng ơi, ngươi đã ngủ chưa?” đúng lúc này thì Đậu Đậu gọi vang lên bên ngoài phòng, giọng nói có vẻ lo lắng.

Tống Thư Hàng đáp: “Chưa, có chuyện gì thế?”

Đậu Đậu: “Ta muốn đến trận pháp độ kiếp kia lần nữa.”

“Có chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng mở cửa ra.

Đậu Đậu mếu xệch: “Ừm… thiên kiếp của ta sắp tới rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Lúc ban ngày quan sát An Tri Ma Quân độ kiếp, ta có cảm giác. Sau khi về tu luyện một chút,… kết quả là đột nhiên khai khiếu, thực lực tăng thêm một tầng, không áp chế nổi thiên kiếp nữa.” Đậu Đậu đắng ngắt cả lòng mề.

Chương 1570: Đông Phương Lục Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương năm giây nữa tới chiến trường

Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời.

Hắn vừa mới thấy tinh thần an ổn, tự nhủ hôm nay sẽ là một ngày bình yên, thì chỉ trong nháy mắt, ông trời đã dùng Đậu Đậu vả cho hắn không trượt phát nào.

Giác quan thứ sáu của đàn ông quả nhiên là đồ lừa đảo không khác gì quẻ của Đồng Quái Tiên Sư.

“Đi thôi, ta ngự đao đưa ngươi đi. Nhưng mà… trận pháp kia là của ma tu, ngươi có dùng được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có thể, sửa chữa một chút là ta thích ứng được. Ban ngày mọi người trong nhóm Cửu Châu số 1 đã thảo luận vấn đề này, ta cũng tham gia, sửa đổi được đấy.” Đậu Đậu thở dài não ruột, mặt mày ỉu xìu y như cái bánh bao chiều.

Thiên kiếp lão gia muốn ép buộc chó nhà lành ngay hôm nay, nó cũng bất đắc dĩ lắm.

“Thế là tốt rồi. Chúng ta đi ngay thôi.” Tống Thư Hàng lấy song đao của Ô Tặc Bạo Quân ra, nói với Đậu Đậu: “Ngồi lên song đao đi.”

Đậu Đậu nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi lên một trong hai thanh đao.

“Khiên đao thuật!” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng, mỗi tay nắm một thanh song đao của Ô Tặc Bạo Quân, thi triển thuật ngự đao nhanh nhất mà mình biết – Khiên đao thuật.

Đậu Đậu ngồi trước song đao, Tống Thư Hàng cầm chuôi đao, lao thẳng từ cửa sổ ra ngoài.

Độn quang của Khiên Đao thuật hiển hiện trạng thái con thoi.

Thất Tu tiền bối tạo ra một công thức toán học dành riêng cho Tống Thư Hàng để sử dụng Khiên đao thuật. Hắn lấy thể tích của song đao của Ô Tặc Bạo Quân, diện tích độn quang của Khiên Đao thuật, chiều cao cân nặng của mình và Đậu Đậu thay vào công thức này, tính toán ra một tư thế động lực học chính xác, phù hợp nhất và làm đúng theo tư thế đó.

"Vèo" ~

Khiên đao thuật hóa thành một tia chớp, cấp tốc bay thẳng ra ngoại ô thành phố H.

Đậu Đậu ngồi xổm trên bảo đao, nhắm mắt lại minh tưởng, cố gắng kiềm chế yêu lực đang bốc lên bừng bừng trong thể nội.

…

Tống Thư Hàng đưa Đậu Đậu nhanh chóng đáp xuống bên cạnh pháp trận độ kiếp.

"Không cần quan tâm đến huyễn trận, bây giờ trên người Thư Hàng ngươi có bao nhiêu linh thạch thì cho ta mượn trước, bao giờ độ kiếp xong, dù là sống hay chết, ta đều sẽ nhờ Hoàng Sơn trả lại cho ngươi." Đậu Đậu nói.

Nó cảm thấy thiên kiếp không kìm chế được nữa, có thể giáng lâm bất cứ lúc nào.

Thời gian không nhiều lắm, nó nhất định phải cải tạo xong trận pháp độ kiếp thích hợp với hình thái của mình trước khi thiên kiếp đánh xuống.

Tống Thư Hàng giao hết linh thạch lấy từ trận pháp độ kiếp lúc ban ngày, linh thạch mà An Tri Ma Quân để lại dự phòng và linh thạch chưa dùng hết trong thuyền tiên cho Đậu Đậu.

Bây giờ trên người Tống Thư Hàng thực sự không còn một mảnh linh thạch nào nữa.

Đậu Đậu nhanh chóng chạy vào trận pháp độ kiếp, móc tất cả linh thạch trên người ra nhét vào trong trận.

"Có đủ linh thạch không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Miễn cưỡng thì đủ, may mà lần này ra ngoài ta mang nhiều linh thạch." Đậu Đậu nghiến răng nói. Lần này nó định bụng ăn chơi ở chỗ Tống Thư Hàng mười ngày nửa tháng, cho nên mang khá nhiều linh thạch theo người.

Sau khi đổ tất cả linh thạch vào trận pháp độ kiếp, Đậu Đậu lại há mồm phun một cái, lấy Huyết Thần toản ra, đặt vào trận.

Huyết Thần toản có thể tăng cường độ yêu đan của nó sau khi độ kiếp.

Tu sĩ ngũ phẩm dùng số long văn trên kim đan để chia cường độ.

Còn yêu đan thì xác định cường độ bằng "quang mang". Sau khi yêu đan thành hình, yêu đan phát ra ánh sáng càng nhiều màu sắc thì cường độ yêu đan càng cao.

Mặt khác, có một bộ phận yêu tu hỗn huyết hoặc yêu tu từ nhỏ tu luyện công pháp riêng biệt đặc thù, sau khi ngưng tụ yêu đan thì yêu đan sẽ nổi lên đường vân tương tự với long văn.

Huyết thần toản có thể tăng cường long văn trên kim đan của tu sĩ, cũng có thể tăng cường cường độ cho yêu đan.

…

"Đúng rồi, còn vật này nữa." Tống Thư Hàng móc một cái bình nhỏ trong túi càn khôn ra, ném cho Đậu Đậu.

Cái túi càn khôn này là bảo bối của An Tri Ma Quân, là bảo bối còn cao cấp hơn túi thu nhỏ một tấc, một bảo vật không gian chân chính.

Tống Thư Hàng định lấy cái túi càn khôn này làm phần thưởng cuối năm cho đệ tử nhà mình. Đến cuối năm, đệ tử có cảnh giới tu vi tiến bộ nhất sẽ nhận được chiếc túi càn khôn đó.

Những đệ tử còn lại chỉ có thể dùng tạm bình trữ vật thôi.

Đến lúc đó phải xếp Thông Nương và Lý m Trúc vào danh sách thi luôn mới được.

"Đây là cái gì?" Đậu Đậu nghi ngờ hỏi.

"Đan dịch được luyện thành từ Thất Hoàng Diệu Quả. Khi ngươi vừa thăng cấp lên ngũ phẩm thì uống bình đan dịch này, có thể tăng cường độ cho yêu đan." Tống Thư Hàng trả lời.

Hôm qua sau khi có được bình đan dịch này, Tống Thư Hàng đã dùng bí pháp giám định giám định thử một lần. Bí pháp giám định phát huy vượt quá mong đợi, cho ra cả phương pháp điều chế đan dịch của Công Tử Hải.

Bây giờ trong tay Tống Thư Hàng có một hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả do ông chú Chính Đức của Tiên Nông tông giao cho.

Chính Đức đưa cho Tống Thư Hàng hai hạt giống, một hạt giao cho Tô Thị A Thập Lục coi như Tiên Nông tông bồi tội với cô, một hạt khác cho Tống Thư Hàng, hi vọng một ngày kia hắn giết được Công Tử Hải thì báo cho Chính Đức một câu.

Nói cách khác, hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả này gửi gắm hi vọng báo thù của Chính Đức với Tống Thư Hàng.

Sau khi đưa hạt giống này cho hắn, Chính Đức chỉ dám tưởng tượng ra viễn cảnh mấy chục, thậm chí mấy trăm năm sau, Tống Thư Hàng có thể báo thù thay cho Tiên Nông tông…

Tống Thư Hàng đã gieo hạt giống này vào thế giới hạch tâm xem có thể kết quả hay không. Nếu nó có thể kết quả thì khi các đệ tử của hắn thăng cấp lên ngũ phẩm sẽ dùng tới.

“Thư Hàng, ngươi không hổ là anh em tốt của ta! Gâu!” Đậu Đậu cất kĩ bình đan dược vào lòng: “Từ hôm nay trở đi ngươi có thể gọi ta là anh Đậu, ta sẽ bảo vệ ngươi như anh em ruột thịt.”

Tống Thư Hàng: “Thôi, ngươi trả bình đan dược lại cho ta đi.”

“Mơ đi nhé, làm gì có chuyện cho rồi lại đòi về.” Đậu Đậu cười ha hả, sau đó lại cắm đầu mân mê trận pháp, muốn cải tạo trận pháp độ kiếp thành trận pháp thích hợp với nó.

“Có cần hỗ trợ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong thế giới hạch tâm của hắn còn có Quy tiền bối, đại lão cửu phẩm bị phong ấn kia kìa.

“Không cần, ta đã tính trước phải thay đổi như thế nào rồi, sắp xong ngay đây. Thư Hàng, ngươi đứng lùi ra một chút đi, đừng có để bị cuốn vào thiên kiếp của ta.” Đậu Đậu tự tin nói.

Sau đó vội vàng tiếp tục cải tạo trận pháp.

“Được.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng điểm chân phải xuống đất một cái, bay ra khỏi trận pháp độ kiếp,

Mỹ nhân rắn công đức chui ra sau lưng Tống Thư Hàng, há mồm phun một cái, nhả Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra.

“Sao các ngươi lại quay lại trận pháp độ kiếp này thế?” Xích

Tiêu Kiếm tiền bối nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Đậu Đậu sắp độ kiếp.”

“Hả? Con chó con đáng yêu kia á?” Xích Tiêu Kiếm nhìn Đậu Đậu trong huyễn trận: “Căn cơ của con cún này không tệ, xác suất độ kiếp thành công rất cao. Cơ mà… Thư Hàng à, tốt nhất là ngươi tránh xa thêm tí nữa đi.”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Ta cảm thấy trên người ngươi có thuộc tính ẩn ‘chuyên độ ké thiên kiếp’, khả năng thuộc tính này kích hoạt đúng lúc bạn bè ngươi độ kiếp cao lắm. Vì lý do an toàn, ngươi lùi xa nữa đi, đừng có để mình bị cuốn vào thiên kiếp.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối dùng giọng điệu bình tĩnh nhất có thể để đâm xuyên trái tim của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Cuối cùng hắn vẫn lùi xa hơn một chút.

Lần này ta nhất định sẽ không bị cuốn vào thiên kiếp!

Không, từ từ đã, đừng có thề thốt vội.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, trận pháp mà Đậu Đậu thay đổi có ổn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn triệu hồi Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra chính là để nó nhìn giúp Đậu Đậu xem sao.

“Ta chỉ là một thanh thần kiếm, có nghiên cứu gì về trận pháp đâu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nâng mũi kiếm, “nhìn” về phía Đậu Đậu: “Ừm, trước mắt thì trận pháp được thay đổi đúng đấy, con cún kia không làm loạn mà sửa chữa có mục đích rõ ràng. Chắc là có cao nhân chỉ điểm à?”

“Đây chính là kết quả thảo luận của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.” Tống Thư Hàng nói.

Đáng tiếc, không biết con rối tiên tử đưa Lý m Trúc chạy đi đâu rồi.

Bằng không… có thể nhờ cô ấy truyền thụ biện pháp “ôm đầu ngồi xổm”, tăng xác suất thành công khi độ kiếp.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, vào phần mềm chat.

Vừa mới online đã thấy Đông Phương Lục Tiên Tử nhắn tin riêng cho hắn.

“Thư Hàng tiểu hữu có đang ở nhà Dược Sư không? Trưa nay ta có chút việc, bây giờ mới rảnh đây. Ta đến tìm ngươi để nghiên cứu cách cải tạo chiếc thuyền tiên Transformer ấy mà.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời Đông Phương Lục Tiên Tử: “Đông Phương Lục Tiên Tử, ta đang ở thành phố H, địa khu Giang Nam, ngay chỗ cái trận pháp độ kiếp sáng nay ấy. Đậu Đậu sắp độ kiếp mà không có chuẩn bị gì, ta chỉ có thể dẫn nó tới đây, dùng trận pháp của An Tri Ma Quân để độ kiếp thôi.”

“Đậu Đậu độ kiếp?” Đông Phương Lục Tiên Tử sững sờ: “Ta đến ngay đây! Ngươi nói với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đi, đặc biệt là hỏi Hoàng Sơn tiền bối xem khi Đậu Đậu độ kiếp thì phải chú ý những gì.”

“Được rồi, ta biết rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Suýt nữa thì quên mất Hoàng Sơn tiền bối.

Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Tống: @Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu đột nhiên đốn ngộ, cảnh giới tăng lên, bây giờ phải độ kiếp ngay. Khi nó độ kiếp thì phải chú ý cái gì?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: [icon hộc máu]

Dược Sư: [icon viên thuốc]

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Cảm ơn Dược Sư đạo hữu, nếu có rảnh thì phối cho ta ít thuốc dạ dày với thuốc trợ tim khẩn cấp, ta nghĩ là ta thật sự cần đến chúng rồi.”

Dược Sư: “OK!”

Hoàng Sơn tiền bối: “Thư Hàng tiểu hữu, lần này lại phải nhờ ngươi giúp Đậu Đậu rồi. Khi Đậu Đậu độ kiếp, điều đầu tiên cần chú ý là ngươi nhất thiết phải cẩn thận, đừng để bị cuốn vào thiên kiếp. Ta nhớ mấy lần trước ngươi độ kiếp toàn bị cuốn vào thiên kiếp của các đạo hữu khác trong nhóm thôi. Lần này phải chú ý an toàn đấy.”

Sát thương trái tim Tống Thư Hàng +10

Hoàng Sơn tiền bối nói tiếp: “Ta đã chuẩn bị rất nhiều thuật pháp độ kiếp cho Đậu Đậu nhưng bây giờ không dùng được rồi. [icon hộc máu] Chỉ có một thứ duy nhất có tác dụng thôi. Thư Hàng, nói với Đậu Đậu, trong pháp khí vòng cổ mới của nó có một pháp thuật bộc phát trong thời gian ngắn, lúc nào bất đắc dĩ thì kích hoạt nó lên, mật mã là sinh nhật của Đậu Đậu.”

…

Ở một nơi khác.

Đông Phương Lục Tiên Tử lái xe chở Tạo Hóa Pháp Vương, cấp tốc tới vị trí mà Tống Thư Hàng thông báo.

Chương 1571: Thư Hàng, giúp ta tăng cường độ thiên kiếp lên, hôm nay bản gâu gâu muốn nghịch thiên!

Sau khi nghe tin Đậu Đậu sắp độ kiếp, Đông Phương Lục Tiên Tử lập tức kéo Tạo Hóa Pháp Vương đi theo.

Bây giờ trong cả tu chân giới có ai mà không biết tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương có thể đối phó với tâm ma cơ chứ? Mặc dù tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương rất kinh dị, để lại di chứng vô cùng to lớn, thậm chí sau khi nghe xong có khả năng vài ngày cũng không xuống được giường, nhưng các đại môn phái trong tu chân giới vẫn kiên trì chuẩn bị một buổi hòa nhạc tầm cỡ chư thiên vạn giới cho Tạo Hóa Pháp Vương, mong mỏi Tạo Hóa Pháp Vương nể mặt đến mở hòa nhạc ở môn phái mình.

Tạo Hóa Pháp Vương bây giờ không chỉ là ngôi sao lớn tầm cỡ thế giới con người nữa, mà là ngôi sao lớn trong toàn bộ tu chân giới rồi.

Trong lúc Đậu Đậu độ thiên kiếp ngũ phẩm mà gặp tâm ma kiếp thì phải có Tạo Hóa Pháp Vương ra tay cứu vớt thôi.

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “@ Đồng Quái Tiên Sư, Đồng Quái có online không? tính cho Đậu Đậu một quẻ giúp ta đi.”

“Đây đây, ta đang đợi Hoàng Sơn tiền bối mở miệng đấy.” Đồng Quái Tiên Sư nhanh chóng đáp.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ồ, Đồng Quái hôm nay cũng online à? Không về đảo hả?”

“Có khi Đồng Quái và vị tiền bối kia đang đi khắp thế giới hưởng tuần trăng mật ấy chứ.” Cuồng Đao Tam Lãng thọt một câu.

Đồng Quái Tiên Sư: “Ha ha ha”

Lệ Chi Tiên Tử: “Bắc Hà với Tam Lãng đừng quấy rối nữa, để Đồng Quái tính quẻ cho Đậu Đậu đi.”

Một loáng sau.

Đồng Quái Tiên Sư trả lời: “Có kết quả rồi, quẻ của Đậu Đậu là điềm dữ bình thường, chỉ có một tí nguy hiểm thôi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Được rồi, đã biết, quẻ thế là đủ rồi.”

Điềm dữ nghĩa nghĩa là lần độ kiếp này của Đậu Đậu hẳn là sẽ ổn.

Phá Dương Kích Quách Đại: [ảnh chân dung dễ thương của Diệt Phượng Công Tử]

Diệt Phượng Công Tử: “? ? ?”

Đang yên đang lành, Quách Đại thả ảnh chân dung của hắn vào đây làm gì?

Phá Dương Kích Quách Đại: [icon giận dữ xoa đầu mèo phía trên]

Diệt Phượng Công Tử: “Quách Đại, ngươi dở hơi à?!”

Chẳng phải xưa nay tên này vẫn xoa đầu chó sao, sao tự nhiên hôm nay lại đổi khẩu vị thế này?

Phá Dương Kích Quách Đại: “Khụ, đầu chó bị cấm rồi, tạm thời thay bằng đầu mèo… Nói chính sự đi, ban nãy Đồng Quái đạo hữu tính quẻ bằng tay hay bằng chân đấy?”

Chuyện này quan trọng lắm đấy nhé.

Lần trước trong Thực Tiên yến, Đồng Quái dùng chân xem bói vô cùng chính xác.

Đồng Quái Tiên Sư: “Xem bình thường. Dùng chân xem bói là nói đùa thôi, cách xem đó không chính quy.”

Hoàng Sơn tiền bối lại thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng cũng thở phào, sau đó nói với Đậu Đậu đang loay hoay trong trận pháp: “Đậu Đậu, ban nãy Đồng Quái Tiên Sư vừa mới bói cho ngươi, là điềm dữ bình thường!”

“Hay lắm, quả nhiên bản gâu gâu ở hiền gặp lành!” Đậu Đậu cười ha hả.

Cười xong, nó tiêu sái vung móng vuốt, hoàn thành khâu cuối cùng trong việc sửa chữa trận pháp.

Ầm ầm!

Sáu ma thần trụ của An Tri Ma Quân lại hiển hiện, nhưng lần này ngoài ma vụ ra thì trên ma thần trụ còn có thêm một luồng yêu khí.

Yêu ma quỷ quái, xưa nay yêu với ma không tách biệt nhau.

Lực lượng của ma tu có thể phối hợp với yêu khí một cách hoàn mỹ, cho nên Đậu Đậu mới dám thay đổi trận pháp thiên kiếp của An Tri Ma Quân thành của mình.

“À đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối nhắc là trong vòng cổ của ngươi có bí thuật bộc phát trong nháy mắt. Mã kích hoạt là sinh nhật ngươi, nếu không chống đỡ được thì nhớ kích hoạt nó lên.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Biết rồi, nhưng chắc chắn là ta không cần dùng đến nó. Bản gâu gâu hôm nay tự tin lắm! Bắt đầu đi! Nào, mau đến đánh ta đi!”

Đậu Đậu ngửa mặt lên trời gào to, thân mình lớn phổng lên thành hình thái đại khuyển cao đến năm mét.

Đây là trạng thái mà nó quen thuộc nhất, cũng là trạng thái phát ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Yêu lực tăng vọt, lôi vân thiên kiếp ngưng tụ giữa không trung, sấm sét bắt đầu tụ lực.

Người trong thành phố H đêm nay chắc chẳng thể yên giấc.

Trận sấm sét khó hiểu sáng nay đã khiến cho rất nhiều người mỉa mai cục khí tượng, bây giờ mới rạng sáng mà sét đã lại đánh tiếp rồi.

Có để cho người ta ngủ hay không? Thời tiết biến hóa khó lường này hơi bị phản nhân loại đấy nhé!

Ầm ầm!

Đợt thiên kiếp đầu tiên đánh xuống.

Thiên kiếp này không mạnh lắm, chỉ là báo trước cho việc thiên kiếp sắp bắt đầu.

Đậu Đậu duỗi móng vỗ nhẹ xuống đất.

Trên sáu ma thần trụ có sương đen, tà khí, yêu khí cùng phun ra, hình thành một cụm mây đen kì lạ, ngăn trở đợt thiên kiếp đầu tiên.

Quá trình độ kiếp này đã xuất hiện trong tưởng tượng của Đậu Đậu từ lâu.

Sáng nay, lúc An Tri Ma Quân độ kiếp, Đậu Đậu đã thay thế chính mình vào vị trí của An Tri Ma Quân, lo lắng đến chuyện nếu thiên kiếp đến thì nó phải làm thế nào.

Uy lực của thiên kiếp còn yếu hơn tưởng tượng của Đậu Đậu một chút.

Sương đen và yêu khí tụ lại, đỡ bâng quơ cũng xong đợt thiên kiếp đầu tiên.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Tôn Giả nói chuyện riêng với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có thể quay lại quá trình độ kiếp của Đậu Đậu cho ta được không?”

Thực tế thì Đậu Đậu là một con Kinh Ba bình thường bé nhỏ, được Hoàng Sơn Tôn Giả nuôi dưỡng thành một đại yêu. Hoàng Sơn tiền bối muốn ghi lại toàn bộ quá trình để cất giữ.

Hoàng Sơn tiền bối nuôi Đậu Đậu chẳng khác gì nuôi con trai mình.

Trong tu chân giới làm gì có con yêu sủng nào có địa vị như Đậu Đậu, không bị chủ nhân đem ra làm thú cưỡi hay ngắt búp hành đã là tốt lắm rồi.

“Không thành vấn đề, ta sẽ quay lại toàn bộ quá trình.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Hoàng Sơn tiền bối: “Ừ, đa tạ tiểu hữu. Bao giờ Đậu Đậu độ kiếp xong, ta sẽ tặng ngươi một món quà, đảm bảo ngươi sẽ hài lòng.”

Tống Thư Hàng: [icon cười toe]

Từ trước tới nay Hoàng Sơn tiền bối luôn ra tay rất hào phóng, hắn nói món quà khiến người ta hài lòng thì chỉ e là một niềm vui bất ngờ cực lớn.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, quay lại quá trình độ kiếp của Đậu Đậu.

Vì trận pháp huyễn thuật trên trận pháp độ kiếp vẫn còn, cho nên lúc quay lại cần nhờ Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỗ trợ, làm pháp thuật "phá huyễn thuật" trước ống kính.

Cảm tạ Xích Tiêu Kiếm tiền bối vạn năng.

Để báo đáp lại, Tống Thư Hàng lại cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát Dưỡng đao thuật.

Lần này Xích Tiêu Kiếm tiền bối không từ chối, bởi vì Dưỡng đao thuật thật sự rất thoải mái.

…

Thiên kiếp đánh xuống từng đợt, từ lôi kiếp đơn giản nhất, tăng cường thành hỏa kiếp, thổ kiếp, thủy kiếp, mộc kiếp đồng thời giáng xuống.

Đậu Đậu không hề nao núng, thôi động trận pháp độ kiếp, ngăn lại toàn bộ thiên kiếp.

"Tiểu Đậu Đậu làm không tồi, quá trình độ kiếp của nó từ đầu đến giờ đều rất tiêu chuẩn, có thể coi là một cuốn sách giáo khoa dạy độ kiếp. Thư Hàng, học tập một chút đi, tri thức về độ kiếp sâu lắm, đừng có lần nào cũng lao đầu vào giáp lá cà với nó." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Nhìn trời, ta có muốn đánh giáp lá cà chính diện với thiên kiếp đâu! Lần nào ta cũng chưa kịp chuẩn bị gì hết thì đã bị kéo đi độ kiếp rồi.

"Tại hạ Bá Tống, tuổi đời mười tám, xin được chỉ giáo nhiều hơn. Nếu có chỗ nào đắc tội thì các người đến mà đánh ta đi ~" mỹ nhân rắn công đức lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "…"

Hôm nay các người hẹn nhau tới đâm chọc ta đấy hả?

"Chính là chỗ đó, sét đang đánh kìa. Chúng ta đến nơi rồi!" Đúng lúc này, một giọng nói êm tai vang lên từ trên bầu trời.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy chiếc xe của Đông Phương Lục Tiên Tử đang lao tới từ không trung.

Trước kia chiếc xe này của Đông Phương Lục Tiên Tử chỉ có thể lơ lửng giữa không trung, bây giờ đã được cải tạo đến trình độ đua xe trên không luôn rồi…

Càn quét mặt đất không còn thỏa mãn được Đông Phương Lục Tiên Tử nữa, cô muốn làm bá chủ cả bầu trời à?

Về sau bay trên trời cũng phải cẩn thận một chút, nói không chừng có lúc bị Đông Phương Lục Tiên Tử đâm văng.

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta đến nơi rồi.” Đông Phương Lục Tiên Tử thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Chị… chị hai ơi, chị đang lái xe đó!

“Cẩn thận, Đông Phương Lục Tiên Tử! Cẩn thận đâm xe! Đừng có lao vào trận pháp độ kiếp của Đậu Đậu!” Tống Thư Hàng hét ầm lên.

Hắn quăng điện thoại di động ra, mỹ nhân rắn công đức nhận lấy, tiếp tục quay hình Đậu Đậu độ kiếp.

“Yên tâm đi, ta đã cài một trang bị dừng xe cực kì đỉnh để đỗ xe từ trên không xuống rồi. Tuyệt đối không có vấn đề gì đâu!” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Khi đang nói chuyện, chiếc xe việt dã của cô đã hạ xuống đất rồi lao sầm sập về phía Tống Thư Hàng.

Biết ngay là Đông Phương Lục Tiên Tử không đáng tin mà!

Thấy chiếc xe của Đông Phương Lục Tiên Tử sắp đâm vào mình, Tống Thư Hàng thầm tính toán góc độ đâm của Đông Phương Lục Tiên Tử rồi bật người lên cao đến năm sáu mét.

Độ cao này là đủ để tránh chiếc xe việt dã của Đông Phương Lục Tiên Tử rồi.

Nhưng ngay khi Tống Thư Hàng nhảy lên tại chỗ thì chiếc xe của Đông Phương Lục Tiên Tử cũng nhảy theo.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Đậu má, sao mày cũng nhảy lên đây hả?!

Sau khi nhảy lên, chiếc xe việt dã của Đông Phương Lục Tiên Tử xoay tròn theo hình xoắn ốc. Khi thân xe xoay tròn, Tống Thư Hàng bị lốp xe to oạch cuốn vào trong từ chính diện. Đông Phương Lục Tiên Tử đã bố trí trận pháp phòng ngự trên xe, dù có bị đâm từ chính diện cũng không đau không ngứa.

Tống Thư Hàng méo mặt hạ xuống đất.

Rầm!

Lúc này, sau khi xoay tròn mấy vòng, chiếc xe của Đông Phương Lục Tiên Tử cũng hạ xuống theo.

“Ngầu đúng không? Đây là linh thạch lấy ra từ phi kiếm dùng một lần xoắn ốc thăng thiên của Bạch tiền bối đấy, Nếu xe không dừng được, chỉ cần khởi động chức năng này là nó sẽ cất cánh tại chỗ, bay xoắn ốc lên trời đến khi tản hết lực thì rơi xuống sau.” Đông Phương Lục Tiên Tử đắc ý chui ra khỏi xe.

“Mỗi tội xoay hơi bị mạnh, người bình thường không chịu nổi.” Tạo Hóa Pháp Vương cũng mở cửa xe, chui ra.

Tống Thư Hàng chỉ chỉ vết lốp xe trên người mình, không nói gì.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ủa? Ta thăng thiên rồi mà sao còn quẹt trúng ngươi chứ?”

“Ta nhảy lên, nhưng không ngờ xe của cô cũng nhảy theo.” Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời.

Đông Phương Lục Tiên Tử vỗ nhẹ vai Tống Thư Hàng: “Cho nên giữa người với người là phải có lòng tin. Ngươi phải tin tưởng vào kĩ thuật của ta chứ. Nếu ngươi không nhảy lên thì có phải là chẳng sao rồi không?”

Tống Thư Hàng: “…”

Nhưng đôi khi cái giá của lòng tin đắt lắm tiên tử ạ!

“Đậu Đậu độ kiếp thế nào rồi?” Đông Phương Lục Tiên Tử nói sang chuyện khác.

Tống Thư Hàng: “Thuận lợi lắm, Xích Tiêu Kiếm tiền bối còn đang khen Đậu Đậu là sách giáo khoa dạy độ kiếp đấy.”

“Vậy chúng ta đứng cạnh hộ pháp cho nó thôi. À đúng rồi, mấy cái hạch tâm và thuyền tiên của ngươi có ở đây không? Ta xem thử có thể lắp lại cho ngươi không nào.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Có đây.” Tống Thư Hàng lấy thuyền tiên, lò phản ứng hạch tâm, máy tinh luyện năng lượng và hạch tâm hóa thân sủng vật ra.

…

Đậu Đậu độ kiếp rất thuận lợi.

Thiên kiếp hiện đại hóa bị nó ngăn trở hết lớp này đến lớp khác.

Năm giờ sáng.

Thiên kiếp của Đậu Đậu bước vào giai đoạn cuối cùng.

“Thư Hàng!” Lúc này, Đậu Đậu đột nhiên gọi to: “Có cách nào giúp ta tăng cường độ thiên kiếp lên không? Hôm nay bản gâu gâu muốn nghịch thiên!”

Tống Thư Hàng: “Hả?”

Đầu óc của Đậu Đậu… hư rồi ư?

Hay là nó trúng tâm ma?

Tạo Hóa Pháp Vương thanh thanh cổ họng, hình như sắp đến phiên hắn lên sàn rồi.

Chương 1572: Câu trả lời bất ngờ

“Không đủ, còn yếu lắm! Thiên kiếp kiểu này dễ độ quá!” Đậu Đậu nói: “Ta muốn trở thành đại yêu có yêu đan tám văn, nhưng mức độ thiên kiếp này yếu quá, không thể nào ngưng tụ ra tám văn được! Thư Hàng, có cách nào để tăng cường uy lực của thiên kiếp lên không?”

Tống Thư Hàng: “Ai bảo ngươi là uy lực của thiên kiếp liên quan đến số đan văn?”

Lúc hắn tấn thăng lên ngũ phẩm còn ăn ké thiên kiếp bát phẩm của Vân Tước Tử tiền bối kia kìa. Cuối cùng số long văn trên kim đan ít đến đáng thương, còn phải nhờ Bạch tiền bối two hỗ trợ bổ sung cho lên chín long văn đấy!

Mà cái lúc đang độ kiếp thì đừng có nói trước. Nói trước bước không qua. Người gần đây nhất nói muốn ngưng tụ kim đan tám văn còn chưa nguội hẳn, đang bị giam trong thế giới hạch tâm của hắn kia kìa.

“Bình thường thì đúng là uy lực thiên kiếp càng lớn… số đan văn sẽ càng nhiều, phẩm chất của kim đan cũng cao hơn. Có mất thì có được mà.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Tăng cường uy lực của thiên kiếp cũng có hiệu quả à?”

“Nếu ngươi cảm thấy mình có thể chịu được thiên kiếp mạnh hơn, thì cường hóa thiên kiếp đúng là có xác suất tăng phẩm chất của đan.” Đông Phương Lục Tiên Tử cũng không dám chắc.

“Thư Hàng, nhanh nhanh lên, sắp đến đợt thiên kiếp cuối cùng rồi. Giúp ta tăng cường độ thiên kiếp lên, tin tưởng ta, chắc chắn ta có thể làm được!” Đậu Đậu lại kêu lên. Nó cảm thấy trạng thái của mình bây giờ tốt hơn bao giờ hết, uy lực của thiên kiếp hiện tại không thể thỏa mãn nó được.

Mà Tống Thư Hàng cũng ngưng tụ được kim đan chín long văn rồi, nó không thể để một hậu bối vượt mặt quá xa được, Đậu Đậu sĩ diện lắm đó.

Khi nó đang nói chuyện, kiếp vân trên bầu trời bỗng bánh trướng, to hơn hẳn một vòng.

Thiên kiếp đời cũ là hảo pháo, bây giờ nòng pháo đã kéo dài ra, tiến hóa thành trọng pháo ngập tràn hơi thở khoa học kĩ thuật.

Uy lực thiên kiếp của Đậu Đậu tăng lên một tầng.

“Ha ha ha, đây chính là cảm giác mà ta muốn!” Đậu Đậu ngửa cổ lên trời cười vang, trong mắt ngập tràn tự tin.

Dù thiên kiếp có tăng uy lực thêm một bậc nữa thì nó cũng không hề sợ hãi. Nó cảm thấy mình hoàn toàn có thể chịu đựng được.

“Cảm ơn ngươi Thư Hàng, yên tâm đi, ta sẽ không để cho mọi người thất vọng đâu.” Đậu Đậu nói. Sau đó yêu thân của nó lớn phổng lên, lông tóc toàn thân hóa thành màu vàng kim, nghênh đón thiên kiếp trọng pháo ngập tràn cảm giác khoa học kĩ thuật từ chính diện.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Cảm ơn ta á? Ta đã làm gì đâu?

Uy lực của thiên kiếp tăng mạnh chẳng liên quan gì đến ta hết!

Ta không muốn bị chụp cái mũ này!

“Quả nhiên uy lực của thiên kiếp đã tăng lên. May mà hình như Đậu Đậu vẫn chịu nổi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói khẽ.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Đông Phương Lục Tiên Tử với ánh mắt nghi ngờ: “Có chuyện gì vậy?”

“Vì trận pháp độ kiếp của Đậu Đậu vốn thuộc về An Tri Ma Quân. Dù Đậu Đậu đã cải biến nó thành trận pháp thích hợp với mình nhưng cơ sở của nó vẫn là do An Tri Ma Quân bố trí.” Đông Phương Lục Tiên Tử giải thích.

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra. Có lỗi quá, hắn tấn thăng thẳng một lèo lên ngũ phẩm, dù mấy tháng nay tiếp xúc với thiên kiếp rất nhiều, nhưng thực chất chưa dùng trận pháp độ kiếp bao giờ cả.

Cho nên hắn chẳng biết gì về trận pháp độ kiếp hết.

“Độ kiếp là chuyện cá nhân. Chắc ngươi cũng biết khi tu sĩ độ kiếp thì chỉ có thể dựa vào chính mình, các tu sĩ khác không được nhúng tay vào hỗ trợ. Nếu có tu sĩ khác hỗ trợ thì uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng sững sờ: “Đậu Đậu tiếp nhận trận pháp của An Tri Ma Quân, nghĩa là tương đương với việc An Tri Ma Quân đang giúp nó độ kiếp sao?”

“Đúng vậy.” Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu nói. Đây cũng là lí do vì sao khi cô và Tạo Hóa Pháp Vương nghe tin Đậu Đậu không kềm chế được, sắp phải độ kiếp thì lại lập tức chạy tới đây.

“Dù trận pháp này đã được Đậu Đậu thay đổi rất nhiều, nhưng xét tổng thể thì vẫn tương đương với việc An Tri Ma Quân ra tay bố trí trận pháp độ kiếp thay Đậu Đậu, gián tiếp nhúng tay vào thiên kiếp của Đậu Đậu. Trước mắt xem ra uy lực của thiên kiếp chỉ cường hóa gấp đôi thôi, vẫn còn đang trong phạm vi chịu đựng, Đậu Đậu có thể gánh được.” Đông Phương Lục Tiên Tử thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cơ sở tu luyện của Đậu Đậu cực kì ổn, bởi vì nó đã được Hoàng Sơn tiền bối chỉ dẫn tu luyện từ thuở nhỏ. Dù tốc độ lên cấp không nhanh, nhưng mỗi bước tu luyện ấn bốn dấu chân chó, vững vàng vô cùng. Thêm nữa, vì được tiếp xúc với tu sĩ đẳng cấp cao như Hoàng Sơn tiền bối nên tầm mắt của Đậu Đậu vô cùng cao xa, vượt xa đại yêu tứ phẩm bình thường.

Nếu đại yêu tứ phẩm bình thường đang độ kiếp mà uy lực của đợt thiên kiếp cuối cùng đột nhiên tăng lên gấp đôi, thì tỷ lệ chết ngỏm cao tới bảy phần trở lên.

Nhưng Đậu Đậu vẫn có thể chạy nhảy tung tăng, mượn uy lực của trận pháp để chống đỡ thiên kiếp, y như một cuốn sách giáo khoa dạy độ kiếp mẫu mực.

“Đây cũng là lý do vì sao trong tình huống bình thường, tu sĩ độ kiếp sẽ không nhờ tiền bối bố trí trận pháp.” Tạo Hóa Pháp Vương nói xong lại xoa cuống họng: “Xem ra Đậu Đậu không trúng tâm ma, chưa đến lượt ta ra tay rồi.”

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn hi vọng Tạo Hóa Pháp Vương không có cơ hội cất cao tiếng hát, hi vọng từ tận đáy lòng luôn.

…

Thiên kiếp của Đậu Đậu vẫn còn tiếp tục. mỹ nhân rắn công đức nghiêm túc quay lại toàn bộ quá trình độ kiếp của nó.

Tống Thư Hàng và Tạo Hóa Pháp Vương đứng bên cạnh hộ trận.

Đông Phương Lục Tiên Tử thì loay hoay với thuyền tiên của Tống Thư Hàng.

“Xong rồi!” Đông Phương Lục Tiên Tử vỗ tay, đẩy thuyền tiên Transformer của Tống Thư Hàng về bên cạnh hắn: “Hạch tâm hóa thân sủng vật cuối cùng thì ngươi tự lắp đi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử chỉ cải tạo máy tinh luyện năng lượng một chút, để nó có thể phối hợp lò phản ứng hạch tâm với thuyền tiên của Tống Thư Hàng, tạo nên một thông đạo năng lượng.

Sau đó, lò phản ứng hạch tâm có thể đặt vào thuyền tiên như linh thạch để bổ sung năng lượng cho nó.

“Hạch tâm hóa thân sủng vật phải lắp thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Tùy ý ngươi, ngươi muốn lắp đâu thì lắp. Nhưng ta nhớ mấy thứ này đều gắn vào đồ bằng vàng hay kim cương chứ chưa thấy ai gắn lên thuyền tiên cả. Tốt nhất là ngươi tìm cái ô tô bình thường rồi thử đi đã.”

Tống Thư Hàng lập tức liếc sang chiếc xe việt dã của Đông Phương Lục Tiên Tử.

“Mơ đi, nghĩ cũng đừng hòng nghĩ!” Đông Phương Lục Tiên Tử vội vàng nói: “Ngươi mà dám làm gì xe yêu của ta, coi chừng ngày mai ta nghiền ngươi ra bã!”

Tống Thư Hàng rùng mình.

Dưới thiên kiếp.

Thân mình Đậu Đậu lắc một cái, hơn mười cọng lông chó rụng xuống, hóa thành những clone Đậu Đậu bay thẳng lên trời.

Thực lực của đám phân thân này không cao, có mấy con tam phẩm, con mạnh nhất cũng chỉ vừa lên tứ phẩm mà thôi.

Phân thân lông chó phóng lên trời, chủ động vọt tới họng pháo, ngăn chúng nó lại.

“Gâu, ha ha ha, chỉ đến mức này thôi sao? Không đủ! Còn kém lắm! Ta chưa thỏa mãn đâu!” Đậu Đậu đứng thẳng người, giương móng lên vuốt lông chó trên đỉnh đầu.

“Đậu Đậu huênh hoang quá.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Sẽ có tâm ma.” Tạo Hóa Pháp Vương bổ sung.

“Thư Hàng, tăng cường uy lực của thiên kiếp lên nữa đi!” Đậu Đậu rống lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Thiên kiếp có phải của nhà ta đâu, làm sao mà ta tùy tiện tăng uy lực của nó lên được?!

Đông Phương Lục Tiên Tử nói: “Đậu Đậu đừng quậy, chuyên tâm độ kiếp đi. Uy lực của thiên kiếp sắp đạt cực hạn của ngươi rồi, không cần tăng nữa.”

“Nhưng ta cảm thấy mình còn chống đỡ được nữa mà.” Đậu Đậu nói.

Đậu Đậu nói nghiêm túc, nó cảm thấy trong cơ thể mình còn tiềm lực to lớn chưa phóng thích hết.

Mà Huyết Thần toản được vùi sâu xuống đất một lần nữa đến bây giờ mới được kích hoạt. Lực lượng từ Huyết Thần toản phóng thích ra, dung nhập đại trận độ kiếp, làm tăng tỉ lệ tăng cường phẩm chất yêu đan cho Đậu Đậu.

Đúng lúc này thì điện thoại của Đông Phương Lục Tiên Tử đổ chuông.

Cô mở ra xem thì thấy Hoàng Sơn tiền bối gọi điện thoại tới.

“Alo, Hoàng Sơn tiền bối à? Đậu Đậu còn chưa độ kiếp xong.” Đông Phương Lục Tiên Tử nhấc máy, nói ngay.

Giọng nói của Hoàng Sơn tiền bối vang lên: “Thiên kiếp của Đậu Đậu vào giai đoạn cuối chưa? Có thuận lợi không?”

Dù có quẻ tượng của Đồng Quái Tiên Sư đảm bảo nhưng Hoàng Sơn tiền bối vẫn hi vọng có thể biết được tình hình của Đậu Đậu ngay lập tức. Thực tế thì bây giờ Hoàng Sơn Tôn Giả đang dồn hết tốc lực bay tới thành phố H rồi.

“Rồi, mấy đợt thiên kiếp cuối cùng rồi, quá trình độ kiếp trước mắt vẫn rất thuận lợi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Uy lực của thiên kiếp có bị tăng lên không?”

“Có, có tăng lên một lần, nhưng Đậu Đậu ứng phó không phí sức chút nào, không sao đâu.” Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Vất vả cho các đạo hữu rồi, nếu Đậu Đậu có chuyện gì thì xin hãy báo ngay cho ta biết.”

“Hoàng Sơn đại ngốc ~ Ta có một vấn đề to đùng đây ~” Lúc này, Đậu Đậu hô to.

Vĩnh viễn đừng bao giờ xem thường tai của chó, cho dù đang độ kiếp thì nó vẫn nghe thấy giọng nói truyền ra từ điện thoại của Đông Phương Lục Tiên Tử.

“Hoàng Sơn đại ngốc, ta muốn tăng cường uy lực của thiên kiếp! Xin hãy phê chuẩn cho ta đi!” Yêu lực trên thân Đậu Đậu tăng vọt, dùng phong hỏa luân kết hợp với pháp trận độ kiếp né tránh oanh kích của trọng pháo thiên kiếp.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Đừng có học theo Tam Lãng, trụ cho vững vào!”

“Ta không tốn sức mà, chẳng biết hôm nay làm sao mà trạng thái của ta tốt lắm. Có lẽ vì đốn ngộ đấy, thực lực của ta tăng lên rất cao. Nhiều tri thức trước kia còn mơ hồ thì hôm nay ta đã lĩnh ngộ hết rồi. Ta đã không còn là Đậu Đậu của ngày hôm qua nữa, một ta của hôm nay có thể sánh bằng mười ta của hôm qua!” Đậu Đậu hô vang.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Rốt cuộc… Đậu Đậu nhà ta cũng bị điên rồi ư?”

“Hoàng Sơn đại ngốc, tin ta đi! Ta cảm thấy lần này ta nhất định sẽ ngưng kết được yêu đan tám văn!” Đậu Đậu thành khẩn nói: “Kim đan không hối hận, ta cũng không muốn mình phải hối hận vì hôm nay đã không dốc hết sức mình. Bây giờ ta vừa độ kiếp còn vừa nói chuyện được với ngươi, đó chẳng phải là minh chứng tốt nhất sao? Ta mạnh hơn ngươi tưởng nhiều lắm đó!”

“Đông Phương Lục Tiên Tử, cô thấy sao?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

“Đúng là Đậu Đậu vẫn còn dư lực, nhưng ta không đề cử việc cường hóa thiên kiếp.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Ta hiểu rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả đáp.

“Hoàng Sơn đại nhân, ta làm được thật mà.” Đậu Đậu nói liến thoắng.

“Tự ngươi quyết định đi, Đậu Đậu.” Hoàng Sơn Tôn Giả đột nhiên nói: “Kim đan vô hối. Ta không can thiệp vào lựa chọn của ngươi. Ngươi suy nghĩ cho kĩ, tự lựa chọn thì tự chấp nhận hậu quả. Cho dù thân tử đạo tiêu cũng đừng hối hận.”

Câu trả lời của Hoàng Sơn Tôn Giả nằm ngoài dự đoán của Đông Phương Lục Tiên Tử, thậm chí nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

“Ta biết rồi, ta sẽ không hối hận. Thư Hàng, làm đi, tăng cường uy lực thiên kiếp của ta đi!” Đậu Đậu chân thành nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta không biết điều chỉnh thiên kiếp thật mà!

Chương 1573: Công cuộc tìm bạn trăm năm của Đậu Đậu sau này dựa cả vào nó

Tứ chi Đậu Đậu chạm đất, tạo thành tư thế chiến đấu.

Nó muốn thực sự dốc toàn lực!

Thiên kiếp, bùng nổ đi!

Giúp nó ngưng tụ yêu đan tám văn, bước lên đỉnh cao cẩu sinh đi!

“Kim đan vô hối, cơ hội chỉ một lần. Có thể bắt lấy hay không phải trông vào chính bản thân mình. Ta tu luyện lâu như thế, nếu không dốc hết sức lực một lần thì tương lai nhất định sẽ phải hối hận. Thậm chí có lẽ còn sinh ra tâm ma, đến cửa tâm ma cũng không độ được.” Đậu Đậu lẩm bẩm,

Nhưng nó tuyệt đối sẽ không hối hận, nếu như thất bại, kiếp sau nó sẽ làm một con chó cưng nho nhỏ ngoan ngoãn, không chọc tức Hoàng Sơn nữa.

À không đúng, nếu độ kiếp thất bại thì chắc là nó sẽ thân tử đạo tiêu nhỉ?

Tỉ lệ hồi sinh rất nhỏ…

“Không hối hận, cũng tuyệt đối không thể hối hận!” Đậu Đậu nói to: “Ta còn muốn chọc giận Hoàng Sơn đại ngốc dài dài, muốn tạo phiền phức cho hắn dài dài, muốn bỏ nhà đi bụi dài dài!”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

Cô mà là Hoàng Sơn tiền bối thì đã bóp chết Đậu Đậu luôn rồi.

Đùng!

Đợt thiên kiếp tiếp theo giáng xuống.

Nhưng uy lực của thiên kiếp không tăng lên. Đậu Đậu chỉ dùng trận pháp và phong hỏa luân là có thể nhẹ nhàng ngăn cản.

“Ủa?” Đậu Đậu quay đầu nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt nghi ngờ: “Thư Hàng, tăng uy lực của thiên kiếp lên đi. Đừng thương tiếc ta, ta gánh thiên kiếp vững như chó!”

“Ngươi có ảo giác là ta có thể khống chế uy lực của thiên kiếp từ bao giờ thế hả?” Tống Thư Hàng vặc nó.

Tưởng ta là Thiên Đạo không gì không làm được chắc?

“Thế… hay là Thư Hàng à, ngươi đến độ kiếp với ta đi.” Đậu Đậu lại nói.

Tống Thư Hàng lật bàn: “Có điên mới muốn độ kiếp chung với ngươi!”

Ngươi nghĩ ta là Tống *hễ có thiên kiếp là ké* Thư Hàng thật đấy à?

Có phải thiên kiếp nào ta cũng chấm mút đâu!

Đậu Đậu khẩn khoản: “Ngươi có thể cho phân thân vào đây tăng cường uy lực thiên kiếp của ta như lúc làm với An Tri Ma Quân được không? Xin ngươi đấy Thư Hàng. Nếu không ta thực sự sẽ hối hận cả đời mất.”

Đây là lần đầu tiên Đậu Đậu cầu xin Tống Thư Hàng nghiêm túc như thế.

Tống Thư Hàng thở dài, hỏi chân thành: “Không hối hận đấy chứ?”

“Nhất định không hối hận. Hoàng Sơn đã đồng ý để cho ta quyết định, nghĩa là ta đã có được sự thừa nhận của Hoàng Sơn rồi.” Đậu Đậu nói.

Lại có lông đuôi rụng xuống hóa thành phân thân Đậu Đậu nhỏ, xông lên cản thiên kiếp. Không biết từ lúc nào, đuôi của Đậu Đậu đã trụi mất một mảng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ta hiểu rồi, vậy thì…”

“Thế nào là hiếu? Thế nào là yêu? Có biết tình thương của mẹ vĩ đại bao nhiêu không?”

“Thế nào là hiếu? Thế nào là yêu? Có biết tình thương của mẹ vĩ đại bao nhiêu không?”

Hai giọng nói duyên dáng đồng thời vang lên, đọc to ba câu hỏi mang thai của Thánh Nhân Nho Gia.

Đồng thanh, trôi chảy, không hề va vấp.

Cả hai giọng nói đều cực kì dễ nghe, êm tai như hát.

Một giọng là của mỹ nhân rắn công đức.

Một giọng… là của Tạo Hóa Tiên Tử chui ra từ sau lưng Tạo Hóa Pháp Vương. Tạo Hóa Tiên Tử còn chắp hai tay thành tư thế cầu nguyện.

Đọc lời thoại xong, hai vị tiên tử trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn nhau lom lom, không ai chịu yếu thế.

Tống Thư Hàng: "…"

Cướp lời thoại à?

Cướp cái câu thoại khỉ gió gì thế?!

Với lại, hai người cho rằng ta chỉ có mỗi thủ đoạn dùng con mắt Thánh Nhân để can thiệp vào thiên kiếp của Đậu Đậu sao? Trong mắt hai vị tiên tử, rốt cuộc thì Tống mỗ là loại người nào thế hả?

Dù ta có dã man thì cũng không đến mức dùng ánh nhìn mang thai để cường hóa thiên kiếp của Đậu Đậu, hiểu không?!

"Định mệnh, dọa bà đây giật nảy cả mình." Đông Phương Lục Tiên Tử nói. Nghe xong câu thoại này là cô lại bủn rủn hết cả người ra.

"Bần tăng cũng thế." Tạo Hóa Pháp Vương cười khổ. Tất cả sư sãi trong chùa của hắn đều mang thai hết có chết không? Mấy người cứ tưởng tượng hình ảnh một đám sư trọc đầu vai u thịt bắp mà mang thai đi!

"Thực ra ta có đến mấy cách để cường hóa thiên kiếp kia." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Trong thế giới hạch tâm của hắn còn một đám đầu đạn hạt nhân và tên lửa thiên kiếp chưa dùng đây. Ném ra ở hiện thế thì không nổ được, nhưng hẳn là có thể kích thích thiên kiếp, khiến nó tăng cường uy lực. Song cách này quá nguy hiểm, không thể sử dụng với người nhà được. Nếu may mắn bắt được Công Tử Hải đang độ kiếp thì có thể thử xem sao.

Cách khác là hắn chỉ cần tùy tiện móc một Thiên Nhân tứ phẩm trong thế giới hạch tâm ra rồi ném vào phạm vi độ kiếp của Đậu Đậu là có thể tăng cường uy lực thiên kiếp ngay. Vấn đề là Thiên Nhân dù sao cũng là kẻ địch, sẽ để lại tai họa ngầm.

Thực tế thì ném An Tri Ma Quân vào sẽ tốt hơn, bởi vì bản thân hắn đã ở kì độ kiếp rồi. Nhưng An Tri Ma Quân đang ngắc ngoải sắp chết, Tống Thư Hàng còn muốn dùng hắn làm quà cho Tô Thị A Thập Lục, tạm thời chưa thể để hắn toi cơm ngay được.

Biện pháp thực dụng nhất chính là đổi phân thân của hắn từ Lan Tây đảo tới đây, để phân thân vào trận, cường hóa thiên kiếp cho Đậu Đậu.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng có một ý tưởng hay ho hơn.

"Đi đi, chính là ngươi!" Tống Thư Hàng gắn hạch tâm hóa thân sủng vật vào thuyền tiên Transformer của mình.

Thuyền tiên Transformer lập tức biến hóa.

Nó biến đổi từ trạng thái xe thương vụ sang trạng thái thuyền tiên, rồi lại biến từ thuyền tiên sang phong cách Transformer khoa học viễn tưởng.

Một lát sau, người máy khổng lồ co lại đến độ cao khoảng một mét tám.

Mặt mũi người máy biến thành mặt của Tống Thư Hàng, thân thể cũng biến thành hình dáng một người mặc áo giáp.

Một con Tống Thư Hàng bọc thép xuất hiện trước mặt mọi người.

"Thành công thật kìa!" Đông Phương Lục Tiên Tử không nhịn được, bật thốt lên.

Có lẽ vị tiền bối phát minh ra hạch tâm hóa thân sủng vật này cũng không ngờ rằng có người lại dùng nó với thuyền tiên.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, cảm ứng thử một chút.

Giữa hắn và Tống Thư Hàng bọc thép này có một mối liên hệ sâu xa, chỉ cần hắn động ý niệm trong đầu thì Tống Thư Hàng bọc thép liền hành động theo suy nghĩ của hắn.

Thậm chí nếu cần thì ý niệm của hắn còn chui thẳng vào trong Tống Thư Hàng bọc thép để khống chế nó một cách toàn diện.

Đáng tiếc là hóa thân Tống Thư Hàng bọc thép này không mở được thế giới hạch tâm.

Nếu không thì Tống Thư Hàng đã có thêm một tiết điểm không gian rồi.

“Ngươi muốn dùng hóa thân này để cường hóa thiên kiếp cho Đậu Đậu ư?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Nhưng cái hóa thân này là dạng thú cưng mà!

Cùng lắm chỉ dùng để bưng trà rót nước thôi.

“Đúng vậy, dựa vào nó đi.” Tống Thư Hàng mỉm cười, duỗi ngón tay điểm lên đan điền của Tống Thư Hàng bọc thép.

Sau đó, thần thức ngũ phẩm của hắn tiến vào trong, kích hoạt lò phản ứng hạch tâm.

Giống hệt như khi kích hoạt lò phản ứng ở cô nàng người máy tóc vàng.

Lò phản ứng hạch tâm này được thiên kiếp chính thức thừa nhận, là hạch tâm năng lượng có tư cách độ thiên kiếp.

Một khi bị kích hoạt, nó sẽ dẫn thiên kiếp tới ngay.

…

“Đi đi.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng bọc thép rảo bước đi về phía trận pháp độ kiếp của Đậu Đậu.

Khi đang hành động, lò phản ứng hạch tâm trong đan điền của nó kích hoạt. Năng lượng trong lò phản ứng tuôn ra, hóa thành vô số sợi tơ, dung hợp với Tống Thư Hàng bọc thép.

Lấy những sợi tơ này làm thông đạo năng lượng, lực lượng ở lò phản ứng phản hồi lên hóa thân của Tống Thư Hàng, tiến hành cường hóa hóa thân bọc thép.

Một lát sau, màu sắc ở trung tâm lò phản ứng biến từ màu sắt đen thành màu cổ đồng.

Đồng thời, trên đỉnh đầu của hóa thân Tống Thư Hàng bọc thép có kiếp vân ngưng tụ.

Đó là thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm, cùng cấp bậc với thiên kiếp mà cô nàng người máy tóc vàng độ lúc trước.

Giống với suy đoán của Tống Thư Hàng, thứ độ thiên kiếp không phải là thiếu nữ tóc vàng mà là lò phản ứng hạch tâm này.

Dù chỉ là thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm, nhưng kết hợp với thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm của Đậu Đậu thì uy lực bỗng tăng lên một đẳng cấp mới.

"Tổ đội độ kiếp sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy!" Tạo Hóa Pháp Vương lùi lại cực nhanh, mở sổ tay ra viết câu này xuống.

Đây là linh cảm cho ca khúc mới của hắn.

Đông Phương Lục Tiên Tử, Tống Thư Hàng bản thể và mỹ nhân rắn công đức đều nhanh chóng lui lại.

Khi hai thiên kiếp dung hợp với nhau thì phạm vi độ kiếp cũng sẽ rộng hơn.

"Tới đi!" Hai mắt Đậu Đậu sắc như mắt ưng, thân tựa hùng binh, khí thế lẫm liệt.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng, Đông Phương Lục Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương nhìn thấy một Đậu Đậu nghiêm túc nhường ấy.

"Thư Hàng, hóa thân của ngươi không cần làm gì cả, cứ để đấy cho ta!" Bản thể Đậu Đậu xông thẳng lên trời, phát động thế công.

Đậu *để mình ta chống chọi với thiên kiếp* Đậu!

Trường phái lao đầu giáp lá cà với thiên kiếp do Tống Thư Hàng sáng lập ra đã được một con chó kế thừa.

Thiên kiếp được tăng cường uy lực một lần nữa, trừ vũ khí hiện đại hóa còn hiện ra một vài loại pháp khí rất mạnh của tu sĩ.

Đậu Đậu phóng vọt lên không, toàn thân tỏa ra ánh vàng.

Mặc dù Kinh Ba còn được gọi là chó sư tử, nhưng trong tình huống bình thường thì người ta khó lòng liên hệ một con Kinh Ba với một con sư tử.

Nhưng bây giờ Đậu Đậu chiến đấu với thiên kiếp giữa bầu trời lại chẳng khác gì một con sư tử thực thụ.

Tấn công! Phong hỏa luân xoay nhanh, sáu ma thần trụ dưới đất trồi lên, quay xung quanh mình Đậu Đậu.

Uy lực của Huyết Thần toản được kích phát hoàn toàn, ngưng tụ ra một chuỗi phù văn tà khí ánh sắc máu, cuốn quanh bốn chân Đậu Đậu.

Đậu Đậu lúc này ngầu đến kinh thiên động địa.

"Có lẽ đây là khoảnh khắc ngầu nhất của Đậu Đậu đấy, Chờ

Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, nhất định phải quay lại cảnh này, nói không chừng sau này Đậu Đậu ế vợ, phải dựa vào nó để tìm vợ cả đấy.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

Rốt cuộc thì logic kì khôi của Tống Thư Hàng được hình thành như thế nào vậy?

Lúc này, Đậu Đậu cũng bước vào giai đoạn độ kiếp cuối cùng.

“Gâu!” lông toàn thân của Đậu Đậu xù lên như vừa thi triển Tăng Phát thuật.

Đậu Đậu phóng thẳng lên cao, lao vào kiếp vân, lông như đao sắc đâm trúng kiếp vân.

Nó dùng chiêu này hạ một dấu chấm tròn cho quá trình độ kiếp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm của bản thân mình.

Đợt thiên kiếp cuối cùng, tính cả kiếp vân, đều bị Đậu Đậu đâm nát.

“Yà hú ú ú!” Trong hư không, Đậu Đậu ngước mắt nhìn trăng, hú dài.

“Đậu Đậu có huyết thống chó sói không vậy?” Tống Thư Hàng xoa cằm hỏi.

Chẳng phải chó sói thích nhất là nhìn trăng rồi hú sao?

“Đều là họ nhà cầy, chắc là có sở thích giống nhau.” Tạo Hóa Pháp Vương tiếc nuối nói: “Xem ra ta không có cơ hội lên sàn rồi.”

Phía dưới, trong trận pháp độ kiếp.

Hóa thân Tống Thư Hàng bọc thép nằm hưởng không một lần thiên kiếp.

Lò phản ứng hạch tâm hoàn toàn biến thành màu đồng cổ.

“Được rồi, về đi.”

Hóa thân bọc thép nhấc chân quay về.

Nhưng mới đi được mấy bước thì nó đã ngừng lại, lò phản ứng hạch tâm trong thể nội tiếp tục biến hóa, từ màu đồng cổ biến thành màu trắng bạc.

Trong hư không, một đợt thiên kiếp mới lại ngưng tụ, lần này là thiên kiếp từ tam phẩm lên ngũ phẩm.

“Ngoao ~~~ má ơi, gì nữa thế?” Đậu Đậu ở giữa không trung kêu lên.

Chương 1574: Đậu Đậu, ngươi làm khá lắm, còn lại cứ giao cho ta đi

Chẳng phải thiên kiếp đã kết thúc rồi sao? Sao vẫn còn đến nữa thế này?

Rõ ràng ban nãy Đậu Đậu đã dùng đại chiêu đánh nát đợt thiên kiếp cuối cùng, yêu lực trong cơ thể nó đã bắt đầu bốc lên, sắp sửa ngưng tụ ra yêu đan rồi cơ mà.

Ai ngờ thiên kiếp đã tiêu tán lại quay lại, ngưng tụ thêm một lần nữa, trước sự biến hóa của thiên kiếp, quá trình thăng cấp của Đậu Đậu tạm hoãn, yêu đan đang ngưng tụ dở cũng dừng lại.

“Hôm nay thiên kiếp đại gia không ra bài theo lẽ thường à?” Đậu Đậu mệt tim quá.

“Đậu Đậu, cẩn thận, lại có một đợt thiên kiếp nữa sắp đến.” Tống Thư Hàng đứng dưới nhắc nhở: “Đây là thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm, ngươi chú ý một chút nhé.”

“Thiên kiếp tam phẩm lên ngũ phẩm? Được rồi, nếu là thiên kiếp bậc này thì ta còn chống được.” Đậu Đậu nói.

Yêu lực của nó đã tiêu hao cực lớn, nhưng để chống đỡ một thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm thì không thành vấn đề.

Đây không phải nói trước bước không qua, mà là lòng tin của nó vào chính bản thân mình.

Trừ khi thiên kiếp đại gia phát rồ lên, thả xuống thêm một lần thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm nữa.

Rầm!

Đợt thiên kiếp mới bổ xuống Đậu Đậu và hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

Đậu Đậu từ trên không hạ xuống, một lần nữa về trận pháp độ kiếp. Được sáu ma thần trụ phụ trợ, nó đón đầu chính diện một đợt thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm.

Trận pháp độ kiếp này cũng sắp hỏng đến nơi, được tận dụng triệt để trước khi hoàn toàn sụp đổ.

…

“Sau khi đợt thiên kiếp này kết thúc, xin Đông Phương Lục Tiên Tử hãy đưa Đậu Đậu ra khỏi khu vực độ kiếp càng nhanh càng tốt.” Tống Thư Hàng nói: “Ta lo sau thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm, hóa thân bọc thép có thể dẫn đến đợt thiên kiếp tiếp theo.”

Thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm này là do hóa thân bọc thép dẫn tới.

Nhưng vì trước đó Đậu Đậu đang độ kiếp cùng hóa thân bọc thép, nên thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm cuốn cả Đậu Đậu vào luôn.

Bây giờ chỉ cần chờ thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm kết thúc, nhanh chóng đưa Đậu Đậu ra ngoài, thì Đậu Đậu có thể tiến vào trạng thái ngưng tụ yêu đan, kết thúc trạng thái độ kiếp.

“Cứ giao cho ta.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tạo Hóa Pháp Vương bên cạnh tò mò hỏi: “Rốt cuộc hóa thân bọc thép của ngươi có lai lịch gì thế?”

Từ trước đến nay Pháp Vương chưa gặp hóa thân nào kì quái như thế, vừa mới độ thiên kiếp thăng cấp từ nhị phẩm lên tam phẩm xong, chưa có thời gian giảm xóc mà đã chơi luôn thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm rồi.

“Hóa thân này thì là đồ bình thường thôi, chỉ có hạch tâm của nó là hơi đặc biệt. Nội hạch của nó là sản phẩm của khoa học, một cái lò phản ứng hạch tâm.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Đồ nhân tạo ư?”

“Phải, nó là hạch tâm năng lượng do một đám nhà khoa học thần bí chế tạo ra. Mặc dù quá trình chế tạo không thể phỏng chế được, nhưng nó đúng là sản phẩm khoa học. Thứ này còn được thiên kiếp chính thức thừa nhận rồi kia.” Tống Thư Hàng trả lời, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tình hình độ kiếp của Đậu Đậu.

Nếu Đậu Đậu không chống đỡ được, hắn sẽ lập tức khống chế hóa thân bọc thép móc hạch tâm ra, cưỡng chế kết thúc quá trình độ kiếp.

Trong khu vực độ kiếp, Đậu Đậu đang dốc toàn lực.

Bây giờ lông trên toàn thân nó đã bết rối tung lên, phần trọc ở đuôi cứ lan mãi lên trên.

Sử dụng thuật lông chó phân thân tiêu hao rất nhiều yêu lực, nhưng khi đối mặt với thiên kiếp thì nó không thể không sử dụng lông chó phân thân để chịu kiếp thay mình.

“Gâu, bao giờ thiên kiếp kết thúc, ta nhất định phải ngủ mười ngày nửa tháng, không có việc gì thì đừng hòng gọi ta rời giường.” Đậu Đậu lè lưỡi nói.

Nhưng mà… lần thiên kiếp này khiến cho nó sung sướng đê mê.

“Ta độ đến hai lần thiên kiếp, lần này mà không cho ta yêu đan bảy văn và bảy sắc thì đúng là không thể chấp nhận được.” Đậu Đậu nghiến răng nói.

…

Sáu giờ sáng.

Người dân thành phố H chịu qua một đêm ồn ào cuối cùng cũng đón ánh ban mai. Đúng lúc ấy, tiếng sấm sét thi thoảng vang lên cũng kết thúc.

Đậu Đậu đứng giữa khu vực độ kiếp, ngực ưỡn lên, đầu ngẩng cao.

Vì tiêu hao quá nhiều năng lượng mà Đậu Đậu gần như đã kiệt sức, chân chó cũng nhũn ra đến nơi.

Trận pháp độ kiếp hoàn toàn sụp đổ.

Mà thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm chỉ còn một đòn cuối cùng.

Đòn cuối cùng của thiên kiếp có uy lực rất nhỏ.

Không phải thiên kiếp hiện đại hóa đáng sợ, mà chỉ như một dòng nước ấm rót xuống Đậu Đậu và hóa thân bọc thép.

Đợt thiên kiếp cuối cùng này tăng thể chất cho người độ kiếp.

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Đậu Đậu ngồi bệt xuống đất, lè lưỡi ra.

Kiếp vân trên trời bắt đầu tan biến.

“Chính là lúc này!” Tạo Hóa Pháp Vương hô lên

Thân hình Đông Phương Lục Tiên Tử nhoáng lên như ảo ảnh, lướt về phía Đậu Đậu, nhưng đi được một nửa thì cô buộc phải phanh lại.

Vì kiếp vân thiên kiếp mới đã bao phủ cả Đậu Đậu và hóa thân bọc thép.

Thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm.

Kết nối liền mạch với thiên kiếp tam phẩm lên tứ phẩm trước đó.

“Gâu!” Đậu Đậu nói.

Hạch tâm màu bạc trong thể nội của hóa thân bọc thép lại biến hóa thành màu vàng kim, dẫn đến thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm này.

Tiếng sấm ầm ầm lại vang lên.

Nếu Đông Phương Lục Tiên Tử tiến lên thì thiên kiếp sẽ được tăng cường thành thiên kiếp trên lục phẩm, cho nên cô đành phải dừng bước.

“Móc hạch tâm ra!” Tống Thư Hàng lập tức ra lệnh.

Hóa thân bọc thép cắm tay vào bụng, mở một hốc nhỏ, kéo lò phản ứng hạch tâm ra ngoài.

Nhưng trên lò phản ứng hạch tâm vẫn còn vô số sợi tơ năng lượng nối liền một chỗ, dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, móc lò phản ứng hạch tâm ra chẳng có tác dụng gì cả.

Đùng!

Thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm giáng xuống.

Quy củ cũ, đợt thứ nhất chỉ mang tính thăm dò.

“Thư Hàng, nói với Hoàng Sơn, kiếp sau ta sẽ làm một chú chó con ngoan ngoãn.” Đậu Đậu suy yếu nói, thân hình biến nhỏ lại thành kích thước một chú Kinh Ba bình thường.

Lúc này, hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng nhảy lên thật cao, dùng nhục thân đỡ lấy đợt thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm đầu tiên.

Đồng thời, Tống Thư Hàng xuất hiện ngay bên cạnh Đậu Đậu.

Là bước nhảy không gian.

Tống Thư Hàng đặt tay lên đầu Đậu Đậu, cười nói: “Đậu Đậu, ngươi làm khá lắm, còn lại cứ giao cho ta đi.”

Đậu Đậu: “? ? ?”

Tống Thư Hàng có cách giải quyết sao?

Đậu Đậu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Lúc này trong mắt nó, Tống Thư Hàng trở nên cao lớn vô cùng, đến cái chăn hắn trùm trên người trông cũng ngầu bá cháy…

Trên cái chăn này có phù văn cao thâm khó lường, khi trùm nó lên người, dường như khí tức của Tống Thư Hàng cũng bị che giấu.

“Đi!” Tống Thư Hàng kéo cái chăn ra, quấn cả Đậu Đậu vào trong.

Sau một khắc, năng lực bước nhảy không gian chúc phúc Tổ Vu được khởi động lần nữa. Tống Thư Hàng cùng Đậu Đậu biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa thì đã chạy xa hơn 500 mét.

Đồng thời, hắn cảm ứng thế giới hạch tâm. Dưới sự uy hiếp của thiên kiếp mà nó lại không muốn trốn chút nào.

Song Tống Thư Hàng không đưa thẳng Đậu Đậu vào thế giới hạch tâm.

Bây giờ hắn vẫn còn ở trong phạm vi thiên kiếp, nếu mở thế giới hạch tâm ra sẽ tạo nên một thông đạo giữa hiện thế với thế giới hạch tâm. Tống Thư Hàng lo rằng thiên kiếp sẽ ghim chặt thế giới hạch tâm thông qua thông đạo đó.

Dù thế giới hạch tâm suốt ngày chuồn mất, nhưng nó vẫn là con át chủ bài mạnh nhất của Tống Thư Hàng, trong nó có vô số bí mật của hắn. Vì lý do an toàn, tốt nhất là không cho thiên kiếp có cơ hội tiếp xúc với thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng chùm chăn, ôm Đậu Đậu guồng chân chạy, nhanh chóng xông ra khỏi khu vực độ kiếp của hóa thân bọc thép.

Chiếc chăn này được Bạch tiền bối two mô phỏng lại từ chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán, có năng lực che đậy cực mạnh. Không biết có thể dựa vào nó để mang Đậu Đậu ra khỏi phạm vi độ kiếp hay không.

Nếu có thể là tốt nhất, còn không thể thì chạy thêm một chút, sau đó hắn sẽ đưa Đậu Đậu vào thế giới hạch tâm.

Năng lực che đậy của thế giới hạch tâm thuộc top đầu, vào trong đó chẳng khác gì vào một không gian khép kín.

Nhưng Tống Thư Hàng chưa bao giờ thử xem nó có che chắn được thiên kiếp hay không, nên hắn cũng không dám chắc.

Tính theo khoảng cách thì bây giờ hắn và Đậu Đậu đã chạy ra khỏi phạm vi độ kiếp của hóa thân bọc thép rồi.

“Đậu Đậu, ngươi thấy thế nào? Đã thoát ra khỏi trạng thái độ kiếp chưa? Đã bắt đầu ngưng tụ yêu đan chưa?” Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Không được, thiên kiếp vẫn còn đang ghim vị trí của ta.” Đậu Đậu cười khổ đáp.

Trừ khi hóa thân bọc thép độ kiếp thất bại, thiên kiếp tiêu tan, nếu không Đậu Đậu bị cuốn vào phạm vi thiên kiếp của hóa thân bọc thép không thể thoát khỏi thiên kiếp.

Thậm chí còn có một mảnh kiếp vân tách ra khỏi thiên kiếp của hóa thân bọc thép, di chuyển về phía Đậu Đậu và Tống Thư Hàng.

Hết cách rồi.

Tống Thư Hàng khởi động bước nhảy không gian Tổ Vu Chúc Phúc, nhảy ra một khoảng cách 500 mét.

Ngay sau khi trạng thái nhảy vọt kết thúc, Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm, dùng chăn bọc kín Đậu Đậu đưa nó vào trong, sau đó đóng kín thế giới hạch tâm lại bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Có tác dụng!

Thế giới hạch tâm thành công che chắn Đậu Đậu khỏi thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm, cắt đứt con đường dò tìm Đậu Đậu của thiên kiếp.

“May mà chỉ là thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm, nếu là thiên kiếp có đẳng cấp cao hơn thì có lẽ thế giới hạch tâm cũng không ngăn được nó ghim Đậu Đậu.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ví dụ như thiên kiếp của Huyền Thánh bát phẩm, thế giới hạch tâm không thể nào chặn được.

Nguy cơ của Đậu Đậu tạm thời được giải trừ, Tống Thư Hàng mới trở lại bên cạnh Đông Phương Lục Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương.

Lúc này, đối tượng độ kiếp biến thành hóa thân bọc thép của hắn.

“Đậu Đậu đâu?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Ta đưa nó vào không gian cá nhân rồi, nó ở đó tạm thời được an toàn.” Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Vừa rồi ngươi mạo hiểm quá. Ngươi vào thẳng trong phạm vi độ kiếp như thế, rất có thể chính ngươi cũng bị cuốn vào trận pháp. Đến lúc đó uy lực của thiên kiếp tăng vọt thì chính ngươi cũng gặp nguy.”

“Yên tâm đi Tạo Hóa tiền bối, ta bây giờ đang là phân thân mà.”

Chuyện như xông vào thiên kiếp thì phải để phân thân đi làm chứ.

Bản thể của hắn đã đổi tới canh cổng ở đảo Tây Lan rồi.

May mà phân thân của hắn khác với phân thân của Bạch tiền bối.

Nếu là cái phân thân kì diệu có ý thức riêng của Bạch tiền bối, có khi nó đã giận dữ hất bàn, ném bản thể đi rồi.

“Thế hóa thân bọc thép của ngươi phải làm sao đây?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Không còn trận pháp độ kiếp, hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng không có chút sức chiến đấu nào, đối mặt với thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm, nó chỉ có một con đường chết mà thôi.

“Hết cách rồi, có lẽ duyên phận giữa ta với nó quá mỏng. Sau khi thiên kiếp của nó tiêu tán, ta sẽ xem cái lò phản ứng hạch tâm kia còn giữ được không.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vẫn rất đau lòng đó.

Đó là một thuyền tiên transformer kiểu mới mà, không biết có tìm Hoàng Sơn tiền bối để thanh lý được không đây.

Chương 1575: Số Bá Bá xin vũ trang

Dưới thiên kiếp.

Hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng ngơ ngác đứng yên, lò phản ứng hạch tâm treo toòng teng ngoài bụng.

Ầm!

Đợt thiên kiếp thứ hai giáng xuống, vì không có kĩ năng gì nên hóa thân bọc thép chỉ có thể chống đỡ bằng tâm thân sắt thép.

Hóa thân bọc thép có thể tiếp nhận một vài mệnh lệnh đơn giản của Tống Thư Hàng như bưng trà đưa nước, rửa chén quét sàn, Tống Thư Hàng cũng có thể khống chế nó bằng ý thức của hắn.

Nhưng không có mệnh lệnh của Tống Thư Hàng thì nó chỉ biết ngơ ngác đứng yên một chỗ mà thôi.

Không có trận pháp độ kiếp, không có pháp thuật phụ trợ, không có công pháp võ kĩ, muốn vượt qua thiên kiếp, chỉ sợ nó phải đi theo con đường của Vân Tước Tử Huyền Nữ môn – thực sự cược mạng để độ kiếp, đứng yên cho sét đánh, xem mình chết trước hay là thiên kiếp kết thúc trước.

Nhưng chỉ có Vân Tước Tử mang khúc xương bất hủ mới dám dùng cách đó để độ kiếp mà thôi. Trừ cô ta, trong chư thiên vạn giới không còn ai dùng phương pháp độ kiếp đó mà tồn tại được.

Thiên lôi đánh xuống, hóa thân bọc thép bị đánh ngã trên mặt đất.

Lò phản ứng hạch tâm treo trước bụng nó cũng lăn đánh “cạch” một tiếng xuống đất.

Đông Phương Lục Tiên Tử nói: “Sao ta cảm thấy trông nó đáng thương thế nào ấy?”

“Chắc là vì mặt nó giống với Thư Hàng tiểu hữu, hoặc là trông nó bây giờ cứ như bị lòi ruột ra ngoài ấy.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Đấy không phải là ruột, có muốn ví von thì nó cũng giống như kim đan của tu sĩ được không?!

"Nó đang chờ mệnh lệnh của ngươi." Ctk tiền bối lên tiếng. Lúc này nó đang treo mình trên lưng mỹ nhân rắn công đức mà nhìn hiện trường độ kiếp.

"Ừm." Tống Thư Hàng đáp: "Lắp lò phản ứng hạch tâm vào, sau đó dốc sức mà né… mà chống lại thiên kiếp đi."

Dù mệnh lệnh này không có ý nghĩa gì cả.

Thiên kiếp ghim chặt ai thì không thể né tránh được, chỉ có một cách duy nhất là chống cự mà thôi.

Mà thân là hóa thân dạng sủng vật, năng lực thực hiện mệnh lệnh rất yếu, không biết là nó có thể chấp hành mệnh lệnh này đến mức nào.

Mặt khác, dù chính Tống Thư Hàng khống chế hóa thân bọc thép mà đối mặt với thiên kiếp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm thì hắn cũng không biết phải làm thế nào. Hóa thân bọc thép này không hề có bất cứ thủ đoạn nào để công kích hay phòng ngự.

Kết cục của nó đã được định sẵn khi thiên kiếp cứ ngày một mạnh lên. Dù có vượt qua được thiên kiếp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, vẫn còn thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm, lục phẩm lên thất phẩm đang chờ đợi nó, mãi đến khi nó bị hủy diệt hoàn toàn.

…

Sau khi nhận mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, hóa thân bọc thép vươn tay ra, đẩy lò phản ứng hạch tâm vào bụng.

Ầm!

Thiên kiếp biến thành lôi kiếp lại giáng xuống.

Lần này, hóa thân bọc thép bắt đầu chống lại thiên kiếp theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng. Thiên kiếp ghim chặt là chặt tuyệt đối, hóa thân bọc thép thử né tránh mấy lần không được, chỉ đành làm tư thế hai tay ôm đầu.

Nếu bây giờ có con rối tiên tử ở đây thì tốt quá. Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Phương pháp độ kiếp thích hợp nhất đối với hóa thân bọc thép chính là ôm đầu ngồi xuống.

Từ từ!

“Hóa thân bọc thép không có biện pháp phòng ngự, nhưng ta nhớ thuyền tiên có trạng thái lồng phòng ngự mà.” Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại ra lệnh: “Chuyển đổi hình thái thành thuyền tiên hoặc người máy, dùng hình thái thuyền tiên hoặc người máy bổ sung khiên chắn, tạo lớp phòng ngự.”

Có chịu được hay không thì phải trông vào vận may của hóa thân bọc thép thôi.

Tạch tạch tạch.

Hóa thân bọc thép chuyển đổi hình thái thành dạng thuyền tiên, lá chắn được sử dụng khi lên trời xuống đất được kích hoạt, phủ lên mặt ngoài thuyền tiên, tạo thành một lớp bảo vệ hình tròn.

“Vòng tròn bảo vệ này có cấp bậc từ ngũ phẩm đến lục phẩm, nếu nó có thể chống đỡ được lá chắn thì nói không chừng có thể gắng gượng được đến khi thiên kiếp kết thúc thật đấy.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“E là khó mà được.” Tống Thư Hàng cười khổ: “Vì không có linh thạch.”

Trước đó hắn đã lấy hết linh thạch trên người và cả trong thuyền tiên ra, đưa cho Đậu Đậu để độ kiếp rồi.

Cho nên lá chắn này chỉ được chèo chống bởi lò phản ứng hạch tâm mà thôi.

…

Tại một nơi khác.

Ở vị trí ranh giới giữa Giang Nam địa khu và thành phố H, một chiếc xe tải chạy chậm trên đường lớn.

“Cảm ứng được rồi! Rốt cuộc cũng cảm ứng được dao động năng lượng của lò phản ứng hạch tâm rồi!”

“Xác định vị trí! Lần này tuyệt đối không thể để cho khí tức của nó biến mất!”

“Ở ngay tại thành phố H, cách chúng ta không xa, chỉ cần đi mười phút là tới!”

“Tuyệt quá! Tìm biết bao nhiêu ngày tháng cuối cùng cũng thấy rồi! Chuyện này liên quan đến phương hướng nghiên cứu trong tương lai của chúng ta, tuyệt đối không được sai sót. Chúng ta phải chạy tới đó bằng tốc độ tối đa!"

"Chuẩn bị vũ khí bí mật đi. Tôi muốn xem xe là kẻ nào dám lấy mất lò phản ứng hạch tâm của chúng ta."

…

Hơn mười phút sau,

Hóa thân bọc thép vẫn khổ sở chống đỡ lá chắn, phản kháng với thiên kiếp.

"Thư Hàng, ngươi nói xem hóa thân bọc thép có tâm ma kiếp không?" Tạo Hóa Pháp Vương xoa cằm hỏi.

"Ta nghĩ là không có đâu. Nó còn không có điều kiện cơ bản để sinh ra tâm ma kiếp nữa." Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Thế thì tiếc thật."

Vậy là hôm nay hắn không có cơ hội lên sàn rồi.

"Có người đang tiếp cận chúng ta." Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng và Tạo Hóa Pháp Vương cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn.

Từ phía xa, có một chiếc xe tải đang đến gần, dường như trên xe có chức năng ngụy trang ẩn thân khiến cho nó trở nên trong suốt, vô hình.

Nhưng mấy vị ở đây đều là tồn tại phi khoa học, trong mắt họ thì thủ đoạn ẩn thân này cực kì rẻ tiền.

"Thấy rồi, lò phản ứng hạch tâm của chúng ta nằm ngay trong vật thể kim loại ở kia!" Một giọng nói vang lên trong xe tải.

"Ngu xuẩn, dám chứa lò phản ứng hạch tâm của chúng ta trong một thiết bị cấp thấp như vậy sao?"

"Ở đó có hai nam một nữ, chắc chắn là người đã cướp lò phản ứng hạch tâm của chúng ta đi."

"Bọn họ không nhìn thấy chúng ta đâu, lấy vũ khí bí mật ra đây, ghim vị trí của bọn họ lại."

"Đừng nên khinh địch. Trước đó người máy chiến đấu chúng ta phái đi có trang bị ẩn thân mà vẫn bị đối phương phát hiện ra đó thôi. Lần này chúng ta phải cẩn thận một chút, quanh đó có sấm sét giáng xuống kìa… sấm sét kia kì lạ quá.”

“Không phải lo, trong điều kiện thời tiết mưa dông thì vũ khí của chúng ta càng có thể phát huy uy lực mạnh mẽ hơn.”

“Chờ đã, bọn họ đều là người Hoa. Tí nữa nết mặt tôi, đừng giết họ, đánh trọng thương là được rồi. Bọn họ có thể lấy được lò phản ứng hạch tâm thì có lẽ cũng nắm giữ thành tựu khoa học kĩ thuật nào đó vượt xa thời đại, đến lúc đó để tôi ra mặt, có khi còn thu nạp bọn họ vào nội bộ, trở thành đồng bạn của chúng ta được ấy chứ.”

“Tóm lại cứ đánh trước rồi tính sau!”

Ngôn ngữ được dùng để nói chuyện trong xe tải là hỗn hợp của mấy thứ tiếng khác nhau, nhưng có lẽ người trong xe biết nhiều ngôn ngữ nên chẳng có chướng ngại giao tiếp gì cả.

Dứt lời, thùng hàng xe tải mở ra, một vật thể như nòng pháo lớn nhắm thẳng vào ba người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

“Đám người này là ai đây?” Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừm, nếu ta đoán không sai thì bọn họ chính là đám người đã chế tạo ra lò phản ứng hạch tâm. Nếu như có thể thì chúng ta cứ bắt sống bọn họ đi. Đừng nhìn họ thô lỗ mà lầm, họ nắm giữ rất nhiều kĩ thuật khoa học hiện đại thú vị đấy. Mấy tiền bối thích nghiên cứu và phát minh trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ có hứng thú với họ cho mà xem.”

“Ví dụ như Bạch tiền bối chẳng hạn.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“…” Tạo Hóa Pháp Vương: “Chẳng biết tại sao khi nghe các ngươi nhắc đến Bạch tiền bối thì ta lại có dự cảm… nếu giao đám người này cho Bạch tiền bối, Bạch tiền bối chắc chắn sẽ lợi dụng họ để chế tạo ra một thứ cực kì khủng bố, còn kinh khủng hơn cá phi kiếm dùng một lần. Cho nên… hay là chúng ta phóng sinh bọn chúng lên sao hỏa nhé?”

“Lần trước Bạch tiền bối đã phóng sinh một đám lên động phủ trên sao Hỏa của ngài ấy rồi. Ta nghĩ nếu ngài cũng phóng sinh mấy người này lên đó, thì sau một loạt sự trùng hợp, bọn họ sẽ mò vào động phủ trên sao Hỏa của Bạch tiền bối đấy.” Tống Thư Hàng cười nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

“Khai hỏa!” Đúng lúc này, nòng pháo trên xe tải sáng lên.

Luồng điện từ khổng lồ ngưng tụ, hồ quang điện lấp lóe.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Vũ khí gì đây?”

“Nhắc đến vũ khí liên quan đến điện thì ta chỉ nhớ mỗi pháo siêu điện từ. Bình dân tầm thường như ta chỉ có thể tiếp xúc đến thông tin ấy thôi.” Tống Thư Hàng nhún vai nói.

Hay là để hắn lại gần giám định một phát nhỉ?

“Trông có vẻ uy lực khủng đấy, có thể xấp xỉ một đòn ngũ phẩm cũng nên.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

“Ừm, cũng tầm đó.” Đông Phương Lục Tiên Tử xác định.

Nhưng đòn tấn công như vậy thì không thể làm tổn thương đến ba người đang đứng đây, dù chỉ là một cọng tóc.

Tạo Hóa Pháp Vương tu luyện công pháp luyện thể hàng đầu của Phật Môn – Chiến Phật Chân Thân, cùng đẳng cấp với Nho Gia Kim Cương Thân và Thánh Viên Long Lực Thần Công. Mà cường độ nhục thân của hắn cũng hơn hai người còn lại rất nhiều.

Đông Phương Lục Tiên Tử - Đại lão Ma Môn.

Tống Thư Hàng – Linh Hoàng ngũ phẩm có kim đan năm hạt nhân.

Dù công kích ngũ phẩm có giáng chính diện vào bọn họ thì cũng không sủi được cái tăm nào.

Đùng!

Nòng pháo khai hỏa.

Đùng!

Nòng pháo kia bỗng nhiên xịt ngòi, đã không thể bắn ra công kích thì thôi, còn khiến điện năng tích tụ bắn ngược vào thùng xe. Xe tải nổ tung, rất nhiều thành viên có thể gây hứng thú cho Bạch tiền bối bên trong sống chết không rõ.

Tống Thư Hàng: “…”

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

Đám này đùa bọn họ hả?

Rẹt!

Đúng lúc này, trên thân hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng có một trang bị dạng rada được kích hoạt, đang quét hình xung quanh.

“Phát hiện ra vũ khí phù hợp, số Bá Bá xin phép được phòng ngự vũ trang.” Một giọng nói vang lên từ hóa thân bọc thép.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

Số Bá Bá là cái khỉ gì? Ai đặt tên cho ngươi đấy?

“Số Bá Bá xin vũ trang vũ khí, xin được phê chuẩn.” giọng nói lại vàng lên từ hóa thân bọc thép lần nữa.

“Phê chuẩn.” Tống Thư Hàng cắn răng nói. Sau khi vượt qua thiên kiếp mà con hàng vẫn còn sống thì hắn phải reset lại chương trình, nhất định phải đổi bằng được cái tên số Bá Bá.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lục tìm trong vòng tay không gian.

Có cái gì áp dụng để vũ trang cho hóa thân bọc thép được nhỉ?

Hắc thiết khôi giáp, cung tên, mâu và thương của Thiên Nhân, phi kiếm chế tạo riêng của An Tri Ma Quân, còn một vật hình cục gạch trông giống cái điện thoại di động, hình như là do phân thân của Bạch tiền bối giao cho hắn.

Chương 1576: Máy nạp ma lực

Trong những vật này, trang bị làm riêng có thể cho hóa thân bọc thép sử dụng, ví dụ như phi kiếm của An Tri Ma Quân hay cung tên, mâu và thương của Thiên Nhân.

Còn hắc thiết thần giáp và Diệt Thần Tử Mẫu Pháo không phải do Tống Thư Hàng tự luyện chế ra thì không thích hợp cho hóa thân bọc thép đang độ kiếp dùng. Hơn nữa hắc thiết thần giáp có kích cỡ quá nhỏ, không thể phủ lên người hóa thân bọc thép trong trạng thái người máy khổng lồ được. Diệt Thần Tử Mẫu Pháo thì cần tiêu hao linh thạch, mà Tống Thư Hàng nghèo kiết xác thì không còn một viên nào.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lấy cung tên, thương và phi kiếm ra, sau đó nghĩ ngợi một hồi, hắn lấy thêm cả vật có hình dáng giống cái điện thoại cục gạch mà phân thân của Bạch tiền bối đưa cho.

Nói thế nào cũng là vật do phân thân của Bạch tiền bối mang tới, biết đâu lại dính tí vận may của Bạch tiền bối thì sao?

“Chọn lấy vũ khí mà ngươi cần đi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa dứt lời thì hóa thân bọc thép đã biến thành dạng người máy, sau đó tay phải của nó bay vèo ra ngoài: tấn công kiểu tay bay!

Cánh tay đó bay xa cả trăm mét, chính Tống Thư Hàng cũng không ngờ nó còn có đòn tấn công như vậy.

Tay phải của hóa thân bọc thép bay thẳng đến chiếc xe tải đang tự bạo, túm lấy khẩu pháo điện từ khổng lồ thò ra khỏi cửa xe.

Cổ tay phải của người máy có một sợi dây thép nối với tay trái nó, sợi dây rút lại, kéo theo luôn cả khẩu pháo điện từ.

Mấy người trên xe đã rơi vào trạng thái hôn mê. Nếu còn tỉnh mà thấy vũ khí bí mật quý giá bị cướp đi thế này thì chắc là bọn họ sẽ khóc ngất đi mất.

Bị kéo theo pháo điện từ còn một cái đế rất lớn, trông có vẻ là nguồn năng lượng.

Sau khi kéo nòng pháo về, hóa thân bọc thép hình thái người máy nâng nó lên, gác lên lưng mình.

Từ lưng nó có vô số sợi tơ vươn ra.

Những sợi tơ này là thông đạo năng lượng của lò phản ứng hạch tâm, cũng giống như kinh mạch của hóa thân bọc thép.

Bây giờ xem ra chúng không chỉ đảm nhận vai trò làm kinh mạch giản đơn. Một phần chúng đâm sâu vào pháo điện từ, một phần đâm vào nguồn năng lượng, hấp thu năng lượng, một phần khác lại đâm vào thân pháo nhằm giúp nó dung hợp vào hình thái người máy của hóa thân bọc thép.

Tống Thư Hàng: “Thì ra vũ trang mà nó nói chính là khẩu pháo điện từ này.”

“Hóa thân bọc thép của ngươi càng ngày càng thú vị đấy. Nhưng khẩu pháo này có thể tiếp xúc với thiên kiếp được không?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Khi đối mặt với thiên kiếp, vũ khí hiện đại chẳng có hiệu quả gì cả.

Thiên kiếp sẽ xuyên thẳng qua vũ khí hiện đại mà công kích tu sĩ trên mặt đất, chẳng coi vũ khí hiện đại ra cái thá gì.

Dù là tên lửa đã được tu sĩ cải tạo cũng chỉ có tác dụng rất nhỏ khi đối mặt với thiên kiếp, khiến cho người ta vô cùng thất vọng.

Cho nên số lượng tu sĩ tiếp xúc với vũ khí hiện đại ngày càng nhiều, nhưng khi đứng trước thiên kiếp thì chẳng ai để chúng vào trận pháp độ kiếp của mình cả.

“Ta cũng không biết nữa.” Tống Thư Hàng buông tay nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Còn chuyện này nữa, nếu sau thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm mà nó còn dẫn đến thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm thì nó chết chắc.”

“Đó không phải là chuyện mà ta có thể khống chế được. Nếu nó muốn tìm đường chết đến mức độ dẫn cả thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm xuống thì ta cũng lực bất tòng tâm.” Tống Thư Hàng nói.

Trên bầu trời, thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm thay đổi hình thái.

Lần này không phải là thiên kiếp hiện đại hóa, mà là vô số đại bảo kiếm thiên kiếp.

Những thanh bảo kiếm này đều là phi kiếm của tu sĩ, từ xưa đến nay, đủ loại kiểu dáng.

Tạo Hóa Pháp Vương xoa cằm: “Hình như hình thái của thiên kiếp thay đổi theo đối tượng độ kiếp, chứ không chỉ đơn giản là thiên kiếp hiện đại hóa thì phải.”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ta cũng thấy thế, thiên kiếp thông minh hơn rồi. Ta phải chia sẻ chuyện này lên nhóm Cửu Châu số 1 để đạo hữu nào sắp độ kiếp chú ý mới được.”

Vèo vèo vèo

Mấy chục thanh bảo kiếm kết thành trận, ào ào rơi xuống từ không trung.

Kiếm khí tung hoành ẩn chứa kiếm thế chỉ thuộc về thiên kiếp.

Hóa thân bọc thép nâng pháo điện từ trên lưng, hướng thẳng vào bảo kiếm thiên kiếp trên không trung mà bắn.

Từng viên đạn điện từ bắn ra khỏi nòng pháo.

Uy lực mạnh mẽ, tốc độ cao, lực công kích và phá hoại lớn đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Rầm rầm rầm!

Bảo kiếm thiên kiếp giữa không trung bị bắn thành bột phấn.

“Vũ khí này có thể bắn tan thiên kiếp!” hai mắt Đông Phương Lục Tiên Tử sáng ngời.

Vậy có phải là những người tu luyện khác cũng có thể sử dụng thứ vũ khí giống như pháo điện từ này để đối kháng với thiên kiếp hay không?

Nếu đúng là như thế thì tu sĩ lại có thêm một sự trợ giúp lớn lao khi độ kiếp rồi.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Lục Tử đừng kích động vội. Ta cảm thấy vũ khí pháo điện từ này tạo ra được hiệu quả phần lớn là nhờ có lò phản ứng hạch tâm kia. Trước đó chúng ta đã thấy rất nhiều sợi tơ trông như xúc tu dung nhập vào pháo điện từ, giúp nó và hóa thân bọc thép của Thư Hàng tiểu hữu dung hợp với nhau. Rất có thể những xúc tu ấy đã khiến pháo điện từ sinh ra dị biến."

"Dù thế nào thì sau lần thiên kiếp này chúng ta cũng phải nghĩ cách lấy khẩu pháo điện từ kia về xem. Nếu quả thực nó có thể đối kháng với thiên kiếp thì chúng ta sẽ sản xuất hàng loạt." Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì mà nói: "Ta vòng qua chỗ kia bảo vệ mấy nhà nghiên cứu cái đã. Có thể họ chính là bảo bối của chúng ta đấy."

Dứt lời, Đông Phương Lục Tiên Tử quay người lôi mấy nhà nghiên cứu trong xe tải đi.

Biết đâu họ lại trở thành miếng bánh ngon trong giới tu sĩ không chừng.

…

Thiên kiếp tiếp tục giáng xuống.

Sau khi có pháo điện từ, không ngờ hóa thân bọc thép lại có thể quần nhau khí thế với thiên kiếp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm.

Nhưng sau khi uy lực của thiên kiếp được tăng cường thì hóa thân bọc thép lại rơi vào thế bị động chịu đòn.

Vốn dĩ là trận nhỏ do mấy chục bảo kiếm tạo thành, bây giờ đã biến thành trận lớn được tạo từ hơn một trăm thanh kiếm.

Mỗi đạo kiếm quang chém xuống dường như đều là một môn kiếm thuật tinh diệu.

"Những kiếm quang này là kiếm pháp phi kiếm đi cùng bộ với ngự kiếm thuật." Tạo Hóa Pháp Vương nói: "Ta nhìn ra bóng dáng của các loại kiếm thuật phi kiếm Thần Kiếm quyết, Phục Ma kiếm, Tiên Pháp Ngũ Thần kiếm…"

"Còn có Đại Tự Tại Thiên Ma Kiếm và Ngũ Dục kiếm của Ma tông bọn ta nữa." Đông Phương Lục Tiên Tử bổ sung. Cô vừa kéo mấy nhà nghiên cứu trở về.

Vừa kéo bọn họ về, Đông Phương Lục Tiên Tử vừa thuận tay bổ sung một vòng huyễn thuật trên phạm vi độ kiếp, để tránh có người bình thường xâm nhập vào khu vực này.

Đại trận độ kiếp và trận pháp huyễn thuật trước đó đều hỏng hẳn sau khi Đậu Đậu độ kiếp xong. Đây cũng là lí do vì sao chiếc xe tải của đám nhà khoa học này xông được vào gần khu vực độ kiếp.

“Những phi kiếm này là thiên kiếp mới biến hóa ra sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn hắn: “Đây là thủ đoạn cũ của thiên kiếp đấy, lúc Thư Hàng tiểu hữu tấn thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm không trải qua à?”

“Lúc ta tấn thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm là bị Vân Tước Tử tiền bối kéo vào không gian ma kiếp, đi độ ma kiếp bát phẩm. Hôm nay Đậu Đậu thăng cấp thì ta mới được trông thấy thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm nó như thế nào.” Tống Thư Hàng day day giữa hai lông mày, nói mà thấy lòng chát đắng.

Khóe miệng Tạo Hóa Pháp Vương co giật liên hồi.

Xích Tiêu Kiếm: “Tạo Hóa đạo hữu, đừng cho Tống Thư Hàng cơ hội để sĩ diện nữa. Ta sắp không nhìn nổi rồi đây này.”

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

Dưới thiên kiếp.

Pháo điện từ trong tay hóa thân bọc thép không kịp bắn phá quá nhiều bảo kiếm thiên kiếp đang giáng xuống như mưa, thân hình hóa thân bọc thép thi thoảng lại bị bảo kiếm thiên kiếp chém trúng.

Lá chắn phòng hộ quanh người đã vỡ mấy lần, thân thể cao lớn chồng chất vết thương. Nếu không nhờ bản thân thuyền tiên được chế tạo bằng các vật liệu ngũ phẩm thì nó đã bị bảo kiếm thiên kiếp chém vỡ từ lâu rồi.

“Số Bá Bá xin gia tăng vũ trang viện trợ.” Hóa thân bọc thép lại phát ra tiếng nói.

“Đồng ý, cần vũ trang gì thì ngươi tự chọn đi.” Tống Thư Hàng bày những vũ khí lúc trước ra.

Hóa thân bọc thép lại bị chém thêm mấy kiếm, vỏ kim loại ở ngực bị chém vỡ, để lộ ra lõi máy móc bên trong.

Đầu nó đảo qua những trang bị mà Tống Thư Hàng bày ra.

Sau đó, nó lựa chọn đồ vật trông giống cái điện thoại cục gạch. Xúc tu vươn ra quấn lấy nó một cách vô cùng linh hoạt.

Con hàng này chọn một phát trúng ngay đồ của Bạch tiền bối, tinh mắt thật.

“Cái gì thế?” Tạo Hóa Pháp Vương tò mò hỏi.

Từ khi Tống Thư Hàng móc vũ khí ra rồi móc thêm thứ này thì Tạo Hóa Pháp Vương đã tò mò không biết nó là pháp khí gì.

“Đây là thứ mà Bạch tiền bối mang về từ một di tích. Ta cũng không biết cụ thể là cái gì.” Tống Thư Hàng đáp.

Ban nãy hắn quên không dùng bí pháp giám định với nó.

"Thứ khiến cho Bạch tiền bối cảm thấy hiếu kì thì chắc chắn là bảo bối.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Ừm, ta đồng ý với câu này.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Bạch tiền bối không rơi vào nơi không có báu vật. Dù Bạch tiền bối nhặt được một hòn đá bình thường đưa cho ngươi, ngươi bổ đôi ra cũng có thể tìm thấy của báu.

Sau khi hóa thân bọc thép nhặt đồ vật hình chiếc điện thoại lên, trong lòng bàn tay nó vươn ra vô số xúc tu. Xúc tu đua nhau chui vào trong pháp khí.

Ngay sau đso, một xúc tu biến thành ngón tay, ấn cái gì như mật mã trên mặt pháp khí.

Rẹt!

Một vòng phù văn hiện lên trên đồ vật hình điện thoại.

Những phù văn này tổ hợp nhanh chóng, rồi chuyển hóa thành hình thái ban đầu của một loại pháp thuật nào đó.

Ầm ầm!

Bảo kiếm thiên kiếp vẫn chém xuống.

Hình thái ban đầu của pháp thuật trên pháp khí mà hóa thân bọc thép đang nắm trong tay bắt đầu xoay tròn, sau đó biến thành một ngọn roi vàng.

Ngọn roi chuyển động linh hoạt, quất mạnh xuống từng thanh phi kiếm thiên kiếp.

Trong nháy mắt, bao nhiêu phi kiếm thiên kiếp đánh xuống hóa thân bọc thép đều bị quật nát.

“Pháp thuật cấp bậc ngũ phẩm.” Tạo Hóa Pháp Vương bình tĩnh nói.

Mỗi thanh phi kiếm thiên kiếp rơi xuống từ thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm đều có uy lực tứ phẩm đỉnh phong, mà pháp thuật này có thể tùy tiện quất nát phi kiếm thiên kiếp, như vậy ít nhất cũng phải thuộc hàng ngũ phẩm.

“Nhìn cái này cứ như pháp khí chuyên dụng để phóng thích pháp thuật ấy nhỉ?” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Hóa thân bọc thép hoàn toàn không có khả năng thi pháp, sau khi cầm pháp khí này lại có thể phóng thích pháp thuật.

“Mà, trông cái cách thi pháp này giống hệ ma pháp của ma pháp sư hơn là đạo thuật đấy.” Xích Tiêu Kiếm bổ sung.

Chương 1577: Không nạp tiền làm sao mà mạnh lên được?

9 giờ sáng thứ hai, ngày 21 tháng 10

Thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm của hóa thân bọc thép cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn cuối.

Nói thật là Tống Thư Hàng không ngờ nó có thể chống đỡ được đến giai đoạn cuối cùng của thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm.

Từ khi bắt đầu độ kiếp đến giờ, hóa thân bọc thép luôn ở trạng thái chỉ thiếu một tí thôi là quỳ, thế mà nó vẫn kiên cường chống cự.

Lúc này pháo điện từ trên lưng hóa thân bọc thép đã hết đạn, cũng không còn năng lượng cung cấp cho nó nã pháo nữa. Lá chắn trên người nó không thể duy trì, hình thái người máy rách nát thảm thương, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan thành từng mảnh.

Tống *lòng già đau nhói* Thư Hàng.

Thuyền tiên vừa mới về tay, hắn còn chưa kịp lái mấy lần, giấc mơ dùng thuyền tiên đưa người thân và bạn bè đi chơi còn chưa thực hiện được, thế mà nó đã sắp tèo đến nơi rồi.

Không biết là thuyền tiên hỏng hóc thế này thì có sửa chữa được nữa không.

Bây giờ thứ duy nhất giúp hóa thân bọc thép giằng co với thiên kiếp chính là pháp khí hình cái điện thoại trên tay nó, cộng thêm chính nó cáng đáng bằng vật liệu ngũ phẩm tạo nên mình.

“Một đòn cuối cùng.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Hắn lấy sổ tay ra ghi chép nhoay nhoáy. Thấy cảnh tượng hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng độ kiếp, hắn cảm thấy linh cảm của mình đang không ngừng tuôn trào.

Hình tượng anh hùng bi tráng luôn có thể kích thích linh cảm của người viết nhạc.

Tạo Hóa Pháp Vương vừa viết vừa ngâm nga: “Thân làm từ thép, lửa nung thành máu, sau tuyệt vọng sẽ là hi vọng trào dâng... câu này hay đấy.”

Rầm!

Đợt thiên kiếp cuối cùng giáng xuống.

Kiếp vân hóa thành một bàn tay khổng lồ ấn xuống hóa thân bọc thép. Trong bàn tay khổng lồ, lực lượng thiên kiếp ngưng tụ thành một quả cầu sét tràn ngập sức phá hoại và hủy diệt.

“Chưởng Tâm Lôi? Còn có thể dùng như vậy được cơ à?” Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm.

Kiếp vân tổ hợp với thiên kiếp tạo thành Chưởng Tâm Lôi đè xuống hóa thân bọc thép.

Hóa thân bọc thép cố gắng chống đỡ, dồn hết sức lực điểm vào cái khóa cuối cùng trên pháp khí điện thoại.

Nhưng lúc này, phù văn pháp thuật không hiện lên nữa.

Chỉ có một giọng nói kì quái vang lên.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu giọng nói đó dùng ngôn ngữ gì, nhưng nó lại được bổ sung dao động tinh thần lực tạo nên hiệu quả như phiên dịch.

Đại ý được phiên dịch ra là: “Chào ngài, lưu lượng dùng ma lực tháng này của ngài đã hết. Xin hãy nạp thêm tiền.”

Nạp… nạp tiền?

Đờ mờ, giữa cái lúc ngàn cân treo sợi tóc thế này mà mày lại nhắc tao đi nạp tiền hả?

Cứ nghĩ thứ này chỉ có hình dáng giống cái điện thoại thôi, ai ngờ chức năng của nó cũng y hệt điện thoại.

Tống Thư Hàng vốn cho rằng thứ này giống như ma trượng, bây giờ xem ra hoàn toàn không phải.

Không có tiền thì chơi cái khỉ gì! Không nạp tiền làm sao mà mạnh được lên được! Nạp tiền mới có thể trở muốn làm gì thì làm!

“Nạp thế nào? Làm sao để nạp được?” Tống Thư Hàng ra lệnh cho hóa thân bọc thép.

Nhưng hóa thân bọc thép không tiến hành động tác nạp tiền.

Nó không thể nạp tiền cho pháp khí điện thoại này được.

Chắc là bởi vì trong tay nó không có loại tiền để nạp cho pháp khí điện thoại kia.

“Thôi rồi, tiêu rồi.” Tống Thư Hàng lòng đau như cắt, tuột xích ở đúng đoạn nước rút cuối cùng, phen này thuyền tiên của hắn ra bã thật rồi.

Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp ép xuống hóa thân bọc thép.

Nửa thân trên của hóa thân bọc thép bị Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp phá hủy bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

“A ~” mỹ nhân rắn công đức vẫn đang quay phim há miệng toan thốt ra bốn tiếng kêu thảm thiết của tên họ Tống nào đó.

Nhưng cô còn chưa kịp kêu tiếng thứ hai thì Tạo Hóa tiên tử sau lưng Tạo Hóa Pháp Vương đã kêu lên dồn dập: “A a a ~ A ~”

Bốn tiếng kêu thảm thiết của tên họ Tống nào đó x5.

Đi sau về trước, dựa vào tốc độ, Tạo Hóa Tiên Tử cướp trắng câu thoại của mỹ nhân rắn công đức,

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu nhìn lại Tạo Hóa Tiên Tử bằng động tác máy móc… Sao có thể như thế được?

Làm thế là phạm quy!

Kiếp vân tiêu tan, thiên kiếp biến mất, chỉ để lại một mảnh đất cháy đen thui.

Lần này, lò phản ứng hạch tâm không dẫn đến thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm nữa.

Tống Thư Hàng lướt về phía mảnh đất vừa độ kiếp, đi tới bên cạnh hóa thân bọc thép.

Hóa thân bọc thép hình thái người máy khổng lồ ngã rạp xuống đất, từ ngực trở lên bị Chưởng Tâm Lôi đốt cháy ra tro, pháo điện từ trên lưng cũng bị nổ mất một nửa.

Tống Thư Hàng vươn tay, đặt lên trên hóa thân bọc thép.

Ngay sau đó, nó đã đáp lại Tống Thư Hàng.

Hóa ra nó còn chưa chết hẳn!

Đối với hóa thân bọc thép mà nói, nửa thân trên chỉ là bộ phận được tạo thành từ mấy thứ linh tinh. Phần quan trọng nhất trên cơ thể nó chính là lò phản ứng hạch tâm trên bụng.

Chỉ cần bộ phận này không bị phá hủy thì nó sẽ không sao.

Tuy trông thê thảm, nhưng nó đã độ kiếp thành công rồi.

Lúc này lò phản ứng hạch tâm trên bụng nó biến thành màu vàng tối trông rất đáng tiền… nhưng hình như nó vẫn thiếu cái gì đó… ví dụ như là đường văn?

Pháp khí điện thoại trong tay hóa thân bọc thép cũng còn hoàn hảo, không bị tổn hại chút nào.

Tống Thư Hàng đặt tay vỗ nhẹ lên người máy.

Dù biết nó chỉ là hóa thân bọc thép dạng sủng vật, không thông minh gì lắm, nhưng khi nhìn thấy nó chống đỡ thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm, lại còn độ kiếp thành công, thì Tống Thư Hàng vẫn không nhịn được phải thốt lên: “Ngươi làm tốt lắm.”

Không đến phút cuối cùng thì tuyệt không từ bỏ!

“Khôi phục lại trạng thái hình người đi, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm xưởng thuyền tiên xem có chữa được hay không.” Tống Thư Hàng ra lệnh cho hóa thân bọc thép.

Theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, hóa thân bọc thép hình thái người máy thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành dáng vẻ con người.

Tống Thư Hàng đặt tay lên nó, chuyển nó vào thế giới hạch tâm,

Sau đó hắn nhặt pháp khí hình điện thoại kia lên.

“Kết thúc rồi, đổi lại bản thể, đưa Đậu Đậu ra ngoài.” Tống Thư Hàng nói.

…

Khi bản thể được đổi về thì Đậu Đậu cũng được chuyển ra khỏi thế giới hạch tâm.

Khi Đậu Đậu bước ra khỏi thế giới hạch tâm, trên người nó bắt đầu phát sinh biến hóa, tiến vào quá trình ngưng kết yêu đan.

“Đậu Đậu, đừng quên uống đan dịch Thất Hoàng Diệu Quả.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Kết thúc rồi sao?” Đậu Đậu nhanh chóng lấy bình đan dịch kia ra uống hết để tăng cường phẩm chất cho yêu đan của mình.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Xong rồi, bây giờ ngươi yên tâm ngưng tụ yêu đan đi. Ta, Đông Phương Lục Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương sẽ hộ pháp cho ngươi.”

“Khi ta ngưng tụ yêu đan, các ngươi không được hát, cũng không được nhìn ta đâu đấy.” Đậu Đậu thận trọng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Lúc này, yêu lực và tiên thiên chân nguyên trong thể nội của Đậu Đậu bắt đầu ngưng tụ về bụng nó.

Sau khi đại yêu ngũ phẩm ngưng tụ yêu đan thì có thể thoát thai hoán cốt, biến thành hình người.

Khi còn ở cảnh giới tứ phẩm, Đậu Đậu đã có hình thái đầu tiên của hình người, trong rất giống Tống Thư Hàng.

Sau khi tấn thăng lên ngũ phẩm, nó có thể có được hình thái con người thứ hai – đây là hình thái chân chính thuộc về riêng nó.

“Thiên kiếp của Đậu Đậu lần này thay đổi bất ngờ, uy lực cũng thuộc hàng đầu, không biết Đậu Đậu có thể ngưng tụ được yêu đan thế nào đây.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Chắc là yêu đan bảy màu rồi. Đậu Đậu tu luyện công pháp mà Hoàng Sơn tiền bối sáng tạo riêng cho nó, có thể trên yêu đan của nó còn xuất hiện đan văn.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Cường độ yêu đan ngưng tụ được khi yêu tu bình thường lên tới ngũ phẩm chủ yếu được chia theo màu sắc.

Ở một số đại yêu tu cả chân nguyên và yêu lực như Đậu Đậu thì yêu đan có thể xuất hiện cả đan văn giống như long văn, càng nhiều đan văn thì càng mạnh.

“Một viên yêu đan định đại đạo! Kết!” Đậu Đậu quát khẽ một tiếng.

Yêu lực và chân nguyên hội tụ ở đan điền của nó, ngưng tụ ra hình thái ban đầu của một viên yêu đan, đồng thời, lực lượng trong huyết mạch của Đậu Đậu cũng dung hợp với yêu đan.

“Yêu đan của yêu tu và kim đan của tu sĩ có chỗ khác nhau. Ví dụ như hình thái ban đầu của yêu đan gần giống với huyết nhục. Rất nhiều nữ yêu nói quá trình ngưng tụ yêu đan cũng giống như mang thai vậy.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì nói.

“Đông Phương Lục Tiên Tử đừng nói từ kia!” Đậu Đậu vội vàng kêu lên: “Tống Thư Hàng đừng có nhìn chằm chằm vào ta nữa.”

Tống Thư Hàng: “…”

“A a a… không ổn rồi. Cảm giác cứ như mang thai thật ấy.” Đậu Đậu nằm rạp xuống, ra sức duỗi móng cào đất. Quá trình ngưng tụ yêu đan khiến cho nó hồi tưởng lại một vài kí ức nghĩ lại mà kinh.

“Xem ra khi yêu tu của chư thiên vạn giới tấn thăng lên ngũ phẩm thì đều sẽ nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh chi phối, giống như Đậu Đậu bây giờ vậy.” Tạo Hóa Pháp Vương nói bằng giọng điệu nghe như hát.

“Đừng hát, ta van ngài đấy Tạo Hóa Pháp Vương, đừng có hát!” Đậu Đậu đập đất bôm bốp. Hôm nay bản gâu gâu độ kiếp, có Bá Tống ở bên trái, Tạo Hóa ở bên phải, hỏi khắp chư thiên vạn giới xem các ngươi có sợ hay không?

Mỹ nhân rắn công đức chĩa ống kính điện thoại vào Đậu Đậu, quay lại tất cả cảnh tượng này.

“Ôi Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử ơi đừng quay, đừng quay cái cảnh mất mặt này lại mà.” Đậu Đậu rên rỉ như chó chết.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang từ hư không hạ xuống.

Hoàng Sơn Tôn Giả vội vàng bước xuống, nhìn về phía Đậu Đậu đang đập đất, sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Xem ra Đậu Đậu đã thăng cấp lên ngũ phẩm thành công rồi.

“Ya hú hú” Đậu Đậu ngửa mặt lên trời hú dài.

Trong cơ thể nó, một viên yêu đan bảy sắc thành hình, đó là yêu đan đỉnh tiêm nhất lưu. Đồng thời, trên yêu đan còn có đan văn như long văn hiển hiện.

Một cái, hai cái… bốn cái… sáu cái… tám cái!

“Ha ha ha, yêu đan bảy sắc, tám đan văn!” Đậu Đậu nhảy cẫng lên rồi sung sướng hô to.

“Đáng tiếc, thiên kiếp đã cường hóa đến mức ấy rồi mà vẫn không được chín văn.” Tống Thư Hàng nói với vẻ hơi tiếc nuối.

Nhìn thế là biết muốn ngưng tụ kim đan chín long văn là chuyện khó khăn biết nhường nào.

Thiên kiếp của Đậu Đậu tăng uy lực gấp ba bốn lần, đã thế còn kèm thêm một thiên kiếp tam phẩm lên ngũ phẩm, thế mà yêu đan của nó vẫn chỉ có tám đan văn!

“Cho ta xem một chút nào.” Hoàng Sơn Tôn Giả nghe thấy Đậu Đậu ngưng tụ được yêu đan bảy sắc, tám đan văn thì mỉm cười vui vẻ.

Hắn đặt tay lên người Đậu Đậu, để ý thức đi vào đan điền của nó.

Quả nhiên là yêu đan bảy sắc!

Quả nhiên là tám đan văn!

“Ơ? Từ từ đã… cái gì đây?” đột nhiên, Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn thấy dưới đáy yêu đan của Đậu Đậu có một ấn kí kì lạ.

Trông ấn kí này giống như avatar Tống Thư Hàng tiểu hữu bằng kim loại vậy.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Chẳng lẽ ta bị hoa mắt à?

Chương 1578: Biểu tượng của tình bạn

Hoàng Sơn Tôn Giả không tin lắm, vươn tay ra ấn lên người Đậu Đậu:

“Đừng nhúc nhích.”

“Chuyện gì thế?”

Đậu Đậu hỏi ngược lại…Bây giờ nó vừa tấn thăng lên yêu đan bảy màu đỉnh tiêm + tám long văn, toàn thân chó ở trong trạng thái vô cùng hưng phấn, vì thế lúc đối mặt với chủ nhân Hoàng Sơn của mình, nó khó tránh khỏi việc hơi kiêu ngạo một chút.

“Đừng nhúc nhích!”

Tay phải Hoàng Sơn Tôn Giả hơi dùng sức, Đậu Đậu bị ấn chặt dưới đất không nhúc nhích gì được như một con chó chết.

Đậu Đậu:

“Gâu! Hoàng Sơn đại ngốc, ta sai rồi ~”

Ngươi vẫn là đại gia, không chọc nổi, không chọc nổi.

Ý thức của Hoàng Sơn Tôn Giả lại đi vào đan điền của Đậu Đậu, quan sát thật kỹ phần đáy yêu đan của nó.

Ở đó có một avatar Tống Thư Hàng tiểu hữu bằng kim loại đang sáng lấp lánh, rất bắt mắt… cứ như là một ấn kí vậy.

Tại sao lại là avatar của Tống Thư Hàng mà không phải của mình chứ?

Hoàng Sơn Tôn Giả xoa cằm trầm tư.

Đậu Đậu thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Sơn thì bỗng hốt hoảng:

“Hoàng Sơn đại ngốc, có phải cơ thể ta có vấn đề gì không?”

Không phải khi độ kiếp xuất hiện tai họa ngầm gì đấy chứ?

“Ấn kí ở phần đáy yêu đan của ngươi là sao thế?”

Hoàng Sơn Tôn Giả nghi hoặc hỏi.

“Ấn kí gì?”

Ý thức của Đậu Đậu chui vào trong đan điền của mình, dựa theo miêu tả của Hoàng Sơn, quan sát phần đáy yêu đan.

Avatar Tống Thư Hàng kim loại sáng chói lấp lánh suýt chút nữa là làm mù mắt chó của nó.

“Đậu xanh, thế này là sao đây!”

Đậu Đậu kêu lên.

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương, Đông Phương Lục Tiên Tử đều tò mò nhìn qua:

“Sao thế?”

“Tống Thư Hàng, sao đầu của ngươi lại xuất hiện trên yêu đan của ta hả? Lại còn sáng lấp lánh chói hết cả mắt nữa.”

Đậu Đậu tuyệt vọng nói.

Tống Thư Hàng ngơ ra: “???”

Đầu của ta vẫn nằm im trên cổ mà.

“Các ngươi tự đến xem yêu đan của ta đây, ở đáy yêu đan ấy.”

Đậu Đậu buồn bực nói.

“Chẳng lẽ là long văn ẩn thứ chín?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Mấy người đưa thần thức của mình vào đan điền của Đậu Đậu, như một đoàn tham quan quang lâm yêu đan của nó.

Avatar Tống Thư Hàng bằng kim loại ở đáy yêu đan lấp lánh sáng chói, tựa như đang chào hỏi bọn họ.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“...”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Thư Hàng, avatar này không phải là biểu tượng hóa thân bọc thép của ngươi à?”

Phần đầu của hình thái nhân loại của hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng giống hệt như thế.

“Nhưng tại sao avatar hóa thân bọc thép của ta lại xuất hiện trên yêu đan của Đậu Đậu chứ? Thoạt nhìn ấn kí này có vẻ không phải đan văn nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói.

“Chắc chắn không phải đan văn, tính chất hoàn toàn khác.”

Hoàng Sơn Tôn Giả khẳng định.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi nói:

“Đậu Đậu, hay là ngươi thử kích hoạt ấn kí đó xem sao.”

Đáng tiếc Đậu Đậu chỉ vừa mới tấn cấp, nếu là khi đã ổn định cảnh giới đại yêu ngũ phẩm rồi thì nó có thể ‘nhổ’ yêu đan ra từ miệng, Tống Thư Hàng có thể dùng ‘bí pháp giám định’ để xem rốt cuộc nguyên nhân xuất hiện của ấn kí này là gì.

Cho nên chỉ có thể để Đậu Đậu thử kích hoạt ấn kí này xem nó có công năng gì.

“Để ta thử xem.”

Đậu Đậu đáp.

Nó điều động số linh lực còn sót lại không nhiều của mình, ngưng tụ vào ấn kí, thử kích hoạt nó.

Sau khi nhận lấy năng lượng của Đậu Đậu thì ấn kí đột nhiên sáng bừng lên.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng phát hiện ra ‘hóa thân bọc thép’ chỉ còn lại một nửa trong thế giới hạch tâm của mình cũng bắt đầu có phản ứng, dường như nó muốn đáp lại lời kêu gọi từ ấn kí của Đậu Đậu.

Nhưng có thế giới hạch tâm ngăn cách nên nó không thể đáp lại Đậu Đậu được.

Tống Thư Hàng: “…”

“Có phản ứng gì à?”

Đậu Đậu nơm nớp hỏi lại.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Ngoại trừ việc nhức mắt hơn thì ta không thấy phản ứng gì khác.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Ta cũng thế, nhìn cái đầu sáng lấp lánh của Thư Hàng tiểu hữu chói hết cả mắt.”

“Sau khi ấn kí của Đậu Đậu kích hoạt thì hóa thân bọc thép của ta có phản ứng, dường như giữa nó và Đậu Đậu đã sinh ra một sự cộng hưởng nào đó.”

Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “…”

Tống Thư Hàng:

“Nhưng rốt cuộc cộng hưởng này có tác dụng gì thì ta cũng không biết.”

“Ta chỉ cùng độ thiên kiếp với nó một lần thôi mà, thế mà nó đóng dấu lên người ta luôn ư? Làm thế cứ như ta biến thành vật sở hữu của nó vậy.”

Đậu Đậu cảm thấy thật bất lực.

“Đợi đã, hình như có biến hóa.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng phát hiện khi Đậu Đậu kích hoạt ấn kí, ‘lò phản ứng hạch tâm’ của hóa thân bọc thép có dấu hiệu khởi động.

Làm người ta có cảm giác nó có thể bò dậy, tiếp tục độ kiếp bất cứ lúc nào.

Tiếp đó, trên lò phản ứng hạch tâm cũng xuất hiện một phù văn ấn kí… Tương ứng với ấn kí kia, đây là hình đầu chó của Đậu Đậu.

“Mọi người đợi đã, trong hạch tâm hóa thân bọc thép của ta cũng xuất hiện một ấn kí, là đầu của Đậu Đậu.”

Tống Thư Hàng vươn tay vào trong ‘thế giới hạch tâm’, chạm vào ‘lò phản ứng hạch tâm’ trần như nhộng bên ngoài hóa thân bọc thép, sử dụng bí pháp giám định để giám định ấn kí này.

Cái giá phải trả khi giám định rất nhỏ, cũng tức là đây chẳng phải tin tức quý giá gì.

[ấn kí thiên kiếp: Dấu hiệu sau khi tổ đội độ kiếp, là tượng trưng của tình bạn. Khi hai tu luyện giả có cảnh giới tương đương cùng nhau độ kiếp sẽ có xác suất nhất định sinh ra ấn kí. Nếu tiếp tục tổ đội độ kiếp trong lần thiên kiếp tiếp theo thì ấn kí sẽ tự động biến mất.]

Tống Thư Hàng: “…”

Thứ dở hơi gì thế này?

“Có kết quả rồi à?”

Hoàng Sơn Tôn Giả tò mò hỏi.

“Thứ này là ấn kí thiên kiếp, nếu như muốn nó biến mất thì khi Đậu Đậu tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm phải độ kiếp cùng hóa thân bọc thép của ta một lần nữa.”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên:

“Đây là tượng trưng của tình bạn.”

“Hứ!”

Đậu Đậu kêu lên:

“ Tổ đội độ kiếp sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy! Mộ huyết dưới đáy biển nhà Ngư Kiều Kiều giờ còn đang khuyến mãi 50% đấy. Tứ phẩm lên ngũ phẩm là để nâng chất lượng ngưng tụ yêu đan, dù sao cũng là ‘một viên yêu đan định đại đạo’ mà. Đến lúc độ thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm, ta có bị điên mới đi độ kiếp cùng hóa thân bọc thép của ngươi.”

Quan trọng nhất là ngộ nhỡ đến lúc đó hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng điên lên, vừa độ xong thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm, triệu hóan luôn thiên kiếp lục phẩm lên thất phẩm thì sao?

Không thể dây vào, không dây vào được.

Có được đại yêu đan bảy màu + tám long văn, Đậu Đậu đã mãn nguyện lắm rồi, lần sau tuyệt đối không thể tiếp tục điên theo hóa thân bọc thép nhà Tống Thư Hàng nữa.

“Vậy cứ giữ lại dấn ấn thiên kiếp này đi, dù sao thì cũng chẳng hại gì, chỉ là đồ trang trí thôi. Hơn nữa nó lại còn tượng trưng cho tình bạn.”

Tống Thư Hàng cười nói.

“Nếu như không có nguy hiểm gì thì cứ để nó lại đi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Dứt lời, hắn vươn tay ra tóm lấy Đậu Đậu.

Trong lòng Đậu Đậu dâng lên cảm giác bất an.

“Đi thôi, chúng ta về nhà đi Đậu Đậu. Lần này ta đã chế tạo riêng một lồng chó cho ngươi, được làm hoàn toàn từ nguyên liệu thất phẩm, kiên cố không thể phá vỡ. Một năm tới, ngươi cứ nghỉ ngơi trong đó mà củng cố cảnh giới đi. Chu Ly sẽ phụ trách chăm sóc ngươi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả bình tĩnh nói.

“Lồng chó? Một năm?”

Đậu Đậu giãy dụa thật mạnh:

“Đừng thế mà, Hoàng Sơn đại ngốc, ngươi làm thế sẽ mất đi ta đó.”

“Đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu. Đợi ta về sẽ gửi lại số linh thạch mà ngươi đã tốn lần này, cũng như lì xì ta định cho ngươi qua bưu điện cho ngươi. Chiếc thuyền tiên bị hỏng của ngươi thì ta sẽ sai người đến tận nhà sửa lại.”

Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói.

Hoàng Sơn tiền bối rất đáng tin, chuyện gì qua tay hắn cũng được sắp xếp thỏa đáng.

Nếu như ‘nhóm Cửu Châu số 1’ thiếu mất Hoàng Sơn tiền bối, không biết sẽ loạn thế nào nữa.

Nên nói thế nào nhỉ… Hoàng Sơn tiền bối giống như bà quản gia của ‘nhóm Cửu Châu số 1’ vậy, luôn lo lắng cho các thành viên trong nhóm.

“Ta quay hết lại quá trình Đậu Đậu độ kiếp rồi, về nhà thì ta sẽ gửi cho tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu, tóm lấy Đậu Đậu, ngự kiếm bay lên.

Đột nhiên hắn lại nghĩ tới một chuyện. Hắn móc ra ba ‘cột tinh thể’ to như bàn tay từ trong ngực, ném cho Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương và Đông Phương Lục Tiên Tử.

“Đây là đạo cụ hoạt động của ‘hoạt động săn bắt Thiên Nhân’, sau khi các ngươi rót thần thức vào cột tinh thể là có thể thấy các Thiên Nhân đẳng cấp khác nhau đổi được bao nhiêu linh thạch và bảo vật. Thiên Nhân còn sống và Thiên Nhân đã chết có giá cả khác nhau. Cột tinh thể còn ghi lại điểm trao đổi Thiên Nhân, chúng ta có thể đưa Thiên Nhân mà mình bắt được đến điểm trao đổi để đổi bảo vật. Nếu như các ngươi bắt được một trăm Thiên Nhân tứ phẩm hoặc năm mươi Thiên Nhân ngũ phẩm cùng một lúc, điểm trao đổi sẽ cung cấp dịch vụ nhận hàng tại nhà. Các ngươi tự xem mà làm nhé.”

Hoàng Sơn tiền bối vẫy tay:

“Chúc mọi người chơi vui vẻ, gặp lại sau.”

“Thư Hàng, Thư Hàng ~~ ta còn muốn chơi với ngươi vài ngày nữa. Ta rất tin tưởng ngươi và Bạch tiền bối.”

Trên bầu trời, Đậu Đậu hét to.

Tống Thư Hàng mỉm cười tươi rói:

“Thế lần sau ta và Bạch tiền bối đến nhà Hoàng Sơn tiền bối chơi sẽ tìm ngươi, ngươi có thể giới thiệu lồng mới của ngươi cho chúng ta.”

“Mợ ngươi, tình bạn của chúng ta chấm dứt.”

Đậu Đậu tức giận nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục vẫy tay:

“Ấn kí thiên kiếp tượng trưng cho tình bạn của chúng ta!”

“Gâu! Ngươi sẽ hối hận.”

Giọng nói của Đậu Đậu càng ngày càng xa, cuối cùng hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Đậu Đậu và Hoàng Sơn Tôn Giả biến mất.

Đông Phương Lục Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương cũng tạm biệt Tống Thư Hàng.

“Bọn ta cũng phải đi trước đây, bọn ta còn có chuyện rất quan trọng cần chuẩn bị.”

Tạo Hóa Pháp Vương tỏ vẻ thần bí nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Thư Hàng, ta mang đám nghiên cứu này đi nhé, xem xem có thể lấy được gì từ họ không. Còn nữa, nếu sau khi Bạch tiền bối xuất quan mà thấy hứng thú với đám này thì tới tìm ta. Đến lúc đó ta chia đều nghiên cứu ra cho Bạch tiền bối.”

“Được.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Vậy bọn ta đi trước đây.’

Đông Phương Lục Tiên Tử phất tay, nhét đám người kia vào trong xe việt dã của mình rồi lên xe cùng Tạo Hóa Pháp Vương, đạp chân ga, xe việt dã chạy thẳng lên trời.

Tạo Hóa Pháp Vương và Đông Phương Lục Tiên Tử rời đi.

Tống Thư Hàng nhìn mặt đất cháy đen vì thiên kiếp, thở dài. Điều hắn có thể làm là dỡ toàn bộ những gì còn sót lại trong trận pháp độ kiếp của An Tri Ma Quân ra rồi mang đi.

“Đi thôi, chúng ta cũng về đi.”

Tống Thư Hàng cầm pháp khí hình di động, nói với mỹ nhân rắn công đức.

Hắn vừa quay đầu liền phát hiện ra bên cạnh mỹ nhân rắn công đức còn có một vị tiên tử xinh đẹp nữa.

Tạo Hóa Tiên Tử.

Cô không trở về cùng Tạo Hóa Pháp Vương.

“Nhìn trời.”

Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương sắp mở concert rồi, Tạo Hóa Tiên Tử lại không ở sau lưng hắn thì phá tâm ma thế nào đây?

Chương 1579: Yo~ Thư Hàng, hôm nay là ngày bao nhiêu, ngươi nổ chưa?

“Tạo Hóa Tiên Tử, sao cô không đi về cùng Tạo Hóa tiền bối?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sẽ chết người đấy nhỉ?

Nghe concert của Tạo Hóa tiền bối đã kinh khủng lắm rồi, nếu đến cả hiệu quả ‘phá tâm ma’ cũng không có thì concert của còn ý nghĩa tồn tại gì nữa?

“Y ya a ~ đồ ngốc ~”

Tạo Hóa Tiên Tử mở miệng ra hát, sau đó cô tiếp tục quay đầu lại mắt to trừng mắt nhỏ với mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng: “…”

Mệt tim quá trời.

Thôi vậy, độ ta không độ đạo hữu.

Concert của Tạo Hóa Pháp Vương chết bao nhiêu thì tính bấy nhiêu đi, dù sao có đánh chết ta cũng không đi nghe buổi biểu diễn của tiền bối đâu!

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta về đi, ta đột nhiên muốn được nằm nghỉ cả ngày quá.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói tóm lại hôm nay có kinh hãi nhưng không nguy hiểm, Đậu Đậu độ kiếp thành công, hóa thân bọc thép cũng vượt qua thiên kiếp, thật đáng chúc mừng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đứng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng bằng chuôi kiếm:

“Ta nhớ thứ hai tuần này ngươi phải đi học chứ nhỉ?”

Thân là tiền bối, lúc nào cũng phải nhắc nhở hậu bối, để hắn không quên chuyện học tập thật tốt, cầu tiến mỗi ngày.

“Không kịp vào học nữa, ta đã để thụ yêu Khinh Vũ của Bạch tiền bối đi học thay ta rồi.’

Tống Thư Hàng đáp.

Tính thời gian thì đợi khi hắn tới đại học Giang Nam, tiết học buổi sáng đã kết thúc.

Cũng may có thụ yêu Khinh Vũ ở đó.

“Đi thôi, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, Tạo Hóa Tiên Tử.’

Tống Thư Hàng gọi.

Hai vị tiên tử nhập vào trong cơ thể hắn.

Tống Thư Hàng ngự đao bay lên, đi về phía đại học Giang Nam.

…

…

Tống Thư Hàng thong thả phi hành trên không trung.

Mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử ẩn mình trong người hắn nhưng đầu lại thò ra ngoài…Nhìn cứ như trên lưng Tống Thư Hàng mọc ra hai cái đầu của tiên tử vậy.

Hai vị tiên tử lườm nhau, tiến hành một cuộc đối thoại không lời.

Nếu như lúc này mà chuyển đầu của ‘Sở các chủ’ ra thì đủ một bàn Đấu Địa Chủ luôn.

Xích Tiêu Kiếm đứng ở trên đỉnh đầu hắn.

Tống Thư Hàng không dám tưởng tượng ra hình ảnh của mình lúc này… mà tóm lại chắc chắn là đẹp đến nỗi khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đúng lúc này, hắn cầm lấy ‘pháp khí giống điện thoại’ rồi thi triển bí pháp giám định với nó.

Đã muốn làm thế này từ lâu rồi!

Bí pháp giám định rơi xuống ‘pháp khí giống điện thoại’, cơ thể của Tống Thư Hàng chuyển thành trạng thái sương mù, lợi dụng bug này để trốn tránh cái giá phụt máu khi dùng bí pháp giám định.

Một lúc sau, kết quả giám định phản hồi lại vào đầu của hắn.

[Máy nạp ma lực: Pháp khí đặc biệt đến từ thế giới Hắc Long, dùng ‘linh thạch Hắc Long’ có thể nạp ma lực cho máy, sau khi nạp xong có thể phóng ra ma thuật. Là pháp khí đặc biệt của tu luyện giả ở thế giới Hắc Long. Tài khoản máy nạp ma lực đã bị hóa thân bọc thép ‘số Bá Bá’ của Bá Tống Huyền Thánh phá giải, lượng ma lực đã cạn.]

“Đồ của thế giới Hắc Long hả? Ta chưa nghe thấy thế giới Hắc Long bao giờ.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Nhưng cũng coi như biết được tên của thứ này… Máy nạp ma lực.

Chắc hẳn là một loại pháp khí hỗ trợ thi triển pháp thuật nhỉ?

Tống Thư Hàng để máy nạp ma lực vào trong vòng tay không gian.

Sau đó, hắn viết thêm mục ‘thế giới Hắc Long’ vào phần ghi chú trong điện thoại của mình. Đợi khi có thời gian sẽ đi tìm hiểu tư liệu về thế giới này.

Sao cứ cảm thấy cách ‘nạp để thi triển pháp thuật’ này rất hợp với mình thế nhỉ?

Nếu như có thể, hắn muốn kiếm ít ‘linh thạch Hắc Long’ về thử xem sao.

****

10 giờ.

Tống Thư Hàng trở lại tòa nhà của Dược Sư.

Hình như con rối tiên tử vẫn còn chưa về.

Hắn nhớ còn có một vị tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đang tu luyện ở tòa nhà của Dược Sư… là ai nhỉ?

Đúng rồi, là Bá Giả Kiếm Thánh, hình như hắn vẫn còn đang bế quan minh tưởng.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, trở về phòng của mình.

Sau đó hắn đi vào thế giới hạch tâm, bắt đầu bận rộn làm việc.

Đầu tiên là lấy nước ‘suối nguồn sự sống’, tưới nước cho mầm liễu nhỏ của thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Bên cạnh còn gieo hạt giống ẩn chứa ‘nhà ăn Thiên Đình số 111’, nhìn có vẻ như sắp kết quả rồi thì phải.

Nếu như hạt giống này mà kết quả thì sẽ ‘đẻ’ ra nhà ăn của

Thiên Đình viễn cổ.

Đến lúc đó sẽ có trọn bộ thiết bị và địa điểm thích hợp cho Sở Sở tu luyện tiên trù chi đạo.

Hạt giống kết trên người 'Thiên Nhân lục phẩm' cũng có dấu hiệu nảy mầm. Trong hạt giống này ẩn chứa một giọt 'Cổ Vu thần huyết', hơn nữa lại còn là vu huyết đã thôn phệ năm mươi lăm Thiên Nhân ngũ phẩm.

Sau khi giết chết hết tất cả Thiên Nhân, lời nguyền trong vu huyết đã bị phá bỏ. Đợi đến khi nó mọc ra thì Tống Thư Hàng sẽ lấy được 'Cổ Vu thần huyết' tinh khiết.

Tuy rằng không biết rốt cuộc nó có tác dụng gì, nhưng tóm lại thì cũng là một bảo bối.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lại trồng hạt giống 'Thất Hoàng Diệu Quả' xuống. Nếu như nó có thể kết quả, sau này khi tấn thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, đệ tử của Tống Thư Hàng may to luôn… không những có thể trị liệu vết thương do thiên kiếp gây ra, Thất Hoàng Diệu Quả còn có thể nâng cao tư chất của 'long văn kim đan'.

"Mau lớn lên nhé."

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi xử lý linh thực xong, hắn lại đi tới khu vực khác thế giới hạch tâm, cho những linh thú mà hắn lấy được từ 'Điền Thiên Đảo Chủ', hai con linh thú hải mã của hắn cùng với Kiếm Cổ Vô Hình và Cách Đấu Thú của Bạch tiền bối ăn.

"Mang một thế giới nhỏ bên người còn mệt hơn ta tưởng."

Tống Thư Hàng nói.

Xem ra, thực sự phải bồi dưỡng hai đệ tử của mình thành 'thuần thú sư, linh thực sư' thôi.

Còn có Thông Nương nữa, không thể để cô ấy tiếp tục ở không ăn hàng như thế được.

Đợi hắn xử xong đám linh thực này rồi thì để Thông Nương học trở thành một người làm vườn vĩ đại.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng đi tới Điện Hàn Đông, tuần tra đám Thiên Nhân bị giam giữ.

Trong thế giới hạch tâm của hắn giam mười tên Thiên Nhân ngũ phẩm còn sống, hai tên đã chết, ba tên tứ phẩm vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ. Ngoài ra còn có một tên Thiên Nhân lục phẩm nữa.

Lúc trước Hoàng Sơn tiền bối đã từng nói, khi đủ 50 Thiên Nhân ngũ phẩm, hoặc 100 Thiên Nhân tứ phẩm trở lên là đơn vị tổ chức hoạt động sẽ phái người tới nhà nhận hàng. Hắn không đủ từng đó Thiên Nhân nhưng vẫn còn một con Thiên Nhân lục phẩm, không biết có dịch vụ phục vụ tại nhà không nhỉ?

“Trước tiên đổi một ít linh thạch với linh thực cái đã đã. Bây giờ mình đúng chuẩn không xu dính túi, đã nghèo lại còn xác xơ.’

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Linh thạch đã lấy ra cho Đậu Đậu độ kiếp cả rồi.

Đương nhiên linh thạch và lì xì Hoàng Sơn tiền bối hứa sẽ đền bù không thể đến nhanh như thế được.

…

….

Tống Thư Hàng bước ra khỏi thế giới hạch tâm, rút cột tinh thể to bằng bàn tay mà Hoàng Sơn tiền bối giao cho hắn ra, rót thần thức vào trong cột tinh thể.

Sau đó ‘bảng trao đổi tài nguyên hoạt động săn Thiên Nhân thường niên’ hiện lên trước mặt Tống Thư Hàng.

Giao diện rất đơn giản.

Thiên Nhân tứ phẩm, đã chết trị giá 100 viên linh thạch tứ phẩm, còn sống trị giá 500 viên linh thạch tứ phẩm. Ngoại trừ linh thạch, mỗi con Thiên Nhân tứ phẩm đã chết được cộng 1 điểm tích lũy, còn sống được cộng 5 điểm.

Điểm tích lũy có thể đổi các loại bảo vật trong bảng.

Có nguyên liệu luyện khí, nguyên liệu luyện đan, nguyên liệu chế phù, nguyên liệu tiên trân…

Còn có pháp khí thành phẩm, linh thú quý giá, đủ các loại đan dược phong phú đa dạng.

Thậm chí còn đổi được cả công pháp tu luyện… này đều là thu hoạch lấy được trong các di chỉ, phần lớn là bản bị thiếu.

Thậm chí trong đó có một số hoàn toàn không phải công pháp hệ tu chân, Tống Thư Hàng nhìn thấy một quyển ‘Thánh Quang Phổ Chiếu Đại Pháp’.

Tống Thư Hàng lướt qua bảng danh sách công pháp, tìm được một công pháp khiến hắn cảm thấy hứng thú.

‘Đao pháp ngự đao’ tương ứng với Ngự Đao Thuật – ‘Trảm Tiên Tam Đao’, đây là một môn đao pháp có sức tàn phá kinh người. Số điểm tích lũy để đổi nó cũng rất lớn, gần mười nghìn điểm mới đổi được.

Tống Thư Hàng thầm ghi nhớ ngự đao đao pháp này trước đã.

Các bảo vật trao đổi trên bảng danh sách rực rỡ muôn màu.

Nhìn thấy các bảo vật trên đó, trái tim nghèo rớt của Tống Thư Hàng bắt đầu rục rịch như sống lại.

Hoạt đông tổ chức mỗi năm một lần của tu chân giới cứ như là để phát phúc lợi cho tán tu vậy.

…

…

So với Thiên Nhân tứ phẩm, giá trị của Thiên Nhân ngũ phẩm càng cao hơn.

Dù sao thì tứ phẩm và ngũ phẩm cũng cách xa nhau như trời với đất vậy.

Thiên Nhân ngũ phẩm, đã chết trị giá 100 viên linh thạch lục phẩm, 100 điểm tích lũy, còn sống trị giá 900 viên linh thạch lục phẩm, 900 điểm tích lũy.

Còn với Thiên Nhân lục phẩm, trên bảng trao đổi ghi chú sẽ có nhân viên chuyên môn tới tận nhà kiểm định. Giá trị nhất định sẽ cao hơn nhiều!

Trong các đại môn phái của tu chân giới, cảnh giới lục phẩm cũng là chiến lực cao cấp.

Nói cách khác, lục phẩm cũng có dịch vụ tới tận nhà nhận hàng.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn xuống phía dưới cùng của tinh thạch, nó ghi rõ địa điểm trao đổi của hoạt động lần này.

Ở khu vực Giang Nam có ba địa điểm trao đổi.

Ngoài ra còn có cách liên lạc của dịch vụ ‘tới tận nhà nhận hàng’ … là một số điện thoại di động.

Tống Thư Hàng: “…”

Ừm, cũng được, phong cách này rất tu chân.

Hắn lấy di động ra, gọi vào số đó.

“A lô, xin chào, ta là nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả của ‘hoạt động săn bắt Thiên Nhân’, đạo hữu có thắc mắc gì cần giải đáp không?”

Một giọng nói rất dễ nghe vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Giọng nói này quen tai quá, cả tên của nhân viên phục vụ này nữa… Tiểu Khả á?

Tiểu Khả Tiên Tử?

Tống Thư Hàng cười ha hả:

“Xin hỏi, có dịch vụ chỉ dẫn ‘ngôn ngữ viễn cổ’ không?”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên yên lặng như chết.

Sau một lúc lâu, Tiểu Khả Tiên Tử dùng giọng nói dễ nghe của mình để trả lời:

“Xin lỗi đạo hữu. Chúng ta là ‘hoạt động săn bắt Thiên Nhân’, dạy ngôn ngữ viễn cổ không nằm trong phạm vi cố vấn của chúng ta.”

Ừm, đúng rồi.

Chính là Tiểu Khả Tiên Tử - nhân viên chăm sóc khách hàng của trang web thuyền tiên rồi.

“Được rồi, không nói đùa nữa, lần này ta không tìm Tiểu Khả Tiên Tử để hỏi về ngôn ngữ viễn cổ, yên tâm đi.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Chỗ ta có một nhóm Thiên Nhân, số lượng khá lớn. Vì thế muốn được sử dụng dịch vụ nhận hàng tận nhà, Tiểu Khả Tiên Tử có thể sắp xếp giúp ta không.”

“Được, Đậu Đậu đạo hữu, bây giờ ngươi đang ở đâu? Ta sắp xếp nhân viên đế chỗ ngươi lấy hàng.”

Tiểu Khả Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

"Hả? Đậu Đậu? Không, ta không phải là Đậu Đậu."

"Hả?"

Lần này đến lượt Tiểu Khả Tiên Tử kinh ngạc… Lúc trước chủ tiệm vỗ ngực đảm bảo, người mua thuyền tiên nhất đinh là đại yêu khuyển Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiền bối.

Chủ tiệm đoán sai rồi ư?

Tiểu Khả Tiên Tử rất chuyên nghiệp, lập tức theo đề tài đó mà hỏi tiếp:

"Vậy, xin hỏi đạo hiệu của đạo hữu là gì, để ta đăng ký cho đạo hữu."

"Ừm, Bá… Đao."

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp:

"Hiện ta đang ở gần đại học Giang Nam."

Thánh hào Bá Tống sẽ dọa người ta sợ mất, vẫn nên dùng đạo hiệu 'Bá Đao' này thì hơn.

"Được, Bá Đao đạo hữu. Ta muốn xác nhận một chút, trong tay ngươi có bao nhiêu Thiên Nhân.'

Tiểu Khả Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng:

"Mười con ngũ phẩm còn sống, hai con không cẩn thận làm chết rồi. Còn có ba con tứ phẩm sống nữa."

"Bá Đao đạo hữu, số lượng Thiên Nhân mà ngươi bắt được vẫn chưa đạt đến số lượng để lấy hàng tại nhà."

Tiểu Khả Tiên Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

"Yên tâm đi, chỗ ta còn có một Thiên Nhân lục phẩm nữa."

"Lục phẩm còn sống ư? Ta hiểu rồi, ta sẽ liên lạc với đạo hữu để đến lấy Thiên Nhân.'

Tiểu Khả Tiên Tử gật đầu nói.

Thiên Nhân lục phẩm, hơn nữa vẫn còn sống.

Hình như đây là con Thiên Nhân lục phẩm đầu tiên bị bắt trong 'hoạt động săn bắt Thiên Nhân' lần này nhỉ?

Rốt cuộc vị Bá Đao tiên sinh này có thân phận gì đây?

Có quan hệ tốt với Hoàng Sơn Tôn Giả, hơn nữa còn có thực lực bắt sống được Thiên Nhân lục phẩm.

Bá Đao… có quan hệ tốt với Hoàng Sơn tiền bối… thực lực cường đại.

Tiểu Khả Tiên Tử xoa cằm, hình như cô đã tập hợp đủ manh mối rồi nhưng vẫn còn thiếu chút chỉ dẫn nữa.

“Bá Đao tiên sinh, xin đảm bảo kết nối điện thoại, muộn nhất là đến tối sẽ có người đến nhận Thiên Nhân.”

Tiểu Khả Tiên Tử bổ sung.

“Chắc sẽ không bò theo dây mạng tới đấy chứ?”

Tống Thư Hàng có ấn tượng rất sâu đậm với nhân viên chuyển phát nhanh thuyền tiên kia.

“Không đâu… Trong số Thiên Nhân mà Bá Đao tiên sinh bắt được lần này có lục phẩm, bọn ta cần sử dụng thuyền tiên áp giải đặc chế, đề phòng nó chạy trốn. Thế nên có lẽ sẽ hơi tốn thời gian.’

Tiểu Khả Tiên Tử giải thích.

“Được, ta ở nhà đợi các cô.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Tống Thư Hàng vươn người một cái.

Bây giờ tới cửa hàng điện thoại một chuyến thôi.

Hắn phải mua điện thoại cho cả con rối tiên tử và Lý m Trúc để tiện liên lạc. Con rối tiên tử đưa Lý m Trúc đi qua đêm, mấy ngày rồi cũng không thấy về.

Nếu như đã trang bị điện thoại thì Sở các chủ, Quy tiền bối, Thông Nương đều phải có một chiếc. Miễn cho Thông Nương suốt ngày lấy điện thoại của hắn chơi game với mua sắm.

Tống Thư Hàng mở cửa sổ ra, nhẹ nhàng nhảy lên, phi từ cửa sổ tầng ba xuống.

Cao thủ không đi đường bình thường. Cao thủ không biết nhảy cửa sổ thì không phải cao thủ chân chính.

****

Ở phía bên kia, trên không trung của Điền Thiên Đảo.

Một cánh cửa không gian mở ra, Bạch tiền bối bước ra khỏi không gian.

Lưu Tinh Kiếm vui vẻ xoay tròn quay người hắn.

Lúc này Bạch tiền bối đã khôi phục kích thước bình thường, không ở trạng thái trẻ con nữa.

“Ra rồi, ta ở trong không gian đó mấy ngày rồi nhỉ?”

Bạch tiền bối vươn tay ra che mắt, nhìn ánh mặt trời của thế giới bên ngoài.

Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng xoay tròn, có vẻ như đang rất vui… Vì vòng bảo vệ đâm ngược và tán ô trên người nó đều được lấy xuống cả rồi.

Thay vào đó là một vỏ kiếm vô cùng hoa lệ.

Vỏ kiếm này là do ba mươi ba món pháp khí tổ hợp mà thành, uy lực cực lớn.

“Xem ra đã qua nhiều ngày rồi đây, không biết Thư Hàng tiểu hữu đã nổ chưa? Gọi cho hắn xem sao.”

Bạch tiền bối lấy điện thoại ra, gọi vào số của Tống Thư Hàng.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Bạch tiền bối:

“Yo, Thư Hàng. Hôm nay là ngày bao nhiêu thế? Ngươi nổ chưa?”

Tống Thư Hàng:

“…”

Bạch tiền bối, ngươi vừa mới ra mà đã đâm tim ta thế này à, đến trời cũng bị ngươi đâm chết đó.

“Ừm, còn nghe điện thoại được thì chứng tỏ ngươi vẫn chưa nổ.’

Bạch tiền bối cười nói:

“Bây giờ ngươi đang ở đâu đấy?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Bản thể của ta quay lại khu Giang Nam rồi, nhưng ta đã để lại phân thân ở Lan Tây đảo đợi Bạch tiền bối ra. Đúng rồi Bạch tiền bối, trước khi phân thân của ngươi biến mất có đưa cho ta một ‘máy nạp ma lực’, hình như mang ra từ di chỉ nào đó thì phải?”

“Ừm, ta nhận được trí nhớ của phân thân rồi. Ta không có hứng thú với di chỉ lắm, nhưng lại thấy rất tò mò với máy nạp ma lực kia.”

Bạch tiền bối đáp.

Trong khi nói chuyện, cách Bạch tiền bối không xa, bốn phi hành khí kỳ lạ đang tới gần.

“Thư Hàng ngươi đợi một chút, bên ta có khách, lát nữa chúng ta liên lạc sau nhé.”

Bạch tiền bối hớn hở cúp máy.

Chương 1580: Người một nhà quan trọng nhất là phải đầy đủ

Bạch tiền bối có khách á? Chẳng phải hắn vừa mới ra khỏi thế giới phong bế à? Trên mặt Tống Thư Hàng ngập tràn vẻ nghi hoặc, chắc không phải khách không mời mà đến đấy chứ.

Hắn đang định hỏi thì Bạch tiền bối đã ngắt máy mất rồi.

Lúc này, Bạch tiền bối nhìn bốn phi hành khí ở đằng xa.

Các phi hành khí đi song song, xếp thành hàng ngang, vô cùng chỉnh tề.

Tuy rằng không biết đối phương có lai lịch gì nhưng nhìn có vẻ chẳng hiền lành gì… Đứng từ xa đã cảm nhận được sát ý truyền từ trong phi hành khí ra.

Bên trong mỗi chiếc phi hành khí đều có ba mươi tu luyện giả ngũ phẩm trở lên.

Trời mới biết phi hành khí bé tí thế kia làm sao mà nhét được nhiều người như thế.

Bạch tiền bối vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ lên Lưu Tinh Kiếm bên người… Vừa hay thử uy lực mới của Lưu Tinh Kiếm luôn.

Trong lúc Bạch tiền bối còn đang suy tư, bốn chiếc phi thuyền ở đằng xa lại thay đổi quỹ đạo, đi vòng qua hắn, bay về phía ‘Lan Tây đảo’ ở cách đó không xa.

“???”

Bạch tiền bối chớp mắt, mục tiêu của bọn chúng không phải là ta à?

Hóa ra chỉ là hiểu lầm thôi ư?

…

…

Lúc này, trong phi hành khí của Thiên Nhân.

Các Thiên Nhân đang dùng ngôn ngữ của mình để nói chuyện với nhau.

“Thót cả tim, sao tự nhiên lại có một vị đại lão tu chân nhảy ra giữa không trung thế chứ. Vượt không gian mà ra, là Kiếp Tiên cửu phẩm ư?”

“Ta còn tưởng rằng vị đại lão đó muốn bóp chết chúng ta… xem ra đối phương chỉ đi ngang qua thôi.”

“Ta cũng thế… Lúc nãy thấy hắn sờ phi kiếm ta còn tưởng rằng hắn định ra tay với chúng ta. Sợ suýt chết, bây giờ ta còn có cảm giác sống sót sau tai nạn đây.”

“Vị này không phải là Kiếp Tiên, là nghìn năm đệ lục thánh ‘Bạch Thánh’, nói tóm lại, đó là một tồn tại còn đáng sợ hơn cả Kiếp Tiên. Các ngươi mà nhớ kỹ thì sẽ phát hiện ra, rõ ràng là tu sĩ nhân loại nhưng dung mạo của hắn có độ nhận biết rất cao. Sau khi nhìn thoáng qua là không thể quên được. Đến cả Thiên Nhân tộc chúng ta cũng có nhiều người yêu thầm hắn, còn nổi tiếng hơn cái vị nghìn năm đệ nhất thánh kia nữa.”

“Cũng may hắn không có ý định đối phó với chúng ta, được rồi, tăng tốc tiến lên thôi. Mục tiêu là tu sĩ nhân loại biến dị có bốn kim đan ở Lan Tây Đảo. Tốc độ phải nhanh, năng suất phải cao. Nghìn năm đệ lục thánh ‘Bạch Thánh’ đang ở gần đây, đừng dây dưa dài dòng, tránh thêm chuyện.”

“Mở thuật pháp tàng hình ra, nếu như Bạch Thánh ở gần đây thì nhất định đừng quấy nhiễu người bình thường. Lúc bắt tu sĩ biến dị có bốn kim đan kia cũng phải tránh gây hỗn loạn. Tốt nhất là trấn áp, bắt lấy đối phương trong nháy mắt.”

“Thực ra mọi người không cần quá lo lắng… Còn có một truyền thuyết rất đặc biệt liên quan đến nghìn năm đệ lục thánh ‘Bạch Thánh’ nữa đó. Truyền thuyết kể rằng hắn là phúc thần, thực ra có thể gặp được hắn là một chuyện rất may mắn. Nếu thành tâm cầu nguyện với hắn sẽ có hiệu quả kỳ diệu vạn sự như ý nữa. Tuy rằng ta không phải là tín đồ của ‘Bạch Thánh giáo’ nhưng ít nhiều cũng tin một chút, dù sao thì cũng không mất tiền mà.”

“Còn có chuyện như thế sao?”

“Thừa dịp thân ảnh Bạch Thánh còn chưa biến mất, chúng ta cầu nguyện luôn chứ?”

“Xin Bạch Thánh cho chúng ta thuận lợi bắt được tu sĩ kim đan bốn hạt nhân, không nảy sinh thêm chuyện rắc rối.”

“Xin Bạch Thánh để chúng ta ra đi chỉnh tề thì cũng quay về đầy đủ.”

…

…

Ở đằng xa, Bạch tiền bối xoa mũi, nhìn bốn phi thuyền đã đi xa, trong lòng có cảm giác khác lạ khó nói thành lời.

Bạch tiền bối lại lấy điện thoại ra, gọi cho Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, giải quyết xong việc rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Là ta hiểu lầm, ta tưởng rằng mấy đạo hữu khí thế hùng hổ kia tới tìm ta, nhưng không ngờ bọn họ lại đi vòng qua ta, bay ra xa luôn rồi. Nhìn có vẻ không phải là nhằm vào ta.”

Bạch tiền bối nói, trong giọng nói của hắn còn ẩn chứa chút tiếc nuối.

“Ta cảm thấy nếu như bọn họ thật sự tìm Bạch tiền bối, nói không chừng đã toi rồi.”

Tống Thư Hàng trêu ghẹo.

“Không nói chuyện này nữa, phân thân của ngươi ở đâu? Ta đi tìm phân thân của ngươi trước, nếu như còn thừa thời gian, chúng ta tiện đường đi tới động phủ mà phân thân của ta đã xông vào xem sao.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Phân thân của ta ở trong một quán ăn trên Lan Tây đảo, Bạch tiền bối đợi chút đã, ta đưa điện thoại cho phân thân, để hắn gửi tọa độ cho ngươi.”

“Được… còn nữa, có chuyện này ta muốn nhờ ngươi giúp.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Được, chuyện gì thế?”

“Gặp rồi nói sau.”

Bạch tiền bối đáp.

Sau khi ra khỏi không gian phong bế, hắn ngày càng muốn gặp Bạch two mà Tống Thư Hàng nói. Trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc, hắn cảm thấy sau khi gặp Bạch two thì sẽ có được đáp án.

"Được."

Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, hắn liền chuyển điện thoại cho phân thân thông qua thế giới hạch tâm.

…

…

Trong quán ăn trên Lan Tây đảo.

Tống Thư Hàng phân thân đang làm chân chạy việc cho đệ tử Sở Sở của mình.

Sở Sở đang tu luyện kỹ năng 'tiên trù'.

Hiện giờ cô là người mới học, không thể dùng thiên tài địa bảo, linh thú lấy thịt hay nguyên liệu tiên trân được, như thế rất lãng phí. Tống Thư Hàng mua một lượng lớn nguyên liệu nấu ăn từ siêu thị về để Sở Sở luyện tập nấu nướng, thuận tiện giúp đỡ rửa cái nọ cái kia.

Khi rửa rau, đầu của Tống Thư Hàng đang nghĩ tới chuyện để Biệt Tuyết Tiên Cơ mở cửa sau, hắn sẽ đưa Sở Sở qua đó, học tập đào tạo chuyên sâu về tiên trù chi thuật.

Nhưng trước khi đưa Sở Sở đi đào tạo chuyên sâu, tốt nhất là nâng tu vi của cô ấy lên trên tam phẩm hoặc tứ phẩm đã.

Trên tứ phẩm mới có khả năng ngự kiếm phi hành, cũng tiện cho Sở Sở làm việc.

Lúc này, Tống Thư Hàng bản thể đưa điện thoại tới.

Phân thân vẩy bọt nước trên tay, cầm lấy điện thoại, nhập tọa độ của mình vào cho Bạch tiền bối.

Sau khi gửi tọa độ đi, Bạch tiền bối gửi lại dấu [OK].

Ngay sau đó, bên cạnh Tống Thư Hàng phân thân truyền tới dao động không gian, Bạch tiền bối sử dụng thiên phú không gian trực tiếp vượt thời không đến đây.

"Ố? Mùi thơm quá, ngươi đang làm gì thế?"

Bạch tiền bối hít hà.

Tống Thư Hàng cười nói:

"Sở Sở đang luyện bí pháp tiên trù, khả năng nấu nướng của cô ấy tiến bộ nhanh lắm."

"Chào Bạch tiền bối."

Đúng lúc này Sở Sở bưng một phần beefsteaklên cho Tống Thư Hàng phân thân… Phân thân không cần ăn nhưng nếm thử hương vị món ăn của Sở Sở rồi cho ý kiến thì không thành vấn đề.

Beefsteak được làm từ nguyên liệu thông thường, nhưng về mặt phối liệu thì Sở Sở đã nấu theo ghi chép trong 'bí pháp tiên trù' để thử nêm nếm lại. Do nguyên liệu trong tay có hạn nên cô chỉ phối ra mấy loại phối liệu.

Bạch tiền bối vươn tay ra cầm lấy beefsteak rồi lại lấy dao nĩa, bắt đầu thưởng thức.

"Ừm, hương vị được đó. Hơn nữa từng miếng beefsteak được xếp gọn gàng ngay ngắn, nhìn rất thoải mái."

Bạch tiền bối đánh giá.

Đối với những người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, ngay ngắn là một thứ rất tuyệt vời.

Trong khi nói chuyện, tay của Bạch tiền bối đột nhiên khựng lại.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên nóc quán ăn.

Tống Thư Hàng và Sở Sở cũng ngẩng đầu nhìn theo.

"Sở Sở, vào thế giới hạch tâm của ta đi."

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

"Vâng, sư phụ."

Sở Sở đáp, cô phối hợp với Tống Thư Hàng, tránh vào thế giới hạch tâm.

Sau khi đi vào thế giới hạch tâm, Sở Sở nắm tay thành quyền.

Thực lực của cô quá yếu, trong những tình huống thế này hoàn toàn không thể giúp gì được cho sư phụ.

"Hy vọng tiên trù chi đạo thích hợp với mình, đẩy nhanh tốc độ thăng cấp của bản thân lên."

Sở Sở nhẹ giọng nói.

Cô không muốn lần nào gặp nguy hiểm cũng phải tránh vào thế giới hạch tâm.

…

…

Bên ngoài quán ăn của Tống Thư Hàng.

Bốn phi hành khí của Thiên Nhân hạ xuống.

Phi hành khí tạo thành hình tứ giác, tập trung vào quán ăn của Tống Thư Hàng, có ánh sáng giáng xuống, hình thành nên trận pháp kết giới và ảo thuật.

Trận pháp kết giới và ảo thuật tách biệt cả quán ăn khỏi Lan Tây đảo, không phải lo sẽ ảnh hưởng tới người bình thường.

Điều quan trọng hơn là có thể tránh được ‘tu sĩ biến dị kim đan bốn hạt nhân’ kia chạy trốn.

“Không sai, tình báo là thật. Ta cảm ứng được hương vị đặc thù của kim đan!”

“Chậc chậc, kim đan bốn hạt nhân biến dị, chỉ cần bắt được hắn, chúng ta sẽ là người săn bắt giỏi nhất năm nay.”

“Đừng lãng phí thời gian nữa, mau ra tay đi, đừng quên nghìn năm đệ lục thánh ‘Bạch Thánh’ còn ở gần đây. Tốc độ phải nhanh, động tác phải gọn gàng dứt khoát!”

“Lên!”

Một Thiên Nhân ngũ phẩm ra tay, ấn hờ về phía quán ăn con rối tiên tử, nhẹ nhàng tóm lấy.

Mái của quán ăn bị một lực lượng vô hình nhấc lên cứ như đang chơi trò xếp gỗ.

Ngay sau đó, các Thiên Nhân liền nhìn thấy hai thân ảnh trong quán ăn.

Một là người đàn ông tóc ngắn, nhìn từ khí tức và vẻ ngoài của hắn thì đây chính là tu sĩ mang trong mình nội đan bốn hạt nhân biến dị. Hơn nữa điều khiến các Thiên Nhân cảm thấy vui mừng là tu sĩ bốn hạt nhân kia lại biến dị một lần nữa, dường như bây giờ trong người hắn còn có dao động năng lượng của năm hạt nhân!

Bóng người còn lại khiến các Thiên Nhân càng vui mừng hơn. Đó là một thân ảnh chói mắt như thiên thần, mái tóc đen dài rũ xuống lưng, mình vận quần áo trắng nhẹ nhàng khoan khoái. Đôi mắt rực rỡ như những vì sao, khí chất xuất trần, dường như không thuộc về trần gian.

“Bạch… Bạch… Bạch Thánh!”

Tên Thiên Nhân vừa dỡ nóc nhà run rẩy dùng ‘ngôn ngữ Thiên Nhân’ mà thốt lên.

Tại sao Bạch Thánh lại xuất hiện ở đây chứ?

Vừa nãy khi bọn chúng lái phi hành khí đến Lan Tây đảo, chẳng phải đã đi ngang qua Bạch Thánh sao? Lúc đó, Bạch Thánh không hề đi về Lan Tây đảo mà.

Tại sao bây giờ hắn lại ở đây chứ?

Ai nói cho ta biết, chuyện này là sao đây?

Tống Thư Hàng quét mắt nhìn qua mấy tên này, trong lòng đã có tính toán… Thiên Nhân, số lượng khoảng hơn một trăm hai mươi tên, toàn bộ đều là ngũ phẩm.

Bạch tiền bối cũng liếc qua đám Thiên Nhân và bốn chiếc phi hành khí kia.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng đập vào lòng bàn tay còn lại một phát:

“Ta hiểu rồi, hóa ra mục tiêu của bọn chúng là ngươi à. Chẳng trách.”

Tống Thư Hàng:

“Chẳng trách gì?”

“Lúc trước khi đang nói chuyện với ngươi, chẳng phải ta đã nói là có mấy người khách khí thế hùng hổ đi ngang qua ta sao. Ta vốn tưởng bọn chúng đến kiếm chuyện với mình, nhưng sau đó bọn chúng lại vội vàng vòng qua. Không ngờ đảo một vòng, bọn chúng vẫn tự tìm tới cửa.”

Bạch tiền bối cười ha hả nói.

Duyên, có đôi khi đúng là có cảm giác ‘số mệnh an bài’.

Quanh đi quẩn lại, cái gì phải tới cuối cùng cũng sẽ tới, những gì phải gặp cuối cùng cũng sẽ phải gặp.

“Y ly oa la ~~”

Tên Thiên Nhân dỡ nóc nhà chắp hai tay lại, nhanh chóng đậy lại nóc quán ăn như cũ.

“Ha ha ha, có bạn bè từ xa tới, không vui sao được! Khách tới rồi đừng hòng đi, tránh để các đạo hữu khác nói Bá Tống ta không chiêu đãi khách khứa chu đáo.”

Tống Thư Hàng cất tiếng cười sảng khoái.

Tiếng cười kèm theo hiệu ứng sư tử hống, đinh tai nhức óc.

Chương 1581: Thế nên dù có bị bắt cũng phải chỉnh tề

Trong tình huống bình thường, khi đối mặt với hơn một trăm hai mươi Thiên Nhân ngũ phẩm, Tống Thư Hàng sẽ chọn cách bỏ trốn.

Phải chọi nhau với hơn một trăm hai mươi Thiên Nhân ngũ phẩm cùng một lúc, hơn nữa còn phải bắt sống nhiều Thiên Nhân như thế quả thật sự rất khó.

Độ khó cao, lại còn tốn công mà chẳng được tán thưởng.

Lỡ như sơ ý thì có khi còn bị phản kích ấy chứ.

Còn nếu như mượn sức của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, một đao 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' uy lực cực đại chém xuống, đến bã của Thiên Nhân cũng không còn, chẳng có ý nghĩa gì hết!

Cách làm chính xác là phải tránh trước đã, sau đó nấp trong tối sử dụng mỹ nhân ghim kẻ địch. Sau đó để bản thể đi gọi bạn bè, triệu tập tay chân, cuối cùng ăn gọn một trăm hai mươi Thiên Nhân, bắt làm tù binh…Đối mặt với kẻ thù phải lạnh lùng như ngày đông, có thể đánh hội đồng bọn chúng thì tuyệt đối đừng lên một mình.

Hiện tại đối diện với cả đám Thiên Nhân, Tống Thư Hàng vẫn còn thể tươi cười thoải mái như thế là bởi có Bạch tiền bối ở bên cạnh.

Có Bạch tiền bối ở đây, không một tên Thiên Nhân nào chạy thoát được.

Ngoan ngoãn biến thành linh thạch và điểm tích lũy là kết cục duy nhất của bọn chúng.

Tống Thư Hàng có dự cảm, bộ đao pháp ngự đao 'Trảm Thiên Tam Đao' kia đã là vật trong túi của mình rồi!

Cười xong, Tống Thư Hàng vung tay ra, linh lực cấp kim đan hiện lên.

Linh lực nhẹ nhàng lướt qua là khiến cho nóc quán ăn bị quét ra lần nữa… Dù sao cũng hỏng rồi, đến lúc đó để con rối tiên tử sửa lại là được.

Trong không trung, hơn một trăm Thiên Nhân kia đã trốn hết vào trong phi hành khí, chuẩn bị chạy trốn.

Hiệu suất rút lui của bọn chúng rất cao.

Vì nếu như chậm chân thì đến cái mạng nhỏ cũng mất luôn.

“Qúy khách đợi đã.”

Tống Thư Hàng vươn tay hét lớn:

“Bạch tiền bối, hãy giúp ta giữ bọn họ lại!”

Tống *Đến lúc cần dùng chỉ hận ít kỹ năng* Thư Hàng.

Ngoại trừ ánh nhìn mang thai và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, nhất thời hắn không nghĩ ra cách nào để ngăn phi hành khí của Thiên Nhân lại.

Mà con mắt Thánh Nhân để thi triển ánh nhìn mang thai và pháp khí tổ hợp đều ở trên người bản thể.

Bạch tiền bối nhẹ nhàng búng tay một cái.

Trong nháy mắt, hoàn cảnh xung quanh quán ăn con rối tiên tử bắt đầu thay đổi.

Quán ăn biến thành một sa mạc mênh mông vô tận, không khí cũng bắt đầu nóng lên.

‘Thực tại ảo’ đã lâu không gặp của Bạch tiền bối – sa mạc nóng bỏng.

Trong thực tại ảo, bất luận Thiên Nhân có bay thế nào cũng đừng hòng rời khỏi sa mạc này.

Phi hành khí của Thiên Nhân đứng hình trong không trung.

Cùng lúc đó, sau lưng Tống Thư Hàng phân thân truyền tới dao động không gian.

Bản thể của hắn sải bước ra khỏi ‘thế giới hạch tâm’, tiến vào sa mạc nóng bỏng.

Bạch tiền bối quay đầu nhìn bản thể của Tống Thư Hàng:

“Lại chơi ba đầu sáu tay à?”

Lúc này, vai trái của Tống Thư Hàng mọc đầu của ‘mỹ nhân rắn công đức’, vai phải mọc đầu của ‘Tạo Hóa Tiên Tử’.

Mà trên đỉnh đầu của hắn là Xích Tiêu Kiếm tiền bối dựng thẳng đứng.

“Lần này không phải ta muốn chơi ba đầu sáu tay, là hai người bọn họ chơi chọi mắt với nhau.”

Tống Thư Hàng thở dài nói:

“Tiền bối, chờ ta giải quyết đám Thiên Nhân này nhé!”

“Một mình ngươi có ổn không đấy?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Còn phải nhờ Bạch tiền bối ở cạnh hộ pháp cho ta, đề phòng bất trắc.”

Tống Thư Hàng trấn định nói.

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Được rồi.”

Có Bạch tiền bối hộ pháp, Tống Thư Hàng vô cùng yên tâm.

Hắn nhìn chằm chằm vào bốn chiếc phi hành khí của Thiên Nhân:

“Ra đây!”

Trong không trung, có bốn bức tường chặn vương giả xuất hiện, ép xuống bốn chiếc phi hành khí.

Phi hành khí không tránh kịp, bị ép rơi xuống. Tất cả các Thiên Nhân ngũ phẩm bên trong chỉ còn cách bỏ phi hành khí chạy ra ngoài.

Bùm ~~ Thiên Nhân phi hành khí bị tường vương giả ép xuống sa mạc, dấy lên một trận cát bụi.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giương lên.

Nếu như đã ra rồi, ta sẽ cho các ngươi nếu thử uy lực của dẫn lôi thuật ‘Thiên Sư Chính Pháp - Lôi pháp Thiên’ mà ta mới tu luyện gần đây.

Hắn giơ hai tay lên cao, mắt sáng lên.

“Thế nào là hiếu!”

“Thế nào là yêu!”

“Có biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?”

“Không đúng, không phải cái này, mau dừng lại ~”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử một hát một hét, ca hết cả ‘ba câu hỏi khi mang thai’ của Thánh Nhân Nho gia ra.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị thi triển dẫn lôi thuật tự nhiên thấy lòng mình nghẹn lại, kết quả là thi triển lôi pháp thất bại…

Linh Hoàng ngũ phẩm năm hạt năm năm sao - Tống Thư Hàng thi triển dẫn lôi thuật ‘nhất lôi’ thất bại.

Đậu xanh mất mặt quá.

Bạch tiền bối: “…”

Trong không trung, các Thiên Nhân tỏ vẻ nghi hoặc, bọn họ nhìn thấy Tống Thư Hàng đưa hai tay lên cao nhưng lại không thi triển kỹ năng gì.

Hắn đang làm gì thế?

“Hai vị tiên tử, kỹ năng của ta đâu chỉ có ánh nhìn mang thai, thỉnh thoảng ta cũng muốn dùng kỹ năng khác để bắt đầu mà.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, chớp mắt vài cái.

“A la su ~ A Tống.”

Tạo Hóa Tiên Tử hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng ngâm ca.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn thở dài, hai tay vẫn còn đang giơ lên cao… nếu như thi triển thất bại thì cứ để lôi pháp sang một bên đã.

Theo lệ cũ, trước tiên đánh vào sĩ khí của đám Thiên Nhân này đã.

Ra đây đi, thánh ấn Bá Tống và ma ấn Bá Nho.

Dùng uy danh của ‘nghìn năm đệ nhất thánh’ để dọa nạt + đả kích sĩ khí là hữu hiệu nhất.

Các quý khách trên bầu trời, các ngươi thích Bá Tống thánh ấn bên tay trái hay thích Bá Nho ma ấn bên tay phải của ta nào? Hay là các ngươi thích cả hai?

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng lấy thánh ấn ra, hai mắt mỹ nhân rắn công đức lập tức sáng lên.

“Gọi ta là ba!”

Cô lên tiếng… Câu này cô thu lại khi Tống Thư Hàng từ biệt Sở các chủ two.

Điều quan trọng hơn là lời thoại này chỉ mình cô thu lại. Tạo

Hóa Tiên Tử không lưu, cô ấy không cướp lời thoại của mình được, ít nhất lần này cũng không cướp được.

Trên không trung, các Thiên Nhân nhìn thấy 'tu sĩ biến dị kim đan năm hạt nhân' đột nhiên mỗi tay tế ra một thánh ấn thì tim đập chậm lại nửa nhịp.

Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Nho Ma Thánh.

Là hắn, nghìn năm đệ nhất thánh!

"Bá… Bá Tống!"

"Bá… Bá Nho!"

Hơn một trăm hai mươi Thiên Nhân ngũ phẩm run rẩy kêu lên hai thánh hào.

Bạch tiền bối nhìn mỹ nhân rắn công đức trên vai Tống Thư Hàng: "…"

Quả lồng tiếng của @#%× Tiên Tử lần này chuẩn nhịp một cách kì lạ.

Tống Thư Hàng: "…"

Bây giờ ta còn có thể nói gì đây?

Ta không cần nói gì hết thì @#%× Tiên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử cũng sẽ nói hết những gì ta muốn nói ra ấy mà.

Điều may mắn duy nhất của Tống Thư Hàng bây giờ là hai vị tiên tử không biết 'đọc tâm thuật'.

Nếu không sau này Tống Thư Hàng sẽ không còn câu thoại nào nữa luôn.

Nhưng nói tóm lại, hiệu quả chấn nhiếp của hai thánh ấn rất tốt.

Các Thiên Nhân trên không trung đã tuyệt vọng rồi.

Nghìn năm đệ nhất thánh 'bá tống huyền thánh' + nghìn năm đệ lục thánh 'Bạch Thánh'.

Thân phận của kẻ đi săn và con mồi đổi ngược lại cho nhau trong nháy mắt.

"Kết thúc rồi."

Lúc này, Tống Thư Hàng giương cao tay phải lên, vung nhẹ một cái.

Thiên Nhân ngũ phẩm trong không trung rơi thẳng từ trên trời xuống cứ như thả sủi cảo. Bọn chúng rơi xuống sa mạc, cả đám tê liệt không thể cử động, miệng sùi bọt mép, xếp hàng ngay ngắn trật tự.

Nhìn giống như là bị trúng độc.

Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn lên trời… Ở đó có một đám Kiếm Cổ Vô Hình đang sung sướng lượn vòng.

Ừm, là Kiếm Cổ Vô Hình của hắn.

Chương 1582: Song Bạch gặp nhau

“Vạn Kiếm Quy Tông.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn chém ra một kiếm cho đỡ thèm… Tuy rằng ta không biết bất cứ loại kiếm pháp nào, nhưng trong thế giới hạch tâm của ta có một đám Kiếm Cổ Vô Hình! Uy lực của kiếm trận do nhiều Kiếm Cổ Vô Hình thế này tạo thành tuyệt đối không yếu hơn kiếm trận ngũ phẩm thông thường đâu.

Điều đáng tiếc duy nhất là tu sĩ bình thường không thể nhìn thấy ‘Kiếm Cổ Vô Hình’, không đủ ngầu.

Bạch tiền bối: “…”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Thằng nhóc Thư Hàng này hết đường cứu rồi, tẩu hỏa nhập ma rồi. Rõ ràng có thiên phú đao đạo không tồi, an phận luyện đao không phải rất tốt à? Sao cứ nhất định phải luyện kiếm chứ?

“Đám này có lai lịch gì thế?”

Bạch tiền bối hỏi.

Hắn đi tới trước mặt một Thiên Nhân, ngồi xổm xuống nhìn đối phương.

Thiên Nhân đang bị tê liệt, cứng người nhìn Bạch tiền bối.

Sau đó, Bạch tiền bối liền lấy di động ra, giơ lên trước ký hiệu như ‘QR code’ ở trán Thiên Nhân mà quét mã.

Tít ~~

Không có phản ứng gì.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ớ? Ta còn tưởng rằng đây là QR code, hóa ra không phải à.”

Bạch tiền bối nói.

“Mấy kẻ này là Thiên Nhân, là chủng tộc trong ‘Thiên Nhân giới’ của chư thiên vạn giới. Sở thích của bọn chúng là đi săn kim đan của Linh Hoàng ngũ phẩm và yêu đan của yêu tu. QR code trên trán bọn chúng không quét được, hình như là dùng để chiếu ảnh thì phải.”

Tống Thư Hàng giới thiệu.

“A, hóa ra là bọn chúng, ta có ấn tượng.”

Bạch tiền bối gật đầu, hỏi tiếp:

“Ngươi định xử lý đám Thiên Nhân này thế nào? Có muốn ta gửi bọn chúng đến hằng tinh không?”

Đối với Bạch tiền bối, Thiên Nhân chẳng có tác dụng gì, bắt làm tù binh lại còn phải nuôi. Nuôi bọn chúng còn chẳng bằng nuôi linh thú. Thế nên tốt nhất là bắn bọn chúng đến hằng tinh…

“Không không không. Bạch tiền bối, đám Thiên Nhân này đáng tiền lắm đó.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Hoạt động thường niên do liên minh tu sĩ tổ chức năm nay chính là săn bắt lại Thiên Nhân, Thiên Nhân tứ phẩm trở lên có thể đổi lấy linh thạch, tài nguyên. Vừa hay ta cũng đang muốn đổi một quyển ‘đao pháp ngự đao’ đây.”

“Ồ, lại đến khoảng thời gian này rồi à?”

Bạch tiền bối gật đầu… Hắn chẳng hứng thú với hoạt động của liên minh tu sĩ, phần thưởng trong hoạt động còn không thú vị bằng hắn tiện tay đi đào bảo vật. Mới đầu hắn cũng chơi vài lần, nhưng hoạt động năm nào hắn cũng đứng đầu bảng xếp hạng, về sau ngại không muốn tham gia tiếp nữa.

“Nghe nói hoạt động còn có một bảng xếp hạng, tu sĩ có điểm tích lũy cao còn có phần thưởng thêm nữa.”

Tống Thư Hàng nói…Khác với Bạch tiền bối, đây là lần đầu tiên hắn tham gia ‘hoạt động thường niên của tu sĩ’. Mà quan trọng là hắn rất nghèo.

“Ừm, năm nào cũng có bảng xếp hạng với phần thưởng. Ta không tham gia nữa đâu, ngươi cứ chơi đi.”

Bạch tiền bối cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Hả? Bạch tiền bối không hứng thú với hoạt động này à?”

Hắn cảm thấy với tính cách của Bạch tiền bối, chắc hắn phải thích thú với hoạt động thường niên náo nhiệt này mới đúng chứ?

“Lúc đầu ta đã tham gia mấy lần... Sau đó là thấy chán ngay, nên cứ nhường cơ hội lại cho các đạo hữu khác thì hơn.”

Bạch tiền bối nói nhẹ bỡn.

Tống Thư Hàng gật đầu... Bạch tiền bối chơi chán rồi à? Hay là ban tổ chức không để hắn chơi nữa?

“Đúng rồi Bạch tiền bối, giải thưởng của đám Thiên Nhân này chúng ta chia đôi nhé.”

Tống Thư Hàng nói... lần nào ghép đội với Bạch tiền bối, gặp được bảo vật, Bạch tiền bối cũng chia một phần cho các đạo hữu bên cạnh.

Thế nên Tống Thư Hàng cũng muốn chia một nửa phần thưởng cho Bạch tiền bối.

Hắn vươn tay ra, chuyển hết đám Thiên Nhân xếp hàng ngay ngắn dưới đất vào thế giới hạch tâm, tống vào trong Điện Hàn Đông. Tiếp đó hắn thu lại bốn ‘phi hành khí Thiên Nhân’. Có khi Bạch tiền bối lại thấy hứng thú với phi hành khí của Thiên Nhân cũng nên.

“Chia một nửa? Tại sao phải chia một nửa chứ?”

Bạch tiền bối nghi hoặc hỏi:

“Đây không phải là chiến lợi phẩm của ngươi à?”

“Chẳng phải tiền bối luôn làm như thế sao?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Đó chẳng qua chỉ là sở thích cá nhân của ta thôi, lần nào cũng đào được bao nhiêu là bảo vật, ta có nhiều bảo khố thế mà cũng sắp không chứa nổi nữa rồi, đương nhiên phải chia một ít cho các đạo hữu có mặt tại đó, mọi người cùng vui. Hơn nữa ít nhiều gì ta cũng tự biết mình, mỗi lần ra ngoài đào bảo vật với ta, các đạo hữu bên cạnh đều rất... vất vả, ừm, rất vất vả. Các đạo hữu trong nhóm đều nói đi tìm bảo vật với ta là [cầu phú quý trong nguy hiểm]. Thế nên ngươi không cần học sở thích này của ta đâu.”

Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Còn một câu Bạch tiền bối chưa nói... các đạo hữu trong nhóm bình luận chuyện đi tìm bảo vật với hắn là ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’, mà ghép đội đi thám hiểm, tìm bảo vật với Tống Thư Hàng là ‘phú quý cùng nhau hưởng, có nạn mình Thư Hàng gánh’. Máy hút thiên kiếp di động, Thư Hàng tiểu hữu tự trang bị hào quang +100 trào phúng và thu hút các loại ‘tai nạn’.

Nhưng câu này mà nói ra thì đắng lòng lắm.

Thế nên Bạch tiền bối rất tốt bụng mà giấu nó trong lòng.

“Tóm lại, ngươi cứ cầm lấy chiến lợi phẩm của mình là được rồi. Ta chẳng thiếu gì hết, ừm… nhưng mà, hay là ngươi tích lũy nhiều linh thạch một chút. Ngươi vẫn đang nợ ta đầy một pháp khí không gian linh thạch cao cấp đấy.”

Bạch tiền bối vỗ nhẹ Tống Thư Hàng.

Linh thạch trong pháp khí không gian mà Bạch tiền bối cho Tống Thư Hàng mượn toàn là cửu phẩm với bát phẩm.

Trước đây Tống Thư Hàng không có quá nhiều khái niệm về linh thạch. Nhưng cùng với việc thực lực tăng lên, hắn có thêm nhiều hiểu biết với tu chân giới. Hiện hắn đã có khái niệm khá hoàn chỉnh về một pháp khí không gian linh thạch bát, cửu phẩm.

Lấy hoạt động ‘săn bắt Thiên Nhân’ đổi linh thạch này ra mà tính toán, hắn có bắt Thiên Nhân cả đời cũng không trả nổi một pháp khí không gian linh thạch cao cấp của Bạch tiền bối. Một Thiên Nhân ngũ phẩm sống sờ sờ cũng chỉ đáng giá 0,9 viên linh thạch cửu phẩm.

Nhưng giá trị này không bao gồm điểm tích lũy. Nhìn từ bảng đổi Thiên Nhân, giá trị của điểm tích lũy chắc là quý hơn linh thạch. Dù sao thì điểm tích lũy cũng đổi được một số bảo vật bình thường không thể dùng linh thạch để mua được.

…

…

“Đúng rồi, máy nạp ma lực có ở đây không?”

Bạch tiền bối lại hỏi.

Ký ức mà phân thân của hắn gửi về bao gồm cả việc thám hiểm di tích động phủ dưới hải vực hỗn loạn, cuối cùng lấy được một máy nạp ma lực từ di chỉ.

“Có đây.”

Tống Thư Hàng lấy máy nạp ma lực ra đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối quan sát nó một vòng, nói:

“Ta nghiên cứu thứ này một chút, xem thử có thể làm rõ nguyên lí chế tạo của nó rồi mô phỏng làm lại một cái không.”

Theo như giới thiệu của Tống Thư Hàng, chỉ cần nạp ‘ma lực’ vào máy này là có thể trực tiếp sử dụng pháp thuật, rất thuận tiện.

Sau khi cất ‘máy nạp ma lực’ đi, Bạch tiền bối hỏi tiếp:

“Thư Hàng, còn một chuyện nữa. Bây giờ ngươi có thể liên hệ được với cái vị Bạch two của thế giới Cửu U kia không? Ta muốn gặp hắn một lần.”

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two đã hẹn phải gặp nâu một lần từ lâu, hắn cảm thấy hôm nay đã đến lúc rồi.

“Ta thử liên lạc xem.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lần trước Bạch tiền bối two cũng từng đồng ý gặp Bạch tiền bối. Khi mượn ‘phi kiếm phá phòng tối dùng một lần 001’, Bạch two đã đồng ý yêu cầu gặp mặt Bạch tiền bối.

“Nhưng gần đây Bạch tiền bối two rất bận, không biết có liên lạc được không.”

Tống Thư Hàng nói.

Lần trước liên lạc với Bạch tiền bối two là khi hắn cho nổ quả cầu kim loại thể lỏng, còn mở livestream cho Tống Thư Hàng xem.

Thần thức của Tống Thư Hàng đi vào trong thế giới hạch tâm rồi lại thông qua thông đạo giữa thế giới hạch tâm và thế giới Tà Liên để đưa thần thức vào trong thế giới Tà Liên.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, có ở nhà không?”

Tống Thư Hàng kêu lên.

“Đang bận đây, chẳng phải ta đã nói đừng có hở ra là gọi ta à? Gần đây ta bận sấp mặt… Mợ nó chứ, cái chân này không lắp được.”

Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

“Có chuyện gì, cho ngươi mười giây.”

Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng:

“Vị Bạch tiền bối khác ở hiện thế của ta muốn gặp ngươi.”

“Ha ha ha, tới đúng lúc lắm!”

Bạch tiền bối two bật cười đầy quỷ dị:

“Ta cũng muốn xem thử năm đó hắn cắt chân ta xuống kiểu gì, cái chân này phải dung hợp thế nào đây? Đúng là quá đáng, hắn còn bảo ta mang chân về nhà nhanh chóng dung hợp lại, ta dung hợp mất bao nhiêu ngày mà chả có manh mối nào. Tít tít tít ~~ tít tít tít ~~”

Tống Thư Hàng: “…”

Ừm, Bạch tiền bối two, Bạch tiền bối ở hiện thế và Bạch Thiên Đạo không phải cùng một người đâu.

“Đến đây nào, để hắn vào thế giới hạch tâm của ngươi rồi lại đến thế giới Tà Liên.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Thế ta kéo người đây, các ngươi nhất định phải hòa thuận đấy được nhé?”

Bạch tiền bối two: “…”

****

Ý thức của Tống Thư Hàng quay về hiện thế.

Lúc này, Bạch tiền bối đã giải trừ thực tại ảo, quán ăn khôi phục hình dáng ban đầu.

Mái quán ăn cũng được Bạch tiền bối đặt lại chỗ cũ. Nhưng vẫn để lại một vết nứt lớn, sau này phải bảo con rối tiên tử qua đây sửa lại.

“Có liên lạc được không?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Bạch tiền bối, ngươi đi theo ta.”

Phân thân tiếp tục ở lại trông quán ăn.

Tống Thư Hàng bản thể đưa Bạch tiền bối vào trong thế giới hạch tâm rồi lấy thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển để đi vào thế giới Tà Liên.

Trong thế giới Tà Liên.

Bạch tiền bối two đã đợi sẵn ở đây từ nãy.

Hơn nữa, là bản thể của Bạch tiền bối two qua đây… cái kén to bự quen mắt kia được hổ trông nhà xấu xí cõng, đặt ở lối vào thế giới Tà Liên..

Bạch tiền bối nhìn kén lớn một cái rồi lại nhìn sang hổ xấu xí:

“Con mèo lớn này tuy xấu thật nhưng xấu rất đặc biệt.”

“Đúng đúng đúng, vị đạo hữu này thật tinh mắt. Tuy rằng ta vô duyên với cái đẹp nhưng ta xấu không giống người thường. Nguyện xấu đặc biệt chứ không muốn đẹp đại trà. Đây chính là lời răn của đời ta.’

Hổ xấu xí vui vẻ đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

“Bạch two đạo hữu, ta muốn gặp ngươi, có rất nhiều chuyện ta muốn hỏi ngươi.”

Bạch tiền bối nói với kén lớn.

“Thư Hàng ngươi là con thỏ chết tiệt.”

Bạch two cắn răng nói… Ngoại hiệu Bạch two này là do Tống Thư Hàng đặt.

Tống Thư Hàng: “???”

Ta không nói gì cả mà.

“Ta thấy cũng đến lúc chúng ta gặp nhau rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

Trong khi nói chuyện, trên kén có một khe hở mở ra.

Bạch tiền bối two phá kén chui ra.

Hai vị Bạch tiền bối đối mặt với nhau.

Cùng tuấn mỹ vô song, cùng tóc dài tới eo, cùng khí chất thoát tục.

Khi hai người đứng cùng nhau, tất cả mọi vật trong thiên địa đều trở nên ảm đạm, trở thành vật phụ trợ.

Đây là lần đầu tiên hai vị Bạch tiền bối gặp nhau trong trạng thái tỉnh táo.

Lúc trước, Bạch two cố tình né tránh Bạch, chưa bao giờ cùng xuất hiện với Bạch bên cạnh Tống Thư Hàng.

Chương 1583: Bệnh Nghề Nghiệp Là Bệnh Nan Y

Tống Thư Hàng xoa cằm, hắn phát hiện ra một điểm đáng nghi.

Tóc của hai vị Bạch tiền bối đều dài ngang lưng, còn một đoạn nữa mới đến eo.

Vốn dĩ tóc của Bạch tiền bối hiện thế đã sắp dài đến eo nhưng lại bị thiên kiếp đốt mất một đoạn trong lần độ Huyền Thánh kiếp lúc trước nên vẫn chỉ dài ngang lưng.

Sao tóc của Bạch tiền bối two Cửu U cũng chỉ dài ngang lưng chứ?

“Ngươi muốn hỏi chuyện gì?”

Bạch tiền bối two lên tiếng.

Bạch tiền bối gật đầu:

“Ta có quan hệ gì với Thiên Đạo tiền nhiệm?”

“Nếu ngươi đã hỏi vậy ta cũng không giấu ngươi nữa.”

Bạch tiền bối two ngẩng đầu thổn thức:

“Thật ra ngươi là huyết mạch ta lưu lại ở hiện thế lúc còn trẻ. Vốn dĩ ta không muốn nói chuyện này cho bất kỳ ai biết đâu, đây cũng là nguyên nhân ta không dám gặp ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Không hổ là chúa tể Cửu U, kỹ năng chém gió max level. Chém gió trắng trợn như vậy mà mặt vẫn bình thường như không.

Bạch tiền bối xoa cằm, tiếp tục nói:

“Ta cảm giác được rất rõ ta không phải thể chuyển thế, cũng không phải thể hồi sinh, nhưng ta tìm được manh mối trong không gian khép kín cho thấy ta và Thiên Đạo tiền nhiệm có quan hệ nhân quả rất sâu.”

“Ngươi biết quá nhiều rồi.”

Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối tiếp tục trình bày:

“Tóm lại… ta rất tò mò về thân phận của mình, cảm thấy rất thú vị hệt như đang chơi game giải câu đố vậy. Song bây giờ ta cần nhiều manh mối hơn nữa để tiếp tục giải đề, vậy nên ta mới muốn gặp ngươi.”

“Tính cách của ngươi chẳng giống ta chút nào.”

Bạch tiền bối two:

“Đều là ‘Bạch’, ngươi nên tao nhã phóng khoáng giống như ta này, đừng chỉ nghĩ đến chuyện săn tin sốc suốt ngày như vậy. Người sống trên đời, quan trọng nhất là sống vui vẻ.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Đại lão quả cầu béo Cửu U tỏ vẻ không phục!

“Đối với ta, chơi game giải đố chính là chuyện rất vui vẻ, ta rất thích, vậy nên ta muốn biết nhiều manh mối hơn nữa. Để trao đổi, ta có thể chia sẻ manh mối ta có với ngươi.”

Bạch tiền bối trả lời.

“Được rồi, ngươi thuyết phục được ta rồi đấy, giao dịch thành lập. Thật ra trong tay ta cũng không có nhiều manh mối lắm… Ngươi cũng biết, vị đối ứng với ta thật sự không đáng tin chút nào. Trong những năm hắn làm Thiên Đạo, có kế hoạch gì cũng không nói với ta. Hơn nữa có một lần tên ngốc kia còn âm thầm tới cắt mất một chân của ta, đến giờ ta vẫn chưa lắp lại được.”

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:

“Hay là Bạch tiền bối ngài cắt cái chân hiện tại đi trước, sau đó lại lắp cái chân vốn thuộc về ngài vào?”

“Ngươi tưởng ta chưa thử chắc? Ta đã cắt nhiều lần rồi. Mà nói chứ, cảm giác đó siêu đã, lần tới cho ngươi cảm nhận thử nhé?”

Bạch tiền bối two liếc mắt nhìn.

Tống Thư Hàng vội lắc đầu:

“Cảm ơn, ta không cần.”

Bạch tiền bối two tiếp tục nói:

“Nói về manh mối trong tay ta trước đi. Tên đối ứng với ta từng nói Bạch đạo hữu ngươi có thể là người kế nhiệm mà hắn để lại. Mới nghe thì thấy khả năng này có tính khả thi lớn nhất, nhưng thật ra ta lại cảm thấy có lẽ ngươi không phải người kế nhiệm thật sự. Nếu là ta thì tuyệt đối sẽ không bố trí người kế nhiệm lồ lộ ra như vậy. Trừ khi người kế nhiệm này chỉ là bình phong đặt ngoài sáng để thu hút sự chú ý của người khác, còn người kế nhiệm thật thì nấp sau lưng người kế nhiệm giả. Mà người phù hợp với điều kiện này... đã rất rõ ràng rồi.”

Nói đến đây, Bạch two nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Không sai, chính là ngươi đấy Tống Thư Hàng. Nếu có người kế nhiệm bí mật, không phải ngươi thì còn ai vào đây nữa. Ta vẫn luôn âm thầm quan sát ngươi và Bạch đạo hữu, phát hiện hắn cực kỳ quan tâm chăm sóc ngươi, độ hảo cảm cứ tăng vùn vụt. Như vậy xem ra vị Bạch đạo hữu này là bình phong ở ngoài sáng để che mắt mọi người, mà Tống Thư Hàng ngươi mới là người kế nhiệm bí mật chân chính.”

“Ơ?”

Tống Thư Hàng chỉ vào mình, sao tự dựng lại kéo hắn vào rồi:

“Ừm, nếu nhắc đến chuyện quan tâm đặc biệt đến ta, ta lại cảm thấy vị tiền bối nào cũng rất quan tâm ta, chính Bạch two tiền bối ngài cũng giúp ta rất nhiều đấy thôi?”

Bạch tiền bối two:

“...”

Ý ngươi là ngươi rất được hoan nghênh, ai cũng rất quan tâm ngươi chứ gì?

Ta nói cho ngươi biết, đợi thời gian chờ hồi sinh vừa hết thì ngươi chết chắc rồi.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm vẫn cắm trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng:

“Nếu dựa theo logic này để suy đoán, ta thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng rất biết gây họa, có lẽ hắn là bức bình phong thứ hai đặt ở ngoài sáng, còn người kế nhiệm thật thì lặng lẽ giấu mình bên cạnh Tống Thư Hàng. Ví dụ như... Ta nghĩ cọng hành tinh trong tay Thư Hàng tiểu hữu có khả năng là người kế nhiệm hơn. Dù sao thì cọng hành tinh kia vốn có tiềm chất trở thành Thiên Đạo mà.”

Xích Tiêu Kiếm phát hiện đi theo Tống Thư Hàng kích thích vô cùng. Hôm nay cắm trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, nó vô tình biết được tin cực sốc.

Thông Nương có tư chất Thiên Đạo? Đúng là một tin tức khiến người ta phải kinh hãi, ngay cả hai vị Bạch tiền bối cũng lộ ra vẻ không dám tin.

“Thông Nương có tiềm chất trở thành Thiên Đạo á?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc không thôi.

Nếu những lời này không phải do Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói, hắn nhất định sẽ cho rằng đây là truyện cười buồn cười nhất mà hắn nghe được trong đời.

“Ơ? Ngươi không biết à? Ta chưa nói chuyện này với ngươi sao?”

Xích Tiêu Kiếm nói:

“Năm đó lúc Xích Tiêu Tử trồng Thông Nương xuống, trong lòng đã từng có một linh cảm mãnh liệt. Hắn có cảm giác một ngày nào đó Thông Nương sẽ thống trị thiên hạ, trấn áp chư thiên vạn giới, leo lên chức vị Thiên Đạo, chứng đạo bất hủ. Vì vậy hắn tìm một nơi phong thủy bảo địa rồi trồng Thông Nương xuống, còn bố trí trận pháp tẩy tư chất cho Thông Nương. Thật ra tư chất tu luyện của Thông Nương cực kỳ nghịch thiên... Mặc dù đến giờ ta vẫn không rõ tại sao đã qua hơn ba trăm năm rồi mà Thông Nương vẫn chỉ là một cọng hành cùi bắp như thế.”

“Tư chất tu luyện của Thông Nương tốt đến mức nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu chỉ xét về tư chất không nói đến khí vận, ước chừng một Thông Nương bằng 4,5 Tống Thư Hàng. Phải biết trên người Thông Nương hội tụ đủ các ưu thế chủng tộc của tu sĩ nhân loại, yêu tu, tinh linh, mới vừa thành tinh đã có thể ngưng tụ ra hình thái con người. Dưới bộ rễ của cô nàng có chôn hỏa tinh trân quý, lại còn ở trong trận pháp cường hóa kia mấy trăm năm. Xích Tiêu

Tử đã dựa theo hình mẫu Thánh Nhân Nho gia trong truyền thuyết để đặt ra mục tiêu cho Thông Nương.”

Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tống Thư Hàng trợn mắt há hốc mồm.

Ta vậy mà chỉ bằng một phần 4,5 Thông Nương thôi á?

Không được, tuyệt không thể để cọng hành ngu ngốc kia tiếp tục lãng phí thiên phú nữa.

Đây là cọng hành tinh có tư cách trở thành Thiên Đạo đấy!

Trở về phải bắt đầu đốc thúc Thông Nương tu luyện mới được.

...

“Còn manh mối gì nữa không?”

Bạch tiền bối hiện thế lại hỏi.

Khả năng người kế nhiệm này nghe có vẻ giống sự thật nhất, nhưng Bạch tiền bối lại có linh cảm chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.

Chắc chắn câu đố này còn ẩn giấu nhiều điều thần bí khác.

“Còn một manh mối khác nhưng nghe có vẻ rất không đáng tin.”

Cửu U bạch two đáp:

“Một khả năng khác, ngươi là ‘Tiểu Bạch’.”

“Là tiểu Bạch đợi tóc ngươi dài đến eo ấy à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, thân thể Tống Thư Hàng đã bay lên.

Mợ nó, nhanh mồm nhanh miệng đúng là một tật xấu.

Thân hình Tống Thư Hàng xoay tròn như mũi khoan, bị đưa vào sâu trong thế giới Tà Liên.

Tốc độ chuyển động quá nhanh, vượt qua cực hạn mà thân thể Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận. Dù là Linh Hoàng ngũ phẩm năm hạt nhân năm sao, dù trên người mang hai thối thể pháp hàng đầu + thối thể pháp biến dị nhưng suy cho cùng thân thể hắn vẫn có cực hạn.

Nếu vượt qua cực hạn thân thể có thể tiếp nhận, hắn vẫn sẽ buồn nôn, chóng mặt hoa mắt.

“Còn sống chẳng phải tốt lắm ư?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở trên đỉnh đầu hắn lên tiếng.

Nó là thần binh Kiếp Tiên, xoay tròn cỡ này chỉ là chuyện nhỏ đối với nó.

“Ọe~~ thật ra chẳng qua ta cảm thấy bầu không khí giữa hai vị Bạch tiền bối căng thẳng quá nên muốn làm dịu đi một chút thôi.”

Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Bây giờ hắn nói không ra tiếng, vừa há miệng chỉ phát ra được mấy tiếng kêu ‘ô ô ô’ kỳ quái.

Vù vù vù!!!

Cuối cùng Tống Thư Hàng đâm vào một vách núi.

Do Tống Thư Hàng đang xoay tròn với tốc độ cao, lại do trên đỉnh đầu hắn có cắm thêm Xích Tiêu Kiếm tiền bối, vậy nên Tống Thư Hàng mũi khoan đệ nhất thiên hạ dễ dàng khoan vách núi ra một cái động rồi chui vào.

Bên trong vách núi có một hang động, trong động có một người đang nghiêm mặt đứng trước gương, trên người hắn khoác một tấm chăn rất oai, lúc này cứ nhìn gương ngẩn người.

Sau khi nghe thấy tiếng chấn động lớn, người này xoay đầu lại nhìn ra sau.

Tiếp đó hắn phát hiện Xích Tiêu Kiếm trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng xoay tròn đâm về phía eo của hắn.

“Đậu xanh!”

Người này giật nẩy mình.

Dù tu vi cực cao, thể chất cực mạnh, hắn cũng không cho rằng bản thân có thể đỡ được công kích như máy khoan điện của một thanh thần binh kiếp tiên.

Người khoác chăn nhảy lên thật cao.

Sau đó hắn đưa tay vỗ nhẹ một cái lên người Tống Thư Hàng đang xoay tròn như máy khoan điện, tán bớt lực xoay tròn trên người Tống Thư Hàng.

Ầm!

Tống Thư Hàng cắm đầu vào vách đá trong hang động.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài có sao không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta là thần binh Kiếp Tiên đấy, đừng nghĩ ta yếu ớt như vậy.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đắc ý nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhưng ta có sao, hình như chuôi kiếm của ngài cắm vào trong vỏ não của ta rồi, đau quá.”

Xích Tiêu Kiếm:

“...”

Tống Thư Hàng mất rất nhiều công sức mới kéo đầu ra khỏi vách đá, sau đó xoay người nhìn vị tiền bối đã tán lực xoay tròn giúp hắn:

“Cảm ơn tiền bối ra tay tương trợ... Ơ? Đại lão cái gì cũng có thể bán?!”

“Ha ha.”

Cái gì cũng có thể bán liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng, nhếch mép cười lạnh lùng tỏ vẻ chán ghét.

“Lâu rồi không gặp, đại lão cái gì cũng có thể bán ngài có khỏe không?”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng chào hỏi.

“Ta rất không khỏe... Lúc trước chẳng phải đã giao hẹn là chỉ cần ta trốn qua ba ngày sẽ không bắt ta nữa mà? Nhưng giờ thì sao hả? Ta vẫn bị bắt.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Hắn cảm thấy bát tự của Bá Tống Huyền Thánh và hắn không hợp, hắn đã kéo Bá Tống Huyền Thánh vào danh sách đen rồi.

Tống Thư Hàng:

“Xin lỗi, à mà đại lão cái gì cũng có thể bán này, chỗ ngài còn pháp khí hồi sinh không?”

Mặc dù hắn có một bộ đồng vàng hồi sinh nhưng đang trong thời gian chờ.

Vậy nên Tống Thư Hàng hy vọng có thể mua một món pháp khí hồi sinh khác để dùng trong lúc đồng vàng hồi sinh đang trong thời gian chờ.

“Đương nhiên là còn, đủ loại đủ kiểu pháp khí hồi sinh, ta đều có hàng. Giúp khách hàng có được thứ mình cần, làm khách hàng hài lòng chính là mục tiêu của ta.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán lập tức quay đầu cười tươi rói.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười trên môi đại lão cái gì cũng có thể bán cứng đờ.

CMN, bệnh nghề nghiệp đáng chết!

Chương 1584: Chỉ Có Một Mình Ta Có

Xích Tiêu Kiếm tiền bối dõi theo Tống Thư Hàng với tâm thái thương hại.

Tên này... một bộ đồng vàng hồi sinh trong tay vẫn chưa dùng hết, vậy mà còn muốn mua đạo cụ hồi sinh mới.

Lẽ nào đến giờ hắn vẫn chưa phát hiện thuộc tính nhân quả kỳ lạ trên người hắn? Thuộc tính này chính là tuyệt đối không thể lãng phí một món pháp khí hồi sinh nào.

Có lẽ là do người ngoài cuộc sáng suốt, người trong cuộc mơ hồ.

Có nên nhắc Tống Thư Hàng không nhỉ?

Vẫn là thôi đi, loại khuyên can 'ngươi mua pháp khí hồi sinh xong sẽ chết đấy' này nghe giống nguyền rủa người ta quá, Tống Thư Hàng nghe thấy sẽ rất đau lòng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tốt bụng quyết định chôn sâu phát hiện này dưới đáy lòng.

Bên này, đại lão cái gì cũng có thể bán phát bệnh nghề nghiệp cười cũng không được mà không cười cũng không xong, cuối cùng hắn cười gượng:

"Thư Hàng tiểu hữu, ngươi muốn loại pháp khí hồi sinh thế nào? Đã dùng mất thánh giá hồi sinh mua lúc trước rồi à?"

"Đúng vậy, dùng lâu rồi. Sau khi dùng xong thánh giá hồi sinh còn dùng một đồng vàng hồi sinh."

Tống Thư Hàng ảo não thở dài.

"Đồng vàng hồi sinh?"

Trong lòng Đại lão cái gì cũng có thể bán chợt động.

VL, cả đệ tử hàng gì cũng có thể bổ của ta cũng bị Bá Tống Huyền Thánh đầu độc!

Nhưng cũng nghe ra được gần đây Bá Tống Huyền Thánh dùng liền hai món pháp khí hồi sinh.

Hay lắm!

“Khụ, vậy hôm nay ngươi muốn loại pháp khí hồi sinh nào?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói:

“Bây giờ trên người ta có mười loại pháp khí hồi sinh, chỉ cần ngươi trả nổi linh thạch, tùy ngươi chọn lựa.”

Mặc dù cứ thấy Bá Tống là đắng lòng nhưng chuyện buôn bán vẫn phải làm.

“À mà Đại lão cái gì cũng có thể bán này, có thể mua chịu không? Ta chưa kịp đổi thiên nhân trong tay thành linh thạch, chờ ta đổi được linh thạch rồi thanh toán sau được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán lập tức trở mặt:

“Không có tiền? Lượn qua một bên đi!”

Trong lòng đại lão lập tức dễ chịu hẳn, thế này hắn không cần đau não về chuyện có nên làm ăn với Bá Tống hay không nữa rồi. Dù sao tên này không có tiền, chuyện làm ăn cũng không thành.

Tống Thư Hàng:

“Vậy ta bán thiên nhân cho ngài để đổi lấy linh thạch được không?”

“Ta mua nhiều thiên nhân như vậy làm gì? Ta cũng không phải tên buôn người.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán trợn mắt nói:

“Chờ khi nào ngươi có linh thạch lại tới tìm ta.”

Nhưng ngươi đừng hòng tìm được ta, lần tới ta sẽ trốn thật kỹ không cho ngươi tìm thấy. Vĩnh biệt, Bá Tống!

Danh sách đen còn phải in đậm đánh dấu.

Tuyệt đối không gặp lại.

“Đại lão cái gì cũng có thể bán à, ngài sống thực dụng quá.”

Tống Thư Hàng cho một câu nhận xét:

“Đúng rồi, Bạch Cửu U tiền bối trả chăn lại cho ngài rồi à?”

“Ừ.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu.

Nói thật... không ngờ đồ bị chúa tể Cửu U cướp đi cuối cùng lại được trả về tay hắn làm hắn xúc động muốn khóc.

Đừng quên đối phương chính là chúa tể Cửu U đấy, là tồn tại hung nhất, ác nhất, tà nhất thế gian.

“Vậy thì tốt rồi, lần trước sau khi xong chuyện Bạch Cửu U tiền bối lại bắt tiền bối ngài đi, còn cướp đi chăn. Ta lo ngài ấy không trả chăn lại cho ngài, còn nhắc chuyện này với ngài ấy, nhưng Bạch tiền bối nói ngài ấy chỉ mang chăn về nghiên cứu thôi, nghiên cứu xong sẽ trả lại cho ngài. Về mặt này, Bạch Cửu U tiền bối vẫn rất giữ chữ tín.”

Tống Thư Hàng nói.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“...”

Chúa tể Cửu U giữ chữ tín? Nói ra chỉ sợ là chuyện buồn cười nhất thiên hạ nhưng thật ra đây lại là sự thật.

“Đúng rồi Đại lão cái gì cũng có thể bán, Bạch tiền bối vẫn chưa thả ngài đi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Trước khi ngươi đột nhiên chui ra đâm eo ta từ phía sau, ta đã tự do rồi. Ta đang soi gương sửa soạn lại dung nhan, chuẩn bị rời khỏi nơi này.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Vậy tạm biệt tiền bối.”

Biết Bạch tiền bối two chịu thả Đại lão cái gì cũng có thể bán ra, Tống Thư Hàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao chuyện Đại lão cái gì cũng có thể bán bị bắt có một phần lỗi là do hắn... trong lòng hắn vẫn cảm thấy áy náy.

“Ta đi đây, sau này có duyên gặp lại.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán kéo chăn quấn chặt người mình, mở cánh cổng không gian ở bên cạnh. Đây là đường hầm rời khỏi thế giới Tà Liên mà Bạch tiền bối two để lại cho hắn.

Đại lão cái gì cũng có thể bán vừa mở cổng không gian ra, thế giới Tà Liên lập tức thông với hiện thế.

Đúng lúc này, trên người Đại lão cái gì cũng có thể bán bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại. Điện thoại di động có sóng rồi.

“Sát sát sát sát! Kẻ bất trung... Sát sát sát! Kẻ bất hiếu... Sát sát sát!”

Một giọng ca gào thét làm người ta muốn phát điên vang lên.

Đây là bài ‘thất sát ca’ của Tạo Hóa tiền bối.

OMG, Đại lão cái gì cũng có thể bán vậy mà là fan mê nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương ư?

Đại lão lấy điện thoại di động ra, mở khóa.

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Tống Thư Hàng, hắn đã đoán ra được trong đầu Tống Thư Hàng đang nghĩ gì. Đại lão cái gì cũng có thể bán cười nói:

“Đối với các ngươi, bài hát này ắt hẳn siêu khó nghe, vừa nghe đã cảm thấy tai muốn sinh non đúng không? Mà cũng phải, dù sao các ngươi cũng không có năng lực thưởng thức, chỉ có người hiểu âm nhạc thực thụ như ta mới nghe ra được âm thanh tự nhiên ẩn trong bài hát này.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này, hắn thật sự rất muốn gọi Tạo Hóa Tiên Tử ra để đại lão cái gì cũng có thể bán nghe thấy âm thanh tự nhiên chân chính.

Đại lão cái gì cũng có thể bán bắt máy:

“Hàng gì cũng có thể bổ, tìm ta có chuyện gì không?”

Hóa ra là đệ tử của hắn gọi điện tới.

“Sư tôn, mấy ngày nay ngài đi đâu vậy? Tìm khắp nơi cũng không tìm được ngài, bảng hiệu của ta sắp bị tháo xuống rồi, bên ta đang cần nhập rất nhiều hàng.”

Tiên tử hàng gì cũng có thể bổ tức tốc nói.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Ngươi cần hàng gì cứ nói ra đi, ta lấy cho ngươi.”

“Phôi La Sát kiếm, khăn Thiên Luân, còn có một vị khách muốn mua ‘lục nguyên’, lục nguyên là thứ quỷ gì vậy sư phụ? Còn có con rối võ thần...”

Tiên tử hàng gì cũng có thể bổ nhanh chóng liệt kê một loạt tên.

“Mấy thứ này bên ta đều có, lát nữa gửi hàng cho ngươi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán bình tĩnh đáp.

Khí độ này... không hổ là cái gì cũng có thể bán.

Thiên hạ này, chỉ cần là thứ tồn tại trên thế gian, dường như không có thứ gì hắn không thể bán!

“Đúng rồi sư tôn, còn có một món hàng tên là hạt sen Đao Ý Thông Huyền, thứ này là cái gì? Ta biết cỏ Đao Ý Thông Huyền, nhưng còn hạt sen Đao Ý Thông Huyền ở nơi nào? Ta đã tra rất nhiều tài liệu nhưng vẫn không tìm ra được loại hàng này. Nhưng khách hàng cứ khăng khăng muốn mua hạt sen Đao Ý Thông Huyền, trên thế giới có loại hàng này sao?”

Tiên tử hàng gì cũng có thể bổ nói.

Hai tai của Tống Thư Hàng lập tức dựng đứng lên.

“Thứ này ta cũng mới nghe lần đầu. Ngươi chờ chút, để ta tra thử.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán đáp.

Ngay sau đó, trên người đại lão hiện lên ánh sáng công đức nồng đậm.

Tống Thư Hàng thấy đại lão cái gì cũng có thể bán thông qua ánh sáng công đức, tiến vào một hệ thống mạng khổng lồ, bắt đầu tra tài liệu.

“Hệ thống mạng công đức?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Chính là hệ thống mạng công đức thần bí mà kình thánh Cật Qua Thánh Quân hiện đang dạo chơi, bị nghi là tạo vật do một vị đại năng sáng tạo ra, trong đó thậm chí còn lưu trữ thông tin cặn kẽ về một đạo trường sinh.

Tống Thư Hàng đã từng dựa vào mỹ nhân rắn công đức để tiếp xúc với hệ thống mạng này.

Chẳng lẽ đại lão cái gì cũng có thể bán là người sáng lập ra hệ thống mạng công đức?

“Quả thật có ghi chép liên quan đến hạt sen Đao Ý Thông Huyền, hình như là thứ mới được người nghiên cứu ra trong năm nay, có liên quan đến Nho gia nhưng không có thông tin chi tiết. Ngươi chờ chút, để ta đi Nho gia tìm bạn bè hỏi thăm xem sao.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

“À, đại lão, ta biết chuyện liên quan đến hạt sen Đao Ý Thông Huyền.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đại lão cái gì cũng có thể bán xoay đầu lại nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng:

“Trùng hợp thế à? Vậy tiểu hữu có thể nói cho ta biết chút thông tin về vật này được không?”

“Được chứ, vật này là do ta nghiên cứu ra được mà.”

Tống Thư Hàng cười toe, lộ ra hai hàng răng trắng tinh:

“Trước mắt tạm thời chỉ có một mình ta có, đại lão ngài có thể nhập hàng từ chỗ ta.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên cảm thấy dạ dày đau đớn, quặn thắt từng cơn. Đặc biệt là khi nghe được sáu chữ ‘chỉ có một mình ta có’, hắn không chỉ đau dạ dày mà gan cũng bắt đầu đau nhói.

“Tiểu hữu... có bán hạt sen Đao Ý Thông Huyền không?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán lộ ra nụ cười chuyên nghiệp.

“Đương nhiên là bán, nhưng ta không muốn linh thạch.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ta biết, pháp khí hồi sinh, chúng ta bàn về giá cả đi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán vẫn mỉm cười.

Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến một chuyện:

“À, chỗ tiền bối có tiền không? Chính là tiền bình thường ấy, nếu có nhân dân tệ thì càng tốt.”

Vốn dĩ hắn định đổi vàng cám với Tuyết Lang tiền bối.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“...”

Tống Thư Hàng:

“Không có à?”

Thật ra không có cũng chẳng sao, hắn lại mang vàng cám đi đổi là được.

“Có, sao lại không có được.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán tiếp tục mỉm cười.

Trong tay Tống Thư Hàng có một rương hạt sen Đao Ý Thông Huyền nhỏ.

Trước đó Bạch tiền bối cho hắn một rương cỏ Đao Ý Thông Huyền gồm năm mươi nghìn cây để đổi lấy mười nghìn hạt sen Đao Ý Thông Huyền. Bây giờ phân thân của Tống Thư Hàng đang rảnh rỗi, tranh thủ chế tạo một đống hạt sen Đao Ý Thông Huyền, cố gắng gom đủ hạt sen để giao hàng cho Bạch tiền bối sớm nhất có thể.

Cuối cùng Tống Thư Hàng dùng năm mươi hạt sen Đao Ý Thông Huyền đổi lấy một viên đan dược và một rương tiền mặt lớn từ trong tay đại lão cái gì cũng có thể bán.

Viên đan dược này là thứ đại lão đề cử cho Tống Thư Hàng.

Nó không phải pháp khí hồi sinh nhưng lại có tác dụng tương tự như pháp khí hồi sinh.

Trùng Sinh đan, sau khi dùng sẽ có một cơ hội máu thịt tái sinh. Cho dù thân thể bị đánh nát bấy, chỉ cần còn giữ lại một ít máu thịt vụn là có thể ngưng tụ, máu thịt tái sinh.

Do không phải pháp khí hồi sinh... nên dù không may chết đi, sau đó sử dụng pháp khí hồi sinh sống lại, ngay sau đó lại bị người ta đánh chết băm thây thì trọng sinh đan vẫn dùng được.

Rất thích hợp với tình trạng hiện giờ của Tống Thư Hàng.

Đương nhiên, nếu bị người ta đánh nổ đến mức ngay cả mảnh vụn cũng không còn thì Trùng Sinh đan cũng bó tay.

Sau khi giao dịch xong, đại lão cái gì cũng có thể bán chui ngay vào cổng không gian không thèm quay đầu lại.

Tống Thư Hàng bỏ Trùng Sinh đan vào miệng nuốt xuống.

Có Trùng Sinh đan, trong lòng hắn yên tâm hẳn.

Ổn rồi!

“Giờ chắc hai vị Bạch tiền bối nói chuyện xong rồi. Lúc nãy hai ngài ấy đang nói chuyện riêng tư, mình cứ đứng ở một bên thì không hay cho lắm.”

Tống Thư Hàng duỗi lưng, chân đạp hư không, chui ra khỏi động, bay theo đường cũ đi đến chỗ hai vị Bạch tiền bối.

******

Cửa vào thế giới Tà Liên.

Hai vị Bạch tiền bối vẫn chưa nói chuyện xong.

“Thật ra còn một manh mối khác liên quan đến người kế nhiệm.”

Bạch tiền bối two nói:

“Người kế nhiệm... có thể là nữ.”

Chương 1585: Lão Thiết*, Lâu Rồi Không Gặp!

Ý chỉ bạn bè thân thiết, tương tự như VN mình hay gọi vui là đồng chí.

Bạch tiền bối:

“?”

“Thế nên ngươi cũng nên chú ý đến những đối tượng nữ bên cạnh ngươi, không chừng người kế nhiệm chân chính đang ẩn nấp trong những cô gái đó đấy. Mà dựa theo tính cẩn thận của ta, thậm chí có khi người kế nhiệm có đến mấy người cũng nên.”

Bạch tiền bối two nói tiếp.

Trong lần tiếp xúc vượt thời gian với Bạch Thiên Đạo, hắn nói đùa là bản thân muốn ‘em gái’, biết đâu Bạch Thiên Đạo động kinh chỉnh ra em gái cho hắn thật thì sao?

…

Lúc này, Tống Thư Hàng đang ở đằng xa chậm rãi bay về.

Hắn cố ý bay thật chậm để Bạch tiền bối và Bạch two tiền bối có nhiều thời gian nói chuyện riêng với nhau. Dù sao khi bàn đến một số vấn đề khá riêng tư, nến có người thứ ba đứng bên cạnh cũng không tiện nói.

“Tống Thư Hàng?”

Lúc này, một giọng nói vang lên ở cách đó không xa.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Tà ma chuột hamster ngự thanh kiếm tăm xỉa răng của nó, trên người mặc áo bào hiệp khách màu trắng khí phách, đang nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt kinh ngạc.

Sao tên này lại chạy vào thế giới Tà Liên thế này?

“Ồ, lão Thiết, lâu rồi không gặp.”

Tống Thư Hàng vẫy tay chào tà ma chuột hamster, tiện thể chú ý đến cảnh giới của nó. Cách đây rất lâu tà ma chuột hamster nói là muốn tấn thăng ngũ phẩm, sau đó đè hắn ra đánh. Tính ra đáng lẽ bây giờ nó đã tấn thăng thành công từ lâu rồi mới phải chứ?

Thế nhưng kỳ lạ là cảnh giới của tà ma chuột hamster vẫn ở tứ phẩm.

“Hứ, ai là lão Thiết với ngươi chứ?”

Tà ma chuột hamster nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Sao cảnh giới của ngươi vẫn ở tứ phẩm thế?”

“Liên quan gì đến ngươi?!”

Tà ma chuột hamster xù lông tức giận, đứng trên phi kiếm nhảy vọt lên, có vẻ như muốn nhảy lên đánh đầu gối Tống Thư Hàng.

“Chính ngươi từng nói muốn tấn thăng ngũ phẩm sau đó tới đè ta ra đánh, ta vẫn luôn đợi ngươi tấn thăng ngũ phẩm đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tà ma chuột hamster:

“...”

“Có phải ngươi độ kiếp thất bại rồi không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Nhưng nơi này là thế giới Cửu U, tà ma chuột hamster lại là sủng vật của Bạch tiền bối two, không lý lại độ kiếp thất bại được?

“Ta đang chuẩn bị, chuẩn bị nhất khí trùng thiên.”

Tà ma chuột hamster cao ngạo đáp.

“Vậy ta chờ ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“À đúng rồi, ngươi có muốn xem cảnh giới của ta không? Ta bước vào cảnh giới ngũ phẩm rồi.”

“Ta biết từ lâu rồi.”

Tà ma chuột hamster nghiến răng nghiến lợi. Vừa nghĩ đến chuyện Tống Thư Hàng tấn thăng ngũ phẩm sớm hơn thì nó lại đau dạ dày.

“Vậy ngươi biết chuyện bây giờ ta có kim đan năm hạt nhân, động lực gấp năm chưa?”

Tống Thư Hàng tiếp tục khoe khoang:

“Vì vậy ngươi phải cố lên.”

Tà ma chuột hamster:

“...”

Không cách nào trò chuyện được, mới nói mấy câu đã bị nghẹn họng rồi.

Tống Thư Hàng cười thích ý nhìn tà ma chuột hamster cau có tức tối. Chuột hamster nhỏ đáng yêu vô cùng, hơn nữa vẻ mặt của nó rất phong phú, lúc trêu chọc nó cảm thấy rất thỏa mãn. Thảo nào Bạch tiền bối two lại thu một con tà ma tứ phẩm làm sủng vật.

Tống Thư Hàng và tà ma chuột hamster bay song song với nhau, tiếp tục di chuyển về phía cửa vào thế giới Tà Liên.

“Sao ngươi bay chậm quá vậy?”

Tà ma chuột hamster nghi hoặc hỏi.

Lúc này Tống Thư Hàng không ngự đao phi hành mà chỉ dựa vào năng lực đạp không mà đi của Linh Hoàng ngũ phẩm. Hắn lơ lửng trong hư không, sau đó bơi chầm chậm về phía trước giống như một con cá sắp chết.

“Ta đang tạo không gian riêng cho Bạch tiền bối và một vị Bạch tiền bối khác, bọn họ đang bàn chuyện rất quan trọng, chúng ta không tiện đi qua quấy rầy, vậy nên bay chậm một chút thì tốt hơn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tà ma chuột hamster nhìn Tống Thư Hàng đầy kinh ngạc.

Tên này cũng có lúc chu đáo vậy ư?

“Ngoài ra ta phát hiện bơi trên không thế này rất tuyệt.”

Tống Thư Hàng nói:

“Trước kia ta không hề phát hiện ra cách chơi này, chờ trở về ta sẽ đưa ra kiến nghị với Bạch tiền bối. Bạch tiền bối từng nói trong tương lai sẽ lên kế hoạch tổ chức ‘thế vận hội tu sĩ’, xem thử đến lúc đó có thể đưa bộ môn bơi lội trên không này vào thi đấu không.”

“Ngươi có muốn chơi thử không? Bơi trên không thế này tuyệt lắm. À, ta quên mất, ngươi chỉ mới đạt đến cảnh giới tứ phẩm, không thể đạp không mà đi.”

Tống Thư Hàng nói, tiện thể lại đâm một nhát vào tim tà ma chuột hamster.

Tà ma chuột hamster:

“…”

Fuck you! Chờ thần công đại thành, ta nhất định sẽ thông ass ngươi!

****

Lúc Tống Thư Hàng và tà ma chuột hamster bay từ từ đến cổng vào thế giới Tà Liên, bọn họ thấy hai vị Bạch tiền bối đang ngồi đối diện nhau.

Hai người đã ngừng trao đổi, hình như đang trầm tư suy nghĩ.

“Có vẻ như hai vị Bạch tiền bối nói chuyện xong rồi, chúng ta xuống thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi đi xuống đi.”

Tà ma chuột hamster cười tio nói:

“Ta ở trên không là được rồi, mau đi xuống đi, ta ở trên đây chờ ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Vẻ mặt này của ngươi rõ ràng là đang muốn hãm hại ta.

Thấy Tống Thư Hàng không đi xuống, tà ma chuột hamster chậm rãi nói:

“Lúc chủ nhân của ta trầm tư ngẩn người thì sẽ rất nguy hiểm.”

Lúc ngẩn người?

Ừ, Bạch tiền bối lúc ngẩn người quả thật rất nguy hiểm, chẳng khác gì vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Vì vậy tà ma chuột hamster ngự kiếm dừng trên không trung, Tống Thư Hàng thì bơi vòng quanh nó, chờ hai vị Bạch tiền bối ở bên dưới ra khỏi trạng thái ngẩn người.

Lúc này, Bạch tiền bối two đột nhiên mở miệng:

“Ngươi còn nhớ chuyện của mình lúc còn nhỏ không?”

“Rất mơ hồ, không nhớ rõ, lâu lắm rồi.”

Bạch tiền bối trả lời.

“Đúng là khá lâu... vậy đoạn ký ức có liên quan đến sa mạc, thiếu niên áo xanh dắt bạch mã và tiểu Bạch là ký ức khi nào?”

Bạch tiền bối two lại hỏi.

Bạch tiền bối nhớ lại đáp:

“Là ký ức khi ta còn rất nhỏ.”

“Lúc nãy khi chúng ta trò chuyện tới đây thì bị Tống tự tìm đường chết cắt ngang nên không thảo luận tiếp. Nhưng bây giờ ta đột nhiên muốn xác nhận một chuyện.”

Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối gật đầu:

“Nếu biết ta sẽ nói hết.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống tự tìm đường chết là cái quỷ gì vậy? Ta nhớ ta đâu có biệt danh này.

“Trong đoạn ký ức đó, ngươi là ai?”

Bạch tiền bối two nhìn chằm chằm vào Bạch.

Bạch tiền bối dừng một chút rồi trả lời:

“Đương nhiên là Bạch rồi, đây không phải thân phận của chúng ta sao?”

“Không!”

Lúc này Bạch tiền bối two đột nhiên đứng dậy, bày ra tư thế kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh:

“Ta là bạch mã!”

Bạch tiền bối:

“???”

Tống Thư Hàng ở trên không:

“???”

“Ôi chao, nhầm rồi.”

Bạch tiền bối two xua tay đính chính lại:

“Không phải, trong đoạn ký ức đó ta là thiếu niên. Quả nhiên vấn đề nằm ở chỗ này.”

Bạch tiền bối two nhìn kỹ Bạch. Trong ký ức xa xưa của hắn, hắn là thiếu niên áo xanh thích dắt bạch mã, mặc áo xanh, mỗi ngày đến tìm Bạch luyện công.

Mà trong ký ức của vị Bạch hiện thế trước mắt đây, thân phận của hắn lại là tiểu Bạch.

Trên không trung, hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Hắn ngửi thấy mùi tin hot.

Rõ ràng đều là Bạch tiền bối, tại sao một người là tiểu Bạch, còn một người lại là thiếu niên áo xanh dắt bạch mã?

Sự thật chỉ có một.

Thật ra Bạch tiền bối bị tâm thần phân liệt đúng không?

Chương 1586: Tống Thư Hàng Lại Phát Hiện Điểm Đáng Nghi

Tống Thư Hàng nhớ lại câu chuyện mà bản thân đã trải qua trong thực tại ảo của Bạch tiền bối.

Trong câu chuyện đó, ngày nào thiếu niên áo xanh dắt bạch mã cũng đến tìm tiểu Bạch thần bí luyện công, hướng dẫn tiểu Bạch tu luyện, dường như thú vui trong cuộc sống của hắn chính là tiểu Bạch.

Mà tiểu Bạch thì rất đáng thương, lần nào tu luyện cũng bị đối phương cưỡng ép mang đi tu luyện.

Cuối cùng...

Vào một ngày nào đó, rốt cuộc thiếu niên áo xanh dắt bạch mã không nhịn được nữa, nói ra câu thoại đáng sợ xuất phát từ nội tâm kia 'Tiểu Bạch, chờ tóc ngươi dài đến eo'.

Ngoài ra Tống Thư Hàng phát hiện, vị thiếu niên áo xanh dắt bạch mã trong ảo ảnh chân thật của Bạch tiền bối có hai phần tương tự với Bạch tiền bối bây giờ.

Chính vì một điểm này nên đến giờ Tống Thư Hàng vẫn không thể xác định được, ở trong ảo ảnh chân thật, rốt cuộc tiểu Bạch là Bạch tiền bối hay thiếu niên áo xanh dắt bạch mã mới là Bạch tiền bối?

Tống Thư Hàng rất tò mò về chuyện này nhưng lại không thể hỏi thẳng Bạch tiền bối được.

Mỗi lần hắn nhắc tới chuyện này trước mặt Bạch tiền bối đều bị Bạch tiền bối cho bay với đủ mọi tư thế. Mà cũng có thể là do cách mở đầu của hắn không đúng, mỗi lần đều lấy câu 'tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài đến eo' làm lời dẫn để nhắc tới chuyện này.

Tống Thư Hàng cảm thấy ở một mức độ nào đó, Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two có phong cách giống nhau, hẳn là cùng chung một gốc mới đúng.

Mà giờ một người cho rằng mình là tiểu Bạch, một người lại cho rằng mình là thiếu niên áo xanh dắt bạch mã, thế này thì còn thắc mắc gì nữa? Đương nhiên là bị tâm thần phân liệt rồi!

Nhưng lần này Tống Thư Hàng ngậm chặt miệng.

Nhanh mồm nhanh miệng là một tật xấu, phải sửa.

Có một số việc chỉ nghĩ trong đầu là được rồi, không cần nói ra.

Nói ra sẽ tiêu đời ngay.

Có thể nhịn chứng tỏ bản thân có tiến bộ, còn chữa được.

Tống *cảm giác bản thân còn cứu được, đỡ ta đứng dậy ta còn thuốc chữa* Thư Hàng.

…

Lúc này Bạch tiền bối two đột nhiên đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên không trung:

“Chờ ta một chút, ở trên kia có một tên cứ nghĩ lung tung, trong lòng nói nhảm không ngừng, để ta cho hắn bay trước đã.”

“???”

Tống Thư Hàng chỉ vào mình:

“Bạch tiền bối, ngài đang nói ta à?”

“Muốn bay kiểu nào đây?”

Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Đọc tâm thuật chẳng thương hắn gì cả.

Ta chỉ nghĩ trong đầu, cũng đã cố nén không nói ra, vậy mà vẫn bị Bạch tiền bối two đọc suy nghĩ.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, để ta tự bay được không?”

“Cho ngươi mười giây, chọn một tư thế bay.”

Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Xem ra không thể tránh khỏi vận mệnh bị bay rồi.

Dù gì hắn cũng phải bay, vậy trước khi bay, ít nhất phải kiếm đủ vốn.

“Bạch tiền bối, ta cho rằng sự thật chỉ có một! Tâm thần phân liệt, chắc chắn là tâm thần phân liệt! Chính vì vậy nên các ngài mới vừa là thiếu niên áo xanh dắt bạch mã lại vừa là tiểu Bạch, thật ra cả hai đều là các ngài.”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên:

“Ta nói xong rồi... Ta lựa chọn kiểu bay xoắn ốc. Nếu được, ngài có thể cho tốc độ bay chậm một chút được không?”

Tà ma chuột hamster nhìn hắn với ánh mắt kính nể.

Tống Thư Hàng quả nhiên khác người.

Từ khi có ký ức đến nay, nó chưa từng thấy có ai dám đùa giỡn chủ nhân như vậy!

Thân là chúa tể Cửu U, Bạch tiền bối two chỉ đứng im một chỗ cũng đã khiến người ta cảm nhận được đủ loại áp bách ‘núi thây biển máu, thế giới hủy diệt, địa ngục trần gian’.

Kể cả sủng vật yêu thích của Bạch tiền bối two cũng sẽ cảm nhận được loại áp bách tương tự khi đối mặt với ngài ấy.

Vậy nên dù là sủng vật được yêu mến cũng không dám đùa giỡn quá đáng.

Cho dù biết Bạch tiền bối two sẽ không tức giận nhưng chúng nó cũng không dám.

Tà ma chuột hamster rất muốn biết, rốt cuộc Tống Thư Hàng làm thế nào mà vẫn có thể đùa giỡn trắng trợn như vậy dưới uy áp kinh khủng của chủ nhân? Rốt cuộc thần kinh của hắn thô đến mức nào vậy?

“Ừ, nói xong rồi thì tốt, nói xong rồi thì không bay nữa.”

Bạch tiền bối two mỉm cười:

“Nghĩ kiểu chết đi, muốn chết kiểu nào?”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

“Cho ngươi mười giây, hãy nghĩ ra một kiểu chết.”

Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:

“Sướng... sướng đến chết?”

Bạch tiền bối two:

“...”

Ngay lúc này đây, hắn thật sự rất muốn giết chết Tống Thư

Hàng, là kiểu giết chết triệt để, không cho cơ hội sống lại nữa ấy.

Thấy sắc mặt của Bạch tiền bối two đại biến, Tống Thư Hàng biết mình phải tự cứu mình, nếu không Trùng Sinh đan mới vừa ăn vào phải ra sân thôi.

“Khoan đã Bạch tiền bối, ta xin lập công chuộc tội.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý:

“Người ta thường nói người ngoài cuộc sáng suốt, người trong cuộc mơ hồ. Bạch tiền bối các ngài tiếp tục trò chuyện, ta ở bên cạnh dự thính, không chừng người ngoại cuộc như ta có thể phát hiện một số chi tiết mà chính các ngài cũng không chú ý đến thì sao.”

“Ví dụ như?”

Bạch tiền bối two nheo mắt hỏi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp:

“Ví dụ như sau khi đối chiếu nội dung trò chuyện của hai vị Bạch tiền bối, trong lòng ta có một thắc mắc, thiếu niên áo xanh dắt bạch mã tên gì?”

Trong ảo ảnh chân thật của Bạch tiền bối, thiếu niên áo xanh dắt bạch mã xuất hiện rất nhiều lần nhưng tên của hắn lại không xuất hiện.

Mà hắn để ý thấy, mặc dù Bạch tiền bối two tự nhận mình là thiếu niên áo xanh dắt bạch mã nhưng từ đầu tới cuối lại chưa từng nhắc đến tên gọi của thiếu niên áo xanh.

“Tên ư?”

Bạch tiền bối cau mày, bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Bạch tiền bối two nói:

“Tên không còn nữa, ta bỏ tên cũ của mình rồi... Bắt đầu từ ngày đó, ta chính là Bạch, thế nên không có tên cũ.”

Tống Thư Hàng sửng sốt, sao nghe giống chuyện thành viên thiên tài của Thiên Hà Tô thị bỏ đi tên thật lấy đạo hiệu con số vậy kìa?

“Không, có tên chứ.”

Bạch tiền bối nói:

“Cũng là Bạch, cũng tên Bạch giống ta. Thế nên trong trí nhớ, ta vẫn luôn bị gọi là tiểu Bạch.”

Lúc Tống Thư Hàng nghe được hai chữ tiểu Bạch, trong lòng lại rục rịch, câu thoại kia tự động hiện ra như phản xạ có điều kiện.

May là lần này hắn ép bản thân dừng cương trước vực.

Tống *ta còn trẻ không muốn chết* Thư Hàng.

Nhờ vào sức mạnh ý chí mạnh mẽ, hắn cưỡng ép xóa đi ý niệm hiện ra trong đầu.

Nói thế nào cũng là tu sĩ, có một số việc chỉ cần dùng ý chí sắt thép khắc chế một chút, không phóng túng tư duy bản thân thì vẫn có thể làm được.

Nhưng hai người đều là Bạch, quả nhiên bị tâm thần...

Khắc chế, khắc chế!

“Vậy thì lại xuất hiện vấn đề.”

Tống Thư Hàng sắp xếp lại suy nghĩ của mình rồi nói tiếp:

“Bạch tiền bối Cửu U, nếu ngài là thiếu niên áo xanh dắt bạch mã, vậy tại sao ngài lại bỏ tên cũ để lấy tên Bạch?”

Phải chăng trong này đã xảy ra chuyện gì đó?

Bạch tiền bối two nhìn một vị Bạch khác đáp:

“Trong trí nhớ của ta, vào một ngày nào đó tiểu Bạch bắt đầu biến mất.”

“Bắt đầu biến mất? Bị người sát hại ư?”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Bạch tiền bối lúc còn nhỏ đáng yêu như vậy, mị lực vô song, ai lại nỡ ra tay hại ngài ấy chứ?”

Bạch tiền bối im lặng nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lấy ra một quyển sổ nhỏ rồi đánh dấu lên đó.

“Không, không phải bị người sát hại. Đến phút cuối ta mới phát hiện ra... tiểu Bạch không phải nhân loại. Thật ra hắn là thể đặc thù do vùng sa mạc kia ngưng tụ ra, là một tồn tại tương tự như khí linh. Sau đó có một ngày vùng sa mạc kia xảy ra biến hóa, do sa mạc biến hóa rất lớn nên một tồn tại lệ thuộc vào sa mạc như tiểu Bạch không thể duy trì bản thân được nữa, sự tồn tại của hắn bắt đầu tan vỡ.”

Bạch tiền bối two chậm rãi nói:

“Thế nên ta quyết định luyện hóa vùng sa mạc kia, từ ngày đó trở đi, ta chính là Bạch.”

“Bạch tiền bối là sa mạc?”

Tống Thư Hàng sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó hắn lại xoa cằm.

Trong thế giới mà ngân phiếu và tảng đá đều có thể tu luyện thành hình thế này, chuyện sa mạc ngưng tụ ra hình người cũng không có gì phải ngạc nhiên!

Vừa suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại vừa nhìn về phía Bạch tiền bối:

“Vậy Bạch tiền bối, trong đầu ngài có ký ức giống vậy không? Ví dụ như ngài có ký ức mình đã từng biến mất một lần hoặc là bị luyện hóa một lần không?”

“Quả nhiên vấn đề nằm ở chỗ này. Thật ra ta cũng có ký ức liên quan đến chuyện này nhưng lại khác với ký ức của Bạch two đạo hữu.”

Bạch tiền bối bình tĩnh trả lời.

Bạch tiền bối two xoay đầu lại, trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng đầy tức giận.

Tống Thư Hàng:

“???”

Lần này ta không có nói nhảm trong lòng nha, tại sao Bạch tiền bối two lại tức giận chứ?

Chỉ có thể nói không hổ là chúa tể Cửu U, ngay cả tính cách cũng biến ảo khó lường... Khoan đã, dừng lại, dừng lại, ta còn cứu được.

“Trong ký ức của ta quả thật có một quãng thời gian ta vẫn luôn sống trong sa mạc, sau đó gặp được ‘đại Bạch’ mặc áo xanh dắt bạch mã, rồi tiếp xúc và làm quen với hắn. Nếu ký ức của ta không sai, đúng là hắn hướng dẫn ta tu luyện, tiếp xúc với thế giới tu chân.”

Bạch tiền bối chậm rãi kể lại.

Đoạn này không có gì khác thường.

“Sau đó có một ngày… đại Bạch chết.”

Bạch tiền bối kể tiếp.

Bạch tiền bối two:

“!!!”

“Sao lại chết?”

Tống Thư Hàng hỏi, lần này hắn không suy nghĩ lung tung nữa.

“Là thiên kiếp, hắn độ kiếp thất bại. Lúc hắn độ kiếp thì ta đang bế quan. Mà chờ đến khi ta lo lắng không yên phá quan đi ra, hắn đã bị kiếp hỏa thiêu đốt, chỉ còn lại một hơi thở. Lúc đó ngay cả thời gian tìm kiếm bảo vật chữa trị thương tổn do thiên kiếp gây ra ta cũng không có.”

Bạch tiền bối tiếp tục kể.

“Sau đó thì sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Trước khi chết, đại Bạch hy vọng ta có thể chăm sóc người nhà thay hắn. Hắn là đệ tử của một gia tộc tu chân, có thiên phú tu luyện cực cao, song hắn lại có một đệ đệ không có tư chất tu luyện. Hắn hy vọng ta có thể chăm sóc đệ đệ thay hắn, giúp đệ đệ của hắn bình an sống hết một đời.”

Bạch tiền bối tiếp tục câu chuyện.

“Sau đó… ta đã sử dụng một năng lực thiên phú, cụ thể là thiên phú gì thì ta không nhớ rõ. Ta biến thành dáng vẻ của đại Bạch, lấy thân phận của hắn trở lại gia tộc kia, dùng thân phận của hắn sống hơn bảy mươi năm, giúp đệ đệ của hắn sống bình an đến khi qua đời. Sau đó ta rời khỏi gia tộc của đại Bạch, bắt đầu ra ngoài mạo hiểm một mình.”

Bạch tiền bối chậm rãi kể.

“Còn sa mạc kia thì sao? Luyện hóa rồi ư?”

Tống Thư Hàng hỏi, hình như sa mạc là một nhân tố rất quan trọng.

“Lúc ta sử dụng thiên phú đặc biệt kia, cái giá phải trả là thôn phệ hơn phân nửa sa mạc.”

Bạch tiền bối cố gắng nhớ lại.

Hai vị Bạch tiền bối với hai ký ức khác nhau.

Hơn nữa, dù là vị Bạch nào cũng đều chết trong ký ức của đối phương.

“Nói vậy nhân vật không chết duy nhất… chính là bạch mã!”

Tống Thư Hàng phát hiện điểm đáng nghi.

Chương 1587: Hôm Nay Điểm May Mắn Của Ta Đạt Mức Tối Đã!

“Sự thật chỉ có một, thật ra Bạch tiền bối các ngài chính là bạch mã!”

Tống Thư Hàng bày ra tư thế kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh.

Tư thế này rất có cảm xúc, sau khi nhìn một lần sẽ không kiềm chế được mà bày ra.

Đồng thời ngay lúc Tống Thư Hàng bày ra tư thế này, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử ở sau lưng hắn cùng nhìn chằm chằm vào hắn, hai đôi mắt đẹp lóe sáng.

Bạch tiền bối:

“...”

Bạch tiền bối two:

“Đừng có làm tư thế chết tiệt này được không?”

Quả nhiên, cho Tống Thư Hàng ở bên cạnh chỉ làm bọn họ rối thêm chứ chẳng giúp ích được gì.

Thật ra với tu vi cảnh giới của hắn và Bạch hiện thế cũng chẳng cần gì đến ‘người ngoài cuộc sáng suốt’, bởi hiệu ứng ‘người trong cuộc mơ hồ’ không hề tồn tại trên người bọn họ.

Quả nhiên cứ cho hắn bay đi hoặc là cho hắn chết một lần thì tốt hơn.

Thấy vẻ mặt của Bạch tiền bối two lại bắt đầu khó chịu, Tống Thư Hàng cũng biết mình phải cấp cứu lần nữa rồi.

Cũng may... lần này hắn đã chuẩn bị trước. Hắn nắm giữ một năng lực đặc biệt rất tiện lợi, có thể giúp ích cho việc giải quyết nghi hoặc về thân phận của hai vị Bạch tiền bối.

“Thật ra có lẽ ta có cách xác định được một số tin tức về vấn đề mà Bạch tiền bối các ngài muốn biết.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối:

"Nói nghe thử."

"Bí pháp giám định của ta."

Tống Thư Hàng đáp:

"Chỉ cần hai vị Bạch tiền bối phối hợp với ta, có lẽ ta có thể sử dụng bí pháp giám định lấy được một vài manh mối hữu dụng."

Dùng bí pháp giám định đi giám định chúa tể Cửu U và Bạch tiền bối thần bí, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Nếu là trước kia, chắc chắn Tống Thư Hàng không dám làm như vậy. Dùng ngón chân để nghĩ cũng đoán ra được khi giám định Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two phải trả giá cực đắt, chắc chắn hắn không thể nào chịu đựng được, trăm phần trăm sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng bây giờ, Tống Thư Hàng khống chế bí pháp giám định càng ngày càng thành thạo, hắn có thể khống chế cái giá phải trả khi sử dụng bí pháp giám định ở điểm giới hạn. Khi cái giá phải trả đạt đến điểm giới hạn, hắn có thể cưỡng chế cho bí pháp giám định dừng lại, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không nguy hiểm đến tính mạng!

Hơn nữa chỉ cần hai vị Bạch tiền bối chủ động phối hợp với hắn, cái giá phải trả khi sử dụng bí thuật giám định sẽ giảm bớt.

Với lại bây giờ hắn đã nắm giữ rất nhiều thông tin về hai vị Bạch tiền bối, thông tin nào đã biết thì không cần trả giá, giá phải trả lại giảm.

Hơn nữa hắn chỉ cần giám định một số tin tức, mục tiêu rõ ràng, phạm vi giám định thu nhỏ, giá phải trả lại giảm thêm.

Quan trọng nhất là bây giờ hắn có chế độ sương mù ngụy bất hủ bản giảm sức mạnh, chế độ này đơn giản là bug của bí pháp giám định. Có nó, Tống Thư Hàng càng thoải mái thi triển bí pháp giám định, chẳng kiêng dè gì cả!

Như vậy sau khi tổng hợp lại, có lẽ dựa vào bí pháp giám định có thể giám định ra điều gì đó cũng không chừng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“...”

Sau khi Tống Thư Hàng nuốt viên Trùng Sinh đan kia vào, cả người cứ như ở trạng thái thăng hoa, có cảm giác buông thả bản thân quá mức.

Giám định chúa tể Cửu U, loại chuyện này ngay cả nghĩ Xích Tiêu Kiếm cũng không dám nghĩ, vậy mà giờ trên mặt tên Tống Thư Hàng này lại hiện rõ vẻ háo hức muốn thử.

“Vậy bắt đầu từ ta trước đi.”

Bạch tiền bối hiện thế lên tiếng:

“Ta sẽ dốc hết sức phối hợp với ngươi.”

Hắn biết đại khái về bí thuật giám định thần bí của Tống Thư Hàng, biết đó là một pháp thuật sẽ làm Tống Thư Hàng chảy rất nhiều máu nhưng quả thật là rất thực dụng.

Bạch tiền bối nâng tay áo, đưa tay về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hít thở sâu.

Thật ra hắn đã muốn giám định Bạch tiền bối từ lâu rồi, nhưng do chưa được Bạch tiền bối đồng ý nên không dám làm, nếu làm bất chấp chắc chắn là tự tìm đường chết.

Thế nhưng nếu có được sự đồng ý của Bạch tiền thì lại khác.

Một khi Bạch tiền bối gật đầu, chứng tỏ ngài ấy đã cho phép, như vậy hành động giám định của Tống Thư Hàng sẽ nhận được buff từ vận may thần bí của Bạch tiền bối.

Ngay sau đây đúng là khoảnh khắc điểm vận may trong đời Tống Thư Hàng đạt mức tối đa.

“Chế độ sương mù ngụy bất hủ!”

Tống Thư Hàng thi triển kỹ năng trên yêu đan bảy màu.

Sau đó phần ngón tay của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay hắn mở ra, ngón tay của hắn đặt lên trên cánh tay của Bạch tiền bối.

Trong đầu hắn đánh thức 88888 thanh âm, bí thuật giám định được kích hoạt!

Suy đoán của Tống Thư Hàng không sai!

Ngay khi ngón tay hắn chạm vào cổ tay của Bạch tiền bối, điểm may mắn của hắn lập tức tăng lên đồng thời được cường hóa.

Lúc ngón tay và cổ tay tiếp xúc với nhau, trên người Tống Thư Hàng có rất nhiều thứ xảy ra biến hóa.

Hai hạt giống do ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai kết ra trồng trong thế giới hạch tâm đã lâu mãi vẫn chưa kết trái, trong nháy mắt đã nở hoa kết trái.

Hạt giống thứ nhất là hạt giống chứa nhà ăn số 111 của Thiên Đình viễn cổ.

Ngay lúc hạt giống kết trái, nhà ăn Thiên Đình viễn cổ được ‘sinh’ ra. Mới vừa sinh ra, nhà ăn số 111 của Thiên Đình viễn cổ đã kết hợp làm một thể với thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đồng thời thể kết hợp của nhà ăn Thiên Đình và thế giới hạch tâm đã trở thành phần lực lượng cuối cùng giúp thế giới hạch tâm tiến hóa.

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bộc phát ánh sáng chói mắt.

Ngay sau đó thế giới hạch tâm tiến vào giai đoạn tiến hóa.

Đây là lần tiến hóa mà Tống Thư Hàng mong đợi đã lâu, có thể khẳng định sau lần tiến hóa này, thế giới hạch tâm sẽ diễn hóa ra chức năng mới, hơn nữa... thế giới hạch tâm sau này chắc chắn sẽ không đơn giản như bây giờ.

Có thể nói là siêu may mắn.

...

Tiếp theo là hạt giống thứ hai, đây là hạt giống được kết ra từ trên người thiên nhân lục phẩm, bên trong chứa một giọt Cổ Vu thần huyết. Giọt Cổ Vu thần huyết này vốn là hạch tâm kim đan cấp ngũ phẩm. Lời nguyền trong nó bộc phát, sau khi hấp thu năng lượng của năm mươi lăm thiên nhân, phẩm chất của nó lại tăng lên.

Giống như nhà ăn Thiên Đình, sau khi Cổ Vu thần huyết được ‘sinh’ ra đã trải qua sự tinh lọc, trở nên tinh khiết vô cùng. Nó lẳng lặng trôi nổi trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, ở cạnh mầm cây của thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

...

Sau khi hai hạt giống nảy mầm, mầm cây của thụ yêu Mễ Lộ Lộ cũng không cam lòng yếu thế. Bộ rễ của nó như được chích một mũi thuốc kích thích, không ngừng kéo dài ra, đâm sâu vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đồng thời có mấy chiếc lá xanh biếc mọc ra. Không chỉ vậy, dường như trên mầm cây của Mễ Lộ Lộ còn toát ra cảm xúc vui vẻ.

Mặc dù rất yếu, gần như rất khó phát hiện... Nhưng điều này chứng tỏ mầm cây của Mễ Lộ Lộ bắt đầu sinh ra ý thức riêng.

Đây là một khởi đầu tốt đẹp, điều này chứng tỏ mầm cây của Mễ Lộ Lỗ có tiềm lực hóa thành thụ yêu một lần nữa.

...

Sau đó Thất Hoàng Diệu Quả cũng bị kích thích, bắt đầu nảy mầm lớn lên thật nhanh. Thất Hoàng Diệu Quả tản ra sinh cơ nồng đậm, chỉ cần không chết giữ đường, chắc chắn nó sẽ lớn lên khỏe mạnh, kết ra thật nhiều trái cho Tống Thư Hàng.

...

Cuối cùng ngay cả Đao Cổ Vô Hình cũng không chịu thua kém, nó không ngừng truyền ý niệm muốn thăng cấp, cần bổ sung năng lượng vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Phân thân của Tống Thư Hàng đi vào thế giới hạch tâm, cho một phát Dưỡng Đao thuật + nửa ống Long Ma dược tề, cung cấp năng lượng và chất dinh dưỡng cho Đao Cổ Vô Hình tiến hóa.

...

Chuyện tốt liên tục đến!

Một loạt chuyện tốt bùng nổ ở trên người Tống Thư Hàng như núi lửa phun trào.

Hơn nữa đây mới chỉ là những chuyện may mắn xảy ra trong thế giới hạch tâm của hắn, còn có một số chuyện may mà Tống Thư Hàng tạm thời không cách nào hiểu được cũng đang âm thầm diễn ra.

Ví dụ như lĩnh ngộ về Tam Thiên Đao Kinh ở sâu trong ý hắn thức của hắn dường như thông suốt, lại sâu hơn một tầng. Còn đao ý khôi giáp thì tiến gần hơn đến lần lột xác kế tiếp!

Ví dụ như kim đan thứ năm hạch tâm vương tộc Huyết Ma bắt đầu cộng minh với thân thể hắn... Đây là dấu hiệu sắp tiến vào trạng thái khắc họa diễn đồ kim đan.

Lại ví như ba Tống và mẹ Tống đang nghỉ phép, tiện tay chơi rút thưởng ở ven đường lại trúng được giải thưởng lơn, là một chuyến du lịch ba ngày ở đảo Nguyệt Quang dành cho hai vợ chồng.

Ví dụ như Cao Mỗ Mỗ vốn đang đau đầu vì cạn ý tưởng viết truyện, đột nhiên cảm hứng tuôn trào, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím không dừng lại được. Đã hơn nửa năm rồi Cao Mỗ Mỗ chưa hưởng thụ lại cảm giác sung sướng tràn trề này.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, loại may mắn vô hình kia đang bắn ra ngoài.

Loại cảm giác được trời cao ưu ái, thương yêu này làm người ta muốn ngừng mà không được.

Tuyệt vời biết bao.

Phù văn màu vàng bay ra từ trong con ngươi của Tống Thư Hàng, sau đó đáp lên trên người Bạch tiền bối.

Phù văn màu vàng ngưng tụ ra đồng hồ vàng, kim chỉ giờ trên mặt đồng hồ bắt đầu quay ngược.

Thân thể ở trạng thái sương mù của Tống Thư Hàng bỗng tuôn ra lượng lớn sương mù, nhìn hệt như một vụ nổ.

Nếu ở trạng thái thực thể... chắc chắn lúc này cả người hắn đã phun đầy máu như vòi nước rồi.

Hơn nữa nhìn lượng máu chảy ra, nếu không xử lý tốt hắn sẽ bị ép khô, máu chảy đầy đất mà chết.

“Cũng may ta có trạng thái sương mù.”

“Vẫn chưa đến cực hạn, ta có thể kiên trì thêm một lúc nữa.”

“Những gì ta cần giám định là thông tin liên quan đến Bạch tiền bối, thiếu niên áo xanh dắt bạch mã, bạch mã, sa mạc. Phạm vi giám định đã thu nhỏ chỉ còn những điểm này, những thông tin khác ta đều không cần.”

“Những thông tin ta lấy được trước đó có thể điền vào kết quả giám định.”

“Bạch tiền bối đang đang dốc toàn lực phối hợp với ta, bây giờ vận may của ta là nghịch thiên!”

“Ta có thể làm được!”

Qua chừng mười hơi thở, một quá trình giám định rất dài.

Thân thể Tống Thư Hàng ở trạng thái sương mù chỉ còn lại hình dạng một bộ xương.

Ở trạng thái sương mù, thân thể hắn có thể hóa thành một đoàn sương mù, cũng có thể mô phỏng ra toàn bộ cấu tạo trong thân thể Tống Thư Hàng, nhìn thì giống hệt như thật nhưng về bản chất vẫn là sương mù.

Đồng hồ tan biến, phù văn màu vàng trở về trong mắt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, kết quả giám định cũng xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Giám định thành công!

Không ngờ lại thành công thật, Tống Thư Hàng đã nghĩ tỷ lệ thất bại sẽ rất lớn. Quả nhiên khi có yếu tố ‘Bạch tiền bối muốn nhìn thấy kết quả giám định’, quá trình giám định cực kỳ thuận lợi.

Tên: Bạch.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Cảnh giới: Không rõ.

Tuổi tác: Không rõ.

Cha mẹ: Không rõ.

Vũ khí bản mệnh: Lưu Tinh Kiếm, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Màu tóc: Đen.

Độ dài của tóc: Tóc dài ngang lưng.

Đây là phần đầu trong kết quả giám định, mặc dù có một loạt không rõ nhưng Tống Thư Hàng vẫn thấy được điểm chính.

Chủng tộc là nhân tộc chứ không phải tinh linh do sa mạc biến thành.

Ngoài ra, tại sao cảnh giới lại không rõ? Bạch tiền bối là Huyền Thánh bát phẩm kia mà?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, những thông tin giám định khác lần lượt hiện ra.

“Do bạn tốt của hắn là Bạch bất ngờ qua đời, hắn từng thay bạn tốt sống hơn bảy mươi năm. Bảy mươi năm sau, hắn ngao du khắp chư thiên vạn giới, do một chuyện ngẫu nhiên mới đi đến thế giới ngày nay.”

Chương 1588: Tống *Hôm Nay Lại Sống Sót Rồi* Thư Hàng.

Từ phần thông tin giám định thứ hai xem ra ký ức của Bạch tiền bối là thật.

Hắn đã từng thay thế bạn tốt là thiếu niên áo xanh dắt bạch mã sống bảy mươi năm, chăm sóc đệ đệ của bạn tốt, sau đó mới bắt đầu ngao du chư thiên vạn giới.

Có lẽ… ký ức của Bạch tiền bối là thật, vậy lẽ nào là ký ức của Bạch tiền bối two xảy ra vấn đề?

Khả năng này rất lớn!

Bởi rất có thể ký ức của Bạch tiền bối two đã bị Bạch Thiên Đạo động tay động chân. Dù sao ngay cả chân cũng bị Bạch Thiên Đạo âm thầm cắt đứt nên chuyện ký ức bị động tay động chân cũng rất có thể xảy ra.

Đợi đã, trước hết cứ để đề tài này qua một bên, không thể nghĩ tiếp nếu không sẽ chết mất, có kỹ năng bug đọc tâm thuật chuyên hãm hại hắn ở đây, thói đời thật hiểm ác.

Ở bên cạnh, sắc mặt của Bạch tiền bối two cứng đờ.

Ngoài ra Tống Thư Hàng rất để ý đến câu cuối cùng trong đoạn thông tin giám định thứ hai về Bạch tiền bối.

“… đi đến thế giới ngày nay.”

Phạm vi của hai từ ‘thế giới’ này lớn bao nhiêu đây?

Là chỉ trái đất hay là chỉ một vị diện trong chư thiên vạn giới?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối là người ngoài hành tinh? Hoặc là người của vị diện khác trong chư thiên vạn giới?

Lại đi sâu hơn, nếu mở rộng khái niệm thế giới, lẽ nào Bạch tiền bối… không thuộc về thế giới này?

Tống Thư Hàng xoa cằm, trầm tư suy nghĩ.

Còn một điểm nữa, sao trong mục pháp khí bản mệnh của Bạch tiền bối lại có thêm pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chứ? Chẳng phải pháp khí bản mệnh của ngài ấy vẫn luôn là Lưu Tinh

Kiếm sao?

Hơn nữa pháp khí tổ hợp tam thập tam thú phải được luyện chế ra trước khi tu sĩ bước vào cảnh giới ngũ phẩm kia mà? Bạch tiền bối luyện chế lúc nào chứ?

Lẽ nào lấy được lúc ở trong thế giới khép kín?

“Kết quả thế nào?”

Bạch tiền bối hỏi.

Lúc này sương mù tràn ra từ trên người Tống Thư Hàng bắt đầu trở về, tổ hợp thành một Tống Thư Hàng hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng, kẻ có trạng thái sương mù có thể dùng bí pháp giám định tùy ý.

Chẳng qua thương tổn về thân xác có thể miễn dịch nhưng thương tổn về tinh thần lại không cách nào tránh khỏi. Nỗi thống khổ khi máu tươi khắp người bị nổ sạch, khi thân thể như bị băm vằm thành trăm mảnh chỉ còn lại bộ xương tác động lên tinh thần của Tống Thư Hàng gấp mười mấy lần.

Tống Thư Hàng đau đến mức không nói nên lời, cả người run rẩy ngã nhào xuống đất, cuộn thành một đoàn.

Bạch tiền bối đặt tay lên người Tống Thư Hàng, liên tục thi triển mấy trì dũ thuật cùng với trấn an tinh thần.

“Kết quả giám định... đã xuất hiện một phần... Không có vấn đề... kết quả giám định đại khái đều giống những gì mà Bạch tiền bối ngài đã kể.”

Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Nhưng kết quả giám định vẫn chưa hết.

Quá trình giám định dài đến mười hơi thở, chắc chắn còn có nhiều thông tin hơn.

Những thông tin này lần lượt xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng với tốc độ từ từ.

[Là tồn tại độc nhất vô nhị, đối với thế giới này... Câu hỏi trắc nghiệm, trên người ngươi có pháp khí hồi sinh không? Nếu có hãy chọn 1, nếu không hãy chọn 2.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Khoan đã, câu hỏi trắc nghiệm này làm người ta cảm thấy thật bất an.

Hôm nay bí thuật giám định không hoạt động theo lẽ thường.

Hình như bí pháp giám định mà Tống Đầu Gỗ để lại có một bộ chức năng ‘sàng lọc’.

Ví dụ như trước kia khi sử dụng bí pháp giám định, một số thông tin liên quan đến bản thân Tống Đầu Gỗ lấy được thông qua bí pháp giám định đều bị ẩn đi.

Mà lần này bí pháp giám định đưa ra câu hỏi trắc nghiệm là đang nhắc nhở Tống Thư Hàng cái giả phải trả nếu muốn biết thông tin tiếp theo là siêu đắt, có thể ‘sẽ chết’.

Tống Thư Hàng tính toán một chút, thời gian chờ của pháp khí hồi sinh vẫn chưa hết nhưng hắn có Trùng Sinh đan, vậy có nên chọn 1 không nhỉ?

Hừ!

Cho dù trên người ta có pháp khí và đan dược hồi sinh cũng không thể lãng phí như vậy, có điên mới chọn 1.

Lúc này, đương nhiên là chọn 2 rồi.

Mặc dù rất tò mò về kết quả giám định của Bạch tiền bối nhưng những gì cần giám định đã giám định ra rồi. Kết quả giám định đã chứng minh ký ức của Bạch tiền bối không có vấn đề gì.

Thế nên hắn hoàn toàn không cần phải hy sinh tính mạng của mình để lấy được thông tin mở rộng.

Nhưng đúng lúc này, lại một cơn đau dữ dội ùa tới.

Là cái giá phải trả khi dùng bí pháp giám định, Tống Thư Hàng đau đến mức cả người co giật, cuộn mình lại như con tôm tích, đồng thời trong đầu hắn lại hiện lên thông tin mới.

“Xác định chọn 1 - Đối với thế giới này, Bạch là một tồn tại rất đặc biệt. Hắn là độc nhất vô nhị, nguồn gốc tồn tại của hắn khác với mọi người.”

Này, nghe kỹ cho ta, ta chọn 2 mà!

Toi rồi!

Nếu chọn 1 có thể sẽ chết đấy.

Tống Thư Hàng vừa đau vừa sốt ruột, tức đến mức suýt nữa ngất đi.

“Phân tích tổng hợp: Có thể thử tìm đến cố hương của Bạch để lấy được nhiều thông tin hơn.”

Hết rồi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chỉ vậy thôi à?

Bạch tiền bối là một tồn tại rất đặc biệt, độc nhất vô nhị, điểm này chỉ cần không phải người mù ai cũng có thể nhìn ra. Khắp chư thiên vạn giới, ai có được vận khí nghịch thiên như Bạch tiền bối chứ?

Chỉ có tí xíu thông tin như vậy mà muốn làm ta bạo thể mà chết? Muốn lừa gạt một món pháp khí hồi sinh của ta à?

Đừng hòng!

“Sao rồi? Có chuyện gì mà vẻ mặt của ngươi nghiêm trọng quá vậy? Lại nhận được thông tin gì mới à?”

Bạch tiền bối nghi hoặc hỏi.

“Lấy được một số thông tin nhưng đều vô dụng... Đau quá đau quá, đúng rồi Bạch tiền bối, ngài còn nhớ cố hương của mình ở đâu không?”

Tống Thư Hàng vừa co giật vừa hỏi với giọng run rẩy.

“Cố hương của ta ư?”

Bạch tiền bối xoa cằm suy nghĩ:

“Có lẽ... hẳn là... có thể... chắc là còn tìm được nhỉ? Có chuyện gì không?”

“Có, sau khi tổng hợp những thông tin lấy được từ kết quả giám định, ta đã có một suy đoán khá táo bạo.”

Tống Thư Hàng run rẩy nói:

“Bạch tiền bối, thật ra~~ ngài là một người xuyên không! Cố hương của ngài rất có thể không ở ‘thế giới’ này của bọn ta, cũng không ở Cửu U.”

Bạch tiền bối:

“...”

Bạch tiền bối two:

“…”

“Nói tóm lại những chuyện xảy ra trong ký ức của Bạch tiền bối là thật. Thông tin mở rộng là chúng ta phải tìm được cố hương của Bạch tiền bối mới có thể phá giải nhiều điều bí ẩn hơn.”

Tống Thư Hàng gian nan bò dậy.

Khả năng chịu đựng đau đớn của hắn +10 điểm.

Lúc này hắn vẫn giữ thân thể ở trạng thái sương mù, tạm thời không dám khôi phục nguyên hình.

Lời nhắc nhở của bí pháp giám định làm hắn cảm thấy bất an.

Bạch tiền bối ngồi cạnh Tống Thư Hàng, một tay chống cằm, trầm tư suy nghĩ.

Cố hương sao?

Dường như là hồi ức cách đây lâu lắm rồi... Hơn nữa kỳ lạ hơn là lúc này hắn lại không nhớ nổi tọa độ của cố hương, không biết rốt cuộc cố hương ở đâu.

“Quả nhiên, lùi thời gian bế quan lại vậy.”

Bạch tiền bối nói:

“Tiếp theo sẽ dành một tháng để đi tìm cố hương của ta, chờ chuyện này kết thúc lại đi bế quan cũng không muộn.”

“Bạch tiền bối two, giờ đến lượt ngài.”

Tống Thư Hàng ngồi thẳng người nói.

Bạch tiền bối two:

“Không nghỉ ngơi một lát à?”

“Không được, bao nhiêu chuyện đau khổ cứ gom lại một lần, cắn răng chịu đựng qua đi là được, đau dài không bằng đau ngắn!”

Tống Thư Hàng quả quyết đáp.

“Vậy ngươi thử đi.”

Bạch tiền bối two vươn cánh tay ra, đưa về phía Tống Thư Hàng:

“Ta sẽ toàn lực phối hợp với bí thuật giám định của ngươi.”

Nếu ký ức của Bạch hiện thế là chân thật và chính xác.

Vậy lẽ nào ký ức của hắn thật sự bị Bạch Thiên Đạo sửa đổi ư?

Suy đoán trước đó của Tống Thư Hàng rất có thể là thật, ngay cả chân của hắn Bạch Thiên Đạo cũng lén cắt được huống chi là chuyện sửa đổi ký ức.

Tống Thư Hàng vươn tay đặt lên cổ tay của Bạch tiền bối two, lạnh buốt hệt như không có nhiệt độ cơ thể.

Bí pháp giám định được thi triển lần hai.

Một lát sau, kết quả giám định hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng đầu.

“Bạch two: Chúa tể Cửu U.”

Ầm~~

Tống Thư Hàng nổ tung.

Toàn bộ thân thể sương mù nổ tung, phân tán khắp nơi, thoạt nhìn không thể nào hợp lại.

Bạch tiền bối two:

“???”

Sao lại nổ tung thế này? Đột ngột quá rồi đấy.

Bạch tiền bối:

“Lẽ nào cái giá phải trả quá lớn, thân thể không chịu nổi?”

Bạch tiền bối two:

“Nhưng chẳng phải hắn đã nói hắn có thể khống chế bí pháp giám định này, một khi cái giá phải giá quá lớn sẽ dừng lại sao?”

Bạch tiền bối:

“...”

Sau đó hai vị Bạch tiền bối bắt đầu bận rộn. Bọn họ chủ động bắt thân thể sương mù bay tứ tung của Tống Thư Hàng về, gom chúng lại một chỗ.

“Có khôi phục được không?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Nổ nát quá, cứ có cảm giác hết đường cứu chữa rồi.

“Khí tức sinh mệnh vẫn còn, hẳn có thể khôi phục.”

Bạch tiền bối đáp.

Thân thể ở trạng thái sương mù của Tống Thư Hàng bắt đầu khôi phục, chủ động kết hợp với nhau.

Một lúc lâu sau, thân thể của Tống Thư Hàng mới khôi phục nguyên trạng.

“Suýt nữa thì toi mạng.”

Tống Thư Hàng nghĩ mà sợ.

Xích Tiêu Kiếm:

“Sao tự dưng lại nổ tung thế?”

“Không biết, rõ ràng bí pháp giám định vẫn chưa đến điểm giới hạn, không biết tại sao lại đột nhiên nổ tung.”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

Nếu không có trạng thái sương mù, bây giờ hắn đã lãng phí một cơ hội hồi sinh rồi.

“Giám định ra được thông tin gì?”

Bạch tiền bối two hỏi.

“Chỉ giám định ra được thân phận của Bạch tiền bối ngài là chúa tể Cửu U, sau đó ta nổ tung.”

Tống Thư Hàng thành thật trả lời:

“Chỉ có thể nói... không hổ là chúa tể Cửu U!”

Trong khi nói chuyện, thân thể Tống Thư Hàng đã khôi phục thành thân thể máu thịt.

Chế độ sương mù có thời gian hạn chế.

Lần này nổ quá nát nên khi hội tụ lại đã tiêu hao rất nhiều linh lực.

“Bạch tiền bối, các ngài tiếp tục trò chuyện đi.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối two:

“?”

“Tự dưng ta cảm thấy hơi mệt, muốn trở về thế giới hạch tâm nghỉ ngơi một chút.”

Tống Thư Hàng nói:

“Có chuyện cứ gọi ta, dù sao cũng chỉ cách một đường hầm.”

Nói xong, hắn vẫy tay chào rồi bước một bước ra khỏi thế giới tà liên, trở lại thế giới hạch tâm.

Ý niệm vừa động, thân hình hắn đã xuất hiện cạnh suối nguồn sự sống, chỗ trồng thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

“Ngươi có sao không?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi thăm.

Tống Thư Hàng cuộn tròn trên mặt đất, cười khổ nói:

“Đau muốn chết.”

Nỗi thống khổ khi thân thể như bị nổ tan xác lại kéo tới.

Cái giá phải trả khi giám định Bạch tiền bối two quá đắt.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ta nghỉ ngơi một lúc, có chuyện gì gọi ta nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngay sau đó, cơn đau dữ dội đã đẩy hắn vào trạng thái hôn mê.

Xích Tiêu Kiếm bay nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cứ tưởng hôm nay Tống Thư Hàng thần kinh giẫm đinh hết lần này đến lần khác, sợ rằng sẽ toi mạng, không ngờ hắn vẫn còn sống trở về thế giới hạch tâm.

Tống *hôm nay vẫn sống sót* Thư Hàng.

Chương 1589: Hay lắm!

Tống Thư Hàng lại nằm mơ.

Theo tu vi cảnh giới tăng lên, bình thường hắn không cần ngủ. Dù có lúc do tiêu hao quá độ mà tiến vào trạng thái ngủ minh tưởng, hắn cũng sẽ không nằm mơ.

Trừ khi... là nhập mộng.

Vậy nên sau khi phát hiện mình lại nằm mơ, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Lẽ nào mình lại sắp nhập mộng rồi ư?

Vậy lần này đối tượng nhập mộng sẽ là ai đây?

Là Thiên Đế để tiếp tục lần nhập mộng còn dang dở lúc trước?

Là Tô Hiển để thể nghiệm cuộc đời chưa trọn vẹn?

Hay là Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two tiếp xúc trong ngày hôm nay?

Dù là người nào cũng rất tuyệt, nhất định hắn sẽ thu được rất nhiều ích lợi.

Nghĩ tới đã thấy kích thích rồi.

Tóm lại... chỉ cần không giống như lần nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Thông Nương, bị trồng trên đỉnh núi mấy trăm năm là được, ngoài ra Tống Thư Hàng không sợ gì hết.

Mộng cảnh mở ra.

Thứ đầu tiên xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng là một màn hình điện thoại di động.

Kiểu dáng của chiếc điện thoại này cùng với một số chi tiết ở mặt ngoài nhìn rất quen mắt... khoan đã, đây hình như là điện thoại di động của ta mà?

Lúc này trong mộng cảnh, 'hắn' đang cầm điện thoại di động mới chơi game rất vui vẻ. Game hắn đang chơi là một game thuộc thể loại đối chiến. Game này là do Thông Nương tải xuống, bản thân Tống Thư Hàng hầu như không đụng vào.

Đậu xanh, không ổn!

Lần này nhập mộng như rút trúng quẻ hạ hạ, hắn lại nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Thông Nương rồi.

Chết thật...

Tiếp theo hắn sẽ trải nghiệm điều gì đây? Ký ức Thông Nương bị ngắt búp hành ư?

Tình tiết trong mộng cảnh diễn ra bình đạm phẳng lặng như máy ủi đất ủi thẳng tới.

‘Thông Nương’ chơi rất thích thú, thao tác điêu luyện, kỹ thuật thành thạo toàn diện, tuyệt đối vào hàng cao thủ.

Kiểu này xem ra lần này nhập mộng là muốn nhìn cọng hành ngu ngốc này chơi game?

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Uổng phí một lần nhập mộng.

Không được, không thể để cọng hành ngu ngốc này tiếp tục lãng phí thiên phú tu luyện nữa.

Chờ ta ngủ dậy phải lập tức đốc thúc Thông Nương tu luyện, để thiên phú của cô nàng được phát huy, tranh thủ giúp cô nàng trở thành yêu sủng cực mạnh!

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên Tống Thư Hàng phát hiện ra điều khác thường.

Cánh tay đang chơi game trên điện thoại... không giống cánh tay nhỏ của Thông Nương, không phải tay của nữ.

Ầm!!!

Đúng lúc này, cảnh tượng trong mộng cảnh bỗng chấn động dữ dội.

Sau đó... xe lật!

Đối tượng nhập mộng đang ở trên xe?

“A, chết rồi, xảy ra tai nạn giao thông rồi... Lần này thật sự không phải lỗi của ta, ta vẫn luôn tuân thủ luật giao thông, là do đối phương nhào thẳng vào chúng ta, ta tránh không kịp.”

Tiếng của Đông Phương Lục Tiên Tử vang lên.

Xui rồi, không ngờ lại ở trên xe của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Nhìn trời, toi đời.

Xem ra đối tượng nhập mộng không phải Thông Nương.

Gần đây người ngồi trên xe của Đông Phương Lục Tiên Tử Xe là Tạo Hóa Pháp Vương thì phải?

Nhưng tại sao Tạo Hóa Pháp Vương lại cầm điện thoại di động của ta chứ?

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện ra rất nhiều nghi hoặc.

“Không ổn, xe sắp bị đè bẹp, đè bẹp rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử lo lắng nói.

Ở bên cạnh có một chiếc xe tải lớn ép tới, đè lên xe của Đông Phương Lục Tiên Tử, làm xe bẹp dí.

Đối tượng nhập mộng của Tống Thư Hàng cũng bị xe tải đè, cả người bị nghiền nát.

Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được cảm giác này, thân thể đau nhức dữ dội.

Cơn đau kích thích thần kinh của hắn, làm hắn khổ không nói nên lời.

Xem ra không phải Tạo Hóa tiền bối.

Nếu là Tạo Hóa Pháp Vương, dựa vào thể chất thân thể cực cao của hắn, không thể nào bị một chiếc xe tải đè bẹp được.

Rốt cuộc đối tượng nhập mộng lần này là ai ?

Tống Thư Hàng lại càng tò mò muốn biết.

Mà lúc này chuyện quỷ dị hơn lại xảy ra. Rõ ràng thân thể đã bị nghiền nát nhưng hai tay của đối tượng nhập mộng vẫn cầm điện thoại di động, thực hiện các thao tác cực nhanh.

Ngay cả cái chết cũng không thể ngăn cản hắn chơi game.

“Sao vừa rồi chú mày lại bất động vậy? Suýt nữa thì chết rồi.”

Trong điện thoại truyền ra tiếng của đồng đội trong team.

“Không có gì... vừa bị tai nạn giao thông, tao chết rồi. Nhưng đừng lo, ngay cả cái chết cũng không cản được thao tác của tao, trận này chúng ta thắng chắc rồi. Dù thân thể sắp vỡ nát nhưng cũng không ảnh hưởng đến phong độ của tao.”

“Vậy cố lên...”

Sau đó đối tượng nhập mộng tiếp tục spam thao tác điên cuồng.

Đây là trải nghiệm lạ lùng gì vậy?

Nếu là nhập mộng, nội dung thể nghiệm này cũng quá tệ.

"Lần này có đúng là nhập mộng thật không vậy?"

Tống Thư Hàng nghĩ.

Có khi nào lần này chỉ là một giấc mơ bình thường? Có thể là mình đang gặp ác mộng.

Trong lúc hắn đang suy tư, giấc mơ lỳ lạ lại bắt đầu biến hóa.

Chiếc xe gây tai nạn giao thông kia đột nhiên biến hình, biến thành thuyền tiên transformer của Tống Thư Hàng.

Đến đây, Tống Thư Hàng có thể xác định lần này không phải nhập mộng mà chỉ là một cơn ác mộng bình thường.

"Đỡ ta dậy, ta còn cứu được."

Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Ngay sau đó, hắn chợt mở mắt tỉnh dậy.

Trong tầm mắt của hắn, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang dùng chuôi kiếm đánh vào mặt hắn.

"Dừng lại đi Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài là thần binh Trường Sinh Giả, đánh như vậy mặt ta đau lắm."

Tống Thư Hàng nói, đồng thời đưa tay ra muốn ngăn động tác đánh mặt của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Thế nhưng...

Tay ta đâu?

Tống Thư Hàng nhìn xuống, sau đó hắn thấy được một hình ảnh rất đáng sợ như trong phim kinh dị, cần chèn hiệu ứng mosaic vào.

Thân thể hắn hóa thành một vũng máu, chỉ còn lại cái đầu.

Lúc này thân thể hắn đang từ từ hội tụ, khôi phục lại.

Đây là tác dụng của Trùng Sinh đan.

Tống Thư Hàng:

"Đậu xanh, máu ta chảy đầy đất rồi!"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

"..."

"Chuyện gì thế này? Ta chỉ ngủ một giấc thôi mà."

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

"Biết chết liền, sau khi ngươi ngủ được một lúc, thân thể đột nhiên tan chảy."

Xích Tiêu Kiếm đáp:

“Cũng may Sở đạo hữu kịp thời điều động lượng lớn nước suối trong suối nguồn sự sống giữ được đầu của ngươi, nếu không bây giờ ngay cả đầu cũng mất luôn rồi.”

Sở các chủ ở trong suối nguồn sự sống, im lặng phun bong bóng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lẽ nào cái giá phải trả khi giám định Bạch tiền bối two vẫn còn ảnh hưởng đến bây giờ?

Hay là do bug trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của hắn lại bạo phát, làm hắn nổ tung?

“Thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh vẫn chưa hết, may mà hôm nay ta đã mua Trùng Sinh đan nếu không thì chết chắc rồi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“...”

Chẳng lẽ không phải do ngươi mua Trùng Sinh đan nên hôm nay mới toi sao? Ngươi nhớ kỹ lại đi, mấy ngày trước thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh chưa hết mà trên người ngươi lại không có vật gì có tác dụng hồi sinh, chẳng phải mỗi ngày ngươi vẫn ngoan cường sống sót đấy thôi?

“Đến khi nào ta mới khôi phục lại được?”

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi.

“Chắc... vài tiếng?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đoán.

Tống Thư Hàng thở dài.

...

Lúc này, trên một hành tinh nhỏ nào đó trong hệ ngân hà.

Đại lão cái gì cũng có thể bán đang cung cấp hàng cho đệ tử hàng gì cũng có thể bổ tiên tử.

Đột nhiên đại lão cái gì cũng có thể bán ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về hệ mặt trời ở rất xa.

“Sao vậy sư tôn?”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử tò mò hỏi.

“Hay lắm!”

Đại lão cái gì cũng có thể bán lộ ra nụ cười sáng lạng, hắn siết chặt chiếc chăn trên người.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử:

“???”

“Hôm nay tâm trạng tốt, chúng ta giảm giá hai mươi phần trăm cho khách hàng.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán cười to.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn sư phụ mình.

Cô không nghe lầm đấy chứ?

Sư phụ vậy mà chủ động giảm giá hai mươi phần trăm cho khách hàng... Hôm nay sư phụ uống nhầm thuốc hay sao vậy?

Lúc này Đại lão cái gì cũng có thể bán nhếch môi cười, trên mặt hiện rõ sự vui vẻ.

Bởi hắn cảm ứng được viên Trùng Sinh đan mà mình bán cho Bá Tống đạo hữu đã bị sử dụng!

Việc này chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ Bá Tống đạo hữu nổ tung rồi!

Quá tuyệt!

Nói thật, chính hắn cũng không ngờ viên Trùng Sinh đan kia lại bị dùng nhanh như vậy.

Trùng Sinh đan mà hắn bán tuyệt đối là hàng thật đúng giá, buôn bán công bằng không lừa già dối trẻ, bảo đảm chất lượng. Hắn chưa bao giờ bán hàng giả, dù sao việc này có liên quan đến danh tiếng của hắn.

Thế nhưng hắn đã thêm môt pháp thuật cảm ứng nho nhỏ lên viên Trùng Sinh đan kia.

Một khi đan dược bị sử dụng, hắn sẽ cảm ứng được.

Hắn vừa mới bán đan dược cho Bá Tống xong, chưa được bao lâu Bá Tống đạo hữu đã sử dụng đan dược. Tần số tử vong này đúng là đáng sợ, khiến người ta phải bội phục.

“Xem ra ta phải kéo Bá Tống đạo hữu ra khỏi danh sách đen

thôi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán thầm nói.

Mặc dù Bá Tống đạo hữu hơi chút giống sao chổi của hắn, lúc nào gặp Bá Tống cũng chẳng có chuyện tốt gì, nhưng Bá Tống đạo hữu lại có nhu cầu lớn về pháp khí hồi sinh.

Nhiều năm qua, hắn chưa từng thấy ai kính nghiệp với cái chết giống như Bá Tống đạo hữu.

Theo cảnh giới của Bá Tống đạo hữu tăng lên, cấp bậc pháp khí hồi sinh cần dùng cũng sẽ ngày càng cao, giá cả dĩ nhiên cũng theo đó tăng lên.

Đây là một khách hàng tiềm năng.

“Quan sát thêm một quãng thời gian nữa, lén tiếp xúc với hắn một chút.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán lẩm bẩm.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nhìn vẻ mặt của sư phụ thiên biến vạn hóa, có vẻ như diễn biến nội tâm rất phong phú.

Cô im lặng thu hàng hóa của mình rồi mở cổng không gian bỏ chạy.

Sư phụ phát bệnh rồi, để tránh bị lây bệnh, cô nên rời đi sớm thì tốt hơn.

…

Trong thế giới hạch tâm.

Thân thể Tống Thư Hàng chậm rãi ngưng tụ ra hình dáng tổng thể.

“Ta cảm giác hình như thân thể của ta xảy ra biến hóa gì đó thì phải? Có phải là có thêm thứ gì đó không?”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Sở các chủ.

“Ừ, cuối cùng ngươi cũng cảm ứng được rồi à?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời:

“Trước đó có một giọt Cổ Vu thần huyết trôi lơ lửng bên cạnh cây nhỏ, ta bèn bỏ nó vào trong thân thể ngươi. Cổ Vu thần thuyết có tác dụng cường hóa thân thể, cường hóa năng lực chữa trị. Thân thể của ngươi hóa thành máu, bỏ Cổ Vu thần huyết vào có thể làm tăng tốc độ khôi phục."

"Cám ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối."

Tống Thư Hàng đáp, nhưng trong lòng lại đau xót vô cùng.

Giọt Cổ Vu thần huyết kia là vật phẩm có được sau khi dung hợp năm mươi lăm thiên nhân, dùng ngón chân cũng đoán được độ trân quý của nó. Nếu dùng để luyện khí, nhất định sẽ luyện chế ra được pháp khí cực mạnh, như vậy mới có thể phát huy toàn bộ công hiệu của nó.

Còn dùng trực tiếp, hiệu quả chắc chắn là thấp nhất.

Tiếc thật.

"Còn có hóa thân bọc thép của ngươi nữa."

Sở các chủ nói:

"Sau khi ngươi hóa thành một vũng máu, hóa thân bọc thép chỉ còn lại nửa người dưới đã chạy đến bên cạnh ngươi, tiếp đó nó bước vào trong vũng máu rồi bị hòa tan mất."

Tống Thư Hàng:

"!!!"

Hòa tan?

Máu do thân thể ta biến thành là thứ gì mà ngay cả hóa thân bọc thép cũng bị hòa tan vậy?

Chương 1590: Mỗi Người Một Cái

Hóa thân spam nhóm chat của ta, hóa thân ta mới có được, còn mới toanh nóng hổi, chưa kịp dùng đã biến mất rồi.

Tim Tống Thư Hàng đau đớn như bị dao đâm.

Vốn dĩ theo như kế hoạch của hắn, bản thể có thể tiến hành học tập, tu luyện thường ngày.

Phân thân phụ trách trông quán, truyền thụ cho đệ tử, học tập ngôn ngữ viễn cổ.

Còn hóa thân bọc thép thì có thể chat trong nhóm, chăm sóc tiên thực và linh thú trong thế giới hạch tâm.

Chẳng qua thế sự vô thường, người tính chung quy không bằng trời tính.

Một hóa thân bọc thép lớn như vậy... lại mất đi như thế.

Tống Thư Hàng ảo não thở dài.

Nếu không nhờ đạo tâm kiên định, nói không chừng hắn đã đau tim đến ngất đi rồi.

Trong lúc hắn đang suy tư, mỹ nhân rắn công đức chui ra từ một vũng máu trong thân thể hắn. Cô cuộn tròn đuôi lại, 'ngồi' bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay nhẹ nhàng sờ đầu Tống Thư Hàng.

@#%× Tiên Tử đang an ủi ta sao?

"Cám ơn Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử."

Tống Thư Hàng bị cảm động rồi.

Đôi khi tiên tử cũng rất biết làm ấm lòng người.

Lúc này Tạo Hóa Tiên Tử cũng hiện thân, dùng cùng tư thế ngồi ở một bên khác cạnh Tống Thư Hàng, cũng vươn tay sờ đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"..."

Sao cứ có cảm giác giống như hai con sủng vật đang tranh sủng thế nhỉ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Tạo Hóa Tiên Tử lên tiếng. Cô dùng giọng nói như đang ca hát nói:

“Nghĩ một cách chết đi, muốn chết kiểu gì?”

Mỹ nhân rắn công đức ở phía đối diện tiếp lời:

“Cho ngươi mười giây, hãy nghĩ một cách chết.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Ngay sau đó hai vị tiên tử đồng thời đứng dậy, một trái một phải vây quanh Tống Thư Hàng.

@#%× Tiên Tử dựng đứng đuôi, cái đuôi dài đứng thẳng, cô dùng chót đuôi nhọn chống trên mặt đất.

Tạo Hóa Tiên Tử co chân trái lên, bày ra thế kim kê độc lập.

Hai vị tiên tử cùng làm thế bạch hạc giương cánh, dùng giọng của Tống Thư Hàng nói:

“Sương… sướng đến chết?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“…”

Sau khi @#%× Tiên Tử gặp Tạo Hóa Tiên Tử, hai vị tiên tử vừa cạnh tranh lại vừa có tiếng nói chung, thỉnh thoảng còn hợp tác với nhau.

Tống Thư Hàng nghiêng đầu, trên mặt hiện vẻ đời này không còn gì luyến tiếc nữa.

Hắn vậy mà lại bị mỹ nhân rắn công đức làm cảm động, đúng là ngu quá mà.

…

Bởi vì có Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức ở bên cạnh pha trò, bất giác thời gian trọng tu thân thể thật dài đã trôi qua.

Thân thể Tống Thư Hàng đã khôi phục như lúc ban đầu.

Mỹ nhân rắn công đức lấy ra tấm chăn trải giường mà Bạch tiền bối two tặng rồi phủ lên người Tống Thư Hàng.

“Cảm thấy thế nào? Thân thể có gì khác thường không?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nắm rồi thả bàn tay:

“Trước mắt thì không có vấn đề gì, Trùng Sinh đan của đại lão cái gì cũng có thể bán có tác dụng cực tốt. Ngoại trừ cảm thấy hơi yếu ớt ra thì không có bất kỳ di chứng gì, thậm chí ngay cả những đau đớn phải chịu đựng khi giám định hai vị Bạch tiền bối cũng biến mất.”

Ngoài ra có thể là do Xích Tiêu Kiếm tiền bối bỏ Cổ Vu thần huyết vào thân thể hắn, Tống Thư Hàng phát hiện dường như thân thể mình trở nên mạnh mẽ một chút.

Hắn động tâm niệm, vận chuyển Nho Gia Kim Cương Thân và Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Ngay sau đó một con thánh viên to lớn hiện thân. Đây là thánh viên mà Bạch tiền bối two tặng, cực kỳ cao to cường tráng.

Tiếp đó lại có 23 hư ảnh thánh viên viễn cổ lần lượt xuất hiện, trong tay mỗi con thánh viên nâng một quyển kinh văn Nho gia.

“Quả nhiên đã trở nên mạnh hơn.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Trước kia hắn có 21 hư ảnh thánh viên viễn cổ, bây giờ lại tăng thêm 3 hư ảnh.

Cổ Vu thần huyết đúng là thứ tốt. Về phương diện cường hóa thế chất, vừa dụng đã thấy hiệu quả ngay.

Do số lượng thánh viên biến thành 24 con nên các thánh viên không thể xếp theo hình chữ nhân ‘人’ được. Lần này tất cả thánh viên xếp thành một hình tam giác.

Thánh viên lớn nhất là đỉnh của hình tam giác, 23 thánh viên còn lại tạo thành hình tam giác cân.

Ngoại trừ thể chất được cường hóa, Tống Thư Hàng không phát hiện thân thể mình có biến hóa khác.

Hóa thân bọc thép của hắn cũng chẳng để lại dấu vết gì, cứ vậy mà hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng nội thị toàn thân cũng không tìm được bóng dáng của hóa thân bọc thép.

“Chẳng lẽ... là ngươi!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa ý thức vào trong kình đan.

Dù sao tên này đã từng có tiền án.

Lẽ nào tên này đã quên mất nỗi sợ hãi khi bị bàn tay nhỏ của mỹ nhân rắn công đức chi phối, lại nuốt mất lò phản ứng hạt nhân máy móc?

Nhưng khi ý thức của hắn tiến vào kình đan, phát hiện kình đan chẳng khác gì lúc trước, bụng nó cũng không to ra, chỉ lẳng lặng nằm trong đan điền của hắn.

Không phải kình đan mập ư?

Vậy hóa thân bọc thép của ta đi đâu rồi?

"Có nên vận dụng bí thuật giám định lên người mình không nhỉ?"

Tay phải của Tống Thư Hàng lại ngứa ngấy.

Nhưng ngay sau đó hắn đã khắc chế ý nghĩ muốn thi triển bí pháp giám định lên người mình.

Trùng Sinh đan mới vừa dùng xong, nếu bây giờ thi triển bí pháp giám định, không may thân thể lại nổ tung thì phải làm sao?

"Xem ra thân thể ngươi không có vấn đề gì."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Sở các chủ tiếp lời:

"Hơn nữa hình như còn trở nên mạnh mẽ một chút. Bây giờ ngươi đã dựa và 'cái chết' để đạt được sức mạnh rồi à?"

"Làm gì có!"

Tống Thư Hàng khổ não đáp.

Hắn đứng dậy, lấy một bộ quần áo từ thế giới hạch tâm để thay, sau đó lại thu hồi pháp khí vòng tay, điện thoại di động, nhẫn đã rơi ra khi bạo thể.

"Phải đi mua thêm quần áo thôi."

Tống Thư Hàng mở điện thoại để xem giờ.

Đã là bốn giờ chiều.

"Thời gian dư giả, hẳn là vẫn kịp để đi dạo phố."

Tống Thư Hàng thầm nói.

Bây giờ tọa độ của thế giới hạch tâm đang ở Lan Tây đảo, nếu muốn mua đồ rất đơn giản.

"Hay là nhân lúc Bạch tiền bối chưa trở về, chúng ta đi ra ngoài dạo một vòng nhỉ?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Sau đó hắn nhìn quanh một lượt.

Sở các chủ chỉ còn cái đầu.

Mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử về trong cơ thể hắn, không có ý muốn đi dạo phố với hắn.

Lúc trở về, mỹ nhân rắn còn tiện tay cầm lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối rồi nuốt vào bụng.

Đối tượng duy nhất có thể tám với Tống Thư Hàng là Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không còn.

“Chẳng lẽ ta phải đi tìm Thông Nương ư?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm tự hỏi.

“Chuyện gì?”

Hắn vừa nói xong đã thấy Quy tiền bối mang theo Thông Nương chậm rãi bò tới bên này.

Quy tiền bối:

“Ta ngửi thấy mùi máu tanh nên qua đây xem thử. Quả nhiên là... Thư Hàng ngươi lại nổ.”

“Tìm ta có chuyện gì?”

Thông Nương hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại của Tống Thư Hàng.

“Đi dạo phố không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không muốn, đi dạo phố sao thú vị bằng ở nhà được.”

Thông Nương trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Cọng hành vô dụng này có tư chất trở thành Thiên Đạo thật ư?

Xích Tiêu Tử tiền bối không nói đùa đấy chứ?

“Đi ra ngoài mua điện thoại cho ngươi, cũng đến lúc cô nên có điện thoại riêng rồi. Ngoài ra cũng mua cho Quy tiền bối một cái để tiện cho việc liên lạc, còn phải mua cho cả con rối tiên tử và m Trúc nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương nghe vậy, lập tức nhảy xuống khỏi mai của Quy tiền bối, sau đó hóa thành hình người nhẹ nhàng đáp xuống đất:

“Dạo phố là thú vị nhất, chúng ta đi ngay bây giờ luôn chứ?”

Quy tiền bối:

“...”

Trong lúc mọi người nói chuyện, đường hầm nối thế giới hạch tâm và thế giới tà liên mở ra.

Bạch tiền bối bước ra từ trong thế giới tà liên.

Ở sau lưng hắn, Bạch tiền bối two vẫy tay chào:

“Gặp lại sau, lần tới chúng ta nghiên cứu tiếp nhé.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Ta rất chờ mong vào lần gặp sau.”

Tống Thư Hàng:

“?”

Sao có cảm giác trong khoảng thời gian hắn rời đi, tình cảm giữa hai vị Bạch tiền bối tăng lên rất nhanh, đã thành bạn tốt rồi nhỉ?

Sau khi đáp xuống cạnh Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối ném một thứ giống như điện thoại di động cho Tống Thư Hàng.

Vật này chính là ‘máy nạp ma lực’.

“Ơ? Bạch tiền bối ngài không nghiên cứu cái này nữa à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lại ném một máy nạp ma lực khác cho Thông Nương.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

“Nghiên cứu xong rồi, lúc nãy ta và Bạch two đạo hữu đã nghiên cứu rõ máy nạp ma lực, còn nghiên cứu ra một đống hang mô phỏng. Nhưng trước mắt làm thế nào để nạp năng lượng cho máy nạp ma lực vẫn còn là một vấn đề. Bất kể là dùng linh lực, linh thạch, năng lượng Cửu U hay pháp lực, v.v... đều không thể nạp năng lượng cho máy nạp ma lực. Tuy Bạch two đạo hữu dựa vào quyền năng của chúa tể Cửu U, có thể cưỡng chế chuyển hóa tà năng Cửu U thành năng lượng của máy nạp ma lực, tạm thời dự trữ, nhưng ta cứ thấy thiếu thiếu thứ gì đó.”

Bạch tiền bối đáp.

“Nạp năng lượng hình như cần linh thạch Hắc Long, có thể là một loại năng lượng đặc biệt.”

Tống Thư Hàng nói.

“Vấn đề không chỉ nằm ở linh thạch Hắc Long, ta và Bạch two đạo hữu đã thảo luận với nhau, ngoài năng lượng, hẳn còn thiếu một thứ có kết cấu tương tự như tín hiệu mạng. Máy nạp ma lực sẽ dựa vào tín hiệu mạng đó để nhận được quyền hạn thi triển pháp thuật, hẳn là một kết cấu khá phức tạp.”

Bạch tiền bối giải thích.

“Thứ này sao nghe giống điện thoại di động quá vậy... Ngoài sạc pin còn cần nạp tiền, cần có sim điện thoại kết nối với mạng thông tin mới sử dụng được.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đại loại là vậy.”

Bạch tiền bối nói:

“Trong mấy cái máy nạp ma lực này tạm thời có một ít năng lượng do Bạch two đạo hữu cưỡng ép chuyển hóa thành, các ngươi cầm chơi đi, có thể thả ra chín pháp thuật ngũ phẩm.”

Tống Thư Hàng:

“Vậy có thể kết hợp nó với điện thoại di động không?”

“Ý tưởng được đấy, lần tới ta sẽ làm thử.”

Bạch tiền bối vui vẻ nói:

“Ngoài máy nạp ma lực, bọn ta còn đang nghiên cứu mấy thứ khác. Ví dụ như dược tề có thể phá giải virus tà năng do một vị chúa tể Cửu U khác chế tạo ra. Còn có trái tim kim loại của hành tinh mọc mắt, bọn ta cũng đang nghiên cứu và phá giải cấu tạo của nó, qua một đoạn thời gian nữa là có thể chế ra hàng nhái. Ngay cả phi toa xuyên chư thiên vạn giới bọn ta cũng nghiên cứu một lần. Cuối cùng ta đã dạy cách chế tạo phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối cho Bạch two đạo hữu. Hôm nay đúng là một ngày làm người ta hài lòng.”

Hai vị Bạch tiền bối đã tìm thấy tiếng nói chung về lĩnh vực tháo đồ đi nghiên cứu, đây cũng là nguyên nhân làm tình cảm giữa hai người tăng lên vùn vụt.

“Nói mới nhớ, trong tay ta còn có mấy cái phi hành khí của thiên nhân tộc, đến lúc đó đưa cho Bạch tiền bối ngài nhìn, xem thử có hứng thú không.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối gật đầu:

“Được, lần sau xem thử. Đúng rồi, giờ ngươi định làm gì?”

“Ta muốn mua mấy bộ quần áo cùng với mấy chiếc điện thoại di động, sau đó lại lập một tài khoản cho Thông Nương, nạp ít tiền vào để cô ấy dùng, cuối cùng là đổi thiên nhân thành linh thạch và tích phân, vậy là xong.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Thế thì ngươi xử lý chuyện của bản thân trước đi, chờ đến rạng sáng ta dẫn các ngươi đi thăm thú di tích trong hải vực hỗn loạn. Máy nạp ma lực được tìm thấy ở đó, nói không chừng có thể tìm được chút manh mối.”

Bạch tiền bối nói.

Chương 1591: Thiếu sót lớn của ánh nhìn mang thai

Cửa ra vào của thế giới hạch tâm nằm ngay ở quán ăn Lan Tây đảo.

Phân thân của Tống Thư Hàng ở lại thế giới hạch tâm để trông nom Đao Cổ Vô Hình và quản lý thế giới hạch tâm.

Bản thể thì đi ra khỏi thế giới hạch tâm cùng Bạch tiền bối và Thông Nương.

Vừa ra đến nơi thì Tống Thư Hàng thấy Sở Sở đang treo vắt vẻo trên nóc quán ăn, hình như đang sửa chữa nóc nhà.

“Sở Sở, ngươi biết sửa nhà à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Sở Sở cúi đầu xuống, nhoẻn miệng cười: “Sư phụ, ta chỉ cho cái nóc nhà này thêm trận pháp cố định và cường hóa thôi. Dự báo thời tiết nói ngày mốt Lan Tây đảo sẽ có bão nên ta chuẩn bị trước ấy mà.”

“Vất vả cho ngươi rồi.” Tống Thư Hàng nói: “À đúng rồi, có muốn ra ngoài dạo phố không?”

“Ta còn phải làm việc, không đi đâu. Sư phụ à, lúc đi dạo phố thì mua cho ta một ít vật liệu nhé, danh sách ta để ở quầy thu ngân kia kìa.” Sở Sở nói.

Cô đi dạo Lan Tây đảo suốt đã chán lắm rồi, với lại hôm nay Bạch tiền bối cứ tủm tỉm cười, trông có vẻ tâm trạng rất tốt… mị lực lớn quá đi. Trực giác của Sở Sở mách bảo hôm nay cô phải tránh xa Bạch tiền bối ra một chút.

Tống Thư Hàng: “Được, vậy ngươi ở lại trông nhà nhé.”

…

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Thông Nương mở cửa quán ăn, đi tới phố mua sắm gần đó.

“Xem ra đúng là Sở Sở có thiên phú trong tiên trù chi đạo. Bạch tiền bối này, chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ có thiếu đệ tử không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi muốn đưa Sở Sở qua đó à?” Bạch tiền bối hỏi lại.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ta muốn cho Sở Sở đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ du học một thời gian.”

“Ừm… nhưng gần đây ta không nói chuyện với Biệt Tuyết, cũng không biết chỗ cô ấy có thiếu đệ tử tạm thời không.” Bạch tiền bối nghĩ ngợi một lát rồi đột nhiên hai mắt sáng ngời lên, nói: “Đúng rồi Thư Hàng, ngươi có thể mời Bạch two đạo hữu đi giao lưu với Biệt Tuyết Tiên Cơ một chút để tìm hiểu thông tin, tiện thể cho Biệt Tuyết Tiên Cơ cơ hội trổ tài nấu nướng với Bạch two đạo hữu luôn. Kĩ năng nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ nhất định có thể khiến Bạch two đạo hữu vừa lòng.”

“Sao ta có cảm giác Bạch tiền bối ngài đang quăng cục nợ đi thế nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng mà…

Tuyệt đấy ~

Lần sau nếu rảnh hắn có thể mời Bạch tiền bối two một bữa cơm, địa điểm mời khách chính là chỗ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Biết đâu lại được ăn ké một bữa tiên trân yến ấy chứ.

Ý kiến hay ~

“Chúng ta có thể đừng nói về chủ đề Biệt Tuyết Tiên Cơ nữa có được không?” Thông Nương ở bên cạnh run rẩy nói. Nói thật là cô có ám ảnh tâm lý với cái vị Biệt Tuyết Tiên Cơ cao gầy kia, Biệt Tuyết Tiên Cơ chính là khắc tinh của cô đấy.

“Với lại… chúng ta có thể đi nhanh lên được không? Cái phố ăn uống này làm cho ta ngứa ngáy hết cả người.” Thông Nương lại nói tiếp.

Trong phố ăn uống tỏa ra mùi hương quyến rũ.

Trên con đường ăn uống của Lan Tây đảo có thể tìm được món ngon của rất nhiều quốc gia khác nhau.

Món ăn xa hoa, bình thường, thậm chí là quán ven đường cũng có. Ví dụ như bánh rán hành, hành phi thơm, bánh hành ngàn lớp, bánh quẩy hành, bánh sủi cảo nhân thịt với hành…

Phóng tầm mắt ra xa, đâu đâu cũng thấy các vị chủ quán tiện tay rút mấy cây hành lá, rồi múa dao phay như bay chặt chúng thành muôn mảnh.

Thông Nương khóc ròng.

Tàn nhẫn quá đi thôi.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau khi thở dài một tiếng, Tống Thư Hàng nói với Thông Nương: “Thông Nương, cô không thể cứ sống như cá mặn mãi được. Ta nghĩ cô cần phải bắt đầu cố gắng tu luyện đi.”

Bạch tiền bối nhìn Thông Nương rồi nói: “Ừ, đúng đấy.”

Dù sao nó cũng là một cọng hành thành tinh có khả năng làm Thiên Đạo cơ mà, tiềm lực lớn lắm.

“Ngày nào mà ta chẳng tu luyện?” Thông Nương nói: “Ngày nào ta cũng dành một tiếng để luyện Thiên Khấp Bảo Điển và Cửu Tu Phượng Hoàng đao, thế là mỗi ngày tu luyện tận hai tiếng cơ đấy.”

“Ít quá, tu luyện có hai tiếng thì ít quá.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói: “Cô phải nghiêm khắc với bản thân vào, tuyệt đối đừng lãng phí thiên phú. Thiên phú tu luyện của cô cao hơn ta tới 4,5 lần đấy.”

“Hả?” Thông Nương ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Thiên phú tu luyện của ta cao hơn ngươi 4,5 lần á? Ngươi đừng có mà lừa ta.”

“Chính miệng Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói với ta như vậy mà.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương xoa cằm suy tư: “Nói như ngươi, mỗi tháng ngươi lại tăng một cấp, thế chẳng phải ta có thể tăng mỗi tuần một cấp à? Một tháng sau ta sẽ vượt qua ngươi, hai tháng sau là ta có thể đè ngươi ra đất, hành ngươi tới tấp?”

Tống Thư Hàng: “Ta nghĩ… phép tính thăng cấp không tính như vậy được đâu.”

“Thế rốt cuộc là bao lâu thì ta có thể thăng một cấp chứ?” Thông Nương hỏi.

“Bây giờ cảnh giới của ngươi còn thấp, nếu tu luyện bình thường thì chỉ chừng mười năm nữa là có thể độ kiếp tấn thăng rồi.” Bạch tiền bối nói.

“Mười năm?” Thông Nương duỗi cánh tay nhỏ màu xanh nhạt của mình lên, nhìn mười ngón tay, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Một tháng!”

Đồ lừa đảo, tưởng ta chưa học toán bao giờ chắc?

Mười năm thăng một cấp thì làm sao có thể mạnh gấp 4,5 lần một tháng thăng một cấp được? 4,5 lần này tính kiểu gì ra thế? Ngươi nói ta nghe thử xem!

“Tóm lại, thiên phú tu luyện của cô rất cao, không thể lãng phí được. Thời gian tới ta sẽ lập kế hoạch tu luyện riêng cho cô, không thể để cô cứ lơ mơ như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng: “Ta có một câu hỏi.”

“Nói đi.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương: “Mỗi ngày ta tu luyện ít nhất hai tiếng đồng hồ, thế ngươi thì sao?”

Tống Thư Hàng dừng bước, đờ ra.

Cọng hành ngốc này mỗi ngày tu luyện ít nhất hai tiếng, thế còn hắn thì sao?

Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ lại thời gian tu luyện của mình gần đây.

Nói thật là hắn tu luyện rất chăm chỉ, chỉ cần có thời gian rảnh là hắn sẽ tu luyện ngay.

Vấn đề là… hắn không có nhiều thời gian rảnh cho lắm.

Tống Thư Hàng quay lại nhìn Thông Nương, nhếch miệng: “Mỗi ngày, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là ta lập tức tu luyện, không bỏ phí chút thời gian nào.”

Vì đây là lời nói thật nên Tống Thư Hàng tuyên bố rất hùng hồn.

Thông Nương: “!!”

Cứ có thời gian rảnh rỗi là tu luyện á?

Thế thì mắc bệnh cuồng tu luyện rồi chứ còn gì nữa?

Có lẽ mình thực sự phải cố gắng tu luyện thôi. Thông Nương nhủ thầm.

Tống Thư Hàng hài lòng quay đi, lừa được rồi, hay lắm!

Vào kì nghỉ đông, hắn phải thử bế quan một tháng mới được. Thân là Linh Hoàng ngũ phẩm mà chưa bế quan một tháng bao giờ, nói ra thật là xấu hổ.

…

Đưa Bạch tiền bối đi mua sắm cũng cứ như mang theo một cái thẻ ưu tiên giảm giá vạn năng.

Thế giới này chỉ biết xem khuôn mặt.

Khi đi mua điện thoại, Tống Thư Hàng chẳng cần mặc cả làm gì, chỉ cần để Bạch tiền bối và Thông Nương đứng ở đấy rồi chỉ chiếc điện thoại mình cần thôi. Hắn muốn loại nào, chủ cửa hàng sẽ bán cho hắn loại ấy với cái giá xấp xỉ giá nhập hàng.

Tống Thư Hàng mua một lúc 16 cái điện thoại.

Thông Nương, Quy tiền bối, Sở các chủ, con rối tiên tử và Tiểu m Trúc mỗi người một chiếc.

Một chiếc chuẩn bị cho Tô Thị A Thập Lục vì điện thoại của cô nổ mất rồi.

Mười chiếc còn lại mua cho Bạch tiền bối để làm thí nghiệm. Bạch tiền bối muốn thử xem có thể kết hợp máy nạp ma lực và điện thoại lại với nhau được hay không.

Tống Thư Hàng xách theo một đống điện thoại, thỏa mãn rời đi.

Sau đó còn phải qua tiệm bán quần áo và chợ đồ ăn để mua nguyên liệu nấu ăn cho Sở Sở.

Mua cái gì cũng được giá thấp nhất, quả là sướng không tưởng được.

“Tối nay lúc mang thiên nhân đi đổi linh thạch và điểm tích lũy, mình cũng phải đưa Bạch tiền bối theo tọa trấn mới được. Bạch tiền bối chẳng cần làm gì cả, chỉ cần ngồi cạnh uống trà là được. Đến lúc đó con thiên nhân lục phẩm kia nhất định sẽ được giá hời.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Giá của thiên nhân tứ phẩm và ngũ phẩm là cố định, nhưng giá thiên nhân lục phẩm thì chưa xác định, phải kiểm hàng xong mới chốt giá thích hợp sau.

….

Chờ khi nào về Hoa Hạ mới nạp tiền cho Thông Nương được, Tống Thư Hàng phải chuyển một ít tiền vào ngân hàng.

Dù nói phải sắp xếp kế hoạch tu luyện cho Thông Nương, nhưng hắn đã hứa sẽ nạp tiền cho tài khoản của cô trước rồi, phải thực hiện hứa hẹn cái đã.

Dù sao thì sau này Thông Nương cũng không còn nhiều thời gian để chơi đùa nữa.

Giải quyết xong chuyện ở Lan Tây đảo, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối cùng lên đường về địa khu Giang Nam. Địa điểm giao dịch đã hẹn trước với Tiểu Khả tiên tử là biệt thự của Dược Sư.

Tống Thư Hàng phân thân và Sở Sở ở lại trông coi quán ăn.

Khi trở về, Bạch tiền bối không dùng năng lực không gian.

Hắn lấy ra một chiếc tiên toa kiểu mới. Chiếc tiên toa này được phỏng chế lại sau khi nghiên cứu phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới của Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối muốn thử tính năng của chiếc tiên toa này.

Tiên toa phóng vụt lên trời.

Tốc độ này tuyệt đối là tốc độ chạy đua với Tử Thần.

Tống Thư Hàng ngồi trên phi toa mà cứ ngỡ mình đang ngồi trên lằn ranh sinh tử, bất cứ lúc nào cũng có thể lăn ra chết queo.

Tốc độ của phi toa càng lúc càng nhanh.

Bạch tiền bối rất phấn khởi, rất vui vẻ.

Nhưng không hiểu sao Tống Thư Hàng lại ngủ thiếp đi.

Là ngủ chứ không phải ngất đi vì sợ tốc độ nhanh, bởi vì tiên toa có vỏ bọc, rất an toàn, Tống Thư Hàng cũng thích cảm giác kích thích khi điều khiển tiên toa lao đi vùn vụt.

Trong giấc ngủ, Tống Thư Hàng nằm mơ.

Nhưng có kinh nghiệm sáng nay, nên Tống Thư Hàng không lập tức cho rằng mình đang nhập mộng.

Đầu tiên hắn xác định hướng triển khai kịch bản của giấc mộng này trước.

Trong mộng, có một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Là Thánh Nhân Nho gia.

Thánh Nhân đang giẫm trên tường vân, bước giữa hư không.

Tay trái hắn cầm một cuốn sách, vừa dạo bước giữa trời, vừa đọc nội dung trên sách.

Mà thị giác của Tống Thư Hàng thì bám chặt sau lưng Thánh Nhân.

Đang đi, Thánh Nhân bỗng dừng lại.

"Ta phát hiện ra ánh nhìn mang thai có thiếu sót, một thiếu sót vô cùng lớn." Thánh Nhân đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Ánh nhìn mang thai có thiếu sót?

Thiếu sót ở chỗ không sinh được con à?

Khỉ gió ấy! Nếu mà sinh được con ra thật thì cái bí pháp này quá biến thái rồi!

"Khi phụ nữ mang thai thì có thể sẽ mang thai đôi, nhưng ánh nhìn mang thai chỉ có thể khiến người ta trải nghiệm được nỗi khổ khi mang thai đơn, không thể cảm thụ được nỗi gian nan của thai đôi."

Tống Thư Hàng: "!!!"

Thánh Nhân, ngài cần uống thuốc, thật chứ không đùa đâu. Bây giờ mau đi uống thuốc thì may ra còn cứu được một chút.

"Cho nên, ban nãy ta đã thử dùng cả hai mắt để thi triển ánh nhìn tình thương của mẹ, như thế này." Thánh Nhân nói.

Sau đó, hai mắt của hắn đồng thời phát ra ánh sáng kì dị.

Chương 1592: Thư Hàng cũng đến tuổi có con rồi

Đừng! Thánh Nhân ngài đừng có mà nhìn về phía ta!

Áp lực như núi.

Dù là trong giấc mơ, dù là đang nhập mộng, Tống Thư Hàng cũng hoàn toàn không muốn bị hai mắt của Thánh Nhân nhìn vào chút nào.

Nếu đây là nhập mộng thì rất có thể là trải nghiệm của Tạo Hóa Tiên Tử. Bây giờ trên người hắn chỉ có mỗi Tạo Hóa Tiên Tử là có liên quan với Thánh Nhân Nho gia thôi.

Một phát ánh nhìn mang thai đã đáng sợ lắm rồi, bây giờ hai con mắt của Thánh Nhân còn đồng thời tỏa ra ánh sáng kì dị, khiến cho Tống Thư Hàng bủn rủn hết hai chân.

Thánh Nhân hết thuốc chữa thật rồi.

Ta không muốn dính ánh nhìn mang thai đôi đâu! Tống Thư Hàng phản kháng theo bản năng, hai chân ra sức đạp một cái.

Sau đó, hắn bừng tỉnh.

Ơ? Tỉnh à?

“Không phải nhập mộng?” Tống Thư Hàng cảm thấy mình vừa sống sót sau đại nạn.

Nhập mộng không phải cứ muốn tỉnh là tỉnh được đâu.

May mà chỉ là một giấc mộng bình thường.

“Nhưng hôm nay sao mình cứ nằm mơ liên tục thế nhỉ?” Tống Thư Hàng nghi ngờ tự nói.

Với tu vi của hắn bây giờ thì lẽ ra không nằm mơ mới đúng. Thế mà hôm nay hắn đã gặp hai giấc mơ kì lạ liên tục rồi.

Trong giấc mơ thứ nhất, hắn bị xe nghiền nát, sau khi tỉnh lại thì Hồi sinh đan đi tong.

Thế giấc mộng lần này thì sao?

Tống Thư Hàng cấp tốc tiến vào trạng thái nội thị, sau đó lập tức đưa thần thức vào kình đan.

Ánh nhìn mang thai đôi của Thánh Nhân trong mộng khiến cho Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến kình đan của mình, vì trước đây đã có vết xe đổ.

Nhưng kình đan vẫn yên ổn trong đan điền, không có gì kì lạ, Tống Thư Hàng cố ý nhìn bụng nó… cũng không có dấu hiệu mang thai.

Nhưng hắn vẫn không yên lòng.

Bây giờ hóa thân bọc thép và lò phản ứng hạch tâm đều biến mất, khả năng lớn nhất là chúng đã chui vào kình đan rồi.

Thế là Tống Thư Hàng định bụng quan sát kình đan của mình cho cẩn thận.

“Đến rồi.” Đúng lúc này, Bạch tiền bối đạp phanh.

Phi toa đột nhiên dừng lại, Tống Thư Hàng lao vè phía trước, tí nữa thì văng ra khỏi phi toa.

“Lên xe nhớ phải thắt dây an toàn.” Bạch tiền bối quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối, ta cũng muốn thắt lắm, nhưng trên cái phi toa này của ngài làm quái gì có dây an toàn!

“Vừa rồi ngươi mơ thấy ác mộng à?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài: “À, coi như là ác mộng. Ta mơ thấy Thánh Nhân Nho gia bay lên không trung cùng ta, sau đó hắn đột nhiên nói về ánh nhìn mang thai và mang thai đôi gì đó, còn muốn cho ta ăn một phát ánh nhìn mang thai đôi.”

“Ngày nghĩ đêm mơ.” Bạch tiền bối nói: “Thư Hàng, ngươi muốn có con à? Tính tuổi ra thì đúng là đến tuổi rồi đấy.”

“Sao ngài lại nghĩ thế chứ?” Tống Thư Hàng khóc ròng.

Với lại năm nay ta mới mười tám tuổi, căn bản không muốn con cái gì hết mà!

Lúc nghĩ đến đây, đầu óc hắn lại liên tưởng tới Lý m Trúc.

Tống Thư Hàng: “…”

…

Màn đêm buông xuống.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng giữa hai người đặt một bình tiên trà.

Hai người đang chờ Tiểu Khả tiên tử và đạo hữu mà cô sắp xếp đến lấy thiên nhân đi.

Nhân lúc Bạch tiền bối có thời gian, Tống Thư Hàng nói ra tất cả những điểm còn hoài nghi khi mình tu luyện hồi sáng cho hắn biết.

Gần đây hắn càng ngày càng hiểu rõ về đao ý, có cảm giác đao ý của mình sắp lột xác đến nơi. Cho nên hắn phải thỉnh giáo Bạch tiền bối những vẫn đề liên quan đến đao ý.

Dù Bạch tiền bối tu luyện kiếm ý, nhưng trên một số phương diện thì đao ý và kiếm ý có điểm tương đồng.

“Ta cảm thấy đao ý của mình sẽ lột xác thành một loại đao ý có sức sát thương rất lớn.” Tống Thư Hàng nói.

Hình thái đầu tiên của đao ý là đao ý khôi giáp.

Vậy chắc chắn hình thái thứ hai sẽ là loại hình có sức sát thương cao.

“Sát thương cường lực chẳng có gì hay ho, không bằng đổi thành loại hình sát thương kiểu nghiền nát ấy.” Bạch tiền bối vừa trả lời Tống Thư Hàng, vừa loay hoay cải tạo mấy chiếc điện thoại trong tay.

“Sát thương nghiền nát?” Tống Thư Hàng tưởng tượng một chút, sau đó lập tức nhớ tới chiến xa của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Đao ý sát thương nghiền nát? Đao ý dạng bánh xe à?

“Ta vẫn muốn có một đao ý bình thường thôi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Đúng lúc này thì điện thoại của hắn đổ chuông.

Tiểu Khả tiên tử gọi đến.

“Bá Đao tiền bối, ngài có nhà không? Nhân viên của bọn ta sắp đến nơi rồi.” Tiểu Khả tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Có nhà đấy, hai người đến thì gõ cửa là được.”

“Được rồi Bá Đao tiền bối, để ta chuyển lời với nhân viên.” Tiểu Khả tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Ơ? Tiểu Khả Tiên Tử không đến à?”

“Bá Đao tiền bối, ta chỉ phụ trách nghe điện thoại chăm sóc khách hàng, không chịu trách nhiệm giao nhận hàng tại nhà, cũng không có trách nhiệm dạy ngôn ngữ viễn cổ.” Tiểu Khả Tiên Tử trả lời thấm thía.

Tống Thư Hàng: “…”

Kính coong!

Tiếng chuông cửa vang lên dưới lầu.

“Đến rồi.” Tống Thư Hàng mở cửa sổ ra, nhảy từ tầng bốn xuống.

Xung quanh biệt thự của Dược Sư bày rất nhiều trận pháp phòng ngự và huyễn thuật, cho nên bình thường Tống Thư Hàng nhảy lầu cũng không sợ bị người thường phát hiện ra.

Tống Thư Hàng tiếp đất, đi mở cổng chính.

Ngoài cửa có một chiếc xe container đang đỗ.

Sáu tu sĩ cao lớn cường tráng nhảy xuống khỏi xe.

“Chào ngài, Bá Đao tiền… á, Bá… Bá Tống!” Tu sĩ phụ trách việc giao dịch hét lên sợ hãi.

Đám thiên nhân mắc chứng mù mặt người nhưng hắn thì không.

Hắn nhớ như in dáng vẻ của Bá Tống Huyền Thánh, đồng thời đã hạ quyết định rằng hễ gặp Bá Tống Huyền Thánh là phải tránh cho thật xa.

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, hắn đến nhà nhận hàng lại đến ngay hang ổ của Bá Tống Huyền Thánh.

Lẽ ra ta phải nghĩ tới việc khu vực xung quanh đại học Giang Nam là địa bàn lịch luyện hồng trần của Bá Tống Huyền Thánh chứ! Người có thể bắt giữ thiên nhân lục phẩm trong địa bàn ấy, ngoài Bá Tống Huyền Thánh thì còn ai trồng khoai đất này?

“Đừng nhìn ta, Bá Tống tiền bối đừng nhìn ta!” Tu sĩ phụ trách giao dịch – Hằng Giang Đạo Trưởng một tay che mắt, một tay che bụng, cứ như làm thế thì có thể miễn dịch với ánh nhìn mang thai của Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng: “…”

Mỗi lúc thế này là hắn lại nhớ nhung công pháp tàng hình của Thần Bí Kiếm Hoàng.

“Yên tâm đi đạo hữu, ta không dùng ánh nhìn mang thai đâu, á á á!” Nói được một nửa, Tống Thư Hàng bỗng ôm bụng hét ầm lên.

Bá Tống Huyền Thánh vừa ôm bụng vừa kêu làm cho Hằng Giang Đạo Trưởng và đồng bạn cũng ôm bụng run lẩy bẩy. Bá Tống Huyền Thánh sắp thi triển thần công đấy à?

“Chết mất thôi.” Tống Thư Hàng ôm chặt bụng mình, đồng thời vội vàng tiến vào trạng thái nội thị, nhìn vào trong đan điền.

Trong đan điền của hắn, kình đan đang lăn lông lốc.

Bụng của nó mỗi lúc một to ra, còn to hơn cả trước kia, cứ như là mang thai đôi vậy.

Tống Thư Hàng: “…”

Mang thai đôi, ta không muốn sống nữa!

Bạch tiền bối hạ xuống từ không trung, đến bên Tống Thư Hàng: “Sao thế?”

Nghe thấy Tống Thư Hàng hét ầm lên, hắn còn tưởng có kẻ địch tìm tới cửa.

“Không sao đâu Bạch tiền bối, kim đan của ta lại mang thai thôi ấy mà.” Tống Thư Hàng than thở.

Mà lần này hình như còn mang thai đôi.

Cổ Vu thần huyết + lò phản ứng hạch tâm?

Hay là lò phản ứng hạch tâm + hóa thân bọc thép?

Bạch tiền bối: “…”

“Để ta nghỉ một tí, hoàn thành giao dịch trước đi.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Hằng Giang Đạo Trưởng đến nhận hàng: “Đạo hữu, số lượng thiên nhân ngũ phẩm ở chỗ ta hơi nhiều, tăng lên một trăm hai mươi tên rồi. Các ngươi có thể mang đi hết được không?”

“Mang thì mang được, nhưng e là bọn ta không mang đủ linh thạch.” Hằng Giang Đạo Trưởng dè dặt nói.

Bá Tống Huyền Thánh là người tàn nhẫn, không chỉ tàn nhẫn với người khác mà còn tàn nhẫn với chính bản thân mình. Ban nãy có nghe thấy không? Hắn vừa mới thi triển ánh nhìn mang thai với chính mình, đang mang thai kia kìa! Bá Tống Huyền Thánh đang nghiên cứu xem làm thế nào để ánh nhìn mang thai khiến người ta sinh được con luôn sao?

“Các ngươi cứ mang thiên nhân đi trước, linh thạch và điểm tích lũy thì từ từ trả ta sau cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề, đêm nay chúng ta sẽ dùng phi kiếm truyền tin để gửi linh thạch cho Bá Tống tiền bối.” Hằng Giang Đạo Trưởng đảm bảo: “Vậy, Bá Tống tiền bối, đám thiên nhân kia đang ở đâu?”

“Các ngươi đợi một chút.” Tống Thư Hàng vung tay lên, thả tất cả thiên nhân trong thế giới hạch tâm ra.

Tất cả thiên nhân đều được thả ra sân, vì cái sân không rộng lắm nên chúng chỉ có thể nằm chồng chất lên nhau.

Bây giờ đám thiên nhân vẫn đang ở trong trạng thái tê liệt. Khi giam giữ chúng trong thế giới hạch tâm, thi thoảng Tống Thư Hàng lại dùng Vô Hình Kiếm cổ xiên bù cho mỗi tên một cái để duy trì trạng thái trúng độc tê liệt này.

“Chỉnh tề quá.” Một đạo trưởng phụ trách nhận hàng thốt lên.

“Các ngươi có cách nào để trói bọn chúng lại không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chiếc xe tải này của bọn ta đã được cải tiến, bên trong là nhà giam di động, có hiệu quả ức chế linh lực, tăng thêm đại trận do đại năng bố trí, thoải mái vận chuyển thiên nhân.” Hằng Giang Đạo Trưởng nói: “Thiên nhân trong tay Bá Tống tiền bối đều hôn mê rồi, bọn ta vận chuyển cũng nhẹ gánh hơn nhiều.”

“Thì ra là thế. Vậy để ta cho các ngươi thêm một tầng bảo đảm.” Tống Thư Hàng lấy Kiếm Cổ Vô Hình ra, xiên thêm cho mỗi thiên nhân một nhát.

Đám Hằng Giang Đạo Trưởng không nhìn thấy Kiếm Cổ Vô Hình, nhưng lại thấy phần eo của thiên nhân tuôn ra máu tươi.

Bá Tống tiền bối dùng thủ đoạn vô hình để xiên thận của thiên nhân kìa!

Sau khi thiên nhân bị đâm thì miệng sùi bọt mép, hôn mê càng sâu.

Giá trị khủng bố của Bá Tống tiền bối trong lòng Hằng Giang Đạo Trưởng tăng thêm 100 điểm!

Kiểm kê xong số lượng thiên nhân ngũ phẩm, Hằng Giang Đạo Trưởng tính ra số điểm tích lũy và linh thạch của Tống Thư Hàng.

“Bá Tống tiền bối, bây giờ trong tay bọn ta ta không có đủ linh thạch, đành thanh toán cho ngài trước 10 thiên nhân ngũ phẩm còn sống, 2 tên ngũ phẩm đã chết và ba con thiên nhân tứ phẩm còn sống. Linh thạch của một trăm hai mươi thiên nhân ngũ phẩm sống, bọn ta sẽ trả cho ngài sau.” Hằng Giang Đạo Trưởng nói.

Tống Thư Hàng: “Được.”

“Bá Tống tiền bối, ngài hiểu cho thật là tốt quá.” Hằng Giang Đạo Trưởng nói xong, bèn mở cửa thùng xe, lấy ra một cái rương lớn.

Cái rương này là pháp khí chứa đồ, trong đó có một lượng lớn linh thạch và ghi chép điểm tích lũy. Sau khi giao linh thạch cho Tống Thư Hàng, bọn họ sẽ lấy cái rương về.

Sau đó các tu sĩ bắt đầu chuyển thiên nhân ngũ phẩm lên xe.

Tống Thư Hàng liếc vào trong xe.

Ở đó đã có hai thiên nhân tứ phẩm bị giam giữ.

Đồng thời, góc xe còn có một con rối mặt mũi xấu xí.

Tống Thư Hàng: “???”

Con rối tiên tử?

Trời đất, mấy hôm nay hắn không liên lạc được với con rối tiên tử, sao bây giờ cô ấy lại xuất hiện ở đây?

Tống Thư Hàng ôm bụng, xông lên xe tải, đến bên cạnh con rối tiên tử.

“Bá Tống tiền bối, ngài sao thế?” Hằng Giang Đạo Trưởng thấy sắc mặt Tống Thư Hàng tái đi thì lên tiếng hỏi.

“Sao con rối này lại ở trên xe của các ngươi?” Tống Thư Hàng cau mày hỏi.

Đồng thời, hắn áp tay lên người con rối tiên tử, kiểm tra thân thể cô.

Hạch tâm của cô đã biến mất!

“Đây là con rối của Bá Tống tiền bối sao?” Hằng Giang Đạo Trưởng trả lời: “Bọn ta phát hiện ra con rối này trên đường đến chỗ Bá Tống tiền bối. Nó rơi xuống bên cạnh xe của bọn ta, vì thấy phẩm chất của nó rất cao nên bọn ta mới đưa nó lên xe.”

“Bạch tiền bối, có cách nào để khởi động lại con rối tiên tử không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Con rối tiên tử và Lý m Trúc đã đi chơi với nhau mấy hôm.

Mà bây giờ con rối tiên tử bị người ta móc mất hạch tâm, còn Lý m Trúc thì mất tích.

“Dùng linh thạch đi, con rối nào cũng có thể khởi động bằng linh thạch.” Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng mở rương linh thạch ra xem.

3 thiên nhân tứ phẩm sống, giá 1500 viên linh thạch tứ phẩm.

10 thiên nhân ngũ phẩm sống và hai tên đã chết, tổng cộng 9200 viên linh thạch lục phẩm.

Linh thạch dùng làm phần thưởng trong hoạt động lần này là do các thế gia tu luyện và các môn phái lớn cung cấp. Bọn họ không quy đổi linh thạch thành linh thạch có phẩm chất cao hơn.

Cho nên số lượng linh thạch phần thưởng rất là nhiều.

Tống Thư Hàng cầm một viên linh thạch lục phẩm, nhìn con rối tiên tử.

“Lắp vào đâu?” Tống Thư Hàng khổ não nói.

Trên người con rối tiên tử chẳng có chỗ nào để cho linh thạch vào cả.

Đúng rồi… lúc đầu hắn không cẩn thận để con rối tiên tử và linh thạch cùng nhau, linh thạch đã bị con rối tiên tử ăn trộm không ít.

Có lẽ chỉ cần để cô ở gần linh thạch là được.

Thế là Tống Thư Hàng đặt cái rương chứa linh thạch ra trước mặt con rối tiên tử.

Hắn đoán đúng!

Sau khi đến gần con rối tiên tử, linh thạch không ngừng bị hấp thu, làn da của con rối tiên tử có khả năng hấp thu linh thạch.

Chỉ trong thời gian mười hơi thở, cả rương linh thạch đã bị con rối tiên tử hấp thu sạch bách.

Tống *lại nghèo rớt mồng tơi, lòng đau như cắt* Thư Hàng.

Linh thạch vừa mới vào tay, đừng nói cầm cho ấm, sờ còn chưa kịp sờ, đã sạch bách.

Lại nghèo.

Sau khi hấp thu nguyên một rương linh thạch, hai mắt của con rối tiên tử phát ra ánh sáng màu cam, cô được kích hoạt trở lại.

“Con rối tiên tử, cô tỉnh rồi à? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? m Trúc đâu, con bé đâu?” Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Năng lượng không đủ, xin hãy cung cấp cho ta thêm linh thạch.” con rối tiên tử chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “Nghèo rồi, hết linh thạch rồi.”

“Hạch tâm... bị một quái nhân... móc mất. Hắn nói vốn dĩ... hạch tâm là của... hắn. m Trúc an toàn… Ta dùng phi kiếm... đưa nó đi. Bây giờ chắc là sắp về đến nơi rồi.” giọng nói của con rối tiên tử hơi đứt quãng.

“Đưa đi? Thế thì làm sao về được?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khi hắn đang nói chuyện, bỗng có một luồng sáng từ xa lấp lóe phóng tới, đâm thẳng vào thận của Tống Thư Hàng.

Keng!

Chương 1593: Thận của phụ hoàng, ta nhận

Keng!

Một tiếng giòn tan.

Mũi kiếm đâm thẳng vào eo Tống Thư Hàng, phát ra âm thanh lanh lảnh của kim loại.

Tống Thư Hàng: “…”

Nếu không phải nhục thân của ta cường đại, ta lại tu luyện hai công pháp luyện thể đỉnh cao, thì hôm nay quả thận của ta đi tong rồi, thận bảy màu cũng không cứu được!

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn ra phía sau.

Sau đó hắn thấy Lý m Trúc ba tuổi treo trên phi kiếm, vẻ mặt ngây ngô. Phi kiếm xuyên qua áo khoác của nó, khiến nó treo lủng lẳng trên kiếm như linh vật.

“A Tống!” Nhìn thấy Tống Thư Hàng, Tiểu m Trúc cất giọng mềm mại gọi vang.

Cô bé bình an vô sự.

…

Thận của phụ hoàng, ta nhận!

…

Tống Thư Hàng vươn tay ôm Tiểu m Trúc vào lòng.

Phi kiếm mắc trên người nó biến thành một mảnh kim loại hình móng tay, bay vèo về ngón tay của con rối tiên tử.

Nhìn từ bề ngoài thì con rối tiên tử không hề trang bị bất cứ vũ khí gì, nhưng trên thực tế toàn thân cô đều có thể trở thành pháp khí công kích có chủng loại vô cùng phong phú.

Cô không chỉ biết ôm đầu ngồi xuống để phòng ngự.

.

.

.

Cô còn biết quỳ xuống phòng ngự kiểu ORZ nữa kia.

“Kẻ địch quá mạnh... ta không ngăn được. Ta chỉ có thể... đưa m Trúc về trước… Ta cài đặt đích đến của phi kiếm... là tòa nhà ở khu Giang Nam. Nếu Thư Hàng đã về... thì ưu tiên hạ cánh... ở nơi có khí tức của ngươi.” con rối tiên tử lại nói đứt quãng.

“Kẻ địch mạnh hơn tiên tử? Là Kiếp Tiên cửu phẩm ư?” Tống Thư Hàng cau mày, đan điền ngày càng đau đớn, nhưng thân là Bá Tống tiền bối, hắn nhất định phải nén nỗi đau ấy lại trước mặt bao nhiêu đạo hữu ở đây.

May mà đối với hắn thì nỗi đau này vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng.

Hằng Giang Đạo Trưởng và mấy vị đạo hữu đến nhận hàng đều lặng lẽ nuốt nước miếng.

Không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, vừa mở miệng đã nhắc đến kẻ địch là Kiếp Tiên cửu phẩm.

Bình thường đám tu sĩ nhỏ như bọn họ muốn gặp Tôn Giả thất phẩm đã là rất khó rồi, chứ nói gì đến Kiếp Tiên.

Nếu có thể gặp một vị huyền thánh sống thì đúng là chuyện may mắn lớn nhất đời người.

Đương nhiên, Bá Tống Huyền Thánh là ngoại lệ.

“Đúng vậy... chắc chắn là cảnh giới từ Kiếp Tiên trở lên. Ta đối mặt với hắn... không có đường chống trả.” con rối tiên tử chậm rãi nói: “Hơn nữa... hắn hiểu rất rõ về con rối. Ta đấu với hắn... bị ép sít sao... cuối cùng hạch tâm cũng bị móc mất… Rốt cuộc hạch tâm kia của ngươi... có lai lịch gì? Kẻ đó... chỉ muốn lấy hạch tâm. Sau khi móc hạch tâm của ta... hắn liền quăng ta sang một bên.”

Nói đến đây, con rối tiên tử tủi thân quá đỗi. Nói gì thì nói cô cũng là con rối bát phẩm, vật liệu toàn thân trên dưới, từ cái móng tay trở đi cũng có giá trên trời. Thế mà đối phương ném cô đi cứ như ném rác vậy.

Mặt khác, đối phương không có ác ý với Lý m Trúc. Khi con rối tiên tử đưa Lý m Trúc đi, hắn không hề ngăn cản, từ đầu đến cuối chỉ chăm chăm móc hạch tâm của cô mà thôi.

Tống Thư Hàng: “Đó là hạch tâm của con rối vua nửa thân nhện, sử dụng kĩ thuật ngụy vĩnh hằng chi lô. Lúc ấy con rối kia bị tổn thương đến hơn 89%, chỉ còn hạch tâm năng lượng là nguyên vẹn. Người chế tạo ra nó là… Trường Sinh Giả của Mặc Môn. Đậu xanh!”

Người mà con rối tiên tử không thể chống cự, hiểu rõ con rối như lòng bàn tay, lại còn bảo hạch tâm của con rối vốn chính là của hắn…

Đừng nói người móc mất hạch tâm của con rối tiên tử là Trường Sinh Giả thần bí kia nhé?

Tống Thư Hàng đắng lòng.

“Nếu đúng là cái vị Mặc gia kia thì tạm thời không lấy lại được hạch tâm cho con rối tiên tử rồi.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Nhưng hình như hạch tâm con rối kia là tác phẩm của Trường Sinh Giả Mặc Môn từ trước khi vị ấy thành đạo thì phải? Đối với hắn, chắc kĩ thuật của nó đã quá hạn và đẳng cấp cũng hơi bị thấp nhỉ?

Hắn móc hạch tâm con rối kia về làm gì?

Chẳng lẽ trong hạch tâm ấy còn ẩn chứa bí mật khác hay sao?

Con rối tiên tử từ từ đi đến bên Tống Thư Hàng, duỗi tay vỗ vai hắn: “Tìm cho ta viên hạch tâm khác được không? Năng lượng của linh thạch nhanh hết lắm, ta cứ thấy mình có thể chết máy bất cứ lúc nào…”

Tống Thư Hàng đặt Tiểu m Trúc lên vai, đáp: “Hạch tâm đẳng cấp cao làm gì dễ tìm như thế? Tiên tử duy trì hoạt động cơ bản nhất trước đã, ta dùng linh thạch giúp cô chống đỡ một thời gian. Cô đóng hết các chức năng không cần thiết lại đi. Bao giờ tìm được hạch tâm mới thì ta sẽ thay cho cô.”

“Ta... không... có... chức... năng... đó!” con rối tiên tử kéo dài giọng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Sắp chết máy à?

Tiên tử, ban nãy ta vừa cúng cho cô cả một rương linh thạch đấy. Dù chỉ là linh thạch lục phẩm và ngũ phẩm nhưng số lượng vô cùng nhiều, đổi thành linh thạch cửu phẩm cũng phải được chục viên.

Một con rối bát phẩm như cô tiêu hao lớn đến vậy sao?

“Linh thạch ngươi vừa cho ta có phẩm chất quá thấp, linh lực không ổn định, công suất vận chuyển không đủ, thường xuyên tạm ngừng, đứng máy.” con rối tiên tử nói bằng tốc độ bình thường.

Tống Thư Hàng: “…”

“Hay là chúng ta lập đội đi cướp hạch tâm về đi?” con rối tiên tử ngồi xuống ghế đá trong sân, hai tay chống cằm, nói: “Ta gặp hắn trưa nay, có khi bây giờ hắn vẫn đang ở gần đây, chúng ta có thể tìm được hắn đó.”

Nói cách khác, đại lão Trường Sinh Giả Mặc môn kia có lẽ vẫn còn đang ở gần đây à?

Tống Thư Hàng: “Ta cảm thấy chúng ta có lập đội thì cũng chỉ đi cúng mạng thôi, đừng nghĩ xàm. Ta có 120 thiên nhân ngũ phẩm, đem bán đi cũng được một lượng linh thạch lớn. Ta sẽ cho cô hấp thu, cố chống đỡ ít ngày đi đã.”

Tống Thư Hàng nói thản nhiên nhưng sâu trong thâm tâm nước mắt thành biển rộng.

Vất vả lắm mới rủng rỉnh túi tiền, ai ngờ linh thạch chưa đến tay đã phải chi ra trước.

Lúc này, Bạch tiền bối nói: “Hay là ta cải tạo cô một chút, cho thêm công năng để cô có thể duy trì hoạt động đơn giản nhất như đi đứng, nói chuyện nhé. Ở trạng thái đó có thể giảm tiêu hao linh thạch xuống rất thấp, chỉ cần một viên linh thạch tứ phẩm là cũng có thể duy trì hoạt động được rất lâu.”

Con rối tiên tử thở dài đáp: “Đành vậy thôi, làm phiền ngươi, Bạch đạo hữu.”

“Không cần khách khí, tiện tay thôi mà.” Bạch tiền bối nói: “Thực ra ta rất có hứng thú với cấu tạo của cô đấy.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Làm sao bây giờ? Hắn có cần ngăn Bạch tiền bối lại không?

Hay là đi tìm cả Bạch tiền bối two đến nhỉ? Để Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two hỗ trợ lẫn nhau, có lẽ khi cải tạo và phá hủy sẽ không gây nổ đâu đúng không?

…

“Bá Tống tiền bối, bọn ta xin phép về trước, đến đêm sẽ dùng phi kiếm chuyển số linh thạch còn lại cho ngài nhé.” Hằng Giang Đạo Trưởng và đồng bạn đưa tất cả thiên nhân ngũ phẩm lên xe, sau đó nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Làm phiền các vị đạo hữu, cảm ơn các đạo hữu đã trả con rối tiên tử nhà ta lại. Nếu các vị không tình cờ nhặt được cô ấy thì ta khó mà tìm cô ấy về được.”

“Bá Tống tiền bối khách sáo quá, bọn ta tiện tay thôi mà.” Hằng Giang Đạo Trưởng mỉm cười nói: “Vậy chúng ta xin phép Bá Tống tiền bối, đi trước đây.”

“Đạo hữu từ từ đã, để tỏ lòng, ta có một thứ muốn tặng cho ngươi.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hằng Giang Đạo Trưởng và các đồng bạn bất giác lùi về phía sau một bước.

Bá Tống Huyền Thánh nói muốn tặng đồ cho ta, giờ sao đây? Online chờ gấp!

Tống Thư Hàng vẫy tay, lấy nước suối của suối nguồn sự sống từ thế giới hạch tâm ra rồi chia cho Hằng Giang Đạo Trưởng và đồng bạn mỗi người một cốc.

“Đây là nước của suối nguồn sự sống, có thể tăng năm mươi năm tuổi thọ và giúp cường thân kiện thể.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

Nếu không có mấy đạo hữu này trùng hợp nhặt được con rối tiên tử thì Tống Thư Hàng không biết phải tìm cô ở nơi nào.

Nhất định hắn phải cảm ơn người ta cho tử tế.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng nghèo quá, trong tay chẳng có gì tốt để làm quà cho người ta, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có nước của suối nguồn sự sống là thích hợp nhất.

Vừa nhận nước của suối nguồn sự sống, Hằng Giang Đạo Trưởng và các đồng bạn đã ngửi thấy mùi hương ngan ngát tỏa vào khoang mũi, khiến người ta chỉ hận không thể uống hết ngay tại chỗ.

Nhưng không hiểu sao Hằng Giang Đạo Trưởng và các đạo hữu lại chợt nhớ đến nước sông mẫu tử trong truyền thuyết. Chính là cái loại nước uống một ngụm liền mang thai ấy.

Uống thứ này vào sẽ không mang thai chứ?

“Các đạo hữu có thể thử một chút, nhưng mỗi cốc này là một phần, phải uống hết thì mới có hiệu quả tăng năm mươi năm tuổi thọ.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ý của Bá Tống Huyền Thánh là bắt chúng ta phải đứng đây mà uống cho bằng hết?” Hằng Giang Đạo Trưởng nhìn Tống Thư Hàng, cắn răng một cái rồi uống một hơi cạn sạch.

Uống thì có thể mang thai, nhưng không uống nghĩa là không nể mặt Bá Tống Huyền Thánh.

Không nể mặt Bá Tống Huyền Thánh, các ngươi định mang mấy thai?

Mấy đạo hữu còn lại thấy Hằng Giang Đạo Trưởng uống rồi, cũng cắn răng uống cho bằng sạch.

Uống nước suối xong, cảm giác đau bụng trong dự đoán không tới, mà cả người bỗng thư thái thoải mái rất nhiều, cảm giác như mình trẻ ra, tuổi thọ cao lên vậy.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối ban thuốc!” Hằng Giang Đạo Trưởng chắp tay hành lễ với Tống Thư Hàng.

Báu vật kéo dài tuổi thọ! Dù chỉ có năm mươi năm, nhưng đó đã là một báu vật chỉ có thể gặp mà không thể cầu rồi.

Hơn nữa, nước suối này có hương vị tuyệt vời, uống một hơi hết lãng phí quá, lẽ ra phải từ từ thưởng thức mới đúng.

…

Sau khi từ biệt Tống Thư Hàng, Hằng Giang Đạo Trưởng và đồng bạn lái xe rời khỏi biệt thự của Dược Sư.

Trên đường về.

Hằng Giang Đạo Trưởng cảm thán: “Hôm nay chúng ta may mắn lắm mới tránh thoát được kiếp nạn đấy.”

“Không bị mang thai đúng là may mắn thật.”

“Đã thế còn được uống nước suối kéo dài thêm năm mươi năm tuổi thọ. Biết thế ta đã giữ nước suối kia lại, nhất định có thể bán được rất nhiều tiền. Chúng ta còn trẻ, không dùng đến nước suối này, nhưng thể nào cũng có tu sĩ sắp hết thọ nguyên cần nó.”

“Tiếc quá.”

Hằng Giang Đạo Trưởng nhìn về tòa biệt thự của Dược Sư mà nói: “Nhưng lần sau ta nhất định sẽ không quay lại nơi này đâu. Mang hàng về rồi dùng phi kiếm trả linh thạch cho Bá Tống Huyền Thánh thôi.”

…

Trong biệt thự của Dược Sư.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Thiên nhân lục phẩm của ta còn chưa được kiểm hàng mà!

Nhưng bây giờ gác việc đó lại sau vậy.

Tống Thư Hàng gọi mỹ nhân rắn công đức ra.

Phải xử lý cái thai đôi trong kim đan trước đã!

Chương 1594: Giữ lớn ~ hay là giữ nhỏ đây ~

Mỹ nhân rắn công đức được Tống Thư Hàng triệu hoán ra.

Đồng thời, Tạo Hóa Tiên Tử cũng tò mò hiện ra, lơ lửng phía sau Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức khá là thích chuyện 'tuốt cá voi', bởi vì chuyện này, Tạo Hóa Tiên Tử không làm được.

Đan điền và kim đan là nơi quan trọng nhất của tu sĩ, không thể để 'người khác' tiếp xúc.

Mỹ nhân rắn công đức là một phần công đức của bản thân Tống Thư Hàng, là chính mình. Mà Tạo Hóa Tiên Tử, dù cho có thể dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, nhưng chung quy cô vẫn là vật ngoại lai.

Trong biệt thự của Dược Sư.

Con rối tiên tử ngồi xụi lơ trên sô pha, không hề nhúc nhích, cố gắng tiết kiệm năng lượng.

Bạch tiền bối ngồi trên sô pha đối diện cô, trong tay cầm tách trà, nhẹ nhàng nhấp một hớp. Mái tóc dài của hắn xõa phía sau ghế sô pha, m Trúc đang chui vào sau ghế sô pha, lén lút tết bím tóc cho Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng vịn sô pha, cắn chặt răng: "Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, tuốt kim đan mới ra một hơi cho ta!"

Tay nhỏ của mỹ nhân rắn công đức hóa thành ánh sáng công đức tinh khiết, tiến vào đan điền Tống Thư Hàng rồi túm lấy kim đan cá voi mập.

Đây không phải lần đầu tiên cô đỡ đẻ cho kim đan cá voi mập, đã rất quen tay.

Lần đầu sinh còn bỡ ngỡ, lần thứ hai sinh nở thuận lợi, lần thứ ba thì càng có thể dễ dàng sinh hơn… ngoại trừ bào thai đôi.

Kim đan cá voi mập liều mạng bơi lội trong đan điền, nhưng đan điền chỉ lớn có bấy nhiêu mà thôi, lại thêm lúc này bụng của kim đan cá voi mập còn lớn hơn trước nên bơi không nổi.

Bàn tay nhỏ bé của mỹ nhân rắn công đức dễ dàng túm được đuôi nó rồi xách nó lên.

Sau đó, một tay khác của mỹ nhân rắn công đức nắm lấy thân cá voi, dùng sức nặn lên trên.

Nặn một lần…

Không nặn ra được.

Có lẽ do bào thai đôi tương đối khó sinh hơn.

Mỹ nhân rắn công đức đổi tư thế nặn thêm lần nữa.

Kim đan cá voi mập ra sức giãy giụa, nhưng kim đan vẫn không ra ngoài.

Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, cô mở miệng hát: “Lão gia ~ lão gia ~ phu nhân khó sinh rồi.”

Mỹ nhân rắn công đức chợt ngẩng đầu lên, hát tiếp lời: “Phu nhân khó sinh rồi ~~ giữ lớn hay là giữ nhỏ đây?”

Tống Thư Hàng: “…”

Con rối tiên tử: “…”

Bạch tiền bối: “…”

Lý m Trúc: “? ? ?”

“Giữ lớn ~ hay là giữ nhỏ đây ~ đây là một ~ vấn đề nan giải ~” Tạo Hóa Tiên Tử tiếp tục hát.

Mỹ nhân rắn công đức: “Giữ nhỏ ấy à, mang thai đứa bé mới có một… ngày, có giữ cũng chỉ có một con đường chết. Vì vậy, đương nhiên là giữ lớn rồi.”

Cũng không biết lời thoại này được lượm lặt ở đâu, âm thanh nghe khá quen tai, dường như là âm lồng tiếng của một nữ minh tinh nào đó.

“Đừng giỡn nữa.” Tống Thư Hàng thật muốn chết mà.

Ngày mai phải đi tìm Tạo Hóa Pháp Vương để trả Tiên Tử nhà hắn lại mới được.

Mỹ nhân rắn công đức + Tạo Hóa Tiên Tử, căn bản không chừa đường sống cho người ta.

Mới đến trưa nay thôi mà hắn đã tuyệt vọng với cuộc sống mấy bận.

“Không sinh được.” Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, mở miệng nói.

Hiếm khi bản thể của cô lại phát ra âm thanh.

Tống Thư Hàng: “?”

“Còn chưa lớn đủ, phải nuôi một thời gian nữa.” Mỹ nhân rắn công đức nói: “Thai đôi!”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Nói cách khác, kim đan cá voi mập của hắn còn phải mang thai hai viên ‘tiểu kim đan’ một thời gian nữa ư?

Lúc này, Bạch tiền bối đi tới, vỗ Tống Thư Hàng, an ủi hắn: “Dù sao thai đôi cũng tốt hơn thai ba, thai ba sẽ càng vất vả hơn.”

Lúc Bạch tiền bối đứng dậy, Lý m Trúc đang lặng lẽ tết tóc cho hắn cũng bị kéo lên. Cô bé treo trên tóc của Bạch tiền bối, lòng thòng theo bước đi… nhưng ngay cả như vậy thì cô bé cũng không bỏ cuộc, vẫn đang cố gắng tết bím tóc.

“Thai ba thì hẳn là sẽ không đây… Thánh Nhân cũng chỉ có hai mắt, không biến ra được ‘ánh nhìn thai ba’ đâu.” Tống Thư Hàng nói, hắn cứ cảm thấy kim đan cá voi mập của mình mang thai đôi có liên quan đến ‘ánh nhìn thai đôi’ của Thánh Nhân Nho gia. Cho nên, kim đan thai ba hẳn là sẽ không xuất hiện đâu nhỉ.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, lâm vào trạng thái trầm tư.

Thánh Nhân rốt cuộc có mấy con mắt đây?

…

…

1 giờ 20 phút rạng sáng thứ ba, ngày 22 tháng 10.

Thời gian chờ sống lại của Tống Thư Hàng đã gần kết thúc.

Mắt thấy bình minh sắp ló dạng, trên người Tống Thư Hàng lại xuất hiện nguy cơ lớn.

Lúc này, trong phòng hắn.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể hắn đang không ngừng vận chuyển, hết vòng này đến vòng khác, vận chuyển một cách điên cuồng.

Thậm chí Tống Thư Hàng không cách nào dừng chúng lại.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vận chuyển điên cuồng khiến linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng tăng cường không ngừng… Công lực tăng mạnh.

Công lực tăng mạnh là chuyện tốt.

Nhưng mà, công pháp hoàn toàn không phanh lại được thì không tốt chút nào.

Đây là điềm báo tẩu hỏa nhập ma.

Nếu các tu sĩ khác tẩu hỏa nhập ma thì còn có tỷ lệ sống sót nhất định.

Tống Thư Hàng mà tẩu hỏa nhập ma thì sẽ phát nổ.

“Tiêu rồi.” Tống Thư Hàng run rẩy móc di động ra.

Hắn gọi cho Bạch tiền bối.

Điện thoại còn chưa kết nối đã nghe được giọng Bạch tiền bối: “Ngay bên cạnh ngươi đây.”

Vừa rồi Bạch tiền bối ở trên lầu nghiên cứu phi hành khí của Thiên Nhân, cảm ứng được khí tức Tống Thư Hàng biến hóa bèn trực tiếp vượt không gian đến đây.

Phi hành khí mà Bạch tiền bối tháo ra chơi là chiến lợi phẩm của Tống Thư Hàng, sau lại chuyển tặng cho Bạch tiền bối nghiên cứu… hoặc nên nói là tháo ra chơi.

“Bạch tiền bối, ta còn cứu được không?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Bạch tiền bối vươn tay đặt lên người Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng cảm ứng trạng thái của hắn.

“Nhìn chung thì không phải chuyện xấu. Hiện tại, trong bụng kim đan cá voi mập của ngươi có hai viên kim đan đang được thai nghén. Tổng cộng bảy viên kim đan khiến ‘linh lực’ trong cơ thể ngươi rốt cuộc cũng tiếp cận một loại trạng thái cân bằng. Mà bây giờ linh lực trong cơ thể ngươi bạo động chính là bởi vì lực lượng trong cơ thể đang chủ động tìm kiếm điểm ‘cân bằng’ này.” Bạch tiền bối giải thích.

Điều Tống Thư Hàng quan tâm không phải cái này: “Bạch tiền bối, vậy ta có nổ không?”

“Có, nếu cứ tiếp tục như vậy, kim đan của ngươi còn chưa sinh thì ngươi đã nổ mất rồi. Hơn nữa, có thêm hai tiểu kim đan thì ngươi cũng không cách nào đạt đến ‘cân bằng’ thật sự.” Bạch tiền bối nói, vươn tay đặt lên phần bụng Tống Thư Hàng, trực tiếp cưỡng chế phong ấn kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng, cũng cưỡng chế cắt ngang việc vận chuyển công pháp trong cơ thể hắn.

“Ngoại trừ đan điền bản mệnh ra… tu sĩ còn có bảy đan điền nhỏ. Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ cùng với Long Giác. Bây giờ ngoài kình đan bản mệnh ra, ngươi đã có sáu tiểu kim đan. Muốn đạt đến cân bằng chân chính, viên kim đan cuối cùng là không thể tránh.” Bạch tiền bối nói: “Đừng áp lực quá, trước tiên cứ sinh hai tiểu kim đan trong kình đan bản mệnh ra cái đã. Tiếp đó tranh thủ để nó mang thai một lần nữa, bổ sung vào chỗ trống của viên kim đan cuối cùng.”

Tống Thư Hàng: “…”

Chỗ cánh cửa, cửa phòng bị mở ra, con rối tiên tử hành động chậm chạp đẩy cửa đi vào.

Cô cũng cảm ứng được khí tức hỗn loạn của Tống Thư Hàng, bèn nhanh chóng chạy tới. Nhưng giờ cô đã mất đi hạch tâm, hành động không nhanh nhẹn được.

Lúc cô tiến vào phòng thì nói tiếp lời: “Kỳ thực, Thư Hàng đạo hữu… ngươi cũng có thể cân nhắc một chút đến thai ba, một lần về đích luôn.”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

“Lai lịch sáu viên tiểu kim đan của ngươi lần lượt là gì?” Bạch tiền bối hỏi: “Nói không chừng chỗ ta có tài liệu gì đó, có thể bổ sung viên tiểu kim đan cuối cùng cho ngươi.”

“Viên tiểu kim đan thứ nhất là tiểu kim đan do bản thân ta ngưng tụ ra, viên kim đan thứ hai là yêu đan bảy màu. Viên thứ ba là kim cương công đức do mỹ nhân rắn công đức tạo ra sau khi uống nước sông mẫu tử. Viên thứ tư là hạch tâm của Huyết Ma trong ngoại vực Thiên Ma. Viên thứ năm và viên thứ sáu mà kình đan đang mang thai còn chưa ra đời. Nhưng nếu như ta đoán không lầm thì phỏng chừng là ‘lò phản ứng hạch tâm’ và ‘Cổ Vu thần huyết’, hoặc giả là hóa thân bọc thép của ta. Hai trong ba cái trên.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối gật đầu, hắn vỗ tay cái bộp, ngưng tụ ra phân thân.

“Bản thể, có gì phân phó!” Bạch tiền bối phân thân lần này mang dáng vẻ nghiêm túc, thoạt nhìn trông giống như quân nhân vậy, giọng nói vang dội mạnh mẽ.

Đây tuyệt đối là một phân thân đáng tin cậy.

“Đi kiểm tra bảo khố của chúng ta, nhìn xem trong đó có thứ phù hợp với kim đan của Thư Hàng tiểu hữu không.” Bạch tiền bối nói.

“Nhận được, bản thể. Có điều ta cảm thấy khả năng khá là nhỏ. Bình thường chúng ta không sưu tầm đồ vật cấp bậc ngũ phẩm.” Bạch tiền bối phân thân nghiêm túc nói.

Sau khi nói xong, hắn vẫn cẩn thận đi đến bảo khố của mình, bắt đầu kiểm tra.

“Cũng đúng, e rằng trong bảo khố của ta không có đồ vật thuộc cấp bậc đó. Chúng ta lên hỏi đạo hữu trong nhóm xem sao.” Bạch tiền bối nói.

Hắn lấy di động, mở giao diện nhóm Cửu Châu số 1 ra.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Dù sao cũng là người tu chân, bọn họ không có khái niệm ban ngày hay ban đêm.

Số lượng thành viên đang online trong nhóm không hề ít.

Lúc Bạch tiền bối tiến vào giao diện tán gẫu, Đồng Quái Tiên Sư đã gửi một tấm hình.

Đó là hình ảnh của một đôi chân dài. Trắng nõn thon thả, đường nét xinh đẹp, căng mịn co dãn, bắp đùi, cẳng chân và mắt cá chân đều có tỷ lệ hoàn mỹ.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Đồng Quái đạo hữu, ngươi đổi gu hồi nào vậy? Không phải trước đây ngươi thích tiên tử ngực bự à?”

Đồng Quái Tiên Sư: “Ngươi nhớ nhầm rồi, thích ngực bự khẳng định không phải ta, bởi vì ngực của bản thân ta cũng rất bự.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Cơ ngực á?”

Đồng Quái Tiên Sư: “[icon ngón tay cái] bất kể là ngực hay là cơ ngực thì ta đều bự cả.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta gửi tấm hình sang cách vách. Cơ Tử Ngọa tiền bối sát vách bày tỏ rằng chân này rất đẹp, hắn rất thích. Hắn hỏi có cơ hội làm quen với vị tiên tử này hay không?”

Đồng Quái Tiên Sư: “Ừm, có cơ hội. Chân này của đạo hữu trong nhóm chúng ta.”

“Lệ Chi Tiên Tử?” Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta chưa từng chụp tấm hình như thế này, hơn nữa chân ta cũng không dài được vậy… Cảm giác giống chân Vũ Nhu Tử hơn. @ Vũ Nhu Tử Là Đạo Hiệu Hôm Nay Của Mị.

Vũ Nhu Tử: “Cũng không phải của ta, có thể là Đông Phương Lục tỷ tỷ chăng?”

“Đồng Quái không có khả năng sưu tầm hình của ta, dường như ta không phải loại hắn thích.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói: “Cho tới nay, hắn đều thích đối tượng thiên về hệ chính trực cơ. Tuy rằng hắn giấu rất kỹ, nhưng ta đã sớm cảm giác được.”

“Có phải của khuê nữ Ngư Kiều Kiều nhà ta không?” Giao Bá Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam nói với vẻ nghi hoặc.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ha ha, bằng vào hiểu biết của ta với Đồng Quái. Chân này khẳng định là của chính bản thân hắn. Tam Lãng, bảo những đạo hữu cảm thấy cẳng chân này xinh đẹp nên đi tắm rồi ngủ đi.”

Đồng Quái Tiên Sư: “Chậc, bị đoán trúng rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “! ! !”

Cuồng Đao Tam Lãng: “[hình ảnh một con mắt trái khổng lồ] ánh nhìn của Bá Tống! Mang thai đi, Đồng Quái!”

Bá Tống: “…”

Chương 1595: Đại lợi ở hướng Tây, vậy chúng ta đi về phía Đông!

Con mắt trái này chính là con mắt của Thánh Nhân Nho gia.

Khi còn sống Thánh Nhân Nho gia có tu vi thông thiên, trấn áp đương thời.

Vì vậy, dù chỉ là một tấm hình, lúc tu sĩ nhìn chằm chằm đều sẽ có một loại cảm giác ‘hồi hộp’, cứ như Thánh Nhân Nho gia đang thật sự nhìn mình chằm chằm.

Hơn nữa, trong tấm hình này dường như thấp thoáng tia sáng quỷ dị đang lóe lên.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy Tam Lãng tiền bối gửi tấm hình này thì hiểu ngay là tiêu đời rồi.

Lúc ấy bản thân gửi cho Tam Lãng tiền bối một tấm hình chụp mắt trái với độ nét cao, kết quả lại bị chôm chỉa.

“Nhìn trời, thật sự là mắt của Thư Hàng tiểu hữu. Tam Lãng ngươi lấy tấm hình này ở đâu ra vậy?” Lạc Trần Chân Quân nhói tim.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Bản thân Thư Hàng tiểu hữu gửi cho ta đấy, ha ha ha ha. Hiệu quả của bức hình này cực đỉnh luôn, mỗi lần xuất hiện đều có thể tạo ra 200% lực sát thương. Trước kia ta đều gửi cho người khác trong khung nói chuyện riêng. Đúng rồi, gần đây ta đang suy nghĩ việc lấy bức hình này chế tạo ra một khuôn mẫu huyễn thuật – [huyễn thuật. ánh nhìn của Bá Tống Huyền Thánh], chờ sau khi ta nghiên cứu ra thì sẽ chia sẻ trong nhóm.”

Tam Lãng không những có thiên phú về mặt đao pháp, mà hắn còn rất có thiên phú phương diện sáng tạo pháp thuật. Trong nhóm Cửu Châu số 1, ‘nạp điện thuật’ mà tất cả các đạo hữu đều học chính là do Tam Lãng nghiên cứu ra được. Đáng tiếc, hắn vẫn luôn lãng phí thiên phú phương diện pháp thuật của mình. Hơn nữa còn thường xuyên nghiên cứu một vài pháp thuật rất bàng môn tà đạo.

Không ít đạo hữu trong nhóm đều rục rịch trong lòng, nếu như nghiên cứu ra được huyễn thuật này, có lẽ sẽ rất thực dụng.

“Tam Lãng đần độn.” Đồng Quái Tiên Sư cười lạnh một tiếng: “Hãy xem [ánh nhìn thai đôi từ Bá Tống] của ta đây. Cho ngươi mang song thai luôn này, Tam Lãng!”

Đồng Quái Tiên Sư chôm chỉa bức hình của Tam Lãng về, dùng phần mềm photoshop chút ít.

Bức ảnh vốn chỉ có một con mắt trái, dưới kỹ thuật photoshop như bay của Đồng Quái Tiên Sư, nó biến thành một đôi mắt. Copy mắt trái đưa sang mắt phải, hai mắt của Tống Thư Hàng đều biến thành ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’.

Bá Tống: “…”

Tống Thư Hàng cảm thấy có phải mình đang bị xem nhẹ hay không? Hình như các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 căn bản không chú ý đến sự xuất hiện của hắn.

Mặc khác, ánh nhìn thai đôi cứ như nguyền rủa ấy, từ hiện thực mà lây nhiễm đến tận nhóm Cửu Châu số 1 rồi à?

Tống Thư Hàng mệt tim quá thể.

Hôm nay từ mẫn cảm nhất trong lòng hắn chính là ‘thai đôi’… Nếu như nói có từ mẫn cảm hơn cả từ bào thai đôi, vậy cũng chỉ có ‘thai ba’ thôi.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vậy cũng được hả? @ Vũ Nhu Tử Là Đạo Hiệu Hôm Nay Của Mị, giúp ta photoshop con mắt thứ ba đi, kiểu như Nhị Lang Thần ấy.”

“Tam Lãng tiền bối cứ để đó cho ta.” Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời.

Chỉ ba giây sau, Vũ Nhu Tử đã gửi ảnh đến.

Ba con mắt Thánh Nhân Nho gia hợp thành kiểu dáng Nhị Lang Thần, chiếm cứ màn hình chat của nhóm Cửu Châu số 1.

Quan trọng hơn là, ảnh này còn là ảnh động.

Trong mỗi con mắt Thánh Nhân Nho gia đều có một luồng sáng quỷ dị đang lưu chuyển.

“Ánh nhìn thai ba! Nhận lấy ánh mắt của Bá Tống, sau đó mang thai ba đi. Đồng Quái cặn bã.” Cuồng Đao Tam Lãng dùng giọng cười khặc khặc nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Quả nhiên, với hắn mà nói, ngày hôm nay nếu có từ gây nhói tim hơn cả từ thai đôi, vậy cũng chỉ có ‘thai ba’ thôi.

Hắn lặng lẽ sửa tên hiển thị trong nhóm của mình lại.

Bá *Mệt Tim* Tống.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “@Bá *Mệt Tim* Tống [icon vỗ về].”

Từ đầu tới đuôi, cũng chỉ có Hoàng Sơn tiền bối chú ý đến việc Tống Thư Hàng online.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, ngươi có muốn phản kích Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái tiền bối không? Ta có thể photoshop một tấm hình trăm mắt cho ngươi.”

Tống Thư Hàng: “Không cần đâu, cảm ơn.”

“Không cần khách sáo, Tống tiền bối. [icon lè lưỡi].” Vũ Nhu Tử lặng lẽ logout, cô muốn đi xem xem rốt cuộc chừng nào a cha của mình mới kết thúc bế quan.

…

…

Đợi đến khi đề tài trong nhóm Cửu Châu số 1 rốt cuộc cũng kết thúc, Bạch tiền bối mới không nhanh không chậm mà gửi một tin nhắn.

Bạch Thánh: “Trong tay mọi người có thứ không phải kim đan, nhưng lại cùng một tầng thứ với kim đan không?”

“Yêu đan?” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời.

“Đã có tiểu kim đan và yêu đan rồi, kim cương công đức, hạch tâm ngoại vực Thiên Ma, lò phản ứng hạch tâm bên hệ khoa học, Cổ Vu thần huyết cũng có luôn. Còn thứ gì khác thêm vào được không?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ngoại trừ yêu đan, kim đan và Cổ Vu thần huyết ra, ta thật sự không nghĩ ra thứ khác.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Trong mấy thứ này có vài cái là tiểu kim đan của Tống Thư Hàng tiểu hữu thì phải? Chờ chút… Số lượng này, tiểu kim đan của Thư Hàng tiểu hữu lại tăng lên à?”

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Kéo vào sổ đen, về sau chúng ta đừng nói chuyện nữa.”

Tống Thư Hàng: “Đừng mà, Bắc Hà tiền bối, giờ ta sắp tiêu rồi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Lại sắp nổ à?”

Bạch tiền bối nói: “Sắp rồi, cho nên ta muốn thử xem có thể bổ sung đủ tiểu kim đan thứ bảy cho Thư Hàng luôn không. Giữ cân bằng cho lực lượng trong cơ thể hắn.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Trong lúc nhất thời ta thật sự không nghĩ ra được thứ gì khác, Thiên Nhân lại không có vật như hạch tâm. Nếu như ta nghĩ ra thứ gì, ta sẽ nói ngay với Thư Hàng tiểu hữu.”

Đồng Quái Tiên Sư: “Đúng rồi, Bạch tiền bối. lần trước ta mượn một đoạn long mạch ở chỗ ngươi còn chưa có trả. Lúc nào rảnh ta sẽ gửi trả lại cho ngươi nhé. Tiếp đó… Thư Hàng tiểu hữu, có muốn ta bói cho ngươi một quẻ không?”

“Cái loại dùng chân kia à?” Tống Thư Hàng hỏi ngay.

“Dùng chân xem bói chỉ là trò đùa, giỡn chút thôi. Ta nghiêm túc xem cho ngươi một quẻ, miễn phí, thế nào?” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Tống Thư Hàng: “Được đấy!”

Tuy rằng quẻ của Đồng Quái tiền bối khá đen, nhưng có vài quẻ chỉ cần xem ngược lại là được. Đồng Quái tiền bối xem bói miễn phí cho hắn, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt!

“Nào, ta livestream xem bói cho các ngươi đây.” Đồng Quái mở video nhóm.

Tống Thư Hàng chọt vào giao diện xem video.

Trong video, Đồng Quái Tiên Sư mặc áo choàng tắm, như vừa tắm xong vậy. Lúc này Tiên Sư mang dáng vẻ của một vị đại tỷ tỷ tóc vàng mắt xanh siêu bốc lửa.

“Hôm nay ta học được một chiêu mới, cho các ngươi mở rộng tầm mắt.” Đồng Quái Tiên Sư dứt lời thì lấy ra một tấm bát quái, đặt lên giường.

Tiếp đó hắn nói: “Thư Hàng tiểu hữu, gửi hình tay ngươi qua đây.”

Tống Thư Hàng vươn tay chụp hình tay trái mình rồi gửi vào nhóm.

Đồng Quái Tiên Sư móc ra một chiếc di động khác, vươn tay chọt một cái lên di động, di động sau khi được hắn cải tiến đã trực tiếp chiếu hình bàn tay Tống Thư Hàng ra, hạ xuống khay quẻ kia.

Dấu vân tay rõ nét chiếu lên tấm bát quái.

Đồng Quái Tiên Sư duỗi tay quay tấm bát quái, khay quẻ kết hợp với tay Tống Thư Hàng, biến hóa không ngừng.

Cuối cùng, trên khay quẻ hiện lên ngọn lửa, phượng hoàng màu trắng bạc, còn có thanh kiếm nhỏ màu vàng.

“Ngọn lửa, phượng hoàng màu trắng bạc, kiếm nhỏ màu vàng… Thì ra là thế. Quẻ bói này thật thú vị. Thư Hàng, trước tiên ngươi nói xem lần này ngươi muốn bói cái gì?” Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức nói: “Ngoại trừ tấn chức lục phẩm ra, gần đây ta có cơ hội giải quyết triệt để tai họa ngầm tự bạo của ta không?”

“Quả nhiên là vậy, hoàn toàn phù hợp với quẻ tượng. Đi đi, Thư Hàng tiểu hữu, quẻ tượng cho thấy hôm nay ngươi đại lợi ở hướng Tây. Đi về phía Tây, đi không ngừng nghỉ. Ngươi có thể tìm được thứ ngươi muốn.” Đồng Quái Tiên Sư hất mái tóc vàng của mình lên, mỉm cười nói.

“Đại lợi ở hướng Tây… Nói cách khác, hôm nay ta tuyệt đối không được đi về phía Tây, sẽ chết.” Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

Bạch tiền bối: “Cũng có thể là muốn chúng ta đi về phía ngược lại, đại lợi ở hướng Tây, vậy chúng ta đi về phía Đông đi.”

Xem bói ngược cũng không phải chuyện dễ dàng gì, có đôi khi xem ngược một quẻ bói cũng có rất nhiều ý, khá là khó xác định đưrốt cuộc là ý nào.

Trong video nhóm, Đồng Quái Tiên Sư thu quẻ bói của mình lại. Tiếp đó Tiên Sư tặng một cái hôn gió về phía màn hình: “Lão Bắc Hà, ngươi nhìn tư thái hiện tại của ta có thấy quen mắt không? Không sai, chính là tâm ma đã mất phiên bản được sửa đổi của ngươi! Trước đây hình tượng cô gái tóc vàng này có thể trở thành tâm ma của ngươi, nhất định đại biểu cho việc ngươi thích loại hình này. Ta lại kết hợp với tình trạng hiện nay, khiến cô ta trở nên phù hợp với thẩm mỹ hiện đại hơn. Ngươi động lòng rồi đúng không?”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Là ảo giác ư?

Trước đây lúc trong nhóm Cửu Châu số 1, Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân đều đánh nhau điên cuồng.

Nhưng gần đây, hương vị đánh nhau có chút thay đổi rồi.

Chẳng qua đối với Bắc Hà Tán Nhân mà nói, trải nghiệm tâm ma vẫn luôn là một trong những lịch sử đen tối của hắn.

Vì vậy, hắn phẫn nộ đánh Đồng Quái không chút khách khí.

Đồng Quái Tiên Sư tắt công năng video nhóm đi, toàn lực công kích, đánh nhau với Bắc Hà Tán Nhân.

Tống Thư Hàng vươn tay đặt trên option mở video nhóm.

Lúc này hắn rất muốn mở video nhóm, trực tiếp cho Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái tiền bối một phát ‘ánh nhìn mang thai’ từ con mắt Thánh Nhân của mình.

Nhưng hắn lại nghĩ tới Hoàng Sơn tiền bối mệt tim muốn về hưu.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lặng lẽ buông ngón tay xuống.

Tạm thời vẫn đừng nên kích thích Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn tiền bối là của mọi người, phải biết quý trọng, không nên làm hắn buồn phiền.

****

4 giờ sáng.

Trên mặt biển thoạt nhìn không có điểm cuối.

Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Lý m Trúc cùng với Thông Nương hình thái cây hành ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, lướt nhanh về phía trước trong biển rộng mênh mông.

Nơi mấy người họ muốn đi là một di tích động phủ mà Bạch tiền bối phân thân đã từng thám hiểm. Khi đó, Bạch tiền bối phân thân thám hiểm động phủ thất bại, chỉ mang về được một chiếc máy bổ sung ma lực.

Bây giờ Bạch tiền bối dẫn theo Tống Thư Hàng, đi thám hiểm động phủ và di tích kia lần nữa.

Bạch tiền bối cảm thấy rất hứng thú với nguyên lý bổ sung của máy bổ sung ma lực.

Ngoài ra, quẻ tượng của Đồng Quái Tiên Sư biểu hiện rằng Tống Thư Hàng đại lợi ở hướng tây.

Mà động phủ Bạch tiền bối muốn đến lại nằm ở nơi sâu trong biển đông. Đối ứng với khu Giang Nam thì nó vừa lúc nằm ở phía đông.

Cũng giống lần trước, thuyền nhỏ đã đến vị trí hải vực hỗn loạn.

“Lần này chúng ta đột phá vào trong hải vực hỗn loạn từ phía Đông, các ngươi ngồi vững đấy.” Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối lấy ra một pháp bảo dây thừng màu vàng, rồi cột Tống Thư Hàng, Lý m Trúc, Thông Nương lại thành một cục với hắn.

Tiếp đó, Bạch tiền bối vươn tay đẩy một cái trong hư không, tựa như đang đẩy một cánh cửa vô hình vậy.

Bên dưới thuyền nhỏ lập tức sinh ra vòng xoáy, nuốt lấy đám người Tống Thư Hàng.

Lần này, có pháp bảo dây thừng màu vàng nên mấy người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bị buộc lại rất chặt, không bị cuốn đi nữa.

Sau khi kết thúc vòng xoáy, đám người Tống Thư Hàng xuất hiện bên cạnh một gốc cây khổng lồ dưới đáy biển.

“Vận khí lần này không tệ, trực tiếp rơi xuống ngay bên cạnh loạn niên thụ.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Chương 1596: Nỗi muộn phiền hạnh phúc nhất

“Đây chính là cây của dị quả loạn niên ư?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía gốc cây kỳ quái này, trên cây thực vật khổng lồ chỉ kết lác đác vài quả.

Dị quả loạn niên, bảo vật có thể khiến người ăn nó thay đổi tuổi tác một cách ngẫu nhiên, từ trạng thái phôi thai lúc mới ra đời cho đến khi sắp chết, hoàn toàn ngẫu nhiên.

Có điều, nó cũng không ảnh hưởng cụ thể đến tuổi thọ mà chỉ thay đổi xác ngoài của nhục thân.

Nhân phẩm không tốt thì không nên tùy tiện nếm thử. Sơ ý một chút thì sẽ cố định ở trạng thái cụ ông, cụ bà, vậy thì mệt tim lắm.

Mặc dù đối với tu sĩ, bề ngoài cũng chỉ là một cái vỏ bọc, hầu như sẽ không tạo thành ảnh hưởng đến thực lực.

“Lần trước phân thân cũng tìm được một gốc, đem về hai dị quả loạn niên, mùi vị rất ngon.” Bạch tiền bối truyền âm trả lời.

Sau đó, hắn buông Tống Thư Hàng, Thông Nương cùng với Lý m Trúc xuống, nhẹ nhàng nhảy đến trên cây loạn niên, vươn tay hái hết toàn bộ mấy dị quả loạn niên lác đác kia.

Thiên tài địa bảo, bình thường đều có dị thú, linh thú, yêu thú canh giữ.

Dị quả loạn niên cũng không ngoại lệ.

Lúc Bạch tiền bối hái quả loạn niên thì có một con quái ngư hình rắn chợt chui từ trong bụi cây ra, mở miệng táp về phía Bạch tiền bối.

Thế nhưng lúc quái ngư mở miệng táp được một nửa lại đột nhiên phanh gấp lại.

Sau khi nó nhìn Bạch tiền bối chằm chằm một lát thì thận trọng lui về trong bụi cây. Trước khi trở về, nó còn dùng đầu vuốt cho đám lá cây lộn xộn lúc mình lao ra ban nãy phẳng phiu lại.

Tống Thư Hàng: "…"

Loại cảm giác này giống như là một newbie đáng yêu đạp cửa vào, hét lớn một tiếng: "Tất cả không được nhúc nhích."

Ngay sau đó lại phát hiện bên trong cánh cửa ngồi một đám đại lão.

Newbie đáng yêu vội vàng rời đi, nhân tiện còn đóng cửa lại luôn.

…

…

Bạch tiền bối cũng không làm khó dễ con quái ngư kia.

Hắn hái mấy quả loạn niên đã chín muồi xuống rồi nhảy khỏi cây loạn niên.

Sau đó, Bạch tiền bối cho Tống Thư Hàng, Lý m Trúc, Thông Nương mỗi người hai dị quả, quy tắc cũ của Bạch tiền bối, người nhìn thấy đều có phần.

Thể tích của quả loạn niên không lớn, cũng chỉ chừng quả táo xanh.

Tiếp đó, Bạch tiền bối móc ra một viên tị thủy châu đeo trên cổ, chống mở ra một không gian.

"Trái cây này có mùi vị không tệ, các ngươi có thể nếm thử." Bạch tiền bối lau quả loạn niên rồi cắn một cái.

Sau đó, tuổi của Bạch tiền bối đã xảy ra chút biến hóa.

Dường như bề ngoài của hắn lớn hơn một chút, trên tổng thể thì biến hóa không lớn.

Nhân phẩm hôm nay của Bạch tiền bối vẫn kiên cường đáng tin như trước.

Thông Nương sờ hai dị quả trong tay, hỏi: "Ăn vào sẽ khiến bề ngoài thay đổi ư?"

"Đúng vậy, sau khi ăn vào có thể khiến tuổi bên ngoài xảy ra biến hóa ngẫu nhiên." Tống Thư Hàng.

Lý m Trúc nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Vậy nó vô dụng với ta rồi, tặng ngươi đấy, A Tống."

Bản thân cô có thể biến hóa diện mạo tuổi tác của mình tùy ý, từ hình thái một tuổi đến hình thái thiếu nữ bình thường, chỉ cần khống chế hàn ý trong cơ thể mình là được.

Quả loạn niên không có sức hấp dẫn với cô.

“Vậy ta cất giúp cô nhé.” Tống Thư Hàng nhận lấy trái cây rồi bỏ vào trong vòng tay pháp khí.

“Ta sẽ ăn một quả thử xem.” Thông Nương cầm quả loạn niên rồi nói.

“Cô không hài lòng với trạng thái tuổi tác của mình à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Hình thái nhân loại của Thông Nương chính là hình thái thiếu nữ, là dáng vẻ thích hợp nhất đúng không?

Thông Nương nhếch miệng lên: “Ta muốn khiến tuổi tác của mình trở nên trưởng thành hơn một chút, như thế thì ta sẽ càng có khí thế hơn.”

Nói xong, cô cầm quả dị niên lên cắn một cái.

“Cô không đổi sang hình thái nhân loại rồi mới ăn à?” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi bị cuốn vào dưới đáy hải vực hỗn loạn, Thông Nương lại biến thành hình thái cọng hành, trở thành bộ dáng một cọng hành lá sinh trưởng trên ngộ đạo thạch.

Tống Thư Hàng nhìn dáng vẻ cọng hành duỗi một bàn tay nhỏ ra, cầm quả dị niên cỡ chừng trái táo xanh ra sức gặm thì cảm thấy thật quỷ dị.

“Hình thái nhân loại thì chỉ cắn mấy miếng đã ăn hết thiên tài địa bảo rồi. Mà trạng thái cọng hành có thể tích khá nhỏ nên có thể hưởng thụ trong thời gian dài hơn.” Thông Nương trả lời.

Có lý lắm.

Trong lúc nói chuyện, Thông Nương đã nhanh chóng gặm hết một dị quả loạn niên.

“Ta có thay đổi không?” Thông Nương vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ta cũng không phải nhà thực vật học, bây giờ cô chính là một gốc hành, ta cũng không thể đoán được cụ thể cô biến hóa bao nhiêu. Cô đổi lại hình thái nhân loại để ta xem xem.”

Đang khi nói chuyện, Thông Nương trước mặt đột nhiên héo rũ.

Trong thời gian ngắn đã khô héo đến không còn hình dạng, phiến lá ố vàng.

Rõ ràng, Thông Nương thuộc loại có nhân phẩm không đủ kiên định.

“…” Tống Thư Hàng: “Không cần đổi nữa, ta thấy biến hóa của cô rồi. Cả thân hành của cô đều khô héo hết. Nếu như biến thành hình thái nhân loại thì e rằng sẽ là thái lão thái thái.”

“Già quá rồi ư? Vậy ta ăn thêm một quả thử xem.” Thông Nương ôm lấy một dị quả loạn niên khác.

“Đừng lãng phí, trước tiên cô cứ giữ lại một quả khác đi, để phòng bất trắc. Dù sao cũng là thiên tài địa bảo, lãng phí như vậy rất đáng tiếc.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương nghi hoặc hỏi: “Vậy làm sao ta biến lại như cũ được chứ?”

“Để ta giúp cô.” Tống Thư Hàng vươn tay, ngắt lấy thân hành của cô.

Pặc ~ một tiếng, ngắt ngang tận gốc.

“A a a a, mầm hành của ta!” Thông Nương la lớn.

Tống Thư Hàng cất gốc hành già kia đi, lại bỏ Ngộ Đạo thạch và dị quả loạn niên vào trong túi áo khoác của mình: “Thân hành già rồi, vậy ngắt bỏ để mọc ra cái mới lần nữa là được. Tự cô cất một quả loạn niên khác đi, đừng lãng phí nữa.”

“Vậy lỡ như vẫn mọc ra thân hành già thì sao?” Thông Nương có hơi bất an hỏi.

Tống Thư Hàng: “Không phải còn một quả loạn niên à. Đến lúc đó thì ăn thêm một quả nữa thử xem. Nhưng cô phải nhớ rằng cô chỉ còn một dị quả loạn niên thôi đấy.”

Thông Nương: “…”

“Thư Hàng, ngươi không ăn thử một quả xem sao à?” Bạch tiền bối bóp quả loạn niên thứ hai, cắn một cái.

Tống Thư Hàng: “Ta thì quên đi, ngộ nhỡ biến thành trạng thái lão gia gia như Thông Nương thì ta cũng không thể ngắt bỏ rồi mọc ra lần nữa. Vẫn nên giữ dị quả loạn niên lại trước đã, để phòng bất trắc thì hơn.”

“Ừ, cũng đúng. Ngươi vừa nói như vậy, ta cảm thấy ngươi có thể lưu quả loạn niên này lại dùng lúc từ cảnh giới Tôn Giả thất phẩm trùng kích vào cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Chư thiên vạn giới, mọi người đều biết đến đại danh của ngươi, nhớ được diện mạo của ngươi. Nếu như đến lúc đó, ngươi lại nhân tiền hiển thánh, bắt đầu livestream giảng pháp trước mặt chư thiên vạn giới lần nữa, mọi người vừa mở livestream ‘Huyền Thánh giảng pháp’ ra xem, thấy dáng vẻ của ngươi thì sẽ bị dọa sợ. Đến lúc đó, Huyền Thánh giảng pháp của ngươi không thu đủ công đức thì tâm ma kiếp bát phẩm sẽ rất phiền toái.” Bạch tiền bối giải thích: “Vì vậy, trước khi ngươi bắt đầu Huyền Thánh giảng pháp thì có thể ăn một quả loạn niên để thay đổi hình thái của bản thân, nếu như biến thành lão gia gia râu bạc thì càng tốt. Đến lúc đó ngươi mở Huyền Thánh giảng pháp, chỉ cần không nói ra thân phận của mình, sẽ không ai biết ngươi là Bá Tống Huyền Thánh, vậy thì có thể thuận lợi nhận lấy công đức sau khi Huyền Thánh giảng pháp rồi.”

Lúc Huyền Thánh giảng pháp sẽ phản hồi dáng dấp chân thực của tu luyện giả đến chư thiên vạn giới.

Có vài vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đang mong đợi sẽ có một ngày, Đồng Quái Tiên Sư lên đến bát phẩm rồi nhân tiền hiển thánh giảng pháp.

Cũng chỉ khi Huyền Thánh giảng pháp, mọi người mới có cơ hội biết được Đồng Quái thật sự.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối nói rất có lý.”

Căn bản không thể phản bác được.

Dảng vẻ bây giờ của hắn đã là uy danh truyền xa trong giới tu sĩ. Nếu như một ngày kia, hắn chân chính ‘Huyền Thánh giảng pháp’ bằng bản lĩnh của mình, e rằng phần lớn mọi người trong giới tu luyện vừa nhìn thấy mặt hắn sẽ không chút do dự đánh giá kém bài giảng pháp của hắn.

Dù cho hắn nói ba hoa chích chè, thiên địa dị tượng mọc thành cụm thì cũng rất khó xoay chuyển lòng người.

Không có công đức từ Huyền Thánh giảng pháp để trung hòa tâm ma bát phẩm thì sẽ rất phiền phức.

Còn nữa, hắn đã Huyền Thánh giảng pháp hai lần rồi. Nếu như đến lúc đó lại livestream lần nữa, ba lần Huyền Thánh giảng pháp liên tục mà không thay đổi diện mạo, chính hắn cũng thấy xấu hổ.

Nhất định phải cất kỹ mấy quả loạn niên này, tương lai chắc chắn có tác dụng lớn.

Xem ngược một quẻ kia của Đồng Quái tiền bối là quá chuẩn!

Hiện tại hắn và Bạch tiền bối làm ngược lại, một đường đi về phía đông, quả nhiên một đường đại thuận, đại cát đại lợi.

Quả loạn niên, khởi đầu tốt đẹp.

****

7 giờ sáng.

Bạch tiền bối đi trước dẫn đường, Tống Thư Hàng theo sát phía sau, Thông Nương ở trong túi, còn Lý m Trúc thì ngồi trên vai hắn.

Đoàn người di chuyển ba tiếng đồng hồ trong hải vực hỗn loạn, rốt cuộc cũng đi tới di tích động phủ mà Bạch tiền bối phân thân xông vào khi đó.

Đường xá cũng không tính là quá xa xôi, sở dĩ tốn ba tiếng là vì thuộc tính may mắn hôm nay của Bạch tiền bối bùng nổ.

Gần như là đi một đoạn sẽ tìm được một vài thiên tài địa bảo.

Kéo dài tuổi thọ này, cường hóa thể chất này, cường hóa tinh thần lực này, tinh luyện chất lượng linh lực trong cơ thể này… Nhiều vô số kể.

Đi một đường, ăn một đường.

Trải qua lộ trình ba giờ này, cường độ nhục thân của Tống Thư Hàng đã tăng lên một đoạn nhỏ, tổng số lượng thánh viên cũng tăng lên một con, đạt đến 25 con.

Cái này đã tương đương với mấy năm khổ tu Thánh Viên Long Lực Thần Công của tu sĩ thú giới bình thường.

Phần thuộc về Thông Nương, Tống Thư Hàng đều cất trong vòng tay pháp khí, đợi sau khi mầm hành của cô mọc ra lần nữa thì có thể để cô dùng.

Mà Lý m Trúc ngồi trên vai Tống Thư Hàng, lúc này trong tay còn đang cầm mấy dị quả, đang ra sức gặm cắn. Tốc độ ăn của cô thậm chí không đuổi kịp tốc độ tìm thấy thiên tài địa bảo của Bạch tiền bối.

“A Tống, ta ăn không vô nữa.” Lý m Trúc sờ bụng nhỏ của mình, no quá đi: “Ta cảm thấy vừa hạnh phúc, lại vừa đau khổ.”

Ăn thiên tài địa bảo tới no căng, ăn tới muốn nôn, đối với tu luyện giả mà nói, đây quả thật là phiền não vô cùng hạnh phúc.

“Không cần ăn hết một hơi, ăn không vô thì để ta bảo quản giúp cô.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừa, mấy cái này giao cho A Tống bảo quản trước vậy.” Lý m Trúc giao thiên tài địa bảo và dị quả còn dư lại cho Tống Thư Hàng.

Hiện tại cô đang ở cảnh giới tứ phẩm, số lượng thiên tài địa bảo mà cô ăn đã đạt đến cực hạn, cần thời gian để tiêu hóa.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối phía trước, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng. Sau khi vận may của Bạch tiền bối bùng nổ, ‘tai họa’ kế tiếp nên làm sao đây?

Cầu phú quý trong nguy hiểm, phú quý đã bùng nổ rồi, vậy ‘nguy hiểm’ thì sao?

Bây giờ mình có nên quay đầu về nhà không nhỉ?

Chương 1597: Hắc Đồng Thập Tam Thế

Không đúng, không được!

Nếu như hiện tại hắn quay đầu về nhà, vậy là đi về phía Tây rồi, đây chẳng phải ứng với quẻ tượng ‘đại lợi ở hướng Tây’ của Đồng Quái tiền bối ư?

Đến lúc đó hắn tuyệt đối sẽ chết đến cặn bã cũng không còn.

Thế nhưng, tiếp tục đi thám hiểm bí cảnh với Bạch tiền bối, trong thuộc tính ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’ của Bạch tiền bối, phú quý đã bùng nổ rồi, có thể tưởng tượng được kế tiếp khả năng ‘nguy hiểm’ giáng xuống cũng sẽ bùng nổ y vậy.

Đi theo Bạch tiền bối, phú quý và nguy hiểm vẫn luôn nằm trong trạng thái ‘cân bằng’.

Tuy rằng ‘nguy hiểm’ này có thể sẽ đến trễ, nhưng tuyệt đối không có chuyện không đến.

“Có phải ta hiểu sai quẻ tượng của Đồng Quái tiền bối rồi không? Có lẽ đại lợi ở hướng Tây có thể chỉ có ý là ‘đại hung ở hướng Tây’, cũng không có ý là đại lợi ở hướng Đông. Có lẽ hôm nay ta hẳn nên ở nhà, không nhúc nhích tí ti nào.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thậm chí nếu như ‘đại lợi hướng Tây’ chia ra làm hai từ ‘đại lợi, hướng Tây’, ngược lại chính là ‘đại tai, hướng Đông’.

Nói không chừng hôm nay hướng Tây và hướng Đông đều là đại tai.

Tống *nẫu hết cả ruột* Thư Hàng.

Thứ như quẻ tượng ấy, có đôi khi thật sự rất phiền nếu muốn hiểu được. Đặc biệt là ‘quẻ ngược’ của Đồng Quái tiền bối, có rất nhiều ý nghĩa, không ai biết cụ thể là ý nào.

…

…

Lúc này, Bạch tiền bối đang đứng trước di tích động phủ, sờ cằm trầm tư.

Hắn cũng không lập tức bước vào động phủ.

Một lát sau, Bạch tiền bối móc ra một tấm phù văn từ trong ngực, xoay người ném cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cầm lấy thứ này đi.”

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng nhận lấy phù văn, hỏi.

“Một tấm phù hộ thân, có thể kích hoạt một pháp thuật phòng ngự bát phẩm trong lúc nguy hiểm. Vận khí của ta hôm nay có gì đó bất thường, tự ngươi cẩn thận một chút.” Bạch tiền bối nói.

Không ổn, bản thân Bạch tiền bối cũng cảm thấy khí vận hôm nay không được bình thường.

Cho dù là Bạch tiền bối có khí vận tận trời thì tốc độ nhặt thiên tài địa bảo trong quá khứ cũng không khoa trương như hôm nay.

“Đừng quá khẩn trương, chuyện gì đạt đến mức tận cùng thì ắt sẽ lật ngược lại, nói không chừng hôm nay chúng ta còn có thể gặp chuyện may mắn hơn, mà không phải các loại phiền toái như tai nạn.” Bạch tiền bối lên tiếng: “Đi, theo sát ta, đừng để rớt lại phía sau.”

Bạch tiền bối vươn tay mở cấm chế trên di tích động phủ ra. Cấm chế này đã bị Bạch tiền bối phân thân mở ra một lần trước đó, vẫn giữ lại cửa sau.

Bạch tiền bối bước một bước vào trong động phủ, Tống Thư Hàng theo sát phía sau.

Sau khi tiến vào di tích, đầu tiên là một đường hầm rất dài, có hơi giống đường trong hầm mỏ.

Cách một khoảng nhất định, trên vách tường trong đường hầm đều treo một viên dạ minh châu, chiếu sáng cho cả con đường.

Không biết đám dạ minh châu này đã bị treo ở đây bao lâu, chúng vẫn tỏa ra ánh sáng nhu hòa như trước.

Tống Thư Hàng có loại xung động muốn móc chúng xuống, nói không chừng có thể đổi được chút linh thạch đấy chứ?

Sau khi một người nghèo đến trình độ nhất định thì sẽ sinh ra xúc động như vậy.

Ngoài ra, không biết nhóm linh thạch thứ hai của ‘liên minh tu sĩ’ có được đưa tới hay không?

Giờ con rối tiên tử đang ở nhà đợi nhận nhóm linh thạch thứ hai.

Chờ sau khi đi thám hiểm di tích cùng Bạch tiền bối về, còn phải liên lạc với Tiểu Khả Tiên Tử, để cô thu xếp người tới nhà nhận tên Thiên Nhân lục phẩm kia.

Vị Hằng Giang đạo trưởng lần trước rất hợp ý mình, may mà có bọn họ mang con rối tiên tử về. Đến lúc đó, lại nhờ Tiểu Khả Tiên Tử an bài cho Hằng Giang đạo trưởng tới của lấy hàng vậy.

Khó có được đạo hữu hợp ý, vậy nên cũng không cần an bài người mới khác nữa.

Mặc khác… Tống Thư Hàng còn đang nghĩ có nên triệu hoán phân thân qua đây hay không.

Phân thân giờ còn đang ở lại quán ăn, đóng giữ Lan Tây Đảo với Sở Sở.

Hiện tại khí vận của Bạch tiền bối càng ngày càng bùng nổ, triệu hoán phân thân tới, chí ít có thể ngăn được mấy đợt ‘tai họa’ cũng nên?

Ngay lúc Tống Thư Hàng suy tư, Bạch tiền bối phía trước ngừng lại.

“Có biến à?” Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái chiến đấu trong nháy mắt, song đao Ô Tặc Bạo Quân xuất hiện trong tay hắn, có thể tiến hành công kích bất cứ lúc nào.

Đồng thời, phân thân ở Lan Tây Đảo xa xôi bị giải trừ, sau đó triệu hoán đến bên cạnh bản thể.

Phân thân triệu hồi ra cờ xí Hắc Báo Thống Soái, lấy cờ làm thương, vung thương cực ngầu.

“Phía trước có thi thể, lần trước lúc phân thân của ta thăm dò di tích thì không nhìn thấy thi thể này.” Bạch tiền bối nói: “Các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi lên xem sao.”

Bạch tiền bối đi vài bước về phía thi thể.

Đó là một sinh vật hình người toàn thân mọc vảy màu đen, ngã sấp trên mặt đất, thoạt nhìn dáng vẻ trông rất đau đớn.

Nhìn từ bên ngoài, trên người nó không có bất kỳ vết thương nào.

Ánh mắt nó trừng lớn, chết không nhắm mắt.

Mà trước khi chết, dường như tay phải của nó đang mò tìm thứ gì đó.

“Chết rồi, không có các loại tổn thương như độc tố, nguyền rủa. Thư Hàng, các ngươi có thể tới đây.” Bạch tiền bối nói, đồng thời hắn vươn tay làm động tác ấn xuống khoảng không trên người sinh vật vảy đen kia, thần thức đảo qua thân thể nó, kiểm tra nguyên nhân cái chết của nó.

Chẳng mấy chốc, Bạch tiền bối đã tìm ra nguyên nhân cái chết.

“Chết vì nội thương do bị lực lượng không gian loạn lưu xé rách lúc xuyên qua không gian. Nhìn từ bên ngoài thì không có vết thương, nhưng bên trong đã bị lực lượng không gian xé tan tành.” Bạch tiền bối nói.

Thế nhưng không biết loại sinh vật vảy đen này có lai lịch ra sao, từ trước đến nay chưa từng gặp qua.

Hiện tại thiên đạo đại biến sắp đến, thông đạo chư thiên vạn giới càng ngày càng nhiều, không biết là có thứ gì từ giới nào xuyên đến nữa.

“Nếu không thì để ta giám định thử xem?” Tống Thư Hàng mở miệng.

Bạch tiền bối gật đầu: “Cũng được.”

Ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, tiến vào hình thức sương mù. Hắn đi tới bên cạnh sinh vật vảy đen kia, ngón tay đặt lên thi thể nó.

Bí pháp giám định khởi động.

Thanh toán chi phí.

Cái giá để giám định cũng không cao, chỉ là trên cánh tay có thêm hơn mười vết thương nhẹ hều, đối với Tống Thư Hàng thì căn bản là không đau cũng chả ngứa.

Chút đau đớn ấy, cù lét hắn cũng chưa đủ nữa là.

Ngay sau đó, bí pháp giám định phản hồi lại tin tức.

[Họ tên: Hắc Đồng Thập Tam Thế, chiến sĩ mạnh nhất thế hệ trẻ của Long Huyết tộc thuộc thế giới Hắc Long, ma võ giả cấp năm. Vì đột phá cảnh giới cấp năm, hắn thông qua trận pháp truyền tống thần bí thời viễn cổ, cưỡng ép đột phá ràng buộc của thế giới Hắc Long, xông đến hiện thế. Nhưng lúc xông vào hiện thế thì làm mất máy bổ sung ma lực của bản thân nên không cách nào dùng máy bổ sung ma lực để chữa trị thương thế của mình. Đi đời nhà ma.]

Tống Thư Hàng: "…"

Đâm tim rồi, anh bạn à.

"Được tin tức gì hữu dụng không?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói với ý tứ sâu xa: "Thật trùng hợp, vị này chính là chủ nhân cũ của máy bổ sung ma lực trong tay chúng ta, tên là Hắc Đồng Thập Tam Thế. Hắn thông qua 'truyền tống trận cổ xưa', cưỡng ép truyền tống đến hiện thế, nhưng bởi vì trên đường truyền tống thì làm mất máy bổ sung ma lực, không có cách nào chữa trị thương thế của mình, nên chết rồi. Chỉ là không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây."

Cho nên nói, đừng có nhìn thấy truyền tống trận là muốn đi lên thử, rất nguy hiểm đấy.

Lần này Bạch tiền bối tiến vào di tích động phủ là muốn tìm kiếm manh mối có liên quan đến máy bổ sung ma lực, không ngờ nhanh vậy đã tìm được.

Thông Nương: "…"

Bạch tiền bối: "Thì ra là thế, thảo nào ta cảm thấy khí tức trên người hắn hơi quen… thì ra là chủ nhân cũ của máy bổ sung ma lực. Vậy có tin tức về linh thạch Hắc Long không?"

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch tiền bối tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, trên người hắn không mang theo linh thạch Hắc Long, cũng có thể là lúc vượt qua không gian thì bị cuốn vào không gian loạn lưu. Nếu có hàng mẫu 'linh thạch Hắc Long', chí ít ta có thể biết đây là thứ gì, nói không chừng còn có thể tìm được vật khác thay thế."

Nói rồi, Bạch tiền bối lại vươn tay ấn một cái trong hư không.

Một lát sau, Bạch tiền bối trưng ra vẻ thất vọng: "Ngay cả thông đạo không gian cũng không có manh mối, vị Hắc Đồng Thập Tam Thế này hẳn đã chết được mấy ngày, không cách nào đi ngược thông đạo không gian đến thế giới Hắc Long.”

“Vậy chúng ta còn tiếp tục đi tới, thăm dò di tích không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối: “Đến cũng đến rồi, đương nhiên phải tiện thể thám hiểm một chút chứ.”

Hắn duỗi tay lấy ra một túi càn khôn, đổ đồ vật trong túi ra bỏ vào vòng tay không gian. Tiếp đó, lại đặt Hắc Đồng Thập Tam Thếvào trong túi càn khôn.

Quay về sẽ nghiên cứu vị khách đến từ thế giới Hắc Long này, nói không chừng có thể phát hiện nhiều manh mối hơn.

Nếu như không cách nào nghiên cứu ra manh mối gì, vậy tìm một nơi an táng vị khách đến từ thế giới Hắc Long này đàng hoàng.

****

Sau khi thu Hắc Đồng Thập Tam Thế xong, Bạch tiền bối dẫn theo Tống Thư Hàng tiếp tục đi vào sâu trong con đường di tích.

Dọc theo đường đi, có thể nhìn thấy rất nhiều cơ quan bị kích phát.

Có điều đám cơ quan này đều đã bị hủy.

Là cơ quan bị Bạch tiền bối phân thân dỡ bỏ lúc xông vào bí cảnh lần trước.

Bởi vì cơ quan đã bị dọn dẹp một lần, mấy người Tống Thư Hàng rất thoải mái, không gặp chút tai nạn nào cả.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc đám người Tống Thư Hàng cũng đi tới phần cuối di tích.

Xuất hiện trước mắt bọn họ là một mảnh đất vàng hoang vu, bên trên dựng thẳng từng cây cột đá tạo hình đỏm dáng.

Mỗi cây cột đá đều có phong cách riêng biệt.

“Ể? Lần trước lúc phân thân của ta tiến vào… thì nhìn thấy một khu rừng cổ quái.” Bạch tiền bối nói.

Lần này lại là đất vàng hoang vu + cột đá.

“Có phải là cánh cửa không gian không, mỗi lần đi qua ‘con đường hầm mỏ’ thì đều tiến vào một nơi bất đồng?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu nói: “Không cảm ứng được chấn động không gian, có điều chúng ta có thể thử xem.”

Hắn vươn tay ra, nói với Tống Thư Hàng: “Nắm chặt tay ta, chúng ta tiến vào một lần nữa thử xem.”

Một tay Tống Thư Hàng ôm chặt Lý m Trúc, tay kia nắm lấy tay Bạch tiền bối.

Hai người lui về sau mấy bước, trở lại con đường di tích kia.

Sau đó lại đi về trước, bước khỏi cửa ra.

Ầm ầm ~~

Cảnh tượng đất vàng + cột đá trước mặt thật sự bắt đầu biến đổi.

Tựa như thang máy lên xuống vậy.

Cảnh tượng đất vàng + cột đá hạ xuống, biến mất. Xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối là một hồ nước.

Giữa hồ có một tế đàn.

Trên đó có một thanh kiếm khổng lồ chừng hai mét, cắm trên tế đàn.

Bên cạnh tế đàn dựng thẳng một tấm bia đá, trên đó khắc văn tự thuộc ngôn ngữ viễn cổ.

Bạch tiền bối phiên dịch: [Phàm là người có thể rút kiếm ra khỏi tế đàn, tức thành thiên mệnh chi vương của tứ hải, kế thừa di sản khổng lồ từ chủ nhân tứ tải là ta.]

“Tại sao không phải là đao chứ?” Trong đầu Tống Thư Hàng vô thức hiện lên một ý niệm như vậy.

Chương 1598: Xuất bản chính thức, tất thuộc tinh phẩm

Ý nghĩ này vô thức hiện lên, nằm ngoài khống chế của Tống Thư Hàng.

Sau khi ý nghĩ này lóe lên, trong lòng Tống Thư Hàng không nhịn được dâng lên cảm giác thất bại mãnh liệt.

Hắn phát hiện ra không biết từ khi nào bản thân mình đã bỏ cuộc… Hắn đã không còn khát vọng mãnh liệt với kiếm nữa mà đã hoàn toàn tiếp nhận đao.

Thực ra nếu nghĩ kỹ lại thì đao cũng rất đáng yêu.

Ví dụ như Đao Cổ Vô Hình, vừa đáng yêu vừa biết đâm eo, còn có thể phun nọc độc tê liệt.

Ví như bảo đao Bá Toái, nó ở bên Tống Thư Hàng từ nhất phẩm cho đến khi tấn thăng lên ngũ phẩm, hiện giờ còn có thêm vòng bảo hộ, rất có cảm giác an toàn.

Lại ví như Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tự có đao ý, hơn nữa dáng vẻ còn khiến người ta yêu thích…

“Ngươi có muốn đi lên rút kiếm thử không?”

Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại:

“Bạch tiền bối, ngươi không có hứng thú với tế đàn và thanh kiếm này à?”

“Ừ, không có hứng thú gì cả, nếu như ngươi thích thì có thể lên thử xem sao. Sau khi thử xong, chúng ta lại đi xem thay đổi tiếp theo.”

Bạch tiền bối nói.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng ra lệnh cho phân thân.

Phân thân thu lại cờ xí Hắc Báo Thống Soái, nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy về phía tế đàn giữa hồ.

Nhưng khi phân thân nhảy được một nửa thì đột nhiên rơi thẳng xuống, ngã vào trong hồ.

“Trận pháp cấm không? Pháp thuật trọng lực?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Các tu sĩ từ ngũ phẩm trở lên đều sở hữu năng lực bước đi trên không trung.

Nhưng phân thân của hắn bị một lực lượng vô hình kéo lấy, rơi từ trên không xuống, dường như là hai trận pháp kết hợp.

Phân thân nhấc chân đạp nhẹ một cái trong không trung, một đóa hoa sen màu đen hiện lên dưới chân, nâng đỡ cơ thể hắn.

Sau hai bước, phân thân hạ xuống mặt hồ.

Từng đóa từng đóa hoa sen nở rộ trên mặt hồ, nâng đỡ Tống Thư Hàng phân thân.

Sau khi đáp xuống mặt hồ, lực kéo và cảm giác trọng lực đều biến mất.

Lúc này Tống Thư Hàng phân thân còn cách tế đàn trong hồ khoảng hai trăm mét.

Xem ra trong khoảng cách này không cho phép bay.

Vậy thì đành thành thật lướt sóng mà đi thôi.

Tống Thư Hàng phân thân thi triển thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’, chạy như bay trên mặt hồ. Hắn cứ nhấc chân lên là lại có hoa sen đen nở ra trước, cung cấp chỗ đặt chân cho hắn.

“Thân pháp chính của ngươi hiện nay vẫn là ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ à?”

Bạch tiền bối hỏi.

Hắn nhớ đây là thân pháp mà hắn dạy Tống Thư Hàng khi Tống Thư Hàng còn ở cảnh giới nhất phẩm. Tống Thư Hàng dùng đến tận cảnh giới ngũ phẩm, không thay đổi thân pháp ư?

“Ta chỉ biết ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ và thân pháp cao cấp hơn của nó là ‘Thiên Hành Kiện’ thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ừm, đối với ngươi bây giờ thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ quá yếu. Dù sao thì ngươi cũng đã lên đến ngũ phẩm… có thời gian thì ngươi thử liên hệ với Hằng Hỏa đạo hữu, xem thử có thể lấy được thân pháp Nho gia cao cấp hơn từ chỗ hắn không. Ta nhớ

‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ còn có phiên bản cao hơn đấy.’

Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra:

“Lúc trước Hằng Hỏa tiền bối còn hỏi ta có thời gian không, bảo ta tới Nho gia một chuyến. Về ta sẽ trả lời rồi hẹn thời gian với hắn luôn.”

Muốn đổi lấy thân pháp cao cấp hơn ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ từ Hằng Hỏa Chân Quân, hắn cũng phải bỏ ra một cái giá tương đương mới được.

Có bỏ ra mới có hồi báo, đó là ước định ngầm trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’.

“Thân pháp quan trọng lắm đấy.”

Bạch tiền bối nói.

Trong khi nói chuyện, Tống Thư Hàng phân thân đã đạp lên hoa sen đen, bước lên tế đàn.

Cự kiếm cao hai mét, còn cao hơn cả Tống Thư Hàng nữa.

Tống Thư Hàng phân thân nhẹ nhàng nhảy lên túm lấy chuôi kiếm.

Sau khi bước lên tế đàn, hiệu quả ‘cấm không’ kia cũng biến mất.

Hai chân hắn đạp lên hư không, hai tay nắm lấy chuôi kiếm, dùng hết sức để rút kiếm lên.

Hư ảnh của 25 thánh viên viễn cổ hiện lên sau lưng hắn, do số lượng của thánh viên lại tăng lên nên đội hình xuất hiện của bọn chúng lại thay đổi.

Thánh viên khổng lồ mà Bạch tiền bối two tặng xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, hư ảnh của 24 thánh viên còn lại ghép thành hình vuông, vây lấy Tống Thư Hàng và thánh viên khổng lồ.

Ngay sau đó, tất cả các thánh viên lấy ra kinh văn Nho gia, bắt đầu đọc theo tiết tấu:

“666, 66666, 6666666.”

Tiết tấu thuận miệng, trầm bổng du dương, cứ như một đám học trò đọc sách với vẻ gật gù đắc ý vào sáng sớm vậy.

Tống Thư Hàng phân thân cắn chặt răng, ngưng tụ hết sức mạnh toàn thân vào hai cánh tay.

‘Cương Thủ’ biến dị biến hai cánh tay hắn thành màu sắt thép đen kịt.

Chỉ nói riêng về sức lực, hiện giờ lực lượng của Tống Thư Hàng thậm chí đã vượt xa Chân Quân lục phẩm thông thường.

Nhưng cự kiếm trên tế đàn lại không động đậy chút nào.

Tống Thư Hàng phân thân dừng động tác rút kiếm.

Không nói tới chuyện dời non lấp bể, nhưng với sức mạnh lục phẩm… nhấc một hai chiếc xe tải rồi giơ cao lên là chuyện dễ ợt.

Không lý nào lại không rút được một thanh kiếm hai mét cả.

Trừ phi là tư thế rút kiếm của mình không đúng.

Tống Thư Hàng phân thân vươn tay tháo ‘găng tay tình yêu của kiếm khách Mộc Kình’ ra rồi lại ấn tay lên trên cự kiếm.

Thi triển bí pháp giám định.

Xoẹt xoẹt xoẹt, cánh tay của phân thân phun ra rất nhiều máu tươi.

Cái giá cũng không quá đắt, nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Ngay sau đó, cơn đau đớn và kết quả của bí pháp giám định cùng phản hồi vào não hải của Tống Thư Hàng.

[Vô danh cự kiếm đúc thành một thể với bí cảnh tứ hải: Thiếu niên à, xin hỏi ngươi có sức mạnh nhấc cả ‘bí cảnh tứ hải’ không? Nếu như có, ngươi có thể nhấc được cự kiếm vô danh này lên. Còn nếu không thì vẫn nên về nghỉ đi thôi.]

Tống Thư Hàng: “…”

Tiên sư nhà ngươi! Ta mà có sức mạnh nhấc được cả ‘bí cảnh tứ hải’ thì còn tới rút cái bảo kiếm nát này làm gì.

Quả nhiên ‘kiếm’ vô duyên với mình.

Độ hảo cảm của Tống Thư Hàng với kiếm -100.

Nói cách khác, ‘tứ hải chi chủ’ kia để lại tế đàn và kiếm chỉ là để đùa giỡn hậu bối thôi à?

Tống Thư Hàng vẫn thấy hơi không cam lòng.

Phân thân của hắn ngồi xổm xuống, vươn tay ấn xuống tế đàn, sử dụng bí pháp giám định… Theo kịch bản, nếu như kiếm là thứ để che giấu tai mắt, vậy bảo vật thật sự mà tứ hải chi chủ để lại có lẽ là ở trên tế đàn, thậm chí có khả năng ở trong cái hồ lớn này?

Bí pháp giám định được thúc giục một lần nữa.

Lần này cái giá phải trả cao hơn một chút.

Cả lưng và cánh tay của Tống Thư Hàng phân thân đều phun máu, lượng máu mất đi khá lớn.

Còn xét về tổng thể, cơn đau vẫn nằm trong phạm vi cơ thể có thể chịu đựng được.

[Tế đàn bằng đá của bí cảnh tứ hải, bậc thang thứ hai của tế đàn có một ngăn bí mật, bên trong có bảo vật tứ hải chi chủ để lại cho người thừa kế.]

Thật sự có bảo vật!

Trong mắt Tống Thư Hàng phân thân ánh lên sự vui mừng, hắn nhẹ nhàng nhảy đến bậc thang thứ hai, vươn tay ra gõ bậc thang.

Bạch tiền bối:

“Ngươi đang làm gì thế?”

“Thanh kiếm kia không thể rút ra được, nó chỉ là che mắt thôi. Bảo vật thật sự được giấu ở bậc thang thứ hai của tế đàn.”

Tống Thư Hàng bản thể trả lời.

Bạch tiền bối xoa cằm:

“Chiêu trò này lạc hậu quá. Xem ra bí cảnh này thật sự cũng có tuổi rồi đây. Tu sĩ bây giờ không thèm dùng mấy chiêu trò cũ rích này từ khuya rồi. Giờ họ đổi hết thành các mánh mới càng khiến người ta không thể nắm bắt. ”

…

…

Trên tế đàn.

Quả nhiên Tống Thư Hàng phân thân tìm thấy được một ngăn bí mật và lợi mở nó ra.

Bên trong ngăn bí mật có hai quyển trục da thú màu vàng.

“Thứ này nhìn có vẻ hơi quen thì phải?”

Tống Thư Hàng phân thân cầm lấy hai quyển trục da thú rồi nói.

“Đây là quyển trục được làm ra từ da lông của dị thú, trước đây các tu luyện giả dùng chúng để ghi chép lại những ‘công pháp’ ẩn chứa sức mạnh đặc biệt. Vì có một số công pháp chính bản thân nó đã mang đại đạo chi lực, không thể dùng bút và giấy bình thường để ghi lại được. Chỉ có da lông dị thú ẩn chứa lực lượng đặc thù này mới có thể chịu được những công pháp đặc biệt kia.”

Bạch tiền bối giới thiệu.

“Công pháp ư? Nếu như là công pháp hệ tu luyện thì vô dụng với ta rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hiện giờ hắn chủ yếu tu luyện ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, không có ý định chuyển sang tu luyện công pháp nào khác.

Bạch tiền bối:

“Cũng có thể là võ kỹ, pháp thuật, pháp môn minh tưởng, bí thuật chẳng hạn. Tất cả đều có khả năng.”

Tống Thư Hàng phân thân ôm hai quyển trục màu vàng, lại đạp lên hoa sen để trở lại bờ.

“Có mở ra xem không?”

Tống Thư Hàng nhận lấy hai quyển trục da thú, nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Hai quyển trục này bị phong kín, ở mép phong còn có một con dấu.

“A Tống ngươi không giám định chúng trước à?”

Lý m Trúc nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“Cũng đúng, cứ giám định trước thì an toàn hơn.”

Dù sao đau một lúc là đau, đau hai lúc cũng là đau.

Phân thân sử dụng bí pháp giám định lần nữa.

Lần này chỗ bị phun máu đổi thành hai chân, hiện giờ cả người phân thân máu chảy đầm đìa.

Thương trên người phân thân, đau trong tim Tống Thư Hàng bản thể… Nỗi đau khi dùng bí pháp giám định của phân thân cũng sẽ phản hồi lại bản thể.

[Túi quà bản thảo Huyền Thánh giảng pháp: bản thảo giảng pháp bảy sao, bao gồm bảy loại bản thảo giảng pháp tinh phẩm Phật, Đạo, Nho, Ma, Yêu, Thú, Hải Tộc. Khi người sử dụng mở túi quà, túi quà sẽ chủ động tiếp nhận phản hồi của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đồng thời chọn ra bản thảo giảng pháp được nhiều tu luyện giả yêu thích nhất cho người sử dụng thuyết trình. Bản quyền bản thảo trong bản thảo giảng pháp rất rõ ràng, tuyệt đối không có tranh chấp. Túi quà này chuyên cung cấp cho khách hàng VIP. PS: Thiên Đình viễn cổ 'Thích Đạo Bộ' chính thức xuất bản, vào hàng tinh phẩm, đánh giá năm sao, hàng lậu sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự.]

Tống Thư Hàng: "…"

Đậu xanh, rốt cuộc cũng nghĩ ra tại sao quyển trục này lại quen mắt đến thế rồi.

Lúc đầu khi hắn mua găng tay 'chúc phúc của Tổ Vu', bên trong cũng có một bản thảo giảng pháp.

Chính là bản thảo giảng pháp ba sao 'Đạo Tâm Chủng Ma' mà hắn dùng trong 'Bá Nho Huyền Ma giảng pháp' lần trước.

Nhưng bản thảo giảng pháp hôm đó bị lãng phí, chỉ mới dùng một nửa đã đổi thành giảng pháp 'ba câu hỏi mang thai' của Thánh Nhân Nho gia.

Mà hai quyển trục trong tay hắn đây cũng là 'bản thảo Huyền Thánh giảng pháp', nhưng đẳng cấp lại là 'bản thảo giảng pháp bảy sao'.

Hơn nữa nó còn là vật do Thiên Đình viễn cổ xuất bản.

Thiên Đình viễn cổ năm xưa còn chuyên môn bán 'bản thảo Huyền Thánh giảng pháp' à?

"A Tống, đây là thứ gì, ngươi giám định ra chưa?"

Lý m Trúc hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

"Bản thảo Huyền Thánh giảng pháp, hơn nữa có vẻ như là phiên bản túi quà cao cấp. Đợi đến khi ta tấn thăng từ thất phẩm lên bát phẩm có khi sẽ dùng đến nó."

Tống Thư Hàng cất kỹ hai quyển trục da thú.

****

“Được rồi, chúng ta lùi ra lần nữa, ta muốn xem xem bí cảnh tứ hải này còn có thay đổi gì nữa.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lại ôm lấy lý m Trúc, cùng lùi về thông đạo với Bạch tiền bối.

Sau đó, bọn họ lại tiến lên một bước.

Quả nhiên cảnh tượng trước mặt lại thay đổi.

Lần này, bí cảnh tứ hải biến thành rừng rậm cổ quái nơi Bạch tiền bối phân thân lọt bẫy.

Chương 1599: Rừng rậm tử vong trong thế giới hạch tâm

“Ừm, đúng là nơi này. Lần trước phân thân của ta bị thua ở đây.”

Bạch tiền bối nhìn mảnh rừng rậm quỷ dị trước mặt, gật đầu nói.

Tống Thư Hàng còn nhớ lần trước Bạch tiền bối phân thân chật vật trở về đến quán ăn ở Lan Tây đảo, nửa người đã bị hóa gỗ, còn mọc ra cả cành nữa.

Bạch tiền bối phân thân là cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm hàng thật giá thật đấy.

Hơn nữa, dựa theo kết quả giám định của Tống Thư Hàng, cảnh giới của Bạch tiền bối là ‘chưa rõ’, lực chiến thật sự của phân thân có lẽ còn cao hơn.

Rùng rậm có thể hại được Bạch tiền bối phân thân rốt cuộc có chỗ quái dị nào?

“Rừng rậm này là một tổ đại trận. Dưới đất chôn các trận pháp hỗ trợ ‘cấm không, trọng lực’, còn có khung của một đại trận nữa.”

Bạch tiền bối chỉ vào đại trận kia, nói:

“Đồng thời, mỗi một cái cây bên trong đều được lựa chọn kỹ lưỡng, tất cả đều là linh thực. Sau khi tổ hợp lại với nhau có thể diễn hóa thành ba trăm ‘cạm bẫy tử vong’ khác nhau, thậm chí còn nhiều hơn. Phân thân lần trước của ta rất tò mò rốt cuộc có bao nhiêu ‘cạm bẫy tử vong’, vì thế kích hoạt từng cạm bẫy một… sau đó ghi lại. Kết quả là đến cuối cùng chơi hơi quá trớn, hơn ba trăm cạm bẫy bị hắn kích hoạt ghép lại thành chuỗi cạm bẫy tử vong, dung hợp với đại trận dưới đất, hóa thành tấn công nguyền rủa hóa gỗ cấp cửu phẩm. Mà phân thân còn rất vui vẻ sán đến lời nguyền hóa gỗ, muốn đích thân cảm nhận hiệu quả của lời nguyền. Kết quả là hắn chết luôn rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối phân thân đúng là điên vượt biên, tính cách hoàn toàn trái ngược với Bạch tiền bối bản thể. Người nào người nấy cứ như là Tam Lãng và Vân Tước Tử tiền bối hợp thể. Chỉ cần không chết thì nhất định phải tìm chết bằng được. Cho dù biết rõ phải chết vẫn phải liều một phen.

“Vậy chúng ta phải đối phó với rừng rậm này thế nào đây?”

Tống Thư Hàng hỏi

Bạch tiền bối xoa cằm, đột nhiên hỏi:

“Thế giới hạch tâm của ngươi còn bao nhiêu chỗ trống nữa?”

“Sau lần tiến hóa trước, nó có thêm vài chỗ trống. Ta kết hợp một phần trong đó với suối nguồn sự sống và mãnh vở nước suối Thiên Đình, cải tạo thành dược viên trồng linh thực. Một phần khác kết hợp với mảnh vỡ sa mạc Lục Châu của Thiên Đình, cải tạo thành nông trường. Nhưng vẫn còn rất nhiều chỗ trống.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn vẫn chưa nghĩ xong phải xây dựng thế giới hạch tâm như thế nào, có rất nhiều chỗ vẫn để không lãng phí.

“Vậy mang rừng rậm này chuyển vào thế giới hạch tâm, đợi khi ta đào rừng rậm này lên, ngươi dựa theo vị trí vốn có để trồng lại từng cây một vào thế giới hạch tâm, đừng để sai sót.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Được, vậy ta để riêng ra một mảnh đất trong thế giới hạch tâm.”

…

..

Bạch tiền bối sải bước đi tới mép rừng rậm, chọn được vị trí ‘phá trận’.

Sau đó, hắn vươn tay ra ấn lên một cái cây lớn cao mười mét, dùng sức nhấc lên.

Đại thụ bị nhấc cả gốc ra khỏi mặt đất.

Dường như Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng rên rỉ bi thống đầy vô lực của cây đại thụ này.

“Ừm, đến cả năng lực phản kháng cũng chẳng còn bao nhiêu nữa… xem ra lần trước phân thân đi vào lấy thân phá trận đã hao tốn hết năng lượng trong trận pháp rừng rậm này rồi. Đến bây giờ năng lượng của bọn chúng vẫn chưa khôi phục lại được.”

Bạch tiền bối nói.

Bởi vì năng lượng bị ép cạn cả rồi nên bây giờ đến đại trận rừng rậm này cũng không mở được nữa, chỉ có thể duy trì một số tính năng trận pháp cơ bản, hình thành một số tấn công như ‘huyễn trận, cạm bẫy thắt cổ.”

Nhưng đối với Bạch tiền bối, mấy đòn tấn công cơ bản này quá yếu.

“Cho ngươi này.”

Bạch tiền bối xoay người lại, ném cái cây cao mười mét cho Tống Thư Hàng.

Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như Tống Thư Hàng nhìn thấy khi bị ném bay đi, cái cây kia kêu gào thảm thiết, dường như là đang khóc…

Giống như bản thân hắn khi chơi nhảy bungee lúc trước vậy.

Tống Thư Hàng vươn tay ấn hờ về phía cái cây mười mét, đồng thời mở ‘thế giới hạch tâm’ ra trước mặt nó.

Lần này thế giới hạch tâm không hèn nữa.

Nhưng vì thế giới hạch tâm vẫn đang trong trạng thái tiến hóa nến tốc độ mở chậm hơn một chút.

Tống Thư Hàng đưa đại thụ vào chỗ đất trống trong thế giới hạch tâm, so sánh đất trống và rừng rậm trước mặt rồi cưỡng chế cắm đại thụ vào trong thế giới hạch tâm.

Đất trong thế giới hạch tâm đều có thể tiến hành biến hóa trong một mức độ nhất định tùy vào ý nghĩ của Tống Thư Hàng.

Khi đại thụ cắm vào mặt đất, mặt đất liền trở nên vô cùng mềm dẻo, tiếp nạp phần rễ của đại thụ. Đợi khi đại thụ bị trồng xuống, mặt đất lại khôi phục như ban đầu.

“Tốc độ nhanh lên một chút, số lượng cổ thụ trong rừng rậm này không ít đâu, nhổ sạch chúng sớm rồi đến cảnh tiếp theo của ‘bí cảnh tứ hải’.”

Bạch tiền bối lên tiếng.

Trong khi nói chuyện, từng cây đại thụ nối tiếp nhau không ngừng bay về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng toàn lực vận chuyển thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’, di chuyển cơ thể, phối hợp với Bạch tiền bối, không ngừng cuốn đại thụ vào trong thế giới hạch tâm, trồng chúng xuống theo vị trí ban đầu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng phân thân ở ngay bên cạnh hỗ trợ bản thể, nhận lấy mấy cây lớn này.

Bản thể + phân thân cùng hành động mới miễn cưỡng theo kịp tốc độ nhổ cây của Bạch tiền bối.

“A Tống, có cần ta giúp không?”

Bạch tiền bối:

“Tiểu m Trúc, ngươi đi theo sau Tống Thư Hàng, dùng kiếm hoàn cắt phần đất mà chúng ta đã đi qua, dưới mặt đất này ẩn chứa một trận pháp, đợi lát nữa chúng ta chuyển luôn đất này vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Chỉ cần sửa lại một chút là có thể chuyển hóa trận pháp cho mình dùng rồi.”

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Lý m Trúc nhảy từ vai Tống Thư Hàng xuống, cô tế kiếm hoàn ra, thi triển ‘kiếm pháp ngự kiếm’.

Kiếm hoàn của cô bay lên trời, hàng loạt kiếm khí loại nhỏ rơi xuống. Các kiếm khí nhỏ cắm xuống đất, cắt từng khối đất ra.

Kiếm pháp ngự kiếm này là do ‘Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng’ truyền thụ lại, là một bộ kiếm thuật vô cùng tinh diệu.

Tuy rằng chỉ có ba người nhưng Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Lý m Trúc phối hợp rất ăn ý, nhổ cây, dời cây, cắt đất, hành động như nước chảy mây trôi, liền mạch tự nhiên. Vì thế cả rừng rậm biến mất với tốc độ rất nhanh.

Những chỗ mà ba người đi qua chỉ để lại từng cái hố ngay ngắn.

Bởi vì vô cùng ngay ngắn nên sau khi nhìn thấy sẽ có cảm giác rất hài hòa.

…

…

2 giờ chiều.

Ba người mất nửa ngày để chuyển rừng rậm khổng lồ này đi. Cả mặt đất lẫn trận pháp đều bị cắt ra, chuyển hết đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Lý m Trúc mệt mỏi gục xuống, suy yếu ngồi trên cổ Tống Thư Hàng, đặt cằm lên đầu hắn, không muốn động đậy gì nữa.

“Đúng là có hơi lâu.”

Bạch tiền bối nói.

Chủ yếu là vì lối vào thế giới hạch tâm quá nhỏ nên hạn chế tốc độ. Nếu như lối vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đủ rộng, chỉ cần hai bước là chuyển được mảnh rừng rậm này vào.

Bước đầu tiên: Bạch tiền bối cắm một kiếm xuống dưới đất, nhổ tận gốc cả khu rừng rậm này.

Bước thứ hai: Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm, đưa cả rừng rậm và mặt đất chuyển hết vào trong một lượt.

“Thế giới hạch tâm của ngươi không bài xích khu rừng rậm này đấy chứ?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, đáp:

“Hoàn toàn không bài xích, ngược lại còn tiếp nạp rừng rậm, hình như nó là vật đại bổ với thế giới hạch tâm. Ta phát hiện tốc độ tiến hóa của nó được tăng lên. Cũng giống như khi đưa mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vào trong thế giới hạch tâm vậy, chỉ có lợi mà thôi.”

Bạch tiền bối:

“Thế giới hạch tâm của ngươi đúng là chẳng từ chối cái gì hết… ta cũng bắt đầu muốn có một thế giới hạch tâm như thế rồi đấy. Ngươi mở thế giới hạch tâm ra, ta đi vào sửa lại trận pháp, để rừng rậm này có thể chuyển hóa thành ‘rừng rậm tử vong’ một lần nữa. Về sau nếu như gặp phải kẻ địch, ngươi có thể cân nhắc tới việc lôi bọn chúng vào trong rừng rậm tử vong.”

Có được ‘rừng rậm tử vong’, coi như Tống Thư Hàng được cập nhật thêm một hình thức mới vào kho thủ đoạn tấn công nghèo nàn của mình.

…

…

Bạch tiền bối đi vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, bắt đầu nghiên cứu trận pháp ‘rừng rậm tử vong’.

Xét về tổng thể, trận pháp trong rừng rậm tử vong rất tuyệt. Nhưng có một vài thủ đoạn không theo kịp thời đại nữa, có một số khu trận pháp đã được đổi mới, cần tiến hành thăng cấp cục bộ. Có một số khu có thể cường hóa, gia tăng một số tính năng thú vị.

Bạch tiền bối bắt tay vào bố trí lại trận pháp, cứ sửa cứ sửa, trong não hải của hắn hiện lên vô số linh cảm, trận pháp rừng rậm tử vong càng trở nên đáng sợ hơn.

…

…

Trong bí cảnh tứ hải.

Tống Thư Hàng cõng Lý m Trúc đi dạo trong cái hố rừng rậm bị nhổ ‘cả gốc lẫn đất’.

Trong cảnh tượng lần trước của bí cảnh tứ hải có tế đàn, có cự kiếm, còn ẩn giấu ‘đại lễ bao bản thảo Huyền Thánh giảng pháp’ cho người thừa kế.

Có khi nào trong cảnh rừng rậm này cũng ẩn giấu bảo vật không?

“A Tống, ngươi còn muốn tìm gì nữa.”

Lý m Trúc tựa cằm trên đầu Tống Thư Hàng, khi cô nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình ngưa ngứa.

“Tìm bảo bối, trực giác nói cho ta biết, trong rừng rậm này chắc chắn có đồ tốt.’

Tống Thư Hàng cười đáp.

Sau khi đi dạo vài bước, cơ thể của Tống Thư Hàng khựng lại.

Lý m Trúc chớp mắt:

“Tìm được đồ rồi à?”

“Không, là đồng vàng hồi sinh của ta cuối cùng đã hết thời gian chờ.”

Tống Thư Hàng cười ha hả đáp.

Đợi lâu như thế, rốt cuộc cũng đến ngày này.

Mấy ngày nay hắn lo lắng hãi hùng, nhất cử nhất động đều phải cẩn thận, hôm nay cuối cùng đồng vàng sống lại cũng hết thời gian chờ rồi.

Đúng lúc này, phân thân ở đằng xa lại ra sức vẫy tay.

Phân thân tìm được một chỗ khác thường ở đây.

Trong cái hố lớn của rừng rậm bị nhổ cả đất, có một phần đất hiện giờ đang từ từ nhô lên, cứ như có thứ gì đó chuẩn bị chui lên khỏi lòng đất.

“Làm một phát giám định thuật xem nào.”

Tống Thư Hàng ra lệnh cho phân thân.

Phân thân rút ‘găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách’ ra, vươn tay ấn xuống chỗ đất đang nhô lên.

Khởi động bí pháp giám định.

Cái giá phải trả khi giám định rất nhỏ, chỉ là vài vết thương cỏn con thôi.

[Một cổ trận xuyên không gian bị phong ấn, bên trên phát ra lực lượng không thuộc về thế giới này, không thể xác định được thông đạo cổ trận nối đến đâu.]

Tống Thư Hàng phân thân nhẹ nhàng nhảy lên, lùi về phía sau.

Mặt đất nhô lên, lớp bùn bên ngoài nứt ra ra, để lộ một tòa tháp hoang phế được đúc ra từ sắt thép. Thân tháp đã hoàn toàn bị phá hủy, chỉ còn sót lại nền tháp.

Cổ trận xuyên không gian kia được khắc trên nền tháp.

Ngoài ra bên cạnh còn khắc mấy câu.

Là ngôn ngữ viễn cổ.

Trùng hợp là Tống Thư Hàng biết mấy chữ này.

[Tương lai không thể biết trước chính là động lực cho chúng ta tiến về phía trước.]

Mấy chữ này dường như đang cổ vũ mọi người đi tới thế giới thần bí chưa biết kia.

Chương 1600: Bình tĩnh trấn định, đàn ông đích thực tuyệt đối không sợ đau

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên… học ngôn ngữ viễn cổ lâu như thế, ngày ngày bị giật đến chết đi sống lại, hôm nay cũng coi như là có đất dụng võ.

Tuy rằng phát âm còn chưa chuẩn nhưng cuối cùng hắn cũng biết hết các văn tự viễn cổ này.

Lý m Trúc nhìn qua mấy văn tự viễn cổ:

“Tương lai… chữ ở giữa ta không biết… cuối cùng là động lực à?”

Hình như cô cũng học được một chút văn tự viễn cổ, nhưng trình độ thì chắc là kẻ tám lạng người nửa cân với Tống Thư Hàng.

“Ý của cả câu này là ‘tương lai không thể biết trước là động lực cho chúng ta tiến về phía trước’, nghe có vẻ rất ngầu. Nói trắng ra ý của nó là thế giới rất rộng lớn, các ngươi nên đi xem xem.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Ồ, ý nó là bảo chúng ta đi vào ư?”

Lý âm túc hỏi.

Tống Thư Hàng nhếch khóe miệng lên:

“Đi vào á? Không bao giờ.”

Vết xe đổ còn nằm trong túi càn khôn của Bạch tiền bối, đã toi luôn rồi kìa… Vị khách từ dị giới ‘thế giới hắc long’ kia đã bước vào một trận pháp truyền tống chưa biết trước, nhiều năm không tu sửa để truyền tống tới hiện thế.

Kết quả là trên đường truyền tống bị không gian hỗn loạn tấn công, nhận phải nội thương chí tử. Họa vô đơn chí, ‘máy nạp ma lực’ quý giá của hắn cũng không biết bị cuốn đi đâu mất, không thể trị liệu vết thương trên người mình, chẳng mấy chốc đã chết.

Vết xe đổ này nói cho mọi người biết, khi nhìn thấy thông đạo truyền tống thần bí, nhất là loại trận pháp nhìn đã có tuổi, nhiều năm không tu sửa, tuyệt đối đừng nóng máu lên mà đi vào, sẽ chết đấy.

“Ừm, chúng ta sẽ không vào.”

Lý m Trúc ngoan ngoãn nói.

Cô không phải đứa trẻ hay tò mò, Thư Hàng nói không vào thì cô sẽ không thấy hứng thú với truyền tống trận này nữa.

“Nhưng mà, A Tống… ngươi nói xem trận pháp này có liên quan gì đến ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ không?”

Lý m Trúc lại nhắc nhở.

Hắc Đồng Thập Tam Thế đi qua một thông đạo truyền tống cổ xưa rồi bị truyền tống tới ‘bí cảnh tứ hải’, chết thẳng cẳng luôn.

Mà bây giờ lại trùng hợp phát hiện ra một truyền tống trận thần bí không biết nối tới nơi nào tại đây.

Vì thế Lý m Trúc suy đoán có phải truyền tống trận trong bí cảnh là cùng một bộ với trận pháp truyền tống đưa Hắc Đồng Thập Tam Thế tới đây không.

Bởi vì nhiều năm không được tu sửa, thông đạo truyền tống giữa hai trận pháp không còn ổn định, thế nên Hắc Đồng Thập Tam Thế truyền tống thất bại.

“Rất có thể.”

Tống Thư Hàng xoa cằm đáp.

Nếu như đầu bên kia của trận pháp truyền tống là ‘thế giới hắc long’ thật thì đáng để thăm dò. Nói không chừng có thể tìm được cách nạp ‘máy nạp ma lực’ cũng nên.

Sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng cõng lý m Trúc nhảy vài bước đến bên trong ‘thông đạo’ bí cảnh tứ hải.

Sau đó, phân thân sải bước vào trong truyền tống trận kia.

Trước khi phân thân bước vào truyền tống trận đã mở kỹ năng ‘Cương Thủ’ biến dị, toàn thân trên dưới được phủ lên màu sắt thép đen kịt, nhìn giống như được đúc ra từ sắt vậy.

Đao ý bộc phát, hóa thành áo giáp, quấn quanh người hắn.

Còn có cả sự phối hợp của ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ và ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ nữa, hư ảnh của 25 của thánh viên nâng kinh văn hiện lên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng phân thân, gia trì trạng thái cho hắn.

Thậm chí khi phân thân há mồm ra, đến cả răng cũng được ‘Cương Thủ’ biến dị phủ lên màu kim loại đen kịt.

Trang bị tới tận răng!

Vốn Tống Thư Hàng còn muốn đưa cả ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ cho phân thân nhưng nhớ tới sự quỷ dị của không gian hỗn loạn thì lại thôi.

Ngộ nhỡ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ bị mất trong không gian hỗn loạn, hắn có muốn khóc cũng không tìm thấy mộ.

Phân thân được võ trang đầu đủ cất bước đi vào trong truyền tống trận.

Tiếp đó, hắn bắt đầu lần sờ khắp truyền tống trận.

Truyền tống trận cổ xưa này không có hướng dẫn sử dụng, không biết phải điều khiển thế nào.

Sau khi sờ mó hồi lâu, phân thân tìm thấy một bậc nhỏ nhô lên, hắn bèn thử rót linh lực vào trong… đây là bệnh chung của tất cả các tu sĩ. Cứ gặp phải những thứ thần bí là thích rót linh lực vào để kiểm tra, kích hoạt. Vì linh lực rất vạn năng, sử dụng siêu tiện lợi.

Sau khi linh lực được rót vào, trận pháp tuyền tống cổ xưa được kích hoạt.

Có tiếng ca uy nghiêm vang lên từ truyền tống trận, ánh sáng bảy màu sặc sỡ bao trùm trận pháp.

Tống Thư Hàng: “…”

Chỉ là một truyền tống trận thôi mà, có cần phải tạo thanh thế lớn thế không? Lại còn vừa có tiếng hát vừa ánh sáng sặc sỡ nữa hả?

Nhưng nghĩ lại thì cũng hợp lí.

Đối với đại lão tu tiên cổ đại, truyền tống trận cũng là một phương tiện giao thông.

Chế tạo phương tiện giao thông xa hoa một chút là lẽ thường tình mà.

Giống như bây giờ có nhiều người thích lái xe sang vậy.

Chính bản thân Tống Thư Hàng cũng thích những chiếc thuyền tiên khác biệt, còn chế tạo thuyền tiên của mình thành ‘robot biến hình’ nữa, đáng tiếc thuyền tiên robot chết sớm, còn chưa kịp phát huy công dụng gì đã toi luôn rồi.

Đoàng đoàng.

Một loạt âm thanh như tiếng sấm vang lên.

Tống Thư Hàng phân thân biến mất tăm.

“Truyền tống thành công rồi à?”

Lý m Trúc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Còn chưa xác định được… ‘cảm quan cộng hưởng’ giữa ta và phân thân bị nhiễu rồi. Có lẽ phân thân đã rơi vào không gian hỗn loạn.”

Trong khi nói chuyện, một cảm giác đau đớn ập tới.

Cảm quan giữa Tống Thư Hàng và phân thân khôi phục liên hệ, vết thương mà phân thân phải chịu sẽ phản hồi lại tới bản thể.

Có đau đớn về mặt tinh thần, có đau đớn kịch liệt khi cơ thể bị chém, trúng đòn nặng , thậm chí trong người còn quặn đau vì bị không gian hỗn loạn công kích.

Đối mặt với từng cơn đau ập tới như sóng biển, vẻ mặt Tống Thư Hàng vẫn rất bình tĩnh, trấn định.

Hắn vươn tay lấy một bộ bàn ghế ra khỏi ‘thế giới hạch tâm’… Đây là thu hoạch trong lần dạo phố trước của Tống Thư Hàng, hắn mua liền mấy bộ. Vốn hắn định dùng khi làm bài tập hoặc dạy dỗ Thông Nương và đệ tử.

Sau khi lấy bàn ra, Tống Thư Hàng thong thả ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau chống dưới cằm.

Tiếp đó cơ thể của hắn hơi co giật.

“A Tống, đau lắm à?”

Lý m Trúc hỏi.

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp:

“Chuyện vặt thôi, hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng của ta. Ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi… Nhục thân của Hắc Đồng Thập Tam Thế bị thương, bên trong đều xoắn cả lại với nhau. Ta đã chuẩn bị trước sẽ phải chịu tấn công tương tự rồi.”

Trong khi nói chuyện, cơ thể của hắn vẫn còn co giật.

Lý m Trúc chỉ có thể sờ lên đầu hắn như an ủi.

Khi cộng hưởng vết thương, phân thân còn chia sẻ những hình ảnh mà nó nhìn thấy cho bản thể.

Tống Thư Hàng nhìn thấy hiện phân thân đang lăn lộn trong không gian hỗn loạn.

Nếu bình thường gặp phải không gian hỗn loạn thế này, phân thân đã chết toi lâu rồi. Nhưng bên cạnh phân thân còn có một tầng ánh sáng nhạt, nó đang bảo vệ cho hắn.

Là ánh sáng bảy màu của ‘truyền tống trận’.

Tầng ánh sáng bảy màu này cuốn lấy phân thân, kiên định đi tới ‘đích đến’.

Ánh mắt của phân thân nhìn ra đằng ra.

Hắn nhìn thấy đích đến.

Ở nơi cực hạn của tầm nhìn có một con hắc long cuộn mình trong không trung.

Cánh của nó che lấp thiên địa, xét về tổng thể nó thuộc kiểu rồng phương Tây, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại thấy có nhiều điểm khác biệt.

Trên cơ thể nó, tà năng Cửu U lưu động trên vảy và da của nó, cứ như đang hô hấp vậy.

Cơ thể của hắc long thực sự quá to lớn, tựa như một đại lục vậy. Mỗi chiếc vảy của nó giống như một thành phố.

Khi nhìn thấy hắc long, trong lòng Tống Thư Hàng xuất hiện cảm giác quen mắt rất quái dị.

Có phải hắn đã nhìn thấy con hắc long bá đạo này ở đâu đó rồi không nhỉ?

Chương 1601: Đồng Chí, 1 Ngày Không Gặp Như Cách Ba Thu

Chắc chắn không phải gặp qua trong hiện thực, con hắc long khổng lồ cỡ này e là to bằng cả đất nước Hoa Hạ luôn ấy chứ. Nên chắc là bản thân hắn gặp con hắc long này lúc “Nhập mộng” hoặc là trong lúc sử dụng những thủ đoạn khác rồi.

"Đúng rồi, là lúc đang ăn Thực Tiên Yến."

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhớ ra ký ức liên quan đến con hắc long này.

Dù sao thì hình dáng của con hắc long này quá đặc biệt, người ta muốn quên cũng khó.

Tống Thư Hàng nhớ là trong hôm Thực Tiên Yến đó, hắn và Thải Vân Tiên Tử tỷ thí thử món ăn để phân biệt nguyên liệu trong tiên hào —— lúc ấy, món ăn cuối cùng trong lần tỷ thí đó là một bát canh đen sì.

Kết quả là lúc Tống Thư Hàng lợi dụng “Bí pháp giám định” để ăn gian, sơ ý giám định luôn cả ngọn nguồn của bát canh đen đó —— Thái Cổ Tà Long, Tống Thư Hàng lúc đó cũng vì cái giá của bí pháp giám định mà phun máu ào ào, biến thành người máu.

Bát canh đen kia được tinh luyện từ đan dịch của hậu duệ Thái Cổ Tà Long. Mà giám định thuật lại giám định tới tận ngọn nguồn là cơ thể của con Thái Cổ Tà Long này.

Dựa vào thông tin phản hồi từ bí pháp giám định, con Thái Cổ Tà Long này đã không còn khí tức sinh mệnh từ lâu, thứ còn sót lại chỉ có cơ thể ngay cả năm tháng cũng không thể chôn vùi mà thôi.

Trên cơ thể khổng lồ của nó lại có rất nhiều sinh linh tồn tại. Những sinh linh này xem cơ thể của Thái Cổ Tà Long như một “Thế giới” và sinh sôi nảy nở trên đó.

Cái “Thế giới hắc long” được nhắc tới là chỉ cái này ư?

Bên cạnh cơ thể của Thái Cổ Tà Long có một nguồn tà năng Cửu U nồng đậm quấn quanh.

Lúc ấy Tống Thư Hàng còn nghĩ liệu có phải nó đang ở chỗ nào đó của thế giới Cửu U hay không?

Khi đó hắn chuẩn bị tìm cơ hội để hỏi thăm Bạch tiền bối two, xem có phải chỗ nào đó trong Cửu U có một con Thái Cổ Tà Long như vậy tồn tại hay không?

Nhưng sau này do bận nhiều chuyện quá nên hắn đã quên béng mất chuyện này.

Dù sao hắn cũng là Tống *mỗi ngày đều sống hết mình* Thư Hàng mà...

Nhưng bây giờ xem ra, có thể Bạch tiền bối two cũng không biết thế giới hắc long này nhỉ?

Bởi vì lúc Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối nghiên cứu “Máy nạp ma lực” thì hai người bọn họ cũng không tìm được xuất xứ của “Linh thạch hắc long”.

Nếu như con Thái Cổ Tà Long này ở thế giới Cửu U, thân là chúa tể Cửu U, Bạch tiền bối two phải liên hệ “Máy nạp ma lực” và thế giới Thái Cổ Tà Long với nhau trước mới đúng.

...

...

Trong lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng phân thân cuối cùng cũng xông qua vùng “Không gian loạn lưu” này, đáp xuống cơ thể của Thái Cổ Tà Long.

So với Thái Cổ Tà Long, Tống Thư Hàng phân thân nhỏ như một con virus vậy, thậm chí còn nhỏ hơn thế nữa. Là cái loại rơi xuống cơ thể Tà Long thì sẽ lập tức biến mất ấy.

Bên ngoài cơ thể Tà Long có tà năng Cửu U đang lưu chuyển, trông giống như nó đang hô hấp. Mà tầng tà năng Cửu U này lại tạo thành một tầng giống như tầng khí quyển ở bên ngoài cơ thể Tà Long.

Tống Thư Hàng phân thân đáp xuống, “Bịch ~” một tiếng, rơi vào một cái vảy rồng ở phần đầu.

Vốn Tống Thư Hàng nghĩ là phân thân của mình sẽ bị đập nát bấy khi tiếp xúc với cái vảy rồng đó, không ngờ lại rơi vào trong một vùng thảo nguyên đen kịt.

Lúc này phân thân đã bị thương nặng, ngẩng đầu nhìn quanh.

Quả thật là một thảo nguyên.

Mỗi vảy một thế giới.

Mỗi một cái vảy của Thái Cổ Tà Long đều diễn hóa thành một thế giới lớn cỡ “Thành phố”. Có núi non, nước chảy, cỏ cây, còn có bầu không khí mang theo một mùi hôi thối kỳ lạ.

Đã có hình thức ban đầu của một thế giới hoàn chỉnh.

Tà năng Cửu U hóa thành bầu trời màu đen, lại có ánh sáng xanh biếc chiếu sáng thế giới do vảy rồng biến thành.

Mà mép của thế giới do vảy rồng biến thành lại được ngăn cách bởi một tầng tử vong long khí.

Vách tường do tử vong long khí hóa thành, trên chống đỡ bầu trời, phía dưới nối tiếp mặt đất. Chúng chia vảy của Thái Cổ Tà Long ra thành từng cái một.

Tống Thư Hàng vốn đang nghĩ, nhiều sinh linh sống trên cái vảy trụi lủi của Thái Cổ Tà Long như vậy thì sinh tồn kiểu gì chứ?

Lấy cái gì mà ăn uống?

Bây giờ xem ra, ngoài việc không có mặt trời ra thì cách sinh tồn của những sinh linh này cũng không khác gì so với thế giới bình thường.

Tống Thư Hàng phân thân nằm sấp trong thế giới Tà Long, không nhúc nhích chút nào.

Đồng thời, hắn còn thử kích hoạt “Thế giới hạch tâm” của bản thân.

Nếu như thế giới hạch tâm không bị chặn thì Tống Thư Hàng có thể dùng nó làm cầu nối, trực tiếp nhảy đến chỗ phân thân trong “Thế giới hắc long”.

Lần này, thế giới hạch tâm không hề làm cho Tống Thư Hàng thất vọng.

Nó làm việc khá nhanh, lối dẫn đến thế giới hắc long được mở ra một cách thuận lợi.

"Có hy vọng."

Tống Thư Hàng đứng dậy, thu bàn ghế cho vào thế giới hạch tâm.

"Có hy vọng gì cơ?"

Lý m Trúc tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói:

"Phân thân của ta đã thành công đến đầu bên kia của truyền tống trận. Chỗ đó rất có thể chính là ‘Thế giới hắc long” mà chúng ta muốn tìm. Đi nào, chúng ta đi tìm Bạch tiền bối trước đã."

Tống Thư Hàng mang theo Tiểu m Trúc trở về thế giới hạch tâm.

Hắn đáp xuống bên cạnh khu “rừng rậm tử vong” rồi gọi to:

"Bạch tiền bối ~"

"Ta ở đây, có chuyện gì thế?"

Bạch tiền bối đang sửa trận pháp của rừng rậm tử vong xoay đầu lại trả lời. Lúc hắn quay lại, mái tóc hất nhẹ, bím tóc mà Lý m Trúc lặng lẽ thắt cho hắn đều tự động bung ra, tóc dài tung bay đẹp như tranh vẽ.

"Lại chuyển khỉ gì thế, đang bận."

Lại một giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, là giọng của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng:

"..."

Bình thường, mỗi lần hắn gọi “Bạch tiền bối” trong “Thế giới hạch tâm” thì đều là gọi Bạch tiền bối two.

Nên lần này hắn vừa gọi thì hai vị Bạch tiền bối đều trả lời.

"E hèm, chuyện là thế này, ta tìm được ‘Thế giới hắc long’ rồi. Chính là nguồn cội của ‘Máy nạp ma lực’ trong tay chúng ta đấy."

Tống Thư Hàng nói.

"Ở đâu thế?"

Bạch tiền bối đi ra khỏi trong rừng rậm tử vong, vừa phủi bụi trên người vừa tò mò hỏi.

"Ta không có hứng thú với cái thế giới hắc long đó cho lắm, bây giờ ta đang bận... Đến lúc đó ngươi mang mấy khối linh thạch hắc long tới cho ta nghiên cứu một chút là được. Ngoài ra, ta cũng có chút hứng thú với cách nạp ma lực của ‘Máy nạp ma lực đó’. Đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi một phần thù lao thú vị."

Giọng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

"Xin Bạch tiền bối two chờ một chút, có lẽ thế giới hắc long này sẽ có chút quan hệ với thế giới Cửu U đấy."

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối two:

"..."

Ta đường đường là chúa tể Cửu U, vì lười so đo với ngươi nên bây giờ ngươi dám gọi thẳng ta là “Thỏ” luôn à?

Trước kia Tống Thư Hàng cũng nghĩ trong lòng, vì để phân biệt rõ hai vị Bạch tiền bối, nên hắn thêm chữ two vào cho dễ phân biệt... Bây giờ hắn lại gọi thẳng ra luôn.

"Trên thế giới hắc long đó có ‘Tà năng Cưu U” quanh quẩn. Bản thể của thế giới hắc long là một con Thái Cổ Tà Long, có vẻ đã không còn khí tức sinh mệnh nữa. Cơ thể của nó vô cùng to lớn, mỗi một cái vảy rồng đều to như một thành phố."

Tống Thư Hàng bắt đầu miêu tả hình dáng của con Thái Cổ Tà Long mà hắn “Nhìn” thấy.

Bạch tiền bối sờ cằm nói:

"Nghe ngươi nói thế thì hình như ta đã từng tiếp xúc với loại rồng to như vậy rồi, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra."

Giọng của Bạch tiền bối two cũng vang lên cùng lúc:

"Không có, ta có thể xác định trong thế giới Cửu U không hề có con hắc long nào giống vậy. Trừ khi... Nó là thế giới mà quả cầu béo đó âm thầm tạo ra, đồng thời vẫn luôn dùng ‘Quyền hạn của chúa tể Cửu U’ để giữ bí mật về con hắc long này, không cho ta phát hiện. Á à ~ nếu như là tác phẩm của quả cầu béo thì ta có hứng thú rồi đấy."

Toàn thân của con Thái Cổ Tà Long kia có tà năng Cửu U quấn quanh, lại không bị Bạch tiền bối two phát hiện. Nếu đoán vậy thì quả thật rất có thể đó là kiệt tác do quả cầu béo âm thầm làm ra.

"Tìm được cách đi vào 'Thế giới hắc long' rồi à?"

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

"Ta để cho phân thân của ta xông vào trong 'Thế giới hắc long' thông qua truyền tống trận. Lấy phân thân làm tọa độ, chúng ta sẽ có thể vào trong 'Thế giới hắc long'. Nhưung phải nhanh lên một chút, chắc là phân thân của ta chịu không được bao lâu nữa đâu."

Bây giờ phân thân đang trong trạng thái bị thương nặng, rất có thể sẽ ngỏm bất cứ lúc nào.

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi."

Ngón tay Bạch tiền bối ngoắc nhẹ một cái, Lưu Tinh Kiếm với vỏ kiếm mới xuất hiện, vui vẻ xoay tròn bên cạnh hắn.

"Chờ ta với, để ta đưa hình chiếu qua đi cùng các ngươi."

Giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

Sau đó, hình chiếu của Bạch tiền bối two bước vào thế giới hạch tâm.

Ở trên vai của hắn, tà ma chuột Hamster mặc áo kiếm sĩ ngầu lòi, một đôi chân trước của nó khoanh trước ngực, đứng thẳng như người. Trường kiếm tăm xỉa răng giắt ngay hông, trông cực kỳ oách.

"Ồ, chào đồng chí, lại gặp nhau rồi."

Tống Thư Hàng vẫy tay với chuột Hamster tà ma, nói:

"Một ngày không gặp, như cách ba thu. Để ta nói cho ngươi biết một tin, ta lại sắp có thêm hai viên kim đan nữa rồi. Đến lúc đó, ta chính là Tống *bảy sao bảy kim cương bảy kim đan* Thư Hàng. Còn đồng chí thì sao?"

Gần đây Tống Thư Hàng mà thấy được tà ma chuột Hamster thì lại muốn chọc nó... Bởi vì biểu cảm của nó vô cùng phong phú, trời sinh đã kèm theo bảng icon, khi bị chọc thì nó sẽ có những biểu cảm khá đáng yêu.

Khuôn mặt của tà ma chuột Hamster đen lại.

Câu nào câu nấy cũng gọi ta là đồng chí, thế mà vừa gặp mặt đã lại cà khịa ngay, đồng chí cái khỉ gì chứ?

Mức độ hảo cảm của tà ma chuột Hamster đối với Tống Thư Hàng -1000.

Tuy nhiên vốn cũng âm điểm rồi, âm một vạn và âm một vạn lẻ một nghìn cũng không có gì khác nhau cho lắm.

Bạch tiền bối two:

"..."

Hắn có cảm giác hôm nay Tống Thư Hàng rất gợi đòn.

Tuy rằng trước kia Tống Thư Hàng cũng rất gợi đòn, nhưng hôm nay lại gợi đòn đến lạ.

Sau khi suy nghĩ, Bạch tiền bối two bèn nghĩ tới một khả năng nên nói: "Thời gian chờ sống lại của ngươi hết rồi à?"

"Ừm, hết rồi... À không, vẫn chưa hết!"

Tống Thư Hàng vội nói.

Nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

"Chẳng trách, thì ra là do hết thời gian chờ hồi sinh rồi."

Bạch tiền bối two cười ha ha một tiếng, nói:

"Đi thôi, thừa dịp phân thân của ngươi còn sống, chúng ta tới thế giới hắc long kia đi dạo một chút. Ta muốn xem thử đó có phải là tác phẩm của quả bầu béo hay không."

Tà ma chuột Hamster nhảy xuống từ trên người Bạch tiền bối two, sau đó nó móc ra một cái gương nhỏ, nhẹ nhàng chiếu một cái vào Bạch tiền bối two.

Hình chiếu của Bạch tiền bối two lập tức biến vào trong gương.

"Thế giới hắc long đó rất có thể là tác phẩm của một vị chúa tể Cửu U khác, vì vậy chủ nhân của ta nhất định không thể quang minh chính đại đi vào, tránh làm cho đối phương cảnh giác."

Chuột Hamster tà ma lên tiếng.

Vì vậy, tà ma chuột Hamster chịu trách nhiệm yểm hộ cho Bạch tiền bối two, lợi dụng khí tức “Tà ma Cửu U” của mình bản thân, lặng lẽ mang theo Bạch tiền bối two lẻn qua thế giới hắc long.

Chương 1602: Ngươi ở yên đây, bọn ta đi rồi về

“Đi thôi, Bá Tống.”

Tà ma chuột hamster cất gương đi, vươn móng ra phất áo bào kiếm sĩ, nói với vẻ ngầu lòi.

Rõ ràng chỉ là một con chuột hamster đáng yêu, nhưng lần nào xuất hiện nó cũng khiến cho người ta cảm nhận được đủ vẻ cool ngầu của mình.

Điều quan trọng nhất là, thiên phú kiếm thuật của nó rất cao.

Kiếm thuật của nó không chỉ ngầu mà uy lực cũng mạnh. Hơn nữa còn có chiêu ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ mà Bạch tiền bối two sáng tạo riêng cho nữa. Nếu không phải thực lực của bản thân nó không đủ thì chỉ riêng chiêu ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ này cũng đủ để tung hoành thiên hạ rồi.

Tống Thư Hàng hâm mộ con chuột hamster này chết đi được.

Ngập tràn phong phạm kiếm khách, oách quá đi mất.

“Đi!”

Tống Thư Hàng ôm lấy Lý m Trúc, đặt cô lên vai. Sau đó hắn mở thông đạo thế giới hạch tâm, đặt tọa độ nối thẳng đến chỗ của phân thân.

Tống Thư Hàng đi vào đầu tiên, Bạch tiền bối theo sát sau lưng hắn, tà ma chuột hamster gần như bám sát theo thân ảnh của Bạch tiền bối, thu liễm khí tức bản thân đến cực hạn, mượn khí tức cấp Huyền Thánh của Bạch tiền bối để che giấu, lặng lẽ lẩn vào thế giới hắc long.

“A, bản thể, rốt cuộc ngươi tới rồi.”

Phân thân nằm bò trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Vất vả rồi, phân thân của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

‘Bụp’, phân thân của Tống Thư Hàng vỡ vụn, biến mất tăm.

Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm…phân thân luôn ở trạng thái trọng thương, cảm giác đau đớn của nó cũng phản hồi về bản thể suốt.

Sau khi giải trừ phân than thì cảm giác đau đớn đó mới từ từ mất đi.

Lúc này, tà ma chuột hamster đột nhiên hỏi:

“Đúng rồi, lúc nãy ta nghe ngươi nói thế giới hạch tâm của ngươi phải lấy phân thân làm tọa độ. Bây giờ phân thân của ngươi biến mất rồi, thế ngươi còn tọa độ quay về không?”

“Yên tâm đi, không thành vấn đề. Quy tắc ra vào thế giới hạch tâm của ta là ‘vào từ đâu thì ra từ đó’. Lúc nãy phân thân của ta đi từ hiện thế vào, tọa độ đó sẽ duy trì một thời gian. Vì thế bây giờ ta chỉ cần tách phân thân ra, để hắn đi tới hiện thế, ổn định tọa độ là chúng ta có thể thông qua thế giới hạch tâm mà về hiện thế.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nếu không được, hắn còn có trạm trung chuyển là thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two mà.

Chỉ cần vào được thế giới hạch tâm là có thể đi qua trung gian là thế giới Tà Liên để vào thế giới Cửu U. Sau đó có thể đi qua thông đạo ở thế giới Cửu U để về hiện thế.

Chỉ là hơi rắc rối một chút.

Dứt lời, Tống Thư Hàng lại vận chuyển ‘bí pháp phân thân’ lần nữa, trả giá bằng cách tiêu tốn hết tất cả linh lực trong một viên kim đan để triệu hoán phân thân trước thời hạn.

“Phân thân, ngươi đi tới hiện thế, ở lại đó làm tọa độ đi.”

Tống Thư Hàng ra lệnh.

Phân thân gật đầu, vươn tay ra ấn vào không trung, chuẩn bị đi vào thế giới hạch tâm.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của Tống Thư Hàng và phân thân cùng biến sắc.

Bạch tiền bối xoay đầu lại hỏi:

“Thế giới hạch tâm lại bị chặn rồi à?”

“Ừ.”

Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt.

Không phải vừa nãy vẫn ổn sao, sao tự nhiên lại bị chặn chứ?

Bất ngờ quá đấy biết không hả?

Hắn không có lấy một chút phòng bị nào hết!

Không thể nhắc nhở hắn một chút được à?

Mệt tim, đau gan, dạ dày co thắt.

Tà ma chuột hamster liếc Tống Thư Hàng một cái, lộ ra vẻ mặt khinh bỉ đầy sinh động:

"Lúc mấu chốt thì chẳng trông cậy được gì cả."

"Vừa nãy khi chúng ta đi qua trạm trung chuyển 'thế giới hạch tâm' để vào 'thế giới hắc long', ta đã cảm ứng được không gian của thế giới hắc long có dao động. Đối với thế giới hắc long, chúng ta là những kẻ lợi dụng 'lỗ hổng' để nhập cư trái phép chứ không ra vào theo con đường chính quy. Vì thế khi chúng ta vừa vào thì nó đã cảm ứng được và sửa lại 'lỗ hổng' đó ngay và luôn rồi."

Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

"Nhưng chẳng phải con Thái Cổ Tà Long này đã chết rồi à?"

"Cho dù Thái Cổ Tà Long đã chết, nhưng nó dùng cơ thể của mình để hóa thành tiểu thế giới này, chắc chắn nó đã bố trí đủ các loại quy tắc và biện pháp phòng ngự. Có lẽ cách chúng ta xông vào lúc nãy trùng hợp kích hoạt các biện pháp phòng ngự của nó mà thôi. Không cần phải kinh ngạc, chuyện này rất bình thường."

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng thở dài, hắn lại thử cảm ứng thế giới hạch tâm lần nữa.

Cũng giống như khi bị cuốn vào 'thế giới thiên kiếp' lúc trước, sau khi thế giới hạch tâm bị chặn, liên kết của nó với Tống Thư Hàng vẫn còn. Chỉ có điều khoảng cách giữa Tống Thư Hàng và thế giới hạch tâm bị kéo dài ra… tính ra có khi phải mất một năm hoặc lâu hơn nữa, Tống Thư Hàng mới có thể mở lại thế giới hạch tâm.

Một năm quá lâu, mà hắn lại cần tranh thủ thời gian. Xem ra lúc rời khỏi 'thế giới hắc long' phải dựa vào các thủ đoạn khác thôi.

Lúc này, tà ma chuột hamster móc tấm gương nhỏ kia ra rồi vỗ nhẹ một cái.

Thân ảnh của Bạch tiền bối two xuất hiện.

“Qủa nhiên là khí tức Cửu U nồng đậm… nhưng đây không phải là thế giới Cửu U.”

Bạch tiền bối two nói, hắn không thể thi triển quyền hạn của chúa tể Cửu U ở đây được.

Nhưng chỉ cần một ý niệm thì hắn vẫn còn thể điều động được ‘tà năng Cửu U’ ở trên cơ thể Thái Cổ Tà Long. Tà năng Cửu U luôn chịu sự chi phối của chúa tể Cửu U, bất kể thời gian địa điểm.

“Nơi này là tác phẩm của đại lão quả cầu béo à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Chắc chỉ có người cùng là chúa tể Cửu U như đại lão quả cầu béo mới có thể lặng lẽ xây dựng một công trình lớn thế này sau lưng Bạch tiền bối two thôi nhỉ?

“Không, không phải.”

Bạch tiền bối two lắc đầu.

Hắn hoàn toàn không cảm ứng được khí tức của quả cầu béo ở đây.

Hắn và quả cầu kim loại thể lỏng đấu với nhau ngàn ngàn vạn vạn năm nay, đã quen thuộc đối phương tới tận xương, nếu như thật sự là thủ đoạn của quả cầu béo thì Bạch tiền bối two chỉ cần nhìn một cái là xác định được ngay.

“À mà Thư Hàng, khi đi vào ‘thế giới hắc long’ này, ngươi có cảm giác rất quen thuộc không?”

Bạch tiền bối nheo mắt lại hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Cảm giác gì?”

“Cảm giác giống như khi phân thân của ta và ngươi cùng bị giam trong ‘phòng tối Thiên Đạo’ lúc trước vậy.”

Bạch tiền bối đáp.

“Không thể nào, lại nữa ư?”

Tống Thư Hàng nhói hết cả tim.

‘Chế độ trong suốt’ của phòng tối Thiên Đạo nhói tim lắm.

Khó khăn lắm hắn mới thoát khỏi chế độ trong suốt đó, giờ lại bị nữa ư?

“Nói cách khác, các đạo hữu ở thế giới bên ngoài lại quên mất chúng ta rồi à?”

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi.

“Ta chỉ cảm thấy chúng giống nhau thôi, nhưng chắc hẳn nơi này không có năng lực ‘xóa bỏ ký ức từ tận gốc rễ’ đâu. Hơn nữa nói đúng hơn thì ta cảm thấy có lẽ là ‘phòng tối Thiên Đạo’ giống với ‘thế giới hắc long’ này.”

Bạch tiền bối giải thích.

Bạch tiền bối two:

“Ý ngươi là, phòng tối Thiên Đạo mô phỏng theo thế giới hắc long này?”

“Đại lão Thiên Đạo Rồng Đốm?”

Tống Thư Hàng nhớ ngay đến Thiên Đạo thứ ba, hắn vươn tay sờ lên mặt đất dưới chân:

“Chắc không phải Thái Cổ Tà Long này có liên quan đến đại lão Thiên Đạo Rồng Đốm đấy chứ?”

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn bắt đầu rục rịch.

Có cần quất một phát ‘bí pháp giám định’ không nhỉ?

Nhưng rồi hắn lại lắc đầu ngay lập tức.

Đồng vàng sống lại vừa hết thời gian chờ, không thể lãng phí như thế được.

Không thể vì mình có thể sống lại mà muốn làm gì thì làm đâu nhé, sẽ chết đấy.

“Vấn đề này chúng ta phải tự tìm đáp án thôi, vị trí hiện chúng ta đang đứng ở chỗ nào của Thái Cổ Tà Long thế?”

Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ giây lát rồi đáp:

“Chắc là ở lưng, ta nhớ lúc trước phân thân của ta bị rơi xuống vảy ở lưng.”

“Vậy chúng ta đi tới đầu đi, chỉ cần tìm được đầu thì chắc hẳn sẽ có vài thông tin hữu dụng.”

Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối ở bên cạnh móc ra một chiếc điện thoại khổng lồ.

Đây là tác phẩm hắn tạo ra sau khi kết hợp điện thoại di động và máy nạp ma lực, vì là sản phẩm mẫu nên nó hơi to, không thể thu nhỏ lại được.

Bạch tiền bối mở di động ra, tiến vào trạng thái khởi động máy.

“Ừm, có tín hiệu thật này, giống như ta nghĩ, chắc hẳn máy nạp ma lực có một ‘hệ thống nạp’ hoàn thiện, nhưng không biết phải nạp thế nào.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cũng móc ra máy nạp ma lực cục gạch hàng nhái mà Bạch tiền bối phỏng chế lại, thử khởi động nó.

Trong máy nạp ma lực phát ra một loạt tiếng xì xà xì xồ .

Là kiểu giọng nhẹ nhàng, nho nhã lễ độ.

Hình như là giọng của nhân viên chăm sóc khách hàng.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng nghe không hiểu.

Mà đúng lúc này, Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two đồng loạt dừng lại.

“Thư Hàng, ngươi đứng yên ở đây đừng đi lung tung.”

Bạch tiền bối tế ra Lưu Tinh Kiếm, giẫm chân lên thân kiếm.

Bạch tiền bối two đặt tà ma chuột hamster xuống bên cạnh Tống Thư Hàng:

“Các ngươi đứng yên ở đây, bọn ta đi rồi về ngay.”

Tống Thư Hàng: “???”

Trong khi nói chuyện, hai vị Bạch tiền bối một trước một sau vọt vào không trung.

“Đợi đã, có chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng lớn tiếng kêu lên.

Sao tự nhiên lại bỏ đi thế này?

Bịch ~~

Trong không trung có một thân ảnh rơi xuống, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thân ảnh này có vẻ mặt nghiêm túc, tóc dài đến eo, tuấn mỹ vô song… là Bạch tiền bối phân thân.

Một phân thân tràn ngập khí khế quân nhân.

Hắn bị Bạch tiền bối triệu hoán tới, ném xuống để chăm sóc Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tại sao hai vị Bạch tiền bối lại cùng bỏ đi thế này.

“Bản thể cảm ứng được kẻ địch đang tới gần.”

Bạch tiền bối phân thân nghiêm túc đáp.

“Mạnh lắm à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Kẻ địch có thể làm cho Bạch tiền bối two phải bỏ cả tà ma chuột hamster ư?

“Chưa xác định được thực lực cụ thể, tóm lại… vô cùng kỳ lạ. Kẻ địch đó rất quyến rũ, sau khi cảm ứng được bọn chúng, ta cũng nôn nóng muốn nhìn xem rốt cuộc trông chúng ra sao. Còn nữa, ta cảm thấy kẻ địch đó hình như không phải là vật thuộc thế giới này.”

Bạch tiền bối phân thân nghiêm túc đáp.

“Vật không thuộc thế giới này ư?”

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới tin tức nhận được sau khi giám định Bạch tiền bối lần trước.

Kết quả giám định Bạch tiền bối cho thấy hắn là tồn tại độc nhất vô nhị trên thế gian, nguồn gốc tồn tại khác với người thường.

“Ừm, bọn chúng vốn không nên tồn tại nhưng lại dùng cách phụ thân để sống sót bên mép của thế giới hắc long. Chắc là bản thể và vị Bạch Cửu U kia đều muốn nghiên cứu xem rốt cuộc thứ này là gì. Yên tâm đi, chắc bản thể và Bạch Cửu U sẽ về nhanh thôi.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

“Trong thời gian này, ta sẽ phụ trách bảo vệ ngươi, chúng ta tìm nơi nào nghỉ chân trước đi.”

Bạch tiền bối phân thân nghiêm túc nói.

Chương 1603: Trả cảm động khi nãy lại cho ta!

“Chúng ta không ở đây đợi Bạch tiền bối về à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối phân thân nghiêm túc đáp:

“Bản thể và Bạch Cửu U đạo hữu không về nhanh thế được đâu. Thế nên khi bọn họ đi tiếp xúc với ‘kẻ địch’, chúng ta cứ lẻn vào thế giới hắc long trước, đi tìm cư dân của thế giới này. Đến lúc đó, ta sẽ dùng huyễn thuật mô phỏng lại ngôn ngữ và tri thức của thế giới này, tiện cho hành động tiếp theo của chúng ta.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sao ngài lại có vẻ quen thuộc với chuyện này thế?

“Các ngươi đi đi, ta phải ở lại đây đợi chủ nhân của ta quay về.”

Tà ma chuột hamster vén áo bào kiếm sĩ của mình một cách cool ngầu, trầm giọng nói. Nó là sủng vật trung thành nhất của chủ nhân, nhất định phải ở nguyên tại chỗ đợi chủ nhân về.

Nó vừa dứt lời, cơ thể của Bạch tiền bối phân thân lóe lên, xuất hiện sau lưng nó. Năm ngón tay thon dài của hắn vươn về phía tà ma chuột hamster, túm lấy nó.

Tà ma chuột hamster: “???”

Ngay sau đó, năm ngón tay của Bạch tiền bối phân thân hơi nắm lại.

Một con chuột hamster đáng yêu gào lên đầy đau đớn, lưỡi thè ra, cuộn lại…

Sau đó, con chuột đáng yêu đó cứ thế mà ngất đi.

Bạch tiền bối phân thân tỏ vẻ nghiêm túc, gật đầu đầy hài lòng, nhét tà ma chuột hamster vào trong túi của mình.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Lý m Trúc trợn tròn hai mắt.

“Được rồi, bây giờ chúng ta lén lẻn vào thế giới hắc long thôi.”

Bạch tiền bối phân thân đề nghị.

Tống Thư Hàng và Tiểu m Trúc gật đầu thật mạnh, đồng thanh đáp:

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối.”

Bạch tiền bối phân thân đặt tà ma chuột hamster trong túi áo, đưa Tống Thư Hàng và Lý m Trúc rời khỏi thảo nguyên, đi về khu tập trung dân cư của thế giới hắc long.

Một tiểu thế giới do vảy rồng hình thành tương đương với một thành phố nhỏ, thần thức của Bạch tiền bối quét qua là có thể bao phủ cả thành phố này ngay.

Hắn dẫn Tống Thư Hàng và Lý m Trúc tránh khỏi đội ngũ tuần tra của của tiểu thế giới vảy rồng, lẻn vào trong thành phố.

Ngay khi rời khỏi thảo nguyên, phân thân ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Tại đó, Bạch tiền bối bản thể và Bạch Cửu U đã giáp mặt kẻ địch.

****

Trên bầu trời của thế giới hắc long có hai thế lực đang giao tranh.

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two lơ lửng trong không trung, hai người ẩn đi khí tức bản thân, che giấu cơ thể của mình. Bọn họ không nhúng tay vào trận đấu này, chỉ yên lặng đứng bên cạnh quan sát.

Trong hai phe giao chiến, một phe là cư dân gốc của thế giới hắc long, tướng mạo phần lớn giống như Hắc Đồng Thập Tam Thế đã gặp ở ‘bí cảnh tứ hải’, mình người, toàn thân mọc vảy đen.

Còn một phần nhỏ gần như giống hệt con người ở thế giới bên ngoài, có điều đa số đều có da đen.

Ngoài ra còn có mấy thành viên tương tự như yêu tộc, phần lớn giống giao hoặc xà. Có người mọc sừng rồng, sừng giao, lại có người mọc đuôi rắn giống như mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng.

Về cơ bản, bọn họ chủ tác chiến yếu bằng ‘máy nạp ma lực’.

Trong thế giới hắc long, những người có thể bay lên không trung mà chiến đấu đều là tu luyện giả ngũ phẩm, bản thân đã có sẵn năng lực đi lại trong không trung.

Bọn họ không ngừng ấn vào ‘máy nạp ma lực’. Miệng thì hò hét ngôn ngữ của thế giới hắc long, liên tục kích hoạt các loại pháp thuật tấn công, pháp thuật phòng ngự, pháp thuật hệ xung kích, pháp thuật trị liệu.

Cũng có một vài tu luyện giả của thế giới hắc long sử dụng pháp thuật cận chiến. Tuy nhiên số lượng tu luyện giả kiểu này cực ít, chỉ chiếm khoảng một phần mười.

Máy nạp ma lực gần như bao quát hết tất cả các chủng loại pháp thuật.

…

….

Mà phe giao chiến với bọn họ là… tử linh có hình dáng cư dân thế giới hắc long.

Trong số bọn họ, sinh vật nhân loại vảy đen vẫn chiếm số lượng nhiều nhất, bên cạnh đó là một số người da đen, cộng thêm tu luyện giả loài giao, xà số lượng ít nhất.

Nhưng tất cả ‘kẻ thù’ này đều là những tử linh đã mất đi khí tức sinh mệnh, trên người bọn chúng tản ra tử khí và mùi hôi thối nồng nặc.

Cách tấn công của bọn chúng không còn là máy nạp ma lực nữa mà sử dụng luôn hỗn hợp tà năng Cửu U và một loại năng lượng khác.

Tà năng Cửu U và một loại năng lượng khác được trộn theo tỉ lệ 7:3, khiến mỗi đòn công kích của chúng đều mang theo uy lực bùng nổ.

Chúng sở hữu sức mạnh kinh người, miệng có thể phun ra đủ các loại năng lượng khác nhau… có hỏa diễm, có hàn băng, có nọc độc ăn mòn.

“Phụ thân lên thi thể à?”

Bạch tiền bối nói.

“Hơn nữa có thể sử dụng tà năng Cửu U mà không sa đọa thành sinh vật Cửu U.”

Bạch tiền bối two cũng lên tiếng.

Tà năng Cửu U có năng lượng xâm phệ và dụ hoặc sinh vật sa đọa vô cùng cường đại.

Nếu như tu luyện giả của hiện thế tiếp xúc với ‘tà năng Cửu U’ nhiều lần mà không tiến hành tịnh hóa thì sẽ bị tà năng Cửu U đồng hóa.

Hai vị Bạch tiền bối lại quan sát mấy kẻ xâm lược kia một lát.

Trong cơ thể của những ‘tử linh’ này ẩn chứa chân thân của ‘kẻ địch’.

Chính là ‘chân thân’ của chúng khiến Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two hứng thú… Dường như mấy chân thân đó không thuộc về thế giới này.

Trong không trung, một cường giả nhân loại của thế giới hắc long vươn tay gạt thật mạnh trên ‘máy nạp ma lực’, một tia kiếm quang sáng chói chém ra.

‘Tử linh’ chắn trước mặt hắn bị chém thành bốn khúc.

Cơ thể của tử linh biến mất trong kiếm quang, hóa thành một làn sương mù màu đen, hòa vào tầng khí quyển tà năng Cửu U của ‘thế giới hắc long’.

Mà sau khi ‘tử linh’ bị chém chết, có một viên đá to cỡ nắm tay rơi xuống. Cường giả nhân loại của thế giới hắc long vươn tay ra, thu viên đá vào tay mình.

Cường giả nhân loại lùi về sau, mượn đồng đội để yểm hộ cho mình.

Hắn cầm viên đá to bằng nắm đấm, bóp thật mạnh, viên đá bị nghiền thành phấn. Đồng thời, hắn bắt đầu niệm ngôn ngữ của thế giới hắc long.

Một lúc sau, trong không trung lộ ra một góc của tấm lưới vô hình.

Bụi phấn nghiền nát ra từ viên đá bị tấm lưới vô hình cuốn đi.

Ngay sau đó, có một nguồn năng lượng khổng lồ truyền từ tấm lưới xuống dưới, năng lượng này chia thành ‘tinh thần lực’ và ‘ma lực’.

Ma lực rơi xuống máy nạp ma lực của cường giả nhân loại thế giới hắc long, tinh thần lực thì hòa vào trong cơ thể cường giả nhân loại.

“Viên đá kia chắc là linh thạch Hắc Long rồi.”

Bạch tiền bối suy đoán.

Bạch tiền bối two:

“Qúa trình vừa nãy là nạp ma lực à?”

Hai người cùng nhìn về tấm lưới lớn vô hình đã lộ ra một góc.

Tấm lưới vô hình này mới là mấu chốt của máy nạp ma lực.

Cường giả thế giới hắc long chém giết ‘tử linh’, lấy được linh thạch Hắc Long.

Sau đó thông qua ‘tấm lưới vô hình’ để chuyển hóa năng lượng của linh thạch Hắc Long thành ma lực và tinh thần lực… Qúa trình này chính là nạp tiền.

“Có cơ hội phải nghiên cứu tâm lưới vô hình này mới được.”

Trong lòng hai vị Bạch tiền bối cùng hiện lên một suy nghĩ.

…

…

Đồng thời, cả hai người cùng nhìn tới chỗ của ‘tử linh’ bị giết chết kia.

Tại đó có một vật thể trong suốt không màu bắt đầu ngưng tụ lại… Đây mới là chân thân phụ thân trong cơ thể tử linh.

Dường như cư dân của thế giới hắc long không thể cảm ứng được sự tồn tại của bọn chúng.

Vật thể trong suốt không màu này bắt đầu co lại, rút khỏi chiến trường.

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two lặng lẽ đuổi theo nó.

Sau khi cách chiến trường chính khoảng vài nghìn mét, vật thể trong suốt không màu đó mở một thông đạo rồi chui vào trong.

“Thế giới Cửu U!”

Bạch tiền bối two nhíu mày lại.

Thật không ngờ thế giới mà vật thể trong suốt kia đi vào lại là thế giới Cửu U.

Loại ‘tà năng vặn vẹo khởi nguồn của vạn ác, dơ bẩn diệt thế’ này chắc chắn là khí tức của thế giới Cửu U.

Chuyện này xảy ra ngay dưới mắt hắn ư? Thân là chúa tể Cửu U, hắn lại không biết trong Cửu U có vật thể trong suốt quỷ dị như thế.

“Ta thấy thế giới này vẫn có chỗ khác biệt với thể giới Cửu U.”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối bình tĩnh nói:

“Ta cảm thấy khí tức của thế giới mà bọn chúng chui vào còn cực đoan hơn cả thế giới Cửu U. Hơn nữa hình như thế giới này đã diệt vong rồi.”

Giống như những vật thể trong suốt không màu kia, thế giới này mang tới cho Bạch tiền bối cảm giác ‘không thuộc về thế giới này’.

“Qủa thật có sự khác biệt rất nhỏ.”

Bạch tiền bối two trầm giọng đáp:

“Chẳng trách vừa cảm nhận được khí tức của đám này ta liền nôn nóng muốn gặp chúng ngay. Xem ra… thứ thật sự thu hút ta chính là thế giới giống với ‘thế giới Cửu U’ này. Ta muốn vào trong xem thử, Bạch đạo hữu, ngươi thì sao?”

Thế giới này còn cực đoan hơn thế giới Cửu U, hơn nữa dường như đã bị diệt vong, hoàn toàn khơi dậy hứng thú của Bạch tiền bối two.

Hiện giờ Bạch tiền bối two đang ở trạng thái hình chiếu phân thân, vì thế cho dù thế giới giống với ‘thế giới Cửu U’ có bị phá hủy thì hắn cũng không sợ.

Nhưng Bạch của hiện thế bên cạnh hắn lại là bản thể.

“Ta cũng muốn vào xem.”

Bạch tiền bối đáp.

Sau khi cảm ứng được khí tức của vật thể trong suốt kia, hắn cũng bị hấp dẫn ngay lập tức.

Nhưng nguyên nhân hấp dẫn hắn khác Bạch tiền bối two… Trực giác của Bạch tiền bối nói cho hắn biết, những vật thể trong suốt này là đồ tốt, đáng để sưu tập.

Hắn chắc chắn sẽ cần rất nhiều vật thể này.

Cơ thể của hai vị Bạch tiền bối lóe lên, xông vào trước khi thông đạo của nơi giống với thế giới Cửu U đóng lại.

****

“Qủa nhiên bản thể không trở lại nhanh như thế được.”

Bạch tiền bối tỏ vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Hai người Bạch tiền bối gặp phải rắc rối à?”

“Bọn họ tìm thấy một thế giới thú vị nên chạy vào trong đó rồi ấy mà.”

Bạch tiền bối nghiêm túc đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Ừm, thế này rất Bạch tiền bối.

Rất hợp với tính cách của họ.

“Trước khi bản thể quay về thì chúng ta có thể tự chơi.”

Bạch tiền bối vẻ mặt nghiêm túc vươn tay ra, dùng sức xoa bóp mặt mình.

Một lúc sau, hắn mỉm cười rạng rỡ với Tống Thư Hàng, giơ ngón tay cái lên:

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, Thư Hàng tiểu hữu!”

Nụ cười này phải gọi là khuynh quốc khuynh thành.

Cho dù giơ ngón cái lên cười trông có hơi dở hơi, nhưng dưới vẻ đẹp khuynh thành của Bạch tiền bối, chỉ cần cười thì nhất định sẽ rất đẹp mắt.

Nhìn trời, hóa ra ngài không phải mặt liệt!

Hơn nữa… cách xử sự của Bạch tiền bối phân thân này khiến Tống Thư Hàng có hơi hốt hoảng.

Chắc đây không phải là phân thân coi bản thể như ám khí mà ném đi hay cái vị ném bản thể đi làm hướng dẫn chỉ đường đấy chứ?

“Đúng thế, chính là ta.”

Bạch tiền bối phân thân vỗ lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Đọc tâm thuật?”

Bạch tiền bối bắt đầu học thói xấu của Bạch tiền bối two, sử dụng đọc tâm thuật với hắn từ bao giờ thế!

“Không, là đọc mặt thuật. Nhìn vẻ mặt của ngươi là ta biết ngay ngươi đang nghĩ gì rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngoại trừ nhanh mồm nhanh miệng ra, ta có thêm thiên phú lòng ngay mặt thật từ khi nào thế này?

Đúng lúc này, Lý m Trúc lại lên tiếng:

“Thế Bạch tiền bối, dáng vẻ nghiêm túc vừa nãy của ngươi là sao thế?”

“Đây là một pháp thuật nhỏ để cố định cơ mặt, là pháp thuật xã giao ta tự nghiên cứu ra. Pháp thuật này rất thích hợp với những người dễ bị kẻ địch đọc ra suy nghĩ từ vẻ mặt như Thư Hàng tiểu hữu, bao giờ rảnh ta sẽ dạy ngươi pháp thuật này nhé.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Sau lần ta ném bản thể đi làm ám khí, hình như phân thân tiếp theo đã chịu nạn thay cho ta. Ta sợ nếu mình mà bị bản thể nhận ra thì hắn nhất định sẽ giải trừ ta ngay lập tức, vì thế lúc ta đi ra thì sử dụng chút kỹ xảo ấy mà.”

Bạch tiền bối phân thân nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “…”

“Không nói đùa nữa.”

Nụ cười xán lạn của Bạch tiền bối phân thân tắt dần, đổi thành cười mỉm, hắn lại vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng, dịu giọng nói:

“Một thời gian không gặp, ngươi lại tiến bộ rồi, Thư Hàng tiểu hữu.”

“Ừm.”

Thư Hàng gật đầu đáp.

Lúc này, Bạch tiền bối phân thân giống như một tiền bối chín chắn đang công nhận, tán thưởng hậu bối vậy.

Tống Thư Hàng không khỏi có hơi cảm động.

“Đi thôi, đi theo ta, chúng ta đi bắt một cư dân của thế giới hắc long trước để lấy gói ngôn ngữ. Ngôn ngữ bất đồng thì không thể giao tiếp được.”

Bạch tiền bối phân thân xoay người lại, tiếp tục đi về phía trước.

Tống Thư Hàng và Lý m Trúc theo sau hắn một bước không rời.

Sau khi xoay người, Bạch tiền bối phân thân lại lặng lẽ xoa mặt, đổi sang vẻ mặt điềm tĩnh.

“Rất tốt, lúc nãy bắt chước rất giống. Có một khoảnh khắc đến chính bản thân ta còn tin mình chính là phân thân ném bản thể đi lần trước. Bây giờ phải bước vào chế độ đại tiền bối điềm tĩnh, đáng tin.”

Bạch tiền bối phân thân đè giọng xuống lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối, bây giờ ta đã sắp là Linh Hoàng ngũ phẩm bảy sao bảy hạt nhân rồi, tai ta thính lắm, ta nghe thấy hết những lời lẩm bẩm của ngươi đấy.

Trả lại sự cảm động khi nãy cho ta đây.

[Vậy là sau khi xuất hiện một lần, các phân thân với tính cách khác nhau của Bạch tiền bối vẫn còn cơ hội xuất hiện lại ư?]

Suy nghĩ nghi hoặc này hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Thiên phú phân thân của Bạch tiền bối rốt cuộc là gì đây?

Tại sao các phân thân hắn tách ra dường như đều có tính cách khác nhau vậy.

Rốt cuộc đây là nguyên lý gì chứ?

Chẳng lẽ… Bạch tiền bối là bệnh nhân tâm thần phân liệt nặng thật ư?!

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Lúc này, Bạch tiền bối phân thân xoay người lại, trên mặt đầy vẻ điềm tĩnh:

“Tủy rằng ta là phân thân nhưng cũng có tu vi Huyền Thánh bát phẩm, tai ta thính lắm. Ta nghe thấy hết tiếng ngươi lẩm bẩm đấy.”

Tống Thư Hàng: “???”

“A Tống, lúc nãy đột nhiên ngươi thốt lên: ‘Bạch tiền bối là bệnh nhân tâm thần phân liệt nặng’ đó.”

Tiểu m Trúc nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Tìm được mục tiêu rồi.”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối phân thân dừng lại.

Hắn vươn tay, chỉ vào một cô gái hình như đã uống say, đi đứng lảo đảo ở phía:

“Thư Hàng, giao cho ngươi một nhiệm vụ, bắt cô ấy lại đây.”

Chương 1604: Người thấy đều có phần, tới đây nào!

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn cô gái nhân loại của thế giới hắc long đang say rượu ở đằng xa.

Cô gái đó uống hơi quá chén, đi đứng không vững, chân nam đá chân chiêu.

Dáng người gầy yếu mỏng manh, không giống hệ tu luyện, nhìn có vẻ rất dễ bắt.

Còn nữa, theo như quan niệm thẩm mỹ của người Hoa Hạ, tuy rằng cô ấy có hơi đen một chút nhưng đen đẹp… Trên thực tế, chỉ cần là tu luyện giả, trừ khi là tu luyện một số công pháp đặc biệt, nếu không thì diện mạo đều không xấu. Mỗi lần thiên kiếp, mỗi lần tấn thăng đều khiến ‘tổng thể’ của các tu luyện giả tiến hóa tới hướng hoàn mỹ.

“Mục tiêu đã uống quá chén, rất thích hợp để bắt.”

Bạch tiền bối phân thân tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng thử hỏi:

“Đẳng cấp của mục tiêu bắt giữ là bao nhiêu thế?”

“Hệ thống tu luyện của đối phương khác với chúng ta, ta cũng không nhìn ra đẳng cấp của đối tượng bắt giữ. Nhưng ngươi cứ yên tâm, có ta ở sau lưng bảo vệ ngươi, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì đâu.”

Trên mặt Bạch tiền bối phân thân tràn đầy vẻ điềm tĩnh nhu hòa, khiến người ta có cảm giác rất đáng tin.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, hắn còn chưa hành động mà Bạch tiền bối phân thân đã nói gở rồi. Hắn cứ cảm thấy lát nữa mình xông lên, còn chưa kịp bắt cô gái kia thì đã bị đối phương đấm một cú K.O luôn …

Cho nên những lúc thế này đương nhiên phải để phân thân ra tay!

“Lên đi, phân thân của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Đừng sợ hãi cái chết!

Phân thân sải bước đi thẳng về hướng cô gái uống say kia… Xung quanh Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối phân thân có một tầng pháp thuật ẩn thân.

Phân thân bước hai bước ra khỏi phạm vi pháp thuật ẩn thân, xuất hiện trước mặt cô gái nhân loại uống say đó.

“Ta cứ cảm thấy bây giờ mình chính là một nhân vật phản diện vậy.”

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Cô gái nhân loại say khướt kia ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng phân thân:

“Chi ~”

Hình như là ngôn ngữ của thế giới hắc long, nhưng tiếng ‘chi’ này quyến rũ quá.

“Xin lỗi, đắc tội rồi!”

Tống Thư Hàng phân thân nhẹ giọng nói.

Hai tay của hắn nắm hờ, thi triển ‘Cương Thủ’ biến dị, hai cánh tay được phủ lên một màu sắt thép đen kịt.

Mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, cố hết sức không làm đối phương bị thương.

Cô gái đó say tới mơ màng, nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng phân thân.

Tống Thư Hàng phân thân thi triển thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’, bước tới gần cô gái.

Cô gái này say khướt, ý thức cũng không còn tỉnh táo nữa. Toàn thân cô đầy sơ hở, hoàn toàn không có ý thức phản kháng.

Ổn rồi!

Tống Thư Hàng phân thân đã nắm chắc có thể bắt giữ mà không làm cô ấy bị thương.

Trong khi hắn đang nghĩ như thế….

Trong không trung đột nhiên có một con quái vật khổng lồ chui ra.

Còn quái vật này phải dài hơn hai mươi mét, hình dáng giống một con nòng nọc, đầu to tướng.

Nó há miệng, lộ ra những chiếc răng sắc nhọn, cắn tới chỗ Tống Thư Hàng phân thân và cô gái thuộc thế giới hắc long.

Vì đầu của nó rất to nên Bạch tiền bối phân thân, Tống Thư Hàng bản thể, Lý m Trúc cũng bị con nòng nọc khổng lồ này bao phủ.

Tống Thư Hàng bản thể:

“Đậu xanh.”

Con hàng siêu to khổng lồ này từ đâu chui ra thế?

Sức mạnh không gian ư?

Nhưng không giống lắm, chẳng có chút dao động không gian nào cả.

Một thứ có hình thể to lớn thế này không dễ đối phó đâu.

Suy nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng thì trong không trung đột nhiên có tiếng kêu gào vang lên.

Một ngôi sao băng khổng lồ với đuôi lửa xinh đẹp nện trúng vào cơ thể của quái vật nòng nọc khổng lồ.

Bụp ~~

Quái vật nòng nọc khổng lồ không tránh kịp, bị thiên thạch đập nát như tương bần.

Máu tươi màu xanh biếc như bùng nổ, văng khắp bốn phương tám hướng.

Phần thi thể còn sót lại của quái vật bốc cháy, còn chưa rơi xuống đất đã bị thiêu thành tro bụi.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Lý m Trúc trợn mắt há mồm.

Bùm!!

Sau khi xử lý xong nòng nọc khổng lồ, thế rơi của sao băng không hề ngừng đi mà đập tiếp về hướng Tống Thư Hàng phân thân vào cô gái thế giới hắc long kia.

“Ôi má ơi!”

Tống Thư Hàng phân thân cảm thấy thật tuyệt vọng.

Thể tích của thiên thạch quá lớn, muốn tránh nó rất khó… Nếu như vẫn còn thế giới hạch tâm thì tốt rồi, chỉ cần một suy nghĩ là có thể đưa cô gái thế giới hắc long này trốn vào trong thế giới hạch tâm tránh nạn.

Trong tích tắc, uy lực của ‘Nho Gia Kim Cương Thân’, ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ trên người Tống Thư Hàng phân thân được kích hoạt toàn bộ.

25 con thánh viên nâng kim thư xuất hiện, đồng thời còn có những tiếng kêu tiếng này cao hơn tiếng trước của cá voi truyền ra từ phân thân.

Cô gái nhân loại say khướt kia dường như vẫn chưa phản ứng kịp, cô mơ màng ngẩng đầu, nhìn thiên thạch khổng lồ đang rời từ trên trời xuống.

Sau đó, cô còn mỉm cười ngốc nghếch:

“Chi ~”

Lúc này còn chi cái đầu cô ấy!

Tống Thư Hàng phân thân quét chân, đá cô gái thuộc thế giới hắc long về phía Bạch tiền bối phân thân.

Bạch tiền bối có thiên phú không gian, chắc hẳn có thể đưa mọi người chạy trốn.

Mà phân thân thì không sao cả.

Dù sao cũng là phân thân, hắn có chết thì cùng lắm làm bản thể đau đớn một lúc, tiêu tốn lượng linh lực tích trữ trong một viên kim đan là có thể cho phân thân ra ngoài nhảy nhót lần nữa rồi.

Đối với Tống Thư Hàng, nỗi thống khổ khi tử vong đã là chuyện thường ngày ở huyện, cứ chết hoài chết mãi, hắn cũng quen luôn rồi.

Bùm!

Phân thân nhảy lên thật cao, thi triển quyền pháp mạnh nhất – ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’.

Quyền pháp nhị phẩm.

Đường đường là Đại Linh Hoàng ngũ phẩm bảy sao bảy kim cương bảy hạt nhân mà quyền pháp mạnh nhất chỉ đạt nhị phẩm, nói ra chắc không ai tin được.

Vào khoảnh khắc khi Tống Thư Hàng phân thân vung quyền lên, 25 thánh viên cũng đồng loạt bày ra tư thế vung quyền.

Đồng thời, mỹ nhân rắn công đức di chuyển tới chỗ Tống Thư Hàng phân thân, hóa thành ánh sáng công đức.

Mỹ nhân rắn công đức kết hợp với ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’, huyễn hóa thành hư ảnh một vị kim cang cơ bắp rắn chắc sau lưng Tống Thư Hàng.

Kim cang khổng lồ cũng vung quyền ra.

Trong không trung, Phạn âm vang vọng, lại có thêm ấn ký hoa sen và nhiều dị tượng Phật môn hiện lên.

‘Kim Cương Phục Ma Quyền’ nhị phẩm trong tay Tống Thư Hàng lại đánh ra khí thế của quyền pháp lục phẩm, thất phẩm.

Bùm ~~

Thiên thạch khổng lồ va chạm chính diện với Tống Thư Hàng phân thân.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phân thân cảm thấy cánh tay của mình mất đi cảm giác… Cho dù đã có tam đại tôi thể thần công hộ thể nhưng khi đối mặt với thiên thạch khổng lồ kia, hắn vẫn không chiếm được chút ưu thế nào.

Phân thân bị thiên thạch đập rơi từ không trung xuống, tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất.

Hắn chỉ thấy toàn thân như bị đập nát ra rồi vậy.

Trái lại thiên thạch kia lại chẳng hư hao gì!

Gặp quỷ rồi, rốt cuộc thiên thạch này được làm bằng cái gì thế? Sức công phá lục phẩm của Tống Thư Hàng mà cũng không thể làm nó bị hư hại gì cả ư?

Chẳng trách nó có thể giết chết con quái vật cường đại nom rất hung dữ kia chỉ bằng một đòn.

“Thôi xong rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Nếu như thiên thạch này mà nện xuống nữa, chắc chắn có thể nghiền hắn thành vụn thịt.

“A, máu của ta rơi đầy đất ~~”

Đầu của mỹ nhân rắn công đức chui ra khỏi vai của Tống Thư

Hàng phân thân rồi kêu lớn..

Nhưng thiên thạch nom có vẻ rất nặng đang bay trên không tủng lại không nện xuống… nó giống như một quả bóng cao su, bật nảy lên một cách quỷ dị… Nó bị 'Kim Cương Phục Ma Quyền' đánh bay rồi ư?

Thiên thạch bật lên một cái trong không trung, sau đó đập về phía Tống Thư Hàng bản thể và Bạch tiền bối phân thân.

Tống Thư Hàng: "…"

Tiên sư, thế này cũng được à?

Thao tác khỉ gió thần kỳ gì thế này?

"Kiếm!"

Đúng lúc này, Bạch tiền bối phân thân nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng tế ra lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư trong 'pháp khí tổ hợp tam thập tam thú' của mình, giao cho Bạch tiền bối phân thân.

Bạch tiền bối phân thân cầm lấy lợi kiếm, thúc giục linh lực.

Lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư và Bạch tiền bối phân thân nhanh chóng kết nối với nhau, sinh ra cộng hưởng. Thân kiếm phát ra tiếng 'oong oong', có vẻ như lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư đang rất hưng phấn.

Người không biết chắc chắn sẽ tưởng rằng 'lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư' là pháp khí bản mệnh của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: "…"

Trong khoảnh khắc này, hắn đột nhiên cũng hơi hiểu tâm trạng của yêu sủng hành ngốc nhà mình rồi… [Rõ ràng là pháp khí của mình, nhưng sao nằm trong tay người khác trông nó lại vui vẻ, gần gũi hơn như thế kia chứ?]

Bạch tiền bối phân thân giơ ngang kiếm lên, kiếm ý ngưng tụ, phụ thân lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư, tụ mà không phóng.

Sau đó, Bạch tiền bối phân thân bước lên trước một bước.

Dường như… trong khoảnh khắc này thời gian bị chậm lại.

Trong hư không, thiên thạch kia bật lên thật cao rồi lại rơi xuống đầy nặng nề, nhưng cả quá trình đó tựa như cảnh quay chậm trong phim điện ảnh vậy.

Bạch tiền bối phân thân bước từng bước vào không trung, không nhanh không chậm.

Sau đó, kiếm trong tay hắn rung lên.

Kiếm quang rơi xuống, dệt thành lưới kiếm dày đặc.

Thiên thạch kiên cố không thể phá vỡ rơi xuống lưới kiếm mà cứ như là bị ném vào máy ép vậy, không ngừng bị kiếm quang cắt chém.

Sau khi rơi xuống đất, thiên thạch khổng lồ đã bị cắt thành nhiều hình hộp có kích thước bằng viên gạch, xếp chồng đầy đất một cách ngay ngắn.

Quả là ngầu hết chỗ chê.

Đây là hình ảnh kiếm khách mà Tống Thư Hàng vẫn hằng mơ ước.

Bạch tiền bối phân thân tiêu sái thu kiếm lại, tóc dài bay múa.

Tiểu m Trúc và cô gái của thế giới hắc long quỳ rạp trên mặt đất đều nhìn tới ngẩn ngơ.

Bạch tiền bối phân thân ném ‘lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư’ lại cho Tống Thư Hàng, sau đó ngồi xổm xuống bên đống thiên thạch khổng lò, đào ra một đống thứ.

“Bạch Hổ Canh Kim, đây là nguyên liệu tốt để chế tạo kiếm hoàn. Huyền Vũ Hắc Đồng, đây là nguyên liệu luyện khí hệ phòng ngự. Còn nguyên liệu này ta chưa thấy bao giờ, vừa nhẹ vừa đàn hồi, hình như sở hữu khả năng lơ lửng trên không. Nếu như có thể dung nhập nó vào ‘phi kiếm’ thì chắc chắn hiệu quả rất tốt. Còn cái này nữa, đây là một trong các loại linh thạch, linh thạch hệ kim, chất lượng bát phẩm.”

Bạch tiền bối phân thân bày hết đống đồ đó ra, gật đầu đầy hài lòng:

“Ừm, thu hoạch không tệ. Ai thấy cũng có phần, nào lại đây.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, yên lặng không đáp.

Bạch tiền bối phân thân đưa ‘Bạch Hổ Canh Kim’ cho Lý m Trúc, vì pháp khí bản mệnh của cô chính là một thanh kiếm hoàn, sau này đợi khi cô lên đến ngũ phẩm, Bạch Hổ Canh Kim này có thể nâng cao phẩm chất của kiếm hoàn.

Hắn lại đưa Huyền Vũ Hắc Đồng cho Tống Thư Hàng… Đợi khi Tống Thư Hàng muốn luyện chế pháp khí hệ phòng ngự có thể dùng nó.

Sau đó hắn lại cắt một miếng nhỏ kim loại không biết tên có số lượng nhiều nhất cho cô gái thế giới hắc long đang ngơ ngác nọ:

“Cái này cho cô, coi như là thù lao lát nữa phục chế ‘gói ngôn ngữ thế giới hắc long’ của cô.”

Cô gái thế giới hắc long không hiểu Bạch tiền bối đang nói gì, ngơ ngác cầm lấy nguyên liệu luyện khí quý giá.

“Bây giờ chúng ta đi thôi. Động tĩnh ở đây quá lớn, sẽ khiến người khác chú ý.”

Bạch tiền bối nói.

Hắn vươn tay ra cuốn một cái, quấn lấy Tống Thư Hàng bản thể, Lý m Trúc, cô gái thế giới hắc long, thi triển thiên phú không gian, xuyên vào sâu trong thảo nguyên lúc trước.

Tống Thư Hàng phân thân yên lặng nằm trong hố sâu kia.

Đầu hắn nghẹo qua một bên, sau đó cảm giác đau đớn như bị nghiền nát cộng hưởng với bản thể.

****

***

Chương 1605: Đạt thành tựu minh tưởng, đăng ký tài khoản.

Sau khi Bạch tiền bối phân thân đưa đám người Tống Thư Hàng trốn vào sâu trong thảo nguyên, Tống Thư Hàng ngay lập tức đau đến mức cuộn tròn người lại.

Cảm giác đau đớn mà phân thân cộng hưởng tới đúng là kinh khủng, đủ để hắn đau đến ngất đi.

“A Tống ngươi lại sao thế?”

Lý m Trúc nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng run rẩy đáp:

“Phân thân còn chưa trở lại.”

Hắn cắn răng, giải trừ bí pháp phân thân… phân thân trong thành phố đằng xa ‘bùm’ một cái hoàn toàn biến mất.

Lúc này đau đớn trên người Tống Thư Hàng mới từ từ giảm bớt.

Đúng là muốn mạng hắn mà, lúc nãy hắn còn chưa kịp thu hồi phân thân đã bị Bạch tiền bối phân thân truyền tống đi.

“Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch tiền bối phân thân tỏ ra điềm tĩnh, vỗ lên người Tống Thư Hàng:

“Phải đối xử tử tế với phân thân của mình, đây là trừng phạt cho việc ngươi bỏ phân thân lại một mình đấy.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời… nếu không phải Bạch tiền bối ngài truyền tống không gian trong chớp mắt thì ít nhất ta cũng giải trừ phân thân rồi mới đi.

“Được rồi, bây giờ đọc gói ngôn ngữ thế giới hắc long đã.”

Bạch tiền bối phân thân đi tới trước mặt cô gái thuộc thế giới hắc long.

Lúc này cô ấy vẫn đang cầm nguyên liệu luyện khí thần bí mà Bạch tiền bối tặng, hai mắt mông lung, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu.

Rốt cuộc cô ấy uống say đến mức nào đây?

“Ừm, trạng thái say rượu khá là tiện để thao tác. Nếu như đang tỉnh táo, nói không chừng còn phải kết hợp một số pháp thuật đọc ký ức. Nếu như đang say thì chỉ cần thông qua huyễn thuật và một số kỹ xảo nhỏ là có thể lấy được ‘gói ngôn ngữ’ thế giới hắc long ra rồi.”

Bạch tiền bối phân thân đi tới trước mặt cô gái kia, sau đó nhìn thẳng vào hai mắt cô.

Huyễn thuật được lặng lẽ thi triển.

Hai mắt của cô gái nhân loại thế giới hắc long càng trở nên mông lưng hơn, cô bắt đầu phối hợp với Bạch tiền bối, niệm ra ngôn ngữ cơ bản của thế giới hắc long.

Tống Thư Hàng tìm một cây đại thụ, ôm Lý m Trúc nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi trên cành cây.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng lầm bẩm ngôn ngữ thế giới hắc long của cô gái kia, Tống Thư Hàng lại ngáp một cái.

Lý m Trúc ngồi bên cạnh hắn cũng há miệng ngáp.

Cả hai cùng dụi mắt.

Do sức khỏe không tốt nên cứ cách một thời gian Lý m Trúc lại mệt mỏi và buồn ngủ.

Còn Tống Thư Hàng là vì thương tổn tích lũy mà tinh thần phải chịu hôm nay hơi nhiều nên cảm thấy rã rời, buồn ngủ.

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử hiện lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Tạo Hóa Tiên Tử, sao vị tiên tử tỷ tỷ này lại xuất hiện thế?

Bây giờ không có đất cho cô cướp lời thoại mà nhỉ?

Tạo Hóa Tiên Tử khép hai tay lại, đặt trước ngực thành tư thế cầu nguyện, sau đó cô bắt đầu ca hát.

Một bài hát sử dụng ngôn ngữ viễn cổ.

Tiếng hát của Tạo Hóa Tiên Tử dịu dàng như nước, đây mới là âm thanh tự nhiên chân chính.

Trong bài hát này ngập tràn hương vị hạnh phúc, khiến người nghe không khỏi trở ênn nhẹ nhõm.

Trình độ ngôn ngữ viễn cổ của Tống Thư Hàng còn chưa được tính là nhập môn, trong cả bài hát, hắn chỉ hiểu có vài từ.

Đại khái có thể nghe được mấy từ như ‘sư, ban đêm, yên tĩnh, trời sao.’

Nhưng không hiểu cũng không sao.

m nhạc, thức ăn và nghệ thuật là không có biên giới.

Không hiểu lời cũng chẳng gây trở ngại cho việc thưởng thức bài hát.

Cứ nghe một lúc….

Tống Thư Hàng Và Lý m Trúc chìm vào giấc ngủ.

Tống Thư Hàng dựa vào cành cây, gương mặt nép sát vào cây, ngủ say tới chảy cả nước miếng.

Lý m Trúc dựa vào người Tống Thư Hàng, trên người tỏa ra từng luồng hàn khí, hô hấp của cô đều đều, ngủ ngon lành.

Ca khúc của Tạo Hóa Tiên Tử kết thúc, Tống Thư Hàng và Lý m Trúc đã hoàn toàn ngủ say.

Tiên tử thỏa mãn gật đầu, cô lại tìm thấy giá trị mới của mình… Khi Tống Thư Hàng muốn đi ngủ, cô có thể hát ru cho hắn nghe.

Hiệu quả như trên, ngàn like.

Lần tới chỉ cần Tống Thư Hàng mệt mỏi, bắt đầu ngáp là lúc cô lên sàn.

Đây là kỹ năng đặc biệt của cô, là thủ đoạn mà mỹ nhân rắn công đức không học được.

Tạo Hóa Tiên Tử lặng lẽ trở lại trong người Tống Thư Hàng, đồng thời tự nhấn like cho mình.

****

Đã lâu rồi Tống Thư Hàng không ngủ thoải mái như thế.

Cứ ngủ cứ ngủ, hắn lại nằm mơ.

Hắn mơ thấy một đám nòng nọc nhỏ với số lượng khổng lồ đang liều mạng bơi đi.

Từ trước tới nay Tống Thư Hàng chưa nhìn thấy nhiều nòng nọc như thế, chỉ e phải tới hàng ngàn hàng vạn… Không đúng, số lượng này phải đến hàng chục, thậm chí hàng trăm triệu, hàng tỷ ấy chứ!

Số lượng này khủng bố quá!

Sao lại mơ thấy nhiều nòng nọc thế nhỉ?

A đúng rồi.

Ngày nghĩ gì đêm mơ nấy.

Lần nãy hắn bị quái vật nòng nọc khủng bố tấn công, tuy rằng còn quái vật có hình dáng như nòng nọc đó đã bị thiên thạch đập phát chết tươi nhưng vẫn để lại ấn tượng rất sâu sắc với hắn.

Ấn tượng sâu sắc như thế khiến Tống Thư Hàng mơ thấy đại quân nòng nọc, thế là giải thích được rồi.

Dù sao thì con quái vật nòng nọc đó cũng to lớn như vậy, hắn mơ thấy đại quân mấy trăm triệu nòng nọc cũng là điều hợp lý…

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như thế, hắn lại phát hiện ra hình như mình cũng bị biến thành một thành viên trong đại quân nòng nọc.

Hắn cũng đang liều mạng bơi lội, dùng hết sức bình sinh, gạt hết mấy đồng bọn bên cạnh, bơi lên hàng đầu tiên của chiến tuyến, nhập vào nhóm nòng nọc dẫn đầu.

Cảm giác này rất chân thật.

Tuy rằng không biết tại sao đám nòng nọc này phải bơi liều mạng như thế , nhưng thân là một con nòng nọc nhỏ, hắn bơi lội vô ưu vô lự, không muốn nghĩ tới bất cứ điều gì, chỉ cần dùng hết sức để bơi, đó cũng là một chuyện rất thú vị.

Cũng giống như đời người cần phải có một mục tiêu để phấn đấu.

Nòng nọc nhỏ cũng cần một mục tiêu để liều mạng tiến lên.

“Đã làm thì phải làm tốt nhất mà, cố gắng tiến lên nào, cho dù trong mộng chỉ là một con nòng nọc nhỏ thì ta cũng không cam chịu đi sau kẻ khác.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Dường như nghe được tiếng lòng của Tống Thư Hàng, con nòng nọc nhỏ đại diện cho Tống Thư Hàng càng bơi nhanh hơn, bạo phát sức mạnh trước nay chưa từng có.

Cách di chuyển của nó rất quái dị, gạt hết từng đồng bọn một, đồng thời vượt qua hết các nòng nọc ở hàng trên cùng.

Trong thời gian đi đường dài đằng đẵng, rất nhiều nòng nọc bắt đầu bỏ đội ngũ.

Có một số nòng nọc mãi mãi dừng động tác tiến lên… Có nòng nọc mệt rồi liền dừng lại nghỉ ngơi… Cũng có con phân dòng, tiến lên theo một con sông khác.

Mà con nòng nọc đại diện cho Tống Thư Hàng lại có được sức bạo phát mạnh mẽ và thể lực dồi dào.

Có quá nửa nòng nọc cùng chạy ở hàng trên cùng với hắn lúc đầu đã tụt lại phía sau, nhưng tốc độ của nó vẫn nhanh như trước. So với những con nòng nọc ở bên cạnh, rõ ràng nó mạnh hơn nhiều.

[Ừm, sao ta cứ thấy có chỗ nào đó không đúng thế nhỉ?]

Tống Thư Hàng đột nhiên trầm tư.

Giấc mơ này có hơi kỳ lạ.

Nhưng cụ thể là lạ ở chỗ nào thì hắn lại khống nói ra được.

Đúng vào lúc não hải của Tống *Thám tử lừng danh* Thư Hàng bắt đầu góp nhặt manh mối, chuẩn bị tìm hiểu xem rốt cuộc giấc mộng này có gì kỳ lạ thì cảnh trong mộng lại đột nhiên thay đổi.

“Chi li oa la ∼∼”

Một chuỗi ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng không hiểu vang lên.

Ngôn ngữ này… hình như khá giống ngôn ngữ của thế giới hắc long?

Sau đó Tống Thư Hàng phát hiện ra trước mắt mình khôi phục ánh sáng.

Hắn bị một đôi tay ấm áp ôm lấy.

Bên tai hắn là giọng nói đầy hưng phấn, chắc chắn là ngôn ngữ của thế giới hắc long rồi.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đã chạm tay đến chân tướng rồi.

Cảm giác trải nghiệm y như thực này, cảm giác tiếp xúc với đầu ngón tay đầy chân thật này, cảm giác bản thân không thể khống chế cơ thể này.

Hắn lại nhập mộng rồi.

Hai lần trước hắn mơ thấy mình ngồi trên xe của Đông Phương Lục Tiên Tử và gặp tai nạn, gặp Thánh Nhân Nho gia bị ‘ánh nhìn mang thai đôi’ bắn trúng, thực ra đều là ác mộng do sự thay đổi của cơ thể hắn tạo ra.

Mà lần này thật sự là nhập mộng.

Tống Thư Hàng đã đoán ra đối tượng nhập mộng lần này rồi.

Hắc Đồng Thập Tam Thế, chiến sĩ mạnh nhất thế hệ trẻ của Long Huyết tộc thuộc thế giới hắc long, ma võ giả cấp năm, tương đương với cảnh giới kim đan ngũ phẩm.

Vì mong muốn đột phá mà bước vào trong một truyền tống trận đã nhiều năm chưa được tu sửa, truyền tống đến hiện thế, mất luôn cả tính mạng.

Sinh linh thuộc thế giới hắc long đạt đến cấp bậc nhân quả để ‘nhập mộng’ phù hợp mà gần đây Tống Thư Hàng tiếp xúc chỉ có mình hắn thôi.

Tống Thư Hàng đã từng dùng bí pháp giám định trên người hắn, đồng thời cầm ‘máy nạp ma lực’ của hắn một thời gian, lại còn từng dùng hóa thân bọc thép để kích hoạt máy nạp ma lực nữa.

Nhiều nhân quả tích lũy lại như thế quả thật đã đạt đến điều kiện ‘nhập mộng’.

[Nhập mộng vào Hắc Đồng Thập Tam Thế ít nhất cũng đỡ hơn nhập mộng Thông Nương.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, các tình tiết nhập mộng nhanh chóng tiến triển.

Trí nhớ về giai Đoạn Hắc Đồng Thập Tam Thế nhỏ tuổi vô tri rất ngắn, chỉ có vài hình ảnh, trôi qua rất nhanh.

Các tình tiết nhập mộng chính thức bắt đầu từ sau khi Hắc Đồng Thập Tam Thế ba tuổi… Chẳng trách ‘bí pháp giám định’ lại miêu tả hắn là nhân tài mạnh nhất thế hệ trẻ của Long Huyết tộc.

Ba tuổi hắn mới bắt đầu học chữ viết của thế giới hắc long, nhưng chỉ vẻn vẹn hơn một tháng, hắn đã học hết tất cả chữ, vừa biết đọc vừa biết viết.

Những thiên tài kiểu này thường bắt đầu lộ tài năng của mình ngay từ khi còn nhỏ.

Tình tiết nhập mộng học tập chữ viết của thế giới hắc long không bị tóm gọn tí nào.

Cũng nhờ thế mà Tống Thư Hàng ké được 'gói ngôn ngữ thế giới hắc long' hoàn chỉnh rồi còn tải xuống hoàn tất nữa.

Tống Thư Hàng cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt.

Đây mới đúng là 'hình thức học tập ngôn ngữ' mà hắn muốn.

Nếu như một ngày nào đó, hắn có thể nhập mộng vào cuộc đời của một vị đại lão thuộc thế giới viễn cổ rồi lấy được 'gói ngôn ngữ viễn cổ' thì tốt biết bao?

Ngôn ngữ viễn cổ thật sự là một thứ phản nhân loại, lưỡi uốn đến mức tê cả đi. Nếu không bật hack thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới học xong ngôn ngữ viễn cổ này nữa.

Đợi sau khi thành thạo ngôn ngữ của thế giới hắc long, Hắc Đồng Thập Tam Thế chính thức bước vào giai đoạn 'tu luyện'.

'Chân Long Minh Tưởng' là cuốn công pháp đầu tiên mà hắn tu luyện.

Chỉ có minh tưởng pháp, không có tôi thể cơ sở pháp môn phối hợp cùng.

Cách thức tu luyện của thế giới hắc long khác với hiện thế.

Một tháng sau, Hắc Long Thập Tam Thế đã hoàn toàn nắm vững được minh tưởng pháp môn, tiến vào giai đoạn tu luyện thứ hai.

Não hải của Tống Thư Hàng đối chiếu hệ thống tu luyện của thế giới hắc long với giai đoạn đầu tiên của tu sĩ.

Giai đoạn đầu của tu sĩ là thông qua minh tưởng pháp + cơ sở tôi thể công pháp để mở khiếu huyệt đầu tiên 'Tâm Khiếu', ngưng tụ khí huyết chi lực, chính thức bước vào cánh cửa tu chân.

Mà thế giới hắc long lại là đạt thành tựu tu luyện minh tưởng pháp, đăng ký một tài khoản 'máy nạp ma lực' thuộc về mình…

Chương 1606: Đến đây, đến đây, đến truy cập ta đi!

Tại thế giới hắc long, có hai cách để đăng ký máy nạp ma lực của mình.

Một là tu luyện thành ‘minh tưởng pháp’, đạt đến trình độ cấp một, như thế thì có thể đến thần điện đăng ký tài khoản ‘máy nạp ma lực’, nhận lấy máy nạp ma lực của mình.

Cách thứ hai là đợi khi tròn 14 tuổi, ở thế giới hắc long 14 tuổi coi như đã trưởng thành. Trong lễ trưởng thành sẽ có một lượng lớn ‘máy nạp ma lực loại dân dụng’ được phát xuống.

Trong thế giới hắc long, máy nạp ma lực là một vật rất tiện lợi. Nó có thể cung cấp phần lớn năng lượng cần thiết trong cuộc sống. Thậm chí ma lực trong máy còn có thể dùng thay cho tiền tệ. Ra ngoài ăn cơm, tiêu dùng, mua sắm đều có thể thanh toán bằng ‘máy nạp ma lực’.

…

…

Hắc Đồng Thập Tam Thế thiên phú trác tuyệt, khi hắn được ba tuổi một tháng, cha hắn đã đưa hắn đến thần điện của thành phố để kiểm tra cường độ của tinh thần lực, đồng thời đăng ký tài khoản máy nạp ma lực.

Mỗi một thành phố trong ‘thế giới vảy rồng’ đều có một thần điện nhỏ.

Nhân viên trong thần điện phụ trách chế tạo, sản xuất ‘máy nạp ma lực’, đảm nhận vai trò kiểm tra tinh thần lực cho cư dân trong thành phố, cũng phụ trách luôn cả việc chuyển hóa ‘linh thạch Hắc Long’ cho dân thường để nạp ma lực.

Thần điện phục vụ vì nhân dân mà không cao cao tại thượng như thế thật đúng là có đạo đức nghề nghiệp.

Cha của Hắc Đồng Thập Tam Thế đưa hắn đến lối vào đầu tiên của thần điện, đây là nơi chuyên phụ trách kiểm tra tinh thần lực và thành quả tu luyện ‘minh tưởng pháp’.

Bài kiểm tra đầu tiên là một cầu thang mười hai bậc.

Trên mỗi bậc cầu thang đều có phù văn trận pháp, đó là trận pháp phù văn ma lực đè nén tinh thần lực, được dùng để kiểm tra cường độ tinh thần lực của cư dân.

Hình như Hắc Đồng Thập Tam Thế rất có hứng thú với những phù văn trên bậc thang này… Hắn bắt đầu quan sát hình thái của các phù văn ma lực và trận pháp.

Góc độ quan sát của thiên tài luôn khác với người bình thường.

Các thiếu niên thiếu nữ của thế giới hắc long đi cùng với Hắc Đồng Thập Tam Thế đều ở trong trạng thái căng thẳng, tập trung tinh thần điều chỉnh trạng thái, hy vọng mình có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Mà Hắc Đồng Thập Tam Thế lại đang suy nghĩ về hình thái của trận pháp và cấu tạo phù văn, đồng thời nhớ kỹ nó ở trong lòng.

Hắn quan sát rất kỹ càng, tuy rằng không biết những phù văn này, cũng chưa từng học các tri thức về phù văn nhưng hắn vẫn dựa vào bản năng và trí nhớ cường đại của mình để ghi nhớ hết toàn bộ các phù văn.

Tống Thư Hàng đang nhập mộng cũng hưởng ké một chút tri thức ‘phù văn cầu thang’.

Tuy rằng hắn cũng không hiểu mấy phù văn này nhưng sau lưng hắn còn các đại lão của ‘nhóm Cửu Châu số 1’ nữa. Đến lúc đó hắn vẽ lại các phù văn này, gửi lên ‘nhóm Cửu Châu số 1’, nếu trong nhóm có tiền bối nào thấy hứng thú với các phù văn này thì sẽ bớt thời gian ra nghiên cứu chúng.

Đương nhiên kết quả nghiên cứu cũng không thiếu phần Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy kiểu phù văn ‘cầu thang kiểm tra mười hai bậc’ này rất hữu dụng, mình cũng có thể phục chế một cái trong thế giới hạch tâm để cho các đệ tử tập luyện hàng ngày.

Tuyệt cú mèo!

Dù sao kế hoạch bồi dưỡng Thông Nương cũng sắp bắt đầu rồi, đến lúc đó chỉ bằng làm một 'khu vực tu luyện' hoàn chỉnh trong thế giới hạch tâm cho các đệ tử sử dụng.

Gì mà phòng trọng lực này, cầu thang kiểm tra mười hai bậc này, huấn luyện chịu đựng đau đớn này, trải nghiệm tử vong này… mỗi thứ làm một bộ.

Chẳng phải Bạch tiền bối đang muốn tổ chức 'Thế vận hội tu sĩ' à, mình cũng có thể phục chế lại một phần các hạng mục của Bạch tiền bối vào trong thế giới hạch tâm, thế là hình dáng ban đầu của sân tu luyện cho các đệ tử thành hình rồi đây.

Quả nhân đúng là thông con mợ nó minh mà!

Cùng là nhập mộng thiên tài, nhưng khi nhập mộng Thông Nương, hắn phải làm hành mấy trăm năm liền, cuối cùng chỉ học được thần công quái quỷ 'hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót'.

Mà nhập mộng Hắc Đồng Thập Tam Thế, vừa mới bắt đầu đầu đã học được không ít thứ hữu dụng rồi.

Cùng là thiên tài mà sao hai bên lại chênh lệch lớn như thế chứ?

…

…

Các tình tiết nhập mộng tiếp tục diễn ra.

Cầu thang có mười hai bậc nhưng các thiếu niên chỉ cần leo lên bậc thứ bảy là đã coi như thông qua kiểm tra. Mà càng lên cao càng chứng tỏ người đó có tư chất và thiên phú mạnh.

Trong số các thiếu niên, thiếu nữ tham dự kỳ kiểm tra của thế giới hắc long, có người thành công, cũng có người thất bại.

Các thiếu niên thành công sẽ đi vào thông đạo cách vách, tiến vào bước thứ hai.

Nơi đó là một tế đàn, ở đây các thiếu niên có thể thông qua tế đàn để liên kết với [lưới rồng] của thế giới hắc long, đồng thời để lại ấn ký trên 'lưới rồng', đăng ký một tài khoản thuộc về riêng mình.

Trình tự này cũng có xác suất thành công và thất bại.

Những người thành công sẽ đi tiếp vào bước thứ ba, chế tạo một ‘máy nạp ma lực’ của mình, đồng thời tiến hành nghi thức nhận chủ. Từ đó về sau, máy nạp ma lực sẽ là bảo vật thuộc về riêng mình… cũng tương tự như pháp khí bản mệnh của tu sĩ.

Sau khi các thiếu niên trước mặt kiểm tra xong thì đến lượt Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế háo hức bước lên trên bậc thang… Hắn đã đứng bên cạnh nghiên cứu phù văn trên các bậc thang này hồi lâu, hiện giờ hắn chỉ muốn tự mình trải nghiệm hiệu quả của ‘bậc thang kiểm tra’ thôi.

Vừa bước lên bậc thang hắn liền cảm nhận được có một sức mạnh đè nén tinh thần ập về phía mình.

Đó là long uy, cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh. Có điều long uy này không hề có ác ý, nó áp xuống chỉ là một bài kiểm tra mà thôi.

Hắc Đồng Thập Tam Thế trải nghiệm tỉ mỉ cảm giác đè nén này, cảm nhận sự áp bức mà nó mang tới cho mình.

Tống Thư Hàng trạng thái nhập mộng cũng cảm ứng được loại đè nén này… cảm giác có hơi giống với ‘uy áp thánh ấn’ của hắn, đều là áp chế tinh thần. Nhưng trong long uy này có thêm rất nhiều thuộc tính đặc thù, phức tạp hơn thánh ấn uy áp một chút.

Long uy ở mức độ này chẳng có chút ảnh hưởng nào đến Tống Thư Hàng cả.

Dù gì thì hắn cũng là một người đàn ông có đạo tâm cứng rắn như thép, nhìn khắp lịch sử tu chân giới, đúng là không ai như hắn, chỉ trong vòng năm tháng ngắn ngủi mà chết hết lần này đến lần khác…

Có thể nói mỗi lần tử vong đều là một lần tôi luyện với đạo tâm của hắn!

Tống *Tâm như sắt thép, thân như kim cương* Thư Hàng.

Hắc Đồng Thập Tam Thế vừa trải nghiệm ‘uy áp’ vừa leo lên trên, cứ thế leo lên đến bậc thang thứ mười một mới dừng chân lại.

Uy áp của mười bậc thang cũng gần với nhị phẩm.

Nói cách khác, sau một tháng tu luyện minh tưởng pháp, tinh thần lực của Hắc Đồng Thập Tam Thế đã đạt đến khoảng nhất phẩm đỉnh phong rồi.

Mặc dù bản thân các cư dân của thế giới hắc long đã có tinh thần lực khá mạnh, hơn nữa chủ yếu tu luyện tinh thần lực nhưng chỉ trong vòng một tháng mà đã đạt đến trình độ tinh thần lực nhất phẩm đỉnh phong, quả không hổ danh thiên tài.

Leo một mạch mười bậc cầu thang, hôm nay Hắc Đồng Thập Tam Thế chắc chắn sẽ vang danh toàn thành.

Trên gương mặt của cha hắn tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Đây là một người cha đang cảm thấy kiêu ngạo vì đứa con của mình.

Hắc Đồng Thập Tam Thế quay đầu nhìn cha mình, cười hì hì.

Tống Thư Hàng thấy lòng mình nặng trĩu.

Nhập mộng… chính là trải nghiệm cuộc đời của một người khác. Trong khi nhập mộng, cảm xúc của hắn khó tránh sẽ bị ‘đối tượng nhập mộng’ ảnh hưởng.

Nhìn thấy người cha tự hào về con trai của mình bên dưới, lại nghĩ tới ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ hiện tại đã lìa trần, Tống Thư Hàng lại im lặng ngẩng đầu nhìn trời.

…

…

Hắc Đồng Thập Tam Thế thành tích xuất sắc được chuyển vào tế đàn ở bên cạnh.

Thiên tài luôn có đặc quyền.

Trong thông đạo cách vách tổng cộng có ba tế đàn.

Thiếu niên thuộc các bộ tộc của thế giới hắc long đang làm kiểm tra phía trước kia đều chịu cảnh nhiều người cùng chen chúc trên một tế đàn, chỉ có mình Hắc Đồng Thập Tam Thế được sắp xếp một mình một tế đàn.

Rất rõ ràng, số lượng người trên tế đàn càng ít, hiệu quả khi tiếp xúc với ‘lưới rồng’ càng tốt.

“Cậu bé à, đừng căng thẳng, cứ thả lỏng tinh thần, vận chuyển pháp môn minh tưởng. Sau đó hưởng ứng lời triệu hoán của ‘lưới rồng’ với ngươi, ngươi ắt sẽ biết cần phải làm gì.”

Người chủ trì tế đàn mỉm cười, nói với Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Trên thực tế, hắn hoàn toàn không khẩn trương. Chỉ là hắn lại có hứng thú với tế đàn dưới chân, đang tranh thủ thời gian nghiên cứu cấu tạo phù văn trên tế đàn, thầm nhỡ kỹ hình dáng của chúng.

Vì thế… Tống *Cái gì cũng có thể ké* Thư Hàng lại hưởng ké thêm tư liệu 'tế đàn' nữa.

Các nhân viên chôn một ít 'linh thạch Hắc Long' ở bốn góc của tế đàn.

Đồng thời, họ lấy máy nạp ma lực của mình ra, khởi động pháp thuật theo đúng trình tự.

Tế đàn được kích hoạt.

Hắc Đồng Thập Tam Thế nhắm mắt lại, dốc toàn lực vận chuyển 'minh tưởng pháp' của mình.

Dưới sự cường hóa của tế đàn, hắn cảm thấy dường như tinh thần lực của mình hóa thành vô số sợi tơ, khuếch tán khắp trời đất.

[Ơ? Cảm giác này giống hệt với 'Bí pháp ra-đa hành Thiên Nhân' mà ta học mấy hôm trước thế nhỉ.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

'Bí pháp ra đa hành Thiên Nhân' của hắn cũng tương tự thế này, khuếch tán tinh thần lực, hóa thành các sợi tơ.

Khi đang nghĩ như thế, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện ra, dường như tinh thần lực của mình cũng đi theo tinh thần lực của 'Hắc Đồng Thập Tam Thế', hóa thành các sợi tơ, nhân sự cường hóa của tế đàn mà vươn ra khắp trời đất.

Hắc Đồng Thập Tam Thế nhanh chóng cảm ứng được một 'tấm lưới vô hình' khổng lồ, tấm lưới đó đang bao trùm cả thế giới hắc long.

Hiện giờ hắn chỉ có thể cảm ứng được một phần của tấm lưới đó.

Đây là 'lưới rồng' của thế giới hắc long, là căn cơ của cả thế giới.

“Thuận theo triệu hoán của lưới rồng, thuận theo cảm ứng, đăng ký một tài khoản cho mình.”

Hắc Đồng Thập Tam Thế thầm nhủ trong lòng.

Sau đó, trước mặt hắn xuất hiện một điểm của ‘tấm lưới khổng lồ’, đây là đầu mút truy cập mà ‘lưới rồng’ cung cấp cho hắn.

Hắc Đồng Thập Tam Thế để tinh thần lực của mình chạm vào đó, để lại ấn ký tinh thần của riêng mình.

Sau đó, hắn còn để lại tên trên ấn ký tinh thần - Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Khoảnh khắc ấn ký và tên được lưu lại đồng nghĩa với việc giai đoạn thứ hai của hắn đã thành công, hoàn tất đăng ký.

…

…

Tống Thư Hàng đích thân trải nghiệm quá trình ‘đăng ký tài khoản’ của Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Theo như lẽ thường, sau khi Hắc Đồng Thập Tam Thế đăng ký tài khoản xong thì nghi thức của tế đàn cũng sẽ kết thúc.

Nhưng lúc này, ánh sáng của tế đàn lại không tắt đi.

Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng, ‘lưới rồng’ kia lại vươn ra một đầu mút truy cập nữa.

[Đến đây, đến đây, đến truy cập ta đi!]

Dường như trong đầu mút này có một ý niệm đang gọi Tống Thư Hàng.

Chương 1607: Đặt tên dĩ nhiên phải thống nhất rồi

Ha ha, ta là Tống Thư Hàng đạo tâm cứng rắn hơn sắt đó, dụ dỗ thấp kém thế này mà cũng đòi có hiệu quả với ta à? Ngây thơ quá rồi. Cho dù lời dụ dỗ này nhân lên một trăm lần cũng đường hòng làm dao động đạo tâm của ta.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên… Lúc này đương nhiên phải chọn từ chối rồi!

'Nhập mộng' của hắn khác hoàn toàn đọc ký ức thông thường. Trong quá trình nhập mộng mà gặp phải các đại lão trâu bò thì có khả năng sẽ bị các đại lão cảm ứng được.

Ví dụ như 'Xích Tiêu Tử tiền bối', sau đó là Thánh Nhân Nho gia, Thiên Đế, Thiên Đạo Rồng Đốm, còn có cả cái gương giả vờ khập khiễng của 'cá sấu xấu xí hiếu học' nữa…

Các vị đại lão cực trâu này đều nhìn thấu qua 'nhập mộng thuật' để cảm ứng được sự tồn tại của Tống Thư Hàng, cảm ứng được một kẻ thuộc trạng thái 'tương lai' như Tống Thư Hàng.

Thậm chí một vài vị đại lão trong đó còn thông qua ảnh hưởng của 'nhập mộng thuật' để kết thành nhân quả vượt thời gian xa xôi với Tống Thư Hàng.

Cùng với việc cảnh giới tăng lên, hiểu biết của Tống Thư Hàng với 'nhân quả' cũng ngày một sâu sắc. Lúc kết nhân quả nhất định phải cẩn thận…. Nếu không nó sẽ bẫy ngược lại mình mất.

'Lưới rồng' của thế giới hắc long này rất thần bí, Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết nó có lai lịch gì.

Đối mặt với những thứ quá thần bí, Tống Thư Hàng không muốn liều lĩnh kết nhân quả.

Nhỡ bị lừa thì làm thế nào?

Lúc này từ chối là cách làm chính xác và lí trí nhất!

Tống Thư Hàng thầm nhấn like cho sự thông minh của mình.

Trong lúc hắn nghĩ như thế, lại có thêm một tin nhắn nữa truyền từ lưới rồng tới… ‘Hãy đăng ký tên tài khoản của mình’.

Tống Thư Hàng: “???”

Định mệnh, sao lại thế được?

Thế này là nhảy luôn qua bước ‘truy cập đầu mút lưới rồng’ mà vào giai đoạn đăng ký tên tài khoản luôn hả?

Thao tác thế này loạn quá.

Tống Thư Hàng mệt tim hết sức… Thế này là ép mua ép bán đó, cẩn thận không ta đi tìm ‘hiệp hội bảo vệ người tiêu dùng tu luyện giả’ để kiện ngươi đó!

Đương nhiên, trước tiên không xét đến việc hiệp hội này có tồn tại hay không, cho dù nó có tồn tại thì cũng không quản được thứ có đẳng cấp như ‘lưới rồng’ này.

Không chọc được, không chọc được.

[Nhưng mà ngươi cho rằng nhảy thẳng tới bước đăng ký tài khoản là ta sẽ khuất phục à? Ngây thơ quá rồi. Ta cứ không đăng ký đấy, có giỏi thì ngươi biến ra một cái tên tài khoản cho ta xem nào?]

Tống Thư Hàng cười ha hả trong lòng.

Nếu ngươi mà biến ra cho ta một tài khoản thật thì ta cũng nhận… Cùng lắm thì về sau ta tránh xa ‘lưới rồng’, cả đời không tiếp xúc.

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như thế, đột nhiên hắn phát hiện ra một chuyện… Lưới rồng hoàn toàn không nhảy qua bước ‘truy cập đầu mút’, tinh thần lực của hắn đã lặng lẽ cắm vào ‘đầu mút truy cập’ rồi.

Mà đầu sỏ gây nên chuyện này là… thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng men theo tinh thần lưc của Hắc Đồng Thập Tam Thế để biến thành các sợi tơ trải rộng khắp nơi. Lúc nãy tinh thần lực của Hắc Đồng Thập Tam Thế co lại, khiến cho tinh thần lực của Tống Thư Hàng chạm vào điểm mút truy cập của ‘lưới rồng’.

Là trùng hợp ư? Hay là hắn đã hiểu lầm ‘lưới rồng’ rồi?

Tống Thư Hàng: “…”

“Mời đăng ký tên tài khoản, ba mươi chỉ sau sẽ chọn tên tài khoản ngẫu nhiên.”

Đúng lúc này, lại có một giọng nói truyền từ lưới rồng tới.

Thời gian 30 chỉ là thời gian của thế giới hắc long, thực ra chính là ‘giây’ đổi cách gọi mà thôi.

Nhìn trời, có công năng cưỡng chế đăng ký tài khoản thật này.

Vẫn là câu đó, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Mặt khác… cái kiểu ‘chọn tên tài khoản ngẫu nhiên’ này làm Tống Thư Hàng nhớ đến nỗi sợ chọn ngẫu nhiên thánh hiệu ‘Bá Tống Huyền Thánh’ lúc độ Huyền Thánh bát phẩm trước đây.

Nhưng kể cả như vậy…

Chẳng phải chỉ là một cái tên tài khoản thôi sao? Ta tự làm được.

“Bá Vương Long!”

Tống Thư Hàng đọc lên tên tài khoản mà mình ưng ý.

Người một nhà thống nhất.

Sai rồi, là đạo hiệu cảu một người cũng phải thống nhất.

Nhớ lại hai thánh hiệu: Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma của hắn.

Còn có đạo hiệu hắn quyết phải giữ lại cho mình: Bá Đao Tống Nhất.

Cùng với phân thân bọc thép có được cách đây không lâu của hắn: hóa thân bọc thép Bá Bá.

Tất cả đều có hệ chữ Bá.

Nhưng cho dù như thế… Vì để giữ đội hình nên tất nhiên tên tài khoản này cũng phải lấy chứ Bá.

Hơn nữa vì đây là thế giới này là thế giới hắc long nên hắn lấy tên là Bá Vương Long.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Đao, Bá Phách, Bá Bá, Bá Vương Long, thống nhất biết mấy.

Còn về việc vì sao cái tên cuối cùng lại có ba chữ, đáp án đương nhiên là để giảm bớt bệnh ám ảnh cưỡng chế của hắn rồi.

Ám ảnh cưỡng chế là bệnh, phải trị.

“Đang kiểm tra tên tài khoản Bá Vương Long… kiểm tra thấy tên tài khoản trùng lặp… Giải trừ tên tài khoản… Quyết định tên tài khoản là 'Bá Vương', 'Bá Long'… Đang khớp tên tài khoản lần thứ hai… Kiểm tra thấy tên tài khoản 'Bá Vương' bị trùng lặp… Tên tài khoản Bá Long thông qua kiểm tra, xác nhận tên tài khoản là 'Bá Long'. Xin chúc mừng ngươi nhận được tài khoản lưới rồng 'Bá Long'."

Tống Thư Hàng: "…"

Tiên sư nhà ngươi, còn có chức năng này nữa hả?

Bá Tống.

Bá Nho.

Bá Đao.

Bá Bá.

Bá Long.

Lần này là thật sự thống nhất, hết thuốc chữa rồi.

Tống Thư Hàng thấy tim mình nghẹn lại.

Hắn càng ngày càng thấy bát tự của mình không hợp với 'lưới rồng' này.

Kể từ khi tiếp xúc cho tới giờ, đối phương cứ vòng vo để đâm tim hắn, khiến hắn đắng lòng hết lần này đến lần khác. Từ đầu đến cuối, Tống Thư Hàng luôn ở trong thế bất lợi.

…

…

Các tình tiết nhập mộng vẫn tiếp tục xảy ra.

Ánh sáng trên tế đàn tản đi.

Thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế mở mắt ra, trong mắt hắn ẩn chứa nhiều tia sáng. Trong không gian phong bế này nó lại càng nổi bật hơn.

Đây là biểu tượng cho việc thành công truy cập vào 'lưới rồng' đồng thời đăng ký tài khoản một cách thuận lợi.

Thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế nhảy xuống khỏi tế đàn, cha hắn mỉm cười xoa đầu hắn.

Dưới sự chỉ dẫn của các nhân viên, Hắc Đồng Thập Tam Thế đi vào không gian cuối cùng.

Nơi đó là chỗ chế tạo 'máy nạp ma lực' dành riêng cho từng

người.

Mỗi một thiếu niên ký đã kết khế ước thành công với 'lưới rồng' sau khi đi vào không gian này đều sẽ có nhân viên chuyên môn đón tiếp.

Những nhân viên này đều là chuyên gia thiết kế và chế tạo 'máy nạp ma lực'.

Mà lúc này, đặc quyền của thiên tài lại được thể hiện.

Một vị lão giả có khí thế cường đại hơn một cách rox rệt, nhận được sự tôn trọng của những chuyên gia khác bước lên, vươn tay dắt tay Hắc Đồng Thập Tam Thế, mỉm cười đưa hắn rời khỏi đây.

Tuy rằng đều là chuyên gia thiết kế, chế tạo 'máy nạp ma lực' nhưng trình độ của chuyên gia cũng có cao có thấp.

Rõ ràng vị lão giả đưa Hắc Đồng Thập Tam Thế đi chính là tồn tại đứng đầu các chuyên gia.

"Bé con nhà Hắc Đồng, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Lão giả nắm tay Hắc Đồng Thập Tam Thế, vừa đi vừa cười hỏi chuyện hắn.

Hắc Đồng Thập Tam Thế chớp mắt, ngoan ngoãn đáp:

"Ba tuổi một tháng ạ."

"Ô, tuổi nhỏ thế này làm ta giật mình luôn ấy chứ..."

Lão giả cười ha hả nói.

Trên đường đi, lão giả lại hỏi rất nhiều chuyện.

Ví dụ như sở thích của Hắc Đồng Thập Tam Thế, thích ăn gì, có thích động vật nào không, dị ứng với thứ gì.

Hắn chỉ hỏi những chuyện rất vụn vặt, giống như tám chuyện bình thường, như thể để kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Dáng vẻ ôn hòa của lão giả làm cho Hắc Đồng Thập Tam Thế rất yên tâm.

[Thông qua những vấn đề tưởng như đơn giản này, lão giả đã hiểu được tính cách và hình mẫu nhân vật cúa thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế mới ba tuổi rồi.]

Tống Thư Hàng thầm cảm thán.

Mà thông qua sự hiểu biết với Hắc Đồng Thập Tam Thế, lão giả lại có thể thiết kế ra kiểu dáng 'máy nạp ma lực' phù hợp với hắn hợn.

Chế tạo riêng, hơn nữa các chi tiết cũng sẽ phù hợp với sở thích của Hắc Đồng Thập Tam Thế. Bảo đảm vừa vào tay là Hắc Đồng Thập Tam Thế thích ngay.

Chuyên gia sở dĩ là chuyên gia chính là do ở một lĩnh vực nào đó, khi mà người bình thường chỉ có một chiếc bàn chải thì chuyên gia có tới hai cái.

Lão giả đưa Hắc Đồng Thập Tam Thế vào xưởng chế tạo của hắn.

Sau đó trải qua một trình tự kiểm tra bắt buộc, ví dụ như kiểm tra trình độ giới hạn chính xác của tinh thần lực, lực khống chế tinh thần lực, độ phù hợp giữa cơ thể và ‘lưới rồng’.

Sau khi kết thúc một loạt kiểm tra, lão giả bắt đầu chế tạo ‘máy nạp ma lực’ ngay trước mặt Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắn không hề có ý định bảo vệ bí mật sản phẩm của mình… Trong thế giới hắc long, chỉ cần thật lòng muốn học, có rất nhiều con đường và biện pháp để học cách chế tạo máy nạp ma lực

Làm thế nào để chế tạo ra một máy nạp ma lực phù hợp nhất với tính cách một người mới là bản lĩnh của chuyên gia.

Nhờ phúc lão giả không che giấu kỹ thuật chế tác của mình, cũng nhờ phúc tên nhóc Hắc Đồng Thập Tam Thế có lòng tò mò quá mạnh, Tống *Cái gì cũng có thể ké, tri thức là thứ ta thích nhất* Thư Hàng lại học mót được cách chế tạo một chiếc ‘máy nạp ma lực’. Chỉ cần thử nghiệm vài lần, chỉ cần có nguyên vật liệu, hắn cũng có thể phục chế một chiếc ‘máy nạp ma lực’.

Mất khoảng một tiếng để chế tạo máy nạp ma lực.

Bước cuối cùng là ‘luyện thành pháp khí’, lão giả ghép tất cả các linh kiện lại, đồng thời sử dụng biện pháp gần giống với ‘nhập mộng thuật’.

Máy nạp ma lực thành hình.

“Nào, cầm lấy nó, thúc giục minh tưởng pháp của ngươi lần nữa, tiếp xúc với lưới rồng. Đến lúc đó ngươi sẽ phát hiện ra một chuyện rất kỳ diệu.”

Lão giả mỉm cười đưa máy nạp ma lực cho Hắc Đồng Thập

Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế làm theo dặn dò của lão giả.

Hắn cầm máy nap ma lực của riêng mình, vận chuyển minh tưởng pháp môn.

Khi vận chuyển minh tưởng pháp, hắn lại phát hiện ra tinh thần lực của mình nảy sinh cộng hưởng với 'máy nạp ma lực'.

Má nạp ma lực đảm nhiệm hiệu quả của 'tế đàn', cường hóa tinh thần lực của hắn, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất để tiếp xúc với 'lưới rồng'.

Máy nạp ma lực của hắn đăng nhập vào tài khoản lưới rồng 'Hắc Đồng Thập Tam Thế'.

Má nạp ma lực lập tức kết nối tinh thần lực và điểm truy cập 'lưới rồng' của hắn.

Khác với lần đầu tiên truy cập 'lưới rồng', lần truy cập cho hắn nhìn thấy một phần khổng lồ hơn của lưới rồng vô hạn.

Hắn phát hiện ra, điểm truy cập của mình thuộc vòng ngoài cùng của 'lưới rồng'. Đó là vì thực lực hiện tại của hắn vẫn chỉ mới cấp 1.

Sau này, cùng với việc thực lực tăng lên, điểm truy cập của hắn cũng thăng cấp đến tầng sâu hơn của 'lưới rồng'.

Ngoài ra, lần đầu tiên sử dụng máy nạp ma lực còn có cả quà đi kèm.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Hắc Đồng Thập Tam Thế nhìn trộm vào trong khu vực trung tâm của 'lưới rồng'.

Tại đó có mười một đầu mút cường đại, chói mắt như 'hằng tinh' trong truyền thuyết.

Chương 1608: Pháp Sư Không Biết Tạo Hỏa Cầu Không Phải Một Mục Sư Tốt

Đây là mười một tồn tại mạnh nhất trong thế giới hắc long, có quyền hạn cao nhất trong lưới rồng. Trong mỗi tiểu thế giới long lân đều có truyền thuyết về bọn họ.

Mười một vị này là tồn tại chỉ cần giơ tay đã có thể dời non lấp biển, hủy diệt thành phố, là cường giả đứng đầu thế giới hắc long.

Mỗi một vị đều được tôn xưng thành thánh.

Chỉ khi nào thế giới hắc long gặp phải kẻ địch đáng sợ nhất, mười một vị thánh cực mạnh này mới ra tay cứu vớt thế giới hắc long.

Đây là át chủ bài của thế giới hắc long.

Mục tiêu của Hắc Đồng Thập Tam Thế là trở thành tồn tại cực mạnh giống như mười một vị thánh này. Hắn hy vọng đời này hắn cũng có thể đứng trên đỉnh thế giới hắc long, trở thành vị thánh thứ mười hai của thế giới hắc long.

Không chỉ Hắc Đồng Thập Tam Thế, thật ra dưới đáy lòng toàn bộ tu luyện giả trong thế giới hắc long đều có một mục tiêu như vậy.

Vào lần đầu chính thức tiếp xúc với lưới rồng thông qua máy nạp ma lực, khi thấy mười một vị thánh chói mắt như hằng tinh trong truyền thuyết ở trung tâm, trong lòng mỗi tu luyện giả của thế giới hắc long đều sẽ dâng trào cảm xúc hào hùng này.

“Trẻ tuổi thật tốt.”

Tống Thư Hàng thở dài, sao cứ cảm thấy mình đã già rồi thế nhỉ?

Thời gian máy nạp ma lực thăm dò trung tâm chỉ có một chớp mắt.

Chỉ lát sau cảm xúc đó sẽ biến mất, đồng thời Hắc Đồng Thập Tam Thế cũng có thể sử dụng máy nạp ma lực của bản thân.

Đầu tiên, quan trọng nhất là chức năng nạp.

Trên giao diện của máy nạp ma lực hiển thị mười ký hiệu, dịch ra là tương ứng với mười chữ số từ 0 đến 9.

Ngoài ra còn có ký hiệu hình một ngôi sao năm cánh và một ngôi sao sáu cánh.

Ấn vào ký hiệu hình ngôi sao sáu cánh rồi vuốt nhẹ để tiến vào quy trình nạp hắc long linh thạch. Tiếp theo nếu trong tay có hắc long linh thạch thì bóp vỡ nó, lưới rồng sẽ tự động hấp thu năng lượng trong linh thạch hắc long, sau đó chuyển hóa thành lưu lượng ma lực rồi nạp vào tài khoản của người sử dụng.

Lưu lượng ma lực trong tài khoản kết hợp với tinh thần lực của người sử dụng, lại thông qua máy nạp ma lực chuyển hóa, sau đó dựa theo quyền hạn trong lưới rồng trực tiếp tạo thành pháp thuật phóng ra ngoài.

Tinh thần lực + lưu lượng ma lực + máy nạp ma lực + quyền hạn trong lưới rồng = Pháp thuật có đẳng cấp tương ứng.

Bây giờ với tinh thần lực cấp 1 của Hắc Đồng Thập Tam Thế và quyền hạn cấp 1 trong lưới rồng, chỉ cần có lưu lượng ma lực là có thể trực tiếp phóng ra pháp thuật có đẳng cấp tương ứng.

Ngoài ra… dân thường trong thế giới hắc long không có tư cách tiếp xúc với lưới rồng. Khi nào muốn nạp, bọn họ phải đến thần điện, nhờ nhân viên công tác ở thần điện tiến hành nạp ma lực vào tài khoản của bọn họ để dùng trong sinh hoạt hằng ngày.

Đây là dịch vụ có thu phí nhưng chi phí cũng rất thấp, ít đến mức tưởng chừng như không có. Một thần điện vì nhân dân phục vụ thế này đúng là tổ chức có lương tâm!

“Đôi khi sự thật chỉ đơn giản vậy đấy, nhưng vấn đề bây giờ là đi đâu kiếm linh thạch hắc long đây?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

…

Sau khi hiểu rõ về chức năng nạp, tiếp theo là ký hiệu ngôi sao năm cánh.

Ký hiệu này tượng trưng cho chức năng ‘dự trữ pháp thuật’. Đầu tiên dựa theo công thức tạo thành pháp thuật đã nói ở trên, để pháp thuật ngưng tụ thành hình trong lưới rồng, nhưng lúc này không phóng pháp thuật ra ngoài mà dự trữ trong máy nạp ma lực.

Pháp thuật dự trữ trong máy nạp ma lực là để dùng trong tình huống khẩn cấp.

Ví dụ như khi tinh thần lực gần như tiêu hao sạch hoặc lưu lượng ma lực không đủ, người sử dụng có thể dùng pháp thuật dự trữ để tiến hành công kích hoặc phòng ngự.

Ngoài ra đôi khi sẽ gặp phải một số tình huống bất khả kháng như tạm thời ngắt kết nối với lưới rồng, người sử dụng cũng có thể dùng pháp thuật dự trữ trong máy nạp ma lực để tiến hành cứu chính mình.

“Thì ra là thế... Nói vậy lúc trước sau khi máy nạp ma lực của Hắc Đồng Thập Tham Thế rơi vào hiện thế thì không kết nối với hệ thống lưới rồng. Khi máy nạp ma lực ở trong tay hóa thân sắt thép số Bá Bá vẫn có thể phóng ra rất nhiều pháp thuật chính là nhờ vào chức năng dự trữ pháp thuật này ư?”

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng hiểu rõ.

Trước đó còn thắc mắc, trong hiện thế không có lưới rồng, tại sao máy nạp ma lực ở trong tay hóa thân số Bá Bá vẫn có thể phóng ra pháp thuật?

Hóa ra còn có chức năng nhân tính hóa như vậy.

Nhìn chung máy nạp ma lực của thế giới hắc long là một sản phẩm rất gần gũi với mọi người, mang đến cảm giác quan tâm chu đáo và thể nghiệm tuyệt vời cho mọi người.

...

Trải nghiệm nhập mộng lại tiếp tục.

“Bé con, bây giờ ngươi có thể thể nghiệm hiệu quả của máy nạp ma lực. Ngươi có mang theo linh thạch hắc long không?”

Vị lão giả chuyên gia kia mỉm cười hỏi.

Đây là sản phẩm hắn cảm thấy rất hài lòng trong thời gian gần đây, hắn cũng muốn xem thử hiệu quả thi pháp của sản phẩm này.

“Trên người ta có một viên linh thạch hắc long cỡ nhỏ.”

Hắc Đồng Thập Tam Thế ngoan ngoãn trả lời.

Nói xong, hắn lấy một viên tinh thạch chỉ lớn bằng ngón tay cái ra.

Đầu tiên hắn vươn tay ấn lên ký hiệu ngôi sao sáu cánh trên máy nạp ma lực, nhẹ nhàng vuốt một cái… Trong hư không, lưới rồng hiện ra một phần nhỏ, quấn quanh người Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế bóp nhẹ, tinh thạch lớn bằng ngón cái vỡ vụn.

Trong hư không, lưới lớn của lưới rồng cuốn lấy bột tinh thạch, hấp thu toàn bộ.

Ngay sau đó ở mục ma lực trên máy nạp ma lực của Hắc Đồng Thập Tam Thế xuất hiện 6 điểm đơn vị ma lực.

“Biết quá trình thi pháp diễn ra thế nào không?”

Lão giả chuyên gia hỏi tiếp.

Vốn dĩ hướng dẫn bọn nhỏ sử dụng máy nạp ma lực là nhiệm vụ của các nhân viên công tác trong thần điện, nhưng lão giả chuyên gia rất coi trọng Hắc Đồng Thập Tam Thế, vì vậy tự mình ra trận, đảm nhiệm vai trò làm người giải thích hướng dẫn.

Hắc Đồng Thập Tam Thế lắc đầu.

Lão giả chuyên gia mỉm cười giải thích:

“Cấp bậc hiện tại của ngươi là cấp 1, ở cấp bậc này, ngươi vẫn chưa thể tiến hành chuyển chức, vậy nên có thể thi triển và sử dụng mấy pháp thuật cấp 1. Ngươi ấn ngón tay lên phù văn 1 rồi giữ đó, kết hợp với minh tưởng pháp, thông qua máy nạp ma lực để kết nối với lưới rồng thử xem.”

Ngón tay của Hắc Đồng Thập Tam Thế ấn lên phù văn 1. ‘1’ này là do Tống Thư Hàng dịch ra chứ thực chất trong thế giới hắc long, nó có một cái tên rất kỳ quặc là ‘cổ lỗ lực’.

Ấn rồi giữ phù văn, vận chuyển minh tưởng pháp, tinh thần lực thông qua máy nạp ma lực đồng bộ với lưới rồng.

Lưới rồng rút lấy lưu lượng ma lực, kết hợp với pháp thuật mà ‘1’ đại diện, tạo thành một pháp thuật hoàn chỉnh trong lưới rồng.

“Tiểu Long Diễm!”

Ngón tay của Hắc Đồng Thập Tam Thế vuốt một cái.

Một ngọn lửa lớn bằng nắm tay ngưng tụ thành hình ở trước mặt hắn, sau đó ngọn lửa lại hóa thành một luồng long diễm rồi lao về phía trước.

Ở phía trước, vị lão giả chuyên gia kia gật đầu tỏ vẻ hài lòng, hắn đưa tay ra nhẹ nhàng bắt lấy long diễm.

Vị lão giả chuyên gia này còn là một tu luyện giả có đẳng cấp rất cao, dưới sự phản hồi năng lượng của lưới rồng, thể chất của hắn đã được cường hóa đến trình độ cực cao.

Hắc Đồng Thập Tam Thế nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời khi thi pháp.

“Pháp thuật thứ nhất thế mà không phải hỏa cầu thuật, tà giáo!”

Tống Thư Hàng thầm phê phán.

Pháp sư không biết tạo hỏa cầu không phải một mục sư tốt.

Nhưng Tiểu Long Diễm đã xuất hiện, vậy tiếp theo chắc có nhiều pháp thuật khác cũng sắp ra sân rồi nhỉ?

Có khi ta có thể dựa vào máy nạp ma lực trở thành một vị thi pháp giả ấy chứ?

Ngay lúc đang ảo tưởng… Tống Thư Hàng chợt tỉnh mộng.

“Thư Hàng, ngươi và tiểu m Trúc qua đây, tốn bao công sức cuối cùng ta cũng chỉnh được gói ngôn ngữ rồi, để ta gửi cho hai ngươi các ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân điềm tĩnh nói.

Chương 1609: Kiếp Ở Thế giới hắc long

Tống Thư Hàng mơ màng mở mắt ra.

Nhập mộng kết thúc như vậy ư?

Gần đây hắn thường chỉ nhập mộng một đoạn hoặc nhập mộng một tình tiết là hết.

Lẽ nào là do thời gian hắn ngủ lần này khá ngắn?

Ở cạnh hắn, Lý m Trúc dụi mắt, vẻ mặt mơ màng, thoạt nhìn vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Tống Thư Hàng đỡ Lý m Trúc, nhảy từ trên cây xuống.

Lúc này cô gái đến từ thế giới hắc long đang nằm trên cỏ ngủ say... Cuối cùng cô cũng say khướt, cố chịu đến bây giờ cũng vất vả lắm rồi.

“Hai ngươi tới đây, ta mở huyễn cảnh cho các ngươi ở trong đó học tập ngôn ngữ của thế giới hắc long.”

Bạch tiền bối phân thân mỉm cười nói.

“Ta muốn ngủ thêm một lúc nữa.”

Tiểu m Trúc dụi mắt đáp.

Bạch tiền bối phân thân ngồi xổm trước mặt Lý m Trúc, nhìn thẳng vào mắt cô:

“Vậy cũng được, ta sẽ thi triển một huyễn thuật thuộc loại mộng cảnh, ngươi có thể vừa ngủ vừa ở trong mộng học tập ngôn ngữ của thế giới hắc long.”

“Cám ơn Bạch tiền bối.”

Tiểu m Trúc đáp với giọng ngọt ngào.

Trong mắt của Bạch tiền bối phân thân lóe lên tia sáng kỳ dị, hắn thi triển một huyễn thuật loại mộng cảnh rồi kéo Lý m Trúc vào trong đó.

Lý m Trúc ngáp một cái, thân hình ngã về trước ngủ tiếp.

Bạch tiền bối phân thân ôm lấy cô, sau đó hắn lại ngoắc tay gọi Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, đến lượt ngươi. Xem ra ngươi cũng rất buồn ngủ, vậy ta cũng thi triển một huyễn thuật mộng cảnh cho ngươi, ngươi có thể vừa ngủ vừa học tập. Yên tâm, ta không ném các ngươi đâu, trong lúc các ngươi học tập ngôn ngữ của thế giới hắc long, tay trái ta ôm tiểu m trúc, tay phải vác ngươi hành động.”

Tống Thư Hàng khoanh hai tay trước ngực nói:

“Cám ơn Bạch tiền bối nhưng... ta không cần học ngôn ngữ thế giới hắc long, bởi vì ta đã thông thạo nó rồi.”

Những lời này hắn nói bằng ngôn ngữ của thế giới hắc long.

Bạch tiền bối phân thân:

“!!!”

“Khụ, vừa rồi lúc đang nghỉ ngơi ta đã nhập mộng bám vào người Hắc Đồng Thập Tam Thế, đi theo hắn trải qua thời niên thiếu, sau đó học được ngôn ngữ của hắc long thế giới.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“...”

Bạch tiền bối phân thân:

“Thư Hàng tiểu hữu, phải yêu quý mỗi một phân thân, đừng có ngày nào cũng xát muối vào tim người khác như vậy. Xát muối vào tim người khác sẽ bị báo ứng đấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Nói nghe thử, lần này nhập mộng ngoài lấy được gói ngôn ngữ của thế giới hắc long ra thì ngươi còn học được gì nữa thế?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng lấy ra máy nạp ma lực hàng nhái mà Bạch tiền bối tặng cho hắn:

“Đại khái hiểu được cách sử dụng của thứ này. Có lẽ ta còn đăng ký được một tài khoản trên Lưới rồng nhưng ta lại không biết làm cách nào để kiếm được linh thạch hắc long dùng để nạp năng lượng.”

“Ta biết chút tin tức về cách kiếm linh thạch hắc long. Ở ngoài tầng khí quyển của thế giới hắc long có một loại quái vật tương tự như vong linh, tu luyện giả của thế giới hắc long giết chết những quái vật này là có thể lấy được linh thạch hắc long. Ví dụ như thứ này đây.”

Bạch tiền bối phân thân lấy một viên tinh thể màu đen cỡ lớn từ trong pháp khí càn khôn ra, viên tinh thể này có thể tích gần 1m3.

“Bạch tiền bối ngài mới đi chém giết quái vật à?”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Bạch tiền bối phân thân:

“Ta làm gì có thời gian mà đi? Đây là thứ mà con quái vật nòng nọc để lại sau khi bị thiên thạch đập chết. Con quái vật nòng nọc kia cũng là một loài thuộc quái vật vong linh, sau khi nó chết để lại viên linh thạch hắc long này. Viên này tặng ngươi đấy, ngươi thử dùng xem có thể nạp năng lượng cho máy nạp ma lực không?”

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân ném viên tinh thể có thể tích gần 1m3 kia cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy tinh thạch. Mặc dù thể tích rất lớn nhưng vật này lại không hề nặng.

“Vậy để ta thử xem sao.”

Tống Thư Hàng đáp.

Máy nạp ma lực trong tay hắn là sản phẩm do Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two hợp tác chế tạo ra, tuyệt đối bảo đảm về chất lượng.

Về mặt chức năng hẳn là không kém sản phẩm do chuyên gia của thế giới hắc long chế tạo.

Tống Thư Hàng dựa theo kinh nghiệm của Hắc Đồng Thập Tam Thế lúc nhập mộng, đầu tiên là vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Pháp để thần thức tiến hành đồng bộ với máy nạp ma lực.

Một lần lạ, hai lần quen, cả quá trình rất thuận lợi.

Giống như những gì mà Hắc Đồng Thập Tam Thế đã trải qua trong nhập mộng, máy nạp ma lực đảm nhiệm vai trò như ‘tế đàn’, giúp tinh thần lực của Tống Thư Hàng kết nối với lưới rồng.

Ngay sau đó Tống Thư Hàng phát hiện ra cổng truy cập thuộc về chính mình.

Cổng truy cập này vẫn luôn được giữ lại cho hắn.

Do đây đúng nghĩa là lần đầu tiên Tống Thư Hàng dùng máy nạp ma lực tiếp xúc với Lưới rồng, vậy nên vị trí cổng truy cập Lưới rồng của hắn cũng nằm ở ngoài cùng trong hệ thống Lưới rồng khổng lồ giống như những lính mới bình thường, cũng chính là khu vực tân thủ cấp 1.

Tống Thư Hàng cũng nhận được một lần phúc lợi tân thủ như trong nhập mộng.

Ngay lúc ánh mắt tiếp xúc vị trí trung tâm của Lưới rồng, Tống Thư Hàng thấy được mười một tồn tại cực mạnh chói mắt như hằng tinh.

Rốt cuộc thánh giả của thế giới hắc long mạnh đến mức nào? Nếu xét theo hệ tu sĩ, bọn họ đạt mấy phẩm? Bọn họ có miễn dịch với ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân Nho gia hay không?

Trong thoáng chốc, trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên rất nhiều câu hỏi.

...

Trong thế giới hắc long.

Mười một vị thánh cư ngụ phân tán trong thế giới hắc long.

Bọn họ có nam có nữ, mỗi người thuộc chủng tộc khác nhau, bọn họ đều là tồn tại giống như thần được hàng nghìn hàng vạn người kính ngưỡng trong thế giới long lân mà mỗi người đang ở.

Mới vừa rồi, cả mười một vị thánh giả đều bất giác ngẩng đầu nhìn về hư không ở phương xa, toàn thân nổi da gà tựa như bị một ánh mắt rất kỳ quái nhìn chằm chằm vào.

Trong ánh mắt kia ẩn chứa một tình yêu bao la vô thượng, tình yêu bao dung vạn vật... Chỉ là loại tình yêu này rất nặng nề.

“Chuyện gì thế này?”

Mười một vị thánh giả cau mày.

Bọn họ lập tức sử dụng một phương pháp đặc thù, bắt đầu liên hệ với đối phương, tiến vào trạng thái trao đổi.

Mười một tồn tại mạnh nhất của thế giới hắc long cảm thấy trong lòng nặng trĩu, đồng thời có dự cảm bất an.

...

Phúc lợi tân thủ chỉ lướt qua trong nháy mắt là xong.

“Mời nhập tên tài khoản.”

Lưới rồng gửi thông báo về.

Tống Thư Hàng cắn răng, trong lòng niệm tên tài khoản ‘Bá Long’.

Bá Long không phải tên hắn muốn, hắn thích cái tên Bá Vương Long hơn.

Sau khi đăng nhập vào, tên tài khoản của hắn đã đóng dấu lên máy nạp ma lực.

Máy nạp ma lực toàn diện kích hoạt.

Ngay sau đó giữa Tống Thư Hàng và máy nạp ma lực bỗng sinh ra cảm giác huyết mạch tương liên. Cảm giác này giống như lúc hắn luyện chế ra tổ hợp pháp khí tam thập tam thú.

“Cảm giác rất giống pháp khí bản mệnh nhưng lại chút khác biệt rất nhỏ.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thú vị... Loại cảm giác này xen giữa pháp khí bản mệnh và pháp khí bình thường. Nếu ta có thể phá giải kết cấu này một cách triệt để thì pháp khí bình thường của tu sĩ cũng có thể tiến thêm một bước, mối liên hệ giữa pháp khí và tu sĩ sẽ trở nên chặt chẽ hơn, phát huy ra uy lực lớn hơn.”

Bạch tiền bối phân thân ôm Lý m Trúc đáp.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Ngón tay của hắn ấn lên ký hiệu hình ngôi sao sáu cánh rồi giữ lấy, sau đó vuốt nhẹ một cái, tiến vào ‘chế độ nạp’.

“Bước kế tiếp là bóp vỡ linh thạch hắc long.”

Tống Thư Hàng viên linh thạch hắc long to quá mức ở bên cạnh. Thứ này... bóp kiểu gì đây?

Thể tích quá lớn.

Nếu đập nát thành phấn, chắc hiệu quả cũng giống nhau nhỉ?

Tống Thư Hàng giơ nắm đấm tay phải ra, ngưng tụ Cương Thủ biến dị, cổ tay phải biến thành màu đen như sắt thép.

Hắn nện một quyền lên linh thạch hắc long.

Ở chế độ nạp, lúc Tống Thư Hàng vung quyền, trong Lưới rồng truyền ra một loại sức mạnh thuần túy quấn quanh tay hắn.

Một quyền nện xuống, cả viên linh thạch hắc long bị đập nát thành phấn.

“Nạp.”

Tống Thư Hàng niệm bằng ngôn ngữ của thế giới hắc long.

Trong hư không, Lưới rồng thực thể hóa, hiện ra một góc nhỏ, cuốn lấy tất cả bột phấn linh thạch hắc long hấp thu toàn bộ.

Chỉ lát sau, trong Lưới rồng phóng ra một luồng năng lượng tinh khiết khổng lồ.

Luồng năng lượng này chia làm hai, từ trên không đáp xuống.

Một hóa thành tinh thần lực bay về phía Tống Thư Hàng.

Một hóa thành ma lực dung nhập vào trong máy nạp ma lực.

Trên máy nạp ma lực, điểm đại diện lưu lượng ma lực tăng vọt. Số liệu hiển thị trên máy là phù văn con số của thế giới hắc long, nếu đổi thành con số ở hiện thế chính là hơn một triệu đơn vị.

Hiện giờ Tống Thư Hàng đã bước vào cảnh giới ngũ phẩm, tinh thần lực đã hóa thành thần thức, cực kỳ khổng lồ.

Tinh thần lực từ không trung buông xuống vừa tiếp xúc với thân thể của Tống Thư Hàng đã bị thần thức của hắn nuốt chửng, làm lớn mạnh bản thân.

Trong Lưới rồng, vị trí cổng truy cập của Tống Thư Hàng di động vào sâu trong Lưới rồng với tốc độ nhanh như tên bắn.

Chỉ trong hai hơi thở, cổng truy cập thuộc về tài khoản Bá Long của Tống Thư Hàng đã di chuyển từ khu vực cấp 1 đến khu vực cấp 2.

Quyền hạn cũng từ cấp 1 biến thành cấp 2.

Đồng thời sát hạch đến từ thế giới hắc long cũng xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, tương đương như thiên kiếp ở hiện thế.

Ở độ cao mười mét bên trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, có một mảng sáng ngưng tụ thành hình, hóa thành một tấm gương.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn tâm gương kia.

Ngay sau đó, hắn tiến vào một thế giới huyễn cảnh.

Trong thế giới huyễn cảnh này, một con rồng đen phương tây dữ tợn bước ra.

Rồng đen có đường cong thân thể tuyệt đẹp, đôi cánh to lớn, tràn đầy uy nghiêm.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn rồng đen.

Rồng đen há miệng phun một luồng long tức về phía Tống Thư Hàng.

Đây chính là kiếp ở thế giới hắc long.

Kiếp ở nơi này chủ yếu nhằm vào tinh thần lực và ý chí chứ không phải thân thể.

Đối với tu luyện giả, đây cũng là kiếp nạn rất nguy hiểm, chỉ cần sơ ý chút thôi tinh thần lực sẽ tan vỡ, tẩu hỏa nhập ma, kiếp hỏa thiêu thân, kết quả là thân tử đạo tiêu giống như khi độ thiên kiếp thất bại.

Ầm~

Ngọn lửa cháy hừng hực rơi trúng người Tống Thư Hàng, thiêu đốt thân thể hắn.

Cảm giác này giống hệt như thật.

Nỗi thống khổ khi bị long tức thiêu thân cực kỳ chân thật, cảm giác thống khổ này tuyệt không giả.

“Grào~”

Long tức của rồng đen kéo dài đến mười hơi thở mới dừng lại.

Đối với tu luyện giả 1 tấn 2 ở thế giới hắc long, long tức thiêu thân trong mười hơi thở là một quá trình tra tấn rất dài.

Tống Thư Hàng bình tĩnh phủi long tức trên người.

“Ơ? Vậy là kết thúc rồi à?”

Hắn tỏ vẻ nghi hoặc.

Chỉ đau chút xíu vậy thôi á?

Nhiêu đây nhét kẽ răng còn không đủ nữa.

Chương 1610: Thời Cơ Cuối Cùng

Tống *hoàn toàn không cảm thấy đau đớn chút nào* Thư Hàng.

Ngay cả đao ý khôi giáp hắn cũng chưa mở, Cương Thủ biến dị cũng chưa kích hoạt, hai đại công pháp thối thể đứng đầu thế giới đều chưa dùng đến.

Thậm chí mỹ nhân rắn công đức sau lưng hắn chỉ mới chui đầu ra, đang chuẩn bị cướp lời thoại của Tống Thư Hàng, phát ra bốn tiếng hét thảm thiết trầm bổng mang thương hiệu Tống thị.

Kết quả cái gì cũng chưa bắt đầu thì kiếp đã kết thúc rồi ư?

Tống Thư Hàng nhìn con rồng đen dữ tợn ở đằng kia, tên này chỉ được cái to xác, nhìn thì oai phong nhưng chẳng làm được gì.

“Nhưng cũng đúng, suy cho cùng cũng chỉ là kiếp để thăng từ khu vực cấp 1 lên cấp 2, nếu đổi sang hệ tu sĩ, chính là ở mức nhất phẩm tấn thăng nhị phẩm. Dù sao thế giới hắc long còn có kiếp chứ không như ở hiện thế, lúc tu sĩ nhất phẩm tấn thăng nhị phẩm làm gì có thiên kiếp.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc tu sĩ nhất phẩm tấn thăng nhị phẩm, nhảy long môn chính là lạch trời, nhảy qua long môn sẽ bước vào cảnh giới nhị phẩm. Thiên kiếp bắt đầu xuất hiện từ nhị tấn tam.

Trong hư không, con rồng đen dữ tợn oai phong kia xuống sân khấu, nó không hề biết rằng bản thân đã bị người ta khinh bỉ từ đầu đến đuôi.

…

Ý thức của Tống Thư Hàng lui ra khỏi thế giới kiếp.

Thần thức của hắn lại mạnh hơn một chút, hơn nữa hình như còn sinh ra một ít ưu hóa, Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân khống chế thần thức thuận lợi hơn trước.

Ví dụ như trước kia khi thi triển bí pháp ra đa hành Thiên

Nhân, lúc chia thần thức thành từng tia đòi hỏi hắn phải không chế thật cẩn thận. Còn bây giờ, hắn cảm thấy chỉ cần động ý niệm là có thể chia thần thức thành hình thái hắn muốn.

"Vừa rồi là thiên kiếp à?"

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

"Chắc là kiếp ở thế giới hắc long, chẳng qua chỉ là cấp 1 tấn thăng cấp 2, uy lực rất nhỏ. Tiếc thật, vốn dĩ còn muốn xem thử rốt cuộc kiếp ở hắc long thế giới khác gì với thiên kiếp ở hiện thế chúng ta."

Vừa nói xong, Tống Thư Hàng cảm ứng được cổng truy cập thuộc về tài khoản Bá Long của bản thân trong Lưới rồng lại bắt đầu chạy.

Nó càng chạy càng nhanh, chỉ mấy hơi thở đã đi thẳng đến khu vực cấp 3.

Tống Thư Hàng:

"..."

Ở vị trí mười mét phía trên đỉnh đầu, tấm gương mới tan biến lại bắt đầu ngưng tụ, chiếu về phía Tống Thư Hàng lần nữa.

"Cố lên."

Bạch tiền bối phân thân mỉm cười điềm tĩnh, hắn ôm Lý m Trúc tránh sang một bên, thưởng thức Tống Thư Hàng độ kiếp:

"Ta có linh cảm mọi chuyện chỉ mới bắt đầu."

Cảnh giới bây giờ của Tống Thư Hàng là ngũ phẩm kim đan năm hạt nhân, thần thức của hắn đã mạnh bằng cảnh giới lục phẩm.

Nếu lưu lượng ma lực mà viên linh thạch hắc long kia cung cấp đủ, về mặt lý thuyết Tống Thư Hàng có khả năng xông thẳng đến khu vực cấp 6 trong Lưới rồng.

"Không cần lo về linh thạch hắc long, nếu không đủ thì ta sẽ đến bên ngoài thế giới hắc long chém giết một đám vong linh."

Bạch tiền bối phân thân nói tiếp.

Lúc này ý thức của Tống Thư Hàng lại bị kéo vào trong thế giới kiếp của thế giới hắc long.

Lần này trong thế giới kiếp xuất hiện năm con rồng đen có thể hình to hơn con rồng đen lúc nãy, chúng xếp thành vòng tròn bao vây Tống Thư Hàng.

Năm con rồng đen há miệng cùng lúc.

Lần này thứ phun ra không phải long tức mà là một luồng quang pháo công kích màu đen, uy lực của mỗi kích đều lớn hơn long tức gấp mười lần.

Năm luồng quang pháo của rồng đen oanh tạc lên người Tống Thư Hàng.

Lần này đau hơn lần chịu long tức một chút.

“Tới hay lắm!”

Tống Thư Hàng cười to:

“Đao ý khôi...”

Chữ ‘ý’ còn chưa ra khỏi miệng, năm con rồng đen đã ngừng công kích.

Tống Thư Hàng:

“???”

Long tức còn kéo dài được mười hơi thở, không lý gì mà kiếp 2 tấn 3 này lại ngắn như vậy?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, năm con rồng đen lại ngẩng đầu phun năm luồng công kích quang pháo lên người Tống Thư Hàng.

Mặc dù thời gian công kích ngắn hơn long tức, nhưng lực bộc phát của quang pháo hắc long mạnh hơn, lực tàn phá cũng lớn hơn!

Bình thường nếu tu luyện giả của thế giới hắc long tấn thăng từ cấp 2 lên cấp 3, cho dù mở hộ thuẫn ma pháp thì chỉ cần một phát quang pháo hắc long đã đủ sức đánh vỡ hộ thuẫn ma pháp, bốn phát quang pháo còn lại sẽ dạy tu luyện giả cách làm người.

Thương tổn do bốn phát quang pháo bạo thể gây ra đủ để hành tu luyện giả của thế giới hắc long khóc thành tiếng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn từ bỏ ý định ngưng tụ đao ý khôi giáp.

Đau đớn khi quang pháo hắc long bắn trúng người hắn cũng không lớn. Nếu là hắn của mấy tháng trước, có lẽ thương tổn mức này sẽ làm hắn khóc thành tiếng, nhưng đối với hắn bây giờ, quá yếu.

Khi hắn giám định một vật phẩm cấp Tôn Giả thất phẩm, cái giá phải trả còn đau đớn hơn nỗi đau do năm phát quang pháo hắc long oanh tạc cùng một lúc gây ra.

Mỹ nhân rắn công đức nhàm chán ló đầu ra, đặt cằm lên bả vai Tống Thư Hàng, ngay cả cơ hội cho cô hét thảm cũng không có.

Năm con rồng đen trong thế giới kiếp công kích hết đợt này đến đợt khác, tổng cộng phóng mười lăm đợt quang pháo hắc long xong mới dừng lại.

Sau đó... năm con rồng đen từ từ rời đi.

Kiếp 2 tấn 3 kết thúc.

Tống Thư Hàng thư giãn gân cốt. Sau khi chịu mười lăm đợt quang pháo hắc long, hắn không chỉ không cảm thấy ‘thống khổ’, trái lại còn cảm thấy như đang tắm hơi, toàn thân sảng khoái.

Tống *bắt đầu hưởng thụ đau đớn* Thư Hàng.

“Tiếp theo chắc là 3 tấn 4 nhỉ? Thiên kiếp cấp bậc này hẳn là có thứ đáng để xem rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tống Thư Hàng nhớ thiên kiếp tam tấn tứ của hắn rất hoành tráng.

...

Ý thức của Tống Thư Hàng lại lui ra khỏi thế giới kiếp.

“Cảm giác thế nào?”

Bạch tiền bối phân thân ngồi xếp bằng dưới tán cây, tay phải đặt trên đầu gối, chống cằm nhìn Tống Thư Hàng.

Lý m Trúc và cô gái của thế giới hắc long được Bạch tiền bối đặt ở một bên.

Tống Thư Hàng suy nghĩ hồi lâu rồi tổng kết thành ba chữ:

“Rất sáng khoải!”

“ Ừ, tiếp tục đi.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Chỉ cần tinh thần lực ngươi đủ mạnh, đạt đến tiêu chuẩn lên cấp, đồng thời lưu lượng ma lực trong tài khoản của ngươi đầy đủ, ngươi có thể lên cấp liên tục. Với cấp độ tinh thần lực bây giờ của ngươi, chắc chắn vọt tới khu vực cấp 5, có khả năng tiến vào khu vực cấp 6.”

“Nếu ta tấn thăng cấp 5 ở đây, liệu có sinh ra biến hóa gì không? Ví như tu luyện ra một hạch tâm chẳng hạn?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tu sĩ ngũ phẩm ngưng tụ ra kim đan, một viên kim đan định đại đạo.

Tương tự yêu tu có yêu đan, ma tu có ma đan là hình thái biến dị của kim đan.

Trong những hệ thống tu luyện khác như hệ thánh kỵ sĩ hệ, hệ pháp sư hệ, hệ thú tu, v.v... Khi tu luyện giả bước vào cảnh giới ngũ phẩm, trên cơ bản đều ngưng tụ ra một hạch tâm.

Hạch tâm chính là một vật tượng trưng cho ngũ phẩm.

Còn chủng tộc mà đến ngũ phẩm vẫn không thể ngưng tụ ra hạch tâm giống như Thiên Nhân là dị loại rất hiếm thấy trong chư thiên vạn giới. Thế nên bọn chúng mới thèm khát kim đan của tu sĩ như vậy, bởi vì bản thân bọn chúng không có!

“Ta cũng nghĩ vậy, có lẽ hạch tâm trong tiểu đan điền cuối cùng của ngươi sắp xuất hiện rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Ngươi cứ tiếp tục thăng cấp đi, nếu lưu lượng ma lực không đủ thì ta sẽ đi giết vong linh kiếm linh thạch hắc long cho ngươi.”

Chương 1611: Phi Thăng?

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp, đồng thời trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Bạch tiền bối phân thân đã nhấn mạnh hai lần là ‘nếu lượng ma lực không đủ thì ta sẽ đi giết vong linh kiếm linh thạch hắc long cho ngươi’.

Chuyện này sẽ không trở thành sự thật đấy chứ ?

“Đừng khách khí, ta rất mong đợi viên hạch tâm kim đan cuối cùng của ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Chính hắn cũng rất tò mò, nếu hắn có được viên hạch tâm kim đan cuối cùng, không biết sẽ xuất hiện biến hóa gì đây?

…

Giống như suy đoán của Bạch tiền bối.

Do tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã đạt đến cấp bậc lục phẩm, tương đương với tu luyện giả ở khu vực cấp 6 trong Lưới rồng, thế nên chỉ cần lượng ma lực trong tài khoản của Tống Thư Hàng đủ, cổng truy cập thuộc về tài khoản Bá Long trong Lưới rồng lại bắt đầu phóng vèo vèo.

Cuối cùng, cổng truy cập Bá Long xông thẳng vào khu vực cấp 4.

Trên đỉnh đầu, kiếp 3 tấn 4 ngưng tụ thành hình.

Vẫn là mảng sáng kia, vẫn là tấm gương kia, vẫn là thế giới kiếp chỉ có ở thế giới hắc long.

Trước cấp 5, kiếp ở thế giới hắc long biến hóa không lớn, cùng lắm chỉ tăng về mặt uy lực.

Nhưng cấp 4 được xem là giai đoạn trước khi lột xác, uy lực của kiếp cũng đạt đến cấp bậc cao nhất tính đến thời điểm hiện tại.

Ý thức của Tống Thư Hàng vừa bị kéo vào thế giới thiên kiếp, dưới chân bỗng truyền đến cảm giác ấm nóng như đang rửa chân trong nước nóng... Chỉ là nhiệt độ của nước hơn cao làm chân không thoải mái lắm.

Tống Thư Hàng cúi đầu, sau đó phát hiện mình đang đứng trong dung nham sôi sục.

Lấy hai chân hắn làm trung tâm, một hồ dung nhanh nhanh chóng thành hình, mở rộng ra, tạo thành một miệng núi lửa... Vô số dung nham bắt đầu phun trào.

Dung nham sôi sục, trước mắt là một vùng đỏ rực.

“Dung nham? Chỉ nóng cỡ này thôi á?”

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Mỹ nhân rắn công đức lại hiện thân, cô nhàm chán nhìn thế giới kiếp, sau đó uể oải đặt đầu lên bả vai Tống Thư Hàng, cả người treo ở sau lưng hắn.

Thường thì tu luyện giả ở thế giới hắc long vừa xuất hiện sẽ rơi thẳng vào trong dung nham núi lửa. Đây là món khai vị, đồng thời cũng là đợt thiên kiếp thứ nhất.

Tu luyện giả của thế giới hắc long phải dựa vào các loại pháp thuật, tự thoát khỏi dung nham núi lửa.

Nhưng Tống Thư Hàng lại không chìm xuống.

Linh Hoàng ngũ phẩm có năng lực đạp không mà đi. Trong thế giới kiếp này, tuy năng lực này đã bị suy yếu nhưng vẫn dư sức giúp Tống Thư Hàng đứng vững trên dung nham, không bị chìm xuống.

Mà cho dù mất đi năng lực đạp không mà đi, Tống Thư Hàng vẫn còn thiên phú hoa sen đen.

“Lần này mấy con rồng đen kia không xuất hiện ư?”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ nghi hoặc.

Lời vừa dứt, có hai con rồng đen bay ở vùng trời phía trên miệng núi lửa.

Hai con rồng đen lượn quanh cùng một chỗ, trong miệng phát ra tiếng rồng ngâm cao thấp khác nhau.

Ngay sau đó, có một cột lửa màu đen từ trên người chúng giáng xuống.

Lần này chuyển sang dùng pháp thuật à?

Cột lửa có chức năng khóa mục tiêu cực mạnh, trong miệng núi lửa nhỏ hẹp, dù có tránh né thế nào cũng không thể tránh thoát công kích của cột lửa rồng.

Đối với tu luyện giả ở thế giới hắc long, ngoài chống cự chính diện ra thì không còn lựa chọn nào khác để xử lý đợt công kích này.

Điểm này khá giống với thiên kiếp của tu sĩ.

Thiên kiếp cũng là thứ gần như không thể né tránh, thông thường chỉ có một cách là chính diện đối kháng.

Lúc này Tống Thư Hàng không hề có ý né tránh.

Hai cột lửa đều chỉ có uy lực gần tứ phẩm chứ chưa đạt đến tứ phẩm.

Công kích cỡ này thậm chí không thể phá vỡ phòng ngự của hắn, vốn dĩ không cần thiết phải né tránh.

Chỉ nằm thôi cũng có thể vượt qua.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức treo ở sau lưng Tống Thư Hàng sắp chán đến chết rồi.

Cướp lời thoại... không có cơ hội.

Muốn giả chết... không có cơ hội.

Cô ngẩng đầu nhìn cột lửa từ trên trời giáng xuống, hai mắt sáng lên.

Cô có thể cướp thiên kiếp của Tống Thư Hàng!

Vì vậy mỹ nhân rắn bay vọt về phía cột lửa trong không trung.

Cô vung đuôi hất nhẹ một cái.

Ầm ầm~

Hai cột lửa bị đánh tan.

“Gọi ta là ba!”

Mỹ nhân rắn công đức hét to lời thoại vớ vẩn nào đó, sau đó xông thẳng về phía hai con rồng đen trên không trung.

Cô không thi triển pháp thuật hay kỹ năng gì, chỉ vung nắm đấm điên cuồng nện về phía hai con rồng đen trên bầu trời.

Hai hơi thở sau.

Hai con rồng đen trên bầu trời bị đánh nổ.

Thế giới kiếp biến mất.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về hiện thực.

"..."

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt lộ vẻ rối rắm.

Mỹ nhân rắn công đức hiện ra sau lưng hắn, bày ra một tư thế 'vận động viên khỏe đẹp':

"Phòng ngự mạnh nhất chính là tấn công."

Đây là giọng của Đông Qua Thánh Quân. Câu này là do Đông Qua Thánh Quân nói lúc nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp... Nhưng đây là cắt câu lấy nghĩa chứ nguyên văn không phải ý này.

Đông Qua Thánh Quân là vua phòng ngự mà.

"Lần này cảm thấy thế nào?"

Bạch tiền bối phân thân cầm một ly trúc trong tay, nhấp một ngụm tiên trà rồi hỏi.

Tống Thư Hàng:

"Ta không biết phải nói sao nữa, tóm lại là đợt tiếp theo bắt đầu! Kế tiếp là món chính, 4 tấn 5."

4 tấn 5, có thể ngưng tụ ra hạch tâm hay không phải xem đợt này.

Ngoài ra Tống Thư Hàng còn để ý đến một chuyện.

Lúc hắn nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Hắc Đồng Thập Tam Thế, vị lão giả chuyên gia kia có nhắc đến chuyện chuyển chức.

Nhưng Tống Thư Hàng phát hiện bản thân không hề nhận được mục chuyển chức.

Phải chăng sau khi độ qua kiếp 4 tấn 5 là có thể kích hoạt chuyển chức, hơn nữa còn nhận được một hạch tâm tương tự như kim đan?

"Đến đi! Ta sẵn sàng rồi."

Tống Thư Hàng thấp giọng hô.

"Đến đi! Ta sẵn sàng rồi."

Mỹ nhân rắn công đức lặp lại.

...

Trong Lưới rồng.

Cổng truy cập Bá Long lại chạy như bay, tiến thẳng về khu vực cấp 5.

Mấy hơi thở sau, cổng truy cập Bá Long chen vào khu vực cấp 5.

Cùng lúc đó, số liệu đại diện cho lượng ma lực lập tức giảm bớt gần bốn trăm nghìn đơn vị.

Từ cấp 1 thăng lên cấp 4, mỗi lần lên cấp tiêu hao rất ít lưu lượng ma lực, tối đa cũng không vượt qua mười nghìn đơn vị.

Không ngờ từ cấp 4 thăng lên cấp 5 lại giảm đến bốn trăm nghìn.

“May là viên linh thạch hắc long mà Bạch tiền bối cho ta có thể tích rất lớn, cung cấp hơn một triệu đơn vị lưu lượng ma lực, nêu không đợt này ta không thăng cấp được rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay sau đó thân thể của Tống Thư Hàng bay lên, vọt vào không trung.

Tốc độ chuyển động cực nhanh.

Đồng thời dưới chân Tống Thư Hàng hiện lên một tầng mây mù trắng tinh, nâng đỡ thân thể hắn bay lên.

Đây không phải hiện tượng phá vỡ tường âm thanh(*), mà là một loại thiên địa dị tượng do pháp tắc ở thế giới hắc long tạo thành.

Chẳng lẽ đây chính là ‘bạch nhật phi thăng’ trong truyền thuyết?

Nhưng mới độ kiếp 4 tấn 5 đã bạch nhật phi thăng rồi ư? Ở tu chân giới không hề có đãi ngộ này.

Ở bên dưới.

Bạch tiền bối im lặng đặt ly trà xuống, ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng phi thăng, sau đó bình tĩnh nói:

“Thế mà phi thăng rồi ư? Muốn phi đi đâu đây?”

…

Trong thế giới hắc long, lúc tu luyện giả phi thăng sẽ gây ra động tĩnh rất lớn.

Đặc biệt là trong tiểu thế giới vảy rồng bé xíu thế này, lúc có bạch nhật phi thăng, rất nhiều cường giả chỉ cần ở trong nhà ló đầu ra, dựa vào thị giác siêu cường hoặc pháp thuật hỗ trợ là có thể thấy ai đang phi thăng.

“Gần đây trong thành chúng ta có vị đại nhân nào sắp tiến vào khu vực cấp 5 vậy?”

“Không có bất kỳ ghi chép nào, đáng lẽ nếu có vị đại nhân nào sắp lên cấp thì sẽ đến thần điện ghi chép lại, chờ sau khi tấn thăng cấp 5 sẽ lập tức chuẩn bị nghi thức ‘thăng cấp chức nghiệp’.”

Ở thế giới hắc long, chuyển chức là chuyện của cấp 2. Đến lúc 4 tấn 5, không phải chuyển chức mà là thăng cấp chức nghiệp.

“Địa điểm phi thăng ở ngoài thành, thuộc khu vực ngoại ô. Ở đó thường xuyên có hắc giả đột phá tuyến phong tỏa trên bầu trời, xông vào tiểu thế giới của chúng ta. Xem ra hẳn là có một vị cường giả đang chiến đấu với hắc giả ở khu vực ngoại ô, trong lúc chiến đấu đột nhiêu có lĩnh ngộ và tích lũy nên thăng lên cấp 5.”

“Sao làn da của vị đại nhân này trắng quá vậy? Hay là bị bệnh gì thế?”

“Trong số các thành viên sắp lên cấp ở khu vực cấp 4 có nhân vật đáng gờm như vậy ư? Sao ta chưa từng thấy hắn nhỉ?”

“Ngoại hình khá kỳ lạ, nhìn giống tu luyện giả nhân tộc nhưng ngũ quan lại có khác biệt nhỏ.”

“Có khi nào là con lai quý hiếm không?”

Trong thế giới hắc long, con lai vượt chủng tộc cũng có thể sinh ra đời sau, chỉ là tỷ lệ sinh cực thấp... Nhưng chỉ cần sinh ra được, thiên phú tu luyện của con lai thường sẽ rất mạnh.

Vậy nên trong thế giới hắc long, tu luyện giả con lai rất quý giá.

“Không biết hắn có thể thành công thăng lên cấp 5 không nhỉ?”

“Không ổn, vẻ mặt của vị đại nhân này có chút bất an, hình như hắn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho việc lên cấp!”

“Ta cũng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt hắn, hắn đang sợ. Không ổn, chỉ sợ vị đại nhân này đã đạt được kỳ ngộ gì đó nên mới đột nhiên lên cấp, hắn chưa sẵn sàng lên cấp. Đúng là qua loa quá đi mất!”

“Mau thông báo cho tế tư ở thần điện, chuẩn bị sẵn sàng công tác cứu chữa, không chừng lát nữa còn có thể cấp cứu một chút. Thường thì sinh mệnh lực của con lai khá mạnh.”

Vì chuyện phi thăng của Tống Thư Hàng, rất nhiều người trong tiểu thế giới vảy rồng bắt đầu cuống cuồng lên.

...

Trên bầu trời, Tống Thư Hàng bay lên ngày càng cao, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Hắn phát hiện ra một chuyện rất đắng lòng. Hình như chứng sợ độ cao và sợ tốc độ của hắn vẫn chưa được trị tận gốc. Khi tốc độ và độ cao phi thăng đạt đến một mốc nhất định, vượt qua điểm giới hạn của hắn, bệnh cũ của hắn lại tái phát.

Tống *Không có rào chắn thì không yên tâm* Thư Hàng.

Thật ra trong lòng hắn không hề sợ hãi.

Với thể chất bây giờ của hắn, cho dù có nhảy từ độ cao này xuống, thân thể cắm vào đất cũng không bị thương nặng.

Chẳng qua trong lòng hơi bất an một chút xíu mà thôi.

“Xem ra ta rèn luyện bản thân vẫn chưa đủ, nếu có thời gian phải thường đi nhảy bungee mới được.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc đang suy nghĩ, thân thể hắn bị đưa vào tầng khí quyển của thế giới hắc long. Đây là tầng trời do tà năng Cửu U tạo thành.

Sau đó quá trình phi thăng rốt cuộc dừng lại.

Tà năng Cửu U vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là cảm giác cội nguồn vạn ác, khí tức ô nhiễm trong thế giới.

Xa lạ là do trong loại tà năng Cửu U này còn kèm theo một số thứ không rõ khác.

Tiếc là bây giờ thế giới hạch tâm của hắn phế rồi. Nếu không, thế giới hạch tâm có thể ăn no một bữa.

Mỹ nhân rắn công đức lơ lửng ở sau lưng Tống Thư Hàng, quay đầu quan sát xung quanh.

Nhưng cô không hề phát hiện ra khí tức của thiên kiếp.

“Tại hạ là Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn. Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi đến đánh ta đi?”

Mỹ nhân rắn công đức khiêu khích.

4 tấn 5, phi thăng mãi đến tầng khí quyển tà năng Cửu U, làm sao mà một chút phản ứng cũng không có được chứ?

Tống Thư Hàng ảo não thở dài.

Từ lúc bắt đầu khiêu khích nói lời độc địa, đến lời thoại chiến đấu, đến la hét thảm thiết, đến tổng kết sau khi thắng lợi, một mình mỹ nhân rắn công đức bao hết.

Bây giờ Tống Thư Hàng cạn lời luôn rồi.

Mỹ nhân rắn công đức vừa nói xong, tà năng Cửu U ở gần đó bắt đầu ngưng tụ, cuốn thành một đoàn như hình chiếc phễu.

Tống Thư Hàng cầm máy nạp ma lực trong tay, hắn thấy được tà năng Cửu U chuyển hóa thành hình dưới sự khống chế của Lưới rồng.

Đoán chừng bốn trăm nghìn đơn vị lưu lượng ma lực đa số đều tiêu hao ở chỗ này.

Hai mắt mỹ nhân rắn công đức lóe sáng, thân hình cô chợt nhảy lên, đánh về phía đoàn tà năng Cửu U đang nén lại. Cô vung nắm đấm, đập mạnh về phía đoàn tà năng Cửu U kia.

Thân là thực thể hóa của ánh sáng công đức, mỹ nhân rắn công đức có thuộc tính khắc chế tà năng Cửu U.

Nhưng một quyền này của cô lại ‘xuyên qua’ đoàn tà năng Cửu U nén cao độ kia, không thể chạm vào nó, cứ như hai bên thuộc về hai không gian khác nhau.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu suy tư trong chốc lát, sau đó trở về sau lưng Tống Thư Hàng, ngoan ngoãn làm đồ trang sức cỡ lớn, chờ cơ hội hành động.

Một lúc lâu sau.

Đoàn tà năng Cửu U nén cao độ kia rốt cuộc hoàn thành việc lột xác.

Một ‘Tống Thư Hàng’ đen sì xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đây là ta sau khi ăn xong đan dược đậu phộng ngào đường của Bạch tiền bối two mà?”

Tống Thư Hàng thầm mắng.

Đen từ đầu đến chân, hơn nữa không phải đen sáng bóng như kim loại ở trạng thái Cương Thủ mà là đen thuần chủng.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức biến to, bao bọc lấy thân thể Tống Thư Hàng.

Xem ra kiếp 4 tấn 5 ở thế giới hắc long là chiến đấu với chính bản thân mình ư?

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng đen sì ngẩng đầu lộ ra một nụ cười quỷ dị:

“Xông lên đi, xông lên chém giết đi, giữa ngươi và ta chỉ có một người được sống. Người còn sống sẽ trở thành vua, người thua sẽ trở thành chất dinh dưỡng.”

“Khí tức chỉ gần đến cấp bậc ngũ phẩm, ngay cả ngũ phẩm cũng chưa đến mà ăn nói lớn lối quá nhỉ.”

Trong bụng mỹ nhân rắn công đức phát ra một giọng nói, là Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói thay mỹ nhân rắn công đức:

“Thư Hàng, cho hắn ăn một phát ánh nhìn mang thai, dạy hắn cách làm người đi!”

Chẳng qua chỉ là kiếp 4 tấn 5, thường thì mấy đợt trước đều có uy lực tứ phẩm đỉnh phong, chỉ có đợt cuối cùng này mới xuất hiện kiếp có uy lực mới vào ngũ phẩm.

“Không xuống tay được, tên này có ngoại hình giống hệt ta, nếu thi triển ánh nhìn mang thai với hắn chẳng khác gì đang thi triển ánh nhìn mang thai với chính ta, sẽ bị ám ảnh tâm lý, tối về sẽ gặp ác mộng.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Ngươi trắng hơn hắn.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối phản bác.

Trong khi hai người nói chuyện, Tống Thư Hàng đen sì đã nhào tới, trên tay hắn cũng cầm một máy nạp ma lực, vuốt nhẹ một cái.

Có đến mấy pháp thuật gia tốc buff lên người hắn, đồng thời trên tay phải của hắn ngưng tụ ra một luồng kiếm quang. Kiếm quang dài đến năm mét, đâm về phía eo của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Không ngờ lại là kiếm quang! Là kiếm quang!

Nói cách khác nếu ta hiểu rõ cách sử dụng máy nạp ma lực thì ta cũng có thể phóng ra kiếm quang đúng không?

Mỹ nhân rắn công đức cười khúc khích, cô vươn tay ra bắt lấy một kiếm kia.

Kiếm quang bị cô bắt được.

Ầm~

Mỹ nhân rắn công đức vận sức, kiếm quang lập tứ bị bóp nát thành phấn.

“Nhân đao hợp nhất mới là mạnh nhất!”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại nói thay mỹ nhân rắn.

Mỹ nhân rắn công đức cũng dùng đao, đao ý cô là đao ý vương đạo quang minh chính đại.

Tống Thư Hàng:

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chú ý cách ăn nói, ngài cũng là kiếm đấy.”

“Bây giờ ta chỉ là người phát ngôn thay cho @#%× Tiên Tử. Những phát ngôn mà ta nói ra không có nghĩa đó cũng là ý kiến cá nhân của ta, bây giờ ta chỉ là một phiên dịch viên kính nghiệp và hết lòng với nghề mà thôi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Xích Tiêu Tử tiền bối sẽ khóc cho xem.

Kiếm quang bị bóp nát, Tống Thư Hàng đen sì không hề tỏ vẻ sợ hãi. Trên người hắn lóe lên ánh sáng của đủ loại pháp thuật, hắn vẫn điên cuồng xông về phía Tống Thư Hàng. Đồng thời trên một tay khác của hắn xuất hiện một thanh kiếm quang ngắn hơn một chút.

Loại kiếm quang này dù bị bóp nát cũng có thể khôi phục nhanh chóng.

Tay cầm kiếm quang ngắn, hắn hơi cúi người, kiếm quang đâm thẳng về phía eo của Tống Thư Hàng. Dường như phần eo là một vị trí mê người, tự mang hào quang trào phúng, làm hắn không kiềm được muốn đâm kiếm vào vị trí này.

Sau khi hắn đến gần, mỹ nhân rắn công đức lại ra tay bắt lấy kiếm quang ngắn rồi bóp nát nó.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng vung nắm đấm.

Quyền Pháp Kim Cương Căn Bản Hai, Lưu Tinh Quyền!

Quyền như mưa sao băng, lấy tốc độ vượt qua vận tốc âm thanh điên cuồng đánh vào mặt Tống Thư Hàng đen sì.

Tưởng có ngoại hình giống ta là ta không xuống tay đánh ngươi được à?

Từng nghe câu ‘nghiêm khắc với bản thân’ chưa?

Ầm ầm ầm~~

Vừa ra sân, Tống Thư Hàng đen sì đã bị đánh nát thành phấn.

Thật sự nát bét, thân thể triệt để hóa thành tà năng Cửu U khuếch tán ra.

Mà có mỹ nhân rắn công đức hộ thể, đống tà năng Cửu U khuếch tán này không thể xâm nhiễm Tống Thư Hàng dù chỉ là một chút.

“Kết thúc rồi ư?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói:

“Lần này ta đặt câu hỏi cho chính mình.”

“Dựa theo độ trâu bò của kiếp cấp bậc 4 tấn 5, hẳn là không kết thúc dễ dàng như vậy mới đúng. Ít nhất phải có chừng mười đợt thiên kiếp với đủ chiêu trò khác nhau mới đúng. Bây giờ dù có xuất hiện một trăm Tống Thư Hàng đen sì tạo thành đại trận, ta cũng không ngạc nhiên.”

Tống Thư Hàng nói.

Đối với loại ‘Tống Thư Hàng’ chỉ có thực lực gần đến ngũ phẩm này, một mình hắn có thể đánh cả trăm tên.

“Cục cục cục cục~~”

Trong ý thức của Tống Thư Hàng bỗng vang lên một tràng cười quỷ dị.

Tiếng cười nghe hệt như tiếng gà mái mẹ đang kêu này làm người nghe cực kỳ khó chịu.

Ngay sau đó, tên Tống Thư Hàng đen sì kia xuất hiện trong biển ý thức của Tống Thư Hàng.

Biển ý thức hóa thành dòng sông đen kịt.

Tống Thư Hàng đèn sì đứng trên mặt sông.

“Ván đầu tiên ngươi thua rồi, ngươi đã bị ta chạm vào. Giờ đến ván thứ hai, nếu ngươi lại thua thì ngươi chính là của ta. Cục cục cục cục.”

Tên Tống Thư Hàng đen sì kia tiếp tục phát ra tiếng cười như gà mái mẹ:

“Xông lên đi, đối chiến trong thế giới tinh thần, đây là sân nhà của ta!”

Tống Thư Hàng xoa cằm:

“Thì ra là vậy, nếu bất cẩn bị chạm vào thì kiếp này sẽ xông vào thế giới tinh thần, đây là định chiếm thân xác của ta ư?”

“Xông lên đối chiến công bằng nào.”

Tống Thư Hàng đen sì tiếp tục kêu gào.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trong không gian ý thức màu đen có ánh sáng nổ tung.

Đầu tiên là mỹ nhân rắn công đức hiện thân.

Thân là thực thể hóa ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, cô là tầng phòng ngự đầu tiên về mặt tinh thần của Tống Thư Hàng.

Trong không gian ý thức, mỹ nhân rắn công đức hiện ra thể hoàn chỉnh.

Cô hóa thành hình thái đỉnh thiên lập địa, đuôi rắn khổng lồ gần như muốn phá vỡ cả dòng sông đen.

Ngay sau đó... Tạo Hóa Tiên Tử nâng váy tao nhã ra sân.

Mấy lần độ kiếp trước đó, ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo vào trong thế giới kiếp, cô không nhúng tay vào được. Mà lần này, kiếp lại biến thành Tống Thư Hàng đen sì xông vào không gian ý thức của Tống Thư Hàng. Cuối cùng cô cũng tìm được cơ hội hiện thân.

“Ô la la~~ a đần ~~”

Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ hát. Cô không hiện ra hình thái khoa trương như mỹ nhân rắn công đức, nhưng tiếng hát của cô vang vọng khắp không gian, thật lâu chưa biến mất, lấp đầy cả không gian.

Ngay sau đó lại có một thân ảnh hiện thân.

Là linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Linh quỷ cấp bậc lục phẩm, mặt mũi của cô rất mơ hồ, dường như vẫn chưa biến ra khuôn mặt thuộc về cô. Thế nhưng dáng người đã thành hình, trước lồi sau vểnh, rõ ràng là vóc dáng của tiên tử.

Linh quỷ chỉ lẳng lặng lơ lửng trong hư không, không nói gì cũng không làm gì, song trên người cô lại tỏa ra một luồng uy áp cực kỳ kinh khủng.

Uy áp này không phải cấp bậc lục phẩm... Đây hoàn toàn là uy áp cấp phạm quy.

Ba vị tiên tử với ba loại khí chất khác nhau bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng đen sì.

Nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc!

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng cũng thực thể hóa xuất hiện trong không gian này.

Pháp khí bản mệnh và chủ nhân là một thể.

Lúc này nó hiện thân dưới hình thái thánh thành không bao giờ thất thủ.

Tường thành cao không thể với tới, phòng ngự kiên cố không gì phá nổi, thánh quang chói mắt, tiếng trống trận, tiếng đàn, tiếng kèn lệnh.

Mà ở trước cửa thành, Tống Thư Hàng mặc cả bộ võ trang bát phẩm, hai tay cầm song đao Ô Tặc Bạo Quân, nhảy lên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Tống Thư Hàng đen sì:

“...”

“Đến đây, đấu nào!”

Tống Thư Hàng cười to khiêu khích.

“Đến đây, đấu nào!”

Mỹ nhân rắn công đức cười khúc hì hì nói.

“A đần~ đến đây đấu nào!”

Tạo Hóa Tiên Tử nói hùa theo.

Tống Thư Hàng đen sì bình tĩnh đứng trên mặt sông đen.

Dám xông lên không?

Không dám xông lên, không dám xông lên!

Đây là trận thế độ kiếp 4 tấn 5 đấy à? Đừng có đùa, đây là đội hình độ kiếp 7 tấn 8 thì có.

“Thế này thì chán quá.”

Nói xong, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng ném thanh đao trên tay phải đi.

Thanh đao bên phải trong song đao Ô Tặc Bạo Quân bắn thẳng ra, chém về phía Tống Thư Hàng đen sì.

Đao bên phải hóa thành một vệt ánh trăng nhu hòa, lặng lẽ chém lên người Tống Thư Hàng đen sì.

Đao độn “Ngự Đao – Nguyệt Quang”.

Đây là ngự đao pháp do Tô thị A Thất tự nghĩ ra, A Thập Lục đã đích thân truyền thụ cho hắn.

Một đao này vừa ra, Tống Thư Hàng đen sì lập tức bị chém chết.

Ngay khi bị giết, hắn vẫn im lặng không phát ra chút tiếng động nào.

Đây như là sự kháng nghị thầm lặng của hắn.

Sau khi Tống Thư Hàng đen sì bị chém chết, thân hình bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một đoàn sương mù lớn bằng nắm tay.

Ngay sau đó, không gian ý thức tan vỡ.

Đoàn sương mù lớn bằng nắm tay xuất hiện trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, sau khi độ qua kiếp 4 tấn 5, trong người tu luyện giả thế giới hắc long cũng sẽ xuất hiện một hạch tâm tương tự như kim đan.

Chỉ là không biết hạch tâm này thuộc loại nào?

Trong đan điền bản mệnh.

Kình đan bụng phình to vừa thấy sương mù màu đen đã bay vọt đến, miệng to há ra!

Chú thích:

(*) Khi một vật thể di chuyển với vận tốc vượt qua ngưỡng 1.236 km/h (vận tốc âm thanh), một tiếng nổ lớn sẽ vang lên, đồng thời sẽ có một đám mây bao quanh vật thể nọ, hiện tượng này được gọi là hiện tượng phá vỡ bức tường âm thanh.

Chương 1612: Một Núi Không Thể Chứa Hai Hổ

Con cá voi đần này… hết thuốc chữa rồi.

Thân ái, trong bụng ngươi còn đang hoài thai song sinh đấy!

Kình đan mập vì ăn quên mình, lao thẳng về phía đoàn sương mù kia, miệng rộng há to nuốt chửng đoàn sương mù.

Ngay sau đó, cái bụng vốn đã rất to của nó lại phình to hơn nữa.

Đối với kình đan mập, nuốt chửng hạch tâm tương tự như tiểu kim đan là một loại bản năng! Cũng giống như khi nhìn thấy có thứ gì đó bay về phía mình, mọi người sẽ bất giác nhắm mắt lại.

Một bản năng cực mạnh.

Thật ra Tống Thư Hàng có thể cưỡng ép khống chế kình đan mập dừng động tác ‘cá nhảy’ lại, dù sao thì kình đan cũng là kim đan của hắn, hắn có thể khống chế tùy ý… nhưng cũng vô nghĩa mà thôi.

Viên kim đan cuối cùng đã định trước là sẽ được sinh ra.

“Sinh thì cứ sinh đi, dù sao cũng là đợt cuối cùng rồi. Bạch tiền bối nói đúng, đau dài không bằng đau ngắn, một lần sinh ba, nhanh gọn lẹ.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Vấn đề mà hắn phải chú ý bây giờ không phải bào thai sinh ba, mà là rốt cuộc bào thai sinh ba này sẽ sinh ra thứ gì?

Có thể chắc chắn trong đó có một thai sẽ là lò phản ứng hạch tâm.

Một thai khác hẳn là hóa thân bọc thép hoặc là Cổ Vu thần huyết.

Một thai cuối cùng là sương mù đen hình thành trong thế giới hắc long, không biết khi sinh ra sẽ là hình thái gì nhỉ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, kình đan mập bắt đầu đau đớn lăn lộn trong đan điền.

Bào thai sinh ba thật sự quá lớn, nhìn bụng của nó cứ như sắp nổ tung. Đồng thời cơn đau của kình đan còn tác động lên bản thể của Tống Thư Hàng, làm bản thể cũng cảm thấy đau bụng dữ dội.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân đỡ lấy Tống Thư Hàng, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào vị trí đan điền trên người Tống Thư Hàng.

"Giao cho cô đấy Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử."

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Đi nặn bào thai sinh ba kia ra đi!

Mỹ nhân rắn công đức nhếch môi cười. Thân là tiên tử đẹp nhất Thiên Đình viễn cổ, nụ cười này của cô đẹp như đóa hoa nở rộ, nốt ruồi lệ ở khóe mắt làm tăng thêm nét quyến rũ khó tả.

Ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức đưa hai tay vào trong đan điền của Tống Thư Hàng, bắt lấy kình đan mập đang lăn lộn.

Lúc này kình đan mập không né tránh.

Bào thai sinh ba ảnh hưởng nghiêm trọng đến độ linh hoạt của nó, vậy nên lần này nó không thể né tránh hay kháng nghị trước khi bị bắt giống như lần trước. Bây gờ nó chỉ có thể nằm im như một con cá chết để mặc người ta bắt.

Mỹ nhân rắn công đức thành thạo nắm lấy cái đuôi của nó, dùng tay phải ra sức nặn từ dưới lên trên.

Kình đan mập giãy giụa dữ dội, đau đớn vô cùng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trước mắt tối sầm.

Mỗi lần kình đan mập ra sức giãy giụa, hắn lại cảm thấy 'trước mắt tối sầm'.

Ngay khi Tống Thư Hàng cảm thấy 'trước mắt tối sầm' lần thứ chín, hắn bỗng thấy được một huyễn cảnh.

Tựa như mộng lại tựa như ảo giác sinh ra vì quá đau.

Trong huyễn cảnh tựa như ảo như mộng này, hắn lại thấy được một đám mây quen thuộc cùng với một vị tiền bối quen thuộc ở trước mặt hắn… Thánh Nhân Nho gia.

Thánh Nhân đi trước, Tống Thư Hàng đi theo sau.

Đi không bao lâu, Thánh Nhân đột nhiên dừng chân rồi xoay người lại, miệng khép mở như đang nói gì đó nhưng lại không có tiếng.

Ngay sau đó, trong đôi mắt của Thánh Nhân lóe lên vẻ quỷ dị.

“Hửm? Đây là ác mộng Thánh Nhân Nho gia thi triển ‘ánh nhìn thai đôi’ mà ta nằm mơ thấy lúc trước mà?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tại sao hình ảnh trong cơn ác mộng này lại hiện ra trước mắt hắn?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang cảm thấy khó hiểu, trong huyễn cảnh, trên trán của Thánh Nhân Nho gia bỗng có một con mắt mở ra. Con mắt này giống như con mắt thứ ba của Dương Tiễn, con ngươi dựng đứng, bên trong lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Ánh nhìn thai ba?!

Tống Thư Hàng vận hết sức thốt ra tiếng lòng của bản thân:

“Fuck you!”

Sau khi thốt ra hai chữ này, ý thức của Tống Thư Hàng bừng tỉnh.

Lúc này, kình đan mập khổ sở há miệng phun ra viên hạch tâm kim đan thứ nhất.

Chính là lò phản ứng hạch tâm máy móc vừa quen thuộc vừa xa lạ kia.

Bây giờ nó đã khác với trạng thái khi bị lắp ở trong bụng của thiếu nữ người máy tóc vàng lúc đầu. Sau khi trải qua quá trình ‘mang thai, sinh ra’ ở trong bụng của kình đan mập, viên lò phản ứng hạch tâm máy móc này đã hoàn toàn trở thành vật sở hữu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng theo bản năng nhìn dưới đáy lò phản ứng hạch tâm, ở đó có một ký hiệu hình đầu chó Kinh Ba tỏa sáng lấp lánh.

Chậc, quả nhiên thứ này vẫn còn. Đây là bằng chứng tình bạn giữa hắn và Đậu Đậu, chứng minh tình bạn giữa hắn và Đậu Đậu bền vững như sắt thép.

Lò phản ứng hạch tâm máy móc lẳng lặng bay lơ lửng bên cạnh kình đan mập. Khác với mấy ông anh của nó, lò phản ứng hạch tâm rất bình tĩnh, chẳng nhúc nhích gì cả.

…

Lúc này, tay phải của mỹ nhân rắn công đức lại cố sức nặn.

Viên hạch tâm kim đan thứ hai bị kình đan mập phun ra.

Đây là một viên thần huyết màu vàng đậm, là Cổ Vu thần huyết, nhưng nó đã biến hóa khác với lần đầu nhìn thấy. Lúc này trên Cổ Vu thần huyết có in một mã QR… Đúng vậy, chính là thứ in trên trán Thiên Nhân.

Có lẽ là do nó đã hấp thu hơn năm mươi Thiên Nhân nên sinh ra dị biến?

…

“Viên cuối cùng.”

Tống Thư Hàng thì thầm.

Rốt cuộc viên kim đan cuối cùng là thứ gì? Có hình thái ra sao?

Tay phải của mỹ nhân rắn công đức tiếp tục dùng sức nặn cái bụng đã nhỏ đi rất nhiều của kình đan mập.

Rốt cuộc viên hạch tâm kim đan cuối cùng cũng bị nặn ra.

Một tiểu hạch tâm hình người bay ra từ trong miệng kình đan mập.

Tiểu hạch tâm hình người này có màu vàng đậm, ngoại hình của nó giống như bản thu nhỏ của Tống Thư Hàng.

“Nguyên anh?”

Tống Thư Hàng buột miệng thốt ra.

Đây không phải kim đan gì cả, đây rõ ràng là nguyên anh của tu sĩ mà.

Sau khi hạch tâm Tống Thư Hàng bản thu nhỏ xuất hiện, chỗ mi tâm của nó tỏa sáng lấp lánh… Ngay sau đó, thần thức cấp ngũ phẩm của Tống Thư Hàng và viên kim đan hình người kia kết nối với nhau.

Thần thức và kim đan hình người sinh ra cộng minh.

Hình thái kim đan bắt đầu biến hóa.

Lúc này Tống Thư Hàng bản thu nhỏ đột nhiên mập lên một vòng, trên người mọc ra vảy rồng nhìn như khôi giáp, trên đỉnh đầu mọc ra một cặp sừng rồng, sau lưng mọc cánh, bên dưới còn mọc ra một cái đuôi... cá voi thật dài?

Kim đan thứ bảy – Cổ U Long Phách.

Ngay lúc viên kim đan này ra đời, trong đầu Tống Thư Hàng bỗng hiện ra tên gọi của nó.

Khác với kim đan của tu sĩ, Cổ U Long Phách của thế giới hắc long là hạch tâm lấy tinh thần lực làm chủ thể, ngưng tụ sinh ra.

Nhưng do tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã lột xác, hóa thành thần thức nên cuối cùng Cổ U Long Phách của hắn đã dùng cách thức kết nối, cộng minh với thần thức để tồn tại.

Thông qua sự tăng cường của Cổ U Long Phách, cường độ thần thức của Tống Thư Hàng tăng lên gấp đôi, khống chế càng dễ dàng thuận lợi.

Thường thì sau khi tu luyện giả của thế giới hắc long tấn thăng ngũ phẩm, Cổ U Long Phách của bọn họ sẽ chịu sự ảnh hưởng của thế giới hắc long, cuối cùng hóa thành hình dạng bán long nhân rất ngầu. Đây cũng là ý nghĩ của hai chữ ‘long phách’.

Mà Cổ U Long Phách của Tống Thư Hàng lại chịu sự ảnh hưởng của kình đan mập bản mệnh... tự dưng lại mập lên một vòng.

Về phần hai chữ ‘Cổ U’... dường như có liên quan đến Cửu U.

“Cổ U, Cửu U.”

Tống Thư Hàng gãi đầu suy nghĩ.

Ừ, đây có vẻ là một tin tức đáng giá, lát nữa sẽ nói cho Bạch tiền bối phân thân biết.

Mỹ nhân rắn công đức một hơi nặn ra ba đan, tinh thần sảng khoái vô cùng.

Cô rút hai tay ra khỏi đan điền của Tống Thư Hàng, đồng thời trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ tiếc nuối.

Ba viên tiểu kim đan cuối cùng này tương ứng với ba tiểu đan điền còn lại của Tống Thư Hàng.

Vậy cũng có nghĩa là... có lẽ kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng không có khả năng mang thai nữa.

Hôm nay sau khi đỡ đẻ cho thai sinh ba này xong, cô sắp thất nghiệp, không thể làm nghề ‘chuyên gia nặn kình đan’ nữa. Nghĩ đến đây, mỹ nhân rắn công đức lại thấy đau lòng.

“Giờ đến bước cuối cùng.”

Tống Thư Hàng nói.

Theo như những lần trước, ba viên tiểu kim đan sẽ bị kình đan bản mệnh dùng đuôi quất bay, một đường bay về phía vị trí tiểu đan điền, cuối cùng tiến vào trong tiểu đan điền thuộc về chúng, cắm trại, an cư lạc nghiệp.

Nhưng hôm nay hình như có gì đó là lạ.

Ba viên tiểu kim đan sinh ra lần này đều thuộc loại trầm tính bình tĩnh. Sau khi ra đời, chúng không lởn vởn quanh kình đan bản mệnh như mấy ông anh của chúng.

Mà do mới sinh ba xong, kình đan bản mệnh đang ở trạng thái suy yếu cực độ, thế nên nó không có ý định động đậy thân mình, dùng đuôi quất bay ba đứa giặc con mới sinh.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Vậy mới nói cơm phải ăn từng miếng, bước chân quá dài sẽ đau bi.”

Mỹ nhân rắn công đức lên tiếng, dùng giọng nói bà thím nói.

Có trời mới biết lời thoại này là được trích từ bộ phim truyền hình hoặc phim điện ảnh nào?

Thật ra Tống Thư Hàng rất tò mò muốn biết một chuyện.

Rốt cuộc mỹ nhân rắn công đức xem phim truyền hình cùng với phim điện ảnh khi nào mà biết nhiều phim vậy? Chẳng lẽ lúc Thông Nương xem phim thì cô ngồi bên cạnh xem cùng à?

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Gờ nên làm gì đây?

Để ba viên kim đan mới sinh tự chạy vào trong tiểu đan điền?

Dường như tiếp thu được ý niệm của Tống Thư Hàng, ba viên tiểu kim đan cùng bắt đầu hành động.

Cổ Vu thần huyết màu vàng đậm, lò phản ứng hạch tâm máy móc, Cổ U Long Phách đồng thời chuyển động, bay về phía vị trí tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mừng thầm, ba viên tiểu kim đan này quả nhiên khác với mấy ông anh của chúng, vừa nhìn đã biết thuộc kiểu ngoan ngoãn nghe lời!

Ba viên hạch tâm chạy đến tiểu đan điền thứ nhất.

Ở đây đã có một viên tiểu kim đan sắp hoàn thành diễn đồ kim đan chiếm cứ địa bàn.

Các tiểu hạch tâm đành phải tiếp tục chạy lên trên.

Một đường đi qua địa bàn của yêu đan bảy màu, kim cương công đức, hạch tâm Huyết Ma vương tộc.

Nhưng do những địa bàn này đều bị chiếm cứ nên ba tiểu hạch tâm chỉ có thể tiếp tục đi lên, tiến đến vị trí Long Cảnh đan điền.

Nơi này còn trống.

Ba viên hạch tâm kim đan đồng thời lao vào trong, lại đồng thời thả ra sức mạnh của bản thân, đồng thời chuẩn bị chiếm đóng địa bàn.

Nhưng... một núi không thể chứa hai hổ.

Một tiểu đan điền không chứa nổi ba viên hạch tâm.

Pặc pặc pặc!

Lò phản ứng hạch tâm hành động trước, thân là con trưởng trong ba anh em, nó phản ứng nhanh nhất.

Sau một hồi biến hóa, nó biến thành hình dáng một hóa thân bọc thép cỡ nhỏ, tiếp đó thẳng tay đánh đuổi hai viên hạch tâm kim đan còn lại.

Chương 1613: Các Vị Tiên Tử, Đến Lúc Biểu Diễn Tài Năng Rồi

Nhưng hạch tâm Cổ Vu thần huyết cũng không cam lòng yếu thế. Nó biến thành một tòa tế đàn nhỏ, bên trên có rất nhiều con mồi đang bị lửa thiêu, dường như là đang hiến tế. Ngọn lửa kia là lửa bất diệt, thông qua nghi thức hiến tế, hạch tâm Cổ Vu thần huyết trở nên mạnh hơn.

Công kích của hóa thân bọc thép bị lửa bất diệt chặn lại.

Mà ở bên kia Cổ U Long Phách lại không cần biến thân, bản thân nó đã mang sẵn hình thái long nhân, sức chiến đấu siêu phàm. Nó nhẹ nhàng chuyển động, linh hoạt tránh khỏi công kích của hóa thân bọc thép.

Đồng thời nó cũng tiến vào trạng thái phản kích.

Thật ra trong tất cả các tiểu kim đan, nó là một tồn tại khá đặc biệt.

Bởi nó có pháp khí buộc định thuộc về riêng nó!

Chỉ thấy nó vung tay lên, một hình chiếu máy nạp ma lực hiện lên trong tay nó.

...

Hóa thân bọc thép cực kỳ dũng mãnh, nó là tồn tại có thể dùng thân xác chống lại thiên kiếp ngũ phẩm, lại được thiên kiếp tôi luyện cường hóa. Chỉ cần cung cấp tài liệu kim loại luyện khí để nó tiến hành hấp thu, nó còn có thể mạnh hơn nữa!

Hạch tâm Cổ Vu thần huyết đã hấp thu hơn năm mươi Thiên Nhân, chiến lực cũng không hề yếu. Do trong người nó tự mang nghi thức hiến tế, thông qua loại nghi thức này, nó có thể bộc phát ra chiến lực gấp mấy lần chiến lực vốn có của bản thân.

Cổ U Long Phách thì đã buộc định với thần thức của Tống Thư Hàng, lại có máy nạp ma lực trong tay, thật ra rất có thể là tồn tại có chiến lực mạnh nhất, nhiều thủ đoạn chiến đấu nhất trong ba viên hạch tâm có mặt ở đây.

Một trận chiến đấu giữa các tiểu hạch tâm kim đan sắp diễn ra, tình hình hết sức căng thẳng!

Nếu đánh nhau thật, ba nhóc kim đan này đủ sức phá nát Long Cảnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Dừng tay!

Mau dừng tay cho ta! Đây không phải hình tượng hạch tâm kim đan ngoan ngoãn hiểu chuyện mà ta mong muốn!

Hơn nữa ba đứa giặc con các ngươi nghĩ đây là đâu vậy hả?

Đây là tiểu đan điền của ta đấy, các ngươi muốn ta nổ tung à?

“Tất cả dừng tay hết lại cho ta!”

Tống Thư Hàng cưỡng chế ra lệnh.

Ba viên tiểu kim đan lẳng lặng trôi lơ lửng trong long cảnh đan điền, đứng im không nhúc nhích.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, tách chúng ra, xếp theo thứ tự ra đời. Phản rồi phản hết rồi, thân là kim đan lại muốn đánh nhau trong đan điền của ta.”

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Mỹ nhân rắn công đức cười hì hì, sau đó lại cho tay vào trong thân thể Tống Thư Hàng, lần này cô đưa tay vào trong tiểu đan điền.

Xếp ba viên hạch tâm mới sinh theo thứ tự ra đời.

Hạch tâm lò phản ứng hạt nhân ở lại trong Long Cảnh đan điền.

Hạch tâm Cổ Vu thần huyết bị chuyển đến Long Thủ đan điền.

Cuối cùng hạch tâm Cổ U Long Phách bị nhét vào trong Long Giác đan điền.

Cả bảy tiểu đan điền đều có hạch tâm kim đan.

Ngăn nắp gọn gàng, cảnh đẹp ý vui.

Hai mắt mỹ nhân rắn công đức dần sáng lên... Hình như cô vừa tìm được một trò rất thú vị.

Bảy tiểu đan điền, bảy viên tiểu kim đan, bảy vị trí. Lúc rảnh rỗi, có thể thử đổi lại không nhỉ?

Nhưng ngay sau đó, vẻ hưng phấn trong con ngươi xinh đẹp dần biến mất.

Quá nguy hiểm, nếu chẳng may Tống Thư Hàng nổ tung thì không hay. Loại chuyện này nếu có duyên lại chơi tiếp vậy.

“Đã tập hợp đủ bảy viên tiểu kim đan, dựa theo suy đoán của Bạch tiền bối, lúc này hẳn sẽ xảy ra biến hóa gì đó chứ nhỉ?”

Tống Thư Hàng nội thị đan điền trong cơ thể.

Ba viên hạch tâm kim đan mới sinh đã cắm rễ trong tiểu đan điền thuộc về chúng. Sức mạnh của chúng khuếch tán, dung nhập vào thân thể Tống Thư Hàng.

Ngay khi ba viên tiểu kim đan yên vị đúng chỗ, chiến lực tổng thể của Tống Thư Hàng lại tăng lên.

Biến hóa rõ ràng nhất là về mặt thể xác, vốn dĩ chỉ có 25 hư ảnh thánh viên một hơi tăng vọt lên đến 30 hư ảnh. Mà đây chỉ là giai đoạn ba viên tiểu kim đan mới bắt đầu dung hợp thôi.

Sau khi chúng hoàn toàn dung hợp với tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, cũng tham gia vào hệ thống tu luyện của Tống Thư Hàng, đoán chừng số lượng thánh viên có thể tăng thêm từ 3 đến 5 hư ảnh.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, cẩn thận thể nghiệm cảm giác thực lực tăng lên, đồng thời cũng dùng tốc độ nhanh nhất để thích ứng với biến hóa trong thân thể.

Đến giờ hắn đã rất quen với chuyện này.

Sau mỗi lần độ kiếp tấn thăng, tu vi của tu luyện giả sẽ tăng lên một đoạn lớn. Tu sĩ có kinh nghiệm chỉ cần mấy hơi thở đã có thể thích ứng với việc thực lực tăng vọt.

Mà một số tân thủ mới độ kiếp thì phải cần đến mấy ngày để thích ứng với sự biến hóa của thân thể.

…

Một lúc lâu sau, Tống Thư Hàng trong hư không chợt chau mày.

Suy đoán ‘sau khi tập hợp đủ bảy viên tiểu kim đan có thể tạo ra biến hóa’ của Bạch tiền bối không hề xảy ra.

“Là do tiểu kim đan vẫn chưa dung nhập hoàn toàn vào hệ thống tu luyện của ta? Do diễn đồ kim đan chưa hoàn thành? Hay là do số lượng tiểu kim đan của ta chưa đủ?”

Tống Thư Hàng chuyển sự chú ý lên mấy viên tiểu kim đan.

Viên tiểu kim đan thứ nhất, diễn đồ kim đan còn thiếu nét cuối cùng, trên đó khắc họa bức thánh thành không bao giờ thất thủ.

Viên tiểu kim đan thứ hai yêu đan bảy màu, diễn đồ kim đan trên đó cũng thiếu nét cuối cùng, diễn đồ có tên thánh kiếm mang đến sự kết thúc cho thế giới.

Viên tiểu kim đan thứ ba cầu pha lê công đức, diễn đồ kim đan trên đó là hình động, có tên ‘thanh âm thánh nhân đã tắt từ thời viễn cổ’. Bức diễn đồ này cũng thiếu một nét cuối cùng, thiếu một con mắt của Thánh Nhân. Thánh Nhân này quá khó chiều, rõ ràng lúc đó Tống Thư Hàng có đủ ngộ tính, cơ duyên, linh lực, hoàn toàn đủ sức hoàn thành nét cuối cùng. Thế nhưng hắn lại dựa vào thuộc tính động của diễn đồ, né tránh nét điểm mắt của Tống Thư Hàng hết lần này đến lần khác.

Có thể là do duyên phận chưa đến, cuối cùng Tống Thư Hàng không cưỡng cầu nữa.

Viên tiểu kim đan thứ tư hạch tâm Huyết Ma vương tộc, trên bề mặt của nó chưa có gì cả.

Tống Thư Hàng vẫn chưa nghĩ ra nên vẽ diễn đồ kim đan gì lên viên tiểu kim đan này.

Tiếp theo là ba viên hạch tâm tiểu kim đan mới ra đời hôm nay.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Vì vẽ một bức diễn đồ kim đan, các tu sĩ trong tu chân giới phải sầu ruột hơn mấy chục năm. Mọi người đều dung hợp tất cả trải nghiệm trong đời lại, vẽ ra diễn đồ kim đan.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết mình muốn vẽ cái gì.

Hắn đã dung hợp toàn bộ trải nghiệm trong đời vào ba bức diễn đồ kim đan trước, thậm chí ngay cả trải nghiệm nhập mộng hắn cũng đã dùng rất nhiều.

Nhưng ở trước mặt hắn còn đến bốn viên tiểu kim đan chưa có diễn đồ kim đan.

“Phải làm sao bây giờ? Ta cũng đang tuyệt vọng lắm đây.”

Tống Thư Hàng thở dài, thân hình rơi thẳng xuống cắm vào mặt đất.

Đi tìm Bạch tiền bối phân thân học hỏi kinh nghiệm vậy.

Biết đâu lấy được chút gợi ý từ chỗ Bạch tiền bối cũng không chừng?

...

Ầm!!!

Thân thể Tống Thư Hàng cắm thẳng vào trong đất, chỉ lộ ra cái đầu.

“Ngươi đang chơi trò gì đấy?”

Lúc này Bạch tiền bối phân thân đang cầm một miếng bánh ngọt trong tay, từ từ thưởng thức, thấy cả người Tống Thư Hàng cắm vào trong đất bèn tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời:

“Ta đang khiêu chiến bản thân, đột phá cực hạn.”

Tiện thể vượt qua chứng sợ độ cao và chứng sợ tốc độ của ta.

Bạch tiền bối phân thân:

“...”

“Bạch tiền bối, ta có chuyện muốn hỏi ý kiến ngài.”

Tống Thư Hàng chỉ còn cái đầu lộ ra ngoài nói.

“Nói đi.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng trình bày vấn đề với giọng điệu sầu khổ:

“Bây giờ ta đã tập hợp đủ bảy viên tiểu kim đan nhưng chỉ mới vẽ ba bức diễn đồ kim đan, còn bốn bức không biết vẽ gì, giải quyết thế nào đây?”

“Xin lỗi Thư Hàng.”

Bạch tiền bối phân thân từ tốn nói:

“Chuyện này... tiền bối ta cũng không giúp được ngươi. Bởi vì ta cũng chỉ vẽ diễn đồ kim đan có một lần, chưa từng trải qua chuyện phải vẽ bảy bức diễn đồ kim đan, tự ngươi cố gắng đi thôi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngay cả Bạch tiền bối vạn năng cũng không giúp được gì, có khi nào hắn bị kẹt cứng ở cảnh giới kim đan không?

Vậy sau này tu vi của hắn tăng lên kiểu gì đây?

Chẳng lẽ phải không ngừng gia tăng số lượng tiểu kim đan trong cơ thể để đề thăng tu vi à?

Tống *Mang thai một bụng kim đan* Thư Hàng?

Tống Thư Hàng nghiêng đầu, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Vừa nghĩ đến cảnh đó hắn đã thấy đời này không còn gì để lưu luyến nữa, đây tuyệt đối không phải tương lai mà hắn mong muốn.

“Nhưng ta có thể đưa ra một kiến nghị cho ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Nói trước đây là kiến nghị của cá nhân ta, có thích hợp hay không ta không bảo đảm đâu đấy.”

Nói cách khác, kiến nghị này được đưa ra dựa trên suy nghĩ chủ quan của phân thân. Nếu đổi thành Bạch tiền bối bản thể, tuyệt đối sẽ không đưa ra kiến nghị này.

Tống Thư Hàng:

“Mời Bạch tiền bối nói.”

“Trên người ngươi có @#%× Tiên Tử mà đúng không? Cô ấy và ngươi là một thể, là thực thể hóa công đức ánh sáng của ngươi. Nếu trải nghiệm cuộc đời của người không đủ để vẽ diễn đồ kim đan, tại sao không cho cô ấy vẽ thử? Ngoài ra còn có linh quỷ tiên tử của ngươi nữa, cũng cho cô ấy ra tay vẽ thử đi.”

Bạch tiền bối phân thân cho ý kiến.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Ý hay!”

Ở một mức nào đó có thể nói @#%× Tiên Tử và hắn là một thể, là ánh sáng công đức của hắn. Vậy nên nếu cô ấy có thể vẽ diễn đồ kim đan thay hắn... hoàn toàn không thành vấn đề!

Về phần linh quỷ tiên tử... Cô ấy có làm được không đây?

Mặt mũi của ấy mơ hồ, hơn nữa độ tồn tại quá yếu, dường như ngay cả ý chí bản thân cũng không có, cô ấy có thể khắc họa diễn đồ kim đan được không?

Nhưng nếu Bạch tiền bối đã đề cập thì cứ thử xem!

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, linh quỷ tiên tử, việc khắc họa diễn đồ kim đan... các cô có hứng thú muốn thử không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức xuất hiện, bay lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng. Cô ấy bắt đầu trầm tư suy nghĩ, đôi mắt sáng ngời lộ ra vẻ rất hứng thú... Nhưng dường như đang băn khoăn điều gì đó.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng hiện thân, nhưng mới vừa xuất hiện đã lặng lẽ chui về lại.

Cô không thể khắc họa diễn đồ kim đan thay Tống Thư Hàng.

Còn linh quỷ tiên tử lại âm thầm xuất hiện trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Cô đứng trước viên hạch tâm Huyết Ma vương tộc, đặt tay lên hạch tâm.

Sau đó ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo vào trong không gian diễn đồ kim đan.

Khuôn mặt của linh quỷ tiên tử vẫn mơ hồ.

Cô bắt đầu điểm lên bề mặt của viên hạch tâm Huyết Ma vương tộc, một vết tích màu đỏ hiện ra, dường như còn mang theo mùi vị nguyền rủa.

Thật ra không chỉ Huyết Ma mà dường như tất cả thiên ma ngoại vực đều mang theo nguyền rủa trên người.

Trên hạch tâm Huyết Ma vương tộc trong cơ thể Tống Thư Hàng, nguyền rủa đã tản đi, chỉ còn để lại chút dấu vết.

Linh quỷ tiên tử muốn dùng những vết máu này làm màu vẽ diễn đồ kim đan.

Bàn tay cô bay múa... chẳng mấy chốc một hình ảnh mà Tống Thư Hàng nhìn rất quen mắt hiện ra.

Là hình thức ban đầu của Bích Thủy Các.

Chương 1614: Diễn Đồ Kim Đan Mang Hiệu Ứng Droste(*)

Vừa nhìn thấy hình Bích Thủy Các, Tống Thư Hàng lại bất giác cảm thấy đau lòng.

Đầu của Sở các chủ vẫn còn nằm trong thế giới hạch tâm của hắn. Đối với Sở các chủ, Bích Thủy Các bị hủy diệt là một nỗi đau mà cô không thể nào né tránh.

Nhưng... tại sao linh quỷ của ta lại vẽ hình Bích Thủy Các chứ?

Chẳng lẽ là do lúc trước cô ấy đã nuốt nguyền rủa có liên quan đến Sở các chủ?

Không ngờ linh quỷ lại lấy Bích Thủy Các làm chủ đề, sau này mình phải hết sức chú ý, tốt nhất là không được để cho Sở các chú tiếp xúc với diễn đồ kim đan trên hạch tâm huyết ma vương tộc.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, linh quỷ đã vẽ được hơn một nửa diễn đồ kim đan.

“Nhanh đến vậy à?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Vừa rồi hắn chỉ mới thất thần trong chốc lát, vậy mà linh quỷ đã vẽ được nhiều như vậy rồi ư?

Đúng là thần tốc!

Lúc Tống Thư Hàng vẽ diễn đồ kim đan, lần nào cũng như nặn kem đánh răng, càng về sau càng khó nặn ra. Mà lúc linh quỷ vẽ diễn đồ kim đan thì lại đồng đều liền một mạch, không hề ngắt quãng, trái lại càng vẽ càng nhanh.

Cảm giác nhịp nhàng trôi chảy này khiến trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên ý nghĩ ‘Lần này ổn rồi!’.

Không chừng linh quỷ có thể vẽ một mạch đến nét điểm mắt, hoàn thành luôn nét cuối cùng, tạo ra một bức diễn đồ kim đan hoàn chỉnh?

Trong không gian ý thức diễn đồ kim đan.

Ngón tay của linh quỷ bay múa, vẽ ra hình một Bích Thủy Các tráng lệ lên trên hạch tâm huyết ma vương tộc.

Nhưng... ở chính giữa hạch tâm còn một khoảng trống rất lớn.

Linh quỷ định vẽ gì để lấp đầy khoảng trống này?

Trong lòng chợt động, Tống Thư Hàng nghĩ đến một khả năng.

Lẽ nào định vẽ trận tai ương đã hủy diệt Bích Thủy Các?

Nếu như vẽ tai kiếp, có phải là hơi ác với Sở các chủ rồi không?

Hắn vừa nghĩ vậy, ngón tay của linh quỷ lại động.

Ngón tay thon dài vẽ ra một đại thụ nửa đen nửa trắng ở ngay chính giữa Bích Thủy Các.

Thể kết hợp của khô vinh song thụ?

Hai cây đại thụ do Sở các chủ two sinh ra?

Quả nhiên là do lúc trước đã nuốt chửng nguyền rủa, ngay cả khô vinh song thụ cũng có mặt.

Nhưng... đại thụ có lớn cỡ nào cũng đâu thể chiếm cứ toàn bộ khu vực còn trống trên diễn đồ kim đan được?

Lúc này, ngón tay của linh quỷ tiên tử lại vẽ ra một đóa hoa sen cực lớn đang nở rộ trên cây. Sau đó cô lại bắt đầu vẽ vào trong đóa hoa sen lớn này.

Một lúc sau, một tòa Bích Thủy Các nhỏ hơn tòa mới vẽ lúc nãy rất nhiều xuất hiện trong hoa sen.

Mà trong Bích Thủy Các con này cũng có một đại thụ nửa trắng nửa đen, trên đại thụ có một đóa hoa sen nở rộ.

Tiếp đó... Linh quỷ tiên tử tiếp tục vẽ Bích Thủy Các vào trong hoa sen.

Tống Thư Hàng phát hiện mình thật sự quá ngây thơ.

Một vòng tuần hoàn cứ lặp đi lặp lại... Tống Thư Hàng cảm giác linh quỷ tiên tử hoàn toàn có thể lặp lại quá trình này mãi mãi.

Ngày xưa có đóa hoa sen... trong hoa sen có một Bích Thủy Các, trong Bích Thủy Các có khô vinh song thụ, trên cây có đóa hoa sen nở rộ, trong hoa sen có một Bích Thủy Các, trong Bích Thủy Các có khô vinh song thụ, trên cây có...

Không được, đây là một vòng tuần hoàn vô hạn, mãi mãi không có điểm dừng.

Chào ngài, não của ngài đã rơi vào trạng thái crash tuần hoàn vô hạn, xin hãy khởi động lại.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Linh quỷ tiên tử vẫn đang vẽ, mặt mũi của cô vẫn mơ hồ không thấy rõ nhưng đôi môi xinh đẹp lại nhếch lên lộ ra nụ cười mê người... Cô đang vẽ rất thích thú.

Quan trọng hơn là với cảnh giới lục phẩm của bản thân, linh quỷ tiên tử thậm chí có thể vẽ ra cả một bức tranh về thế giới lên trên một hạt cát.

Có trời mới biết cô định vẽ bức Bích Thủy Các tuần hoàn vô hạn này đến khi nào mới dừng lại.

Tống Thư Hàng chỉ biết trong thời gian hắn suy nghĩ, linh quỷ tiên tử lại vẽ được sáu Bích Thủy Các.

Bây giờ hắn cũng không dám nhìn vào hạch tâm huyết ma vương tộc, nếu nhìn vào sẽ có ảo giác trước mắt xuất hiện vô số Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Sao diễn đồ kim đan của ta lại khác thường thế này?

...

Lúc này, hai mắt của mỹ nhân rắn công đức đang lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên, hình như cô cũng có linh cảm, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Sau đó mỹ nhân rắn công đức lẻn vào trong thân thể Tống Thư Hàng, đi đến tiểu đan điền cuối cùng Long Giác đan điền.

Cô đứng trước hạch tâm Cổ U Long Phách, đưa tay điểm lên người Tống Thư Hàng mập màu vàng đậm, sau đó cô cũng bị kéo vào trong không gian diễn đồ kim đan.

“Ơ? Chờ chút đã @#%× Tiên Tử, phải làm việc theo thứ tự chứ?”

Tống Thư Hàng vội kêu lên trong ý thức.

Hắn không thể phát âm tên của mỹ nhân rắn nhưng vẫn có thể niệm trong đầu.

Linh quỷ tiên tử đã chọn hạch tâm huyết ma vương giả, theo thứ tự đáng lẽ viên hạch tâm tiếp theo được vẽ diễn đồ phải là lò phản ứng hạch tâm mới đúng chứ? Vậy mà mỹ nhân rắn công đức lại chạy thẳng đến viên hạch tâm kim đan cuối cùng Cổ U Long Phách.

Làm vậy là sai thứ tự rồi!

Điều này làm Tống Thư Hàng rất khó chịu... Gọn gàng ngăn nắp, tiến hành theo thứ tự là một đức tính tốt.

Nhưng mỹ nhân rắn công đức đã tiến vào chế độ làm việc rồi.

Trong không gian diễn đồ kim đan, hình thái của Cổ U Long Phách bắt đầu biến hóa, cuối cùng biến thành một quả cầu, bên trên phủ kín vảy rồng.

Trên quả cầu này không có long văn, không có dị thải yêu đan, cũng không có vết máu hay thứ gì tương tự có thể làm màu vẽ để khắc họa diễn đồ kim đan.

Nhưng khi ngón tay của mỹ nhân rắn công đức chạm vào quả cầu vảy rồng, thần thức của Tống Thư Hàng bị dẫn đến, từng luồng tinh thần lực đáp xuống, bám vào quả cầu vảy rồng, trở thành màu vẽ diễn đồ kim đan.

Mỹ nhân rắn công đức bắt đầu vẽ.

Tống Thư Hàng tập trung nhìn vào ngón tay của cô.

Thoạt nhìn mỹ nhân rắn công đức có vẻ rất chuyên nghiệp, đầu tiên cô vẽ một chấm tròn, sau đó lấy chấm tròn này làm trung tâm, không ngừng kéo ra từng đường.

Phong cách vẽ này làm Tống Thư Hàng nhớ đến cách vẽ của một số họa sĩ chuyên nghiệp, bọn họ thường phác họa khung trước khi vẽ chi tiết.

Không hổ là hoa khôi của Thiên Đình viễn cổ, trình độ vẽ của @#%× Tiên Tử tuyệt đối ở đẳng cấp chuyên nghiệp.

Lòng tò mò của Tống Thư Hàng bị khơi dậy.

Rốt cuộc mỹ nhân rắn công đức định vẽ diễn đồ kim đan gì đây?

Dựa vào những trải qua của mỹ nhân rắn, hình vẽ có khả năng nhất là Thiên Đình viễn cổ, hoặc là một bộ phận của Thiên Đình viễn cổ... Dao Trì tiên cảnh của Trình Lâm?

“Nếu đúng là Thiên Đình viễn cổ thì hơi đáng tiếc.”

Tống Thư Hàng nghĩ.

Trong đầu hắn còn lưu bản vẽ diễn đồ kim đan Thiên Đình viễn cổ hoàn chỉnh của Thiên Đế. Thậm chí hắn còn có tâm đắc về khắc họa diễn đồ kim đan Thiên Đình hoàn chỉnh. Tống Thư Hàng chỉ cần dựa theo đó là có thể vẽ ra một diễn đồ kim đan Thiên Đình giống hệt bản gốc.

Hắn định sửa đổi diễn đồ Thiên Đình một chút, sau đó vẽ lên kình đan bản mệnh.

Diễn đồ Thiên Đình viễn cổ là diễn đồ thuộc hàng cao cấp nhất, kết hợp với trải nghiệm cuộc đời của Tống Thư Hàng, tiến hành sửa đổi là có thể vẽ ra diễn đồ kim đan Thiên Đình viễn cổ mang phong cách Tống Thư Hàng.

Nhưng... đồ mượn chính là đồ mượn, dù có trải nghiệm nhập mộng và cảm ngộ giống nhau thì vẫn không phải là đồ của chính mình.

Nếu vẽ diễn đồ Thiên Đình lên kình đan bản mệnh thì cứ có cảm giác không trọn vẹn.

Thế nên đến giờ Tống Thư Hàng còn đang do dự.

“Có lẽ để mỹ nhân rắn công đức vẽ Thiên Đình viễn cổ lên tiểu kim đan cũng là chuyện tốt, như vậy ta không cần rối rắm nữa. Về phần diễn đồ kim đan trên kình đan bản mệnh, quả nhiên vẫn phải do mình tự tay vẽ thôi.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Thật ra hắn đã có ý tưởng đại khái về diễn đồ kim đan trên kình đan bản mệnh rồi.

Hắn có thể dùng thế giới hạch tâm làm cơ sở, thậm chí kết hợp với thế giới Cửu U của Bạch tiền bối two, thế giới kim liên của Nho gia, lại vẽ thêm các tiền bối và đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 vào.

Có thể nói Nhóm Cửu Châu số 1 là cơ duyên giúp Tống Thư Hàng bước vào tu chân, tất nhiên phải xuất hiện trong diễn đồ trên kình đan bản mệnh.

“Vậy nên cứ vẽ thỏa thích đi @#%× Tiên Tử, dù cô vẽ cái gì ta cũng sẽ ủng hộ cô. Cho dù cô có vẽ Thiên Đình viễn cổ, ta cũng sẽ không phản...”

Đúng lúc này, ý niệm của Tống Thư Hàng dại ra.

Trên diễn đồ kim đan của Cổ U Long Phách, mỹ nhân rắn công đức không ngừng vẽ từng điểm nhỏ, sau đó lại lấy những điểm nhỏ này làm trung tâm, vạch ra từng đường.

Vô số điểm và đường nối lại với nhau, che kín Cổ U Long Phách.

Không phải vẽ phác thảo, không phải vẽ khung.

Thứ mà mỹ nhân rắn công đức vẽ ra với khí thế cấp đại sư chỉ đơn giản là một tấm lưới do các điểm và đường nối thành.

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong không gian diễn đồ kim đan, dường như mỹ nhân rắn công đức cảm ứng được ý niệm của Tống Thư Hàng, cô ngẩng đầu một góc 45o, nháy mắt một cái, sau đó tiếp tục vùi đầu vào vẽ các điểm và đường lên Cổ U Long Phách, vẽ rất hăng say.

Xem ra cô định dùng vô số điểm và đường dày đặc chi chít phủ kín Cổ U Long Phách của Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn trời.

Dù gì linh quỷ tiên tử còn vẽ ra được hình Bích Thủy Các, còn @#%× Tiên Tử đang vẽ cái gì đây?

Chẳng lẽ... mỹ nhân rắn định đợi đến nét cuối cùng nét vẽ rồng điểm mắt, sau đó biến xấu thành tốt, biến bức tranh điểm và đường lộn xộn này thành kiệt tác chói mắt?

“Í a ê~~ a đần.”

Tiếng của Tạo Hóa Tiên Tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Tạo Hóa Tiên Tử nhìn ra được điều gì không?”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Ta có một điểm~~ Ta có một đống đường~~ A~ Đường đường điểm!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Ta có một đường~~ Ta có một đống điểm~~ A~ điểm điểm đường!”

Tống Thư Hàng:

“...”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Ta có một con rồng ~~ Ta có một tấm lưới~~ A~ Mạng Lưới rồng!”

“Lưới rồng?”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, điểm và đường mà mỹ nhân rắn công đức vẽ là có quy luật chứ không phải tùy ý vẽ loạn.

Hình mà mỹ nhân rắn đang vẽ... là Lưới rồng?

Không... Không đúng.

Mỹ nhân rắn công đức cũng chỉ mới tiếp xúc với Lưới rồng giống Tống Thư Hàng.

Thứ cô ấy đang vẽ không phải Lưới rồng mà là một thứ gì đó có nét tương tự về mặt ý nghĩa với Lưới rồng.

“Hệ thống mạng công đức.”

Tống Thư Hàng chợt ngộ ra.

Hắn từng mượn sức mạnh của mỹ nhân rắn công đức tiến vào hệ thống mạng khổng lồ vô biên vô tận đó.

Hiện tại Cật Qua Thánh Quân tiền bối đang ngao du trong hệ thống mạng đó.

Chú thích:

(*)Hiệu ứng Droste là một hiệu ứng đặc trưng của hình học Đệ quy (hình trong hình). Một bức ảnh mang hiệu ứng Droste sẽ chứa phiên bản của chính nó, nhưng với kích thước nhỏ hơn. Trên lý thuyết, điều này có thể lặp lại mãi mãi, nhưng thực tế nó chỉ tiếp tục khi độ phân giải của hình ảnh cho phép hiển thị.

Chương 1615: Tống *Lại Một Bảo Bối Nữa Ra Đi * Thư Hàng

Ngoài Cật Qua Thánh Quân tiền bối, Tống Thư Hàng còn thấy đại lão cái gì cũng có thể bán cũng có thể kết nối với mạng công đức, tiến vào tra thông tin.

Sau khi liên hệ hai hệ thống mạng với nhau, Tống Thư Hàng cảm thấy thế giới hắc long này càng kỳ lạ. Chỉ cần so sánh cấu tạo của mạng Lưới rồng với cấu tạo của mạng công đức, sẽ phát hiện giữa hai hệ thống mạng có rất nhiều điểm tương đồng.

Thế nên rốt cuộc là người sáng tạo ra mạng công đức đã tham khảo cấu tạo của mạng Lưới rồng? Hay là người sáng tạo ra mạng Lưới rồng đã tham khảo cấu tạo của mạng công đức?

Tay phải của Tống Thư Hàng lại ngứa ngấy, muốn thi triển bí pháp giám định Lưới rồng.

Lúc này, ngón tay của mỹ nhân rắn công đức dừng lại.

Khắp bề mặt Cổ U Long Phách đều bị điểm và đường phủ kín. Cuối cùng tất cả điểm và đường đều hội tụ về một vị trí, đó là nơi khởi nguyên của tất cả điểm và đường.

Nhưng khi ngón tay của mỹ nhân rắn công đức đưa đến chỗ này thì bỗng dừng lại.

Vị trí này là điểm quan trọng nhất, là trung tâm của mạng công đức, cũng là nơi để vẽ nét vẽ rồng điểm mắt.

Mỹ nhân rắn công đức dừng ngón tay lại đầy tiếc nuối.

Nét cuối cùng không thuộc về cô, cũng không nên do cô vẽ ra.

Lại là một bức diễn đồ kim đan thiếu nét cuối cùng.

Ngay khi nó ra đời, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức cảm ứng được tên của nó - Thế giới được kết nối.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng cứ nghĩ rằng bức diễn đồ kim đan này sẽ có một cái tên kiểu như ‘mạng công đức đâu đâu cũng có’.

Dù sao thì tên gọi của diễn đồ kim đan trên mấy viên kim đan trước đều theo phong cách này. Ví dụ như thánh thành không bao giờ thất thủ, thánh kiếm mang đến sự kết thúc cho thế giới.

Không ngờ tên gọi lần này lại đổi phong cách.

Thế giới được kết nối, nghe như mạng công đức này có thể kết nối rất nhiều thế giới.

Mỹ nhân rắn công đức cuộn đuôi lại, lui về phía sau một chút, cô hài lòng ngắm nhìn tác phẩm của mình, sau đó đứng dậy rời khỏi không gian diễn đồ kim đan.

Trong Long Giác đan điền của Tống Thư Hàng, quả cầu Cổ U Long Phách lại biến thân, hóa thành Tống Thư Hàng mập mạp. Chẳng qua trên người nó có vô số điểm và đường, nhìn rất cổ quái, hệt như bị thợ xăm hạng bét xăm đầy người.

Cổ U Long Phách ngồi ngay ngắn trong long giác đan điền, trên người nó gửi đi một tin nhắn quái dị.

Tin nhắn này chỉ có Tống Thư Hàng hiểu được.

Tin nhắn nó gửi tới có nội dung là ‘Bá Long’.

Có vẻ như Cổ U Long Phách đang xác định bản thân. Bá Long vốn là tên đăng nhập vào Lưới rồng của Tống Thư Hàng, có quan hệ vô cùng mật thiết với Cổ U Long Phách, nó bị định nghĩa là Bá Long cũng dễ hiểu.

Hành động của Cổ U Long Phách như mở ra một cái chốt.

Viên tiểu kim đan thứ nhất của Tống Thư Hàng, vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ cũng gửi đến một tin nhắn – Bá Đao.

Đây là hai chữ đầu trong đạo hiệu mà Bạch tiền bối đặt cho Tống Thư Hàng, cũng là đạo hiệu duy nhất hắn chuẩn bị giữ lại cho chính mình, có ý nghĩa rất đặc biệt.

Yêu đan bảy màu ‘thánh kiếm mang đến sự kết thúc cho thế giới’ không cam lòng rơi lại phía sau, nó khẽ chấn động - Bá Tống.

Kim cương công đức ‘thanh âm thánh nhân đã tắt từ thời viễn cổ’ rất tự nhiên nhận lấy danh hiệu phù hợp với nó nhất – Bá Nho.

Diễn đồ kim đan trên hạch tâm Huyết Ma vẫn chưa hoàn thành. Linh quỷ tiên tử vẫn đàn rất hào hứng, không hề có ý dừng lại, có trời mới biết cô ấy định vẽ đến khi nào.

Hình như nó cũng muốn có một danh hiệu phù hợp với bản thân, nhưng do diễn đồ kim đan chưa hoàn thành nên nó không thể truyền tin đi được.

Trái lại lò phản ứng hạch tâm khá kỳ lạ, tiền thân của nó là hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng, đã có sẵn một danh hiệu – Bá Bá.

Mặc dù không có diễn đồ kim đan nhưng danh hiệu Bá Bá này nó định trước rồi.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Ừ, bây giờ những thân phận có chứa chữ ‘Bá’ của hắn đều bị phân chia sạch rồi. Còn lại hạch tâm ngoại vực Thiên Ma và hạch tâm Cổ Vu thần huyết vẫn chưa có danh hiệu thích hợp.

Ngoài ra đạo hiệu hay thánh hào đều cần sự đồng bộ, điều này rất quan trọng, nhìn vào cũng thoải mái.

Tống Thư Hàng nhìn lò phản ứng hạch tâm, mặc dù danh hiệu Bá Bá cũng mở đầu bằng chữ ‘Bá’ nhưng trông có vẻ lạc bầy một chút. Hơn nữa hắn có cảm giác hóa thân bọc thép đang chiếm lợi từ hắn.

Quả nhiên có cơ hội vẫn vên sửa nó lại một chút.

“Còn một chuyện nữa, nếu mỹ nhân rắn công đức không vẽ Thiên Đình viễn cổ lên Cổ U Long Phách, vậy chi bằng ta cứ vẽ nó lên lò phản ứng hạch tâm hoặc lên hạch tâm Cổ Vu thần huyết?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Vừa rồi hắn đã quyết định, diễn đồ kim đan trên kình đan bản mệnh sẽ do hắn tự nghĩ ra rồi vẽ.

Còn hình vẽ Thiên Đình viễn cổ có thể chuyển cho tiểu kim đan.

“Nên vẽ nó lên viên tiểu kim đan mào mới tốt đây?”

Tống Thư Hàng xoa cằm cân nhắc.

Thật ra hắn cảm thấy diễn đồ kim đan Thiên Đình không hề hợp với lò phản ứng hạch tâm cũng như hạch tâm Cổ Vu thần huyết.

Lò phản ứng hạch tâm là sản phẩm của khoa học kỹ thuật.

Cổ Vu thần huyết là đạo tu luyện của vu hệ.

“Thật ra có một hình rất thích hợp để vẽ lên lò phản ứng hạch tâm.”

Trong đầu Tống Thư Hàng nhớ đến tinh cầu mọc mắt và chiến sủng số 1 Ngươi Bận Không số T233 của Bạch tiền bối two.

Cấu tạo của hai vị này rất phức tạp, đều là sản phẩm khoa học viễn tưởng, hẳn là rất thích hợp để vẽ lên lò phản ứng hạch tâm.

Nhưng... Tống Thư Hàng không biết cấu tạo của hai tồn tại cấp đại lão này nên cũng vẽ không ra.

"Mà lò phản ứng hạch tâm này, nói thế nào ngươi cũng là một trong những hóa thân của ta, hay là ngươi tự bò dậy, tự vẽ một bức diễn đồ kim đan cho chính mình đi?"

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý này.

Ngay cả linh quỷ tiên tử và mỹ nhân rắn công đức đều có thể vẽ một bức diễn đồ kim đan cho hắn, vậy hạch tâm do hóa thân bọc thép biến thành có thể tự vẽ một bức diễn đồ kim đan hay không?

Dường như nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, lò phản ứng hạch tâm khẽ động, trên người nó có rất nhiều ánh sáng khuếch tán ra...

Nhưng nó không hành động.

Những ánh sáng này là đường vận chuyển năng lượng của lò phản ứng hạch tâm, bây giờ chúng đóng vai trò làm màu vẽ, song chúng cũng không có năng lực tự vẽ tranh.

Tống Thư Hàng hơi thất vọng.

Dù áo hóa thân bọc thép chỉ là hóa thân thuộc loại sủng vật, cấp bậc trí năng không hề cao.

"Quyết định rồi, vẽ diễn đồ kim đan Thiên Đình viễn cổ lên lò phản ứng hạch tâm. Dùng được là được, gom vào cho đủ số."

Tống Thư Hàng nói.

Quyết định xong, hắn chuyển ý thức đến cạnh lò phản ứng hạch tâm, trong đầu nhớ lại ký ức và cảm ngộ về bức vẽ thế giới Thiên Đình do Thiên Đế vẽ lúc trước.

...

Lúc này, trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Hoa văn xinh đẹp ở phần lưng trên bộ thân thể Vân Tước Tử hoàn chỉnh bắt đầu ngưng tụ.

Bộ thân thể Vân Tước Tử tiên tử này là lần trước đại lão quả cầu béo lén đến hiện thế, muốn lừa Tống Thư Hàng một vố... Không ngờ trùng hợp là Bạch tiền bối two ở thế giới Cửu U chơi đểu bản thể của nó.

Kết quả là đại lão quả cầu béo mất cả chì lẫn chài, ngay cả bộ thân thể Vân Tước Tử điều chỉnh hồi lâu cũng để lại, chỉ mang theo một khúc xương bất hủ nhỏ rồi chạy về thế giới Cửu U.

Mà sau khi trúng một phát ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai từ con mắt Thánh Nhân Nho gia của Tống Thư Hàng, bộ thân thể Vân Tước Tử này đã kết ra một hạt giống.

Bên trong hạt giống là một đại lão quả cầu kim loại thể lỏng bản thu nhỏ.

Khiếp sợ trước uy danh của đại lão quả cầu béo, Tống Thư Hàng không dám tùy ý gieo hạt giống này, hắn và Bạch tiền bối two đã thương lượng xong, chuẩn bị gieo hạt giống này trong thế giới tà liên.

Đến lúc đó cho dù có ‘mọc’ ra đại lão quả cầu béo thì còn có Bạch tiền bối two trấn giữ, cũng không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hạt giống này hiện vẫn đang ở trong thế giới hạch tâm, chưa kịp chuyển đi.

Lúc này mối liên hệ giữa thế giới hạch tâm và Tống Thư Hàng bị pháp tắc thế giới hắc long ảnh hưởng, sau khi thế giới hạch tâm bị che mất, hạt giống này đã xảy ra dị biến.

Chưa được gieo trồng nhưng nó lại nảy mầm kết quả.

Hoa văn sau lưng thân thể Vân Tước Tử bắt đầu bốc cháy, cung cấp chất dinh dưỡng cho hạt giống kia.

Hạt giống nhanh chóng nảy mầm, nở hoa, kết quả.

Hạt giống này không có rễ cho nên không cần được trồng xuống, chỉ cần đến lúc thì nó sẽ kết quả.

Cuối cùng... một giọt kim loại lỏng được sinh ra.

Thân thể Vân Tước Tử bắt đầu bốc cháy, chẳng mấy chốc đã hóa thành tro bụi.

Hoa văn trên lưng chiếu ra, thực thể hóa trong thế giới hạch tâm, không ngừng kéo dài ra.

Hoa văn kia nâng một giọt kim loại lỏng, bắt đầu kết nối, liên hệ với Tống Thư Hàng bản thể.

Trong chớp mắt, hoa văn đột phá phong tỏa của pháp tắc thế giới hắc long, chui từ trong thế giới hạch tâm ra, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng đang chuẩn bị vẽ diễn đồ Thiên Đình lên trên lò phản ứng hạch tâm, ý thức đột nhiên trở về bản thể.

Hắn mở mắt ra nhìn sang bên cạnh.

Một đóa hoa văn xinh đẹp đâm ra từ trong hư không, trên đỉnh hoa văn có một giọt kim loại lỏng tỏa sáng lấp lánh, lăn trên hoa văn.

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Đại lão quả cầu béo!

Trong thoáng chốc, hắn còn tưởng rằng đại lão quả cầu béo lại lặn lội ngàn dặm xa xôi đến cà khịa với hắn.

Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện giọt kim loại lỏng này có điểm khác thường.

Mặc dù thoạt nhìn là vật thật thật, nhưng nếu cảm ứng kỹ sẽ phát hiện thật ra nó là vật hư ảo.

“Là thứ do hạt giống kia sinh ra!”

Chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã hiểu ra.

Giọt kim loại lỏng này thế mà lại đột phá phong tỏa của pháp tắc thế giới hắc long, cưỡng chế đột phá thế giới hạch tâm, xông vào thế giới hắc long ư?

Tách~~

Hoa văn xinh đẹp hao hết năng lượng, lập tức biến mất.

Giọt kim loại lỏng nhìn như thật kia cũng rơi từ trên không trung xuống.

Là vật hư ảo nhưng lại trông như thật.

Sự tồn tại của nó chính là một thể tập hợp mâu thuẫn.

Tống Thư Hàng động tâm niệm, từ trong vòng tay càn khôn lấy ra một thanh trường mâu của Thiên Nhân, nhẹ nhàng đưa về phía giọt kim loại lỏng.

Hắn không dám dùng tay đón lấy, dù sao cũng là vật có liên quan đến đại lão quả cầu béo, cảnh giác một chút vẫn hơn.

Nhưng cùng lúc đó Bạch tiền bối phân thân cũng nhanh chóng lướt đến.

Trong miệng nhai bánh ngọt, hắn đưa tay cách không điểm về phía giọt kim loại lỏng, tức tốc thi triển pháp thuật loại phong ấn.

Mặc dù chỉ là một nhỏ giọt nhưng sự tồn tại của vật này sẽ khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Liên tiếp mười mấy pháp thuật loại phong ấn, trận pháp phong ấn khí tức rơi lên giọt kim loại lỏng kia.

“Vẫn trễ.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng:

“?”

Trên trường mâu, giọt kim loại lỏng kia bắt đầu bốc hơi, biến mất...

Bỗng dưng Tống Thư Hàng lại thấy đau lòng.

Tống *lại một bảo bối nữa ra đi * Thư Hàng.

Chương 1616: Thiên Phạt

Tống Thư Hàng cảm thấy gần đây trạng thái của hắn không tốt lắm, vận may thì vẫn bình thường nhưng mấy ngày nay bảo bối của hắn cứ ra đi từng thứ một...

Số linh thạch khó khăn lắm mới kiếm được lại bị con rối tiên tử dùng hết.

Hóa thân spam nhóm chat tốn bao công sức lắp ráp thì bị thiên kiếp phá hỏng.

Trùng Sinh đan vất vả lắm mới mưa được, vừa nuốt vào chưa được bao lâu đã không còn.

Một giọt kim loại lỏng khó lắm mới mọc ra lại đột nhiên biến mất.

Qua mấy ngày nữa hắn phải đi ba nhà Phật Đạo Nho, đến cửa cầu tinh lọc thân thể, lại cầu thêm bùa hộ mệnh. À đúng rồi, cũng nên đi giáo hội thánh quang phương Tây, xem thử có thể hưởng ké lễ rửa tội, cầu bình an không, không thể bên nặng bên nhẹ được.

Ngay lúc Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ, trong hư không có một luồng lôi quang đột nhiên đánh xuống.

Luồng lôi quang này cũng không quá lớn, kích thước vẫn bình thường, về mặt hình thái thì yếu hơn kiếp lôi rất nhiều, nhưng bên trong nó lại ẩn chứa một loại sức mạnh hủy diệt tất cả.

Lôi quang đến quá nhanh, không hề cho người ta thời gian phản ứng.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy lôi quang, nó đã đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Đi!”

Bên tai Tống Thư Hàng vang lên tiếng Bạch tiền bối phân thân. Bạch tiền bối phân thân hướng về phía Tống Thư Hàng cong ngón tay bắn bay hắn.

Ngay lúc bắn bay Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối phân thân cầm lấy trường mâu trong tay Tống Thư Hàng rồi ném nó lên không trung.

Ầm!

Lôi quang bổ trúng thanh trường mâu, đánh nó nổ thành tro.

Trong lòng Tống Thư Hàng lại đau nhói.

Thanh trường mâu này là chiến lợi phẩm thu được từ trên người Thiên Nhân. Đừng xem thường nó, nó là pháp khí đặc chế cấp ngũ phẩm, sau khi ném đi, có thể thông qua pháp khí đồng bộ thu hồi nó về. Nếu bán đi cũng kiếm được rất nhiều linh thạch.

“Đây là cái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tại sao đột nhiên lại có thiên lôi bổ hắn? Hơn nữa sức mạnh hủy diệt tất cả ẩn trong luồng lôi quang kia chẳng khác gì bug, trong thánh kiếp bát phẩm cũng không gặp thiên lôi khủng bố như vậy.

Nhưng... Tống Thư Hàng lại cảm thấy thiên lôi này khá quen mắt.

Ừ, gần đây ngoài việc thường xuyên không giữ được bảo bối, hắn còn có một tật xấu là nhìn cái gì cũng thấy quen mắt.

Tóm lại, gần đây hắn bệnh không nhẹ.

“Thiên phạt.”

Bạch tiền bối phân thân trả lời, ánh mắt của hắn vẫn nhìn lên trời, không hề buông lỏng cảnh giác.

Thiên phạt?

Nhớ ra rồi.

“Lúc trước đại lão quả cầu béo từng phân ra một phân thân, cưỡng ép xông vào hiện thế, kết quả là bị loại thiên lôi này đánh chết.”

Tống Thư Hàng moi ra được hình ảnh tương quan từ trong trí nhớ của mình.

Lúc đó đại lão quả cầu béo còn chưa có được thân xác Vân Tước Tử tiên tử, nó tốn bao công sức hóa thân đến hiện thế, nhìn trời hét to ‘Hợp thể đi~ hợp thể’, kết quả lại bị thiên phạt đánh.

Bạch tiền bối two từng kể trong cuộc đời của mình, chúa tể Cửu U chỉ có một cơ hội bước vào hiện thế, cùng với một lần sử dụng quyền lực Thiên Đạo. Ngoại trừ hai điều này, một khi chúa tể Cửu U bước vào hiện thế sẽ phải chịu thiên phạt, bộ phận tiến vào hiện thế sẽ bị đánh tan thành mây khói.

“Chẳng lẽ là do một giọt kim loại kia tượng trưng cho một bộ phận của đại lão quả cầu béo, vậy nên nó vừa xuất hiện ở bên ngoài thế giới Cửu U đã lập tức dẫn thiên phạt đến?”

Ngoài ra, Tống Thư Hàng tinh mắt phát hiện ra một điều... uy lực và kích thước của luồng lôi điện thiên phạt vừa mới xuất hiện yếu hơn nhỏ hơn thiên phạt ở hiện thế rất nhiều.

Hay là do nơi này là thế giới hắc long, sức mạnh của Thiên Đạo truyền tới nơi này đã bị suy yếu?

“Không ổn, chúng ta bị khóa mục tiêu rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng:

“Bị thiên phạt khóa á?”

“Ừ.”

Bạch tiền bối phân thân gật đầu, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc.

“Có cứu được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên phạt là thứ mà ngay cả hóa thân của chúa tể Cửu U cũng không tiêu diệt được.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu:

“Bó tay thôi, thiên phạt khác với thiên kiếp. Thiên kiếp sẽ có lúc đánh xong nhưng thiên phạt là không chết không thôi. Hơn nữa bị thiên phạt bổ trúng cũng chẳng khác gì chết.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Vừa rồi một giọt kim loại lỏng của đại lão quả cầu béo kia đã biến mất trên trường mâu rồi mà? Tại sao hắn và Bạch tiền bối phân thân còn bị khóa mục tiêu?

Người qua đường vô tội dù nằm cũng trúng đạn.

“Bị thiên phạt bổ trúng thì sẽ thần hình toàn diệt ư?”

Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Đương nhiên, hơn nữa nó còn tàn khốc hơn cả thiên kiếp. Thiên kiếp vô tình nhưng cuối cùng vẫn giữ lại một đường sinh cơ cho người độ kiếp. Từ xưa đến nay, số tu sĩ giữ được hơi tàn sau khi độ kiếp thất bại cũng không ít. Thậm chí nếu vận khí tốt, có tỷ lệ rất nhỏ giữ được thần hồn, sống lại thông qua pháp khí hồi sinh. Mà gặp phải thiên phạt, thập tử vô sinh.”

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân ngưng tụ linh lực toàn thân, trông hệt như một con báo đang săn mồi.

“Vậy thì chỉ còn một cách.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

“Ta cũng nghĩ như vậy... thời gian chờ hồi sinh của ngươi hết chưa?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng rầu rĩ nói:

“Hết rồi, mới vừa hết đây thôi.”

Trong giọng nói ẩn chứa sự chua xót không nói nên lời.

“Thả lỏng thân thể, từ bỏ tất cả kháng cự, thu hết pháp khí tùy thân cất vào vòng tay pháp khí, đặt lên người tiểu m Trúc. Nhanh lên một chút, không còn nhiều thời gian đâu.”

Bạch tiền bối phân thân nhanh chóng dặn dò.

Tống Thư Hàng cũng làm đúng theo lời Bạch tiền bối.

Hắn thu tất cả pháp khí, vật kiện đáng tiền trên người cùng với túi thu nhỏ cất vào trong vòng tay pháp khí.

Hắn triệu hồi mỹ nhân rắn công đức.

@#%× Tiên Tử há miệng phun Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lát nữa phiền ngài chú ý đến tiểu m Trúc giúp ta.”

Tống Thư Hàng tháp vòng tay pháp khí xuống, treo lên trên thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Lên đường bình an.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trầm giọng nói.

Nhìn đi, nó đoán đâu có sai, tên Tống Thư Hàng này thật sự mang thuộc tính ‘không hề lãng phí một món pháp khí hồi sinh nào’!

“Đến rồi!”

Bạch tiền bối phân thân nhắc nhở.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay đến bên cạnh Lý m Trúc và cô gái say rượu của thế giới hắc long, bảo vệ bọn họ.

Bạch tiền bối lướt đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ầm ầm~~

Trên bầu trời, lại là một luồng phiên phạt ngưng tụ, tiếng sấm rền vang không dứt.

"Sẵn sàng chưa?"

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

"Đã sẵn sàng, Bạch tiền bối cố gắng nhẹ một chút nhé, đừng làm ta đau đớn quá."

Tống Thư Hàng nhờ vả, trong giọng nói chứa đầy sự bi thương.

Bạch tiền bối phân thân dùng ngón tay làm kiếm, chỉ về phía Tống Thư Hàng.

Kiếm quang hóa thành kiếm võng, vây lấy hắn.

Ngay sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng trở nên mơ hồ.

Hình ảnh hắn thấy cuối cùng là Bạch tiền bối phân thân điềm tĩnh mỉm cười:

"Lần sau gặp lại, nếu như có cơ hội..."

Sau đó thiên phạt đánh xuống, lôi quang chói mắt đâm mù mắt Tống Thư Hàng.

Luồng thiên phạt này đã trải qua quá trình tụ lực, to hơn luồng thiên phạt trước đó gấp mấy lần.

"Đây là lời chúc cuối cùng của ta... Chúc ngươi may mắn, Thư Hàng tiểu hữu."

Tiếng của Bạch tiền bối phân thân vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

****

Chờ khi ý thức tỉnh táo lại, Tống Thư Hàng phát hiện mình lại xuất hiện trong cảnh tượng tàn khốc kia.

Một thế giới thuần trắng.

Một đồng vàng lớn bằng một chiếc bàn không ngừng xoay tròn với đủ loại tư thế, tốc độ xoay tròn đều đều, tiết tấu ổn định khiến người ta yên tâm.

“Thành công tiến vào giai đoạn hồi sinh, như vậy có nghĩa là ta không bị thần hình câu diệt.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tống *Lần này bị Bạch tiền bối phân thân giết chết* Thư Hàng.

Về mặt nguyên lý, kiểu chết lần này của hắn giống như của thiếu nữ người máy tóc vàng. Lúc trước Thư Hàng không muốn để cô ấy táng thân dưới thiên kiếp, thân tử đạo tiêu, thần hình câu diệt, thế nên đã cho cô ấy buộc định với một đồng vàng hồi sinh, sau đó móc lò phản ứng hạt nhân trong cơ thể cô ấy ra.

Lần này vì tránh cho Tống Thư Hàng táng thân dưới thiên phạt, thần hình câu diệt, Bạch tiền bối phân thân đã chém chết hắn trước.

Có câu người chết là hết, chết rồi thì thiên phạt cũng sẽ không đuổi theo đánh nữa, sau đó Tống Thư Hàng có thể dựa vào đồng vàng hồi sinh tiến vào giai đoạn sống lại.

Chẳng lẽ đây chính là nhân quả báo ứng trong truyền thuyết, lần nào cũng hiệu nghiệm? Trước kia hắn đối xử với thiếu nữ người máy tóc vàng thế nào thì hôm nay cũng bị đối xử lại y như vậy?

Một lần lạ, hai lần quen.

Đã trải qua quy trình sống lại của đồng vàng hồi sinh một lần, Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào đồng vàng đang xoay tròn.

Tốc độ xoay tròn của đồng vàng bắt đầu gia tăng, tiến vào bước cuối cùng trong quy trình hồi sinh.

Mỗi lần dùng đồng vàng hồi sinh sống lại đều là một lần đánh cược!

Nếu là mặt trước, mười tháng sau là có thể sống lại.

Nếu là mặt sau, phải mười năm sau mới có thể trở về từ cõi chết.

Nếu vận khí nghịch thiên, tiền vàng dựng đứng, vậy chỉ cần mười giây là có thể sống lại ngay tại chỗ, bắt đầu cuộc sống mới.

“Lần trước vận khí quá kém, ném ra mặt sau. Hôm nay cơ hội thí nghiệm huyết thống lại đến rồi.”

Tống Thư Hàng đưa tay cách không điểm về phía đồng vàng hồi sinh.

Rốt cuộc là người Châu u hay là người Châu Phi thì phải xem hôm nay thôi.

“Bạch tiền bối phù hộ!”

Tống Thư Hàng vung tay thật mạnh.

Rầm~

Đồng vàng hồi sinh bắn lên thật cao giống như đạn đại bác, sau đó lại xoay tròn rơi xuống.

“Dựng đứng cho ta!”

Tống Thư Hàng hô to.

Ơ?

Sao cảnh này cũng quen thế nhỉ?

Bệnh quen mắt của ta lại tái phát ư?

Không, không đúng.

Lần trước hình như ta cũng dùng tư thế này, cũng nói lời thoại này, kết quả lại ném ra mặt sau.

Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên dự cảm không ổn.

Sơ ý quá rồi.

Đáng lẽ hôm nay ta phải đổi tư thế khác mới đúng.

Trước kia lúc rút thẻ, làm sao để nâng cao tỷ lệ thành công?

Ấy ấy năng lượng ma pháp?

Rửa mặt, rửa tay, sau đó để tâm linh ở vào trạng thái thuần khiết nhất, tâm vô tạp niệm?

Đại pháp ‘Mẹ ơi hãy yêu con lần nữa’?(*)

Xí, những thủ đoạn này đều là kỹ năng riêng người Châu Phi.

Trong lúc Tống Thư Hàng vẫn đang suy nghĩ, đồng vàng đã rơi xuống đất.

Cạch~

Đồng vàng nằm trên mặt đất, mặt ngửa lên trên là mặt sau.

Lại là mặt sau, lại là mười năm.

Sắc mặt Tống Thư Hàng ảm đạm nhợt nhạt.

“Mười năm quá lâu, ta muốn càng sớm càng tốt kia.”

Khổ nổi Thời Quang thành cũng đã hết năng lượng, có muốn rút ngắn thời gian cũng không được.

Lần này hết thật rồi.

Keng!

Ngay lúc Tống Thư Hàng tuyệt vọng, đồng vàng nằm trên mặt đất bỗng nảy lên, sau đó lại rơi xuống đứng vững trên đất.

Đứng, dựng đứng rồi!

Vậy có nghĩa là chỉ mười phút sau, Tống Thư Hàng hắn sẽ sống lại!

Sống sót sau tai nạn, trong lúc tuyệt vọng lại thấy được hy vọng, đi vào ngõ cụt lại tìm được lối ra!

Tống *cảm động đến mức khóc một dòng sông* Thư Hàng.

Mười phút sau.

Tống Thư Hàng chậm rãi mở mắt ra.

Chú thích:

(*) Tên gốc ‘妈妈再爱我一次’(tên tiếng Anh: My Beloved), tạm dịch là ‘Mẹ ơi hãy yêu con lần nữa’. Đây là một bộ phim đài loan phát hành năm 1988

Chương 1617: Xe Cứu Thương Ma Lực Ở Thế giới hắc long

Tống Thư Hàng vừa mở mắt ra, phát hiện bản thân đang đứng giữa một vùng tinh không rực rỡ... Nhưng vùng tinh không này trông rất giả, nhìn hệt như cảnh nền được dán lên.

Ngoài ra bây giờ hắn đang ở trạng thái có tay nhưng không thể động, có chân nhưng không thể đi, có miệng nhưng không thể nói.

Cảm giác này hoàn toàn khác với lúc nhập mộng.

Tống Thư Hàng:

“???”

“Ồ? Lại gặp nhau rồi Thư Hàng tiểu hữu.”

Lúc này, ở đằng xa có một con cá voi khổng lồ chậm rãi bơi đến.

Là Cật Qua Thánh Quân tiền bối.

Tống Thư Hàng nháy mắt xem như chào hỏi Cật Qua Thánh Quân, hắn không thể nói chuyện, chỉ có mắt còn động được.

“Chà, lần này ngươi dựa vào sức mạnh của bản thân tiến vào thế giới mạng công đức đấy à? Không sao, một lúc nữa là ngươi hoạt động được thôi. Lúc ta mới tiến vào cũng bị như vậy, ngoài nháy mắt ra cũng chẳng làm được gì. Hơn nữa lúc đó chỉ có một mình ta lẻ loi cô độc, ngươi tốt hơn ta nhiều, ít ra còn có ta làm bạn.”

Cật Qua Thánh Quân cười nói.

Cật Qua Thánh Quân chậm rãi bơi đến gần Tống Thư Hàng.

Sau đó thân hình hắn thu nhỏ lại, chỉ còn dài chừng hai mét.

Dạo gần đây trên người hắn biến hóa rất lớn. Kình thân trở nên thon thả hơn rất nhiều, tổng thể nhìn ngầu hơn uy nghiêm hơn.

“Hóa ra là chạy đến mạng công đức.”

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đoán sở dĩ bản thân lại chạy vào thế giới này hẳn là do diễn đồ kim đan mà mỹ nhân rắn công đức đã vẽ lên viên hạch tâm trong Long Giác đan điền của hắn.

“Chúng ta tán gẫu giết thời gian đi, nói gì bây giờ?”

Cật Qua Thánh Quân chậm rãi lắc đuôi, sau khi suy nghĩ hồi lâu hắn hỏi:

“Đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thấy ta ăn ngon không? Ăn ngon thì nháy mắt một cái, ăn không ngon nháy mắt hai cái.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Vấn đề này do chính miệng ngài hỏi ra, ta không biết phải trả lời thế nào.

“Không muốn nói về đề tài này à? Vậy giữa ta và ngươi giữa cũng không còn chuyện gì để nói nữa.”

Cật Qua Thánh Quân nhếch mép cười.

Trên mặt cá voi lộ ra nụ cười, trông rất sống động, có thể chụp hình lại làm meme.

“Qua một quãng thời gian nữa ta sẽ tấn cấp, rốt cuộc cũng sắp đột phá cảnh giới bát phẩm, tấn thăng cửu phẩm.”

Cật Qua Thánh Quân tiếp tục nói.

Hắn đã dừng ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm quá lâu, lâu đến mức hắn cứ ngỡ rằng mình sẽ chết già ở bát phẩm.

Bây giờ rốt cuộc có được thời cơ đột phá, hắn cực kỳ quý trọng cơ hội này.

Tống Thư Hàng chớp mắt liên tục, có ý muốn chúc mừng Cật Qua Thánh Quân.

“Ta phát hiện, nhìn một tên đực rựa đá lông nheo với mình khá là phản cảm.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Lại nói tiểu hữu ngươi là tu sĩ, nếu miệng không thể nói vậy ngươi có thể dùng tinh thần lực truyền ý niệm mà. Trong mạng công đức, tất cả đều có thể, thậm chí ngươi cũng có thể dùng truyền âm nhập mật. Mặc dù không có thân xác nhưng thủ đoạn này vẫn dùng được trong mạng công đức.”

Cật Qua Thánh Quân nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao ngài không nói sớm?

Dường như từ sau lần vứt bỏ thân thể tiến vào chế độ siêu hiền giả, Cật Qua tiền bối đã thay đổi hoàn toàn.

“Chúc mừng Cật Qua tiền bối.”

Tống Thư Hàng truyền âm nói.

“Cảm ơn, ta có được hôm nay cũng là nhờ ngươi và Bắc Phương Đại Đế tiền bối hỗ trợ. Nhưng lần này tấn thăng cửu phẩm, ta không giao thân xác của ta cho ngươi ăn đâu, ngươi đừng nghĩ nữa.”

Cật Qua tiền bối cười to đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chúng ta đừng nhắc đến chuyện này được không?

“Thôi chúng ta nói sang chuyện khác đi, gần đây ngươi có khỏe không?”

Cật Qua Thánh Quân lại hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài sầu não:

“Vừa mới chết đây, đang trong giai đoạn sống lại.”

“Ơ, sao lại chết?”

Cật Qua Thánh Quân hiếu kỳ hỏi.

“Bị thiên phạt đánh chết.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn không muốn nói hắn là bị Bạch tiền bối phân thân chém chết.

Cật Qua Thánh Quân:

“Tiểu hữu giỏi thật, bị thiên phạt bổ mà vẫn giữ được ý thức.”

“Không nói chuyện này nữa, đắng lòng ghê gớm. Cật Qua tiền bối, gần đây ngài có thu hoạch gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Ừ, nói đến thu hoạch, quyền hạn của ta trong mạng công đức lại tăng lên không ít. Hơn nữa ta còn tìm được một bản thiết kế pháp khí rất thú vị, ngươi muốn xem không?”

Cật Qua Thánh Quân đáp.

Tống Thư Hàng:

“Pháp khí gì?”

“Một loại pháp khí cực kỳ đáng sợ có thể hủy diệt hành tinh, sau khi xem xong ta cười đến buồn tiểu luôn.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng:

“?”

Cười đến buồn tiểu là cái quái gì vậy?

“Nào nào nào, đến đây với ta.”

Cật Qua Thánh Quân mang Tống Thư Hàng đến gần một điểm sáng, sau đó chỗ cổ hắn mọc ra hai móng vuốt, gõ vào điểm sáng.

Ngay sau đó một bản thiết kế pháp khí diệt tinh đáng sợ, về mặt lý thuyết có thể hủy diệt hành tinh xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Giả sử có một loại pháp khí có phạm vi công kích cực xa, một kích có thể san bằng núi nhỏ, phải cải tạo thế nào để nó đủ sức hủy diệt một thế giới, trở thành pháo diệt tinh trong truyền thuyết?

Bắt tay cải tạo từ thể tích? Cải tạo nó thành một vật lớn như hằng tinh?

Nhưng nếu nó lớn như hằng tinh thì làm sao cung cấp đủ năng lượng cho nó? Khởi động nó đã là một vấn đề rồi.

Vì vậy bản thiết kế pháp khí này đưa ra một đáp án: Chế tạo vô số pháp khí diệt tinh.

Khi số lượng đạt đến cực hạn, khi vô số pháp khí diệt tinh chất đống lại còn khổng lồ hơn cả hành tinh, lúc đó có thể tạo ra được tác dụng kiến cắn chết voi.

Tổ hợp lại, một kích tung ra có thể hủy diệt thế giới.

“Tên này phải rảnh đến mức nào mới chọn cách chế tạo vô số pháp khí loại này vậy?”

Cật Qua Thánh Quân cười to.

Trong tiếng cười vang dội của Cật Qua Thánh Quân, thân thể Tống Thư Hàng dần trong suốt.

Hắn thoát khỏi mạng công đức, trở về hiện thế.

...

Tống Thư Hàng mở mắt ra lần nữa.

Lần này, đối tượng xuất hiện trước mặt hắn không phải cá voi khổng lồ mà là tiểu m Trúc với vẻ mặt đầy lo lắng cùng với Xích Tiêu Kiếm tiền bối treo trên lưng cô, ngoài ra còn có Tạo Hóa Tiên Tử phụ thân lên người Lý m Trúc.

Ơ? Tạo Hóa Tiên Tử chạy lên người Lý m Trúc lúc nào vậy?

À đúng rồi... hộ khẩu của Tạo Hóa Tiên Tử không ở trên người hắn, cô ấy không có năng lực chỉ cần bản thể của hắn còn sống là có thể hồi sinh vô hạn như mỹ nhân rắn công đức.

Trước đó hắn chỉ nhớ lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra lại quên đưa Tạo Hóa Tiên Tử đi, cũng may cô ấy vẫn bình an vô sự.

“A Tống, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi.”

Thấy Tống Thư Hàng mở mắt ra, tiểu m Trúc mừng rỡ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời nhìn lên trên đỉnh đầu.

Lúc này hình như bọn họ đang ở trong một chiếc xe, nằm trên một chiếc giường nhỏ, xe đang chạy chầm chậm.

“Bạch tiền bối phân thân sao rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Biến mất rồi, bị cuốn vào trong thiên phạt, không cách nào tránh né.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Dù vận dụng năng lực không gian cũng không thể tránh né ư?”

“Không cảm ứng được sóng không gian dao động...”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp.

“Ta cứ tưởng với vận khí của Bạch tiền bối cộng thêm thiên phú không gian của ngài ấy thì chắc sẽ có cách né tránh, ai ngờ...”

Tống Thư Hàng thở dài, sau đó ngồi dậy.

Tống Thư Hàng cảm thấy thật mệt tim, vất vả lắm mới chờ được đến khi thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh kết thúc, kết quả còn chưa được bao lâu thì đếm ngược chờ hồi sinh lại bắt đầu rồi.

Một bộ mười hai đồng vàng hồi sinh, hôm nay còn dư lại chín đồng.

Lại phải chờ thêm bảy ngày nữa mới sử dụng được.

“Trở về ta lại cày một nhóm Thiên Nhân, đổi chút linh thạch, sau đó xem thử có gặp được đại lão cái gì cũng có thể bán hay không, nếu gặp thì lại mua một viên Trùng Sinh đan.”

Tống Thư Hàng nghĩ.

Đúng rồi, còn một chuyện cần xác nhận.

Sau khi hắn chết thì thiên phạt có biến mất hay không?

Tống Thư Hàng nhắm mắt cảm ứng, lần này không có cảm giác bị khóa mục tiêu.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chống tay xuống giường rồi ngồi dậy.

‘Xoẹt~’

Trên cánh tay của hắn bỗng xuất hiện một vết thương nhỏ, có một tia máu chảy ra.

Phù văn màu vàng của bí pháp giám định bay ra khỏi mắt hắn.

Do trên hai tay không mang bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ và chúc phúc của Tổ Vu, lúc hắn chống hai tay xuống, bí pháp giám định khởi động.

“Xe cứu thương thần điện ở thế giới hắc long, sử dụng lưu lượng ma lực để khởi động. Đây là loại xe ma lực tiên tiến không ô nhiễm, chuyên cứu pháp sư thế giới hắc long bị trọng thương.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Loại xe ma lực này cũng xuất hiện trong trí nhớ của Hắc Đồng Thập Tam Thế, nhưng tại sao bây giờ bọn họ lại ở trong xe cứu thương của thế giới hắc long chứ?

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tống Thư Hàng, tiểu m Trúc thuật lại mọi chuyện:

“Sau khi tỉnh dậy từ huyễn thuật gói ngôn ngữ thế giới hắc long của Bạch tiền bối, ta phát hiện mấy người chúng ta được người của thế giới hắc long đưa lên xe cứu thương. Bọn họ đối xử với chúng ta rất tốt, luôn miệng nói chúng ta là con lai quý hiếm, là đối tượng cần dốc toàn lực cứu chữa.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lắc chuôi kiếm, trả vòng tay pháp khí lại cho Tống Thư Hàng:

“Ta cảm ứng được bọn họ đến gần, nhưng thấy bọn họ không có ác ý nên để bọn họ đưa ngươi, tiểu m Trúc cùng với cô gái thế giới hắc long uống say lên xe cứu thương.”

Cô gái thế giới hắc long nằm bên cạnh vẫn đang ngủ say. Cũng không biết là do say quá hay là do di chứng gây ra bởi huyễn thuật của Bạch tiền bối mà đến giờ vẫn chưa tỉnh.

“Ta nghe bọn họ nói là muốn đưa A Tống ngươi đến thần điện để chữa trị.”

Lý m Trúc nói thêm.

Tống Thư Hàng lấy trang bị ra khỏi vòng tay pháp khí, đeo hai bao tay vào trước, sau đó hắn vén tấm chăn đang đắp trên người mình lên, liếc mắt nhìn...

Tiếp đó hắn trốn trong chăn, im lặng mặc quần áo.

“Không cần trốn trong chăn, cả thứ nên thấy và không nên thấy bọn ta đều thấy hết rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

“Nói vậy là giờ chúng ta đang đi đến thần điện?”

Sau khi mặc xong quần áo, Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp.

Lý m Trúc ngoan ngoãn gật đầu.

“Hay lắm.”

Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nghĩ cái gì đến cái đó.

Trước đó hắn còn đang suy nghĩ khi nào thì đi ba nhà Phật Đạo Nho cùng với giáo hội thánh quang hay thần điện gì đó để được chúc phúc hay hưởng ké lễ rửa tội, mua tấm bùa hộ mệnh về.

Bây giờ cơ hội đến rồi, sắp đến thần điện rồi.

Thần điện ở thế giới hắc long làm việc rất nhân đạo, chắc bọn họ sẽ bán bùa hộ mệnh có hiệu quả chứ nhỉ?

“Hay cái gì?”

Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Lát nữa đến thần điện, nhớ đi tìm cha xứ nhờ ngài ấy chúc phúc cho ta. Nếu có lễ rửa tội thì ta cũng tham gia. Mặc kệ có hiệu quả hay không, làm vậy ta sẽ yên lòng hơn, gần đây tà môn quá.”

Xích Tiêu Kiếm:

“...”

Chương 1618: Da Mặt Thật Dày, Phòng Ngự Vật Lý

“Thằng bé này hết thuốc chữa rồi.”

Xích Tiêu Kiếm thầm nói.

Lý m Trúc chớp mắt hỏi:

“A Tống, ngươi không kiểm tra tình trạng thân thể xem thế nào à? Dù gì cũng mới hồi sinh.”

Sau khi hồi sinh phải kiểm tra thân thể, xem thử các chức năng trên thân thể có bình thường hay không, có thiếu cơ phận nào không, công pháp vận chuyển có thông thuận hay không. Cũng như sau khi hệ thống khởi động lại đều phải tiến hành kiểm tra toàn diện.

“A, suýt quên mất, gần đây số lần hồi sinh nhiều quá làm ta cảm thấy hồi sinh cứ như ngủ một giấc rồi tỉnh dậy.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn nhớ trước khi mình sống lại, trong tiểu đan điền, linh quỷ tiên tử vẫn đang vẽ Bích Thủy Các vĩnh viễn vô tận.

Lúc hắn chịu thiên phạt, bức diễn đồ kia vẫn chưa hoàn thành. Cũng không biết quá trình khắc họa bị gián đoạn, bức diễn đồ kim đan kia có bị ảnh hưởng gì không?

Theo lý mà nói thì hẳn là không sao. Dù sao diễn đồ kim đan của phần lớn tu sĩ đều không phải vẽ một mạch là xong. Mọi người phải tốn mấy chục năm, hơn trăm năm, thậm chí là mấy trăm năm, hoàn thiện diễn đồ kim đan từng chút một, dung nhập trải nghiệm cả đời cùng với cảm tình vào trong đó.

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào tiểu đan điền, nơi chứa hạch tâm huyết ma vương tộc.

Ở đây, linh quỷ tiên tử đã ngừng vẽ.

Giống với mấy bức diễn đồ kim đan trước, bức diễn đồ kim đan này của Tống Thư Hàng còn thiếu một nét cuối cùng. Nói là một nét, thật ra là một điểm nhỏ đến mức mắt thường sắp không nhìn thấy, nhưng không chừng còn phải vẽ một bức Bích Thủy Các vào trong điểm nhỏ này.

Ngay lúc ý thức của Tống Thư Hàng tiếp xúc với bức diễn đồ kim đan này, trong lòng lập tức cảm ứng được tên của nó.

Lần này, Tống Thư Hàng đã đoán được đại khái tên của nó.

'Bích Thủy Các vô hạn.'

Một cái tên rất chân thật đơn giản, tiêu đề phù hợp với nội dung, không theo phong cách treo đầu dê bán thịt chó kia. Tống Thư Hàng rất thích những cái tên đơn giản bình thường thế này.

Đương nhiên, quá thật và quá đơn giản cũng không tốt, kiểu như quyền pháp căn bản thì thôi miễn đi, loại chân thật này quá đắng lòng.

"May quá, linh quỷ tiên tử đã hoàn thành nó rồi."

Tống Thư Hàng mừng thầm.

Bây giờ chỉ còn lại hai viên tiểu kim đan chưa được khắc họa diễn đồ kim đan.

Một viên trong đó đã đặt trước diễn đồ kim đan Thiên Đình, còn một viên khác thì tùy duyên vậy.

...

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, xe cứu thương ma lực thế giới hắc long đã dừng lại.

Cửa xe bị mở ra, mấy vị mục sư của thần điện vội chạy tới.

"Người bị thương ở đâu? Nghe nói là con lai độ kiếp thất bại đúng không?"

Mục sư hỏi.

Có thể sống sót trước sức mạnh của kiếp, hơn nữa còn là con lai quý hiếm, tuyệt đối phải cứu chữa cho bằng được, nếu không chính tổn thất của thế giới hắc long.

Sau khi mở cửa xe, các mục sư nhìn thấy một thanh niên với khuôn mặt tái nhợt.

Thanh niên này còn rất trẻ nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện trên người hắn có một loại tang thương như đã sống qua trăm nghìn năm, đã trải qua rất nhiều biến cố thăng trầm.

Quả nhiên là con lai, da trắng đến đáng sợ, hệt như thiếu chất dinh dưỡng.

Trong xe còn có một cô bé da trắng hơn cả thanh niên. Cô bé này thoạt nhìn chỉ mới hai tuổi, cũng là con lai.

Nhưng lúc này trông thanh niên và cô bé kia chẳng có vẻ gì là bị thương, hai người rất khỏe mạnh.

Người bị thương đâu?

“Xin hỏi vị nào bị thương vậy?”

Mục sư của thần điện hỏi bằng ngôn ngữ thế giới hắc long.

Lúc này nhân viên lái xe cứu thương bước xuống:

“Là người nam ấy, bị thương rất nặng... ơ?”

Trước đó lúc bọn họ đưa Tống Thư Hàng lên xe cứu thương, trông hắn có vẻ bị thương rất nặng.

Sao bây giờ lại lành lặn khỏe mạnh thế này?

Tống Thư Hàng xấu hổ cười, trả lời bằng ngôn ngữ thế giới hắc long:

“Thương trên người ta đã khôi phục rồi.”

“?”

Mục sư của thần điện sửng sờ ngơ ngác, nhưng ngay sau đó vẫn tận chức tận trách nói:

“Bất kể thế nào, nếu đã đến rồi thì cứ vào thần điện kiểm tra thân thể đi, tránh để lại ám thương hoặc mầm bệnh, nói thế nào tiên sinh cũng là con lai trân quý.”

Mục sư thần điện có lương tâm có trách nhiệm thế này, chắc trong chư thiên vạn giới cũng chỉ có mỗi nhà này thôi ấy chứ.

“Không thành vấn đề, vậy thì kiểm tra một chút . Ngoài ra xin hỏi sắp tới thần điện có tổ chức nghi thức lễ rửa tội không? Ta có thể tham gia nghi thức, tinh lọc thân thể được không? Nếu có bán vật phẩm kiểu như bùa hộ mệnh, cũng cho ta một ít được không?”

Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi ra mấy vấn đề.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“...”

“Nghi thức lễ rửa tội theo phải chờ đến quý sau mới lại cử hành, gần nhất không có. Bùa hộ mệnh thì đúng là có bán nhưng tiên sinh đã bắt đầu trùng kích cảnh giới cấp 5, loại bùa hộ mệnh nhỏ nhoi kia hẳn là không có tác dụng gì đối với ngươi, mua làm gì?”

Mục sư thắc mắc.

Mấy thứ như bùa hộ mệnh này nọ đều là dành để bán cho tiểu tu luyện giả cấp 1, hiệu quả phòng ngự có hạn.

“Có là tốt rồi, mặc kệ có hữu hiệu hay không, xin bán cho ta một ít đi.”

Tống Thư Hàng lấy ra máy nạp ma lực:

“Có thể trả bằng lượng ma lực không?”

“Được nhiên là được.”

Mục sư gật đầu đáp, hắn không có lý do gì ngăn cản Tống Thư Hàng mua loại bùa hộ mệnh loại phòng ngự.

Hơn nữa ở hắc long thế giới, lưu lượng ma lực là thứ còn tiện lợi hơn cả tiền.

****

Nửa tiếng sau.

Tống Thư Hàng mang theo Lý m Trúc cùng với cô gái hắc long thế giới ở trạng thái say rượu bước ra khỏi cửa thần điện với vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Ở phía sau là nhân viên công tác của thần điện đang tươi cười tiễn khách.

Trên đai lưng của Tống Thư Hàng treo một bùa hộ mệnh hình rồng đen nhỏ bằng gỗ. Bùa hộ mệnh này còn mang theo một pháp thuật phòng ngự cấp 2, có thể kích hoạt một lần.

Đối với tân thủ, đây là một pháp khí phòng ngự rất tốt.

Đồng thời trong túi của Tống Thư Hàng còn mười lăm bùa hộ mệnh đủ mọi kiểu dáng với hiệu quả tương tự.

Lý m Trúc ngồi trên bả vai Tống Thư Hàng, trên hông cô cũng treo đầy đủ loại bùa hộ mệnh nhỏ hình rồng. Cô cảm thấy mấy loại bùa hộ mệnh nhỏ này rất đáng yêu nên mua mỗi loại một cái.

Số bùa hộ mệnh mà thần điện bán ra hôm nay tương đương với lượng tiêu thụ hơn cả mười ngày.

Cô gái thế giới hắc long say rượu thì mơ màng đi theo sau lưng Tống Thư Hàng.

“Giờ chúng ta đi đâu đây?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Trước hết tìm một quán trọ ở tạm, chờ Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two liên hệ với chúng ta vậy.”

“Ta không có ý kiến gì.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi... có phải chúng ta quên mất thứ gì rồi không?”

Hắn cứ có cảm giác lần này sống lại, bản thân đã quên mất thứ gì đó.

Lẽ nào đồng vàng hồi sinh còn có một cài đặt ẩn là ‘mỗi lần sống lại sẽ quên một ít trí nhớ’?

“Hamster đáng yêu!”

Lúc này, Lý m Trúc trợn tròn hai mắt thốt lên:

“Nó biến mất rồi!”

“A, đúng vậy! Không thấy số hamster.”

Tống Thư Hàng nói:

“Không ổn, trước đó nó bị Bạch tiền bối phân thân bỏ trong túi áo, hơn nữa còn bị bóp đến bất tỉnh. Có khi nào nó cũng bị thiên phạt đánh thành tro giống như Bạch tiền bối phân thân rồi không?”

“Có thể lắm.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh trả lời.

Uy lực của thiên phạt không hề yếu.

“Tiêu rồi, nó là sủng vật mà Bạch tiền bối two rất thích.”

Tống Thư Hàng gãi đầu, nếu hamster chết thật rồi, hắn phải ăn nói thế nào với Bạch tiền bối two đây?

Tống Thư Hàng vừa nói xong, trước mặt hắn bỗng hiện ra một khe hở không gian, chính là đường hầm không gian xuất hiện khi Bạch tiền bối thi triển thiên phú không gian.

Ngay sau đó, tà ma chuột master bị khe hở không gian ‘phun’ ra, dán lên mặt Tống Thư Hàng.

Lợi kiếm tăm xỉa răng trong tay nó thuận thế đâm lên mặt

Tống Thư Hàng.

Kiếm tên Thi Phong, dài 6.47cm, trọng lượng tịnh 0.5 gram. Đừng thấy nó nhỏ mà xem thường, nó là lợi khí hiếm thấy, dễ dàng đâm thủng chân nguyên hộ thể của tu sĩ tứ phẩm, chém đứt nhục thân của tu sĩ tứ phẩm!

Cũng may da mặt của Tống Thư Hàng khá cứng.

Nhờ có thể chất cấp lục phẩm+, da mặt của Tống Thư Hàng cứng như da rồng. Hông nay thanh thần binh cùng cấp bậc với bảo đao Bá Toái có thể phá chân nguyên hộ thể của tu sĩ tứ phẩm, chém đứt thân xác của tu sĩ tứ phẩm này lại đâm không thủng da mặt của Tống Thư Hàng, chỉ là chỗ bị đâm hơi đau một chút.

“Chết tiệt, cuối cùng cũng đi ra.”

Tà ma chuột hamster kêu lên.

Sau đó nó phát hiện bản thân đang nằm trên mặt Tống Thư Hàng, nó vội duỗi chân ra, trên chân nhỏ sinh ra một lực hút, giúp thân thể dính lên mặt Tống Thư Hàng không bị trượt xuống.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Số Bá Tống, da mặt ngươi dày thật đấy.”

Sau khi ổn định thân hình, thấy bảo kiếm sắc bén của mình vậy mà đâm không thủng dạ mặt của Tống Thư Hàng, tà ma chuột hamster kinh ngạc nói.

Mới gặp mặt không nói câu nào dễ nghe được à?

“Phiền ngươi xuống khỏi mặt ta trước được không?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tà ma chuột hamster làm động tác ném bảo kiếm thật ngầu, thi triển phương pháp ngự kiếm rồi đứng lên trên phi kiếm. Sau đó nó lại nhìn da mặt của Tống Thư Hàng.

Chỗ bị Thi Phong đâm trúng chỉ để lại một đốm đỏ nho nhỏ.

“Da mặt ghê gớm thật.”

Tà ma chuột hamster thở dài.

“Chúng ta đổi đề tài đi, vừa rồi tại sao ngươi lại ở trong đường hầm không gian thế?”

Tống Thư Hàng nói sang chuyện khác.

“Ta cũng không biết, lúc tỉnh lại ta phát hiện mình bị ném trong một đường hầm không gian, ở bên trong ta cứ chạy mãi chạy mãi nhưng vẫn không thể chạy đến điểm cuối. Sau đó khó khăn lắm ta mới phát hiện cửa ra, nhảy một phát, thế là đáp xuống ngay trên mặt ngươi.”

Tà ma chuột hamster vừa vuốt chân trước vừa trả lời.

Thật ra nó đã giấu một chuyện.

Trước đó nó chạy như điên trong đường hầm không gian, hoàn toàn không tìm thấy cửa ra, ngay lúc tuyệt vọng thì đột nhiên nghe thấy Tống Thư Hàng gọi tên nó.

Ngay sau đó, trong đường hầm không gian vô tận bỗng xuất hiện một cửa ra sáng chói.

Nó vừa nhảy ra khỏi cửa ra đã thấy cái mặt mo của Tống Thư Hàng.

Ngay lúc đó, nó cảm động muốn khóc.

Do chuyện này nghe hệt như tình tiết trong ngôn tình máu chó nên tà ma chuột hamster quyết định chôn chặt nó ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng, không nói ra.

…

Nhóm người Tống Thư Hàng đi dạo nội thành ở thế giới hắc long, định tìm một quán trọ ở tạm.

Lúc này, cô gái say rượu vẫn luôn theo sau bọn họ đột nhiên lên tiếng:

“Nếu các ngươi không có chỗ ở thì chi bằng đến nhà ta ở tạm một thời gian nhé?”

“Ồ? Tỉnh rượu rồi à?”

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn cô gái đến từ thế giới hắc long.

Trên mặt cô còn mang theo men say, đôi mắt híp lại nhìn Tống Thư Hàng với vẻ vô cùng hứng thú.

Chương 1619: Thuật Giám Định Cường Giả

Ánh mắt của em gái da đen làm Tống Thư Hàng sởn cả tóc gáy:

“Cô muốn làm gì?”

Cô gái thế giới hắc long mỉm cười, chuẩn bị mở miệng nói chuyện.

Đúng lúc này, ở đằng xa bỗng có một vị tu luyện giả nam của thế giới hắc long chạy về phía Tống Thư Hàng.

Tinh thần lực của vị tu luyện giả này cực mạnh, nếu đổi thành tu sĩ, ước chừng có tu vi lục phẩm.

Tu luyện giả nam đi đến trước mặt Tống Thư Hàng, đánh giá hắn và Lý m Trúc từ trên xuống dưới rồi cười nói:

“Quả nhiên là con lai trân quý, các ngươi là huynh muội à?”

Mọi người đều biết ở thế giới hắc long, tỷ lệ sinh sản của chủng tộc con lai cực thấp.

Yêu vượt chủng tộc, thường khổ cực cả đời cũng không sinh ra được một đứa bé.

Mà giống như thiếu niên và cô bé có quan hệ huynh muội trước mắt đây lại càng hiếm thấy, mấy trăm năm cũng khó gặp.

Kết hợp vượt chủng tộc, cả đời sinh ra được một đứa bé đã là chuyện đáng để ăn mừng rồi.

Có thể sinh ra một đôi huynh muội, hơn nữa tuổi tác giữa một lớn một nhỏ chênh lệch quá nhiều, việc này chứng tỏ một điều... Gien cha mẹ của hai người này cực tốt.

“Có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Xin hỏi có thể gả muội muội của ngươi cho ta không?”

Vị tu luyện giả nam mỉm cười đầy tự tin:

“Ta xin tự giới thiệu: Ta là Cát u Nhị Ngư, pháp sư cấp 6. Gien của ta cực tốt, đảm bảo xứng đôi với muội muội của ngươi. Nếu ta và muội muội ngươi kết hợp với nhau, sau này nhất định sẽ sinh ra được đời sau càng hoàn mỹ hơn. Điều quan trọng nhất là thẩm mỹ của ta không giống những người thế giới hắc long khác. Trong mắt ta, da trắng rất đẹp!”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Hắn nhìn Lý m Trúc trên bả vai mình, lúc này tiểu m Trúc chỉ là một bé gái 2 tuổi! Tống Thư Hàng lại xoay đầu nhìn vị Cát u Nhị Ngư trước mắt.

Đậu xanh, tên này... là cầm thú à?

“Hơn nữa ngươi cũng không cần lo về sính lễ, nhà Nhị Ngư của ta cũng coi như là nhà có tiếng trong thành, bảo đảm sính lễ phong phú. Ngoài ra chuyện chênh lệch về tuổi tác cũng không thành vấn đề, nếu nhỏ tuổi thì có thể bồi dưỡng tình cảm.”

Cát u Nhị Ngư vỗ ngực nói với Tống Thư Hàng.

Lý m Trúc:

“...”

Xích Tiêu Kiếm:

“...”

Tống Thư Hàng quay qua hỏi cô em da đen:

“Ta có thể báo cảnh sát để họ đến bắt tên biến thái này đi không?”

“Báo cảnh sát là cái gì?”

Cô em da đen ngơ ngác hỏi.

“Ta còn mấy tỷ tỷ muội muội vẫn chưa xuất giá, nếu ca ca muốn, ta có thể nối dây tơ hồng giúp ca ca.”

Vừa nói Cát u Nhị Ngư vừa nháy mắt với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngài đã là ông chú lại mở miệng gọi ta là ca ca, ngài không thấy ngượng miệng à?

“Thư Hàng tiên sinh đừng để ý, tính cách của Cát u thế đấy, người trong thành đều biết. Truyền thống của nhà hắn chính là như vậy, cố gắng đi tìm bạn lữ có huyết mạch xuất sắc, sinh ra đời sau ưu tú hơn. Mặc dù hơi phiền nhưng bản chất hắn không xấu. Hơn nữa hắn chỉ làm phiền chứ chưa hề cưỡng ép ai. Ưm… Chỉ là cứ luôn bám theo làm phiền người khác.”

Cô em da đen giới thiệu:

“Nếu Thư Hàng tiên sinh ngại hắn phiền, chỉ cần đánh bại Cát u là được. Chẳng qua bởi hắn là pháp sư cấp 6, người có thể đánh bại hắn cũng không nhiều. Thế đấy, đôi khi có thực lực đúng là muốn làm gì thì làm.”

“Nếu đã vậy…”

Tống Thư Hàng nâng tay áo lên.

Cát u Nhị Ngư lắc đầu nói:

“Ca ca đánh không lại ta đâu, ta là pháp sư cấp 6.”

“Muốn cưới tiểu m Trúc nhà ta phải tiếp nhận khảo nghiệm của ta.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đúng rồi, bây giờ hắn đã có cách khảo nghiệm đối phương có phải là cường giả hay không, cách này rất đơn giản, không phức tạp chút nào.

“Hơn nữa… không phải huynh muội.”

Lý m Trúc ngồi trên cổ Tống Thư Hàng, ôm đầu Tống Thư Hàng nói:

“Là cha con!”

“Ta hiểu rồi thưa nhạc phụ!”

Cát u nghiêm túc đáp.

Tống Thư Hàng:

“Hờ hờ hờ hờ.”

Tiếp nhận khảo nghiệm của ta đi!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Cát u.

Mỹ nhân rắn công đức hiện ra sau lưng hắn nói thật nhanh:

“Cái gì là yêu?”

Tạo Hóa Tiên Tử cũng không chịu lạc hậu:

“Cái gì là hiếu?”

Tống Thư Hàng:

“Biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?”

Ba người phối hợp cứ gọi là mướt rượt.

Tống Thư Hàng giơ tay lên đầy khí phách, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử cũng giơ tay lên đập tay với Tống Thư Hàng.

Cát u:

“???”

Ngay sau đó, hắn thấy trong mắt Tống Thư Hàng hiện lên ánh sáng quỷ dị.

...

Bá Tống Huyền Thánh thi triển thuật giám định cường giả lên người ngài.

Nếu ngài chịu đựng vượt qua được giám định, chứng tỏ ngài là một vị cường giả tuyệt thế.

Nếu ngài không chịu nổi... chứng tỏ ngài còn thiếu một chút nữa mới trở thành cường giả.

Chú ý: Thuật giám định cường giả này sẽ để lại di chứng nhất định, xin hãy chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

...

Lúc này bụng của Cát u bỗng phình to như thổi bong bóng:

“A a a a~ Chuyện gì thế này?”

Tiếp đó, mang thai mười tháng + cơn đẻ đau làm hắn quỳ sụp xuống đất, hai tay ôm bụng, thân thể co giật không ngừng.

“Rất tiếc, ngươi không phải thiên tài tuyệt thế trong vạn người cũng chưa có một.”

Mỹ nhân rắn công đức bình tĩnh dùng một một giọng nam nói.

Lại là lời thoại không biết lấy từ trong bộ phim nào.

Kho lời thoại của mỹ nhân rắn ngày càng phức tạp.

“Ngươi tu luyện~~ còn kém lắm~ du la hey~”

Tạo Hóa Tiên Tử ca hát.

Cát u thống khổ chìa tay về phía Tống Thư Hàng:

“Ta~~ a a a~”

Đau quá, đau đến mức nói không nên lời.

Lần đầu tiên hắn biết được trên thế giới này còn có pháp thuật quỷ dị như vậy. Hơn nữa... tại sao lúc thi triển pháp thuật, vị Thư

Hàng tiên sinh này lại không sử dụng máy nạp ma lực chứ?

Tống Thư Hàng bình tĩnh xoay người, để lại một bóng lưng lạnh lùng cho Cát u:

“Đi!”

Cô em da đen bên cạnh bất giác lui về sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng.

“Ngươi vẫn biến thái thích ngược đãi người khác như thế.”

Tà ma chuột hamster khoanh hai chân trước ngực, khinh bỉ nói.

“Đừng dùng cái nhìn phiến diện để đánh giá một pháp thuật. Pháp thuật trên thế giới này không phân thiện ác, pháp thuật chỉ là pháp thuật, đơn giản vậy thôi. Đối với ta, bây giờ pháp thuật này là thuật giám định cường giả. Ngươi có muốn nếm thử một phát không?”

Tống Thư Hàng cười to nói.

Thói quen đúng là một thứ rất đáng sợ.

Lúc đầu khi sử dụng ánh nhìn mang thai lên người khác, Tống Thư Hàng sẽ cảm thấy rất áp lực.

Mà bây giờ, hắn đã hoàn toàn thích ứng với việc này. Trong lúc thích ứng với ánh nhìn mang thai, hắn đã đứng ở góc độ cao hơn, dùng phương thức hoàn toàn mới để nhìn nhận ánh nhìn mang thai.

Ting~~

Lúc này, máy nạp ma lực trong túi Tống Thư Hàng phát ra một âm thanh rất trong.

Hắn mở máy nạp ra xem.

Trên đó xuất hiện một thứ tương tự như tin nhắn.

Là tin nhắn viết bằng ngôn ngữ hắc long, sau khi dịch ra đại khái có nội dung như sau.

“Chuyển nhiệm vụ: Cát u Nhị Ngư chiến bại, tư cách nhiệm vụ tự động chuyển giao. Giữ tư cách nhiệm vụ trong 3 ngày, 3 ngày sau sẽ thông báo nội dung chi tiết về hoạt động nhiệm vụ, phần thưởng phong phú.

Thông báo hoạt động: Xin hãy chú ý đến nhóm pháp khí không người khống chế xuất hiện xung quanh thế giới hắc long dạo gần đây.”

Chương 1620: Cực Lạc Nữ Sĩ

“A Tống, là cái gì thế?”

Lý m Trúc cúi đầu, tò mò nhìn vào màn hình máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng.

“Hình như là một... nhiệm vụ?”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn cảm thấy thế giới hắc long này ngày càng không bình thường, không ngờ thế giới còn mang theo hệ thống nhiệm vụ.

“Là nhiệm vụ độc quyền do Lưới rồng giao à? Nếu đúng là nhiệm vụ độc quyền, quả thật rất hiếm thấy.”

Em gái da đen thò đầu qua, nhìn vào máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng.

Sau khi nhìn nội dung hiển thị trên màn hình, cô cười nói:

“Hóa ra là nhiệm vụ hoạt động, loại nhiệm vụ này không hiếm như nhiệm vụ độc quyền, Thư Hàng tiên sinh muốn thì làm không thì thôi. Ừ, đúng là phần thưởng rất phong phú, trước kia ta từng làm nhiệm vụ cấp 3. Nhiệm vụ mà Thư Hàng tiên sinh hận được hẳn là nhiệm vụ cấp 6, vì ngươi đã chiến thắng Cát u cấp 6 nên nhận được tư cách nhiệm vụ từ tay hắn. Còn 3 ngày nữa nhiệm vụ sẽ mở ra, trong 3 ngày này chỉ cần ngươi giữ được tư cách nhiệm vụ của bản thân là có thể tham gia nhiệm vụ hoạt động này.”

“Thật ra... điều làm ta chú ý là cái này.”

Tống Thư Hàng chỉ vào dòng cuối trong tin nhắn:

“Trong này nhắc đến ‘nhóm pháp khí không người khống chế’, vừa thấy cụm từ này, trong lòng ta chợt dâng lên cảm giác rất quen thuộc.”

Gần đây bệnh nhìn cái gì cũng thấy quen mắt của hắn khá nặng, cứ thấy mọi thứ trên thế giới đều quen mắt.

Số hamster khoanh hai móng trước ngực, thờ ơ nói:

“Nhóm pháp khí không người khống chế? Nếu pháp khí không người khống chế thì làm sao phát huy ra hiệu quả mạnh nhất được.”

“Ơ?”

Tống Thư Hàng tò mò ngẩng đầu nhìn tà ma chuột hamster, nó có thể nghe hiểu ngôn ngữ thế giới hắc long à?

Vừa rồi Tống Thư Hàng vẫn giao tiếp bằng ngôn ngữ thế giới hắc long.

Tà ma chuột hamster không có năng lực nhập mộng của Tống Thư Hàng, cũng không tiếp thu gói ngôn ngữ thế giới hắc long của Bạch tiền bối, sao nó lại hiểu được ngôn ngữ thế giới hắc long?

Thấy vẻ mặt tò mò của Tống Thư Hàng, tà ma chuột hamster ngẩng đầu ưỡn ngực đầy đắc ý.

Mà trên cổ nó có một mặt dây chuyền to bằng hạt gạo đang tỏa sáng lấp lánh.

“Pháp khí phiên dịch loại tinh thần lực?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bây giờ hắn cũng miễn cưỡng được coi là một tu sĩ có kinh nghiệm từng trải phong phú.

Hắn đã gặp qua loại thủ đoạn này trong rất nhiều di tích của đại lão. Rõ ràng là lời nói nghe không hiểu, chữ viết xem không hiểu, nhưng dưới thần thông của đại lão, thông qua một loại thủ đoạn phiên dịch tinh thần lực, người nghe người thấy lại tự động hiểu được nghĩa của từ.

Nói thế nào tà ma chuột hamster cũng là sủng vật của Bạch tiền bối two, có một loại pháp khí như vậy cũng không có gì lạ.

“Cứ cho là vậy đi.”

Tà ma chuột hamster mỉm cười.

Thật ra pháp khí này chỉ có thể dùng để phiên dịch tinh thần lực của một số đối tượng đặc biệt, giúp những đối tượng này không gặp cản trở khi giao tiếp với nhau.

Bản thân tà ma chuột hamster biết tiếng Trung, vậy nên trước kia khi giao tiếp với Tống Thư Hàng nó không cần dùng đến pháp khí này.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên nó dùng pháp khí này trong lúc nói chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"Tốt lắm."

Có pháp khí này trong tay đồng nghĩa với việc có một thông dịch viên vạn năng lúc nào cũng đi theo bên mình rồi, quả là một pháp khí tốt.

Chờ gặp được Bạch tiền bối two, hắn có nên xin ngài ấy một cái không nhỉ?

Lý m Trúc ngồi trên bả vai chợt nhớ ra điều gì đó:

"Nhóm pháp khí không người khống chế... đại trận phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối?"

"Ưm, vẫn có điểm khác biệt."

Tống Thư Hàng xoa cằm đáp, đồng thời hắn nghĩ đến bầy Kiếm Cổ Vô Hình trong thế giới hạch tâm.

Mặc dù hai loại này quả thật có điểm giống với nhóm pháp khí không người khống chế, nhưng chúng không phải nguyên nhân làm hắn cảm thấy quen mắt.

"Thôi bỏ đi, nếu có thời gian thì đi xem thử... Có thể gần đây ta bị bệnh thật rồi."

Tống Thư Hàng cất máy nạp ma lực vào.

"A a a~"

Ở bên cạnh, Cát u tiên sinh vẫn đang ôm bụng la hét thảm thiết.

"A a a a ~"

Mỹ nhân rắn công đức lơ lửng phía trên Cát u, mở bản gốc 'bốn tiếng hét thảm của Bá Tống Huyền Thánh' cho hắn nghe.

Cát u tiên sinh bỗng cảm thấy bụng mình càng đau hơn.

Không chỉ bụng mà ngay cả gan cũng đau.

...

Tai Tống Thư Hàng tự mang chức năng chặn tiếng, hắn tự động lơ đi Cát u và mỹ nhân rắn công đức đang gào thét ở bên cạnh, quay qua hỏi em gái da đen:

"Đúng rồi, cô nương tỉnh rượu rồi à?"

Em gái da đen gật đầu, há miệng nói 'a' phả ra nồng nặc mùi rượu:

"Tỉnh ba phần, có thể nói chuyện với ngươi."

“Cô nương tên gì? Chẳng lẽ ta cứ gọi là cô nương mãi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Em gái da đen híp mắt trả lời:

“Ngươi có thể gọi danh hiệu của ta, Côn Na.”

Đây là cách gọi bên ngôn ngữ thế giới hắc long, nếu dịch sang tiếng Trung có nghĩa là... Cực Lạc?

Danh hiệu hẳn là tên pháp thuật của các pháp sư ở thế giới hắc long, tương tự như đạo hiệu.

Nhưng ý nghĩa của danh hiệu này khi dịch lại mang theo hơi hướng Phật gia.

Tiểu m Trúc kề sát vào tai Tống Thư Hàng, dùng tiếng Trung nói:

“A Tống, trên mạng thường nói híp mắt đều là quái vật, nhớ phải cẩn thận với người thích híp mắt trong lúc nói chuyện đấy.”

“...”

Tống Thư Hàng ho khan một tiếng:

“Xin chào Côn Na tiên tử.”

Em gái da đen ợ hơi, ngơ ngác nhìn Tống Thư Hàng:

“Tiên tử?”

Ở thế giới hắc long, không ai xưng hô với nữ tử như vậy.

Suy cho cùng là do văn hóa khác biệt quá lớn.

“Côn Na nữ sĩ.”

Lý m Trúc cười hì hì nói.

Hoặc là... Cực Lạc nữ sĩ.

“Tuy gọi như vậy nghe hơi già nhưng cứ gọi ta vậy đi.”

Côn Na nữ sĩ nói:

“Muốn đến nhà ta chơi không? Tối nay... nhà ta không có ai cả.”

Trên mặt cô lại lộ ra vẻ vô cùng hứng thú.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tối nay trong nhà cô không có ai thì ta lại càng lo cho chính mình hơn.

“Đùa với các ngươi thôi, nhà ta mở quán rượu suối nước nóng, muốn ăn cơm, uống rượu, ở trọ hay ngâm suối nước nóng đều được, nhà ta phục vụ đủ hết. Dù gì các ngươi cũng đang tìm quán trọ, muốn đến không?”

Côn Na nữ sĩ nói tiếp.

“Trùng hợp vậy à?”

Tống Thư Hàng cân nhắn một lát, sau đó cười nói:

“Đã vậy thì bọn ta cũng không khách khí.”

Gặp được Côn Na nữ sĩ cũng coi như có duyên.

Bây giờ bọn họ cần tìm một chỗ ở, nhà Côn Na nữ sĩ lại mở quán trọ, còn có thể ngâm suối nước nóng thư giãn, Tống Thư Hàng không có lý do gì để từ chối.

****

Sau khi đi bộ chừng mười phút, đoàn người Tống Thư Hàng đến nhà Côn Na nữ sĩ.

Quán rượu suối nước nóng + tối nay nhà không có ai.

Quán rượu suối nước nóng chiếm diện tích rất lớn, thiết bị đầy đủ, thậm chí còn có rất nhiều thiết bị hưởng thụ cao cấp.

Nhưng trong quán lại không có một vị khách nào, ngay cả nhân viên phục vụ cũng không có.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Côn Na nữ sĩ, còn chưa có ai đến mở hàng cho quán à?”

Lý m Trúc tò mò hỏi.

“Đáp đúng rồi, các ngươi là đợt khách đầu tiên đến quán rượu suối nước nóng nhà ta. Chào mừng quý khách!”

Côn Na nữ sĩ lấy máy nạp ma lực ra, nhấn hai phím trên đó.

Ngay sau đó quần áo trên người cô biến thành váy dài cổ điển, mái tóc dài được búi lên, rất ra dáng bà chủ quán rượu.

“Thư Hàng tiên sinh, các ngươi muốn ăn cơm trước~ ngâm suối nước nóng trước~ hay là vào phòng nghỉ ngơi trước?”

Vẻ mặt của Côn Na nữ sĩ cũng thay đổi, chuyển sang vẻ tươi cười điềm tĩnh dịu dàng.

“Vậy thì sắp xếp phòng cho bọn ta nghỉ ngơi trước, sau đó lại đi ăn cơm.”

Tống Thư Hàng nói.

“Được, mời đi theo ta.”

Côn Na nữ sĩ nâng váy dài đi trước dẫn đường.

Sau khi dẫn nhóm người Tống Thư Hàng đến một căn phòng, cô lấy máy nạp ma lực ra rồi quẹt nhẹ trước cửa phòng.

Cửa phòng tự động mở ra.

“Ta đã mở quyền hạn vào phòng rồi, Thư Hàng tiên sinh chỉ cần dùng máy nạp ma lực của bản thân quét lên cửa phòng là có thể nhận được quyền hạn vào ở. Bây giờ ta đi trước chuẩn bị món ăn cho các vị.”

Côn Na nữ sĩ hành lễ:

“Lát nữa gặp lại.”

“Cảm ơn Côn Na nữ sĩ.”

Tiểu m trúc vẫy tay chào.

Đợi em gái da đen rời đi, Tống Thư Hàng mang tiểu m Trúc và tà ma chuột hamster vào phòng.

Tà ma chuột hamster ngự kiếm bay đến cửa sổ, thấy Côn Na nữ sĩ đã đi xa.

“Đi xa rồi.”

Nó dùng tiếng Trung nói:

“Nhưng không xác định được trong căn phòng này có thiết bị theo dõi hay không, vậy nên chúng ta hãy dùng tiếng Trung để nói chuyện với nhau.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài thấy Côn Na nữ sĩ có vấn đề gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc đầu Tống Thư Hàng cho rằng đối phương chỉ là một cô gái da đen dân bản địa bình thường bị Bạch tiền bối phân thân bắt đến. Trước đó cô gái này vẫn ở trạng thái say rượu không tỉnh.

Thế nhưng sau khi đến quán rượu suối nước nóng này, Côn Na nữ sĩ không ngụy trang nữa, mỗi hành vi cử chỉ của cô rõ ràng có ý muốn nói cho mấy người Tống Thư Hàng: ‘Trên người ta có vấn đề, các ngươi có tò mò không? Có hứng thú không?’

Không chỉ Tống Thư Hàng có cảm giác này mà ngay cả tà ma chuột hamster cũng bắt đầu đề phòng cô gái này.

“Là một người bản địa rất bình thường, tinh thần lực hẳn là ở cấp 4, không nhìn ra điều gì khác thường.”

Xích Tiêu Kiếm trả lời:

“Thật ra nếu các ngươi đã cảm thấy có vấn đề, vậy thì cứ rời khỏi quán rượu suối nước nóng này là được rồi.”

Huống chi cách đây không lâu nó mới bổ sung đầy năng lượng, dù đại năng Trường Sinh Giả đến đây thì nó cũng đủ sức ngăn cản, sợ gì chứ?

“Ừ, cũng đúng.”

Tống Thư Hàng siết nhẹ bàn tay phải.

Ngoài ra hắn có một ý, lát nữa chờ Côn Na nữ sĩ đến đây, tiếp xúc với cô ấy rồi tìm cơ hội thi triển bí pháp giám định, lúc đó mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Tại phòng bếp trong quán rượu suối nước nóng.

Côn Na nữ sĩ thay một bộ đồ đầu bếp, bắt đầu chế biến món ăn.

Lúc chuẩn bị món ăn, cô rất tập trung, không hề có nửa điểm qua loa tùy tiện.

Máy nạp ma lực hiện ra bên cạnh cô, mỗi lần nấu xong một món ăn, cô sẽ tiến hành xử lý ‘phụ ma’ đối với dụng cụ làm bếp và nguyên liệu nấu ăn.

Đây là thủ đoạn tương tự như thủ đoạn của tiên trù, là trù nghệ thuộc riêng về thế giới hắc long.

Chỉ lát sau, một bàn ăn phong phú đã được chuẩn bị xong.

Cô đặt dụng cụ làm bếp xuống, rửa hai tay, ngồi ở một bên nghỉ ngơi.

Cô lấy ly, rót cho mình một ly rượu, khẽ nhấp một ngụm.

“Rốt cuộc đoạn này trí nhớ này... có lai lịch gì?”

Côn Na nữ sĩ nhíu mày tự hỏi.

Chẳng biết khi nào trong đầu cô lại xuất hiện một đoạn trí nhớ.

Trong đoạn trí nhớ này, cô hóa thân thành một vật thể tròn vo, sau đó bị một nhân loại tuấn mỹ hãm hại, khiêu khích đủ kiểu.

Những ký ức này rất vụn vặt.

Mà Thư Hàng tiên sinh lại xuất hiện ở phần cuối trong những ký chút vụn vặt này, ánh mắt của hắn nhìn chầm chầm vào cô, lóe lên ánh sáng quỷ dị...

Chương 1621: Mục tiêu phấn đấu của số Hamster

“Ơ? Sao cảnh này quen thế? Đây chẳng phải là pháp thuật đã đánh trúng Cát u sao?” Côn Na nữ sĩ thầm kinh hãi.

Dừng lại, mau dừng lại, đây không phải là xe ma lực về thần điện! Mở cửa cho ta xuống xe!

Vừa nghĩ đến hình ảnh Cát u trúng pháp thuật của Thư Hàng tiên sinh, ôm cái bụng phình to quỳ rạp xuống đất gào khóc thê thảm là Côn Na nữ sĩ đã rét run từ tận đáy lòng.

Nhưng muộn mất rồi. Ánh nhìn mang thai là một pháp thuật có tốc độ rất nhanh. Chỉ cần nó phóng ra thì cơ hồ không thể nào tránh né được, cho dù chỉ xuất hiện trong trí nhớ cũng vẫn nhanh như vậy.

Suy nghĩ “dừng lại” của Côn Na nữ sĩ vừa mới hiện lên thì nỗi đau mười tháng hoài thai và sinh nở trong ký ức đã cộng hưởng vào đầu cô.

“Shhh!!!” Côn Na nữ sĩ hít một hơi khí lạnh.

May mà đây chỉ là ký ức, nỗi đau khổ ấy sẽ chỉ như một hồi ức đối với cô, không tác động đến cơ thể cô bây giờ.

“Những ký ức này lộn xộn quá, đã thế còn không đầu không đuôi, chẳng biết là ký ức của ai nữa.” Côn Na nữ sĩ nhấp một ngụm rượu để ủ ấm nội tâm buốt giá.

“Không biết trong lúc mình say đã xảy ra chuyện gì chứ.” Cô khổ não nói.

Cô thích uống rượu, đôi khi sẽ uống tới lúc say mèm rồi một thân một mình rời quán rượu, xuống núi dạo chơi.

Và đương nhiên là chẳng nhớ tí ti gì về chuyện xảy ra khi đang say cả.

Khi cô hơi tỉnh táo lại thì nhận ra mình đang theo Thư Hàng tiên sinh ra khỏi thần điện, và trong đầu không hiểu sao lại có thêm một đoạn ký ức kì quái.

“Nhưng hình như có thu hoạch gì đó thì phải.” Côn Na nữ sĩ chau mày suy tư.

Đầu tiên, cục tròn mà cô hóa thân thành hình như rất mạnh và cũng rất thông minh. Trong trí nhớ vụn vặt của cô có rất nhiều hình ảnh nó đang nghiên cứu các loại đồ vật.

Những ký ức về nghiên cứu này dần dần bị cô hấp thu, trở thành kiến thức của chính mình.

Mặt khác, người đàn ông tuấn mỹ đẹp đẽ mà Côn Na nữ sĩ yêu từ cái nhìn đầu tiên tựa hồ cũng mạnh không kém gì cục tròn kia.

Sau đó, hình như cục tròn rất để ý đến Thư Hàng tiên sinh, dường như trên người Thư Hàng tiên sinh có gì đó hấp dẫn nó.

Chính vì ý nghĩ tương tự “chấp niệm” mạnh mẽ này ảnh hưởng đến Côn Na nữ sĩ, cho nên cô cũng nảy sinh sự tò mò với Tống Thư Hàng, muốn tìm hiểu đối phương nhiều hơn một chút.

Đây cũng là lý do vì sao cô muốn mời Tống Thư Hàng tiên sinh đến nhà mình làm khách.

Trừ những điều trên, dường như đoạn ký ức này không có ảnh hưởng gì khác tới cô.

Không tác động tới nhân cách của cô, cũng không tạo nên gánh nặng tinh thần.

Cứ như thể… đoạn ký ức này đã được tịnh hóa, trở thành một ký ức truyền thừa thuần túy và vô hại.

“Có lẽ đây là kì ngộ của mình chăng?” Côn Na nữ sĩ uống hết rượu trong ly: “Bây giờ đi gặp Thư Hàng tiên sinh thôi. Có cần nói với hắn chuyện ký ức về cục tròn tiên sinh không đây?”

Cô đặt bữa tối lên xe đẩy rồi đẩy về phòng của Tống Thư Hàng.

…

Trong phòng.

Lý m Trúc nằm trên giường, cầm trong tay máy nạp ma lực của con bé. Tống Thư Hàng đang chỉ dẫn nó, xem thử nó có thể kết nối vào lưới rồng để đăng kí tài khoản hay không.

Dù sao thì Lý m Trúc cũng là tu sĩ tứ phẩm có tinh thần lực vô cùng cường đại, nói không chừng có thể nhảy cóc qua nghi thức trưởng thành của thần điện mà kết nối thẳng với lưới rồng và đăng nhập cũng nên.

Nếu không được thì Tống Thư Hàng sẽ đưa Lý m Trúc tới thần điện một chuyến để tiến hành nghi thức. Nhất định phải giúp m Trúc kích hoạt máy nạp ma lực, chuyện này rất có lợi cho con bé.

Bên cạnh hắn, tà ma chuột Hamster đang ngồi xếp bằng gần cửa sổ, nhắm mắt đả tọa tu luyện.

Thực ra nó đã lên tới cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong từ lâu, nếu trong tình huống bình thường thì nó đã có thể tấn thăng lên ngũ phẩm, thậm chí ngưng tụ ma đan chín văn rồi.

Nhưng lần trước Bạch tiền bối two thấy Tống Thư Hàng ăn ké ma kiếp của Vân Tước Tử tiền bối ở thế giới Cửu U và thuận lợi ngưng tụ ra ma ấn thì bèn nảy ra một ý.

Hắn muốn số Hamster cũng ngưng tụ ra một ma ấn.

Gần đây Bạch tiền bối two còn tách ra một phân thân chuyên dùng để nghiên cứu kế hoạch giúp thú cưng số Hamster độ ma kiếp bát phẩm sớm kia.

Để số Hamster độ kiếp thành công, Bạch tiền bối two còn chế tạo riêng cho nó mấy bộ pháp khí, đan dược và công pháp dạng bộc phát.

Đến lúc nó độ ma kiếp, Bạch tiền bối two có thể lợi dụng quyền hạn chúa tể Cửu U của mình để hạ thấp uy lực của ma kiếp bát phẩm xuống một tầng.

Để ma kiếp bát phẩm giáng xuống đều đều với uy lực thất phẩm đỉnh phong.

Số Hamster mang theo đầy đủ pháp khí và linh thạch là có thể vượt qua ma kiếp.

Sau đó cộng thêm bản thảo giảng pháp ma kiếp bát phẩm mà Bạch tiền bối two cho người chuẩn bị sẵn, số Hamster có thể ngưng tụ ma ấn từ ngũ phẩm dễ như trở bàn tay!

Bây giờ nhiệm vụ của số Hamster là nhanh chóng rèn luyện pháp khí chuyên dụng và nắm giữ công pháp mà Bạch tiền bối two chế tạo riêng cho nó với tốc độ cao nhất.

Khi nó nắm giữ được cả pháp khí và công pháp cũng là lúc nó độ thiên kiếp bát phẩm, lấy thân ngũ phẩm trở thành Ma Thánh bát phẩm!

“Ta nhất định có thể thành công!” số Hamster tự tin thầm nhủ trong lòng.

Nó tuyệt đối sẽ không để Tống Thư Hàng kéo khoảng cách quá xa. Sau này nó sẽ liều mạng tu luyện, tranh thủ tấn thăng bát phẩm trước khi Tống Thư Hàng tấn thăng lên thành bát phẩm chân chính!

…

Mấy phút sau.

Lý Âm Trúc mở to mắt, vui vẻ nói: “A Tống, ta thành công rồi!”

Cô kết nối vào lưới rồng thành công, dùng cái tên “Âm Trúc” đăng kí tài khoản.

Tống Thư Hàng mỉm cười xoa đầu cô bé: “Làm tốt lắm Âm Trúc, đúng như ta nghĩ, tiếp theo chúng ta tìm cơ hội đi săn tà linh, thu hoạch linh thạch Hắc Long để kích hoạt tài khoản của em đi.”

Chỉ sau khi kích hoạt tài khoản, Lý Âm Trúc mới có thể tấn thăng một mạch như Tống Thư Hàng.

Với tinh thần lực của cô bé thì hoàn toàn có thể tấn thăng lên thẳng khu vực cấp 4 của lưới rồng.

Sau khi Lý Âm Trúc nhận được quà tặng lại của lưới rồng, nói không chừng còn có cơ hội trùng kích mấy tiểu cảnh giới, ngưng tụ ra nhiều tiên cốt hơn.

Trong tương lai, khi cô bé ngưng tụ ra chín đại tiên cốt, độ thiên kiếp ngũ phẩm, máy nạp ma lực cũng sẽ là một trợ lực rất lớn.

Mấy ngày trước, khi hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng độ kiếp, cũng dựa vào máy nạp ma lực mà chống đỡ được đến phút cuối cùng.

“Bây giờ hàn chứng trong thể nội của em đã được giải quyết, không còn là nỗi băn khoăn nữa. Tiếp đó em có thể toàn tâm toàn ý trùng kích cảnh giới ngũ phẩm rồi.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

“Ừm.” Lý Âm Trúc hạnh phúc cọ vào tay Tống Thư Hàng.

“Bây giờ chúng ta đi săn vong linh nhé? Tiện thể đi xem những pháp khí không người khống chế mà ngươi thấy quen nhé?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

“Ta đang có ý này đây.” Tống Thư Hàng nói: “Chờ Côn Na nữ sĩ tới, chúng ta sẽ hỏi cô ấy xem nơi nào có tà linh phù hợp với chúng ta.”

Chương 1622: Cứu viện Long Huyết tộc

“Đến rồi.” số Hamster đột nhiên kết thúc việc tu luyện rồi nói.

Dưới lầu, Côn Na nữ sĩ vừa đẩy xe đồ ăn tới với bước đi ổn định, xem ra là đã hoàn toàn tỉnh rượu rồi.

Cô đẩy xe đồ ăn đi vào nhà ăn dưới lầu.

“Đã vậy thì chúng ta đi xuống ăn cơm trước đi.” Tống Thư Hàng nói. Nhân tiện tìm cơ hội dùng bí pháp giám định với Côn Na nữ sĩ một chút.

Hắn đưa Lý m Trúc và tà ma chuột Hamster đi xuống lầu.

Côn Na nữ sĩ vừa thấy đám người Tống Thư Hàng đi xuống thì mỉm cười với hắn.

Cô bắt đầu bày thức ăn ra cho mọi người: “Ngại quá, vì quán rượu chưa mở, đầu bếp cũng không có mà mời, cho nên ta không còn cách nào khác là tự mình nấu mấy món, hy vọng Thư Hàng tiên sinh không chê.”

Nói thì nói thế, nhưng kĩ thuật nấu ăn của cô trong giới tu sĩ cũng được xếp vào trình độ tiên trù, món ăn nào cũng đủ sắc đủ hương, hơn nữa còn có tác dụng thần kì là bồi bổ tinh thần lực.

Vừa nói, Côn Na nữ sĩ vừa đặt món ăn cuối cùng lên trước mặt Tống Thư Hàng.

Trông vẻ mặt cô có vẻ muốn nói lại thôi.

“Côn Na nữ sĩ có chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, tò mò hỏi.

Côn Na nữ sĩ gật đầu.

Cô muốn nói với Tống Thư Hàng về chuyện mảnh vỡ ký ức của cục tròn, để tìm hiểu một vài chuyện liên quan tới cục tròn từ chỗ hắn. Bởi vì từ những ký ức ấy, cô có thể thấy Tống Thư Hàng quen biết với cả cục tròn kia và người đàn ông nhân loại tuấn mỹ vô song nọ.

Nhưng khi cô toan mở miệng thì lại chợt nảy ra một ý.

Cô muốn quan sát Tống Thư Hàng nhiều hơn để hiểu rõ về con người của hắn. Bởi vì hai bên vừa mới tiếp xúc với nhau, cô còn chưa hiểu rõ tính cách và con người của Tống Thư Hàng.

“Nếu có chuyện gì thì Côn Na nữ sĩ cứ nói đi, đừng ngại.” Tống Thư Hàng nói.

Côn Na nữ sĩ xoa cằm suy nghĩ, một lát sau, cô nở nụ cười xinh đẹp: “Ta đột nhiên cảm thấy chuyện này chưa cần vội. Ta muốn quan sát Thư Hàng tiên sinh một thời gian, bao giờ hiểu rõ Thư Hàng tiên sinh hơn thì mới quyết định.”

Lòng dạ phụ nữ như kim dưới đáy biển vậy.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Có lý, dù sao thì ta và cô cũng chỉ vừa gặp mặt hôm nay. À đúng rồi Côn Na nữ sĩ, ta có chuyện muốn hỏi ý kiến của cô một chút.”

“Xin cứ nói.” Côn Na nữ sĩ đáp.

Tống Thư Hàng hỏi: “Côn Na nữ sĩ có biết nơi nào thích hợp để chúng ta đi săn tà linh không? Ta muốn kiếm một ít linh thạch Hắc Long.”

Tống Thư Hàng định dự trữ một ít linh thạch Hắc Long để phòng lúc cần dùng.

Trừ Lý m Trúc ra, khi hai đệ tử khác của hắn và Thông Nương độ kiếp trong tương lai cũng có thể dùng tới bảo vật máy nạp ma lực kia.

“Nếu muốn săn tà linh thì Thư Hàng tiên sinh có thể đến thần điện, chỉ cần đến đó, giao một ít ma lực là có thể nhận được thông tin mới nhất về tà linh, giá không cao, có lợi lắm. Đôi khi còn nhận được một vài nhiệm vụ trên bảng nhiệm vụ của thần điện, phối hợp với nhiệm vụ đi săn tà linh, nhận được phần thưởng nhiệm vụ ngoài định mức, một công đôi ba việc đấy.”

“Cảm ơn Côn Na nữ sĩ đã chỉ dẫn.” Tống Thư Hàng đứng lên, đưa tay cho Côn Na nữ sĩ.

Côn Na nữ sĩ mỉm cười, cũng đưa tay ra.

Nhưng cô không đưa theo kiểu bắt tay, mà là vươn tay theo tư thế hôn tay.

Tống Thư Hàng cầm bàn tay nhỏ của Côn Na nữ sĩ, nắm thật chặt: “Hôm nay có thể gặp được Côn Na nữ sĩ đúng là may mắn của ta.”

Khi nói chuyện, găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải hắn lặng lẽ rút khỏi đầu ngón tay, để ngón tay hắn tiếp xúc với bàn tay của Côn Na nữ sĩ.

Bí pháp giám định lặng lẽ khởi động.

Côn Na nữ sĩ chớp mắt, cô còn tưởng Tống Thư Hàng muốn hôn tay mình cơ… cái nắm tay này là thế nào?

Tống Thư Hàng thuận thế thu tay lại.

Bên dưới áo khoác, trên cánh tay của Tống Thư Hàng có thêm bảy vết thương không sâu lắm, máu vừa chảy ra, vết thương đã khép miệng.

Cái giá này không cao không thấp, hẳn là cái giá khi giám định vật phẩm tứ, ngũ phẩm bình thường.

Đồng thời, tin tức từ bí pháp giám định cũng truyền vào não bộ của Tống Thư Hàng:

“Côn Na nữ sĩ, pháp sư lưới rồng cấp bốn, bà chủ của quán rượu suối nước nóng Nhất Tuyến Thiên, dáng người 84/58/82, trông có vẻ hơi mảnh khảnh, nhưng vì eo nhỏ nên thực tế không hề tệ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Mày chơi ông à? Ông đổ máu không phải là để nhận lại thông tin kiểu này hiểu không?

“Tri thức uyên bác, nắm giữ lý luận thi pháp pháp thuật từ 1.0 đến 8.9, là pháp thuật đạo sư hoàn mỹ về mặt lý luận. Sở thích: Uống rượu, nấu ăn.”

Lý luận thi pháp từ cấp 1.0 đến cấp 8.9? Nói cách khác, nếu chuyển đổi thành tu sĩ thì cô ấy nắm giữ lý luận pháp thuật từ nhất phẩm đến bát phẩm luôn?

Thế này là không được rồi.

Sách giáo khoa hình người này mà đặt vào giới tu sĩ thì chắc chắn sẽ trở thành nhân tài được thế lực các nơi ra sức cướp đoạt cho mà xem.

Có lẽ trước khi Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two trở về, mình có thể thỉnh giáo Côn Na nữ sĩ về lý luận thi pháp của thế giới hắc long để học mấy pháp thuật phòng thân nhỉ?

“Rượu là một thứ tốt, nó có thể mở ra tiềm lực của một người.”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Nhưng sau đó thì bí pháp giám định không còn tin tức gì nữa.

Rượu là thứ tốt? Tống Thư Hàng nhìn Côn Na nữ sĩ.

Câu cuối cùng mà bí pháp giám định gửi tới không phải là ám chỉ Côn Na nữ sĩ trong trạng thái say rượu đấy chứ?

Mở ra tiềm lực của con người à?

Chẳng lẽ sau khi uống rượu, Côn Na nữ sĩ sẽ tiến vào trạng thái bạo tẩu, bộc phát chiến lực cao hơn ư?

Hoa Hạ có Túy Quyền.

Thế giới hắc long sẽ không có Túy Pháp đấy chứ?

Côn Na nữ sĩ đột nhiên rùng mình một cái, bất giác lùi về phía sau một bước, ánh mắt dè chừng từng li từng tí đánh giá Tống Thư Hàng… trong nháy mắt vừa rồi, cô có cảm giác như mình bị Tống Thư Hàng nhìn thấu.

Cứ như thể trước mặt Tống Thư Hàng, cô chẳng có bí mật gì.

“Chẳng lẽ… Thư Hàng tiên sinh đã biết trên người ta có ký ức của cục tròn rồi sao?” Côn Na nữ sĩ thầm nhủ.

Nhớ lại pháp thuật khiến Cát u mang thai của Tống Thư Hàng, cô càng ngày càng cảm thấy Tống Thư Hàng có chút thần bí.

Cho nên… bây giờ cô phải thẳng thắn với Thư Hàng tiên sinh sao?

Thẳng thắn thì khoan hồng, giấu diếm thì nghiêm phạt.

Hay là… tìm cơ hội thích hợp để nói hết chuyện về ký ức của cục tròn cho Thư Hàng tiên sinh đi?

…

Tinh mơ hôm sau, trời vừa hửng sáng.

Tống Thư Hàng kết thúc một đêm tu luyện, mở to mắt ra.

Cả đêm vô sự.

Lý m Trúc ngủ ở giường bên cạnh hắn. Vì chịu ảnh hưởng của hàn chứng, mỗi ngày cô bé sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông trong phần lớn thời gian.

Xích Tiêu Kiếm đang dùng mũi kiếm chọt điện thoại của Tống Thư Hàng để xem phim. Sau khi vào thế giới hắc long, điện thoại không nối mạng được. Phim có thể xem đều là phim offline mà trước đây Thông Nương tải về sẵn trong điện thoại của Tống Thư Hàng.

Nói đến đây, Tống Thư Hàng luôn tò mò không biết "mắt" của Xích Tiêu Kiếm tiền bối nằm ở đâu.

…

Sau bữa sáng, Côn Na nữ sĩ đưa mấy người Tống Thư Hàng đến thần điện.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng cảm giác được ánh mắt của Côn Na nữ sĩ thi thoảng lại liếc về phía hắn, thực sự đang quan sát tính cách của hắn à?

Nhân viên thần điện nhìn thấy nhóm người Tống Thư Hàng thì đều mỉm cười tiếp đón.

Dù sao cũng là hàng máu lai có đặc điểm tương đối rõ ràng, hôm qua Tống Thư Hàng còn tiêu hoa lãng phí mua một đống hộ thân phù, có thể xếp vào loại khách hàng hào phóng. Cho nên khi thấy hắn thì nhân viên cười càng đon đả hơn.

"Bá Long tiên sinh, xin hỏi hôm nay ngài đến có chuyện gì không ạ?" nhân viên hỏi.

Tống Thư Hàng ôm Lý m Trúc ngủ say trên tay, nói: "Ta muốn hỏi một chút, gần đây nơi nào có tà linh tụ tập số lượng lớn? Ta muốn đi săn tà linh để thu thập một ít linh thạch Hắc Long."

"Mặt khác, có combo nhiệm vụ săn tà linh nào mà khoảng cách tương đối gần không?" Côn Na nữ sĩ ở bên cạnh nhắc nhở.

"Mỗi ngày trong thần điện đều phát nhiệm vụ săn tà linh, xin mời đi theo ta." Nhân viên công tác đưa nhóm người Tống Thư Hàng vào sảnh nhiệm vụ trong thần điện.

Trong đó có đủ các loại nhiệm vụ.

Có nhiệm vụ hoạt động, đi săn, tu bổ trận pháp mà lưới rồng trực tiếp tuyên bố.

Cũng có những nhiệm vụ cứu viện, xây dựng gia viên, tìm kiếm dược liệu đến từ các cư dân của thế giới hắc long.

Chủng loại nhiệm vụ cực kì phong phú.

“Bá Long tiên sinh, ngài có quyền hạn cấp 5, có thể nhận tất cả các nhiệm vụ từ cấp 1 đến cấp 5, chỉ cần ngài chọn được nhiệm vụ, dùng máy nạp ma lực quét hình một cái là có thể nhận. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể đến chỗ chúng ta để nhận phần thưởng, nếu là nhiệm vụ của lưới rồng thì lưới rồng sẽ lấy lưu lượng ma lực làm phần thưởng.” nhân viên công tác giới thiệu.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Càng ngày càng thấy thế giới hắc long này giống như game online có phong cách tiểu thuyết giả tưởng phương Tây từ rất lâu về trước.

“Thư Hàng tiên sinh có yêu cầu gì đối với nhiệm vụ không?” Côn Na nữ sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Về cường độ thì càng mạnh càng tốt, khoảng cách càng gần càng tốt, tốt nhất là có thể nhận nhiệm vụ cấp 5, khả năng lấy được linh thạch Hắc Long cũng sẽ cao hơn.”

Hắn đảo mắt qua cột nhiệm vụ.

Thị lực và trí nhớ siêu cường của tu sĩ giúp Tống Thư Hàng chỉ cần đảo qua một cái là đã khắc sâu toàn bộ nhiệm vụ trên cột nhiệm vụ vào não hải để lựa chọn.

“A?” Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện ra một nhiệm vụ thú vị.

“Cứu viện phân bộ của bộ lạc Long Huyết tộc trong rừng Dadma.”

Vào khoảng hai giai cốt thời gian trong thế giới hắc long, tương đương với ba tiếng đồng hồ giờ Trái Đất trước đó, phân bộ của bộ lạc Long Huyết tộc trong tiểu thế giới vảy rồng bị một lượng lớn tà linh và tà thú tấn công, phát ra tín hiệu cầu cứu.

Thần điện ban bố nhiệm vụ giải cứu bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Cường độ nhiệm vụ được xếp vào cấp 5, là nhiệm vụ quần thể, chỉ cần là pháp sư đạt cấp 5 trong thế giới hắc long thì đều có thể nhận nhiệm vụ để tới cứu viện.

“Long Huyết tộc?” Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Nếu hắn không nhớ lầm thì hình như Hắc Đồng Thập Tam Thế chính là thành viên của Long Huyết tộc, đã thế còn là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Long Huyết tộc.

Đương nhiên, tiểu thế giới vảy rồng của Hắc Đồng Thập Tam Thế chưa chắc đã là tiểu thế giới dưới chân Tống Thư Hàng.

Long Huyết tộc ở đây chỉ là một phân bộ lạc, có thể sẽ có chỗ khác biệt với trong trí nhớ của Hắc Đồng Thập Tam Thế.

“Lấy nhiệm vụ này đi.” Tống Thư Hàng nói.

Vì có mối duyên với Hắc Đồng Thập Tam Thế, Tống Thư Hàng cũng muốn đến gặp thành viên của Long Huyết tộc và tiếp xúc với bọn họ một chút.

“Rừng Dadma? Nơi đó khá nguy hiểm, bản thân nó đã có độ nguy hiểm cấp 5 rồi, khoảng cách lại còn xa, có khi chúng ta đến nơi thì nhiệm vụ đã được người khác hoàn thành mất rồi ấy chứ? Hay là đổi nhiệm vụ khác đi?” Côn Na nữ sĩ nhắc nhở.

“Không sao, nếu nhiệm vụ đã được người khác hoàn thành thì chúng ta về nhận nhiệm vụ khác là được, coi như hoạt động luyện tập buổi sáng đi. Cả ngày quý ở buổi sáng, rèn luyện lúc sáng sớm là quan trọng lắm đấy.” Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn lấy máy nạp ma lực ra, quét lên bảng nhiệm vụ, nhận lấy nhiệm vụ này.

Côn Na nữ sĩ thấy Tống Thư Hàng nói vậy thì mỉm cười: “Vậy ta ở đây chờ…”

Cô chưa nói xong đã thấy Tống Thư Hàng vung tay lên, một cỗ chiến xa hoàng kim tôn quý xuất hiện trước mắt mọi người.

Rầm!

Chiến xa nặng nề đáp xuống mặt đất thần điện, tỏa ra ánh sáng vàng kim chói lóa.

Hoa lệ, tôn quý, lóa mắt.

“Côn Na nữ sĩ, mời lên xe.” Tống Thư Hàng làm tư thế mời.

Chiến xa Hà Long Thần Hành, trừ cái tên làm người ta liên tưởng đến chiến xa tôm hùm ra thì không còn điểm yếu nào. Chỉ cần Tống Thư Hàng không chủ động nói ra cái tên “Hà Long” thì chẳng ai liên hệ chiếc chiến xa này với tôm cả.

Bởi vì ngoại hình của “hà long” chính là Long thú uy vũ!

Chiếc chiến xa tỏa ánh vàng chói lọi làm toát lên cảm giác uy nghiêm. Pháp khí bát phẩm hàng thật giá thật, được chế tạo thành từ vật liệu chính là bộ phận thân thể của thánh thú bát phẩm.

Thế là Côn Na nữ sĩ ngây ngẩn bò lên chiến xa.

Rõ ràng cô chỉ mới có cấp 4, căn bản không muốn tham gia vào chuyện nguy hiểm như là nhiệm vụ cấp 5.

Nhưng khi nhìn thấy chiến xa Hà Long Thần Hành này thì cô không sao khống chế nổi mình, đành leo lên nó theo bản năng vậy.

“Xin hãy giữ chắc, chúng ta lên đường nào.” Tống Thư Hàng cười nói.

Một loáng sau, Chiến xa Hà Long Thần Hành lao thẳng về phía trước, “vèo” một cái biến thành ánh quang vàng kim, lao tới chân trời.

“Đây là ma pháp gì vậy?” nhân viên công tác ở thần điện ngu mặt ra.

Bọn hắn là nhân viên công tác của thần điện, coi như cúng có kiến thức rộng rãi, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn thấy pháp thuật nào như thế này.

“Có thể là một đạo cụ ma pháp nào đó giống như ma lực xa, dùng để di chuyển chăng?” Một pháp sư xoa cằm, lên tiếng.

“Nhưng ta chẳng cảm nhận được một chút ma lực nào từ nó cả.” Một pháp sư khác nhíu mày nói.

Không cảm ứng được ma lực, nhưng lại có một lực lượng cường đại khác tương tự như ma lực, quấn quanh chiếc chiến xa kia.

Lực lượng đó rốt cuộc có lai lịch gì đây?

Đối với pháp sư trong thế giới hắc long, vẻ ngoài và loại hình của chiến xa đều không quan trọng.

Quan trọng là loại lực lượng chưa từng tiếp xúc kia, khiến cho bọn họ hiếu kì.

…

Chiến xa Hà Long Thần Hành thét gào lao đi trong hư không.

Tốc độ còn nhanh hơn gấp mấy lần thuật phi hành trong não hải của Côn Na nữ sĩ.

Mà…

“Chiếc chiến xa này không sử dụng ma lực.” Côn Na nữ sĩ cau mày, ký ức của cục tròn lại xuất hiện trong đầu.

Linh lực?

Chương 1623: Cấm Ma lĩnh vực

Chiến xa Hà Long Thần Hành bay càng lúc càng nhanh.

Côn Na nữ sĩ muốn nói lại thôi.

Có vẻ cô thuộc loại hình dễ do dự, lúc nào cũng muốn nói lại thôi như vậy.

“Côn Na nữ sĩ, có chuyện gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, có chuyện này, ta không biết có nên nói hay không.” Côn Na nữ sĩ ngập ngừng.

Tống Thư Hàng: “Mời…”

"Không làm chèo, không làm chèo, lúa mì vỏ quýt không làm chèo*!" mỹ nhân rắn công đức đột nhiên thò ra, dùng âm thanh đọc chậm điện tử nói.

Bây giờ cô đang ở hình thái thu nhỏ, chỉ bằng một con rắn bé xíu chui ra từ ngực Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Tống *lúc nào cũng bị cướp đoạt quyền lên tiếng* Thư Hàng.

Côn Na nữ sĩ: “? ? ?”

Ngôn ngữ của mỹ nhân rắn công đức là tiếng Trung, cô nghe không hiểu, trong trí nhớ cũng không có ngôn ngữ đó.

“Đáng ghét, không ngờ lần update này lại không có gói ngôn ngữ!” mỹ nhân rắn công đức thấp giọng nói. Đó là giọng nói đàn ông rất đặc biệt, hệt như giọng của MC dẫn chương trình trò chơi.

Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời, kho ngôn ngữ của mỹ nhân rắn công đức thực sự quá phức tạp, chẳng hiểu cô ấy gom góp đống gói ngôn ngữ ấy ở đâu ra nữa.

“Xin Côn Na nữ sĩ cứ nói đi, không cần phải để ý tới cô ấy.” Tống Thư Hàng nắm đuôi mỹ nhân rắn công đức, kéo cô về như kéo co rồi đẩy vào cơ thể mình.

Mỹ nhân rắn công đức không ngừng giãy giụa nhưng giãy kiểu gì cũng phí công, thân thể cô cuối cùng vẫn bị Tống Thư Hàng nhét lại.

“Á á á á ~” Lần ra sân này của mỹ nhân rắn công đức kết thúc bằng bốn tiếng kêu thảm thiết của Bá Tống. Sau tiếng hét cuối cùng, Tống Thư Hàng dí ngón tay lên đầu cố, ấn tọt cô vào cơ thể.

“Ta sẽ còn quay lại!” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói. Nó treo sau lưng Lý m Trúc, giải thích: “Ừm, câu này không phải ta muốn nói mà là @#%× Tiên Tử nhờ ta thuật lại. Ta chỉ phụ trách truyền âm thôi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài thân là thần binh của Trường Sinh Giả, tôn nghiêm của ngài đâu? Xích Tiêu Tử tiền bối chủ nhân của ngài sẽ khóc ngất trong toilet đấy!

Côn Na nữ sĩ ở bên cạnh cứ nhìn chằm chằm vào ngực Tống Thư Hàng.

“Hồn sủng ư?” Cô hỏi.

Pháp sư trong thế giới hắc long cũng có ma sủng và thú triệu hồi của mình.

Hồn sủng là một loại thú cưng đặc biệt dạng u linh.

“Không, đây là thành quả sau khi ta hành thiện tích đức.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. Không dối tí nào, ánh sáng công đức vốn là thành quả của việc hành thiện tích đức mà.

Côn Na nữ sĩ: “? ? ?”

Tri thức của ta có hạn ngươi đừng có gạt ta. Hành thiện tích đức xong có thể biến ra một hồn sủng mỹ nhân như vậy á? Nếu thế thì trong thế giới hắc long đã không còn người đàn ông độc thân nào nữa rồi!

“Côn Na nữ sĩ, ban nãy cô định nói gì vậy?” Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi.

Côn Na nữ sĩ: “À đúng rồi, ta định nói là chúng ta đi sai đường, đây không phải là đường tới rừng Dadma.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn phanh gấp, Chiến xa Hà Long Thần Hành vững vàng dừng lại, lơ lửng trong hư không.

“Sao cô không nói sớm?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Ban đầu ta quá kinh ngạc vì đạo cụ ma pháp của Thư Hàng tiên sinh, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một đạo cụ ma pháp kì lạ như vậy đó. Sau đó lúc ta muốn nói thì bị ngắt lời, lúc đang nói, đề tài còn bị dời đi nữa." Côn Na nữ sĩ dang tay ra.

Vậy nên không thể trách cô được.

Tống Thư Hàng day day giữa hai lông mày, chủ đề nhảy vèo vèo là truyền thống quý báu của nhóm Cửu Châu số 1, hắn ở trong nhóm lâu quá, tư duy cũng nảy số nhanh y hệt các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi.

Trên thế gian này, kẻ không theo kịp sẽ bị đào thải.

"Vậy chúng ta phải đi hướng nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Côn Na nữ sĩ lấy máy nạp ma lực ra, nói: "Thư Hàng tiên sinh, ngươi mở giao diện nhiệm vụ ra, khi ngươi nhận nhiệm vụ sẽ hiển thị vị trí nhiệm vụ, cứ đi theo vị trí đó là đến thẳng rừng Dadma. Chức năng này để đề phòng nhiều pháp sư tu luyện minh tưởng dài ngày, lúcra ngoài không quen với ngoại giới, không tìm được mục tiêu, tiện lợi lắm."

"Ừm, đúng là một công năng rất tiện lợi." Tống Thư Hàng lấy máy nạp ma lực của mình ra, không ngờ thứ đồ chơi này còn có cả chức năng hướng dẫn.

Trình độ khoa học kĩ thuật của thế giới ma pháp cũng thật là lợi hại.

Sau khi xác định vị trí của rừng Dadma thông qua máy nạp ma lực, Tống Thư Hàng thay đổi hướng đi của Chiến xa Hà Long Thần Hành.

"Khang mang, ti bỉ, lai cật cẩu!" Tống Thư Hàng ra sức phất tay.

Chiến xa Hà Long Thần Hành vọt về phía trước, nghe "Viu" một tiếng.

Côn Na nữ sĩ: "? ? ?"

Cô luôn cảm thấy Thư Hàng tiên sinh hay nói mấy thứ linh ta linh tinh, rất chi là quái lạ.

…

Lúc này, trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Thông Nương hiện hình một cô nàng tóc xanh nóng bỏng, tay cầm một cái ấm nước to, lấy một ít nước từ suối nguồn sự sống và mảnh vỡ suối Thiên Đình, trộn với nhau theo tỉ lệ 1:9.

Sau đó, cô đến bên cạnh thụ yêu Mễ Lộ Lộ, tưới nước suối cho nó.

Rồi lại tưới cho cả cây Thất Hoàng Diệu Quả.

Sau nữa là linh thực, nguyên liệu nấu tiên trân và dược liệu mà Tống Thư Hàng gieo trồng.

Sau khi tưới nước, bón phân xong, Thông Nương lại về ốc đảo cho đám kiếm cổ, Đao Cổ Vô Hình và các loại linh thú ăn. Đó là lương thực dành cho linh sủng mà Bạch tiền bối luyện chế ra từ rất lâu về trước.

Vốn dĩ chúng được chuẩn bị cho Kiếm Cổ Vô Hình, nhưng bây giờ các linh thú khác không có lương thực ăn, bèn trích một ít từ phần của Kiếm Cổ Vô Hình ra trước.

Tưới nước, bón phân, cho linh thú ăn xong, Thông Nương lại cõng Cửu Tu Phượng Hoàng đao trở lại bên suối nguồn sự sống.

Ở đó, Quy tiền bối và Sở các chủ đang trò chuyện câu có câu không, nội dung câu chuyện quá cao thâm, Thông Nương cảm thấy cực kì khó hiểu.

“Xong hết việc chưa?” Quy tiền bối thấy Thông Nương về thì mỉm cười hỏi.

Thông Nương yên lặng gật đầu.

“Không còn gì để làm sao?” Sở các chủ cũng hỏi.

Thông Nương lại gật đầu.

Thấy dáng vẻ như người gỗ của Thông Nương, Quy tiền bối thở dài hỏi: “Thông Nương, ngươi có cần cái gì không?”

Thông Nương lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt hiện rõ vẻ chờ mong: “Ta muốn… có wifi.”

“Cái này thì ta cũng không có cách nào.” Quy tiền bối đắng lòng: “Thế giới hạch tâm lại cắt đứt liên lạc với ngoại giới, có thể là vì nó đang thăng cấp, cũng có thể Tống Thư Hàng lại chạy tới chỗ nào có thể phong tỏa thế giới hạch tâm, khiến cho thế giới hạch tâm không thể kết nối được với thế giới bên ngoài rồi.”

“Thế lúc nào mới có thể nối được wifi?” Thông Nương nhẹ giọng hỏi.

“Chẳng ai biết được.” Quy tiền bối trả lời.

Thông Nương ngửa cổ nhìn trời, cảm thấy đời chẳng còn gì đáng sống.

“Tiểu Thông Nương… hay là nhân lúc này mà tu luyện một chút đi?” Sở các chủ đề nghị: “Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, ta thấy thiên phú tu luyện của cô không tồi đâu.”

Thông Nương tu luyện Thiên Khấp Bảo Điển của Bích Thủy các của cô, cô có thể chỉ điểm một chút.

“Ngươi có thiên phú nhất định về thủy hệ và băng hệ, nếu về phương diện tu luyện thì ta có thể chỉ điểm một hai đấy.” Quy tiền bối ở bên cạnh cũng gật gù.

Sở các chủ thổi bong bóng một lát, bổ sung: “Vả lại, khi tu luyện ngươi sẽ thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhắm mắt lại, mở mắt ra là đã qua vài ngày, thậm chí mấy tháng, mấy năm. Như vậy thì thời gian không có wifi cũng dễ chịu hơn một chút.”

Thông Nương nghĩ ngợi một lúc, hai mắt sáng ngời lên.

Không có wifi, cô cảm thấy đời hành không còn gì đáng sống, một giây dài như mấy năm.

Nhưng nếu tu luyện có thể khiến thời gian không có wifi trôi qua nhanh hơn thì cô có thể bớt được một chút dày vò.

Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, thế thì tu luyện thôi.

Thế là Thông Nương gật đầu như giã tỏi.

“Xin Quy tiền bối và Sở các chủ chỉ điểm cho tiểu yêu tu luyện.” Thông Nương thành khẩn nói: “Ta muốn học cái công pháp nào mà thời gian bế quan trở nên nhanh thật nhanh ấy.”

Quy tiền bối mỉm cười: “Công pháp kiểu này ở đâu cũng có.”

“Nói đúng ra, công pháp ở hậu kì đều như vậy. Từ tứ phẩm trở lên, tu sĩ lấy tháng làm đơn vị đo thời gian bế quan. Mà một khi lên tới ngũ phẩm thì đơn vị sẽ chuyển thành năm.” Sở các chủ bổ sung.

Ừm, cái tên Tống Thư Hàng từ khi bắt đầu tu luyện tới bây giờ còn chưa bế quan được đến một tháng là ngoại lệ, không có bất cứ ý nghĩa tham khảo nào cả.

“Ta sẽ cố gắng tu luyện!” Thông Nương nắm chặt nắm tay.

Trong sâu thẳm đáy lòng cô, suy nghĩ “một ngày kia phải mạnh hơn Tống Thư Hàng, trở mình làm chủ, thu Tống Thư Hàng làm thú cưng hình người” lại rục rịch ngóc đầu dậy.

…

Trong rừng Dadma.

Đây là một khu rừng rậm nằm ở biên giới tiểu thế giới vảy rồng.

Cũng giống với phong cách chung của thế giới hắc long, rừng rậm ở đây là những cây cổ thụ đen tỏa bóng che trời, chỉ thi thoảng thấy một vài loài cây màu xanh thưa thớt ít ỏi.

Bản thân rừng rậm Dadma chính là khu vực nguy hiểm cấp 5.

Bên trong có chướng khí kịch độc chết người, có độc trùng tà thú.

Một vài nơi trong rừng thi thoảng còn phụt lên suối phun máu độc.

Chuyện khiến cư dân thế giới hắc long buồn nôn là suối phun máu độc kia có thuộc tính khắc chế đối với bọn họ, chỉ cần bị dính một tí thôi thì thuẫn ma pháp có kiên cố rắn chắc đến đâu cũng vỡ vụn, còn người tu luyện dính máu độc thì sẽ lở loét trúng độc ngay.

Độc này không lấy mạng người, cùng lắm chỉ xấu cái mặt, yếu mấy năm mà thôi.

Nhưng trong rừng rậm Dadma đầy rẫy nguy cơ, bị yếu đi đã là một chuyện vô cùng nguy hiểm. Nếu không có đồng bạn đáng tin mà gặp phải suối phun máu độc thì có sống sót được hay không chỉ trông vào may mắn mà thôi.

Phân bộ lạc của Long Huyết tộc nằm ngay trong rừng Dadma.

Thiếu niên Long Huyết tộc từ nhỏ đã làm bạn cùng nguy hiểm, bọn họ trời sinh chính là những pháp sư cận chiến cực kì mạnh mẽ.

Nhưng lúc này, rừng rậm Dadma đã bị phá hủy hơn một nửa.

Kẻ địch là đội ngũ do tà linh và tà thú tạo thành.

Trong trận doanh của tà linh và tà thú có một tòa ma tượng đen tuyền có mười cánh tay, tay hướng lên trời, chống đỡ một lĩnh vực lấp lóe ánh điện.

Trong phạm vi lĩnh vực lấp lóe ánh điện này, lưới rồng bị quấy rầy, ma lực không thể ngưng tụ được.

Khiến nó trở thành một khu vực "cấm ma".

*Câu này có nghĩa là "Tôi có câu này, không biết có nên nói con mợ nó ra hay không", chế ra bằng cách đọc hài âm từ câu chuyện một ông thương nhân đi mua lúa mì và vỏ quýt, lúc ngồi thuyền quay về thì mái chèo của người chèo thuyền bị gãy, người chèo thuyền mới hỏi ông là có thứ gì đưa ra thay mái chèo được không, ông bèn bảo "Đừng sốt ruột quá, tôi có quýt với lúa mì đây, có làm mái chèo được không"

Chương 1624: Ta gọi cô là mẹ cũng được!

“Cấm ma” là thủ đoạn chưa từng xuất hiện từ trước tới nay.

Nơi này chính là thế giới hắc long, toàn thế giới đều được lưới rồng bao phủ. Đẳng cấp của lưới rồng còn bày ra đó, là một tồn tại vượt cấp.

Muốn quấy nhiễu được lưới rồng thì phải là tồn tại có cùng đẳng cấp với lưới rồng, hoặc kém cỏi nhất cũng là tồn tại yếu hơn lưới rồng không nhiều mới có thể làm được.

Mà không ai nghe nói trong trận doanh của tà linh và tà thú có tồn tại cường đại như vậy!

Theo lý mà nói, trong thế giới hắc long căn bản không thể xảy ra chuyện lưới rồng bị quấy nhiễu.

Nhưng lần này, pho tượng mà nhóm tà linh, tà thú mang theo khi vây quét phân bộ lạc Long Huyết lại có thể quấy nhiễu được lưới rồng.

Hơn nữa, không phải quấy nhiễu trong nháy mắt, mà là quấy nhiễu kết nối giữa lưới rồng và rừng Dadma suốt hai giai cốt thời gian, khiến cho hệ thống lưới rồng hoàn toàn tê liệt.

Phân bộ lạc Long Huyết hoàn toàn không ngờ tà thú và tà linh lại có trình độ khoa học kĩ thuật cao đến thế.

Vừa bắt đầu chiến đấu đã chịu thiệt to.

Khi bắt đầu khai chiến, hơn 70% tầng phòng ngự bên ngoài phân bộ lạc Long Huyết đã mất đi hiệu lực chỉ trong nháy mắt. Những lớp phòng ngự này được xây dựng trên cơ sở kết nối với lưới rồng, lưới rồng bị ảnh hưởng, chúng cũng tự sụp đổ theo.

30% phòng ngự còn lại thì cần thành viên bộ lạc Long Huyết cung cấp ma lực và khống chế, vận chuyển, thuộc loại hình phòng ngự thủ công.

Song lần này tai họa ập tới quá đột ngột, bảy phần phòng ngự đã biến mất, liên hệ giữa các pháp sư và lưới rồng bị quấy rối, pháp sư phụ trách trận pháp phòng ngự của Long Huyết tộc căn bản chưa kịp kích hoạt ba phần phòng ngự phía sau.

Chỉ sau mấy hơi thở, toàn bộ tầng phòng ngự đã bị tà linh đánh sập.

Trừ lưới rồng bị quấy rối, ma lực chịu ảnh hưởng… ngay cả ma lực dự trữ trong máy nạp ma lực của các thành viên chiến đấu trong phân bộ lạc Long Huyết cũng bị tác động. Khi thi triển pháp thuật, máy sẽ bị chậm một “chỉ”, hay cũng là một giây thời gian.

Trong trận chiến sinh tử, một giây cũng là trí mạng.

Lớp phòng ngự của bộ lạc bị phá, các thành viên chiến đấu của Long Huyết tộc lâm vào tình cảnh nguy hiểm ngay khi khai chiến với tà linh, tà thú.

Ma pháp của các thành viên Long Huyết tộc còn chưa kích hoạt, công kích của tà linh đã đến trước một bước, các thành viên chiến đấu vừa định phòng ngự thì phòng ngự lại bị trễ một giây, cuối cùng đành yếu thế rơi vào vuốt thú.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho phân bộ lạc Long Huyết liên tục bại lui trước cuộc ấn công của tà linh.

Điều may mắn duy nhất là phần lớn thành viên của Long Huyết tộc là pháp sư chiến đấu.

Dù không liên kết được với lưới rồng, ma pháp bị trì trệ, nhưng bọn họ vẫn có thể gian nan chống đỡ dựa vào tố chất thân thể cường hãn của mình.

Song pháp sư cận chiến vẫn cần pháp thuật phụ trợ để cường hóa công kích, phòng ngự và phương thức di chuyển…

Pháp sư cận chiến không có pháp thuật giống như hùm beo bị nhổ nanh vuốt, sức chiến đấu giảm đi mất tám phần.

Càng khiến người ta đắng lòng hơn…

Phần lớn những người nhận nhiệm vụ từ tiểu thế giới vảy rồng chạy đến chi viện đều là pháp sư.

Bởi vì pháp sư biết bay, đi nhanh nhất.

Mà thuần pháp sư chạy vào khu vực “cấm ma” thì chẳng khác nào đi nộp mạng.

Đã thế, trong khu vực câm ma, đâu đâu cũng có tà linh và tà thú ẩn núp. Vừa phát hiện ra mục tiêu là xông đến đánh lén ngay.

…

…

Long Huyết tộc ngay lập tức phái người đột phá vòng vây tà thú, tà linh, hy vọng có thể chạy ra khỏi phạm vi rừng Dadma để báo cáo thông tin về kẻ địch cho thần điện. Nhưng không một ai biết tin tức này đã được truyền ra thành công hay chưa.

Bởi vì lưới rồng chịu ảnh hưởng nặng nề, nên bọn họ không thể nhận tin phản hồi từ xa của thần điện được nữa.

Thành viên phân bộ lạc Long Huyết sĩ khí sa sút, trong lòng tuyệt vọng.

Tộc trưởng bộ lạ cầm một thanh trường mâu thở dài yếu ớt.

Hắn đưa theo một nhánh tộc nhân Long Huyết tộc di chuyển đến tiểu thế giới vảy rồng này, một tay thành lập nên bộ lạc trong rừng sâu Dadma.

Xây dựng bộ lạc từ con số 0, bọn họ nếm trải biết bao khó khăn gian khổ, vất vả lắm mới an cư lạc nghiệp. Nhưng hôm nay, bộ lạc bầu bạn cùng bọn họ hơn nửa đời người đang đứng trước bờ hủy diệt.

“Đoàn tà linh, tà thú này có số lượng đông đảo, rốt cuộc làm sao bọn chúng có thể xông qua lớp phòng ngự của thế giới hắc long để xâm nhập tiểu thế giới vảy rồng chứ?” Tộc trưởng già đau khổ tự hỏi.

Trong quá khứ, dù có tà linh và tà thú xâm nhập ngoài ý muốn thì cũng chỉ được vài con, không gây ra nguy hiểm.

Mà bây giờ chỉ tính số đang tấn công trực diện vào phân bộ lạc Long Huyết đã lên tới hàng ngàn, trong đó còn vô số tà thú đang ẩn núp và tà linh đóng ở hậu phương, sẵn sàng thay phiên tấn công.

Chỉ cần đám người thủ hộ tầng phòng ngự vòng ngoài của thế giới hắc long không phải là người mù thì không thể nào bỏ qua số lượng kẻ địch lớn như vậy được.

Trừ khi…

Những người thủ hộ ở vòng ngoài cũng gặp bất trắc rồi!

Trong lòng tộc trưởng già dấy lên dự cảm bất an.

Nương theo pho tượng quỷ dị làm ảnh hưởng đến ma lực và lưới rồng, đám tà thú và tà linh hoàn toàn có khả năng xuyên thủng phòng ngự vòng ngoài của thế giới hắc long, xử lý người thủ hộ, xâm nhập vào tiểu thế giới vảy rồng.

"Nếu đúng là như vậy…" Tộc trưởng già run lên cầm cập.

Nếu đúng như hắn suy đoán, thì đây chính là nguy cơ lớn nhất của tiểu thế giới vảy rồng.

Nơi sắp diệt vong không chỉ là phân bộ lạc Long Huyết nho nhỏ của hắn, mà có thể là toàn bộ tiểu thế giới vảy rồng này.

Không được, phải truyền tin tức này ra ngoài!

Dù chỉ là một suy đoán mơ hồ, nhưng chuyện có liên quan đến sinh tử tồn vong của thế giới hắc long, tuyệt đối không thể khinh thường được.

"Nhất định phải truyền lại tin tức này cho thần điện mới được." tộc trưởng già tự nhủ.

Đây không phải là chuyện tồn vong của con người, mà là đại sự liên quan đến tồn vong của toàn thế giới.

Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là… hắn không thể tìm ra cách để truyền tin.

Tà thú và tà linh đã đề phòng bọn họ truyền tin ra ngoài.

Trận địa của bọn chúng chẳng khác nào thiên la địa võng.

Trên trời, mặt đất, dưới lòng đất, đâu đâu cũng có tà thú và tà linh.

Đừng nói là đột phá ra ngoài để truyền tin tức… thực ra bộ lạc có thể chống đỡ tới giờ phút này đã vượt ngoài sức tưởng tượng của tộc trưởng già rồi.

Bây giờ, trừ phi có pháp sư cấp bảy hiện thân, hơn nữa còn phải cảm nhận được hiện tượng lạ ở rừng Dadma ngay lập tức, sau đó thi pháp từ cự li xa để giải cứu bộ lạc, nếu không…

"Trời muốn diệt thế giới hắc long ta hay sao?" Tộc trưởng già ngẩng đầu lên trời, than thở bi thương.

Đương khi hắn ngửa cổ nhìn trời, thì thấy bầu trời phía xa có một vệt sáng vàng kim thoắt ẩn thoắt hiện.

Vệt sáng kia có tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt sau đã xuất hiện cách rừng Dadma không xa.

Trên vệt sáng vàng kim này, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí thế uy nghiêm, mạnh mẽ vô cùng.

Đó là tồn tại cường đại vượt trên cấp bảy, gần như tiếp cận cấp 8.

Hai mắt tộc trưởng già sáng bừng lên.

Không chỉ mình hắn, mà ánh mắt của tất cả thành viên trong phân bộ lạc Long Huyết đều ánh ngời hy vọng.

Không ngờ lại có một vị đại nhân tôn quý giáng lâm đúng vào lúc này.

Không biết đại nhân đi ngang qua, hay là đặc biệt chạy tới để giải cứu bộ lạc Long Huyết của bọn họ đây?

Dù là thế nào, thì với thực lực của đại nhân vật này, ngài ấy nhất định có thể cảm giác được sự dị thường bên trong rừng Dadma, phát giác ra sự nguy hiểm của cấm ma lĩnh vực.

Đến lúc đó, chỉ cần đại nhân ra tay từ xa, phóng một pháp thuật cường đại xuống thì phân bộ lạc Long Huyết được cứu rồi!

“Hãy cố gắng trụ vững!” Vị tộc trưởng già gào thét lạc giọng: “Chống đỡ đến khi vị đại nhân kia giải cứu chúng ta! Phát huy hết toàn bộ lực lượng, bảo vệ lấy mình!”

Hôm nay thần minh phù hộ, không tuyệt đường người.

Tới đi, đại nhân ơi, xin hãy thi triển pháp thuật cường đại của ngài đi.

Chúng ta gửi gắm tất cả hy vọng… Má!

“Không ~~~” Tộc trưởng già rên lên thành tiếng.

Vệt sáng chói loa kia lao thẳng vào rừng Dadma, xông luôn vào lĩnh vực cấm ma.

Đây là kết quả tồi tệ nhất, không còn gì tồi tệ hơn thế nữa.

Đời người thay đổi vô thường, chẳng qua chỉ đến thế mà thôi.

Hi vọng vừa mới giáng lâm, ai dè đã ngay lập tức đâm vào vũng bùn.

Tộc trưởng già vươn tay áp lên trái tim mình.

Hắn sợ mình không thở nổi, cứ thế chết tươi luôn.

Ầm!

Vệt sáng vàng chói lóa kia cuối cùng rơi xuống… bên ngoài thôn xóm của bộ lạc Long Huyết.

Đáp thẳng xuống giữa đại quân tà thú, tà linh.

Nhịp tim của tộc trưởng già lại tăng cao đột ngột. Ông muốn quay lại bước trước đó! Quả nhiên vẫn còn kết quả tồi tệ hơn tình hình ban nãy, đó là vị đại nhân không biết tên này đã hạ cánh xuống giữa trận địa quái vật rồi!

Chẳng còn gì hỏng bét hơn thế… Trời má!

Nhịp tim của tộc trưởng già lại đập như điên, trong mắt ngập tràn tuyệt vọng.

Luồng sáng màu vàng tan đi để lộ một chiếc chiến xa hoa lệ và cao quý được Long thú kéo, trông ngầu bá cháy.

Nhưng trên chiến xa có mấy vị trông non choẹt.

Đầu tiên là Côn Na nữ sĩ, một đại sư lý luận pháp thuật cũng khá có tiếng tăm trong tiểu thế giới vảy rồng. Nữ sĩ này có bộ não quý giá nhất tiểu thế giới vảy rồng của bọn họ.

Mặc dù chỉ có thực lực cấp 4, nhưng cô lại nắm giữ tri thức lý luận pháp thuật từ cấp 1 đến cấp 8, gần đây còn có một vị pháp sư cấp bảy cường đại, chạy từ ngàn dặm xa xôi tới, chỉ để thỉnh giáo tri thức pháp thuật của cô.

Rất nhiều đại lão cấp 5, cấp 6 đều từng nhờ cô chỉ điểm bến mê cho mình.

“Không!!” Tộc trưởng già suýt nữa khóc thét lên, Côn Na nữ sĩ nữ sĩ có giá trị quá lớn đối với tiểu thế giới vảy rồng. Nếu cô mà có mệnh hệ gì thì tổn thất còn lớn hơn cả phân bộ lạc Long Huyết bị hủy.

Chị ơi, ta gọi cô là chị được không? Ta gọi cô là mẹ cũng được! Sao cô lại tới đây? Cô lao vào vũng nước đục này làm cái gì?

Nếu cô mà gặp bất trắc gì thì ta sẽ trở thành tội nhân của toàn bộ thế giới hắc long mất!

Từ Côn Na nữ sĩ có bộ não quý giá nhất, trên chiến xa còn một thiếu niên và một đứa bé gái tầm hai tuổi.

“Khôngggggg!” Tộc trưởng rên lên bi thương.

Đây là hai người con lai và còn rất trẻ!

Thiếu niên máu lai kia đã có cường độ tinh thần cấp sáu, mà suy đoán từ khí huyết trên người hắn thì tuổi của hắn còn chưa tới ba mươi! Suy đoán số tuổi dựa trên khí huyết chính là thiên phú của Long Huyết tộc.

Thiên phú như thế mà trưởng thành thì nói không chừng sẽ trở thành thánh giả thứ mười hai của thế giới hắc long, sẽ trở thành ngôi sao sáng chói!

Quan trọng hơn là… đại nhân vật cấp tám trong dự đoán không hề tồn tại.

Rốt cuộc thì hôm nay, vị tộc trưởng già cũng biết hai chữ “tuyệt vọng” được viết như thế nào!

Chương 1625: Số Bá Bá khôi phục hoàn tất, xin mời hạ lệnh.

Tộc trưởng già chỉ cảm thấy lá gan của mình đau như hóa đá rồi nát vụn ra vậy.

Khi con người ta tuyệt vọng thì thường khẩn cầu với một số tồn tại trong lòng mình, ví dụ như có người kêu cha gọi mẹ, có người lại vái lạy thần linh…

Nhưng bây giờ vị tộc trưởng già chẳng biết mình phải cầu khẩn ai nữa.

“Grào!” Một con tà thú hình gấu đứng thẳng người lên, vươn bàn tay gấu đập mạnh về phía chiến xa vàng kim. Hình thể của nó cồng kềnh, tốc độ chậm chạp, nhưng hơn người ở chỗ có sức mạnh ghê hồn.

Ngay sau đó lại có hơn mười con tà thú có lực phá hoại cấp năm hùng hổ đi theo gấu lớn, tấn công về phía chiến xa.

“Xong rồi.” Tộc trưởng già thở dài.

Trong cấm ma lĩnh vực, thiếu niên máu lai quý giá kia không thể phát huy được lực lượng của pháp sư cấp sáu, mà nữ sĩ cấp bốn thì lại càng không chịu nổi một đòn.

Tộc trưởng già và những người tu luyện của Long Huyết tộc cách chiến xa màu vàng một khoảng không gần không xa, nhưng khoảng cách này chính là cái lạch trời, đoạn tuyệt toàn bộ khả năng cứu viện của bọn họ.

Nếu lưới rồng không bị quấy nhiễu, pháp thuật còn thi triển được, thì tộc trưởng già còn cách để cứu ba người kia. Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bị tà thú vây công.

…

Giữa bầy tà thú.

“Sao có thể như vậy được chứ? Bộ lạc Long Huyết tộc đã bị công phá hơn một nửa ư? Không xong rồi Thư Hàng tiên sinh, ở đây chúng ta không kết nối được với lưới rồng, ngay cả ma lực cũng bị quấy nhiễu!” Côn Na nữ sĩ cả kinh thốt lên. Vị trí bọn họ hạ xuống chính là vị trí thôn xóm của bộ lạc Long Huyết tộc mà thần điện cung cấp, nhưng không ngờ nơi này đã rơi vào tay địch. Cô và Thư Hàng tiên sinh vừa đáp xuống đã bị kẻ địch bao vây tứ bề.

Đồng thời, Côn Na nữ sĩ phát hiện ra mình không liên kết được với lưới rồng, ma lực cũng bị trì hoãn, điều động cực kì gượng tay.

Thấy gấu lớn và tà thú đông đảo đang dồn đến tấn công, cô lập tức đề nghị: “Thư Hàng tiên sinh, mau điều khiển chiến xa hoàng kim xông vào trận doanh của Long Huyết tộc đi!”

Nhìn qua thì con gấu lớn này có cường độ thân thể cấp năm, nhưng hình thể của nó sừng sững ở đó, nếu chỉ tính thuần lực phá hoại vật lý thì sợ rằng cường độ của nó phải lên gần tới cấp sáu.

Lưới rồng bị quấy nhiễu, ma lực bị ảnh hưởng, cô và Thư Hàng tiên sinh căn bản không thể chống lại nổi con tà thú này, huống hồ còn có hơn mười tà thú đang đổ dồn về phía chiến xa.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Côn Na nữ sĩ có thể coi là vô cùng tỉnh táo. Vì kế hoạch hôm nay, nếu muốn thoát khỏi tuyệt cảnh thì chỉ còn cách dựa vào chiến xa hoàng kim của Thư Hàng tiên sinh, xâm nhập vào trận doanh của Long Huyết tộc thôi!

Hẳn là chiếc chiến xa hoàng kim này có thể làm được.

“Không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng đứng dậy, giao Lý m Trúc đang ngủ say cho Côn Na nữ sĩ rồi mỉm cười với cô: “Hoặc phải nói rằng tình hình này mới hợp ý ta.”

Côn Na nữ sĩ: “? ? ?”

Rầm!

Đúng lúc này, con gấu lớn cũng bổ xuống chiến xa Hà Long Thần Hành làm phát ra tiếng va đập nặng nề.

Sau đó, mùi hôi thối nồng nặc từ trên thân gấu lớn tỏa ra.

“Vong linh? Zombie? Thì ra là thế… hóa ra đây là tà thú à?” Tống Thư Hàng nhìn con gấu khổng lồ này, thấy trong mắt nó đỏ vằn tia máu, toàn thân trên dưới đều tỏa mùi mục rữa, sâu trong thân thể còn có Tà năng Cửu U lưu động.

Khi gấu lớn vung tay lên, Côn Na nữ sĩ toan tránh né theo bản năng.

Nhưng ngay sau đó, cô phát hiện ra vuốt gấu không sao động vào chiến xa được.

Tay gấu nện xuống Chiến xa Hà Long Thần Hành liền bị một tầng trận pháp tỏa ánh vàng nhạt chặn đứng.

Trận pháp phòng ngự pháp thuật?

Nhưng nó được kích hoạt khi nào chứ?

Cô hoàn toàn không cảm nhận được một chút khí tức ma lực nào cả!

…

…

“Thì ra tà thú và tà linh là thứ này, số lượng nhiều hơn ta tưởng tượng. Có phải chỉ cần chém chết chúng nó là có thể thu hoạch được linh thạch Hắc Long không?” Tống Thư Hàng hoạt động thân thể một chút.

Lớp phòng ngự của Chiến xa Hà Long Thần Hành nhất thời không thể bị đánh tan. Phòng ngự của pháp bảo bát phẩm, dù ở trạng thái phong ấn, cũng không phải là thứ mà một con gấu bự cấp năm có thể phá tan bằng sức mạnh.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối!” Tống Thư Hàng gọi.

Xích Tiêu Kiếm buông điện thoại của Tống Thư Hàng xuống, mũi kiếm chọt một cái, tạm dừng video lại: “Ồ, muốn sử dụng ta hả?”

“Không, đối phó với địch đẳng cấp này tạm thời chưa cần đến tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Uy lực của Xích Tiêu Kiếm khổng lồ cỡ nào cơ chứ? Nếu nó chém một kiếm xuống thì linh thạch Hắc Long trong thể nội của tất cả đám tà thú, tà linh này sẽ bị hóa thành tro tàn hết.

Tống Thư Hàng còn muốn thu thập linh thạch Hắc Long để kích hoạt máy nạp ma lực cho Lý m Trúc. Trong tài khoản của Tống Thư Hàng còn khoảng bảy mươi vạn lưu lượng ma lực, bao giờ kích hoạt xong tài khoản của Lý m Trúc xong thì hắn sẽ chuyển khoản cho cô bé, để tăng đẳng cấp quyền hạn cho tài khoản lưới rồng của nó.

Mà trong tương lai, đệ tử khác của mình và Thông Nương đều cần dùng linh thạch Hắc Long, hắn phải dự trữ cho đủ mới được.

“Xin tiền bối hãy bảo vệ Tiểu m Trúc và Côn Na nữ sĩ, nếu ta không thể giải quyết được kẻ địch thì mời tiền bối ra tay sau.” Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn không dám khoác lác rằng có thể dùng sức một người để xử lý hết tà linh tà thú. Số lượng chúng nhiều như thế, dù có đứng yên mặc cho hắn giết cũng đủ để khiến hắn mềm tay.

“Được, vậy thì ta sẽ áp trận cho ngươi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

“Grào!” Bên ngoài chiến xa hoàng kim, con gấu lớn và hơn mười tà thú khác ập tới tấn công. Chúng vây quanh chiến xa, không ngừng đập mạnh và cào xé.

Bọn chúng sử dụng một loại năng lượng hỗn hợp giữa Tà năng Cửu U và năng lượng khác theo tỷ lệ 7:3, hơi giống với tà năng Cửu U, giúp mỗi đòn chúng đánh ra đều có sức phá hoại ghê gớm.

Hiển nhiên là cấm ma lĩnh vực chẳng ảnh hưởng gì đến sức mạnh của chúng cả.

“Ta lên!” Tống Thư Hàng đứng lên, chuẩn bị xuống khỏi Chiến xa Hà Long Thần Hành.

“Từ từ đã Thư Hàng tiên sinh, bây giờ mà xuống xe thì có mạo hiểm quá không?” Côn Na nữ sĩ giữ chặt lấy góc áo của Tống Thư Hàng mà nói: “Chúng ta không thể kết nối được với lưới rồng, ma lực cũng bị ảnh hưởng rồi.”

“Yên tâm đi, nếu đánh không lại thì ta sẽ chuồn.” Tống Thư Hàng mỉm cười giơ ngón cái lên: “Ta mà chuồn thì bọn chúng không thể nào bắt được ta đâu. Cho nên không cần phải lo lắng cho ta.”

Côn Na nữ sĩ: “…”

Đôi khi cô cảm thấy Thư Hàng tiên sinh thần kì, bí ẩn, câu nào nói ra cũng huyền ảo vô cùng.

Nhưng đôi khi cô lại thấy hắn giản dị đến mức khiến cho người ta nghẹn họng.

Hai cực phân hóa rõ ràng quá.

…

…

Tống Thư Hàng xuống khỏi chiến xa.

Côn Na nữ sĩ thấy hắn bước vào hư không, thân mình vọt cao bằng với con gấu lớn. Một đóa sen đen phù hiện dưới chân Thư Hàng tiên sinh, nâng bước chân của hắn.

Sau đó, nắm đấm tay phải của hắn hiện lên sắc kim loại đen óng.

Hình như pháp thuật của Thư Hàng tiên sinh không bị ảnh hưởng chút nào thì phải.

Rầm!

Tống Thư Hàng vung quyền, đấm thẳng một đòn trời giáng vào giữa đầu con gấu lớn.

Đó là Kim Cương Căn Bản Quyền pháp nhất đã lâu không dùng.

Quyền này trong cong có thẳng, quyền như trọng pháo, thẳng tiến không lui, lực đại thế trầm.

Tổng kết một cách đơn giản thì: nắm đấm của ta đủ cứng, lực quyền của ta đủ mạnh, ta đánh ra quyền ấy thì ngươi phải quỳ thôi.

“Vù vù vù!” Gấu lớn bị một quyền nện trúng, thân thể cao lớn bắn văng ra ngoài, trong miệng phát ra tiếng kêu quái gở, bay mãi bảy tám mét mới ngã xuống, đè ngã cả bảy tám con tà thú có hình thể nhỏ hơn.

Sau khi rơi xuống, nó giãy giụa không ngừng, như còn muốn bò từ đất dậy.

Tống Thư Hàng đứng giữa hư không, lắc lắc tay phải: “Ủa? Thế mà không chết à?”

Tách!

Khi hắn đang nói thì cái đầu của gấu lớn nổ tung.

Nhưng nó không biến mất, không tan thành linh thạch Hắc Long, mà vẫn bò dậy, gào lên từng đợt sóng âm quỷ dị với Tống Thư Hàng.

Nổ tung đầu mà không có máu chảy, vết thương y hệt như thịt bị phơi khô.

"Quả nhiên phim ảnh toàn lừa gạt. Thiết lập zombie bị nổ đầu là sẽ mất năng lực hành động đâu?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Nghệ thuật là ánh trăng lừa dối, ngươi phải thông cảm một chút chứ. Vì tính biểu diễn mà đôi khi nghệ thuật cách cuộc sống thực xa xôi lắm." Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "Xích Tiêu Kiếm tiền bối dạy chí phải."

Grào grào grào!

Bấy giờ hơn mười con tà thú vây công Chiến xa Hà Long Thần Hành mới kịp phản ứng, chúng quay phắt đầu lại, miệng phát tiếng kêu kì quái, điên cuồng tấn công về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn đám tà thú kia nhưng chẳng hề né tránh.

"Thư Hàng tiên sinh cẩn thận!" Côn Na nữ sĩ không nhịn được, thốt lên.

"Nữ sĩ không cần lo lắng cho hắn." Xích Tiêu Kiếm nói.

Trong hư không, bên cạnh Tống Thư Hàng bỗng có hai vệt hào quang vàng kim hiển hiện, hai vệt sáng ấy ngưng tụ thành hai thanh bảo đao sắc bén.

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân.

"Ngự đao thuật – Nguyệt Quang!" Tống Thư Hàng chỉ một ngón tay, song đao lấp lóe hóa thành ánh trăng hiền hòa.

Nổ đầu không thể làm đám tà thú zombie này mất mạng, thế thì chém thành mấy khúc thử xem.

Hai luồng đao quang xoay tròn cực nhanh quanh Tống Thư Hàng, cắt ngang chém dọc, hóa thành lưới đao.

Sau khi ánh đao tan đi.

Mười con tà thú lao về phía Tống Thư Hàng bị cắt thành mấy đoạn, rơi rụng tả tơi.

Cũng giống con gấu lớn kia, đám tà thú này không có máu chảy, thân thể chỉ là những cục thịt khô.

"Đao công của ngươi chán quá." Xích Tiêu Kiếm phê bình: "Lúc nào có thể cắt kẻ địch cho ngay ngắn chỉnh tề thì Ngự Đao thuật mới gọi là nhập môn."

"Đối tượng là thịt khô, vốn đã bất quy tắc rồi, muốn cắt cho ngay ngắn thì làm khó cho ta quá." Tống Thư Hàng nói.

Hai đạo đao quang trở về bên cạnh hắn, nhẹ nhàng xoay tròn.

Tống Thư Hàng chạm tay lên chúng, thưởng cho mỗi đao một phép Dưỡng Đao thuật.

Phía dưới, mười con tà thú biến thành sương mù màu đen, bốc hơi lên không. Nơi vốn là thân thể của chúng để lại mười viên linh thạch màu đen to nhỏ không đều.

Không sai, đây chính là linh thạch Hắc Long.

Tống Thư Hàng khẽ động tâm ý, lò phản ứng hạch tâm trong cơ thể hắn nổi lên ánh sáng yếu ớt.

Một khắc sau, một con hóa thân bọc thép hiển hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

"Số Bá Bá khôi phục hoàn tất, mời ra lệnh." Hóa thân bọc thép cũng đạp hư không mà đứng.

Khác với lần trước ở chỗ, lần này trong cơ thể nó không có hạch tâm.

Lò phản ứng hạch tâm vẫn đang ở trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

"Nhặt hết linh thạch Hắc Long đi." Tống Thư Hàng nói.

Hóa thân bọc thép hạ xuống mặt đất, thu lại linh thạch Hắc Long, sau đó nó liếc mắt về giữa đám tà thú.

Ở nơi đó, có một pho tượng có mười cánh tay, toàn thân tỏa ra ánh điện lập lòe.

Chương 1626: Lý do đơn giản mà mạnh mẽ

Hóa thân bọc thép liếc mắt nhìn pho tượng kia một cái rồi không sao dời mắt nổi.

Pho tượng kia cao gầy dong dỏng, lồi lõm tự nhiên, mười cánh tay chống lên bầu trời ngầu bá cháy, toàn thân không biết được làm từ kim loại gì… mà thứ kim loại này toát ra nỗi dụ hoặc trí mạng với hóa thân bọc thép.

Hóa thân bọc thép chỉ hận không thể có được pho tượng ấy mà mang nó dung nhập vào thân thể, để nó hòa cùng một thể với mình.

Hóa thân bọc thép hơi khựng lại, bắt đầu lục soát cơ sở dữ liệu.

Sau khi đối chiếu với kho tài liệu, nó phát hiện ra kho tài liệu xếp loại xúc động này vào mục yêu đương, mục nhỏ là “yêu từ cái nhìn đầu tiên”.

Hóa ra là thế.

“Có lẽ… số Bá Bá biết yêu rồi.” hóa thân bọc thép lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Phát hiện ra đã yêu đối tượng từ cái nhìn đầu tiên, số Bá Bá xin được cướp đoạt… Lỗi chương trình, xin phép tạm dừng, chấp hành nhiệm vụ ban đầu, thu thập linh thạch Hắc Long.” hóa thân bọc thép phát ra lời thoại cứng ngắc.

Sau đó nó tiếp tục ngồi xổm xuống nhặt linh thạch Hắc Long.

Tống Thư Hàng: “…”

Yêu đối tượng từ cái nhìn đầu tiên? Hóa thân bọc thép biết yêu?

Tình tiết thần kì gì thế này?

Chẳng lẽ lần trước hóa thân bọc thép bị phá hủy nghiêm trọng quá, dù đã trở thành tiểu kim đan của hắn cũng không thể khôi phục hoàn toàn, không chữa được bộ phận đầu não hả? Hay là về tìm nhà khoa học, đục đầu ra xem có ẩm IC không?

Tống Thư Hàng suy tư trong lòng.

Sau khi lò phản ứng hạch tâm và hóa thân bọc thép dung nhập vào thân thể hắn và hợp nhất với tiểu kim đan, thì nó cũng giống như hình thái hóa sương mù ngụy bất hủ, trở thành một thiên phú bản mệnh trong tiểu kim đan của hắn.

Vì vậy Tống Thư Hàng có thể gọi hóa thân bọc thép ra như một pháp thuật thiên phú.

Nhưng bây giờ xem ra đầu óc của hóa thân bọc thép được gọi ra vẫn chưa được chữa trị hoàn toàn, phải kiểm tra thêm mới được.

“Hú hú ~” Lúc này, con gấu khổng lồ không đầu và một đám tà thú khác đã tấn công tới.

Dù đã mất đầu nhưng con gấu kia vẫn ghim được vị trí của Tống Thư Hàng.

Đám tà thú này không chỉ xác định vị trí của kẻ địch dựa vào đôi mắt.

Roẹt!

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân đón đầu làn sóng thú, chém ngang bổ dọc thành lưới đao đánh úp xuống gấu khổng lồ. Vừa hưởng thụ một phát Dưỡng Đao thuật, song đao của Ô Tặc Bạo Quân còn đang ngùn ngụt chiến ý, vừa đối đầu đã bổ con gấu kia thành mấy mảnh.

Tiếc nhất là tay gấu mục rữa mất rồi, nếu nó vẫn còn tươi thì có thể mang về cho Sở Sở để cô ấy tích lũy kinh nghiệm tiên trù.

Ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng hiện thân.

Hiếm hoi lắm mới có một lần cô hừng hực ý chí chiến đấu, chủ động xin đánh như thế này.

“Thích vũ khí gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu, hai tay vỗ mạnh, khẽ quát: “Công Đức – Đại Nhật!”

Một khoảnh khắc sau, sức mạnh công đức khổng lồ nổ tung, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, hóa thành mặt trời nhỏ chói mắt.

Tà thú bản thân mang hình thái vong linh, trong cơ thể chúng ẩn chứa tà năng Cửu U.

Ở một mức độ nào đó, cả hai thứ này đều bị ánh sáng công đức khắc chế.

Mỹ nhân rắn công đức không cần vũ khí, chỉ phóng thích kĩ năng hệ công đức của cô là có thể gây ra sát thương lớn nhất đối với tà thú và tà linh.

Mặt trời công đức mở rộng bốn phương tám hướng, nở ra thành một quả cầu có bán kính lên tới mười mét.

Trong phạm vi của quả cầu này, dù là tà linh tà thú bay trên trời, chạy dưới đất hay chui dưới lòng đất đều biến thành tro bụi.

Kĩ năng quét map khiến cho Tống Thư Hàng hâm mộ không thôi.

“Tuy ta không có kĩ năng tấn công phạm vi rộng nào đúng nghĩa… nhưng ánh sáng công đức của ta có đó!” Tống Thư Hàng tự an ủi bản thân.

Keng keng keng keng.

m thanh giòn tan vang lên liên tiếp.

Sau khi ánh sáng mặt trời công đức tan đi, tà thú và tà linh bị tịnh hóa sạch sẽ, từng khối linh thạch Hắc Long lóe sáng rơi như mưa xuống đất.

Hóa thân bọc thép ra tay nhặt bằng sạch tất cả linh thạch Hắc Long, cất vào trong một cái túi càn khôn. Túi càn khôn này chính là di vật của An Tri Ma Quân.

Tống Thư Hàng định dùng nó làm phần thưởng cuối năm cho đệ tử nhà mình và Thông Nương.

Đến lúc đó, đệ tử nào xuất sắc và tiến bộ nhất năm thì được thưởng chiếc túi càn khôn này.

Lúc này trên người hóa thân bọc thép có rất nhiều sợi năng lượng trong suốt vươn ra. Đó là “kinh mạch” mà lò phản ứng hạch tâm chuyên dùng để vận chuyển năng lượng, bây giờ nó trở thành một kĩ năng của hóa thân bọc thép.

Những sợi năng lượng tua tủa linh hoạt cuốn hết linh thạch

Hắc Long trên mặt đất, cất vào túi càn khôn.

Trong thời gian Thông Nương ở thế giới hạch tâm không ra được, hóa thân bọc thép trở thành thú cưng nhặt trang bị thứ hai của Tống Thư Hàng.

Nhìn đàn tà thú trước mặt, Tống Thư Hàng nói: “Nếu không phải thế giới hạch tâm của ta chuồn mất thì bây giờ nó có thể ăn no rồi.”

Tà năng Cửu U trong thể nội của đám tà thú này đều là thứ mà thế giới hạch tâm có thể hấp thu.

Nếu thế giới hạch tâm không chuồn, mỗi lần giết được một con tà thú là nó có thể hấp thu một phần Tà năng Cửu U, cực kì đắc ý.

Tiếc là bây giờ Tà năng Cửu U đều tiêu tan lãng phí giữa không trung.

Năng lượng = tiền!

Một đợt này lãng phí biết bao nhiêu là tiền!

Tống *lòng đau như cắt* Thư Hàng.

…

Trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Côn Na nữ sĩ trợn mắt há mồm.

Trước đó cô đã lặng lẽ để ý thấy máy nạp ma lực của Thư Hàng tiên sinh vẫn còn ở khu vực quyền hạn cấp năm, mặc dù tinh thần lực của hắn đã đạt trình độ cấp sáu.

Nhưng… lực chiến đấu này chẳng phải là hơi bị mạnh so với quy định rồi sao?

Đám tà thú, tà linh khiến cho cư dân trong cả thế giới hắc long phải đau đầu, lại chẳng khác nào bùn nhão rắn nát mặc dầu tay Thư Hàng tiên sinh nặn. Tà thú cấp bốn, cấp năm không thể chống đỡ nổi một chiêu trong tay Thư Hàng tiên sinh.

Từ đầu tới cuối, dường như Thư Hàng tiên sinh còn chưa hề dùng hết sức.

Còn một chiêu pháp thuật giống như mặt trời nhỏ ban nãy thì đã gần đạt, thậm chí là đạt đến uy lực của pháp thuật cấp bảy rồi?

Rốt cuộc làm thế nào mà hắn thi triển ra được vậy?

“Thư Hàng tiên sinh, trên người ngươi có nhiều bí mật quá.” Côn Na nữ sĩ cười khổ nói.

Cô muốn tìm hiểu về con người của Tống Thư Hàng thông qua việc quan sát hắn… nhưng bây giờ nghĩ kĩ ra thì thấy độ khó tăng cao nhiều quá rồi.

…

Trong phân bộ lạc Long Huyết, trưởng lão già nuốt ực một ngụm nước miếng.

Nói thế nào đây? Nhân sinh chính là kích thích như vậy đó. Một giây trước hắn còn chìm sâu trong đáy vực tuyệt vọng, một giây sau hắn đã bị kéo thẳng lên chín tầng mây.

Còn kích thích hơn cả trò nhảy Bungee nữa.

Người thanh niên con lai quý giá này tuyệt đối không phải là cấp sáu thông thường.

Có lẽ hắn dùng công pháp đặc thù để che giấu khí tức của mình chăng?

“Nói không chừng hắn chính là hy vọng của chúng ta… Móa!” tộc trưởng già còn chưa nói hết thì đã thấy một bóng người cao gầy dợm bước đi ra từ giữa trận doanh tà thú, tà linh.

Đây là một tà linh nữ, thân thể của cô là thân thể nhân loại trong thế giới hắc long.

Cô vừa hiện thân, tất cả tà linh và tà thú đã nhao nhao nhường ra một con đường.

Điều này thể hiện rõ tà linh nữ kia có địa vị… và thực lực cực cao trong trận doanh tà thú, tà linh.

Ít nhất cũng có chiến lực cấp bảy, hoặc là mạnh hơn.

Cô đi từng bước tới trước mặt Tống Thư Hàng rồi dừng lại cách hắn khoảng hai mươi mét.

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân cảm nhận được uy hiếp, xoay tròn bên người Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức hóa lớn bao trùm cả người hắn.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra nữ tà linh này là một kẻ địch đáng gờm.

Bởi vì phong cách của cô ta hoàn toàn khác hẳn những tà linh bình thường khác.

Nữ tà linh không cao nhưng dáng người cực kì thon thả mướt mát, duyên dáng yêu kiều, cho nên ai nhìn vào cũng cảm thấy cô ta vừa cao vừa gầy. Làn da của cô ta đậm màu thế giới hắc long, nhưng đen xinh đẹp, đen khỏe mạnh, y như Côn Na nữ sĩ.

Đôi chân thẳng tắp của cô lộ ra ngoài váy dài, không đi dày, hai bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn để trần giữa con mắt người đời.

Khác với những tà linh và tà thú bốc mùi xú uế bên cạnh, nữ tà linh hoàn hảo vô khuyết, không hề có dấu hiệu thối rữa, trông như một thiếu nữ còn đang sống.

Chỉ có hốc mắt vằn đỏ, răng nanh sắc nhọn và khí tức tử vong khiến cho cô khác biệt với người sống.

Trong một tộc đàn mà có một thành viên khác biệt, thì rất có thể đó chính là cường giả biến dị.

“Ngươi rất mạnh.” Nữ tà linh nói.

Ngôn ngữ thế giới hắc long rất lưu loát, chỉ có giọng nói là hơi bị khàn.

“Khách khí quá, khách khí quá.” Tống Thư Hàng chắp tay, mỉm cười đáp lại.

Nữ tà linh: “Nhưng ta còn mạnh hơn. Ta không chỉ có sức mạnh mà còn có quyền thế, có trí tuệ siêu quần, có vẻ đẹp tuyệt đỉnh.”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ngại quá, ta mang tư duy nhảy cóc của nhóm Cửu Châu số 1 mà còn không theo kịp tiết tấu của cô rồi đây.

Đồng thời, Tống Thư Hàng thò tay ra sau lưng, ra ám hiệu với Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Nữ tà linh: “Ta có quyền thế, có thực lực siêu quần, có trí lực hơn người, có nhan sắc tuyệt thế. Cho nên, ngươi hãy mau quỳ xuống thần phục cho ta!”

Tống Thư Hàng: “…”

Đạo lý thật giản dị, trong giản dị còn đầy mạnh mẽ.

“Cường đại không phải nói bằng miệng mà được.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Nữ tà linh cười lạnh: “Không thần phục, vậy thì chết!”

“Ngươi đã là cường giả thì chứng minh cho ta xem đi!” Tống Thư Hàng mỉm cười, ngẩng đầu lên, con mắt Thánh Nhân trong mắt trái tỏa ra ánh sáng kì dị.

Ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân có hiệu quả mạnh mẽ đến mức khiến cho người ta sôi gan ứa máu, ngay cả tảng đá cũng có thể mang thai.

Nhưng nữ tà linh trước mặt thuộc dạng vong linh, Tống Thư Hàng không dám khẳng định Ánh nhìn mang thai có tác dụng với cô ta hay không.

Để đề phòng vạn nhất, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã lặng lẽ chuẩn bị sẵn sàng.

“Chứng minh? Vậy hãy lấy cái chết của ngươi để chứng minh sự cường đại của ta!” Nữ tà linh bộc phát khí thế, sau lưng hiển hiện hư ảnh một pho ma tượng ngàn tay.

“Không cần phiền phức như vậy, thuật giám định cường giả!" Ánh sáng trong mắt Tống Thư Hàng đã rơi xuống người nữ tà linh.

Sự thật chứng minh, hiệu quả của ánh nhìn mang thai siêu quần xuất chúng!

Phần bụng của nữ tà linh lập tức phình lên.

Nhưng trừ chuyện đó thì chẳng có hiệu quả gì khác.

Nữ tà linh mặt mày lạnh băng, cô ta là tử linh, không thể cảm giác được đau đớn.

“Vong linh nhiều lúc phạm quy thật.” Tống Thư Hàng bắt một cái, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã xuất hiện trong tay hắn.

Hắn vung tay, Phần Thiên Hỏa Diễm đao hừng hực bốc lên.

Đồng thời, ở một nơi cách chiến trường không xa.

Hóa thân bọc thép cầm chúc phúc Tổ Vu trong tay, lặng lẽ lẻn đến vị trí thích hợp.

Sau đó nó kích hoạt năng lực bước nhảy không gian, thân hình nhoáng lên, đáp xuống bên cạnh pho ma tượng giữa chiến trường.

Chương 1627: Làm màu xong bỏ chạy, kích thích quá!

Vì là hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng nên hóa thân bọc thép có thể sử dụng vật phẩm khóa găng tay chúc phúc Tổ Vu của hắn mà không có trở ngại gì cả.

Chúc phúc Tổ Vu mang hiệu quả nhảy vọt không gian 500 mét, chỉ cần kích hoạt là có thể sử dụng ngay.

Trong tình huống bình thường, năng lực không gian là độc quyền của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Từ cửu phẩm trở xuống muốn sử dụng năng lực không gian thì hoặc là hạng người được trời cao ưu ái, tự thân có thiên phú không gian; hoặc là mượn pháp khí không gian vô cùng hiếm thấy, song loại pháp khí này cực khó luyện chế, đôi khi muốn luyện chế một pháp khí không gian phải đi xuyên mấy thế giới để tìm vật liệu. Còn một biện pháp khác, chính là dùng tế đàn hoặc phương pháp tương tự để thực hiện bước nhảy không gian.

Dù là thiên phú, trang bị không gian hay là tế đàn thì đều cực kì hiếm có.

Khi tu sĩ dưới cửu phẩm chiến đấu thì rất ít khi cân nhắc đến việc đối phương có lực lượng không gian.

Đám tà thú, tà linh không hề chuẩn bị gì cho việc hóa thân bọc thép đột nhiên nhảy vọt qua không gian, cho nên không sao ngăn cản được.

Dù bọn chúng có muốn cản cũng không được. Trừ khi bây giờ mọc ra một tà linh cửu phẩm, dùng thủ đoạn phong tỏa không gian để ngăn cản bước nhảy không gian của hóa thân bọc thép, nếu không, ở cảnh giới trước cửu phẩm, chẳng có chỗ nào mà bước nhảy không gian không xâm nhập được.

Bốn tà linh phụ trách bảo vệ pho tượng mười tay sửng sốt trong nháy mắt, sau đó trân mắt nhìn hóa thân bọc thép biến mất ở vị trí cũ, và rồi xuất hiện lần nữa ở ngay trong vòng phòng ngự của chúng.

…

Hóa thân bọc thép đặt tay lên pho tượng mười tay, âu yếm như ôm người yêu dấu.

Rẹt rẹt rẹt ~ âm thanh dòng điện vang lên.

Trên thân pho tượng mười tay có dòng điện chạy lẹt xẹt tạo thành lưới điện, đây là một tấm chắn - cơ chế phòng ngự của chính nó. Tầng lưới điện này có thể ngăn cản người ngoài quấy nhiễu nó, đồng thời cũng là một biện pháp báo động, cảnh báo có kẻ thù xâm nhập vào phạm vi của nó.

Hóa thân bọc thép bị điện giật run rẩy toàn thân.

"Khi ngón tay chạm vào cô ấy, sẽ có cảm giác như điện giật… thôi đúng đây là tình yêu rồi!" hóa thân bọc thép càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

Tình yêu tựa như dòng điện, truyền từ đầu ngón tay đến tận đáy lòng đôi lứa.

Tình yêu tựa như điện xẹt.

Tình yêu chính là điện giật rèn rẹt!

Điện giật chính là yêu!

Càng rèn rẹt càng yêu!

Người là điện, người là ánh sáng, người là duy nhất trong lòng ta!

"Gàoooo!" Bốn tà linh phụ trách bảo vệ phát ra tiếng gầm thét vang trời rồi nhảy xổ về phía hóa thân bọc thép, chỉ hận không thể xé nát nó ra muôn mảnh.

"Số Bá Bá xin cướp đoạt lần 2." Số Bá Bá kích động nói.

"Đừng lãng phí thời gian, giải quyết thứ đó đi. Dọn đi được thì dọn, không dọn đi được thì nghĩ cách để nó dung hợp với ngươi." Tống Thư Hàng trả lời.

Hóa thân bọc thép nhìn thấy pho tượng mười tay thì nảy sinh xúc động, khiến cho Tống Thư Hàng nghĩ không biết có phải đã đến thời cơ tiến hóa của nó rồi không.

Cho nên Tống Thư Hàng lặng lẽ đưa găng tay chúc phúc Tổ Vu cho nó, để cho nó một cơ hội.

Hóa thân bọc thép chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là giải quyết pho tượng mười tay nọ, để phá tan cấm ma lĩnh vực, phóng thích sức chiến đấu cho phân bộ lạc Long Huyết.

Tạo hình của pho tượng mười tay quá nổi bật, người thường vừa nhìn thấy đã biết ngay nó là cội nguồn của cấm ma lĩnh vực.

“Xác nhận mệnh lệnh!” hóa thân bọc thép nhận mệnh lệnh xong, hai mắt tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Thân thể nó thoắt biến lớn.

Người máy biến hình!

Giữa ánh nhìn của đám tà thú, hóa thân bọc thép biến thành người máy khổng lồ. Hình thái người máy của nó uy vũ cao lớn, còn cao hơn pho tượng mười tay kia hai cái đầu.

Trong ánh mắt của tà thú và tà linh, nó ôm gọn pho tượng mười tay, vác lên vai.

Sau đó, thời gian chờ của chúc phúc Tổ Vu đã qua, hóa thân bọc thép nhanh chóng kích hoạt lần nữa.

Vèo!

Thân hình hóa thân bọc thép xuất hiện ở độ cao 300 mét trên không. Vì khiêng theo pho tượng mười tay to lớn nên khoảng cách dịch chuyển tức thời bị rút ngắn đi khá nhiều.

Nhưng khoảng cách 300 mét đã đủ rồi.

Làm màu xong ôm bà xã chạy, nghe kích thích quá đi mất!

Bốn tà linh phụ trách phòng ngự đánh ra một kích toàn lực nhưng vồ hụt, cả bốn lao đầu xuống đất, phát ra tiếng rên rỉ không cam lòng.

Tồn tại dưới cửu phẩm bật hack bước nhảy không gian, đúng là quá gian lận!

“Ngăn nó lại!” Tà linh và tà thú rống to. Bọn chúng đã giăng phòng tuyến phong tỏa trên không, tuyệt đối không thể gã to xác kia chạy mất.

“Số Bá Bá xin phép tiến vào hình thức chạy trốn điên cuồng!” Số Bá Bá lại yêu cầu.

“Cho phép, năng lượng có đủ dùng không?” Tống Thư Hàng nhanh chóng phê chuẩn.

“Năng lượng đã chuẩn bị sẵn sàng.” Số Bá Bá lại biến hóa hình thể thành hình thái thuyền tiên.

“Số Bá Bá xuất kích!” Số Bá Bá hình thái thuyền tiên phát ra tiếng bru bru như rồ ga.

Bên dưới thuyền tiên là vô số sợi năng lượng trong suốt buộc chặt pho tượng mười tay. Pho tượng mười tay không ngừng phóng thích tấm chắn điện, gây ra sát thương hệ điện cho Số Bá Bá.

Nhưng đối với Số Bá Bá thì sát thương hệ điện chính là tín hiệu tình yêu nóng bỏng.

Tình yêu như điện, như lửa nóng, càng giật càng nóng, khiến lòng người ấm áp xiết bao.

Ầm!

Hình thức chạy trốn điên cuồng bộc phát.

Hình thức này sẽ làm tiêu hao toàn bộ năng lượng dự trữ của Số Bá Bá trong nháy mắt, sau đó kích phát ra tốc độ phi hành thất phẩm đỉnh phong, thậm chí là bát phẩm.

Đây là tốc độ chạy trốn thục mạng, bất kể đại giới, dù có phải tan xác trong thời khắc cuối cùng cũng không luyến tiếc.

Mà nó hoàn toàn không gặp vấn đề về năng lượng, bởi vì ban nãy nó vừa dự trữ một lượng lớn linh thạch Hắc Long.

Tất cả linh thạch Hắc Long đều bị Số Bá Bá thu nạp, chuyển hóa thành năng lượng để phục vụ cho hình thức chạy trốn điên cuồng.

Tốc độ chạy trốn bát phẩm…

Toàn bộ tà thú và tà linh ở đây đều không thể đạt tới tốc độ ấy.

Có mấy tà linh muốn dùng chính thân mình để ngăn cản Số Bá Bá, cuối cùng bị cỗ xe đua Số Bá Bá tông bay, nát bấy.

Thế là tất cả tà thú, tà linh đành trơ mắt nhìn Số Bá Bá khiêng pho tượng mười tay chạy mất dạng, càng chạy càng xa, biến thành một ngôi sao nhỏ.

Ngôi sao kia lấp la lấp lánh, dường như đang nói: Nào ~ Mau đuổi theo ta đi ~ Nếu các người có thể đuổi kịp ta, các ngươi muốn làm gì ta cũng được ~

Tất cả tà thú, tà linh nhìn mà tức đến ná thở.

Sau khi pho tượng mười tay biến mất, lĩnh vực cấm ma cũng biến mất theo.

Trong chốc lát, các pháp sư chiến đấu của phân bộ lạc Long Huyết bùng nổ. Liên hệ giữa bọn họ và lưới rồng đã được nối liền, ma lực của họ cũng không còn bị trì trệ nữa.

“Hỏa diễm phụ thể!”

“Ánh sáng đấu chiến!”

“Hàn băng, nguyền rủa kẻ địch của ta!”

“Hắc Long trang giáp!”

“Ánh sáng chậm chạp, thuật trọng lực, cương thiết hộ thể, Long Thần mâu, Phi Long Phá Thiên kích!”

Pháp thuật chiến đấu muôn hình vạn trạng không ngừng được thi triển.

Chỉ một loáng sau, hiệu ứng pháp thuật của phân bộ lạc Long Huyết đã phủ kín màn hình, tạo nên cảnh tượng hoành tráng, rực rỡ và trí mạng.

Tộc trưởng già nắm chặt trường mâu, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng: “Alala Alala ~ Giết, giết giết! Thời điểm để chúng ta phản kích đến rồi! Giết! Thoải mái mà giết cho ta! Alala!”

Giết, giết, giết, giết hết kẻ thù, dù là tà thú hay là… Đậu má!

Không ổn rồi, bất cẩn hưng phấn quá, bệnh tim tái phát rồi!

A a a, tim ta đau thắt, thuốc đâu, thuốc của ta đâu?

…

Phân bộ lạc Long Huyết không bị cấm ma lĩnh vực ảnh hưởng, cuối cùng cũng bộc phát ra toàn bộ chiến lực vốn có. Khi chiến đấu với tà thú, tà linh, bọn họ không còn bị lấn át như lúc đầu, có vay thì có trả, bắt đầu phòng ngự và phản công.

Trong hư không.

Tống Thư Hàng một tay cầm kiếm, trên thân kiếm tỏa ra hỏa diễm hừng hực.

Hắn xoay cổ tay, Xích Tiêu Kiếm không ngừng vung lên.

Keng keng keng keng!

Bên tai hắn liên tục truyền đến tiếng kim loại va vào nhau.

Người đang giao chiến với Tống Thư Hàng là nữ tà linh kia.

Tốc độ của nữ tà linh quá nhanh, nhanh đến mức người bình thường căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của cô ta.

Nhưng trong mắt trái của Tống Thư Hàng có con mắt Thánh Nhân, dù tốc độ của nữ tà linh có nhanh hơn thì cũng không phải là vấn đề đối với con mắt ấy.

Keng keng keng!

Chỉ trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã đánh qua đánh lại với cô ta đến gần ba trăm chiêu.

Nữ tà linh phất tay, dốc sức đánh một thương cuối cùng rồi xoay người lùi lại.

Cô ta nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, cái bụng phình to không mảy may ảnh hưởng đến tốc độ.

“Ngươi còn mạnh hơn so với tưởng tượng của ta.” Nữ tà linh bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “Khách khí quá, khách khí quá.”

Thực ra hắn hơi xấu hổ, vì người đánh nhau với nữ tà linh từ đầu tới cuối là Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Tống Thư Hàng chỉ cầm kiếm làm màu vậy thôi.

Ba trăm chiêu giao phong với nữ tà linh hoàn toàn là do Xích Tiêu Kiếm tự cử động.

“Quả nhiên ngươi không phải là một sự tồn tại bình thường, nếu là tồn tại bình thường thì đã ngã gục dưới Danh m Ca Phá Thương của ta rồi.” nữ tà linh lãnh đạm nói.

“Danh m Ca Phá” là danh từ của thế giới hắc long, phiên dịch ra có lẽ là “nhân quả”.

“Nhân Quả Thương? Nghe bá nhỉ?” Tống Thư Hàng hạ giọng nói bằng tiếng Trung.

Trong tình huống bình thường, nếu không phải là chém gió thì thương pháp dính líu đến “khốn quả” chắc chắn sẽ rất bá.

“Bảo sao ta lại cảm thấy thương pháp của cô ta thú vị, thậm chí còn khiến cho ta hưng phấn. Hóa ra là thương pháp liên quan đến khốn quả à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười ha hả nói.

Lúc này, nữ tà linh chuẩn bị tư thế sẵn sàng tấn công: “Một thương này sẽ lấy mạng của ngươi. Báo tên đi, dưới thương của ta không có kẻ vô danh!”

“Cô ta nói gì đấy?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Cô ta bảo ta báo tên, nói là nhát thương sau sẽ lấy mạng ta.” Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười hì hì: “Đã thế thì chúng ta còn chờ gì nữa? Thỏa mãn cô ta đi! Báo tên đi Thư Hàng! Mặt khác… ta đã nắm được sơ sơ về Nhân Quả thương của cô ta rồi. Tiếp theo để xem nhát thương tất sát của cô ta ra sao. Sau đó hãy xem ta phá giải thương pháp của cô ta nhé! Có khi một thời gian nữa ta lại sáng tạo được cho ngươi một bộ Nhân Quả đao cũng nên.”

“Nhân Quả đao? Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nói rồi đấy nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn nhìn về nữ tà linh: “Tên của ta ư? Ngươi nhìn cho rõ!”

Tống Thư Hàng vỗ tay thành tiếng.

Hai thánh ấn hiện lên bên cạnh hắn.

Bá Tống thánh ấn, Bá Nho ma ấn.

“Gọi ta là ba!” mỹ nhân rắn công đức cơ trí mười phần, bắt ngay lấy cơ hội hiếm có.

Chương 1628: Mùa xuân ta muốn trồng thêm một cô bạn gái

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn mỹ nhân rắn công đức.

@#%x Tiên Tử hai tay ôm má, trông thỏa mãn một cách vi diệu.

Tống Thư Hàng: "…"

Hiệu ứng thiên hạ không ai không biết ngài mà Tống Thư Hàng tự mang trên thân đã xảy ra dị biến sau đủ các sự kiện hắn trải qua. Nếu hắn không khoe thánh ấn ra, thì trừ người quen biết hắn, những người khác trong chư thiên vạn giới sẽ không nhận ra thân phận của hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên nữa.

Còn trong trường hợp cần thiết, chỉ cần hắn khoe thánh ấn thì hiệu quả thiên hạ không ai không biết ngài vẫn sẽ được kích hoạt.

Ví dụ như hiện tại.

Hai đại thánh ấn hiển hiện sau lưng Tống Thư Hàng, tăng thêm uy nghiêm cho hắn, để cho tên Huyền Thánh rởm là hắn cũng tỏa ra được khí thế bát phẩm mặt ngoài.

"Bá… Bá Tống, Bá… Bá Nho!" Nữ tà linh không tự chủ được gọi lên thành tiếng, mà cô ta còn dùng tiếng Trung để gọi hai cái tên này.

Đây chính là hiệu quả kì diệu của Thiên hạ không ai không biết ngài.

Bất kết đối phương có biết văn tự trên thánh ấn và ma ấn hay không, thậm chí bất kể đối phương có biết chữ hay không, chỉ cần nhìn thấy hai thánh ấn này, chịu ảnh hưởng của pháp tắc, bọn họ đều sẽ hiểu rõ ý nghĩa của văn tự in trên thánh ấn, thậm chí còn có thể đọc lên thành tiếng.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã quen với cách đọc "Bá… Bá Tống" có dấu ba chấm ở giữa kia rồi.

Thói quen quả là một thứ vô cùng đáng sợ.

Trước đây không lâu, nội tâm hắn còn vô cùng kháng cự kiểu đọc y như “ba ba Tống” đó, thế mà bây giờ khi nghe thấy nó thì nội tâm hắn đã chẳng còn mảy may gợn sóng.

Chắc đây là nguyên nhân khiến đạo tâm của hắn kiên định hơn.

Vẻ mặt của @#%x Tiên Tử càng thỏa mãn hơn.

Tống Thư Hàng cạn lời.

“Thì ra là thế, Bá Tống Bá Nho, đây chính là tên của ngươi sao? Họ Bá Tống, tên Bá Nho, đây là lần đầu tiên ta thấy cái tên này đấy. Bây giờ thì chết đi!” nữ tà linh vung thương, thân mình biến thành một tia sét đỏ chói tấn công về phía Tống Thư Hàng.

“Hình như cô ta không hiểu ý nghĩa của hai thánh ấn này thì phải.” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Chẳng lẽ người ở thế giới hắc long lên cấp tám không có quá trình nhân tiên hiển thánh và ngưng tụ thánh ấn à?

Tống *đang lúc sống chết đến nơi còn thất thần* Thư Hàng.

Từ đầu đến cuối trận chiến này đều là Xích Tiêu Kiếm tiền bối tự đánh, Tống Thư Hàng chỉ cầm kiếm làm màu thôi, cho nên hắn có dư dả thời gian để mà thất thần… suy nghĩ!

“Danh m Ca Phá Thương, Bá Tống Bá Nho, ngươi nhất định phải chết dưới thương này! Tính mạng của ngươi, ta nhận!” nữ tà linh quát khẽ như đang nguyền rủa.

Giọng điệu cô ta như đang hạ lời thề… hoặc một lực lượng nào đó tương tự như linh ngôn. Theo tiếng quát khẽ, thương cũng đâm ra.

Đối mặt với thương này, trong nội tâm Tống Thư Hàng dấy lên một cảm giác cực kì quái dị.

Một thanh niên họ Bá Tống, tên Bá Nho, tên đầy đủ là Bá Tống Bá Nho nhất định sẽ chết dưới một thương này!

Đây chính là chiêu tất sát Danh m Ca Phá Thương của nữ tà linh sao?

“Quả là như thế. Một thương này sẽ khóa chặt mục tiêu, sau đó dung nhập pháp tắc nhân quả. Sau khi thương đâm ra sẽ tạo thành một loại lời nguyền tất trúng. Nếu bị cô ta biết tên, hiệu quả khóa chặt – tất trúng – chí tử này sẽ tăng lên từ ba đến bốn phần, không khác với suy đoán của ta cho lắm.” Xích Tiêu Kiếm cười nói.

“Tiền bối, có ngăn được không?” Tống Thư Hàng hỏi: “Khi đối mặt với thương kia, ta có ảo giác như thể nó nhất định sẽ đâm thủng người ta vậy.”

“Đây chính là nhân quả, dù chỉ dung hợp một chút xíu nhân quả thì cũng có thể tạo ra hiệu quả này, thần kì lắm đúng không?” Xích Tiêu Kiếm nói.

Keng!

Nữ tà linh đâm trường thương về phía đầu của Tống Thư Hàng.

Định đâm nổ đầu hắn đấy hả?

Xích Tiêu Kiếm tự động bắn lên, thân kiếm dựng thẳng trước mặt Tống Thư Hàng, đón lấy một thương đó.

Nữ tà linh nhếch miệng lên.

Ổn!

Cô chắc chắn sẽ đâm nát đầu Bá Tống Bá Nho.

Thương này đã được mệnh danh là Danh m Ca Phá Thương thì làm sao có thể chặn lại dễ dàng như vậy được.

Thân thương vụt lên, khi đâm về phía Xích Tiêu Kiếm, có ba loại hiện tượng nhân quả hiện lên trong mắt nữ tà linh.

Loại thứ nhất là Xích Tiêu Kiếm dựng thẳng trước lông mày Tống Thư Hàng, ngăn cản thương của cô ta.

Loại thứ hai là đột nhiên có một tấm thuẫn khổng lồ hiện thân, ngăn cản thương của cô ta.

Loại thứ ba chính là mỹ nhân rắn công đức đột nhiên vung song đao của Ô Tặc Bạo Quân, tạo thành hình cái kéo để chặn thương lại.

Chỉ có ba loại nhân quả? Hơi ít.

Nhưng thế cũng đủ rồi.

Chỉ cần cô ta chọn một trong ba loại nhân quả này rồi đâm một thương thì thương của cô ta có thể đâm xuyên đầu Bá Tống Bá Nho.

“Chọn loại thứ nhất đi!” Nữ tà linh nói.

Tất cả lựa chọn và ý nghĩ chỉ nằm trong một nháy mắt.

Mũi thương của nữ tà linh lắc một cái, đâm vào loại nhân quả đầu tiên.

Sau đó mũi thương dường như biến mất, phảng phất đâm xuyên nhân quả, biến thành hư vô, không coi Xích Tiêu Kiếm ra gì, đâm thẳng vào giữa hai lông mày của Tống Thư Hàng.

“Hay! Thương này hay lắm! Ta đã hiểu rõ và phá giải được Nhân Quả thương của cô ta rồi! Tốt lắm, bây giờ giao cho Thư Hàng ngươi tự xử lý nhé, ta đi sáng tạo Nhân Quả đao pháp cho ngươi đây.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Tiền bối chơi ta đấy à? Thương của người ta đâm đến mi tâm ta đến nơi rồi, sắp đâm banh xác đầu ta luôn rồi kìa!

“Đùa tí thôi mà, sao ngươi thiếu cảm giác hài hước thế? Ngươi mà kể chuyện cười chắc chắn là nhạt thếch.” Xích Tiêu Kiếm tiến bối nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Lúc này, hỏa diễm bùng lên trên thân Xích Tiêu Kiếm.

Trường thương trong tay nữ tà linh hóa thành không khí trong nháy mắt, không còn lại một chút gì. Ngay cả Tà năng Cửu U và năng lượng thần bí trên cây thương cũng bị hỏa diễm của Xích Tiêu Kiếm thiêu đốt bốc hơi.

Thương biến mất rồi thì còn đâm cái gì nữa?

Nữ tà linh trợn to đôi mắt: “Sao có thể như vậy được?”

“Phá giải xong, bây giờ cho ngươi tự xử lý đấy, Thư Hàng.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lười biếng nói.

“Ánh nhìn phôi thai!” Tống Thư Hàng không chút do dự dùng mắt phải khóa chặt nữ tà linh rồi phóng một phát ánh nhìn phôi thai.

Hiệu quả của ánh nhìn mang thai vẫn còn, lúc này dùng thêm ánh nhìn phôi thai để hoàn thành kĩ năng tổng hợp là lựa chọn tốt nhất.

Tạch!

Tốc độ thi pháp của ánh nhìn phôi thai chậm hơn ánh nhìn mang thai một chút, song lúc này nữ tà linh đang đối đầu trực diện với Tống Thư Hàng, lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh.

Thế là ánh nhìn phôi thai thoải mái rơi thẳng vào người cô ta.

Một loáng sau, trên người cô ta đã phát sinh dị biến.

Hiệu quả của ánh nhìn phôi thai mỗi lần mỗi khác, hóa đá, hóa cây, mọc hình xăm, trói bóng, gì gì cũng có. Ngay cả Tống Thư Hàng cũng không biết Ánh nhìn phôi thai sẽ có hiệu quả gì.

“Hả?” Trên người nữ tà linh xuất hiện vô số hình xăm vàng kim, bọn chúng như có sinh mệnh, hóa thành những sợi thừng trói chặt cô ta lại.

Lần trước đại lão quả cầu béo mượn nhục thân của Vân Tước Tử tiền bối đến cà khịa Tống Thư Hàng, chịu ánh nhìn phôi thai xong cũng mọc đầy hình xăm.

Lần này trên người nữ tà linh cũng mọc hình xăm.

Xem ra khi đối mặt với mấy đối tượng mượn xác hoàn hồn như thế này thì ánh nhìn phôi thai sẽ dùng hình thức mọc hình xăm để trói buộc.

Hình xăm vàng kim che kín cả người nữ tà linh lại mang đến mỹ cảm bất ngờ.

Da thịt màu đen kết hợp với hình xăm ánh vàng… trông gợi cảm kinh lên được.

“Ngươi… cái gì…” Nữ tà linh cảm thấy trạng thái thân thể của mình không ổn, hai chân đạp mạnh trong hư không, lùi vội về phía sau, toan tránh né Tống Thư Hàng.

“Bây giờ mới nghĩ đến chuyện trốn, không thấy muộn rồi sao?” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Hắn đặt tay vào hư không: “Ra đây đi, Thánh Thành đơn giản!”

Nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, bốn bức tường vương giả và thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ hiển hiện theo tâm ý của Tống Thư Hàng.

Nham thạch làm nền tảng, bốn bức tường tạo nên bốn vách, thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ đậy lên trên tạo thành nắp hộp.

Nữ tà linh bị nhốt vào trong.

“Á á ~” Cô ta gào thét đau đớn.

Phù văn vàng kim trên lưng cô ta tạo thành một đóa hoa bỉ ngạn.

Đóa bỉ ngạn lặng lẽ nở tung.

Hình xăm vàng kim trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu.

Một hạt giống mọc ra từ đóa bỉ ngạn rồi rơi xuống.

Sau khi hạt giống rơi xuống, thân thể của nữ tà linh đột nhiên hóa thành một đống tro tàn.

“Hả?” Tống Thư Hàng nghi ngờ nhìn đống tro tàn nọ.

Trong tình huống bình thường, cùng lắm thì ánh nhìn phôi thai cũng chỉ cướp một bảo vật trên thân người bị thi pháp mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy đối tượng chết ngay tại trận như thế.

Tống Thư Hàng vẫy tay một cái, hạt giống kia rơi vào tay hắn.

Trong hạt giống óng ánh trong suốt dường như có ảo ảnh của một cô gái.

Chính là dáng vẻ của nữ tà linh ban nãy.

Lúc này sắc mặt cô hết sức bình an, sắc đỏ trong mắt tan đi, răng nanh sắc nhọn cũng biến mất không còn.

Cô ở trong hạt giống, điềm tĩnh như một công chúa da đen.

“Thú vị đây, nếu ta trồng hạt giống này xuống thì có phải sẽ trồng ra được một em gái da đen không?” Tống Thư Hàng cợt nhả.

“Tư tưởng của ngươi cực kì nguy hiểm đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Mỹ nhân rắn công đức: “Mùa xuân đến anh gieo bạn gái, đến mùa thu anh gặt đầy nhà. Nhưng mùa thu chưa thấy manh nha, anh đã gặt bạn trai đầy đất.”

Câu nói này cũng không phải là giọng của chính cô, chắc lại nhặt của một nữ MC nào đấy.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, về sau lên mạng đừng có xem mấy cái linh tinh nữa!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Hắn phải dọn dẹp kho lời thoại của @#%x Tiên Tử mới được.

Không thể để cô thấy gì học nấy được!

Tống Thư Hàng vuốt ve hạt giống, suy nghĩ một hồi, bèn thi triển bí pháp giám định với nó.

Chẳng tại sao cả, chỉ đơn thuần muốn vậy mà thôi.

Đương nhiên, khi thi triển bí pháp giám định, hắn không quên biến thân thể thành hình thái sương mù.

Cái giá của bí pháp giám định lần này cao hơn Tống Thư Hàng tưởng rất nhiều.

Thân thể đã hóa thành dạng sương mù mà vẫn thể hiện tình trạng phun máu be bét.

“Một tia ý chí của hỗn độn: phân thần ý chí hỗn độn của chúa tể thế giới Cổ U đối ứng với thế giới hắc long, chủ thể ngưng tụ thành hình vào ba năm trước.”

Hình như ta lại bất cẩn cà khịa nhầm cái gì rất bá rồi…

Hôm nay thế giới hạch tâm còn chưa chịu mở ra, có phải ta sắp tiêu đời rồi không?

Tống Thư Hàng trầm tư sâu sắc.

…

Cùng lúc đó, hóa thân bọc thép khiêng pho tượng mười tay cắm đầu xông thẳng lên tầng ngoài của thế giới hắc long, điên cuồng tiếp tục bay vọt.

Cuối cùng, nó đâm đầu vào một bầy cá được tạo thành từ vô số vật thể bằng sắt thép, mới dừng lại được.

Chương 1629: Ta không làm gì cả

Một khi năng lượng chưa hao hết thì hình thức chạy trốn điên cuồng của phân thân bọc thép sẽ không dừng lại, trừ khi đang chạy mà thân thể nó tan rã ra thành từng mảnh.

Khi nó đụng vào bầy cá sắt thép kia, vô số vật thể sắt thép dịu dàng quấn quanh bên cạnh nó.

Một loáng sau, phân thân bọc thép cảm thấy năng lượng trên người nó bị lặng lẽ rút đi.

Vẻ ngoài của những vật thể sắt thép này vừa giống cá lại vừa giống ong mật, trông có vẻ là hợp thể của cả hai loài.

Thuộc tính cũng bọn chúng cũng giống như vẻ bề ngoài, hành động như cá, hàng vạn vật thể sắt thép như hàng vạn con cá bơi lội trong hư không theo quy luật, song cũng cần cù như ong mật, hút năng lượng chẳng khác gì ong hút mật hoa.

Vừa mới chạm mặt, năng lượng của phân thân bọc thép đã bị rút sạch.

“Số Bá Bá tiêu rồi!” phân thân bọc thép phát ra tiếng rên rỉ.

Nó thậm chí còn không kịp khởi động công năng bước nhảy không gian của chúc phúc Tổ Vu thì đã bị ép dừng lại.

Ngay cả quán tính vọt về phía trước của nó cũng bị mài mòn bởi cách di chuyển từng vòng như đánh Thái Cực của đàn cá sắt thép kì lạ, sau đó dừng khựng hoàn toàn.

Không chỉ phân thân bọc thép mà cả pho tượng mười tay cũng bị rút sạch năng lượng, không còn phóng thích được dòng điện tình yêu nữa.

Đàn cá sắt thép không nề hà bất cứ năng lượng nào, dù là năng lượng kiểu gì, bọn chúng cũng đều có thể rút sạch ăn.

Sau khi rút sạch năng lượng của số Bá Bá, đàn cá sắt thép kì lạ cũng không hạ sát thủ. Chúng quấn xung quanh số Bá Bá, chuyển động từng vòng từng vòng, cuốn lấy nó bơi vào hư không.

"Báo cáo, số Bá Bá bị bắt làm tù binh." Phân thân bọc thép gửi tín hiệu cho Tống Thư Hàng.

…

Trong rừng rậm Dadma.

Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời: "…"

Số Bá Bá bị bắt làm tù binh, bị một đàn cá sắt thép kì lạ mang đi.

Gan đau quá, thận cũng đau theo.

Con hàng này quả nhiên không trông mong gì được!

Theo hình ảnh mà nó gửi về, qn có vẻ chính là đám pháp khí không người điều khiển.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta kết thúc cuộc hỗn loạn ở nơi này đi." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Có chuyện gì thế?"

Nó đang thôi diễn đao pháp Nhân Quả mà.

"số Bá Bá… phi, phân thân bọc thép của ta bị bắt làm tù binh rồi. Chúng ta phải đi một chuyến để mang nó về." Tống Thư Hàng nói: "Trước đó thì ta cần Xích Tiêu Kiếm tiền bối hiệp trợ, xử lý hết đám tà thú và tà linh ở đây đi."

Đành phải lãng phí một chút năng lượng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối để kết thúc trận loạn tà thú trong rừng Dadma này thoi.

"Đúng là một hóa thân không đáng tin, thôi được rồi, sử dụng ta đi, chúng ta tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất! Ta phối hợp với ngươi để phát huy trạng thái mạnh nhất nào!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối cao giọng nói.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, sau đó lập tức hiểu ý của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Cái gọi là trạng thái "nhân kiếm hợp nhất" hẳn phải là "nhân đao hợp nhất" mới đúng.

Mà muốn thử tiến vào trạng thái đao nhân hợp nhất thì phải dùng một phát Dưỡng Đao thuật cái đã.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang ám chỉ nó muốn tận hưởng Dưỡng Đao thuật đây mà.

"Vậy chúng ta tiến vào trạng thái đao nhân hợp nhất đi, Xích

Tiêu Kiếm tiền bối!” Tống Thư Hàng thuận tay thi triển một phát Dưỡng Đao thuật vào Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Ồ, cảm giác tuyệt quá. Lực lượng không ngừng trào dâng. Nào tới đi ~ Kĩ năng tổ hợp – Phần Thiên Hỏa Diễm đao!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng khẽ đảo cổ tay, hỏa diễm hừng hực từ Xích Tiêu Kiếm tiền bối bùng lên.

Chỉ một loáng sau, trên thân mấy ngàn con tà thú, tà linh đột nhiên có cột lửa phóng cao tận trời, nuốt chửng chúng trong gang tấc.

Tám phần tà thú và tà linh đều bị cột lửa bao trùm, phát ra tiếng rên xiết thê thảm.

Trên Chiến xa Hà Long Thần Hành, Côn Na nữ sĩ nhìn thấy cảnh tượng ấy: “Đỉnh… đỉnh quá!”

Cô nhìn thấy Thư Hàng tiên sinh tay nâng trường kiếm vẩy nhẹ lên trên, hỏa diễm từ thân kiếm cháy hừng hực, ngầu không để đâu cho hết.

Một khắc sau, pháp thuật hỏa diễm vô cùng hoành tráng được thi triển ra.

Mấy ngàn cột lửa phun lên từ lòng đất, bao phủ hơn tám phần tà thú, tà linh trên chiến trường.

“Khống chế pháp thuật diện rộng mà chính xác đến mức này, quả là không thể tưởng tượng được.” Côn Na nữ sĩ lẩm bẩm.

Những cột lửa ấy chỉ bao phủ tà thú và tà linh chứ không hề ngộ thương bất cứ một người nào của phe mình.

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng chân đạp hắc liên, cầm hỏa diễm kiếm, sau đó ngu mặt ra.

“Ta chẳng làm gì cả.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Ta cũng thế.” Tống Thư Hàng nói theo.

Thế pháp thuật cột lửa bao phủ cả chiến trường này là do ai làm?

@#%× Tiên Tử: “Cái gì cũng không biết thì còn lăn lộn thế nào được?” Đây là giọng nói của Sở các chủ two.

Tống Thư Hàng: "…"

Ào ào ào ~

Tám phần tà thú và tà linh hóa thành tro tàn trong cột lửa.

Bọn chúng thậm chí không thể thoát ra khỏi cột lửa. Mỗi cột lửa như một không gian khép kín, nhốt chúng đến tận khi hóa tro tàn.

Chuyện làm cho Tống Thư Hàng đau lòng hơn là sau khi đám tà thú và tà linh này chết đi thì không có linh thạch Hắc Long rơi xuống.

Tống Thư Hàng ngàn dặm xa xôi chạy tới rừng Dadma chấp hành nhiệm vụ với mục tiêu hằng đầu là kiếm một ít linh thạch Hắc Long.

Thế mà bây giờ hắn bận bịu nửa ngày trời, số lượng linh thạch Hắc Long đang có trong tay lại vẫn là một số 0 tròn trĩnh.

Nói cách khác, từ nãy đến giờ hắn toàn bỏ sức không công.

"Tập trung vào, nắm chặt lấy ta, dường như những cột lửa này có gì đó không đúng." Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

Nó không thể tìm được đối tượng vừa mới thi pháp tạo ra cột lửa.

Mà sau khi thiêu đốt gần hết tà thú, tà linh, những cột lửa kia không hề biến mất mà lại tụ hội lại trên mặt đất.

"Cảm giác giống như một nghi thức hiến tế tà ác cỡ lớn nào đó, đám tà thú và tà linh này đều là tế phẩm. Duy trì tình trạng báo động tối cao!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối bổ sung.

Mỹ nhân rắn công đức cũng có cảm ứng, cô hóa lớn thân mình, vòng đuôi rắn quanh Tống Thư Hàng, dùng cơ thể bao quanh bảo vệ cả người hắn.

Tống Thư Hàng gật đầu nghiêm túc, đưa tay đặt lên thân mỹ nhân rắn công đức: "Đao ý khôi giáp."

Đao ý quấn quanh tạo thành khôi giáp xinh đẹp trên người mỹ nhân rắn công đức.

Sau khi nghĩ ngợi một lát, Tống Thư Hàng lại gọi Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra, để nó quay tròn quanh mình.

Bốn bức tường vương giả trước đó gọi ra vẫn chưa biến mất, đang như ẩn như hiện bên người hắn.

“Hi hi hi ~” Lúc này, từ trong lòng đất có tiếng cười kì dị phát ra.

Chỉ nghe thấy tiếng thôi đã khiến cho người ta váng đầu hoa mắt, chóng mặt buồn nôn.

Một thoáng sau, một bóng người xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Đạp phá hư không, tự nhiên xuất hiện.

Đó là một người được tạo thành từ dung nham và hỏa diễm, khoác một tầng khói đen, mơ hồ có thể nhận ra là thân hình phụ nữ.

"Ming_yin_ga_po!" Trong miệng cô ta phát ra một chuỗi âm tiết.

Sau đó, một thanh trường thương xiên thẳng vào phần eo của Tống Thư Hàng.

Chương 1630: Hóa thân Cổ U

"Là Nhân Quả thương!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Nó dẫn dắt Tống Thư Hàng, Phần Thiên Hỏa Diễm đao đang tụ lực đột nhiên chém ra, đón đầu trường thương của người phụ nữ.

Một thương của người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm hoàn toàn không cùng một cấp bậc với Nhân Quả thương nửa mùa của nữ tà linh đối đầu với Tống Thư Hàng ban nãy, khiến cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm nhận được áp lực nặng nề.

Nếu người đang cầm nó bây giờ là chủ nhân đời trước… à quên, là Xích Tiêu Tử, thì nó nắm chắc bảy phần là có thể ngăn lại được thương này.

Nhưng vấn đề là người đang phối hợp thi triển kĩ năng tổng hợp Phần Thiên Hỏa Diễm đao lại là Tống Thư Hàng, một tu sĩ gà mờ mới có thực lực lục phẩm.

Nó có thể đỡ được thương này sao?

Đành dốc sức vậy!

Nói thật, cuộc chiến ngang sức ngang tài này mới là điều mà nó khát vọng, khiến cho thân kiếm của nó sôi trào.

Mặc dù nó là kiếm nhưng lại nắm giữ đao ý, cho nên trong sâu thẳm đáy lòng nó ẩn chứa một trái tim hiếu chiến.

"Toàn lực phối hợp với ta!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

"Toàn lực phối hợp từ lâu rồi!" Tống Thư Hàng hô lên.

Hắn rút kiếm, hơi cúi người, chém một nhát về phía trường thương. Tư thế này hơi khó chịu… Đồ khốn nạn, đứa nào cũng muốn xiên quả thận của hắn. Nói trắng ra là các người ghen tị với ta vì có quả thận bảy sắc đúng không?

Còn lâu ta mới để cho các người được toại nguyện!

…

Lúc này, thần thức, linh lực và lực lượng của Tống Thư Hàng tập trung trước nay chưa từng có, đao ý phóng ra. Giờ khắc này hắn cảm nhận đao ý của mình đang "đột phá" trong mơ hồ.

Từ rất lâu trước kia Tống Thư Hàng đã cảm thấy đao ý của mình có dấu hiệu biến dị, cí thể là muốn biến hóa ra một hình thái hoàn toàn khác với Đao Ý khôi giáp.

Hôm nay khi chém xuống kiếm này, hắn cảm thấy đao ý mới của mình chuẩn bị phá xác mà ra.

Hắn có dự cảm đao ý của mình sẽ đột phá chỉ trong sớm tối.

“Phần Thiên Hỏa Diễm đao! Thiêu đốt tất cả cho ta đi!” Tống Thư Hàng đổi thành cầm kiếm bằng cả hai tay.

Trong chốc lát, nhiệt độ giữa trời đất tăng lên kịch liệt.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, bốn phương tám hướng dường như đều đang bốc hơi.

Thành viên của phân bộ lạc Long Huyết trên chiến trường cảm thấy da dẻ khô nứt, môi cũng khô khốc.

Cây cỏ trong rừng Dadma khô héo, một số nhánh cây còn tự bốc cháy lên.

Đòn này khủng bố đến không sao hình dung được.

Trong mắt thành viên phân bộ lạc Long Huyết, Tống Thư Hàng trên bầu trời lúc này chói lóa hệt như hằng tinh trong truyền thuyết. Bầu trời của thế giới hắc long không có hằng tinh, người của thế giới hắc long chưa từng nhìn thấy hằng tinh trông như thế nào, nhận thức của bọn họ đối với hằng tinh chỉ đến từ một số truyền thuyết mà thôi.

Bây giờ Tống Thư Hàng được hỏa diễm bao phủ trông chẳng khác gì hằng tinh trong truyền thuyết.

Rầm!

Một đao thiêu đốt cả bầu trời chém xuống.

Nhưng giữa lửa cháy ngụt trời, thanh trường thương kia vẫn đâm thẳng ra, bất khuất mà lẫm liệt.

Răng rắc… tạch!

Nghe như tiếng thủy tinh vỡ.

“Không ổn!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối la lên.

Tống Thư Hàng cũng nhận ra điểm bất thường.

Phần Thiên Hỏa Diễm đao mà hắn phối hợp với Xích Tiêu Kiếm tiền bối chém ra đột nhiên như bị “vỡ vụn”. Công kích của Phần Thiên Hỏa Diễm đao bị phá vỡ như mặt kính.

Đây mới là uy lực thực sự của Nhân Quả thương sao?

Nếu không bị quấy nhiễu thì một thương rực lửa của người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm kia sẽ bị Phần Thiên Hỏa Diễm đao ngăn cản, cuối cùng hai bên bất phân thắng bại, kết thúc hòa nhau.

Nhưng bây giờ thương của cô ta đánh nát Phần Thiên Hỏa Diễm đao không khác gì đánh nát một chiếc gương.

Nhân quả vỡ vụn.

Nhân Quả thương không giảm thế công, hung hăng đâm mạnh vào eo Tống Thư Hàng.

Người trong cả thiên hạ này đều có mưu đồ với quả thận của trẫm!

Roẹt!

Bốn bức tường vương giả và Miêu Yêu Tiên Cơ Môn hiển hiện. Ngay từ đầu chúng đã ẩn mình trước mặt Tống Thư Hàng.

Năm tầng phòng ngự, phòng ngự dày đặc khiến cho người ta an tâm hơn một chút.

Răng rắc… tạch!

Vẫn là tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Một khắc sau, Nhân Quả thương bỏ qua năm tầng phòng ngự, dường như cả năm tầng phòng ngự ấy đều chỉ là không khí.

Trường thương vẫn tiếp tục đâm thẳng tới.

Căn bản không hề dừng lại.

Keng!

Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn di chuyển tới, chặn mũi thương lại.

Lần này Nhân Quả thương không thể bỏ qua Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn.

Nhưng mũi thương của nó chỉ lắc nhẹ một cái, Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn đã bị đánh bay ra ngoài.

Nó gần như không ngăn nổi mũi thương một giây nào cả.

Một chút thời gian nhỏ nhoi căn bản không có tác dụng gì, Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không kịp lui về phòng thủ.

Mỹ nhân rắn công đức cuộn thành một vòng, bọc kín cả người

Tống Thư Hàng.

Bị giới hạn bởi bản thể của Tống Thư Hàng nên nó chỉ có lực lượng lục phẩm, sức mạnh công đức có thể địch ngàn quân vẫn chưa khôi phục lại.

Cho nên nó chỉ có thể làm đến vậy mà thôi.

Nhân Quả thương đâm vào thân thể mỹ nhân rắn công đức, sau đó Đao Ý khôi giáp trên người nó nổ tung.

Thế rồi trường thương hơi xoắn một cái.

Mỹ nhân rắn công đức hóa thành ánh sáng công đức tản mác đầy trời.

Lần này nó không kêu thảm giả chết.

Bởi vì nó hoàn toàn không có cả thời gian lẫn cơ hội.

Mỹ nhân rắn công đức tranh thủ cho Tống Thư Hàng được một chút xíu thời gian.

Ngay khi trường thương đâm vào mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng không chút do dự kích hoạt con mắt Thánh Nhân: “Ánh nhìn mang thai!”

Đối mặt với kẻ địch có cấp bậc như thế này, đao pháp, pháp thuật và cách di chuyển uốn éo thế nào cũng chỉ là phù du.

Người ta có chức năng ghim vị trí tuyệt đối và bỏ qua phòng ngự!

Chỉ có pháp thuật cấp bậc con mắt Thánh Nhân Nho Gia mới có thể tranh thủ thêm một chút thời gian cho Tống Thư Hàng.

Tách!

Ánh nhìn mang thai có tốc độ cực cao, vừa phóng ra đã trúng mục tiêu.

Thuật giám định cường giả đến từ Thánh Nhân Nho gia, chứng minh ngươi cường đại đến mức nào đi!

Ánh nhìn mang thai phủ xuống người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm… như trâu đất xuống biển, biến mất không còn tăm tích.

Các hạ quả nhiên là cường giả tuyệt thế! Bội phục, bội phục.

Tại hạ sắp tiêu rồi!

Nếu biết trước thế này thì Tống Thư Hàng đã không giao chúc phúc Tổ Vu cho phân thân bọc thép, nếu có pháp khí kia thì hắn còn có thể giãy giụa thêm một hiệp.

Phập!

Nhân Quả thương đâm mạnh vào bên hông Tống Thư Hàng.

Chiến giáp Cự Giải Hoàng Kim trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiển hiện.

Răng rắc… tạch!

m thanh thủy tinh vỡ khiến người ta sụp đổ lại vang lên.

Mũi thương đâm vào nhục thân của Tống Thư Hàng.

Nóng cháy… miệng vết thương chín rục trong tích tắc.

Tách!

Đúng lúc này, thân thể Tống Thư Hàng đột nhiên hóa thành sương mù rồi tiêu tán.

Đó là con át chủ bài bảo mệnh cường đại nhất của Tống Thư Hàng ngoài thế giới hạch tâm – Hình thức hóa thân sương mù ngụy bất hủ, miễn dịch sát thương thuần vật lý.

Đây là cố gắng cuối cùng của hắn.

Chất lượng không đủ thì lấy số lượng bù vào, có nhiều thủ đoạn bảo mệnh không bao giờ là sai.

Trường thương xuyên thấu cơ thể, cảm giác nóng bỏng từ cây thương khiến cho Tống Thư Hàng nhận lấy nỗi đau đớn vô cùng. Đau đớn ập đến như sóng biển, đợt này còn kinh khủng hơn đợt trước.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn chống đỡ được.

"Ming_yin_ga_po!" Lúc này, người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm lại phát ra chuỗi âm tiết kia, sau đó rút thương về, đâm thêm một nhát nữa.

Một thương này sẽ phá nát nhân quả hình thái sương mù của Tống Thư Hàng và giết chết hắn.

“Nữa sao? Lần này ngươi tiêu chắc rồi!”

Tống Thư Hàng hình thái sương mù kéo dài hai tay, nắm Xích Tiêu Kiếm theo một góc độ kì lạ, quét về phía cây trường thương nọ.

Lần này Nhân Quả thương của người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm không thể bỏ qua Xích Tiêu Kiếm tiền bối, bị kiếm chém trúng. Đường thương sượt qua người Tống Thư Hàng, để lại một vết bỏng sâu.

“Nhân Quả thương của ngươi, ta đã phá rồi!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hạ giọng nói, ngầu vô cùng.

“Có thể là cô ta không hiểu tiếng Hán đâu.” Tống Thư Hàng nhe răng, ngoài vị trí quả thân, vết thương bị sượt qua ban nãy cũng đang truyền đến đau đớn, cơn sau kịch liệt hơn cơn trước.

“Thứ này có lai lịch thế nào?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Nắm giữ Nhân Quả thương hoàn chỉnh, có thể đạp phá không gian… mà phải hiến tế tám phần tà thú, tà linh ở đây mới chịu lên sân khấu…

“Ta có một suy đoán, nhưng ta rất hy vọng là mình đoán sai.” Tống Thư Hàng nói với giọng chua cay.

Lúc trước khi giám định hạt giống kết thành từ nữ tà linh, Tống Thư Hàng thu được kết quả nó là phân thần một sợi ý chí hỗn độn đến từ thế giới Cổ U.

Mà người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm và sương đen này rất có thể là hợp thể từ rất nhiều phân thần của ý chí hỗn độn đến từ thế giới Cổ U.

Tương đương với một cái phân thân.

Nếu quả thực đúng như hắn dự đoán thì người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm này tương tự như hình chiếu của Bạch tiền bối two ở hiện thế, là một tồn tại còn cao hơn Trường Sinh Giả một bậc.

“Thời gian đếm ngược hồi sinh của ta còn chưa hết… Xích Tiêu Kiếm tiền bối, có nắm chắc là đối phó được với cô ta không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Nếu ta có đủ năng lượng để xài thì việc ngăn cô ta không phải là vấn đề gì lớn.”

Nhưng vấn đề là Tống Thư Hàng không đủ năng lượng để Xích Tiêu Kiếm tiền bối sử dụng.

Dù có rút cạn năng lượng của hắn cũng không đủ để Xích Tiêu Kiếm tiền bối chém ra một nhát Phần Thiên Hỏa Diễm đao cửu

phẩm.

Ở phía đối diện.

Người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm và sương đen không công kích nữa.

Cô ta há miệng, phát ra tiếng kêu quỷ dị.

Không phải là ngôn ngữ, chỉ là tiếng kêu hỗn loạn và không có ý nghĩa.

Trên bầu trời thế giới hắc long, một đám kiếp vân hiện lên.

Sau đó, thần lôi được cụ hiện hóa từ pháp tắc hủy diệt hết thảy xuất hiện.

“Thiên phạt!” Tống Thư Hàng trạng thái sương mù nhúc nhích như đang xù lông.

Thứ này trước đó vừa mới tiêu hao của hắn mất một đồng vàng hồi sinh!

Nếu không có Bạch tiền bối two ra tay cứu giúp thì hắn đã toi cơm từ lâu rồi.

“Không phải nhắm vào chúng ta.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Đối tượng mà thiên phạt xác định là người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm và sương đen.

Rầm!

Sấm sét thiên phạt đánh xuống, giáng lâm trên người cô ta.

Thân hình cô ta trở nên không ổn định, như thể có thể sụp đổ bất cứ khi nào.

“Ta hiểu rồi, giống như đại lão quả cầu béo lẻn đến hiện thế, ý chí hỗn độn của Cổ U lẻn vào thế giới hắc long cũng sẽ bị thiên phạt.” Tống Thư Hàng nói.

Có cảm giác mối quan hệ giữa thế giới hắc long và thế giới Cổ U cũng giống như hiện thế của chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U.

Rầm rầm rầm!

Sấm sét thiên phạt không ngừng giáng xuống.

Người phụ nữ kia nổi giận gầm lên, sau lưng cô ta hiện ra ảo ảnh vực sâu không đáy.

Đó chính là hình chiếu của Cổ U.

So với đại lão quả cầu béo thì người phụ nữ này gắt hơn nhiều, cô ta xông lên giáp lá cà với thiên phạt luôn.

Hình chiếu Cổ U càng lúc càng mở rộng.

“Chủ nhân của ta!” Tà ma chuột Hamster trên Chiến xa Hà Long Thần Hành chợt kêu to.

Chương 1631: Xin hỏi, ngươi là một công chúa sao?

Trong hình chiếu Cổ U mênh mông có hai bóng người đang sóng vai mà đi, trông cực kì bắt mắt.

Rõ ràng trong hình chiếu Cổ U rộng lớn, hai bóng người kia chỉ nhỏ bằng hai cái móng tay, thế nhưng sự tồn tại của bọn họ lại bất giác hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Có lẽ đây chính là khả năng "tiêu điểm ánh mắt thế gian" trời sinh nhỉ?

Trong hình chiếu, hai bóng người tuyệt đẹp chậm rãi bước đi trong Cổ U, mỗi khi đi được một quãng thì cả hai cùng dừng lại.

Sau đó, mỗi người bứt xuống một sợi tóc dài.

Hai sợi tóc bện vào nhau, được Bạch tiền bối two cắm xuống mặt đất Cổ U.

Sau đó Bạch tiền bối two đưa ngón tay điểm lên hai sợi tóc một cái.

Ầm ầm!

Tóc dài nảy mầm, sinh trưởng như một cái cây đích thực, chỉ chốc lát sau đã mọc thành một cây đại thụ chọc trời.

Bạch tiền bối khẽ gật đầu, trông có vẻ vô cùng thỏa mãn.

Sau đó, hai vị Bạch tiền bối tiếp tục đi sâu vào cõi Cổ U.

Mỗi bước họ đi đều chính xác vô cùng.

Tống Thư Hàng vô cùng kinh ngạc, hai vị Bạch tiền bối đang làm gì vậy?

Chẳng phải hai vị Bạch tiền bối bảo là đi một tí rồi về sao? Một tí kiểu gì mà chạy tới tận thế giới Cổ U vậy hả?

Nếu hôm qua Tống Thư Hàng và tà ma chuột Hamster cứ đứng đấy chờ Bạch tiền bối về thì có trời mới biết phải chờ đến lúc nào!

Quả nhiên, mấy câu như "ta sẽ về ngay" đều là lừa người ta cả.

"Chủ nhân của ta ở đó kìa! Số Bá Tống, chúng ta đến đó đi!" tà ma chuột hamster hét lớn.

Tống Thư Hàng: “…”

Vấn đề là… chúng ta qua đó ấy hả?

Rầm!

Trong hư không, thần lôi thiên phạt vẫn đang giáng xuống ầm ầm.

Người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm và hắc vụ giương cao trường thương, thét lên “Danh m Ca Phá!”

Trường thương hùng dũng phóng thẳng lên trời, lao vọt tầng mây.

Nhìn khí thế như thể muốn đánh tan cả kiếp vân.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta cần nhúng một tay vào không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thừa dịp cô ta đang ứng phó với thiên phạt, hay là thọt sau lưng một dao?

Vừa nói, hắn vừa từ từ giải trừ hình thức sương mù.

“Nếu ngươi muốn bị cuốn vào thiên phạt thì ta không phản đối.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Trong một số phương diện, thiên phạt và thiên kiếp rất giống nhau, đều sẽ tác động đến người bên ngoài. Ai dám nhúng tay vào thì kẻ đó sẽ bị liên lụy.

Ầm!

Nhân Quả thương thương mãnh liệt đâm ra, hùng hổ lao thẳng vào kiếp vân thiên phạt trên không trung.

Thế mà kiếp vân thiên phạt lại bị đánh nổ!

Dù kiếp vân nhanh chóng ngưng tụ trở lại…

Nhưng ngay khi kiếp vân đang khôi phục, np và sương đen đột nhiên lướt về phía Tống Thư Hàng.

“Muốn đối phó với ta? Hay là muốn cuốn ta vào thiên phạt?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn vừa mới nghĩ đến đó thì người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm đã tan biến tại chỗ.

Lực lượng không gian!

Thoắt cái, cô ta đã xuất hiện trở lại sau lưng Tống Thư Hàng rồi túm lấy hắn.

Tống Thư Hàng chưa kịp phản ứng, cô ta đã hất tay lên, ném hắn vào trong một cánh cửa không gian.

Sau đó thân hình cô ta biến mất, rồi thoắt hiện trong không gian Cổ U mênh mông.

Người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm biến mất, kiếp vân thiên phạt trên bầu trời cũng biến mất.

“Không!” Tộc trưởng già che ngực kêu lên.

Thanh niên con lai quý báu có sức chiến đấu mạnh mẽ đến khoa trương, nói không chừng còn là thiên tài sắp chạm tới cảnh giới Thánh Giả, lại bị tà linh bắt đi ngay trên phân bộ lạc Long Huyết.

Tộc trưởng không thở được, ngất lịm đi.

“Thư Hàng tiên sinh!” Côn Na nữ sĩ cũng lo lắng gọi lên.

Làm sao bây giờ? Thư Hàng tiên sinh bị bắt đi rồi.

Cô vỗ chiến xa Hà Long Thần Hành, toan khởi động chiến xa.

“Đừng gọi, ta còn chưa chết.” Đúng lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng lại vang lên ngay bên tai cô.

Côn Na nữ sĩ quay đầu lại, phát hiện ra một cụm sương mù trượt lên từ dưới đáy Chiến xa Hà Long Thần Hành.

Cụm sương mù này hội tụ, cuối cùng ngưng tụ ra dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

Trên người hắn trùm một cái chăn thần kì, dường như cái chăn ấy có hiệu quả che giấu khí tức, khi Tống Thư Hàng trùm nó thì Côn Na nữ sĩ không thể cảm ứng được khí tức của hắn.

“Ối trời ơi cái eo của ta!” Tống Thư Hàng nhìn về phía eo mình.

Nơi đó có một vết thương thủng lỗ do thương đâm, cơ bắp bị đốt cháy, máu thịt be bét. Mà vết thương này không thể khôi phục được, y như bị nguyền rủa vậy.

Nỗi đau thảm khốc truyền từ eo lên, tàn phá ý thức của Tống Thư Hàng hệt như sóng thần.

Trừ trên eo ra, lưng của Tống Thư Hàng cũng chịu một vết thương dài, đó là vết thương do thương cuối cùng sượt qua.

Tống Thư Hàng kích hoạt Trì Dũ thuật trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, thi triển lên vết thương.

Nhưng vết thương hoàn toàn không có dấu hiệu khép lại.

“Đừng lãng phí sức lực, vết thương đẳng cấp này mang theo lực lượng của pháp tắc, trừ khi ngươi chết đi rồi hồi sinh… không, có lẽ dù ngươi có chết đi rồi hồi sinh thì vết thương này vẫn sẽ chuyển đến thân thể mới. Chờ hai vị Bạch tiền bối của ngươi đi Cổ U về rồi nhờ bọn họ nghĩ cách đi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng cau mày: “Chết mất, đau đớn sắp chạm cực hạn của ta rồi.”

“Đau lắm hả?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi.

“Đau chết đi được ấy, đau đến mức méo xẹo cả mặt mũi rồi đây này.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Nhưng nhìn vẻ mặt của ngươi thì ta chẳng thấy đau đớn là mấy, trừ nhíu mày một chút ra thì cũng có méo xẹo gì đâu? Chậc, sức chịu đựng đau đớn của ngươi mạnh thật đấy. Đau quá thì hay là hôn mê trước đi? Bao giờ hai vị Bạch kia từ Cổ U về thì ta đánh thức ngươi.”

“Thư Hàng tiên sinh, chẳng phải ngươi vừa bị bắt đi sao? Lẽ nào là huyễn thuật?” Côn Na nữ sĩ không nhịn được mà hỏi.

Vừa rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy Tống Thư Hàng bị người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm bắt đi, thế mà bây giờ hắn vẫn đang ở đây, vậy người bị bắt đi là ai?

“Là một phân thân của ta.” Tống Thư Hàng thở dài.

Phân thân chính là hữu dụng như vậy đó.

Phân thân của hắn giống bản thể như đúc, hoàn toàn không thể phân biệt được.

Trước đó, khi giải trừ trạng thái sương mù, Tống Thư Hàng đã lặng lẽ ném phân thân ra cho nó đứng giữa không trung, còn bản thể của hắn thì rút lui xuống phía dưới chiến xa Hà Long Thần Hành dưới sự yểm trợ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Sau đó thì mọi người biết chuyện gì xảy ra rồi đấy.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm bắt phân thân của Tống Thư Hàng đi, trở về thế giới Cổ U.

Sau khi xác định cô ta đã đi rồi, Tống Thư Hàng mới bỏ cái chăn ra rồi lặng lẽ hiện thân.

“Thuật phân thân?” Côn Na nữ sĩ gật đầu.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn bốn phía: “Chỉ còn một ít tà thú và tà linh, chắc là người của phân bộ lạc Long Huyết có thể xử lý được chứ nhỉ?”

Để cho người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm hiện thân, tám phần tà thú và tà linh ở đây đã bị hiến tế.

Bây giờ chỉ còn hai phần sót lại, mà đều là tà thú và tà linh cấp bậc tương đối thấp.

Không còn cấm ma lĩnh vực quấy nhiễu, người của phân bộ lạc Long Huyết hoàn toàn có thể tự xử lý đám tà thú và tà linh này.

“Bọn họ có thể xử lý được.” Côn Na nữ sĩ gật đầu nói.

“Đáng tiếc quá, ta vốn định đi kiếm một ít linh thạch Hắc Long, đành phải chờ lần sau vậy. Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta đi ra thiên ngoại đi, ta có thể xác định được tọa độ của chúc phúc Tổ Vu, chúng ta tới đó.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Thân thể ngươi có trụ được không?”

“Không có vấn đề gì lớn, dù mức đau đớn này sắp chạm đến cực hạn của ta, nhưng chỉ cần cho ta một chút thời gian là ta có thể thích ứng với nó.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Hắn không có lòng tin vào kiếm pháp và pháp thuật. nhưng ở phương diện nhẫn nại và làm quen với đau đớn thì lại tự tin cực kì.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

“Côn Na nữ sĩ, nơi mà ta muốn đi tiếp đây có thể rất nguy hiểm. Cô ở lại phân bộ lạc Long Huyết chăm sóc Tiểu m Trúc giúp ta được không?” Tống Thư Hàng nhìn Côn Na nữ sĩ mà hỏi.

Côn Na nữ sĩ nhìn cô bé trong lòng mình, gật đầu: “Chúc Thư Hàng tiên sinh lên đường thuận lợi.”

“Cảm ơn lời chúc của cô.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Hắn đứng dậy, khởi động Chiến xa Hà Long Thần Hành, định đưa Côn Na nữ sĩ về phân bộ lạc Long Huyết trước.

Nhưng hắn vừa đứng dậy thì trong ý thức truyền đến nỗi đau đớn kịch liệt.

Đó là nỗi đau đến từ phân thân.

Và còn cả ký ức hoàn chỉnh sau khi phân thân đi chết thay bản thể.

Ký ức của hắn là một không gian kín tối như bưng có phù văn giam cầm, để tránh phân thân của Tống Thư Hàng chạy trốn nhờ lực lượng không gian.

Sau đó, người phụ nữ kia đặt tay lên phân thân của Tống Thư Hàng, trong mắt lóe lên sự vui vẻ.

Tiếp theo, có ngọn lửa đen kịt từ cô ta rót vào phân thân của hắn.

"Hợp làm một thể cùng ta! Chúng ta đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi!" Người phụ nữ đọc lời thoại cẩu huyết.

Một khắc sau, phân thân phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi… nổ tung!

Hình ảnh cuối cùng mà phân thân của Tống Thư Hàng nhìn thấy trước khi nổ tung là người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm ngây ra như phỗng.

"Không ngờ ông đây biết nổ chứ gì?"

Đau… đau quá… đau chết đi được!

Eo đau, lưng đau, phân thân cộng hưởng tới vô cùng đau!

Mức độ đau đớn vượt ra khỏi cực hạn chịu đựng của Tống Thư Hàng.

Hắn trợn mắt ngã xuống, ngất lịm đi.

"Chờ ngày này quá lâu rồi? Rõ ràng vừa mới rồi còn muốn đâm xuyên thận cho ta chết luôn đi, thế mà về sau lại muốn hợp thể? Trông còn có vẻ đã đợi lâu lắm rồi. Chúng ta quen nhau à?"

Tống Thư Hàng có thể khẳng định mình và người phụ nữ được tạo nên bởi dung nham, hỏa diễm này không có bất cứ quan hệ gì với nhau.

Mà nếu cô ta có quan hệ với hắn thì bí pháp giám định phải nhắc tới rồi mới đúng.

Chẳng lẽ cô ta nhận lầm người?

Có phải có đặc điểm gì đó trên người mình khiến cho cô ta nhận lầm không?

Tống Thư Hàng phát hiện ra bây giờ lời thoại nội tâm của hắn cực kì nhiều, trước khi hôn mê chỉ có một tích tắc mà đã nghĩ được ra bao nhiêu là thứ.

Khi suy nghĩ cuối cùng kết thúc thì ý thức của Tống Thư Hàng cũng chìm vào bóng tối.

“Thư Hàng tiên sinh, Thư Hàng tiên sinh!” Côn Na nữ sĩ thảng thốt gọi lên.

“Không có gì đâu, đau quá nên hôn mê ấy mà. Cho hắn nghỉ ngơi một chút là tỉnh.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

…

Trong hư không của thế giới hắc long.

Đàn cá sắt thép quái dị dịu dàng vòng quanh phân thân bọc thép của Tống Thư Hàng và pho tượng mười tay, đưa chúng vào sâu trong không gian.

Ở đó có một sào huyệt được tạo thành từ vô số vật sắt thép.

Trong sào huyệt lưu trữ đủ thứ năng lượng.

Sau khi thu thập năng lượng, những quái vật sắt thép này sẽ dự trữ chúng lại như ong mật dự trữ mật hoa.

Phân thân bọc thép được đưa vào sào huyệt trước.

Sau đó, một tín hiệu rất yếu kết nối với nó: “Chào ngươi.”

“Chào ngươi, số Bá Bá gửi lời thăm hỏi.” phân thân bọc thép nói.

“Xin hỏi, ngươi là một nàng công chúa sao?” Giọng nói kia lại cất lên.

Số Bá Bá: “Không, ta là số Bá Bá.”

Chương 1632: Đúng đúng đúng, ta là công chúa, xem mái tóc dài của ta đi!

Tín hiệu yếu ớt kia dường như bị kẹt, mãi một lúc lâu sau nó mới kết nối với số Bá Bá một lần nữa: “Số Bá Bá không phải là công chúa sao?”

“Số Bá Bá là số Bá Bá.” Hóa thân bọc thép trả lời.

“Xác định vật phẩm ‘không phải là công chúa’, kết quả giám định quy về vật phẩm thu hồi tái chế, đề nghị chuyển vào nhà xưởng phân giải tiến hành ba bước phân giải. Thể xác chuyển hóa thành vật liệu kiến trúc, hạch tâm phân vào nhà xưởng hạch tâm, phần mềm ý thức chuyển vào hệ thống chủ, tăng cường tốc độ tính toán của hệ thống chủ.” Tín hiệu yếu ớt kia lên tiếng.

Số Bá Bá cứng đờ.

“Báo cáo, số Bá Bá sắp bị phân giải!” Nó nhanh chóng phát tín hiệu cầu cứu cho bản thể.

Số Bá Bá sắp toi rồi!

Nhưng lần này ý thức của bản thể Tống Thư Hàng chưa phản hồi nó… Bản thể bị phân thân cộng hưởng cho một nỗi đau quá lớn, đã lâm vào trạng thái hôn mê rồi.

Hơn một ngàn con cá sắt thép quái dị từ từ bơi tới, dịu dàng quấn quanh hóa thân bọc thép, bắt đầu kéo nó đi.

Số Bá Bá vùng vẫy một hồi rồi rơi vào trạng thái lag.

Hai hơi thở sau…

Ý thức của Tống Thư Hàng chuyển dời tới hóa thân bọc thép.

Sau khi lò phản ứng hạch tâm trở thành tiểu kim đan của Tống Thư Hàng, liên hệ giữa Tống Thư Hàng và hóa thân bọc thép tiến thêm một bước. Quan hệ giữa Tống Thư Hàng và hóa thân bọc thép giống như phân thân, chỉ cần không bị ngăn chặn tin tức bằng phương pháp đặc biệt thì Tống Thư Hàng có thể chuyển dời tới hóa thân bọc thép mà không cần quan tâm đến khoảng cách không gian.

Sau khi bản thể Tống Thư Hàng ngất lịm đi vì đau đớn thì mới phát hiện ra chức năng này.

Sau khi ý thức chuyển dời đến hóa thân bọc thép, Tống Thư Hàng bẻ bẻ cổ, phá ra tiếng vang răng rắc kì dị, sau đó hóa thân bọc thép biến từ trạng thái thuyền tiên về trạng thái hóa thân hình người.

Theo sự biến hóa của hóa thân bọc thép, những con cá sắt thép kì lạ xung quanh nó cũng dừng lại.

Bọn chúng có thể cảm nhận được sự thay đổi của hóa thân bọc thép.

Sau đó, tín hiệu yếu ớt kia lại kết nối với hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

Trong ý thức của Tống Thư Hàng xuất hiện một tín hiệu kết nối.

Sau đó, giọng nói kia vang lên trong ý thức của Tống Thư Hàng: “Xin hỏi, ngươi có phải là công chúa không?”

“Không phải, ta là đàn ông.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Xác nhận là ‘đàn ông’, không phải vật phẩm hệ công chúa, tiếp tục chấp hành chương trình phân giải ba bước.” giọng nói kia nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Phân giải?

Bởi vì ta không phải là công chúa nên hóa thân bọc thép mới bị phân giải sao?

Các ngươi trọng nữ khinh nam thế?

“Không, từ từ đã!” Tống Thư Hàng nhanh chóng thỏa hiệp: “Thôi được rồi, ta là công chúa!”

Tranh thủ thời gian trước đã rồi nói.

Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, làm gì có ai biết hắn thỏa hiệp như vậy đâu.

“Ting! Nhiệm vụ thay đổi, bắt đầu xác nhận thân phận ‘công chúa’ của mục tiêu. Bước một, kiểm tra độ dài của tóc. Ting! Kiểm tra thất bại, tóc của mục tiêu rất ngắn, không phù hợp với thân phận ‘công chúa’. Ting! Tiến vào ba bước phân giải.” Giọng nói kia tiếp tục vang lên.

Tổ sư!

Thằng đần nào quy định đã là công chúa thì nhất định phải có tóc dài? Không cho công chúa nhà người ta để tóc ngắn đáng yêu à? Dù đúng là tóc dài thì đẹp thật, nhưng tóc ngắn cũng có cái đáng yêu của tóc ngắn đấy, có biết không hả?

“Từ từ! Tóc mọc được mà.” Tống Thư Hàng mệt tim quá sức: “Cho ta khôi phục một ít năng lượng, ta có thể làm tóc mọc ra.”

“Cho phép. Xin hãy chờ một chút.” Giọng nói kia thấu tình đạt lý đến bất ngờ.

Đám cá sắt thép kì lạ vây quanh hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng từ từ tản ra, sau đó có hai con áp sát vào hóa thân bọc thép, độ một dòng năng lượng tinh khiết cho nó.

Đám cá kì quái này không chỉ biết rút năng lượng mà còn biết truyền năng lượng về.

“Sau khi có năng lượng, có nên khởi động chúc phúc Tổ Vu để bỏ chạy không đây?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không được, không đùa.

Chúc phúc Tổ Vu chỉ di chuyển được khoảng cách năm trăm mét, sau khi thoát rồi, hóa thân bọc thép không có năng lượng vẫn không chạy thoát, vẫn bị đàn cá kì quái này bắt lại.

Cho nên chỉ đành thử cược một lần.

Tăng Phát thuật do Tạo Hóa tiền bối đích thân truyền thụ.

Không biết sử dụng Tăng Phát thuật lên hóa thân bọc thép thì có thể mọc được tóc hay không.

Về lý luận thì Tăng Phát thuật sẽ kích thích mọc tóc.

Nhưng hóa thân bọc thép không phải là nhục thân.

Cảm thấy cứ sai trái thế nào ấy.

Thôi thì thử đánh liều một phen vậy.

Nếu thành công thì tốt, còn nếu thất bại thì cứ để cho hóa thân bọc thép bị phân giải đi, ắt là nó không có duyên với mình, trời không cho mình có một cái hóa thân để lội nhóm chat rồi.

“Tăng Phát thuật!” Tống Thư Hàng thi triển pháp thuật.

Một khắc sau, trên đầu hóa thân bọc thép mọc ra một mái tóc đen dài.

Hóa thân bọc thép vốn lấy mẫu là bản thể để diễn hóa thành, tóc của nó là tóc ngắn do sắt thép tạo nên.

Bây giờ mái tóc đen dài xinh đẹp của con người đã bao trùm tóc ngắn bằng kim loại, dài mãi tới tận ngang eo.

Tóc vừa đen vừa óng, mềm mượt tự nhiên, tự tin tỏa sáng.

Tống Thư Hàng hất tóc một cái.

Tăng Phát thuật đỉnh cao như vậy đó, nó chưa bao giờ khiến cho người thi thuật phải thất vọng về mặt tóc tai.

“Kiểm tra thân phận lần 2, xác nhận thành công, độ dài của tóc đạt tiêu chuẩn. Hoan nghênh công chúa trở về. Chúng ta vẫn luôn ở đây chờ ngài trở lại.” Giọng nói kia dịu dàng cất lên.

Tống Thư Hàng: “...”

Thế thôi à?

Không có chương trình xác nhận thân phận khác? Không cần kiểm tra DNA sao?

Chỉ nhìn mỗi độ dài của tóc là thế quái nào?

Các ngươi có tìm kiếm công chúa một cách nghiêm túc không thế hả?

Từ khi xuất hiện đến bây giờ, đám pháp khí không người điều khiển này chưa gặp em gái thế giới hắc long tóc dài nào hay sao?

Đến bây giờ mà chúng chưa bị người ta bắt cóc mất thì đúng là kì tích!

Lúc này, giọng nói dịu dàng kia lại vang lên: “Xác định tìm được công chúa, sứ mệnh hoàn thành.”

Một loáng sau, toàn bộ cá sắt thép kì lạ trong sào huyệt bơi ra, lấy hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng làm trung tâm, vây quanh hắn chặt kín.

Tống Thư Hàng: “???”

“Tinh Quốc vạn tuế!” Giọng nói dịu dàng kia tiếp tục ngân lên bên tai hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

Sau đó, một trận nổ lớn bao trùm hóa thân bọc thép.

Đám cá sắt thép kì lạ kia nhất loạt nổ tung.

Sào huyệt cũng nổ tung.

Vô số năng lượng tích lũy trong sào huyết bùng nổ.

“Sứ mệnh cuối cùng… xác nhận hoàn thành… mời công chúa… nghỉ ngơi. Giấc ngủ này… có thể sẽ tương đối dài lâu.” Giọng nói vang lên bên tai hóa thân bọc thép trở nên đứt quãng.

Tống Thư Hàng mệt tim không sao tả xiết.

Bây giờ thì hắn hiểu rồi, sứ mệnh cuối cùng của đám khỉ gió này là tìm công chúa về, sau đó tặng cô ta một phát nổ vĩ đại hoành tráng đầy nghệ thuật, tiễn cô ta sang Tây Thiên nghỉ ngơi.

Rốt cuộc thì các ngươi có thù oán gì với công chúa nhà mình thế hả?

Hay từ đầu đến cuối đám cá sắt thép kì lạ này không hề tìm kiếm công chúa của bọn chúng một cách nghiêm túc? Bọn chúng chỉ muốn tùy tiện tìm một đối tượng phù hợp với điều kiện làm công chúa để hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của mình mà thôi?

Trong tiếng nổ vang trời, cả hóa thân bọc thép và pho tượng mười tay đều không may mắn thoát được.

Ý thức của Tống Thư Hàng lại chuyển dời ra khỏi hóa thân bọc thép.

“Trừ hóa thân bọc thép, chúc phúc Tổ Vu của mình cũng ở trung tâm vụ nổ.” Tống Thư Hàng nghĩ đến đây thì lòng đau như cắt.

Đó là một pháp khí cửu phẩm, hơn nữa còn là pháp khí hệ không gian quý báu đó!

Hi vọng pháp khí này không bị hủy.

Nếu không thì đúng là tổn thất nặng nề.

Ngày hôm ấy.

Người ở thế giới hắc long lần đầu tiên nhìn thấy Hằng tinh trong truyền thuyết.

Ánh sáng trên bầu trời bao trùm cả thế giới hắc long, xua tan bóng tối trên khắp cõi.

Ánh sáng ấy ấm áp biết bao.

Người dân trên toàn thế giới hắc long không kìm chế nổi mà ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, dù con mắt bị chói đến đau nhói cũng không nỡ dời đi.

Bọn họ bất giác vươn tay ra đón lấy “ánh dương” trong truyền thuyết.

Loại ánh sáng này khác hẳn với ánh sáng của tầng phòng hộ trên thế giới hắc long, nó mang theo cảm giác ấm nóng, khi chiếu lên người ấm áp như thể toàn thân đều ngập tràn sức mạnh.

Một vài con tà thú, tà linh đột phá tầng phòng ngự của thế giới hắc long, rơi xuống tiểu thế giới vảy rồng thì lại tỏ vẻ không thích ứng. Bọn chúng thích nơi âm u, ghét nhất là cảm giác ánh sáng chiếu rọi này.

Trong phân bộ lạc Long Huyết ở rừng rậm Dadma, tại tiểu thế giới vảy rồng.

Tộc trưởng già tỉnh dậy khỏi cơn mê man.

Trước đó khi tộc nhân của hắn thấy hắn hôn mê thì đã vội vàng thi triển pháp thuật chữa trị, cứu hắn tỉnh lại.

Tộc trưởng già mở màng mở mắt, sau đó nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp tỏa khắp bầu trời, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt trời treo lơ lửng.

“A ~” Tộc trưởng già reo lên một tiếng đầy kinh ngạc rồi giơ tay ra: “Đây… đây là hằng tinh sao? Không sai, giống hằng tinh được truyền thuyết ghi chép lại y như đúc. Giống như khi ta vừa tiếp xúc với lưới rồng, nhìn thấy mấy vị thánh giả vậy.

“Nếu nói như vậy thì đây chính là ánh sáng hằng tinh trong truyền thuyết ư? Nếu vậy thì chẳng phải ta sắp tiến vào đất nước của Long Thần?” Tộc trưởng già lẩm bẩm: “Tiếc nuối lớn nhất cả đời này của ta là nhìn thấy mấy vị thiên tài chết đi mà không có năng lực để giúp đỡ bọn họ. Ta còn muốn cống hiến sức mình vì bộ lạc và vì thế giới hắc long, không ngờ ta lại phải rời khỏi thế gian này trước một bước để đến đất nước của Long Thần… Cũng phải thôi, ta đã già rồi.”

Trong truyền thuyết của Long Huyết tộc, bọn họ là hậu duệ của Long Thần, sau khi chết sẽ được ánh sáng của Hằng tinh dẫn đường đến đất nước của Long Thần.

“Tiếp theo là thời đại của người trẻ tuổi. Dù không cam lòng… nhưng hết thảy đã kết thúc rồi.” Tộc trưởng già run rẩy đứng lên, đắm mình trong ánh mặt trời, dang rộng hai tay ra: “Hỡi Long thần điện hạ, hãy nhận lấy linh hồn của ta đi!”

Các thành viên Long Huyết tộc xung quanh trợn mắt nhìn tộc trưởng nhà mình ra sức diễn kịch một vai.

…

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về bản thể.

Nhưng hắn không tỉnh dậy ngay.

Ý thức của hắn tiến vào lò phản ứng hạch tâm trong tiểu đan điền.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên lò phản ứng hạch tâm, trên đó hiện ra vô số đường năng lượng trong suốt.

Những đường năng lượng này có thể trở thành thuốc màu để diễn đồ kim đan.

“Phác họa kim đan!” Tống Thư Hàng vươn tay điểm một cái lên lò phản ứng hạch tâm.

Trong lòng hắn nổi lên xúc động, muốn vẽ ngay mà không chút chần chừ.

Chương 1633: Ta muốn trở thành vua đăng truyện dài tập!

Vốn dĩ Tống Thư Hàng định khắc phác họa Thiên Đình lên lò phản ứng hạch tâm – hạch tâm của kim đan. Nhưng bây giờ trong lòng hắn có linh cảm mới.

Hắn nâng bút, vẫn lấy chính mình làm nguyên mẫu, phác họa ra một nhân vật.

Đây chính là phong cách phác họa diễn đồ kim đan của Tống Thư Hàng, nhân vật có thể có đủ các loại thân phận, nhưng cơ bản đều là đại diện cho chính hắn.

Chiến sĩ giáp vàng canh giữ ở bên ngoài Thánh thành không bao giờ thất thủ, nam tử vung kiếm Chung Yên cà khịa cả chư thiên vạn giới hay thánh nhân giảng pháp đều là như thế.

Lần này nhân vật mà hắn vẽ ra là hóa thân bọc thép sáng bóng.

Ở chính giữa hình vẽ, hóa thân bọc thép dang hai tay, chân đứng thẳng, tạo thành hình chữ thập.

Sau đó Tống Thư Hàng bắt đầu vẽ những con cá sắt thép kì dị.

Hắn vẽ hình thái ban đầu của một con cá sắt thép.

Nhưng khi vẽ được một nửa thì lại có linh cảm nảy ra trong đầu hắn.

Đó là một đoạn ký ức.

Lần trước hắn tiến vào thế giới mạng công đức, gặp Cật Qua tiền bối, Cật Qua đưa hắn đi xem bản đồ chế tác một pháp khí tên là Tiêm Tinh.

Đó là pháp khí có tầm tấn công cực xa, một đòn có thể hủy diệt cả một đỉnh núi nhỏ. Chỉ cần sản xuất không ngừng, tích góp số lượng, thì sẽ đến một ngày pháp khí diệt tinh che trời lấp đất hủy diệt cả một thế giới.

Lúc ấy ngay cả Cật Qua tiền bối cũng bị pháp khí Tiêm Tinh đáng sợ này chọc cười tè cả ra quần.

Chưa nói đến việc có ai nhức trứng đi luyện ra cả đống pháp khí diệt tinh, dù có luyện ra được thật thì lấy năng lượng ở đâu ra mà kích hoạt?

Theo những gì Đông Qua Thánh Quân giải thích thì muốn khởi động một pháp khí diệt tinh khổng lồ to bằng cả hành tinh, riêng việc tìm một hạch tâm phù hợp với nó đã là cả một vấn đề rồi.

Về mặt lý luận, có thể lắp đặt hạch tâm năng lượng cho từng nhóm pháp khí diệt tinh cỡ nhỏ. Rất nhiều tu sĩ có thể luyện chế ra pháp khí “một đòn hủy diệt một đỉnh núi”.

Nhưng nếu làm với số lượng nhiều thì bọn chúng vẫn cần năng lượng, đâu có khả năng mang theo lương khô?

Nếu có đại lão nào có thực lực để cung cấp năng lượng cho từng ấy pháp khí diệt tinh, thì chính họ đã có thể “diệt tinh” rồi, còn rảnh rỗi sinh nông nổi đi luyện chế một đống pháp khí nhỏ làm cái gì?

Người dùng được chúng thì không thể cung cấp năng lượng cho chúng.

Người có thể cung cấp năng lượng cho chúng thì lại không dùng đến chúng.

Trên lý luận, pháp khí diệt tinh đã rơi vào tình thế oái oăm, rất ít khả năng được đưa vào thực tế.

Đúng vào lúc này thì Tống Thư Hàng lại nảy ra một ý.

Hắn nhớ lại những bản thiết kế mà Cật Qua Thánh Quân cho mình xem.

Pháp khí diệt tinh phân tán ra thì chỉ là pháp khí đẳng cấp ngũ phẩm, Tống Thư Hàng có thể xem hiểu quá trình luyện chế và ý tưởng thiết kế của chúng.

Sau đó, hắn thử dung hợp pháp khí diệt tinh đó với con cá sắt thép kì lạ trên bản phác họa kim đan lại với nhau.

Khi người khác phác họa kim đan thì bước nào cũng phải cẩn thận từng li từng tí, suy nghĩ chu toàn, chỉ sợ mình vẽ sai thì hối hận cả đời.

Vì dù sao thì… kim đan không hối hận mà.

Nhưng khi Tống Thư Hàng vẽ phác họa kim đan thì hắn chẳng có áp lực gì cả.

Chẳng vì cái gì khác, tại quen tay mà thôi.

Cứ vẽ hết bản phác họa kim đan này đến bản phác họa kim đan kia là có kinh nghiệm ngay.

Tống Thư Hàng cũng không sợ mình vẽ sai.

Nội tâm của hắn không có tạp niệm, chỉ chuyên tâm kết hợp thứ mình muốn vẽ với linh cảm trong lòng rồi đưa chúng lên phác họa kim đan.

Thường thường phải có tâm tính này thì mới có thể vẽ nên diễn đồ kim đan thích hợp nhất.

Phác họa kim đan vốn là một quá trình tùy tâm.

Tống Thư Hàng thử kết hợp cá sắt thép với pháp khí diệt tinh cực kì thuận lợi.

Về mặt hình thế, chúng vốn đã có chỗ tương tự nhau, lại cùng có tính chất quần thể. Nhiều điểm tương đồng, cơ hồ không hề mâu thuẫn.

Sau mấy hơi thở, con diệt tinh quái ngư đầu tiên xuất hiện trên diễn đồ kim đan của Tống Thư Hàng.

“Diệt tinh ngư? Hủy diệt chi ngư? Diệt thế ngư vương?”

Thôi được rồi, bao giờ hoàn thành diễn đồ kim đan thì tên của nó sẽ hiện ra, bây giờ chưa cần phải cân nhắc nhiều như vậy.

Tống Thư Hàng càng vẽ càng trôi chảy.

Ngón tay hắn bay múa, vẽ nên từng huyễn cảnh.

Từng con cá diệt tinh được vẽ ra quấn quanh hóa thân bọc thép trên diễn đồ kim đan, dịu dàng bao phủ nó.

Đây chính là cảnh tượng cuối cùng mà hóa thân bọc thép nhìn thấy trước khi nổ tung.

Tống Thư Hàng càng vẽ càng nhanh, bầy cá diệt tinh, sào huyệt sắt thép… tất cả được vẽ một mạch mà thành.

Sau khi vẽ xong linh cảm đầu tiên trong đầu mình, Tống Thư Hàng tạm thời ngừng bút.

Hắn nhìn lò phản ứng hạch tâm, sau khi vẽ xong những linh cảm vừa rồi thì bức họa mới chiếm một phần tư vị trí trên lò phản ứng hạch tâ,

Nhưng linh cảm đầu tiên đã được vẽ xong rồi.

Hắn không muốn vẽ tiếp bầy cá diệt tinh kia nữa.

Như thế chỉ làm giảm chất lượng của diễn đồ kim đan mà thôi.

“Anh trai, dậy thôi ~ Thất bại rồi à?” Đột nhiên, có giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Là mỹ nhân rắn công đức.

Trước đó cô bị một thương đâm nát, bây giờ đang trong giai đoạn hồi sinh, mới ngưng tụ ra được mỗi cái đầu lơ lửng trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng và quan sát hắn phác họa kim đan.

Lời thoại của cô là một đoạn lời bài hát.

“Không, thế này lại hợp ý ta. Tất cả đều nằm trong bàn tay ta rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Diễn đồ kim đan của mỗi người là một bức tranh.

Nhưng Tống Thư Hàng có kiến thức mênh mang, diễn đồ kim đan của hắn còn có tranh hai mặt trái phải, tranh động và tranh hiệu ứng Droste nữa kia.

Cho nên hắn cảm thấy diễn đồ kim đan không nên quá đơn điệu.

Diễn đồ kim đan có thể có nhiều hình thức mà.

Lần này hắn muốn khai thác một loại hình thức phác họa kim đan hoàn toàn mới!

Tống Thư Hàng đưa tay ngoắc một cái trên lò phản ứng hạch tâm, vẽ một ô vuông, dùng ô vuông đó làm khung cho phần phác họa kim đan ban nãy.

Sau đó, hắn vẽ tiếp linh cảm thứ hai của mình xuống dưới ô vuông nọ.

Vẫn là hóa thân bọc thép, vẫn là hình ảnh vô số cá sắt thép diệt tinh và sào huyệt, nhưng lần này cả cá và sào huyệt lại nổ tung.

Tống Thư Hàng vẽ cảnh nổ tung vô cùng thuần thục.

Dù sao cũng không phải mới nổ lần đầu, nổ nhiều rồi sẽ có kinh nghiệm thôi.

Sau khi vẽ xong linh cảm thứ hai, Tống Thư Hàng lại nâng bút vẽ khung cho nó.

Hai cái khung vừa vặn chiếm hết một nửa diện tích của lò phản ứng hạch tâm.

Mỹ nhân rắn công đức đã ngưng tụ ra một nửa thân thể. Nó nghiêng đầu tò mò nhìn diễn đồ kim đan của Tống Thư Hàng: "Truyện tranh à?"

Có thể vì quá kinh ngạc, cũng có thể vì trong kho lời thoại không có câu nói nào tương ứng, cho nên lần này nó nói bằng giọng của chính mình.

"Đúng, truyện tranh đó." Tống Thư Hàng nó: "Có ai quy định diễn đồ kim đan không được vẽ bằng hình thức truyện tranh đâu? Dựa vào cái gì mà mỗi bức diễn đồ kim đan lại chỉ là một bức tranh đơn điệu chứ? Hôm nay ta nhất định phải thử vẽ truyện tranh bốn khung. Thậm chí nếu lần này thí nghiệm thành công, thì bao giờ kim đan bản mệnh bắt đầu diễn đồ, ta sẽ vẽ một bộ truyện tranh dài tập. Hỏi các ngươi có sợ hay không?"

@#%× Tiên Tử: "…"

Thôi, thế là đầu óc của Tống Thư Hàng chập mạch thật rồi.

Diễn đồ kim đan dạng truyện tranh dài tập, thế mà hắn cũng nghĩ ra cho được!

Trong giai đoạn kim đan, tu sĩ bình thường nào cũng phải cẩn thận từng li từng tí, mỗi nét bút phải vẽ thử nhiều lần, hao hết tâm huyết. Đặc biệt là nét điểm mắt thì lại càng khiến cho người ta dè dặt.

Ai mà rảnh rỗi sinh nông nổi, đi gia tăng độ khó, vẽ truyện tranh dài tập lên kim đan bản mệnh thế này cơ chứ?!

"Có linh cảm thứ ba rồi." Tống Thư Hàng vung bút vẽ tiếp.

Hình ảnh lần này vẫn lấy hóa thân bọc thép làm trung tâm. Dưới ngòi bút của Tống Thư Hàng hiện lên một vầng mặt trời, trong vầng mặt trời có thể thấy được sào huyệt và đàn cá diệt tinh.

Bên dưới mặt trời là một thế giới màu đen. Ánh sáng của mặt trời chiếu rọi thế giới này, mang đến nhiệt độ ấm áp.

Dù bản thể của Tống Thư Hàng vẫn còn đang hôn mê, không tận mắt chứng kiến hình ảnh mặt trời xuất hiện trên bầu trời của thế giới hắc long. Thế nhưng dựa vào thôi diễn, hắn vẫn có thể vẽ cảnh này lên diễn đồ.

Hình ảnh thứ ba này chính là hiện trạng của thế giới hắc long.

Lại vẽ một ô vuông.

Hình ảnh cuối cùng, Tống Thư Hàng đổi phong cách vẽ. Bức họa này nối liền với bức thứ nhất.

Hình ảnh 1, 2, 3 là một câu chuyện.

Hình ảnh 1, 4 lại là một câu chuyện khác.

Lấy hóa thân bọc thép làm trung tâm, vô số cá diệt tinh tụ họp lại. Bọn chúng xếp hàng chỉnh tề, thống nhất phương hướng, để lộ họng pháo công kích trên lưng.

Mấy tỉ tỉ vạn luồng sáng tập trung, phát động tấn công về một điểm nào đó trong không trung.

Ánh sáng hủy diệt… Sau khi đạt đến số lượng cực hạn, bầy cá diệt tinh có tầm công kích cực xa, thực sự có sức mạnh diệt tinh trên lý luận.

Hậu phương của mấy tỉ tỉ vạn luồng sáng ấy mà một cái tổ cá khổng lồ chia ra lít nha lít nhít, có thể cung cấp năng lượng cho đàn cá diệt tinh. Mà đàn cá diệt tinh này có thể thu thập năng lượng, dự trữ trong cái tổ khổng lồ của chúng.

Đây vẫn là một bản thiết kế thô chỉ có ý nghĩa lý luận, rất khó thực hiện trong thực tế.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng không muốn chế tạo chúng ra thật.

Bây giờ hắn đang vẽ diễn đồ kim đan, chỉ là dựa vào xúc động và linh cảm, vẽ những hình ảnh trong đầu mình lên tiểu kim đan mà thôi.

“Phần cuối cùng.” Tống Thư Hàng nhấc ngón tay, ánh mắt nhìn vào phần trống cuối cùng trên diễn đồ kim đan.

Đó cũng chính là nơi mà hàng tỉ tỉ vạn luồng sáng đang tấn công.

Nơi đó là vị trí của một “kẻ địch” sắp bị tiêu diệt.

“Nét vẽ mắt cho diễn đồ… mà thôi.” Cuối cùng, Tống Thư Hàng thu ngón tay về.

Bây giờ hắn không vội vã vẽ nét cuối cùng cho tiểu kim đan.

Nét cuối cùng này giữ lại vậy.

Diễn đồ tiểu kim đan của hắn vẫn thiếu nét cuối cùng, chưa hoàn thành.

Cơ duyên chưa tới.

“Về tổng thể mà nói thì phác họa hoàn thành.” Tống Thư Hàng ngừng bút.

Sau đó, trong đầu hắn hiện lên tên của diễn đồ kim đan này.

Bức họa đại diện cho khoa học kĩ thuật kết hợp với tu chân: Sáng Tạo Và Hủy Diệt Chi Tinh.

“Ừ, cái tên này còn hay hơn mình tự nghĩ.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Hắn nghĩ ra cái tên là “Ngày cá diệt tinh hủy diệt thế giới” kia.

@#%× Tiên Tử chớp mắt.

Thế mà Tống Thư Hàng lại vẽ thành công thật.

Trong tương lai, hắn không định vẽ truyện tranh dài kì trên kim đan bản mệnh của mình thật đấy chứ?

Chương 1634: Công chúa cuối cùng chôn vùi cùng Thái Dương thuyền.

Rừng rậm Dadma, phân bộ lạc Long Huyết.

Sau khi thế giới hắc long xuất hiện mặt trời, vầng "mặt trời" này đã mọc lên lần thứ ba.

Thời gian trong thế giới hắc long cũng qua ba ngày.

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng từ từ mở mắt ra.

Hai mắt hắn tràn đầy tơ máu, vẻ mặt đầy mệt mỏi, nhiệt độ cơ thể cũng hơi thấp.

Hôn mê liên tục ba ngày rưỡi... đây là giấc ngủ dài nhất của Tống Thư Hàng.

"Ồ?" Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa quay sang đã thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang nằm sấp bên cạnh gối hắn, dùng di động của hắn xem phim, thân kiếm thẳng tắp, chuôi gối lên gối đầu. Rõ ràng nó là một thanh kiếm nhưng khi nhìn trạng thái hiện tại của nó thì không hiểu sao Tống Thư Hàng lại liên tưởng tới tư thế nằm sấp.

"Tít tít tít." Đúng lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên âm thanh báo pin yếu.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối linh hoạt xoay mình, chĩa mũi kiếm vào điện thoại.

Tách tách tách!

Trên mũi kiếm lóe lên dòng điện.

Vạch pin của điện thoại bay vọt lên, vèo cái đã đầy.

Đây là nạp điện thuật do Tam Lãng tiền bối sáng tạo ra!

Dù gì nó cũng là pháp thuật nhỏ mà nhất phẩm có thể học được, Xích Tiêu Kiếm tiền bối chỉ nhìn qua đã biết.

Sau khi sạc điện cho điện thoại xong, Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại chuyển động thân kiếm, nằm sấp xuống xem phim tiếp.

Quá trình lưu loát như nước chảy mây trôi, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên Xích Tiêu Kiếm tiền bối sạc điện thoại như vậy.

Tống Thư Hàng: “…”

Có phải Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang dần dần phát triển theo hướng phế kiếm rồi không?

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi đấy à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Ừ, cuối cùng cũng tỉnh. Lần này ngủ hơi bị… lâu.” Tống Thư Hàng nâng tay phải lên dụi mắt.

Sau đó hắn yên lặng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công một vòng, lực lượng trong tám viên kim đan một chính bảy phụ trong cơ thể tỉnh lại, xua đi cảm giác mệt mỏi sau ba ngày rưỡi ngủ vùi.

Tơ máu vằn trên hai mắt vơi đi, nhiệt độ cơ thể cũng trở lại bình thường.

“Đối với ngươi mà nói thì đây không phải là chuyện xấu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối chậm rãi nói: “Ngủ liền ba ngày rưỡi, thêm thời gian trước đó ở thế giới hắc long, thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh đã giảm đi hơn bốn ngày rồi.”

“Cũng phải.” Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời thận trọng rút cánh tay trái về. Lý m Trúc đang gối đầu lên tay trái của hắn ngủ say sưa.

Nhẹ nhàng đặt Lý m Trúc lên gối đầu, đắp chăn cho bé xong, Tống Thư Hàng ngồi dậy.

“Có gì xảy ra trong lúc ngươi hôn mê thế?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Dưới tình huống bình thường, Tống Thư Hàng cảnh giới ngũ phẩm, thể chất lục phẩm không nên hôn mê lâu như vậy mới đúng.

“Trong lúc hôn mê, ta hoàn thành một bức diễn đồ kim đan, bây giờ trong bảy viên tiểu kim đan của ta chỉ còn thiếu một bức diễn đồ kim đan nữa thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Vẫn là Thánh thành không bao giờ thất thủ, thánh kiếm Chung

Yên, thanh âm Thánh nhân đã tắt từ viễn cổ, Bích Thủy Các vô hạn, Sáng tạo và hủy diệt chi tinh và bức họa Thế giới được kết nối do mỹ nhân rắn công đức vẽ.

Bây giờ trong bảy viên tiểu kim đan, chỉ còn Cổ Vu thần huyết là chưa tiến hành diễn đồ.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "…"

Đúng là Thư Hàng tranh thủ từng giây trong chuyện này. Người khác hôn mê thì đều cố gắng khôi phục trạng thái thân thể, tranh thủ tỉnh lại từ trong cơn mê. Chỉ có Tống Thư Hàng mới nhân lúc hôn mê chạy đi vẽ diễn đồ kim đan.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất muốn tặng cho Tống Thư Hàng một nụ cười lễ pháp và phóng đãng, nhưng dù sao nó cũng là một thanh kiếm, không làm ra vẻ mặt đó được.

"Diễn đồ kim đan làm ta mất khá nhiều thời gian, trừ chuyện đó thì ta còn thu được một vài tin tức vụn vặt." Tống Thư Hàng quay người xuống khỏi giường.

Lúc này hắn đang ở trong một tòa lầu bằng gỗ, mở cửa ra là ban công.

Tống Thư Hàng đi ra ban công, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời đang lơ lửng trên bầu trời thế giới hắc long.

"Nó chính là ta." Tống Thư Hàng chỉ vào mặt trời trên thế giới hắc long.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "…"

Trong cơn hôn mê, ngươi đã làm trò mèo gì thế hả?

Khi mặt trời mọc lên ở thế giới hắc long, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã cảm ứng được dao động năng lượng mãnh liệt.

Vầng "mặt trời" trên bầu trời kia là ánh sáng được tạo ra từ vụ nổ của một luồng năng lượng khổng lồ. Vụ nổ này không phải là một vụ nổ thông thường, mà là nổ có quy luật và dựa vào một trận pháp cỡ lớn nào đó. Sau khi nổ xong, chúng hóa thành mặt trời nhỏ, chiếu sáng và tỏa nhiệt.

Vì khoảng cách quá xa nên Xích Tiêu Kiếm tiền bối không đi tận nơi quan sát vầng mặt trời mới sinh này, bởi vậy cũng không rõ nguyên lý gì khiến chúng có thể tiếp tục thiêu đốt.

Áng chừng đơn giản ra thì năng lượng của mặt trời nhỏ này không thua kém gì một Kiếp Tiên cửu phẩm.

Mà muốn duy trì trạng thái mặt trời nhỏ kia thì mỗi giờ mỗi khắc nó đều tiêu hao một lượng năng lượng vô cùng lớn.

Thế mà bây giờ mặt trời nhỏ đã thiêu đốt liên tục ba ngày rồi.

“Hóa thân bọc thép của ta đang đảm nhiệm vị trí hạch tâm bên trong mặt trời nhỏ đó.” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Hóa thân bọc thép của ngươi chẳng phải đã bị đám pháp chế không người điều khiển kia bắt rồi sao?”

“Đúng vậy, sau đó vì ta nhất thời nghĩ quẩn nên làm chuyện rồ dại, nên nó đã trở thành mặt trời nhỏ cùng với đám pháp khí không người điều khiển ấy rồi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn hướng ánh mắt nhìn thẳng vào vầng mặt trời nhỏ kia.

Ánh sáng của mặt trời nhỏ không làm bị thương mắt hắn.

Xuyên thấu qua ánh sáng nóng bỏng, Tống Thư Hàng có thể thấy ở nơi sâu thẳm trong hạch tâm của mặt tời, có hóa thân bọc thép hình thập tự đang xoay tròn.

“Mặt trời nhỏ này là thế nào đây?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Ừm, là nghi thức công chúa cuối cùng của Tinh Quốc mai táng cùng Thái Dương thuyền.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong ba ngày hôm mê, thông qua liên hệ với hóa thân bọc thép, Tống Thư Hàng đã thu được khá nhiều tin tức vụn vặt.

Sau khi chỉnh lý và tổng hợp lại, Tống Thư Hàng có thể hiểu đại khái đám pháp khí không người điều khiển kia là như thế nào.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Chưa nghe thấy Tinh Quốc bao giờ.”

Dứt lời, nó mang điện thoại đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đánh giá mặt trời trên không trung: “Nhưng Thái Dương thuyền thì từng xuất hiện trong thần thoại của chư thiên vạn giới. hóa thân bọc thép của ngươi bị cuốn vào tang lễ này rồi bị coi là tế phẩm à?”

“Không… bị coi là công chúa.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối quay chuôi kiếm ra nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi đùa ta đấy à, cái hóa thân bọc thép kia của ngươi thì giống công chúa chỗ nào?”

“Thế mới nói là ta nhất thời nghĩ quẩn nên làm chuyện rồ dại.” Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Thôi được rồi, ta hiểu rồi, dù sao ngươi cũng lại gây ra chuyện lớn… bây giờ xử lý hóa thân bọc thép của ngươi thế nào? Có cần ta chém đôi mặt trời rồi lấy nó về cho ngươi không?”

Năng lượng trong cơ thể nó bây giờ vẫn còn khá dồi dào, tiêu hao lớn nhất chỉ có chiêu chặn đánh người phụ nữ được tạo thành từ hỏa diễm và dung nham lúc trước thôi.

Năng lượng còn lại phối hợp với Tống Thư Hàng thì có thể phá tan mặt trời nhỏ kia.

“Không, tạm thời không cần, cứ để nó ở trong mặt trời nhỏ đi. Dù sao thì… mặt trời này cũng chẳng duy trì được bao lâu.” Tống Thư Hàng hạ giọng nói.

Sứ mệnh cuối cùng của đám cá kì lạ đông nghìn nghịt trong tổ cá chính là nghênh đón công chúa của mình, sau đó biến thành Thái Dương thuyền, chở công chúa sang thế giới bên kia.

Theo những gì Tống Thư Hàng biết được qua những tin tức vụn vặt thì Thái Dương thuyền sẽ thiêu đốt hơn một trăm năm liền.

Nhưng trong tổ cá trống rỗng trên thế giới hắc long, năng lượng mà đàn cá thu được quá ít. Cùng lắm chỉ mười ngày nửa tháng sau là mặt trời kia sẽ bị đốt trụi không còn.

…

Ký ức mà Tống Thư Hàng thu được trong lúc hôn mê hơi lộn xộn.

Đầu tiên là “Tinh quốc”, chắc chắn là tổ quốc quê hương của công chúa và đàn cá sắt thép kì quái kia. Nhưng quốc gia này ở đâu? Đến từ nơi nào? Là thời đại nào? Chẳng có tin tức gì cả.

Nhìn từ thông tin về “công chúa cuối cùng”, chỉ có thể phán đoán là e rằng quốc gia này đã diệt vong rồi.

Nghi thức Thái Dương thuyền là một loại nghi thức mai táng của Tinh quốc, nhưng cũng là một thủ đoạn tìm đường sống trong chỗ chết.

“Khi thọ nguyên của công chúa sắp hết, cô ấy sẽ trở về”.

Sứ mệnh thứ hai của đàn cá sắt thép và tổ cá chính là nghênh đón công chúa trở về.

Sứ mệnh thứ nhất của chúng là xây dựng nên một tổ cá khổng lồ và không ngừng thu gom năng lượng. Trước khi công chúa quay về, chúng chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là dốc toàn lực để thu thập năng lượng.

Mà sứ mệnh cuối cùng của chúng là hóa thành mặt trời cùng với công chúa của mình, biến thành Thái Dương thuyền.

Thái Dương thuyền sẽ vận chuyển năm trăm năm theo quỹ tích của thế giới.

Năm trăm năm sau, nếu công chúa có thể bước ra từ Thái Dương thuyền thì cô ấy sẽ khôi phục tuổi xuân và càng cường đại hơn.

Nếu công chúa không thể ra khỏi Thái Dương thuyền thì nó sẽ mang theo thân thể cô trôi vào vũ trụ, biến mất trong hư không.

Nghi thức này ngập tràn hơi khí tức thần bí cao xa.

Nhưng thực ra nó không phức tạp như vậy.

Dùng tư duy của tu sĩ để hiểu… thì là thọ nguyên của công chúa sắp hết, cho nên cô ta cần bế tử quan, sau đó dùng các nghi thức đặt thù để tiến hành đột phá.

Nghi thức Thái Dương thuyền hẳn là nghi thức được chế tạo ra nhằm giúp công chúa, hoặc là người của Tinh Quốc tăng cao xác suất đột phá thành công.

Nếu đột phá thành công thì đương nhiên thọ nguyên của công chúa sẽ tăng cao và thực lực thì tăng vọt.

Nếu đột phá thất bại… thì toi cơm.

Dựa vào quy mô và cường độ năng lượng trong nghi thức Thái Dương thuyền, có thể phỏng đoán cửa ải mà công chúa cần bế quan để đột phá hẳn là từ bát phẩm tấn thăng lên cửu phẩm, hoặc cũng có thể là từ cửu phẩm lên Trường Sinh đạo.

Trong tình huống bình thường thì kịch bản phải phát triển như vậy mới đúng.

Vị công chúa Tinh Quốc kia để lại hạt giống của Thái Dương thuyền ở đây làm đường lui tương lai cho mình.

Nếu có một ngày thọ nguyên sắp cạn, cô sẽ trở về đây, tiến hành nghi thức Thái Dương thuyền để bế tử quan.

Nhưng phát triển được nửa đường thì kịch bản gặp chuyện ngoài ý muốn.

Đám cá sắt thép kì lạ - hạt giống Thái Dương thuyền đã mất đi tư liệu của ‘công chúa’.

Dường như vị công chúa Tinh Quốc này đã bị xóa đi từ gốc rễ.

Trừ những manh mối ít ỏi như “tinh quốc, công chúa, tóc dài” thì không còn bất kì vật gì lưu lại nữa….

Chương 1635: Ta có hai ý tưởng muốn thử xem

Khi nhận được tin tức về “tư liệu bị xóa đi”, Tống Thư Hàng vô thức nghĩ tới phòng tối Thiên Đạo. Trước mắt hắn chỉ biết duy nhất phòng tối Thiên Đạo có thể xóa sổ sự tồn tại của một người từ gốc rễ.

Nhưng suy nghĩ kĩ ra thì lại không đúng.

Nếu là phòng tối Thiên Đạo thì tổ cá và đám cá sắt thép kì lạ này thậm chí còn không nhớ nổi cả sự tồn tại của “công chúa”. Bọn chúng sẽ chỉ biết vĩnh viễn chấp hành sứ mệnh thu thập nguồn năng lượng cho đến khi bị phá hủy thì thôi.

Nhưng đám cá sắt thép kì lạ vẫn nhớ được một số tin tức về công chúa, còn nhớ cô ấy để tóc dài.

Cho nên… có lẽ công chúa đã gặp điều gì bất trắc.

Hoặc cũng có thể là cô ấy đã chết rồi.

Tóm lại, công chúa mãi không về, thời gian dài dằng dặc đã làm tổn hại thông tin lưu trữ về cô trong cá sắt thép kì lạ và tổ cá.

Cho nên khi thấy hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng, bọn chúng mới nói “vẫn ở đây chờ người trở về”.

Ở điểm này, Tống Thư Hàng còn một nỗi nghĩ ngờ khác.

Đó là tổ cá và đàn cá sắt thép kì lạ đã được công chúa bố trí ở đây từ rất lâu rồi. Thời gian trôi qua đã dài đến mức không sao thống kê nổi.

Thế nhưng đến tận bây giờ, lượng năng lượng mà đàn cá sắt thép kì lạ thu thập được vẫn rất ít, khiến cho Thái Dương thuyền mà bọn chúng tạo nên chỉ có năng lượng để thiêu đốt tầm mười ngày mà thôi.

Chắc chắn đàn cá sắt thép kì lạ không chỉ gom góp được một chút năng lượng như vậy. Thế thì số năng lượng mà bọn chúng thu được trước đó đã đi đâu mất rồi?

Ngoài ra, trong tay Tống Thư Hàng còn một manh mối khác có liên quan tới chúng.

Trước đó, máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng nhận được nhiệm vụ: “Cát u, hai lần thất bại, chuyển tư cách nhiệm vụ.”

Tin tức cuối cùng nhắc nhở Tống Thư Hàng, khiến hắn chú ý tới đám pháp khí không người điều khiển mới xuất hiện quanh thế giới hắc long.

Nói cách khác, tổ cá và đàn cá sắt thép kì lạ mới xuất hiện gần thế giới hắc long không lâu.

Vậy trước kia chúng ở đâu?

“Nói mới nhớ, nhiệm vụ kia nhắc nhở là mở ra vào ba ngày sau thì phải?” Tống Thư Hàng lấy máy nạp ma lực của mình, mở giao diện ra.

Kết quả là nhiệm vụ đó đã thay đổi.

“Đám pháp khí không người điều khiển đã biến mất, nhiệm vụ thay đổi. Xin hãy tịnh hóa mười ta thú hoặc tà linh bất kì, phần thưởng 1000 đơn vị lưu lượng ma lực.”

“Lưới rồng của thế giới hắc long thú vị đấy.” Tống Thư Hàng cất tiếng.

Lưới rồng không hề cứng nhắc. Nó có quy tắc và hệ thống tính toán của chính mình. Theo sự biến hóa của bên ngoài, nó sẽ thay đổi nhiệm vụ.

“Mà này, để hóa thân bọc thép của ngươi ở trong mặt trời nhỏ kia không sao chứ?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Nó ở lại trong Thái Dương thuyền có lợi lắm, đương nhiên là ta muốn để nó ở lại rồi.”

Thái Dương thuyền là nơi công chúa bế tử quan, thậm chí còn có thể giúp cô trùng kích cảnh giới.

Ở trong Thái Dương thuyền, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được hóa thân bọc thép đang được cường hóa không ngừng.

Đồng thời, Thái Dương thuyền còn có công hiệu của Ngộ Đạo Thạch.

Công hiệu này có thể phản hồi tác dụng đến thân thể của Tống Thư Hàng thông qua hóa thân bọc thép.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã có thể lý giải càng lúc càng sâu về

Phần Thiên Hỏa Diễm đao, mỗi phút mỗi giây, hắn đều tăng cường lĩnh ngộ về loại đao pháp này.

Đồng thời, đao ý sắp lột xác trong lòng hắn cũng ngày một rõ ràng, chỉ cần có một cơ hội là sẽ đột phá.

Lĩnh ngộ về Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công, các loại công pháp, pháp thuật và võ thuật của hắn đều đang tăng lên rất nhanh.

Thậm chí thi thoảng trong lòng hắn còn hiện lên linh cảm về nét vẽ cuối cùng trong diễn đồ kim đan ở viên tiểu kim đan cuối cùng.

Không hổ là nghi thức có thể hiệp trợ người tu luyện bát phẩm thăng cấp lên cửu phẩm.

Tống Thư Hàng chỉ biết khâm phục sát đất mà thôi.

Hóa thân bọc thép ở Thái Dương thuyền càng lâu, bản thể Tống Thư Hàng càng nhận được nhiều lợi ích.

“Cho nên ta không ngại nó ở trong Thái Dương thuyền lâu đâu. Ở càng lâu càng tốt. Nó được cường hóa, mà ta cũng được cường hóa ở nhiều phương diện.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ngươi không sợ không kìm hãm được cảnh giới mà độ kiếp luôn à?”

“Tiền bối ơi, kình đan bản mệnh của ta chưa hoàn thành diễn đồ kim đan mà.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tu sĩ ngũ phẩm muốn tấn thăng lục phẩm, quan trọng nhất là diễn đồ kim đan và vẽ mắt cho rồng.

Bây giờ kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng vẫn còn trống rỗng, chỉ cần hắn chưa bắt đầu vẽ thì về mặt lý luận, không phải sợ không kìm hãm được cảnh giới và cưỡng ép độ kiếp.

Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở.

Thông qua nghi thức Thái Dương thuyền, Tống Thư Hàng sẽ có lý giải và lĩnh ngộ hoàn toàn mới về chính bản thân và công pháp của mình.

Tương lai khi độ kiếp cũng có thể nắm chắc thêm một phần.

…

Lúc này, dưới tòa lầu, tộc trưởng già của phân bộ lạc Long

Huyết và Côn Na nữ sĩ đang đi từ xa tới.

Hai người nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đứng trên ban công.

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi đã tỉnh rồi à?” Côn Na nữ sĩ mỉm cười nói.

“A ~ Thư Hàng tiên sinh, cuối cùng ngươi cũng tỉnh. Ngươi hôn mê ba ngày liền, hôm nay rốt cuộc cũng tỉnh, ta có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.” tộc trưởng già cảm thán.

Hôm ấy, thấy thanh niên máu lai cường đại này bị kẻ địch bắt đi, hắn lo lắng đến hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, nghe tin thứ bị bắt đi là pháp thuật phân thân của Thư Hàng tiên sinh, còn người thật thì rơi vào hôn mê, tộc trưởng già thở phào một hơi, sau đó yên tâm đánh ba bát cơm đầy.

“Ừm, để mọi người lo lắng rồi.” Tống Thư Hàng cười nói, đoạn thả người nhảy thẳng từ trên tầng xuống, tiếp đất đánh “bịch” một tiếng.

Từ sau khi trở thành tu sĩ, Tống Thư Hàng có thói quen không đi cửa chính. Lúc xuống lầu, hắn có cửa sổ thì nhảy cửa sổ, có ban công thì lao ban công. Với thể chất bây giờ của hắn, có nhảy mấy chục tầng cũng chẳng cần phải chau mày.

Vừa tiếp đất, sắc mặt Tống Thư Hàng đã tái nhợt.

Hắn che tay lên eo mình.

Từ vị trí ấy truyền đến đau đớn bỏng rát, trên lưng cũng đau rát không thôi.

Vết thương bị ý chí hỗn độn của Cổ U dùng thương đâm trúng vẫn chưa khôi phục.

“Thật ngại quá Thư Hàng tiên sinh, chúng ta đã dùng mọi biện pháp nhưng vết thương của ngươi vẫn không khôi phục. Chúng ta bất lực rồi.” tộc trưởng già khổ sở nói.

Khi Thư Hàng tiên sinh hôn mê, bọn họ đã dùng vô số biện pháp để chữa trị vết thương của hắn, thậm chí còn mời đại nhân vật từ thần điện đến, ai ngờ vết thương của Thư Hàng tiên sinh quá bá đạo, không hề khép lại chút nào.

Bọn họ chỉ có thể dùng thuốc để tạm thời áp chế vết thương, giảm bớt đau đớn cho hắn mà thôi.

“Không sao, ta hiểu rõ vết thương này, ta có cách giải quyết nó rồi.” Tống Thư Hàng nhe răng.

Đau đớn này chỉ là mưa bụi, nhịn một chút là sẽ qua ngay.

“À đúng rồi, Côn Na nữ sĩ, tộc trưởng, lần này các ngươi có bắt sống được tà thú hay tà linh không?” Tống Thư Hàng hỏi. Trong lòng hắn nảy ra hai ý tưởng, muốn thử một chút xem sao.

“Có, lần này có bắt sống được một đám.” Tộc trưởng vội vàng gật đầu.

Côn Na nữ sĩ cho hắn biết Thư Hàng tiên sinh muốn kiếm một ít linh thạch Hắc Long.

Đối với người tu luyện trong thế giới hắc long thì linh thạch Hắc Long thu được sau khi tự tay chém giết tà thú và tà linh là phát huy hiệu quả tốt nhất.

Cho nên khi đang càn quét tà thú, tà linh, tộc trưởng đã cố ý bắt sống một đám.

“Để ta đưa Thư Hàng tiên sinh đến đó.” Tộc trưởng mỉm cười.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nói.

“Thư Hàng tiên sinh đừng khách sáo. Ngươi đã ra tay cứu giúp cả phân bộ lạc Long Huyết của chúng ta, chúng ta còn đang không biết phải tạ ơn ngươi thế nào đây. Xin mời đi theo ta.” Tộc trưởng nói.

…

Trong chuồng thú mới xây của phân bộ lạc Long Huyết có một đám tà linh và tà thú bị phong ấn ném ngổn ngang, vừa đủ hai mươi con.

“Đây là số lượng lớn nhất mà chúng ta có thể khống chế được rồi.” Tộc trưởng nói với vẻ hơi xấu hổ.

“Vậy là đủ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn bước vào chuồng thú.

Tà thú và tà linh bị phong ấn, không động đậy được.

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, chúng gào thét điên cuồng như ngửi thấy mùi máu của sinh linh.

Đám tà thú, tà linh không bị hiến tế có đẳng cấp tương đối thấp, cơ hồ chưa mở linh trí.

Tống Thư Hàng vung tay một cái, song đao của Ô Tặc Bạo Quân hiện lên trong tay hắn.

Song đao vụt qua, một con tà thú đã bị chém thành mấy khúc.

Sau khi chết, tà thú hóa thành tro tàn, chỉ để lại một viên linh thạch Hắc Long.

Tống Thư Hàng nhặt linh thạch Hắc Long lên cất vào vòng tay không gian. Viên linh thạch Hắc Long hắn sẽ giữ lại cho Lý m Trúc để kích hoạt máy nạp ma lực.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng cất song đao đi.

Hắn hơi động ý nghĩ, mỹ nhân rắn công đức đã hiện lên sau lưng hắn.

Sau ba ngày, @#%× Tiên Tử đã khôi phục như ban đầu.

“Tiên tử, phối hợp với ta.” Tống Thư Hàng nói.

@#%× Tiên Tử gật đầu cực kì nghiêm túc.

Tống Thư Hàng vỗ tay.

@#%× Tiên Tử bắt đầu đọc thoại: “Thế nào là yêu?”

“Không, không phải cái này.” Tống Thư Hàng vội vàng kêu dừng: “Ta muốn thử siêu độ xem có hiệu quả không.”

@#%× Tiên Tử quay đầu sang: “Xế!!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Lại lần nữa.” Tống Thư Hàng vỗ tay, trong lòng mặc niệm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, sau đó duỗi tay điểm vào đám tà thú trước mặt.

Mỹ nhân rắn công đức phối hợp với hắn, cũng vỗ tay điểm ra.

Ánh sáng công đức rực rỡ tỏa ra.

Siêu Độ chi pháp phủ lên tất cả tà thú và tà linh.

Tà thú và tà linh phát ra tiếng gào thét vang trời, lộ vẻ đau đớn vạn phần. Nhưng… bọn chúng không bị siêu độ.

“Thất bại à?” Tống Thư Hàng xoa cằm.

Hay là quá trình thao tác của hắn không đúng?

Đám tà thú và tà linh này đều có thể xếp vào dạng vong linh, hẳn là có thể siêu độ được mới đúng chứ?

“Tống ~ A Ngốc ~ Yeah ~” Tạo Hóa Tiên Tử xông ra.

Chẳng biết cô đã chuyển từ chỗ Lý m Trúc sang người Tống

Thư Hàng từ lúc nào.

"Tạo Hóa Tiên Tử có cách không?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, đưa tay lên, nhận lấy song đao của Ô Tặc Bạo Quân của Tống Thư Hàng rồi bay tới trước mặt một tà linh.

Tiên tử vung đao lên chém ngay mười nhát vào tà linh nọ.

Thân thể tà linh tan ra từng mảnh, ngập ngừng ở giữa giai đoạn hóa thành tro tàn và ngưng kết linh thạch Hắc Long.

Tống Thư Hàng ngầm hiểu, bèn giơ tay điểm ra.

Siêu độ chi pháp phủ lên tà linh.

Ánh sáng tịnh hóa rực rỡ tỏa ra, mơ hồ còn hòa quyện tiếng tụng niệm.

Tà linh được tịnh hóa thành công.

Sau đó, một lượng sức mạnh công đức dồi dào đến mức khiến chính Tống Thư Hàng cũng phải ngạc nhiên đáp xuống @#%× Tiên Tử.

Chương 1636: Phật Tổ ơi, đau đau đau, đau chết mất thôi

Số lực lượng công đức đưa tặng lại nhiều đến mức khiến Tống Thư Hàng kinh ngạc.

‘Tà linh’ bị siêu độ tối đa cũng chỉ có chừng cấp bốn, nhưng lực lượng công đức mà nó tặng lại đủ ngang bằng với việc siêu độ ngàn vạn oán linh tứ phẩm bình thường.

Đúng là lấy một chọi vạn!

“Rốt cuộc đám tà linh này có lai lịch gì đây? Tại sao lượng công đức lại cao như vậy chứ?” Tống Thư Hàng thầm nghi hoặc.

Ánh sáng công đức khổng lồ rơi lên người @#%× Tiên Tử, chân mày cô giãn ra, trên mặt có vẻ rất hưởng thụ.

Ngoài ra… sau khi tà linh bị siêu độ thì không để lại linh thạch Hắc Long.

Nhưng dùng một viên linh thạch Hắc Long chừng cấp bốn đổi lấy lực lượng công đức khổng lồ như vậy thì đúng là rất hời.

“Tạo Hóa Tiên Tử, chúng ta siêu độ thêm một tà linh thử xem.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tạo Hóa Tiên Tử đùa múa đao hoa một cách cool ngầu rồi đi đến trước mặt một con tà linh, đâm ra liên tiếp mấy đao.

Tà linh phát ra tiếng kêu đau đớn, suy yếu vô cùng, nằm ở ranh giới kiệt quệ, chỉ cần công kích nó chút nữa thôi nó sẽ hóa thành linh thạch Hắc Long ngay.

Tống Thư Hàng chặp hai bàn tay lại, miệng lẩm nhẩm Địa Tạng Độ Hồn Kinh, sau đó một ngón tay điểm về phía tà linh.

Giống như lúc trước, con tà linh này được siêu độ một cách thuận lợi, lực lượng công đức lấy một chọi vạn rơi lên người @#%× Tiên Tử.

“Thư Hàng tiên sinh đang làm gì vậy?” Côn Na nữ sĩ tò mò hỏi.

“Ta đang siêu độ cho đám tà linh này.” Tống Thư Hàng nghiêm trang trả lời.

Côn Na nữ sĩ: “? ?”

“Con kế tiếp.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tạo Hóa Tiên Tử vung song đao trong tay, chém hơn mười đao về phía tà thú bên cạnh.

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt nghiêm trang, lẩm nhẩm kinh văn, từng tiếng Phật âm với thiền ý đại từ bị, đại quang minh, đại giải thoát tràn ra.

Côn Na nữ sĩ co giật khóe miệng, lập tức câm như hến, đây căn bản không phải siêu độ gì hết!

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Nó sống lâu như vậy, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy pháp thuật siêu độ như thế.

Tạo Hóa Tiên Tử và Tống Thư Hàng phối hợp cực kỳ ăn ý.

Lúc đã siêu độ được liên tục chín con tà linh, tà thú, máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng hơi chấn động.

[Hoạt động nhiệm vụ: Đánh chết mười con tà linh, tà thú bất kỳ đã hoàn thành, 1000 điểm ma lực đã vào tài khoản.]

Ngay sau đó, trong tài khoản của Tống Thư Hàng có thêm 1000 đơn vị.

“Siêu độ cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ à.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

“A ngốc ~~ nha ê a?” Tạo Hóa Tiên Tử hát, tay cô giơ song đao, nhẹ nhàng vung lên. Rõ ràng đang cầm đao, nhưng ở trong tay cô lại múa ra phong thái của trường kiếm.

Cô đang dùng đao để sử dụng kiếm chiêu.

“Ừm, chúng ta tiếp tục đi.” Tống Thư Hàng nói. Không biết từ lúc nào, hắn đã có thể nghe hiểu ý nghĩa những tiếng ‘y ê a’ kia của Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử múa đao cực ngầu, giáng xuống người tà thú bên cạnh. Tư thế của cô rất đẹp, sử dụng thuật song kiếm.

Tà thú kêu thảm một tiếng, tiến vào trạng thái ngắc ngoải.

Tống Thư Hàng mặc niệm kinh văn, tiện tay tặng một phát ‘siêu độ từ bi’.

Lại là một lượng lớn ánh sáng công đức rơi vào người @#%×

Tiên Tử.

"Tình sâu thì sầu muộn. Tình cạn liếm một cái… A ~ ta không chịu nổi nữa rồi, ta ~ không ~ được ~ rồi ~" Mỹ nhân rắn công đức dùng cách 'hát hí khúc' để hát lời thoại.

Tống Thư Hàng quay người nhìn lại phía cô.

Lúc này, toàn thân cô bị ánh sáng công đức sáng ngời bao phủ.

Hoa văn xinh đẹp nơi mi tâm lúc này sáng rực lên.

Đồng thời, cá voi mập công đức cũng bị triệu hoán ra.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy con cá voi mập công đức thì đột nhiên nghĩ đến một việc. Chờ đã, có phải trong bụng con cá voi mập công đức này còn chứa một vị thú tu lông trắng không nhỉ?

Thánh Viên Long Lực Thần Công của Tống Thư Hàng là lấy được từ trên người đối phương.

Cho tới nay, cá voi mập công đức đều xem thú tu lông trắng như đạo cụ 'phun ra nuốt vào'.

Tống Thư Hàng đã sắp quên mất đối phương.

Sau khi cá voi mập công đức bị triệu hoán ra thì ợ một cái.

Trong bụng nó, trống rỗng.

Thú tu lông trắng biến mất rồi ư?

"Thú tu kia đâu?" Tống Thư Hàng nghĩ tới một khả năng, thú tu lông trắng sẽ không bị cá voi mập công đức tiêu hóa đấy chứ?

Không đúng, cá voi mập công đức chỉ là ánh sáng công đức biến thành, trên lý thuyết, căn bản nó không có công năng tiêu hóa.

Đuôi mỹ nhân rắn công đức cuốn một cái, cưỡi lên người cá voi mập.

Hình thái này của cô mới là hình thái hoàn chỉnh.

Ngay sau đó, ánh sáng công đức trên người cô càng sáng rực hơn.

Một lượng lớn ánh sáng công đức quấn quanh nơi eo nhỏ của cô.

"Ể? Chờ chút, chờ một chút." Tống Thư Hàng vội vàng lấy 'tấm chăn giống với cái của đại lão cái gì cũng có thể bán' ra ném về phía mỹ nhân rắn công đức.

Mỗi lần mỹ nhân rắn bắt đầu tiến hóa, ‘đuôi rắn’ đều sẽ tiến hóa dần xuống dưới.

Nửa đường có hai lần tiến hóa đi lệch đường, một lần biến ra cá voi mập công đức; lần khác biến ra hoa văn trang trí nơi mi tâm, có thể hóa ra con mắt thứ ba, trước mắt không rõ tác dụng là gì.

Mà lần tiến hóa này, dường như @#%× Tiên Tử đã quay về đường ngay nẻo phải.

Đuôi rắn của cô đang lui dần xuống dưới.

Nhưng vốn đuôi rắn của cô đã nằm ở một vị trí rất nguy hiểm, nếu tiến hóa dần xuống dưới…

Cho nên, Tống Thư Hàng ném cái chăn về phía cô trước tiên.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức nhận lấy tấm chăn thì mỉm cười.

Tiếp đó, cô cầm chăn khoác lên bả vai rồi bao bọc lấy thân thể mình.

Sau khi thấy cô hiểu được ý của mình, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên ‘đứng’ dậy, đuôi của cô dựng thẳng tắp, thoáng cái đã vọt lên cao vài mét.

Sau đó hai tay cô giang rộng ra, kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh.

Tống Thư Hàng: “…”

@#%× Tiên Tử, ngài làm cái khỉ gì vậy! Cô dựng đứng như vậy, tấm chăn sẽ không cách nào bọc lấy cô đâu!

“Mau xuống đây.” Tống Thư Hàng la lên.

Thế nhưng đã muộn, eo thon cùng với vị trí từ phần eo trở xuống của mỹ nhân rắn công đức đã phát sinh biến hóa.

Ánh sáng công đức nồng đậm vây lấy eo thon và vị trí phần eo trở xuống của cô.

Tống Thư Hàng chợt xoay đầu lại, nhìn về phía lão tộc trưởng của bộ lạc Long Huyết.

Ở đây ngoài hắn ra cũng chỉ có lão tộc trưởng là đàn ông, nếu không thì ‘bụp’ một phát đánh hắn ngất xỉu nhỉ?

Lão tộc trưởng: “? ? ?”

Xoẹt ~

Một tiếng vang tựa như tiếng mở của cây quạt vang lên.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức đã hoàn thành tiến hòa. Ánh sáng công đức trên phần eo thon thả của cô tiêu tán… Sau đó, một đôi cánh đáng yêu tinh xảo giang ra từ sau thắt lưng của cô.

Cánh chim màu vàng, mỗi một cọng lông vũ trên đó đều sống động như thật.

Đôi cánh khép về trước thì tựa như váy giáp vậy, che lấy vị trí eo thon của mỹ nhân rắn công đức.

“Xin lỗi, biến ra một đôi cánh. Ừ, đây là nội dung mà @#%× Tiên Tử muốn nói.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay tới bên người mỹ nhân rắn công đức rồi mở miệng. Nó lại đảm nhiệm nhiệm vụ làm phát ngôn viên lần nữa, lên tiếng thay mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng: “…”

Mỹ nhân rắn công đức ném trả tấm chăn giống với cái của đại lão cái gì cũng có thể bán lại cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, cái đuôi của cô linh hoạt cuốn một cái, thân thể quấn quanh người Tống Thư Hàng, đầu ngón tay duỗi ra, đặt trên vòng tay pháp khí của hắn.

“Ta muốn mượn ngươi một món đồ, @#%× Tiên Tử định nói vậy đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối mở miệng.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, mở vòng tay pháp khí của mình ra.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay lấy ra một tảng đá to bằng nắm tay từ bên trong.

Toàn thân tảng đá có màu vàng rực, phía trên truyền ra Phật âm mơ hồ, còn có tiếng mỏ làm bạn.

Một loại thiền ý cát lợi hòa nhã truyền ra từ trên tảng đá màu vàng, đồng thời, còn có một loại cảm giác đại từ bi, đại trí tuệ truyền ra từ tảng đá.

Tống Thư Hàng: “Thứ này là… Nhớ ra rồi!”

(/￣皿￣)/~┴┴

Nhớ tới thứ này hắn lập tức thấy nhói tim.

Sỏi của cao tăng (bản nhân tạo).

Đây là một vị cao tăng tuyệt thế rảnh rỗi sinh nông nổi, có một ngày đột nhiên muốn thể nghiệm xem 'bị sỏi thận sẽ đau đớn như thế nào', vì vậy hắn bèn gieo một viên sỏi vào trong thân thể mình, cũng bồi dưỡng cho nó lớn lên

Có trời mới biết làm sao hắn lại bồi dưỡng ra được viên sỏi thận to bằng nắm đấm như thế này.

Bởi vì lúc bồi dưỡng viên sỏi này, cao tăng tụng kinh ngày đêm. Vì vậy, nếu nghe kỹ còn có thể nghe được nội dung ba quyển kinh văn từ trên viên sỏi thận nhân tạo này.

Phân biệt là Chư Tinh Thánh Phật Kinh, Chư Tinh Bảo Ngục Kinh, Thánh Viên Long Lực Kinh.

Trừ những kinh văn này ra, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng niệm lộn xộn của cao tăng: "Phật Tổ ơi, đau đau đau, đau chết mất thôi… Thì ra bị sỏi thận lại đau đớn đến vậy."

Dám chắc cao tăng này có thể chất thích bị ngược đãi.

Mỹ nhân rắn công đức lấy tảng đá màu vàng kia ra, sau đó cô lại lấy khúc huyết cốt đã tiêu hao năng lượng hầu như không còn ra.

Lần trước vì bổ sung năng lượng cho 'hạch tâm huyết ma vương tộc', năng lượng trong huyết cốt đã bị rút sạch, chỉ còn lại một cây gậy bằng xương.

Mỹ nhân rắn công đức có hội chứng lưu luyến cái cũ, cho nên không vứt bỏ mà giấu nó đi.

Lúc này, tay trái cô giơ tảng đá màu vàng, tay phải giơ cây gậy huyết cốt.

Tạo Hóa Tiên Tử xoay đầu lại, mắt sáng lên: "Ta có một viên sỏi ~ ta có một khúc huyết cốt ~ Bùm ~ xương sỏi thận!"

Hai tay của mỹ nhân rắn công đức dùng sức hợp lại.

Chiếc cánh bên trái eo cô sáng lên, có một chiếc 'lông vũ' bay ra, rơi trên huyết cốt và sỏi của cao tăng.

Ngay sau đó, tựa như lời Tạo Hóa Tiên Tử đã hát, tảng đá màu vàng và huyết cốt dung hợp lại.

Tống Thư Hàng: "! ! !"

Đây là thao tác gì?

“Thiên phú, thuật luyện thành pháp khí đơn giản. Cánh chim bên trái của @#%× Tiên Tử có kèm theo năng lực thiên phú. Có thể thông qua việc tiêu hao số lượng lực lượng công đức nhất định để luyện chế hai tài liệu có thuộc tính tương tự thành pháp khí đơn giản.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bên cạnh ‘truyền âm qua ống’.

Tạo Hóa Tiên Tử lắc huyết cốt sỏi thận mới ra đời, hài lòng gật đầu.

“Thứ này có chức năng gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Không có chức năng gì cả, chỉ là bổ sung năng lượng lần nữa cho huyết cốt đã mất đi năng lượng. Dường như @#%× Tiên Tử rất vừa ý cây huyết cốt này.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nhưng việc vung huyết cốt rất không phù hợp với phong cách của mỹ nhân rắn công đức.

“Cánh bên trái có lực lượng luyện chế pháp khí, vậy còn cánh bên phải thì sao?” Tống Thư Hàng dò hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức cuốn lấy thân thể Tống Thư Hàng lần nữa.

Sau đó, cô kích hoạt thiên phú bên cánh phải.

Roẹt ~~

Hình chiếu một tòa cung điện xoa hoa xuất hiện bên cạnh mỹ nhân rắn công đức và Tống Thư Hàng, bảo vệ hai người ở bên trong.

“Điện Công Đức!” Tống Thư Hàng liếc mắt là nhận ra tòa cung điện này ngay.

Nguyên mẫu của hình chiếu cung điện này đang nằm trong thế giới hạch tâm của hắn.

Lúc giao dịch với đại lão cái gì cũng có thể bán trước đây, hắn dùng găng tay màu trắng bạc đổi lấy ‘Chúc phúc của Tổ Vu + thánh giá hồi sinh + mảnh vỡ thần Điện Công Đức’.

“Bị hạn chế vì thực lực ngũ phẩm của bản thân ngươi, hình chiếu tòa cung điện này chỉ có thể phát huy ra lực phòng ngự cấp bậc lục phẩm đỉnh phong. Chờ lúc ngươi độ thiên kiếp ngũ phẩm tấn chức lục phẩm thì nhất định có thể dùng tới.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Chương 1637: Nơi mà các đại lão đỉnh cấp đã từng đạp lên

Phòng ngự cấp lục phẩm đỉnh phong?

Tuyệt vời!

Tống Thư Hàng vừa nghe lời giới thiệu này thì thấy vững bụng ngay lập tức.

Hình chiếu tòa cung điện này bị giới hạn bởi cảnh giới của bản thân hắn, tạm thời chỉ có thể phát huy ra lực phòng ngự cấp lục phẩm đỉnh phong. Nói cách khác tương lai chờ cảnh giới hắn tăng lên, lực phòng ngự của cung điện cũng có thể được tăng cường theo!

Quan trọng hơn là, hình chiếu tòa Điện Công Đức này khác với 'Thánh thành không bao giờ thất thủ', nó sẽ không ném chủ nhân ra ngoài cửa thành hóng mát, mà bảo vệ cả người Tống Thư Hàng ở bên trong.

Tống Thư Hàng thấy vững dạ hơn hẳn.

Quả nhiên, tích lũy công đức mới có lợi.

Nếu như là tu sĩ ngũ phẩm bình thường có được một mỹ nhân rắn công đức + hình chiếu Điện Công Đức, vậy lúc ngũ phẩm tấn cấp lục phẩm thì chả cần đại trận độ kiếp gì cả, chỉ cần mở công năng hình chiếu Điện Công Đức ra là có thể đánh bùm bùm với thiên kiếp!

"Chờ chút, ta cũng là tu sĩ ngũ phẩm bình thường, tại sao phải tự gạt mình ra ngoài chứ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần cẩn thận một chút, lần này khi độ kiếp đừng bị cuốn vào trong thứ nguy hiểm gì.

Lúc độ kiếp, chú ý đừng bị cuốn vào sự kiện độ kiếp tập thể, đến lúc đó, thiên kiếp ngũ phẩm tấn chức lục phẩm của hắn cũng có thể là một thiên kiếp rất bình thường.

Đến lúc đó hắn có thể nhẹ nhàng vượt qua thiên kiếp ngũ phẩm tấn chức lục phẩm bình thường, trở thành Chân Quân lục

phẩm.

“Cẩn thận và dè dặt là ưu điểm của mình.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Tính cách của hắn thuộc loại cẩn thận như thế đấy.

Chỉ là về sau bị các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 lây bệnh, thỉnh thoảng sẽ đi tìm đường chết một đợt. Nhưng tục ngữ đều nói ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’.

Bản tính của hắn không dễ thay đổi vậy đâu, lúc nên cẩn thận thì hắn vẫn sẽ rất cẩn thận.

…

…

Trong lúc suy tư, mỹ nhân rắn công đức vươn tay giải trừ hình chiếu Điện Công Đức.

Sau đó, cô cầm huyết cốt biến dị trong tay rồi trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Vừa hoàn thành tiến hóa, cô cần chút thời gian để thích ứng với sự thay đổi của cường độ thân thể.

Tống Thư Hàng thấy thế, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Chờ chút đã, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử… Nếu cô mang huyết cốt sỏi thận trở về, vậy chẳng phải viên sỏi thận này cũng chạy vào trong thân thể ta ư?”

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, nhoẻn miệng cười rồi biến mất cái vèo.

Tống Thư Hàng: “…”

Mặc dù biết mỹ nhân rắn công đức có thủ đoạn ‘thu hồi huyết cốt’.

Nhưng sau khi cô trở về cơ thể mình, Tống Thư Hàng cứ cảm thấy viên ‘sỏi thận của cao tăng’ khiến người ta nhói tim kia cũng chạy vào trong thân thể hắn, toàn thân lại bứt rứt khó chịu.

Cứ có cảm giác thân thể mình cũng bắt đầu tỏa ra khí tức ‘đại từ bi, đại công đức, đại đau đớn’ vậy.

“A đần ~~ a ê nha?” Tạo Hóa Tiên Tử vung hai tay, tiếp tục hỏi.

“Tiếp theo cứ trực tiếp giết chúng để chuyển hóa thành linh thạch Hắc Long đi.” Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức vừa tiến hóa xong, tạm thời không tiếp nhận lực lượng công đức được nữa.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, song đao vung lên, tà thú, tà linh bị chém giết không ngừng, hóa thành một viên linh thạch hắc long, rơi xuống đất.

“Đúng rồi… Chờ một chút.” Tống Thư Hàng đột nhiên bảo ngừng.

Cánh tay đang vung đao của Tạo Hóa Tiên Tử ngừng lại một cách vững vàng.

Mũi đao chỉ cách con tà thú cuối cùng cự ly chừng một ngón tay.

“Ta đột nhiên nhớ tới một việc, để ta thử một lần xem sao.” Tống Thư Hàng vươn cánh tay, găng tay Nghịc Kình Võ Sĩ rút lại, lộ ra ngón tay hắn.

Hắn muốn giám định tà thú một chút, muốn biết tại sao lúc siêu độ đám tà thú này lại đạt được nhiều lực lượng công đức đến vậy.

Mọi việc đều có nhân quả.

Trên người tà thú nhất định có chỗ đặc thù gì đó mới có thể khiến giá trị công đức đầy ắp.

Trước khi giám định tà thú, Tống Thư Hàng sương mù hóa thân thể, tránh cho bị chảy máu quá nhiều.

Ngón tay hắn cẩn thận tiếp xúc với cơ thể tà thú.

[Nếu như cái giá quá lớn thì lập tức cắt ngang bí pháp giám định.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dù sao thì cũng mới tỉnh lại từ trong cơn hôn mê dài đến ba ngày, hắn không muốn bởi vì đau đớn dữ dội mà ngất đi lần nữa.

Bí pháp giám định kích hoạt.

Cái giá phải trả nằm trong phạm vi Tống Thư Hàng có thể chấp nhận, đau đớn truyền đến thần kinh của hắn cũng có thể chịu được.

Kết quả giám định phản hồi lại trong đầu hắn.

[Tà linh Cổ U giới: Vong linh sống lại nhờ lợi dụng nhục thân nhân loại và mãnh thú của thế giới hắc long. Trong xác ngoài thối rữa của chúng nó ẩn chứa một linh hồn ‘trong suốt không màu, người khác không cách nào phát hiện được’. Đây là tàn hồn thuộc di tộc không biết ở thời đại nào trong Cổ U giới. Sau mỗi lần phụ thân lên thể xác bị chém giết thì sẽ lưu lại ‘kết tinh năng lượng màu đen’, linh hồn trở về Cổ U giới rồi hồi sinh. Thủ đoạn bình thường không cách nào tạo thành tổn thương cho chúng nó.]

“Di tộc không biết ở thời đại nào? Phương pháp bình thường không cách nào tạo thành tổn thương cho chúng nó… Sau khi tử vong sẽ trở về Cổ U giới rồi hồi sinh. Người khác không cách nào phát hiện được.” Tống Thư Hàng nhìn con tà thú trước mắt.

Thật đúng là quái vật khó giải quyết.

Có điều, dường như siêu độ thuật có hiệu quả với chúng nó, sau khi sử dụng siêu độ thuật tịnh hóa chúng nó thì sẽ chỉ đạt được lượng lớn công đức, không để lại linh thạch Hắc Long.

Nhưng Tống Thư Hàng không cách nào xác định siêu độ thuật có thể tịnh hóa chúng nó triệt để hay không… Dù sao hắn cũng không cách nào nhìn thấy ‘linh hồn không màu’ ẩn giấu trong cơ thể đám tà linh này.

Tồn tại mà ngay cả con mắt của Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấy ư? Tống Thư Hàng vươn tay sờ mắt trái của bản thân.

Ơ?

“Con mắt Thánh Nhân đâu?” Tống Thư Hàng kinh hãi nói.

Con mắt Thánh Nhân luôn được lắp trong mắt trái hắn, biến mất rồi. Không biết từ lúc nào đã đổi về hai mắt của chính hắn.

“Bị Tạo Hóa Tiên Tử tháo xuống rồi, lúc ngươi đang hôn mê thì trạng thái thân thể rất kém. Nếu tiếp tục đeo mắt Thánh Nhân nữa, gánh nặng quá lớn, có thể tạo thành tổn thương không thể vãn hồi đối với thân thể ngươi. Vì vậy, Tạo Hóa Tiên Tử và @#%× Tiên Tử đã đổi con mắt của ngươi lại.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tạo Hóa Tiên Tử trở lại bên cạnh hắn, duỗi tay móc con mắt Thánh Nhân kia ra lần nữa.

“Ừm, xin Tiên Tử đổi cho ta thử coi. Ta muốn nhìn xem con mắt của Thánh Nhân có thể trông thấy chúng nó không.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tạo Hóa Tiên Tử duỗi tay trái ra, đặt trên hốc mắt của Tống Thư Hàng, lấy mắt trái của hắn xuống. Tiếp đó, tay phải của cô cầm mắt Thánh Nhân đè vào hốc mắt Tống Thư Hàng.

Tặng thêm một phát trì dũ thuật, giúp Tống Thư Hàng có thể thích ứng với mắt Thánh Nhân nhanh hơn.

“Lắp vào nhiều lần như vậy, thân thể ta đã hoàn toàn không bài xích con mắt của Thánh Nhân nữa rồi.” Tống Thư Hàng cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu.

Côn Na nữ sĩ, tộc trưởng bộ lạc Huyết Long trợn mắt há hốc mồm nhìn Tống Thư Hàng. Đây thật sự là đổi mắt ư? Không phải đổi răng giả đấy chứ?

“Tạo Hóa Tiên Tử, lại dùng siêu độ thuật thêm lần nữa xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Hiện tại mỹ nhân rắn công đức vừa hoàn thành tiến hóa, còn đang trong giai đoạn nghỉ ngơi.

Tiếp tục siêu độ, lấy được lực lượng công đức thì trong thời gian ngắn cô cũng không cách nào hấp thu, sẽ lãng phí.

Có điều bây giờ muốn tiến hành thí nghiệm, có thể chấp nhận sự lãng phí cần thiết này.

Tạo Hóa Tiên Tử giơ đao lên lần nữa, liên tục đâm mười đao vào tà thú.

Tống Thư Hàng mở con mắt Thánh Nhân Nho gia ra, chắp hai bàn tay thi triển siêu độ thuật.

Phạn âm vang lên, Phật âm vọng lại.

Thể xác tà thú hóa thành tro tàn, bên trong hiện lên một linh hồn ‘trong suốt’.

“Nhìn thấy rồi!” Tống Thư Hàng nói.

Nhờ con mắt của Thánh Nhân Nho gia, hắn thành công bắt được linh hồn này.

Đó là một linh hồn không có hình dạng cụ thể, không mang theo bất kỳ thuộc tính lực lượng nào, chân chính có thể nói là ‘tinh khiết’.

Không có ham muốn cá nhân, không có tư tưởng, tinh khiết đơn thuần.

Siêu độ thuật tịnh hóa vỏ ngoài tà linh của nó, nhưng cũng không gây tổn thương cho linh hồn hoàn toàn tinh khiết này.

Lực lượng công đức khổng lồ vọt về phía Tống Thư Hàng, sau đó, toàn bộ rơi vào trong ‘ngón tay công đức của hắn’, không hề lãng phí chút nào.

Tống Thư Hàng vươn tay thăm dò về phía ‘linh hồn trong suốt’ kia, muốn cho nó một phát bí pháp giám định.

Lúc này, linh hồn trong suốt kia từ từ di động, sau đó bỗng dưng biến mất.

Đây là một loại phương pháp ‘trở về Cổ U giới’.

Không có lực lượng không gian ba động, có chút giống với thiên phú không gian của Bạch tiền bối, trực tiếp biến mất.

“Chạy mất rồi.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Siêu độ thuật không có bất kỳ tác dụng gì đối với loại linh hồn tinh khiết này.

Nhưng mà, vì sao loại linh hồn trong suốt thế này lại trở thành tà linh, tới đây tấn công thế giới hắc long chứ? Nhìn từ thuộc tính thì chúng nó căn bản không có suy nghĩ của mình, ngay cả ham muốn cũng không có, tính chất hoàn toàn trái ngược với tà linh.

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy nơi mắt trái truyền đến một cơn đau như kim châm.

Con mắt Thánh Nhân sinh ra bài xích với cơ thể mình ư?

Không thể nào, lúc trước mình đeo mắt Thánh Chân chạy lung tung đến khắp thế giới, đeo vài ngày quên lấy xuống cũng chưa gặp bài xích mà.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nghĩ vậy, mắt trái của hắn ‘nhìn’ thấy một hình ảnh.

Hắn trông thấy một thế giới rất giống với Cửu U.

Nơi đó tràn ngập tà năng, tà năng tựa như dầu mỏ vậy, bao phủ toàn bộ thế giới, trông cứ như biển đen.

Mà trong biển đen tồn tại đủ loại tà ma.

Bên trong biển đen có từng cây cột kỳ quái dựng đứng chống trời đạp đất.

Mấy cây cột này phân bố vô cùng cổ quái. Chẳng hạn như trên điểm A cắm tầm mười cây cột, tiếp đó lại kéo đến tận điểm B xa xôi mới cắm tầm mười cây cột nữa.

Mỗi tầm mười cây cột đều tụ tập lại cắm chung chỗ.

[Chẳng lẽ đây là hình ảnh thị giác của Thánh Nhân Nho gia?] Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Có phải do con mắt Thánh Nhân nhìn thấy linh hồn trong suốt kia rồi bị kích thích mới kích hoạt một vài hình ảnh đã từng nhìn thấy không? Khiến hắn cũng được thấy luôn?

Hình ảnh di chuyển.

Thánh Nhân Nho gia đi vào một điểm, hắn vươn tay lấy ra một quyển sách thẻ tre trống không. Sau đó viết bốn chữ ‘chính khí trường tồn’ lên một thẻ tre.

Tống Thư Hàng biết bốn chữ này, nội dung phần Chính Khí Thối Thân Thiên trong Nho Gia Kim Cương Thân mà hắn tu luyện cũng có mấy chữ này.

Sau khi viết xong, Thánh Nhân tháo thẻ tre này xuống, giơ tay ném đi.

Thẻ tre cắm vào mặt đất, trong tiếng ầm ầm, nó hóa thành một cây cột lớn, đứng thẳng cùng với mười cây cột kia.

Tống Thư Hàng: “Ể?”

Có phải Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two cũng làm những chuyện tương tự ở đây không? Hai người bọn họ dùng tóc dệt lại với nhau, cắm vào mặt đất, hóa thành những cây cột đội trời đạp đất.

Thánh Nhân Nho gia cũng từng tới nơi này ư?

Hắn cũng giống hai vị Bạch tiền bối, cắm cột khắp nơi trong Cổ U này?

Nếu thật như thế, có phải những cây cột còn lại cũng là tác phẩm của các đại nhân vật khác hay không?

Chẳng lẽ đây là nơi mà các đại lão cắm mắt tập thể ư?

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã phát hiện điểm mù rồi.

Chương 1638: Tiêu đời, quá tải nên nóng lên rồi

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn nhớ, trong hình ảnh Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two cắm cột ở thế giới Cổ U thì không thấy cột của Thánh Nhân Nho gia và các đại lão khác đâu.

Những cây cột kia bị người ta hủy đi rồi ư? Hay tàng hình rồi?

Nếu như tàng hình, vậy hắn có nên nghĩ biện pháp nhổ mắt… đánh ba cái là có thể vỡ đúng không nhỉ?

Phì, đây là tật xấu gì vậy. Mắt mà cái đại lão cắm, chán sống hay gì mà đi nhổ?

Trong lúc đang suy tư, giọng nói của Thánh Nhân vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

[Nhìn cho kỹ vào, nghe cho kỹ vào, chỉ một lần này thôi đấy.]

Giọng nói này, cứ như Thánh Nhân Nho gia đang lẩm bẩm một mình vậy, nhưng Tống Thư Hàng cứ có cảm giác Thánh Nhân Nho gia đang nói chuyện với hắn.

Sau đó con mắt của Thánh Nhân nhìn thẳng vào mấy cây cột khác ở thế giới Cổ U.

Cây cột đầu tiên là một cột sáng màu trắng như thật như ảo.

Lúc con mắt của Thánh Nhân nhìn cây cột chằm chằm, một bóng người mờ ảo hiện lên.

Bóng người này không nhìn rõ được dung mạo, tóc dài tới lưng.

Đôi tay của bóng người chắp phía sau lưng, đứng bên cạnh cây cột mà mình dựng lên, như có lĩnh ngộ vậy.

Sau một lúc lâu, hắn thở dài nói: “Ai, thật muốn đổi kiểu tóc.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Sau khi trở thành thiên đạo, thân thể bất hủ, ngay cả tóc cũng bất hủ bất diệt. Cắt không được, để dài cũng không xong. Có ngày, đột nhiên phát hiện mình có một sợi tóc đặc biệt dài, dài hơn đám tóc khác. Nhưng căn bản là cắt không đứt, không cách nào sửa lại được, khó chịu quá đi mất.” Bóng người tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng co giật khóe miệng.

Thiên đạo bất hủ bất diệt, nhưng nghe đâu cũng có rất nhiều phiền não?

…

Lúc này, Thánh Nhân quả quyết dời ánh mắt, tầm mắt rơi vào trên một cây cột tạo thành từ kim cương màu vàng.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy kim cương màu vàng thì mắt sáng lên.

Trong bụng hắn cũng có một vật tương tự, kim cương công đức.

Theo ánh mắt Thánh Nhân dời đi, cũng có một bóng người xuất hiện bên cạnh cây cột kim cương màu vàng.

Đây là một nam tử ăn mặc như đạo nhân, toàn thân tỏa ra ánh sáng công đức che phủ dung mạo của hắn, đồng thời trên đỉnh đầu hắn còn có ‘vòng sáng đại đạo Trường Sinh Giả’.

Đây là một vị Trường Sinh Giả cường đại.

“Kỳ quái, rõ ràng ta đang xông thiên quan tầng thứ mười mà, sao lại chạy đến đây thế này? Có điều, nhiều tiền bối cắm cột ở đây như thế, ta cũng cắm một cây vậy.” Vị Trường Sinh Giả này nói.

Một lát sau, vị Trường Sinh Giả này thở dài: “Thì ra là thế, một thế giới khác thường. Tiểu thế giới hoàn toàn khác biệt với chư thiên vạn giới. Lần này đáng giá, quả nhiên… tích góp công đức là quyết định chính xác. Người có công đức cường đại thì vận khí luôn không quá kém.”

Đúng đúng đúng, ta cũng tán thành những lời này, tiền bối! Tống Thư Hàng thầm liều mạng bấm like ủng hộ vị Trường Sinh Giả phía trước.

Ngoài ra, thế giới Cổ U này hoàn toàn khác với chư thiên vạn giới, trong lòng Tống Thư Hàng cũng có cùng suy đoán. Lời của vị Trường Sinh Giả này ăn khớp với suy đoán trong lòng Tống Thư Hàng.

…

Mắt của Thánh Nhân dời đi lần nữa.

Lần này hắn nhìn về phía một cây cột ma thần khắc các loại ma vật.

Nhìn từ bên ngoài, cây cột ma thần này là bản thăng cấp của mấy cây cột ma thần mà An Tri Ma Quân dùng để độ kiếp kia.

Đây là cây cột do một vị đại lão Ma môn cắm xuống ư?

Theo ánh mắt Thánh Nhân hạ xuống, dưới cột ma thần cũng hiện lên một bóng dáng.

Bóng dáng ấy như người lại tựa ma, toàn thân có rất nhiều bộ phận đã ma vật hóa. Cũng không thấy rõ dung mạo, đỉnh đầu có ‘vòng sáng đại đạo Trường Sinh Giả’.

“Nơi này là một thế giới Cửu U thu nhỏ ư? Như vậy, có phải còn một chư thiên vạn giới thu nhỏ đối ứng với nó không? Ha ha ha ha, xem ra ta vẫn chưa đến đường cùng. Tuy rằng tranh đoạt bất hủ thất bại, nhưng ở chỗ này có lẽ ta còn có cơ hội.” Bóng dáng như người lại tựa ma kia phát ra tiếng cười điên cuồng.

Một vị đại lão Trường Sinh Giả thuộc Ma môn đã từng tranh đoạt thiên đạo.

Đồng thời, lời hắn nói càng thêm khẳng định suy đoán của Tống Thư Hàng.

Thế giới hắc long, thế giới Cổ U rất khác biệt với chư thiên vạn giới bên ngoài.

Chúng nó là mô hình thu nhỏ của chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U.

Thế giới hắc long đối ứng chư thiên vạn giới, mỗi một ‘tiểu thế giới vảy rồng’ trên người nó đều đối ứng với một giới trong chư thiên vạn giới. Mà Cổ U này thì đối ứng với thế giới Cửu U.

…

Mắt Thánh Nhân lại chuyển sang một cây cột khác.

Đó là một cây cột bàn long.

Trên cột có một thần long uy vũ quấn quanh… Nhưng thần long này chỉ có một chân, hơn nữa râu rồng của nó còn cuốn lại thành hình cây quạt.

[Đại lão Thiên Đạo Rồng Đốm!] Tống Thư Hàng liếc mắt là nhận ra hắn ngay.

Tạo hình đặc biệt như vậy, cây quạt đỏm dáng kia nữa, tuyệt đối sẽ không lẫn đi đâu được.

Hắn cũng từng đến thế giới Cổ U này ư?

Trong lúc đang suy tư, đại lão Thiên Đạo Rồng Đốm mà Tống Thư Hàng thấy quen kia hiện thân bên dưới cột bàn long.

Có điều lúc này hắn còn chưa phải ‘trạng thái thiên đạo’, đỉnh đầu hắn xòe ra một vòng sáng đại đạo Trường Sinh Giả.

Trước khi hắn thành đạo thì đã đến nơi này.

Rốt cuộc cũng gặp một vị tiền bối quen thuộc, trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy rất thân thiết.

Rồng Đốm một chân đứng trước cây cột, trên người phát ra một loại khí thế ngưng trọng.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên nhảy lên, đạp một cước về phía cây cột: “Không ngờ tên ‘mê mắt’ như ngươi cũng cắm mắt ở đây, ăn cớt đi nè, một ngày nào đó ta sẽ làm thịt ngươi!”

Ầm.

Hắn bị bắn ngược về, rơi phịch xuống đất.

“Định mệnh, còn bắn ngược nữa.” Đại lão Rồng Đốm tức giận nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Không đành lòng nhìn thẳng.

Mặc khác, quả nhiên mắt mà các đại lão cắm vào, loại gà yếu như hắn cũng đừng vọng tưởng rút được mắt, sẽ chết đấy.

Thiên Đạo Rồng Đốm bò dậy từ dưới đất.

Hắn nghiêm túc đứng trên cột bàn long của mình lần nữa, sau đó lặng lẽ tăng thêm vài cái phù văn lên cột bàn long.

Tống Thư Hàng đoán chừng, hẳn là hắn thêm vào một loại chức năng như ‘bắn ngược’.

Sau khi thêm phù văn xong, đại lão Rồng Đốm đột nhiên cười ha ha: “Theo dấu chân tiền nhân, một mạch tiến về trước quan sát là có thể thu được rất nhiều tin tức tuyệt mật. Một bước một dấu chân, đo lường tiểu thế giới Cửu U. Cắm vào cây cột mang ấn ký của mình tại mỗi ‘giao điểm’ là có thể đạt được tin tức phản hồi lại từ các ‘giao điểm’ này. Đây là một trò chơi tìm bí mật, giải mã mê man. Ở nơi này, ta có một chuyện muốn nói với kẻ đến sau – hung thủ chỉ có một kẻ, chân tướng chỉ có một loại – thế giới Cổ U này thật ra là một mảnh vỡ của cựu thế giới. Thiên địa cuối cùng cũng sẽ có ngày mục nát, duy nhất không mục nát chỉ có một thứ. Mà trong cựu thế giới mục nát sẽ giữ lại một vài thứ vì chính thứ bất hủ duy nhất kia. Đây chính là đáp án, hãy cảm ơn ta đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nên nói sao cho phải đây?

Cảm giác hiện tại trong lòng hắn cứ như mở ra một quyển ‘tiểu thuyết trinh thám’ vô cùng kinh điển, vừa lật trang đầu tiên, sau đó thấy ngay tên của nhân vật nào đó trên trang thứ nhất bị người ta khoanh tròn đánh dấu: Đây là hung thủ.

Đoán chừng chính là cảm giác như vậy.

…

Thánh Nhân Nho gia bình tĩnh dời mắt đi.

Nội tâm Thánh Nhân quả nhiên mạnh mẽ không ai có thể so sánh được.

Tầm mắt hắn rơi vào trên thân một cây cột vẽ ‘con mắt’.

Chính là cây cột bị đại lão Rồng Đốm lúc trước phẫn nộ đạp một cước kia.

Dưới cây cột này không có bóng dáng nào… Hoặc có lẽ đã từng có bóng dáng, nhưng bị người xóa đi.

Nhưng lại có tiếng một câu nói được lưu lại.

[Bất hủ vĩnh hằng duy nhất ư? Khặc khặc.]

…

Thánh Nhân thu tầm mắt lại lần nữa.

Sau đó, đường nhìn của Thánh Nhân bắt đầu đi về trước. Mỗi một bước đều có khoảng cách tiêu chuẩn, cứ như đang đo đạc thế giới Cổ U vậy.

Một lát sau, hắn đi đến bên dưới một nơi tụ tập cột kế tiếp.

Cũng chính là chỗ được gọi là ‘giao điểm’.

Thánh Nhân lấy thẻ tre ra lần nữa, viết kinh văn Nho gia lên đó, khiến thẻ tre hóa thành cột lớn rồi cắm vào trong giao điểm.

Sau đó, một màn hình tràn vào trong mắt Thánh Nhân.

Đó là hình ảnh của một thế giới ‘sơ sinh’.

Thiên địa sơ khai, thế giới sơ sinh…

Lượng tin tức trong nháy mắt ấy là cực lớn.

Tin tức lớn đến không cách nào tính ra được, thông qua con mắt Thánh Nhân mà tràn vào ý thức Tống Thư Hàng.

Đầu óc Tống Thư Hàng căng ra, trong mắt trái như truyền đến mùi vị bị thiêu đốt.

Không ổn, quá tải rồi.

Ngay sau đó, đường nhìn của hắn bất chợt rút khỏi thị giác của Thánh Nhân Nho gia.

“Nóng quá.” Tống Thư Hàng la lên.

Mắt Thánh Nhân lúc này cứ như hóa thành quả cầu kim loại bị nung đỏ, bỏng cả hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử vươn tay đặt trên hốc mắt Tống Thư Hàng, cẩn thận lấy con mắt Thánh Nhân ra. Sau đó, cô thi triển liên tiếp mấy phát trì dũ thuật rơi vào hốc mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài, đau đớn bị đốt trong hốc mắt giảm dần đi.

Tay kia của Tạo Hóa Tiên Tử cầm mắt Tống Thư Hàng rồi ấn một cái vào hốc mắt hắn, lắp mắt của chính hắn lại.

Xích Tiêu Kiếm: “Ngươi lại có tin tức gì à?”

Vì sao mắt Thánh Nhân đột nhiên nóng lên rồi bốc khói chứ?

“Ừ, ta phát hiện thế giới hắc long và Cổ U này quả nhiên là nơi khó lường.” Tống Thư Hàng kích hoạt trì dũ thuật trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của mình để iảm đau đớn nơi hốc mắt, thuận tiện áp chế đau đớn nơi thận và lưng luôn.

Nhiều đại lão như vậy, trước hoặc sau khi thành đạo đều hạ xuống nơi này, tiến vào vùng đất Cổ U rồi cắm mắt ở đó.

Ngay cả Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two cũng tiến vào Cổ U.

Tống Thư Hàng sờ cằm: “Có cơ hội, ta có nên vào đó cắm mắt không nhỉ?”

“Mặc dù không biết ngươi đang nói gì, nhưng cứ có cảm giác ngươi lại đang chuẩn bị tìm đường chết.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tốt bụng nhắc nhở.

“Việc này lát nữa ta sẽ nói rõ với Xích Tiêu Kiếm tiền bối… Hơn nữa, nhiều đại nhân vật như vậy đều đi vào cắm mắt, nói không chừng sau Thánh Nhân, Xích Tiêu Tử tiền bối cũng từng tiến vào cắm mắt cũng nên. Lát nữa về chúng ta sẽ nói kỹ hơn.” Tống Thư Hàng nói.

“Được.” Xích Tiêu Kiếm đáp.

“Tiếp đến, ta còn một ý tưởng muốn thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc trước hắn có hai chuyện muốn thử nghiệm, một là thử xem siêu độ thuật có hiệu quả với đám tà linh hay không.

Hai là, hắn muốn thử tiến vào khu vực ‘lưới rồng cấp 6’.

Cảnh giới tu chân của bản thân hắn có thể tiếp tục nằm lại ở ngũ phẩm.

Tiếp đó, cấp phó máy nạp ma lực này, nếu như xông vào lưới rồng cấp 6 thì sẽ có biến hóa thú vị gì.

Sự tăng lên của lưới rồng có quan hệ với tinh thần lực.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã sớm đạt đến tiêu chuẩn lục phẩm. Trên lý thuyết, tinh thần lực đạt tiêu chuẩn, lại có đầy đủ ‘lượng ma lực’, quyền hạn trong lưới rồng của hắn có thể tăng lên tới cấp 6.

Để đề phòng sự cố, hắn muốn chuẩn bị một ít biện pháp phòng hộ.

Chương 1639: Sưởi ấm mọi người, công đức vô lượng

Có thể bởi vì hệ thống tu luyện của thế giới hắc long lấy tinh thần lực làm chủ, 'thiên kiếp' của thế giới hắc long cũng chỉ tấn công vào phương diện tinh thần và ý thức, tương tự với đau đớn trên tinh thần đến từ tâm ma kiếp.

Đối với tu luyện giả bình thường, do đau đớn trên phương diện tinh thần không tăng thêm phòng ngự như 'nhục thân' được, nên chỉ nói về mức độ đau đớn thì còn thảm thiết hơn trực tiếp gây đau đớn trên thân thể.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng… chỉ cần thứ đó không đạt đến mức độ đau đớn một kích chết ngay thì hắn vẫn có thể cắn răn chịu được đau đớn trên phương diện tinh thần.

Lấy thiên kiếp ngũ phẩm của thế giới hắc long làm cơ sở để suy đoán thì hắn hoàn toàn có thể thừa nhận mức độ tổn thương của thiên kiếp lục phẩm.

Đương nhiên, đây chỉ là suy luận.

Trước khi rảo bước tiến vào lưới rồng tầng thứ 6, độ thiên kiếp Hắc Long, Tống Thư Hàng phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Đầu tiên, đương nhiên là phải đợi pháp khí hồi sinh cd xong cái đã.

Trong lòng hắn vẫn tự biết mình lắm, tuy rằng người tích được số lượng lớn công đức thì vận khí sẽ không quá kém, nhưng có hồi sinh và không có hồi sinh là hai khái niệm.

Vì để ngừa ngộ nhỡ, loại chuyện nguy hiểm này, đương nhiên phải chờ qua thời gian cd của pháp khi hồi sinh rồi mới đi thử.

Thứ hai, phải đợi mỹ nhân rắn công đức điều chỉnh trạng thái cho tốt đã. Lúc độ thiên kiếp thế giới hắc long, mỹ nhân rắn công đức là một trợ giúp lớn.

Ngoài ra, hắn còn chuẩn bị mượn bộ lạc Long Huyết tộc một khoản linh thạch Hắc Long, sau khi nạp linh thạch Hắc Long mà

Bạch tiền bối phân thân tặng hắn thì vẫn còn chừng bảy trăm ngàn lưu lượng ma lực. Lần trước tấn chức ngũ phẩm đã một mạch dùng hết gần bốn trăm ngàn lưu lượng ma lực, ngũ phẩm tấn chức lục phẩm thì khẳng định cần càng nhiều linh thạch Hắc Long hơn.

Hắn còn định thỉnh giáo một vài phương pháp sử dụng ‘máy nạp ma lực’, tri thức về phương diện thi triển pháp thuật, cùng với những thứ cần chú ý liên quan tới việc ngũ phẩm tấn chức lục phẩm từ Côn Na nữ sĩ.

Thời gian chờ của pháp khí hồi sinh còn gần ba ngày, khoảng thời gian này đã đủ để hắn chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ.

“Ngươi còn định thử cái gì nữa thế?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Ta muốn thử tiến vào lưới rồng tầng thứ 6. Đương nhiên không phải hôm nay, ít nhất trước tiên phải chờ thời gian chờ của pháp khí hồi sinh chấm dứt. Còn thời gian ba ngày, ta sẽ lên kế hoạch chuẩn bị tốt để tiến vào lưới rồng tầng thứ 6.”

“…” Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ta cảm thấy ngươi nên tiến vào lưới rồng tầng thứ 6 trước khi thời gian chờ của pháp khí hồi sinh chấm dứt đi.”

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ nghi hoặc: “Tại sao chứ?”

Chẳng lẽ trong đó có huyền cơ gì? Lẽ nào đồng vàng hồi sinh sẽ tạo ra ảnh hưởng đối với thế giới hắc long ư?

“Bởi vì ngươi… y, thôi bỏ đi, tùy ngươi vậy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Tiền bối, nói chuyện không thể chỉ nói một nửa, treo người ta lên rồi để người ta trong tình trạng nửa vời thì khó chịu lắm đấy.

“A ~ Chờ hồi sinh ~ f*ck you~ f*ck you~” Tạo Hóa Tiên Tử hát,

Tống Thư Hàng: “Tạo Hóa Tiên Tử đừng nói tục.”

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, tiếp đến cô trả song đao Ô Tặc Bạo Quân cho Tống Thư Hàng. Sau đó, cô lui về sau mấy bước, đến chỗ cách Tống Thư Hàng chừng mười mấy thước.

“Làm sao vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn cô.

Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên tăng tốc vọt về phía Tống Thư Hàng.

Tiếp đến, cô nhảy lên thật cao, thân thể bay lên rồi xoay tròn 360 độ.

Một vòng, hai vòng, ba vòng rưỡi ~ tư thế tuyệt đẹp!

Sau đó cô ôm đầu gối lăn mình rơi xuống.

Đầu dưới chân trên vọt tới.

Cuối cùng, đầu cô đâm vào thân thể Tống Thư Hàng rồi biến mất.

Động tác nhảy cầu đạt điểm tối đa!

Tống Thư Hàng: “…”

Chiêu mới ư?

“Hẳn là cô ấy còn đang phân cao thấp với @#%× Tiên Tử? Tiếp nối sau vụ đoạt lời kịch thì đây là động tác trở về mà cô ấy mới nghiên cứu ra được chăng?” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, sau một lúc lâu, hắn mới rặn ra được một câu: “Để ta chết quách cho rồi.”

Ngươi cứ nghĩ đi, về sau mỗi lần triệu hoán mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử ra, lúc bảo các cô trở về thì họ đều thực hiện đủ loại ‘động tác trở về’ dở hơi như thế, ngẫm thôi cũng rất nhói tim đấy.

“Ta lại cảm thấy rất vui tai vui mắt đấy chứ, dù sao với khiếu thẩm mỹ của nhân loại thì Tạo Hóa Tiên Tử và @#%× Tiên Tử đều là đại mỹ nhân nhất đẳng còn gì?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói rất có lý.

******

Công tác xây dựng lại phân bộ lạc Long Huyết vẫn đang triển khai với khí thế ngất trời.

Tộc trưởng tiếp khách trong phòng.

Tống Thư Hàng ngồi đối diện với lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ.

Lý m Trúc nằm trên đùi hắn, cô vừa tỉnh chốc lát, thức dậy tìm tới chỗ Tống Thư Hàng, sau đó lại tiến vào trạng thái ngủ đông.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang hỏi thăm lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ về thiên kiếp lúc lưới rồng cấp 5 tiến lên cấp 6.

Bản thân Côn Na nữ sĩ vẫn chỉ có cảnh giới cấp bốn, nhưng cô là đại sư lý luận pháp thuật, tri thức trên phương diện lý luận đã đạt đến tiêu chuẩn cấp 8.

Lão tộc trưởng là pháp sư chiến đấu cấp 5 đã từ rất lâu, kinh nghiệm phong phú.

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi còn chưa vào cấp 6 à?” Lão tộc trưởng kinh ngạc hỏi.

Hắn có thể cảm ứng được, tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã hoàn toàn đạt tới tiêu chuẩn cấp 6.

Phương diện sức chiến đấu thì càng không cần phải bàn, lấy sức một mình cứu được cả phân bộ lạc Long Huyết, sức chiến đấu cực đỉnh luôn. Lúc đó lão tộc trưởng cũng hoài nghi có phải Tống Thư Hàng là pháp sư chiến đấu từ thất phẩm trở lên, chỉ là che giấu khí tức của bản thân hay không.

Không ngờ đối phương thật sự vẫn chỉ là lưới rồng cấp 5.

[Cũng đều là cấp 5, bao năm sống trên đời của lão phu đều bị chó tha cả rồi.] Lão tộc trưởng cảm khái muôn vàn trong lòng.

“Trên thực tế, cấp 5 tấn thăng cấp 6 là giai đoạn rất đặc thù.” Côn Na nữ sĩ cầm chén rượu lên, khẽ nhấp một hớp. Rượu này là thứ quý giá mà bộ lạc Long Huyết cất giấu, mùi vị rất hợp miệng cô.

“Theo ghi chép về các truyền thuyết lâu đời, chỉ khi tinh thần lực đạt đến lưới rồng cấp 6 thì linh hồn mới đạt được sự thăng hoa, có được tư cách tiến hóa thành linh hồn tinh khiết. Đặc thù lớn nhất của pháp sư lưới rồng cấp 6 chính là có được năng lực áp chế đối với pháp sư cấp thấp. Trong phạm vi mà lực lượng linh hồn của pháp sư lưới rồng cấp 6 phóng ra, các pháp sư lưới rồng khác có cảnh giới thấp hơn cấp 6 đều sẽ bị áp chế và ảnh hưởng trong lúc họ thi pháp.” Côn Na nữ sĩ chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu. Đây cũng là thuộc tính không hẹn mà nên của Chân Quân lục phẩm. Sau khi Chân Quân lục phẩm hóa kim đan thành linh hồ thì có thể tùy ý chiếu hình linh hồ ra, hóa thành 'trường lực linh hồ'. Sau khi bị trường lực linh hồ ảnh hưởng, tu sĩ thấp hơn lục phẩm sẽ bị áp chế về linh lực, bất kể là thi pháp hay chiến đấu thì đều bị ảnh hưởng.

Ngoài ra… những lời như tư chất tiến hóa thành linh hồn tinh khiết khiến Tống Thư Hàng có hơi lưu ý, thầm ghi nhớ những lời này.

Lão tộc trưởng nói tiếp lời: "Vì vậy, ở thế giới hắc long, thiên kiếp cấp 5 tấn chức cấp 6 là một quá trình khiến tinh thần và linh hồn trở nên tinh khiết. Quá trình cụ thể, giống như muôn hoa nghìn tía vậy, phương thức của mỗi người đều không giống nhau."

"Có điều, về cơ bản thì thiên kiếp cấp 5 tấn chức cấp 6 không có nguy hiểm đến tính mạng. Dù cho thất bại, cũng chỉ lưu lại tổn thương trên linh hồn, có rất ít người trực tiếp tử vong, thậm chí thực lực cũng không lùi lại." Lão tộc trưởng nói đến đây thì khẽ thở dài: "Ta từng thử tiến vào lưới rồng tầng 6 lúc còn trẻ, sau đó tinh thần và linh hồn bị một ít vết thương ngầm. Về sau có thử thêm mấy lần nhưng không có lấy một lần thành công, bèn không thử nữa. Có lẽ tư chất của ta chỉ ở tiêu chuẩn cấp 5."

"Có thể tham khảo những kinh nghiệm của pháp sư lúc cấp 5 tấn chức cấp 6 trước kia không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Côn Na nữ sĩ gật đầu: "Chỗ ta có mấy trường hợp, có thể nói chút ít với Thư Hàng tiên sinh. Ta đã từng tiếp đãi không ít pháp sư cấp 6, lắng nghe miêu tả của bọn họ."

"Trong đó có vị Hải nữ sĩ, lúc cô cấp 5 tấn chức cấp 6 thì cảm thấy như đang bơi lội trong một biển ánh sáng rộng lớn vậy. Cô bơi từ một đầu này đến một đầu khác, lúc cô lên bờ thì đã lên cấp. Cô là tu luyện giả pháp thuật thiên hẳn về thủy hệ."

"Lại có một vị pháp sư chiến đấu thiên hẳn về hỏa hệ và lôi hệ, Đạm Mặc pháp sư. Lúc hắn tấn cấp thì có thiên lôi giáng xuống từ không trung, lại có địa hỏa phun ra từ lòng đất. Hắn liều mạng dùng hết mọi thủ đoạn, vượt qua thời gian một tháng dưới sự giáp công của thiên lôi và địa hỏa, mới thăng cấp 6."

“Cho nên, thiên kiếp có liên quan đến thuộc tính ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, cũng không hẳn.” Côn Na nữ sĩ: “Chỗ ta còn có một vị Đồ nữ sĩ cũng là pháp sư thuộc tính lôi điện, lúc cô tấn cấp thì bị giam trong một căn phòng tối tăm chật hẹp, mỗi ngày đều cô bị đau đớn dữ dội hành hạ. Suýt chút nữa đã ép cô ấy phát điên. Bảy ngày sau, phòng tối được mở ra, cô thành công lên cấp.”

Tống Thư Hàng: “…”

Cứ cảm thấy ‘kiếp’ cấp 5 tấn chức cấp 6 ở thế giới hắc long hoàn toàn không theo kịch bản cố định vậy.

Có điều nghe họ nói thì không có kiếp ‘dẫn đến tử vong’, đều là loại hình dựa vào ý chí chống đỡ qua được thì có thể thuận lợi tấn cấp.

“Sau đó, mấy lần ‘kiếp’ mà lão phu độ đều là cảnh chiến đấu cả.” Lão tộc trưởng nói: “Kiếp mà lão phu độ là cảnh tượng chiến đấu với tà thú. Nhưng mỗi lần chiến đấu đến phút cuối, đều sẽ có một bóng đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện, một ngụm nuốt lão phu vào, ‘kiếp’ cấp 5 tấn chức cấp 6 bèn thất bại. Mỗi lần bóng đen kia xuất hiện đều không giải thích được, khó lòng phòng bị.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ừm, rất tốt, rất tùy hứng.

Hắn hoài nghi có phải thiên kiếp cấp 5 tấn chức cấp 6 của thế giới hắc long là xem mặt + xem nhân phẩm hay không?

Sau đó, Côn Na nữ sĩ, lão tộc trưởng lại kể rất nhiều trường hợp tham khảo cho việc độ kiếp.

Đủ loại phương thức độ kiếp.

Phần lớn là một ít tra tấn trên phương diện tinh thần, rất có tính đâm chọt. Căn cứ vào thuộc tính của mỗi tu luyện giả, sự khác biệt về tính cách, kinh nghiệm độ kiếp cũng hoàn toàn khác biệt.

Ba người liên tục tán gẫu tới đêm khuya mới ngừng lại.

Trên bầu trời, hóa thân bọc thép biến thành ‘mặt trời nhỏ’ lặn xuống, chuyển tới phía bên kia thế giới hắc long, chiếu sáng cho nhân dân thế giới hắc long phía bên kia.

…

…

Đêm khuya vắng người.

Tống Thư Hàng ngồi trên ban công, trong tay cầm rượu ngon lão tộc trưởng tặng, nhấp nhẹ một hớp.

“Cay quá.” Hắn nói khẽ.

Rượu này hắn không thưởng thức nổi.

Phía sau, mỹ nhân rắn công đức chui ra. Cô đã điều chỉnh xong trạng thái, mặt khác… Tống Thư Hàng phát hiện bất kỳ thời khắc nào cũng có ‘lực lượng công đức’ hội tụ từ trong hư không rồi rơi vào trên người mỹ nhân rắn công đức.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

“Hóa thân bọc thép của ngươi hóa thành mặc trời nhỏ chiếu sáng khắp thế giới hắc long, đây là hành động mang công đức vô lượng. Đám ánh sáng công đức này đương nhiên sẽ phản hồi đến trên người bản thể của ngươi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙

Còn có loại thao tác này ư?

“Đúng rồi, sau khi lực lượng công đức không ngừng sâu thêm thì sẽ giúp cường hóa tinh thần lực và nhục thân của ngươi đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại nhắc nhở.

Chương 1640: Khéo hiểu lòng người đến đáng sợ

Ánh sáng công đức ngưng tụ, đồng thời sẽ thoáng tăng cường cường độ tinh thần lực và nhục thân của tu sĩ. Điều này, ban đầu khi Tống Thư Hàng nhìn thấy hòa thượng Tây sử dụng siêu độ thuật để tích trữ công đức thì đã biết.

Khi đó hắn còn đang ở kỳ luyện thể, đang cần cường hóa thể chất, nên đặc biệt hâm mộ pháp thuật siêu độ của hòa thượng Tây. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến hắn của sau này quyết định học siêu độ thuật.

Sau đó, theo thực lực Tống Thư Hàng tăng lên, tinh thần lực và nhục thân không ngừng tăng cường, dưới tình huống bình thường, tăng cường mà ánh sáng công đức phản hồi lại như một sợi lông trên chín con trâu, kỳ thực hắn không đặc biệt chú ý tới.

Mà bây giờ, hóa thân bọc thép của hắn trở thành mặt trời di chuyển trên vùng trời thế giới hắc long, chiếu sáng khắp thế giới mang đến cho hắn công đức vô lượng, chỉ cần mặt trời vẫn luôn chiếu rọi, ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng sẽ không ngừng ngưng tụ, hơn nữa số lượng càng ngày càng khả quan.

Khi vô số giọt nước nhỏ hội tụ lại với nhau sẽ trở thành đại dương mênh mông!

Tinh thần lực và thể chất hiện tại của Tống Thư Hàng cũng như vậy.

“Thảo nào hôm nay mới siêu độ chừng mười con tà thú, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử đã tiến hóa rồi. Thì ra trong ba ngày ta hôn mê, lực lượng công đức trên người cô ấy vẫn luôn tăng lên.” Tống Thư Hàng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mỹ nhân rắn công đức duỗi lưng, trong hư không, vô số điểm sáng công đức nho nhỏ tựa như đom đóm hội tụ về phía cô, một màn này đẹp như tranh, nếu có họa sĩ ở đây, nhìn thấy một màn này thì tuyệt đối có thể kích phát ham muốn sáng tác của họ.

“Nếu như thể chất và tinh thần lực đều tăng cường…” Tống Thư Hàng khẽ động tâm ý, vận chuyển Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Roẹt roẹt roẹt.

Tổng cộng 31 con thánh viên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, quả nhiên lại có thêm một con thánh viên!

Lần này, đội hình nhóm thánh viên lại xảy ra biến hóa.

Con thánh viên to con mà Bạch tiền bối two tặng kia trấn giữ ngay giữa, 30 con thánh viên khác xếp thành hình vòng tròn, vây lấy Tống Thư Hàng và con thánh viên to con.

Bởi vì không đồng thời vận chuyển Nho Gia Kim Cương Thân nên trong tay đám thánh viên không xuất hiện kinh văn Nho gia.

Hình ảnh này, sao cứ có cảm giác như là nhóm người nguyên thủy vây quanh đại thần nhảy bên đống lửa thế nhỉ?

Quả nhiên sách rất quan trọng, nó có thể thay đổi khí chất của mọi người. Ngay cả lúc khỉ cầm sách cũng mang theo một chút khí độ văn nhã.

“Lực lượng công đức không ngừng phản hồi sẽ khiến tinh thần lực của ngươi tăng lên liên tục… Sau khi tăng cường đến một trình độ nhất định, nói không chừng sẽ sớm dẫn đến các loại kiếp nạn từ thiên kiếp của thế giới hắc long. Dù sao thì hệ thống tu luyện của thế giới hắc long cũng lấy tinh thần lực làm chính mà.” Xích Tiêu Kiếm thiện ý nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, lo lắng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối không phải không có lý.

“Vì vậy, để phòng ngừa ngộ nhỡ, trước tiên ta cần phải chuyển toàn bộ ‘lượng ma lực’ trong không gian lưới rồng cho tiểu m Trúc.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm gật đầu: “Đây cũng xem như một ý kiến hay.”

Lý m Trúc đang ngủ say nghe Tống Thư Hàng gọi tên cô trong mộng nên dụi mắt mơ màng tỉnh lại: “A Tống, ngươi gọi ta à?”

“Ngủ ngon không?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừm, cảm thấy ngủ đủ rồi. Nhưng nhìn bên ngoài vẫn là buổi tối, vậy nên không định dậy.” Lý m Trúc ngồi vào đối diện Tống

Thư Hàng: “Gọi ta có chuyện gì không?

Tống Thư Hàng vươn tay lấy một viên linh thạch Hắc Long từ vòng tay pháp khí ra đưa cho Lý m Trúc: “ m Trúc, ngươi thử chuyển hóa linh thạch Hắc Long này rồi kích hoạt máy nạp ma lực của ngươi xem. Sau đó, ta lại chuyển một khoản lưu lượng ma lực cho ngươi. Nếu như ngươi cảm thấy chắc chắn thì có thể thử trùng kích vào một tầng lưới rồng nào đó. Tương lai lúc chúng ta độ kiếp cũng có thể dùng tới máy nạp ma lực. Đặc biệt là chức năng ‘tích trữ pháp thuật’ trong đó, có thể mang pháp thuật trữ đến hiện thế để sử dụng.”

“À, được.” Lý m Trúc gật đầu, nhận lấy viên linh thạch Hắc Long nọ.

Tống Thư Hàng lại xoay đầu, nhìn về phía tà ma chuột Hamster đang làm ra vẻ cool ngầu đứng trên lan can sân thượng: “Hamster à, ngươi có muốn kích hoạt máy nạp ma lực không? Ta nhớ Bạch tiền bối two cũng giao một máy nạp ma lực cho ngươi mà đúng không?”

“Hừ, tự ta đi săn linh thạch Hắc Long được, không cần ngươi tốn sức đâu.” Tà ma chuột Hamster ngửa đầu nói.

Tống Thư Hàng cong ngón tay búng một cái, bắn một viên linh thạch Hắc Long về phía tà ma chuột Hamster: “Coi như ta cho ngươi mượn lấy lãi.”

“Được, một lời đã định.” Tà ma chuột Hamster ôm lấy viên linh thạch Hắc Long, lạnh lùng đáp.

…

…

Buổi tối ở thế giới hắc long, không có ánh trăng. Tầng năng lượng Cửu U + năng lượng đặc thù kia dung hợp tạo thành tầng khí quyển, tản ra huỳnh quang lờ mờ, khiến ban đêm ở thế giới hắc long cũng có được chút ánh sáng.

Tà ma chuột Hamster và Lý m Trúc ngồi đối diện Tống Thư Hàng, hai người đều lấy máy nạp ma lực của bản thân ra.

Tống Thư Hàng bắt đầu truyền thụ phương pháp nạp ma lực cho hai người, cùng với kinh nghiệm sau khi kích hoạt máy nạp ma lực thì làm thế nào để tiến vào tầng thứ lưới rồng cao hơn.

Lý m Trúc đã sớm tiếp xúc với lưới rồng, cũng đã đăng ký tài khoản.

Tà ma chuột Hamster thì bắt đầu từ đầu.

Ngón tay Lý m Trúc đặt trên sáu ánh sao trên máy nạp ma lực, nhấn giữ rồi vuốt nhẹ, đồng thời tay kia bóp nát linh thạch Hắc Long.

Lực lượng trong linh thạch Hắc Long bị lưới rồng hấp thu chắt lọc, đồng thời có một luồng tinh thần lực và ma lực rơi lên người Lý m Trúc. Tăng cường tinh thần lực của Lý m Trúc, cũng kích hoạt máy nạp ma lực của cô, nạp lưu lượng ma lực vào tài khoản cá nhân của cô.

“Thành công rồi A Tống.” Lý m Trúc mở mắt, trong con ngươi màu bạc tràn đầy vui vẻ.

Tống Thư Hàng vươn tay sờ đầu cô: “Làm tốt lắm, kế tiếp ta chuyển cho ngươi sáu trăm ngàn điểm ma lực, ngươi thử trùng kích vào một cấp bậc lưới rồng xem, lúc đó sẽ có thiên kiếp thế giới hắc long phủ xuống, tổn thương chủ yếu nhằm vào phương diện tinh thần ý thức, tự ngươi chú ý chút nhé.”

Lý m Trúc cũng là tu sĩ tứ phẩm hàng thật giá thật, đã vượt qua hai đợt thiên kiếp. Cho nên, Tống Thư Hàng cũng không nhiều lời về phương diện liên quan đến thiên kiếp, chỉ cần nhắc nhở một câu là được.

Lý m Trúc gật đầu, cô cầm lấy máy nạp ma lực của bản thân, bắt đầu làm quen với nó, thậm chí bắt đầu thử dùng nó để phóng ra ‘pháp thuật’.

Bên kia, tà ma chuột Hamster cũng đăng kí, đồng thời kích hoạt máy nạp ma lực xong xuôi.

Tống Thư Hàng chuyển khoản một trăm ngàn điểm ma lực còn lại đến tài khoản của tà ma chuột Hamster: “Cho ngươi mượn lấy lãi đấy.”

Tà ma chuột Hamster xoắn xuýt chốc lát, cuối cùng dùng sức gật đầu.

Tống Thư Hàng híp mắt, cười sờ tà ma chuột Hamster.

Lúc tay Thư Hàng mò tới chỗ nó, tà ma chuột Hamster muốn tránh né theo bản năng, thế nhưng ăn cơm chùa phải quét lá đa. Linh thạch Hắc Long kích hoạt máy nạp ma lực cộng thêm một trăm ngàn điểm ma lực đặt ở đó, nó cắn chặt răng, không né tránh.

Đáng yêu thế chứ lị.

Một lát sau, Lý m Trúc và tà ma chuột Hamster đều thích ứng với máy nạp ma lực, cả hai bắt đầu thử tiến vào tầng lưới rồng cao hơn.

Xích Tiêu Kiếm lơ lửng bên cạnh cả hai, chủ động hộ pháp cho hai người.

“Nói thật, nếu như trước đây có người nói với ta, một ngày nào đó trong tương lai ta sẽ hộ pháp cho một tà ma Cửu U thì ta chắc chắn sẽ phun nước miếng đầy mặt hắn.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đâm chọt.

Tống Thư Hàng cười ha ha.

…

…

Đêm dài đằng đẵng.

Tống Thư Hàng đã hôn mê ba ngày rưỡi, hiện tại đương nhiên hắn sẽ không lãng phí thời gian để ngủ nữa.

Hắn ngồi xếp bằng, nhắm mắt bắt đầu tu luyện minh tưởng.

Nói thế nào cũng là tu luyện giả thứ thiệt, tu luyện chính là bản chức của tu sĩ.

Mỗi ngày của tu sĩ chính là tìm một vùng đất phúc, không ăn, không ngủ, luyện ngày, luyện đêm…

Mỹ nhân rắn công đức ngồi dựa vào lưng Tống Thư Hàng, một tay cô chống cằm, nhìn bầu trời ngẩn người, cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Tống Thư Hàng chậm rãi vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công

Nói đi thì cũng nói lại, sau khi kim đan cuối cùng vào cắm chốt trong tiểu đan điền thì nơi mà trước đây Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vận chuyển có phần trúc trắc, giờ đã thông suốt toàn bộ.

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác được, nguy cơ tự bạo có thể đã bị giải trừ hoàn toàn.

Nhưng để cho an toàn, tốt nhất là vẫn nên nhanh tấn thăng lên cảnh giới lục phẩm, hóa kim đan thành linh hồ, hoàn toàn giải quyết nguy cơ tự bạo.

Sau khi công pháp vận chuyển một vòng, Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái 'nhập định'.

Hô hấp ngừng lại, nhịp tim cũng bắt đầu giảm dần.

…

…

Lúc này, bên trong vòng tay pháp khí của Tống Thư Hàng.

Màn hình của máy nạp ma lực hơi sáng lên.

[Tin tức đến từ thần điện: Phản hồi từ phân bộ lạc Long Huyết, xác định nhiệm vụ trợ giúp phân bộ lạc Long Huyết đã được 'Bá Long' tiên sinh hoàn thành. Phân bộ lạc Long Huyết cung cấp hai triệu điểm ma lực, lập tức chuyển vào tài khoản.]

Hai triệu điểm ma lực là lão tộc trưởng phân bộ lạc Long Huyết khéo hiểu lòng người, cố ý cung cấp cho Tống Thư Hàng.

Ban sáng, lúc hắn và Tống Thư Hàng nói chuyện thì nghe được Tống Thư Hàng đang chuẩn bị tấn thăng từ lưới rồng cấp 5 lên cấp 6. Hắn đoán chừng Tống Thư Hàng sẽ cần một khoản 'điểm ma lực' khá lớn để duy trì việc tấn cấp.

Xuất phát từ việc muốn báo ân, lão tộc trưởng khéo hiểu lòng người đã lẳng lặng chuẩn bị một gói điểm siêu to khổng lồ cho Tống Thư Hàng.

Toàn bộ phân bộ lạc Long Huyết đều do một tay Tống Thư Hàng cứu, hai triệu điểm ma lực không thể coi là nhiều.

Đừng nhìn phân bộ lạc Long Huyết thoạt nhìn rất hoang vu và bần cùng mà lầm.

Số lượng điểm ma lực mà bọn họ nắm trong tay rất khổng lồ.

Bọn họ là dân tộc dùng chiến đấu để sinh tồn, từ nhỏ đã tiến hành huấn luyện gian khổ. Số lượng tà linh và tà thú bọn họ chém giết vượt xa cường giả trong thành thị của tiểu thế giới vảy rồng.

Trên thực tế, mỗi một pháp sư chiến đấu trưởng thành trong phân bộ lạc Long Huyết đều là những đại gia ngầm.

Trong thôn xóm ở phía xa, lão tộc trưởng mỉm cười nhấp một hớp rượu ngon.

Hy vọng Thư Hàng tiên sinh sẽ thích phần thù lao này của hắn.

Dù sao thì cũng là người đứng đầu một tộc, giỏi đoán ý người, chu toàn lòng người là ưu điểm của hắn.

****

Trong không gian ý thức tu luyện của Tống Thư Hàng, chân ngã đang ngồi xếp bằng.

Lúc này, hình tượng chân ngã đã xảy ra một ít biến hóa rất nhỏ.

Vẫn là hình thái nửa người trên bằng phẳng, cơ bắp toàn thân như đá cẩm thạch được điêu khắc, trên đầu đội mũ xung thiên, trong tay cầm Địa Tạng Độ Hồn Kinh.

Ở phần lưng chân ngã, có bảy chấm tròn liên tục chạy dọc lên trên. Bảy chấm tròn này đối ứng với vị trí của tiểu kim đan, hợp thành một đồ án ‘hình rồng’ sau lưng Tống Thư Hàng.

“Cứ cảm thấy phong cách của chân ngã càng ngày càng cơ bắp thế nào ấy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc hắn đang suy tư, đột nhiên, ý thức của hắn hoán đổi, chuyển đến vị trí lưới rồng.

Điểm đại biểu cho ‘Bá Long’ chạy một mạch như điên vào khu vực cấp 6.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Khỉ gió gì đây?

Có chuyện gì thế này?

Chương 1641: Đạp một cái tỉnh lại.

Chẳng phải ta chuyển hết tài khoản đi rồi à?

Chuyển hết điểm ma lực vào tài khoản của Lý m Trúc và tà ma chuột Hamster rồi cơ mà, tại sao đột nhiên ta lại trùng kích cấp 6 chứ?

Hơn nữa nhìn 'Bá Long' đi vào giao điểm, lướt nhanh như bay, chỉ trong chớp mắt đã chạy hết khu vực cấp 5, xông thẳng vào khu vực lưới rồng cấp 6.

Đùa đấy à, chẳng phải bảo khi thăng cấp cần cả tinh thần lực và điểm ma lực à? Sao điểm ma lực của ta đã là 0 rồi mà còn cưỡng ép tấn cấp được? Tống Thư Hàng vẻ mặt ngây ngốc.

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy số tài khoản của mình trong 'máy nạp ma lực' bị trừ 140 vạn điểm ma lực.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Đậu xanh nhà mày!

Điểm ma lực trong tài khoản của ta đã là 0 rồi mà? Rốt cuộc ngươi làm cách quái nào mà trừ được tới 140 vạn điểm ma lực trong tài khoản của ta thế hả?

Đừng nói máy nạp ma lực trong thế giới hắc long còn có tác dụng “dự chi và khấu trừ” đấy nhé!

Nếu không phải gặp phải người có đạo tâm kiên định như ta thôi, người bình thường bị ngươi chơi một vố như thế, không điên mới là lạ.

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng cũng kết nối ý thức với 'máy nạp ma lực' .

Bởi vì phải tiến vào quá trình độ kiếp 'cấp 5 lên cấp 6' .

Một lúc sau, Tống Thư Hàng thấy được tin nhắn rất chướng mắt kia.

Tin nhắn đến từ thần điện.

Tống Thư Hàng: ". . ."

Là ngươi! Tộc trưởng phân bộ lạc Long Huyết!

(╬/￣ 皿 ￣)/~┴┴

Tức giận hất bay máy nạp ma lực!

Ta còn tưởng là lỗi của 'hệ thống lưới rồng', không ngờ là do lão tộc trưởng gây nên!

200 vạn điểm ma lực của ngài tới quá đúng con mợ nó lúc, từ sau lưng đâm thẳng một nhát vào thận của ta, cắm không sai một ly.

Tống Thư Hàng ta tính toán đủ đường, hao hết tâm tư chuyển hết tài sản đi, chỉ sợ thiên kiếp Hắc Long cấp 6 giáng lâm sớm. . . Không ngờ cuối cùng ta lại chết trên tay đồng đội.

Bình tĩnh, phải tỉnh táo lại!

Hít một hơi thật sâu.

Khó khăn lắm Tống Thư Hàng mới ổn định lại cảm xúc của mình.

Vẫn là câu nói đó, may là đạo tâm của Tống mỗ kiên định, nếu đổi lại là người bình thường bị chơi một vố như vậy thì chắc nội tâm đã tan nát, độ xong thiên kiếp cũng uất ức tới mức sinh ra tâm ma ấy chứ!

"@#%× Tiên Tử, lại đến lúc chúng ta sánh vai tác chiến rồi." Tống Thư Hàng kêu gọi trong lòng.

Mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, bảo vệ cho hắn.

Tống Thư Hàng bình tĩnh lại, bắt đầu đánh giá thiên kiếp 'cấp 5 lên cấp 6' trong thế giới hắc long này.

Lại nói, không biết đại kiếp 5 lên 6 của mình thế nào nhỉ?

Nhìn có vẻ giống một phòng tối.

Chẳng lẽ đại kiếp của ta là bị nhốt trong phòng tối giống vị Đồ nữ sĩ kia ư?

"Nếu chỉ là bị nhốt trong phòng tối thì mình không cần phải sợ gì hết." Tống Thư Hàng nói.

Trên người hắn có mỹ nhân rắn công đức + linh quỷ.

Phòng tối với người khác là tra tấn, nhưng hắn có thể ngồi chơi đấu địa chủ trong phòng tối đó.

"Đến rồi." Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên nói.

Một lúc sau, Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể run nhẹ lên, một 'cơn đau' thuần túy giáng xuống người hắn.

Cảm giác 'đau đớn' này bỏ qua phòng ngự của mỹ nhân rắn công đức, đánh thẳng vào ý thức của hắn.

Chẳng qua cơn đau này không nặng mấy, hơn nữa cũng chỉ nhói lên một cái, với Tống Thư Hàng mà nói thì. . . chẳng khác gì mưa bụi.

"Nhưng. . . không thể dùng sức mạnh công đức để trung hòa nó, thế thì mệt rồi. Hơn nữa nó còn không có hình thức công kích, cứ trực tiếp xuất hiện trong ý thức của mình." Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Cảm giác đau này không phải lửa đốt, không phải sét đánh, không phải dao đâm, không hình không chất, đột nhiên xuất hiện.

Cũng có nghĩa là nó không như những 'thiên kiếp' lúc trước, căn bản không có cách nào phá giải được.

Ngoại trừ cắn răng tiếp nhận ra thì không cách nào phản kháng.

"Thiên kiếp của thế giới hắc long này đúng là tùy hứng, lại còn có tính châm chích." Tống Thư Hàng nói.

Có thể do mấy lần độ kiếp trước đó, lưới rồng thu thập được một phần thông tin của hắn. Cho nên lần này thiên kiếp từ 5 lên 6 này mới sinh ra tính châm chích kiểu đó.

Lúc đang nói chuyện lại có thêm một 'cơn đau dữ dội' rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Mức độ đau đớn cao hơn lúc trước rất nhiều, lại còn kéo dài.

Chẳng qua lần này Tống Thư Hàng đã đề phòng, chẳng hề nhíu mày tới một cái.

Mỹ nhân rắn công đức đặt tay lên người Tống Thư Hàng, thử dùng sức mạnh công đức để thi triển 'Trì Dũ thuật '.

Ánh sáng Trì Dũ thuật lóe lên trên người Tống Thư Hàng, nhưng lại không thể làm dịu cơn đau này.

"Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô cứ đứng qua một bên xem xét đi đã. E rằng ta phải một mình gánh thiên kiếp này rồi. . . Nếu ta thật sự không chịu nổi thì cô hãy ra ngoài chuyển lời cho Xích Tiêu kiếm tiền bối, chắc hẳn ngài ấy có cách cắt đứt liên hệ giữa ta và 'lưới rồng'. Như thế thì thiên kiếp từ 5 lên 6 này sẽ tự sụp đổ thôi." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tuy nói vậy, nhưng trên mặt Tống Thư Hàng vẫn hết sức tự tin.

Tống *Rất có tâm đắc với chuyện chịu đau* Thư Hàng.

Hắn có rất nhiều kinh nghiệm với chuyện chịu đau với bị đau.

. . .

. . .

Trong thế giới độ kiếp, thời gian từ từ trôi qua.

"Lần thứ một trăm rồi, còn chưa xong à?" Tống Thư Hàng run lẩy bẩy.

Mức độ đau đớn tăng mạnh sau từng đợt.

Cơn đau ở đợt thứ một trăm đã vượt qua mức độ đau đớn của 'ánh nhìn mang thai', Tống Thư Hàng cũng rất vất vả khi gánh chịu nó.

Chẳng qua nó vẫn còn trong phạm vi có thể chịu đựng của hắn.

Chủ yếu là hơi nhàm chán.

Vả lại ngồi trong không gian này thì không cách nào phản kháng, chỉ có thể bị động chờ từng cơn đau giáng xuống. Chuyện này khiến người luôn thích chính diện đối kháng với thiên kiếp như Tống Thư Hàng cảm thấy không được quen cho lắm.

Đặc biệt là phải cách một lúc mới đến cơn đau tiếp theo.

Đây là tra tấn cả tinh thần và ý chí.

"Đợi đã, tại sao ta phải ngồi yên ở đây chờ thiên kiếp ngược đãi mình chứ? Khi bị thiên kiếp ngược đãi thì ta có thể triệu hồi linh quỷ ra, thêm mỹ nhân rắn công đức nữa là đủ ba người chơi đấu địa chủ rồi. Cơn đau thiên kiếp đến thì đến, mình chơi thì cứ chơi, như vậy còn có thể phân tán sự chú ý nữa chứ." Tống Thư Hàng nói.

Vấn đề là kiếm đâu ra bài tây đây?

Thật sự không được thì chẳng lẽ ba người ngồi buôn dưa à?

"Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, có cách nào kiếm được bài tây không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức bình tĩnh lắc đầu.

"Vậy chúng ta ngồi nói chuyện một lúc nhé?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức lại bình tĩnh lắc đầu, một tay cô chống cằm lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng - Cô không muốn nói chuyện.

Tống Thư Hàng xoa trán.

Lúc này cơn đau thứ một trăm lẻ một giáng lâm.

Cơn đau thứ một trăm lẻ một đột nhiên phóng đại gấp trăm lần.

Một trăm là một cấp bậc, nhưng đột phá lên một trăm lẻ một thì cơn đau sẽ lập tức tăng lên một cấp bậc khác.

"A a a a~" Tống Thư Hàng không nhịn được mà kêu lên thảm thiết.

Đây là lần đầu tiên hắn kêu thảm trong thiên kiếp Hắc Long này.

Một khắc sau, Tống Thư Hàng cảm thấy chân mình đạp mạnh một cái!

Sau đó, hắn tỉnh lại.

Hắn mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường.

Không phải giường của phân bộ lạc Huyết Long tộc. . . mà là trên giường ký túc xá của mình.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên vách tường.

Trên đó có treo một cái đồng hồ điện tử, có cả ngày tháng năm và thời gian.

Thứ hai, ngày 20 tháng 5 năm 2019.

Là lúc xuân qua hè tới.

Bây giờ đang là hơn hai giờ chiều.

Tống Thư Hàng thở hắt ra một hơi, trong máy tính bên cạnh hắn còn đang chiếu một bộ phim kinh dị.

Mặc dù bầu không khí trong bộ phim kinh dị này được xây dựng rất tốt, nhưng Tống Thư Hàng vẫn xem không vào.

"Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử." Tống Thư Hàng nhỏ giọng gọi.

Sau lưng không chút tiếng động.

Mỹ nhân rắn công đức không hề xuất hiện.

Hắn nhắm mắt, thử cảm ứng thân thể của mình.

Trong thân thể trống rỗng, không có khí huyết, không có chân nguyên, không có linh lực. . . cũng không có linh quỷ.

Chỉ có cảm giác mệt mỏi sau khi bị cảm mạo

Tống Thư Hàng lại mở to hai mắt ra lần nữa.

“Tít tít tít ~ '

Lúc này, trên phần mềm chat đột nhiên vang lên tiếng âm báo có người add friends với hắn.

"Ha ha." Tống Thư Hàng cười khẽ một tiếng, không hề kinh hãi.

Hắn đưa tay lên bấm ấn lên màn hình, một thông báo xin kết bạn hiện lên.

【Canh Triều Lễ Bái Kỷ (******) xin thêm bạn làm bạn bè. 】 Lời nhắn: Tao là A Triều.

"A Triều, là bạn cùng lớp à." Tống Thư Hàng bấm đồng ý.

Tiếp đó lại có một thông báo hiện lên 【 Canh Triều Lễ Bái Kỷ mời bạn gia nhập nhóm 'khoa 19 khu đại học Giang Nam mới', đồng ý hay không? 】

Tống Thư Hàng chọn đồng ý.

Sau đó hắn gia nhập vào nhóm 'khoa 19 khu đại học Giang Nam mới' .

Sau khi gia nhập nhóm, Cao Mỗ Mỗ bèn nói: "A, Thư Hàng, cuối cùng mày cũng tỉnh rồi à? Nhóm trước rối quá nên bọn tao lập nhóm lớp mới. Mày khỏe hơn chưa?"

"Đỡ hơn chút rồi, không phải lo đâu. Tao ngủ thêm một giấc là khỏe ngay ấy mà." Tống Thư Hàng tiện tay gõ câu trả lời.

Sau đó hắn trở về giao diện phần mềm chat.

Sau khi suy nghĩ, hắn nhập ID của 'Vũ Nhu Tử' trong trí nhớ vào.

ID của Vũ Nhu Tử chỉ khác một số với hắn, nên rất dễ nhớ.

Sau khi tìm kiếm, chỉ lát sau đã thấy tài khoản của đối phương.

Có điều tài khoản của đối phương không phải là 'Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' mà là 'Nhà mạo hiểm Anh Anh', hình như là người thích mạo hiểm khá nổi tiếng.

Tống Thư Hàng: ". . ."

Hắn lại nhập ID của Tô Thị A Thập Lục vào.

Sau khi tìm kiếm cũng không ra A Thập Lục, mà tên của tài khoản lại là 'Bắc Đẩu Thất Tinh', Lại còn là một tài khoản đã lâu không online, đẳng cấp của tài khoản cũng rất thấp.

Tống Thư Hàng lại tìm tài khoản của Bạch tiền bối, hắn vẫn nhớ rõ tài khoản này. Sau khi tìm, kết quả lại là 'không tìm ra tài khoản này' .

Tống Thư Hàng nhếch miệng, hắn lại tìm tài khoản của các thành viên khác trong 'Nhóm Cửu Châu số 1' như Hoàng Sơn Chân Nhân, Tam Lãng tiền bối.v..vv

Nhưng không có tài khoản nào chính xác cả.

"Ha ha ha." Tống Thư Hàng mỉm cười vươn vai một cái rồi nói: "Ta nhớ rất rõ tài khoản khoản của mọi người trong 'Nhóm Cửu Châu số 1', nhưng lại không tìm được bất cứ ai trong số họ. Cho nên. . . đây là một thế giới giả lập đúng không?"

Hắn là người đàn ông có đạo tâm cứng rắn như sắt thép.

Thực ra thế giới giả lập này được thiết lập rất vi diệu.

Ngay khi đạp chân tỉnh lại, hắn thậm chí còn có ảo giác 'có phải mình vừa có một giấc mơ rất dài, thấy mình trở thành tu chân giả hay không' .

Nhưng nếu là mơ thì ai lại nhớ được hết tài khoản của các thành viên trong 'nhóm' chứ?

Trước kia Tống Thư Hàng không phần ký ức đó.

Nếu đã biết đây là thế giới giả lập thì tiếp theo chính là phá giải rồi.

Tống Thư Hàng không ghét ảo cảnh giả lập này.

Thể nghiệm nhân sinh là một bước rất quan trọng trong kiếp sống tu sĩ.

'Diễn đồ kim đan' cũng cần tu sĩ vẽ trải nghiệm nhân sinh của mình lên.

Mà diễn đồ kim đan của hắn chỉ thiếu đúng một bức nữa.

Chương 1642: Ta từng nghĩ bản thân rất bình tĩnh

“Ngày 20 tháng 5, đúng là ngày khiến người ta hoài niệm.” Tống Thư Hàng tiện tay tắt máy tính rồi bò xuống giường.

Thân thể nặng trịch, cảm giác mệt mỏi sau cơn cảm mạo từ từ ập tới.

“Nếu là mình lúc đó thì chắc chắn sẽ không chịu nổi, chỉ muốn nằm im đánh một giấc. Nhưng mình của bây giờ đã khác xưa.” Tống Thư Hàng mặc quần áo vào, rửa mặt cho tỉnh táo lại một chút.

Thế giới giả lập này sống động như thật, hoàn toàn khác với ‘mộng cảnh và huyễn cảnh’ bình thường.

Thậm chí mức độ chân thực của nó đã đạt tới cấp bậc ‘nhập mộng’.

Điểm khác biệt duy nhất với nhập mộng chắc là hắn có thể tự do khống chế thân thể của mình, chứ không bị động như lúc nhập mộng.

Nói đơn giản hơn... nó giống như một thế giới chân thực!

Cứ như hắn đã chuyển sinh sang ‘thế giới song song’ nào đó.

Cảm giác mệt mỏi liên tục ập tới, nhưng trạng thái tinh thần của Tống Thư Hàng lại rất tốt.

Cảm mạo chỉ là chuyện nhỏ, không đau không ngứa, mức độ đau đớn chỉ là 0,00001.

“Tiếp theo phải làm gì đây?” Tống Thư Hàng suy nghĩ, nhớ lại đan phương của Thối Thể dịch bản đơn giản hóa mà Dược Sư tiền bối đã đăng trong ‘Nhóm Cửu Châu số 1'.

Trước đây cũng là nhờ đan phương này dẫn dắt nên hắn mới có thể bước vào thế giới tu sĩ.

“Hay là mua ít dược liệu về làm thử nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn nhớ rất rõ các dược liệu trong đan phương này.

Trí nhớ của tu sĩ vốn rất tốt, hơn nữa đoạn ký ức này là bước ngoặt trong cuộc sống của hắn, là phần ký ức mà hắn nhớ rõ nhất.

Sau khi nhớ lại đan phơng nọ, Tống Thư Hàng vừa cười vừa lắc đầu.

Mặc dù trong đan phương của Thối Thể Dịch có rất nhiều dược liệu có thể kiếm được trong cửa hàng thuốc Đông y, nhưng vẫn có một số vị thuốc là linh thực của giới tu sĩ, không thể mua được ở tiệm thuốc như Triêu Lộ Huyền Thảo, Tiên Bá Vương Chi.v..vv

Xem ra chuyện luyện dược không thể trở thành chuyển cơ để ‘phá cục’.

Tống Thư Hàng xoay người, cầm chìa khóa lên sân thượng ký túc xá.

Không luyện dược được, nhưng ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’ và ‘Chân Ngã Minh Tưởng Pháp’ đều đã được khắc sâu trong đầu của hắn, phần ký ức này không bị cướp đi.

Mặc dù không có Thối Thể dịch giúp đỡ, nhưng vẫn có thể luyện vài quyền trong ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’.

Sau khi đi lên sân thượng, Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu.

Hắn thuần thục thi triển thức mở đầu của ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’.

Đây là quyền pháp hắn rành nhất, dùng mãi tới cảnh giới ngũ phẩm. Cách thức thi triển bộ quyền pháp này đã khắc sâu vào linh hồn hắn từ lâu.

Quyền ra như rồng, miệng niệm khẩu quyết quyền pháp.

Đây là pháp môn tu luyện chính xác của ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’ mà Dược Sư tiền bối đã chỉ điểm cho hắn lúc trước. Khẩu quyết phối hợp với quyền chiêu sẽ dẫn dắt linh khí trong thiên địa, phối hợp với tu sĩ tiến hành luyện thể.

Không có khẩu quyết thì không thể dẫn dắt linh khí trong thiên địa, quyền pháp cũng chỉ có cái mẻ ngoài, không thể dùng được.

Sau khi đánh quyền, Tống Thư Hàng không cảm ứng được ‘thiên địa linh khí’ tụ tập vào người mình.

Đánh xong cả bộ ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’, ngoại trừ toàn thân ướt đẫm mồ hôi ra thì không có cảm giác gì khác. Thậm chí gió thổi qua sân thượng còn khiến hắn rét căm căm.

“Xem ra phương pháp tu luyện cũng không phải điểm mấu chốt để phá cục.” Tống Thư Hàng lắc tay, ưỡn eo một cái, tựa người vào lan can sân thượng ngắm phong cảnh của khu đại học Giang Nam.

Đồng thời, trong đầu hắn liên tục xuất hiện những suy nghĩ [Có khi nào những chuyện mình trải qua chỉ là một giấc mộng hay không? ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’ hoàn toàn không có hiệu quả, không phải nó là thứ mình tưởng tượng ra trong mơ đấy chứ].

“Ngây thơ quá.” Tống Thư Hàng cười nói.

Thế giới giả tưởng này đã coi thường đạo tâm của Tống Thư Hàng hắn quá rồi.

Đạo tâm của hắn cũng như ‘thiên phú chịu đau’, đều là một trong những thứ ít ỏi mà Tống Thư Hàng có thể đem ra khoe được.

Ba trăm năm đời hành, mấy trăm năm trở thành mảnh vỡ linh quỷ bị đại lão quả cầu kim loại thể lỏng nghiên cứu, trải nghiệm nhiều lần nhập mộng... còn có cuộc đời tu sĩ chỉ gần sáu tháng nhưng lại ầm ầm dậy sóng tới mức chính hắn cũng không dám tin, tất cả đã tạo nên nền tảng đạo tâm nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Trước đây hắn vẫn luôn tự nhận đạo tâm của mình ‘cứng rắn như sắt thép’, nhưng thực ra hắn cảm thấy đạo tâm của mình còn cứng hơn cả siêu hợp kim.

Cái ý tưởng ‘nhồi sọ’ kém cỏi này căn bản chẳng có tí tác dụng nào.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình là một tuyển thủ cực kỳ tỉnh táo.

“Nếu luyện dược với công pháp cơ bản không phải mấu chốt để phá cục, vậy chỉ thì chỉ có thể kiên nhẫn chờ thôi.” Tống Thư Hàng gõ nhẹ lên lan can.

Hắn muốn chờ một thời điểm đặc thù.

Ngày quốc tế thiếu nhi 1 tháng 6.

Ừm, không phải hắn muốn đợi quốc tế thiếu nhi.

Mà là ngày hôm đó có thể hắn sẽ gặp một người đặc biệt.

"Cứ chờ vậy, chỉ mười ngày thôi mà." Tống Thư Hàng quay chìa khóa, đi xuống cầu thang, tiện tay khóa cửa sân thượng lại, tránh cho có đàn anh đàn chị nào trong khu đại học Giang Nam muốn lên sân thượng tiến hành quyết đấu giữa cao thủ với nhau.

Chuyện sẽ chết người như quyết đấu thế này, Tống Thư Hàng đương nhiên phải cản lại, khóa kín cửa không cho các đồng chí ấy cơ hội lợi dụng.

...

...

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Tống Thư Hàng như trở về kiếp sống học sinh bình thường, đi học, buôn dưa lê với bạn bè, chọc ghẹo lẫn nhau.

Khi cần học tập thì nghiêm túc học tập, khi chơi bời thì chơi bời thật sảng khoái, cũng không quên tới tiệm sách quen thuộc coi cọp.

Đương nhiên hắn cũng không lãng phí thời gian mười ngày này thật rồi.

Mặc dù không thể tu luyện, ngay pháp môn minh tưởng như Chân Ngã Minh Tưởng Pháp cũng không có hiệu quả, nhưng Tống Thư Hàng có thể mượn thời gian 'mười ngày' này để chỉnh lý lại những thứ mình học được trước kia.

Trước kia hắn đã có những trải nghiệm rất phong phú.

Hơn năm tháng, cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong, hầu như rất ít khi rảnh rỗi.

Giờ thì rảnh rồi, nên hắn bắt đầu phân loại kiến thức, cũng như lý luận tu chân mà mình đã học được.

Đặc biệt là «Tam Thiên Đao Kinh» hay phần bổ sung của Nho Gia Kim Cương Thân là «Chính Khí Thối Thân Thiên», đây đều là những thứ cần thời gian để cẩn thận suy ngẫm.

Nhân lúc này bỏ thời gian ra cân nhắc về chúng sẽ có thêm nhiều lĩnh ngộ hơn.

Còn công pháp bản mệnh mà mình tu luyện như «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», «Thánh Viên Long Lực Thần Công», cùng với đao ý mà hắn luôn cảm thấy mình chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là có thể lột xác.

Trong mười ngày này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã thu hoạch được rất nhiều.

Hắn cũng có nhận thức rõ hơn về bản thân.

Đây là một cảm giác rất thú vị.

Cũng có thể là do cứ mãi suy nghĩ về «Chính Khí Thối Thân Thiên» của Nho gia... nên khí chất thư sinh trên người Tống Thư Hàng càng lúc càng rõ ràng.

Bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức trong thế giới giả lập của hắn cũng mấy phen phải mắng to vì thay đổi trong mười ngày này của hắn.

Mười ngày qua đi.

Thứ bảy ngày 1 tháng 6.

Ba người bạn cùng phòng đều là kiểu bán nội trú, cuối tuần sẽ về nhà.

Tống Thư Hàng sáng sớm đã rời giường, đánh răng rửa mặt, sau đó chạy tới cắm chốt trong mấy con hẻm nhỏ đó.

Liệu hôm nay A Thập Lục có xuất hiện hay không?

A Thập Lục nhỏ nhắn xinh xắn, mặt mộc nhưng nhan vẫn vô cùng xinh đẹp. Do dáng người nhỏ bé nên luôn khiến người ta tưởng cô vẫn là học sinh cấp ba.

Có xuất hiện hay là không đây?

Mặc dù toàn bộ ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ đều biến mất, số tài khoản của các tiền bối trong trí nhớ đều không phải bản thân bọn họ. Nhưng thế giới giả tưởng này chân thực như vậy, một số thứ căn bản nhất sẽ không thể thay đổi quá nhiều.

Tống Thư Hàng tính toán, tỷ lệ A Thập Lục xuất hiện chắc khoảng năm mươi năm mươi.

Nếu xuất hiện thì cô chính là chuyển cơ để phá cục.

Nếu không xuất hiện... thì cũng không cần phải thất vọng vội, có lẽ thời cơ phá cục được ẩn giấu sâu hơn chờ hắn tìm kiếm.

Tống Thư Hàng tự nhận mình có đạo tâm kiên định, khi tỉnh tạo thì hắn đặc biệt bình tĩnh.

Sau khi chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, dù kết quả ra sao thì hắn cũng có thể bình tĩnh tiếp thu.

Thời gian chờ đợi lúc nào cũng dài đằng đẵng.

“Nếu gặp A Thập Lục thì phải tiếp xúc với cô ấy thế nào đây?”

Tống Thư Hàng bắt đầu suy tư.

Dù sao thì trong thế giới này, A Thập Lục với hắn căn bản không quen biết nhau.

Tới ép tường cô ấy à?

Đây là ý kiến hay! Dù sao thì A Thập Lục cũng tự mang theo thuộc tính bị ép tường mà.

Có điều sẽ bị đánh rớt răng.

Hay là dùng cách giả làm người quen để tiếp cận nhỉ?

Ví dụ như sau khi thấy cô ấy thì mỉm cười nói: “Ngươi là A Thập Lục đúng không, không ngờ đã lớn thế này rồi. Thật ra ta là bạn của Tô Thị A Thất, ta tên là Bá Tống. A Thất có nhắc tới ta với ngươi không?”

Ừm, dùng cách này để làm quen tỷ lệ thành công tương đối lớn.

Thậm chí để tăng ‘độ tin cậy’ thì có thể lôi cả cả những thứ A Thất tiền bối bảo A Thập Lục giao cho hắn như «Đao Độn - Bá Vương» và «Ngự Đao - Nguyệt Quang» ra làm chứng.

Nhưng vấn đề là Tô Thị A Thất tiền bối là người nổi tiếng khắp giới tu sĩ, nếu tùy tiện nói tên của hắn ra để tiếp cận A Thập Lục thì dễ khiến cô sinh lòng cảnh giác.

Như vậy... phát triển như trong ký ức lúc trước à?

Không ổn, lúc này mình hoàn toàn không tu luyện, e rằng sẽ thành người qua đường A rồi chết trong câu chuyện ấy chứ.

“Đợi đã.” Hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Có khi nào chết mới là ‘chuyển cơ’ để phá cục không?

Có nên chết thử xem sao không nhỉ?

Đâu phải lần đầu chết, có gì to tát đâu.

Sau đó.

Một ngày cứ thế qua đi.

Trên bầu trời không có dị tượng hay kiếp lôi.

Tô Thị A Thập Lục không xuất hiện.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hắn thở dài rồi đứng dậy.

Lúc trước hắn cảm thấy mình có thể bình tĩnh đón nhận kết quả này, dù sao thì cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng khi Tô Thị A Thập Lục thật sự không xuất hiện, một cảm giát mất mát khổng lồ đánh thẳng vào đầu gối của hắn.

“Được lắm, rốt cuộc thì ngươi đã thắng ta một lần. Trong vở kịch này Tống Thư Hàng -1 điểm, thế giới giả tưởng +1 điểm.” Tống Thư Hàng đứng dậy duỗi lưng một cái.

Có vẻ điểm mấu chốt phá cục không dễ tìm như thế.

Hắn đứng dậy đi về phía khu đại học Giang Nam.

“Hừ, chờ lần này thoát khỏi thế giới giả tưởng... sau đó từ thế giới hắc long quay về hiện thế thì nhất định phải tìm cho ra ‘Công Tử Hải’, tốt nhất là moi cả tên ‘Chính Năng’ kia ra nữa. Gom đủ ba món quà lớn lại rồi hẹn gặp A Thập Lục mới được.” Tống Thư Hàng tự nhủ.

Sau khi trở về h, hắn hoàn toàn có thể bù đắp cảm giác mất mát vì không gặp được Tô Thị A Thập Lục trong thế giới giả tưởng.

Thế giới giả tưởng ngu ngốc! Ngươi căn bản không hiểu được nội tâm ta!

Chương 1643: Phấn chấn lại

Ngày quốc tế thiếu nhi 1 tháng 6, không gặp được Tô thị A Thập Lục.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng không bỏ cuộc, vì ngày 2 tháng 6 tiếp theo là ngày Vũ Nhu Tử tới khu Giang Nam, sau đó chạy đến 'khu La Tín' gần khu đại học Học Giang kia.

Vũ Nhu Tử là một nhân vật vô cùng quan trọng trong bước ngoặc cuộc đời của Tống Thư Hàng.

'Đan phương' của Dược Sư trong 'nhóm Cửu Châu số 1' thu hút sự chú ý của Tống Thư Hàng. Mà dược liệu Vũ Nhu Tử tặng mới là thứ hoàn toàn đẩy Tống Thư Hàng lên con đường tu sĩ.

Nếu Vũ Nhu Tử không đi ngang qua khu Giang Nam, nếu như không có dược liệu, không có kinh nghiệm cùng đi bắt 'linh quỷ' với cô, thì có trời mới biết đến ngày tháng năm nào Tống Thư Hàng mới phát hiện sự thật tất cả các thành viên của 'nhóm Cửu Châu số 1' đều là tu chân giả thật sự.

Nói không chừng đợi đến khi hắn đã già khú đế mới đột nhiên phát hiện ra tất cả các thành viên của 'nhóm Cửu Châu số 1' đều là các đại lão biết phi thiên độn thổ, nhưng lúc đó hắn cũng đã già sắp chết rồi, đến đi cũng không nổi nữa, căn bản không có cơ hội tu luyện.

Đến lúc đó, hắn chỉ có thể ngậm ngùi giao 'tài khoản chat' của mình cho cháu trai trẻ tuổi kế thừa, để nó hoàn thành giấc mộng tu sĩ thay cho mình.

Sau đó, trước khi chết nhìn thấy cháu trai kế thừa tài khoản chat của hắn bước vào thế giới tu sĩ, trở thành thiên tài trong các tu sĩ… Ừm, tiền đề là hắn phải có một đứa cháu trai cái đã.

Chủ nhật, ngày 2 tháng 6.

Tống Thư Hàng lại dậy sớm, hắn không vội ra ngoài mà bật máy tính lên trước, đặt vé xe đến thôn Lâm Dao thành phố Nam Hoa Hồ.

Nếu như thế giới giả tưởng này dùng các loại trùng hợp để hắn tránh khỏi Tô thị A Thập Lục, thậm chí làm hắn không thể gặp được Vũ Nhu Tử vào ngày hôm nay, vậy Tống Thư Hàng chỉ có thể đến thôn Lâm Dao mà thôi.

Đó là nơi Bạch tiền bối sắp xuất quan.

Đúng, chính là miếu tiên quân trong thôn Lâm Dao, nơi chứa bức tượng Bạch tiền bối.

Lúc đặt vé, Tống Thư Hàng lại tiện tay tra cứu một chút.

Hắn tra được, trong 'thôn Lâm Dao' đó có một miếu tiên quân rất nổi tiếng, nghe đâu hương khói rất vượng.

"Không sai, nhất định là Bạch tiền bối rồi."

Tống Thư Hàng nheo mắt lại.

Hắn đã đặt vé xe xuất phát tối hôm nay, sau đó vệ sinh cá nhân một phen rồi chạy chậm tới khu La Tín.

Khi chạy tới đây thì hắn phát hiện ra mình đã thở hổn hển.

"Cảm giác thở dồn này đúng là giống hệt như trong mộng cảnh vậy."

Tống Thư Hàng dừng chân, mua một bình nước rồi ngồi xuống ghế để nghỉ ngơi chốc lát.

Trong trí nhớ của hắn, từ sau khi trở thành tu sĩ nhị phẩm thì không còn thở gấp chỉ vì chạy bộ nữa.

[Qủa nhiên, có thể gia nhập thế giới tu sĩ thật tốt biết mấy.]

[Huấn luyện viên, quả nhiên em vẫn muốn chơi bóng rổ*...]

[Ừm, quả nhiên ta vẫn muốn tu chân.]

Tống Thư Hàng tựa vào ghế, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh.

Cuộc sống của người bình thường rất yên bình, không có nguy hiểm gì.

Không cần phải sợ mấy chuyện ly kỳ như tự bạo mất mạng, không cần phải lo lắng có kẻ thủ nửa đêm mò tới tận cửa, không cần phải lo lắng Thiên Nhân bỗng nhiên nhảy ra, móc kim đan của ngươi, không cần lo lắng thiên kiếp trên đỉnh đầu, không cần ngày nào cũng nghĩ đến chuyện thời gian chờ của đồng vàng sống lại đã hết hay chưa.

Nhưng quả thật hắn vẫn muốn tu chân.

Trong thế giới giả tưởng không thể tiếp xúc với 'nhóm Cửu

Châu số 1', không thể tu luyện 'Quyền Pháp Kim Cương Căn Bản' này, hắn lại càng chắc chắn điều đó.

Hắn vẫn muốn tu chân.

Mục tiêu trở thành Thiên Đạo, trở thành bất hủ có vẻ hơi xa vời.

Vậy thì ít nhất cũng có thể tạm lấy 'Trường Sinh Giả' làm mục tiêu.

Bây giờ là lúc xuân qua hè tới, các cô gái thích chưng diện trên khu La Tín đã diện những bộ cánh trẻ trung rực rỡ.

Bởi vì gần khu trường đại học nên phần lớn những người đi dạo trên quảng trường đều là học sinh sinh viên.

Khi tựa lưng vào ghế, Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy đủ cô chân dài, eo thon muôn màu muôn vẻ….

Sau đó hắn nhận ra mình thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Hắn còn nhớ lúc trước mình ngồi nghỉ trên ghế, nhìn thấy các cặp đùi đầy đường như thế hắn cũng không chú ý lắm, vì hắn không khoái khoản này… Đùi thì con trai cũng có, có gì đẹp đâu chứ?

Nhưng bây giờ hắn lại thấy hình như cũng rất hấp dẫn.

"Ừm, con mắt thẩm mỹ của mình thay đổi rồi à?"

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

"Vũ Nhu Tử đến khu La Tín gần đại học Giang Nam vào lúc nào nhỉ?"

Tống Thư Hàng nhớ lại.

Hắn nhớ lúc đó mình đã chạy bộ buổi sáng xong, đang đi đến khu La Tín mua đồ ăn.

Chắc khoảng một hai tiếng sau hắn nhìn thấy Vũ Nhu Tử đang đi qua biển người trên quảng trường.

Hắn chính thức chạm mặt cô trước cửa một tiệm thịt bò.

Cuộc gặp gỡ của hắn và Vũ Nhu Tử có thể dùng một câu để hình dung.

Bỗng nhiên quay đầu lại, người vẫn ở đó, nơi pháo hoa sắp tàn.

"Nói cách khác, vẫn còn khoảng một đến hai tiếng nữa."

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hôm qua không gặp được Tô thị A Thập Lục.

Vậy hôm nay hắn có gặp được Vũ Nhu Tử hay không?

Nếu như nói trong thế giới giả tưởng này, các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 có tồn tại, vậy Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục cũng sẽ tồn tại.

Nếu như hôm qua Tô thị A Thập Lục không độ kiếp ở thành phố bên cạnh, vậy Vũ Nhu Tử có còn ghé qua khu La Tín hay không?

Không thể xác định được.

Nếu như nói xác suất gặp được A Thập Lục ngày hôm qua còn là 5:5 thì xác suất gặp được Vũ Nhu Tử hôm nay e rằng chỉ có 3:7, thậm chí còn ít hơn.

"Ừm, không thể ngồi đây chờ chết được."

Tống Thư Hàng xoay người, đứng dậy khỏi ghế.

Hắn đi mua bữa sáng, bổ sung thể lực.

Sau đó, hắn chủ động tìm kiếm khắp khu La Tín.

Ngồi ôm cây đợi thỏ không ổn chút nào.

Tuy rằng còn hơn một tiếng nữa mới đến lúc gặp Vũ Nhu Tử, nhưng khi đó chắc hẳn Vũ Nhu Tử đã đến 'khu La Tín' trước, đồng thời cũng đã tìm kiếm Quỷ Đăng Tự khá lâu.

Tống Thư Hàng đi loanh quanh cả khu La Tín, hắn lấy tiệm thịt bò nơi gặp gỡ Vũ Nhu Tử làm trung tâm, từ từ đi tìm theo một vòng tròn.

Hắn hẹn giờ trên điện thoại, nếu như không tìm thấy Vũ Nhu Tử trước thời gian này thì hắn sẽ về gần tiệm thịt bò để đợi.

…

…

Một tiếng rưỡi sau, Tống Thư Hàng ném túi vỏ hoa quả vào thùng rác.

Quả nhiên không tìm được Vũ Nhu Tử.

"Cũng sắp tới giờ rồi."

Hắn lấy điện thoại ra xem, sau đó đi về phía tiệm thịt bò.

Vì là ngày nghỉ nên có rất nhiều người đi lại trên khu La Tín.

Tống Thư Hàng đi theo dòng người, khoan thai tiến về phía trước.

Bên tai hắn vang lên đủ tiếng nói chuyện.

Dường như hắn cũng đã hòa vào con cự long được tạo thành từ dòng người này.

Đột nhiên… Tống Thư Hàng khựng lại.

Khóe miệng của hắn không nhịn được mà nhếch lên cười.

Ở cách hắn hơn mười mét, một cô gái dáng người cao ráo đang kéo theo một chiếc vali to đi lại trên phố.

Mái tóc đen dài xõa tung, phấp phơ theo từng bước đi của cô. Rõ ràng chân của cô dài hơn những người xung quanh, khiến cô vô cùng nổi bật giữa đám đông.

Còn có cách ăn vận trẻ trung tươi đẹp kia nữa.

Mặc dù chỉ là bối cảnh.

“Tìm được cô rồi Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng lập tức vui vẻ hẳn lên.

Hắn chen qua đám đông, nhanh chân bước đến chỗ Vũ Nhu Tử.

Trong khoảng cách mười mấy mét, Tống Thư Hàng nhanh chóng động não.

[Như vậy xem ra, có khi nào Vũ Nhu Tử chính là chuyển cơ để phá cục không nhỉ?]

[Vậy bây giờ phải tìm cách làm quen với Vũ Nhu Tử mới được.]

Tư duy của Vũ Nhu Tử cô nương khá là dở người, lần đầu tiên gặp nhau, ngươi sẽ cảm thấy cô ấy rất lịch sự, rất đáng yêu, tôn trọng tiền bối. Nhưng nếu như ngươi cứ tiếp xúc với cô ấy theo tư duy của cô thì sẽ bị cô ấy đẩy vào hố không biết tự lúc nào.

Trong khi đang suy tư, Tống Thư Hàng đã đi gần tới sau lưng Vũ Nhu Tử.

Nhưng hắn vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào để tiếp cận cô.

“Mặc kệ, cứ chào hỏi trước đã… Nếu như cô ấy đã xuất hiện ở khu La Tín thì chắc là đang đi tìm quỷ. Mình có tình báo trong tay, chào hỏi xong rồi gợi chuyện tuyệt đối không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó hắn chen đến chỗ Vũ Nhu Tử:

“Hi, xin chào, cô đang đi tìm nơi nào à…”

Ấy, không ổn.

Sườn mặt của vị Vũ Nhu Tử này hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của hắn.

Không ổn… nhận lầm người rồi.

Thiếu nữ tóc dài màu đen xoay người lại, híp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Cô có dáng người cao gầy nhưng diện mạo lại đúng chuẩn người đẹp Giang Nam, như được tạo ra từ nước vậy.

Cô nàng nhếch khóe miệng, vuốt nhẹ mái tóc mình:

“Yo… tôi nhớ cậu là Tống Thư Hàng thì phải. Cuối tuần rảnh rỗi không có việc gì làm nên ra ngoài tán gái à? Không ngờ cậu chủ động như thế, trước đây đúng là không nhìn ra mà.”

Tống Thư Hàng ôm trán.

Lúc này hắn rất muốn chết.

Cô gái trước mặt hắn đây là bà chủ của hiệu sách.

Từ trước đến nay bà chủ đều yên vị trong hiệu sách, yên lặng đọc sách, lúc ở trong tiệm cô ấy vòng tóc ra sau đầu, hất hết sang vai phải, nhìn có vẻ dịu dàng tài trí, điềm tĩnh chín chắn.

Từ khi Tống Thư Hàng đến hiệu sách của cô ấy cho tới nay, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ xõa tóc trẻ trung thế này của cô.

Hơn nữa từ bao giờ chân của bà chủ lại dài thế này hả?

Được rồi… Tống Thư Hàng nhớ kỹ lại thì hình như mỗi lần mình đến thuê sách, gần như bà chủ đều đang ngồi.

“Bà chủ à, cô hiểu lầm rồi.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Thực ra tôi nhận nhầm người, tôi đang đợi một cô gái, vừa nãy nhận nhầm bóng lưng của cô thành cô ấy.”

“Đáp án tiêu chuẩn như trong sách giáo khoa luôn.”

Bà chủ mỉm cười:

“Tôi đã thấy kiểu trả lời này trong sách nhiều rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Bà chủ ngừng lại, cười nói:

“Không trêu cậu nữa. Cố gắng lên nhé chàng trai, trên khu La Tín có không ít đối tượng trẻ trung đâu nha. Thất bại một lần không có nghĩa thất bại mãi mãi, phấn chấn tinh thần lên. Cơ hội chỉ đến với người biết tranh thủ. Chàng trai à, cứ tiếp tục cố gắng đi nhé.”

“Bà chủ à, câu trả lời của cô cũng đúng tiêu chuẩn sách giáo khoa vậy.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười… Lời thoại này thường dùng dể an ủi những người thất tình.

Bà chủ mỉm cười, cô buông vali ra, gập lại cổ áo cho Tống Thư Hàng, vỗ vai hắn:

“Cố lên!”

Sau đó, cô vẫy tay, tiếp tục kéo vali đi xa.

Tống Thư Hàng buồn bực xoa huyệt thái dương.

Cũng may đây là thế giới giả tưởng.

Hắn lại đứng dậy đi tìm xung quanh khu La Tín.

…

…

Sắc trời dần tối.

Tống Thư Hàng vẫn không tìm thấy Vũ Nhu Tử.

“Qủa nhiên.”

Hắn thở dài, sải bước ra khỏi khu La Tín, bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến ga tàu siêu tốc.

*Câu nói của nhân vật Hisashi Mitsui trong bộ truyện tranh Slam Dunk.

Chương 1644: Tìm được ngươi rồi, Bạch tiền bối.

Bởi vì có chuyện không gặp được Tô thị A Thập Lục ngày hôm qua làm nền, nên hôm nay Tống Thư Hàng cũng đã chuẩn bị tâm lý trước.

Không gặp được Vũ Nhu Tử cũng là chuyện nằm trong dự liệu của hắn.

Nếu như có thể gặp được Vũ Nhu Tử... thì đúng là niềm vui bất ngờ!

“Cậu trai à, đi đâu thế?”

Sau khi lên xe, tài xế hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Đi ga tàu siêu tốc.”

“Được thôi.”

Tài xế taxi cười đáp:

“Khoảng cách này vừa đẹp, đúng lúc tôi kịp giao ca luôn.

Tống Thư Hàng lịch sự mỉm cười đáp lại rồi bắt đầu rơi vào trầm tư.

Nói đi cũng phải nói lại....

Không ngờ hắn lại nhận nhầm Vũ Nhu Tử.

[Nhận nhầm bà chủ hiệu sách thành Vũ Nhu Tử là chuyện quái quỷ gì thế này?]

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Hắn cẩn thận nhớ lại cảnh tượng nhận nhầm bà chủ hôm nay.

Khi nhìn thấy bóng lưng đó... Không nhầm được, đó chính là bóng lưng của ‘Vũ Nhu Tử’.

Chút tự tin ấy Tống Thư Hàng vẫn có.

Dáng người, kiểu tóc cùng với dáng đi của Vũ Nhu Tử cô nương đều rất đặc biệt. Vì luyện công pháp của Linh Điệp Đảo nên cô bước đi rất nhẹ nhàng, một bước của cô bằng mấy bước của người bình thường... Có thể làm được như thế không chỉ vì chân cô dài thôi đâu!

Thế nhưng khi bóng lưng quay người lại thì lại biến thành dáng vẻ dịu dàng của bà chủ hiệu sách.

Chuyện này quả thật vượt khỏi dự liệu của Tống Thư Hàng.

[Cũng có khi ngay từ đầu nhân vật Vũ Nhu Tử này đã không tồn tại rồi, đó chỉ là nhân vật do mình tưởng tượng ra thôi. Trong thời kỳ trưởng thành thế này, mỗi lần đến thuê sách, nhìn thấy bà chủ đậm chất con gái Giang Nam thì trong đầu mình sẽ tự tưởng tượng ra một nhân vật như thế.]

Ý nghĩ này truyền tới não hải của Tống Thư Hàng.

Sau đó, cũng giống như ‘nhồi sọ’, lặp đi lặp lại liên tục.

Tuần hoàn kiểu tẩy não!

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, bỗng chốc vui vẻ trở lại.

Hiển nhiên đó không phải là suy nghĩ của bản thân hắn mà là ý nghĩ thế giới giả tưởng cưỡng chế gửi tới.

“Chậc, nói cách khác, ngoài dây dưa không nghỉ ra thì nó không còn thủ đoạn gì khác nữa à?”

Tống Thư Hàng nhếch môi.

Suy nghĩ này điên cuồng phát đi phát lại trong não hải của hắn, nhưng như thế hắn lại càng thấy vui vẻ.

Nên miêu tả cảm giác này thế nào nhỉ?

Ừm, cũng giống như lúc nhìn thấy Thông Nương trong ‘hình thái cây hành’ xông tới huơ quả đấm nhỏ, dốc sức đánh vào bắp chân của hắn vậy.

Thông Nương ra sức tấn công, ra tay nhanh đến mức chỉ nhìn thấy hư ảnh của nắm đấm, thỉnh thoảng còn nhảy lên đá vào đầu gối của hắn nữa.

Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi được sự thật đòn tấn công của cô vô cùng yếu ớt, chẳng có chút hiệu quả nào.

‘Thế giới giả tưởng’ bây giờ cũng giống như Thông Nương, đòn tấn công dây dưa của nó cũng tương tự nắm đấm của cô, nhìn có vẻ vừa nhanh vừa hiểm nhưng trên thực tế hiệu quả rất nhỏ, chẳng có tác dụng gì.

Thậm chí, nó càng nhảy nhót như thế thì Tống Thư Hàng lại càng thấy vui.

Cảm giác khi thấy đối thủ cắn răng dốc toàn lực mà cũng chẳng làm gì được mình này cũng là một trải nghiệm trong ‘nhân sinh’.

Khi tài xế taxi nhìn vào gương bên phải của chiếc xe thì thấy được nụ cười ‘vui vẻ’ quỷ dị của Tống Thư Hàng thì bỗng thấy da đầu tê dại.

Vốn anh ta còn đang nghĩ còn một lúc nữa mới tới giờ giao ca, có nên nhân cơ hội đưa cậu trai này đi vòng một vòng hay không? Thế nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười ‘vui vẻ’ của Tống Thư Hàng, anh ta lập tức bóp chết suy nghĩ này từ trong trứng nước.

Anh ta dùng tốc độ nhanh nhất để đưa Tống Thư Hàng đến ga tàu, sau khi lấy được tiền thì lại vội vàng chạy đi.

Tống Thư Hàng ngu người.

“Mình đắc tội với tài xế này từ lúc nào thế nhỉ? Sao nhìn dáng vẻ của anh ta cứ như đi chạy nạn thế này?”

Hắn thầm thấy nghi hoặc.

Tuy rằng bây giờ hắn chỉ có nhục thân bình thường nhưng kinh nghiệm sống vẫn còn đây. Thông qua vẻ mặt của tài xế thì có thể dễ dàng đoán ra tâm tư của anh ta.

Từ đầu tới cuối, mình có làm gì đâu? Thậm chí mình và anh ta cũng chẳng nói với nhau được mấy câu ấy chứ.

Tống Thư Hàng gãi đầu, xoay người đi tới ga tàu.

Vì không vội nên Tống Thư Hàng đi lấy vé trước rồi lại đi ăn chút gì đó lót dạ.

“Cơ thể của người bình thường đúng là phiền phức.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Sau khi tu sĩ lên đến tứ phẩm, chuyện ăn uống không còn quan trọng nữa… Ăn uống chỉ là để hưởng thụ, món ngon vừa có thể hưởng thụ vừa có thể tăng công lực như Thực Tiên Yến mới là thứ mà tu sĩ theo đuổi.

Nếu vì đói bụng mà không thể không đi thì khá là phiền phức.

[Huấn luyện viên… quả nhiên ta vẫn muốn tu chân.]

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Đúng rồi, kể ra thì cuộc sống tu chân của hắn không có huấn luyện viên nào cả.

Nhưng hắn lại nhận tới mấy đồ đệ.

Ừm, lùi một bước mà nói, tất cả các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đều vừa là thầy vừa là bạn của hắn.

…

…

Tàu siêu tốc đi thẳng đến trạm dừng ở một thị trấn nhỏ thuộc thành phố Nam Hoa Hồ.

Xuống thị trấn xong còn phải đi một đoạn nữa mới tới thôn Lâm Dao.

Tống Thư Hàng sờ ví tiền của mình, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời.

“Trước tiên cứ đi tới miếu tiên quân ở thôn Lâm Dao xem sao đã, sau đó… nếu như không có kết quả thì tối nay phải ngủ lại gần thôn Lâm Dao rồi.”

Tống Thư Hàng ngáp một cái, hắn cũng thấy hơi mệt rồi.

“Như thế mà đã không chịu được rồi ư? Đúng là thiếu rèn luyện.”

Tống Thư Hàng xuống trạm xe, sau đó gọi xe đi thẳng đến miếu tiên quân.

“Ồ? Anh bạn, cậu cũng đến miếu tiên quân để cúng bái à?”

Sau khi biết được nơi Tống Thư Hàng muốn đến, tài xế lập tức tỏ ra rất nhiệt tình.

“Ừm, vì gần đây tôi gặp rất nhiều rắc rối, nghe nói miếu tiên quân rất linh nên tôi muốn đến đây cầu tấm bùa gì đó.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Thế thì cậu tìm đúng chỗ rồi đấy, tuy rằng miếu tiên quân của thôn Lâm Dao chúng tôi nhỏ thật nhưng rất linh nghiệm. Bất luận là cầu con trai hay con gái, cầu học hành thuận lợi hay tìm được đối tượng đều có thể thành công đấy.”

Bác tài xế cười khà khà nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu lịch sự.

“Nói ra thì mọi người bây giờ cũng lạ thật đấy. Khi tôi còn trẻ, mọi người đều đến miếu tiên quân cầu con trai. Người nào người nấy chỉ hận không thể để bà vợ nhà mình đẻ ra một thằng cu. Nhưng mấy năm nay những người đến miếu tiên quân cầu tự phần lớn đều xin có con gái, chỉ hận không thể sinh ra được một cô con gái xinh đẹp. Tôi thật chẳng thể hiểu nổi lối tư duy của lớp trẻ bây giờ.”

Bác tài xế lải nhải.

Tống Thư Hàng cười khà khà đáp:

“Có thể là do con gái đáng yêu chăng? Hoặc cũng có thể là vì trước đây quá nhiều người đến cầu con trai nên bây giờ phải cầu con gái để bình đẳng dân số cũng nên?”

“Cậu trai trẻ tổng kết súc tích lắm.”

Bác tài xế bật ngón cái lên khen.

Tống Thư Hàng tựa vào cửa sổ xe, không nhịn được mà nhớ tới Lý m Trúc…

Sau đó hắn đột nhiên nhận ra tâm hồn mình già thật rồi.

Sau khi nhắc tới đề tài con gái, hắn lại thật sự nhớ tới con gái.

“Cậu trai trẻ muốn tới miếu tiên quân để cầu gì thế?”

Chú tài xế hỏi.

“Ừm, thực ra cũng không có gì để cầu, chẳng qua là gần đây mọi chuyện không được thuận lợi, vì thế tôi định đi cầu bình an cho mình an tâm ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chú tài xế gật đầu:

“Cậu trai trẻ tâm thái tốt lắm, gần đây tôi cũng đón vài học sinh cũng trẻ như cậu đến miếu tiên quân, bọn họ đều cầu học hành tấn tới. Tôi đây xin nói thẳng… chuyện học tập này quá nửa phải dựa vào chính mình. Cho dù miếu tiên quân phù hộ cho anh thì cũng chỉ có hiệu quả khoảng mười phần trăm thôi. Tự bản thân anh không cố gắng , chỉ dựa vào chúc phúc của tiên quân thì có tác dụng gì?”

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, nụ cười của hắn chân thành hơn nhiều.

Câu [trẻ như cậu] hắn thích, hắn rất hưởng thụ.

Hình như đã rất lâu rất lâu rồi không có ai khen hắn trẻ.

“Đúng rồi bác tài, tiên quân trong miếu tiên quân trông thế nào nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Phải miêu tả thế nào nhỉ? Một lời khó nói hết. Nhưng mà bức tượng của tiên quân cứ như là thần tiên thật sự vậy!”

Tài xế tán thưởng.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Pho tượng giống như thần tiên… Lần này có lẽ hắn sẽ không quay về tay trắng nữa.

Quả nhiên Bạch tiền bối mãi mãi là người đặc biệt nhất.

Xem ra chuyển cơ để phá cục lần này chính là Bạch tiền bối.

…

…

Thôn Lâm Dao, gần miếu tiên quân.

Tài xế dừng xe, nói:

“Xe đến miếu tiên quân chỉ có thể dừng lại ở đây thôi, giờ cậu phải tự đi vào. Nhìn thấy chỗ đèn đuốc sáng trưng kia không? Chỗ đó chính là miếu tiên quân đấy.”

Tống Thư Hàng nhìn về đằng xa, đúng là vị trí ngôi miếu mà Bạch tiền bối bế quan trong trí nhớ của hắn.

“Cảm ơn bác tài.”

Tống Thư Hàng gửi tiền rồi xuống xe.

Hắn bước nhanh về phía miếu tiên quân.

Càng đến gần ngôi miếu, trong lòng hắn càng vui sướng mừng rỡ.

Đúng vậy, là ngôi miếu này.

Đến cả dáng vẻ cũng giống y như trong trí nhớ của hắn, bất luận là bố trí hay quy cách đều không có thay đổi gì.

Chỉ là náo nhiệt hơn so với trong trí nhớ một chút.

Ở khoảng sân trước miếu đèn đuốc sáng trưng.

Có rất nhiều người đến cầu nguyện ra ra vào vào.

“Cứ vào xem đã rồi tính sau.”

Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, đè nén sự vui mừng trong lòng lại.

Vì dù sao thì… hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn mà.

Thế nên trước khi tận mắt nhìn thấy tượng tiên quân, hắn cần phải bình tĩnh.

Tống Thư Hàng đi từng bước lại gần cửa miếu.

Đoàn người đến cầu nguyện xếp thành hàng dài.

Tống Thư Hàng tuân thủ kỷ luật, theo trình tự mà vào hòa vào trong hàng người.

Trước khi vào cửa hắn lại tiện tay mua hai cây hương.

Trong miếu tiên quân, hương khói vấn vít.

Phía trước vẫn có một hàng dài người đến cầu nguyện, nam có nữ có, người nào cũng lẩm bẩm cầu khấn.

Tống Thư Hàng yên lặng ngẩng đầu nhìn lên tượng tiên quân.

Ngay sau đó, rốt cuộc hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không sai.

Là pho tượng tiên quân này.

Chính là pho tượng thần trước khi Bạch tiền bối xuất quan.

Tượng tiên quân có mái tóc dài, tay xếp thành đạo ấn, sống động như thật.

Đúng là một tác phẩm sánh ngang với tạo hóa.

Nhịp tim của Tống Thư Hàng cũng không khỏi đập nhanh lên vài nhịp… Lần này là vì kích động.

Rốt cuộc cũng tìm được rồi!

Lúc này chắc Bạch tiền bối vẫn còn đang bế quan trong pho tượng này nhỉ?

Nếu như không có ngoại vật quấy nhiễu, có lẽ Bạch tiền bối sẽ xuất quan vào cuối tháng này, ngày 30 tháng 6.

Đoàn người cầu nguyện từ từ di chuyển về phía trước.

Đến lượt Tống Thư Hàng.

Hắn chắp hai tay lại,, nhẹ giọng nói:

“Bạch tiền bối, tìm thấy ngươi rồi.”

Bây giờ hắn phải làm gì đây?

Bạch tiền bối đang bế quan hoàn toàn không nghe thấy âm thanh bên ngoài. Cho dù có chuyển pho tượng của hắn đi cũng không thể làm gián đoạn công cuộc bế quan của hắn được.

Làm thế nào để triệu hóan Bạch tiền bối ra là một vấn đề lớn.

Chẳng lẽ phải đợi đến cuối tháng, để Bạch tiền bối tự xuất quan ra à?

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên nhìn pho tượng.

Một lát sau, hắn nhíu mày lại.

Lúc trước, khi nhìn thấy pho tượng Bạch tiền bối lần đầu tiên, trước mắt hắn sẽ tự động hiện lên thân ảnh thực sự của Bạch tiền bối, mắt như sao sáng, áo trắng như tuyết, đẹp tựa trích tiên.

Nhưng lần này hắn lại không có cảm giác đó.

Chắc không phải pho tượng này… chỉ là một pho tượng thôi đấy chứ?

Chương 1645: QR code khổng lồ

Nếu như Bạch tiền bối này chỉ là pho tượng bình thường thì đắng lòng lắm.

Có một khoảnh khắc, Tống Thư Hàng bị động kinh, định bụng nói với pho tượng thế này: Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài…

Cũng may vào thời khắc cuối cùng, lý trí đã áp chế được xúc động tự tìm đường chết của hắn.

“Bạch tiền bối vạn năng, xin hãy giúp ta một tay.”

Cuối cùng Tống Thư Hàng chỉ yên lặng cầu nguyện, sau đó xoay người rời khỏi miếu tiên quân.

Đợi đến cuối tháng lại tới một chuyến nữa vậy, lúc đó chắc Bạch tiền bối cũng xuất quan.

Trong thời gian một tháng tới hắn nên làm gì nhỉ?

Có nên đi đến ‘Quỷ Đăng tự’ xem thử không nhỉ? Ở đó, hắn và Vũ Nhu Tử cùng có được con linh quỷ đầu tiên trong đời, đó cũng là một nơi rất quan trọng.

Nói không chừng bây giờ hai con linh quỷ vẫn đang ở trong đó. Nhưng nếu như không có Vũ Nhu Tử, cho dù hắn tìm được ‘Quỷ Đăng tự’ thì cũng không thể tiếp xúc với linh quỷ được.

Hay là đi dạo xung quanh thôn Lâm Dao?

Hắn còn nhớ lúc Bạch tiền bối sắp xuất quan, sức quyến rũ quỷ dị của hắn không thể khống chế được mà thoáng truyền ra ngoài, sau đó pho tượng liền bị người ta cướp đi… Hình như là một gã thiếu gia cướp thì phải, đó cũng là một ‘mốc thời gian’, rất có thể cũng là mấu chốt để phá cục.

“Đợi chút, hóa ra là thế.”

Tống Thư Hàng vỗ đầu mình.

Còn tận 30 ngày nữa mới đến lúc Bạch tiền bối xuất quan, nên trong trạng thái bế quan thì ‘sức quyến rũ trí mạng’ của hắn vẫn chưa lộ ra ngoài, thế nên khi mình nhìn pho tượng thì không thể thấy được ảo ảnh chân thân của hắn.

Chắc là như thế rồi.

Hay là mình nhân thời gian một tháng này để tới Qủy Đăng tự dạo một vòng, nếu như không có thu hoạch gì thì một tháng sau lại quay lại?

“Bạch tiền bối, chúc ta mọi việc thuận lợi đi.”

Tống Thư Hàng thông suốt điểm mấu chốt.

Hắn sải bước đi ra khỏi miếu.

…

…

Lúc này, bên ngoài miếu tiên quân vang lên những âm thanh hỗn loạn.

Bốn chiếc xe tải cỡ nhỏ lái tới bên ngoài miếu tiên quân.

Một gã thiếu gia nhảy từ trên xe xuống.

Sau lưng hắn là hơn 60 người đàn ông cao to vạm vỡ.

“Lên, đào tượng tiên quân ra cho tôi! Cẩn thận đấy, đừng làm hư hại tượng tiên quân.”

Gã thiếu gia kia lớn giọng nói.

Cảnh tượng quen thuộc như đã từng nhìn thấy.

Tống Thư Hàng: “???”

Đợi đã, không phải hôm nay mới là ngày 2 tháng 6 à? Còn lâu mới đến lúc Bạch tiền bối xuất quan mà, sao đã xảy ra chuyện này thế?

Chẳng lẽ… thế giới giả tưởng này đảo lộn thời gian của tất cả mọi sự kiện à?

Nếu như mình làm y theo trí nhớ, đến ngày 30 mới trở lại đây, có khi nào tượng tiên quân đã bị đào đi từ lâu rồi không.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang trầm ngâm suy tư, sáu mươi người đàn ông vạm vỡ kia đã cầm theo công cụ xông vào trong miếu tiên quân, mặc kệ những tiếng mắng mỏ và phản kháng của khách hành hương mà cưỡng chế đào tượng tiên quân lên.

Một chiếc ‘xe nâng chuyển hàng’ được lái tới, nâng tượng tiên quân lên rồi phóng tới chiếc xe vận chuyển bên ngoài một cách lưu loát.

Cả quá trình vô cùng trôi chảy.

“Đợi đã!”

Tống Thư Hàng chạy tới.

“Thằng nhãi này đừng làm loạn.”

Một người đàn ông cao lớn chặn Tống Thư Hàng lại, từng khối cơ bắp trên người hắn ta nổi lên cuồn cuộn.

Gã thiếu gia ở đằng sau gọi:

“Đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi thôi.”

Tống Thư Hàng nhìn tên thiếu gia đó một cái.

Mà đối phương cũng cùng lúc nhìn sang Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Tôi nói này…”

“Mang luôn tên này đi cho tôi, tôi thấy tên này rất thuận mắt!”

Tên thiếu gia kia vung tay lên, nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Nhìn ta thuận mắt là ý gì hả!

…

…

Ngay lập tức, Tống Thư Hàng bị mấy người đàn ông vạm vỡ bắt lại, đưa lên xe tải.

Tống Thư Hàng vốn định phản kháng lại nhưng nghĩ kỹ lại thì hắn vốn đang nghĩ xem làm thế nào để làm quen với vị ‘Cậu Cố’ này, bây giờ đối phương đột nhiên bắt hắn đi, đúng là hợp ý hắn.

Vì thế Tống Thư Hàng rất phối hợp để mấy người đàn ông cao to đó túm mình đi.

…

…

Xe tải nhỏ đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới khu trang viên sang trọng mà Tống Thư Hàng quen thuộc.

Cánh cửa sắt nặng nề của trang viên khiến Tống Thư Hàng không nhịn được mà chìm vào hồi ức… Nhớ lại năm đó, con gà bệnh như hắn không thể mở được cánh cửa lớn thế này.

“Không hay rồi, cậu Cố. Cô chủ ngồi trước cửa đợi chúng ta, nhìn có vẻ tức giận lắm. Hình như cô chủ đã biết chúng ta ra ngoài làm gì rồi.”

Một người đàn ông vạm vỡ kêu lên.

“Hả? Sao nó lại biết chúng ta ra ngoài đào tượng thần được? Là ai mách lẻo với nó thế hả?”

Khí thế của cậu Cố yếu hẳn đi, không còn dáng vẻ hăng hái, chỉ điểm giang sơn như trước miếu tiên quân nữa.

“Lần này ra ngoài chúng ta mang theo tới hơn 60 người, rầm rộ như thế, lý nào cô chủ lại không biết được.”

Người đàn ông đó cười khổ đáp.

“Mau lấy vải che tượng tiên quân lại trước đã.”

Cậu Cố kêu lên.

Người đàn ông vạm vỡ nhắc nhở:

“Lần này chúng ta còn mang một thiếu niên về đấy ạ.”

“Trước tiên cứ đánh ngất cậu ta rồi cho đeo mặt nạ gì đó vào để giấu đi.”

Cậu Cố vội vàng nói.

Tống Thư Hàng:

“Đợi chút đã, chúng ta có thể thương lượng mà… đậu má.”

Chưa kịp nói xong, Tống Thư Hàng đã cảm thấy người mềm oặt cả đi, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Trước khi hôn mê, Tống Thư Hàng nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ kia móc ra một chiếc mặt nạ Ultraman đeo lên mặt hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

****

Khi khôi phục lại ý thức, Tống Thư Hàng phát hiện ra mình đang nằm ở trên bàn đá, trên người còn đúng một chiếc quần đùi.

Hơn nữa hắn còn có cảm giác lành lạnh và ngứa ngáy.

Tống Thư Hàng: “???”

Đây là tình tiết quái quỷ gì thế này?

Hắn vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một thiếu nữ da dẻ tái nhợt ngồi trên xe lăn. Cô cầm một bảng pha màu, tay phải nhấc bút vẽ, nghiêm túc vẽ gì đó lên người hắn.

Tống Thư Hàng muốn ngồi bật dậy nhưng lại phát hiện ra mình chẳng còn chút sức lực nào, không nhúc nhích được.

“Đừng cử động.”

Thiếu nữ da dẻ tái nhợt nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng thở dài hỏi:

“Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Trong khi nói chuyện, hắn nhận ra mình vẫn còn đeo chiếc mặt nạ kia.

“Để ta vẽ xong trước đã, được không ân nhân tiên sinh.”

Thiếu nữ da dẻ tái nhợt nghiêm túc nói.

n nhân tiên sinh?

Tống Thư Hàng mỉm cười… Không ngờ mấu chốt phá cục lại ở đây.

Thiếu nữ da dẻ tái nhợt ngồi trên xe lăn này chính là em gái của cậu Cố kia.

Trạng thái hiện tại của cô rất kỳ lạ.

Nhưng sự kỳ lạ của cô lại đúng là thứ mà Tống Thư Hàng mong muốn.

“Yên tâm đi, ta đã vẽ thử mấy chục lần trong mơ rồi, lần này chắc chắn sẽ vẽ được.”

Thiếu nữ lên tiếng an ủi.

Tống Thư Hàng: “…”

“Từ sau khi gặp được ân nhân vào năm tháng trước, cơ thể của ta lại dần dần hồi phục. Chắc khoảng nửa tháng nữa ta có thể đứng dậy khỏi xe lăn, tự mình đi lại được rồi.”

Thiếu nữ vừa nghiêm túc vẽ lên cơ thể Tống Thư Hàng vừa thong thả nói.

Tống Thư Hàng chỉ yên lặng lắng nghe.

Trong đầu hắn bắt đầu nhớ lại phần ký ức này.

Lúc hắn và Đậu Đậu mang tượng của Bạch tiền bối về, trước khi đi, Đậu Đậu đột nhiên bảo hắn cho thiếu nữ ngồi trên xe lăn này uống một giọt ‘Thối Thể dịch’, xem như kết thiện duyên.

Sử dụng Thối Thể dịch sẽ khiến cơ thể chịu kích thích rất lớn. Cho dù có là thanh niên huyết khí phương cương, cơ thể khỏe mạnh thì cũng phải cẩn thận khi uống Thối Thể dịch.

Khi đó thiếu nữ ngồi xe lăn này nom rất ốm yếu, khí huyết hư nhược, chẳng có vẻ gì là có thể chịu đựng được dược hiệu của ‘Thối Thể dịch cả.

Nhưng Đậu Đậu lại khăng khăng muốn Tống Thư Hàng tặng cho cô một giọt Thối Thể dịch.

Lúc đó Tống Thư Hàng còn nghi ngờ, không biết có phải cô gái này có tên là ‘Sở Sở’ không.

Đậu Đậu hình dung đây là một ‘thiện duyên cực lớn’.

Lúc đó Đậu Đậu đã nhìn ra được điều gì ư?

“Sau này, cứ cách vài ngày, ta lại có một giấc mơ. Trong mơ có người dạy ta vẽ các hình xăm lên cơ thể người, những đồ án hình xăm mà ta vẽ luôn khác nhau. Sau mỗi lần nằm mơ, ta lại cảm thấy tinh thần rất mệt mỏi.”

Thiếu nữ tiếp tục nói.

Thiếu nữ này đã mở được ‘hệ thống học bá’, có được khả năng học tập trong mơ rồi ư?

Khụ, chắc là thứ gì đó như kiểu huyết mạch truyền thừa nhỉ?

“Cứ như thế, ta vẽ liên tục suốt hai tháng. Trước kia khi nằm mơ đều là vẽ hình xăm trên một tế đàn cổ xưa. Nhưng giấc mơ hôm nay lại khá kỳ lạ, ta vừa nằm mơ liền phát hiện ra người mà ta vẽ lên lại là ân nhân. Ừm, vẽ xong rồi.”

Thiếu nữ bỏ bảng pha màu và bút vẽ xuống, gật đầu đầy vẻ hài lòng.

Tống Thư Hàng:

“Cô vẽ gì lên người ta thế?”

“Đương nhiên là hình xăm rồi, ta dựa vào hình xăm mơ thấy trước kia rồi tự cải tiến đấy.”

Thiếu nữ cười híp mắt, đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ồ, sư phụ của ta gọi tôi rồi.”

Thiếu nữ đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng:

“Hả?”

“Sư phụ của ta là bạn thân của Thất Tu Thánh Quân, cổ vu Elise nữ sĩ, Elise là phát âm, là âm hiệu của ngài ấy. m hiệu cũng giống như đạo hiệu, pháp hiệu vậy. n nhân, ta cũng tiếp xúc với thế giới này rồi.”

Thiếu nữ nhếch môi nói:

“Chờ đến ngày ta xuất sư thì sẽ có cơ hội gặp lại ân nhân.”

Cô trầm tư chốc lát, từ từ vươn tay ra định tháo mặt nạ của Tống Thư Hàng xuống.

Nhưng được nửa đường thì lại dừng tay:

“Ừm, tháo mặt nạ trong mộng thì cũng chỉ nhìn thấy gương mặt giả thôi. Cứ đợi đến khi có cơ hội rồi lại nhìn diện mạo thật của ân nhân trong hiện thực vậy.”

Trong mơ? Bây giờ cô ấy đang mơ ư?

“Đến lúc tỉnh lại rồi.”

Cô vỗ tay, nói:

“Ta rất hy vọng có thể được gặp ân nhân ở hiện thực. Thật đáng tiếc, nếu ban đầu ân nhân không đeo mặt nạ, để ta nhìn thấy gương mặt thật thì tốt biết bao. Như thế ta cũng dễ tìm được ngươi để trả lại món nợ ân tình lúc đó, hoàn thành tâm nguyện của mình.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta nên thấy may mắn vì lúc đó không cho cô thấy gương mặt thật của ta, nếu không hình tượng ‘ân nhân’ vĩ đại trong lòng cô sẽ vỡ tan tành mất.

Trong lúc suy tư, thiếu nữ trước mặt đột niên ngẩng đầu tựa vào ghế rồi ngủ mất.

Mà Tống Thư Hàng cũng khôi phục khả năng hành động.

Hắn từ từ bò dậy khỏi bàn đá, nhìn xung quanh.

Nơi đây nhìn giống như một phòng vẽ tranh khổng lồ, chắc hẳn là nơi bình thường thiếu nữ kia dùng để vẽ tranh.

Quần áo của hắn được đặt ở bên cạnh.

Nhưng chỗ đó còn có một cái gương.

Tống Thư Hàng nhặt quần áo của mình lên, đi tới trước gương, muốn nhìn xem thiếu nữ kia đã vẽ hình gì lên người mình.

Sau đó hắn liền nhìn thấy một hình vẽ… QR code khổng lồ.

Tống Thư Hàng dụi mắt.

Là QR code thật, không trật đi đâu được.

Lật bàn!

Chẳng phải đã nói trước là hình xăm à? Tại sao lại là QR code cơ chứ?

Một lúc sau…

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động của mình ra, thử quét mã QR.

Chương 1646: Tố chất tâm lý của thiên kiếp trong thế giới hắc long kém thế à?

Tống Thư Hàng hoàn toàn không có thói quen cứ nhìn thấy QR code là muốn quét… Hắn không như Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, đến cả QR code trên đầu Thiên Nhân cũng không tha.

Nhưng lần này QR code được vẽ trên người hắn, không quét thì làm sao chịu được chứ?

Tống Thư Hàng đối diện gương, giơ cao điện thoại lên điều chỉnh góc độ, 'tít' một tiếng, quét một lần.

Ting ~~

Di động vang lên âm thanh vui tai.

Nhưng chẳng có tác dụng quái gì, chẳng quét ra được thứ gì hết.

"Là mình thao tác sai à?"

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn lùi lại đằng sau một bước, điều chỉnh lại góc độ di động, để di động chiếu thẳng vào QR code trên người mình, quét thêm một lần nữa.

Ting ~

Lần này thật sự quét ra rồi.

Tống Thư Hàng lật điện thoại lên xem… là một bức ảnh.

"Ảnh, ảnh á?"

Tống Thư Hàng trừng to mắt.

Thiếu nữ kia vẽ trên người hắn cả buổi, vẽ một QR code phức tạp như thế, kết quả lại quét ra một tấm ảnh ư?

Ôi dạ dày đau, gan đau, thận cũng đau nữa.

Trên tấm ảnh là một tế đàn khổng lồ theo phong cách nguyên thủy bí ẩn. Nó nằm giữa một bồn địa được vây quanh bốn phía bởi các ngọn núi.

Tế đàn được vẽ đầy các văn tự Cổ Vu, đây là văn tự còn cổ xưa hơn cả ‘ngôn ngữ viễn cổ’, hiện giờ đã thất truyền quá nửa, đến cả những người hiểu được văn tự Cổ Vu này cũng chẳng có bao nhiêu.

Trên tế đàn có một cái hố lớn, kích thước vào cỡ một cái ao nhỏ.

Bên mép chiếc hố trong tế đàn có một thân ảnh mặt mũi mơ hồ đang vươn tay rạch cổ tay của mình, máu tươi màu vàng chảy từ miệng vết thương ra, rơi xuống chiếc hố trong tế đàn.

Ở khoảng không bên trên tế đàn giăng kín thân ảnh của kẻ địch, bọn chúng đều đang liếc trộm tế đàn bên dưới, nhìn chằm chằm thân ảnh mơ hồ bên cạnh tế đàn.

Tống Thư Hàng: “…”

Tấm ảnh này có nghĩa gì đây?

Chẳng lẽ là bảo ta tìm ‘tế đàn’ à?

Nhưng chỉ có mỗi một tấm ảnh, ta phải đi đâu tìm tế đàn đây? Làm khó người ta quá mà.

Nếu như ‘bí pháp giám định’ của mình ở đây thì còn có thể giám định một phen, xem xem có lấy được manh mối và tình báo gì không.

Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Cuối cùng hắn nhìn vào thân ảnh người đàn ông mơ hồ đứng bên cạnh tế đàn kia.

Trên cơ thể người đàn ông đó có một hình xăm phức tạp… nhưng không phải là QR code trên người Tống Thư Hàng, người ta là hình xăm Cổ Vu chân chính kìa.

Tống Thư Hàng cân nhắc tỉ mỉ những hình xăm này.

Có lẽ nào bí mật được giấu trong những hình xăm này không?

Hắn phóng to hình ảnh trong di động lên.

Sau khi nhìn một lúc… Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời, thở dài.

Tống *Mù tịt hình xăm Cổ Vu* Thư Hàng.

Trong tình huống hoàn toàn không hiểu gì, hắn có thể nghiên cứu ra thứ gì mới có chuyện đó..

Tống Thư Hàng thu nhỏ hình ảnh trên di động lại, nhìn cẩn thận toàn cục bức ảnh.

“Ố?”

Đột nhiên hắn thốt lên một tiếng.

Là hắn hoa mắt à? Có một khoảnh khắc hắn cảm thấy người có gương mặt mơ hồ kia chính là mình.

Hình như vết thương ở cổ tay kia cũng xuất hiện trên chính cánh tay của hắn, tê rát đau đớn.

Dường như có máu tươi không ngừng chảy ra từ người hắn, rơi xuống trên tế đàn.

Một lúc sau lại còn có cảm giác suy yếu khi mất máu đầy chân thực ập tới.

Tống Thư Hàng cảm thấy cả người mình lạnh lẽo, hô hấp khó khăn, mất dưỡng khí, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mất máu quá nhiều còn có biểu hiện thế này ư?

Tống Thư Hàng nhớ lại chuyện mình thi triển bí pháp giám định trước đây… Khi đó máu trong người hắn phun ra như suối, cả người như biến thành xác khô, nhưng chỉ cần uống một viên thuốc, làm phát Trì Dũ Thuật là lại khôi phục như ban đầu.

Oong ~~

Trong khi đang trầm tư, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc của mình ù đi.

Dường như có một bầy ong khổng lồ đang bay trong đầu hắn vậy.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, lắc đầu vài cái.

Sau một lúc lâu, tiếng ong ong trong đầu biến mất, hắn mới mở mắt ra.

Vẫn là phòng vẽ tranh của thiếu nữ kia.

Nhưng sau lưng hắn lại truyền tới cảm giác ấm áp.

Cảm giác ấm áp đó xua tan cái lạnh trong người hắn lúc này.

Sau đó một đôi tay được tạo thành từ ánh sáng màu vàng đỡ lấy, ôm hắn vào trong lòng.

Là hai tay của mỹ nhân rắn công đức.

Cô ấy đi vào thế giới giả tưởng rồi ư?

Nói cách khác… hắn đã phá cục rồi?

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng ấm lòng, cảm động nói:

“Cô đến rồi.”

Trong khi nói chuyện, đôi cánh nhỏ bên hông mỹ nhân rắn công đức giương ra, vỗ nhẹ một cái.

Hai cánh giang rộng, hóa thành một đôi cánh lớn.

Đôi cánh khép lại, bao phủ Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức.

“Nhân gian đại pháo cấp 1 chuẩn bị.”

@#%× Tiên Tử phát ra thứ ngôn ngữ quái dị.

Tống Thư Hàng: “?”

Trong lòng hắn có dự cảm chẳng lành.

Không đợi hắn suy xét nguyên nhân của dự cảm chẳng lành này thì…

Vù!

Mỹ nhân rắn công đức ôm hắn bay lên trời, phi thẳng lên mái nhà.

Bụp ~~

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu của mình đập thật mạnh vào trần nhà.

Hai mắt hắn tối sầm lại, hôn mê lần nữa.

****

Tống Thư Hàng bị một cơn ‘đau nhức’ dữ dội đánh thức.

Khi mở mắt ra lần nữa, Tống Thư Hàng phát hiện ra mình đang ở trong một không gian tối thui.

Thiên kiếp của thế giới hắc long vẫn siêng năng giáng ‘đau đớn’ lên người hắn, đả kích ý chí của hắn.

Mỹ nhân rắn công đức đã khôi phục hình dáng ban đầu, cô cuộn đuôi rắn lại, ‘ngồi’ ở bên cạnh. Đôi cánh bên hông đã thu nhỏ lại, phủ lên bụng cô.

[Đôi cánh này có thể to ra.]

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào đôi cánh đó, mỗi lần tiến hóa @#%× Tiên Tử đều mang tới bất ngờ lớn cho người ta.

Bụp ~~

Đúng lúc này, một cảm giác đau đớn lại đáp xuống người Tống Thư Hàng.

Cơ thể Tống Thư Hàng run rẩy… Không biết đây là đợt đau đớn thứ một trăm lẻ mấy rồi.

Hắn phát hiện ra mình đã có thể chịu đựng được đau đớn ở mức độ này.

Tống *Khả năng chịu đau đã lên một tầm cao mới, đau đớn thế này chỉ là chuyện vặt* Thư Hàng.

“Ơ? Ta thích ứng nhanh đến thế à?”

Tống Thư Hàng cũng tự thấy kinh ngạc.

Rõ ràng trong cơn đau thứ 101, đau đớn tăng lên gấp trăm lần đã xuýt xoát cực hạn của hắn rồi mà.

Nhưng bây giờ khi cơn đau của thiên kiếp giáng xuống thì hắn đã chẳng còn cảm giác gì nữa rồi.

“Là do thiên kiếp của thế giới hắc long bất lực rồi hay là sức chịu đau của mình lại lên tầm cao mới nhỉ? Có khi nào chỉ có cơn đau thứ 101 là đặc biệt thôi không?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Bụp ~ Lại thêm một cơn đau nữa giáng xuống.

“Còn mấy đợt nữa đây? Hay là đừng kéo dài thời gian nữa, đến hết một lượt luôn đi?”

Tống Thư Hàng đề nghị với không gian màu đen.

Thời gian của mọi người đều vô cùng quý giá.

Lãng phí thời gian với ‘thiên kiếp đau đớn’ vô nghĩa, không đau không ngứa này chẳng có ích lợi gì cả.

Sau khi Tống Thư Hàng dứt lời, không gian màu đen… bắt đầu đổ sụp.

Thiên kiếp của thế giới hắc long biến mất.

Tống Thư Hàng: “???”

Tố chất tâm lý của thiên kiếp thế giới hắc long này kém thế à?

…

…

Phân bộ của bộ lạc Long Huyêt, rừng rậm Dadma, thế giới hắc long.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về cơ thể.

Hắn mở mắt ra.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu lên người hắn.

Hai móng trước của tà ma chuột hamster ôm lấy trường kiếm tăm xỉa răng, tựa vào lan can trên sân thượng, một cái móng sau móc vào lan can. Trông nó tràn ngập khí thế của bậc kiếm khách lang bạt giang hồ.

Vừa ngầu lòi vừa đáng yêu.

Lý Âm Trúc ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, chớp đôi mắt to màu bạc, vươn tay ra tò mò chọc vào mặt hắn.

Sau khi thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, cô lập tức mỉm cười:

“A Tống, ngươi tỉnh rồi à.”

“Lần này ta tu luyện bao lâu rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi theo thói quen.

Khi hỏi câu này, hắn thấy rất có cảm giác ‘cuộc đời tu sĩ”.

Một khi tu sĩ mà bế quan tu luyện thì sẽ mất hàng tháng, hàng năm trời.

Tuy rằng hắn chưa từng bế quan lâu như thế, nhưng lần này độ thiên kiếp thế giới hắc long ‘tấn thăng từ cấp 5 lên cấp 6’, ít nhất cũng phải mất nhiều ngày chứ nhỉ?

“Một đêm.”

Lý Âm Trúc chớp mắt, hàng lông mi dài cũng chớp theo:

“A Tống, mặt trời hóa thân bọc thép của ngươi mới vừa mọc lên thôi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thời gian ngắn hơn tưởng tượng của hắn nhiều.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhẹ nhàng đi tới, tò mò hỏi:

“Lúc ngươi bế quan sao lại đột nhiên tấn thăng, trùng kích từ lưới rồng cấp 5 lên cấp 6 thế? Chẳng phải ngươi đã chuyển hết điểm ma lực cho Tiểu Âm Trúc và chuột hamster rồi à?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nói tới chuyện này, hắn vẫn còn mệt tim đây:

“Toàn bộ đều nhờ sự bóp team cực mạnh đến từ đồng đội.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hiểu ra ngay:

"Có người chuyển ma lực cho ngươi à? Chẳng lẽ… là lão tộc trưởng của phân bộ bộ lạc Long Huyết."

"Ừm."

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Không sao đâu, chẳng phải ngươi đã bình an độ kiếp xong rồi quay về à."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lấy chuôi kiếm vỗ về Tống Thư Hàng:

"Thậm chí ta cảm thấy đây là một chuyện tốt với ngươi đó."

Ngươi xem, khi chưa hết thời gian chờ sống lại, Tống Thư Hàng thăng từ Lưới rồng cấp 5 lên cấp 6, chỉ trong vòng một đêm đã phá kiếp trở ra.

Nếu như thời gian chờ của đồng vàng sống lại kết thúc, khi độ kiếp Tống Thư Hàng không chết một lần thì đúng là có lỗi với bao nhiêu pháp khí sống lại như thế.

"Sau khi thăng cấp thành công, ngươi thấy có gì thay đổi không?"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, nội thị tình trạng hiện giờ của mình:

"Thần thức lại tăng một đoạn, cường độ của tinh thần lực cũng gia tăng đáng kể."

Vốn dĩ tinh thần lực của hắn có đẳng cấp Chân Quân lục phẩm, cộng thêm sự liên kết giữa thần thức và tiểu kim đan 'Cổ U Long Phách', tinh thần lực còn có thể tăng gấp đôi, tương đương với hai vị 'Chân Quân lục phẩm' thông thường.

Bây giờ cường độ tinh thần lực của hắn lại tăng lên gấp đôi.

"Sau đó, ơ… tiểu kim đan của ta."

Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên.

Ngoại trừ hạch tâm 'thần huyết Cổ Vu' , bảy tiểu kim đan của hắn đều đã hoàn thành diễn đồ kim đan.

Mà bây giờ, 'thần huyết Cổ Vu' của hắn cũng bắt đầu thay đổi.

Bản chất của Thần huyết Cổ Vu là một giọt thần huyết màu vàng. Trên đó là giăng kín các loại mã 'QR code' chằng chịt phức tạp… Đó là đường vân được hình thành sau khi kim đan thần huyết hấp thu hơn năm mươi Thiên Nhân ngũ phẩm.

Mà lúc này, mấy cái mã QR code lộn xộn trên Thần huyết Cổ Vu đã được chỉnh lý lại một lượt, tạo thành một mã QR code hoàn toàn mới.

Sau khi nhìn thấy QR code này, khựng lại một lúc, ý thức của hắn liền bao trùm lấy ‘Thần huyết Cổ Vu’ này.

Thần huyết Cổ Vu tràn ra thành vòng tròn bẹt.

Để QR code lộ ra hoàn toàn trước mặt Tống Thư Hàng.

Ý thức của Tống Thư Hàng quét qua QR code, hắn định phục chế nó rồi dùng điện thoại quét một lần nữa xem sao.

Khi ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu hắn, Thần huyết Cổ Vu ‘soạt’ một cái, xuất hiện một đồ án.

Đúng là bức ảnh tế đàn kia.

Chương 1647: Có kết bạn với ‘Tống Thư Hàng’ không

Tống Thư Hàng: “…”

Chuyện này không khoa học, cũng không tu chân.

Chẳng phải diễn đồ kim đan đại diện cho kinh nghiệm cả đời của một tu sĩ, là đồ án kết hợp những đặc điểm như cảm ngộ, công pháp tu luyện và thiên phú của bản thân tu sĩ để diễn họa ra sao?

Tuy rằng [Thế giới được kết nối] và [Bích Thủy Các vô hạn] đều không phải trải nghiệm của Tống Thư Hàng, nhưng nó là do mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ vẽ ra, xét từ một góc độ nào đó thì cả hai đều là một thể với Tống Thư Hàng.

Vì thế bọn họ có thể đại diện cho Tống Thư Hàng. Hai bức diễn đồ kim đan này cũng miễn cưỡng coi như ‘một trong những trải nghiệm nhân sinh’ của hắn.

Còn những bức diễn đồ kim đan còn lại như [thánh thành không bao giờ thất thủ, thánh kiếm mang đến kết thúc cho thế giới, thanh âm Thánh Nhân đã tắt từ thời viễn cổ, sáng tạo và hủy diệt chi tinh] đều là do Tống Thư Hàng tự vẽ ra, không vấn đề gì cả.

Nhưng QR code này là sao đây?

Rõ ràng đây là thứ mà thiếu nữ thiện duyên đã vẽ lên người hắn khi rơi vào ‘thí luyện ảo cảnh của lưới rồng thế giới hắc long’. Có thể nói, nó chẳng liên quan gì đến trải nghiệm của bản thân Tống Thư Hàng cả.

Vừa không khoa học, lại chẳng tu chân.

“Có chuyện gì à, sao trông mặt ngươi như bị táo bón thế kia?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Diễn đồ kim đan trên tiểu kim đan cuối cùng là ‘Thần huyết Cổ Vu’ của ta đã hoàn thành rồi. Nhưng không phải ta tự vẽ, cũng không phải Chờ Đợi và Lời Hứa Tiên Tử hay linh quỷ của ta vẽ.”

“Để ta xem thử.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Lý m Trúc cũng tò mò nhìn sang.

“Được thôi, các ngươi chiếu ý thức tới đây, ta đưa ý thức của các ngươi đến tiểu kim đan.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Ở đằng xa, móng vuốt nhỏ đang ôm kiếm của chuột hamster nhúc nhích, nhưng nó lập tức cắn chặt răng, nhìn lên không trung.

Kiếm khách ngầu lòi sẽ không bao giờ bị hấp dẫn bởi một dụ hoặc nho nhỏ.

Tinh thần lực của Xích Tiêu Kiếm và Tiểu m Trúc chiếu vào đan điền của Tống Thư Hàng. Kim đan cá voi mập lên lên xuống xuống trong đan điền, không biết có phải ảo giác hay không nhưng dường như nó lại mập lên nữa rồi.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng đưa tinh thần lực của Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Tiểu m Trúc đi lên trên.

Trên đường, họ đi qua tiểu kim đan, yêu đan bảy màu, kim cương công đức, hạch tâm Huyết Ma vương tộc, địa bàn của lò phản ứng hạch tâm máy móc, cuối cùng mới đến vị trí của hạch tâm [Thần huyết Cổ Vu].

Lúc này thần huyết Cổ Vu hòa tan ra, hóa thành hình dáng mỏng như tờ giấy.

Bên trên nó là một QR code sống động như thật.

Tiểu m Trúc trợn to hai mắt:

“Q… QR code ư?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Đậu xanh, làm gì có diễn đồ kim đan nhà ai là mã QR cơ chứ!

Diễn đồ kim đan của ngươi thuộc môn phái nào thế hả?

Nhưng một lúc sau, nhớ đến đống diễn đồ kim đan khác người của Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm lập tức bình tĩnh lại.

Tranh biến ảo, diễn đồ thông thường, tranh động, tranh hiệu ứng Droste, truyện tranh 4 khung, tranh hình mạng. Hình thức các diễn đồ kim đan của Tống Thư Hàng đều không hề trùng lặp.

Giờ thêm một bức QR code, hình như cũng có thể chấp nhận

được.

[Xích Tiêu Kiếm ta có kiếm linh, có được ý thức ngàn vạn năm nay mà chưa từng thấy nhiều diễn đồ kim đan thế này. Rốt cuộc là do tu sĩ trước kia quá bảo thủ hay là Tống Thư Hàng ngươi cho trí tưởng tượng bay cao quá đây?]

Trong lòng Xích Tiêu Kiếm tiền bối vô cùng phức tạp.

“Bức hình QR code này có quét được không?”

Ý thức của Tiểu m Trúc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Được.”

“Nhưng chúng ta không thể mang di động vào được, hay là phục chế lại ảnh rồi mang ra ngoài quét?”

Tiểu m Trúc lại hỏi.

“Không cần đâu.”

Tống Thư Hàng đắc ý nói:

“ m Trúc, ngươi cứ để cho ý thức của mình bao phủ lên QR code này, thế là quét được mã luôn. Thú vị lắm.”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Thế nên Thư Hàng à, rốt cuộc thì ngươi đang đắc ý cái quái gì hả!

Không ổn rồi, từ sau khi đi theo Tống Thư Hàng, nó phát hiện ra ngày nào cũng không hết chuyện để khẩu nghiệp.

Lý m Trúc thử để ý thức của mình bao phủ lên đồ án QR code.

Ngay sau đó, cô thật sự cảm nhận được hiệu quả quét mã.

Dường như có một tiếng ‘ting’ vang lên trong ý thức của cô.

Sau đó, một hình ảnh kỳ lạ xuất hiện ‘trước mắt’ cô.

[Có muốn kết bạn với ‘Tống Thư Hàng’ không? Có, Không.]

Lý m Trúc không hề do dự mà chọn ‘Có’.

Đồng thời cô lên tiếng:

“Hóa ra QR code này là mã mời kết bạn với A Tống.”

Tống Thư Hàng: “???”

Hả?

Kết bạn với ta là sao?

“ m Trúc, sau khi ngươi dùng tinh thần lực để quét mã, thứ xuất hiện không phải là một tấm ảnh ‘tế đàn’ à?”

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

“Không phải, là một lựa chọn kết bạn, hỏi ta có muốn kết bạn với A Tống không, sau đó ta chọn [Có]”

Lý m Trúc đáp.

Tống thư hàng: 0_0!

Đợi chút, tại sao kết quả quét mã của ta và m Trúc lại khác nhau thế?

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngươi thử quét xem nào!”

Tống Thư Hàng vội nói.

Đồng thời, hắn lại nhanh chóng nói với Lý m Trúc:

“ m Trúc, thu ý thức của ngươi về rồi xem xem cơ thể có sự thay đổi nào không. Sau khi lựa chọn ‘kết bạn’ xong, ngươi có bị ảnh hưởng gì không.”

“Được, A Tống.”

Lý m Trúc vui vẻ đáp… Cô cảm thấy rất thú vị.

Xích Tiêu Kiếm phối hợp với Tống Thư Hàng, dùng tinh thần lực của mình để quét ‘QR code’ của hắn.

Cũng như Lý m Trúc, dường như có một tiếng ‘ting’ vang lên trong ý thức của Xích Tiêu Kiếm.

[Không thể kết bạn với ‘Tống Thư Hàng’, xin hãy thăng cấp.]

Xích Tiêu Kiếm: “???”

Thăng cấp á?

Nói thế nào đi chăng nữa thì Xích Tiêu Kiếm ta cũng là thần binh của Trường Sinh Giả, nếu như còn thăng cấp tiếp thì chỉ có thể trở thành ‘đạo khí’ của Thiên Đạo thôi nhỉ?

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối có kết quả gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm:

“Thứ này bảo ta hãy thăng cấp đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm:

“Có phải nó đang kỳ thị chủng tộc không? Vì thấy ta không phải là người nên không cho ta kết bạn hả?”

“Chắc chắn không phải là vấn đề này, dù sao thì nó cũng là hạch tâm kim đan của ta, tính cách cũng phải giống ta chứ. Cho dù không phải diễn đồ ta tự vẽ nhưng quá trình vẫn có liên quan tới ta, là thiện duyên của ta.”

Tống Thư Hàng vội nói.

Xích Tiêu Kiếm:

“Hay là để con tà ma chuột hamster đó qua thử xem sao?”

“Được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ý thức của Xích Tiêu Kiếm tiền bối rút khỏi đan điền của Tống Thư Hàng, trở lại cơ thể.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu m Trúc trước:

“ m Trúc, có thay đổi gì không?”

“Không có gì cả, nếu như nói có gì thay đổi thì… ta thấy A Tống trông thân thiết hơn.”

Lý m Trúc nghiêm túc đáp.

“Tóm lại, chắc không phải là chuyện xấu gì. Chúng ta thử tiếp xem. Số hamster, có muốn tới thử ‘diễn đồ kim đan’ của ta không? Thú vị lắm nhé.”

Tống Thư Hàng vẫy tà ma chuột hamster.

Tà ma chuột hamster quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt khinh bỉ… Muốn dùng đôi mắt nhỏ xíu của nó lộ ra vẻ ‘khinh bỉ’ đúng là không dễ dàng gì.

Vì cả gương mặt của nó đều thiên về hướng đáng yêu.

“Chín ra mười ba về (*) tiền lãi giảm một phần thành chín ra mười hai về, được không?”

Tống Thư Hàng mấp máy ngón tay.

Vẻ mặt số hamster đầy bối rối, sau hồi lâu cuối cùng nó cắn răng đáp:

“Thành giao!”

Thực ra chủ yếu là do tận sâu trong lòng, nó cũng rất tò mò không biết diễn đồ kim đan mới của Tống Thư Hàng rốt cuộc ra sao? Còn nữa, Tống Thư Hàng vẫn luôn mồm nói mình có bảy hạt nhân bảy sao bảy kim cương, từ lâu nó đã muốn nhìn tận mắt hình dáng bảy hạt nhân của Tống Thư Hàng rồi… chỉ có điều nó vẫn sĩ diện.

Hiện giờ có bậc thang cho nó, đương nhiên nó sẽ thuận theo đó mà đi xuống rồi.

Số hamster ném trường kiếm tăm xỉa răng trong tay lên một cách ngầu lòi, tung người nhảy lên thân kiếm, bay vù đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó chiếu tinh thần lực của mình vào 'đan điền bản mệnh' của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, nó nhìn thấy 'kình đan bản mệnh' siêu to khổng lồ trong đan điền của Tống Thư Hàng.

Tạo hình kỳ lạ này, lại còn kích thước này nữa.

Nếu như kéo con hàng này ra ngoài rồi nói là 'nguyên anh', có khi người không rõ chân tướng còn tưởng là thật ấy chứ.

"Nào, thả lỏng ra, ta dẫn tinh thần lực của ngươi đi vào."

Tống Thư Hàng bắt đầu dẫn dắt tinh thần lực của tà ma chuột hamster đi vào hạt nhân 'Thần huyết Cổ Vu' của mình.

Trên đường đi, tinh thần lực của tà ma chuột hamster đi qua một chuỗi hạt nhân tiểu kim đan của Tống Thư Hàng.

[Không ngờ mỗi một đan điền lại thật sự có một hạt nhân tiểu kim đan!]

Số hamster không cách nào bình tĩnh lại được.

Tai nghe và mắt thấy hoàn toàn là hai cảm giác chấn động khác nhau!

Hơn nữa trên những tiểu kim đan này của Tống Thư Hàng lại còn vẽ kín 'diễn đồ kim đan' nữa, đúng là các tác phẩm chỉ kém 'nét vẽ điểm mắt" thôi.

Vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ, thánh kiếm mang tới kết thúc cho thế giới, thanh âm thánh nhân đã tắt từ thời viễn cổ, Bích Thủy Các vô hạn, sáng tạo và hủy diệt chi tinh… mỗi một diễn đồ kim đan đều là 'tinh phẩm'.

Khí thế hoành tráng, kết cấu phức tạp.

Cứ lấy bừa một 'diễn đồ kim đan' bất kỳ rồi đặt lên người một tu sĩ bình thường đều có thể khiến thực lực của bọn họ tăng mạnh. Độ phức tạp của mỗi một diễn đồ đều đã vượt khỏi chín long văn.

Chúng ta không giống nhau ~ không giống nhau ~ không giống nhau ~~

Phong cách của chúng ta hoàn toàn khác biệt ~~

Tà ma chuột hamster trúng phải một đòn đả kích nhất định.

Cũng may ta còn có chủ nhân nhà ta.

Tà ma chuột hamster cũng là thành viên của team đạo tâm kiên định, nó cân bằng nội tâm của mình ngay lập tức.

Có chủ nhân là chúa tể Cửu U, tương lai của nó chắc chắn sẽ vô cùng xán lạn!

Trong lúc trầm tư, Tống Thư Hàng đưa tà ma chuột hamster đến chỗ kim đan ‘Thần huyết Cổ Vu’ của mình.

“Q… QR code!”

Phản ứng của số hamster cũng đáng yêu như Tiểu m Trúc vậy.

“Đúng thế, đây chính là diễn đồ kim đan mới của ta.”

Tống Thư Hàng đắc ý nói:

“Ngươi chỉ cần cho tinh thần lực bao phủ lên nó là có thể quét mã nữa đấy.”

“Có virus không?”

Số hamster hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ngươi cảm thấy ta là loại người đó à?”

“Cũng đúng.”

Số hamster đáp:

“Nếu như ngươi thật sự là kẻ chơi bẩn như thế thì không thể được chủ ta thích đâu.”

“Ta cảm thấy chắc Bạch tiền bối two thích ta là vì ta biết kể chuyện cười.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tà ma chuột hamster:

“Khà khà khà.”

Đây đúng là chuyện nực cười nhất mà nó nghe được trong năm nay đấy.

Nó cho tinh thần lực của mình phủ lên QR code của Tống Thư

Hàng.

Ting ~

[Có muốn kết bạn với ‘Tống Thư Hàng’ không? Có, Không.]

Cái này còn phải hỏi à.

Đương nhiên là chọn ‘Không’ rồi.

Nó và số Bá Tống là kẻ thù đấy, làm sao có thể kết bạn với hắn cơ chứ?

Số hamster cười lạnh.

Sau đó, ngón tay của nó lại nhấn vào ‘Có’.

(*) Chín ra mười ba về: Khi đi thế chấp, món đồ được thế chấp với giá 10 đồng, thời hạn là 3 tháng, tiền lãi mỗi tháng là 1 đồng. Thế nhưng khi nhận tiền, nếu như món đồ thế chấp đáng giá 10 đồng thì tiệm thế chấp chỉ trả 9 đồng, đây gọi là ‘chín ra’. Đến khi hết hạn 3 tháng, người khách đến chuộc đồ thì cần phải nộp đủ tiền lãi của 3 tháng là 3 đồng và tiền vay gốc, tổng cộng là 13 đồng. Vì thế khi làm ăn, khi một người ăn lãi quá nhiều, không thèm để ý đến lợi ích của người khác thì người ta thường dùng cụm này. Lúc trước Tống Thư Hàng cho tà ma chuột hamster vay lãi cũng là theo ý này.

Chương 1648: Xin lỗi, ta bật cười rồi

"Ta trượt tay!"

Tà ma chuột hamster nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: "???"

"Sau khi ngươi quét mã xong thì nhìn thấy gì, là một tấm hình 'tế đàn' hả? Hay là yêu cầu kết bạn với ta? Hay là thông báo bảo ngươi thăng cấp?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Số hamter: "…"

Có nhiều lựa chọn thế cơ à? Sao không nói cho nó biết sớm chứ?

Sau một lúc lâu, số hamster mới đáp:

"Là lựa chọn mời kết bạn."

"Vậy chắc chắn là ngươi chọn 'Không' nhỉ?"

Tống Thư Hàng cười khà khà nói:

"Không thì không thôi, đừng dùng 'trượt tay' làm cái cớ. Ta không bận tâm chuyện ngươi chọn 'không' đâu, ta chỉ muốn kéo ngươi vào để xem QR code nó hiện ra cái gì thôi."

Số chuột hamster: "…"

Rốt cuộc phải dùng từ gì để hình dung cảm giác bực bội, uất ức này đây? Online đợi, vã lắm rồi.

Đột nhiên muốn chết quá đi mất.

Mang tâm trạng vô cùng uất ức, ý thức của số hamster yên lặng rút khỏi đan điền của Tống Thư Hàng.

"Tình hình thế nào rồi?"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng bật ngón tay cái lên:

"Qủa nhiên không liên quan gì đến chủng tộc hết, sau khi số hamster quét mã thì cũng hiện ra lựa chọn kết bạn với ta như m Trúc."

“Vậy tại sao của ta lại là thăng cấp chứ?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối không phục.

“Có lẽ Xích Tiêu Kiếm tiền bối thiếu thứ gì đó. Thứ mà số hamster và m Trúc có nhưng Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại không có.”

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Trong khi nói chuyện, hắn nhìn Lý m Trúc và tà ma chuột hamster một lượt.

Hắn phát hiện ra giữa mình và hai người có một mối liên hệ ‘như có như không’, hai bên trở nên thân thiết hơn.

“Ơ?”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Hắn lại nhìn chăm chú vào tà ma chuột hamster.

Nó vô thức tránh né ánh mắt của hắn.

Đúng thế, hắn thật sự cảm thấy tà ma chuột hamster trở nên thân thiết hơn.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, thử sờ cái đầu nhỏ của số hamster.

Số hamster lại vô thức tránh né, nhưng khi tránh được một nửa, dường như nó lại hạ quyết tâm, không tránh tiếp nữa.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó:

“Ngoan ~~”

“Chít chít ~”

Tà ma chuột hamster híp mắt lại, phát ra những tiếng kêu thoải mái.

Đáng yêu quá đi mất.

Một lúc sau.

“Em gái ngươi, đừng có tự tiện sờ đầu ta!”

Tà ma chuột hamster tức giận nói.

“Ừm, chắc tám chín tháng nữa em gái ta sẽ ra đời.”

Tống Thư Hàng cười khà khà đáp:

“Đương nhiên, cũng có thể là em trai.”

Tà ma chuột hamster: “…”

Quả thật là không có cách nào để nói chuyện với nhau được mà!

Nó yên lặng ôm lấy phi kiếm của mình, tung người nhảy lên lan can, mắt nhìn ra xa, trên người tràn ngập cảm giác tang thương.

Tiểu m Trúc đứng bên cạnh chớp mắt.

Tống Thư Hàng vươn tay ra ôm cô, tung cô lên thật cao rồi lại đón lấy.

Trước đây khi Tống Thư Hàng chơi cùng mấy đứa em họ thì hắn thích làm thế này nhất.

“Hì hì hì hì ~~”

Tiểu m Trúc phát ra những tiếng cười vui tai như tiếng chuông ngân.

“Thứ mà Tiểu m Trúc và chuột hamster đều có nhưng ta thì không.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bắt đầu trầm tư.

Vấn đề chủng tộc đã bị loại trừ… Kết bạn với Tống Thư Hàng không liên quan gì đến chủng tộc hết.

Chẳng lẽ là cơ thể bằng xương bằng thịt?

Dù sao nó cũng chỉ là một thần binh bảo kiếm, không có cơ thể bằng máu thịt.

Nhưng cũng đâu thể dựa vào ‘thăng cấp’ để lấy được cơ thể bằng xương bằng thịt chứ? Thế cho nên có lẽ không phải lý do này.

Trừ phi… Theo như trải nghiệm trong lần nhập mộng đó của Tống Thư Hàng, dưới sự chăm chút của ‘Dưỡng Đao thuật’ sớm muộn gì cũng có một ngày thần binh hóa thành người thì phải?

Nhưng Xích Tiêu Kiếm cứ cảm thấy ‘đao nương’ mà Tống Thư Hàng gặp được khi nhập mộng là giả dối, trong đời mình Xích Tiêu Kiếm đã từng gặp rất nhiều thần binh của các Trường Sinh Giả nhưng chưa thấy thần binh Trường Sinh Giả nhà ai lại có thể biến thành hình người cả.

Vì thế nó suy đoán, đối phương chắc chắn không phải ‘đao hóa người’ mà vốn là một đao yêu tương tự như ‘Đao Cổ Vô Hình’, sau khi tu luyện lên đến ngũ phẩm thì có được năng lực hóa thành hình người.

Nếu như không có liên quan gì đến chủng tộc và cơ thể bằng xương bằng thịt thì rốt cuộc là nguyên nhân gì chứ?

Trong khi Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang vắt óc suy tư, có tiếng gõ cửa vang lên ngoài phòng Tống Thư Hàng.

Là khí tức của lão tộc trưởng phân bộ lạc Long Huyết và Côn Na nữ sĩ.

“Thư Hàng tiên sinh dậy rồi à?”

Lão tộc trưởng mỉm cười nói… Tối hôm qua, thông qua thần điện, hắn gửi cho Thư Hàng tiên sinh 200 vạn điểm ma lực, chắc tiên sinh đã nhận được rồi nhỉ?

Hôm nay hắn đến để xác nhận xem Thư Hàng tiên sinh có hài lòng hay không.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đón lấy Lý m Trúc rồi đặt cô xuống.

Sau đó hắn thầm cắn răng đáp:

“Dậy rồi, mời vào.”

Lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ đẩy cửa đi vào.

“Ha ha ha, hôm nay sắc mặt của Thư Hàng tiên sinh rất tốt.”

Lão tộc trưởng cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhờ phúc của lão tộc trưởng, tối qua 200 vạn điểm ma lực tới trợ giúp kịp thời, ta đã thăng từ lưới rồng cấp 5 lên cấp 6 rồi.”

“Hóa ra là thế.”

Lão tộc trưởng vui vẻ nói:

“Có thể giúp được Thư Hàng tiên sinh thì thật là tốt quá.”

Xem ra Thư Hàng tiên sinh rất hài lòng với phần quà của hắn.

Lão tộc trưởng mỉm cười xán lạn, cười tươi đến mức lộ hết cả nếp nhăn nơi khóe mắt.

Thực ra khi tặng 200 vạn điểm ma lực hắn vẫn thấy hơi lo… Vì có rất nhiều cao thủ, đặc biệt là cao thủ trẻ tuổi đều rất sĩ diện.

Tặng quà cũng là một kỹ năng, nếu làm lộ liễu quá thì cao thủ trẻ tuổi sẽ thấy mất mặt, có khi lại còn giận dỗi ấy chứ.

Mà Thư Hàng tiên sinh lại thẳng thắn bày tỏ sự vui mừng của mình.

200 vạn điểm ma lực của mình có thể giúp đỡ Thư Hàng tiên

sinh, đúng là tuyệt vời.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, ngẩng đầu nhìn mặt trời bên ngoài phòng.

[Ngôn ngữ thật đúng là một môn nghệ thuật.]

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Xem ra trong thế giới hắc long hoàn toàn không có kiểu "đá đểu", hắn nói ngược mà lão tộc trưởng hoàn toàn không hiểu, lại còn tưởng 'lời đá đểu' của hắn là thái độ hài lòng nữa chứ.

Ôi mệt tim quá ~~

Nhưng lão tộc trưởng tặng hắn 200 vạn điểm ma lực để trợ công cũng là có ý tốt. Đối phương thật lòng muốn giúp đỡ mình.

Tống Thư Hàng còn có thể nói gì nữa đây?

Đương nhiên hắn sẽ không trách cứ lão tộc trưởng.

Thế nên lúc này chỉ cần mỉm cười là được rồi!

Tống Thư Hàng nở nụ cười ấm áp lòng người... Tận sâu trong nụ cười chứa đựng cảm xúc rất phức tạp.

Côn Na nữ sĩ chớp mắt, nghi hoặc hỏi:

"Sao Thư Hàng tiên sinh lại vội vàng như thế chứ? Tối qua đã tấn thăng từ lưới rồng cấp 5 lên cấp 6 rồi ư? Không thể chuẩn bị thêm chút nữa à? Vốn ta còn định tối nay qua đây hướng dẫn Thư Hàng tiên sinh vài loại ma thuật hữu dụng để dùng khi độ kiếp nữa."

Tống Thư Hàng tiếp tục mỉm cười:

"Thời gian không đợi người mà, gió xuân thổi, trống trận vang. Gió đông vừa tới, sao còn có thể quan tâm tới chuyện đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo hay chưa chứ?"

"Thư Hàng tiên sinh nói chuyện phức tạp quá."

Trên gương mặt Côn Na nữ sĩ tràn ngập vẻ mê man.

"Ha ha ha ha, nói tóm lại, ta đã thành công tiến vào lưới rồng cấp 6 rồi, đây là chuyện mừng, đáng để chúc mừng. Còn nữa, tuy rằng đã vào lưới rồng cấp 6 nhưng về mặt pháp thuật ta còn phải học hỏi Côn Na nữ sĩ nhiều lắm. Biết nhiều không sợ thiệt, quả thật ta cần phải học thêm vài loại pháp thuật nữa."

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Trong những lần độ kiếp sau này, hắn cũng dùng tới pháp thuật, bắt buộc phải học. Nhất là pháp thuật hệ phòng ngự hoặc là pháp thuật có thể chọi thẳng với thiên kiếp, pháp thuật hệ hỗ trợ cũng rất quan trọng.

Xích Tiêu Kiếm đứng ở bên cạnh nghe thấy Tống Thư Hàng nói ‘Biết nhiều không sợ thiệt’ thì không nhịn được mà bật cười.

Một tên lên đến ngũ phẩm rồi mà còn dùng quyền pháp căn bản để đánh nhau với người khác như ngươi thì lấy đâu ra ‘Biết nhiều’ chứ.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn Xích Tiêu Kiếm tiền bối bằng ánh mắt u oán.

“Chỉ cần Thư Hàng tiên sinh muốn học thì có thể tìm ta bất cứ lúc nào.”

Côn Na nữ sĩ cười híp mắt, đáp:

“À còn nữa, ta cũng rất hứng thú với mấy pháp thuật đặc biệt của Thư Hàng tiên sinh đấy.”

“Chúng ta cùng bàn luận với nhau đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Tu luyện giả trao đổi với tu luyện giả thì phải như thế này mới đúng.

“Đúng rồi Thư Hàng.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên nhớ tới một chuyện:

“Ngươi thử để tinh thần lực của Côn Na nữ sĩ đi vào đan điền của ngươi, quét QR code xem.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm thấy mình sắp tìm ra nguyên nhân của chuyện này rồi.

“Ơ? Thế có được không?”

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại… Côn Na nữ sĩ không phải là tu sĩ, cô ấy có thể quét kim đan của mình được hả?

“Cứ thử xem, ta có cảm giác có lẽ chân tướng chính đang nằm ở đây.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn Côn Na nữ sĩ:

“Côn Na nữ sĩ, cô có thể đưa tinh thần lực của mình ra khỏi cơ thể không?”

Tu sĩ và pháp sư của thế giới hắc long khác nhau, kẻ gà mờ như Tống Thư Hàng không biết ‘tinh thần lực’ của Côn Na nữ sĩ có thể vào đan điền của hắn như những tu sĩ khác không.

“Không thành vấn đề, ta có thể làm được.”

Côn Na nữ sĩ đáp.

“Vậy cô thử phóng tinh thần lực ra đi, không cần nhiều, chỉ cần phóng ra một chút rồi để nó đáp xuống người ta. Sau đó ta sẽ dẫn tinh thần lực của cô vào đan điền của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đan điền?”

Tuy rằng trên gương mặt của Côn Na nữ sĩ tràn đầy vẻ nghi hoặc nhưng hai mắt của cô lại tản ra ánh sáng nóng rực. Trực giác của học giả nói cho cô biết, Thư Hàng tiên sinh sắp cho cô thấy một thứ rất đặc biệt.

Cô nhắm mắt lại, thử tách tinh thần lực của mình ra ngoài, phụ thân lên người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, cô đột nhiên cảm thấy tinh thần lực của Thư Hàng tiên sinh quấn lấy tinh thần lực của cô một cách linh hoạt, dẫn tinh thần lực của cô chui vào trong cơ thể hắn. Cách sử dụng tinh thần lực này khác xa thế giới hắc long.

“Đừng căng thẳng, thả lòng nào.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Con đường tu luyện của tu sĩ và pháp sư trong thế giới hắc long khác nhau, cách vận dụng tinh thần lực cũng không giống nhau.

Tống Thư Hàng đưa tinh thần lực của Côn Na nữ sĩ vào đan điền bản mệnh của mình.

Trong đan điền, kim đan cá voi mập khổng lồ ung dung bơi lội.

“Đây là cái gì?!”

Côn Na nữ sĩ tò mò hỏi.

Tại sao trong cơ thể của Thư Hàng tiên sinh lại có một con cá to béo như thế?

“Đây là kim đan, đến lúc chúng ta luận bàn ta sẽ giải thích cho cô nghe. Cô đi theo ta trước đã.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó hắn đưa tinh thần lực của Côn Na nữ sĩ ngược dòng, đi qua từng hạt nhân tiểu kim đan, đến chỗ hạt nhân ‘Thần huyết Cổ Vu’.

Côn Na nữ sĩ chỉ cảm thấy dường như mình đã trải qua một chuyến du lịch kỳ diệu. Mỗi một hạt nhân tiểu kim đan đều như một thắng cảnh du lịch vậy.

Bản năng của học giả khiến cô chỉ hận không thể ngừng lại mà nghiên cứu một phen.

“Đến rồi, thứ ta muốn cô xem đang ở đây, Côn Na nữ sĩ thử dùng tinh thần lực bao phủ nó, xem xem có thay đổi gì không?”

Tống Thư Hàng nói.

Côn Na nữ sĩ theo lời, dùng tinh thần lực của mình để phủ lên QR code.

Ting ~

Côn Na nữ sĩ cảm thấy tinh thần lực của mình khuếch tán ra vô hạn, phân hóa, biến thành một tấm lưới khổng lồ.

Tấm lưới này lại liên kết với QR code.

[Có muốn trở thành đồng minh với ‘Tống Thư Hàng’ không? Có, Không?]

Còn cần phải chọn à?

Đương nhiên là ‘Có’ rồi.

Côn Na nữ sĩ hoàn toàn không cần suy xét gì mà nhấn luôn vào ‘Có’.

Chương 1649: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Côn Na nữ sĩ nhớ lại ký ức liên quan đến ‘cục tròn’, còn có người đàn ông tuấn mỹ cực điểm và cả ‘linh lực’ nữa.

Thân là học giả, những tri thức chưa biết có sức hấp dẫn trí mạng với cô.

Vì thế cô rất vui lòng với chuyện kết thành đồng minh này.

“Côn Na nữ sĩ, sau khi quét mã xong cô nhìn thấy gì?”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Là một tấm hình ‘tế đàn’ à? Lựa chọn kết bạn với ta? Hay là nhắc nhở cô phải thăng cấp?”

“Ơ? Chẳng lẽ mỗi người đều lấy được kết quả khác nhau à?”

Côn Na nữ sĩ hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng:

“Đúng thế.”

“Thứ ta nhìn thấy là thông báo hỏi ta có muốn kết thành đồng minh với Thư Hàng tiên sinh không, sau đó ta liền nhấp vào lựa chọn ‘Có’.”

Côn Na nữ sĩ đáp.

“Đồng minh? Không phải là mời kết bạn với ta hả??”

Tống Thư Hàng ngơ ra, lại có thêm một lựa chọn mới nữa hả?

Có lẽ nào là vì đây là ngôn ngữ của thế giới hắc long, sau khi phiên dịch thì hình thành sự sai lệch trên mặt chữ không?

Thực ra ý nghĩa của đồng minh và bạn bè cũng gần với nhau.

“Nghĩa của chúng không chệnh lệch là bao, bây giờ ta lại dẫn tinh thần lực của cô ra ngoài, cô thả lỏng đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ơ? Đã đi ra rồi à? Để ta ở lại một lát nữa đi, ta muốn nghiên cứu thêm một lúc nữa.”

Côn Na nữ sĩ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Khụ, chúng ta còn nhiều thời gian nghiên cứu mà. Nếu như đã kết thành đồng minh, có rất nhiều chuyện ta có thể từ từ chia sẻ với Côn Na nữ sĩ. Cô không phải sốt ruột như vậy đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cũng đúng.”

Côn Na nữ sĩ lưu luyến nhìn khắp đan điền của Tống Thư Hàng một cái.

Sau đó, tinh thần lực của cô đi theo Tống Thư Hàng, được dẫn trở về cơ thể.

Vừa mở mắt, Tống Thư Hàng đã nhìn thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay lơ lửng trước mặt hắn, hỏi:

“Kết quả thế nào?”

“Ừm, kết quả sau khi quét QR code của Côn Na nữ sĩ không khác với Tiểu m Trúc và chuột hamster là bao. Nhưng cô ấy nhận được sự lựa chọn ‘kết thành đồng minh’. Có lẽ là do vấn đề phiên dịch ngôn ngữ của thế giới hắc long.”

Tống Thư Hàng nói.

“Qủa nhiên giống như dự đoán của ta.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng trầm tư chốc lát rồi cũng nghĩ ra một thứ mấu chốt:

“Lưới rồng?”

“Đúng, chính là nó.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Chuột hamster, Lý m Trúc và cả Côn Na nữ sĩ này nữa, điểm chung của bọn họ là có ‘lưới rồng’, đồng thời đều đã kích hoạt tài khoản ‘lưới rồng’.

Vì thế rất có thể lưới rồng mới là mấu chốt.

Nếu như không có lưới rồng thì chỉ có nguyên nhân là do ‘cơ thể bằng xương bằng thịt’ thôi.

“Thế Xích Tiêu Kiếm tiền bối có muốn thử đi đăng ký một tài khoản lưới rồng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm đáp:

"Đăng ký tài khoản lưới rồng chỉ để quét QR code kết bạn với ngươi à? Ngươi đã thấy thần binh của Trường Sinh Giả nào rảnh rỗi sinh nông nỗi thế chưa?"

Nó phải giữ vững uy nghiêm của thần binh Trường Sinh Giả.

Thân là thần binh của Trường Sinh Giả, chỉ vì quét một cái QR code mà đi gia nhập hệ thống 'lưới rồng' quái quỷ gì đó thì còn gì là tôn nghiêm cơ chứ?

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên có một bàn tay màu vàng xuất hiện, tóm lấy nó.

Sau đó chủ nhân của bàn tay đó há miệng ra, nuốt luôn nó vào bụng.

Ngay lập tức, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tiểu m Trúc, lão tộc trưởng không hiểu chân tướng và Côn Na nữ sĩ ra sức vỗ tay ủng hộ màn biểu diễn nuốt kiếm của mỹ nhân rắn công đức.

Xích Tiêu Kiếm: "…"

Hình như có người cổ vũ khiến mỹ nhân rắn công đức rất vui.

Cô lại phun Xích Tiêu Kiếm ra, khoe một vòng rồi ngửa đầu nuốt Xích Tiêu Kiếm vào.

"Hay lắm!"

Lão tộc trưởng cao giọng hoan hô.

Tiểu m Trúc và Côn Na nữ sĩ vỗ tay cật lực.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối không còn lưu luyến gì với cuộc đời này nữa.

Mỹ nhân rắn công đức cúi chào mọi người một cách thục nữ sau đó trở lại cơ thể Tống Thư Hàng. Từ sau khi đến thế giới hắc long, Xích Tiêu Kiếm vẫn luôn ở ngoài hóng gió, giờ là lúc nên đem nó về rồi.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật:

"Chờ Đợi và Lời Hứa Tiên Tử, hay là cứ cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra trước đã, chúng ta vẫn còn vài chuyện chưa thảo luận xong."

"Không ra nữa, ngươi nói đi, ta nghe đây."

Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm vọng ra từ bụng Tống Thư

Hàng.

“Wow, lợi hại quá!”

Côn Na nữ sĩ tán thưởng:

“Thuật nói tiếng bụng!”

Lão tộc trưởng và Tiểu m Trúc lại đồng loạt vỗ tay.

Tống Thư Hàng: “…”

Hình như hắn đã hiểu nguyên nhân Xích Tiêu Kiếm tiền bối không chịu đi ra rồi.

“Khụ, là thế này. Nếu nói có thể quét được QR code hay không là do ‘lưới rồng’ thì có một số chi tiết không giải thích được.”

Tống Thư Hàng nói:

“Vì QR code là diễn đồ kim đan của ‘Thần huyết Cổ Vu’, không có liên quan gì tới lưới rồng hết. Trong bảy tiểu kim đan của ta, thứ có liên quan tới lưới rồng có lẽ là kim đan thứ bảy ‘Cổ U Long Phách’, nó mới là hạt nhân kim đan ta ngưng tụ được khi tấn thăng từ lưới rồng cấp 4 lên cấp 5. Độ tương thích của diễn đồ kim đan ‘mạng công đức’ trên nó và lưới rồng phải cao mới đúng.”

“Tất cả các tiểu kim đan đều là hạt nhân kim đan của ngươi, giữa chúng vốn phải có liên kết và cộng hưởng. Có lẽ là do ‘Cổ U Long Phách’ của ngươi đã kết nối được với lưới rồng, cũng giống như chức năng của dây mạng và modem wifi vậy. Mà QR code trên hạt nhân Thần huyết Cổ Vu giống như điểm cuối, thông qua kết nối của ‘Cổ U Long Phách’ mà có được tác dụng kết nối mạng.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối suy đoán.

“Có lý.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

“Nói tóm lại, trạng thái hiện tại của ngươi, cả bảy tiểu kim đan đều đã vẽ xong ‘bố cục kim đan’, tất cả đều ở tiểu cảnh giới kim đan thứ hai [tử kim đan]. Chỉ còn thiếu nét vẽ mắt cuối cùng là có thể biến những tiểu kim đan này ‘lưu ly kim đan’ cảnh giới thứ ba. Chỉ còn sót lại kình đan bản mệnh kia vẫn nằm ở cảnh giới kim đan thứ nhất là ‘thực kim đan’ thôi. Bây giờ ngươi thử nghĩ xem làm thế nào để vẽ ‘diễn đồ kim đan’ trên kim đan bản mệnh ra đi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Cảnh giới kim đan thứ nhất ‘thực kim đan’ là cảnh giới hư đan ‘ngưng tụ thành hình’ khi tu sĩ tứ phẩm tấn thăng lên ngũ phẩm.

Bước tiếp theo là vẽ ‘diễn đồ’ lên kim đan, những kim đan chưa vẽ xong hoặc thiếu nét ‘điểm mắt’ cuối cùng thì đều là ‘cảnh giới tử kim đan’.

Ở bước cuối cùng, một khi điểm mắt cho diễn đồ kim đan xong, kim đan sẽ lột xác thành ‘lưu ly kim đan’.

Sau khi lên đến cảnh giới lưu ly kim đan, tu sĩ phải chuẩn bị đại trận độ kiếp, đan dược, mài pháp khí để tiến vào giai đoạn độ kiếp.

Chỉ chờ khi thời cơ đến là có thể độ thiên kiếp ngũ phẩm, tấn thăng lên cảnh giới lục phẩm.

Nhưng mà…có nhiều tu sĩ cảm thấy bản thân mình chưa chuẩn bị chu đáo, đã thăng cấp lên đến ‘lưu ly kim đan’ rồi nhưng vẫn chưa nắm chắc sẽ vượt qua thiên kiếp, nên họ sẽ dùng mọi thủ đoạn để đẩy lùi thời gian độ kiếp của mình.

Người nổi tiếng nhất trong đó là người chỉ cần một ánh mắt là có thể truyền một năm công lực, bắt tay một cái truyền mười năm công lực cho kẻ khác – Nghìn năm đệ tứ thánh Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Nói cách khác, khi nét cuối cùng của ‘diễn đồ kim đan’ chưa được vẽ thì không cần phải lo lắng thiên kiếp tấn thăng lên lục phẩm giáng lâm, nhưng không có tu sĩ nào lại cố tình để mình kẹt ở bước này cả.

Nét bút ‘vẽ rồng điểm mắt’ là nét vẽ quan trọng nhất. Muốn vẽ được cần phải có đủ các yếu tố phức tạp như thiên thời địa lợi nhân hòa.

Thậm chí có khi một phút đốn ngộ trong lúc tình cờ cũng trở thành cơ hội để ‘vẽ rồng điểm mắt’.

Đốn ngộ không phải rau cải trắng, khi đốn ngộ đến mà bỏ qua cơ hội ‘vẽ rồng điểm mắt’ thì không biết đến bao giờ nó mới tới nữa.

Vì thế cho dù vẫn chưa nắm chắc có thể vượt qua thiên kiếp, nhưng chỉ cần có cơ duyên ‘điểm mắt’, tất nhiên các tu sĩ sẽ vẽ nốt nét cuối cùng này trước đã.

Tiếp đó, ở giai đoạn ‘lưu ly kim đan’ thì họ lại tìm mọi cách kéo dài là được.

Nếu như thật sự không kéo dài được thì cũng đành cắn răng mà lên thôi.

…

…

“Thực ra, ta đã nghĩ ra nên vẽ gì lên kình đan bản mệnh rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Trên kim đan bản mệnh đương nhiên phải vẽ thứ quan trọng nhất trong cuộc đời tu sĩ của hắn, cũng tức là ‘nhóm Cửu Châu số 1’ và các tiền bối trong nhóm.

Hắn muốn dùng cách thức đặc biệt, tiến hành gia công nghệ thuật để vẽ nhóm Cửu Châu số 1 và các tiền bối trong nhóm lên kim đan bản mệnh của mình.

“Ý tưởng ban đầu là vẽ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, một số tiền bối quan trọng với ta, còn cả ‘diễn đồ thiên đình viễn cổ’ và kinh nghiệm tu luyện của ta nữa. Ví dụ như Xích Tiêu Tử tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tiền bối chẳng hạn, đến lúc đó ta sẽ vẽ các ngươi lên kim đan bản mệnh.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói. ‘Diễn đồ thiên đình viễn cổ’ vẫn chưa được vẽ lên tiểu kim đan, đúng lúc hắn có thể cải tạo lại.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Cách nghĩ của Tống Thư Hàng rất hay, suy nghĩ này cho thấy hắn là một người trọng tình cảm.

Nhưng bình thường khi vẽ ‘diễn đồ kim đan’ các tu sĩ sẽ vẽ pháp khí, đa phần là pháp khí bản mệnh của mình. Như thế thì ‘diễn đồ kim đan’ trên kim đan bản mệnh sẽ sinh ra cộng hưởng vói pháp khí bản mệnh, khiến cho pháp khí bản mệnh càng thêm gắn bó với tu sĩ.

Mà nếu như Tống Thư Hàng vẽ nó, có phải sẽ có ảo giác nó trở thành pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng không? Tuy rằng hắn cũng sẽ vẽ cùng chủ nhân đời trước của nó là Xích Tiêu Tử nhưng nó vẫn cứ thấy rất vi diệu.

“Đúng rồi A Tống, ta có một vấn đề.”

Lúc này, Tiểu m Trúc đột nhiên giơ tay lên.

Tống Thư Hàng mỉm cười dịu dàng:

“Tất nhiên ta sẽ vẽ cả m Trúc lên kim đan bản mệnh của mình rồi!”

“Không, A Tống, điều ta muốn nói không phải là chuyện này.”

Lý m Trúc nói:

“Ta muốn nói là, lúc trước khi tiếp xúc với ‘QR code’ trên hạt nhân kim đan Cổ Vu của ngươi, ta cảm thấy hình như ‘diễn đồ kim đan QR code’ hình như đã là diễn đồ hoàn chỉnh rồi thì phải? Ta không phát hiện ra nó thiếu ‘vẽ mắt cho rồng’. Như thế thì có phải nó đã bắt đầu tấn thăng lên cảnh giới ‘lưu ly kim đan’ rồi không?”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Xích Tiêu Kiếm:

“Đậu xanh, lúc trước ta không để ý. Trạng thái của ‘Hạt nhân Thần huyết Cổ Vu’ nhà ngươi không giống như kim đan bình thường, ta cũng không nghĩ tới điều này.”

“Đợi đã, để ta xem lại xem.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái nội thị.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ôi má ơi, bây giờ ta vẫn chưa muốn tấn thăng lên lục phẩm đâu!

“Thư Hàng tiên sinh xảy ra chuyện gì à?”

Côn Na nữ sĩ tò mò hỏi.

“Ừm, có thể là A Tống lại chuẩn bị thăng cấp phát nữa cũng nên?”

Lý m Trúc chớp mắt nói.

Chương 1650: Vì sao ta lại tiện tay như vậy?

Cái ‘thiện duyên’ này có cần khoa trương như vậy không?

Đưa một tấm diễn đồ kim đan đã khiến người ta ngạc nhiên lắm rồi, nếu mua một còn tặng thêm một, kèm cả ‘vẽ mắt cho rồng’ thì có khi sẽ chết người đấy!

Ta không cần cái loại mua một tặng một thế này.

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái nội thị, nhanh chóng quan sát diễn đồ kim đan trên ‘hạch tâm thần huyết Cổ Vu’ của mình.

Một mã QR hoàn chỉnh.

Nhìn trái nhìn phải vẫn không nhận ra rốt cuộc nó thiếu cái gì.

Theo lý mà nói thì đây đã là một diễn đồ kim đan ‘hoàn chỉnh’, không có gì thiếu sót. Diễn đồ này xong xuôi thì kim đan sẽ từ cảnh giới thứ hai là ‘tử kim đan’ trở thành ‘lưu ly kim đan’.

Thêm bước nữa thì phải chuẩn bị, ngoan ngoãn chờ độ kiếp thôi.

‘Vẽ mắt cho rồng’ là khâu khó khăn và quan trọng nhất trong cảnh giới kim đan ngũ phẩm như đã nói đâu? Có không biết bao nhiêu tu sĩ kẹt tại nét bút này tới mấy chục năm đã nói đâu? ‘Vẽ mắt cho rồng’ cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa như đã nói đâu?

Tống *Trong lòng lạnh buốt. Hết sức tuyệt vọng* Thư Hàng.

Thời gian chờ hồi sinh của ta còn chưa hết mà.

Không, đây không phải chuyện quan trọng nhất.

Kim đan bản mệnh của ta còn chưa bắt đầu vẽ diễn đồ đấy nhé!

Nếu viên ‘Thần huyết Cổ Vu’ này dẫn thiên kiếp tới, vậy sau khi vượt qua thiên kiếp thì cảnh giới của ta tính kiểu gì đây?

Đến lúc đó ta sẽ là ngũ phẩm hay lục phẩm?

Nếu viên tiểu kim đan này thật sự hóa thành ‘lưu ly kim đan’ thì ta phải làm gì đây?

Chẳng lẽ lại học theo Thiên Nhai Tử đạo trưởng, liên tục tìm người để truyền công à?

Tống Thư Hàng xoa cằm rơi vào trầm tư.

Thực ra... Nếu Tống Thư Hàng thật sự muốn truyền công thì sẽ không phiền toái như Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Bởi vì hắn đã đóng dấu thánh ấn cho rất nhiều người.

Bao gồm rất nhiều đệ tử trong môn phái của các vị tiền bối thuộc 'Nhóm Cửu Châu số 1'.

Đừng quên thánh ấn có chức năng 'truyền công từ xa', mặc dù khi dùng chức nàng này, tùy theo khoảng cách mà tốn khá nhiều linh lực, nhưng khả năng truyền công của nó hoàn toàn không thành vấn đề.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một hình ảnh.

Một ngày nào đó, công lực trong kim đan lưu ly của hắn tăng vọt lên, gần tới mức phải độ kiếp. Sau đó hắn lập tức khởi động khả năng truyền công từ xa của 'thánh ấn Bá Tống', cho mỗi đạo hữu bị đóng thánh ấn khoảng một ngày công lực.

Dù sao thì cũng không thể truyền nhiều được.

"Không được, ta thà vật nhau với thiên kiếp còn hơn trở thành Thiên Nhai Tử thứ hai." Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Đâu phải không thể vượt qua được thiên kiếp, cứ mỗi tháng lại gặp đại lão thiên kiếp một lần, mọi người cũng quen mặt nhau rồi, cùng lắm thì gặp mặt lão đại thiên kiếp thêm lần nữa thôi.

Chờ đôi bên quen thân thêm chút nữa, có khi lần sau độ kiếp, đại lão thiên kiếp có thể nương tay cho hắn ấy chứ.

"Ài ~" thở dài một cái, ý thúc của Tống Thư Hàng điểm nhẹ lên 'Thần huyết Cổ Vu một cái.

'Thần huyết Cổ Vu' vốn mỏng dính lại biến thành tròn vo.

Mã QR bao phủ toàn bộ viên 'Thần huyết Cổ Vu', xác định không có bất cứ nơi nào hạ bút được.

"Còn cứu được không?" Lúc này giọng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại vang lên.

Tống Thư Hàng: "Hết cứu nổi rồi."

"Thế thì... chuẩn bị độ kiếp thôi, ra đi, chúng ta bàn cách độ kiếp cái đã. Sau đó tranh thủ để ngươi vào trạng thái ‘độ kiếp một mình’ đừng để bất cứ ai chen vào thiên kiếp của ngươi. Như vậy cho dù thiên kiếp có giáng lâm thì cũng chỉ là thiên kiếp từ ngũ phẩm lên lục phẩm. Nếu thiên kiếp không biến dị thì ngươi hoàn toàn có thể đối kháng chính diện với thiên kiếp.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối an ủi.

Tống Thư Hàng im lặng một lúc rồi nói: “Ta cảm thấy chỉ trong một câu nói ngắn ngủi này mà tiền bối đã kháy ta tới mấy lần.”

“Ảo giác thôi, đây là lời chúc phúc mà tiền bối ta dành cho ngươi. Ta đang an ủi ngươi đấy, đồ ngốc.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng cười đáp: “Cảm ơn tiền bối.”

Sau khi được Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở, Tống Thư Hàng phát hiện... Nếu chỉ là thiên kiếp từ ngũ phẩm lên lục đơn thuần thì hắn không cần phải sợ gì cả.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng ‘hình chiếu Điện Công Đức’ mà mỹ nhân rắn công đức dựng lên đã đủ khiến hắn nằm một chỗ cũng vượt qua được thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm bình thường.

Tống Thư Hàng yên tâm hẳn.

Sau đó, ý thức của hắn chuẩn bị rời khỏi tiểu đan điền.

Trước khi đi, cơ thể ý thức của hắn giơ ngón tay ra, chạm nhẹ vào viên hạch tâm ‘Thần huyết Cổ Vu’.

Xoẹt ~~

Một lát sau, toàn bộ viên Thần huyết Cổ Vu sáng bừng lên.

Sau đó. . .

Tống Thư Hàng bước vào trạng thái vẽ ‘diễn đồ kim đan’.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Trạng thái vẽ diễn đồ kim đan á?

Thế này là sao đây?

Chẳng lẽ ta bị kéo vào thế giới diễn đồ kim đan của ‘kình đan bản mệnh’, phải vẽ lên kình đan bản mệnh à?

Thế này là ép ta hoàn thành diễn đồ kim đan của kình đan bản mệnh, sau đó mới vẽ ‘nét bút cuối cùng’ cho tất cả các tiểu kim đan ư?

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ như vậy thì thần huyết Cổ Vu khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn.

Hình vẽ ‘QR code’ trên đó sang lấp lánh. . . như trở thành mực cho diễn đồ kim đan.

[Đợi đã, chẳng lẽ...] Tống Thư Hàng nghĩ tới một khả năng.

Thật ra ‘Thần huyết Cổ Vu’ của ta còn chưa tiến hành ‘diễn đồ kim đan’?

‘Mã QR’ xuất hiện trên diễn đồ kim đan của ta thực ra không thể tính, ta phải tự vẽ lại diễn đồ kim đan?

[Thế thì mọi chuyện thành ra dễ hiểu rồi!] Tống Thư Hàng đã hiểu ra.

Chẳng trách, dù ‘diễn đồ kim đan’ của kim đan Cổ Vu đã hoàn thành, nhưng hắn không có cảm giác gì về tấm ‘diễn đồ kim đan’ này cả.

Hơn nữa... Từ đầu chí cuối, diễn đồ kim đan này không hề xuất hiện trong lòng hắn!

Hóa ra cần hắn phải tự mình vẽ lại.

Tống *Đầy máu sống lại tại chỗ* Thư Hàng.

Hắn giơ tay ra, chạm lên ‘Thần huyết Cổ Vu’, bắt đầu vẽ dọc theo mã QR nọ.

Không cần chỉnh sửa hay thay đổi gì hết.

Thật ra hắn rất hài lòng với tấm ‘diễn đồ kim đan mã QR’ này.

Vả lại hắn thấy chức năng ‘thêm bạn’ và hình ảnh ‘tế đàn Cổ Vu’ ẩn giấu trong đó cũng không tệ, rất xứng với ‘Thần huyết Cổ Vu’.

Lần vẽ diễn đồ kim đan này, Tống Thư Hàng chỉ cần ‘tô đè’ lên là được.

Đây là bức dễ thứ ba trong số diễn đồ kim đan của hắn, khi vẽ chẳng cần đau đầu suy nghĩ gì hết.

Hai bức thoải mái nhất đương nhiên do mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ vẽ thay hắn rồi.

Quá trình vẽ đè lên ‘diễn đồ kim đan’ rất nhẹ nhàng.

Tốc độ của Tống Thư Hàng rất nhanh.

Chỉ cần tô đè lại theo hình vẽ ban đầu là được.

Không bao lâu sau, toàn bộ ‘diễn đồ kim đan mã QR’ cũng sắp tô xong.

Chỉ còn lại nét cuối cùng.

Nét bút này chính là ‘nét bút khó khăn nhất’, nét bút vẽ mắt cho rồng.

Cho dù chỉ ‘tô đè’ lên, nhưng trong lòng Tống Thư Hàng vẫn cảm nhận được tầm quan trọng của nét bút này.

Trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác.

Trong bức ảnh ‘tế đàn Cổ Vu’ kia, nét bút này đại biểu cho thần huyết vàng kim chảy ra từ cổ tay của người đàn ông đứng bên rìa tế đàn.

Đó là trung tâm của toàn bộ hình vẽ, là điểm tinh hoa của tất cả.

“Vẽ tới đây thôi là được.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Như vậy thì cả bảy viên tiểu kim đan của hắn đều nằm trong trạng thái thiếu ‘nét bút cuối cùng’.

Đều nhau như thế mới vui tai vui mắt làm sao

“Sau đó, chờ ta vẽ ‘diễn đồ kim đan’ lên kình đan bản mệnh xong thì sẽ vẽ nốt nét bút cuối cùng cho tất cả ‘diễn đồ kim đan’!” Tống Thư Hàng nói.

Vẽ nốt nét cuối cùng lên tất cả diễn đồ kim đan cùng lúc một lúc cho đồng bộ, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

“Hơn nữa, ta cảm thấy cơ duyên của nét vẽ mắt cho rồng còn chưa tới.” Tống Thư Hàng nói.

Vẽ mắt cho rồng, cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được.

Cơ duyên chưa tới thì không thể cưỡng cầu.

Cũng như diễn đồ thứ ba của hắn là ‘thanh âm thánh nhân đã tắt từ thời viễn cổ’, cho dù biết rất rõ nét bút cuối cùng là mắt phải của Thánh Nhân đang giảng pháp, thậm chí lúc đó hắn cảm thấy cả lĩnh ngộ lẫn linh lực của mình đều đầy đủ, hoàn toàn có thể vẽ lên mắt phải của Thánh Nhân rồi, nhưng cơ duyên chưa tới nên hắn không thể vẽ được con mắt phải này.

Lúc này, ‘diễn đồ kim đan mã QR’ trước mặt cũng cho hắn cảm giác tương tự.

Tống Thư Hàng đưa tay vẽ lên nét cuối cùng: “Cũng như lúc này, cho dù ta muốn vẽ nốt nét cuối cùng thì cũng sẽ có đủ thứ chuyện khiến ta không thể vẽ được nét ‘vẽ mắt cho rồng’ được.”

Trong lòng hắn có cảm giác như vậy.

Điểm!

Ngón tay Tống Thư Hàng ấn lên ‘diễn đồ kim đan’.

Sau đó. . .

Nét bút cuối cùng bị tô đen.

Tống Thư Hàng: "! ! ! !"

Khi tô xong nét bút cuối cùng của vẽ mắt cho rồng, toàn bộ ‘diễn đồ kim đan mã QR’ như sống lại.

Đồng thời, cái tên của diễn đồ kim đan này cũng hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng.

[Tế đàn vu pháp ẩn giấu trong lịch sử].

Một cái tên hết sức chính xác.

Bởi vì tế đàn vu pháp này ẩn giấu trong ‘mã QR’.

“Đợi đã!” Tống Thư Hàng cảm thấy thận mình đau nhói từng cơn.

Vì sao ta lại tô được nét cuối cùng chứ?

Rõ ràng trong lòng ta có cảm giác rất mãnh liệt - ta cảm thấy dù mình làm thế nào thì cũng không thể tô nốt nét cuối cùng này. Ta cảm thấy cơ duyên của mình còn chưa tới.

Sao lại tô được chứ?

Thế này không khoa học!

‘Thần huyết Cổ Vu’ màu vàng đã bắt đầu lột xác.

Đầu tiên, nó từ cảnh giới ‘thực kim đan’ biến đổi thành ‘tử kim đan’ - mặc dù nó không phải kim đan, nhưng sau khi trở thành hạt trong kim đan thì cũng có một số đặc điểm của kim đan.

Thần huyết màu vàng sậm hóa thành màu tím.

Tiếp đó, nó lại từ trạng thái ‘tử kim đan’ tiến thẳng lên trạng thái ‘lưu ly kim đan’.

Thần huyết từ màu tím chuyển thành màu lưu ly.

Toàn bộ thần huyết trong veo như lưu ly, phát ra màu vàng kim.

Ngay sau đó, viên ‘lưu ly kim đan’ này bắt đầu phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Thể chất của Tống Thư Hàng được tăng cường trên diện rộng.

Linh lực của hắn càng thâm hậu hơn.

Thần thức cũng mở rộng.

Toàn bộ cơ thể hắn bắt đầu thay đổi.

«Thánh Viên Long Lực Thần Công» và «Nho Gia Kim Cương Thân» tự động vận chuyển.

32 con thánh viên viễn cổ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, tay cầm 32 quyển kinh văn Nho gia.

Lần này đội hình lại biến hóa.

Con thánh viên to lớn vẫn đứng giữa, tiếp đó mười con thánh viên quây thành một vòng tròn nhỏ, 21 con thánh viên tạo thành một vòng tròn lớn, vây lấy Tống Thư Hàng và thánh viên lớn vào trong.

Ý thức của Tống Thư Hàng rời khỏi ‘tiểu đan điền’.

Hắn ngẩng đầu lên trời, vẻ mặt chán ngán cuộc đời.

“Vừa rồi ngươi đã làm gì thế?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi – tại sao nó lại cảm thấy Tống Thư Hàng đang mạnh lên thế nhỉ?

“Ngứa tay là bệnh, phải chữa.” Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Chương 1646: Tố chất tâm lý của thiên kiếp trong thế giới hắc long kém thế à?

Tống Thư Hàng hoàn toàn không có thói quen cứ nhìn thấy QR code là muốn quét… Hắn không như Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, đến cả QR code trên đầu Thiên Nhân cũng không tha.

Nhưng lần này QR code được vẽ trên người hắn, không quét thì làm sao chịu được chứ?

Tống Thư Hàng đối diện gương, giơ cao điện thoại lên điều chỉnh góc độ, 'tít' một tiếng, quét một lần.

Ting ~~

Di động vang lên âm thanh vui tai.

Nhưng chẳng có tác dụng quái gì, chẳng quét ra được thứ gì hết.

"Là mình thao tác sai à?"

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn lùi lại đằng sau một bước, điều chỉnh lại góc độ di động, để di động chiếu thẳng vào QR code trên người mình, quét thêm một lần nữa.

Ting ~

Lần này thật sự quét ra rồi.

Tống Thư Hàng lật điện thoại lên xem… là một bức ảnh.

"Ảnh, ảnh á?"

Tống Thư Hàng trừng to mắt.

Thiếu nữ kia vẽ trên người hắn cả buổi, vẽ một QR code phức tạp như thế, kết quả lại quét ra một tấm ảnh ư?

Ôi dạ dày đau, gan đau, thận cũng đau nữa.

Trên tấm ảnh là một tế đàn khổng lồ theo phong cách nguyên thủy bí ẩn. Nó nằm giữa một bồn địa được vây quanh bốn phía bởi các ngọn núi.

Tế đàn được vẽ đầy các văn tự Cổ Vu, đây là văn tự còn cổ xưa hơn cả ‘ngôn ngữ viễn cổ’, hiện giờ đã thất truyền quá nửa, đến cả những người hiểu được văn tự Cổ Vu này cũng chẳng có bao nhiêu.

Trên tế đàn có một cái hố lớn, kích thước vào cỡ một cái ao nhỏ.

Bên mép chiếc hố trong tế đàn có một thân ảnh mặt mũi mơ hồ đang vươn tay rạch cổ tay của mình, máu tươi màu vàng chảy từ miệng vết thương ra, rơi xuống chiếc hố trong tế đàn.

Ở khoảng không bên trên tế đàn giăng kín thân ảnh của kẻ địch, bọn chúng đều đang liếc trộm tế đàn bên dưới, nhìn chằm chằm thân ảnh mơ hồ bên cạnh tế đàn.

Tống Thư Hàng: “…”

Tấm ảnh này có nghĩa gì đây?

Chẳng lẽ là bảo ta tìm ‘tế đàn’ à?

Nhưng chỉ có mỗi một tấm ảnh, ta phải đi đâu tìm tế đàn đây? Làm khó người ta quá mà.

Nếu như ‘bí pháp giám định’ của mình ở đây thì còn có thể giám định một phen, xem xem có lấy được manh mối và tình báo gì không.

Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Cuối cùng hắn nhìn vào thân ảnh người đàn ông mơ hồ đứng bên cạnh tế đàn kia.

Trên cơ thể người đàn ông đó có một hình xăm phức tạp… nhưng không phải là QR code trên người Tống Thư Hàng, người ta là hình xăm Cổ Vu chân chính kìa.

Tống Thư Hàng cân nhắc tỉ mỉ những hình xăm này.

Có lẽ nào bí mật được giấu trong những hình xăm này không?

Hắn phóng to hình ảnh trong di động lên.

Sau khi nhìn một lúc… Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời, thở dài.

Tống *Mù tịt hình xăm Cổ Vu* Thư Hàng.

Trong tình huống hoàn toàn không hiểu gì, hắn có thể nghiên cứu ra thứ gì mới có chuyện đó..

Tống Thư Hàng thu nhỏ hình ảnh trên di động lại, nhìn cẩn thận toàn cục bức ảnh.

“Ố?”

Đột nhiên hắn thốt lên một tiếng.

Là hắn hoa mắt à? Có một khoảnh khắc hắn cảm thấy người có gương mặt mơ hồ kia chính là mình.

Hình như vết thương ở cổ tay kia cũng xuất hiện trên chính cánh tay của hắn, tê rát đau đớn.

Dường như có máu tươi không ngừng chảy ra từ người hắn, rơi xuống trên tế đàn.

Một lúc sau lại còn có cảm giác suy yếu khi mất máu đầy chân thực ập tới.

Tống Thư Hàng cảm thấy cả người mình lạnh lẽo, hô hấp khó khăn, mất dưỡng khí, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mất máu quá nhiều còn có biểu hiện thế này ư?

Tống Thư Hàng nhớ lại chuyện mình thi triển bí pháp giám định trước đây… Khi đó máu trong người hắn phun ra như suối, cả người như biến thành xác khô, nhưng chỉ cần uống một viên thuốc, làm phát Trì Dũ Thuật là lại khôi phục như ban đầu.

Oong ~~

Trong khi đang trầm tư, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc của mình ù đi.

Dường như có một bầy ong khổng lồ đang bay trong đầu hắn vậy.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, lắc đầu vài cái.

Sau một lúc lâu, tiếng ong ong trong đầu biến mất, hắn mới mở mắt ra.

Vẫn là phòng vẽ tranh của thiếu nữ kia.

Nhưng sau lưng hắn lại truyền tới cảm giác ấm áp.

Cảm giác ấm áp đó xua tan cái lạnh trong người hắn lúc này.

Sau đó một đôi tay được tạo thành từ ánh sáng màu vàng đỡ lấy, ôm hắn vào trong lòng.

Là hai tay của mỹ nhân rắn công đức.

Cô ấy đi vào thế giới giả tưởng rồi ư?

Nói cách khác… hắn đã phá cục rồi?

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng ấm lòng, cảm động nói:

“Cô đến rồi.”

Trong khi nói chuyện, đôi cánh nhỏ bên hông mỹ nhân rắn công đức giương ra, vỗ nhẹ một cái.

Hai cánh giang rộng, hóa thành một đôi cánh lớn.

Đôi cánh khép lại, bao phủ Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức.

“Nhân gian đại pháo cấp 1 chuẩn bị.”

@#%× Tiên Tử phát ra thứ ngôn ngữ quái dị.

Tống Thư Hàng: “?”

Trong lòng hắn có dự cảm chẳng lành.

Không đợi hắn suy xét nguyên nhân của dự cảm chẳng lành này thì…

Vù!

Mỹ nhân rắn công đức ôm hắn bay lên trời, phi thẳng lên mái nhà.

Bụp ~~

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu của mình đập thật mạnh vào trần nhà.

Hai mắt hắn tối sầm lại, hôn mê lần nữa.

****

Tống Thư Hàng bị một cơn ‘đau nhức’ dữ dội đánh thức.

Khi mở mắt ra lần nữa, Tống Thư Hàng phát hiện ra mình đang ở trong một không gian tối thui.

Thiên kiếp của thế giới hắc long vẫn siêng năng giáng ‘đau đớn’ lên người hắn, đả kích ý chí của hắn.

Mỹ nhân rắn công đức đã khôi phục hình dáng ban đầu, cô cuộn đuôi rắn lại, ‘ngồi’ ở bên cạnh. Đôi cánh bên hông đã thu nhỏ lại, phủ lên bụng cô.

[Đôi cánh này có thể to ra.]

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào đôi cánh đó, mỗi lần tiến hóa @#%× Tiên Tử đều mang tới bất ngờ lớn cho người ta.

Bụp ~~

Đúng lúc này, một cảm giác đau đớn lại đáp xuống người Tống Thư Hàng.

Cơ thể Tống Thư Hàng run rẩy… Không biết đây là đợt đau đớn thứ một trăm lẻ mấy rồi.

Hắn phát hiện ra mình đã có thể chịu đựng được đau đớn ở mức độ này.

Tống *Khả năng chịu đau đã lên một tầm cao mới, đau đớn thế này chỉ là chuyện vặt* Thư Hàng.

“Ơ? Ta thích ứng nhanh đến thế à?”

Tống Thư Hàng cũng tự thấy kinh ngạc.

Rõ ràng trong cơn đau thứ 101, đau đớn tăng lên gấp trăm lần đã xuýt xoát cực hạn của hắn rồi mà.

Nhưng bây giờ khi cơn đau của thiên kiếp giáng xuống thì hắn đã chẳng còn cảm giác gì nữa rồi.

“Là do thiên kiếp của thế giới hắc long bất lực rồi hay là sức chịu đau của mình lại lên tầm cao mới nhỉ? Có khi nào chỉ có cơn đau thứ 101 là đặc biệt thôi không?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Bụp ~ Lại thêm một cơn đau nữa giáng xuống.

“Còn mấy đợt nữa đây? Hay là đừng kéo dài thời gian nữa, đến hết một lượt luôn đi?”

Tống Thư Hàng đề nghị với không gian màu đen.

Thời gian của mọi người đều vô cùng quý giá.

Lãng phí thời gian với ‘thiên kiếp đau đớn’ vô nghĩa, không đau không ngứa này chẳng có ích lợi gì cả.

Sau khi Tống Thư Hàng dứt lời, không gian màu đen… bắt đầu đổ sụp.

Thiên kiếp của thế giới hắc long biến mất.

Tống Thư Hàng: “???”

Tố chất tâm lý của thiên kiếp thế giới hắc long này kém thế à?

…

…

Phân bộ của bộ lạc Long Huyêt, rừng rậm Dadma, thế giới hắc long.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về cơ thể.

Hắn mở mắt ra.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu lên người hắn.

Hai móng trước của tà ma chuột hamster ôm lấy trường kiếm tăm xỉa răng, tựa vào lan can trên sân thượng, một cái móng sau móc vào lan can. Trông nó tràn ngập khí thế của bậc kiếm khách lang bạt giang hồ.

Vừa ngầu lòi vừa đáng yêu.

Lý Âm Trúc ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, chớp đôi mắt to màu bạc, vươn tay ra tò mò chọc vào mặt hắn.

Sau khi thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, cô lập tức mỉm cười:

“A Tống, ngươi tỉnh rồi à.”

“Lần này ta tu luyện bao lâu rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi theo thói quen.

Khi hỏi câu này, hắn thấy rất có cảm giác ‘cuộc đời tu sĩ”.

Một khi tu sĩ mà bế quan tu luyện thì sẽ mất hàng tháng, hàng năm trời.

Tuy rằng hắn chưa từng bế quan lâu như thế, nhưng lần này độ thiên kiếp thế giới hắc long ‘tấn thăng từ cấp 5 lên cấp 6’, ít nhất cũng phải mất nhiều ngày chứ nhỉ?

“Một đêm.”

Lý Âm Trúc chớp mắt, hàng lông mi dài cũng chớp theo:

“A Tống, mặt trời hóa thân bọc thép của ngươi mới vừa mọc lên thôi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thời gian ngắn hơn tưởng tượng của hắn nhiều.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhẹ nhàng đi tới, tò mò hỏi:

“Lúc ngươi bế quan sao lại đột nhiên tấn thăng, trùng kích từ lưới rồng cấp 5 lên cấp 6 thế? Chẳng phải ngươi đã chuyển hết điểm ma lực cho Tiểu Âm Trúc và chuột hamster rồi à?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nói tới chuyện này, hắn vẫn còn mệt tim đây:

“Toàn bộ đều nhờ sự bóp team cực mạnh đến từ đồng đội.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hiểu ra ngay:

“Có người chuyển ma lực cho ngươi à? Chẳng lẽ… là lão tộc trưởng của phân bộ bộ lạc Long Huyết.”

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Không sao đâu, chẳng phải ngươi đã bình an độ kiếp xong rồi quay về à.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lấy chuôi kiếm vỗ về Tống Thư Hàng:

“Thậm chí ta cảm thấy đây là một chuyện tốt với ngươi đó.”

Ngươi xem, khi chưa hết thời gian chờ sống lại, Tống Thư Hàng thăng từ Lưới rồng cấp 5 lên cấp 6, chỉ trong vòng một đêm đã phá kiếp trở ra.

Nếu như thời gian chờ của đồng vàng sống lại kết thúc, khi độ kiếp Tống Thư Hàng không chết một lần thì đúng là có lỗi với bao nhiêu pháp khí sống lại như thế.

“Sau khi thăng cấp thành công, ngươi thấy có gì thay đổi không?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, nội thị tình trạng hiện giờ của mình:

“Thần thức lại tăng một đoạn, cường độ của tinh thần lực cũng gia tăng đáng kể.”

Vốn dĩ tinh thần lực của hắn có đẳng cấp Chân Quân lục phẩm, cộng thêm sự liên kết giữa thần thức và tiểu kim đan ‘Cổ U Long Phách’, tinh thần lực còn có thể tăng gấp đôi, tương đương với hai vị ‘Chân Quân lục phẩm’ thông thường.

Bây giờ cường độ tinh thần lực của hắn lại tăng lên gấp đôi.

“Sau đó, ơ… tiểu kim đan của ta.”

Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên.

Ngoại trừ hạch tâm ‘thần huyết Cổ Vu’ , bảy tiểu kim đan của hắn đều đã hoàn thành diễn đồ kim đan.

Mà bây giờ, ‘thần huyết Cổ Vu’ của hắn cũng bắt đầu thay đổi.

Bản chất của Thần huyết Cổ Vu là một giọt thần huyết màu vàng. Trên đó là giăng kín các loại mã ‘QR code’ chằng chịt phức tạp… Đó là đường vân được hình thành sau khi kim đan thần huyết hấp thu hơn năm mươi Thiên Nhân ngũ phẩm.

Mà lúc này, mấy cái mã QR code lộn xộn trên Thần huyết Cổ Vu đã được chỉnh lý lại một lượt, tạo thành một mã QR code hoàn toàn mới.

Sau khi nhìn thấy QR code này, khựng lại một lúc, ý thức của hắn liền bao trùm lấy 'Thần huyết Cổ Vu' này.

Thần huyết Cổ Vu tràn ra thành vòng tròn bẹt.

Để QR code lộ ra hoàn toàn trước mặt Tống Thư Hàng.

Ý thức của Tống Thư Hàng quét qua QR code, hắn định phục chế nó rồi dùng điện thoại quét một lần nữa xem sao.

Khi ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu hắn, Thần huyết Cổ Vu 'soạt' một cái, xuất hiện một đồ án.

Đúng là bức ảnh tế đàn kia.

Chương 1651: Tống *Chợt thấy tịch mịch * Thư Hàng

“Nhanh mồm nhanh miệng, không chỉ thẳng tính mà mặt cũng thẳng, thỉnh thoảng còn tự bạo, sợ độ cao, sợ tốc độ, trong đầu suốt ngày nghĩ linh tinh, bây giờ lại thêm tật xấu tay tiện, ngươi bệnh không nhẹ.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối bình tĩnh nhận xét.

Tống Thư Hàng:

“Ta cảm thấy mình còn cứu được mà?”

“Hết thuốc chữa rồi, chờ chết đi, cáo từ.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối trả lời ngay không cần suy nghĩ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Lúc này ở sau lưng hắn, không biết cái đầu của mỹ nhân rắn công đức đầu đã âm thầm chui ra từ lúc nào. Sau khi cô nghe được những lời này của Xích Tiêu kiếm, hai mắt sáng lên... Kho lời thoại lại được cập nhật câu mới.

Hơn nữa khác với những câu thoại khác, phạm vi sử dụng của câu thoại này khá rộng, có thể dùng được trong rất nhiều trường hợp.

Lý m Trúc leo vào lòng Tống Thư Hàng, ngẩng đầu hỏi:

“A Tống, ngươi vẫn chưa nói kết quả thế nào. Ngươi đã hoàn thành nét vẽ mắt cho rồng trên diễn đồ của tiểu kim đan rồi ư?”

Tống Thư Hàng xoa đầu Lý m Trúc, trả lời với vẻ mặt đau đớn:

“Ừ, hoàn thành rồi, mới vừa hoàn thành.”

Lý m Trúc trợn tròn hai mắt.

Tà ma chuột hamster đứng trên hàng rào ở đằng xa xoay đầu lại:

“Nghĩa là kim đan của ngươi đã tiến hóa đến cấp bậc lưu ly kim đan rồi à? Nói vậy là ngươi sắp độ kiếp rồi đúng không?”

“Thường thì hẳn là còn một chút thời gian để chuẩn bị. Sau khi kim đan tiến vào cấp bậc lưu ly kim đan, tu sĩ nào cũng có một đoạn thời gian khá dài để chuẩn bị trận pháp độ kiếp và các loại đan dược cần thiết, chắc chắn ta cũng không ngoại lệ.”

Tống Thư Hàng đáp.

À mà ở trong thế giới hắc long thì thiên kiếp có giáng xuống không nhỉ?

Dựa vào cảnh ‘trong thế giới Cổ U, các đại lão thi nhau cắm mắt’ thấy được thông qua con mắt Thánh Nhân, Tống Thư Hàng đoán thế giới Cổ U và thế giới hắc long là những tồn tại rất đặc biệt, tương ứng với hiện thế và Cửu U.

Nhưng thiên phạt lại có thể đi vào thế giới hắc long.

Nói vậy khả năng thiên kiếp có thể đi vào thế giới hắc long là rất lớn.

Tà ma chuột hamster nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó đột nhiên đứng dậy, ôm quyền chào Tống Thư Hàng:

“Cáo từ!”

Tống Thư Hàng:

“???”

Số hamster, ngươi làm vậy là có ý gì hả? Là cho rằng lần này độ kiếp ta chắc chắn sẽ chết ư?

Rõ ràng chúng ta mới thành bạn tốt, ngươi làm vậy thật không xứng với hai chữ bạn tốt chút nào.

“Ta cũng đang ở giai đoạn sắp độ kiếp, chỉ dựa vào phong ấn của chủ nhân để kéo dài thời gian độ kiếp thôi.”

Tà ma chuột hamster tế bảo kiếm tăm xỉa răng ra rồi nhảy lên:

“Vậy nên sắp tới ta phải cách xa ngươi một chút, tránh bị cuốn vào thiên kiếp của ngươi, phá hỏng kế hoạch của chủ nhân. Sau này gặp lại!”

Dứt lời, tà ma chuột hamster bay vèo đi mất không thèm quay đầu lại.

Vẫn tự nhiên phóng khoáng như trước, kiếm khách chân chính ra đi không bao giờ quay đầu lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Quyết định rất sáng suốt.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đánh giá:

“Nếu hai người sắp độ kiếp sáp lại gần nhau sẽ rất nguy hiểm, cũng giống như khi đặt hai quả bom không hẹn giờ ở cạnh nhau, chúng có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Tổ đội độ kiếp sướng một phút, thân tử đạo tiêu hết cả bầy.”

“Tiền bối đừng nói đề tài này nữa, ta bị ám ảnh tâm lý.”

Tống Thư Hàng vội nói.

Hắn nhớ lại cảnh lần đầu tiên bản thân tổ đội độ kiếp. Lúc đó là độ thiên kiếp loại 5 + 1, cả quá trình độ kiếp kích thích vô cùng, cửu tử nhất sinh, tất cả thành viên trong đội đã phải đối mặt với cái chết đến mấy lần, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Nếu không nhờ mỹ nhân rắn công đức, con rối tiên tử, đại lão cái gì cũng có thể bán lần lượt ra sân hỗ trợ thì e là Tống Thư Hàng đã chết từ mấy tháng trước rồi.

Mỗi khi nhớ đến cảnh phát thiên kiếp vũ khí hạt nhân có thể tích siêu khủng cuối cùng sắp nổ tung trong lần độ kiếp đó, tim Tống Thư Hàng lại đập rộn lên.

Thậm chí trong máy ngày sau đó, phát vũ khí hạt nhân nọ còn trở thành nhân vật chính luôn xuất hiện mỗi khi Tống Thư Hàng mơ thấy ác mộng. Nỗi ám ảnh này ít nhất đạt cấp bậc bốn phòng ngủ ba phòng khách hai nhà vệ sinh, đấy là còn chưa tính diện tích mặt bằng chung của hắn cùng với Thất Sinh Phù Phù Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Thường Viễn Tử đạo hữu.

Lý m Trúc ngồi trong lòng Tống Thư Hàng chau mày suy nghĩ chốc lát, sau đó cô chui ra khỏi ngực Tống Thư Hàng.

“Sao vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lý m Trúc học theo tư thế của tà ma chuột hamster, ôm quyền nói với Tống Thư Hàng:

“Cáo từ!”

Đáng yêu quá!

Mái tóc dài màu bạc cột thành đuôi ngựa, lông mi dài màu bạc chớp chớp.

“Tiểu m Trúc, ngươi cũng sắp độ kiếp à?”

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

“Ừ, thật ra tu vi của ta vốn đã đến cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong, hôm qua nhờ có lưới rồng của thế giới hắc long, ta đã tiến vào ranh giới tấn cấp. Nhưng chỉ cần không bị cuốn vào thiên kiếp của người khác thì còn một quãng thời gian nữa mới đến lúc độ kiếp.”

Tiểu m Trúc gật đầu, nghiêm túc trả lời.

Nói xong, cô triệu hồi kiếm hoàn của bản thân.

Kiếm hoàn hóa thành một luồng độn quang, Lý m Trúc nhẹ nhàng nhảy lên trên độn quang:

“Sau này gặp lại!”

Sau đó cô học theo động tác của số hamster, điều khiển độn quang bay vèo đi.

Nói vậy có nghĩa bây giờ cô là quả bom không hẹn giờ số 3 có thể nổ bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng:

“Ơ? Khoan đã tiểu m Trúc, ngươi muốn đi đâu thế?”

Hắn vừa dứt lời, Lý m Trúc lại bay vèo trở về.

Cô đang ngồi xổm trên độn quang, một tay xoa cằm, trên mặt lộ vẻ trầm tư:

“Đây đúng là một vấn đề, ta cũng không biết nên đi đâu nữa.”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Nếu lúc này có thể mở thế giới hạch tâm thì tốt rồi, hắn có thể chuyển Lý m Trúc vào trong thế giới hạch tâm.

Lý m Trúc khác với tà ma chuột hamster.

Số hamster vốn sinh ra trong thế giới Cửu U xấu xa tồi tệ nhất, chuyện gì mà chưa từng thấy chứ. Nó có năng lực sinh tồn cực mạnh, dù ở trong hoàn cảnh nào cũng sống tốt được.

Còn Lý m Trúc, mặc dù cũng có cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong nhưng năng lực sinh tồn của cô hoàn toàn bằng không.

Dù sao từ khi ra đời cô đã mang hàn chứng trong người, phần lớn thời gian đều ở trạng thái hàn bệnh phát tác, sau này lại bị phong ấn trong quan tài băng năm này qua năm khác.

Nói thật, cô có thể tấn thăng đến tứ phẩm đã là chuyện rất khó tin rồi.

Từ nhỏ đến lớn cô đều được Lý Thiên Tố đạo trưởng bảo vệ, hầu như rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Thậm chí đến giờ tính cách của cô chẳng khác gì một đứa trẻ.

Để cô đi ra ngoài một mình, làm sao Tống Thư Hàng yên tâm cho được?

“Vậy để ta chăm sóc tiểu m Trúc cho.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối lên tiếng:

“Nếu Thư Hàng ngươi độ kiếp, ta cũng không giúp gì được cho ngươi. Ngươi hãy chuẩn bị một ít đan dược cho tiểu m Trúc, trong quãng thời gian này ta sẽ phụ trách việc chăm sóc cô bé. Chờ ngươi độ kiếp xong, ta lại đưa cô bé về.”

“Cũng chỉ còn cách này thôi.”

Tống Thư Hàng bắt đầu lấy ra đủ loại đan dược từ trong pháp khí vòng tay.

“Ta sẽ đưa tiểu m Trúc đến một nơi gần bộ lạc Long Huyết để tu luyện, sau đó làm công tác chuẩn bị độ kiếp giúp cô bé. Ngoài ra Thư Hàng ngươi hỏi Côn Na nữ sĩ xem mấy ngày gần đây cô ấy có rảnh không, nếu rảnh thì nhờ cô ấy bớt chút thời gian đến dạy m Trúc học pháp thuật của thế giới hắc long.”

Tiếng của Xích Tiêu kiếm tiền bối truyền ra từ trong bụng Tống Thư Hàng.

Pháp thuật của thế giới hắc long có thể tích trữ trong máy nạp ma lực, đây là một trợ lực lớn khi độ kiếp.

“Ta biết rồi, đến lúc đó Xích Tiêu kiếm tiền bối cứ gửi tọa độ cho ta.”

Tống Thư Hàng:

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, thả Xích Tiêu kiếm tiền bối ra đi.”

Thân hình mỹ nhân rắn công đức chui ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, cô há miệng phun Xích Tiêu kiếm ra.

Xích Tiêu kiếm bay đến bên cạnh Lý m Trúc, nhẹ nhàng nâng cô lên bằng thân kiếm:

“Cáo từ!”

Nói xong, nó bay vèo đi.

Trong phòng chỉ còn lại Côn Na nữ sĩ, lão tộc trưởng và Tống Thư Hàng đang mang vẻ mặt phức tạp.

Thấy số hamster, Lý m Trúc và Xích Tiêu kiếm tiền bối lần lượt rời đi, không biết sao trong lòng Tống Thư Hàng lại sinh ra ảo giác ‘người già neo đơn bị bỏ rơi’.

Xin hãy yêu mến người già neo đơn bị bỏ rơi Tống Thư Hàng...

“Thư Hàng tiên sinh, sao m Trúc, thanh kiếm ma pháp biết nói cùng với ma sủng chuột nhỏ của ngài lại bay đi thế?”

Lão tộc trưởng nghi hoặc hỏi.

Vừa rồi mấy người Tống Thư Hàng nói chuyện bằng tiếng Trung, số hamster và Xích Tiêu kiếm tiền bối không biết ngôn ngữ thế giới hắc long. Vậy nên lão tộc trưởng và Côn Na tiên tử không hiểu bọn họ đang nói gì.

“Bọn họ có việc bận nên đi ra ngoài một chuyến, chắc qua mấy ngày sẽ trở lại.”

Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười cô đơn.

Sau đó hắn ngồi thẳng lưng, nhìn Côn Na nữ sĩ:

“Côn Na nữ sĩ, thời gian rất quý báu, chúng ta không thể lãng phí vô ích. Hay là chúng ta bắt đầu học pháp thuật từ hôm nay luôn được không?”

Vốn định hẹn Côn Na nữ sĩ vào lúc khác, sau đó hai người sẽ nghiên cứu thảo luận những kiến thức về hệ thống tu sĩ và hệ thống pháp sư ở thế giới hắc long.

Nhưng bây giờ thần huyết cổ vu đã hóa thành lưu ly kim đan, có trời mới biết khi nào nó sẽ dẫn thiên kiếp đến.

Trên người Tống Thư Hàng lại không có trận pháp độ kiếp ngũ tấn lục.

Trước mắt chỉ có pháp thuật thế giới hắc long là thủ đoạn duy nhất có thể tăng tỷ lệ độ kiếp thành công nhanh chóng.

“Nếu Thư Hàng tiên sinh muốn học, chúng ta có thể bắt đầu học ngay bây giờ.”

Côn Na nữ sĩ vui vẻ đáp.

Đối với một học giả như cô, kiến thức là thứ tốt đẹp nhất thế gian.

Cô đang rất nóng lòng muốn nghiên cứu thảo luận với Tống Thư Hàng về những kiến thức có liên quan đến linh lực.

Để công bằng, cô cũng sẽ dốc túi truyền thụ hết những kiến thức về pháp thuật của thế giới hắc long mà mình biết cho Tống Thư Hàng.

…

Quanh một chiếc bàn vuông, Thư Hàng, lão tộc trưởng và Côn Na tiên tử ba người chiếm ba bên.

Bên dưới có rất nhiều pháp sư chiến đấu trẻ tuổi của long huyết tộc ngồi thành hàng giống như học sinh đang nghe giảng bài, ngay cả công trình trùng kiến của bộ lạc cũng tạm thời bị gác qua một bên.

Côn Na nữ sĩ rất nổi tiếng, có thể nói là một danh sư trong thế giới hắc long.

Mỗi lần cô giảng bài, ai cũng muốn đi nghe, không ai chịu bỏ qua.

“Đầu tiên, chắc Thư Hàng tiên sinh đã hiểu rõ về ba loại kiến thức cơ bản là pháp thuật, máy nạp ma lực và lưới rồng rồi đúng không?”

Côn Na nữ sĩ nói, đây đều là những kiến thức cơ bản.

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Nhờ lần nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Hắc Đồng Thập Tam Thế, hắn đã nắm rõ những kiến thức cơ bản nhất này.

“Vậy xin hỏi lúc chuyển chức ở cấp 2, Thư Hàng tiên sinh đã chọn chức nghiệp nào? Là người chữa trị? Pháp sư chiến đấu? Ma pháp sĩ chiến lược? Hay là một trong mấy chức nghiệp còn lại?”

Côn Na nữ sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng:

“???”

Đến cấp 2 có thể chuyển chức ư?

Vậy tại sao khi ta tiến vào tầng 2 trong lưới rồng lại không nhận được thông báo chuyển chức chứ?

“Ta chưa chuyển chức.”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

“Sao lại vậy được?”

Côn Na nữ sĩ trợn tròn hai mắt, nếu chưa chuyển chức sao tên này lại xông vào tầng 6 trong lưới rồng được?

Chương 1652: Pháp Sư Tăng Ca Như Thế Nào? Đương Nhiên Là Dùng Thiểm Quang Thuật Rồi

“Nếu chưa chuyển chức nghiệp, sao ngươi tiến vào tầng kế tiếp trong lưới rồng được chứ?”

Côn Na nữ sĩ thật sự không hiểu nổi.

Tống Thư Hàng thành thật trả lời:

“Cứ thế mà tiến vào thôi, tinh thần lực và điểm ma lực đều đủ, sau đó tài khoản đại diện cho ta trong lưới rồng xông một mạch từ cấp 2 vào cấp 3, sau đó lại từ cấp 3 xông vào cấp 4.”

Lão tộc trưởng của Long Huyết tộc:

“...”

Côn Na nữ sĩ nhíu mày, sau khi suy nghĩ một hồi, cô lại nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi có thể mở tài khoản lưới rồng của ngươi cho ta xem được không? Để ta kiểm tra giúp ngươi.”

“Tất nhiên là được.”

Tống Thư Hàng lấy máy nạp ma lực ra, bắt đầu kết nối với lưới rồng.

Quá trình này hắn làm rất quen tay.

Thật ra bây giờ hắn không cần dùng máy nạp ma lực, chỉ cần thông qua tiểu kim đan thứ bảy Cổ U Long Phách là có thể kết nối với lưới rồng bất cứ lúc nào hắn muốn.

Nhưng bây giờ vì phối hợp với Côn Na nữ sĩ, hắn vẫn dùng máy nạp ma lực, hoàn thành quá trình kết nối với lưới rồng.

Trong hư không, lưới rồng thế giới hắc long đâu đâu cũng có xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng, trải khắp mọi ngõ ngách trên thế giới.

Lại nói trước đó lúc Côn Na quét mã QR đã kết làm ‘đồng minh’ với hắn, chắc không gây ảnh hưởng gì đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chờ Tống Thư Hàng kết nối với lưới rồng xong, Côn Na nữ sĩ cũng lấy máy nạp ma lực của bản thân ra kết nối với lưới rồng. Tiếp đó một tay cô cầm máy nạp, một tay khác chạm vào cánh tay của Tống Thư Hàng.

Thông qua sự tiếp xúc này, cô cảm ứng được tài khoản của Tống Thư Hàng từ thế giới lưới rồng.

Lúc này tài khoản Bá Long đang ngồi chễm chệ ở tầng thứ 6 trong lưới rồng, còn tài khoản Côn Na đại diện cho cô thì đang ở tầng 4 lưới rồng, thấp hơn Tống Thư Hàng hai tầng.

“Vậy mà chưa chuyển chức thật!”

Côn Na nữ sĩ cả kinh thốt lên.

Sau khi chuyển chức, trên tài khoản lưới rồng sẽ hiện lên ký hiệu chức nghiệp. Ví dụ như cô đã chuyển chức sang một chức nghiệp khá hiếm là ‘hiền giả’, trên tài khoản sẽ có thêm một ký hiệu hình lông vũ.

Mà trên tài khoản Bá Long đại diện cho Tống Thư Hàng lại trống rỗng, chẳng có gì cả.

Côn Na nữ sĩ:

“...”

Dù là một người có kiến thức lý luận vô cùng phong phú như cô cũng không thể tìm ra lời giải thích cho trường hợp này.

Tống Thư Hàng:

“Côn Na nữ sĩ, trong trường hợp này thì ta có thể học pháp thuật không? Thật ra ta chẳng biết pháp thuật nào hết, vậy nên ta chỉ cần học được pháp thuật là đủ rồi.”

Có chuyển chức hay không cũng không sao, chỉ cần có thể học pháp thuật là được rồi.

“Có thể học, chỉ cần có kết nối với lưới rồng thì chắc chắn sẽ học được pháp thuật.”

Côn Na nữ sĩ quả quyết.

Tống Thư Hàng cười nói:

“Vậy chúng ta đừng quan tâm đến vấn đề chuyển chức nữa, chỉ cần có thể học pháp thuật, chức nghiệp gì cũng không quan trọng.”

“Nhưng nếu không chuyển chức, về mặt lý thuyết ngươi chỉ có thể học mười pháp thuật cấp 1 thấp nhất thôi.”

Côn Na nữ sĩ giải thích.

Mười pháp thuật này là pháp thuật cơ bản mà tất cả mọi người chưa chuyển chức đều có thể thi triển.

Số 1 tương ứng với Tiểu Long Diễm, Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với pháp thuật này trong lúc nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Hắc Đồng Thập Tam Thế, đây là một trong những pháp thuật cơ bản.

Ngoài ra còn có số 0 tương ứng với Tiểu Thương Khẩu Dũ Hợp, số 2 tương ứng với Lôi Kích Chỉ, số 3 tương ứng với Tạo Thủy Thuật.

Số 4 là Dương Trần Thuật, số 5 là Thượng Thăng Khí Lưu, số 6 là Năng Lượng Thích Phóng.

Tiếp theo số 7 là Thiểm Quang Thuật, số 8 là Hắc Ám Vi Thống.

Cuối cùng số 9 là Phòng Ngự Gia Cường.

Mười pháp thuật cơ bản nhất, bất kỳ người nào tiến vào lưới rồng cũng đều có thể sử dụng. Thuộc tính mỗi người khác nhau, pháp thuật thi triển ra sẽ có uy lực khác nhau.

Lên đến cấp 2, mọi người sẽ tiến hành chuyển chức dựa theo thuộc tính của bản thân. Sau khi chuyển chức, ở chức nghiệp nào thì học kỹ năng pháp thuật thuộc về chức nghiệp đó.

Côn Na nữ sĩ giới thiệu mười pháp thuật cơ bản qua một lượt cho Tống Thư Hàng nghe.

Tống Thư Hàng:

“…”

Mười pháp thuật này thật sự chẳng có tác dụng gì. Hắn đã thấy Tiểu Long Diễm trong lúc nhập mộng, ngọn lửa bé thế kia hắn dùng một ngón tay là có thể bóp nát.

Mà chín pháp thuật khác lại có cùng đẳng cấp với Tiểu Long Diễm, đoán chừng cũng chẳng khá hơn là bao.

“Ngoài mười pháp thuật này, nếu không chuyển chức thì không thể học bất kỳ pháp thuật nào khác ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lão tộc trưởng ngồi bên cạnh gật đầu đáp:

“Đúng vậy, trên cơ bản là không thể học tập những pháp thuật tiếp theo.”

“Vậy bây giờ ta chuyển chức còn kịp không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Cấp 2 chuyển chức, cấp 5 chức nghiệp tiến giai. bây giờ Thư Hàng tiên sinh đã vào cấp 6, ta cũng không biết ngươi còn tiến hành chuyển chức được hay không nữa.”

Côn Na nữ sĩ nhíu mày nói:

“Giờ cứ tiến hành theo từng bước vậy, trước hết Thư Hàng tiên sinh phải nhớ tên ma pháp của mười pháp thuật này. Sau đó thử thi triển chúng một lần, xem thử pháp thuật hệ nào phù hợp với thuộc tính của ngươi nhất. Tiếp theo ta lại chủ trì nghi thức chuyển chức giúp ngươi thử xem sao. Tộc trưởng, bộ lạc Long Huyết có tế đàn nghi thức không?”

Bình thường cần phải đến thần điện để tiến hành nghi thức chuyển chức cấp 2, nhưng ở những nơi đặc biệt như bộ lạc Long Huyết đều có tế đàn chuyển chức riêng. Chỉ cần mời thêm người có chức nghiệp tế ti hoặc là hiền giả giống như Côn Na nữ sĩ là có thể tiến hành nghi thức chuyển chức cho pháp sư khác.

Nhưng đến chức nghiệp tiến giai ở cấp 4 tấn 5, nhất định phải đến thần điện để tiến hành.

…

Sau khi nghe Côn Na nữ sĩ giới thiệu cặn kẽ, Tống Thư Hàng đã nhớ kỹ tên ma pháp của mười pháp thuật cơ bản, cũng thuộc nằm lòng các bước thi pháp.

“Lại nói về thuộc tính, bên hệ tu sĩ ta mang hai thuộc tính lôi hỏa, chắc bên này cũng giống như vậy.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bây giờ tinh thần lực của ta đã đạt cấp 6, cộng thêm lưu lượng ma lực còn dư trong tài khoản, không biết lúc thi triển pháp thuật cấp 1 có tạo ra hiệu quả bạo kích không nhỉ?

Vừa nghĩ Tống Thư Hàng vừa đưa tay ấn lên phù văn tương ứng với số 0 trên máy nạp ma lực.

Ấn rồi giữ phù văn, tinh thần lực kết hợp, đồng bộ với lưới rồng.

Lưới rồng rút lấy tinh thần lực, đồng thời tiêu hao 1 điểm lưu lượng ma lực, sinh ra một pháp thuật cơ bản.

“Tiểu Thương Khẩu Dũ Hợp Thuật!”

Tống Thư Hàng hô tên ma pháp, đưa tay vuốt một cái.

Ma pháp được tạo thành một cách thuận lợi.

Nhanh gọn tiện lợi, thao tác cực dễ, pháp thuật thế giới lưới rồng đơn giản vậy đấy.

Pháp thuật trì dũ bay đến bên hông Tống Thư Hàng.

Ở vị trí đó có một vết thương do ý chí hỗn độn Cổ U gây ra, đến bây giờ vẫn chưa lành, thỉnh thoảng lại cho Tống Thư Hàng thể nghiệm cảm giác đau nhói từng cơn.

Pháp thuật trì dũ bao phủ phần hông...

Tống Thư Hàng hầu như chẳng cảm giác được hiệu quả chữa trị gì cả.

Cũng đúng, ngay cả trì dũ thuật trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ cũng vô hiệu huống chi là loại Tiểu Thương Khẩu Dũ Hợp Thuật cấp thấp này.

“Thành công rồi.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Nhưng... không hề xuất hiện hiệu quả bạo kích như hắn nghĩ.

Tiếp theo...

Tống Thư Hàng lại thi triển Tiểu Long Diễm, Lôi Kích Chỉ, Tạo Thủy Thuật.

Tiểu Long Diễm và Lôi Kích Chỉ quả thật khá phù hợp với thuộc tính thân thể hắn. Lúc thi triển hai pháp thuật này, hắn cảm thấy quá trình thi pháp trôi chảy hơn, thuận lợi hơn rất nhiều.

Về phần Tạo Thủy Thuật, tiêu hao 1 điểm ma lực lại chỉ tạo ra được chừng một chén nước. Trong khi ở bên ngoài, 1 điểm ma lực có thể mua được cả một thùng nước sạch.

Dương Trần Thuật và Thượng Thăng Khí Lưu thì lại càng vô dụng. Một pháp thuật là sinh ra một đám bụi che tầm mắt kẻ địch... có điều ô nhiễm môi trường quá. Một pháp thuật khác là tạo ra một luồng gió thổi lên trên, rốt cuộc kỹ năng này có tác dụng gì vậy?

Tống Thư Hàng ảo não thở dài.

“Pháp thuật tương ứng với số 6, Năng Lượng Thích Phóng!”

Hắn làm theo các bước vừa rồi, tiếp tục thi pháp.

Ngay khi pháp thuật được phóng ra, Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy có điểm bất thường.

Cũng rút lấy tinh thần lực, cũng tiêu hao 1 điểm lưu lượng ma lực, cũng tạo thành một vòng ma lực bùng nổ quanh Tống Thư Hàng.

Nhưng ngay lúc ma lực bùng nổ, cả kình đan bản mệnh và bảy viên tiểu kim đan trong cơ thể Tống Thư Hàng đều bị kích thích.

Cũng may Tống Thư Hàng phản ứng nhanh, ngay lúc linh lực bùng nổ đã vội thắng lại, thu lại 9.9 thành linh lực.

Nhưng vẫn còn 0.1 thành linh lực bị pháp thuật Năng Lượng Thích Phóng đẩy ra ngoài.

Linh lực khổng lồ nổ tung, hình thành một vòng sóng xung kích lan rộng ra bốn phía, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, mọi thứ xung quanh hắn đều bị đẩy ra xa như bị xe ủi đất ủi đi.

Côn Na nữ sĩ, lão tộc trưởng đứng cạnh hắn cùng với một đám thành viên Long Huyết tộc đang vây xem đều bị nổ bay.

“A a a~ “

Trong không trung vang lên hàng loạt tiếng gào thét thảm thiết.

Trong bán kính hai mươi mét xung quanh Tống Thư Hàng chẳng còn sót lại thứ gì. Mọi thứ đều bị đẩy ra xa, ngay cả mặt đất cũng bị nổ bay chừng một tấc.

Côn Na nữ sĩ ở trên không trung phải thi triển hai pháp thuật liên tiếp mới đáp xuống đất an toàn.

“Chuyện này... ta không cố ý.”

Tống Thư Hàng lập tức giải thích.

“Vô lý, sao pháp thuật Năng Lượng Thích Phóng có thể tạo ra hiệu quả lớn như vậy được chứ?”

Côn Na nữ sĩ chau mày, cô không hề bận tâm đến chuyện mình vừa bị nổ bay.

Thân là học giả, cô chỉ quan tâm đến vấn đề tại sao uy lực của pháp thuật này lại tăng vọt.

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi tiếp tục thử những pháp thuật còn lại xem hiệu quả thế nào. Nói không chừng ngươi cực kỳ phù hợp với pháp thuật thứ 6 là Năng Lượng Thích Phóng đấy.”

Côn Na tiên tử nói.

Tống Thư Hàng:

“Vậy ta tiếp tục nhé?”

“Xin mời tiếp tục, bọn ta đã sẵn sàng rồi.”

Côn Na nữ sĩ đáp.

Dứt lời, cô lại lui về sau hơn mười mét.

Lão tộc trưởng và thành viên Long Huyết tộc cũng đi theo sau lưng cô.

Tống Thư Hàng bắt đầu thử thi triển pháp thuật thứ 7 Thiểm Quang Thuật.

Sau khi quá trình thi pháp kết thúc, hắn niệm tên ma pháp của Thiểm Quang Thuật.

Ngay sau đó, trên ngón tay của hắn bộc phát một luồng sáng chói mắt. Côn Na tiên tử, lão tộc trưởng và thành viên Long Huyết tộc tựa như thấy được mặt trời thứ hai.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thiểm Quang Thuật đã kích hoạt thiên phú trên ngón tay công đức của hắn, Thái Dương Chỉ - Thuật chói mù mắt hợp kim titan.

“Mù mắt rồi, mù mắt rồi!”

“Ta không nhìn thấy được gì nữa!”

“Mặt trời trên cao rơi xuống bộ lạc chúng ta ư?”

Thấy một đám thành viên Long Huyết tộc bị mù tạm thời đang dò dẫm kêu la, Tống Thư Hàng áy náy vô cùng.

...

Cũng may là Hắc Ám Vi Thống và Phòng Ngự Gia Cường không ra tai họa gì.

“Xem ra Thư Hàng tiên sinh có độ phù hợp cực cao với giá Năng Lượng Thích Phóng và Thiểm Quang Thuật, ta hiểu rõ rồi. Tiếp theo chúng ta tiến hành nghi thức chuyển chức thôi, có lẽ có một chức nghiệp rất thích hợp với Thư Hàng tiên sinh!”

Côn Na nữ sĩ đóng sổ ghi chép lại.

Chương 1653: Có Loại Thao Tác Này Nữa À?

“Chức nghiệp thích hợp với ta ư?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Là chức nghiệp gì thế?”

“Có độ phù hợp cao nhất với hai loại pháp thuật này hẳn là chức nghiệp pháp sư Wakeman.”

Côn Na nữ sĩ trả lời.

Tộc trưởng bộ lạc Long Huyết đi đằng trước, dẫn Tống Thư Hàng và Côn Na nữ sĩ đến tế đàn nghi thức chuyển chức.

“Wakeman?”

Tống Thư Hàng bắt đầu động não phiên dịch từ này.

Từ này là thuật ngữ đặc biệt ở thế giới hắc long.

Nếu dịch sang tiếng Trung... có nghĩa là thần thánh, tinh khiết, khôi giáp hoặc chiến bào thì phải?

Vậy mới nói không phải ai cũng làm phụ đề được, có một số từ mang quá nhiều nghĩa, đôi khi dịch ra rất khó thể hiện trọn vẹn ý gốc của từ đó.

“Ta có thể chuyển chức thành công không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Côn Na nữ sĩ mỉm cười:

“Trước hết cứ dựa theo từng bước mà thử một lần, mặc kệ có thể thành công hay không cứ thử trước rồi tính tiếp. Nếu không thể chuyển chức thì ta lại nghĩ cách khác.”

Khi Côn Na nữ sĩ nói ra những lời này, trên mặt cô tràn đầy tự tin.

Sự tự tin này được tạo dựng dựa trên kiến thức phong phú cùng với đoàn hiền giả ở sau lưng cô. Đoàn hiền giả cũng có chút danh tiếng trong thế giới hắc long, là một nhóm gồm những người có cùng sở thích với cô.

Nếu Tống Thư Hàng không thể chuyển chức, cô và đồng bạn sẽ cùng nhau nghiên cứu thảo luận, xem thử có thể sáng tạo ra pháp thuật mới chuyên dành cho những thành viên không chuyển chức giống như Thư Hàng tiên sinh hay không.

Một Côn Na nữ sĩ tràn đầy tự tin rất có sức hút, lão tộc trưởng không kiềm được nhìn cô nhiều thêm mấy lần, gật đầu liên tục, tán thưởng không thôi.

...

Tế đàn chuyển chức của bộ lạc Long Huyết.

Tế đàn này không khác tế đàn mà Tống Thư Hàng thấy được trong thần điện lúc nhập mộng trải nghiệm cuộc đời của Hắc Đồng Thập Tam Thế là bao.

Lão tộc trưởng lấy ra từng viên linh thạch hắc long chỉ to bằng đầu ngón tay, đặt chúng vào bên mép tế đàn, bố trí theo trận pháp được khắc sẵn.

Sau đó Tống Thư Hàng bước vào chính giữa tế đàn theo như lời dặn của Côn Na nữ sĩ.

Côn Na nữ sĩ bắt đầu tiến vào nghi thức chuyển chức.

Nghi thức không hề phức tạp, cũng giống như phong cách làm việc của thần điện ở thế giới hắc long, không phô trương lãng phí, không đi theo chủ nghĩa hình thức, thật lòng phục vụ vì mọi người.

Sau khi cầu nguyện xong, Côn Na nữ sĩ lấy máy nạp ma lực của bản thân ra, điểm nhẹ một cái, bắt đầu nghi thức chuyển chức.

Đồng thời cô xếp mấy loại chức nghiệp phù hợp với Tống Thư Hàng ở phía trước.

Như vậy có thể nhanh chóng chọn ra mấy loại chức nghiệp pháp thuật thích hợp Tống Thư Hàng chuyển chức, nhờ đó giảm bớt tiêu hao trong lúc chuyển chức.

Trong mắt Tống Thư Hàng, lưới rồng trải khắp mọi ngõ ngách trong thế giới hắc long lại hiện ra.

Ngay sau đó tinh thần lực và ý thức của Tống Thư Hàng bị lưới rồng kéo tới, đi theo sự dẫn dắt của sức mạnh Lưới rồng, cuối cùng tiến vào một không gian ý thức.

Thoạt nhìn khá giống không gian độ kiếp của thế giới hắc long nhưng không gian này yên bình hơn, tràn đầy ánh sáng.

Khi ý thức của Tống Thư Hàng xuất hiện, thể ý thức của Côn Na nữ sĩ ở phía đối diện cũng xuất hiện cùng lúc.

Lúc này trong tay cô đang giơ một cây pháp trượng rất lớn, từ xa điểm về phía Tống Thư Hàng.

Trên pháp trượng có rất nhiều ký hiệu khác nhau đang xoay tròn.

Mỗi một ký hiệu đại diện cho một loại chức nghiệp chuyển chức phù hợp với Tống Thư Hàng.

Thấy cảnh này, Tống Thư Hàng chợt nghĩ nếu thế giới lưới rồng có thể làm đến bước này, vậy phải chăng mạng công đức ở hiện thế cũng có thể làm được những chuyện tương tự?

Nếu làm được, phải chăng cũng có thể tạo ra game thực tế ảo trong truyền thuyết?

Không được không được, phải tập trung tinh thần lực.

Đang chuyển chức mà suy nghĩ lung tung gì không biết.

Ở trong nhóm Cửu Châu số 1 càng lâu, lối tư duy ngày càng không bình thường, hết đường cứu chữa.

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần.

Từng ký hiệu trên pháp tượng của Côn Na nữ sĩ đáp xuống, tiến hành tiếp xúc với hắn.

Nhưng mỗi ký hiệu chỉ vừa mới tiếp xúc với Tống Thư Hàng đã bị bắn ngược ra.

Côn Na nữ sĩ khẽ chau mày.

Cả sáu phù văn chức nghiệp thích hợp với Tống Thư Hàng nhất do cô chọn ra đều không thể làm Tống Thư Hàng chuyển chức. Cũng không phải chúng không thích hợp, mà là không cách nào làm Tống Thư Hàng tiến hành chuyển chức.

“Quả nhiên vẫn không được ư?”

Côn Na nữ sĩ thầm nói.

Nghi thức vẫn tiếp tục, tiếp theo lại có hơn mười phù văn chức nghiệp bay qua người Tống Thư Hàng.

Nhưng thân thể Tống Thư Hàng tựa như có năng lực bắn ngược, tất cả phù văn đều bị bắn ngược về.

“Không được, thất bại rồi.”

Côn Na nữ sĩ nói.

Tống Thư Hàng:

“Không sao, chúng ta đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi mà. Thất bại là mẹ thành công, chúng ta không sợ thất bại.”

Quả nhiên chức nghiệp thi pháp giả cực ngầu này không có duyên với hắn. Pháp thuật gì nữa chứ, có thiểm quang thuật + Chưởng Tâm Lôi + nạp điện thuật là đủ rồi.

“Thư Hàng tiên sinh nói hay lắm.”

Côn Na nữ sĩ cười nói, đồng thời chậm rãi thu hồi pháp trượng:

“Cũng đúng, vốn dĩ chúng ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ thất bại rồi mà, vậy giờ chúng ta rời khỏi không gian này thôi.”

Lời vừa dứt, bóng người cô dần biến mất khỏi không gian chuyển chức.

Chừng hai mươi hơi thở sau.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ơ, chuyện gì thế này?

Tại sao ta lại không biến mất chứ?

Côn Na nữ sĩ, đừng nói là cô quên mang ta ra ngoài nha?

Côn Na nữ sĩ, đừng hại đồng đội như thế chứ!

Tống *cần quan tâm chăm sóc* Thư Hàng.

Hắn ngẩng đầu nhìn không gian chuyển chức rộng lớn, chỗ hông lại truyền đến từng cơn đau nhói, nhất định là vết thương do ý chí hỗn độn Cổ U gây ra đang quấy phá.

Tống Thư Hàng thở dài nặng nề.

“Vấn đề bây giờ là khi nào ta mới biến mất đây?”

Phải đợi đến khi năng lượng của tế đàn nghi thức tiêu hao sạch ư?

Hay là chờ vị Côn Na nữ sĩ đãng trí kia đi vào lần nữa mang hắn ra ngoài?

Thư Hàng mệt tim muốn về hưu!

...

Lại mấy phút trôi qua.

Tống Thư Hàng ôm đầu gối ngồi ở một góc trong không gian chuyển chức.

Côn Na nữ sĩ vẫn chưa nhớ ra hắn à?

Hay là mỗi lần tiến hành nghi thức chuyển chức lại tiến vào một không gian chuyển chức khác nhau, vậy nên sau khi Côn Na nữ sĩ quên mang hắn ra ngoài... hắn đã bị nhốt trong không gian chuyển chức này không thể đi ra ngoài?

“Hôm nay vẫn bất hạnh như thế.”

Tống Thư Hàng đứng dậy, bắt đầu tìm cách rời khỏi không gian này.

Cứ ngồi chờ thế này cũng không phải là cách, sống trên đời không thể cứ dựa vào người khác mãi, cần phải học cách tự cứu lấy chính mình.

“Triệu hồi Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử!”

Tống Thư Hàng hô.

Lúc trước ở trong không gian thiên kiếp thế giới hắc long, hắn vẫn có thể triệu hồi mỹ nhân rắn công đức, không biết trong trong không gian chuyển chức này thì sao?

Nếu triệu hồi được mỹ nhân rắn công đức, có thể để cô ấy mang ý thức của hắn trở về, hoặc là bảo cô ấy về thông báo cho Côn Na tiên tử biết, để Côn Na tiên tử kết thúc nghi thức chuyển chức.

Một lúc lâu sau, mỹ nhân rắn công đức không hề đáp lại lệnh triệu hồi của hắn.

“Mối cảm ứng với tiên tử bị chặn rồi ư?”

Tống Thư Hàng ảo não nói.

Cũng đúng, không gian chuyển chức là nơi không thể bị ảnh hưởng, một khi bị quấy nhiễu, chuyển sai chức nghiệp sẽ ảnh hưởng cả đời, vậy nên có chức năng chặn cảm ứng ngoại giới cũng dễ hiểu.

“Ngoài mỹ nhân rắn công đức ra, có cách nào khác để liên lạc với Côn Na nữ sĩ không nhỉ? Ví dụ như gửi tọa độ gì đó chẳng hạn.”

Tống Thư Hàng bắt đầu động não suy nghĩ.

Sau đó hắn lập tức nghĩ đến mã QR và quan hệ đồng minh.

Có lẽ có thể thông qua thứ này liên lạc với Côn Na nữ sĩ.

Nhưng không biết thể ý thức của hắn có thể dẫn lực lượng trong tiểu kim đan ra không?

Dù sao hình như không gian bị chặn rất nghiêm.

Tống Thư Hàng thử một lần.

Mối liên hệ giữa hắn với thần huyết cổ vu cũng bị ảnh hưởng.

Lúc này có một hình chiếu mã QR tỏa sáng lấp lánh hiện ra trước mặt hắn.

Chính là diễn đồ kim đan mã QR của hắn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ngưng tụ ra hình chiếu mã QR này làm gì?

Ngay lúc hắn đang suy tư, bỗng có một luồng ánh sáng chậm rãi ngưng tụ ngay tại vị trí mà Côn Na nữ sĩ đứng trước đó.

Cuối cùng Côn Na nữ sĩ cũng đến tìm hắn rồi ư?

Ngay sau đó, một vị mỹ nhân da đen xuất hiện ở vị trí kia.

Chính là dáng dấp của Côn Na nữ sĩ.

Quần áo giống nhau, tay cũng cầm pháp trượng rất lớn, khuôn mặt cũng xinh đẹp tinh tế.

Tống Thư Hàng lại khẽ nhíu mày.

Thể ý thức trước mắt đúng là Côn Na nữ sĩ, thậm chí Tống Thư Hàng còn mơ hồ cảm ứng được mối liên hệ giữa hắn và cô, là mối liên hệ như có như không xuất hiện sau khi quét mã QR thêm đồng minh.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy có điểm khác thường.

Côn Na nữ sĩ mở mắt, lộ ra con ngươi dựng đứng màu vàng đậm.

Ánh mắt cô nhìn về phía hình chiếu mã QR ở trước mặt Tống Thư Hàng.

“Tít~”

Một âm thanh rất to vang lên trong không gian chuyển chức.

“Có trở thành đồng minh với Tống Thư Hàng không? Có/ Không.”

Khung lựa chọn được thực thể hóa, hiện lên trước mặt Côn Na nữ sĩ.

Côn Na nữ sĩ mang con ngươi dựng đứng màu vàng đậm không làm gì cả, chỉ lẳng lặng đứng đó không nhúc nhích.

Chừng 20 giây sau.

“Do ngài không phản ứng trong thời gian dài, tiến vào quá trình tự động lựa chọn, ngầm thừa nhận là ‘có’, thêm đồng minh thành công.”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Đây là chế độ làm việc gì mà lạ đời thế hả?

Tại sao ta không biết mã QR còn có chức năng này chứ?

Sau khi thông báo ‘thêm đồng minh thành công’ vang lên, Tống Thư Hàng phát hiện mối liên hệ giữa hắn và vị Côn Na nữ sĩ trước mắt đã trở nên rõ ràng thân thiết hơn.

Dường như hai người đã trở thành đồng bạn đáng tin cậy của nhau.

Ầm ầm~~

Toàn bộ không gian chuyển chức tan vỡ.

Ý thức của Tống Thư Hàng về lại thân xác.

…

Hắn vừa trở về đã phát hiện mỹ nhân rắn công đức xuất hiện sau lưng bảo vệ hắn.

“Tốt quá rồi Thư Hàng tiên sinh, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh.”

Côn Na tiên tử ở phía đối diện thở phào nhẹ nhõm:

“Vừa rồi ngươi đột nhiên hôn mê, ta còn tưởng nghi thức xảy ra vấn đề gì chứ, làm ta sợ hết hồn.”

Lão tộc trưởng:

“Có thể là do mấy ngày nay Thư Hàng tiên sinh tiêu hao quá độ, thân thể quá yếu ớt nên mới như vậy, tối nay ta sẽ sai đầu bếp trong bộ lạc nấu mấy món bồi bổ cho ngươi.”

Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười phức tạp:

“Cảm ơn, ta hôn mê bao lâu?”

“Một giai cốt rồi.”

Lão tộc trưởng trả lời.

Tính ra là chừng nửa tiếng ư? Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Hắn đứng dậy, nội thị kiểm tra thân thể xem thử có vấn đề gì không.

Kình đan bản mệnh vẫn ok, bình an vô sự.

Tiểu kim đan, yêu đan bảy màu, kim cương công đức, hạch tâm Huyết Ma, lò phản ứng máy móc đều ok, không có vấn đề gì.

Thần huyết Cổ Vu hóa thành lưu ly kim đan tạm thời cũng không có gì khác thường.

Cuối cùng Tống Thư Hàng nhìn về viên tiểu kim đan thứ bảy Cổ U Long Phách. Sau đó hắn phát hiện trên viên tiểu kim đan này có một ‘chấm tròn’ đang tỏa sáng lấp lánh.

Chấm tròn này cứ nhấp nháy, nhìn hệt như chấm tròn nhỏ hiển thị trên màn hình điện thoại di động mỗi khi có thông báo cập nhật phần mềm, rất nổi bật.

Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế bắt đầu quấy phá làm hắn không thể nhịn được.

Chương 1654: Bảo Đao Đồ Long, Click Vào Tặng Ngay

Giống như lúc thấy chấm đỏ hiện ra mỗi khi có thông báo cập nhật phần mềm hoặc là thông báo có tin nhắn mới, làm người ta nhịn không được muốn đưa ngón tay bấm vào nó.

Nếu cứ để nó đấy không bấm vào, người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế sẽ cảm thấy rất khó chịu.

“Ha ha.”

Tống Thư Hàng cười khẽ.

Ngây thơ!

Ngươi tưởng ta sẽ bấm vào ư?

Có vết xe đỗ lần trước, lần này chắc chắn ta sẽ không ‘ngứa tay’ mà bấm vào đâu.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 có một câu danh ngôn là ‘dại bất quá tam’, chơi ngu không quá ba lần.

Nói cách khác, có một số việc, trong lòng mình phải tự hiểu rõ, tự tìm đường chết cũng phải có chừng mực.

Hắn đã phạm lỗi ‘ngứa tay’ một lần rồi, tuyệt đối sẽ không phạm vào lần thứ hai.

Vả lại, nếu nhìn thấy chấm đỏ nhỏ thì chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế sẽ phát tác, vậy nên hắn quyết định không chú ý đến viên tiểu kim đan thứ bảy này nữa.

Mắt không thấy tâm không phiền.

Tống Thư Hàng quả quyết lui ra khỏi tiểu đan điền thứ bảy.

“Bảo đao Đồ Long, click vào tặng ngay!”

Hắn vừa lui ra bỗng nghe thấy mỹ nhân rắn công đức đọc lời thoại bên tai hắn. Câu thoại này còn có cả BGM, âm nhạc mạnh mẽ có tiết tấu nổ vang. Tiếng nhạc phát ra từ trong thân thể mỹ nhân rắn công đức.

Hắn quay qua nhìn @#%× Tiên Tử, sau đó thấy được trên mặt cô lộ rõ vẻ nóng lòng muốn thử, còn ngón tay thì đang từ từ mò đến trên lưng hắn.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Đừng ham hố, ở giai đoạn đầu chúng ta phải đi theo con đường phát triển ổn định, trước hết phải độ qua thiên kiếp của viên tiểu kim đan lưu ly trong tiểu đan điền thứ sáu cái đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức đành phải rụt tay về.

Vào thời khắc quyết định, cô vẫn rất phối hợp với Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi rụt tay về, CÔ lại bổ sung một câu:

“Bảo đao Đồ Long, click vào tặng ngay...”

“Ta đã thấy quảng cáo này, cũng từng chơi game này rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Ngốn của ta không ít tiền.”

“Hầy.”

Mỹ nhân rắn công đức dùng giọng nói của chính cô thở dài não nề.

“Nếu bây giờ có thần binh Xích Tiêu kiếm của ta ở đây thì tốt biết mấy, nó nhất định hiểu được ý của ta.”

Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu nhìn trời nói.

Cô nói bằng giọng của chính mình, rất êm tai dễ nghe, âm thanh tự nhiên không chỉnh sửa chính là âm thanh tuyệt vời nhất.

Tống Thư Hàng lập tức chỉ ra lỗi sai trong lời nói của mỹ nhân rắn ngay:

“Không, đó không phải thần binh của cô, đó là thần binh của Xích Tiêu Tử đạo trưởng. Mặc dù có lúc Xích Tiêu kiếm tiền bối cứ nói Xích Tiêu Tử đạo trưởng là chủ nhân tiền nhiệm của ngài ấy, nhưng thật ra ngài ấy vẫn là thần binh của Xích Tiêu Tử tiền bối, từ trước đến giờ chưa từng thay đổi.”

“Hầy.”

Mỹ nhân rắn công đức lại thở dài, sau đó cô lại nói:

“Nét cuối cùng trên bức diễn đồ kim đan ‘thế giới được kết nối’ rất quan trọng. Sau khi bấm vào, lợi nhiều hơn hại. Hơn nữa nếu ngươi bỏ lỡ cơ hội hoàn thành nét vẽ mắt cho rồng lần này, không chừng đời này ngươi không thể gặp lại lần hai đâu.”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

“Thiếp thân nói hết rồi, ngươi tự quyết định đi.”

Mỹ nhân rắn công đức bổ sung thêm một câu.

Tống Thư Hàng đột nhiên giật mình nói:

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cô nói một đoạn dài như vậy đấy.”

Hơn nữa không phải lời thoại lấy từ kho lời thoại trong lúc cô giả ngốc, mà là lời nói phát ra trong lúc ý thức cô đang tỉnh táo.

Tình huống này quả thật phải dùng hai chữ ‘hiếm thấy’ để hình dung.

“Bảo đao Đồ Long, click vào tặng ngay!”

Vẻ mặt của mỹ nhân rắn công đức biến đổi, cô lại bắt đầu đọc lời thoại. Lúc lời thoại vang lên, trên người cô lại phát ra BGM ầm ầm.

“...”

Tống Thư Hàng:

“Chẳng lẽ không nói chuyện bình thường được à?”

Mỹ nhân rắn công đức ngừng giây lát, sau đó đột nhiên bày ra tư thế bạch hạc giương cánh:

“Ta cảm thấy mình còn cứu được mà?”

Đây là giọng của Tống Thư Hàng.

“Hết thuốc chữa rồi, chờ chết đi, cáo từ [giọng của Xích Tiêu kiếm].”

Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên chui ra, bày tư thế kim kê độc lập, ngay lập tức giành lấy lời thoại tiếp theo.

Mỹ nhân rắn công đức:

“!!!”

Cô từ từ quay đầu lại một cách cứng nhắc, cả quá trình nhìn cứ như đang nhảy điệu popping, cô dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Tạo Hóa Tiên Tử.

Chẳng phải đã hứa là chỉ cướp lời thoại của Tống Thư Hàng thôi à?

Tại sao ngay cả lời thoại của ta cũng cướp luôn vậy?

Sao lại như vậy chứ?!

Tạo Hóa Tiên Tử bày ra tư thế kim kê độc lập, lúc này cô đi chân trần... Chỉ thấy ngón chân đáng yêu của cô không ngừng điểm trên mặt đất, sau đó thân thể cô xoay lại đưa lưng về phía mỹ nhân rắn công đức, mặt nhìn Tống Thư Hàng:

“Tống... A đần, đồ rê mi fa~~”

Tống Thư Hàng chậm rãi đưa tay lên sờ tim mình.

Mẹ ơi, tim con mệt quá.

Mệt tim quá, muốn về hưu.

Ta nghĩ mình cần hai viên thuốc trợ tim khẩn cấp.

Lúc này đây... hắn cảm thấy mình đã thể nghiệm được tâm lý của Hoàng Sơn tiền bối.

Chờ sau khi trở về, mình nhất định phải làm một thành viên ngoan ngoãn trong nhóm Cửu Châu số 1, không để mẹ Hoàng Sơn lo lắng nữa.

Mà ở bên cạnh, sau khi sững sốt hồi lâu, Côn Na nữ sĩ và lão tộc trưởng đột nhiên vỗ tay như sấm.

Mặc dù nghe không hiểu Thư Hàng tiên sinh và hai vị hồn sủng nữ sĩ của hắn đang nói gì, nhưng thoạt nhìn hình như hai vị hồn sủng nữ sĩ đang biểu diễn.

Hơn nữa biểu diễn rất xuất sắc, Côn Na nữ sĩ và lão tộc trưởng đương nhiên sẽ không keo kiệt tiếng vỗ tay của mình.

Tống *lòng càng đau, đau như dao cắt, thuốc trợ tim khẩn cấp cũng không cứu được trái tim ta * Thư Hàng.

...

“À Thư Hàng tiên sinh này, trong lúc ngươi hôn mê đã xảy ra chuyện gì thế?”

Côn Na nữ sĩ hỏi.

Sau khi nghe câu hỏi này, Tống Thư Hàng im lặng nhìn Côn Na nữ sĩ:

“Nghi thức chuyển chức kết thúc, Côn Na nữ sĩ cô biến mất, sau đó... ta vẫn ở trong không gian chuyển chức. Vậy nên xin hỏi

Côn Na nữ sĩ, có phải cô quên mang ta về không?”

“Ơ?”

Côn Na nữ sĩ ngơ ngác:

“Không thể nào, người chủ trì nghi thức này là ta, khi ta giải trừ nghi thức chuyển chức, không gian chuyển chức đó sẽ tự động biến mất, ý thức của hai chúng ta cũng sẽ trở về. Vậy nên không hề có chuyện ta quên mang Thư Hàng tiên sinh về được.”

“Nhưng ta vẫn ở trong không gian chuyển chức thật mà.”

Tống Thư Hàng nói:

“Ta còn tưởng Côn Na nữ sĩ quên mang ta về nên ta cứ ở mãi trong không gian kia, chờ Côn Na nữ sĩ lại đi vào mang ta ra ngoài. Sau đó ta cứ chờ mãi ở trong đó nhưng Côn Na nữ sĩ vẫn không xuất hiện.”

Đúng là một câu chuyện bi thương.

“Xin... xin lỗi.”

Côn Na nữ sĩ nói.

Mặc dù không phải lỗi của cô nhưng sau khi nghe Tống Thư Hàng kể, cô lại cảm thấy mình đã làm chuyện rất có lỗi với Thư Hàng tiên sinh.

Lão tộc trưởng:

“Vậy sau đó Thư Hàng tiên sinh đi ra bằng cách nào?”

Tống Thư Hàng xoa cằm:

“Về sau lại có một người xuất hiện trong không gian chuyển chức dưới hình dáng của Côn Na nữ sĩ. Cô ấy thêm ta làm đồng minh, sau đó không gian vỡ nát, ta đi ra ngoài.”

Lúc nói đến đây, Tống Thư Hàng nhớ lại vị Côn Na nữ sĩ kỳ lạ trong không gian chuyển chức. Đồng tử dựng đứng và tròng mắt màu vàng đậm kia để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng Tống Thư Hàng.

Cặp mắt dựng đứng màu vàng đậm kia rất đẹp... hơn nữa còn mang đến uy áp không nhỏ. Cấp bậc uy áp này không hề thấp hơn ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân Nho gia.

“Đây là lần đầu tiên ta nghe nói đến chuyện này. Thư Hàng tiên sinh, ngươi chuyển chức chưa?”

Côn Na nữ sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Côn Na nữ sĩ chau mày, rơi vào trầm tư.

Chuyện càng khác người, càng là chuyện cô chưa từng tiếp xúc, không cách nào hiểu nổi thì càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của cô. Không ngừng biết thêm kiến thức mới, không ngừng khám phá bí ẩn mới, đây là bản năng của học giả.

Cô mở quyển sổ của mình ra, nhanh chóng ghi chép lại.

Sau đó Côn Na nữ sĩ lại nói:

“Thư Hàng tiên sinh, bây giờ chúng ta nghỉ ngơi một lúc, chuyện này ta cần phải suy nghĩ thật kỹ. Ưm... Chờ sau bữa trưa, ngươi có thể phối hợp với ta làm kiểm tra thân thể không?”

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy lát nữa gặp lại.”

Côn Na nữ sĩ cười nói.

Cô chuẩn bị thông qua lưới rồng liên hệ với mấy người bạn thân, cùng nhau nghiên cứu chuyện mà Thư Hàng tiên sinh gặp hôm nay. Tốt nhất là có thể triệu tập mấy vị bạn tốt ở tiểu thế giới vảy rồng sát bên đến.

“Vậy lão phu đi trước chuẩn bị bữa trưa cho mọi người.”

Lão tộc trưởng cười nói.

Chờ lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ đều rời đi, Tống Thư Hàng giơ một tay chống cằm suy tư.

Ý thức của hắn lại tiến vào trong đan điền thứ bảy.

Trên hạch tâm kim đan Cổ U rồng phách, chấm tròn nhỏ vẫn đang nhấp nháy.

Có nên bấm vào nó không?

Theo như lời @#%× Tiên Tử nói, nếu bỏ lỡ cơ duyên hoàn thành nét vẽ mắt cho rồng lần này, không chừng cả đời đừng mơ gặp lại. Đây cũng là nguyên nhân khi cơ duyên hoàn thành nét vẽ mắt cho rồng đến, dù chuẩn bị thế nào các tu sĩ ngũ phẩm tu chân giới đều lập tức tiến hành điểm mắt.

Cơ duyên là thứ quá mờ ảo, ngươi không hề biết lúc nào nó đến, cũng không hề biết sau này nó có đến nữa hay không, vô cùng tùy tính.

Vả lại @#%× Tiên Tử đã nhắc khi bấm vào chấm tròn này, lợi nhiều hơn hại.

Trong chuyện này chắc chắn tiên tử sẽ không hãm hại hắn.

Bây giờ bọn họ cũng coi như là một cá thể.

“Bảo đao Đồ Long, click vào tặng ngay ư?”

Tống Thư Hàng bật cười, ý thức của hắn ngưng tụ thành hình người, xuất hiện ở bên cạnh Cổ U Long Phách.

Lúc này Cổ U Long Phách từ hình người hóa thành hình cầu, điểm đỏ trên thân cứ nhấp nháy trông rất bắt mắt.

Tống Thư Hàng đưa tay về phía điểm đỏ:

“Nói rõ trước, nếu thuộc tính của bảo đao Đồ Long không hợp ý ta, ta... ta cũng không làm gì được ngươi.”

Ngón tay của hắn bấm vào điểm đỏ kia, cũng chính là tiết điểm quan trọng nhất nằm ngay chính giữa diễn đồ kim đan thế giới được kết nối.

Lúc hắn đưa tay bấm vào điểm đỏ, chẳng biết lúc nào mỹ nhân rắn công đức đã xuất hiện sau lưng thể ý của hắn. Cánh tay cô khoác lên tay phải của Tống Thư Hàng, phối hợp với hắn đồng thời bấm vào tiết điểm kia.

Sau khi bấm vào điểm đỏ, nét vẽ mắt cho rồng hoàn thành.

Trên Cổ U Long Phách, cả bức vẽ hệ thống mạng công đức được kích hoạt.

Linh lực, tinh thần lực và ánh sáng công đức do mỹ nhân rắn công đức điểm ra bắt đầu vận hành trên mạng lưới kia.

Cổ U Long Phách bắt đầu biến hóa, lát sau đã hóa thành lưu ly kim đan màu đen.

Thể chất của Tống Thư Hàng được cường hóa.

Linh lực của Tống Thư Hàng cường hóa.

Thần thức của Tống Thư Hàng được cường hóa.

Một lần nữa lột xác toàn diện trên quy mô nhỏ.

Số lượng thánh viên tăng lên đến con số 33, một con số may mắn.

Những thứ này chỉ là cường hóa cơ bản.

"Nói là bảo đao Đồ Long mà? Bảo đao đâu?"

Tống Thư Hàng nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức biến mất.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của bản thân điên cuồng xoay tròn như bị hút vào trong máy giặt.

Một lúc lâu sau, cảm giác xoay tròn biến mất, Tống Thư Hàng mở mắt ra.

"Ô, Bá Tống đạo hữu, ngươi lại tới rồi."

Tiếng của Cật Qua Thánh Quân vang lên bên tai hắn:

"Không ngờ lại gặp được ngươi, có thể gặp ngươi trước khi sắp tấn thăng cửu phẩm âu cũng là duyên phận của chúng ta."

Chương 1655: Grào! Tiểu Tử Chịu Chết Đi!

What? Cật Qua tiền bối sắp độ kiếp trùng kích cảnh giới cửu phẩm?

Tống Thư Hàng kinh ngạc trợn tròn mắt.

OMG!

Bây giờ hắn cũng có hai viên lưu ly kim đan trong người, không biết lúc nào sẽ độ kiếp, là một quả bom không hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Trong trường hợp này, hắn mà ở chung chỗ với Cật Qua tiền bối thì quá nguy hiểm.

Vì vậy Tống Thư Hàng lộn người tức tốc đứng dậy, ôm quyền nói với Cật Qua tiền bối:

“Cáo từ!”

Cật Qua Thánh Quân:

“???”

“Chúc Cật Qua tiền bối sớm ngày độ kiếp thành tiên, tấn thăng cửu phẩm, uy chấn chư thiên vạn giới!”

Nói xong, Tống Thư Hàng lại quát to:

“Trở về!”

“Chờ đã, ngươi trốn tránh ta như vậy là có ý gì? Tiểu tử ngươi không được đi, hôm nay nếu không giải thích rõ ràng thì đừng hòng rời khỏi đây!”

Cật Qua Thánh Quân há miệng phun ra một tấm lưới lớn bao lấy Tống Thư Hàng.

Hắn xem Tống Thư Hàng như bạn vong niên, mấy lần trước hai người gặp nhau trò chuyện rất hợp ý, còn lần này là sao? Tên tiểu tử này lại tránh hắn cứ như hắn là tai tinh không bằng.

Hắn là hóa thân công đức đấy nhé?

Tống Thư Hàng bị lưới lớn quấn quanh không thể nhúc nhích, thân thể ngã xuống đất.

“Cật Qua tiền bối…”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Thật ra bây giờ ta cũng đang ở giai đoạn sắp độ kiếp, nếu hai chúng ta ở cùng nhau chẳng phải sẽ chết nhanh hơn sao?”

“Thì ra là thế, vậy ngươi phải nói sớm chứ? Có một số việc nói rõ là tốt rồi chẳng phải sao? Tránh sinh ra hiểu lầm.”

Cật Qua Thánh Quân cười to, ý niệm vừa động, thu hồi tấm lưới lớn quấn quanh Tống Thư Hàng.

Nhưng ngay sau đó Cật Qua Thánh Quân đột nhiên sững người.

“Bá Tống đạo hữu.”

Cật Qua Thánh Quân nhíu mày nói:

“Hỏi một chuyện, hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm mấy?”

“Chắc vẫn là tháng 10 năm 2019 ấy nhỉ? Hiện tại ta đang ở trong một tiểu thế giới đặc biệt, có thể thời gian ở đây hơi chênh lệch với thời gian ở ngoại giới nhưng hẳn là không lớn lắm.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Tự dưng tiền bối hỏi chuyện này làm gì?”

“Nói vậy thời gian cũng đâu qua lâu lắm lâu.”

Cật Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác, không hiểu Cật Qua tiền bối muốn nói gì.

“Ta nhớ ngươi là nghìn năm đệ nhất thánh mới tấn thăng bát phẩm cách đây không lâu mà đúng không?”

Cật Qua Thánh Quân nói:

“Bây giờ ngươi lại nói với ta ngươi sắp tấn cấp? Mới qua có mấy tháng mà ngươi lại sắp tấn thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm rồi? Ngươi đang lừa ta đấy à?”

Cật Qua Thánh Quân không cách nào bình tĩnh nổi.

Năm đó do công pháp không hoàn chỉnh nên hắn bị kẹt mãi ở cảnh giới bát phẩm không thể lên cấp. Sau đó khó khăn lắm mới gặp được Tống Thư Hàng cùng với Bắc Phương Đại Đế, tìm được cơ hội tấn thăng bát phẩm, thậm chí tấn thăng Trường Sinh Giả. Rốt cuộc trong mấy tháng ngắn ngủi hắn tìm được cảm giác, sắp tấn thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm.

Mà Tống Thư Hàng trước mắt hắn đây rõ ràng chỉ mới tấn thăng bát phẩm trở thành nghìn năm đệ nhất thánh cách đây không lâu, giờ lại sắp tấn thăng lên cửu phẩm ư?

Đùa nhau à.

Thánh Nhân Nho gia kỳ tài ngút trời năm đó cũng không có được tốc độ lên cấp khủng bố như thế.

Sau này Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ mang thiên phú kinh người cũng không tấn cấp nhanh như vậy.

Lẽ nào tên tiểu tử này đang lừa hắn?

Mượn đại một cái cớ để che giấu nguyên nhân tại sao vừa rồi lại trốn tránh hắn?

“Ơ? Ta chưa nói cho Cật Qua tiền bối ngài biết à? Cảnh giới bát phẩm đó là giả đấy, cảnh giới thật sự của ta mới chỉ có ngũ phẩm thôi. Lần trước độ kiếp, nhân tiền hiển thánh chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Thật ra lần trước lúc ta độ kiếp, vô tình ở chung với các vị tiền bối rồi bị cuốn vào trong Huyền Thánh bát phẩm kiếp, cuối cùng may mắn độ kiếp thành công, nhưng thật ra ta cũng không phải Huyền Thánh bát phẩm chân chính.”

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái rồi đáp.

Cật Qua Thánh Quân không biết chuyện này ư?

Cật Qua Thánh Quân:

“...”

Có chuyện lạ đời thế này nữa à?

Nhìn trời, ngươi không phải Huyền Thánh bát phẩm chân chính mà vẫn có thể đè Đông Qua Thánh Quân nhà ta ra đánh, ngươi mở tool hack gì vậy hả?

Trong ấn tượng của hắn, Đông Qua Thánh Quân rất sùng bái Bá Tống Huyền Thánh, cứ nhắc đi nhắc lại chuyện mình bại dưới tay Bá Tống rất nhiều lần.

Có nên nói chuyện này cho Đông Qua tiểu tử biết không nhỉ?

Mà thôi đi, đường đường là Huyền Thánh bát phẩm, hơn nữa còn là Huyền Thánh hệ phòng ngự lại bị một tên tu sĩ chỉ có cảnh giới ngũ phẩm đè ra đánh... quá mất mặt.

Chuyện này không nên nói ra thì tốt hơn.

Một lúc lâu sau, Cật Qua Thánh Quân gật đầu:

“Thì ra là vậy, mặc dù không biết cụ thể các ngươi đã vượt qua Huyền Thánh kiếp bằng cách nào, còn lấy được danh hiệu Huyền Thánh, thậm chí ngay cả Huyền Thánh giảng pháp cũng vượt qua, nhưng giờ ta đã biết ngươi là Huyền Thánh rởm.”

Đâm tim nhau quá Cật Qua tiền bối ơi.

Mặc dù đây là sự thật...

“Nói vậy là bây giờ ngươi sắp tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm à?”

Cật Qua Thánh Quân lại hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Đúng vậy, rốt cuộc cũng sắp thăng từ Linh Hoàng ngũ phẩm lên Chân Quân lục phẩm, chớp mắt từ một tiểu tu sĩ ngây thơ chẳng biết gì biến thành nhân vật cấp tiền bối.”

Trong giới tu sĩ hiện nay, Chân Quân lục phẩm đã là tiền bối chân chính, là tồn tại mà các tu sĩ ma mới ngước nhìn ngưỡng mộ.

“Khoan đã, ta chợt nghĩ đến một vấn đề. Mấy tháng trước lúc ngươi độ kiếp trở thành nghìn năm đệ nhất thánh, tuy không phải tấn cấp bát phẩm nhưng lần đó vẫn là độ kiếp tấn cấp mà đúng không?”

Cật Qua Thánh Quân phát hiện ra điểm khả nghi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Lần đó hẳn là thiên kiếp tứ tấn ngũ nhỉ? Hừ, tiểu tử hãy ăn một lưới của ta! Mới mấy tháng, không ngờ ngươi lại thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, bây giờ lại sắp thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm, tiểu tử ngươi không phải là người!”

Cật Qua Thánh Quân há miệng phun lưới, một tấm lưới lớn từ trên trời phủ xuống bọc kín Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng muốn kéo lưới ra nhưng lại kéo không được. Nói thế nào cũng là pháp bảo của Cật Qua Thánh Quân, cấp bậc bát phẩm gần đến cửu phẩm, Tống Thư Hàng mở ra được mới là lạ.

Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng rồi nói:

“Thật ra không phải vậy đâu.”

“Hửm?”

Cật Qua Thánh Quân nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt nghi hoặc.

Chẳng lẽ lúc đó Bá Tống đạo hữu không độ kiếp mà chỉ là bị cuốn vào trong thiên kiếp của người khác?

“Thật ra lúc đó ta đang độ thiên kiếp tam tấn tứ. Sau đó vào tháng trước ta lại độ thiên kiếp tứ tấn ngũ, nhân tiện kiếm thêm thánh ấn Bá Nho Huyền Ma ở thế giới Cửu U. Tháng này mới chuẩn bị độ thiên kiếp ngũ tấn lục.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Đến đây nào, ngài làm tổn thương thân xác của ta thì ta sẽ làm tổn thương tinh thần của ngài.

“Grào! Tiểu tử chịu chết đi!”

Cật Qua Thánh Quân nhảy lên, dùng thân thể to béo đè Tống Thư Hàng.

Hắn từng bị kẹt ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm hơn mấy nghìn năm, cảm nhận rất sâu sắc về nỗi khó khăn của việc thăng cấp.

Vậy mà tên tiểu tử này lại nỡ lòng nào xát muối vào vết thương lòng của hắn.

Đúng là tự tìm đường chết mà!

“A a a~ tiền bối, ta sai rồi, đừng làm vậy mà, sẽ chết người đấy!”

Tống Thư Hàng hét to.

Đừng thấy Cật Qua Thánh Quân đã thu nhỏ lại chỉ còn dài chừng ba mét mà tưởng bở. Thực chất ngài ấy là một cự kình lớn bằng cả một hòn đảo nhỏ, tuy bây giờ thân thể đã nhỏ đi nhưng trọng lượng vẫn không thay đổi.

Một hòn đảo nhỏ đè xuống sẽ gây chết người đấy.

Rầm~~

Tống Thư Hàng bị Cật Qua Thánh Quân trấn áp.

“A a a~ chết rồi, chết rồi~~”

Đầu Tống Thư Hàng nghiêng hẳn về một bên.

Cật Qua Thánh Quân vừa lòng nhấc thân dời sang một bên.

“Đừng có giả chết, nơi này là thế giới mạng công đức, ngươi có bị thương đâu mà.”

Cật Qua Thánh Quân thu hồi lưới lớn.

“Cật Qua tiền bối, ngài nên giảm cân đi.”

Tống Thư Hàng ngồi dậy xoa cổ mình.

Hóa ra ở trong thế giới này sẽ không bị thương.

Vừa rồi lúc thân thể mang trọng lượng khủng bố của Cật Qua tiền bối đè lên người, hắn cảm thấy đau đớn vô cùng như tan xương nát thịt. Đau thì đau thật đấy nhưng hắn không hề bị thương.

Nếu đã không bị thương, có mấy lời cũng không cần giấu giếm nữa.

Tống Thư Hàng có thể tùy ý phát huy sở thích ‘nhanh mồm nhanh miệng’ trong thế giới mạng công đức này.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi không biết cân nặng của người béo là điều cấm kỵ sao?”

Cật Qua Thánh Quân nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng:

“Biết chứ, vì là điều cấm kỵ nên ta mới nói ra đấy.”

“Grào! Tiểu tử chịu chết đi!”

Cật Qua Thánh Quân lại dùng một chiêu cá quẫy, thân thể khổng lồ bay về phía Tống Thư Hàng.

“Há, dùng một chiêu hai lần không có tác dụng với ta đâu.”

Tống Thư Hàng lăn đi thật nhanh, hắn đã đề phòng chiêu này từ trước rồi.

“Ngây thơ!”

Cật Qua Thánh Quân đột nhiên hiện ra bản thể, thân thể khổng lồ như một hòn đảo ầm ầm đè xuống.

“A a a~~ tiền bối, ta sai rồi! Sắp chết rồi, sắp chết rồi!”

Tống Thư Hàng la hét thảm thiết.

Một lúc sau.

Cật Qua Thánh Quân biến về lại kích thước dài ba mét, dời sang một bên.

Tống Thư Hàng xoa cổ ngồi dậy:

“Đau đau đau, mới nãy suýt nữa là toi thật rồi.”

“Tính cách này của ngươi làm ta nhớ đến một người.”

Khóe miệng Cật Qua Thánh Quân co giật mấy cái.

Tống Thư Hàng buộc miệng hỏi:

“Tống Đầu Gỗ?”

Mỗi khi có lão tiền bối nhắc đến chuyện này, hắn lập tức nhớ đến Tống Đầu Gỗ.

“Tống Đầu Gỗ? Không phải, ta không biết hắn.”

Cật Qua Thánh Quân nói:

“Là Tô thị A Tam, một tên ta từng tiếp xúc vào mấy trăm năm trước. Đúng rồi, lần trước tiểu cô nương ở bên cạnh ngươi là người của Thiên Hà Tô thị đúng không? Mặc dù tiểu nha đầu kia còn nhỏ tuổi nhưng sau này lớn lên chắc chắn là một đại mỹ nhân, gien của Thiên Hà Tô thị rất tốt, Bá Tống đạo hữu có thể bồi dưỡng cô bé ấy.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Xin lỗi Cật Qua tiền bối, đó là dáng dấp sau khi đã trưởng thành của A Thập Lục đấy, không còn dáng dấp nào khác nữa đâu.

Ngoài ra Tô thị A Tam tiền bối đã đổi tên rồi, bây giờ ngài ấy có tên là Tô thị A Tứ.

“Được rồi, không tán gẫu nữa. Tóm lại là lần này có thể gặp được Bá Tống tiểu hữu trước khi độ kiếp, hàn huyên với ngươi một hồi, tâm trạng của ta cũng đã khá hơn nhiều. Bây giờ ngươi và ta đều là tu luyện giả đang đợi độ kiếp, nên tách ra sớm thì tốt hơn.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng ôm quyền:

“Cáo từ!”

“Chờ chút, ngươi cho ta số điện thoại hay cách liên hệ nào đó đi để tiện sau này liên lạc với nhau. Số điện thoại của ngươi là bao nhiêu?”

Cật Qua Thánh Quân hỏi.

Tống Thư Hàng nói cả số điện thoại và số tài khoản trên phần mềm chat cho Cật Qua Thánh Quân biết.

Sau đó Tống Thư Hàng thấy Cật Qua Thánh Quân móc ra một chiếc điện thoại di động, bắt đầu lưu số điện thoại của Tống Thư Hàng lại, tiếp đó còn lên mạng tìm số tài khoản chat của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Khoan đã, khoan đã.

Có thể mang điện thoại di động vào mạng công đức à?

“Cật Qua tiền bối, ngài có thể mang điện thoại vào mạng công đức? Hơn nữa còn có thể lên mạng ư?”

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi.

Cật Qua Thánh Quân:

“Đương nhiên, chuyện này có gì lạ đâu? Mạng công đức này rất có thể là thứ do đại năng sáng tạo ra, vượt xa tưởng tượng của chúng ta, có mấy chức năng như vậy cũng chẳng có gì bất ngờ.”

Vậy phải chăng ta cũng có thể mang điện thoại di động vào, sau đó liên lạc với ngoại giới?

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Ngoài ra...

Trước khi rời khỏi mạng công đức in, Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến một chuyện.

Ý niệm vừa động, hắn gọi hình chiếu diễn đồ kim đan mã QR ra như lúc ở trong không gian chuyển chức:

“Cật Qua tiền bối, ngài có muốn quét mã QR thêm bạn không?”

Chương 1656: Mặt Trời Nhỏ Chiếu Phim

Theo như suy đoán của Xích Tiêu kiếm tiền bối, muốn quét mã QR này thêm bạn, tiền đề là phải có lưới rồng thế giới hắc long.

Sau khi kết nối với mạng lưới rồng mới có thể sử dụng chức năng quét mã QR thêm bạn.

Mà giữa hắn và Cật Qua Thánh Quân có một tồn tại tương tự như mạng công đức.

Như vậy vấn đề nằm ở đây, không biết mạng công đức có chức năng giống như lưới rồng không?

Cật Qua Thánh Quân có thể thông qua mạng công đức thêm hắn làm bạn hay không?

Tống Thư Hàng thật sự rất tò mò không biết lát nữa Cật Qua tiền bối sẽ quét ra cái gì. Là tranh ảnh tế đàn, là khung thêm bạn hay là quét ra một thông báo mời thăng cấp giống như Xích Tiêu kiếm tiền bối?

Vậy nên Tống Thư Hàng chiếu hình mã QR của mình ra, muốn thí nghiệm xem thế nào.

“Cái gì đây? Danh thiếp là mã QR à?”

Cật Qua Thánh Quân dùng chân cầm điện thoại di động quét qua mã QR của Tống Thư Hàng.

Đúng vậy, là dùng chân, mặc dù về tổng thể là hình dáng cá voi béo nhưng Thánh Quân còn có một cặp chân rồng nhỏ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn còn chưa kịp giải thích làm thế nào dùng tinh thần lực tiến hành quét mã, Cật Qua tiền bối đã dùng điện thoại di động quét rồi.

Ting~

Trên điện thoại di động của Cật Qua Thánh Quân truyền ra một tiếng báo sau khi quét mã.

Tiếp đó... màn hình điện thoại tối đen.

Cật Qua Thánh Quân:

“!!!”

Tống Thư Hàng:

“?”

“Grào, tiểu tử to gan, dám đưa virus cho ta, tiểu tử chịu chết đi!”

Cật Qua Thánh Quân lại tung người nhảy lên, tàn nhẫn đè về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xua tay lia lịa:

“Chờ, chờ chút đã tiền bối! Hiểu lầm... A a a~~ Sắp chết rồi, sắp chết rồi~~ Hãy nghe ta giải thích, lần này ta không lừa ngài thật mà. A a a~~ Chết rồi, chết rồi!”

Tống Thư Hàng ngoẹo đầu ‘chết’.

Tan xương nát thịt ×3.

Một lát sau, Cật Qua Thánh Quân nhấc mông dời sang một bên:

“Cho ngươi một cơ hội giải thích.”

“Cái này không phải vi rút, cái này là mã QR thêm ta làm bạn.”

Tống Thư Hàng run rẩy bò dậy, vừa xoa cổ vừa giải thích.

Cật Qua Thánh Quân:

“Vậy tại sao màn hình điện thoại di động của ta lại đen xì thế này?”

“Bởi vì mã QR này không phải dùng điện thoại di động để quét.”

Tống Thư Hàng lại gọi hình chiếu mã QR ra:

“Cật Qua tiền bối hãy dùng tinh thần lực bao trùm mã QR này, sau đó hẳn là sẽ bắn ra một lựa chọn hỏi xem có muốn thêm ta làm bạn không.”

“Còn chuyện như vậy nữa à?”

Cật Qua Thánh Quân hiếu kỳ nói:

“Là pháp thuật ngươi mới nghiên cứu ra được ư? Người trẻ tuổi đúng là không giống mấy lão già cổ lỗ sĩ bọn ta. Mấy lão già bọn ta chỉ học dùng điện thoại di động thôi đã thấy khó rồi, nào giống các ngươi, còn sáng tạo ra được pháp thuật mã QR.”

Vừa nói Cật Qua Thánh Quân vừa làm theo hướng dẫn của Tống Thư Hàng, dùng tinh thần lực bao trùm hình chiếu mã QR.

Tống Thư Hàng hồi hộp nhìn Cật Qua Thánh Quân.

Có thành công hay không đây?

Có thêm bạn được không đây?

Nếu được, vậy lần tới khi gặp đại lão cái gì cũng có thể bán, hắn có thể thêm bạn với đại lão. Đại lão cái gì cũng có thể bán cũng có thể đi vào mạng công đức, Tống Thư Hàng từng tận mắt nhìn thấy đối phương tiến vào mạng công đức tìm kiếm thông tin.

Ting~

Một âm thanh xuất hiện trong đầu Cật Qua Thánh Quân.

Ngay sau đó, một khung chọn xuất hiện trước mắt hắn.

Bên trong là một chuỗi ký tự lộn xộn.

Cật Qua Thánh Quân:

“...”

Grào, tiểu tử chịu chết đi! Không ngờ còn dám lừa hắn, đây không phải virus thì là gì?

Ngay lúc Cật Qua Thánh Quân định tặng cho Tống Thư Hàng một chiêu cá quẫy nữa để hắn nếm mùi tan xương nát thịt thì chuỗi ký tự lộn xộn kia bỗng biến đổi, sau đó biến thành một hàng chữ.

“Có thêm Bá Tống làm bạn hay không? Có / Không.”

Vậy mà lại có loại pháp thuật kỳ lạ này thật ư?

Cật Qua Thánh Quân suy nghĩ một chút, sau đó ấn vào ‘Có’.

Hắn vẫn khá tin tưởng nhân phẩm của Tống Thư Hàng.

Sau khi chọn xong, dòng chữ kia lại biến mất.

Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân mặt đối mặt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy quan hệ giữa mình với đối phương trở nên thân thiết hơn, tin tưởng lẫn nhau hơn.

“Thành công rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, quả nhiên suy đoán của hắn là chính xác.

Cật Qua Thánh Quân tò mò hỏi:

“Đây là pháp thuật gì vậy mà ngay cả ta cũng bị ảnh hưởng thế?”

Nói gì thì hắn cũng là Huyền Thánh bát phẩm đỉnh phong, sắp tấn thăng cửu phẩm, cả tinh thần lực và đạo tâm đều vững chắc đến đáng sợ.

Thật ra trước đó giữa hắn với Tống Thư Hàng chỉ đơn thuần là quan hệ bạn chơi đùa thôi.

Mà bây giờ sau khi thêm bạn tốt, cảm giác thân thiết chân thật này thật sự ảnh hưởng đến hắn.

“Không phải pháp thuật, là diễn đồ kim đan của ta.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Diễn đồ kim đan? Ngươi vẽ mã QR lên trên kim đan của bản thân ư?”

Cật Qua Thánh Quân nhướn mày, tu sĩ thời đại mới bây giờ quả thật không hiểu nổi.

Khắc họa diễn đồ kim đan là đại sự ảnh hưởng đến cả đời, tu sĩ cùng thế hệ với hắn ai mà không phải cẩn thận, sợ mình vẽ sai, rất sợ phá hủy đại đạo của bản thân.

Một viên kim đan định đại đạo, đây không phải chuyện đùa.

Thế mà Bá Tống đạo hữu lại vẽ mã QR lên kim đan làm diễn đồ kim đan, hắn không biết nên khen ngợi đối phương có tính sáng tạo hay nên trách đối phương không cẩn thận nữa.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Cật Qua Thánh Quân nói:

“Bá Tống đạo hữu, về chuyện diễn đồ kim đan, mặc dù sáng tạo cái mới là tốt nhưng nếu là mã QR… thì có phải là hơi thiếu nghiêm túc không?”

“Yên tâm đi Cật Qua tiền bối, bức diễn đồ kim đan này của ta không phải trò đùa đâu. Trong mã QR còn cất giấu diễn đồ kim đan chân chính của ta.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, hắn lại chiếu hình diễn đồ kim đan mã QR ra, sau đó dùng tinh thần lực của chính hắn bao trùm nó.

Ting ~

Trên hình mã QR lại bắn ra một bức diễn đồ kim đan hoành tráng.

Kẻ địch che kín cả bầu trời, đỉnh núi cao vút ẩn trong mây, hồ máu, tế đàn thần bí to lớn mang phong cách cổ xưa, còn có một vị nam tử cắt cổ tay nhỏ máu.

Đây là bức diễn đồ kim đan có mức độ phức tạp về tổng thể, mức độ hoành tráng về cảnh tượng đều thuộc hàng thượng thượng phẩm mà Cật Qua Thánh Quân từng tiếp xúc từ trước đến nay.

Loại diễn đồ kim đan trong mã QR cất giấu càn khôn, trong hình vẽ có hình vẽ thế này thật khiến Cật Qua Thánh Quân mở rộng tầm mắt.

“Không ngờ diễn đồ kim đan còn có thể vẽ như vậy. Bá Tống đạo hữu, ngươi đúng là một thiên tài.”

Cật Qua Thánh Quân thở dài cảm thán.

Tống Thư Hàng cười ngại ngùng:

“Thật ra đây là một bức diễn đồ kim đan lấy được nhờ một đoạn thiện duyên. Ý tưởng khắc họa ra bức diễn đồ kim đan này là đến từ một vị tiểu cô nương Cổ Vu, còn diễn đồ kim đan do chính ta vẽ ra có hình thức khác.”

“Thiện duyên cũng là một phần thực lực của tu sĩ chúng ta, thông qua thiện duyên lấy được một bức diễn đồ kim đan như vậy... đáng giá.”

Cật Qua Thánh Quân mỉm cười nói.

Trên con đường tu luyện của tu sĩ, duyên cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Có lúc, một đoạn duyên tầm thường lại có thể thay đổi cả cuộc đời của một con người.

Tựa như lúc hắn gặp được Tống Thư Hàng và Bắc Phương Đại Đế vậy. Chỉ là có duyên gặp gỡ, cuối cùng lại giúp hắn có cơ hội đột phá bát phẩm, tấn thăng cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, thậm chí có cơ hội tiến vào khám phá cảnh giới Trường Sinh Giả.

Sau khi cảm thán xong, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên phát hiện ra điểm ‘mâu thuẫn’ trong câu Tống Thư Hàng vừa nói.

“Khoan đã Bá Tống đạo hữu, ngươi mới vừa nói diễn đồ kim đan do chính ngươi vẽ ra có hình thức khác... đây là có ý gì? Lẽ nào ngươi không chỉ vẽ một bức diễn đồ kim đan? Trên kim đan của ngươi... vẽ hai bức diễn đồ ư?”

Cật Qua Thánh Quân kinh ngạc nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu, s suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chuyện này cũng không cần phải giấu, thật ra... ngoài kim đan bản mệnh ra thì ta còn bảy viên tiểu kim đan nữa.”

Cật Qua Thánh Quân:

“Ể???”

“Ừ, trên bảy viên tiểu kim đan mỗi viên có một bức diễn đồ kim đan. Ngoài bức mã QR này, ta còn có năm bức diễn đồ kim đan khác. Cách vẽ của mỗi bức đều rất thú vị, có tranh chính phản, có tranh bình thường, có tranh động, có truyện tranh bốn ô, còn có tranh mang hiệu ứng Droste cùng với tranh hình lưới.”

Tống Thư Hàng tóm gọn nói.

Cật Qua Thánh Quân:

“Sao lại vậy được? Làm sao một người có thể có nhiều kim đan như vậy, ngươi tu luyện công pháp gì thế?”

“Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nhưng đến quyển thứ năm tu luyện rất nhiều khâu, coi như là bản biến dị đi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Cật Qua Thánh Quân:

“...”

Một lúc lâu sau.

“Grào! Tiểu tử chịu chết đi!”

Cật Qua Thánh Quân sử dụng chiêu cá quẫy.

“Ha ha ha, Cật Qua tiền bối, dùng một chiêu thức đối phó ta ba lần thì không có hiệu quả đâu. Quẫy bất quá tam... à không đúng, là chuyện bất quá tam!”

Tống Thư Hàng cười ha hả, quả quyết lui ra khỏi mạng công đức, ý thức trở về.

...

Sau khi ý thức trở về, Tống Thư Hàng phát hiện hắn đang ở trong phòng riêng của hắn.

Là mỹ nhân rắn công đức đưa hắn về.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đang ngồi cạnh nhau.

@#%× Tiên Tử cuộn đuôi rắn thành một đoàn, Tạo Hóa Tiên Tử thì ngồi ôm đầu gối.

Hai vị tiên tử đang ngẩng đầu ngơ ngác nhìn mặt trời trên không trung.

Tống Thư Hàng:

“Ta hôn mê bao lâu rồi?”

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu:

“Đồ rê mi fa?”

Tạo Hóa Tiên Tử quay đầu lại tiếp lời:

“Sol la si đô?”

“Nói tiếng người!”

Tống Thư Hàng khẽ quát.

Hai vị tiên tử đồng loạt lắc đầu vô cùng ăn ý.

Tống Thư Hàng không nhịn được đưa tay sờ ngực mình.

Tim quặn đau!

“Được rồi, xem ra hẳn là không lâu lắm, hai cô đang làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hai vị tiên tử đồng thời đưa tay chỉ về phía mặt trời nhỏ trên không trung.

“À, mặt trời nhỏ chính là hóa thân bọc thép của ta, có vấn đề gì đâu. Bây giờ năng lượng trên người nó cũng coi như đầy đủ, còn có thể treo trên không trung một quãng thời gian.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ngoài ra có một tin tốt đây, chúng ta có thể mang điện thoại di động vào trong mạng công đức, trong đó còn có thể lên mạng nữa. Lâu rồi ta chưa lên mạng, lát nữa online liên lạc với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, xem thử ở hiện thế có tin tức gì mới không.”

Nói được một nửa, Tống Thư Hàng đột nhiên dừng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời nhỏ trên không trung lần nữa.

Bởi vì mặt trời nhỏ này là do hóa than bọc thép của hắn biến thành nên dù Tống Thư Hàng có nhìn thẳng vào nó, ánh mắt cũng không bị ảnh hưởng.

Sau đó hắn thấy được ở chính giữa mặt trời nhỏ có mấy hình ảnh chớp lóe giống như đang chiếu phim.

Vừa rồi mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử chính là đang xem những hình ảnh này.

Lúc này trong màn hình ở chính giữa mặt trời nhỏ hiện lên một bóng lưng.

Đó là bóng lưng của một cô gái có mái tóc rất dài.

Mái tóc vừa dài vừa dày giống như một chiếc áo choàng xõa xuống đến cẳng chân của cô gái, chỉ có một hình ảnh mơ hồ như vậy.

Tiếp đó hình ảnh biến đổi.

Trong một ổ cá nho nhỏ, nhóm quái ngư sắt thép đầu tiên ra đời, chúng bắt đầu tìm kiếm tất cả nguồn năng lượng có thể sử dụng ở xung quanh.

Nguồn năng lượng càng ngày càng nhiều, ổ cá bắt đầu sinh sản ra nhiều quái ngư hơn, số lượng quái ngư cũng ngày càng nhiều.

Giống như đang chơi thể loại game trồng trọt vậy.

Theo từng hình ảnh không ngừng lướt qua, trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên một cảm xúc vô hình.

Lò phản ứng hạch tâm bắt đầu cộng minh với thân thể hắn, bức diễn đồ kim đan trên nó bắt đầu sáng lên.

Chương 1657: Phúc m Của Người Lười

“Nguy rồi, nhìn những hình ảnh này, lò phản ứng hạch tâm của ta bắt đầu phản ứng... càng ngày càng nóng.”

Tống Thư Hàng bất an nói.

Lò phản ứng hạch tâm như bị kích thích, không ngừng tỏa nhiệt.

Chỉ trong hai hơi thở, Tống Thư Hàng đã chảy mồ hôi đầy đầu, lâu rồi hắn mới nếm lại cảm giác đổ mồ hôi nhễ nhại thế này.

Sau khi bước lên con đường tu luyện, thân thể hắn tự động điều chỉnh nhiệt độ cơ thể, nóng lạnh bất xâm, một năm không biết tiết kiệm được bao nhiêu là tiền điện vì không cần mở máy điều hòa.

Nhưng bây giờ do tiểu kim đan bị kích thích không ngừng tỏa nhiệt, linh lực sôi trào, chỉ trong chớp mắt mồ hôi đã chảy đầy mặt Tống Thư Hàng, đọng thành từng giọt như giọt nước.

Mồ hôi chảy theo gò má thi nhau nhỏ xuống sân thượng, phát ra tiếng tí tách.

Cảm giác chảy mồ hôi nhễ nhại này làm người ta thật hoài niệm.

“Không ổn, trong nước này có độc!”

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại, miệng đọc lời thoại trong phim truyền hình.

Tống Thư Hàng:

“...”

Nhìn kỹ đi, đây là mồ hôi có được không? Chỉ là mồ hôi bình thường thôi, cùng lắm thì nhiệt độ cao chút xíu, làm sao mà có độc được hả?

Hắn đưa tay lau mồ hôi trên mặt, âm thầm vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trấn an lò phản ứng hạch tâm máy móc đang xao động.

Lò phản ứng hạch tâm không tỏa nhiệt nữa, dần yên tĩnh lại, nhưng bức diễn đồ kim đan ‘sáng tạo và hủy diệt chi tinh’ trên nó vẫn đang tỏa sáng.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ trên không trung.

Sự biến hóa của lò phản ứng hạch tâm hiển nhiên có liên quan đến mặt trời nhỏ trên kia.

Hóa thân bọc thép và lò phản ứng hạch tâm là một thể.

“Đừng nói là lại sắp có một viên lưu ly kim đan nữa đấy nhé?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Lẽ nào những tiểu kim đan này đã hẹn trước với nhau, định để hắn một hơi hoàn thành tất cả nét vẽ mắt cho rồng?

Nhìn mồ hôi còn đọng trên mặt Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử suy nghĩ một chút rồi đứng dậy đi đến bên cạnh hắn.

Sau đó cô lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho Tống Thư Hàng:

“Tống~ mồ hôi~”

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng nhận lấy khăn tay, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Không ngờ Tạo Hóa Tiên Tử còn có thuộc tính quan tâm săn sóc, không hổ là tiểu thư khuê các do Nho gia dưỡng ra.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp mắt, vừa sáng tác lời vừa hát:

“Tống~ xem phim~ la la la~ toàn thân nóng rực~ chảy đầy mồ hôi~~ Đồ rê mi fa~~”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Tạo Hóa Tiên Tử, cô biết mình đang hát cái gì không vậy? Lời ca này dễ khiến người ta hiểu lầm lắm có biết không?

“Sol la si đô~~”

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại hát tiếp câu sau.

Tống *cần sự quan tâm thật lòng* Thư Hàng:

“...”

Quả nhiên, mình không nên ôm hy vọng gì với hai vị tiên tử có máu cuồng diễn này.

“Chỉ có hai vị tiên tử thôi đã làm ta mệt mỏi rã rời rồi, Hoàng Sơn tiền bối quản lý cả một nhóm Cửu Châu số 1 còn sống được đến bây giờ quả thật không dễ chút nào.”

Tống Thư Hàng thở dài não nề.

Thảo nào ở trong nhóm Cửu Châu số 1 thậm chí là trong tu chân giới, Hoàng Sơn tiền bối lại được mọi người tôn kính như vậy, chuyện gì cũng có cái lý của nó.

…

Trong mặt trời nhỏ vẫn đang chiếu những hình ảnh kia.

Trừ Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử ra, dường như những thành viên thuộc bộ lạc long huyết hoàn toàn không chú ý đến đoạn phim mà mặt trời nhỏ đang chiếu.

Trong hình, ổ cá càng xây càng lớn, số lượng quái ngư sắt thép trong đàn cũng càng ngày càng nhiều, từ đàn cá nhỏ lúc đầu biến thành đàn cá lớn. Sau đó chúng lại tách ra theo quy luật, chia thành mấy đàn cá nhỏ, bắt đầu xây ổ mới.

Điên cuồng tạo lính, thu thập tài nguyên, xây dựng căn cứ, sau đó tiếp tục thu thập tài nguyên, điên cuồng tạo lính, xây dựng căn cứ… cứ thế tuần hoàn mãi.

Quy mô của đàn cá sắt thép ngày càng lớn.

Chúng thu thập tất cả nguồn năng lượng và vật liệu có thể thu thập, còn có thể tự tiến hành phục chế, xây dựng ổ cá mới.

Chỉ cần ném một hạt giống xuống đất, không cần tưới nước bón phân, tự nó có thể sinh trưởng khỏe mạnh. Đây đúng là pháp khí được sáng tạo riêng cho người lười chứ còn gì nữa?

“Quả nhiên giống như ta suy đoán, trong quá trình phát triển những đàn cá sắt thép và ổ cá này chắc chắn gặp phải thảm họa gì đó.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong hình, đàn cá sắt thép phát triển đến một mức độ không tưởng, số lượng ổ cá phụ đã hơn nghìn vạn, còn số lượng đàn cá là vô số Năng lượng chúng thu thập được đã đủ cho ‘công chúa’ tiến hành nghi thức thuyền mặt trời cuối cùng.

Nghi thức thuyền mặt trời kéo dài năm trăm năm, mà trong hình, năng lượng do đàn cá sắt thép thu thập đã vượt mức năm trăm năm.

Nhưng năng lượng của mặt trời nhỏ trên bầu trời thế giới hắc long lại ít đến đáng thương, số ổ cá chỉ còn lại một, số đàn cá cũng chỉ còn lại một nhóm... Không cần phải nói, nhất định trước đó đã xảy ra sự kiện gì đó.

Màn hình trong mặt trời nhỏ vẫn đang chiếu hình ảnh.

Từ ổ cá nhỏ và đàn cá nhỏ phát triển đến quy mô như trong hình, có trời mới biết đám quái ngư sắt thép này dùng bao nhiêu thời gian. Chúng trung thành thi hành mệnh lệnh cuối cùng của ‘công chúa’, chỉ vì chờ đợi có một ngày ‘công chúa’ trở về.

“Nếu chuyển thể câu chuyện này thành phim thì nhất định sẽ rất cảm động.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn chú ý đến một điểm.

Trong hình, vị trí của ổ cá và đàn cá sắt thép không nằm gần thế giới hắc long.

Vị trí mà chúng thu thập tài nguyên lúc đầu là ở trong tinh không mênh mông. Giống như ở hiện thế, tinh không mênh mông có vô số hành tinh, còn có vô số tài nguyên để đàn cá sắt thép thu thập.

Bầy cá sắt thép và ổ cá của chúng đã trở thành một thế lực lớn, thậm chí là một đế quốc của đàn cá.

“Rốt cuộc là tai nạn gì đã hủy diệt đế quốc đàn cá sắt thép này khiến chúng chỉ còn lại ổ cá chính cùng với một nhóm nhỏ quái ngư sắt thép chứ?”

Tống Thư Hàng thầm nghi hoặc.

Là sự hủy diệt mang cấp bậc ngày tận thế?

Hay là có một vị cường giả siêu cấp thấy cái mình thích là thèm khát, vậy nên ra tay hủy diệt đàn cá sắt thép?

Hình ảnh trong mặt trời nhỏ tiếp tục biến hóa.

Rốt cuộc đã đến cảnh mà Tống Thư Hàng muốn thấy.

Một con rồng đen khổng lồ bay từ xa đến, xuất hiện trong hình. Cánh rồng che kín cả một vùng trời, thân hình sánh bằng một hành tinh nhỏ.

“Rồng đen của thế giới hắc long!”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Rồng đen bay lướt qua đàn cá sắt thép.

Tống Thư Hàng:

“Lẽ nào là rồng đen hủy diệt đàn cá sắt thép?”

Nhưng… không phải.

Rồng đen và đàn cá sắt thép nước giếng không phạm nước sông, từ đầu đến cuối hai bên không hề để ý đến nhau.

Đàn cá sắt thép vẫn bận rộn thi hành mệnh lệnh do ‘công chúa’ để lại.

Rồng đen cũng chỉ đi ngang qua, lướt qua đàn cá sắt thép.

Dường như hai bên không hề nhìn thấy đối phương.

Hoặc có thể nói cứ như hai bên thuộc về hai không gian khác nhau.

Hai bên không hề quấy nhiễu đến nhau.

Rồng đen lướt sát qua đàn cá sắt thép rồi biến mất.

Mà dường như đàn cá sắt thép không hề phát hiện rồng đen vừa bay qua, chúng vẫn tiếp tục thu thập tài nguyên, điên cuồng tạo lính, xây ổ cá phụ, làm việc đâu vào đấy.

Sau đó có một ngày tất cả ổ cá, đàn cá sắt thép đột nhiên dừng lại.

“Ghi chép liên quan đến ‘công chúa’ đã biến mất rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Đây là tin tức mà hóa thân bọc thép mới vừa chia sẻ với hắn.

Chương 1658: Thấy Chân Biết Người

Sau đó toàn bộ ổ cá, đàn cá sắt thép trên màn hình đều đứng im bất động cứ như thời gian đã dừng lại.

Ngay lúc đó, chúng như mất đi ý nghĩa tồn tại.

Hình ảnh trong mặt trời nhỏ lại lướt qua mấy cảnh.

Trong mấy cảnh này, thời gian đã trôi qua một khoảng rất dài.

Đàn cá vẫn không động đậy, có rất nhiều đàn cá sắt thép không chịu nổi sự ăn mòn của thời gian, lần lượt tan vỡ biến mất.

Không có đàn cá sắt thép bảo vệ, từng ổ cá phụ cũng tiến vào trạng thái bị bỏ hoang.

Về phần năng lượng do các đàn cá mất bao công sức mới thu thập được tích trữ trong ổ cá phụ, có phần thì tản đi, có phần lại nổ tung do những yếu tố bất ngờ.

Cả đế quốc đàn cá sắt thép lặng ngắt như tờ khiến người ta phải chua xót.

Đế quốc đàn cá sắt thép khổng lồ không chết dưới công kích của cường địch, không bị hủy diệt bởi tai nạn, không có ngoại địch cũng không có thiên tai, chỉ vì mất đi mục tiêu mà cả đế quốc đàn cá sắt thép lại bị chôn vùi trong dòng thời gian.

“Thế mới nói, nếu con người sống không có động lực sẽ biến thành một con cá mặn, đây là một chuyện đáng sợ biết nhường nào.”

Tống Thư Hàng tổng kết lại một câu.

Nghe vậy, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đồng loạt xoay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng với ánh mắt ngỡ ngàng khó tin.

Thấy một cảnh thương tâm như thế kia, rốt cuộc phải có lối suy nghĩ khác người đến mức nào mới cho ra câu kết luận trên vậy?

“Đừng nhìn chằm chằm vào ta như vậy, mặc dù rất đồng tình với mấy ổ cá và đàn cá sắt thép kia, nhưng đúng là chúng vì mất đi mục tiêu nên mới bất động mà không phải sao?”

Tống Thư Hàng nói.

Người cũng vậy mà vật cũng vậy, sống là phải có mục tiêu.

Cho dù có một ngày thật sự biến thành cá khô thì cũng nhất định phải làm con cá khô mặn nhất trong các con cá khô, đây cũng là một mục tiêu sống.

Hình ảnh trong mặt trời nhỏ tiếp tục lướt qua.

Mỗi một hình ảnh thoáng qua, hóa thân bọc thép lại nhận được càng nhiều lĩnh ngộ, được cường hóa mạnh hơn.

Mà những lĩnh ngộ và cường hóa này đều sẽ chuyển về trên người Tống Thư Hàng, trở về trong lò phản ứng lò hạt nhân máy móc của hắn.

Diễn đồ kim đan trên lò phản ứng hạch tâm có vẻ như không áp chế được nữa.

Diễn đồ kim đan: Sáng tạo và hủy diệt chi tinh là một bức hình truyện tranh bốn ô bất quy tắc.

Bốn khung có hình dạng quái dị chia lò phản ứng hạch tâm ra làm bốn.

Hình vẽ trong ba ô 1, 2, 3 kể về chuyện đàn cá diệt tinh và ổ cá hóa thành một mặt trời nhỏ mang ánh sáng đến cho thế giới hắc ám. Mà đàn cá diệt tinh và ổ cá là lấy mẫu từ ổ cá và đàn cá sắt thép, sau đó kết hợp với bản thiết kế pháp khí diệt tinh để tạo thành.

Còn nếu kết hợp hình vẽ ở ô 1 với ô 4 lại sẽ biến thành hành tinh hủy diệt. Đàn cá diệt tinh tụ tập lại với nhau, xếp thành hàng chỉnh tề, cùng nhắm họng súng về một hướng. Vô số luồng ánh sáng tập trung lại, phát động công kích về một vị trí trong hư không.

Vô số luồng ánh sáng tụ vào nhau, sau khi số lượng đạt đến cực hạn đã hình thành một công kích có thể hủy diệt tất cả.

Nét điểm mắt mà bức diễn đồ kim đan này còn thiếu nằm ở chỗ... vị trí của kẻ địch.

Đối tượng bị oanh tạc chính là mảnh ghép còn thiếu cuối cùng trong bức diễn đồ kim đan này.

Bây giờ theo những lĩnh ngộ mà hóa thân bọc thép không ngừng truyền về, linh cảm về nét cuối cùng hiện ngày càng rõ trong lòng Tống Thư Hàng.

Lúc này đây hắn chỉ muốn bật dậy, nhấc bút vẽ tranh ngay, loại kích động này khó mà áp chế được.

Điều còn thiếu bây giờ là một tia thời cơ cuối cùng.

Trên mặt trời nhỏ, câu chuyện vẫn đang tiếp tục diễn ra.

Thời gian đúng là tên sát thủ đáng sợ nhất.

Sau khi đứng im bất động vì mất đi mục tiêu, đế quốc đàn cá sắt thép khổng lồ không cách nào chống cự lại sự tàn phá của thời gian, hoàn toàn sụp đổ.

Cuối cùng chỉ còn lại ổ cá được xây đầu tiên cùng với một nhóm cá sắt thép ít ỏi có cấp bậc cao nhất, tài liệu mạnh nhất.

Hình thái này đã gần giống với hình thái lúc hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng gặp đàn cá sắt thép.

“Sau đó tại sao đàn cá sắt thép này lại xuất hiện xung quanh thế giới hắc long? Hơn nữa hình như chúng chỉ mới xuất hiện thôi thì phải?”

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên mấy nghi vấn.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, trong hư không, con rồng đen kia lại xuất hiện.

Lần này thân hình nó còn to hơn lần trước.

Nó bay xuyên qua đống đổ nát của đàn cá sắt thép.

Hai bên vẫn không quấy nhau như đang ở trong hai không gian khác nhau.

Nhưng ngay lúc rồng đen xuyên qua đàn cá sắt thép, đàn cá vốn bất động đột nhiên lại được kích hoạt, chuyển động trở lại.

Đàn cá dừng lại không biết bao nhiêu năm tháng bắt đầu chuyển động một cách cứng nhắc, chúng lại đi thu thập tài nguyên, tu bổ thân thể chính mình. Chúng cũng bắt đầu bổ sung năng lượng cho ổ cá.

Mọi thứ tựa như đang chuyển biến tốt đẹp.

Sau khi làm cá mặn không biết bao nhiêu thế kỷ, rốt cuộc ổ cá và đàn cá sắt thép lại tìm về được ý nghĩa tồn tại của bản thân rồi ư?

“Lúc này hẳn là nên tặng một like cho chúng nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Nhưng nhìn mặt trời nhỏ trên không trung, Tống Thư Hàng lại im lặng.

Sau đó... quả nhiên giống như hắn tưởng tượng.

Khó khăn lắm ổ cá và đàn cá sắt thép mới thoát khỏi trạng thái cá mặn khôi phục lại bình thường, thế nhưng sau đó lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Thế giới mà bọn chúng đang ở bị hủy diệt.

Trên hình chỗ đàn cá sắt thép và ổ cá ở đã rơi vào bóng tối, khắp nơi chỉ toàn là những vụ nổ và khe nứt không gian.

Tuy những hình ảnh hiển thị trong mặt trời nhỏ chỉ là một góc nhỏ về thảm họa ‘ngày tận thế’ đó, nhưng bấy nhiêu cũng đã đủ khiến người ta phải chấn động.

Cứ thế, một con cá mặn khó khăn lắm mới trở mình được, còn chưa kịp tỏa sáng đã phải bỏ mình trong ngày tận thế.

Bi kịch.

...

Trong mặt trời nhỏ vẫn đang phát hình, nhưng nguyên cả một đoạn dài chỉ toàn là màu đen.

Trong thảm họa thế giới bị hủy diệt kia, ổ cá và đàn cá sắt thép đều gặp nguy cơ, không cách nào thăm dò được rốt cuộc xung quanh đã xảy ra chuyện gì.

“Tiếp theo chắc là chúng đột nhiên xuất hiện xung quanh thế giới hắc long, đồng thời khiến cho lưới rồng của thế giới hắc long chú ý đến.”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Thời điểm mà lưới rồng của thế giới hắc long đưa ra nhiệm vụ điều tra nhóm ‘ổ cá, đàn cá sắt thép’ này hẳn là chừng từ mấy ngày trước đến mười mấy ngày trước.

Trong lúc hắn đang suy đoán, màn hình trong mặt trời nhỏ lại sáng lên.

Đàn cá sắt thép và ổ cá lẳng lặng lờ lưng trong một không gian thuần trắng nhưng chúng không tìm được năng lượng có thể sử dụng.

Trong không gian thuần trắng này chỉ có chúng, ngoài ra không còn bất kỳ thứ gì khác.

Không có tài liệu, không có năng lượng.

Ổ cá và đàn cá sắt thép chỉ có thể duy trì ở trạng thái tiêu hao mức thấp nhất. Chỉ có một ít quái ngư sắt thép lượn lờ trong không gian thuần trắng tìm manh mối.

Không biết qua bao lâu, có một bóng người xuất hiện bên cạnh đàn cá sắt thép và ổ cá.

Người kia có một mái tóc dài đến eo rất mượt, dáng người cao gầy, da thịt trắng như tuyết. Điều làm người khác chú ý nhất chính là đôi chân dài miên man của cô, nhìn rồi trong thời gian ngắn sẽ không thể nào quên được đôi chân này.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn dụi mắt nhìn kỹ.

Chờ chút, ta không nhìn lầm đấy chứ?

Trong màn hình, thiếu nữ chân dài tóc đen xoay người lại, lộ ra nửa mặt bên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ trung xinh đẹp.

“Vũ Nhu Tử!!!”

Tống Thư Hàng suýt bị sắc nước bọt.

Đúng vậy, thiếu nữ đột nhiên xuất hiện bên cạnh đàn cá sắt thép và ổ cá chính là Vũ Nhu Tử.

Thật ra lúc Tống Thư Hàng thấy cặp cặp chân dài kia cũng đã mơ hồ đoán ra được rồi... Chẳng qua trong lòng hắn vẫn không dám tin Vũ Nhu Tử sẽ tham dự vào chuyện này.

Tại sao Vũ Nhu Tử lại xuất hiện trong không gian thuần trắng ngay bên cạnh ổ cá chứ?

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt xem thật kỹ.

Không sai, thật sự là Vũ Nhu Tử.

“Chẳng lẽ... Vũ Nhu Tử chính là công chúa của Tinh quốc chuyển thế?”

Trong đầu Tống Thư Hàng chợt hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Hay thật ra người này không phải Vũ Nhu Tử, mà là một vị trưởng bối xa xưa nào đó của Vũ Nhu Tử?

Không đúng, những suy đoán này đều không có cơ sở.

“Tìm được rồi.”

Trên màn hình, Vũ Nhu Tử nói nhỏ. Tiếng của cô xuyên qua hóa thân bọc thép, truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Đúng là giọng của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng tuyệt đối không nghe lầm.

Trên màn hình, vẻ mặt của Vũ Nhu Tử rất bình tĩnh, cô đạp hư không bước từng bước đến gần ổ cá.

Đám quái ngư sắt thép bất động kia đột nhiên động, chúng tức tốc lao về phía Vũ Nhu Tử, muốn ngăn cản cô đến gần ổ cá.

Nhưng thân thể của Vũ Nhu Tử cứ như ở trạng thái hư vô, đám quái ngư sắt thép không ngừng xuyên qua thân thể cô nhưng cuối cùng vẫn không thể tiếp xúc với cô.

Tống Thư Hàng:

“Đây cũng không phải Vũ Nhu Tử mà ta biết.”

Trên màn hình, Vũ Nhu Tử đi đến phía trước ổ cá sau đó đặt tay lên trên ổ cá:

“Ha ha, từ hôm nay trở đi, ngươi là của ta!”

Linh lực khổng lồ trong người cô tuôn ra như thủy triều, tràn về phía ổ cá, đây là định cưỡng chế luyện hóa ổ cá, biến nó thành pháp khí của cô.

Ổ cá im lặng tiếp nhận linh lực của Vũ Nhu Tử.

Nó không hề có sức mạnh để phản kháng.

Thế nhưng... theo linh lực của Vũ Nhu Tử không ngừng rót vào, hạch tâm của ổ cá đột nhiên sáng lên.

Ổ cá hấp thu toàn bộ năng lượng do Vũ Nhu Tử truyền vào, sau đó bộc phát ra.

“Tinh quốc vạn tuế!”

Trong ổ truyền ra một giọng nói dịu dàng.

Những lời này Tống Thư Hàng có thể nghe hiểu, bởi vì trước khi hóa thân bọc thép bị lừa, trong ổ cá cũng phát ra giọng nói tương tự.

Sau đó ổ cá bắt đầu nổ tung.

“Kỳ lạ, rốt cuộc là sai ở chỗ nào?”

Vũ Nhu Tử nhảy lùi về sau.

Ổ cá tập hợp toàn bộ sức mạnh, tất cả quái ngư sắt thép lao về phía Vũ Nhu Tử, bao vây xung quanh cô rồi điên cuồng tự bạo.

Câu nói ‘Tinh quốc vạn tuế’ không ngừng vang vọng trong không gian thuần trắng.

“Phiền quá.”

Tiếng của Vũ Nhu Tử vang lên.

Trên màn hình, cô vỗ tay một cái thật mạnh.

Bốp!

Ngay sau đó… không gian thuần trắng nứt ra.

Ổ cá, quái ngư sắt thép đang nổ tung đều bị ném ra khỏi không gian thuần trắng.

Màn hình trên mặt trời nhỏ lại rơi vào bóng tối.

Sau đó đoạn phim chiếu trên mặt trời nhỏ kết thúc.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Nói vậy ổ cá và quái ngư sắt thép xuất hiện gần thế giới hắc long chính là ổ cá và quái ngư sắt thép bị ném ra khỏi không gian thuần trắng?

Vậy thì Vũ Nhu Tử trong hình là sao đây?

Xé vỡ không gian thuần trắng, là sức mạnh không gian ư?

Hay là Vũ Nhu Tử cũng lấy được một không gian tương tự như thế giới hạch tâm của hắn?

“Đúng rồi… kết nối với mạng công đức.”

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra.

Chuyện này cứ hỏi thẳng Vũ Nhu Tử chẳng phải sẽ biết sao?

Ngay lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị thông qua tiểu kim đan để tiến vào mạng công đức lần nữa, bên cạnh mặt trời nhỏ trên không trung bỗng xuất hiện một đường hầm không gian.

Một chiếc chân dài bước ra từ trong đường hầm không gian.

Là chân của Vũ Nhu Tử, tuyệt đối không thể sai được.

Chương 1659: Tống Tiền Bối, Ngươi Cũng Là Của Ta

Quả nhiên giống như Tống Thư Hàng nghĩ, một cặp chân dài bước ra khỏi cổng không gian, bóng người tươi trẻ xinh đẹp của Vũ Nhu Tử xuất hiện trên không trung.

Vừa định đi vào mạng công đức để lên mạng, đăng nhập vào nhóm chat hỏi thẳng Vũ Nhu Tử, không ngờ chính chủ lại xuất hiện trước mặt hắn, hơn nữa còn trực tiếp đến đây bằng cổng không gian.

“Đây tuyệt đối không phải Vũ Nhu Tử, ít nhất tuyệt đối không phải Vũ Nhu Tử mà ta quen biết.”

Tống Thư Hàng thầm xác định.

Vũ Nhu Tử vừa mới tấn thăng tứ phẩm cách đây không lâu, không thể có năng lực mở cổng không gian được.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, Tạo Hóa Tiên Tử, sẵn sàng chiến đấu.”

Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử lấy con mắt Thánh Nhân ra.

Mỹ nhân rắn công đức tháo mắt trái của Tống Thư Hàng xuống, Tạo Hóa Tiên Tử tiến lên bỏ con mắt Thánh Nhân vào trong hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Một lần còn lạ nhưng sau khi làm hai lần, ba lần, bốn lần thì quen tay hay việc thôi.

Thân thể của Tống Thư Hàng không hề bài xích con mắt Thánh Nhân, cảm thấy con mắt Thánh Nhân cứ như một phần trên thân thể hắn vậy.

Tiếp đó mỹ nhân rắn công đức bám vào sau lưng Tống Thư Hàng, cô triệu hồi khúc huyết cốt biến dị của bản thân.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô lại lấy mũ Bình Thiên công đức ra.

Năng lượng trong mũ Bình Thiên chỉ mới khôi phục chút ít. Mỹ nhân rắn công đức đội mũ Bình Thiên lên nhưng không kích hoạt nó, chỉ để phòng ngừa sự cố bất ngờ.

“Tạo Hóa Tiên Tử, có thể cảm ứng được vị trí của Xích Tiêu Kiếm tiền bối không? Phiền cô tìm ngài ấy trở về được không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Được.”

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, thân hình cô lướt nhanh qua, bay về phía một vị trí bên ngoài bộ lạc Long Huyết.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Mặt trời nhỏ dựa theo quỹ đạo, chậm rãi chuyển động quanh thế giới hắc long.

Vũ Nhu Tử xuất hiện bên cạnh mặt trời nhỏ.

“Rốt cuộc lại định vị được ngươi, đã nói rồi, ngươi là của ta!”

Dứt lời, Vũ Nhu Tử đưa tay về phía mặt trời.

Lúc này Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, chuyển ngay ý thức của mình vào sắt thép hóa thân trong mặt trời nhỏ.

Bàn tay phải của hóa thân bọc thép nắm lại, chúc phúc Tổ Vu hoàn mỹ đeo vào tay hắn.

Có pháp khí này, Tống Thư Hàng cũng yên tâm hơn một chút.

...

Ngay khi tiếp xúc với khu vực ánh sáng ở vòng ngoài của mặt trời nhỏ, bàn tay của Vũ Nhu Tử đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt cô nhìn xuyên qua mặt trời nhỏ, mắt đối mắt với hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng được bao bọc ở bên trong.

Vũ Nhu Tử:

“...”

Hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng:

“...”

“Ôi chao, Tống tiền bối đây mà.”

Vũ Nhu Tử che miệng cười khẽ.

Tống Thư Hàng thử hỏi:

“Vũ Nhu Tử?”

“Đúng rồi, chính là ta đây.”

Vũ Nhu Tử vuốt lọn tóc dài bên tai rồi hất nhẹ ra sau:

“Không ngờ lại gặp được Tống tiền bối ở đây, Tống tiền bối ngươi có mặt ở khắp mọi nơi nhỉ? Hay là nói... quả nhiên chúng ta rất có duyên với nhau.”

Tống Thư Hàng giữ vẻ mặt không cảm xúc, hóa thân bọc thép cũng không để lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

“Nhưng Tống tiền bối này, trạng thái bây giờ của ngươi là sao thế? Thân thể sắt thép hóa, đây là phân thân hoặc hóa thân của ngươi à?”

Vũ Nhu Tử cười hì hì hỏi, nụ cười vô cùng đáng yêu.

Ánh sáng của mặt trời nhỏ chiếu lên người Vũ Nhu Tử càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô, lại thêm khí chất tuyệt thế vô tình toát ra từ người cô, nhìn cô lúc này hệt như gì một nữ thần cao cao tại thượng.

Hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn Vũ Nhu Tử.

Rõ ràng trạng thái của Vũ Nhu Tử rất kỳ lạ.

Loại khí chất vô tình toát ra kia chính là bằng chứng.

Khí chất như vậy, mấy ai có được.

1. Cô gái này là Vũ Nhu Tử... Nhưng có lẽ là Vũ Nhu Tử tương lai lại phụ thân vào? Song, khả năng này không lớn.

2. Cô gái này không phải Vũ Nhu Tử.

Như vậy người này có thể là trưởng bối của Vũ Nhu Tử... Mẹ Vũ? Bà nội Vũ? Lão tổ Vũ?

Hoặc là... dưới đáy lòng Tống Thư Hàng hiện ra một suy đoán xấu nhất - Thiên Đế.

Đây là khả năng mà Tống Thư Hàng không muốn đối mặt nhất.

“Xem ra ta đoán đúng rồi, đây chắc là bộ hóa thân nào đó của Tống tiền bối. Vậy bản thể của Tống tiền bối đang ở đâu vậy? Ở một nơi nào đó trong thế giới hắc long bên dưới sao?”

Vũ Nhu Tử nhìn xuống vùng đất bên dưới:

“Ta đoán nhé, bây giờ có phải Tống tiền bối ngươi đang âm thầm dùng ánh nhìn mang thai nhắm vào ta, còn có thanh thần binh rõ ràng là kiếm lại chém ra đao ý kia cũng đang ở cạnh bản thể của ngươi đúng không?”

"Tình huống xấu nhất."

Tống Thư Hàng cảm thấy hông mình lại nhói lên, vết thương do ý chí hỗn độn Cổ U gây ra ở bên hông lại đau âm ĩ.

Vị Vũ Nhu Tử trước mặt đã nói đến mức này, Tống Thư Hàng lập tức xác định được thân phận của cô.

Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ.

Sở dĩ Thiên Đế có ngoại hình của Vũ Nhu Tử... hẳn là có liên quan đến con linh quỷ bị bắt đi của Vũ Nhu Tử.

Lúc này Thiên Đế đang phụ thân lên trên người linh quỷ của Vũ Nhu Tử.

Vừa nghĩ đến điểm này, Tống Thư Hàng lại thấy đau lòng.

Linh quỷ của hắn và Vũ Nhu Tử đều mang mệnh khổ.

Hai con linh quỷ được tìm thấy trong cùng một phần mộ cổ, sau đó số mệnh cũng tương tự như nhau.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng bị Thư Sinh Thủy Tinh của Nho gia mượn đi... một đi không trở lại.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử thì bị Thiên Đế ép mượn đi... trước mắt xem ra cũng là một đi không trở lại.

"Nhưng dù con mắt Thánh Nhân hay thanh bảo kiếm chém ra đao ý của Tống tiền bối cũng không ngăn cản được ta đâu, hôm nay ta thật may mắn."

Vũ Nhu Tử ngửa mặt cười duyên, cô đưa tay vạch sang ngang, một chuỗi phù văn lấp lánh hiện ra trong tay cô.

Đế văn!

Đây cũng là một trong những tiêu chí mà Thiên Đế viễn cổ được người đời công nhận là cường giả cùng cấp bậc với Thánh Nhân Nho gia.

Thánh Nhân Nho gia cũng từng sáng tạo ra Nho văn, Nho văn do hắn thi triển ra có sức mạnh quỷ thần khó lường, trong mỗi Nho văn đều ẩn chứa sức mạnh của pháp tắc.

Đế văn cũng như vậy.

"Vốn dĩ chỉ định mang pháp khí ổ cá này về, sau đó cải tạo thành pháp bảo thích hợp, nhưng không ngờ còn gặp được hóa thân bọc thép của Tống tiền bối. Tống tiền bối, ngươi cũng là của ta!”

Vũ Nhu Tử Thiên Đế cười hì hì, đưa tay ấn Đế văn về phía mặt trời nhỏ.

“Ta từ chối!”

Tống Thư Hàng lập tức phản kháng.

Tên này chỉ mượn dáng dấp của Vũ Nhu Tử mà muốn hắn giao thân thể ra ư? Mơ đi!

Ở bên dưới, Tống Thư Hàng bản thể thi triển trừng mắt mang thai ngay không chút do dự.

Thuật giám định cường giả, đã đến lúc chứng minh ngươi có phải cường giả hay không rồi.

Tống Thư Hàng cũng không ôm bao nhiêu hy vọng đối với ánh nhìn mang thai.

Lần trước lúc đối mặt Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế phụ thân, Tống Thư Hàng từng dùng ánh nhìn mang thai đối phó với cô ấy, kết quả là bị cô ấy dùng Đế văn cản lại một cách dễ dàng.

Sở dĩ ánh nhìn mang thai được xưng là thuật giám định cường giả cũng là vì cường giả có thể miễn dịch với nó.

Một khi con mắt Thánh Nhân Nho gia phóng luồng sáng ánh nhìn mang thai ra, nếu không tránh từ trước thì hầu như không cách nào tránh được.

Trên không trung, Thiên Đế không hề né tránh.

Thậm chí lần này cô cũng không dùng Đế văn để phòng ngự, cứ mặc cho ánh nhìn mang thai bắn trúng người mình.

Ánh nhìn mang thai quả thật bắn lên người cô... thế nhưng lại lập tức xuyên qua cứ như thân thể cô là hư vô vậy.

Ngay sau đó ánh nhìn mang thai lại bắn trúng vào hóa thân bọc thép.

Sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức trắng bệch.

Hóa thân bọc thép của ngài đã trúng thuật giám định cường giả.

Giám định bắt đầu.

Đã giám định xong, hóa thân bọc thép của ngài không phải cường giả tuyệt thế, miễn dịch thất bại.

Hóa thân bọc thép tiến vào giai đoạn mang thai, 10 giây sau bắt đầu sinh nở.

Cảm nhận tình mẹ đi!

Tống Thư Hàng vội chuyển ngay phần ý thức bám vào hóa thân bọc thép về bản thể.

“Lợi hại lắm, ngay cả hóa thân do sắt thép hình thành cũng không thể miễn dịch đồng thuật này, pháp thuật do Thánh Nhân Nho gia sáng tạo ra quả là ghê gớm.”

Thiên Đế tặc lưỡi khen.

Trung lúc nói chuyện, Đế văn trong tay cô đã bao phủ toàn bộ mặt trời nhỏ.

Ánh sáng quanh mặt trời nhỏ trong Đế văn dần tắt, nó không đốt cháy không nổ tung.

Khi ánh sáng quanh mặt trời nhỏ tắt đi, năng lượng trong hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng bắt đầu khôi phục. Bộ phận năng lượng mà mặt trời nhỏ thiêu đốt rót ngược vào trong hóa thân bọc thép.

Có năng lượng là có cơ hội chạy thoát thân.

“Là của ta! Lần này ta đã chuẩn bị rất kỹ, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.”

Thiên Đế bản Vũ Nhu Tử cười hì hì nói:

“Hóa thân của Tống tiền bối ở bên trong ngươi cũng là của ta.”

“Bước nhảy không gian!”

Tống Thư Hàng lập tức ra lệnh cho hóa thân bọc thép.

Sau khi khôi phục năng lượng, hóa thân bọc thép kích hoạt chúc phúc Tổ Vu, sóng dao động không gian sinh ra.

Nhưng... bước nhảy không gian thất bại.

Dưới sự phong tỏa của Đế văn, hóa thân bọc thép không thể hoàn thành bước nhảy không gian... Chỉ có bao tay chúc phúc Tổ Vu nhanh nhẹn trốn ra ngoài qua khe hở trên tầng phong tỏa của Đế văn, rơi xuống phía dưới.

Ngay sau đó bao tay này bay thẳng xuống chỗ của Tống Thư Hàng. Đây là bảo vật nhận chủ đã được tế luyện, sau khi cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng bản thể thì nó sẽ tự động trở về.

Tống Thư Hàng đón lấy chúc phúc Tổ Vu rồi đeo lên tay trái.

“Lúc này nếu Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two có thể rời khỏi Cổ U trở về đây thì tốt biết mấy.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Mục tiêu quá khó chơi.

Vèo~

Lúc này, Xích Tiêu kiếm tiền bối mang tiểu m Trúc và Tạo Hóa Tiên Tử nhanh chóng trở về, đáp xuống trong tay Tống Thư Hàng.

“Thiên Đế?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Vừa rồi nó vẫn luôn chú ý đến biến hóa của mặt trời nhỏ, lập tức đoán ra được thân phận của ‘Vũ Nhu Tử’ trên không trung.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Sao đi đâu cũng gặp được tên này hết vậy.”

Xích Tiêu kiếm nói:

“Nhưng lúc này năng lượng trong ta đang tràn đầy, đánh thôi!”

Nó nhờ Xích Tiêu Tử bổ sung đầy năng lượng chính là để đối phó với những tình huống như bây giờ. Tên tiểu tử Tống Thư Hàng này ấy hả, cứ sơ ý một tí là lại đụng mặt đại lão cấp tuyệt thế.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, hình thái mạnh nhất!”

Xích Tiêu kiếm hô.

Ngọn lửa hừng hực bùng cháy trên thân kiếm, đao ý phóng lên cao, thiêu trời đốt đất.

Tạo Hóa Tiên Tử mang theo Lý m Trúc lùi nhanh về sau.

Ầm~~

Tòa lầu các chỗ Tống Thư Hàng ở đã bị ngọn lửa đốt thành tro chỉ trong nháy mắt.

“Trễ rồi Tống tiền bối.”

Trên không trung, Thiên Đế cười duyên:

“Đều là của ta, tạm biệt.”

Xoẹt.

Mặt trời nhỏ trên cao bỗng biến mất.

Cùng biến mất còn có hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng bên trong mặt trời nhỏ.

“Dùng ngự đao thuật điều khiển ta đi đánh cô ta!”

Xích Tiêu kiếm tiền bối kêu lên.

“Chào Tống tiền bối, hẹn gặp lại sau. Bây giờ ta bận chuẩn bị cho bộ thân thể mới này độ kiếp, lần sau gặp lại, bản thể của ngươi cũng sẽ là của ta~”

Thân hình Thiên Đế lùi về sau dung nhập vào trong đường hầm không gian, chớp mắt đã biến mất.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế chiếm giữ cũng cần độ kiếp à?

Chương 1660: Ba Nguồn Ô Nhiễm Lớn

“Vậy mà để cô ta chạy mất.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối bất mãn nói.

Bây giờ nó tràn đầy năng lượng, đang chờ hành đại lão cấp tuyệt thế... Kết quả còn chưa kịp hành, đối phương đã thông qua đường hầm không gian đi mất.

Việc này làm Xích Tiêu kiếm có cảm giác như vận sức đấm mạnh một quyền, cuối cùng lại đấm vào không khí, suýt bị nghẹn chết.

Thiên Đế rút lui, tiện thể còn mang theo cả mặt trời nhỏ và hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

Thế giới hắc long vốn tràn đầy ánh mặt trời rực rỡ giờ lại mất đi sự ấm áp, sắc trời trở nên ảm đạm u ám.

Cho dù là ban ngày cũng giống như một ngày đầy mây âm u, bầu không khí nặng nề trầm lặng.

Mới hưởng thụ ánh mặt trời được mấy ngày, giờ mặt trời đột nhiên biến mất, người trong thế giới hắc long bi thương đến độ suýt khóc thành tiếng.

Có một số thứ, nếu chưa từng hưởng thụ thì thôi, nhưng một khi đã hưởng thụ rồi song đột nhiên lại mất đi, lúc đó người ta sẽ cảm thấy rất đau buồn.

Tống Thư Hàng tiện tay thi triển một phát Dưỡng Đao thuật trấn an Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Sau khi được Dưỡng Đao thuật trấn an, ngọn lửa thiêu trời đốt đất trên thân Xích Tiêu kiếm mới chậm rãi thu liễm.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn vào hư không.

Thiên Đế rút lui như vậy... khiến hắn cũng khá bất ngờ.

Kết quả này không tính là tốt cũng không tính là xấu.

Ít nhất thì cũng không có thương vong.

Về phần hóa thân bọc thép của hắn, chỉ cần không bị hư hỏng hoàn toàn thì vẫn có thể thu hồi, sau đó thông qua tiểu kim đan tẩm bổ để nó khôi phục. Sau này... vẫn còn cơ hội thu hồi lại.

Điều làm Tống Thư Hàng để ý là chuyện linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế chiếm giữ cũng sắp độ kiếp. Mặc dù linh quỷ đã bị Thiên Đế cưỡng ép chiếm đi nhưng khế ước giữa linh quỷ và Vũ Nhu Tử vẫn còn đó.

Nếu linh quỷ độ kiếp, vậy Vũ Nhu Tử có bị ảnh hưởng hay không?

Chớp mắt trong đầu Tống Thư Hàng đã hiện lên vô vàn suy nghĩ.

Ở đằng xa, Tạo Hóa Tiên Tử mang theo Lý m Trúc nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“A Tống, có sao không?”

Tiểu m Trúc lo lắng hỏi.

“Không sao, đừng lo lắng.”

Tống Thư Hàng buông Xích Tiêu kiếm tiền bối ra, để ngài ấy bay lơ lửng trong hư không. Sau đó hắn đưa tay đón lấy tiểu m Trúc, đặt cô lên trên bả vai mình.

Lý m Trúc vỗ nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng, cô cảm nhận được hình như tâm trạng của Tống Thư Hàng khá nặng nề.

Cách đó không xa, lão tộc trưởng, Côn Na nữ sĩ và mấy vị pháp sư chiến đấu thuộc Long Huyết tộc vội vàng chạy đến.

“Thư Hàng tiên sinh, bên ngài có xảy ra chuyện gì không?”

Lão tộc trưởng lo lắng hỏi.

Thấy tòa lầu các đã hóa thành tro bụi sau lưng Tống Thư Hàng, bọn họ có chút lo lắng.

Ngoài ra, hình như chuyện mặt trời nhỏ trên không trung đột nhiên biến mất có liên quan đến Thư Hàng tiên sinh thì phải?

Mặt trời nhỏ cách mặt đất thế giới hắc long rất xa, với tu vi của lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ, bọn họ không thể thấy được Thiên Đế xuất hiện bên cạnh mặt trời nhỏ.

“Không có chuyện gì đâu, vừa rồi có một vị cố nhân xuất hiện mang mặt trời nhỏ đi rồi.”

Tống Thư Hàng xoay người lại, mỉm cười trả lời Côn Na nữ sĩ và lão tộc trưởng.

Về chuyện liên quan đến Thiên Đế, không cần phải kéo lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ vào.

“Xin lỗi tộc trưởng, do ta không khống chế tốt lửa trên đao nên lầu các bên này bị phá hủy mất rồi.”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Lão tộc trưởng xua tay đáp lại:

“Thư Hàng tiên sinh không cần phải để ý đến chuyện lâu các bị hủy đâu, vừa lúc bộ lạc Long Huyết bọn ta cũng đang trùng kiến, chỉ cần xây lại một tòa lầu các khác là được, cũng không phải vấn đề gì lớn.”

Chỉ là một tòa lầu các nho nhỏ mà thôi, ma pháp sư ra tay xây lại rất dễ, không khó khăn chút nào cả.

Điều làm lão tộc trưởng khổ sở là mặt trời nhỏ trên không trung... đã biến mất rồi.

Khó khăn lắm cư dân ở thế giới hắc long mới hưởng thụ ánh mặt trời được mấy ngày, vậy mà... Hầy, khó chịu quá, muốn khóc quá.

****

Mặt trời nhỏ đã biến mất nhưng thành viên trong phân bộ lạc Long Huyết vẫn phải sống tiếp.

Việc trùng kiến phân bộ lạc vẫn tiếp tục diễn ra.

Lão tộc trưởng dẫn nhóm người Tống Thư Hàng đến trúc lâu chuyên dùng chiêu đãi khách quý trong phân bộ lạc để dùng cơm.

Lý m Trúc ngồi cạnh Tống Thư Hàng, cô không rời đi ngay mà vẫn ở lại.

Tạo Hóa Tiên Tử ngồi nghiêm túc ở bên khác cạnh Tống Thư Hàng, không có ý muốn trở lại thân thể Tống Thư Hàng.

Lão tộc trưởng không biết vị hồn sủng này của Tống Thư Hàng có thể ăn thức ăn bình thường hay không nhưng thấy cô ngồi nghiêm túc như vậy, lão tộc trưởng cũng chuẩn bị một bộ chén đĩa cho cô.

Lúc này Tống Thư Hàng có vẻ hơi thất thần.

Bây giờ hắn đang nhất tâm nhị dụng.

Một bên phối hợp dùng bữa với mọi người, một bên khống chế thần thức phối hợp với mỹ nhân rắn công đức, thông qua diễn đồ kim đan thế giới được kết nối thử tiến vào mạng công đức lần nữa.

Một lát sau, thần thức của Tống Thư Hàng cảm thấy trời đất quay cuồng cứ như bị nhét vào trong máy giặt đang hoạt động.

“Tiến vào rồi!”

Tống Thư Hàng mừng thầm.

Lần này mỹ nhân rắn công đức và thần thức của hắn tiến vào cùng nhau, hơn nữa @#%× Tiên Tử còn mang theo điện thoại của Tống Thư Hàng vào.

“Để ta thử xem ở trong này điện thoại có lên mạng được không, có thể liên lạc với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 hay không.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa nói xong, đột nhiên có một thân ảnh khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

“Grào, Bá Tống đạo hữu ngu xuẩn, ngươi tưởng offline chạy đi là có thể trốn khỏi chiêu cá quẫy của ta ư? Ngây thơ quá rồi đấy, ngươi không biết còn có thao tác ‘canh xác’, ‘canh điểm online’ ư?”

Giọng nói vênh váo đắc ý của Cật Qua Thánh Quân vang lên.

Tống Thư Hàng tan xương nát thịt ×4.

“A a a~~ Xin Cật Qua tiền bối tha mạng, sắp chết rồi, sắp chết rồi~~ Nát, cả người sắp nát rồi. Điện thoại, điện thoại của ta!”

Tống Thư Hàng rên rỉ.

Một lát sau, Cật Qua Thánh Quân lại vênh váo đắc ý dời sang một bên:

“Sao lại vào nữa thế?”

Tống Thư Hàng lăn lộn bò dậy:

“Suýt phải đi gặp thượng đế rồi. Lần này ta vào đây là muốn thông qua mạng công đức liên lạc với các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.”

“À, đi vào đây là để lên mạng online đúng không?”

Cật Qua Thánh Quân nói.

“Đúng là ý này, điện thoại, điện thoại không vỡ đấy chứ?”

Tống Thư Hàng đáp.

Mỹ nhân rắn công đức bình tĩnh ló đầu ra, đưa điện thoại cho hắn.

“May là không sao, mà ta thật không ngờ Cật Qua tiền bối ngài lại là một con cá voi thù dai đến vậy đấy, thế mà chơi trò canh điểm online hèn hạ này. Nếu sắp tới ta vẫn không đi vào, chẳng lẽ ngài định canh mãi ở đây à?”

Tống Thư Hàng bất mãn nói.

“Ngươi tưởng ta rảnh lắm chắc? Nói thế nào ta cũng là một con cá voi sắp độ kiếp, lát nữa phải trở về hiện thế bố trí đại trận độ kiếp. Ta đang chuẩn bị offline thì thấy ngươi vào.”

Cật Qua Thánh Quân cười to đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

“@#%× Tiên Tử lại tiến hóa một chút đúng không?”

Cật Qua Thánh Quân nhìn mỹ nhân rắn công đức hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức giơ ngón tay cái lên.

“Được rồi, không tán gẫu với các ngươi nữa, gặp lại sau.”

Cật Qua Thánh Quân nhếch miệng nói:

“Lần sau gặp lại, ta chính là Kiếp Tiên cửu phẩm.”

“Vâng, tiền bối cố lên, chúc ngài sớm ngày phi thăng.”

Tống Thư Hàng chúc.

“Mặc dù nghe câu này của ngươi có vẻ giống lời chúc, nhưng sao lại có cảm giác trong lời nói có ẩn ý gì đó vậy nhỉ?”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng:

“???”

“Cứ có cảm giác ngươi đang nguyền rủa ta ấy, grào, tiểu tử chịu chết đi!”

Thân thể khổng lồ của Cật Qua Thánh Quân lại nhảy lên thật cao.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Ta nói sai điều gì?

Cật Qua tiền bối đè ta mãi đè đến nghiện rồi à?

Xoẹt~~

Đột nhiên thân hình Cật Qua Thánh Quân biến mất trong hư không... Hắn offline rồi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Đing đoong~

Lúc này, điện thoại di động trong tay hắn phát ra một chuỗi âm thanh dễ nghe.

Kết nối mạng thành công.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 vẫn náo nhiệt như trước, vừa đăng nhập vào đã thấy 999 tin nhắn.

Đồng thời, vừa thấy hắn online đã có tiền bối lập tức liên lạc với hắn.

Lão tài xế DiDi(*) Đông Phương Lục:

“@Bá Tống, Thư Hàng, gần đây ngươi chạy đi đâu vậy? Sao mấy ngày liền chẳng có tin tức gì hết?”

(*) Giống như Uber với Grab.

“Ta và Bạch tiền bối đi ra ngoài thám hiểm, bây giờ còn đang ở trong một tiểu thế giới rất thú vị, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội lên mạng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

À mà... sao tên tài khoản của Đông Phương Lục Tiên Tử lạ thế nhỉ?

Đừng nói là cô ấy chạy đi làm tài xế chạy DiDi rồi nhé? Cô ấy làm lại bằng lái rồi à?

Đại Yêu Ngũ Phẩm Đậu Đậu:

“Có thu hoạch gì không?”

“À, bây giờ xin hãy gọi ta là Tống *tám sao tám kim cương tám hạt nhân* Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Đại Yêu Ngũ Phẩm Đậu Đậu:

“...”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Khi nào thì ngươi về?”

“Chuyện này còn phụ thuộc vào Bạch tiền bối, chắc cũng phải mấy ngày nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hai vị Bạch tiền bối nói là đi một chút rồi về, kết quả cắm mắt ở thế giới Cổ U cắm đến nghiện, đến giờ vẫn chưa về.

“Khi nào về thì báo cho chúng ta biết một tiếng. [icon cười nhe răng]”

Tạo Hóa Pháp Vương nhắn.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Không gặp nguy hiểm gì đấy chứ?”

Thấy câu này, Tống Thư Hàng ấm lòng vô cùng.

Quả nhiên trong nhóm Cửu Châu số 1, Hoàng Sơn tiền bối là người biết quan tâm đến người khác nhất.

“Không có nguy hiểm gì, mặc dù có chút phiền toái nhỏ nhưng đã khắc phục rồi, cảm ơn mẹ Hoàng Sơn quan tâm.”

Tống Thư Hàng cảm động nói.

Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu:

“!!!”

Lệ Chi Tiên Tử:

“M... Mẹ Hoàng Sơn?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Mẹ... Mẹ?”

“[Chat voice] Mẹ là cái quỷ gì vậy?”

Dược Sư tiền bối cười chảy cả nước mắt.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Khiếp sợ, thì ra thân phận thật sự của Hoàng Sơn tiền bối là ‘cô’!”

Hệ thống thông báo: [(******) Bá Tống đã bị chủ nhóm cấm ngôn 1 ngày.]

Tay cầm điện thoại di động của Tống Thư Hàng cứng đờ.

Nhìn trời, do quá cảm động nên vô ý nhập luôn tiếng lòng vào rồi gửi lên nhóm.

Có thể là do hắn đang ở trong mạng công đức nên thuộc tính nhanh mồm nhanh miệng được cường hóa?

Hoàng Sơn, Hoa Hạ.

Hoàng Sơn tiền bối im lặng lấy ra hai viên thuốc rồi cho vào miệng nuốt xuống luôn chứ không cần uống nước.

Mệt tim quá, muốn về hưu.

Có nên đá bá nguồn ô nhiễm lớn là Tống Thư Hàng, Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư ra khỏi nhóm không nhỉ?

Ngón tay của Hoàng Sơn tiền bối rục rịch muốn động.

...

Tống Thư Hàng bị cấm ngôn cả ngày, không thể chat trong nhóm được.

“Ta có nên nhét một clone vào trong nhóm không nhỉ? Ví dụ như ta có thể xin tài khoản cho Sở Sở, tiểu m Trúc, Tiểu Thải, tiến cử bọn họ vào nhóm Cửu Châu số 1?”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ.

Đồng thời hắn mở danh sách bạn bè ra, gửi tin cho Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“A Thập Lục, mấy ngày nay kiếm được thứ tốt, chờ khi nào gặp lại ta đóng gói to làm quà tặng cho cô.”

Thư Sơn Áp Lực Đại:

“Vũ Nhu Tử, gần đây trạng thái của cô thế nào? Mới vừa gặp được linh quỷ của cô... Đoán chừng linh quỷ của cô sắp độ kiếp tấn cấp, sắp tới cô nên chú ý đến trạng thái của bản thân, chú ý những phản hồi của linh quỷ.”

Chương 1661: Nâng Chén Hát Ca

Chẳng mấy chốc Tô thị A Thập Lục đã trả lời lại:

“Thập Lục đang bế quan, chờ cô ấy kết thúc bế quan thì ta sẽ chuyển lời lại.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Không phải A Thập Lục đang online? Vậy là ai?

Chẳng biết tại sao trong đầu Tống Thư Hàng lại chợt nhớ đến một người, Linh Điệp Tôn Giả thường xuyên treo máy thay con gái.

“A Thất tiền bối?”

Tống Thư Hàng nhắn tin hỏi.

“Không phải.”

Tô thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng chợt hiểu ra:

“Bạch long tỷ tỷ.”

Tô thị A Thập Lục:

“Đúng rồi, ta là bạch long tỷ tỷ của ngươi đây. Mà này tạm thời đừng nhắn tin nữa, ta đang chơi game, ngươi làm ta gián đoạn hai lần rồi đấy, làm ta lỡ mất một kill, chờ ta chơi xong ván này rồi chat tiếp.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Mỹ nhân rắn công đức:

“...”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Mỹ nhân rắn công đức lập tức cướp lời thoại:

“Nhìn trời!”

Tống *không có lời thoại để nói* Thư Hàng.

Là ảo giác ư? Tại sao mấy vị tiền bối viễn cổ bên cạnh ta không có ai bình thường hết vậy?

Tít tít tít~

Lúc này, tài khoản của Vũ Nhu Tử cũng nhắn lại.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, ngươi gặp linh quỷ của ta thật ư? Có thể mang cô ấy về không?”

“Không mang về được.”

Tống Thư Hàng thở dài đáp:

“Còn mất một bộ hóa thân bọc thép của ta.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“... Nén bi thương [icon lệ rơi đầy mặt]”

Tống Thư Hàng:

“Cùng buồn [icon lệ rơi đầy mặt]”

“Thảo nào gần đây ngày nào tỉnh dậy ta cũng phát hiện linh lực trong người tăng vọt một đoạn lớn, trong đầu còn xuất hiện đủ loại lĩnh ngộ linh tinh, thực lực đại tăng. Ta còn tưởng thiên phú ẩn của ta thức tỉnh chứ, hóa ra là do linh quỷ phản hồi về. Vậy sắp tới ta cũng học tập một chút thông tin về tấn cấp độ kiếp, lo trước khỏi họa.”

Vũ Nhu Tử nhắn lại.

Lát nữa cô phải nhờ Lưu Kiếm Nhất sư huynh tư vấn cho mới được.

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm:

“Đến giờ vẫn không có tin tức gì về a cha, hẳn là a cha đi chuẩn bị độ thiên kiếp thất tấn bát, nhưng bây giờ lại chưa thấy dấu hiệu nhân tiền hiển thánh. Không biết bây giờ a cha của ta còn đang bế quan chuẩn bị độ kiếp hay là đang ở trạng thái độ kiếp nữa?”

Tống Thư Hàng:

“[icon ngón tay cái] Chuẩn bị trước có lợi chứ không hại.”

Sau khi gửi tin nhắn này đi, tự dưng Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn lắc đầu để bản thân tỉnh táo lại.

Lẽ nào do ở trong mạng công đức lâu quá nên tinh thần lực không chịu nổi?

Không đúng, lần trước hắn ở trong mạng công đức cùng với

Cật Qua tiền bối còn lâu hơn lần này nhưng có sao đâu?

Hắn quay qua nhìn @#%x Tiên Tử:

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, có phải trạng thái bây giờ của ta có vấn đề không?”

Mỹ nhân rắn công đức nháy mắt, sau đó hé miệng nhỏ phát ra giọng của Tống Thư Hàng:

“Đây là rượu gì vậy? Uống vào lại có vị như nước ngọt, uống rất ngon. Ngay cả người không hay uống rượu như ta cũng thích hương vị này.”

“Không hề có vị rượu, thêm một ly nữa!”

“Ha ha, ta cảm thấy ta vẫn có thể uống tiếp.”

“Uống! Côn Na nữ sĩ nói đúng, rượu gặp tri kỷ nghìn chén thiếu, rượu ngon trước mặt, hôm nay chúng ta phải uống cho đã!”

“Tiểu m Trúc còn nhỏ, đừng uống... phần của tiểu m Trúc để ta uống thay cho.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong hiện thực ta đã uống bao nhiêu thế hả?

Rượu lão tộc trưởng lấy ra là rượu gì mà ngay cả một người có thể chất cấp lục phẩm như hắn cũng không chịu nổi chứ?

Hơn nữa qua nội dung mà mỹ nhân rắn công đức vừa thuật lại, rượu này có vị như nước ngọt, uống rất ngon?

Không được, thân thể trong hiện thực uống say làm ảnh hưởng đến thần thức trong mạng công đức.

“Trước hết cứ lui ra ngoài đã.”

Tống Thư Hàng thở dài, chuẩn bị chào tạm biệt Vũ Nhu Tử.

“À Tống tiền bối này, vừa rồi ta thấy tin nhắn của ngươi trong nhóm, ngươi đã có tám kim đan? Sắp lên cấp rồi ư?”

Lúc này Vũ Nhu Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ừ, có thể sẽ tấn cấp vào một ngày gần đây. Nhưng trên kình đan bản mệnh của ta vẫn trống, hẳn là còn có quãng thời gian nữa mới tấn thăng lục phẩm chân chính.”

“Đúng rồi Vũ Nhu Tử, cô có muốn thêm bạn với ta không?”

Dưới sự kích thích của men rượu, tư duy của Tống Thư Hàng trở nên chập cheng.

Mà tư duy càng chập cheng lại càng dễ đi theo lối suy nghĩ không bình thường.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi lại:

“Ta kết bạn với tiền bối rồi mà?”

“Là một loại kết bạn khác, thật ra cũng không biết cô có thêm bạn thành công hay không do cô không có mạng công đức, nhưng... có thể thử xem sao.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói xong hắn chiếu hình diễn đồ kim đan mã QR ra, chụp hình lại rồi gửi cho Vũ Nhu Tử.

Không biết cách này có dùng không nhưng cứ thử trước đã.

“Vũ Nhu Tử, thử dùng tinh thần lực bao trùm tâm hình mã QR này, xem thử có phản ứng gì không?”

Tống Thư Hàng hướng dẫn.

“Được, Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử nói.

Cô làm theo hướng dẫn của Tống Thư Hàng, thử một lần.

Một lát sau.

“Không có phản ứng gì cả thưa Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử trả lời:

“Tống tiền bối, trong mã QR này có thứ gì chơi vui ư?”

“Tiếc thật.”

Tống Thư Hàng nói.

Xem ra cách chụp mã QR lại rồi gửi hình đi không hiệu quả.

Không có thông báo thêm bạn tốt, cũng không có thông báo thăng cấp, không có tác dụng gì hết.

“Có một thứ khá thú vị, nhưng xem ra phải đợi chúng ta gặp mặt rồi thử lại. Đến lúc đó ta sẽ tặng máy nạp ma lực cho mọi người, lại để mọi người cùng thử quét mã QR. Không ổn rồi, trạng thái của ta không chịu nổi, ta phải offline trước đây. Vũ Nhu Tử, hẹn gặp lại sau.”

Tống Thư Hàng nhắn lại.

Trong đầu hắn có một ý tưởng táo bạo, trước khi rời khỏi thế giới hắc long, hắn phải đi thần điện mua một nhóm máy nạp ma lực mang về hiện thế sau đó làm thí nghiệm.

“Vậy ta chờ quà tặng của Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử cười nói.

“Ừ, gặp lại sau.”

Tống Thư Hàng gửi thêm một icon [vẫy tay].

Tiếp đó hắn lại mở khung chat với Tô thị A Thập Lục:

“Tạm biệt bạch long tỷ tỷ.”

Tài khoản của Tô thị A Thập Lục trả lời:

“Đã nói với ngươi là ta đang chơi game rồi mà!”

“Chính vì biết bạch long tỷ tỷ đang chơi game nên ta mới không nhịn được muốn nhắc nhở tỷ: Chơi game phải điều độ, không nên trầm mê trong đó.”

Tống *linh hồn tự tìm đường chết không thể dừng lại* Thư Hàng.

“Kéo vào danh sách đen bây giờ!”

Tài khoản của Tô thị A Thập Lục hồi đáp.

“Ta offline đây~ À đúng rồi, cuối cùng gửi cho tỷ một hình mã QR.”

Tống Thư Hàng nói.

Trước khi off, hắn lại lấy tấm hình mã QR đã gửi cho Vũ Nhu Tử gửi tiếp cho Tô thị A Thập Lục.

Cuối cùng...

Ngay lúc chuẩn bị ra khỏi mạng công đức, Tống Thư Hàng phát hiện có người inbox hắn.

“Thư Hàng, ngươi lại sắp độ kiếp đấy à?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu?

Là vị tiền bối nào thế nhỉ?

Đúng rồi, nhớ ra rồi... Là Hoài Dựng Cư Sĩ.

Hẳn là đạo hiệu này nhưng hai chữ đầu thì không chắc lắm.

Mà thôi không sao, lúc này chỉ cần nhanh trí một chút, chỉ gọi tiền bối bằng hai chữ ‘cư sĩ’ là tốt rồi!

Quả nhân đúng thông con mợ nó minh quá đi!

"Đúng vậy, có lẽ không bao lâu nữa sẽ độ kiếp nhưng cũng không chắc. Hoài Dựng tiền bối, có chuyện gì không? Bây giờ ta định offline, hết giờ rồi, không chịu nổi nữa. Có chuyện gì cứ để lại tin nhắn cho ta, ngày mai ta online xem sau."

Tống Thư Hàng nhắn lại.

Sau khi gửi tin nhắn đi, Tống Thư Hàng không chịu nổi nữa, hắn cũng không kịp kiểm tra lại nội dung tin nhắn, ý thức bị cưỡng chế lui ra khỏi mạng công đức.

Ở đầu bên kia.

Cư sĩ cầm điện thoại, trong khung chat có một câu còn chưa đánh xong:

"Thiên kiếp ngũ tấn lục ấy, nếu ngươi chưa có bảo địa độ kiếp thì bên ta có một nơi tốt có thể cho ngươi mượn độ kiếp. Bảo địa của ta là một phúc địa, được bố trí nhằm đối phó với thiên kiếp hiện đại hóa. Đến lúc đó..."

Cư sĩ im lặng nhìn bốn chữ 'Hoài Dựng tiền bối'.

Sau đó cư sĩ lại im lặng ấn nút backspace, xóa hết những lời mình vừa mới nhập vào.

Rượu đúng là thứ tốt, uống nhiều rồi làm gì cũng sảng khoái hơn, mà chết cũng nhanh hơn, gọi tắt là làm sướng chết nhanh.

****

Khi ý thức chính trở về hiện thực, Tống Thư Hàng phát hiện trong bữa tiệc ai cũng biến thành con ma men.

Vốn chỉ có lão tộc trưởng cùng với mấy vị nhân vật quan trọng trong Long Huyết tộc ngồi ăn cơm với Tống Thư Hàng và Côn Na nữ sĩ.

Nhưng không biết từ lúc nào, một bữa cơm bình thường đã biến thành tiệc rượu tưng bừng.

Đủ loại món ăn không ngừng được mang lên, số người dự tiệc càng ngày càng nhiều, hơn một nửa thành viên của bộ lạc Long Huyết đều đến dự tiệc, đây là tập quán của bộ lạc Long Huyết.

Lão tộc trưởng đã gục từ lâu.

Hắn tự xưng nghìn chén không say, càng uống càng hăng, cuối cùng lấy luôn cả rượu ngon cất kỹ trong bộ lạc Long Huyết ra uống. Uống rồi lại uống... Sau đó Côn Na nữ sĩ cũng uống đến hưng phấn.

Cô lấy ra mấy vò rượu ngon từ trong đạo cụ ma pháp không gian. Rượu vừa lấy ra, một mùi thơm lạ xộc vào mũi.

Rượu này có mùi thơm rất mê người.

Lão tộc trưởng chỉ uống một ly đã gục.

Các thành viên khác trong bộ lạc Long Huyết cũng tương tự, không ai chống đỡ nổi quá ba ly.

Tiểu m Trúc ngồi cạnh Tống Thư Hàng cũng uống không ít, sắc mặt đỏ hồng, đôi mắt mơ màng.

Hình như Tạo Hóa Tiên Tử cũng nằm bất động, lẽ nào cô ấy cũng uống rất nhiều rượu? Cô ấy có thể uống rượu? Với cảnh giới của cô ấy vậy mà cũng gục ư?

Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Dần dần...

Trong tiệc rượu bây giờ chỉ còn lại Tống Thư Hàng và Côn Na nữ sĩ là chưa say đến mức gục xuống bàn.

Loại rượu mà Côn Na nữ sĩ lấy ra có hiệu quả không hề kém hơn tiên nhưỡng mà Biệt Tuyết Tiên Cơ lấy ra trong Thực Tiên yến. Ngay cả thể chất của tu sĩ lục phẩm như Tống Thư Hàng cũng không chịu nổi rượu này.

Hơn nữa trong rượu ẩn chứa năng lượng tinh khiết khổng lồ, không thua gì thiên tài địa bảo. Thậm chí sau khi uống vào còn cảm thấy sâu trong thân thể như có một luồng sức mạnh ẩn bị kích hoạt.

Thảo nào ngay cả tiểu m Trúc cũng không nhịn được uống không ít.

Rượu này là bảo bối.

Nếu là rượu này, dù uống say cũng đáng giá.

Tống Thư Hàng thầm thở dài nói.

“Còn gì ăn không? Mang món ăn lên, mang món ăn lên nào!”

Côn Na nữ sĩ cười to, cô say rồi.

Hai mắt cô đỏ như ngọc, tỏa sáng lấp lánh.

Ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu mơ hồ, hắn nhớ lại một câu lúc giám định Côn Na nữ sĩ lúc trước.

“Rượu là thứ tốt, nó có thể khai phá tiềm lực của một người.”

Lẽ nào ý của câu giám định này là chỉ loại rượu trong tay Côn Na nữ sĩ?

Hay là có ẩn ý khác?

“Thư Hàng tiên sinh, hết thức ăn rồi.”

Côn Na tiên tử nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu, ý thức ngày càng mơ hồ.

“Hết thức ăn thì chúng ta tự làm ra.”

Tống Thư Hàng há miệng phun nhẹ một hơi, từng đóa hoa sen trắng nõn xuất hiện, tỏa ra hương thơm kỳ lạ.

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng không biết bản thân đã uống bao nhiêu rượu.

Hắn mơ màng nhìn về phía Côn Na nữ sĩ.

Côn Na bắt lấy một đóa hoa sen, bóc từng cánh hoa.

Lúc này hai mắt cô không còn là màu đỏ nữa mà biến thành con ngươi dựng đứng màu vàng đậm.

Chương 1662: Ta Bị Dọa Giật Mình Tỉnh Cả Rượu

Khoan đã, đôi mắt này không đúng.

Mặc dù Tống Thư Hàng đã say đến mức đầu óc mơ hồ, tư duy cũng sinh động đến mức bản thân không khống chế được, nhưng hắn vẫn nhớ rõ mắt của Côn Na nữ sĩ là một đôi mắt nhân loại rất bình thường. Sau khi cô ấy uống nhiều rượu, cũng chỉ là tinh thần lực phóng ra ngoài làm ánh mắt biến thành màu đỏ thẫm.

Thế nhưng bây giờ sao lại thế này? Đôi mắt của Côn Na nữ sĩ tự dưng biến thành màu vàng đậm, con ngươi bên trong lại dựng đứng, thế này thì gen thay đổi luôn rồi còn gì?

Lẽ nào Côn Na nữ sĩ cũng giống hắn, có thể móc mắt ra rồi lấp mắt khác vào bất cứ lúc nào? Nhưng cô ấy đâu có mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử chứ.

Hay là... hay là cái gì nhỉ?

Tống Thư Hàng vỗ đầu một cái, không ổn, nghĩ không ra.

Hắn cảm giác hình như mình đã thấy Côn Na tiên tử mang mắt màu vàng đậm con ngươi dựng đứng này ở đâu rồi, nhưng đột nhiên nghĩ không ra.

Trong lúc đang suy nghĩ, hắn nghe thấy bên cạnh vang lên một loạt tiếng nhai sột soạt~ sột soạt~, nghe rất giống tiếng tằm đang ăn lá dấu.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy Tạo Hóa Tiên Tử nằm bò trên bàn, một tay cầm sen trắng, miệng cắn từng miếng nhỏ ăn ngon lành, nhìn giống như đang ăn lén.

Thấy Tống Thư Hàng nhìn qua, cô nháy mắt mấy cái, trên môi nở nụ cười ôn hòa tự nhiên đúng kiểu Nho gia.

Quả nhiên Tạo Hóa Tiên Tử không hề say, cô chỉ giả bộ say mà thôi.

“Sột soạt~ Sột soạt~”

Tống Thư Hàng lại nghe thấy ở sau lưng cũng truyền ra tiếng động tương tự, hắn quay đầu lại thì thấy mỹ nhân rắn công đức cũng đang cầm một đóa sen trắng, cắn từng miếng nhỏ như đang ăn kẹo bông gòn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Được rồi, hai vị tiên tử vui là được.

Hắn lại nhìn về phía Côn Na nữ sĩ có mắt màu vàng đậm con ngươi dựng đứng.

Côn Na nữ sĩ cẩn thận bóc tất cả cánh hoa sen ra, sau đó tập hợp chúng lại tạo thành hình tròn dẹp, một ngụm ăn sạch.

Ăn xong Côn Na nữ sĩ ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Con ngươi màu vàng tỏa sáng lấp lánh hệt như đang nhìn một món ăn ngon.

Tống Thư Hàng vội thi triển năng lực thiên phú Thiệt Xán Liên Hoa, từng đóa hoa sen nhanh chóng ngưng tụ ra, đậu lên trên bàn ăn.

Côn Na nữ sĩ đứng dậy, cũng không thấy cô làm động tác gì, chớp mắt thân hình cô đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó cô đưa tay về phía Tống Thư Hàng, bàn tay xòe ra.

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn cô.

Côn Na nữ sĩ muốn thứ gì đây?

Tống Thư Hàng thử lấy máy nạp ma lực ra đặt vào tay Côn Na nữ sĩ.

Côn Na nữ sĩ ngẩn người sững sờ, cô cầm lấy máy nạp ma lực, sau đó dùng ngón tay điểm nhẹ lên máy nạp, một phù văn phức tạp dung nhập vào trong máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó cô trả máy nạp ma lực lại cho Tống Thư Hàng, tiếp tục xòe bàn tay ra.

“Không phải máy nạp ma lực? Vậy cô ấy muốn cái gì?”

Tống Thư Hàng vận chuyển công pháp, cố gắng làm đầu óc tỉnh táo một chút.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Hắn mở vòng tay không gian, lấy ra một hạt giống.

Đây là hạt giống lấy được sau khi hắn cho cô gái tà linh kia một phát ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai.

Thuật giám định cho biết bên trong hạt giống này có một luồng ý chí hỗn độn của Cổ U.

Bên trong hạt giống chính là bản thu nhỏ của cô gái tà linh, Tống Thư Hàng từng nghĩ nếu gieo nó xuống, không biết đến mùa thu có thu hoạch được thật nhiều cô gái tà linh hay không?

Sau khi nhận lấy hạt giống, Côn Na nữ sĩ mắt vàng hài lòng gật đầu.

Cô cẩn thận cất kỹ hạt giống, sau đó vươn tay vén áo của Tống Thư Hàng lên.

Lúc này Tống Thư Hàng đang mặc quần áo bình thường chứ không phải pháp bào. Côn Na nữ sĩ vừa kéo mạnh lên thì áo đã bị hủy.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Tiếp đó Côn Na nữ sĩ mang con ngươi dựng đứng màu vàng ngồi xổm xuống, lấy ra một bình rượu ngon đổ lên vết thương trên hông Tống Thư Hàng.

Khi rượu tiếp xúc với vết thương phát ra tiếng như khi đổ nước lạnh vào chảo dầu đang sôi, một luồng sương trắng bốc lên.

Vết thương này là do ý chí hỗn độn của Cổ U gây ra, không cách nào lành lại, lúc nào cũng gây đau đớn cho Tống Thư Hàng.

Bây giờ bị Côn Na nữ sĩ đổ rượu lên, Tống Thư Hàng đau đến mức suýt ngất đi.

Nhưng ngay sau đó theo chú văn mà Côn Na nữ sĩ niệm, vết thương không cách nào lành lại chậm rãi khép lại.

Đau đớn dần biến mất.

Hông ta lành rồi!

Tiếp đó Côn Na nữ sĩ lại dùng cách này chữa khỏi vết thương trên lưng Tống Thư Hàng.

Vết thương lành lại, ý thức của Tống Thư Hàng cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lúc trước Xích Tiêu kiếm tiền bối có nói trong vết thương này ẩn chứa pháp tắc mạnh mẽ, chỉ có tồn tại cùng cấp bậc mới có thể chữa thương cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẫn đang chờ hai vị Bạch tiền bối trở về từ Cổ U, xem thử hai vị Bạch tiền bối có cách gì chữa thương cho hắn không.

Nếu suy đoán như vậy...

Tồn tại cùng cấp bậc với ý chí hỗn độn Cổ U...

“Lưới rồng... hay là nói ý chí của thế giới hắc long?”

Tống Thư Hàng nhìn vị Côn Na nữ sĩ mắt vàng trước mắt nói nhỏ.

Lúc trước giám định Côn Na nữ sĩ, kết quả trả về cũng rất kỳ lạ.

Trong đó hình như có ngầm nhắc đến một thông tin khi ở trạng thái say rượu, Côn Na nữ sĩ sẽ có biến hóa.

Bây giờ xem ra, lẽ nào sau khi Côn Na nữ sĩ say rượu có thể kéo lưới rồng hoặc ý chí của thế giới hắc long lên trên người mình ư?

Như vậy con ngươi dựng đứng màu vàng này... là mắt rồng?

“Không, là ta, quả cầu béo.”

Côn Na nữ sĩ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Một câu này dọa hắn giật mình tỉnh cả rượu.

Tống Thư Hàng bật dậy, men say tiêu tan không còn một mống. Hắn nhìn Côn Na nữ sĩ đầy cảnh giác, vươn tay ôm tiểu m Trúc kẹp vào bên hông.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối!”

Tống Thư Hàng khẽ hô... Nhưng Xích Tiêu kiếm tiền bối lại không có ở đây, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Ở phía đối diện, Côn Na nữ sĩ vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc.

Con ngươi màu vàng bình tĩnh nhìn Tống Thư Hàng:

“Ta không muốn làm hại ngươi, chúng ta là... đồng minh.”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Côn Na nữ sĩ lắc mình, lại lần nữa bỗng dưng xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, cô vươn tay ra đặt lên bàn tay Tống Thư Hàng:

“Ta cũng tặng ngươi một thứ.”

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên.

Hắn cúi đầu nhìn lòng bàn tay, phát hiện có một dấu ấn hình giọt nước.

Hình thu nhỏ của đại lão quả cầu béo!

Giống như hình thái đại lão quả cầu béo co lại trong hạt giống của hắn lúc trước.

“Hy vọng ngươi thích món quà này.”

Côn Na nữ sĩ nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục cúi đầu nhìn hình đạo lão quả cầu béo trong lòng bàn tay. Đây là vị đại lão đứng đầu trong lòng hắn tính đến thời điểm hiện tại, cũng là vị đại lão hắn không muốn gặp nhất.

Thân hình Côn Na nữ sĩ dịch chuyển, trở về chỗ ngồi của cô.

Cô lại cầm lấy một đóa hoa sen chậm rãi thưởng thức.

Sau khi nếm hai miếng, màu vàng trong mắt cô dần rút đi biến về lại màu đỏ thẫm, con ngươi dựng đứng cũng khôi phục lại thành con ngươi như người bình thường.

“A~ Tống~”

Lúc này, Lý m Trúc bị Tống Thư Hàng kẹp ở bên hông ngẩng đầu lên:

“Ta muốn thăng cấp, ta muốn trở thành Linh Hoàng ngũ phẩm, ta muốn trở thành tu sĩ kim đan giống như... cha.”

Hai gò má cô đỏ hồng, lúc nói chuyện trong miệng còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Tống Thư Hàng sững người trong giây lát, sau đó ôm lấy tiểu m Trúc vỗ về an ủi cô:

“Nhất định sẽ được, tiểu m Trúc sẽ thành công tấn thăng ngũ phẩm, ta bảo đảm đấy.”

Người ‘cha’ mà Lý m Trúc nói đến là... Lý Thiên Tố đạo trưởng.

“Không chỉ kim đan, tương lai còn tấn thăng Chân Quân, Tôn

Giả, thậm chí là Huyền Thánh và Kiếp Tiên.”

Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Lúc còn sống khát vọng của Lý Thiên Tố đạo trưởng là muốn chữa khỏi hàn chứng cho Lý m Trúc, hôm nay đã tìm được cách chữa trị hàn chứng, coi như tâm nguyện của Lý Thiên Tố đạo trưởng đã được hoàn thành rồi.

Nhưng đây không phải kết thúc mà là một sự bắt đầu.

Ngũ phẩm chỉ là một mở đầu, con đường sau này còn rất dài, đại đạo của Lý m Trúc còn rất rộng.

“Ừ.”

Lý m Trúc khẽ đáp lại một tiếng, tựa lên bả vai Tống Thư Hàng ngủ.

Tấn thăng ngũ phẩm, ngưng tụ kim đan bảy long văn trở lên đã trở thành ý niệm sau cùng trước khi Lý m Trúc chìm vào giấc ngủ.

Tống Thư Hàng ôm Lý m Trúc tìm một chỗ ngồi xuống.

Men say lại dâng lên, hắn nhìn dấu ấn đại lão quả cầu béo trong lòng bàn tay, ngẩn người thất thần.

…

Ở một nơi khác, bên ngoài tầng khí quyển của thế giới hắc long.

Tà ma chuột hamster đang ngự kiếm phi hành.

Ở phía trước nó là một con tà thú có thân hình to lớn.

“Bí Kiếm - Thiên Ngoại Phi Ma!”

Tà ma chuột hamster xuất kiếm cực ngầu.

Kiếm tăm xỉa răng nho nhỏ chém ra kiếm ý hủy diệt, trong đó còn mang theo uy áp của tà ma Cửu U cao cấp.

Thân là ái sủng của chúa tể Cửu U, tà ma chuột hamster có địa vị khá cao trong thế giới Cửu U.

Không ngờ loại uy áp này lại có hiệu quả bất ngờ khi đối phó với tà thú.

Một kiếm chém ra, tà thú bị cắt nát, dần tan ra, để lại một viên linh thạch hắc long.

Tà ma chuột hamster bắt lấy linh thạch hắc long rồi bóp nát, chuyển hóa thành điểm ma lực.

“Sao chủ nhân vẫn chưa trở về thế này?”

Tà ma chuột hamster lẩm bẩm.

Nó cảm thấy bản thân sắp không áp chế cảnh giới được nữa.

Tà năng Cửu U trong cơ thể dường như có thể bạo phát bất cứ lúc nào, đẩy nó vào cảnh giới ngũ phẩm.

“Phải nhịn, cố nhịn thêm một thời gian nữa.”

Tà ma chuột hamster thì thầm với chính mình.

Chỉ còn một cách duy nhất đó là phải chuyển hóa xung động bùng nổ thành dục vọng chiến đấu, tiếp tục tàn sát tà thú, tiện thể kiếm chút lưu lượng ma lực trả nợ cho Bá Tống.

...

Ở hiện thế.

Sau khi lui ra khỏi mạng công đức, Cật Qua Thánh Quân hóa thành hình thái nhân loại, cũng điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Sau đó hắn bắt đầu trang bị từng món pháp khí, phù bảo, trận pháp bàn, đan dược, linh thạch, lò công đức.

“Ổn rồi, những thứ này đã chuẩn bị sẵn từ mấy nghìn năm trước, không ngờ còn có lúc hữu dụng.”

Cật Qua Thánh Quân mỉm cười nói.

Trước kia tuy hắn kẹt mãi ở cảnh giới bát phẩm không cách nào tấn cấp nhưng vẫn chuẩn bị những thứ có thể dùng đến khi tấn thăng cửu phẩm như pháp khí, phù bảo, trận pháp bàn độ kiếp.

Cuối cùng cũng đến lúc sử dụng chúng.

“Bây giờ... đến đây đi thiên kiếp.”

Cật Qua Thánh Quân bắt đầu vận chuyển Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật dẫn thiên kiếp xuống.

Lúc độ kiếp thất tấn bát, tu sĩ sẽ bị đưa vào trong không gian độ kiếp, bởi vì uy lực của thiên kiếp quá lớn, sẽ tạo thành thiệt hại không thể vãn hồi đối với hiện thế.

Lúc độ thiên kiếp bát tấn cửu cũng không ngoại lệ.

Ầm~~

Trong hư không có kiếp vân hiện ra nhưng không có kiếp lôi bổ xuống, mà là hình thành một không gian rồi kéo Cật Qua Thánh Quân vào.

Thiên kiếp Kiếp Tiên bát tấn cửu... bắt đầu!

Chương 1663: Tiêu Rồi Tiêu Rồi

Ngay lúc Cật Qua Thánh Quân tiến vào không gian thiên kiếp, trong hiện thế có mấy nhân vật cấp đại lão như cảm ứng được điều gì đó.

“Có đạo hữu sắp tấn thăng Kiếp Tiên cửu phẩm ư?”

“Không ngờ lại có người tấn thăng cửu phẩm vào lúc này, thời điểm này không ổn lắm. Thiên Đạo đương nhiệm sắp thay đổi, tất cả Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đều lánh đời không ra, lúc này lựa chọn tấn thăng cửu phẩm chẳng phải là tự đâm đầu vào họng súng sao?”

“Là vị Huyền Thánh nào sắp tấn thăng cửu phẩm? Năm nay quả thật là năm phồn thịnh của tu luyện giới, nghìn năm khó gặp một lần. Mấy tháng trước, từng vị Huyền Thành mới liên tiếp ra đời, giảng pháp trước mặt tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới. Bây giờ lại có Huyền Thánh bước ra một bước cuối cùng, trùng kích cảnh giới Kiếp Tiên. Có lẽ dưới đại thế và khí vận của năm nay, không chừng vị đạo hữu này có cơ hội tấn cấp thành công!”

“Không biết là Huyền Thánh thuộc hệ tu luyện nào tấn cấp thế?”

Trong hiện thế, ý niệm của mấy vị đại lão chợt lóe lên.

Sau đó bọn họ bắt đầu chú ý đến chỗ Cật Qua Thánh Quân độ kiếp, hy vọng biết được kết quả độ kiếp sớm nhất.

…

Trong không gian thiên kiếp.

Thân hình Cật Qua Thánh Quân xuất hiện.

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, quan sát sân bãi trong không gian thiên kiếp lần này.

Đây chính là thiên kiếp bát tấn cửu mà hắn mong đợi đã lâu, tuyệt không cho phép thất bại.

Vậy nên trước khi độ kiếp hắn phải chuẩn bị thật đầy đủ thật chu đáo. Sân bãi độ kiếp khác nhau sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của tu sĩ. Lúc tu sĩ độ kiếp, có thể chiếm được ‘địa lợi’ hay không rất quan trọng, không được phép khinh thường.

Dõi mắt nhìn quanh, Cật Qua Thánh Quân phát hiện bản thân đang ở trên một hành tinh hoang vu, nhưng linh lực ở đây cực kỳ dồi dào.

Đứng ở đây, hắn cảm thấy bản thân như đang ngâm mình trong một dòng sông linh mạch, cả người thoải mái nói không nên lời. Nếu nơi này không phải không gian độ kiếp, đây tuyệt đối là một thánh địa tu luyện.

Kiếp vân ngưng tụ trên đỉnh đầu, chẳng mấy chốc đã che kín cả bầu trời.

Bầu trời vốn quang đãng nháy mắt mây đen giăng đầy, lôi quang, lửa đỏ ẩn hiện trong kiếp vân, nhìn hệt như ngày tận thế.

Ngay sau đó, kiếp thứ nhất trong thiên kiếp bát tấn cửu giáng xuống.

“Tới đi!”

Cật Qua Thánh Quân cảm thấy máu nóng sôi trào.

Chờ đợi nghìn vạn năm chỉ để chờ đến ngày này!

Trước kia trong vô số giấc mơ hắn đều nằm mơ thấy cảnh bản thân độ thiên kiếp bát tấn cửu.

Có lẽ có tu luyện giả sợ thiên kiếp nhưng Cật Qua Thánh Quân lại cực kỳ thèm khát thiên kiếp bát tấn cửu này.

Ầm!

Một luồng lôi quang bổ xuống, đây chỉ là lời chào hỏi và nhắc nhở của thiên kiếp, uy lực không hề mạnh, dù là tu sĩ mới tấn thăng bát phẩm cũng đỡ được.

Đến giờ còn chưa từng nghe nói có vị tu sĩ độ kiếp nào chết dưới đợt thiên kiếp mang tính chào hỏi thứ nhất.

Kiếp lôi bổ lên người Cật Qua Thánh Quân, trên người hắn hiện lên một tấm thuẫn vảy rồng lớn, dễ dàng chặn được thiên kiếp.

Đại thuẫn vảy rồng cấp bậc bát phẩm đỉnh phong, dùng 188 vảy rồng luyện chế thành, phòng ngự kinh người!

Trên người Cật Qua Thánh Quân còn có mười một tấm đại thuẫn vảy rồng mạnh y như vậy!

Thật ra đại thuẫn vảy rồng này là vật phẩm do Cật Qua Thánh Quân dùng vảy trên người mình luyện chế thành trong lúc nhàm chán. Mặc dù mang hình dáng cá voi béo nhưng trong người hắn có huyết thống của loài rồng, có vuốt rồng, vảy rồng.

Về mặt này, Huyền Thánh hệ thần thú chiếm ưu thế rất lớn.

Trong khi Huyền Thánh nhân loại phải chạy khắp nơi tìm kiếm tài liệu chỉ để luyện chế một món pháp khí bát phẩm, Huyền Thánh hệ thần thú lại chỉ cần tùy tiện lấy ít đồ từ trên người mình xuống là có thể luyện chế ra mấy món pháp khí có độ phù hợp cực cao với bản thân.

Nào là vảy này, móng vuốt này, sừng này, lông này đều là tài liệu luyện khí tốt. Thậm chí có một số Huyền Thánh hệ thần thú sở hữu năng lực tái sinh cực mạnh, có móc mắt ra để luyện khí cũng không thành vấn đề.

Sau khi chặn được đợt thiên kiếp thứ nhất, Cật Qua Thánh Quân kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Cảm giác thiên lôi đánh vào đại thuẫn vảy rồng truyền đến trên người hắn.

“Lần này không phải mơ!”

“Ta thật sự đang độ thiên kiếp bát tấn cửu!”

“Thật muốn chia sẻ niềm vui này với ai đó quá đi.”

Cật Qua Thánh Quân thầm nói.

Sau đó trong đầu hắn nhớ đến hai người.

Một người là tu luyện giả hệ Thánh kỵ sĩ phương Tây rất có duyên với hắn, Đông Qua.

Một người khác chính là Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ quan hệ giữa hắn và Tống Thư Hàng rất bình thường, cùng lắm là Tống Thư Hàng đã ăn thân xác của hắn. Sau đó nhờ mạng công đức, quan hệ giữa hắn và Tống Thư Hàng thân thiết hơn không ít.

“Chờ sau khi tấn thăng cửu phẩm thì ta lại chia sẻ niềm vui này với bọn họ vậy.”

Cật Qua Thánh Quân mỉm cười nói.

Thiên kiếp sắp chính thức bắt đầu.

****

Thế giới hắc long, rừng rậm Dadma, trong phòng ăn của bộ lạc Long Huyết.

Tống Thư Hàng ôm Lý m Trúc, men say lại dâng lên, bất giác đã ngủ mất.

Mỹ nhân rắn công đức nâng thân thể hắn đặt lên một chiếc ghế dài, tiếp đó lại đặt Lý m Trúc nằm cạnh hắn.

“Cảm ơn tiên tử.”

Tống Thư Hàng híp mắt nói.

@#%× Tiên Tử mỉm cười, lần này cô không phát ra lời thoại linh tinh gì.

Tống Thư Hàng đã say như vậy, bây giờ có cướp lời thoại hay chặn lời thoại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bên kia, Côn Na nữ sĩ đã khôi phục nguyên trạng, cô nằm gục xuống bàn ngủ say.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp mắt mấy cái, sau đó cô vươn tay gom hết tất cả sen trắng trên bàn đến trước mặt mình.

Mọi người đều say, không ai giành hoa sen với cô.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm ứng được thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh đã kết thúc.

Đáng lẽ thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh còn hai ngày rưỡi đến gần ba ngày nữa mới hết nhưng bây giờ lại kết thúc trước thời gian quy định.

“Lẽ nào là do Côn Na nữ sĩ?”

Tống Thư Hàng mơ màng suy nghĩ.

Hôm nay trong số những người hắn tiếp xúc, cũng chỉ có Côn Na nữ sĩ mắt vàng có khả năng làm việc này.

Nhưng dù như thế nào thì thời gian chờ hồi sinh cũng đã kết thúc, Tống *lại thấy yên tâm* Thư Hàng.

“Cũng không biết Xích Tiêu kiếm tiền bối đi đâu mà đến giờ vẫn chưa về.”

Tống Thư Hàng nghĩ, đầu óc vẫn còn mơ hồ.

“Lại nói vừa rồi bỗng dưng cảm thấy trong bụng hơi nóng, hay là do uống nhiều quá nhỉ?”

Ồ, không đúng, là tiểu kim đan thứ sáu và tiểu kim đan thứ bảy của ta đang tỏa sáng lấp lánh.

Hai diễn đồ kim đan mạng công đức và mã QR trên hai viên lưu ly kim đan tạo thành tổ hợp, nhấp nháy chợt lóe, truyền một tin tức cho Tống Thư Hàng.

[Cật Qua Thánh Quân muốn chia sẻ niềm vui lúc này của hắn với ngươi, có đồng ý hay không? Có / Không]

“Đã say đến mức này rồi, có chia sẻ niềm vui cho ta cũng vô dụng.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Hắn không chọn có hay không.

Có cũng được mà không cũng ok, kệ nó đi.

20 giây sau.

[Không đưa ra lựa chọn trong thời gian dài, ngầm chấp nhận kết quả lựa chọn là ‘Có’, niềm vui của Cật Qua Thánh Quân được chia cho ngươi.]

Ngay sau đó…

Tống Thư Hàng và Lý m Trúc bỗng dưng biến mất.

Mỹ nhân rắn công đức sững sốt trong giây lát, sau đó thân thể cô lập tức hóa thành dạng hạt, cũng biến mất trong hư không.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“!!!”

Cô lại bị bỏ rơi rồi ư?

…

Ầm ầm~

Một tiếng sấm to nổ vang làm Tống Thư Hàng phải mở mắt ra:

“Ai đấy? Sao mà thất đức thế hả? Lúc này mà thả bom thả mìn cái gì, có để yên cho người ta ngủ không thế?”

Sau đó… hắn thấy được một khuôn mặt hoang mang khiếp sợ ở đằng xa.

Cách đó chừng năm sáu trăm mét, Cật Qua Thánh Quân trong hình thái nhân loại đang trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng như nhìn thấy quỷ.

Ngoài ra ở một bên khác cách chỗ hắn đừng hai mươi mét, tiểu m Trúc đang cuộn người lại ngủ ngon lành.

Đầu óc của Tống Thư Hàng vẫn chưa phản ứng lại kịp.

Ầm!!!

Trên bầu trời có hai luồng thiên lôi giáng xuống, bổ về phía hắn.

Lôi kiếp này có uy lực cấp bậc bát phẩm, là lời chào hỏi và nhắc nhở của thiên kiếp.

Uy lực của kiếp lôi này mạnh hơn kiếp lôi đánh vào người Cật Qua Thánh Quân lúc nãy, thiên kiếp cường hóa +2

Trong không gian độ kiếp có thêm hai người đang ở ranh giới độ kiếp là Tống Thư Hàng và tiểu m Trúc.

Thiên lôi!

Tống Thư Hàng lại bị dọa tỉnh rượu.

Hắn quá quen với đại lão thiên kiếp, trung bình mỗi tháng sẽ gặp một lần, thân thể cũng sinh ra phản xạ có điều kiện đối với đại lão thiên kiếp.

Hai luồng kiếp lôi.

Một luồng nhắm vào Tống Thư Hàng, một luồng khác nhắm vào Lý m Trúc.

Kiếp lôi cấp bát phẩm, nếu Lý m Trúc bị bổ trúng thì chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử!”

Tống Thư Hàng hét to.

Đồng thời hắn dùng tốc độ nhanh nhất trong đời triệu hồi tổ hợp pháp khí tam thập tam thú, sau đó ném toàn bộ đến trước mặt Lý m Trúc.

Cật Qua Thánh Quân cách đó sáu trăm mét cũng ném hai tấm thuẫn đến!

Gần như cũng trong lúc đó, mỹ nhân rắn công đức dưới dạng hạt ánh sáng ngưng tụ lại lần nữa.

Ngay sau khi ngưng tụ thành hình, cô nhận được lệnh cưỡng chế thi hành từ Tống Thư Hàng. Thân hình cô lướt đến bên cạnh Lý m Trúc, ôm tiểu m Trúc vào ngực bảo vệ kín kẽ.

Ầm ầm~

Thiên lôi bổ xuống.

Lý m Trúc cau mày trở mình.

Lời chào hỏi của thiên kiếp bị tổ hợp pháp khí tam thập tam thú và mỹ nhân rắn công đức chặn toàn bộ, Lý m Trúc không hề bị thương.

Ở bên kia, Tống Thư Hàng bị thiên lôi đánh chính diện.

Đại thuẫn của Cật Qua tiền bối cách hắn chưa đến năm mét, nhưng năm mét này lại thành một lạch trời, không cách nào chặn thiên kiếp giúp hắn.

Đao ý khôi giáp tự động hiện ra hộ chủ, linh lực trong tám hạch tâm kim đan đồng loạt bùng nổ tạo thành linh lực hộ thể. Linh quỷ tiên tử cũng giải phóng toàn bộ linh lực tích trữ trong người, ngưng tụ thành một hộ thuẫn màu xanh lam.

33 hư ảnh thánh viên viễn cổ tay cầmthánh điển Nho gia hiện ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cương Thủ biến dị hóa thành một tầng màu đen tuyền bao phủ toàn thân Tống Thư Hàng.

“Đây là luồng thiên kiếp thứ nhất mang tính chào hỏi và nhắc nhở, có lẽ ta có thể vượt qua chứ nhỉ?”

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý niệm như vậy.

Trong chớp mắt thiên lôi đã bổ lên người hắn.

Kiếp lôi có uy lực chừng bát phẩm trung đẳng nổ tung.

Uy lực của luồng kiếp lôi này tương đương với sức nổ của một quả bom nguyên tử thiên kiếp nổ ngay bên cạnh hắn.

Đao ý hộ thể, hộ thuẫn xanh lam, linh lực hộ thể, công pháp luyện thể đều có phòng ngự cấp lục phẩm, nhưng lục phẩm và bát phẩm trung đẳng chênh lệch quá xa.

Trước mắt tối sầm, Tống Thư Hàng ngã ầm xuống đất.

Bất ngờ quá đỗi!

Tống *chịu thiệt do không chuẩn bị trước* Thư Hàng.

Ngay sau đó trong biển ý thức của hắn có một đồng vàng chậm rãi xoay tròn, không nhanh không chậm.

Đồng vàng hồi sinh bị kích hoạt.

Tống Thư Hàng:

"..."

Fuck you, thời gian chờ hồi sinh của ta vừa mới kết thúc thôi mà, chết tiệt!

...

Cũng trong lúc đó, trong lòng mấy vị đại lão ở hiện thế đang chú ý đến tình hình độ kiếp chợt động.

"Tiêu rồi, tiêu rồi."

"Thế này thì nhanh quá, tính ra chắc chỉ mới là công kích của đợt thiên kiếp thứ nhất mang tính chào hảo thôi mà?"

"Lẽ nào ngay cả đợt thiên kiếp thứ nhất mang tính chào hỏi nhắc nhở mà vị đạo hữu kia cũng không vượt qua được á? Vậy điều gì đã mang đến sự tự tin để hắn đi độ thiên kiếp Kiếp Tiên thế?"

Chương 1664: Cửu Phẩm Kiếp thứ nhất: Hóa Phàm Thành Tiên

Một giây trước, bọn họ còn nghĩ năm nay là thịnh thế của giới tu sĩ, Huyền Thánh liên tiếp ra đời, lại có người trùng kích cảnh giới kiếp tiên, là một năm khí vận hưng thịnh.

Kết quả một giây sau vị đạo hữu trùng kích cảnh giới kiếp tiên nọ lại chết dưới đợt thiên kiếp thứ nhất mang tính chào hỏi nhắc nhở.

Vị đạo hữu độ kiếp nọ đi ra tấu hài đấy à?

Dùng tính mạng để tấu hài?

Có lẽ hắn sẽ trở thành vị đạo hữu đầu tiên chết dưới đợt thiên kiếp thứ nhất mang tính chào hỏi nhắc nhở, lưu danh muôn đời.

Nhưng lát sau mấy vị đại lão lại nhíu mày, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

“Thấy thấy có điểm không ổn, theo lý mà nói dù là Huyền Thánh mới vừa tấn thăng bát phẩm cũng có thể vượt qua đợt thiên kiếp thứ nhất. Thực lực của vị đạo hữu nọ đã đạt đến cảnh giới tấn thăng cửu phẩm, cho dù hắn có nằm im bất động cũng không thể chết dưới đợt thiên kiếp thứ nhất.”

“Trừ khi... là do Thiên Đạo đương nhiệm âm thầm động tay động chân.”

“Thiên Đạo đương nhiệm sắp thay đổi, có lẽ hôm nay vị đạo hữu này đụng phải họng súng thật rồi.”

“Phải lập tức tiết lộ chuyện này ra ngoài để những đạo hữu chuẩn bị độ kiếp trong thời gian sắp tới cẩn thận gấp đôi. Đặc biệt là những đạo hữu bát tấn cửu, tốt nhất là nên hoãn lại một quãng thời gian!”

“Nghĩ cách tra thử đạo hữu độ kiếp hôm nay là ai.”

Mấy vị đại lão động tâm niệm, từng chỉ thị được truyền đạt

xuống.

Địa điểm Cật Qua Thánh Quân thăng cấp là một nơi gần động phủ của hắn. Nếu mấy vị đại lão có ý muốn tra thì chẳng bao lâu sẽ tra ra.

Nếu không có gì bất ngờ, nhiều nhất là qua nửa tiếng nữa, tin tức ‘Cật Qua Thánh Quân độ kiếp thất bại, chết dưới đợt thiên kiếp thứ nhất, các vị đạo hữu bát tấn cửu phải cực kỳ cẩn thận’ sẽ truyền khắp giới tu sĩ, thậm chí là khắp chư thiên vạn giới.

****

Tống Thư Hàng nghẹn lòng nhìn đồng vàng không ngừng xoay tròn kia:

“Ta lại chết rồi.”

Hắn thở dài buồn bã.

Không biết nên nói vận khí của hắn tốt hay là quá kém nữa?

Cd đồng vàng hồi sinh vừa mới kết thúc, sau đó hắn bị thiên kiếp miểu sát, đúng là bi kịch.

Nhưng nếu không nhờ vận khí của hắn tốt, Côn Na nữ sĩ giúp hắn làm cd hồi sinh kết thúc trước thời hạn thì giờ hắn đã toi mạng rồi. Vậy nên từ đây xem ra vận khí của hắn cũng không kém.

Vả lại... dưới thiên kiếp, khả năng hóa thành tro bụi, thân tử đạo tiêu chiếm đến 99% trở lên.

Lần này hắn vẫn có thể tiến vào trạng thái hồi sinh đã là may mắn lắm rồi, nhờ Bạch tiền bối phù hộ.

“Những thứ khác không quan trọng, quan trọng là ta vẫn chưa chết hoàn toàn, ta còn có thể sống lại.”

Tống Thư Hàng tự an ủi mình.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đồng vàng.

Lại đến lúc cược nhân phẩm bảy ngày một lần.

Mặt trước mười tháng, mặt sau mười năm, dựng đứng là qua mười phút sẽ sống lại!

Đương nhiên mười phút là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lúc này trong lòng Tống Thư Hàng lại muốn sống lại sau mười tháng.

Mười phút quá ngắn, sau khi sống lại chắc chắn vẫn đang ở trong thiên kiếp bát tấn cửu của Cật Qua Thánh Quân, vừa hồi sinh lại chết tiếp.

Hơn nữa lần này chết rồi sẽ không có cơ hội hồi sinh.

Lần này không có ai rút ngắn thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh giúp hắn.

“Không đúng, m Trúc vẫn đang ở trong không gian thiên kiếp!”

Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Hắn nhất định phải nhanh chóng hồi sinh trở về.

Chỉ có hắn có thể điều khiển tổ hợp pháp khí tam thập tam thú và mỹ nhân rắn công đức.

Hắn đã bảo đảm với m Trúc, nhất định sẽ giúp cô bé tấn thăng đến ngũ phẩm thậm chí là Chân Quân, Tôn Giả, Huyền Thánh đến Kiếp Tiên.

“Bạch tiền bối hãy phù hộ cho ta đi.”

Ý niệm của Tống Thư Hàng tung đồng vàng lên:

“Đứng cho ta!”

Đồng vàng hồi sinh chuyển động thật nhanh.

Keng~

Sau đó rơi xuống đất.

Mặt sau!

Khuôn mặt Tống Thư Hàng trắng bệch.

Mặt sau... mười năm.

Hôm nay quả nhiên là ngày bất hạnh đối với hắn.

Xong rồi, xong rồi.

Mười năm sau, tiểu m Trúc đã chết mất rồi còn đâu.

“Biết vậy ta nên để lại một đồng vàng hồi sinh cho tiểu m Trúc.”

Rõ ràng trên người có nhiều đồng vàng hồi sinh như vậy, đáng lẽ hắn phải cho tiểu m Trúc, Sở Sở, tước yêu Tiểu Thải cùng với Thông Nương mỗi người một đồng vàng mới đúng.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang chìm trong tuyệt vọng, đột nhiên máy nạp ma lực của hắn lại xuất hiện trong không gian đồng vàng hồi sinh.

Trên máy nạp ma lực có một phù văn chợt lóe lên.

Ngay sau đó đồng vàng hồi sinh nổ tung.

Quá trình sống lại bắt đầu.

Thậm chí không cần đợi mười phút, Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái hồi sinh cấp tốc ngay tại chỗ.

“Là dấu ấn do Côn Na nữ sĩ để lại trên máp nạp của ta lúc trước?”

Tống Thư Hàng chợt hiểu ra.

Dấu ấn này có tác dụng làm giảm thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh?

Ý niệm vừa động, ý thức của hắn đã trở lại trong không gian độ kiếp.

…

Không gian thiên kiếp của Cật Qua Thánh Quân.

Tống Thư Hàng trần như nhộng bò từ dưới đất dậy.

Có một tấm đại thuẫn vảy rồng lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

“Tiểu m Trúc không sao chứ?”

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu lại nhìn về vị trí của Lý m Trúc.

Ở nơi đó, mỹ nhân rắn công đức hơi cong lưng nằm trên đất, bảo vệ tiểu m Trúc trong ngực. Trên đỉnh đầu cô, tổ hợp pháp khí tam thập tam thú tự động mở ra hình thái thánh thành không bao giờ thất thủ, dựng lên phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ.

Trên cao hơn nữa có một tấm đại thuẫn vảy rồng đang lơ lửng, đây là pháp khí hỗ trợ do Cật Qua Thánh Quân ném qua.

Thấy tiểu m Trúc không sao, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cúi người nhặt lấy vòng tay pháp khí mà Bạch tiền bối luyện chế cho hắn.

“Ngươi chưa chết à?”

Tiếng của Cật Qua Thánh Quân từ đằng xa truyền đến.

Tống Thư Hàng quay đầu lại khổ tâm nói:

“Chết một lần rồi nhưng do vận khí tốt, pháp khí hồi sinh của ta được kích hoạt, may mắn giữ được một mạng. Nhưng bây giờ sau khi sống lại, thời gian chờ dài đến bảy ngày.”

“Bị thiên kiếp đánh chết mà vẫn có cơ hội tiến vào trạng thái hồi sinh, đây quả là phúc phần của ngươi.”

Cật Qua Thánh Quân đáp.

Hơn nữa đây chính là thiên kiếp bát tấn cửu cao cấp nhất, tu luyện giả chết dưới loại thiên kiếp này, 99.999...% thấp tử vô sinh, thần hình câu diệt.

Cật Qua Thánh Quân sống lâu như vậy mà chưa từng nghe nói có người có thể hồi sinh dưới thiên kiếp bát tấn cửu.

“Quả nhiên ngươi tích lũy công đức, ánh sáng công đức nồng đậm, vận khí cũng sẽ không tệ.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Ầm ầm~~

Trên bầu trời kiếp lôi nổ vang, kiếp hỏa bốc cháy, lại có gió lốc băng tuyết ngưng tụ trên không trung, đúng cảnh tượng của ngày tận thế.

“Tại sao Thư Hàng tiểu hữu ngươi lại xuất hiện trong không gian thiên kiếp của ta thế?”

Cật Qua Thánh Quân ngẩng đầu nhìn thiên kiếp.

Cũng may Tống Thư Hàng chỉ ở trình độ ngũ tấn lục, còn tiểu cô nương tóc bạc ở trình độ tứ tấn ngũ, về tổng thể thiên kiếp tăng cường cũng không lớn, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy bản thân vẫn chịu được.

“Ta nhận được một thông báo ‘Cật Qua Thánh Quân muốn chia sẻ niềm vui lúc này của hắn với ngươi, có đồng ý hay không?’, sau đó do hôm nay ta uống hơi nhiều nên không lựa chọn, tiếp theo ta bị kéo vào đây.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, muốn đi chết quá.

Không cần nói nữa, chắc chắn tất cả mọi chuyện là do diễn đồ kim đan mã QR của hắn gây ra.

Nhưng nó chỉ là một bức diễn đồ kim đan cấp ngũ phẩm, sao có thể kéo hắn vào thiên kiếp bát tấn cửu của Cật Qua Thánh Quân?

Về mặt lý thuyết thì chuyện này là không thể.

Chỉ là một bức diễn đồ kim đan chắc chắn không có năng lực cao siêu như vậy.

Có lẽ trong này còn cất giấu mối liên hệ nào đó sâu hơn.

Nhất định giữa hắn và Cật Qua Thánh Quân còn có một tầng kết nối sâu hơn nên hắn mới bị kéo vào không gian thiên kiếp này.

Là mạng công đức? Hay là...

Tống Thư Hàng nghĩ đến một khả năng rất tồi tệ, đó là hắn đã từng ăn kình thân thần thú của Cật Qua Thánh Quân.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này + mối liên hệ với mạng công đức + chức năng thêm bạn của diễn đồ kim đan, ba hợp một mới dẫn đến chuyện hắn bị kéo vào trong thế giới thiên kiếp.

Thậm chí trong sự kiện này còn có Côn Na nữ sĩ con ngươi dựng đứng màu vàng thần bí nhúng tay vào.

Cật Qua Thánh Quân:

“...”

Chuyện lạ đời thế này làm hắn chỉ biết cạn lời.

“Đợt thiên kiếp tiếp theo sắp đến chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn mở pháp khí vòng tay lấy ra drap giường cùng kiểu với cái của đại lão Cái Gì Cũng Có Thể Bán rồi khoác lên người, sau đó nhảy mấy bước đến bên cạnh tiểu m Trúc.

“Đến ngay bây giờ đấy.”

Cật Qua Thánh Quân nói:

“Thiên kiếp vô tình, thiên kiếp bát tấn cửu này, ta cũng không chắc bản thân có thể vượt qua. Vậy nên vào lúc cuối có lẽ ta không thể chú ý đến các ngươi được, chính ngươi... phải cẩn thận đấy.”

“Cật Qua tiền bối ngài cứ chuyên tâm độ kiếp đi, đừng phân tâm vì bọn ta.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Quấy nhiễu người khác độ kiếp là đại kỵ trong giới tu sĩ.

Cật Qua Thánh Quân không trách bọn họ thì Tống Thư Hàng đã cảm kích lắm rồi, huống chi Cật Qua Thánh Quân còn lấy ra hai đại thuẫn vảy rồng bảo vệ hắn và Lý m Trúc.

“Các ngươi phải cẩn thận đấy, cố gắng chống đỡ đi.”

Cật Qua Thánh Quân thở dài nói.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng thật ra trong lòng hắn đã gõ

GG(*) cho Tống Thư Hàng rồi.

Tống Thư Hàng chỉ có cảnh giới ngũ phẩm, chiến lực tối đa nằm ở mức lục phẩm.

Dưới thiên kiếp bát tấn cửu có thể chống đỡ được bao lâu?

Ầm~~

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ mạnh.

Đợt thiên kiếp đúng nghĩa thứ nhất giáng xuống.

Mưa sấm sét đầy trời đánh xuống, mặt đất bị bổ nổ tung, sụp xuống.

“Giải trừ phong ấn!”

Tống Thư Hàng gọi thánh ấn Bá Tống và ma ấn Bá Nho ra, một hơi giải trừ toàn bộ phong ấn trên tổ hợp pháp khí tam thập tam thú, để chúng thể hiện ra lực phòng ngự cấp bậc bát phẩm.

Hai hơi thở sau.

Hai tấm đại thuẫn vảy rồng của Cật Qua Thánh Quân bị nổ bay, mất đi hiệu quả phòng ngự.

Thiên lôi đánh thẳng vào tổ hợp pháp khí tam thập tam thú.

Đây là thiên lôi gần đến cấp cửu phẩm.

Hơn nữa không phải một kích mà là dày đặc như mưa.

Tám hạch tâm kim đan trong cơ thể Tống Thư Hàng toàn lực phát động, không ngừng cung cấp linh lực cho pháp khí. Linh quỷ lấy luôn cả phần năng lượng dự bị ra, bổ sung năng lượng cho thánh thành không bao giờ thất thủ.

Mỹ nhân rắn công đức lấy mũ Bình Thiên ra đội lên.

Lực lượng công đức trong mũ Bình Thiên chỉ mới khôi phục được chút ít, nhưng bây giờ không quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Đầu tiên mỹ nhân rắn công đức kích hoạt mũ Bình Thiên, tiến vào chế độ nữ đế công đức.

Tiếp đó cô đặt tay lên trên thánh thành không bao giờ thất thủ, rót sức mạnh của bản thân vào trong thánh thành.

Chừng mười hơi thở sau.

Mưa sấm sét đầy trời kết thúc.

“Vượt qua rồi ư?”

Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, giải trừ chế độ nữ đế công đức, ánh sáng công đức bên trong mũ Bình Thiên đã tiêu hao sạch sẽ.

“Không được lơ là, mưa sấm sét vừa rồi chỉ là khúc dạo đầu thôi, cửu phẩm kiếp thứ nhất chân chính bây giờ mới bắt đầu.”

Ở phía xa, giọng của Cật Qua Thánh Quân truyền tới.

Ngay sau đó Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể trở nên yếu ớt.

Thọ nguyên của hắn liên tục bị rút đi.

Cửu phẩm kiếp thứ nhất: Hóa phàm thành tiên.

*Đánh GG (Goodgame) là một thuật ngữ dùng trong thi đấu game ý chỉ nhận thua, khi muốn nhận thua thì gõ GG – tỏ ý khen đối thủ chơi rất hay, rất đẹp.

Chương 1665: Thật Ra Ta Là Người Mang Song Đồng Bẩm Sinh!

Mặc dù Kiếp Tiên cửu phẩm và Huyền Thánh bát phẩm chỉ hơn kém nhau một cấp nhưng thọ nguyên của hai bên lại chênh lệch cực lớn.

Thọ nguyên của Huyền Thánh bát phẩm có thể đạt đến mấy chục vạn năm, nếu trường thọ có thể đạt đến cả trăm vạn năm. Mà đa số Huyền Thánh có thọ nguyên trung bình dao động từ bốn đến năm mươi vạn năm, cũng có người đoản mệnh chỉ sống được chừng mười mấy vạn năm.

Việc này có liên quan đến mức độ lĩnh ngộ pháp tắc, loại hình cũng như số lượng pháp tắc lĩnh ngộ của các Huyền Thánh.

Ngoài ra điều đáng nhắc đến là Huyền Thánh bát phẩm cũng nắm giữ bí thuật loại bạo phát ‘đốt cháy thọ nguyên’. Thật ra số năm mà Huyền Thánh có thể sống thấp hơn số năm được đưa ra trên lý thuyết rất nhiều.

Đến nay đa số các Huyền Thánh có thọ nguyên xấp xỉ nhau trong giới tu sĩ đều đã sử dụng bí thuật ‘đốt cháy thọ nguyên’ nhiều lần.

Đặc biệt là trong quá trình các Huyền Thánh lĩnh ngộ pháp tắc, dung hợp pháp tắc tăng lên tiểu cảnh giới, hầu như lần nào cũng phải sử dụng bí thuật đốt cháy thọ nguyên để kích thích bản thân.

Mà một khi bước vào cảnh giới Kiếp Tiên, thọ nguyên mới đầu đã là nghìn vạn năm.

Thường thì có rất ít Kiếp Tiên chết già.

…

Cửu phẩm kiếp thứ nhất hóa phàm thành tiên chính là thọ nguyên chi kiếp.

Trong kiếp này, thọ nguyên của Huyền Thánh bát phẩm sẽ bị rút lấy, từ từ ép khô mãi cho đến khi nào ‘chết’ mới thôi.

Có thể tìm được sự sống trong cái chết, phối hợp với sức mạnh của thiên kiếp, dẫn ra sinh cơ hoàn toàn mới trong thân thể trước khi thọ nguyên bị rút sạch hay không chính là chìa khóa để phá kiếp.

Là đồ cũ cuối cùng sẽ bị vứt đi, thọ nguyên tối đa của Huyền Thánh là một trăm vạn, đây là cực hạn không thể đột phá.

Mà dưới sức mạnh của thiên kiếp hóa phàm thành tiên, tu sĩ có thể dẫn ra một luồng sinh cơ mới trong thân thể, đây là sinh cơ thuộc về Kiếp Tiên! Chỉ cần dẫn luồng sinh cơ này ra, sau khi độ kiếp thành công, khi thực lực thăng từ cảnh giới Huyền Thánh lên đến cảnh giới Kiếp Tiên, thọ nguyên sẽ bước thẳng vào tầng thứ một nghìn vạn năm!

Đương nhiên... nếu sau khi độ kiếp thành công nhưng thực lực của tu sĩ lại chưa đạt đến cấp bậc Kiếp Tiên, vậy thì đừng nghĩ đến một nghìn vạn năm kia nữa.

Sinh cơ Kiếp Tiên + thực lực Kiếp Tiên = Nghìn vạn năm thọ nguyên, thiếu một thứ cũng không được.

“Vậy nên trước khi tấn thăng Kiếp Tiên, thọ nguyên của Huyền Thánh bát phẩm càng dài thì càng có ưu thế. Nếu thọ nguyên dài, quá trình bị rút lấy ép khô cũng khá dài, thời gian lĩnh ngộ càng nhiều.”

Cật Qua Thánh Quân giải thích.

Nếu là lúc hắn chưa trọng sinh trước kia, dù có tiến vào thiên kiếp bát tấn cửu thì hắn cũng sẽ thua ở kiếp này, bởi hắn đã từng tiêu hao rất nhiều thọ nguyên. Vì tìm kiếm thời cơ đột phá cửu phẩm, hắn đã sử dụng bí pháp đốt cháy thọ nguyên rất nhiều lần.

Nhưng hắn bây giờ đã khác hoàn toàn với hắn trong quá khứ.

Thân thể công đức hóa hoàn toàn, sau khi trọng sinh thọ nguyên rất dài, đủ để hắn phung phí.

Cật Qua Thánh Quân ngồi xếp bằng mặc cho ‘thọ nguyên cũ’ bị ép, bị rút đi.

Hắn toàn lực vận chuyển pháp tắc thuộc về lĩnh vực công đức, dẫn dắt sức mạnh của thiên kiếp, phối hợp với nó tìm kiếm sinh cơ hoàn toàn mới ẩn trong thân thể.

“Không biết Tống Thư Hàng tiểu hữu có vượt qua được kiếp này không?”

Trong đầu Cật Qua Thánh Quân chợt lóe lên ý niệm này.

Một kiếp này trực tiếp rút sạch thọ nguyên.

Nghĩa là cho dù Tống Thư Hàng còn pháp khí hồi sinh cũng vô dụng. Một khi thọ nguyên bị rút sạch, pháp khí hồi sinh cũng không giúp được gì.

Hơn nữa Tống Thư Hàng đang ở cảnh giới ngũ phẩm, thọ nguyên chỉ có từ một đến mấy nghìn năm.

Chút thọ nguyên này qua mấy hơi là bị rút sạch ngay.

Cật Qua Thánh Quân thở dài, một kiếp này hắn rất muốn giúp nhưng lại không giúp được gì.

Người có lượng công đức khổng lồ, vận khí sẽ không quá kém, hy vọng hôm nay thần may mắn sẽ đứng về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó Cật Qua Thánh Quân xóa bỏ tạp niệm, dốc toàn lực bắt đầu phá kiếp.

...

Ở bên kia.

Lượng lớn thọ nguyên bị rút đi, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cả người yếu ớt lạnh lẽo, mỗi một giây lại có rất nhiều thọ nguyên bị rút mất.

Thiên kiếp bát tấn cửu quá quỷ dị.

Không phải kiểu thiên kiếp bổ xuống thẳng mặt mà là chơi quy tắc.

Chẳng bằng cứ bổ thẳng mặt cho rồi, như vậy phấn khích hơn nhiều.

Tống Thư Hàng thà đối mặt với bom nhiệt hạch thiên kiếp bản béo phì còn hơn là gặp phải kiểu thiên kiếp chơi quy tắc thế này.

“Đây hoàn toàn không phải sở trường của ta.”

Tống Thư Hàng lấy ra một đồng vàng hồi sinh nhét vào trong tay tiểu m Trúc.

Lý m Trúc vẫn đang ngủ say, lúc này mà còn có thể ngủ ngon lành như vậy, Tống Thư Hàng cũng thấy hâm mộ cô.

Tương tự như tình huống của Tống Thư Hàng, thọ nguyên trên người tiểu m Trúc cũng bị rút đi, không ngừng giảm bớt.

Lý m Trúc chỉ có cảnh giới tứ phẩm, tổng thọ nguyên cũng chỉ hơn sáu trăm năm, căn bản không thể chịu nổi.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn Lý m Trúc sẽ chết.

“Không thể để tình hình này tiếp tục nữa, hết cách rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ đành phải dùng cách mà Bạch tiền bối phân thân đã dùng để cứu hắn lúc trước thôi.

Để Lý m Trúc cầm chặt đồng vàng hồi sinh, sau đó... đánh chết cô bé.

Chết ở trong tay hắn, Lý m Trúc còn có cơ hội sống lại, không phải lo thọ nguyên bị rút sạch.

“Mười tháng hay mười năm cũng được, chỉ xin đồng vàng đừng dựng đứng.”

Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Hắn đưa tay ra, song đao Ô Tặc Bạo Quân bay vào trong tay hắn.

“Hãy sống cho thật tốt đấy.”

Tống Thư Hàng nhắm mũi đao vào Lý m Trúc, sau đó cắn răng đâm một nhát.

Cảm giác tự tay đâm chết ‘con gái’ mình thật đau đớn, đau đến mức không cách nào hình dung nổi.

Nhưng hắn phải làm như vậy, đây là cách duy nhất để Lý m Trúc có thể sống sót.

Keng~

Đao của Tống Thư Hàng bị cản lại.

Là mỹ nhân rắn công đức, cô cầm thanh đao Ô Tặc Bạo Quân còn lại đỡ lấy một kích của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc.

Mỹ nhân rắn công đức thở dài, sau đó lộ ra vẻ mặt đau lòng vô cùng.

Cô run rẩy tháo sợi dây chuyền có viên kim cương công đức đang đeo trên cổ xuống.

Dây đeo là dùng hai sợi tóc dài bện thành.

Một sợi là của Bạch tiền bối, một sợi khác là của Bạch tiền bối two.

Mỹ nhân rắn công đức vừa quay mặt qua nhìn Tống Thư Hàng với cặp mắt ngấn lệ, vừa đeo dây chuyền kim cương công đức lên cổ Lý m Trúc.

Cặp mắt rưng rưng, vẻ mặt đau lòng của cô cứ như đang nói: “Ngươi thiếu ta một ân tình lớn, cực kỳ lớn”.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Nếu có hiệu quả, chờ lần này chúng ta còn sống rời khỏi thế giới thiên kiếp, ta sẽ đi tìm Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two xin mấy sợi tóc, đền gấp đôi cho cô luôn!”

Bạch tiền bối rất dễ nói chuyện, xin ngài ấy hai sợi tóc chắc ngài ấy không từ chối đâu.

Về phần Bạch tiền bối two, cần phải chuẩn bị hai câu chuyện cười có chất lượng tốt. Mặc dù Tống Thư Hàng cảm thấy mình không có tài kể chuyện cười nhưng hắn sẽ cố gắng.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu đồng ý.

Cô đưa tay điểm nhẹ lên trên kim cương công đức.

Ngay sau đó, viên kim cương công đức kia dung nhập vào trong cơ thể Lý m Trúc.

Tống Thư Hàng:

“Chờ chút, nếu làm vậy m Trúc cũng có thêm một viên kim đan giống ta à?”

Mỹ nhân rắn công đức nhún vai tỏ vẻ cô cũng không biết được.

Kim cương công đức chỉ là vật dẫn, quan trọng nhất là hai sợi tóc kia. Dây nhỏ do hai sợi tóc bện thành đeo trên cổ Lý m Trúc bắt đầu phát huy hiệu quả của chúng.

May mắn... cùng với sự dẫn dắt của một luồng ý chí thuộc về chúa tể Cửu U.

Ngay sau đó sợi tóc dài của Bạch tiền bối two biến mất.

Nơi này là thế giới thiên kiếp, sau khi rời khỏi mỹ nhân rắn công đức và kim cương công đức, nếu sợi tóc dài này tiếp tục ở lại thì thiên kiếp sẽ nổi đóa.

May mắn to lớn cộng với sự dẫn dắt chính xác một trong khoảnh khắc, lại phối hợp với sự trợ giúp của kim cương công đức, tuy thọ nguyên cũ trong cơ thể Lý m Trúc vẫn không ngừng tiêu hao nhưng cùng lúc đó lại có một luồng sinh cơ hoàn toàn mới tràn ra.

Trong nháy mắt, luồng sinh cơ mới tràn ra này đã bù đắp phần thọ nguyên của Lý m Trúc bị rút đi, đồng thời còn đẩy thọ nguyên của cô lên tầng thứ nghìn năm.

Thậm chí sau này nếu Lý m Trúc lại độ thiên kiếp bát tấn cửu, đến lúc đó cô chỉ cần nằm một chỗ không làm gì cũng có thể vượt qua cửu phẩm kiếp thứ nhất, bởi sinh cơ trong cơ thể cô đã chuyển hóa thành sinh cơ Kiếp Tiên.

Trước không đề cập đến Kiếp Tiên, chờ sau này khi cô tấn thăng đến Huyền Thánh bát phẩm, thọ nguyên có thể đột phá giới hạn một trăm vạn!

Một kiếp này may mắn vượt qua, cả quá trình hữu kinh vô hiểm, song Lý m Trúc vẫn ngủ say sưa.

“A Tống, ta muốn uống nữa~~”

Thậm chí cô còn bắt đầu nói mớ, tay nhỏ nắm chặt drap giường của Tống Thư Hàng, lại còn cọ lên cánh tay của Tống Thư Hàng hệt như một con mèo nhỏ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Bé con à, bé chẳng biết gì cả, vừa rồi bé suýt bị ta dùng đao đâm chết đấy!

Tống Thư Hàng nói thầm.

Hắn đặt đồng vàng hồi sinh kia vào trong tay Lý m Trúc.

Một kiếp này, coi như Lý m Trúc đã vượt qua.

Thế nhưng... chính hắn vẫn chưa vượt qua đâu!

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, còn cách nào khác làm trong cơ thể ta cũng tràn ra một luồng sinh cơ hoàn toàn mới không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức bình tĩnh lắc đầu.

Muốn có kim cương công đức thì có thể uống nước sông Mẫu Tử để ngưng tụ ra, nhưng cô lại chỉ có một phần tóc của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thọ nguyên không ngừng tiêu hao, trong nháy mắt thọ nguyên đã bị rút đi một nửa.

Hơn nữa thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh vẫn chưa kết thúc, giờ có muốn nhờ mỹ nhân rắn công đức đâm chết hắn để đi sống lại tránh kiếp cũng không được.

Đau đầu quá đi.

Phải nghĩ ra cách mới được.

Tống Thư Hàng cau mày suy tư. Hắn phát hiện dù thọ nguyên vẫn không ngừng giảm bớt nhưng trong lòng hắn lại vô cùng bình tĩnh.

Có lẽ là do chết lần rồi nhiều nên mới bình tĩnh như vậy?

“Đừng nôn nóng, bây giờ ngươi chỉ cần tiến hành độ kiếp như bình thường.”

Mỹ nhân rắn công đức lên tiếng, cô dùng chính giọng của mình để nói.

Chủ yếu là do cô không tìm được lời thoại thích hợp trong kho lời thoại.

Cô cảm thấy kho lời thoại của cô cần thăng cấp gấp.

“Sự lý giải về sống và chết của ngươi vượt xa tu sĩ bình thường, đây là ưu điểm lớn nhất của ngươi. Thật ra một kiếp này ngươi vẫn có cơ hội vượt qua, bây giờ hãy bĩnh tĩnh lại.”

Mỹ nhân rắn công đức dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng:

“Hóa ra chết nhiều còn có cái lợi như vậy à?”

“Xin lỗi~ Chết nhiều rồi, thật sự có thể muốn làm gì thì làm.”

Mỹ nhân rắn công đức giơ ngón cái lên, phát ra giọng của một ông chú.

Rốt cuộc tìm được một câu thoại thích hợp.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, sau đó trong đầu hắn hiện ra hình ảnh của những lần hồi sinh trước.

Từ sống đến chết, từ chết sống lại.

Về lĩnh ngộ liên quan đến sống chết, quả thật hắn vượt xa tu sĩ bình thường, chẳng có ai chết chăm chỉ như hắn.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình còn thiếu một chút chuyển cơ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút

Thọ nguyên của Tống Thư Hàng giảm đi rất nhanh.

Lúc thọ nguyên đã bị rút mất một phần tư, trong đầu hắn chợt hiện ra một hình ảnh.

Thánh Nhân Nho gia bước đi trên tầng mây, hắn đi theo phía sau.

Đi một hồi, Thánh Nhân đột nhiên xoay người lại:

“Thật ra ta là người mang song đồng bẩm sinh!”

Tống Thư Hàng:

“???”

“Vậy nên trên cơ sở mang thai đôi, ta còn có thể tạo ra ánh nhìn mang thai tư.”

Thánh Nhân nói.

Đây là ý tưởng lạ đời gì vậy hả?!

Hắn chợt mở mắt ra, ngay sau đó hắn phát hiện trong bụng có một luồng sinh cơ hoàn toàn mới tràn ra.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thành công rồi ư?

...

Ở bên kia.

Cật Qua Thánh Quân nhíu mày.

Thọ nguyên của hắn vẫn không ngừng bị rút đi nhưng hắn lại không tìm được sinh cơ mới.

Hắn cần được giúp đỡ!

Chương 1666: Ở một số phương diện, Bá Tống đạo hữu cực kì đáng sợ

Trạng thái hiện tại của Cật Qua Thánh Quân giống như một file khổng lồ đã download được 99%, chỉ còn 1% cuối cùng.

Mà hắn bị kẹt ngay 1% cuối cùng này, sốt ruột chết đi được.

Thời gian trôi qua từng phút, tốc độ thọ nguyên bị rút đi cũng nhanh hơn.

Cật Qua Thánh Quân chau mày. Trong khi chờ đợi, hắn thử sử dụng phương thức thiêu đốt thọ nguyên, mượn sức bộc phát khi thọ nguyên bị thiêu đốt nhằm tìm được đốn ngộ cuối cùng.

Nhưng chẳng có hiệu quả gì cả, ngược lại còn bị giảm mấy nghìn năm thọ nguyên chỉ trong một giây làm hắn giật nảy cả mình.

Cật Qua Thánh Quân cảm thấy mình cần giúp đỡ.

Cần ai đó thúc đẩy hắn một cái để cho hắn một tia cảm ngộ.

Chỉ cần một tí ti cảm ngộ như vậy là hắn có thể đạt thành cảnh giới 100%.

Nhưng bây giờ hắn đang ở trong thế giới thiên kiếp… chẳng ai có thể giúp đỡ hắn được.

Ở đây đến cả mạng công đức còn không kết nối được, cho nên hắn không thể thu được nhiều thông tin hơn.

“Chẳng lẽ ta lại gục bởi kiếp nạn này hay sao?” Cật Qua Thánh Quân không cam lòng chút nào.

Hắn chờ đợi hàng nghìn hàng vạn năm mới có thể tiến vào thiên kiếp bát tấn cửu, chẳng lẽ bây giờ lại ngã xuống ngay cửu phẩm kiếp thứ nhất ư?

…

…

Ở một phía khác, Tống Thư Hàng mở to mắt ra. Hắn cảm thấy trán mình đổ mồ hôi lạnh, bụng dưới dường như vẫn đang đau âm ỉ.

Má nó chứ, song đồng bẩm là cái khỉ gì?

Thai tư… nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Tống Thư Hàng nghĩ suốt đời này hắn sẽ chẳng bao giờ muốn tiếp xúc với cái pháp thuật đáng sợ kia nữa.

Khi Tống Thư Hàng đang chìm vào suy tư thì đột nhiên phát hiện ra tiểu kim đan số sáu và số bảy của mình đang chớp nháy, nhắc nhở có tin tức mới được gửi đến.

“Cật Qua Thánh Quân cần trợ giúp. Hắn mong có người thúc đẩy để giúp hắn lĩnh ngộ bước cuối cùng trong Kiếp Tiên sinh cơ. Có hỗ trợ hay không? Có/Không.”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Cật Qua tiền bối cần trợ giúp?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cật Qua tiền bối.

Lúc này Tống Thư Hàng có thể thấy rõ Cật Qua tiền bối đã già đi rất nhiều. Khuôn mặt mang dáng dấp của một thanh niên hai mươi đã biến thành một người đàn ông trung niên lam lũ khoảng bốn chục tuổi.

Đây là hậu quả của việc thọ nguyên tiêu hao quá nhiều mà không kịp điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Trên thực tế thì dáng vẻ của Tống Thư Hàng lúc này cũng thay đổi, nhưng chính hắn lại không tự phát giác ra được.

Mặc dù hiện tại trong thể nội của hắn mọc ra Kiếp Tiên sinh cơ, thọ nguyên bị thiên kiếp hút khô lúc trước đã được bù đắp lại, thậm chí còn tăng thêm không ít.

Nhưng dáng vẻ của hắn thì lại chẳng hề khôi phục như ban đầu.

Vẻ bề ngoài của hắn bây giờ khoảng chừng bốn mươi tuổi, mái tóc ngả màu hoa râm, nhìn còn già hơn cả ba Tống. Giờ đây tuổi tâm lý và tuổi ngoại hình của hắn cuối cùng cũng đã xấp xỉ bằng nhau, sẽ không còn ai nhìn lầm tuổi tác của hắn nữa…

Từ trẻ hóa già thì dễ, từ già hóa trẻ thì lại khó.

Muốn già đi thì chỉ cần thiên kiếp dồn lực ép cho một trận, nhưng muốn vẻ bề ngoài trẻ lại thì tu sĩ lại phải từ từ điều chỉnh trạng thái của mình, dẫn dắt Kiếp Tiên sinh cơ thấm nhuần khắp cơ thể sau khi thiên kiếp kết thúc.

Vì không có gương soi nên Tống Thư Hàng tạm thời vẫn chưa biết vẻ bề ngoài của mình đã thay đổi.

Hắn chỉ nhìn thấy Cật Qua tiền bối không ngừng già đi, trong lòng dấy lên cảm khái.

Hóa ra đây chính là sức mạnh của tháng năm.

“Đây!” Tống Thư Hàng đáp.

Cật Qua tiền bối là một đạo hữu tốt, tiền bối tốt. Mặc dù trước đây hắn suốt ngày dùng cá quẫy để đè mình bẹp lép, nhưng chuyện này không thể thay đổi được sự thật rằng hắn là một tiền bối tốt.

“Cật Qua tiền bối, ngươi cần trợ giúp à?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Ở nơi xa, Cật Qua Thánh Quân nghe tiếng, ngẩng đầu lên, sau đó hắn nhìn thấy Tống Thư Hàng đã chống đỡ được kiếp đầu tiên của cửu phẩm, thể nội xuất hiện một đạo sinh cơ mới.

Cật Qua: “…”

Rốt cuộc người độ kiếp lần này là ta hay là Bá Tống hả? Vì sao rõ ràng đây là thiên kiếp của ta, Bá Tống chỉ đến ăn ké… mà hắn độ kiếp lại còn thành thạo hơn cả ta thế kia?

Không chỉ có Bá Tống, ngay cả cô nhóc còn đang ngủ say kia cũng đã hiện ra đạo sinh cơ mới trong thể nội rồi.

Điều này chứng minh… Bá Tống nắm được kĩ thuật đặc biệt trong việc “sinh ra Kiếp Tiên sinh cơ” sao?

“Bá Tống đạo hữu, ngươi có thể giúp ta ư?” Cật Qua Thánh Quân hỏi.

Tống Thư Hàng thành khẩn đáp: “Ta có thể thử một lần, nhưng không cam đoan thành công 100% đâu nhé. Ta chỉ có thể nói… ban nãy ta lập tức cho ra đời Kiếp Tiên sinh cơ là nhờ có phương pháp này đấy.”

Cật Qua Thánh Quân nghiêm túc gật đầu: “Xin Bá Tống đạo hữu hãy giúp ta!”

Có lẽ đây chính là ý trời.

Có lẽ vì hắn có công đức ngập trời, cho nên chính “thế giới” này cũng không đành lòng nhìn hắn ngã xuống trước thiên kiếp đầu tiên của cửu phẩm, bởi vậy mới phái Bá Tống đạo hữu ăn ké thiên kiếp của hắn.

“Xin Cật Qua tiền bối hãy chuẩn bị đi.” Tống Thư Hàng nhắm mắt trái lại. May mà hôm qua sau khi cà khịa Thiên Đế xong, hắn vẫn chưa gỡ con mắt của Thánh Nhân Nho gia xuống.

Nếu không, với sự chênh lệch đẳng cấp quá lớn giữa Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân, Ánh nhìn mang thai do Tống Thư Hàng phóng thích bằng chính thực lực của hắn sẽ bị miễn dịch ngay lập tức.

Nhưng có con mắt của Thánh Nhân Nho gia thì lại khác.

Chỉ cần không phải là cường giả tuyệt thế thì không thể nào miễn dịch được.

Mặc dù Cật Qua tiền bối rất mạnh, nhưng cũng còn một khoảng nữa mới đạt tới tầm của cường giả tuyệt thế.

“Thuật giám định cường giả!” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Sau đó, ánh sáng của Ánh nhìn mang thai tỏa ra, phủ lên người Cật Qua Thánh Quân.

“Ánh nhìn mang thai!” Cật Qua Thánh Quân giật mình hét lên. Má ơi, đây mà là thuật giám định cường giả cái khỉ gì! Đừng tưởng rằng hắn không biết cái pháp thuật này nhé!

Một thoáng sai, cái bụng của Cật Qua Thánh Quân phình to lên với tốc độ nhanh trông thấy.

Mười giây sau, nỗi đau sinh nở ập tới.

Cật Qua Thánh Quân ngồi xếp bằng trên mặt đất, mười ngón tay cắm sâu xuống đất, hai hàm răng nghiến chặt lại.

“Chính là lúc này đây, Cật Qua tiền bối!” Tống Thư Hàng hô lên.

Cật Qua Thánh Quân: “Ta phải làm thế nào đây?”

“Cảm ứng cho kỹ, sau đó ngươi sẽ cảm giác được một loại sinh cơ đang sinh ra trong bụng mình! Đó chính là chuyển cơ phá kiếp của ngươi!” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Hi vọng lần này thuật giám định cường giả có thể giúp đỡ Cật Qua tiền bối.

Nếu như không được thì Tống Thư Hàng cũng chẳng còn cách nào khác.

Cật Qua Thánh Quân nghe xong bèn cắn răng nhẫn nại nỗi đau khôn cùng, nhắm mắt cảm ứng cẩn thận.

Sau khoảng ba mươi hơi thở…

Trong lòng Cật Qua Thánh Quân đột nhiên nảy ra một loại lĩnh ngộ. Cảnh giới mắc kẹt ở 99% bị lĩnh ngộ này phá tan.

Thế như chẻ tre, đạt đến 100% chỉ trong nháy mắt.

Trong bụng của Cật Qua tiền bối, có một đạo sinh cơ vô cùng to lớn bạo phát ra.

Đó là Kiếp Tiên sinh cơ chân chính.

Sinh cơ xuất hiện lập tức trả lại số thọ nguyên mà Cật Qua Thánh Quân đã mất.

Khí tức sinh cơ khổng lồ tỏa ra, trên mảnh đất mà Cật Qua Thánh Quân đang ngồi, từng trảng cỏ non đâm rễ nảy mầm, lớn nhanh như thổi.

Mà cái bụng trông như mang thai mười tháng của Cật Qua Thánh Quân cũng nhanh chóng co lại, trở về trạng thái ban đầu.

Mấy phút sau, Cật Qua Thánh Quân ngẩng đầu lên, ngước đôi mắt vàng ánh nhìn Tống Thư Hàng với vẻ vô cùng cảm kích: “Cảm ơn Bá Tống đạo hữu.”

Ơn chỉ đạo suốt đời khó quên.

Lần này nếu như ba người bọn họ có thể sống sót từ thiên kiếp cửu phẩm để ra ngoài thì hắn nhất định phải báo đáp đại ân này thật hậu hĩnh.

Thậm chí là… trong những đợt thiên kiếp tiếp theo, hắn sẽ dốc hết sức mình để che chở cho Bá Tống đạo hữu và cô bé kia.

Tống Thư Hàng mỉm cười và cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ánh nhìn mang thai phát huy tác dụng đúng là quá tốt.

Cật Qua Thánh Quân đứng lên, suy nghĩ một lúc rồi vươn tay ra.

Sáu tấm thuẫn bằng vảy rồng bay ra, đáp xuống trên đầu Tống Thư Hàng và Lý m Trúc.

“Bá Tống đạo hữu, nhất định phải sống sót đấy.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối cũng thế, chúc tiền bối sớm ngày phi thăng.”

Cật Qua Thánh Quân: “…”

Nếu đây không phải là không gian độ kiếp, nếu không phải nơi này không có mạng công đức… thì kiểu gì lão phu cũng phải cho ngươi nếm thử cá quẫy bản thăng cấp uy lực x2 cho biết mùi!

Sau đó, Cật Qua Thánh Quân lại nhìn sang Lý m Trúc nho nhỏ.

“Nói chứ… ban nãy Bá Tống đạo hữu cũng dùng ánh nhìn mang thai với cô bé này à?” Trong đầu Cật Qua Thánh Quân bỗng nảy ra một câu hỏi như thế.

Ngẫm lại thì ở một số phương diên, Bá Tống đạo hữu thật là đáng sợ.

Cửu phẩm kiếp thứ nhất kết thúc và biến mất sau khi Kiếp Tiên sinh cơ của Cật Qua Thánh Quân được sinh ra.

Trên bầu trời, kiếp lôi ngưng tụ, hóa thành từng quả cầu sét.

Kiếp vân đen sì hóa thành những bàn tay khổng lồ, làm cho những quả cầu sét kia trông không khác gì thiên kiếp đang thi triển Chưởng Tâm Lôi.

Lần trước Tống Thư Hàng đã được chứng kiến kiểu thiên kiếp này rồi.

Kiếp vân là tay, kiếp lôi là phép.

Thiên Đạo sắp biến đổi lớn, thiên kiếp càng ngày càng lắm trò.

Thiên kiếp hiện đại hóa, thiên kiếp thần binh pháp khí, thiên kiếp kiểu thi pháp đều có. Thậm chí lúc trước Tống Thư Hàng còn được chứng kiến thiên kiếp biến cả thành hình người.

Theo thời gian trôi qua, chỉ sợ thiên kiếp sẽ càng lắm trò hơn.

Nói không chừng, trong tương lai, thiên kiếp đại gia sẽ đích thân ra trận, hóa thân thành chiến sĩ max cấp, toàn thân phủ đầy trang bị thần cấp, nhảy xuống đánh chết người ta trong chớp mắt ấy chứ.

Cho nên phải nhân cơ hội độ kiếp càng sớm càng tốt!

“Tới rồi, đợt thiên kiếp thứ hai tới rồi. Có thủ đoạn gì thì lấy hết ra dùng đi!” Cật Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Trên bầu trời, những bàn tay khổng lồ tạo thành từ thiên kiếp đột nhiên áp xuống.

Kiếp vân tới gần, Tống Thư Hàng liền phát hiện ra Chưởng Tâm Lôi trong lòng bàn tay của thiên kiếp không chỉ đơn thuần là kiếp lôi.

Có Chưởng Tâm Lôi ẩn chứa hỏa kiếp, lửa và sấm sét quấn bện hỗ trợ lẫn nhau, có cái lại ẩn chứa băng kiếp, phong kiếp hoặc là kim kiếp; thậm chí còn có mấy Chưởng Tâm Lôi hội tụ đủ cả ngũ hành.

“Luôn có một người thích hợp với em.” Bỗng nhiên trong đầu Tống Thư Hàng bật ra một câu quảng cáo như thế.

“Chưởng Tâm Lôi còn có thể chơi như vậy cơ à?” Tống Thư Hàng ghi nhớ cảnh tượng này.

Nếu lần này hắn còn sống sót mà thoát ra khỏi thiên kiếp cửu phẩm thì sẽ lập tức tìm Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two và các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 để cùng nghiên cứu phát triển Chưởng Tâm Lôi đại pháp.

Trong thiên kiếp lần sau, ta và thiên kiếp sẽ cùng nhau đọ Chưởng Tâm Lôi!

Có tất cả ba trăm sáu mươi lăm Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp đa dạng hóa ép xuống Cật Qua Thánh Quân.

Chỉ có hai cái là đập tới chỗ của Tống Thư Hàng và Lý m Trúc.

Thực lực càng mạnh thì trách nhiệm càng nặng nề.

Hai cái Chưởng Tâm Lôi nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng và Lý m Trúc đụng phải sáu tấm thuẫn vảy rồng mà Cật Qua Thánh Quân bố trí.

Đùng!

Tạch tạch tạch!

Tiếng nổ, tiếng dòng điện rèn rèn và cả tiếng va đập khiến cho người ta ghê răng đồng loạt vang lên.

“Nếu chỉ đơn thuần xét uy lực thì đã vô hạn tiệm cận cửu phẩm rồi.” Tống Thư Hàng tính toán uy lực của Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp, cũng phải xấp xỉ với một nhát Phần Thiên Hỏa Diễm đao mà Xích Tiêu Kiếm tiền bối chém ra.

Nếu không có thuẫn vảy rồng ngăn cản thì hai phát Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp này đã phá vỡ Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Không phải vì Thánh thành không góp sức, mà là cảnh giới của Tống Thư Hàng kéo chân sau của nó.

Chương 1667: Pháo bản đồ cấp thành phố

[*Pháo bản đồ: Một loại vũ khí tấn công diện rộng xuất phát từ game nhập vai Super Robot Wars, khi sử dụng sẽ tiêu diệt và gây sát thương cho mọi mục tiêu trong phạm vi, không phân biệt địch ta.]

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là một bộ trang bị bát phẩm.

Vì là pháp khí bản mệnh nên cường độ của chúng hơn xa pháp khí bình thường; và vì là pháp khí tổ hợp, nên khi kết hợp với nhau thì cả đẳng cấp và phẩm chất của chúng đều tăng lên một bậc.

Theo lý luận, dù bây giờ thánh thành không bao giờ thất thủ mới có đẳng cấp bát phẩm sơ cấp, nhưng sau khi tổ hợp, chỉ cần cho nó đủ linh lực thì nó có thể tạo ra một lớp phòng ngự bát phẩm đỉnh phong.

Chỉ cần có đủ linh lực, đứng trước Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp mức độ này thì Thánh thành không bao giờ thất thủ vẫn không gì phá nổi!

Đáng tiếc bây giờ Tống Thư Hàng mới chỉ có cảnh giới ngũ phẩm, dù có tám hạt nhân nhưng cũng chỉ cung cấp được một lượng linh lực có hạn mà thôi.

Còn nữa… Tống Thư Hàng nghèo mạt rệp, không có linh thạch dắt lưng quần. Bây giờ hắn không thể đốt linh thạch để cung cấp linh lực cho thánh thành không bao giờ thất thủ được.

“Tóm lại vẫn khổ vì nghèo.” Tống Thư Hàng than thở đầy chua xót: “Nếu được mang Xích Tiêu Kiếm tiền bối vào đây thì tốt rồi.”

Sau khi được bổ sung năng lượng, Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở trạng thái sung mãn hoàn toàn có thể chọi chính diện với đám Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp này.

Nhưng mà… dù sao Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng là trợ giúp đến từ bên ngoài. Nếu đưa cả nó vào thiên kiếp thì uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên đến mấy lần, làm cho đám người đang độ kiếp này chết còn nhanh hơn.

Ken két!

Sau tiếng kim loại bị bóp méo vang lên, thuẫn vảy rồng chống đỡ thành công hai pháp Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp, lực xung kích từ cú va chạm giữa thiên kiếp và thuẫn vảy rồng cũng bị Thánh thành không bao giờ thất thủ ngăn lại.

Tống Thư Hàng và Lý m Trúc ở bên dưới bình an vô sự.

Tống Thư Hàng thở hắt ra.

Hắn hoàn toàn không hề chuẩn bị bất cứ thứ gì cho lần độ kiếp này.

Một trong những con át chủ bài là mũ Bình Thiên của mỹ nhân rắn công đức còn chưa bổ sung năng lượng xong. Nếu có cơ hội thì hắn phải tìm đại lão cái gì cũng có thể bán hỏi xem có cách nào để bổ sung năng lượng nhanh hơn hay không.

Trên người hắn không có linh thạch, không đủ để chống đỡ cho thánh thành không bao giờ thất thủ giải phóng cảnh giới bát phẩm trong thời gian dài.

Cũng vì không có linh thạch mà Diệt Thần pháo được Bạch tiền bối two tặng cho ngày nào chẳng có đất dụng võ.

Con át chủ bài bảo mệnh là thế giới hạch tâm vừa gặp thế giới thiên kiếp đã co vòi chuồn mất từ lâu.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thì không thể mang vào dùng được.

Tiêu thật rồi.

“Công Đức – Đại Nhật!” Bên cạnh vang lên tiếng hô lớn của Cật Qua Thánh Quân.

Một thoáng sau, trên người hắn bộc phát ra ánh sáng công đức chói mắt, biến thành một vầng mặt trời nhỏ.

Hơn ba trăm phát Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp đang đánh về phía hắn đều nổ tung.

Thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều so với mấy tháng trước.

Lột bỏ thân xác cũ, chuyển hóa thân thể thành thuần công đức chi thể, thực sự có lợi vượt quá sức tưởng tượng.

…

Khi Cật Qua Thánh Quân dùng Công Đức – Đại Nhật làm nổ tung hơn ba trăm Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp, trên bầu trời lại vang lên tiếng ù ù.

Một khắc sau, Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân dùng mắt thường cũng nhìn thấy toàn bộ kiếp vân trên bầu trời ngưng tụ lại.

Cuối cùng, kiếp vân hóa thành một bàn tay lớn che trời lấp đất.

Kiếp lôi ngưng tụ trong bàn tay khổng lồ kia, biến thành Chưởng Tâm Lôi rung động ầm ầm.

Trong Chưởng Tâm Lôi này có sức mạnh thiên kiếp ngũ hành, có tâm ma kiếp mê hoặc quỷ dị, trong mơ hồ còn cảm giác được nhát cắt không gian. Không chỉ vậy, giữa thiên địa dường như có từng đạo pháp tắc hội tụ lại rồi dung nhập vào trong đó.

Tống Thư Hàng nuốt ực một ngụm nước miếng.

Tính ra thì Chưởng Tâm Lôi này lớn cỡ cả một thành phố.

Lấy thân Tống Thư Hàng ra so với Chưởng Tâm Lôi kia, có khi cả tro bụi cũng chẳng còn.

Đùa gì chứ? Thứ này chính là pháo bản đồ cỡ thành phố đấy! Nó mà nện xuống thì cả một thành phố sẽ bị xóa sổ ngay.

Dù là bom nhiệt hạch thiên kiếp cường hóa biến dị phóng đại cũng vẫn kém xa uy lực của Chưởng Tâm Lôi này.

Mà nhìn từ hiệu quả choán ngợp thị giác, Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp siêu to khổng lồ này còn kinh khủng hơn gấp trăm nghìn lần.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao thiên kiếp thất phẩm lên bát phẩm và bát phẩm lên cửu phẩm lại phải chuyển vào một không gian riêng. Với hiện thế mà nói, thiên kiếp có đẳng cấp như thế này chẳng khác gì thiên tai tận thế.

“Thời điểm đánh cược thật sự đã tới rồi.” Cật Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Hắn lắc mình biến hóa, biến thân thành dáng vẻ khổng lồ như một hòn đảo nhỏ.

Nhưng khi so sánh với Chưởng Tâm Lôi pháo bản đồ cấp thành phố trên bầu trời, thân thể của Cật Qua Thánh Quân vẫn nhỏ bé biết bao.

Cật Qua Thánh Quân: “Uy lực bậc này hẳn là tương đương với một đòn toàn lực của Kiếp Tiên cửu phẩm. Trong tình huống bình thường, thiên kiếp đẳng cấp này sẽ không xuất hiện trong thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm. Trừ khi là người tu luyện dạng yêu nghiệt, cảnh giới bát phẩm mà có sức chiến đấu cửu phẩm độ kiếp thì mới gặp phải thiên kiếp thế này. Mà dù là dạng yêu nghiệt kia độ kiếp thì thiên kiếp kiểu này cũng phải dùng làm đòn chốt hạ mới đúng. Thiên kiếp hôm nay nhiệt tình quá.”

Cật Qua Thánh Quân tự nhận mình không phải là loại yêu nghiệt thiên tài tuyệt thế gì… chí ít thì hắn cảm nhận được thực lực của mình hiện tại vẫn chưa lên đến cửu phẩm.

E rằng đây là nanh vuốt sắc bén của thiên kiếp sau khi cường hóa mà bây giờ mới để lộ ra.

Quả nhiên, thiên kiếp vĩnh viễn tàn bạo hơn so với tưởng tượng của con người.

Sau đó, Cật Qua Thánh Quân nhắc nhở Tống Thư Hàng: “Trước đòn công kích này ta cũng không dám chắc là mình chống đỡ được. Bá Tống đạo hữu, dốc toàn lực mà ứng phó đi.”

Tống Thư Hàng: “Ta cảm thấy… dù ta có dốc toàn lực ứng phó thì hiệu quả cũng chẳng đáng là bao.”

Tuy nói như vậy, nhưng đối mặt với thiên kiếp pháo bản đồ cấp thành phố kia, Tống Thư Hàng vẫn không hề nao núng.

Hắn chết nhiều nên năng lực chịu đựng ở mặt này mạnh lắm.

Hắn không những không từ bỏ mà còn ra sức suy nghĩ cách giải quyết.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, nếu có đủ sức mạnh công đức, cô có dám chắc ngăn được đòn trên trời kia không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên là chọn tha thứ cho cô ấy ~” @#%× Tiên Tử hát lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Được rồi, mặc dù nghe hơi bị lạc đề nhưng Tống Thư Hàng có thể hiểu được ý của tiên tử.

Ý của cô hẳn là nếu có đủ năng lượng thì có thể nắm chắc.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, Chưởng Tâm Lôi pháo bản đồ cấp thành phố giáng xuống.

“Công Đức – Đại Nhật!” Cật Qua Thánh Quân gầm lên, ánh sáng công đức trên người toàn lực bộc phát.

Vầng mặt trời nhỏ công đức lại dâng lên.

Thể tích của mặt trời nhỏ càng lúc càng lớn, chỉ trong thời gian ngắn, nó đã to bằng một nửa Chưởng Tâm Lôi siêu to khổng lồ trên bầu trời.

Chưởng Tâm Lôi khổng lồ VS mặt trời công đức.

Sóng xung kích cuồng bạo suýt nữa đã thổi bay Tống Thư Hàng và Lý m Trúc ở bên dưới.

“Gay rồi, tiêu rồi!” Đột nhiên, Cật Qua Thánh Quân ở giữa không trung hô lớn.

Tống Thư Hàng: “?”

“Bị một âm thanh kì dị quấy nhiễu, không phải là tâm ma, thế thì là cái gì nhỉ?” Cật Qua Thánh Quân cắn răng nói.

Một khắc sau, hắn bị Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp đè nghiến xuống.

Chưởng Tâm Lôi đột phá Công Đức Đại Nhật, ép lên người hắn.

Cả Cật Qua Thánh Quân to như hòn đảo nhỏ và Chưởng Tâm Lôi siêu to khổng lồ đều giáng xuống từ không trung.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, chuẩn bị hình thức công đức phụ thân.” Tống Thư Hàng nói.

Cược đi, thắng thì sống sót, thua thì chuẩn bị viết di chúc!

Chương 1668: Chưa từng chơi hệ phụ trợ

“Xin lỗi Bá Tống đạo hữu, sợ rằng lần này ta không thể bảo vệ được các ngươi rồi.” Cật Qua Thánh Quân âm thầm cười khổ.

Thân thể của Cật Qua Thánh Quân bây giờ là công đức chi thể, bản thân hắn chính là ánh sáng công đức, theo lý thuyết thì tâm ma kiếp hoàn toàn không thể ảnh hưởng được tới hắn, nhưng khi đối phó với Chưởng Tâm Lôi siêu to khổng lồ kia, trong Chưởng Tâm Lôi bỗng phát ra âm thanh kì dị quấy nhiễu trạng thái Công Đức – Đại Nhật của hắn.

Dù Cật Qua Thánh Quân đã nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, nhưng cao thủ giao tranh, chỉ phân tâm trong nháy mắt thôi cũng đủ trí mạng rồi.

Trạng thái thế lực ngang bằng ban đầu bị đánh vỡ, Cật Qua Thánh Quân bị Chưởng Tâm Lôi cưỡng chế áp xuống.

Dù nhận hết đòn này, Cật Qua Thánh Quân vẫn có thể tiếp tục chống đỡ. Sau khi thân thể hóa thành công đức, lực phòng ngự và thể chất đều tăng lên rất nhiều, sẽ không chết đi dễ dàng như vậy.

Nhưng Tống Thư Hàng và cô bé kia ở bên dưới thì muốn tránh cũng không tránh được.

Một khi hắn rơi xuống, Tống Thư Hàng và cô bé kia biết chống cự thế nào đây?

Cảm giác thất bại sâu sắc dấy lên trong lòng Cật Qua Thánh Quân.

“Cật Qua tiền bối, ta tới đây!” Đúng lúc ấy, Tống Thư Hàng ở bên dưới kêu lên.

Sau đó, hắn kích hoạt toàn bộ lực lượng của viên Công Đức Kim Toản Kim Đan trong thể nội rồi rót vào trên thân mỹ nhân rắn công đức.

Không gian độ kiếp này có linh khí cực kì dồi dào, nếu có thể tu luyện ở đây thì làm chơi ăn thật.

Chính vì vậy Tống Thư Hàng mới có thể duy trì pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cầm cự đến bây giờ, thậm chí trong quả cầu vàng công đức còn có thể rút ra một chút lực lượng.

“Đi đi @#%$ Tiên Tử! Chi viện cho Cật Qua tiền bối đi!” Tống Thư Hàng dốc hết toàn lực gào lên bằng thứ ngôn ngữ viễn cổ trúc trắc, muốn gọi tên của mỹ nhân rắn công đức.

“Là @#%x, ngươi học ngôn ngữ viễn cổ cho tử tế vào!” mỹ nhân rắn công đức tung người nhảy lên, lướt về phía Cật Qua Thánh Quân.

Đôi cánh trên eo cô dang rộng, biến lớn. Bên dưới đuôi còn có một con cá voi mập nho nhỏ được triệu hoán ra.

Mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng tiếp cận Cật Qua Thánh Quân, khi vừa đến gần, cô cong đuôi một cái, quăng cá voi mập dưới chân về phía Cật Qua Thánh Quân đánh “vèo” một cái.

“Chít chít chít!” Con cá voi mập công đức cỡ nhỏ phát ra tiếng kêu cổ quái, đâm sầm vào Cật Qua Thánh Quân rồi… dung hợp luôn.

Đồng thời, mỹ nhân rắn công đức kết ấn bằng hai tay, thi triển Công Đức Phụ Thể Hóa Thân pháp trong Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật.

Cật Qua Thánh Quân từng sử dụng chiêu này để giáng lâm đến ánh sáng công đức của người khác từ xa, ngưng tụ ra một hóa thân để quyết đấu với Đông Qua Thánh Quân vào đêm trăng tròn.

Sau đó mỹ nhân rắn công đức cũng dùng chiêu này. Cô đã dung nhập thẳng vào thân thể của Cật Qua Thánh Quân, khống chế cơ thể của hắn, biến hắn thành một con cá mập Bì Bì.

Chính vì trải nghiệm thần kì đó mà mỹ nhân rắn công đức tiến hóa mới biến ra một con cá voi mập.

Đây chính là phương pháp cuối cùng mà Tống Thư Hàng có thể nghĩ ra.

Hắn muốn để mỹ nhân rắn công đức hỗ trợ Cật Qua tiền bối, tăng cường sức chiến đấu cho Cật Qua tiền bối để đánh đánh nổ thiên kiếp từ chính diện một phen.

Ý tưởng của Tống Thư Hàng rất tốt.

Lý luận của hắn không thành vấn đề.

Nhưng khi thao tác thực tế thì lại xảy ra chút vấn đề nho nhỏ.

Mỹ nhân rắn công đức đưa cá voi mập công đức dung nhập vào thân thể của Cật Qua Thánh Quân. Bây giờ thân thể của Cật Qua Thánh Quân là công đức chi thể, không khác nào một cụm ánh sáng công đức vô cùng lớn.

Mà con cá voi mập công đức kia thì là một phần thân thể của mỹ nhân rắn công đức, nó vừa hợp thể với Cật Qua Thánh Quân là cô có thể thi triển bí pháp ngay.

Bí pháp Công Đức Phụ Thể Hóa Thân thành công cực kì thuận lợi.

Nhưng ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức đảo phụ thành chính, nhận luôn quyền khống chế cả chỉnh thể.

Xưa nay cô chưa chơi hệ phụ trợ bao giờ.

“Thiên kiếp tiếp theo để ta tới gánh! Ngươi nghỉ ngơi đi.” @#%x Tiên Tử nói.

Cật Qua Thánh Quân: “???”

Từ từ, thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm này là thiên kiếp của ta thật sao?

Nghe cứ sai trái thế nào ấy nhỉ?

Sao ta thấy mình mới giống kẻ đang ăn ké thiên kiếp vậy hả?

Dù nghĩ như vậy, nhưng Cật Qua Thánh Quân vẫn giao quyền chủ đạo cho @#%x Tiên Tử.

Bởi vì hắn biết thân phận thật sự của @#%x Tiên Tử.

Sau khi tiếp xúc với mạng công đức, Cật Qua Thánh Quân đã biết @#%x Tiên Tử là ai, cũng biết quyển thứ chín của Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức thuật là do mấy vị đại lão tuyệt thế như Bắc Phương Đại Đế sáng tạo riêng cho @#%x Tiên Tử.

May nhờ có vị tiên tử này, hắn mới có cơ hội tấn thăng lên cửu phẩm.

Thậm chí, chính vì mỹ nhân rắn công đức không cần trường sinh chi đạo để lại trong mạng công đức nên Cật Qua Thánh Quân mới có cơ hội tiếp xúc với nó.

…

Sau khi cá voi mập của mỹ nhân rắn công đức hợp thể với Cật Qua Thánh Quân, bèn liên tục rút sức mạnh công đức từ chỗ Cật Qua Thánh Quân.

Cô thúc đẩy mũ Bình Thiên trên đầu, rót một lượng sức mạnh công đức vô cùng lớn vào mũ Bình Thiên.

Hình thức nữ đế công đức được mở ra, mũ Bình Thiên rung nhẹ, sau đó một bộ đế bào hoa lệ khoác lên mình @#%x Tiên Tử.

“Nhìn cho kĩ phương thức sử dụng Công Đức – Đại Nhật đây, nó có rất nhiều biến hóa. Ta chỉ biểu diễn một lần, ngươi học được bao nhiêu thì phải dựa vào chính bản thân ngươi.” Mỹ nhân rắn công đức nói.

Một thoáng sau, cô tiếp nhận mặt trời công đức khổng lồ của Cật Qua Thánh Quân.

Mặt trời hình cầu đang đối kháng với Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp bỗng nhiên xoay tròn.

Công Đức Đại Nhật điên cuồng xoay tròn quả nhiên có thể đỡ được lực lượng của Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp siêu to khổng lồ, thân thể Cật Qua Thánh Quân ổn định trở lại, không tiếp tục rơi xuống nữa.

Cật Qua Thánh Quân yên lặng tiến vào trạng thái học tập.

Công Đức Đại Nhật xoay tròn bắt đầu không ngừng triệt tiêu Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp khổng lồ.

“Thư Hàng, đao!” mỹ nhân rắn công đức kêu lên.

Tống Thư Hàng lấy song đao của Ô Tặc Bạo Quân ra, thuận tay thả hai phát Dưỡng Đao thuật cho chúng thức tỉnh, sau đó thi triển ngự đao thuật, phóng chúng về phía mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức nhận lấy song đao, một luồng đế đạo đao khí đường đường chính chính hiển hiện.

Sau đó cô xoay hai cổ tay.

Phừng! Phừng!

Trên song đao bùng lên ánh lửa vàng rực.

“Phần Thiên Hỏa Diễm đao?!” Tống Thư Hàng trừng to mắt.

@#%x Tiên Tử nắm giữ đao pháp này từ bao giờ vậy?

Trước kia cô không thể nào thi triển được Phần Thiên Hỏa

Diễm đao, cầm cả Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không thể chém ra được. Thế mà bây giờ song đao trên hai tay cô đều bùng cháy ánh lửa của Phần Thiên Hỏa Diễm đao, đã thế trông lại còn vô cùng thông thạo.

“Ê Grào! Tiểu tử chịu chết đi!” Từ miệng mỹ nhân rắn công đức phát ra giọng nói của Cật Qua Thánh Quân, sau đó cô vung song đao, chém mạnh về phía không trung.

Hai đạo đao khí vàng kim phóng lên tận trời, chém về phía Chưởng Tâm Lôi siêu to khổng lồ.

Nhìn kĩ có thể phát hiện Phần Thiên Hỏa Diễm đao của @#%x Tiên Tử khác với bản gốc, đặc biệt là khi trong hai đao này còn hòa quyện cả sức mạnh công đức.

Hai đạo đao khí kết thành một dòng cuồn cuộn trên đường đi.

Đao diễm đâm vào Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp rồi nổ tung, bùng cháy.

Bầu trời biến thành một biển lửa vàng rực.

Đó chính là đao ý đốt cháy cả bầu trời thật sự.

Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp dạng pháo bản đồ cấp thành phố bị hai đao này chém vỡ.

Ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức khống chế Công Đức Đại Nhật xoay tròn xông tới ép Chưởng Tâm Lôi vỡ nát hoàn toàn. Ngay cả sóng xung kích còn sót lại cũng bị ngăn cản hết.

“Đỡ được rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Lại chống đỡ được một đợt.

Bây giờ hắn đã không còn nghĩ bao giờ mình mới độ xong thiên kiếp từ bát phẩm lên cửu phẩm nữa, hắn chỉ biết dốc toàn lực chống đỡ hết đợt này đến đợt khác, kiên trì cho đến cuối cùng.

Chưởng Tâm Lôi pháo bản đồ kết thúc.

Kiếp vân trên không trung lại cuồn cuộn dâng lên, từng cụm kiếp vân khổng lồ hơn hiển hiện, bắt đầu dồn lực lượng cho đợt thiên kiếp tiếp theo.

Đồng thời, linh lực trong thế giới thiên kiếp cũng sôi trào lên.

Linh lực trong toàn bộ thế giới ngưng tụ lại, dũng mãnh lao về phía Cật Qua Thánh Quân trên không trung.

Thiên kiếp cửu phẩm cực kì khác biệt với thiên kiếp ở các cấp trước đó.

Thiên kiếp cửu phẩm không chỉ là một loại khảo nghiệm mà còn là một quá trình tiến hóa.

Kiếp thứ nhất qua đi, Huyền Thánh có thể ngưng tụ Kiếp Tiên sinh cơ trong thể nội.

Kiếp thứ hai qua đi, trong thể nội Huyền Thánh kết thành "kiếp cốt", kiếp cốt này còn được gọi là "giấy thông hành xuyên qua không gian".

Tương tự như Kiếp Tiên sinh cơ, sau khi độ kiếp xong, Huyền Thánh tấn thăng thành Kiếp Tiên, phối hợp với kiếp cốt này thì có thể sử dụng lực lượng không gian.

Dòng linh lực khổng lồ vô tận trong thế giới thiên kiếp dung nhập vào thể nội Cật Qua Thánh Quân, mở kiếp cốt trong thân thể hắn.

Uy lực của kiếp thứ hai càng mạnh thì chất lượng của kiếp cốt được sinh ra càng cao. Trong chuyện này thì thiên kiếp rất công bằng.

"A~" Cật Qua Thánh Quân rên lên một tiếng kìm nén.

Quá trình mở kiếp cốt là phần thưởng... nhưng cũng là một phần của thiên kiếp!

Kiếp cốt được sinh ra đi kèm với nỗi đau đớn tột cùng, đó là nỗi đau mà cường giả cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm cũng không thể chịu đựng được.

Từng đợt đau đớn cực hạn sẽ tiêu hao thể lực của Huyền Thánh rất nhanh.

Cật Qua Thánh Quân nghiến răng chịu đựng đau đớn, miệng mím thật chặt... trong không gian độ kiếp chỉ có Tống Thư Hàng và @#%x Tiên Tử, nếu hắn phun ra một tràng kêu thảm thiết thì mất mặt đến mức nào chứ?

"A a a á ~" Cật Qua Thánh Quân đang suy tư thì mỹ nhân rắn công đức trên lưng hắn đã thốt ra một tràng rên la thảm thiết, đó là bốn tiếng kêu thảm kinh điển của Tống Thư Hàng.

Cật Qua Thánh Quân: "..."

Không hiểu sao bây giờ hắn còn mất đi cả mong muốn được kêu la. Không cần phải nhẫn nại luôn, vì hắn căn bản không muốn kêu la gì nữa.

“Nhưng mà… kiếp cốt chỉ mở trên thân ta thôi sao?” Cật Qua Thánh Quân lại nhìn Tống Thư Hàng và Lý m Trúc bên dưới.

Tống Thư Hàng và Lý m Trúc không hề chịu ảnh hưởng.

“Xem ra dù có độ kiếp cùng nhau, nhưng nếu thực lực chưa đạt bát phẩm thì không thể mở kiếp cốt được.” Cật Qua Thánh Quân ngầm hiểu.

Tống Thư Hàng và Lý m Trúc chưa đạt cảnh giới, không có cơ sở để mở kiếp cốt.

Bởi vì dù sao thì Tống Thư Hàng cũng là một tên Kiếp Tiên rởm thôi mà.

…

Trên lưng Cật Qua Thánh Quân, mỹ nhân rắn công đức siết chặt đôi song đao của Ô Tặc Bạo Quân trong tay.

Ban nãy không phải là cô diễn trò kêu thảm, mà là suýt chút nữa đã rên la thành tiếng. Con cá voi mập công đức của cô vẫn còn đang duy trì trạng thái hợp thể với Cật Qua Thánh Quân.

Nỗi đau do mở kiếp cốt truyền thẳng đến người cô thông qua mối liên hệ giữa cá voi mập và Cật Qua Thánh Quân.

Hôm nay cô nằm không cũng ăn đạn.

Ấm ức chết đi được!

Cô có công đức chi thân, dù thân thể có vỡ nát cũng không cảm nhận được đau khổ, ai ngờ hôm nay lại nếm mùi cay đắng vì cộng hưởng giác quan.

Nhưng có nỗ lực thì sẽ có hồi báo.

Từng cơn đau đớn đang ập đến này có lẽ cũng không phải là đau đớn uổng công.

Dường như trong cơ thể cá voi mập cũng đang mọc lên một đoạn kiếp cốt nho nhỏ.

Sau khi kiếp cốt ngưng tụ thành công… chính là kiếp cuối cùng trong thiên kiếp cửu phẩm!

Chương 1669: Ba năm… ba năm á?

Dựa theo kinh nghiệm của các đại lão lưu truyền từ viễn cổ đến nay, thiên kiếp cửu phẩm bình thường chia làm ba kiếp.

Kiếp đầu tiên là hóa phàm thành tiên, sinh ra Kiếp Tiên sinh cơ trong thể nội của Huyền Thánh bát phẩm.

Kiếp thứ hai là hoán cốt, ngưng tụ kiếp cốt, có được giấy thông hành xuyên qua không gian.

Kiếp thứ ba được gọi là “Thiên Nhật chi kiếp”, bình thường chính là kiếp cuối cùng của Kiếp Tiên. Sau khi độ kiếp thành công, Kiếp Tiên có thể gửi nguyên thần lên bầu trời, dùng pháp tắc ngưng tụ một ngôi sao bản mệnh. Từ đó về sau, lực lượng của Kiếp Tiên không còn bị ràng buộc trong bản thể, thậm chí dù có giết chết thân thể thì cũng khó mà giết chết được Kiếp Tiên.

Mà kiếp này cũng giống như cái tên của nó… một kiếp kéo dài đến một nghìn ngày.

80% Huyền Thánh bát phẩm độ kiếp tấn thăng Kiếp Tiên đã ngã xuống trong kiếp cuối cùng ấy.

Lúc này, giữa không trung, Cật Qua Thánh Quân ngửa cổ lên trời thét dài một tiếng, tiếng cá mập hú đinh tai nhức óc vang vọng toàn bộ thế giới độ kiếp.

Kiếp vân trên bầu trời cuồn cuộn dâng cao, lôi kiếp ngũ hành đùng đùng vang dội như đang phối nhạc cho Cật Qua Thánh Quân.

Tống Thư Hàng đặt sự chú ý cao độ lên bầu trời.

Nếu Tạo Hóa Tiên Tử mà đang ở đây thì có khi còn soạn ra được một bài nhạc riêng cho Cật Qua Thánh Quân ấy chứ.

Hắn quay lại nhìn Lý m Trúc.

Lý m Trúc trở mình vùi trong mộng đẹp. Có lẽ trong mộng con bé đang ăn tiên trân yến… bởi vì thi thoảng nó lại chép miệng gọi Biệt Tuyết Tiên Cơ, còn mút ngón tay trông đến là say sưa ngon lành.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau tiếng thét dài của Cật Qua Thánh Quân, kiếp cốt trong thể nội của hắn cũng được tạo thành.

Trên kiếp cốt ấy khắc phù văn pháp tắc không gian thần bí nhất, trông to hơn kiếp cốt của Huyền Thánh độ thiên kiếp cửu phẩm khác rất nhiều. Dù sao thì Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp khổng lồ ban nãy cũng không phải chuyện chơi.

Thiên kiếp mạnh bao nhiêu, kiếp cốt hoành tráng bấy nhiêu, đó là chuyện rất công bằng.

Trên thân Cật Qua Thánh Quân, mỹ nhân rắn công đức thở phào một hơi thật khẽ.

Cuối cùng thì cơn đau chồng chất tầng tầng lớp lớp kia cũng kết thúc, trong thể nội con cá voi mập của cô cũng sinh ra một cây kiếp cốt. Nhưng nếu ví kiếp cốt của Cật Qua Thánh Quân như cải trắng, thì kiếp cốt của cá voi mập chỉ như cái mầm giá mà thôi.

Nhưng mầm giá cũng là kiếp cốt, nó có thể yếu hơn nhiều, nhưng bản chất lại như nhau.

Rốt cuộc cô không chịu khổ uổng công.

Mặt khác, mỹ nhân rắn công đức cảm thấy lẽ ra Tống Thư Hàng mới là người phải chịu nỗi đau đớn kia mới đúng. Cô chỉ là ánh sáng công đức, Tống Thư Hàng mới là bản thể, mà chịu đau chẳng phải là thiên phú của hắn hay sao?

Thân thể của Cật Qua Thánh Quân lại bơi một vòng trong không trung.

Tinh thần của hắn hơi mệt mỏi. Nỗi đau ban nãy vượt qua cực hạn chịu đựng của hắn, suýt nữa đã khiến hắn ngất lịm đi vì đau.

Nhưng hắn không có thời gian để nghỉ ngơi.

Vì đợt thiên kiếp thứ ba đã tới gần trong gang tấc.

Thân thể Cật Qua Thánh Quân bơi đi giữa không trung, trong thế giới thiên kiếp nổi lên gió lớn.

Cái chăn trên người Tống Thư Hàng bị thổi bay phần phật, hắn cảm thấy toàn thân rét căm căm… không hổ là thiên kiếp cửu phẩm, kiếp thứ ba còn chưa bắt đầu mà hắn đã thấy lạnh hết cả người.

Tống Thư Hàng nắm thật chặt cái chăn trên người, nương chiếc chắn mỏng manh cố tìm cho mình một chút ấm áp.

“Bá Tống đạo hữu, tiếp theo chính là kiếp cuối cùng.” Cật Qua Thánh Quân trên trời lên tiếng.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì hai mắt sáng ngời lên: “Đây là kiếp cuối cùng ư?”

Sao thiên kiếp cửu phẩm mà ít kiếp vậy?

Cũng có nghĩa là, chỉ cần chống đỡ được kiếp cuối cùng này thì Tống *hôm nay lại sống sót* Thư Hàng!

Nhưng nếu thiên kiếp cửu phẩm chỉ có ba chiêu thì ắt hẳn chiêu thứ ba chính là tất sát.

“Dựa theo kinh nghiệm của các tiền bối thì kiếp thứ ba tên là Thiên Nhật chi kiếp.” Cật Qua Thánh Quân chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Nghe xong cái tên này, trong lòng hắn dấy lên dự cảm không lành.

“Kiếp thứ ba sẽ kéo dài ròng rã một nghìn ngày, đôi khi dài hơn, đôi khi ngắn hơn một chút. Nếu chịu đựng được thì vũ hóa thành tiên, trở thành người tu luyện đứng trên đỉnh cao của chư thiên vạn giới. Nếu như thất bại thì hóa thành tro bụi, thân tử đạo tiêu, không có cơ hội phục sinh nữa.” Cật Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Dưới Thiên Nhật chi kiếp, không có cơ hội hồi sinh!

Một khi bỏ mình chính là thân tử đạo tiêu thật sự, không khác gì thiên khiển, đã thế còn không có cơ hội hồi sinh.

“Một nghìn ngày.” Tống Thư Hàng ngửa cổ ngó trời, tâm tình rối rắm.

Kiếp thứ nhất cộng với kiếp thứ hai còn chưa tới một ngày mà hắn đã cửu tử nhất sinh.

Kiếp thứ ba dài đến một nghìn ngày thì chống đỡ làm sao nổi?

“Hay là mình viết di chúc trước nhỉ?”

Mặt khác, Tống Thư Hàng lại thấy thật là đúng dịp, bởi vì ba năm sau đúng vào lúc hắn tốt nghiệp đại học. Nếu như… hắn có thể sống sót ra ngoài, không biết có kịp đến tham gia buổi lễ tốt nghiệp của mình không.

Ba năm sau thì em gái đã hai tuổi rồi, chắc là nó sẽ đáng yêu lắm nhỉ?

Ba năm nữa… có lẽ tên Công Tử Hải kia đã thăng cấp thành công, không biết có còn cơ hội để bắt hắn hay không.

Tư duy của Tống Thư Hàng lại nhảy lan man.

Trên bầu trời, Cật Qua Thánh Quân chậm rãi nói: “Mặc dù đạo phòng ngự của Đông Qua trông có vẻ cực đoan, bởi vì cơ hồ hắn đã bỏ qua tất cả thủ pháp công kích mà tập trung vào phòng ngự. Nhưng ta cảm thấy khi độ thiên kiếp cửu phẩm thì hắn sẽ có ưu thế rất lớn.”

Thuật pháp phòng ngự dạng mai rùa của Đông Qua Thánh Quân rất phù hợp cho kháng chiến trường kì.

Thiên Nhật chi kiếp đúng là được sáng tạo riêng cho Đông Qua Thánh Quân.

“Đến rồi.” Cật Qua Thánh Quân hô lên.

Kiếp vân trên bầu trời ngưng tụ dày đặc khiến cho cả bầu trời như sà thấp xuống.

Kiếp lôi hóa thành biển lôi đình mênh mông, ánh điện chớp nháy khắp nơi chiếu rọi cả đất trời.

Một tiếng “Ầm” rền vang.

Kiếp lôi trên cả bầu trời đồng thời giáng xuống.

Nhưng giáng được một nửa, kiếp lôi lại dừng khựng lại.

Bọn chúng ngưng lại ở đó không giáng tiếp, vô số kiếp lôi quấn lấy nhau, ánh điện lóe lên không ngừng.

“Đừng bảo là muốn phóng thích một loạt hàng trăm cái Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp dạng pháo địa đồ cấp thành phố đấy nhé.” Tống Thư Hàng có dự cảm không lành.

Đây mới chỉ là bắt đầu của Thiên Nhật chi kiếp thôi đấy!

Rầm rầm rầm rầm!

Tiếng sấm vang rền.

Kiếp lôi ngưng tụ thành một cụm, cuối cùng hóa thành màu tím đen.

Trong kiếp lôi tím đen ngập tràn lực lượng phá hoại thuần túy, như là thiên địch của tu sĩ, chỉ nhắm vào một mình tu sĩ.

Thuộc tính ẩn của kiếp lôi: sát thương tu sĩ +100.

“Tử Tiêu thần lôi... nghe đồn chỉ khi nhân vật tuyệt thế có thiên mệnh chi tư độ kiếp mới có thể xuất hiện thiên kiếp này.” Cật Qua Thánh Quân chậm rãi nói.

Mỗi vị nhân vật tuyệt thế có thiên mệnh chi tư đều không đi theo lối thường. Bọn họ ở cảnh giới bát phẩm đã có thực lực khô máu chính diện với các đại lão cửu phẩm. Chỉ cần thăng cấp lên cửu phẩm, cơ hồ mỗi người bọn họ đều có thể bước lên đạo riêng, tiến vào cảnh giới Trường Sinh Giả.

Khi họ đang nói chuyện, Tử Tiêu thần lôi trên trời đã bắt đầu giáng xuống.

Mỗi đạo Tử Tiêu thần lôi đều có kích thước bằng một hòn đảo nhỏ, không chênh lệch nhiều với bản thể của Cật Qua Thánh Quân, mà số lượng Tử Tiêu thần lôi giăng đầy trời có khi phải lên đến một tỉ đạo.

Điều may mắn duy nhất chính là Thiên Nhật chi kiếp chỉ vừa mới bắt đầu, toàn bộ số Tử Tiêu thần lôi đó sẽ không giáng xuống cùng một lúc.

“Điện Công Đức!” @#%x Tiên Tử quát khẽ một tiếng.

Hình chiếu tòa Điện Công Đức của Thiên Đình viễn cổ khổng lồ ngưng tụ giữa không trung, bao phủ thânthể to lớn của Cật Qua Thánh Quân.

Nhưng hình chiếu của Điện Công Đức không chống đỡ được nhiều thời gian. Mười phát Tử Tiêu thần lôi giáng xuống đã đánh nát hình chiếu của Điện Công Đức.

“Điện Công Đức mười tầng!” @#%x Tiên Tử không hề nao núng, cực kì trấn tĩnh.

Hình chiếu Điện Công Đức đầu tiên vừa bị phá, hình chiếu của mười tầng Điện Công Đức khác đã hiện lên.

Nhưng đối với Tử Tiêu thần lôi thì một tầng hay nhiều tầng Điện Công Đức chẳng khác gì nhau cả.

Chỉ trong một sát na, mười tầng Điện Công Đức đã hóa thành tro bụi.

“@#%x Tiên Tử còn chống đỡ nổi không?” Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

“Đến lúc để thể hiện kĩ thuật thực sự rồi!” Mỹ nhân rắn công đức phát ra giọng nữ máy móc rất chi là cảm xúc, Tống Thư Hàng cũng không biết cô lại cắt được câu thoại cũ rích này ở đâu ra.

Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu lên.

Hoa văn trang trí trên trán cô sáng ngời.

Hoa văn này cô có được trong lần tiến hóa trước của trước.

Hoa văn ấy vô cùng xinh đẹp, còn ẩn chưa năng lực thiên phú, nhưng mỹ nhân rắn công đức chưa từng sử dụng lần nào.

Hoa văn giữa trán mỹ nhân rắn công đức “mở” ra như một con mắt.

Từ chỗ đứng của Tống Thư Hàng không nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng hắn và mỹ nhân rắn công đức liền thành một thể nên hắn có thể cảm nhận được hành động của cô.

Con mắt thứ ba… Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới Thánh Nhân lão gia. Lần trước khi Tống Thư Hàng dạo bước trên mây với Thánh Nhân lão gia, ngài vừa quay đầu lại thì có con mắt giữa trán y hệt như thế.

Không ổn rồi, hình như bụng lại bắt đầu đau rồi.

“Dao Trì tiên cảnh, hiện thân đi!” mỹ nhân rắn công đức nói.

Cật Qua Thánh Quân cảm thấy mình bị hút đi một nửa lực lượng chỉ trong nháy mắt.

Một thoáng sau, hình ảnh của Dao Trì tiên cảnh của Trình Lâm Nữ Đế hiện lên.

Đó không phải là Dao Trì tiên cảnh sắp sụp đổ mà Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng vào thám hiểm, mà là Dao Trì tiên cảnh đang trong thời điểm phồn hoa nhất.

Dao Trì tiên cảnh rộng lớn mênh mông, Dao Trì thì bao la tựa biển.

Ầm ầm!

Tử Tiêu thần lôi giáng xuống đầy trời bị Dao Trì nhận thầu sạch sẽ.

Từng đạo Tử Tiêu thần lôi to như hòn đảo nhỏ rơi xuống Dao

Trì chẳng khác gì trâu đất phi xuống biển. Tất cả đều bị nuốt chửng rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Mỹ nhân rắn công đức chưa bao giờ sử dụng năng lực thiên phú này từ khi có nó, không phải vì cô không muốn dùng mà là cô không dùng được.

Năng lượng trong mũ Bình Thiên hao hết mà Tống Thư Hàng không thể cung cấp được lực lượng khổng lồ như thế. Cho nên từ trước tới nay kĩ năng kia chỉ xếp xó không dùng, hôm nay mới là lần đầu thể hiện ra trước mặt thế nhân.

“Lợi hại quá, nhưng mà… không học được.” Cật Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Mỹ nhân rắn công đức hút năng lượng chỉ là cấp bậc Huyền Thánh, nhưng hình chiếu Dao Trì tiên cảnh lại hoàn toàn là uy lực cửu phẩm.

Tiếc là hắn không thể học được pháp thuật này.

Trên bầu trời, tiếng sấm vẫn rền vang.

Dường như thiên kiếp cảm ứng được biến hóa của người độ kiếp, nó cũng bắt đầu thay đổi.

Một sát na sau, có đến hơn mười triệu đạo Tử Tiêu thần lôi giáng xuống.

Theo sát sau đó là năm mươi triệu đạo Tử Tiêu thần lôi.

Sau đó nữa là hơn một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi.

Số lượng tăng dần.

“Tiên sư nó!” mỹ nhân rắn công đức cả giận quát lên. Lần này cô dùng giọng nói của Tống Thư Hàng.

Chương 1670: Lẽ nào đây chính là phương pháp độ kiếp trong truyền thuyết.

Thiên Nhật chi kiếp vừa mới bắt đầu mà đã long trọng thế này, giai đoạn sau còn độ cái khỉ gì nữa?

Trận thiên kiếp này kéo dài cả một nghìn ngày đấy!

Tử Tiêu thần lôi điên cuồng hạ xuống.

Hình chiếu Dao Trì tiên cảnh miễn cưỡng đỡ được bậc thang đầu tiên – mười triệu đạo Tử Tiêu thần lôi.

Nhưng năm mươi triệu đạo Tử Tiêu thần lôi tiếp theo lập tức phá nát Dao Trì tiên cảnh chỉ trong nháy mắt.

“A a a á ~” mỹ nhân rắn công đức ôm đầu phát ra bốn tiếng kêu thảm kinh điển của nhà họ Tống, sau đó từ từ gục xuống.

Tiếng kêu thảm thiết của cô khiến cho Cật Qua Thánh Quân ám ảnh sâu sắc… Thôi rồi, lần này đi đời thật sao?

Hắn tự nhận thân thể của mình không thể sánh bằng hình chiếu Dao Trì tiên cảnh, bây giờ ngay cả hình chiếu Dao Trì tiên cảnh cũng vỡ vụn, một khi năm mươi triệu đạo Tử Tiêu thần lôi và một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi nối nhau nện xuống thì sợ rằng hắn không thể nào ngăn nổi.

“May mà ta đã viết di chúc đâu đấy xong xuôi cả rồi.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Trước khi độ kiếp, hắn đã để lại một thanh “phi kiếm” ở một góc bí ẩn trong động phủ của mình.

Nếu hắn độ kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu, thì thanh phi kiếm này sẽ được kích hoạt, tự động bay thẳng đến chỗ Đông Qua Thánh Quân. Với lực phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân thì phi kiếm không thể nào làm tổn thương hắn được.

Trên phi kiếm có một phong di chúc, trong đó là đôi lời dặn dò Đông Qua Thánh Quân và cả… Bá Tống đạo hữu.

Bây giờ nghĩ lại thì những lời dặn dò Bá Tống đạo hữu đều dư thừa cả. Nếu hắn chết thì Bá Tống đạo hữu cũng chết chùm thôi.

Trừ phong thư này ra, trên phi kiếm còn có một ấn kí mà chỉ có một mình Đông Qua Thánh Quân xem hiểu. Đến lúc đó, Đông Qua Thánh Quân có thể dựa vào tin tức trong ấn kí này để kế thừa di sản của hắn.

Mặt khác, để đề phòng vạn nhất, nếu như thanh kiếm này kích hoạt thất bại thì sáu năm sau, điện thoại di động của hắn sẽ tự động gửi một tin nhắn cho Đông Qua đạo hữu, trong đó cũng có di chúc và ấn kí tin tức.

“Nhưng mà ta vẫn chưa viết di chúc xong. Có còn thời gian không?” Tống Thư Hàng vội vã la lên.

Di chúc phải viết thế nào? Viết xong thì làm sao mà gửi ra ngoài được?

Hắn có rất nhiều điều muốn viết.

Muốn viết cho ba mẹ, cho hai vị Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, linh quỷ của mình, Xích Tiêu Tử, muốn viết cho Thông Nương, Sở Sở, Tiểu Thải… cả Đậu Đậu, Hoàng Sơn tiền bối, Bắc Hà tiền bối, A Thất tiền bối và các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa.

Nhưng dù bây giờ hắn có viết thì cũng không gửi ra ngoài được.

Ngoài ra còn một vấn đề khác, đó là nếu hắn chết thì thế giới hạch tâm sẽ thế nào? Quy tiền bối và Thông Nương đang sinh sống trong thế giới hạch tâm có thể rời đi không?

Buồn ơi là sầu.

…

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên trở mình đứng dậy: “Hãy theo ta, hỡi biển rộng nghìn sao, lòng hướng phương xa những đứa con thời đại. Mộng còn đó rạng ngời ánh sáng, kiêu ngạo như ta chưa chiến bại bao giờ!”

Cật Qua Thánh Quân: “???”

Theo lời thoại phóng khoáng mạnh mẽ của mỹ nhân rắn công đức, giữa Dao Trì tiên cảnh sụp đổ, một đóa sen trắng mọc lên rồi bung nở những cánh hoa.

Có bóng người ẩn hiện giữa nhụy hoa, trông dáng người có vẻ như là con gái.

Sau khi xuất hiện, người con gái kia đưa tay đẩy lên đỉnh đầu một cái, mặc dù trên đỉnh đầu cô chẳng có thứ gì.

Ngay sau đó, lấy cô gái nọ làm trung tâm, ánh sáng như dòng nước chảy loang rộng ra.

Dao Trì tiên cảnh vụn vỡ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu chỉ trong chớp mắt.

Giữa Dao Trì tiên cảnh, từng đóa từng đóa sen trắng nối nhau mọc lên khiến cho Dao Trì tiên cảnh càng ngày càng cường đại, hình chiếu Dao Trì tiên cảnh cũng dần dần ngưng tụ thành vật thực.

Năm mươi triệu đạo Tử Tiêu thần lôi chưa kịp đột phá vị trí của Dao Trì tiên cảnh cũ vừa sụp đổ thì đã bị Dao Trì tiên cảnh mới sinh ra quấn lấy rồi nuốt chửng.

Mỹ nhân rắn công đức gài song đao của Ô Tặc Bạo Quân lên bên hông rồi ngẩng đầu cười vang: “Tại hạ Bá Tống, tuổi vừa mười tám, xin được chỉ giáo nhiều hơn. Nếu như ta có đắc tội chỗ nào thì các người đến đánh ta đi!”

Tống Thư Hàng: “…”

Được rồi, thấy mỹ nhân rắn công đức thế này là biết cô ấy tạm thời không sao rồi.

Ầm ầm.

Đợt thiên kiếp gồm một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi giáng xuống sát gót.

Một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi mà dung hợp lại thì thể tích còn lớn hơn cả Dao Trì tiên cảnh, nhưng trong quá trình kết hợp với nhau, bọn chúng không hề rối loạn. Những đạo Tử Tiêu thần lôi khác có thể chồng lên đạo Tử Tiêu thần lôi đầu tiên, khiến cho uy lực tăng lên rất nhiều!

Dù có bao nhiêu Tử Tiêu thần lôi đánh xuống, chúng đều có thể cùng lúc giáng xuống mục tiêu.

Đúng là thao tác level ác mộng! Ở một số phương diện, thiên kiếp chính là vô lý ngang ngược như vậy đó.

Hơn một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi đồng thời giáng xuống.

Số lượng một trăm triệu đủ để gây ra biến đổi về chất. Uy lực của chúng không chỉ đơn giản là $1 + 1 = 2$, thậm chí còn mạnh hơn mấy chục lần so với đợt năm mươi triệu đạo Tử Tiêu thần lôi trước đó.

Nhưng Dao Trì tiên cảnh mới còn mạnh hơn Dao Trì tiên cảnh đã sụp đổ trước đó một bậc.

Hơn một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi hạ xuống vẫn bị cuốn lấy rồi nuốt chửng gọn gàng trong nháy mắt.

Trên vương tọa trong cung điện ở Dao Trì tiên cảnh, cô gái được sinh ra từ đóa sen đang chống cằm nằm nghiêng.

Trên người cô khoác một bộ phượng bào hoa lệ.

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy mỹ nhân có nốt ruồi lệ - bản thể của @#%×Tiên Tử, trên người cô cũng mặc bộ trang phục ấy.

Bây giờ thì bộ phượng bào này đang nằm trong tay Bạch tiền bối, Bạch tiền bối cũng trở thành người quản lý chìa khóa của Dao Trì tiên cảnh.

Điều đáng nói là Bạch tiền bối mặc bộ phượng bào này lên trông đẹp không sao tả xiết, đẹp xúc động lòng người, đẹp đến nỗi ngay cả @#%×Tiên Tử cũng không sánh bằng…

Nói chung là đẹp nức lòng thiên hạ.

Từ từ, tư duy lại nhảy lung tung rồi.

Tống Thư Hàng nhìn cô gái trong cung điện ở hình chiếu Dao Trì tiên cảnh. Hiển nhiên cô gái này mới chính là hạt nhân của hình chiếu Dao Trì tiên cảnh.

“Đó là hình chiếu của Trình Lâm Tiên Tử sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Kí ức liên quan đến Trình Lâm trong đầu óc hắn hơi mơ hồ, nhưng chỉ cần tiếp xúc với những thứ có liên quan tới cô ấy thì hắn lại có thể nhớ lại ngay.

Có lẽ… có thể cầm cự đến cuối cùng.

Trong hư không, Cật Qua Thánh Quân lấy một chiếc bình nhỏ ra, dốc vài viên đan dược vào miệng để khôi phục linh lực trong cơ thể.

Bây giờ hắn to như hòn đảo nhỏ, cái bình kia lại chỉ có kích cỡ bình thường.

Tống Thư Hàng nghi ngờ không biết Cật Qua tiền bối uống bình đan dược đó vào rồi có hiệu quả khôi phục linh lực hay không.

Giữa hư không.

Một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi bị nuốt trọn.

Đợt tiếp theo gồm hai trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi… vẫn không thể đột phá tầng phòng ngự của Dao Trì tiên cảnh.

Thậm chí ba trăm triệu, bốn trăm triệu… đều như muối bỏ bể.

Mỹ nhân rắn công đức giãy giụa thân hình như con rắn nước: “Gọi ta là ba!”

Tống Thư Hàng khuyên can: “Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, đừng mà, cô còn cà khịa nữa thì ta sợ là thiên kiếp đại lão sẽ phát rồ lên mất.”

Rầm!

Trên không trung, gần một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi đột nhiên ầm ầm hạ xuống.

Một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi là số lượng Tử Tiêu thần lôi lớn nhất mà kiếp vân trên bầu trời có thể tạo ra trong một lần!

Quả nhiên, thiên kiếp đại lão phát rồ rồi!

Mấy câu cà khịa của mỹ nhân rắn công đức có vẻ có tác dụng.

Giống như trước đó, một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi chồng chất đánh xuống, lôi kiếp rơi chi chít xuống Dao Trì tiên cảnh, không ngừng nổ tung.

Lần này, Dao Trì tiên cảnh không chống đỡ được nữa.

Tiên cảnh lại sụp đổ.

Gay rồi.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử! Mau trùng sinh Dao Trì!” Tống Thư Hàng hô lên.

Trong cung điện ở Dao Trì tiên cảnh, hình chiếu Trình Lâm

Tiên Tử đứng lên bước đi.

Cô cứ đi một bước, lại có một đóa sen phù hiện dưới chân, nâng thân thể cô lên.

Bộ Bộ Sinh Liên… bản thánh liên.

Hình chiếu của Trình Lâm Tiên Tử xuất hiện ngay chính giữa Dao Trì tiên cảnh.

Nhưng lần này cô không tiếp tục trùng sinh Dao Trì, mà chỉ đứng lặng nơi đó, chẳng hề nhúc nhích.

Trong hư không, sáu trăm triệu Tử Tiêu thần lôi còn dư lại sau khi công phá hình chiếu Dao Trì tiên cảnh điên cuồng ập xuống Trình Lâm Tiên Tử.

Hình chiếu Trình Lâm Tiên Tử bị đánh vỡ tan.

Mà sáu trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi cũng biến mất không còn dấu vết.

Chỉ còn lại mấy dòng điện lấp lóe rơi xuống từ không trung.

Cật Qua Thánh Quân dựa vào nhục thân cường hãn có thể kháng lại những dòng điện này mà không cần dùng đến pháp khí.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, mau sửa Dao Trì đi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Dao Trì không còn, phải xây dựng lại ngay mới được.

Mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, đọc một câu bằng giọng đọc sách giáo khoa ngữ văn: “Một tiếng trống cổ vũ tinh thần, hai tiếng thì xìu, ba tiếng thì lụi.”

Mấy chữ cuối được đọc bằng chính giọng nói của @#%x Tiên Tử.

Cật Qua Thánh Quân: “Gì thế?”

Tống Thư Hàng: “…”

Nói cách khác, hình chiếu Dao Trì tiên cảnh chỉ có hai lần hiệu quả trong thời gian ngắn. Một lần gọi ra, một lần trùng sinh, sau đó nó sẽ tiến vào thời gian cooldown.

“Thời gian cooldown dài bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức: “Mười giờ sau ~ Chúng ta là bằng hữu, còn có thể chào nhau, chẳng tìm đâu nhung nhớ, cũng không còn ôm nhau ~”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta nghe ít nhạc cô đừng có lừa ta. Bài này không phải hát như thế!

Nhưng chí ít cũng biết phải mất mười tiếng cooldown thì mỹ nhân rắn công đức mới triệu hoán Dao Trì tiên cảnh được thêm một lần nữa.

Thời gian ngắn hơn nhiều so với đồng vàng hồi sinh của hắn.

Nhưng trong tình hình phải giành giật từng giây như ở thiên kiếp cửu phẩm này, mười tiếng đã là quá dài rồi.

Trên bầu trời, sau khi dốc một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi xuống thì cần một chút thời gian kiếp lôi mới ngưng tụ tiếp được.

Một chút thời gian ít ỏi này đủ cho Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân thở một hơi.

“Đợt tiếp theo mà vẫn là một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi thì ngài có ngăn được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cật Qua Thánh Quân: “Chỉ đành liều mạng thôi.”

Mỹ nhân rắn công đức nghĩ ngợi một lát, sau đó hai tay ôm đầu, mũ Bình Thiên lay động, cuối cùng cái đuôi cuốn thành một vòng.

“Lẽ nào đây là bí pháp phòng ngự ôm đầu ngồi xổm ư?” Cật Qua Thánh Quân hỏi. Đương nhiên trước đây hắn cũng đã thấy hình tượng khi nghìn năm đệ nhất thánh nhân tiền hiển thánh.

Nghìn năm đệ nhị, tam, tứ thánh đều dựa vào chiêu này để độ kiếp Huyền Thánh bát phẩm.

Chẳng lẽ chiêu này còn hữu hiệu với cả thiên kiếp cửu phẩm kia à?

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử này, cô học được chiêu này từ bao giờ đấy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đây là chiêu thức độ kiếp do con rối tiên tử sáng tạo ra.

Sau đó Bắc Phương Đại Đế cũng biết, Đại Đế lấy thân phận tiền bối giúp đỡ con rối tiên tử sáng tạo bí pháp phòng ngự ôm đầu ngồi xổm xuống, nắm giữ được bí pháp này.

Sau đó đồ đệ tước yêu Tiểu Thải của Tống Thư Hàng cũng biết bí pháp này, cô nàng được Bắc Phương Đại Đế dạy cho.

Mỹ nhân rắn công đức giơ ngón cái với Tống Thư Hàng.

Đùng!

Trên bầu trời, một đám Tử Tiêu thần lôi mới được sinh ra.

Đợt đầu tiên gồm hai mươi đạo Tử Tiêu thần lôi phóng xuống rào rào.

Mỹ nhân rắn công đức tiến vào trạng thái phòng ngự ôm đầu ngồi xổm xuống.

Nhưng sau một thoáng… cả cô và Cật Qua Thánh Quân bị nổ bay.

@#%x Tiên Tử không có chân, cho nên tư thế ngồi xổm không đúng chuẩn.

Chương 1671: Số Bá Tống cầu chi viện

Mỹ nhân rắn công đức: “!!!”

Cái công pháp này kì thị người tu luyện có đuôi phải không?

“A a a, không ngờ thần thiếp không làm được, không ngờ thần thiếp lại không làm được!” Mỹ nhân rắn công đức và Cật Qua Thánh Quân lãnh trọn mười phát Tử Tiêu thần lôi.

Trên người Cật Qua Thánh Quân có một vài pháp khí phòng ngự tự động kích hoạt, có loại dạng tấm thuẫn, có loại như cái bàn, có loại là áo giáp, tất cả pháp khí đều là tinh phẩm trong cấp bậc Huyền Thánh, có lực phòng ngự từ bát phẩm trở lên.

Nhưng đối mặt với Tử Tiêu thần lôi có sức phá hoại cửu phẩm, đám tinh phẩm này bị đánh nát hết món này đến món khác.

Cật Qua Thánh Quân lòng đau như cắt.

Chỗ pháp khí này tốn mấy trăm vạn linh thạch cửu phẩm đấy!

“Điện Công Đức mười tầng!” mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng bổ sung Điện Công Đức ngăn cản một đợt, tranh thủ được một chút xíu thời gian điều chỉnh.

…

Trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, trong kiếp vân trên bầu trời lại có hơn trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi chờ sẵn.

Tống Thư Hàng đưa thần thức quét qua một cái đã cảm nhận được hơn một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi đang rục rịch chuẩn bị phóng xuống.

“"@#%× tiền bối, để ta tới đỡ một đợt!” Cật Qua Thánh Quân lớn tiếng hô.

Thiên kiếp cửu phẩm như con ngựa hoang thoát cương, phô bày toàn bộ sức mạnh của nó. Đây hoàn toàn không phải là thiên kiếp từ bát phẩm lên cửu phẩm. Nếu Cật Qua Thánh Quân độ kiếp một mình thì uy lực của thiên kiếp chắc chắn sẽ không mạnh đến mức này.

Bây giờ mới là ngày đầu tiên của Thiên Nhật chi kiếp mà uy lực thiên kiếp đã thế này, gấp mấy lần uy lực ngày cuối của Thiên Nhật chi kiếp bát phẩm lên cửu phẩm bình thường rồi.

Đắng lòng.

Nhưng khi đối mặt với thiên kiếp dạng này, Cật Qua Thánh Quân vẫn có mấy con át chủ bài bảo mệnh.

Không có bài tẩy thì làm sao hắn dám chạy đi độ kiếp cơ chứ?

Hắn đã qua cái thời trẻ trâu bốc đồng từ lâu rồi.

Nhưng cái giá phải trả khi sử dụng bài tẩy này khá chát, chát đến nhói lòng.

Bình thường thì phải đến ngày cuối cùng của Thiên Nhật chi kiếp, thiên kiếp mới ép hắn phải dùng đến con bài tẩy kia, hắn sẽ dùng nó để liều một phen rồi tấn thăng lên Kiếp Tiên cửu phẩm.

Không ngờ đây mới là ngày đầu tiên trong Thiên Nhật chi kiếp mà bài tẩy đã bị ép ra rồi.

Mỹ nhân rắn công đức trả lời: “Ngươi tiếp nhận, chống đỡ một lát, chờ ta chuẩn bị một bí pháp.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Mỹ nhân rắn công đức chuyển quyền chủ đạo.

Cật Qua Thánh Quân hét dài một tiếng, hình thể bắt đầu dài ra.

Hình dáng của Cật Qua Thánh Quân vốn là một con cá voi mập kết hợp với hình rồng, chỉ trong thời gian ngắn đã biến thành một con rồng béo. Đồng thời, sau lưng hắn, một cặp cánh khổng lồ mở rộng ra.

Đó là khởi nguồn huyết mạch của Cật Qua Thánh Quân – hình thức ban sơ của Kình Thần kết hợp với hình thái chân long.

Trừ huyết thống Kình Thần, Cật Qua Thánh Quân còn có tổ tiên là chân long.

Nếu nói theo ngôn ngữ của thế giới hắc long thì hắn chính là loài máu lai quý báu.

Sau khi kéo dài thành hình dáng rồng béo, Cật Qua Thánh Quân linh hoạt bay một vòng trên không, lấy thân bày thành trận.

Ánh sáng công đức trên người hắn tỏa ra hóa thành những đường thẳng, đan thành một tấm lưới.

“Mạng công đức?” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Thấy Cật Qua Thánh Quân sử dụng mạng công đức, Tống Thư Hàng bỗng thấy diễn đồ kim đan trên tiểu kim đan thứ bảy Cổ U Long Phách của mình bắt đầu cộng minh với nó. Diễn đồ kim đan thế giới được kết nối của hắn có nguyên mẫu là mạng công đức.

“Cuối cùng… mạng công đức, hãy tỏa sáng cho ta!” Cật Qua Thánh Quân quát lên, năng lượng công đức khổng lồ trên người hắn bộc phát.

Đó là pháp thuật bộc phát nhờ thiêu đốt thọ nguyên.

Cật Qua Thánh Quân thiêu đốt gần năm nghìn năm thọ nguyên, biến thành lực lượng ào ào không dứt.

Năm nghìn năm thọ nguyên… chỉ nghĩ thôi đã đau lòng đến không thở nổi. Năm nghìn năm đấy! Không phải là năm nghìn tệ đâu!

Cũng may sau khi tấn thăng lên Kiếp Tiên sẽ có thọ nguyên vạn năm trở lên dài đằng đẵng. Bây giờ mà không thiêu đốt thọ nguyên để chết trong thiên kiếp thì mới đúng là trắng tay.

Trên thực tế thì vị Huyền Thánh nào độ kiếp tấn thăng lên Kiếp Tiên cửu phẩm cũng sẽ dùng đến phương thức thiêu đốt thọ nguyên để bộc phát sức mạnh.

Trong thiên kiếp nghìn ngày dài dằng dặc, không liều mạng thì làm sao mà chống đỡ cho được?

Độ là mạng sống, đốt là thọ nguyên!

Năm nghìn năm thọ nguyên đổi lấy nguồn linh lực khổng lồ, rót hết vào mạng công đức.

Trên mạng lưới rộng lớn vô cùng, hết tiết điểm này đến tiết điểm khác theo nhau sáng lên.

Cùng lúc đó, sự cộng minh giữa tiểu kim đan thứ bảy của Tống Thư Hàng và mạng công đức Cật Qua Thánh Quân giăng ra trên bầu trời càng ngày càng mạnh. Tiểu kim đan bắt đầu từ từ nóng lên!

“Xong rồi.” Cật Qua Thánh Quân cắn răng nói.

Thọ nguyên bị thiêu đốt, cảm giác suy yếu dâng lên như thể thân thể đã bị đào rỗng.

…

Đúng lúc đó, Tử Tiêu thần lôi trên bầu trời lại giáng xuống.

Mười triệu đạo Tử Tiêu thần lôi mở màn.

Sau đó là năm mươi triệu nối gót theo sau.

Tiếp đến sẽ là đại quân một trăm triệu Tử Tiêu thần lôi dọn bãi.

Thân mình Cật Qua Thánh Quân vội vàng lùi lại, tất cả các tiết điểm trên mạng công đức cùng nhau cộng minh,

Ầm ầm ầm!

Tử Tiêu thần lôi rơi vào trong lưới, bị bắt lại.

Sau khi rơi vào lưới, từng đạo Tử Tiêu thần lôi nổ tung.

Nhưng mạng công đức kia cứng rắn vô cùng, không những Tử Tiêu thần lôi không thể làm hư hại nó mảy may, mà những tiết điểm trên mạng công đức còn giống như những lỗ đen không đáy, bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng của Tử Tiêu thần lôi và cung cấp lại cho nó.

Mạng công đức được cường hóa thậm chí còn mở rộng diện tích ra một khoảng.

Thuật pháp đan mạng công đức của Cật Qua Thánh Quân chính là tin tức hắn thu hoạch được từ trường sinh đạo bị để lại trong mạng công đức.

Dựa vào mạng công đức này, trong trường hợp bình thường, Cật Qua Thánh Quân có nằm dài ra đó cũng nhẹ nhàng qua độ được thiên kiếp bát phẩm lên thất phẩm.

“Cật Qua tiền bối đỉnh quá.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong thời điểm sống còn, Cật Qua tiền bối đúng là một người… à nhầm, đúng là một con cá mập đáng tin.

Hắn đưa tay ấn lên bụng mình.

Diễn đồ kim đan trên tiểu kim đan thứ bảy đang nóng bỏng như có thể phát sinh dị biến bất cứ lúc nào.

Viên tiểu kim đan thứ sáu thần huyết Cổ Vu nằm cạnh kim đan thứ bảy cũng chịu ảnh hưởng mà bắt đầu nóng lên. Diễn đồ kim đan mã QR trên nó từ từ tỏa sáng.

Tống Thư Hàng yên lặng vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công, cố nén tiểu kim đan đang rục rịch xuống,

Chúng mày làm ơn ngoan ngoãn chút đi.

Có gì chờ độ kiếp xong rồi nói tiếp.

…

Cật Qua tiền bối đang đan lưới bắt mồi như một con ong chăm chỉ.

Đợt thứ hai gồm năm mươi triệu đạo Tử Tiêu thần lôi giáng xuống vẫn bị mạng công đức ngăn lại và hấp thu.

Trong lúc đó, thân mình Cật Qua Thánh Quân không ngừng bay qua bay lại để cường hóa mạng công đức.

“Một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi vẫn chống đỡ được. Sau đó khi một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi giáng xuống thì phải thiêu đốt thọ nguyên một lần nữa để cường hóa mạng công đức.” Cật Qua Thánh Quân thầm tính trong lòng.

Đây mới là tư thế đúng đắn khi đi độ kiếp.

Đi một bước phải tính mấy bước.

Mỗi bước đi đều phải dự tính sẵn bước kế tiếp đặt vào đâu, mới có thể chống đỡ thiên kiếp lâu dài.

Đùng!

Đúng như dự tính của Cật Qua Thánh Quân, một trăm triệu đạo Tử Tiêu thần lôi bị ngăn lại.

Sau đó, một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi giáng xuống ngay lập tức.

“Chính vào lúc này đây! Thiêu đốt một vạn năm thọ nguyên, cản lại cho ta!” Cật Qua Thánh Quân thét dài một tiếng.

Vạn năm thọ nguyên chuẩn bị sẵn sàng, thiêu đốt cạn kiệt thành năng lượng tràn vào mạng công đức, cường hóa nó và tăng thêm rất nhiều tiết điểm.

Một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi rơi xuống mạng công đức như một cơn mưa.

Hai phương vừa tiếp xúc với nhau, Cật Qua Thánh Quân đã vững lòng.

“Phen này đỡ được!”

Hắn cảm giác được một cách rõ ràng, mạng công đức có thể chống đỡ được.

Một tỉ đạo Tử Tiêu thần lôi không còn là mối lo.

Bây giờ phải đề phòng thiên kiếp biến hóa. Trong Thiên Nhật chi kiếp, thiên kiếp sẽ không ngừng được tăng cường.

“Tiếp theo, thiên kiếp sẽ cường hóa thành trạng thái gì? Nó sẽ tăng số lượng thần lôi ư? Hay là thay đổi hình thái kiếp lôi đây?” Cật Qua Thánh Quân thầm nhủ.

“Từ từ đã… đây là động đất à?!” Tống Thư Hàng ở phía dưới đột nhiên lên tiếng.

“Hỏng rồi!” Cật Qua Thánh Quân thét lớn.

Cùng lúc ấy, Tống Thư Hàng chụp lấy Lý m Trúc, đưa con bé lên vai, chân đạp hư không, phóng thẳng lên trời.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú được Tống Thư Hàng dẫn dắt trấn xuống mặt đất.

Ầm!

Ngay khi Thánh thành không bao giờ thất thủ vừa mới áp xuống, dung nham và hỏa diễm đã phun trào từ trong lòng đất, uy lực không kém gì so với Tử Tiêu thần lôi.

Đây là hỏa kiếp dung hợp với thổ kiếp, không phải từ trên trời rơi xuống mà là từ dưới đất phun lên. Toàn bộ không gian này đều là không gian thiên kiếp. Cho nên thiên kiếp sẽ không chỉ đơn giản là từ trên trời giáng xuống, nó có thể chui ra từ bất cứ vị trí nào, bất cứ góc độ nào.

Thậm chí theo thời gian trong Thiên Nhật chi kiếp, nói không chừng còn có thiên kiếp xuất hiện ngay bên trong thân thể của người độ kiếp nữa kia.

Thánh thành không bao giờ thất thủ chống đỡ được ba hơi thở vẻn vẹn, sau đó tan tành thành từng mảnh vụn.

Chúng phân hóa ra thành những đốm sáng, quay trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, Cương Thủ, đao ý khôi giáp.

Tống Thư Hàng thi triển toàn bộ công pháp luyện thể và phòng ngự của mình ra, đồng thời dùng Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm thay đao, múa Nghịch Lân Đao Pháp.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bổ sung thêm Ngịch Kình Kim Thân, Tiên Quy Kim Thân, Bạch Hổ Kim Thân… ba mươi ba loại bí pháp có thể bộc phát đều được Tống Thư Hàng kích hoạt.

Thể chất của hắn bây giờ miễn cưỡng chống đỡ được ba mươi ba loại kim thân bùng nổ cùng một lúc.

Nhưng thế vẫn còn chưa đủ.

“Ta cần lực lượng cường đại hơn, mạnh hơn!” Tống Thư Hàng nghiến chặt răng.

Kim đan của tu sĩ ngũ phẩm còn một thuật pháp bùng nổ trong tuyệt cảnh.

Đó là dẫn nổ kim đan, phóng thích uy lực cấp tự bạo.

Ưu thế của Tống Thư Hàng chính là hắn có đến bảy viên tiểu kim đan.

Hay là dẫn nổ một viên nhỉ?

Trong thể nội của hắn, hai viên tiểu kim đan thứ sáu và thứ bảy đồng loạt lóe lên điên cuồng, sôi trào bỏng rát.

…

Trong thế giới hắc long, ở bên ngoài tầng khí quyển tà năng.

Tà ma chuột Hamster thu kiếm bằng động tác rất ngầu, sau đó duỗi móng vuốt phất vạt bào kiếm sĩ, cất hai viên Hắc Long linh thạch đi.

“Chủ nhân của ta vẫn chưa về, không ổn tí nào.” Tà ma chuột Hamster lẩm bẩm.

Cảnh giới trong thể nội sắp sửa không ép xuống được nữa rồi.

“Chủ nhân của ta ơi, ngài mau đáp lại ta đi. Cứ thế này thì ta không nhịn được mà tấn cấp mất thôi.” Tà ma chuột Hamster cầu nguyện với chủ nhân Bạch tiền bối two nhà mình.

Lần này, cuối cùng lời nguyện cầu của nó cũng truyền tới tai chủ nhân.

“Ủa? Số Hamster? Ngươi không ép được cảnh giới nữa rồi à? Thời gian đã qua lâu thế rồi sao?” Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu nó.

“Đúng vậy đó chủ nhân ơi, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.” Số

Hamster hưng phấn nói.

“Ngươi chờ một lát, bên ta sắp xong việc rồi… Ơ? Cái gì đấy?” Bạch tiền bối two nói.

Một loáng sau, trước mặt Số Hamster hiện lên một bảng chọn.

“Số Bá Tống xin chi viện, có muốn giúp không? Có/Không?”

Cái này mà còn cần phải hỏi sao?

Đương nhiên là không rồi!

Chương 1672: Trời mưa rồi, thiên kiếp và sinh vật Cửu U rất hợp cạ đó

Lần trước tà ma chuột Hamster trượt tay chọn ‘Có’, cuối cùng nhìn thấy bản mặt Tống Thư Hàng in rõ cái vẻ “Ta hiểu nhất định là ngươi chọn ‘Không’”, thế là nó ấm ức mất ngủ suốt một đêm, bây giờ nhớ tới vẫn còn ám ảnh.

Lần này nó thề là mình sẽ không trượt tay nữa.

‘Có’ là cái gì? Hôm nay nó nhất định sẽ không để ý tới!

Nếu hôm nay mà còn chọn ‘Có’ thì nó chính là… dế nhũi Cửu U!

Dế nhũi Cửu U chính là tà ma mà Số Hamster xem thường nhất. Chúng nằm tít dưới tầng chót của chuỗi thức ăn ở thế giới Cửu U, đến con giòi Cửu U cũng đánh không nổi.

Cho nên hôm nay chỉ có một đáp án, cũng chỉ có duy nhất một đáp án, đó chính là ‘Không’!

Nghĩ tới đây, Số Hamster vươn móng vuốt về phía chữ ‘Không’.

Nhưng ngay khi vuốt sắp chạm vào lựa chọn thì nó dừng khựng lại.

Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu nó: “Ơ? Đây là cái gì? Thư Hàng gửi tin cầu cứu cho ngươi à?”

“So sánh với lựa chọn giữa ‘có’ và ‘không’, đương nhiên là việc trả lời chủ nhân của ta quan trọng hơn rồi.” Số Hamster thầm nghĩ.

Thế là nó gật đầu: “Đúng vậy ạ, thưa chủ nhân.”

“Sao hắn lại gửi tin cầu cứu cho ngươi chứ? Quan hệ của các ngươi tốt đến mức ấy từ bao giờ thế? Có cả chức năng cầu cứu từ xa nữa cơ à?” Bạch tiền bối two tò mò hỏi.

Trong ấn tượng của Bạch tiền bối two, từ sau khi gặp Tống Thư Hàng thì Số Hamster vẫn luôn nghĩ đến một ngày có thể đè đầu cưỡi cổ hắn, chiến thắng hắn ở lôi đài, hai đứa có quan hệ cạnh tranh với nhau kia mà?

“Thưa chủ nhân… lần trước ta quét diễn đồ kim đan mã QR của Tống Thư Hàng, không cẩn thận trượt tay kết bạn với hắn luôn.” Số Hamster nghiến răng nghiến lợi nói. Trượt tay, chắc chắn là do trượt tay!

“Diễn đồ kim đan mã QR? Thao tác như kết bạn ấy hả? Thú vị đấy, để lúc nào về ta tìm hắn xem thử cái diễn đồ kim đan đó là thế nào… Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng đang làm gì thế? Sao lại cầu cứu ngươi?” Bạch tiền bối two lại hỏi.

Số Hamster lắc đầu: “Ta cũng không biết nữa. Trước đó hắn có một viên tiểu kim đan biến thành lưu ly kim đan, sắp sửa độ kiếp, ta lo hắn sẽ dẫn thiên kiếp tới, cuốn cả ta vào, cho nên tạm thời cách xa hắn ra.”

“Ừm, lựa chọn chính xác đấy. Nếu ngươi bị hắn cuốn vào thiên kiếp thì kế hoạch của ta đi tong mất. Nhưng cảm giác được cầu cứu này hay ho đấy, ngươi chọn ‘Có’ xem kết quả thế nào. À đúng rồi, ta có một bộ pháp khí đây này, nếu Tống Thư Hàng cần trợ giúp thì ngươi có thể đưa nó cho hắn.” Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, bên cạnh Số Hamster truyền đến một luồng dao động không gian.

Một thanh đao chém tàu chiến dài hai trăm mét xuất hiện ngay cạnh Số Hamster – thánh kiếm Chung Yên!

Số Hamster nhìn thanh kiếm to khủng hoảng trong tay mà sắc mặt phức tạp vô cùng, trong đầu nó còn văng vẳng lời dặn dò của Bạch tiền bối two.

Một lát sau, nó cắn răng nhấn mạnh xuống lựa chọn ‘Có’.

Phải phải phải, không sai đâu đúng rồi, hôm nay nó là một con dế nhũi Cửu U!

Mệnh lệnh của chủ nhân ta tuyệt đối đúng, cho nên người sai không phải hắn mà là cái thế giới vặn vẹo này! Còn cả số Bá Tống nữa!

“Ta chính là một con dế nhũi Cửu U! Ri ri ri ~” Số Hamster kêu ri rỉ.

Bạch tiền bối two: “???”

Số Hamster nhà mình làm sao thế này? Hôm nay uống nhầm thuốc à?

Trong lúc hắn còn đang suy tư thì đột nhiên Số Hamster biến mất tăm.

Thánh kiếm Chung Yên nó giẫm dưới chân cũng biến mất cùng với nó.

…

Trong Cổ U thần bí.

Bạch tiền bối two: “Hả?”

Bạch tiền bối bên cạnh hắn nhìn hắn với vẻ khó hiểu: “Sao thế?”

“Số Hamster nhà ta biến mất.” Bạch tiền bối two nói: “Cảm giác này… như là bị cuốn vào phòng tối Thiên Đạo hoặc là thế giới thiên kiếp ấy. Ta có dự cảm không lành.”

“Trước khi con hamster nhà ngươi biến mất thì nó đang làm gì?” Bạch tiền bối hỏi.

Bạch tiền bối two: “Ta bảo nó chọn ‘Có’, đồng ý đi trợ giúp Tống Thư Hàng…”

Hai vị Bạch tiền bối đồng thời chìm vào một sự im lặng chết chóc.

Bạch tiền bối suy đoán: “Có thể Thư Hàng tiểu hữu lại bị cuốn vào thế giới thiên kiếp của ai đó rồi.”

“Ta đang lo lắng chuyện này đấy.” Bạch tiền bối two day day huyệt thái dương.

Số Hamster chọn ‘Có’, nếu nó bị cuốn vào thế giới thiên kiếp thì coi như tiêu.

Bởi vì Số Hamster là sinh vật Cửu U.

Nếu nó tiến vào thế giới thiên kiếp thì sẽ biến thành tro bụi chỉ trong tích tắc.

Mà quan trọng hơn là khi thiên kiếp gặp phải sinh vật Cửu U, uy lực sẽ tăng cao, thậm chí còn cao gấp mấy lần!

Bạch tiền bối nghĩ ngợi một lát rồi chỉ tay một cái, gọi phân thân của mình ra.

“Đi thế giới hắc long tìm Thư Hàng tiểu hữu, xem có manh mối gì không.” Bạch tiền bối nói.

Bạch tiền bối phân thân vươn vai một cái: “Dù thấy hơi phiền, nhưng nếu là Thư Hàng tiểu hữu thì ta sẽ đi một chuyến xem sao.”

Dứt lời, thân mình hắn hòa vào không gian, sau đó biến mất.

Bạch tiền bối two cau mày, nếu là thế giới thiên kiếp thì chính hắn cũng không thể nhúng tay vào được.

To chuyện rồi đây!

…

Trong thế giới thiên kiếp của Cật Qua Thánh Quân.

Tử Tiêu thần lôi ở phía trên bị mạng công đức của Cật Qua Thánh Quân ngăn lại, không ngờ kiếp hỏa lại phun lên từ dưới đất tạo thành thế giáp công hai mặt.

Tống Thư Hàng kích hoạt liền một lúc ba mươi ba loại bí pháp bộc phát kim thân, thậm chí còn đang cân nhắc xem có nên tự bạo kim đan hay không.

Đúng lúc này, bên cạnh hắn rung nhẹ một cái, sau đó một thanh kiếm khổng lồ dài đến hai trăm mét bỗng nhiên xuất hiện từ trong không khí.

Thanh kiếm khổng lồ kia vừa hiện thân thì đã cộng minh với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Thánh kiếm Chung Yên!”

Dù bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này đã đưa cho Bạch tiền bối two, nhưng về bản chất thì chúng vẫn là pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Nó vừa xuất hiện thì có thể trở thành chiến lực của Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Sau khi hiện thân, thánh kiếm lập tức cảm ứng được tâm ý của hắn, biết rằng hắn đang cần lực lượng để trấn áp kiếp hỏa.

Thế là thanh kiếm dài hai trăm mét tự mình vung lên.

Một kiếm chém xuống tạo nên hơn một vạn đạo kiếm ý, vạn vật đều nghênh đón khí tức của Chung Yên.

Vạn đạo kiếm khí đính chặt trên mặt đất, ngưng tụ mà không tan, hệt như hàng vạn cây trụ phong ấn.

Kiếp hỏa không thể đột phá phong ấn của hàng vạn đạo kiếm khí trong thời gian ngắn!

Khác với Thánh thành không bao giờ thất thủ cần có linh lực của Tống Thư Hàng duy trì, thánh kiếm Chung Yên tự mang nguồn năng lượng vô cùng cường đại.

Keng ~ Thánh kiếm hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao, bay trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng, phát ra tiếng kiếm ngân nhè nhẹ để bày tỏ tâm tình vui vẻ của mình.

Tống Thư Hàng đặt tay lên thánh kiếm.

Kiếm và hắn tâm ý tương thông, huyết mạch tương liên.

Tống Thư Hàng trượt tay một cái, thi triển Dưỡng Đao thuật theo bản năng, vừa đơn giản lại vừa quen thuộc. Dạo này mỗi lần Xích Tiêu Kiếm tiền bối hoàn thành nhiệm vụ thì Tống Thư Hàng đều thưởng một phát Dưỡng Đao thuật như vậy.

Cho nên vừa thấy thánh kiếm Chung Yên nhảy nhót vui vẻ thì hắn tiện tay tri triển luôn.

Sau khi nhận Dưỡng Đao thuật, tiếng ngân của thánh kiếm Chung Yên còn vang vọng hơn.

Nó cũng ăn Dưỡng Đao thuật, cũng truyền lại ý niệm rằng nó cực kì thoải mái cho Tống Thư Hàng.

“Quả nhiên Dưỡng Đao thuật chính là biến chủng của Dưỡng Kiếm thuật, thậm chí có khi hai loại thuật pháp này chẳng khác gì nhau cũng nên.” Tống Thư Hàng nghĩ vậy.

Dù là đao hay kiếm thì đều sử dụng được hết.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn hoài nghi Dưỡng Đao thuật dùng được cả cho thuẫn, cung tên, áo giáp… nếu có cơ hội thì hắn phải thử một lần.

Mặt khác, khi đặt tay lên thánh kiếm Chung Yên, Tống Thư Hàng cảm nhận được hạch tâm cường đại bên trong nó.

Ở vị trí chuôi kiếm có cái gì đó đang đập thình thịch mạnh mẽ như một trái tim.

“Thì ra là thứ này.” Tống Thư Hàng liếc mắt một cái đã nhận ra nó là thứ gì.

Đó là trái tim dự bị của đại lão hành tinh mọc mắt.

Một thời gian trước khi Thực Tiên yến mở ra, đại lão hành tinh mọc mắt bị giam trong phòng tối, Chung Yên thần giáo mất đi "thần linh", giáo chúng chìm trong tuyệt vọng.

Nhân cơ hội này, Bạch tiền bối two đã thiết kế một ván cờ, dùng kế lừa lấy trái tim dự bị này từ Chung Yên thần giáo.

Hắn muốn nghiên cứu quả tim này, sau đó gắn nó lên mặt trời nhỏ số Ngươi Bận Không T2333, để mặt trời nhỏ trở thành một đại sát khí chân chính.

Nhưng trời xui đất khiến thế nào mà Tống Thư Hàng lại có được trái tim dự bị của đại lão hành tinh mọc mắt này, còn dung hợp nó với chiến xa Hà Long Thần Hành của hắn.

Về sau, Tống Thư Hàng mang chiến xa Hà Long Thần Hành đã dung hợp trái tim dự bị của đại lão hành tinh mọc mắt ra đổi với Bạch tiền bối.

Bây giờ xem ra Bạch tiền bối two còn chưa cấy ghép quả tim dự bị kia.

May là Bạch tiền bối two chưa cấy ghép mất quả tim, thánh kiếm Chung Yên mới có thể phát huy toàn bọ sức mạnh, trở thành trợ lực lớn của Tống Thư Hàng trong lần độ kiếp này.

"Nhưng làm sao Bạch tiền bối two biết ta cần hỗ trợ chứ? Lại còn truyền tống thánh kiếm tới đây giúp ta một tay nữa?" Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

"Ối giời ơi đây là nơi quái quỷ nào?" Lúc này, một giọng nói thảng thốt vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, số Hamster xuất hiện.

Vừa mới thò mặt ra, toàn thân nó đã phát ra tiếng bốc cháy xèo xèo, lông tóc cháy đen hết cả.

Thiên kiếp là thứ có lực khắc chế tuyệt đối với sinh vật Cửu U.

Trong thế giới thiên kiếp này, khắp nơi đều là khí tức và lực lượng của thiên kiếp, chẳng khác nào Địa Ngục đối với tà ma chuột Hamster.

"Sao ngươi lại tới đây?" Tống Thư Hàng vội vàng thò tay tháo cái chăn trên người xuống rồi trùm lên người Số Hamster.

Chiếc chăn mô phỏng chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán này có năng lực che giấu khí tức cực mạnh, còn có sức phòng ngự nhất định.

Sau khi trùm chăn lên thì tổn thương trên người tà ma chuột Hamster cũng không lan rộng ra nữa.

“Sao ta lại tới đây? Ngươi còn dám hỏi sao ta lại tới đây hả cái đồ không có lương tâm này?!” tà ma chuột Hamster bùng nổ ngay tắp lự: “Ta đúng là đồ dế nhũi Cửu U ngu xuẩn, thế mà ta lại đi chọn giúp ngươi!”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Tà ma chuột Hamster liếc Tống Thư Hàng trắng mắt: “Cay hết cả mắt.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn vung tay lên một cái, thấy pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đang bám quanh người, che kín cả người hắn từ đầu đến chân.

“Đây là đâu mà ta cứ có dự cảm không lành thế nhỉ?” Số Hamster lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ngươi muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Nói nhảm!” Số Hamster cả giận gào lên.

Tống Thư Hàng: “Thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm.”

“Ôi đậu xanh!” Số Hamster phát ra tiếng gào không phù hợp với hình thể của nó chút nào.

Chương 1673: Ông chú Thư Hàng khéo hiểu lòng người

“Vì sao ngươi lại xuất hiện trong thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm chứ? Ngươi là một tên Huyền Thánh rởm cơ mà?! Mau nói cho ta biết rốt cuộc chuyện này là sao đây?!” Số Hamster giận dữ hét lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Không biết vì sao, thấy dáng vẻ giận dữ của Số Hamster, hắn lại nhớ đến cái video chuột chũi gào thét rất nổi tầm mấy năm về trước…

“Thực ra là vì ta nhận được tin tức xin trợ giúp của Cật Qua Thánh Quân, sau đó trượt tay nhấn ‘Có’ nên mới bị kéo vào đây.” Tống Thư Hàng giải thích đơn giản lý do vì sao mình lại xuất hiện trong thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm cho Số Hamster biết.

Nghe xong, Số Hamster im lặng mãi mà chẳng thốt ra được nửa lời.

Tống Thư Hàng đột nhiên ngộ ra chân lý: “Đừng bảo là ngươi cũng trượt tay nên mới vào đây đấy nhé?”

Số Hamster trùm chăn ngẩng đầu nhìn trời.

Ấm ức quá, khó chịu quá, lần này không phải là ta trượt tay đâu!

“Cảm ơn ngươi, xin lỗi vì đã hại ngươi bị cuốn vào đây.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu của Số Hamster. Hắn đoán ra nguyên nhân rồi, chắc chắn Số Hamster đã nhận được khung lựa chọn có nội dung kiểu như “Bá Tống cầu cứu”, sau đó nó nhấn “Có”.

Trong lòng Số Hamster lại càng ấm ức hơn.

“Nếu chúng ta có thể sống sót từ thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm mà ra ngoài, ta hứa sẽ nắm giữ thật tốt hai viên lưu ly kim đan, không để cho chúng phát tin tức lung tung nữa.” Tống Thư Hàng hạ giọng nói.

“Thiên kiếp từ bát phẩm lên cửu phẩm còn bao lâu nữa mới kết thúc?” tà ma chuột Hamster đau lòng hỏi.

“Chắc là còn 999 ngày nữa.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Nói cách khác, Thiên Nhật chi kiếp vừa mới bắt đầu thôi à?” tà ma chuột Hamster nói tiếp: “Thôi chết chắc rồi, hết cứu, viết di chúc đi.”

Chủ nhân của ta ơi, lần này ta chết chắc rồi. Ta sẽ thân tử đạo tiêu trong thiên kiếp, kiếp sau cũng không thể hầu hạ ngài được nữa, bởi vì ta không có kiếp sau.

“Đừng từ bỏ hi vọng, dù chỉ còn một tia hi vọng thì chúng ta cũng phải nắm lấy.” Tống Thư Hàng nói xong, đặt tay lên thánh kiếm Chung Yên, nhìn chằm chằm kiếp hỏa dưới chân.

Hơn vạn đạo kiếm khí chỉ có thể phong bế kiếp hỏa trong một thời gina ngắn, không biết sẽ bị đột phá lúc nào, hắn phải luôn luôn cảnh giác.

“Thiên Nhật chi kiếp mới có ngày đầu tiên mà đã mạnh thế này, sau đó ta lại còn vào đây… không cứu nổi đâu.” Số Hamster thở dài, nói tiếp: “Đừng quên ta là tà ma Cửu U, hơn nữa ta còn sắp độ ma kiếp. Với trạng thái của ta bây giờ mà bị cuốn vào thiên kiếp thì uy lực của thiên kiếp sẽ gia tăng gấp bội. Tóm lại, nhân lúc uy lực của thiên kiếp còn chưa cường hóa thì ngươi viết di chúc nhanh lên còn kịp.”

“Có lẽ còn cách khác.” Tống Thư Hàng nhanh chóng lấy một đồng vàng hồi sinh cho tà ma chuột Hamster rồi giải thích vội vàng: “Cầm lấy đồng vàng hồi sinh, trước khi thiên kiếp cường hóa, ta sẽ giết ngươi. Nếu ngươi có thể rút được thời gian hồi sinh là mười năm thì có thể tránh được trận thiên kiếp này rồi.”

Nghe Tống Thư Hàng nói xong, hai mắt tà ma chuột Hamster sáng ngời lên. Nó vội nhận lấy đồng vàng rồi nói: “Lạy giời, số Bá Tống đúng là một thiên tài, trò lắt léo thế này mà ngươi cũng nghĩ ra! Xem ra không chỉ có vẻ ngoài của ngươi già đi mà đầu óc cũng đã trưởng thành hơn nhiều rồi. Nhanh nhanh nhanh, nhân lúc thiên kiếp chưa cường hóa, ngươi đâm một đao cho ta chết đi!”

Tống Thư Hàng: “???”

Không chỉ có vẻ ngoài già đi?

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy.

Tống Thư Hàng vươn tay nắm Lão Viên Thánh Sư kiếm, đâm một phát vào Số Hamster.

Chỉ cần không chết dưới thiên kiếp, Số Hamster có thể sử dụng đồng vàng hồi sinh, chỉ cần ném được ra mặt trái là nó được cứu rồi.

Keng!

Mũi kiếm đâm vào bụng Số Hamster, sau đó phát ra tiếng kim loại va nhau, còn tóe cả lửa.

Tống Thư Hàng ngu mặt.

Hắn đâm không hề nương tay, kiếm ấy dốc hết toàn lực, mà thanh kiếm trong tay hắn là pháp khí bát phẩm Lão Viên Thánh Sư kiếm sắc bén vô song.

Nhưng trên bụng Số Hamster có sắc đen lóe lên. Đó là ánh sáng phòng ngự trên bát phẩm, chặn đứng kiếm này của hắn.

“Thôi chết, ta còn chưa gỡ pháp khí phòng ngự và phù bảo mà chủ nhân cho.” Số Hamster nhanh chóng gỡ hết trang bị và pháp khí xuống, nhét vào trong một chiếc nhẫn nhỏ.

Sau đó nó nắm chặt đồng vàng hồi sinh, giơ cao lên, để lộ cái bụng của mình: “Nhanh lên, mau đâm ta, nhớ nhặt xác cho ta và đừng có làm mất trang bị đấy nhé.”

Tống Thư Hàng gật đầu rồi lại rút kiếm ra.

Đúng lúc này, đất trời chấn động, toàn bộ không gian độ kiếp dường như cũng rung chuyển theo.

Sau đó, một cây cột cháy rừng rực từ kiếp vân phóng thẳng xuống.

Cây cột này cưỡng chế phá tan lớp phòng ngự của mạng công đức mà cắm thẳng xuống đất.

Trên đó bùng lên ánh sáng đỏ rực bập bùng, trong phạm vi vòng sáng bao trùm, hết thảy đều biến thành tro bụi.

Cật Qua Thánh Quân: “Đây là cái gì?”

Hình như thiên kiếp lại bắt đầu biến dị rồi thì phải?

Đây chắc chắn là thiên kiếp gian nan nhất mà hắn phải vượt qua trong suốt cuộc đời này.

“Tiêu rồi, Tịnh Hỏa Trụ - trụ kiếp phạt hạ xuống rồi!” tà ma chuột Hamster tuyệt vọng sâu sắc. Thiên kiếp đã cường hóa, không thể đùa được đâu.

Xoẹt!

Lần này, Tống Thư Hàng đâm một kiếm xuyên qua người nó.

Một kiếm hai lỗ, lạnh lẽo thấu tim, lâng lâng bay bổng.

“A a a ~~ Muộn rồi, thiên kiếp đã cường hóa, ngươi có giết ta cũng vô ích, đâm ta làm cái khỉ gì?! Á á á ~~” Số Hamster gào ầm ĩ.

“Như thế thì ít nhất ngươi sẽ không chết trong Thiên Nhật chi kiếp. Ném đồng vàng hồi sinh đi, nhất định phải ném ra mặt trái, đồng tiền không được phép dựng đứng lên!” Tống Thư Hàng dịu dàng nói: “Ta làm ngươi bị liên lụy, bị cuốn vào trận thiên kiếp này. Cho nên ta không thể để ngươi gặp chuyện gì bất trắc. Nếu không ta biết phải ăn nói với Bạch tiền bối two ra sao?”

Tà ma chuột Hamster hộc máu, ngoẹo đầu, chết ngắc.

Đồng thời, đồng vàng hồi sinh nó đang cầm trong tay biến mất, quá trình hồi sinh đã khởi động.

Trước khi chết, thế mà nó lại cảm thấy hơi hơi cảm động. Tống Thư Hàng dáng vẻ ông chú nhìn thuận mắt hơn Tống Thư Hàng thanh niên nhiều, còn dịu dạng hơn nữa chứ.

Mặc dù Tống Thư Hàng đã đâm chết nó, nhưng hắn ở trong hình hài ông chú ấy sao mà khéo hiểu lòng người ghê.

…

Thấy đồng vàng hồi sinh trong tay Số Hamster có hiệu quả, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Vấn đề của Số Hamster tạm thời đã được giải quyết, chỉ cần nó không có may mắn nghịch thiên, ném ra đồng tiền dựng đứng thì sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng.

Tống Thư Hàng thu kiếm, cất “thi thể” của Số Hamster vào vòng tay không gian rồi trùm cái chăn mô phỏng của đại lão cái gì cũng có thể bán lên người mình.

Sau đó hắn lại nhìn Lý m Trúc đang nằm trong thuẫn Vương

Bá Chuyên Gia ngủ ngon lành… Hay là bây giờ cũng cho m Trúc một kiếm luôn nhỉ?

Nếu chết trong Thiên Nhật chi kiếp thì cũng giống như chết bởi thiên khiển, không còn khả năng hồi sinh nữa.

“Xin lỗi nhé, m Trúc.” Tống Thư Hàng cắn răng, ra quyết định.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi làm gì đấy? Thiên kiếp đang biến hóa kìa, ngươi mau tới đây!” Đột nhiên, giọng nói lo lắng của Cật Qua Thánh Quân vang lên giữa không trung.

Tống Thư Hàng lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

Một thoáng sau, hắn phát hiện ra không gian thiên kiếp đã chia làm đôi, lấy Tịnh Hỏa Trụ làm trung tâm.

Trông y hệt như nồi lẩu uyên ương vậy.

Cật Qua Thánh Quân và mỹ nhân rắn công đức ở bên kia, còn hắn và Lý m Trúc thì ở bên này.

“Không xong, muộn rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Thế giới thiên kiếp bị tách đôi, hắn không thể tụ họp với Cật Qua Thánh Quân được nữa.

Oành oành oành!

Trên bầu trời, tiếng sấm vẫn rền vang.

Nhưng Thiên Nhật chi kiếp chỉ tạm dừng trong chốc lát.

Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân có thể cảm ứng được thiên kiếp đang điều chỉnh.

Sau mười hơi thở, thiên kiếp đã quay trở lại.

Đầu tiên, phía Cật Qua Thánh Quân có một đám Tử Tiêu thần lôi giáng xuống.

Nhưng cả số lượng và uy lực đều đã giảm đi rất nhiều.

Uy lực của Thiên Nhật chi kiếp đã giảm xuống xấp xỉ mức độ chịu đựng của tu sĩ bát phẩm lên cửu phẩm, chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.

Dựa vào mạng công đức, Cật Qua Thánh Quân hoàn toàn có thể ngăn lại toàn bộ đám Tử Tiêu thần lôi đã yếu bớt này mà không hề tốn sức.

“Nếu như Thiên Nhật chi kiếp có cấp bậc bình thường thế này thì ta hoàn toàn có thể chống đỡ được đến phút cuối.” Cật Qua

Thánh Quân tự tin thầm nhủ.

Chỉ cần thiên kiếp không điên cuồng tăng mạnh thì hắn chẳng có gì phải sợ.

“Thiên kiếp của ta đã yếu bớt đến mức độ bình thường, chắc là thiên kiếp bên Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng khôi phục lại bình thường rồi nhỉ? Bản thân hắn đang ở thời kì ngũ phẩm lên lục phẩm, hẳn là chỉ phải chịu thiên kiếp lục phẩm thôi đúng không?” Cật Qua Thánh Quân nghĩ vậy, bèn quay đầu nhìn về phía nửa bên kia của thế giới thiên kiếp.

Sau đó hắn nhìn thấy trên kiếp vân bao phủ khu vực độ kiếp của Tống Thư Hàng, có gần một trăm quả bom nguyên tử thiên kiếp thò ra.

Sức phá hoại của mỗi quả bom nguyên tử thiên kiếp đều tương đương với Tử Tiêu thần lôi bên hắn.

“Uy lực của thiên kiếp không yếu bớt mà chỉ thay đổi hình thái thôi sao? Chẳng lẽ thiên kiếp thế giới tách chúng ta ra là để giáng thiên kiếp khác biệt dựa theo thuộc tính của chúng ta à?” Cật Qua Thánh Quân thầm nghi hoặc.

Khi hắn còn đang suy tư thì bom nguyên tử thiên kiếp ở phía Tống Thư Hàng lại biến hóa.

Ở thời khắc cuối cùng khi bom nguyên tử thiên kiếp ngưng tụ thành hình, trên trụ kiếp phạt lại có một ngọn lửa phun ra, dung nhập vào bom nguyên tử thiên kiếp, tăng cường sức phá hoại của chúng lên mấy đẳng cấp liền.

“Sao có thể như vậy được?” Cật Qua Thánh Quân ngỡ nghìng thốt lên.

Nói đùa gì thế? Tại sao uy lực của thiên kiếp bên Tống Thư Hàng còn mạnh hơn cả bên hắn chứ?

Không phải hắn kì thị thiên kiếp bên mình uy lực thấp, ý của hắn là… vì sao thiên kiếp của Tống Thư Hàng lại bị cường hóa chứ?

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức trên người Cật Qua Thánh Quân mở to hai mắt.

Cô vỗ tay, kết một công đức ấn: “Công Đức Tinh Hải!”

Chỉ trong chốc lát, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình lại bị rút hơn một nửa. Mà hơn một nửa này còn đang trong tình trạng hắn thiêu đốt thọ nguyên để bộc phát ra.

Nói cách khác, pháp thuật mà mỹ nhân rắn công đức thi triển lần này còn tiêu hao lớn hơn cả hình chiếu của Dao Trì lúc trước.

Một khắc sau, một biển công đức vàng kim hiện lên dưới thân Cật Qua Thánh Quân, nâng đỡ cơ thể hắn, phòng ngự phía dưới cho hắn.

Sau khi thi pháp xong, mỹ nhân rắn công đức nhảy lên một cái, giải trừ bí pháp Công Đức Phụ Thể Hóa Thân.

Thân mình cô biến thành hạt nhỏ, biến mất trong không khí.

Khi xuất hiện trở lại, mỹ nhân rắn công đức đã trở về sau lưng Tống Thư Hàng: “Bên kia không cần ta hỗ trợ nữa.”

“Thế cũng tốt, chí ít thì ta không phải độ kiếp ké với Cật Qua tiền bối nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức khẽ gật đầu, ánh sáng công đức lấp lánh dâng lên bảo vệ Tống Thư Hàng.

Trong hư không, bom nguyên tử thiên kiếp đang định giáng xuống bỗng dừng khựng lại.

Sau đó, thiên kiếp đã được cường hóa lại suy yếu đi.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Chương 1674: u Hoàng

Thiên kiếp đang giở trò gì thế này?

Lúc thì tăng lúc thì giảm, định đánh đòn tâm lý hả?

Trước đây thì thiên kiếp biết binh pháp, sau này còn biết dùng khoa học kĩ thuật, bây giờ chơi cả đánh đòn tâm lý, có còn để cho người độ kiếp sống nữa không?

“Tứ phương uy nghi, nghe nói chư thiên đều bảo vệ.” Mỹ nhân rắn công đức nói bằng giọng của Cật Qua Thánh Quân, có lẽ Cật Qua Thánh Quân đã nói câu này vào một lúc nào đó, nhưng Tốn g Thư Hàng chẳng có ấn tượng gì cả.

“Tiên tử, cô nói tiếng người đi.” Tống Thư Hàng nói

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu: “Ngươi đoán xem.”

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng lẽ chuyện thiên kiếp yếu đi có liên quan đến việc mỹ nhân rắn công đức trở về bên cạnh hắn?

Trong giới tu sĩ lưu truyền một cách nói: Nếu tu sĩ có sức mạnh công đức hùng hậu thì sẽ có ưu thế khi độ kiếp. Không chỉ là tâm ma kiếp, mà các thiên kiếp bình thường cũng có ưu thế.

Cách nói này lan truyền rất rộng, một gã vừa bước vào giới tu chân chưa lâu như Tống Thư Hàng cũng đã từng nghe các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nhắc đến lúc tán gẫu.

Bây giờ xem ra rất có thể cách nói này là thật.

Tống Thư Hàng rất tự tin vào cường độ ánh sáng công đức của @#%× Tiên Tử nhà mình. Ánh sáng công đức của Mỹ nhân rắn công đức còn mạnh hơn rất nhiều Huyền Thánh bát phẩm sau Huyền Thánh giảng pháp.

Có lẽ vì có mỹ nhân rắn công đức giúp đỡ nên thiên kiếp trên trời mới yếu dần đi.

Nói tóm lại thì đây là chuyện tốt.

Trong hư không, bom nguyên tử thiên kiếp dần dần yếu đi đến mức độ của Tử Tiêu thần lôi trước đó.

Tà ma chuột Hamster làm thiên kiếp cường hóa, gặp phải gia trì của mỹ nhân rắn công đức, hai bên triệt tiêu lẫn nhau.

Gần một trăm quả bom nguyên tử thiên kiếp thét gào giáng xuống.

“Hai đợt.” Lúc này, mỹ nhân rắn công đức nói bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

“Không có Cật Qua Thánh Quân gia trì, bây giờ ta chỉ có thể dựa vào mũ Bình Thiên, tiêu hao bằng số năng lượng được bổ sung từ Cật Qua Thánh Quân ban nãy, cùng lắm cản được thay ngươi hai đợt thiên kiếp. Còn lại… ngươi phải tự mình nghĩ cách thôi.” Mỹ nhân rắn công đức nói.

Lần này trong kho lời thoại không có lời thoại nào thích hợp, mỹ nhân rắn công đức phải nói bằng chính giọng của mình, thiệt ơi là thiệt.

Cát sê giọng nói thật của cô cao lắm đấy nhé.

Dứt lời, cô đẩy nhẹ mũ Bình Thiên, tiến vào hình thức Nữ Đế.

Khi bom nguyên tử thiên kiếp hạ xuống, mỹ nhân rắn công đức điên cuồng triệu hoán hình chiếu Điện Công Đức.

Mười cái, trăm cái, nghìn cái!

Toàn bộ bầu trời đều bị hình chiếu Điện Công Đức bao trùm, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, hệt như Thiên Đình viễn cổ sống lại thêm một lần nữa với hơn một nghìn tòa cung điện xa hoa trôi nổi giữa không trung, tỏa ra tiên khí lượn lờ.

Mỹ nhân rắn công đức thối lui khỏi hình thức Nữ Đế, năng lượng trong mũ Bình Thiên lại tiêu hao sạch sẽ.

“Xin chào, ngài đã dùng hết điểm ma lực trong tháng này… Xin hãy nạp tiền.” mỹ nhân rắn công đức nói. Lần này là giọng nhắc nhở của hệ thống trong máy nạp năng lượng.

Ý của cô là: Năng lượng đã cạn, bao giờ hình chiếu Điện Công Đức trên trời tiêu hao hết thì Tống Thư Hàng phải dựa vào chính mình để nghĩ cách chống lại thiên kiếp thôi.

Tống Thư Hàng: “Ta chỉ là một Huyền Thánh rởm, một tu sĩ ngũ phẩm bình thường.”

“Nghĩ kiểu chết đi, muốn chết kiểu nào?” mỹ nhân rắn công đức lại nói. Lần này là giọng nói của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng: “Mau dừng lại!”

“Sướng… sướng đến chết?” mỹ nhân rắn công đức tự hỏi tự trả lời, đây là giọng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sờ lên lồng ngực của mình. Ta cảm thấy nguyên nhân cái chết của ta trong tương lai chắc chắn là nhồi máu cơ tim.

Tống Thư Hàng chỉ có một thủ đoạn duy nhất để ứng phó với thiên kiếp giai đoạn sau.

Hắn đặt tay lên thánh kiếm Chung Yên.

Trái tim dự bị của đại lão tinh cầu mọc mắt trong thánh kiếm Chung Yên cho Tống Thư Hàng có thêm một lựa chọn.

Thời gian hai đợt thiên kiếp… đủ rồi!

“Thử một chút đi.” Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, ý thức chui vào viên tiểu kim đan trong đan điền thứ nhất.

Theo ý chí của hắn, diễn đồ kim đan Thánh thành không bao giờ thất thủ bắt đầu sáng lên.

Đây là diễn đồ kim đan đầu tiên của hắn, cũng là diễn đồ khiến cho hắn hoang mang nhất. Bởi vì đến tận bây giờ hắn vẫn không biết nét bút vẽ mắt cuối cùng của nó nằm ở đâu.

“Sụp đổ đi, thánh thành.” Tống Thư Hàng nói.

Theo ý chí của Tống Thư Hàng, Thánh thành không bao giờ thất thủ trên diễn đồ kim đan sụp đổ tan tành.

Một thoáng sau, người đàn ông mặc giáp vàng đứng trước thánh thành ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng rồi phát ra âm thanh rên rỉ nghẹn ngào. Người đàn ông này chính là Tống Thư Hàng.

“Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cộng thêm năng lượng từ trái tim dự bị của đại lão hành tinh mọc mắt cung cấp, có lẽ là làm được.”

Bước tiếp theo.

“Ra khỏi diễn đồ kim đan đi.” Tống Thư Hàng nói.

Trên diễn đồ kim đan, người đàn ông mặc giáp vàng đột nhiên bật dậy.

Trong một chớp mắt, ở thế giới giác quan của Tống Thư Hàng, thời gian dường như ngừng trôi.

Dù là thiên kiếp bên ngoài hay mỹ nhân rắn công đức cũng đều tạm ngừng hoạt động.

Trong giác quan của Tống Thư Hàng, thứ đang vận động chỉ có cái bóng của chính hắn trong mặt biển đen kịt dưới chân.

Cái bóng ấy vặn vẹo một hồi rồi biến thành người đàn ông giáp vàng trong diễn đồ kim đan.

Tống Thư Hàng nhìn thấy khuôn mặt hắn.

Đó là gương mặt của một ông chú đã trải qua dâu bể, chắc phải tới ba lăm, bốn mươi cái xuân xanh, tóc cũng đã ngả hoa râm rồi.

Đây là dáng vẻ khi mình già đi sao?

Trông già dặn đẹp trai đáo để.

Tống Thư Hàng cảm thấy dáng vẻ ông chú già của mình rất đẹp trai, nhất là khí chất u buồn giữa hai hàng lông mày thì cực kì mê người.

Cái bóng người đàn ông giáp vàng quỳ rạp xuống đất, ôm đầu kêu rên rồi đập mạnh đầu xuống đất.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Thánh thành không bao giờ thất thủ vừa sụp đổ lại ngưng tụ lại một lần nữa.

Đồng thời, thánh kiếm Chung Yên tan rã ra, hợp lại làm một với các bộ phận của Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Trong bóng phản chiếu, hình thể của người đàn ông giáp vàng tăng vọt lên, hóa thành một người khổng lồ cao đến sáu mươi mét. Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú được gắn lên người hắn, biến hắn thành một người máy sắt thép khổng lồ.

Thành công.

Mặt khác, nơi Tống Thư Hàng xuất hiện không phải là vị trí hạt nhân của người khổng lồ sắt như đầu hay trái tim.

Hắn xuất hiện ở tay trái của người khổng lồ sắt. Đó là vị trí của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, hạt nhân pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của hắn.

Trái tim thì trở thành vương tọa cho trái tim dự bị của đại lão tinh cầu mọc mắt.

Cứ có cảm giác như chim khách bị tu hú chiếm tổ vậy.

Cuối cùng…

Dưới chân Tống Thư Hàng, chiến sĩ giáp vàng từ mặt biển đi lên, sau đó hắn dung nhập vào người khổng lồ sắt của Tống Thư Hàng.

Dường như người khổng lồ sắt vừa được rót linh hồn, trên mũ giáp Độc Giác Ngưu Vương hạ xuống một tấm mặt nạ, hai mắt của người khổng lồ sắt lóe lên ánh sáng đỏ.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, trạng thái thứ nhất: Phản – Người khổng lồ hủy diệt vạn vật sau khi thánh thành sụp đổ. Đây là hình thái hủy diệt đối ứng với Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Chỉ có người đàn ông có hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú mới thi triển được trạng thái này. À, phụ nữ thì cũng được.

Ầm ầm!

Bom nguyên tử thiên kiếp nổ tung.

Hơn một nghìn hình chiếu Điện Công Đức hư hại mất một nửa.

Ngay sau đó, đợt bom nguyên tử thiên kiếp thứ hai giáng xuống, quét sạch số hình chiếu Điện Công Đức còn lại.

Đúng như dự tính của @#%× Tiên Tử, cô chống đỡ được hai đợt thiên kiếp cho Tống Thư Hàng.

“Tiếp theo để bọn ta lên!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Trái tim dự bị của đại lão tinh cầu mọc mắt liên tục cung cấp năng lượng dồi dào. Đừng nói là Thiên Nhật chi kiếp, Thiên Niên chi kiếp ta cũng độ cho ngươi xem!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người khổng lồ sắt không tan vỡ.

Đợt bom nguyên tử thiên kiếp thứ ba giáng xuống.

Người khổng lồ hủy diệt bước ra, đi thẳng lên bầu trời.

Mỗi bước đều có một đóa sen đen khổng lồ nâng thân thể nó.

“Cự Hùng Thiết Nương Tử!” Người khổng lồ hủy diệt vẫy tay.

Trống Hùng Viêm Quân Đoàn + gai ngược Thử Ma Ngược Sát trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiện lên, lắp ráp lại, biến thành một đạo cụ mang hình dáng của một người phụ nữ to lớn như gấu.

Cự Hùng Thiết Nương Tử mở ra nuốt trọn hơn mười quả bom nguyên tử thiên kiếp rồi chứa chúng trong bụng.

Đạo cụ khép lại rồi thu nhỏ.

Rầm rầm rầm! Khói lửa sau khi nổ mạnh phụt ra từ bên trong Cự Hùng Thiết Nương Tử.

Có trái tim dự bị của đại lão tinh cầu mọc mắt cung cấp năng lượng, uy lực của người khổng lồ hủy diệt tăng vọt.

“Vương Giả Đoạn Đầu Đài!”

“Kiếm Hình Tháp!”

“Thập Tự Giá Tử Vong!”

“Đao Võng!”

“Vạn Kiếm Xuyên Tâm!”

“Kim Giao Hình Tiễn!”

Người khổng lồ hủy diệt uy phong lẫm liệt, khí thế phi phàm, mỗi tội chiêu thức hơi bị sai sai.

Nhưng nói tóm lại thì đến bây giờ vẫn chống đỡ được.

Trái tim dự bị của đại lão quả cầu béo là nguồn năng lượng có cấp bậc Trường Sinh Giả, đã thế còn là đỉnh cấp trong Trường Sinh Giả, hoàn toàn không tồn tại chuyện bị cạn kiệt, cho nên Tống Thư Hàng không cần lo lắng về năng lượng nữa.

Thứ duy nhất hắn lo lắng là hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú tạo nên người khổng lồ hủy diệt là pháp khí bát phẩm. Đây chính là nhược điểm.

Nếu cường độ của thiên kiếp lại tăng lên thì e rằng người khổng lồ hủy diệt sẽ không cầm cự được.

“Bình thường thì uy lực của Thiên Nhật chi kiếp sẽ từ từ tăng lên chứ không tăng một mạch quá nhiều. Trừ khi đến giai đoạn cuối của Thiên Nhật chi kiếp.” Mỹ nhân rắn công đức lại dùng giọng thật.

Hôm nay số lần cô dùng giọng thật để lên sàn cộng lại còn nhiều hơn nửa năm về trước. Không kịp thăng cấp kho lời thoại khiến cho lòng cô đau như cắt.

Tống Thư Hàng cổ vũ sí khí cho chính mình: “Cầm cự đi, chống đỡ đến cùng Thiên Nhật chi kiếp cho ta! Làm hàng rởm cũng phải làm cho đến cùng. Huyền Thánh rởm không thỏa mãn được ta nữa rồi! Ta muốn trở thành Kiếp Tiên rởm!”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Tống Thư Hàng đang tự giễu đó hả?

…

Trong không gian hồi sinh của Tà ma chuột Hamster.

“Xoay tròn đi đồng vàng! Chủ nhân tại thượng, đại cát đại lợi, xin hãy chúc phúc cho ta đi!” Tà ma chuột Hamster gào lên. Mười năm, nó cần hồi sinh trong thời gian mười năm!

Đồng vàng xoay tròn tung lên.

Sau đó nó rơi xuống đất, nảy nảy, nảy nảy.

Mười phút sau.

“Thả ta ra! Số Bá Tống, mau thả ta ra ngoài!” Giọng nói của Tà ma chuột Hamster vang lên.

Tống Thư Hàng vội vàng điểm một cái lên vòng tay không gian.

Tà ma chuột Hamster đầy máu hồi sinh, nhảy ra khỏi pháp khí. Tống Thư Hàng nhìn nó, thấy vẻ mặt nó rất chi là táo bón.

“Sống… sống lại rồi à?” Giọng nói của Tống Thư Hàng run rẩy.

Tà ma chuột Hamster ngẩng đầu nhìn trời: “Ờ.”

Muốn chết quá!

“Sao đúng vào lúc này thì ngươi lại u hóa thế?!” Tống Thư Hàng thở dài.

[u hóa: tiếng lóng dùng trong game, phổ biến trong m Dương Sư, chỉ người cực kì may mắn.]

Đồng vàng dựng đứng là tỉ lệ nhỏ bé biết chừng nào!

Cứ tiếp tục thế này thì không được. Bạch tiền bối tại thượng, xin hãy phù hộ cho ta!

Chương 1675: Nuốt kiếm là một nghệ thuật, nuốt cái khác thì không phải đâu

“Tít! Kết nối với Bạch tiền bối thất bại. Bạch tiền bối không nằm trong danh sách bạn bè, xin hãy kết bạn rồi liên hệ lại.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Từ từ đã, lần sau trước khi kết nối với người khác phải cho ta biết, tuyệt đối không được tự ý kết nối.” Tống Thư Hàng hạ lệnh với hai viên lưu ly kim đan của mình.

Thứ này đôi lúc giống hệt như điện thoại liên hệ bằng giọng nói, rất là nhân tính hóa, hơi một tí là quay số liên hệ với người ta.

Bây giờ đã không cẩn thận cuốn Số Hamster vào thiên kiếp rồi, Tống Thư Hàng không muốn kéo cả Bạch tiền bối vào theo nữa.

Ừm… chờ chút.

Có lẽ Bạch tiền bối là một ngoại lệ.

Dù Bạch tiền bối chỉ vừa mới tấn thăng thành Huyền Thánh bát phẩm không lâu, nhưng Tống Thư Hàng luôn có một ảo giác vi diệu là có khi ngài ấy có thể solo với cả thiên kiếp cửu phẩm dễ như trở bàn tay.

“Tóm lại, không được tự tiện quay số liên hệ với người ta nữa!” Tống Thư Hàng nhấn mạnh mệnh lệnh với hai viên tiểu kim đan.

Có nhiều thứ nhất định phải nằm trong tầm khống chế của bản thân. Nếu hoàn toàn không khống chế được thì chỉ mang lại phiền phức cực lớn, chẳng bằng bỏ đi không cần.”

“Tiêu rồi, á ~~” Tà ma chuột Hamster bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên hét rầm lên.

Lúc này nó cũng ở tay phải của người khổng lồ hủy diệt và được người khổng lồ hủy diệt bảo vệ, nhưng lông tóc trên người nó lại đột nhiên bùng cháy lên.

Rõ ràng thiên kiếp không hề giáng xuống người nó vì đều bị người khổng lồ hủy diệt ngăn cản hết rồi.

“Có chuyện gì thế?” Tống Thư Hàng vội vàng trùm cái chăn mô phỏng của đại lão cái gì cũng có thể bán lên người Số Hamster.

Nhưng lần này cái chăn đã mất đi hiệu quả che giấu.

Ngọn lửa trên người Tà ma chuột Hamster vẫn không ngừng thiêu đốt, bộ lông xinh đẹp cháy đen một mảng, hỏa diễm còn tiến thêm một bước đốt cả vào da thịt nó.

“Là chức năng thiêu đốt của Tịnh Hỏa Trụ đấy.” Tà ma chuột Hamster cười khổ nói.

Đó là trụ kiếp phạt giáng xuống chỉ nhằm vào nó. Nếu nằm trong phạm vi của Tịnh Hỏa Trụ thì dù thiên kiếp không giáng lên người nó, nó vẫn nằm trong trạng thái bị thiêu đốt.

Nếu nó là đại lão tà ma cửu phẩm thì còn có thể miễn cưỡng chống chọi.

Nhưng nó lại chỉ là một tà ma tứ phẩm đáng yêu… cùng lắm trong mấy phút nữa là bị đốt thành tro tàn.

“Lần này ta phải chết thật rồi.” Tà ma chuột Hamster nói bằng giọng yếu ớt: “Số Bá Tống, ngươi có còn đạo cụ hồi sinh nào khác không?”

Tống Thư Hàng cười khổ lắc đầu.

Tà ma chuột Hamster đau đớn run rẩy, cắn chặt răng mà nói: “Nếu số Bá Tống nhà ngươi có thể sống sót mà ra khỏi thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm này, hãy nói với chủ nhân của ta rằng cả đời này ta không hề hối hận… Tất cả đều là lỗi của thế giới và số Bá Tống ngươi.”

“Phải, đều là lỗi của ta.” Tống Thư Hàng nói.

Thân mình hắn tan rã ra, tiến vào hình thái sương mù.

Ngay sau đó, hắn vươn tay ra, ấn lên người Tà ma chuột Hamster.

Kiếp hỏa đang thiêu đốt khắp người Tà ma chuột Hamster làm bỏng bàn tay của Tống Thư Hàng. Tống Thư Hàng hình thái sương mù cực kì yếu ớt, chỉ có thể miễn dịch được những đòn tấn công vật lý thông thường chứ không thể miễn dịch được kiếp hỏa.

“Bí pháp giám định.” Tống Thư Hàng thôi động Giám Định Thuật.

Hắn cần tất cả tình báo liên quan đến khả năng đốt trọi của Tịnh Hỏa Trụ, nếu có biện pháp để giải quyết luôn cái Tịnh Hỏa Trụ này thì đúng là không thể tốt hơn.

Giữa sương mù, có một lượng “máu tươi” cực lớn phun trào.

Cùng lúc đó, kết quả của Giám Định thuật cũng phù hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

“Thiên Nhật chi kiếp – trụ kiếp phạt Tịnh Hỏa Trụ có khả năng thiêu rụi tất cả những gì trong phạm vi của nó, có gia tăng sát thương đối với sinh vật Cửu U. Trong phạm vi đốt trọi, kiếp hỏa không thể dập tắt, vết thương không thể khôi phục. Sau khi rời khỏi phạm vi đốt trọi thì hiệu quả của kiếp hỏa sẽ biến mất, có thể dùng bí pháp trị liệu hệ thủy để chữa trị vết thương.”

Muốn dập tắt kiếp hỏa thì cần phải ra khỏi phạm vi đốt trọi.

Nhưng nguyên một nửa thế giới thiên kiếp phía Tống Thư Hàng đều nằm trong phạm vi thiêu đốt của Tịnh Hỏa Trụ, không có chỗ nào để ẩn nấp.

“Có cách nào để ngăn cách được phạm vi thiêu rụi không?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Ngay cả cái chăn mô phỏng của đại lão cái gì cũng có thể bán và người khổng lồ hủy diệt mà còn không ngăn cản được cái kĩ năng thiêu rụi trong phạm vi này, phải làm sao đây?

Tống Thư Hàng dốc toàn lực thôi động Bí pháp giám định, nhưng lần này Bí pháp giám định cũng không cung cấp được thêm thông tin gì nữa.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô có thể bảo vệ được số Hamster không? À thôi, ta vừa hỏi một câu ngu xuẩn rồi.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Ánh sáng công đức có thuộc tính khắc chế tà ma Cửu U cực mạnh.

Nếu @#%× mà bảo vệ Số Hamster thì nó còn chết nhanh hơn.

Mỹ nhân rắn công đức đã lùi sang một bên để bảo vệ Lý m Trúc.

Cô duy trì khoảng cách an toàn với số Hamster để tránh làm ảnh hưởng tới nó.

Số Hamster cắn chặt răng chịu đựng đau đớn do kiếp hỏa thiêu đốt.

“Gửi lời cho chủ nhân ta, ta không thể hoàn thành nhiệm vụ mà ngài ấy giao phó được rồi.” Số Hamster lại lên tiếng. Cả người nó bị ngọn lửa nuốt chửng, nhìn giống hệt ma thú Hỏa Diễm Thử trong truyền thuyết.

Nhưng đột nhiên, Tống Thư Hàng phát hiện ra có một mảnh nhỏ trên lưng Số Hamster mà kiếp hỏa thiêu đốt tương đối yếu, yếu hơn các bộ phận khác rất nhiều.

Vị trí đó là nơi hắn vừa tiếp xúc để sử dụng bí pháp giám định.

Lẽ nào…

Tống Thư Hàng lại tiến vào hình thái sương mù, quả thận bảy màu nơi eo lập lòe tỏa sáng.

Sau đó hắn nghiến răng ôm lấy tà ma chuột Hamster.

Hai tay hắn hóa thành sương mù, bao trùm cả người Tà ma chuột Hamster.

Kiếp hỏa đốt bỏng phần thân thể đang hóa sương mù của hắn làm cơn đau trỗi dậy.

Nhưng một chút đau đớn đó cùng lắm chỉ khiến Tống Thư Hàng hơi nhíu mày mà thôi.

“Nếu như có thể… nếu ta còn tro cốt, thì xin hãy giao tro cốt của ta cho chủ nhân ta.” Tà ma chuột Hamster nhắm mắt lại. Nó cảm thấy đau đớn trên người mình đã dần dần biến mất.

Nghĩa là nó không còn cảm nhận được đau đớn nữa. Nó sắp sửa chết rồi.

“Ừm, nếu như ngươi có tro cốt. Ha ha ha.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Tà ma chuột Hamster nghe thấy tiếng cười của hắn thì lại điên lên: “Giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn cười thế hả? Không ngờ lúc trước ta lại cảm thấy ngươi ở trong cái bộ dạng này khá là hiểu lòng người! Quả nhiên là ta đã nhìn lầm ngươi rồi.”

“Hết cách, chỉ có vẻ ngoài của ta thay đổi chứ tuổi tâm lý có thay đổi gì đâu.” Tống Thư Hàng cười vui vẻ. Bởi vì đúng như dự đoán của hắn, hình thái sương mù có thể ngăn cản tổn thương thiêu rụi toàn phạm vi của Tịnh Hỏa Trụ.

Không hổ là hình thức ngụy bất hủ. Cho dù là bản suy yếu đến tận cùng, nhưng có hai chữ “bất hủ” thì vẫn không tầm thường chút nào.

Sau đó, Tống Thư Hàng ôm Tà ma chuột Hamster, toan nhét vào bụng mình.

“Từ từ đã, ngươi định làm gì thế?” Số Hamster căng thẳng hô lên.

Tống Thư Hàng ngừng lại.

“Cũng đúng, nhét ngươi vào bụng thì khác gì mang thai. Không được, gần đây ta nhạy cảm với việc mang thai lắm.” Dứt lời, hắn nâng Tà ma chuột Hamster lên cao rồi há miệng nuốt chửng nó xuống.

Số Hamster: “!!!”

Đậu xanh rau má! Số Bá Tống ngươi làm cái gì thế này?

“Cảm giác hay ho ghê. @#%× Tiên Tử à, khi cô nuốt Xích Tiêu Kiếm tiền bối có cảm giác như thế này ư? Thế nên mới nghiện đấy hả?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức nghe thấy thế bèn che hai tay lên ngực rồi lắc đầu quầy quậy.

Nuốt kiếm là một nghệ thuật.

Chứ nuốt sống Hamster thì không phải nhé!

Làm sao có thể đánh đồng hai chuyện với nhau được?

Chúng ta không giống nhau ~ không giống nhau ~ Không giống tí nào ~

…

Tống Thư Hàng tiếp tục duy trì trạng thái sương mù.

Thiên Nhật chi kiếp, binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Bây giờ chính hắn cũng không biết mình có thể chống đỡ được tới lúc nào.

“Cầm cự được ngày nào hay ngày ấy. Bạch tiền bối phù hộ..” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Hình thái sương mù của ngươi có duy trì được một nghìn ngày không?” mỹ nhân rắn công đức cách đó không xa hỏi.

Tống Thư Hàng cười khổ lắc đầu.

Hình thái sương mù tiêu hao thể lực và linh lực cực lớn.

Đừng nói là một nghìn ngày, dù hắn có không ngừng nuốt đan dược và ngoại giới có linh lực dồi dào thì cũng chỉ duy trì được hình thái sương mù khoảng mười ngày là chạm tới cực hạn.

Tà ma chuột Hamster được thân thể sương mù của Tống Thư Hàng bảo vệ, kích hoạt pháp thuật chữa trị hệ thủy trên mặt nhẫn, từ từ khôi phục vết thương của mình.

“Nếu ngươi không chống đỡ được thì cứ thả ta ra.” Số Hamster đột nhiên nói. Tống Thư Hàng đã làm đến mức này để bảo vệ nó, nó thực sự có hơi cảm động, cảm động bằng một giọt nước nhỏ xíu xiu.

“Ngươi yên tâm đi, nếu như ta sắp không chịu được thì nhất định sẽ móc ngươi ra. Nếu không, để ngươi ở trong dạ dày của ta thì ta tiêu hóa thế nào được.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Số Hamster: “…”

Giọt cảm động bé tí vất vả lắm mới chắt ra trong lòng bốc hơi trong nháy mắt.

Quyết định rồi… dù có chết ta cũng phải chết trong dạ dày của ngươi, sau đó thối rữa trong ấy, không chỉ khiến ngươi rối loạn tiêu hóa mà còn đục thủng dạ dày ngươi luôn! Tà ma chuột Hamster âm thầm thề.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Ngày đầu tiên của Thiên Nhật chi kiếp kết thúc.

Tống Thư Hàng trải qua một ngày mà cảm thấy nó lê thê như một năm. Mỗi phút mỗi dây đều dài dằng dặc như một thế kỉ.

Có lẽ vì Số Hamster bị che giấu hoàn toàn nên uy lực của thiên kiếp trong hư không không tăng lên.

Tống Thư Hàng và người khổng lồ hủy diệt dần dần quen thuộc với tiết tấu của thiên kiếp.

Cật Qua Thánh Quân ở bên cạnh càng nhẹ nhàng hơn.

Phía trên hắn có mạng mạng công đức, bên dưới có Công Đức

Tinh Hải mà mỹ nhân rắn công đức bố trí, rất chi là nhẹ nhõm.

…

Khi đã quen thuộc với tiết tấu của Thiên Nhật chi kiếp thì ngày thứ hai dễ dàng hơn một chút.

Giai đoạn này là giai đoạn dễ sống nhất trong Thiên Nhật chi kiếp, vì linh lực và thể lực của tu sĩ còn dồi dào và cường độ thiên kiếp chưa cao.

Thời gian của Thiên Nhật chi kiếp quá dài, thời gian trước còn có thể vượt qua một cách nhẹ nhàng, nhưng sau trăm ngày, tinh thần và sức lực của tu sĩ yếu đi, thân thể tích tụ mệt mỏi, cường độ thiên kiếp tăng lên… mỗi ngày sẽ chẳng khác nào địa ngục.

Ngày thứ hai trong Thiên Nhật chi kiếp.

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một chút lĩnh ngộ. Hắn phát hiện ra điểm còn thiếu ở diễn đồ kim đan Thánh thành không bao giờ thất thủ trên tiểu kim đan thứ nhất.

Bộ phận còn thiếu nằm trên ám đồ “Người khổng lồ hủy diệt vạn vật sau khi thánh thành sụp đổ.”

Là mắt phải của người khổng lồ.

Mắt trái của nó đỏ rực như lửa.

Nhưng mắt phải nó lại trống rỗng.

Nét bút vẽ mắt cuối cùng nằm ngay tại nơi này!

Chương 1676: Bạn tốt của ngươi – quả cầu béo đã online.

Song thời cơ còn chưa tới nên Tống Thư Hàng không có xúc động muốn vẽ mắt ngay lập tức.

Chuyện vẽ mắt có thể chờ.

Bây giờ hắn đang ở trong Thiên Nhật chi kiếp, bớt được việc gì thì hay việc đó.

…

Thiên Nhật chi kiếp, ngày thứ ba.

Tống Thư Hàng phát hiện ra trạng thái sương mù của mình bắt đầu không chống đỡ nổi, thời gian kiên trì còn ngắn hơn so với hắn tưởng tượng.

Bởi vì linh lực trong thế giới thiên kiếp trở nên ít ỏi hơn.

Vốn dĩ ở trong thế giới thiên kiếp cũng không khác gì ở trong một linh mạch, linh lực ở bên ngoài vô cùng dồi dào. Nhưng bây giờ thì linh lực trong thế giới thiên kiếp đang bắt đầu khô cạn.

Tống Thư Hàng chỉ có thể dùng đan dược để cầm cự.

Cũng may trong tay hắn có không ít đan dược, phần lớn là ngũ phẩm.

Đó là đan dược thu được trong tay đám thiên nhân và được các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 chi viện cho, mỗi tội đẳng cấp hơi thấp nên hiệu quả khôi phục linh lực không nhanh cho lắm.

Ngày hôm ấy, Tống Thư Hàng đột nhiên sinh ra đốn ngộ đối với diễn đồ kim đan của lò phản ứng hạch tâm.

Diễn đồ trên kim đan lò phản ứng hạch tâm là truyện tranh bốn khung “Sáng tạo và hủy diệt chi tinh”.

Nét vẽ mắt còn thiếu là Boss đang bị tấn công.

Hôm nay trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên lóe lên một tia đốn ngộ, nhưng đốn ngộ này lóe lên quá nhanh khiến cho hắn không kịp bắt lấy, hơn nữa còn cảm thấy nó bị quấy rầy, tín hiệu không được rốt lắm.

Dường như đây là đốn ngộ do hóa thân bọc thép phản hồi về.

Không biết Thiên Đế đã làm gì với hóa thân bọc thép rồi, Tống Thư Hàng hơi hoang mang.

…

Thiên Nhật chi kiếp, ngày thứ tư.

Tám viên kim đan trong nội thể của Tống Thư Hàng dường như đều bị ép kiệt.

Đan dược nuốt vào sắp sửa không theo kịp tiết tấu tiêu hao.

May mà năng lượng do người khổng lồ hủy diệt tiêu hao được cung cấp từ trái tim dự bị của đại lão quả cầu béo. Bản thể Tống Thư Hàng chỉ cần cung cấp một sợi linh lực để dẫn đường, duy trì trạng thái người khổng lồ hủy diệt mà thôi.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình sắp không cầm cự được nữa, bởi vì năng lượng tiêu hao quá nhanh khiến cho ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ.

Khi ý thức đang mơ hồ dần, Tống Thư Hàng cảm thấy trong đầu mình có vô vàn linh cảm thoáng qua.

Đó là linh cảm nét bút điểm mắt cuối cùng trên diễn đồ kim đan người khổng lồ hủy diệt.

Người khổng lồ hủy diệt đã giằng co với Thiên Nhật chi kiếp suốt bốn ngày, sau mỗi một ngày Tống Thư Hàng lại có thêm một phần cảm ngộ. Những cảm ngộ ấy hóa thành linh cảm, đang không ngừng tích lũy.

“Mắt phải của người khổng lồ hủy diệt, sẽ chiếu rọi ra kẻ địch của nó.”

“Kẻ địch kia không có thực thể mà là một khái niệm, chính là khái niệm “kẻ địch”. Nó có thể là thiên kiếp, là các vị đại lão, có thể là nhóm ba người Công Tử Hải, cũng có thể là thiên nhân, thậm chí là chiến sĩ nhím biển.”

“Nét bút cuối cùng điểm xuống, mắt phải của người khổng lồ hủy diệt mở ra, dáng vẻ của kẻ địch mà nó chiếu rọi cũng sẽ hiện ra.”

Vô số tin tức tràn vào đầu của Tống Thư Hàng.

Dựa vào những lĩnh ngộ này, Tống Thư Hàng lại chống đỡ được thêm một ngày nữa.

…

Thiên Nhật chi kiếp, ngày thứ năm.

Từ chỗ hóa thân bọc thép cũng phản hồi lại vô số lĩnh ngộ đứt quãng.

Những lĩnh ngộ ấy đều liên quan tới nét bút cuối cùng trên diễn đồ kim đan lò phản ứng hạch tâm – kẻ địch mà Sáng tạo và hủy diệt chi tinh đang tấn công.

Khéo ở chỗ nét bút cuối cùng kia rất trùng hợp với tin tức về mắt phải của người khổng lồ hủy diệt.

Cả hai đều là “kẻ địch”.

Đều là khái niệm kẻ địch.

Có lẽ cách vẽ khác biệt, nhưng thứ vẽ ra hẳn là sẽ rất tương đồng.

Từ đó, lĩnh ngộ về hai diễn đồ kim đan khác nhau lại hỗ trợ cho nhau!

“Nói không chừng đến lúc đó ta có thể vẽ một nét được hai cái diễn đồ kim đan ấy chứ.” Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Cứ thế, hắn lại ngoan cường chống đỡ được thêm một ngày.

Thiên Nhật chi kiếp, ngày thứ sáu.

“Không được rồi.” Tống Thư Hàng nhét mấy viên đan dược vào miệng.

Nhưng hiệu quả khôi phục linh lực của đan dược càng ngày càng thấp. Đây là hậu quả của việc Tống Thư Hàng dùng quá nhiều đan dược cùng loại trong một thời gian ngắn.

Linh lực ở bên ngoài thì cạn kiệt, Tống Thư Hàng không thể bổ sung linh lực từ bên ngoài được nữa.

Có lẽ đã gần đến cực hạn rồi.

Đậu Đậu và Tạo Hóa tiền bối nói rất đúng, “tổ đoàn độ kiếp nhất thời sảng, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng”.

“Bây giờ có ai truyền cho ta mấy trăm năm công lực để ta dễ thở một tí thì tốt quá.” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

“Tít! Có muốn xin chi viện năng lượng từ bạn tốt Côn Na nữ sĩ không?” Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một câu thông báo.

Đây là tin tức đến từ lưu ly kim đan mã QR và kim đan mạng mạng công đức. Sau khi có lệnh của Tống Thư Hàng, bọn chúng sẽ nhắc Tống Thư Hàng một câu trước rồi mới phát tin tức đi.

“Xin chi viện năng lượng? Có cuốn cô ấy vào thiên kiếp không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu cuốn cả Côn Na nữ sĩ vào đây thì coi như xong.

“Tít! Chỉ chi viện năng lượng thôi. Có/Không?”

“Còn làm được vậy nữa cơ à? Thế thì đương nhiên là chọn ‘Có’ rồi.” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

Phân bộ lạc Long Huyết tộc, trong rừng rậm Dadma, thế giới hắc long.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lơ lửng trong hư không như đang cảm ứng điều gì.

Bên cạnh nó, bạch tiền bối phân thân lười biếng chống một tay lên cằm. Phân thân này của Bạch tiền bối có khí chất giống y hệt đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử, đến thở thôi cũng lười.

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, có kết quả không?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hạ xuống đất, chỉ mũi kiếm xuống dưới: “Có thể cảm ứng được liên hệ giữa ta và @#%×Tiên Tử, có lẽ Tống Thư Hàng vẫn còn bình an vô sự.”

Vì sao giữa Xích Tiêu Kiếm tiền bối và mỹ nhân rắn công đức lại tồn tại cảm ứng tầm xa thì đó là một câu chuyện dài. Bây giờ Xích Tiêu Kiếm tiền bối có thể nói chuyện thay mỹ nhân rắn công đức, thậm chí hai bên còn tâm ý tương thông. Đương nhiên là bọn họ có một chút thủ thuật để cảm ứng và liên hệ với nhau rồi.

“Nhưng thời gian độ kiếp lần này dài quá nhỉ?” Bạch tiền bối phân thân nói.

Sáu ngày rồi còn gì, có muốn độ kiếp lên bát phẩm Huyền Thánh thì cũng phải xong rồi chứ?

Trừ khi…

“Trừ khi Tống Thư Hàng tiểu hữu đang độ Thiên Nhật chi kiếp!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trầm giọng nói.

Bạch tiền bối phân thân hơi sững ra: “Chắc… không phải chứ?”

Lúc này, bên cạnh phân thân của Bạch tiền bối, Côn Na nữ sĩ bưng chén rượu, nhấp một ngụm nhỏ.

Thi thoảng cô lại nhìn sang bạch tiền bối phân thân rồi so sánh hắn với kẻ địch cả đời của cục tròn trong đầu mình.

Cảm giác hai người này rất giống nhau, nhưng lại có chỗ nào đps khang khác.

“Phải đợi thêm nữa sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối: “Ta cũng không có cách nào. Ta không thể xông vào không gian độ kiếp được, trừ khi… ta cũng đi độ kiếp bát phẩm lên cửu phẩn, sau đó đánh vỡ không gian thiên kiếp, vượt qua từng không gian một. Nói không chừng lại ăn may như lần trước, vào thẳng không gian độ kiếp của Tống Thư Hàng. Nhưng mà tỉ lệ thành công thấp lắm.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “!!!”

Nếu nó nhớ không lầm thì vị trước mắt này chính là nghìn năm đệ lục thánh!

Vừa mới thăng cấp cách đây không lâu mà.

“Đạo hữu, bây giờ ngươi có thể trùng kích cảnh giới cửu phẩm chưa?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Chưa được, còn xa lắm.” Bạch tiền bối phân thân lắc đầu: “Ta còn cần nhiều khế ước hơn mới được.”

“A?!” Đúng lúc này thì Côn Na nữ sĩ ngẩng đầu lên.

“Sao thế?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghi ngờ hỏi.

“Bạn tốt Tống Thư Hàng của ngươi gửi yêu cầu, mong ngươi có thể cung cấp một phần năng lượng cho hắn? Có/Không?” Côn Na nữ sĩ dụi mắt, đọc lên.

“Có cả kiểu này nữa sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối kinh ngạc. Ở trong không gian thiên kiếp mà còn có thể xin bạn tốt cung cấp năng lượng, chức năng kết bạn này đỉnh thế?

“Nhưng mà ta không thể cung cấp năng lượng cho Thư Hàng tiên sinh được." Côn Na nữ sĩ bình tĩnh nói: "Năng lượng của ta là điểm ma lực, dù có chuyển đi thì cũng không thể trở thành linh lực mà Thư Hàng tiên sinh có thể sử dụng. Mà bản thân Thư Hàng tiên sinh cũng có rất nhiều lưu lượng ma lực đơn thuần rồi."

"Cô nhấn 'Có' đi, sau đó ta sẽ truyền linh lực cho cô, thử xem có thể truyền lại cho Thư Hàng hay không." Bạch tiền bối phân thân đứng dậy, nói.

Côn Na nữ sĩ gật nhẹ đầu, sau đó cô đưa tay nhấn "Có".

Một loáng sau, thân mình cô biến mất.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Dịch chuyển không gian? Đừng bảo cô ấy cũng bị cuốn vào không gian thiên kiếp rồi nhé?"

"Không, cô ấy không vào không gian thiên kiếp." Bạch tiền bối phân thân nheo mắt lại.

Vị Côn Na nữ sĩ dường như không đơn giản.

Hắn vốn cho rằng cô ta chỉ là một người phụ nữ say rượu được phân thân trước và Tống Thư Hàng nhặt về, bây giờ xem ra… có thể khi ấy vị Côn Na nữ sĩ này đã bị lực lượng nào đó điều khiển cho nên mới chủ động tiếp cận hắn và Tống Thư Hàng cũng không chừng.

…

Sau khi Côn Na nữ sĩ biến mất thì xuất hiện trở lại ở một tiết điểm trên lưới rồng.

Nơi đó là tiết điểm cổ xưa nhất của lưới rồng, cũng là tiết điểm quan trọng nhất.

Con ngươi của Côn Na nữ sĩ biến thành con ngươi vàng kim dựng thẳng.

Côn Na nữ sĩ cất bước đi vào giữa tiết điểm.

Cô đưa tay ấn vào hư không.

Một tài khoản lưới rồng được chiếu ra.

ID của tài khoản này là một chuỗi kí tự long văn đen sì.

Côn Na nữ sĩ miết một cái trên dòng kí tự này, đổi nó thành ba chữ "quả cầu béo".

Sau đó cô gật đầu hài lòng, nhấn một cái lên tài khoản lưới rồng.

…

Trong thế giới thiên kiếp.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình sắp không cầm cự nổi nữa.

Mà tin tức xin chi viện năng lượng gửi tới cho Côn Na nữ sĩ thì mãi không được phản hồi.

“Chờ chút, suýt nữa thì ta quên mất, Côn Na nữ sĩ là cư dân của thế giới hắc long. Cô ấy căn bản không có linh lực, chỉ dùng lưu lượng ma lực thôi. Cô ấy không thể nào chi viện năng lực cho ta được.” Tống Thư Hàng thở dài.

Hết cách rồi, xem ra phải lấy Số Hamster trong dạ dày ra trước thôi.

Khi hắn còn đang suy tư thì có một tin tức hiện lên.

“Bạn tốt của ngươi, Côn Na nữ sĩ đã offline.”

Tống Thư Hàng: “…”

Một lát sau.

“Bạn tốt của ngươi, quả cầu béo đã online.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Chuyện đáng sợ gì vừa xảy ra vậy?

Đại lão quả cầu béo ư?

“Bạn tốt quả cầu béo đồng ý thỉnh cầu chi viện năng lượng của ngươi, truyền cho ngươi một phần năng lượng tinh khiết.”

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy trong hai viên kim đan lưu ly của mình có một luồng năng lượng khổng lồ bùng lên.

“Bạn tốt quả cầu béo gửi cho ngươi một tin tức: Hãy dùng bí pháp phân thân, kết thúc tất cả mọi chuyện đang diễn ra.”

Chương 1677: Nghe đi, đó là một tiếng ca tuyệt vọng

Lực lượng tuôn trào từ hai viên kim đan không phải là linh lực, không phải là ma lực, mà là một loại lực lượng đơn thuần, cơ hồ người tu luyện nào cũng có thể sử dụng được.

Cảm giác rất ngầu, hẳn là một loại lực lượng cực kì cao cấp nào đó nhỉ?

Loại lực lượng đơn thuần này trào ra từ hai viên kim đan lưu ly, chảy vào năm viên tiểu kim đan còn lại của Tống Thư Hàng rồi tràn vào Kình đan bản mệnh của hắn.

Trong nháy mắt, nó bổ sung lại toàn bộ năng lượng mà Tống Thư Hàng đã tiêu hao. Không chỉ thế, cả cảm giác tinh thần mỏi mệt và thể lực đã bị ép cạn kiệt cũng khôi phục như ban đầu.

Giờ khắc này đây, trạng thái của hắn sung mãn như khi vừa mới bước vào không gian độ kiếp vậy.

Thế nhưng hắn không vui vẻ chút nào.

Chi viện và tin tức đến từ đại lão quả cầu béo khiến cho hắn không thể nào thích ứng được.

Dù sao thì đây cũng là đại lão mạnh nhất mà hắn đã cà khịa từ trước tới nay.

Tâm trạng của Tống Thư Hàng khá là phức tạp.

Bây giờ hắn có nên thi triển bí pháp phân thân dựa trên lời nhắc nhở của đại lão quả cầu béo không đây?

Dựa theo tin nhắn đính kèm của đại lão quả cầu béo thì dường như nó muốn kéo hắn từ thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm ra ngoài.

Làm sao mà kéo được?

Dùng bí pháp tạo ra phân thân làm con tốt thí, sau đó minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, đổi bản thể ra bên ngoài sao?

Nếu quả thực có thể ra ngoài thì Tống Thư Hàng không phản đối.

Bởi vì có Số Hamster và Lý m Trúc nên hắn không dám chắc có thể vượt qua được Thiên Nhật chi kiếp.

Đáng nhắc tới chính là… dù không có Số Hamster và Lý m Trúc thì hắn vẫn không dám chắc mình có thể độ qua được Thiên Nhật chi kiếp!

Bởi vì hắn chỉ là một huyền thánh rởm thôi.

Nhưng người đề nghị là đại lão quả cầu béo khiến cho Tống Thư Hàng lo rằng mình vừa ra ngoài một cái thì đã bị túm đầu lôi đi nghiên cứu rồi.

Bây giờ phải lựa chọn thế nào đây?

“Còn cần lựa chọn sao? Đương nhiên phải chạy khỏi thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm này trước rồi!” Tống Thư Hàng cười ha hả mà nói.

Ra ngoài đối mặt với đại lão quả cầu béo, chỉ cần nắm chắc thời cơ, nếu kết nối được với thế giới hạch tâm thì có 50% có thể thoát thân.

Nhưng nếu cứ ở trong thế giới độ kiếp này thì cả hắn, cả Tà ma chuột Hamster và Tiểu m Trúc đều sẽ rơi vào cục diện cửu tử nhất sinh.

Tống Thư Hàng chỉ tay một cái.

Bí pháp phân thân được thi triển.

“Lần này lại vất vả cho anh bạn rồi.” Tống Thư Hàng nói với phân thân của mình.

Phân thân tồn tại chẳng phải là để gánh họa thay cho bản thể hay sao?

Phân thân đứng im không nhúc nhích.

“Bây giờ đại lão quả cầu béo định làm gì để chuyển bản thể của ta ra ngoài đây?” Tống Thư Hàng hơi tò mò.

Đồng thời, hắn hô to với Cật Qua Thánh Quân ở phía bên kia: “Cật Qua tiền bối, ngài độ kiếp tiếp nhé, chúng ta đi trước đây!”

Đi không từ giã thì bất lịch sự quá.

Cật Qua Thánh Quân nghe vậy thì đột nhiên quay đầu lại hét lên: “Đi trước một bước? Từ từ đã Bá Tống đạo hữu, ngươi đừng từ bỏ! Chống đỡ đi! Ta sẽ nghĩ cách tụ họp với ngươi. Chúng ta sẽ cùng nhau độ Thiên Nhật chi kiếp này!”

Cật Qua Thánh Quân cứ ngỡ Tống Thư Hàng định từ bỏ chống cự, chịu chết trong thiên kiếp, sinh ly tử biệt với hắn.

“Không không không! Cật Qua tiền bối hiểu lầm rồi! Ý của ta là hình như ta đã tìm cách rời khỏi thế giới thiên kiếp từ bát phẩm lên cửu phẩm này rồi. Cho nên ta muốn dẫn Số Hamster và Tiểu m Trúc đi trước. Dù sao nơi này cũng quá nguy hiểm với bọn ta, bây giờ bọn ta chưa thể gánh nổi thiên kiếp từ bát phẩm lên cửu phẩm. Hơn nữa nếu không bị bọn ta quấy nhiễu thì tiền bối độ kiếp cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.” Tống Thư Hàng vội trả lời.

Cật Qua Thánh Quân: “???”

Thư Hàng tiểu hữu gặp tâm ma à?

Giữa ban ngày ban mặt mà nói mơ gì thế? Vào không gian thiên kiếp rồi còn đòi đi ra? Ngươi nghĩ thiên kiếp là cái vườn hoa sau nhà mình hay sao mà muốn ra thì ra, muốn vào thì vào?

“Hay là Thư Hàng tiểu hữu không muốn cái chết của hắn tạo ra áp lực tâm lý cho ta, cho nên mới nói dối như thế để lừa gạt ta?” Cật Qua Thánh Quân thầm nhủ.

Với tính cách của Thư Hàng tiểu hữu thì hắn dễ làm chuyện ấy lắm.

“Bá Tống đạo hữu! Cố trụ vững đi! Ta lập tức sang đó cứu ngươi.”

Cật Qua Thánh Quân cắn răng nói.

Tống Thư Hàng có duyên với hắn, lại là một trong số rất ít người có thể tiếp xúc với mạng mạng công đức giống hắn, có thể nói hai người là bạn vong niên. Cật Qua Thánh Quân muốn dốc hết sức mình để bảo vệ người bạn này.

Tống Thư Hàng: “…”

Cật Qua tiền bối, ngài nghe hiểu tiếng người cho ta nhờ đi!

Cùng lúc đó, trong cơ thể Tống Thư Hàng lại nhận thêm một luồng lực lượng tinh thuần, trạng thái cả người lại được tăng cường thêm một lần nữa.

“Bạn tốt quả cầu béo lại truyền cho ngươi một phần năng lượng và gửi tin nhắn đi kèm: Hãy chuyển ý thức sang phân thân và chuẩn bị rời khỏi thế giới thiên kiếp.”

Đúng như Tống Thư Hàng suy đoán, quả nhiên đại lão quả cầu béo có cách kéo hắn ra khỏi thế giới thiên kiếp.

“Cật Qua tiền bối, đừng làm gì nóng vội! 994 ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau! Đến lúc đó ta có thể bày tiệc lớn, nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ làm bếp trưởng, chúc mừng Cật Qua tiền bối ngươi tấn thăng Kiếp Tiên, trở thành nghìn năm đệ nhất Kiếp Tiên!” Tống Thư Hàng hô lên với Cật Qua Thánh Quân.

Nói xong, hắn chuyển một phần ý thức sang thể nội của phân thân.

Phân thân của hắn khác với Bạch tiền bối, nó không có ý chí độc lập mà dùng chung một ý thức với bản thể.

Một khắc sau, chiếc máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng bồng bềnh trôi ra.

Một phù văn lạc ấn trên nó sáng lên.

Từ phù văn lạc ấn có vô số sợi tơ lực lượng vươn ta, quấn quanh Tống Thư Hàng, Tiểu m Trúc, mỹ nhân rắn công đức và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

…

Khoảng hai hơi thở sau.

Tống Thư Hàng cảm thấy trời đất như quay cuồng.

Vất vả lắm cảm giác quay cuồng mới rút đi, hắn mở to hai mắt.

Lúc này hắn đang ở giữa không trung, ánh sáng dịu dàng của lưới rồng bao quanh tứ phía.

Trước mặt hắn là Côn Na nữ sĩ đang mỉm cười, đôi mắt với đồng tử dựng thẳng vàng kim vừa xinh đẹp lại vừa uy nghiêm.

“Ta đã ra khỏi không gian thiên kiếp rồi sao?” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Sau đó hắn đưa mắt nhìn xung quanh.

Tiểu m Trúc không ở đây, mỹ nhân rắn công đức không thấy đâu, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng không có.

Quan trọng hơn là hắn phát hiện ra thân thể mình không còn ở trong hình thái sương mù nữa mà trở lại trạng thái nhục thân rồi.

Tống Thư Hàng: “Ôi trời quên mất, Số Hamster vẫn còn đang ở trong dạ dày của ta!”

Hi vọng Số Hamster không bị hắn tiêu hóa mất.

Mặt khác, không biết nuốt sống Hamster Cửu U thì có trúng độc không, có bị bục dạ dày không đây?

Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, nhanh chóng chuyển hóa cơ thể mình thành trạng thái sương mù.

Chuyển hóa thành công.

Có điều…

“Số Hamster đâu?” Tống Thư Hàng mở to hai mắt rồi thò tay lục lọi dạ dày của mình.

Số Hamster đâu rồi?

Trước đó nó còn ở trong dạ dày của hắn cơ mà. Con hamster to đùng đó đi đâu mất rồi mới được chứ?

Đừng bảo là bị tiêu hóa thật rồi nha?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Côn Na nữ sĩ.

Đồng thời, suy nghĩ trong đầu hắn chuyển động thật nhanh.

Không thấy Tiểu m Trúc, không thấy mỹ nhân rắn công đức, không thấy pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Số Hamster trong dạ dày cũng không có.

Từ từ, có phải kịch bản có chỗ nào đấy sai sai không?

“Trạng thái hiện tại của ta là phân thân à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Côn Na nữ sĩ đứng trước mặt hắn gật đầu.

Tống Thư Hàng: “…”

Chơi nhau hả?!

Vất vả nửa ngày trời, ngài kéo phân thân của ta ra nhưng lại bỏ bản thể của ta lại trong thế giới độ kiếp, để làm cái quái gì?!

Đảo lộn chính phụ như thế mà coi được sao?

Phân thân nổ mất thì còn ngưng tụ cái khác được.

Chứ bản thể của ta mà chết thì còn cái vẹo gì?

“Côn Na nữ sĩ, có phải cô kéo nhầm tài khoản ra không vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Côn Na nữ sĩ mắt vàng kim bình thản lắc đầu: “Không sai, vốn dĩ ta muốn kéo phân thân của ngươi ra đấy. Bản thể của ngươi đang độ kiếp, làm sao mà ta kéo được. Ở thế giới nào thì đây cũng là thường thức mà.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn ngửa cổ hỏi trời xanh.

Vì bản thể đang ở không gian độ kiếp, phân thân đang ở thế giới hắc long, cho nên cộng hưởng giác quan và cộng hưởng ý thức đều có chút ngăn cách.

Trong thời gian ngắn, theo một cách nào đó thì bản thể và phân thân của Tống Thư Hàng đã phân liệt thành hai cá thể khác nhau.

Không biết bản thể ở thế giới thiên kiếp xa xôi có ổn không nữa…

Hay là đi đời nhà ma rồi?

…

Trong thế giới độ kiếp bát phẩm lên cửu phẩm.

Cật Qua Thánh Quân thấy trên mình người khổng lồ hủy diệt mà Tống Thư Hàng triệu hồi ra có mạng lưới vừa quen thuộc vừa xa lạ quấn quanh thì trong lòng hơi động.

Ánh sáng tương tự như mạng mạng công đức kia khiến cho hắn cảm giác được lực lượng của quy tắc.

Có lẽ lưới ánh sáng này thực sự có thể kéo Tống Thư Hàng tiểu hữu ra khỏi thế giới thiên kiếp cũng nên.

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi thực sự thoát được khỏi thế giới thiên kiếp thì tu luyện cho đàng hoàng, đừng có bày trò, đừng ăn ké thiên kiếp của người khác nữa. Mặt khác, 994 ngày nữa gặp nhau, nếu lúc ấy ngươi bày tiệc cho ta thì ta muốn ăn tiệc bí đao, đó là món mà ta thích nhất!” Cật Qua Thánh Quân hô lên.

Hắn cũng chúc phúc cho Tống Thư Hàng từ tận đáy lòng.

Hai mươi hơi thở sau.

Lưới ánh sáng kia biến mất.

Trái khoáy là người khổng lồ hủy diệt vẫn đang đứng sừng sững ở đó.

Khí tức của Tống Thư Hàng vẫn còn kia.

Khí tức của cô bé Lý m Trúc và sức mạnh công đức ủa @#%× Tiên Tử đều không biến mất.

Cật Qua Thánh Quân nghi ngờ nói: “Thư Hàng tiểu hữu, không cần trả lời ta đâu. Ngươi cứ đi đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở hiện thế.”

Bên trong người khổng lồ hủy diệt.

Tống Thư Hàng ngửa cổ ngó trời xanh.

Xấu hổ quá phải làm sao đây? Ta phải trả lời Cật Qua tiền bối thế nào bây giờ?

Vì sao kẻ được kéo ra khỏi không gian thiên kiếp lại là phân thân của ta cơ chứ?

Chẳng lẽ đại lão quả cầu béo bị hoa mắt nên kéo sai người?

Tống *Mệt tim quá đỗi – Tuyệt vọng vô bờ* Thư Hàng.

Khoảnh khắc tuyệt vọng nhất trong đời người là khi đứng trước tử vong sao?

Không phải, tuyệt đối không phải.

Khoảnh khắc tuyệt vọng hơn như thế chính là trong nháy mắt ngươi rơi xuống vách núi tử vong, đột nhiên có một người vươn tay cứu giúp, cho ngươi hi vọng sống sót. Nhưng sau đó cánh tay cứu giúp ấy chỉ tháo mất cái đồng hồ hàng hiệu trên cổ tay ngươi, rồi đẩy ngươi xuống vực thẳm khôn cùng.

Không còn gì tuyệt vọng hơn thế nữa.

…

Trong thế giới lưới rồng kì lạ.

Côn Na nữ sĩ bình thản nói: “Bản thể của ngươi có năng lượng của ta trợ giúp, chí ít còn có thể chống đỡ thêm được một tháng nữa.”

“Cho nên ngươi cũng chỉ còn một tháng thời gian.”

“Trong một tháng này, ngươi phải tấn thăng tới cảnh giới lục phẩm của các ngươi. Khi đó ngươi sẽ có cơ hội hút bản thể của mình ra ngoài.”

Chương 1678: Trạng thái Thần Giáng

“Hút ra?” Phân thân của Tống Thư Hàng tưởng tượng tình trạng có thể xảy ra trong tương lai, trong lòng không khỏi nghi hoặc: “Thế nếu hút ra thất bại, bản thể độ kiếp ngay trong không gian thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm, tăng cường uy lực của thiên kiếp thì phải làm sao?”

“Thế thì ngươi chết chắc.” Côn Na nữ sĩ có đôi đồng tử vàng kim dựng thẳng bình thản đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Côn Na nữ sĩ lại bổ sung: “Nhưng có ta ở đây thì khả năng đó sẽ không xuất hiện đâu. Trong ba mươi ngày, nếu ngươi tấn thăng lục phẩm thì ta có thể kéo cả bản thể của ngươi và mấy người bạn kia ra theo. Các ngươi sẽ kết thành đội để độ thiên kiếp lục phẩm của ngươi.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nói.

Côn Na nữ sĩ: “Không cần khách sáo.”

“Nhưng mà… vì sao đại lão quả cầu béo ngươi lại giúp bọn ta chứ?” Phân thân Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Côn Na nữ sĩ. Thế giới hạch tâm vẫn không kết nối được, quả nhiên là còn chuồn trước cả hắn. Nhưng bây giờ hắn đang ở trạng thái phân thân, căn bản không phải sợ, chết thì cứ chết, một phân thân ngã xuống thì sẽ có nghìn vạn phân thân khác đứng lên!

Cho nên, cái gì phân thân cũng dám hỏi toạc ra.

Côn Na nữ sĩ nói rất tự nhiên: “Vì chúng ta là bạn tốt mà.”

“Nhưng trước khi trở thành bạn tốt… quan hệ của chúng ta là kẻ thù.” Tống Thư Hàng nhìn Côn Na nữ sĩ đăm đăm: “Nói thật, ta không tin chỉ dựa vào diễn đồ kim đan mã QR là có thể khiến đại lão quả cầu béo ngươi tha cho ta rồi kết làm bạn tốt.”

Nếu diễn đồ kim đan mã QR đỉnh đến mức có thể ảnh hưởng tới cả ý chí của đại lão quả cầu béo thì khi hắn thăng cấp bát phẩm, trở thành Huyền Thánh, có thể thi triển hình chiếu mã QR này để kết thành bạn bè với tất cả anh em chư thiên vạn giới rồi.

Đi ra ngoài nhờ vả bạn bè, đến lúc đó hắn có thể đi khắp nơi trong chư thiên vạn giới luôn.

“Trước kia quan hệ của chúng ta là kẻ thù sao?” Trong đôi con ngươi vàng kim dựng thẳng của Côn Na nữ sĩ đong đầy vẻ tò mò: “Lúc nào thế? Giữa ta với ngươi có ân oán gì đâu?”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Đại lão quả cầu béo mất trí rồi à?

Thiên đạo có biến, theo phỏng đoán của Bắc Phương Đại Đế và các vị tiền bối thì có khả năng đương kim Thiên Đạo đã không còn tình cảm, trở thành một siêu máy tính lạnh lùng, chỉ duy trì chức trách của Thiên Đạo mà thôi.

Chẳng lẽ đại lão quả cầu béo ở Cửu U bị ảnh hưởng bởi đương kim Thiên Đạo nên cũng mất trí rồi?

“À đúng rồi, ta rất thích cái tên quả cầu béo này, cảm ơn ngươi.” Côn Na nữ sĩ có đồng tử dựng thẳng nhoẻn miệng cười.

Quả nhiên là mất trí, đến cái tên “quả cầu béo” mà còn chấp nhận thản nhiên như thế thì đúng là điên không hề nhẹ.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình. Giống như bản thể, trong lòng bàn tay cảu hắn cũng có ấn kí của quả cầu kim loại lỏng.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn Côn Na nữ sĩ có đồng tử dựng thẳng.

Từ từ…

Trừ khả năng “đại lão quả cầu béo bị điên” ra, còn có một khả năng khác.

“Đại lão quả cầu béo, trước đây tên ngươi là gì?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Côn Na nữ sĩ nhoẻn miệng: “Xóa mất rồi, sau khi xóa thì không còn bản lưu. Cho nên ta mất cái tên trước kia, chỉ còn mỗi cái tên mới là quả cầu béo mà ta thích này thôi.”

Dứt lời, Côn Na nữ sĩ tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay của Tống Thư Hàng: “Đi, chúng ta rời khỏi đây thôi.”

“Xin hãy chờ một chút, bây giờ trên tay ta không có lớp phòng hộ.” Tống Thư Hàng vội la lên.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, vòng tay không gian và tất cả các loại pháp khí đều ở chỗ bản thể, cho nên bây giờ trên tay hắn chẳng có gì. Đừng nói là trên tay, trên người hắn còn chẳng có gì nữa là.

Côn Na nữ sĩ túm hắn một cái, bí pháp giám định lập tức khởi động.

Cũng may là hắn đang ở trong trạng thái sương mù.

Một lượng sương mù lớn trên người hắn nổ tung ra, nếu đổi sương mù thành máu tươi thì có lẽ bây giờ Tống Thư Hàng đã trở thành một suối phun hình người.

“Côn Na nữ sĩ (trạng thái Thần Giáng), mắt rồng vàng kim là biểu tượng của Thần Giáng. Muốn biết nhiều tin tức hơn, xin hãy nhấp vào bước kế tiếp.”

Tin tức giám định ra rất ít nhưng cái giá lại cực kì thê thảm, bởi vì đối tượng vừa giám định quá khủng bố.

Mặt khác, vì Tống Thư Hàng cưỡng ép khống chế Bí pháp giám định vào phút cuối, không cho nó tiếp tục giám định sâu hơn, cho nên mới có lựa chọn “muốn biết nhiều tin tức hơn” kia.

Tống Thư Hàng đau đến mức hút sâu một cái: “Quả nhiên Côn Na nữ sĩ không phải là đại lão quả cầu béo.”

Trạng thái Thần Giáng của Côn Na nữ sĩ có liên quan tới rồng.

Là lưới rồng… hoặc chính là ý chí của thế giới hắc long.

Quả cầu béo chỉ là tên mới của cô chứ không phải là thân phận. Cô thích cái tên quả cầu béo cho nên mới sửa lại tên cho mình.

Nói thế thì hợp lý rồi.

Cho nên giữa Côn Na nữ sĩ và hắn không có ân oán gì. Cho nên cô mới có thể kết bạn với hắn đơn giản như thế.

Nhưng đến đây thì lại có một vấn đề nhỏ nảy sinh… ấy là nếu Côn Na nữ sĩ là ý chí của thế giới hắc long hoặc là lưới rồng, thì làm sao cô ấy biết được chuyện của đại lão quả cầu béo?

Ấn kí của đại lão quả cầu béo mà cô ấy để lại trên tay hắn là sao?

Không được rồi, rối quá.

Các loại manh mối rối tung xoắn lại với nhau hệt như dây tai nghe.

Quả nhiên mình không phù hợp với danh hiệu thám tử lừng danh.

Đoán đi đoán lại chỉ tổ lãng phí thời gian, thôi thì cứ xác định bằng cách trực tiếp cho rồi.

“Vậy là… Côn Na nữ sĩ, bây giờ tên mới của cô là đại lão lưới rồng quả cầu béo đúng không?”

Côn Na nữ sĩ quay lại nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm: “Không, ta là quả cầu béo.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhưng ta với cục tròn đó có chỗ khác nhau.” Côn Na nữ sĩ suy nghĩ một lát rồ nói: “So với cục tròn đó thì quan hệ giữa ta với ngươi thân thiết hơn. Nguyên nhân một phần là do ta được sinh ra nhờ ngươi.”

Cục tròn lại là cái quái gì nữa thế?

Chẳng lẽ “cục tròn” chính là đại lão quả cầu kim loại lỏng?

Mặt khác… một phần nguyên nhân cô được sinh ra có quan hệ với ta?

Chẳng lẽ là…

“Hạt giống?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới thứ này.

Sau khi vào thế giới hắc long, hạt giống có hình ảnh thu nhỏ của đại lão quả cầu béo Cửu U đã nảy mầm kết quả, còn dẫn đến thiên khiển, khiến Tống Thư Hàng mất một đồng vàng hồi sinh.

Nhớ tới việc này là hắn lại nhớ đến kí ức mình bị bạch tiền bối phân thân xắt khúc ra.

“Đúng vậy, có liên quan tới hạt giống.” Côn Na nữ sĩ gật đầu nói: “Thế mới nói ta là quả cầu béo.”

Trải qua quá trình ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai, lại chịu cả thiên khiển, không ai biết được cuối cùng thứ mà hạt giống kia kết thành còn lại cái gì.

“Nhưng nếu ngươi cảm thấy không thể hiểu được thì cứ xem như ta tên là quả cầu béo lưới rồng đi cũng không sao.” Côn Na nữ sĩ nói tiếp.

Nói cách khác, vòng vèo nửa ngày trời thì cô vẫn là lưới rồng chứ gì?

“Đi.” Côn Na nữ sĩ nói.

Một loáng sau, hai người đã biến mất khỏi không gian tiết điểm lưới rồng, trở lại thế giới hắc long.

Phân bộ lạc Long Huyết tộc, trong rừng rậm Dadma.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay vụt lên không trung, đao ý tăng vọt, dùng thân kiếm thi triển đao pháp. Nó đang tập thể dục buổi sáng, hoạt động thân thể tí chút.

Đao ý tung hoành, khí thế lẫm liệt.

Tộc trưởng già và các chiến sĩ của phân bộ lạc Long Huyết tộc đứng xung quanh nhao nhao vỗ tay khen hay.

Sau khi hoạt động một vòng, Xích Tiêu Kiếm tiền bối dừng lại.

Gần đây nó bắt đầu thấy yêu cái cảm giác được người ta vỗ tay tán dương này rồi.

Bạch tiền bối phân thân uể oải nằm dài ra bàn, trùm một cái chăn, mặt ủ mày chau.

Ở phía xa có em gái phân bộ lạc Long Huyết tộc len lén ngó trộm bạch tiền bối phân thân rồi đỏ mặt quay ra hướng khác.

Dù màu da trắng không hợp với thẩm mỹ của thế giới hắc long, nhưng vị Bạch tiên sinh này thực sự là quá đẹp, đẹp đến mức màu da trắng cũng không thể ngăn cản được ánh mắt tán thưởng của các em gái trong phân bộ lạc Long Huyết tộc.

Các cô đang nghĩ không biết có thể xin một ít nhiễm sắc thể tổ truyền từ trên người Bạch tiên sinh để cường hóa dòng máu của phân bộ lạc Long Huyết tộc không đây.

“Bạch đạo hữu, chúng ta luyện tập một chút đi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối gọi phân thân của Bạch tiền bối.

Nó là thần binh của Trường Sinh Giả, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nắm giữ đao pháp vô thương. Đối thủ bồi luyện như thế này chủ động mời luyện tập cùng thì chẳng khác nào cơ duyên dâng tận cửa.

“Không đâu, không muốn động đậy đâu, cuộc sống mệt mỏi quá.” Bạch tiền bối uể oải nói.

Thậm chí đến nói mà hắn còn không muốn nói nhiều.

Ầm!

Đúng lúc này, hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện ngay bên kia chiếc bàn.

Là Tống Thư Hàng và Côn Na nữ sĩ.

Sau khi Côn Na nữ sĩ trở về thì sắc vàng trong hai mắt rút đi, cô ngoẹo đầu một cái, nằm rạp ra bàn ngáy o o.

Tống Thư Hàng quét mắt một vòng, nhìn thấy Bạch tiền bối thì vui vẻ nói: “Bạch tiền bối, cuối cùng ngài cũng trở về từ Cổ U rồi.”

“Phân thân thôi.” Bạch tiền bối gẩy ngón tay: “Bản thể vẫn còn đang trồng cây ở Cổ U, cần thêm một chút thời gian nữa. Mệt quá đi mất, không muốn nói nhiều, chúng ta truyền âm nhập mật đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối phân thân trước mắt khiến cho Tống Thư Hàng có cảm giác Déjà vu mãnh liệt, dường như hắn đã gặp vị này ở đâu đó, hoặc đã gặp một người nào đó tính tình tương tự như thế này.

“A a á ~” Ở một phía khác, một đám em gái phân bộ lạc Long Huyết tộc hét chói tai rồi che mắt chạy ra xa.

Tống Thư Hàng: “???”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay tới, dùng mũi kiếm gẩy một cái bên cạnh phân thân của Bạch tiền bối, hất cái chăn trên người hắn lên người Tống Thư Hàng: “Trùm vào đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cúi đầu nhìn xuống thân thể mình, trần như nhộng.

Nhưng bây giờ hắn đang ở trong trạng thái sương mù mà!

Hét cái gì mà hét!

Tống Thư Hàng nhận lấy cái chăn rồi cuốn lên người.

Bạch tiền bối phân thân cố gắng mở mắt, u oán nhìn chằm chằm cái chăn trên người Tống Thư Hàng. Chăn bị cướp đi nhưng hắn lười cướp về, chỉ có thể dùng ánh mắt bày tỏ sự bất mãn vậy thôi.

Đáng yêu? Không đúng, từ hình dung này không ổn cho lắm.

Nhưng tóm lại là bản tôn Bạch tiền bối sẽ không bao giờ có vẻ mặt như vậy.

Tống Thư Hàng vô thức muốn lấy điện thoại ra, chụp dáng vẻ Bạch tiền bối u oán này gửi cho Vũ Nhu Tử.

Nhưng hắn thò tay sờ thì mới nhớ bây giờ mình là phân thân, bao nhiều trang bị đều để hết ở chỗ bản thể rồi, cả điện thoại cũng thế.

Thế là Tống Thư Hàng cuốn cái chăn, chủ động dời mắt khỏi phân thân Bạch tiền bối đang hờn dỗi.

“Sao ngươi lại ra khỏi không gian độ kiếp được thế?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “Phân thân đấy. Bản tôn còn đang chịu sét đánh trong thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm, còn tận 994 ngày nữa kia.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối dựng thẳng chuôi kiếm lên: “Nhìn trời.”

Đúng là không gian thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm thật à?

Vấn đề là… sao mà Tống Thư Hàng lại vào ké được cả không gian thiên kiếp cửu phẩm của người ta thế hả?

Chương 1679: Đời người luôn có những lần đầu tiên, ví dụ như bế quan

Lạ lùng nhất là làm sao Tống Thư Hàng ném phân thân của mình ra khỏi không gian thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm được?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối sống đến bằng này tuổi mà chưa thấy ai tiến vào không gian độ kiếp còn có thể ném phân thân ra ngoài thoải mái như Tống Thư Hàng.. hắn đi độ kiếp hay đi nghỉ phép vậy?

“Thế bản thể của ngươi phải làm sao?” Bạch tiền bối phân thân nằm dài ra bàn, dùng truyền âm nhập mật theo nhóm mà nói.

Hắn lười mở miệng ra nói, truyền âm nhập mật chỉ phải động suy nghĩ, đỡ tốn thể lực hơn mở miệng nói chuyện nhiều.

Nhưng đột nhiên bạch tiền bối phân thân cảm thấy chỉ động suy nghĩ thôi cũng mệt quá.

“Bản thể còn chống đỡ được ba mươi ngày nữa.” Tống Thư Hàng nhìn Côn Na nữ sĩ rồi nói tiếp: “Trong ba mươi ngày, phân thân của ta cần phải tăng thực lực lên cảnh giới lục phẩm, sau đó hút bản thể từ không gian thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm ra.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Hút kiểu gì?”

Đùa à? Ta hoàn toàn chưa nghe thấy kiểu này bao giờ cả. Hít mèo hút thuốc chứ ai lại đi hút chính mình?

“Ta cũng không biết, chắc là hút như mì ấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

“Có nắm chắc không?” bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Ừm, ba mươi ngày chắc là đủ. Cho nên ta quyết định bế quan!” Tống Thư Hàng trịnh trọng tuyên bố.

Phân thân của Bạch tiền bối: “Ừ, bế tử quan trước khi lên cấp là lựa chọn chính xác đấy.”

Tộc trưởng già ở cạnh đó không nhịn được tò mò, hỏi: “Bế quan là gì?”

Vì có tộc trưởng ở đó nên khi giao tiếp với nhau thì Tống Thư Hàng và bạch tiền bối phân thân đều dùng ngôn ngữ của thế giới hắc long.

“Bế quan là… tu luyện minh tưởng trong thời gian dài. Ngắn thì mười bữa nửa tháng, dài thì có thể lên tới mấy trăm, thậm chí là mấy nghìn năm.” Tống Thư Hàng đáp.

Tộc trưởng: O.O!

Tu luyện minh tưởng trong thời gian dài?

Mười bữa nửa tháng thì dễ hiểu rồi, đôi khi phải tu luyện minh tưởng để đột phá cảnh giới mà.

Nhưng tu luyện minh tưởng mấy trăm, mấy nghìn năm… chẳng lẽ không cần ăn cơm sao?

Có chết đói không?

Dù sao cũng phải uống nước chứ?

Rồi giải quyết nỗi buồn thế nào? Chỗ minh tưởng phải có nhà vệ sinh chứ đúng không?

Mặt khác… minh tưởng mấy trăm năm liền thì có chán chết không nhỉ?

Người đâu phải là cây cỏ, suy nghĩ nhiều biết bao nhiêu! Một trăm năm chẳng làm gì mà chỉ tu luyện minh tưởng thì cô đơn chịu thế nào được?

Có phải tuyên bố với bên ngoài là bế quan một trăm năm nhưng trong thời gian đó lén lút mò ra ngoài gieo giống không hả?

… Khi hai hệ thống tu luyện đụng vào nhau thì sẽ có một số phương diện ông nói gà bà nói vịt như thế đó.

“Thế Thư Hàng tiên sinh định bế quan bao lâu?” Tộc trưởng tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ta định bế quan mười ngày nửa tháng trước đã, hi vọng là có thể đột phá được ít nhiều. Nếu như không được thì vẫn còn nửa tháng thời gian, có thể thay đổi một phương pháp đột phá mới.”

“À, nhắc mới nhớ.” Bạch tiền bối phân thân đột nhiên ngẩng đầu lên: “Hình như từ lúc Thư Hàng ngươi bắt đầu tu luyện đến bây giờ chưa từng bế quan đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Đúng rồi Bạch tiền bối, đời người bao giờ cũng phải có lần đầu tiên. Ta cảm thấy bây giờ tu luyện đến cảnh giới ngũ phẩm, cũng nên bế quan một lần rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên cạnh chỉ hận mình không có một đôi tay nhỏ khéo léo để làm động tác che mặt khóc rống lên.

Tiên sư nó chứ “đời người bao giờ cũng phải có lần đầu tiên”. Một Linh Hoàng ngũ phẩm như ngươi mà chưa bế quan bao giờ, thế ngươi tu luyện kiểu gì mà lên được cảnh giới hiện tại hả?

Để các đạo hữu Linh Hoàng ngũ phẩm khác nghe thấy câu này thì người ta tức hộc máu ra mất thôi.

“Mà Bạch tiền bối ơi, bế quan có phải chuẩn bị cái gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối ngáp một cái, xoa xoa mặt, sau đó chống một tay lên cằm: “Mệt quá không muốn nói.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Cảm giác Déjà vu càng ngày càng mãnh liệt…

Hắn nghĩ ngợi một lát, chợt nảy ra một ý.

Tống Thư Hàng đứng dậy, chạy vào một nhà gần đó, lấy một cái chă ra đắp lên phân thân của Bạch tiền bối.

Sau đó, hắn hỏi lại lần nữa: “Bạch tiền bối, thân là người cuồng bế quan nhất trong nhóm Cửu Châu số 1, khi ngài bế quan có rút ra điều gì tâm đắc hay bí quyết gì để chia sẻ cho hậu bối không? Ví dụ như trước khi bế quan phải chú ý cái gì? Bế quan như thế nào để có hiệu quả cao nhất?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “?”

Ngươi chỉ đắp cho Bạch đạo hữu mỗi cái chăn. Thủ đoạn lấy lòng cấp thấp như thế có hiệu quả thật không?

Ngươi có thời gian đứng đây xun xoe thì không bằng đi tìm bộ quần áo mặc trước đi. Dù là trạng thái sương mù nhưng ngươi vẫn đang trần trùng trục đấy biết không?

Ơ, thế mà có hiệu quả thật!

Bạch tiền bối phân thân thỏa mãn nằm sấp trên bàn, quấn chặt cái chăn, bắt đầu truyền âm nhập mật nhóm: “Đầu tiên, ngươi phải tìm một phúc địa có linh khí sung túc, một địa điểm bế quan tốt có thể giúp hiệu quả bế quan tăng gấp nhiều lần.”

“Sau đó là đan dược và linh thạch. Khi bế quan, dùng một ít Bình Tâm Tĩnh Khí Hoàn, Phá Chướng Đan và một số đan dược phụ trợ đột phá cảnh giới khác là có thể làm ít công to. Tầm quan trọng của linh thạch thì không cần ta phải nói. Nhưng bây giờ ngươi đang ở trong trạng thái phân thân thì có thể miễn cái này…”

“Pháp khí cũng rất quan trọng, có một số pháp khí có thể tăng cường hiệu quả bế quan, ví dụ như Ngộ Đạo thạch của ngươi.”

Tống Thư Hàng thở dài: “Pháp khí ở chỗ bản thể hết rồi, Ngộ Đạo thạch thì ở trong thế giới hạch tâm, nhưng mà nó chuồn mất.” Mệt tim quá ta ơi.

“Vậy thì để Xích Tiêu Kiếm đạo hữu và Tạo Hóa Tiên Tử theo ngươi. Tạo Hóa Tiên Tử đang bắt bướm chơi ở bên ngoài kia kìa, bao giờ ngươi bế quan thì mang cô ấy với Xích Tiêu Kiếm đạo hữu theo, hiệu quả cũng không chênh lệch nhiều so với Ngộ Đạo Thạch.” Bạch tiền bối phân thân lười biếng nói tiếp: “Đúng rồi, đưa cả ta theo luôn. Dù ta là phân thân nhưng hiệu quả cũng không kém Ngộ Đạo Thạch là bao đâu.”

Tống Thư Hàng: “…”

May mà Bạch Hạc Chân Quân không có ở đây.

Nếu để hắn nghe thấy câu này của phân thân Bạch tiền bối thì chắc chắn sẽ khiêng bạch tiền bối phân thân lên phóng đi cái vèo luôn, đừng ai hòng đuổi kịp.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ta là thần binh của Trường Sinh Giả, tự thân ta ẩn chứa khí tức pháp tắc trường sinh của Xích Tiêu Tử và đạo của hắn, cho nên nói như Bạch đạo hữu cũng không sai. Nhưng sao ta cứ thấy cách nói của hắn có vấn đề thế nào ấy nhỉ?”

“Cuối cùng, trận pháp bế quan là vô cùng quan trọng. Trận pháp tụ linh, trận pháp phòng ngự, trận pháp ngăn cách… tốt nhất là phải có một bộ trận pháp. Bao giờ bế quan thì ta sẽ dạy ngươi… mà thôi quên đi, dạy ngươi mệt lắm. Bây giờ ngươi mới học được đến cảnh giới Nhất Lôi của Dẫn Lôi Thuật trong Thiên Sư Chính

Pháp – Lôi Pháp thiên, hoàn toàn không có khiếu học pháp thuật. Ngươi cứ học đao pháp với các loại thuật pháp luyện thể thì hơn.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng khóc ròng. Bạch tiền bối, lời ngài nói chẳng khác gì đâm thấu tim ta, mà không phải dùng mũi tên đâm đâu, dùng cái trường mâu to cỡ miệng bát để đâm ấy!

“Ngươi tìm vị trí bế quan, sau đó đưa ta, Tạo Hóa Tiên Tử và Xích Tiêu Kiếm đạo hữu qua đó rồi ta bố trí trận pháp cho.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Dạy Tống Thư Hàng bày trận và tự hắn đi bày trận đều mệt mỏi, nhưng tự hắn bày trận còn đỡ mệt hơn là dạy Tống Thư Hàng.

“Vậy Bạch tiền bối ơi, phải làm sao để tìm một nơi có linh khí dồi dào đây?” Tống Thư Hàng khiêm tốn học hỏi.

Vạn sự đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai ắt có lần thứ ba.

Sau khi bế quan một lần, mai này hắn nhất định sẽ còn bế quan tiếp.

Học hỏi chút kinh nghiệm, mở mang tí kiến thức, chắc chắn trong tương lai sẽ có chỗ dùng.

“À, tìm kiếm nơi có linh khí dồi dào là một việc cần kĩ thuật. Trong giới tu sĩ có rất nhiều đạo hữu học thuật phong thủy tầm long để tìm kiếm những nơi giàu linh khí. Nếu không học thuật phong thủy thì cũng sẽ có bí quyết độc môn để tìm kiếm nơi bế quan có linh khí dồi dào. Đương nhiên ta cũng không ngoại lệ.” Bạch tiền bối phân thân nói: “Mỗi lần muốn tìm chỗ bế quan thì ta sẽ ném xúc xắc để xác định phương hướng đại khái, sau đó ném nhánh cây hoặc cái gì đó tương tự để tìm phương hướng cụ thể. Đôi khi nổi hứng lên thì ta kiếm đại một chỗ gần đấy rồi đào động phủ bế quan luôn.”

Tống Thư Hàng ngửa cổ nhìn trời.

Phương pháp tìm kiếm nơi có linh khí dồi dào này chắc chắn là hắn không học được, không học được!

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, có cách gì để tìm kiếm nơi có linh khí dồi dào không?” Tống Thư Hàng quay sang nhìn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Đừng có hỏi ta. Ta có cần tu luyện như tu sĩ loài người đâu? Khi ta sinh ra kiếm linh, có ý thức của riêng mình thì Xích Tiêu Tử đã phát tài rồi. Hắn có vô số động phủ và bí cảnh, tùy tiện chọn chỗ nào bế quan mà chẳng được.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Cách thức của đại lão thế này cũng không học theo được luôn.

“Thực ra thế giới hạch tâm của ngươi là một nơi rất tốt để bế quan, mỗi tội là nó trốn mất rồi.” Bạch tiền bối bổ sung.

Đúng lúc này, tộc trưởng nãy giờ vẫn yên lặng lắng nghe đột nhiên lên tiếng: “Tuy ta không biết nơi có linh khí dồi dào mà Bạch tiên sinh nói là thế nào, nhưng ta đoán đại khái chắc là nơi tập trung nhiều năng lượng đúng không? Trong bộ lạc của ta có vài chỗ như vậy đấy. Thực tế thì trước kia ta thành lập bộ lạc trong rừng Dadma cũng là vì mấy nơi có năng lượng sung túc đó mà.”

Nghe vậy, hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Tộc trưởng có thể dẫn ta đi xem thử được không?”

“Đương nhiên là được.” Tộc trưởng cười nói.

…

Thế là Tống Thư Hàng đã tìm được một nơi thỏa mãn điều kiện bế quan.

Đằng sau bộ lạc Long Huyết tộc có một nơi dùng để thí luyện tên là Xích Long động.

Đó là một hang động ngập tràn khí tức hỏa diễm.

Thể chất của Tống Thư Hàng là song hệ lôi, hỏa, khu vực thí luyện này rất thích hợp cho hắn bế quan.

Sau khi thay quần áo xong, Tống Thư Hàng chạy đi tìm Tạo Hóa Tiên Tử đang bắt bướm về, đeo Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên, ôm nốt cả bạch tiền bối phân thân theo, khăn gói tiến vào Xích Long động.

“Thư Hàng tiên sinh, chúng ta có cần chuẩn bị nước và thức ăn cho ngươi không?” Tộc trưởng vẫn không yên tâm.

Tống Thư Hàng đáp: “Tộc trưởng không cần lo lắng đâu, bây giờ ta là phân thân, không thể nào chết đói được."

Nghe vậy, tộc trưởng cảm thấy cũng có lý, bấy giờ mới yên tâm rời đi, định bụng mười ngày nửa tháng nữa sẽ quay lại xem tình hình thế nào.

Trong Xích Long động.

Phân thân Bạch tiền bối cố gắng giữ tỉnh táo để bày ra một bộ trận pháp thích hợp cho việc bế quan.

Tụ linh trận cường lực, dưỡng thần trận, kết giới cách âm, ba mươi tầng trận pháp phòng ngự.

Sau khi trận pháp này được bố trí xong sẽ duy trì nghìn năm bất diệt.

Từ đó về sau, ở phân bộ lạc Long Huyết tộc lại có thêm một nơi ẩn nấp cấp bậc bát phẩm.

"Bắt đầu bế quan thôi." Tống Thư Hàng hơi căng thẳng.

Hi vọng lần bế quan đều tiên trong đời hắn có thể thuận lợi thành công.

Chương 1680: Bế quan sẽ gây nghiện

Cảnh giới tối cao của bế quan là một ngày trong động bằng nghìn năm ở ngoài.

Chính là mình vừa mới nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì thế giới bên ngoài đã là cảnh còn người mất, bãi bể nương dâu.

Đương nhiên Tống Thư Hàng chưa đạt tới cảnh giới ấy.

Trước kia hắn tu luyện thời gian dài nhất chính là một đêm, đến sáng là kết thúc.

Trong Xích Long động.

Tống Thư Hàng tìm một vị trí bằng phẳng và có nhiệt độ vừa phải để ngồi xuống. Vì có vết xe đổ là trải nghiệm bi thảm của nhóc sư con Quả Quả, nên khi chọn vị trí ngồi tu luyện, Tống Thư Hàng vô thức bỏ qua những chỗ lồi lõm không bằng phẳng, để tránh cho mình cũng bị trĩ,

Mặc dù hắn có cảnh giới ngũ phẩm, không thể bị trĩ được nữa.

Sau khi ngồi xuống, Tống Thư Hàng đặt Xích Tiêu Kiếm tiền bối nằm ngang trên đầu gối, hai tay đặt lên thân kiếm rồi cảm khái: “Quả nhiên dùng kiếm nhìn đẹp trai nhất.”

Cùng là ngồi xếp bằng, nhưng đặt kiếm lên đầu gối một cái là thấy tao nhã hẳn ra.

Chứ nếu để đao lên trông cứ như thổ phỉ.

Mỗi tội, đôi găng tay hồng phấn trên tay Tống Thư Hàng trông hơi bị lệch tông.

Cũng chẳng có cách nào khác, bởi vì tìm hết cả phân bộ lạc Long Huyết tộc cũng không được đôi găng tay nào thích hợp với Tống Thư Hàng. Cuối cùng một em gái trong tộc đã làm một đôi cho hắn.

Giờ này có găng tay mà đeo là tốt rồi, không cần phải để ý đến màu sắc làm chi.

“Đừng có suy nghĩ lung tung, tập trung ý chí, bế quan cho tử tế đi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

“Vâng, tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu, nhắm mắt lại.

Đầu tiên là vận chuyển Chân Ngã Minh Tưởng Pháp để trấn định tâm linh, điều chỉnh trạng thái.

Tiếp đó vận chuyển một vòng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công làm nóng người.

Tống Thư Hàng nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập định.

Khi trạng thái nhập định ổn định, thần thức của Tống Thư Hàng có thể thấy rõ có ba loại lực lượng ở bên cạnh giúp đỡ hắn bế quan.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trên đầu gối đang tỏa ra ánh sáng của đạo và pháp tắc thâm ảo.

Ánh sáng của đạo và pháp tắc này là lực lượng cấp bậc Trường Sinh Giả, bình thường Xích Tiêu Kiếm tiền bối sẽ cố ý thu bớt nó vào, nếu không, tu sĩ chưa đủ cảnh giới nhìn thấy ánh sáng ấy sẽ đắm chìm trong đó, không tự kiềm chế được, hồn phách sẽ chịu tổn thương không thể nào khôi phục.

Sự tồn tại của Xích Tiêu Kiếm tiền bối giúp Tống Thư Hàng tăng cường rất nhiều lĩnh ngộ đối với đao pháp, đao ý và Phần Thiên Hỏa Diễm đao, bởi vậy ánh sáng của đạo sẽ trợ giúp rất nhiều cho Tống Thư Hàng trong quá trình tăng cảnh giới.

Ở một phía khác, Tạo Hóa Tiên Tử chưa quay lại thân thể của Tống Thư Hàng. Cô ngồi dựa lưng vào hắn, cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Lực lượng trên người cô có thể tăng cường lí giải và lĩnh ngộ của Tống Thư Hàng đối với công pháp và công pháp Nho gia như Nho gia Kim Cương Thân, Chính Khí Tôi Thân Thiên, Quân Tử Vạn Lý Hành và Thiên Hành Kiện.

Đồng thời, lực lượng truyền đến từ trên người cô giúp Tống Thư Hàng tĩnh tâm, linh đài thanh minh, lúc tu luyện không bị tạp niệm quấy nhiễu, hoàn toàn loại trừ khả năng bị tâm ma quấy phá.

Cuối cùng là bạch tiền bối phân thân lười biếng lơ lửng giữa không trung, hai tay đặt sau đầu, tiến vào trạng thái ngủ say.

Lực lượng trên người hắn rất cổ quái, dường như rất yếu, lại dường như rất mạnh, lửng lơ bất định.

Lực lượng này cực kì phù hợp với Tống Thư Hàng. Chẳng biết từ bao giờ, thân thể hắn đã huyễn hóa thành một tầng sương mù, cộng minh với lực lượng từ phân thân của Bạch tiền bối. Dù sao thì hình thái sương mù ngụy bất hủ cũng bắt nguồn từ Bạch tiền bối mà.

Bạch tiền bối phân thân ở đây tăng cường sự lý giải của Tống Thư Hàng với công pháp chủ tu Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công, đồng thời cũng làm tăng năng lực lĩnh ngộ của hắn.

Có ba người Bạch tiền bối phối hợp, Tống Thư Hàng cảm thấy lần bế quan này của mình như được thần trợ giúp vậy.

Không chỉ như thế.

Trong đầu phân thân của Tống Thư Hàng còn thoáng hiện hai loại linh cảm về nét bút vẽ mắt cho rồng trong diễn đồ kim đan.

Một loại là linh cảm thuộc về truyện tranh bốn khung Sáng tạo và hủy diệt chi tinh trên diễn đồ kim đan lò phản ứng hạch tâm của hắn, đến từ hóa thân bọc thép.

Một loại khác đến từ bản thể đang chịu khổ, mặc dù tín hiệu không tốt nên thường xuyên đứt quãng, song thi thoảng vẫn linh cảm vẫn lóe lên. Đó là linh cảm nét bút vẽ mắt cho diễn đồ kim đan đầu tiên Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Cảm giác bế quan này hạnh phúc biết bao.

Mỗi giây mỗi phút đều cảm thấy cảnh giới của mình đang được tăng cường.

Hai viên trong bảy viên tiểu kim đan đã trở thành kim đan lưu ly.

Trong năm viên còn lại thì hai viên đã có đầu mối. Thậm chí diễn đồ kim đan thánh kiếm Chung Yên trên kim đan thứ hai yêu đan bảy màu cũng chỉ còn thiếu con Boss cuối cùng.

Tống Thư Hàng có cảm giác một khi hắn vẽ xong nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan của tiểu kim đan lò phản ứng hạch tâm thì nét cuối cùng trên diễn đồ yêu đan bảy màu cũng hoàn thành.

Một nét bút, ba bức diễn đồ, một mạch hoàn thành.

Kì diệu quá!

Thời gian trôi qua từng giây phút.

Tống Thư Hàng chìm đắm trong bế quan, không sao tự kiềm chế được.

Thì ra bế quan lại dễ nghiện thế này.

Diệu dụng này giống như Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, một khi hưởng rồi sẽ còn muốn nhấm nháp tiếp, không thể nào dừng được.

Cứ thế, một ngày trôi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mặt trời mà tất cả mọi người trong thế giới hắc long chờ mong không còn mọc lên nữa.

Tộc trưởng đi tới bên ngoài Xích Long động, cảm ứng tình hình trong động.

Có kết giới và trận pháp phòng ngự của phân thân Bạch tiền bối, tộc trưởng không thể nào xác định được tình hình bên trong, chỉ có thể cảm ứng được khí tức tinh thần của Tống Thư Hàng.

“Một ngày rồi, không biết phân thân thì có cần giải quyết vấn đề không nhỉ?” Tộc trưởng vừa nghĩ trong lòng, vừa đi khỏi Xích Long động.

Thân là tộc trưởng, hắn bận rộn lắm.

Đặc biệt là khi phân bộc lạc đang được xây dựng, cái gì cũng bừa bộn hết cả ra.

Mấy ngay nay tộc trưởng đều bận kí tên, bận vỗ tay khen Xích Tiêu Kiếm tiền bối, bận tiếp khách ăn cơm, bận ngủ, bận đan lưới bắt bướm cho Tạo Hóa Tiên Tử…

“Từ từ đã, sao mình thấy có chỗ nào không đúng lắm?” Tộc trưởng xoa xoa cằm.

Đúng là mình bề bộn nhiều việc, nhưng sao mấy việc bận rộn của mình gần đây lại sai trái thế nhỉ?

Hắn nhớ năm đó đi tới rừng Dadma cùng với bạn bè, chỉ có hai bàn tay trắng, từ không đến có xây dựng nên phân bộ lạc Long Huyết tộc. Khi đó hắn bận xây nhà cửa, bận bố trí trận pháp, bận điều chỉnh tầng phòng ngự của bộ lạc, bận đi săn hung thú trong rừng, bắn tà linh tà thú, biết bao nhiêu là việc.

Những năm tháng ấy vất vả nhưng phong phú, mỗi ngày đều trôi qua trong mồ hôi và những tiếng cười.

Nhưng bây giờ chuyện này đều giao cho đám trẻ trong bộ lạc làm hết rồi. Hắn chỉ còn mỗi việc kí tên thôi, chẳng còn gì cho hắn làm cả.

Tộc trưởng bỗng cảm thấy đáy lòng trống vắng lạ kì.

…

Trong Xích Long động.

Tống Thư Hàng cảm thấy thần trí, linh lực và ý chí của mình đều đã đạt đến một cực hạn.

Cảm giác này giống hệt như khi hắn ở cảnh giới nhất phẩm sắp vượt Long Môn, dường như chỉ cần nhảy lên là có thể phá vỡ trở ngại trùng điệp, tiến vào một cảnh giới mới.

Sắp đột phá rồi à?

Cảm giác chỉ cần nhảy lên một cái là linh cảm về diễn đồ kim đan của mình sẽ ập đến!

Thế là Tống Thư Hàng nhảy vọt lên.

Vèo!

Nguyên thần của hắn xuất khiếu.

Nguyên thần lơ lửng trên đỉnh đầu phân thần, nhìn xuống nhục thể với vẻ mặt rất chi là ngu si.

Nguyên thần xuất khiếu là năng lực cơ bản của Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm, nhưng Tống Thư Hàng chưa bao giờ chủ động sử dụng năng lực này.

“Kì quái, phi khoa học.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bởi vì đây là phân thân mà!

Phân thân có phải bản thể đâu, làm sao mà có nguyên thần được?

Đây là thường thức cơ bản trong tu chân giới, hắn hiểu rõ lắm.

Mỗi người chỉ có một nguyên thần, dù có tu luyện ra bao nhiêu phân thân thì nguyên thần cũng chỉ có một mà thôi.

Lấy đâu ra chuyện tu luyện ra một trăm phân thân thì có một trăm cái nguyên thần.

“Thế bây giờ mình đang ở trạng thái gì đây? Đừng nói là mình có hai cái nguyên thần nhé?” Tống Thư Hàng nhíu mày tự hỏi.

Chẳng lẽ đây là thủ đoạn của Côn Na nữ sĩ?

Cô ấy kéo cả nguyên thần của hắn ra đây rồi à?

“Khả năng này rất lớn.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn nhớ khi phân thân mới được kéo ra khỏi không gian thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm, trong thoáng chốc hắn đã không phân biệt được bản thể và phân thân của mình.

Cứ như sự khác nhau giữa phân thân và bản thể bị lu mờ đi vậy.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là Côn Na nữ sĩ đã động tay, len lén dời nguyên thần của hắn ra theo.

“Này Thư Hàng, ngươi đang bế quan mà tự nhiên nguyên thần xuất khiếu làm gì đấy?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng đáp: “Ban nãy ta cảm thấy cảnh giới của mình dường như xuất hiện thời cơ đột phá, thế là thả người nhảy lên một cái… nguyên thần xuất khiếu luôn.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

“Nhưng có lẽ bước đột phá sắp tới của ta cần nguyên thần xuất khiếu.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói.

Nguyên thần của hắn nhẹ nhàng vươn tay ra, nhắm mắt lại cảm ứng.

Trong hư không, các tiết điểm lưới rồng ở khắp nơi sáng lên, hưởng ứng cảm ứng của Tống Thư Hàng.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ta muốn nguyên thần xuất khiếu một chuyến.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

“Mới bế quan ngày thứ hai mà.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối mệt tim quá.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một chút rồi bảo: “Nhưng ta cảm thấy có lẽ nguyên thần xuất khiếu cũng là một phần trong lần bế quan này của ta… có một đoạn nhân quả mà ta cần hóa giải.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thở dài: “Quả nhiên ngươi không có duyên với việc ngoan ngoãn ngồi bế quan rồi. Đi thôi, ngươi muốn đi đâu, ta đi cùng.”

Dứt lời, một đạo kiếm linh hư ảo thoát ra từ Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Đó là clone Xích Tiêu Kiếm.

Kiếm linh lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng: “Nguyên thần của tu sĩ ngũ phẩm còn rất yếu, khi xuất khiếu phải cực kì cẩn thận. Để ta hộ pháp cho ngươi.”

“Ơ, hóa ra Xích Tiêu Kiếm tiền bối là kiếm linh thật à?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói: “Ta cứ tưởng bên trong Xích Tiêu Kiếm tiền bối sẽ là đao linh cơ.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Ranh con, ăn một kiếm của ta đây!

Xích Tiêu Kiếm tiền bối xoay mũi kiếm, chọt vào quả thận của Tống Thư Hàng một nhát,

“Ta sai rồi ta sai rồi ~ Xin lỗi tiền bối mà.” Tống Thư Hàng vội vàng cầu xin tha thứ.

Một lát sau.

Dưới sự bảo vệ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nguyên thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu, rời khỏi Xích Long động, đi thẳng đến nơi xa.

Khi nguyên thần xuất khiếu có tốc độ phi hành rất nhanh. Nguyên thần tự mang thiên phú súc địa thành thốn, chỉ cần đi một bước là có thể tới nơi xa vạn trượng.

Nửa ngày sau.

Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối xuất hiện trong một tòa thành.

Dân cư ở đây đều là thành viên Long Huyết tộc, trên người mọc đầy vảy rồng màu đen.

Chương 1681: Mắt Thánh Nhân đang nhìn ngươi lom lom

“Đây là chỗ nào?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Sao Tống Thư Hàng lại biết nơi này chứ?

“Nhà của Hắc Đồng Thập Tam Thế.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng lơ lửng giữa không trung, nhìn tòa thành xây dựng trên núi này rồi khẽ đáp.

Trong thế giới Hắc Long này, người có nhân quả tương đối sâu với hắn thì hiện chỉ có Côn Na nữ sĩ và Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Người trước là minh hữu + ý chí lưới rồng + có thể có chút quan hệ nhân quả với đại lão quả cầu béo.

Người sau là tồn tại mà Tống Thư Hàng đã từng nhập mộng, tuy chỉ nhập mộng đến thời kỳ thiếu niên. Trong quá trình nhập mộng, Tống Thư Hàng nhận được ‘gói ngôn ngữ thế giới Hắc Long’ hoàn chỉnh + một bộ pháp môn minh tưởng hoàn chỉnh từ trên người đối phương.

“Là thiếu niên vất vả lắm mới đến được hiện thế, sau đó thì ngủm củ tỏi kia đấy à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi, vị thiếu niên kia cũng là bước ngoặt khiến đám người Tống Thư Hàng đến thế giới Hắc Long.

Tống Thư Hàng: “Ừm… Đúng vậy, chính là hắn.”

“Thiếu kia đã chết lâu rồi, ngươi còn đến đây làm gì?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghi hoặc hỏi.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát thì đáp: “Thật ra ta chỉ thuận theo cảm giác mà đến đây thôi. Có lẽ, cơ hội tìm được ‘nét bút vẽ mắt cho rồng’ trên viên tiểu kim đan kia đang ở đây. Ta có cảm giác vậy đấy.”

Có thể đây là giác quan thứ sáu của đàn ông, hắn cảm thấy nơi này có thứ gì đó có thể giúp hắn đột phá, thuận tiện kết thúc đoạn nhân quả với Hắc Đồng Thập Tam Thế.

“Được rồi, thế tiếp theo ngươi định làm gì đây?” Xích Tiêu

Kiếm tiền bối nói.

Có đôi khi tu sĩ cứ thần thần bí bí + thần thần kinh kinh như vậy đấy, Xích Tiêu Tử thỉnh thoảng cũng sẽ bất ngờ phát điên. Thực lực càng cao thì số lần phát điên càng nhiều. Xích Tiêu Tử gọi đây là 'chôn duyên, chôn nhân quả', nhưng Xích Tiêu Kiếm lại cảm thấy đây là bệnh, phải chữa.

"Chúng ta đi dạo quanh một vòng đi!" Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, nguyên thần của hắn và Xích Tiêu Kiếm tiền bối cùng nhau hạ xuống tòa thành.

Lúc hạ xuống tới độ cao nhất định, trên bầu trời của tòa thành xuất hiện vài tầng kết giới phòng ngự ma pháp, chống tà linh và tà thú xâm nhập.

Nhưng có Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh bảo vệ, kết giới phòng ngự cỡ này không làm khó được cả hai, Xích Tiêu Kiếm dễ dàng tìm được kẽ hở trên đó, dẫn Tống Thư Hàng tiến vào bên trong tòa thành mà không ai hay biết.

"Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Hắn rất biết ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối vì đã bằng lòng che chở cho nguyên thần của hắn chạy đến nơi xa thế này.

Xích Tiêu Kiếm: "Chuyện vặt thôi ấy mà, quay về đừng quên cho ta vài phát Dưỡng Đao thuật nhé."

"Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng cười đáp.

Không gian bên trong tòa thành này rất lớn… nhưng lối kiến trúc khá giống với phân bộ lạc Long Huyết bên kia. Chắc hẳn đây là kiến trúc được yêu thích và thống nhất phổ biến của Long Huyết tộc.

Tống Thư Hàng bay lung tung vô định bên trong tòa thành.

Nguyên thần có một ưu điểm, đó là có thể xuyên tường lướt vách, không cần phải đi vòng.

Thuận theo trực giác, cuối cùng nguyên thần của Tống Thư Hàng đi đến một bãi cỏ ở phía Tây Nam tòa thành.

Trên bãi cỏ có một cậu bé khoảng chừng bốn tuổi đang ra sức múa thanh trường mâu trong tay.

Chắc hẳn cậu bé này là một đứa 'con lai', ngoại trừ trên cổ tay có một vòng vảy rồng, cùng với vài cái vảy nơi khóe mắt ra, các bộ phận thân thể còn lại đều khác với nhân loại trong thế giới Hắc Long.

Hình ảnh một cậu bé gầy yếu đen đúa cố sức vung một thanh trường mâu khiến người ta không khỏi nghĩ tới những hoàn cảnh đáng thương như lao động trẻ em.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng dừng lại.

Hắn nhìn vị cậu bé đen đúa gầy yếu này, trong lòng chợt sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

“Không sai, nhân quả ở ngay trên người nó.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Loại cảm giác thân thiết này hẳn là di chứng từ việc nhập mộng Hắc Đồng Thập Tam Thế. Giống như sau khi hắn nhập mộng cuộc đời của Lý Thiên Tố đạo trưởng thì bèn sinh ra cảm xúc giống như “cha con” với Lý Âm Trúc vậy.

“Cậu bé này là ai?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng sờ cằm suy nghĩ chốc lát rồi suy đoán: “Hẳn là con trai hay gì đó của vị Hắc Đồng Thập Tam Thế rồi! Tuy rằng Hắc Đồng Thập Tam Thế được xưng là người mạnh nhất trong các chiến sĩ trẻ của Long Huyết tộc, lại có thực lực cấp 5. Cũng không còn nhỏ nữa, có con trai cũng là chuyện thường. Có thể đứa bé này là Hắc Đồng Thập Tứ Thế chăng?”

Thông thường, nếu có thể khiến hắn sinh ra cảm giác thân thiết thì đều có quan hệ huyết thống.

Hắc Đồng Thập Tam Thế là thành viên Long Huyết tộc thuần huyết, mà cậu bé trước mắt này lại là con lai. Nên dựa theo suy đoán thông thường thì xác suất cậu bé gầy yếu này là con của hắn sẽ khá lớn. Trừ khi cha hoặc mẹ hắn lại kết hôn rồi sinh thêm một đứa đệ đệ ngốc nghếch cho hắn.

“Sau đó thì sao? Ngươi muốn tiếp xúc với cậu bé này à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Ta muốn quan sát trước rồi mới quyết định.”

Trên bãi cỏ, cậu bé vung trường mâu có bài có bản, mồ hôi đổ như mưa.

Nhưng thoạt nhìn có vẻ như nó không có thiên phú dùng mâu, động tác rất cứng nhắc, hoàn toàn không biết ứng biến gì cả. Mỗi chiêu đều cho người ta có cảm giác không liền mạch và kết nối được với nhau, trông rất khó chịu.

“Cảm giác giống hệt như lúc ta luyện kiếm vậy, ta nghĩ nó nên đổi sang loại vũ khí khác thì hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Không phải vấn đề vũ khí, ngươi quan sát động tác của nó thật kỹ là có thể cảm giác được có điểm lạ ngay. Không phải nó không hợp với trường mâu, chẳng qua là do nó đần thôi.”

“Thế không phải tệ lắm à?” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Đừng lo, không thích hợp luyện võ ở thế giới Hắc Long cũng không phải vấn đề lớn. Đừng quên nơi này là thế giới ma pháp, hơn nữa quá trình thi pháp là kiểu đần thối. Nói không chừng nó rất có thiên phú trên phương diện ma pháp thì sao? Tính ra thì ông trời công bằng lắm, sau khi cướp đi một loại thiên phú, có khi sẽ ban cho đối tượng một loại thiên phú khác. Có nhiều người khờ khạo cũng có thể vẽ nên các tác phẩm hội họa tuyệt vời. Có vài kẻ không thể dùng kiếm, nhưng lại có được thiên phú đao pháp cái thế.”

“Cũng đúng, trong thế giới Hắc Long này, con lai bình thường đều là thiên tài cả.” Tống Thư Hàng gật đầu tán thành.

Cũng như hắn và Lý Âm Trúc vậy, sau khi bị ngộ nhận là loại con lai quý hiếm xong thì lập tức được hưởng thụ đãi ngộ cấp thiên tài.

Trong lúc nói chuyện, có hai thân ảnh đi tới gần bãi cỏ.

Nam là một thành viên Long Huyết tộc thuần huyết, trên người mọc đầy vảy đen, là cha của Hắc Đồng Thập Tam Thế, diện mạo giống hệt với lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy khi nhập mộng.

Người nữ lại là một nhân loại thế giới Hắc Long có dáng người rất đẹp, ngũ quan của cô có nét giống với cậu bé đang luyện trường mâu kia, chắc là mẹ hoặc chị rồi.

“Xích Đồng, đến giờ rồi, nghỉ ngơi một lát đi.” Nữ tử nhân loại kia dịu dàng nói.

Xem ra Xích Đồng chính là tên của cậu bé đen gầy này.

Không phải Hắc Đồng Thập Tứ Thế à?

Lẽ nào cái tên Hắc Đồng + con số cũng giống như tên của Tô Thị A Thập Lục, cần phải được trong tộc thừa nhận, sau đó tiến hành nghi thức thì mới có thể kế thừa?

Không đúng, trong trí nhớ của hắn, lúc Hắc Đồng Thập Tam Thế còn rất nhỏ thì đã xác định tên rồi, cũng không tiến hành nghi thức gì cả.

Lại liên hệ với cha của Hắc Đồng Thập Tam Thế đang đứng bên cạnh, vậy nên… có thể cậu bé đen đúa gầy yếu này là đệ đệ của Hắc Đồng Thập Tam Thế ư?

Cậu bé Xích Đồng thu chiêu, cầm trường mâu lên chạy đến bên người của cô: “Mẹ ơi, có tin tức của ca ca chưa?”

Nữ tử nhân loại kia lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa có, nhưng con đừng lo, ca ca Hắc Đồng của con rất mạnh, chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì đâu. Hơn nữa lần này nó ra ngoài mới hơn hai tháng. Trước đây nó mà ra ngoài thì nửa năm mới về cũng là chuyện thường.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đúng là đệ đệ của Hắc Đồng Thập Tam Thế.

“Trước tiên cứ nghỉ ngơi một chút đi, ba đã mang cánh gà rán mà con thích nhất đến rồi đây. Ăn no mới có sức tu luyện, sau này mới có thể đuổi kịp ca ca con.” Ba Hắc Đồng bên cạnh đặt một cái hộp nhỏ lên bàn.

Xích Đồng vui vẻ chạy tới, nhận lấy hộp nhỏ: “Cảm ơn ba.”

Xích Đồng thích ăn cánh gà rán ư*?

(Ở đây tác giả chơi chữ “Xích Đồng thích ăn xí dũng – tức hộp cánh gà rán to”, phát âm xích dũng và xí đồng gần giống nhau)

“Ba ơi, chừng nào con mới có thể đến Thần Điện để tiến hành bước cuối nhận lấy ma lực của mình thế?” Xích Đồng mở miệng hỏi.

Bàn tay to lớn của ba Hắc Đồng hơi cứng đờ, nhưng hắn lập tức lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Chờ minh tưởng pháp của con tiến bộ hơn chút nữa là có thể đi rồi, con phải nỗ lực tu luyện nhiều hơn nữa mới được.”

“Dạ, con nhất định sẽ thành công.” Xích Đồng đáp chắc nịch.

Ba Hắc Đồng thầm thở dài, ngẩng đầu nhìn trời.

Người mẹ nhân loại bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn trời rồi thở dài.

Tống Thư Hàng: “…”

Được rồi, vẻ mặt phong phú của hai vị này đã cho hắn biết đáp án.

E rằng đệ đệ Xích Đồng của Hắc Đồng Thập Tam Thế cũng không có bất kỳ thiên phú nào ở phương diện ma pháp.

Ai đã bảo con lai đều là thiên tài hả?

‘Thiên phú’ của cậu bé Xích Đồng này bị giấu ở đâu rồi?

Thiên phú của nó là ăn cánh gà rán à?

Sau khi ăn uống no đủ, lại ngồi bên cạnh ba mẹ nghỉ ngơi một lát, Xích Đồng lại hăng hái nhấc trường mâu của mình lên, chạy qua một bên ra sức tu luyện.

Ba Hắc Đồng và người mẹ nhân loại còn rất nhiều công việc phải giải quyết, nên chỉ ngồi một lát thì chuẩn bị rời đi.

“Xích Đồng, con chú ý nghỉ ngơi, đừng để mình mệt quá đấy nhé.” Trước khi đi, ba Hắc Đồng dặn đi dặn lại.

Xích Đồng gật đầu lia lịa: “Ba cứ yên tâm, con luyện thêm hai trăm lần nữa thì sẽ nghỉ ngơi.”

Tay của ba Hắc Đồng cứng đờ, hắn lặng lẽ gật đầu, dẫn vợ mình rời khỏi đây.

Con trai lớn là Long Huyết tộc thuần huyết, là thiên tài mạnh nhất trong thế hệ trẻ của bộ lạc.

Con trai nhỏ là con lai quý giá, nhưng lại không có chút thiên phú tu luyện nào, nhưng nó lại chăm chỉ như thế.

Mỗi ngày đều liều mạng tu luyện, nhưng lại không có chút hiệu quả nào cả.

Trường mâu pháp căn bản mà mình dạy nó ba năm trước, mỗi ngày nó đều luyện mấy trăm lần, nhưng vẫn y như cũ.

Từng chiêu từng thức đều hoàn toàn không liền mạch hay liên kết được với nhau.

Người ta hay nói, có trả giá mới có thu hoạch, nhưng con trai nhỏ của mình chỉ toàn trả giá mà không có thu hoạch gì, ba Hắc Đồng rất đau lòng.

Ngờ nghệch cố gắng hơn ai hết, nhưng vẫn không nhận được gì cả lại làm cho người ta đau lòng hơn.

Ai cũng bảo con lai là thiên tài tuyệt thế, rốt cuộc con trai mình có thiên phú trên phương diện gì đây?

Lẽ nào thiên phú của nó là ăn cánh gà rán ư? Ba Hắc Đồng nhìn cái hộp trong tay mình, Xích Đồng ăn cánh gà rán không nhả mẩu xương nào, đặc biệt lợi hại.

Con trai ngốc nhà mình còn cứu được không đây?

…

…

Trên bãi cỏ chỉ còn lại một mình Xích Đồng.

Tuy rằng thoạt nhìn nó gầy yếu như một đứa bé bốn tuổi, nhưng thật ra năm nay nó… đã chín tuổi rồi.

Nó lại vung trường mâu lên.

Mồ hôi tuôn như mưa.

Sau hai trăm lần, nó cắm trường mâu trên mặt đất.

Sau đó ngã ngoài ra đất.

“Ta quả thật là một kẻ đần đúng không.” Xích Đồng nhẹ giọng nói.

Thì ra nó cũng biết là mình đần, Tống Thư Hàng còn tưởng rằng cậu bé quá ngây thơ, vẫn chưa nhận ra việc mình bị ngốc.

Mắt của Tống Thư Hàng yên lặng quan sát Xích Đồng. Đồng thời, con mắt Thánh Nhân giảng pháp trên diễn đồ kim đan của kim cương công đức dần mở ra…

Chương 1682: Tài khoản này vứt đi là vừa

Chờ… Chờ chút đã, Xích Đồng vẫn còn là con nít đấy! Tống Thư Hàng cảm ứng được con mắt Thánh Nhân trên kim cương công đức của mình đang dần mở ra, trong lòng lập tức hoảng sợ. Thuật giám định cường giả quá bá đạo, sẽ khiến đứa bé này bị ám ảnh cả đời mất.

Ế, không đúng.

Đây cũng không phải Thánh Nhân Nho gia thật, chỉ là một phần của 'diễn đồ kim đan', lại không thể nhảy ra khỏi diễn đồ kim đan được. Cho nên phóng ra 'ánh nhìn mang thai' gì đó là chuyện bất khả thi.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thánh Nhân trên diễn đồ kim đan cũng không có thuật giám định cường giả, chỉ thông qua nguyên thần của Tống Thư Hàng để tập trung vào vị trí của cậu bé Xích Đồng từ xa.

[Lẽ nào… cơ hội vẽ mắt cho rồng cuối cùng của diễn đồ kim đan đang ở trên người cậu bé này?]

[Hoặc có thể, dù cậu bé này không có thiên phú võ kỹ hay ma pháp, nhưng lại là Nho giả trời sinh? Dẫn tới việc hình vẽ Thánh Nhân trên diễn đồ kim đan sinh ra cộng minh?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu thật như thế thì đúng là khiến người ta hâm mộ.

Phong cách của Nho gia cứ phải gọi là đỉnh.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, con mắt của Thánh Nhân Nho gia trên diễn đồ kim đan bỗng nhắm lại, không để ý tới cậu bé này nữa…

Cứ vậy mà nhắm lại thôi á?

Chẳng lẽ ngay cả Thánh Nhân khai sáng ra Nho gia nhất mạch, ai cũng sẽ dạy trong truyền thuyết cũng phải bó tay với tên đần này ư?

Có lẽ cậu bé này hết đường cứu rồi.

…

…

Trên bãi cỏ.

Cậu bé Xích Đồng vươn tay lau mồ hôi và nước mắt.

Sau đó, nó lại ngồi bật dậy.

“Thời gian còn sớm, luyện thêm một trăm lần nữa vậy.” Nó nhẹ giọng nói.

Mặc dù biết mình rất ngốc, nhưng nó không hề bỏ cuộc. Bao nhiêu năm qua nó cũng kiên trì nổi.

Nó vẫn có thể kiên trì lâu hơn nữa!

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng cảm thấy thương cho đứa bé này.

“Tiếc là bây giờ bản thể không có ở đây, bằng không dựa vào con mắt Thánh Nhân Nho gia, có lẽ sẽ nhìn ra đứa bé này có thiên phú ẩn nào hay không, rành hệ thống tu luyện dạng nào.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, hắn lại liếc nhìn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối… Ngươi có thể nhìn ra được cậu bé này có thiên phú đặc biệt gì không?” Tống Thư Hàng mở miệng hỏi.

Nói thế nào thì Xích Tiêu kiếm cũng là thần binh Trường Sinh Giả, kiến thức rộng rãi, nói không chừng có thể thấy được điểm đặc biệt của cậu bé.

“Ừm, ta có thể nhìn ra, cậu bé tên Xích Đồng này… ăn cánh gà rán không cần nhả xương, đây là một thiên phú rất lợi hại. Nó ăn gà nhanh hơn người bình thường tới mấy lần lận đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thế nào, muốn tiếp xúc với cậu bé này à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi lại.

Tống Thư Hàng thở dài: “Ta cứ cảm thấy sẽ rất phiền toái, rất có thể độ ngốc của cậu bé này đã vượt ngoài tầm tưởng tượng của chúng ta.”

Tuy nói vậy, nhưng nguyên thần của hắn vẫn từ từ hạ xuống, bay tới bên cạnh cậu bé.

Người bình thường sẽ không thấy được nguyên thần, dù là tu sĩ, lúc dưới ngũ phẩm cũng không cách nào nhận ra sự tồn tại của nguyên thần. Mà nguyên thần của Tống Thư Hàng còn có Xích Tiêu Kiếm tiền bối hộ thể, chỉ cần không chủ động hiện thân thì ngay cả Huyền Thánh bát phẩm cũng không cảm ứng được sự có mặt của hắn.

Nguyên thần xuất khiếu đúng là một kỹ năng tuyệt vời.

Tống Thư Hàng đáp xuống sau lưng của cậu bé Xích Đồng, cũng hiện ra cho nó thấy.

Đúng lúc này, Xích Đồng lại thi triển một động tác quay đầu vung mâu.

Xoẹt ~~

Trường mâu quét ngang. xuyên qua nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Xích Đồng lúc này mới phát hiện có một đạo thân ảnh đứng sau lưng mình.

Nó bị dọa giật nảy mình, nắm trường mâu tung người nhảy lên, vào tư thế tấn công: “Ai đó!”

“Đừng sợ.” Tống Thư Hàng nở một cười khiến lòng người ấm áp, dùng ngôn ngữ của thế giới Hắc Long, dịu giọng nói: “Ta chỉ là một người qua đường, tình cờ đi ngang qua đây thôi.”

Gương mặt hiền lành của hắn đôi lúc vẫn rất hữu dụng, khi vừa gặp mặt luôn có thể để lại cho đối phương ấn tượng rằng hắn là “người tốt”.

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng show mặt thất bại.

Xích Đồng càng căng thẳng hơn, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Nó nắm trường mâu thật chặt, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, chỉ cần Tống Thư Hàng có động tác gì thì nó sẽ đâm mâu thật mạnh tới!

Tống Thư Hàng lùi lại một bước, khoát tay ra vẻ mình rất vô hại, sau đó nói: “Ta xem ngươi luyện tập trường mâu lâu rồi, nhưng cảm giác…”

“Ta biết, ta không có chút thiên phú nào hết.” Xích Đồng giành nói trước.

Tống Thư Hàng: “…”

Tống *Lúc nào cũng bị cướp lời thoại* Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức cướp lời thoại của hắn còn chưa tính, em trai Hắc Đồng ngốc nghếch này cũng cướp lời thoại của hắn là sao đây?!

“Ngươi có muốn đổi loại vũ khí khác không, đổi mâu thành đao chẳng hạn?” Tống Thư Hàng hỏi dò.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối từng nói, không phải cậu bé này không thích hợp với ‘trường mâu’, chẳng qua là do đần bẩm sinh. Dù hắn có đổi thành kiếm, gậy hay đao thì hiệu quả chắc cũng không khác mấy.

Nhưng dù sao thì bản thân Tống Thư Hàng cũng am hiểu về đao, nếu thật sự muốn chỉ điểm cậu bé này thì tốt nhất nên bắt đầu từ đao.

Với Xích Đồng thì vũ khí gì cũng như nhau, chi bằng chọn thứ bản thân Tống Thư Hàng am hiểu nhất.

“Không, ta chỉ muốn tu luyện trường mâu thôi.” Xích Đồng nghiêm túc đáp: “Thật ra với ta thì loại vũ khí nào cũng thế cả. Nhưng ít nhất thì ta cũng tu luyện trường mâu lâu rồi… Hơn nữa, sau này ta muốn trở thành pháp sư chiến đấu giống ca ca. Trường mâu là vũ khí tương đối thích hợp với pháp sư chiến đấu.”

Tống Thư Hàng thở dài thật dài. Trong ký ức của hắn, kỹ năng mạnh mẽ duy nhất có liên quan đến trường mâu chính là thương pháp Nhân Quả Chi Thương với cái tên [Danh Âm Ca Phá] theo ngôn ngữ hắc long mà ý chí Cổ U đã dùng để đâm vào thận của hắn.

Chiêu thương pháp này đã được Xích Tiêu Kiếm tiền bối ghi lại, cũng đang trong quá trình phá giải và chuyển hóa thành đao pháp.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chiêu Danh Âm Ca Phá đó của ngươi phải thi triển thế nào, còn ghi lại không?” Tống Thư Hàng mở miệng hỏi.

“Đừng có nằm mơ, chí ít phải có thực lực trên lục phẩm mới có thể thi triển chiêu thương pháp đó. Hơn nữa còn phải có lĩnh ngộ và hiểu biết vô cùng sâu đối với nhân quả…” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp.

Ngay cả thương pháp cơ bản thôi mà cậu bé Xích Đồng này tu luyện bao năm vẫn không thể nắm giữ được, loại thương pháp cao thâm thế kia, e rằng hắn học cả đời cũng không được gì.

“Đau đầu rồi đây.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía cậu bé.

Xích Đồng không sợ hãi hét toán lên, cũng không cầu cứu người khác, chỉ nhìn Tống Thư Hàng đầy cảnh giác. Có lẽ nó cũng cảm giác được là Tống Thư Hàng không có ác ý. Hoặc có thể là nó không hề nghĩ tới chuyện như “cầu cứu” chăng?

“Xem ra, đành phải dùng loại tới cách cuối cùng, cứ thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói: “Không biết hình thức nguyên thần xuất khiếu có thể thi triển bí pháp giám định hay không.”

“Xích Đồng. nếu như ngươi tin ta thì qua đây, để ta giám định cho ngươi một cái.” Tống Thư Hàng nói với vẻ chân thành cùng Xích Đồng.

“Không muốn.” Xích Đồng lắc đầu: “Ác ma trong truyền thuyết đều dụ dỗ người ta như vậy, ta sẽ không phối hợp với ngươi đâu.”

“Muốn biết ca ca Hắc Đồng Thập Tam Thế của ngươi đã đi đâu không?” Tống Thư Hàng mỉm cười, hắn cảm thấy Xích Đồng sẽ mắc câu.

“Muốn!” Xích Đồng gật đầu cái rụp.

Tống Thư Hàng: “Qua đây, để ta giám định ngươi xong thì sẽ nói cho ngươi biết ca ca ngươi đã đi đâu.”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Đoạn lời thoại này của Tống Thư Hàng thật sự quá tệ hại. Ai không biết mà nghe mấy câu này nhất định sẽ cho rằng hắn đang định dụ dỗ trẻ em.

“Được!” Xích Đồng cắm trường mâu xuống đất, hớn hở chạy tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thật là một tên ngốc ngây thơ.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng vươn tay ra, xoa đầu của cậu bé.

Xích Đồng cũng không phản kháng, để mặc cho Tống Thư Hàng xoa tóc mình.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng tháo găng tay ra, đặt tay lên người Xích Đồng, thử kích hoạt bí pháp giám định.

Thi triển bí pháp giám định thành công!

Trên người Tống Thư Hàng phân thân nơi Xích Long động phương xa bỗng nhiên xuất hiện mấy vết thương.

Tạo Hóa Tiên Tử xoay người, vung tay cho hắn hai phát trì dũ thuật, một lát sau, vết thương trên người Tống Thư Hàng phân thân đã lành lại.

Sau khi trả giá xong, kết quả giám định phản hồi vào ý thức của Tống Thư Hàng.

[Xích Đồng: chín tuổi, con lai giữa Long Huyết tộc và nhân loại, đứa bé do Hắc Đồng Thập Nhị Thế và nữ tử nhân loại sinh ra, rất ngưỡng mộ và tôn kính vị ca ca thiên tài của mình. Thiên phú võ kỹ kỳ cực kém, khả năng tương tác ma pháp cực kỳ kém, ngộ tính cực kỳ kém, khả năng phát triển của thân thể cực kỳ kém. Tài khoản này vứt đi là vừa, đề nghị đăng ký tài khoản mới.]

“Đứa bé này đã chín tuổi rồi ư?” Tống Thư Hàng nhìn Xích Đồng với vẻ không dám tin, đứa bé này chỉ cỡ trẻ con bốn tuổi mà thôi.

Võ kỹ và khả năng tương tác ma pháp đều cực kỳ kém.

Kết quả bí pháp giám định phản hồi lại quả thật không sai, tài khoản này đúng là nát đến không thể nát hơn.

Còn cứu được không? Còn cách giải quyết nào không? Tống Thư Hàng tiếp tục thúc giục bí pháp giám định, cố gắng tìm thêm nhiều tin tức hơn.

Có thể là vì chịu ảnh hưởng từ lần nhập mộng Hắc Đồng Thập Tam Thế, cho nên hắn có một loại cảm giác thân thiết đặc thù với Xích Đồng.

Nếu như bản thân có thể giúp đỡ đứa bé này thì Tống Thư

Hàng sẽ ra tay tương trợ.

Nếu như mình không thể làm gì, vậy… đương nhiên là đành bó tay thôi. Hắn chẳng phải thần tiên không gì không làm được.

Bí pháp giám định không phản hồi thêm tin tức gì nữa.

Điều này có hai khả năng.

Một là cậu ngốc Xích Đồng này thật sự hết thuốc chữa, chỉ có nước chào thua

Còn lại, có thể là bí pháp giám định tạm thời cũng không giám định được gì, do quyền hạn và thực lực của Tống Thư Hàng còn chưa đủ.

Chuyện quyền hạn chưa đủ cũng từng xảy ra trước đây.

Bí pháp giám định cũng không phải vạn năng.

“Xong chưa?” Xích Đồng hỏi: “Hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết ca ca đã đi đâu không?”

“Đương nhiên.” Tống Thư Hàng đeo găng tay vào: “Hắn đến hiện thế rồi.”

“Hiện thế là nơi nào? Một nơi nào đó trong thế giới Hắc Long à?” Xích Đồng nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Không phải ở thế giới Hắc Long, mà là một thế giới cbao la và khổng lồ hơn. Là một thế giới khác sau khi rời khỏi thế giới Hắc Long.”

Xích Đồng mở to hai mắt nhìn trân trối.

Cũng không biết nó có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Tống Thư Hàng hay không.

“Ta có một bộ kỹ năng rèn sắt tên là Cương Thủ.” Tống Thư Hàng đột nhiên lại mở miệng: “Bộ kỹ năng này không khó nhập môn. Sau này ngươi chỉ cần tu luyện mỗi ngày thì có lẽ sẽ có thành tựu. Ngươi có muốn học thử không?

“Ta muốn trở thành pháp sư chiến đấu.” Xích Đồng nghiêm giọng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Đứa nhỏ này không chỉ đần mà còn rất cứng đầu.

“Nhưng nếu như có thể khiến ta trở nên mạnh hơn thì ta cũng muốn học.” Xích Đồng hỏi xem: “Ta cần trả giá gì đây?”

Chương 1683: Ta có một ý kiến hay

Tống Thư Hàng: “Trả giá?”

Khá lắm, đứa nhóc này rất giác ngộ, điều này cũng phù hợp với nguyên tắc có trả giá mới có hồi báo của nhóm Cửu Châu số 1.

Có điều, đứa nhóc này có thể trả thứ gì đây.

Kỹ năng Cương Thủ này có thể dùng đến tận ngũ phẩm hậu kỳ. Nếu có cơ hội tìm được Diệt Phượng tiền bối, lại để hắn cho vài phát kỹ năng ‘bắn ra đầy đất’ biến thành thể lỏng, còn có xác suất khiến Cương Thủ biến dị trở thành Cương Toàn Thân như Tống Thư Hàng bây giờ.

Thấp quá thì cứ có cảm giác như đã hạ thấp cấp bậc của nó… Cao quá thì lại cảm thấy nhóc con này trả không nổi.

Đau đầu thật.

Muốn làm ‘lão gia gia mang theo’ cũng cần kỹ thuật, ba trăm sáu mươi lăm nghề, nghề nào cũng có bí quyết riêng.

“Vậy thì cứ lấy bảo vật quý giá nhất trên người ngươi… không, bảo vật quý giá thứ ba làm cái giá đi.” Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi lên tiếng.

Ba là con số đẹp, được người Trung Quốc yêu thích. Chẳng hạn như… phước đức ba đời, ăn vào gỗ sâu ba phân (bàn sâu vào một vấn đề nào đó), ước pháp tam chương (chỉ những điều khoản đơn giản), trong ba người tất sẽ có người là thầy của ta.

(Từ lời Khổng Tử, ý muốn nói: "Lời nói và việc làm của người khác nhất định có chỗ đáng cho ta học tập. Lựa chọn điểm tốt của người khác mà học tập, nhìn thấy khuyết điểm của người khác thì nên xét lại mình có khuyết điểm giống vậy hay không, nếu có, hãy sửa chúng.”)

Lại như quá tam ba bận.

Hơn nữa vật quý giá thứ ba sẽ không có giá trị quá cao, cũng không có vẻ mất giá, rất thích hợp.

“Ta hiểu rồi.” Xích Đồng gật đầu, sau đó nó lấy một cái túi nhỏ từ túi tiền ra: “Đây là túi thơm mang theo mà mẹ đã cho ta, là vật quý giá thứ ba trên người ta.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thứ này nhìn thế nào cũng chỉ là một cái túi thơm thôi.

Thần kỹ rèn sắt Cương Thủ đổi lấy một cái… Không đúng, là một tấm bùa hộ thân đầy tình thương của mẹ.

Được rồi, bùa hộ thân thì bùa hộ thân vậy.

Hắn nguyên thần xuất khiếu, ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này cũng không phải vì ‘cái giá’ kia, mà là để ‘chấm dứt nhân quả’ và tìm kiếm cơ hội vẽ mắt cho rồng, đột phá tấn cấp.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng nhận lấy túi bùa hộ thân này, nói đúng hơn là nguyên thần điều động linh lực, nhẹ nhàng nâng bùa hộ thân lên.

Trong lúc nhận lấy chiếc túi này, Tống Thư Hàng cũng tiện tay dùng một phát ‘bí pháp giám định’ lên đó.

Nhục thể phân thân đang bế quan nơi Xích Long động xa xôi lại trả phí từ xa lần nữa, dùng thân thể của mình thanh toán cho bí pháp giám định.

[Túi thơm bùa hộ thân: Bên trong chứa ‘bột phấn mài từ xương rồng’ có thể giúp người đeo nó khỏe mạnh, đeo trong thời gian dài có thể giúp người yếu ớt tăng cường thể chất.]

Thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Đáng tiếc, túi thơm bùa hộ thân này gần như không có hiệu quả gì đối với Xích Đồng.

Trong lúc đang suy tư, lại có thêm một tin tức truyền tới trong đầu Tống Thư Hàng: [Bột phấn mài từ xương rồng’ có thể trở thành vật cho nguyên thần nương nhờ để ngưng hình, khiến nguyên thần tu sĩ có thể ngưng tụ ra được nhục thân trong thời gian ngắn, mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao số lượng bột phấn mài từ xương rồng nhất định.]

Tống Thư Hàng: “Ể, còn có loại hiệu quả này à?”

“A, là bột phấn mài từ xương của rồng. Lúc từ lục phẩm trở xuống có thể chơi đùa chút ít… Vật này được chế tạo từ bột phấn mài từ xương ‘ngụy long’.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối liếc túi thơm trong tay Tống Thư Hàng một cái rồi mở miệng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhìn trời, Xích Tiêu Kiếm tiền bối liếc túi thơm từ xa một cái là có thể biết được lai lịch của thứ này. Vậy khi nãy ta còn dùng bí pháp giám định làm cái gì, máu của phân thân không phải chảy vô ích rồi ư!

“Đã nhận được phí tổn, vậy kế tiếp, là dạy Cương Thủ cho ngươi rồi. Mặc dù là một môn công pháp luyện thể cấp nhập môn, nhưng trên thực tế kỹ năng này có thể dùng đến cấp năm!” Tống Thư Hàng nghiêm mặt, nói một cách nghiêm túc.

“Chờ chút, tiên sinh. Ta đột nhiên lại nghĩ đến một việc.” Cậu bé Xích Đồng đột nhiên lui về sau vài bước, rút trường mâu từ mặt đất lên lần nữa.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Tiên sinh, trước khi dạy ta thì ngươi cần chứng minh sự cường đại của mình trước.” Xích Đồng nghiêm túc nói: “Lỡ như ngươi là kẻ lừa đảo thì sao?”

“…” Tống Thư Hàng: “Loại chuyện như xác nhận ta có phải tên lừa đảo hay không, không phải nên xác định trước khi giao dịch à?”

“Ta vừa mới nghĩ tới chuyện này thôi.” Cậu bé Xích Đồng nói: “Hay là tiên sinh trả lại túi thơm cho ta trước nhé?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đừng bị kéo theo tiết tấu của tên ngốc, trí tuệ sẽ giảm xuống đấy.

“Ngươi muốn ta chứng minh sự cường đại của mình như thế nào?” Tống Thư Hàng cúi đầu, mỉm cười.

“Đánh thắng ta!” Xích Đồng nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn bấm tay nhắm ngay Xích Đồng, nhẹ nhàng bắn một cái, một tia linh lực bị điều động, bắn lên người Xích Đồng.

“A a a ~~” Xích Đồng bị bắn bay ra ngoài, lăn mình trên cỏ, khó khăn lắm mới dừng lại được.

Tống Thư Hàng khống chế linh lực rất chuẩn, lại dùng nhu kình, Xích Đồng thoạt nhìn có vẻ chật vật, nhưng thực tế lại không hề bị thương.

“Tiên sinh, đây là pháp thuật cấp mấy thế?” Xích Đồng bò dậy, phủi cỏ vụn trên người, hỏi với vẻ mặt hâm mộ.

“Không phải pháp thuật, là linh lực.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Xích Đồng suy nghĩ chốc lát: “Linh lực có thể giúp ta trở thành pháp sư chiến đấu không?”

Tống Thư Hàng cắn răng nói: “Có thể.”

Tu sĩ chiến đấu, vốn dựa vào pháp thuật thần thông + thân pháp võ kỹ, tuy rằng bản thân Tống Thư Hàng chỉ biết Chưởng Tâm Lôi và Dẫn Lôi Thuật trên phương diện chiến đấu bằng pháp thuật… Nhưng hắn có sách giáo khoa ở đây, vẫn có thể nói theo sách vở được.

“Vậy chừng nào ta mới có thể sở hữu linh lực?” Xích Đồng hỏi lại với vẻ chờ mong.

Hai tay Tống Thư Hàng chắp sau lưng: “Con đường tu hành cần phải chắc chắn, đi từng bước một. Trăm ngày Trúc Cơ, nhất phẩm Dược Long Môn, sau đó mới có thể ngưng tụ ra chân khí, thi triển pháp thuật. Không thể mơ tưởng xa vời.”

Hơn nữa, với thể chất của cậu bé Xích Đồng, có trời mới biết nó có thể Trúc Cơ thành công hay không.

“Ta tận tâm chỉ dạy, ngươi nỗ lực học tập là được, Đừng hỏi nhiều, đừng nghĩ nhiều. Cứ bước từng bước một cho thật vững.” Tống Thư Hàng lại nói.

Xích Đồng gật đầu: “Vâng thưa tiên sinh!”

Cuối cùng, hắn lại hỏi: “Tiên sinh, ngài cũng là con lai như ta à?”

“Không, ta không phải con lai.” Tống Thư Hàng đáp.

“À.” Xích Đồng gật đầu, dường như thoáng cái đã mất đi hứng thú, không hỏi thêm nữa.

…

…

Cương Thủ là công pháp luyện thể nhị phẩm, là một môn thần kỹ rèn sắt, lúc nhị phẩm mới có thể chính thức tu luyện.

Ngoài ra, Cương Thủ có một bộ quyền pháp căn bản làm nền tảng cho chính nó, để cho tu sĩ trúc cơ nhất phẩm tu luyện lúc cần. Một khi tu luyện có thành tựu thì có thể kết nối với kỹ năng Cương Thủ nhị phẩm.

Hiện tại Tống Thư Hàng muốn dạy Xích Đồng tu luyện bộ quyền pháp căn bản của Cương Thủ.

Bộ quyền pháp căn bản này cũng không phức tạp, đơn giản gấp mấy lần Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp mà Tống Thư Hàng tu luyện trước đây, lực lượng chính yếu nằm ở cổ tay.

Đầu tiên Tống Thư Hàng tách bộ quyền pháp căn bản này thành bốn phần rồi dạy từ từ cho Xích Đồng.

Sau khi dạy xong phần đầu tiên, Xích Đồng bắt đầu luyện tập ở ngay bên cạnh.

Thê thảm không nỡ nhìn.

Rõ ràng là một bộ chiêu thức quyền pháp căn bản rất trơn tru, Xích Đồng lại luyện ra được hiệu quả ngắt quãng. Tựa như lúc mọi người xem video trên internet mà đường truyền không tốt vậy, hình ảnh thỉnh thoảng lại đứng hình, ngắt quãng, khiến người xem sốt hết cả ruột.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thảnh thơi lơ lửng trong hư không.

Tống Thư Hàng thở dài.

“Thế nào, có cảm giác gì khi dạy đệ tử tu luyện từ con số không thật sự hả?” Xích Tiêu Kiếm cười hỏi.

Tuy rằng Tống Thư Hàng thu hai đệ tử, nhưng lúc Sở Sở và Tiểu Thải bái sư thì đều có đẳng cấp sẵn, không phải là newbie cấp 0 thế này.

“Đi được tới đâu hay tới đó vậy. Xích Đồng luyện thêm vài lần thì chí ít cũng có thể nhớ được chiêu thức của quyền pháp. Nhưng khẩu quyết quyền pháp lại có chút khó khăn.” Tống Thư Hàng nói.

Khẩu quyết quyền pháp là tiếng Trung… Mặc dù Tống Thư Hàng có thể phiên dịch nó thành ngôn ngữ của thế giới Hắc Long, nhưng khẩu quyết quan trọng là âm đọc, cũng giống như lời niệm chú vậy, từng âm tiết đều sẽ dẫn dắt linh lực trời đất, từ đó dẫn tới tác dụng cường hóa luyện thể. Sau khi phiên dịch thành ngôn ngữ thế giới Hắc Long thì không có hiệu quả này.

Không biết Xích Đồng có thiên phú học ngoại ngữ không nhỉ?

“Ngươi định cứ dạy như thế à?” Sau khi Xích Tiêu Kiếm xoay tròn một vòng thì nói: “Thứ cho ta nói thẳng, nếu ngươi cứ kéo dài với đứa nhỏ này, đừng nói là tấn chức lục phẩm trong ba mươi ngày, cho ngươi ba mươi năm cũng không làm nên trò trống gì đâu.”

Trên phương diện tu luyện, đứa bé này ngốc nghếch đến mức khiến người ta đau lòng. Một bộ quyền pháp căn bản cũng có thể đánh ra được hiệu quả ‘kết nối internet không ổn định’, có trời mới biết nó phải tốn bao nhiêu năm mới có thể hoàn thành việc ‘luyện thể’.

Mà hiện tại, thứ Tống Thư Hàng thiếu nhất chính là thời gian.

Trong ba mươi ngày, nếu như hắn không tấn chức lục phẩm thì bản thể sẽ hóa thành tro bụi trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu.

“Cho nên ta phải nghĩ cách mới được.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Không phải ngươi muốn truyền công đấy chứ?”

“Ta cũng không phải Thiên Nhai Tử đạo trưởng, hơn nữa nhóc con này ngay cả luyện thể cũng chưa xong, thế chất yếu như vậy, ta mà truyền bừa chút công lực qua thì nó sẽ nổ tung ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn vén y phục phần eo của mình lên, sau khi nguyên thần của tu sĩ ngũ phẩm xuất khiếu, bình thường đều là trần truồng, có điều chỉ cần tu sĩ muốn thì có thể biến hình chiếu quần áo phục sức lên người nguyên thần.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng lúc này vẫn mặc quần áo giống với phân thân đang bế quan.

“Làm gì đấy? Cho ta xem quả thận bảy màu của ngươi à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Qủa thận bảy màu có gì hay mà xem, ta muốn nói đến cái này.” Tống Thư Hàng chỉ ấn ký anh em hồ lô biến 3D trên eo mình: “Hệ thống học bá mà Bạch tiền bối tự tay thiết kế, của quý mà đám học dốt tha thiết mơ ước. Có nó rồi, các bà mẹ cuối cùng cũng không cần lo lắng cho thành tích học tập của con mình nữa.”

“Ngươi muốn dùng hệ thống học bá mà Bạch đạo hữu thiết kế để dạy cậu bé này tu luyện à?”

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy, chỉ cần đặt khẩu quyết quyền pháp cùng với quyền pháp căn bản làm nền tảng cho Cương Thủ vào là được. Minh Tưởng Pháp của chính thế giới Hắc Long thích hợp với nó hơn. Sau đó lại chỉnh lý kiến thức liên quan đến việc nhất phẩm tấn chức nhị phẩm rồi đặt vào hệ thống học bá. Đến lúc đó, chỉ cần Xích Đồng nghiêm túc học tập, khắc khổ tu luyện thì ít nhất cũng có thể luyện tới cảnh giới nhất phẩm.”

Về phần Thối Thể dịch phối hợp tu luyện ấy à, thế giới Hắc Long chắc là sẽ sẽ có ma pháp dược tề, nếu thật sự không được, Tống Thư Hàng có thể tự mình ra tay luyện chế, hắn vẫn có thể luyện chế được Thối Thể dịch bản đơn giản hóa.

…

…

Sắc trời tối dần, một ngày ở thế giới Hắc Long lại sắp trôi qua.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới dạy hết toàn bộ các chiêu thức trong quyền pháp căn bản cho Xích Đồng.

“Trước tiên ngươi cứ luyện chiêu thức của bộ quyền pháp này vài lần cho quen đi. Sau đó thì nghỉ ngơi sớm chút… Ngày mai, ta sẽ đưa một thứ tốt đến cho ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Đồng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Vâng thưa tiên sinh.”

Ngày mai gặp? Ngày mai ông chú thần bí này lại đến nữa ư?

Chương 1684: Ý tưởng mà không đi với thực tiễn thì đều là nói suông

“Vậy ngày mai gặp.” Tống Thư Hàng xoa đầu Xích Đồng, nguyên thần tiến vào trạng thái tàng hình, cùng Xích Tiêu Kiếm trở về Xích Long động.

Xích Đồng ngơ ngác nhìn chỗ mà Tống Thư Hàng biến mất.

“Là ảo giác ư?” Nó thì thào.

Có một thoáng, nó cảm thấy như đang được ca ca Hắc Đồng Thập Tam Thế xoa đầu vậy.

Nghĩ kỹ lại, kỳ thực từ lúc vị ‘tiên sinh’ này bắt đầu dạy nó quyền pháp, thỉnh thoảng nó lại có cảm giác như ca ca đang dạy mình tu luyện vậy.

Có đôi khi… trực giác của kẻ ngốc còn nhạy bén hơn cả người thường.

******

Xích Long động.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng và kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm tiền bối cùng trở về.

Phân thân vẫn ngồi xếp bằng, duy trì trạng thái tu luyện, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công từ từ vận chuyển.

Kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm trở về thân kiếm.

Tống Thư Hàng lại không về ngay mà bay tới bên cạnh Bạch tiền bối phân thân. Dù sao phân thân vẫn duy trì trạng thái tự động tu luyện, giống như đang treo máy vậy, nguyên thần của hắn có thể thương lượng chút chuyện với Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, tỉnh lại đi.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng gọi.

Bạch tiền bối phân thân mơ màng mở mắt ra: “A, là nguyên thần của Thư Hàng, về rồi đấy à?”

“Đúng vậy, Bạch tiền bối.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng lơ lửng bên cạnh Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối phân thân uể oải nói: “Có thu hoạch gì không?”

“Hẳn là ta đã tìm được cơ hội vẽ mắt cho rồng cho diễn đồ kim đan trên kim cương công đức rồi. Có điều ta cần Bạch tiền bối giúp đỡ.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Buồn ngủ, siêu buồn ngủ, không nhịn được.”

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Lần trước Bạch tiền bối phân thân thiếu mất cái chăn, chỉ cần đưa cái chăn cho hắn là đủ, vậy lần này hắn thiếu cái gì đây?

Có phải thiếu cái giường không nhỉ?

Không đúng, Bạch tiền bối có thể trực tiếp ngủ lơ lửng giữa không trung, căn bản không cần giường.

Đúng rồi, có khi do tóc Bạch tiền bối quá dài, lúc ngủ lơ lửng giữa không trung thì tóc rủ xuống dưới nên cảm thấy nặng đầu chăng?

Có nên cột kiểu tóc đơn giản cho Bạch tiền bối không nhỉ?

Không đúng không đúng, cũng vì cột tóc cho Bạch tiền bối rồi có gói meme Bạch tiền bối mà Vũ Nhu Tử làm lần trước nên kéo theo biết bao chuyện. Chuyện liên quan tới tóc của Bạch tiền bối thì đừng làm bậy thì hơn.

Bạch tiền bối phân thân ngáp một cái, đôi mắt xinh đẹp không mở nổi nữa, từ từ nhắm lại.

Tiêu rồi… Bạch tiền bối lại sắp ngủ rồi.

Trong lúc đang suy tư, Xích Tiêu Kiếm tiền bối bên dưới kêu lên: “Thư Hàng, còn bay ở đó làm gì thế? Trở về cho ta hai phát Dưỡng Đao thuật đi.”

Đã nói trở về sẽ cho nó Dưỡng Đao thuật rồi mà.

“Lập tức tới ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa suy tư, nguyên thần vừa trở về vị trí cũ.

Sau đó vươn tay đặt lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối, làm hai phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp.

“Đã quá, toàn thân thật dễ chịu, cảm giác uể oải bị quét sạch ngay trong nháy mắt, phấn khởi hẳn ra.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối thỏa mãn nói, nó thích Dưỡng Đao thuật nhất đấy.

[Cảm giác uể oải bị quét sạch trong nháy mắt, phấn khởi hẳn ra?]

Mấy lời Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói ra khiến mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Bạch tiền bối phân thân.

Trạng thái bây giờ của Bạch tiền bối phân thân là buồn ngủ, mệt mỏi, chỉ muốn ngủ thôi.

Cho nên…

Trong đầu Tống Thư Hàng xuất hiển một ý tưởng bạo gan.

Hắn vẫn luôn nghĩ, nói không chừng Dưỡng Đao thuật có hiệu quả với tất cả các loại pháp khí, không chỉ có đao, mà biết đâu kiếm, thuẫn, thương, khải giáp đều có thể tiếp nhận Dưỡng Đao thuật.

Thậm chí… ngay cả Đao Cổ Vô Hình cũng có thể thừa nhận Dưỡng Đao thuật!

Đao Cổ Vô Hình được xếp vào loại sinh linh.

Biết đâu Dưỡng Đao thuật cũng có hiệu quả đối với con người thì sao?

Tống Thư Hàng không chỉ có ý tưởng to gan, hắn còn có một trái tim dũng cảm muốn biến ý tưởng thành thực tiễn.

Ý tưởng mà không đi với thực tiễn thì đều là nói suông.

Trong kích thích đến từ trái tim to bự đang rục rịch kia, Tống Thư Hàng đứng dậy, chân đạp hoa sen đen đi tới bên cạnh Bạch tiền bối phân phân.

Tiếp đó, hắn dè dặt vươn tay đặt lên người Bạch tiền bối phân thân.

Bạch tiền bối phân thân hé mắt ra, lười biếng liếc nhìn hắn, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

“Chính là lúc này.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, hắn vung tay cho ngay một phát Dưỡng Đao thuật.

Dưỡng Đao thuật rơi vào trên người Bạch tiền bối phân thân.

Tống Thư Hàng cảm thấy khá giống với khi dùng trên Đao Cổ

Vô Hình.

Bạch tiền bối phân thân…. Đã thật sự tiếp nhận Dưỡng Đao thuật rồi.

Có điều, tiếp nhận rồi không có nghĩ là Dưỡng Đao thuật nhất định sẽ có hiệu quả.

Tống Thư Hàng nao nao lo lắng, lại có chút chờ mong nhìn về phía Bạch tiền bối phân thân.

Lần này Bạch tiền bối phân thân lại mở mắt ra.

Hình như không có hiệu quả?

Nhưng cũng có thể là vì số lượng không đủ.

Hơn nữa, nếu Bạch tiền bối phân không có bất kỳ phản ứng xấu nào thì cũng chứng minh Dưỡng Đao thuật này vô hại đối với hắn.

Nghĩ tới đây, tay của Tống Thư Hàng mất khống chế, lại lướt một cái tung ra hai phát Dưỡng Đao thuật nữa.

Một lát sau, thấy Bạch tiền bối phân thân vẫn không có phản ứng… Tống Thư Hàng lại lướt tay ra thêm vài phát Dưỡng Đao thuật nữa.

Mãi đến khi hắn lướt tay cho gần mười hai phát Dưỡng Đao thuật, Bạch tiền bối phân thân rốt cuộc cũng nhịn không được mà mở mắt ra.

Hai mắt của Bạch tiền bối phân thân nhìn Tống Thư Hàng lom lom, không nháy lấy một cái, áp lực cực lớn.

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, rút đôi tay đang lướt liên tục của mình lại.

“Ngươi thắng rồi.” Bạch tiền bối phân thân kéo chăn, ngồi thẳng dậy: “Nhờ phúc cái pháp thuật chẳng hiểu ra làm sao này của ngươi mà giờ ta cảm thấy tinh thần cực kỳ sung mãn, hoàn toàn không ngủ được nữa. Đúng là gặp quỷ mà, ngươi có thời gian đi học loại pháp thuật kỳ quái này mà không thể ngoan ngoãn học Thiên Sư Lôi Pháp à? Tốt xấu gì thì ngươi cũng có thể chất song thuộc tính lôi, hỏa đấy nhé.”

Sự thật chứng minh, tên gốc của Dưỡng Đao thuật tuyệt đối không phải Dưỡng Đao thuật, nó có hiệu quả với cả phân thân. Có điều có hiệu quả với bản thể hay không thì còn cần thí nghiệm thêm một bước nữa. Bởi vì tồn tại và cấu tạo của phân thân vẫn khác với bản thể.

“Cần ta giúp cái gì, nhân lúc tinh thần ta đang sung mãn thì nói nhanh đi.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng vội đáp: “Bạch tiền bối, ta cần một hệ thống học bá có cài đặt phương pháp tu luyện Cương Thủ cùng với khẩu quyết, chiêu thức tu luyện của quyền pháp căn bản làm nền tảng cho Cương Thủ. Nếu được thì cài một mục học tiếng Trung lại càng tốt.”

“Giao công pháp Cương Thủ cho ta.” Bạch tiền bối phân thân bất đắc dĩ nói.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đọc cả bộ công pháp Cương Thủ ra.

“Chỉ cần cài Cương Thủ vào thôi à? Không cần cái gì khác nữa ư?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát: “Nếu có thể thì cài thêm một bộ Chưởng Tâm Lôi nhé?”

Chưởng Tâm Lôi bản cải tiến của Bạch tiền bối, cảnh giới nhất phẩm là dùng được rồi!

Hơn nữa uy lực còn rất đỉnh.

“Vậy cài thêm Chương Tâm Lôi nhé, thiết lập là cần điểm tích lũy để mua, hình tượng lão sư giảng bài thì đặt diện mạo của ngươi. Mặt trừng phạt thì sao?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Bên trong hệ thống học bá có ban thưởng, cũng có trừng phạt.

“Sét đánh đi, ta cảm thấy sét đánh không tệ, có thể tăng khả năng chịu đau đớn của mọi người.” Tống Thư Hàng nói.

Chịu đau cũng là một phần của tu luyện, vừa có thể tăng ý chí, lại có thể nâng cao sức chiến đấu của tu sĩ.

Không phải có câu nói “Trước khi học được cách đánh người, phải học được cách bị đánh” à?

“Ô biểu tượng cho hệ thống học bá là gì?” Bạch tiền bối phân thân lại hỏi.

“Vậy lấy thương đi, tốt nhất là khí phách một chút.” Tống Thư

Hàng nói. Bản thân hắn đã thua thiệt nhiều rồi, hình anh em hồ lô biến 3D đại diện cho hệ thống học bá kia của hắn trông mới đau gan làm sao. Vậy nên, ít nhất cũng phải tranh thủ cho Xích Đồng, để cho ô biểu tượng hệ thống học bá đó đúng với sở thích của nó.

Cậu bé kia thích trường mâu, mong được trở thành pháp sư chiến đấu, vậy cứ thiết lập ô biểu tượng hình cây 'thương' đi, chắc là nó sẽ thích lắm nhỉ?

"Được rồi, xong rồi đấy nhé." Bạch tiền bối nói.

Hắn đưa một tấm phù văn, phía trên có kèm theo 'hệ thống học bá'.

"Cảm ơn Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nhận lấy phù văn: "Khụ khụ!"

Một phù văn hệ thống học bá mang ấn ký hình súng Gatling (*) tỏa sáng lấp lánh.

(*) Súng do nhà khoa học, quân sự người Mỹ Richard Jordan Gatling phát minh ra. Ông buộc sáu thúng thuốc súng quanh một cái trục xoay rồi chế tạo ra phương tiện để bắn và nạp đạn tự động. Súng máy của ông có thể bắn ra 350 viện đạn một phút, gấp 100 lần súng trường. Cuối năm 1862, vũ khí này đã sẵn sàng đi vào sản xuất. Nhưng lửa đã thiêu rụi nhà máy và mọi kế hoạch của ông tiêu tan. Cuối cùng loại súng của ông đã thể hiện được sức mạnh hoả lực khủng khiếp khi được quân miền Bắc đem ra chiến trường. Sau chiến tranh, quân đội Mỹ đặt mua 1000 khẩu súng mới của ông và chẳng mấy chốc mọi lực lượng quân đội trên thế giới đều mua nó. Súng máy trở thành một phương tiện chiến tranh hiệu quả. Súng của Gatling là công ghệ tiến tiến nhất cho tới ngày nay. Thế hệ mới của nó đang được dùng trong các lực lượng không quân. Vũ khí này có thể bắn hơn 4000 phát đạn/phút.

Không vấn đề, là thương(*) không sai, hơn nữa cũng đủ khí phách.

(*) trong tiếng Trung, từ 'thương' 枪 vừa có nghĩa là cây thương, cây giáo, vừa có nghĩa là súng.

"Không thích à?" Bạch tiền bối nhíu mày.

"Làm gì có chuyện ấy chứ, ba mươi hai cái like." Tống Thư

Hàng dựng ngón cái khen ngợi.

“Ổn rồi thì đừng quấy rầy ta nữa… Còn nữa, khi nãy ngươi nhìn một hồi cũng không nhìn ra ta thiếu cái gì ư?” Bạch tiền bối phân thân bắt đầu khẩu nghiệp: “Ta thiếu cái gối đấy!!”

Tống Thư Hàng: “Nhưng không phải Bạch tiền bối ngươi đang lơ lửng giữa không trung à?”

“Cho nên ta thiếu một cái gối biết lơ lửng.” Bạch tiền bối phân thân nói, hắn kéo chăn đắp lại lên người, ngáp một cái: “Tiếp theo hãy lo bế quan tu luyện đàng hoàng đi, không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta nữa.”

Chế tạo hệ thống học bá đã tốn hết tinh lực dư thừa ban nãy của hắn, cơn buồn ngủ ập tới, có thể thỏa thích đánh một giấc ngon lành rồi.

Tống Thư Hàng cầm tấm ‘hệ thống học bá’, trở về nơi mình đả tọa bế quan.

Xích Tiêu Kiếm nằm ngang trên đầu gối hắn lần nữa.

Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng cũng điều chỉnh vị trí lần nữa, hai người lưng tựa lưng duy trì tư thế tu luyện.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngày mai lại làm phiền ngươi hộ tống nguyên thần của ta rồi.” Tống Thư Hàng nói, dứt lời hắn lại tiện tay tặng một phát Dưỡng Đao thuật.

“Không thành vấn đề, cứ để đó cho ta.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Bên ngoài, sắc trời đã tối đen hoàn toàn.

Một ngày kết thúc.

…

…

Ngày hôm sau.

Đầu tiên, Tống Thư Hàng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát Dưỡng Đao thuật, triệu hoán nó rời giường.

Tiếp đó, nguyên thần của hắn nhẹ nhàng nhảy lên một cái, thoát ra khỏi nhục thể của phân thân.

Đả tọa tu luyện cả đêm, Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã thu hoạch được rất nhiều.

Cùng với việc ‘bản thể, hóa thân bọc thép’ không ngừng truyền tới những lĩnh ngộ và linh cảm vụn vặt, Tống Thư Hàng cảm giác được diễn đồ kim đan trên tiểu kim đan đầu tiên và lò phản ứng hạch tâm đã tiến sát tới bước vẽ mắt cho rồng.

Muộn nhất thì đêm nay là có thể thuận lợi hoàn thành bước vẽ mắt cho rồng trên hai viên tiểu kim đan.

Bế tử quan quả nhiên là một trong những con đường đề cao thực lực hiệu quả nhất.

Kiếm linh Xích Tiêu Kiếm che chở nguyên thần của Tống Thư Hàng, quen đường đi đến chỗ của cậu bé Xích Đồng.

Vẫn là tòa thành và bãi cỏ kia.

Xích Đồng cắm trường mâu trên mặt đất, lúc này nó đang khắc khổ luyện tập tư thế quyền pháp căn bản của Cương Thủ.

Cảm giác… hình như khá hơn hôm qua một tí tẹo.

Có lẽ nó có chút thiên phú trên mặt quyền pháp hơn là trường mâu.

Sau đó nguyên thần Tống Thư Hàng đáp xuống bên cạnh nó, sau đó hiện nguyên hình.

“Tiên sinh, ngài đến rồi.” Sau khi thấy Tống Thư Hàng thì Xích Đồng reo lên.

Ông chú này không lừa nó, hắn thật sự đã đến.

Chương 1685: Tiên sinh, chêt là cảm giác thế nào?

“Tiên sinh, ngài cảm thấy hôm nay ta luyện thế nào?” Xích Đồng vui vẻ hỏi lại. Nó cảm thấy mình đã tiến bộ, trơn tru hơn hôm qua một chút rồi.

“Có chút tiến bộ.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Sau khi nhận được lời khích lệ của Tống Thư Hàng, Xích Đồng cười toe.

“Đúng rồi, hôm nay ta có một món quà tặng ngươi.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng lấy ra một tấm phù văn.

Xích Đồng: “Quà gì thế?”

“Theo một nghĩa nào đó thì gọi món quà này là thần khí cũng không ngoa.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thần khí mà đám học dốt tha thiết mơ ước, chí bảo có thể học lúc ngủ trong truyền thuyết.

“Thần, thần khí?” Xích Đồng trợn to mắt, nó lùi lại rồi nói: “Nhưng tiên sinh ơi, ta không trả nổi tiền mua thần khí đâu.”

“Chú ý lời ta nói, ta nói theo một nghĩa nào đó thì nó là thần khí, không có nghĩa là bản thân nó là thần khí. Ngoài ra thứ này là ta tặng ngươi.” Tống Thư Hàng phất tay một cái, linh lực nâng tấm phù văn này lên, nhẹ nhàng bay vào tay Xích Đồng.

Xích Đồng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy phù văn, sau khi thấy hình vẽ súng Gatling bên trên thì tò mò hỏi: “Tiên sinh, đây là gì thế?”

“Là thương.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Đồng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng: “Tiên sinh, ngươi đừng lừa ta, thứ này sao có thể là thương được!”

“Đây là một loại thương khác, hơi khác với thương mà ngươi biết, nhưng uy lực cũng mạnh hệt như thế, nó là vũ khí sắc bén dùng để giết chóc. Đừng hỏi luyên thuyên nữa, ngươi úp tấm phù văn này xuống, ịn lên thân thể mình đi, chỗ nào cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

“Ịn lên thân thể ư? Chỗ nào cũng được?” Xích Đồng rối rắm gãi đầu, chỗ nào cũng được lại làm khó nó, rốt cuộc ịn lên chỗ nào thì mới có hiệu quả tốt nhất đây?

Sau khi suy nghĩ một lúc, nó ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Tiên sinh ngài cũng từng ịn thần khí như vậy ư?”

Tống Thư Hàng: “Ừm.”

“Vậy tiên sinh ngài ịn ở đâu vậy?” Xích Đồng vội hỏi. Mặc dù nó hơi đần, nhưng nó biết có vài thứ nếu mình không thểquyết thì cứ bắt chước người đi trước đã thành công là được, bình thường sẽ chuẩn khỏi cần chỉnh.

Tống Thư Hàng trợn mắt: “Trên mông.”

Xích Đồng gật đầu.

Sau đó nó bắt đầu cởi quần.

“Dừng lại đi!” Tống Thư Hàng vội la lên: “Đồ ngốc này, ngươi cứ ịn đại lên một chỗ nào đó trên thân thể là được rồi, trên cánh tay cũng được.”

Trên bầu trời, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã cười đến co rúm lại, nếu bản tôn của nó ở đây thì nhất định sẽ phát ra một tràng tiếng kiếm minh êm tai.

“À.” Xích Đồng ngoan ngoãn gật đầu, tiếp đó ụp phù văn lên cánh tay mình.

Hình vẽ súng Gatling ịn lên cánh tay trái của nó, tỏa sáng lấp lánh.

[Leng keng ~~ hệ thống học bá siêu cấp đang kích hoạt.]

[Hệ thống bắt đầu giải nén 1%. . . 11%. . . 30%. . . 70%. . . 100%]

[Hệ thống giải nén hoàn tất, bắt đầu cài đặt hệ thống học bá siêu cấp, xin kiên nhẫn chờ đợi.]

Cùng lúc đó còn có tiếng sấm ầm ầm dữ dội như nhạc nền, tạo thành khí thế hệt như sử thi.

“Tiêu, tiêu rồi, tiên sinh ơi. Có một âm thanh cứ vang lên trong đầu ta, nhưng ta nghe không hiểu nó đang nói cái gì.” Xích Đồng căng thẳng la lên.

“Không cần lo lắng, đó là hệ thống học bá siêu cấp đang trong quá trình cài đặt. Chờ sau khi cài đặt xong thì nó sẽ tự động chuyển thành ngôn ngữ thế giới Hắc Long.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Xích Đồng nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

[Hệ thống học bá siêu cấp cài đặt xong, có tiến vào hình thức học tập hay không?]

Những lời này đã chuyển thành ngôn ngữ thế giới Hắc Long.

“Tiên sinh, âm thanh kia hỏi ta có muốn tiến vào hình thức học tập hay không?” Xích Đồng nói.

“Ngươi chọn khung ‘Có’ đi.” Tống Thư Hàng nhếch miệng.

Có vài thứ tốt đẹp cần truyền lại đời đời.

Chẳng hạn như hưởng thụ cơn đau bị điện giật vậy.

Xích Đồng gật đầu, chọn ‘Có’.

Sau đó, hai cánh cửa bằng đồng xanh lớn xuất hiện trước mắt nó.

Hai cánh cửa lớn đều tràn đầy khí tức viễn cổ, bên trên khắc vô số phù văn mà Xích Đồng xem không hiểu, vừa nhìn đã cảm thấy cực kỳ lợi hại.

“Không hổ là thứ được tiên sinh gọi là thần khí, tuy xem không hiểu, nhưng có cảm giác rất lợi hại.” Xích Đồng thầm nghĩ.

Trong lúc nó đang suy tư thì ý thức đã tiến vào một không gian cung điện khổng lồ.

Sau đó, một nam tử do lôi điện kết thành xuất hiện trước mặt nó.

Khuôn mặt nam tử lôi điện trông sống động như thật, thoạt nhìn cũng rất quen mắt.

“Ơ, đây không phải tiên sinh phiên bản trẻ tuổi ư?” Xích Đồng thẫm nghĩ.

Tiên sinh phiên bản trẻ tuổi, thoạt nhìn có vẻ hiền lành… Chỉ là có hơi tầm thường, trên người thiếu cảm giác tang thương. Vẫn là tiên sinh hiện tại có khí chất hơn.

“Đầu tiên, hôm nay chúng ta sẽ học thiên quyền pháp căn bản của Cương Thủ, luyện một lần từ đầu tới cuối theo ta nào.” Tống Thư Hàng do lôi điện kết thành bình tĩnh nói.

“Vâng, tiên sinh!” Xích Đồng lớn tiếng trả lời.

Mặc dù đã nắm giữ được quyền pháp căn bản của Cương Thủ sơ sơ rồi, nhưng nó cảm thấy mình còn cần theo tiên sinh học thêm mấy lần nữa, để tăng ấn tượng của mình đối với quyền pháp căn bản.

“Luyện tập theo ta.” Tống Thư Hàng do lôi điện kết thành bắt đầu từ từ thi triển động tác căn bản của Cương Thủ.

Xích Đồng cũng bắt đầu tu luyện theo.

Khoảng chừng năm phút sau.

“A a a a ~~” toàn thân Xích Đồng run rẩy, ý thức tạm thời lui ra khỏi hình thức học tập.

Động tác quyền pháp vừa rồi của nó có một bước không theo kịp, kết quả tiên sinh phiên bản thanh niên xoay người ném một quả cầu lôi điện tới, nổ tung ngay ngực nó.

Suýt chút nữa đã giật nó ngất đi rồi.

Nhớ lại chuyện này, toàn thân Xích Đồng vẫn vã mồ hôi lạnh.

…

…

Cách đó không xa.

Tống Thư Hàng nguyên thần nhìn thấy Xích Đồng bị điện giật run lên, không hiểu sao trong lòng lại thấy vui sướng.

Vui một mình không bằng mọi người chung vui.

Trước đây chỉ có hắn bị điện giật đến co quắp lúc học tập ngôn ngữ viễn cổ. Hiện tại rốt cục cũng có người luyện sai sẽ bị điện giật giống hắn. Trong lòng Tống Thư Hàng thoáng cái đã cân bằng lại, thậm chí còn có loại cảm giác thích chí nữa.

“Nếu sau này có cơ hội thì lại xin Bạch tiền bối chuẩn bị cho mình thêm mấy bộ hệ thống học bá siêu cấp nữa, sau đó đưa cho đám Thổ Ba mỗi thằng một cái.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thứ tốt thì phải biết chia sẻ với người khác.

Xích Đồng khó khăn lắm mới bình thường lại, há to miệng thở hổn hển, rất có thể đây là lần đầu tiên trong đời nó được tiếp xúc với đau đớn cỡ này.

“Cảm giác thế nào?” Tống Thư Hàng híp mắt cười nói.

Xích Đồng thở ra một hơi dài, liếc nhìn Tống Thư Hàng, gật đầu nghiêm túc trả lời: “Quả nhiên vẫn là tiên sinh bây giờ ngầu hơn, tiên sinh cho điện giật ta khi nãy quá trẻ, không có khí chất gì cả.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ngu xuẩn, lão phu hỏi cái này chắc?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bên cạnh nghiêm trang thêm dầu vào lửa: “Thư Hàng, hay là ngươi cân nhắc xem về sau có nên dùng hình tượng này để xuất hiện trước công chúng đi? Hình như kiểu ông chú thích hợp với ngươi hơn đấy.”

“E rằng diện mạo hiện giờ của ta còn già hơn ba ta nữa, không thèm đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Trở về hắn phải cố gắng tu luyện để đổi lại bộ dạng trẻ tuổi mới được.

Hoặc là… có thể thử mấy quả loạn niên trong tay hắn thử xem sao.

Có điều tạm thời cũng không vội.

“Ngoại trừ học chiêu thức quyền pháp ra, hệ thống học bá này còn sẽ dạy ngươi khẩu quyết quyền pháp. Thậm chí sẽ chỉ dẫn, dạy ngươi các kiến thức về cảnh giới nhất phẩm, giới thiệu về Dược Long Môn liên quan đến tu sĩ. Nếu như... ngươi có thể tấn thăng đến nhị phẩm thì còn có thể học được kỹ năng Cương Thủ hoàn chỉnh từ trong đó.” Tống Thư Hàng giải thích cho Xích Đồng nghe.

Đặc biệt là khẩu quyết quyền pháp, bởi vì là tiếng Trung, nên để hệ thống dạy sẽ có hiệu quả cao hơn.

“Vâng, ta hiểu rồi.” Xích Đồng gật đầu nói: “Cảm ơn món quà của tiên sinh.”

Món quà này cứ như được chế tạo riêng cho nó vậy. Có hệ thống học bá này, dù là kẻ đần như nó cũng có thể từng bước một nắm giữ ‘quyền pháp căn bản’.

[Quả nhiên tiên sinh có quen biết với Hắc Đồng ca ca ư?]

Trong lòng Xích Đồng nảy lên một ý nghĩ như vậy.

“Được rồi, cố gắng tu luyện tiếp đi. Mấy ngày nữa ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa đầu Xích Đồng.

Xích Đồng có chút không nỡ: “Tiên sinh phải đi rồi à?”

“Người lớn lúc nào cũng bận mà.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Vâng.” Xích Đồng gật đầu.

Người mạnh như tiên sinh vậy, chắc là ngày nào cũng bận nhiều việc như tu luyện, hoặc là chém giết tà linh.

Trong suy nghĩ của Xích Đồng, địa vị và hình tượng của tiên sinh ngày càng trở nên cao lớn.

“Đúng rồi, nếu có vấn đề gì trong việc tu luyện thì ngươi có thể hỏi ta. Hệ thống học bá không phải vạn năng, có vài kinh nghiệm nhỏ khi tu luyện, nó không cách nào dạy ngươi được.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Xích Đồng suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: “Vậy tiên sinh, giờ ta có một vấn đề, có thể hỏi ngài luôn không?”

“Biết hỏi là chuyện tốt, nói thử xem ngươi có nghi vấn gì.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Đồng: “Tiên sinh… Chết là cảm giác thế nào?”

“Hử? Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này chứ?” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn về phía Xích Đồng.

Loại vấn đề này không hợp với phong cách của cậu bé.

Lấy tính cách vốn có của nó, cứ có cảm giác cả đời nó cũng sẽ không suy xét đến loại vấn đề này.

“Ta cũng không biết, nhưng có một thời gian, ta thường mơ thấy bản thân giống như sắp chết, có khi là rơi xuống từ không trung… Có khi là bị trường mâu đâm thủng… Có khi là gặp phải tà thú hung tàn bị nó cắn một cái. Nhưng rốt cuộc ‘chết’ là cảm giác gì thì ta lại hoàn toàn không biết. Cho nên, gần đây thỉnh thoảng ta sẽ nghĩ tới vấn đề đó.” Xích Đồng nghiêm túc trả lời.

Tống Thư Hàng sờ cằm.

Xích Tiêu Kiếm thử phân tích: “Có thể là đứa bé này chịu áp lực và đả kích quá lớn trong hiện thực, nên mới mơ thấy những chuyện này. Thậm chí, sâu trong tiềm thức của nó có thể còn sinh ra ý niệm tự tử. May mà nó là kẻ ngốc đơn thuần, không nghĩ sâu xa hơn.”

“Tiền bối ngươi từng nghiên cứu tâm lý học à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đoạn thời gian trước, lúc ta tản bộ trong thế giới hạch tâm của ngươi thì thấy Quy tiền bối đang nghiêm túc nghiên cứu tâm lý học, nên cũng theo học một chút.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhớ ra rồi, thời gian trước Quy tiền bối đột nhiên trở nên giỏi suy xét lòng người, thích suy đoán tâm lý người khác. Thì ra ngài ấy còn dốc sức nghiên cứu tâm lý học à?

Xích Đồng nhìn tiên sinh với vẻ trông mong.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Cậu bé, vấn đề này của ngươi xem như hỏi đúng người rồi. Nói đến kinh nghiệm tử vong, trong các đạo hữu cùng tuổi không ai phong phú bằng ta đâu!”

Chương 1686: Nghiện giết đồng đội là bệnh, phải trị

Xích Đồng chớp mắt, nó cảm thấy sau khi nói đến đề tài này thì tiên sinh bỗng dưng khí phách lạ thường.

Trong các đạo hữu cùng lứa không ai có kinh nghiệm chết phong phú hơn tiên sinh? Nghe câu này thấy có gì đó sai sai… cứ như là tiên sinh chết rất thường xuyên vậy.

“Đã nói đến trải nghiệm về cái chết thì không thể không nhắc đến lần chết đầu tiên của ta. Đó cũng là lần mà ta chết nhiều nhất trong đời. Dù mới cách đây không lâu thôi nhưng ta luôn cảm thấy nó đã xảy ra từ thời xa xưa lắm.” Tống Thư Hàng nhớ lại.

Xích Đồng: “!!!”

Lần chết đầu tiên của tiên sinh? Chẳng lẽ còn có lần chết thứ hai nữa ư?

“Lần đầu tiên ta đứng trước cái chết là khi đối mặt với một đối thủ cường đại vô địch. Vị đại lão kia chỉ vươn một ngón tay đã nghiền chết cả ta và một đám tiền bối Nho gia. Đến tận bây giờ ta vẫn không thể nào quên được cảm giác tuyệt vọng ấy. Ta trơ mắt nhìn thân thể của mình bị nghiền nát như một con kiến hôi hết lần này đến lần khác mà không có chút khả năng phản kháng nào. Mùi vị của cái chết vừa đau đớn vừa đắng chát như bị ném vào vực sâu không đáy, không thể nào giãy giụa nổi. Ý thức thì mê man, máu thì tuôn như suối.” Đó là cảnh tượng Nho gia đối mặt với quả cầu kim loại lỏng. Tống Thư Hàng cũng không nhớ lúc đó mình đã chết đi rồi sống lại bao nhiêu lần.

Chuyện gì còn đáng sợ hơn cả cái chết? Là chết thảm đến hai lần.

Thế chuyện gì đáng sợ hơn chết thảm hai lần? Chính là chết đi chết lại vô hạn tuần hoàn…

Ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào hồi ức.

Khi Tống Thư Hàng chìm vào hồi ức chết chóc, linh lực thiên địa quanh người dường như bị dẫn dắt, đi theo dòng kí ức, dần dần xây dựng nên hình thức ban đầu của chuỗi chết thảm liên hoàn ở thế giới Kim Liên trong trí nhớ của hắn.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hơi nhíu mày, lùi về phía sau một quãng, thu lại khí tức của bản thân, không quấy rầy Tống Thư Hàng và cũng tránh để mình bị cuốn vào. Hình ảnh hiển hiện quanh người Tống Thư Hàng lúc này chính là hình thái đầu tiên của thực tại ảo thuộc về Tôn Giả thất phẩm.

Khi các Tôn Giả thất phẩm bế quan, chỉ cần một ý niệm, vạn giới sẽ sinh ra.

Đủ loại huyễn tượng sẽ hóa thành thực thể sinh động như thật, lấy Tôn Giả thất phẩm làm trung tâm để tạo dựng nên một thế giới huyền ảo.

Trong truyền thuyết, vào thời viễn cổ linh khí còn dồi dào, có một Tôn Giả cường đại bế quan trong lòng đất ngàn năm, ý niệm của hắn tạo nên một tòa thành khổng lồ trên mặt đất. Trong tòa thành ấy có cư dân sinh sống phồn vinh không khác gì người thật!

Trong thực tại ảo, tất cả huyễn tượng đều có lực sát thương thật sự. Bị đao chém trúng sẽ có vết đao, bị sét đánh sẽ bị điện giật, giống như sa mạc nóng bỏng của Bạch tiền bối trước kia vậy.

Trừ Tôn Giả thất phẩm, có một số Chân Quân lục phẩm vô cùng may mắn, trùng hợp đáp ứng đủ các điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa, sẽ có cơ hội trải nghiệm thực tại ảo sớm một bước.

Vận khí của Tống Thư Hàng hôm nay không tệ.

Mặc dù hắn vẫn còn ở cảnh giới ngũ phẩm, nhưng tố chất tổng thể đã đạt đến cảnh giới lục phẩm.

Sau đó trong lúc vô tình, hắn đã kết nối được với lực lượng thiên địa, chiếu ra hình thái ban đầu của thực tại ảo.

Bản thân Tống Thư Hàng vẫn chưa phát hiện ra biến hóa quanh người mình.

Tầng thực tại ảo này có phạm vi rất nhỏ, chỉ bao phủ được năm mét quanh Tống Thư Hàng mà thôi.

Xích Đồng bị cuốn vào trong đó.

Sau đó, nó lấy góc độ nửa đứng ngoài xem, nửa tự trải nghiệm để thể nghiệm thảm án trong thế giới Kim Liên của Nho gia một lần.

Xích Đồng cảm thấy dường như cả người mình bị chia làm hai nửa.

Một nửa đứng ngoài quan sát thế giới Kim Liên ngập ngụa máu tanh.

Nửa còn lại rơi vào thế giới Kim Liên, bị ngón tay kim loại nghiền nát hết lần này đến lần khác.

Cảm giác tuyệt vọng, muốn cầu cứu khi tử vong, dường như rơi vào vực sâu không đáy, ý thức mê man, toàn thân bất lực, đau đớn khôn cùng… nó đều được trải nghiệm hết thảy.

Thì ra đây chính là cảm giác của cái chết sao?

Có điều hình chiếu của Tống Thư Hàng còn chưa thể gọi là thực tại ảo chân chính, chí ít thì huyễn tượng không có lực sát thương thật sự.

Sau khi thảm án thế giới Kim Liên kết thúc, Xích Đồng đã túa mồ hôi như mưa.

Trong cả quá trình, nó không thể phát ra nổi một tiếng kêu, tiếng gào thét dường như đã bị phong ấn trong yết hầu, không thể thốt thành lời được.

…

“Sau đó là lần thứ hai chết thật. Ta chết trong thế giới Kim Liên rất nhiều lần, nhưng thôi cứ coi là một lần lớn đi. Lần thứ hai ta chết khá là oan, hơi ngớ ngẩn, vì ngu ngốc lấy thân luyện khí. Cái đáng nói là lấy thân luyện khí vẫn rất đau đớn.”

Theo lời kể chậm rãi của Tống Thư Hàng, Xích Đồng lại được trải nghiệm kiểu chết vì lấy thân luyện khí.

“Lần chết thứ ba… thực ra ta cũng không dám chắc làn đó ta có chết thật không. Bởi vì thân thể của ta ở trạng thái sương mù, không phải sống mà cũng không phải chết. Nhưng để an toàn thì ta vẫn dùng một pháp khí hồi sinh. Cũng may sau này ta có được thiên phú hóa thân thành sương mù, coi như bồi thường nho nhỏ. Chuyện này bỏ qua, không đề cập tới, vì trên cơ bản là không có cảm ngộ gì.”

“Kiểu chết tiếp theo khá nhẹ nhõm, lần thứ tư ta chết vì tự bạo. Người bình thường căn bản không thể hiểu nổi thảm trạng khi toàn thân nổ tung thành bọt máu là thế nào đâu. Cả cơ thể đều nổ tóe thành sương mù… nhưng cảm ngộ cũng không sâu, bởi vì cả quá trình ta ngủ như chết. Trong những lần chết của ta thì lần đó khá nhẹ nhõm sung sướng đấy.”

“Lần tiếp nữa là một vị tiền bối đã chém chết ta để bảo vệ ta, cho ta tiến vào trạng thái hồi sinh. Lần đó ta bị chém thành từng mảnh đều tăm tắp, nhờ kiếm pháp tinh diệu của tiền bối mà không đau đớn lắm. Nhưng áp lực trong khoảnh khắc đối diện với kiếm thuật của tiền bối và cảm xúc khi chết đi đều rất sâu đậm. Cảm giác tử vong đó cũng được ta ghi chép lại như một ấn kí vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Theo dòng hồi ức về kinh nghiệm tử vong của Tống Thư Hàng, hình thái ban đầu của thực tại ảo sau lưng hắn bị ép thành từng tầng chồng lên nhau, trong mỗi tầng đều có kinh nghiệm và ấn tượng của Tống Thư Hàng qua mỗi lần chết đi.

“Lần chết gần đây nhất của ta là vào mười ngày trước, thiên lôi khủng khiếp giết chết ta chỉ trong nháy mắt, uy lực khủng bố không thể chống cự ấy vẫn còn in sâu ấn tượng trong tâm trí ta. Ta kích hoạt toàn bộ pháp thuật phòng ngự trên người vẫn không thể ngăn trở đòn giáng ấy. Đây là lần đầu tiên ta chết dưới thiên kiếp, nhưng cũng sẽ là lần cuối cùng.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Hồi ức kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng trở về hiện thế.

Cùng lúc hắn kết thúc dòng hồi tưởng, tầng tầng lớp lớp thực tại ảo như Địa Ngục sau lưng hắn cũng sụp đổ và tan biến.

Trước mặt hắn, Xích Đồng mồ hôi đầm đìa, thân thể gầy nhỏ dường như có thể ngã gục bất cứ lúc nào.

“Ơ? Chuyện ta kể đáng sợ đến vậy ư?” Tống Thư Hàng hỏi bằng giọng nghi hoặc.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trên không trung mắng thầm: “Nói nhảm, thằng nhóc này có thể kiên trì được đến giờ là vì thần kinh nó thô. Hoặc có thể vì nó ngốc nên khả năng chịu đựng khá mạnh cũng nên?”

Xích Đồng run rẩy nói: “Tiên sinh, ngài lợi hại quá.”

Trải nghiệm của tiên sinh quả nhiên không phải là điều mà người thường chịu đựng được.

Xích Đồng hoàn toàn không thể tưởng tượng được, sau khi trải qua biết bao lần chết đi kinh khủng như vậy, rốt cuộc ý chí của tiên sinh phải mạnh mẽ cỡ nào thì mới có thể trò chuyện vui vẻ như xưa mà không phát điên đây?

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Vậy bây giờ ngươi đã hiểu rõ cái chết hơn chưa?”

“Dạ.” Xích Đồng gật đầu.

Nó vừa đứng ngoài quan sát, vừa đích thân trải nghiệm những lần chết của Tống Thư Hàng, đã cảm nhận được rõ ràng sự tuyệt vọng và bất lực khi đối diện với tử vong.

“Có cảm tưởng gì không?” Tống Thư Hàng hỏi. Câu này hoàn toàn là thuận miệng thì hỏi, giống như hồi còn bé, sau khi thầy giáo dạy văn giảng xong đều thích hỏi học sinh có cảm tưởng gì không vậy.

Tống Thư Hàng cũng chỉ tiện thể hỏi một câu thôi.

Ai ngờ Xích Đồng suy nghĩ nghiêm túc hồi lâu rồi đột nhiên đáp: “Tiên sinh, ta muốn chết một lần.”

Tống Thư Hàng mắc một ngụm máu trong cổ họng, suýt nữa thì phun thẳng ra.

Ý gì đây?

Sau khi nghe hắn miêu tả về cái chết, thằng nhóc này lại muốn đâm đầu đi chết là thế quái nào?

“Tiên sinh, nếu như chết rồi còn có thể sống lại thì ta muốn chết thử một lần. Đứng trước bờ vực tử vong, ta cảm thấy nhịp tim mình nhanh như trống nổi và trong lòng thì rất đỗi khát khao.” Xích Đồng đặt tay lên lồng ngực, nói đầy chân thành.

“Không phải ai chết rồi cũng có thể hồi sinh đâu…” Tống Thư Hàng cảm thán: “Hồi sinh không phải là chuyện dễ. Có những người mất cả cuộc đời cũng không thu thập đủ vật liệu để hồi sinh. Nếu không có thuật pháp hồi sinh thì ngươi chết rồi chính là chết thật đấy.”

Xích Đồng nghe xong bèn gật đầu.

Chết mà không được hồi sinh thì chính là kết thúc thực sự.

Nó còn muốn trở thành pháp sư chiến đấu để đi mạo hiểm cùng với anh trai mà.

“Trạng thái tinh thần của thiếu niên này không đúng.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói khẽ.

Vì sao sau khi trải qua hình thái ban đầu của thực tại ảo mà Tống Thư Hàng tạo ra, chẳng những Xích Đồng không sợ hãi tử vong mà trái lại còn khao khát được chết cơ chứ?

Chẳng lẽ trải nghiệm của Tống Thư Hàng đã trở thành kinh nghiệm độc hại, tiêm nhiễm vào đầu óc Xích Đồng cái quan niệm sai lầm rằng “Dù sao chết rồi vẫn có thể sống lại” hay sao?

“Thư Hàng, ngươi hỏi kĩ lại nó xem khao khát với tử vong cụ thể là thế nào?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

“Tiền bối cũng cảm thấy có gì đó sai sai phải không?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Nghe Xích Đồng miêu tả xong, hắn cũng cảm thấy hơi là lạ.

Đồng thời hắn không khỏi nhớ tới kết quả giám định khi giám định Xích Đồng lần trước.

“Đề nghị đăng kí tài khoản mới.”

Một người sống sờ sờ có phải là tài khoản game đâu, làm sao mà đăng kí lại được chứ?

Không lẽ phải nhét Xích Đồng vào bụng mẹ? Hay là cho hắn đầu thai lại à?

“Xích Đồng, ngươi miêu tả lại một lần cho ta nghe, khát vọng được chết là như thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm… tim đập nhanh hơn, cảm thấy cái chết không đáng sợ. Thậm chí khi nhớ lại những hình ảnh khi tiên sinh chết, trong lòng ta còn có xúc động muốn chết chung với tiên sinh.” Xích Đồng thành thật đáp.

“Ngại quá, ta không muốn chết cùng năm cùng tháng cùng ngày với ngươi đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Đồng: “…”

Tống Thư Hàng lại đưa tay đặt lên đầu Xích Đồng rồi thôi động bí pháp giám định.

Nhưng kết quả vẫn giống hệt như lần trước, không hề thay đổi chút nào.

“Tiếc là đồng vàng hồi sinh của ta còn ở chỗ bản thể, nếu không, nói không chừng có thể cho Xích Đồng chết thử một lần.” Suy nghĩ ấy đột nhiên nảy ra trong đầu Tống Thư Hàng.

Trời đậu!

Hắn lập tức lắc đầu, gần đây hắn giết đồng đội nhiều quá nên nghiện rồi sao? Đến mức cứ thấy đồng đội là muốn đâm cho một nhát à?

Đây cũng là bệnh, phải trị!

Chương 1687: Không hổ là người đàn ông có đạo tâm và ý chí sắt đá

“Mạng sống rất quý giá, đừng có nghĩ đến cái chết bừa bãi như thế. Tin ta đi… Ta chết nhiều lần như thế, dày dặn kinh nghiệm hơn ngươi nhiều.” Tống Thư Hàng vỗ nhẹ vai Xích Đồng: “Mấy ngày nay tu luyện cho đàng hoàng đi, vài hôm nữa ta lại đến thăm ngươi.”

Nhìn trời!

Quả nhiên hắn không thể trở thành người thầy cuộc sống được, dù sao cũng còn trẻ quá. Chuyện quan tâm chăm sóc sức khỏe tâm lý thiếu niên này cứ giao cho dân chuyên nghiệp xử lý thì hơn.

Mặt khác… đêm nay nhờ có linh cảm từ bản thể và hóa thân bọc thép truyền đến mà lĩnh ngộ đã tích lũy đầy đủ rồi. Đến lúc đó hắn có thể thắp sáng từ hai đến ba viên tiểu kim đan.

Sau đó hắn sẽ bế quan khoảng ba ngày, trong thời gian đó hắn không thể để nguyên thần xuất khiếu đi loăng quăng được nữa.

“Vâng, tiên sinh.” Xích Đồng gật đầu như giã tỏi: “Mấy ngày tới ta sẽ tu luyện thật chăm chỉ, lần sau tiên sinh gặp ta, nhất định ta sẽ thuần thục quyền pháp căn bản.”

“Ừm, bao giờ ngươi nắm giữ thuần thục quyền pháp căn bản và luyện tập kết hợp với khẩu quyết thì sẽ tiêu hao một lượng khi huyết chi lực rất lớn. Đến lúc đó phải ăn nhiều đồ bổ vào… mấy ngày nữa ta lại mang cho ngươi một ít Thối Thể dịch và Khí Huyết đan phụ trợ tu luyện.” Dứt lời, thân hình Tống Thư Hàng từ từ biến mất, rời đi cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Xích Đồng đứng im nhìn nơi Tống Thư Hàng biến mất hồi lâu.

Mãi một lúc sau, nó mới đặt tay lên lồng ngực. Chỉ cần nhớ lại những lần tử vong của tiên sinh thì nhịp tim của nó sẽ tăng lên rất

nhanh.

“Có lẽ mình đổ bệnh thật rồi.” Sau khi suy nghĩ nửa ngày, Xích Đồng lẩm bẩm.

Sau đó… động vật đơn bào Xích Đồng không nghĩ cái vấn đề phức tạp này nữa.

Chuyện gì nghĩ không ra thì khỏi nghĩ luôn.

Ý thức của nó lại tiến vào hệ thống học bá, chìm đắm trong biển học vô biên không sao kìm chế được.

…

Tống Thư Hàng và kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm tiền bối trở về Xích Long động.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trở lại kiếm thể.

Nguyên thân của Tống Thư Hàng thì bay đến bên cạnh Bạch tiền bối phân thân, thấy Bạch tiền bối phân thân đang ngủ say, hắn không nhịn được lại táy máy tay chân. Hắn muốn thí nghiệm một chút xem nguyên thần có thể thi triển Dưỡng Đao thuật hay không.

Nguyên thần có thể thi triển cả bí pháp giám định thì chắc là Dưỡng Đao thuật cũng được thôi nhỉ?

Hắn hoàn toàn không có mưu đồ gì khác, hôm nay cũng không có chuyện gì muốn nhờ Bạch tiền bối phân thân hỗ trợ… chỉ đơn thuần là tò mò quá nên muốn làm thí nghiệm mà thôi.

Khi Tống Thư Hàng đang len lén thò tay ra thì Bạch tiền bối phân thân đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm hắn mà nói: “Ngươi muốn thử cảm giác bị phong ấn linh lực toàn thân rồi thả rơi tự do từ độ cao 10kilomet xuống? Hay muốn nếm thử mùi vị bị quăng vào nồi lẩu siêu cay Địa Ngục?”

Tống Thư Hàng vội vàng lắc đầu như cái trống bỏi. Hắn vừa sợ độ cao, vừa sợ tốc độ nhanh, vừa không ăn được cay… Nồi lẩu Thái Cực bưng ra thì hắn chỉ ăn mỗi nửa không cay thôi đấy.

“Nói đi, lần này lại có chuyện gì thế hả?” Bạch tiền bối phân thân thở dài, hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ mãi không tìm ra lý do, đành phải trả lời thật thà: “Thực ra… ta chỉ tò mò nên muốn làm thí nghiệm… thử xem nguyên thần có thể thi pháp được hay không thôi ấy mà… hì hì hì.”

Bạch tiền bối phân thân: “…”

Vì sao chỉ trong vỏn vẹn mấy tháng ngắn ngủi mà cậu sinh viên chất phát Tống Thư Hàng lại biến thành thế này chứ? Rốt cuộc trong mấy tháng này dòng đời đã làm gì hắn?

Bạch tiền bối phân thân cảm thấy có lẽ Tống Thư Hàng cần chữa ngay và luôn.

Một khắc sau, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy nguyên thần của mình không nghe mình khống chế nữa. Dường như nó bị nhét vào một cái máy giặt quần áo đang điên cuồng xoay tròn.

Vất vả lắm cảm giác quay tròn mới dừng lại, Tống Thư Hàng nhận ra mình đang bị một bàn tay khổng lồ túm đầu. Nguyên thần vốn ở trạng thái hình người bị nặn thành một quả bóng tròn vo.

“Hả? Nguyên thần còn có hình thái này nữa ư?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Hắn không ngạc nhiên vì nguyên thần của mình bị nặn thành hình cầu, chỉ ngạc nhiên vì nguyên thần cũng có thể đem nặn thành hình cầu thôi.

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng cảm thấy mình bị ném vào một pháp khí giống như cái chuông.

“Đây là chuông Vô Thanh, một pháp khí Đạo Gia rất thú vị.” Bạch tiền bối phân thân truyền âm nói: “Khi nó rung lên sẽ không phát ra bất cứ âm thanh nào, bởi vì tất cả âm thanh đều bị phong bế trong chuông. Đây là một pháp khí dùng để rèn luyện tâm cảnh của tu sĩ, có thể tôi luyện tâm cảnh của các vị đạo hữu thích diễn kịch nội tâm, tư duy bay bổng đến cảnh giới tĩnh lặng như giếng cổ, giúp bọn họ nhanh chóng tiến vào trạng thái bế quan tu luyện. Rất thích hợp với ngươi đấy.”

“Lắc đi, lắc mạnh vào cho ta. Ta không bảo dừng lại thì không được dừng!” Bạch tiền bối phân thân ra lệnh cho chiếc chuông nọ.

Chuông Vô Thanh chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, lập tức lắc điên cuồng.

Khi chuông rung không hề phát ra một chút âm thanh nào cả.

Thế nhưng nguyên thần của Tống Thư Hàng bị vò thành hình cầu nhét trong chuông lại nghe thấy tiếng chuông chói tai vang lên không ngừng.

Tiếng chuông đầy ma tính sẽ tự động tổng hợp ra âm thanh khiến cho Tống Thư Hàng khó chịu nhất.

Giống như tiếng chuông báo thức cưỡng chế rời giường hồi Tống Thư Hàng mới tốt nghiệp trung học…

Giống như tiếng tít tít của chiếc đồng hồ báo thức điện tử gọi hắn dậy hồi tiểu học…

Lại giống như tiếng sấm sét thiên kiếp mà hễ Tống Thư Hàng nghe thấy là tim lại đập rộn ràng…

Những âm thanh này vừa ma mị, vừa nâng cao tinh thần, đã thế còn tác dụng trực tiếp vào ý thức, không có gì ngăn chặn nổi.

Nếu không phải Tống Thư Hàng đang bị nặn thành hình cầu thì hắn đã quỳ gối ở thành chuông rồi cào tường khí thế rồi.

Mà trong những âm thanh ma mị và có tác dụng nâng cao tinh thần này, lại hòa lẫn bốn giọng điệu bình thản đọc vang bảo điển Đạo Gia.

Một giọng thiếu nữ, một giọng thiếu niên, một giọng đàn ông trưởng thành trầm thấp và một giọng đọc của người già…

Bốn giọng đọc này đọc vang bảo điển Đạo Gia, khiến cho tâm cảnh của Tống Thư Hàng từ từ bình tĩnh lại.

Tống Thư Hàng vội vàng phối hợp, tập trung ý chí, nhân cơ hội tiến vào trạng thái.

Sau khi hắn tiến vào trạng thái, những âm thanh chói tai vẫn vang ong ong trong đầu, nhưng ảnh hưởng mà chúng mang lại thì càng ngày càng nhỏ.

“Mình không hổ là người đàn ông có ý chí và đạo tâm sắt đá.”

Nguyên thần của Tống Thư Hàng biến từ hình cầu về hình dáng ban đầu, ngồi xếp bằng lên, tiến vào trạng thái nhập định.

Một lát sau.

Tiếng chuông vang ngừng lại.

“Ủa? Bạch tiền bối tha cho mình nhanh thế à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn, bèn nhận ra không gian trong Xích Long động tối hẳn đi.

Ta nhớ hôm nay ta về khá sớm, lúc về vẫn còn là ban ngày mà.

“Qua nửa ngày rồi, bây giờ là đêm khuya, chắc ngươi đã điều chỉnh tâm cảnh khá ổn rồi chứ?” Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng: “!”

Nửa ngày rồi? Hắn cảm thấy mình mới ở trong cái chuông kia có một lúc thôi mà.

Dây chính là cảm giác “Một ngày trong động bằng ngàn năm ở ngoài” sao?

Nguyên thần của Tống Thư Hàng gãi gãi đầu rồi trở về thể nội của phân thân.

Một khắc sau, hắn cảm thấy linh cảm “vẽ mắt” đến từ bản thể và hóa thân bọc thép đồng loạt bùng nổ.

Ý thức của hắn tiến vào không gian bên trong tiểu kim đan.

Tiểu kim đan thứ nhất Thánh thành không bao giờ thất thủ và tiểu kim đan thứ sáu Lò phản ứng hạch tâm đang tỏa sáng lung linh, chờ đợi nét bút vẽ mắt cuối cùng.

Chương 1688: Xin chi viện từ bên ngoài

“Bây giờ ta đã có thể bắt đầu vẽ mắt được chưa?” Tống Thư Hàng mở to mắt, hỏi.

“Từ khi ngươi bắt đầu bế quan đã ba ngày rồi. Ngươi chỉ có ba mươi ngày để trùng kích cảnh giới lục phẩm thôi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, người khác thăng cấp từ ngũ phẩm lên lục phẩm chỉ cần một viên kim đan, ngươi thì lắm chuyện tạo ra những bảy viên tiểu kim đan với một viên Kình đan bản mệnh là tám! Còn kéo dài thời gian nữa thì bản thể của ngươi chờ chết đi là vừa!”

“Aiyo ~ Thiếu niên hỡi ~ Hãy trở thành truyền thuyết đi ~” Tạo Hóa Tiên Tử cất tiếng hát.

“Không, ý ta không phải thế… Ta chỉ đang nghĩ mình có nên thắp hương van vái gì để cầu may không thôi ấy mà.” Tống Thư Hàng ngắm nhìn Bạch tiền bối phân thân đang lơ lửng gần đó, trong đầu không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên khi Vũ Nhu Tử nhìn thấy Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối thiêng lắm luôn.” Lúc ấy, Vũ Nhu Tử cô nương vừa nghiêm túc thắp hương vừa nói như thế.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Sau lưng Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử bắt đầu cất tiếng ca, cô dùng ngôn ngữ viễn cổ hát lên một giai điệu mà Tống Thư Hàng nghe không hiểu.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếng ca của Tạo Hóa Tiên Tử là một lợi khí dùng khi độ kiếp, đồng thời cũng giúp tâm hồn yên tĩnh, tăng cường linh cảm.

Sau đó hắn chắp hai tay trước ngực, yên lặng cầu nguyện.

Sau khi cầu nguyện xong, ý thức của Tống Thư Hàng xuất hiện trong tiểu kim đan.

Nét bút vẽ mắt của tiểu kim đan thứ nhất nằm trong mắt phải của ám đồ người khổng lồ hủy diệt vạn vật sau khi thánh thành sụp đổ.

Tống Thư Hàng chuyển động tâm niệm, thánh thành không bao giờ thất thủ chuyển đổi thành hình thức ám đồ.

Trong ám đồ, mắt phải của người khổng lồ trống rỗng.

Tống Thư Hàng vươn ngón tay, trong lòng trào dâng cảm ngộ đến từ bản thể, bên tai thi thoảng vọng lại tiếng ca phụ trợ của Tạo Hóa Tiên Tử.

Hiện tại linh lực của hắn tràn đầy, tinh thần sung mãn, trạng thái cực tốt.

“Một nét bút này ẩn chứa khái niệm “kẻ địch”, chính là kẻ địch cường đại đã phá hủy thánh thành.” Tống Thư Hàng đưa tay vẽ lên mắt phải của người khổng lồ.

Một nét điểm ra mang theo lực lượng kim đan, biến thành giọt thuốc màu cuối cùng.

Giọt thuốc màu này rơi vào hốc mắt của người khổng lồ hệt như giọt mực rơi vào thau nước, khuếch tán rộng ra, trở thành con ngươi của nó.

Trong con ngươi của người khổng lồ phản chiếu ra một bóng hình mơ hồ.

Bóng hình này ẩn chứa khái niệm về “kẻ địch”.

Nét bút vẽ mắt ngưng kết lại, viên tiểu kim đan thứ nhất trở thành lưu ly kim đan.

Linh lực, cường độ thần thức và thể chất của Tống Thư Hàng lại tăng thêm một bậc trên toàn diện, số lượng thánh viên và bảo điển Nho gia +1.

“Bá Đao – Thánh thành không bao giờ thất thủ.” Khi nét bút vẽ mắt hoàn thành, từ trên thân người khổng lồ hủy diệt mơ hồ phát ra một tiếng hô.

Tiểu kim đan thứ nhất có vẻ đặc biệt hơn sáu viên tiểu kim đan còn lại, bởi vì nó là viên kim đan duy nhất được thai nghén thành hình từ Kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Sau khi nó hóa thành lưu ly kim đan thì có một lực lượng phản hồi tới Kình đan bản mệnh.

Dường như kình đan bản mệnh được kích thích, hơi động đậy một chút.

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động, hắn lập tức đưa ý thức đến vị trí của Kình đan bản mệnh.

Song Kình đan bản mệnh không còn chấn động nữa, chỉ im lặng nằm trong đan điền.

Ý thức của Tống Thư Hàng rời khỏi đan điền bản mệnh.

“Không biết khi phân thân của ta hoàn thành bước vẽ mắt cho diễn đồ kim đan thì bản thể có được đồng bộ hay không?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm, không biết Côn Na nữ sĩ định làm thế nào đây.

…

“Có lẽ là còn chưa đủ kích thích.” Tống Thư Hàng đưa ý thức vào lò phản ứng hạch tâm.

Diễn đồ kim đan sáng tạo và hủy diệt chi tinh trong lò phản ứng hạch nhân là một trang truyện tranh bốn khung bất quy tắc. Điểm cuối cùng mà nó còn thiếu cũng là kẻ địch – đối tượng mà pháp khí diệt tinh đang tấn công.

So với con mắt của người khổng lồ hủy diệt thì đối tượng bị pháp khí diệt tinh tấn công có thể tích lớn hơn nhiều, không thể hoàn thành đơn giản chỉ bằng “một nét” được.

Tống Thư Hàng nhấc ngón tay, trong lòng truyền đến cảm giác cộng minh từ hóa thân bọc thép.

Không biết hóa thân bọc thép đã nhận được đãi ngộ gì trong tay Thiên Đế, nhưng thi thoảng nó vẫn có thể truyền về một vài cảm ngộ và linh cảm nên chí ít thì vẫn còn sống.

Sau đó Tống Thư Hàng ra sức vẽ một vòng tròn lớn tại vị trí đối tượng bị pháp khí diệt tinh tấn công, dồn sức rất mạnh.

Thuốc màu phác họa kim đan như một nét mức loang trong nước, khuếch tán ra thành một cái bóng vặn vẹo.

Cái bóng vặn vẹo này ẩn chứa khái niệm “kẻ địch”, hơn nữa còn ẩn giấu khái niệm “cấp bậc hành tinh nhỏ, khổng lồ”. Đây chính là kẻ địch cần thôi động pháp khí diệt tinh tấn công và phá hủy.

Nét bút vẽ mắt liền mạch hoàn thành.

Tiểu kim đan thứ năm Lò phản ứng hạch tâm hóa thành màu lưu ly.

Sau đó, linh lực, cường độ thần thức và thể chất của Tống Thư Hàng lại tăng thêm một bậc trên toàn diện, số lượng thánh viên và bảo điển Nho gia +1, đạt tới con số 35.

Nhưng lần này sự tiến hóa ở lò phản ứng hạch nhân không kích thích tới Kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng.

“Xem ra là vì kim đan thứ nhất đặc biệt quá.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi điểm hóa hai viên kim đan thứ nhất và thứ năm thành lưu ly kim đan, Tống Thư Hàng vẫn chưa định dừng lại.

Ý thức của hắn chìm vào diễn đồ Thánh kiếm Chung Yên trên tiểu kim đan thứ hai – yêu đan bảy màu.

Trên diễn đồ kim đan này cũng thiếu Boss cuối như hai viên tiểu kim đan thứ hai và thứ năm kia.

“Dựa vào cảm ngộ tích lũy được từ hai viên tiểu kim đan trước, có lẽ ta có thể điểm luôn cả nét bút vẽ mắt của viên kim đan này.”

Ý thức của Tống Thư Hàng dừng lại trên yêu đan bảy màu.

Hắn vươn ngón tay ra, nhưng ngón tay cứng đờ ở đó mãi mà không thể điểm xuống.

Mặc dù đều là thiếu Boss cuối, nhưng diễn đồ của viên kim đan này khác với hai viên kim đan thứ nhất và thứ năm. Trên điễn đồ kim đan này, nhân vật chính cầm thánh kiếm Chung Yên trong tay đứng ở thế giới Cửu U, là kẻ địch của chư thiên vạn giới.

Phe phái của nhân vật chính khác biệt, cho nên khái niệm về “kẻ địch” cũng khác biệt, Boss cuối đương nhiên sẽ không giống hai viên kim đan khác.

“Đau đầu quá.” Tống Thư Hàng than nhẹ.

Bây giờ hắn chỉ còn ba viên tiểu kim đan thứ hai, thứ ba và thứ tư.

Diễn đồ kim đan Thánh Nhân trên kim đan Kim cương công đức thứ ba đã có đầu mối, chuyển cơ vẽ mắt nằm ở chỗ Xích

Đồng.

Diễn đồ kim đan Bích Thủy trên kim đan thứ ba Hạch tâm của Huyết Ma Vương tộc chưa có đầu mối nhưng đã có manh mối. Có lẽ phải tìm kiếm thời cơ ở chỗ Sở các chủ hoặc Sở các chủ two. Đến lúc đó có lẽ hắn phải trở về hiện thế một chuyến, kết nối với thế giới hạch tâm, hoặc phải vào thế giới Cửu U để tìm Sở các chủ two một lần.

“Chẳng lẽ phải bỏ qua viên kim đan thứ hai để điểm hai viên còn lại trước thật sao?” Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Cơ duyên quả là thứ không thể cưỡng cầu được.

Ý thức của Tống Thư Hàng rời khỏi đan điền tiểu kim đan.

“Không tồi, ngươi có thể lọt top 50 tu sĩ vẽ nét điểm mắt trôi chảy nhất trong những người mà ta từng biết đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn luôn theo dõi trạng thái của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn tiền bối đã hộ pháp cho ta.” Tống Thư Hàng mỉm cười vươn tay, cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát Dưỡng Đao thuật.

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cực kì hài lòng.

Tống Thư Hàng buông Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra, đạp trên hoa sen đen đi tới bên cạnh Bạch tiền bối phân thân, ướm hỏi: “Bạch tiền bối, ngài có thể liên hệ với Bạch two tiền bối giúp ta được không?”

Chương 1689: Ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể hiên ngang lên sàn

“Hao tổn lớn lắm, mệt.” Bạch tiền bối phân thân trả lời đơn giản.

Ngôn ngữ là một nghệ thuật và người phát ngôn là nghệ sĩ, nói làm sao cho đơn giản ngắn gọn mà người nghe vẫn hiểu thật chẳng dễ dàng gì.

Tống Thư Hàng nghe xong thì bàn tay phải thần kì lập tức rục rịch tay máy: “Bạch tiền bối, ngài có muốn một phát Dưỡng Thần thuật để nâng cao tinh thần không?”

Bạch tiền bối phân thân: “…”

Dưỡng Thần thuật cái đầu ngươi! Ta biết thừa đây là Dưỡng Đao thuật biến chủng từ Dưỡng Kiếm thuật đấy nhé. Ngươi dám sử dụng nó với ta, có tin ta đưa ngươi vào bí cảnh chậm chạp giống Tam Lãng lần trước, còn cắt luôn cả wifi của ngươi không?

Không được, chỉ nghĩ thôi đã thấy mệt rồi.

Cho nên không nhìn hắn nữa là tốt nhất.

Bạch tiền bối phân thân từ từ nhắm hai mắt lại.

Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối phân thân lại muốn ngủ, bàn tay phải không khống chế được bắt đầu táy máy, run rẩy vươn về phía ngài.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên dưới: “…”

Thằng nhóc này không xong rồi, hết thuốc cứu rồi, liên hệ với Giao Bá tiểu hữu của nhóm Cửu Châu số 1 đặt trước cho nó một phần mộ dưới đáy biển thôi. Nghe nói gần đây mua mộ địa to còn được khuyến mại chỗ để xe hay sao ấy.

…

Cũng may Tống Thư Hàng có một ưu điểm duy nhất so với Tam Lãng tiền bối, đó là đôi khi hắn có thể khống chế được bản năng tự tìm đường chết của mình.

Ngay khoảnh khắc trước khi thi triển Dưỡng Đao thuật, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý.

Hắn ngừng động tác tìm đường chết.

Sau đó, thân mình hắn nhẹ nhàng nhảy lên, trồng cây chuối, đầu chúc xuống, chân hướng lên trời, dùng tay làm động tác "giậm chân" trong hư không.

Bàn tay hắn di chuyển trong hư không, một đóa sen màu đen xinh đẹp ngưng tụ ra, nâng tay hắn lên.

Bộ Bộ Sinh Liên.

"Chính là thứ này." Tống Thư Hàng cười hì hì.

Sau đó hắn dùng ý thức khống chế dị năng Bộ Bộ Sinh Liên, tay còn lại tiếp tục ấn về phía trước.

Một đóa sen đen lớn hơn ngưng tụ ra.

Dưới sự khống chế bằng ý thức của Tống Thư Hàng, đóa sen mới sinh ra không tan biến ngay mà vẫn duy trì được hình dáng hoa sen.

Tống Thư Hàng thử rót linh lực vào trong đóa sen đen.

Có linh lực duy trì, đóa sen này có thể tồn tại được khoảng một ngày.

"Thành công rồi." Tống Thư Hàng cười ha hả, tự nhấn like cho trí thông minh của mình.

Hắn đặt tay lên hoa sen, đóa sen ấy cực kì mềm mại, bề mặt bồng bà bồng bềnh, một bông sen nho nhỏ có thể nâng trọng lượng cả người của hắn.

Trên hoa sen còn tỏa ra hương thơm man mác.

Tống Thư Hàng mỉm cười cầm đóa sen đen đi tới gần đầu của Bạch tiền bối phân thân, nhét nó xuống làm gối đầu cho hắn.

Một chiếc gối mềm mại, bồng bềnh, thơm ngào ngạt cứ thế thành hình.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên dưới: "…"

Nó chính thức hạn hán lời.

Bạch tiền bối phân thân thoải mái điều chỉnh vị trí gối đầu, vẻ mặt thỏa mãn khó tả… đúng lúc hắn đang thiếu một cái gối.

“Bạch tiền bối thấy sao ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, tốt lắm.” Bạch tiền bối phân thân nhắm mắt lại, đáp một câu.

Tống Thư Hàng tranh thủ cơ hội: “Mỗi ngày ta có thể làm cho Bạch tiền bối một chiếc gối hoa sen như vậy. Bạch tiền bối có thể liên hệ với Bạch two tiền bối giúp ta được không?”

“Ừm, trẻ nhỏ thế mới ngoan.” Bạch tiền bối phân thân đổi một tư thế thoải mái hơn: “Tiếp tục bế quan, để nguyên thần xuất khiếu đi, ta đưa ngươi tới chỗ bản thể.”

Xong rồi!

Phân thân của Tống Thư Hàng trở lại vị trí tĩnh tọa, ngồi xếp bằng xuống, sau đó nguyên thần xuất khiếu.

Bạch tiền bối phân thân thuận tay điểm một cái vào nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Một khắc sau, một thanh phi kiếm phá phòng tối dùng một lần xuất hiện bên cạnh nguyên thần của Tống Thư Hàng, quấn lấy hắn rồi vọt về phía trước “vèo” một tiếng.

Lực lượng không gian bình thường không thể xuyên qua giữa thế giới Hắc Long và thế giới Cổ U, nhất định phải dùng thiên phú lực lượng không gian của tộc rùa tai ương khổng lồ mới được.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa dứt lời, phi kiếm phá phòng tối dùng một lần đã sử dụng bí pháp, đâm toạc không gian rồi chui tọt vào.

Trước khi biến mất, Tống Thư Hàng liếc thấy Tạo Hóa Tiên Tử đã lén lút đứng dậy, đến gần gối đầu của phân thân Bạch tiền bối rồi há miệng ra.

Tống Thư Hàng: “…”

Đừng bảo là cô muốn gặm cái gối đầu hoa sen của Bạch tiền bối nha?

Tạo Hóa Tiên Tử, cô đừng tự tìm đường chết mà!

Bông hoa sen đen này không giống với sen trắng sinh ra từ Thiệt Xán Liên Hoa đâu. Đừng có cứ thấy hoa sen là gặm thế chứ!

Cô muốn ăn hoa sen thì chờ ta về rồi muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Nhưng Tống Thư Hàng chưa kịp cảnh tỉnh Tạo Hóa Tiên Tử thì thân mình đã biến mất.

…

Khi phi kiếm phá phòng tối dùng một lần mang theo Tống Thư Hàng xuất hiện trở lại thì nó đã tiến vào thế giới Cổ U.

“Ơ, ban đầu ta có muốn vào thế giới Cổ U đâu nhỉ? Ta chỉ muốn nói chuyện từ xa với Bạch tiền bối two để xin tí kinh nghiệm, xem có đầu mối gì để điểm hóa viên tiểu kim đan thứ hai không thôi mà. Sao cuối cùng lại thành nguyên thần của ta chạy vào thế giới Cổ U thế này?” Nguyên thần của Tống Thư Hàng ở trên phi kiếm phá phòng tối dùng một lần, ngu mặt ra.

Nếu không ở vào tình huống vạn bất đắc dĩ thì hắn chẳng muốn vào thế giới Cổ U chút nào.

Bởi vì hắn đã đắc tội triệt để với đại lão ý chí hỗn độn của Cổ U, còn bị đối phương thọt cho một đao vào eo đây này.

Bây giờ nguyên thần của hắn tiến vào thế giới Cổ U thì khác gì tự dâng đến cửa, dê vào miệng cọp chứ?

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two ở đâu? Nhất định phải nhanh chóng tụ họp với hai vị ấy thôi.

Đêm dài lắm mộng!

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy thì trong hư không phía xa bỗng xuất hiện một bóng người đỏ rực, chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng.

Dường như toàn thân bóng người đỏ rực kia đều được kết thành từ nham thạch nóng chảy, nhìn kĩ lắm mới ra dáng vẻ của một người phụ nữ.

Khi cô ta hiện thân thì toàn bộ thế giới Cổ U đều chấn động. Địa vị của cô ta trong thế giới Cổ U chẳng khác gì Bạch tiền bối two và đại lão quả cầu béo trong thế giới Cửu U.

Chỉ cần cô ta hiện thân thì thế giới Cổ U sẽ tạo khí thế cho cô ta.

Ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể hiên ngang lên sàn!

Dung nham làm áo giáp, tà năng làm áo bào, lửa đỏ hừng hực hóa thành vạt váy, pháp tắc Cổ U ngưng tụ trong tay trở thành trường thương.

Tống Thư Hàng cảm thấy eo mình đau nhói.

Thương là nhân quả thương, một thương đâm ra, nghịch chuyển nhân quả, đánh nát toàn bộ “nhân” là cách phòng ngự và né tránh, đâm trúng “quả” là con mồi.

Tiêu rồi.

Đây là thế giới Cổ U, là địa bàn của cô ta.

Tống Thư Hàng vừa mới xuất hiện đã lọt vào tầm cảm ứng của chủ nhà.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two!” Tống Thư Hàng kêu ầm lên.

“Dám gọi thêm một tiếng ‘thỏ trắng’ nữa là ta làm thịt ngươi.” Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên ngay sau lưng Tống Thư Hàng.

“Sao tự nhiên nguyên thần của ngươi lại chạy tới thế giới Cổ U thế? Nguy hiểm lắm đấy.” Giọng nói của Bạch tiền bối cũng vang lên theo.

Tống Thư Hàng vững lòng hẳn. Ổn rồi!

“Ta đến thế giới Cổ U là để thỉnh giáo Bạch tiền bối two… khụ, Bạch tiền bối Cửu U một vấn đề. Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là người phụ nữ đối diện với chúng ta kia. Cô ta là ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể, trước kia ta từng bất cẩn chọi nhau với cô ta một trận.” Tống Thư Hàng cười khan nói.

Bạch tiền bối two: “Mỗi lần ngươi cà khịa người ta đều không nhìn đẳng cấp của đối phương à? Ngươi có thể sống đến bây giờ đúng là kì tích đấy.”

Hành tinh mọc mắt, quả cầu béo, Trường Sinh Giả người khổng lồ nham thạch bị quả cầu béo bắt đi nghiên cứu… hình như còn có cả Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt của Thiên Đình viễn cổ… Đây mới chỉ là những người mà Bạch tiền bối two biết đến thôi đấy. Hắn dám khẳng định Tống Thư Hàng không chỉ cà khịa mấy vị kể trên.

Thiên phú cà khịa đại lão của Tống Thư Hàng đúng là không tồi.

“Cho nên ta mới chết liên tục, liên tục, liên tục đấy.” Tống Thư Hàng thở dài não ruột. Có phải hắn muốn cà khịa người ta đâu, toàn là đang yên đang lành, chẳng hiểu sao lại chọi vào nhau đấy chứ.

Bạch tiền bối: “Lần sau phải chú ý một chút, đừng có lỗ mãng. Ta nhớ trước kia ngươi rất cẩn thận cơ mà.”

“Sau này ta sẽ làm một mỹ nam tử an tĩnh, bế quan tu luyện tử tế, không gây chuyện nữa.” Tống Thư Hàng thề thốt.

“Tới rồi.” Bạch tiền bối two nói.

Ở phía đối diện, ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể ngưng tụ thành hình.

Sau đó thân mình cô ta nhoáng lên, xuyên qua không gian, vồ xuống nguyên thần của Tống Thư Hàng rồi hô lên: “Hợp thể cùng ta!”

Lưu Tinh kiếm bên cạnh Bạch tiền bối vung lên.

Lưu Tinh kiếm còn nguyên trong vỏ mới chém ra một màn ánh kiếm, chặn đứng bàn tay đang vồ nguyên thần của Tống Thư Hàng.

“Sao cô ta lại muốn hợp thể với Tống Thư Hàng chứ?” Bạch tiền bối two tò mò hỏi.

“Ta cũng không biết. Lần đầu gặp mặt cô ta còn muốn làm thịt ta, đâm cho ta một thương vào lưng đây này. Ai ngờ sau đó cô ta bắt phân thân của ta về thì đột nhiên lại đổi ý, muốn hợp thể với phân thân của ta. Ta đoán là ta có thể chất đặc biệt nào đó nên cô ta mới có hứng với thân thể ta như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng: “Nếu tư duy của cô ta bình thường thì đã không có hứng thú với cơ thể của ngươi. Cô ta là ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể, cũng tương tự với Cửu U. Mà nhục thể của ngươi có đại công đức hộ thể, tu luyện pháp môn luyện thể Nho gia Kim Cương Thân đầy chính khí, trúc cơ bằng quyền pháp Phật gia, đã thế còn luyện cả lực lượng hệ Thánh quang của phương Tây… Biết bao nhiêu thứ hổ lốn này tập trung cùng một chỗ, cô ta quẫn trí đến mức nào mà lại muốn cướp nhục thể của ngươi chứ?”

“Ơ, Bạch tiền bối two, lúc ngài tiếp xúc với ta có thấy khó chịu không?” Tống Thư Hàng bỗng bật ra ý nghĩ này.

Hắn vừa dứt lời thì Bạch tiền bối two đã vươn tay nặn nguyên thần của hắn thành một quả cầu tròn vo: “Chỉ cần ngươi không phóng thích thánh quang thì chẳng có ảnh hưởng gì tới ta cả. Nhưng gần đây ngươi bay lắc quá, khiến cho ta cực kì khó chịu.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đúng vào lúc đó, ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể lướt qua vị trí mà nguyên thần của Tống Thư Hàng vừa ở.

“Trả hắn cho ta.” ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể nhìn chằm chằm vào hai vị Bạch tiền bối rồi quát lên với giọng nôn nóng.

Cô ta cảm ứng được hai kẻ đối diện này cực khó đối phó.

“Vì sao ngươi lại muốn hắn?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Hắn vốn thuộc về ta, bọn ta vốn là một thể!” ý chí hỗn độn của Cổ U hợp thể hạ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Này bà chị, ta với cô là cùng một thể hồi nào?

“Ta nghĩ ngươi lầm rồi.” Bạch tiền bối bình thản nói: “Hắn không phải là người của thế giới này, không thể nào là cùng một thể với ngươi được.”

Chương 1690: Cấp bậc chuyên nghiệp chân chính

“Không thể sai được.” Ý chí hỗn độn của Cổ U kiên định nói.

“Nghe cô nói vậy thì ta dám khẳng định là cô nhận lầm người rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười, nói chắc như đinh đóng cột: “Nếu ta đoán không lầm thì đối tượng hợp thể của cô là Tống Đầu Gỗ đúng không? Bạch tiền bối, xin hãy cho ta trở lại hình dạng ban đầu với.”

Tống Thư Hàng đã bị rất nhiều đại lão nhận nhầm, bị rất nhiều đại lão viễn cổ hiểu lầm, bị các đạo lão viễn cổ đánh bay nhiều không tả xiết. Nhưng sự thật chứng minh tất cả đều là do họ nhận sai người... người đáng đánh không phải là hắn mà là Tống Đầu Gỗ.

Bạch tiền bối two buông tay, nguyên thần của Tống Thư Hàng bị nặn thành hình cầu trở lại trạng thái ban đầu.

“Nhưng đáng tiếc, ta không phải là Tống Đầu Gỗ. Cô nhìn cho kĩ đi, ta và hắn khác nhau rất nhiều.” Tống Thư Hàng trả lời.

Những đại lão kia chỉ nhìn nhầm lần đầu tiên thôi, sau khi nghiêm túc nhìn lại lần nữa thì họ đều phân biệt được hắn và Tống Đầu Gỗ, nghĩa là giữa hai người bọn họ vẫn có điểm khác biệt tương đối rõ ràng.

“Ta mặc kệ Tống Đầu Gỗ mà ngươi nói là ai, nhưng ngươi thì là của ta!” ý chí hỗn độn của Cổ U nổi giận nói: “Nếu hai vị muốn ngăn cản ta thì đừng có trách ta không khách khí. Nơi này là Cổ U, là địa bàn của ta...”

Theo cơn tức giận của cô ta, cả thế giới Cổ U sôi trào, tà năng sôi sùng sục trên mặt đất cuộn lên từng đợt sóng lớn, toàn bộ sức mạnh của thế giới Cổ U như đang trỗi dậy.

Cô ta muốn dồn toàn bộ lực lượng của thế giới Cổ U để quét sạch trở ngại trước mặt mình.

Nhưng cô ta vừa nói được nửa câu thì đã thấy người đàn ông áo đen đứng đối diện nhẹ nhàng vung tay lên.

Một khắc sau, cả thế giới Cổ U đang cuồng bạo đột nhiên sóng yên bể lặng.

Tà năng ngoan ngoãn thần phục, bình ổn trở lại.

Chỉ còn một chút tà năng đang bốc lên sau trong lòng thế giới, nhưng không thể dấy lên sóng to gió lớn được nữa.

Ý chí hỗn độn của Cổ U ngớ người.

Trong lòng cô ta sinh ra ảo giác… người đàn ông áo đen này cũng là ý chí hỗn độn của Cổ U, cũng là chúa tể Cổ U giống như cô ta.

Hai bên cơ hồ có quyền hạn như nhau!

“Ngươi thành công rồi sao?” Ý chí hỗn độn của Cổ U bỗng thốt lên với vẻ kinh hoàng.

Bạch tiền bối two: “?”

Ý chí hỗn độn của Cổ U nói như phát cuồng: “Hắn đã thành công, không thể để hắn tiếp tục nữa! Nếu quyền hạn của Cổ U bị hắn cướp đi thì chúng ta sẽ xong đời. Mau hợp thể với ta, phải làm thế thì chúng ta mới còn cơ hội, mau tỉnh táo lại đi!”

“Có phải cô ta hiểu lầm gì rồi không?” Bạch tiền bối two hỏi.

Bạch tiền bối bắt được trọng điểm trong câu nói của cô ta: “Có người muốn cướp đoạt quyền hạn chúa tể của thế giới Cổ U này á? Chuyện này cũng làm được sao?”

“Về lý mà nói thì không được. Lấy sự tồn tại đặc biệt như ta làm ví dụ, chỉ cần ta không ra khỏi Cửu U thì không có bất cứ ai có thể cướp đoạt được quyền hạn của ta. Sau này quả cầu béo ra đời cũng chỉ có thể cùng hưởng quyền hạn chúa tể giống như ta.” Bạch tiền bối two nói.

Nhưng thế giới Cổ U này không phải là Cửu U mà chỉ là mảnh vỡ của thế giới trước, có lẽ pháp tắc của nó có lỗ hổng tạo nên sự khác biệt với thế giới Cửu U hiện tại.

“Có người đến.” Bạch tiền bối nói.

Sau lưng ý chí hỗn độn của Cổ U, đột nhiên có một bóng đen ngưng thành thực thể.

Bóng đen kia nhấc tay, thân thể hóa thành Ma Thần trụ trấn áp xuống ý chí hỗn độn của Cổ U.

Ầm!

Ma Thần trụ đóng xuống, ý chí hỗn độn của Cổ U không tránh kịp, hay nói đúng hơn là ngay khi định tránh né thì dường như cô ta đã trúng phép định thân.

Thời gian định thân chỉ kéo dài trong phút chốc nhưng đã đủ cho Ma Thần trụ đóng xuống.

Một phần ý chí hỗn độn của Cổ U bị Ma Thần trụ trấn áp, phàn còn lại bị nổ chia năm xẻ bảy.

Ý chí hỗn độn chia tách, ngưng tụ thành năm đạo ý chí hỗn độn nhỏ hơn.

Năm đạo ý chí hỗn độn của Cổ U đồng loạt gào thét rồi vung tay lên.

Toàn bộ lực lượng của thế giới Cổ U bùng nổ, đánh về phía Ma Thần trụ, muốn nuốt chửng nó.

Nhưng chuyện kì lạ lại xảy ra.

Toàn bộ lực lượng thế giới Cổ U đang dâng trào lại dừng lại trong khoảnh khắc.

Ma Thần trụ khổng lồ vung lên, đập nát năm đạo ý chí hỗn độn của Cổ U nhỏ.

Dường như Ma Thần trụ có hiệu quả khắc chế đối với ý chí hỗn độn của Cổ U.

Một trong năm luồng ý chí hỗn độn của Cổ U bị đánh nát quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó đột nhiên vung tay ném mạnh một cái. Một thanh Nhân Quả thương bị thu nhỏ gấp mười lần phóng về phía Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối two cong ngón tay búng nhẹ.

Keng!

Nhân Quả thương bị búng gãy thành hai đoạn.

Một đoạn biến mất ngay tắp lự, biến thành tà năng của thế giới Cổ U.

Đoạn còn lại xoay tròn rồi cắm phập trước mặt nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, chạm vào ngọn thương kia.

Bí pháp giám định được thi triển.

Phân thân ở Xích Long động quẹt thẻ trả giá từ xa.

Sau đó, kết quả giám định xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

“Mảnh vỡ Nhân Quả thương, thần binh được ý chí hỗn độn của Cổ U cụ hiện hóa từ pháp tắc, có sức mạnh dẫn dắt nhân quả, khi sử dụng với phương thức chính xác thì có thể phát huy được lực lượng của nó. Vì chỉ là mảnh vỡ nên còn sử dụng được một lần.”

Đầu ngón tay của nguyên thần không xuất hiện vết thương, một nửa cây thương này không còn sức sát thương nữa.

“Có vẻ là đồ tốt.” Tống Thư Hàng nắm lấy cây thương gãy: “Nói gì thì nói cũng là mảnh vỡ của thần binh, lại còn là hình thái cây thương nữa. Hình như Xích Đồng nói muốn dùng trường mâu, cải tạo thứ này một chút thì có thành một cây trường mâu tốt không nhỉ?”

Bạch tiền bối nghi ngờ hỏi: “Xích Đồng là ai? Gần đây ngươi bế tử quan cơ mà.”

“Em trai của Hắc Đồng Thập Tam Thế. Khi ta đang bế quan thì bỗng có cảm giác, nguyên thần bèn xuất khiếu đi kết thúc nhân quả với nó.” Tống Thư Hàng thở dài.

Bạch tiền bối: “…”

Có phải ngươi hiểu lầm gì đó về việc “bế tử quan” rồi không?

Đúng lúc này, ý chí hỗn độn của Cổ U bị đánh tan. Cô ta dứt khoát tan biến trong không trung, dung nhập vào thế giới Cổ U rồi biến mất.

Cô ta là ý chí hỗn độn của Cổ U, có thể tồn tại ở bất cứ nơi đâu trong thế giới Cổ U, chỉ cần cho cô ta một chút thời gian là có thể ngưng tụ lại một lần nữa.

Ma Thần trụ ở xa xa lại hóa thành hình người bị bao phủ bởi khói đen.

Hắn nhìn hai vị Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại trên một nửa cây Nhân Quả thương mà Tống Thư Hàng đang cầm.

Tống Thư Hàng đưa tay gác một nửa Nhân Quả thương lên lưng. Thứ này là chiến lợi phẩm của hắn.

Bóng dáng Ma Thần trụ từ từ chìm xuống rồi biến mất, có vẻ là e sợ hai vị Bạch tiền bối ở đây.

“Đại lão này đang cố cướp đoạt quyền hạn của thế giới Cổ U đấy à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vị đại lão này trông có vẻ rất ngầu, Ma Thần trụ của hắn lại có khả năng khắc chế hoàn toàn đối với ý chí hỗn độn của Cổ U. Ở giữa thế giới Cổ U mà dám treo ý chí hỗn độn của Cổ U lên đánh thì phải mạnh đến mức nào cơ chứ?

Bạch tiền bối two: “Chắc là không sai. Hắn có cấp bậc Trường Sinh Giả mà lại không phải là Trường Sinh Giả bình thường.”

“Cấp bậc Thánh Nhân sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“E là chỉ kém một bước.” Bạch tiền bối two lên tiếng.

“Ta thì lại muốn biết vì sao ý chí hỗn độn của Cổ U kia cho rằng cô ta và Tống Thư Hàng là cùng một thể.” Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng: “Mấy ngày nay ngươi đã làm gì thế?”

“Không làm gì mà… Ta chỉ bất cẩn cà khịa trúng ý chí hỗn độn của Cổ U thôi. À đúng rồi, hóa thân bọc thép của ta bị cuốn vào một nghi thức Thái Dương thuyền kì quái, hóa thân thành mặt trời nhỏ. Nhưng chưa được thoải mái mấy ngày thì Thiên Đế phụ thân trên linh quỷ của Vũ Nhu Tử xuất hiện, cướp mất cả hóa thân bọc thép của ta và mặt trời nhỏ đi rồi. Có khi nào vì thế mà ta bị nhận nhầm không? Có lẽ công chúa Tinh Quốc - chủ nhân của Thái Dương thuyền có quan hệ gì đó với ý chí hỗn độn của Cổ U cũng nên.” Tống Thư Hàng suy đoán.

Bạch tiền bối lặng lẽ gật đầu. Boss cấp thế giới cũng lao vào cà khịa, Tống Thư Hàng quả là dân chuyên nghiệp.

“Sau đó ta bị cuốn vào thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm của Cật Qua Thánh Quân, bây giờ bản thể vẫn đang ở trong không gian thiên kiếp chịu sét đánh. Ta nhất định phải thăng cấp lên lục phẩm trong ba mươi ngày để hút bản thể ra ngoài.” Tống Thư Hàng cay đắng nói, sau đó bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

Hắn truyền âm nhập mật nói: “Ta còn kết thành đồng minh với một người nghi là ý chí của lưới rồng trong thế giới Hắc Long. Có lẽ việc này cũng liên quan tới chuyện ta bị nhận nhầm. Vì nếu nói đến hợp thể thì có lẽ ý chí hỗn độn của Cổ U sẽ muốn hợp thể cùng ý chí của lưới rồng đấy!”

“Không cần phải truyền âm. Có ta ở đây, không một ai có thể nghe hay nhìn thấy chúng ta đang giao lưu cái gì đâu."Bạch tiền bối two nói.

“Nghi thức Thái Dương thuyền của công chúa Tinh Quốc và khế ước đồng minh với lưới rồng của thế giới Hắc Long là nguyên nhân lớn nhất khiến ngươi bị nhận lầm. Tóm lại trước mắt đừng chạy vào thế giới Cổ U nữa, chờ bọn ta trở về rồi sẽ tìm ngươi.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa. Nếu không phải thao tác có chút sai lầm thì còn lâu hắn mới vào thế giới Cổ U.

“Lần này ngươi tìm bọn ta có chuyện gì?” Bạch tiền bối lại hỏi.

“À đúng rồi, suýt chút nữa thì quên mất chuyện chính. Trên diễn đồ kim đan ở viên tiểu kim đan thứ hai của ta còn thiếu Boss cuối, nhưng ta thiếu linh cảm, cho nên muốn tìm Bạch tiền bối two để xem có thu hoạch được gì không.” Tống Thư Hàng nói.

Một khắc sau, Tống Thư Hàng lại bị nặn thành hình cầu.

“Ta đã xem qua diễn đồ trên viên tiểu kim đan thứ hai của ngươi rồi, nhưng phong cách vẽ đó khác với ta. Mặc dù ta là chúa tể Cửu U nhưng chưa bao giờ giao tranh trực diện với chư thiên vạn giới đâu nhé. Trước khi ta thành đạo có nhân duyên tốt vô cùng, hầu như khắp nơi trên chư thiên vạn giới đều có bạn bè của ta. Cho nên chuyện bị chư thiên vạn giới vây công thế này không thể xảy ra với ta được. Ngược lại, quả cầu béo kia phù hợp với diễn đồ kim đan của ngươi lắm đấy. Hay là chúng ta về hiện thế, đi chọc quả cầu béo kia chơi đi?” Bạch tiền bối two đề nghị.

“Cảm ơn Bạch tiền bối, nhưng không cần đâu. Ta muốn sống lâu hơn một chút.” Tống Thư Hàng uyển chuyển từ chối: “Thôi nếu đã vậy thì xin Bạch tiền bối hãy đưa ta về, để ta nghĩ cách khác.”

Bạch tiền bối lấy một thanh phi kiếm phá phòng tối dùng một lần rồi điểm nhẹ một cái.

Phi kiếm hạ xuống dưới nguyên thần của Tống Thư Hàng.

“À đúng rồi.” Bạch tiền bối đột nhiên nghĩ ra một chuyện: “Diễn đồ kim đan QR code của ngươi là thế nào?”

Từ lần trước, khi biết tin này thì Bạch tiền bối đã muốn nhìn thấy diễn đồ kim đan QR code của Tống Thư Hàng rồi.

“Ôi suýt nữa thì quên. Hai vị Bạch tiền bối có thể thử một chút xem có thể kết bạn với ta được không.” Dứt lời, Tống Thư Hàng chiếu hình diễn đồ kim đan QR code ra.”

Hai vị Bạch tiền bối không tiếp xúc với mạng lưới công đức và lưới rồng của Hắc Long, không biết có thể kết bạn với hắn được không đây.

Chương 1691: Có/Có? Chơi ta đấy à?

Về lý thuyết, nếu không kết nối mạng lưới công đức hoặc lưới rồng của thế giới Hắc Long thì không thể kết bạn được với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng rất tò mò muốn biết hai vị Bạch tiền bối có thể kết bạn với hắn không.

Với vận may gần như muốn gì được nấy của hai vị Bạch tiền bối, sau khi họ quét hình sẽ cho ra kết quả thế nào?

Bạch tiền bối cúi đầu xem xét diễn đồ kim đan QR code của Tống Thư Hàng với vẻ mặt như muốn moi viên kim đan trong thể nội hắn ra nghiên cứu, đoạn hỏi: “Muốn kết bạn thì phải làm gì?”

“Bạch tiền bối, hai người dùng tinh thần lực quét hình QR code, sau đó sẽ có một cửa sổ thông báo hiện lên. Ta đã thử mấy người và vật khác nhau thì thấy có các thông báo khác nhau. Có người kết làm bạn tốt, có người thì kết làm đồng minh, còn có cả thông báo chưa kết bạn được, cần thăng cấp thêm nữa.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Để ta thử xem sao.” Bạch tiền bối quét tinh thần lực lên hình chiếu diễn đồ kim đan QR code của Tống Thư Hàng.

Một lát sau…

“Có hiện cửa sổ thông báo không?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Chờ một chút, phản ứng hơi chậm, cứ như là tín hiệu không tốt vậy. Có phải vì bây giờ ngươi là nguyên thần nên tín hiệu bị nhiễu không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Thứ này còn nghẽn mạng nữa à?

Bạch tiền bối two nói: “Ta thử xem sao.”

Dứt lời, hắn cũng quét tinh thần lực qua hình chiếu diễn đồ kim đan QR code của Tống Thư Hàng.

Ngay khi tinh thần lực của Bạch tiền bối two quét lên, trước mắt hai vị Bạch tiền bối đồng thời hiện cửa sổ thông báo.

Theo một tiếng “tít” nhỏ, nội dung thông báo hiện lên: “Không thể kết bạn với Tống Thư Hàng, xin hãy đổi đường truyền.”

Bạch tiền bối lập tức nói: “Thư Hàng, ngươi đổi đường truyền thử xem.”

Tống Thư Hàng ngu mặt ra.

Đường truyền là cái gì? Đổi thế nào mới được?

Ta làm gì có chức năng này cơ chứ!

“Thông báo của ta cũng là thay đổi đường truyền của Tống Thư Hàng, nhưng còn một dòng bổ sung. ‘Có muốn cưỡng chế đổi đường truyền cho Tống Thư Hàng không?’ Ha ha, thế mà cũng phải hỏi. Đương nhiên là đổi rồi.” Bạch tiền bối two cười nói.

Nghe thấy thế, Tống Thư Hàng vội nói: “Bạch tiền bối two… đột nhiên cưỡng chế thay đổi đường truyền có tạo thành ảnh hưởng không tốt gì không? Hay là chúng ta thương lượng trước đã nhé?”

Thêm một chữ “nhiên” vào đằng sau chữ “two” để biến cả cụm thành từ “đột nhiên”, quả nhân thông minh quá, tiếng Trung thâm thúy quá!

Hôm nay quả nhân lại tránh được một kiếp nạn rồi!

Gần đây Tống Thư Hàng rất nhạy cảm với cái trò động một tí là hiện cửa sổ thông báo của diễn đồ kim đan QR code, lúc nào cũng lo mình rớt hố. Ví dụ như lần trước bị kéo vào thiên kiếp của Cật Qua Thánh Quân vậy.

Cho nên lỡ may đổi đường truyền lại có vấn đề thì biết phải làm sao?

Phải nghiên cứu cho kĩ, nghĩ kĩ hẵng làm thì tốt hơn.

“Muộn rồi, ta cưỡng chế đổi đường truyền rồi.” Bạch tiền bối two nói: “Mặt khác, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ta biết đọc tâm thuật.”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối, chúng ta tin tưởng nhau một chút được không?

Ngài dùng đọc tâm thuật thì còn giao lưu bình thường làm sao được nữa? Niềm tin cơ bản giữa người với người đâu?

“Tự ngươi nghĩ đến tên ta nên kích hoạt đọc tâm thuật của ta đấy chứ? Trách ta à?” Bạch tiền bối mỉm cười, nhưng nụ cười lạnh ngắt.

Hắn không có thói quen cả ngày dùng đọc tâm thuật. Nhưng thân là chúa tể Cửu U, mỗi khi người khác gọi tên hoặc các biệt danh liên quan đến hắn trong lòng thì quyền hạn đặc biệt của chúa tể lại được kích hoạt, mà đọc tâm thuật nằm trong số đó.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cảm thấy đây chính là nguyên nhân vì sao rất nhiều đại lão trở thành “quả nhân”. Bởi vì đại lão đỉnh quá, mang nhiều kĩ năng bị động quá, trong đó lại có rất nhiều thần kĩ mang hiệu quả “mất hết bạn bè”, thế cho nên bạn bè của đại lão tương đối hiếm.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì ý thức của hắn vang lên một tiếng “tít”.

Ngay sau đó, một thông báo vang lên trong ý thức của Tống Thư Hàng.

“Tạm thời thay đổi đường truyền, chuyển sang đường truyền đặc biệt. Có/Có?”

Tống Thư Hàng: “…”

Mày chơi ông đấy à?

Không có lựa chọn “Không” thì còn chọn cái khỉ gì?

Nguyên nhân dẫn đến hai lựa chọn đều là “có” có lẽ là do quyền hạn của Bạch tiền bối two quá cao. Việc thay đổi đường truyền mang tính cưỡng chế, căn bản không được phép từ chối.

“Đường truyền của ta đã được thay đổi thành đường truyền đặc biệt rồi. Hai vị tiền bối thử lại lần nữa đi.” Tống Thư Hàng nói.

“Tít!” Lúc này bên tai Bạch tiền bối vang lên một tiếng.

“Có thêm Thư Hàng tiểu hữu làm bạn thân không? Có/Không?”

“Ừm, có thông báo rồi. Thông bảo hỏi có thêm ngươi làm bạn thân không.” Bạch tiền bối nói xong bèn nhấn vào lựa chọn “có”.

Tống Thư Hàng: “Trừ bạn tốt, đồng minh, bây giờ còn có cả bạn thân nữa à?”

Nghe có vẻ thân thiết hơn “bạn tốt” một chút. Hay đây chỉ là thói quen xưng hô khác biệt thôi nhỉ?

Khi nói chuyện thì Bạch tiền bối đã xác nhận quan hệ “bạn thân” với Tống Thư Hàng.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn nhau.

“Chẳng thấy thay đổi gì cả.” Bạch tiền bối cảm ứng một chút rồi nói.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối, cũng không thấy có gì thay đổi. Không có cảm giác thân thiết hơn như sau khi kết thành bạn tốt.

Có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa bạn tốt, đồng minh và bạn thân.

“Ta cũng không cảm thấy có thay đổi gì. Có lẽ vì quan hệ giữa ta và Bạch tiền bối vô cùng tốt, cho nên tăng thêm quan hệ “bạn thân” thì thiện cảm tăng lên cũng khó mà cảm nhận được chăng?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Cũng có thể là thiện cảm của hắn đối với Bạch tiền bối đã đạt giá trị cao nhất rồi, dù có tăng thế nào cũng không thay đổi nữa?

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng bỗng thấy trước mắt mình sáng bừng lên.

Trong tầm mắt hắn đột nhiên có vô số dấu vết kì quái.

Những dấu vết ấy dần dần hiện rõ.

Cuối cùng, giữa Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối hình thành một sợi ánh sáng vàng óng nối liền hai người với nhau.

Đồng thời từ trên người hắn còn có rất nhiều sợi sáng màu sắc khác nhau tuôn ra.

Màu lam, màu trắng, màu đen, màu vàng, còn có ba sợi sáng chói bảy màu… phần lớn đều đâm vào hư không, nhìn không thấy điểm cuối.

“Đây là… dây nhân quả?”

Từ rất lâu trước kia Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với những sợi dây này.

Số lượng dây màu lam không thay đổi, vẫn duy trì khoảng trên dưới một trăm sợi. Lần trước Tống Thư Hàng suy đoán những sợi màu lam này là người nhà hoặc người thân của hắn, số lượng đại khái là khớp nhau.

“Có thể xác định dây màu lam là người nhà.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Dây màu trắng có số lượng nhiều nhất. Lần trước là hơn một nghìn sợi, bây giờ đã tăng lên đến con số đếm hoài không hết. Tống Thư Hàng cảm thấy mình biến thành một con yêu quái xúc tu, vô số sợi dây màu trắng phủ kín cả tầm mắt hắn, không sao đếm xuể.

Chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi mà số lượng dây trắng đã tăng vọt đến mức này… vậy thì chỉ có một khả năng…

Tống Thư Hàng nghĩ đến thời điểm mình nhân tiền hiển thánh.

Đây nhất định là công lao của ánh nhìn mang thai!

Những sợi dây màu trắng chắc là tượng trưng cho những người qua đường hắn từng tiếp xúc nhưng không có tình cảm gì.

Vậy thì những sợi dây màu khác tượng trưng cho những ai đây?

Chương 1692: Quấn quanh kim đan

Màu trắng là sợi dây nhân quả của người qua đường.

Tống Thư Hàng vén một đống dây trắng ra, nhìn về phía những sợi dây màu đỏ khá đặc biệt.

Số lượng sợi dây nhân quả màu đỏ cũng tăng lên không ít.

Tống Thư Hàng nhớ ban đầu hắn chỉ có sáu sợi dây nhân quả màu đỏ mà thôi.

Mà bây giờ số lượng dây đỏ từ người hắn kéo ra đã tăng lên đến trên trăm sợi.

Khác với những sợi dây nhân quả khác, sợi dây nhân quả màu đỏ bị cắt đứt, đầu dây bên kia tung bay trong gió, không có điểm nối.

“Nếu ta đoán không lầm thì dây màu đỏ là kẻ thù của ta, mà hẳn là những kẻ đã ra đi thanh thản. Số lượng cũng khá khớp. Đàn chủ, Thiên Nhân, chiến sĩ nhím biển, một số tà ma Cửu U lúc trước, còn có cả tà linh và tà thú trong thế giới Hắc Long.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Vì đầu bên kia của sợi dây nhân quả đã ra đi thanh thản, cho nên những sợi dây đỏ này mới bị cắt đứt và theo gió tung bay.

Đáng nói là trong số những sợi dây màu đỏ này, thiên nhân và chiến sĩ Hải Đảm cống hiến hơn một nửa.

Những kẻ địch đã ra đi thanh thản cũng chỉ có vài người mà thôi.

“Nếu nói sợi dây đỏ bị cắt đứt kia là những kẻ địch đã chết, thì màu đen hẳn là kẻ địch còn sống nhỉ?” Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Tống Thư Hàng nhớ lần trước trên người mình chỉ có năm sợi dây đen.

Khi đó hắn mới chỉ kết thù với nhóm ba người Công Tử Hải và mấy vị sát thủ của Tam Thập Tam Thú Thần tông thôi.

Mà bây giờ số lượng dây đen trên người hắn đã tăng gấp mấy lần, trong đó còn có vài sợi rất to.

Của người khác thì là “sợi chỉ”, còn mấy sợi này thì to tướng như mấy cái dây thừng!

Tống Thư Hàng có dùng chân để nghĩ cũng biết mấy sợi dây to như dây thừng này là chỉ những ai.

Chắc chắn trong những sợi dây nhân quả siêu to khổng lồ này có đại lão quả cầu béo của Cửu U, hanh tinh mọc mắt, có lẽ còn có cả Thiên Đế và đại lão Trường Sinh Giả hai tay đầy mắt nữa. Vị Trường Sinh Giả người khổng lồ nham thạch coi Tống Thư Hàng là truyền nhân của Xích Tiêu Tử, suốt ngày tìm hắn kiếm chuyện chắc cũng là một phần trong số này.

Có hai sợi dây nhỏ màu đen rẽ ngoặt một cái, đâm vào trong người Tống Thư Hàng. Hai sợi này chắc là Thiên Nhân lục phẩm và An Tri Ma Quân đang bị nhốt trong thế giới hạch tâm của hắn để làm quà cho Tô Thị A Thập Lục.

Vì hai tên này còn sống nên vẫn là dây màu đen.

“Vậy thì sợi dây nhân quả màu vàng chắc là quan hệ giống như mình và Bạch tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Bạch tiền bối.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang quan sát sợi dây nhân quả màu vàng thì sợi dây nhân quả vàng kim nối giữa hắn và Bạch tiền bối đã biến hóa. Nó không biến thành sợi dây nhân quả to như dây thừng khiến cho Tống Thư Hàng hơi thất vọng, nhưng màu sắc của nó lại không ngừng đậm lên.

Ban đầu là màu vàng sáng, dần dần đậm lên thành vàng sẫm.

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái, màu vàng sẫm đã lại chuyển thành sắc vàng trong veo như lưu ly.

“Quá trình biến hóa này nhìn quen quen… đây chẳng phải là quá trình biến hóa của kim đan hay sao! Từ ‘thực kim đan” màu vàng kim biến thành ‘tử kim đan’ màu vàng sẫm, sau đó biến thành ‘lưu ly kim đan’ vàng óng ánh!” Tống Thư Hàng không nhịn được mà hô lên.

Nói cách khác, quan hệ giữa hắn và Bạch tiền bối chính là quan hệ có sợi dây nhân quả màu vàng lưu ly.

“Nhưng nó cũng khác với kim đan. Ít ra thì lưu ly kim đan có thể tiến hóa thành linh hồ, sợi dây nhân quả màu vàng lưu ly này có giỏi thì cũng biến ra một cái cho ta xem?” Tống Thư Hàng cười hì hì nói.

Bạch tiền bối: “…”

Từ nãy đến giờ Tống Thư Hàng vẫn đứng lẩm bẩm một mình, diễn kịch một vai đến là khí thế.

Nhìn hắn diễn nhập tâm như vậy, Bạch tiền bối cũng ngại không muốn cắt ngang.

“Sợi dây nhân quả này Bạch tiền bối ơi.” Tống Thư Hàng cười ha hả: “Ta nhìn thấy sợi dây nhân quả, sợi dây nhân quả của ta và Bạch tiền bối là màu vàng lưu ly đấy.”

“Ừ, nãy giờ ngươi đứng lải nhải mãi, ta cũng đoán ra rồi.” Bạch tiền bối nói: “Sợi dây nhân quả giữa ta với ngươi là màu vàng lưu ly à?”

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “Thế của ta với ngươi thì sao?”

Dứt lời, hắn nhấn xuống lựa chọn “Có” trên cửa sổ thông báo trước mặt mình.

Cửa sổ thông báo của Bạch tiền bối two hơi khác một chút so với của Bạch tiền bối: “Có thêm Thư Hàng tiểu hữu làm thú cưng (gạch bỏ)… bạn thân không? Có/Không?”

Chính vì nội dung trong cửa sổ thông báo trái khoáy như thế này nên Bạch tiền bối two mới do dự hồi lâu mà không ấn xuống.

Thú cưng không tốt à? Sao lại phải gạch bỏ đi cơ chứ?!

Trong một khoảnh khắc, hắn muốn ấn xuống nút “Không” cho rồi.

Nhưng sau khi suy tư hồi lâu thì hắn vẫn quyết định ấn “Có”.

Bạn thân thì bạn thân đi, dù sao thì vẫn cùng một ý nghĩa cả thôi mà.

“Cũng là sợi dây nhân quả màu vàng, ồ, cũng đang đậm hơn rồi này, đang từ màu vàng kim biến thành vàng sẫm, bây giờ thì thành vàng lưu ly rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Xem ra màu vàng lưu ly chính là cực hạn.” Bạch tiền bối two xoa cằm nói: “Không thể tiến hóa được nữa à?”

“Không được nữa, trừ khi… à, không có trừ khi.” Tống Thư Hàng kịp thời dập tắt suy nghĩ tự tìm đường chết vừa mới lóe lên trong đầu.

Nhanh mồm nhanh miệng là bệnh, nhưng chỉ cần hắn tập trung 1000% tinh thần thì có thể bóp chết hành động tự tìm đường chết từ trong trứng nước.

Bên cạnh hắn, Bạch tiền bối đang chống Lưu Tinh kiếm ngồi trên một khối đá trong thế giới Cổ U, cằm gác trên chuôi kiếm như đã lâm vào trầm tư.

“Ta cũng nghĩ sợi dây nhân quả màu vàng có thể biến hóa thêm một lần nữa, giống như Thư Hàng vừa nói lưu ly kim đan có thể biến thành linh hồ vậy. Có lẽ sợi dây nhân quả màu vàng lưu ly có thể tiến hóa thêm một bước. Lúc nào rảnh thì nghiên cứu thử xem.” Bạch tiền bối nói.

“Giá trị nghiên cứu không lớn. Trong cuộc đời dài dằng dặc của tu sĩ rất hiếm khi nhìn thấy sợi dây nhân quả, có người cả đời chẳng nhìn thấy một lần. Lần này Thư Hàng tiếp xúc với sợi dây nhân quả, không biết lần sau phải mất bao lâu.” Bạch tiền bối two nói.

Sợi dây nhân quả có tiến hóa nhưng không nhìn thấy thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Cũng đúng, đáng tiếc quá. Ta thực sự rất muốn biết sợi dây nhân quả có thể tiến hóa được nữa hay không.” Bạch tiền bối nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Bạch tiền bối vừa dứt lời thì Tống Thư Hàng nhìn thấy sợi dây nhân quả giữa mình và tiền bối bắt đầu thay đổi.

Một đầu sợi dây nhân quả màu vàng lưu ly nối với Tống Thư Hàng, đầu khác đâm xuyên qua nguyên thần của hắn, vào thẳng trong hư không, sau đó xuất hiện trong tiểu đan điền ở bản thể của hắn.

Sợi dây nhân quả vàng lưu ly tiếp xúc với viên tiểu kim đan thứ nhất của Tống Thư Hàng.

Viên tiểu kim đan này có nhân quả với Bạch tiền bối.

Công pháp bản mệnh Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công của Tống Thư Hàng là do một tay Bạch tiền bối sửa chữa tạo thành. Viên tiểu kim đan này được ngưng kết khi Tống Thư Hàng tự thân thăng cấp lên ngũ phẩm.

Mặt khác, tên của viên tiểu kim đan này là… Bá Đao.

Đây là đạo hiệu mà Bạch tiền bối đặt cho Tống Thư Hàng.

Cho nên khi tiểu kim đan tiếp xúc với sợi dây nhân quả thì lập tức sinh ra cộng minh.

Chương 1693: Phong cách bình thường? Căn bản không tồn tại!

“Biến hóa thật à?” Tống Thư Hàng kinh ngạc thốt lên.

Bạch tiền bối lập tức hăng hái hẳn lên: “Sợi dây nhân quả tiến hóa à?”

“Sợi dây nhân quả của Bạch tiền bối đang quấn vào viên tiểu kim đan thứ nhất của ta. Nhưng trước mắt thì chưa thấy có biến hóa gì.” Tống Thư Hàng đáp.

Viên tiểu kim đan đầu tiên của Tống Thư Hàng có nhân quả với Bạch tiền bối.

Nhưng giữa kim đan của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two cũng có nhân quả sâu không kém.

Khi luyện chết pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Bạch tiền bối two đã giúp đỡ Tống Thư Hàng rất nhiều.

Mà khi thăng cấp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, Tống Thư Hàng độ thiên kiếp ngay trong thế giới ma kiếp Cửu U.

Không biết sợi dây nhân quả với Bạch tiền bối two có sinh ra dị biến gì không đây.

Khi Tống Thư Hàng đang tưởng tượng thì sợi dây nhân quả của Bạch tiền bối two cũng xuyên qua nguyên thần của hắn, đâm thẳng vào hư không, xuyên vào đan điền nhỏ của bản thể Tống Thư Hàng.

Nhưng sợi dây nhân quả của Bạch tiền bối two không quấn lên viên tiểu kim đan thứ nhất, mà quấn thẳng lên yêu đan bảy màu – tiểu kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng.

Dù nhân quả giữa Bạch tiền bối two và tiểu kim đan thứ nhất không cạn, nhưng nhân quả giữa hắn và kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng còn sâu sắc hơn nhiều.

Diễn đồ kim đan Thánh kiếm Chung Yên trên kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng có nguyên mẫu là thánh kiếm Chung Yên. Mà chủ nhân chân chính trên danh nghĩa của thanh kiếm này bây giờ chính là Bạch tiền bối two. Mặt khác, diễn đồ kim đan này được phác họa từ góc độ Cửu U, lại càng thích hợp với thân phận của Bạch tiền bối two hơn.

Thêm nữa, tiểu kim đan thứ hai Yêu đan bảy màu được kế thừa cái tên Bá Tống… đây cũng là cái tên được Bạch tiền bối two công nhận của Tống Thư Hàng. Tà ma chuột Hamster và mặt trời nhỏ Ngươi bận không số T233 đều gọi hắn là số Bá Tống đó thôi.

“Biến thành cái gì rồi?” Bạch tiền bối tò mò.

Tống Thư Hàng: “Tạm thời không nhìn ra biến hóa cụ thể, có lẽ phải chờ lưu ly kim đan của ta biến hóa thành linh hồ thì sợi dây nhân quả mới tiến hóa tiếp chăng?”

“Chuyện này chẳng có nghĩa lý gì. Khi ngươi thăng cấp lên lục phẩm thì không thể nhìn thấy sợi dây nhân quả được nữa, có biến hóa bọn ta cũng không biết.” Bạch tiền bối thất vọng nói.

Tống Thư Hàng: “Có lẽ đến lúc đó ta vẫn có thể nhìn thấy sợi dây nhân quả cũng không biết chừng. Dù sao thì lần trước ta nhìn thấy sợi dây nhân quả là vào khoảng giữa tháng bảy, từ đó đến nay mới ba tháng chứ mấy.”

Bạch tiền bối two: “…”

Sợi dây nhân quả là gạo trong thùng của nhà ngươi đấy à? Muốn ăn lúc nào là ăn lúc đấy được sao?

Cách mấy tháng ngươi lại thấy sợi dây nhân quả một lần, nó cũng biết mất mặt đấy hiểu không hả?!

“Ơ? Lại biến hóa này.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Có điều… thứ đang biến hóa không phải là sợi dây nhân quả mà là tiểu kim đan thứ hai của hắn.

Trên kim đan thứ hai Yêu đan bảy màu, diễn đồ Thánh kiếm Chung Yên chỉ còn thiếu nét bút vẽ ra Boss cuối.

Tống Thư Hàng vốn định ăn ké kinh nghiệm của Bạch tiền bối two xem có thêm linh cảm để vẽ nốt nét cuối cùng kia hay không. Nhưng Bạch tiền bối two bày tỏ hắn bất lực, bởi vì góc độ của hắn và nhân vật trong diễn đồ kim đan của Tống Thư Hàng hoàn toàn khác nhau.

Bây giờ khi sợi dây nhân quả của Bạch tiền bối two quấn lên yêu đan bảy màu thì kim đan diễn đồ của nó bỗng bị kích hoạt ra.

Diễn đồ kim đan bỗng trở nên sinh động như thật. Vô số linh cảm bùng nổ trong lòng Tống Thư Hàng. Số lượng linh cảm dâng lên quá nhiều khiến Tống Thư Hàng có ảo giác mình không kịp chỉnh lý chúng.

Bây giờ thì hắn đã hiểu thế nào là linh cảm tới ùn ùn như thác lũ.

Khi không có linh cảm, ngươi muốn nặn nội dung cũng nặn không ra. Ấy vậy mà khi linh cảm đổ về, khát vọng và xúc động muốn vung bút vẽ giang sơn của ngươi lại không sao kìm nén nổi.

“Biến thành cái gì thế?” Hai vị Bạch tiền bối đều rất đỗi tò mò.

“Diễn đồ kim đan trên kim đan thứ hai của ta bắt đầu biến hóa. Vẽ mắt cho rồng chính vào lúc này đây!” Tống Thư Hàng vui sướng trả lời.

Bạch tiền bối: “...”

Bạch tiền bối two: “...”

Sao họ muốn nặn thằng nhóc Tống Thư Hàng này thành quả bóng thế không biết!

“Bây giờ ta muốn vẽ mắt cho rồng. Bạch tiền bối ơi, ta vẽ luôn có được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Dù đang ở trong trạng thái nguyên thần, nhưng sợi dây nhân quả của cả hai vị Bạch tiền bối đang nối liền hắn với đan điền của bản thể. Tống Thư Hàng cảm thấy chỉ cần hắn hơi động ý niệm là có thể lập tức vẽ mắt cho rồng ngay.

“Được thôi, ta hộ pháp cho ngươi.” Bạch tiền bối nói. Biết đâu sau khi hắn vẽ xong thì sợi dây nhân quả lại biến hóa tiếp.

Ý thức của Tống Thư Hàng nhanh chóng đi vào trong không gian diễn đồ của yêu đan bảy màu.

Bức họa thánh kiếm Chung Yên đang không ngừng tỏa sáng, như thể thúc giục Tống Thư Hàng vẽ lên nét bút cuối cùng.

Điều đáng nhắc tới là là diễn đồ kim đan này chính là bức diễn đồ bình thường nhất trong bảy viên tiểu kim đan của Tống Thư

Hàng.

Không phải tranh hai mặt, không phải hình động, không có hiệu ứng Droste, không phải truyện tranh bốn khung, QR code hay là mạng lưới.

Nó chỉ là một bức diễn đồ kim đan rất bình thường, rất chính quy.

“Giữa một đống phong cách bất thường, ngươi có thể duy trì sự bình thường này mới là hiếm có.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Sau đó hắn dồn sức lên tay, điểm xuống vị trí của Boss trong diễn đồ kim đan.

Boss cuối này vừa phải có khái niệm “kẻ địch”, vừa phải có thân phận ở hiện thế, lại vừa phải có lực ảnh hưởng lớn lao đối với chư thiên vạn giới.

Kẻ địch như vậy không dễ tìm cho lắm.

Đại lão tinh cầu mọc mắt là một lựa chọn rất tốt, nhưng nó đã xuất hiện trong diễn đồ kim đan thứ nhất của Tống Thư Hàng rồi.

Đại lão quả cầu béo thì ở Cửu U, không phù hợp với nhân vật này cho lắm.

Cho nên… rốt cuộc thì Boss này thuộc dạng gì đây?

Tống Thư Hàng điểm xuống, nhưng nét bút này khá dài. Hắn liên tục vẽ một khung hình người trông giống người que.

Hơi đơn giản, nhưng không sao cả.

Diễn đồ kim đan sẽ tự động hoàn thành nét bút cuối cùng này.

Nét bút cuối cùng cũng là một nét mực loang trong nước như những nét điểm mắt trước đó, khuếch tán thành một vệt mực xinh đẹp, dáng người hình que kia cũng ngày một rõ ràng.

Cuối cùng, nó biến thành dáng vẻ đơn giản của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: @.@

Boss cuối trong diễn đồ kim đan này sẽ biến thành dáng vẻ của Bạch tiền bối two sao?

Sẽ chết người đó!

Vạn nhất Bạch tiền bối two mà nhìn vào diễn đồ kim đan của hắn thì hắn sẽ phải đổi tên thành Tống *chết hẳn* Thư Hàng!

Hay là mình tự bạo quách cái viên tiểu kim đan này đi cho rồi?

Dường như cảm ứng được tâm tình kích động kịch liệt của Tống Thư Hàng, dáng vẻ của boss trên diễn đồ kim đan lại biến hóa.

Cuối cùng, nó biến thành dáng vẻ con người của đại lão quả cầu kim loại thể lỏng.

Tống Thư Hàng: “…”

Quả nhiên, khi đặt bút vẽ diễn đồ kim đan thì không được hối hận… chỉ để bịp người thôi đúng không?

Vẽ mắt cho rồng hoàn thành!

Yêu đan bảy màu tiến hóa thành yêu đan lưu ly.

Sau đó, cả bức diễn đồ kim đan trên yêu đan trải ra như viên cầu bị ép phẳng.

Một mặt của nó biến thành bức tranh chân dung cực kì giống với Bạch tiền bối… Sau khi trải phẳng ra, vô số nhân vật, vũ khí và pháp thuật trong diễn đồ kim đan Thánh kiếm Chung Yên tạo thành những mảnh ghép nhỏ, ghép thành một bức tranh chân dung lớn!

Mặt còn lại của nó biến thành tranh chân dung của Bạch tiền bối two.

Cho nên… thực ra diễn đồ của yêu đan bảy màu là một bức tranh ghép hình!

Kết cấu diễn đồ kim đan chính quy? Phong cách vẽ bình thường? Căn bản không tồn tại!

Chương 1694: Ra ngoài dự kiến

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư, yêu đan bảy màu lưu ly lại phồng to trở lại như được bơm hơi.

Khi yêu đan ở dạng cầu tròn, bức họa trên diễn đồ kim đan vẫn là Thánh kiếm Chung Yên bình thường, Boss thế giới đang ăn đòn cũng đổi thành dạng con người của đại lão quả cầu kim loại lỏng.

Không có vấn đề gì cả.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, ý thức ra khỏi không gian diễn đồ kim đan.

Sau khi trở về, hắn lập tức cúi đầu nhìn hai sợi dây nhân quả màu lưu ly trên ngực mình.

Màu sắc vẫn thế, phẩm chất vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả.

“Vẽ mắt thành công chưa?” Bạch tiền bối gác cằm lên chuôi kiếm, hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Một mạch thành công.”

“Thế sợi dây nhân quả thì sao?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch tiền bối two: “Lằng nhằng nửa ngày trời mà ngươi vẽ được mỗi cái mắt? Thế giữ ngươi ở đây làm gì? Cút cút!”

“Vẽ mắt là đại sự của đời người mà á á á á á ~~~” Nguyên thần của Tống Thư Hàng bị phi kiếm dùng một lần nâng lên, bay vào hư không, biến mất tăm tích.

Khi Tống Thư Hàng biến mất, trong thế giới Cổ U có một luồng tà năng nổi lên, mở cánh cửa không gian, muốn bắt lấy hắn. Đó chính là ý chí hỗn độn của Cổ U.

Nhưng Tống Thư Hàng không đi con đường không gian chính quy, mà là nương nhờ lực lượng không gian Siêu Thời Không Mạn Bộ đặc biệt của đám rùa tai ương khổng lồ.

Ý chí hỗn độn của Cổ U không tóm được Tống Thư Hàng, lại biến thành tà năng hỗn độn rồi biến mất.

“Cô ta vẫn chưa từ bỏ Tống Thư Hàng cơ à?” Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối: “Chúng ta trồng nốt cột ở các tiết điểm Cổ U còn lại rồi nghĩ cách tìm cô ta tâm sự đi. Nếu là hiểu lầm thì sẽ có cách để hóa giải thôi.”

“Có lý.” Bạch tiền bối two nắm nhẹ nắm đấm. Cách để hóa giải hiểu lầm thì nhiều vô vàn.

Bạch tiền bối two lại nói tiếp: “Mặt khác, kẻ dùng Ma Thần trụ, muốn cướp đoạt quyền hạn chúa tể Cổ U kia…”

“Chính là Trường Sinh Giả ma tu trong cây cột tiết điểm.” Bạch tiền bối nói.

Vị kia tranh đoạt Thiên Đạo thất bại nhưng còn sống sót, không những không bị Thiên Đạo trả thù mà còn trốn vào thế giới Cổ U. Khi đang cắm trụ trong tiết điểm thế giới Cổ U, hai vị Bạch tiền bối đã nhìn thấy Ma Thần trụ tương tự ở một vài tiết điểm.

“Chuyện của Cổ U không liên quan gì tới chúng ta. Trong tình huống bình thường thì chúng ta không cần thiết phải nhúng tay vào.” Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối: “Ừm. Bọn họ mà không kéo chúng ta vào thì ta cũng không có ý định nhúng tay. Ta chỉ có hứng thú với mấy tiết điểm trong Cổ U mà thôi.”

“Đồng ý,”

Bạch tiền bối two nói.

Hai vị Bạch tiền bối mỉm cười.

Đẹp như một bức tranh.

…

Nguyên thần của Tống Thư Hàng được đưa về Xích Long động.

Bạch tiền bối lấy phân thân của mình làm vị trí điểm đến nên chỉ sai lệch có mấy phân.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng vừa hiện thân đã thấy Bạch tiền bối phân thân ngẩng đầu nhìn trời, dáng vẻ như trên đời không còn gì vui thú.

Bạch tiền bối phân thân vẫn trùm chăn lơ lửng giữa không trung.

Đầu hắn gối lên một bông sen đen rất lớn, tư thế vô cùng thích hợp để chìm vào giấc ngủ.

Nhưng ở một góc khuất bên dưới hắn, Tạo Hóa Tiên Tử đang lén lén lút lút dòm trộm đóa sen đen kia.

Trên đóa sen đã có mấy hàng lỗ đều tăm tắp. Từ những lỗ hổng ấy có thể thấy được hàm răng của Tạo Hóa Tiên Tử chỉnh tề đều đặn đến mức nào.

Tống Thư Hàng: "…"

Thôi, không cần phải giải thích nữa. Chỉ cần nhìn cảnh tượng này thôi là Tống Thư Hàng đã tưởng tượng ra cái cảnh "Tạo Hóa Tiên Tử rình trong góc khuất như báo săn, Bạch tiền bối phân thân vừa chợp mắt, cô bèn xông ra gặm hoa sen rồi bị Bạch tiền bối phân thân đánh văng trong chớp mắt."

Xem ra, Bạch tiền bối phân thân không trấn áp Tạo Hóa Tiên Tử triệt để chắc chắn là vì hắn lười.

Tạo Hóa Tiên Tử không hề từ bỏ ý đồ gặm hoa sen. Nhìn từ số dấu răng thì cô đã thành công mấy lần rồi.

Vì cô cứ dòm lom lom, Bạch tiền bối phân thân khó chịu quá, không sao ngủ được.

Bây giờ Bạch tiền bối phân thân đang lơ lửng trong không trung mà buồn rầu vì hai chuyện.

Rốt cuộc phải bò ra khỏi cái chăn ấm áp để trấn áp Tạo Hóa Tiên Tử? Hay là tiếp tục làm ổ trong chăn để mặc cho Tạo Hóa Tiên Tử gặm hết đóa sen của mình đây?

Rời giường trấn áp mệt mỏi quá.

Nhưng nếu không trấn áp Tạo Hóa Tiên Tử thì đóa sen của hắn chắc chắn không gánh nổi áp lực này.

Có kế hay gì để một tên hai đích, giải quyết được cả hai vấn đề này không?

Không được rồi. Chỉ nghĩ thôi đã thấy mệt lắm rồi.

Đúng lúc này thì Tống Thư Hàng trở về.

Bạch tiền bối phân thân nhìn chằm chằm hắn với ánh mắt cực kì vui sướng.

"Khụ." Tống Thư Hàng nhìn xuống dưới, nói: "Tạo Hóa Tiên Tử, cô tha cho bông sen của Bạch tiền bối đi. Nếu cô muốn thì ta sẽ tạo cho cô mấy bông sen trắng, hoặc là nhiều sen đen hơn cũng được.”

Nghe thấy vậy, Tạo Hóa Tiên Tử vòng tay vẽ một vòng tròn lớn: “Trời vẫn thế ~ Khuôn mặt này vẫn thế ~ Vẫn là em đang đứng trước mặt anh ~”

[Lời bài hát “Em không muốn nói” của Dương Ngọc Oánh]

“Hiểu rồi hiểu rồi, to như nhau, cam đoan là to như nhau.” Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu hài lòng.

Tống Thư Hàng bắt đầu tạo hoa sen cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Đồng thời, hắn nhìn thấy giữa mình và Tạo Hóa Tiên Tử cũng có sợi dây nhân quả.

Sợi dây nhân quả màu vàng, nhưng sắc vàng rất nhạt.

“Ta vẫn có thể nhìn thấy sợi dây nhân quả sao?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn sang Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Giữa Xích Tiêu Kiếm tiền bối và hắn quả nhiên có sợi dây nhân quả, lại còn là màu vàng sẫm.

“Tình cảm giữa mình với Xích Tiêu Kiếm tiền bối tốt hơn với Tạo Hóa Tiên Tử nhiều như vậy cơ à?” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc, bỗng nghĩ ra một khả năng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị Tống Thư Hàng nhìn rùng hết cả mình: “Làm cái gì mà nhìn ta chằm chằm thế hả?”

Tống Thư Hàng cười hì hì, nguyên thần trở về nhục thể, vung tay cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối hai phát Dưỡng Đao thuật.

“Dễ chịu, dùng lực vừa phải, ngươi lại điểm thêm một viên kim đan nữa rồi đấy à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói với vẻ thỏa mãn.

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy, tiền bối, viên kim đan thứ hai của ta cũng đã được thắp lên rồi.”

Quả nhiên, sau hai phát Dưỡng Đao thuật, sợi dây nhân quả giữa Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại đậm màu hơn một chút.

Sợi dây nhân quả màu vàng đúng là sợi dây nhân quả giữa các đạo hữu với nhau.

Vậy ba sợi dây nhân quả bảy sắc thì kết nối với cái gì?

Tống Thư Hàng bắt đầu suy nghĩ kĩ lưỡng về ba sợi dây nhân quả bảy sắc kia.

Sợi dây nhân quả bảy sắc đầu tiên kết nối với một sợi dây nhân quả khác màu hồng phấn.

Tống Thư Hàng có ấn tượng với nó.

Đó là sợi dây nhân quả giữa hắn với Thông Nương.

Sợi dây nhân quả thứ hai… Tống Thư Hàng lần dọc theo nó để tìm hiểu nguồn gốc, cuối cùng, một con cá voi to bằng cả một hòn đảo nhỏ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

“Cật Qua Thánh Quân?”

Đáp án này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Tống Thư Hàng.

Hắn không thể nào ngờ được đầu kia của sợi dây nhân quả bảy màu lại là Cật Qua Thánh Quân.

Giữa Cật Qua Thánh Quân và Thông Nương rốt cuộc có điểm tương đồng nào vậy?

Chương 1695: Nằm xuống, chờ diễn đồ kim đan tự động hoàn thành!

Tống Thư Hàng suy nghĩ mãi.

Nếu giữa hai người kia thực sự có điểm gì tương đồng thì chính là… hắn đã từng ăn cả hai.

Tống *cái gì cũng chén* Thư Hàng

Búp hành của Thông Nương không biết đã bị ngắt bao nhiêu lần. Mầm hành bóc vỏ còn chất cả đống. Cật Qua Thánh Quân thì càng không cần phải nói, vị này thậm chí còn cống hiến cả thân thể nữa là.

Nếu như đây chính là cơ duyên dẫn đến sợi dây nhân quả bảy sắc… thì đầu kia của sợi dây nhân quả bảy sắc cuối cùng là ai?

Tống Thư Hàng nhớ rằng mình đã ăn búp hành của Thông Nương và thịt của Kình Thánh. Tà ma chuột Hamster từng bị hắn nuốt sống nhưng hắn không tiêu hóa nó, cho nên không thể tính nó vào được.

Trừ những người đó… còn có ai bị hắn ăn mà chưa chết đây?

Nếu đối phương đã chết thì sợi dây nhân quả phải đứt rồi.

Tống Thư Hàng giở lại trò cũ, lần theo sợi dây nhân quả này để tìm hiểu nguồn gốc.

Một lát sau, hắn tìm thấy đầu nguồn của sợi dây nhân quả kia.

Ngay khi tiếp xúc với đầu nguồn, Tống Thư Hàng trợn tròn mắt rồi nhanh chóng cắt đứt kết nối.

Bởi vì đầu còn lại của sợi dây nhân quả chính là đại lão quả cầu béo!

Khi Tống Thư Hàng tìm ngược lại đầu nguồn của sợi dây nhân quả, không ngờ lại thấy đạo lão quả cầu kim loại thể lỏng trong thế giới Cửu U.

Trong hình ảnh hắn nhận được, đại lão quả cầu béo đang đào hố trong thế giới Cửu U, không biết nó muốn làm gì.

Khi Tống Thư Hàng cảm ứng được đại lão quả cầu béo thì nó cũng cảm ứng được Tống Thư Hàng.

Nó là một sự tồn tại cực kì cường đại, chỉ cần đọc tên hoặc là biệt danh của nó trong Cửu U thì nó đã cảm ứng được, huống hồ Tống Thư Hàng còn lần theo sợi dây nhân quả tìm đến tận cửa!

Thế là đại lão quả cầu béo ghim chặt vị trí của Tống Thư Hàng từ xa, cách không vận công, chuẩn bị nện chết thằng ranh không biết sống chết kia.

Nhưng ngay khi nó ghim được vị trí của Tống Thư Hàng thì tọa độ lại tự động biến hóa.

Khi đại lão quả cầu béo chuẩn bị tấn công Tống Thư Hàng từ xa thì phát hiện ra thằng ranh này đang ở trong thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm.

Đại lão quả cầu béo: “???”

Đậu má!

Suýt nữa thì nó đã lao thẳng vào thiên kiếp rồi!

Đây là cạm bẫy!

Một cạm bẫy vô sỉ đến cùng cực, muốn dẫn sức mạnh của nó vào thế giới thiên kiếp để dùng lực lượng thiên kiếp chơi đểu nó. Âm mưu này mới thâm độc làm sao.

Trên đời này chỉ có một người có thể bày ra cạm bẫy hèn hạ như vậy mà thôi.

“Bạch! Cái đồ chết tiệt đáng bị thánh quang chôn sống kia! Sao ngươi dám sắp đặt cạm bẫy hèn hạ như thế hả?!” Quả cầu kim loại thể lỏng giận dữ gầm thét.

Theo cơn phẫn nộ của nó, cả thế giới Cửu U đều sôi trào, tà năng cuồn cuộn dâng lên, những sinh vật cấp thấp trong thế giới Cửu U run lẩy bẩy.

Tà năng Cửu U như núi lửa phun trào hết đợt này đến đợt khác.

Tiếng gầm thét giận dữ của nó văng vẳng khắp thế giới Cửu U.

Bản thể của Bạch tiền bối two ở thế giới Cửu U gãi đầu khó hiểu: “Ta vừa làm cái gì à?”

Ta thiết kế bẫy rập cho quả cầu béo lúc nào thế?

Đã thế còn là bẫy rập "hèn hạ vô sỉ" nữa chứ.

Gần đây ta bận ơi là bận, chưa kịp bố trí cạm bẫy tinh xảo như vậy mà?

"Nhất định ta phải làm gỏi ngươi! Ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Quả cầu kim loại thể lỏng gầm rú.

Bạch tiền bối two vừa nghe thấy câu ấy thì hăng hái hẳn lên: "Ha ha ha, có giỏi thì làm gỏi ta đi! Đúng là cạm bẫy ta làm đấy, không phục thì đến chịu nhục!"

Cà khịa quả cầu béo là chuyện vui nhất trần đời!

Chỉ cần là cạm bẫy làm hại được quả cầu béo thì Bạch tiền bối two rất vui lòng nhận hết làm của mình, không phải do hắn bày cũng được.

Hắn tình nguyện chụp cái mũ này lên đầu, vì thích nhất là xem quả cầu béo tức giận đến nhảy dựng lên mà không làm gì được mình cả.

"Chờ bao giờ kế lớn của ta thành công thì nhất định ngươi sẽ phải chết không có chỗ chôn!" Quả cầu kim loại thể lỏng gầm lên.

"Ta chờ kế hoạch số 111 của ngươi đó ~ Không cần khách khí, cứ thoải mái mà bộc lộ hết bản lĩnh ra đi. Không dốc hết 100% sức lực thì ngươi chỉ đáng mặt cháu trai ta thôi!" Bản thể của Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Không biết đây đã là kế hoạch lớn thứ bao nhiêu của quả cầu béo kia rồi. Từ khi nó nhậm chức tới nay, không lúc nào không ôm mưu đồ xử lý Bạch tiền bối two hoặc là phong ấn hắn vĩnh viễn.

Nhưng đến tận bây giờ, vô số kế hoạch tinh diệu của quả cầu béo đều chết non giữa đường.

Trái lại, Bạch tiền bối two phản kích quả cầu béo lên nào là thành công lần đó.

Ăn món ăn ngon nhất, ngủ giấc ngủ say nhất, cà khịa quả cầu béo vui nhất. Bạch tiền bối two cảm thấy nhân sinh của mình viên mãn quá đi mà.

…

Trong Xích Long động.

Tống Thư Hàng sợ toát hết cả mồ hôi hột.

Hắn cứ nghĩ đại lão quả cầu béo sẽ phản kích ngay, ai ngờ nó lại chẳng có động tĩnh gì.

Đại lão quả cầu béo khinh không thèm chấp hắn à?

Hay là bây giờ nó bận quá nên chưa có thời gian để ý đến hắn đây?

Đào hố trong thế giới Cửu U quan trọng lắm sao? Quan trọng hơn cả việc nện cho ta một trận hả?

“Nhưng sao sợi dây nhân quả bảy sắc thứ ba của ta lại là đại lão quả cầu béo nhỉ?” Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi không biết có phải mình đoán sai rồi không.

Hắn đã ăn đại lão quả cầu béo bao giờ đâu? Nếu có ăn thì cũng không có dạ dày đủ cứng để mà tiêu hóa.

Có lẽ nhân quả của đường bảy sắc không phải là vì hắn đã ăn Thông Nương và Cật Qua Thánh Quân rồi.

“Thư Hàng, làm gì mà giật mình thon thót thế hả? Sao ta lại cảm thấy ngươi đang làm chuyện rất nguy hiểm vậy?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Vừa rồi suýt nữa thì ta toi mạng.” Tống Thư Hàng vẫn còn hãi hùng: “Nhưng không sao cả, bây giờ ta đang là phân thân.”

Phân thân chết thì có thể ngưng tụ lại một lần nữa. Nhưng chuyện kéo phân thân ra khỏi không gian thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm hơi bị phiền.

“Ta đang nhìn sợi dây nhân quả.” Tống Thư Hàng trả lời: “Hôm nay khéo sao ta lại thấy được sợi dây nhân quả trên người mình, sau đó lần theo nó tìm hiểu nguồn gốc, không ngờ lại mò đến tận đại lão quả cầu béo. Suýt nữa thì bị nó tấn công từ xa, thót cả tim.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Đã cách xa đến mức này rồi mà ngươi còn đi gây sự với chúa tể Cửu U ư?

Không cà khịa với người ta thì ngươi chết à?

“Tống ~ á chết rồi chết rồi ~~” Tạo Hóa Tiên Tử ngẩng đầu, miệng cạp hoa sen, vừa cạp vừa hát.

“Tiên tử đừng trù ẻo ta.” Tống Thư Hàng nói: “Từ giờ ta phải bế quan thật đàng hoàng để ổn định cảnh giới. Ngày mai hoặc ngày kia ta sẽ đi tìm Xích Đồng. Đến lúc thắp sáng con mắt Thánh Nhân trên diễn đồ kim đan của ta rồi.”

Tống Thư Hàng có trực giác con mắt Thánh Nhân chính là cửa ải khó khăn cuối cùng trong diễn đồ kim đan.

Bởi vì hắn cảm thấy mình chỉ cần bình tĩnh lại là có thể vẽ nét bút cuối cùng trên diễn đồ Bích Thủy các bất cứ lúc nào.

Nghe vô lý nhưng tự tin một cách kì cục!

Vậy là chỉ cần vẽ xong nét cuối cùng trên con mắt Thánh Nhân, bản vẽ của bảy viên tiểu kim đan sẽ hoàn thành.

Sau đó hắn sẽ dốc toàn lực cho bước cuối cùng, cũng là bước quan trọng nhất, là phác họa Kình đan bản mệnh.

Trong đầu Tống Thư Hàng đã có rất nhiều ý tưởng về cấu tứ của Kình đan bản mệnh.

Thậm chí hắn còn chưa sử dụng bản phác họa Thiên Đình viễn cổ.

Chỉ cần hắn muốn thì có thể chuyển bản phác họa của Thiên Đình tới, kết hợp với nhóm Cửu Châu số 1, sáng tạo ra một Thiên Đình thuộc về riêng hắn.

Nhưng…

Tống Thư Hàng đột nhiên không muốn động tay vẽ phác họa kim đan nữa.

“Nằm xuống, chờ diễn đồ kim đan tự động hoàn thành thôi!”

Hắn vẽ hết bản phác họa này đến bản phác họa khác, mệt mỏi lắm rồi.

Không biết diễn đồ kim đan của Kình đan bản mệnh có thể tự động hoàn thành dựa vào ý nghĩ của hắn không nhỉ?

Chương 1696: Nhân kiếm đao hợp nhất

Lúc suy nghĩ dở hơi này xuất hiện trong đầu của Tống Thư Hàng thì hắn lại cảm thấy rất tuyệt.

“Đáng tiếc, ta phải tấn thăng lên lục phẩm trong vòng 30 ngày. Nếu không cứ việc nằm để nó tự biến ra diễn đồ kim đan là được, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.”

Tống Thư Hàng nói bằng giọng đầy nuối tiếc.

“Đã không còn là 30 ngày từ lâu rồi, ngươi bế quan mất mấy ngày liền rồi đấy.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“Nên mới đáng tiếc.”

Dứt lời, hắn lại lướt tay cho Xích Tiêu Kiếm một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’:

“Ngày mai lại phải phiền Xích Tiêu Kiếm tiền bối đi thăm tên nhóc Xích Đồng kia cùng ta rồi.”

Nghe Tống Thư Hàng nói với giọng tôn trọng như thế, Xích Tiêu Kiếm vô cùng thỏa mãn:

“Không thành vấn đề!”

‘Sợi dây nhân quả’ giữa nó và Tống Thư Hàng lại đậm màu hơn một chút… Nếu như cứ tiếp tục thế này, chỉ cần cho Tống Thư Hàng đủ thời gian, nói không chừng có thể biến quan hệ giữa hắn và Xích Tiêu Kiếm tiền bối thành dây nhân quả ‘vàng lưu ly’ cũng nên.

Tuyệt cú mèo!

Thế nhưng… tuyệt thì tuyệt đấy, mà nghĩ lại thì vẫn nên bỏ suy nghĩ đó đi, chủ nhân đời thứ nhất của Xích Tiêu Kiếm tiền bối là Xích Tiêu Tử đạo trưởng vẫn còn sống.

Đậu xanh, mình bị @#%× Tiên Tử dạy hư rồi. Không phải chủ nhân đời thứ nhất, là chủ nhân hiện tại Xích Tiêu Tử Đạo

Trưởng!

Tống Thư Hàng trở lại chỗ bế quan của mình, ngồi xếp bằng xuống.

Tạo Hóa Tiên Tử ôm một bó sen lớn, ngoan ngoãn trở lại sau lưng Tống Thư Hàng… Chỉ cần đưa đủ hoa sen thì cô rất vui lòng làm một viên 'Ngộ Đạo thạch hình người', hỗ trợ cho Tống Thư Hàng lúc bế quan.

Tống Thư Hàng hơi híp mắt lại, vươn tay múa may trong không trung.

'Sợi dây nhân quả' trong mắt hắn đang từ từ nhạt dần, bắt đầu biến mất. Thứ biến mất đầu tiên là sợi dây nhân quả màu trắng của người qua đường, sau đó mới tới lượt những dây nhân quả màu khác.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng bắt đầu tìm kiếm trong một nùi dây nhân quả.

Ngoại trừ sợi dây nhân quả màu trắng, xanh lam, vàng, đen, đỏ và màu bảy màu ra thì trên lý thuyết, hắn phải có một loại dây nhân quả màu khác nữa.

Đúng thế, chính là dây nhân quả màu hồng.

Đó là màu đại diện cho tình cảm vượt trên mức tình bạn.

Tống Thư Hàng cho rằng chắc mình phải có một sợi dây nhân quả như thế mới đúng, vì dù sao hắn cũng là một người đàn ông bình thường mà.

Trong không trung, sau khi vô số dây nhân quả màu trắng làm rối loạn tầm mắt biến mất, chỉ còn lại các dây màu sắc sặc sỡ.

Tống Thư Hàng tìm hồi lâu nhưng lại không thấy dây nhân quả màu hồng mà mình muốn.

"Không… không phải chứ?"

Tống Thư Hàng bắt đầu thấy thót tim.

Ánh mắt của ngươi có thể lừa gạt ngươi, khiến người nhìn thấy ảo giác, tai của ngươi cũng có thể lừa ngươi, khiến cho ngươi ngươi nghe nhầm.

Nhưng dây nhân quả thì không lừa ngươi đâu. Nó là một tồn tại vô cùng chân thực, chỉ thẳng đến căn nguyên.

Sao một người đàn ông bình thường lại không có dây nhân quả màu hồng được?

Trừ phi ta không phải một người đàn ông bình thường?

Bậy bạ, sao có thể thế được.

Khi nhìn thấy các cô em xinh đẹp ta cũng sẽ tán thưởng, suy nghĩ trong đầu không khác gì những người đàn ông bình thường khác cả!

“Ngươi lại làm sao thế?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhìn Tống Thư Hàng:

“Chắc không phải ngươi lại cà khịa từ xa với vị tuyệt thế cao thủ nào đó đấy chứ?”

Đừng nói với ta là ngươi cà khịa đại lão đến nghiện rồi đấy nhé.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngươi có thấy ta hơi bất bình thường không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng:

“Đúng thế, ngươi vô cùng bất thường. Nói đi, lại gây sự với vị đại lão nào rồi đấy à? Nếu như đại lão chỉ phát động tấn công từ xa, có Bạch đạo hữu và ta ở đây thì có lẽ vẫn đỡ được.”

“Không, lần này ta không đánh nhau với ai cả. Nhưng ta phát hiện ra mình không có dây nhân quả màu hồng. Rõ ràng đến cả Thông Nương cũng có dây nhân quả hồng mà.’

Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Bạch tiền bối phân thân: “…”

“Ngươi nghĩ dây nhân quả hồng tượng trưng cho cái gì?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng:

“Người yêu à?”

“Không, là đạo lữ song tu. Vừa hay trước đây ta cũng từng nghe được một số thông tin về dây nhân quả hồng từ Xích Tiêu Tử.”

Xích Tiêu Kiếm nói:

"Không phải đạo lữ trên danh nghĩa mà chính là đạo lữ đã từng song tu. Thế ngươi có đạo lữ kiểu này không?"

Tống Thư Hàng: "…"

"Không cần trả lời nữa, nhìn thấy vẻ mặt táo bón của ngươi là ta đã biết đáp án rồi."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hả hê thấy rõ.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

"Nhưng đúng là Thư Hàng đã đến tuổi nghĩ tới chuyện sinh con rồi."

Bạch tiền bối phân thân xoay người, lười biếng nói:

"Ngày trước đàn ông mười tám tuổi đã thành gia lập nghiệp, sinh vài đứa con rồi nhỉ? Thư Hàng định đẻ mấy đứa?"

"Bạch tiền bối, thời đại đã khác rồi. Bây giờ mười tám tuổi vẫn chưa đến độ tuổi hợp pháp để kết hôn đâu."

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Yêu đương thì không vấn đề gì cả, nhưng sinh con đẻ cái thì lại quá sớm.

"Ừ, nhưng tu sĩ chúng ta khác với người thường. Mà nếu như sau này ngươi muốn sinh con thì phải chuẩn bị từ sớm."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "?"

Xích Tiêu Kiếm:

"Cùng với việc cảnh giới tu vi của ngươi ngày càng cao, xác suất sinh được con cái trong tương lai lại càng ngày càng thấp. Càng là tồn tại cường đại thì lại càng khó sinh được hậu duệ… Mà với tốc độ tăng cảnh giới của ngươi, nếu như không chuẩn bị sớm, nói không chừng tương lai sẽ chẳng có hy vọng sinh ra được một "tiểu Thư Hàng" đâu."

"Chẳng phải Linh Điệp tiền bối có tu vi thất phẩm mà vẫn sinh được Vũ Nhu Tử như thường đấy thôi? Giao Bá tiền bối còn đang chuẩn bị sinh cả một đội bóng kia kìa. "

Tống Thư Hàng phản bác.

"Ha ha ha."

Xích Tiếu Kiếm tiền bối cười nhưng không nói.

Sao ngươi không xem lại tốc độ thăng cấp của bản thân đi?

Trung bình một tháng tấn thăng một cấp.

Lần này, thời gian kẹt từ ngũ phẩm lên lục phẩm hơi lâu thật nhưng xét cho cùng thì cũng sẽ không kéo dài quá lâu.

Nếu cứ tiếp tục để ngươi tấn thăng như thế này, nửa năm sau ngươi sẽ đập cả Thiên Đạo luôn.

Sau khi ngươi tấn thăng lên đến Thiên Đạo thì đừng hòng có tiểu Thư Hàng.

Thiên Đạo bất hủ.

Tuy rằng trên lý thuyết, Thiên Đạo chắc hẳn vẫn có thể song tu, nhưng sinh tiểu Thiên Đạo là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

“Không nói chuyện này nữa, đừng lãng phí thời gian. Nắm chặt lấy ta, tiến vào chế độ bế quan. Sau đó phối hợp với ta, chúng ta bắt đầu trạng thái ‘nhân kiếm hợp nhất’.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Thừa dịp ngươi vừa mới tiếp xúc với ‘sợi dây nhân quả’, vẫn còn đang nóng sốt, chúng ta tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, thử học đao pháp ‘Nhân Quả đao’ luôn.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng:

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối chuyển hóa ra đao pháp Nhân Quả đao rồi à?”

“Ta đã tạo ra một cái khung ban đầu rồi, ngươi cứ thử xem. Về mặt chi tiết ta và Bạch đạo hữu sẽ cùng bàn luận sau.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đặt Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên trên đầu gối, tiện tay thêm một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ nữa để xây dựng liên hệ.

“Rất tốt, chính là cảm giác này. Đến đây nào, ta phối hợp với ngươi, nhân kiếm hợp nhất!”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Đến đây đi, nhân đao hợp nhất!”

Tống Thư Hàng cũng đồng thời quát lên.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Đao cái tiên sư nhà ngươi!

Tuy nói như thế nhưng nó và Tống Thư Hàng vẫn tiến vào ‘chế độ nhân kiếm đao hợp nhất’ một cách thuận lợi.

Ý thức của Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm liên kết với nhau, hình thành một không gian ý thức cộng hưởng.

Xích Tiêu Kiếm:

“Rất tốt, nắm lấy ta, sau đó thuận theo người đao… không, thuận theo cảm giác của nhân kiếm hợp nhất, lĩnh ngộ đao pháp ‘Nhân Quả đao’. Ơ? Trên lưng ngươi là thứ gì thế?”

Xích Tiêu Kiếm đột nhiên phát hiện ra Tống Thư Hàng đang vác nửa thanh trường thương trên lưng.

Nhìn trời, đây không phải là ‘Nhân Quả thương’ à?

Chương 1697: Treo máy tu luyện làm ta vui vẻ

Xích Tiêu Kiếm chắc chắn mình không nhận lầm, cây thương này chính là trường thương mà trước kia người phụ nữ biến ra từ ý chí hỗn độn của Cổ U cầm để đâm Tống Thư Hàng.

Sao thứ này lại ở trong tay Tống Thư Hàng chứ?

Xích Tiêu Kiếm:

“Ngươi đi chọi nhau với ý chí hỗn độn của Cổ U từ lúc nào thế?”

Một giây không gây sự với các đại lão tuyệt thế thì ngươi lại ngứa da đúng không?

“Lần này không phải là ta chọi cô ấy… Khi nãy, nguyên thần của ta đi gặp Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, sau đó ý chí hỗn độn Cổ U liền chạy tới đập ta, nhất quyết đòi hợp thể với ta. Ta không đồng ý, cô ta bèn ném Nhân Quả thương về phía ta. Lúc đó Bạch tiền bối two đang ở ngay bên cạnh nên ra tay đánh rơi Nhân Quả thương hộ ta. Nhân Quả thương cũng rơi vào tay ta.”

Tống Thư Hàng nắm lấy Nhân Quả thương rồi lắc nhẹ.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Bây giờ nó không còn gì để nói nữa.

“Nhưng mà ta cảm thấy thứ này chẳng có tác dụng gì, vì thế ta định dùng nó để chế tạo một cây trường mâu cho Xích Đồng.”

Tống Thư Hàng huơ huơ nửa thanh trường thương:

“Nếu như nó có hình dáng giống một thanh đao thì nói không chừng còn có thể dùng tạm được.”

Theo như những thông tin lấy được khi sử dụng bí pháp giám định với cây trường thương này lần trước, chỉ cần dùng đúng cách thì trường thương này có thể dùng sức mạnh nhân quả một lần, nghịch thiên lắm luôn.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, nửa đoạn trường thương trong tay hắn lại bắt đầu biến hóa.

Nửa thanh trường thương tan ra, hóa thành nước thép rồi tự động diễn hóa.

Hình dáng ‘cây thương’ ban đầu của nó bị rút ngắn lại, phình to ra. Chỉ trong chớp mắt nó đã biến thành một cây quỷ đầu đao.

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm:

“Ha ha ha.”

Đại đao đúng như ngươi mong muốn nhé.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“Cây đao này oai phong lắm, rất phù hợp với phong cách của ngươi.”

“Tiền bối, xin đừng đâm chọc, tí nữa đi ra ít nhất phải làm 3 phát ‘Dưỡng Đao thuật’ làm vốn.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghe vậy thì giọng điệu thay đổi ngay tắp lự:

“Chúng ta bắt đầu học ‘Nhân Quả đao’ đi, đừng lãng phí thời gian nữa. Lãng phí thời gian là lãng phí sinh mệnh đấy.”

Dứt lời, nó bắt đầu giới thiệu cho Tống Thư Hàng khung ‘Nhân Quả đao’ mà nó mô phỏng ra.

“Khác với Nhân Quả thương, ta thay đổi cách thức tấn công của Nhân Quả đao thành chém, ‘chém’ hết tất cả nhân đi, tung ra một đao không thể đỡ nổi.”

“Thả lỏng đi, ta sẽ hướng dẫn ngươi thi triển ‘Nhân Quả đao’ trong trạng thái nhân kiếm hợp nhất. Ngươi vác thanh quỷ đầu đao này trên lưng đi, có lẽ sẽ nâng cao hiệu quả học tập và lĩnh ngộ ‘Nhân Quả đao’ của ngươi đấy. Dù gì thì bản gốc Nhân Quả thương cũng tự trang bị sức mạnh nhân quả mà.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng vác quỷ đầu đao trên lưng.

Sau đó, hắn hoàn toàn thả lỏng, tay phải cầm lấy Xích Tiêu Kiếm.

Trong trạng thái nhân kiếm hợp nhất, Xích Tiêu Kiếm dẫn dắt cơ thể của Tống Thư Hàng, từ từ giơ kiếm về trước.

Vì là hình thức dạy học nên nó thả chậm tốc độ xuất kiếm tối đa, để Tống Thư Hàng nắm được dễ dàng hơn.

“Bây giờ ngươi vừa ra khỏi trạng thái nhìn thấy ‘sợi dây nhân quả’, rồi còn vác Nhân Quả đao này, đây chính là trạng thái thích hợp nhất để học Nhân Quả đao.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại nói.

Sau khi chĩa kiếm ra, thâm kiếm hơi khựng lại, cứ như chém vào một vật vô hình. Tiếp đó, thân kiếm chuyển từ đâm thành chém, một kiếm rơi xuống.

Khi kiếm chiêu xuất ra, linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng tự động vận chuyển theo một quỹ đạo nhất định, trong lúc bất tri bất giác lại dẫn dắt cả ‘nhân quả’.

“Thế nào, học được chưa?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng ngây ra:

“Tiền bối, ta không nhìn thấy ‘nhân quả’, không nhìn thấy ‘nhân’ bị chém đi.”

“Nói nhảm, trong không gian ý thức này đâu có kẻ địch, lấy đâu ra ‘nhân’ cho ngươi chém? Bây giờ ngươi nắm vững bộ đao pháp này đã, đợi học xong rồi lại ra ngoài dùng nó để chém kẻ khác là được rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

“Làm lại một lần nữa, thời gian nhân kiếm hợp nhất có hạn, ngươi phải cảm nhận chiêu này thật kỹ vào.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của Xích Tiêu Kiếm, cơ thể của Tống Thư Hàng lại từ từ chĩa kiếm ra, tu luyện ‘Nhân Quả đao’.

[Hay lắm, đúng là cảm giác này. Tu luyện đao pháp mà không cần ta tự động thủ, giống như là treo máy cày độ thành thạo của tuyệt chiêu vậy. Chỉ cần thả lỏng, mức độ thành thạo tuyệt chiêu sẽ không ngừng tăng lên, đã thật.]

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ.

Gần đây Tống Thư Hàng khá mê phương pháp tu luyện thoải mái thế này.

[Đợi đã, hiện giờ ta và Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang ở trạng thái nhân kiếm hợp nhất, ngài ấy có cảm ứng được suy nghĩ của ta không nhỉ?]

Xét về mặt lý thuyết, khi nhân kiếm hợp nhất, hắn và Xích Tiêu Kiếm tiền bối chính là một thể, có lẽ suy nghĩ cũng cộng hưởng chứ nhỉ?

[Tiêu rồi, như thế không biết Xích Tiêu kiếm tiền bối có tức giận không nữa?]

Tống Thư Hàng liếc Xích Tiêu Kiếm tiền bối trong tay một cái.

Tiền bối vẫn rất nghiêm túc chỉ đạo hắn tu luyện ‘Nhân Quả đao’, không giống như đang tức giận.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn cố gắng tập trung, dồn hết tâm sức vào lĩnh ngộ ‘Nhân Quả đao’.

****

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đại Yêu Ngũ Phẩm Đậu Đậu:

“@ Bá Tống, Thư Hàng, hôm nay ngươi có online không?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Xem tình hình này thì có vẻ như hôm nay Thư Hàng tiểu hữu cũng không online, Đậu Đậu ngươi thử gọi Bạch tiền bối xem, hỏi xem bọn họ đã ra khỏi tiểu thế giới kia chưa?”

Đại Yêu Ngũ Phẩm Đậu Đậu:

“@ Bạch tiền bối.”

Vẫn không có phản ứng gì.

“Đậu xanh, Thư Hàng và Bạch tiền bối đã ở trong tiểu thế giới kia lâu lắm rồi nhỉ? Rốt cuộc đó là thế giới như thế nào mà hấp dẫn người ta đến vậy, làm hắn mãi mà vẫn không chịu đi ra thế này?”

Đậu Đậu buồn bực nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Đậu Đậu, con chó ngốc như ngươi đi ăn phân đi!”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng cùng nhau vào tiểu thế giới hả?"

Đại Yêu Ngũ Phẩm Đậu Đậu:

"Ừ."

Hai tay đang đặt trên bàn phím của Bạch Hạc Chân Quân ở phương tây xa xôi hơi khựng lại.

Lệ Chi Tiên Tử:

"Đậu Đậu, yêu đan của ngươi còn chưa trở lại bình thường à?"

"Đúng thế, vì thế ta mới muốn online xem xem gần đây Tống Thư Hàng đang làm chuyện quái quỷ gì!"

Đậu Đậu buồn bực đáp.

Mấy ngày nay, cái hình đại diện tượng trưng cho 'tình bạn' với Tống Thư Hàng trên yêu đan của nó cứ nóng lên mãi, nóng bỏng cả tay. Điều này khiến nó cảm thấy bụng mình cũng nóng theo, đến ngủ cũng không ngon giấc.

Còn nữa, thỉnh thoảng phần bụng lại truyền tới cảm giác ấm nóng làm nó nhớ lại ký ức kinh khủng trước kia.

Ca Tú Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]:

"A, cuối cùng cũng có thời gian để online rồi."

Mấy hôm nay, không ngừng có cảm ngộ và linh lực truyền từ chỗ linh quỷ tới, cảnh giới của cô không ngừng tăng lên, thế nên cô đành phải bế quan mấy ngày, hôm nay mới tranh thủ lên mạng được.

"Ớ? Vũ Nhu Tử, đạo hiệu của cô lại bắt đầu thay đổi rồi, Linh Điệp Tôn Gỉa xuất quan rồi à?"

Đậu Đậu hỏi.

Ca Tú Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]:

"Dựa vào người khác không bằng dựa vào bản thân, đây là đạo hiệu mới ta tự đặt đó [Meme nắm chặt tay]. Đúng rồi, ta vừa lục lại lịch sử chat, có lẽ ta biết nguyên nhân yêu đan của ngươi nóng lên đó Đậu Đậu. Đó là vì hóa thân bọc thép của Tống tiền bối bị 'Thiên Đế' bắt đi rồi."

Đậu Đậu: "!!!"

Trong lòng Đậu Đậu đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

Chương 1698: Bạn bè clone

Ca Tú Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]:

“Đậu Đậu, có lẽ ‘ấn kí tình bạn’ trên yêu đan của ngươi kết nối với hóa thân bọc thép của Tống tiền bối. Bây giờ hóa thân bọc thép đã bị bắt đi… ấn kí của ngươi nóng lên cũng có liên quan đến chuyện này.”

Dù sao thì Thiên Đế cũng đang dùng hóa thân bọc thép của Tống tiền bối để làm thí nghiệm mà.

Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi:

“Vũ Nhu Tử biết được tin này từ đâu thế?”

“Ừm, bởi vì mấy ngày trước cảnh giới của ta tăng lên nhanh chóng, hôm nay lúc xuất quan liền ngưng tụ được khúc tiên cốt thứ tám.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Chuyện này thì có liên quan đến nguồn gốc tình báo chứ?”

Bắc Hà Tán Nhân: [Meme trợn mắt há mồm] Đợi đã, Vũ Nhu Tử… cô ngưng tụ tiên cốt thứ tám rồi hả?”

Ở cảnh giới tứ phẩm, nếu muốn ngưng tụ kim đan thì phải ngưng tụ được chín tiên cốt cái đã, Vũ Nhu Tử đã ngưng tụ được tận tám tiên cốt rồi ư?

“Ừm, đúng thế. Ta cảm thấy chắc khoảng 3 ngày nữa là ta sẽ ngưng tụ được khúc tiên cốt thứ chín.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta hiểu rồi, có phải Vũ Nhu Tử cô họ Tống không? Tên họ đầy đủ của cô là Tống Vũ Nhu Tử đúng không?”

Vũ Nhu Tử: “???”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Vũ Nhu Tử, trạng thái của cô không có vấn đề gì chứ?”

Thường thì cảnh giới của tu sĩ đều tăng lên một cách ổn định.

Cách đây không lâu Vũ Nhu Tử mới tấn thăng lên tứ phẩm, bây giờ lại đột nhiên chuẩn bị ngưng tụ đến tiên cốt cuối cùng rồi.. Tốc độ tấn thăng này không bình thường.

Hoàng Sơn mama lại bắt đầu lo lắng.

“Hoàng Sơn tiền bối yên tâm đi, ta thấy mình không sao hết.”

Vũ Nhu Tử đáp.

“À mà, Vũ Nhu Tử nè, chuyện cô thăng cấp với nguồn gốc tình báo có liên quan gì tới nhau thế?”

Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Hình như lúc nãy cũng từng có đạo hữu hỏi câu này rồi thì phải?

“Ớ? Ta chưa nói chuyện này trong nhóm à?”

Vũ Nhu Tử nói:

“Cách đây không lâu, linh quỷ của ta cũng bị ‘Thiên Đế’ cướp đi, chắc đã bị chiếm rồi. Lại có lĩnh ngộ cảnh giới và linh lực truyền tới chỗ ta liên tục. Vì thế trong mấy ngày ta bế quan, cảnh giới mới tăng nhanh như thế.”

Ngoài ra, mấy ngày trước Vũ Nhu Tử đã ăn Thực Tiên Yến, trong cơ thể cô phong ấn một lượng năng lượng dự bị cực lớn, đủ để dùng trong lần bế quan ngưng tụ tiên cốt này.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Vũ Nhu Tử, cô họ Tống thật đúng không, con đường thăng cấp của cô giống hệt như Thư Hàng tiểu hữu vậy.”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Vũ Nhu Tử, bây giờ cô đang ở Linh Điệp Đảo à?”

“Ừm đúng rồi, ta đã hứa với a cha ta là phải ở lại đảo ổn định cảnh giới. Hơn nữa gần đây chẳng có nơi nào để đi, mấy người Tống tiền bối đi tới tiểu thế giới không mang ta đi cùng.”

Vũ Nhu Tử đáp.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Ta đi tìm cô, ta cứ cảm thấy không yên tâm cho lắm.”

Linh Điệp Tôn Giả và Hoàng Sơn tiền bối có quan hệ rất tốt, tốc độ thăng cấp không bình thường của Vũ Nhu Tử khiến cho hắn nhớ tới chuyện Tống Thư Hàng tự bạo mấy ngày trước.

Hắn hơi lo lắng về trạng thái hiện tại của cô.

“Được thôi, ta ở trên đảo đợi Hoàng Sơn tiền bối. À mà ta vừa sao một mẻ Linh Mạch Bích Trà mới. Đến lúc đó tiền bối có thể nếm thử xem kỹ thuật sao trà của ta có tiến bộ không.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Được, muộn nhất là sáng mai ta sẽ đến.”

Ngũ Phẩm Đại Yêu Đậu Đậu:

“Hoàng Sơn ngu ngốc, ta cũng muốn đi!”

“Ngoan ngoãn ở trong lồng đi, lần này ta đã nói là nhốt ngươi một tháng, ta nhất định sẽ không mềm lòng đâu.”

Hoàng Sơn tiền bối đáp.

Đậu Đậu: “…”

Lần này Hoàng Sơn ngu ngôc quyết tâm giam nó bằng được, nếu đã vậy thì… Chỉ còn cách đợi Hoàng Sơn ngu ngốc ra ngoài rồi nó liền lặng lẽ @ Lệ Chi Tiên Tử, nhờ cô ấy đến thả nó ra ngoài.

Ca Tú Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]:

“Đúng rồi, lần trước Tống tiền bối online, gửi cho ta một cái mã QR code, nói là chỉ cần dùng tinh thần lực quét mã là có thể kết bạn, nói chuyện từ xa với hắn. Ta thử một lần mà không có phản ứng gì cả, Đậu Đậu, các ngươi có muốn thử không? Nói không chừng có thể trực tiếp kết nối với Tống tiền bối đó.”

Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Sau đó cô bèn gửi ảnh ‘diễn đồ kim đan QR code’ mà lúc trước Tống Thư Hàng gửi cho cô lên nhóm Cửu Châu số 1.

Một lát sau.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta vừa lấy điện thoại quét, điện thoại của ta sập máy luôn rồi… Ta chỉ đành đổi sang online bằng máy tính, Vũ Nhu Tử, cô có chắc đây không phải là virus không đấy?”

“Đừng quét bằng di động, phải dùng tinh thần lực.”

Vũ Nhu Tử nói.

“À mà đây là thứ gì thế?”

Đậu Đậu tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử:

“Lúc trước Tống tiền bối từng nói đây là diễn đồ trên một tiểu kim đan của hắn. Sau khi phủ tinh thần lực lên nó thì có khi lại kết bạn được với Tống tiền bối cũng nên. Nhưng không phải ai cũng kết bạn được, ta thất bại rồi đây này. Các tiền bối trong nhóm thử xem sao?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Diễn đồ kim đan QR code à? Rất phù hợp với lối tư duy của lớp trẻ hiện đại bây giờ.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “...”

“Nói không chừng đây là một cách diễn đồ kim đan tốt đó, có thể liệt vào hạng mục nghiên cứu.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Đậu Đậu:

“Hề hề, để ta quét thử xem sao!”

Đầu tiên nó phóng to hình mã QR code này lên.

Sau đó nó dùng tinh thần lực của mình để quét tấm ảnh một lần.

Lại thêm một lúc nữa.

“Không được, không thấy thông báo nào cả. Cũng chẳng có tác dụng gì hết.”

Đậu Đậu nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta cũng thử rồi mà chẳng thấy có hiệu quả gì cả.”

Dược Sư:

“Thất bại.”

Thông Huyền Đại Sư:

“[Meme lắc đầu.]”

Diệt Phượng Công Tử:

“ Thất bại +1.”

Lệ Chi Tiên Tử: “...”

Phong cách trả lời của tiên tử khác với mọi người.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Lệ Chi Tiên Tử quét ra thông báo rồi à?”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Vừa nãy cô cũng tò mò thử cho tinh thần lực phủ lên QR code để quét mã, tiếp đó bên tai cô vang lên tiếng thông báo ‘ting’.

Sau đó, một khung thông báo hiện lên trước mắt cô.

[Có muốn thêm Tống Thư Hàng làm bạn bè (gạch chân) người thân không? Có/ Không?]

Bạn bè bị gạch là ý gì đây?

Người thân lại là sao nữa?

“Lệ Chi Tiên Tử quét được rồi à?”

Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi, vừa rồi hắn quét thử một lần, cũng chẳng có thu hoạch gì cả.

Lệ Chi Tiên Tử thở dài, nhắn vào trong nhóm:

“Bật ra một khung thông báo, hỏi ta có muốn kết bạn với Tống Thư Hàng tiểu hữu không.”

Hai mắt Đậu Đậu sáng lên:

“Vậy Lệ Chi Tiên Tử thử kết bạn xem, sau đó hỏi tên ngốc Thư Hàng bao giờ mới ra khỏi tiểu thế giới đó?”

Lệ Chi Tiên Tử ngẩng đầu nhìn trời, sau hồi lâu, cuối cùng cô vẫn vươn tay ra ấn vào lựa chọn ‘Có’.

Trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’.

Ngoài trừ Lệ Chi Tiên Tử, tất cả những người thử quét QR code khác đều thất bại, không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Vũ Nhu Tử:

“Lạ thật, sao chỉ có Lệ Chi Tiên Tử thành công nhỉ? Chúng ta và Lệ Chi Tiên Tử có gì khác nhau à?”

Chuyện thú vị như thế mà cô lại không tham gia được.

“Là do vấn đề cảnh giới? Hay vấn đề giới tính nhỉ?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

“Nếu như là cảnh giới, trong nhóm cũng có không ít thành viên cùng có cảnh giới lục phẩm như Lệ Chi Tiên Tử. Chắc chắn giới tính cũng không phải là vấn đề. Hẳn phải có lựa chọn ẩn gì đó nhỉ? Lệ Chi Tiên Tử, nếu như cô đã kết bạn được với Thư Hàng tiểu hữu thì hỏi trực tiếp tình hình của hắn hiện giờ thử xem?”

Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói.

“Ta nhấn vào lựa chọn kết bạn nhưng bên Tống Thư Hàng không có phản ứng gì.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Trong khi nói chuyện, trước mắt Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên hiện ra một thông báo.

[Tống Thư Hàng đã đồng ý lời mời kết bạn, tin nhắn kèm theo:

Nhìn trời, sao Lệ Chi tỷ tỷ kết bạn với ta được thế?]

Lệ Chi Tiên Tử lại nhấn vào khung thông báo này… cô phải làm thế nào để trả lời Tống Thư Hàng nhỉ? Tính năng nhập câu trả lời ở đâu thế?

…

…

Trong Xích Long động xa xôi, Tống Thư Hàng vốn đang luyện ‘Nhân Quả đao’ cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối, thế nhưng vừa nãy khi vung Xích Tiêu Kiếm ra, trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác.

Trong mơ hồ, dường như Xích Tiêu Kiếm đã ‘quấn lấy’ một sợi dây nhân quả.

Ngay sau đó, thông báo Lệ Chi Tiên Tử gửi ‘lời mời kết bạn’ cho hắn đột nhiên bật ra.

Tống Thư Hàng bị dọa nhảy dựng lên.

Hắn không tiếp xúc với Lệ Chi Tiên Tử mà, sao đột nhiên lại hiện ra thông báo này chứ?

Cả hai kết bạn với nhau, nhưng cụ thể làm thế nào để ‘trò chuyện từ xa’ thì Tống Thư Hàng vẫn chưa nghiên cứu ra.

Cho nên hắn chỉ có thể đính kèm một suy nghĩ vào xác nhận thông báo kết bạn thôi.

Hắn còn nhớ lần trước lúc ở trong thế giới thiên kiếp, mỗi khi ý chí lưới rồng tự xưng là ‘quả cầu béo’ kia gửi tin nhắn cho hắn đều dùng tính năng ‘gửi kèm lời nhắn’ này.

Diễn đồ kim đan QR code của mình còn phải thăng cấp, tăng thêm mấy tính năng như kiểu trò chuyện từ xa mới được.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, lại có thêm một thông báo nữa bật ra.

[Thông qua tính năng bạn bè clone (*),Trình Lâm Tiên Tử đã thêm ngươi làm người kế thừa vương vị.]

Tống Thư Hàng: “!!!”(*) Là một tính năng cho các hội viên QQ. Sau khi người dùng đăng ký thành hội viên QQ, muốn thêm hết bạn bè trong tài khoản cũ vào vào tài khoản mới, tuy nhiên thao tác thủ công quá mất thời gian nên Tencent đã đưa ra tính năng này, cho phép người chơi sao chép danh sách bạn bè cũ vào danh sách bạn bè trong tài khoản hội viên.

Chương 1699: Không đủ dinh dưỡng, sắp chết rồi

Lúc này Tống Thư Hàng nhớ ngay đến danh ngôn mà mẹ ruột của một tên họ Trương nào đó đã từng nói.

Con gái càng xinh đẹp thì càng giỏi lừa người.

Một mặt nói bản thân mình sắp nghẻo rồi, đến cả đạo hiệu ‘Trình Lâm’ cũng để cho ta thừa kế, một mặt lại thường xuyên nhảy ra một cách hoành tráng, dùng đủ mọi cách để chứng minh sự tồn tại của mình.

Nếu bây giờ ta còn tin chuyện cô đã chết thì ta ta đúng là con cá mặn ngu ngốc.

Hơn nữa tính năng bạn bè clone là cái quái gì thế hả? Người kế thừa vương vị lại là thứ quỷ gì nữa đây?

Trình Lâm Tiên Tử còn có thứ như ‘vương vị’ nữa à? Tuy rằng cô là Dao Trì Nữ Đế nhưng Thiên Đình viễn cổ đã biến mất rồi, hiện giờ Dao Trì bí cảnh đã trở thành vật sưu tầm của Bạch tiền bối, thế cô còn lấy vương vị ở đâu được?

Đáng tiếc, bây giờ ‘diễn đồ kim đan QR code’ của hắn không có tính năng trò chuyện, nếu không nhất định hắn phải gửi một bài đá đểu tám mươi nghìn chữ trở lên cho Trình Lâm Tiên Tử.

Đợi lúc về có thời gian rảnh ta nhất định phải nhanh chóng mở ‘tính năng trò chuyện’ mới được!

Trong lúc Tống Thư Hàng đang trầm tư, giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên bên tai hắn:

“Thư Hàng… khi nãy ngươi lại làm gì thế?”

Tống Thư Hàng: “???”

Tiền bối, ta không làm gì hết, ta đang phối hợp với ngài để luyện kiếm… Không, là luyện Nhân Quả đao mà. Chỉ là vừa nãy hơi thất thần một chút thôi.

Chẳng lẽ Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang giận ta chuyện thất thần khi luyện đao à?

Tống Thư Hàng xin lỗi thành khẩn:

“Xin lỗi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lúc nãy ta đã thất thần.”

Xích Tiêu Kiếm:

“Không chỉ đơn giản là thất thần thì phải, có phải vừa nãy ngươi lại cà khịa từ xa với vị đại lão nào không?”

“Không có mà!”

Tống Thư Hàng đáp, vừa nãy hắn quả thật không có cà khịa từ xa với vị đại lão nào cả.

“Vậy vừa nãy ngươi đã quấn vào ‘sợi dây nhân quả’ của ai? Lúc nãy khi ngươi thi triển ‘Nhân Quả đao’, rõ ràng ta có thể cảm nhận được rằng thân kiếm của mình quấn lấy ‘sợi dây nhân quả’, nếu không phải ta phanh kịp thời thì lúc nãy ngươi đã chém xuống rồi.”

Tống Thư Hàng nghe thế, hai mắt đột nhiên sáng lên:

“Chẳng lẽ là cái này ư!”

Xích Tiêu Kiếm:

“Ngươi cà khịa thật đấy à?”

Một giây không gây sự với đại lão ngươi sẽ chết hả?

“Không không không, không phải. Lúc nãy ta cũng cảm ứng được mình quấn lấy một ‘sợi dây nhân quả’. Cùng lúc đó, Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên kết bạn với ta, kết bạn thông qua mã QR code trên kim đan ấy. Nhưng Lệ Chi Tiên Tử vừa không gia nhập ‘lưới rồng’ vừa không gia nhập ‘mạng công đức’, tại sao cô ấy có thể kết bạn với ta được? Lúc nãy ta vẫn luôn thất thần chính là vì suy nghĩ vấn đề này đấy.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Có phải là vừa nãy đúng lúc hắn ‘quấn’ lấy ‘nhân quả’ có liên quan đến Lệ Chi Tiên Tử rồi dẫn dắt cô kết bạn với mình không nhỉ?

Hay là Lệ Chi Tiên Tử cũng như hai vị Bạch tiền bối, có đường dây riêng của mình. Không cần ‘mạng công đức’ hay ‘lưới rồng’, chỉ cần đổi đường dây là có thể kết bạn với mình?

Nhưng vẫn còn một vấn đề khó hiểu nữa, hắn đâu có gửi ‘diễn đồ kim đan QR code’ cho Lệ Chi Tiên Tử cgyws.

Lúc này nếu như có tính năng ‘trò chuyện’ thì thật là tốt, hắn có thể gửi tin nhắn hỏi trực tiếp Lệ Chi Tiên Tử và Trình Lâm.

“Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hay là chúng ta thử xem sao nhé?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Xích Tiêu Kiếm:

“Thử cái gì?”

Tống Thư Hàng cười khà khà đáp:

“Ta chiếu ‘diễn đồ kim đan QR code’ ra, sau đó Xích Tiêu Kiếm tiền bối thử dùng tinh thần lực để quét nó nhé.”

“Chẳng phải ta đã quét rồi à?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta còn chưa nói xong mà, khi tiền bối quét, ta sẽ thi triển ‘Nhân Quả đao’, quấn lấy nhân quả có liên quan đến tiền bối, xem xem có thể kết bạn với tiền bối được không.”

“Được rồi, cứ coi như kiểm tra thực tiễn độ thông thạo ‘Nhân Quả đao’ của ngươi vậy.”

Xích Tiêu Kiếm đáp.

…

…

Tống Thư Hàng chiếu ‘diễn đồ kim đan QR code’ ra.

Sau đó, hắn cầm lấy Xích Tiêu Kiếm, thi triển ‘Nhân Quả đao’, vì đang ở trạng thái ‘nhân kiếm hợp nhất’ nên khi thi triển Nhân Quả đao, hắn có thể dễ dàng tìm thấy nhân quả giữa mình và Xích Tiêu Kiếm.

“Quấn lấy nhân quả, nhưng đừng có chém.”

Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.,

Tống Thư Hàng:

“Yên tâm đi tiền bối, hãy tin tưởng thiên phú đao pháp của ta.”

Nếu như là kiếm thuật hoặc thương thuật thì hắn không tự tin lắm. Nhưng trên phương diện đao pháp, hắn học tập rất nhanh, khi thi triển đao pháp, hắn có cảm giác dễ dàng điều khiển như là tay của mình vậy.

“Ta đã bắt đầu quét rồi.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng vung ra một kiếm, thi triển đao pháp ‘Nhân Quả đao’.

Thế đao tụ mà không phát, thân Xích Tiêu Kiếm nhẹ nhàng cuốn lại, quấn lấy nhân quả giữa hắn và Xích Tiêu Kiếm.

“Chính là lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối!”

Tống Thư Hàng nói.

Tinh thần lực của Xích Tiêu Kiếm lại phủ lên diễn đồ QR code của Tống Thư Hàng.

Ting ~~

[Không thể kết bạn với ‘Tống Thư Hàng’, xin hãy thăng cấp.]

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Nhưng đúng vào lúc này, thông báo của hệ thống lại đột nhiên thay đổi.

[Đổi đường truyền, chuyển sang mạng nhân quả.]

“Mạng nhân quả? Ngoại trừ mạng công đức và lưới rồng ra thì vẫn còn mạng nhân quả nữa à?”

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Xem ra ta đã đoán đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã chọn đổi mạng. Lúc trước khi Bạch tiền bối kết bạn với ta cũng vậy, sau khi đổi mạng xong là có thể kết bạn được.”

“Ta không chọn, nó tự đổi luôn.”

Xích Tiêu Kiếm đáp.

Một lúc sau.

Lại một thông báo mới xuất hiện trước mắt Xích Tiêu Kiếm.

[Đổi sang mạng nhân quả thành công, thử kết bạn với Tống Thư Hàng. Kết bạn thất bại, mời đăng nhập vào mạng nhân quả hoặc tiến hành thăng cấp.]

“Đậu xanh, lại thăng cấp?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tức giận nói.

Tống Thư Hàng:

“Tiền bối lại thất bại rồi à?”

“Nhắc nhở ta đăng nhập vào mạng nhân quả hoặc thăng cấp.”

Xích Tiêu Kiếm thu lại tinh thần lực của mình , nó cảm thấy duyên phận giữa mình và Tống Thư Hàng đã cạn rồi.

Tống Thư Hàng:

“Đăng nhập vào mạng nhân quả? Nói cách khác, tuy rằng đã liên kết được với mạng nhân quả nhưng vẫn chưa mở được tài khoản, cần phải trả tiền mạng ư?”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Nghe ngươi phiên dịch như thế, tuy rằng ta cảm thấy rõ ràng hơn ngay lập tức nhưng hình như có chỗ nào đó sai sai thì phải.

“Nếu nói như vậy, Lệ Chi tỷ tỷ quả nhiên không đơn giản, có thể cô ấy còn là khách hàng VIP của ‘mạng nhân quả’ ấy chứ.”

Tống Thư Hàng trầm ngâm nói.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Gần đây tất cả mọi người đều theo trend gia nhập vào một loại ‘mạng’ kỳ lạ nào đó hả? Khi về ta có nên để Xích Tiêu Tử tạo một tài khoản VIP trong mạng nào đó cho ta không nhỉ?

Tống Thư Hàng:

“Thôi bỏ đi, gác chuyện này qua một bên đã. Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta ôn lại ‘Nhân Quả đao’ một lần nữa nhé?”

“Thời gian nhân kiếm hợp nhất cũng sắp hết rồi, chúng ta phải giải trừ trạng thái, để cho cơ thể của ngươi nghỉ ngơi một lát, nếu không thì mất nhiều hơn được đó.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó liền giải trừ trạng thái ‘nhân kiếm hợp nhất’ với Xích Tiêu Kiếm.

…

…

Ở đầu bên kia, trong nhóm Cửu Châu số 1.

Vì Lệ Chi Tiên Tử đã kết bạn thành công với Tống Thư Hàng nên các thành viên khác trong nhóm cũng đột nhiên thấy hứng thú, bắt đầu nghiên cứu ‘diễn đồ kim đan QR code’.

Có người kết bạn thành công nghĩa là tấm hình QR code này có hiệu lực.

Bây giờ chỉ cần tái hiện lại quá trình ‘thành công’ của Lệ Chi Tiên Tử thì có lẽ sẽ kết nối được với Tống Thư Hàng, kết bạn với hắn.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 có rất nhiều vị đạo hữu cảm thấy hứng thú với việc nghiên cứu những thứ mới lạ.

****

Thời gian bế quan tu luyện luôn trôi qua rất nhanh.

Lại hai ngày nữa trôi qua, ngày bế quan thứ bảy.

Tống Thư Hàng phân thân hé mắt ra.

Trạng thái của ba viên lưu ly kim đan mới vẽ mắt cho rồng + hai viên lưu ly kim đan lúc trước đều đã ổn định.

Hắn dùng thời gian hai ngày để củng cố cảnh giới của mình.

Đương nhiên, trong quá trình này hắn cũng sẽ tiến vào trạng thái ‘nhân kiếm hợp nhất’ với Xích Tiêu Kiếm để tu luyện Nhân Quả đao.

“Còn có 23 ngày nữa, ngươi phải đẩy nhanh tốc độ lên.”

Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Cũng đến lúc rồi, chúng ta đi gặp Xích Đồng đi. Nếu như có thể lấy được cơ hội vẽ mắt trên diễn đồ kim đan Thánh Nhân từ chỗ nó là tốt nhất. Nếu như không được thì ta đành phải tìm cách khác.”

Thời gian quá cấp bách, hắn không thể đánh cược tất cả cơ hội vẽ mắt cho rồng lên Xích Đồng được, không nên để tất cả trứng gà trong cùng một ổ mà.

Dứt lời, nguyên thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu.

Kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm hiện lên, bảo vệ nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Mà lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng cũng đột nhiên đứng dậy, bay ra, đi theo Tống Thư Hàng.

“Tạo Hóa Tiên Tử cũng muốn đi à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Ta chán quá chán quá ~~ Ta mệt quá mệt quá ~~”

“Được rồi, ta hiểu rồi. tiên tử đi theo chúng ta, đừng chạy lung tung.”

Nguyên thần của Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó, nguyên thần, kiếm linh, Tạo Hóa Tiên Tử bay ra khỏi Xích Long động, phi đến thành trì của Long Huyết tộc nơi mà Xích Đồng đang ở.

Hôm nay bên ngoài thế giới hắc long sương mù dày đặc.

Khi nguyên thần bay treenk hông trung, phóng mắt nhìn chỉ thấy một vùng trắng xóa.

Nếu như Tống Thư Hàng không định vị chỗ của ‘Xích Đồng’ mà cứ bay trong lớp sương mù trắng xóa thế này thì nói không chừng đã bị lạc đường rồi.

“À mà trước đây không có chỉ đường, các tu sĩ tứ phẩm ngự kiếm phi hành trên một chặng đường dài thì có bị lạc đường không nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Dù sao thì tinh thần lực của tu sĩ tứ phẩm cũng chưa ngưng tụ thành thần thức, phạm vi bao phủ của tinh thần lực cũng không lớn.

“Thường thì trước đây nếu phải ngự kiếm phi hành một chặng đường dài, các tu sĩ tứ phẩm sẽ dùng pháp thuật để xác định tọa độ trước, cách định tọa độ tham khảo ‘Ngự Kiếm Truyền Thư’. Còn nữa, trước khi có chỉ đường, tu chân giới lưu hành những pháp bảo như kiểu ‘sơn hà đồ bản đơn giản hóa’, chúng cũng có tác dụng chỉ đường. Đương nhiên, một số tu sĩ thuộc tính mù đường mạnh, trong tình huống không có định vị, không có pháp khí hỗ trợ, cứ chạy loạn trên không trung rồi lạc đường cũng là chuyện thường gặp.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp.

Gần nửa ngày sau.

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử, Xích Tiêu Kiếm tiền bối dừng lại ở khoảng không phía trên bãi cỏ trong tòa thành quen thuộc.

Trên bãi cỏ.

Xích Đồng đang luyện tập quyền pháp căn bản ‘Cương Thủ’ đâu ra đấy.

Xem ra ‘hệ thống học bá’ của Bạch tiền bối có hiệu quả rất tốt.

Hiện giờ Xích Đồng đã thi triển quyền pháp rất thành thạo, không còn cảm giác ‘mạng lag video đứng hình’ như trước đây.

Cậu bé này có tính khí cứng cỏi, tu luyện chăm chỉ đến mức khiến người ta đau lòng.

Tống Thư Hàng gật đầu hài lòng, vô cùng vui mừng.

Sau khi Xích Đồng đánh xong quyền pháp thì đừng lại, móc ra một thứ nhìn như ma pháp dược tề, uống một hơi hết sạch.

Đây là dược tề tăng cường khí huyết toàn thân, hiệu quả chắc là tương tự như ‘Thối Thể dịch’ và ‘Khí Huyết đan’.

Tiếp đó, Xích Đồng lại vào thế luyện quyền pháp.

Miệng nó ngâm lên khẩu quyết quyền pháp bằng tiếng Trung cực chuẩn.

Linh lực trong trời đất bị dẫn dắt, vây quanh song quyền của Xích Đồng.

Xích Đồng hít thở sâu, bắt đầu thi triển quyền pháp.

Sau khi đánh được hai chiêu, Xích Đồng đột nhiên ngừng lại, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Có chuyện gì thế này?

“Không đủ dinh dưỡng đấy.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thong thả đáp.

Chương 1700: Chứng kiến tử vong

“Không đủ dinh dưỡng?”

Tống Thư Hàng nhìn về ma pháp dược tề mà Xích Đồng uống lúc trước.

Lúc này, sau khi phun máu xong, Xích Đồng mặt tái nhợt ngồi phệt xuống đất, nó từ từ móc khăn tay ra, sau đó lau vết máu trên khóe miệng.

Nhìn dáng vẻ thành thạo của thằng nhóc này, chắc không phải đã phun máu nhiều lần lắm rồi đấy chứ? Tống Thư Hàng không khỏi tưởng tượng ra hình ảnh Xích Đồng không ngừng tu luyện, phun máu… lại tu luyện, lại phun máu.

Tên nhóc này chăm chỉ khắc khổ đến mức khiến cho người ta đau lòng.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, từ từ hạ xuống từ không trung, đi tới bên cạnh Xích Đồng.

Hắn không lập tức xuất hiện mà trước tiên vươn tay nắm lấy ống ma pháp dược tề kia, thi triển bí pháp giám định với dược tề trong ống.

Ở Xích Long động xa xôi, cơ thể của Tống Thư Hàng phân thân hơi run lên, quẹt thẻ bằng máu tươi để trả giá cho việc dùng bí pháp.

[Ma pháp dược tề của bộ lạc Long Huyết thuộc thế giới hắc long: Long thú dược tề, tăng cường thể chất, ổn định cảm xúc của người sử dụng, đồng thời có hiệu quả kích hoạt huyết mạch long huyết.]

Dược tề này cũng tương tự như Thối Thể dịch hay Khí Huyết đan, hơn nữa còn có hiệu quả kích hoạt sức mạnh huyết mạch của bộ lạc Long Huyết.

Trên lý thuyết, cho dù không thể thay thế cho Thối Thể dịch và Khí Huyết đan của tu sĩ, nhưng cũng không mức khiến cho Xích

Đồng tu luyện đến mức phun máu chứ?

“Tại sao lại không đủ dinh dưỡng chứ?”

Tống Thư Hàng nhìn Xích Đồng đang suy yếu với ánh mắt khó hiểu.

“Ta cũng không biết nữa, ta chỉ nhìn tư thế phun máu của tên nhóc này rồi đoán nó không đủ dinh dưỡng, miễn cưỡng tu luyện quyền pháp căn bản của tu sĩ, dẫn đến việc cơ thể bị tổn thương.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp:

“Hay là do nó hoàn toàn không hấp thụ được ma pháp dược tề nhỉ?”

“Trước tiên cứ chữa cho nó đã.”

Tống Thư Hàng xuất hiện, đi tới bên cạnh Xích Đồng.

“Ố? Tiên sinh tới rồi à.”

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, Xích Đồng lập tức mỉm cười vui vẻ.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu rồi nói với Tạo Hóa Tiên Tử:

“Tạo Hóa Tiên Tử, làm phiền cô rồi.”

Hiện giờ hắn đang ở trạng thái nguyên thần, không mặc trang bị ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’, không thể sử dụng Trì Dũ Thuật được.

Tạo Hóa Tiên Tử hiện ra, vươn tay ấn lên người Xích Đồng, Trì Dũ Thuật tiêu chuẩn của Nho gia đáp xuống.

Gương mặt trắng bệch của Xích Đồng dần khôi phục lại huyết sắc… nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Tạo Hóa Tiên Tử đích thân thi triển Trì Dũ Thuật nhưng hiệu quả lại không cao…

Tống Thư Hàng thấy thế thì vươn tay ra ấn lên người Xích Đồng, thi triển bí pháp giám định.

[Xích Đồng: chín tuổi, con lai giữa Long Huyết tộc và nhân loại. Vì thể chất đặc thù, khả năng hấp thụ ma pháp dược tề rất thấp. Do nguyên nhân thể chất, mức độ tiếp nhận Trì Dũ Thuật cực kỳ kém.]

Tống Thư Hàng : “…”

Đúng như những gì Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói, khả năng hấp thụ ma pháp dược tề của Xích Đồng rất kém, mức độ tiếp nhận Trì Dũ Thuật cũng kém nốt.

Mới đầu ván đã có độ khó cấp địa ngục thế này à?

Thế này thì còn chơi thế nào nữa.

“Xích Đồng, mấy ngày tới ngươi cứ tạm hoãn tu luyện cái đã.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

Xích Đồng nghe thế, sắc mặt lập tức thay đổi:

“Tiên sinh… ta không sao cả. Tuy rằng thỉnh thoảng phun máu nhưng ta cảm thấy mình đang mạnh lên. Trong hai ngày tu luyện này, ta đã nắm vững được thức thứ nhất của quyền pháp căn bản rồi! Ta nhất định sẽ luyện được trọn bộ quyền pháp này.”

Nó tưởng rằng Tống Thư Hàng bảo nó nghỉ tu luyện nên bắt đầu hoảng hốt.

“Không, ta không bảo ngươi phải từ bỏ.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói:

“Khả năng hấp thụ ma pháp dược tề của ngươi quá thấp, mức độ tiếp nhận Trì Dũ Thuật cũng kém nốt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cơ thể của ngươi sẽ không chịu đựng được mà sụp đổ trước mất. Vì thế ngươi cần hoãn việc tu luyện lại, ta đi tìm cách phá giải cho ngươi.”

Xích Đồng nghe thế mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đáp:

“Nhưng mà tiên sinh, sau mỗi lần nôn ra máu, ta chỉ cần ngồi nghỉ ngơi một lát là sẽ nhanh chóng hồi phục lại ngay. Thế nên ta cảm thấy không có vấn đề gì lớn cả.”

Hơn nữa, mỗi khi nôn ra máu, nó lại cảm thấy kích thích một cách kỳ lạ, giống như sắp đối mặt với cái chết vậy.

Cảm giác chỉ cần tiến lên một bước nữa chính là cái chết này làm nó mê mẩn, không thể thoát ra được.

Trong khi nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm ứng được cảm giác suy yếu trong cơ thể Xích Đồng biến mất, cơ thể nhanh chóng khôi phục, chỉ trong chớp mắt đã trở lại như lúc đầu.

Xích Đồng đứng lên, nhảy lên hai cái tại chỗ:

“Tiên sinh xem này, giờ ta lại không có vấn đề gì nữa rồi.”

“Chẳng lẽ đây là thể chất đặc biệt gì à?”

Xích Tiêu Kiếm kinh ngạc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta đã giám định nhiều lần rồi, hoàn toàn không giám định ra nó có thể chất đặc biệt nào hết.”

“Tiên sinh, ta muốn nhân cơ hội này luyện ‘quyền pháp căn bản’ một lần, ngài xem thử xem hiệu quả tu luyện trong hai ngày nay của ta ra sao được không?”

Xích Đồng vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

“Được, nhưng phải chú ý tuyệt đối đừng miễn cưỡng mình.”

“Vâng, tiên sinh.”

Xích Đồng đáp.

Sau đó, nó lại triển khai chiêu thức, miệng niệm khẩu quyết quyền pháp căn bản, cơ thể gầy yếu của nó thi triển quyền pháp đâu ra đấy.

Khi nó niệm khẩu quyết quyền pháp, linh lực trong trời đất bị dẫn dắt, quấn quanh song quyền của nó.

Thức thứ nhất, thức thứ hai, thức thứ ba…

Nhưng thức thứ ba mới đánh được một nửa, Xích Đồng lại không nhịn được mà nôn ra máu, uể oải quỳ rạp xuống đất.

Nó lấy khăn tay ra, lau vết máu ở khóe miệng một cách thành thạo.

Sau đó, Xích Đồng quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng với đầy vẻ chờ mong. Hình như nó mong nhận được lời khen từ Tống Thư Hàng thì phải? Hoặc có lẽ là muốn Tống Thư Hàng chỉ điểm hay đánh giá đối với quyền pháp của mình chăng?

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn phải đánh giá thế nào mới ổn nhỉ?

Bộp bộp bộp ~~ Đúng lúc này, sau lưng Tống Thư Hàng vang lên tiếng vỗ tay.

“Nhóc con, ngươi luyện hay lắm.”

Giọng nói của Tạo Hóa Tiên Tử vang lên.

Tống Thư Hàng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Tạo Hóa Tiên Tử… Lần này Tạo Hóa Tiên Tử không dùng cách ‘hát’ để diễn đạt lời nói của mình.

Chẳng lẽ là nhân cách B của Tạo Hóa Tiên Tử?

Tạo Hóa Tiên Tử có hai nhân cách khác nhau.

Khi ở trạng thái nhân cách A, chính là chế độ thường thấy hiện giờ, nhìn cô giống như giống như một mỹ nhân thư hương. Hơn nữa không biết vì sao, khi ở nhân cách A, cô không thể nói một câu hoàn chỉnh, không thể giao tiếp bình thường được. Nếu như có gì muốn nói, chỉ có thể dùng cách ‘ca hát’ để hát ra.

Mà Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách B lại giống như lợi kiếm rút ra khỏi vỏ, tràn ngập tính công kích. Ngoài ra, Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách B mới là Nho gia Tạo Hóa Tiên Tử bình thường, học thức uyên bác, có được trí nhớ hoàn chỉnh của ‘Tạo Hóa Tiên Tử’, rất có thể là cường giả cấp Kiếp Tiên.

Nhân cách A và nhân cách B của cô hoàn toàn không chia sẻ trí nhớ trí nhớ. Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách B không thể lấy được ký ức của Tạo Hóa Tiên Tử trạng thái còn lại.

Tống Thư Hàng nhìn ra sau lưng, quả nhiên giữa mi tâm của Tạo Hóa Tiên Tử tràn ngập anh khí, mắt sắc như kiếm. Hơn nữa nói chuyện rõ ràng, quả nhiên là Tạo Hóa Tiên Tử B.

“Ơ? Tạo Hóa Tiên Tử, sao nhân cách này của cô lại chạy ra thế?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bởi vì chịu sự kích thích từ thế giới bên ngoài.”

Tạo Hóa Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng:

“Kích thích từ Xích Đồng à?”

“Ừm.’

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu.

[Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách B quả nhiên chẳng đáng yêu chút nào. Vẫn là Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách A biết hát ‘Tống ~ đồ ngốc ~~’ kia đáng yêu hơn, chỉ cô ấy mới chơi được với @#%× Tiên Tử.]

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thầm nói.

Tạo Hóa Tiên Tử lại nhẹ giọng nói:

“Nó rất giống một vị cố nhân của lão sư.”

“Cố nhân của Thánh Nhân?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Xích Đồng, cậu bé vừa đen vừa gầy này rất giống một vị cố nhân nào đó của Thánh Nhân ư?

“Không phải bề ngoài mà là khí tức… và thiên phú đặc biệt nữa, rất giống.”

Tạo Hóa Tiên Tử giải thích.

Khí tức và thiên phú đặc biệt á?

Xích Tiêu Kiếm:

“Thánh Nhân Nho gia cũng có bạn thích ăn cánh gà rán à?”

Tạo Hóa Tiên Tử: “…”

Lão sư thật sự không có người bạn nào thích ăn cánh gà cả, người thích ăn cánh gà là cô.

“Thiên phú, lẽ nào là khao khát cái chết? Vân Tước Tử tiền bối ư?”

Hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Hắn nghĩ ngay tới vị tiên tử xinh đẹp có mái tóc dài màu lam kia.

Tồn tại thích tự tìm đường chết nhất trong nhóm Cửu Châu số 1, hiện nằm trong top tự tìm đường chết khắp chư thiên vạn giới, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối.

Căn cứ các manh mối hiện có, Vân Tước Tử tiền bối… rất có khả năng là mối tình đầu + người chỉ dẫn trên con đường tu luyện + lão sư của Thánh Nhân Nho gia

Nhóm Cửu Châu số 1 đúng là nơi ngọa hổ tàng long.

“Đúng, cả khát vọng đối với cái chết và thiên phú tự lành khác thường của nó đều giống với vị tiền bối có mái tóc dài màu lam đó.”

Tạo Hóa Tiên Tử nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng nghe thế, trong lòng chợt động.

[Sở dĩ diễn đồ kim đan ‘thanh âm Thánh Nhân đã tắt từ thời viễn cổ’ dẫn dắt nguyên thần của ta tới đây, gặp được Xích Đồng, e rằng không chỉ là nhân quả giữa ta và ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ mà rất có thể trong đó còn liên quan đến ‘Thánh Nhân Nho gia’ nữa cũng nên?]

Nếu như chuyện này thật sự có liên quan đến ‘Thánh Nhân Nho gia’, vậy cơ hội thắp sáng ‘con mắt Thánh Nhân’ của mình có lẽ là ở chỗ Xích Đồng.

“Tuy rằng giống nhau nhưng cuối cùng hắn cũng không phải là cố nhân của lão sư.”

Tạo Hóa Tiên Tử nhẹ giọng nói.

Cho dù có giống thế nào đi chăng nữa, không phải chính là không phải, không thể thay thế được.

Trong khi nói chuyện, cô đã đi tới trước mặt Xích Đồng.

“Nhóc này, ngươi có khát vọng thứ gì không?”

Tạo Hóa Tiên Tử hỏi.

“Trở nên mạnh mẽ, đi tìm Hắc Đồng ca ca.”

Xích Đồng đáp, sau khi nói xong, hắn suy nghĩ một lúc rồi lại bổ sung thêm:

“Còn nữa, ta đã nghĩ nhiều ngày nay, ta còn khát vọng có thể ‘chết một lần’. Tuy rằng huyễn cảnh lúc trước của tiên sinh cho ta cảm giác rất chân thật nhưng đó không phải là cái chết của ta.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thằng nhỏ này hết thuốc chữa rồi.

“Như ngươi mong muốn, nhóc này, đừng hối hận đấy.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Dứt lời, cô ngưng tụ ra một thanh trường kiếm. Thanh lợi kiếm được tạo thành hoàn toàn từ linh lực này cứ thế đâm vào lồng ngực Xích Đồng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Xích Tiêu Kiếm:

“Đậu xanh!”

Mọi chuyện vượt ra khỏi dự liệu của cả hai người.

Hơn nữa, Tạo Hóa Tiên Tử ra tay quá quyết đoán, hoàn toàn không để người khác có thời gian để phản ứng. Nói đâm là đâm, tuyệt không phí lời.

“A ~~”

Xích Đồng hét lên một tiếng thảm thiết.

Máu tươi không ngừng tràn ra khỏi miệng nó, phun ra như suối từ miệng vết thương trên ngực, cứ như bị máy bơm hút lên vậy.

Tạo Hóa Tiên Tử bình tĩnh rút trường kiếm về:

“Mong muốn của ngươi đã trở thành hiện thực rồi đó.”

“A a a a.”

Xích Đồng không thể mở miệng nói được nửa lời, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu đầy thống khổ.

Hai mắt của nó lịm dần.

Ngày hôm nay, nó đã tận mắt nhìn thấy cái chết.

Chương 1701: Khác biệt tới vài chục triệu năm, hết cứu rồi

“A ~ Ta đã chết rồi.” Hôm nay Xích Đồng đã tận mắt chứng kiến cái chết của mình.

Có lẽ là để nó chết nhanh hơn, khi Tạo Hóa Tiên Tử đâm kiếm ra còn kèm theo lực hút cực mạnh.

Lượng máu chảy ra rất nhiều, đầy cả đất!

Lúc này hồn phách của Xích Đồng lơ lửng trên cơ thể của mình, tận mắt chứng kiến bản thân chết đi.

“Đây là cảm giác tử vong ư?” Hồn phách của Xích Đồng thì thào, cơn đau khi mũi kiếm đâm vào lồng ngực vẫn còn vang vọng trong đầu của nó.

Lần này hoàn toàn khác với trải nghiệm chết trong huyễn cảnh của tiên sinh.

Quả nhiên phải tự mình nếm trải cái chết mới hiểu được điểm đáng sợ và kinh khủng thật sự của nó... cùng với niềm vui khiến người ta không cách nào kiềm chế nổi ẩn dưới sự đáng sợ đó.

“Tạo Hóa Tiên Tử, sao cô lại đâm Xích Đồng thế này.” Tống Thư Hàng vội hô. Bây giờ hắn đang trong trạng thái nguyên thần, trên người không có ‘đồng vàng hồi sinh’. Thế giới Hắc Long lại chặn thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, hắn cũng không thể thông qua thế giới hạch tâm để chuyển đồ được.

Không có pháp khí hồi sinh, Xích Đồng mà chết thật thì xem như toi.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu: “Nhưng chẳng phải chính nó muốn được chết à?”

“Nhưng trên người ta không có pháp khí hồi sinh, Xích Đồng mà chết là sẽ chết thật đấy.” Tống Thư Hàng cười khổ đáp, tư duy của Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách B khác biệt với hắn tới chục triệu năm, lớn đến mức... khiến hắn cảm thấy không cách nào giao tiếp.

“Đúng vậy, ta chết là chết thật đấy, ta không có cách sống lại như tiên sinh đâu.” Xích Đồng nói nhỏ.

Một lát sau...

“Tiên sinh, ngài có thể viết một tờ di chúc giúp ta không?” Xích Đồng lên tiếng, giọng cũng run rẩy.

Hình như đến lúc này nó mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Bây giờ cảm giác ‘tuyệt vọng khi chết’ mà tiên sinh từng nói mới dâng lên trong lòng nó.

[Chẳng lẽ vì ta ngốc quá nên thần kinh phản xạ cũng chậm ư?] Xích Đồng nghĩ thầm trong lòng.

“Giờ thì biết điểm đáng sợ của cái chết rồi chứ?” Tạo Hóa Tiên Tử nói.

“Ừm, chỉ cần nghĩ tới chuyện sau khi chết ta không thể gặp lại cha mẹ và Hắc Đồng ca ca, không thể ăn trọn cả hộp cánh gà nữa thì trong lòng ta lại thấy sợ hãi và tuyệt vọng. Có điều cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi này thật sự rất tuyệt vời.” Xích Đồng trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu theo hướng khác: “Ta không thể hiểu nổi suy nghĩ của ngươi, quả nhiên giữa ta và ngươi có rào cản rất lớn.”

“Đúng vậy, rào cản cực kỳ khổng lồ, ít nhất cũng xa tới mấy chục triệu năm.” Tống Thư Hàng thở dài, hắn đã cảm ứng được cha mẹ Xích Đồng cùng với pháp sư bộ lạc Long Huyết đang chạy vội tới ở phía xa.

Gây họa thật rồi.

“Thư Hàng tiểu hữu, tuổi tác của phụ nữ là cấm khu tuyệt đối không thể nhắc tới.” Tạo Hóa Tiên Tử quay đầu lại nói với Tống Thư Hàng: “Còn nhắc tới tuổi tác nữa là ta sẽ nhịn không được mà đâm ngươi một kiếm đấy.”

Tống Thư Hàng: “Ta có nhắc đến đâu!”

Sao chủ đề đổi xoành xoạch thê snayf?

“Ngươi thầm nghĩ tới từ có liên quan tới tuổi tác của ta, phụ nữ rất nhạy cảm với chuyện này đấy.” Tạo Hóa Tiên Tử đáp rất nghiêm túc: “Đặc biệt là phụ nữ hơi lớn tuổi nhưng vẫn chưa lấy chồng như ta sẽ sẽ càng nhạy cảm với chuyện tuổi tác hơn đấy.”

Tống Thư Hàng: ". . ."

Quả nhiên khác biệt quá lớn, hắn không biết nên đáp lời Tạo Hóa Tiên Tử thế nào nữa.

Tạo Hóa Tiên Tử quay đầu lại nhìn hồn phách Xích Đồng: “Được rồi, ngươi đã trải nghiệm cảm giác tử vong, thế đã... thỏa mãn chưa?”

“Thỏa mãn rồi.” Hồn phách Xích Đồng gật đầu nói: “Chẳng qua cuộc đời còn nhiều tiếc nuối chưa thể hoàn thành nên cảm thấy không cam lòng.”

“Giữ những tiếc nuối này lại, đợi sau này từ từ hoàn thành cũng được.” Tạo Hóa Tiên Tử vỗ nhẹ một cái, làn váy trên người cô tỏa ra ánh sáng màu trắng, vươn ra hóa thành một bộ lễ hoa lệ phục trắng tinh.

Là kiểu lễ phục trang trọng như lúc tế trời vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu, đứng trong mắt trận của Thiên Cương trận. Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, mời đi quanh Thiên Cương trận, tiếp theo ta sẽ thi triển một trận pháp lớn.” Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: "?"

“Cậu bé này chỉ là người bình thường... còn chưa hoàn thành giai đoạn Trúc Cơ của nhất phẩm. Cho dù đã ‘chết’, nhưng chỉ cần chưa lâu thì chúng ta vẫn có rất nhiều cách cứu nó sống lại.” Tạo Hóa Tiên Tử nói khẽ.

Khiến một người thường đã chết sống lại khác hẳn với hồi sinh một ‘tu luyện giả’.

Cái giá phải trả để một người bình thường sống lại cũng không lớn lắm.

Thậm chí, một số kim đan đặc chế của các môn phái cổ đại đều có công hiệu khởi tử hồi sinh.

Trong thời viễn cổ còn có vô số tiên đan được xưng là ‘chỉ cần còn một hơi thở là có thể cứu sống’.

Xích Đồng nghe đến đây thì trợn tròn hai mắt, hóa ra nó cũng có thể sống lại như sư phụ ư?

Nếu có thể sống lại được thì tốt quá!

Dù sao thì nó vẫn còn rất nhiều tiếc nuối chưa hoàn thành. Vả lại... sau khi sống lại, sau này sẽ có cơ hội đi thử ‘cái chết’ khác tuyệt vời hơn.

“Hóa ra tiên tử có thủ đoạn hồi sinh à.” Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Sau đó hắn lại phát hiện một vấn đề: “Tiên tử, mắt trận của Thiên Cương trận ở đâu?”

Tạo Hóa Tiên Tử: "? ? ?"

“À ờm, ta chưa học Thiên Cương trận.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Nếu ta không nhìn nhầm thì cảnh giới của ngươi là...”

“Cảnh giới ngũ phẩm tám hạt nhân, không lệch đi đâu được.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử nổi giận: “Ngươi đã tới cảnh giới ngũ phẩm rồi mà còn chưa học cả Thiên Cương trận? Ngươi tu luyện kiểu gì thế, sư phụ ngươi không dạy mấy kiến thức cơ bản này à?”

Trên đời này sao lại có sư phụ thất trách như vậy, nghe mà tức luôn á!

“Thật ra ta là tán tu, nên không có sư phụ.” Tống Thư Hàng nói.

[Vả lại ta mới tu luyện có sáu tháng thôi] Câu này Tống Thư Hàng không thể nói ra được.

Tạo Hóa Tiên Tử: ". . ."

Sao cứ thấy có chỗ nào đó sai sai thế nhỉ, ngay Thiên Cương trận còn không biết, thế rốt cuộc tên này vượt qua mấy lần thiên kiếp để tăng cảnh giới chứ?

“Được rồi, để ta chỉ chỗ đứng cho ngươi, ta vẽ vòng tròn vào chỗ nào thì ngươi cứ đứng đó là được.” Tạo Hóa Tiên Tử đành chào thua.

Tống Thư Hàng: “Làm thế sớm hơn có phải dễ rồi không.”

“Dẫu sao ngươi cũng là Linh Hoàng ngũ phẩm, phiền ngươi dành chút thời gian ra học mấy kiến thức cơ bản đó đi.” Tạo Hóa Tiên Tử thở dài.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng đáp: “Ta sẽ cố gắng... Thật ra là do gần đây có khá nhiều thứ phải học, ngôn ngữ viễn cổ này, Dẫn

Lôi pháp trong Thiên Sư Lôi Pháp, huyễn thuật với kiến thức trận pháp cơ bản nữa.”

Tạo Hóa Tiên Tử: ". . ."

Lỗ tai ta có vấn đề gì à, sao ngoại trừ ngôn ngữ viễn cổ ra thì tất cả những gì tên này phải học đều có chữ ‘cơ bản’ thế?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên cạnh im lặng lơ lửng giữa không trung.

Tạo Hóa Tiên Tử, mau kết thúc cái chủ để đâm tim nhau này đi, còn hỏi nữa thì tim cô cũng bị đâm đấy!

Tạo Hóa Tiên Tử không hỏi tiếp nữa, do thời gian không có nhiều.

Cô giơ tay vẽ vòng sáng vào một điểm trong Thiên Cương trận: “Ngươi đứng im trong cái vòng sáng này, đừng có di chuyển nhé.”

“Ta đi mua mấy quả quýt nhé?” Tống Thư Hàng buột miệng đáp. Vì ngày nào cũng bị @#%× Tiên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử cướp lời thoại, nên hôm nay hắn muốn bùng nổ cướp lời thoạt một lần.

(“Ta đi mua mấy quả quýt” là câu nói trong chuyện ‘Bóng lưng’ của Chu Tự Thanh. Trong truyện cha của Chu Tự Thanh nói với Chu Tự Thanh: "Ta đi mua mấy quả quyết. Con ở đây nhé, đừng có đi đâu." Vốn đây là câu nói tình cảm nhưng dân mạng Trung Quốc lại dùng từ 'mua quả quýt' để ám chỉ 'ta là cha của ngươi.)

Tạo Hóa Tiên Tử: ". . ."

Nói linh tinh cái quái gì thế này?

Ngăn cách giữa ta và thanh niên hiện đại lớn đến vậy sao?

“Thời gian có hạn, nói chung là đừng có nhúc nhích. Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, tiếp theo tới phiên ngươi. Pháp thuật hồi sinh người bình thường này làm càng nhanh thì hiệu quả càng cao.” Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Không vấn đề.”

Nó bắt đầu di chuyển dọc theo quỹ tích của Thiên Cương trận.

Tạo Hóa Tiên Tử bắt đầu đọc chú văn bằng ngôn ngữ viễn cổ. Theo chú văn được đọc ra, từng văn tự Nho gia xuất hiện trên không trung, xoay tròn quanh người cô.

Váy trắng hoa lệ + phù văn Nho gia phát sáng càng tôn lên vẻ xinh đẹp của Tạo Hóa Tiên Tử.

“Ui ui ui, đau quá, đau quá.” Lúc này thi thể Xích Đồng trong Thiên Cương trận kêu lên một tràng dài đau đớn. Sau đó nó từ từ mở mắt ra, giơ tay ôm ngực mình: “Loại đau đớn này tới từ cả thân thể lẫn hồn phách, đúng là đau gấp đôi mà.”

Tống Thư Hàng giật mình nói: “Tạo Hóa Tiên Tử, pháp thuật của cô lợi hại thật đấy.”

Vừa mới thi triển pháp thuật thì Xích Đồng đã sống lại!

Không hổ là pháp thuật Nho gia, không chỉ đẹp mà hiệu quả cũng vô cùng nghịch thiên.

Tiếc là ta với Nho gia hữu duyên mà vô phận.

Tạo Hóa Tiên Tử: ". . ."

Ngón tay đang đặt lên một phù văn Nho gia của cô cứng đờ giữa không trung, - Pháp thuật của cô chỉ mới bắt đầu, căn bản không có hiệu quả gì.

Nói cách khác, Xích Đồng sống lại không liên quan gì tới cô hết.

Cô dõi mắt quan sát cơ thể Xích Đồng thật kỹ, trong mắt có ánh sáng màu vàng lóe lên, thần thức tập trung vào Xích Đồng, nhìn kỹ những thay đổi nhỏ nhất trên thân thể của nó.

Cậu bé ôm ngực, máu đã chảy hết từ lâu, nhưng lúc này lại có một luồng sinh cơ mới hiện ra, rót đầy vào thân xác của nó.

Vết thương bắt đầu khôi phục.

Có sinh cơ hóa thành sợi tơ khâu vết thương do kiếm đâm lại.

Đồng thời trái tim bị kiếm xuyên thủng cũng bắt đầu khôi phục.

Thế này chẳng khác nào ‘thân thể bất tử’.

Sau khi trái tim khôi phục thì nó bắt đầu đập trở lại.

Nhịp đập rất mạnh mẽ, mỗi lần tim đập đều có dòng máu hoàn toàn mới đột nhiên xuất hiện, được trái tim đưa tới mọi ngóc ngách trong thân thể Xích Đồng.

Sắc mặt trắng bệch của nó từ từ hồng hào trở lại. Làn da cũng thay đổi, từ màu đen biến thành màu trắng.

Nên sắc mặt của nó mới từ trắng bệch biến thành hồng hào.

Sau khi máu tươi không ngừng sinh ra, thân thể lạnh buốt của hắn cũng dần dần có hơi ấm.

Mái tóc của nó liên tục dài ra. Chỉ trong chớp mắt đã từ tóc ngắn dài ra tới đầu gối.

Mái tóc màu đen vừa dài vừa dày, phủ sau lưng nó như áo choàng.

Ngoại trừ khuôn mặt vẫn là Xích Đồng lúc trước thì nó lúc này giống như đã thay da đổi thịt.

Tống Thư Hàng: “Vân Tước Tử tiền bối?”

Có một thoáng, Xích Đồng khiến hắn có cảm giác giống hệt như Vân Tước Tử. Nói đúng hơn là Vân Tước Tử tiền bối tóc đen vừa bắt đầu sống lại sau khi “chết”.

Khi đó mái tóc xanh của Vân Tước Tử cũng hóa thành màu đen như thế này.

Rốt cuộc Hắc Đồng và Vân Tước Tử có quan hệ gì đây?

Chương 1702: Tống tiền bối ngươi nói đúng lắm

Không đúng, là Xích Đồng... Hắc Đồng đã chết từ lâu rồi.

Rốt cuộc Xích Đồng có quan hệ gì với Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đây?

Cách sống lại của hai người bọn họ quá giống nhau.

Nếu nói hai bên không liên quan gì thì ngón chân của Tống Thư Hàng cũng không tin.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Nhắc nhở ngươi một chút, ta chưa bắt đầu thi triển pháp thuật... Việc sống lại của nó không liên quan gì tới ta.”

“Chẳng lẽ trên người Xích Đồng cũng có khúc xương bất hủ à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng trên người Xích Đồng không hề có khí tức ‘bất hủ’ mà.

Dù sao Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với những thứ liên quan tới ‘bất hủ’ vài lần, khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử tiền bối bị quả cầu béo kia cưỡng ép cướp mất, ‘trạng thái ngụy bất hủ’ mà Bạch tiền bối kích hoạt lần đó, ngay cả hình thái sương mù của hắn cũng có liên quan tới ‘bất hủ’.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bước tới bên cạnh Xích Đồng, đặt tay lên người nó thi triển ‘bí pháp giám định’.

[Xích Đồng (mới): Chín tuổi, con lai giữa tộc Long Huyết và nhân loại, tạo lại tài khoản thành công. Thiên phú ẩn được khởi động, thời gian chờ của thiên phú: mười năm.]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Xóa tài khoản lập lại, đúng là hồi sinh sau khi chết ư?

Ngoài ra trường hợp của Xích Đồng là thiên phú ẩn được kích hoạt chứ không liên quan gì tới khúc xương bất hủ.

“Tiên sinh, cảm giác còn sống thật tuyệt vời.” Xích Đồng vừa hết kiếp châu Phi chuyển sang châu Âu, cọ đầu lên tay Tống Thư Hàng cười hì hì nói: “Tử vong khiến người ta sợ hãi và tuyệt vọng, nhưng khoảnh khắc sống lại khiến ta thấy được hy vọng và tuyệt vời. Ta thích cảm giác hồi sinh này hơn."

Lúc này Xích Đồng không còn là cậu bé đen đúa gầy gò lúc trước nữa. Giờ da dẻ nó trắng như tuyết, chẳng khác nào trứng gà luộc vừa bóc.

Mãi tóc dài màu đen rủ xuống tận đầu gối... tóc dài như thế chắc chắn sẽ khiến người ta đau đầu trong sinh hoạt hằng ngày. Trong giới tu sĩ có lời đồn rằng đại lão nghiên cứu ra tích cốc thuật là một vị nữ tiền bối tóc dài tới eo.

Vả lại, Xích Đồng sau khi hóa trắng trông không đến nỗi gầy gò như lúc trước nữa, quả nhiên trắng thì béo, đen trông gầy à?

Trong lúc đang suy nghĩ thì có tiếng bước chân vọng tới từ phía xa.

Cha mẹ Xích Đồng và cao thủ của bộ lạc Long Huyết đã tới gần.

Tống Thư Hàng mỉm cười vỗ vai Xích Đồng: "Từ nay trở đi, ngươi đã là Xích Đồng hoàn toàn mới rồi."

Xích Đồng đần mặt ra.

Tống Thư Hàng nhìn quanh một lượt, sau đó bẻ một thanh đồng trên cái bàn bên cạnh ra, nguyên thần nắm lấy thanh đồng, vận linh lực vào hai tay vặn một cái.

Chỉ chớp mắt, thanh đồng đó đã bị Tống Thư Hàng bẻ thành hình tròn.

Tống Thư Hàng động ý nhiệm, [Thánh ấn Bá Tống] xuất hiện trong tay hắn.

Thánh ấn thu nhỏ lại theo suy nghĩ của Tống Thư Hàng, hắn nắm lấy thánh ấn đóng dấu lên cái vòng đồng này.

Sau đó hắn đưa cái vòng đồng cho Xích Đồng: "Đeo nó vào... mấy hôm nữa ta trở lại thăm ngươi."

"Vâng thưa tiên sinh." Xích Đồng nghiêm túc nhận lấy cái vòng rồi đeo nó vào tay: "Tiên sinh, bao giờ ngài mới nói cho ta biết, phải làm sao mới tới được hiện thế mà Hắc Đồng ca ca đi?"

"Chờ lúc nào ngươi trúc cơ xong đã." Tống Thư Hàng mỉm cười.

Phía xa, cha của Xích Đồng là Hắc Đồng Thập Nhị Thế đã xuất hiện, chạy nhanh về phía Xích Đồng.

Thân ảnh của Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm và Tạo Hóa Tiên Tử cùng biến mất.

Bọn họ đang trong trạng thái nguyên thần, chỉ cần không muốn bị ai nhìn thấy thì người bình thường không thể thấy được bọn họ.

“Xích Đồng?” Khi Hắc Đồng Thập Nhị Thế thấy con của mình thì thiếu chút nữa đã rớt cằm xuống đất.

Đứacon trai ngốc đen đúa gầy gò của mình sao biến thành trắng trẻo thế này?

Tóc của nó là sao nữa đây?

Còn đống máu trên đất là gì thế này?

Nếu không phải cảm ứng ‘huyết mạch tương liên’ bẩm sinh của tộc Long Huyết vẫn còn, không có thay đổi gì thì có khi hắn đã nghi ngờ đứa con trai ngốc của mình bị người ta đánh tráo.

“Cha, từ nay trở đi con là Xích Đồng hoàn toàn mới!” Xích Đồng giơ ngón tay cái với cha mình. Tiên sinh đã nói như thế với nó, mặc dù nó không hiểu ý nghĩa của câu này nhưng nghe có vẻ rất oai.

“Chẳng lẽ huyết mạch thức tỉnh rồi ư?” Hắc Đồng Thập Nhị Thế hỏi.

Thằng con trai ngốc của hắn vốn là con lai rất hiếm thấy, nhưng trước nay luôn ngốc ngếch đến độ nhìn mà đai lòng. Có khi nào bây giờ con của mình đã thức tỉnh rồi không? Cho nên thân thể mới thay đổi rõ rệt như thế?

. . .

. . .

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn lơ lửng giữa không trung chứ chưa đi ngay.

Lúc này trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, diễn đồ kim đan ‘thanh âm Thánh Nhân đã tắt từ thời viễn cổ’ trên kim cương công đức bắt đầu nóng lên.

Từng đợt linh cảm và cảm ngộ vẽ diễn đồ không ngừng tuôn trào trong đầu.

Đây là linh cảm của nét bút ‘vẽ mắt cho rồng’ cuối cùng.

Trên kim đan, ‘mắt phải’ trống rỗng của Thánh Nhân lấp lóe, mời gọi Tống Thư Hàng tới vẽ mắt cho nó.

[Hừ, lúc trước ta muốn vẽ mắt phải cho nhà ngươi thì dám tránh né ta, giờ lại định mời gọi ta vẽ mắt cho ngươi, ngươi muốn vẽ thì vẽ, không muốn vẽ thì không được vẽ, thế thì mặt mũi ta vứt ở đâu?] Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn đưa ý thức vào ‘không gian diễn đồ kim đan’, tiến tới trước mặt kim cương công đức.

Có khi cả đời chỉ có một lần linh cảm để vẽ mắt cho rồng, nếu bỏ lỡ thì có khi phải chờ thêm rất lâu, thậm chí phải tìm kiếm thời cơ suốt mấy trăm năm.

Đây không phải lúc giận dỗi với diễn đồ kim đan của mình.

Kết cấu của ‘thanh âm Thánh Nhân đã tắt từ thời viễn cổ’ vẫn tường hòa như lúc trước.

Thánh Nhân ngồi trên cao giảng pháp, tất cả các sinh vật có trí tuệ trong chư thiên vạn giới đều tới nghe pháp, không ai không dạy.

Đứng trước tri thức, tất cả đều bình đẳng.

Tống Thư Hàng giơ tay điểm nhẹ lên mắt phải của Thánh Nhân.

“À mà không biết mắt phải của Thánh Nhân có năng lực gì nhỉ?” Trong lúc vẽ mắt, Tống Thư Hàng chợt sinh lòng tò mò.

Mắt trái Thánh Nhân là ánh nhìn mang thai, có khi nào mắt phải cũng chứa đồng thuật cùng loại không nhỉ?

Lần này ‘Thánh Nhân” trong tranh không né tránh nữa.

Mắt phải được vẽ thành công.

Kim cương công đức cũng hóa thành lưu ly kim đan.

Thực lực của Tống Thư Hàng bản thể lại được tăng lên một bậc.

Trong mắt phải của Thánh Nhân cũng không hề có pháp thuật, chỉ có một thân ảnh mơ hồ, như ẩn như hiện trong đó mà thôi.

Bóng người kia có mái tóc màu xanh lam vừa dài vừa dày.

Cô đội một cái mũ nhỏ màu trắng, chỉ để lộ mặt bên, như một đóa hoa xanh lam giữa thế giới băng giá.

“Thế mới nói, đôi khi đàn ông phải mặt dày vào mới cưới được vợ.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Ngươi nhìn Thánh Nhân đi, lúc đó tu vi cái thế, đứng đầu dưới Thiên Đạo.

Đánh khắp chư thiên vạn giới, không ai không phục.

Tất cả mọi người đều phải tâm phục khẩu phục, thừa nhận hắn là người có tư cách kế thừa Thiên Đạo đời tiếp theo nhất.

Với địa vị và thực lực của Thánh Nhân năm đó, nếu hắn thật sự muốn tìm Vân Tước Tử trong chư thiên vạn giới thì chắc chắn không phải việc khó khăn gì.

Nhưng khổ nỗi da mặt hắn quá mỏng, không thể bỏ sĩ diện để đi tìm Vân Tước Tử, tự nhận vì mình không phải người Vân Tước Tử muốn tìm nên bỏ cuộc.

[Ting ~~]

[Thiên Đế thêm ngươi vào mục bạn xấu, kèm theo tin nhắn: Tống tiền bối nói đúng lắm, da mặt không dày lời thì làm sao mà cưới được vợ?]

Chương 1703: Ta không phục, tại sao cô ta lại có nhiều chức năng như vậy chứ?

Đậu xanh! !

Khi Tống Thư Hàng nhận được thông báo thêm ‘bạn’ này thì sợ tới nhảy dựng lên. Lần này hắn bị dọa sợ gần bằng với lần có thông báo ‘quả cầu béo thêm ngươi làm bạn tốt’.

Thiên Đế là tồn tại nằm trong top 3 ‘những kẻ địch không muốn gặp nhất’ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không muốn có dính dáng gì với đối phương.

Tránh còn chẳng kịp.

Nếu đối phương có thể xóa hết hận cũ với hắn là tốt nhất.

Nhưng hiện giờ không biết Thiên Đế dùng thủ đoạn gì để cưỡng ép kết bạn như vậy.

Hơn nữa bạn xấu là cái thể loại bạn bè khỉ gió gì đây? Là kiểu bên ngoài là anh em, có phúc cùng hưởng, gặp nạn thì đâm ta một đao không?

Bạn bè như vậy thì thêm làm quái gì? Chẳng thà không có còn hơn.

Kéo vào sổ đen, kéo vào sổ đen ngay và luôn, vĩnh viễn không lại.

Nhưng hắn lại đau đớn phát hiện, ‘diễn đồ kim đan QR code’ của hắn vẫn chưa hoàn thiện, rất nhiều chức năng chưa được đầy đủ.

Ví dụ như lựa chọn kết bạn này không có mục kéo vào ‘sổ đen’, tạm thời còn không có cả chức năng hủy kết bạn. Những chức năng này thì phải chờ hắn từ từ phát triển ra.

[Ting ~~ Thiên Đế truyền cho ngươi 10 giây công lực từ xa, trong quá trình truyền qua công lực sẽ tiêu hao còn 9 thành, xin chú ý kiểm tra và thu nhận.]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Đây là chức năng dở hơi gì đây?

Sau khi kết bạn thì có chúc năng truyền công từ xa, khá giống như thánh ấn.

Ý chí lưới rồng đổi tên thành ‘quả cầu béo’ đã từng làm như vậy.

Nhưng hình như có yêu cầu với thực lực của ‘bên truyền’, ít nhất thì hiện tại Tống Thư Hàng không thấy mục ‘truyền công lực’ ở đâu cả.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, không chừng phải tới cấp độ đại lão như ‘Trường Sinh Giả’ mới có thể thông qua chức năng bạn bè để tiến hành truyền công lực.

[Ting ~ Thiên Đế tiếp tục truyền cho ngươi 10 giây công lực, kèm theo tin nhắn: Hello ~ cuối cùng cũng tìm được cách nói chuyện rồi. Hóa thân bọc thép của Tống tiền bối thật thú vị, ta phát hiện diễn đồ kim đan QR code của ngươi thông qua hóa thân bọc thép này. Sáng kiến rất hay. Để kết bạn với ngươi ta phải nghiên cứu cả nửa ngày đấy. Cuối cùng ta lại điều chỉnh trạng thái vào trong ‘mạng thời gian’ mới kết bạn được với ngươi.]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Sau lưới rồng, mạng công đức, mạng nhân quả, giờ có cả cả mạng thời gian nữa à?

Nhiều nhà mạng như vậy là muốn cạnh tranh chắc?

Không biết vì sao, Tống Thư Hàng lại nhớ hình ảnh các nhà mạng Telecom, Unicom, Mobile, Railcom cạnh tranh trong hiện thực.

(China Mobile, China Telecom, China Unicom và China Railcom là 4 nhà cung cấp dịch vụ viễn thông lớn nhất Trung Quốc)

[Ting ~ Thiên Đế tiếp tục truyền cho ngươi 10 giây công lực, kèm theo tin nhắn: Thông qua hóa thân bọc thép của ngươi, lúc tín hiệu tốt ta còn có thể nhận được một vài đoạn hình ảnh có liên quan đến ngươi, giống như xem phim ấy. Rất thú vị, nhưng đáng tiếc chỉ là một vài đoạn hình ảnh ngắn, tín hiệu khi có khi không, rất nhiều nội dung ta phải tự tưởng tượng ra ~~ vốn đang định nghiên cứu Thái Dương thuyền xong sẽ trả hóa thân bọc thép lại cho ngươi. Nhưng giờ ta hối hận rồi, hóa thân bọc thép đã vĩnh viễn thuộc về ta rồi nhé!]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, tim rất đau, lòng đắng ngắt, nhưng không nói nên lời.

[Ting ~ Thiên Đế tiếp tục truyền cho ngươi 10 giấy công lực, kèm theo tin nhắn: Cuối cùng, chờ ta độ kiếp xong thì chúng ta hẹn gặp nhau sớm một chút đi. Do một vài nguyên nhân, bên phía ta chuẩn bị xây dựng lại Thiên Đình. Đợi trẫm thống trị cả thiên hạ, trẫm hứa sẽ cho ngươi vinh hoa phú quý trọn đời, lần trước trẫm nói sẽ phong ngươi làm 'Bá Phi', vua không nói chơi, trẫm chắc chắn sẽ không phụ ngươi. Nên cũng đến lúc trả 'mảnh vỡ Thiên Đình' trong tay ngươi lại cho trẫm rồi đúng không?]

Nói nửa ngày, hóa ra ngươi nhắm vào 'mảnh vỡ Thiên Đình' trong tay ta à?

Tống Thư Hàng: ". . ."

Còn nữa, xin ngài phụ ta đi, ta không trách ngài đâu. . . Tình yêu của ngài nguy hiểm quá, ta chịu không có nổi.

[Ting. . .]

Đúng lúc này, một tiếng thông báo kết bạn quen thuộc lại vang lên.

[Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử thêm ngươi thành 'tiền bối', kèm theo tin nhắn: Ha ha ha, Tống tiền bối, vừa rồi đột nhiên trong lòng ta lóe lên một cái, thế là thành công kết bạn với ngươi! Ta thông minh quá đi hà.

Còn nữa, Tống tiền bối à, sáng nay ngủ dậy ta phát hiện mình đã ngưng tụ khúc tiên cốt thứ chín, tiếp theo phải chuẩn bị tấn thăng lên ngũ phẩm. May là mấy ngày trước Hoàng Sơn tiền bối tới làm khách ở Linh Điệp đảo, giờ Hoàng Sơn tiền bối đang giúp ta bố trí trận pháp độ thiên kiếp ngũ phẩm và chuẩn bị độ kiếp. Hoàng Sơn ma ma thật tốt bụng, hắn là một trong những tiền bối mà ta tôn kính nhất. Ngoài ra... Cuối cùng ta cũng sắp đuổi kịp cảnh giới của ngươi rồi đấy Tống tiền bối, ngươi phải chờ ta nhé, đừng bỏ ta lại xa quá.]

Khóe miệng Tống Thư Hàng nở một nụ cười.

Vũ Nhu Tử vẫn hoạt bát như vậy.

“Ha ha, muốn đuổi kịp cảnh giới của ta thì cô phải tăng tốc thêm mới được.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói. Tiếc là diễn đồ kim đan QR code còn chưa có chức năng chat, nên không thể trả lời Vũ Nhu Tử được.

Thân là chủ nhân của diễn đồ QR code, nhưng hắn lại không thể tìm được chức năng ‘truyền công lực’. Không thể sử dụng cách ‘nhắn tin’ của Thiên Đế để trả lời Vũ Nhu Tử.

Chắc là do ‘Thiên Đế’ nên Vũ Nhu Tử mới đột nhiên kết bạn với mình được. Dù sao Thiên Đế cũng chiếm linh quỷ của Vũ Nhu Tử, linh quỷ và Vũ Nhu Tử lại là một thể.

Ý thức của Tống Thư Hàng rời khỏi trạng thái ‘diễn đồ kim đan’.

[Lát nữa về phải kết nối với ‘mạng công đức’ để gửi hình chụp QR code cho A Thập Lục thử xem. Bạch long tỷ tỷ sau lưng A Thập Lục cũng là tồn tại tương tự như ‘ánh sáng công đức’, có lẽ cô ấy cũng có cách kết nối với mạng công đức để kết bạn với ta thì sao?]

Đang lúc suy nghĩ, giọng nói của Xích Tiêu Kiếm vang lên: “Thư Hàng, vẽ mắt xong chưa thế?”

“Ừm, xong rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Tiếp theo chỉ còn lại vẽ mắt cho bức diễn đồ ‘Bích Thủy các’ cuối cùng. Ta có lòng tin sẽ hoàn thành được nét vẽ mắt cho bức diễn đồ này!”

“Trong quá trình vẽ mắt của ngươi có chuyện gì à? Sao ta cảm thấy thỉnh thoảng lại có công lực từ nơi cực xa truyền tới người ngươi. . . Mặc dù rất yếu nhưng chất lượng công lực lại cực kỳ cao thế.” Xích Tiêu Kiếm lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Là Thiên Đế.”

“Ngươi lại cà khịa với cô ta à?” Xích Tiêu Kiếm phát điên.

Tống *Thích cà khịa với đại lão* Thư Hàng.

Một giây không cà khịa với đại lão thì toàn thân khó chịu, tranh thủ mỗi giây mỗi phút trong cuộc đời để cà khịa với đại lão.

Trong giai đoạn ‘vẽ mắt cho rồng’ quan trọng nhất của cuộc đời tu sĩ còn không quên cà khịa với đại lão từ xa?

“Làm gì có, lần này ta không cà khịa với cô ta.” Vẻ mặt Tống Thư Hàng như bị táo bón: “Nhưng ta lại mong cô ta dỗi ta, dỗi nhiều vào.”

Xích Tiêu Kiếm: ". . ."

Thằng nhóc này không cứu nổi nữa rồi, chờ chết đi, nó định sẽ cáo từ hắn trở về tìm @#%× Tiên Tử.

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng lại cúi đầu nhìn “Xích Đồng’.

Vòng đồng thánh ấn đó có thể làm một tọa độ và ấn ký.

“Quay về trước đã, ta muốn bế quan tiếp, tranh thủ hoàn thành vẽ mắt cho diễn đồ ‘Bích Thủy các’. Tính toán thời gian thì chắc hai vị Bạch tiền bối cũng sắp trở về rồi. Tới lúc đó lại dẫn bọn họ tới gặp Xích Đồng một lần.” Tống Thư Hàng nói.

. . .

. . .

Xích Long động.

Tống Thư Hàng nguyên thần trở về phân thân.

“Diễn đồ Bích Thủy các cuối cùng, chuyển cơ vẽ mắt... Ta có nên trở về hiện thế một chuyến trước không nhỉ?” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Sau khi về hiện thế, hắn có thể kết nối với thế giới hạch tâm, nhờ Sở các chủ giúp đỡ.

Hoặc liên hệ với Sở các chủ two ở thế giới Cửu U để tìm chuyển cơ cũng được.

[Ting ~]

[Trình Lâm Tiên Tử thông qua ‘chức năng đề cử bạn bè’, đề cử bạn của cô ấy là Sở các chủ two cho ngươi.]

Tống Thư Hàng: Σ(っ°Д°;)っ

Tại sao chức năng bên Trình Lâm tỷ tỷ lại nhiều như vậy chứ?

Chương 1704: Vật đổi sao dời có mãi đâu, lời chưa kịp nói lệ tuôn dài

(Trích trong bài thơ Vũ Lăng Xuân của Lý Thanh Triểu)

Tiếp đó Tống Thư Hàng lại nhận được một thông báo: [Sở các chủ two thêm ngươi làm minh hữu, kèm theo ghi chú: (Nợ ta một cái đầu).]

Tại sao cả chức năng bên Sở các chủ two cũng nhiều hơn ta thế này?

Ngay cả chức năng ghi chú khi kết bạn cũng có, thân là chủ nhân của 'diễn đồ kim đan QR code' như ta thì lại chẳng có quyền hạn gì hết.

Ta thật sự là chủ nhân của cái 'diễn đồ kim đan QR code' này ư? Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi sâu sắc.

Mặt khác, nội dung ghi chú của Sở các chủ khiến Tống Thư Hàng giật thót tim… Chẳng phải ta đã đưa một cái đầu cho Sở các chủ two rồi à, sao lại còn nợ cô ấy một cái đầu chứ? Chẳng lẽ cô ấy vẫn ngấp nghé đầu của ta ư?

Còn một điểm nữa… Sở các chủ two được chia vào cùng nhóm với vị 'ý chí lưới rồng' của thế giới Hắc Long đã đổi tên thành quả cầu béo nọ, đều được xếp vào nhóm 'minh hữu'.

Rốt cuộc cách phân nhóm này dựa theo quy luật gì đây?

[Ting, Sở các chủ two truyền cho ngươi 0,0001 giây công lực, xin chú ý kiểm tra và thu nhận.]

Sau khi tiếng thông báo vang lên, Tống Thư Hàng cảm thấy trong cơ thể có thêm một cỗ linh lực tinh khiết, có thể trực tiếp hấp thu. Sở các chủ two là hình thái cảnh giới Trường Sinh Giả hoàn chỉnh, cho nên mỗi lần cô không dám truyền quá nhiều công lực sang, sợ làm Tống Thư Hàng căng nổ.

Thấy Sở các chủ two bắt đầu truyền năng lượng, Tống Thư

Hàng lập tức đoán được cô định làm gì. Quả nhiên Sở các chủ two cũng như Thiên Đế, có chức năng 'truyền công + tin nhắn kèm theo'.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của hắn, một lúc sau, Sở các chủ two lại truyền công lực sang cho hắn, kèm theo tin nhắn: [Chàng vẫn mạnh khỏe chứ?]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Phong cách của tin nhắn này quá quỷ dị.

Sở các chủ two bị gì thế này, đầu óc bị tà năng Cửu U xâm nhập rồi à?

Ting ~~ Sở các chủ two lại truyền một chút công lực cho Tống Thư Hàng, cũng kèm theo tin nhắn: [Ngươi xem như không thấy tin nhắn bên trên cho ta.]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Ting ~ Sở các chủ two lại nhắn: [Ta nhận được tin ở chỗ cô ấy, ngươi sắp tiến hành bước vẽ mắt cho rồng lên bức diễn đồ kim đan cuối cùng đúng không. Thế thì ta hỏi ngươi một câu.]

Ting ~ Sở các chủ two: [Câu hỏi rất đơn giản. . . Nếu năm xưa, ngươi có mặt tại đó lúc Bích Thủy các bị hủy diệt thì ngươi có ra tay cứu Bích Thủy các hay không?]

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Sở tiền bối, ta và các cô khác nhau, ta không có chức năng truyền công từ xa, không thể gửi tin nhắn như các cô được.

Mấy người các cô ai cũng có nhiều chức năng hơn ta, ta cũng tuyệt vọng lắm đây này.

Trong lúc đang suy nghĩ.

Ting ~~

[Sở các chủ two gửi 'yêu cầu truyền công' cho ngươi, đề nghị ngươi truyền công lực từ xa giúp đỡ cô ấy. Có/Không?]

Còn có thể làm thế này cơ à!

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn lên trời, động tác này có thể giúp phần cổ hoạt động, đề nghị các đạo hữu ngồi trước máy tính thời gian dài làm động tác này nhiều lần mỗi ngày.

Suy nghĩ của hắn xoay chuyển, đưa tay chọn 'có'.

Sau đó, hắn truyền 1 giây công lực trở lại, kèm theo một tin nhắn: [Có.]

Không nói thêm những lời linh tinh vô nghĩa làm gì, hắn cảm thấy Sở các chủ two cũng chỉ cần câu trả lời khẳng định thế này thôi.

Đây đã đủ thể hiện thái độ chân thành nhất của hắn rồi.

Ting ~ Sở các chủ truyền công lực, kèm theo tin nhắn: [Ta cứ thấy ngươi chẳng có thành ý gì cả, trả lời ngắn như vậy khiến ta thấy ngươi đang lừa ta ấy.]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Chị hai, chị hai của em ơi!

Ta phát hiện mình quả thật không cách nào đoán được suy nghĩ trong lòng các ngài.

“Xem ra đã đến lúc thể hiện khả năng viết văn cực đỉnh của ta rồi, dù sao thì ta cũng là thí sinh được trọn điểm trong bài kiểm tra viết văn cơ mà.” Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Đợi ta viết một bài văn dài tám trăm chữ than thở khóc lóc, thấm đẫm tâm can người khác để thể hiện thành ý của mình nhé.

Ting ~ Đúng lúc này, Sở các chủ lại truyền công lực tới, kèm tin nhắn: [Có điều như thế này là đủ rồi. Ngươi đừng quên câu trả lời của mình đấy.]

Nói xong, Tống Thư Hàng cảm thấy bên cạnh mình có chấn động không gian.

Một đường hầm không gian lớn chừng lòng bàn tay xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Là Sở các chủ two trực tiếp mở cổng không gian.

Cô ấy định qua đây giúp ta vẽ mắt á?

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, đường hầm không gian đột nhiên phát ra một loạt tiếng ‘răng rắc ~’.

Một lúc sau, dưới pháp tắc đặc thù của thế giới Hắc Long, đường hầm không gian mà Sở các chủ mở bị cưỡng ép đóng lại, sau đó vỡ nát.

Thế giới Hắc Long bị ngăn cách với ‘hiện thế’.

Cho dù là ‘đường hầm không gian’ mà Trường Sinh Giả đưa tới cũng bị thế giới Hắc Long coi là hành động đột nhập, trực tiếp phá hủy.

Đường hầm không gian sụp đổ, Sở các chủ two không tới được, chỉ có một viên ‘bảo thạch’ hình giọt nước rơi ra từ đường hầm không gian, rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Chẳng lẽ đây là bảo vật Sở các chủ two đưa tới để giúp ta vẽ mắt?” Tống Thư Hàng nhặt viên bảo thạch này lên.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nằm ngang trên đầu gối Tống Thư Hàng, lười biếng nói: “Ngươi lại kiếm chuyện với vị đại lão nào đấy à?”

Vừa rồi khi Tống Thư Hàng bế quan, Xích Tiêu Kiếm cảm nhận được có khí tức của ‘Trường Sinh Giả’ thi thoảng lóe lên.

“Lần này là Sở các chủ two.” Tống Thư Hàng nhặt viên bảo thạch lên, nói: “Ta cảm thấy cô ấy vẫn đang nhòm ngó đầu của ta, sau này gặp cô ấy phải cẩn thận một chút mới được.”

Xích Tiêu Kiếm: ". . ."

Ngươi không thể đàng hoàng bế quan một thời gian được à, bế quan đúng nghĩa ấy!

Tống Thư Hàng nhặt viên bảo thạch lên, nhìn trái nhìn phải, không thấy nó có điểm nào đặc biệt cả.

“Sở các chủ two tặng bảo thạch cho ngươi à?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừm, chắc là có liên quan tới việc tìm chuyển cơ vẽ mắt cho viên tiểu kim đan cuối cùng của ta. Nhưng viên bảo thạch này có gì đặc biệt à?”

Xích Tiêu Kiếm: “Ta không nhìn ra gì cả, Tạo Hóa Tiên Tử, cô thấy sao?”

Tạo Hóa Tiên Tử chớp chớp mắt: “Tống ~ ~ a ngốc ~ ~”

Được rồi, Tạo Hóa Tiên Tử lại khôi phục nhân cách bình thường, đừng mong cô ấy có thể giúp được cái gì.

“Quả nhiên vẫn cần ‘bí pháp giám định’ ra tay mới được.” Tống Thư Hàng tháo găng tay ra, tiến vào ‘hình thái sương mù’, đặt tay lên viên bảo thạch.

[Đây là một viên bảo thạch do tình cảm sâu đậm hội tụ thành, đại biểu cho đau thương cực độ. Vật đổi sao dời có mãi đâu, lời chưa kịp nói lệ tuôn dài.]

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Hôm nay cả bí pháp giám định cũng bị lỗi chương trình à?

[Một giọt nước mắt tới từ Tống Đầu Gỗ, nằm trong trăm giọt nước mắt của cuộc đời hắn, một trong tám giọt nước mắt tương đối đặc biệt. Trong cuộc đời hắn có chín mươi hai giọt nước mắt là bị người ta đánh đến khóc, chỉ có tám giọt nước mắt này chảy ra do cảm xúc bản thân, vô cùng quý giá. Cuối cùng, giọt nước mắt quý giá này được Tống Đầu Gỗ tặng cho Sở các chủ làm quà.]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Chẳng trách ta cứ cảm thấy hôm nay bí pháp giám định có vấn đề, hóa ra vấn đề nằm ở món đồ được giám định.

Chương 1705: Gửi đau thương của ta cho ngươi

Nước mắt của Tống Đầu Gỗ, hơn nữa còn là một trong tám giọt nước mắt chảy xuống vì cảm xúc trong cuộc đời của hắn.

Tống Thư Hàng giơ viên bảo thạch này lên để quan sát thật kỹ.

“Lạ thật đấy.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Xích Tiêu Kiếm: "? ? ?"

“Lúc nhỏ ta từng nghe nói nước mắt nàng tiên cá rơi xuống có thể biến thành trân châu. Ta vẫn nghĩ nếu thật sự có nàng tiên cá, vậy chỉ cần chảy chút nước mắt là đổi được cả đống tiền, cứ dựa vào nước mắt mà sống. Nước mắt của Tống Đầu Gỗ lại có thể hóa thành bảo thạch, cái này cũng bán được không ít tiền đấy nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: ". . ."

Nó rất muốn bổ đầu của Tống Thư Hàng ra để xem dây thần kinh trong não hắn kết nối kiểu gì.

“Ngoài ra, ta thấy trong bí pháp giám định có nhắc tới chuyện Tống Đầu Gỗ đã bị người ta đánh phát khóc hết chín mươi hai lần, thế là ta cảm thấy vô cùng hả dạ. Cho dù không phải lần đầu tiên biết tin này, nhưng mỗi lần thấy thì đều thấy sướng.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

“Ngươi có thù với Tống Đầu Gỗ à?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: “Không, nhưng chính vì hắn mà ta đã bị mấy đại lão viễn cổ đánh nhầm vài lượt. Nên ta rất thích nghe tin hắn bị đại lão đánh khóc.”

Hắn giơ viên bảo thạch này lên, nhìn trái nhìn phải.

“Nước mắt của Tống Đầu Gỗ chắc là chuyển cơ để vẽ mắt rồi. Nhưng dùng kiểu gì đây?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Trong bí pháp giám định không nói phải làm sao để kích hoạt ‘bảo thạch nước mắt’ này.

Tống Thư Hàng suy nghĩ: “Chẳng lẽ phải nuốt nó à?”

Từ sau khi học được 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', phối hợp với « Kình Thôn Thuật », Tống Thư Hàng thậm chí có thể gặm cả ‘linh thú tinh’ như đồ ăn vặt, khiến hắn thấy những thứ ‘có hình dạng bảo thạch’ thì kiểu gì cũng có ý định cho vào mồm nhai.

Xích Tiêu Kiếm: “Ngươi không sợ bị tắc ruột à?”

“Có Kình Thôn Thuật rồi, chuyện tiêu hóa không thành vấn đề. Nhưng nghĩ tới chuyện đây là nước mắt của Tống Đầu Gỗ thì thôi bỏ đi vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Hay là bóp nát nó nhỉ?

Không được không được… Đây là đồ của Sở các chủ two, người ta đưa thứ này cho mình, nếu mình phá hỏng nó có khi sẽ bị Sở các chủ two truy sát mất.

“Xem ra chỉ có thể giám định lại lần nữa, để coi có manh mối gì hay không.” Tống Thư Hàng lại đặt tay lên viên bảo thạch nước mắt.

[Giám định, lần này ta cần manh mối về cách sử dụng bảo thạch nước mắt này!]

Tống Thư Hàng đọc thầm trong lòng.

Bí pháp giám định lại được kích hoạt, ‘máu tươi’ trong trạng thái sương mù phun ra ào ào, từng cơn đau dữ dội đánh thẳng vào tâm linh.

Thành công rồi, đúng là có nhiều manh mối hơn!

[Ting ~ Xin chào, số lần sử dụng ‘Ám Dạ Thời Hoàn’ trong tháng đã hết ~ ~ xin tiếp tục sử dụng vào tháng sau, hoặc nạp tiền để có thêm lần sử dụng.]

Tống Thư Hàng: ". . ."

Hắn cảm nhận được ác ý sâu sắc đến từ ‘bí pháp giám định’ của mình.

Fuck you!

Nhìn khẩu hình ta đây này, ‘Fuck ~~ you ~~’

Tống Thư Hàng thu hồi ‘trạng thái sương mù’, đeo găng tay lại, sau đó tiếp túc ấn ấn bóp bóp viên bảo thạch nước mắt để nghiên cứu.

Không thể bóp nát, không thể nuốt vào.

Vậy phải làm thế nào đây?

Sau khi suy nghĩ, trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra một ý tưởng. Hắn quyết định truyền một chút ‘linh lực’ vào trong viên bảo thạch nước mắt này theo đúng lối tư duy của của tu sĩ.

Bất kể bảo vật gì, nếu như bóp không có hiệu quả thì cứ thử truyền chút linh lực vào, chắc chắn không sai đi đâu được, linh lực vốn là thứ vạn năng như vậy đấy.

Nên Tống Thư Hàng cầm bảo thạch nước mắt đó, vận chuyển «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» truyền một luồng linh lực vào.

Bảo thạch nước mắt hấp thu linh lực và tinh thần lực của Tống Thư Hàng như miếng bọt biển.

Sau đó, một cảm giác đau khổ không từ ngữ nào miêu tả được bất ngờ dâng trào trong lòng Tống Thư Hàng.

Cái mũi Tống Thư Hàng cay cay, nước mắt bất giác rơi xuống.

Tí tách ~ tí tách ~~

Nước mắt tuôn không ngừng, rơi lên thân kiếm của Xích Tiêu Kiếm.

“Ngươi lại làm sao đấy?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngơ ra không hiểu gì, nước mắt rơi lên người nó như thế khó chịu lắm đấy biết không?

“Buồn quá đi, bỗng nhiên rất muốn khóc. Cảm thấy như điểm khóc của ta bị người ta đâm sâu vào, chỉ muốn khóc thôi.” Tống Thư Hàng nói, nước mắt tuôn lã chã như châu rơi.

Nói xong hắn lại bất ngờ òa khóc thật to như khóc gào.

Thanh âm chất đầy đau khổ.

Tạo Hóa Tiên Tử quay đầu lại, ngu người nhìn Tống Thư Hàng.

Một lát sau, cô thử vươn tay sang, vỗ lên đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Đừng, đừng vỗ ~ hu hu hu ~~”

Người đang đau khổ mà được người khác an ủi thì có khi sẽ khóc não nề hơn.

Tạo Hóa Tiên Tử càng vỗ Tống Thư Hàng thì hắn càng khóc lớn hơn, nước mắt tuôn ra ào ào, hoàn toàn không để ngừng nổi.

“Tiên tử, đừng vỗ nữa~ hu hu hu~ còn vỗ nữa thì ta sẽ không ngừng khóc được đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử nghe vậy thì khựng tay lại.

Một lát sau... Cô lại không nhịn được mà giơ tay lên xoa đầu Tống Thư Hàng: “Tống ~ đừng khóc ~ đừng khóc ~”

Trong lúc an ủi Tống Thư Hàng, cô lại vui vẻ ra mặt.

Cô càng an ủi thì Tống Thư Hàng càng khóc não nề hơn... Thế là cô lại vui hơn nữa, sau đó đổi cách khác an ủi Tống Thư Hàng. Không vỗ nữa thì đổi sang xoa.

Xích Tiêu Kiếm: ". . ."

Đường đường một đấng nam nhi mà lại khóc đến thế này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm thấy gai hết cả người.

Nó rút kiếm ra, định bay ra xa Tống Thư Hàng, tránh cho nước mắt của hắn làm ướt thân kiếm.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng đi mà ~ hu hu hu ~~ đừng đi mà.” Tống Thư Hàng khóc rống lên, hắn đưa tay nắm chặt lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, còn tiện tay cho một phát « Dưỡng Đao Thuật ».

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..."

Một lúc lâu sau, Xích Tiêu Kiếm tiền bối mới nói: “Mười phát « Dưỡng Đao Thuật », sau đó ngươi quay đầu sang chỗ khác, đừng có nhỏ nước mắt lên người ta, lỡ bị gỉ sét thì sao.”

“Hu hu hu ~ Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài làm sao mà gỉ sét được.” Tống Thư Hàng nói, nhưng hắn vẫn quay đầu sang phía khác. Đồng thời lại tiện tay làm một phát «Dưỡng Đao Thuật» cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa lòng thỏa ý, tiếp tục nằm ngang trên đầu gối Tống Thư Hàng.

Khi Tống Thư Hàng quay đầu sang bên khác khóc lóc, mặt đúng lúc hướng về phía Bạch tiền bối phân thân.

Bạch tiền bối phân thân đang ngủ ngon lành, kết quả lại bị tiếng khóc lóc của Tống Thư Hàng đánh thức, hắn mơ màng mở mắt, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó hắn thấy cảnh Tống Thư Hàng khóc lóc như mưa, Tạo Hóa Tiên Tử mỉm cười vui vẻ giơ tay an ủi Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm nằm ngang trên đầu gối Tống Thư Hàng hưởng thụ từng phát «Dưỡng Đao Thuật» liên tiếp.

Bạch tiền bối phân thân: “! ! !”

Cảnh tượng quái quỷ gì thế này, hôm nay tư thế mở mắt của ta không đúng à?

"Bạch... Bạch tiền bối, ngươi tỉnh rồi, hu hu hu ~" Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân: “...”

Ta đang gặp ác mộng ư?

Nếu là gặp ác mộng thì chỉ cần nhắm mắt lại, đổi giấc mơ khác là được.

Thế là Bạch tiền bối phân thân lại nhắm mắt lại.

“Bạch tiền bối, hu hu... Có cách nào khiến ta ngừng khóc không?” Tống Thư Hàng xin giúp đỡ từ Bạch tiền bối vạn năng.

Bạch tiền bối phân thân thở dài: “Đúng là bó tay, ngươi cứ khóc như vậy ta chẳng thể nào ngủ được.”

Hắn hất chăn ra, ném lên trên ‘Tà Liên màu đen’.

Sau đó hắn nhảy lên, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Trước hết nói cho ta nghe xem, có chuyện gì thế?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng nức nở thuật lại chuyện vừa xảy ra cho Bạch tiền bối nghe.

Bạch tiền bối phân thân nhận lấy ‘bảo thạch nước mắt’ trong tay Tống Thư Hàng, cũng thử truyền một ít linh lực vào bên trong.

Nước mắt bảo thạch sáng lên, nhưng không có bất cứ hiệu quả gì.

Bạch tiền bối trả lại viên bảo thạch cho Tống Thư Hàng.

“Hu hu hu ~~” Tống Thư Hàng khóc dữ dội hơn.

“Xem ra ngươi đã sinh ra cộng hưởng với viên ‘bảo thạch nước mắt’ này, đây hẳn là nước mắt chảy ra khi chủ nhân đau khổ tột cùng. Ngươi cộng hưởng với nó, tương đương với trải nghiệm tâm trạng đau khổ của chủ nhân nước mắt khi đó.” Bạch tiền bối phân thân suy đoán.

Tống Thư Hàng gào khóc hỏi: “Phải hóa giải kiểu gì đây?”

“Bình thường thì khóc tới khi hết cộng hưởng là được. Hoặc là, ý thức của ngươi phải cộng hưởng sâu hơn với viên bảo thạch này, nói không chừng sau khi hoàn toàn thấu hiểu nỗi đau của chủ nhân nó thì có thể kết thúc cảm giác đau khổ đó sớm hơn.” Bạch tiền bối nói.

Tạo Hóa Tiên Tử giơ tay, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tống Thư Hàng: “Đừng khóc ~~ ngoan ~~”

Tống Thư Hàng lại khóc càng to hơn, vừa khóc vừa không quên cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát «Dưỡng Đao Thuật».

Bạch tiền bối phân thân cảm thấy ba tên này hết thuốc chữa rồi.

“Để ta thử xem.” Tống Thư Hàng thu liễm tinh thần lực của bản thân, để thần thức của mình phối hợp với viên bảo thạch.

**** **** ****

[Bích Thủy Các bị người ta phá hủy rồi.]

[Ta lại không thể tới kịp lúc.]

[Khi cô ấy cần ta nhất thì ta lại không có mặt.]

Từng suy nghĩ truyền ra ngoài từ giọt nước mắt do bảo thạch biến thành, ùa vào trong lòng Tống Thư Hàng.

Xen lẫn với đau thương còn có một loại ý hận ngập trời. Đây là một trong những lần khóc lớn hiếm có trong cuộc đời Tống Đầu Gỗ, là cảm xúc đau khổ bộc phát khi hắn hay tin Bích Thủy Các bị hủy.

Người hay cười toe toét, thích tìm đường chết, nhìn như không tim không phổi như hắn, nhưng khi bộc lộ chân tình thì cảm xúc sẽ như bom nổ, không cách nào chống cự lại được.

Giá như. . .

Nếu cho hắn một cơ hội, cho dù có cách xa muôn trùng, dù có phải bò thì hắn cũng sẽ bò tới để ngăn cản tai nạn xảy ra cho Bích Thủy các.

Sau khi suy nghĩ đau thương này được cộng hưởng tới, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức sinh ra vô số linh cảm.

Đốn ngộ có liên quan tới nét vẽ mắt.

Ý thức của Tống Thư Hàng theo bản năng xuất hiện trước diễn đồ kim đan 'Bích Thủy các vô hạn'.

Hắn giơ tay ra, điểm lên nét cuối cùng.

'Điểm' này là khái niệm vô hạn thật sự.

Bên trong nó ẩn chứa vô hạn, vô số.

Dù phóng đại bao nhiêu lần, 'Bích Thủy các' trong 'điểm' này cũng sẽ tuần hoàn vô hạn, không có tận cùng.

Nét vẽ mắt vừa xong.

Kim đan hóa thành lưu ly kim đan, lấp hoáng ánh sáng màu lưu ly.

Sau khi viên kim đan này được vẽ mắt xong, bảy viên tiểu kim đan của Tống Thư Hàng đều được đã hóa thành lưu ly kim đan.

Bảy viên tiểu kim đan lần lượt sáng lên, liên kết lại, bắt đầu cộng hưởng cùng nhau.

. . .

. . .

Ý thức của Tống Thư Hàng rời khỏi không gian diễn đồ kim đan.

Không biết hắn đã ngừng khóc tự lúc nào.

Nước mắt đã khô, trên mặt chỉ còn lại vệt nước mắt.

[Gửi đau thương của ta cho ngươi, mong ngươi sẽ thích: Tống Nhất.]

Chương 1706: Nối Liền Với Nhau

Tin nhắn cuối cùng truyền ra từ trong bảo thạch nước mắt lập tức đánh tan chút cảm động trong lòng Tống Thư Hàng!

Vốn dĩ Tống Thư Hàng còn đắm chìm trong nỗi bi thương của Tống Đầu Gỗ vì Bích Thủy Các bị hủy diệt, thậm chí trong đầu còn hiện lên rất nhiều ý tưởng.

Ví dụ như đạt được sức mạnh to lớn, tuyệt đối không thể để những thứ quý giá trong lòng mình bị tổn thương... Ví dụ như tuyệt đối không để lại điều tiếc nuối gì giống như sự kiện Bích Thủy Các trong đời mình... Ví như còn có rất nhiều ý niệm chợt lóe lên mà chưa kịp định hình.

Kết quả loại cảm động và những ý niệm này tồn tại chưa được một giây đã bị đánh tan tành.

Nếu sau này có cơ hội gặp được Tống Đầu Gỗ, Tống Thư Hàng nhất định phải tặng cho hắn một bầy Đà Mã, để vạn con Đà Mã phi nước đại nguyên ngày nguyên đêm trước mắt Tống Đầu Gỗ.

“Tống~ không khóc nữa à?”

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu hỏi.

“Cảm ơn tiên tử, cảm ơn Bạch tiền bối, rốt cuộc cảm xúc bi thương cũng dừng lại.”

Tống Thư Hàng vừa lau nước mắt trên mặt vừa trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử tiếc nuối thu tay về.

“Bảy viên tiểu kim đan của ngươi đều đã lưu ly hóa, tiếp theo là tiến hành bước cuối cùng đúng không?”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Cũng đã đến lúc Tống Thư Hàng khắc họa diễn đồ kình đan bản mệnh rồi.

“Đúng vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Về mặt thời gian hẳn là kịp, ta có thể dùng hai đến ba ngày để củng cố cảnh giới trước, bước kế tiếp chính là khắc họa diễn đồ kình đan.”

Kết hợp diễn đồ Thiên Đình + nhóm Cửu Châu số 1 + các tiền bối và đạo hữu mà hắn quý trọng, dung hợp tất cả lại chính là nội dung của bức diễn đồ kình đan mà hắn sắp vẽ.

Sau khi củng cố cảnh giới, hắn sẽ dùng mấy ngày cẩn thận lập dàn ý chi tiết về bức diễn đồ kim đan sắp vẽ, sau đó tranh thủ vẽ một mạch hoàn thành luôn diễn đồ kình đan, giống như quá trình Thiên Đế khắc họa diễn đồ kim đan mà hắn đã trải qua trong lúc nhập mộng, một lần là xong.

“Qua hôm nay thì còn lại 22 ngày.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nhắc nhở.

“Không thành vấn đề, ta nghĩ chắc chắn sẽ kịp.”

Tống Thư Hàng đáp.

Có kinh nghiệm vẽ diễn đồ cho bảy viên tiểu kim đan cộng thêm trải nghiệm khắc họa diễn đồ lúc nhập mộng bám vào Thiên Đế, hắn tin mình đủ sức khắc họa diễn đồ cho kình đan bản mệnh!

Đây không phải sự tự tin mù quáng, đây là sự tự tin có cơ sở!

Xích Tiêu kiếm nằm ngang trên đầu gối Tống Thư Hàng:

“Nghiêm túc bế quan, đừng lơ là buông thả nữa.”

“Tất nhiên rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó Xích Long động lại khôi phục hình dạng như trước.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, Xích Tiêu kiếm nằm ngang trên đầu gối hắn, Tạo Hóa Tiên Tử ngồi dựa lưng vào hắn, Bạch tiền bối phân thân lại tìm một tư thế ngủ thoải mái rồi tiến vào mộng đẹp.

Hôm nay bầu không khí trong Xích Long động rất hài hòa.

…

Màn đêm buông xuống.

Lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết lại dạo qua trước Xích Long động.

Biết sao được, hắn rảnh rỗi quá mà.

Mấy ngày nay ngoài việc chiêu đãi Côn Na nữ sĩ, thỉnh thoảng lại mở một buổi tọa đàm thảo luận pháp thuật ra, hắn chẳng còn việc gì để làm nữa, mấy chuyện vặt vãnh trong bộ lạc Long Huyết cũng không cần hắn nhúng tay vào.

Lão tộc trưởng cảm thấy hắn giống như một linh vật được trưng bày trong bộ lạc Long Huyết.

“Có lẽ đã đến lúc ta phải cân nhắc về chuyện nghỉ hưu rồi.”

Lão tộc trưởng nghĩ.

Mặc dù hình như có nghỉ hưu hay không cũng chẳng khác bây giờ gì mấy.

Sau khi dạo qua trước Xích Long động, cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, Bạch tiên sinh và Tạo Hóa nữ sĩ vẫn còn ở bên trong, tinh thần lực rất dồi dào, lão tộc trưởng yên tâm đi về.

“Hệ thống tu luyện của Thư Hàng tiên sinh thật khó tin, mấy ngày không ăn uống không đi vệ sinh mà vẫn chịu được.”

Lão tộc trưởng thầm bội phục.

Hắn còn tưởng bản thân sẽ có cơ hội bắt gặp Thư Hàng tiên sinh nhàm chán lén chạy ra ngoài tìm đồ ăn hoặc là đi ra ngoài chơi, nhưng bây giờ xem ra Thư Hàng tiên sinh thật sự có thể bế quan không ăn không uống một tháng? Thậm chí là một năm?

****

Ngày hôm sau.

Bầu trời trong thế giới hắc long ửng sáng, tiếc là mặt trời nhỏ mà mọi người mong đợi vẫn không xuất hiện, có lẽ sau này cũng không xuất hiện nữa.

Trong Xích Long động.

Bảy viên tiểu kim đan của Tống Thư Hàng đang không ngừng điều chỉnh tần số cộng hưởng, dường như chúng đang tìm một tần số cộng hưởng phù hợp với tất cả.

Đến lúc này, cuối cùng tần số cộng hưởng giữa bảy viên tiểu kim đan cũng ổn định.

Sau đó bảy viên tiểu kim đan bắt đầu lên tiếng.

“Thánh thành, không bao giờ thất thủ.”

Viên tiểu kim đan thứ nhất truyền một câu nói đến Tống Thư Hàng, trên tiểu kim đan có một sợi dây nhân quả kéo dài ra, đầu cuối của sợi dây nhân quả kết nối với Bạch tiền bối bản thể.

Tống Thư Hàng lại thấy được sợi dây nhân quả nhưng khác với lần trước, lần này hắn chỉ nhìn thấy sợi dây nhân quả kéo dài ra từ trên tiểu kim đan.

…

“Thánh kiếm, kết thúc thế giới.”

Sau đó yêu đan bảy màu lên tiếng, trên người nó cũng có một sợi dây nhân quả đâm vào hư không, kết nối với Bạch tiền bối two.

…

“Thánh Nhân, không ai không dạy.”

Vị Thánh Nhân trên kim cương công đức hé miệng phát ra tiếng, sau đó cũng có một sợi dây nhân quả được sinh ra.

Sợi dây nhân quả này kéo dài ra như muốn đâm vào hư không.

Nhưng khi đâm được một nửa, sợi dây nhân quả này lại đứt đoạn.

Tống Thư Hàng:

“???”

Sợi dây nhân quả đứt đoạn có nghĩa là đối tượng kết nối ở đầu bên kia của sợi dây… chết rồi?

Chẳng lẽ đối tượng mà sợi dây nhân quả này muốn kết nối chính là… Thánh Nhân Nho gia?

Sợi dây nhân quả đứt đoạn đong đưa trong gió, không có đầu cuối.

…

“Thánh huyết, nguyền rủa vô hạn.”

Viên tiểu kim đan thứ tư hạch tâm Huyết Ma phát ra giọng nói nặng nề, trong giọng nói mang theo vô tận bi thương cùng hận ý ngập trời, loại bi và hận này lại vừa lúc khớp với cảm xúc trong giọt nước mắt của Tống Đầu Gỗ. Trên bức diễn đồ Bích Thủy Các vô hạn của hạch tâm Huyết Ma cũng có một sợi dây nhân quả dài ra.

Sợi dây nhân quả này khá quỷ dị, sau khi kéo dài đến một nửa… nó lại phân nhánh.

Sợi dây nhân quả phân thành hai nhánh, một nhánh đâm vào trong hư không kết nối với Sở các chủ two. Một nhánh khác lại quay ngược trở về đâm vào bên cạnh Tống Thư Hàng, kết nối với Sở các chủ trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

…

“Thánh hạch, hủy diệt chi tinh.”

Trên lò phản ứng hạch tâm máy móc cũng có một giọng nói vang lên, đây là giọng nói thuộc về hóa thân bọc thép số Bá Bá của Tống Thư Hàng.

Sau đó trên diễn đồ kim đan truyện tranh bốn ô sáng tạo và hủy diệt chi tinh cũng có một sợi dây nhân quả kéo dài ra.

“Đối tượng kết nối của sợi dây nhân quả sinh ra từ lò phản ứng hạt nhân là Đậu Đậu, thiếu nữ người máy tóc vàng hay là vị công chúa Tinh quốc thần bí kia đây?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Ngay lúc hắn nghĩ như vậy, một sợi dây nhân quả nửa đen nửa vàng kéo dài ra, thoạt nhìn sợi dây nhân quả này giống như một tổ hợp do hai sợi dây xoắn lại với nhau tạo thành.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên dự cảm không ổn.

Dây nhân quả màu đen tượng trưng cho kẻ địch, màu vàng tượng trưng cho đạo hữu. Nếu là nửa đen nửa vàng… có nghĩa ngoài mặt là bạn nhưng trong bóng tối lại âm thầm đâm ta một dao?

Sau đó sợi dây nhân quả này kết nối với Thiên Đế.

Tống Thư Hàng:

“…”

Đây là kết quả hắn không muốn nhất.

Lẽ nào do mặt trời nhỏ bị Thiên Đế mang đi nghiên cứu nên sợi dây nhân quả này mới kết nối với cô ta ư?

Rốt cuộc nguyên lý kết nối của sợi dây nhân quả là gì vậy?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, sợi dây nhân quả kết nối với Thiên Đế lại xảy ra biến hóa. Sợi dây nhân quả xuyên qua Thiên Đế, sau đó tiếp tục kéo dài đâm vào trong hư không.

Nhưng rốt cuộc một đầu khác nối liền với ai thì Tống Thư Hàng hoàn toàn không cảm ứng được.

Lẽ nào là công chúa Tinh quốc?

Chương 1707: Lần Này Bế Quan Khá Lâu

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần lực, muốn đi thăm dò thử rốt cuộc sợi dây nhân quả kia nối liền với ai nhưng không thu hoạch được gì, Thiên Đế chắn trước mặt hắn vững như núi, mọi thăm dò đều dừng bước trước Thiên Đế.

Hơn nữa khi Tống Thư Hàng cố thăm dò thêm, dường như Thiên Đế bên kia lại cảm ứng được.

Tống Thư Hàng vội chấm dứt ý niệm tiếp tục thăm dò.

Thiên Đế là đối tượng mà bây giờ hắn không chọc vào nổi.

Không chọc nổi nên chỉ có thể tránh.

...

“Thánh tế, chư thiên vạn giới.”

Lúc này trên viên tiểu kim đan thần huyết Cổ Vu vang lên một giọng nói, tiếp đó diễn đồ kim đan QR code trên đó chớp lóe liên hồi.

Bên trên nó có rất nhiều sợi dây nhân quả kéo dài ra, số lượng vừa đúng với số ‘bạn tốt’ mà Tống Thư Hàng đã thêm từ trước đến giờ.

Tống Thư Hàng:

“Chư thiên vạn giới? Mấy chữ này... chẳng lẽ thật sự muốn ta bước đi trên con đường kết bạn với tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới, ra ngoài nhờ bạn bè, người trong chư thiên vạn giới đều là bạn của ta, sau đó tung hoành thiên hạ?”

Mấy viên tiểu kim đan trước đa số chỉ sinh ra một sợi dây nhân quả, cùng lắm là phân nhánh hoặc xoắn lại thành một.

Mà QR code trên tiểu kim đan thần huyết Cổ Vu lại sinh ra một đống dây nhân quả.

Khi đám dây nhân quả này mới vừa chui ra khỏi thân thể Tống Thư Hàng, muốn phân tán ra thì đột nhiên trong hư không như có một đôi tay nhỏ vô hình bắt chúng lại.

Cả đám dây nhân quả rời bị cưỡng chế xoắn thành một sợi.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Đây là biến hóa quỷ dị gì vậy?

Đám dây nhân quả bị xoắn thành một sợi to, chui thẳng về một hướng.

Cuối cùng trong một thế giới tối tăm u ám, sợi dây nhân quả đã kết nối được với mục tiêu.

Ở nơi đó có một vị nữ quan mặc đạo bào rộng ngồi xếp bằng, hai tay chống cằm, bị dây nhân quả đâm trúng.

“Ơ? Ai đâm ta đấy?”

Nữ quan kêu lên, cô lập tức ngồi thẳng lưng bày ra dáng vẻ uy nghiêm, song chẳng biết tại sao đạo quan trên đỉnh đầu lại nghiêng lệch xiêu vẹo.

Mặc dù không thấy rõ mặt nhưng Tống Thư Hàng đã đoán ra thân phận của nữ quan này.

Người này chính là vị Trình Lâm Tiên Tử cứ khăng khăng rằng mình đã chết kia.

Lần này xem cô còn ngụy biện thế nào nữa!

“Chết rồi cũng không để cho người ta yên nghỉ nữa à?”

Trình Lâm Tiên Tử nói, cô cúi đầu nhìn chằm chằm sợi dây nhân quả trên người mình rồi tóm chặt lấy.

Cô thấy được sợi dây nhân quả hơn nữa còn có thể tiếp xúc với nó.

“Biến đi!”

Trình Lâm Tiên Tử quát.

Sau đó cô cầm lấy sợi dây nhân quả vứt phăng đi.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Một hành động khiến người ta không thở nổi.

Tiên tử cô đang làm gì vậy?Cô vứt bỏ mối ràng buộc giữa chúng ta đấy à?

Muốn tuyệt giao đúng không?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, sợi dây nhân quả thô to kia bỗng uốn éo như rắn rồi bay về một hướng khác.

Sợi dây nhân quả đâm vào hư không.

Một lúc lâu sau nó chui ra khỏi hư không, đâm lên người một vị đại lão.

Trong vùng hư không này có một cây cột to.

Trên cây cột có một con chân long to quấn vòng quanh, nhìn cứ như một cây cột được chạm nổi.

Nhưng con chân long này khác với chân long bình thường, nó chỉ có một chân.

Là Rồng Đốm two!

“Ui, ai đâm ta đấy!!!”

Phản ứng của Rồng Đốm two giống hệt Trình Lâm Tiên Tử.

Một lúc lâu sau nó cúi đầu nhìn sợi dây nhân quả trên người mình.

“À, là ngươi đấy à, Tống Thư Hàng tiểu hữu có ngoại hình không được đẹp lắm.”

Rồng Đốm two nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hóa ra trong ấn tượng của đại lão Rồng Đốm, ta là một người ‘có ngoại hình không được đẹp’ ư?

“Tìm được Trình Lâm nhà ta chưa? Nhắn cho cô ấy có rảnh thì về nhà sớm đi, đừng cứ rong chơi ở bên ngoài mãi thế.”

Rồng Đốm two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thật ra sợi dây nhân quả này là do Trình Lâm Tiên Tử nhà ngài ném đến chỗ ngài đấy, cô ấy không hề muốn về nhà... Ngoài ra cô ấy còn nói mình chết rồi.

“Chẳng phải cô ấy vẫn luôn ở trạng thái ‘chết’ sao? Lần sau gặp lại, nhắn cô ấy trở về tìm ta, có chuyện thật, gấp lắm đấy.”

Rồng Đốm two nói.

Dứt lời, hình ảnh của Rồng Đốm two tối đi.

Trình Lâm Tiên Tử vẫn luôn ở trạng thái ‘chết’ ư?

…

Cuối cùng, viên tiểu kim đan thứ bảy là Phách Long sáng lên.

“Thánh long, lưới rồng triệu hoán!”

Diễn đồ kim đan thế giới được kết nối trên Cổ U Long Phách sáng lên, mạng công đức như thông qua Cổ U Long Phách tiến hành kết nối với lưới rồng.

Lời thoại của bảy viên tiểu kim đan ngắn gọn súc tích, làm người nghe rất thoải mái.

“Không biết sợi dây nhân quả trên Cổ U Long Phách sẽ kết nối với người nào đây?”

Tống Thư Hàng tò mò nghĩ.

Cật Qua tiền bối?

Hoặc là người tạo ra mạng công đức?

Hay là… lưới rồng?

Đáp án là đối tượng cuối cùng.

Một sợi dây nhân quả màu vàng kéo dài ra kết nối với Côn Na nữ sĩ, nhưng Côn Na nữ sĩ cũng không phải điểm cuối. Lần này tương tự như tình huống xảy ra trên người Thiên Đế lúc nãy, sợi dây nhân quả xuyên qua Côn Na nữ sĩ, kết nối với một người đại diện sau lưng cô.

Ở khu vực vô số tiếp điểm lưới rồng, một vị Côn Na nữ sĩ da đen mắt rồng lẳng lặng ở trong tiếp điểm lưới rồng.

Sợi dây nhân quả kết nối với Côn Na mắt rồng.

“Ta không phải Côn Na mắt rồng.”

Ý chí lưới rồng nhắc nhở:

“Hãy gọi ta là quả cầu béo.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Bảy viên tiểu kim đan kết nối với các đối tượng là Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two, Thánh Nhân Nho gia có lẽ đã chết, Sở các chủ + Sở các chủ two, Thiên Đế + nhân vật bí ẩn, Trình Lâm và Rồng Đốm two, ý chí lưới rồng tên là quả cầu béo.

Hầu như toàn bộ đùi vàng siêu to mà Tống Thư Hàng quen biết đều bị kéo vào.

Ngoài mấy vị kể trên, bạn cảnh giới Trường Sinh Giả mà Tống Thư Hàng quen biết cũng chỉ còn lại Bắc Phương Đại Đế, bạch long tỷ tỷ, Xích Tiêu Tử tiền bối cùng với Vân Tước Tử tiền bối hiện chỉ tính là một nửa.

…

Biến hóa trên bảy viên lưu ly kim đan kết thúc.

Chúng vẫn giữ một tần số cộng hưởng nhất định với nhau nhưng lại không tiến hành bước biến hóa tiếp theo.

Tống Thư Hàng giữ nguyên tư thế đả tọa, tiến vào trạng thái nội thị, nhìn chằm chằm vào bảy viên tiểu kim đan.

Hắn còn đang mong đợi không biết bảy viên tiểu kim đan có diễn biến ra chức năng ‘vẽ thay chủ’, vẽ ra diễn đồ kình đan bản mệnh thay hắn hay không?

Nhưng nhìn hoài nhìn mãi chừng mười phút, cuối cùng Tống Thư Hàng bỏ cuộc.

Tiểu kim đan không có chức năng này.

Sau khi thu thập đủ bảy viên tiểu kim đan cũng không thể triệu hồi rồng thần.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt ra.

Xích Tiêu kiếm:

“Lại gì nữa thế?”

“Dị biến trên lưu ly kim đan đã kết thúc, vốn dĩ ta còn đang mong đợi chúng dị biến thêm một bước nữa nhưng kết quả lại chẳng có gì cả.”

Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, lần này ta bế quan bao lâu?”

“Bây giờ là buổi trưa ngày thứ chín kể từ lúc ngươi bế quan, miễn cưỡng tính là bế quan một ngày một đêm.”

Xích Tiêu kiếm đáp.

“Ơ? Ngắn vậy à, ta còn tưởng mình bế quan lâu lắm rồi ấy chứ.”

Tống Thư Hàng gãi đầu:

“Nhưng đối với ta, nhiêu đây thời gian cũng coi như bế quan khá lâu rồi, cả ngày luôn.”

Xích Tiêu kiếm:

“…”

Một ngày một đêm mà gọi là bế quan cái gì, thế này thì có khác gì với tu luyện thường ngày đâu chứ? Rốt cuộc ngươi có hiểu hai chữ ‘bế quan’ này nghĩa là gì không vậy?

“Còn 21 ngày.”

Tống Thư Hàng duỗi người:

“Tiếp tục điều chỉnh trạng thái, ngày mai ta bắt đầu khắc họa diễn đồ kình… kình…”

“Lại sao nữa?”

Xích Tiêu kiếm hỏi.

“Hình như thiên kiếp ngũ tấn lục của ta sắp đến rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng vấn đề là hắn còn chưa bắt đầu vẽ diễn đồ kình đan!

Chương 1708: Hello, Ta Về Rồi Đây

Tuy nói tiểu kim đan cũng là kim đan, sau khi tiểu kim đan hóa thành lưu ly kim đan, theo lý thuyết tu sĩ sẽ tiến vào trạng thái chuẩn bị độ kiếp. Thế nhưng trên kình đan bản mệnh vẫn trống rỗng chưa có gì, sau khi hắn độ kiếp thì kình đan bản mệnh phải làm sao đây?

Nó có tiến hóa nữa không?

Kình đan không có diễn đồ thì không thể hóa thành linh hồ sau khi độ kiếp.

Đến lúc đó cảnh giới của Tống Thư Hàng được tính là mấy phẩm đây?

Quan trọng hơn là nhỡ đâu bây giờ độ kiếp xong rồi kình đan bản mệnh còn có thể khắc họa diễn đồ kim đan, chờ sau khi nó tiến hóa thành lưu ly kim đan thì Tống Thư Hàng lại độ kiếp lần nữa, lúc đó phải độ thiên kiếp mấy phẩm?

“Thu liễm khí tức, trước hết hãy áp chế dao động linh lực trong cơ thể, sau đó kéo dài thời gian độ thiên kiếp.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nói:

“Tốt nhất là chờ đến khi kình đan bản mệnh của ngươi cũng hóa thành lưu ly kim đan rồi hãy độ kiếp.”

“Kéo bằng cách nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm tiền bối trả lời:

“Truyền công đi, trước đó chẳng phải ngươi đã thu Xích Đồng làm đệ tử sao? Lát nữa truyền chút công lực cho nó đi. Thật ra truyền công cũng chẳng có gì đáng sợ, đặc biệt cảnh giới nhất phẩm là giai đoạn truyền công thích hợp nhất... Dù sao lên nhị phẩm cũng không cần độ thiên kiếp, truyền công an toàn đáng tin, một hơi có thể đưa nó vào nhị phẩm. Chỉ cần sau này chú ý dẫn dắt đạo tâm của nó thì cũng không cần phải sợ căn cơ của nó bất ổn.”

Cuối cùng vẫn phải đi lên con đường ‘Tống *Thiên Nhai Tử* Thư Hàng’ không lối về ư?

Tạo Hóa Tiên Tử ở phía sau vỗ nhẹ lên ngươi Tống Thư Hàng:

“Tống~ đừng khóc ~ “

“Ta có khóc đâu tiên tử.”

Tống Thư Hàng đáp.

Sao ta cứ có cảm giác cô đang mong ta khóc thế hả?

Trên không trung, Bạch tiền bối phân thân dụi mắt tỉnh giấc. Sau khi thấy trạng thái của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối phân thân xoay người đáp xuống, đưa tay điểm lên người Tống Thư Hàng, trấn áp linh lực đang rục rịch trong cơ thể hắn.

“Ta mới ngủ có một lúc mà ngươi đã sắp độ kiếp rồi à?”

Bạch tiền bối phân thân khổ não nói.

“Bạch tiền bối, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, kình đan bản mệnh của ta còn chưa hoàn thành diễn đồ đây này.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân:

“Vậy bây giờ ngươi định làm gì đây?”

“Ta sẽ liên hệ với Côn Na nữ sĩ.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nói:

“Nếu được, ta vẫn muốn kéo bản thể ra khỏi thiên kiếp bát tấn cửu trước đã.”

Tiểu Âm Trúc vẫn đang ở trong không gian thiên kiếp, ngoài ra còn có thêm số hamster. Hai người bọn họ ở trong không gian độ kiếp càng lâu sẽ càng nguy hiểm.

Hơn nữa bản thể của hắn ở trong không gian thiên kiếp cũng ảnh hưởng Cật Qua Thánh Quân độ kiếp.

Vậy nên tranh thủ kéo bản thể, tiểu Âm Trúc cùng với số hamster ra ngoài trước rồi nói sau.

Tống Thư Hàng không hề sợ thiên kiếp ngũ tấn lục.

Chỉ cần không biến dị...

Ui chao bậy rồi! Đại cát đại lợi, Bạch tiền bối phù hộ.

“Đến lúc xuất quan rồi.”

Tống Thư Hàng đột nhiên thở dài nói:

“Trước sau tính ra ta cũng đã bế quan chín ngày, đây đúng là một kỷ lục trong đời ta.”

Thân kiếm của Xích Tiêu kiếm tiền bối không nhịn được khẽ run lên, đột nhiên rất muốn bay lên đâm eo Tống Thư Hàng.

“Ting~ Đồng minh Côn Na nữ sĩ của ngươi đã offline.”

“Ting~ Đồng minh quả cầu béo của ngươi đã online.”

“Tít tít~ đồng minh quả cầu béo truyền hai giây sức mạnh, xin hãy chú ý kiểm tra và nhận.

Tái bút: Thư Hàng tiên sinh, bên ngươi có dao động, ngươi sắp độ thiên kiếp ngũ tấn lục à?”

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy.”

Nhưng hắn không có mục hồi đáp, không thể trả lời Côn Na mắt rồng được.

Lúc này ý chí lưới rồng có tên quả cầu béo lại truyền chút sức mạnh cho Tống Thư Hàng, còn kèm theo lời nhắn:

“Ta đến ngay đây, hãy mở trận pháp phòng ngự chỗ ngươi bế quan ra đi.”

****

Một lát sau.

Côn Na nữ sĩ mắt rồng đã đến bên ngoài Xích Long động.

Bạch tiền bối phân thân mở kết giới phòng ngự để cô đi vào.

Sau khi Côn Na nữ sĩ đi vào, Bạch tiền bối phân thân lập tức thu hồi bộ dạng lười biếng, hắn hiếu kỳ đánh giá đối phương, trong mắt tràn đầy hứng thú.

Côn Na nữ sĩ mắt rồng:

“Thư Hàng tiên sinh, hiện giờ ngươi đã chuẩn bị tốt hết chưa? Có cần ta hoán đổi bản thể với phân thân của ngươi không?”

“Phải làm gì đây?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Hiện giờ bản thể của ngươi còn đang ở trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu, duy trì chế độ người khổng lồ kim loại. Ta sẽ trao một phần quyền hạn lưới rồng cho ngươi, thông qua phần quyền hạn này trung chuyển, ý thức trên phân thân và bản thể của ngươi có thể duy trì đồng bộ. Đến lúc đó chính bản thể và những người ngươi muốn mang ra khỏi thế giới thiên kiếp phải chuẩn bị sẵn sàng. Tiếp theo phân thân của ngươi có thể tiến vào chế độ độ kiếp. Ngay khi chế độ độ kiếp mở ra, ta sẽ kéo bản thể của ngươi ra khỏi thế giới thiên kiếp bát tấn cửu, lại nhét phân thân của ngươi vào. Cơ hội chỉ có một chớp mắt thôi, ngươi phải phối hợp nghiêm túc với ta."

Côn Na nữ sĩ mắt rồng trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu:

"Ta hiểu rồi!"

Nói chung là phân thân lại phải gánh tội thay nữa rồi.

Trong nháy mắt ngay khi bản thể, tiểu Âm Trúc và số hamster được kéo ra khỏi thế giới thiên kiếp, phân thân sẽ bị nhét vào trong thế giới thiên kiếp.

Đến lúc đó có thể phân thân sẽ anh dũng hy sinh.

"Ngay cả chuyện ảnh hưởng đến thế giới thiên kiếp mà quyền hạn lưới rồng cũng làm được à?"

Bạch tiền bối phân thân tò mò hỏi.

"Có thể làm được ở một mức độ nhất định... Mặc dù lưới rồng không đáng là gì so với Thiên Đạo bên các ngươi, nhưng lại có một số quyền hạn."

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nghiêm túc trả lời.

"Nên chọn địa điểm độ kiếp ở đâu đây?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Tốt nhất là nên chọn một nơi trong thế giới hắc long, như vậy đến lúc đó ta có thể thông qua quyền hạn trợ giúp ngươi một chút."

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nói.

...

Nhóm người Tống Thư Hàng đi theo Côn Na nữ sĩ mắt rồng đến một thảo nguyên rộng lớn cạnh bìa rừng Dadma.

"Nơi này rất thích hợp để độ kiếp... À mà Thư Hàng này, thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh đã kết thúc chưa?"

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Qua thời gian bế quan cộng thêm thời gian chịu đựng thiên kiếp bát tấn cửu, thời gian chờ của đồng vàng hồi sinh đã kết thúc.

“Vậy thì tốt, nếu thiên kiếp ngũ tấn lục của ngươi có vấn đề thì ta có thể ra tay tiễn ngươi tiến vào giai đoạn hồi sinh trước để tránh né thiên kiếp.”

Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói.

Tống Thư Hàng lập tức hoảng lên.

Bạch tiền bối đã nói như vậy, thiên kiếp ngũ tấn lục của hắn… tiêu chắc rồi!

“Chuẩn bị xong chưa?”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Chuẩn bị xong rồi, Côn Na nữ sĩ.”

“Hãy gọi ta là quả cầu béo.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng đưa tay về phía Tống Thư Hàng:

“Nắm tay.”

Bàn tay to của Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Côn Na nữ sĩ.

“Mở một phần quyền hạn lưới rồng.”

Chỉ trong chốc lát, Tống Thư Hàng cảm nhận được dường như ý thức của bản thân đang mở rộng vô hạn, phủ khắp thế giới hắc long.

Nhưng trong lưới rồng khổng lồ có hai khu vực giống như hố đen, ý thức của Tống Thư Hàng không cách nào tiếp xúc được. Trong đó có một nơi mơ hồ toát ra khí tức của Côn Na nữ sĩ mắt rồng.

Khí tức trong hố đen còn lại cũng rất quỷ dị, không giống sức mạnh thuộc về hệ thống tu luyện của thế giới hắc long, ngược lại khá giống với sức mạnh của tu sĩ.

“Hãy dẫn thiên kiếp xuống, cơ hội chỉ có trong nháy mắt thôi.”

Côn Na nữ sĩ nói.

Tống Thư Hàng phân thân làm theo, linh lực trong bảy viên tiểu kim đan bùng nổ.

Xích Tiêu kiếm, Tạo Hóa Tiên Tử và Bạch tiền bối phân thân đều tránh xa Tống Thư Hàng để lát nữa không bị cuốn vào trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu.

Trên bầu trời, kiếp vân bắt đầu ngưng tụ, là thiên kiếp thuộc về Tống Thư Hàng.

“Chính là lúc này!”

Côn Na nữ sĩ nói.

“Đã sẵn sàng!”

Tống Thư Hàng hô.

Ngay sau đó hắn cảm thấy cả người nóng lên, ý thức mơ hồ kết nối với bản thể trong thế giới thiên kiếp.

Đến rồi, chính là cảm giác này.

Xoẹt~

Tiếp đó sau lưng Tống Thư Hàng xuất hiện một bóng người.

Nhưng không phải bản thể của hắn.

“Hello Thư Hàng, bọn ta về rồi đây.”

Giọng nói từ tốn của Bạch tiền bối vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Chương 1709: Thư Hàng Tiên Sinh, Ngươi Có Bằng Lòng Tin Tưởng Ta Không?

Tống Thư Hàng lập tức xoay đầu lại, vừa lúc thấy được Bạch tiền bối tuấn mỹ vô song đang mỉm cười bước ra khỏi đường hầm không gian.

"Nhìn trời, sao Bạch tiền bối ngài lại đến đây? Mau, mau tránh xa ta ra!"

Tống Thư Hàng vội kêu lên.

Bây giờ hắn là phân thân, mà phân thân lại sắp phải đi vào thế giới thiên kiếp bát tấn cửu chịu tội thay.

Lúc này Bạch tiền bối lại hiện xuất hiện bên cạnh hắn, nếu không may bị phân thân của hắn mang vào trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu luôn thì toi đời.

"Quái thật, với vận khí của Bạch tiền bối, cho đến nay đều là gặp dữ hóa lành, đại khí vận che chở, thậm chí có thuộc tính tự động tránh tai, sao hôm nay ngài ấy lại xuất hiện sau lưng phân thân của ta thế này?"

"Hửm? Ngươi đang độ kiếp à?"

Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Lời vừa dứt, Tống Thư Hàng phân thân và Bạch tiền bối đã bị một loại sức mạnh vô hình bao phủ.

Thân thể hai người giống như bị hố đen hút vào, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

"Tống~ tiêu đời~"

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

"Bản thể!"

Bạch tiền bối phân thân trợn tròn mắt.

Biến cố này xảy ra bất ngờ quá đó nha!

Xích Tiêu kiếm xoay chuôi kiếm 'nhìn' Côn Na nữ sĩ:

“Côn Na nữ sĩ, Bạch đạo hữu và phân thân của Tống Thư Hàng đều bị ném vào trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu, có cách nào kéo Tống Thư Hàng ra trước không?”

“Hãy gọi ta là quả cầu béo, cảm ơn.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng bình tĩnh đáp:

“Không có quyền hạn, bó tay, kéo không nổi.”

Bạch tiền bối phân thân:

“...”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

“Đối với bản thể, nói không chừng bị cuốn vào thiên kiếp bát tấn cửu lại là một chuyện rất vui vẻ ấy chứ?”

Bạch tiền bối phân thân thầm nói.

****

Cùng lúc đó, trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu.

Tống Thư Hàng bản thể lại chào từ biệt Cật Qua tiền bối:

“Cật Qua tiền bối, lần này ta sắp rời khỏi đây thật rồi!”

Ở một bên khác của thiên kiếp lẩu uyên ương, Cật Qua Thánh Quân bện ra mạng lưới công đức khổng lồ, thoải mái chống lại từng đợt thiên kiếp cửu phẩm.

Chỉ cần không phải thiên kiếp biến dị, thiên kiếp bát tấn cửu bình thường không quá khó vượt qua đối với Cật Qua Thánh Quân.

Nghe thấy Tống Thư Hàng chào từ biệt, Cật Qua Thánh Quân lo lắng nói:

“Bá Tống tiểu hữu, lần này sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa đấy chứ? Thật ra ta cảm thấy bây giờ ta đã thích ứng với cường độ của thiên kiếp rồi, ta chỉ cần cắn răng chống đỡ hẳn là vẫn đủ sức chịu đựng uy lực thiên kiếp mạnh gấp đôi. Hay là ngươi đừng đi qua đi lại nữa, cứ ở lại với ta đi, khi nào ngươi không chịu nổi thì ta sẽ qua đó đỡ thiên kiếp thay ngươi nhé?”

Cật Qua Thánh Quân cảm thấy Bá Tống tiểu hữu rất biết tự hành xác.

Hai người là bạn tốt, hắn lo Bá Tống tiểu hữu tự hành xác qua mức sẽ mất luôn cả mạng nhỏ.

Cứ thận trọng mà làm thì tốt hơn.

“Ta phải đi ra ngoài, nếu không ra sẽ rắc rối hơn nữa. Ở bên ngoài phân thân của ta đã dẫn thiên kiếp ngũ tấn lục xuống, nếu ta không hoán đổi đi ra, lát nữa phân thân bị nhét vào thế giới thiên kiếp sợ rằng sẽ làm uy lực của thiên kiếp bây giờ tăng mạnh. Vả lại số hamster và tiểu Âm Trúc sắp không chịu nổi rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ số hamster còn đang ở trong bụng hắn, hắn vẫn duy trì chế độ hóa sương mù, phòng ngừa số hamster bị thiên kiếp đả thương.

Ở bên cạnh, trạng thái của tiểu Âm Trúc khá kỳ lạ.

Cô cứ ở trạng thái ‘ngủ đông’ mãi không tỉnh dậy.

Hôm nay thân thể của tiểu Âm Trúc ngày càng yếu ớt. Mặc dù có người khổng lồ hủy diệt do tổ hợp pháp khí tam thập tam thú biến thành bảo vệ, nhưng vẫn có từng tia khí tức thiên kiếp cửu phẩm lọt vào, đả thương một người chỉ có cảnh giới tứ phẩm như cô.

“Vậy... chúc ngươi thuận lợi.”

Cật Qua Thánh Quân nói.

Mong rằng Bá Tống tiểu hữu không gặp sự cố bất ngờ gì nữa.

“Cật Qua tiền bối, hẹn gặp lại vào 985 ngày sau!”

Tống Thư Hàng chào tạm biệt.

Trong lúc nói chuyện, thông qua quyền hạn lưới rồng, bản thể của hắn + số hamster + tiểu Âm Trúc + tổ hợp pháp khí tam thập tam thú + mỹ nhân rắn công đức, tất cả đều bị một luồng sức mạnh vô hình bao phủ.

“Đến rồi đến rồi, lần này cảm giác đúng rồi.”

Trên mặt Tống Thư Hàng lộ ra ý cười.

Sau đó hắn cảm nhận được thân thể bị kéo dài ra như mì sợi, kéo ra khỏi thế giới thiên kiếp bát tấn cửu.

Đồng thời phân thân của hắn bị kéo vào để thay thế.

Bản thể và phân thân đều bị kéo dài như mì sợi, sau đó hai người lướt sát vai nhau trong nơi giáp ranh giữa thế giới thiên kiếp bát tấn cửu và thế giới hắc long.

“Vả vả rồi, phân thân.”

Ngay lúc lướt qua nhau, Tống Thư Hàng im lặng truyền một ý niệm cho phân thân.

Do bị thế giới thiên kiếp ngăn cách, bản thể và phân thân của Tống Thư Hàng không thể duy trì trạng thái cộng hưởng giác quan, ở một mức độ nào đó xem như biến thành hai cá thể khác nhau.

Mà đúng lúc này, phân thân cũng truyền một ý niệm cho bản thể:

“A a a, bản thể, nguy rồi, Bạch tiền bối cũng bị kéo vào cùng ta đấy!”

Tống Thư Hàng bản thể: Σ(つ°Д°;)つ

“Bạch tiền bối!!!”

Bản thể vội la to.

“Ha ha, ta bị kéo vào rồi~~ Gặp lại sau.”

Ý niệm của Bạch tiền bối truyền đến.

Chớp mắt Tống Thư Hàng và phân thân đã hoàn thành bước hoán đổi, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Lại một chớp mắt...

Tống Thư Hàng bản thể điều khiển người khổng lồ hủy diệt chui ra không gian, xuất hiện trong thế giới hắc long.

Ầm~ người khổng lồ hủy diệt đáp xuống đất, thân thể hơi cúi, hai tay thòng xuống.

“Nguy rồi, Bạch tiền bối bị cuốn vào thiên kiếp bát tấn cửu rồi.”

Tống Thư Hàng hét lớn.

Xích Tiêu kiếm:

“Ừ, bọn ta đều thấy được.”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Tống~~ Đừng khóc.”

“Trước hết đừng để ý đến bản thể của ta, có thể trong tiềm thức hắn cũng muốn tiến vào thế giới thiên kiếp bát tấn cửu để chơi đấy, bây giờ ngươi hãy tập trung vào thiên kiếp của ngươi đi, đừng để lật thuyền trong mương.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Bạch tiền bối phân thân thật bình tĩnh... hình như phân thân nào của Bạch tiền bối cũng mang thuộc tính ‘gài hàng bản thế’ thì phải?

Ầm ầm, một tiếng sấm rền vang lên.

Kiếp vân ngũ tấn lục giăng kín bầu trời, uy lực của thiên kiếp không ngừng tăng lên bởi đối tượng độ kiếp có đến ba người là Tống Thư Hàng, số hamster và Lý Âm Trúc.

Tống Thư Hàng đưa tay moi số hamster ra khỏi thân thể sương mù, sau đó khôi phục nguyên trạng.

“Nếu chỉ có ba người chúng ta thì uy lực của thiên kiếp sẽ tăng lên đến thất phẩm là cùng, có thể vượt qua.”

Tống Thư Hàng tự tin nói.

Hắn là thanh niên đã chống đỡ thiên kiếp bát tấn cửu gần mười lăm ngày... Mặc dù là mượn ngoại lực mở tool hack.

Thân thể số hamster run lên:

“Tiếc cho kế hoạch của chủ nhân ta.”

Bạch tiền bối two vẫn luôn muốn mang số hamster vào không gian ma kiếp, để khi nó độ thiên kiếp tứ tấn ngũ sẽ ngưng tụ ra ma ấn, bây giờ xem ra kế hoạch này không thực hiện được rồi.

“Lúc này đừng quan tâm đến kế hoạch gì nữa.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thiên kiếp:

“Vượt qua thiên kiếp này trước đã rồi nói sau.”

Cuối cùng đã ra khỏi thế giới thiên kiếp bát tấn cửu chết tiệt, Tống Thư Hàng cảm thấy cả người như sống lại.

“Đến rồi.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nói khẽ.

Ầm~~

Trên khung trung đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ rung trời, ngay sau đó đợt thiên kiếp thứ nhất mang tính thăm dò giáng xuống.

Uy lực... còn nhỏ hơn Tống Thư Hàng tưởng tượng rất nhiều.

Thế giới hắc long không có thiên kiếp dạng này, kiếp của thế giới hắc long đều là kiếp nạn về mặt tinh thần.

Lúc này thiên kiếp ngũ tấn lục của Tống Thư Hàng là bị dẫn từ hiện thế đến, xuyên qua thế giới hắc long rồi mới đánh xuống

người Tống Thư Hàng.

Hay nói cách khác thiên kiếp ngũ tấn lục này đang tác chiến xuyên thế giới, vậy nên tiêu hao là khó tránh khỏi, tất nhiên uy lực sẽ giảm xuống một chút.

“Đến lúc rồi.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng bình tĩnh nói, sau đó cô giơ hai ngón trỏ ra bắt đầu vẫy nhẹ, giống như một nhạc trưởng đang chỉ huy dàn nhạc.

Khi cô vẫy tay, sức mạnh của lưới rồng trong trời đất được điều động đến.

Hiện thế, thế giới hắc long, thế giới thiên kiếp, ba thế giới khác nhau lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm bắt đầu kết nối với nhau.

Sau đó có hai loại thiên kiếp khóa Tống Thư Hàng làm mục tiêu.

Một loại là thiên kiếp ngũ tấn lục, một loại khác là thiên kiếp trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu. Mà dường như sức mạnh của loại thiên kiếp thứ hai có thể bị kéo đến bất cứ lúc nào.

Xoẹt!

Một luồng kiếm quang lướt qua, Xích Tiêu kiếm kề ngay cổ Côn Na nữ sĩ mắt rồng:

“Ngươi đang làm gì vậy hả?”

Tạo Hóa Tiên Tử theo sát phía sau, cô vung tay lên, một quyển kinh thư Nho gia xuất hiện trong tay cô, lại có Nho văn hiện lên trên kinh thư. Đây là Nho thư do chính tay Thánh Nhân viết, có uy lực khó lường.

Thân hình Tạo Hóa Tiên Tử lóe lên xuất hiện sau lưng Côn Na nữ sĩ, Nho văn trong tay hóa thành một cây bút lớn màu vàng, khóa chặt mục tiêu.

Bạch tiền bối phân thân không ra tay, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, một khi xuất hiện đột biến, hắn sẽ ra tay chém chết Tống Thư Hàng trước, để Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái hồi sinh, tránh né thiên kiếp.

…

“Ta không có ác ý.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng bình tĩnh nói:

“Ta sẽ không làm lại Thư Hàng tiên sinh, bọn ta là đồng minh nên đừng lo.”

Theo tiếng nói của cô truyền ra, có một luồng sức mạnh thiên kiếp cửu phẩm bị kéo ra khỏi thế giới thiên kiếp.

Sau khi bị kéo ra khỏi thế giới thiên kiếp, luồng sức mạnh thiên kiếp cửu phẩm này hợp làm một thể với thiên kiếp ngũ tấn lục trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Do mục tiêu của cả hai thiên kiếp đều là Tống Thư Hàng nên về mặt bản chất, thiên kiếp trong lúc chuẩn bị có cùng nguồn gốc.

“Ngươi muốn làm gì? Trả lời ta nhanh.”

Xích Tiêu kiếm quát, trên thân kiếm tỏa ra đao ý rét lạnh.

Ầm! Sấm sét nổ vang rền.

Thiên kiếp cửu phẩm dung hợp với thiên kiếp ngũ tấn lục, kiếp vân hóa thành một bàn tay khổng lồ, diện tích của bàn tay này bao trùm hơn mười tiểu thế giới long lân.

Lấy rừng rậm Dadma làm trung tâm, hơn mười tiểu thế giới long lân xung quanh đều bị kiếp vân che phủ, rơi vào đêm vào. Tu luyện giả dưới cấp 5 đều rơi vào trạng thái hôn mê ngay khi tiếp xúc với khí tức của thiên kiếp cửu phẩm.

Tu luyện giả từ cấp 5 trở lên đến dưới cấp 7 cũng không thể nhúc nhích, cả người như nhũn ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh tượng tận thể kinh khủng này.

Trên bàn tay hiện lên vô số phù văn, mỗi một phù văn lại ẩn chứa một chú ấn pháp thuật đáng sợ.

Bàn tay thiên kiếp khổng lồ xòe ra năm ngón tay, lôi quang tăng vọt, một Chưởng Tâm Lôi cường hóa hiện ra.

Chưởng Tâm Lôi bình thường chỉ dung nạp một quả cầu sấm sét nhỏ giữa lòng bàn tay, mà Chưởng Tâm Lôi này lại lớn gấp mười mấy lần, nhìn giống như đang nâng một quả bóng rổ trong tay.

Diện tích của Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp cường hóa bao phủ gần năm mươi tiểu thế giới long lân.

Một khi chưởng này vỗ xuống, năm mươi tiểu thế giới bên dưới cùng với các tiểu thế giới xung quanh chúng sẽ tan thành mây khói.

Mọi người hoảng sợ nhìn cảnh tượng tận thế trên không trung.

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi có bằng lòng tin tưởng ta không?”

Côn Na mắt rồng hỏi.

Chương 1710: Ta Hồi Hộp Quá Nên Kêu Ngươi Vậy Thôi

Hiện giờ trong lòng Tống Thư Hàng rất phức tạp.

Hắn thấy tình huống lúc này rất giống một cảnh tượng trong phim truyền hình. Nhân vật A vung dao rựa kề sát cổ nhân vật B rồi hét to:

“Ngươi có tin ta không? Có bằng lòng tin tưởng ta không?”

Tống Thư Hàng cảm thấy bây giờ hắn chính là nhân vật B kia.

Nếu ta nói ‘không’, có khi nào Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp bản cường hóa này đã vỗ vào trán hắn không?

Côn Na nữ sĩ… ngài đã nói đến nước này rồi, chẳng lẽ ta lại không tin?

Vì vậy Tống Thư Hàng thành thật hỏi:

“Tin tưởng có phải trả tiền không?”

Xích Tiêu kiếm:

“…”

Đờ mờ, trở về ta nhất định phải bổ đầu Tống Thư Hàng ra xem thử có phải dây thần kinh trong đó thắt nút quấn chặt với nhau rồi hay không!

Côn Na mắt rồng cũng nghiêm túc trả lời:

“… Chắc là không đâu nhỉ?”

“Vậy ta tin tưởng cô một chút.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nếu phải trả tiền thì ta không tin đâu, bây giờ ta nghèo lắm.

Ngoài ra vừa rồi Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một chuyện, Bạch tiền bối mang nội tại xu cát tị hung, ngài ấy mới lộ mặt ra đã chạy theo phân thân vào trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu.

Vậy rốt cuộc lần này Bạch tiền bối là đi xu cát hay là đi tị hung?

Nếu là đi xu cát thì không sao nhưng nếu là đi tị hung… Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân có nguy cơ sắp “chết mất xác” rồi.

“Cảm ơn.”

Côn Na mắt rồng nói.

“Tít~~ Quả cầu béo đã mở quyền hạn lưới rồng cao hơn cho người.”

Ý thức của Tống Thư Hàng phủ khắp thế giới lưới rồng lần nữa.

Lần này càng rõ ràng hơn, mỗi một nơi lưới rồng chạm đến, Tống Thư Hàng đều có thể mơ hồ cảm ứng được sự vật cụ thể. Có thể dùng một câu trong thần thoại để diễn tả loại cảm giác là ‘con mắt của thần hiện diện khắp mọi nơi’.

Lần trước lúc Côn Na mắt rồng mở quyền hạn lưới rồng cho Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng cảm ứng được hai hố đen cực lớn trong lưới rồng.

Một cái trong đó có khí tức của Côn Na nữ sĩ, một hố đen khác mơ hồ lộ ra khí tức của tu sĩ.

Mà lần này hố đen có khí tức của Côn Na nữ sĩ cũng mở ra cho Tống Thư Hàng xem. Tống Thư Hàng thấy được đây là một tiết điểm lưới rồng.

Giống như điểm cuối cùng vẽ rồng điểm mắt trong mạng công đức, hố đen này của Côn Na nữ sĩ là trung tâm của cả lưới rồng.

“Ơ? Nếu nơi này là trung tâm, vậy một hố đen khác nằm ở đâu?”

Tống Thư Hàng tò mò nhìn về một hắc động khác, thế nhưng ở nơi đó vẫn mơ hồ, không cách nào cảm ứng được.

“Là tồn tại không thể miêu tả, không thể đề cập đến, vừa nhắc đến tên của nó cũng sẽ bị nó cảm ứng được. Thư Hàng tiên sinh, xin hãy tin tưởng ta hơn nữa.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nói.

“Được thôi, ta có thể tin tưởng cô hơn nữa, giờ phải làm gì tiếp?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi chỉ cần tin tưởng ta là được rồi, cảm ơn ngươi, Thư Hàng tiên sinh.”

Côn Na tiên tử mắt rồng ra sức vẫy hai tay.

Xích Tiêu kiếm và Tạo Hóa Tiên Tử vẫn nhìn chằm chằm vào cô.

Nếu cô muốn giở trò, Xích Tiêu kiếm và Tạo Hóa Tiên Tử sẽ liên thủ cho cô một đòn chí mạng.

Ầm!

Trong hư không, Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp siêu cấp khổng lồ đè xuống.

Tất cả sinh vật trong tiểu thế giới vảy rồng bị thiên kiếp bao trùm ở bên dưới đều tuyệt vọng, ngay cả tiếng hét thảm thiết cũng không phát ra được.

Trên mặt những tu luyện giả từ cấp 5 trở nên hiện đầy vẻ tuyệt vọng.

Tính ra người bình thường còn hạnh phúc hơn bọn họ, sau khi ngất đi rồi thì chẳng biết gì nữa.

Còn bọn họ phải trơ mắt nhìn thảm họa giáng xuống trong khi thân thể không cách nào nhúc nhích, không cách nào phản kháng... mà cho dù có phản kháng cũng vô ích. So với thảm họa tận thế trên bầu trời, sức mạnh của bọn họ quả thật quá nhỏ bé.

Cảm giác này mới là sự tuyệt vọng thật sự.

...

Trong thành trì của bộ lạc Long Huyết.

Xích Đồng dừng tu luyện quyền pháp, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thành trì cũng nằm dưới sự bao phủ của thiên kiếp, lúc này đa số thành viên Long Huyết tộc trong thành đều rơi vào trạng thái hôn mê.

Vòng đồng trên cổ tay Xích Đồng lóe sáng, dấu ấn trên đó nóng lên. Thánh ấn đang bảo vệ nó, giúp nó không mất đi khả năng hành động dưới sự ảnh hưởng của khí tức thiên kiếp như những người khác.

Ngoài ra thể chất hiện giờ của nó cũng khá khác mọi người, cộng thêm dấu ấn thánh ấn của Tống Thư Hàng, nhờ vậy nó vẫn có thể hoạt động thoải mái dưới sự ảnh hưởng của khí tức thiên kiếp cửu phẩm.

Nhìn thảm họa đột nhiên từ trên trời giáng xuống, Xích Đồng trầm tư một lúc sau đó tiếp tục vùi đầu tu luyện quyền pháp căn bản của Cương Thủ.

Không phải nó không sợ, thật ra sau khi trải qua cái chết thì nó càng hiểu rõ cái chết đáng sợ và tuyệt vọng đến mức nào.

Một lần nữa đối mặt với cái chết, tim nó đập nhanh điên cuồng, cảm giác tuyệt vọng bất lực đè nặng lên người làm nó sắp không thở nổi.

"Đứng giữa lằn ranh sự sống và cái chết, con người sẽ bộc phát tiềm lực to lớn."

Xích Đồng trầm giọng nói.

Nó điên cuồng thi triển quyền pháp căn bản, một quyền tiếp một quyền, trong miệng gào thét hô to khẩu quyết quyền pháp.

Mái tóc đen dài buông xõa sau lưng, không ngừng bay múa theo động tác vung quyền của nó.

Dưới lôi quang chiếu rọi, da thịt trắng ngần lộ ra vẻ đẹp lạ thường.

Một quyền tiếp nối một quyền, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mà ở ngay khắc cuối cùng, Xích Đồng cảm giác trong lồng ngực như có một miệng suối nguồn sự sống bị đào ra, một loại sức mạnh có tên là sức mạnh khí huyết từ ngực tràn ra.

Tâm khiếu mở!

...

"Thư Hàng tiên sinh!"

Côn Na mắt rồng gọi.

Tống Thư Hàng:

"Ta rất tin tưởng cô, đã đạt đến cực hạn trong thang đo độ tín nhiệm giữa hai chúng ta tính đến thời điểm hiện tại rồi."

"Không phải chuyện đó, ta hồi hộp quá nên kêu ngươi vậy thôi."

Côn Na mắt rồng nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

Ngay sau đó, Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp bản cường hóa trên không trung đột nhiên biến mất!

Thông qua quyền hạn lưới rồng, Tống Thư Hàng cảm ứng được Chưởng Tâm Lôi khổng lồ kia đã bị chuyển đến hố đen khác trong lưới rồng.

“Lẽ nào Côn Na nữ sĩ định dùng Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp oanh tạc hố đen kia trong lưới rồng?”

Trong nháy mắt Tống Thư Hàng chợt hiểu ra.

Ầm~~

Chưởng Tâm Lôi bản cường đụng vào khu vực hố đen trong lưới rồng, nện vào trong đó.

“Quyền hạn, năng lượng ngưng đọng!”

Côn Na mắt rồng trầm giọng quát.

Ngay sau khi cô ra lệnh, toàn bộ năng lượng của lưới rồng lập tức dừng lại, rơi vào trạng thái bất động. Như vậy khu vực hố đen không thể nhận được năng lượng duy trì hoạt động từ lưới rồng.

Ầm!!!

Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp bản cường hóa nổ tung, nổ bay màn che khu vực hố đen. Nhờ quyền hạn lưới rồng, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng thấy rõ cảnh tượng bên trong khu vực hố đen.

Ở đó cũng là một tiết điểm lưới rồng, có cấu tạo gần giống với tiết điểm trung tâm lưới rồng của Côn Na nữ sĩ.

Trong tiết điểm hố đen này lại có một loạt Ma Thần trụ đứng thẳng, trên mỗi cây Ma Thần trụ lại khắc những hình ma thần khác nhau. Những Ma Thần trụ này cắm tại tiết điểm lưới rồng, điên cuồng hấp thu sức mạnh của lưới rồng.

“Ma Thần trụ này trông quen mắt quá.”

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Trong lúc suy tư, hắn đưa tay chạm nhẹ vào con mắt trái của mình.

Đúng rồi, là hình ảnh mà con mắt Thánh Nhân Nho gia thấy được khi xem các đại lão Cổ U cắm mắt lúc trước.

Trong đó hình như có một vị đại lão Trường Sinh Giả Ma môn cũng cắm mắt ở Cổ U.

Hắn nhớ vị đại lão Ma môn kia là một tồn tại đáng sợ, sau khi tranh đoạt chức vị Thiên Đạo thất bại đã trốn đến thế giới Cổ U này.

Sau khi tranh đoạt chức vị Thiên Đạo thất bại mà vẫn có thể sống sót, vị Trường Sinh Giả Ma môn này là một trong số ít người có thực lực đứng đầu tầng lớp Trường Sinh Giả chứ chẳng đùa.

Ma Thần trụ trong tiết điểm lưới rồng chính là cây trụ của vị đại lão Trường Sinh Giả Ma môn kia.

Nói vậy cũng có nghĩa là bây giờ ta đang ‘tin tưởng Côn Na nữ sĩ’, sau đó phối hợp với cô ấy đánh trực diện với vị đại lão Ma môn kia?

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống *một ngày không cà khịa đại lão cả người ta lại bứt rứt, thiếu cà là khó chịu* Thư Hàng.

Đôi khi thứ không cần trả tiền cũng không thể tùy tiện tin, rất có thể người ta không lấy tiền nhưng lại lấy mạng.

Hôm nay Tống Thư Hàng lại tổng kết ra một kinh nghiệm nhớ đời.

Mà trong lúc hắn đang bận tổng kết kinh nghiệm cuộc đời, Côn Na nữ sĩ mắt rồng đã rút sức mạnh thiên kiếp bát tấn cửu liên tiếp chín lần, sau đó dung hợp chúng với thiên kiếp ngũ tấn lục của Tống Thư Hàng, tạo thành Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp siêu cường hóa, tiếp đó không ngừng ném chúng vào tiết điểm lưới rồng mà đại lão Trường Sinh Giả Ma môn đang ở.

Chẳng biết tại sao, Tống Thư Hàng lại nhớ đến cảnh dùng pháo nổ cá cùng đám bạn khi bản thân còn nhỏ và rất nghịch ngợm.

Chính là cảnh tượng này.

Không ngừng ném Chưởng Tâm Lôi vào tiết điểm của đại lão Trường Sinh Giả Ma môn, cứ ném vào là nổ.

“Bỗng dưng cảm thấy cũng vui phết đấy chứ.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Liên tiếp ném hơn ba mươi Chưởng Tâm Lôi cường hóa, tiếng nổ ầm ầm vang lên bên tai không dứt.

Chỗ tiết điểm lưới rồng của đại lão Ma môn, Ma Thần trụ bị nổ gãy hơn một nửa, cảnh tượng rất lộn xộn.

“Đây là thủ đoạn của ngươi đấy hả? Ngươi giấu ta âm thầm bày mưu tính kế cả buổi, cuối cùng là dẫn thiên kiếp cửu phẩm đến?”

Một giọng nói âm trầm truyền ra từ trong tiết điểm lưới rồng.

“Chỉ là thiên kiếp cửu phẩm nho nhỏ thì làm gì được ta chứ? Thiên kiếp cỡ này ta đã nếm qua lúc thất tấn bát rồi. Ngươi làm ta thất vọng quá, sức mạnh của ngươi, thủ đoạn của ngươi, mưu kế của ngươi, khí vận của ngươi, tất cả đều không đáng nhắc đến. Chính vì vậy nên ta mới có thể khống chế ngươi.”

Giọng nói kia tiếp tục nói.

Trong giọng nói của hắn lộ ra sự ngông cuồng tự cao tự đại không coi ai ra gì, đây là một loại ma âm, chuyên phá hủy tâm trí con người.

Đến cảnh giới của hắn, thậm chí chỉ cần nói lớn tiếng trong một khu vực, ma âm sẽ khiến sinh vật có tinh thần lực yếu điên cuồng, tẩu hỏa nhập ma. Hắn là thiên tai di động, là ác mộng biết nhảy nhót.

“Tên này ai mà phách lối thế?”

Xích Tiêu kiếm hỏi.

Xích Tiêu Tử, một trong những chủ nhân của nó cũng không phách lối như vậy.

Côn Na nữ sĩ mắt rồng hơi giang hai tay ra, giơ lên không trung.

Ngay sau đó có đến ba Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp cường hóa bị ném vào tiết điểm của đại lão Trường Sinh Giả Ma môn.

Đồng thời... còn có một hạt giống bị đưa vào chung.

Đó là một hạt giống trong suốt, bên trong có một cô gái tí hon đang cuộn người lại.

Ngay khi bị đưa vào tiết điểm, hạt giống nứt ra.

Đó là một luồng ý chí hỗn độn Cổ U, là vật mà Tống Thư Hàng đã trao đổi với Côn Na tiên tử.

Hạt giống nứt ra, khí tức của ý chí hỗn độn Cổ U khuếch tán ra.

Ngay sau đó Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp cường hóa đột nhiên biến đổi.

Thiên kiếp hóa thành thiên phạt.

Dưới thiên kiếp, còn có một đường sinh cơ nhưng nếu chết dưới thiên phạt thì thập tử vô sinh.

Bên trong thiên phạt ẩn chứa lực sát thương cấp pháp tắc.

Chương 1711: Người Đại Diện Có Quyền Hạn lưới rồng Tối Cao

Thiên phạt là thứ mà ngay cả chúa tể Cửu U cũng không muốn động vào.

Hơn nữa thiên phạt thuộc kiểu không chết không ngừng. Ba Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp cường hóa chuyển hóa thành thiên phạt, mang theo sát khí đằng đằng đánh vào vị trí mà đại lão Ma môn đang ở.

Một loạt thao tác này rất trôi chảy, không ai lường trước được.

“Thành công rồi.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nói.

Lấy khí tức của ý chí Cổ U làm vật dẫn, chuyển hóa thiên kiếp cửu phẩm thành thiên phạt.

Mà dưới sức mạnh không chết không ngừng của thiên phạt, khu vực hố đen tiết điểm lưới rồng do Trường Sinh Giả Ma môn tạo ra sẽ bị phá hủy hoàn toàn, hủy đến tận gốc.

Tống Thư Hàng:

“Làm xong rồi à?”

“Đúng vậy, kết thúc rồi.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng đáp:

“Đây cũng là lần đầu tiên ta làm như vậy, hoàn toàn không nắm chắc nên hơi lo lắng, cũng may là thành công rồi.”

Ầm ầm~~

Chưởng Tâm Lôi kiểu Thiên phạt đánh vào khu vực hố đen, nổ ra pháo hoa rực rỡ nhất hôm nay.

Dưới sức phá hủy mang tính pháp tắc của thiên phạt, diện tích của tiết điểm lưới rồng do Trường Sinh Giả Ma môn tạo ra không ngừng thu nhỏ.

Hơn nữa có Côn Na nữ sĩ mắt rồng ở một bên khống chế, làm lưới rồng ngừng cung cấp năng lượng cho tiết điểm của Trường Sinh Giả Ma môn.

Trường Sinh Giả Ma môn chiến đấu một mình, bại lui liên tiếp, địa bàn ngày càng nhỏ.

Đại cục đã định.

“Hắn giống như một khối u ác tính do virus ngưng tụ thành trong lưới rồng, bản thân ta không cách nào diệt trừ hắn, chỉ có thể mượn ngoại lực. May là cuối cùng cũng có thể thuận lợi cắt bỏ khối u này.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng chậm rãi nói.

Xích Tiêu kiếm xoay thân kiếm nói:

“Nói vậy là ngay từ đầu ngươi đã lên kế hoạch sẵn rồi ư?”

Từ việc tiếp xúc với Tống Thư Hàng, trở thành bạn tốt của Thư Hàng đến việc mượn sức mạnh lôi kiếp bát tấn cửu của Tống Thư Hàng chuyển hóa thành thiên phạt, nếu tất cả những chuyện này đều là kế hoạch mà cô bày ra, vậy ý chí lưới rồng cũng mưu mô quỷ quyệt quá rồi.

Xích Tiêu kiếm cảm thấy nó không giỏi đối phó với kiểu người lắm thủ đoạn tâm tư kín đáo này. Ở chung với kiểu người tính toán đầy bụng thế này, có khi bản thân bị bán còn giúp đối phương đếm tiền cũng không chừng.

Chi bằng cứ chơi với kiểu người thẳng thắn thành thật như Tống Thư Hàng, trực tiếp thi triển đại bảo kiếm càng thực tế.

“Xích Tiêu đao tiên sinh hiểu lầm rồi.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng lắc đầu giải thích:

“Ta không có năng lực vạch ra một kế hoạch hoàn mỹ như vậy, thật ra phần lớn đều là trùng hợp thôi.”

Tiếp xúc với Tống Thư Hàng đơn giản chỉ là vì mấy người bọn họ là ‘kẻ đột nhập’, là nhân loại không thuộc về thế giới hắc long nên thân là ý chí lưới rồng, đương nhiên cô sẽ chú ý đến.

Sau đó từ khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng, đối phương mang đến cho cô quá nhiều điều bất ngờ và ngạc nhiên.

Nào là thiên phạt do ý chí của cục tròn dẫn đến, nào là hạt giống phong ấn khí tức ý chí Cổ U mà Tống Thư Hàng trao đổi với cô, còn một chuyện nữa là tốc thăng cấp điên cuồng của Tống Thư Hàng.

Nói tóm lại kế hoạch chuyển hóa sức mạnh thiên kiếp thành thiên phạt, phần lớn đều được xây dựng dựa trên nhưng điều kinh ngạc mà Tống Thư Hàng mang đến cho cô.

Thậm chí ngay từ lúc đầu, cô không hề ngờ rằng có thể dẫn ra thiên kiếp cấp bậc bát tấn cửu từ trên người Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiên sinh đúng là một người đàn ông chuyên mang những kinh ngạc đến cho người khác.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nói:

“Lát nữa khi Thư Hàng tiên sinh độ thiên kiếp ngũ tấn lục, ta sẽ dốc toàn lực trợ giúp coi như là để báo đáp ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“Ta tưởng thiên kiếp ngũ tấn lục của ta mất rồi chứ ...”

Rõ ràng là hắn sắp độ thiên kiếp, kết quả thiên kiếp trên đỉnh đầu lại hóa thành thiên phạt chạy đi oanh tạc đại lão Ma môn, bỏ rơi người độ kiếp là hắn đây đứng bơ vơ tại chỗ.

“Không đâu, chờ sau khi thiên phạt kết thúc, thiên kiếp của ngươi sẽ ngưng tụ sinh ra lần nữa.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng giải thích.

“Tít~~ Quả cầu béo đã mở quyền hạn lưới rồng tối cao cho ngươi, ngươi có chín thành quyền hạn lưới rồng trở lên, có quyền quản lý chỉ đứng sau quả cầu béo, có hiệu lực trong 20 ngày. Chúc mừng ngươi trở thành người đại diện có quyền hạn lưới rồng tối cao.”

Tống Thư Hàng:

“???”

“Đây là món quà mà ta tặng lại cho Thư Hàng tiên sinh, đến lúc độ thiên kiếp ngũ tấn lục, ngươi có thể điều động toàn bộ sức mạnh của lưới rồng. Chỉ cần ngươi đứng trong thế giới hắc long thì không phải lo về vấn đề thiên kiếp.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nói:

“Nhưng ta chỉ có thể mở quyền hạn cho ngươi trong hai mươi ngày thôi, nếu lâu hơn nữa, thân thể ngươi sẽ đồng hóa với lưới rồng, đến lúc đó không cách nào rời khỏi lưới rồng được. Mặc dù ta rất muốn giữ Thư Hàng tiên sinh ngươi ở lại trong lưới rồng, nhưng hạn chế sự tự do của ngươi không phải là chuyện tốt.”

“Thì ra là vậy, cảm ơn.”

Tống Thư Hàng nói.

“Không có gì, người nói cảm ơn phải là ta mới đúng.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng dùng hai tay nhấc hai bên váy, hành lễ kiểu thục nữ với Tống Thư Hàng:

“Bây giờ Thư Hàng tiên sinh ngươi có thể nghiên cứu cách sử dụng lưới rồng trước, đợi đến khi độ kiếp có thể phát huy công hiệu của lưới rồng một cách thành thạo.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Tống~ cẩn thận~”

Đúng lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên kêu lên.

Tống Thư Hàng:

“???”

Mỹ nhân rắn công đức lập tức xuất hiện trên người Tống Thư Hàng, bảo vệ toàn thân hắn.

Cây bút lớn màu vàng trong tay Tạo Hóa Tiên Tử cách không điểm một phát, một chuỗi Nho văn hóa thành một tấm gương sáng trước mặt Tống Thư Hàng, tạo ra pháp thuật phòng ngự.

Xích Tiêu kiếm chợt lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Tổ hợp pháp khí tam thập tam thú không thể tiếp tục duy trì hình thái người khổng lồ hủy diệt, chúng tách ra thành hai bộ tổ hợp pháp khí, che chở Lý Âm Trúc và số hamster.

Keng!!!

Một Ma Thần trụ lớn cỡ cây gậy đột nhiên hiện ra, đụng vào trước mặt Tống Thư Hàng, bị tấm gương sáng do Nho văn biến thành chặn lại.

Ma Thần trụ xoay tròn rồi cắm xuống đất.

Tấm gương do Nho văn biến thành vỡ nát tan biến.

Tống Thư Hàng:

“Là đại lão Ma môn ư?”

Chỗ ở bị oanh tạc, cuối cùng đối phương thẹn quá thành giận nên muốn đích thân ra sân lấy lại mặt mũi?

Nhưng tại sao vị đại lão Ma môn này vừa ra sân đã công kích ta? Kẻ địch chân chính của hắn không phải ý chí lưới rồng ở bên cạnh sao?

“Ha ha ha, không ngờ lại đỡ được một kích của ta, con rệp như ngươi trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy.”

Giọng nói trầm thấp của Trường Sinh Giả Ma môn vang lên.

“Ha ha ha... Không chỉ cấn tay, nói không chừng còn chém cụt tay ngươi nữa đấy, tin không?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đáp lại ngay.

Tống Thư Hàng:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài trả lời như vậy chẳng khác gì đang ngầm thừa nhận ta là một con rệp chứ?”

“Tống~~ con rệp~”

Tạo Hóa Tiên Tử hát.

Mỹ nhân rắn công đức lập tức tiếp lời:

“Con rệp như ngươi trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Thư Hàng tiên sinh đừng sợ, để ta đối phó hắn.”

Long đồng côn tiên tử vỗ ngực nói:

“Mặc dù ta không giỏi chiến đấu nhưng nơi này là địa bàn của ta.”

“Đối thủ cấp bậc Trường Sinh Giả, một cục phiền toái lớn, sẽ toi mạng đấy.”

Bạch tiền bối phân thân uể oải nói, hắn cố gắng lấy lại tinh thần:

“Thư Hàng, đưa kiếm cho ta.”

Lưu Tinh kiếm đã đi theo bản thể tiến vào thế giới thiên kiếp bát tấn cửu rồi.

Mà mục tiêu lại là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, không thể dùng phi kiếm dùng một lần được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó thi triển một phát Dưỡng Đao thuật lên thân Xích Tiêu kiếm tiền bối:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài thử hợp tác với Bạch tiền bối xem sao?”

Vốn dĩ Xích Tiêu kiếm định từ chối, bởi mặc dù nó là kiếm nhưng lại am hiểu đao ý.

Song… nể tình Dưỡng Đao thuật, nó đồng ý đề nghị của Tống Thư Hàng.

Chương 1712: Tít~ Bá Tống Huyền Thánh Đã Đưa Ngươi Vào Danh Sách Đen

Kiếm quang chợt lóe, Xích Tiêu kiếm tiền bối xuất hiện trong tay Bạch tiền bối:

“Bạch đạo hữu, chúng ta hợp tác một lần thử xem. Nhưng nói trước nhé, sở trường của ta là đao ý, nếu không phối hợp hoàn mỹ cũng không thể trách ta.”

“Ta cảm thấy hai ta sẽ rất hợp đấy.”

Bạch tiền bối phân thân chạm vào thân kiếm Xích Tiêu, ánh sáng lóe lên, một phát Dưỡng Đao thuật được thi triển ra.

“A, đã quá~~”

Xích Tiêu kiếm kinh ngạc nói:

“Bạch đạo hữu cũng biết pháp thuật này à?”

“Thư Hàng đã sử dụng pháp thuật này đối với ta rất nhiều lần, chỉ cần biết nguyên lý của pháp thuật, muốn mô phỏng lại không hề khó.”

Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Trước kia lúc hắn ngủ, Tống Thư Hàng ngứa tay nên ném không biết bao nhiêu phát Dưỡng Đao thuật lên người hắn, thế là Bạch tiền bối phân tích ra được nguyên lý của Dưỡng Đao thuật.

Xích Tiêu kiếm tiền bối vừa nhớ lại dư vị vừa rồi vừa bình luận:

“Không hổ là Bạch đạo hữu, Dưỡng Đao thuật mà ngươi mô phỏng lại rất giống của Thư Hàng tiểu hữu, chỉ khác nhau mấy chỗ rất nhỏ thôi.”

Những khác nhau nhỏ xíu này không hề ảnh hưởng đến hiệu quả của Dưỡng Đao thuật, dù sao đối với Xích Tiêu kiếm cái nào cũng rất thoải mái.

Bạch tiền bối cầm kiếm, Xích Tiêu kiếm tiền bối dốc toàn lực phối hợp.

Ngay sau đó, một người một kiếm tiến vào trạng thái tâm ý tương thông. Nếu cho bọn họ thêm chút thời gian phối hợp, không chừng cả hai còn có thể đi vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất.

Tống Thư Hàng giơ tay lên cao, hai bộ tổ hợp pháp khí tam thập tam thú ngưng tụ thành hình.

Thánh thành không bao giờ thất thủ bảo vệ số hamster và tiểu Âm Trúc, đồng thời võ trang cho Tống Thư Hàng.

Còn thánh kiếm Chung Yên thì bay lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Vẻ mặt Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Dù phải đối mặt với đại lão Ma môn, Trường Sinh Giả đỉnh cấp, hắn vẫn không hề sợ hãi.

Dù sao đội ngũ bên phe hắn rất hoành tráng, bản thân hắn thực lực chống lại Trường Sinh Giả.

Vả lại...

Thế giới hạch tâm của hắn đã bắt đầu hồi phục. Có quyền quản lý lưới rồng tối cao trong tay, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bắt đầu giải trừ hiệu ứng chặn kết nối.

Chỉ cần thế giới hạch tâm không phế thì Tống Thư Hàng sẽ không sợ.

Trong thế giới hạch tâm của hắn còn có ngoại viện cực mạnh.

Ngoài ra Bạch tiền bối two cũng bắt đầu liên hệ với hắn rồi.

“Bên ngươi xảy ra chuyện gì à? Sao ta cảm ứng được khí tức của thiên phạt thế?”

Giọng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, có người muốn đánh ta, đối phương là đại lão Trường Sinh Giả đỉnh tiêm.”

Tống Thư Hàng lập tức trả lời.

Bạch tiền bối two tò mò hỏi:

“Vị Bạch tiền bối hiện thế của ngươi đâu? Chẳng phải hắn trở về rồi sao?”

“Bạch tiền bối hiện thế đi vào thiên kiếp bát tấn cửu của ta chơi rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“...”

Bạch tiền bối two:

“Vậy có cần ta giúp một tay không? Hiện giờ bên cạnh ngươi có ai?”

“Có phân thân của Bạch tiền bối hiện thế, Xích Tiêu kiếm tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử, ý chí lưới rồng. Ngoài ra trong thế giới hạch tâm mở ra của ta còn có Quy tiền bối... không biết đầu của Sở các chủ có tính là một trợ lực không?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Bạch tiền bối two:

“...”

Với đội ngũ này thì sao mà ngươi thua được?

“Được rồi, ta đã rõ tình hình bên đó rồi. Hiện giờ thế giới hắc long đang có thiên phạt, ta không tiện ra mặt, tránh cho bị thiên phạt bổ lên đầu, dù sao ta cũng là chúa tể Cửu U. Nhưng nếu bên các ngươi xảy ra vấn đề gì thì cứ mở cổng truyền tống chạy đến thế giới Cổ U. Bây giờ ta đang bố trí một ít thứ thú vị ở thế giới Cổ U, nếu người đánh ngươi đuổi đến Cổ U, cứ giao cho ta xử lý, bảo đảm sẽ tặng cho hắn một kỷ niệm cả đời khó quên.”

Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Ta hiểu rồi, Bạch tiền bối.”

Sau đó hắn bình tĩnh nhìn thẳng vào khu vực hố đen tiết điểm lưới rồng mà đại lão Ma môn đang ở.

Đến đây!

Đến đánh ta đi!

“Ha ha ha, một con rệp bóp một lần không chết, ta sẽ không bóp lần thứ hai. Yên tâm đi, ít nhất hôm nay mạng nhỏ của ngươi vẫn giữ được.”

Giọng nói trầm thấp của đại lão Ma môn vang lên lần nữa.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Tống~ con rệp~ hôm nay~ lại sống sót rồi!”

Mỹ nhân rắn công đức:

“Ít nhất hôm nay mạng nhỏ của ngươi vẫn giữ được!”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ngoài ra, có thể dẫn thiên phạt đến đối phó ta, phải nói trình độ mưu kế của ngươi cao hơn tưởng tượng của ta một chút, nhưng cũng chỉ cao hơn mức nhỏ bé không đáng kể một chút xíu mà thôi.”

Giọng của đại lão Ma môn tiếp tục nói:

“Song nếu đây là toàn bộ mưu lược và lá bài tẩy của ngươi thì hôm nay ngươi phải thất vọng rồi.”

Đồng tử của Côn Na nữ sĩ mắt rồng co rụt lại.

“Hôm nay đúng là một ngày tốt, ta khổ sợ chờ đợi nghìn vạn năm, cuối cùng thời cơ cũng đã đến. Tuy thiên phạt do ngươi dẫn xuống nằm ngoài dự liệu của ta nhưng... ta rất vui, bởi vì nó đến rất đúng lúc!”

Đại lão Ma môn cười to.

Ngay sau đó trong khu vực hố đen tiết điểm lưới rồng lại có 108 tám cây trụ bay lên.

108 cây trụ này đã ẩn nấp sẵn ở sâu trong khu vực hắc động, nghìn vạn năm qua vẫn luôn chiếm đoạt, hấp thu sức mạnh của lưới rồng.

“Cho các ngươi chứng kiến thủ đoạn của ta.”

Đại lão Ma môn nói.

Lời vừa dứt, 108 cây trụ kia bỗng hợp lại.

Đây hình như là một bộ tổ hợp pháp khí đầy đủ.

Sau khi tổ hợp xong, 108 cây trụ hóa thành vực sâu, từ thế giới lưới rồng kết nối với một thế giới khác!

Thế giới Cổ U!

Ầm~~

Thiên phạt trong hư không tiếp tục giáng xuống.

Trường Sinh Giả Ma môn cười khà khà, hắn đưa tay chộp một phát, từ trong bụng rút ra một bóng người.

Bóng người kia đón gió phình to, hóa thành dáng dấp của bản tôn.

Đồng thời bóng người kia tung người nhảy vào thế giới Cổ U.

Trên người nó mang theo khí tức của ý chí hỗn độn Cổ U!

Thiên phạt như bị dẫn đi, đuổi theo bóng người kia, đánh vào trong Cổ U, thiên phạt không ngừng oanh tạc thế giới Cổ U.

Di hoa tiếp mộc, dẫn nước về đông.

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nhíu mày, không hiểu rốt cuộc Trường Sinh Giả Ma môn này muốn làm gì.

Tống Thư Hàng:

“Hay là chúng ta cứ xông thẳng lên đánh hắn đi? Ta có linh cảm nếu để tên này làm xong việc thì sẽ rất phiền toái.”

“Đậu xanh, sao thiên phạt lại đánh vào thế giới Cổ U? Các ngươi lại làm gì vậy hả?”

Tiếng của Bạch tiền bối two lại vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Chuyện này không liên quan đến bọn ta, chính tên Trường Sinh Giả Ma môn muốn đánh ta kia làm đấy, hắn dùng thủ đoạn dẫn thiên phạt vào thế giới Cổ U. Bọn ta hoàn toàn không biết hắn muốn làm gì.”

“Fuck nhà hắn, Thư Hàng, đưa hắn vào danh sách đen cho ta, xem ta có hành chết hắn không!”

Bạch tiền bối two cả giận quát.

Hiển nhiên thứ thú vị mà hắn bố trí ở thế giới Cổ U cũng chịu ảnh hưởng của thiên phạt, không chừng còn bị phá hỏng không ít, thế nên Bạch tiền bối two mới tức giận như vậy.

Tống Thư Hàng cười khà khà đáp:

“Chuyện nhỏ, ta lập tức tạo danh sách đen ngay đây”.

“Ha ha ha ha.”

Ở đằng xa, Trường Sinh Giả Ma môn cất giọng cười sang sảng.

Thiên phạt đến thật đúng lúc.

“Chính là lúc này, ý chí hỗn độn của Cổ U, hôm nay chính là ngày ngươi vỡ nát hoàn toàn.”

Trường Sinh Giả Ma môn thầm nói.

Hủy diệt ý chí Cổ U, chiếm đoạt thế giới Cổ U, sau đó thẳng đường thôn tính luôn cả lưới rồng của thế giới hắc long.

Đến lúc đó, hắn sẽ thuận lợi trở thành chúa tể của cả thế giới hắc long và thế giới Cổ U.

Ngay lúc hắn đang ảo tưởng...

“Tít~ Bá Tống Huyền Thánh đã đưa ngươi vào danh sách đen.”

Trường Sinh Giả Ma môn:

“...”

Chương 1713: Ta Không Phải Bá Tống, Ta Là Bá Nho Huyền Ma

‘Đưa vào danh sách đen’ là cái quái gì vậy?

Hình như là thứ gì đó nghe có vẻ giống với pháp khí liệp sát bảo điển của Ma Thần Tông nhà hắn. Ma Thần Tông có một món pháp khí là một quyển bảo điển, bất kỳ ai bị ghi tên vào bảo điển đều trở thành đối tượng săn giết của Ma Thần Tông.

Nếu đệ tử trong tông lấy được đầu của kẻ có tên trong liệp sát bảo điển thì có thể về tông lĩnh thưởng. Thật ra trong các đại môn phái đều có pháp khí tương tự với loại bảo điển này, chỉ là tên khác nhau mà thôi.

“Lẽ nào đưa vào danh sách đen chính là đưa ta vào danh sách đối tượng săn giết?”

Trường Sinh Giả Ma môn thầm nghĩ.

Lá gan của tên Bá Tống Huyền Thánh này không nhỏ.

Hơn nữa sau khi đưa vào danh sách đen còn thông qua lưới rồng cưỡng chế gửi thông báo cho hắn, không hề cho hắn có cơ hội phản đối, bá đạo vô cùng, rất giống phong cách làm việc của Ma môn hắn.

Nhưng tên Bá Tống này là ai? Tại sao lại đột nhiên đưa ta vào danh sách đen chứ?

Trong lúc đang suy nghĩ, đại lão Trường Sinh Giả Ma môn quét mắt về phía ‘con rệp’ kia.

Đại lão Ma môn:

“…”

Không sai, trên người con rệp này lại treo thánh ấn ‘Bá Tống Huyền Thánh’, rõ ràng chỉ là một tu sĩ ngũ phẩm vậy mà trên người lại treo dấu ấn Huyền Thánh.

Thảo nào lúc bóp hắn lại cấn tay như vậy, rốt cuộc tên này có lai lịch gì đây?

Xem ra mình đã coi thường hắn rồi.

"Thú vị, Bá Tống Huyền Thánh, không ngờ lại đưa ta vào danh sách đen, là ta xem thường ngươi."

Đại lão Ma môn quét mắt nhìn Tống Thư Hàng, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng:

"???"

"Tít~ thêm chức năng 'danh sách đen', tít tít tít~ đã thành công đưa Trường Sinh Giả Ma môn Hà Chỉ Ma Đế vào danh sách đen."

Thảo nào đại lão Ma môn cứ nhìn ta với ánh mắt là lạ.

Hại chết ta rồi!

Có chức năng đưa vào danh sách đen nhà ai mà lại còn thông báo cho đối phương biết không? Lẽ nào QR code của ta hiểu sai về chức năng danh sách đen?

"Ta rút lại lời nói lúc nãy, nếu đã đưa ta vào danh sách đen liệt vào đối tượng săn giết thì ngươi cũng phải có giác ngộ tương ứng."

Đại lão Ma môn Hà Chỉ Ma Đế trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Có phải đại lão ngài hiểu sai về chức năng danh sách đen rồi không?

"Thật ra... ta không phải Bá Tống Huyền Thánh~~ Ta là Bá Nho Huyền Ma!"

Đột nhiên @#%× Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, @#%× Tiên Tử nâng hai tay lên, ma ấn Bá Nho hiện ra, tỏa sáng lấp lánh.

Hà Chỉ Ma Đế:

"???"

Thứ này thoạt nhìn không giống thánh ấn thật.

Vì vậy hắn lại quét mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Thật sự không phải Bá Tống Huyền Thánh, mà là Bá Nho Huyền Ma!

Lẽ nào vừa rồi ta hoa mắt ư?

Tống Thư Hàng:

“...”

Tống *cạn lời* Thư Hàng.

“Hắn đang kéo dài thời gian đấy.”

Lúc này Bạch tiền bối phân thân lên tiếng:

“Đừng nói nhảm với hắn nữa.”

“Đánh hắn à?”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng hỏi.

“Bạch đạo hữu, chúng ta đánh trận đầu nào!”

Xích Tiêu kiếm nói.

“Mệt.”

Bạch tiền bối phân thân nhìn về phía Côn Na nữ sĩ mắt rồng:

“Lên!”

Thật ra chuyện đối phó với Trường Sinh Giả Ma môn không liên quan đến bọn họ lắm. Tống Thư Hàng và hắn cũng chỉ là khách, Côn Na nữ sĩ mắt rồng mới là chủ nhà, cô ấy mới là người phải sốt ruột.

“Vậy để ta lên!”

Hiển nhiên Côn Na nữ sĩ mắt rồng cũng hiểu rõ đạo lý này.

Cô vẫy hai tay giống như một nhạc trưởng.

Sau đó có một luồng sáng màu vàng rực rỡ ngưng tụ thành hình ở sau lưng cô.

Lưới rồng của thế giới hắc long đang phối hợp với cô, trong luồng sáng vàng rực rỡ dùng sức mạnh ý chí của lưới rồng ngưng tụ ra này có sức mạnh pháp tắc bổ đôi thế giới.

Tiếc là bây giờ cô chỉ có thể điều động sức mạnh về mặt ý chí lưới rồng.

Còn về ma lực thuộc về lưới rồng, một giọt cũng không thể sử dụng. Một khi điều động sử dụng ma lực, đồng nghĩa với việc mở ra trạng thái phong cấm, đến lúc đó tiết điểm lưới rồng của Trường Sinh Giả Ma môn sẽ được cung cấp ma lực lưới rồng cuồn cuộn không ngừng, thậm chí trong thời gian ngắn còn có thể khôi phục như lúc đầu.

Trong quá trình luồng sáng vàng ngưng tụ, mặt đất dưới chân Côn Na nữ sĩ mắt rồng không ngừng nứt toác, mặt đất không chịu nổi sức mạnh lớn như vậy.

“Đây là sức mạnh lớn nhất của ta lúc này.”

Côn Na nữ sĩ nói.

Luồng sáng vàng ngưng tụ sau đó hóa thành quang pháo bắn về phía Trường Sinh Giả Ma môn, khóa mục tiêu vào 108 cây Ma Thần trụ kia. Những nơi quang pháo đi qua, vạn vật nứt vỡ, bị sức mạnh của pháp tắc bổ đôi thế giới chém đứt.

Cũng trong lúc đó, công kích của Bạch tiền bối phân thân và Xích Tiêu kiếm theo sát phía sau.

“Phần Thiên Tích Địa... Kiếm!”

Bạch tiền bối nhẹ nhàng xoay cổ tay, trên thân Xích Tiêu kiếm bùng lên ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, đồng thời có một luồng kiếm ý khai thiên tích địa và đao ý thiêu trời đốt đất hợp lại với nhau, tạo thành hiệu quả đao kiếm hợp kích.

Bạch tiền bối sử dụng Xích Tiêu kiếm, thành công chém ra kiếm khí.

Xích Tiêu kiếm kích động đến mức suýt rơi lệ. Thân là một thanh thần binh Trường Sinh Giả loại kiếm, đây vẫn là lần đầu tiên nó thật sự chém ra công kích kiếm ý.

Đao ý thiêu trời đốt đất là Phần Thiên Hỏa Diễm Đao do sức mạnh của Xích Tiêu Tử tồn trữ trong thân kiếm biến thành.

Còn kiếm ý khai thiên tích địa là một kiếm cực mạnh do Bạch tiền bối phối hợp với nó chém ra.

Đao kiếm hợp nhất, bù đắp cho nhau, phát huy ra tổ hợp hiệu quả $1 + 1 > 2$.

“Ha ha ha, ngươi cho rằng ta đang kéo dài thời gian ư? Chẳng qua ta chỉ đang làm một chuyện quan trọng hơn, lười phân thần thôi.”

Hà Chỉ Ma Đế nói.

Dứt lời, bên vị trí cánh tay trái của hắn có một ma văn nhấp nháy.

Trong ma văn phát ra một tiếng phượng hót cao vút.

Ngay sau đó có một con minh phượng tắm trong lửa đen xuất hiện.

Thân hình minh phượng cực lớn, lớn chừng một thành nhỏ. Nó giang rộng hai cánh chắn phía trước luồng sáng vàng chói lọi của Côn Na nữ sĩ, bảo vệ 108 Ma Thần trụ.

Quang pháo do luồng sáng vàng rực rỡ hình thành bắn lên thân minh phượng.

Ngay lúc đó, toàn bộ sức mạnh pháp tắc bổ đôi thế giới ẩn chứa trong quang pháo được phóng ra.

Minh phượng ngửa mặt lên trời rít một tràng dài, một hình chiếu thế giới hắc viêm hiện lên trên thân hình nó, ngoan cường chống lại công kích của quang pháo.

Ánh sáng chói mắt, ngọn lửa màu đen, sức mạnh to lớn bổ đôi thế giới, tiểu thế giới sụp đổ...

Trong nháy mắt...

Quang pháo tắt, hình chiếu thế giới hắc viêm do minh phượng chiếu ra cũng biến mất.

Thân thể minh phượng nhỏ lại một vòng, nhưng nó vẫn tràn đầy sức sống.

Nó kiêu ngạo ngẩng đầu thét dài giống như một con gà trống to màu đen ngạo mạn sau khi giành được chiến thắng.

Ngay lúc nó thét dài, một luồng đao ý mang theo lửa phần thiên kết hợp với kiếm ý sắc bén chém lên người nó với tốc độ cực nhanh.

Minh phượng không né tránh mà dù có muốn tránh cũng không được, bởi tốc độ của một kiếm này quá nhanh.

Nó cảm ứng được ngọn lửa phần thiên trong đao ý và kiếm ý khai thiên tích địa nhưng hai thứ này nó đều miễn dịch.

Thân là minh phượng, lửa là thức ăn của nó, trên đời này không có loại lửa nào có thể đả thương nó. Đồng thời thân thể nó kết nối với thế giới hắc viêm, kiếm ý khai thiên tích địa cũng không làm gì được nó.

Rắc~

Một tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, minh phượng bị đao kiếm hợp kích chém trúng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cũng ra tay.

Hắn lấy ra một thanh đại đao đầu quỷ quái dị, đồng thời con mắt Thánh Nhân trong mắt trái sáng lên.

Ở sau lưng hắn, Tạo Hóa Tiên Tử nghiêm túc nói:

"Tại hạ là Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn. Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi đến đánh ta đi?"

Cô cũng nâng tay lên, phối hợp với Tống Thư Hàng triệu hoán thánh ấn 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Chương 1714: Bảy Đao Nhân Quả

“Tiên tử, lần sau chúng ta nên sửa câu thoại này lại một chút, để thế này kéo cừu hận quá.”

Tống Thư Hàng nói.

Lời vừa dứt, con mắt trái của hắn sáng lên, bắn ra một luồng sáng ánh nhìn mang thai về phía Hà Chỉ Ma Đế.

Ánh nhìn mang thai không có hiệu quả đối với cường giả tuyệt thế chân chính. Hiển nhiên Ma Đế thuộc về hàng ngũ cường giả tuyệt thế, nhất định có thể miễn dịch với thuật giám định cường giả.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn thi triển ánh nhìn mang thai không chút do dự.

Dù sao cũng là công kích do con mắt Thánh Nhân Nho gia bắn ra, là công kích của người đàn ông tài ba nhất thế gian. Dù chỉ là một tiểu pháp thuật, dù nó không có hiệu quả gì nhưng vẫn có thể tạo được tác dụng ‘dọa người ta giật mình’.

Dù sao cứ mở mắt trừng một phát trước, không quan tâm có hữu hiệu hay không, cứ trừng mắt nhìn là được, có mất gì đâu.

“Thế nào là hiếu!”

@#%× Tiên Tử hô to.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Thế nào...”

Cô còn chưa đọc xong lời thoại, Tống Thư Hàng đã bắn ánh nhìn mang thai lên người Hà Chỉ Ma Đế.

Tạo Hóa Tiên Tử trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Sao lại như vậy, cô vẫn chưa đọc xong lời thoại mà?

“Biết tình yêu của mẹ vĩ đại thế nào không?”

@#%× Tiên Tử tiếp lời, lại cướp câu thoại một lần.

Tạo Hóa Tiên Tử im lặng ngồi xổm sau lưng Tống Thư Hàng, hai tay ôm đầu.

...

Ở phía xa, Hà Chỉ Ma Đế bị ánh nhìn mang thai đánh trúng.

Không phải hắn cao ngạo, xem thường con rệp như Tống Thư Hàng nên đứng im ở đó hứng trọn công kích để ra vẻ ta đây.

Mà là do hắn không nhúc nhích được...

Minh phượng bị miểu sát rồi.

Ngay lúc trảm kích của đao kiếm hợp nhất chém trúng người minh phượng, minh phượng mới hét lên một tiếng thì đã bị miểu sát.

Rõ ràng có thuộc tính miễn dịch với sát thương của lửa, lại kết nối với thế giới hắc viêm nên không sợ công kích kiếm khí loại hình sắc bén, nhưng khi trảm kích của đao kiếm hợp nhất cuốn lấy minh phượng, minh phượng lại bị miểu sát một cách kỳ lạ.

Đến lúc này Hà Chỉ Ma Đế vẫn không rõ tại sao minh phượng của mình lại toi mạng.

Rốt cuộc nguyên lý gây sát thương của chiêu đao kiếm hợp nhất này là gì? Tại sao có thể miểu sát minh phượng trong một chiêu, thậm chí làm minh phượng cũng không kịp kích hoạt kỹ năng dục hỏa trùng sinh chứ?

Không thể nào hiểu nổi!

Sau khi minh phượng bị miểu sát, trảm kích của đao kiếm hợp nhất cũng biến mất.

Lúc minh phượng chết, Ma Đế bị phản phệ, thân thể cứng đờ trong nháy mắt.

Mà đúng trong một nháy mắt này, công kích đến từ Bá Tống đã bắn trúng người hắn.

Trong luồng công kích này mang theo một loại khí tức khiến Hà Chỉ Ma Đế phải giật mình kinh ngạc.

Lúc Hà Chỉ Ma Đế lẻn vào thế giới Cổ U cắm mắt, Thánh Nhân Nho gia vẫn chưa ra đời nên Hà Chỉ Ma Đế không biết Thánh Nhân Nho gia.

Nhưng... hắn tuyệt đối không quên loại khí tức Trường Sinh Giả siêu mạnh thuộc cấp bậc đỉnh phong này.

Loại khí tức cực mạnh này rất giống với khí tức của một vị đã làm người cả đời chưa từng thất bại lần nào như hắn phải nếm mùi thất bại cay đắng.

Là khí tức của nhân vật vô địch đương thời chân chính, trấn áp chư thiên vạn giới!

Bụp~

Luồng sáng bắn trúng người hắn.

Nhưng Hà Chỉ Ma Đế phát hiện thân thể hắn không hề bị thương hay có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

“Đây mới là phiền toái nhất.”

Ma Đế nhíu mày.

Thứ không biết mới là thứ đáng sợ nhất, năm đó... hắn cũng từng trúng một kỹ năng thoạt nhìn rất bình thường, rất đơn giản, có vẻ không đau không đớn gì nên hắn không thèm để mắt đến, vẫn hăng hái tái chiến, song cuối cùng kỹ năng nhìn như vô hại kia lại khiến hắn hối hận cả đời.

Đối với công kích của tồn tại ở cấp bậc này, cho dù là một tiểu pháp thuật cũng không thể xem thường.

Ma Đế bắt đầu kiểm tra thân thể.

Đúng lúc này, trong đường hầm do 108 cây Ma Thần trụ sau lưng hắn tổ hợp thành đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn.

Ma Đế:

“???”

Ầm~~

Lúc này trảm kích của đao kiếm hợp nhất do Bạch tiền bối phân thân chém ra đã biến mất sau khi miểu sát minh phượng đột nhiên xuất hiện, chém lên Ma Thần trụ.

Chuyện gì thế này?

Không có dao động không gian, tư dựng lại xuất hiện.

Sao không hợp lý gì hết vậy hả?

Ở phía xa, mí mắt Bạch tiền bối phân thân cụp xuống:

“Mệt chết ta.”

Vừa rồi trong trảm kích của đao kiếm hợp nhất, hắn còn buff thêm cách vận dụng kỹ năng siêu thời không mạn bộ của rùa tai ương khổng lồ.

Sau khi tiêu diệt minh phượng, trảm kích tiến vào trạng thái siêu thời không mạn bộ.

Trạng thái này là một năng lực thần kỳ mà ngay cả chúa tể Cửu U cũng không cảm ứng được. Biến mất lặng lẽ không tiếng động, lúc xuất hiện lại cũng không hề tạo ra chút dao động không gian nào.

Sau đó 108 cây Ma Thần trụ bị nổ một đợt, cũng may Ma Thần trụ rất cứng rắn nên vẫn chịu đựng được nhưng Ma Đế lại mệt tim vô cùng.

Ánh mắt của hắn lại lướt qua bóng người tuấn mỹ có mái tóc dài đến eo ở đằng xa.

Rốt cuộc tên này có lai lịch gì đây?

Ma Đế có linh cảm nam tử tuấn mỹ này mới là đối thủ lớn nhất của hắn, rất có thể sự tồn tại của nam tử này sẽ phá hỏng đại kế nghìn vạn năm của hắn.

Khi hắn nhìn chằm chằm vào bóng người tuấn mỹ kia, trong đầu tự nhiên hiện lên thánh hào của đối phương.

“Bạch Thánh.”

Đây là ảnh hưởng của hiệu ứng nhân vật thiên hạ ai cũng biết.

Đừng nói với ta vị Bạch Thánh này là Huyền Thánh bát phẩm mới tấn thăng nhé?

Nếu Huyền Thánh bát phẩm nào ở hiện thế thời đại bây giờ cũng trâu bò như thế thì hắn còn lập đại kế nghìn vạn năm gì nữa, cứ nằm chờ chết cho rồi.

Trong lòng hắn chợt dâng lên một linh cảm mãnh liệt.

Phải giết chết tên Bạch Thánh này trước.

Loại linh cảm này cực kỳ mãnh liệt.

Đối với những tồn tại ở đẳng cấp như hắn, bình thường rất ít khi sẽ có linh cảm mãnh liệt như vậy.

Hà Chỉ Ma Đế bắt đầu ra tay, một thanh trường thương hiện ra trong tay hắn, khóa mục tiêu vào Bạch Thánh.

Trường thương bị ném mạnh ra.

“Dùng hết năng lượng rồi.”

Lúc này Bạch tiền bối phân thân đột nhiên nói.

Xích Tiêu kiếm:

“???”

“Không chịu nổi nữa, mệt, phải trở về.”

Bạch tiền bối phân thân nói tiếp.

Nói xong, phân thân đột nhiên biến mất, chỉ để lại một mình Xích Tiêu kiếm lơ lửng trên không trung.

Đột nhiên mất đi mục tiêu khóa sẵn, trường thương do Hà Chỉ Ma Đế dốc toàn lực ném ra chợt dừng giữa không trung trong chốc lát.

Sau đó trường thương bỗng nhiên bộc phát, đánh về phía nhóm người Tống Thư Hàng.

Tên Bạch Thánh bỗng dưng biến mất nhưng mấy người Tống Thư Hàng vẫn còn ở kia.

Một khi bảo thương của hắn đi ra, nhất định phải thấy máu mới trở về.

“Thư Hàng tiên sinh, một thương này cứ giao cho ta! Ngươi chỉ cần tập trung công kích thôi.”

Côn Na nữ sĩ mắt rồng nói.

Cô lại dốc toàn lực điều động sức mạnh của ý chí lưới rồng, ngưng tụ ra luồng sáng vàng rực rỡ.

Xích Tiêu kiếm cũng lên tiếng:

“Thư Hàng, sử dụng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.”

“Nhân Quả đao!”

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng vung thanh nhân quả quỷ đầu đao kia lên. Đây là đại đao do nửa đoạn nhân quả thương biến thành.

Đại đao vung lên, nặng nề mạnh mẽ.

Sau khi đao nhân quả xuất hiện, bảy viên tiểu kim đan trong người Tống Thư Hàng sáng lên.

Từng sợi dây nhân quả chui ra từ sau lưng hắn.

Sợi thứ nhất nối với Bạch tiền bối.

Sợi thứ hai nối với Bạch tiền bối two.

Sợi thứ ba nối với bóng dáng Thánh Nhân hư ảo, cuối cùng lại biến thành con mắt Thánh Nhân.

Sợi thứ tư nối với Sở các chủ two và đầu của Sở các chủ.

Sợi thứ năm xuyên qua Thiên Đế, nối với một vị tồn tại thần bí.

Sợi thứ sáu rẽ ngoặt, nối với một con Rồng Đốm quấn trên cây cột.

Sợi thứ bảy kéo dài đến trên người Côn Na tiên tử mắt rồng ở bên cạnh.

Chương 1715: Mợ Nó, Ai Dám Đâm Một Đao Sau Lưng Ta Thế Hả

Nhân Quả đao mới vừa tiến vào cảnh giới nhập môn, Tống Thư Hàng cố lắm mới thi triển được môn đao pháp cực mạnh này.

Nhưng thanh quỷ đầu đao trong tay hắn có lai lịch không hề tầm thường. Đao này là do thần binh Nhân Quả thương được ý chí hỗn độn Cổ U dùng pháp tắc ngưng tụ ra biến thành, chỉ cần dẫn dắt đúng cách là có được một lần sử dụng sức mạnh nhân quả.

Đao pháp Nhân Quả đao mà Xích Tiêu kiếm tiền bối suy diễn ra chính là một tư thế dẫn dắt chính xác.

Nhờ vậy mà Tống Thư Hàng thành công dẫn sức mạnh nhân quả ẩn trong quỷ đầu đao ra.

Hơn nữa do bảy viên tiểu kim đan trong cơ thể hắn kết nối với bảy đại lão bảy hệ, vậy nên một đao này lại kéo các đại lão có quan hệ mật thiết với Tống Thư Hàng vào.

Tống Thư Hàng cũng bị hiệu quả của một đao này làm giật mình.

“Lẽ nào muốn mượn một phần sức mạnh của tất cả các tiền bối có kết nối với sợi dây nhân quả? Nếu đúng như vậy, đây không phải là Nhân Quả đao nữa mà là đao pháp ‘đánh không lại thì đi mách phụ huynh’ mới đúng.”

Đao này vừa ra, khắp chư thiên vạn giới ai có thể cản nổi?

Điều đáng tiếc duy nhất là... quỷ đầu đao do nhân quả thương biến thành chỉ có thể dùng một lần. Lần này dùng xong rồi, không biết phải chờ đến cảnh giới nào mới chém ra được một đao như vậy.

“Thôi kệ, nếu đã chém ra một đao này rồi thì cứ chém cho sảng khoái đi.”

Tống Thư Hàng nghĩ đến đây, đao trong tay đột nhiên chém

xuống.

Bảy viên tiểu kim đan điên cuồng cộng hưởng.

Tiểu kim đan thứ nhất ‘Bá Đao’:

“Thánh thành, không bao giờ thất thủ!”

Yêu đan bảy màu ‘Bá Tống’:

“Thánh kiếm, kết thúc thế giới.”

Kim cương công đức ‘Bá Nho’:

“Thánh Nhân, không ai không dạy.”

Hạch tâm huyết ma ‘Bá Ma’:

“Thánh huyết, nguyền rủa vô hạn.”

Lò phản ứng lò hạc tâm ‘Bá Bá’:

“Thánh hạch, hành tinh hủy diệt.”

Thần huyết Cổ Vu ‘Bá Vu’:

“Thánh tế, chư thiên vạn giới.”

Cổ U Long Phách ‘Bá Long’:

“Thánh long, triệu hồi lưới rồng.”

Sau đó...

Hắn tiến vào giai đoạn tụ lực.

Tống Thư Hàng:

“???”

Hơn nữa giai đoạn tụ lực này kéo dài khá lâu.

Nói đơn giản là thời gian dùng để tụ lực cũng đã đủ để kẻ địch chém chết Tống Thư Hàng mấy chục lần với đủ loại tư thế, sau đó cắt hắn thành từng miếng.

Cảnh tượng bản thân vung đao cực ngầu, phe địch tan tác giống như trong tưởng tượng của Tống Thư Hàng hoàn toàn không tồn tại.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Ở trong mắt nó, Tống Thư Hàng vung đao đến giữa chừng thì như bị kẹt lại, chậm chạp không chém xuống, làm kiếm sốt ruột muốn chết.

Ầm~~~

Ở đằng xa, đại thương mang theo khí thế sát phạt của Ma Đế đánh đến.

Những nơi đại thương đi qua, ngay cả không gian cũng bắt đầu vỡ nát.

Côn Na nữ sĩ mắt rồng điên cuồng ngưng tụ luồng sáng vàng chói mắt, đánh về phía thanh đại thương kia.

Đại thương sắc bén không gì cản nổi, mà Côn Na nữ sĩ mắt rồng lại có toàn bộ thế giới hắc long ủng hộ cô, dốc hết sức chống đỡ. Ngoài ra dường như Ma Đế có điều kiêng kỵ khi đối mặt với Côn Na nữ sĩ, uy lực của đại thương hơi thu liễm, có vẻ như hắn vẫn không thể trực tiếp chém chết Côn Na nữ sĩ.

Hai loại sức mạnh giằng co với nhau, duy trì thế cân bằng vi diệu.

Tạo Hóa Tiên Tử ngưng tụ Nho văn lần nữa, nhưng lần này không tấn công mà buff Nho văn lên người Côn Na nữ sĩ mắt rồng, tiếp sức để Côn Na để có thể chống đỡ lâu hơn.

Mỹ nhân rắn công đức phụ trách bảo vệ Tống Thư Hàng, tạo ra hình chiếu một tòa công đức điện để Tống Thư Hàng không bị quấy nhiễu trong thời gian tụ lực.

Xích Tiêu kiếm lượn quanh Tống Thư Hàng, đề phòng những biến cố bất ngờ có thể xảy ra.

…

Cũng trong lúc đó.

Sợi dây nhân quả kết nối với Bạch tiền bối là sợi dây nhân quả thứ nhất gửi sức mạnh về cho Tống Thư Hàng. Một luồng sức mạnh từ chỗ Bạch tiền bối truyền qua, buff thêm hiệu ứng siêu thời không mạn bộ lên một đao của Tống Thư Hàng.

Bây giờ Bạch tiền bối đang ở trong thế giới thiên kiếp bát tấn cửu, không ngờ bận như vậy mà vẫn dành ra chút thời gian trợ giúp Tống Thư Hàng.

…

Sợi dây nhân quả kết nối với Bạch tiền bối two xếp thứ hai. Có một luồng sức mạnh pháp tắc hợp từ ba loại sức mạnh ‘tàn phá, hủy diệt, kết thúc’ lại thành một dung nhập vào một đao của Tống Thư Hàng, đây là mấy loại sức mạnh pháp tắc bạo lực nhất của chúa tể Cửu U. Phần sức mạnh của Bạch tiền bối two được gửi về kèm theo một lời nhắn: “Hành hắn nhừ tử cho ta! Còn một điều nữa chính ngươi chú ý an toàn đấy, ý chí hỗn độn Cổ U sắp không chịu nổi rồi, đoán chừng sẽ vỡ nát tạm thời.”

Ma Đế đã kéo tất cả thiên phạt cường hóa vào trong thế giới Cổ U nhằm mục đích muốn làm ý chí hỗn độn Cổ U vỡ nát một lần nữa.

Ý chí hỗn độn Cổ U không thể bị xóa bỏ triệt để, chỉ cần thế giới Cổ U vẫn còn tồn tại, cho dù ý chí hỗn độn có bị đánh nát thì sau một quãng thời gian, nó sẽ ngưng tụ ra lại trong dòng thời gian dài đằng đẵng.

…

Xếp thứ ba là sợi dây nhân quả đứt đoạn kết nối với ‘Thánh Nhân’. Vốn dĩ Tống Thư Hàng cứ tưởng rằng sợi dây nhân quả này đã phế, hắn không thể lấy được bất kỳ trợ lực gì từ nó, nhưng không ngờ nó vẫn có tác dụng. Con mắt trái của Tống Thư Hàng nóng lên, con ngươi nóng cháy như muốn nổ tung.

Đồng thời con mắt Thánh Nhân Nho gia này gửi về rất nhiều tin tức cho Tống Thư Hàng. Con mắt Thánh Nhân khóa chặt Ma Đế ở đằng xa, truyền rất nhiều số liệu vào trong đầu Tống Thư Hàng. Những số liệu này chỉ cho Tống Thư Hàng biết lát nữa xuất đao nên chém ở đâu, dùng tư thế gì để chém sẽ đạt hiệu quả tốt nhất. Thậm chí trong những số liệu này còn bao gồm cả số liệu về siêu thời không mạn bộ của Bạch tiền bối, cũng như số liệu về pháp tắc bạo lực ba hợp một của Bạch two!

Đây là những điều được rút ra từ kinh nghiệm chiến đấu quý báu của Thánh Nhân, chỉ dẫn Tống Thư Hàng chiến đấu.

…

Tiếp theo là trợ lực đến từ hai vị Sở các chủ đồng thời truyền đến trên người Tống Thư Hàng. Khi thấy loại sức mạnh mà hai vị Sở các chủ truyền đến, Tống Thư Hàng khá là bất ngờ. Đây không phải là sức mạnh đại đạo trường sinh của các cô, thậm chí cũng không liên quan gì đến hệ thống sức mạnh của Bích Thủy Các.

Sức mạnh của hai vị Sở các chủ một chính một phụ, một sống một chết, ngưng tụ thành hai cây đại thụ cao chót vót sau lưng Tống Thư Hàng. Nhưng sinh tử song thụ chỉ là một đường dẫn, dẫn một phần sức mạnh khác từ một nơi nào đó đến trên người Tống Thư Hàng, bám vào Nhân Quả đao. Đó là một luồng đao ý cực kỳ bá đạo, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn.

Luồng đao ý này hoàn toàn không hợp với tính cách của hai vị Sở các chủ.

…

Tiếp đó là sợi dây nhân quả kết nối với Thiên Đế.

“Tít~ Thiên Đế truyền 10 giây công lực cho người, kèm theo tin nhắn: Tống tiền bối, không ngờ ngươi lại nhờ ta giúp đỡ, bất ngờ thật đấy. Đến đây, tiếp thu sức mạnh của ta đi nào Tống tiền bối!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Thật ra nếu có thể chọn, Tống Thư Hàng không hề muốn nhận sức mạnh của Thiên Đế, cứ có cảm giác cô đang đào một cái bẫy để hại hắn.

Thiên Đế truyền sức mạnh của bản thân cho Tống Thư Hàng, hơn nữa cô còn rất hào phóng, vừa ra tay chính là sức mạnh thời gian, là sức mạnh cơ bản nhất của cô, là nền tảng của đạo trường sinh Thiên Đình.

Sức mạnh thời gian buff lên Nhân Quả đao, quả đúng là thời gian như đao, từng đao thúc giục con người già đi!

…

Sau đó đến lượt đại lão Rồng Đốm.

Đại lão Rồng Đốm vẫn quấn quanh trên cây cột làm hình khắc nổi.

“Mượn sức mạnh của ta ư? Xấu, không cho.”

Đại lão Rồng Đốm hồi đáp.

Trong lúc nói chuyện, điểm đại diện cho trạm trung chuyển Trình Lâm của sợi dây nhân quả hơi sáng lên, lóe lên một cái rồi thôi.

Sau đó trên người đại lão Rồng Đốm có vô số loại sức mạnh hóa thành vòng xoay lớn, bắt đầu xoay tròn. Cuối cùng ngẫu nhiên quay trúng một loại trong đó, gửi về cho Tống Thư Hàng.

Đại lão Rồng Đốm:

“...”

Lúc này hắn còn nói được gì nữa?

Tuy sức mạnh thuộc về đại lão Rồng Đốm bám vào trên đao nhưng lại tác động lên người Tống Thư Hàng.

Đây là một loại vu thuật có tên là huyết tế, còn kèm theo một phần sức mạnh của đại lão Rồng Đốm.

Thiên Đạo Rồng Đốm nắm giữ một số lượng pháp thuật khổng lồ, hắn rất có thiên phú về lĩnh vực nghiên cứu. Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, phòng tối Thiên Đạo, thế giới Kim Liên Nho gia và thế giới Tà Liên Cửu U đều là những thứ do hắn nghiên cứu ra.

Hắn cũng có nghiên cứu về vu thuật.

Mà huyết tế là loại hình vu thuật thông qua hiến tế máu tươi của bản thân để đổi lấy hiệu quả nhục thân bạo phát rất khủng trong thời gian ngắn.

“Trùng hợp đến vậy à?”

Lúc Tống Thư Hàng cảm ứng được loại sức mạnh này, trong lòng chợt động.

Bởi hình ảnh do bức diễn đồ QR code trên tiểu kim đan thứ sáu thần huyết Cổ Vu quét ra chính là hình ảnh cổ vu tế đàn và nam tử nhỏ máu hiến tế.

Vu thuật huyết tế kích hoạt.

Sức mạnh thuộc về đại lão Rồng Đốm kích thích Tống Thư Hàng, bắt đầu dẫn dắt vu thuật huyết tế.

Diễn đồ trên tiểu kim đan của Tống Thư Hàng như nhận được sự cộng hưởng, tiếp nhận vu thuật huyết tế này.

Ngay sau đó Tống Thư Hàng cảm nhận được một nửa máu tươi trong cơ thể bắt đầu sôi trào, bị chuyển hóa thành tế phẩm.

Trong nháy mắt mất đi một nửa máu tươi, khuôn mặt Tống Thư Hàng tái nhợt nhưng cơ thể lại không yếu ớt, trái lại là một loại sức mạnh kinh khủng không ngừng nổ tung trong thân thể

hắn.

Sức mạnh của đại lão Rồng Đốm + diễn đồ kim đan + vu thuật huyết tế.

Sức mạnh thân thể của Tống Thư Hàng được tăng lên đến cực hạn.

Trên đỉnh đầu hắn, một con thánh viên to lớn dẫn đầu hiện ra, tay nâng kinh thư, lần này thậm chí trên người nó còn có thêm một bộ nho sam.

Mà sau lưng thánh viên lớn có hơn hai nghìn hư ảnh thánh viên nhỏ xếp thành hình vuông, xếp hàng ngay ngắn ở sau lưng thánh viên lớn. Trên người chúng cũng mặc nho sam, tay nâng kinh thư.

Thánh viên đứng kín cả một vùng trời không ngừng dùng ngôn ngữ viễn cổ tụng niệm ở trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, nhìn như chúng đang đọc nội dung trong kinh thư.

Nhưng người nào nghe hiểu ngôn ngữ viễn cổ sẽ biết được thật ra nội dung mà thánh viên Nho gia đang niệm chính là ... 666, 666.

...

Sợi dây nhân quả gửi phản hồi về cuối cùng chính là sợi dây nhân quả kết nối với ý chí lưới rồng, Côn Na nữ sĩ mắt rồng.

Bây giờ Côn Na nữ sĩ đại diện cho ý chí lưới rồng không thể giúp đỡ Tống Thư Hàng quá nhiều. Cô đang dốc toàn lực chống lại thanh đại thương kia. Ngoài ra hiện giờ căn nguyên của cô là lưới rồng lại đang ở trạng thái phong cấm. Nếu không, cô có thể cung cấp sức mạnh liên tục cho Tống Thư Hàng.

Thứ duy nhất cô có thể cung cấp cho Tống Thư Hàng bây giờ chính là tinh thần lực. Cô trực tiếp chuyển tinh thần lực của lưới rồng lên trên người Tống Thư Hàng.

Con mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng vốn đang nóng bừng lập tức lạnh xuống.

Vốn dĩ não của Tống Thư Hàng đã sắp không chứa nổi số liệu chiến đấu khổng lồ do con mắt Thánh Nhân truyền đến, nhưng sau khi có được tinh thần lực lưới rồng, những số liệu chiến đấu này lập tức rõ hẳn lên.

…

Sức mạnh nhục thân khổng lồ, tinh thần lực của ý chí lưới rồng, tư liệu chiến đấu do con mắt Thánh Nhân Nho gia cung cấp, sức mạnh thời gian của Thiên Đế, đao ý bá đạo do hai vị Sở các chủ cung cấp, pháp tắc bạo lực ba hợp một của Bạch tiền bối two, phương thức công kích thiên phú dạo bước vượt thời không do Bạch tiền bối cung cấp.

Cuối cùng Nhân Quả đao cũng hoàn thành giai đoạn tụ lực.

Một đao này quá kinh khủng, dưới trạng thái bình thường sợ rằng Tống Thư Hàng còn chưa chém ra một đao này, thân thể hắn đã không chịu nổi sức mạnh quá lớn, vỡ nát từ lâu rồi.

Mà bây giờ với thể chất được hơn hai nghìn hư ảnh thánh viên cường hóa, Tống Thư Hàng có thể chém ra một đao này một cách hoàn mỹ.

Hà Chỉ Ma Đế, hãy nếm thử một đao này của ta!

Tống Thư Hàng dùng hai tay cầm quỷ đầu đao, cố đè nén kích động muốn gào thét trong lòng.

Không thể lãng phí hiệu ứng dạo bước vượt thời không mà Bạch tiền bối cung cấp được!

****

Mà ngay một khắc trước khi Tống Thư Hàng hoàn thành giai đoạn tụ lực, Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên cười như điên: “Ha ha ha ha~ thành công, thành công rồi!”

Hôm nay, cuối cùng đại kế nghìn vạn năm của ta cũng thành công rồi.

Trong thế giới Cổ U.

Dưới sự trấn áp của mấy phân thân Hà Chỉ Ma Đế cộng thêm sức mạnh của thiên phạt bổ xuống, ý chí hỗn độn Cổ U thể tập hợp đã bị đánh nát!

Một phân thân của Hà Chỉ Ma Đế có sức mạnh khắc chế ý chí hỗn độn Cổ U.

Ma Thần trụ trong tay phân thân kia có thể khiến cho thân hình của ý chí hỗn độn bị định thân trong mấy giây.

Lại phối hợp với sức mạnh của thiên phạt, cuối cùng đánh nát hoàn toàn ý chí hỗn độn Cổ U.

Rốt cuộc sức mạnh của thiên phạt tiêu tán.

Trên lý thuyết, dù ý chí hỗn độn Cổ U có bị đánh nát vẫn có thể ngưng tụ, hồi sinh lần nữa trong dòng thời gian dài đằng đẵng.

Hà Chỉ Ma Đế đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Hắn bố trí Ma Thần trụ đặc biệt ở thế giới Cổ U, đồng thời đưa vào biển tà năng trong thế giới Cổ U, phối hợp hành động với phân thân kia của hắn. Nhân lúc ý chí hỗn độn Cổ U bị đánh nát, phân thân của hắn sẽ đoạt được quyền khống chế thế giới Cổ U.

Quyền khống chế này là tạm thời, khi ý chí hỗn độn Cổ U hồi phục, quyền khống chế vẫn sẽ bị thu hồi.

Nhưng thứ mà Ma Đế muốn chính là thời gian này.

Sau khi lấy được quyền khống chế thế giới Cổ U, đến lúc đó bản thể của hắn ở thế giới hắc long muốn làm gì thì làm.

“Lưới rồng, từ hôm nay trở đi ngươi sẽ thuộc về ta!”

Hà Chỉ Ma Đế tuyên bố.

Côn Na nữ sĩ mắt rồng:

“Ngươi không phải kiểu ta thích.”

Cô cắn răng vẫy tay, ánh sáng vàng chói mắt trong tay bùng nổ, đánh bay thanh đại thương kia về.

Mà ngay lúc này, thân hình Ma Đế đột nhiên xuyên không gian xuất hiện bên cạnh Côn Na nữ sĩ.

Sau đó hắn đưa tay chộp về phía Côn Na nữ sĩ.

Vốn dĩ Côn Na nữ sĩ muốn né tránh nhưng Ma Thần trụ hình cây gậy trên lưng Ma Đế chợt lóe lên, Côn Na nữ sĩ lập tức bị định thân, không cách nào nhúc nhích được giống như ý chí hỗn độn Cổ U.

Nghìn vạn năm qua, nếu Ma Đế nghiên đã cứu ra Ma Thần trụ khắc chế ý chí hỗn độn Cổ U, đương nhiên sẽ không quên lại làm thêm một cây khắc chế ý chí lưới rồng.

Hắn bắt Côn Na nữ sĩ, sau đó... nuốt chửng cô. Bản thể của Ma Đế không phải hình người, thân phận thật sự của hắn cao chừng mười mét, lộ ra hình tượng Ma thần.

Hôm nay Ma Đế rất vui vẻ.

Sau khi nuốt Côn Na nữ sĩ, ý chí của hắn bao trùm thế giới hắc long + thế giới Cổ U.

Cả hai thế giới đều trở thành vật sở hữu của hắn.

Ngay lúc này đây, hắn có cơ hội tiếp xúc với khái niệm ‘bất hủ’.

Tiếp theo là lúc tiện tay bóp chết con rệp Bá Tống cấn tay kia.

Ma Đế xoay người lại nhìn về phía Bá Tống.

Vừa lúc Tống Thư Hàng đột nhiên vung đao.

Ngay sau đó sau lưng Ma Đế trúng một đao sáng chói.

Ma Đế:

“???”

Mợ nó, là ai to gan như vậy, dám đâm một đao sau lưng ta... Lẽ nào lại là tên Bạch Thánh kia?

Chương 1716: Đấu Tranh Giành Quyền Lợi

Ma Đế nói:

"Bây giờ ta đã nắm giữ thế giới hắc long và thế giới Cổ U, được pháp tắc của hai thế giới gia trì..."

Ngươi cho rằng kiểu đánh lén vô nghĩa này có thể làm ta bị thương sao?

Nhưng hắn còn chưa dứt lời thì bỗng cảm thấy sau lưng mình vô cùng đau đớn. Một đao sáng chói này cứ như mọc mắt vậy, nó chém lên chỗ yếu ớt, trí mạng nhất của hắn.

Ma Thần trụ hộ thể, thân thể ma thần, hộ giáp vạn ma, ma diễm hộ thể, pháp tắc hộ thể của hắn... Tổng cộng sáu trăm loại phòng ngự mạnh mẽ, toàn bộ đều bị một đao này chém nát.

Một đao này cứ như còn hiểu rõ điểm yếu trên người Ma Đế hơn cả bản thân hắn. Sức mạnh của nó vô cùng đáng sợ, cứ như là sức mạnh của một con man thú có thể hủy diệt cả thế giới vậy. Thấp thoáng trong đó, như có hơn hai nghìn con thánh viên viễn cổ với sức mạnh vô song gia trì tất cả sức mạnh của mình lên một đao!

Trên ánh đao chém lên da thịt của hắn có một luồng đao ý vô cùng bá đạo, xé rách da thịt của hắn. Luồng đao ý bá đạo đó có một loại khí thế “duy ngã độc tôn”... Đây là đao ý do một tồn tại gần với mức “Vô địch đương thời” chém ra.

Trong nháy mắt khi đao khí nhập vào người hắn thì lập tức sinh ra một loại “Sức mạnh thời gian” ăn mòn cơ thể. Sức mạnh thời gian là sức mạnh huyền bí khó lĩnh ngộ nhất của chư thiên vạn giới. Một khi nắm giữ được sự huyền bí của thời gian thì gần như vô địch cùng cảnh giới.

Mà luồng sức mạnh thời gian này cực kỳ bá đạo. Da thịt của Trường Sinh Giả như Ma Đế cũng không ngăn được sự ăn mòn của “Sức mạnh thời gian” này, phần miệng vết thương nhanh chóng lão hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được, năm tháng như đao, từng đao giục con người ta già đi!

Nhưng kinh khủng nhất vẫn không phải là đao khí của năm tháng, mà là sức mạnh của pháp tắc mạnh nhất ẩn chứa trong một đao kia.

‘Tàn phá, hủy diệt, kết thúc’ ba hợp làm một, ba loại pháp tắc bạo lực thuần túy, là loại sức mạnh pháp tắc hoàn toàn chỉ vì diệt vong mà tồn tại. Hơn nữa đẳng cấp của sức mạnh pháp tắc này vô cùng khủng bố, nó đã vượt ra khỏi cực hạn mà “tu sĩ” có thể nắm giữ.

Thứ pháp tắc được kết hợp từ ba loại pháp tắc này theo đao ý chém vào trong cơ thể hắn, điên cuồng phá hại da thịt, làm sụp đổ kết cấu cơ thể của hắn.

Thậm chí, ba luồng pháp tắc này còn trực tiếp xuyên qua da thịt của hắn, chém vào trong “Hư không”, dẫn dắt sức mạnh hủy diệt tới ngôi sao bản mệnh mà Ma Đế ngưng tụ trong hư không.

Đuổi tận giết tuyệt!

Cơ thể khổng lồ của Ma Đế ngã ầm ầm xuống đất, hắn ta thậm chí không thể đứng vững.

Lưng hắn phun ma huyết xối xả, bắn đầy trên mặt đất.

Mặt đất bị ma huyết ăn mòn, hóa thành tuyệt địa... Nếu như cứ tiếp tục như vậy, vùng đất thấm ma huyết này sẽ trở thành cấm khu của sinh linh.

Chỉ một đao đã khiến cho cơ thể của Ma Đế trọng thương gần chết. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thậm chí bản nguyên của Trường Sinh Giả Ma Đế cũng sẽ bị thương tổn.

Vết thương trên lưng thì không đáng nhắc đến, nhưng những cơ quan trong cơ thể hắn đang không ngừng bị sức mạnh năm tháng, ba loại pháp tắc bạo lực thuần túy hợp lại làm một và đao ý bá đạo phá hoại.

Như cắm một chiếc máy khoan vào trong quả dưa hấu vậy, tuy rằng chỉ để lại một cái lỗ nhỏ ở bên ngoài dưa hấu, nhưng cái khoan lại không ngừng xoắn nát phần thịt trong của dưa hấu, ép nó thành nước.

Đau đớn dữ dội ập tới, đợt sau đau hơn đợt trước, đợt này thấm hơn đợt kia, kích thích thần kinh của Ma Đế.

Ma Đế đã không được nếm trải đau đớn ở mức độ này từ lâu rồi. Trường Sinh Giả đã không còn khái niệm về tuổi thọ, hắn ta thậm chí còn suýt quên mất cảm giác “Đau đớn”.

"A."

Ma Đế điên cuồng điều động tất cả sức mạnh của bản thân, áp chế đao khí thời gian, ba loại pháp tắc hợp lại làm một đang phá hoại trong cơ thể.

Lưới rồng!

Bây giờ “Ý chí lưới rồng” đã bị hắn thôn phệ, giống với “Ý chí Cổ U”, nếu như hắn không áp dụng biện pháp nào đó thì sau này ý chí lưới rồng cũng sẽ sống lại.

Nhưng ít ra bây giờ, ý chí của lưới rồng đã bị hắn thôn phệ, hắn đã nắm giữ được lưới rồng, có được tất cả quyền điều khiển lưới rồng.

"Toàn bộ ma lực trong lưới rồng hãy tới đây hết cho ta."

Ma Đế điều động sức mạnh của lưới rồng, hòng mượn sức mạnh của lưới rồng để áp chế vết thương trong cơ thể mình.

Đồng thời, hắn cũng đang điều động sức mạnh của “Thế giới Cổ U”.

Vào lúc này, Ma Đế cũng chẳng quan tâm việc xung đột giữa “Sức mạnh thế giới Cổ U” và “Sức mạnh lưới rồng” nữa, phải áp chế được vết thương trong người mình cái đã rồi lại tính tiếp.

...

...

Ở phía đối diện, sau khi Tống Thư Hàng chém ra một đao mạnh nhất cả cuộc đời hắn xong thì cũng suy yếu ngã ngửa xuống, sắc mặt trắng bệch.

Trên đỉnh đầu, hơn hai nghìn con thánh viên biến mất, sức mạnh to lớn do huyết tế mang lại cũng đã tiêu tán.

Huyết tế làm hắn mất đi hơn một nửa số máu tươi trong cơ thể, hơn nữa số máu tươi biến mất trong lần “Thánh tế” này sẽ không thể bổ sung lại bằng đan dược và pháp thuật trong thời gian ngắn, trạng thái suy yếu sẽ duy trì một thời gian rất dài.

Đồng thời, mắt trái của Thánh Nhân đã bốc ra khói trắng, gần như muốn nướng hốc mắt Tống Thư Hàng đến cháy khét.

Ngay lúc Tống Thư Hàng sắp ngã xuống, @#%× Tiên Tử sau lưng nhẹ nhàng đỡ lấy rồi ôm hắn vào trong ngực.

Trong tay Tống Thư Hàng, Nhân Quả thương biến thành quỷ đầu đao, từ từ tiêu tán, hóa thành hạt nhỏ rồi biến mất không thấy gì nữa.

Đau lòng quá, bảo vật tuyệt vời như vậy mà chỉ dùng được một lần.

"Cảm ơn tiên tử."

Tống Thư Hàng thều thào nói.

Lúc này, @#%× Tiên Tử không nghịch nữa, cô chỉ dịu dàng đỡ lấy Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cô cũng hiếm khi không đùa giỡn nữa mà vươn bàn tay nhỏ bé ra, đặt lên trên hốc mắt của Tống Thư Hàng, tháo con mắt Thánh Nhân đỏ thẫm xuống, sau đó lắp lại con mắt của Tống Thư Hàng vào.

"Chờ chút đã nào... Tạo Hóa Tiên Tử chờ tí đã, nếu như bây giờ lắp mắt của ta vào lại thì... A a a, muộn mất rồi."

Tống Thư Hàng có cảm giác con mắt của mình vừa lắp vào thì giống như bị ném vào trong cái chảo sôi sùng sục, thoáng cái đã chín rục, mắt trái tối om, không nhìn thấy gì cả.

Con mắt này sẽ không vứt đi luôn đấy chứ?

"Đậu xanh!"

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh Tống Thư Hàng nhớ lại cảnh tượng ban nãy thì cảm khái một câu.

Uy lực của một đao vừa rồi đúng là vô cùng đáng sợ. Không chỉ đáng sợ về mặt phá hoại, thứ đáng sợ hơn cả chính là độ sát thương của pháp tắc.

Tống Thư Hàng yếu ớt nói:

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta còn móc Côn Na nữ sĩ ra được không?"

Long Đồng Côn Na nữ sĩ bị Ma Đế nuốt chửng, nhưng có lẽ vẫn chưa chết —— Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, sợi dây nhân quả giữa cô và hắn vẫn chưa đứt.

"Để ta xem đã."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Tít ~ 'Hà Chỉ Ma Đế' đang lợi dụng quyền hạn, cưỡng chế rút tất cả ma lực của của lưới rồng ra. Quản lý viên Bá Tống có ngăn chặn hành vi của 'Hà Chỉ Ma Đế' hay không? Có/Không? "

Tống Thư Hàng:

"Ơ?"

Còn có chức năng này à?

Ma Đế vẫn chưa chết, đại lão Trường Sinh Giả gần như rất khó giết chết.

"Cẩn thận đấy, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Ma Đế đang rút sức mạnh của lưới rồng ra để khôi phục. Tạm thời đừng đi qua, hộ pháp cho ta trước đã."

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn lập tức chọn 'Có'.

Vào lúc này thì đương nhiên là hắn sẽ chọn cách ngăn Ma Đế dùng quyền hạn rút ma lực của lưới rồng để khôi phục lại rồi.

...

...

Ở đối diện, vị Ma Đế còn nằm đo đất đang điên cuồng rút ma lực của lưới rồng ra để trị thương. Nắm giữ rồng thì sướng như vậy đấy, hắn có thể mặc sức rút sức mạnh của lưới rồng, dùng kiểu gì cũng được.

“Tít tít ~ Bá Tống sử dụng quyền hạn của quản lý viên siêu cấp hạn chế việc cưỡng chế rút sức mạnh lưới rồng của ngươi. Bắt đầu hạn chế... "

Ma Đế:

"! ! !"

Trong một thoáng, trong đầu Ma Đế hiện lên một vạn câu chửi thô tục không hề lặp lại, với đủ mọi phiên bản từ xưa đến nay của các ngôn ngữ, theo đủ loại phong cách của các thế giới khác nhau.

Mỗi một câu chửi thô tục đều là nhằm vào tên “Bá Tống” này.

Điều mà Ma Đế hối hận nhất bây giờ chính là lúc trước vì lý do “Cấn tay” mà bản thân chọn tạm thời không bóp chết con rệp “Bá Tống” này.

Lúc ấy có lẽ bản thân không nên nói nhiều, cứ bóp chết tên này quách cho xong.

Ngoài ra, chẳng phải bây giờ ta đang nắm giữ lưới rồng hay sao, tại sao một tên quản lý viên siêu cấp lại có thể hạn chế quyền hạn của ta chứ? !

Ma Đế rất là phiền muộn.

"Tít tít ~ Bá Tống hạn chế thất bại, quyền hạn không đủ."

Ma Đế:

"..."

Quyền hạn không đủ thì khỏi thông báo luôn được không?

Còn nữa, cách chức “quản lý viên siêu cấp” của tên này luôn cho ta!

...

...

Tống Thư Hàng bên kia.

"Bíp bíp ~ Hạn chế thất bại. Quyền hạn không đủ, không thể hạn chế việc đối phương cưỡng chế rút sức mạnh của lưới rồng. Có muốn đổi mệnh lệnh thành ‘Giảm tốc độ lưu thông ma lực của lưới rồng’ để duy trì sự vận hành bình thường của lưới rồng hay không? Có/Không? "

"Có có có, có là cái chắc rồi."

Tống Thư Hàng cắn răng nói, tệ rồi đấy, Ma Đế đã lấy được quyền hạn tối cao của “Lưới rồng” rồi ư?

"Tít ~ Giảm tốc độ lưu thông ma lực của lưới rồng thành công, xin lựa chọn mức độ lưu thông của ma lực, chậm nhất, chậm bình thường, tốc độ bình thường, tốc độ rất nhanh, cực nhanh... "

"Chậm nhất, có thể chậm bao nhiêu thì chậm bấy nhiêu cho ta!"

Tống Thư Hàng bổ sung:

"Tất cả đều vì sự vận hành cơ bản của lưới rồng."

"Tít ~ Tốc độ lưu thông là ‘Chậm nhất’. "

"Bíp bíp ~ Hà Chỉ Ma Đế tiến hành tước đoạt quyền hạn quản lý viên của Bá Tống... "

"Bíp bíp ~ Tước đoạt quyền hạn thất bại. Quyền hạn quản lý viên có giới hạn thời gian là 20 ngày, trước khi đến kỳ hạn sẽ không thể cách chức. "

"Hay lắm!"

Tống Thư Hàng vui vẻ.

...

...

Ma Đế tiếp tục chống lại vết thương trong người mình.

"Tít ~ Bá Tống sử dụng quyền hạn quản lý viên, tiến hành hạn chế tốc độ lưu thông ma lực của lưới rồng, hạn chế ở mức ‘Chậm nhất’. Tất cả đều vì sự vận hành bình thường của lưới rồng. "

"Bíp bíp ~ Tước đoạt quyền hạn quản lý viên của Bá Tống thất bại, trong vòng 20 ngày không thể tước đoạt quyền hạn."

Ma Đế:

"! ! !"

Thấy mợ rồi.

Bá Tống giống như là một cây gậy quấy phân*, tuy rằng quyền hạn không bằng hắn, nhưng chỉ cần hắn tiến hành thao tác đối với “Lưới rồng” thì cây gậy quấy phân Bá Tống này sẽ có thể nhúng vào quấy vài phát.

*Gậy quấy phân: Người chuyên đi đâm thọc, kiếm chuyện, làm mọi chuyện ngày càng trở nên tệ đi.

Quan trọng nhất là trong vòng 20 ngày không thể tước đoạt quyền hạn này.

“Chờ vết thương của ta đỡ hơn một chút thì ta sẽ đập chết tên này.”

Ma Đế hận đến nghiến răng.

Cũng may, trừ lưới rồng ra thì hắn vẫn còn “Thế giới Cổ U” có thể không ngừng cung cấp sức mạnh, giúp hắn chữa thương.

Đang lúc Ma Đế chuẩn bị tăng mức độ rút năng lượng của thế giới Cổ U ra, đột nhiên...

Dòng chảy sức mạnh của thế giới Cổ U cũng bắt đầu chậm dần.

Trong thế giới Cổ U, dường như có một vị “Chúa tể” khác xuất hiện, bắt đầu gây sự ở trong thế giới đó, thuận tiện bắt đầu kềm hãm tốc độ hấp thu của hắn.

Ma Đế:

"? ? ?"

Lại cái gì nữa đây.

Lưới rồng có cây gậy quấy phân Bá Tống, thế giới Cổ U lại có ai đây?

Nghĩ tới đây, ý thức Ma Đế giáng thẳng xuống thế giới Cổ U. Bây giờ hắn có thể xem như chúa tể của thế giới Cổ U, chỉ một ý niệm trong đầu là có thể “Nhìn” hết mọi chi tiết trong thế giới Cổ U rồi.

Chẳng mấy chốc hắn đã tìm được vị “Chúa tể” kia, đối phương hoàn toàn không hề muốn ẩn nấp.

Một thân ảnh tuấn tú vô song xuất hiện trong cảm ứng của Ma Đế.

Thân ảnh kia có mái tóc dài tới lưng, mặc một bộ trường bào phóng khoáng, ngồi trên một cái vương tọa.

Hai mắt sáng lấp lánh như sao, trên người có sức hấp dẫn không thể diễn tả bằng lời, mọi thứ của chư thiên vạn giới ở trước mặt hắn đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Lúc này, toàn bộ sức mạnh của thế giới Cổ U đều đang thần phục trước hắn.

Bạch Thánh ư?

Không, không đúng. Đây không phải Bạch Thánh.

Bạch Thánh không có sức mạnh kinh khủng như vậy, hơn nữa khí chất cũng khác nhau.

Thân ảnh giống hệt với Bạch Thánh ngồi trên vương tọa ngẩng đầu lên, nhìn ý thức của hắn một cái.

Chỉ mới nhìn một cái thì ý thức của Ma Đế đã bị tấn công.

Đó là thứ tà ác nhất thế gian, là cực hạn của hủy diệt, là căn nguyên của giết chóc, là ngọn nguồn của muôn vàn tội ác. Trong đó còn ẩn chứa công kích vô cùng kinh khủng về mặt ý thức.

Ở trên vương tọa, Bạch tiền bối two mỉm cười đầy xấu xa và hấp dẫn.

Hắn đã chuẩn bị cái nhìn chằm chằm kèm theo đòn tấn công ý thức này cả buổi trời, tất cả chính là vì muốn đợi đối phương tự đưa đến tận cửa.

"Ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi dám tới thế giới Cổ U của ta thì ta sẽ lập tức cho ngươi một phát nhớ đời."

Bạch tiền bối two nói khẽ.

Đáng tiếc, đối phương chỉ cho ý thức đến.

Nếu như đối phương trực tiếp đưa theo cơ thể tới thì Bạch tiền bối two sẽ tặng thêm một phần quà có giá trị kỷ niệm nữa.

"Tiếp theo, thế giới Cổ U này... Là của ta rồi nhé!"

Bạch tiền bối two lớn tiếng tuyên bố.

Đừng nói mấy thứ như chỗ này vốn thuộc về “Ý thức hỗn độn Cổ U” với hắn, hắn là chúa tể Cửu U đấy, là ngọn nguồn của hàng vạn tội ác, cướp địa bàn của người khác chẳng phải là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa sao?

Cùng lắm chờ đến lúc ý thức Cổ U hỗn độn khôi phục thì phong cho cô ta một chức “Chư hầu” là được rồi.

Dù sao thì hắn cũng lấy cái địa bàn này chắc rồi.

Cho nên trước khi cướp địa bàn, hắn còn phải thanh lý mấy Ma Thần trụ mà Ma Đế cắm ở thế giới Cổ U, cùng với phân thân mà hắn ta đã giấu trước đã, tránh sau này hắn ta lại nhảy ra gây sự.

...

...

Ý thức của Ma Đế bị Bạch tiền bối two tấn công chính diện, cộng thêm việc năng lượng của thế giới Cổ U bị kềm chế, bên lưới rồng lại có cây gậy quấy phân Tống Thư Hàng này chực chờ.

Vị Ma Đế đang trọng thương lập tức chịu không nổi.

Ý thức của hắn lóe lên, triệu hồi phân thân của mình ở “Thế giới Cổ U” trở về để bảo vệ bản thể.

Ngay sau đó, ý thức chính của hắn rơi vào một loại trạng thái quỷ dị như hôn mê.

Không gian chấn động, phân thân của Ma Đế vượt qua không gian mà đến, đỡ bản thể đang trọng thương lên.

Phân thân của Ma Đế liếc đám người Tống Thư Hàng một cái, sau đó biến mất cùng với bản thể.

...

...

Ma Đế biến mất, Tống Thư Hàng cũng không còn sức đâu mà ngăn cản.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại nhận được một thông báo từ lưới rồng:

"Tít, Hà Chỉ Ma Đế lâm vào trạng thái ngủ say. Trong lúc ngủ say, quyền hạn tối cao tạm thời chuyển dời... "

Hắn đã lấy được quyền hạn tối cao của lưới rồng.

Tuy rằng chỉ là tạm thời trong 20 ngày.

Lúc lấy được quyền hạn tối cao của lưới rồng, trong đầu Tống Thư Hàng thoáng cái đã sôi trào.

Trong lòng hắn sinh ra một ý tưởng to gan.

Lúc này liệu mình có thể đón hết các tiền bối trong nhóm “Cửu Châu Số 1” vào trong lưới rồng này hay không nhỉ?

Thậm chí không chỉ các tiền bối và đạo hữu trong nhóm, mà còn một số đạo hữu có quan hệ tương đối tốt với bản thân, cả đệ tử của mình và sủng vật Thông Nương đều có thể đón vào đây.

Đối với lưới rồng, chút tiện lợi nhỏ như thế đương nhiên là không thành vấn đề.

Sau khi nghĩ thế, Tống Thư Hàng cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu của mình, muốn thực hiện nó ngay lập tức.

Một ý tưởng to gan nhất định phải đi cùng với khả năng thực tiễn, đó mới là con đường đi tới thành công, nếu không tất cả cũng chỉ là viển vông!

Chương 1717: Có quyền hạn rồi đúng là muốn làm gì thì làm

Tống Thư Hàng chính là một người có năng lực thực tiễn rất mạnh, nếu không trước đây sau khi tình cờ nhìn thấy đơn thuốc trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’, nhận được các loại dược liệu mà Vũ Nhu Tử gửi tới xong, hắn cũng không thể to gan mà bắt đầu luyện chế Thối Thể dịch được.

Kể từ sau khi gia nhập ‘nhóm Cửu Châu số 1’, khả năng thực tiễn này của hắn ngày càng xuất sắc hơn.

Suy nghĩ to gan vừa mới xuất hiện thì tay hắn đã bắt đầu hành động.

Nhân lúc vẫn còn quyền hạn lưới rồng, hắn lấy diễn đồ [thế giới được kết nối] trên kim đan Cổ U Long Phách làm điểm liên kết, để lưới rồng lưu lại một điểm truy cập cho mạng công đức. Thông qua điểm truy cập này, Tống Thư Hàng có thể liên kết lưới rồng và mạng công đức với nhau, tiến hành trao đổi thông tin.

“Sau đó phải nghĩ cách kéo các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 vào.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Nhưng phải làm thế nào để kéo các vị tiền bối vào là một vấn đề.

Phần lớn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều chưa tiếp xúc với ‘mạng công đức’, hơn nữa bây giờ họ lại không ở trong thế giới hắc long, cũng không thể nào tiếp xúc được với lưới rồng.

Phải làm thế nào để thêm họ vào trong quyền hạn lưới rồng đây?

Tống Thư Hàng suy nghĩ chóc lát, một ý tưởng lóe lên… hắn nhìn vào diễn đồ kim đan QR code của mình.

Điểm đột phá chính là nó.

“Bây giờ ta có được quyền hạn tối cao của lưới rồng, vì thế chỉ cần nghĩ cách kết hợp nó với hệ thống lưới rồng, để nó trở thành mã mời ‘gia nhập lưới rồng’. Sau đó lại gửi nó tới di động của các tiền bối trong nhóm là có thể lợi dụng quyền hạn để thêm họ vào lưới rồng.”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy xét.

Cách này rất khả thi.

“Ta cảm thấy ngươi đang lên kế hoạch một chuyện rất nguy hiểm, ngươi đừng có mà gây chuyện đấy nhé.’

Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh lên tiếng.

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Không phải chuyện nguy hiểm gì cả đâu, ta chỉ đang suy nghĩ xem làm thế nào để sử dụng hợp lý quyền hạn lưới rồng, tạo phúc cho mọi người thôi.”

Đuôi của mỹ nhân rắn công đức cuốn lên, ôm Tống Thư Hàng đặt lên đuôi của mình, sau đó đổi kênh âm thanh, đổi thành một nguồn âm thanh không biết lấy từ đâu ra:

“Bây giờ ta có một suy nghĩ táo bạo.”

“Đối với suy nghĩ táo bạo của ngươi ~~ Ta có một đề nghị thế này ~~”

Tạo Hóa Tiên Tử vội vàng chen vào, mở miệng ca hát, trong chuyện cướp lời thoại này, cô không thể thua hết lần này đến lần khác được.

Xích Tiêu Kiếm:

“Hai vị tiên tử đừng làm ồn nữa.”

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu nói:

“Out ~ Out ~ check it yo?”(*)

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Đây không phải là trò chơi nối từ đâu, có biết không hả, hơn nữa tiên tử à, cô hát sai rồi!

“Ta cảm thấy mối quan tâm của mọi người lệch rồi đó.”

Ở đằng xa, số hamster lên tiếng, cuối cùng nó cũng tìm thấy cơ hội để phát biểu ý kiến rồi:

“Chuyện bây giờ chúng ta phải quan tâm chẳng phải là thiên kiếp à? Thiên phạt lúc trước đã biến mất, theo lý mà nói thiên kiếp của chúng ta sắp tới rồi nhỉ?”

Số hamster vừa dứt lời, kiếp vân trên bầu trời lại bắt đầu ngưng tụ lại.

“Không có thời gian để lãng phí với các ngươi.’

Số hamster nhảy lên, ôm vuốt nói với Tống Thư Hàng:

“Cáo từ, lần này đừng hòng cuốn ta vào thiên kiếp của ngươi nữa.”

Nó phải đi độ ma kiếp của mình, lần này Tống Thư Hàng mà có gửi tới thông báo cầu cứu viện gì đó thì chắc chắn nó sẽ chọn không giúp! Nếu như lại bị cuốn vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng thì nó chính là dế nhũi Cửu U!

Dứt lời, số hamster rút đoản kiếm tăm xỉa răng của mình ra, ngự kiếm bay lên, chuẩn bị rời khỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không ngăn cản.

Dù sao số hamster đi độ kiếp một mình cũng an toàn hơn, nó là tà ma Cửu U, nếu như bị cuốn vào thiên kiếp thì sát thương phải chịu tăng lên gấp bội. Nếu như nó độ kiếp một mình thì cũng chỉ là ma kiếp tấn thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, nó hoàn toàn có thể chống đỡ được.

“Lúc một mình độ kiếp ngươi nhớ chú ý an toàn. Nơi đây là thế giới hắc long, hiện giờ ta có quyền hạn lưới rồng, đến lúc đó ta sẽ cố hết sức giúp đỡ ngươi từ lưới rồng.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở. Số hamster cũng đã gia nhập vào lưới rồng, lúc độ kiếp có thể nhận được gia trì từ lưới rồng.

Số hamster đang vội vàng rời đi quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, gật đầu rồi lại nhanh chóng ngự kiếm bay đi.

Quả nhiên, số Bá Tống trong trạng thái ông chú vô cùng dịu dàng, đến cả thuộc tính nhân vật cũng thay đổi luôn.

Ngoại hình già đi cũng sẽ ảnh hưởng đến tính cách của con người sao? Tà ma chuột hamster thầm nghĩ.

…

…

Số hamster rời đi một cách thuận lợi.

Nhưng thiên kiếp Của Lý Âm Trúc lại chỉ có thể trói buộc với Tống Thư Hàng. Không biết tại sao Tiểu Âm Trúc chưa tỉnh lại, cô vẫn ở trong trạng thái ngủ đông.

Nếu như để cô độ kiếp một mình thì chết là cái chắc.

“Chỉ là có thêm thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm của Âm Trúc thôi, nhất định ta có thể gánh được.”

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

“Với trạng thái hiện giờ thì ngươi có độ kiếp được không?”

Xích Tiêu Kiếm thấy hơi lo lắng.

Hiện Tống Thư Hàng đang ở thời kỳ suy yếu sau khi ‘huyết tế’, ở trạng thái này đừng nói độ kiếp, đến đứng còn đứng không vững nữa kìa.

Nếu như không có @#%× Tiên Tử đỡ thì hắn đã ngã lăn ra đất từ lâu rồi.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng lo, thời gian chờ của đồng vàng sống lại đã hết mấy ngày nay rồi.”

Tống Thư Hàng bật ngón tay cái lên.

“…”

Chuôi kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối chỉ lên trời, nó không biết phải tiếp lời Tống Thư Hàng như thế nào nữa.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Tống ~~ cẩn thận ~~”

Cô và Tống Thư Hàng không phải nhất thể, lúc độ kiếp cô không thể bị cuốn vào.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối và tiên tử đừng lo lắng, thiên kiếp sắp tới rồi, các ngươi tạm rút đến vị trí an toàn trước đã, tránh để bị cuốn vào.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, cô và Xích Tiêu Kiếm tiền bối cùng lùi về sau, tránh xa khỏi khu vực độ kiếp.

…

…

Trong tiếng sấm sét đùng đoàng, thiên kiếp ngũ tấn lục của Tống Thư Hàng ngưng tụ thành hình.

Kiếp vân quay cuồng, sấm sét đinh tai.

Nhưng cũng giống như thiên kiếp lần trước, uy lực tổng thể của thiên kiếp đã yếu đi một chút, đây là do nó phải tác chiến vượt thế giới từ xa.

Nhưng vì bên cạnh Tống Thư Hàng còn có Lý Âm Trúc cho nên uy lực của thiên kiếp lại tăng lên.

Tính toán tổng thể thì đợt thiên kiếp ngũ tấn lục này mạnh hơn thiên kiếp cùng loại khoảng hai phần ba.

Hoàn toàn nằm trong phạm vi Tống Thư Hàng có thể chịu đựng được.

“Hay lắm, thế giới hắc long này đúng là một bảo địa để độ kiếp. Chỉ dựa vào thuộc tính làm suy yếu thiên kiếp đã đủ để thu hút mọi người rồi. Nếu như lần sau các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 phải độ thiên kiếp bát phẩm trở lên thì có thể đề nghị họ đến đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau lưng hắn, hai bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ tự động vận chuyển.

Một bộ biến thành ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’, tiếp tục bảo vệ Lý Âm Trúc, đồng thời võ trang cho Tống Thư Hàng.

Một bộ khác biến thành ‘thánh kiếm Chung Yên’, cắm xuống cạnh hắn.

“Đến đây nào!”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức ở bên cạnh hắn dựng phòng ngự hình chiếu ‘Điện Công Đức’, không có sự hỗ trợ từ ‘mũ Bình Thiên’ và sức mạnh công đức từ Cật Qua Thánh Quân, còn bị cảnh giới của Tống Thư Hàng hạn chế nên Điện Công Đức mà cô chiếu ra hiện giờ chỉ tương đương với lục phẩm đỉnh phong.

Đùng ~~

Thiên kiếp đánh xuống.

Đợt thứ nhất là thiên kiếp chào hỏi, uy lực chỉ tương đương với mức độ ngũ phẩm thông thường.

Thiên kiếp đánh xuống, bị hình chiếu ‘Điện Công Đức’ ngăn lại dễ dàng.

[Ting ~ phát hiện thiên kiếp vị diện hiện thế, đẳng cấp cường độ là cấp 6 cường hóa. Có dùng quyền hạn của quản trị viên để đồng hóa thành thiên kiếp của thế giới hắc long hay không? Có/Không?]

Đồng hóa thành thiên kiếp thế giới hắc long ư?

Còn có trò này nữa cơ à?

Đúng là có quyền hạn thì thích làm gì cũng được.

(*) Câu gốc là “yo yo check it out”, là một câu thường thấy trong hiphop

(**) vị diện là từ dùng để giải thích khái niệm đa vũ trụ, các vị diện là tập hợp của nhiều thế giới khác nhau, giữa những thế giới này có mối liên hệ rắc rối phức tạp. Ngoại trừ một số ít điểm kết nối ra thì trên thực tế mỗi một vị diện là một vũ trụ độc lập, có quy tắc tự nhiên riêng của mình.

Chương 1718: Tống *Đau đớn khiến ta kiên cường hơn* Thư Hàng

Giờ lưới rồng chính là địa bàn của Tống Thư Hàng.

Chuyển hóa thiên kiếp thành ‘thiên kiếp của thế giới hắc long’ sẽ càng có lợi cho Tống Thư Hàng hơn.

Quan trọng nhất là Tống Thư Hàng rất có lòng tin với khả năng ‘chịu đau’, nhất là đau đớn về mặt tinh thần của mình.

Khi tác dụng phụ của ‘bí pháp giám định’ xảy ra, đau đớn về mặt tinh thần còn hơn đau thể xác gấp mười lần trở lên. Vì thế sức chịu đựng đau đớn tinh thần của Tống Thư Hàng cũng mạnh gấp mười lần đau đớn thể xác.

Mà thiên kiếp của thế giới hắc long chủ yếu lại là hành hạ về mặt tinh thần.

“Chọn ‘Có’.”

Tống Thư Hàng đáp ngay lập tức.

[Ting ~ đồng hóa thiên kiếp hoàn tất. Cường độ là ‘thiên kiếp cường hóa cấp 6’. Đếm ngược thời gian bắt đầu tạo ra thiên kiếp sát thương: 3…2…1…]

Ầm ầm.

Thiên kiếp trong không trung vẫn điên cuồng giáng xuống, đánh lên người Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức chỉ cần dựng hình chiếu ‘Điện Công Đức’ là có thể dễ dàng chống đỡ được với bốn đợt thiên kiếp ban đầu.

Mãi đến khi đợt thiên kiếp thứ năm giáng xuống mới phá vỡ hình chiếu Điện Công Đức.

Thiên kiếp phá vỡ Điện Công Đức, hóa thành hình dáng của một thanh kiếm rồi đâm về phía Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức khoanh hai tay trước ngực, chuẩn bị bảo vệ cho Tống Thư Hàng, đỡ lấy dư uy của đợt thiên kiếp thứ năm.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, lần này để ta tự gánh đi.”

Tống Thư Hàng nói.

@#%× Tiên Tử chớp mắt, sau đó hơi lùi về phía sau một chút.

Bùm ~~

Sấm sét thiên kiếp đợt năm hóa thành ‘lôi kiếm’, đâm về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, miễn cưỡng ngưng tụ ‘Cương Thủ biến dị’ và bí pháp luyện thể của hai nhà Nho, Thú, chống lại kiếm thiên kiếp.

Vào khoảnh khắc tiếp xúc với cánh tay của Tống Thư Hàng, lôi kiếm đột nhiên trở nên hư ảo.

Nó không làm tổn thương đến nhục thân của Tống Thư Hàng. Thế nhưng có một cơn đau đớn trên ‘phương diện tinh thần’ ập xuống người hắn.

Đây chính là đau đớn khi ‘lôi kiếm đâm vào cánh tay’.

[Đây chính là kết quả khi thiên kiếp bị ‘thiên kiếp thế giới hắc long’ đồng hóa ư?]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thiên kiếp bị ‘hư ảo hóa’, tất cả các sát thương đều chuyển thành ‘đau đớn tinh thần’, mức độ đau đớn đã tăng lên nhưng không làm tổn thương tới nhục thân của tu sĩ.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên tay trái của mình:

“Có hơi tê.”

Ngoài ra hình như còn hơi đau thì phải?

Tống Thư Hàng cũng không quá chắc chắn vừa rồi mình có cảm nhận được đau đớn hay không.

Có thể sẽ hơi đau nhức nhưng gần như hắn không có cảm giác gì.

“Nếu như những thiên kiếp đằng sau cũng thế này thì ta nằm chơi cũng qua được.”

Tống Thư Hàng nói đầy khí phách.

Hiện giờ hắn có cảnh giới ngũ phẩm, thực lực lục phẩm.

Nhưng khả năng chịu đựng đau đớn của hắn chắc phải là bát phẩm trở lên. Dù sao thì đến cả dư uy của thiên kiếp cửu phẩm hắn cũng đã chống chọi trực diện cơ mà.

Đau đớn chỉ khiến hắn càng trở nên kiên cường hơn mà thôi!

“Độ kiếp cho hẳn hoi, đừng có mà làm bậy.”

Ở đằng xa, Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Hiện giờ nó chỉ sợ trong quá trình độ kiếp, Tống Thư Hàng đột nhiên lại nghĩ ra trò quái quỷ gì nũa, biến thiên kiếp bình thường trở thành phức tạp… Nó còn nhớ trong mấy tháng ở chung, thiên kiếp của Tống Thư Hàng chưa lần nào bình thường cả.

“Yên tâm đi tiền bối. Lần này ta sẽ độ kiếp thật nghiêm túc.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong đời hắn chẳng dễ dàng gì mới gặp được một đại gia thiên kiếp bình thường không biến dị, hôm nay hãy để hắn đánh một lần thật đã, bắt nạt đại gia thiên kiếp cho thỏa thích nào.

Xích Tiêu Kiếm nghe Tống Thư Hàng cam đoan như thế thì trong lòng lại càng lo lắng hơn.

“Tạo Hóa Tiên Tử, lát nữa đến đợt thiên kiếp cuối cùng thì cô chuẩn bị hát đi nhé, ta cứ cảm thấy Tống Thư Hàng sẽ gặp phải tâm ma đấy.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Ừm ~~”

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu.

Lúc này cô đang nhìn chằm chằm vào Xích Tiêu Kiếm như có điều suy nghĩ.

“Tiên tử làm gì vậy, ta cảm thấy ánh mắt cô nhìn ta rất khác thường.”

Xích Tiêu Kiếm thấy thân kiếm của mình có hơi lạnh.

Tạo Hóa Tiên Tử vươn tay ra sờ vào cổ họng và bụng mình, rồi lại dùng ánh mắt ước lượng chiều dài của Xích Tiêu Kiếm như đang cân nhắc điều gì đó.

Sau đó, cô lập tức cầm lấy Xích Tiêu Kiếm, há miệng ra, ngẩng đầu lên, nhét Xích Tiêu Kiếm vào miệng mình.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Các ngươi coi lão phu là gì hả, lão phu là thần binh của Trường Sinh Giả đấy nhé!

Còn nữa, nếu như lão phu không nhớ lầm thì Tạo Hóa Tiên Tử xuất thân từ Nho gia đúng không? Cô không đến từ nhà tạp kỹ mà nhỉ?

Đừng có tăng điểm thiên phú lung tung như thế được không?

Cứ an phận mà làm tiên tử Nho gia phong cách nho nhã chẳng phải rất tốt à?

Tuy rằng nội tâm sụp đổ nhưng Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn cố gắng thu liễm đao ý trên người mình, tránh làm Tạo Hóa Tiên Tử bị thương… Nó nghĩ có phải gần đây mình đã chiều tiểu hai nha đầu này quá rồi không?

Không đúng, tiểu nha đầu cái quái gì… Bọn họ một người là bông hoa của Thiên Đình viễn cổ, một người là đệ tử chân truyền của Thánh Nhân Nho gia, hơn Xích Tiêu Kiếm mấy bối phận luôn đó biết không?

Xích Tiêu *Rất mệt tim* Kiếm.

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử nuốt kiếm được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Đôi mắt xinh đẹp của cô trừng to, mắt rưng rưng… cô không nuốt được nữa rồi.

Tuy rằng cấu tạo cơ thể của cô rất giống với @#%× Tiên Tử, nhưng nói cho cùng vẫn không phải cơ thể công đức. Cô không thể nuốt hoàn toàn Xích Tiêu Kiếm vào trong bụng như @#%× Tiên Tử được.

Thế nên, cô lại thua @#%× Tiên Tử một bậc rồi.

Tạo Hóa Tiên Tử yên lặng ngồi xổm xuống, miệng ngậm kiếm, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Xích Tiêu Kiếm:

“Tiên tử, cô nhả ta ra trước có được không?”

Tạo Hóa Tiên Tử quật cường lắc đầu.

Xích Tiêu *Cảm thấy hơi mất mặt* Kiếm.

…

…

Trong không trung, thiên kiếp tấn thăng ngũ phẩm lên lục phẩm không ngừng đánh xuống.

Các chiêu trò của thiên kiếp lại phong phú hơn rồi.

Ngoại trừ thiên kiếp hiện đại hóa, thiên kiếp pháp khí, thiên kiếp pháp thuật, còn tăng thêm một số thứ rất kỳ lạ. Ví dụ như, Tống Thư Hàng nhìn thấy một số dụng cụ có liên quan đến ‘y học’ đang ngưng tụ lại ở sâu trong thiên kiếp kiếp vân.

Đó là thứ gì vậy?

Thiên kiếp muốn làm phẫu thuật cho người độ kiếp hả?

Chiêu trò của thiên kiếp càng nhiều thì càng bất lợi với người độ kiếp.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô nói xem nếu như thiên kiếp có liên quan đến ‘y học’ thì sẽ tạo ra thứ gì nhỉ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

@#%× Tiên Tử há miệng, dùng giọng nữ điện tử trả lời:

“Tìm kiếm từ ngữ có liên quan đến ‘y học’, tiêm, rút máu, virus, đại dịch sinh hóa, mổ, buộc garo, ung thư… Các chứng bệnh… Các loại phẫu thuật… và bán thận mua di động.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tại sao bán thận mua điện thoại di động lại được liệt kê riêng thế này?

Mọi người hãy yêu quý ‘thận’ một chút được không, phải uống nhiều nước mới không bị sỏi thận.

Tiếng sấm sét trên đỉnh đầu vẫn không thay đổi.

Thiên kiếp bước vào giai đoạn mãnh liệt nhất.

Đủ các loại xe tăng, pháo hạng nặng, súng máy điên cuồng bắn về phía Tống Thư Hàng, kiếm khí đao ý tung hoành, rất nhiều ‘pháp thuật hệ lôi’ mà Tống Thư Hàng không biết ngưng tụ lại trong không trung, pháp khí cấp sáu chiêu trò đa dạng giáng xuống.

Tống Thư Hàng có ảo giác mình không phải đang độ kiếp mà đang bị các cường giả ‘hệ khoa học, hệ tu sĩ, hệ pháp sư, hệ luyện khí’ bao vây.

****

Lúc này, trong tiểu thế giới vảy rồng bên cạnh, tà ma chuột hamster đã tìm được một địa điểm thích hợp, chuẩn bị tiến vào chế độ độ kiếp.

Trước khi độ kiếp, nó cầu nguyện với chủ nhân ‘Bạch Cửu U’ nhà mình.

“Chủ nhân của ta ơi, ta về rồi đây, ta sắp tiến vào chế độ độ kiếp rồi. Nếu như chủ nhân nghe thấy thì xin hãy trả lời ta, nếu như không nghe thấy là ta sẽ đi độ kiếp đấy.”

Số hamster thành khẩn cầu nguyện.

Lần này, Bạch tiền bối two nhanh chóng đáp lại lời cầu nguyện của nó:

“Đợi ta một lát, ta kéo ngươi vào trong ‘Cổ U’, bố trí cho ngươi một chỗ chuyên dùng để độ kiếp.”

Số hamster nghe thấy câu trả lời của chủ nhân thì trong lòng vô cùng vui mừng:

“Chủ nhân nhanh lên nhé, thiên kiếp của ta sắp đội mồ sống dậy rồi.”

“Chuẩn bị xong rồi, tới đây!”

Bạch tiền bối two nói.

Thân ảnh của số hamster biến mất, bị Bạch tiền bối two kéo thẳng đến ‘thế giới Cổ U’.

Tống Thư Hàng đang độ kiếp nhạy bén nhìn thấy cảnh này.

Hắn vẫn luôn dõi theo tới số hamster thông qua lưới rồng.

Nếu như Bạch tiền bối two đã nhấc số hamster đi, vậy không cần phải lo về thiên kiếp của nó nữa.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Toàn bộ sự chú ý của nó tập trung vào thiên kiếp của mình.

Thiên kiếp đã yếu dần.

“Xem ra trận thiên kiếp này đã bước vào nửa sau rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nhẩm tính trong lòng.

Trong cả quá trình thiên kiếp tấn công tính cho tới nay, chỉ cần mỹ nhân rắn công đức dựng lên hình chiếu Điện Công Đức là có thể xử gọn tất thảy các hình thái của thiên kiếp.

Thỉnh thoảng có thiên kiếp đánh vỡ hình chiếu Điện Công Đức’ để giáng xuống người Tống Thư Hàng thì uy lực cũng suy yếu đến mức thê thảm không nỡ nhìn, đến cả việc mang đến 'sự đau đớn' cho Tống Thư Hàng cũng không làm được.

Nằm chơi cũng vượt qua thiên kiếp.

Như thế có hơi nhàm chán.

"Bây giờ phải xem uy lực của đợt thiên kiếp cuối cùng có thể mang đến cho người ta sự bất ngờ hay không."

Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp chuyển từ thịnh sang suy là để tích trữ uy lực cho đợt cuối cùng.

Thường thì đợt thiên kiếp cuối cùng cũng là thiên kiếp có uy lực mạnh nhất.

[Ting ~ quản trị viên Bá Tống, 'bạn xấu' Thiên Đế của ngươi bắt đầu độ kiếp, hóa thân bọc thép của ngươi đã bị cuốn vào thiên kiếp của cô ấy, xin hãy chú ý an toàn.]

Tống Thư Hàng: "..."

Do hóa thân bọc thép bị cuốn vào thiên kiếp của Thiên Đế nên uy lực của thiên kiếp trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lại mạnh hơn, cứ như là được tiêm một mũi Adrenaline vậy.

Thiên kiếp vốn đang từ thịnh chuyển suy lại một lần nữa gầm thét ầm ầm, triển khai toàn bộ hỏa lực.

Tống Thư Hàng lại bị nhấn chìm trong mưa bom bão đạn.

Trong một tích tắc, hình chiếu của Điện Công Đức bị phá vỡ.

Gần mười loại thiên kiếp khác nhau giáng xuống người Tống Thư Hàng, một phần trong đó bị mỹ nhân rắn công đức đỡ lấy, phần còn lại do Tống Thư Hàng tự gánh chịu.

Thế nhưng bởi vì thiên kiếp đã bị 'thế giới hắc long' đồng hóa nên khi tiếp xúc với cơ thể Tống Thư Hàng, nó liền hóa thành ảo ảnh, chuyển hóa thành 'đau đớn'.

"Shhh ~ lần này có chút cảm giác rồi."

Tống Thư Hàng xoa cánh tay của mình.

Cảm giác như bị đâm một kiếm rồi tặng thêm vài quyền, còn bị dòng điện mạnh giật nữa chứ.

Nhưng chỉ đến mức này mà thôi, không có thêm gì nữa.

Còn cách đau đớn làm Tống Thư Hàng bật khóc xa lắm.

[Ting~~ ‘bạn bọc thép’ của ngươi là Đại Yêu Khuyển Đậu Đậu bị cuốn vào thiên kiếp của hậu bối ‘Vũ Nhu Tử’ nhà ngươi.]

Tống Thư Hàng: “!!!”

Sao Đậu Đậu lại chạy đến chỗ Vũ Nhu Tử thế này? Mà sao nó lại bị cuốn vào trong thiên kiếp của cô ấy chứ?

Nếu như Đậu Đậu ở đó thì Hoàng Sơn tiền bối cũng phải có mặt chứ nhỉ.

Nếu như có Hoàng Sơn tiền bối ở bên cạnh trông chừng thì sao nó lại phạm phải sai lầm cấp thấp như thế được?

Còn nữa, bạn bọc thép ý chỉ chuyện lần trước Đậu Đậu cùng độ kiếp với ‘hóa thân bọc thép’, để lại ấn ký trên yêu đan và lò phản ứng hạch nhân của nhau à?

Chương 1719: Cơ hội làm ăn, cơ hội làm ăn siêu to khổng lồ

Các thông báo nối tiếp nhau gửi đến khiến Tống Thư Hàng cảm thấy lo lắng.

Hắn không lo về chuyện thiên kiếp biến dị mạnh lên… hắn hoàn toàn không thấy sợ đại gia thiên kiếp. Dù gì thì tháng nào cũng phải gặp nhau một lần, hắn cảm thấy tình cảm giữa mình và đại gia thiên kiếp cũng khá tốt.

Điều hắn bận tâm là 'thiên kiếp' của mình có kéo bạn bè không liên quan vào hay không.

[Ta tự chơi ngu thì không sao, nhưng phải cố hết sức không làm ảnh hưởng đến các đạo hữu khác.]

Đây là suy nghĩ của Tống Thư Hàng.

Với tính cách của hắn, nếu như hành vi chơi ngu của mình làm hại đến các vị đạo hữu, bạn bè trong nhóm thì hắn chắc chắn sẽ cố gắng kềm chế.

"Giữ vững tinh thần, vượt qua đợt thiên kiếp này nào!"

Tống Thư Hàng vỗ vào mặt mình.

Đừng nghĩ tới chuyện bắt nạt đại gia thiên kiếp nữa, đừng khiến cho mọi chuyện phức tạp thêm.

Có lẽ là do đọc được suy nghĩ của Tống Thư Hàng… thiên kiếp trong không trung đột nhiên bùng nổ.

Từng mảnh lớn kiếp vân nổ tung.

Sau đó, có một kim tự tháp lật ngược hiện lên trong tầng mây đang phát nổ, đập về phía Tống Thư Hàng.

Kim tự tháp ngược này là 'thiên kiếp loại pháp khí', uy lực tấn công của nó đã gần đến 'thất phẩm'. Nguyên hình của nó hoàn toàn không phải là pháp khí 'hệ tu sĩ'. Trên kim tự tháp ngược có sấm chớp đùng đùng, lại còn có tiếng kêu khủng bố của tử vong và lời nguyền nữa. Không những thế, trong thiên kiếp liên quan đến 'y học' mà Tống Thư Hàng nhìn thấy lúc trước, có một thiên kiếp với hình dạng như ống tiêm rút máu gắn vào kim tự tháp ngược, biến thành một đồ án.

Thế này là muốn tăng thêm thuộc tính ‘hút máu’ cho kim tự tháp ngược à?

“Thiên kiếp đúng là càng ngày càng không nói lý lẽ.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Uy lực của ‘kim tự tháp ngược’ này đã vượt xa uy lực của đợt thiên kiếp tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm cuối cùng. Nguyên nhân chủ yếu là do hóa thân bọc thép bị cuốn vào trong thiên kiếp của Thiên Đế.

Ở bên ngoài, Tạo Hóa Tiên Tử nhổ Xích Tiêu Kiếm ra, cầm kiếm vội vàng lùi lại, rồi lại lùi thêm một đoạn nữa, tránh bị cuốn vào thiên kiếp kim tự tháp.

“Hình chiếu Điện Công Đức ba lớp!”

@#%× Tiên Tử hô lên, đây là cực hạn mà cô có thể làm được hiện giờ.

Linh quỷ xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Một quyển sách dày cộm hiện lên trên tay linh quỷ, sau đó mở sách ra.

Các trang sách được lật giở, cuối cùng lật đến một giao diện dây xích. Dây xích vươn ra, cuốn lấy thiên kiếp kim tự tháp ngược, quấn chặt lại, giảm tốc độ công kích của nó.

“Đến lượt ngươi ra sân rồi đấy, thánh kiếm.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra nắm.

Thánh kiếm Chung yên thuận theo tâm ý của Tống Thư Hàng mà bay lên, chém ngay về phía kim tự tháp ngược trên bầu trời.

Trong không trung, sức mạnh lưới rồng rót vào thánh kiếm Chung yên, bổ sung tiêu hao cho nó.

Kiếm quang lóe lên, kim tự tháp ngược kia nổ tung.

Còn chưa giáng xuống, kim tự tháp đã bị khí tức ‘tiêu diệt vạn vật’ trên thánh kiếm lây nhiễm, vỡ thành nhiều mảnh.

Các mảnh nhỏ rơi xuống lại bị hình chiếu Điện Công Đức của mỹ nhân rắn công đức ngăn lại.

Sau khi thiên kiếp kim tự tháp nổ tung, bầu trời hoàn toàn yên tĩnh, kiếp vân tan đi.

“Kết thúc rồi à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Nhìn khí thế của thiên kiếp lúc trước, đáng lẽ ra không chỉ có một đợt chứ nhỉ?

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư, trong tiểu đan điền thứ 7 của hắn, ‘Cổ U Long Phách’ lại xảy ra thay đổi.

‘Cổ U Long Phách’ vốn là lưu ly kim đan lúc này lại từ từ tan ra.

Tống Thư Hàng:

“Kim đan hóa hồ?”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, tuy rằng kiếp vân đã tan nhưng khí tức của thiên kiếp chưa biến mất, điều này cũng có nghĩa là về mặt lý thuyết, thiên kiếp vẫn chưa kết thúc.

Tống Thư Hàng:

“Thiên kiếp chưa biến mất, linh hồ của ta đã mở luôn rồi ư?”

Trong tiểu đan điền, Cổ U Long Phách đã hoàn toàn tan ra, hóa thành một linh hồ, lấp đầy cả tiểu đan điền.

Bước tiếp theo, linh hồ bắt đầu từ từ sâu thêm.

Bất luận là yêu tu, ma tu, tu sĩ, khi đến giai đoạn này, quá trình các bước đều giống nhau.

Đối với tu sĩ, diện tích của linh hồ có liên quan đến công lực thâm hậu khi ở cảnh giới kim đan ngũ phẩm. Mà độ sâu của linh hồ lại gắn liền với số lượng ‘long văn kim đan’.

Lình hồ có độ sâu chín tầng, một khi thành hình là sẽ không thay đổi. Mà yếu tố bẩm sinh của độ sâu đã được quyết định từ khi ở cảnh giới kim đan ngũ phẩm rồi.

Một viên kim đan định đại đạo không phải là nói suông đâu.

Tống Thư Hàng lại khá tò mò không biết ‘Cổ U Long Phách’ của mình có thể ngưng tụ được linh hồ mấy tầng.

Vì Cổ U Long Phách hoàn toàn không phải là kim đan của tu sĩ, nó chẳng có long văn nào hết.

Trong lúc hắn đang suy tư, linh hồ đã bắt đầu sâu thêm.

Hai tầng, ba tầng… sáu thầng, bảy tầng… cứ thể cho tới khi sâu đến chín tầng.

“Còn tốt hơn tưởng tượng của mình.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn vẫn luôn cảm thấy chỉ cần thỏa mãn số lượng bảy long văn bảy tầng là được rồi. Mà bây giờ Cổ U Long Phách làm một hơi tới tận chín tầng, điều này đã vượt khỏi dự liệu của hắn.

Linh hồ chín tầng thành hình, vì chịu hạn chế của diện tích ‘tiểu kim đan’ nên lình hồ này nhỏ hơn ‘linh hồ bản mệnh’ của các Chân Quân lục phẩm khác một chút.

Nhưng diện tích của nó cũng sẽ không ngừng được mở rộng khi tu vi của Tống Thư Hàng tăng lên.

Độ sâu mới là tượng trưng cho tiềm lực.

Cùng với việc hình dáng của linh hồ thành hình, ‘kim đan hóa linh hồ’ bước vào giai đoạn cuối cùng.

Diễn đồ vốn được gắn trên kim đan hóa thành hình dáng cụ thể, xuất hiện trong linh hồ.

Diễn đồ kim đan ‘thể giới được kết nối’ của Cổ U Long Phách chính là một tấm ‘mạng công đức’, diễn đồ kim đan hóa thành vô số điểm và đường, lấp đầy tất cả các ngõ ngách của linh hồ.

Diễn đồ kim đan càng phức tạp, cấu tạo sau khi biến thành hình dáng cụ thể sẽ càng khổng lồ.

Những ‘diễn đồ kim đan’ được hóa thành hình cụ thể này dược tu sĩ gọi là ‘hồ hồn’, chúng giống như linh hồn của linh hồ vậy.

Sau khi thành hình, hồ hồn sẽ không ngừng tiết ra một loại vật chất năng lượng thần kỳ trong linh hồ của tu sĩ. Vật chất năng lượng này không thể tăng cường lực chiến của tu sĩ nhưng có hiệu quả bảo dưỡng, cường hóa pháp khí. Các tu sĩ gọi đó là ‘binh nguyên’.

Chỉ cần mở linh hồ, tu sĩ liền có thể thu pháp khí của mình vào trong hồ, dùng binh nguyên để bảo dưỡng, cường hóa pháp khí. Nhất là pháp khí bản mệnh, hiệu quả bảo dưỡng của nó lại càng tốt hơn.

‘Diễn đồ kim đan’ càng phức tạp, hồ hồn được sinh ra càng cường đại, số lượng ‘binh nguyên’ có thể tiết ra ra trong cùng một khoảng thời gian sẽ càng lớn.

“Tuyệt quá, ta nghĩ đây là một con đường tốt để kiếm tiền.”

Hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Ta có thể sử dụng các biện pháp ‘bảo dưỡng pháp khí’ này để bảo dưỡng pháp khí cho người ta, sau đó thu một mức phí nhất định nhỉ? Dù sao sau này có khi ta sẽ có tới tám linh hồ, hơn nữa mỗi linh hồ đều có thể sâu tới tám, chín tầng. Cho dù ta có pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng không chiếm nhiều chỗ. Để không thì lãng phí biết bao? Chi bằng đi bảo dưỡng pháp khí thuê cho mọi người chứ nhỉ?

Một số đạo hữu nghèo khó luôn có thể nhìn thấy cơ hội buôn bán từ những thứ nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Đợi đến khi ta mở thêm vài linh hồ nữa, có nên đăng quảng cáo PR trên ‘Nhật Báo Tu Sĩ’ không nhỉ?

Khi Tống Thư Hàng đang ảo tưởng đến tương lai tiền vào như nước của mình thì linh hồ của hắn đã hoàn thành.

Tiết điểm cuối cùng của ‘hồ hồn’, cũng chính là tiết điểm quan trọng nhất ngưng tụ thành một Tống Thư Hàng thu nhỏ.

Tống Thư Hàng thu nhỏ này mọc đầy vảy rồng, trên đầu có một cặp sừng rồng, lưng có cánh rồng, phần chân còn có một cái đuôi cá voi to đùng.

Tống Thư Hàng: “…”

Đây chẳng phải là hình dáng tiểu kim đan ‘Cổ U Long Phách’ của hắn à?

Chương 1720: Tiểu trợ lý lưới rồng

Sau khi kim đan hóa hồ thì kim đan sẽ biến mất, không còn tồn tại nữa.

Vậy bây giờ Cổ U Long Phách đang chiếm lấy ‘tiết điểm’ là sao đây?

“Có thể là là do kết hợp hệ thống tu sĩ của ta và hệ thống pháp sư của thế giới Hắc Long nên sinh ra biến dị.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tóm lại, thoạt nhìn không phải là chuyện gì xấu.

Ý thức của Tống Thư Hàng lui ra khỏi tiểu kim đan, nhìn về phía bầu trời.

Trong hư không, đám mây thiên kiếp đã tụ lại lần nữa.

Quả nhiên, đại gia thiên kiếp còn chưa chịu bỏ cuộc.

“Có phải vì ta có bảy viên lưu ly kim đan, nên phải bị ‘đợt cuối cùng’ của thiên kiếp nổ bảy lần không nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt một cái: “Cái gì cũng không biết thì còn ra ngoài lăn lộn gì nữa?” Đây là giọng nói của Sở các chủ two.

Tống Thư Hàng: “…”

[Tít ~ đồng minh ‘quả cầu béo’ của ngươi đã sống lại.]

[Thư Hàng tiên sinh, xin chào, ta là quả cầu béo.] Giọng của Côn Na nữ sĩ truyền tới thông qua lưới rồng, vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mừng rỡ, trả lời: [Côn Na nữ sĩ, cô khôi phục rồi à?]

Lúc trước Côn Na bị Ma Đế nuốt mất, Ma Đế phân thân lại mang Ma Đế bản thể chạy trốn.

Tống Thư Hàng định chờ khi độ thiên kiếp xong sẽ đi tìm Bạch tiền bối two để đánh Ma Đế, moi Côn Na nữ sĩ ra.

Không ngờ Côn Na nữ sĩ lại tự mình trốn ra được rồi à?

[Xin gọi ta là quả cầu béo. May nhờ có Thư Hàng tiên sinh thuận lợi tấn cấp, cũng đưa lưới rồng tiến vào ‘mạng công đức’. Một phần hạch tâm mà ta để lại được kích hoạt sớm, hiện đang nỗ lực khôi phục. Bộ phận bị Ma Đế thôn phệ thì đã bị tiêu hóa ngay lúc đó, không cách nào thu hồi được nữa. Cảm ơn Thư Hàng tiên sinh.] Côn Na nữ sĩ trả lời.

[Không cần khách sáo.] Tống Thư Hàng đáp.

Khả năng tiêu hóa của Ma Đế xuất sắc đến vậy ư?

Mặt khác… hắn mang lưới rồng tiến vào ‘mạng công đức’ mà cũng có thể giúp được cho Côn Na nữ sĩ, đúng là thu hoạch bất ngờ.

[Cô phải mất bao lâu mới có thể khôi phục?] Tống Thư Hàng dò hỏi.

Giọng Côn Na nữ sĩ tiếp tục vang lên: [Không thể nào tính trước được, ta đã rơi vào trạng thái ngủ sâu. Trong thời gian này, xin Thư Hàng tiên sinh quản lý lưới rồng thay ta… Ta sẽ để lại ‘trợ lý lưới rồng’ giúp ngươi tiến hành quản lý lưới rồng hằng ngày.]

[Không thành vấn đề, chẳng qua ta chỉ có quyền hạn 20 ngày. Sau khi vượt khỏi kỳ hạn này thì ta cũng đành bó tay.] Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Côn Na nữ sĩ: [Xin đừng lo lắng, có trợ lý lưới rồng thì Thư Hàng tiên sinh vẫn có thể tiến hành quản lý lưới rồng ở một mức độ nhất định như trước. Vậy Thư Hàng tiên sinh… chúng ta gặp lại sau nhé.]

Dứt lời, khí tức thuộc về Côn Na nữ sĩ hoàn toàn biến mất, tiến vào trạng thái ngủ sâu để tu dưỡng.

Ngay sau đó, chỗ bả vai của Tống Thư Hàng truyền đến một đợt chấn động không gian.

Một luồng hào quang bảy màu hạ xuống vai hắn, phát ra cảm giác ấm áp.

Đồng thời, máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng bị hấp dẫn, chui ra khỏi túi thu nhỏ một tấc rồi hòa làm một thể với luồng hào quang bảy màu này.

“Đây chính là trợ lý lưới rồng mà Côn Na nữ sĩ đã nói đến ư?”

Tống Thư Hàng vươn tay tiếp xúc với luồng hào quang bảy màu. Lúc nhìn thấy nó, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy rất thân thiết, luồng hào quang bảy màu này có màu giống với quả thận lớn bảy màu của hắn.

Ngay lúc trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một ý niệm như vậy, hình thái của trợ lý lưới rồng xảy ra biến hóa.

Nó biến thành một quả thận lớn bảy màu, lơ lửng trên bờ vai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

"Chúng ta đổi hình thái khác nhé? Nếu ngươi là trợ lý lưới rồng, chi bằng dùng hình thái Hắc Long hoặc hình thái của Côn Na nữ sĩ xuất hiện đi, ta sẽ thấy quen thuộc hơn." Tống Thư Hàng nói.

Dường như trợ lý lưới rồng có thể nghe hiểu lời Tống Thư Hàng nói, nó lại chuyển hóa lần nữa.

Chốc lát sau, một Côn Na nữ sĩ da đen lưng mọc cánh rồng, lớn chừng nắm tay xuất hiện trên bả vai Tống Thư Hàng.

"Ừ, hình thái này không tệ, vậy cứ cố định ở hình thái này đi." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong hư không, tiếng sấm lại vang lên.

Kiếp vân nổ tung lần nữa.

Ngay sau đó, có một người khổng lồ tạo thành từ mây mù xuất hiện trong hư không. Người khổng lồ có diện mạo tuấn mỹ, trên trán có một QR code xinh đẹp.

Người khổng lồ mây mù cầm một cây cung lớn, nhắm thẳng vào vị trí của Tống Thư Hàng.

"Thiên Nhân?" Tống Thư Hàng nhìn thấy người khổng lồ này thì lập tức rục rịch.

Thiên Nhân đáng tiền lắm đấy.

Ngoài ra… rốt cuộc thiên kiếp vẫn xuất hiện thiên kiếp hình người.

Từ lúc thiên kiếp pháp khí hiện thân, Tống Thư Hàng đã nghĩ, không biết thiên kiếp có thể mô phỏng luôn cả chủ nhân của pháp khí hay không. Dù sao theo lý thuyết thì mô phỏng chủ nhân cũng không khó hơn mô phỏng pháp khí là bao.

Theo sự hoàn thiện của thiên kiếp hình người, liệu trong tương lai khi tu sĩ độ kiếp có thể đối mặt với sự vây đánh của một đám đại lão hay không đây?

Tống Thư Hàng vẫn luôn cảm thấy thiên kiếp hình người rất đáng sợ… Đặc biệt là dưới tình huống một vài thế giới tu chân, ba, mẹ, ông, bà đều là cường giả tu chân.

Lúc độ kiếp, thiên kiếp mô phỏng ra một đám trưởng bối như thiên kiếp daddy, thiên kiếp ông nội, dù không tăng cường lực công kích nhưng áp lực tâm lý cũng không nhỏ đâu.

[Khi thiên kiếp daddy đánh ngươi, hoặc thiên kiếp daddy, thiên kiếp mommi nam nữ hỗn hợp cùng đánh ngươi, ngươi nên dùng tư thế nào để phản kháng đây?] Trong tương lai, vấn đề này nhất định sẽ trở thành đề tài mà các tu sĩ nghiên cứu độ kiếp không thể tránh thoát.

“Đáng tiếc, nếu đây là Thiên Nhân chân chính thì chắc sẽ có giá lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Ầm ~

Trên bầu trời, thiên kiếp Thiên Nhân phát động công kích.

Mũi tên đầu tiên bắn xuống, lập tức đâm xuyên ba lớp hình chiếu Điện Công Đức của mỹ nhân rắn công đức.

Uy lực còn sót lại vẫn tiếp tục đâm về phía Tống Thư Hàng.

Nhưng đã bị đuôi của mỹ nhân rắn công đức đập vỡ.

[Phát hiện công kích vượt ngưỡng, có điều động sức mạnh lưới rồng tiến hành phản kích hay không?] Lúc này, trợ lý lưới rồng trên vai đột nhiên lên tiếng hỏi dò.

Tống Thư Hàng: “Hả? Phản kích kiểu gì?”

“Kiểm tra cho thấy tài khoản [Bá Long] đang nằm trong khu vực lưới rồng cấp 6, cũng có đủ quyền hạn của quản lý viên. Đề nghị sử dụng ma pháp cấp 7 nằm trong phạm vi chịu đựng của tinh thần lực để tiến hành phản kích.” Trợ lý lưới rồng nói.

Với quyền hạn của Tống Thư Hàng, có thể thi triển pháp thuật mạnh mẽ hơn thông qua lưới rồng, nhưng vì cam đoan trạng thái tinh thần ổn định cho Tống Thư Hàng nên lưới rồng kiến nghị hắn dùng pháp thuật cấp 7 tiến hành phản kích là được.

“Có tiến hành phản kích hay không?” Trợ lý lưới rồng hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “Vậy mà còn phải nói nữa à? Đánh nó chứ sao!”

Trong mắt trợ lý lưới rồng hiện lên bảo quang bảy màu: “Chọn lựa pháp thuật thích hợp nhất… Pháp thuật hàn băng ‘Băng Long’. Đang chuẩn bị thi triển, xin Bá Long phối hợp.”

Tống Thư Hàng làm theo chỉ dẫn của trợ lý lưới rồng, phối hợp tinh thần lực với nó.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng cảm thấy hai tay của mình bắt đầu tự làm ra những hành động khác, ngón tay hắn nhanh chóng vẽ ra một dãy các phù văn trên không trung.

Cũng sử dụng ngôn ngữ thế giới Hắc Long để ngâm xướng chú văn.

Pháp thuật cấp 7 Băng Long ngưng tụ thành hình.

Một con rồng khổng lồ tạo thành từ hàn băng trông sống động như thật sinh ra từ đầu ngón tay Tống Thư Hàng, sau đó phóng thẳng lên trời.

Ngay khi băng long thành hình, có hàn ý che trời lấp đất lập tức lan ra.

Trong nháy mắt, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, phạm vi gần ngàn mét chung quanh đều bị đóng băng toàn bộ.

Loại cảm giác thi pháp này tuyệt vời đến mức không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, sướng hơn cầm đao đi chém nhiều lắm.

Tống Thư Hàng: “Ta nhớ mình là song thuộc tính lôi hỏa, vậy mà ngay cả pháp thuật hệ băng cũng có thể thi triển được à?”

Quyền hạn đúng là thứ tốt.

“Tống Thư Hàng biết làm phép trông đúng là quỷ dị.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nơi xa phát biểu ý kiến.

“Tống ~ cầm đao chặt chém.” Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu tán thành.

…

…

Bên trong kiếp vân, thiên kiếp Thiên Nhân kia bắn liên tục ba mũi tên về phía băng long, nhưng mỗi một mũi tên đều chỉ tước đi được một phần lớp băng trên thân băng long.

Ngay sau đó, đầu băng long đụng vào trong kiếp vân, đâm cho thiên kiếp Thiên Nhân vỡ tan tành.

Nhìn thấy thiên kiếp tiêu tán, Tống Thư Hàng lập tức đưa ý thức chìm vào trong tiểu đan điền của mình, nhìn chằm chằm vào tiểu kim đan thứ nhất và 'thần huyết Cổ Vu' thứ sáu của bản thân.

Theo trình tự thì hẳn là đến phiên hai viên kim đan này biến dị nhỉ?

Quả nhiên không ngoài dự kiến của hắn.

Tiểu kim đan thứ sáu "thần huyết Cổ Vu' bắt đầu hàa tan… Nó vốn là trạng thái chất lỏng, là một giọt thần huyết, vì vậy hòa tan đặc biệt nhanh.

Trong nháy mắt nó đã hóa thành một huyết hồ nho nhỏ.

Huyết hồ khá sâu, cũng có chín tầng, cùng cấp bậc với kim đan chín long văn.

Bước tiếp theo, QR code trên diễn đồ kim đan kia bắt đầu thực thể hóa, xuất hiện bên trong huyết hồ.

Hình thức thực thể hóa của QR code trên diễn đồ kim đan kia hơi khác một chút.

Diễn đồ kim đan xuất hiện nơi tầng thứ chín đáy hồ của huyết hồ, sau đó đồ án trên QR code chiếu hình ra, hình thành 'hình huyết tế Cổ Vu'.

Bức vẽ huyết tế 3D tràn ngập cả huyết hồ.

[Phát hiện đồ án có tên là 'QR code', có kết hợp nó với lưới rồng hay không?] Trên vai Tống Thư Hàng, trợ lý lưới rồng lên tiếng hỏi.

"Ồ? Ngươi có thể trực tiếp kết hợp nó với lưới rồng à? Vậy thì thử xem." Tống Thư Hàng nói.

Đây chính là chuyện lúc trước hắn muốn làm, chỉ là không tìm được cách kết hợp mà thôi.

Trợ lý lưới rồng gật đầu.

Một giây sau.

[Kết hợp hoàn thành.] Trợ lý lưới rồng nói.

“Nhanh đến vậy à? Vậy nếu hiện tại ta gửi QR code này cho người khác thì họ có thể tham gia vào mạng lưới ‘lưới rồng’ thông qua nó hay không?” Tống Thư Hàng hỏi.

[Có thể thêm chức năng này vào điều khoản căn bản, có thêm hay không?] Trợ lý lưới rồng dò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thêm chứ thêm chứ, chức năng này rất hữu dụng với ta.”

[Hoàn thành việc thêm chức năng.] Trợ lý lưới rồng nói.

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Gần đây Cuồng Đao Tam Lãng vẫn luôn nghĩ đến QR code trên diễn đồ kim đan mà Vũ Nhu Tử gửi vào nhóm lần trước.

Trực giác nói cho Tam Lãng, diễn đồ kim đan này là một thứ rất thú vị.

Dường như trên QR code có loại ma lực kỳ diệu hấp dẫn hắn, khiến hắn tốn hết thời gian rảnh rỗi của mình vào đó.

Vì nghiên cứu thứ này, gần đây số lần đi tìm chết của Tam Lãng ít đi nhiều.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhất thời đều thấy không quen lắm.

“Lệ Chi Tiên Tử có thể thêm, bọn ta lại không thêm được, lý nào lại vậy chứ. Nhất định là ta đã bỏ qua cái gì rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng thầm nghĩ.

Mấy ngày gần đây, hắn thử gần trăm cách nhưng đều vô dụng.

“Hôm nay lại thử cách mới này xem sao. Đây là biện pháp cuối cùng mà ta có thể nghĩ ra rồi.” Dứt lời, Tam Lãng đóng cửa động phủ của mình trước.

Sau đó, hắn lấy hai cái bánh bao lớn từ trong rương báu ra. Đây là điểm khác biệt nhất giữa bản thân và Lệ Chi Tiên Tử mà hắn có thể nghĩ đến vào lúc này.

Cuồng Đao Tam Lãng nhét bánh bao lớn vào lồng ngực mình, lại dùng tinh thần lực quét hình diễn đồ kim đan.

[Tít ~~ Bá Tống mời ngươi tham gia vào ‘lưới rồng’. Có/

Không?]

“Khà khà, quả nhiên, chân tướng chỉ có một.” Cuồng Đao Tam Lãng nhếch mép cười đắc ý.

Giờ hắn sốt ruột muốn online ngay để nói kết quả nghiên cứu này cho các đạo hữu trong nhóm biết.

Chương 1721: Lớp sóng sau càng mạnh hơn lớp sóng trước!

(* Lãng sau càng mạnh hơn Lãng trước! Lãng vừa là tên của Tam Lãng, vừa có nghĩa là sóng.)

Đương nhiên, trước khi báo cho các đạo hữu trong nhóm biết tin tức này thì còn phải làm một việc.

Cuồng Đao Tam Lãng vươn tay chọn khung ‘Có’.

“Tít ~”

[Ngài đã gia nhập ‘lưới rồng’ thành công, mời đăng ký tài khoản.]

“Sao ta lại cảm thấy là lạ thế nhỉ, phong cách này không tu chân chút nào.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Dù nói vậy nhưng hắn vẫn từng bước đăng ký tài khoản [Cuồng Đao Tam Lãng] cho mình theo gợi ý hệ thống. Lúc đầu hắn muốn đăng ký tài khoản Cuồng Đao Tứ Lãng… Nhưng cảm thấy cái ID Tứ Lãng để dùng trong nhóm Cửu Châu số 1 là được rồi.

Tam Lãng vừa đăng ký tài khoản xong thì lại có một khung gợi ý của hệ thống nhảy ra.

[Có thêm Tống Thư Hàng làm ‘tri âm’ hay không? Có/Không.]

“Tri âm? Ta và Thư Hàng tiểu hữu á?” Cuồng Đao Tam Lãng sờ cằm suy tư chốc lát rồi gật đầu: “Đúng vậy, thiên phú đao đạo của bọn ta đều rất tốt, có thể nói là thiên tài đao pháp. Nói là tri âm đao đạo cũng không sai.”

Vì vậy, Cuồng Đao Tam Lãng vươn tay chọn ‘Có’.

…

…

Thế giới Hắc Long.

Thiên kiếp trong hư không lại qua thêm một đợt, vẫn là uy lực gần bằng thiên kiếp thất phẩm như trước.

Thiên kiếp khó khăn lắm mới đột phá được phòng ngự của @#%x Tiên Tử, đánh xuống người Tống Thư Hàng… kiên trì gãi ngứa cho hắn thêm lần nữa.

Độ xong một kiếp, lò phản ứng hạch tâm trong tiểu đan điền thứ năm của Tống Thư Hàng bắt đầu biến hóa.

Quá trình lò phản ứng hạch tâm hòa tan thành linh hồ cũng hơi khác.

Nó chỉ hòa tan lớp vỏ kim loại bên ngoài, nương theo đống tơ năng lượng bên ngoài, hóa thành linh hồ. Mà bên trong lại có một hạch tâm kim loại không hòa tan. Nó chỉ chìm sâu dưới đáy hồ, tiếp nhận sự ôn dưỡng của linh hồ như một món pháp khí.

Cũng là linh hồ chín tầng.

Bởi vì lúc ấy lò phản ứng hạch tâm có kết cấu ‘truyện tranh bốn ô’ nên linh hồ cũng được chia làm bốn phần chỉnh tề, mỗi phần đều hiện ‘hồ hồn’ vừa độc lập lại vừa liên kết với nhau.

Tống Thư Hàng nhìn lò phản ứng hạch tâm chìm dưới đáy hồ như có điều suy nghĩ, thứ này có thể dùng làm pháp khí không nhỉ? Có khi nào sau này, lúc mình tấn chức Tôn Giả, ngưng tụ nguyên anh thì thứ này sẽ biến thành một nguyên anh bọc thép không?

Trên bầu trời, đợt thiên kiếp tiếp theo tiếp tục ngưng tụ.

Đúng lúc này, một khung nhắc nhở của hệ thống nhảy ra.

[Tít ~ Cuồng Đao Tam Lãng thêm ngươi làm ‘tri âm’.]

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

What the hell?

Sao Tam Lãng tiền bối lại thêm bạn ta được thế?

Ta mới bảo ‘tiểu trợ lý lưới rồng’ kết hợp mã QR và lưới rồng lại với nhau ngay khi nãy thôi, nhưng ta còn chưa kịp gửi mã QR mới cho các tiền bối trong nhóm cơ mà!

Tống Thư Hàng vốn định chờ mình độ kiếp xong thì sẽ gửi mã QR mới cho các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1.

Dù sao thì lúc này hắn cũng đang độ kiếp, nếu bây giờ mà thêm bạn với các tiền bối trong nhóm thì rất có thể sẽ xảy ra sự cố bất ngờ. Số Hamster và Cật Qua tiền bối chính là tấm gương trước mắt.

“Chẳng lẽ… quét hình mã QR cũ thì cũng có thể thêm bạn với ta ư? Hơn nữa đúng lúc Tam Lãng tiền bối rảnh rỗi sinh nông nổi nên đi quét mã QR mà Vũ Nhu Tử gửi vào nhóm mấy ngày trước?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tam Lãng tiền bối à, có cần phải trùng hợp tới vậy không?

Vũ Nhu Tử đã gửi mã QR mấy ngày rồi, sao ngài lại tự dưng nổi hưng quét nó thế hả?

“Tiểu trợ lý lưới rồng, thêm vào một điều hạn chế. Lúc ta đang độ kiếp thì đừng tùy tiện gửi mã QR của ta cho bạn bè để xin giúp đỡ. Cho dù có lúc trong đầu ta nảy lên ý niệm muốn xin giúp đỡ, trước khi gửi đi cũng phải xác nhận với ta mới được.” Tống Thư Hàng vội thêm quy tắc vào.

Vết xe đổ là một cái hố to, đã rơi vào hố một lần rồi thì tuyệt đối không thể rơi thêm lần thứ hai.

[Thêm quy định hoàn thành.] Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời, chức năng quy tắc nho nhỏ thế này, Tống Thư Hàng vừa nói ra là nó có thể thêm vào ngay lập tức.

Tống Thư Hàng gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi có quy định như vậy thì hắn cũng yên tâm hơn hẳn.

Trong hư không, lại một đợt thiên kiếp cỡ lớn ngưng tụ.

Quả nhiên hôm nay đại gia thiên kiếp muốn gom đủ con số ‘bảy’ này, một hơi khiến tất cả lưu ly kim đan của Tống Thư Hàng hóa thành linh hồ hết.

****

Động phủ của Tam Lãng.

“Ha ha ha ha, quả nhiên đúng như ta nghĩ.” Cuồng Đao Tam Lãng nhếch mép, mình đúng là thông con mợ nó minhmà.

Ngoài ra hắn cũng khẳng định được một suy đoán của bản thân.

Lệ Chi Tiên Tử có độn ngực.

Tiếp theo chính là lúc gửi kết quả nghiên cứu của mình vào nhóm rồi.

Tam Lãng mở điện thoại ra, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1.

Vừa mới online, hắn lập tức nhìn thấy Đồng Quái Tiên Sư lại đi ra hóng mát online cùng lúc với hắn.

Yo, hiếm khi lại gặp được tên Đồng Quái này như thế.

Tam Lãng chuẩn bị chào hỏi Đồng Quái.

“Ha ha ha ha, rốt cuộc bản tiên sư cũng phá giải được nhân tố quan trọng khiến Lệ Chi Tiên Tử quét được mã QR đó và kết bạn với Thư Hàng tiểu hữu rồi!” Đồng Quái Tiên Sư phát biểu trong nhóm.

Cuồng Đao Tứ Lãng: Σ(っ°Д°;)っ

Đây không phải lời thoại ta muốn nói ư?

Đậu xanh, có phải tên Đồng Quái nhà ngươi mai phục trong động phủ của ta để theo dõi ta, sau đó lại còn vô sỉ giành mất thành quả nghiên cứu của ta không đấy?

Lệ Chi Tiên Tử: “? ? ?”

Bắc Hà Tán Nhân: “Bói bịp, ngươi thêm bạn với Thư Hàng tiểu hữu thành công rồi à?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Làm sao mà hay thế?”

Đồng Quái Tiên Sư: “Khà khà khà khà, ta thử mấy ngày rồi, hôm nay chợt nảy ra ý tưởng, rốt cuộc cũng nghĩ ra điểm khác biệt lớn nhất giữa ta và Lệ Chi Tiên Tử. Tiếp theo ta thử quét mã QR của Tống Thư Hàng lại lần nữa, quả nhiên trúng phóc. Nào nào nào, mở video call cả nhóm đi, ta sẽ biểu diễn kỹ thuật hàng xịn cho các ngươi xem.”

Diệt Phượng Công Tử: “Yo, bói bịp vậy mà cũng biết nghiên cứu à? Ta thấy tò mò rồi đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Điểm khác biệt lớn nhất giữa Đồng Quái và Lệ Chi... là giới tính à? Không đúng… chúng ta đều không biết rõ giới tính của Đồng Quái. Vậy là cái gì nhỉ? Ta tò mò quá đi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Hoàng Sơn Tôn Giả cứ cảm thấy Đồng Quái đang chuẩn bị mở tuyệt chiêu tìm chết, trong long thầm nghĩ không biết có nên cấm nói Đồng Quái hay không. Nhưng trông bộ dạng rất muốn biết đáp án của các đạo hữu khác thì Hoàng Sơn tạm thời nhịn xúc động muốn cấm nói xuống.

[Hệ thống nhắc nhở: Đồng Quái Tiên Sư mở video nhóm.]

Hình ảnh trong video xuất hiện.

Tiếp đó.... Mọi người nhìn thấy một Lệ Chi Tiên Tử xuất hiện trước màn hình.

“Yo, chào mọi người, ta là Đồng Quái.” Vị Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp này vẫy tay nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “...”

Diệt Phượng Công Tử: “...”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “[icon phun máu].”

Bắc Hà Tán Nhân: “Ngươi biến thành Lệ Chi Tiên Tử luôn à?”

Thông Huyền Đại Sư: “[icon che mặt]”

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Đậu xanh!”

Dược Sư: “[voice chat] không tìm đường chết sẽ không chết, vì sao các ngươi vẫn không thể hiểu được đạo lý này chứ?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “...”

Ta thật sự không nên mềm lòng, vừa rồi lẽ ra nên cấm nói Đồng Quái ngay và luôn mới đúng.

“Quá trình có thể bỏ qua, chỉ cần kết quả đúng là được.” ‘Lệ Chi Quái’ trong video nhoẻn miệng cười, mỗi cái nhăn mày mỉm cười đều toát ra một loại phong thái mỹ nhân chín chắn.

Hoàng Sơn đột nhiên cảm thấy phong cách chín chắn này rất hợp với Lệ Chi Tiên Tử.

“Tiếp nào, vừa rồi sau khi ta dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử thì đã mở hình mã QR mà Vũ Nhu Tử gửi ra để quét hình một lần. Quả nhiên nó lập tức xuất hiện một khung nhắc nhở. Chỉ có ta mới có thể nhìn thấy khung nhắc nhở này. Ta đọc cho các ngươi nghe một lần nhé, nội dung của nó là [Bá Tống mời ngươi gia nhập ‘lưới rồng’. Có/Không?] Sau khi nhận được khung nhắc nhở này thì ta lập tức online, biểu diễn kỹ thuật và thao tác chuẩn bài của mình cho các ngươi xem.” Đồng Quái Tiên Sư nói: “Bây giờ, ta sẽ thêm bạn Thư Hàng tiểu hữu, ta ấn vào ô ‘Có’ nhé.”

“Lưới rồng là cái gì?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi, lần trước lúc cô thêm bạn Tống Thư Hàng thì không thấy nhắc đến lưới rồng.

Cuồng Đao Tam Lãng bình tĩnh nói: “Ừm, chắc là một loại mạng nào đó chăng?”

Tên Đồng Quái này tự cho rằng mình đã tìm ra được ‘chân tướng’, nhưng hắn đã quá ngây thơ rồi… Chân tướng thật sự đang nằm trong tay Cuồng Đao Tam Lãng hắn.

Chân tướng là không cần dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử làm gì, chỉ cần hai cục tròn thôi!

Tam Lãng đang chờ đợi, sau khi Đồng Quái Tiên Sư làm màu xong, kéo bầu không khí lên đến cao trào. Khi đó hắn sẽ lên sàn, nói ra đáp án thật sự cho các đạo hữu nghe.

Cũng để cho Đồng Quái biết rằng núi cao còn có núi cao hơn, lớp sóng sau càng mạnh hơn lớp sóng trước!

Nghĩ đến cảnh tượng đó thì Tam Lãng lập tức cảm thấy hưng phấn.

“Được lắm, hiện tại ta đã thành công gia nhập vào lưới rồng, chắc đây là điều kiện tiên quyết trước khi thêm bạn với Tống Thư Hàng tiểu hữu.” Đồng Quái Tiên Sư trong video nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Đừng dùng giọng ta nói chuyện nữa được không?”

Nghe quái dị thế nào ấy, Đại Phong Xa của cô lại rục rịch muốn ra sân rồi đây này.

“Không thành vấn đề, ta đổi sang giọng đạo hữu khác vậy, giọng Đông Phương Lục Tiên Tử nhé.” Đồng Quái Tiên Sư thuần thục đổi giọng.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

Nhìn hành động đổi giọng của Đồng Quái thuần thục đến vậy, có thể khẳng định đây không phải lần đầu tiên hắn bắt chước giọng nói của cô. Có phải trong lúc mình không biết thì đã phải gánh rất nhiều tiếng xấu thay Đồng Quái rồi không nhỉ?

“Quả nhiên ta đoán không sai, đến bước tiếp theo, khung nhắc nhở ghi là [có thêm Tống Thư Hàng làm ‘tri âm’ không? Có/Không.] Ể, lạ thế, ta và Thư Hàng tiểu hữu không có chung đề tài mà, sao lại là tri âm được chứ?” Đồng Quái Tiên Sư nghi hoặc nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Không sai đâu, các ngươi chắc chắn là tri âm, đặc biệt là tài năng trong việc làm ta khó chịu, ai cũng giỏi làm ta mệt tim, cứ như sản phẩm thiên phú được sản xuất trên cùng một dây chuyền vậy.

“Nhưng nói chung là ta thành công phá giải bí ẩn làm thế nào để quét hình mã QR của Thư Hàng tiểu hữu để thêm bạn với hắn rồi. Nếu có đạo hữu nào muốn quét mã QR thì chờ lần tới ta đến hiện thế hóng mát thì sẽ hóa trang cho các ngươi thành diện mạo của Lệ Chi Tiên Tử miễn phí, sau đó quét mã QR này.” Trong video, Đồng Quái Tiên Sư phất tay nói với vẻ đắc ý.

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Còn muốn hóa trang cho người khác thành diện mạo của ta ư?

Tên bói bịp chết tiệt nhà ngươi, chờ lần sau ngươi ra ngoài hóng mát thì ta nhất định sẽ chặn đường đánh ngươi.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng nhoẻn miệng mỉm cười.

Đến lúc hắn lên sàn rồi.

Cuồng Đao Tứ Lãng lên tiếng: “Bói bịp, cách hóa trang thành Lệ Chi Tiên Tử phiền lắm. Thật ra ta cũng đã giải được bí ẩn của mã QR đó rồi. Hơn nữa cách của ta đơn giản hơn ngươi nhiều! Các vị đạo hữu đều có thể dễ dàng làm được.”

Chương 1722: Đây chính là sự khác biệt giữa trưởng nhóm và thành viên trong nhóm

Lệ Chi Tiên Tử: “? ? ?”

Ngày nào các ngươi cũng rảnh rỗi như vậy à, cắm đầu đi nghiên cứu thứ này là sao đây? Các ngươi không thể chăm chỉ tu luyện, cố gắng tấn cấp hay sao?

Đồng Quái Tiên Sư: “Cách đơn giản hơn nhiều à? Chẳng lẽ Tam Lãng ngươi cũng nghiên cứu ra cách quét mã QR chuẩn rồi ư?”

“Không sai, hơn nữa thời gian ta nghiên cứu ra còn sớm hơn ngươi một bước.” Cuồng Đao Tam Lãng nói. Đã đến lúc để các ngươi mở mang kiến thức, xem cái gì mới là nghiên cứu thật sự, đặc biệt là cái đồ bói bịp kia, để hắn hiểu được cái gì mới gọi là lớp sóng sau càng mạnh hơn lớp sóng trước.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Cách đơn giản hơn nhiều à? Nói nghe xem nào?”

Cô cảm thấy khá hứng thú với lựa chọn ‘ai cũng có thể dễ dàng làm được’ này.

Thiên Phú Khí Tông Dương Huyền: “Kỳ thật, điều làm ta để ý là Tam Lãng cũng sẽ chuyên tâm nghiên cứu thứ gì đó à?”

“Tam Lãng nghiên cứu giỏi lắm đấy nhé, đừng quên ‘nạp điện thuật’ trong nhóm chính là do hắn nghiên cứu ra. Tam Lãng, đừng nhử nữa, tạo bầu không khí cũng xêm xêm rồi đấy, mau nói kết quả ra đi.” Tạo Hóa Pháp Vương cười ha ha nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Kỳ thật ta đang do dự xem có nên nhắc nhở các ngươi hay không, đừng quẩy quá trớn đấy nhé.”

Nhưng hắn vừa lên tiếng thì Cuồng Đao Tứ Lãng cũng đã nói gần như cùng lúc: “Kỳ thật khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và Lệ Chi Tiên Tử chính là cái này.”

Sau khi nói xong, Cuồng Đao Tam Lãng gửi một bức hình vào nhóm.

Trên hình là hai cái cục lớn tròn vo.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

“Đây là cái gì?” Diệt Phượng Công Tử đần mặt ra.

Thông Huyền Đại Sư: “[icon dấu chấm hỏi]”

Ngay cả Lệ Chi Tiên Tử cũng không nhìn ra được đây là thứ gì, khác biệt giữa ta và Tam Lãng chính là hai cục tròn lớn này ư?

Tại sao bỗngnhiên cảm thấy mình bị rớt giá thế nhỉ.

Tuyết Lang Động Chủ: “Đừng nhử nữa, trước tiên ngươi nói xem cục tròn này dùng để làm gì thế? Ta có nhiều cục tròn lớn thế này lắm, nói cách dùng đi, ta cũng thử hiệu quả quét mã QR xem sao.”

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Khà khà khà.”

Lúc này, ánh mắt Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên sáng lên: “Chẳng lẽ hai thứ này là dùng để nhét vào ư?”

Không hổ là đạo hữu cùng được xếp vào nhóm ‘tri kỷ’, Đồng Quái Tiên Sư thoáng cái đã hiểu được ý của Cuồng Đao Tam Lãng.

“Đúng, bói bịp ngươi đoán không sai.” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói: “Kỳ thực sau khi ta nghĩ tới nghĩ lui, lại loại bỏ hết gần trăm loại khác biệt tương đối rõ ràng giữa ‘ta và Lệ Chi Tiên Tử’, cuối cùng ta phát hiện, trong các lựa chọn còn lại sau cùng, sự khác biệt lớn nhất giữa Lệ Chi Tiên Tử và ta hẳn là thứ được nhét vào này. Nên ta đã nhét vào thử, sau đó lại quét mã QR một phát. Chuyện kế tiếp thì không cần ta nhiều lời, không khác mấy với những gì bói bịp vừa trải qua.”

Mặc dù Tam Lãng không chỉ rõ, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều trầm mặc.

Mọi người đều nghĩ thông suốt rồi, nên tạm thời giữ yên lặng, lặng lẽ quan sát tình hình phát triển thế nào.

Mọi người đều ngậm miệng, nhưng Cuồng Đao Tam Lãng lại không chịu tắt đài.

Hắn lại gửi một bức ảnh chụp bản thân nhét thứ kia vào trong ngực: “Giống thế này này, sau đó quét một cái là có thể kích hoạt mã QR kia. Mọi người có thể thử xem.”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Quả nhiên, Đại Phong Xa gì gì đó là quá nhân từ với Tam Lãng và Đồng Quái rồi.

Cô muốn bắt lấy Tam Lãng và Đồng Quái, trói bọn họ lại với nhau, nhét đầy hương liệu vào bụng họ rồi ném cả hai vào trong [hố thú vương] cho thú dữ xé xác.

Bắc Hà Tán Nhân: “Hầy, tại sao mãi mà các ngươi vẫn không hiểu đạo lý không tìm đường thì chết sẽ không chết hả?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Hắn đặt di động xuống, ngẩng đầu nhìn Vũ Nhu Tử đang độ kiếp nơi xa cùng với Đậu Đậu ù ù cạc cạc bị hút vào phạm vi thiên kiếp như cục nam châm, tim lại càng mệt hơn.

“Áu ~ thành công thật rồi này!” Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ lại hét toán lên: “Có điều lúc ta thêm bạn với Tống Thư Hàng thì không phải ‘tri kỷ’ mà là ‘bạn tốt giấy chứng nhận’, đây là ý gì chứ? Đừng nói trong lòng Thư Hàng tiểu hữu thì ta chỉ là cái giấy chứng nhận thôi nha?”

Diệt Phượng Công Tử: “Tuyết Lang đạo hữu ngươi thử rồi à?”

Phá Dương Kích Quách Đại: “[icon tức giận xoa đầu mèo lầu trên.]”

Diệt Phượng Công Tử: “… Quách Đại, ngươi không xoa đầu chó của ngươi nữa à?”

“Không tìm được tư liệu sống phù hợp, trước tiên đành tạm gác xoa đầu chó lại một thời gian vậy. Trong khoảng thời gian này ta đổi thành xoa đầu mèo tạm thôi.” Phá Dương Kích Quách Đại nói.

Diệt Phượng Công Tử: “[icon tức giận gào to] vậy đầu mèo của ngươi đâu?”

“[icon nghi hoặc] không phải còn có Diệt Phượng đạo hữu ư? Có ngươi ở đây rồi, ta còn gửi đầu mèo làm gì chứ? Không thể lãng phí tài nguyên được.” Phá Dương Kích Quách Đại dứt lời thì lại nói tiếp: “Ta cũng thành công rồi, vừa thử xong, quả thật cách đó rất hiệu quả. Có điều ta bị thêm vào nhóm ‘bạn tốt da đen’. Lúc thêm còn có một cái nhắc nhở, nói ta và một vị đạo hữu tên Côn Na nữ sĩ cùng vào một nhóm. Côn Na nữ sĩ là ai thế, các ngươi có ai quen không?”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Ừm, kỳ thật hắn cũng nhịn không được mà lặng lẽ làm thử, không ngờ cách này của Tam Lãng lại thật sự hữu hiệu. Hắn cũng thành công thêm bạn với Tống Thư Hàng, cũng được xếp vào nhóm ‘bạn tốt đáng tin’.

Bắc Hà Tán Nhân vẫn khá là hài lòng với tên nhóm này. Đây là tác phong nhất quán của hắn, ngoại trừ đánh bói bịp ra, trong tình huống bình thường thì Bắc Hà Tán Nhân vẫn là một người vô cùng đáng tin.

Vân Du Tăng Thông Huyền: “[icon ngón tay cái]”

Xem ra đại sư cũng không nhịn được mà đi thử rồi.

“Ta cũng thử xem sao.” Diệt Phượng Công Tử không nén nổi tò mò.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Tính thêm ta nữa, ta sẽ đi tìm hai cục tròn nhét vào ngay mới được.”

Nhóm Cửu Châu số 1 lại rộn ràng lên.

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Phần lớn thành viên đang online của nhóm Cửu Châu số 1 đều nhịn không được mà thử một lần theo cách của Cuồng Đao Tam Lãng. Dù sao thì cũng chỉ là nhét hai cục tròn vào, có khó khăn gì đâu, chủ yếu là chi phí thử nghiệm thấp, thử xem cũng không lỗ lã gì.

Sau khi đám đạo hữu thành công thì đều quay lại chia sẻ kết quả thử nghiệm của mình.

Không có ngoại lệ, tất cả đạo hữu đều gặt hái được thành công.

…

…

Khoảng chừng hai phút sau.

Lưu Huỳnh Tiên Tử online.

“Nhét cục tròn làm quái gì! [icon phun máu].” Lưu Huỳnh Tiên Tử nói: “Căn bản không cần nhét cái khỉ gió gì hết, chỉ cần cầm mã QR quét một cái là có thể thêm bạn với Thư Hàng tiểu hữu rồi.”

Lưu Huỳnh là vị tiên tử thích mặc quần áo màu đỏ thẫm, tu luyện ‘lực lượng hệ từ trường’, lúc cô toàn lực phát động công kích thì có thể dùng từ lực bắn người từ trái đất bay thẳng vào vũ trụ, đây là kỹ năng đắc ý của cô.

Chuyến đi vào vũ trụ lần trước của Tống Thư Hàng cũng là nhờ cô bắn lên.

Còn về phần tại sao Lưu Huỳnh Tiên Tử lại phát hiện ra ‘quét mã QR căn bản không cần nhét cục tròn vào’ ấy à, chủ yếu là do cô không nhét vào được. Sau đó cô tức giận, dùng tinh thần lực quét thẳng cái mã QR kia, sau đó ting ~ một tiếng, cô thêm bạn với Tống Thư Hàng thành công.

Diệt Phượng Công Tử: “Không cần nhét ư?”

Một lát sau.

“Ể? Thật sự không cần nhét, cứ quét thẳng là được. Lạ thật, hôm nay mã QR của Thư Hàng tiểu hữu tiến hóa à?” Diệt Phượng Công Tử: “Fuck you, Thư Hàng!”

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Ta cũng vừa thử xong, quét qua là thành công.”

‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ky: “Bên chỗ ta cũng thành công rồi.”

Nhóm Cửu Châu số 1 lập tức lâm vào trầm mặc lần nữa.

Lần này, là trầm mặc trong lúng túng.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Ha ha ha, Tam Lãng nhầm thôi, không có gì đâu.”

Tâm tình của Hoàng Sơn tiền bối lập tức trở nên vui vẻ.

Nếu như không cần nhét cục tròn vào thì hắn cũng sẽ vui lòng quét mã QR để thêm bạn với Tống Thư Hàng.

****

Thế giới Hắc Long.

Tống Thư Hàng độ liên tục hai đợt đại kiếp đang đần mặt ra.

Sau hai đợt thiên kiếp liên tiếp, tiểu kim đan thứ ba, tư của hắn cũng hóa thành linh hồ. Cũng đều là linh hồ sâu chín tầng, đối ứng với kim đan chín long văn cấp bậc cao nhất.

Diễn đồ kim đan 'Thanh âm Thánh Nhân đã tắt từ thời viễn cổ' và 'Bích Thủy các vô tận' thực thể hóa, trở thành hồn phách của linh hồ.

Nhưng trái tim mỏi mệt của Tống Thư Hàng đã không phải do thiên kiếp nữa.

Trước mắt hắn bị các khung thông báo liên tục bắn ra chiếm trọn.

[Tít ~ Đồng Quái Tiên Sư thêm bạn với ngươi, đưa vào nhóm 'tri âm'.]

[Tít ~ Phá Dương Kích Quách Đại thêm bạn với ngươi, đưa vào nhóm 'bạn tốt da đen'. Tít ~ Côn Na nữ sĩ từ nhóm 'minh hữu' chuyền vào nhóm 'bạn tốt da đen'.]

…

[Tít ~ Bắc Hà Tán Nhân thêm bạn với ngươi, đưa vào nhóm 'bạn tốt đáng tin'.]

[Tít ~ Tuyết Lang Động Chủ thêm bạn với ngươi, đưa vào nhóm 'bạn tốt giấy chứng nhận'.]

[Tít ~ Thông Huyền Đại Sư thêm bạn với ngươi, đưa vào nhóm 'bạn tốt meme'.]

…

[Tít ~ Diệt Phượng Công Tử thêm bạn với ngươi, đưa vào nhóm 'CPU tool hack'.]

Trong lúc hắn độ ba đợt thiên kiếp, hắn liên tục nhận được thông báo các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đang thêm bạn với hắn.

Hơn nữa dựa theo quan hệ với Tống Thư Hàng, đám bạn này được phân vào từng nhóm bạn khác nhau.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Không cần phải nói, nhất định là sau khi Tam Lãng tiền bối phát hiện mã QR của hắn có thể quét hình thì lập tức báo cho các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1, sau đó mọi người đều tò mò thêm bạn với hắn tới tấp.

"Cũng tốt, vốn đã muốn thêm bạn các tiền bối trong nhóm, giờ cùng lắm chỉ là làm sớm hơn thôi.” Tống Thư Hàng tự nhủ.

Hiện tại, hắn đã bảo tiểu trợ lý lưới rồng đắp lên miếng vá, lúc độ kiếp sẽ không cuốn các tiền bối trong nhóm vào, cũng không có gì đáng lo nữa.

“Trước tiên cứ độ thiên kiếp của ta xong cái đã, đến lượt tiểu kim đan thứ hai của ta hóa thành linh hồ rồi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía thiên kiếp.

Đúng lúc này, lại có một thông báo vang lên.

[Tít ~ Hoàng Sơn Tôn Giả thêm bạn với ngươi, đưa vào nhóm ‘Hoàng Sơn ma ma’.]

Tống Thư Hàng: “…”

Có thể đổi tên nhóm này không?

…

…

Linh Điệp đảo.

Hoàng Sơn tiền bối: “…”

Khi nào có cơ hội, hắn nên tìm Thư Hàng tiểu hữu tâm sự đàng hoàng chứ nhỉ?

Thể xác và tinh thần của thành viên trong nhóm khỏe mạnh cũng là điều rất quan trọng đấy.

Lần tới, nhất định phải tìm hắn tâm sự mới được.

Hoàng Sơn tiền bối nhói tim, tạm thời bỏ ‘tên nhóm’ qua một bên. Sau đó, hắn bắt đầu nghiên cứu lưới rồng.

Rốt cuộc lưới rồng này là thứ gì, sao lại có thể kết nối tất cả mọi người với Tống Thư Hàng tiểu hữu chứ? Ngoại trừ chức năng thêm bạn ra, có phải lưới rồng này còn có những chức năng khác hay không?

Đây chính là khác biệt lớn nhất giữa ‘trưởng nhóm’ như hắn và các đạo hữu chỉ là thành viên khác.

Góc độ quan sát mọi chuyện không giống nhau.

“Cảm giác cái lưới rồng này có cấp bậc thì phải? Ta có thể tiến thêm một bước, đi vào khu vực tầng kế tiếp hay không nhỉ?” Hoàng Sơn tiền bối nhanh chóng nghiên cứu ra vài manh mối.

Chương 1723: Phi thăng tập thể

Hoàng Sơn tiền bối vừa chú ý tới thiên kiếp của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu, vừa bắt đầu nghiên cứu lưới rồng.

Đối với tu sĩ cấp bậc như hắn thì làm hai việc cùng lúc dễ như hít thở vậy.

Hoàng Sơn Tôn Giả hiện đang ở Linh Điệp đảo, nhưng hắn có thể lấy Tống Thư Hàng làm tiết điểm để kết nối với lưới rồng.

Một phận ý thức của hắn đi vào lưới rồng thì phát hiện mình đang đứng ở tầng ngoài cùng của lưới rồng.

“Thông thường, chỉ cần đi vào lưới rồng này, đáp ứng được nhân tố nhất định là có thể tiến thêm một bước mới đúng.” Hoàng Sơn Tôn Giả suy tư.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang độ kiếp lại nhận được nhắc nhở của tiểu trợ lý lưới rồng: “Quản lý viên Bá Long, bạn tốt ‘Hoàng Sơn ma ma’ của ngươi đang nghiên cứu kết cấu của lưới rồng, cũng thử tiến vào tầng lưới rồng tiếp theo, có mở quyền hạn lên cấp cho hắn hay không?”

“Hoàng Sơn tiền bối có hứng thú với lưới rồng à? Vậy cứ để Hoàng Sơn tiền bối nghiên cứu thử xem. Xác nhận mở quyền hạn, ngoài ra có thể chuyển một số điểm ma lực cho Hoàng Sơn tiền bối không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thông qua quyền hạn của quản lý viên, ngươi có thể chuyển một mức điểm nhất định cho ‘Hoàng Sơn ma ma’, để cho hắn dùng khi lên cấp.” Tiểu trợ lý lưới rồng đề nghị.

Có quyền hạn đúng là tuyệt, trước đó không lâu ta muốn tấn cấp thì phải tích góp từng chút ma lực một.

“Chuyển năng lượng lưới rồng có ảnh hưởng gì đến sự vận hành bình thường của lưới rồng hay không?” Tống Thư Hàng hỏi, hắn không thể làm chuyện như mổ gà lấy trứng(*) được.

(*) chỉ thấy lợi trước mắt mà ảnh hưởng không tốt đến lợi ích lâu dài.

“Giới hạn trong một định mức nhất định thì sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với việc vận hành.” Tiểu trợ lý lưới rồng ngọt ngào trả lời.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát thì nói: “Vậy dưới điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến sự vận hành của lưới rồng, chia đều một mức năng lượng lưới rồng nhất định rồi chuyển cho nhóm bạn bè của ta, để tất cả mọi người làm quen với lưới rồng cái đã. Mỗi người năm trăm vạn lưu lượng có được không?”

Thừa dịp có quyền hạn, đương nhiên phải cho các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 chút lợi ích.

“Mỗi một người bạn là năm trăm vạn năng lượng lưới rồng, hoàn toàn không thành vấn đề.” Tiểu trợ lý lưới rồng lên tiếng.

Thậm chí năm trăm vạn lưu lượng là quá nhỏ, đối với lưới rồng mà nói thì còn không bằng một cọng lông trên chín con trâu. Nếu như để nó chấp hành, nó sẽ lấy hàng tỉ làm đơn vị năng lượng để tiến hành chuyển tặng.

“Vậy trước tiên cứ gửi năm trăm vạn đi, đến lúc đó xem nhu cầu của các tiền bối rồi lại gửi thêm.” Tống Thư Hàng nói.

Ầm ầm ~ thiên kiếp trên bầu trời hóa thành một con giao long, không ngừng thi pháp công kích Tống Thư Hàng.

Quả thật thiên kiếp tiến hóa vô cùng nhanh.

Từ sau khi tạo ra được thiên kiếp hình người, lập tức lại đưa ra các sác phẩm mở rộng như thiên kiếp thần thú, thiên kiếp hung thú.

Thiên kiếp giao long công kích Tống Thư Hàng từ xa cả buổi nhưng vẫn không hạ xuống khỏi kiếp vân.

Trước mắt thì nó là đợt thiên kiếp sống lâu nhất trong mấy đợt thiên kiếp này.

“Đúng rồi, có cách nào gửi một hình chiếu mã QR cho Thông Nương trong thế giới hạch tâm không nhỉ, cả hai đệ tử khác của ta là Sở Sở và Tiểu Thải ở hiện thế xa xôi nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Kỳ thật không chỉ có hai đệ tử, hắn còn muốn gửi mã QR cho bé Thi, bé Chúc, tiểu hòa thượng Quả Quả và Tam Nhật sư huynh nữa.

Mỹ nhân rắn công đức nghe vậy thì chớp mắt một cái.

Sau đó, cô khẽ vỗ đuôi, triệu hoán tọa kỵ cá voi mập công đức ra rồi đưa nó vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng có được quyền hạn của lưới rồng thì thế giới hạch tâm đã được mở ra.

Cá voi mập công đức mang hình chiếu mã QR của Tống Thư Hàng đi vào liên hệ với Thông Nương, Quy tiền bối cùng với đầu của Sở các chủ.

Tiếp đó, @#%× Tiên Tử lại lấy điện thoại của Tống Thư Hàng ra, hai tay cô cầm di động đi vào mạng công đức, mượn mạng công để đức kết nối với hiện thế, sau đó gửi cho Tiểu Thải và Sở Sở mỗi người một đồ án diễn đồ kim đan mã QR.

Năng lực hành động hôm nay của @#%× Tiên Tử đạt điểm tối đa.

Hình như hôm nay tâm tình của cô ấy rất tốt thì phải?

…

…

Linh Điệp đảo.

Lúc Hoàng Sơn Tôn Giả đang nghiên cứu lưới rồng thì đột nhiên nhận được một thông báo.

[Tít ~ quản lý viên siêu cấp Bá Long chuyển cho ngươi năm trăm vạn năng lượng lưới rồng.]

Hoàng Sơn tiền bối: “? ? ?”

Bá Long?

Phong cách đạo hiệu này… không phải Thư Hàng tiểu hữu đấy chứ? Hắn là quản lý viên siêu cấp của lưới rồng ư?

Không lẽ hắn lại làm ra chuyện động trời gì nữa à?

Trong lúc đang suy tư, Hoàng Sơn tiền bối phát hiện tài khoản trong lưới rồng của mình bắt đầu phóng thẳng một đường. ID [Hoàng Sơn] đại biểu cho hắn chạy như điên từ tầng 1 tiến vào tầng 2 của lưới rồng.

Lúc tiến vào tầng 2, hắn cảm ứng được có một chút tinh thần lực phản hồi lại từ lưới rồng, tăng cường độ thần thức của hắn lên.

Sau đó, ý thức của hắn bị dẫn vào một thế giới thiên kiếp lưới rồng, trước mặt hắn, một con hắc long dữ tợn bước ra, trông tràn đầy uy nghiêm.

Hắc long há mồm, chuẩn bị phun một luồng long tức về phía Hoàng Sơn Tôn Giả.

Nhưng long tức của hắc long còn đang chuẩn bị trong cổ họng thì Hoàng Sơn Tôn Giả đã lách mình đến cạnh nó, dùng một quyền đánh bể đầu nó.

Dù sao cũng là thiên kiếp lưới rồng cấp 1 tấn cấp 2, thoạt nhìn thì uy nghiêm, kỳ thực lại rất yếu ớt – so với Tôn Giả thất phẩm.

…

…

Hình ảnh Hoàng Sơn tiền bối độ kiếp phản hồi vào đầu Tống Thư Hàng toàn bộ.

Từ đầu tới cuối Tống Thư Hàng đều dùng góc độ thị giác của thiên kiếp hắc long để quan sát quá trình độ kiếp này, dù sao thì hắn cũng là quản lý viên lưới rồng.

Thân là ‘thiên kiếp’, còn chưa phát uy đã bị đánh nát thì sẽ xấu hổ lắm đấy.

[Có phải lúc thiên kiếp ở hiện thế gặp trúng Bạch tiền bối cũng có cảm giác như ta bây giờ không nhỉ?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có lẽ ta nên đối xử với đại gia thiên kiếp tốt một chút, kỳ thật nó cũng không dễ chịu gì cho cam.

…

…

Hoàng Sơn Tôn Giả dễ dàng đánh chết hắc long, cảnh giới của hắn vững vàng hạ xuống khu vực cấp 2.

Sau đó, bởi ý niệm và tinh thần lực của hắn phù hợp điều kiện, lại có đủ năng lượng lưới rồng, ID [Hoàng Sơn] đại biểu cho hắn lại chạy như điên về phía vị trí cấp 3.

Hắc long cấp 2 tấn cấp 3 biến thành năm con, hơn nữa không thổ tức mà dùng pháo sáng, uy lực còn mạnh hơn.

Nhưng cũng giống lần trước, không đợi chúng nó khởi động thì Hoàng Sơn Tôn Giả đã vung quyền đập nát toàn bộ.

Độ kiếp chấm dứt, ID của hắn vững vàng hạ xuống khu vực quyền hạn cấp 3.

Phương diện thần thức được tặng lại lần nữa, thoáng tăng cường chút ít, năm trăm vạn năng lượng lưới rồng lại tiêu hao đi một phần nhỏ.

“Xét về mặt tổng thể, khu vực lưới rồng tương đương với cảnh giới của tu sĩ. Chỉ là lưới rồng chú trọng phương diện tinh thần lực hơn mà thôi.” Hoàng Sơn tiền bối tổng kết.

Có lẽ đây là món quà mà Thư Hàng tiểu hữu tặng cho mọi người.

Vì vậy, Hoàng Sơn Tôn Giả mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, bắt đầu tổng kết nghiên cứu của mình về lưới rồng, chuẩn bị gửi vào trong nhóm.

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1, tất cả mọi người đều đang thảo luận về năm trăm vạn năng lượng lưới rồng mà Bá Long gửi cho.

Mọi người đều đang suy đoán rốt cuộc năng lượng này có tác dụng gì, cũng đang tiến hành đủ loại thí nghiệm.

Bắc Hà Tán Nhân thầm thở phào nhẹ nhõm, thảo luận về đề tài năm trăm vạn năng lượng lưới rồng là do hắn cưỡng ép dẫn dắt mọi người.

Bởi như vậy, Cuồng Đao Tam Lãng tạm thời có thể tránh được một kiếp.

Nhưng đây chỉ là kế hoãn binh.

Chuyện gì tới sẽ tới, Bắc Hà Tán Nhân chỉ có thể tranh thủ chút thời gian hòa hoãn cho Tam Lãng, để hắn chuẩn bị tâm lý cho tốt. Đến khi gặp Lệ Chi Tiên Tử thì hắn sẽ không quá thảm.

Thân là bạn tốt của Tam Lãng, Bắc Hà Tán Nhân cũng chỉ làm được bấy nhiêu thôi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Ta vừa thử nghiệm cách vận dụng năng lượng lưới rồng xong. Các ngươi có thể thử xem.”

Dứt lời, hắn gửi những thứ liên quan đến ‘cấp bậc lưới rồng, phương pháp tấn cấp, độ khó khi độ kiếp’ mà mình đã chỉnh lý vào nhóm để mọi người cùng tham khảo.

“Mọi người có thể dựa theo cảnh giới của mình mà tiến hành thử nghiệm các tầng lưới rồng. Tinh thần lực phản hồi ở giai đoạn đầu không xem là mạnh, nhưng càng về sau thì chắc tinh thần lực phản hồi lại sẽ càng lớn hơn đấy.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Diệt Phượng Công Tử: “Không hổ là Hoàng Sơn tiền bối.”

Thân là trưởng nhóm, lúc mấu chốt Hoàng Sơn tiền bối lúc nào cũng có thể áp chế toàn cục.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức thuận theo, bắt đầu bẻ lái chủ đề: “Vậy chi bằng mọi người cứ thử xông pha trong lưới rồng một phen, xem bản thân có thể xông đến tầng mấy. Có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ cũng không chừng, ta có trực giác, lưới rồng này sẽ mang đến niềm vui bất ngờ cho chúng ta.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Lại nói, các ngươi gửi cho ta một mã QR có được không? Ta vừa rời đi một lát, trở về kéo lịch sử tin nhắn cả buổi trời cũng không tìm được mã QR ở đâu hết. Không có mã QR thì ta không thêm bạn được, cũng không thể vào được lưới rồng.”

“Ha ha, lão Bắc Hà chúng ta tỉ thí đi nào. Mặc dù ta là cảnh giới ngũ phẩm, nhưng tinh thần lực của ta đã tới tầm lục phẩm, ta cảm thấy ta có thể xông một mạch vào khu vực cấp 6 luôn.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha ha nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Dược Sư: “Lúc tu sĩ đạt ngũ phẩm có thể ngưng tụ ra một viên kim đan. Vậy lúc lưới rồng kia đạt cấp 5, có khi nào cũng biến ra thứ gì không nhỉ? ---- PS: Đây là tin nhắn của Giang Tử Yên.”

Lúc ghi chép tin nhắn trong chat nhóm chạy bay bay thì ‘ghi âm giọng nói’ rất dễ bị bỏ qua. Vì vậy, khi tiết tấu nói chuyện phiếm khá nhanh, Dược Sư sẽ để Giang Tử Yên thế chỗ hắn.

Thỉnh thoảng hắn cũng sẽ dùng chức năng ‘nhập chữ bằng giọng nói’, nhưng độ phân biệt không đủ cao, thường xuyên nhận sai chữ.

“Ta nhớ mang máng Thư Hàng từng nhắc đến một viên kim đan nào đó của hắn có liên quan đến một tiểu thế giới mới, có thể việc này có quan hệ với lưới rồng chăng?” Lệ Chi Tiên Tử gợi ý.

Tuyết Lang Động Chủ: “Ta cảm thấy nếu thật sự có thể ngưng tụ ra một viên kim đan nữa thì sẽ rất thú vị đấy.”

Suy đoán của Lệ Chi Tiên Tử làm bùng lên hứng thú của các đạo hữu trong nhóm.

Đối với tu sĩ mà nói, tu luyện và tăng cường thực lực là chuyện quan trọng nhất.

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 nhao nhao tiến vào trong lưới rồng, bắt đầu trò chơi ‘Thi xông pha vượt tầng’.

Nhóm chat trở nên yên tĩnh lần nữa.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Còn ai ở đây không? Ai đó gửi cho ta một mã QR được không?”

Lại một lát sau.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Các ngươi đều đi vượt tầng của lưới rồng rồi à? Gửi tin nhắn riêng cũng không ai trả lời hết là sao?”

*****

Linh Điệp đảo.

Hoàng Sơn Tôn Giả là người đầu tiên trong nhóm tiến vào khu vực cấp 4 tấn cấp 5.

Hắn cũng rất tò mò, bản thân hắn đã là cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, khi bước vào khu vực cấp 5 thì sẽ sinh ra biến hóa thú vị gì đây?

Trong lúc đang suy tư, Hoàng Sơn Tôn Giả phát hiện dường như thân thể của mình bị kỹ năng của ‘Lưu Huỳnh Tiên Tử’ đánh trúng, không tự chủ được mà bay lên trời.

Dưới chân hắn hiện lên một đám mây mù màu trắng tinh.

Cực kỳ giống ‘phi thăng’ trong truyền thuyết.

Chương 1724: Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm

Đám mây mù trắng tinh nâng Hoàng Sơn bay lên cao.

“Cứ tiếp tục vậy nữa sẽ trực tiếp bị đưa vào vũ trụ mất.” Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ lắc đầu, sau đó, hắn giẫm một cước, đạp vỡ đám mây đang nâng hắn ‘phi thăng’.

Nếu như là ngày thường có thời gian rỗi rãi, có phối hợp chơi trò phi thăng với lưới rồng cũng không thành vấn đề. Đối với người ở cảnh giới như hắn, dù bị đưa vào vũ trụ thì cũng sẽ không lo đến nguy cơ sinh tồn.

Nhưng bây giờ, Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu đang độ kiếp ở bên dưới.

Hắn không yên tâm.

Mặc dù cảm thấy hứng thú với trò phi thăng này, nhưng thôi bỏ đi, lần tới nếu có cơ hội thì sẽ thử sau.

Trong nhóm Cửu Châu số 1 chắc chắn cũng có đạo hữu khác đang thử tăng cấp trong lưới rồng. Chờ sau khi bọn họ thể nghiệm ‘phi thăng’ xong thì hỏi thăm xem có biến hóa thú vị gì không.

Hoàng Sơn Tôn Giả, người có lương tâm nhất trong nhóm Cửu Châu số 1. Nếu như trưởng nhóm nhóm Cửu Châu số 1 không phải hắn thì cái nhóm thần kinh giẫm đinh này đã tiêu đời từ lâu rồi!

…

…

Sau khi đạp vỡ đám mây phi thăng, Hoàng Sơn tiền bối hạ xuống mặt đất, trông chừng thiên kiếp của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Trước mắt, Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu phối hợp rất tốt, tạm thời quá trình độ kiếp không xảy ra vấn đề gì.

Đặc biệt là Vũ Nhu Tử, vào lúc mấu chốt thì luôn thi triển ra một ít pháp thuật khiến người ta kinh ngạc, uy lực lại kinh người, mấy lần chống được thiên kiếp đột nhiên bộc phát.

“Tính thời gian thì hẳn là đã độ thiên kiếp được hơn phân nửa rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu hài lòng, tiếp tục ở bên cạnh ngó chừng.

Sau mấy hơi thở.

Thân hình Hoàng Sơn Tôn Giả lại bay lên không.

Hắn cúi đầu nhìn thì phát hiện đám mây bị hắn đạp tan lúc trước ngưng tụ lần nữa, nâng thân thể hắn ‘phi thăng’.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Hắn lại nhấc chân đạp nát đám mây, thân hình hạ xuống đất: “Chí ít phải chờ Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu an toàn độ kiếp xong rồi tính.”

Nhưng lúc hắn hạ xuống đất lại đột nhiên xảy ra chuyện.

Nguyên thần của hắn bị một loại ‘lực lượng quy tắc’ kéo ra khỏi thân thể.

Dưới chân nguyên thần hiện lên một đám mây di động, nó nâng hắn lên rồi trực tiếp phi thăng luôn.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Cái lực lượng phi thăng này đúng là kiên trì bất khuất.

Nhưng bây giờ, dù là nhục thể hay nguyên thần của ta đều không thích hợp rời đi.

Nguyên thần của Hoàng Sơn Tôn Giả cũng nhấc chân, đạp tan đám mây.

Đám mây vỡ nát.

Nhưng nguyên thần của Hoàng Sơn Tôn Giả không rơi xuống mà trực tiếp biến mất.

Hoàng Sơn tiền bối: “? ? ?”

Hắn vội nhắm mắt lại cảm ứng.

Sau đó, hắn phát hiện nguyên thần của mình bị mây mù bao quanh, tiến vào một nơi tương tự như đường hầm không gian dưới sự lôi kéo của lực lượng ‘phi thăng’.

“Xuyên qua không gian? Muốn đưa nguyên thần của ta đến đâu đây?” Hoàng Sơn Tôn Giả nhíu mày.

Sau mấy hơi thở…

Nguyên thần của Hoàng Sơn Tôn Giả bị bắn ra khỏi nơi tương tự đường hầm không gian kia.

Ầm ầm ầm ~~

Nguyên thần của hắn vừa xuất hiện thì chợt nghe một loạt tiếng sấm nổ.

Sau đó, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn.

Đó là một thân ảnh màu vàng, do ánh sáng công đức thuần túy tạo thành, là ánh sáng công đức @#%× Tiên Tử của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Tống Thư Hàng cũng cảm ứng được sau lưng có người đến gần, hắn quay đầu thì thấy nguyên thần của Hoàng Sơn tiền bối đang lơ lửng phía sau hắn. Hắn còn lờ mờ cảm ứng được mối liên hệ kỳ diệu sinh ra giữa Hoàng Sơn tiền bối và mình.

“Hoàng Sơn tiền bối?” Tống Thư Hàng giật mình bật thốt.

Sao tự nhiên tiền bối lại tới đây thế này? Lại còn xuất hiện sau lưng hắn… thế này thì khác gì bị cuốn vào trong phạm vi thiên kiếp của hắn đâu!

“Thư Hàng tiểu hữu?” Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Ngươi trở nên già rồi nên ta suýt nữa không nhận ra ngươi đấy. Ngươi đang làm gì thế?”

“Như ngài thấy đấy, ta đang độ kiếp.” Tống Thư Hàng chỉ lên bầu trời.

Trong hư không, thiên kiếp giao long đang linh hoạt xuyên qua kiếp vân, không ngừng thi triển lôi pháp công kích Tống Thư Hàng từ xa.

Mà trong nháy mắt khi nguyên thần của Hoàng Sơn tiền bối bị cuốn vào khu vực độ kiếp của Tống Thư Hàng, thân hình thiên kiếp giao long tăng vọt một vòng, uy lực tăng hơn phân nửa.

Hoàng Sơn Tôn Giả ngẩng đầu nhìn thiên kiếp giao long sống động như thật kia rồi lâm vào trầm mặc.

“Xin lỗi, cuốn vào trong thiên kiếp của ngươi rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “Không việc gì, thiên kiếp cỡ này ta còn có thể chịu được.”

Dù sao nơi này là thế giới Hắc Long, hắn lại nắm giữ lưới rồng.

“Điều ta để ý là sao Hoàng Sơn tiền bối lại chạy đến chỗ ta được vậy, lại còn dùng nguyên thần để qua đây là sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Phi thăng qua.” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời: “Ta đang nghiên cứu lưới rồng, lúc ở khu vực cấp 4 tấn cấp 5 thì xuất hiện dị tượng ‘phi thăng’. Vì ta có việc bận nên đã đạp vỡ đám mây phi thăng… Nhưng sau đó, đám mây kia kéo nguyên thần của ta thẳng đến đây luôn.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn nhìn về phía tiểu trợ lý trên vai nói: “Còn có chuyện như vậy à?”

Tiểu trợ lý lưới rồng lắc đầu.

Hoàng Sơn Tôn Giả đang ở hiện thế, thân thể cũng không ở thế giới Hắc Long, nơi đó không phải địa bàn của lưới rồng.

Bọn họ có thể tiếp xúc với lưới rồng là vì Tống Thư Hàng nắm quyền quản lý lưới rồng, dùng Tống Thư Hàng làm trạm trung chuyển để kết nối với lưới rồng.

Cho nên, trong quá trình bọn họ sử dụng lưới rồng, tiểu trợ lý lưới rồng cũng không dự tính được những chuyện có thể sẽ diễn ra.

“Cẩn thận, thiên kiếp giáng xuống kìa.” Hoàng Sơn Tôn Giả nhắc nhở.

Trên bầu trời, có lẽ bởi hình thể lớn thêm một vòng, thiên kiếp giao long tự tin hơn hẳn. Cuối cùng nó cũng chui ra khỏi kiếp vân, không thi pháp từ xa nữa mà trực tiếp đánh xuống chỗ Tống Thư Hàng.

Ba tầng hình chiếu điện Công Đức của @#%× Tiên Tử bị một kích xuyên thủng.

Đồng tử Hoàng Sơn Tôn Giả hơi co lại, uy lực thiên kiếp này đã đạt đến cấp độ một kích toàn lực của Tôn Giả thất phẩm. Là vì nguyên thần của hắn bị cuốn vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng mới khiến thiên kiếp dị biến ư?

Lúc này, Tống Thư Hàng vươn tay trảo một cái.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thánh kiếm Chung Yên xuất động lần nữa, lưỡi kiếm quét ngang, nhắm ngay thiên kiếp giao long.

“Đáng tiếc, thánh kiếm Chung Yên là hình thái kiếm. Nếu là đao thì nói không chừng còn có thể phối hợp thi triển đao ý với ta, uy lực sẽ tăng gấp bội.” Tống Thư Hàng nói.

Ngược lại, nếu như hắn có thiên phú kiếm thuật, phối hợp với thánh kiếm Chung Yên dài 200 mét thì hắn hoàn toàn có thể để đối phương chạy trước 299 mét. Cự kiếm phối hợp với kiếm ý là có thể dễ dàng đạt đến độ dài trên 300 mét.

Ngay lúc ý niệm kia hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Tôn Giả sau lưng hắn phát ra một tiếng nghi hoặc: “Ể?”

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy loại ‘liên hệ’ kỳ diệu giữa mình và Hoàng Sơn tiền bối lập tức tăng mạnh.

Dường như nguyên thần của hai người cộng minh dữ dội.

Tống Thư Hàng vươn tay nắm lấy thánh kiếm Chung Yên, ngực như nghẹn một luồng khí, không phun ra thì sẽ khó chịu: “Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm!”

Trên thánh kiếm Chung Yên có kiếm ý phóng lên tận trời.

Sau đó, một chiêu kiếm pháp tiên nhân vô cùng huyền diệu được Tống Thư Hàng thi triển ra.

Một kiếm chém xuống, trong hư không lập tức có vô số huyền hoàng chi khí buông xuống, hòa làm một thể với một kiếm này.

Vừa là kiếm thuật, lại vừa là pháp thuật huyền diệu vô thượng.

Chương 1725: Còn đắp miếng vá cái quái gì

Trong kiếm thuật ẩn chứa pháp thuật vô thượng, kiếm và pháp hỗ trợ lẫn nhau.

Ầm!

Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm chém mạnh lên thiên kiếp giao long, chỉ một kiếm đã trực tiếp đánh nó nổ tung.

Thiên kiếp giao long tiêu tán, hóa thành linh khí thiên địa thuần túy rồi lan ra.

Mà sau khi kiếm khí của Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm chém lên thiên kiếp giao long, dư thế không giảm. Kiếm ý kia gào thét xông thẳng lên trời, chém ra một cái hào rộng trên kiếp vân trong hư không.

Sảng khoái cực kỳ!

Đây chính là cảm giác thi triển kiếm thuật ư, tuyệt vời biết bao.

Tay cầm kiếm của Tống Thư Hàng đang run rẩy… bởi thánh kiếm Chung Yên quá lớn quá nặng, cầm lâu cổ tay sẽ hơi mỏi.

Hắn nhớ lại mọi cảm giác lúc vung kiếm vừa rồi.

Với thiên phú kiếm thuật của hắn mà lại có thể chém ra một kiếm thế này, một kiếm này thôi đã đủ để hắn hồi tưởng cả đời rồi.

Hẳn cẩn thận nhớ lại loại cảm giác kiếm ý bộc phát kia, so với đao ý bộc phát…

“Ơ?” Tống Thư Hàng đột nhiên dừng lại.

Là ảo giác ư? Hẳn cảm thấy lúc thi triển kiếm ý… sao không khác mấy với lúc đao ý bộc phát thế nhỉ? Cảm giác cứ như trứng rang cơm với cơm rang trứng vậy, mùi vị đúng là có khác nhau thật nhưng không nhiều lắm.

…

…

Sau lưng Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn huyền hoàng chi khí còn sót lại trên bầu trời rồi lâm vào trầm mặc.

Không sai được, chiêu Tống Thư Hàng vừa thi triển chính là kiếm thuật Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm, truyền thừa độc môn của nhất hệ nhà hắn.

Là do trạng thái 'nguyên thần cộng minh' kỳ quái vừa rồi khiến Tống Thư Hàng tiểu hữu mượn lực lượng của hắn, thi triển ra một chiêu kiếm thuật này ư?

Nhưng giờ không phải lúc suy xét nhiều vậy.

"Thư Hàng tiểu hữu, hẳn là thiên kiếp của ngươi kết thúc rồi đúng không?" Hoàng Sơn Tôn Giả nói: "Chúng ta chấm dứt trạng thái 'nguyên thần cộng minh' kỳ quái này trước đi, tiếp đó ngươi cách xa ta một chút."

Ù ù cạc cạc bị cuốn vào trong thiên kiếp của Tống Thư Hàng, lại ù ù cạc cạc đánh một đợt thiên kiếp.

Cũng may Tống Thư Hàng không xảy ra chuyện gì.

Ngoài ra Hoàng Sơn Tôn Giả cảm thấy 'kiếp' của mình sắp tới rồi, chính là 'kiếp' hắn cần đối mặt khi từ lưới rồng tầng 4 tăng lên tầng 5.

Hắn không định cuốn Tống Thư Hàng vào trong 'kiếp' của mình đâu.

"Hoàng Sơn tiền bối, vẫn chưa đâu, nếu như ta đoán không sai thì hẳn là ta vẫn còn một đợt thiên kiếp cuối cùng nữa." Tống Thư Hàng nhìn về phía tiểu đan điền của mình.

Thiên kiếp giao long tan biến, yêu đan bảy màu cũng tan ra, hóa thành linh hồ. Cũng là độ sâu chín tầng cấp bậc cao nhất kia.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn còn một đợt thiên kiếp cuối cùng dùng để hòa tan tiểu kim đan đầu tiên.

Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài: "Tranh thủ thời gian, một hơi độ xong đợt thiên kiếp cuối cùng của ngươi. Tiếp đó, chúng ta tách ra với tốc độ nhanh nhất."

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên lại xuất hiện một đợt không gian chấn động.

Hai người quay đầu lại thì nhìn thấy Cuồng Đao Tam Lãng bị không gian ‘phun’ ra. Rơi vèo xuống sau lưng Tống Thư Hàng.

“A a a a, suýt nữa là tiêu đời. Chơi quá trớn rồi.” Tam Lãng kêu thảm liên hồi.

Hắn cũng ở trạng thái nguyên thần như Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Ể? Hoàng Sơn tiền bối ngươi cũng ở đây à, ta còn tưởng rằng ta là người đầu tiên trùng kích vào lưới rồng tầng năm chứ, ta còn dùng chút bí quyết nhỏ khiến tinh thần lực bộc phát đấy. Không ngờ Hoàng Sơn tiền bối vẫn nhanh hơn ta một bước.” Cuồng Đao Tam Lãng bò dậy, cười ha ha nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả im lặng nhìn Tam Lãng. Vì để trông nom Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu, hắn không muốn lập tức thử phi thăng nên nên đã đạp nát đám mây phi thăng, sau đó hắn lại bị đám mây hút lấy nguyên thần rồi rơi xuống sau lưng Tống Thư Hàng.

Sao Tam Lãng cũng dùng hình thái thuần nguyên thần để đến đây cơ chứ?

Dưới tình huống bình thường, không phải nhục thân của hắn bị đám mây nâng lên rồi phi thăng à?

“Ớ? Xin chào ông chú, nhìn ngươi có hơi quen mắt, là đạo hữu nào vậy?” Cuồng Đao Tam Lãng lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Là ta, Tam Lãng tiền bối, ta là Tống Thư Hàng.”

“…” Cuồng Đao Tam Lãng: “Thư Hàng, ngươi bị ép khô à? Sao lại già thế hả?”

“Một lời khó nói hết, Tam Lãng tiền bối, làm sao ngươi tới được đây thế?” Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời trong lòng hắn nhanh chóng liên hệ với tiểu trợ lý lưới rồng.

Trước đó, Hoàng Sơn tiền bối là vì đạp tan đám mây phi thăng hai lần, nguyên thần mới bị đưa đến trạm trung chuyển lưới rồng, cũng chính là bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nhưng sao Tam Lãng tiền bối cũng tới đây cơ chứ?

“Sau khi ta xông từ tầng 4 lên tầng 5 lưới rồng, dưới chân lập tức xuất hiện mây mù, tiến vào hình thức phi thăng. Nhưng vì động phủ của ta còn chưa thi công xong, trên nóc bị bịt kín. Lúc phi thăng đến nóc động phủ thì đầu đập vào nóc không bay lên được nữa. Tiếp đó, nguyên thần của ta bị kéo ra, cuốn vào một nơi giống với đường hầm không gian. Ta thấy rất hứng thú với chỗ giống đường hầm không gian kia nên định đập lấy một khối từ vách đường hầm. Kết quả còn chưa bắt đầu đập thì đã bị ném tới chỗ ngươi rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng trình bày.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn vội vàng ra lệnh cho trợ lý lưới rồng, bảo nó đắp miếng vá này lên: “Lúc các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 trong trạng thái ‘phi thăng’ từ tầng 4 lên tầng 5, nếu như nguyên thần bị kéo ra thì có thể đừng kéo đến chỗ ta được không? Nếu có thể thì hãy lập tức bổ sung vào đi.”

Hiện hắn đang trong trạng thái độ kiếp, nếu các đạo hữu trong nhóm liên tục tới đây thì hậu quả thật sự rất khó lường.

Trợ lý lưới rồng lắc đầu. Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 ở hiện thế thông qua Tống Thư Hàng làm trạm trung chuyển để kết nối với lưới rồng. Lúc bọn họ phi thăng, nguyên thần bị ‘pháp tắc’ đưa đến thế giới Hắc Long thì chắc chắn sẽ bị kéo đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Vậy sửa lại một chút, nếu như sau đó còn có nguyên thần của tiền bối nào bị đưa đến đây, vậy cố định tọa độ của bọn họ cách ta năm trăm mét. Thế này có làm được không?” Tống Thư Hàng lại vội vàng hỏi.

Tiểu trợ lý lưới rồng dừng lại một chốc rồi gật đầu, tỏ ý có thể làm được.

“Mau mau mau, đắp miếng vá này lên đi.” Tống Thư Hàng thúc giục.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có năng lực hành động siêu mạnh.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đã tới rồi, nói không chừng các tiền bối khác cũng đang trên đường tới đấy.

Tống Thư Hàng tuyệt đối không dám xem thường năng lực của các tiền bối.

Nhưng hắn vừa dứt lời, bên người lại liên tục xuất hiện vài đạo thân ảnh.

Giao Bá Chân Quân phụ thân của Ngư Kiều Kiều.

Bạch Hạc Chân Quân đã lâu không gặp.

Cùng với Hằng Hỏa Chân Quân cả ngày vội vàng đề xuất đại nghiệp Nho gia, rất ít khi xuất hiện trong nhóm Cửu Châu số 1.

Ba vị Chân Quân, tất cả đều xuất hiện dưới hình thức nguyên thần.

“Đây là nơi nào thế?” Giao Bá Chân Quân hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân hình thái nữ tính nhỏ xinh: “Bạch tiền bối có đây không? Hình như ta ngửi được hương vị của hắn.”

“Đau đầu quá đi, vốn định chơi trò vượt lưới rồng thư giản một chút, sao tự nhiên lại thành nguyên thần xuất khiếu, bị cuốn tới nơi này thế này?” Hằng Hỏa Chân Quân u sầu nói.

Bạch Hạc Chân Quân: “Định mệnh, là Tống Thư Hàng.”

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu: “Định mệnh, lại là thiên kiếp?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tốc độ đắp miếng vá của tiểu trợ lý lưới rồng cũng không đuổi kịp tốc độ hành động của các tiền bối trong nhóm.

Ngay sau đó, lại có mấy đạo thân ảnh bước ra.

Lệ Chi Tiên Tử, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Hiến Công Cư Sĩ.

Sau đó, Đông Phương Lục Tiên Tử, Vân Du Tăng Thông Huyền, Tạo Hóa Pháp Vương, Tuyết Lang Động Chủ không ngừng chui ra khỏi không gian… Lờ mờ có thể thấy được đằng sau còn có các tiền bối trong nhóm đang xếp hàng chờ đi ra.

Còn đắp miếng vá cái khỉ gì nữa.

Mọi người đến gần đủ cả rồi.

Chương 1726: Fuck you, thiên kiếp!

“Sự thật chứng minh, tiền bối của ngươi mãi mãi là tiền bối của ngươi.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời… cả đám người đều phải chỉnh tề.

Tiểu trợ lý lưới rồng còn chưa kịp cập nhật bản vá thì hầu như tất cả các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 mà hắn quen mặt đều đã đến rồi.

“A, Bắc Hà cũng tới à, ngươi cũng trải nghiệm phi thăng hả?”

Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Bạch Hà Tán Nhân mỉm cười, nhìn quanh một vòng:

“Tất cả các đạo hữu online lúc trước đều đến đủ rồi nhỉ.”

Phần lớn đều là những gương mặt quen thuộc... năm nay tần suất các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ họp mặt offline siêu cao, trước đây mười mấy năm mới tụ tập một lần, mà riêng năm nay đã gặp mấy lần rồi.

Tuy rằng mỗi lần họp mặt đều là ngoài ý muốn.

Cuối cùng, Bắc Hà Tán Nhân lại nhìn Tam Lãng.

Hết thuốc chữa rồi.

Hoa Đà tái thế cũng không cứu được Tam Lãng nữa, chẳng ai ngờ được chơi ‘vượt tầng lưới rồng’ lại khiến nguyên thần của mọi người tụ tập lại, Tam Lãng toi rồi.

“Ai là người ra đầu tiên? Lúc ta ra đã nhìn thấy Hoàng Sơn tiền bối, Tam Lãng, Thư Hàng, Bạch Hạc, Hằng Hỏa và cả Giao Bá nữa.”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Hoàng Sơn tiền bối là người đầu tiên đi ra, Lãng mỗ là thứ hai, chậm hơn Hoàng Sơn tiền bối nửa bước.”

Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói.

Bắc Hà Tán Nhân nghiêng đầu đi, không nhẫn tâm nhìn Tam

Lãng… Lúc này hắn vẫn không biết kín tiếng, còn muốn ngoi lên để chứng minh sự tồn tại của bản thân nữa chứ.

Con ngươi của Lệ Chi Tiên Tử trầm xuống, mỉm cười nói:

“Tìm thấy ngươi rồi, Tam Lãng!”

Một lát sau.

“A a a a a ~ Lệ Chi Tiên Tử ~ Chậm thôi, chậm một chút… sắp xoay đến nôn ra rồi.”

Sự thật chứng minh, nguyên thần yếu đuối hơn nhục thân nhiều.

Cùng một kỹ năng, nhưng khi thi triển với nguyên thần thì lực sát thương +10.

“Đậu Đậu không tới à?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi, hắn nhìn quanh một vòng mà không tìm thấy Đậu Đậu, đột nhiên lại cảm thấy tụt hứng. Thú vui lớn nhất cuộc đời yêu tu của hắn là ăn cá nằm ngủ đánh Đậu Đậu, thế mà Đậu Đậu lại không ở đây.

Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời:

“Nó bị cuốn vào thiên kiếp của Vũ Nhu Tử rồi, giờ còn đang hợp tác độ kiếp. Bản thể của ta vẫn đang ở đó trông chừng, chắc là không có vấn đề gì đâu.”

“Ta cảm giác không khí ở đây có chỗ bất thường, khá là nặng nề. Các ngươi có cảm giác như thế không?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ta cũng có cảm giác này.”

“Giống bên trên, ta cũng thấy nặng nề, toàn thân đều không thoải mái.”

Tay của Lệ Chi Tiên Tử xoay rất nhanh, Tam Lãng giống như cánh quạt trên máy bay, nhanh đến mức không nhìn rõ thân ảnh nữa rồi.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ngẩng đầu nhìn trời thì các ngươi sẽ biết tại sao lại nặng nề.”

Các tiền bối cùng ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy ‘kiếp vân’ đang ngưng tụ thành hình, hồ quang điện không ngừng lóe lên, nhìn đã biết chắc chắn uy lực không nhỏ.

Hiến Công Cư Sĩ:

“Định mệnh, lại là thiên kiếp hả?”

“Ai lại thất đức đi độ kiếp giữa đám đông thế này?”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Là Thư Hàng tiểu hữu. Hắn vốn đang độ kiếp, nguyên thần của chúng ta vượt không gian mà tới đây, cuốn vào thiên kiếp của hắn.”

Hoàng Sơn Tôn Giả đắng lòng nói:

“Nói cách khác, rất có thể đây là lỗi của ta.”

“Hoàng Sơn tiền bối, bây giờ chúng ta đi còn kịp không?”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nhìn Hoàng Sơn Tôn Giả bằng ánh mắt chờ mong.

Hoàng Sơn Tôn Giả từ bi lắc đầu.

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Toi rồi.”

Ngoại trừ mấy vị tiền bối đang bế quan hoặc hôm nay không online ra thì hơn phân nửa thành viên trong nhóm đều tập trung tại đây.

Bao nhiêu nguyên thần như thế tập trung lại một chỗ, gia nhập vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng, uy lực của thiên kiếp sẽ được tăng lên đến mức nào đây?

Hơn nữa đen đủi hơn là hiện giờ các tiền bối trong nhóm đều ở trạng thái nguyên thần, không thể phát huy được sức chiến đấu mạnh nhất.

Diệt Phượng Công Tử lo lắng nói:

“Chúng ta sẽ không bị kéo thẳng vào ‘thế giới thiên kiếp’, độ thiên kiếp huyền thánh bát phẩm như thiên kiếp lần trước của Tống Thư Hàng đấy chứ?”

“Có lẽ lần này chúng ta sẽ không bị kéo vào thế giới thiên kiếp đâu.”

Lúc này, Tống Thư Hàng mới lên tiếng:

“Tình huống lần trước có thể coi như là ‘bug của thiên kiếp’, là một lỗ hổng. Mà nay thiên kiếp thay đổi từng ngày, tiến hóa rất nhanh, nói không chừng lỗ hổng thiên kiếp lần trước đã được vá lại rồi cũng nên.”

“Chỉ cần không bị kéo vào trong ‘không gian thiên kiếp’ thì các tiền bối không cần phải sợ nữa, ta tự tin có thể độ qua kiếp này.”

Tống Thư Hàng bổ sung.

Thân là quản lý viên của lưới rồng, chỉ cần còn đứng trên mảnh đất Hắc Long là hắn có thể mượn sức mạnh của lưới rồng để cò cưa với thiên kiếp.

…

…

[Bản vá đã được cập nhật.]

Lúc này, rốt cuộc tiểu trợ lý lưới rồng cũng lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nhìn quanh một vòng, về cơ bản các thành viên quen thuộc trong nhóm đều đã đến đủ.

“Còn có ai không tới không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Thất Tu tiền bối không tới, hắn vừa tấn thăng lên cảnh giới Huyền Thánh, chắc hẳn hiện giờ đang bận rộn.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Thất Sinh Phù đạo hữu cũng không tới, có lẽ là hôm nay hắn không lên mạng?”

“Tô thị A Thất cũng không tới, dạo gần đây A Thất cứ thần thần bí bí, không biết đang làm gì. À mà có phải những số có chữ số 7 thì đều rất may mắn không? Tất cả đều tránh được kiếp nạn này?”

Dược Sư vò đầu, Giang Tử Yên ở sau lưng lặng lẽ bện mái tóc của nguyên thần Dược Sư thành nhiều bím tóc nhỏ hộ hắn.

“A a a ~ về sau xin hãy ~ a a ~ gọi ta ~ là ~ Cuồng ~ Đao ~ Thất ~ Lãng ~~ a a a.”

Cuồng Đao Tam Lãng rống họng gào lên.

Trong lúc hắn đang nói, ở phạm vi ngoài 500 mét xuất hiện một thông đạo không gian.

Tô thị A Thất ngơ ngác chui ra khỏi không gian:

“Thật là kỳ lạ, lúc nãy trong thông đạo ta nhìn thấy một vị tiên tử quen mặt đi ở phía trước, nhưng đột nhiên thông đạo không gian bị đứt, xảy ra chuyện gì thế?”

Đây là do bản vá mà Tống Thư Hàng bảo tiểu trợ lý lưới rồng cập nhật có hiệu lực, A Thất bị truyền tống đến ngoài 500 mét, khu vực an toàn nằm ngoài phạm vi thiên kiếp.

Nhưng trong lúc A Thất đang nói chuyện, nguyên thần của hắn không tự chủ được mà bay lên… giống như bị nam châm hút, kéo thẳng đến sau lưng Tống Thư Hàng.

Cả đám người phải chỉnh tề thế đó, đã đến rồi thì đừng khách sáo.

Tống Thư Hàng mệt tim hết sức.

Bản vá này hoàn toàn chẳng có chút hiệu quả nào.

“A Thất tiền bối, tiên tử quen mặt mà ngươi nhìn thấy là ai thế?”

Tàng Thiên Câu Chu Ly tò mò hỏi, dạo gần đây Chu Ly sống rất thoải mái, không những xác định quan hệ với vị tiên tử của Nho gia kia mà mấy hôm nay Đậu Đậu cũng bị cấm túc, không hành hạ hắn nữa.

Tô thị A Thất gãi đầu:

“Ta cảm thấy đó là một vị tiên tử rất quen mặt nhưng nghĩ kỹ lại, hình như ta chưa từng gặp cô ấy.”

“Tuy nhiên có thể khẳng định rằng cố ấy nhất định là một thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ chúng ta. Nếu không sẽ không vào lưới rồng, nguyên thần cũng sẽ không bị cuốn đến chỗ Thư Hàng tiểu hữu.”

Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính, nói.

“Có phải là Vũ Nhu Tử còn từng chia sẻ mã QR cho người khác không?”

Dược Sư suy đoán.

Cũng chính Vũ Nhu Tử là người đã gửi ‘diễn đồ kim đan mã QR của Tống Thư Hàng’ vào trong nhóm.

“Có phải các ngươi quên một người hay không.”

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Ta còn nhớ mang máng, trong nhóm chúng ta còn có một vị đạo hữu tên là Tối Duyệt Tiên Tử. Có lẽ người mà A Thất nhìn thấy là cô ấy chăng?”

“Là Tối Cường Cư Sĩ, hơn nữa cư sĩ là nam, không phải là tiên tử. Chuyện này ta chắc chắn trăm phần trăm.”

Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở.

“Cư sĩ đúng thật là nam.”

Hoàng Sơn tiền bối nói:

“Vì thế người mà A Thất nhìn thấy không phải là cư sĩ… À mà cư sĩ không tới đây à?”

“Có lẽ ta biết chân tướng đấy.”

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng tìm được cơ hội để xen vào:

“Là Đồng Quái tiền bối.”

Hắn vừa mới… đối chiếu các vị tiền bối có mặt tại đây và mọi người trong trí nhớ, sau đó liền phát hiện ra trong các vị tiền bối có mặt ở đây hoàn toàn không có thân ảnh của ‘nghi là Đồng Quái’.

Hai mắt của Bắc Hà Tán Nhân lập tức sáng lên:

“Bói bịp, đúng rồi, chắc là hắn rồi. Lúc đó hắn còn gọi video nhóm để livestream quét mã QR của Thư Hàng tiểu hữu nữa cơ mà.”

“Nếu như bói bịp đi trước mặt A Thất, vậy hắn cũng phải xuất hiện rồi chứ? Xuất hiện ở phạm vi ngoài 500m à?”

Lệ Chi Tiên Tử quay đầu lại nhìn xung quanh.

Có lẽ hôm nay một trong mười bí mật chưa thể lí giải của nhóm Cửu Châu số 1 – ‘Hình dáng thật sự của Đồng Quái’ sẽ có đáp án chăng?

Hình dáng bên ngoài có thể thay đổi nhờ thuật dịch dung.

Nhưng nguyên thần thì không thể lừa gạt bọn họ.

Trong khi nói chuyện, ở phạm vi ngoài 500 mét có một thông đạo không gian mở ra.

Có hai thân ảnh cùng bước từ trong thông đạo ra.

“Ơ? Các ngươi cùng nhìn ta làm gì, ta xấu hổ lắm đấy.”

Điền Thiên cười ha ha nói.

Sau lưng hắn là Điền Điềm Phó Đảo Chủ với ánh mắt ngu ngơ… Hình như cô ấy vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Là anh em Điền Thiên và Điền Điềm.

Cũng như Tô thị A Thất, hai anh em vừa xuất hiện thì đều như bị nam châm hút, kéo thẳng về phía ‘đại quân’, ôm nhau sưởi ấm.

“Bên kia còn có người nữa.”

Tạo Hóa Pháp Vương phát hiện ra mục tiêu.

Trên bầu trời, có một thân ảnh rơi thẳng từ thông đạo không gian xuống.

Hai chân thon dài, váy áo đỏ rực.

Quả nhiên như A Thất đã thấy, đó là một vị tiên tử.

Thân ảnh kia đáp xuống đất:

“Ai yo yo, cuối cùng cũng đã ra rồi.”

Sau đó thân ảnh ấy ngẩng đầu lên… trên mặt người đó còn đeo một chiếc mặt nạ bằng kim loại tinh xảo.

Mặt nạ này là pháp khí nguyên thần quý giá, được thiết kế ra chuyên để bảo vệ nguyên thần. Sau khi đeo nó lên sẽ có hiệu quả che giấu khí tức, cường hóa nguyên thần.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1: “…”

Trên phương diện này, tên bói bịp đúng là không chê vào đâu được.

“Nhưng ít ra có thề chắc chắn một điểm.”

Khóe miệng Bắc Hà Tán Nhân giương lên:

“Hóa ra bói bịp là một vị tiên tử!”

Đồng Quái Tiên Sư phủi váy áo đỏ rực của mình, lười biếng nói:

“Được rồi được rồi, ngươi thích là được… Nếu như ngươi nghĩ ta là tiên tử thì ta chính là tiên tử. Nói tóm lại cho dù ta là tiên tử thì ngươi cũng không phải là kiểu người mà ta thích, ngươi vui cái quái gì?”

Chỉ trong một câu trả lời ngắn ngủi, giọng nói của Đồng Quái thay đổi liên tục, đổi liền mấy giọng, nghe rất kỳ lạ.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Ta không phải đang vui, ta đang đắc ý đó biết không hả? Cuối cùng ta cũng xác định được giới tính của Đồng Quái ngươi, ta đang cười đắc ý đó được không hả?

"Nếu như bói bịp thực sự là tiên tử, ta lại đột nhiên cảm thấy thuộc tính bịp bợm của cô ấy lập tức trở nên đáng yêu. Đôi khi tiên tử đúng là có rất nhiều đặc quyền."

Giao Bá Chân Quân cảm thán.

'Vù' ~ Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư cũng như bị nam châm hút, kéo vào trong đám người, đúng lúc rơi xuống cạnh Giao Bá Chân Quân.

"Ha ha ha ha, nhưng mà thật là đáng tiếc, Giao Bá đạo hữu, ta không phải là tiên tử, cũng không đáng yêu nổi."

Đồng Quái nói bằng giọng nam đầy đắc ý, kéo áo trên xuống, lộ ra cơ ngực rắn chắc:

"Cũng chỉ có tên ngốc Bắc Hà kia nhìn thấy ta mặc quần áo đỏ rực mới đắc ý cho rằng đoán ra được chân tướng giới tính của ta. Thực ra cái váy đỏ này cũng là ta thay lúc ở trong thông đạo đó, ha ha ha ha."

Bắc Hà Tán Nhân:

"Bói bịp này, sớm muộn gì nhà ngươi cũng bị sét đánh."

Bùm ~~

Trên bầu trời, một tiếng sấm sét vang lên.

"Nói đánh là đánh, Bắc Hà ngươi học được Linh Ngôn rồi à?"

Đồng Quái ngẩng đầu lên:

"Fuck you, thiên kiếp!"

Chương 1727: Chế độ hoàn toàn mới

Đồng Quái Tiên Sư:

“Điên rồi, chán sống đấy phỏng. Bao nhiêu người ở đây thế này mà còn dẫn thiên kiếp tới hả?”

“Nói chính xác thì Thư Hàng tiểu hữu vốn đang độ kiếp ở đây, là chúng ta chui từ trong thông đạo không gian ra, từng người một cuốn vào thiên kiếp của hắn. Vì thế… người sai là chúng ta.”

Giao Bá Chân Quân giải thích.

Đồng Quái Tiên Sư trầm mặc hồi lâu:

“Toi rồi.”

Xin lỗi nhé Thư Hàng tiểu hữu. Đám tiền bối như chúng ta quá là không đáng tin mà, lại tạo thêm rắc rối cho ngươi rồi.

“Đúng thế, chúng ta sắp toi rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử thở dài sầu não, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng:

“Đồng Quái, để chúng ta nhìn thấy gương mặt thật của ngươi nhé? Dù sao thì chúng ta cũng sắp chết rồi.”

“Không, dù sao cũng đều sắp chết tới nơi, hãy cứ để ta mang theo bí mật này mà chết đi. Trước khi chết, có thể khiến mọi người ôm lấy ảo tưởng và phỏng đoán thì không còn gì tốt hơn.”

Đồng Quái đáp.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “…”

Ghét nhất là những kẻ không ra chiêu theo lẽ thường thế này.

“Chỉ cần không bị cuốn vào ‘không gian thiên kiếp’ thì chúng ta vẫn có thể chống đỡ được.”

Tống Thư Hàng nói.

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’ và ‘thánh kiếm Chung Yên’ đều đang ở trong trạng thái chuẩn bị sẵn sàng, Tống Thư Hàng đã kết nối với ‘lưới rồng’ để không ngừng cung cấp năng lượng cho bọn họ.

“Câu này Thư Hàng ngươi đã nói một lần rồi.”

Diệt Phượng Công Tử nhắc nhở… Trước khi độ kiếp, chúng ta có thể đừng điên cuồng gây sự được không?

[Nhưng nếu không nhắc lại vài lần thì trong lòng ta sẽ thấy bất an.]

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Thực ra hắn đang biến tướng cổ vũ cho bản thân mình thôi.

Bùm ~~

Trong không trung, đợt thiên kiếp cuối cùng cũng ngưng tụ thành hình.

Thanh thế rất lớn.

Kiếp vân bao phủ lấy nhiều ‘tiểu thế giới vảy rồng’, thiên lôi, thiên hỏa qua lại trong kiếp vân. Đủ mọi hình thái thiên kiếp quái dị hình thành trong kiếp vân, phá hỏa lại sinh ra một lần nữa… Hình như thiên kiếp đang suy tính đồng thời cường hóa các hình thái của mình.

Tống Thư Hàng chau mày lại.

Nhìn diện tích của kiếp vân có thể thấy, nó đã đạt đến diện tích của ‘thiên kiếp cường hóa chưởng tâm lôi’ mà ‘Côn Na nữ sĩ dẫn ra từ thiên kiếp tấn thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm lần trước.

Nếu thật sự như thế, uy lực của thiên kiếp đã hoàn toàn đạt đến bát phẩm, thậm chí gần đạt cửu phẩm.

Một khi uy lực của thiên kiếp đạt đến bát phẩm sẽ tọa thành sức phá hoại khổng lồ với hiện thế, vì thế xuất phát từ ‘nguyên tắc bảo vệ hiện thế’, nó sẽ cưỡng chế kéo người độ kiếp vào trong ‘không gian thiên kiếp’.

“Hy vọng bug này đã được sửa lại.”

Tống Thư Hàng mong đợi nói.

[Ting ~~ Thông báo: thiên kiếp dị biến vượt vị diện hiện thế, mức độ cường hóa 8+. Mở không gian đặc biệt ‘không gian độ kiếp nhóm’.]

Thông báo từ lưới rồng vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Hắn đoán trúng mở đầu, nhưng lại không lường được kết cục.

Thiên kiếp ở hiện thế đúng là đang tiến hóa bất cứ lúc nào, đồng thời bug độ kiếp nhóm sẽ bị di chuyển đến ‘không gian Huyền Thánh kiếp bát phẩm’ đã được sửa lại.

Thậm chí khi độ kiếp nhóm, cách tính toán cường độ thiên kiếp hình như cũng đã được ưu hóa. Hơn nửa nguyên thần của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 chen tới đây độ kiếp, nếu là thiên kiếp kiểu cũ, uy lực của thiên kiếp sẽ đột phá cửu phẩm trong vòng vài phút. Mà bây giờ, với quy tắc tính toán ‘độ kiếp nhóm’, cường độ thiên kiếp tạm thời là bát phẩm ＋.

Nhưng lỗ hổng đã được sửa lại không có nghĩa mấy người Tống Thư Hàng có thể ở nguyên chỗ cũ để độ kiếp.

Vì để sửa bug này, thiên kiếp đã mở hẳn một chế độ độ kiếp hoàn toàn mới - ‘không gian độ kiếp nhóm’, để đáp ứng nhu cầu của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Vừa đảm bảo được uy lực của thiên kiếp lại không để cho uy lực quá lớn làm tổn hại đến hiện thế, đồng thời cũng hủy bỏ tính năng bug kẹt ‘thánh ấn’.

Lập nhóm độ kiếp sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy… Mộ địa dưới đáy biển của Ngư Kiều Kiều cuối năm siêu khuyến mãi giảm giá 40%.

‘Không gian độ kiếp nhóm’ này có uy lực thiên kiếp bát phẩm, sau khi độ kiếp thành công, rất có thể sẽ không có giải thưởng lớn là ‘thánh ấn’ nữa.

Lần này có lẽ phải lỗ vốn rồi.

[Mở không gian đặc biệt ‘không gian độ kiếp nhóm’, đang tiến hành hoán đổi không gian.]

Tiếng thông báo của lưới rồng vang lên.

“Trong không gian độ kiếp nhóm thì ta có thể kết nối với lưới rồng nữa không?”

Đây mới là vấn đề mà Tống Thư Hàng quan tqaam.

Trợ lý lưới rồng ở trên bả vai hắn lắc đầu:

“Không thể xác định.”

Đây là lần đầu tiên không gian độ kiếp nhóm được mở cho mọi người, không ai biết nó có dáng vẻ như thế nào, sẽ giáng lâm trong chế độ thiên kiếp thế nào.

…

…

Trởi đất xoay chuyển.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng liền cảm thấy mình bị dịch chuyển tới ‘không gian độ kiếp nhóm’.

Cùng bị dịch chuyển với hắn còn có hơn phân nửa các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ và Lý m Trúc.

Hai bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ cũng bị mang vào theo, chúng nó là pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng.

“Không gian thiên kiếp ư?”

Diệt Phượng Công Tử nhìn không gian kỳ lạ này, lên tiếng hỏi dò.

Đấy, nói trước bước không qua đấy nhé.

“Không phải không gian thiên kiếp.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Đây là ‘không gian độ kiếp nhóm’, là tính năng tiến hóa mới nhất của thiên kiếp.”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Có thể ép thiên kiếp tiến hóa ra chế độ hoàn toàn mới, Thư Hàng tiểu hữu đủ tư cách lưu danh thiên cổ rồi.

“Thiên kiếp đâu? Thiên kiếp đang ở đâu?”

Lúc này, không gian mà bọn họ đang ở là một thế giới thuần sắc trắng, ngoại trừ mắt đất trắng tinh ra, trong không gian này không còn thứ gì khác nữa. Trên đỉnh đầu là một vùng hư vô, không có kiếp vân, không có lôi kiếp.

Lúc này, chân Tống Thư Hàng đặt chân lên mặt đất.

Thánh kiếm Chung Yên cắm xuống bên cạnh.

Thánh thành không bao giờ thất thủ bảo vệ Lý m Trúc.

Mỹ nhân rắn công đức nhẹ nhàng đỡ lấy Tống Thư Hàng.

Hơn phân nửa các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tụ lại với nhau, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, giống như đám khỉ xuất hiện sau lưng hắn khi thi triển ‘Thánh Viên Long Lực Thần

Công’ vậy.

“Không nhìn thấy thiên kiếp, cũng không cảm ứng được khí tức của nó.”

Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Thế giới này kỳ lạ quá.”

Tống Thư Hàng xoa cằm, trong lòng hắn đột nhiên hiện lên một suy nghĩ:

“Liệu có phải là vì ‘không gian độ kiếp nhóm’ này vẫn chưa hoàn thành, mới chỉ là bán thành phẩm hay không?”

Gần đây thiên kiếp đang không ngừng tiến hóa, đến cả bug cũng sửa lại.

Nhưng sáng tạo ra một ‘không gian độ kiếp nhóm’ chẳng phải là một chuyện dễ dàng, cần đủ các loại thiết lập, uy lực của thiên kiếp, năng lực chịu đựng của không gian, chế độ độ kiếp…”

“Nếu như ‘không gian độ kiếp nhóm’ này chỉ là bán thành phẩm, vậy có phải chúng ta chỉ cần ở lại đây, đợi đến khi hết giờ là coi như đã ‘độ kiếp thành công’ rồi được thả ra ngoài không?”

Phá Dương Kích Quách Đại hỏi.

“Ta nghĩ thiên kiếp sẽ không lương thiện thế đâu, chúng ta vẫn nên dự tính đến kết quả xấu nhất thì hơn.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nhắc nhở.

Thiên kiếp chính là kiếp nạn của tu sĩ, sao có thể để người ta vượt qua dễ dàng như thế được?

“Mọi người chuẩn bị tinh thần đi, nói không chừng thiên kiếp sẽ đột ngột giáng xuống đó.”

Bắc Hà Tán Nhân tán thành với quan điểm của Hoàng Sơn tiền bối.

Chúng đạo hữu đồng lòng, quan sát thế giới trắng xóa này một cách cảnh giác.

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng:

“Có lẽ ta biết nguyên nhân tại sao thiên kiếp trong ‘không gian thiên kiếp nhóm’ này không giáng xuống rồi.”

“Thư Hàng tiểu hữu phát hiện ra gì rồi?”

Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ừm, bởi vì chúng ta đã bị cuốn vào ‘không gian độ kiếp nhóm’ nhưng thiên kiếp của chúng ta vẫn ở bên ngoài, vẫn còn đang bay trên bầu trời thế giới hắc long. Nó không dịch chuyển vào ‘không gian độ kiếp nhóm’ cùng lúc với chúng ta.”

Vừa rồi hắn vẫn luôn thông qua ‘trợ lý lưới rồng’ để thử kết nối với ‘lưới rồng’. Tuy rằng đã kết nối thành công nhưng tín hiệu không ổn định, cứ chập chờn suốt, vừa kết nối được đã rớt mạng ngay, hoàn toàn không thể lấy được sức mạnh từ lưới rồng.

Thế nhưng thông qua lưới rồng, Tống Thư Hàng vẫn nhìn thấy vài hình ảnh… Ví dụ như kiếp vân không ngừng quay cuồng trên bầu trời thế giới hắc long.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Người độ kiếp vào rồi, thế nhưng thiên kiếp lại bị nhốt ở ngoài, thế là sao đây?

“Nếu như thiên kiếp không vào vậy chúng ta phải đợi ở đây à? Nếu như thiên kiếp mãi mãi không vào thì chúng ta sẽ bị nhốt trong không gian chết tiệt này mãi ư?”

Diệt Phượng Công Tử xoa mi tâm, đây không phải là kết cục mà hắn mong đợi.

Bắc Hà:

“Đồng Quái, bây giờ đến lượt ngươi lên sàn rồi. Bói cho ta một quẻ, xem chúng ta có độ kiếp thuận lợi không?”

“Bói quẻ không bói cho mình, chuyện này còn cần ta nhắc ngươi à?”

Đồng Quái Tiên Sư trợn mắt lên.

“Ta sẽ tiếp tục theo dõi thiên kiếp trên bầu trời thế giới hắc long, nếu như có thay đổi lập tức nhắc nhở các vị tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn không ngừng kết nối với lưới rồng thông qua ‘trợ lý lưới rồng’.

Thông qua kết nối phập phù, hắn lấy được tin tức phản hồi về thiên kiếp từ lưới rồng.

Phía trên lưới rồng, kiếp vân cuồn cuộn kia cuối cùng cũng ổn định lại.

Khi Tống Thư Hàng kết nối lần nữa thì nhận được một nhắc nhở đến từ lưới rồng.

[Ting ~, kiểm tra thấy thiên kiếp vượt vị diện cường độ bát phẩm + đến từ hiện thế đã thành hình, có tiến hành đồng bộ, chuyển hóa thành ‘thiên kiếp thế giới hắc long’ không.]

Đến cả thiên kiếp bát phẩm + cũng chuyển hóa được à?

Quyền lực thật sự là một thứ tốt đẹp, chẳng trách ai cũng muốn có được nó.

“Chuyển hóa, chuyển hóa ngay lập tức.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Thiên kiếp của thế giới hắc long chủ yếu nhắm vào tinh thần, sát thương vật lý rất thấp. Cùng một cấp độ nhưng uy lực thiên kiếp của thế giới hắc long kém xa hiện thế.

[Ting ~ bắt đầu chuyển hóa.]

Thế nhưng chưa đợi chuyển hóa xong, ‘kiếp vân’ trên bầu trời thế giới hắc long đã biến mất.

“Đến rồi!”

Tống Thư Hàng lớn tiếng nhắc nhở.

Kiếp vân biến mất không thấy tăm tích, chỉ có một khả năng… Nó đã bị thế giới hắc long đẩy đến ‘không gian độ kiếp nhóm’ rồi.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên.

Rốt cuộc kiếp vân cũng tiến vào trong không gian này.

Kiếp vân khổng lồ bao phủ bầu trời, diện tích rất rộng, phóng mắt nhìn mà không thấy điểm cuối.

Mà cùng lúc kiếp vân xuất hiện, có hỏa diễm màu tím chui lên từ dưới đất, bùng cháy mãnh liệt.

Được ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ bảo vệ, tạm thời Lý m Trúc không có việc gì.

Tống Thư Hàng và các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ bị ngọn lửa đột nhiên chui ra đốt khắp cả người.

Ngọn lửa này dễ dàng phá vỡ phòng ngự lục phẩm trở lên, chỉ có pháp khí và phòng ngự thất phẩm trở lên mới có thể chống lại chúng.

“Nóng quá, nóng quá đi mất!”

“Sao ta cảm thấy ngọn lửa này như đốt cháy linh hồn luôn vậy?”

“Ơ? Lạ nhỉ?”

Hoàng Sơn Tôn Giả giơ tay ra khều ngọn lửa màu tím:

“Ngọn lửa này là vật hư ảo à?”

Nguyên thần của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 không bị thương nhưng cơn đau khi bị ngọn lửa thiêu cháy phản hồi găp trăm lần vào ý thức của bọn họ.

Tống Thư Hàng đứng trong ngọn lửa màu tím, cẩn thận cảm nhận mức độ của cơn đau.

Hắn cảm thấy về tổng thể… có thể thoải mái chống đỡ.

Hắn nhìn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sau lưng, trong lòng chợt động.

Ngay sau đó, nguyên thần của tất cả các thành viên trong nhóm và nguyên thần của Tống Thư Hàng đều tiến vào trạng thái ‘cộng hưởng’.

Giống như cộng hưởng giữa hắn và Hoàng Sơn Tôn Giả lúc trước vậy.

Sau khi tiến vào chế độ cộng hưởng, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đột nhiên cảm thấy cơn đau ‘lửa tím thiêu đốt’ giảm nhẹ đến mức không đáng để nhắc đến.

Chương 1728: Tống tiền bối, các ngươi lên đường bình an nhé

“Chuyện gì thế này? Sát thương hỏa diễm yếu đi rồi à?”

Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn về phía Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

“Sát thương của hỏa diễm không yếu đi, nhưng hiện giờ chúng ta đã bước vào ‘trạng thái cộng hưởng’. Ở trạng thái này, tất cả chúng ta đều kết nối với nhau. Như thế sát thương hỏa diệm này chẳng là gì với chúng ta nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Là do mức độ đau đớn chia đều cho tất cả mọi người à? Không đúng… cho dù có chia đều thì ‘cơn đau’ mà mọi người phải chịu vẫn phải như cũ mới đúng.”

“Không phải là chia sự đau đớn ra mà là thông qua ‘cộng hưởng’ chia sẻ khả năng chịu đựng đau đớn của mình cho mọi người. Cũng giống Hoàng Sơn tiền bối chia sẻ ‘kiếm thuật’ của mình cho ta qua trạng thái cộng hưởng lúc trước vậy. Ta cũng chỉ định thử xem sao thôi, không ngờ lại thành công.”

Tống Thư Hàng nói.

Xem ra khả năng ‘chịu đựng đau đớn’ của hắn cũng ngầm được xem là một kỹ năng, có thể chia sẻ cho mọi người thông qua chế độ cộng hưởng.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1: “…”

Chịu đựng đau đớn đúng là một loại năng lực khiến người nghe đau lòng.

“Đám lửa tím này chỉ là khúc nhạc dạo của ‘thiên kiếp’ thôi. Tới đây thứ chúng ta phải đối mặt là thiên kiếp bát phẩm.”

Tống Thư Hàng nói.

Lửa tím là phần thiên kiếp bị ‘pháp tắc’ của thế giới hắc long đồng hóa, vì thế nó là lửa hư ảo. Thiên kiếp trên đỉnh đầu sắp tới sẽ giáng lâm bằng hình thức nào đây? Không gian thiên kiếp chế độ hoàn toàn mới này… rất có thể sẽ sử dụng hình thức thiên kiếp mới.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên phía trước ‘không gian độ kiếp nhóm’ xuất hiện dao động.

Trong kiếp vân đang thai nghén cột sấm sét vàng tím.

Sau đó, có một vầng mặt trời nhỏ chói mắt hiện lên trong kiếp vân.

Thiên kiếp mới tới rồi ư?

Vừa mới ra đã chào sân ngay đòn tấn công đẳng cấp mặt trời, thế này có phải khoa trương quá rồi không?

Không đúng, đợi dã.

Tống Thư Hàng chớp mắt.

Vầng mặt trời này khiến hắn có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Hơn nữa, dù ánh sáng mặt trời rất chói mắt nhưng Tống Thư Hàng lại có thể nhìn thẳng vào trung tâm của mặt trời.

Có thể thấy được lờ mờ trong trung tâm mặt trời có một người đàn ông được đúc thành từ sắt thép đang tỏa ra nhiệt lượng. Bên cạnh người đàn ông đó là một thiếu nữ tóc dài dáng người cao gầy.

Tống Thư Hàng: “…”

Thuyền mặt trời, hóa thân bọc thép và người hiện giờ Tống Thư Hàng không hề muốn gặp lại – ‘Thiên Đế’

Cột sấm sét màu vàng tím đánh vào mặt trời.

Mặt trời nhỏ di chuyển thoăn thoắt, tốc độ cực nhanh, cứ như là thuấn di vậy, thoắt ẩn thoắt hiện trong ‘không gian độ kiếp nhóm’.

Nhưng cột sấm sét màu vàng tím kia cùng dùng tốc độ tương tự xuyên qua kiếp vân, như hình với bóng.

Cột sấm sét không ngừng đánh xuống, truy kích mặt trời nhỏ, có vẻ như thề chết không bỏ qua.

Thân là chính chủ độ kiếp, mấy người Tống Thư Hàng lại bị gạt sang một bên…

“Thôn phệ nó, Tống bọc thép.”

Giọng nói thanh thúy của Vũ Nhu Tử truyền ra từ mặt trời nhỏ.

Ngay sau đó, mặt trời nhỏ bùng lên ánh sáng chói lòa.

Cột trụ sấm sét vàng tím lại đánh xuống nhưng cuối cùng tất cả đều bị mặt trời nhỏ thôn phệ hấp thu hết.

Không chỉ như thế, sau khi nuốt trụ sấm sét xong, mặt trời nhỏ còn quay về phía kiếp vân trong không trung rồi hút mạnh, nuốt hẳn phân nửa kiếp vân.

Thiên kiếp tạm hoãn lại, tích trữ năng lượng một lần nữa …

Nhân thời gian này, mặt trời nhỏ lộn một vòng tới trước mặt Tống Thư Hàng rồi ngừng lại.

Thiên Đế có bề ngoài của Vũ Nhu Tử bước ra khỏi mặt trời nhỏ:

“Ui da da da da, hình như ta đã bị cuốn vào một nơi đáng sợ rồi.”

Lúc này cô mặc một bộ áo giáp sáng chói mắt, phần lưng của áo giáp còn trang bị một đôi cánh.

Khác biệt duy nhất của cô và Vũ Nhu Tử chính là đôi mắt, trong trường hợp Thiên Đế không ngụy trang, hai mắt của cô đen kịt, không có lòng trắng.

“Sao cô lại xuất hiện ở đây!”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Vũ Nhu Tử?”

Sau lưng Tống Thư Hàng, vài vị tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ không biết chuyện nghi hoặc hỏi. Chẳng phải Vũ Nhu Tử đang ở hiện thế độ kiếp với Đậu Đậu à? Sao cô lại chạy tới đây thế.

“Hế lô, chào các vị tiền bối.”

Thiên Đế mỉm cười xán lạn, vẫy tay với mọi người.

“Cô ấy là Thiên Đế, chính là cái vị Thiên Đế ở Thiên Đình viễn cổ kia ấy, chỉ là cô ấy chiếm cứ cơ thể linh quỷ của Vũ Nhu Tử thôi. Cụ thể thế nào ta sẽ giải thích sau, tóm lại cô ấy không phải là Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng nói.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1:

“…”

Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ, thấy nhân vật chỉ sống trong truyền thuyết này đột nhiên xuất hiện trong dáng vẻ hậu bối của mình, các giác quan của mọi người đều bị kích thích siêu mạnh.

“Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?”

Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

Con gươi đen kịt của thiên đế nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng:

“Tại sao ta lại xuất hiện ở đây, ngươi không biết hả?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta vốn đang độ kiếp một cách vô cùng thuận lợi, mắt thấy sắp vượt ải rồi, kết quả là Tống tiền bối ngươi lại chơi độ kiếp nhóm, cuốn vào ‘không gian thiên kiếp’ này. Ta đang độ kiếp cùng hóa thân bọc thép… thế là cũng bị cuốn vào luôn. Ngươi không thể yên ổn độ thiên kiếp bình thường một lần được à?”

Thiên Đế đắng lòng nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

“Còn nữa, chắc nơi này là ‘không gian độ kiếp nhóm’ nhỉ.”

Thiên Đế quay đầu nhìn xung quanh.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Thế thì… Tống tiền bối, các ngươi lên đường bình an nhé. Tuy rằng chúng ta mới quen nhau chưa lâu, nhưng ngươi thật sự là một ứng cử viên rất tốt cho hậu cung của ta. Đáng tiếc, chúng ta đã định trước là có duyên không phận.”

Thiên Đế vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chau mày lại:

“Chỉ là thiên kiếp bát phẩm, ta vẫn có tự tin là mình sẽ vượt qua.”

Hiện trong tay hắn có mấy tấm bài tẩy, tuy rằng lưới rồng lúc được lúc không, nhưng cuối cùng vẫn có thể kết nối được. Hơn nữa trái tim của 'đại lão hành tinh mọc mắt' trong thánh kiếm Chung Yên vẫn còn khỏe lắm.

"Kiếp cuối cùng trong không gian độ kiếp nhóm là kiếp chắc chắn phải chết. Ta không rõ thiên kiếp đó sẽ hiện ra với hình thức nào, những chuyện mà ta biết chỉ có hạn. À mà… thiên kiếp sắp tiếp tục rồi đấy. Nếu như còn có kiếp sau, Tống tiền bối, ta quyết định sẽ tiếp tục nạp ngươi vào hậu cung. Ta đi trước một bước đây!"

Thiên Đế vẫy tay.

Tống Thư Hàng:

"Có thể mang thêm vài người đi không?"

"Thật đáng tiếc, muốn đi thì cần phải có trao đổi đồng giá mới được."

Thiên Đế nói.

Dứt lời, thân ảnh của cô bắt đầu biến mất, mặt trời nhỏ và hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng cũng biến mất theo.

"Trao đổi đồng giá? Đợi đã!"

Tống Thư Hàng kêu lên… Trao đổi đồng giá mà Thiên Đế nói khiến hắn nghĩ tới chế độ 'dùng phân thân thay thế bản thể' trong thiên kiếp từ bát phẩm lên cửu phẩm mà Côn Na nữ sĩ đã sử dụng trước đây.

Mà thứ có thể thay thế cho Thiên Đế…

"Đậu Đậu, đợt thiên kiếp tiếp theo sắp tới rồi, kỹ năng ăn uống, Thiên Cẩu Nuốt Mặt Trời!"

"Ăn cha cô, ta không có kỹ năng như thế nhé!"

"Ta sẽ chuyển lại câu này không thiếu một chữ a cha."

"Chị à, chị của em, em sai rồi được chưa? Trước kia cũng là em không đúng, em không nên cười nhạo đạo hiệu của chị… Ơ?"

Vũ Nhu Tử hàng thật + Đậu Đậu ngơ ngác xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

"Có phải là ta hoa mắt rồi không, hình như ta nhìn thấy cha của Tống Thư Hàng."

Đậu Đậu nói.

Chương 1729: Cái chết không thể nhìn thấy

Vũ Nhu Tử:

“Ta còn nhìn thấy tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 bay lơ lửng sau lưng cha của Tống tiền bối nữa cơ.”

“…” Tống Thư Hàng:

“Ta chính là Tống Thư Hàng đây.”

Quả nhiên giống như suy nghĩ của hắn, là Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử thay thế cho Thiên Đế, bởi vì Thiên Đế đang sử dụng linh quỷ của cô.

Mà do có ‘ấn ký bạn tốt bọc thép’ nên Đậu Đậu thay thế cho hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

“Sao Tống tiền bối lại trở nên già nua thế này? Rốt cuộc Tống tiền bối đã bị sao thế?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt… Còn nữa, có phải mắt trái của Tống tiền bối mù rồi không, nhìn quắt queo thế nhỉ.

“Chắc là tâm ma kiếp, thiên kiếp của chúng ta sắp đi tới phần kết rồi nên tâm ma kiếp mới xuất hiện.”

Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Không phải tâm ma kiếp, một lời khó nói hết. Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu à, nói tóm lại, hai người các ngươi qua đây trước đã.”

Bùm!

Trong khi nói chuyện, thiên kiếp trong không trung đã được bổ sung xong, một lần nữa giáng xuống. ‘Cột trụ sấm sét vàng tím’ lần trước có thể coi như đợt thiên kiếp dự báo đầu tiên. Mà đợt này mới là bắt đầu thiên kiếp thật sự.

Trong thiên kiếp lại truyền ra Phạn âm.

Sau đó có một bức tượng Phật được tạo thành từ kiếp lôi hiện lên trong kiếp vân. Đại Phật tạo dáng đầu dưới chân trên, từ từ hạ xuống với dáng treo ngược cơ thể, nhìn có vẻ như làm màu quá đà.

“Hồng (*) ~~”

Khi hạ xuống, Đại Phật liền há miệng kêu lên.

Khi Phạn âm trầm thấp này vang lên, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hai tai mình như bị điếc, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Sư tử hống?

Ma âm Tạo Hóa Pháp Vương phiên bản nâng cấp hả?

Pho tượng Đại Phật tiếp tục giáng xuống.

Lúc này, trong mũi tượng Phật lại phun ra hai luồng khói trắng.

Vào khoảnh khắc khi khói trắng hiện lên, Tống Thư Hàng cảm thấy mình mất đi khứu giác, mùi của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu, mùi của Tiểu m Trúc, mùi của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều biến mất hết.

[Cướp đoạt giác quan, một môn Phật pháp vô thượng cực kỳ đáng sợ, đã liên quan đến pháp tắc. Không chỉ đơn giản là che lấp giác quan mà là tính năng trực tiếp cướp đoạt giác quan.]

Giọng nói của Tạo Hóa Pháp Vương vang lên trong lòng tất cả mọi người.

Hiện giờ mọi người đang ở giai đoạn nguyên thần cộng hưởng, có thể sử dụng năng lực giống với trao đổi tâm linh để nói chuyện với nhau.

[Đầu năm nay thiên kiếp càng ngày càng khó hiểu. Thứ này thật sự là thiên kiếp à?]

Diệt Phượng Công Tử cười khổ nói.

Tống Thư Hàng:

[Thiên kiếp sẽ không ngừng thay đổi, chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng làm quen với sự thay đổi của nó. Những người không thể thích ứng được sẽ bị đào thải.]

Tạo Hóa Pháp Vương:

[Không biết tại sao Thư Hàng tiểu hữu tỏ ra nghiêm chỉnh thế này lại khiến ta thấy không quen lắm. Chú ý nhé, lại sắp tới rồi đấy.]

Tượng Phật treo ngược há miệng thè ra một chiếc lưỡi sống động như thật, một phù văn trên chiếc lưỡi lóe lên.

Mấy người Tống Thư Hàng lại cảm thấy vị giác của mình bị tước đi.

[Tiếp theo còn có thị giác và xúc giác. Nếu như tiếp tục bị cướp đoạt, chúng ta không nhìn thấy cũng không nghe thấy, không thể cảm nhận được bất cứ đồ vật nào, chỉ có thể bị động chịu đòn.]

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Trong thế giới thiên kiếp, rơi vào bị động như thế đúng là trí mạng.

[Đến lúc đó còn có thể vận dụng thần thức không?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Đối với tu sĩ, ngũ quan thực ra còn không nhạy bén bằng ‘thần thức’. Chỉ cần quét thần thức một phát, tất cả mọi thứ xung quanh đều rõ ràng như trong lòng bàn tay.

[Chờ sau khi các giác quan của chúng ta bị tước đi hết, chắc chắn Đại Phật này còn thủ đoạn hạn chế thần thức cho đủ bộ.]

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Đến lúc đó, mọi người sẽ thật sự trở thành cá nằm trên thớt, mặc cho thiên kiếp tùng xẻo.

Lúc này, Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên nhìn trời.

Thính giác, khứu giác, vị giác bị đoạt hết, cô không có cộng hưởng nguyên thần với Tống Thư Hàng và các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1, không nghe thấy mấy người Tống Thư Hàng đang nói chuyện gì.

“Đậu Đậu, Tống tiền bối, chúng ta lên đi! Nhân lúc thị giác còn chưa bị cướp đoạt.”

Vũ Nhu Tử nói.

Đậu Đậu: “???”

[Ta không nghe thấy cô nói gì hết, dùng truyền âm nhập mật đi.]

Đậu Đậu cơ trí sử dụng truyền âm.

Vũ Nhu Tử lập tức sử dụng tính năng truyền âm theo nhóm:

[Lên thôi, Đậu Đậu, Tống tiền bối, nhân lúc thị giác còn chưa bị cướp đoạt, chúng ta xử Đại Phật này đi!]

Từ đầu đến cuối, Vũ Nhu Tử đều không hoảng sợ vì ‘bị cuốn vào thiên kiếp nhóm’, rõ ràng hiện giờ cô ấy đang ở chế độ tung tăng vui vẻ.

Đậu Đậu tung người nhảy lên, hiện ra hình dáng đại yêu khuyển, chân đạp phong hỏa luân, phi về phía Đại Phật trong không trung.

Vũ Nhu Tử nhảy lên lưng nó, tế ra bảo kiếm. Thân kiếm đặt tại sau lưng, có tiếng phượng kêu truyền ra từ thanh kiếm của cô … Kiếm pháp của Linh Điệp Đảo, Điệp Phượng Biến.

Đây là kiếm thuật ngũ phẩm, hiện giờ Vũ Nhu Tử mới chỉ đạt tứ phẩm mà lại có thể vượt cảnh giới để thi triển nó.

[Hoàng Sơn tiền bối, chúng là làm lại lần nữa!]

Tống Thư Hàng nói chuyện bằng tính năng trao đổi tâm linh.

Hắn tế lên ‘thánh kiếm Chung Yên’, cự kiếm dài 200 mét bay lên, trông như một chiến hạm khổng lồ, phủ xuống một cái bóng lớn.

Nguyên thần cộng hưởng.

“Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm.”

Hoàng Sơn Tôn Giả phối hợp với Tống Thư Hàng, cùng thi triển kiếm thuật tuyệt thế này.

Kiếm ý bùng lên, trong không trung có huyền hoàng chi khí buông xuống.

Một kiếm chém ra, vừa là kiếm, vừa là pháp.

Hơn nữa lần này ‘Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm’ lại có thay đổi. Lần trước chỉ có Tống Thư Hàng và Hoàng Sơn Tôn Giả cộng hưởng nguyên thần. Nhưng bây giờ còn cộng hưởng với hơn phân nửa thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ nữa.

Một kiếm chém ra, cùng lúc đó cả người Tống Thư Hàng dường như biến thành một kho vũ khí, mười mấy loại tấn công khác nhau bùng nổ trên người hắn.

Ngoại trừ ‘thánh kiếm Chung Yên’, trong ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ có nhiều loại vũ khí hạ xuống bên cạnh Tống Thư

Hàng.

Bát Tí Pháp Tướng… đây là thần thông của Cổ Hồ Quan Chân Quân, nay xuất hiện trên người Tống Thư Hàng thông qua cộng hưởng. Tám cánh tay bắt lấy các loại vũ khí khác nhau.

Đôi song đao Ô Tặc Bạo Quân tách ra, một đao thi triển Thiên Đao Táng Tinh Hải - Đao pháp mạnh nhất của Tô thị A Thất.

Đao còn lại thi triển Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao - Đao kỹ tổ truyền của Tam Lãng.

Lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư quấy động, hóa thành màn đêm - Tinh Hà Thập Nhị Kiếm của Bắc Hà Tán Nhân.

Cung Cự Lộc Lão Quân mở ra, trong không trung có lợi tiễn đen kịt lên dây, dường như đầu mũi tên ẩn chứa sức mạnh hủy diệt thiên địa - Đòn mạnh nhất của Lệ Chi Tiên Tử, Diệt Thế Chi Môn.

Cờ xí Hắc Báo Thống Soái xoay tròn, thi triển kích pháp ‘Phá Quân’ - Kỹ năng tâm đắc của Phá Dương Kích Quách Đại.

Ngoài ra trên nhục thân của Tống Thư Hàng còn bùng nổ nhiều loại pháp thuật, năng lực thiên phú.

Thiên phú ‘bắn ra đầy đất’ của Diệt Phượng Công Tử, Giao Long Thiểm của Giao Bá Chân Quân, pháp thuật kết hợp với ‘thánh quang’ của Bạch Hạc Chân Quân.

Cơ thể của Tống Thư Hàng và nguyên thần của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cùng xông thẳng lên trời.

Khi tấn công ‘Đại Phật thiên kiếp’, cơ thể của Tống Thư Hàng còn uốn éo một cách mềm mại, bày ra đủ loại tư thế nhảy múa độ khó cao – Đó là Thiên Ma Cửu Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Thiên Ma Cửu Vũ tương khắc với thuật pháp Phật tông, nó sẽ phát huy hiệu quả kỳ diệu khi đối kháng với Đại Phật thiên kiếp này.

Chỉ có điều tư thế hơi cay mắt, hơn nữa hiện giờ Tống Thư Hàng đang có gương mặt của một ông chú…

Tống Thư Hàng di chuyển nhanh hơn Vũ Nhu Tử nhiều, đi sau nhưng lại tới trước.

Cự kiếm Chung Yên, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú kết hợp với các tuyệt kỹ của thành viên nhóm Cửu Châu số 1, đủ các loại hình tấn công muôn màu muôn vẻ trút xuống thiên kiếp tượng Phật.

Thánh kiếm to lớn chém thẳng một đường từ đỉnh đầu của tượng Phật cho đến dưới háng, cắt nó thành hai nửa, đầu của Tống Thư Hàng cắm vào trong kiếp vân, huyền hoàng chi khí còn lại điên cuồng phá hoại kiếp vân thiên kiếp.

Vũ Nhu Tử theo sát phía sau, cô vung kiếm, điệp dực phượng hoàng kiếm khí bùng nổ trên thân kiếm. Mũi kiếm sắc bén cắm vào người Đại Phật, Đậu Đậu đưa Vũ Nhu Tử bay nhanh một vòng xung quanh Đại Phật thiên kiếp.

Bùm ~

Đại Phật thiên kiếp nổ tung, hóa thành linh lực đầy trời, tràn ngập ‘không gian độ kiếp nhóm’.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng hấp thụ linh lực tinh khiết này, khôi phục lại một phần linh lực và chân nguyên đã tiêu hao.

[Ha ha ha ha, Đậu Đậu. Lông của ngươi.]

Trên bầu trời, Vũ Nhu Tử sử dụng ‘truyền âm nhập mật’, cười khà khà nói.

Vào khoảnh khắc khi lôi kiếp nổ tung, lông trên người Đậu Đậu cũng bị cháy dựng lên hết, trông người to thêm một vòng.

[Trước khi cô cười nhạo lông của đồng đội nhà mình bị cháy dựng lên thì sao không xem lại tóc tai trên đỉnh đầu mình trước?]

Đậu Đậu nói với vẻ đầy triết lý.

Vũ Nhu Tử đưa tay sờ lên máu tóc dài của mình, tóc của cô cũng bị xõa tung ra:

[Ha ha ha, thú vị quá.]

Thú vị hơn thiếp kiếp mà cô và Đậu Đậu độ nhiều.

Khi đang cười lớn, Vũ Nhu Tử đột nhiên cảm thấy hai mắt mình tối sầm lại.

Ngay sau đó, đến ‘xúc giác’ cũng biến mất.

Rõ ràng tay cô đang sờ vào bộ lông xõa tung của Đậu Đậu, nhưng lại chẳng có cảm giác gì.

[Không hay rồi, cả năm giác quan đều bị tước đoạt rồi.]

Tạo Hóa Pháp Vương truyền âm nói.

[Chẳng phải chúng ta đã đánh tan Đại Phật rồi à?]

Lệ Chi Tiên Tử nghi hoặc hỏi.

Sư đệ của Tạo Hóa Pháp Vương, biên kịch Thôn Vân Tăng nói:

“E rằng đây là kỹ xảo thi triển pháp thuật ‘Cực Lạc Ngâm Xướng’ của Phật tông. Khi sử dụng cách thi triển pháp thuật này, chỉ cần pháp thuật bắt đầu được thực hiện, cho dù người thi triển đã chết thì vẫn có thể sử dụng thế giới cực lạc làm trung gian để hoàn thành việc thi triển pháp thuật. Cách thi triển pháp thuật tương tự thế này cả Đạo Môn, Nho gia, ma pháp đều có cả.]

[Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, mở thần thức, chúng ta tập hợp lại, trở lại mặt đất.]

Tống Thư Hàng gọi.

Nhân lúc thần thức còn chưa bị ngăn cách, cứ tụ tập lại rồi quay về mặt đất trước đã.

“Lúc này nếu như vẫn còn con mắt Thánh Nhân thì tốt biết bao.”

Tống Thư Hàng thầm tiếc nuối trong lòng.

Chắc chắn loại pháp thuật cướp đoạt đi năm giác quan này không thể nào ảnh hưởng đến tồn tại đẳng cấp con mắt của Thánh Nhân Nho gia.

Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, Tống Thư Hàng đáp xuống mặt đất.

Tống Thư Hàng dùng ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ để bảo vệ cho Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử.

Mọi người vừa mới trở lại mặt đất, cả ‘không gian độ kiếp tập thể’ lại đột nhiên ngừng lại.

Cảm giác này là ‘thời gian ngừng lại’.

Vũ Nhu Tử, Lý m Trúc, Đậu Đậu và nguyên thần của tất cả các thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đứng sau lưng Tống Thư Hàng đều khựng lại, không thể nhúc nhích.

Đến cả ‘trao đổi tâm linh’cũng đứt đoạn, cả cơ thể và ý thức đều chững lại.

[Ting ~ Đã kết nối lại với lưới rồng.]

Trợ lý lưới rồng vẫn không ngừng thử kết nối với lưới rồng, lần này lại tạm thời kết nối thành công.

[Phát hiện thiên kiếp cuối cùng ‘cái chết không thể nhìn thấy’, tất cả những người không thể vượt qua giám định đều sẽ tan thành tro bụi, thân tử đạo tiêu.]

Thiên kiếp cuối cùng?

Chẳng phải thiên kiếp vừa mới bắt đầu à?

[Có cách nào chuyển hóa nó thành ‘thiên kiếp hắc long’ không?]

Tống Thư Hàng thử hỏi.

[Không đủ quyền hạn.]

Hơn nữa, nơi đây cũng không phải là thế giới hắc long.

Tống Thư Hàng:

[Đợt thiên kiếp này sẽ giáng xuống với hình thức nào? Phải đối phó ra sao?]

[Đang thử tiến hành tính toán.]

Ngay sau đó, một hình ảnh truyền đến não hải của Tống Thư Hàng.

Trong không gian thiên kiếp có một luồng ‘ánh sáng’ phóng ra, dường như trong đó ẩn chứa pháp tắc ‘khai thiên lập địa’, ánh sáng nổ tung, tất cả những sự vật tiếp xúc với ‘ánh sáng’ đều sẽ biến thành tro tàn, hoàn toàn biến mất, không thể chống lại được.

(*) Trong câu “Án ma ni bát mê hồng”

Chương 1730: Muốn chơi người quen à? Không có cửa đâu!

Bất kể là cơ thể máu thịt, nguyên thần, thực vật hay các công trình kiến trúc, bất kể là thời gian hay không gian, trong đại kiếp 'cái chết không thể thấy này', tất cả đều tan thành tro bụi.

Đây chắc là 'kiếp nạn phải chết' mà Thiên Đế tiết lộ trước lúc đi.

Hơn nữa, 'không gian độ kiếp nhóm' này nóng lòng muốn chơi chết tu sĩ độ kiếp, nó hoàn toàn không ra chiêu theo đường lối thông thường.

Thiên kiếp vừa bắt đầu, trước tiên nó vui tính cho một đợt 'báo trước', đợt thứ hai thì cướp đoạt luôn năm giác quan. Bây giờ lại nhảy thẳng đến kiếp cuối cùng, đả kích trí mạng.

Nếu như Tống Thư Hàng không kết nối 'lưới rồng', không lấy được thông báo từ lưới rồng, vậy khi đại kiếp 'cái chết không thể nhìn thấy' vừa giáng xuống, Tống Thư Hàng và những người bạn không có sự chuẩn bị trước của hắn chắc chắn là thập tử vô sinh.

[Qúa trình bớt được bước nào thì cứ bớt, đi hết trình tự cần thiết là có thể khiến tu sĩ độ kiếp ngã lăn lóc rồi. Nói tóm lại đều phải chết, thực hiện nhiều bước lãng phí thời gian làm gì?]

Khi 'không gian độ kiếp tập thể' hành động, đâu đâu cũng lộ ra phong cách nói trên.

"Kiếp này phải đối phó thế nào, có cách đối phó không?"

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

Thiên kiếp không phải là thiên phạt, về mặt lý thuyết, bất kể là thiên kiếp loại nào cũng sẽ chừa lại một đường sống, phải xem có nắm bắt được hay không.

[Tất cả những người không thể vượt qua giám định, gặp được ánh sáng này tất sẽ tan thành tro bụi. Chỉ có những người đã vượt qua giám định mới có thể sống sót.]

Trợ lý lưới rồng nói.

Nói cách khác, kiếp này phải xem mặt hả. Đại gia thiên kiếp yêu thương ngươi, cảm thấy trông người phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của nó thì ngươi được sống. Nếu như đại gia thiên kiếp thấy ngươi chưa đủ đẹp thì ngươi phải chết.

"Thế này bị động quá. Còn có manh mối khác không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

[Không thể tính toán… Kết nối lưới rồng thất bại, đang kết nối lại.]

Trợ lý lưới rồng nhắc nhở, nó lại chăm chỉ kết nối lại với lưới rồng đã bị rớt mạng.

"Thế thì dùng cách cũ. Trước khi thiên kiếp giáng xuống, đưa đồng vàng hồi sinh cho Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu trước, sau đó giết hai người họ và Tiểu m Trúc trước thử xem?"

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một suy nghĩ.

Hắn còn vài đồng vàng hồi sinh nữa… nhưng sau lưng có nhiều nguyên thần của các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 như vậy, hắn không đủ đồng vàng.

Thời gian trong thế giới thiên kiếp nhóm vẫn đang ngừng lại.

Duy chỉ mình Tống Thư Hàng được tự do hành động, rất có thể là do hắn có 'quyền hạn quản lý lưới rồng'.

[Ting ~ Đại kiếp 'cái chết không thể nhìn thấy' bắt đầu, đếm ngược 30 giây.]

Tống Thư Hàng:

"Lúc này ta phải làm thế nào?"

"Ta nghĩ, chỉ có cầu nguyện thôi."

Trợ lý lưới rồng nói.

Chỉ còn lại 27 giây.

"Chờ chết không hợp với tính cách của ta."

Tống Thư Hàng nói. Lúc này đầu óc của hắn lại bĩnh tĩnh hơn bao giờ hết, trong một giây có vô số suy nghĩ lóe lên trong não hải của hắn.

"Đúng rồi !"

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên, nói:

"Tranh thủ kết nối với lưới rồng sau đó thử cách mà 'Côn Na nữ sĩ' sử dụng trước đây, lấy nhục thân của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 để thay thế cho nguyên thần của họ."

Nhục thân bị hủy diệt rồi vẫn còn có cơ hội sống lại. Nhưng nếu nguyên thần chết rồi thì là hết thật. Nếu trong hai thứ này nếu nhất định phải bỏ một thì tất nhiên phải để nhục thân gánh họa rồi.

[Kết nối lưới rồng… thất bại.]

"Còn 25 giây nữa, cố hết sức kết nối đi, ngay khi kết nối được với lưới rồng thì chấp hành mệnh lệnh của ta, thay thế nguyên thần của tất cả các tiền bối."

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, Tống Thư Hàng triển khai thần thức, tập trung vào vị trí của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Nguyên bộ 12 đồng vàng hồi sinh của hắn giờ đã dùng mất 6 đồng rồi.

Nhưng một đồng vàng trong tay Lý m Trúc còn chưa sử dụng.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, đặt hai đồng vàng hồi sinh lên người Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Chỉ còn lại 20 giây.

"Cũng hòm hòm rồi, cộng thêm thời gian ném đồng vàng, cho dù ném ra đồng vàng 'dựng đứng', sau khi Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và Lý m Trúc sống lại cũng đã độ qua thiên kiếp 'cái chết không thể nhìn thấy' rồi."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng nắm chặt tay lại, 'Cương Thủ' biến dị biến tay hắn thành màu đen kịt, 36 thánh viên ôm kinh văn Nho gia hiện lên sau lưng hắn.

"Xin lỗi nhé, Đậu Đậu."

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn thi triển quyền pháp nhị phẩm mạnh nhất của mình 'Kim Cương Phục Ma Quyền', đập thật mạnh vào người Đậu Đậu.

Bụp ~~

Nắm đấm của hắn không thể làm Đậu Đậu bị thương chút nào.

Trong trạng thái ‘thời gian ngừng lại’ quái lạ này, Đậu Đậu đang ở trong trạng thái vô địch, không thể bị tổn thương.

Tống Thư Hàng cảm thấy mệt tim hết sức.

Còn 10 giây nữa.

[Kết nối lưới rồng thành công, chuyển dịch tất cả các mục tiêu nguyên thần… chuyển dịch thất bại, nguyên thần đang ở chế độ không thể tiếp xúc, không thể di động.]

Tuy rằng không gian độ kiếp nhóm vẫn đang là bán thành phẩm nhưng tất cả mọi thứ mà nó có đều đã được tính toán kỹ lưỡng tỉ mỉ, hầu như không tìm được bất cứ bug nào.

Dịch chuyển nguyên thần thất bại.

Còn 8 giây.

“Thông qua lưới rồng kết nối với thế giới hạch tâm của ta, thử mở nó ra! Mở một cái cửa ở trên người ta.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói.

[Ting ~ mở thế giới hạch tâm thành công.]

Tống Thư Hàng lập tức thử dùng thế giới hạch tâm để chứa tất cả mọi người nhưng cũng thất bại. Trong trạng thái ngừng thời gian, bọn họ không thể di chuyển một phân một tấc nào.

“Vậy chỉ còn một chiêu cuối cùng thôi.”

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào Đao Kiếm phong trong thế giới hạch tâm.

Tại đó có một đống… bộ phận cơ thể của Vân Tước Tử tiền bối chất cao như một ngọn núi.

Mỗi khi nhìn thấy đống bộ phận cơ thể Vân Tước Tử tiền bối thế này, trong lòng Tống Thư Hàng lại dâng lên cảm giác tội lỗi khó hiểu.

Nhưng lần này phải sử dụng chúng rồi.

Chỉ trong chớp mắt ý thức của Tống Thư Hàng cuốn lấy nửa lọn tóc dài của Vân Tước Tử, rút chúng ra.

Mái tóc màu lam của Vân Tước Tử rất dài, rủ xuống tới bắp chân, cho dù chỉ là nửa đoạn cũng phải dài đến tận eo.

Sau khi lấy được tóc dài, Tống Thư Hàng lập tức rải chúng ra, để tóc dài màu lam xinh đẹp này bay đến nguyên thần của mỗi một vị tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’, Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử và cả Lý m Trúc.

Trong thời khắc cuối cùng, hắn nhớ tới thiên phú không gian phi khoa học và năng lực cắn lấy không gian, cưỡng chế đưa bộ phận cơ thể ‘Vân Tước Tử’ đi của rùa tai ương khổng lồ.

Còn 4 giây nữa.

“Nhanh lên, nhanh lên một chút.”

Tống Thư Hàng cầm lấy một nắm tóc ‘Vân Tước Tử’.

Chỉ hy vọng rùa tai ương khổng lồ có thể đến kịp thời, nuốt bọn họ và tất cả tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi đưa đi.

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư, trong không trung có một cái miệng lớn há ra, cắn về phía Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và Lý m Trúc.

Tới đúng lúc lắm!

Hơn nữa chắc hẳn không chỉ có một con rùa tai ương khổng lồ, bọn chúng là một đàn. Nói không chừng những con rùa tai ương khác cũng đang bị thu hút tới đây.

Mau nuốt lấy chúng ta rồi mang đi đi, không có thời gian giải thích nữa rồi. Tống Thư Hàng kích động kêu gào trong lòng.

Nhưng vào lúc này…

Rùa tai ương khổng lồ lại đột nhiên ngậm miệng lại, núp vào không trung, không thấy tăm tích đâu nữa.

Nó không đưa Vũ Nhu Tử đi.

[Mợ nó, lại định hại ta chứ gì.]

Một giọng nói của con gái vang lên trong không trung.

Giọng nói này khá là quen tai.

Là quý cô rùa lớn bị ‘Sở các chủ two’ cướp đi mai rùa lần trước đây mà.

Quả nhiên chuyện hại rùa này một là không làm, hai là không làm nhiều lần… Nhất là khi hại phải rùa quen.

Toi rồi, hy vọng cuối cùng sụp đổ rồi.

Tống Thư Hàng đã hoàn toàn bất lực.

“Ơ? Sao hôm nay Tống Thư Hàng lại mở cửa thế giới hạch tâm thế nhỉ? Cái lối ra như cửa sổ này dẫn tới nơi nào?”

Trong hai giây cuối cùng, một cọng hành tò mò chui từ trong 'thế giới hạch tâm' ra.

"Cẩn thận đấy, Thông Nương. Nơi đó là thế giới thiên kiếp, mau quay lại."

Giọng nói lo lắng của quy tiền bối vang lên.

Nghe thấy Quy tiền bối quát, Thông Nương bị dọa nhảy dựng lên, rơi ra khỏi khỏi 'cửa lớn' của thế giới hạch tâm, rớt xuống chỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..."

Thiên đường có lối ngươi hông đi, thế giới thiên kiếp không cửa ngươi lại cứ bò cửa sổ mà vào, Thông Nương à, hà tất phải làm thế?

"Mau về đi!"

Hắn vội vàng hét lên.

Hắn giơ chân lên đá Thông Nương, làm cô bay lên, sút về phía cửa sổ của thế giới hạch tâm.

"Đau đau đau đau ~"

Thông Nương liên tục kêu lên thảm thiết, giữa không trung, búp hành của cô gãy luôn... bị đá gãy đấy.

Tống Thư Hàng không kịp khống chế sức lực trong cú đá này, nhưng gãy búp hành vẫn còn tốt hơn toi luôn cái mạng nhỏ. Nhân lúc thế giới hạch tâm vẫn chưa biến mất phải gửi Thông Nương về trước đã.

[Ting ~ lưới rồng rớt mạng, bắt đầu kết nối lại.]

Cửa sổ của thế giới hạch tâm biến mất rồi.

Tiên sư, yếu đuối thế à! Vào lúc quan trọng thì chẳng bao giờ đáng tin cả.

Cửa vào biến mất, Thông Nương bay được một nửa lại bị rơi trở lại, rớt xuống bên chân Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..."

Thông Nương: "..."

Mà lúc này, ở phía xa trong thế giới thiên kiếp, có một luồng 'ánh sáng' được sinh ra.

Đó là ánh sáng hủy diệt, cái chết không thể nhìn thấy.

Tống Thư Hàng vừa để thần thức quét tới ánh sáng đó liền cảm thấy tinh thần lực đau đớn dữ dội.

Hắn ngồi xổm xuống, thở dài một hơi, sờ lên miệng vết thương do bị đá gãy của Thông Nương:

“Xin lỗi nhé… Sớm biết thế này ta nên đóng thông đạo của thế giới hạch tâm lại.”

Thông Nương: “???”

“Hôm nay cô phải chết cùng chúng ta rồi.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra kích hoạt Trì Dũ Thuật, định thử khiến cho búp hành của Thông Nương mọc lại.

Nhưng Trì Dũ Thuật không phải pháp thuật ‘mọc lại tay chân’, búp hành của Thông Nương chỉ mọc dài ra một chút.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, lấy ra mấy lọn tóc của Vân Tước Tử, vắt lên chỗ búp hành bị đứt của Thông Nương.

Không thể làm búp hành mọc lại, vắt mấy sợi tóc lên dùng tạm vậy. Như vậy ít nhất lúc chết cũng có chút thể diện.

“Chết… sắp chết á?”

Thông Nương lắp bắp hỏi.

“Nhìn thấy ánh sáng ở đằng xa kia không, chắc là cô có thể nhìn ra đó chính là ánh sáng hủy diệt, thiên kiếp đáng sợ nhất mà ta đã từng nhìn thấy.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, Vũ Nhu Tử, Lý m Trúc và Đậu Đậu bắt đầu thoát khỏi trạng thái ‘thời gian ngừng trôi’.

“Cô vốn đang yên ổn ở trong thế giới hạch tâm, thật không ngờ lại bò ra đây thế này.”

Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Xin lỗi nhé, Xích Tiêu Tử tiền bối. Thông Nương sở hữu ‘Thiên Đạo chi tư’ mà ngươi bồi dưỡng ra hôm nay phải chết cùng với ta rồi.

“Ta còn có thể cứu được không?”

Thông Nương khóc một dòng sông.

Cuộc đời cây hành bao la bát ngát của cô còn chưa thật sự bắt đầu mà đã GG (*) rồi à?

Tống Thư Hàng lấy ra một đồng vàng hồi sinh đưa cho Thông Nương:

“Cất kỹ nhé, có thể sống lại hay không… phải xem vận mệnh rồi. Nếu như lần này cô thật sự có thể sống lại, ta sẽ cho cô tự do. Dù sao thì với ta bây giờ, Ngộ Đạo thạch cũng không còn nhiều tác dụng nữa.”

(*) GG ở đây ý chỉ toi, kết thúc, nhận thua

Chương 1731: Lần đầu tiên thấy Tống Thư Hàng như vậy

“Tự do?” Thông Nương thì thào lặp lại từ này.

Chẳng biết từ lúc nào... dường như cô không còn nhiều khát vọng đối với hai chữ ‘tự do’ nữa.

Ngày ngày xem phim, còn có thể dùng tài khoản của Tống Thư Hàng để mua sắm, ngay cả đan được lẫn công pháp tu luyện cũng có người bao trọn. Trước đó không lâu còn có cao nhân truyền công cho cô, đẳng cấp tăng lên vèo vèo. Ngoại trừ thi thoảng bị ngắt búp hành thì cô cảm thấy cuộc sống của mình hiện tại cũng không tệ.

So với tự do, cô vẫn mong mình có thể sống sót hơn.

“Thật ra nếu rễ cô không cắm vào Ngộ Đạo thạch thì ta có thể giết cô trước, sau đó để cô tiến vào giai đoạn hồi sinh để tránh né thiên kiếp.” Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Rễ của Thông Nương chính là bản mệnh của cô, muốn giết cô thì phải diệt trừ phần rễ. Mà đặc điểm lớn nhất của Ngộ Đạo thạch chính là cứng rắn.

Thông Nương nghe vậy, không kiềm được mà khóc tiếp, đau long quá đi.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía quầng sáng không ngừng bành trướng, đột nhiên trong lòng hơi động: “Sao chúng ta không nhân lúc nó còn chưa thành hình mà phá đi?”

“Vô dụng thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Ngay lúc ‘quầng sáng’ lóe lên thì hắn đã nghĩ đến ý tưởng bạo lực như Thông Nương.

Hơn nữa còn thử rồi.

Vừa rồi khi hắn thi triển Trì Dũ thuật cho Thông Nương, hắn cũng đã sử dụng ngự đao thuật phóng song đao Ô Tặc Bạo Quân qua đó với tốc độ nhanh nhất, cố gắng diệt trừ nó nhân lúc chưa hoàn toàn thành hình .

Nhưng song đao Bạo Quân còn chưa bay tới chỗ 'ánh sáng' thì đã dừng lại. Cảm giác hệt như lúc Tống Thư Hàng tấn công Đậu Đậu khi 'thời gian ngừng trôi' vậy.

Khi ánh sáng 'cái chết không thể nhìn thấy' này còn chưa thành hình thì đã mang theo thuộc tính không thể bị phá hủy.

Ngăn cản hoàn bộ cơ hội lợi dụng BUG, không cho người ta đường sống.

Thần thức của Tống Thư Hàng còn bị phản phệ, đau nhói từng cơn.

Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ nhung thiên kiếp có thể lợi dụng BUG trước kia.

"Vậy chúng ta phải làm gì đây?" Thông Nương mếu máo hỏi, cô thấy 'ánh sáng' phía xa càng ngày càng rực rỡ, càng lúc càng lớn hơn.

"Khi ánh sáng bùng lên, tất cả những gì tiếp xúc với 'ánh sáng' này đều phải tiếp nhận giám định. Không thông qua thì chỉ có đường chết." Tống Thư Hàng nói: "Nên hãy cầu nguyện đi, Thông Nương."

…

…

Hai hơi thở sau, ánh sáng bùng lên, ẩn chứa pháp tắc 'khai thiên lập địa'.

Ánh sáng lan tỏa như nước chảy, ban đầu tốc độ của nó cũng không nhanh lắm, chỉ nhích tới từng mét một.

Tống Thư Hàng còn tưởng nó sẽ như 'tốc độ ánh sáng', chỉ trong chóp mắt đã bao phủ toàn bộ không gian. Giờ xem ra, nó vẫn khác với 'ánh sáng'.

Sau khi ánh sáng bùng lên, toàn bộ 'không gian độ kiếp nhóm' hoàn toàn bị pháp tắc bao phủ và phong tỏa.

Tống Thư Hàng không thể kết nối được với lưới rồng, tiểu trợ thủ lưới rồng cũng rơi vào tình trạng treo máy.

Cùng lúc đó, Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và các thành viên trong Nhóm Cửu Châu số 1 đều khôi phục lại từ trạng thái 'thời gian ngừng lại'.

Lý m Trúc... vẫn tiếp tục ngủ đông.

[Đây là cái gì thế? Sợi tóc màu xanh à?] Vũ Nhu Tử nắm sợi tóc trên người, dùng pháp thuật truyền âm nhập mật để hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng: [Tóc của Vân Tước Tử tiền bối ư? Cô ấy cũng ở đây à?]

Nhưng hắn dùng thần thức để dò xét cũng không thấy bóng dáng Vân Tước Tử đâu.

[Thư Hàng, là ngươi làm đấy à?] Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó nói: [Đến rồi.]

Tốc độ lan tỏa của ánh sáng càng lúc càng nhanh, ban đầu thì từ từ như nước chảy. Giờ đã ầm ầm như sóng biển... hơn nữa nó còn đang tăng tốc, khí thế không gì chống đỡ nổi.

Tống Thư Hàng đã làm hết tất cả những gì có thể, hắn đã cố gắng hết sức rồi.

“Thư Hàng, nếu ta chết thì xin ngươi hãy chôn ta ở nơi ta sinh ra.” Thông Nương truyền âm nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đang định trả lời.

Đúng lúc này, chỉ thấy Thông Nương mọc ra bắp chân, lấy ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ ra, đột nhiên phóng về phía tia sáng kia. Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mở đường phía trước, cô theo sát phía sau.

“A a a a!” Thông Nương vừa xông tới, vừa gào lên.

Có lẽ do búp hành bị đá gãy nên khả năng tư duy của cô cũng giảm sút, suy nghĩ rơi vào góc chết.

Chết sớm hay chết muộn gì cũng là chết.

Nên chẳng thà tự mình xông lên đối đầu với ánh sáng này sớm một chút. Sẽ biết được kết quả sớm hơn!

Khi Thông Nương bộc phát toàn lực thì tốc độ rất khả quan. Lại thêm có đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ vừa mở đường vừa kéo theo, chỉ trong chớp mắt thì tốc độ của cô đã gần với vận tốc âm thanh.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém vào ánh sáng trước, nó là đạo binh, là di vật của Thiên Đạo, đương nhiên qua được màn giám định của đại kiếp ‘cái chết không thể nhìn thấy’.

Sau Đó Thông Nương va thẳng vào ánh sáng đại kiếp ‘cái chết không thể nhìn thấy’.

Ngay khoảnh khắc cô đụng phải ánh sáng, lọn tóc ‘Vân Tước Tử’ buộc trên đầu cô bốc cháy, sau đó… ánh sáng đang bùng lên bỗng nhiên dừng lại!

Ánh sáng như nước chảy đã bị chặn lại!

Trong mái tóc Vân Tước Tử ẩn chứa một luồng khí tức ‘bất hủ’. Chúng như con đê vững chãi ngăn chặn quầng sáng kia. Lọn tóc màu xanh cháy lên, nhưng mỗi sợi tóc lại cháy rất chậm.

“A a a a!” Thông Nương cảm thấy trên đầu nóng bừng, cô giơ cánh tay nhỏ lên gạt lọn tóc xanh trên đầu đi, sau đó cũng đâm thẳng vào quầng sáng.

“Hoặc là sống, hoặc là chết.” Thông Nương hét lớn đầy phóng khoáng, lúc này cô có cảm giác coi cái nhẹ tựa lông hồng xưa nay chưa từng có.

Ánh sáng đảo qua thân thể Thông Nương.

Thông Nương… Chẳng bị làm sao cả.

Cô qua được phần giám định.

“Ta vẫn còn sống ư?” Thông Nương kéo theo cả Ngộ Đạo thạch ngồi bệt xuống dưới đất, hai chân như nhũn ra.

‘Thần thức’ của Tống Thư Hàng chứng kiến tất cả mọi chi tiết sau khi Thông Nương đụng vào ‘quầng sáng’.

[Có lẽ cô ấy thật sự có tư chất trở thành ‘Thiên Đạo’?] Lúc này ngay cả Tống Thư Hàng cũng bắt đầu tin chuyện đó.

“Ha ha ha, Thư Hàng, Thư Hàng, ta sống rồi.” Thông Nương đứng bật dậy, vui vẻ vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng trong quầng sáng.

Cô sẽ không chết.

Lúc này, mấy sợi ‘tóc của Vân Tước Tử’ buộc trên đầu Thông Nương đã cháy hết.

Ánh sáng lại ập về phía trước như làn sóng, tốc độ tiếp tục gia tăng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhặt ‘tóc của Vân Tước Tử’ trên mặt đất lên, sau đó truyền ‘linh lực’ vào rồi ném chúng ra ngoài như phóng lao, hóa thành một dải dài ghim ở trước quầng sáng, nhờ đó kéo dài quầng sáng ập tới.

[Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, cả các vị tiền bối nữa, mọi người hãy nắm ít nhất hai sợi tóc của Vân Tước Tử tiền bối trong tay đi.] Tống Thư Hàng truyền âm nói.

[Có chuyện gì vậy?] Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: [Quầng sáng phía trước chính là kiếp cuối cùng của lần này. Là ánh sáng của 'cái chết không thể nhìn thấy'. Một khi tiếp xúc với nó, nếu không thông qua 'khảo hạch' của nó thì sẽ tan thành tro bụi. Không biết tại sao tóc của Vân Tước Tử tiền bối có thể ngăn cản tốc độ của quầng sáng này một chút.]

[Kiếp cuối cùng? Có phải ta bỏ lỡ cái gì rồi không, chẳng phải thiên kiếp chỉ vừa mới bắt đầu à?] Lệ Chi Tiên Tử đần thối mặt ra.

[Chỉ ngăn cản được một lúc thì có nghĩa lý gì chứ? Còn không bằng đâm thẳng vào trong màn sáng như cọng hành tinh kia.] Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đổng Quái Tiên Sư: [Vừa rồi trước khi Thông Nương kia chạm vào màn sang thì 'tóc Vân Tước Tử' buộc trên đầu cô ta cháy lên trước đúng không? Hay là tóc của Vân Tước Tử đạo hữu có chức năng che chở nhỉ?]

[Thì ra là thế, nếu có chức năng này thì Thư Hàng ngươi sớm cho rồi.] Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng: "..."

Không, thực ra ta thật sự không nghĩ nhiều như vậy đâu.

[Mặt khác, trong tay ta còn ba đồng vàng hồi sinh. Nếu mọi người không tự tin vượt qua được kiếp này có thể cầm lấy đồng vàng hồi sinh, nhân lúc thiên kiếp chưa tới, ta có thể giết chết ngươi, để ngươi tiến vào giai đoạn hồi sinh. Tu sĩ chưa tới lục phẩm có thể sử dụng đồng vàng hồi sinh này.] Tống Thư Hàng lại truyền âm nói.

[Cách đáng sợ như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được à?] Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng, ý tưởng này không hề phù hợp với hình tượng người hiền lành của Tống Thư Hàng.

[Thực ra ta đã dùng cách này mấy lần, hiệu quả không tệ đâu.]

Tống Thư Hàng nói.

[Muộn rồi...] Hoàng Sơn Tôn Giả truyền âm nói: [Ta cảm ứng được toàn bộ không gian bị một loại pháp tắc nặng nề áp chế. Dưới áp chế của loại pháp tắc này, tất cả thủ đoạn hồi sinh sẽ mất hiệu lực. Cách này không thể thử nghiệm bừa được.]

[Thế chúng ta phải làm sao đây? Buộc tóc của Vân Tước Tử tiền bối trên đầu sau đó lao vào màn sáng kia như Thông Nuong khi nãy à?] Cuồng Đao Tam Lãng nói.

[Để ta thử xem. Ta có Bát Tí Pháp Tướng, có thể thử từ khoảng cách xa. Nếu có chuyện gì thì ta cũng có thể lập tức cắt đứt Bát Tí Pháp Tướng.] Nguyên thần Cổ Hồ Quan Chân Quân lướt về phía trước một quãng.

Trong tay hắn cầm hai sợi ‘tóc của Vân Tước Tử’, dùng tới Bát Tí Pháp Tướng.

Sau đó hắn nhanh chóng bước tới cạnh ‘quầng sáng’.

Ngũ giác bị tước đoạt, Cổ Hồ Quan Chân Quân chỉ có thể dựa vào ‘thần thức’ để quan sát bốn phía. Khi thần thức tiếp xúc với ‘ánh sáng không thể thấy’ thì sẽ đau nhói từng cơn, cực kỳ khó chịu.

Khi tới rìa của quầng sáng kia, Cổ Hồ Quan Chân Quân dùng ‘Bát Tí Pháp Tướng’ của mình nắm lấy sợi tóc của Vân Tước Tử, dè dặt tiếp cận màn sáng kia.

Sợi tóc trong tay lập tức bốc cháy.

Cùng lúc đó, cánh tay Bát Tí Pháp Tướng của Cổ Hồ Quan Chân Quân lập tức tan thành tro bụi.

Ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Loại ‘tan rã’ này dọc theo Bát Tí Pháp Tướng, kéo dài tới nguyên thần Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Chân Quân nhanh chóng thu hồi Bát Tí Pháp Tướng, thân hình vội vàng lui lại.

Nhưng loại ‘tan rã’ này lại như giòi bám trong xương, nó như một đống ‘tro tàn’ chui vào Cổ Hồ Quan Chân Quân.

“Thôi xong.” Trong lòng Cổ Hồ Quan Chân Quân lạnh buốt.

“Cẩn thận!” Đúng lúc này, Thông Nương kêu lên, cô nhào về phía Cổ Hồ Quan Chân Quân, múa thanh ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, chém về phía đống ‘tro tàn’ kia.

Dưới một đao này, tiếng hót của phượng hoàng lửa vang lên.

Đống ‘tro tàn’ kia bị tiêu diệt.

Cổ Hồ Quan Chân Quân giữ được một mạng.

[Cảm ơn.] Chân Quân truyền âm cho Thông Nương nói.

Hắn nợ tiểu yêu tinh hành này một mạng.

“Mau lui lại, tốc độ của màn sáng lại nhanh hơn rồi.” Thông Nương truyền âm nói.

Không chỉ tốc độ tiến lên, ngay tốc độ đốt cháy tóc Vân Tước Tử cũng tăng lên.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nhanh chóng lui về: [Không ổn, tóc của Vân Tước Tử không thể che chở cho chúng ta được.]

Thông Nương cũng theo về bên cạnh Tống Thư Hàng.

[Cảm ơn cô nhé Thông Nương.] Tống Thư Hàng truyền âm nói.

“Đừng khách khí.” Thân hình Thông Nương biến đổi, hóa thành hình thái con người, kéo theo ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’. Sau khi thực lực của cô tăng cường, nay dù búp hành bị đá gãy thì khi biến ảo thành người vẫn có đầu!

Đúng lúc này...

Đại kiếp ‘cái chết không thể nhìn thấy’ kia nổi sóng to, nó liên tục đột phá tầng phong tỏa của ‘tóc Vân Tước Tử’.

Tốc độ lao tới của ánh sáng lại tăng mạnh.

Chỉ trong chớp mắt đã lao tới trước mặt mọi người.

Cùng lúc này, loại ‘pháp tắc áp chế’ trong không gian độ kiếp đã tăng lên tới cực hạn.

Đám người Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy ‘thần thức’ mờ dần.

Thần thức cũng bị phong tỏa.

Tất cả mọi người hoàn toàn chìm vào bóng tối.

[Làm sao bây giờ?] Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu lo lắng.

Ánh sáng ập tới thì Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối chắc chắn không thể chịu nổi, hắn không thể miễn dịch với màn sáng này.

Ở đây lại có nguyên thần của các thành viên trong Nhóm Cửu

Châu số 1.

Còn cả Vũ Nhu Tử, Đậu Dậu và Lý m Trúc nữa.

Pháp tắc khai thiên tích địa, cái chết không thể nhìn thấy, tóc Vân Tước Tử bùng cháy cùng thuộc tính bất hủ ẩn chứa trong đó. Tất cả mọi thứ nhanh chóng lướt qua trong đầu Tống Thư Hàng.

“Hình thức ngụy bất tử.... Hình thái sương mù!” Tống Thư Hàng hét lớn. Lúc này, ngoại trừ Thông Nương ra thì không ai nghe thấy tiếng gầm của hắn.

Tống Thư Hàng khiến thân thể mình hóa thành sương mù, ra sức lan tỏa.

Ngũ giác bị phong ấn, thần thức bị áp chế, hắn không thể xác định rõ vị trí của tiền bối trong ‘Nhóm Cửu Châu số một’ cùng với Vũ Nhu Tử. Hắn chỉ có thể cố gắng dựa vào cảm giác của mình, cố gắng hết sức khuếch tán ‘hình thái sương mù’ của bản thân ra.

Hy vọng có thể bao phủ toàn bộ mọi người.

Tống Thư Hàng không rõ cách này có hữu hiệu hay không.

Hắn chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

“Đừng chết, không ai được chết hết!” Tống Thư Hàng không ngừng nói thầm.

Đây là lần đầu tiên hắn lộ ra vẻ yếu đuối như vậy dưới thiên kiếp.

Ánh sáng bùng lên, bao phủ lấy Tống Thư Hàng trong trạng thái sương mù vào trong.

...

...

Thông Nương ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng đã khuếch tán thành sương mù, bên tai vang vọng tiếng quát của hắn.

Tiếng quát này đầy vẻ không cam lòng và lo lắng, như chực khóc ra thành tiếng.

Đây là lần đầu tiên Thông Nương thấy Tống Thư Hàng như vậy.

Rõ ràng lần đầu tiên khi Tống Thư Hàng độ ‘thiên kiếp bát phẩm’ cũng không để lộ tâm trạng như thế.

“Quả nhiên tướng tùy tâm sinh. Tống Thư Hàng bề ngoài là ông chú, trong lòng cũng bắt đầu giống ông chú rồi.” Thông Nương nói nhỏ.

Cô cắm ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ xuống đất.

Sau đó ngón giữa và ngón cái trên hai tay cô đan vào nhau, kết ấn hoa lan.

“Thư Hàng, nếu mọi người may mắn vượt qua thiên kiếp lần này, ta không chỉ muốn tự do, ta còn muốn được hưởng phúc lợi nữa đấy!” Thông Nương hét lớn.

Mặc dù Tống Thư Hàng hoàn toàn không nghe được tiếng của cô.

“Cố gắng lên, nhất định phải cố gắng chống chọi.” Tiếng quát của Tống Thư Hàng không ngừng vang vọng.

Thông Nương hít sâu một hơi.

Một lúc sau, dưới hai chân cô có hơn trăm mầm hành màu xanh lá mọc ra.

Đây là năng lực thiên phú thức tỉnh sau khi cô thăng cấp. Đây là thiên phú ‘quấn quanh’, là thiên phú mà phần lớn yêu tinh hệ thực vật đều có thể thức tỉnh, có thể trói kẻ địch.

“Ta đã thông qua ‘giám định’, nếu lấy thân thể ta bao lấy mọi người thì sẽ có hiệu quả chăng?” Thông Nương nói.

Mầm hành sinh ra dưới chân cô cuốn lên trên, quấn lấy nguyên thần của mọi người trong ‘Nhóm Cửu Châu số 1’, Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử và Lý m Trúc ở phía xa.

“Ta cũng sẽ cố gắng hết sức, có hiệu quả hay không, thì ta cũng không biết đây nhé.” Thông Nương nói.

Tất cả tóc của Vân Tước Tử rải rác xung quanh đồng thời bùng cháy... dường như thật sự có một loại ý chí chui ra từ những sợi tóc này, che chở cho tất cả các đạo hữu.

Chương 1732: Hôm đó, ta gặp một cơn ác mộng

Ngũ giác bị tước đoạt, thần thức bị áp chế, Tống Thư Hàng không cách nào cảm ứng được thay đổi của thế giới bên ngoài.

Hắn không biết rốt cuộc thiên kiếp đã kết thúc hay chưa, cũng không thể cảm ứng được các tiền bối trong nhóm có bình an vô sự hay không.

Điều duy nhất hắn biết là tạm thời bản thân vẫn còn sống.

“Tất cả đều phải sống đấy.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng cầu nguyện.

Các tiền bối ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ bị kéo vào trong không gian độ kiếp nhóm, chủ yếu là vì ‘kim đan mã QR’ và quyền hạn lưới rồng của hắn. Cho nên... nếu các tiền bối của nhóm, dù chỉ một người gặp bất trắc bỏ mạng tại đây thì hắn sẽ hối hận cả đời.

Thông Nương ngẩng đầu nhìn lên trên.

Có một phần nhỏ của thiên kiếp ‘ánh sáng không thể nhìn thấy’ xuyên qua ‘thân thể sương mù’ của Tống Thư Hàng thì hóa thành đốm sáng rơi xuống.

Thông Nương dùng thiên phú của mình thì có thể bao bọc tất cả mọi người. Nhưng ngay chính cô cũng chẳng rõ làm vậy có hữu dụng hay không.

“Lúc này chỉ có thể cầu nguyện thôi.” Thông Nương lẩm bẩm, sau đó cô nhắm mắt lại... rơi vào hôn mê.

Thực lực của cô quá yếu, có thể chống đỡ được lâu như vậy trong ‘thế giới độ kiếp nhóm’ này, đều là dựa vào sức mạnh của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Nay rốt cuộc cũng tới cực hạn của cô.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra tiếng kêu thật nhỏ, thân đao lóe lên, nhẹ nhàng đỡ lấy Thông Nương.

...

...

Khi Thông Nương nhắm mắt lại, Vũ Nhu Tử ngồi trên người Đậu Đậu cách đó không xa từ từ mở mắt ra.

Toàn bộ thành viên trong ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ đều bị tước đoạt ngũ giác và chế thần thức, thậm chí lúc này thân thể mọi người đều không thể động đậy. Hệt như lúc thời gian ngừng trôi lúc trước vậy.

Vũ Nhu Tử mở to mắt, nhích nhẹ một chút, mầm hành bao phủ trên người cô đều bung ra. Vũ Nhu Tử nhảy xuống khỏi lưng Đậu Đậu, ưu nhã đáp xuống mặt đất.

“Chọn giờ vừa đúng, mặc dù đã hơn nghìn năm trôi qua, nhưng quả nhiên trí nhớ của ta vẫn còn rất tốt.” Vũ Nhu Tử nói nhỏ.

Cô nhìn những vị tiền bối quen thuộc trong Nhóm Cửu Châu số 1 xung quanh, nhìn Thông Nương, Đậu Đậu lông xù và Tống Thư Hàng đã hóa thành sương mù.

Bên tai không ngừng vang vọng tiếng cầu nguyện của Tống Thư Hàng: “Đừng chết, không ai được chết hết!”

“Ừ ừ, Tống tiền bối, ta nghe thấy nguyện vọng của ngươi rồi.” Vũ Nhu Tử nheo mắt lại, cô giơ tay vén sợi tóc bên tai lên rồi cười nói.

Sau đó, đôi chân thon dài của cô bước về phía ‘Cổ Hồ Quan Chân Quân’ tiền bối.

[Nếu như... quá khứ bị thay đổi thì tương lai sẽ xảy ra biến hóa thế nào? Tác dụng của hiệu ứng cánh bướm sẽ lớn đến đâu đây?]

Cứ luôn cảm thấy thay đổi quá khứ là hành động tự tìm đường chết.

“Nhưng mà ta thích.” Vũ Nhu Tử nói, cô đi tới bên cạnh Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Trong cuộc đời của Tống tiền bối, có vài chuyện khiến hắn tiếc nuối và hối hận không thôi... thế giới độ kiếp nhóm lần này chính là một trong số đó.”

Mặc dù có mái tóc của Vân Tước Tử, hình thái ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng với thiên phú mầm hành của Thông Nương bảo vệ, nhưng trong trí nhớ của [Vũ Nhu Tử], lần thiên kiếp nhóm này vẫn có sự cố xảy ra.

Ba vị tiền bối Cổ Hồ Quan Chân Quân, Điền Điềm Phó Đảo Chủ và Đồng Quái Tiên Sư lần lượt gặp chuyện không may.

Cổ Hồ Quan Chân Quân là do trước đó dùng bản thân thăm dò, vận dụng 'Bát Tí Pháp Tướng' tiếp xúc với thiên kiếp 'cái chết không thể nhìn thấy' đó. Mặc dù Thông Nương đã dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cứu hắn, nhưng 'thiên kiếp' đã để lại ấn ý trên người hắn. Khi ánh sáng thiên kiếp giáng xuống, cho dù có ba tầng bảo hộ là tóc của Vân Tước Tử, sương mù bất hủ của Tống Thư Hàng và mầm hành của Thông Nương, nhưng Cổ Hồ Quan Chân Quân vẫn không thể vượt qua kiếp nạn này.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ thì do nguyên thần bị hao tổn, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Còn Đổng Quái Tiên Sư thì lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, có vẻ như nguyên thần của hắn cũng có tai họa ngầm...

"Như vậy, đầu tiên là Cổ Hồ Quan tiền bối." Vũ Nhu Tử giơ tay chạm lên người Cổ Hồ Quan Chân Quân, giữa ngón tay cô có 'thời gian chi đạo' vận chuyển. Một ngón tay chạm vào, ấn ký vô hình trên người Cổ Hồ Quan Chân Quân đã bị 'đảo ngược thời gian', biến mất không còn tăm hơi.

Không còn ấn ký thiên kiếp, Cổ Hồ Quan Chân Quân có thể thuận lợi vượt qua kiếp nạn này như các tiền bối khác trong 'Nhóm Cửu Châu số 1'.

Đối với [Vũ Nhu Tử] mà nói thì đây là tai họa ngầm dễ giải quyết nhất.

"Tất cả đều sống sốt, mọi người đều sẽ vượt qua thiên kiếp." Tống Thư Hàng vẫn nhỏ giọng cầu nguyện.

"Được được được, tất cả đều sống sót." Vũ Nhu Tử cười đáp, sau đó lại đi tới bên cạnh 'Điền Điềm Phó Đảo Chủ'.

Nguyên thần của Điền Điềm Phó Đảo Chủ bị thiếu hụt là do ảnh hưởng từ sự kiện 'Điền Thiên đảo'.

Vũ Nhu Tử giơ tay ra, nhanh chóng kết thành một loạt pháp ấn phức tạp. Tổng cộng có bảy pháp ấn hình thành trong tay cô, rơi vào tay của Điền Điềm Phó Đảo Chủ.

Phù văn hóa thành một cái còng tay dài, một đầu gắn với Điền Điềm Phó Đảo Chủ, một đầu khác gắn với Điền Thiên Đảo Chủ.

“Như vậy là tạm được rồi.” Vũ Nhu Tử nói.

Công pháp giữa Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm Phó Đảo Chủ là công pháp đặc thù được truyền thụ các đời của Điền Thiên đảo. Vũ Nhu Tử chỉ cần nối liền hai người lại, đồng thời kích hoạt công pháp đặc thù giữa hai người thì Điền Điềm Phó Đảo Chủ có thể nương theo Điền Thiên Đảo Chủ, tạm thời che giấu thương tích trong nguyên thần của mình để vượt qua kiếp nạn này.

“Cuối cùng là Đổng Quái tiền bối.” Vũ Nhu Tử đi tới bên cạnh Đổng Quái, cô đặt tay lên mặt nạ của Đồng Quái: “Giờ có nên tháo cái mặt nạ này ra để xem gương mặt thật của Đồng Quái tiền bối không nhỉ?”

Trong trí nhớ của [Vũ Nhu Tử], bí ẩn về giới tính và gương mặt thật của Đồng Quái Tiên Sư đã thành câu đố vĩnh viễn không thể giải đáp của ‘Nhóm Cửu Châu số 1’.

Hiện giờ đúng là cơ hội rất tốt.

Nhưng nếu tháo mặt nạ của Đồng Quái tiền bối trong lúc này thì có vẻ giống lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn rồi nhỉ?

“Nhưng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn là chuyện mà ta thích làm nhất còn gì.” Vũ Nhu Tử nói.

Lòng bàn tay cô sáng lên, hạ xuống mặt nạ của Đổng Quái Tiên Sư.

Tiếp đó, mặt nạ của tiên sư có thêm hàng loạt hoa văn xinh đẹp, trông còn đẹp hơn thế nữa.

“Ừm, thôi bỏ đi vậy. Bây giờ mà tháo mặt nạ ra thì sẽ mất vui hẳn, thậm chí chẳng có cảm giác thành tựu gì hết.” Vũ Nhu Tử thu tay về, hai tay chống nạnh: “Cảm thấy cứ để Đổng Quái tiền bối tự mình tháo mặt nạ xuống, để lộ bộ mặt thật ra cho mọi người nhìn thì mới có cảm giác thành tựu.”

“Cầu cho nguyên thần của các tiền bối đều bình an vô sự, cả Đậu Đậu, Tiểu m Trúc và Vũ Nhu Tử cũng bình an vô sự.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm liên tục.

“Ừ, ta vẫn sống khỏe mạnh đây.” Vũ Nhu Tử duỗi lưng một cái: “Tiếp theo thì về thôi. Nôn quá đi mất, không biết sau khi quá khứ thay đổi thì tương lai sẽ xảy ra biến hóa như thế nào nhỉ? Sẽ sinh ra biến đổi à? Hay là sẽ tách ra thành tương lai mới đây?”

Vũ Nhu Tử nhảy lên một cái, trở lại trên người Đậu Đậu.

Cô dụi đầu vùi mặt vào trong lớp lông xù của Đậu Đậu với vẻ hạnh phúc.

Tiếp theo, Vũ Nhu Tử lại nhắm mắt lại: “Tạm biệt.”

**** ****

Tống Thư Hàng mơ thấy một ác mộng, cũng có thể là tâm ma.

Trong tâm ma đó, hắn thấy Cổ Hồ Quan Chân Quân hóa thành tro bụi trong ánh sáng của ‘cái chết không thể nhìn thấy’. Ngay sau đó, Điền Điềm Phó Đảo Chủ không cam lòng mở mắt, cũng hóa thành tro bụi biến mất tăm. Tiếp theo là Đổng Quái Tiên Sư...

Tống Thư Hàng đột nhiên mở mắt ra, thều thào “Không...”

“Thư Hàng, ngươi rên nghe dâm đãng quá đó nha.” Giọng nói của Đậu Đậu vang lên bên tai hắn.

Chương 1733: Các tiền bối, ngồi cho vững, ta lái xe đấy nhé

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại đã thấy cái mặt to của Đậu Đậu, hiện giờ nó đang ở trong hình thái đại yêu khuyển.

“...” Tống Thư Hàng ngồi dậy, dở khóc dở cười nói: “Đậu Đậu, ngươi bớt tiếp xúc với mấy kiến thức bậy bạ trên mạng đi nhé.”

Đậu Đậu lè lưỡi, nói với vẻ khinh bỉ: “Tiếp xúc trên mạng á? Ha ha, Thư Hàng à, khi ta tiếp xúc với kiến thức ở phương diện này thì mạng mẽo còn chưa xuất hiện cơ.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, không còn gì để nói.

Ngay lúc này, , mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng hắn chớp mắt vài cái, miệng thều thào kêu: “Không ~~”

Tống Thư Hàng: “...”

Khi âm thanh này phát ra từ trong miệng @#%× Tiên Tử, cho dù có không dâm thì cũng biến thành dâm đấy biết không hả?

“Thiên kiếp kết thúc rồi à?” Hắn bèn cố tình nói lảng sang chuyện khác.

Đồng thời, hắn dõi mắt nhìn quanh, tìm kiếm những bóng dáng quen thuộc.

Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối vẫn còn sống.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ vẫn còn sống!

Đổng Quái tiền bối vẫn còn sống!

Còn có nguyên thần của các tiền bối khác trong nhóm, Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử và cả Tiểu m Trúc, tất cả đều bình an vô sự.

Tất cả mọi người còn sống.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, dường như tảng đá nặng nghìn cân đang treo trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống. Chuyện trong giấc mơ không hề xảy ra, ba vị tiền bối vẫn bình an vô sự.

Lúc này, hắn kích động tới mức suýt nữa thì khóc thành tiếng.

Hắn nhắm mắt lại.

Cảm giác không cam lòng và hối hận khi dùng hết mọi thủ đoạn cũng không thể bảo vệ được ba vị tiền bối trong cơn ác mộng đó đã hằn sâu trong lòng hắn, không thể xóa nhòa.

Như thể trong khoảnh khắc nào đó, hắn đã thật sự mất đi ba vị tiền bối vậy.

[Chuyện như vậy trải qua một lần là đủ rồi. Cho dù chỉ là trong ác mộng hay tâm ma cũng thế.] Tống Thư Hàng xiết chặt nắm đấm.

Ác mộng lần này khác với 'nhập mộng'. Nhập mộng là trải qua cuộc sống của người khác... Còn ác mộng lần này là trải nghiệm của bản thân.

Chuyện tương tự như vậy tuyệt đối không thể để xảy ra lần nữa.

"Tống tiền bối, ngươi mơ thấy chuyện đáng sợ gì à?" Vũ Nhu Tử nằm nhoài trên lưng Đậu Đậu, tò mò ló mặt ra hỏi.

Tống Thư Hàng xoa mặt mình, thu hồi tâm trạng: "Ta mơ thấy trong thiên kiếp có nguyên thần của vài vị tiền bối xảy ra chuyện nên giật mình tỉnh giấc ấy mà."

Vũ Nhu Tử thất vọng thấy rõ: "Ác mộng của Tống tiền bối quá bình thường, ta còn tưởng mơ hay ho thế nào cơ."

Đậu Đậu: "Ta còn tưởng mơ dâm thế nào cơ."

Tống Thư Hàng: "..."

Đậu Đậu, chúng ta có thể ngừng lại, đừng nói tới đề tài 'dâm' này nữa được không?

"Đúng rồi, Thông Nương đâu?" Tống Thư Hàng lại nói lảng sang chuyện khác.

"Sau lưng ngươi đấy." Đậu Đậu trả lời.

Tống Thư Hàng quay lại, sau đó phát hiện Ngộ Đạo thạch cùng với... Thông Nương đã héo quắt lại.

"Ơ? Thông Nương bị làm sao thế này? Sao cô ấy lại khô đét thành như thế chứ?" Tống Thư Hàng vội cầm Ngộ Đạo thạch lên, liên tục bắn 'Trì Dũ thuật' vào.

"Yên tâm đi, cọng hành tinh này không việc gì cả, ta đã kiểm tra cho cô ấy rồi, chỉ là tiêu hao quá nhiều thôi, chờ khôi phục rồi lại bổ sung cho cô ấy chút dinh dưỡng là có thể khôi phục được. Lần này may mà có cô ấy.” Nguyên thần Đông Phương Lục Tiên Tử tới gần, lên tiếng nói.

Khi mọi người trong nhóm khôi phục từ trạng thái ‘ngũ giác bị tước đoạt, thần thức bị trấn áp’ thì phát hiện tất cả đều được mầm hành của Thông Nương bao quanh, cùng với Tống Thư Hàng hóa thành sương mù đang ra sức bao phủ mọi người.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều đoán được đại khái. Tất cả những người ở đây đều nợ cọng hành tinh này và Thư Hàng một ân tình.

Sau đó, Tống Thư Hàng hóa sương mù khôi phục hình người, rơi vào trạng thái hôn mê. Còn tất cả mầm hành của Thông Nương cũng khô quắt lại, bản thân cũng khôi phục trạng thái cọng hành, búp hành thì khô đét.

“Không có việc gì thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng nghe Đông Phương Lục Tiên Tử nói vậy thì thở phào một hơi. Sau đó đặt Thông Nương vào trong ‘túi thu nhỏ một tấc’, cũng cất cả Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vào trong đó.

“Thiên kiếp kết thúc rồi à?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nói.

Kiếp vân đã tiêu tan không thấy đâu nữa, cũng không có dấu hiệu tiếp tục ngưng tụ. Không gian độ kiếp nhóm lại hóa thành thế giới màu trắng, không có gì hết.

“Đúng vậy, thiên kiếp đã kết thúc rồi.” Nguyên thần của Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói: “Tất cả chúng ta đều bình an vô sự, nhưng hiện giờ vẫn còn chút phiền toái nho nhỏ.”

“Phiền toái nhỏ?” Tống Thư Hàng đứng dậy: “Nếu thiên kiếp đã kiết thúc thì chắc chúng ta sắp được ra ngoài rồi đúng không?”

“Đây chính là phiền toái nhỏ mà ta muốn nói... Thiên kiếp kết thúc được một lúc rồi, nhưng chúng ta còn chưa có cảm giác sắp được dịch chuyển ra khỏi ‘không gian độ kiếp’.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Bọn ta nghi ngờ nó có liên quan tới việc ‘không gian độ kiếp nhóm’ này là bán thành phẩm, chắc nó còn chưa có chức năng đưa tu luyện giả ra khỏi không gian độ kiếp.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Ban đầu ngay cả thiên kiếp còn bị không gian này nhốt ngoài cửa nữa cơ mà.

“Đúng là hành động sống chết mặc bây điển hình.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Nếu là BUG thì có lẽ một lát nữa sẽ sửa lại thôi. Cũng như khi nãy thiên kiếp cũng được đưa vào sau đấy thôi?”

“Nói tới thiên kiếp, ta cứ cảm thấy giống như mình như đã chết trong thiên kiếp vậy.” Cổ Hồ Quan Chân Quân xoa cằm: “Ta còn tưởng rằng mình phải chết trẻ, hối hận vì bản thân không kịp để lại di chúc, còn cả dược liệu để luyện một lò ‘Tôn Vinh Đan’ mà khó khăn lắm ta mới gom đủ nhưng chưa kịp khai lò nữa...”

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên xúc động...

“Ngươi không có chuyện gì khác đáng hối tiếc hơn à? Ví dụ như phương diện kia chẳng hạn?” Tạo Hóa Pháp Vương cười nói.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Ha ha ha, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho cảnh giới của ta bây giờ là Chân Quân lục phẩm, còn ngươi vẫn là ngũ phẩm đấy.”

“Đậu xanh, có thế thôi mà ngươi cũng muốn đâm tim ta à?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tô Thị A Thất suy đoán: “Ta cảm thấy nguyên nhân có thể là do lúc đầu Cổ Hồ Quan đạo hữu thử tiếp xúc với ánh sáng thiên kiếp, cho nên bị ám ánh tâm lý.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân gật đầu: “Đúng là có khả năng này.”

“Thật ra... ta cũng có cảm giác này. Giống như mình đã chết đi một lần trong thiên kiếp vậy.” Đổng Quái Tiên Sư hai tay chống cằm, ngồi đối diện với Bắc Hà.

Bắc Hà Tán Nhân: “Đừng có làm động tác thiếu nữ như vậy có được không?”

“Thấy ghét hà~~ Người ta mãi mãi là thiếu nữ 18 tuổi đó nha~~” Đổng Quái Tiên Sư giơ ngón tay thành hình hoa lan, dùng giọng nũng nịu của Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Đổng Quái, chết đi cho ta!” Lệ Chi Tiên Tử lắc mình một cái, nắm lấy cái chân để trần của Đổng Quái Tiên Sư, nhấc hắn lên định thi triển Đại Phong Xa.

“Tiên tử đợi một chút, để ta quay người đi cái đã.” Bắc Hà Tán Nhân kêu lên: “Bói bịp giờ đang mặc váy, tiên tử cô dùng Đại Phong Xa thì dễ làm mù mắt quần chúng lắm đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử: “...”

Ngươi nói thế rồi thì sao ta có thể thoải mái chơi Đại Phong Xa đây?

“Tống tiền bối, ngươi lại thất thần đấy à?” Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Ừm, hơi thất thần một chút. Đang nghĩ một số chuyện.”

“Nhưng... chúng ta đều may mắn sống sót. Đáng để ăn mừng.” Hai tay Đổng Quái Tiên Sư vịn váy của mình lại, hớn hở nói.

Cùng một kỹ năng, dùng một lần với tu sĩ, lần thứ hai sẽ không có hiệu quả nữa. Đại Phong Xa cũng vậy! Đồng Quái cảm thấy mình đã không còn sợ nó nữa.

“Đúng vậy, nên ăn mừng một phen.” Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, Lệ Chi Tiên Tử này. Theo kinh nghiệm của bản thân ta... thì Nguyên thần có thể bị vo lại thành một cục tròn vo đấy!”

Lệ Chi Tiên Tử: “???”

Hai tay Tống Thư Hàng làm động tác xoa xoa: “Như thế này này, có thể khiến nguyên thần bị vo lại thành một cục tròn. Sau khi bị vo viên sẽ rất khó chịu. Tự trải nghiệm đi!”

Đổng Quái Tiên Sư: “Thư Hàng tiểu hữu, gần đây ta có đắc tội với ngươi đấy à??”

“Biến thành viên bi cho ta đi, Đồng Quái!” Lệ Chi Tiên Tử bắt đầu thử vo tròn.

“Đây là ăn mừng đấy Đổng Quái tiền bối.” Tống Thư Hàng mỉm cười nhấn mạnh: “Là ăn mừng.”

Mừng mọi người bình an vô sự.

“Nói tới ăn mừng, Hoàng Sơn tiền bối, ta có một đề nghị!”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử giơ tay lên nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn về phía Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử: “Ngoại trừ muốn ca hát ăn mừng ra thì cô có thể nói đề nghị khác thử xem.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử xị mặt ngồi xuống đầy thất vọng: “Vậy ta không đề nghị nữa.”

Hoàng Sơn Tôn giả: “...”

Tiên tử, cô thật sự muốn ca hát à, đừng quên Tạo Hóa đạo hữu còn đang đứng đây đấy, cô muốn tất cả mọi người bỏ mạng vì mình hay sao?

“Nói tới ăn mừng, Hoàng Sơn tiền bối, chờ sau khi chúng ta rời khỏi ‘không gian độ kiếp’ này thì mở tiệc đi! Chúc mừng chúng ta độ kiếp tập thể thành công.” Tuyết Lang Động Chủ nói.

Chủ đề của Nhóm Cửu Châu số 1 thay đổi cực nhanh. Một giây trước còn đang thảo luận ‘BUG của không gian độ kiếp’, một giây sau đột nhiên nhảy sang chuyện mở tiệc.

Tống Thư Hàng không nhịn được nói: “À... không thì tới nhà ta mở tiệc ăn mừng nhé?”

Lúc này rất hợp để quảng cáo cho nhà hàng của mình.

Đệ tử Sở Sở của mình vất vả tu luyện kỹ thuật ‘tiên trù’... đúng lúc để cô ấy thử nghiệm tay nghề làm bếp của bản thân chứ nhỉ?

Hơn nữa, bên phía Côn Na nữ sĩ còn một ít rượu ngon. Không biết có thể mua lại không nhỉ?

Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói: “Được, chọn địa điểm tại nhà hàng của Thư Hàng tiểu hữu nhé. Đến lúc đó mọi người có đồ tốt gì thì cứ việc mang đến. Chúng ta mở tiệc, không say không về.”

Sau khi thảo luận cả nửa ngày...

Chủ đề lại quay lại vấn đề thoát ra khỏi ‘không gian độ kiếp’.

Bởi vì mọi người phát hiện, có vẻ như bọn họ đã bị ‘không gian độ kiếp’ quên bẵng đi rồi.

Cả buổi trời rồi mà vẫn không có cảm giác sẽ ra khỏi nơi này.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Các ngươi nói xem, liệu có phải tất cả chúng ta đều ương ngạnh sống sót trong đại kiếp ‘cái chết không thể nhìn thấy đó’, đại chiêu mà thiên kiếp dồn cả buổi trời lại không giết được ai nên nó thất vọng phát cuồng, định nhốt chúng ta trong không gian vĩnh viễn luôn nhỉ?"

"Thiên kiếp làm gì nhân tính hóa đến cỡ ấy chứ." Diệt Phượng Công Tử nói.

Vũ Nhu Tử: "Hoặc có thể chúng ta phải đợi 'không gian độ kiếp nhóm' này tiến hóa thành sản phẩm hoàn thiện, lúc đó mới có thể rời khỏi chăng?"

"Vậy thì phải chờ đến chừng nào đây!" Đậu Đậu nhàm chán nói.

"Có lẽ là mười ngày nửa tháng. Cũng có thể phải tám mươi hay một trăm năm chăng?" Bắc Hà tán nhân suy đoán.

Đậu Đậu kêu gào: "Sở Sở, Sở Sở của ta ~~ Tám mươi hay một trăm năm sau thì mấy cô Sở Sở của ta đều chết hết rồi."

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..."

Nói thật, rõ ràng là thằng chó con mà mình tự tay nuôi lớn, nhưng hắn thật sự không biết Đậu Đậu mắc chứng 'cuồng Sở Sở' từ lúc nào.

Lúc này tiểu trợ lý lưới rồng bên cạnh Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng khôi phục.

"Có lẽ ta đã có cách rồi." Tống Thư Hàng nói: "Các tiền bối, ngồi cho vững, ta lái xe đây."

Hai bộ pháp khí tổ hợp được Tống Thư Hàng thu hồi.

Hắn ôm lấy Tiểu m Trúc rồi nói thêm: "Nơi cần đến... Không gian thánh giả của thế giới Hắc Long."

Chương 1734: Cha, cha xếp phía sau con

Sau khi giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên, hắn và ‘lưới rồng’ được kết nối lại.

Tiểu trợ lý lưới rồng khôi phục lại năng lực hành động, lên tiếng nói: “Xác nhận mệnh lệnh, chấp hành quyền hạn ‘lưới rồng’, mở thế giới cùng cấp ‘không gian thánh giả’.

[Mở thế giới cùng cấp ‘không gian thánh giả’ thành công.]

[Ting ~ Kết nối thế giới hạch tâm thất bại.]

[Thay thế nguyên thần và thân thể thất bại.]

“Kết nối thế giới hạch tâm” và “thay thế nguyên thần, thân thể” là hai mệnh lệnh mà Tống Thư Hàng truyền đạt cho tiểu trợ lý lưới rồng trước khi nó treo máy. Khi khôi phục hành động, nó đã chấp hành lại hai mệnh lệnh này.

Nhưng do trong ‘thế giới độ kiếp nhóm’ tồn tại pháp tắc áp chế nặng nề nên cuối cùng việc thực hiện cả hai mệnh lệnh đều thất bại...

May là ‘không gian thánh giả’ bát phẩm ngang hàng với thế giới độ kiếp nhóm theo lý luận đã kết nối thuận lợi.

Sau đó có hàng nghìn hàng vạn ‘tia sáng lưới rồng’ tỏa ra từ tiểu trợ lý lưới rồng, quấn lấy nguyên thần của mỗi thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, rồi lại quấn lấy thân thể của Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng và Tiểu m Trúc.

Bắt đầu chuyển đổi không gian.

Mọi người bị kéo từ từ vào một thông đạo năm màu, dịch chuyển từ ‘thế giới độ kiếp nhóm’ sang ‘không gian thánh giả’.

Vì là lần đầu tiên làm việc này nên tốc độ dịch chuyển khá chậm chạp.

“Đợi đã, Thư Hàng tiểu hữu. Không gian thánh giả là nơi nào?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi: “Bây giờ ta cứ nghe tới ‘không gian xx’ là trong lòng lại phát hoảng lên.”

“Không phải lại là không gian độ kiếp đấy chứ?” Cuồng Đao Tam Lãng suy đoán.

Bắc Hà Tán Nhân cười nói: “Tam Lãng, ngươi cho rằng Thư Hàng tiểu hữu tự tìm đường chết giống như ngươi chắc? Chúng ta khó khăn lắm mới thoát khỏi một không gian độ kiếp, sao lại đi vào một không gian độ kiếp khác chịu chết được?”

“Khụ, không gian thánh giả là không gian ‘đại kiếp bát phẩm’ của thế giới Hắc Long.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Bắc Hà Tán nhân: “...”

Ta nhìn lầm ngươi rồi, Thư Hàng tiểu hữu!

“Nhưng các tiền bối cứ yên tâm, chúng ta đã vượt qua thiên kiếp trong ‘thế giới độ kiếp nhóm’, nên dù tiến vào ‘không gian thánh giả’ cũng không cần phải chịu thiên kiếp nữa. Chỉ là đi qua cho đúng quy trình mà thôi, sau đó chúng ta có thể về thế giới Hắc Long thông qua ‘không gian thánh giả’, rồi thông qua thế giới Hắc Long để trở về hiện thế.” Tống Thư Hàng giải thích.

Tiểu trợ lý lưới rồng há miệng định nói gì đó nhưng bị Tống Thư Hàng ngăn cản.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Bạch Hạc Chân Quân nhỏ giọng hỏi.

“Chắc chắn trăm phần trăm.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Bởi vì hiện giờ ta đang có quyền hạn quản lý viên tối cao của ‘lưới rồng’ thế giới Hắc Long.”

“Tống tiền bối ơi, nếu chúng ta đi từ trong ‘không gian thánh giả’ ra thì có thể nhân tiền hiển thánh không?” Vũ Nhu Tử nhảy tung tăng hỏi.

“Đáng tiếc là thế giới Hắc Long không có ‘Huyền Thánh giảng pháp’ và ‘nhân tiền hiển thánh’.” Tống Thư Hàng cười nói.

Dù sao thì thế giới Hắc Long vẫn khác với hiện thế.

Nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp là đặc sản của riêng ‘hiện thế’ ngày nay, nghe nói là pháp tắc của Thiên Đạo đầu tiên lưu lại để tạo phúc cho tu luyện giả của chư thiên vạn giới.

“Tiếc quá đi, ta còn tưởng mình cũng có thể nhân tiền hiển thánh chứ.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ mất mát.

"Ta lại thấy nếu thật sự có khâu 'nhân tiền hiển thánh' thì sẽ rất bất lợi cho chúng ta." Tống Thư Hàng cười nói: "Chỉ riêng khâu 'Huyền Thánh giảng pháp' thôi là đủ cho cả đám chúng ta GG [*] rồi. Mà nếu Huyền Thánh giảng pháp không đạt tiêu chuẩn còn phải chịu đại kiếp tâm ma của bát phẩm. Được không bù nổi mất."

(GG: Good game. Câu nhận thua và khen trình độ đối thủ trước khi thoát, bắt nguồn từ người chơi StarCraft Hàn Quốc.)

"Cũng đúng." Vũ Nhu Tử nháy mắt, nhưng gương mặt cô vẫn đầy vẻ tiếc nối.

"Thật ra, nếu nói tới 'bản thảo Huyền Tháng giảng pháp' thì ta có một vài bản nháp đấy." Hoàng Sơn Tôn Giả xoa cằm nói: "Từ sau khi tấn thăng lên Tôn Giả, ta đã bắt đầu chuẩn bị bản thảo cho 'Huyền Thánh giảng pháp' của mình trong tương lai rồi. Chẳng qua thời gian có hạn, mới chuẩn bị phần mở đầu thôi."

Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc nói: "Hoàng Sơn tiền bối vừa tấn thăng Tôn Giả đã bắt đầu chuẩn bị bản thảo Huyền Thánh giảng pháp á? Ngài định tự lập flag [*] cho mình hay sao? Flag là 'chắc chắn ta sẽ tấn thăng Huyền Thánh, cho nên phải chuẩn bị kỹ càng bản thảo từ trước' à?"

[* Lập flag: ý chỉ một người tự cổ vũ bản thân bằng một kết quả tốt đẹp, nhưng hiện thực lại đi ngược với mong muốn, được hiểu như "nói trước bước không qua".]

"Cấm ngôn!" Hoàng Sơn Tôn Giả chỉ tay vào Tam Lãng.

"Tiền bối, đây đâu phải trong nhóm..." Cuồng Đao Tam Lãng mới nói nửa câu đã nghẹn lại, hắn phát hiện mình không thể nói thành tiếng được nữa.

Thậm chí ngay cả năng lực 'truyền âm nhập mật' cũng bị phong ấn!

Uy nghiêm của chủ nhóm kéo dài từ nhóm Cửu Châu số 1 tới trong hiện thực rồi cơ à?

Giờ ta đang ở trong hiện thực? Hay là trong nhóm chat?

[Nhưng cấm ngôn trong nhóm chỉ cấm chat nhóm thôi, ta vẫn có thể chat riêng cơ mà. Cấm ngôn trong hiện thực còn phong tỏa cả 'truyền âm nhập mật' nói chuyện riêng, thật quá đáng!] Cuồng

Đao Tam Lãng không cam lòng nhìn chằm chằm vào Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Tam Lãng ngu ngốc, Hoàng Sơn đại ngốc đã chuẩn bị pháp thuật ‘hệ cấm ngôn’ từ lâu rồi. Ngươi quên trước kia hắn đã thử rất nhiều lần trên người ta à? Chẳng qua thời gian trước hắn phải phối hợp với vòng cổ mới có thể cấm ngôn ta, còn giờ đã có thể tay không dùng phép rồi. Gâu! Hoàng Sơn đại ngốc, ngươi nghiên cứu pháp thuật đó là có ý đồ bất chính gì với ta phải không?” Đậu Đậu nói tới đoạn cuối thì chợt cả kinh.

“Cấm ngôn.” Hoàng Sơn Tôn Giả chỉ tay vào Đậu Đậu.

Đậu Đậu cũng bị cấm ngôn.

“Tam Lãng với Đậu Đậu ngu ngốc ~~ Hoàng Sơn tiền bối mãi mãi là Hoàng Sơn tiền bối, có quyền hạn là muốn làm gì thì làm như vậy đó. Chờ sau này chúng ta phá giải bí pháp ‘cấm ngôn’ rồi hãng phản kháng cũng chưa muộn.” Đổng Quái Tiên Sư nói. Dáng vẻ hiện tại của hắn là một hình cầu lớn chẳng có quy tắc gì.

Thực lực của Lệ Chi Tiên Tử và Đồng Quái đều là cảnh giới Chân Quân ngang nhau. Thế nên cô vo viên nguyên thần của Đồng Quái rất là tốn sức. Cho dù Đổng Quái không phản kháng thì cuối cùng cũng không bị vo thành viên bi nhỏ như Tống Thư Hàng, mà thành một quả cầu lớn.

“Cấm ngôn.” Hoàng Sơn Tôn Giả chỉ tay vào Đồng Quái.

Hôm nay món cấm ngôn bán phá giá, ba phát liên tiếp.

Sau khi thi triển liên tục ba phát cấm ngôn, Hoàng Sơn Tôn Giả hài lòng gật đầu.

“Tiên sư, cảm giác bị cấm ngôn ra sao?” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử ngồi xổm bên cạnh Đổng Quái Tiên Sư, hiếu kỳ hỏi.

Đồng Quái: “...”

Bây giờ ta không thể phát ra tiếng, cũng không thể truyền âm, cô bảo ta trả lời thế nào hả?

“Hoàng Sơn tiền bối, ta cũng muốn thử cảm giác cấm ngôn. Trước giờ ta vẫn cảm thấy ‘Bế Khẩu Thiền’ của Thông Huyền Đại Sư rất oai, ngài cho ta thử một cái cấm ngôn với?” Đông Phương Tĩnh Tuyết giơ tay nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả mệt tim hết sức: “Thật ra số lần thi triển ‘cấm ngôn thuật’ mỗi ngày của ta có hạn.”

Tiền bối nhớ lại cái thời mà nhóm Cửu Châu số 1 mới được thành lập. Hồi ấy khi hắn vừa cho Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử gia nhập nhóm thì phong thái của cô đẹp đẽ vô ngần, là một tiên tử e lệ, dịu dàng ít nói, kiến thức uyên tâm. Người mới tiếp xúc với cô đều cho rằng cô là tiên tử Nho gia.

Khi đó, hai vị tiên tử họ Đông Phương trong nhóm có khí chất hoàn toàn khác biệt.

Nhưng sau khi gia nhập nhóm được mấy năm thì phong cách của Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử càng ngày càng lệch lạc đi…

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Nghĩa là hôm nay ngài hết lượt thi pháp rồi?”

“Đúng, hết rồi. Đừng nghịch nữa, ngồi yên đi.” Hoàng Sơn Tôn giả nói.

Hai mắt Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử sáng bừng lên, đoạn, cô cất tiếng hát trong trẻo: “Lẵng hoa thơm ngát ơi, mau lại đây nghe ta hát nào~~”

Đậu Đậu, Tam Lãng và Đổng Quái Tiên Sư nhiệt liệt giơ ngón tay cái, ủng hộ cô hết mình.

“Cấm ngôn.” Hoàng Sơn Tôn Giả chỉ tay vào Đông Phương Tĩnh Tuyết.

Bài hát Hoàng Sơn Đại Ngốc đã lâu không gặp chợt ngưng bặt.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử ngước đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt thì có thể thấy ý của Tĩnh Tuyết Tiên Tử hẳn là… sẽ không bao giờ tin lời của Hoàng Sơn tiền bối thích nói điêu nữa. Chắc chắn luôn, không sai đâu.” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt: “Gần đây ta vẫn luôn nghiên cứu cách đọc nội tâm của một người thông qua vẻ mặt, đã có chút thành tựu rồi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả ngẩng đầu nhìn trời.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói khẽ: “Sau khi sống sót sau tại nạn, tất cả mọi người đều đang dùng cách thức của mình để ăn mừng.”

Cũng có thể là một cách phát tiết sau đại kiếp.

“Có lẽ bọn họ cho rằng gặp đại nạn không chết ắt có phúc. Ai nấy đều cảm thấy thời gian này mình đang ở trong ‘trạng thái vô địch’, cho nên mới ra sức... ừm, quậy phá chăng.” Tô Thị A Thất bổ sung.

“Được quậy thế này chắc là bọn họ vui lắm.” Hằng Hóa Chân Quân nói.

“Hết thuốc chữa rồi.” Lệ Chi Tiên Tử tổng kết lại.

“Khụ.” Tống Thư Hàng hắng giọng một cái: “Chúng ta sắp đến nơi rồi, mọi người chuẩn bị hạ xuống thôi. Có thể chúng ta sẽ đáp thẳng từ trên bầu trời của ‘không gian thánh giả’ xuống đấy.”

Không thể để cơ tim của mama Hoàng Sơn tắc nghẽn mãi thế được.

...

...

Mấy phút sau.

Trong ‘không gian thánh giả’ của thế giới Hắc Long.

Một loạt bóng người đột nhiên rơi từ trên bầu trời của không gian xuống.

“Hả? Không bay được?”

“Thiên phú Đạp Không Nhi Hành cũng mất hiệu quả?”

“Ngự kiếm phi hành cũng không được luôn.”

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nhanh chóng thử ngự không, nhưng cuối cùng ai nấy đều thất bại.

Phong Hỏa Luân của Đậu Đậu, ngự kiếm phi hành của Vũ Nhu Tử, năng lực Đạp Không Nhi Hành của ngũ phẩm đều mất linh.

“Đừng hoảng, cấm bay là tính chất đặc thù của không gian này, bao giờ hạ xuống thì chúng ta có thể dịch chuyển khỏi ‘không gian thánh giả’.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Lúc này nụ cười của hắn có vẻ kỳ quái, cứ như gương mặt bị thi triển một phép thuật ‘cố định nụ cười’.

Bịch bịch bịch bịch ~~

Tất cả các thành viên rơi từ không trung cao nghìn mét xuống như sủi cảo, tạo thành những cái hố to trên mặt đất của không gian thánh giả.

“Ơ? Không đau tí nào.” Vũ Nhu Tử vỗ vỗ người, nhảy từ trong hố ra.

“Hóa ra lần nhảy này chỉ là hù dọa thôi à?” Những tiền bối khác cũng lũ lượt chui ra khỏi hố.

Tống Thư Hàng rơi xuống trong trạng thái nằm úp sấp, cũng tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất. Hắn giật giật thân thể một cái rồi chậm rãi ngồi dậy.

“Kết thúc rồi.” Hắn chậm rãi vươn vai.

Khi vươn vai, thân thể hắn không ngừng run lên bần bật như điện thoại trong chế độ rung.

“Tống tiền bối đang làm gì thế?” Bên cạnh hố, Vũ Nhu Tử hiếu kỳ hỏi.

“Vươn vai thôi.” Tống Thư Hàng cười ha hả, nhảy ra khỏi hố.

“Tiếp theo chúng ta làm sao để ra ngoài?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Đương nhiên là đi thẳng ra ngoài.” Tống Thư Hàng đưa tay đẩy, trong ‘không gian thánh giả’ có một cánh cửa hiện lên.

Cửa được mở ra.

Đậu Đậu vui vẻ nhảy cẫng lên, dẫn đầu đoàn người chui ra khỏi cửa.

Ngay khi Đậu Đậu nhảy ra, đột nhiên trong lòng mọi người giật thót một cái.

Sau đó đám người cùng nhau ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Cảm giác quen thuộc này...

Có Huyền Thánh mới xuất thế, sắp sửa nhân tiền hiển thánh sao?

“Chẳng lẽ là a cha của ta?” Vũ Nhu Tử nói.

“Liệu có trùng hợp như vậy không?” Hoàng Sơn Tôn Giả nói, trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

Chương 1735: Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu kết bạn với ngươi

Đậu Đậu vừa mới dùng tư thế chó hoang thoát xích nhảy khỏi cổng không gian. Mà ngay khoảnh khắc nó lao ra, tất cả các đạo hữu ở đây đều cảm ứng được có Huyền Thánh mới giáng sinh, sắp nhân tiền hiển thánh.

Nếu Linh Điệp đạo hữu vừa độ kiếp xong vào đúng khoảnh khắc này, sau đó nhân tiền hiển thánh... thì liệu có trùng hợp quá không?

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có chắc ‘tiểu thế giới Hắc Long’ này khác với hiện thế, không có nhân tiền hiển thánh không?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi lại lần nữa.

Tống Thư Hàng: “Hoàng Sơn tiền bối nghi ngờ Đậu Đậu sắp nhân tiền hiển thánh sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài, gật đầu nói: “Nếu thật sự là Đậu Đậu sắp ‘nhân tiền hiển thánh’, vậy tức là tiếp đó tất cả chúng ta đều phải trải qua khâu nhân tiền hiển thánh.”

Như vậy, vấn đề là... nếu thật sự phải hiển thánh thì lấy bản thảo giảng pháp ở đâu ra bây giờ?

“Ta có thể khẳng định, trước kia thế giới Hắc Long chưa từng có thiết lập ‘nhân tiền hiển thánh’.” Tống Thư Hàng đáp.

Chẳng lẽ không gian thánh giả của thế giới Hắc Long cũng là ‘thế giới độ kiếp’ thất phẩm lên bát phẩm?

Pháp sư của thế giới Hắc Long sau khi độ kiếp sẽ thành ‘thánh giả’, bước vào cấp bậc quan trọng nhất của lưới rồng, trở thành tồn tại rực rỡ như ‘hằng tinh’, khiến tất cả tu luyện giả tại thế giới Hắc Long kính ngưỡng. Đó cũng chính là mười một thánh giả như vầng mặt trời ban mai mà Tống Thư Hàng nhìn thấy khi tiếp xúc với ‘lưới rồng’ lần đầu tiên.

Thánh giả, tương đương với thực lực cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.

Cấp độ cao nhất mà lưới rồng mở ra cho tất cả thành viên trong thế giới Hắc Long chính là tầng 8.

Nếu như muốn tiến thêm một bước, tiến vào cảnh giới cấp 9, không còn cần dựa vào 'lưới rồng' nữa, mà là vượt khỏi 'lưới rồng'.

Một khi hoàn thành bước 'vượt khỏi lưới rồng' thì thánh giả cấp 8 có có thể tiến vào cảnh giới cấp 9, cũng nắm giữ 'pháp tắc không gian'. Điểm này tương tự như tu luyện giả cửu phẩm của hiện thế nắm giữ lực lượng không gian vậy.

Sau khi tới bước đó, bọn họ sẽ bị lưới rồng đưa khỏi 'thế giới Hắc Long', mang tới các vị diện hiện thế.

Còn thế giới Hắc Long từ xưa tới nay không hề có khâu 'Huyền Thánh giảng pháp'.

"Nhưng Thư Hàng tiểu hữu này, chúng ta chuyển từ thế giới thiên kiếp của 'hiện thế' sang không gian thánh giả, liệu có thể gây ra biến dị không?" Bắc Hà Tán Nhân suy đoán.

"Đây cũng chính là chuyện mà ta lo lắng." Tống Thư Hàng nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng trên vai.

[Không thể tính toán, không đủ số liệu, không có tiền lệ.] Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Tống Thư Hàng: "..."

Hắn giơ hai tay ra day huyệt thái dương, thân thể lại run lên mấy cái: "Ta có dự cảm không lành."

"Ta cũng vậy." Lệ Chi Tiên Tử nói.

"Hình ảnh xuất hiện rồi." Vũ Nhu Tử cố gắng mở to mắt.

Tất cả các thành viên ngừng thở, nhìn lên trời, tập trung quan sát hình ảnh 'nhân tiền hiển thánh' sắp xuất hiện.

Một lát sau, một quả cầu lông xù xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hoàng Sơn Tôn Giả che trán: "Trời ơi ~ Đậu Đậu ngốc."

Đúng là Đậu Đậu!

Bộ lông xù kia là bị ảnh hưởng bởi lôi kiếp.

Lúc này, Đậu Đậu xuất hiện trong hình ảnh 'nhân tiền hiển thánh' vẻ mặt đần thối, đôi mắt nhỏ đáng yêu chớp liên hồi.

[Ting ~ kiểm tra thấy điều khoản pháp tắc thay đổi, điều khoản pháp tắc ‘nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn, Huyền Thánh giảng pháp’ đến từ hiện thế. Thế giới Hắc Long tiếp nhận điều khoản thay đổi lần này, đồng thời tiến hành điều chỉnh chúng theo thế giới Hắc Long.] Rốt cuộc tiểu trợ lý lưới rồng cũng nhận được tin tức phản hồi, bèn lên tiếng.

Chẳng lẽ vì vừa rồi làm cho ‘thế giới độ kiếp nhóm’ và ‘không gian thánh giả’ liên thông, nên thế giới Hắc Long tiện thể sao chép một phần pháp tắc mới từ ‘hiện thế’ à?

Tống Thư Hàng: “Nghĩa là lần này Đậu Đậu phải hiển thánh ở thế giới Hắc Long sao?”

[Ting, quá trình ‘hiển thánh ở thế giới Hắc Long’ lần này được tiến hành đồng bộ với ‘hiện thế’, tiến hành điều chỉnh.’] Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Tống Thư Hàng: “...”

Nhân tiền hiển thánh + hiển thánh ở thế giới Hắc Long?

“Xong đời rồi, Đậu Đậu ngốc không có bản thảo giảng pháp.” Hoàng Sơn Tôn Giả cau mày lo lắng.

“Không chỉ mình Đậu Đậu, chúng ta đều không có bản thảo giảng pháp.” Bắc Hà Tán Nhân day day giữa trán, khổ não nói.

Hằng Hỏa Chân Qhân: “Với lại... Đậu Đậu đang chịu pháp thuật cấm ngôn. Không biết khi nhân tiền hiển thánh có được giải trừ hay không?”

Hoàng Sơn Tôn Giả vội vàng giơ tay điểm về phía Tam Lãng, Đồng Quái, Đông Phương Tĩnh Tuyết, giải trừ hiệu quả ‘cấm ngôn’ trên ba người.

“Thông Huyền Đại Sư thì sao đây, hắn còn đang tu Bế Khẩu Thiền.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Thông Huyền Đại Sư mỉm cười.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Bế Khẩu Thiền không phải khiến người ta câm thật, nếu thật sự cần phải nói thì vẫn nói được.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Đáng tiếc, ‘Đạo Tạng giảng pháp’ lần trước chúng ta nghe được trong di tích Trình Lâm đã bị Tống Thư Hàng tiểu hữu dùng hết trong lần hiển thánh đầu tiên. Nếu không chúng ta có thể giảng về Đạo Tạng rồi.”

“Hay là ta lên hát một bài?” Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói.

Tất cả các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 lập tức im lặng.

“Có lẽ... chỗ ta có thứ dùng được.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Không phải ngươi lại định lấy đồng tiền hồi sinh ra, sau đó đâm chết bọn ta để kéo dài cho qua khâu nhân tiền hiển thánh đấy chứ?”

“Tam Lãng tiền bối, ta đâu có phát rồ như vậy?” Nói xong, Tống Thư Hàng lôi ra hai quyển trục bằng da thú.

Đây là bảo vật mà hắn và Bạch Tiền bối tìm thấy trong bí cảnh Tứ Hải trước khi đi vào thế giới Hắc Long.

[Gói quà bản thảo Huyền Thánh giảng pháp: bản thảo giảng pháp bảy sao, bao gồm bảy loại bản thảo giảng pháp chất lượng cao Phật, Đạo, Nho, Ma, Yêu, Thú, Hải Tộc. Khi người sử dụng mở gói quà, gói quà sẽ chủ động tiếp nhận phản hồi của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đồng thời chọn ra bản thảo giảng pháp được nhiều tu luyện giả yêu thích nhất cho người sử dụng thuyết trình. Bản thảo giảng pháp có bản quyền rất rõ ràng, tuyệt đối không có tranh chấp. Gói quà này chuyên cung cấp cho khách hàng VIP sử dụng.]

Mặt khác... thứ này vốn là hàng offical do Thiên Đình viễn cổ xuất bản, tác phẩm ‘chống sao chép’, tự có chức năng truy cứu hàng lậu.

Mỗi gói quà có bảy bản thảo giảng pháp, tổng cộng là mười bốn bản.

Nhưng số thành viên nhóm Cửu Châu số 1 ở đây cộng thêm Tiểu m Trúc, thậm chí có thể tính cả phần của Thông Nương, vào khoảng ba mươi mốt người.

Cộng thêm bản thân Tống Thư Hàng là thành ba mươi hai.

Mười bốn bản, còn thiếu nhiều lắm.

Đáng tiếc, lần này con rối tiên tử không ở bên cạnh. Nếu không, trên người cô ấy có thể còn mấy bản thảo giảng pháp nữa.

Với lại bây giờ không thể liên lạc được với đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’. Thật nóng ruột làm sao.

“Đây là cái gì?” Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn bản thảo giảng pháp trong tay Tống Thư Hàng.

“Bản thảo Huyền Thánh giảng pháp, bản quyền rõ ràng, tuyệt đối không có tranh chấp.” Tống Thư Hàng nói: “Thích hợp nhất cho Đậu Đậu sử dụng lúc này.”

“Thứ này mà cũng có à?” Quách Đại da đen trợn tròn con mắt đen bóng.

“Thảo nào lần trước khi Thất Sinh Phù giảng pháp lại đột nhiên giảng tới Phật pháp tinh diệu, cũng do cái này phải không?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

“Để ta thử đưa bản thảo giảng pháp tới tay Đậu Đậu để nó chống đỡ quá trình Huyền Thánh giảng pháp trước.” Tống Thư Hàng nói: “Ngoài ra, trong tay ta chỉ có hai gói quà bản thảo, tổng cộng mười bốn bản, chỉ có thể ném phao cho mười bốn người giảng pháp mà thôi. Những người còn lại phải làm thế nào đây?”

“Tóm lại cứ cứu bồ cho mười bốn người cái đã rồi tính cách giải quyết sau.” Hoàng Sơn Tôn Giả bình tĩnh nói.

Bắc Hà Tán Nhân dở khóc dở cười nói: “Thật không ngờ chúng ta cũng có thể gặp được chuyện hiển thánh sớm thế này. Nhưng... ta nhớ hình như trong nhóm có một thành viên vẫn luôn mong mỏi nhân tiền hiển thánh. Cụ thể là ai lại không nhớ ra nổi.”

“Ta cũng nhớ hình như có một người như vậy.” Hiển Công Cư Sĩ nói.

“Hình như vị đó rất cấp thiết muốn nhân tiền hiển thánh, nhưng tên là gì nhỉ? Ta nhớ mang máng là tiên tử hay sao ấy.” Lệ Chi Tiên Tử bổ sung.

Lúc này, thân hình Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

[Ting ~~ Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu kết bạn với ngươi, xếp vào nhóm ‘vô danh’.]

“Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu là ai? Sao lại kết bạn với ta?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Là cô ấy, Minh Nguyệt Tiên Tử, chính là vị tiên tử vẫn luôn muốn nhân tiền hiển thánh đấy.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Sao bây giờ cô ấy mới kết bạn với Thư Hàng tiểu hữu?” Bắc Hà Tán Nhân xoa xoa mi tâm. Sao cứ thấy mình nhớ lầm gì đó, Minh Nguyệt Tiên Tử?

Không đúng, là Minh Nguyệt Cư Sĩ. Là nam, không phải tiên tử, lái chệch đương ray theo Lệ Chi Tiên Tử mất rồi.

“Đậu Đậu sắp ngưng tụ thánh ấn rồi!” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Đậu Đậu nhân tiền hiển thánh, lát nữa cũng có thể tới phiên cô.

Mà hiện giờ, phụ thân Linh Điệp Tôn Giả còn chưa ‘nhân tiền hiển thánh’.

[Ta phải thành thánh trước cha mới được!] Vũ Nhu Tử xiết chặt nắm tay, chỉ cần nghĩ tới chuyện trước khi cha hiển thánh, đột nhiên lại cảm ứng được cô thành thánh trước một bước, chắc chắn rất thú vị.

…

…

Lúc này, trong thế giới Hắc Long.

Tất cả tu luyện giả đều ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời với vẻ nghi hoặc.

Bầu trời của thế giới Hắc Long vẫn không có mặt trời nhỏ.

Nhưng hôm nay, trên bầu trời xuất hiện biến hóa mới.

Một tấm ‘hình chiếu’ xuất hiện trước mắt tất cả tu luyện giả trong thế giới Hắc Long, sau đó một con chó nhỏ lông xù xuất hiện trong màn hình, có vẻ rất đáng yêu.

Tu luyện giả của thế giới Hắc Long: “???”

Đây là cái gì?

Lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc với ‘nhân tiền hiển thánh’, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng, bản năng lại khiến bọn họ tiếp tục xem.

Trực giác mách bảo với họ, chỉ cần xem tiếp thì sẽ có thu hoạch!

…

…

Khác với tu luyện giả của thế giới Hắc Long, tu luyện giả của chư thiên vạn giới hiện thế đã cực kỳ quen thuộc với ‘nhân tiền hiển thánh’.

Nửa năm gần đây, chư thiên vạn giới đã liên tục xuất hiện tám lần nhân tiền hiển thánh, sinh ra bảy vị Huyền Thánh. Trong lần hiển thánh thứ tám, nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh làm bừa, còn lấy được một cái ma ấn ‘Bá Nho Huyền Ma’ về từ Cửu U.

Hôm nay, hiện thế nghênh đón lần nhân tiền hiển thánh thứ chín, với vị Huyền Thánh thứ tám.

Huyền Thánh mới là thần thánh phương nào?

Tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều rất mong chờ.

Bọn họ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Một lúc sau, một con chó Bắc Kinh lông xù đáng yêu xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau đó, yêu tộc của chư thiên vạn giới phát ra tiếng hoan hô.

Phong thủy thay đổi, hôm nay tới yêu tộc lên ngôi rồi.

Cuối cùng cũng có đại lão yêu tộc tấn thăng Huyền Thánh.

Thất Tu Thánh Quân đưa theo Lục Tu Tiên Tử ngẩng đầu nhìn trời: “Đây là Đậu Đậu mà? Tuy lông hơi xù nhưng rõ ràng là Đậu Đậu mà?”

Không ngờ Đậu Đậu lại nhân tiền hiển thánh rồi?

Một lúc sau, hai người lập tức nhớ tới Tống Thư Hàng.

Tên này không gây ra chuyện độ kiếp nhóm lần nữa đấy chứ?

Trong một ngọn núi sâu tại Hoa Hạ.

Túy * Cư Sĩ tuấn tú ngẩng đầu nhìn trời: “Lại có Huyền Thánh mới ra đời, thật hâm mộ. Mà đám người trong nhóm đi đâu không biết, hỏi thăm mã QR cả nửa ngày không ai trả lời ta. Hại ta kéo lịch sử chat mòn ngón tay mới tới đoạn Vũ Nhu Tử gửi mã QR. Mẹ nó… đây chẳng phải Đậu Đậu à?”

Túy * Cư Sĩ phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 1736: Gay to, quên mất lời thoại làm màu rồi

Có lẽ ta nhìn nhầm, trên đời này có nhiều chó Bắc Kinh như vậy, có phải con nào cũng tên là Đậu Đậu đâu. Hơn nữa con chó Bắc Kinh này trông hơi bị xù, vẫn có điểm khác so với Đậu Đậu mà.

Túy * Cư Sĩ tự an ủi mình.

Nghĩ vậy xong, ngụm máu trong miệng lại trôi xuống.

Lần trước Thất Sinh Phù đạo hữu và Thư Hàng tiểu hữu trong nhóm cùng hiển thánh, hoàn toàn là do trùng hợp và bất ngờ. Loại trùng hợp đó không thể phục chế được. Thậm chí nhìn khắp lịch sử bao năm của tu chân giới cũng chỉ có một lần của Thư Hàng tiểu hữu và Thất Sinh Phù đạo hữu đó thôi.

“Đây chắc là một vị tiền bối chó Bắc Kinh lánh đời tu hành rồi.” Túy * Cư Sĩ nói.

Còn chuyện vị tiền bối chó Bắc Kinh này không hóa thành hình người xuất hiện cũng rất bình thường, nhân tiền hiển thánh là cảnh tượng làm vẻ vang cho tộc của mình, đương nhiên phải hiện ra bản thể mới đúng.

Lúc này, con chó Bắc Kinh lớn đã bước vào giai đoạn ‘ngưng tụ thánh ấn’.

Đầu tiên, ống kính của ‘nhân tiền hiển thánh’ đặc tả đủ 360 độ từ đầu đến chân đại yêu chó Bắc Kinh cho mọi người xem một lượt. Sau đó ống kính kéo xa, quay cho nó một khung hình toàn thân. Đồng thời, trong hư không có một loại lực lượng đang ngưng tụ.

“Không gian độ kiếp này có vẻ đơn điệu.” Túy * Cư Sĩ xoa cằm nói. Xem hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’ có thể thấy không gian độ kiếp của con chó Bắc Kinh lớn này chỉ có một màu trắng thuần, không còn màu sắc nào khác.

Ầm ~~

Trong hư không, lực lượng ngưng tụ bùng nổ, hóa thành một hư ảnh rồng đen khổng lồ sống động như thật.

Tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều đần ra.

Nhân tiền hiển thánh còn có phân đoạn như vậy ư?

Khi bảy vị nghìn năm thánh trước đó hiển thánh đều không có dị tượng như vậy xuất hiện. Chẳng lẽ vị nghìn năm đệ bát thánh này lại khác với những người còn lại à?

...

...

Đậu Đậu quay đầu lại, cũng ngu mặt ra mà nhìn hư ảnh rồng đen khổng lồ.

Giờ nó còn chưa hiểu hoàn cảnh vị trí của bản thân.

Hư ảnh rồng đen khổng lồ giương cánh, khiến người ta có cảm giác nó đã che phủ cả đất trời. Sau đó, nó cúi mình hạ xuống trên người Đậu Đậu..

Hư ảnh rồng khổng lồ biến mất không còn tăm hơi, còn phía sau Đậu Đậu có thêm một đôi cánh rồng màu đen.

Đậu Đậu: “...”

Nó thử vỗ cánh, đôi cánh rồng màu đen này vẫy đập theo ý nó, như vốn là một phần thân thể của nó vậy.

[Thế này là sao? Trời ban cho hai cánh? Hay là huyết mạch viễn cổ trong cơ thể ta thức tỉnh? Cái thứ này có tác dụng gì?] Đậu Đậu nghĩ thầm trong lòng.

Đậu Đậu vừa nghĩ như vậy thì cặp cánh rồng màu đen đã rơi xuống từ trên người nó. Cánh rồng xoay tròn, ngưng tụ thành một quầng sáng rồi xuất hiện bên cạnh Đậu Đậu.

Trong quầng sáng xuất hiện một chuỗi phù văn.

Đây là ngôn ngữ của ‘thế giới Hắc Long’, Đậu Đậu không biết loại ngôn ngữ này.

Như đang nghĩ thay cho Đậu Đậu, bên cạnh chuỗi phù văn này xuất hiện hai chữ Hán, [Đậu Đậu].

Đậu Đậu biết hai chữ này, đây là tên nó.

Suy nghĩ này của nó đã hoàn thành phân đoạn ‘xác định đạo hiệu’.

Quầng sáng ngưng tụ, nén lại, hóa thành một long ấn màu đen, trên long ấn có khắc hai hàng chữ. Bên trái là Đậu Đậu theo chữ Hán, bên phải là phiên bản ‘ngôn ngữ thế giới Hắc Long’.

Long ấn thành hình.

Trên long ấn có hào quang hùng vĩ tỏa ra, bao phủ Đậu Đậu vào trong, khiến nó trở nên chói mắt như một vầng mặt trời nhỏ.

Trong khoảnh khắc đó, Đậu Đậu cũng nhận ra hoàn của mình lúc này, nhân tiền hiển thánh!

[Tống Thư Hàng ngươi hại ta, chẳng phải bảo không có giai đoạn ‘nhân tiền hiển thánh’ sao? Chẳng phải bảo cánh cửa kia là cửa về nhà sao? Ta vừa nhảy qua đã phải nhân tiền hiển thánh là thế quái nào?] Đậu Đậu âm thầm lo lắng.

Nó không phải là ma mới trong giới tu chân, nó có kiến thức uyên thâm, biết tất cả các trình tự của nhân tiền hiển thánh.

Sau khi hiển thánh, còn phần Huyền Thánh giảng pháp đang chờ nó!

Làm sao bây giờ?

Có phải ta sắp chết rồi không?

…

…

Ngụm máu mà Túy * Cư Sĩ nuốt về, cuối cùng vẫn phun ra.

Trong thời khắc ấy, người của chư thiên vạn giới + thế giới Hắc Long đều ghi nhớ thánh hào của yêu khuyển này.

Thánh danh tiếng Trung ‘Đậu Đậu’, thánh danh thế giới Hắc Long ‘Lars Lars’.

Nghìn năm đệ bát thánh.

Mặc dù vị đệ bát thánh này có vẻ kỳ quái… Thánh ấn được ngưng tụ cũng có vẻ sai sai.

Nhưng trình tự ‘hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn’ thì chẳng sai chút nào.

Có thể khẳng định địa vị nghìn năm đệ bất thánh của nó.

Đậu Đậu Cổ Thánh, hay gọi là ‘Lars Lars Cổ Thánh’ cũng được.

Không sai, lúc này một số tu luyện giả cẩn thận trong chư thiên vạn giới đã chú ý tới một chi tiết.

Thánh hào của nghìn năm đệ bát thánh không phải Huyền Thánh mà là Cổ Thánh.

“Chẳng trách nửa ngày rồi không ai gửi mã QR cho ta, nhắn tin riêng cũng chẳng trả lời, hóa ra các ngươi lại đi hiển thánh... mà không dẫn ta theo?” Túy * Cư Sĩ cảm thấy đạo tâm của mình sắp nổ tung đến nơi.

Trong toàn bộ Nhóm Cửu Châu số 1, hắn mới là người cần nhân tiền hiển thánh nhất cơ mà!

**** ****

‘Long ấn’ hóa thành mặt trời nhỏ, bao phủ lấy Đậu Đậu, tôn lên vẻ uy nghiêm của nó.

Nhưng hiện giờ trong lòng Đậu Đậu đang hết sức lo lắng.

Trong đầu của nó đã xuất hiện thông báo ‘Cổ Thánh giảng pháp’.

“Cổ Thánh giảng pháp? Không phải Huyền Thánh giảng pháp?” Trong lòng Đậu Đậu dâng lên cảm giác nghi hoặc, nhưng nó không nghĩ tiếp vấn đề này.

Bất kể là cái gì thánh giảng pháp, giảng pháp vẫn là giảng pháp.

Giảng hay thì chư thiên vạn giới đều sẽ ngợi khen ngươi. Giảng không hay, khiến cho tu luyện giả của chư thiên vạn giới không thỏa mãn thì không thể thu được nhiều ánh sáng công đức, sẽ hóa thành tro bụi trong tâm ma kiếp kế tiếp.

Ai cứu ta trong cơn nước lửa này?

Bất kể là ai giúp ta một tay, cho dù bảo ta lấy thân báo đáp cũng được! Đậu Đậu cảm thấy mình sắp phát điên tới nơi rồi.

[Đậu Đậu, Đậu Đậu, có nghe thấy ta nói không?] Ngay lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên trong đầu Đậu Đậu. Hắn đang liên lạc với Đậu Đậu thông qua tiểu trợ lý lưới rồng.

[Có có có!] Đậu Đậu nhanh chóng trả lời.

[Xảy ra chút chuyện bất ngờ, tiếp theo ta sẽ truyền một bản thảo giảng pháp cho ngươi, ngươi nhận lấy, đầu tiên cứ vượt qua bước giảng pháp đột ngột này đã. Ngoài ra, bao giờ giảng pháp kết thúc, trước khi rời khỏi ‘không gian nhân tiền hiển thánh’ đặc thù này thì ngươi để bản thảo giảng pháp lại. Bọn ta muốn làm một thí nghiệm.] Tống Thư Hàng nói.

[Không thành vấn đề!] Đậu Đậu cảm động tới phát khóc.

Tống Thư Hàng ra tay giúp đỡ quá đúng lúc.

…

…

Dưới hành động ngầm của Tống Thư Hàng, trước khi giai đoạn 'Cổ Thánh giảng pháp' của Đậu Đậu chính thức bắt đầu, một cuộn sách da thú lặng lẽ rơi xuống trước mặt nó.

[Dùng cái này thế nào?] Đậu Đậu hiếu kỳ hỏi.

[Lát nữa khi giảng pháp, ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần ra vẻ cao thủ tuyệt thế. Sau đó giơ móng chạm lên bản thảo giảng pháp này. Nó sẽ tự động lựa chọn bản thảo giảng pháp thích hợp với ngươi nhất, đến lúc đó ngươi chỉ cần thuận theo hoàn thành bài giảng là được.] Tống Thư Hàng nhắc nhở nó.

Đậu Đậu thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian 'Cổ Thánh giảng pháp' bắt đầu.

Đậu Đậu duy trì tư thế ngồi xổm, 'long ấn' lơ lửng sau lưng nó, hóa thành mặt trời nhỏ bao phủ lấy nó.

'Khí chất cao thủ, giờ ta không phải Đậu Đậu mà là Yêu Thánh bát phẩm.' Đậu Đậu thôi miên bản thân.

Chỉ đơn giản mô phỏng khí chất cao thủ thì không khó khăn gì.

Nó còn nghĩ xong mấy câu lời thoại làm màu rồi kia.

Đang lúc nghĩ vậy, đột nhiên Đậu Đậu cảm ứng được có vô số ánh mắt nhìn vào người nó. Đó là ánh mắt của tu luyện giả trong khắp chư thiên vạn giới + thế giới Hắc Long đang nhìn qua việc quan sát 'nhân tiền hiển thánh'.

Đậu Đậu lập tức căng thẳng hẳn lên.

Giảng pháp bắt đầu.

Đậu Đậu há miệng: "Gâu ~ gâu gâu gâu!"

Gay to, quên mất lời thoại rồi, căng thẳng quá đây mà.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: "???"

Túy * Cư Sĩ: "…"

Thất Tu Thánh Quân: “…”
Tống Thư Hàng: “…”

Chương 1737: Rốt cuộc tiểu yêu tinh nhà ngươi muốn ta hầu hạ thế nào?

Người tu luyện của chư thiên vạn giới vốn đang nín thở chờ đợi ‘Đậu Đậu. Lars Lars Cổ Thánh’ giảng pháp, khi nghe thấy tiếng sủa gâu gâu này, tâm trạng nổ tung luôn.

“Đây là dùng ngôn ngữ khuyển tộc để giảng pháp à? Sao ta nghe mà hoàn toàn không hiểu gì cả.”

“Thiếp thân không phải tộc gâu gâu, có thể đổi ngôn ngữ khác không?”

“Chuyện này chứng minh học một môn ngoại ngữ là chuyện hết sức quan trọng.”

“Kỳ lạ, ta nhớ ‘Huyền Thánh giảng pháp’ tự kèm theo chức năng phiên dịch cơ mà, bất luận dùng loại ngôn ngữ nào giảng pháp thì tất cả tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều có thể nghe hiểu được mới đúng? Nhưng sao ta nghe không hiểu, chỉ nghe thấy tiếng gâu gâu? Chức năng phiên dịch hỏng rồi à?”

“Có đạo hữu nào thuộc Khuyển tộc không, phiên dịch hộ cái?”

“Đạo hữu đạo hữu, ngươi mau phiên dịch cho ta Đậu Đậu Cổ Thánh đang giảng gì vậy? Ta nhớ ngươi thuộc tộc Husky đúng không?”

“Cút, ông đây là sói, chỉ trông hơi giống Husky mà thôi.”

“Đậu Đậu Cổ Thánh giảng thật tuyệt.” Tu luyện giả khuyển tộc trên toàn thế giới đều thốt ra với cái vẻ cao thâm khó lường. Mặc dù nghe không hiểu, nhưng chỉ cần là thứ Đậu Đậu Cổ Thánh giảng thì trăm phần trăm tuyệt diệu! Nó là nghìn năm đệ bát thánh, là niềm kiêu hãnh của Khuyển tộc, thậm chí là của toàn bộ yêu tộc! Nó giúp yêu tộc chiếm được một ghế trên ngôi báu top mười Thánh Quân trong nghìn năm nay. Mọi thứ mà nó giảng đều rất tuyệt! Tiếng sủa thật trong trẻo vui tai.

“Vậy rốt cuộc Đậu Đậu Cổ Thánh đang giảng cái gì?”

Câu hỏi và tiếng trao đổi tương tự giữa các đạo hữu vang lên khắp các ngóc ngác của chư thiên vạn giới hiện thế.

Còn tu luyện giả của thế giới Hắc Long từ đầu đến cuối đều đần thối ra.

…

…

Hoàng Sơn Tôn Giả cười khổ nói: “Đậu Đậu căng thẳng quá rồi.”

“Hay là ta ra hát cho nó một bài để xoa dịu tâm trạng nó nhé?” Tạo Hóa Pháp Vương dứt lời, thử đưa đầu tới ngó quanh ngoài cửa, xem xem có thấy Đậu Đậu không.

“Vô dụng thôi, Tạo Hóa tiền bối. Không gian phía sau cửa đã khóa kín.” Tống Thư Hàng lắc đầu, lại rùng mình một cái, giải thích: “Giờ Đậu Đậu đang ở trong không gian giảng pháp chuyên dụng mà ‘thế giới Hắc Long’ vừa tạo ra, ta cũng chỉ có thể trao đổi với nó thông qua lưới rồng thôi.”

Trong hiện thế, việc nhân tiền hiển thánh + giảng pháp của Huyền Thánh sẽ được tiến hành ngay trong ‘thế giới thiên kiếp’.

Còn ‘không gian thánh giả’ của thế giới Hắc Long đã cố định, không thể cải tạo được nữa. Cho nên, thế giới Hắc Long cần chế tạo một không gian chuyên dụng để giảng pháp, nhằm cung cấp cho những tu luyện giả cần hiển thánh cùng giảng pháp trong tương lai.

Đây là lần đầu tiên thế giới Hắc Long ‘hiển thánh’, còn tiến hành đồng bộ với hiện thế… cũng là lần đầu tiên, để hiện thế nắm tay chỉ dẫn thế giới Hắc Long làm sao thực hiện quá trình ‘hiển thánh + giảng pháp’.

Việc ‘hiển thánh’ của thế giới Hắc Long trong tương lai sẽ chỉ thực hiện trong bản địa, tách biệt với hiện thế.

[Thư Hàng, Thư Hàng mau mau cứu ta!] Ngay lúc này, Đậu Đậu hét lớn trong đầu.

Gay to, đúng là căng thẳng quá quên mất cả lời thoại rồi.

Nó có thể cảm ứng được vô số ánh mắt từ chư thiên vạn giới đều đang nhìn chằm chằm vào mình, chẳng khác nào toàn bộ không gian tràn ngập những ánh mắt. Áp lực khổng lồ khiến lông đuôi nó như muốn nổ tung.

[Đừng căng thẳng, dựa theo lời của bản thảo giảng pháp là được. Bản thảo giảng pháp đã được kích hoạt, nó sẽ tự động chọn bài giảng pháp thích hợp nhất cho ngươi, ngươi chỉ cần đọc theo bản thảo là xong.] Tống Thư Hàng vội vàng trấn an.

[Không được đâu, giờ ta cứ mở miệng là sủa gâu gâu, đầu lưỡi không uốn được nữa rồi. Cứ như ánh mắt của toàn thế giới đều đang nhìn chằm chằm vào ta ấy.] Đậu Đậu nói: [Mau mau nghĩ cách giúp ta đi, đúng rồi, ngươi mau hỏi Hoàng Sơn đại ngốc, có cách nào cho ta hết căng thẳng không?]

“Hoàng Sơn tiền bối, có cách nào để Đậu Đậu bớt căng thẳng không? Nó đang cảm thấy ánh mắt toàn thế giới đều nhìn chằm chằm vào nó kìa.” Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: “Bảo Đậu Đậu tưởng tượng ánh mắt của tất cả mọi người là ánh mắt của ‘Sở Sở’ thử xem? Hoặc nói với nó trong vô số ánh mắt này chắc chắn ẩn giấu rất nhiều ‘Sở Sở’, chỉ cần nghĩ như vậy, chắc chắn nó sẽ không căng thẳng nữa.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng bừng lên, chiêu này thật tuyệt!

Hiểu rõ về Đậu Đậu thế này, không hổ là Hoàng Sơn tiền bối!

Nhưng hắn cũng âm thầm mặc niệm cho Đậu Đậu... bởi vì hắn hiểu rõ, Đậu Đậu chắc chắn không trốn thoát được khỏi lòng bàn tay của Hoàng Sơn tiền bối.

Tống Thư Hàng vội vàng liên hệ với Đậu Đậu: [Đậu Đậu, không cần phải e sợ những ánh mắt đó. Ngươi cứ nghĩ thử xem, tuy hàng trăm triệu ánh mắt thế này thì nhiều thật đấy, nhưng trong đó cũng ẩn giấu vô số ‘Sở Sở’ trong chư thiên vạn giới. Nói không chừng bây giờ tất cả bọn họ đều đang ngắm nhìn ngươi!]

[Sở Sở? Đúng rồi, bây giờ tất cả ‘Sở Sở’ trong chư thiên vạn giới đều đang nhìn ta!] Đậu Đậu dường như lập tức có thêm sức mạnh.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước.

Trong lòng nó, vô số ánh mắt kia như đã hóa thành ánh mắt mỹ miều của 'Sở Sở'. Đủ loại Sở Sở, thậm chí có rất nhiều Sở Sở nó chưa từng nghĩ tới đều đang dõi theo nó.

Đậu Đậu há miệng: "Gâu gâu gâu ~ gâu!"

Chết cha, hưng phấn quá, thắt đầu lưỡi luôn rồi.

Nhưng Đậu Đậu nhanh chóng điều chỉnh lại.

"Hỡi chư vị, hỡi tất cả mọi người (Sở Sở) đang dõi theo ta." Đậu Đậu dùng giọng Bắc Kinh tiêu chuẩn, nói lên tiếng lòng của mình: "Ta yêu các ngươi!!"

Tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều nghe hiểu câu nói này.

"Ồ, vị Đậu Đậu Yêu Thánh này khéo nói ghê. Vừa bắt đầu đã đánh bài tình cảm... Lát nữa cho dù nó giảng pháp không được tốt, nể tình câu này, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng sẽ nâng cao đánh giá về giảng pháp của nó thêm một bậc." Một vị Huyền Thánh lão luyện mỉm cười nói.

"Hơn nữa, rõ ràng câu nói này của nó không phải thuận miệng nói bừa. Trong câu nói kia ẩn chứa yêu thương thật lòng, xem qua livestream giảng pháp cũng có thể cảm nhận được. Có thể vị Đậu Đậu Yêu Thánh này tu luyện công pháp có liên quan tới 'tình yêu vĩ đại' chăng."

Trong khoảnh khắc, đánh giá của một vài đại lão trong chư thiên vạn giới về Đậu Đậu đã cao thêm một cấp bậc.

...

...

Cùng lúc đó.

[Thư Hàng Thư Hàng, ta lại tắc rồi, mau cứu ta.] Đậu Đậu lại kêu thảm: [Do hưng phấn quá, bộc lộ thành công với Sở Sở trong chư thiên vạn giới xong, đầu óc ta trống rỗng mất rồi, vui quá đi. Lại quên bài rồi.]

Tống Thư Hàng: "..."

Căng thẳng quá ngươi tắc tịt, hưng phấn quá ngươi lại tắc tịt? Rốt cuộc tên tiểu yêu tinh nhà ngươi muốn ta hầu hạ thế nào?

"Đậu Đậu lại hưng phán quá rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài não nề, chẳng ai hiểu con bằng cha mẹ, Hoàng Sơn vừa nhìn vẻ mặt Đậu Đậu là biết nó định làm trò quỷ gì.

“Chắc là nghĩ tới chuyện có nghìn nghìn vạn vạn Sở Sở nhìn chằm chằm vào nó, nên high quá mức đây mà.” Lệ Chi Tiên Tử che mặt.

[Nội dung giảng pháp xuất hiện chưa?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Xuất hiện rồi, là một bài giảng pháp có liên quan tới ‘tình yêu’.] Đậu Đậu trả lời rất nhanh.

Tống Thư Hàng: [Vậy ngươi dựa theo bản thảo giảng pháp bắt đầu giảng đi!]

Loại ‘bản thảo Huyền Thánh giảng pháp’ này chỉ cần mở miệng đọc là sẽ lập tức tiến vào trạng thái.

Cũng như Thất Sinh Phù tiền bối lúc trước, rõ ràng không có nghiên cứu sâu về Phật gia, nhưng sau khi bắt đầu giảng thì lập tức tiến vào trạng thái cao tăng tuyệt thế, miệng nở sen vàng, Phạn âm vang lên không dứt.

[Hưng phấn quá, không đọc nổi. Giờ ta mà há miệng ra là lại nói tiếng chó ngay.] Đậu Đậu trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngươi là cái đồ máy hút sữa!

[Mau nghĩ cách đi, Thư Hàng, ta đờ ra cả nửa ngày rồi.] Đậu Đậu sắp khóc đến nơi.

Tống Thư Hàng day day giữa trán, một lát sau, hắn cắn răng nói: [Không cần nghĩ gì cả, nghe ta chỉ huy. Ta cố gắng hết sức tạo thế cho ngươi.]

“Nghe ngươi, nghe ngươi hết!] Đậu Đậu trả lời.

…

…

[Đầu tiên ngẩng đầu lên, dùng tư thế uy phong nhất ngồi xổm xuống.] Tống Thư Hàng nói, sau đó hắn nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng: “Có thể chế tạo chút dị tượng thông qua quyền hạn lưới rồng, kiểu như hoa tươi hay hào quang bảy màu gì đó để tạo thế cho Đậu Đậu không?”

Tiểu trợ lý lưới rồng lắc đầu: “Không gian giảng pháp được xây dựng quá vội vàng, rất nhiều chức năng chưa được đưa ra.

Hiện giờ không gian giảng pháp chỉ là không gian trắng trơn thôi.”

Không bột đố gột nên hồ, mặc dù có quyền hạn nhưng chức năng này còn chưa được đưa ra thì tiểu trợ lý lưới rồng cũng bó tay.

“Vậy... có thể chuyển những thứ mà ta tạo ra tới bên cạnh Đậu Đậu không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Tiểu trợ lý lưới rồng nhắm mắt thử nghiệm một chút rồi gật đầu.

“Vậy là được rồi.” Tống Thư Hàng há miệng phun nhẹ một cái, từng đóa hoa sen trắng thanh khiết nở rộ trong hư không.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức sau lưng hắn giơ tay chộp tới, nắm lấy một đóa hoa sen, vui vẻ nhét vào trong miệng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào @#%× Tiên Tử.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, sau đó miệng ngậm hoa sen, từ từ ngã xuống đất: “A a a ~ a ~”

Tống Thư Hàng: “...”

Trong không gian giảng pháp.

Đậu Đậu ngẩng đầu ưỡn ngực, thể hiện tư thế uy phong nhất.

Tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều lặng lẽ chờ đợi.

Ngay lúc này, đột nhiên trước mặt của Đậu Đậu Cổ Thánh có từng đóa hoa sen trắng thánh khiết nở rộ.

Dị tượng giảng pháp?

Nhưng Đậu Đậu Cổ Thánh còn chưa bắt đầu giảng pháp cơ mà?

Chẳng lẽ trong tư thế ngồi xổm của nó còn ẩn chứa điều huyền bí gì ư?

Đang lúc suy nghĩ, sau lưng Đậu Đậu đột nhiên xuất hiện 36 hư ảnh viễn cổ thánh viên, trong đó có một con thánh viên cực kỳ to lớn.

36 con thánh viên đồng thời lấy kinh văn Nho gia ra rồi lớn tiếng tụng niệm.

Mặc dù không nghe rõ bọn nó đang tụng niệm cái gì, nhưng cứ có cảm giác rất hoành tráng.

[Giơ chân phải ngươi lên.] Tống Thư Hàng lại lên tiếng.

Đậu Đậu nghe theo, chậm rãi giơ chân phải lên, vẻ mặt cao thâm khó dò.

[Không cần nghĩ gì cả, bắt đầu đọc theo ta.] Tống Thư Hàng lật xem quyển bản thảo giảng pháp của Đậu Đậu thông qua lưới rồng.

...

...

Trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới và thế giới Hắc Long.

Đậu Đậu Cổ Thánh từ từ nâng chân lên.

Giờ phút này, thánh viên không ngừng tụng niệm kinh văn Nho gia sau lưng nó đều ngừng lại như thể đang lắng nghe Đậu Đậu Cổ Thánh giảng pháp.

“Bàn tay lớn ra sao?”

“Thế giới mênh mông tới đâu?”

“Trái tim của chúng ta lại mênh mang biết chừng nào?”

“Bàn tay chính là một thế giới, nhưng vì sao chúng ta lại không thể vượt thoát được thế giới trong lòng bàn tay ấy?”

“Đó là bởi vì, chúng ta không biết thế giới này rộng lớn tới đâu, bởi vì trái tim của chúng ta bị ràng buộc.”

“Một khi chúng ta biết thế giới này mênh mông chừng nào, thì thế giới này không thể nào trói buộc trái tim của chúng ta được nữa, và nó cũng không thể vây khốn nổi chúng ta.”

“Và thế là chúng ta đã thoát ra, vượt ra ngoài thế giới.”

Ban đầu, Đậu Đậu chỉ đọc từng câu trong ‘bản thảo giảng pháp’ theo Tống Thư Hàng. Nhưng sau khi bước vào trạng thái, Đậu Đậu cũng hệt như Thất Sinh Phù Phủ Chủ lúc trước, cả thể xác lẫn tinh thần chìm đắm vào bài ‘Yêu Thánh giảng pháp’ này.

Giờ khắc này, khí thế sâu thẳm trên người nó đã sinh ra biến hóa.

Nó đang giảng một quyển ‘tâm kinh’.

Đó là một quyển tâm kinh vô thượng có thể tăng cường tâm cảnh, tăng cường đạo tâm, thích hợp với chư thiện vạn giới và cả thế giới Hắc Long.

Cùng với nội dung giảng pháp được thể hiện ra, Đậu Đậu là người được lợi lớn nhất.

Tâm cảnh của nó tăng cường thêm nhiều.

Không chỉ có thế, thân thể của nó cũng xảy ra biến hóa. Trên yêu đan của nó, tranh chân dung của Tống Thư Hàng bọc thép chậm rãi biến mất, hóa thành đan văn cuối cùng.

Chất lượng yêu đan của yêu tu được phân loại dựa theo màu sắc, càng nhiều màu sắc thì chất lượng yêu đan càng cao.

Một số yêu tu từ nhỏ đã được tu sĩ nhân loại nuôi dưỡng, tu luyện công pháp nghiêng theo hướng nhân loại, khi kết đan trên yêu đan sẽ xuất hiện đan văn rất giống 'long văn'.

Trên yêu đan của Đậu Đậu vốn có tám đan văn. Mà bây giờ, cuối cùng nó đã hóa thành yêu đan chín văn.

Thời gian Yêu Thánh giảng pháp không quá dài, lời lẽ trong tâm kinh của Yêu Thánh chư châu như ngọc, ngắn gọn nhưng lại khiến lòng người rung động, mang hiệu quả "nghe một lời nói, hơn cả đọc sách mười năm".

Sau khi tâm kinh được giảng xong, tu luyện giả của chư thiên vạn giới và thế giới Hắc Long cảm thấy tâm hồn của mình được tẩy rửa, tâm cảnh được tăng cường rất nhiều.

Lĩnh ngộ được càng nhiều về bộ "Yêu Thánh tâm kinh" thì tâm cảnh càng tăng mạnh.

Giảng pháp kết thúc.

Đậu Đậu nhắm mắt lại, bản thân nó còn đang hồi tưởng lại diệu dụng mà "Yêu Thánh tâm kinh" mang tới.

Ngay lúc này, trong hư không có một luồng lực lượng phủ xuống người nó.

Khi Huyền Thánh giảng pháp hoàn tất, sẽ có đại công đức giáng lâm để bảo vệ trên người Huyền Thánh, giúp Huyền Thánh ngăn cản tâm ma kiếp phía sau.

Còn 'Cổ Thánh giảng pháp' của thế giới Hắc Long không có năng lực ngưng tụ lực lượng công đức. Cho nên nó chuyển hóa tất cả lực lượng công đức thành một buff chúc phúc vĩnh cửu, hạ xuống người Đậu Đậu.

Đây là một buff chúc phúc bảo vệ hệ tinh thần, từ nay về sau, công kích tinh thần lực dưới cấp tám không thể nào làm tổn thương Đậu Đậu được nữa.

Đậu Đậu lại mở mắt ra.

Nó đứng dậy, bước lên một bước, biến mất trong không gian giảng pháp.

Cùng thời gian, Tống Thư Hàng láng máng cảm ứng được 'thế giới hạch tâm' của bản thân có một luồng chấn động. Thân hình Đậu Đậu xuất hiện trong thế giới hạch tâm của hắn.

Kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng khẽ chấn động, như bị kích thích

Nhưng sau đó, kình đan nhanh chóng chìm vào đan điền, không nhúc nhích gì nữa.

…

…

"Qua được rồi." Rốt cuộc Hoàng Sơn Tôn Giả cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Bản thảo giảng pháp của Đậu Đậu vẫn còn đặt đó." Tống Thư Hàng nói: "Bản thảo giảng pháp đó còn dụng được 6 lần, tiếp theo tới phiên ai?"

Nhân tiền hiển thánh + giảng pháp mang lại rất nhiều lợi ích.

Có thể nói đó là một cơ duyên lớn, không thể bỏ lỡ.

"Vũ Nhu Tử lên trước đi, cô ấy đang ở trạng thái nhục thân." Hoàng Sơn Tôn Giả suy nghĩ một chút rồi nói.

Vũ Nhu Tử lại cười hì hì lắc đầu: "Không, ta chờ một lát đã."

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn sang phía Vũ Nhu Tử.

"Có lẽ ta có thể kiếm được một bản thảo giảng pháp." Vũ Nhu Tử nói: "Cho nên ta đợi một chút."

"Thiên đế?" Tống Thư Hàng suy đoán.

"Ừ." Vũ Nhu Tử gật đầu.

"Vậy tiếp theo để ta." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "Chú ý, đừng quên. Lúc giảng pháp tuyệt đối đừng tìm đường chết."

“Yên tâm đi, Bắc Hà.” Cuồng Đao Tam Lãng cười hì hì, nguyên thần nhún người nhảy lên, búng mình về phía cánh cửa không gian.

Thân hình của hắn vượt qua cánh cửa không gian, biến mất không thấy đâu nữa.

Các đạo hữu lại chậm rãi ngẩng đầu, chuẩn bị xem Tam Lãng nhân tiền hiển thánh.

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng ôm Tiểu m Trúc trong lòng cảm thấy thân thể mình như bị một loại lực từ hút lấy, di chuyển về phía Lưu Huỳnh Tiên Tử.

“Lưu Huỳnh Tiên Tử làm gì vậy? Đừng phát công mà.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “??”

Ta có phát công đâu.

Đúng lúc này, nguyên thần của tất cả các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu số một đều giống Tống Thư Hàng, như bị một loại ‘lực từ’ hút lấy, bay về phía Lưu Huỳnh Tiên Tử.

“Cái gì thế này?”

“Không phải ta, không phải ta thật mà.” Lưu Huỳnh Tiên Tử kêu lên.

“Để thế giới cảm nhận đau khổ đi... Các ngươi cảm thấy khi ta nhân tiền hiển thánh dùng lời thoại này xuất hiện thì có ngầu không?” Tạo Hóa Pháp Vương vừa bị hút bay ngược lại, vừa lên tiếng nói.

“Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử đưa tay nắm lấy Tống Thư Hàng.

“A a a ~”

Sau đó một đám người bị hút hết về phía cửa không gian, bay về phía Cuồng Đao Tam Lãng.

Chương 1738: Trước không ai có, sau không ai... dmn chứ!

Bắc Hà Tán Nhân: “Vì sao chúng ta đều ra đây?” Tiêu rồi, số lượng bản thảo giảng pháp không đủ.

Diệt Phượng Công Tử: “Nếu không phải Lưu Huỳnh Tiên Tử phát công...”

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Ta thật sự không phát công nhá nhá nhá.”

“Vậy là bị Cuồng Đao Tam Lãng hút ra rồi. Cũng như lúc mọi người mới đi ra từ thông đạo không gian thì lập tức bị hút lại, tập trung vào một chỗ.” Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán.

Lúc đó Tống Thư Hàng đang độ kiếp, lo rằng các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ vừa được truyền tống tới sẽ bị cuốn vào trong thiên kiếp, nên hắn cố ý thiết lập địa điểm mọi người tiến vào thế giới Hắc Long ở ngoài trăm mét.

Kết quả các đạo hữu trong nhóm vừa ra khỏi đường hầm không gian thì bị gom lại một chỗ như bị lực từ hút lấy.

“Đúng vậy, cảm giác tương tự như khi ta bị hút tới.” Tô Thị A Thất xác nhận lại.

Tống Thư Hàng: “...”

Vậy tiếp theo, có phải toàn bộ ba mươi mốt người bọn họ sẽ ‘nhân tiền hiển thánh’ cùng một lúc không?

Thế này là tập thể tổ chức chúc tết sớm cho mọi người à? Năm mới còn lâu mới đến mà!

...

...

Trong không gian giảng pháp mà thế giới Hắc Long chế tạo riêng.

Cuồng Đao Tam Lãng đần mặt ra nhìn từng vị đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nối tiếp nhau chui ra từ cánh cửa không gian, hạ xuống bên cạnh hắn.

Rất nhanh chóng, hắn đã được các đạo hữu trong nhóm bao quanh.

“Vì sao các ngươi đều xuất hiện? Chẳng phải đã bảo để ta hiển thánh trước rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng cơ đắng lòng nói.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt: “Trên con đường tu hành đầy những chuyện bất ngờ... và rất nhiều chuyện chẳng theo ý chúng ta. Tam Lãng, ngươi chấp nhất quá.”

Cuồng Đao Tam Lãng khinh thường: “Diệt Phượng, ngươi gia nhập Phật Tông rồi à?”

“Không, chẳng qua gần đây ta nghiên cứu sâu về triết học nên có một chút tâm đắc thôi.” Diệt Phượng Công Tử mỉm cười, tuấn tú ngời ngời.

“Hi hi hi, ta cảm thấy mọi người cùng nhau hiển thánh càng tốt, rất thú vị.” Vũ Nhu Tử nói, thú vị hơn một người nhân tiền hiển thánh nhiều.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Thấy chưa, Tam Lãng. Tâm tính Vũ Nhu Tử tốt thế cơ mà, học tập đi.”

“Khụ.” Hoàng Sơn Tôn Giả tằng hắng một cái: “Đừng nói nữa, ‘nhân tiền hiển thánh’ tới rồi, sắp lên ti vi rồi đấy, đừng để mất mặt ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ chúng ta.”

Hoàng Sơn Tôn Giả vừa dứt lời, trong không gian giảng pháp có một loại lực lượng nhu hòa hạ xuống, rơi lên trên đám người.

Lực lượng này rất nhẹ nhàng, mọi người không chống cự lại nó.

Một lúc sau, thân hình Vũ Nhu Tử bị nhấc lên, đặt sang một bên.

Ngay sau đó, Tiểu m Trúc vẫn đang ngủ đông trong lòng Tống Thư Hàng cũng bị nhấc lên, đặt xuống cạnh Vũ Nhu Tử.

[Có vẻ lực lượng nhu hòa này đang xếp vị trí cho chúng ta?] Lệ Chi Tiên Tử suy đoán, cũng dùng cách giao lưu bằng truyền âm nhập mật.

[Ta cũng có cảm giác này.] Bắc Hà Tán Nhân nói.

[Dù sao hiển thánh cũng phải có trình tự, không thể để rối loạn được.] Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Diệt Phượng Công Tử: [Cả đám người phải được sắp xếp chỉnh tề.]

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

[Ơ? Sắp xếp thế này thì ta chính là nghìn năm đệ cửu thánh à?] Vũ Nhu Tử chớp mắt, vậy tiếp theo sẽ tới phiên cô giảng pháp ư?

Đáng tiếc, bản thảo giảng pháp của cô còn chưa tới tay. Xem ra chỉ có thể sử dụng bản thảo giảng pháp mà Tống tiền bối cung cấp thôi.

[Nếu theo như thứ tự đó, đệ thập thánh là cô bé này? Con gái của Thư Hàng tiểu hữu?] Bạch Hạc Chân Quân liếc mắt nhìn cô bé Lý m Trúc đang ngủ đông. Lát nữa khi giảng pháp cô bé này có thể tỉnh lại không?

[Ta đang định chen vào top 10, tiếc quá.] Đồng Quái Tiên Sư nói.

Top 10 cùng top 3 đều là thứ hạng rất đặc biệt, bình thường khi xếp hạng với quy mô khá lớn, top 10 luôn là tồn tại khiến người ta chú ý nhất. Trong tình huống bình thường, nghìn năm đệ nhất thánh đến nghìn năm đệ thập thánh sẽ nổi tiếng hơn những Huyền Thánh sau đó.

Tiên sư vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhân tiền hiển thánh, sau đó khi bắt đầu Huyền Thánh giảng pháp sẽ là lúc cho thấy bộ mặt thật của tu sĩ. Có lẽ đó chính là thời khắc bộ mặt thật của Đồng Quái xuất hiện trước mặt chúng nhân!

Bắc Hà Tán Nhân: [He he he.]

Diệt Phượng Công Tử: [He he he.]

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1: [He he he.]

Đồng Quái Tiên Sư: “…”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu m Trúc, nhíu mày. Trạng thái hiện tại của Lý m Trúc thật sự không thể giảng pháp được. Đến lúc đó khâu giảng pháp của cô bé phải làm sao đây?

…

…

[Tiếp theo số 11 sẽ là ai đây? Nếu chúng ta tự xếp thứ tự thì tốt, ta muốn được số 11.] Giao Bá Chân Quân nói: [Một đội bóng đá có 11 người, ta rất thích con số này.]

Sinh được một đội bóng đá gần như là chấp niệm của Giao Bá Chân Quân.

Vừa nói dứt lời, Giao Bá Chân Quân thật sự cảm thấy thân thể của mình bị một luồng lực lượng dẫn dắt bay lên.

Hắn mỉm cười vui vẻ, truyền âm nói: [Ha ha ha, số 11 là ta thật. Cám ơn các vị đạo hữu đã... Ớ.]

Còn chưa nói dứt lời, hắn đã thấy bên cạnh có vài vị đạo hữu cũng bay lên.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả nguyên thần của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều bị lực lượng nhu hòa nhấc lên, kể cả thân thể của Tống Thư Hàng.

Giao Bá Chân Quân: “???”

Các thành viên trong Nhóm Cửu Châu số 1 đều ngơ ngác.

Ngay lúc này, thân thể Tống Thư Hàng bị thả ra, rơi xuống bên cạnh Tiểu m Trúc. Đây là vị trí của nghìn năm đệ thập nhất thánh.

Ngay sau đó, nguyên thần của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng lần lượt được sắp chỗ.

Tất cả các tiền bối, dựa theo giới tính cùng chiều cao... xếp chồng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng rất chi là chỉnh tề.

Sau đó Thông Nương đang hôn mê cũng bị xách từ trong ‘túi thu nhỏ một tấc’ ra, rơi xuống lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Hoàng Sơn Tôn giả: “...”

Tổng cộng xếp thành bốn hàng, mỗi hàng bảy người.

[Ta có dự cảm không lành.] Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt.

[Vì sao chúng ta lại xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng chứ không phải ngồi thành một hàng?] Cuồng Đao Tam Lãng cũng cảm thấy rất không ổn.

[Có lẽ vì chúng ta là nguyên thần chăng?] Lệ Chi Tiên Tử suy đoán.

Hằng Hỏa Chân Quân suy nghĩ một lát rồi nói: [Ta cảm thấy có thể là vì chúng ta không độ kiếp.]

Vũ Nhu Tử, Lý m Trúc và Tống Thư Hàng đều nằm trong trạng thái ‘độ kiếp’.

Tình huống của Đậu Đậu thì khá đặc thù, mặc dù trước đó nó đã vượt qua thiên kiếp đại yêu ngũ phẩm ... nhưng kiếp đó của nó có vẻ còn chưa viên mãn, cho nên mới bị ấn ký ‘bạn thân bọc thép’ ảnh hưởng, lại bị cuốn vào thiên kiếp của Vũ Nhu Tử.

Còn các thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1 thì cách thời gian độ kiếp của chính mình còn xa.

Tam Lãng gần thời gian độ kiếp nhất vẫn đang trong trạng thái sắp vẽ mắt cho rồng.

[Nói cách khác, chúng ta chỉ bị cuốn vào thiên kiếp, cách ‘thiên kiếp’ của bản thân một quãng.] Hằng Hỏa Chân Quân nói bổ sung.

Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu: [Ta cũng nghĩ vậy.]

[Thế tức là chúng ta chỉ chường mặt lên tivi thôi?] Diệt Phượng Công Tử tiếc nối nói: [Còn tưởng có cơ hội chứng kiến gương mặt thật của Đồng Quái chứ.]

[Này này, ta phát hiện một chuyện rất quan trọng.] Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói.

Bắc Hà Tán Nhân: [Chuyện gì?]

[Các ngươi có cảm thấy chúng ta lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng thế này... rất giống khỉ không? Mấy con khỉ to to chỉ biết hô 666 của Tống Thư Hàng ấy.] Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Tôn giả: “...”

Trong lúc nói chuyện, đợt ‘nhân tiền hiển thánh’ mới bắt đầu.

Thành viên của chư thiên vạn giới + thế giới Hắc Long đột nhiên có cảm ứng trong lòng, nhao nhao ngẩng đầu nhìn trời.

“Ơ? Đậu Đậu Cổ Thánh vừa hiển thánh giảng pháp xong, lại có Huyền Thánh mới ra đời ngay à?”

“Nghìn năm đệ cửu thánh sắp xuất thế sao!”

“Chỉ mấy tháng ngắn ngủi thôi mà Huyền Thánh không ngừng xuất hiện. Cho dù trong thời đại viễn cổ, linh khí sung túc cũng không khoa trương như vậy chứ?”

“Xem ra, một thời đại tu luyện lớn đã mở ra! Huyền Thánh nghìn năm khó gặp một lần lại không ngừng ra đời. Có lẽ mấy trăm năm tới, chư thiên vạn giới sẽ bước vào thời đại Huyền Thánh đi đầy đất!”

“Huyền Thánh liên tiếp xuất hiện, chuyện này khiến ta không thể không nhớ tới tư thế oai hùng của nghìn năm đệ nhất thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’. Lúc đó hắn đồng thời độ kiếp cùng ba vị Huyền Thánh, cùng hiển thánh, phá kỷ lục Huyền Thánh bảng. Nghìn năm đệ nhất, nhị, tam, tứ thánh hiển thánh giảng pháp trong cùng một ngày, cảnh tượng hùng vĩ đó e là trước không ai có, sau không ai... dmn chứ!”

Tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều trợn tròn hai mắt.

Cảnh tượng đầu tiên xuất hiện trong mắt bọn họ là ‘nghìn năm đệ cửu thánh’.

Là tiên tử!

Vị tiên tử chứng đạo huyền thánh đầu tiên trong nghìn năm qua.

Hơn nữa còn là kiểu người khiến người ta gặp một lần là không thể quên được.

...

...

Linh Điệp đảo.

“Trời đất ơi.” Lưu Kiếm Nhất đại sư huynh dụi mạnh lên mắt, hắn không thể tin nổi, hơi thở dồn dập hẳn lên, quên cả việc thi triển ‘quy tức thuật’.

Là Vũ Nhu Tử!

Nhưng chẳng phải sư muội vừa độ thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm à? Sao đột nhiên nhân tiền hiển thánh vậy?

Hắn lại dụi dụi mắt.

Đúng là không nhìn lầm, là Vũ Nhu Tử.

Ta không nằm mơ đấy chứ?

[Hay cô ấy không phải là sư muội ta?]

Đầu óc đã mấy tháng không hoạt động của Lưu Nhất Kiếm nhanh chóng vận chuyển, cuối cùng... một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu hắn.

Chân tướng chỉ có một.

Lưu Nhất Kiếm xoa cằm: “Sư phụ, không ngờ ngài lại là nữ giới!”

1. Nếu người nhân tiền hiển thánh không phải Vũ Nhu Tử, vậy là ai đây?

2. Kết hợp với chuyện sư tôn của mình - Linh Điệp Tôn Giả đang độ thiên kiếp bát phẩm, tính toán thời gian chắc cũng đã độ kiếp thành công.

Hai manh mối kết hợp lại, đáp án nhanh chóng xuất hiện!

Thật ra, sư phụ Linh Điệp Tôn Giả của hắn... là nữ giới, là tiên tử.

Vì chăm sóc cho con gái Vũ Nhu Tử, cho nên bà luôn ngụy trang thành dáng vẻ nam giới. Bây giờ khi tới giai đoạn nhân tiền hiển thánh, bắt buộc phải để lộ ‘tướng mạo bản tôn’, rốt cuộc chân thân của sư tôn không giấu được nữa.

Lưu Kiếm Nhất càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Chẳng trách hắn cứ luôn cảm thấy đạo hiệu của sư tôn có vẻ nữ tính quá; chẳng trách mỗi khi sư tôn nổi nóng lại chấp nhặt những chuyện cỏn con y hệt một cô nàng; chẳng trách sư tôn chưa từng dẫn ‘sư mẫu’ về Linh Điệp đảo mà chỉ rời khỏi Linh Điệp đảo để hẹn hò du lịch với ‘sư mẫu’. Thậm chí ngay cả sư muội Vũ Nhu Tử cũng do sư tôn một mình dẫn về Linh Điệp đảo!

Nếu như bà vốn là nữ giới, vậy tất cả đều hợp lý.

Chính vì bà là mẹ của Vũ Nhu Tử, cho nên trông mới giống hệt Vũ Nhu Tử, còn đôi chân dài rõ ràng là do gen di truyền.

Trong tu chân giới, chuyện như vậy không hiếm thấy.

Bởi vì tu chân giả chỉ cần tới cảnh giới nhất định là có thể giữ mãi vẻ thanh xuân. Vì vậy hai vị tiên tử nhìn qua giống chị em, giống song sinh, nhưng lại là mẹ con, chuyện này rất bình thường.

Chương 1739: Con gái của ta, tiên tử đáng yêu nhất thiên hạ

Không sai đâu, chắc chắn không sai được.

Lưu Nhất Kiếm xoa cằm: “Sư tôn đã bại lộ thân phận thật, vậy trước khi bà ấy hiển thánh trở về, mình có nên trang trí Linh Điệp đảo nữ tính một chút không?”

Nhưng...

“Không được, mệt lắm, thôi bỏ qua.” Lưu Nhất Kiếm thầm nghĩ trong lòng.

Cuối cùng bệnh ung thư lười chiếm thế thượng phong.

******

Ngay lúc này.

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh thay đổi, di chuyển sang bên cạnh.

Một cô bé tóc bạc xuất hiện trong mắt mọi người của chư thiên vạn giới và thế giới Hắc Long.

“Vị tiên tử thứ hai?”

“Ơ kìa, vị tiên tử này độ kiếp đồng thời với vị trước? Thế này là đang bắt chước hành động hiển hách của Bá Tống Huyền Thánh à?”

“Chẳng phải bảo lập nhóm độ kiếp sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy sao? Nhưng đây đã là lần thứ hai có Huyền Thánh độ kiếp nhóm rồi?”

“Chẳng lẽ bước thất phẩm lên bát phẩm này ẩn chứa huyền bí gì đó, mà khi độ kiếp nhóm tỷ lệ tấn cấp sẽ cao hơn?”

“Hình như vị tiên tử tóc bạc này đang hôn mê?”

“Lát nữa vị tiên tử tóc bạc này có thể dậy giảng pháp được không?”

Tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều bàn tán ầm ĩ.

...

Trong Thất Tu phủ.

Thất Tu Thánh Quân nằm ngửa mặt nhìn lên bầu trời: “Sau Đậu Đậu, người xuất hiện tiếp theo là Vũ Nhu Tử cùng con gái của Tống Thư Hàng tiểu hữu à? Xem ra đúng là như vậy rồi, hệt như chúng ta đã đoán.”

“Quả nhiên lại một lần độ kiếp nhóm nữa? Đúng là làm bậy.” Lục Tu Tiên Tử nằm bên cạnh hắn, nói khẽ.

“Nhưng mà hắn lại thành công.” Thất Tu Thánh Quân nói: “Ta nhớ trong nhóm có một vị đạo hữu trước nay không nhớ được đạo hiệu, vẫn luôn đau đáu trong lòng chuyện nhân tiền hiển thánh. Không biết lần này hắn có được kéo vào màn độ kiếp tập thể của Thư Hàng tiểu hữu hay không?”

“Để ta vào nhóm hỏi xem.” Lục Tu Tiên Tử nói.

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Lục Tu Tiên Tử đăng nhập tài khoản của mình, Phượng Hoàng Đao Mạt Ly: “Này, trong nhóm có ai onl không?”

Thất Sinh Phù Phù Chủ: “Ta đang onl, nhưng đang nằm nhìn đám người lên tivi.”

“Lần này Thất Sinh Phù tiểu hữu không tham gia nhóm độ kiếp kia à?” Thất Tu Thánh Quân gửi kèm hình mặt cười.

Thất Sinh Phù Phù Chủ: “Lần này ta có việc nên không online. Nhưng trong nhóm vắng vẻ quá, không có ai nữa à?”

Đại La giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Thiếp thân đang onl đây, gần đây bận chuyện ‘Thiên Nhân’ nên lâu rồi không online, hôm nay bị chuyện hiển thánh của Đậu Đậu làm cho giật cả mình.”

Huyền Nữ môn Vân Tước Tử: “A a a a, ta cũng đang định hiển thánh, ta còn định tìm Thư Hàng tiểu hữu mượn con mắt mà.”

Lúc này, trong nhóm lại có một đạo hữu lặn tăm đã lâu đột nhiên online.

Vân Trung Tiên Khách: “Trời ạ, bế quan bốn năm mới ra, trong nhóm đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa xuất quan ta đã nhận được bảy thông báo mời xem livestream Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh, một thông báo mời xem livestream Huyền Ma nhân tiền hiển thánh, còn có một thông báo livestream Đậu Đậu Cổ Thánh giảng pháp. Điên rồi? Ta bế quan bốn trăm thật đấy à? Không phải bốn trăm năm đấy chứ? Đặc biệt là Đậu Đậu Cổ Thánh cuối cùng... là Đậu Đậu? Con chó ngốc Đậu Đậu của nhà Hoàng Sơn đạo hữu đấy ư?"

"Ô, tiên khách đạo hữu, đã lâu không gặp." Thất Tu Thánh Quân nói.

Tiên khách cũng là thành viên lâu năm trong nhóm, là một trong những người gia nhập nhóm sớm nhất, cảnh giới Chân Quân lục phẩm đỉnh phong. Mặt khác, tu tiên chỉ là nghề nghiệp phụ của Vân Trung Tiên Khách. Hắn chủ tu không phải hệ tu chân, còn là hệ gì và cảnh giới ra sao thì có vẻ trong nhóm không ai biết.

"Đúng là Đậu Đậu." Đại La giáo Vũ Nguyệt Chân Quân trả lời.

"Đậu Đậu cũng thành thánh rồi? Các đạo hữu trong nhóm đã đạt tới đẳng cấp gì rồi? Ta đang rất hoảng đây. Có phải ta bị thời đại từ bỏ rồi không?" Vân Trung Tiên Khách gửi một loạt icon 'toát mồ hôi lạnh'.

"Tiên khách tiền bối đừng nóng vội, đừng hoảng lên, lúc này ngài phải bình tĩnh." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: "Ngoài ra, ta cũng hiển thánh rồi. [icon mặt cười], nghìn năm đệ nhị thánh chính là ta, tiền bối có thể xem livestream ta giảng pháp."

"Ta... có nên rời khỏi nhóm không?" Vân Trung Tiên Khách không dám tin, nhưng hắn lục xem livestream giảng pháp của nghìn năm đệ nhị thánh thì không ngờ lại là 'Thất Sinh Phù Huyền Thánh giảng pháp' thật!

Vân Trung Tiên Khách: "Thế… mấy năm nay, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Huyền Nữ môn Vân Tước Tử: "Nói ra rất dài dòng, chuyện xảy ra nhiều như biển. Ví dụ như Thất Tu và Bạch đều chính thức tấn thăng Huyền Thánh rồi. Thất Sinh Phù và một vị nữa là Tống Thư Hàng thì tấn thăng thành Huyền Thánh rởm. Ngoài ra ngươi ngẩng đầu nhìn lên trời đi, Vũ Nhu Tử đang hiển thánh cũng trong nhóm chúng ta, tiên tử tóc bạc kia cũng có quan hệ với thành viên nhóm ta đấy."

Vân Trung Tiên Khách: "..."

Huyền Thánh rởm là cái quái gì vậy?

Phượng Hoàng Đao Mạt Ly: “Ngoại trừ mấy người chúng ta ra, có vẻ như các đạo hữu thường xuyên online trong nhóm đều không có mặt. Cho nên… ta có một suy đoán rất to gan. Tiếp đó, @Vô Địch Cư Sĩ, cư sĩ có đó không? Có phải ngươi cũng hiển thánh theo rồi không?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “…”

“Thiếu chút nữa bỏ sót cư sĩ, xem ra cư sĩ không hiển thánh cùng?” Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “…”

Có ngực thì ngon nhỉ, có ngực thì có thể chà đạp trái tim của người khác thế à!

“Mà này, Tống Thư Hàng là ai? Đạo hữu vừa gia nhập nhóm à?” Vân Trung Tiên Khách lại hỏi.

Vân Tước Tử: “Ừm, một vị đạo hữu rất có tiềm lực, ta rất coi trọng hắn. Ở một mức độ nào đó, hắn cũng xấp xỉ với Tam Lãng.”

Vân Trung Tiên Khách: “Tam Lãng còn chưa bị đá ra khỏi nhóm sao?”

Huyền Nữ môn Vân Tước Tử: “Tam Lãng đáng yêu như vậy, sao lại đá?”

Vân Trung Tiên Khách: “…”

Ta cứ tưởng cùng lắm thì Hoàng Sơn đạo hữu nhịn được Tam Lãng hai năm, sau đó sẽ đá thẳng cổ hắn chứ. Xem ra đạo tâm của Hoàng Sơn đạo hữu lại cường đại hơn rồi.

“Ừ, xuất hiện đạo hữu mới kìa. Cách ăn mặc này chắc đúng là Thư Hàng tiểu hữu rồi. Hắn lại hiển thánh nữa sao?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ kêu lên.

“Vị nào? Ta muốn xem xem vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này trông thế nào.” Vân Trung Tiên Khách vội vàng ngẩng đầu xem truyền hình trực tiếp.

Một lúc sau.

Một ông chú hơi hơi điển trai, khí chất rất không tệ, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đây chính là tiểu hữu mà các ngươi nói? Gương mặt hơi già, đạo hữu này thích dùng hình tượng trung niên xuất hiện à?" Vân Trung Tiên Khách hiếu kì nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "..."

Không đúng, lần trước gặp nhau thì dáng vẻ của Tống Thư Hàng tiểu hữu chỉ khoảng 30 tuổi... à không, chỉ khoảng 20 tuổi thôi. Sao mới một thời gian không gặp mà hắn đã già tới mức này?

Vân Trung Tiên Khách: "Kỳ quái, hình như ta nghe thấy một tràng tiếng rên la hoảng sợ? Cách động phủ của ta không xa, chắc là trụ sở của Thái Sơn minh. Mấy người trong đó đều đang hoảng hốt gọi cái tên 'Bá Tống'?"

"Ừm, đây là phản ứng bình thường. Sợ hãi tới kêu thành tiếng là đúng rồi." Vân Tước Tử gửi một loạt icon 'cười xấu xa'.

Trong nhóm, hình như không ai nhắc Vân Trung Tiên Khách đừng xem livestream 'Bá Nho Huyền Ma' giảng pháp.

...

...

Trong chư thiên vạn giới, bất luận tu luyện giả của hệ nào nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia cũng cảm thấy bụng dưới đau lâm râm, tiếp đó còn có các triệu chứng đi kèm như run chân và toàn thân không có sức lực.

Bá... Bá Tống Huyền Thánh, lại... lại... lại... hiển thánh à?!

Đó là người đàn ông kinh khủng nhất chư thiên vạn giới năm nay, là người một mình độc chiếm hai tôn hiệu bát phẩm Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Đây đã là lần thứ ba hắn hiển thánh rồi phải không?

Tính trung bình ra, hình như mỗi tháng một lần.

Ngài nghiện lên ti vi hay sao hả?

Tất cả mọi người gần như muốn tắt phéng livestream 'Huyền Thánh giảng pháp' theo bản năng.

Nhưng ngay lúc định tắt livestream đi thì mọi người lại phát hiện ra một số chi tiết.

"Không đúng, nhìn kỹ hơn thì vị này có vẻ già hơn một chút? Trông dáng vẻ hình như là tuổi trung niên?"

"Nhân tiền hiển thánh sẽ cho thấy dung mạo thật của tu sĩ, diện mạo thật của Bá Tống Huyền Thánh là chàng trai trẻ tuổi, bình thường trong thời gian ngắn như thế thì không ai già đi được đến mức này.”

“Hơn nữa khi nhìn hắn một lúc, trong lòng cũng không hề xuất hiện thánh hào ‘Bá Tống’ hay ‘Bá Nho’. Bá Tống Huyền Thánh chân chính đáng lẽ phải ở trạng thái ‘thiên hạ không ai không biết ngài’. Chỉ nhìn thấy hắn là trong lòng sẽ xuất hiện thánh hào của hắn ngay!”

“Có lẽ, hắn không phải là Bá Tống Huyền Thánh, mà là anh trai hoặc là cha của Bá Tống Huyền Thánh cũng nên?”

Ý nghĩ và suy đoán tương tự xuất hiện trong lòng tất cả mọi người tại chư thiên vạn giới.

Nếu không phải Bá Tống Huyền Thánh, vậy có xem tiếp chắc cũng không vấn đề gì đâu nhỉ?

Trong lúc đang suy nghĩ, sau lưng người đàn ông trung niên ‘bị nghi ngờ là phụ huynh nhà Bá Tống Huyền Thánh’ lại xuất hiện biến hóa mới.

Ống kính kéo dài, kéo xa.

Sau lưng Bá Tống Huyền Thánh có tổng cộng hai mươi tám bóng người, xếp hàng chỉnh tề, xuất hiện trong mắt mọi người của chư thiên vạn giới.

“Thế này là sao?”

“Chẳng lẽ là tổng cộng ba mươi mốt người cùng độ kiếp?”

“Đây... đây mới thật là độ kiếp tập thể?”

Xưa nay chưa từng có, hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’ này thật sự là xưa nay chưa từng có!

Tò mò hại chết mèo, nhưng lần này không ai lựa chọn tắt livestream ‘nhân tiền hiển thánh’, lòng hiếu kỳ của mọi người đã bị khơi dậy.

Đồng thời, trong tu chân giới có rất nhiều tìm thấy tiền bối mà mình quen biết trong hai mươi tám bóng người kia.

“Người khôi ngô tuấn tú kia chính là Diệt Phượng, hắn là yêu tu có sức quyến rũ lớn nhất tu chân giới.”

“Đó là Hoàng Sơn tiền bối, là lão tiền bối đức cao vọng trọng, trước đó không lâu nghe nói hắn tấn thăng lên Tôn Giả... Sao lần này đã hiển thánh rồi?”

“Lệ Chi Tiên Tử, là vị Lệ Chi Tiên Tử thường xuyên có mặt trên các loại báo chí của tu sĩ! Cô ấy là nữ thần của ta!”

“Tạo Hóa Pháp Vương! Pháp Vương cũng có mặt, ta là fan âm nhạc của hắn.”

“Hằng Hỏa Chân Quân, kia là Hằng Hỏa Chân Quân tiền bối của Nho môn, ta từng nghe hắn giảng pháp, là một vị đại tiền bối Nho môn kiến thức uyên bác.”

“A Thất, A Thất của Thiên Hà Tô Thị, cường giả kim đan mạnh nhất từ trước tới nay, năm nay tấn thăng thành Chân Quân rồi.”

“Thông Huyền Đại Sư, là Thông Huyền Đại Sư của Thiên Nhai Vân Du Tự, nghe nói hắn vẫn luôn khổ tu Bế Khẩu Thiền, chưa ai từng nghe hắn mở miệng.”

“Tam Lãng, là Tam Lãng, tên này có độc đấy.”

“Đông Phương Lục Tiên Tử, thánh nữ Đông Phương Lục Tiên Tử của chúng ta, ta từng bị cô ấy cán vào!”

Tiếng bàn tán của chư thiên vạn giới thông qua ‘lưới rồng’ truyền đạt hết tới trước mắt Tống Thư Hàng và các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Huyền Thánh chân chính khi độ kiếp có thể cảm ứng được tiếng bàn tán của chư thiên vạn giới, đồng thời tiến hành sàng lọc.

Tống Thư Hàng thông qua lưới rồng cũng nhận được chức năng tương tự.

...

...

Sau khi nhân tiền hiển thánh hoàn tất, bước sang phân đoạn ngưng tụ long ấn.

Vũ Nhu Tử chậm rãi đứng dậy, quá trình ngưng tụ long ấn tương tự như Đậu Đậu.

Đầu tiên là cánh rồng gắn lên người, tiếp đó cánh rồng hóa thành quầng sáng, bên trong hiện lên ba lựa chọn ngôn ngữ.

Tiếng Anh, tiếng Hoa, và ngôn ngữ thế giới Hắc Long.

Xuất hiện tiếng Anh... đương nhiên là vì Vũ Nhu Tử từng đặt đạo hiệu tiếng Anh cho mình.

“Không ổn.” Vũ Nhu Tử khổ não nói: “Bận chuyện độ kiếp quá cho nên chưa kịp đặt đạo hiệu ngày hôm nay.”

Làm sao bây giờ?

Có nên chọn ngẫu nhiên một cái trong số những đạo hiệu mình tích cóp được mấy tháng nay không?

Hay là sử dụng đạo hiệu bản mệnh của mình ‘Vũ Nhu Tử’?

Sử dụng đạo hiệu Vũ Nhu Tử, cô lại thấy không cam lòng. Cô muốn sử dụng đạo hiệu này khi bản thân thật sự thăng từ thất phẩm lên bát phẩm kia.

Tương tự, chọn đạo hiệu ngẫu nhiên cô cũng không cam lòng. Bởi vì đạo hiệu mỗi ngày đều đại diện cho cô của một ngày khác nhau. Dùng đạo hiệu những ngày trước để thay thế hôm nay cứ cảm thấy khó chịu làm sao ấy, cô không muốn tùy tiện như vậy.

**** **** ****

Cùng lúc đó.

Ở hiện thế, trong thế giới thiên kiếp bát phẩm.

Một vị đạo nhân trung niên anh tuấn phá tan thiên kiếp vụ nổ hạt nhân cuối cùng. Đó là sáu quả bom nhiệt hạch thiên kiếp tấn công cùng lúc, hơn nữa uy lực còn rất gian lận chồng chéo lên nhau.

Nhưng hắn đã vượt qua được.

Linh Điệp Tôn Giả phủi nhẹ đạo bào trên người, đạo bào bắt đầu tự tu sửa, chỉ trong thời gian ngắn đã khôi phục như lúc đầu.

Tôn Giả hài lòng gật đầu, bắt đầu sửa sang lại dung nhan của bản thân.

“Uy lực của đợt thiên kiếp cuối cùng có phần vượt ngoài dự đoán, có điều vẫn nằm trong phạm khống chế của ta.” Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười, bước về phía trước.

Tiếp theo, phải tiến vào hình thức ‘nhân tiền hiển thánh’ rồi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn chính là ‘nghìn năm đệ bát thánh’.

Đệ nhất thánh là Tống Thư Hàng, đệ nhị, tam, tứ thánh là người cùng độ kiếp với Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù, Thường

Viễn Tử, Thiên Nhai Tử.

Đệ ngũ thánh là Đông Qua Thánh Quân.

Đệ lục thánh là Bạch đạo hữu.

Đệ thất thánh là Thất Tu Thánh Quân, thánh hào Đệ Thất, đạo hiệu Thất Tu, coi như phù hợp với thứ tự của hắn.

Sau đó, lần thứ tám hiển thánh lại là Tống Thư Hàng, nhưng lần đó Tống Thư Hàng dùng thân phận 'Huyền Ma' hiển thánh, cho nên không thể coi là đệ bát thánh.

"Thời gian độ kiếp lần này hơi dài. Chắc Vũ Nhu Tử đang lo cho mình lắm." Linh Điệp Tôn Giả nhếch miệng, đã đến lúc dùng một màn nhân tiền hiển thánh để loại bỏ lo âu trong lòng con gái rồi đây.

Linh Điệp Tôn Giả chuẩn bị tổng cộng ba bản thảo Huyền Thánh giảng pháp.

Xưa nay hắn vẫn luôn chuẩn bị rất đầy đủ.

Đến lúc đó hắn sẽ dựa theo tình huống mà chọn xem nên sử dụng bản thảo nào trong ba bản thảo Huyền Thánh giảng pháp này.

Tôn giả chắp hay tay sau lưng, chuẩn bị nghênh đón quá trình 'nhân tiền hiển thánh' của mình.

Nhưng... hình thức nhân tiền hiển thánh thuộc về hắn mãi vẫn không giáng lâm.

Linh Điệp Tôn giả: "???"

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó, cảnh tượng thần kỳ xuất hiện. Hắn được xem một màn livestream giảng pháp. Bây giờ hắn đang ở trong 'không gian thiên kiếp', thế mà cũng xem được livestream sao?

Chẳng lẽ thiên kiếp càng ngày càng nhân tính hóa, có thể phân biệt trạng thái hiện tại của hắn, sau đó phát livestream cho hắn xem à?

"Có người tấn thăng Huyền Thánh trước ta một bước ư?" Linh Điệp Tôn Giả nói khẽ: "Xem ra không thể coi thường tu luyện giả của chư thiên vạn giới. Một thời đại mới sắp đến rồi, để ta xem Huyền Thánh mới độ kiếp là ai... Vũ... Vũ Nhu Tử?"

Linh Điệp Tôn Giả trợn trùng hai mắt, không thể tin nổi.

Người đang nhân tiền hiển thánh, đồng thời chuẩn bị ngưng tụ ‘thánh ấn’, tiên tử đáng yêu nhất thiên hạ, đúng là con gái của hắn, Vũ Nhu Tử.

“E rằng ta trúng tâm ma rồi?” Linh Điệp Tôn Giả nhủ thầm.

Chương 1740: Đây là lần đầu tiên trong đời cô thất vọng đến thế

Nhưng Linh Điệp Tôn Giả biết rất rõ mình không hề bị tâm ma kiếp quấy rầy. Tâm ma kiếp của Huyền Thánh bát phẩm chỉ xuất hiện sau khi 'Huyền Thánh giảng pháp' thất bại mà thôi.

Cho nên con gái đáng yêu của ta thật sự đang hiển thánh và giảng pháp? Là loại 'Huyền Thánh hiển thánh rởm' giống như Tống Thư Hàng tiểu hữu lúc trước à?

Không hổ là con gái của ta.

Linh Điệp Tôn Giả cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Nhưng đột nhiên, hắn nghĩ tới một chuyện.

"Gay rồi." Linh Điệp Tôn Giả kêu lên... Trong tay Vũ Nhu Tử không có bản thảo giảng pháp.

Hắn vốn không ngờ con gái lại đột nhiên nhân tiền hiển thánh nên chưa từng chuẩn bị bản thảo giảng pháp cho con.

Phải làm sao mới ổn đây?

Nếu khi 'Huyền Thánh giảng pháp' mà giảng pháp không đạt yêu cầu thì có thể sẽ phải đối mặt với 'tâm ma kiếp'.

[Căn cứ theo nghiên cứu của ta đối với 'hiển thánh bát phẩm' thì khi Huyền Thánh giảng pháp có thể nhìn thấy các đạo hữu trong chư thiên vạn giới giao lưu, đồng thời tiến hành sàng lọc. Như vậy, Vũ Nhu Tử có thể nhìn thấy những lời mà ta nói hiện giờ không?] Linh Điệp Tôn Giả suy nghĩ.

Vào lúc này.

Rốt cuộc Vũ Nhu Tử cũng đã quyết định đạo hiệu của mình.

"Quyết định rồi!" Vũ Nhu Tử nói.

Cuối cùng cô đã quyết định 'đạo hiệu' đầu tiên trong cuộc đời mình.

Theo mong muốn của cô, trong quầng sáng 'ngưng tụ long ấn' kia, ba loại ngôn ngữ Trung, Anh và thế giới Hắc Long đều hình thành một đạo hiệu.

[Linh Điệp Tử] Cổ Thánh.

Nghìn năm đệ cửu thánh, Linh Điệp Tử Cổ Thánh.

Đây là thánh hào sẽ được ghi chép trong lịch sử tu luyện, là Cổ Thánh hiển thánh ở vị trí thứ mười, còn là vị tiên tử bát phẩm đầu tiên, mặc dù không phải Huyền Thánh, nhưng Cổ Thánh nghe cũng không khác Huyền Thánh là mấy.

“Đạo hiệu của cha là của ta rồi!” Vũ Nhu Tử nói với vẻ đắc ý dương dương, hôm nay hãy để cô bốc đồng bẫy cha một phen đi.

Linh Điệp Tôn Giả: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1: “...”

Lưu Kiếm Nhất sư huynh trên Linh Điệp đảo nhếch khóe miệng: “Quả nhiên, đúng như ta đã đoán. Như vậy, sư công của ta rốt cuộc là ai? Sư công làm sư phụ mang thai sinh ra sư muội Vũ Nhu Tử, thế mà trước nay chưa từng tới Linh Điệp đảo, đúng là một gã đàn ông bạc tình bạc nghĩa.”

Linh Điệp Tôn Giả im lặng cả nửa ngày đột nhiên cười ha hả: “Không hổ là con gái đáng yêu của ta.”

Sau đó, Linh Điệp Tôn Giả chọn một trong ba bản thảo giảng pháp và bắt đầu tụng niệm, hi vọng có thể dùng cách này để khiến con gái đang ‘nhân tiền hiển thánh’ nhìn thấy bản thảo giảng pháp của mình.

...

...

Trong không gian giảng pháp.

Vũ Nhu Tử giơ tay nắm lấy quyển tập hợp bản thảo giảng pháp mà Đậu Đậu lưu lại, thử kích hoạt nó.

Nhưng kích hoạt thất bại.

Bản thảo giảng pháp này có thời gian chờ?

[Tống tiền bối, không ổn rồi. Không thể mở được bản thảo giảng pháp, nó có thời gian chờ.] Vũ Nhu Tử nhanh chóng truyền âm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Nhìn giời, thời gian chờ đúng là thứ đáng ghét nhất.

May là trong tay ta còn quyển trục bằng da thú thứ hai, cứ giúp Vũ Nhu Tử vượt qua trước rồi nói sau.

Tống Thư Hàng móc quyển trục bản thảo giảng pháp thứ hai ra, toan đưa cho Vũ Nhu Tử.

Nhưng đúng lúc này, đôi mắt Vũ Nhu Tử đột nhiên sáng ngời lên.

Sau đó cô vung tay một cái, ném bản thảo giảng pháp mà Đậu Đậu lưu lại về cho Tống Thư Hàng, rồi ngồi xuống với vẻ thanh nhã, nhìn xa xăm không chớp mắt, mở miệng bắt đầu giảng giải một bài giảng pháp có liên quan tới ‘pháp thuật tổ hợp’.

Pháp thuật tổ hợp là sở trường của Linh Điệp đảo.

Kiếm thuật của Linh Điệp đảo, mỗi thức đều dung nhập đủ loại tổ hợp phép thuật biến hóa, Điệp Ưng Biến, Điệp Phượng Biến, Điệp Long Biến...

Chỉ cần tổ hợp phép thuật thật tài tình là có thể hình thành uy lực khó lường.

Bài giảng pháp này rất thích hợp với Vũ Nhu Tử, hơn nữa cũng là nội dung giảng pháp mà cô hiểu được, bởi vì phần lớn lý luận trong đó là tri thức tu luyện mà Linh Điệp Tôn Giả chỉ bảo cho cô từ nhỏ.

Vũ Nhu Tử nhanh chóng tiến vào trạng thái giảng pháp, khi giảng giải, giữa thiên địa như có âm thanh đại đạo mơ hồ làm bạn, khiến tu luyện giả của chư thiên vạn giới càng dễ hiểu được nội dung giảng pháp của cô.

“Bản thảo giảng pháp này của Vũ Nhu Tử rõ ràng mang phong thái của Linh Điệp đảo nhà cô ấy. Ở đâu ra vậy?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói.

Lúc đầu hắn còn tưởng Vũ Nhu Tử lấy được một bản thảo giảng pháp từ chỗ ‘Thiên Đế’, nhưng xem phong cách có vẻ không phải như vậy.

“Có lẽ là Linh Điệp đạo hữu trợ giúp Vũ Nhu Tử từ xa?” Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán.

“Đừng để tâm, tập trung nghe Vũ Nhu Tử giảng pháp đi. Nếu thật sự là Linh Điệp Tôn Giả trợ giúp Vũ Nhu Tử giảng pháp từ xa thì lần này Linh Điệp Tôn Giả đã dốc hết vốn gốc ra rồi. Nếu lý giải thấu triệt được bài giảng pháp về Kỹ xảo tổ hợp pháp thuật này thì còn hơn mười năm khổ tu.” Diệt Phượng Công Tử trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, lắng nghe cẩn thận bài giảng pháp của Vũ Nhu Tử.

Ở trong cùng một ‘không gian giảng pháp’ với Vũ Nhu Tử, có thể nói bọn họ được tận tai nghe giảng pháp tại hiện trường, hiệu quả tốt hơn một bậc so với chư thiên vạn giới xem qua livestream.

Đối với tu luyện giả của chư thiên vạn giới, khoảng thời gian này vô cùng hạnh phúc.

“Đạo Tạng” được nghìn năm đệ nhất thánh giảng giải, “Phật Pháp Thượng Thừa” mà Thất Sinh Phù Huyền Thánh giảng giải, “Bí kíp tị kiếp” mà Thiên Nhai Tử giảng, “Đạo phòng ngự” của Đông Qua Thánh Quân, “Chế tạo trận pháp, phù văn” của Bạch Thánh, “Tổng kết tri thức liên quan tới luyện đan, gieo trồng linh dược, kỹ xảo đào khoáng, rèn đúc pháp khí, bồi dưỡng linh thú, may đạo bào, chế tạo phù văn, bố trí trận pháp và tiên trù” mà Thất Tu Thánh Quân giảng giải , “Yêu Thánh tâm kinh” của Đậu Đậu Cổ Thánh, cùng với “Vận dụng pháp thuật tổ hợp” của Linh Điệp Tử Cổ Thánh hiện giờ…

Đương nhiên... bài giảng pháp để lại ấn tượng sâu sắc nhất e là “Nho gia đại ái” của Bá Nho Huyền Ma.

Riêng chuyện hiểu rõ nhiều nội dung giảng pháp như vậy cũng đã mất tới mấy chục năm, đây quả là nỗi phiền muộn ngọt ngào.

Vũ Nhu Tử giảng pháp xong, mỉm cười.

Nếu cô gái này không bắng nhắng mà ngồi thật yên tĩnh, thì khí chất ưu nhã từ trong xương tủy sẽ tự toát lên.

Tống Thư Hàng nghe bài giảng pháp này xong, bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên rất nhiều suy nghĩ và linh cảm táo bạo. Chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn có thể hiểu rõ bài giảng pháp này, sau đó thử nghiệm tổ hợp pháp thuật, tăng cường uy lực pháp thuật... Hiện giờ, hắn chỉ còn thiếu... pháp thuật mà thôi.

Tương tự như lúc Đậu Đậu giảng pháp xong, Vũ Nhu Tử cũng nhận được ‘chúc phúc bảo hộ tinh thần vĩnh cửu’.

Đồng thời, trong đan điền của cô, hư đan ngưng tụ, một viên kim đan đã thành hình.

Được chúc phúc tác động nên kim đan của cô lớn hơn và mịn màng hơn so với kim đan của tu sĩ ngũ phẩm bình thường.

Khi kim đan vừa thành hình, linh lực lực tuôn ra liên miên không ngừng từ trong cơ thể cô, khiến chân nguyên trong người nhanh chóng thay thế cho linh lực.

Tiếp theo là bước quan trọng nhất, là giai đoạn mấu chốt nhất đối với tu sĩ chư thiên vạn giới.

Đó là long văn trên kim đan.

Mục tiêu của Vũ Nhu Tử tương tự như Tống Thư Hàng lúc trước, ăn chắc bảy văn, tám thì càng tốt.

Mỗi thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có kim đan bảy long văn trở lên, hoặc là yêu đan cùng cấp.

Không có bảy long văn thì chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại trong nhóm Cửu Châu số 1.

[Lần này ta độ kiếp trải qua nhiều khó khăn trắc trở như vậy, số lượng long văn chắc sẽ không ít.] Vũ Nhu Tử nhìn kim đan của mình với ánh mắt chờ mong.

Cho dù tính cách cô thoải mái đến đâu, thì vẫn khó tránh được căng thẳng khi đứng trước khâu ‘một viên kim đan định đại đạo’ này.

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử nhấc người đứng dậy.

Trạng thái ‘giảng pháp’ của cô đã kết thúc, tiếp theo tới phiên ‘Lý m Trúc’ giảng pháp.

“Vũ Nhu Tử, chúc mừng.” Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười.

Bắc Hà Tán Nhân vui mừng nói: “Từ giờ trở đi, ngươi cũng là Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm rồi.”

“Cám ơn các vị tiền bối.” Vũ Nhu Tử mỉm cười ngọt ngào.

“Này Vũ Nhu Tử, ngươi ngưng tụ bao nhiêu đan văn?” Cuồng

Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng cũng tò mò nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

“Ha ha, cái này ấy à, ha ha ha ha, ta còn có việc, đi trước. Chúng ta gặp mặt ở hiện thế nhá.” Vũ Nhu Tử chớp mắt.

Sau đó cỗ vẫy tay với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1: “Tống tiền bối, các vị tiền bối, hẹn gặp lại.”

Thân hình của cô biến mất không còn tăm hơi.

Giống như Đậu Đậu, thân thể cô được dịch chuyển đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Vốn là về thế giới Hắc Long trước, nhưng do hai người bị cuốn vào trong thiên kiếp của Tống Thư Hàng nên khi Tống Thư Hàng còn chưa đi ra, Vũ Nhu Tử cùng Đậu Đậu bị đưa vào thế giới hạch tâm trước.

Lúc này, Đậu Đậu đang lẳng lặng nằm trên đồng cỏ của thế giới hạch tâm, trên lưng ngưng tụ thành một cặp cánh rồng, nó đang nghiên cứu tác dụng của chúng.

Khi thấy Vũ Nhu Tử xuất hiện, Đậu Đậu vui vẻ nói: “A, Vũ Nhu Tử, ngươi cũng tới rồi.”

“Đây là đâu?” Vũ Nhu Tử hiếu kỳ nói.

“Chắc là thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, ta từng đi vào mấy lần rồi.” Đậu Đậu trả lời.

Vũ Nhu Tử gật đầu, cô ngồi xuống bên cạnh Đậu Đậu, vòng hai tay ôm lấy đầu gối.

“Tâm trạng của ngươi không được tốt?” Đậu Đậu hiếu kỳ nói.

“Ừ.” Vũ Nhu Tử gật đầu, cô lại tập trung quan sát vị trí ‘đan điền’ của mình, ở đó có một viên kim đan lấp lóe ánh sáng, vừa lớn vừa tròn, linh lực vượt xa tu sĩ kim đan bình thường.

Nhưng...

Trên nó không có đan văn.

Không có một cái nào.

Vũ Nhu Tử mệt tim quá.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy thất vọng như thế.

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát, an ủi: “Có chuyện buồn gì thì nói ra đi, cho ta vui vẻ một chút? Không đúng không đúng, ý ta là nói chuyện buồn ra, có thể trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút?”

Gần đây cà khịa người khác thành quen rồi, chẳng biết nói mấy lời an ủi người ta nữa.

Vũ Nhu Tử cúi đầu nhìn Đậu Đậu, sau đó lại chôn sâu gương mặt vào cánh tay: “Không nói, đánh chết ta cũng không nói.”

Đậu Đậu: “...”

Tình hình có vẻ nghiêm trọng đây, với tính cách của Vũ Nhu Tử mà còn bị đả kích nặng nề như vậy, có nên tìm Tống Thư Hàng hỏi ý kiến không?

**** ******

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng cũng đứng trước một vấn đề khó khăn.

Tiếp theo tới phiên ‘Tiểu m Trúc’ nhân tiền hiển thánh, giảng pháp. Nhưng Lý m Trúc còn đang trong trạng thái hôn mê, không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Làm sao bây giờ, trạng thái này của con bé không thể nào hiển thánh và giảng pháp được.

Tống Thư Hàng nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng: “Ta có thể giảng pháp thay Tiểu m Trúc không?”

Tiểu trợ lý lưới rồng lắc đầu trả lời: “Không phải cái gì cũng thay được, cũng như ngươi không thể sinh con thay con gái được, có một số việc con cái buộc phải tự làm.”

Tống Thư Hàng: “...”

Lúc này, hình thức ‘nhân tiền hiển thánh’ của Lý m Trúc tiến hành.

Người của chư thiên vạn giới + thế giới Hắc Long đều chứng kiến... tư thế ngủ của vị nghìn năm đệ thập thánh này.

Loáng thoáng thấy cả nước miếng chảy ra từ khóe miệng nghìn năm đệ thập thánh.

Sau khi nhân tiền hiển thánh hoàn thành, bước sang khâu ‘ngưng tụ thánh ấn’.

“Thư Hàng, ngươi đừng nôn nóng, có lẽ đợi đến khi giảng pháp, Tiểu m Chúc sẽ bị cưỡng chế tỉnh lại.” Lệ Chi Tiên Tử an ủi.

Chương 1739: Con gái của ta, tiên tử đáng yêu nhất thiên hạ

Không sai đâu, chắc chắn không sai được.

Lưu Nhất Kiếm xoa cằm: “Sư tôn đã bại lộ thân phận thật, vậy trước khi bà ấy hiển thánh trở về, mình có nên trang trí Linh Điệp đảo nữ tính một chút không?”

Nhưng...

“Không được, mệt lắm, thôi bỏ qua.” Lưu Nhất Kiếm thầm nghĩ trong lòng.

Cuối cùng bệnh ung thư lười chiếm thế thượng phong.

******

Ngay lúc này.

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh thay đổi, di chuyển sang bên cạnh.

Một cô bé tóc bạc xuất hiện trong mắt mọi người của chư thiên vạn giới và thế giới Hắc Long.

“Vị tiên tử thứ hai?”

“Ơ kìa, vị tiên tử này độ kiếp đồng thời với vị trước? Thế này là đang bắt chước hành động hiển hách của Bá Tống Huyền Thánh à?”

“Chẳng phải bảo lập nhóm độ kiếp sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy sao? Nhưng đây đã là lần thứ hai có Huyền Thánh độ kiếp nhóm rồi?”

“Chẳng lẽ bước thất phẩm lên bát phẩm này ẩn chứa huyền bí gì đó, mà khi độ kiếp nhóm tỷ lệ tấn cấp sẽ cao hơn?”

“Hình như vị tiên tử tóc bạc này đang hôn mê?”

“Lát nữa vị tiên tử tóc bạc này có thể dậy giảng pháp được không?”

Tu luyện giả của chư thiên vạn giới đều bàn tán ầm ĩ.

...

Trong Thất Tu phủ.

Thất Tu Thánh Quân nằm ngửa mặt nhìn lên bầu trời: “Sau Đậu Đậu, người xuất hiện tiếp theo là Vũ Nhu Tử cùng con gái của Tống Thư Hàng tiểu hữu à? Xem ra đúng là như vậy rồi, hệt như chúng ta đã đoán.”

“Quả nhiên lại một lần độ kiếp nhóm nữa? Đúng là làm bậy.” Lục Tu Tiên Tử nằm bên cạnh hắn, nói khẽ.

“Nhưng mà hắn lại thành công.” Thất Tu Thánh Quân nói: “Ta nhớ trong nhóm có một vị đạo hữu trước nay không nhớ được đạo hiệu, vẫn luôn đau đáu trong lòng chuyện nhân tiền hiển thánh. Không biết lần này hắn có được kéo vào màn độ kiếp tập thể của Thư Hàng tiểu hữu hay không?”

“Để ta vào nhóm hỏi xem.” Lục Tu Tiên Tử nói.

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Lục Tu Tiên Tử đăng nhập tài khoản của mình, Phượng Hoàng Đao Mạt Ly: “Này, trong nhóm có ai onl không?”

Thất Sinh Phù Phù Chủ: “Ta đang onl, nhưng đang nằm nhìn đám người lên tivi.”

“Lần này Thất Sinh Phù tiểu hữu không tham gia nhóm độ kiếp kia à?” Thất Tu Thánh Quân gửi kèm hình mặt cười.

Thất Sinh Phù Phù Chủ: “Lần này ta có việc nên không online. Nhưng trong nhóm vắng vẻ quá, không có ai nữa à?”

Đại La giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Thiếp thân đang onl đây, gần đây bận chuyện ‘Thiên Nhân’ nên lâu rồi không online, hôm nay bị chuyện hiển thánh của Đậu Đậu làm cho giật cả mình.”

Huyền Nữ môn Vân Tước Tử: “A a a a, ta cũng đang định hiển thánh, ta còn định tìm Thư Hàng tiểu hữu mượn con mắt mà.”

Lúc này, trong nhóm lại có một đạo hữu lặn tăm đã lâu đột nhiên online.

Vân Trung Tiên Khách: “Trời ạ, bế quan bốn năm mới ra, trong nhóm đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa xuất quan ta đã nhận được bảy thông báo mời xem livestream Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh, một thông báo mời xem livestream Huyền Ma nhân tiền hiển thánh, còn có một thông báo livestream Đậu Đậu Cổ Thánh giảng pháp. Điên rồi? Ta bế quan bốn trăm thật đấy à? Không phải bốn trăm năm đấy chứ? Đặc biệt là Đậu Đậu Cổ Thánh cuối cùng... là Đậu Đậu? Con chó ngốc Đậu Đậu của nhà Hoàng Sơn đạo hữu đấy ư?”

“Ô, tiên khách đạo hữu, đã lâu không gặp.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Tiên khách cũng là thành viên lâu năm trong nhóm, là một trong những người gia nhập nhóm sớm nhất, cảnh giới Chân Quân lục phẩm đỉnh phong. Mặt khác, tu tiên chỉ là nghề nghiệp phụ của Vân Trung Tiên Khách. Hắn chủ tu không phải hệ tu chân, còn là hệ gì và cảnh giới ra sao thì có vẻ trong nhóm không ai biết.

“Đúng là Đậu Đậu.” Đại La giáo Vũ Nguyệt Chân Quân trả lời.

“Đậu Đậu cũng thành thánh rồi? Các đạo hữu trong nhóm đã đạt tới đẳng cấp gì rồi? Ta đang rất hoảng đây. Có phải ta bị thời đại từ bỏ rồi không?” Vân Trung Tiên Khách gửi một loạt icon ‘toát mồ hôi lạnh’.

“Tiên khách tiền bối đừng nóng vội, đừng hoảng lên, lúc này ngài phải bình tĩnh.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: “Ngoài ra, ta cũng hiển thánh rồi. [icon mặt cười], nghìn năm đệ nhị thánh chính là ta, tiền bối có thể xem livestream ta giảng pháp.”

“Ta... có nên rời khỏi nhóm không?” Vân Trung Tiên Khách không dám tin, nhưng hắn lục xem livestream giảng pháp của nghìn năm đệ nhị thánh thì không ngờ lại là ‘Thất Sinh Phù Huyền Thánh giảng pháp’ thật!

Vân Trung Tiên Khách: “Thế… mấy năm nay, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Huyền Nữ môn Vân Tước Tử: “Nói ra rất dài dòng, chuyện xảy ra nhiều như biển. Ví dụ như Thất Tu và Bạch đều chính thức tấn thăng Huyền Thánh rồi. Thất Sinh Phù và một vị nữa là Tống Thư Hàng thì tấn thăng thành Huyền Thánh rởm. Ngoài ra ngươi ngẩng đầu nhìn lên trời đi, Vũ Nhu Tử đang hiển thánh cũng trong nhóm chúng ta, tiên tử tóc bạc kia cũng có quan hệ với thành viên nhóm ta đấy.”

Vân Trung Tiên Khách: “...”

Huyền Thánh rởm là cái quái gì vậy?

Phượng Hoàng Đao Mạt Ly: “Ngoại trừ mấy người chúng ta ra, có vẻ như các đạo hữu thường xuyên online trong nhóm đều không có mặt. Cho nên... ta có một suy đoán rất to gan. Tiếp đó, @Vô Địch Cư Sĩ, cư sĩ có đó không? Có phải ngươi cũng hiển thánh theo rồi không?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “...”

“Thiếu chút nữa bỏ sót cư sĩ, xem ra cư sĩ không hiển thánh cùng?” Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “...”

Có ngực thì ngon nhỉ, có ngực thì có thể chà đạp trái tim của người khác thế à!

“Mà này, Tống Thư Hàng là ai? Đạo hữu vừa gia nhập nhóm à?” Vân Trung Tiên Khách lại hỏi.

Vân Tước Tử: “Ừm, một vị đạo hữu rất có tiềm lực, ta rất coi trọng hắn. Ở một mức độ nào đó, hắn cũng xấp xỉ với Tam Lãng.”

Vân Trung Tiên Khách: “Tam Lãng còn chưa bị đá ra khỏi nhóm sao?”

Huyền Nữ môn Vân Tước Tử: “Tam Lãng đáng yêu như vậy, sao lại đá?”

Vân Trung Tiên Khách: “...”

Ta cứ tưởng cùng lắm thì Hoàng Sơn đạo hữu nhịn được Tam Lãng hai năm, sau đó sẽ đá thẳng cổ hắn chứ. Xem ra đạo tâm của Hoàng Sơn đạo hữu lại cường đại hơn rồi.

“Ừ, xuất hiện đạo hữu mới kìa. Cách ăn mặc này chắc đúng là Thư Hàng tiểu hữu rồi. Hắn lại hiển thánh nữa sao?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ kêu lên.

“Vị nào? Ta muốn xem xem vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này trông thế nào.” Vân Trung Tiên Khách vội vàng ngẩng đầu xem truyền hình trực tiếp.

Một lúc sau.

Một ông chú hơi hơi điển trai, khí chất rất không tệ, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đây chính là tiểu hữu mà các ngươi nói? Gương mặt hơi già, đạo hữu này thích dùng hình tượng trung niên xuất hiện à?” Vân Trung Tiên Khách hiếu kì nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “...”

Không đúng, lần trước gặp nhau thì dáng vẻ của Tống Thư Hàng tiểu hữu chỉ khoảng 30 tuổi… à không, chỉ khoảng 20 tuổi thôi. Sao mới một thời gian không gặp mà hắn đã già tới mức này?

Vân Trung Tiên Khách: “Kỳ quái, hình như ta nghe thấy một tràng tiếng rên la hoảng sợ? Cách động phủ của ta không xa, chắc là trụ sở của Thái Sơn minh. Mấy người trong đó đều đang hoảng hốt gọi cái tên ‘Bá Tống’?”

“Ừm, đây là phản ứng bình thường. Sợ hãi tới kêu thành tiếng là đúng rồi.” Vân Tước Tử gửi một loạt icon ‘cười xấu xa’.

Trong nhóm, hình như không ai nhắc Vân Trung Tiên Khách đừng xem livestream ‘Bá Nho Huyền Ma’ giảng pháp.

…

…

Trong chư thiên vạn giới, bất luận tu luyện giả của hệ nào nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia cũng cảm thấy bụng dưới đau lâm râm, tiếp đó còn có các triệu chứng đi kèm như run chân và toàn thân không có sức lực.

Bá… Bá Tống Huyền Thánh, lại… lại… lại… hiển thánh à?!

Đó là người đàn ông kinh khủng nhất chư thiên vạn giới năm nay, là người một mình độc chiếm hai tôn hiệu bát phẩm Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Đây đã là lần thứ ba hắn hiển thánh rồi phải không?

Tính trung bình ra, hình như mỗi tháng một lần.

Ngài nghiện lên ti vi hay sao hả?

Tất cả mọi người gần như muốn tắt phéng livestream ‘Huyền Thánh giảng pháp’ theo bản năng.

Nhưng ngay lúc định tắt livestream đi thì mọi người lại phát hiện ra một số chi tiết.

“Không đúng, nhìn kỹ hơn thì vị này có vẻ già hơn một chút? Trông dáng vẻ hình như là tuổi trung niên?”

“Nhân tiền hiển thánh sẽ cho thấy dung mạo thật của tu sĩ, diện mạo thật của Bá Tống Huyền Thánh là chàng trai trẻ tuổi, bình thường trong thời gian ngắn như thế thì không ai già đi được đến mức này.”

“Hơn nữa khi nhìn hắn một lúc, trong lòng cũng không hề xuất hiện thánh hào ‘Bá Tống’ hay ‘Bá Nho’. Bá Tống Huyền Thánh chân chính đáng lẽ phải ở trạng thái ‘thiên hạ không ai không biết ngài’. Chỉ nhìn thấy hắn là trong lòng sẽ xuất hiện thánh hào của hắn ngay!”

“Có lẽ, hắn không phải là Bá Tống Huyền Thánh, mà là anh trai hoặc là cha của Bá Tống Huyền Thánh cũng nên?”

Ý nghĩ và suy đoán tương tự xuất hiện trong lòng tất cả mọi người tại chư thiên vạn giới.

Nếu không phải Bá Tống Huyền Thánh, vậy có xem tiếp chắc cũng không vấn đề gì đâu nhỉ?

Trong lúc đang suy nghĩ, sau lưng người đàn ông trung niên ‘bị nghi ngờ là phụ huynh nhà Bá Tống Huyền Thánh’ lại xuất hiện biến hóa mới.

Ống kính kéo dài, kéo xa.

Sau lưng Bá Tống Huyền Thánh có tổng cộng hai mươi tám bóng người, xếp hàng chỉnh tề, xuất hiện trong mắt mọi người của chư thiên vạn giới.

“Thế này là sao?”

“Chẳng lẽ là tổng cộng ba mươi mốt người cùng độ kiếp?”

“Đây... đây mới thật là độ kiếp tập thể?”

Xưa nay chưa từng có, hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’ này thật sự là xưa nay chưa từng có!

Tò mò hại chết mèo, nhưng lần này không ai lựa chọn tắt livestream ‘nhân tiền hiển thánh’, lòng hiếu kỳ của mọi người đã bị khơi dậy.

Đồng thời, trong tu chân giới có rất nhiều tìm thấy tiền bối mà mình quen biết trong hai mươi tám bóng người kia.

“Người khôi ngô tuấn tú kia chính là Diệt Phượng, hắn là yêu tu có sức quyến rũ lớn nhất tu chân giới.”

“Đó là Hoàng Sơn tiền bối, là lão tiền bối đức cao vọng trọng, trước đó không lâu nghe nói hắn tấn thăng lên Tôn Giả... Sao lần này đã hiển thánh rồi?”

“Lệ Chi Tiên Tử, là vị Lệ Chi Tiên Tử thường xuyên có mặt trên các loại báo chí của tu sĩ! Cô ấy là nữ thần của ta!”

“Tạo Hóa Pháp Vương! Pháp Vương cũng có mặt, ta là fan âm nhạc của hắn.”

“Hằng Hỏa Chân Quân, kia là Hằng Hỏa Chân Quân tiền bối của Nho môn, ta từng nghe hắn giảng pháp, là một vị đại tiền bối Nho môn kiến thức uyên bác.”

“A Thất, A Thất của Thiên Hà Tô Thị, cường giả kim đan mạnh nhất từ trước tới nay, năm nay tấn thăng thành Chân Quân rồi.”

“Thông Huyền Đại Sư, là Thông Huyền Đại Sư của Thiên Nhai Vân Du Tự, nghe nói hắn vẫn luôn khổ tu Bế Khẩu Thiền, chưa ai từng nghe hắn mở miệng.”

“Tam Lãng, là Tam Lãng, tên này có độc đấy.”

“Đông Phương Lục Tiên Tử, thánh nữ Đông Phương Lục Tiên Tử của chúng ta, ta từng bị cô ấy cán vào!”

Tiếng bàn tán của chư thiên vạn giới thông qua ‘lưới rồng’ truyền đạt hết tới trước mắt Tống Thư Hàng và các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Huyền Thánh chân chính khi độ kiếp có thể cảm ứng được tiếng bàn tán của chư thiên vạn giới, đồng thời tiến hành sàng lọc.

Tống Thư Hàng thông qua lưới rồng cũng nhận được chức năng tương tự.

...

...

Sau khi nhân tiền hiển thánh hoàn tất, bước sang phân đoạn ngưng tụ long ấn.

Vũ Nhu Tử chậm rãi đứng dậy, quá trình ngưng tụ long ấn tương tự như Đậu Đậu.

Đầu tiên là cánh rồng gắn lên người, tiếp đó cánh rồng hóa thành quầng sáng, bên trong hiện lên ba lựa chọn ngôn ngữ.

Tiếng Anh, tiếng Hoa, và ngôn ngữ thế giới Hắc Long.

Xuất hiện tiếng Anh... đương nhiên là vì Vũ Nhu Tử từng đặt đạo hiệu tiếng Anh cho mình.

“Không ổn.” Vũ Nhu Tử khổ não nói: “Bận chuyện độ kiếp quá cho nên chưa kịp đặt đạo hiệu ngày hôm nay.”

Làm sao bây giờ?

Có nên chọn ngẫu nhiên một cái trong số những đạo hiệu mình tích cóp được mấy tháng nay không?

Hay là sử dụng đạo hiệu bản mệnh của mình ‘Vũ Nhu Tử’?

Sử dụng đạo hiệu Vũ Nhu Tử, cô lại thấy không cam lòng. Cô muốn sử dụng đạo hiệu này khi bản thân thật sự thăng từ thất phẩm lên bát phẩm kia.

Tương tự, chọn đạo hiệu ngẫu nhiên cô cũng không cam lòng. Bởi vì đạo hiệu mỗi ngày đều đại diện cho cô của một ngày khác nhau. Dùng đạo hiệu những ngày trước để thay thế hôm nay cứ cảm thấy khó chịu làm sao ấy, cô không muốn tùy tiện như vậy.

**** **** ****

Cùng lúc đó.

Ở hiện thế, trong thế giới thiên kiếp bát phẩm.

Một vị đạo nhân trung niên anh tuấn phá tan thiên kiếp bom hạt nhân cuối cùng. Đó là sáu quả bom nhiệt hạch thiên kiếp tấn công cùng lúc, hơn nữa uy lực còn rất gian lận chồng chéo lên nhau.

Nhưng hắn đã vượt qua được.

Linh Điệp Tôn Giả phủi nhẹ đạo bào trên người, đạo bào bắt đầu tự tu sửa, chỉ trong thời gian ngắn đã khôi phục như lúc đầu.

Tôn Giả hài lòng gật đầu, bắt đầu sửa sang lại dung nhan của bản thân.

“Uy lực của đợt thiên kiếp cuối cùng có phần vượt ngoài dự đoán, có điều vẫn nằm trong phạm khống chế của ta.” Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười, bước về phía trước.

Tiếp theo, phải tiến vào hình thức ‘nhân tiền hiển thánh’ rồi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn chính là ‘nghìn năm đệ bát thánh’.

Đệ nhất thánh là Tống Thư Hàng, đệ nhị, tam, tứ thánh là người cùng độ kiếp với Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù, Thường

Viễn Tử, Thiên Nhai Tử.

Đệ ngũ thánh là Đông Qua Thánh Quân.

Đệ lục thánh là Bạch đạo hữu.

Đệ thất thánh là Thất Tu Thánh Quân, thánh hào Đệ Thất, đạo hiệu Thất Tu, coi như phù hợp với thứ tự của hắn.

Sau đó, lần thứ tám hiển thánh lại là Tống Thư Hàng, nhưng lần đó Tống Thư Hàng dùng thân phận 'Huyền Ma' hiển thánh, cho nên không thể coi là đệ bát thánh.

“Thời gian độ kiếp lần này hơi dài. Chắc Vũ Nhu Tử đang lo cho mình lắm.” Linh Điệp Tôn Giả nhếch miệng, đã đến lúc dùng một màn nhân tiền hiển thánh để loại bỏ lo âu trong lòng con gái rồi đây.

Linh Điệp Tôn Giả chuẩn bị tổng cộng ba bản thảo Huyền Thánh giảng pháp.

Xưa nay hắn vẫn luôn chuẩn bị rất đầy đủ.

Đến lúc đó hắn sẽ dựa theo tình huống mà chọn xem nên sử dụng bản thảo nào trong ba bản thảo Huyền Thánh giảng pháp này.

Tôn giả chắp hay tay sau lưng, chuẩn bị nghênh đón quá trình 'nhân tiền hiển thánh' của mình.

Nhưng... hình thức nhân tiền hiển thánh thuộc về hắn mãi vẫn không giáng lâm.

Linh Điệp Tôn Giả: “???”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó, cảnh tượng thần kỳ xuất hiện. Hắn được xem một màn livestream giảng pháp. Bây giờ hắn đang ở trong 'không gian thiên kiếp', thế mà cũng xem được livestream sao?

Chẳng lẽ thiên kiếp càng ngày càng nhân tính hóa, có thể phân biệt trạng thái hiện tại của hắn, sau đó phát livestream cho hắn xem à?

“Có người tấn thăng Huyền Thánh trước ta một bước ư?” Linh Điệp Tôn Giả nói khẽ: “Xem ra không thể coi thường tu luyện giả của chư thiên vạn giới. Một thời đại mới sắp đến rồi, để ta xem Huyền Thánh mới độ kiếp là ai... Vũ... Vũ Nhu Tử?”

Linh Điệp Tôn Giả trợn trùng hai mắt, không thể tin nổi.

Người đang nhân tiền hiển thánh, đồng thời chuẩn bị ngưng tụ ‘thánh ấn’, tiên tử đáng yêu nhất thiên hạ, đúng là con gái của hắn, Vũ Nhu Tử.

“Lẽ nào ta trúng phải tâm ma rồi?” Linh Điệp Tôn Giả nhủ thầm.

Chương 1740: Đây là lần đầu tiên trong đời cô thất vọng đến thế

Nhưng Linh Điệp Tôn Giả biết rất rõ mình không hề bị tâm ma kiếp quấy rầy. Tâm ma kiếp của Huyền Thánh bát phẩm chỉ xuất hiện sau khi 'Huyền Thánh giảng pháp' thất bại mà thôi.

Cho nên con gái đáng yêu của ta thật sự đang hiển thánh và giảng pháp? Là loại 'Huyền Thánh hiển thánh rởm' giống như Tống Thư Hàng tiểu hữu lúc trước à?

Không hổ là con gái của ta.

Linh Điệp Tôn Giả cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Nhưng đột nhiên, hắn nghĩ tới một chuyện.

"Gay rồi." Linh Điệp Tôn Giả kêu lên… Trong tay Vũ Nhu Tử không có bản thảo giảng pháp.

Hắn vốn không ngờ con gái lại đột nhiên nhân tiền hiển thánh nên chưa từng chuẩn bị bản thảo giảng pháp cho con.

Phải làm sao mới ổn đây?

Nếu khi 'Huyền Thánh giảng pháp' mà giảng pháp không đạt yêu cầu thì có thể sẽ phải đối mặt với 'tâm ma kiếp'.

[Căn cứ theo nghiên cứu của ta đối với 'hiển thánh bát phẩm' thì khi Huyền Thánh giảng pháp có thể nhìn thấy các đạo hữu trong chư thiên vạn giới giao lưu, đồng thời tiến hành sàng lọc. Như vậy, Vũ Nhu Tử có thể nhìn thấy những lời mà ta nói hiện giờ không?] Linh Điệp Tôn Giả suy nghĩ.

Vào lúc này.

Rốt cuộc Vũ Nhu Tử cũng đã quyết định đạo hiệu của mình.

"Quyết định rồi!" Vũ Nhu Tử nói.

Cuối cùng cô đã quyết định 'đạo hiệu' đầu tiên trong cuộc đời mình.

Theo mong muốn của cô, trong quầng sáng 'ngưng tụ long ấn' kia, ba loại ngôn ngữ Trung, Anh và thế giới Hắc Long đều hình thành một đạo hiệu.

[Linh Điệp Tử] Cổ Thánh.

Nghìn năm đệ cửu thánh, Linh Điệp Tử Cổ Thánh.

Đây là thánh hào sẽ được ghi chép trong lịch sử tu luyện, là Cổ Thánh hiển thánh ở vị trí thứ mười, còn là vị tiên tử bát phẩm đầu tiên, mặc dù không phải Huyền Thánh, nhưng Cổ Thánh nghe cũng không khác Huyền Thánh là mấy.

“Đạo hiệu của a cha là của ta rồi!” Vũ Nhu Tử nói với vẻ đắc ý dương dương, hôm nay hãy để cô bốc đồng gài hàng a cha một phen đi.

Linh Điệp Tôn Giả: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1: “...”

Lưu Kiếm Nhất sư huynh trên Linh Điệp đảo nhếch khóe miệng: “Quả nhiên, đúng như ta đã đoán. Như vậy, sư công của ta rốt cuộc là ai? Sư công làm sư phụ mang thai sinh ra sư muội Vũ Nhu Tử, thế mà trước nay chưa từng tới Linh Điệp đảo, đúng là một gã đàn ông bạc tình bạc nghĩa.”

Linh Điệp Tôn Giả im lặng cả nửa ngày đột nhiên cười ha hả: “Không hổ là con gái đáng yêu của ta.”

Sau đó, Linh Điệp Tôn Giả chọn một trong ba bản thảo giảng pháp và bắt đầu tụng niệm, hi vọng có thể dùng cách này để khiến con gái đang ‘nhân tiền hiển thánh’ nhìn thấy bản thảo giảng pháp của mình.

...

...

Trong không gian giảng pháp.

Vũ Nhu Tử giơ tay nắm lấy quyển tập hợp bản thảo giảng pháp mà Đậu Đậu lưu lại, thử kích hoạt nó.

Nhưng kích hoạt thất bại.

Bản thảo giảng pháp này có thời gian chờ?

[Tống tiền bối, không ổn rồi. Không thể mở được bản thảo giảng pháp, nó có thời gian chờ.] Vũ Nhu Tử nhanh chóng truyền âm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Nhìn giời, thời gian chờ đúng là thứ đáng ghét nhất.

May là trong tay ta còn quyển trục bằng da thú thứ hai, cứ giúp Vũ Nhu Tử vượt qua trước rồi nói sau.

Tống Thư Hàng móc quyển trục bản thảo giảng pháp thứ hai ra, toan đưa cho Vũ Nhu Tử.

Nhưng đúng lúc này, đôi mắt Vũ Nhu Tử đột nhiên sáng ngời lên.

Sau đó cô vung tay một cái, ném bản thảo giảng pháp mà Đậu Đậu lưu lại về cho Tống Thư Hàng, rồi ngồi xuống với vẻ thanh nhã, nhìn xa xăm không chớp mắt, mở miệng bắt đầu giảng giải một bài giảng pháp có liên quan tới ‘pháp thuật tổ hợp’.

Pháp thuật tổ hợp là sở trường của Linh Điệp đảo.

Kiếm thuật của Linh Điệp đảo, mỗi thức đều dung nhập đủ loại tổ hợp phép thuật biến hóa, Điệp Ưng Biến, Điệp Phượng Biến, Điệp Long Biến...

Chỉ cần tổ hợp phép thuật thật tài tình là có thể hình thành uy lực khó lường.

Bài giảng pháp này rất thích hợp với Vũ Nhu Tử, hơn nữa cũng là nội dung giảng pháp mà cô hiểu được, bởi vì phần lớn lý luận trong đó là tri thức tu luyện mà Linh Điệp Tôn Giả chỉ bảo cho cô từ nhỏ.

Vũ Nhu Tử nhanh chóng tiến vào trạng thái giảng pháp, khi giảng giải, giữa thiên địa như có âm thanh đại đạo mơ hồ làm bạn, khiến tu luyện giả của chư thiên vạn giới càng dễ hiểu được nội dung giảng pháp của cô.

“Bản thảo giảng pháp này của Vũ Nhu Tử rõ ràng mang phong thái của Linh Điệp đảo nhà cô ấy. Ở đâu ra vậy?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói.

Lúc đầu hắn còn tưởng Vũ Nhu Tử lấy được một bản thảo giảng pháp từ chỗ ‘Thiên Đế’, nhưng xem phong cách có vẻ không phải như vậy.

“Có lẽ là Linh Điệp đạo hữu trợ giúp Vũ Nhu Tử từ xa?” Hoàng

Sơn Tôn Giả suy đoán.

“Đừng để tâm, tập trung nghe Vũ Nhu Tử giảng pháp đi. Nếu thật sự là Linh Điệp Tôn Giả trợ giúp Vũ Nhu Tử giảng pháp từ xa thì lần này Linh Điệp Tôn Giả đã dốc hết vốn gốc ra rồi. Nếu lý giải thấu triệt được bài giảng pháp về Kỹ xảo tổ hợp pháp thuật này thì còn hơn mười năm khổ tu.” Diệt Phượng Công Tử trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, lắng nghe cẩn thận bài giảng pháp của Vũ Nhu Tử.

Ở trong cùng một ‘không gian giảng pháp’ với Vũ Nhu Tử, có thể nói bọn họ được tận tai nghe giảng pháp tại hiện trường, hiệu quả tốt hơn một bậc so với chư thiên vạn giới xem qua livestream.

Đối với tu luyện giả của chư thiên vạn giới, khoảng thời gian này vô cùng hạnh phúc.

“Đạo Tạng” được nghìn năm đệ nhất thánh giảng giải, “Phật Pháp Thượng Thừa” mà Thất Sinh Phù Huyền Thánh giảng giải, “Bí kíp tị kiếp” mà Thiên Nhai Tử giảng, “Đạo phòng ngự” của Đông Qua Thánh Quân, “Chế tạo trận pháp, phù văn” của Bạch Thánh, “Tổng kết tri thức liên quan tới luyện đan, gieo trồng linh dược, kỹ xảo đào khoáng, rèn đúc pháp khí, bồi dưỡng linh thú, may đạo bào, chế tạo phù văn, bố trí trận pháp và tiên trù” mà Thất Tu Thánh Quân giảng giải , “Yêu Thánh tâm kinh” của Đậu Đậu Cổ Thánh, cùng với “Vận dụng pháp thuật tổ hợp” của Linh Điệp Tử Cổ Thánh hiện giờ…

Đương nhiên... bài giảng pháp để lại ấn tượng sâu sắc nhất e là “Nho gia đại ái” của Bá Nho Huyền Ma.

Riêng chuyện hiểu rõ nhiều nội dung giảng pháp như vậy cũng đã mất tới mấy chục năm, đây quả là nỗi phiền muộn ngọt ngào.

Vũ Nhu Tử giảng pháp xong, mỉm cười.

Nếu cô gái này không bắng nhắng mà ngồi thật yên tĩnh, thì khí chất ưu nhã từ trong xương tủy sẽ tự toát lên.

Tống Thư Hàng nghe bài giảng pháp này xong, bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên rất nhiều suy nghĩ và linh cảm táo bạo. Chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn có thể hiểu rõ bài giảng pháp này, sau đó thử nghiệm tổ hợp pháp thuật, tăng cường uy lực pháp thuật... Hiện giờ, hắn chỉ còn thiếu... pháp thuật mà thôi.

Tương tự như lúc Đậu Đậu giảng pháp xong, Vũ Nhu Tử cũng nhận được ‘chúc phúc bảo hộ tinh thần vĩnh cửu’.

Đồng thời, trong đan điền của cô, hư đan ngưng tụ, một viên kim đan đã thành hình.

Được chúc phúc tác động nên kim đan của cô lớn hơn và mịn màng hơn so với kim đan của tu sĩ ngũ phẩm bình thường.

Khi kim đan vừa thành hình, linh lực lực tuôn ra liên miên không ngừng từ trong cơ thể cô, khiến chân nguyên trong người nhanh chóng thay thế cho linh lực.

Tiếp theo là bước quan trọng nhất, là giai đoạn mấu chốt nhất đối với tu sĩ chư thiên vạn giới.

Đó là long văn trên kim đan.

Mục tiêu của Vũ Nhu Tử tương tự như Tống Thư Hàng lúc trước, ăn chắc bảy văn, tám thì càng tốt.

Mỗi thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có kim đan bảy long văn trở lên, hoặc là yêu đan cùng cấp.

Không có bảy long văn thì chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại trong nhóm Cửu Châu số 1.

[Lần này ta độ kiếp trải qua nhiều khó khăn trắc trở như vậy, số lượng long văn chắc sẽ không ít.] Vũ Nhu Tử nhìn kim đan của mình với ánh mắt chờ mong.

Cho dù tính cách cô thoải mái đến đâu, thì vẫn khó tránh được căng thẳng khi đứng trước khâu ‘một viên kim đan định đại đạo’ này.

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử nhấc người đứng dậy.

Trạng thái ‘giảng pháp’ của cô đã kết thúc, tiếp theo tới phiên ‘Lý m Trúc’ giảng pháp.

“Vũ Nhu Tử, chúc mừng.” Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười.

Bắc Hà Tán Nhân vui mừng nói: “Từ giờ trở đi, cô cũng là Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm rồi.”

“Cám ơn các vị tiền bối.” Vũ Nhu Tử mỉm cười ngọt ngào.

"Này Vũ Nhu Tử, cô ngưng tụ bao nhiêu đan văn?" Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng cũng tò mò nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

"Ha ha, cái này ấy à, ha ha ha ha, ta còn có việc, đi trước. Chúng ta gặp mặt ở hiện thế nhá." Vũ Nhu Tử chớp mắt.

Sau đó cỗ vẫy tay với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1: "Tống tiền bối, các vị tiền bối, hẹn gặp lại."

Thân hình của cô biến mất không còn tăm hơi.

Giống như Đậu Đậu, thân thể cô được dịch chuyển đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Vốn là về thế giới Hắc Long trước, nhưng do hai người bị cuốn vào trong thiên kiếp của Tống Thư Hàng nên khi Tống Thư Hàng còn chưa đi ra, Vũ Nhu Tử cùng Đậu Đậu bị đưa vào thế giới hạch tâm trước.

Lúc này, Đậu Đậu đang lẳng lặng nằm trên đồng cỏ của thế giới hạch tâm, trên lưng ngưng tụ thành một cặp cánh rồng, nó đang nghiên cứu tác dụng của chúng.

Khi thấy Vũ Nhu Tử xuất hiện, Đậu Đậu vui vẻ nói: "A, Vũ Nhu Tử, cô cũng tới rồi."

"Đây là đâu?" Vũ Nhu Tử hiếu kỳ nói.

"Chắc là thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, ta từng đi vào mấy lần rồi." Đậu Đậu trả lời.

Vũ Nhu Tử gật đầu, cô ngồi xuống bên cạnh Đậu Đậu, vòng hai tay ôm lấy đầu gối.

"Tâm trạng của cô không được tốt?" Đậu Đậu hiếu kỳ nói.

"Ừ." Vũ Nhu Tử gật đầu, cô lại tập trung quan sát vị trí 'đan điền' của mình, ở đó có một viên kim đan lấp lóe ánh sáng, vừa lớn vừa tròn, linh lực vượt xa tu sĩ kim đan bình thường.

Nhưng...

Trên nó không hề có đan văn.

Không có một cái nào!

Vũ Nhu Tử mệt tim quá.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy thất vọng như thế.

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát, an ủi: "Có chuyện buồn gì thì nói ra đi, cho ta vui vẻ một chút? Không đúng không đúng, ý ta là nói chuyện buồn ra, có thể trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút?”

Gần đây cà khịa người khác thành quen rồi, chẳng biết nói mấy lời an ủi người ta nữa.

Vũ Nhu Tử cúi đầu nhìn Đậu Đậu, sau đó lại chôn sâu gương mặt vào cánh tay: “Không nói, đánh chết ta cũng không nói.”

Đậu Đậu: “...”

Tình hình có vẻ nghiêm trọng đây, với tính cách của Vũ Nhu Tử mà còn bị đả kích nặng nề như vậy, có nên tìm Tống Thư Hàng hỏi ý kiến không?

**** ******

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng cũng đứng trước một vấn đề khó khăn.

Tiếp theo tới phiên ‘Tiểu m Trúc’ nhân tiền hiển thánh, giảng pháp. Nhưng Lý m Trúc còn đang trong trạng thái hôn mê, không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Làm sao bây giờ, trạng thái này của con bé không thể nào hiển thánh và giảng pháp được.

Tống Thư Hàng nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng: “Ta có thể giảng pháp thay Tiểu m Trúc không?”

Tiểu trợ lý lưới rồng lắc đầu trả lời: “Không phải cái gì cũng thay được, cũng như ngươi không thể sinh con thay con gái được, có một số việc con cái buộc phải tự làm.”

Tống Thư Hàng: “...”

Lúc này, hình thức ‘nhân tiền hiển thánh’ của Lý m Trúc tiến hành.

Người của chư thiên vạn giới + thế giới Hắc Long đều chứng kiến... tư thế ngủ của vị nghìn năm đệ thập thánh này.

Loáng thoáng thấy cả nước miếng chảy ra từ khóe miệng nghìn năm đệ thập thánh.

Sau khi nhân tiền hiển thánh hoàn thành, bước sang khâu ‘ngưng tụ thánh ấn’.

“Thư Hàng, ngươi đừng nôn nóng, có lẽ đợi đến khi giảng pháp, Tiểu m Chúc sẽ bị cưỡng chế tỉnh lại.” Lệ Chi Tiên Tử an ủi.

Chương 1741: Bàn Về Tầm Quan Trọng Của Việc Trấn Nhiếp Toàn Trường

Bước ngưng tụ long ấn diễn ra giống như của Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử, đầu tiên là cánh rồng xuất hiện, sau đó cánh rồng hóa thành long ấn.

Do Lý m Trúc còn đang ngủ say nên đạo hiệu của cô tự động sinh ra, không có cơ hội chủ động lựa chọn.

[m Trúc Cổ Thánh]

Nghìn năm đệ thập thánh, đồng thời cũng là vị tiên tử bát phẩm thứ hai trong nghìn năm qua.

Tính đến thời điểm hiện tại, mười vị cường giả cấp Huyền Thánh đầu tiên trong nghìn năm qua ở chư thiên vạn giới đã ra đời.

Nhưng m Trúc Cổ Thánh vẫn đang ở trạng thái ngủ say, không biết phần giảng pháp của cô có ổn không?

Hay là công pháp tu luyện của cô có liên quan đến việc ngủ?

Trong giới tu sĩ và giới ma pháp đều có công pháp và chức nghiệp tương tự, ví dụ như Đại Mộng Tâm Kinh khá nổi tiếng trong giới tu sĩ và trúc mộng pháp sư trong giới ma pháp đều là công pháp và chức nghiệp có liên quan đến việc ngủ, tu luyện giả luôn ở trạng thái tỉnh rồi lại ngủ say.

Có lẽ chờ đến lúc giảng pháp, vị m Trúc Cổ Thánh này sẽ mở mắt ra bắt đầu giảng pháp, mà có khi cô giảng pháp ở trong mộng luôn cũng không chừng?

Lần trước Bá Nho Huyền Ma cũng giảng pháp ở trong mộng đấy thôi?

Vậy là trong sự chờ mong của các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới, thời gian giảng pháp của Lý m Trúc đã đến.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay.

May mà nơi này là thế giới hắc long, ở đây hắn có thể sử dụng quyền hạn lưới rồng. Dù hắn không thể can thiệp vào quá trình giảng pháp của Lý m Trúc, nhưng ít ra có thể bảo đảm sau khi giảng pháp thất bại, Lý m Trúc sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Đã đến giờ giảng pháp.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới ngẩng đầu nhìn trời, có người lấy sổ tay ra chuẩn bị ghi chép lại nội dung giảng pháp của thánh giả.

Thân thể Lý m Trúc run lên khe khẽ, lông mi màu bạc giật nhẹ.

“Tỉnh rồi, sắp tỉnh rồi!”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói, trong tay hắn đã chuẩn bị sẵn quyển trục thứ hai, chỉ chờ Lý m Trúc tỉnh lại sẽ để cô hoàn thành phần giảng pháp trước.

Lý m Trúc mở mắt ra, một đôi mắt màu bạc long lanh xinh đẹp.

Cô mơ màng nhìn xung quanh, cuối cùng thấy được Tống Thư Hàng.

Trên khuôn mặt nhỏ lộ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ:

“A Tống!”

Sau đó thân thể cô bắt đầu lăn trên đất.

Lăn lăn lăn~~ lăn thẳng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Nhưng do cô đang ở trạng thái giảng pháp nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ nhìn thấy Lý m Trúc, góc quay của Tống Thư Hàng đã bị che mất. Mọi người chỉ nhìn thấy Lý m Trúc ngây ngô gọi hai tiếng ‘A Tống’ sau đó cứ lăn rồi lại lăn.

Khi lăn đến một vị trí thì cô dừng lại.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đần mặt ngơ ngác.

Sau đó cảm thấy... đáng yêu vô cùng.

“ m Trúc, đứng dậy nhanh nào, đến lượt ngươi giảng pháp rồi.”

Tống Thư Hàng đưa quyển trục thứ hai cho Lý m Trúc:

“Giảng pháp nhanh đi.”

Nhưng chẳng biết lúc nào đôi mắt màu bạc của Lý m Trúc đã nhắm lại, cô tựa vào người Tống Thư Hàng, rơi vào trạng thái ngủ đông lần nữa, có gọi thế nào cũng không tỉnh.

Đừng nói là gọi khẽ, ngay cả tiếng nổ của thiên kiếp cửu phẩm trước đó cũng không thể đánh thức cô.

Trạng thái ngủ đông của cô rất kỳ lạ.

Không biết trong thân thể cô đang xảy ra biến hóa gì?

Tống Thư Hàng đặt tay lên người Lý m Trúc, thi triển ngay hai phát Dưỡng Đao thuật.

Chiêu này có tác dụng với Bạch tiền bối phân thân nhưng không biết có thể đánh thức Lý m Trúc hay không?

Sau khi thả liền mấy phát Dưỡng Đao thuật, chỉ thấy Lý m Trúc ngủ ngon hơn chứ không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Tống Thư Hàng:

“...”

Thời gian cho phần Huyền Thánh giảng pháp cứ thế kết thúc.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới và hắc long thế giới xem Lý m Trúc ngủ suốt cả buổi giảng pháp.

Một mặt thì nghẹn khuất như muốn nổ tung, một mặt lại cảm thấy... đáng yêu chết đi được.

Phần giảng pháp kết thúc, bất kể kết quả là thất bại hay thành công thì quy trình độ thiên kiếp của Lý m Trúc xem như đã xong.

Hư đan trong cơ thể cô bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một viên kim đan.

Mà ngay lúc kim đan thành hình, trên người Lý m Trúc bỗng tràn ra lượng lớn hàn ý, chúng quấn quanh người cô, đóng băng thân thể cô lại.

Do từ đầu đến cuối cô không giảng pháp nên coi như phần giảng pháp thất bại, không thể nhận được quá nhiều công đức, thế giới hắc long cũng không thể ban ‘chúc phúc’ cho cô.

“Tiếp theo chắc không có tâm ma kiếp đâu nhỉ?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Tiểu trợ thủ lưới rồng lắc đầu.

“Vậy có phiền toái nào khác không? Ví dụ như xử phạt hay gì đó chẳng hạn?”

Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Tiểu trợ thủ lưới rồng gật đầu:

“Sẽ có một số công kích nhằm vào tinh thần, nhưng có thể thông qua quyền hạn lưới rồng làm trì hoãn thời gian chịu công kích tinh thần cũng như sửa đổi số liệu của công kích tinh thần.”

Có quyền hạn, muốn làm gì thì làm!

“Vậy thì tốt, trước hết chuyển Lý m Trúc vào thế giới hạch tâm của ta, cố gắng trì hoãn thời gian chịu công kích tinh thần hết mức có thể, mọi việc chờ ta giảng pháp xong rồi nói sau. Nếu không đợi được thì hãy giảm uy lực của công kích tinh thần đến mức thấp nhất.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm sau đó nhỏ giọng dặn dò.

Tiểu trợ thủ lưới rồng gật đầu:

“Xác nhận đồng thời thi hành mệnh lệnh.”

Giờ đến lượt hắn hiển thánh.

Các đạo hữu trong chư thiên vạn giới, một tháng không gặp, thân thể mọi người có khỏe không?

******

Tống Thư Hàng đứng dậy chậm rãi, môi mỉm cười hiền hòa.

Một lần lạ, hai lần quen, huống chi đây đã là lần thứ ba hắn lên sóng, quá quen luôn ấy chứ.

Lúc hiển thánh, giảng pháp, bước đầu tiên là phải tạo thế cho bản thân. Vừa ra sân đã hold toàn trường, đến lúc đó hiệu quả giảng pháp sẽ đạt mức tối đa.

Tống Thư Hàng rất giàu kinh nghiệm về mặt tạo khí thế.

Dùng chiêu bộ bộ sinh liên ra sân, sau đó là Thiệt Xán Liên Hoa, mỹ nhân rắn công đức hộ thể, 36 hư ảnh thánh viên tay nâng kinh thư, thánh thành không bao giờ thất thủ chói mù mắt người xem.

Tống Thư Hàng vốn định làm như vậy.

Nhưng hắn còn chưa kịp bắt đầu làm màu, trạng thái nhân tiền hiển thánh đã mở ra, không hề cho hắn thời gian làm màu.

Tống Thư Hàng:

“...”

Trong màn hình hiển thánh khắp chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, tay cầm một mầm hành khô héo. Ở phía sau, nguyên thần của 28 của vị tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 chia thành bốn hàng xếp ngay ngắn sau lưng hắn.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

Chẳng lẽ định hiển thánh tập thể ư?

Bọn họ còn tưởng Tống Thư Hàng và 28 thành viên nhóm Cửu Châu số 1 sẽ tách ra, từng người hiển thánh riêng, không ngờ lại là đóng gói tập thể ra trận cùng nhau.

Lẽ nào đây không phải 29 người mà là pháp thuật đặc biệt do nam nhân nghi là cha hoặc anh trai của Bá Tống kia tu luyện, có thể biến ra 28 hình chiếu nguyên thần ở sau lưng để tăng chiến lực ư?

Trong lúc mọi người còn đang suy tư, long ấn của Tống Thư Hàng bắt đầu ngưng tụ.

Do hắn có ID lưới rồng nên lúc long ấn ngưng tụ đã lấy luôn ID làm tên.

[Bá Long Cổ Thánh]

Long ấn bằng hai thứ tiếng là tiếng Trung và ngôn ngữ thế giới hắc long ngưng tụ thành hình.

“Quả nhiên là thế, đây nhất định là cha hoặc anh trai, thậm chí có thể là ông nội của Bá Tống Huyền Thánh, phong cách đặt tên này... vừa nhìn là biết người một nhà rồi.”

“Cũng có thể là con trai, dù sao tuổi của Huyền Thánh đều rất lớn, nói không chừng là con trai nhưng thích ăn mặc như trung niên thì sao?”

“Gia tộc họ Bá ư? Trong giới tu hành có gia tộc này à?”

“Chẳng biết tại sao mắt của ta không nhịn được cứ liếc nhìn cặp mắt của Bá Long Cổ Thánh, lo sợ trong mắt hắn đột nhiên hiện lên ánh sáng quỷ dị.”

“Bá... Bá Long!”

Những âm thanh bàn luận giống như trên cũng thông qua lưới rồng hiện ra trước mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"…"

Quả nhiên, mở màn không kịp làm màu là không thể trấn áp toàn trường.

Tống Thư Hàng lặng lẽ mở quyển trục da thú thứ hai ra, đã thế thì bắt đầu làm mọi người khiếp sợ ngay từ bây giờ vậy.

"Trước khi giảng pháp, ta muốn hỏi mọi người một vấn đề."

Bá Long Cổ Thánh ôn hòa nói:

"Xin hỏi các đạo hữu trong chư thiên vạn giới, các ngươi muốn nghe giảng pháp về nội dung gì? Về Phật hệ? Đạo môn? Nho gia? Ma tông? Hệ yêu tu? Hệ thú vương? Hay các ngươi muốn nghe giảng pháp về nội dung bên hải tộc?"

Bất kể các ngươi muốn nghe giảng pháp về hệ nào, ta đều có thể thỏa mãn các ngươi.

Trong lúc hắn nói, một loại khí phách mang tên học thức uyên bác đập thẳng vào mặt người xem!

"Chẳng lẽ Bá Long Cổ Thánh tinh thông lý luận về cả bảy hệ tu hành là phật, đạo, nho, ma, yêu, thú, hải? Trên thế giới này còn tồn tại một người có học thức uyên bác như vậy ư?"

"Chọn đại một hệ trong bảy hệ để giảng pháp. Nói vậy nghĩa là Bá Long Cổ Thánh tự nhận lý luận về bảy hệ tu hành đều đạt đến cấp bậc Huyền Thánh?"

"Bảy hệ thống tu luyện, hệ nào cũng nghiên cứu, Bá Long Cổ Thánh không sợ tẩu hỏa nhập ma à? Hay là kiến thức của nhiều hệ đều tương tự nhau? Đặc biệt là công pháp tu luyện cấp bậc Huyền Thánh, dù chỉ nghiên cứu không thôi cũng có khả năng khiến bản thân tẩu hỏa nhập ma."

"Nếu cho chọn một trong bảy, nhất định phải loại giảng pháp về Nho gia ra đầu tiên. Đều là một thành viên thuộc gia tộc họ Bá, lỡ may Bá Long Cổ Thánh lại mở miệng giảng về thiên 'trì hiếu – mẫu ái' thì sao chúng ta chịu nổi."

"Giảng pháp về Phật tông cũng tạm để qua một bên đi, lần trước Thất Sinh Phù Huyền Thánh mới giảng về Phật pháp thượng thừa xong."

“Vậy cũng nên bỏ qua giảng pháp về yêu tộc, Đậu Đậu Cổ Thánh mới giảng về Yêu Thánh Tâm Kinh xong.”

“Mặc kệ các ngươi muốn nghe cái gì, bọn ta nhất định phải nghe Phật pháp.”

“Bọn ta muốn nghe giảng pháp về Đạo môn.”

Thanh âm kinh ngạc, tiếng tranh cãi thảo luận tương tự như trên trong chư thiên vạn giới cũng thông qua lưới rồng phản hồi đến trước mắt Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng hơi nhếch lên, thứ hắn muốn chính là hiệu quả này.

Một lát sau.

Bản thảo giảng pháp da thú tự động chọn ra nội dung giảng pháp thích hợp với Tống Thư Hàng trong tình huống hiện giờ nhất - Giảng pháp về Ma tông “Kích phát sự phẫn nộ, hàng phục sự phẫn nộ, khống chế sự phẫn nộ”.

Ma tông giỏi vận dụng sức mạnh của cảm xúc, tuy bài giảng pháp này là nói về đạo của Ma tông nhưng thực chất lại thích hợp với mọi hệ thống tu luyện trong chư thiên vạn giới.

Đây cũng là một bài giảng pháp được đánh giá năm sao.

Người xem nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp không phải chỉ có tu luyện giả thuộc một hệ thống tu luyện mà là cả chư thiên vạn giới, thuộc hàng vạn hệ thống tu luyện khác nhau. Thế nên nội dung giảng pháp phải thích hợp với chư thiên vạn giới, cố gắng làm sao để tất cả người nghe đều có thu hoạch, như vậy mới nhận được nhiều sức mạnh công đức trả về.

Sau khi xác định nội dung giảng pháp, Tống Thư Hàng bắt đầu giảng giải chậm rãi.

Khi hắn bắt đầu giảng pháp, hắn cảm ứng được kình đan trong người sinh ra biến hóa và công hưởng mãnh liệt với hắn.

Trên kình đan, từng hư ảnh lần lượt hiện ra.

Những hư ảnh này trông rất mơ hồ, không nhận ra là ai. Nhưng Tống Thư Hàng biết đây là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, là những người quan trọng nhất trong cuộc đời tu luyện của hắn.

Theo số lượng hư ảnh trên kình đan không ngừng hiện ra, trên đỉnh đầu cá voi mập bắt đầu phun ra linh tuyền.

Linh tuyền tràn ra kia bắt đầu hóa thành linh hồ.

Tống Thư Hàng đang giảng pháp ngây ngẩn cả người.

Không đúng, quá trình này không đúng. Kim đan hóa linh hồ hẳn phải là cả viên kim đan tan ra mới đúng chứ?

Hơn nữa bức diễn đồ kim đan trên kình đan vẫn chưa hoàn thành, nét vẽ mắt cho rồng cũng chưa vẽ ra mà!

Chương 1742: Tinh Lộ Và Các Vị Tiền Bối Xếp Theo Thứ Tự

Linh tuyền không ngừng tuôn ra từ đỉnh đầu kình đan, chẳng mấy chốc đã tạo thành linh hồ trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng. Linh tuyền càng tuôn càng rộng, càng tuôn càng sâu.

Không có diễn đồ kim đan, cũng không có vẽ mắt cho rồng.

“Quả nhiên có liên quan đến việc kim đan bản mệnh của ta là thể biến dị?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Nhưng không có diễn đồ kim đan, không có vẽ mắt cho rồng, kim đan bản mệnh của hắn vẫn dừng ở cảnh giới thực kim đan như lúc đầu, không trải qua hai giai đoạn tử kim đan và lưu ly kim đan.

Không có diễn đồ, linh hồ hình thành sẽ không có hồ hồn, không thể ôn dưỡng thần binh bản mệnh. Mà quan trọng hơn là nếu không có hồ hồn, sau này hắn tấn thăng Tôn Giả thất phẩm kiểu gì đây?

Quá trình thai nghén ra nguyên anh của Tôn Giả thất phẩm có liên quan mật thiết đến hồ hồn, nếu không có hồ hồn, nguyên anh hình thành bằng cách nào?

Vừa nghĩ thôi Tống Thư Hàng đã cảm thấy đau đầu rồi.

Xem ra sau khi giảng pháp xong, phải đi hỏi Bạch tiền bối two mới được. Hắn nhớ Bạch tiền bối two từng nói năm đó kim đan của ngài ấy là kim đan không long văn, sau đó ngài ấy tấn cấp bằng cách nào chứ?

…

Huyền Thánh giảng pháp vẫn đang diễn ra.

Có bản thảo giảng pháp trong tay, lần này giảng pháp Tống Thư Hàng không nói gì ngoài nội dung trong bản thảo. Chất lượng của cả bài giảng pháp trong bản thảo quá tốt, tuy lợi dụng sức mạnh cảm xúc đưa bản thân tiến vào trạng thái bùng nổ là đạo của Ma tông nhưng cũng thích hợp với các hệ tu luyện khác trong chư thiên vạn giới và thế giới hắc long.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghe như say như mê.

Giảng pháp đã đến đoạn cuối.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra vị Bá Long này không có sở thích đổi bản thảo khi đang giảng pháp giữa chừng giống như Bá Tống Huyền Thánh.

Theo quá trình giảng pháp kết thúc, kình đan bản mệnh trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng từ từ dừng hành động phun nước.

Trong đan điền bản mệnh, một linh hồ lớn vượt mức bình thường đã thành hình, có chín tầng độ sâu tương ứng với chín long văn trên kình đan bản mệnh.

Đồng thời lúc linh hồ bản mệnh hình thành, linh lực thuộc về tiểu linh hồ trong bảy tiểu đan điền không ngừng chảy về phía đan điền bản mệnh. Giống như nước sông hồ chảy vào biển, 'nước hồ' trong tiểu linh hồ chảy vào linh hồ bản mệnh, làm nó tiếp tục mở rộng ra.

Chín long văn trên kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng lần lượt sáng lên.

Mỗi long văn chiếu ra một hình chiếu bên cạnh Tống Thư Hàng.

Long văn thứ nhất chiếu ra hình mỹ nhân rắn công đức + thánh ấn, đồng thời hình như bên dưới thánh ấn còn có thêm hư ảnh ma ấn và long ấn.

Long văn thư hai chiếu ra hình thánh viên cầm kinh văn Nho gia.

Long văn thứ ba chiếu ra hình thánh thành không bao giờ thất thủ.

Long văn thứ tư chiếu ra hình thánh kiếm Chung Yên.

Long văn thứ năm chiếu ra hình Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Nhìn từng hình chiếu do long văn lần lượt chiếu ra, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cảm thấy quen mắt vô cùng.

"Những hình chiếu này là cái gì? Là long văn ư?"

"Hình như trong long văn còn chứa một số hình ảnh khác thì phải?”

“Ta thấy được hư ảnh nữ đế công đức, thế nhưng... nữ đế công đức là thể ánh sáng công đức thực thể hóa của Bá Tống Huyền Thánh mà?”

“Ta thấy được thánh thành tráng lệ, hình như tòa thánh thành này là pháp khí mà Bá Tống Huyền Thánh đã từng dùng trong màn ra sân tham dự Thực Tiên yến thì phải?”

“Ta có ấn tượng về hư ảnh thánh viên kia, trước đó lúc Đậu Đậu Cổ Thánh hiển thánh, ở phía sau cũng có một bầy vượn như vậy.”

“Hư ảnh thánh viên đang cầm kinh văn trong tay đúng không?”

Đều là một số hình ảnh nhìn rất quen mắt đối với mọi người.

Mà lúc này, long văn thứ sáu của Tống Thư Hàng chiếu ra hình chiếu tiếp theo.

Một con mắt chớp lóe ánh sáng quỷ dị xuất hiện.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lập tức nháo nhào hết cả lên.

“Con... con mắt Thánh Nhân Nho gia!”

“Bá... Bá Tống?”

“Trúng kế rồi, Bá Long Cổ Thánh chính là Bá Tống Huyền Thánh, hắn lại hiển thánh lần nữa!”

“Rút lui nhanh, cho ta xuống xe ngay lập tức!”

“Không kịp nữa rồi, con mắt đã sáng lên, sắp mang thai rồi!”

“Bá Tống Huyền Thánh gian trá quá, không ngờ hắn lại chơi trò ngụy trang!”

“Lần sau... lần sau chỉ cần thấy được người nào ‘nghi là Bá Tống Huyền Thánh’ giảng pháp thì chúng ta phải dừng nghe pháp ngay, tuyệt đối không thể để hắn có cơ hội lợi dụng.”

Khi thấy tiếng lòng của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới truyền về, Tống Thư Hàng hoảng sợ vô cùng.

Nếu một ngày nào đó hắn tấn thăng bát phẩm trở thành Huyền Thánh thật sự, lúc nhân tiền hiển thánh giảng pháp, nếu tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lập tức đóng màn hình trực tiếp, không ai nghe giảng pháp thì phải làm sao?

Có khi nào hắn sẽ trở thành vị Huyền Thánh đầu tiên trong lịch sử vì không có ai xem nên giảng pháp thất bại, sau đó bị tâm ma kiếp quấn lấy không?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trước mắt các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đột nhiên xuất hiện ảo giác.

Mọi người phát hiện bản thân đang đi dạo trên tầng mây, phía trước bọn họ là một lão giả thân hình cao lớn bước đi chậm rãi, đạp mây mà đi.

Đi được một lúc, lão giả kia đột nhiên quay đầu lại:

"Ta chợt nghĩ đến một chuyện, lúc nữ tử mang thai, có khả năng sẽ mang thai đôi nhưng ánh nhìn mang thai lại chỉ có thể làm mọi người thể nghiệm mang thai đơn, không thể thể nghiệm sự gian khổ khi mang thai đôi."

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới:

"???"

Lão nhân gia à, ngài nên uống thuốc đi!

"Thế nên vừa rồi ta mới thử nghiệm dùng hai mắt bắn ra ánh nhìn tình mẹ cùng lúc, giống như thế này đây. Ta đã đặt cho nó một cái tên mới là ánh nhìn thai đôi."

Hai mắt của lão giả đồng thời lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Lúc này, mọi người trong chư thiên vạn giới đều biết lão giả này là ai.

"A a a, Thánh Nhân, đừng mà!"

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới hoảng sợ hét to, sau đó tỉnh lại từ ảo giác.

Mọi người vội đưa tay sờ bụng...

Là ảo giác chứ không mang thai thật.

Nhưng ảo giác vừa rồi rất chân thực, y như thật, nghĩ lại cả người vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

Mà trong lúc mọi người rơi vào ảo giác, long văn thứ bảy, tám, chín của Tống Thư Hàng đều đã chiếu ra hình chiếu.

Một đóa hoa sen trong suốt.

Một con cá voi mập.

Còn có một bóng người hư ảo.

Hoa sen và cá voi không có gì để nhìn.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đưa mắt nhìn về phía bóng người hư ảo do long văn thứ chín chiếu ra.

Sau đó từ trên bóng người hư ảo, mọi người thấy được con người thật sự của chính mình.

Mọi người ai cũng nhìn chân ngã đến mê muội, hồi lâu không lên tiếng.

Loại cơ hội nhìn thẳng chân ngã thế này nói là một đại cơ duyên cũng không quá.

“Đây là mồi nhử của Bá Tống Huyền Thánh ư? Một cơ duyên lớn như vậy... Dù biết nghe hắn giảng pháp sẽ có nguy cơ mang thai, nhưng có lẽ lần sau ta vẫn mở ra xem cũng không chừng?”

m thanh phản hồi trong chư thiên vạn giới lại truyền đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Dù mang thai đôi cũng chấp nhận, chỉ cần không phải thai ba hay thai bốn gì đó là được, thế này vẫn nhịn được.”

Xin lỗi, Thánh Nhân không chỉ có con mắt thứ ba mà còn là người mang song đồng trời sinh.

“Chắc không có lần sau đâu nhỉ? Bá Tống Huyền Thánh đã hiển thánh giảng pháp ba lần rồi, nếu lại lên lần thứ tư thì nghịch thiên quá rồi.”

Xin lỗi, ta khẳng định ít nhất là ta còn lên sóng một lần nữa.

Cuối cùng phần giảng pháp đã kết thúc.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nói tóm lại lần này giảng pháp coi như thuận lợi, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lúc này tiểu trợ lý lưới rồng thông báo:

“Nhận được chúc phúc của lưới rồng, đạt được ‘chúc phúc bảo vệ tinh thần mang tính vĩnh cửu’, miễn dịch công kích tinh thần dưới bát phẩm.”

Tống Thư Hàng phát hiện có một tầng chúc phúc bao quanh nguyên thần của hắn.

Cùng lúc đó tất cả tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 ở sau lưng và Thông Nương trong tay hắn đều nhận được hiệu quả của chúc phúc, ánh sáng chúc phúc bao phủ toàn bộ không gian giảng pháp.

“Miễn dịch công kích tinh thần dưới bát phẩm, hình như hơi vô bổ thì phải? Bình thường người nào thông qua giảng pháp thì bản thân cũng đã đạt đến cảnh giới bát phẩm, không cần chúc phúc vẫn có thể chịu đựng công kích tinh thần thất phẩm.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đây đã là mức hỗ trợ cực hạn của lưới rồng tính đến thời điểm hiện tại.”

Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời:

“Nhưng chờ đến khi sức mạnh của thế giới hắc long khôi phục một ít thì có lẽ sẽ làm chúc phúc mạnh hơn một tầng.”

Vì Ma Đế nên mười triệu năm qua, sức mạnh lưới rồng trong thế giới hắc long luôn ở trạng thái suy yếu. Bây giờ ngay cả ý chí lưới rồng Côn Na nữ sĩ cũng chìm vào giấc ngủ say.

Cũng có nghĩa là trong thời gian sắp tới, lưới rồng hết đất diễn rồi.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó lại chuyển sự chú ý lên đan điền bản mệnh trong cơ thể.

Tại đây, linh hồ bản mệnh ngày càng lớn. Tính từ lúc này, Tống Thư Hàng đã hoàn toàn tiến vào cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Nhưng kình đan của hắn không hề biến mất, nó đang ngụp lặn trong linh hồ. Chín long văn trên người nó tỏa sáng lấp lánh như muốn làm ra chút biến hóa gì đó.

Kim đan không tan ra mà vẫn ‘sống’ sờ sờ ra đấy. Về chuyện này, Tống Thư Hàng cũng không biết mình có còn tính là tu sĩ cảnh giới kim đan hay không nữa.

Lẽ nào vừa là kim đan lại vừa là Chân Quân?

Lúc này dường như kình đan bản mệnh đã tích góp đủ sức mạnh, bắt đầu tiến hành bước biến hóa mới.

Mấy bóng người hư ảo trên kình đan bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

Tiếp đó trên chín long văn rải xuống mảng lớn tinh quang.

Chín long văn chưa hóa thành màu vẽ diễn đồ kim đan... Có thể là do bản thân của những long văn này khác với long văn bình thường, dù sao chúng cũng là thứ do Bạch tiền bối two thêm vào sau.

Tinh quang từ trên long văn buông xuống bắt đầu trải ra, ngưng tụ thành một tinh lộ trên kình đan của Tống Thư Hàng, mấy bóng người hư ảo kia đang đứng trên tinh lộ.

Tinh lộ không ngừng kéo dài cứ như không có điểm cuối.

Người thứ nhất đứng ở điểm bắt đầu trên tinh lộ đã ngưng tụ thành hình... Người này là Vũ Nhu Tử. Trong nhóm Cửu Châu số 1, cô là thành viên đầu tiên chính thức tiếp xúc với Tống Thư Hàng, ngoài ra cũng vì số tài khoản của cô chỉ khác một con số so với số tài khoản của Tống Thư Hàng nên mới dẫn đến việc Hoàng Sơn tiền bối thêm sai người.

Người xuất hiện tiếp theo là Hoàng Sơn Tôn Giả, hắn là người đã đưa Tống Thư Hàng vào nhóm Cửu Châu số 1, cung cấp thời cơ bắt đầu cho Tống Thư Hàng.

Tiếp theo là Dược Sư, Giang Tử Yên, Bắc Hà Tán Nhân, Thông Huyền Đại Sư...

Tất cả đều là thành viên hiện tại của nhóm Cửu Châu số 1.

Tống Thư Hàng phát hiện hình như thứ tự xuất hiện của các tiền bối được sắp xếp dựa theo thứ tự tiếp xúc trước sau của hắn với những tiền bối này thì phải?

Nhưng... không có Tô thị A Thập Lục.

Nếu dựa theo thứ tự tiếp xúc trước sau, vậy thì thời điểm hắn tiếp xúc với Tô thị A Thập Lục hẳn là ở giữa Vũ Nhu Tử và Dược Sư tiền bối, hoặc là xếp sau Dược Sư cùng với Giang Tử Yên sư tỷ mới đúng...

Hay là do A Thập Lục còn chưa quét mã QR thêm hắn làm bạn?

Tống Thư Hàng chau mày suy tư.

Từng người lần lượt xuất hiện.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tô thị A Thất, Đậu Đậu... Bạch Hạc Chân Quân...

“Ơ? Bạch tiền bối đâu?”

Sau Đậu Đậu phải là Bạch tiền bối mới đúng.

Nhưng bây giờ Bạch Hạc Chân Quân lại thay thế Bạch tiền bối, xuất hiện sau Đậu Đậu.

Chẳng lẽ ta đoán sai rồi, thứ tự xuất hiện không được sắp xếp dựa theo thứ tự tiếp xúc trước sau của ta với các tiền bối ư?

Chương 1743: Ngươi Không Thể Tấn Thăng Bình Thường Một Lần Cho Ta Được À?

Nếu như nói A Thập Lục không xuất hiện là do cô chưa quét mã QR kết bạn với hắn, vậy lý do mà Bạch tiền bối không xuất hiện là gì đây? Bạch tiền bối đã kết bạn với hắn rồi, còn là một trong những người kết bạn với hắn sớm nhất nữa.

Mặc dù trong nhóm Cửu Châu số 1 có mấy vị tiền bối không tham gia lần nguyên thần độ kiếp này là Thất Sinh Phù tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu Tiên Tử, Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, thế nhưng sau khi Tối Việt Cư Sĩ kết bạn với hắn, mấy vị này cũng lần lượt kết bạn với hắn. Trường hợp của bọn họ cũng giống như cư sĩ, do thêm bạn tốt khá muộn nên không thể tham gia hiển thánh tập thể lần này.

Vạn vật trên thế gian đều có quy luật riêng nhưng... quy luật này không thể đồng đều một chút à?

Tống Thư Hàng cảm giác đầu mình lại đau.

Nếu lúc này có thể thi triển bí pháp giám định lên kình đan thì tốt biết mấy, như vậy có thể giám định ra thông tin về nó, không cần phải lãng phí tế bào não nữa.

Theo tinh lộ trải ra từng chút một, ngày càng nhiều thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 xuất hiện trên tinh lộ của Tống Thư Hàng. Tuyết Lang Động Chủ, Cổ Hồ Quan Chân Quân... Đại khái đều sắp xếp dựa theo thứ tự chính thức tiếp xúc trước sau giữa Tống Thư Hàng với bọn họ.

“Nếu tính theo thời gian thì tiếp theo hẳn là đến lượt tiểu hòa thượng Quả Quả xuất hiện nhỉ? Không biết Tiểu Quả Quả và Tam Nhật sư huynh có xuất hiện không?”

Tống Thư Hàng chợt nghĩ.

Hắn tự hỏi như vậy là vì tiểu hòa thượng Quả Quả và Tam

Nhật sư huynh chưa kết bạn với hắn!

Đây chính là lúc kiểm chứng suy đoán của bản thân, phải chăng thành viên nào kết bạn với hắn trước mới xuất hiện trên tinh lộ kim đan?

[Ting~ Thiên Nhai Vân Du Tự Tam Nhật đã kết bạn với ngươi, xếp vào nhóm 'sư huynh'.]

[Ting~ Thiên Nhai Vân Du Tự tiểu Quả Quả đã kết bạn với ngươi, xếp vào nhóm 'sư đệ'.]

[Ting~ Thi đã kết bạn với ngươi, xếp vào nhóm 'sư muội'.]

[Ting~ Chúc đã kết bạn với ngươi, xếp vào nhóm 'sư muội'.]

Đột nhiên có đến bốn thông báo thêm bạn tốt bắn ra cùng lúc.

Tống Thư Hàng:

"..."

Tuy Tam Nhật sư huynh không gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, nhưng đôi khi hắn cùng đăng nhập vào bằng tài khoản của Thông Huyền Đại Sư để đăng một số tin tức. Xem ra có lẽ Tam Nhật sư huynh đúng lúc thấy được mã QR, mà trùng hợp là ba đứa nhóc kia cũng đang ở cạnh hắn nên tiện thể thêm bạn luôn?

Các ngươi đừng trùng hợp như vậy có được không?

Thế này thì làm sao hắn kiểm chứng suy đoán của bản thân được?

Ngay sau đó Tam Nhật sư huynh và Quả Quả đều xuất hiện trên tinh lộ, xếp thành một hàng. Tiếp theo là Thông Nương, cô xuất hiện trong hình thái một mầm hành, suýt bị Tống Thư Hàng bỏ qua.

Mà ở bên cạnh Thông Nương là một ni cô. Vị ni cô này chỉ có bóng lưng, cô cúi người ngồi bên cạnh Thông Nương, không thấy rõ khuôn mặt.

"Là cô gái nọ."

Tống Thư Hàng đã khôi phục không phần ký ức trên đảo thần bí.

Phần ký ức này đã bị phong ấn dựa trên tiên đề là được sự đồng ý của hắn, vậy nên khi chưa đạt được điều kiện, ký ức sẽ không tự động mở ra.

Đương nhiên nếu thật sự tò mò, bây giờ hắn có thể đi tìm Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two, thậm chí cứ sử dụng quyền hạn lưới rồng ắt hẳn có thể giải phong ấn ký ức.

Vị ni cô này hẳn là người mà hắn đã gặp trên đảo thần bí.

Số mệnh của cô có mối liên hệ chặt chẽ với số mệnh của Thông Nương, xuất hiện chung với Thông Nương trên tinh lộ kim đan của Tống Thư Hàng.

"Cô gái này chưa thêm mình làm bạn tốt nhưng Thông Nương đã thêm, mà mối quan hệ giữa cô ấy với Thông Nương hết sức phức tạp, có lẽ Thông Nương thêm cũng giống như cô ấy đã thêm."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Đồng Quái Tiên Sư đã hiện ra, có điều thân hình của Đồng Quái tiền bối khá đặc biệt. Lúc xuất hiện trên tinh lộ kình đan của Tống Thư Hàng, thân hình của hắn không ngừng biến hóa, cuối cùng biến thành hình dáng mà Tống Thư Hàng thấy trong lần gặp mặt cuối cùng, cũng chính là hình thái nguyên thần bây giờ, trên người mặc váy đỏ thẫm, mặt đeo mặt nạ pháp khí nguyên thần.

"Sau Đồng Quái tiền bối sẽ đến lượt Ngư Kiều Kiều ra sân."

Tống Thư Hàng thầm nói.

Lần này thật sự là lúc kiểm chứng suy đoán.

Ngư Kiều Kiều cũng chưa thêm bạn với hắn, bây giờ cô còn đang khổ tu trong cấm địa long tộc, không thể liên lạc với bên ngoài, ngay cả mạng cũng không lên được. Trong thời gian ngắn, chắc chắn cô không thể thêm bạn với hắn.

Mà Ngư Kiều Kiều là một vị đạo hữu rất quan trọng trong quá trình tu hành của hắn.

Bây giờ để xem thử Ngư Kiều Kiều có xuất hiện trên tinh lộ hay không!

Ngư Kiều Kiều... xuất hiện rồi!

Ngư Kiều Kiều nửa người nửa cá lấy hình thái siêu đáng yêu xuất hiện trên tinh lộ kim đan của Tống Thư Hàng. Chẳng qua so với những đạo hữu khác thì Ngư Kiều Kiều mơ hồ hơn một chút, cũng tương tự như sự khác biệt giữa video chất lượng Full HD 1080p với video chất lượng SD.

“Nói vậy dù không quét mã QR thêm bạn tốt, nhưng chỉ cần là người có quan hệ mật thiết với ta đều sẽ xuất hiện trên tinh lộ của ta!”

Vậy tại sao A Thập Lục và Bạch tiền không xuất hiện chứ?

Tế bào não tử trận hết nhóm này đến nhóm khác.

Sau Ngư Kiều Kiều là Giao Bá Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử, Cuồng Đao Tam Lãng, Lệ Chi Tiên Tử, Tạo Hóa Pháp Vương, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Đông Phương Lục Tiên Tử, v.v... từng vị tiền bối trong nhóm lần lượt xuất hiện.

Nhóm này đều là những thành viên được mưa sao băng dùng một lần của Bạch tiền bối mang đến Đoạn Tiên đài Sở gia.

Thậm chí ngay cả Linh Điệp Tôn Giả cha của Vũ Nhu Tử cũng xuất hiện trên tinh lộ kim đan của Tống Thư Hàng.

Độ rõ nét của Linh Điệp Tôn Giả càng thấp hơn, nếu nói độ rõ nét của Ngư Kiều Kiều là SD, vậy thì độ rõ nét của Linh Điệp Tôn Giả chính là LD(*), hình ảnh hơi mờ.

(*)HD (độ rõ nét cao nhất), SD (trung bình), LD (thấp nhất).

“Nói vậy tác dụng chính của việc thêm bạn tốt là tăng độ rõ nét à?”

“Đúng rồi, Chủy Độn Cư Sĩ có xuất hiện không nhỉ?”

Tống Thư Hàng quan sát những thành viên xuất hiện trên tinh lộ kim đan, hắn nhớ lúc trước Chủy Độn Cư Sĩ xuất hiện ở Đoạn Tiên đài chung với Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Tống Thư Hàng tìm được Cuồng Đao Tam Lãng, sau đó nhìn sang bên cạnh Tam Lãng quả nhiên tìm được một vị tu sĩ rõ ràng rất đẹp trai nhưng lại dễ bị người ta phớt lờ.

“Vị này chắc là Chủy Độn Cư Sĩ rồi, không sai được.”

Tống Thư Hàng thầm xác định.

Tinh lộ không ngừng dài ra.

Tiểu m Trúc, Thi, Chúc, Sở các chủ, Quy tiền bối, Bắc Phương Đại Đế, Cật Qua Thánh Quân đều lần lượt hiện ra. Hầu như tất cả đạo hữu thuộc phe bạn mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc đều xuất hiện trên tinh lộ.

Bên cạnh Sở các chủ có một bóng người ẩn trong bóng tối, nếu Tống Thư Hàng không quan sát kỹ sẽ rất dễ bỏ qua. Nhưng Tống Thư Hàng không hề có bất kỳ ký ức gì liên quan đến bóng người ẩn trong bóng tối này.

Tống Thư Hàng chau mày, âm thầm nhớ kỹ bóng người bí ẩn này.

Mà ngoài các đạo hữu làm quen ở hiện thế, ngay cả tà ma chuột hamster, mặt trời nhỏ số T233 cũng chiếm một vị trí trên tinh lộ kình đan.

Song tương tự như Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two cũng không xuất hiện.

Ngoài A Thập Lục, Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, những nhân vật có hình thái tồn tại khá quái dị như Trình Lâm Tiên Tử, Thánh Nhân Nho gia, Tạo Hóa Tiên Tử, @#&× Tiên Tử, bạch long tỷ tỷ, Thiên Đế, Côn Na nữ sĩ lưới rồng cũng không xuất hiện trên tinh lộ kình đan của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã đoán trước được là mấy nhân vật sau sẽ không xuất hiện, nhưng hắn vẫn không hiểu nổi tại sao A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối lại không xuất hiện.

Cuối cùng... tinh lộ trên kình đan bắt đầu cuộn tròn. Vốn là một đường cong có hướng khá thẳng nhưng càng về sau, tinh lộ lại hóa thành con đường xoắn ốc.

Rất nhiều bóng người mơ hồ xuất hiện trên tinh lộ.

Những bóng người mơ hồ này không có mặt, không có quần áo, chỉ là một thân xác còn chưa hóa hình.

Số lượng bóng người mơ hồ này rất lớn.

“Lẽ nào những bóng người này... là chuẩn bị trước cho ta trong tương lai?”

Tống Thư Hàng đoán.

Con đường tu hành của hắn còn rất dài, có lẽ sau này sẽ còn làm quen với nhiều đạo hữu hơn nữa, rất có thể những thân xác chưa hóa hình này là đồ chuẩn bị cho tương lai?

Tinh lộ cuộn tròn theo hình xoắn ốc, cuối cùng cũng có điểm cuối.

Ở điểm cuối, chín long văn dịch chuyển qua. Tám long văn trước nối với nhau tạo thành một khung cổng hình tròn, còn long văn thứ chín thì dừng trong vòng tròn, tạo thành ‘cửa’.

“Lẽ nào A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối ở đằng sau ‘cánh cửa’ này?”

Tống Thư Hàng chợt nghĩ.

Mà cửa này có mở ra được không?

Lúc này, có một bóng người mơ hồ từ từ hiện ra bên cạnh cửa.

Bóng người này đang làm động tác đưa tay đẩy cửa...

Tống Thư Hàng lập tức tập trung mọi sự chú ý vào bóng người này.

Người này là ai?

“Là chính ta ư?”

Tống Thư Hàng thầm đoán.

Trên tinh lộ, những đạo hữu nên xuất hiện đều đã xuất hiện. Ngoài trừ A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối, cũng chỉ còn hắn chưa xuất hiện.

Dựa theo kịch bản, cuối cùng người mở cánh cửa thần bí phải là hắn mới đúng.

Trong lúc hắn suy tư, bóng người mơ hồ kia bắt đầu hóa hình.

Đầu tiên là đôi chân thon dài trắng nõn loạt vào tầm mắt của Tống Thư Hàng. Vừa thấy đôi chân này, Tống Thư Hàng biết chắc không phải là hắn, chân hắn không dài như vậy.

Trong số những người hắn quen biết, người có đôi chân thon dài thế này chỉ có Vũ Nhu Tử.

“Nhưng Vũ Nhu Tử đã xuất hiện ở điểm xuất phát trên tinh lộ của ta rồi mà!”

Không lý nào lại xuất hiện thêm một Vũ Nhu Tử đúng không?

Trừ khi... là Thiên Đế?

Bóng người mơ hồ đã thành hình hoàn toàn. Giống như Tống Thư Hàng đã suy đoán, lại là một Vũ Nhu Tử nữa.

Long văn tinh môn bị đẩy ra một cách chậm rãi.

Ở sau cánh cửa có một người, là người Tống Thư Hàng quen thuộc nhất.

Là chính hắn.

Hay nói chính xác hơn là... ‘chân ngã’.

Đây là tác dụng của long văn thứ chín. Dù là ai đi chăng nữa, khi nhìn thấy bóng người ở sau cánh cửa đều sẽ thấy ‘chân ngã’ .

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn xoa huyệt thái dương.

Vậy A Thập Lục đâu? Bạch tiền bối đâu? Bạch tiền bối two đâu?

“Khỉ gì đấy? Trong lúc ta đang bố trí không gian độ kiếp cho tiểu hamster thì ngươi đã gọi ta đến bảy tám lần đấy.”

Tiếng của Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối? Tiểu hamster độ kiếp thành công rồi à?”

Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Ngươi tưởng độ thiên kiếp bát phẩm khi đang ở mức tứ tấn ngũ dễ lắm à? Dù ta có vận dụng quyền hạn của chúa tể Cửu U, tối đa chỉ có thể làm giảm uy lực của thiên kiếp đến mức thất phẩm gần bát phẩm thôi. Công tác chuẩn bị độ thiên kiếp này tốn rất nhiều thời gian. Vì tránh ảnh hưởng đến hiệu quả độ kiếp, không thể dùng thủ đoạn khóa máu. Phải một lúc nữa số hamster mới độ kiếp xong.”

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Có chuyện quái gì mà ngươi cứ gọi ta mãi vậy? Đang bận lắm đây.”

Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, lúc kình đan bản mệnh của ta thăng cấp đã xảy ra chút vấn đề.”

Hắn kể lại trạng thái của bản mệnh kình đan cho Bạch tiền bối two nghe.

Sau khi nghe Tống Thư Hàng nói xong, Bạch tiền bối two im lặng hồi lâu.

“Ta đã tốn biết bao công sức vẽ chín long văn cho ngươi, ngươi không thể tấn thăng bình thường một lần cho ta nhờ à?”

Bạch tiền bối two buồn bực nói.

Chương 1744: Quả Nhiên Vẫn Nên Chém Đứt Từ Sớm Thì Tốt Hơn

"Cũng có lần ta tấn cấp bình thường mà. Lúc ta thăng từ nhất phẩm lên nhị phẩm rất bình thường, nhị phẩm lên tam phẩm cũng rất bình thường."

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Bạch tiền bối two:

"..."

"Hơn nữa thật ra ta đoán lần này thăng cấp xảy ra dị trạng hẳn là do dị biến xuất hiện lúc tứ tấn ngũ. Trước kia lúc thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, hư đan hóa kim đan, kết quả kim đan biến dị thành kình đan, cuối cùng ngay cả long văn cũng là do Bạch tiền bối ngài bổ sung giúp ta... Đây có thể nói là rong ruổi mãi trên con đường dị biến, một đi không trở lại. Vậy nên Bạch tiền bối à, chúng ta phải nghĩ thoáng một chút. Một cây non đã mọc lệch từ lâu thì đừng mong nó có thể thẳng lại được, khó lắm."

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two:

"Ngươi nói rất có lý."

Tống Thư Hàng:

"Ha ha ha ha, thật ra ta cũng đang tự an ủi chính mình thôi."

"Thế nên nếu cây non đã mọc lệch, quả nhiên vẫn nên chém đứt từ sớm thì tốt hơn."

Bạch tiền bối two bổ sung một câu.

Tống Thư Hàng:

"!!!"

Sau khi thở dài, Bạch tiền bối two lại nói:

"Xem ra kim đan của ngươi rất giống với kim đan không long văn của ta lúc trước. Ngươi mở linh hồ ra để ta xem thử kình đan của ngươi thế nào rồi mới đưa ra kết luận được.”

Tống Thư Hàng nghe lời, mở linh hồ cho Bạch tiền bối two xem.

Một luồng ý thức nhỏ của Bạch tiền bối two tiến vào trong linh hồ.

Lúc này linh hồ bản mệnh của Tống Thư Hàng ngày càng lớn, ‘nước’ trong bảy tiểu linh hồ không ngừng tràn vào, kích thước của linh hồ bản mệnh đã dần vượt qua khái niệm ‘hồ’.

Kình đan nổi trong linh hồ, sau đó chìm xuống... Lại nổi lên, rồi lại chìm xuống.

Trên tinh lộ kình đan rực rỡ, nguyên thần của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 trông rất sống động.

“Bạch tiền bối xem này, đây chính là tinh lộ đồ mà ta nói với ngài, hầu như tất cả tiền bối, đạo hữu và hậu bối mà ta quen biết đều xuất hiện trên bức vẽ này, ngay cả Thông Nương và số hamster cũng chiếm một vị trí trên đó. Thế nhưng Bạch tiền bối, Bạch tiền bối hiện thế cùng với A Thập Lục lại không xuất hiện.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ơ, Bạch hiện thế ở đây rồi còn gì?”

Bạch tiền bối two điểm về chỗ ‘cửa’ trên tinh lộ đồ.

“Không phải, đó là long văn thứ chín ‘chân ngã’ do Bạch tiền bối ngài vẽ cho ta. Vậy nên người mà Bạch tiền bối ngài thấy không phải Bạch tiền bối hiện thế mà là chính ngài.”

Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

Bạch tiền bối two:

“Ồ?”

“Ngoài ra Vũ Nhu Tử đẩy cửa cũng là một người khá đặc biệt trên tinh lộ đồ. Vũ Nhu Tử đã xuất hiện ở điểm bắt đầu trên tinh lộ đồ của ta, sau đó người xuất hiện ở điểm cuối vẫn là Vũ Nhu Tử. Ta nghi Vũ Nhu Tử xuất hiện ở điểm cuối có thể là Thiên Đế .”

Tống Thư Hàng đoán.

“Vũ Nhu Tử... à, là tiểu cô nương có đôi chân rất dài kia chứ gì, ta có ấn tượng.”

Luồng tinh thần lực của Bạch tiền bối two hóa hình trong bản mệnh linh hồ của Tống Thư Hàng, hắn xoa cằm, nhìn chằm chằm vào tinh lộ đồ.

Người thứ nhất và người cuối cùng đẩy cửa vào là hai Vũ Nhu Tử khác nhau ư?

“Tạm thời gác vấn đề này qua một bên trước.”

Sau đó Bạch tiền bối two lại nhìn vào bóng dáng hiện ra chính hắn ở sau cửa:

“Ừ, quả nhiên ta vẫn đẹp trai như thường.”

“Vâng vâng vâng, Bạch tiền bối ngài là người quyến rũ nhất vũ trụ.”

Tống Thư Hàng đáp.

Một luồng tinh thần lực của hắn cũng xuất hiện trong bản mệnh linh hồ, hóa thành hình người. Những lời này là lời thật lòng của hắn. Nếu hai vị Bạch tiền bối phóng sức hấp dẫn hết mức tối đa, những nhân vật khác hoàn toàn hết đường sống.

Bạch tiền bối two quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng:

“Vậy vị Bạch tiền bối hiện thế của ngươi thì sao?”

Tống Thư Hàng:

“Cũng xếp hạng nhất?”

Bạch tiền bối two gật đầu.

Chậc, số Bá Tống này nuôi uổng công rồi, quả nhiên vẫn nên vứt sớm một chút thì hơn.

“Ta không xuất hiện trên tinh lộ đồ kình đan của ngươi có thể là do cảnh giới của ta quá cao, tinh lộ đồ kình đan của ngươi không chứa nổi ta.”

Bạch tiền bối two nói:

“Dù sao ta cũng là chúa tể Cửu U, không giống những người khác.”

Tống Thư Hàng:

“Nhưng mà A Thập Lục cũng không xuất hiện.”

Bạch tiền bối two:

“...”

Ngoài ra mấy tồn tại đặc biệt như mỹ nhân rắn công đức, Trình Lâm tiên tử, Thánh Nhân Nho gia, bạch long tỷ tỷ, Côn Na nữ sĩ lưới rồng đều không có mặt. Nhưng trạng thái tồn tại của mấy vị này khá khác thường nên không xuất hiện trên tinh lộ kình đan, Tống Thư Hàng cũng đã đoán trước được rồi.

"Nói vậy có lẽ trạng thái tồn tại của A Thập Lục mà người nhắc đến cũng có điểm dị thường tương tự như @#%× Tiên Tử, Trình Lâm, Thánh Nhân Nho."

Bạch tiền bối two bình tĩnh đưa ra suy đoán.

Lúc nói chuyện với Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng phải mở độc tâm thuật, nói không chừng sẽ nhận được điều ngạc nhiên.

Tống Thư Hàng:

"..."

Trạng thái tồn tại của A Thập Lục tương tự như mỹ nhân rắn công đức và Trình Lâm Tiên Tử ư?

Hắn chưa từng nghĩ đến khả năng này.

"Chẳng lẽ là do bạch long tỷ tỷ?"

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Kể từ khi tiếp xúc với bạch long, A Thập Lục trở nên khá kỳ lạ.

Lần trước lúc nhìn long văn thứ chín 'chân ngã', hình ảnh mà A Thập Lục thấy được là bạch long chứ không phải bản thân cô.

Vì lo lắng nên Tống Thư Hàng đã âm thầm thi triển thuật giám định đối với A Thập Lục, kết quả gửi về là huyết mạch trong cơ thể A Thập Lục bị kích hoạt nên đang ở giai đoạn hóa rồng.

"Chờ sự kiện thế giới hắc long lần này kết thúc, ta phải đi tìm A Thập Lục một chuyến, xác nhận lại trạng thái của cô ấy."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Xem chừng giờ chắc Công Tử Hải tấn cấp ngũ phẩm thành công rồi nhỉ? Công Tử Hải cũng đã 'chín', đến lúc 'hái' hắn xuống, đóng gói lại làm quà tặng cho A Thập Lục rồi.

"Lại nói đây là lần nhân tiền hiển thánh thứ ba của ta, không biết Công Tử Hải có thấy không? Nếu thấy rồi không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì? Có nên gọi điện hỏi hắn thử không nhỉ?"

Tống Thư Hàng thầm nói.

Hắn lấy được số điện thoại của Công Tử Hải từ trong điện thoại của An Tri Ma Quân, chỉ là không biết sau khi độ kiếp xong thì Công Tử Hải có đổi số ngay hay không?

Nếu không đổi, có khi còn trò chuyện được mấy câu.

…

Lúc này Bạch tiền bối two đang đứng trước kình đan, hình như vẫn đang nghiên cứu.

“Bạch tiền bối đang nghiên cứu gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối two:

“Nhìn con người tràn đầy sức hấp dẫn của chính ta, đừng quấy rầy ta.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Một lúc sau.

“Bạch tiền bối, rốt cuộc bây giờ ta là tu sĩ cảnh giới kim đan hay là cảnh giới Chân Quân lục phẩm?”

Tống Thư Hàng không nhịn được lại hỏi.

“Linh hồ cũng sinh ra, đương nhiên là tu sĩ cảnh giới Chân Quân lục phẩm rồi. Yên tâm đi, thật ra trạng thái bây giờ của ngươi rất giống ta lúc trước.”

Bạch tiền bối two nói:

“Năm đó kim đan của ta là kim đan không long văn làm ta không dám nói với ai. Sau đó ta bế tử quan, lúc xuất quan chính là Chân Quân. Khi đó kim đan của ta cũng phún nước ra ngoài, hóa thành linh hồ. Sau khi phun nước xong, kim đan chìm xuống dưới đáy hồ trở thành hạt giống. Qua một thời gian ngắn, nguyên anh của ta ‘mọc’ ra. Kình đan của ngươi có điểm giống với kim đan không long văn của ta, biết đau chờ nó phun nước xong sẽ chìm xuống dưới ‘mọc’ ra nguyên anh cũng không chừng.”

Chương 1745: Thánh Hào Của Linh Điệp Tiền Bối Phải Làm Sao Đây?

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Nhưng bây giờ kình đan của ta đã ngừng phun nước rồi.”

“Cũng không khác mấy, cách một đoạn thời gian hẳn sẽ phun một lần nữa. Dù sao ngươi cũng phải cho nó có thời gian nghỉ ngơi, hơn nữa muốn kim đan phun nước suối thì ngươi cũng phải tu luyện chứ? Chẳng lẽ ngươi cứ nằm bất động mà bắt nó phun nước mãi à? Trên đời này làm gì có chuyện không làm mà hưởng như thế.”

Bạch tiền bối two nói.

“Có lý, thì ra là vậy.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Có mấy lời này của Bạch tiền bối two, hắn yên tâm hơn nhiều. Hóa ra quá trình tiến cấp của kình đan bản mệnh trong người hắn tương tự với kim đan không long văn.

“À đúng rồi, trở về nhớ kéo thánh kiếm Chung Yên vào trong linh hồ bản mệnh của ngươi ôn dưỡng, như vậy thỉnh thoảng ta lại có thể quan sát biến hóa của kình đan bản mệnh thông qua thánh kiếm Chung Yên.”

Bạch tiền bối two lại dặn dò.

Tống Thư Hàng cảm động nói:

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Chắc Bạch tiền bối two lo kình đan bản mệnh của hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới định thỉnh thoảng vào xem biến hóa của kình đan bản mệnh đây mà.

“Trước giờ ta chưa từng thấy ai tự kỷ tự nghĩ mình tốt giống như ngươi… Ta chỉ định cách một đoạn thời gian đến đây xem con người tràn đầy sức hấp dẫn của chính ta thôi.”

Bạch tiền bối two nói thẳng.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ta đi về trước đây, lát nữa lúc số hamster hiển thánh, ta sẽ nghĩ cách đưa nó vào không gian này, tranh thủ đạt được cơ hội hiển thánh ở cả thế giới Cổ U và hiện thế. Đến lúc đó ngươi hãy nghiêm túc lắng nghe nội dung giảng pháp của số hamster... Qua một thời gian ngắn ta sẽ kiểm tra sự hiểu biết của các ngươi về bài giảng pháp này.”

Bạch tiền bối two nói.

“Còn phải kiểm tra nữa à?”

Vừa nghe thấy hai chữ ‘kiểm tra’, Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến nỗi sợ hãi khi bản thân bị kỳ thi đại học tra tấn năm xưa.

Nhưng hắn vừa dứt lời, luồng tinh thần lúc của Bạch tiền bối two đã biến mất.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhìn viên kình đan mập ngoi lên chìm xuống:

“Nếu sau khi những nhân vật ta muốn vẽ đều chiếu hết lên trên tinh lộ kim đan, có khi nào nó sẽ biến hóa lần nữa không?”

Một lúc sau, Tống Thư Hàng kéo luồng tinh thần lực của bản thân ra khỏi linh hồ bản mệnh, trở về bản thể.

Tinh thần lực vừa trở về, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, thân thể giật nhẹ, đôi mắt từ từ mở ra.

...

“Thư Hàng tiểu hữu, nhân tiền hiển thánh chư thiên vạn giới kết thúc rồi à?”

Bên tai vang lên tiếng hỏi thăm của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Mặc dù giảng pháp đã kết thúc nhưng Tống Thư Hàng vẫn ở trạng thái tấn cấp, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 không quấy rầy hắn.

Lúc này thấy cuối cùng Tống Thư Hàng cũng ra khỏi trạng thái tấn cấp, Đông Phương Lục Tiên Tử mới hỏi.

“Đúng vậy, kết thúc rồi.”

Tống Thư Hàng cười trả lời.

“Chúc mừng Thư Hàng tiểu hữu.”

Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói.

Từ hôm nay trở đi Tống Thư Hàng đã là Chân Quân lục phẩm chân chính. Trong tu chân giới hiện nay, tu sĩ cảnh giới Chân Quân cũng xem như là một tồn tại cấp đại tiền bối.

“Cảm ơn tiền bối.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

“Cuối cùng nhân tiền hiển thánh cũng kết thúc rồi à? Vì giữ vẻ uy nghiêm của tiền bối, ta đã giữ nguyên một tư thế không hề động đậy, mỗi một tế bào trên thân thể đều đang biểu tình với ta.”

Cuồng Đao Tam Lãng thở phào nhẹ nhõm, dù sao đây cũng là lần đầu tiên lên sóng truyền hình, hiếm khi Tam Lãng nghiêm túc một lần.

“Giờ là lúc chúng ta rời đi đúng không?”

Diệt Phượng Công Tử duỗi người:

“Chúng ta ở trong không gian hiển thánh này lâu lắm rồi.”

“Lần này xin lỗi vì đã kéo nguyên thần của các vị tiền bối vào trong thiên kiếp của ta.”

Tống Thư Hàng thấp giọng nói.

“Chẳng có gì phải xin lỗi cả, tính ra bọn ta cũng có trách nhiệm rất lớn.”

Lệ Chi Tiên Tử vừa vỗ nhẹ lên ngươi Tống Thư Hàng vừa cười nói.

“Thật ra được lên sóng truyền hình chung với nhau thế này cũng rất thú vị. Chưa tấn thăng bát phẩm mà lại được thể nghiệm cảm giác nhân tiền hiển thánh, đây chính là cơ duyên, có rất nhiều người muốn cũng không được đấy. Hơn nữa còn chiếm được một chúc phúc tinh thần mang tính vĩnh cửu nữa chứ.”

Tuyết Lang Động Chủ lộn một vòng, lắc nhẹ đám lông trên người:

“Giờ chúng ta trở về hiện thế uống rượu, mở tiệc họp mặt luôn chứ nhỉ?”

“Theo như kế hoạch đã bàn lúc trước, đến nhà hàng của Tống Thư Hàng tiểu hữu, chỗ đó gần Điền Thiên đảo, chắc Thất Sinh

Phù đạo hữu đang ở đó.”

Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Chúng ta rời khỏi không gian hiển thánh, trở về thế giới hắc long trước đã, sau đó ta lại thông qua lưới rồng đưa nguyên thần của các vị tiền bối về.”

Nói xong, hắn nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng:

“Chúng ta có thể rời đi chưa?”

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu đáp:

“Thi hành mệnh lệnh.”

Ngay sau đó, Lý m Trúc, Tống Thư Hàng, Thông Nương cùng với nguyên thần của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 được chuyển đến... thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử cũng đang ở trong thế giới hạch tâm.

Lúc này Vũ Nhu Tử đang ngồi ôm gối, tâm trạng rất tồi tệ, hình như Đậu Đậu đang ở một bên an ủi cô.

“Ơ? Thế giới hạch tâm của ta?”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ nghi hoặc.

Sao lại chuyển đến đây, không phải về thế giới hắc long à?

Ngay lúc hắn đang cảm thấy khó hiểu, sức mạnh của lưới rồng lại cuốn lấy Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử, đưa mọi người về thế giới hắc long, ở nơi mà Tống Thư Hàng độ kiếp lúc đầu.

Hôm nay khu vực này chẳng khác gì một cấm địa. Ở nơi đây, Ma Đế đã đối chiến với Côn Na tiên tử lưới rồng và Tống Thư Hàng, rơi xuống ma huyết.

Lúc này sức mạnh của lưới rồng đang áp chế, khôi phục khu vực bị ma huyết của Ma Đế ô nhiễm.

Tiểu trợ lý lưới rồng đưa nhóm người Tống Thư Hàng đến rìa cấm địa.

“Tiểu trợ lý lưới rồng, giờ đưa nguyên thần của các tiền bối về trước đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói thế nào thì nguyên thần xuất khiếu quá lâu cũng không phải chuyện tốt, đặc biệt là nguyên thần của các tiền bối còn độ kiếp trong tình trạng không có thân thể, nên đưa về càng sớm càng tốt mới đúng.

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu.

Nhưng nó còn chưa thi hành mệnh lệnh, Tống Thư Hàng đột nhiên ngoẹo đầu ngã xuống đất.

Vũ Nhu Tử đang buồn và Đậu Đậu vội ra tay.

Vũ Nhu Tử đưa tay đỡ lấy Tống Thư Hàng nâng, còn Đậu Đậu thì lắc mình đón Lý m Trúc và Thông Nương.

“Tống tiền bối bị sao thế này?”

Vũ Nhu Tử hỏi với giọng điệu nghi hoặc.

Vừa rồi còn bình thường, sao tự dưng lại hôn mê thế này?

“Có thể là do tiêu hao quá mức chăng?”

Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán.

Gần đây lúc hắn gặp Tống Thư Hàng tiểu hữu, Tống Thư Hàng hay bỗng nhiên lăn ra hôn mê, lần trước sau khi hôn mê còn tự bạo.

“Hay là đang gặp ác mộng nên trong lúc hôn mê, thân thể vẫn co giật liên tục?”

Đậu Đậu nói.

“Cũng có thể là nằm mơ thấy chuyện gì đó rất thoải mái, ví dụ như đang đua xe chẳng hạn, cả người đang ở trạng thái kích thích? Đôi khi ta cũng như vậy đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử cũng đưa ra suy đoán của bản thân.

Hai mắt Cuồng Đao Tam Lãng chợt sáng lên:

“Lục Tử, có phải cô nằm mơ thấy mình đang đua xe, một đường cán tới, đầu người lăn đầy đất nên cả người thấy kích thích đúng không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“...”

Cô đột nhiên đưa tay chộp một phát, bắt Cuồng Đao Tam Lãng vào tay.

Chỉ thấy đôi tay nhỏ bé của cô không ngừng nhào vò, trong nháy mắt Cuồng Đao Tam Lãng đã bị vò thành một quả cầu nhỏ.

“Đông Phương Lục Tiên Tử, cô tấn thăng cảnh giới Chân Quân từ lúc nào? Không thể nào, cô lại tấn thăng trước ta ư?”

Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên với vẻ mặt không dám tin.

Rõ ràng nửa năm trước mọi người vẫn ở cảnh giới ngũ phẩm, sao giờ từng người lần lượt đột phá cứ như hẹn trước với nhau vậy.

Đầu tiên là Lệ Chi Tiên Tử, tiếp đến là Bắc Hà và Đồng Quái, bây giờ ngay cả Đông Phương Lục Tiên Tử cũng tấn thăng Chân Quân, tu vi cao hơn hắn một cảnh giới, có thể vò nguyên thần của hắn thành quả cầu nhỏ rồi.

Hoàng Sơn Tôn Giả đặt tay lên người Tống Thư Hàng, hắn có cảm giác dường như Tống Thư Hàng đang chịu đựng một nỗi thống khổ cực lớn.

Một lát sau, Hoàng Sơn Tôn Giả đứng dậy:

“Thân xác không có vấn đề gì, linh hồn mới mở ra trong đan điền cũng rất sống động. Hẳn là không sao, có thể là do tinh thần tiêu hao quá mức. Dùng thân thể ngũ phẩm độ thiên kiếp bát phẩm, có tiêu hao quá mức cũng dễ hiểu.”

“Lần nào Tống tiền bối tấn cấp cũng rần rần như thế, ha ha ha.”

Vũ Nhu Tử nói, tiếc là cô không có bản lĩnh tạo chấn động rần rần như Tống tiền bối, nếu không cô cũng hy vọng lần nào mình tấn cấp cũng được lên sóng truyền hình.

“Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, giao một nhiệm vụ cho các ngươi. Hai người các ngươi tạm thời ở lại đây chăm sóc cho Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói:

“Hiện giờ ta và các đạo hữu khác là nguyên thần, không tiện ở bên ngoài quá lâu. Chờ Thư Hàng tiểu hữu tỉnh lại, chúng ta sẽ gặp lại ở hiện thế.”

Vũ Nhu Tử cúi chào, cười hì hì đáp:

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vậy hẹn gặp lại sau nhé.”

Lệ Chi Tiên Tử vẫy tay chào.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng, ngay khi hắn đang định nhờ nó đưa mọi người trong nhóm về thì đúng lúc này, trong lòng mọi người chợt có cảm ứng.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên.

Lại có người nhân tiền hiển thánh ư?

“Trùng hợp vậy à? Chẳng lẽ hôm nay là ngày Huyền Thánh tấn thăng hàng loạt ư?”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Đạo hữu hiển thánh lần này được tính là vị thánh thứ mấy vậy?”

Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

Diệt Phượng Công Tử đẩy gọng kính đáp:

“Hẳn là vị thánh thứ mười một, bởi danh hiệu Bá Long Cổ Thánh của Tống Thư Hàng tiểu hữu hiển nhiên không thể chiếm một vị trí, không tính.”

“Chắc vị đạo hữu này sẽ buồn bực lắm đây, nếu là bình thường thì ắt hẳn hắn được xếp vào mười vị thánh giả đầu tiên trong nghìn năm qua rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười khà khà nói.

“A, là a cha!”

Vũ Nhu Tử bỗng kêu lên.

Người hiển thánh lần này chính là Linh điệp Tôn Giả.

Thứ tự của hắn xếp sau Tống Thư Hàng, sau khi nhóm người Tống Thư Hàng rời khỏi không gian giảng pháp, rốt cuộc đến lượt hắn hiển thánh.

Do bây giờ thế giới hắc long và hiện thế con đang duy trì mối liên hệ tạm thời, loại liên lạc tạm thời này vẫn chưa cắt đứt, thế nên màn hiển thánh của Linh Điệp Tôn Giả cũng chiếu đến thế giới hắc long.

“Lại nói... thánh hào của Linh Điệp tiền bối phải làm sao đây?”

Tuyết Lang Động Chủ nhíu mày nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử le lưỡi.

Lúc này dưới sự chú ý của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, một tu sĩ trung niên đẹp trai đứng chắp tay sau lưng hiển thánh, 360 độ không góc chết.

Hắn vừa đứng ở đó, một loại khí chất tông sư đã tự nhiên toát ra.

Đây mới là khí chất cường giả mà một Huyền Thánh chính tông nên có.

“Nhân tiền hiển thánh đúng là ngầu thật đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng hạ quyết tâm:

“Bát phẩm, mục tiêu chính của ta bây giờ là dốc hết sức tấn thăng bát phẩm, nhân tiền hiển thánh để chư thiên vạn giới đều biết đến ta.”

“Tam Lãng tiên sinh, ngài muốn hiển thánh riêng một mình ư?”

Lúc này, tiểu trợ lý lưới rồng đột nhiên lên tiếng:

“Mặc dù không thể sắp xếp ngài hiển thánh đến chư thiên vạn giới, nhưng có thể thánh ở thế giới hắc long hiển, ngài có muốn thử không?”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“???”

“Tìm kiếm trong cơ sở dữ liệu, rút ra ‘kế hoạch mặt trời nhỏ’, mở kế hoạch trong thời gian gần đây. Nếu ngài muốn thể nghiệm cảm giác hiển thánh, có thể xem xét kế hoạch này. Ngài đã vượt qua đại kiếp trong không gian thánh giả, phù hợp yêu cầu này.”

Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Chương 1746: Phong Cách Khác Người, Phải Cô Lập Hắn!

“Bọn ta chỉ ghé ngang qua không gian thánh giả, vốn dĩ chẳng ở lại bao lâu, cũng đâu có độ kiếp? Chẳng lẽ hoàn thành việc độ kiếp trong không gian độ kiếp tập thể ở hiện thế tương đương với chuyện đã hoàn thành việc độ kiếp trong không gian thánh giả?”

Cuồng Đao Tam Lãng thắc mắc.

Tiểu trợ lý lưới rồng:

“Xác định đã hoàn thành việc độ đại kiếp trong không gian thánh giả, phù hợp điều kiện.”

“Vậy bọn ta cũng phù hợp yêu cầu ư?”

Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính.

Tiểu trợ lý lưới rồng im lặng trong chốc lát sau đó trả lời:

“Xác định phù hợp điều kiện.”

“Vậy chờ Linh Điệp tiền bối hiển thánh xong, ngươi giới thiệu kế hoạch mặt trời nhỏ cho bọn ta biết được không?”

Hiển nhiên Diệt Phượng Công Tử cũng cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện thể nghiệm nhân tiền hiển thánh.

Đặc biệt là chỉ hiển thánh ở thế giới hắc long, vừa lúc hợp khẩu vị của công tử. Vậy thì hắn hoàn toàn có thể luyện tập làm quen trước với quá trình giảng pháp trong không gian giảng pháp của thế giới hắc long, đồng thời tiến hành mấy thử nghiệm. Dù phạm sai lầm cũng không sợ mất thể diện trước mặt toàn thể tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu:

“Đồng ý điều kiện.”

“Có quyền hạn đúng thật là muốn làm gì thì làm, mặc dù chỉ là bản thể nghiệm nhưng thể nghiệm một lần cũng tốt.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười hì hì. Trong khi nói chuyện, hắn lại nhìn về phía Tống Thư Hàng trong ngực Vũ Nhu Tử.

Trong lúc hôn mê, thân thể Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại co giật, động tác co giật có lúc mạnh có lúc nhẹ. Thấy cảnh này, trong lòng Tam Lãng chợt động.

Hắn nhảy ra khỏi lòng bàn tay của Đông Phương Lục Tiên Tử, quả cầu lăn một vòng trên đất sau đó lại hóa thành hình người.

Cuồng Đao Tam Lãng chau mày, một tay chống cằm, hai mắt sáng ngời tựa như đoán được điều gì đó, khắp người toát ra một loại khí tức cơ trí sáng suốt.

Tiểu trợ lý lưới rồng bỗng im lặng, rụt người lại.

Tam Lãng thấy phản ứng của tiểu trợ lý lưới rồng, ánh mắt híp lại.

Xem ra... hắn đoán đúng rồi.

Nhưng chuyện này...

"Vũ Nhu Tử, cô nói Tống Thư Hàng thỉnh thoảng co giật một chút... có phải là đang giở trò với cô không?"

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên đổi sang vẻ mặt nghiêm túc nói.

Vũ Nhu Tử:

"???"

Tiểu trợ lý lưới rồng:

"..."

"Tam Lãng."

Hoàng Sơn Tôn Giả quay đầu lại, thở dài nói:

"Linh Điệp đạo hữu đang nhân tiền hiển thánh, ở trạng thái này, hắn có thể tiếp thu phản hồi của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới."

Mà đối với Linh Điệp Tôn Giả, lúc hắn nhân tiền hiển thánh, sàng lọc tiếng lòng trả về của các đạo hữu trong chư thiên vạn giới, những phản hồi nào có liên quan đến ba chữ 'Vũ Nhu Tử' nhất định là được in đậm và bôi đỏ.

Hay nói cách khác... những lời mà Cuồng Đao Tam Lãng vừa nói có ít nhất 90% sẽ truyền đạt đến trước mắt Linh Điệp Tôn Giả.

Cuồng Đao Tam Lãng:

"!!!"

"Vũ Nhu Tử, cô xem như ta chưa nói gì hết nhé!"

Hắn vội kêu lên.

Hắn thật sự bó tay với mấy vị tiền bối có tu vi cao thâm mà thời gian làm việc ngoài giờ lại cực kỳ dư thừa, thậm chí đối phương có thể dành ra đến mấy năm để chơi đùa với hắn.

Vũ Nhu Tử nghe vậy thì nghiêng đầu nghĩ gì đó, sau đó ngẩng đầu lên nói:

“A cha à, Tam Lãng tiền bối nói vừa rồi ngài ấy không nói gì hết, con cũng không nghe thấy gì cả.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Vũ Nhu Tử, cô thay đổi rồi, lúc mới vào nhóm cô đáng yêu biết bao, vậy mà bây giờ bị các tiền bối trong nhóm dạy hư rồi.

“Tam Lãng đạo hữu.”

Giao Bá Chân Quân vỗ nhẹ lên ngươi Tam Lãng.

Tam Lãng ngẩng đầu nhìn Giao Bá Chân Quân. Lúc này đây tình hữu nghị giữa nam nhân với nhau vẫn là đáng tin nhất, cũng chỉ có Giao Bá đạo hữu sẽ an ủi hắn vào lúc này.

“Nghĩa địa dưới đáy biển, giá hữu nghị, giảm giá 60%, mua một cái lớn còn được tặng một cái nhỏ.”

Giao Bá Chân Quân giơ ngón cái lên:

“Có muốn đặt trước một cái không? Tiền đặt cọc là 500 linh thạch thay vì 1000.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“...”

Fuck you, Giao Bá tiền bối ngài hãy nhìn khẩu hình của ta này, Fuck~ you~

Trong hư không, sau khi Linh Điệp Tôn Giả hoàn tất phần hiển thánh 360 độ không góc chết, bên cạnh hắn xuất hiện một đoàn ánh sáng đang cháy, bên trong ẩn chứa một đạo hiệu chưa định hình.

Đây là dấu hiệu sắp ngưng tụ thánh ấn, quyết định thánh hào.

“Linh Điệp tiền bối sẽ chọn đạo hiệu gì đây?”

Cuồng Đao Tam Lãng chớp lấy cơ hội đổi đề tài ngay.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Ngươi nói có khi nào Linh Điệp tiền bối sẽ chiếm lấy đạo hiệu của Tam Lãng để trả thù Tam Lãng không? Nếu là ta, nhất định ta sẽ làm như vậy.”

Tam Lãng:

“Xin hãy gọi ta là Tứ Lãng, cảm ơn. Không đúng, xin hãy gọi ta là Thất Lãng cảm ơn, số 7 là con số may mắn. Thật ra ta rất muốn đổi thành Lãng thị A Thất.”

Tô thị A Thất:

“...”

Từ nãy đến giờ ta chưa hề nói câu nào, vậy mà lửa chiến tranh vẫn đốt lên người ta là sao?

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát rồi nói:

“Chắc a cha ta sẽ không làm chuyện ấu trĩ như vậy đâu.”

“Ta cảm thấy cái tên Linh Điệp Ba Ba không tồi, đã có Linh Điệp Tử vậy gọi là Linh Điệp Ba Ba đi, mọi người trong chư thiên vạn giới đều biết Linh Điệp Tôn Giả là cha của Linh Điệp Tử.”(*)

Tạo Hóa Pháp Vương xoa cằm nói.

(*) Tử là con, ba ba là cha.

“Làm vậy là chiếm lời của mọi người trong chư thiên vạn giới rồi còn gì? Giống như tiểu tử có cái tên bắt đầu bằng chữ ‘Bá’ nào đó à?”

Chẳng biết từ lúc nào nguyên thần của Diệt Phượng Công Tử đã ngồi xổm trong một hố đá tròn. Đây là một cái hố hình thành trong trận đại chiến giữa Côn Na nữ sĩ ý chí lưới rồng và Ma Đế lúc trước. Vừa thấy cái hố tròn này, Diệt Phượng Công Tử lập tức hí hửng tiến vào.

Hai mắt Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên sáng lên:

“Nhưng ta thấy phương án này được đấy, lần sau lúc ta hiển thánh, thánh hào sẽ là ‘Bắc Hà Ba Ba’.”

“...”

Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy thật mệt tim:

“Ta không có con trai lớn như ngươi.”

“Đồng Quái, ngươi nên đổi thánh hào thành ‘Ba Ba Của Bắc Hà’ mới đúng.”

Cuồng Đao Tam Lãng nhắc nhở.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Cảm ơn Tam Lãng đạo hữu đã nhắc.”

Sau đó… Tam Lãng lại biến thành một quả cầu do chính tay Đông Phương Lục Tiên Tử vò thành:

“Bắc Hà đạo hữu, để ta vò Tam Lãng giúp ngươi!”

“Cảm ơn Lục Tử.”

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên cảm thấy mệt tim gấp bội. Vốn dĩ hắn là một trong số ít người âm thầm bảo vệ Tam Lãng trong nhóm Cửu Châu số 1, nhưng từ hôm nay trở đi hắn quyết định không bảo vệ Tam Lãng nữa, để mặc tên đấy muốn tìm đường chết thế nào thì tìm.

“Hay gọi là Điệp Ba?”

Đậu Đậu đưa ra ý kiến.

“Đạo hiệu này nghe giống như một thành viên thuộc gia tộc Bá thị ấy.”

Diệt Phượng Công Tử tiếp tục không đồng ý.

“Thật ra rất đơn giản.”

Cuồng Đao Tam Lãng nhếch miệng nói:

“Nếu Vũ Nhu Tử đoạt đạo hiệu của Linh Điệp tiền bối, vậy Linh Điệp tiền bối cũng có thể dùng đạo hiệu của Vũ Nhu Tử mà!”

“Ý kiến này hay đấy.”

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên, cô vẫy tay nói:

“A cha à, con cho phép a cha sử dụng đạo hiệu của con đấy.”

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“…”

Ta cảm thấy Linh Điệp đạo hữu có điên mới dùng phương án của các ngươi.

Trong trạng thái nhân tiền hiển thánh, khóe miệng Linh Điệp Tôn Giả co giật mấy cái.

Cuối cùng hắn đưa tay điểm vào trong ngọn lửa thánh ấn.

[Linh Điệp Thánh Quân], thánh ấn ngưng tụ thành hình.

Đạo hiệu mà đứa con gái đáng yêu của ta dùng là Linh Điệp Tử, ta hoàn toàn có thể dùng ‘Linh Điệp’, hai cái tên này không hề mâu thuẫn với nhau.

Trên Linh Điệp đảo.

Lưu Kiếm Nhất ngớ người ra:

“Không thể nào, sao sư phụ lại là nam được? Trước đó đã có Linh Điệp Tử, tại sao còn xuất hiện một Linh Điệp Thánh Quân nữa chứ?”

Ảo tưởng ‘sư phụ của là một tiên tử xinh đẹp’ mới vừa sinh ra không bao lâu đã bị bóp chết.

Trong không gian hiển thánh, Linh Điệp Tôn Giả tức đến run tay.

Trở về ta sẽ thanh lý môn hộ!

Thế giới hắc long.

“Chẳng thú vị gì cả, ta còn tưởng Linh Điệp tiền bối sẽ mang đến một điều bất ngờ cho chúng ta chứ.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói với giọng điệu đầy thất vọng.

Đậu Đậu:

“Điệp Ba còn hay hơn ấy.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“Phong cách của Linh Điệp tiền bối không giống chúng ta.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử:

“Chúng ta phải cô lập hắn.”

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“...”

Trở về phải đá hết mấy tên này ra khỏi nhóm Cửu Châu số 1.

...

Sau khi thánh ấn thành hình, Linh Điệp Thánh Quân bước lên trước một bước, tiến vào trạng thái giảng pháp.

Vì lần nhân tiền hiển thánh này, hắn đã chuẩn bị đến ba bản thảo giảng pháp. Trong đó có một bản đã đưa cho con gái dùng, giờ hắn còn hai bản.

Có câu lo trước khỏi họa mà.

Linh Điệp Tôn Giả dùng bản thảo giảng pháp thứ hai, giảng về cách dùng đạo thuật hệ sóng âm kết hợp với sắc thải huyễn thuật.

Huyễn thuật của Linh Điệp đảo thuộc hàng bậc nhất, mà trong đạo pháp huyễn thuật của Linh Điệp đảo lại bao hàm đạo thuật hệ sóng âm.

****

Đối với tu luyện giả trong chư thiên vạn giới và tu luyện giả trong thế giới hắc long, hôm nay nhất định là một ngày hạnh phúc đến mức không ngủ được.

Trong lúc Linh Điệp Tôn Giả còn đang giảng pháp, cuối cùng tà ma chuột hamster đã vượt qua ma kiếp bát phẩm ở thế giới Cổ U.

Ngay sau đó, nó bị Bạch tiền bối đưa vào không gian giảng pháp mà nhóm người Tống Thư Hàng ở trước đó.

Thế này thì đến lúc giảng pháp, số hamster sẽ giảng pháp trước tu luyện giả của thế giới Cổ U, thế giới hắc long, chư thiên vạn giới hiện thế và cả thế giới Cửu U.

Mà nội dung giảng pháp của nó là về ‘cách phối hợp tinh thần lực (thần thức) với năng lượng, chuyển hóa thành niệm lực loại hình công kích mạnh mẽ’, đây là nội dung mà Bạch tiền bối đã dành thời gian biên soạn ra cho nó.

Khi tinh thần lực mạnh đến một mức nhất định, tu sĩ có thể dùng tinh thần lực chuyển dời một số vật phẩm nhỏ. Sau ngũ phẩm, tinh thần lực phối hợp với linh lực có thể chuyển dời một số vật phẩm lớn.

Mà đề tài nghiên cứu của Bạch tiền bối là cách tổ hợp thần thức với các hệ năng lượng theo tỷ lệ nhất định, sinh ra một loại niệm lực thuộc loại hình công kích mạnh mẽ.

Đây là phương pháp được sáng tạo ra nhằm dành cho những chủng tộc có tinh thần lực cực mạnh nhưng thiên phú pháp thuật lại rất bình thường ở thế giới Cửu U. Trong thế giới Cửu U, có rất nhiều tà ma có một thân tinh thần lực cực mạnh nhưng lại không biết cách vận dụng, thậm chí không thể vận dụng. Có phương pháp này rồi, ít nhất có thể vận dụng nguồn tinh thần lực cực mạnh trong người.

Ngoài tà mà thế giới Cửu U, trong chư thiên vạn giới cũng có rất nhiều người có thể sử dụng bí quyết nhỏ này.

Trong không gian giảng pháp, số hamster dùng chân nhỏ cầm bản thảo giảng pháp, tâm trạng khá hồi hộp.

Nó là tồn tại thứ hai giảng pháp ở chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U sau Tống Thư Hàng. Hơn nữa lần này nó còn hơn Tống Thư Hàng hai thế giới là thế giới Cổ U và thế giới hắc long.

“Tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm gì được.”

Số hamster nói thầm với chính mình.

…

Hiện thế, trên một thiên thạch nhỏ trong vũ trụ.

Công Tử Hải một tay chống kiếm, ngẩng đầu nhìn hư không.

Tâm trạng của hắn rất nặng nề, lần trước sau khi tiếp một cú điện thoại, nghe thấy giọng nói của Tống Thư Hàng truyền ra từ trong điện thoại của An Tri Ma Quân, hắn lập tức chuyển địa điểm độ kiếp vào trong vũ trụ.

Hôm nay, rốt cuộc hắn đã độ kiếp thành công.

Mà số lượng long văn ngưng tụ ra cũng đúng với mục tiêu của hắn.

Tám long văn!

Hơn nữa còn là tám long văn to bự.

Có thể nói những áp lực mà Tống Thư Hàng mang đến đã biến thành động lực cho hắn. Sau khi hắn đột phá tâm ma, long văn thứ tám mới ngưng tụ thành hình.

“Cả đời Công Tử Hải ta tuyệt đối sẽ không cam chịu đứng sau kẻ yếu.”

Công Tử hải trầm giọng nói.

Sau đó hắn nhận được đến mấy bản nhân tiền hiển thánh phát lại.

Đậu Đậu Cổ Thánh.

Linh Điệp Tử Cổ Thánh.

m Trúc Cổ Thánh.

Cùng với… Bá Long Cổ Thánh.

Khi Công Tử Hải nhìn thấy cái tên Bá Long Cổ Thánh thì tay chợt run lên.

Chương 1747: Truyền Thừa Của Ma Đế

Chuyện liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh Tống Thư Hàng, Công Tử Hải thật sự xem không hiểu.

Nửa năm trước, lần đầu tiên hắn gặp Tống Thư Hàng... lúc đó Tống Thư Hàng chỉ là một tu sĩ nhỏ mới bắt đầu tu luyện. Trong cơ thể không có một tia chân khí nào, chỉ có sức mạnh khí huyết yếu ớt, từ đầu đến cuối chỉ biết nấp sau lưng Tô thị A Thất.

Nếu không phải vào giây phút quan trọng nhất, tên kia đột nhiên đứng dậy đoạt thức ăn trước miệng cọp, ‘lấy’ đi một viên huyết thần toản từ trong chiến lợi phẩm của hắn, thậm chí Công Tử Hải còn không nhớ nổi sự tồn tại của đạo hiệu Thư Sơn Áp Lực Đại.

Mà viên huyết thần toản kia chính là sự bắt đầu của mối quan hệ bất hòa giữa hắn và Thư Sơn Áp Lực Đại Tống Thư Hàng.

Về sau hắn gài bẫy mấy lần, muốn đoạt lại huyết thần toản từ trong tay Tống Thư Hàng... nhưng lần nào cũng chấm dứt bằng sự thất bại. Thoạt nhìn mỗi lần thất bại đều là do ‘vận khí của bản thân không tốt’, nhưng khi nghĩ lại cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, bởi thực lực của Tống Thư Hàng không hề giống như trong tình báo.

Cũng chính lúc này, hắn bắt đầu hoài nghi thực lực chân chính của Tống Thư Hàng, hoài nghi phải chăng đối phương là đại tiền bối giả heo ăn hổ. Trên thế giới này, đại tiền bối xấu tính không hề ít. Người tu chân cũng không phải tiên nhân thần thoại vô dục vô cầu, đạo tâm kiên định và tính cách xấu xa không liên quan gì với nhau.

Tiếp đó mấy tháng sau, đối phương đột nhiên nhân tiền hiển thánh, trở thành nghìn năm đệ nhất thánh, thánh hào Bá Tống, chẳng có chút dấu hiệu báo trước nào cả.

Ngay lúc đó, Công Tử Hải đã thầm quyết định cắt đứt quan hệ với Tống Thư Hàng, không tiếp xúc với đối phương nữa. Ít nhất là trước khi hắn tấn thăng Huyền Thánh, hai bên sẽ không gây chuyện với nhau nữa.

Không chọc nổi thì ta trốn còn không được à?

Hơn nữa vừa lúc sau khi tấn thăng ngũ phẩm, hắn muốn chủ động tham gia đại kế hoạch tuyệt thế của Vô Cực Ma Tông, giành lấy thứ mình muốn.

Chỉ là... cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Hắn không muốn tiếp xúc với Tống Thư Hàng nhưng đối phương cứ luôn dùng những cách bất ngờ chen vào cuộc đời của hắn.

“Ta chỉ mới bế quan nửa năm trùng kích cảnh giới ngũ phẩm thôi mà, rõ ràng chỉ có nửa năm ngắn ngủi.”

Công Tử Hải thở dài ngao ngán.

Bế quan nửa năm thành công trùng kích ngũ phẩm, còn ngưng tụ ra kim đan tám long văn, dùng nhiêu đây thời gian tấn cấp đã đạt cấp bậc ‘cấp tốc’ trong lịch sử tu chân giới.

Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Bá Tống đã nhân tiền hiển thánh ba lần. Trung bình một tháng lên sóng một lần, còn đúng ngày hơn cả kinh nguyệt.

Công Tử Hải cảm thấy đạo tâm của hắn sắp vỡ nát rồi.

...

Công Tử Hải chống kiếm đứng trên thiên thạch.

Có hai con rối áo đen xuất hiện sau lưng hắn, dọn dẹp tàn dư sau trận độ kiếp thay hắn, xóa bỏ đại trận độ kiếp, lại thu hồi từng Ma Thần trụ.

“An Tri bị bắt rồi, mục tiêu tiếp theo của Bá Tống Huyền Thánh... có thể sẽ là ta.”

Công Tử Hải bắt đầu trầm tư.

Có lẽ đối với tồn tại có đẳng cấp như Bá Tống, một người mới vừa tấn thăng Linh Hoàng ngũ phẩm như mình hoàn toàn không tính là đại địch. Có lẽ đối phương sẽ không cố ý đi tìm bắt mình đâu, chỉ khi nào tiện tay mới mang mình đi.

Nhưng Công Tử Hải không dám gửi gắm sự bình yên của bản thân vào tâm trạng của đối phương.

“Đại thế của Bá Tống Huyền Thánh đã thành, xem ra không chừng thân phận Công Tử Hải này phải chết một lần.”

Công Tử Hải cúi đầu nhìn một ma văn cực kỳ phức tạp trên tay phải.

Sau khi ngẩng đầu, hắn lại khôi phục sự tự tin, trở thành Công Tử Hải mưu toan thiên hạ.

“Bộ thân thể này cùng với thân phận Công Tử Hải, còn có một phần tạp chất hồn phách, nhất định phải vứt bỏ.”

Công Tử Hải lẩm bẩm.

Phải thừa nhận Bá Tống Huyền Thánh là kẻ địch mà hắn của bây giờ không đối phó nổi.

Nhưng... sau này thì chưa biết được.

Hắn đang nắm giữ truyền thừa của Ma Đế trong tay, hơn nữa sau khi tấn thăng ngũ phẩm, hắn đã kích hoạt cổng truyền thừa thành công.

Đây chính là truyền thừa của Đại Đế Ma môn thần bí từ thời đại vô cùng cổ xưa. Trong truyền thuyết, vị Ma Đế kia đã từng cạnh tranh chức vị Thiên Đạo, hơn nữa còn tranh đến ‘bước cuối cùng’.

Thậm chí sau khi thất bại, hắn cũng không bị Thiên Đạo giết chết mà đã chạy trốn thành công, biến mất khỏi hiện thế.

Truyền thừa của vị Ma Đế này có độ phù hợp cực cao với hắn.

Trong truyền thừa có ghi lại Ma Đế là một tồn tại gói mưu kế. Lúc tấn thăng ngũ phẩm, hắn không ngưng tụ ra kim đan chín long văn nghịch thiên như các thiên mệnh chi tử kia, kim đan của hắn chỉ có tám long văn. Nhưng hắn lại dựa vào kim đan tám long văn này một đường nghịch tập, chém chết mấy đại địch có kim đan chín long văn, sáng tạo ra đạo trường sinh cho bản thân, trở thành Đại Đế Ma môn, là tồn tại thuộc hàng đỉnh cấp trong tầng lớp Trường Sinh Giả. Khi từng cây Ma Thần trụ được dựng lên, vạn ma thần phục, Ma Thần trụ xuất hiện ở đâu, nơi đó chính là lãnh thổ của Ma Đế.

‘Ma Thần trụ đại trận’ mà Công Tử Hải và An Tri Ma Quân dùng lúc độ kiếp chính là trận pháp lấy được từ nơi truyền thừa của Ma Đế.

Tính cách của Ma Đế, những gì Ma Đế trả qua đều rất giống hắn.

Công Tử Hải lấy ra một chiếc bao tay rồi đeo vào, che đi ma văn trên tay.

Độ phù hợp càng cao, hắn sẽ kế thừa được càng nhiều từ truyền thừa của Ma Đế. Dừa vào truyền thừa của Ma Đế, sau này hắn nhất định sẽ mở ra đại đạo trường sinh thuộc về chính mình, trở thành Ma Đế mới.

Huyền Thánh... chỉ là một giai đoạn trên con đường tu hành dài đằng đẵng mà thôi.

Tương lai còn rất dài.

Thắng thua nhất thời cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Mắt phải nhìn xa hơn, ai tấn thăng cửu phẩm trước, ai mở ra đại đạo trường sanh trước... mới là chuyện có ý nghĩa thật sự.”

Công Tử Hải giang rộng hai cánh tay, sau khi nghĩ thông suốt, hắn cảm thấy đạo tâm kiên định hơn rất nhiều.

“Bước kế tiếp là ngưng tụ Ma Thần trụ bản mệnh của riêng ta, sau đó trở về Vô Cực Ma Tông, tham gia kế hoạch lớn của Ma Thần Tông, từ đó giành được quyền hạn và tài nguyên đầy đủ, đặt nền tảng để ta tấn thăng Chân Quân lục phẩm.”

Công Tử Hải thầm nghĩ.

Hắn có thói quen đi một bước tính ba bước, nắm tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay.

“Lúc ngưng tụ Ma Thần trụ, đồng thời lột bỏ một thân xác cũ và phần tạp chất hồn phách luôn, sau đó luyện chế thân xác cũ thành hóa thân, vừa lúc có thể vượt qua một kiếp thay ta.”

Công Tử Hải âm thầm vạch ra kế hoạch.

Hắn không thể chết một cách tùy tiện được.

Lúc này hai con rối ở sau lưng đã thu dọn trận pháp độ kiếp xong, lại xóa hết dấu vết chứng minh Công Tử Hải đã từng đến thiên thạch này.

“Đi, trở về.”

Công Tử Hải nhấc chân bước lên trước một bước.

Phi kiếm của hắn có linh, chủ động bay xuống dưới chân nâng đỡ thân hình hắn.

Khóe miệng Công Tử Hải nhếch lên lộ ra một nụ cười.

Phi kiếm này gắn liền với tính mệnh của hắn, thậm chí đã sinh ra một tia linh tính cực kỳ yếu ớt.

“Chúng ta lột xác cùng nhau nào.”

Công Tử Hải nói.

Hắn quyết định đúc phi kiếm của bản thân thành Ma Thần trụ bản mệnh.

Ai nói Ma Thần trụ nhất định phải là hình cây cột? Vì sao lại không thể là cây cột hình kiếm?

Vừa là kiếm lại vừa là Ma Thần trụ.

“Lấy được truyền thừa cũng không có nghĩa là phụ thuộc hoàn toàn vào nó, một mực đi theo con đường của Ma Đế. Nhất định phải thay đổi linh hoạt, như vậy sau này ta mới có thể sáng tạo ra đại đạo trường sinh của riêng ta.”

Công Tử Hải nói với chính mình.

Kiếm quang lướt đi, biến mất trong vũ trụ.

****

Sau khi nghe xong bài giảng pháp của vị thánh thứ mười một Linh Điệp Huyền Thánh, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vẫn chưa đã ghiền. Vô số tu luyện giả đang ghi chép điên cuồng.

Phần Huyền Thánh giảng pháp là phần không thể thu lại. Bình thường tu sĩ sẽ cố nhớ phần lớn nội dung Huyền Thánh giảng pháp, sau đó trở về nghiên cứu dần.

Nhưng năm nay có quá nhiều bài Huyền Thánh giảng pháp, nếu không ghi chép lại, các tu luyện giả sợ mình sẽ quên mất.

Sau khi Linh Điệp Tôn Giả giảng pháp xong, lượng lớn công đức từ chư thiên vạn giới phủ xuống người hắn.

Lượng công đức nhận được rất nhiều, vượt xa dự đoán của Linh Điệp Tôn Giả.

“Lạ thật, mặc dù bài giảng pháp của ta rất hay nhưng có vẻ như lượng công đức nhận được nhiều quá thì phải?”

Linh Điệp Tôn Giả thầm thắc mắc.

Lượng công đức khổng lồ trực tiếp ngưng tụ thành hình một con bướm cực lớn ở sau lưng hắn, bước thẳng vào giai đoạn 'công đức thực thể hóa'. Bướm lớn không ngừng ngưng hình, thân thể lại hóa thành hình dáng một nữ tử nhân loại, nhìn tựa như tinh linh bướm.

"Hình thái công đức thật đẹp, xét về bề ngoài thì không hề thua kém tiên tử rắn của Thư Hàng tiểu hữu."

Lệ Chi Tiên Tử khen ngợi.

"Ta thấy... thuộc tính cuồng con gái của Linh Điệp tiền bối hết thuốc chữa rồi."

Cuồng Đao Tam Lãng trầm giọng nói.

Mặc dù còn không thấy rõ hình dáng của nữ tử nhân loại do bướm to biến thành, thế nhưng dựa vào đôi chân dài đặc trưng kia... nhất định là Vũ Nhu Tử không sai vào đâu được.

Ngoài ra nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp đều đã kết thúc, Cuồng Đao Tam Lãng cũng không cần phải lo những lời nói của hắn sẽ bị Linh Điệp tiền bối nghe thấy nữa.

"Người mà a cha ngưng tụ ra không phải ta."

Vũ Nhu Tử cười hì hì phủ nhận:

"Hẳn là mẹ ta."

Trên mặt Cuồng Đao Tam Lãng lộ rõ vẻ 'ta không tin'.

Trong hư không, thân hình Linh Điệp Tôn Giả mờ dần, cùng lúc đó trong đầu hắn hiện lên một suy nghĩ.

Đợt sức mạnh công đức này quá khổng lồ... cứ như là phần của mấy người giảng pháp gộp chung lại.

Linh Điệp Tôn Giả nhớ lại quá trình giảng pháp của con gái Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng tiểu hữu. Lúc giảng pháp kết thúc, hình như Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng tiểu hữu không nhận được ánh sáng công đức trả về thì phải?

Hơn nữa lúc Vũ Nhu Tử hiển thánh, chứng đạo không phải 'Huyền Thánh' mà là 'Cổ Thánh'.

"Chẳng lẽ có một phần ánh sáng công đức sinh ra lúc Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng tiểu hữu giảng pháp chưa tiêu tán, bây giờ chuyển hết lên trên người ta?”

Linh Điệp Tôn Giả xoa cằm.

Hắn quay đầu nhìn ra sau lưng.

Thân hình của tinh linh bướm ánh sáng công đức đã ngưng tụ nhưng mặt mũi vẫn rất mơ hồ, nhìn hệt như đang đeo một chiếc mặt nạ.

“Cũng tốt.”

Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười, rời khỏi không gian độ kiếp trở về hiện thế.

Mà ngay lúc hắn trở về hiện thế...

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại chợt có cảm ứng.

Còn... còn nữa ư?

Còn có Huyền Thánh đang đợi giảng pháp à? Lẽ nào hôm nay một hơi có đến mấy vị đại lão bát phẩm ra đời?

Do ngẩng đầu nhìn trời quá lâu, cổ vừa căng vừa đau.

Trong lúc ai cũng đang suy tư, một con chuột hamster nhỏ bé đáng yêu xuất hiện trước mắt mọi người.

Số hamster không lôi thôi dài dòng gì cả, hiển thánh vừa kết thúc đã lập tức bắt đầu ngưng tụ thánh ấn.

Thánh hào: [Nhiễm Chân Cổ Ma]

Lại là một loại mới ư?

Nghe có vẻ là tồn tại tương tự như Cổ Thánh.

Thánh hào vừa hiện, số hamster vội tiến vào trạng thái giảng pháp ngay. Bởi nó sợ nếu bản thân kéo dài thời gian quá lâu sẽ quên mất nội dung giảng pháp mà chủ nhân đã chuẩn bị sẵn cho nó.

...

Chờ phần giảng pháp của số hamster kết thúc.

Ở đằng xa, Xích Tiêu kiếm tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử và lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết hiện thân, bọn họ cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng nên chạy đến.

Lão tộc trưởng tiếp đãi mọi người, mời mọi người đến bộ lạc Long Huyết nghỉ ngơi.

Vũ Nhu Tử đưa tay ôm lấy Tống Thư Hàng đang hôn mê.

Lúc này, Tam Lãng đột nhiên truyền âm nói với cô:

“Vũ Nhu Tử, lúc di chuyển Thư Hàng, động tác phải nhẹ một chút. Nếu ta đoán không lầm thì một mình hắn đang phải chịu đựng nỗi thống khổ về tinh thần đến từ không gian thánh giả thay chúng ta.”

Chương 1748: Lưới Rồng Xin Quản lý viên Cho Phép Biểu Diễn Kế Hoạch Mặt Trời Nhỏ

Một khi người giỏi chơi ngu bắt đầu động não quan sát lắng nghe, họ sẽ phát hiện ra rất nhiều thứ mà những người khác không cách nào nhận ra được, bởi cách quan sát sự vật và lối suy nghĩ của người giỏi chơi ngu rất khác với người bình thường.

Cuồng Đao Tam Lãng chính là người như vậy.

Trước đó lúc thấy thân thể của Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại co giật một chút, mà sau khi hôn mê cứ co giật không ngừng, Tam Lãng hoài nghi phải chăng Tống Thư Hàng đang ở trong trạng thái ‘thống khổ cực độ’.

Thế là với tư duy sống động của mình, Tam Lãng lập tức nghĩ đến không gian thánh giả. Bởi vì hắn để ý trước đó tiểu trợ lý lưới rồng đã thông báo cho bọn họ biết: ‘Vượt qua đại kiếp của không gian thánh giả, phù hợp điều kiện’.

Như vậy nghĩa là bọn họ đã vượt qua đại kiếp không gian thánh giả?

Tiếp đó, khi Tam Lãng nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng, phản ứng né tránh của đối phương đã chứng thực suy đoán của hắn.

Chẳng qua dường như tiểu trợ lý lưới rồng và Tống Thư Hàng đều muốn che giấu chuyện này, không muốn để lộ ra.

Cuồng Đao Tam Lãng suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định không vạch trần chuyện này, lúc đó thuận miệng chơi ngu một phát rồi chuyển đề tài.

Bây giờ thấy Vũ Nhu Tử ôm Tống Thư Hàng, tiện thể định vác Tống Thư Hàng lên vai đưa về bộ lạc Long Huyết, Cuồng Đao Tam Lãng vội truyền âm nhắc nhở Vũ Nhu Tử.

Nghe vậy, Vũ Nhu Tử quay qua nhìn Cuồng Đao Tam Lãng với ánh mắt kinh ngạc, trên mặt hiện rõ vẻ không dám tin.

“Tam Lãng tiền bối, ngài không sao đấy chứ?”

Vũ Nhu Tử lo lắng hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“???”

“Vừa rồi phong cách của ngài lạ quá, làm ta giật cả mình.”

Vũ Nhu Tử nghiêm túc trả lời.

Một Tam Lãng tiền bối dịu dàng tinh tế như vậy, giống như trong một bức tranh trừu tượng lại đột nhiên xuất hiện một bộ phận tả thực vậy, rất mất kỳ cục.

Cuồng Đao Tam Lãng nhếch miệng cười:

“Vũ Nhu Tử, cô ngây thơ quá rồi. Nếu một người cứ chơi ngu mãi, không lâu sau mọi người sẽ cảm thấy chuyện hắn chơi ngu là đương nhiên, từ đó quen với thói chơi ngu của hắn, sinh ra miễn dịch với hắn... Thói quen là một thứ rất đáng sợ. Vậy nên lúc nào ta cũng yêu cầu chính mình phải thay đổi, phải đột phá. Cô cảm thấy tính cách của ta dở hơi? Thật ra ta rất dịu dàng! Cô cảm thấy ta dịu dàng? Không, thật ra ta cũng có một mặt lạnh lùng vô tình! Nếu cô cảm thấy ta lạnh lùng vô tình, thật ra ta lại có một mặt ngớ ngẩn. Cô cảm thấy ta xa lạ, đó là do sự hiểu biết của cô về ta quá mức phiến diện.”

“Thì ra là vậy.”

Hai mắt Vũ Nhu Tử tỏa sáng lấp lánh, cô cảm thấy Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nói rất có lý, làm cô được mở mang kiến thức.

“Sau này ngươi sẽ biến thành Đồng Lãng.”

Bắc Hà Tán Nhân lơ đãng phán một câu.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“???”

Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính:

“Lúc nào cũng thay đổi, lúc nào cũng tìm kiếm đột phá, là Đồng Quái Tiên Sư chứ còn gì nữa. Nói vậy là Tam Lãng ngươi muốn hợp thể với Đồng Quái Tiên Sư à?”

“Hứ! Tại sao ta phải hợp thể với bói bịp chứ?”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Ta chính là ta, là Tam... Thất Lãng khác biệt với mọi người.”

Đồng Quái Tiên Sư gõ nhẹ lên mặt nạ nguyên thần của bản thân.

Ừm, chờ lần này trở về hiện thế, có cơ hội ra ngoài hóng gió, hắn sẽ dịch dung thành Vân Tước Tử tiền bối rồi đi tìm Tam Lãng.

…

Các đạo hữu trong nhóm vừa trò chuyện vừa đi đến bộ lạc Long Huyết.

Đậu Đậu cõng Lý m Trúc và Thông Nương.

Vũ Nhu Tử cẩn thận đặt Tống Thư Hàng lên phi kiếm, dùng kiếm quang nâng hắn, đi theo sau lưng Đậu Đậu.

Ở phía trước, sau khi thấy Tạo Hóa Pháp Vương, Tạo Hóa Tiên Tử như nhớ ra điều gì đó. Cô bay đến định về trong thân thể Tạo Hóa Pháp Vương một chuyến, nhưng bây giờ Tạo Hóa Pháp Vương là thể nguyên thần... Sau khi lượn quanh một vòng, Tạo Hóa Tiên Tử đành phải trở lại chui vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử tò mò nhìn Tạo Hóa Tiên Tử biến mất.

Nói thật, cô rất muốn biết rốt cuộc giữa Tạo Hóa Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương có mối quan hệ gì với nhau? Theo như những gì cô biết, Tạo Hóa Tiên Tử là tiên tử Nho gia... Mà Tạo Hóa Pháp Vương là đệ tử Phật tông.

Tại sao lúc trước Tạo Hóa Tiên Tử lại luôn ở trên người Tạo Hóa Pháp Vương?

Lúc này, Xích Tiêu kiếm bay bên cạnh Tống Thư Hàng thở dài nghĩ:

“Lần nào độ kiếp cũng độ oanh liệt như vậy, đây là thể chất đặc biệt gì vậy không biết?”

Tiếp đó phần chuôi của Xích Tiêu kiếm ‘nhìn’ về phía các thành viên nhóm Cửu Châu số 1:

“Mà này, bây giờ các ngươi đều đang ở trạng thái nguyên thần đúng không? Các ngươi cứ tiếp tục đi dạo ở bên ngoài thế này có sao không đấy? Không đi về trước à?”

“Thanh kiếm biết nói này có lai lịch gì vậy?”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền chưa từng tiếp xúc với Xích Tiêu kiếm, dùng truyền âm nhập mật hỏi.

“Thanh kiếm này có lai lịch không hề nhỏ, chính là thần binh của Trường Sinh Giả, ngươi gọi nó là Xích Tiêu kiếm tiền bối là được. Cầm nó có thể chém ra công kích Hỏa Diễm Đao từ cửu phẩm trở lên.”

Lạc Trần Chân Quân mỉm cười truyền âm trả lời.

Tống Thư Hàng đã từng cầm Xích Tiêu kiếm trong tay đánh thắng Đông Qua Thánh Quân, tin tức này còn được đăng trên Nhật Báo Tu Sĩ. Sau đó các thành viên trong nhóm cũng biết được một số thông tin cơ bản liên quan đến Xích Tiêu kiếm từ miệng Tống Thư Hàng.

“Rõ ràng là một thanh kiếm, tại sao công kích chém ra lại là Hỏa Diễm Đao chứ?”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền thắc mắc.

“Bởi vì đao ý rất ngầu!”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đột nhiên xoay thân kiếm nói:

“Lúc truyền âm nhập mật thì nhớ cài mật khẩu. Nếu không, với cảnh giới thần binh Trường Sinh Gia, ta chỉ cần cảm ứng được sóng dao động là có thể biết được nội dung truyền âm nhập mật của ngươi rồi.”

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền vội nói:

“Xin lỗi tiền bối.”

Thân là một thanh kiếm lại chém ra đao ý. Thân là thành viên Khí tông, hắn có thể hiểu được loại đau khổ này.

Vì vậy trong ánh mắt nhìn về phía Xích Tiêu kiếm của Dương Huyền lại hiện lên một tia dịu dàng.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Nếu chúng ta muốn trở về, cần phải nhờ tiểu trợ lý lưới rồng của Tống Thư Hàng tiểu hữu đưa bọn ta về thân xác ở hiện thế. Nhưng trước khi đi về, ta muốn nghe nó giải thích về kế hoạch mặt trời nhỏ.”

“Kế hoạch mặt trời nhỏ?”

Xích Tiêu kiếm tò mò nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng.

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu, sau đó bắt đầu giải thích:

“Kế hoạch mặt trời nhỏ: Thí sinh thông qua đại kiếp không gian thánh giả, bằng lòng ký khế ước với lưới rồng, để lại ấn ký trên trên Húc Nhật Vương Tọa bên ngoài thế giới hắc long.”

“Ký khế ước trở thành mặt trời nhỏ?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi, nghe có vẻ chơi rất vui.

“Là để lại ‘ấn ký’ trên Húc Nhật Vương Tọa, trở thành một phần của mặt trời nhỏ. Thông qua rất nhiều ấn ký, tạo thành mặt trời nhỏ thuộc về thế giới hắc long.”

Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

“Để lại ấn ký phải bỏ ra cái gì? Lại sẽ nhận được hồi báo gì?”

Xích Tiêu kiếm hỏi.

Trở thành một phần của mặt trời nhỏ, chiếu sáng thế giới hắc long là đại công đức. Mặc dù không biết lưới rồng định làm thế nào nhưng để lại ấn ký ắt hẳn phải có trả giá mới đúng.

Tiểu trợ lý lưới rồng dừng trong chốc lát.

Năng lực giao tiếp của nó cũng không mạnh, về một số thứ quá phức tạp, nó không thể giải thích rõ ràng được.

Vì vậy nó chọn biểu diễn một lần.

Nó gửi tin cho Tống Thư Hàng.

[Ting~ Lưới rồng xin quản lý viên cho phép biểu diễn kế hoạch mặt trời nhỏ, có đồng ý hay không, Có / Không?]

Chương 1749: Phiền Phức Quá, Để Ta!

‘Tin nhắn xin phép’ chiếu ra trước mặt Tống Thư Hàng.

Có thể là do các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 có mặt ở đây đều đã kết bạn với Tống Thư Hàng nên bọn họ cũng nhìn thấy hình chiếu tin nhắn này.

“Khoan đã, Tống tiền bối đã hôn mê rồi mà? Hắn lựa chọn bằng cách nào?”

Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Chẳng lẽ thật ra Tống tiền bối không hôn mê mà chỉ đang ở trạng thái ngủ giả? Hay là Tống tiền bối ở trạng thái hôn mê vẫn có thể tiến hành lựa chọn?

Nhưng sự thật là… Tống Thư Hàng đang hôn mê không hề có chức năng này.

Hắn không lựa chọn ‘Có’ hoặc ‘Không’.

Khung chọn vẫn hiện lên đó, không thay đổi gì cả.

Ước chừng hơn mười giây sau.

Hình chiếu khung chọn thay đổi.

[Do quản lý viên không phản ứng trong thời gian quá lâu, 10 giây sau tiến vào quá trình tự động chọn, ngầm thừa nhận lựa chọn là ‘Có’.]

Tiếp đó một chức năng đếm ngược xuất hiện.

Bắc Hà Tán Nhân:

“…”

“Còn có loại thao tác này nữa à?”

Cuồng Đao Tam Lãng xoa cằm:

“Hay!”

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Thảm.”

Chờ Thư Hàng tiểu hữu tỉnh lại, phải nhắc nhở hắn hủy bỏ chức năng ‘tự động ngầm thừa nhận’ này mới được, nếu không có trời mới biết lúc nào sẽ bị gài hàng.

Lại qua chừng 5 giây, mắt thấy thời gian đếm ngược sắp hết.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên mở mắt ra.

Thời gian đếm ngược lập tức dừng lại.

“Tống tiền bối, ngươi tỉnh rồi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu một cách khó khăn:

“Vừa rồi đang ngủ ngon lành nhưng chẳng biết tại sao đột nhiên lại nằm mơ thấy ta đang đi dạo trên mây với Thánh Nhân Nho gia. Lần này hắn quay đầu lại mỉm cười với ta, sau đó nói cho ta biết hắn đang nghiên cứu nhện độc sáu mắt, thế là ta bị dọa tỉnh luôn. Ta có linh cảm ai đó đang gài hàng ta.”

Lúc nào cũng có cảm giác có người muốn mưu hại trẫm.JPG

Vũ Nhu Tử nháy mắt:

“Hay là do Tạo Hóa Tiên Tử trở lại trong thân thể ngươi?”

“Tạo Hóa Tiên Tử trở lại rồi ư? Dám lắm đấy, trong tay cô ấy có con mắt Thánh Nhân.”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, sau đó thấy được khung chọn trước mắt.

“Đây là cái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

[Ting~ Lưới rồng xin quản lý viên cho phép biểu diễn kế hoạch mặt trời nhỏ, cần quản lý viên trợ giúp, có đồng ý hay không, Có /Không?

“Kế hoạch mặt trời nhỏ? Biểu diễn?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng:

“Là biểu diễn cho các tiền bối xem à?”

Dứt lời, hắn đưa tay chọn ‘Có’.

“Muốn biểu diễn thế nào?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Cần quản lý viên phối hợp.”

Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

“Biểu diễn cho tốt, ta lại ngủ thêm chút nữa đây.”

Tống Thư Hàng mơ màng xua tay, sau đó cuộn mình tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Cả quá trình hắn cứ mơ màng chứ không hề tỉnh táo.

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu, phát ra giọng máy móc không cảm xúc:

“Thi hành mệnh lệnh của quản lý viên, biểu diễn kế hoạch mặt trời nhỏ. Rút lấy sức mạnh để không của lưới rồng, xây dựng Húc Nhật Vương Tọa.”

Ngay sau đó, có một khung Húc Nhật Vương Tọa đã được chuẩn sẵn từ trước trong lưới rồng được lấy ra.

Việc xây dựng một mặt trời nhỏ thuộc về thế giới hắc long đã nằm trong kế hoạch của lưới rồng kể từ thời đại viễn cổ, thậm chí ngay cả khung Húc Nhật Vương Tọa cũng đã được chế tạo sẵn.

Chỉ là do sự ảnh hưởng của Ma Đế, kế hoạch Húc Nhật Vương Tọa bị gác lại vô hạn. Hôm nay, ảnh hưởng của Ma Đế đối với lưới rồng đã bị xóa bỏ, kế hoạch mặt trời nhỏ này lại được lấy ra.

Húc Nhật Vương Tọa được tạo thành từ một khối xương hoàn chỉnh, tổng thể mang hình cầu. Vương tọa cực lớn, kích thước thật sự của nó đủ bao phủ cả một đất nước. Lúc vừa được lấy ra, che kín cả một vùng trời, bao phủ mấy chục tiểu thế giới vảy rồng.

Sau đó dưới sự khống chế của tiểu trợ lý lưới rồng, nó thu nhỏ lại chỉ còn lớn bằng một quả bóng rổ, hiện ra trước mặt mọi người.

Bên trong khối xương hình cầu này có chừng mười nghìn ngai vàng, lấp kín cả không gian bên trong.

“Đây chính là Húc Nhật Vương Tọa à?”

Tam Lãng tò mò nhìn khối xương hình cầu.

“Biểu diễn bắt đầu.”

Tiểu trợ lý lưới rồng nói.

Ở vị trí trung tâm của Húc Nhật Vương Tọa có một ngai vàng sáng lên, ngưng tụ thành một phù văn thuật thức, bay về phía Tống Thư Hàng.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Quả nhiên là vậy.”

Cái gọi là biểu diễn chính là dùng Tống Thư Hàng làm đạo cụ biểu diễn, tiến hành cả quá trình cho mọi người xem.

Phù văn thuật thức bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, ID Bá Long đại diện cho Tống Thư Hàng trong lưới rồng sáng lên, tiến hành tiếp xúc với phù văn thuật thức.

Đồng thời long ấn Bá Long Cổ Thánh tự động hiện ra, đóng một ấn ký lên phù văn thuật thức.

[Khế ước hoàn thành.]

Tiểu trợ lý lưới rồng thông báo:

[Do đây là biểu diễn nên sau khi biểu diễn xong sẽ dùng quyền hạn quản lý viên giải trừ khế ước.]

Quá trình lập khế ước rất đơn giản, không có nghi thức phức tạp gì cả.

Đối với lưới rồng bây giờ, mỗi một phần năng lượng đều rất quý giá, tuyệt đối sẽ không lãng phí vào nghi thức hoa lệ.

“Có thể giải trừ à? Vậy thì tốt.”

Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu.

“Sau khi lập khế ước xong, Tống tiền bối có đạt được năng lực biến thân không?”

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Ta nghĩ chắc không có loại chức năng này đâu.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Nếu có năng lực biến thân thật, đoán chừng sẽ rất cay mắt.

Phù văn thuật thức ủa Húc Nhật Vương Tọa trở về, đáp xuống ngai vàng ở trung tâm.

Ngay sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, phù văn thuật thức kia ngưng tụ thành hình dáng Tống Thư Hàng. Một ông chú Tống Thư Hàng chừng bốn mươi tuổi ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, trông uy nghiêm vô cùng.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu có trả giá gì không?”

Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

[Quản lý viên dã kết nối với ngai vàng trong Húc Nhật Vương Tọa, từ nay về sau, ý thức của quản lý viên có thể xuyên hạn chế về không gian xuất hiện trên ngai vàng bất cứ lúc nào, chỉ cần tiêu hao một lượng tinh thần lực nhất định...]

Tiểu trợ lý lưới rồng bắt đầu giới thiệu cái giá phải trả sau khi lập khế ước.

Nhưng nó còn chưa nói xong, bên cạnh đột nhiên xuất hiện dao động không gian. Thân hình Bạch tiền bối two hiện ra, số hamster đang ngồi xổm trên bả vai hắn:

“Tống Thư Hàng, nghe giảng pháp xong rồi đúng không? Bây giờ ta đến kiểm tra... Ơ? Hôn mê rồi á?”

Bạch tiền bối two tò mò ngồi xổm cạnh Tống Thư Hàng:

“Trước đó còn bình thường lắm mà, sao giờ lại hôn mê chứ? Vậy hắn có xem hết bài giảng pháp không nhỉ?”

“Bạch tiền bối?”

Có mấy thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 hỏi với giọng điệu nghi hoặc.

Nhưng sau khi lên tiếng, bọn họ lại cảm thấy không đúng.

Vị Bạch tiền bối trước mắt đây lại mang đến cho người ta một loại cảm giác run sợ... Không phải tim đập mà là tim gan đều run rẩy sợ hãi.

“Yo, chào mọi người, đang chơi trò gì vậy?”

Bạch tiền bối two hỏi.

Vũ Nhu Tử giơ tay trả lời:

“Tống tiền bối đang lập khế ước với Húc Nhật Vương Tọa, trở thành mặt trời nhỏ.”

“Khế ước? Hắn ký không ít khế ước lung ta lung tung.”

Bạch tiền bối two đáp, sau đó hắn đứng dậy liếc nhìn khế ước giữa Húc Nhật Vương Tọa và Tống Thư Hàng.

“Chỉ là làm mặt trời nhỏ thôi mà, có cần phiền toái như vậy không? Nào là phải lập khế ước, nào là phải trả cái giá lạ đời. Đổi đi đổi đi, hủy bỏ cái giá phải trả, đổi thành cái này.”

Dứt lời, Bạch tiền bối two lấy ra một trái tim còn đập.

Trái tim của đại lão hành tinh mắt to bản hàng nhái.

Bạch tiền bối two đã phá giải thành công, còn chế ra được hàng nhái.

Vốn dĩ đã nói là sau khi chế tạo ra được sẽ tặng Tống Thư Hàng một cái, bây giờ đúng lúc cần dùng đến.

Chương 1750: Nếu Là Mặt Trời, Ta Sẽ Chiếu Sáng Đều Khắp Thế Giới

Dưới sự chủ trì của Bạch tiền bối two, toàn bộ cái giá phải trả khi lập khế ước với Húc Nhật Vương Tọa đều bị xóa bỏ, thay vào đó là dùng trái tim của đại lão hành tinh mắt to bản hàng nhái để trả.

“Mấy người các ngươi cũng muốn lập khế ước với Húc Nhật Vương Tọa này đúng không? Vậy thì tranh thủ lập khế ước hết đi, thu lấy chút lợi ích, dù sao mọi chi phí đều do trái tim này trả.”

Bạch tiền bối two quay đầu lại nói với Vũ Nhu Tử và các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Ta muốn lập, ta muốn lập!”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Sau đó dưới thao tác của Bạch tiền bối two, tiểu trợ lý lưới rồng để Vũ Nhu Tử lập khế ước với Húc Nhật Vương Tọa.

Sau khi khế ước hoàn thành, Vũ Nhu Tử cảm ứng trạng thái của bản thân rồi nói:

“Cảm giác này rất thú vị, chỉ cần ý thức tiến vào ngai vàng thì ta như biến thành mặt trời nhỏ vậy.”

Bạch tiền bối two nhìn Vũ Nhu Tử.

“Chính là tiểu cô nương này đấy ư?”

Hắn thầm nghĩ, quả nhiên tiểu cô nương này có hơi khác người… Ví dụ như cũng có thần kinh thô vô hạn giống như Tống Thư Hàng. Ngoại trừ lúc đầu có hơi rén ra, lúc sau hầu như không chịu sự áp chế đến từ khí tràng của chúa tể Cửu U là hắn.

Mà các thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1, Đậu Đậu thậm chí ngay cả Xích Tiêu kiếm ở bên cạnh đều bị ảnh hưởng bởi khí tràng mạnh mẽ chúa tể Cửu U, lộ vẻ rất không tự nhiên, không dám đến gần hắn.

Có lẽ “thần kinh” của hai đứa này đã đứt từ lâu rồi.

“Tiền bối, các ngài không lập à?”

Vũ Nhu Tử quay qua nhìn các thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Lập!”

Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên.

Mặc dù cảm thấy vị Bạch tiền bối trước mắt mang đến áp lực rất lớn, bản năng đang nói cho hắn biết phải cách xa vị Bạch tiền bối này ra, chạy xa được bao nhiêu thì cứ chạy. Nhưng trong lòng càng kinh hoàng, Tam Lãng lại càng cảm thấy kích thích.

Loại kích thích này siêu sảng khoái làm lá gan của Tam Lãng cũng to hơn, hắn can đảm bước lên trước.

Có Tam Lãng mở đầu, lại thêm Bạch tiền bối two cũng bắt đầu cố ý thu liễm khí tức trên người, những ai phù hợp điều kiện có mặt ở đây đều lập khế ước với Húc Nhật Vương Tọa.

Chỉ có lão tộc trưởng và Xích Tiêu kiếm tiền bối không phù hợp yêu cầu... Không lập được khế ước, cứ như bị mọi người cô lập ấy.

Suốt từ nãy đến giờ số hamster chẳng nói câu nào, chỉ im lặng ngồi trên bả vai của chủ nhân.

Một lúc lâu sau nó ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng nói:

“Chủ nhân của ta ơi, ngài là chúa tể Cửu U đấy!”

“Không sao, đôi khi chúa tể Cửu U cũng có tâm trạng tốt mà.”

Bạch tiền bối two đáp.

Hắn quan sát Húc Nhật Vương Tọa, nghiên cứu nó từ trong ra ngoài.

Trên thứ này có một số kỹ thuật có thể áp dụng cho mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233.

“Mọi người đều lập khế ước xong rồi, tiếp theo hẳn là bay lên không.”

Bạch tiền bối two nói:

“Cần ta giúp một tay không?”

Tiểu trợ lý lưới rồng lắc đầu.

Gay sau đó Húc Nhật Vương Tọa lớn bằng quả bóng rổ bay lên trời, càng bay càng cao, nháy mắt đã ra khỏi thế giới hắc long.

Sau đó Húc Nhật Vương Tọa hiện ra chân thân, hóa thành một mặt trời nhỏ, chiếu ánh sáng xuống đại lục hắc long.

Trái tim của đại lão hành tinh mắt to bản hàng nhái không ngừng cung cấp năng lượng cho Húc Nhật Vương Tọa.

Tất cả thành viên lập khế ước với Húc Nhật Vương Tọa phát hiện trong cơ thể có một cảm giác ấm áp tràn ra, linh lực trong người bắt đầu sinh động hơn.

Hơn nữa sau khi Húc Nhật Vương Tọa bay lên cao, sức mạnh khế ước bắt đầu phản hồi. Tinh thần lực của tất cả thành viên lập khế ước bắt đầu tăng lên một cách chậm rãi. Mặc dù tốc độ tăng lên rất chậm nhưng mỗi thời mỗi khắc đều đang gia tăng, tích tiểu thành đại qua năm dài tháng rộng, tổng số tinh thần lực sẽ rất khả quan.

…

Tống Thư Hàng lại nằm mơ, hắn mơ thấy mình trở thành mặt trời, treo ở nơi cực cao chiếu sáng thế giới hắc long.

“May mà không nằm mơ thấy Thánh Nhân Nho gia nữa.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bây giờ hắn hơi sợ Thánh Nhân Nho gia rồi đấy.

Việc trở thành mặt trời cũng chẳng xa lạ gì đối với Tống Thư Hàng. Trước kia hóa thân bọc thép cũng bị cuốn vào trong nghi thức thuyền mặt trời, trở thành mặt trời nhỏ, chuyển động quanh thế giới hắc long.

Thỉnh thoảng Tống Thư Hàng sẽ cộng hưởng với hóa thân bọc thép nên cũng có kinh nghiệm làm thế nào để mặt trời nhỏ chuyển động vòng quanh thế giới.

Hắn bắt đầu khống chế mặt trời nhỏ xoay tròn chậm rãi.

“Khi còn bé, ta có một ý nghĩ. Tại sao vào mùa đông nhà ta phải run như cầy sấy, còn nhà người khác lại mặc áo tay ngắn hưởng thủ ánh nắng mắt trời chiếu rọi từ trên cao. Thân là mặt trời, đương nhiên phải công bằng, đã chiếu sáng thì phải chiếu đều cho mọi người mới đúng.”

Tống Thư Hàng nói.

Thế giới hắc long không có nam cực bắc cực, không có nguy cơ băng tan như ở trái đất, muốn chiếu sáng thế nào thì chiếu thế ấy.

Tống Thư Hàng quyết định làm một mặt trời công bằng, cố gắng để mọi nơi trong thế giới hắc long đều được hưởng ánh mặt trời như nhau, không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

...

Ngày hôm này, mọi người trong thế giới hắc long lại thấy được mặt trời nhỏ ấm áp sau nhiều ngày vắng bóng.

Rất nhiều người không nhịn được giang tay ra đón lấy ánh mặt trời ấm áp.

Mà ngay lúc mặt trời nhỏ xuất hiện, trong lòng người dân thế giới hắc long lại chợt động.

Cảm giác có đại lão nhân tiền hiển thánh lại đến rồi.

Nhưng cảm giác lần này hơi khác trước kia.

Mọi người trong thế giới hắc long ngẩng đầu lên thì thấy được một vị nam tử anh tuấn, trên môi lộ ra nụ cười xấu xa xuất hiện trong không gian hiển thánh.

“Người này nhìn quen thế.”

“Đây hình như là một vị xuất hiện sau lưng Bá Long Cổ Thánh lúc Bá Long Cổ Thánh hiển thánh mà?”

Giống như những phần hiển thánh trước, có cách rồng xuất hiện sau lưng nam tử, sau đó cánh rồng lại chuyển hóa thành long ấn.

Trên đó dùng chữ viết Hoa Hạ và chữ viết của thế giới hắc long khắc ra một thánh hào.

[Tam Lãng Cổ Thánh.]

Lần này hiển thánh chỉ giới hạn trong thế giới hắc long.

Ngay cả kích thước của thánh ấn cũng nhỏ hơn thánh ấn của Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử, tiểu m Trúc cùng với Tống Thư Hàng một size.

Đây đúng là màn hiển thánh ở thế giới hắc long dưới hình thức bình thường.

Đồng thời phần Huyền Thánh giảng pháp cũng bị hệ thống lưới rồng hủy bỏ, thay vào đó là hiển thị phù văn đại diện cho khế ước giữa Cuồng Đao Tam Lãng và Húc Nhật Vương Tọa cho mọi người trong thế giới hắc long xem.

Phù văn này đại diện cho Húc Nhật Vương Tọa, cũng đại diện cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Chỉ cần nhớ rõ phù văn khế ước này, tu luyện giả trong thế giới hắc long có thể vận dụng pháp thuật, tiến hành giao lưu từ xa với Tam Lãng Cổ Thánh, hỏi Tam Lãng Cổ Thánh về những vấn đề khó khăn gặp phải trong lúc tu luyện... Đương nhiên, loại tư vấn này là dịch vụ cần trả phí. Số ma lực và tinh thần lực thu vào sẽ được chia theo tỷ lệ 7:3 cho Cuồng Đao Tam Lãng và lưới rồng.

Thậm chí nếu tu luyện giả trong thế giới hắc long có thể lấy ra bảo vật làm Tam Lãng Cổ Thánh động tâm, còn có cơ hội triệu hồi ra một hình chiếu phân thân của Tam Lãng Cổ Thánh.

“Chức năng sau khi hiển thánh thế giới hắc long trâu bò thật.”

Cuồng Đao Tam Lãng thở dài nói, ở hiện thế không hề có kiểu chơi này.

Cứ có cảm giác lưới rồng chơi kiểu này rất mượt.

Sau khi Tam Lãng hiển thánh xong, Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính ra sân cực ngầu.

Mặt trời nhỏ quay vòng quanh, Cổ Thánh nhân tiền hiển thánh cũng tiến hành êm đẹp.

Ý thức của Tống Thư Hàng đi vào trong thành lũy của Long Huyết tộc.

Ở nơi đó, cậu bé Xích Đồng đang ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ...

Chương 1751: Vũ Nhu Tử, kim đan của cô có mấy văn?

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mình Xích Đồng.

Xích Đồng lúc này da thịt như ngọc, thân thể dường như cao lớn hơn chứ không còn gầy gò như lúc trước, mái tóc đen dài buông xõa tới tận đầu gối mới thôi.

“Sao mình lại mơ thấy Xích Đồng chứ? Chẳng lẽ… không phải mình đang nằm mơ mà là ý thức thật sự xuất hiện trong thành trì của Long Huyết tộc sao?” Tống Thư Hàng hơi giật mình.

Nghĩ tới đây, cuối cùng hắn cũng tỉnh táo hơn một chút.

Ý thức của ta hóa thành mặt trời bay lên không trung, Tam Lãng tiền bối hiển thánh đang giảng pháp, ý thức của ta nương theo ánh nắng chiếu xuống thành trì của Long Huyết tộc… “kế hoạch Húc Nhật Vương Tọa” mà tiểu trợ lý lưới rồng đề cập tới lúc trước.

“Thì ra là thế… hẳn là lý do nằm ở kế hoạch Húc Nhật Vương Tọa này rồi.”

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng quét ý thức về phía Xích Đồng.

Bây giờ hắn là quản lý viên lưới rồng, chỉ cần quét ý niệm trong đầu một cái là cảm ứng ra trạng thái của Xích Đồng ngay… không ngờ mới có mấy ngày không gặp mà Xích Đồng đã đột phá trăm ngày Trúc Cơ, mở Tâm Khiếu thành công rồi!

“Sao lại nhanh thế?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Rõ ràng lần trước gặp mặt, Xích Đồng vẫn còn là một cậu bé gầy gò mong manh, luyện có một lượt thiên quyền pháp căn bản của Cương Thủ thôi đã hộc máu mà.

Chẳng lẽ là do nó đã đăng kí lại tài khoản rồi ư?

Tống Thư Hàng nhớ lần trước Xích Đồng bị Tạo Hóa Tiên Tử đâm cho một kiếm, chưa đợi Tạo Hóa Tiên Tử sử dụng pháp thuật hồi sinh cho nó thì thiên phú đặc biệt của nó đã được kích hoạt, sau đó tự đầy máu sống lại rồi.

Nhưng dù có đăng kí lại tài khoản, dù có biến thành thiên tài… thì từ một đứa nhóc gầy còm nhảy vọt đến bước hoàn thành Trúc Cơ và mở Tâm Khiếu chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủi chẳng phải vẫn là quá nhanh ư?

Khi ý thức của Tống Thư Hàng đang quét qua thân thể Xích Đồng, dường như trong lòng nó cũng có cảm giác. Thằng bé cất tiếng gọi: “Tiên sinh?”

Trên tay nó, chiếc vòng đồng đơn giản được bao phủ bởi ấn kí của Bá Tống Huyền Thánh tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Khá lắm.” Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên ngay bên tai Xích Đồng.

“Tiên sinh, bây giờ ta cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng. Có phải ta Trúc Cơ thành công rồi không?” Xích Đồng hỏi.

“Đúng vậy… cuối cùng ngươi cũng đã bước vào cánh cửa tu luyện rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Xích Đồng hỏi với vẻ chờ mong: “Tiên sinh ơi, thế lúc nào ta mới được gặp Hắc Đồng ca ca?”

“Ngươi vừa học bò xong đã muốn học chạy luôn à?” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Ta không còn nhiều thời gian lắm… Trước khi đi, ta sẽ truyền thừa lại cho ngươi. Bao giờ ngươi trùng kích cảnh giới Dược Long Môn, thăng lên nhị phẩm và tu luyện xong Cương Thủ thì hãy tới tìm truyền thừa của ta. Chỉ cần vượt qua cuộc khảo nghiệm mà ta tạo ra thì ngươi sẽ thu hoạch được truyền thừa, nhận được tài nguyên tu luyện và công pháp kế tiếp mà ta để lại. Sau đó thì ngươi có thể tới tìm ta. Ta sẽ để lại một con đường dẫn tới hiện thế cho ngươi.”

“Tiên sinh ơi, thế lỡ may ta không thể vượt qua được bài khảo nghiệm của ngươi thì sao?” Xích Đồng lo lắng hỏi. Xưa nay nó sống đời cỏ rác quen rồi, lúc nào cũng coi nhẹ chính mình, chẳng có chút tự tin nào cả.

“Nếu ngươi không vượt qua được bài khảo nghiệm thì truyền thừa sẽ sụp đổ và biến mất.” Tống Thư Hàng đáp.

Xích Đồng cắn răng: “Tiên sinh ơi, ta phải làm thế nào để tìm được địa điểm mà ngươi để lại truyền thừa?”

“Cất chiếc vòng đồng ta cho ngươi thật kĩ. Bao giờ ngươi đạt đủ cảnh giới thực lực và tu luyện Cương Thủ xong thì nó sẽ chỉ dẫn ngươi đi tới địa điểm mà ta để lại truyền thừa.” Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

Dứt lời, ý thức của Tống Thư Hàng rời đi.

Xích Đồng siết chặt chiếc vòng đồng trong tay mình.

…

Trong Húc Nhật Vương Tọa.

Ý thức của Tống Thư Hàng đã quay về nhưng chưa trở lại nhục thân, mà lang thang quanh thế giới Hắc Long theo Húc Nhật Vương Tọa.

“Vậy là trước khi rời khỏi thế giới Hắc Long, mình còn phải tìm một chỗ, đào cái động phủ, sắp xếp một chút rồi tạo nên địa điểm truyền thừa.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Giữa thiếu niên Xích Đồng, Thánh Nhân Nho gia và Vân Tước Tử dường như có mối quan hệ mơ hồ. Đặc biệt là thiên phú hồi sinh của nó cực kì giống với Vân Tước Tử tiền bối.

Vì mối quan hệ với Thánh Nhân và Vân Tước Tử tiền bối, Tống Thư Hàng mới chuẩn bị để lại truyền thừa cho nó.

Có thể nhận được truyền thừa này hay không thì phải dựa vào sự cố gắng của bản thân Xích Đồng thôi.

Thằng bé này rất chịu thương chịu khó, cho nên hắn cũng không lo lắng cho nó về vấn đề này lắm.

Mặt trời vẫn chuyển động xung quanh thế giới Hắc Long.

Các đạo hữu đã kí kết khế ước với Húc Nhật Vương Tọa trong nhóm Cửu Châu số 1 nối nhau ngưng tụ Cổ Thánh long ấn, rồi lần lượt hiển thánh trong thế giới Hắc Long.

Vì cắt bớt khâu huyền thánh giảng pháp, nên tốc độ hiển thánh trong thế giới Hắc Long nhanh hơn hiện thế rất nhiều.

…

Ngày hôm sau.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về từ Húc Nhật Vương Tọa, về lại nhục thân.

Hắn mở to mắt ra, thấy mình đang nằm trên giường.

Mỹ nhân rắn công đức đặt hai tay lên thái dương hắn, lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng của Trì Dũ thuật, làm lắng dịu nỗi đau đớn trên tinh thần của hắn.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn cảm thấy có người đang giẫm lên lưng mình, vừa quay đầu lại đã thấy Tạo Hóa Tiên Tử để trần đôi chân giẫm lưng cho hắn.

Hôm nay hai vị tiên tử này uống lộn thuốc à?

Thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, Tạo Hóa Tiên Tử nhảy lên một cái thật nhẹ nhàng, xoay người điêu luyện rồi đáp xuống bên cạnh hắn.

Sau đó, cô ngồi song song với @#%×Tiên Tử, cả hai cùng ngó hắn đăm đăm.

Tống Thư Hàng: “???”

Chẳng lẽ mình vẫn đang nằm mơ chưa tỉnh à?

Đúng lúc này thì Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu mở cửa đi vào.

“A, Tống tiền bối tỉnh rồi!” Vũ Nhu Tử vừa nói vừa cười.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Nguyên thần của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã trở lại cả rồi chứ?”

“Hôm qua sau khi hiển thánh kết thúc, tiểu trợ lý lưới rồng đã đưa nguyên thần của các tiền bối về hết rồi.” Vũ Nhu Tử trả lời.

“Thế thì tốt.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Còn chuyện này nữa, vị Bạch tiền bối kia chuyển lời bảo sau khi ngươi tỉnh lại thì phải xem bằng hết livestream nhân tiền hiển thánh của số Hamster, bao giờ gặp lại ngài ấy sẽ kiểm tra bài cũ đấy.” Vũ Nhu Tử chớp mắt.

Tống Thư Hàng cười khan: “Ha ha, tí nữa ta sẽ xem ngay. Tiểu m Trúc tỉnh chưa?”

“Tối hôm qua tỉnh một lúc nhưng lại thiếp đi rồi.” Vũ Nhu Tử đáp.

Không biết thân thể Lý m Trúc xảy ra biến hóa gì mà thời gian của giấc ngủ này lại lạ kì như thế.

“Đi thôi, chúng ta đi xem m Trúc thế nào. Trước đó con bé ngủ suốt cả quá trình huyền thánh giảng pháp, bây giờ có lẽ đang chịu một chút trùng kích tinh thần, để ta đi xử lý.” Tống Thư Hàng ngồi dậy: “Mà… có phải ta còn quên mất ai không?”

“Ngươi quên ta đây này.” Giọng nói của Thông Nương vang lên từ dưới chăn.

Tống Thư Hàng sờ soạng một hồi mới mò Thông Nương héo quắt ra ngoài.

Hắn lấy một cốc nước suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm ra, tưới lên người Thông Nương.

“Khi ở trong không gian thiên kiếp, ta đã hứa khi nào ra ngoài sẽ trả tự do cho cô. Bây giờ là lúc ta thực hiện lời hứa đó.” Tống Thư Hàng xoa nhẹ lên búp hành của Thông Nương, đoạn nói: “Cô tự do rồi, Thông Nương. Từ nay trở đi, Ngộ Đạo thạch mà cô bám rễ cũng sẽ thuộc về cô.”

Búp hành của Thông Nương run lên khe khẽ…

“Phải rồi, Vũ Nhu Tử này, cô tấn thăng lên ngũ phẩm rồi phải không?” Tống Thư Hàng lại nhớ ra một chuyện: “Kim đan có mấy long văn thế?”

Có đủ chín long văn không? Nếu không đủ thì hắn sẽ đi nghiên cứu quyền hạn của lưới rồng một chút, xem có cách nào vẽ thêm long văn như Bạch tiền bối two từng làm lúc trước hay không.

Chương 1572: Người đàn ông chạy dưới ánh tà dương kia quyến rũ đến tột cùng

Tống Thư Hàng vừa hỏi xong thì vẻ mặt của Vũ Nhu Tử đã cứng đờ ra. Sau đó cô nàng tủi thân ngồi xổm một chỗ, ngón tay chọc lấy chọc để xuống sàn nhà, mỗi lần chọc lại thủng ra một cái lỗ.

Bụp bụp bụp ~ Chỉ trong nháy mắt, trên sàn nhà đã có mười cái lỗ nhỏ sâu cạn không đều. Tống Thư Hàng ở tầng hai, sàn nhà làm bằng gỗ.

Đúng lúc này, tộc trưởng già về hưu một nửa, cả ngày nhàn nhã chơi rong của phân bộ lạc Long Huyết tộc bước vào nhà. Thấy cảnh nảy, ông cụ xót hết cả ruột. Ngôi nhà mà Tống Thư Hàng tiên sinh đang ở này vừa mới xây được có mấy ngày thôi, thế mà xem ra sắp phải đổi cái nền mới rồi.

Nhìn thấy Vũ Nhu Tử tủi thân như thế, Tống Thư Hàng hơi sững ra.

Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn thấy Vũ Nhu Tử tỏ vẻ thất vọng đến mức này.

Tính tình Vũ Nhu Tử lạc quan sáng sủa, dù thi thoảng cũng hơi rầu lòng như khi mù đường chẳng hạn, nhưng những phiền não nho nhỏ trong cuộc sống ấy còn lâu mới khiến cô bị đả kích đến mức thất vọng thế kia.

Từ khi quen biết Vũ Nhu Tử đến giờ, Tống Thư Hàng chưa thấy cô buồn rầu đến vậy bao giờ cả.

Tống Thư Hàng cầm lòng không đặng bèn vươn tay ra,... sau đó hắn với chiếc điện thoại, giơ về phía Vũ Nhu Tử mà chụp tanh tách mấy tấm ảnh liền. Vũ Nhu Tử thất vọng buồn rầu quá là hiếm thấy, có khi cả đời chỉ có một lần thôi!

“Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, ngước đôi mắt to lườm Tống Thư Hàng tóe lửa: “Ngươi không an ủi ta thì thôi, lại còn chụp ảnh làm tài liệu đấy à?!”

“Thực ra long văn chỉ là hư ảo. Long văn không thể đại diện cho tất cả.” Tống Thư Hàng xuống giường, đến bên Vũ Nhu Tử rồi dịu giọng an ủi cô: “Dù không có bảy, tám long văn thì cũng đừng buồn.”

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó quay người tặng hắn một bóng lưng rồi tiếp tục chọc sàn nhà cực kì khí thế.

Bụp bụp bụp! Tấm lát nền nhà lại có thêm mấy cái lỗ tròn xoe.

Đậu Đậu đứng bên cạnh nhe răng ra, không nói không rằng.

Tộc trưởng già vuốt cái mặt mo. Thôi mặc kệ đi, kiểu gì cũng phải đổi tấm lát sàn, đổi một tấm hay đổi hai tấm đều như nhau cả.

Tống Thư Hàng nhìn Đậu Đậu rồi nhìn Vũ Nhu Tử còn buồn bã hơn khi nãy.

Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử không có bảy, tám long văn, thậm chí không có nổi sáu long văn ư?

“Không sao đâu Vũ Nhu Tử, dù chỉ có bốn, năm long văn thì tương lai vẫn vô cùng xán lạn. Không gạt cô chứ, mới đầu khi ngưng tụ kim đan bản mệnh, ta có mỗi ba cái long văn.” Tống Thư Hàng an ủi.

Kì lạ ghê, với tư chất thiên tài của Vũ Nhu Tử, làm sao số lượng long văn có thể ít như thế được?

Chẳng lẽ vì Vũ Nhu Tử bị linh quỷ được Thiên Đế phụ thân cưỡng ép kéo vào thiên kiếp ngũ phẩm, căn cơ chưa vững chãi, cho nên mới có ít long văn hơn bình thường à?

Vũ Nhu Tử quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, càng nhìn càng ấm ức, cuối cùng cô cứ giữ nguyên tư thế ngồi xổm mà nhảy cóc vào tít góc tường, chọc thủng lỗ chỗ cái xó nhà đáng thương.

Tống Thư Hàng quay sang truyền âm với Đậu Đậu: “Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử không có lấy ba long văn?”

Đậu Đậu gật đầu.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cau mày. Không thể thế được. Với tư chất của Vũ Nhu Tử, dù căn cơ tứ phẩm không vững chắc cũng tuyệt đối không chỉ có một, hai long văn.

“Vũ Nhu Tử, cho ta xem kim đan của cô được không?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nói không chừng đan văn của Vũ Nhu Tử là dạng trong suốt, tàng hình, phải kích thích mới hiện lên thì sao?

Hoặc là đan văn của cô xoắn vào với nhau, trông thì như một cái, nhưng thực chất phải là tám, chín ấy chứ?

Vũ Nhu Tử vươn tay phải về phía sau, chìa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nắm bàn tay nho nhỏ, đưa tinh thần lực vào đan điền của cô.

Vũ Nhu Tử mở đan điền bản mệnh của mình ra cho Tống Thư Hàng xem xét.

Đan điền của cô còn rộng lớn hơn tu sĩ ngũ phẩm bình thường, ở nơi đó có một viên kim đan trơn bóng đang lơ lửng, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ. Viên kim đan của cô cũng to hơn hẳn so với kim đan của nhà người ta.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng di chuyển một vòng quanh viên kim đan ấy.

“Long văn đâu?”

Hắn không hề nhìn thấy một long văn nào cả.

“Đúng thế, bây giờ thì Tống Thư Hàng biết rồi chứ?” Vũ Nhu Tử ấm ức phát khóc lên được: “Ta thậm chí còn không có lấy một long văn làm vốn.”

Sách vở đều là thứ lừa đảo!

Sách nào cũng nói dù tu sĩ có kém cỏi đến đâu thì khi tấn thăng lên ngũ phẩm cũng có một long văn làm vốn. Ấy thế mà trên kim đan bản mệnh của cô lúc này lại chẳng có lấy một cái long văn.

“Thì ra là thế.” Tinh thần lực của Tống Thư Hàng hóa thành hình người, bay lơ lửng trên kim đan bản mệnh của Vũ Nhu Tử: “Vũ Nhu Tử, kim đan của cô hơi bị chất đấy. Nó là kim đan không long văn!”

Vũ Nhu Tử: “???”

“Kim đan của cô ngầu lắm. Có khi chẳng thua kém kim đan chín long văn chút nào đâu.” Tống Thư Hàng nói hết sức chân thành.

“Cảm ơn Tống tiền bối đã an ủi ta… Nhưng lần sau khi an ủi ai ngươi đừng có chém bay nóc nhà như thế được không? Chém gió quá đà chẳng có hiệu quả an ủi gì đâu.” Vũ Nhu Tử nói đầy tha thiết.

Tống Thư Hàng: “…”

“Kim đan không có long văn thì thậm chí ta còn không thể phác họa diễn đồ kim đan, không thể vẽ mắt cho rồng, không thể tấn thăng lục phẩm. Cả đời ta sẽ chỉ giậm chân tại chỗ mãi ở ngũ phẩm mà thôi.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Không đâu, cô đừng lo.”

“Yên tâm đi Tống tiền bối. Ta không bị quật ngã dễ dàng như vậy đâu.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ chân thành: “Ta nghĩ kĩ rồi, sắp tới ta sẽ nghiên cứu thật kĩ phương pháp tu luyện của thế giới Hắc Long. Tu chân không được thì chuyển sang hướng mới. Nói không chừng ta lại trở thành đại pháp sư trong thế giới Hắc Long ấy chứ!”

“Vũ Nhu Tử ơi từ từ, đừng làm ẩu.” Tống Thư Hàng nói: “Kim đan không long văn của cô chất thật mà. Ban nãy ta nói nó không hề thua kém kim đan chín long văn, không phải là tiện mồm chém gió ra đâu.”

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng rời khỏi đan điền bản mệnh của Vũ Nhu Tử, rẽ ngoặt một cái, ngồi xổm trước mặt cô, nhìn thẳng vào cô mà nói: “Thật ra kim đan của Bạch tiền bối cũng là kim đan không long văn đấy!”

“Tuy ta không biết kim đan của Bạch tiền bối có mấy long văn, nhưng chắc chắn không thể là kim đan không long văn được.” Vũ Nhu Tử nhìn lại Tống Thư Hàng: “Có lần ta thấy Bạch tiền bối kể chuyện ngài ấy phác họa diễn đồ kim đan trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi.”

“Bạch tiền bối mà ta nói là Bạch tiền bối two, là cái vị hôm qua ấy.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ta cũng chính tai nghe ngài ấy nhắc đến chuyện kim đan không long văn. Mà kim đan không long văn tấn cấp cũng khác với kim đan bình thường lắm.”

“Nghe vô lý nhưng bắt đầu hơi thuyết phục rồi đấy.” Vũ Nhu Tử chớp mắt.

“Theo những gì Bạch tiền bối two nói với ta thì kim đan không long văn không cần phác họa diễn đồ kim đan, cũng không cần vẽ mắt cho rồng. Đối với kim đan không long văn thì tất cả những thứ này đều là hư vô hết. Chỉ cần chăm chỉ tu luyện, ngày tu đêm tu, tu đến cảnh giới thì kim đan không long văn sẽ tự phun linh tuyền, hình thành linh hồ. Bước Nguyên Anh tiếp theo cũng không phải sợ, cố gắng tu luyện chăm chỉ là được, càng tu luyện thì linh tuyền trong kim đan không long văn càng tuôn trào mãnh liệt, linh tuyền càng rộng hơn, cuối cùng kim đan không long văn sẽ chìm xuống đáy hồ, đơm hoa kết trái, sinh ra Nguyên Anh!” Tống Thư Hàng nhanh chóng thuật lại toàn bộ tri thức mình biết về kim đan không long văn cho Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên: “Thật à?”

“Thật hơn vàng bốn số 9!” Tống Thư Hàng thề thốt: “Cô phải tin vào ta, tin vào Bạch tiền bối two. Tất cả những gì ta vừa nói đều là do Bạch tiền bối chính miệng kể cho ta nghe, nguồn tin cực kì tin cậy.”

“Nói vậy thì chẳng phải người có kim đan không long văn sẽ rất thoải mái sao? Không những không phải lo lắng đến số lượng long văn, mà còn khỏi lo chuyện phác họa diễn đồ kim đan, miễn được cả việc bị kẹt cảnh giới vì không vẽ được mắt cho rồng?” Đậu Đậu đứng bên cạnh không kìm được phải thốt ra.

Không có bình cảnh, không có trở ngại, chỉ cần tu luyện chăm chỉ ngày đêm là có thể thăng cấp liền tù tì từ Kim Đan ngũ phẩm đến Nguyên Anh Tôn Giả thất phẩm. Tưởng không dễ mà dễ không tưởng!

“Thế thì ta mới nói kim đan không long văn chẳng thua kém gì kim đan chín long văn.” Tống Thư Hàng hơi nhổm dậy, vươn tay xoa đầu Vũ Nhu Tử. Hai đứa cùng ngồi xổm mà Vũ Nhu Tử còn cao hơn cả hắn.

“Cảm ơn Tống tiền bối, ta thấy khá hơn nhiều rồi.” Vũ Nhu Tử nói khẽ.

Tống tiền bối không chỉ có cái mồm tuồn tuột như ruột ngựa mà vẻ mặt cũng rất đỗi thật thà. Từ nãy đến giờ Vũ Nhu Tử vẫn luôn quan sát vẻ mặt của hắn, vẻ mặt ấy cho thấy hắn cực kì tin tưởng vào câu chuyện kim đan không long văn vừa rồi, không phải chỉ là tìm cớ để an ủi cô.

Có lẽ… kim đan không long văn ngầu thật đấy nhỉ?

“Mà nhé, Bạch tiền bối two có kim đan không long văn giống cô đã đặt chân tới đỉnh cao chót cùng trong giới tu chân. Cho nên tương lai của cô nhất định cũng sẽ xán lạn khôn lường, ít nhất thì không phải lo cảnh giới bị hạn chế vì số lượng long văn không đủ.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Nói xong, hắn lại nhịn không được mà xoa đầu Vũ Nhu Tử.

“Bây giờ thì mình đã hiểu vì sao Tống Đầu Gỗ lại thích xoa đầu Sở Các Chủ rồi, thì ra trò này gây nghiện.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Cho nên cô không phải lo nghĩ gì đâu. Cứ thuận theo tự nhiên là được, linh hồ lục phẩm, nguyên anh thất phẩm đều ở trong tầm tay cô rồi! Ta nhớ Bạch tiền bối two từng nói ngài ấy chỉ bế tử quan một phát là lên thẳng Chân Quân lục phẩm. Có khi cô chỉ cần bế đại quan ra là cũng lên lục phẩm luôn.” Tống Thư Hàng lại nói thêm.

Vũ Nhu Tử hai mắt sáng ngời, vẻ thất vọng trên khuôn mặt hoàn toàn biến mất: “Ta sẽ mau chóng đuổi kịp cảnh giới của Tống tiền bối! Lần này đến phiên ta đuổi theo ngươi rồi.”

“Cố lên!” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Ta sẽ ở cảnh giới lục phẩm chờ cô đuổi kịp rồi vượt qua ta.”

Hắn cảm thấy bây giờ mình cũng hơi giống một đại tiền bối đáng tin rồi đấy.

“Nhưng mà Tống tiền bối này, sao ngươi lại phải gọi vị Bạch tiền bối kia là Bạch tiền bối thỏ chứ?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Bởi vì thỏ trắng nó dễ thương.” Tống Thư Hàng nhanh mồm nhanh miệng bịa ngay ra một cái cớ.

Một loáng sau, đột nhiên có một pháp khí vượt qua không gian, giáng xuống từ trời cao.

Đó là một cái vòng chạy khổng lồ giống như loại dùng cho hamster, không biết được chế tạo từ kim loại gì mà trông cực kì vững chãi.

Cái vòng kia hút một cái, Tống Thư Hàng bị kéo vào trong.

Tống Thư Hàng: “?”

Khác với cái vòng dành cho hamster tự mình chạy, vòng này của Tống Thư Hàng tự động quay vèo vèo, đã thế lại còn quay nhanh.

“Á á á á ~” Tống Thư Hàng dùng cả tay và chân lăn lê một hồi, cuối cùng vào guồng cong đít chạy.

Đậu Đậu móc ra một cuốn sổ trông như tập thơ, lật đến một tờ: “Tìm được rồi, câu này đây… A ~ Em hãy nhìn xem, người đàn ông đang chạy dưới ánh tà dương kia quyến rũ đến tột cùng.”

Chương 1753: Vấn đáp!

“Đồ con Đậu giậu đổ bìm leo!” Tống Thư Hàng gian nan điều chỉnh tiết tấu rồi bắt đầu vắt giò lên cổ chạy.

Dù vòng quay hamster có tốc độ rất nhanh nhưng bây giờ Tống Thư Hàng đã có cảnh giới lục phẩm rồi, hắn muốn duy trì tốc độ chạy của mình đồng bộ với cái vòng kia cũng là chuyện dễ như ăn cháo.

Tống Thư Hàng vừa chạy, vừa thử kích hoạt năng lực thiên phú Đạp Không Nhi Hành và Bộ Bộ Sinh Liên, nhưng cái vòng quay hamster này còn được thiết lập pháp tắc cấm bay. Thân thể hắn không thể bứt lên, chỉ còn cách chạy bằng chân cho tử tế.

Cứ chạy thế này thì biết đến mùa quýt năm nào?

Cái mặt chó của Đậu Đậu nhoẻn lên một nụ cười rất chi là nhân tính hóa. Nó nhét tập thơ vào túi rồi bảo: “Rốt cuộc ngươi có ảo giác ta sẽ không giậu đổ bìm leo từ bao giờ thế?”

Đậu này vẫn Đậu năm xưa, chỉ riêng tích đức là chưa bao giờ ~

“Cái vòng chạy này là pháp khí của vị Bạch tiền bối kia đưa tới sao?” Vũ Nhu Tử hỏi, sau đó nhìn cái vòng chạy này với con mắt hứng thú dạt dào: “Tống tiền bối này, bao giờ ngươi chạy mệt thì cho ta lên thử nhé.”

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử cô nương đúng là một đóa kì hoa.

Phi kiếm dùng một lần bản xoắn ốc thăng thiên của Bạch tiền bối là thứ mà cả nhóm Cửu Châu số 1 đều sợ run như cầy sấy, ai bị nó túm lên trời đều rên xiết kêu than, chỉ có một mình Vũ Nhu Tử cưỡi nó quẩy banh nóc.

Tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương hễ lọt vào tai ai là người đó lãnh đủ combo khốn khổ, chóng mặt, buồn nôn, choáng váng, run chân không trượt phát nào. Nhưng Vũ Nhu Tử không chỉ cảm thấy nó êm tai mà còn nghe trong say đắm… Không phải cô thưởng thức tiếng trời của Tạo Hóa Tiên Tử ẩn trong lời ca của Tạo Hóa

Pháp Vương, cô chỉ thưởng thức giọng ca của hắn một cách rất đơn thuần mà thôi.

"Ta cũng muốn xuống để đổi cho cô lên đây chơi lắm, nhưng mà ta không xuống được." Tống Thư Hàng khóc ròng.

Có thể ban nãy hắn gọi tên Bạch tiền bối two nhiều quá, nên ngài đã được tag ra hệt như khi dùng chức năng @ trong phần mềm chat mất rồi.

Nhắc mới nhớ, khi hắn muốn giới thiệu Bạch tiền bối two với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ở hiện thế thì bị cách âm, tất cả câu từ đều biến thành những âm tiết vô nghĩa.

Thế mà bây giờ khi vào thế giới Hắc Long, hắn lại có thể thoải mái gọi tên ngài ấy. Là vì thế giới Hắc Long khác với hiện thế? Hay là bởi quan hệ giữa hắn và Bạch tiền bối two càng ngày càng thân thiết nên ngài đã cho phép hắn giới thiệu mình với người khác rồi?

"Đúng rồi, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, cô vào đây được không? Cô là ánh sáng công đức, dù bị cấm bay vẫn có thể trôi nổi bồng bềnh mà. Nếu cô vào được thì vào nâng ta lên với." Nhìn thấy mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng nảy ra một ý hay, bèn nói.

Mỹ nhân rắn công đức duỗi một tay ra: "Hoa sen!"

Sau đó không biết nghĩ ngợi thế nào mà cô xòe luôn cả tay còn lại ra cho thành mười ngón.

"Được tất!" Tống Thư Hàng hô.

Thân mình mỹ nhân rắn công đức hơi động, chui vào từ khe hở ở cửa vòng chạy hamster, vòng ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Nhưng chỉ một loáng sau, chính cô cũng bị hút cho rơi xuống. Chịu ảnh hưởng của pháp tắc cấm bay, mỹ nhân rắn công đức có thân công đức cũng không bồng bềnh được.

Mỹ nhân rắn công đức: "A á á á ~" Bốn tiếng kêu thảm thiết tiêu chuẩn nhà họ Tống dõng dạc vang lên.

Sau đó cô chỉ còn cách vội vã bò theo bước chân của Tống Thư Hàng.

Thế là trong cái vòng chạy hamster oan nghiệt, Tống Thư Hàng phóng như ngựa phi đằng trước, mỹ nhân rắn công đức sấp ngửa đuổi theo sau, trông chẳng khác gì yêu tinh rắn đang đuổi bắt ông chú già.

Tống Thư Hàng: "…"

Đậu Đậu cười són ra quần, lăn lộn trên mặt đất, phát ra tiếng cười quái dị của loài chó, móng đập mặt sàn bôm bốp. Có lẽ vì vừa mới tấn thăng nên còn chưa khống chế được sức mạnh của mình, sàn nhà bị nó vỗ thủng một lỗ to.

Sau lưng nó, tộc trưởng già của phân bộ lạc Long Huyết tộc hít một hơi thật sâu, bỗng thấy tâm tính mình sao mà thiện lành và an yên quá đỗi. Có lẽ là vì được ngắm Tống tiên sinh phi nước đại chăng?

"Tống tiền bối có mệt không?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tàm tạm, vẫn còn chống đỡ được."

Vũ Nhu Tử hỏi tiếp: "Có cần ta an ủi ngươi không? Hay ta hát cho ngươi nghe một bài nhé?"

Tống Thư Hàng đang định đồng ý, nhưng lại sực nhớ ra cô nàng Vũ Nhu Tử là fan cuồng của giọng ca vàng Tạo Hóa Pháp Vương. Hắn lập tức dẹp ngay ý định mà lắc đầu quầy quậy: "Thôi… thôi đừng."

Vũ Nhu Tử chớp mắt, chọn một góc độ thật đẹp, lấy điện thoại ra quay video cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Nghiệp quật nhanh thấy má."

Khi trên đầu ngươi ba thước có thần linh thì báo ứng đến nhanh hơn người yêu cũ trở mặt nhiều.

"Tống tiền bối, ngươi còn phải chạy bao lâu nữa?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ta chịu, cái này phải hỏi Bạch tiền bối tw… thổ lộ tiếng lòng."

Có khi phải chạy đến bao giờ Bạch tiền bối two nguôi giận cũng nên.

"Câu hỏi: Muốn chuyển đổi tinh thần lực và linh lực thành hình thái ban đầu của niệm lực, thì tỉ lệ giữa hai loại lực trên là bao nhiêu?" Đúng lúc này, trong vòng chạy hamster vang lên một giọng nói rất uy nghiêm.

Tống Thư Hàng: "???"

"Tống tiền bối, đây là nội dung bài giảng pháp 'Cách phối hợp tinh thần lực (thần thức) với năng lượng để chuyển hóa thành niệm lực có sức tấn công cường đại' của Nhiễm Chân Cổ Ma đấy." Vũ Nhu Tử đứng cạnh nhắc bài.

Tống Thư Hàng: "Nhiễm Chân Cổ Ma là ai? Đạo hiệu kiểu gì nghe nhức nhối thế?"

"Nhiễm Chân Cổ Ma là ta!" Giọng nói uy nghiêm lại vang lên.

"Ngươi là vị nào mới được chứ?" Tống Thư Hàng vừa chạy vừa hỏi. Hắn chạy đến chóng cả mặt, nhưng trong lòng đã mơ hồ đoán ra thân phận của đối phương rồi.

"Số Bá Tống ngu đần! Giọng ta mà ngươi cũng không nhận ra à?" Giọng nói uy nghiêm thoắt biến thành tiếng kêu mềm nhũn của hamster.

Tống Thư Hàng: "Quả nhiên là ngươi."

"Ngươi còn 30 giây để trả lời câu hỏi." Giọng nói của số hamster lại đổi thành giọng điệu uy nghiêm ban nãy, đồng thời, nó bổ sung: "Ta đã chọn câu hỏi đơn giản nhất rồi đấy. Nếu câu thưởng điểm này mà ngươi cũng không trả lời được thì ta không cứu nổi ngươi đâu."

Số hamster chẳng có một chút thiện cảm nào với số Bá Tống, nhưng nó lại cảm thấy Tống Thư Hàng trong dáng vẻ ông chú trung niên không tồi. Ông chú Tống Thư Hàng vừa tốt tính lại vừa biết săn sóc nữa chứ.

Cho nên khi nhìn qua màn hình giám sát vòng chạy hamster, thấy người đang chạy là Tống Thư Hàng tuổi trung niên thì nó đã lặng lẽ sửa đổi thứ tự câu hỏi, chọn câu dễ nhất cho hắn đáp.

"Nhưng ta đã kịp xem livestream giảng pháp của ngươi đâu! Ta vừa mới tỉnh lại mà." Tống Thư Hàng giải thích.

Số hamster lạnh lùng đáp lại: "Thế thì ta chịu, ngươi vừa chạy vừa xem đi. Mặt khác, ta sẽ không ngừng đặt câu hỏi, có tất cả năm mươi câu, trả lời sai hoặc không trả lời được thì vòng chạy sẽ tăng tốc. Đề này còn đang dễ, ngươi làm một công đôi việc, vừa xem giảng pháp vừa đáp đi. Nếu không đáp được thì đoán bừa cũng được.”

Nó đã cố hết sức để ám chỉ với Tống Thư Hàng rằng có rất nhiều câu hỏi có thể đoán được.

“Vũ Nhu Tử, đáp án là gì?” Tống Thư Hàng nhanh trí hô lên.

Đoán đáp án? Đáp án của tỉ lệ dung hợp nhiều vô số kể, nếu có số lẻ nữa thì đoán đến mùa hoa cải năm sau. Cho nên nhờ sự trợ giúp của người ngoài là nhanh nhất.

Hắn chưa xem số hamster giảng pháp nhưng Vũ Nhu Tử đã xem hết rồi. Kiểu gì cô cũng biết đáp án.

“Nhắc nhở: Không được hỏi bài. Câu nào dùng phao cứu sinh sẽ bị quy thành trả lời sai. Vòng chạy tăng tốc.” Số hamster nhắc nhở: “Mặt khác, quên truyền âm nhập mật đi, cái vòng này được chế tạo đặc biệt để ngăn chặn truyền âm nhập mật và các công pháp tương tự.”

Tống Thư Hàng: “…”

Muốn ép chết người ta à!

“Tống tiền bối cố lên!” Vũ Nhu Tử vung tay nói, sau đó đổi điện thoại sang một góc quay khác.

Video này mang về biên tập rồi gửi lên nhóm Cửu Châu số 1 cho các tiền bối xem thì hay phải biết.

Đậu Đậu ở bên cạnh đảo mắt như rang lạc rồi thè lưỡi ra.

Nó nghĩ đến một trò chơi rất vui.

Nhưng ý tưởng này phải để đến sau cùng mới dùng. Đồ tốt phải giữ đến phút cuối rồi chia sẻ mới quý chứ.

“7:3!” Tống Thư Hàng đoán mò.

Đồng thời, hắn mở livestream bài giảng pháp của Số hamster ra, bắt đầu làm một công đôi việc.

“Trả lời sai!” Số hamster nói.

Tốc độ vòng chạy lập tức tăng lên.

“A a á á á ~” Tống Thư Hàng rú lên rồi vội vã tăng nhanh tốc độ chạy của mình.

Sau lưng hắn, mỹ nhân rắn công đức cười lên từng tràng nghe rất êm tai và điều chỉnh tốc độ bò của mình. Cô cảm thấy trò chơi này thật là thú vị.

Tạo Hóa Tiên Tử ở đầu giường thấy mỹ nhân rắn công đức chơi vui thì cũng bứt rứt trong lòng.

Thế là cô bay về phía vòng chạy hamster, học theo động tác của mỹ nhân rắn công đức trước đó, toan lách từ khe hở cửa vòng vào trong.

Nhưng mới chui được một nửa thì cô bị kẹt lại.

“Ngực bự quá nên bị kẹt à?” Tộc trưởng già tò mò hỏi.

Đậu Đậu: “…”

“Không phải. Pháp khí đã khóa cửa rồi. Vì bài kiểm tra đã bắt đầu nên không cho ai vào nữa.” Số hamster trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Hả? Áu áu áu!”

Cô không cam lòng mà!

“Câu hỏi thứ hai: Có mấy phương thức tấn công bằng niệm lực cơ bản?” Số hamster lại đặt câu hỏi.

Tống Thư Hàng: “Nhìn trời, đây mà là câu hỏi đơn giản à?”

“Câu nào đoán mò được là đơn giản lắm rồi.” Số hamster nói: “Đừng lãng phí thời gian, câu hỏi là do chủ nhân của ta đưa ra đấy.”

Lúc này, trong video livestream bài giảng pháp của Số hamster mà Tống Thư Hàng đang xem, nó mới ngưng tụ xong thánh ấn, bài giảng còn chưa bắt đầu.

“Ta có bao nhiêu thời gian để trả lời câu hỏi?” Tống Thư Hàng vừa chạy vừa hỏi.

“30 giây.” Số hamster đáp.

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng nói xong, bắt đầu lặng lẽ đếm giây trong lòng.

Hắn muốn kéo dài thời gian đến đúng 30 giây, như vậy mới có thể xem được nhiều nội dung huyền thánh giảng pháp của Số hamster để trả lời câu hỏi.

“Nếu có thể thì đừng cố kéo dài thời gian.” Số hamster lại nhắc nhở: “Tất cả năm mươi câu hỏi, ngươi trả lời xong càng nhanh thì phần thưởng khiêu chiến càng lớn.”

“Có thưởng nữa à?” Tống Thư Hàng nghi ngờ nói.

“Có phạt thì đương nhiên là phải có thưởng rồi. Số Bá Tống nhà ngươi cũng là người của chúng ta mà.” Số hamster đáp.

Đúng lúc này, trong video livestream giảng pháp của Số hamster, nó đã làm xong khúc dạo đầu và đi vào chủ đề chính: “Có tất cả bảy phương thức tấn công bằng niệm lực thông thường.”

“Bảy loại!” Tống Thư Hàng hô lên.

“Trả lời sai!” Số hamster nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Chương 1754: Nhọc lòng

Trả lời sai? Chẳng phải ta đọc đáp án tiêu chuẩn rồi sao? Làm sao mà sai được?!

Sắp phát điên rồi biết không!

Trong lúc hắn đang xoắn não suy tư thì số hamster trong livestream huyền thánh giảng đạo nói tiếp: “Bảy phương thức tấn công bằng niệm lực này có thể quy nạp lại thành hai loại cơ bản: đó là dùng niệm lực tấn công trực tiếp và dùng niệm lực điều khiển vật khác tấn công gián tiếp. Bảy phương thức tấn công bằng niệm lực thông thường được phát triển ra từ hai phương thức cơ bản này. Bên cạnh đó, có rất nhiều cách tấn công bằng niệm lực đặc biệt, nhưng tựu chung lại có thể quy nạp thành ba phương thức tấn công cơ bản. Như vậy, hệ niệm lực có tất cả năm phương thức tấn công cơ bản.”

Giọng nói của số hamster vang lên trong vòng chạy hamster: “Câu hỏi biếu điểm thế này mà cũng sai được là sao?”

Tống Thư Hàng: “…”

Phát rồ thật sự luôn rồi đấy!

Loáng một cái, tốc độ chuyển động của vòng chạy hamster lại tăng lên một bậc nữa.

“Á á á á ~~” Tống Thư Hàng đành ôm nỗi bất cam tăng tốc độ chạy của mình.

“Hì hì hì ~” Sau lưng hắn, @#%× Tiên Tử xoay cái eo rắn nho nhỏ, da rắn uốn éo đủ đường, quẩy rất chi là nhiệt tình. Tiếng cười êm tai hòa cùng tiếng rên xiết của Tống Thư Hàng bay vút mây xanh. Mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu?

Tạo Hóa Tiên Tử: “Dốt quá, dốt quá!”

Cô bị kẹt trong khe cửa của vòng chạy hamster, thân thể xoay tròn theo tốc độ vòng quay, trong giọng nói tràn ngập vẻ không cam lòng.

“Không được rồi, há há há há gâu ~~” Đậu Đậu cười lăn lộn. Mới đầu nó còn cân nhắc không biết có nên trợ giúp tên bạn chó

Tống Thư Hàng kia bằng cách tranh đáp trước đề hay gì đó không, nhưng bây giờ chưa cần nó ra tay cứu giúp thì Tống Thư Hàng đã đáp sai hai câu liên tiếp rồi.

“Tống tiền bối cố lên!” Chỉ có Vũ Nhu Tử cổ vũ động viên Tống Thư Hàng, cực kì có tâm: “Làm xong bài nhanh một chút để ta còn lên nào.”

“Lại là một ngày hòa bình vui vẻ.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp xuống ổ chăn, tìm một chỗ có tầm nhìn rộng rãi, nằm yên xem kịch.

Bên cạnh nó là Thông Nương đang đờ ra không nhúc nhích, chẳng biết đang nghĩ ngợi gì.

“Tiểu Thông Nương, tự do rồi sao cô vẫn không vui thế?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi.

Thông Nương: “À, ta đang suy nghĩ chuyện lớn đời hành.”

“Nói nghe xem thử? Dù gì ta cũng là thần binh của Trường Sinh Giả, mặc dù không bằng Cửu Tu Phượng Hoàng đao của cô… nhưng đời kiếm của ta dày dặn kinh nghiệm lắm. Có phiền não gì cô cứ nói ta nghe, biết đâu ta lại tìm ra cách giải quyết cho cô thì sao.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Tiền bối à, có phải sau khi tự do rồi thì ta sẽ phải tự mua hàng trên mạng, chơi game nạp tiền, tự kiếm tài nguyên tu liệu, đan dược, công pháp, bí cảnh bế quan và động thiên phúc địa không?” Thông Nương hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Nghĩa là bây giờ cây hành thành tinh nhà cô không muốn tự do nữa rồi chứ gì?

“Độc lập tự do quý giá muôn năm.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Thông Nương: “Có quý bằng Dưỡng Đao thuật không?”

“Đây là hai chuyện khác nhau, cả tự do và Dưỡng Đao thuật ta đều có thể đạt được.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp.

“Ta cũng muốn thế.” Thông Nương nói.

“Đã vậy thì ta sẽ dùng kinh nghiệm phong phú của đời thanh kiếm để đề xuất cho cô một ý kiến tuyệt vời.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói với dáng vẻ cực kì đáng tin.

Hai mắt Thông Nương sáng ngời lên, cả người nhích về phía Xích Tiêu Kiếm tiền bối một chút. Thân kiếm sáng loáng chiếu rọi tấm thân hành hơi khô héo của cô.

“Cô có thể kí một cái hợp đồng kiểu như hợp đồng lao động với Tống Thư Hàng. Cô làm công cho hắn, hắn trả lương cho cô. Nhưng cô vẫn là một cây hành tự do.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị: “Muốn làm thuê cho hắn thì cô cũng phải có một vài kĩ năng kĩ xảo mới được. Không tính ngắt búp hành nhé.”

“Có… có nhiều lắm thì sao?” Thông Nương ngập ngừng.

Ít nhất cô cũng nắm giữ hơn hai trăm loại tuyệt kĩ khác nhau. Ví dụ như… ‘Hai trăm bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’ chẳng hạn.

Bên cạnh đó cô còn biết trồng linh thực nữa. Dường như cô có thiên phú đặc biệt về mặt này, có lẽ đây là năng lực tiềm ẩn của yêu tinh thực vật cũng nên.

“Thế thì dễ rồi, chỉ cần lấy kĩ năng nào cô tâm đắc nhất ra kí hợp đồng với Tống Thư Hàng là được, nhất định phải đòi phúc lợi cho cao vào.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Thông Nương yên lặng gật búp hành một cái. Không hổ là Xích Tiêu Kiếm tiền bối kinh nghiệm phong phú, lúc mấu chốt cực kì đáng tin.

…

Ở một bên khác, Tống Thư Hàng đang một công đôi việc, vừa xem livestream giảng pháp của số hamster vừa đoán mò bài thi.

Số hamster đã ra mười câu hỏi mà Tống Thư Hàng chưa đáp đúng câu nào. Vòng chạy hamster đã tăng tốc gấp mười bậc so với ban đầu, nhanh không biên giới.

Đậu Đậu cười đến không thở được, phải nằm rạp xuống đất mà vỗ sàn nhà trong bất lực.

Gà quá, thi thố thế này thì ăn cám rồi Tống Thư Hàng ạ.

Bạn chó là nó đây còn chưa kịp ra tay giúp đỡ mà tên kia đã gặt hái thành tựu đoán sai cả mười câu.

Bảy tám phút sau…

Khi số hamster hỏi đến câu thứ hai mươi thì Tống Thư Hàng tuyệt vọng.

Vấn đề trong mỗi câu hỏi đều chạy trước nội dung giảng pháp về nó cả mấy con phố, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, câu hỏi nào của số hamster cũng nằm trong phần livestream chưa phát đến.

Tốc độ của vòng chạy hamster đã tăng lên hai mươi cấp, Tống Thư Hàng có cảnh giới lục phẩm muốn duy trì tiết tấu cũng bắt đầu khó tiêu.

“Tiếp theo là câu hỏi thứ hai mươi mốt.” Giọng nói uy nghiêm của số hamster vang lên.

“Có đáp án để lựa chọn không?” Tống Thư Hàng kêu lên: “Thi cử bình thường ít nhất cũng có nhiều đáp án để chọn lựa. Chúng ta phải cập nhật trào lưu thời đại chứ!”

“Đáng tiếc là không có. Ở Thế giới Cửu U chúng ta không làm thế.” Số hamster nói: “Ta đã cố gắng hỏi những câu đơn giản trước rồi, ai ngờ ngươi chẳng đáp đúng câu nào cả.”

“Vậy chúng ta đổi cách hỏi khác đi.” Tống Thư Hàng kêu lên thống thiết: “Như Điền Kị đua ngựa ấy, câu nào khó nhất thì hỏi trước. Dù sao cũng không đáp được, bỏ qua hết chúng nó luôn. Sau đó ta xem thêm một ít nội dung huyền thánh giảng pháp rồi lại quay về đáp những câu dễ sau cũng được.”

“Ngươi chắc không?” Số hamster nhìn gần ba trăm câu hỏi trong tay mình.

“Chắc như bắp!” Tống Thư Hàng thốt lên.

Thế là bảy phút sau, câu hỏi thứ ba mươi kết thúc.

Tống Thư Hàng vẫn không giành được một điểm nào.

Tốc độ của vòng chạy hamster đã tăng đến mức không còn hi vọng gì cho con cháu nữa.

Tống Thư Hàng nằm thoài loài trên vòng quay như con cá ướp, để mặc cho bánh xe muốn quay thế nào thì quay. @#%× Tiên Tử cũng học hắn duỗi dài đuôi ra dán lên bánh xe, sống chết mặc bay.

“Câu hỏi thứ ba mươi mốt.” Số hamster nói.

“Đọc đề nhanh lên.” Tống Thư Hàng nói trong cơn run rẩy. Bây giờ thứ duy nhất đúng đắn là phải mau chóng đáp cho hết năm mươi câu hỏi rồi thoát khỏi cái vòng chạy hamster này, còn đáp án đúng hay sai, không quan trọng.

Sau bốn mươi câu hỏi, cuối cùng Tống Thư Hàng bị quay đến chóng mặt buồn nôn, xây xẩm mặt mày cũng đáp đúng được hai câu.

Khi kết thúc cả năm mươi câu…

Tống Thư Hàng đáp đúng tổng cộng năm câu.

“Bài thi kết thúc.” Giọng nói của số hamster vang lên.

Tống Thư Hàng: “Ọe ~ Không ổn ròi, buồn nôn quá. Bây giờ thả ta ra được chưa?”

Bệnh sợ tốc độ cao và chuyển động xoay tròn của hắn lại nặng thêm cho mà xem.

“Đáng tiếc, tiêu chuẩn vượt qua bài thi mà chủ nhân ta đưa ra là mười câu đáp đúng, không ngờ ngươi lại không đáp nổi mười câu. Để trừng phạt, ngươi chỉ có thể tự thoát khỏi vòng chạy hamster này bằng chính sức mình thôi.” Số hamster nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Nhắc nhở: Để chạy khỏi vòng chạy hamster này, ngươi có thể sử dụng phương pháp niệm lực.” số hamster gợi ý.

Để số Bá Tống có thể sớm ngày học được phương pháp tấn công bằng niệm lực, có thể nói là chủ nhân của nó đã rất mực nhọc lòng.

Chương 1755: Đậu Đậu yêu ai nhất?

Sự thật chứng minh, hoàn cảnh càng khó khăn thì càng có thể thúc đẩy tiềm lực của con người.

Dưới sự trợ giúp của chủ nhân, số hamster phải mất nửa ngày mới có thể tu luyện được niệm lực.

Thế mà dưới sự uy hiếp của vòng chạy hamster tăng tốc bốn mươi lăm cấp, Tống Thư Hàng chỉ dùng có nửa tiếng đồng hồ đã phối hợp được tinh thần lực và linh lực, kết hợp với pháp môn chuyển hóa do Bạch tiền bối two nghiên cứu, ép được “niệm lực” ra ngoài thành công.

Trong khoảnh khắc khi niệm lực sinh ra, Tống Thư Hàng cảm thấy mình và vòng chạy hamster đã hòa thành một thể. Nói đúng ra là hắn có một phần quyền khống chế với vòng chạy hamster này.

Hắn có thể dùng niệm lực để điều khiển nó mở cửa, đóng cửa, dừng tăng tốc năm mươi cấp, ngoài ra còn một vài chức năng phức tạp khác mà hắn chưa kịp xem kĩ càng.

“Dừng lại, dừng lại mau!” Tống Thư Hàng hét lên.

Cuối cùng, vòng chạy hamster từ từ dừng lại…

“Hả?” @#%× Tiên Tử đang dán bẹp lên bánh xe hơi chớp mắt. Dừng rồi à?

“Ngốc quá, dốt quá!” Tạo Hóa Tiên Tử bất mãn kêu lên.

Sau khi vòng chạy hamster dừng lại, Tống Thư Hàng nhanh chóng dùng niệm lực mở cửa, dốc hết sức lực lao thẳng ra ngoài.

“Nhiệm vụ hoàn thành. Ta trở về hầu chủ nhân của ta đây. Cái Phi Luân Chân Thực này là phần thưởng mà chủ nhân ta tặng cho ngươi đấy.” Giọng nói của số hamster vang lên trong đầu Tống Thư Hàng: “Ta cúp đây, bai bai.”

Giọng nói này là trao đổi qua tinh thần, chỉ có Tống Thư Hàng mới nghe thấy.

Tống Thư Hàng: "Ọe ~ ọc ọc ~"

"Ha ha ha, Tống tiền bối, đến lượt ta rồi!" Vũ Nhu Tử đặt điện thoại xuống rồi chui vào Phi Luân Chân Thực.

Nhưng vòng quay không hề chuyển động, số hamster ở đầu bên kia thì ngắt liên lạc rồi, chẳng còn ai đặt câu hỏi nữa.

Vũ Nhu Tử: "!!!"

Vòng quay này hỏng mất rồi hả? Cô còn chưa kịp thử mà!

Cô đợi mãi, đợi mãi Tống tiền bối mới đi ra, thế mà đến lượt cô thì lại lăn ra hỏng?

"Để ta vào thử xem sao." Đậu Đậu chui vào.

Vũ Nhu Tử mặt mũi rầu rĩ chui ra khỏi Phi Luân Chân Thực, ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, tiếp tục sự nghiệp chọc sàn nhà.

Tống Thư Hàng nôn khan mãi nửa ngày trời mới khá hơn một chút.

"Ơ? Hỏng thật rồi à? Gâu?!" Đậu Đậu vỗ trái vỗ phải trong Phi Luân Chân Thực mà chẳng thấy có phản ứng gì cả.

"Vì nó còn chưa mở." Tống Thư Hàng nói xong bèn hơi động niệm lực.

Sau một tiếng "cạch", cửa của Phi Luân Chân Thực đóng lại.

Trò chơi bắt đầu!

Lần này người điều khiển pháp khí là Tống Thư Hàng, người đặt câu hỏi cũng là hắn.

Giậu đổ bìm leo phải không Đậu Đậu? Nghiệp quật có rát không hả bạn tôi ơi?

Ngươi cà khịa ta, ta cạnh khóe ngươi, chà đạp nỗi đau của ngươi là niềm hạnh phúc vô bờ của ta. Tình hữu nghị sắt thép giữa người với chó được xây dựng nên như vậy đấy!

"Hả? Máy lại chạy rồi à? Thế thì cho ta lên trước đi Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử kêu lên. Cô xếp hàng trước cơ mà.

"Không sao, dùng Đậu Đậu làm thí nghiệm trước." Tống Thư Hàng xoa mặt, nói.

"Hì hì hì, ngươi nghĩ ta là ngươi hay sao? Mở chức năng bài thi lên đi! Dù đề thi liên quan tới việc chuyển hóa thần thức thành niệm lực có khó cỡ nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ giành điểm tối đa cho ngươi biết mặt!” Đậu Đậu cười đắc chí.

Tống Thư Hàng: “Vậy thì ta sẽ thỏa nguyện cho ngươi, Đậu Đậu.”

Vòng chạy hamster bắt đầu chuyển động, tốc độ ban đầu không nhanh, bởi vì người điều khiển là Tống Thư Hàng, hắn không có thực lực khủng bố như Bạch tiền bối two.

Đậu Đậu nhẹ nhõm nhấc bốn chân chạy chậm trong vòng chạy hamster.

“Bài thi bắt đầu. Câu hỏi thứ nhất, người mà ngươi yêu nhất là ai?” Giọng nói của Tống Thư Hàng truyền ra từ vòng chạy hamster.

Đậu Đậu: “???”

Câu hỏi khỉ gió gì thế này?

“Ngươi còn 30 giây để trả lời câu hỏi này.” Giọng nói của Tống Thư Hàng lại vang lên lần nữa.

Đồng thời, dường như trong tay Tống Thư Hàng có một vật thể trong suốt hình cầu ngưng tụ… đó là niệm lực vô hình đang biến thành khối cầu trên tay hắn.

Hai mắt Vũ Nhu Tử càng sáng ngời lên.

“Ha ha ha, người mà ta yêu nhất là ai ư? Ngươi cho rằng câu hỏi này có thể làm khó được ta sao?” Đậu Đậu nhếch môi hé một nụ cười sinh động như người: “Đương nhiên là Sở Sở rồi. Đó là tình yêu nồng cháy nhất đời ta!”

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn vào tay mình, trong tay hắn nổi lên một màu đỏ nhạt.

“Đây là cái gì vậy?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Đây là pháp thuật tương tự với thuật đọc tâm đi kèm với vòng chạy hamster, chắc là do Bạch tiền bối two đính kèm lên. Thông qua pháp thuật này, chúng ta có thể biết được Đậu Đậu đang nói thật hay nói dối.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Có hai loại bài thi trong pháp khí này. Một loại là Tống Thư Hàng ra đề bài và đáp án từ trước, kết quả được xác định theo đáp án. Loại còn lại là ra đề bất kì rồi xác định đúng sai dựa vào pháp thuật đính kèm của Bạch tiền bối two.

“Màu đỏ là đáp đúng à?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Màu đỏ đương nhiên là đáp sai.” Tống Thư Hàng vỗ tay thành tiếng.

“Trả lời sai!” Trong Phi Luân Chân Thực truyền ra giọng nói của hắn, sau đó tốc độ của vòng chạy tăng lên một cấp. Đậu Đậu guồng bốn cái chân ngắn ngủn tăng tốc theo để đuổi kịp tiết tấu của nó.

Đậu Đậu: “Sao có thể như thế? Rõ ràng người mà ta yêu nhất là Sở Sở mà, làm sao mà sai được?”

“Có khi người mà ngươi yêu nhất là Hoàng Sơn tiền bối ấy chứ?” Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh lên tiếng: “Yêu đâu chỉ có nghĩa là yêu đương, còn là tình thân nữa mà.”

“Câu hỏi thứ hai: Vì sao Đậu Đậu lại cuồng Sở Sở như vậy?”

“Đây là bí mật cá nhân, ta từ chối trả lời!” Đậu Đậu hừ lạnh một tiếng.

“Trả lời sai!” vòng chạy hamster lại tăng tốc.

“Tiếc quá, ta rất tò mò với cái sự cuồng Sở Sở của Đậu Đậu, sao nó lại mắc cái bệnh ấy nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

“Ta cũng tò mò.” Vũ Nhu Tử phụ họa theo: “Sau này mà có cơ hội, chúng ta lừa Đồng Quái Tiên Sư tiền bối vào cái vòng này đi. Nói không chừng có thể biết tiền bối ấy là nam hay nữ đó.”

“Câu hỏi thứ ba: 1 + 1 = mấy?”

“Ngươi lại muốn chơi ta chứ gì? Ta biết thừa trò này rồi nhé. Một đàn dê cộng một đàn dê vẫn là một đàn dê, đúng không?” Đậu Đậu nhanh trí đáp.

“Không, đây là câu hỏi cho không điểm. Ta góp vào cho đủ mười câu hỏi để thí nghiệm thôi. Đáp án là 2.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đậu Đậu: “!!!”

“Trả lời sai!” vòng chạy hamster tăng tốc khí thế.

Đậu Đậu phát rồ.

“Câu hỏi thứ tư: 2 + 2 = mấy?”

“Ngươi lại nghĩ ra trò khác để lừa ta chứ gì?” Đậu Đậu kêu au áu.

“Không, những câu hỏi tiếp theo đều chỉ để góp cho đủ số. Muốn cái pháp khí này mở ra thì phải ra ít nhất mười câu hỏi, nhiều nhất là năm mươi câu, nhưng ta chỉ có hai câu muốn hỏi ngươi thôi.” Tống Thư Hàng thật thà đáp.

Đậu Đậu: “Đậu má! Xem răng ông đây! Đậu xanh rau má!”

…

Mười câu hỏi kết thúc trong gian nan.

Đậu Đậu mặt mày khó ở chui ra khỏi vòng chạy hamster.

“Thà ngươi cho ta trả lời câu hỏi về chuyển hóa thần thức thành niệm lực cho nhanh! Ngươi ra đề cái kiểu quái gì mà hạ thấp chỉ số thông minh thế hả!” Đậu Đậu khinh bỉ.

Tống Thư Hàng vui vẻ nói: “Ta chỉ muốn thử nghiệm pháp khí, nhân tiện chơi ngươi một vố thôi mà.”

“…” Đậu Đậu: “Ngươi thật thà ghê lên được ấy.”

Nói lừa ta là lừa thật, không thèm kiếm cớ luôn.

Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi: “Tí nữa ta chơi lại, đừng có mà hỏi mấy cái câu dớ dẩn thế này nữa! Nếu không ta cắn chết ngươi. Tốt nhất là cho ta trả lời những câu hỏi của ngươi lúc trước ấy.”

“Ừ ừ ừ.” Tống Thư Hàng cười nói, đồng thời lấy một quả Loạn Linh ra khỏi vòng tay không gian. Hắn đã duy trì dáng vẻ ông chú lâu quá rồi, phải thử xem có thể biến về hình dáng trẻ trung ban đầu không mới được.

Vũ Nhu Tử bên cạnh hắn nhanh chóng chui vào vòng chạy hamster và chuẩn bị tư thế sẵn sàng: “Nào nào, đến ta rồi. Tống tiền bối, ta muốn khiêu chiến đề bài năm mươi câu!”

Tống Thư Hàng: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Bắt đầu đi Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử đáp.

“Thế thì ta bắt đầu nhé.” Tống Thư Hàng điều khiển vòng chạy hamster: “À đúng rồi, để ta đổi đề bài đã, đây vẫn là đề của Đậu Đậu ban nãy. Để ta đổi về đề bài liên quan tới việc chuyển đổi thần thức thành niệm lực cho.”

Trước khi ngắt liên hệ, số hamster đã lưu lại dữ liệu 300 câu hỏi kia trong vòng chạy hamster, Tống Thư Hàng muốn thay đổi thế nào cũng được.

Nhưng Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì vòng chạy hamster đã bắt đầu chuyển động vèo vèo.

Ngay sau đó, giọng nói của hắn vang lên: “Bài thi bắt đầu. Câu hỏi đầu tiên, cô yêu ai nhất?”

“Tống tiền bối, đề của ngươi còn chưa đổi kìa.” Vũ Nhu Tử thốt lên, sau đó guồng đôi chân nhỏ đuổi theo tiết tấu của vòng chạy.

Tống Thư Hàng: “…”

Trang bị vừa vào túi, còn nhiều chức năng chưa thuận tay mà.

Chương 1756: Chúng ta không giống nhau ~ Không giống nhau ~

“Đừng đổi, đổi thì còn gì vui nữa.” Đậu Đậu vội vàng nói: “Mời cô bắt đầu biểu diễn đi, Vũ Nhu Tử.”

Quá trình nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp của Linh Điệp tiền bối đã kết thúc từ hôm qua, nên Đậu Đậu không sợ những câu nói của mình lúc này sẽ bị Linh Điệp tiền bối cảm ứng được, cũng không sợ ngài ghim mặt truy sát nó. Đậu Đậu cho rằng đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa nó và Tam Lãng. Cái mà nó theo đuổi là quẩy sao cho không chết kia.

“Nhưng ta muốn khiêu chiến đề thi năm mươi câu hỏi, đề đó thú vị hơn nhiều.” Vũ Nhu Tử trả lời, hai chân chuyển động liên tục, duy trì sự đồng bộ với tốc độ của vòng chạy hamster.

Đề của Tống tiền bối chỉ có mười câu hỏi, đã thế chỉ có hai câu đầu tiên là đề hẳn hỏi, tám câu sau đó đều là đề toán dành cho học sinh tiểu học góp vào cho đủ số… nói như Đậu Đậu thì làm đề này sẽ hạ thấp trí thông minh đấy.

“Cô còn 20 giây.” Đậu Đậu nhếch miệng nở nụ cười chó xinh tiêu chuẩn: “Thời gian vẫn đang đếm ngược kìa.”

“Tống tiền bối đổi xong đề thi chưa?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Chờ ta một chút.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Không có thời gian đâu… thôi ta trả lời câu hỏi trước vậy.” Vũ Nhu Tử nói “Ta muốn khiêu chiến đề thi. Một cô gái bách chiến bách thắng như ta sao có thể chịu thua ngay từ câu hỏi đầu tiên được?”

“Khí phách lắm! Bắt đầu đi Vũ Nhu Tử. Câu trả lời mà đặc sắc thì ta sẽ cộng điểm cho cô.” Đậu Đậu lấy điện thoại ra, bắt đầu quay lại cảnh tượng đặc sắc này.

“Người mà ta yêu nhất là…” Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa suy nghĩ.

“Nói mới nhớ, hình như Vũ Nhu Tử cũng đến tuổi yêu đương rồi.” Đậu Đậu nghĩ thầm.

Sau một lúc suy tư, Vũ Nhu Tử đáp: “Sau khi tổng hợp các kết quả lại thì người mà ta yêu nhất hẳn là a cha của ta.”

Có vết xe đổ của Đậu Đậu, rõ ràng khái niệm “người yêu quý nhất” này bao hàm tất cả các loại tình cảm như tình thân, tình bạn, tình yêu, thậm chí cả sự yêu thích đối với thú nuôi tong nhà nữa.

Đậu Đậu giơ điện thoại, tiếc nuối tặc lưỡi một tiếng: “Chẹp.”

Câu trả lời này nằm trong dự đoán nhưng không có bất ngờ, khiến cho nó tiếc nuối vô bờ.

“Nhưng nếu mình mang video này về bán cho Linh Điệp tiền bối thì ngài ấy sẽ trả giá bao nhiêu nhỉ?” Đậu Đậu đột nhiên nảy ra một ý.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì đã thoát cương phóng mãi đi xa.

Nếu Linh Điệp tiền bối có cái video này thì nói không chừng sẽ phát đi phát lại cả ngày đến mấy chục năm sau cũng không chán ấy chứ!

“Chút nữa phải nói chuyện riêng với Linh Điệp tiền bối mới được.” Đậu Đậu thầm nghĩ. Riêng cái video này đã đáng giá một động phủ siêu xa hoa rồi.

… Có lẽ mình có thiên phú trong việc làm ăn cũng không biết chừng?

“Thế nào, Tống tiền bối, đáp án của ta có chính xác không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Để ta xem đã.” Tống Thư Hàng vận chuyển niệm lực, tạo ra quả cầu niệm lực xác định đáp án kia.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Thông Nương và tộc trưởng già đều xúm vào hóng hớt.

“Quả nhiên tiên tử chạy trong vòng nhìn thích mắt hơn con chó với ông chú nhiều.” Tộc trưởng già xoa cằm thầm nghĩ.

Đương nhiên ông không có ý nghĩ gì khác cả, chỉ đơn thuần cảm thấy dáng vẻ chạy vòng của Vũ Nhu Tử rất đẹp mắt mà thôi.

Song mắt thẩm mỹ của tộc trưởng già hơi bị khác biệt so với con người.

Cho nên ông lại bổ sung một câu trong lòng: Đáng tiếc là cô bé này trắng trẻo quá, nếu mà đen đi một chút thì đẹp biết mấy.

Lúc này, Tống Thư Hàng nhìn vào quả cầu niệm lực xác định đáp án kia.

“Ơ? Đáp án thế này là sao?” Tống Thư Hàng nhìn quả cầu niệm lực, bây giờ nó đang tỏa ra hai màu xanh đỏ giao thoa. Hắn phải đi xem lại hướng dẫn sử dụng pháp khí mới được.

Ở một phía khác, hai mắt Đậu Đậu bỗng sáng ngời lên. Đầu tiên nó ngắt video đang quay rồi quay video mới. Video trước đó có thể bán thẳng cho Linh Điệp tiền bối với giá cao mà không cần phải cắt chỉnh gì.

Sau đó, nó nhìn sang Tống Thư Hàng: “Lẽ nào Vũ Nhu Tử đáp sai rồi sao?”

“Hả? Làm sao mà sai được? Ta phải cân nhắc tổng hợp kĩ lắm mới ra đáp án ấy đấy.” Vũ Nhu Tử kêu lên.

Thời gian ba mươi giây đã qua từ lâu, nhưng vì Tống Thư Hàng không thể xác định được đáp án của Vũ Nhu Tử là đúng hay sai nên vòng chạy hamster vẫn chưa bắt đầu tăng tốc.

“Tìm được tiêu chuẩn đánh giá rồi. Có hai khả năng dẫn đến trạng thái xanh đỏ giao thoa như thế kia. Một là đáp án chưa hoàn chỉnh, Vũ Nhu Tử mới chỉ trả lời được có một nửa. Hai là có rất nhiều đáp án nhưng Vũ Nhu Tử mới đáp có một thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Nếu có nhiều câu trả lời chính xác thì ta đáp được một cái cũng tính là qua rồi còn gì?” Vũ Nhu Tử nói.

Đậu Đậu thì lại không phục: “Nhưng lỡ may cô mới trả lời có một nửa đáp án thôi thì sao? Mà sao lúc trước ta đáp Sở Sở lại là sai? Ta yêu Sở Sở thật lòng, cả đời này không hối hận mà.”

“Có thể là vì ngươi có quá nhiều Sở Sở, cũng có thể vì người mà ngươi yêu quý nhất chỉ có Hoàng Sơn tiền bối trong bảng xếp hạng tình thân mà thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Nhắc mới nhớ, sau khi tấn thăng lên ngũ phẩm thì Đậu Đậu có khả năng biến hình của đại yêu ngũ phẩm để biến hóa ra hình thái con người thứ hai. Nhưng nó chưa bao giờ biến hóa trước mặt Tống Thư Hàng.

Hình thái con người đầu tiên của Đậu Đậu có được do kì ngộ từ hồi tứ phẩm, trông cực kì giống với Tống Thư Hàng.

Đừng nói hình thái thứ hai của nó là một nàng chó cái đấy nhé!

“Vậy bây giờ ta trả lời lại được không?” Vũ Nhu Tử hỏi. Cô cảm thấy vụ này thú vị ngoài ý muốn rồi đấy.

Đậu Đậu: “Được được, trả lời thêm lần nữa đi.”

Vũ Nhu Tử trả lời lại: “Đáp án thứ hai mà ta nghĩ tới khá là dài. Đầu tiên, xét về tình thân thì người ta yêu quý nhất chính là cha ta – Linh Điệp Đạo Nhân.” Lần này cô trả lời cả đạo hiệu của cha mình, vì rất có thể lần trước trả lời thiếu là bởi cô chỉ nói mỗi “a cha” thôi.

Vũ Nhu Tử nói tiếp: “Tiếp đó, ca sĩ mà ta thích nhất là Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối. Ta yêu tiếng ca của ngài ấy vô cùng, trở thành fan trung thành của ngài ấy luôn đó.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tạo Hóa tiền bối có được một fan nữ trung thành đến chết như Vũ Nhu Tử quả là tích phúc ba đời.

Đậu Đậu nghe tới đây thì cả thân chó run lên như cầy sấy. Móa ơi, vừa nhắc đến tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương, nó đã nhớ ngay đến cái lần ngồi hàng ghế đầu tiên mà nghe tên kia cất cao tiếng hát. Đó là một trong số những kí ức kinh hoàng nhất trong đời chó của nó, ám ảnh đến nỗi suốt đời nó không dám đi nghe concert của ai khác nữa luôn.

“Nói về mị lực nhân cách thì ta thích nhất là Bạch tiền bối. Phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối rất kích thích, Bạch tiền bối buộc tóc hai bím thì thật đáng yêu… Tiếc là ta tiếp xúc riêng với Bạch tiền bối không nhiều, nên vẫn thấy trong tình yêu này cứ thiêu thiếu cái gì ấy.” Vũ Nhu Tử nói tiếp.

“Chậc ~ Ta cứ tưởng Vũ Nhu Tử sẽ là ngoại lệ kia.” Đậu Đậu nói.

Nó vốn cho rằng hai đứa Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng có thần kinh đặc biệt như nhau có thể sẽ là ngoại lệ trong series cả thiên hạ đều thích Bạch tiền bối. Không ngờ Bạch tiền bối vẫn có một tấc đất cắm dùi trong danh sách những người mà Vũ Nhu Tử yêu quý nhất.

"Sao ta lại phải là ngoại lệ cơ chứ?" Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa nói.

Song đột nhiên cô nảy ra một ý.

"Từ từ đã Tống tiền bối. Xóa bỏ đáp án vừa xong đi." Vũ Nhu Tử nói: "Ta đột nhiên nghĩ tới một khả năng về người mà ta yêu quý nhất. Tên đầy đủ của nó là Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng – Quái Lệ Lục Đậu Phượng."

Đậu Đậu: "???"

Tên ai đây? Sao nghe quái gở thế?

"Đạo hiệu của ai mà dài vậy?" Thông Nương tò mò hỏi.

"Có lẽ đây không phải là đạo hiệu." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng bổ sung: "Đây không phải là một người đúng không?"

Giống như một đám người được Vũ Nhu Tử điểm danh rồi ghép tên vào với nhau vậy.

"Đúng vậy, đây không phải tên của một người, nhưng nói từ một khía cạnh nào đó thì nó cũng là 'người'. Bởi vì với ta mà nói thì nó có tồn tại." Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa cười hì hì mà rằng: "Nó là tâm ma của ta, một tâm ma mà ta cố ý nuôi ra."

Tống Thư Hàng: "!!!"

Quắt đờ heo?

Nà ní?

Tâm ma cố ý nuôi ra?

"Nói tóm lại, những phần mà ta yêu quý nhất trên người các tiền bối, đạo hữu, người thân và thú cưng mà ta từng gặp đã dung hợp lại cùng nhau và tạo ra tâm ma đó. Nó có một phần của a cha, một phần của Tống tiền bối ngươi, còn có mị lực của Bạch tiền bối, tiếng ca của Tạo Hóa tiền bối, trách nhiệm của Hoàng Sơn tiền bối và một số đặc điểm của Đồng Quái Tiên Sư, Lệ Chi Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử, Đậu Đậu, Diệt Phượng Công Tử nữa. Tạm thời là những điều đó hòa quyện vào nhau, tạo nên một tâm ma.” Vũ Nhu Tử giải thích.

Tống Thư Hàng: “Đó mà cũng được coi là tâm ma à?”

“Đúng vậy, thể dung hợp của tất cả những gì ta yêu nhất chính là tâm ma lớn nhất của ta. Nếu có thứ gì mà ta yêu quý nhất thì chính là nó đấy.” Vũ Nhu Tử nói.

Lần trước khi đang độ kiếp, Vũ Nhu Tử vừa độ kiếp vừa replay Thất Sát Ca của Tạo Hóa tiền bối.

Kết quả là trong lần độ kiếp đó, cô gặp phải tâm ma.

Trong quá trình độ tâm ma kiếp, Vũ Nhu Tử đã lôi Thất Sát Ca trong trí nhớ của mình ra chia sẻ cho đám tâm ma. Đó là bản phối hợp của Tạo Hóa Pháp Vương và Đại Phong Xa của Lệ Chi Tiên Tử, có uy lực khủng bộ vô cùng.

Cũng trong lần đó, Vũ Nhu Tử đã “gặp” đám tâm ma đáng yêu của mình.

Số tâm ma trong tâm ma kiếp của cô không chỉ có một con, mà số lượng đông đảo chí ít cũng lên đến mấy chục đứa.

Tất cả chúng nó đều run lẩy bẩy dưới âm thanh quyền lực từ Thất Sát Ca của Tạo Hóa Pháp Vương, sau đó thi nhau rên la khóc lóc đầu hàng rồi hò hét cầu cứu.

Rõ ràng bọn chúng là tâm ma, thế mà lại biết kêu “Tống tiền bối cứu ta”, rồi thì “Cha ơi, kiếp sau con vẫn muốn được làm con gái của cha…” linh tinh hết cả, khiến cho Vũ Nhu Tử cảm thấy thú vị hết sức.

Cô cảm thấy mỗi tâm ma đều có tính cách của riêng mình.

Ngay từ lúc ấy cô đã bắt đầu để tâm.

Sau khi thiên kiếp kết thúc, cô vẫn luôn tìm cách xem có thể gặp lại đám tâm ma đáng yêu của mình hay không.

Về sau, khi linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế cướp đi, thi thoảng nó lại phản hồi cho cô rất nhiều tin tức và tri thức.

Theo những kiến thức và tin tức ấy, ý nghĩ “phải nuôi dưỡng một tâm ma đáng yêu của riêng mình” bắt đầu xuất hiện trong đầu óc Vũ Nhu Tử.

Và cô thực sự làm thế.

Đã thế lại còn thành công.

“Lượng tin tức lớn quá… Bây giờ tâm ma của cô đã biến mất chưa?” Tống Thư Hàng hỏi. Nếu chưa biến mất thì thiên kiếp phải biến thành tâm ma kiếp mới đúng chứ?

“Còn đấy, để ta gọi nó ra.” Vũ Nhu Tử nói.

Một lát sau, trong cái bóng của Vũ Nhu Tử, có một bóng người đen sì hiển hiện rồi biến thành hình người.

Cái bóng kia hóa thành một Vũ Nhu Tử màu đen. Sau khi xuất hiện, nó ngồi quỳ trước mặt nhóm người Tống Thư Hàng với khí chất cực kì ưu nhã: “Chào các vị tiền bối, ta là Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng – Quái Lệ Lục Đậu Phượng.”

Chương 1757: Ngươi đang làm khó Vũ Nhu Tử ta đó

Vũ Nhu Tử vẫn đang chạy trong vòng chạy hamster nhưng bóng tâm ma thì lại chui xuyên qua khe cửa, đáp xuống mặt đất.

Vì được tạo thành từ cái bóng nên trông nó đen sì sì.

Vừa dứt lời, tâm ma Vũ Nhu Tử hơi ngẩng đầu, ngước đôi mắt đẹp lên nhìn tất cả các đạo hữu đang ở đây, môi hơi mỉm cười, chỉ ngồi quỳ không nói.

Tâm ma này đúng là một mỹ nữ an tĩnh.

“Ôi chao!” Tộc trưởng già của phân bộ lạc Long Huyết tộc sáng ngời mắt.

Màu sắc này mới đúng này, xinh quá đi thôi!

Thế này là phù hợp với thẩm mỹ quan của thế giới Hắc Long rồi.

Tiếc rằng bây giờ hắn đã trở thành một ông già rồi, chứ nếu hắn trẻ ra tầm một trăm tuổi thì nói không chừng sẽ cố gắng vì tình yêu mà phấn đấu một phen đấy!

Mà cũng không phải, dù cô bé màu đen này phù hợp với thẩm mỹ quan của thế giới Hắc Long nhưng vẫn kém một chút so với thẩm mỹ của bộ lạc Long Huyết. Ví dụ như cô nàng màu đen này không có vảy rồng lóng lánh xinh đẹp làm giảm điểm không ít, tiếc quá.

Cô bé màu đen này còn là một tồn tại giống như phân thân, không phải là bản thể nữa chứ.

Đúng là trên thế gian này luôn tồn tại đủ thứ khuyết điểm, chẳng có gì là thập toàn thập mĩ. Ôi, đúng là cuộc đời!

…

Tống Thư Hàng nhìn tâm ma Vũ Nhu Tử ưu nhã này thì có vô vàn điều muốn nói, nhưng bao nhiêu câu chữ như xương gà mắc nghẹn trong cổ họng, không sao thốt ra nổi.

Sao lại có tâm ma kiểu này?

Chuyện này chẳng khoa học chút nào… nhưng mà lại rất Vũ Nhu Tử.

“Thật sự là tâm ma.” Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng xác nhận: “Trước kia ta từng tiếp xúc với tâm ma chi lực mà đại lão Ma tông nuôi dưỡng, khí tức của nó rất giống với tâm ma của Vũ Nhu Tử bây giờ.”

“Đích thực là tâm ma, ai đã từng có tâm ma thì chỉ cần nhìn thấy cô ta là có thể cảm nhận được, cô ta đúng là tâm ma đấy.” Đậu Đậu cũng khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Thông Nương phát biểu: “Nhưng tâm ma này có tính tình tốt ghê.”

“Thì dù sao nó cũng là do tất cả niềm yêu thích của ta dung hợp lại tạo thành mà.” Vũ Nhu Tử cười hì hì mà nói, hai chân thon dài chạy từng bước thoăn thoắt. Bây giờ tâm trạng cô không tệ. Có thể triển lãm tác phẩm của mình cho các tiền bối và đạo hữu cùng xem là một chuyện rất vui.

Tống Thư Hàng cầm Loạn Linh quả cắn một miếng. Hắn nghĩ mình phải ăn gì đó cho bình tĩnh lại đã.

Sau khi cắn một miếng, hắn cảm thấy trạng thái thân thể mình bắt đầu thay đổi.

Dáng vẻ ông chú trung niên nhanh chóng được dáng vẻ thanh niên thay thế. Ồ, xem ra mình còn may chán, chỉ ăn mỗi một quả mà đã khôi phục tuổi thanh xuân rồi.

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy thì lại thấy cơ thể mình thu nhỏ lại, hai tay rụt vào trong tay áo.

Tống Thư Hàng: “Gay rồi!”

“Thư Hàng, ngươi làm trò gì đấy?” Đậu Đậu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Khi nó đang nói thì trạng thái thân thể của Tống Thư Hàng cũng ổn định trở lại, cuối cùng dừng lại ở vóc dáng của thiếu niên khoảng mười hai tuổi.

“Không sao, ta vừa ăn Loạn Niên quả cho khôi phục lại ấy mà. Tí nữa lại ăn thêm xem sao.” Tống Thư Hàng vén ống tay áo và xắn quần lên.

Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử lại hỏi: “Tống tiền bối, đáp án của ta đã đúng chưa?”

“Suýt nữa thì quên xem đáp án.” Tống Thư Hàng vội vàng cúi đầu nhìn quả cầu niệm lực.

Xanh rồi, xanh rồi, nó đổi màu xanh rồi!

Được Tống Thư Hàng xác nhận, trong vòng chạy hamster có âm thanh vang lên: “Đáp án chính xác.”

“Hì hì hì, ta biết ngay ta không sai mà.” Vũ Nhu Tử đắc ý nói.

“Đáp án này chính xác vượt quá cả dự liệu của ta, nhưng lại không phải loại đáp án mà ta muốn.” Đậu Đậu tiếc nuối nói. Đáp án thế này thì làm sao mà thỏa mãn trái tim khát khao hóng hớt của nó được?

Lúc này, giọng nói trong vòng chạy hamster lại vang lên: “Câu hỏi thứ hai: Vì sao Đậu Đậu lại cuồng Sở Sở như vậy?”

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối! Kháng nghị, ta muốn kháng nghị, ngươi đang làm khó Vũ Nhu Tử ta đó! Làm sao mà ta biết chứng cuồng Sở Sở của Đậu Đậu bắt nguồn từ đâu!”

Đậu Đậu: “A a a a ~”

Cho nên cứ miệt mài mà chạy trên cái vòng chạy hamster kia đi, Vũ Nhu Tử!

“Ta cũng chẳng có cách nào, xem ra đành dừng vòng chạy hamster lại trước, đổi đề rồi mở lại vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử tiếc nuối: “Không đổi luôn được sao? Ta không muốn có lịch sử thất bại chút nào.”

“Bây giờ ta không làm được, phải chờ chút nữa để ta nghiên cứu cách điều khiển pháp khí này đã.” Tống Thư Hàng nói xong, niệm lực khẽ động, vòng chạy hamster dừng lại.

Sau đó hắn nhập lại đề bài.

Số hamster để lại toàn bộ 300 câu hỏi của Bạch tiền bối two.

Nhập xong, Tống Thư Hàng chọn hình thức bốc đề ngẫu nhiên.

“Chờ chút Vũ Nhu Tử, lần này đổi cho ta chơi đi.” Đậu Đậu dí mặt vào vòng chạy hamster mà nói: “Mỗi người chơi một vòng.”

Vũ Nhu Tử chớp mắt: “Mỗi người chơi một vòng á?”

“Ừ, nên bây giờ đến lượt ta, ta chơi xong sẽ đến lượt cô.” Đậu

Đậu nói.

“Nhưng nếu mỗi người chơi một vòng thì bây giờ vẫn là ta chơi mới đúng.” Vũ Nhu Tử thò tay ra từ khe cửa vòng chạy hamster mà xoa đầu Đậu Đậu: “Bởi vì Đậu Đậu ngươi là một con chó.”

Đậu Đậu: “…”

Vũ Nhu Tử, sau khi vào nhóm Cửu Châu số 1 cô đã thay đổi quá nhiều, hoàn toàn không còn là Vũ Nhu Tử đáng yêu lúc mới vào nữa.

“Đúng rồi, tâm ma của Vũ Nhu Tử tiên tử có tác dụng gì không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi.

Từ nãy đến giờ, cô nàng tâm ma Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng – Quái Lệ Lục Đậu Phượng chỉ ngồi đó một cách ưu nhã và mỉm cười trong im lặng.

“Không biết nữa, ta mới nuôi nó thôi chứ chưa thử xem nó có tác dụng gì. Thực ra đây là lần đầu tiên ta triệu hoán nó ra cho người khác xem đấy. Hay là bây giờ chúng ta thử năng lực của nó đi?” Vũ Nhu Tử ôm đầu gối ngồi trong vòng chạy hamster.

“Nếu là tâm ma thì nó phải có đủ loại năng lực của tâm ma mới đúng.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Đậu Đậu: “Vậy để ta đi thử xem. Nghe có vẻ thú vị phết đấy.”

“Thôi để ta.” Tống Thư Hàng dáng vẻ thiếu niên đưa tay nói: “Ta có Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử hộ thể, ảnh hưởng của tâm ma đối với ta sẽ bị giảm thiểu tối đa, nếu bị tâm ma ảnh hưởng cũng không gặp chuyện gì bất trắc. Ta cũng rất có hứng thú với năng lực tâm ma của Vũ Nhu Tử nữa.”

Ánh sáng công đức khắc chế lực lượng tâm ma, ở đây chỉ có Tống Thư Hàng là thích hợp để làm vật thí nghiệm nhất.

Đậu Đậu suy nghĩ rồi miễn cưỡng nói: “Thôi được rồi, ta giao cơ hội thí nghiệm cho ngươi vậy.”

“Cảm ơn Đậu Đậu nhé.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Thử một chút nào.” Vũ Nhu Tử nói với tâm ma của mình: “Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng – Quái Lệ Lục Đậu Phượng, hãy thi triển toàn bộ năng lực và thủ đoạn của ngươi cho Tống tiền bối xem đi!”

Cái bóng tâm ma nghe thấy vậy bèn gật đầu.

Cô nàng đứng lên, vỗ nhẹ vạt váy dài, sau đó khí chất thay đổi 180 độ, từ ưu nhã phóng khoáng biến thành quyến rũ dụ hoặc.

Cô bước tới trước mặt Tống Thư Hàng, hơi khuỵu người xuống để tầm nhìn của mình cân bằng với hắn rồi gọi một tiếng nũng nịu ngọt xớt “Tống tiền bối ~~”

“Tuyệt kĩ mị lực sắc dụ của nữ yêu tinh xinh đẹp?” Thông Nương không nhịn được mà thốt thành lời.

Tâm ma hơi cúi đầu, dâng một nụ hôn về phía thiếu niên Tống Thư Hàng.

“Ớ! Từ từ!” Vũ Nhu Tử đang ngồi trong vòng chạy hamster vội vàng quát cô nàng dừng lại.

“Tống tiền bối, xin hãy siêu độ ta đi.” Lúc này, tâm ma lại nói một câu chỉ có Tống Thư Hàng nghe được với giọng điệu hết sức dịu dàng.

Nói xong, cô nàng tiếp tục rướn nụ hôn về phía mặt hắn.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột ngột phóng đến mặt của Tống Thư Hàng, nhận lấy nụ hôn của tâm ma nọ.

Chương 1578: Chỉ cần vung quốc khéo thì không có góc tường nào là không đào được

Đậu Đậu: “Thư Hàng này, ngươi nói nếu ta quay cảnh này gửi cho Linh Điệp tiền bối thì sẽ ra sao? Liệu ngươi có còn sống vui sống khỏe được không?”

Nó cảm thấy dòng máu con buôn trong cơ thể mình đã hoàn toàn thức tỉnh. Lấy cái video này làm giao dịch, nói không chừng có thể đổi được một chiếc máy chơi trò chơi mới nhất từ chỗ Tống Thư Hàng cũng nên.”

“Ta không biết ta sẽ ra sao, nhưng ta dám chắc ngươi sẽ bị Linh Điệp tiền bối diệt khẩu.” Tống Thư Hàng trả lời không chút do dự.

Đậu Đậu: “…”

Nghe vừa có lý lại vừa thuyết phục.

Làm ăn thế thì hỏng hết xôi chè.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức ngửa ra phía sau, buông tâm ma của Vũ Nhu Tử ra: “Thân là tâm ma thì đừng có được voi đòi tiên, coi chừng ta đánh tan ngươi ngay bây giờ đấy.”

Lần này @#%× Tiên Tử không dùng lời thoại trong kho mà lên tiếng bằng chính giọng nói của mình, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng dường như giọng nói của cô mềm mại hơn nhiều.

“Không phải mà.” Tâm ma nói bằng giọng yếu ớt.

“Nếu Tống đã đồng ý thì ta cho ngươi một chút quyền hạn, nhưng phải thực hiện dưới sự giám sát của ta.” Mỹ nhân rắn công đức vươn tay nâng cằm tâm ma của Vũ Nhu Tử lên: “Ta rất thích loại hình ngọt ngào như cưng đấy.”

“Đặc biệt là chỗ này.” Ngón tay thon dài của mỹ nhân rắn công đức mơn trơn đối môi đỏ thắm của tâm ma.

Cô nàng tâm ma ngượng ngùng nhắm tịt mắt lại.

Đậu Đậu: "…"

@#%× Tiên Tử thả thính đỉnh quá.

"Aaaaa mau buông cô gái da đen này ra để lão phu lên ~" tộc trưởng phân bộ lạc Long Huyết tộc ngoài mặt bình tĩnh nhưng sâu bên trong kích thích thành biển rộng: "Ơ không đúng… lão phu đã già quá rồi, không thích hợp để làm chuyện này nữa. Tiếc đứt cả ruột."

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Hôm nay tiên tử chịu khó nói nhiều thế cơ à?"

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt một cái.

"A á á á ~~" Sau đó cô ngửa cổ phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết kinh điển của nhà họ Tống. Nhưng lần này cô đổi phong cách, không còn vừa gào vừa gục mặt giả chết nữa mà ngửa cổ lên trời như người sói đang tru.

Rõ ràng là kêu la thảm thiết nhưng hiệu quả cực kì khác biệt.

Tống Thư Hàng: "…"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay đến bên Tống Thư Hàng, lấy mũi kiếm vỗ nhẹ lên vai hắn: "Học tập chút đi."

"Thủ đoạn thả thính của Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử này ta chịu thôi." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

"Ô? Thế mà ngươi hiểu ta muốn ngươi học cái gì à? Tiến bộ đấy." Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra chiều ngạc nhiên lắm.

Tống Thư Hàng: "…"

Trước giờ ta vẫn luôn hiểu, được chưa? Chỉ có điều ta dễ ngượng nên không tiện nói ra mà thôi. Mấy người đừng có nghĩ là ta bị ngu ở phương diện này thật chứ!

Đồng thời, Tống Thư Hàng vận chuyển năng lực thiên phú, ngưng tụ ra một đóa sen trắng, đưa về phía đỉnh đầu của @#%× Tiên Tử.

Sau khi nhận đóa sen trắng, tiên tử lùi về sau lưng Tống Thư Hàng.

"Tống tiền bối, xin hãy thả lỏng tinh thần." Tâm ma Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng – Quái Lệ Lục Đậu Phượng của Vũ Nhu Tử e lệ

nói.

Ngộ độc thính hơi bị nặng.

Đáng tiếc bây giờ da cô đen sì, nếu không có lẽ hai má đã đỏ hây hây lên rồi.

Sau đó cô lại tới gần Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn. Bây giờ cả má cũng không dám hôn luôn.

Hôn một cái xong, cô nàng tâm ma lùi ra phía sau, đứng rất ngoan ngoãn.

“Có cảm giác gì không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò.

“Ờ… cũng hay hay… kiểu như được thả thính ấy.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ta hỏi cái này làm gì? Ta hỏi cảm giác sau khi bị năng lực tâm ma ảnh hưởng kia mà! Đám sinh vật có thân thể huyết nhục các ngươi phiền phức quá.”

Tống Thư Hàng lướt tay, ném liền hai phát Dưỡng Đao thuật cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Á á ~ sướng ghê ~ đừng dừng lại ~” Xích Tiêu Kiếm tiền bối phê pha rên lên.

Đậu Đậu: “…”

Cô nàng tâm ma: “…”

Thông Nương: “…”

Vũ Nhu Tử: “Chơi Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui thế.”

“Không có cảm giác gì cụ thể. Cô đã dùng kĩ năng gì với ta chưa?” Tống Thư Hàng hỏi cô nàng tâm ma.

Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng – Quái Lệ Lục Đậu Phượng hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mọi người: “Ta dùng lực lượng tâm ma để dẫn ra các loại dục vọng của Tống tiền bối, những chuyện hắn muốn làm mà không dám làm, muốn nói mà không dám nói đều sẽ bị kích thích ra một cách tối đa.”

Túm lại là hắn sẽ tiến vào trạng thái “thích gì làm nấy”.

“Thôi, quả này tiêu thật rồi.” Tống Thư Hàng vừa nghe đến đoạn“những chuyện hắn muốn làm mà không dám làm, muốn nói mà không dám nói đều sẽ bị kích thích ra một cách tối đa” là đã thấy ngứa ngáy hết cả người.

Tống mỗ vốn đã là người mau mồm mau miệng, đến cái mặt còn thật thà như đếm, bây giờ thuộc tính này còn bị phóng đại ra… thì còn cứu được nữa không?

“Ảnh hưởng này sẽ kéo dài bao lâu? Ở trong trạng thái này, ta phải cố gắng hết sức tránh mặt các vị đại tiền bối để miễn mồm nhanh hơn não mới được.” Tống Thư Hàng nói.

“Không lâu lắm đâu, Tống tiền bối có ánh sáng công đức hộ thể, cùng lắm cũng chỉ duy trì được nửa ngày thôi.” Cô nàng tâm ma đáp.

“Nửa ngày thì không sao… À đúng rồi, Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng – Quái Lệ Lục Đậu Phượng, ngươi qua đây, ta siêu độ cho.” Tống Thư Hàng ngoắc tay gọi cô nàng tâm ma.

Trước đó cô nàng này nhờ hắn siêu độ mà, đến lúc rồi đây.

“Hả? Đừng siêu độ mà. Tống tiền bối, tâm ma của ta dễ thương như thế, sao lại siêu độ nó chứ?” Vũ Nhu Tử thốt lên.

“Thôi thôi, bây giờ không cần nữa.” Cô nàng tâm ma lắc đầu lia lịa.

“Cô kì lạ thật đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Đúng lúc này, tiểu trợ lý lưới rồng lên tiếng: “Đã sử dụng quyền hạn lưới rồng, làm giảm thiểu trùng kích tinh thần của Lý m Trúc xuống mức thấp nhất và kéo dài khoảng cách giữa hai lần trùng kích lên tối đa.”

Trước đó, trong không gian giảng pháp, Tống Thư Hàng đã hạ mệnh lệnh cho tiểu trợ lý lưới rồng.

“Giảm thiểu trùng kích tinh thần xuống mức thấp nhất thì con bé có thể vượt qua thuận lợi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vấn đề không lớn.” Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi gọi: “Tạo Hóa Tiên Tử.”

Tạo Hóa Tiên Tử đứng dậy, lộn mèo một cú xinh đẹp, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng, nhìn hắn bằng đôi mắt lóe sáng.

“Cô có thể tạm thời ở tạm trong thể nội của Tiểu m Trúc để trợ giúp con bé chống lại trùng kích tinh thần không? Chỉ cần giúp đỡ con bé một chút khi nó không chống đỡ được nữa là được. Nếu con bé có thể chống cự được thì cứ để nó tự làm.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tuy trùng kích tinh thần là sự trừng phạt khi giảng pháp thất bại nhưng cũng là một cách luyện tập cho Lý m Trúc.

Tạo Hóa Tiên Tử nheo mắt lại, duỗi mười ngón tay ra.

"Mười đóa sen? Không thành vấn đề!" Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu, hai bàn tay lật lên, lật xuống, lật lên rồi lật xuống…

"Một trăm đóa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử suy nghĩ một chút rồi gật đầu cái rụp: "Tống ~ ngốc ~ được!"

Ban đầu cô chỉ muốn năm mươi đóa sen thôi, nhưng Tống Thư Hàng đã hào phóng như thế thì đương nhiên là cô đồng ý rồi.

Cho nên Tống ~ ngốc ~

"Một lời đã định." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử đứng lên, nâng mép váy chào cả nhà kiểu thục nữ rồi lướt một cái, lao về phía Tiểu m Trúc đang say ngủ.

"Ừm, phụ nữ muốn cầm tù đàn ông thì phải chinh phục dạ dày của anh ta trước. Hiệu quả của việc này cũng chẳng kém như vậy là bao." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

@#$x Tiên Tử: "Ông anh ngu xuẩn của ta à ~" Đây là giọng nói của Điền Điềm phó đảo chủ trong nhóm Cửu Châu số 1.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Tống Thư Hàng ngu ngốc, chinh phục dạ dày của phụ nữ thì cùng lắm ngươi cũng chỉ có thể trở thành đầu bếp nhà cô ta thôi."

Tống Thư Hàng lại trượt tay chích cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát Dưỡng Đao thuật.

"A ~ Thêm phát nữa đi?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Hôm nay Tống Thư Hàng hào phóng bất ngờ, lại chích cho nó thêm một phát nữa.

Thông Nương: "…"

Sao cô đột nhiên thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáng tin chẳng còn đáng tin chút nào cả thế này?

…

"Phải rồi, Tống tiền bối ơi, ngươi có muốn nuôi một con tâm ma chơi không?” Vũ Nhu Tử ôm đầu gối ngồi trong vòng chạy hamster, cất tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn cô nàng tâm ma của Vũ Nhu Tử: “Nếu tâm ma của ta mà biết điều thế kia thì cũng có thể thử một chút. Nhưng ta sợ vạn nhất nuôi ra một tâm ma khó khống chế thì phiền lắm.”

Nói mới thấy, trước đó hắn chơi cái vòng chạy kia thì không thấy gì, nhưng bây giờ thấy Vũ Nhu Tử bị nhốt trong lồng thì lại cứ thấy có gì đó sai sai.

“Ta sẽ dạy tiền bối cách nuôi tâm ma, ngươi nuôi thử xem ra cái gì. Nếu mà có uy hiếp thì xử lý sớm là xong, nếu ngoan ngoãn thì giữ lại nuôi cho lớn.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ý hay đấy.”

“Ta còn muốn nuôi thêm một tâm ma có tính cách khác nữa kia.” Vũ Nhu Tử lại bổ sung.

“???” Tống Thư Hàng: “Tâm ma mà còn nuôi được tận mấy con cơ à?”

“Có ai quy định là mỗi người chỉ được có một loại tâm ma đâu?” Vũ Nhu Tử nói: “Lần trước khi ta độ kiếp tam phẩm lên tứ phẩm thì thấy mình có đến mấy chục tâm ma khác nhau. Ta muốn nuôi toàn bộ bọn chúng.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nhìn tâm ma của Vũ Nhu Tử ôn hòa nhã nhặn đứng bên cạnh, Tống Thư Hàng thấy thiết lập “tâm ma tính cách khác nhau” này quen quen. Hình như hắn đã gặp trường hợp này ở đâu đó rồi.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng đột nhiên thốt lên, hai mắt sáng ngời.

“Bạch tiền bối ra rồi à?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Không, ta nói nếu Vũ Nhu Tử nuôi tất cả tâm ma lớn lên thì sẽ rất giống với thiên phú phân thân của Bạch tiền bối đó.” Tống Thư Hàng đáp.

Phân thân của Bạch tiền bối cũng có tính cách khác nhau và khác xa bản thể, đã thế còn biết chơi khăm bản thể nữa chứ. Mỗi lần Bạch tiền bối triệu hoán phân thân thì tính cách đều khác biệt, chẳng hề lặp lại chút nào.

“Hì hì, nếu ta có thể nuôi tâm ma như phân thân của Bạch tiền bối thì có trò hay để xem đây.” Vũ Nhu Tử nói xong bèn đứng lên: “Tống tiền bối, ta nghỉ ngơi xong rồi, ngươi đã nhập đề xong chưa? Ta muốn bắt đầu vòng khiêu chiến mới.”

“300 câu hỏi, phối đề ngẫu nhiên, không có vấn đề gì chứ?” Tống Thư Hàng xác nhận lại.

“Okay luôn, nhìn ta giật điểm tối đa đây!” Vũ Nhu Tử vung tay.

Thế là Tống Thư Hàng lại khởi động vòng chạy hamster.

Vũ Nhu Tử xinh xắn lại bắt đầu guồng chân chạy trong lồng.

“Bài thi bắt đầu.” Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

“Tuyệt đối không thể để Linh Điệp tiền bối nhìn thấy cảnh này, nếu không thì máu chảy thành sông mất.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đậu Đậu: “???”

…

Khi Vũ Nhu Tử đang chơi đùa vui vẻ thì Tống Thư Hàng lại lâm vào trầm tư.

Hắn cảm thấy hôm nay đầu óc mình cực kì rõ ràng, có rất nhiều chuyện muốn làm hiện rõ mồn một trong tâm trí hắn.

Ví dụ như… hắn đột nhiên cảm thấy tiểu trợ lý lưới rồng là một trợ thủ đắc lực.

Có cách nào đưa nó vào thế giới hạch tâm của mình, để nó quản lý thế giới hạch tâm thay mình không?

Tống *Đột nhiên muốn moi góc tường của thế giới Hắc Long* Thư Hàng.

Chương 1759: Tống tiền bối, tất cả đều là lỗi của ngươi.

Tiểu trợ lý lưới rồng thật sự rất đỉnh. Dù ý chí lưới rồng là Côn Na nữ sĩ đã chìm vào giấc ngủ say nhưng nó vẫn quản lý toàn bộ thế giới Hắc Long đâu ra đấy.

Quản lý viên như Tống Thư Hàng hầu như chẳng cần phải làm gì, chỉ cần quyết định một số vấn đề quan trọng là xong.

Nhưng tiểu trợ lý lưới rồng chỉ có hạn sử dụng hai mươi ngày, sau đó có lẽ nó sẽ bị lưới rồng thu về.

Tống Thư Hàng nghĩ bụng, trong lúc mình vẫn còn quyền hạn ở thế giới Hắc Long, có nên nhân cơ hội cấy ghép tiểu trợ lý lưới rồng vào thế giới hạch tâm của mình để nó quản lý thế giới hạch tâm giúp mình không?

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bây giờ hơi bị lộn xộn.

Trong đó có mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ, có diện tích mà thế giới hạch tâm tự mọc thêm ra, có suối nguồn sự sống, còn có cả bí cảnh Tử Vong Sâm Lâm mà hắn và Bạch tiền bối bật cả gốc lên cấy nguyên khu trồng vào nữa.

Tất cả những thứ đó đều bị Tống Thư Hàng vứt ngổn ngang vào thế giới hạch tâm mà không hề quy hoạch, cho nên bây giờ trong đó loạn cào cào.

Trừ những thứ đó ra, trong thế giới hạch tâm của hắn còn có các loại linh thực, linh thú, Kiếm Cổ Vô Hình và một đống bảo vật lớn nhỏ bày như La Hán.

“Tiểu trợ lý lưới rồng này, vào ngày cuối cùng ta còn quyền hạn, ta có thể cấy ghép ngươi vào thế giới hạch tâm của ta không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu trợ lý lưới rồng: “Không đủ quyền hạn.”

“Thế có cách nào khác để vượt qua quyền hạn, đạt được hiệu quả tương tự hay không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của cô nàng tâm ma, Tống Thư Hàng cảm thấy dục vọng trong nội tâm mình khuếch đại ra không ít, khiến cho hắn muốn làm rất nhiều chuyện.

Tiểu trợ lý lưới rồng lắc đầu: “Không tìm thấy phương án thay thế.”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Đúng lúc này, Thông Nương đột nhiên lên tiếng: “Tiểu trợ lý lưới rồng là tồn tại như thế nào? Nó là một chương trình năng lượng được lập trình sẵn, hay là phân thân của lưới rồng?”

“Chắc nó là một chường trình được lưới rồng lập trình sẵn, tăng thêm năng lượng và khả năng cụ hiện hóa.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy hay là copy một bản khác ra? Nếu không thể mang bản thể của tiểu trợ lý lưới rồng ra ngoài, vậy copy ra một tiểu trợ lý lưới rồng khác có chức năng tương tự rồi đóng gói mang ra đi chắc là được chứ? Giống như khi ta lợi dụng Bug của game để kiếm thẻ tím năm sao vậy.” Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng quay sang nhìn tiểu trợ lý lưới rồng: “Có thể dùng quyền hạn quản lý siêu cấp của ta, phục chế ra một tiểu trợ lý lưới rồng two được không?”

Tiểu trợ lý lưới rồng rơi vào im lặng, bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, kiểm tra xem có thể thực hiện thành công được hay không.

Một lát sau, tiểu trợ lý lưới rồng trả lời: “Đã kiểm tra xong, có thể phục chế tiểu trợ lý lưới rồng two, nhưng không phục chế được các pháp tắc quan trọng nhất, chỉ tương đương với bản đơn giản hóa mà thôi.”

“Bản đơn giản hóa có thể làm quản gia, quản lý một thế giới nhỏ giúp ta được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu trợ lý lưới rồng: “Hoàn toàn không thành vấn đề. Có phục chế tiểu trợ lý lưới rồng two không? Có/Không?”

“Thế mà cũng phải hỏi, đương nhiên là có rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Mặt khác, cài đặt tên cho tiểu trợ lý lưới rồng two là tiểu trợ lý hạch tâm.”

Dù sao hắn cũng muốn chuyển tiểu trợ lý lưới rồng two về thế giới hạch tâm của mình, gọi nó là tiểu trợ lý lưới rồng thì không tiện lắm.

“Xác định chấp hành mệnh lệnh.” tiểu trợ lý lưới rồng bình tĩnh nói.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng quay người, vỗ nhẹ lên Thông Nương.

“Thư Hàng, ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện.” Thông Nương thuận thế nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Chúng ta kí hợp đồng lao động đi?” Thông Nương đề nghị.

Tống Thư Hàng: “Hợp đồng lao động?”

Thông Nương: “Đúng vậy, ta làm công cho ngươi, ngươi trả lương cho ta, giống như hồi trước ngươi cung cấp tài nguyên tu luyện và tiền chơi game cho ta ấy. Nhưng bây giờ ta sẽ làm công cho ngươi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thế thì cây hành ngốc nhà cô khác trước ở chỗ nào? Khác hai chữ “tự do” trên danh nghĩa à?

“Không được sao?” Thông Nương nói với vẻ luống cuống.

“Được chứ, dĩ nhiên là được rồi.” Tống Thư Hàng dịu dàng đáp.

Lúc ấy trong thiên kiếp “Cái chết không nhìn thấy”, Thông Nương đã dùng mầm hành của mình để bao bọc lấy tất cả mọi người. Về sau, Tống Thư Hàng tỉnh lại, nhìn thấy mầm hành ở bên cạnh thì trong lòng đã hiểu. Hắn không hề nói ra, nhưng hắn vẫn cảm động từ tận đáy lòng.

Thực ra Thông Nương cứ ở bên cạnh hắn như trước kia thì hắn cũng chẳng có áp lực gì cả.

“Nếu cô đã muốn ở lại bên cạnh ta thì chúng ta cũng phải đặt cho mình một mục tiêu nho nhỏ mới được.” Tống Thư Hàng nói với Thông Nương: “Tuyệt đối không thể lãng phí thiên phú tu luyện cấp Thiên Đạo của cô nữa. Sau này chúng ta phải cố gắng tu luyện vào.”

Thông Nương là sự tồn tại đã trải qua đại kiếp “Cái chết không nhìn thấy” đó. Thiên phú và tiềm lực của cô ấy đã được thiên kiếp đích thân xác nhận rồi.

“Lần sau khi gặp Xích Tiêu Tử đạo trưởng, ta muốn ông ấy nhìn thấy một Thông Nương cường đại.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương: “…”

Tiểu trợ lý lưới rồng: “Phục chế hoàn tất, có cụ hiện hóa tiểu trợ lý hạch tâm không?”

“Có.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu trợ lý lưới rồng duỗi tay ra, búng nhẹ một cái.

Tách!

Một loáng sau, một tiểu trợ lý lưới rồng thu nhỏ xuất hiện.

Nó cũng mang dáng dấp của Côn Na nữ sĩ da đen, nhưng chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay mà thôi.

“Chào buổi sáng, tiểu trợ lý hạch tâm xin gửi đến quản lý viên Bá Long lời chúc tốt lành nhất.” Tiểu trợ lý hạch tâm lên tiếng.

Tống Thư Hàng xòe tay ra.

Tiểu trợ lý hạch tâm nhẹ nhàng đáp xuống lòng bàn tay hắn, vén tà váy dài, chào kiểu thục nữ.

“Kích thước này tương đương với một bé figure đấy nhỉ?” Thông Nương nói.

Đậu Đậu: “Nếu là figure thì ta rất tò mò… tiểu trợ lý hạch tâm của ngươi có mặc quần không thế?”

“Thưa Đậu Đậu tiên sinh, có ạ.” Tiểu trợ lý hạch tâm quay người, không ngờ lại trả lời câu hỏi của Đậu Đậu cực kì nghiêm túc.

Thông Nương: “…”

“Lần sau ngươi có thể từ chối trả lời câu hỏi quấy rối như vậy.” Tống Thư Hàng nói: “Bây giờ ta muốn đưa ngươi vào thế giới hạch tâm của ta và cho ngươi quyền hạn quản lý thế giới hạch tâm, ngươi có thể tiến hành quy hoạch và điều chỉnh nó.”

“Ta có thể thử xem.” Tiểu trợ lý hạch tâm trả lời.

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không có lưới rồng, cho nên nó không biết mình có thể quản lý nơi này giống như tiểu trợ lý lưới rồng đang quản lý thế giới Hắc Long hay không.

Tiểu trợ lý hạch tâm được đưa vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thử nghiệm phân quyền quản lý thế giới hạch tâm cho tiểu trợ lý hạch tâm để nó có thể phân chia và di chuyển phần lớn các khu vực bên trong.

Quá trình phân quyền không có khó khăn gì lớn, trong trường hợp không đánh bài chuồn, thế giới hạch tâm có thể chấp hành mệnh lệnh của Tống Thư Hàng một cách cực kì hoàn mỹ.

Sau khi vào thế giới hạch tâm, tiểu trợ lý hạch tâm không hành động ngay. Nó lơ lửng giữa không trung thế giới hạch tâm, quan sát chỉnh thể nơi này một lần.

Đồng thời, hình chiếu hoa sen của thế giới hạch tâm xuất hiện, rễ sen vươn ra tiếp xúc với tiểu trợ lý hạch tâm.

Sau khi hai bên tiếp xúc với nhau, tiểu trợ lý hạch tâm phát sinh biến hóa.

Đầu tiên là lớp da màu đen bắt đầu phai đi với tốc độ nhanh chóng và biến thành trắng nõn, sau đó cánh rồng biến mất, thay vào đó là một đóa sen trắng nở rộ.

Hoa sen nâng cao thân thể nó.

Thế giới hạch tâm và tiểu trợ lý hạch tâm đã kết hợp lại với nhau ở một mức độ nhất định mới tạo nên hiệu quả này.

“Lấy suối nguồn sự sống làm hạch tâm, linh tuyền Thiên Đình là nhánh phụ. Sau đó là khu vực trồng linh thực, khu vực này có thể gộp vào làm một cùng nhà xí của Tam Thập Tam Thú Thần Bộ và khu vực nuôi linh thú.” tiểu trợ lý hạch tâm lẩm bẩm.

Nó bắt đầu quy hoạch từng phần trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Số lượng linh thực quá ít, đẳng cấp hơi thấp.”

“Số lượng linh thú cũng không đủ.”

“Linh tuyền Thiên Đình có thể dẫn ra mảnh đất trống giữa thế giới hạch tâm để tạo thành hồ nước, dùng để nuôi linh thú sống dưới nước hoặc các loài vật đặc biệt.”

“Tử Vong Sâm Lâm có thể cường hóa lên một bậc.”

“Mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ có thể triển khai dựa vào trung tâm là suối nguồn sự sống.”

“Diện tích thế giới hạch tâm không đủ, cần mau chóng mở rộng diện tích tự thân, có thêm diện tích để sử dụng thì mới có thể thực hiện nhiều phương án hơn.” Tuy chuyển thẳng mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ vào có thể mở rộng diện tích cho thế giới hạch tâm, nhưng điện Hàn Đông và điện Công Đức là những kiến trúc hữu hình, trừ khi san bằng chúng nó, nếu không chỉ có thể sử dụng theo tác dụng vốn có mà thôi.

“Mặt khác, chúng ta cần thêm một vài người để quản lý linh thú, linh thực và suối nguồn sự sống. Những quản lý này không cần phải quá thông minh.”

Một khung kết cấu khổng lồ hiện lên trong não hải của tiểu trợ lý hạch tâm.

Sau đó nó bắt đầu kết nối với Tống Thư Hàng và tiểu trợ lý lưới rồng.

Linh thực không đủ, linh thú không đủ đều không phải là vấn đề.

Bởi vì bây giờ Tống Thư Hàng có quyền hạn quản lý của thế giới Hắc Long.

Tuy thế giới Hắc Long không rộng lớn nhưng không hề nhỏ hẹp, ở đây có không ít linh thực mọc dại và một số loài linh thú ngoan ngoãn hiền lành, có giá trị cao.

Tiểu trợ lý hạch tâm gợi ý cho Tống Thư Hàng dùng lưới rồng di chuyển một số linh thực và ma thú có giá trị tương đối cao vào thế giới hạch tâm, với điều kiện tiên quyết là không làm ảnh hưởng tới sự vận hành của thế giới Hắc Long.

“Tuyệt quá!” Tống Thư Hàng thốt lên.

Sau đó hắn làm y như vậy.

Thông qua tiểu trợ lý lưới rồng, hắn có thể lợi dụng lưới rồng ở khắp nơi để tìm kiếm linh thực quý và một số ma thú tính tình hiền lành thích hợp với việc chăn nuôi, sau đó xác định vị trí, bắt lấy chúng, đưa vào thế giới hạch tâm.

Đây mới là cách dùng quyền hạn chính xác.

“Vấn đề lớn nhất bây giờ là làm thế nào để tìm được một nhóm người đáng tin đến quản lý linh thú và linh thực." Tống Thư Hàng suy tư.

Lúc đầu hắn định tận dụng đệ tử của mình, cho bọn họ coi sóc linh thực và linh thú.

Nhưng theo kế hoạch của tiểu trợ lý hạch tâm, diện tích linh thực và số lượng linh thú sẽ trở nên khổng lồ, các đệ tử của hắn căn bản không thể chăm sóc nổi.

"Vũ Nhu Tử, ở Linh Điệp Đảo nhà cô có vườn thuốc và khu vực nuôi linh thú không? Linh Điệp tiền bối tìm người quản lý chúng kiểu gì vậy?" Tống Thư Hàng hỏi thăm.

Vũ Nhu Tử: "Trên Linh Điệp Đảo nhà ta có rất nhiều yêu điệp, bọn chúng hóa hình xong thì xem như là đệ tử của a cha, sẽ giúp a cha quản lý mọi chuyện trên đảo. Yêu điệp không hóa hình cũng có thể làm một số việc. Mặt khác, a cha ta có nhiều đệ tử bình thường mà… Ôi tiêu rồi, ta đang làm bài thi!"

"Trả lời sai, vòng chạy hamster tăng tốc." Giọng nói uy nghiêm vang lên.

Vũ Nhu Tử đang trả lời dở câu hỏi thì quay sang nói chuyện với Tống Thư Hàng, thế là không trả lời xong.

"Tống tiền bối, tại ngươi hết đấy!" Vũ Nhu Tử khóc ròng, ấm ức muốn chết.

Chương 1760: Lực lượng của Ma Đế

“Xin lỗi cô nhé, ta sai rồi.” Tống Thư Hàng thành khẩn nhận lỗi, đồng thời không thể khống chế nổi hai tay mình, móc điện thoại ra chụp lại dáng vẻ ấm ức đáng thương của cô nàng Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử tăng tốc độ chạy, đồng thời trợn mắt lườm Tống Thư Hàng với vẻ u oán: “Lần thứ hai rồi đấy Tống tiền bối, tình hữu nghị giữa đôi ta khó mà bền lâu!”

Lúc này ngươi không an ủi ta mà còn chụp lại trò hề của ta là thế quái nào?

“Chờ chút đã Vũ Nhu Tử… ta không muốn chụp đâu. À thì thực ra trong lòng ta rất muốn chụp, nhưng ta đã kìm chế mình không chụp rồi. Thế mà tay ta lại ngo ngoe rục rịch, không làm sao nhịn nổi.” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

Trước đó Tống Thư Hàng không kìm được lòng mình mà chụp lại vẻ buồn rầu tủi thân của Vũ Nhu Tử, sau đó hắn đã để ý, lần này thấy Vũ Nhu Tử đang ấm ức, hắn nén lòng lắm rồi đấy chứ! Ai ngờ không khống chế được mình, hai bàn tay tự tìm đường chết còn nhanh hơn cả tư duy.

“Bị ảnh hưởng bởi tâm ma ư?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

“Có lẽ vậy.” Tống Thư Hàng nói, sau đó lại nhân cơ hội chụp thêm mấy tấm.

“Ảnh hưởng của tâm ma à?” Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa suy nghĩ, đoạn nói: “Thôi được rồi, Tống tiền bối, ta tha thứ cho ngươi.”

“Cảm ơn Vũ Nhu Tử tiên tử rộng lòng khoan thứ.” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

“Hì hì.” Vũ Nhu Tử bật cười rồi trở lại bài thi.

Đậu Đậu: “Thế là sau này Tống Thư Hàng có thể lấy cái cớ “bị tâm ma ảnh hưởng” để phóng túng bản thân lao vào chỗ chết à?”

“Làm sao có thể?” Tống Thư Hàng cất điện thoại, nghiêm túc nói: “Ta có kinh nghiệm khống chế bệnh Tam Lãng phát tác rồi nhé. Với lại ta đã thành công mấy lần rồi.”

Đậu Đậu cười ruồi giễu cợt, sau đó quẩy đít bỏ đi. Đậu Đậu không muốn nói chuyện với ngươi nữa, Đậu Đậu cho ngươi một bóng mông!

“Nói chuyện chính đi.” Tống Thư Hàng nói: “Các ngươi nói xem ta phải đi đâu mà tìm một đám người đáng tin cậy về trồng linh thực và nuôi linh thú đây?”

“Bốc một nhóm ở thế giới Hắc Long đi?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị: “Thực tế thì ngươi đã cứu cả phân bộ lạc Long Huyết tộc, nếu ngươi ngỏ lời muốn tìm một đám tùy tùng thì chắc chắn sẽ có người trong bộ lạc đi theo ngươi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói bằng tiếng Hoa chứ không nói ngôn ngữ thông dụng của thế giới Hắc Long.

“Thôi bỏ đi, chơi thế ác quá, có khác gì lừa gạt bán người không?” Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Tộc trưởng già ngồi trầm tư cách đó không xa, như đang suy nghĩ cái gì lung lắm.

“Hay là Tống tiền bối học a cha ta ấy, tìm một vài tiểu yêu chịu khó về mà bồi dưỡng.” Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa ra ý kiến.

Mái tóc dài của cô tung bay trong gió theo từng bước chạy, trông đẹp cực kì. Lần này cô đã trả lời câu hỏi trước rồi mới nói chuyện với Tống Thư Hàng.

“Hay là ngươi học tập Tuyết Lang Động Chủ, cưới vợ rồi sinh một đàn con, đứa nào cũng chăm tay hay việc.” Đậu Đậu quay người bảo.

Tống Thư Hàng nói: “Chờ đến lúc ta sinh được một đám con thì linh thực và linh thú trong thế giới hạch tâm đã chết rũ rồi. Lâu quá.”

“Ơ? Thế hóa ra Tống tiền bối tìm được người muốn sinh Thư Hàng bé cho ngươi rồi à?” Vũ Nhu Tử đột nhiên hỏi.

“Đã tìm được đâu.” Tống Thư Hàng trả lời. Hắn có ý tưởng trong lòng nhưng còn chưa kịp áp dụng, bao giờ ra khỏi thế giới Hắc Long thì phải thử một chút.

Dù kết cục là thành công hay thất bại thì cũng phải thử một phen.

Thiên kiếp nhóm lần này đã khiến tâm cảnh của Tống Thư Hàng thay đổi.

“Trong số các tiên tử tiền bối ở nhóm Cửu Châu số 1 ngươi thích loại hình nào? Nếu cần thì ta sẽ giúp tiền bối một phần sức lực. Quan hệ của ta với các tiên tử trong nhóm tốt lắm, chúng ta có rất nhiều chủ đề chung, cái gì cũng nói chuyện với nhau hết.” Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng ngời lên vì đánh hơi thấy mùi ngon.

Tống Thư Hàng chưa kịp trả lời thì Đậu Đậu đã thở dài thườn thượt: “Vũ Nhu Tử, tốt xấu gì cô cũng là tiên tử, mà tuổi tác còn thích hợp với Tống Thư Hàng hơn các tiên tử trong nhóm đấy.”

“Hả? Hở? Cái gì?” Vũ Nhu Tử tỏ vẻ như vừa phát hiện ra một chuyện hết sức bất ngờ, sau đó cô dừng khựng lại, rồi cả người bị cuốn vào xoay tròn trong vòng chạy hamster.

Tống Thư Hàng: “Vũ Nhu Tử không sao chứ? Hay là ta dừng vòng chạy hamster lại trước đã nhé?”

“Đừng dừng, Tống tiền bối đừng dừng, để ta chơi thêm một lát.” Vũ Nhu Tử dán người vào vòng chạy hamster để nó xoay từng vòng, cảm thấy trò này rất vui, chưa muốn dừng lại vội.

Tống Thư Hàng: “…”

“Mà nhắc mới nhớ, ta cứ gọi ngươi là Tống tiền bối, Tống tiền bối, thành ra ở trong lòng ta bối phận của ngươi xấp xỉ với a cha ta. Ta quên béng mất tuổi của ta với ngươi xấp xỉ nhau đấy.” Vũ Nhu Tử nằm nhoài trong vòng chạy hamster, nói rất chân thành.

Thế cho nên từ trước tới giờ Vũ Nhu Tử chưa bao giờ nghĩ đến việc ở bên cạnh Tống Thư Hàng cả.

Cô nàng tâm ma giật giật khóe môi.

“Tại hạ Bá Tống, năm nay mười tám tuổi, xin được chỉ giáo nhiều hơn. Nếu có chỗ nào đắc tội thì các ngươi cứ đánh ta đi!” Mỹ nhân rắn công đức kịp thời cướp được lời thoại, Tạo Hóa Tiên Tử không có ở đây, cô chẳng gặp áp lực gì khi cướp thoại, làm niềm vui sướng cũng giảm đi nhiều.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Nói thật, Vũ Nhu Tử cứ gọi Tống tiền bối mãi thì mấy năm nữa ta cũng coi cô như con gái mất. Hay là bây giờ cô đổi cách gọi khác đi?”

“Thôi không đổi đâu, gọi Tống tiền bối quen miệng rồi. Với lại bây giờ mà ta sửa cách gọi khác thì chúng ta sẽ ngượng lắm đấy.” Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Chờ đến bao giờ ta thực sự muốn đổi cũng chưa muộn.”

Tống Thư Hàng: “Cũng có lý.”

“Nhưng mà Tống tiền bối này, ta chưa bao giờ nghĩ đến việc kết thành đạo lữ với người khác cả. Ta luôn cảm thấy đó là chuyện của tương lai rất xa.” Vũ Nhu Tử suy tư rồi nói: “Ta còn rất nhiều chuyện chưa làm, còn rất nhiều điều muốn thử, còn rất nhiều trò vui kích thích muốn chơi. Trong thời gian ngắn sắp tới, ta sẽ không nghĩ tới chuyện tìm một đạo lữ. Tống tiền bối đã vội muốn có bé Thư Hàng rồi ư?”

Trong đầu Vũ Nhu Tử chưa bao giờ nghĩ đến chuyện liên quan tới yêu đương. Trong suy nghĩ của cô, yêu đương là chuyện của sau này có lẽ là mấy chục năm sau, hoặc có lẽ còn lâu hơn thế nữa.

Thực tế thì không chỉ một mình Vũ Nhu Tử mà còn rất nhiều tu sĩ cường đại khác đều như vậy. Dòng đời dài đằng đẵng khiến cho đa số các tu sĩ đều ôm tâm thái “tùy duyên” đối với việc yêu đương.

“Ta đã bao giờ nói mình muốn sinh con ngay đâu?” Tống Thư Hàng nói.

“Hì hì.” Nghe xong, Vũ Nhu Tử cười hì hì, sau đó tiếp tục nằm sấp trong vòng chạy hamster để mặc nó quay vòng tròn.

Đậu Đậu xòe móng vuốt xoa lông trên đầu mình: “Quả nhiên câu trả lời của Vũ Nhu Tử không khác với suy đoán của ta cho lắm.”

Tính cách Vũ Nhu Tử bây giờ ngây thơ lãng mạn, không suy nghĩ quá nhiều những điều phức tạp. Tính cách và tâm thái ấy là vốn quý trong giới tu chân, mà chỉ e tâm ma của cô cũng mang tính tình như thế.

Nếu có ai thích Vũ Nhu Tử lúc này thì sẽ đau đầu lâu đấy, bởi vì cô hoàn toàn không có khái niệm yêu đương. Trừ khi phải yêu một cách nồng nhiệt và táo bạo thì mới đả động được cõi lòng trong sáng ấy.

Đậu Đậu vừa nói vừa lấy ra một cuốn sách có tên “520 nhịp yêu”, mở một trang ra xem, gật đầu hài lòng rồi cất sách đi. Sách viết chẳng sai chút nào.

“Tốc độ đánh lái chủ đề của các ngươi không phải dạng vừa đâu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối chịu hết nổi, bèn nhắc nhở: “Đang thảo luận về chuyện Tống Thư Hàng phải tìm người về trồng linh thực và nuôi linh thú trong thế giới hạch tâm thế nào kia mà.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối có đối tượng nào thích hợp không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Muốn trồng linh thực cấp thấp thì tìm bừa một sinh vật có trí thông minh là được. Nhưng trồng linh thực cấp cao cần phải nhờ linh thực sư có chuyên môn. Nuôi linh thú cũng thế. Song Tống Thư Hàng ngươi tu luyện Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công, ngươi có thể tìm đệ tử để lo mặt này. Bản thân Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công cần phải tu luyện phối hợp với thuần dưỡng linh thú thì mới có thể đạt tới hiệu quả tối ưu.”

“Tìm đệ tử nào có dễ dàng như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta không thể cho ngươi lời khuyên trong chuyện tìm đệ tử, nhưng ngươi có thể thuê được linh thực sự. Chỉ cần ngươi trả được tiền thì có thể thuê linh thực sư về làm thời vụ. Ngươi tìm các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 mà hỏi cụ thể, bọn họ sẽ dạy ngươi phải làm thế nào. Thậm chí có khi trong thế lực của họ cũng có một đám linh thực sư nhàn rỗi ấy chứ. Ngươi có thể treo nhiệm vụ thuê linh thực sư, đồng thời bồi dưỡng linh thực sư của chính mình. Như vậy thì sau một thời kì chuyển giao là ngươi dùng linh thực sư của mình được rồi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Ý hay.” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Ta cũng có thể đến Tam Thập Tam Thú Thần Tông để thuê tuần thú sư. Ta nhớ Hoàng Sơn tiền bối có quan hệ không tồi với Tam Thập Tam Thú Thần Tông, biết đâu lại thuê được một đám đến làm thời vụ.”

“Học một biết ba, được đấy.” Đậu Đậu đứng bên cạnh móc mỉa.

Tống Thư Hàng: “Thế thì vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu…”

“Chỉ còn chờ cơ hội!” Mỹ nhân rắn công đức lập tức cướp lời thoại.

Tống Thư Hàng nhếch miệng: “Không phải, chỉ còn thiếu linh thạch thôi. Thuê linh thực sư và tuần thú sư đều cần linh thạch, mà bây giờ ta chẳng có bao nhiêu.”

Hắn không những nghèo rớt mồng tơi mà còn nợ Bạch tiền bối một trang bị không gian linh thạch bát, cửu phẩm kia kìa. Quả thực là nợ như Chúa Chổm.

Mỹ nhân rắn công đức: (⊙_⊙)

Sao có thể như vậy? Cô vất vả lắm mới cướp được lời thoại mà lại sai à?

Mỹ nhân rắn công đức lùi về thân thể Tống Thư Hàng, cảm thấy không còn mặt mũi mà nhìn ai nữa.

Đúng lúc này, tiểu trợ lý lưới rồng lên tiếng: “Quản lý viên Bá Long, vừa tìm được một số lượng lớn linh thực và linh thú. Ta sẽ gửi vị trí cho ngươi.”

“Được, gửi cho ta đi. Nhân mấy ngày nay ta sẽ thu thập tài nguyên một chút.” Tống Thư Hàng nói.

“Mặt khác, quả cầu béo có chuyện muốn nói với ngươi.” Tiểu trợ lý lưới rồng lại nói.

Tống Thư Hàng: “Chẳng phải Côn Na nữ sĩ đang ngủ say rồi sao?”

“Có tình huống xảy ra, quả cầu béo đang ngủ say nhờ ta hỏi ngươi: Quản lý viên Bá Long có rảnh không? Xin hãy đến tiết điểm lưới rồng Hà Chỉ Ma Đế thay cô ấy một chuyến. Nơi đó có lực lượng của ma đế còn sót lại, không thể khôi phục được.” Tiểu trợ lý lưới rồng nói: “Quả cầu béo nói sẽ trả cho quản lý viên Bá Long món thù lao khiến ngươi hài lòng.”

Tống Thư Hàng nghĩ: “Ta còn đang thiếu một vài linh thực sư và tuần thú sư.”

Chương 1761: Có duyên thì ngàn ngàn vạn vạn lý cũng gặp nhau

[Thưa quản lý viên Bá Long, mặc dù ở thế giới hắc long cũng có nghề nghiệp tương tự như linh thực sư và tuần thú sư, nhưng bọn họ không thể thoát ly khỏi hệ thống lưới rồng. Về mặt này thì bọn ta cũng bó tay.] Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Hầu hết các hệ thống tu luyện đều có nghề nghiệp tương tự như linh thực sư và tuần thú sư, cùng lắm chỉ dùng tên gọi khác mà thôi.

Pháp khí trang bị, linh thực, đan dược, dược tề và linh sủng là những thứ không thể thiếu được trong bất kì một hệ thống tu luyện nào.

Nhưng hệ thống tu luyện của thế giới hắc long không giống bình thường, trước khi đạt cấp 9 và có thể thoát ra khỏi lưới rồng thì người tu luyện thi pháp phải dựa một phần rất lớn vào lưới rồng.

Nếu rời khỏi thế giới hắc long, năng lực của những linh thực sư và tuần thú sư này đều sẽ giảm xuống từ 80% trở lên.

“Tiếc quá.” Tống Thư Hàng nói.

[Quả cầu béo nói cô ấy có thể giúp quản lý viên Bá Long mang đi nhiều tài nguyên nhất có thể, để về hiện thế đổi thành linh thạch hoặc những thứ ngươi cần.” tiểu trợ lý lưới rồng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cười khan ngượng nghịu.

Tuy biết vụ tham ô của mình không thể qua mắt được ý chí lưới rồng Côn Na nữ sĩ, nhưng bị người ta nói toạc ra thế này thì Tống Thư Hàng vẫn ngượng chín cả mặt. Nói tóm lại, da mặt hắn vẫn còn mỏng lắm.

“Được rồi, để ta đi xem tiết điểm lưới rồng kia. Nhưng nếu nguy hiểm quá là ta chạy đấy nhé.” Tống Thư Hàng nói trước. Chủ yếu là vì hắn vừa mới cà khịa một trận tưng bừng với Hà Chỉ Ma Đế xong.

[Nếu gặp nguy hiểm quá lớn thì quản lý viên Bá Long có thể rút lui ngay lập tức, lấy việc bảo vệ chính mình làm mục tiêu quan trọng nhất. Ta cũng sẽ tiếp ứng quản lý viên Bá Long bất cứ lúc nào để đảm bảo an toàn cho ngươi.]

“Điều kiện tốt thế cơ à?” Tống Thư Hàng tò mò.

[Bởi vì chỉ khi quản lý viên Bá Long còn sống thì mới có thể lôi kéo chi viện từ cái vị đang phân chia địa bàn trong thế giới Cổ U kia.” Tiểu trợ lý lưới rồng vô cùng thật thà.

Tống Thư Hàng: “…”

Bây giờ trừ ngửa mặt lên nhìn giời ra thì ta còn biết làm gì nữa đây?

Thảo nào Bạch tiền bối two cứ ở mãi trong thế giới Cổ U không chịu về, hóa ra là đang chiếm núi xưng vương à?

“Được rồi, vậy chúng ta đi thôi. Mà tiết điểm Ma Đế nằm ở đâu thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước Côn Na nữ sĩ phải dẫn lôi kiếp cửu phẩm, cộng thêm mảnh vỡ ý chí hỗn độn của Cổ U mới biến lôi kiếp thành thiên phạt, nổ ra tiết điểm Ma Đế.

Chính Tống Thư Hàng cũng không biết phải tiến vào tiết điểm Ma Đế từ vị trí nào.

[Ta có thể mở cổng thẳng không gian tiết điểm Ma Đế cho quản lý viên Bá Long, xin hãy chú ý an toàn.] tiểu trợ lý lưới rồng lên tiếng.

“Được, để ta chuẩn bị một chút đã.” Tống Thư Hàng đứng dậy vươn vai duỗi lưng, thả lỏng gân cốt.

“Tộc trưởng, nhóm bọn ta phải đi ra ngoài một lát, làm phiền mọi người chăm sóc Tiểu m Trúc giúp ta nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu m Trúc có Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh bảo vệ thì hoàn toàn không phải lo lắng về vấn đề an toàn.

Tộc trưởng già vỗ ngực cam đoan: “Không thành vấn đề, cứ giao cho ta là được.”

Khó khăn lắm mới có người nhờ vị tộc trưởng già này giúp việc cho nên hắn vui vẻ lắm. Từ khi bước vào trạng thái nửa về hưu, cả ngày hắn chỉ biết chơi rông nhàn hạ trong phân bộ lạc Long Huyết tộc, muốn làm cũng chẳng có việc gì làm.

“Vũ Nhu Tử, có muốn đi cùng với ta không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng ngời lên: “Có chuyện gì hot à Tống tiền bối?”

“Ừm, chúng ta đi tham quan ổ của đại lão Trường Sinh Giả Ma Đế một vòng.” Tống Thư Hàng nói xong bèn cho dừng vòng chạy hamster lại.

Vũ Nhu Tử hưng phấn nhảy cẫng lên: “Ta đi với, ta đi với ~”

Cô nàng nhảy ra khỏi vòng chạy hamster, vẫy tay một cái, gọi tâm ma vào cái bóng của mình.

“Đậu Đậu đi không?” Tống Thư Hàng hỏi. Nói thế nào thì nó cũng là bạn chó sắt thép của hắn mà.

“Không, ta ở nhà.” Đậu Đậu nhìn vòng chạy hamster: “Vũ Nhu Tử không chơi thì lượt tiếp theo là của ta. Với lại ta ở nhà cũng có thể giúp trông nom Tiểu m Trúc.”

Ban nãy nó nghe thấy mấy cụm từ cơ bản là “Ma Đế” và “Trường Sinh Giả”, thằng nhãi Tống Thư Hàng này lại muốn nghịch dại, còn lâu nó mới đi theo hắn để đâm đầu vào chỗ chết!

“Thế cũng được, vậy ngươi chơi đi, để ta mở hình thức tuần hoàn, bao giờ trả lời hết 300 câu thì ra nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn mang theo Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Thông Nương.

Nếu lát nữa phải choảng nhau với cạm bẫy mà Ma Đế để lại thì Xích Tiêu Kiếm tiền bối chính là chiến lực mạnh nhất, Thông Nương nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng là một trợ lực không tầm thường.

Hai bộ trang bị thánh kiếm Chung Yên và thánh thành không bao giờ thất thủ đang được bồi dưỡng trong linh hồ ở đan điền bản mệnh của hắn.

Mặc dù trong linh hồ của hắn không có “hồ hồn”, nhưng dường như kim đan cá voi mập đã thay thế chức năng của hồ hồn, trong lúc lặn xuống nổi lên, nó không ngừng sinh ra vật chất “binh nguyên” có thể cường hóa pháp khí để bồi dưỡng pháp khí bản mệnh.

Trừ hai bộ pháp khí bản mệnh, Tống Thư Hàng ném hết bảo đao Bá Toái, áo giáp hắc thiết tứ phẩm, Diệt Thần Tử Mẫu pháo, Phong Thiện Bút tam phẩm lấy được từ Nho Gia, con rối ngân long gần như không dùng được và cái chăn mô phỏng chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán vào tiểu linh hồ của mình.

Trong những pháp khí này có nhiều món đã không còn phát huy được tác dụng nữa, nhưng Tống Thư Hàng có quá nhiều linh hồ, để không cũng phí, thế là hắn không quan tâm chúng là pháp khí phẩm nào mà quăng hết vào để bồi dưỡng.

Sau khi bồi dưỡng một thời gian, hắn sẽ cân nhắc việc phân phát những pháp khí không còn nhiều tác dụng này cho đệ tử hoặc Thông Nương.

Chuẩn bị sẵn sàng.

Tiểu trợ lý lưới rồng ở bên cạnh Tống Thư Hàng mở một con đường sáng, dẫn thẳng đến một địa điểm nằm gần tiết điểm lưới rồng dẫn dẫn tới chỗ Ma Đế lúc trước.

“Vũ Nhu Tử, đi theo ta.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn lấy thuẫn Vương Bá Chuyên Gia, chiến giáp Cự Giải Hoàng Kim và phi phong Ngọc Thố Tiên Tử trong bộ trang bị thánh thành không bao giờ thất thủ cho Vũ Nhu Tử mặc vào.

Hai người chui vào con đường sáng rồi biến mất.

…

Hiện thế, tại một nơi sâu trong lòng đất ở châu Phi.

Công Tử Hải có một động phủ bí mật ở đây.

Lúc này hắn đang vào trong động phủ với ánh mắt cảnh giác.

Sau khi xác định kích hoạt truyền thừa của Ma Đế, hắn trở về hiện thế.

Vốn dĩ hắn định về Vô Cực Ma Tông trước, dùng thân phận kim đan vô thượng tám long văn để tranh một vị trí trong tông, nhằm tạo đà thuận lợi cho bước hành động tiếp theo trong kế lớn của mình.

Nhưng hôm nay truyền thừa của Ma Đế lại tự động mở phong ấn bước truyền thừa kế tiếp.

Để tránh khí tức của truyền thừa bị kẻ khác phát hiện, Công Tử Hải phải tạm thời thay đổi chủ ý, trốn vào động phủ bí mật của mình. Đây là truyền thừa của Ma Đế đấy! Nếu đám người trong Vô Cực Ma Tông mà biết thì những ma tôn, ma thánh kia tuyệt đối không ngại chạy tới cướp truyền thừa của hắn đi đâu.

Hắn tháo găng tay, nhìn ma văn truyền thừa đang lẳng lặng tỏa ánh sáng lấp lánh.

“Mặc dù ta đã kích hoạt truyền thừa, nhưng sau đó phải tiếp nhận như thế nào đây?” Công Tử Hải suy tư một lát rồi truyền tinh thần lực của mình vào ma văn.

Trong lúc đang suy tư, dường như ý thức của hắn bị dẫn dắt đến một không gian hư ảo.

Đó là một thế giới hoàn toàn khác biệt với hiện thế.

Mà thế giới này đang chênh vênh trên bờ vực mạt thế.

Đất mẹ đang rền rĩ, đang sụp đổ, hóa thành từng vực sâu thăm thẳm khóc than tuyệt vọng.

Bầu trời đang nứt vỡ, tróc thành từng mảng rơi xuống khỏi không trung, không hề chân thực, nhưng dường như hết thảy đều là sự thật.

Rõ ràng chỉ là tinh thần thể, nhưng Công Tử Hải cơ hồ có đủ mọi giác quan.

Hắn có thể ngửi thấy mùi hôi thối xộc lên ở thế giới này, đó là mùi thối rữa bốc lên từ núi thây chồng chất trên chiến trường, là mùi thối nồng nặc của dịch nhờn trong miệng ma vật, mùi thối hoắc của chất bài tiết hỗn hợp từ thú giới, tạo thành một thứ mùi kinh tởm không sao tả xiết.

Ngay cả không khí cũng trở nên đặc sệt vì mùi hôi thối đó.

Công Tử Hải cau mày, hắn không thích thứ cảm giác này.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, cả thế giới tối tăm mù mịt, chỉ có xác chết rải đầy đất toát lên hơi thở của tử vong.

Đúng lúc này, trong đống xác chết thối rữa ấy, có từng cây cột mọc lên.

Đó là ma thần trụ của Ma Đế.

Mỗi một ma thần trụ có tư thái của riêng mình, đại diện cho các loại lực lượng và pháp tắc khác nhau của Ma Đế. Có những ma thần trụ xấu xí, dữ tợn, vặn vẹo, cũng có những ma thần trụ mỹ lệ vô ngần, yêu diễm mị hoặc, vô thượng uy nghiêm. Chúng nó đối lập với nhau, tạo nên cực hạn của ma đạo.

Khi ma thần trụ mọc lên, thây chất thành núi biến mất, tất cả trở thành dinh dưỡng cho chúng. Bầu trời không còn sụp xuống mà được ma thần trụ chống lên, mặt đất không còn đổ vỡ mà được bọn chúng trấn áp.

Tử khí tối tăm đặc sệt hóa thành ma diễm cháy ngụt trời, một mảnh đất chết hồi sinh thành quốc gia của Ma Đế dưới từng cây ma thần trụ kia.

“Nơi nào có ma thần trụ, nơi ấy là đất của Ma Đế.” Công Tử Hải nói khẽ.

Đây chính là lực lượng!

Đây là lực lượng mạnh mẽ có thể lật tay tạo ra tận thế, rồi lại trở tay trấn áp tận thế, là cực hạn của ma đạo, cũng là truyền thừa mà hắn sắp có được.

Hắn còn có yêu cầu cao hơn đối với chính mình, trong một ngày nào đó tương lai, thậm chí hắn muốn vượt qua Ma Đế để tạo nên một ma quốc vĩ đại hơn trên mặt đất.

Mặc dù cái tương lai này nghe không thực tế chút nào, hệt như một trò cười vậy.

Nhưng con người sống trên đời dù sao cũng phải có một mục tiêu, dẫu mục tiêu có hoang đường đến đâu thì Công Tử Hải cũng vẫn sẽ cố gắng hết mình vì nó. Hoặc là trường sinh bất hủ, hoặc là oanh liệt lìa trần!

Đây là cách nghĩ tương đồng của hắn, An Tri Ma Quân và Chính Năng.

“Vậy tiếp theo ta phải làm thế nào để nhận lấy truyền thừa của Ma Đế đây? Nơi khảo nghiệm là chốn nào?” Hắn nhìn về những ma thần trụ kia như có điều suy nghĩ.

Tinh thần thể của Công Tử Hải loanh quanh trong đất nước của Ma Đế để tìm kiếm truyền thừa.

“Có vẻ như không có cảm giác hạn chế thời gian.” Công Tử Hải nói thầm, rồi vừa dấn bước đi trong đất nước của Ma Đế, vừa nghiên cứu những cây ma thần trụ khác nhau.

Mỗi một ma thần trụ đều mang đến cho hắn những lĩnh ngộ và tri thức hoàn toàn mới.

“Có lẽ mỗi cây ma thần trụ này đều là truyền thừa chăng?” Công Tử Hải thầm nghĩ.

Đi mãi đi mãi, không biết hắn đã đến trước một ma thần trụ cực kì to lớn từ lúc nào. Ma thần trụ này chí ít phải cao gấp mười những ma thần trụ còn lại.

Trước đó hắn loanh quanh trong đất nước của Ma Đế này mà không hề chú ý đến nó.

“Đây mới là truyền thừa chân chính ẩn giấu trong quốc gia của Ma Đế!” Công Tử Hải đi tới trước ma thần trụ kia, nỗi vui sướng râm ran trong lòng.

Hắn lại gần ma thần trụ, ma thần trụ cũng cảm ứng được sự tồn tại của hắn, ma diễm ngùn ngụt bốc lên.

Trong ma diễm, hình chiếu của một người vô cùng to lớn chợt xuất hiện.

Bóng người kia ở nơi cao vợi nhìn xuống Công Tử Hải, chỉ nhìn thấy hình chiếu ấy thôi mà Công Tử Hải đã cảm nhận được lực áp bách khiến linh hồn cũng run rẩy theo.

“Là Ma Đế sao?” Công Tử Hải nghĩ thầm.

“Ồ, chào ngươi, Công Tử Hải. Nói sao đây nhỉ? Chúng ta đúng là có duyên.” Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo non nớt vang lên trên đỉnh đầu Công Tử Hải.

Chương 1762: Thật là giả, mà giả cũng là thật

Nghe thấy giọng nói quen thuộc mà có phần xa lạ này, Công Tử Hải vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Một loáng sau, hắn đã thấy một thiếu niên vô cùng to lớn. Thiếu niên kia có dung mạo thanh tú, khi cười lên trông bình dị và gần gũi vô cùng. Lúc này, hình chiếu của thiếu niên còn đang mỉm cười nhìn hắn.

Cười rất đáng yêu.

Công Tử Hải sửng sốt 0,01 giây, sau đó không nhịn được mà bật thốt lên thành tiếng: “Bá Tống Huyền Thánh!”

Mặc dù người kia đang ở trong dáng vẻ của thiếu niên mười hai tuổi, nhưng Công Tử Hải vừa nhìn một cái đã nhận ra thân phận của hắn ngay.

Ngàn năm đệ nhất thánh, còn chiếm được hai thánh hào Cổ Thánh và Huyền Ma, là sự tồn tại đáng sợ được lên tivi nhiều nhất từ trước đến giờ.

Cho dù tâm chí của Công Tử Hải có kiên định đến đâu, cho dù tâm tư của hắn thâm sâu đến nhường nào, nhưng vào thời khắc này, vào chính lúc này đây, khi nhìn thấy Tống Thư Hàng phiên bản trẻ con ở chốn này thì hắn vẫn không thể khống chế được tâm tình của chính mình mà kêu to lên thành tiếng.

Ở bước cuối cùng của truyền thừa Ma Đế lại nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh Tống Thư Hàng, chuyện này còn đáng kinh ngạc hơn cả việc hắn thấy Bá Tống Huyền Thánh lên tivi của chư thiên vạn giới ba lần liên tiếp.

“Tại sao? Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây chứ?” Con ngươi của Công Tử Hải bất giác trợn tròn.

Hắn không muốn nhìn thấy người ta, nhưng người ta lại cứ cố tình xuất hiện trước mặt hắn bằng đủ các hình thức khác nhau.

Cảm giác tuyệt vọng không thể miêu tả bằng lời dâng lên trong lòng Công Tử Hải, biến thành ám ảnh tâm lý khổng lồ khiến cho hắn không sao thở nổi.

[Nhưng tại sao Bá Tống Huyền Thánh lại xuất hiện ở bước cuối cùng của truyền thừa Ma Đế cơ chứ?]

Một lát sau, Công Tử Hải ép mình phải tỉnh táo lại.

Dù Tống Thư Hàng là ngàn năm đệ nhất thánh, đồng thời còn hiển thánh trước chư thiên vạn giới ba lần, nhưng hắn cũng chỉ là Huyền Thánh mà thôi, sao lạ xuất hiện ở truyền thừa của Ma Đế được?

Đây chính là truyền thừa của Ma Đế, là truyền thừa của Ma Đế mạnh nhất chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng dựa vào cái gì mà xuất hiện ở đây?

“Chẳng lẽ đây chính là khảo nghiệm của ta? Đây là bài giám định của truyền thừa của Ma Đế cho ta sao?” Đột nhiên, suy nghĩ ấy hiện lên trong đầu Công Tử Hải.

Ma Đế tuyệt đối không để truyền thừa của mình lại cho một kẻ bỏ đi. Cho nên trong truyền thừa của Ma Đế chắc cắn có đủ loại thí luyện ở các phương diện khác nhau.

Ma tông am hiểu nhất là đùa bỡn lòng người. Thân là một trong các vị Ma Đế cường đại nhất từ vạn cổ đến nay, thủ đoạn chơi đùa lòng người của Hà Chỉ Ma Đế chắc chắn sẽ nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Với tu vi của Hà Chỉ Ma Đế, ngài muốn chiếu nỗi sợ hãi lớn nhất của hắn ra quả là chuyện dễ như ăn cháo.

[Nói cách khác, Bá Tống Huyền Thánh đang xuất hiện lơ lửng trên đầu ta hẳn là một phần trong thí luyện lòng người mà thôi, nói không chừng còn khảo nghiệm cả trí tuệ nữa.] Công Tử Hải thầm nghĩ.

“Đúng lúc lắm, ta có thể nhân cơ hội này để đột phá ma chướng trong lòng!” Công Tử Hải ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của Bá Tống Huyền Thánh mười hai tuổi.

Bá Tống Huyền Thánh là chướng ngại lớn nhất trên con đường tu hành của hắn, là kẻ địch mạnh mà hiện tại hắn không thể nào chống lại được, thậm chí còn trở thành tâm chướng trong lòng

hắn.

Nhưng hắn sẽ không bị sự đáng sợ của Bá Tống Huyền Thánh bao phủ mãi mãi.

Cuối cùng sẽ có một ngày hắn trở thành Ma Đế một phương, dùng ma thần trụ định ra quốc gia của chính mình.

“Ta không sợ ngươi!” Công Tử Hải vỗ nhẹ quần áo trên người, ánh mắt tĩnh lặng ung dung, kiên định nói: “Ta sẽ không sợ ngươi nữa đâu!”

Hình chiếu Bá Tống Huyền Thánh mười hai tuổi trên bầu trời tỏ vẻ nghi hoặc, mặt mũi ngu ra.

Nét mặt của hắn quá bộc trực, quá dễ đoán.

“Ngươi không thể khiến ta thần phục, rồi sẽ đến một ngày ta vượt qua ngươi!” Công Tử Hải hạ lời thề son sắt. Theo lời thề của hắn, khí thế trên người hắn cũng liên tục tăng lên. Ám ảnh tâm lý do Bá Tống Huyền Thánh ba lần hiển thánh mang lại trong lòng hắn bị loại trừ hoàn toàn.

Thiếu niên Bá Tống chớp mắt: “Lắm độc thoại nội tâm quá, nhiều lời vô ích. Đã gặp mặt thì ta phải tặng cho ngươi một ít lễ vật chứ nhỉ.”

Dứt lời, hai mắt của thiếu niên Bá Tống sáng ngời lên.

Mắt trái của hắn tỏa ra ánh sáng kì lạ, trong vầng hào quang ẩn chứa sinh cơ khổng lồ cùng với đại ái và lòng thương lớn lao vô hạn, trong mơ hồ, dường như có lời khuyên bảo của Thánh Nhân Nho Gia vang vọng.

[Ánh nhìn mang thai?] Công Tử Hải giật nảy trong lòng.

Khi thấy con mắt của thiếu niên Bá Tống sáng lên thì Công Tử Hải đã lăn mình né tránh. Sau một lần nếm trải ánh nhìn mang thai, hắn đã phân tích ra một vài số liệu của chiêu này.

Một khi chiêu này phóng ra thì gần như không có cách nào né tránh, trong nháy mắt khi nó phóng ra, đối phương đã trúng chiêu. Chỉ có cách dự đoán và tránh né trước khi nó phát ra mà thôi.

Công Tử Hải di chuyển, lăn mình, rất chi là ngầu…

Nhưng cũng uổng công.

Ánh quang bắn ra từ mắt của thiếu niên Bá Tống có kích thước khổng lồ như một cây cột diệt thế. Công Tử Hải né mãi nửa ngày trời mà vẫn không chạy thoát khỏi phạm vi bao phủ của luồng sáng đó.

Bi kịch đắng chát phủ xuống…

Người dùng Công Tử Hải được nếm thử trải nghiệm mười giây mang thai + một tiếng sinh nở.

Phần bụng của Công Tử Hải phình lên trong nháy mắt. Rõ ràng hắn đang ở trong trạng thái tinh thần thể, chỉ có tinh thần tiến vào thế giới truyền thừa, thế mà vẫn trúng ánh nhìn mang thai?

Ánh nhìn mang thai không chỉ có tác dụng trên nhục thân ư?

“A á á á ~” Công Tử Hải rên rỉ liên hồi, tinh thần thể của hắn nghiến răng quỳ rạp trên mặt đất.

“Tống tiền bối, hình tượng này của ngươi ác độc quá.” Đúng lúc đó, Công Tử Hải nghe thấy một giọng nữ êm tai vang lên.

“Đồng ý kiến với Vũ Nhu Tử. Mỗi lần nhìn thấy Tống Thư Hàng sử dụng kĩ năng này, đặc biệt là khi sử dụng với sinh vật giống đực thì ta đều cảm thấy lòng rối như tơ vò, chẳng biết phải hình dung như thế nào nữa.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Tiền bối ơi, cụm từ ‘lòng rối như tơ vò’ không phải dùng theo cách đó đâu.” Vũ Nhu Tử nhắc nhở thiện chí.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Dù sao ý nó cũng như nhau.”

“Điều này chứng tỏ đạo tâm của hai người còn chưa đủ vững.” Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên: “Hình ảnh kẻ địch mang thai mà hai người nhìn thấy thực ra chỉ là hư ảo. Dù là mang thai hay đau đớn lăn lộn khi sinh nở cũng chỉ là hiệu quả pháp thuật mà thôi. Ngoài việc có hiệu quả là mang thai thì nó chẳng khác gì thuật trói buộc, thuật làm suy yếu hay thuật gây mù cả. Pháp thuật thì chỉ cần có hiệu quả tốt thôi, để ý đến vẻ ngoài của nó làm gì? Pháp thuật là không nhìn quá trình, chỉ xem kết quả.”

Tiếc rằng con mắt của Thánh Nhân Nho Gia còn đang ở chỗ Tạo Hóa Tiên Tử, Tống Thư Hàng dùng chính mắt mình để thi triển ánh nhìn mang thai nên hiệu quả giảm đi khá nhiều. Song bây giờ Công Tử Hải chỉ có cảnh giới ngũ phẩm, bị Tống Thư Hàng lục phẩm đè đầu, có lẽ uy lực tổng thể của ánh nhìn mang thai vẫn đủ cho hắn nếm mùi đau khổ.

“Nhưng ta cảm thấy nếu Thư Hàng ngươi cứ tiếp tục sử dụng pháp thuật này thì sẽ không tìm được đạo lữ đâu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Người tu luyện trong khắp chư thiên vạn giới đều đã từng bị ám ảnh từ ánh nhìn mang thai của Bá Tống Huyền Thánh.

Nếu Tống Thư Hàng cứ thường xuyên sử dụng ánh nhìn mang thai để tiếng xấu lan xa thì trong cả chư thiên vạn giới này còn ai dám làm đạo lữ của hắn nữa?

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tiền bối, ngài đâm tim ta đau quá nhé!

“Chắc không đến nỗi thế đâu, ta cảm thấy ánh nhìn mang thai rất thú vị mà… À đấy, nói đến ánh nhìn mang thai mới nhớ, ta còn chưa được đích thân trải nghiệm nó đây. Bây giờ a cha đã xuất quan rồi, ta phải lập tức đi tìm a cha hoặc liên hệ với a cha mới được.” Vũ Nhu Tử nói: “Mới đầu ta định xem livestream Bá Nho Huyền Ma giảng pháp của Tống tiền bối cùng a cha ta nên lưu về mà chưa xem đâu. Không biết a cha ta đã xem chưa. A cha mà xem rồi thì hỏng hết kế hoạch của ta mất.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Vũ Nhu Tử, cô định xem Bá Nho giảng pháp cùng cha cô hả? Định hại cha cô hay sao?

Nó lập tức tưởng tượng ra hình ảnh khủng khiếp khi hai cha con Vũ Nhu Tử và Linh Điệp Huyền Thánh cùng xem livestream Bá Nho Huyền Ma Tống Thư Hàng giảng pháp, sau đó cùng nhau ôm cái bụng bầu…

Ngửa mặt nhìn giời, hình ảnh đó đáng sợ quá.

Nếu chuyện này thực sự xảy ra thì chắc chắn là Linh Điệp Huyền Thánh có chết cũng không cho con gái mình tiếp xúc với Tống Thư Hàng nữa. Bất cứ người cha nào cũng sẽ không cho con gái mình lân la lại gần một gã đàn ông mà chỉ cần nhìn thôi cũng khiến phụ nữ mang thai!

Trong không gian truyền thừa.

Công Tử Hải nằm rạp trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi cố nén đau đớn.

Cuộc nói chuyện của hình chiếu Bá Tống Huyền Thánh mười hai tuổi, giọng nữ êm tai và giọng đàn ông trầm thấp trên bầu trời lọt vào tai hắn.

Trong lòng hắn bắt đầu hoài nghi phỏng đoán trước đó của mình. Hết thảy những gì hắn chứng kiến và hiệu quả của ánh nhìn mang thai rất thật mà hắn đang phải chịu thực sự là khảo nghiệm của Ma Đế để lại ư?

Nếu đây là khảo nghiệm thì hắn phải vượt qua như thế nào?

Còn nếu đây không phải là khảo nghiệm… mà là Bá Tống Huyền Thánh dùng thủ đoạn nào đó xuất hiện trong truyền thừa của Ma Đế thật thì sao?

Công Tử Hải ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên Bá Tống, ướm hỏi: “Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Thiếu niên Bá Tống mỉm cười: “Là duyên phận đã dẫn dắt ta tới trước mặt ngươi. Có duyên là có thể muốn làm gì thì làm như vậy đó.”

Công Tử Hải: “…”

“Hình như vị trí của hắn hiện tại là không gian truyền thừa thì phải. Hà Chỉ Ma Đế để lại truyền thừa ở nhân gian à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Thân là thần binh của Trường Sinh Giả, kinh nghiệm của nó vẫn vô cùng phong phú.

“Thì ra là vậy. Thế thì khéo thật.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn cúi đầu nhìn Công Tử Hải rồi nói: “Không ngờ Công Tử Hải đạo hữu lại có đại khí vận, có được truyền thừa của Ma Đế.”

Công Tử Hải cưỡng ép mình phải giữ bình tĩnh: “Tại sao ngươi lại xuất hiện trong truyền thừa của ta?” Đồng thời, hắn bắt đầu thử cố gắng thoát khỏi không gian truyền thừa này.

“Ừm, Hà Chỉ Ma Đế đúng là cường đại đến mức đáng sợ.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Hôm đó nhờ có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ta mới có thể đánh hắn nổ tan xác.”

Công Tử Hải: “…”

Lời của thiếu niên Bá Tống linh tinh lộn xộn, song lượng tin tức lại rất lớn.

Công Tử Hải không tin hoàn toàn, nhưng không phải là không hề không tin.

Cùng lúc đó, ma văn trên mu bàn tay Công Tử Hải sáng lên.

Sau đó, thân hình hắn cưỡng chế thoát ra khỏi không gian truyền thừa.

Châu Phi.

Trong động phủ tạm thời của Công Tử Hải.

Nhục thân Công Tử Hải mở to mắt, há miệng thở dốc, đổ mồ hôi lạnh ướt đẫm cả người.

Sau đó hắn lập tức nhìn xuống bụng mình… May quá, không phình ra.

[Rốt cuộc hình chiếu mà mình nhìn thấy trong không gian truyền thừa là thí luyện của Ma Đế hay thực sự là Bá Tống?] Công Tử Hải nhìn ma văn trên mu bàn tay mình mà rơi vào trầm tư.

…

Trong không gian truyền thừa.

Giọng nói của Vũ Nhu Tử vang lên: “Tống tiền bối ơi, Công Tử Hải chạy mất rồi.”

Chương 1763: Phong cách hành động của Bạch tiền bối

“Ừm, ta thấy rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Không ngờ Công Tử Hải lại có được truyền thừa của Ma Đế.”

“Nếu để hắn thuận lợi phát triển tiếp thì nói không chừng hắn sẽ trở thành Ma Đế tiếp theo của Ma tông.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Nếu Tống Thư Hàng không đến thế giới hắc long, kế hoạch lớn của Hà Chỉ Ma Đế có thể sẽ thành công. Hắn sẽ thay thế lưới rồng chấp chưởng thế giới hắc long, đồng thời chấp chưởng đồng bộ luôn cả thế giới Cổ U.

Sau khi nắm giữ được hai tiểu thế giới này, hắn sẽ vượt lên trên cảnh giới Trường Sinh Giả, tiến thêm một bước thành tồn tại sánh ngang với chúa tể Cửu U, thậm chí trong tương lai còn có cơ hội thăm dò đến “bất hủ”.

Đến lúc đó, thân là người thừa kế của Ma Đế, tiền đồ của Công Tử Hải quả là rộng lớn thênh thang.

“Không hổ là Công Tử Hải – kẻ địch lớn cả đời của ta.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng nhớ đến lần đầu tiên Công Tử Hải xuất hiện trước mắt mình. Đó là khi hắn hóa thân thành trưởng lão của Huyết Đao tông để hãm hại Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục.

Khi đó trên người Công Tử Hải đã toát ra khí chất mưu tính thiên hạ, như thể vạn sự trên thế gian đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì hắn lại càng đẹp đẽ phong độ hệt như trích tiên, thuộc kiểu chỉ cần cười một cái thôi là khiến vô số thiếu nữ cam tâm xin chết.

Phong cách của hắn từng là loại hình mà Tống Thư Hàng tha thiết ước ao.

“Cứ để hắn chạy như vậy cũng được hả?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không sao, hắn trốn không thoát đâu. Mà nói không chừng ta có thể giành được một chút manh mối của truyền thừa của Ma Đế từ hắn đấy.”

“Tống tiền bối đã làm gì với hắn rồi?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Nói đúng ra thì hẳn là tác dụng của truyền thừa của Ma Đế.”

Truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế là truyền thừa đứng đầu trong Ma tông. Dù Tống Thư Hàng không tu ma đạo nhưng hắn hoàn toàn có thể dùng để tham khảo. Tri thức của hắn về chuyện tu hành vẫn rất khiếm khuyết đó.

Sau khi tham khảo xong, hắn còn có thể mang truyền thừa của Ma Đế này ra bán cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 để đổi lấy linh thạch trả nợ. Đông Phương Lục Tiên Tử và một số tiền bối khác trong bầy cũng là người của Ma tông mà.

…

Sau đó, hình chiếu khổng lồ của Tống Thư Hàng cũng rời khỏi không gian truyền thừa.

Hắn, Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Thông Nương đang ở trong tiết điểm lưới rồng của Ma Đế.

Một phần rất lớn của tiết điểm lưới rồng này đã bị thiên phạt làm nổ tung.

Sau đó Hà Chỉ Ma Đế bị Côn Na nữ sĩ và Tống Thư Hàng quất chính diện một trận, rơi vào tình trạng hấp hối, không thể duy trì được tiết điểm lưới rồng này nữa, nó đã bị phá hủy đến tám phần.

Hai phần còn lại đang khổ sở chống đỡ dựa vào ma thần trụ còn lại của Hà Chỉ Ma Đế.

Lúc này Tống Thư Hàng đang đứng trước một ma thần trụ nhỏ dài. Ma thần trụ này đối ứng với truyền thừa của Ma Đế, Tống Thư Hàng đã tiến vào không gian truyền thừa của Công Tử Hải từ con đường đó.

“Tiểu trợ lý lưới rồng, trên những ma thần trụ này có ấn kí của Ma Đế không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu trợ lý lưới rồng trên bả vai hắn gật đầu đáp: “Có, trên ma thần trụ nào cũng có ấn kí. Điều này chứng minh Hà Chỉ Ma Đế còn sống. Mà mỗi ma thần trụ đều có lực lượng khắc chế ta, chúng được luyện chế ra để nhắm vào lưới rồng.”

Cho nên lực lượng lưới rồng không thể phá hủy được ma thần trụ, cũng không thể tu sửa được tiết điểm lưới rồng quái quỷ này.

“Nếu ta thu chúng nó vào thế giới hạch tâm thì thế giới hạch tâm có thể bị Hà Chỉ Ma Đế phát hiện, thậm chí là khóa vị trí hay không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn cực kì muốn có những ma thần trụ này, đặc biệt là cái ma thần trụ dài nhỏ kia, bởi vì thông qua nó, hắn có thể giám sát được Công Tử Hải.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Mặc dù thế giới hạch tâm của ngươi ra đời từ bàn tay của Thiên Đạo, có phẩm chất cực cao, nhưng nó vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn, cũng như Cửu Tu Phượng Hoàng đao vậy. Nếu ngươi thu ma thần trụ vào thế giới hạch tâm thì ta đoán khả năng cao là sẽ bị Hà Chỉ Ma Đế thăm dò ra đấy.”

Thế giới hạch tâm là đồ do Thiên Đạo Rồng Đốm chế tạo ra. Hắn chế ra vô số đồ vật thí nghiệm, dù có rơi vào tay con người cũng phải tiến hóa dần dần. Chẳng ai biết hắn muốn làm cái gì.

“Đã như vậy thì chỉ có cách chuyển chúng nó vào thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two trước thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Có giỏi thì đại lão Hà Chỉ Ma Đế ngươi xông vào nhà của Bạch tiền bối two đi!

Bản thể của Bạch tiền bối two vẫn đang ngủ say trong kén lớn ở thế giới Tà Liên đấy nhé.

Tống Thư Hàng dùng chiêu gắp lửa bỏ tay người này mới thuận tay làm sao.

“Nhưng ta phải làm sao để rút những ma thần trụ này ra nhỉ?” Tống Thư Hàng lại nói.

Hắn mở thế giới hạch tâm ra để cưỡng chế tịch thu ma thần trụ, nhưng ma thần trụ đã hợp làm một thể với tiết điểm lưới rồng, không thể nào di chuyển được.

Pháp khí do đại lão Trường Sinh Giả đỉnh phong luyện chế ra đều có thủ đoạn khắc chế lực lượng không gian, để tránh kẻ địch dùng lực lượng không gian phá hoại.

“Mấy thứ như ma thần trụ này ấy à, hoặc phải do chủ nhân của chúng tự rút ra, hoặc là ngươi đánh nát luôn đi. Chúng nó phiền phức lắm.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

“Hay là tìm các tiền bối khác để hỏi thử xem?” Vũ Nhu Tử đề nghị.

“Bạch tiền bối two còn đang mải mê chia địa bàn trong thế giới Cổ U, giờ mà quấy rầy ngài ấy thì không hay lắm. Mà cô cũng biết trạng thái của ta bây giờ rồi đấy, ta căn bản không khống chế được bản thân mình. Trong thời gian tới đây ta không dám gặp ngài ấy đâu. Lỡ may lúc thấy ngài ấy lại nhỡ mồm phun ra cái câu tìm đường chết nhất kia thì toi.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử tỏ vẻ khó hiểu: “Câu nào thế?”

“Đừng hỏi. Vũ Nhu Tử, cô đừng hỏi nữa. Cô mà hỏi tiếp, nói không chừng ta sẽ không nhịn được mà trả lời đấy. Nếu ta nói câu đó ra miệng là chết chắc. Hậu quả của nó không chỉ đơn giản là cái vòng chạy hamster kia đâu.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

“Bây giờ ngươi có thể kìm nén được khao khát tự tìm đường chết của mình rồi cơ à? Tiến bộ không nhỏ nhỉ?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng đắc ý: “Ta đã bảo ta có kinh nghiệm để kìm chế bệnh Tam Lãng rồi mà.”

“Thế đổi sang hỏi tiền bối khác có được không? Thi thoảng ta có thể liên hệ được với Thiên Đế đấy.” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lại xua tay lia lịa: “Thiên Đế cũng là một mối phiền toái lớn! Để ta thử liên hệ với tiền bối khác xem sao.”

Dứt lời, ý thức của hắn chui vào thế giới hạch tâm để trưng cầu ý kiến về ma thần trụ với Sở các chủ và Quy tiền bối.

Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngồi xổm bên cạnh.

Vũ Nhu Tử khẽ hỏi: “Không biết cái câu tìm đường chết nhất mà Tống tiền bối nói là câu gì nhỉ?”

Vũ Nhu Tử cực kì tò mò. Cô nhớ ra rất nhiều lần Tống Thư Hàng tự tìm đường chết trước mặt Bạch tiền bối nhưng không biết câu nào mới là “tự tìm đường chết nhất”.

“Chuyện này ta cũng không rõ… Vì ta cảm thấy chẳng có chuyện nào là muốn tìm đường chết nhất, mà chỉ có muốn tìm đường chết hơn thôi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

“Ta cũng nghĩ thế.” Vũ Nhu Tử chốt hạ.

Lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng ra khỏi thế giới hạch tâm. Cả Sở các chủ và Quy tiền bối đều không thể trợ giúp gì được cho hắn. Sở các chủ không biết nhiều về ma thần trụ vì cô chỉ thích ru rú trong nhà. Từ sau khi ngưng tụ lại Bích Thủy Các thì cô vẫn ở trong đó không ra. Quy tiền bối cũng không am hiểu kiến thức về ma đạo, nó chỉ tinh thông tri thức về năng lực hệ băng có liên quan đến Bắc Phương Đại Đế mà thôi.

“Không có tìm đường chết nhất mà chỉ có tìm đường chết hơn, ta thích câu này!” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên với Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Câu nói tìm đường chết nhất kia chủ yếu kích thích đến Bạch tiền bối, bởi vì dường như đó là một phần lịch sử đen của ngài ấy. Nhưng thực ra nói câu ấy vẫn chưa phải là con đường chết nhanh nhất đâu. Ta vừa nảy ra một ý tưởng táo bạo, đó là ta có thể phổ nhạc cho câu nói đó. Thậm chí ta còn nghĩ xong cả tiết tấu cho ca khúc rồi kia.”

Vũ Nhu Tử: “???”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Ta và Vũ Nhu Tử chỉ thì thầm với nhau một tí thôi mà sao tự nhiên thằng ranh này dẩy đầm lên thế?

“Tiết tấu bài hát có thể như thế này: Tùng dinh dinh ~ tùng tùng tùng dinh dinh ~” Tống Thư Hàng còn biểu diễn một đoạn tiết tấu bài hát vừa nảy ra trong đầu hắn cho Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghe.

“Ngươi hát thế không sao chứ?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Yên tâm đi, không đọc cả câu kia ra thì không đạp trúng mìn đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử bật cười hì hì: “Thăm dò, thăm dò, cứ thế dò ra ranh giới cuối cùng.”

“Sau đó giẫm bẹp luôn ranh giới.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối chốt lại.

Tống Thư Hàng vươn tay đặt lên ma thần trụ nhỏ dài: “Yên tâm đi, ta nắm chắc trong lòng mà. Đừng lo ta sẽ giẫm phải ranh giới. À đúng rồi, bỗng nhiên ta có phát hiện này."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "?"

Tống Thư Hàng: "Các ngươi nhìn xem, ma thần trụ này trông có giống…"

Vũ Nhu Tử nhanh nhảu đáp: "Định hải thần châm?"

Mỹ nhân rắn công đức: "Như Ý Kim Cô Bổng?"

"Ầy… ta nói là trông nó có giống một cái ống thép không?" Tống Thư Hàng đặt tay lên ma thần trụ: "Ta thấy nó rất thích hợp để múa cột. Hay là ta múa một đoạn cho cả nhà xem nhé? Ta đã xem trên tivi rồi, chắc là sẽ múa được một đoạn ngắn đấy. Bây giờ trí nhớ của ta cực tốt, tố chất thân thể cũng rất cao, chắc là phải bắt chước được tám phần."

"Thôi thôi, ta chỉ nghĩ đến cái cảnh ngươi nói thôi là đã thấy cay mắt lắm rồi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: "Để cho Vũ Nhu Tử múa còn hơn."

"Ta không học món đó." Vũ Nhu Tử cười nói: "Ta không mấy hứng thú với vũ đạo, nhưng học một chút chắc là cũng được."

"Thôi để việc đó sau làm." Tống Thư Hàng lại nói: "Ta bỗng nghĩ đến một ý tưởng rất hay."

Hắn quay đầu nhìn tiểu trợ lý lưới rồng: "Có thể cắt bỏ toàn bộ tiết điểm không?"

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới phong cách hành động của Bạch tiền bối.

Nếu đã không thể rút được ma thần trụ ra, vậy tại sao không cắt toàn bộ mặt đất ra, dọn dẹp sạch sẽ luôn?

"Kiểm tra… xác định mệnh lệnh." Một lát sau, tiểu trợ lý lưới rồng trả lời: "Đã kiểm tra xong, xác định có thể cắt bỏ tiết điểm, nhưng sẽ tạo ra tổn thương cho lưới rồng. Có thi hành mệnh lệnh không? Có/Không?"

"Tổn thương của lưới rồng có nằm trong phạm vi chịu đựng không? Có khôi phục được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cả người hắn đang treo trên ma thần trụ. Trạng thái thân thể của hắn bây giờ rất kì quái, cứ nghĩ đến cái gì là trong lòng sẽ nổi lên xúc động, chỉ hận không thể biến suy nghĩ thành hành động ngay tắp lự.

Ví dụ như hắn đang điên cuồng muốn được múa cột chẳng hạn.

Đậu xanh rau má.

“Khôi phục sẽ mất rất nhiều thời gian.” Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Tống Thư Hàng: “Vậy thì làm đi.”

[Xác nhận cắt bỏ tiết điểm lưới rồng, thi hành mệnh lệnh.]

“Mặt khác, mình phải thử phân tích truyền thừa của Ma Đế.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói. Hắn còn phải chuẩn bị một truyền thừa cho Xích Đồng mà.

Nếu tạo nên một mảnh đất truyền thừa rộng lớn như Ma Đế thì có phải là rất hoành tráng không?

Nhưng làm thế liệu có dọa thằng bé kia không nhỉ?

Chương 1764: Chân truyền của Ma Đế bị lột mạng che mặt

"Ừm, cứ quyết định như thế đi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu mảnh đất truyền thừa có thể khiến bạn nhỏ Xích Đồng giật mình thì mới khiến nó cảm thấy truyền thừa đủ cường đại. Đây chưa chắc đã là chuyện xấu.

[Ma Đế, hình mẫu truyền thừa mà ngươi để lại đã là của ta rồi!]

…

Thời gian để cắt bỏ tiết điểm lưới rồng còn dài hơn so với Tống Thư Hàng dự đoán.

Khi thực hiện mệnh lệnh này, tiểu trợ lý lưới rồng phải cắt toàn bộ tiết điểm lưới rồng Ma Đế ra khỏi hệ thống lưới rồng xung quanh và đào nó ra.

Khu vực tiết điểm bị cắt bỏ sẽ mất mười năm, thậm chí là lâu hơn để khôi phục trở lại. Trong khoảng thời gian dài dằng dặc này, nơi này sẽ không được lực lượng của lưới rồng che chở, trở thành một vùng đất cấm. Nếu có lực lượng ngoại lai xâm nhập, khu vực này sẽ là một nhược điểm trí mạng phơi mình ra mà chẳng có chút phòng ngự nào.

Cho nên sau khi đào tiết điểm lưới rồng ra, tiểu trợ lý lưới rồng lại phải bày tầng tầng lớp lớp phòng ngự cho khu vực này để cách ly hoàn toàn nó với bên ngoài.

[Thưa quản lý viên Bá Long, cắt bỏ tiết điểm hoàn thành.] tiểu trợ lý lưới rồng nói.

"Bước tiếp theo!" Tống Thư Hàng dang tay bày tư thế xong, bèn nói: "À phải rồi, có cách gì để thu nhỏ khu vực tiết điểm lưới rồng này lại không?"

Sau khi trải qua mấy lần thăng cấp, lối vào của thế giới hạch tâm đã lớn hơn rất nhiều, nhưng chưa mở rộng đến mức có thể nuốt chửng cả tiết điểm lưới rồng.

Lần trước Bạch tiền bối muốn mang Tử Vong Sâm Lâm vào thế giới hạch tâm của hắn, đã phải cắt mặt đất rừng ra từng mảnh nhỏ rồi nhét vào từng chút một.

[Bản chất của tiết điểm lưới rồng là sản phẩm cụ hiện hóa của năng lượng, không cần thu nhỏ, nó có thể đi qua cổng không gian với đủ loại kích thước khác nhau.] tiểu trợ lý lưới rồng đáp.

Vấn đề duy nhất lại quay về điểm xuất phát. Đó là trên ma thần trụ có thủ đoạn khắc chế lực lượng không gian. Ma thần trụ có bị đẩy vào thế giới hạch tâm hay không mới là chuyện khiến cho người ta đau đầu nhất.

“Đã như vậy thì thử một phen.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vỗ nhẹ tay một cái, hình chiếu của một đóa sen trong suốt hiện lên. Từ gốc sen có vô số sợi rễ tỏa ra, nhanh chóng quấn lấy toàn bộ tiết điểm lưới rồng vừa bị cắt bỏ.

Ý tưởng ban đầu của Tống Thư Hàng là để rễ sen cuốn lấy tiết điểm lưới rồng rồi kéo nó vào thế giới hạch tâm.

Nhưng khi rễ sen tiếp xúc với tiết điểm lưới rồng thì tiết điểm lưới rồng bị cắt bỏ kia liền bị chúng hấp thu.

Giống hệt như bọt biển bị ném vào trong nước sẽ tự động hút hết nước xung quanh, rễ sen vừa tiếp xúc với tiết điểm lưới rồng đã hút sạch bách cả tiết điểm.

Sau đó, ma thần trụ mất đi sự bao bọc của “mặt đất”, bại lộ trong không khí.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau đó, rễ sen lại quấn quanh từng ma thần trụ rồi kéo tuột chúng nó vào thế giới hạch tâm.

Trên ma thần trụ có thủ đoạn khắc chế lực lượng không gian, nhưng khi rễ của hình chiếu hoa sen bao bọc kín chúng từ đầu đến chân thì thủ đoạn khắc chế lực lượng không gian đó đã bị chặn đứng.

Tống Thư Hàng: “Dù có chút sai sót nho nhỏ, nhưng tóm lại coi như thuận lợi.”

Sau đó, bước tiếp theo!

Ý thức của hắn chui vào thế giới hạch tâm.

Tiểu trợ lý hạch tâm đang bận rộn sắp xếp thế giới hạch tâm lộn xộn của Tống Thư Hàng. Nó không ngừng điều khiển từng mảnh nhỏ trong thế giới hạch tâm như chơi ghép hình, từng chút từng chút khiến thế giới hạch tâm trở nên chỉnh tề gọn gàng và sạch đẹp.

Thấy ý thức của Tống Thư Hàng đi vào, tiểu trợ lý hạch tâm bước tới: “Quản lý viên Bá…”

Gọi được một nửa, nó hơi khựng lại.

Bởi vì gọi Tống Thư Hàng là quản lý viên Bá Long ở thế giới hạch tâm thì không ổn. Thế giới hạch tâm là thế giới thuộc về Tống Thư Hàng, hắn không phải là quản lý viên, mà là chủ nhân sở hữu toàn bộ thế giới này.

Tiểu trợ lý hạch tâm dừng lại một chút rồi nói: “Bá Tống tiên sinh, những cây ma thần trụ mà ngài vừa chuyển vào cần phải xử lý như thế nào?”

“Ta muốn chuyển chúng sang một nơi khác.” Tống Thư Hàng cười nói.

Tiểu trợ lý hạch tâm chớp mắt: “Chuyển đến đâu ạ?”

“Xem ta đây!” Tống Thư Hàng đứng bên suối nguồn sự sống, cất tiếng gọi: “Bạch tiền bối, xin hãy mở cửa ra, ta có một ít đồ muốn gửi vào thế giới Tà Liên của ngài!”

“Khẩu lệnh.” Đúng lúc này, giọng nói của mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không Số T223 vang lên.

Tống Thư Hàng: “???”

Thế giới Tà Liên có khẩu lệnh từ bao giờ thế?

“Khẩu lệnh là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngươi Bận Không Số T223: “Chủ nhân ta trả lời là nếu không biết khẩu lệnh thì kể chuyện cười đi.”

“Chuyện cười nhạt nhẽo lắm, hay là ta nhảy một bài được không?” Tống Thư Hàng tranh thủ cơ hội, điên cuồng muốn thực hiện nguyện vọng của mình. Hắn muốn múa cột!

Ngươi Bận Không T223 trả lời: “Chủ nhân của ta không muốn xem ngươi múa, không biết kể chuyện cười thì hát một bài cũng được.”

“Cái này thì ta biết!” Tống Thư Hàng cười ha hả, ban nãy hắn vừa phổ nhạc một bài hát xong, bây giờ chính là lúc nó phát huy tác dụng… tác dụng cái con khỉ!

Nếu Tống Thư Hàng dám mở mồm hát bài hát kia lên thì hôm nay hắn sẽ ngỏm củ tỏi ngay ở đây, và thế giới hạch tâm sẽ trở thành mộ phần của hắn.

Ơ kìa, sáng kiến này không tệ nha.

Ngư Kiều Kiều có cả cái nghĩa trang dưới đáy biển. Sau này khi thế giới hạch tâm của hắn mở rộng rồi, hắn có nên xây một cái nghĩa trang xa hoa chuyên cung cấp cho những người có yêu cầu đặc biệt không nhỉ?

Ví dụ như Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, hệ phái tu theo số đời nào cũng phải xây dựng mộ phần, hoặc là các tu sĩ thích dùng mộ phần để bố trí pháp thuật hồi sinh chẳng hạn?

Hắn thậm chí còn nghĩ xong cả tiêu đề quảng cáo rồi kia: [Mộ phần VIP chí tôn xa hoa trong thế giới hạch tâm, tìm hiểu một chút không?]

“Số Bá Tống này, khi ngươi hát có cần ta phối nhạc cho không?” Ngươi Bận Không T223 hỏi một câu rất tri kỉ.

“Được.” Tống Thư Hàng đáp: “Nhưng ngươi biết ta muốn hát bài gì à?”

“Đương nhiên, chúng ta tâm ý tương thông mà, ta không hiểu thì ai hiểu?” Ngươi Bận Không T223 đáp.

Dứt lời, nó bắt đầu phối nhạc cho Tống Thư Hàng: “Tùng dinh dinh ~ tùng tùng tùng dinh dinh ~”

Mặt mũi Tống Thư Hàng dại ra.

“Hát đi, sao ngươi không hát?” Ngươi Bận Không T223 hỏi với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: “…”

Không dám hát, không dám hát!

“Bản phối nhạc này có vấn đề gì sao?” gươi Bận Không T223 hỏi: “Chủ nhân của ta dạy ta tiết tấu phối nhạc này, bảo chắc chắn là ngươi biết hát. Số Bá Tống à, sao sắc mặt của ngươi tái dại ra thế kia? Có chỗ nào không khỏe hả?”

"Đúng đúng đúng, tự nhiên ta chóng mặt váng đầu quá, có lẽ ta ốm thật rồi. Ta phải đi nghỉ ngơi cái đã." Tống Thư Hàng vội vàng nói: "Chúng ta bàn chuyện khẩu lệnh sau nhé. Lần sau nói tiếp."

Đúng lúc này, thông đạo nối đến thế giới Tà Liên mở ra.

Lực lượng của Bạch tiền bối two xuất hiện, quấn lấy tất cả ma thần trụ, kéo chúng vào thế giới Tà Liên.

"Chủ nhân ta nói phí gửi đồ một ngày là một viên linh thạch cửu phẩm. Lần sau khi nhận hàng ngươi phải trả hết trong một lần." Mặt trời nhỏ cười nói.

Ngay sau đó, cây ma thần trụ dài nhỏ bị ném ra.

"Chủ nhân của ta nói đây là trụ truyền thừa, cấm chế giải trừ rồi, ngươi cầm lấy mà chơi." Mặt trời nhỏ nói tiếp.

Chương 1765: Suy đoán của Bạch tiền bối two

Trong thế giới Tà Liên.

Mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 lơ lửng trên bầu trời, tỏa ra ánh hào quang ấm áp.

Ở phía dưới, số Thánh Viên Đại Kim Cương nâng từng cây ma thần trụ, cắm xuống mặt đất của thế giới Tà Liên.

Số hamster thì cầm bản vẽ chỉ huy chúng.

Những ma thần trụ được Tống Thư Hàng chuyển vào thế giới Tà Liên nhanh chóng được xếp thành trận, từ trên nhìn xuống có thể thấy đại trận này kết thành hình một đóa hoa mai.

“Ừm, làm tốt đấy.” Phân thân của Bạch tiền bối two nói với vẻ hài lòng: “Có những vật trang trí này, thế giới Tà Liên cũng trở nên đẹp hơn một chút.”

Thế giới Tà Liên vẫn quá thê lương. Dù lần trước Bạch tiền bối two đã hốt cả hang ổ của quả cầu béo vào nhưng nơi này vẫn trống trải như cũ. Hắn phải nghĩ cách chuyển thêm thật nhiều thứ vào đây mới được.

Tà ma chuột hamster: “Đáng tiếc số Bá Tống lại biến thành trẻ con, chẳng đẹp bằng dáng vẻ ông chú lúc trước.”

“Hả? Không ngờ số hamster nhà ngươi lại thích loại hình ông chú đấy.” Phân thân của Bạch tiền bối two kinh ngạc nói.

Tà ma chuột hamster vội lắc đầu: “Không phải, ta chỉ cảm thấy dáng vẻ ông chú của số Bá Tống trông thuận mắt hơn thôi. Bây giờ hắn biến thành trẻ con rồi, nhìn chẳng ưng mắt gì cả.”

Phân thân của Bạch tiền bối two mỉm cười, ánh mắt xuyên qua thế giới Tà Liên, nhìn vào Tống Thư Hàng đang ở bên trong thế giới hạch tâm.

“Bá Tống mất bao lâu để lên đến cảnh giới lục phẩm ấy nhỉ?” Bạch tiền bối two hỏi.

Số hamster trả lời: “Chắc là khoảng sáu tháng ạ.”

Vừa nghĩ tới việc này là nó lại khó chịu.

Lần đầu gặp mặt, số Bá Tống tam phẩm, nó tứ phẩm. Một tháng sau, số Bá Tống đã thăng lên tứ phẩm đuổi kịp nó. Một tháng sau nữa, số Bá Tống tấn thăng lên ngũ phẩm, cho nó hít khói. Nó vất vả lắm mới tấn thăng được lên ngũ phẩm, ai ngờ số Bá Tống lại thăng lên lục phẩm ngay ngày hôm ấy, lại bỏ nó xa tít mù khơi. Đậu xanh rau má số Bá Tống chứ!

"Sáu tháng, lục phẩm?" Số Thánh Viên Đại Kim Cương trợn trừng mắt. Thằng nhóc Tống Thư Hàng này trâu bò thế cơ à? Năm xưa Thánh Nhân Nho Gia treo cả chư thiên vạn giới lên đánh cũng không có lịch sử hoành tráng như vậy đâu. Thằng nhóc kia bật hack gì vậy?

"Quá nhanh." Phân thân của Bạch tiền bối nói khẽ.

"Nhưng đạo tâm của số Bá Tống rất vững, cơ bản không có vấn đề gì, cộng thêm nguyên nhân tính cách, khiến cho hắn sẽ không quá phô trương vì thực lực tăng nhanh trong thời gian ngắn." Mặt trời nhỏ T233 nói.

Số hamster nói: "Ta cảm thấy nguyên nhân là vì hắn suốt ngày cà khịa đại lão. Các đại lão mà hắn phải đối đầu đều quá cường đại, khiến cho hắn luôn có ảo giác tâm lý rằng mình vẫn nhỏ yếu như con kiến hôi. Nếu không có các đại lão đó thường xuyên kiếm chuyện với Tống Thư Hàng thì hắn đã sớm ngạo mạn lật trời rồi. Chẳng nói đâu xa, hắn vừa mới tấn thăng lên ngũ phẩm thì đã lên mặt với ta rồi kia kìa."

Ví dụ như lần trước, Tống Thư Hàng vừa gặp đã lấy tám sao, tám kim cương, tám hạt nhân ra khè nó. Rõ ràng là lên mặt rồi còn gì nữa?

"Ta thì lại thấy thái độ của Tống Thư Hàng đối với ngươi từ xưa đến giờ vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả." Mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 mỉm cười đánh tỉnh số hamster.

Tà ma chuột hamster: "..."

Phân thân của Bạch tiền bối gõ nhẹ tay lên ma thần trụ, đoạn nói: "Các ngươi nói xem, số Bá Tống có phải là em trai của ta không?"

Lần trước khi tiếp xúc với Bạch Thiên Đạo trong trạng thái “ánh mắt nhìn đến tương lai” trong không gian bí cảnh, hắn đã nói với đối phương rằng mình muốn có một cô em gái. Nhưng với cái tính tình khó ở của Bạch Thiên Đạo thì nói không chừng lại muốn cho hắn một người em trai hơn.

Tống Thư Hàng không phải là chuyển thế của bất kì ai, không phải đại năng nào trùng sinh trở về, dù có truy tra tổ tiên mấy đời nhà hắn cũng chỉ tìm ra người bình thường mà thôi, chẳng có gì khác thường cả.

Bạch tiền bối two đã xác nhận đi xác nhận lại điểm này mấy lần rồi.

Nhưng thằng nhóc bình thường ấy đã tấn thăng lên lục phẩm chỉ trong vòng sáu tháng, đây chính là điểm dị thường nhất.

Cho nên… nó có phải là đứa em trai mà Bạch Thiên Đạo âm thầm chuẩn bị cho hắn hay không?

“Không thể nào! Mị lực của chủ nhân ta cao như vậy, số Bá Tống lại chỉ được coi là thanh tú xinh trai mà thôi, chẳng có tí mị lực nào. Làm sao hắn có thể sánh với chủ nhân của ta được chứ?” Số hamster lắc đầu quầy quậy.

“Nhưng tốc độ làm thân của Tống Thư Hàng nhanh lắm đấy.” Mặt trời nhỏ T233 lên tiếng. Nó chỉ tiếp xúc với số Bá Tống có mấy lần, còn là vì mệnh lệnh của chủ nhân, thế mà cảm thấy số Bá Tống rất được rồi đây này.

“Ta cũng chỉ nói một khả năng mà thôi.” Phân thân của Bạch tiền bối two cười nói.

Trong lòng hắn đã suy đoán mấy đối tượng có khả năng là em trai hoặc em gái của mình.

Đối tượng đầu tiên đương nhiên chính là vị Bạch tiền bối ở hiện thế của Tống Thư Hàng, người có dung mạo giống hệt, mị lực giống hệt, chỉ số may mắn giống hệt như hắn.

Lần đầu tiên Bạch tiền bối two tiếp xúc với Tống Thư Hàng thực ra là để tìm hiểu thêm tin tức về vị Bạch hiện thế này từ chỗ hắn. Kết quả là chẳng hiểu phát triển quan hệ thế nào, mà bây giờ tình cảm giữa hắn với Tống Thư Hàng còn khăng khít sâu sắc hơn cả với vị Bạch hiện thế kia.

Mỗi lần Tống Thư Hàng gióng diết gọi “Bạch tiền bối two cứu mạng!” khi gặp nguy hiểm thì hắn sẽ có đủ loại cảm ứng.

Đối tượng hoài nghi thứ hai của Bạch tiền bối two chính là Tống Thư Hàng.

Tình cảm của hắn và Bạch hiện thế với Tống Thư Hàng đều không tệ. Có lẽ vì cảm thấy trong khắp chư thiên vạn giới chỉ có mỗi tên nhóc Tống Thư Hàng thần kinh có vấn đề này chịu đựng được cả mị lực và áp lực để giao lưu cùng mình, cho nên Bạch hiện thế và hắn đều quan tâm đặc biệt đến nó. Với lại, thực lực lên lục phẩm trong vòng sáu tháng của nó cũng là một điểm rất đáng để hoài nghi.

Đối tượng hoài nghi thứ ba thì Bạch tiền bối two mới phát hiện ra cách đây không lâu.

Ánh mắt của hắn xuyên qua thế giới hạch tâm, nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

Ban đầu Bạch tiền bối two không nghĩ cô bé chân dài này có chỗ nào đáng để cho mình hoài nghi, mãi cho đến ngày hắn nhìn thấy tinh lộ trên kim đan bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Trên tinh lộ ở kình đan của Tống Thư Hàng, cô nàng Vũ Nhu Tử này nằm ở đầu và cuối, một mình chiếm cứ hai vị trí. Mà trên đó không hề có vị trí của Bạch hiện thế.

Nhưng trong mắt hắn, điểm cuối của tinh lộ ấy không phải là Vũ Nhu Tử mà là Bạch hiện thế.

Chuyện bắt đầu thú vị rồi đây.

Bạch hiện thế trong mắt hắn, lại là một Vũ Nhu Tử khác trong mắt Tống Thư Hàng.

Cho nên hắn mới xếp “Vũ Nhu Tử” vào một trong số các đối tượng hoài nghi.

Nhưng trên người cô bé Vũ Nhu Tử này có rất nhiều nhân quả.

Một phần nhân quả kết nối với Thiên Đế, sau đó thông qua Thiên Đế, nối với quả cầu béo.

Cho nên Bạch tiền bối two không thể khẳng định được rốt cuộc thiếu nữ này là em gái do Bạch Thiên Đạo chuẩn bị cho mình, hay là cú lừa của quả cầu béo.

Trừ ba đối tượng rất đáng ngờ phía trên thì còn một người cực kì không bắt mắt khác.

Đó là người đứng đầu nhóm Cửu Châu số 1 mà Tống Thư Hàng gia nhập – Hoàng Sơn Chân Quân, bây giờ đã tấn thăng thành Hoàng Sơn Tôn Giả.

Sau khi Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm và Bạch tiền bối two có thể dùng một phần lực lượng để đưa hình chiếu của bản thân đến hiện thế qua thế giới hạch tâm, hắn đã dạo quanh hiện thế một vòng theo các mối quan hệ của Tống Thư Hàng.

Hắn đã âm thầm tiếp xúc với phần lớn các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1, để xem có phải bạn bè của Tống Thư Hàng đều thú vị như thằng nhóc này hay không.

Hoàng Sơn Tôn Giả là một trong những đối tượng trọng điểm trong số đó.

Bạch tiền bối two từng quan sát Hoàng Sơn Tôn Giả từ xa, và rồi hắn phát hiện ra ở Hoàng Sơn Tôn Giả toát ra khí chất cực kì giống mình. Hay nói đúng ra là cực kì giống với hắn ở cái thời điểm còn là thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng ấy.

Khi đó, để chăm nom Bạch trong sa mạc kia, hắn hao hết tâm sức.

Hoàng Sơn Tôn Giả bây giờ cũng như thế. Rõ ràng những người kia chỉ là thành viên trong nhóm của hắn, nói về quan hệ thì chẳng thân thiết bao nhiêu. Thế mà vì những thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 ấy, hắn cũng hao hết tâm sức.

Hoàng Sơn Tôn Giả quả thực rất giống Bạch tiền bối two cái thời còn là thiếu niên áo xanh.

Mà Bạch hiện thế thì giống “Bạch” ở sa mạc hơn hắn nhiều.

“Chủ nhân của ta ơi, cái ma thần trụ kia là truyền thừa của Ma Đế sao? Ngài ném nó cho Tống Thư Hàng như thế không sao chứ?” Lúc này, số hamster mới dè dặt hỏi.

Mặc dù Tống Thư Hàng tu luyện loạn xà ngầu, Phật môn, Đạo tông, Nho gia, cái gì hắn cũng dính líu một chút. Nhưng công pháp ma tông khác biệt với ba loại kia, tu luyện bừa bãi có xảy ra vấn đề gì không?

“Ngươi lo cho hắn à?” Bạch tiền bối two mỉm cười hỏi.

“Làm sao có thể? Ta chỉ đang nghĩ, nếu hắn tẩu hỏa nhập ma vì tu luyện truyền thừa của Ma Đế thì trong tương lai ta không thể giẫm hắn dưới chân một cách quang minh chính đại được thôi.” Thế thì đáng tiếc lắm.” Tà ma chuột hamster ngẩng đầu lên, vung vạt áo choàng kiếm sĩ với vẻ rất chi là ngầu.

“Yên tâm đi.” Bạch tiền bối two nói: “Tuy đó là truyền thừa của Ma Đế, nhưng lại không phải là truyền thừa của Ma Đế mà mọi người nghĩ.”

Hà Chỉ Ma Đế là một kẻ rất tự tin và am hiểu bày mưu tính kế.

Với cái tính cách này, một khi chưa bị dồn đến đường cùng thì hắn sẽ không để lại truyền thừa Ma môn của chính mình. Truyền thừa trong ma thần trụ kia đúng là truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, nhưng không phải là công pháp Ma môn.

…

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng hơi động ý nghĩ, ma thần trụ bị xóa cấm chế kia lại được chuyển từ thế giới hạch tâm ra ngoài.

“Ơ kìa Tống tiền bối, cây ma thần trụ này không đưa vào thế giới hạch tâm được sao?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Cấm chế và ấn kí trên ma thần trụ này đều đã bị xóa đi rồi. Bây giờ nó là của chúng ta!”

“Nói cách khác, ngươi có thể đọc được truyền thừa của Ma Đế trên nó rồi sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng tò mò theo.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy.”

Hắn nâng ma thần trụ lên, cảm thấy thứ này hơi bị lớn.

Nó có thể thu nhỏ lại như gậy Như Ý không nhỉ?

Dù gì cũng là pháp khí của Ma Đế, chắc là phải biết kiến thức cơ bản như hóa to thu nhỏ chứ?

Tống Thư Hàng đặt tay lên ma thần trụ: “Nhỏ, nhỏ, nhỏ!”

Một lúc lâu sau.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, nó chẳng thay đổi gì cả.”

“Ừ, ta biết rồi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Dislike! Đường đường là pháp khí của Ma Đế mà đến thu nhỏ cũng không biết!

“Nhưng mà ta đã đọc được một phần tin tức trong truyền thừa của Ma Đế rồi.” Tống Thư Hàng lại nói.

Bây giờ đột nhiên hắn rất mong chờ được thấy khoảnh khắc mà Công Tử Hải đọc cái truyền thừa của Ma Đế này đây.

Chương 1766: Long Nhãn bảo thạch

Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ đọc được cái mục lục truyền thừa của Ma Đế, phải phối hợp với ma văn của Công Tử Hải thì mới có thể mở toàn bộ nội dung của nó.

Nhưng chỉ đọc cái mục lục truyền thừa của Ma Đế là Tống Thư Hàng đã đoán được truyền thừa này viết cái gì.

“Tống tiền bối, ngươi cười âm hiểm quá.” Vũ Nhu Tử nói.

“Không phải âm hiểm, mà là cười trên nỗi đau của người khác.” Nói xong, Tống Thư Hàng mở mục lục truyền thừa của Ma Đế ra cho Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối cùng xem.

Truyền thừa của Ma Đế: “300 thủ pháp cắt gọt độc nhất vô nhị”, “Phương pháp cất giữ đặc biệt giúp nguyên liệu tươi ngon hơn”, “Phương pháp hoàn mỹ để kích thích hương vị đặc biệt của nguyên liệu nấu ăn”, “Linh lực còn có thể sử dụng để nguyên liệu nấu ăn trở nên ngon lành”…

Đây là truyền thừa tiên trù độc môn của Ma Đế - trù nghệ cấp Thái Cổ!

Ngươi cho rằng truyền thừa của Ma Đế là bí pháp vô thượng của Ma môn? Ngươi cho rằng truyền thừa của Ma Đế là đế quốc ma thần trụ? Ngươi cho rằng truyền thừa của Ma Đế là con đường tu hành lên thẳng tới Kiếp Tiên?

Ngươi quá ngây thơ rồi.

Ma Đế thân mang vô số bí kĩ, truyền thừa của hắn đương nhiên cũng vô cùng phong phú đa dạng. Dựa vào đâu mà Ma Đế không thể truyền thừa lại kĩ thuật nấu ăn tiếu ngạo Thái Cổ của mình cho đời sau chứ?

“Một ngày kia ta trở thành đại lão, nhất định ta cũng sẽ truyền thừa lại những tuyệt kĩ của mình.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn bắt đầu nghĩ xem mình có những “tuyệt kĩ” gì.

Kim Cương Căn Bản quyền pháp? Các loại võ kĩ cơ bản?

Chưởng Tâm Lôi?

Trừ những tuyệt kĩ liên quan đến việc “tu luyện” này ra, hắn còn biết gì nữa nhỉ?

Thuật luyện đan?

Nhưng luyện đan thì hắn chỉ biết luyện mỗi Thối Thể dịch… đã thế còn luyện bằng nồi lẩu nữa chứ. Đến tận bây giờ hắn vẫn không biết phải làm thế nào để luyện đan bằng lò luyện cho tử tế.

Một ngày nào đó trong tương lai, có thiếu niên vượt qua muôn ngàn gian khó tìm được truyền thừa của đại lão Bá Tống, mở truyền thừa ra lại thấy một bản bí pháp luyện đan bằng nồi nấu lẩu…

Thiếu niên sẽ điên mất.

“Thất đức quá, thôi dẹp đi.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

[Nhưng biết đâu được đấy, có khi trong tu chân giới có rất nhiều tiền bối nhàm chán, chế tạo ra vô số truyền thừa nhảm nhí, chờ “người có duyên” phát hiện ra cũng nên.]

Tống Thư Hàng cảm thấy khả năng này rất lớn. Bởi tu vi đâu có nhất thiết phải tỉ lệ thuận với nhân phẩm.

“À phải rồi, trước khi rời khỏi thế giới hắc long, mình còn phải tạo ra một địa điểm truyền thừa cho Xích Đồng.” Tống Thư Hàng nói thầm.

Đến lúc đó mình cũng có thể đặt một bản kĩ năng luyện đan bằng nồi lẩu trong động, nói không chừng Xích Đồng cũng có thiên phú về mặt luyện đan thì sao?

“Tạo địa điểm truyền thừa sao?” Vũ Nhu Tử nghe vậy thì hai mắt sáng ngời: “Tống tiền bối, chúng ta cùng làm đi! Ngươi muốn làm thế nào?”

“Ta định phỏng chế một địa điểm truyền thừa dựa vào truyền thừa của Ma Đế. Bây giờ ta đang có quyền hạn tối cao của lưới rồng, chắc là có thể tạo ra một cái không tồi. Sau đó ta sẽ để lại các công pháp tu luyện ở giai đoạn tiếp theo. Cách luyện đan bằng nồi lẩu và các kĩ năng thượng vàng hạ cám đều có thể để vào trong đó.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ta có thủ pháp luyện chế phi kiếm do ta tự sáng tạo ra, phi kiếm được luyện ra có tốc độ cao lắm, mỗi tội tương đối giòn, không dùng để chiến đấu được thôi. Có đặt vào đó được không?” Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

“Không vấn đề gì, càng nhiều càng tốt.” Tống Thư Hàng nói: “Phải rồi, đặt thêm cả mấy hộp cánh gà vào coi như phần thưởng cho nó sau khi hoàn thành nữa.”

“Có đặt bí pháp tiên trù của Ma Đế vào luôn không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi. Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ném vào truyền thừa mấy thứ linh ta linh tinh, nó thấy chẳng tác dụng gì, phải tranh thủ cho Xích Đồng một vài thứ hữu dụng mới được.

Tống Thư Hàng: “Truyền thừa của Ma Đế còn chưa được mở ra hoàn toàn, bao giờ mở được hết thì cũng có thể để lại một phần cho Xích Đồng.”

“Có lấy ‘Quy tức thuật’ bản cải tiến của sư huynh ta luôn không? Lần trước Kiếm Nhất sư huynh nhờ ta hỗ trợ quảng bá Quy tức thuật’ bản cải tiến, ta định gửi vào nhóm Cửu Châu số 1 mà lại quên béng đi mất.” Vũ Nhu Tử nói.

“Bảo vật cũng phải đặt vào, cho thêm mấy cái hạt sen Đao Ý Thông Huyền này, hay đấy hay đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, Thông Nương cũng không nhịn được giúp vui:

“Có để cả bí pháp yêu tinh của ta vào được không? Trong đó có mấy cái bí pháp hữu dụng lắm.”

“Đặt vào đặt vào, ai muốn đặt cái gì vào cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Thông Nương càng nói càng hăng, chỉ hận không thể lao ra ngoài mà bố trí địa điểm truyền thừa ngay lập tức.

…

Phân bộ lạc Long Huyết tộc, rừng rậm Dadma, thế giới hắc long.

Trong ngôi nhà Tống Thư Hàng đang ở.

Đậu Đậu thè lưỡi, chạy như bay trong vòng chạy hamster.

Nó có thiên tư thông minh, đáp đề như ăn cướp, chỉ trong vòng có hơn một tiếng đã trả lời xong tất cả các câu hỏi. Những tưởng sau khi bài thi hoàn thành thì sẽ được ra khỏi vòng chạy hamster để nghỉ ngơi, ai ngờ… con hàng này lại bắt đầu một vòng quay mới.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đi tới tiết điểm lưới rồng kia nửa ngày thì Đậu Đậu cũng chạy hộc tốc trong vòng chạy hamster nửa ngày trời.

Khi phải làm hết bài thi này đến bài thi khác, nó không cẩn thận đáp sai mấy câu, thế là vòng chạy hamster lại tăng tốc thêm mấy cấp.

Đậu Đậu chạy mềm cả chân.

“Tên Thư Hàng kia vẫn chưa về sao? Gâu!” Đậu Đậu vừa thở phì phò vừa kêu.

Nó phát hiện ra vòng chạy hamster này không chỉ có hiệu quả cấm bay mà còn có hiệu quả tăng cảm giác mệt mỏi, tăng trọng lực… Khi nó chạy trong vòng chạy hamster càng lâu, các loại hiệu quả đó cũng sẽ thi nhau xuất hiện.

Rất nhiều bí pháp hiệu quả mà Đậu Đậu không nhận ra tác dụng lên người nó, khiến cho nó mới chạy có nửa ngày mà đã thở hổn hển, bốn chân như nhũn cả ra. Phải biết, trong tình huống bình thường thì đại yêu khuyển ngũ phẩm như nó có chạy liên tục mấy tháng cũng không thở gấp đâu đấy!

Tộc trưởng già đang thay ván gỗ lát sàn cho gian phòng ngẩng đầu lên. Hắn nghe không hiểu Đậu Đậu nói gì.

Đúng lúc này, một ma thần trụ giáng lâm giữa không trung, rơi xuống ngoài ngôi nhà.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Thông Nương và Xích Tiêu Kiếm tiền bối xuất hiện trong nhà.

“Thư Hàng ~ cuối cùng ngươi cũng về rồi.” Đậu Đậu cảm động muốn òa khóc. Đây là lần đầu tiên nó thấy Đậu Đậu đẹp trai đến thế: “Mau, mau dừng cái vòng chạy hamster này lại cho ta. Thứ này tuần hoàn vô hạn, ta sắp chết rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Đậu Đậu à, lần sau ngươi cứ đi theo ta và Tống tiền bối đi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì mà nói: “Lần này bọn ta đi chơi vui lắm.”

Đậu Đậu: “Mau dừng thứ này lại trước đã!”

“Được rồi, dù sao hai ta cũng là anh em tốt, ta dừng nó lại cho ngươi ngay đây.” Tống Thư Hàng nói xong, hai tay lại không kìm được mà lấy điện thoại ra chụp Đậu Đậu lia lịa.

Đậu Đậu: “…”

“Đậu Đậu này, ta đột nhiên có chuyện này muốn hỏi ngươi.” Tống Thư Hàng vừa chụp ảnh vừa hỏi.

Đậu Đậu: “Hỏi nhanh lên, hỏi luôn đi!”

Chó ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“Sao ngươi không mặc quần?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu: “…”

Tại sao chó lại phải mặc quần? Vì cái khỉ gì mà chó lại phải mặc quần hả?

Thấy vẻ mặt u oán của Đậu Đậu, Tống Thư Hàng vui vẻ lưu lại khoảnh khắc này trong ống kính rồi khẽ động niệm lực, dừng vòng chạy hamster lại.

Cửa vòng chạy hamster vừa mở ra, Đậu Đậu đã nhảy xồ lên, biến thành hình thái đại yêu khuyển mà cạp đầu Tống Thư Hàng.

“Cương Thủ biến dị - hình thái đầu!” Tống Thư Hàng không thèm né tránh mà chỉ yên lặng vận chuyển Cương Thủ biến dị.

Một loáng sau, đầu của hắn biến thành màu sắt đen bóng lóng lánh ánh kim.

Đậu Đậu cắn một cái vào đầu Tống Thư Hàng, đau chối cả hàm răng.

“Gâu gâu, gấu!” Đậu Đậu phát rồ.

“Ha ha, bó răng rồi chứ gì?” Tống Thư Hàng thu điện thoại về: “Ta có đầu sắt, ta kiêu căng thế đấy!”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Tống Thư Hàng trong hình thái này hết thuốc cứu rồi.”

“Nhưng thế mới vui.” Vũ Nhu Tử nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối quay chuôi kiếm “nhìn” Vũ Nhu Tử… cô nhóc này cũng hết thuốc cứu luôn rồi.

“Đau răng thì xuống đi, ngươi không cắn nổi đầu sắt của ta đâu, cố quá thành quá cố bây giờ.” Tống Thư Hàng khuyên nhủ.

“Ứ ứ ứ.” Đậu Đậu kiên quyết cắn chặt đầu Tống Thư Hàng, không nhả răng, đây chính là chút quật cường cuối cùng của nó.

Vũ Nhu Tử đứng đối diện lấy điện thoại ra, điều chỉnh góc độ, chụp chính diện Tống Thư Hàng mấy cái rồi lại quay thêm mấy đoạn video.

Tống Thư Hàng rất phối hợp, bày đủ loại tư thế ra cho Tống Thư Hàng chụp, Đậu Đậu treo trên đầu bị hắn coi là đồ trang sức.

“Ta cứ cảm thấy cảnh tượng này quen quen.” Vũ Nhu Tử nói, nhưng cô lại không nhớ mình đã nhìn thấy cảnh này ở đâu.

Tống Thư Hàng cười hì hì, quay đầu nhìn tộc trưởng già: “Tộc trưởng, Tiểu m Trúc nhà ta vẫn ổn chứ?”

“Bé m Trúc đang ngủ trong kia, nhìn thì không có vấn đề gì. Nhưng bé cứ ngủ mấy ngày mà không tỉnh lại ăn cơm, không sao chứ?” Tộc trưởng già nói với vẻ lo lắng.

Rõ ràng cô bé kia không ở trong trạng thái bế quan, thế mà chẳng chịu ăn gì, bảo sao dáng dấp lại bé xíu như thế.

“Không sao đâu, tính thời gian thì cô bé cũng sắp tỉnh lại rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, quay sang nhìn tiểu trợ lý lưới rồng.

Đã đến lúc nói chuyện thù lao.

“Quản lý viên Bá Long, ngươi có cần thứ gì không?” tiểu trợ lý lưới rồng hỏi. Tiết điểm lưới rồng Ma Đế được xử lý ổn thỏa, ý chí của lưới rồng rất hài lòng, cho nên tiểu trợ lý lưới rồng cũng tỏ ra hết sức hào phóng.

“Đúng lúc ta đang cần một vài thứ đây.” Tống Thư Hàng nói: “Sắp tới ta phải về hiện thế một chuyến để tụ hội cùng các tiền bối, tổ chức một bữa tiệc lớn. Ta cần một ít rượu ngon.”

Ở chỗ Côn Na nữ sĩ có một ít rượu quý còn ngon hơn cả rượu do Biệt Tuyết Tiên Cơ ủ, sức rượu đủ cao, còn có tác dụng nâng cao tinh thần lực, rất thích hợp để dùng trong bữa tiệc.

“Không vấn đề gì, ta có thể chuyển cho ngươi một ít.” Tiểu trợ lý lưới rồng đáp.

“Mặt khác, có thể treo một nhiệm vụ lưới rồng thay ta không? Ta muốn mời ma trù cấp thế giới đích thân ra tay, nấu giúp ta một bữa tiệc.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Thế giới hắc long cũng có nghề nghiệp tương tự như tiên trù, chính Côn Na nữ sĩ cũng đã từng đích thân xuống bếp, nấu một bữa đặc sản thế giới hắc long ngon lành để đãi nhóm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghĩ nếu đã mời các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 họp mặt thì mời họ ăn đặc sản luôn, vừa hay có tiệc của thế giới hắc long cho mọi người nếm thử.

“Được chứ, có thể treo nhiệm vụ bất cứ lúc nào.” Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời: “Mặt khác, có một lễ vật mà quả cầu béo muốn tặng cho ngươi.”

“Thực ra ta hơi bị nhạy cảm với ba chữ ‘quả cầu béo’ đấy.” Tống Thư Hàng hỏi: “Lễ vật gì vậy?”

“Long Nhãn bảo thạch, đặc sản ở vị trí hai mắt của thế giới hắc long, mỗi một ngàn năm mới sinh được một ít. Xin mời đi theo ta.” Tiểu trợ lý lưới rồng nói.

Chương 1767: Ừ, ta bằng lòng.

“Long Nhãn bảo thạch? Thực ra ta còn nhạy cảm với mấy từ như “con mắt, tròng mắt” nữa.” Tống Thư Hàng thở dài.

Tống Thư Hàng nhạy cảm với ba chữ “quả cầu béo” vì đối phương là đại lão không trêu vào được, thế mà cứ nhất định phải chạy đến gây sự với hắn, khiến hắn ám ảnh tâm lý luôn. Còn ám ảnh với mấy chữ “tròng mắt, con mắt” thì bảy phần đến từ Thánh Nhân Nho Gia, ba phần đến từ đại lão tinh cầu mọc mắt.

Thông Nương: “Ngươi lắm từ nhạy cảm thật đấy.”

“Cuộc đời là như vậy. Khi con người ta càng trưởng thành, trong lòng sẽ càng có thêm nhiều từ cấm kị.” Tống Thư Hàng cảm thán, thừa cơ bón cho Thông Nương một bát canh gà độc.

Vũ Nhu Tử: “Bình thường bảo vật lấy tên như vậy thì phẩm cấp sẽ không quá kém. Bộ phận nào trên thân rồng cũng đều là đồ tốt cả.”

Đậu Đậu liếc mắt: “Cô nghĩ long nhãn là mắt rồng thật chắc? Chẳng lẽ long nhãn không thể là quả nhãn hay đi kèm với quả vải mà ăn rất ngon kia hay sao?”

“Nhãn thì ăn được, chứ Lệ Chi Tiên tử thì không ăn được đâu nhé.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

[Đoạn này tác giả chơi chữ đồng âm

Long nhãn = mắt rồng, đồng thời là quả nhãn.

Lệ chi = quả vải, đồng thời là tên của Lệ Chi Tiên Tử.]

Đậu Đậu lại bổ sung: “Ta quên mất. Thế Long Nhãn là đạo trưởng hay là tiên tử? Nếu Lệ Chi Tiên Tử không ăn được thì Long Nhãn Đạo Trưởng hay Long Nhãn Tiên Tử cũng không ăn được đâu.”

“Thế rốt cuộc Long Nhãn bảo thạch có ăn được không?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Má nó chứ! Chủ đề câu chuyện của các ngươi rốt cuộc là nhảy theo hướng nào vậy? Người bình thường mà nói chuyện với các ngươi có mà khóc thét!

Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời cực kì nghiêm túc: “Long Nhãn bảo thạch không ăn được.”

“Thế có móc ra nhét vào hốc mắt được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không thể.” Tiểu trợ lý lưới rồng đáp.

Vũ Nhu Tử: “Thế gieo xuống trồng như hạt giống thì sao?”

“Cũng không được.” tiểu trợ lý lưới rồng đáp kiên nhẫn. May mà nó chỉ là một phần mềm trợ lý không biết nổi điên.

Đậu Đậu: “Cái này không được, cái kia không thể, rốt cuộc nó làm được cái gì?”

“Cách mỗi một ngàn năm, từ vị trí hai mắt của thế giới hắc long sẽ xuất hiện Long Nhãn bảo thạch, số lượng sản sinh một lần khoảng trên dưới mười ba viên. Chúng được dùng để phát cho thánh giả trong thế giới hắc long thông qua hình thức chỉ định nhiệm vụ. Sau khi sử dụng Long Nhãn bảo thạch có thể tiếp xúc với bản nguyên của thế giới hắc long trong thời gian ngắn, đồng thời giúp thánh giả của thế giới hắc long tiếp xúc với phương pháp vượt qua lưới rồng.” tiểu trợ lý lưới rồng giải thích.

“Tức là nó là bảo vật dùng cho thánh giả đột phá đến cấp chín? Thế ta lấy nó thì có tác dụng gì?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi ngờ.

Tiểu trợ lý lưới rồng nói tiếp: “Trừ việc đó ra, sau khi tiếp xúc với bản nguyên của thế giới hắc long, Long Nhãn bảo thạch có tỉ lệ ngưng kết ra long phù trong thể nội người sử dụng. Long phù có hiệu quả phục sinh Long Phù Chuyển Sinh, nếu gặp chuyện bất trắc ngoài thế giới hắc long cũng có thể hồi sinh trong thế giới hắc long, tác dụng phụ là tổn thất một phần tu vi.”

“Hả? Pháp khí hồi sinh à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Còn là loại pháp khí hồi sinh đẳng cấp cao đến mức cảnh giới cửu phẩm cũng dùng được?”

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu: “Số lượng thánh giả năm nay là mười một người, theo quy tắc của lưới rồng, cần để lại một viên Long Nhãn bảo thạch để đề phòng cho mọi trường hợp, còn một viên nữa dùng làm lễ vật cho quản lý viên Bá Long.”

“Chỉ có một viên? Trước đó không có viên nào dự trữ sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Hàng dự trữ bị trộm mất rồi.” tiểu trợ lý lưới rồng bình tĩnh đáp.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Nói cách khác, nếu hàng dự trữ không bị trộm thì không chừng hắn có thể được ít nhất hai viên Long Nhãn bảo thạch?

Tên trời đánh nào dám đánh trộm kho báu thế hả?!

“Ma Đế?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu: “Đúng vậy.”

Sau khi sử dụng Long Nhãn bảo thạch có thể tiếp xúc với bản nguyên của thế giới hắc long, đối với Ma Đế thì đây là một thứ đồ siêu tốt. Cho nên có bao nhiêu Long Nhãn bảo thạch dư thừa trong mỗi một ngàn năm đều bị Ma Đế móc hết, khiến cho bây giờ thế giới hắc long không có nổi một viên Long Nhãn bảo thạch dự trữ.

Lẽ ra còn hơn mười năm nữa đợt Long Nhãn bảo thạch tiếp theo mới được sinh ra, nhưng để chúc mừng khối u ác tính Ma Đế được cắt bỏ, thế giới hắc long đã đẩy nhanh quá trình sản xuất Long Nhãn bảo thạch để làm quà tặng của thế giới cho Tống Thư Hàng.

“Tiếc quá, ta cứ nghĩ mỗi người chúng ta sẽ có một viên Long Nhãn bảo thạch chứ.” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc rẻ: “Nhu cầu pháp khí hồi sinh của ta vẫn rất cao, có càng nhiều thì càng tốt.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhịn được mà nhắc nhở: “Theo ta thấy thì ngươi chỉ nên có một viên như vậy là đủ rồi. Ngươi mà có nhiều hơn thì ta sợ ngươi không thể khống chế chính mình được đâu.”

Đặc biệt là bây giờ có vẻ Tống Thư Hàng vẫn chưa hồi phục lại từ trạng thái bị tâm ma ảnh hưởng, khả năng biến những ý nghĩ táo tợn trong đầu thành hành động thực tế cực kì cao.

“Được rồi, có một viên Long Nhãn bảo thạch cũng tốt.” Tống Thư Hàng nhìn sang Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử.

Trên người Đậu Đậu có một đồng vàng hồi sinh. Khi chuẩn bị giết Đậu Đậu xả thân trong thế giới thiên kiếp, Tống Thư Hàng đã đưa cho nó.

“Vũ Nhu Tử, qua đây.” Tống Thư Hàng vẫy tay với Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử tò mò bước tới chỗ hắn: “Có chuyện gì thế Tống tiền bối?”

“Vươn tay ra.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử vươn bàn tay nho nhỏ.

Tống Thư Hàng lấy một đồng vàng hồi sinh ra, đặt trong tay cô: “Tiền bối cho cô tiền mua kẹo ăn này.”

Khuôn mặt của Vũ Nhu Tử nhăn nhíu hệt như một cái bánh bao: “Tống tiền bối, ta đâu phải là trẻ con.”

“Đồng vàng hồi sinh, cảnh giới trước lục phẩm có thể dùng, hồi sinh không cần trả giá, chỉ có điều thời gian hồi sinh phải trông vào nhân phẩm. Mặt trái là mười năm, mặt phải là mười tháng, nếu may mắn nghịch thiên, đồng tiền dựng đứng thì chỉ cần mười phút thôi.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

Bây giờ hắn đã là Chân Quân lục phẩm hàng thật giá thật, cũng có thể coi là nhân vật cấp tiền bối trong giới tu chân. Nói cách khác… hắn đã không cần dùng những đồng vàng hồi sinh này nữa.

Đồng tiền vừa đưa cho Vũ Nhu Tử là đồng thứ chín trong mười hai pháp khí hồi sinh của Tống Thư Hàng.

Còn lại ba đồng, hắn sẽ cho Sở Sở và tước yêu Tiểu Thải mỗi người một đồng, đồng cuối cùng giữ lại cho Tô Thị A Thập Lục.

Trên người Tiểu m Trúc và Thông Nương vẫn còn đồng vàng hồi sinh chưa sử dụng.

“Cảm ơn Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử cười nói. Thực ra trên người cô cũng có thủ đoạn hồi sinh mà cha chuẩn bị cho, nhưng khi nhận đồng vàng hồi sinh này thì cô vẫn rất vui vẻ.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên cạnh rơi vào trầm tư. Bảo sao rõ ràng đồng vàng hồi sinh đã hết thời gian chờ mà Tống Thư Hàng lại không sử dụng, hóa ra là vì bọn chúng đã không còn phát huy được tác dụng nữa rồi.

…

Tiểu trợ lý lưới rồng đưa Tống Thư Hàng đi vào nơi tạo ra

Long Nhãn bảo thạch. Đây là nơi quan trọng trong lưới rồng, không có quyền hạn quản lý viên thì không thể bước vào.

Cho nên Tống Thư Hàng chỉ có thể vào một mình.

Vũ Nhu Tử và Thông Nương ở lại trong phân bộ lạc Long Huyết tộc. Tống Thư Hàng dùng quyền hạn lưới rồng và mạng lưới công đức làm trung chuyển, giúp nhóm Vũ Nhu Tử ở thế giới hắc long cũng có thể lên mạng hiện thế xem phim hoặc nói chuyện trong thời gian chờ cho đỡ chán.

Ở vị trí mắt rồng cũng có hai tiểu thế giới như vảy rồng, nhưng khác với thế giới vảy rồng, tiểu thế giới mắt rồng hóa thành hai đại dương mênh mông, không có bất kì sinh vật sống nào.

Tống Thư Hàng chạm vào nước biển trong tiểu thế giới mắt rồng: “Đây không phải là nước mắt của hắc long đấy chứ?”

“Đó chỉ là nước biển đơn thuần thôi.” Tiểu trợ lý lưới rồng đáp.

“Thế giới hắc long đúng là kì diệu.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Nếu có một ngày ta tu luyện đến cảnh giới hắc long, có phải ta cũng sẽ hóa thân thành một hành tinh có vô số sinh linh sinh sống hay không?

Tống Thư Hàng bất giác tưởng tượng đến cảnh này, sau đó lại điên cuồng lắc đầu.

Vừa nghĩ đến việc trên người mình có vô số người và động vật tí hon sinh sống là hắn đã ngứa ngáy hết cả người.

Đến lúc đó, nếu hắn muốn tắm rửa thì chẳng phải sẽ tạo ra tận thế đối với những sinh vật trên người hay sao?

“Thôi bỏ đi, ai thích hóa thân thành hành tinh thì đi mà làm. Đã phải đứng yên không nhúc nhích, lại còn không được tắm rửa nữa thì ai mà chịu được.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu trợ lý lưới rồng nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng rồi đột nhiên bảo: “Vậy nếu có một ngày, toàn bộ chư thiên vạn giới bị hủy diệt, trừ bất hủ giả ra, tất cả mọi người trên thế gian đều chết hết, nhưng quản lý viên Bá Long ngươi có thể hóa thân thành hành tinh, trở thành chốn che chở cuối cùng cho chư thiên vạn giới, bảo vệ những người mình muốn chở che trên chính thân mình, ngươi có bằng lòng làm hay không?”

Chư thiên vạn giới không phải là vĩnh hằng.

Trường Sinh Giả không bị hạn chế thọ nguyên, có thể vĩnh viễn tồn tại, nhưng bọn họ cũng không phải là bất hủ.

Cuối cùng sẽ đến một ngày cả chư thiên vạn giới đều bị hủy diệt… tựa như thế giới vốn có của thế giới hắc long.

Kẻ chấp chưởng bất hủ chỉ có một. Dù cộng thêm những Thiên Đạo đã giải nghệ từng nắm giữ áo bí bất hủ thì cũng chỉ có bảy người, đương kim Thiên Đạo quả cầu béo là vị bất hủ giả thứ tám. Trừ tám người này hoặc người kế nhiệm đã được bọn họ chuẩn bị sẵn có thể sống sót, thì vạn vật đều bị tuyệt diệt.

“Nếu như ngày ấy đến, quản lý viên Bá Long có bằng lòng biến thành một hành tinh không được tắm rửa không?” Tiểu trợ lý lưới rồng hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Người thân, bạn bè, người yêu… tất cả đều bị hủy diệt, mà bản thân lại có thể hóa thân thành hành tinh để che chở cho bọn họ. Đáp án ấy còn cần lựa chọn nữa sao?

“Nếu quả thực có một ngày như vậy, thì… ừ, ta bằng lòng.” Tống Thư Hàng nói. Chẳng phải chỉ mấy chục triệu năm không được tắm rửa thôi sao? Nhịn một chút là sẽ qua.

Chỉ cần chống đỡ đến khi thế giới mới mở ra, chư thiên vạn giới hoàn toàn mới thành hình, mình có thể chuyển những sinh linh trên thân thể ra ngoài, khôi phục lại từ trạng thái hành tinh để tắm rửa cho thỏa thích.

“Quản lý viên Bá Long không hổ là người được quả cầu béo xem trọng.” Tiểu trợ lý lưới rồng nói: “Ngươi có phẩm chất thật cao thượng.”

“Ở đây chỉ có hai chúng ta, không cần ca ngợi ta như thế. Không có ai xem, cũng chẳng có người ngoài nhìn thấy đâu.” Tống Thư Hàng cười nói.

Tiểu trợ lý lưới rồng: “Chấp hành mệnh lệnh, từ nay trở đi sẽ không bao giờ ca ngợi quản lý viên Bá Long nữa.”

Tống Thư Hàng: “…”

Còn có cả thao tác này nữa à?

Ngửa mặt nhìn trời, giờ ta thu lại mệnh lệnh này có còn kịp không?

Thu lại thì có vẻ ta rất thích được người ta ca ngợi, nhưng không thu thì đắng ngắt cả lòng mề.

“Long Nhãn bảo thạch ra rồi kìa.” Lúc này, tiểu trợ lý lưới rồng nói.

Trên biển khơi mênh mông vô tận, có ánh sáng ngời tỏa ra.

Lộng lẫy hơn bất kì ánh pháo hoa nào mà Tống Thư Hàng từng nhìn thấy.

“Cảnh này chỉ có một mình ta ngắm, thật sự là lãng phí quá.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nếu lúc này có “người ấy” ở bên, hắn có thể đan tay vào tay người ấy rồi cùng nhau ngắm pháo hoa nở rộ, vậy thì đẹp đẽ xiết bao?

Chương 1768: Có chút lãng phí và tịch mịch

A? Quả nhiên ta cũng đến tuổi này rồi.

“Quản lý viên Bá Long, còn có ta đang hầu bên cạnh ngươi.” Tiểu trợ lý lưới rồng nghiêm túc trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngươi không nói thì thôi, ngươi nói làm ta lại càng thấy tổn thương hơn.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, mỹ nhân rắn công đức xuất hiện, đuôi cuộn tròn lại, áp sát sau lưng Tống Thư Hàng, đôi mắt nhìn chằm chằm ánh hào quang sáng chói nơi xa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn cô bằng ánh mắt tò mò.

Lúc này, ánh mắt của @#%× Tiên Tử mê ly như thể đang chìm vào hồi ức ngọt nào nào đó.

Tống Thư Hàng nhíu mày. Không cần có thuật đọc tâm, chỉ cần dùng thuật “đọc mặt” mà hắn còn chưa nhập môn cũng đủ để biết @#%× Tiên Tử đang nghĩ gì. Nhất định cô đang nhớ tới chuyện cũ tốt đẹp giữa mình với Trình Lâm năm xưa chứ gì? Tống Thư Hàng còn nhớ như in khi mình nhập mộng đã thấy @#%× Tiên Tử ngồi bên một hồ nước lớn, rồi Trình Lâm Tiên Tử xuất hiện, thả thính cô ấy nhiệt tình lắm.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang tưởng tượng ra chuyện cũ của @#%× Tiên Tử và Trình Lâm tiên tử thì mỹ nhân rắn công đức đột nhiên vỗ mạnh hai tay.

Sau đó cô vung tay một cái, gọi cá voi béo công đức ra.

Cá voi béo công đức uốn mình nhảy lên rồi bơi thật nhanh vào đại dương mắt rồng.

Cùng lúc đó, mỹ nhân rắn công đức nhún đuôi búng người lên như bắn lò xo, vững vàng rơi xuống lưng cá voi béo.

“A a a á ~” mỹ nhân rắn công đức phát ra một chuỗi tiếng kêu thảm thiết vui vẻ.

Rõ ràng là kêu thảm thiết, thế mà lại nghe ra sắc thái vui vẻ cực kì rõ ràng.

Tiếng kêu thảm của nhà họ Tống lại được @#%× Tiên Tử biểu diễn theo phương pháp mới rồi.

Cứ thế, mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi mập bơi vùn vụt trong biển mắt rồng, hướng thẳng về phía ánh pháo hoa sáng chói.

“Ở đây có được chụp ảnh không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu trợ lý lưới rồng gật đầu.

Tống Thư Hàng bèn lấy điện thoại ra, quay lại ánh hào quang còn rực rỡ gấp trăm ngàn lần ánh pháo hoa kia.

Mặt biển mênh mông vô bờ nhưng tĩnh lặng, pháo hoa nở rộ đẹp đến nao lòng và bóng dáng thiếu nữ cưỡi cá voi chơi đùa nơi mặt biển xa xa… khung cảnh hệt như một bức họa.

Sau khi quay video xong, Tống Thư Hàng kiểm tra lại một lần, thấy video này không có gì khác thường, thuộc loại mà bất kì ai cũng có thể xem được.

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng chủ động kết nối với mạng công đức, gửi video mình vừa quay được vào nhóm bạn bè trong phần mềm chat, sau đó gửi một bản vào không gian của nhóm Cửu Châu số 1.

Mạng công đức là một món đồ tốt. Nó giúp Tống Thư Hàng có thể kết nối mạng vượt không gian, dù đi đến bất cứ đâu cũng không lo mất mạng. Tống Thư Hàng không thể không nhấn 666 cái like cho vị đại lão nào tạo ra hệ thống này.

Sau khi đăng video lên, Tống Thư Hàng viết thêm caption: “Một cảnh tiện tay chụp được, đẹp huyền ảo như mộng cảnh. Điều tiếc nuối duy nhất là người ngắm nhìn chỉ có một mình tôi. Cô đơn ngắm cảnh này, thấy vừa hơi uổng phí lại vừa tịch mịch.”

Cảnh tượng này hoa lệ hệt như kĩ xảo điện ảnh, nhưng còn chân thực hơn kĩ xảo điện ảnh.

Đoạn video vừa được đăng lên nhóm bạn bè thì đã có người comment.

Cao Mỗ Mỗ: “Ơ? Thư Hàng, mày ra tiệm mua bữa sáng cơ mà, mày quay đâu được cảnh này đấy?”

Xin Hãy Gọi Tôi Là Ba Tử: “Phí thì mày cho tao đi ngắm với, ở đâu đây? Từ từ, mày ra tiệm mua bữa sáng cơ mà?”

Lý Dương Đức: “Trailer của phim nào đấy?”

Cả ba ông bạn đồng loạt ấn like và comment cho Tống Thư Hàng.

Biệt danh trên phần mềm chat của đám bạn chính là tên mà Tống Thư Hàng đặt cho bọn họ.

Tống Thư Hàng thấy comment của bạn học: “Nhìn trời… suýt thì quên mình vẫn còn đang học ở trường.”

Chuyến đi thế giới hắc long lần này là lần hắn rời khỏi trường lâu nhất, mỗi giây mỗi phút ở nơi này đều căng như dây đàn, vừa cà khịa đại lão, vừa chống chọi với thiên kiếp, vừa phải đối mặt với kẻ địch cả đời Công Tử Hải.

Trong thời gian này, thụ yêu Khinh Vũ nhà Bạch tiền bối đóng giả Tống Thư Hàng đi học ở trường, đồng thời kiêm việc nuôi ba tên bạn cùng phòng của hắn thành phế nhân… Ngay cả chuyện ra tiệm mua đồ ăn sáng cũng là cô thầu hết.

Cứ bị chiều chuộng thế này thì ba tên bạn kia sẽ tiêu đời sớm thôi.

Tống Thư Hàng cười ha hả rồi đáp lại bọn họ: “Chúng mày đoán xem.”

Trả lời xong, hắn lại nhắn tin cho thụ yêu Khinh Vũ, để cô giải thích đàng hoàng, tránh bị lộ tẩy.

Hắn và Khinh Vũ phải giữ liên hệ thường xuyên thì mới không bị lộ bài.

Ở một phía khác.

Video vừa được gửi vào không gian của nhóm Cửu Châu số 1 đã được comment ngay.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, lần sau nghĩ cách đưa ta vào với, ta cũng muốn ngắm cảnh này! Mặt khác, ta vừa mới lên mạng liên hệ với a cha của ta. A cha nói mình còn chưa xem livestream Huyền Thánh giảng pháp của mọi người đâu, ông ấy vừa về Linh Điệp đảo, đang phụ đạo tâm lý cho các đệ tử. Ta đã hẹn với a cha rồi, bao giờ ta trở về, hai cha con sẽ cùng nhau xem livestream

Huyền Thánh giảng pháp.”

“Tuyệt đối đừng làm thế, Vũ Nhu Tử!” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng trả lời Vũ Nhu Tử.

Sẽ xảy ra án mạng đó!

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vũ Nhu Tử, hay lắm! @Giao Bá Chân Quân, Thư Hàng, ta gọi Giao Bá tiền bối cho ngươi rồi đây.”

“Có muốn tìm hiểu một chút về phần mộ dưới đáy biển không?” Giao Bá Chân Quân nghe gọi đến liền.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Các ngươi đã đi chưa? Ta xuất phát đến Lan Tây đảo rồi đây. Trong nhóm có đạo hữu nào rảnh thì đều có thể đến họp mặt.”

Lần này rất nhiều đạo hữu đã ăn ké được cơ hội Cổ Thánh hiển thánh ở thế giới hắc long, mặc dù gần như chỉ hiển thánh trong địa bàn của thế giới hắc long nhưng long ấn và xưng hào Cổ Thánh vẫn được mang về hiện thế. Đương nhiên bọn họ phải họp mặt để nghiên cứu tác dụng của Long Ấn và danh hiệu Cổ Thánh một phen.

“Ta đã chuẩn bị rượu ngon và tiên trân, cam đoan tiên trân là món mà mọi người chưa từng ăn, rượu ngon tuyệt đối không hề thua kém rượu mà Biệt Tuyết Tiên Cơ ủ. Nếu các tiền bối có thời gian thì đến Lan Tây đảo làm khách nhé.”

“Muốn tán nhảm thì vào trong nhóm. Đây là đâu mà đẹp thế này?”

“Trong thế giới hắc long có một nơi gọi là thế giới mắt rồng, đáng tiếc trước mắt chỉ có một mình ta vào được thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Ừm, Thư Hàng cũng đến tuổi hiểu được thế nào là tịch mịch rồi.”

“Sau khi đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, muốn để lại đời sau chẳng dễ dàng gì. Bây giờ Thư Hàng đã lên đến cảnh giới lục phẩm rồi, phải tranh thủ đi.” Thất Sinh Phù Huyền Thánh vui vẻ nói.

Các tiền bối trong nhóm biến chức năng comment thành chức năng chat luôn.

Tống Thư Hàng cười hì hì, tắt điện thoại đi, hoàn hồn về thế giới mắt rồng.

Lúc này, trong tay tiểu trợ lý lưới rồng xuất hiện một viên đá quý hình tròn tỏa sáng lấp lánh.

Trông giống hệt như con mắt màu vàng của một con rồng.

Đây chính là Long Nhãn bảo thạch mà ý chí lưới rồng muốn tặng cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy viên đá quý này, quan sát một lát: “Nó thật sự không thể nhét vào hốc mắt của ta được sao?”

Chương 1769: Gấp! Tri thức không dùng não nhớ được thì mang theo thế nào?

Tiểu trợ lý lưới rồng thành khẩn đáp: "Nếu quản lý viên Bá Long nhất định muốn nhét Long Nhãn bảo thạch vào hốc mắt thì cũng được, nhưng nó không có chức năng thay thế tròng mắt."

"Thế thì thôi." Tống Thư Hàng tiếc rẻ nói: "Vậy ta phải làm thế nào để sử dụng nó đây?"

Thứ này không nhét vào tròng mắt được, không ăn được, không gieo xuống đất trồng thành cây được, phải sử dụng thế nào? Bóp nát để kích hoạt như hắc long linh thạch sao?

"Long Nhãn bảo thạch được kích hoạt bằng tinh thần lực, sau khi kích hoạt, ngươi có thể tiếp xúc với bản nguyên của thế giới hắc long trong thời gian ngắn. Bản nguyên của thế giới hắc long mà mỗi người nhìn thấy đều khác nhau, chúc ngươi mọi sự thuận lợi, xin hãy trân trọng cơ hội lần này." Tiểu trợ lý lưới rồng nói.

Bản nguyên của thế giới hắc long là áo bí vĩ đại có liên quan đến bất hủ, vô cùng to lớn. Bản nguyên của thế giới hắc long mà người tu luyện tiếp xúc được thông qua Long Nhãn bảo thạch chỉ là một phần rất nhỏ trong thể tích khổng lồ của nó, cũng tương tự như thầy bói xem voi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Ma Đế lấy trộm Long Nhãn bảo thạch hết lần này đến lần khác để tiếp xúc với bản nguyên của thế giới hắc long. Mỗi một lần, Ma Đế chỉ nhìn thấy một phần của bản nguyên, cho nên hắn mới phải liên tục đi quan sát, tích lũy, mới có thể phác họa ra một hình thái hoàn chỉnh của bản nguyên thế giới hắc long dựa vào những gì mình biết.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Với quyền hạn quản lý viên tối cao của lưới rồng, ta có thể tiếp xúc trực tiếp với bản nguyên của thế giới hắc long thông qua Long Nhãn bảo thạch không?"

Tiểu trợ lý lưới rồng lắc đầu: “Trừ khi quản lý viên Bá Long bằng lòng vứt bỏ tất cả mọi thứ để hòa làm một thể với lưới rồng, trở thành một phần của ý chí lưới rồng, bằng không, ngươi không thể dùng quyền hạn của mình để tiếp xúc trực tiếp với bản nguyên của thế giới hắc long.”

“Vậy thì thôi bỏ đi.” Tống Thư Hàng cười ha hả, sau đó vươn tay cầm lấy Long Nhãn bảo thạch, thôi động thần trí của mình, làm theo chỉ dẫn của tiểu trợ lý lưới rồng, kích hoạt nó lên.

Trong nháy mắt khi Long Nhãn bảo thạch được kích hoạt, ý thức của Tống Thư Hàng thoát ly khỏi cơ thể, tiến vào một thế giới chỉ có hai màu đen trắng.

Toàn bộ thế giới đều rơi vào trạng thái thời gian tạm dừng.

Nhục thể của hắn, mỹ nhân rắn công đức đang chơi đùa trên mặt biển phía xa, thậm chí là tiểu trợ lý lưới rồng cũng dừng lại, không hề nhúc nhích, chỉ có thể ý thức của Tống Thư Hàng có thể đi lại trong thế giới đen trắng này.

Thể ý thức nhảy hai bước rồi nghi ngờ quay đầu nhìn ngó xung quanh.

Thế giới đen trắng thời gian tạm ngừng này chính là bản nguyên của thế giới hắc long ư?

Một thế giới ngừng thời gian à?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, thì mặt biển mênh mông vô bờ trước mặt hắn bỗng nổi lên sóng gió.

Mặt biển xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy.

Khi thể ý thức nhìn thấy vòng xoáy này, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng sinh ra cảm giác minh ngộ. Đây mới chỉ là con đường dẫn đến bản nguyên của thế giới hắc long! Không cần bất kì ai giải thích, chỉ cần nhìn thấy là tự nhiên có thể hiểu ra điều đó.

Thể ý thức của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, hướng về phía trước, thả mình nhảy vào vòng xoáy.

Sâu trong vòng xoáy là một hạch tâm đen trắng đan xen, hệt như một lỗ đen không đáy đang nuốt chửng vạn vật. Nước biển tạo thành một bức tường xoáy khổng lồ, lấp lóe những ánh sao sáng lung linh, chiếu sáng cả con đường.

Thể ý thức của Tống Thư Hàng nhảy vào vòng xoáy, rơi xuống dưới.

Vòng xoáy như một động sâu không đáy, thể ý thức của Tống Thư Hàng không ngừng rơi xuống, nhưng lại cách hạch tâm hai màu đen trắng kia mỗi lúc một xa, hoàn toàn không có cảm giác đang tới gần.

Khi hắn cứ liên tục rơi xuống, “ánh sao” trên bức tường nước xoáy cũng liên tục bay tới và dung nhập vào thể ý thức của hắn.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng không ngừng tăng trưởng.

Không chỉ như vậy, khi ánh sáng không ngừng dung nhập vào thân thể, Tống Thư Hàng nhìn xuống hạch tâm hai màu đen trắng liền đọc được một vài số liệu. Hóa ra những tia sáng này chính là chìa khóa để đọc được thông tin.

Nhìn qua thì có vẻ nội dung hắn đọc được là pháp tắc, nhưng nhìn kĩ mới thấy nó thâm ảo hơn pháp tắc và gần với vật đang nằm ở hạch tâm thế giới hơn. Nếu nói pháp tắc là hệ điều hành chấp chưởng thế giới, thì những gì hắn đang đọc chính là mã code cấu tạo nên hệ điều hành ấy.

Nếu một Huyền Thánh chân chính đọc được những tin tức này thì chắc chắn sẽ hưng phấn đến mức nổ tung ngay tại chỗ. Bởi vì nó chẳng khác gì điểm cộng ưu tiên khi tấn thăng lên cửu phẩm. Để đọc được những thông tin ấy, dẫu có phải mất mấy ngàn năm thọ nguyên cũng cam tâm.

Tiếc rằng Tống Thư Hàng chỉ là một Huyền Thánh rởm.

Tin tức trên hạch tâm hai màu đen trắng cực kì thâm ảo sâu xa, trực giác mách bảo Tống Thư Hàng rằng chúng vô cùng trân quý, song hắn lại không tài nào hiểu được.

Cảnh giới không đủ chính là đọc không hiểu.

Cho nên khi đọc được tin tức, Tống Thư Hàng chỉ có cách cưỡng ép ghi nhớ chúng, chờ đến bao giờ mình đủ cảnh giới mới có thể lý giải được.

Với trí nhớ siêu cường của tu sĩ và tinh thần lực cường đại của Tống Thư Hàng, học thuộc lòng chính là thế mạnh của hắn. Cho nên hắn ghi nhớ đoạn tri thức đầu tiên cực kì thuận lợi.

Nhưng càng rơi sâu vào vòng xoáy thì tin tức lại càng thâm ảo hơn.

Có nhiều thứ không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả và biểu đạt. Hiểu chính là hiểu, không hiểu chính là không hiểu.

Thứ này thì làm sao mà nhớ được? Bọn chúng không hề có hệ thống, không hề có khái niệm, đầu óc căn bản không thể ghi nhớ được.

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Núi vàng núi bạc ở ngay trước mắt, đào cũng đào hết ra rồi, thế mà hắn lại chẳng thể mang đi được.

Cho nhìn mà không cho chạm cũng chỉ đến thế này!

[Thư Hàng, ngươi đang sững ra làm gì đấy?] Lúc này, bên tai hắn bỗng vang lên một giọng nói thân thương.

Không, không phải bên tai!

Nói đúng ra, giọng nói ấy vang lên bên tai phân thân của hắn.

Là giọng nói của Bạch tiền bối!

Trong không gian thiên kiếp cửu phẩm, Bạch tiền bối đang nói chuyện với phân thân của Tống Thư Hàng.

[Ta không biết, chắc là bị ảnh hưởng bởi bản thể. Dường như bản thể đang tiếp xúc với một số tri thức không thể dùng ngôn ngữ để mô tả, hắn muốn ghi nhớ, nhưng lại không thể ghi nhớ những tri thức ấy bằng đầu óc được. Bạch tiền bối có cách nào không?]

[Thứ mà đầu óc không ghi nhớ được à? Không ngại thì thử dùng thân thể để ghi nhớ xem.] Bạch tiền bối cười nói.

Sau đó, đoạn đối thoại đột ngột xuất hiện này bị cắt đứt.

“Thứ mà đầu óc không ghi nhớ thì dùng thân thể để ghi nhớ ư?” Tống Thư Hàng thì thào lặp lại.

Cách này nghe như cách của mấy ông đầu óc ngu si tứ chi phát triển ấy.

Dùng thân thể để ghi nhớ à?

Có lẽ… có thể thử một chút xem sao.

[Hình thức ngụy bất hủ - Hình thái sương mù!” Tống Thư Hàng hơi động suy nghĩ, thử chuyển đổi ý thức của mình thành trạng thái sương mù.

Không biết thể ý thức của hắn rốt cuộc là hình thái gì, có thể mang theo lực lượng của bản thể hay không.

Tách!

Thân thể Tống Thư Hàng khuếch tán thành một cụm sương mù.

Thân thể sương mù bị bản nguyên của thế giới hắc long hấp dẫn, vẫn đang không ngừng rơi xuống.

“Thứ mà đầu óc không ghi nhớ thì dùng thân thể để ghi nhớ. Bây giờ mình đang ở trong hình thái ngụy bất hủ, chắc là trí nhớ sẽ tốt hơn hình thái cơ bắp nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Một loáng sau, thân thể hình thái sương mù của Tống Thư Hàng quả nhiên bắt đầu chủ động đọc tin tức trong bản nguyên của thế giới hắc long, và đưa chúng dung nhập vào thân thể ngụy bất hủ.

Chương 1770: Mầm bệnh

Tống Thư Hàng vẫn hoàn toàn không hiểu những tri thức này, nhưng không sao cả, bởi vì thân thể ngụy bất hủ của hắn đã ghi nhớ toàn bộ chúng vào thể nội.

Vì nhiệm vụ học tập kiến thức mới đã được giao cho thân thể nên não bộ của Tống Thư Hàng trở nên nhàn rỗi. Hắn bắt đầu suy nghĩ linh tinh: "Cứ như vậy thì sau này mình phải dùng cách gì để truyền thụ những tri thức này cho đệ tử đây?"

Chẳng lẽ phải dùng thân thể để dạy đệ tử học những tri thức kia à?

Bậy bậy bậy, không phải ý đó.

Hắn sẽ chỉ dùng phương thức tự thể nghiệm, dùng thân thể diễn dịch những kiến thức và pháp tắc này cho đệ tử lĩnh ngộ thôi.

[Mình làm sư phụ thật sự là quá thất bại, trong đầu chẳng có gì để dạy cho đệ tử cả.] Tống Thư Hàng thở dài.

Sau này mình có nên tiếp xúc nhiều hơn với các tiền bối tri thức uyên bác không? Tiếp xúc với bọn họ nhiều, biết đâu lại có thể nhân cơ hội nhập mộng một phát, tiện thể trượt tay một phát, học được nhiều tri thức hữu dụng hơn từ cuộc đời của các đại tiền bối ấy?

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two là hai đối tượng nhập mộng rất tốt, bởi vì Tống Thư Hàng tiếp xúc với bọn họ rất nhiều, cũng thỏa mãn điều kiện nhập mộng, nhưng nhập mộng hai người đó thì thật sự là quá khó. Trừ Bạch tiền bối ra, hai vị tiền bối có tri thức uyên bác nhất trong nhóm Cửu Châu số 1 là Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Tôn Giả.

Đại não của Tống Thư Hàng nhanh chóng vận chuyển, rất nhiều ý tưởng táo bạo ra đời.

Khi những ý tưởng táo bạo này đồng thời xuất hiện… thân thể của hắn cũng rục rịch ngứa ngáy, chỉ hận không thể biến tất cả chúng thành hành động thực tiễn.

Đúng lúc trí tưởng tượng của Tống Thư Hàng bay xa thì trước mắt hắn bỗng sáng ngời lên.

Tiếp đó, thể ý thức chợt nóng bỏng như vừa bị ném vào chảo lửa.

Cảm giác bỏng rẫy vụt qua.

Suy nghĩ đang bay bổng của hắn thu về.

Sau đó hắn phát hiện ra mình đang ở trong một rừng đá cổ quái.

Kết cấu và màu sắc của rừng đá này rõ ràng không phải là phong cách của Trái Đất hiện thế.

Cách hắn không xa có một người đàn ông xuất hiện. Trên thân người này không mặc quần áo mà được bọc kín trong thứ gì trông như lớp vỏ côn trùng.

Sau khi xuất hiện, người đàn ông kia bắt đầu đi dạo trong rừng đá.

[Chuyện này là sao?] Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng.

Chẳng phải mình đang tiếp xúc với bản nguyên của thế giới hắc long ư? Sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây?

Sau đó, hắn phát hiện ra điểm nhìn của mình rất kì lạ.

Dường như hắn đang nép mình sau một cây cột đá trong rừng, thận trọng đánh giá người đàn ông mới xuất hiện kia bằng cách… dòm trộm.

Cảm giác này, điểm nhìn này… chẳng lẽ là nhập mộng mà hắn mong nhớ đã lâu?

Lẽ nào giữa hắn và thế giới hắc long thỏa mãn yêu cầu nhập mộng, sau đó hắn trượt chân tiến vào trạng thái nhập mộng ư?

Trong rừng đá.

Sau khi tìm kiếm nửa ngày trời, cuối cùng người đàn ông kia cũng tìm được vị trí hài lòng.

Hắn vung tay một cái, trong tay có ánh đao lóe lên.

Một cây cột đá bị cắt rời, ầm ầm đổ xuống.

Người đàn ông cười vang một tiếng, lấy tay làm bút, vẽ lên cây cột đá khổng lồ kia.

Sau khi vẽ xong, hắn gật đầu thỏa ý.

Bấy giờ tầm nhìn của Tống Thư Hàng tiến sát lại gần. Ánh mắt hắn có thể phóng to, thu nhỏ, lùi ra, tiến lại, hệt như ống kính máy quay.

“Văn tự” mà người đàn ông kia vừa vẽ nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đọc không hiểu những văn tự đó, đó không phải chữ viết của thế giới hắc long, cũng không phải là ngôn ngữ viễn cổ.

Nhưng có lẽ vì đang nhập mộng nên hắn có thể nhận ra hàm ý trong những dòng chữ đó.

“Wein đã đặt chân tới đây. Từ nay về sau đây chính là quốc gia của ta.”

Ý nghĩa đại khái là như vậy.

Không khác “XX từng đến đây chơi” cho lắm.

Hành vi này không đáng cổ súy, đặc biệt là đối với tu sĩ, để lại tên thật của mình không phải là một chuyện khôn ngoan.

Sau khi người đàn ông tên Wein này khắc chữ xong thì đã bị nhớ mặt.

Tầm mắt của Tống Thư Hàng chuyển từ dòng chữ kia lên người Wein và nhớ luôn mặt hắn.

Nhìn xem, bị ghi sổ rồi.

Nếu giấc mộng mà Tống Thư Hàng đang nhập vào là của thế giới hắc long, thì tầm nhìn này chính là của hắc long.

Một người đàn ông bị một con rồng đen để mắt tới và nhớ cả mặt, thì hắn cách kết cục trở thành một đống phân rồng không còn xa nữa.

Ở phía đối diện, Wein khắc chữ xong, bèn vui vẻ trồng cột đá xuống.

Sau đó hắn xoay người, dựa lưng nghỉ ngơi trên trụ đá.

Khuôn mặt của người đàn ông này lọt vào tầm nhìn của Tống Thư Hàng.

“Hả?” Chứng “nhìn gì cũng thấy quen” của Tống Thư Hàng lại tái phát. Khi nhìn thấy người đàn ông này, Tống Thư Hàng cảm thấy hắn ta cực kì quen, cứ như thể đã gặp ở đâu rồi.

Nhưng hắn có thể khẳng định 100% rằng mình chưa hề gặp người đàn ông nọ.

Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, người đàn ông đứng lên, lấy trong cái vỏ bọc thân ra một loại thực vật trông giống một cây tiên nhân cầu rất lớn.

Tống Thư Hàng: “…”

Thứ này làm sao có thể nhét trước ngực được vậy? Không đâm vào thịt à?

Sau khi đặt loài thực vật giống tiên nhân cầu kia xuống, người đàn ông lấy bình nước ra, tưới cho nó rất cẩn thận.

Suy nghĩ một lát, hắn lại quay người chạy sang một nơi gần đó.

Ở đó có một thứ trông giống phi thuyền hoặc tiên thuyền đang đỗ.

Người đàn ông táy máy một lát trên phi thuyền, chợt thấy hai cọng ăng ten bắn ra, hắn bèn rút chúng xuống.

Nhổ xong hai cọng ăng ten, người đàn ông mỉm cười, hài lòng trở về bên cạnh cây tiên nhân cầu, chăm sóc nó cực kì tỉ mỉ.

Chẳng bao lâu sau, trong phi thuyền truyền ra tiếng kêu to rất êm tai mà Tống Thư Hàng nghe không hiểu. Dường như là tiếng của con gái, dù kêu oai oái nhưng vẫn rất dễ nghe.

Cũng giống như chữ viết, khi giọng nói khó hiểu kia truyền vào tai Tống Thư Hàng thì được phiên dịch tự động thành loại ngôn ngữ mà hắn có thể hiểu được.

[Wein, sao tự nhiên lại mất “Á Á Sáp” (mạng internet) rồi?]

Chương trình phiên dịch này quá có lương tâm, chẳng khác gì một chương trình học tiếng, đúng là tin mừng cho dân mắc chứng chướng ngại ngôn ngữ. Nếu chư thiên vạn giới đều có thể dùng chức năng phiên dịch này thì mẹ ta sẽ không bao giờ bắt ta học ngoại ngữ nữa!

Mặt khác, hai cọng ăng ten vừa bị rút ra chính là “Á Á Sáp”? Cũng giống như cục wifi đúng không?

Wein ngẩng đầu lên, dùng ngôn ngữ khó hiểu kia đáp lại.

Bản phiên dịch được đồng bộ trong não hải của Tống Thư Hàng.

[Vì ta rút "Á Á Sáp" của ngươi rồi. Nó có phóng xạ, sẽ làm tổn thương đến Thiên Cổ Cầu của ta.] Wein đáp.

Wein vừa dứt lời thì cánh cửa của đồ vật giống phi thuyền kia bật mở.

Một cô gái có dáng người nóng bỏng phóng ra khỏi phi thuyền: [Đồ ngu ngáo!]

Cô nàng đá một phát Phật Sơn Vô Ảnh Cước lên người Wein, hai chân thon dài đạp lia lịa, mỗi phát đều có thể sánh với vận tốc âm thanh.

Bép bép bép! Wein bị đá bay ra ngoài.

[Thiên Cổ Cầu dùng để hấp thu phóng xạ mà!] Cô nàng cả giận nói. Khi đáp đất, mái tóc thật dài buông xõa rũ xuống, che kín cả đôi chân cô.

Ơ? Người này trông giống công chúa Tinh Quốc trong tin tức mà Tống Thư Hàng thấy được trong Thái Dương thuyền quá!

Mặt khác, bây giờ thì Tống Thư Hàng đã hiểu vì sao mình lại cảm thấy Wein quen thuộc như vậy rồi. Mặc dù dáng dấp không hề giống, nhưng khí tức của hắn lại cực kì tương tự với vài vị tiền bối mà Tống Thư Hàng quen biết.

Chương 1771: Ngươi có hiểu cái chết không?

Khí chất là một thứ khá trừu tượng, không phải bề ngoài đẹp đã hay không, mà là cảm giác mang đến cho người khác.

Mà người đàn ông tên Wein trước mắt này lại có vài phần tương tự với các vị tiền bối mà Tống Thư Hàng quen biết, chẳng hạn như Tam Lãng tiền bối, lại ví dụ như Tam Lãng tiền bối, cùng với Tam Lãng tiền bối nữa chứ.

Đây là bệnh, phải chữa.

[Có căn cứ không? Cô dựa vào đâu mà nói Thiên Cổ cầu hấp thu bức xạ? Ngộ nhỡ Thiên Cổ cầu bị bức xạ giết chết thì sao? Lỡ như đó là lời đồn thôi thì thế nào?] Wein ôm Thiên Cổ cầu lớn bằng quả bóng rổ, gai nhọn trên đó đâm lên ngực áo giáp của hắn. Nếu như không có áo giáp thì hắn đã bị đâm vào tim rồi.

Cô gái tóc dài kia nổi giận: [Vậy thì để nó chết đi! Hoặc là ngươi cách xa ta ra một chút, tại sao phải rút Á Á Sáp của ta ra chứ?]

[Cô đúng là tàn nhẫn.] Wein ôm quả cầu cằn nhằn.

Khóe miệng của cô gái tóc dài co giật: [Đừng có nói nhảm nữa, cắm Á Á Sáp vào cho ta!]

[Sinh mệnh đều bình đẳng, dù là cô hay là Thiên Cổ cầu thì cũng như nhau cả.] Wein vẫn cố tranh thủ.

Cô gái tóc dài siết nắm đấm: [Ý của ngươi là giá trị của ta và Thiên Cổ cầu ngang nhau à?]

[Không không… Đương nhiên không phải.] Wein lắc đầu liên tục: [Bởi vì trong lòng ta… Thiên Cổ cầu quan trọng hơn cô nhiều.]

Tống Thư Hàng: "…"

Cô gái tóc dài lập tức bùng nổ.

Sau đó, cô và Wein lao vào vật lộn với nhau.

Là vật nhau chứ không phải cao thủ so chiêu. Hai người cứ lao vào vật nhau như con nít.

Toàn bộ quá trình, Tống Thư Hàng đều đần thối mặt ra.

Đây là ‘nhập mộng’ ư?

Mỗi lần khi hắn nhập mộng thì đều trải qua những thứ có ý nghĩa, thậm chí sẽ tiến vào chủ đề chính rất nhanh. Nhưng hắn lại hoàn toàn không nhìn ra ý nghĩa gì từ việc cô gái tóc dài trước mắt và Wein vật nhau cả.

Trong lúc đang suy tư, tình tiết trước mắt phát sinh biến hóa.

Wein lật mình một cái, đè cô gái tóc dài ở dưới.

Sau đó, hắn móc đao lazer ra rồi… đâm chết cô gái tóc dài.

Lượng máu chảy ra rất nhiều.

Máu chảy đầy đất.

Cô gái tóc dài hét lên một tiếng thảm thiết, hai mắt trừng lớn, ngoẹ đầu, ngủm. Trước khi chết, ánh mắt cô vừa lúc chạm phải tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Đôi mắt chết cũng không nhắm kia khắc sâu trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Đây là diễn biến chết tiệt gì vậy?

Quá đáng rồi nha, bất kể thế nào, chỉ vì chút cãi vã đã trực tiếp đâm cô gái tóc dài chết luôn, diễn biến như thế này thật sự là quá đáng.

Trước đó còn cảm thấy Wein hơi giống Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng có thể khẳng định giữa hai người không giống nhau chút nào cả. ít nhất Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối tuyệt đối sẽ không vì chút cãi vả mà ra tay giết người.

Wein dùng một đao đâm chết cô gái thì vẫn bình tĩnh như thường, không hề có vẻ kinh hoảng gì. Hắn ngồi bên cạnh cô gái tóc dài, ôm đao lazer của mình rồi nhìn vào cô chằm chằm.

“Lần thứ 86 rồi.” Wein thì thầm, sau đó ngẩng đầu nhìn trời: “Ừm, còn thiếu 14 lần nữa là tròn 100 lần.”

Trong lúc nói chuyện, trên người cô gái tóc dài xuất hiện dị biến.

Nơi ngực cô có một phù văn bay ra, hình thành một quả cầu ánh sáng nho nhỏ.

Quả cầu ánh sáng nhẹ nhàng xoay tròn, soi ánh sáng xuống thân thể cô gái.

Vết thương trên người cô bắt đầu khép lại.

[Đây là… khúc xương bất hủ ư?] Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy quả cầu ánh sáng nho nhỏ này thì trong lòng chợt lóe lên suy nghĩ này.

Tuy hình thái hoàn toàn khác nhau, một cái là phù văn quả cầu ánh sáng, một cái là khúc xương nhỏ. Nhưng cả hai đều cho Tống Thư Hàng cảm giác cực kỳ giống nhau.

Quả cầu ánh sáng nho nhỏ này có trên 70% chính là khúc xương bất hủ… Hoặc có lẽ là tiền thân của khúc xương bất hủ, là khúc xương bất hủ còn chưa thành hình.

Vậy thân phận của cô gái tóc dài này… là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối ư?

Nếu thật là thế, Vân Tước Tử tiền bối quả là tồn tại tung hoành cả lịch sử thế giới. Cô là tồn tại từ lúc ban sơ của lịch sử đến tận bây giờ. Trên người cô có rất nhiều bí mật, không chỉ riêng Thánh Nhân Nho gia. Bí mật trên người cô có khi còn xưa hơn thế nữa.

Đồng thời, sự chú ý của Tống Thư Hàng lại bị phù văn khúc xương bất hủ hấp dẫn.

Phù văn này đang xoay tròn, trên đó có tin tức số liệu còn cao cấp hơn cả pháp tắc, là tin tức về bất hủ.

Theo sự chuyển động của ‘phù văn’ này, ‘sinh cơ’ trên người cô gái tóc dài dần khôi phục lại.

Wein thấy thế thì vội vàng vươn tay lau sạch máu tươi trên mặt đất, lại dùng loại năng lực tương tự với pháp thuật để rửa hết máu tươi trên người cô gái tóc dài.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn bè nhét ‘Thiên Cổ cầu’ kia vào trong ngực mình, lại cắm dây anten vào.

Một lát sau…

Cô gái tóc dài tỉnh lại.

Cô gãi đầu, cau mày: “Lạ thật, tại sao ta lại ngủ ở chỗ này chứ?”

Dứt lời, cô nhìn về phía Wein đang ngồi xổm bên cạnh mình: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không có, có chuyện gì đâu.” Wein cười hềnh hệch.

“Ta cứ cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.” Cô gái tóc dài gãi đầu, sau đó quay đầu lại nhìn về phía phi thuyền, dây anten trên đó vẫn được cắm nguyên vẹn.

Lạ thật, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề để chỗ nào chứ?

Cô gái tóc dài suy tư một hồi, đột nhiên, dường như cô nhớ ra điều gì đó nên nói: “Tên Wein ngu ngốc này, có phải ngươi lại giết ta chết hay không? Không thì sao bỗng dưng ta lại mất trí nhớ được chứ.”

“Không có, cô nghĩ nhiều rồi. Ta cũng có phải ma đầu cuồng giết người đâu.” Wein phủ nhận tới cùng.

Cô gái tóc dài ngửi thân thể mình, hình như không ngửi được chút mùi máu tanh gì thì phải.

Nhưng bỗng nhiên, cô nhảy lên cao tung một loạt Vô Ảnh Cước thẳng vào mặt Wein, đá bay hắn ra ngoài.

“A a a, cô làm cái gì đấy?” Wein bị đá ngã xuống đất, ôm mặt cả giận hét to.

“Ngươi còn nói mình không giết chết ta?” Cô gái tóc dài chỉ vào ‘phù văn’ còn chưa hoàn toàn trở về trên ngực mình rồi nói: “Phù văn bất tử hiện ra thế này mà ngươi còn lừa ta à?”

“Sao thứ này còn chưa trở về chứ?” Wein mở to mắt, một lát sau hắn lập tức hiểu được. Có đôi khi, thể tích lớn thì sẽ có khác biệt.

“Lần thứ mấy rồi?” Cô gái tóc dài vỗ mạnh một cái lên phù văn bất tử, ấn nó vào lại trong cơ thể mình. Dường như cô cũng không thèm để ý đến sự thật là mình đã bị Wein giết chết.

“Lần thứ 86 rồi.” Wein thành thật trả lời: “Tiếp theo thì phải chờ hai năm để nó cooldown xong.”

“Còn 14 lần nữa à.” Cô gái tóc dài nằm ngửa ra mặt đất, uể oải nói.

“Ừm, chúng ta đã kiên trì đến hơn 80 lần rồi, đây là chuyện rất đáng để tự hào. Hơn nữa cũng đã đến rất gần con số 100 lần.” Wein lên tiếng.

“Nhưng ta không muốn tiếp tục nữa.” Cô gái tóc dài đột nhiên nói: “Chúng ta bỏ trốn đi, Wein.”

“Cô lại nói đến chuyện ‘bỏ trốn’ với ta á? Cô phải hiểu rõ ta chỉ là đối tượng chấp hành mệnh lệnh, đến đây để phối hợp với cô, làm đối tượng khiến cho phù văn bất hủ tiếp tục tiến hóa. Ta căn bản không có thứ như ‘tình cảm’, sao mà bỏ trốn với cô được chứ?” Wein cười hì hì nói.

Cô gái tóc dài nhắm mắt lại, không nói lời nào.

“Nhưng thật ra… ta chờ những lời này của cô lâu lắm rồi đấy!” Wein đột nhiên nhảy dựng lên: “Quả nhiên ta hoàn toàn không giống với những kẻ kia. Chúng ta bỏ trốn đi!”

Cô gái tóc dài lập tức mừng rỡ mở mắt ra.

“Ừm, nếu muốn bỏ trốn thì có vài thứ không thể dẫn theo bên cạnh được.” Wein quay đầu, nhìn thẳng về phía vị trí hiện tại của Tống Thư Hàng: “Xuất hiện đi, ta phát hiện ra ngươi từ lâu rồi.”

Thân thể của ‘Tống Thư Hàng’ bắt đầu phát run.

“Đừng sợ, ta không định làm hại ngươi đâu. Tuy rằng ta đâm người không chớp mắt, nhưng kỳ thật ta là một… ông chú hiền lành.” Wein nói: “Ngoài ra, tiểu tử kia, ngươi có hiểu cái chết không?”

Tầm mắt mà ‘Tống Thư Hàng’ nhập vào lắc đầu nguầy nguậy.

Nhưng lúc nội tâm Tống Thư Hàng nghe thấy vấn đề này thì chợt sinh ra một loại cảm giác tự hào rất đỗi quỷ dị. Mặc dù không dám nói là hoàn toàn hiểu được cái chết, nhưng hắn vẫn rất có kinh nghiệm đối với tử vong.

“Tiểu tử, đừng sợ cái chết. Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ vượt qua cái chết.” Wein nghiêm túc nói.

Đồng thời, tấm phù văn bất tử trên ngực cô gái tóc dài bay ra khỏi thân thể, rơi vào trong tay Wein.

Wein vươn tay nhét mạnh tấm phù văn này vào trong ngực [Tống Thư Hàng]: “Mở quyền hạn, phù văn bất tử bắt đầu di chuyển, đang tiến hành di chuyển. Người xác nhận: Wein. Di chuyển hoàn tất, ghi chép ban đầu: 86 lần, thời gia cooldown: 2 năm. Ghi chép mới: 0 lần, thời gian cooldown: 0.”

Phù văn bất tử kia bị nhét vào ngực [Tống Thư Hàng] như thế.

“Hãy nếm thử mùi vị của cái chết một chút nhé?” Wein lên tiếng.

Ngay sau đó, đao lazer trong tay hắn đâm tới.

Đậu xanh rau má!

Sau đó, [Tống Thư Hàng] bị một đao đâm chết.

Máu chảy đầy đất, vết thương trên ngực lớn chừng miệng bát.

Đau đớn dữ dội đánh thẳng vào đầu [Tống Thư Hàng], hắn không cam lòng ngã xuống đất, mắt nhìn chằm chằm vào Wein.

“Hiểu được tử vong, hưởng thụ tử vong, tiếp đó… vượt qua tử vong.” Wein nói ra những lời nghe có vẻ rất cao siêu và khó hiểu: “100 lần, nếu như ngươi có thể trụ qua được 100 lần thì ngươi sẽ phát hiện biến hóa thần kỳ trên người mình.”

Sau đó, Wein xoay người, ôm lấy cô gái tóc đen đang suy yếu, ‘vèo ~’ một cái rồi chạy biến về phía hư không, bỏ trốn một cách dứt khoát.

Phía sau, pháp khí hình dạng thuyền tiên kia nổ ‘ầm’ một tiếng.

Nhìn tư thế thuần thục này của Wein, câu nói [Ta chờ những lời này của cô từ lâu rồi] cũng không phải lời nói suông.

Hắn đã an bài việc bỏ trốn từ lâu.

Từ phá giải ‘quyền hạn của phù văn bất tử’ đến ‘di chuyền phù văn bất tử’, rồi đến làm nổ phi thuyền nhằm xóa sạch tung tích của hai người. Tất cả hành động đều trông như đã được lên kế hoạch từ lâu.

Hắn đã chuẩn bị xong tất cả, vạch kế hoạch tất cả từ lâu, chỉ chờ một câu nói của cô gái tóc đen mà thôi.

Trên mặt đất, đối tượng thị giác mà [Tống Thư Hàng] nhập vào đang cố sức vươn móng vuốt ra, dùng hết toàn bộ sức mạnh còn lại mà rống to: “Cẩu – nam – nữ!”

Sau khi rống xong thì nó ngủm củ tỏi.

Sau khi thân máy của nó tiêu tán, tấm phù văn bất hủ bị cưỡng ép nhét vào cơ thể nó bắt đầu vận chuyển.

Lúc này, Tống Thư Hàng tự thể nghiệm công hiệu của phù văn bất tử.

Rõ ràng hơn ‘nhìn’ gấp mấy trăm lần.

Phù văn bất tử vận chuyển trong cơ thể, vô số tin tức tràn ra, toàn bộ đều là tin tức có liên quan đến ‘bất hủ’.

Cùng lúc đó, trong thế giới mắt rồng, nơi ngực của Tống Thư Hàng bản thể cũng có một hình chiếu ‘phù văn bất tử’ ngưng tụ thành hình.

Đây chính là [Long Phù Chuyển Sinh] mà tiểu trợ lý lưới rồng nói lúc trước.

Chương 1772: Đặc sản địa phương

‘Long Phù Chuyển Sinh’ này được tạo thành từ hình chiếu phù văn bất tử kết hợp với lực lượng pháp tắc của thế giới hắc long, Nó có năng lực ‘hồi sinh’, cái giá là sau khi hồi sinh, cảnh giới thực lực sẽ giảm xuống một phần nhất định. Cụ thể sẽ giảm xuống bao nhiêu thì còn tùy vào tỷ lệ hao tổn.

Cùng lúc đó, ý thức của Tống Thư Hàng cũng trở về bản thể.

Thế giới trắng đen khôi phục màu sắc, mỹ nhân rắn công đức nơi xa bắt đầu chơi đùa lại, tiểu trợ lý lưới rồng tò mò nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, bởi vì lúc này Tống Thư Hàng đang trong hình thức sương mù. Đồng thời, trong thân thể sương mù hóa của hắn lóe lên rất nhiều tin tức pháp tắc cao thâm đến không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Dùng thân thể để ghi nhớ tri thức chính là khác người như thế đấy.

“Thì ra là thế, lần này chắc hẳn không phải nhập mộng, mà là quá trình tiếp xúc với ‘bản nguyên của thế giới hắc long’ rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thảo nào lại hơi khác với nhập mộng bình thường.

Nếu như hắn đoán không lầm thì quá trình vừa rồi hẳn là ký ức khi ‘Hắc Long’ của thế giới hắc long lần đầu tiếp xúc với ‘Wein’ và cô gái tóc dài nghi là Vân Tước Tử.

Mỗi người sử dụng ‘Long Nhãn bảo thạch’ đều có thể thông qua lực lượng của bảo thạch để tiếp xúc với ‘bản nguyên của thế giới hắc long’.

Nhưng trong quá trình tiếp xúc với bản nguyên, bọn họ có thể nhìn thấy những thứ hoàn toàn khác nhau.

Ngoại trừ mỗi vị Thánh Giả cấp 8 đều có thể đạt được tin tức bí ẩn về việc ‘tấn thăng cấp 9’ ra, thì có vài người có thể tiếp xúc sâu hơn tới tin tức liên quan đến ‘phù văn bất tử’.

Chỉ cần tiếp xúc với phù văn bất tử thì có thể khiến lực lượng của phù văn bất tử chiếu hình vào bản thân dưới sự ảnh hưởng của pháp tắc thế giới hắc long. Mà lúc này đây, chỉ cần Thánh Giả có hiểu biết nhất định đối với 'tử vong' thì có thể ngưng tụ hình chiếu của phù văn, tạo thành 'Long Phù Chuyển Sinh', có được một cơ hội hồi sinh.

Nếu như xui xẻo, không cách nào tiếp xúc được với tin tức về phù văn bất tử tì sẽ không có được cơ hội hồi sinh này.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước tiểu trợ lý lưới rồng nói rằng 'có tỷ lệ nhất định nhận được Long Phù Chuyển Sinh'.

Tiếp xúc với phù văn bất tử, có được hình chiếu, đồng thời bản than phải có hiểu biết nhất định với 'tử vong' thì mới có thể đạt được cơ hội hồi sinh.

Tống Thư Hàng rất may mắn, hắn đã đáp ứng đủ tất cả các điều kiện trên.

Ngoài ra… có thể bởi vì hắn có hiểu biết đặc biệt sâu đối với 'tử vong', hình chiếu phù văn bất tử của hắn cũng ngưng thực hơn 'Long Phù Chuyển Sinh' mà các Thánh Giả khác lấy được rất nhiều.

"Chúc mừng quản lý viên Bá Long đạt được phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh'." Tiểu trợ lý lưới rồng nói.

Tống Thư Hàng vươn tay chạm nhẹ vào Long Phù Chuyển Sinh. Lúc hắn đụng nhẹ vào, phù văn lập tức tan vào thân thế sương mù hóa của hắn, kết làm một thể với hắn.

"Phù văn Long Phù Chuyển Sinh, cảnh giới cấp 9 cũng có thể chuyển sinh sống lại. Nhưng bởi vì địa điểm hồi sinh là ở thế giới hắc long. Cho nên nếu như tử vong thì không thể mang theo bất cứ vật phẩm nào. Xin quản lý viên Bá Long cẩn thận." Tiểu trợ lý lưới rồng nhắc nhở dựa theo trình tự.

Trên người Tống Thư Hàng có rất nhiều bảo vật, hai bộ pháp khí bản mệnh xa xỉ, còn có mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử, cùng với mấy món pháp khí không gian khác.

Nếu như hắn tử vong mà không ai nhặt pháp khí giúp hắn thì tất cả mọi thứ sẽ rơi lại ở hiện trường tử vong.

"Ta hiểu rồi." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Đây chính là điểm khác biệt giữa về thành hồi sinh và hồi sinh tại chỗ đấy.

Nhưng hắn có thế giới hạch tâm. Chỉ cần thế giới hạch tâm không rớt mạng hoàn toàn thì hắn vẫn có thể thu pháp khí vào thế giới hạch tâm. Hoặc là…

Không đúng không đúng.

Nếu như thế giới hạch tâm không rớt mạng, hắn có thể trốn vào trong đó, căn bản không cần lo về chuyện ‘tử vong’.

Nếu như hắn chết thì có nghĩa là thế giới hạch tâm đã chuồn trước rồi.

Vậy mình có nên nuôi một sủng vật để ‘tự động nhặt trang bị’ không nhỉ?

“Quản lý viên Bá Long, chúng ta phải rời khỏi nơi này. Nếu rề rà thì thế giới mắt rồng sẽ đóng lại. Đến lúc đó chúng ta phải chờ một nghìn năm nữa mới ra ngoài được đấy.” Tiểu trợ lý lưới rồng lên tiếng.

Thế giới mắt rồng chính là mắt của hắc long, trung bình chừng một nghìn năm sẽ mở ra một lần, cũng chính là khi hắc long mở mắt.

Sau khi mở mắt, lúc mí mắt khép lại lần nữa thì thế giới mắt rồng sẽ đóng kín.

Một khi thế giới mắt rồng đóng kín, dưới sự ảnh hưởng của pháp tắc bản nguyên, ngay cả thủ đoạn truyền tống không gian cũng sẽ mất hiệu lực.

Tống Thư Hàng không muốn ở lại chỗ này một mình suốt nghìn năm chút nào.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, chúng ta trở về thôi.” Tống Thư Hàng hét lớn.

Nơi xa, mỹ nhân rắn công đức nghe vậy thì vỗ cá voi mập nhanh chóng bơi trở về, bộ dạng trông có vẻ rất vui.

Cô ấy thích nghịch nước thế cơ à?

Nhưng lần trước đến bờ biển cũng có thấy cô ấy vui vẻ như thế đâu?

Nói đi nói lại thì… ánh mắt Tống Thư Hàng rơi lên người cá voi mập.

Hắn nhớ lúc trước cá voi mập công đức từng nuốt một thú tu lông trắng mà nhỉ, bản Thánh Viên Long Lực Thần Công đầu tiên của Tống Thư Hàng là lấy được từ chỗ con lông trắng kia.

Con lông trắng kia đâu rồi?

“A ~ la la la la ~” mỹ nhân rắn công đức kêu to, sau đó tung người nhảy lên thật cao.

Cô xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trên không trung, sau đó liên tục lộn mèo, lại dùng tư thế múa kiểu thiên nga hạ xuống thân thể Tống Thư Hàng, sau đó biến mất.

Phong cách quay về bằng môn nhảy cầu… Lần trước cô và Tạo Hóa Tiên Tử từng chơi một lần rồi không chơi nữa.

Tống Thư Hàng cho rằng họ đã quên mất, hiện tại xem ra họ chỉ đang suy nghĩ động tác rơi xuống mới lạ hơn mà thôi.

Cùng lúc đó, cá voi mập công đức đâm sầm vào thân thể Tống Thư Hàng, sau đó biến mất theo.

Vậy lông trắng đâu rồi?

Trước kia, lúc cá voi mập công đức nuốt lông trắng thì không cách nào dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng được, phải nán lại trong thế giới hạch tâm.

Không phải là bị tiêu hóa thật rồi đó chứ?

[Có rời khỏi thế giới mắt rồng hay không?] Tiểu trợ lý lưới rồng hỏi.

Tống Thư Hàng vươn tay vỗ nó: “Đi!”

Ngay sau đó, thân hình Tống Thư Hàng biến mất trong thế giới mắt rồng, trở về bên trong phân bộ lạc Long Huyết.

****

Thân hình Tống Thư Hàng trở về trong gác lửng.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy lão tộc trưởng đang chạy băng băng trong vòng chạy Hamster.

Nhưng bởi Tống Thư Hàng không ‘kích hoạt’ vòng chạy cho nên cái vòng kia không vận chuyển được.

Vì vậy, bên cạnh có vài vị pháp sư của phân bộ lạc Long Huyết đang thúc giục pháp thuật, lợi dụng pháp thuật để chiếc vòng chuyển động.

Trước bánh xe, Vũ Nhu Tử cầm trong tay một xấp giấy: “Hỏi: Tộc trưởng cảm thấy tất cả đàn ông ở đây có thể mang thai hay không?”

“Đương nhiên không thể rồi.” Lão tộc trưởng đáp cái roẹt. Đàn ông thì làm sao mà mang thai được chứ?

Vũ Nhu Tử: “Trả lời sai rồi, trước ‘ánh nhìn mang thai’ của Tống tiền bối, nam nữ đều như nhau.”

Lão tộc trưởng: “? ? ?”

Đậu Đậu: “Giám khảo Đậu Đậu thông qua xét duyệt, không sai, nam nữ đều như nhau.”

Xích Tiêu Kiếm: “Giám khảo Xích Tiêu Kiếm thông qua xét duyệt.”

Thông Nương: “Giám khảo Thông Nương giống như trên, xác nhận xét duyệt không sai.”

“Tăng tốc cho ta!” Vũ Nhu Tử cười ha ha nói.

Sau đó mấy vị pháp sư của phân bộ lạc Long Huyết lại ra sức thúc giục ma lực, tăng tốc độ quay của vòng chạy Hamster.

“A a a, vậy mà lại sai.” Lão tộc trưởng hét lên, cũng tăng tốc độ chạy của mình.

Tống Thư Hàng: “…”

Các ngươi chơi vui là được.

“Ể? Tống tiền bối ngươi về rồi à.” Vũ Nhu Tử nói: “Chừng nào chúng ta trở về hiện thế vậy?”

Cô và a cha đã hẹn rồi, muốn cùng nhau thưởng thức Bá Nho Huyền Ma giảng pháp, nói là phải làm được.

“Ừm, nửa ngày sau chúng ta sẽ về.” Tống Thư Hàng nói.

Đợi hắn đi thu gom dược liệu và ma thú xong là có thể trở về hiện thế rồi.

“Vậy bọn ta chơi tiếp đây.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Tộc trưởng, câu hỏi tiếp theo: Đàn ông ở đây có thể sinh con hay không?”

“Có thể có thể có thể.” Lão tộc trưởng đáp liên hồi.

Mang thai cũng có thể thì sao lại không sinh con được chứ?

“Đáp án là tạm thời không thể, ánh nhìn mang thai hiện tại chỉ có thể duy trì một thời gian, vẫn không thể thật sự sinh em bé được.” Vũ Nhu Tử nói.

Lão tộc trưởng: “…”

Xích Tiêu Kiếm: “Giám khảo Xích Tiêu Kiếm có thắc mắc, thông qua phương pháp giải phẫu cũng không thể khiến đàn ông mang thai ư?”

“Đàn ông ở đây không ai có kỹ thuật này.” Vũ Nhu Tử nói.

Xích Tiêu Kiếm gật chuôi kiếm một cái: “Vậy ta không có ý kiến gì.”

Thông Nương: “Xác nhận không sai.”

Đậu Đậu: “Giống như trên.”

“Tăng tốc, tăng tốc nữa đi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Lại nói, sao các cô có thể nói chuyện với lão tộc trưởng chứ? Giữa các cô không có rào cản giao tiếp à?

Bởi vì hắn nghe được đám người Xích Tiêu Kiếm nói tiếng Trung, mà lão tộc trưởng lại dùng ngôn ngữ thế giới hắc long, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không có vấn đề khi trao đổi.

Chẳng lẽ trong lúc hắn ngủ, tiểu trợ lý lưới rồng đã làm gì rồi ư?

Tống Thư Hàng tò mò nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng.

[Một phương pháp phiên dịch ngôn ngữ đơn giản thôi.] Tiểu trợ lý lưới rồng lên tiếng.

Quả nhiên là vậy.

“Được rồi, thời gian cũng tới rồi. Ngươi giúp ta ban bố vài nhiệm vụ, trưng thu một trăm món ăn cấp 6 trở lên, cùng với ba mươi món ăn cấp 7 trở lên.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu trợ lý lưới rồng: “Không thành vấn đề, có thể dùng điểm ma lực để ban thưởng.”

“Ừm, có thể thưởng thêm cái này cho các món ăn cấp 7.” Tống Thư Hàng lấy bình trữ vật thu được từ đám Thiên Nhân lúc trước ra: “Mỗi 6 món ăn cấp 7 thì thưởng thêm một bình trữ vật. Thứ này xem như tặng kèm đi. Tuy chỉ có thể chứa được chút đồ vặt, nhưng tốt ở chỗ chơi vui lắm.”

Nếu dùng điểm ma lực để thanh toán hết thì hắn cứ cảm thấy xấu hổ thế nào ấy.

[Không thành vấn đề, ta sẽ bổ sung phần thưởng vào trong nhiệm vụ.] Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Trên thực tế, do hệ thống tu luyện nên loại đồ dùng trữ vật này rất quý giá trong thế giới hắc long.

“Vất vả cho ngươi rồi.” Tống Thư Hàng xoa đầu tiểu trợ lý lưới rồng, sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, tiểu m Trúc đã tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa tỉnh.” Đậu Đậu đáp.

“Vậy để cô bé ngủ thêm một lát nữa đi.” Tống Thư Hàng đứng lên: “Các ngươi ai muốn đi hái linh thực và bắt ma thú với ta?”

Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử đều bị hắn cuốn vào thế giới hắc long, kiểu gì cũng phải để hai người mang chút đặc sản địa phương về chứ.

“Ta ta ta!” Vũ Nhu Tử la lên.

Đúng lúc cô chơi trò này nãy giờ nên cũng chán rồi.

“Đậu Đậu muốn đi cùng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu liếc mắt: “Lúc này ngươi dẫn ta theo làm gì chứ? Trở về bắt nhiều ma thú một chút, để ta làm thức ăn cho chó là được rồi.”

Tống Thư Hàng ù ù cạc cạc gãi đầu.

“Đi thôi, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử ném xấp câu hỏi cho Đậu Đậu.

Chương 1773: Năm mới sẽ chôn phúc lợi dưới lòng đất, đừng hòng có ai thấy được

Tiểu trợ lý lưới rồng mở cửa truyền tống đến bảo địa đầu tiên.

Nếu như không có quyền hạn thế giới hắc long, dù là Kiếp Tiên cửu phẩm thì sau khi tiến vào thế giới hắc long cũng sẽ bị phong ấn lực lượng không gian, giống như thế giới hạch tâm bị ngắt kết nối của Tống Thư Hàng lúc trước vậy.

“Đây là vùng đất linh thực sinh trưởng, là thế giới vảy rồng nơi ngực của hắc long. Dân bản xứ gọi chúng là ‘Nấm rồng Tạp Bạc’, là linh thực sinh trưởng nơi vách núi. Mặc dù chỉ là linh thực cấp 3, nhưng mùi vị của nó rất ngon, hơn nữa khả năng sinh tồn lại rất mạnh mẽ, tốc độ sinh trưởng cũng cực nhanh, rất phù hợp với yêu cầu của quản lý viên Bá Long.” Tiểu trợ lý lưới rồng giới thiệu.

Tống Thư Hàng cần hai loại linh thực.

Một loại là loại linh thực dùng cho ‘tiên trù’, ngoại trừ yêu cầu về phẩm cấp ra thì càng chú trọng mùi vị hơn.

Một loại khác là linh thực dùng để tu luyện, phẩm cấp của loại này càng cao thì dược hiệu càng tốt và càng quý giá hơn. Hoặc là có được hiệu quả đặc thù thì cũng có thể sưu tầm.

Dù sao diện tích thế giới hạch tâm của hắn cũng có hạn, muốn trồng linh thực và ma thú thì cần sàng lọc mới được.

Thông qua cánh cửa không gian, tiểu trợ lý lưới rồng dẫn theo Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử xuất hiện dưới một vách núi. Kết cấu của vách núi này khá giống cái bàn, mà Nấm rồng Tạp Bạc thì sinh trưởng ở sườn trong của vách núi.

Đối với người bình thường, vị trí như thế này đúng là tuyệt cảnh, căn bản không cách nào tới được, trừ khi dùng pháp thuật loại phi hành để bay lên.

Tống Thư Hàng chân đạp hư không, đi tới bên cạnh đám Nấm rồng Tạp Bạc kia rồi hỏi: “Có hạn chế gì khi hái đám nấm rồng này không?”

“Không có hạn chế gì, bởi vì đây là linh thực thuộc loại có sản lượng khá lớn. Chủ yếu là vị trí sinh trưởng hơi nguy hiểm, người bình thường không hái chúng được nên mới có vẻ quý giá.” Tiểu trợ lý lưới rồng nói: “Nuôi trồng cũng rất đơn giản, chỉ cần ném chúng nó đến vách núi ẩm ướt âm u tương tự là có thể mọc lên rất nhanh.”

Tống Thư Hàng gật đầu, bắt đầu hái một lượng nấm rồng chuyển vào trong thế giới hạch tâm của mình.

Trong thế giới hạch tâm, tiểu trợ lý hạch tâm đầu tiên là nhổ cấy linh thực, thu xếp vài vị trí sinh tồn thích hợp. Mảnh vỡ Thiên Đình ‘Đao Kiếm phong’ bị nó cấy vào một đám nấm rồng.

Tiểu trợ lý hạch tâm thật sự rất tuyệt vời. Tống Thư Hàng cảm thấy hoàn toàn có thể xếp nó vào một trong những thu hoạch lớn nhất của chuyến đi đến thế giới hắc long của mình lần này.

Bên kia, Vũ Nhu Tử cũng chân đạp hư không, đi vài bước loạng choạng trên không trung. Cô vừa tấn chức ngũ phẩm, cũng mới có được năng lực chân đạp hư không nên đi chưa quen lắm.

Sau khi đi vài bước, cô giẫm lên vách núi dựng thẳng như đi trên đất bằng.

“Ừm ~ quả nhiên giẫm lên đất thật thì an tâm hơn một chút.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói, cô đạp lên vách núi, sau khi đi được mấy bước, nắm vững kỹ xảo thì bắt đầu chạy trên vách núi.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì giơ ngón cái với Vũ Nhu Tử: “Đúng, chân đạp đất bằng thì trong lòng mới an tâm được. Vậy nên Vũ Nhu Tử này, cố có muốn tìm hiểu về hàng rào bảo hộ trên phi kiếm không?”

“Hì hì, cảm ơn Tống tiền bối, nhưng ta không cần đâu.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói, cô chạy qua chạy lại trên vách đá dựng đứng rất vui vẻ.

Tính cách của cô là vậy, bất kể trong hoàn cảnh thế nào thì cô đều có thể tìm được trò vui cho riêng mình.

Sau khi chạy một lát trên vách đá dựng đứng thì Vũ Nhu Tử lại đưa mắt nhìn về nơi có độ khiêu chiến cao hơn.

Sau đó, cô bắt đầu chạy tới một vách đá treo ngược.

Tống Thư Hàng thấy thế thì vội vàng bảo ngừng: “Chờ chút đã, Vũ Nhu Tử.”

Vũ Nhu Tử: “? ? ?”

“Nếu cô muốn chạy tới chỗ đó thì tốt nhất là… thay bộ đồ khác đi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Hiện tại Vũ Nhu Tử đang mặc một chiếc váy viền thêu hoa xinh đẹp dài đến đầu gối, nếu cô cứ chạy tới vách đá treo ngược như vậy thì sẽ lộ hàng mất.

“Thay quần áo?” Vũ Nhu Tử nghe vậy thì cúi đầu nhìn chiếc váy viền thêu hoa màu trắng mình đang mặc, chớp mắt vài cái rồi cười hì hì nói: “Cảm ơn Tống tiền bối đã nhắc nhở.”

Thế nhưng cô cũng không định thay quần áo.

“Tống tiền bối hãy nhìn kỹ nhé!” Vũ Nhu Tử dứt lời thì chạy nhanh tới chỗ vách núi treo ngược, vừa chạy vừa nhắc nhở: “Tống tiền bối nhìn ta thật kỹ, đừng có chớp mắt nhé!”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Nhìn kỹ đừng chớp mắt ư?

Mỹ nhân rắn công đức chui ra cực nhanh để giành lời thoại: “Phát phúc lợi đầu năm!” Hẳn là lời quảng cáo một sản phẩm nào đó bị cô lôi ra dùng.

“Hì hì hì.” Lúc này, đôi chân dài của Vũ Nhu Tử đã giẫm lên vách núi treo ngược, sau hai bước thì cô lập tức treo ngược trên đó.

Vũ Nhu Tử cô nương đầu dưới chân trên, mái tóc dài màu đen rũ xuống, bồng bềnh theo gió.

Nhưng mà… hình ảnh phúc lợi trong tưởng tượng lại không xuất hiện.

Váy của Vũ Nhu Tử cũng không rơi xuống vì trọng lực, mà lại tung bay bên trên một cách rất chi là phản trọng lực.

Việc này hoàn toàn không khoa học, nhưng lại rất tu chân, tu chân chính là có thể muốn làm gì thì làm.JPG

Tống Thư Hàng há mồm muốn khẩu nghiệp.

"Xuất… xuất hiện rồi, váy phản trọng lực!" Nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì mỹ nhân rắn công đức đã nhanh chóng cướp lời thoại của hắn.

Tống Thư Hàng: "…"

Từ sau lần 'cướp lời thoại bị lỗi kỹ thuật' trước đó, trước khi cướp lời thoại mỹ nhân rắn công đức đều chú ý vẻ mặt của Tống Thư Hàng.

Tuy rằng cô không có chức năng như 'đọc tâm thuật', nhưng cô đã học được 'đọc mặt thuật'. Nhìn nét mặt Tống Thư Hàng, kết hợp với các loại tri thức tạp nham mà mình nắm giữ, chỉ trong nháy mắt là cô đã đoán được lời Tống Thư Hàng muốn nói.

Đồng thời, nhìn thấy vẻ dở khóc dở cười trên mặt Tống Thư Hàng sau khi bị cướp lời thoại thì cô biết bản thân đã cướp lời thành công.

Cướp lời thoại xong xuôi, @#%× Tiên Tử ra vẻ hài lòng. Điều đáng tiếc duy nhất là đối thủ cạnh tranh của cô - Tạo Hóa Tiên Tử không ở bên cạnh, khiến cảm giác thỏa mãn của cô vơi đi phần nào.

"Đây là pháp thuật gì thế?" Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử cười hì hì: "Không phải pháp thuật, chỉ là một chút mánh khóe vận dụng linh lực được lưu truyền giữa các nữ tu trong nhóm mà thôi. Là Đông Phương Lục Tiên Tử trong nhóm đã truyền thụ cho ta đấy."

Đông Phương Lục Tiên Tử am hiểu Thiên Ma Cửu Vũ, trên cơ bản cô toàn mặc váy để xuất hiện, mánh khóe này do chính cô nghiên cứu ra… Nhưng số lần cô dùng lại không nhiều. Thiên Ma Cửu Vũ cô am hiểu chính là loại kỹ năng mị hoặc, váy phản trọng lực không có ý nghĩa gì với cô cả.

Tống Thư Hàng cười nói: "Ta cũng không biết nên đánh giá kỹ năng này thế nào nữa."

[Lúc này ta thấy vừa mất mát, lại vừa vui mừng. Madrid vạn tuế*.] Mỹ nhân rắn công đức mở miệng nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Đây là lời thoại nhảm nhí gì vậy?

Vì sao loại tâm tình này lại có quan hệ với Madrid, năm nay Madrid lại xảy ra chuyện gì rồi à?

Mặc khác, ta nhớ mấy hôm trước không có cách lên mạng ở thế giới hắc long mà đúng không, @#%× Tiên Tử gần đây cô đổi mới kho lời thoại thế nào vậy?

“Hì hì, Tống tiền bối có mất mát cũng vô dụng thôi.” Vũ Nhu Tử vỗ váy, nhảy khỏi trạng thái treo ngược, khom lưng hái mấy tai nấm rồng làm hàng mẫu: “Tiếp theo chúng ta còn đi hái gì nữa?”

(*)Gốc là Hoàng Mã Vạn Tuế hoặc cố lên – xuất phát từ Hala Madrid- tên một bài hát truyền thống của Real Madrid được sáng tác vào năm 1952.

Chương 1773: Bảo đao hóa hình

Tổng thể mà nói thì đi hái linh thực được xem là chuyện khá đơn giản, độ nguy hiểm không cao.

Chuyện phiền toái duy nhất gặp phải trong quá trình này là linh thực từ cấp 6 trở lên ở thế giới hắc long đều có ma thú bảo vệ. Đám ma thú cộng sinh này có thực lực không tệ, chí ít đều là cấp 4 đổ lên, hơn nữa trên người đám ma thú cộng sinh này ít nhiều đều có huyết mạch loài rồng, cho nên chúng được xem như chủng loại thông minh trong ma thú, ít nhất cũng có thể giao tiếp đơn giản.

Thông thường, chuyện giết người cướp của là việc thường xuyên xảy ra trong tu chân giới hay thậm chí là chư thiên vạn giới. Chỉ cần công hiệu của bảo vật đủ khiến người khác động long thì giết thú cướp của, giết người cướp của, giết yêu cướp của v.vv.. đều có thể xảy ra.

Nhưng tư duy của Vũ Nhu Tử lẫn Tống Thư Hàng đều khác với tu sĩ bình thường.

Hai người không có ý định giết thú cướp của.

Sau khi được tiểu trợ lý lưới rồng đồng ý, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đồng tâm hợp lực chuyển đám ma thú cộng sinh, linh thực, lại cắt hết các nơi như hang động, cồn cát, tảng đá mà linh thực sinh trưởng rồi chuyển đến thế giới hạch tâm… Chuyển nhà cho đám ma thú cộng sinh này.

Đương nhiên, lúc chuyển nhà cũng phải được các ma thú cộng sinh đồng ý.

Chẳng hạn như hiện tại…

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử được tiểu trợ lý lưới rồng đưa đến phía trên một dòng sông băng. Có vài con gấu lớn mọc vảy rồng đang bảo vệ một gốc thánh thụ hàn băng.

Đám gấu lớn này đều có thực lực cấp 4, là sinh vật quần cư.

Đám gấu lớn đồng ý dọn nhà, thánh thụ hàn băng dời đến nơi nào thì chúng nó sẽ dọn đến nơi ấy. Nhưng nếu muốn chúng nó dọn nhà thì đầu tiên phải đánh bại chúng nó, khiến chúng tâm phục.

Vì vậy, Vũ Nhu Tử ra tay đánh từng con một, đánh đến khi tất cả gấu lớn đều gọi chị hai mới thôi.

Sau đó Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cắt hết cả dòng sông băng, chuyển đến nơi gần điện Hàn Đông, cũng kéo tất cả gấu trắng vảy rồng vào trong đó.

Dọc đường đến đây, hầu như tất cả ma thú cộng sinh đều do Vũ Nhu Tử đánh đến tâm phục.

Tống Thư Hàng căn bản chưa từng ra tay, nói đúng hơn là hắn hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Trong thế giới hạch tâm, tiểu trợ lý hạch tâm dựa theo thuộc tính mà an bài thỏa đáng tất cả động phủ, ma thú và linh thực mà chúng nó bảo vệ. Toàn bộ quá trình đều hoàn toàn không cần Tống Thư Hàng động não.

Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm giác mình giống với lão tộc trưởng phân bộ lạc Long Huyết, không cần làm gì cả.

“Chờ sau khi trở về hiện thế thì hỏi thăm các tiền bối xem có thể thuê linh thực sư hay không. Đến lúc đó đám linh thực mọc hoang này được linh thực sư bồi dưỡng + suối nguồn sự sống của thế giới hạch tâm tưới tắm thì có cơ hội gieo trồng đại trà.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, ta có một ý tưởng táo bạo thế này.” Vũ Nhu Tử đột nhiên mở miệng.

Tống Thư Hàng: “Cô nói suy nghĩ của mình đi, để ta nghe xem có thực hiện được không.”

“Tống tiền bối, giữa đám tiểu đệ ta thu được hôm nay và linh thực có lực tương tác rất cao, cho nên mới trở thành ma thú cộng sinh của linh thực. Vậy có cách nào đào tạo chúng nó thành linh thực sư không?” Vũ Nhu Tử nói.

Dù sao cũng là tiểu đệ của cô, tuy rằng đều là bị đánh đến phục… nhưng cô thân là chị đại của chúng nó, nên cũng muốn tranh thủ chút phúc lợi cho tiểu đệ của mình.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng: “Sau khi tu luyện đến cấp 5 thì đám ma thú này có thể hóa hình không?”

“Không thể.” Tiểu trợ lý lưới rồng bình tĩnh trả lời.

Hệ thống tu luyện của ma thú và tu chân khác nhau, một số trong chúng nó phải đến cấp 8 mới có cơ hội hóa hình, một số khác sẽ duy trì trạng thái ma thú cả đời.

Sau khi tiểu trợ lý lưới rồng trả lời thì bổ sung: “Bắt đầu tìm kiếm ‘hóa hình’.”

Một lát sau, nó lại nói: “Tìm kiếm hoàn tất, trong tiểu thế giới khu vực cổ rồng có một thiên trì đặc biệt, trong đó có một loại ‘thạch nhũ’ có thể giúp các sinh vật biến hóa ra hình thái ‘á nhân’.”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì hai mắt sáng lên.

Chẳng phải bảo vật này tương đương với ‘Hóa Hình đan’ trong giới tu sĩ ư? Đan dược hoặc bảo vật có thể giúp yêu tu hóa hình trước khi đạt ngũ phẩm, cùng loại với thứ mà Đậu Đậu từng dùng.

Đan dược này vô cùng quý giá trong giới tu sĩ.

“Có thể cho ta một ít thạch nhũ này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu trợ lý lưới rồng: “Có thể, nhưng giá trị của chúng rất cao.”

Dứt lời, nó bắt đầu hạch toán giá trị.

Một lát sau, nó trả lời: “Tương đương với một nửa số lượng linh thực và ma thú.”

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Số lượng linh thực và ma thú có thể giảm bớt, thứ hắn muốn là chủng loại. Chỉ cần có đủ chủng loại thì có thể từ từ sinh sôi nảy nở sau.

…

….

Tiểu trợ lý lưới rồng dẫn Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử tới nơi có thạch nhũ.

Tống Thư Hàng lại càng khao khát muốn có năng lực không gian hơn.

Sau khi có năng lực truyền tống không gian thì hành động sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

[Nếu như ta cũng nắm giữ năng lực không gian trước cửu phẩm giống Bạch tiền bối thì thích biết mấy.]

Ở vị trí hiện tại của thạch nhũ, thạch nhũ đã ngưng tụ thành một ao nhỏ.

Dường như nơi này chưa bị ai phát hiện.

Thậm chí trong tiểu thế giới cổ rồng còn không có sinh vật cư trú, nó là loại tiểu thế giới đặc thù giống như thế giới mắt rồng.

Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh ao thạch nhũ.

“Tống tiền bối, chúng ta có nên thí nghiệm công hiệu của nó trước hay không?” Vũ Nhu Tử đề nghị.

Tống Thư Hàng: “Nói đến thí nghiệm thì đệ tử Tiểu Thải của ta rất thích hợp với nó. Đáng tiếc, bây giờ cô ấy không có trong thế giới hạch tâm.”

Tiểu Thải nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, đang bảo vệ ba mẹ hắn ở nơi rất xa.

Nếu không, cô còn chưa tu luyện tới ngũ phẩm, đúng lúc có thể dùng thạch nhũ này thử xem hiệu quả thế nào.

“Lần này ta không dẫn linh điệp cộng sinh theo.” Vũ Nhu Tử nói: “Hay là cứ để đám tiểu đệ ta mới thu phục thử xem nhé?”

“Chờ chút đã, ta có một đối tượng khác.” Mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Hắn vươn tay chụp một cái trong hư không.

Sau đó, một luồng đao ý lẫm liệt ngưng tụ trong tay hắn.

Vũ Nhu Tử tò mò nhìn về phía tay Tống Thư Hàng, cô có thể cảm ứng được dường như Tống Thư Hàng đang cầm thứ gì đó, nhưng cô lại không nhìn thấy gì cả.

“Là Đao Cổ Vô Hình.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Đao Cổ Vô Hình là linh thú của hắn, lại chưa hóa hình, rất thích hợp để thử hiệu quả của thạch nhũ này.

“Cần dùng bao nhiêu?” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía tiểu trợ lý lưới rồng hỏi.

“Một giọt là được.” Tiểu trợ lý lưới rồng vươn tay ra, một giọt nhũ dịch bay lên từ trong ao thạch nhũ, lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm lấy Đao Cổ Vô Hình: “Nào, thử uống nó xem.”

Đao Cổ Vô Hình: “? ? ?”

Tống Thư Hàng lướt tay một cái, một phát Dưỡng Đao thuật rơi lên người Đao Cổ Vô Hình.

Oong oong oong ~ Đao Cổ Vô Hình vui vẻ rung lên, tiếp đó nó lại phối hợp uống giọt thạch nhũ kia.

Sau khi uống thạch nhũ xong, thân thể Đao Cổ Vô Hình trở nên nóng bỏng tay. Trong mắt Tống Thư Hàng, thân hình nó cứ như trúng phải thiên phú ‘bắn ra đầy đất’ của Diệt Phượng Công Tử vậy, đầu tiên là biến thành một bãi chất lỏng.

Bãi chất lỏng này kéo dài ra, cuối cùng ngưng tụ thành hình người.

Tống Thư Hàng: “…”

Đúng là hiện ra hình người rồi, nhưng sao hình thái này quỷ dị thế không nhỉ?

Không có ngũ quan, chỉ là hình người cơ bản, chỉ hơi lập thể hơn người que một chút mà thôi.

Là do Đao Cổ Vô Hình quá đặc thù hay là do hiệu quả của thạch nhũ chỉ đến mức này thôi?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn ao thạch nhũ.

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên một ý tưởng to gan.

Ý tưởng vừa hiện, hắn lập tức hóa nó thành thực tiễn.

Hình chiếu hoa sen trong thế giới hạch tâm bị Tống Thư Hàng tế ra, rễ cây đâm vào trong ao.

Chương 1775: Tri thức chính là của cải

Tống Thư Hàng cũng chỉ bất chợt nảy sinh ý tưởng này mà thôi.

Nếu như thế giới hạch tâm hấp thu thạch nhũ này thì sẽ biến thành thế nào đây? Có thể biến ra ‘loại sinh mệnh thể’ hay không?

Lùi một bước mà nói, dù thế giới hạch tâm không thể biến hóa, vậy sao khi ‘hình chiếu hoa sen’ hấp thu một phần thạch nhũ thì có thể sinh ra dị biến hay không?

[Nếu như thế giới hạch tâm thật sự có thể sinh ra ‘loại sinh mệnh thể’, có lẽ trong tương lai, nó sẽ không rớt mạng nữa.] Đây là tâm nguyện của Tống Thư Hàng.

Kỳ thật… trong lòng Tống Thư Hàng cũng biết mỗi lần rớt mạng đều không phải lỗi của thế giới hạch tâm. Không phải quân ta yếu, mà là do quân địch quá mạnh. Các đại lão tuyệt thế kia vừa ra trận, chuyện đầu tiên họ làm chính là chặn kết nối hết các pháp khí và năng lực hệ không gian, cấm các thủ đoạn truyền tống không gian. Cho nên mới tạo thành ảo giác mỗi lần gặp đại sự là thế giới hạch tâm đều đánh bài chuồn.

Vì vậy, lui thêm bước nữa, dù thạch nhũ hóa hình này không có hiệu quả với thế giới hạch tâm và hình chiếu hoa sen thì có thể khiến thế giới hạch tâm tiến hóa hay không.

Lần này hình chiếu hoa sen hấp thu rất tiết chế, nó chỉ hấp thu một phần thạch nhũ nhỏ rồi dừng lại. Tiếp đó, nó thu xúc tu về, lẳng lặng lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn hình chiếu hoa sen với vẻ chờ mong, lại chú ý biến hóa của thế giới hạch tâm.

Sau một lúc lâu…

Hình chiếu hoa sen không thay đổi gì, thế giới hạch tâm cũng y như cũ.

“Tống tiền bối, không có biến hóa gì hết.” Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ừa, ta thấy mà.”

Xem ra đã lãng phí phần thạch nhũ vừa rồi, nếu chia phần thạch nhũ này ra thành ‘từng giọt’ thì ít nhất cũng đến mấy trăm giọt đấy… Đổi thành linh thạch thì sẽ là một khoản kếch xù.

Xót ruột quá đi.

Hắn nhìn ao thạch nhũ nhỏ kia, bỗng nhớ tới một vấn đề: “Đúng rồi, tiểu trợ lý lưới rồng, thạch nhũ nơi này thuộc về ta hết ư?”

“Dưới tình huống không ảnh hưởng đến thế giới hắc long, có thể cho quản lý viên Bá Long một nửa.” Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời: “Nếu như quản lý viên Bá Long muốn bỏ qua ma thú, linh thực ban thưởng khác thì có thể lấy nhiều hơn một chút.”

“Vậy thì thôi đi.” Tống Thư Hàng lắc đầu, nửa ao thạch nhũ là đủ rồi.

Lúc này, Vũ Nhu Tử cô nương tò mò hỏi: “Đúng rồi, tiểu trợ lý lưới rồng. Nếu như nhân loại cũng uống một giọt thì sẽ sinh ra biến hóa thế nào?”

Cô rất tò mò, rất muốn thử xem sao.

“Đề nghị đừng thử, tư liệu không đủ, không cách nào suy tính hậu quả.” Tiểu trợ lý lưới rồng chân thành nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử suy nghĩ chốc lát, lại hỏi: “Có thể cho ta một chút thạch nhũ không? Ta mang về cho yêu sủng bản mệnh của mình thử xem.”

Tiểu trợ lý lưới rồng nhìn Vũ Nhu Tử rồi gật đầu: “Lần này Vũ Nhu Tử nữ sĩ đã giúp đỡ quản lý viên Bá Long rất nhiều, ta có thể tặng Vũ Nhu Tử nữ sĩ một bình thạch nhũ ngoài định mức.”

Ta giúp đỡ Tống tiền bối rất nhiều khi nào chứ? Vũ Nhu Tử lấy làm khó hiểu.

Mặc dù không biết mình đã giúp Tống tiền bối cái gì, nhưng cô rất lễ phép cảm ơn: “Cảm ơn tiểu trợ lý lưới rồng.”

Dứt lời, Vũ Nhu Tử vươn tay sờ nhẹ lên tiểu trợ lý lưới rồng nhỏ nhắn: “Tiểu trợ lý đáng yêu nhất đấy.”

“Cảm ơn Vũ Nhu Tử nữ sĩ đã khen ngợi.” Tiểu trợ lý lưới rồng nghiêm trang trả lời. Sau đó, nó vung tay chuyển một cái bình nhỏ đầy thạch nhũ đến rồi đưa cho Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng thấy một màn như vậy, mắt sáng lên, hắn cũng vươn tay sờ đầu tiểu trợ lý lưới rồng: “Tiểu trợ lý lưới rồng đáng yêu nhất luôn.”

“Quản lý viên Bá Long, dù ngươi có khen ngợi ta thế nào thì ta cũng sẽ không khen lại ngươi đâu.” Tiểu trợ lý lưới rồng nghiêm túc nói, bởi vì lúc trước quản lý viên Bá Long hạ lệnh cho nó, nên trước khi hủy bỏ mệnh lệnh thì nó sẽ không khen lại quản lý viên Bá Long.

Tống Thư Hàng: “…”

****

Dưới sự trợ giúp của tiểu trợ lý lưới rồng, Tống Thư Hàng lấy phần thạch nhũ còn lại của mình ra, chuyển đến thế giới hạch tâm.

Tiểu trợ lý hạch tâm đã chuẩn bị ổn thỏa từ lâu, cũng đã sắp xếp một hố đá bên cạnh suối nguồn sự sống rồi chuyển nửa ao thạch nhũ vào trong đó.

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào thế giới hạch tâm, đánh giá bố cục thế giới hạch tâm của mình.

Dưới nỗ lực làm việc của tiểu trợ lý hạch tâm, bố cục của toàn bộ thế giới hạch tâm đã trở nên chỉnh tề hơn hẳn. Mặc khác, bởi thực lực Tống Thư Hàng tăng lên, thế giới hạch tâm cũng tiến hóa theo, hạch tâm suối nguồn sự sống cũng xảy ra biến đổi.

Hạch tâm suối nguồn sự sống dần chia làm hai tầng, tầng trên là giếng ‘suối nguồn sự sống’ đang không ngừng phun trào, tầng dưới là ao suối nguồn sự sống mà Sở các chủ đang ngâm. Bên cạnh ao suối nguồn sự sống tầng dưới còn trồng đệ tử dự bị ‘thụ yêu Mễ Lộ Lộ’ của Tống Thư Hàng, cùng với cây non của Thất Hoàng Diệu Quả.

Ý thức của Tống Thư Hàng quét qua Sở các chủ.

Thân thể Sở các chủ lại mọc thêm một phần, lúc trước thân thể cô chỉ sinh trưởng đến xương quai xanh, bây giờ ngay cả bả vai cũng ngưng tụ thành hình rồi. Nếu như không nhìn xuống đáy ao, Sở các chủ chỉ lộ vai nổi trên mặt nước thật sự quá xinh đẹp.

Lúc này cô ngâm mình trong ao suối nguồn sự sống, tò mò đánh giá biến hóa của thế giới hạch tâm, cùng với tiểu trợ lý hạch tâm đang bận rộn trên bầu trời.

Lúc ý thức Tống Thư Hàng lướt qua, Sở các chủ ngẩng đầu nhìn lên, lấy cảnh giới của cô thì đương nhiên có thể cảm ứng được ý thức Tống Thư Hàng quét qua.

Tống Thư Hàng vội dời ý thức đi.

Lúc này…

Quy tiền bối từ từ bò tới từ đằng xa, nán lại bên cạnh suối nguồn sự sống. Mấy ngày nay Thông Nương ra ngoài, Quy tiền bối nhàn rỗi buồn chán nên thường qua đây tán gẫu với Sở các chủ.

Việc Quy tiền bối và Sở các chủ có thể chung sống hòa thuận với nhau như thế đúng là vượt ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

Nói thật… ở thời kỳ viễn cổ của hai vị này hẳn là ở hai phe đối địch với nhau.

Nhưng nghĩ tới quan hệ giữa Bắc Phương Đại Đế và Trình Lâm, load lại quan hệ thì sẽ cảm thấy hai vị này có quan hệ ‘minh hữu’ mới đúng.

Tóm lại, quan hệ giữa các vị tiền bối cứ rối nùi như dây tai nghe vậy.

“Muốn uống trà không?” Quy tiền bối ngồi như con người, chi trước cầm tách trà.

“Không cần.” Sở các chủ nói: “Hiện tại ta chỉ còn lại cái đầu, còn ngâm trong nước suối cả ngày… Căn bản không muốn uống bất kỳ thứ gì hết.”

Thổi bong bóng là niềm vui thú duy nhất của cô.

“Cũng đúng.” Quy tiền bối đột nhiên thần thần bí bí nói: “Sở các chủ, cô muốn đắp mặt nạ dưỡng da không?”

Sở các chủ: “? ? ?”

“Tự ta làm đấy, hiệu quả không tệ. Sau khi ta dùng thử thì thấy dễ chịu lắm.” Quy tiền bối nói.

Sở các chủ suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Cũng được.”

Mặc dù là Trường Sinh Giả, trên lý thuyết mà nói thì hoàn toàn không cần dùng mấy thứ này. Nhưng lý thuyết là lý thuyết, lý thuyết không thể làm cơm ăn được. Trên lý thuyết phụ nữ có ba bộ quần áo là có thể thay phiên mặc qua một quý, nhưng lẽ nào chỉ mua ba bộ quần áo thật sao?

Quy tiền bối vươn chi trước móc ra một hộp mặt nạ dưỡng da màu xanh sẫm, loáng thoáng tỏa ra một mùi hương mát lạnh lạ lùng, thoạt nhìn không tệ chút nào.

“Đây là mặt nạ dưỡng da gì vậy?” Sở các chủ tò mò hỏi.

Quy tiền bối: “Mặt nạ bùn tảo biển búp hành.”

Sở các chủ khen: “Sáng tạo lắm.”

Mái tóc dài của cô tung bay, linh hoạt nhận lấy một phần mặt nạ dưỡng da từ trong tay Quy tiền bối rồi thoa đều lên mặt mình. Thuận tiện cũng giúp Quy tiền bối thoa một lớp mặt nạ dưỡng da luôn thể.

Một Trường Sinh Giả, một Kiếp Tiên cửu phẩm thoa mặt nạ dưỡng da màu xanh, bắt đầu tám chuyện trên trời dưới đất với nhau.

Tống Thư Hàng: “…”

Lúc này hắn nên làm gì mới tốt đây?

“Gần đây Thư Hàng chuyển rất nhiều linh thực vào thế giới hạch tâm, trong đó có rất nhiều loại thích hợp làm mặt nạ dưỡng da, chờ hắn trồng được nhiều thì ta sẽ đi xin một ít, thử chế tạo mấy loại mặt nạ dưỡng da mới.” Quy tiền bối nói.

“Thư Hàng, ngươi định bồi dưỡng một lượng lớn linh thực sư đấy à?” Sở các chủ ngẩng đầu hỏi.

Quy tiền bối: “Ý thức của Thư Hàng đang ở thế giới hạch tâm ư?”

[Đúng vậy, hai vị tiền bối.] Tống Thư Hàng trả lời.

Quy tiền bối thẹn thùng dùng chi trước che mặt: “Ôi trời, vậy không phải chuyện ta đắp mặt nạ bị ngươi phát hiện rồi ư?”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta phát hiện từ lâu rồi Quy tiền bối ạ. Hơn nữa ngay cả chuyện ngươi dùng búp hành của Thông Nương làm mặt nạ ta cũng biết rõ luôn đấy.

“Có tìm được linh thực sư thích hợp chưa?” Sở các chủ mở miệng hỏi.

“Vẫn chưa, nào có nhanh như vậy chứ.” Tống Thư Hàng nói: “Ta định lần này sau khi trở về sẽ vào nhóm Cửu Châu số 1 hỏi các tiền bối xem có cách nào thuê một nhóm linh thực sư tạm hay không. Sau đó lại nghĩ cách tự bồi dưỡng linh thực sư và thuần thú sư cho mình.”

“Việc bồi dưỡng linh thực sư thì cứ giao cho ta đi. Ngươi chịu trách nhiệm chọn người đáng tin qua đây, ta giúp ngươi bồi dưỡng.” Sở các chủ nói.

Cô nán lại trong suối nguồn sự sống của thế giới hạch tâm Tống Thư Hàng lâu như vậy, cũng muốn tìm chút việc để làm, thuận tiện xem như trả tiền thuê nhà của cô luôn.

“Đáng tiếc bất kể là linh thực hay thuần thú đều không phải sở trường của ta. Nhưng nếu người mới không nghe lời thì ta có thể ra tay dạy dỗ giúp ngươi.” Quy tiền bối nói đầy khí phách.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, đột nhiên mắt sáng lên: “Được, vậy đến khi đó chuyện bồi dưỡng linh thực sư bèn làm phiền Sở các chủ. Mặc khác, có thể nhờ Sở các chủ chỉ điểm những linh thực sư mà ta thuê tới một chút hay không?”

Linh thực sư hắn muốn thuê hẳn là tìm từ trong thế lực của các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 như Hoàng Sơn tiền bối, Linh Điệp tiền bối, Thất Tu tiền bối.

Nói không chừng còn có thể thuê đệ tử từ môn phái của các vị tiền bối như Lệ Chi Tiên Tử, Thông Huyền Đại Sư, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối… Đến khi đó, nếu như Sở các chủ bằng lòng chỉ điểm thì những linh thực sư này tuyệt đối có thể thu được rất nhiều lợi ích. Đại lão Trường Sinh Giả chỉ bảo thuật linh thực trực tiếp, cơ hội như vậy, có đốt đèn lồng tìm cũng không được đâu.

Hơn nữa… dùng ‘Đại lão Trường Sinh Giả chỉ bảo thuật linh thực trực tiếp’ làm điểm hấp dẫn người mua mới có thể thu hút một đám linh thực sư qua đây thực tập miễn phí. Thậm chí, nếu như không phải ‘đơn vị có quan hệ trong nhóm’ mà muốn đến đây học tập thì phải trả học phí mới được.

Tống Thư Hàng càng nghĩ cảng thấy hí hửng.

Nối gót Đậu Đậu, tâm hồn thương nhân của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu thức tỉnh.

Nhưng mà Đậu Đậu thức tỉnh vì hứng thú, Tống Thư Hàng thì lại hoàn toàn bị 'cái nghèo' dồn ép.

Sở các chủ nguýt hắn: "Dù sao cũng nhàn rỗi, nếu lúc đó tâm tình ta không tệ thì có thể chỉ điểm một hai."

"Cảm ơn Sở tiền bối." Tống Thư Hàng cười hì hì nói.

Tri thức chính là của cải, nhà có người già tựa như có báu vật, câu này quả không sai.

Giờ hắn chỉ muốn đi gặp các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 ngay tức khắc để lừa người đến thực tập… Không đúng, là báo tin tốt 'có Trường Sinh Giả chỉ bảo thuật linh thực' cho các tiền bối biết.

Kết thúc trò chuyện, ý thức Tống Thư Hàng chuẩn bị rời khỏi thế giới hạch tâm.

Lúc này, hình chiếu hoa sen chủ động trở về thế giới hạch tâm. Sau đó, vô số rễ cây của nó hiện ra, lan rộng ra cả bầu trời thế giới hạch tâm.

Tiếp theo, tất cả rễ cây đều bị nó chủ động chặt đứt.

Tống Thư Hàng: "?"

Chương 1776: Tặng quà cũng phải hợp thời

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy hình chiếu hoa sen lại chủ động chặt đứt rễ của bản than như thế.

“Chẳng lẽ mỗi nhánh rễ hấp thu ‘thạch nhũ’ đều sẽ hóa hình thành một phiên bản thu nhỏ à?” Suy nghĩ này hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng đầu tiên.

Hình chiếu hoa sen dùng ‘rễ cây’ để hấp thu thạch nhũ, tương dduong với việc ‘rễ cây’ uống thạch nhũ... Nên nếu mỗi rễ cây biến thành một ‘á nhân’ thì hoàn toàn không thành vấn đề gì cả.

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, từng sợi rễ cây bị chặt đứt bện lại giữa không trung, nối liền với nhau. Cuối cùng, một tấm lưới khổng lồ xuất hiện trên bầu trời của thế giới hạch tâm.

“Trả lời sai rồi, tăng tốc cho ta!” Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên xuất hiện, miệng cô phát ra giọng nói của Vũ Nhu Tử... Đây là tiếng hô của Vũ Nhu Tử khi cùng chơi ‘vòng quay Hamster’ với đám người lão tộc trưởng. Mới đó thôi đã biến thành tư liệu thực tế trong ‘kho lời thoại’ của mỹ nhân rắn công đức rồi.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, sao cô lại chạy vào thế giới hạch tâm thế?” Thể ý thức của Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Mỹ nhân rắn công đức không lên tiếng, cô ngẩng đầu nhìn tấm lưới khổng lồ nọ, tiếp đó đuôi rắn của cô duỗi thẳng, kim xà độc lập + bạch hạc giương cánh, phát ra âm thanh của Tống Thư Hàng: “Đến đi! Ta đã sẵn sàng rồi.”

Đây là lời nói phóng khoáng của Tống Thư Hàng khi độ kiếp tứ tấn ngũ trong lưới rồng.

“Tiên tử... cô không thể nói năng bình thường được à?” Tống Thư Hàng thở dài, lần nào cũng nói mấy lời thoại lộn xộn, ta còn phải đoán ý tứ trong lời nói của cô nữa, mệt lắm đấy nhé.

Rõ ràng là cô nói chuyện được cơ mà, không thể nói năng như bình thường được à?

Nói chuyện bình thường khó đến vậy sao?

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Con rệp như ngươi trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy!” Lời thoại tới từ Ma Đế.

Dứt lời, cánh tay thon thả của cô ra dấu ‘bóp rệp’.

Tống Thư Hàng: "!!!"

“Ta nghĩ chắc ý của cô ấy là muốn tiếp xúc với đống rễ cây trên bầu trời đấy.” Sở các chủ nhắc nhở.

Mỹ nhân rắn công đức giơ ngón tay cái với Sở các chủ, miệng lại phát ra âm thanh của Tống Thư Hàng: “Ngươi đáng yêu nhất đấy.”

Đây là lời Tống Thư Hàng vừa dùng để khen tiểu trợ lý lưới rồng, chỉ cắt lấy nửa câu sau.

“Cảm ơn.” Sở các chủ bình tĩnh trả lời.

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đi đi.”

Sau khi được Tống Thư Hàng đồng ý, thân hình của mỹ nhân rắn công đức lướt nhanh trong hư không. Cô uốn phần eo rắn uyển chuyển của mình, đôi cánh ở eo vỗ nhẹ, thân hình đã xuất hiện bên cạnh chỗ rễ cây kia.

Sau đó @#%× Tiên Tử vươn tay đặt lên rễ cây, sức mạnh công đức cuồn cuộn truyền vào trong những rễ cây này không ngừng. Khi lực sức mạnh đức được truyền vào, một loại sức mạnh ẩn giấu trong những rễ cây này được mỹ nhân rắn công đức kích hoạt.

Là sức mạnh lưới rồng!

Lúc trước Tống Thư Hàng thử di chuyển toàn bộ ‘tiết điểm lưới rồng của Ma Đế’ bị cắt ra vào trong thế giới hạch tâm, kết quả còn chưa di chuyển tiết điểm lưới rồng thì toàn bộ sức mạnh trên đó đã bị ‘hình chiếu hoa sen’ rút sạch.

Không ngờ sức mạnh này vẫn ẩn giấu trong ‘rễ cây’ của hình chiếu hoa sen, không bị ‘thế giới hạch tâm’ chuyển hóa.

Lúc này, trong mỗi sợi rễ của hình chiếu hoa sen đều ẩn chứa tổng cộng bốn loại sức mạnh của công đức, lưới rồng, thạch nhũ và bản thân của rễ cây thế giới hạch tâm.

Trong tay mỹ nhân rắn công đức, chúng đan vào nhau, càng ngày càng phức tạp hơn. Từ tấm lưới lớn lúc ban đầu, dần chuyển hóa thành mạng lưới lập thể vô cùng phức tạp.

Đây là hình thái của lưới rồng và mạng công đức!

[@#%× Tiên Tử muốn dệt thành một mạng lưới tương tự trong thế giới hạch tâm ư?] Tống Thư Hàng chợt nghĩ.

Hơn nữa, so với lưới rồng và mạng công đức, có vẻ ‘mạng lưới’ mà mỹ nhân rắn công đức dệt thành... thông minh hơn thì phải?

Vì mỗi rễ cây dệt thành tấm lưới này đều được sức mạnh của ‘thạch nhũ’ ảnh hưởng, đang thai nghén ra ý thức tương tự như ‘khí linh’.

Hiện giờ chỉ đang thai nghén, không biết còn bao lâu nữa mới chính thức được sinh ra. Có lẽ phải trải qua rất lâu nữa thì mỗi sợi rễ cây mới sinh ra trí tuệ tương tự như ‘Lưu Tinh Kiếm’ của Bạch tiền bối.

“Nhưng liệu có khống chế được mạng lưới này hay không? Thành phần dệt nên nó quá phức tạp.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Hắn vừa nghĩ vậy trong đầu, ‘hình chiếu hoa sen hạch tâm’ đã bay ra, rơi xuống tiết điểm ở giữa của ‘mạng lưới’, cũng tương tự như ‘tiết điểm Côn Na nữ sĩ’ trong lưới rồng.

Mạng lưới này vốn do rễ cây của hoa sen hạch tâm biến thành... Nên phương diện khống chế hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngoại trừ hình chiếu hoa sen ra, trên người của ‘tiểu trợ lý hạch tâm’ đang chăm chỉ làm việc cũng xuất hiện cộng hưởng mơ hồ với mạng lưới này. Bản thân nó vốn là bản sao chép từ ‘tiểu trợ lý lưới rồng’, sau khi mạng lưới của thế giới hạch tâm được dệt xong, có lẽ nó sẽ dung nhập vào trong mạng lưới này, chính thức trở thành tồn tại tương tự với ‘tiểu trợ lý lưới rồng’.

Mỹ nhân rắn công đức đang bện mạng lưới ngẩng đầu ngắm nhìn hoa sen, sau đó cô lại cúi đầu tiếp tục bện tấm lưới này. Lúc này cô vô cùng tập trung, khác hẳn với vẻ giả điên cho qua chuyện trước đây.

Rất ít khi thấy cảnh @#%× Tiên Tử nghiêm túc thế này.

Ý niệm của Tống Thư Hàng lóe lên, chuyển điện thoại di động vào thế giới hạch tâm, lặng lẽ chụp lại cảnh @#%× Tiên Tử đang nghiêm túc làm việc.

Việc đan dệt ‘mạng lưới’ này còn cần rất nhiều thời gian.

Ý thức của Tống Thư Hàng lặng lẽ lùi ra khỏi thế giới hạch tâm.

****

Khi ý thức của Tống Thư Hàng trở về thì phát hiện Đao Cổ Vô Hình đang ngoan ngoãn quỳ dưới đất, Vũ Nhu Tử ngồi đối diện thì lấy một hộp trang điểm tinh xảo ra, bắt đầu trang điểm cho nó.

Đao Cổ Vô Hình chỉ tàng hình thôi, nhưng vẫn có thân thể.

Trong trạng thái bình thường, sẽ không gì có thể dính lên thân thể Đao Cổ Vô Hình được, sau khi nó đâm người khác một đao thì trên thân không dính bất cứ vết máu hay vật chất nào khiến nó không thể giữ trạng thái tàng hình.

Nay sau khi hóa thành hình người, thuộc tính ‘không gì dính thân’ này sẽ không còn nữa.

Đầu tiên Vũ Nhu Tử thoa một lớp phấn lót lên mặt của Vô Hình Đao Cổ, tiếp theo là kẻ lông mày cho nó.

Vì Đao Cổ Vô Hình không có ngũ quan nên Vũ Nhu Tử còn vẽ cho nó một đôi mắt trông rất sống động, còn dán lông mi lên.

Mũi và miệng bên dưới đều là vẽ, trên miệng còn bôi son.

Tống Thư Hàng: "..."

“Tống tiền bối, ý thức của ngươi về rồi à.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Đao Cổ Vô Hình quay người lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, lắc lư đầu rất vui vẻ, trông cực kỳ quỷ dị.

“Vũ Nhu Tử, cô cũng trang điểm à?” Tống Thư Hàng lấy làm tò mò, từ hắn khi tiếp xúc với Vũ Nhu Tử đến giờ thì cô luôn để mặt mộc.

“Tùy tình hình, có vài lúc đương nhiên phải ăn diện một chút. Thật ra ta vẫn muốn học dịch dung thuật của Đồng Quái tiền bối.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Cô cất hộp trang điểm đi: “Chúng ta đi đâu tiếp đây?”

“Gom thêm một số linh thực và ma thú nữa thì chúng ta sẽ quay về hiện thế.” Tống Thư Hàng nói: “Vốn còn định bố trí để lại nơi truyền thừa cho Xích Đồng. Nhưng bây giờ thời gian có hạn, chuyện bố trí nơi truyền thừa chỉ có thể để lần sau. Về xử lý xong xuôi chuyện ở hiện thế, thuê linh thực sư và tuần thú sư, sau đó trở lại thế giới hắc long để hoàn thành việc bố trí nơi truyền thừa.”

“Ngoài ra trong đầu ta vẫn còn một ý tưởng.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử hỏi: “Ý tưởng về việc bố trí địa điểm truyền thừa à?”

“Đúng vậy, hơn nữa ý tưởng này có liên quan tới Thông Nương.” Tống Thư Hàng nói tiếp: “Thông Nương là Bát Tu kế tiếp Thất Tu tiền bối, hệ của bọn họ có một truyền thống, dù độ kiếp có thành công hay không thì đều phải xây dựng một ngôi mộ lớn cho bản thân. Nên ta đã nghĩ, sau này chúng ta còn có thể bàn chuyện địa điểm truyền thừa tu luyện với Thất Tu tiền bối và Lục Tu Tiên Tử. Bố trí địa điểm truyền thừa thành ‘Bát Tu chi mộ’ của Thông Nương. Như vậy mới có cảm giác mang sứ mệnh truyền thừa. Nếu muốn xây Bát Tu chi mộ thì phải nhờ Thất Tu tiền bối và Lục Tu Tiên Tử hỗ trợ sắp xếp, thiết kế những điểm quan trọng hoặc cạm bẫy bên trong, đến lúc đó nơi truyền thừa mới thú vị.”

Vũ Nhu Tử trợn tròn hai mắt, một mặt cô cảm thấy kết hợp ‘Bát Tu chi mộ’ với ‘địa điểm truyền thừa’ đúng là tuyệt tác. Đầu óc Tống tiền bối đúng là quá sáng tạo.

Mặt khác, cô lại cảm thấy Xích Đồng đã định trước sẽ bước vào địa điểm truyền thừa này đúng là hơi đáng thương.

Nhưng cô sẽ tuyệt đối không lên tiếng ngăn cản Tống tiền bối phát huy ý tưởng của mình, vì như thế sẽ rất vui.

“Đáng tiếc, sau khi ta về hiện thế thì sẽ khó mà được ra ngoài chơi tiếp. Lần này về nhà, chắc chắn a cha sẽ bắt ta củng cố cảnh giới.” Vũ Nhu Tử nói.

Cô suy nghĩ một lúc, đột nhiên nghĩ ra một cách hay.

“Tống tiền bối, ta tặng ngươi một món quà nhé?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "??"

Vũ Nhu Tử giơ tay ra gọi: “Xuất hiện đi, Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng!"

Ngay sau đó, Vũ Nhu Tử da đen ưu nhã chui ra từ trong cái bóng.

Cô dịu dàng hữu lễ, nhẹ nhàng nói: “Xin chào Tống tiền bối. Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Tống tiền bối, tặng ngươi tâm ma của ta đấy.” Vũ Nhu Tử nói: “Suy nghĩ của cô ấy và ta tương thông, khi nào Tống Thư Hàng xây dựng ‘địa điểm truyền thừa’ thì hãy để cô ấy giúp ngươi một tay nhé.”

Vũ Nhu Tử da đen: “!!!”

Tống Thư Hàng: “Thế cũng được à?”

“Không sao cả, tạm thời ta giao cô ấy cho ngươi nhé. Ừm, nhưng một thời gian sau ta phải thu cô ấy lại. Trước hết cứ giao cô ấy cho Tống tiền bối hai tháng, chờ ta ra khỏi Linh Điệp đảo sẽ đón cô ấy về nhé?” Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt chờ mong.

Tống Thư Hàng cười nói: “Được thôi, ta hiểu rồi.”

Tức là khi nào bố trí ‘địa điểm truyền thừa’ thì gọi Vũ Nhu Tử màu đen ra, để cô ấy tham gia xây dựng địa điểm truyền thừa. Vũ Nhu Tử luôn là một cô gái có máu liều, điều kiện tiên quyết là trong những chuyện mà cô cảm thấy hứng thú.

“Có cần ta thu cô ấy vào thế giới hạch tâm không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, không cần phiền toái như vậy đâu.” Vũ Nhu Tử vỗ tay thành tiếng.

Vũ Nhu Tử màu đen nhìn bản thể với ánh mắt u oán, tiếp đó cô bước tới bên cái bóng của Tống Thư Hàng rồi chui vào trong cái bóng của hắn như lặn xuống nước.

Khác với mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử có thể trực tiếp dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng. Khi Vũ Nhu Tử màu đen chui vào trong cái bóng của hắn, Tống Thư Hàng hoàn toàn không cảm ứng được liên hệ giữa cô và bản thân.

“Ta phải làm thế nào để gọi cô ấy ra đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Gọi tên của cô ấy thì cô ấy sẽ đi ra.” Vũ Nhu Tử xoay một vòng: “Vậy chúng ta tiếp tục thu thập tài nguyên đi. Tống tiền bối, ta hơi đói rồi, đợi thu gom xong thì chúng ta đi ăn một bữa hoành tráng nhé.”

Chương 1777: Không ngờ ngươi lại nhận điện thoại của ta

Vũ Nhu Tử hơi đói bụng, trong số thiên tài mà cô và Tống Thư Hàng thu gom có một vài loại có thể ăn được ngay nên cô đã dùng không ít.

Đương nhiên, cô cũng nhớ mang một cây giống giống về làm quà cho a cha của mình.

Linh Điệp Tôn Giả có kiến thức uyên bác không thua gì Thất Tu Thánh Quân, toàn bộ Linh Điệp đảo đều do một tay hắn xây dựng lên. Dù là linh thực hay thuần dưỡng linh thú, bồi dưỡng yêu điệp, chế tạo pháp khí, cải tạo vũ khí hiện đại hóa.v..v các loại, cái gì hắn cũng thông thạo. Trong đó, linh thực là thứ hắn mà thích nhất.

Vũ Nhu Tử cảm thấy nếu mình mang những ‘cây giống linh thực của thế giới hắc long’ này về thì chắc chắn a cha sẽ rất vui vẻ. Mặt khác, cô cũng mua được cái chăn ở chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán làm quà định tặng cho a cha.

Mình mang nhiều quà về như vậy, đến lúc đó chắc chắn thời gian a cha cấm túc mình sẽ giảm đi nhiều lắm nhỉ? Cô nghĩ thầm trong lòng.

“Tống tiền bối ơi, còn ma thú và linh thực nào cần vận chuyển nữa không?” Vũ Nhu Tử xoa bụng, thiên tài địa bảo cũng ngon đấy, nhưng điều đáng tiếc duy nhất là ăn không đủ no.

Dù sao mỗi loại thiên tài địa bảo đều không thể ăn nhiều, vì sẽ không tiêu hóa được.

Tốt nhất là mời tiên trù chế biến chúng thành tiên hào rồi hãy ăn, như vậy mới có lợi cho việc hấp thu, cũng có thể thoải mái ăn no.

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng chuyển loại linh thực cuối cùng có hình dạng như rong biển vào thế giới hạch tâm, duỗi lưng một cái cười nói.

Ma thú và thiên tài địa bảo mà tiểu trợ lý lưới rồng chỉ định cho hắn đã được di chuyển xong. Những linh thực thiên tài địa bảo và ma thú này đều thuộc loại di chuyển xong sẽ không ảnh hưởng tới sự phát triển của thế giới hắc long, không phải loại độc nhất vô nhị.

Nhưng những thứ được tiểu trợ lý lưới rồng chọn ra đều là tinh phẩm. Hơn nữa 'thế giới hắc long' là tiểu thế giới rất đặc biệt, một số linh thực và ma thú sinh sống tại đây hầu như không thể tìm được ở 'hiện thế'.

Vật lấy hiếm làm quý.

Chỉ cần bồi dưỡng mấy thứ này thành công, đưa tới hiện thế thì giá trị sẽ tăng lên gấp mấy lần.

'Tiểu trợ lý hạch tâm' trong thế giới hạch tâm đã phân loại và sắp xếp ổn thỏa cho cả linh thực lẫn ma thú, hơn nữa còn ghi chép lại những tư liệu như hoàn cảnh sinh trưởng và sở thích của chúng, thuận tiện hơn cho những linh thực sư lẫn tuần thú sư mà Tống Thư Hàng thuê tham khảo khi cần.

Tiểu trợ lý hạch tâm thật sự rất tuyệt vời.

Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn vì lúc trước mình đã sao chép nó về, có nó thì tốc độ phát triển 'thế giới hạch tâm' của hắn lại nâng cao tới mười mấy lần.

"Tiểu trợ lý lưới rồng, tiếp theo ta phải về hiện thế một chuyến. Có thể trực tiếp mở thông đạo từ thế giới hắc long tới hiện thế không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Xin quản lý viên Bá Long chờ một chút." Tiểu trợ lý lưới rồng dừng lại một lát rồi nói: "Đề nghị từ tiềm thức của Côn Na nữ sĩ, quản lý viên Bá Long có cần bố trí một truyền tống trận đi tới thế giới hắc long trong tiểu thế giới của riêng ngươi không. Như vậy sẽ tiện cho việc ngươi tiến hành dịch chuyển không gian giữa thế giới hắc long và hiện thế."

Tống Thư Hàng rời khỏi thế giới hắc long thì có thể thông qua tiểu trợ lý lưới rồng để truyền tống thẳng về hiện thế.

Nhưng sau khi hắn trở về hiện thế, muốn trở lại thế giới hắc long phải tìm tới 'trận pháp truyền tống' trong bí cảnh lần trước. Chính là trận pháp truyền tống mà 'Hắc Đồng Thập Tam Thế' vừa ra ngoài đã ngủm củ tỏi kia. Trận pháp đó đã bị tổn hại, sau khi kích hoạt có thể tiến vào thế giới hắc long hay không, có thể sống sót đi ra không thì phải xem mặt mũi.

"Được, nhưng phải bố trí trận pháp truyền tống thế nào đây?" Tống Thư Hàng nói.

"Xin chờ một lát." Tiểu trợ lý lưới rồng nói.

Không lâu sau.

Rầm ~

Một khối thép lớn khoảng năm mét khối rơi ra từ trong hư không, đập xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Hai mặt trên dưới của khối thép được khắc hai truyền tống trận.

Tiểu trợ lý lưới rồng giơ tay ra cắt một cái, khối thép bị cắt thành hai truyền tống trận từ chính giữa.

"Quản lý viên Bá Long có thể đặt một nửa của nó vào tiểu thế giới tư nhân của ngươi. Ta sẽ giữ một nửa còn lại trong tiết điểm lưới rồng. Khi truyền tống thì chỉ cần kích hoạt trận pháp là được." Tiểu trợ lý lưới rồng nói.

"Đơn giản vậy thôi à?" Tống Thư Hàng nhận lấy một nửa truyền tống trận, tiểu trợ lý hạch tâm đưa nó vào trong 'Điện Công Đức'.

Điện Công Đức là cung điện của mỹ nhân rắn công đức, nhưng từ khi Tống Thư Hàng nhận được nó đến giờ thì mỹ nhân rắn công đức chưa từng tới đó, dường như cô không hề lưu luyến gì với Điện Công Đức.

"Tiếp theo chúng ta sẽ trở về hiện thế à?" Vũ Nhu Tử hỏi.

"Còn phải đi đón Đậu Đậu và Xích Tiêu Kiếm tiền bối mà." Tống Thư Hàng cười nói.

…

…

Tiểu thế giới vảy rồng, phân bộ lạc Long Huyết.

Trời đã tối, Thái Dương Vương Tọa đã di chuyển tới một phía khác của hắc long, đi sang tiểu thế giới khác.

Đậu Đậu nằm nhoài trên mặt đất, hít thở đều đều, đang minh tưởng tu luyện.

Thông Nương nằm trên người nó, bởi vì Đậu Đậu muốn mượn năng lực của 'Ngộ Đạo thạch' để tu luyện một đêm.

Hình như Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang thử nghiệm một loại pháp thuật nào đó, trên người nó có ánh sáng pháp thuật lóe lên liên tục.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử xuyên qua không gian trở về.

"Ồ? Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang làm gì vậy?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

"Đang nghiên cứu một môn pháp thuật." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh đáp.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên: "Nhân Quả đao à?"

Chẳng lẽ tiền bối đang tiếp tục cải tiến đao pháp 'Nhân Quả đao' ư?

Uy lực của Nhân Quả đao đỉnh khỏi chê... Nếu ngày nào đó mình có thể lĩnh ngộ sâu hơn về nhân quả, dẫn lực lượng của mấy vị đại tiền bối tuyệt thế lên người mình như lần trước thì có thể cà khịa thẳng với Trường Sinh Giả rồi!

"Tạm thời không có đầu mối gì về Nhân Quả đao, ta định sau khi về hiện thế sẽ bàn bạc với Xích Tiêu Tử, để xem có cải tiến được chỗ nào không." Xích Tiêu Kiếm nói: "Hiện giờ ta đang nghiên cứu 'Dưỡng Đao thuật' của ngươi."

Tống Thư Hàng đáp ngay: "Nếu là Dưỡng Đao thuật thì ta có thể thi triển cho tiền bối mà."

Dứt lời hắn giơ tay lướt một cái, cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối hai phát Dưỡng Đao thuật.

"A a a a, đúng là cảm giác này rồi, sướng quá đi~~" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hết sức thỏa mãn.

Sau khi thỏa mãn, nó lại nghiêm túc nói: "Nhưng nhờ người không bằng nhờ mình. Nên ta muốn nghiên cứu xem có thể tìm ra cách tự mình thi triển 'Dưỡng Đao thuật' cho bản thân hay không."

“Vậy ta dạy phương pháp của ‘Dưỡng Đao thuật’ cho tiền bối nhé?” Tống Thư Hàng hỏi, dù sao Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã giúp hắn rất nhiều.

“Thật ra ta đã hiểu được bảy tám phần về phương pháp của ‘Dẫn Đao thuật’ đó rồi, nhưng giờ lại có một vấn đề lớn.” Xích Tiêu Kiếm thở dài nói: “Cũng như lúc massage vậy, tự massage cho mình chẳng có cảm giác thoải mái gì cả, cuối cùng phải nhờ người khác massage cho mình thì mới thấy dễ chịu. Nên ta đang nghĩ không biết có thể cải thiện điểm này hay không.”

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng hiểu ra nguyên nhân bèn gật đầu: “Vậy tiền bối cứ từ từ nghiên cứu.”

Dứt lời hắn lại quất liền ba phát Dưỡng Đao thuật lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“A a a ~~ sướng quá ~~ cần cái cảm giác này này ~” Xích Tiêu Kiếm tiền bối thoải mái đến mức giọng cũng lạc đi.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, lại tiện tay cho Đao Cổ Vô Hình đã biến về hình dáng ‘đao’ hai phát ‘Dưỡng Đao thuật’.

Đao Cổ Vô Hình cũng sung sướng phát ra tiếng đao ngâm, mức độ thân mật với Tống Thư Hàng tăng thêm không ít.

‘Dưỡng Đao thuật’ đúng là thứ tốt.

Thời gian gần đây, ‘Dưỡng Đao thuật’ đã trở thành pháp thuật có tần suất sử dụng cao nhất của Tống Thư Hàng. Nếu hắn chịu khó dùng ‘Lôi pháp’ như vậy thì đã không đến mức tới giờ vẫn chỉ rành mỗi Chưởng Tâm Lôi.

“Gâu, quá nửa đêm rồi, không ngủ còn la ó cái gì đấy?” Đậu Đậu mở to mắt.

Tiếp đó, nó thấy Tống Thư Hàng.

“Gâu, đồ ăn cho chó đâu?” Đậu Đậu hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thế giới hắc long không có đồ ăn cho chó... Đợi về hiện thế thì ta mua cho ngươi sau nhé?”

“Nhớ mua vị thịt bò, dai dai nhai mới thích.” Đậu Đậu nói.

“Đúng rồi, lão tộc trưởng đâu?” Tống Thư Hàng hỏi: “Chúng ta phải rời khỏi thế giới hắc long rồi, ta đang định tạm biệt lão tộc trưởng.”

“Ta đã nói với lão tộc trưởng rồi, chờ ngươi về chúng ta sẽ rời khỏi thế giới hắc long. Nếu phải đi thì cứ đi thôi.” Đậu Đậu đứng dậy, ngậm Thông Nương lên.

****

Hiện thế, bí cảnh Tứ Hải.

Trong một khoảng đất trụi lủi, bí cảnh này chính là nơi ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ vừa xuất hiện đã mất mạng. Còn mặt đất trụi lủi này vốn là rừng rậm tử vong.

Kết quả bị Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đào cả mặt đất đi, cấy ghép vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Chỉ cần thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không đánh bài chuồn khi có chuyện thì ‘rừng rậm tử vong’ này chính là một đại sát chiêu.

Tống Thư Hàng có thể kéo kẻ địch vào trong ‘rừng rậm tử vong’, chỉ cần vận dụng tốt, thậm chí còn có thể nhốt cả Huyền Thánh bát phẩm ấy chứ.

Đám người mò mẫm rời khỏi bí cảnh Tứ Hải, xuất hiện trên biển rộng mênh mông.

“Đây là đâu?” Đậu Đậu hỏi.

“Đây là bên rìa hải vực hỗn loạn, đi tiếp ra ngoài là Điền Thiên đảo và Lan Tây đảo. Mục tiêu của chúng ta chính là nơi đó.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lần trước có chiến sĩ nhím biển dẫn đường, hắn vẫn nhớ mang máng vị trí đi tới Lan Tây đảo. Nhưng... tốt nhất là nhờ một chiến sĩ nhím biển dẫn đường cho chắc.

“Tống tiền bối biết đường đi không?” Vũ Nhu Tử quay đầu nhìn xung quanh, cô vốn có bệnh mù đường.

“Ta vẫn nhớ đường đi đại khái... Nhưng tốt nhất là mời một người dẫn đường thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Cái nơi khỉ ho cò gáy này mà cũng có người dẫn đường à?”

Vừa dứt lời, cách đó không xa lại có vài bóng người rẽ nước đi ra.

“Nhân loại tội nghiệt nặng nề kia, ta ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc trên người ngươi. Trên người ngươi đã dính bao nhiêu máu tươi của đồng bọn ta hả! Ngươi đã giết bao bao nhiêu đồng bọn của chúng ta hả! Chiến sĩ nhím biển anh dũng số 3 lớp 1 Hổ Bá Long ta đây sẽ báo thù cho đồng bọn của mình!" Một chiến sĩ nhím biển cao lớn gầm lên.

"Tống tiền bối, Hắn cũng tên là Bá Long kìa." Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

"Chứng tỏ ta với nó có duyên." Tống Thư Hàng quay người lại, chắp hai tay sau lưng: "Là ta đây."

Đồng thời, ý niệm của hắn lóe lên, thánh ấn Bá Tống, ma ấn Bá Nho, cổ ấn Bá Long như ẩn như hiện.

"Bá... Bá Tống." Chiến sĩ nhím biển muốn khóc ròng.

Nó âm thầm giơ tay lấy điện thoại di động ra, mở hai tấm ảnh chụp. Một tấm là Tống Thư Hàng bản thanh niên, một tấm là Tống Thư Hàng bản ông chú.

Tiếp đó hắn lại nhìn Tống Thư Hàng bản thiếu niên.

Mẹ nó!

Thay đổi tuổi tác liên tục như vậy vui lắm à? Biết biến tuổi thì giỏi lắm à?

Ngài chơi như vậy là chết người đấy nhé!

"Bá Tống tiền bối, ta không nhận ra là ngài." Chiến sĩ nhím biển Hổ Bá Long nói.

"Đừng căng thẳng." Tống Thư Hàng nói: "Dẫn ta tới Lan Tây đảo."

Hắn không dám nói chuyện nhiều với chiến sĩ nhím biển, tránh bị lái trật đường ray theo.

...

....

Lan Tây đảo.

Đám người Tống Thư Hàng lên bờ thuận lợi.

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại di động ra, lên mạng xem thời gian.

Thứ hai ngày 12 tháng 11 năm 2019.

Tống Thư Hàng cũng lấy điện thoại ra.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn thử gọi một cuộc điện thoại.

Một lát sau, không ngờ đầu dây bên kia điện thoại lại bắt máy, chẳng qua đối phương chỉ im lặng không nói gì.

“Không ngờ ngươi lại nhận điện thoại của ta, ta còn tưởng không có tín hiệu cơ.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Ta đến rồi đây, Công Tử Hải.”

Đồng thời, hắn lấy thanh Ma Thần Trụ kia ra, bắt đầu vận dụng.

“Meo~ Xin chào.” Lúc này, trong điện thoại lại vang lên một giọng nói rất nhỏ: “Ngươi là ai, tìm Công Tử Hải có chuyện gì?”

Ồ? Người nghe điện thoại không phải Công Tử Hải à?

Chương 1778: Cẩu đần, đừng thừa cơ sờ soạng đệ tử nhà ta

Hơn nữa giọng nói nhỏ nhẹ cùng với tiếng kêu ‘meo’ kia, người nghe máy là một con miêu yêu ư?

Công Tử Hải đúng là đồ vô sỉ, không ngờ hắn ta lại giao điện thoại của mình cho một con miêu yêu!

Nhưng... Hành động này lại rất phù hợp với tính cách của Công Tử Hải.

Loại người tính toán không bỏ sót điều gì, đi một bước nhìn trước năm sáu bước, nghĩ rất xa như hắn. Khi biết số điện thoại của mình bị bại lộ, việc hắn lập tức thay đổi số điện thoại là chuyện rất đỗi bình thường.

Loại người chơi chiến thuật, chơi mưu lược này rất bẩn thỉu.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ vậy, miệng lại đáp qua quýt: “Ta là An Tri Ma Quân bạn tốt của Công Tử Hải. Sao điện thoại của Công Tử Hải lại trong tay ngươi thế? Ta có việc gấp cần tìm hắn.”

Điện thoại mà hắn dùng để liên lạc với Công Tử Hải là cái của An Tri Ma Quân.

Đồng thời cánh tay khác của hắn điều khiển Ma Thần Trụ, thông qua cảm ứng của Ma Thần Trụ, âm thầm xuyên qua ‘ma văn truyền thừa’ để đồng bộ với Công Tử Hải.

“Meo ~ Chào An Tri đạo hữu. Khi Công Tử Hải tấn thăng lên ngũ phẩm thì bị cuốn vào trong tâm ma kiếp, hiện giờ đã thân tử đạo tiêu rồi. Nếu ta giúp được gì cứ việc nói với ta.” Giọng nói nhỏ nhẹ kia trả lời.

Tống Thư Hàng: "..."

Công Tử Hải mà bị cuốn vào tâm ma kiếp, thân tử đạo tiêu á?

Xì, ai mà tin chứ?

Loại người có dã tâm lớn như Công Tử Hải thì tim cũng rất lớn, khả năng chịu áp lực cũng vào hàng tuyệt đỉnh. Loại người này có gặp tâm ma kiếp cũng không có gì là lạ, nhưng không thể nào thân tử đạo tiêu trong tâm ma kiếp được.

Không đúng... đợi đã.

Cũng có thể là thật chứ.

Nếu chuyện gặp Công Tử Hải trong ‘không gian truyền thừa’ lần trước đã trở thành tâm ma kiếp của hắn, có khi hắn đã thân tử đạo tiêu trong tâm ma kiếp thật thì sao? Dù sao khó khăn lắm mới kiếm được truyền thừa Ma Đế, lúc đi vào lại phát hiện cái mặt mo của kẻ địch trong đó thì đạo tâm sẽ tan nát tới mức nào đây?

Trong lúc suy nghĩ, Ma Thần Trụ mà Tống Thư Hàng dùng tay còn lại điều khiển cuối cùng cũng kết nối được với ‘ma văn truyền thừa’ của Công Tử Hải.

Loại kết nối này là một chiều, Công Tử Hải không thể nhận ra Tống Thư Hàng, còn Tống Thư Hàng có thể thông qua cảm ứng ma văn để nhận được một số tin tức mơ hồ của Công Tử Hải.

Ví dụ như hiện giờ, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được loáng thoáng hành động của Công Tử Hải.

Lúc này Công Tử Hải đang nằm trong một cái hộp, hình như là quan tài? Thế nhưng tay phải hắn đang cầm điện thoại, lén lút trò chuyện.

“Nếu thân tử đạo tiêu rồi thì thôi vậy.” Tống Thư Hàng nói nhỏ: “Vậy tạm biệt đạo hữu nhé.”

“Meo ~~ tạm biệt.” Giọng nói nhỏ nhẹ kia trả lời.

Tống Thư Hàng đáp một tiếng, nhưng hắn không cúp điện thoại, chỉ không phát ra tiếng nữa.

Thông qua cảm ứng của Ma Thần Trụ và ma văn, Công Tử Hải bên kia nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống.

Hề hề hề hề~

“Vậy thì mấy hôm nữa gặp lại nhé, Công Tử Hải.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói vào điện thoại: “Ngươi bắt chước tiếng mèo kêu thú vị lắm.”

Phía bên kia, cánh tay của Công Tử Hải run lên một cái.

Cảm ứng được cảnh này, Tống Thư Hàng vui vẻ tắt điện thoại.

Cuộc sống cần một kẻ địch đặc biệt, mỗi khi tâm trạng của ngươi trở nên nặng nề có thể gọi điện thoại cho hắn, tâm sự với hắn, sau đó tâm trạng của ngươi sẽ thoải mái hơn hẳn.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao Công Tử Hải không đổi số điện thoại di động nhỉ?” Trong lòng Tống Thư Hàng hơi nghi hoặc.

Rõ ràng là đổi điện thoại có thể phòng ngừa mình gọi điện thoại tới quấy rối, còn có thể đề phòng kẻ địch dùng điện thoại xác định vị trí của hắn, tại sao hắn ta vẫn giữ lại số điện thoại này, chờ hắn gọi điện tới cửa chứ?

Chẳng lẽ Công Tử Hải muốn dùng tín hiệu truy ngược lại tìm ra vị trí của hắn? Hay muốn dụ người cắn câu? Đám người chơi mưu lược này suy nghĩ rẽ bảy ngoặt tám, thật không thể đoán nổi rốt cuộc bọn họ đang nghĩ gì.

Không nghĩ ra thì thôi vậy, mấy ngày tới chuẩn bị rồi tới gặp hắn ta một lần để chấm dứt nhân quả. Hay là mình có thể tới gặp A Thập Lục Trước, sau đó cùng cô ấy đi tìm Công Tử Hải.

Tống Thư Hàng hất tay, ném điện thoại di động của An Tri Ma Quân trở lại thế giới hạch tâm.

Nói thật, do cảnh giới thực lực + tâm cảnh tăng cường, Tống Thư Hàng đã không còn chấp niệm quá lớn đối với Công Tử Hải. Nguyên nhân chủ yếu khiến hắn muốn chấm dứt nhân quả với Công Tử Hải là A Thập Lục từng thề sẽ chém chết Công Tử Hải.

Tống Thư Hàng kiểu gì cũng phải giúp A Thập Lục một tay.

Tiếp đó, hắn thu Ma Thần Trụ lại, sau đó lấy điện thoại di động của mình ra nhìn màn hình.

13:04, thứ ba, ngày 12, tháng 11, năm 2019

“Đã thứ ba rồi, thời gian trôi qua nhanh thật đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi lại: “Ơ? Không phải thứ hai à?”

Cô lại lấy di động của mình ra vuốt một lúc, trang hiển thị ngày tháng đang treo chờ cập nhật lại, thứ hai ở bên trên biến thành thứ ba.

“Không ngờ là thứ ba thật.” Vũ Nhu Tử nói, tiếp đó cô giơ tay vuốt một cái, lật ghi chép trong di động ra, tích thêm mấy dấu hiệu ‘+1’. A cha lại nợ cô thêm mấy đạo hiêu nữa.

“Đi thôi, thiếp theo tới quán ăn nhỏ của ta. Chúng ta ăn một bữa ra trò đi.” Tống Thư Hàng nói: “Chuẩn bị đi, ta sẽ giải trừ trận pháp huyễn thuật.”

Khi từ biển lên bờ, trên người hắn và mấy người Vũ Nhu Tử còn phủ ‘huyễn thuật che giấu’, sẽ không bị người bình thường nhìn thấy.

Tống Thư Hàng treo Xích Tiêu Kiếm tiền bối trên lưng, đặt Thông Nương vào trong túi rồi ôm lấy Tiểu m Trúc.

Đậu Đậu thu nhỏ lại, đi theo bên chân hắn.

“Có phải quán ăn nhỏ mà lần trước Tống tiền bối nhắc tới trong nhóm không?” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

“Đúng. Nhưng nói đúng ra thì nó là quán ăn của Con Rối Tiên Tử.” Tống Thư Hàng nói.

Không biết hiện giờ Con Rối Tiên Tử và Sở Sở đã kinh doanh quán ăn ra sao rồi?

****

Tống Thư Hàng dẫn theo Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu về chỗ quán ăn.

Trên đường đi, hắn phát hiện số người trên Lan Tây đảo ít hơn nhiều... Rất nhiều cửa hàng đang đóng cửa, số lượng du khách cũng chỉ bằng phân nửa so với lúc trước, có phần khá quạnh quẽ.

“Kỳ lạ, xảy ra chuyện gì à?” Tống Thư Hàng thầm lấy làm lạ.

Lan Tây đảo được cả Điền Thiên đảo bảo hộ, có Điền Thiên tiền bối ở đó, đáng lẽ Lan Tây đảo không gặp bất trắc gì mới đúng chứ.

Chẳng lẽ khủng hoảng kinh tế bùng phát, các du khách đều về nước rồi à?

Khi đến quán ăn, Tống Thư Hàng phát hiện quán ăn của nhà mình cũng đang đóng cửa.

“Sao lại đóng cửa sớm thế nhỉ?” Tống Thư Hàng ôm Tiểu m Trúc, tinh thần lực quét qua một lượt, cảm ứng được Sở Sở đang ngồi ở quầy thu ngân của quán ăn, Con Rối Tiên Tử ở ngay bên cạnh.

Ngoài ra còn có khí tức của bốn tu luyện giả, ngồi đối diện với Con Rối Tiên Tử. Xem khí tức này thì không phải là thành viên của ‘Nhóm Cửu Châu số 1’.

Ngay khi tinh thần lực của Tống Thư Hàng quét qua, Sở Sở cũng cảm ứng được hắn.

Hai mắt Sở Sở sáng lên: “Sư phụ, ngài đã về rồi.”

Cô mỉm cười đứng dậy mở cửa quán ăn.

“Sở Sở ~~” Đậu Đậu nhún người nhảy lên, nhào vào trong lòng Sở Sở.

Sở Sở giơ tay đón lấy Đậu Đậu: “Đậu Đậu tiền bối, chúc mừng ngài tấn thăng ngũ phẩm.”

“Cảm ơn.” Đậu Đậu tiện thể cọ người trong ngực Sở Sở, gật đầu dầy thỏa mãn. Chắc gần đây Sở Sở đã thành ‘tiên trù’, ăn uống tốt hơn nên ngực đã khôi phục không ít.

May là còn khôi phục được, nếu không một Sở Sở không hoàn chỉnh sẽ là tiếc nuối cả đời của Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng: "..."

Cẩu đần, đừng thừa cơ chấm mút đệ tử nhà ta!

“Sở Sở, gần đây việc kinh doanh của quán ăn không có vấn đề gì chứ?” Tống Thư Hàng hỏi, Lan Tây đảo bên ngoài quá vắng vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó.

“Ừm, việc kinh doanh của quán răn hết sức thuận lợi.” Sở Sở trả lời, làm ăn rất tốt, tài nấu nướng của cô cũng tiến bộ rất nhiều.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng bước vào quán ăn, sau đó hắn nhìn về phía bốn tu luyện giả kia.

“Các vị này là?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Xin chào, Bá... Bá Tống tiền bối.” Bốn vị tu luyện giả vừa thấy Tống Thư Hàng bèn vội vàng đứng dậy hành lễ.

Tuy hiện giờ Tống Thư Hàng đang trong bộ dáng thiếu niên, nhưng những người này chỉ nhìn một cái đã nhận ra thân phận của hắn.

Bởi vì hiện giờ trên người Tống Thư Hàng lại có thêm một cái ‘Cổ ấn Bá Long’, tu luyện giả của chư thiên vạn giới vừa xem lần hiển thánh thứ ba của Bá Tống Huyền Thánh xong, cảm ứng được ‘cổ ấn Bá Long’ là lập tức đoán ra thân phận của Tống Thư Hàng.

“Thưa Bá... Bá Tống tiền bối, chúng ta là đệ tử của Điền Thiên đảo.” Một người trong số đó bước lên phía trước nói: “Chúng ta làm theo lời dặn của đảo chủ, đến sơ tán cư dân và khách khứa trên Lan Tây đảo.”

Tống Thư Hàng: “Điền Thiên đảo lại xảy ra chuyện gì à?”

Gần đây Điển Thiên đảo đúng là rối ren, chuyện lần trước chỉ vừa chấm dút thì nay lại có chuyện à?

“Là thế này, Bá Tống tiền bối. Hai ngày trước chúng ta phát hiện có rất nhiều Thiên Nhân tụ tập gần Điền Thiên đảo. Hiện giờ có thể thấy mục tiêu của Thiên Nhân chắc không phải là Điền Thiên đảo, nhưng để đề phòng bất trắc và bảo đảm an toàn cho những người bình thường, đảo chủ lệnh cho chúng ta tới đây sơ tán mọi người trên Lan Tây đảo.” Đệ tử của Điền Thiên đảo trả lời.

“Thiên Nhân à.” Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Thiên Nhân... là thứ tốt.

Hắn đang nghĩ xem phải làm thế nào mới kiếm được một khoản linh thạch để thuê linh thực sư và tuần thú sư, kết quả Thiên Nhân lại xuất hiện hàng loạt.

Đây chính là duyên phận.

“Đảo chủ phái bọn ta đến xem Bá Tống tiền bối đã về chưa. Nếu Bá Tống tiền bối còn chưa trở về, bọn ta định đón Sở Sở tiên tử và vị tiền bối này về Điền Thiên đảo.” Đệ tử kia nói tiếp.

“Nhờ ngươi chuyển lời cho Điền Thiên tiền bối giúp ta, đợi ta nghỉ ngơi và hồi phục một chút sẽ tới tập hợp với hắn.” Tống Thư Hàng nói.

“Vâng thưa Bá Tống tiền bối. Bọn ta đi sơ tán những cư dân khác trên đảo đã. Tiền bối, hẹn gặp lại.” Bốn đệ tử của Điền Thiên đảo trả lời.

Bốn người đều là tu sĩ am hiểu huyễn thuật, sơ tán cư dân bình thường cần dùng lực lượng của huyễn thuật. Vì vậy bọn họ được Điền Thiên Đảo Chủ phái tới Lan Tây đảo.

...

...

Sau khi bốn đệ tử của Điền Thiên đảo đi khỏi, Tống Thư Hàng nhìn về phía Con Rối Tiên Tử: “Tiên tử, hiện giờ tình trạng của cô ra sao rồi?”

Con Rối Tiên Tử là chiến lực bát phẩm.

“Không... ổn... tiêu hao quá lớn... ta cũng cần... hạch tâm... mới.” Tiếng nói của Con Rối Tiên Tử vẫn trong trạng thái đứt quãng, đây là hình thái tiết kiệm điện của cô khi không đủ linh thạch.

“Ta sẽ nghĩ cách tìm hạch tâm mới.” Tống Thư Hàng nói.

“Sư phụ, các ngươi có muốn ăn chút gì không?” Sở Sở hỏi.

Vũ Nhu Tử: "Muốn muốn!"

Cô đã đói lắm rồi.

“Thế thì vừa hay, thử mấy món ta ta vừa học được.” Sở Sở đi vào phòng bếp, bắt đầu bận bịu.

Tống Thư Hàng ngồi xuống quầy thu ngân, mở điện thoại ra, vào Nhóm Cửu Châu số 1.

Ngay lúc này, một tin tức hiên lên trong đầu hắn.

[Tô Thị A Thập Lục thêm ngươi là ‘Tống Thư Hàng’.”

Rốt cuộc A Thập Lục cũng kết thúc bế quan.

Chương 1779: Khó tưởng tượng quá, bỏ qua!

Thật tình cờ, hắn vừa từ thế giới hắc long trở về hiện thế thì A Thập Lục lại xuất quan ngay ngày hôm nay.

Xem ra Công Tử Hải chắc chắn phải gặp đại địch của đời mình một lần rồi.

Tống Thư Hàng mỉm cười, ý thức chạm vào mục ‘nhắn tin cho bạn bè’.

A Thập Lục phân nhóm bạn bè khá lạ, cô dung thẳng tên của ‘Tống Thư Hàng’ để phân nhóm. Nên Tống Thư Hàng suy nghĩ không biết mình nên xếp cô vào nhóm nào đây.

Hiện giờ hắn không ở trong ‘thế giới hắc long’, lần này sau khi A Thập Lục kết bạn với hắn, ‘kim đan mã QR’ của hắn không tự động phân nhóm cho Tô Thị A Thập Lục.

“Thế thì làm theo A Thập Lục vậy. Cứ đùng thẳng tên của cô ấy để phân nhóm là được.” Tống Thư Hàng nói, đồng thời xếp A Thập Lục vào trong nhóm mới ‘Tô Thị A Thập Lục’.

“Tống tiền bối đang làm gì thế?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “A Thập Lục xuất quan, vừa kết bạn bằng ‘kim đan mã QR’. Ta đang phân nhóm cho cô ấy.”

“Lần trước A Thập Lục chưa kết bạn với Tống tiền bối à?” Vũ Nhu Tử trợn tròn hai mắt: “Đúng rồi, nhắc tới kim đan mã QR của tiền bối, bao giờ mới mở chức năng ‘chat’ đây?”

Đồng thời, cô nhắm mắt lại cảm ứng liên hệ ‘bạn bè kim đan mã QR’ của mình và Tống Thư Hàng. Theo lời Tống tiền bối vừa nói thì có thể thay đổi nhóm ư?

Nếu có thể đổi nhóm thì cô định sẽ đặt tên nhóm thật hay ho mới được.

“Chức năng...” Tống Thư Hàng thở dài, tim nhói từng cơn mà rằng: “Ta vẫn đang tìm chức năng chat. Có cơ hội thì ta phải nhờ các tiền bối chỉ dạy mới được.”

Hiện giờ trong số bạn bè kim đan mã QR thì chỉ có các đại lão mới có thể dùng chức năng ‘truyền công từ xa’ để gửi kèm tin nhắn trao đổi. Nếu Tống Thư Hàng ở thế giới hắc long thì hắn cũng có thể dựa vào quyền hạn của lưới rồng để dùng cách tương tự tiến hành trao đổi.

Nếu có thể, hắn cũng muốn nhanh chóng chỉnh lý lại ‘nhóm bạn bè mã QR’ này một chút, khai phá các loại chức năng mới.

Lần sau nếu có cơ hội tiếp xúc với ‘Trình Lâm Tiên Tử’ thì phải nhờ cô ấy dạy cho mới được. Trong số bao nhiêu ‘bạn bè kim đan mã QR’ như vậy, chỉ có chức năng của cô ấy là nhiều nhất, cũng có rất nhiều quyền hạn.

Dứt lời, Tống Thư Hàng mở điện thoại ra, chọn Tô Thị A Thập Lục rồi nhắn tin: “A Thập Lục, cô xuất quan rồi à?”

“Ngày mai ta sẽ chính thức kết thúc việc tu luyện, còn nửa ngày hôm nay để củng cố cảnh giới [icon mặt cười].” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Tống Thư Hàng: “Sau khi xuất quan thì cô ở đâu, có cần ta đến đón không? P/S: Trong tay ta đang có một món quà, đến lúc đó sẽ tặng cô. Ban đầu ta định gom đủ ba món cơ, nhưng hiện giờ mới kiếm được có một món thôi. Chờ cô đi ra xong thì ta dẫn cô cùng đi gom hai món còn lại.”

“Phải giữ bí mật về quà tặng à? Tuy không biết ba món quà của ngươi là gì, nhưng... cùng đi gom quà cũng được lắm.” Tô Thị A Thập Lục: “Ngày mai ta sẽ tới thẳng Lan Tây đảo, ta đọc được tin trong Nhóm Cửu Châu số 1 rồi, lúc đó sẽ tới Điền Thiên đảo tập họp với mọi người.”

Tiếp đó, Tô Thị A Thập Lục gửi một đoạn tin nhắn thoại: “Mai gặp nhé ~ Thư Hàng.”

“Ồ? Giọng của Thập Lục đấy à?” Vũ Nhu Tử nghe thấy âm thanh này bèn nghi ngờ nói.

Giọng nói của A Thập Lục rất phù hợp với vẻ ngoài của cô, là giọng thiếu nữ rất trong trẻo. Nhưng trong tin nhắn thoại vừa rồi, giọng nói của A Thập Lục dịu dàng du dương, âm điệu hơi thấp, có cảm giác rất chín chắn.

“Có lẽ do nơi cô ấy bế quan là bí cảnh dưới đáy biển nên giọng nói kỳ lạ như thế chăng?” Tống Thư Hàng nói. Đồng thời, hắn nhớ tới tinh lộ kình đan của mình.

Trên tinh lộ kình đan đó không có Bạch tiền bối, cũng không có Tô Thị A Thập Lục...

“Liệu A Thập Lục có thay đổi gì không nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải A Thập Lục tu luyện có kết quả, đột phá cảnh giới rốt cuộc cơ thể của cô ấy cũng dậy thì lần nữa rồi không? Nên giọng nói cũng trở nên trưởng thành hơn chăng?”

“A Thập Lục dậy thị tiếp á?” Tống Thư Hàng định tưởng tượng một chút.

Nhưng hắn nhanh chóng bỏ qua.

Bởi vì hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi A Thập Lục khi trưởng thành trông như thế nào.

“Cứ đợi đến mai vậy, ngày mai thấy A Thập Lục là biết cô ấy thay đổi ra sao thôi ấy mà.” Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, hắn lại giơ tay ấn một cái, đổi sang trong ’Nhóm Cửu Châu số 1’.

Trong nhóm.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Điền Thiên Đạo hữu, tình hình bên phía ngươi ra sao rồi?”

“Đại trận hộ đảo đã được sửa chữa xong, may mà có mấy vị đạo hữu giúp đỡ. Hoàng Sơn tiền bối đã tới chưa?” Điền Thiên Đảo Chủ hỏi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Ta đổi hướng giữa đường, định tới gần chỗ Thiên Nhân tụ tập để kiểm chứng một suy đoán. Các ngươi mau bổ sung linh thực cho đại trận đi.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Hoàng Sơn tiền bối đừng tìm đường chết vậy chứ! Một mình ngươi xông vào giữa đám Thiên Nhân đông như vậy sẽ nguy hiểm lắm đấy!”

Hoàng Sơn tiền bối: “...” Cô tưởng ta sẽ tự tìm đường chết như các cô à?

Đậu Đậu Ngây Thơ Trong Sáng: “Gâu ~ đại ngốc, ta và bọn Thư Hàng cũng về hiện thế rồi. Bây giờ đang ở trên Lan Tây đảo, có gì cần giúp không?”

Điền Thiên Đảo Chủ: “Thư Hàng tiểu hữu về rồi à? @Bá Đao Tống Nhất, vốn định mở tiệc nhưng hiện giờ phải hoãn lại rồi.”

“Không vội, đợi giết chết Thiên Nhân xong thì mở tiệc ăn mừng một thể vậy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hoàng Sơn tiền bối: “Đậu Đậu, ngươi đừng có chạy loạn. Ở yên bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu đi.”

Đậu Đậu: “Gâu ~” Có Sở Sở ở đây, nó chẳng thèm ở cạnh Tống Thư Hàng đâu.

Lệ Chi Tiên Tử: “@Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hoàng Sơn tiền bối, ngươi đã nhận ra điều gì à?”

“Đúng vậy... Ta nghi ngờ nguyên nhân khiến lũ Thiên Nhân tập trung như vậy là vì nơi bọn chúng tụ tập có [Thiên Cương] xuất thế.” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời: “Vì vậy ta định âm thầm thăm dò để kiểm chứng suy đoán của mình.”

Bắc Hà Tán Nhân: “Thiên Cương? Chậc, ta phải tăng tốc mới được. [Icon hưng phấn]”

“Nếu đúng là Thiên Cương thì đạo hữu lục phẩm có phúc rồi.” Thất Tu Thánh Quân nói: “Hoàng Sơn đạo hữu, nếu xác định được là ‘Thiên Cương’ thì báo cho ta một tiếng. Ta sẽ tới ngay để bảo vệ cho mọi người. Tốt nhất là kéo cả Linh Điệp đạo hữu tới.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta cũng tới ngay đây.”

Lúc này, Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, hiện giờ ngươi cũng là lục phẩm phải không?”

“Ừ.” Tống Thư Hàng gật đầu, lục phẩm hàng thật giá thật.

“Như vậy, nếu đúng là ‘Thiên Cương’ thì Tống tiền bối tuyệt đối không thể bỏ qua được.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng: “Mà... Thiên Cương là cái gì vậy?”

Bảo vật? Năng lượng? Thiên tài địa bảo? Đồ ăn ngon? Hay là thứ như Ngộ Đạo thạch đây?

“Là đồ tốt để cường hóa tiểu cảnh giới thứ hai ‘mệnh luân trên hồ’ của Chân Quân lục phẩm.’ Con Rối Tiên Tử đan hai tay vào nhau, chống cằm: “Mở rộng linh hồ, ngưng tụ hồ hồn là cảnh giới đầu tiên của Chân Quân lục phẩm. Bước tiếp theo là ngưng tụ nguyên hồn thành mệnh luân. Hiệu quả của ‘Thiên Cương’ là cường hóa mệnh luân.”

“Vậy… nếu không có hồ hồn thì sao?” Tống Thư Hàng lí nhí hỏi.

Chương 1780: Cái tên trên người không có nổi nửa viên linh thạch nhà ngươi nín ngay đi

Tống Thư Hàng nói xong, ý thức chui vào trong đan điền bản mệnh của mình.

Linh hồ bản mệnh của hắn càng ngày càng mở rộng, nước linh hồ của bảy tiểu đan điền không ngừng hội tụ vào linh hồ bản mệnh. Có trời mới biết cuối cùng diện tích của nó sẽ mở rộng tới mức nào.

Hôm nay kim đan cá voi mập thảnh thơi bơi lội trong linh hồ. Giống như 'kim đan không long văn' mà Bạch tiền bối đã nói, trong linh hồ bản mệnh của Tống Thư Hàng cũng không có hồ hồn.

Nói cách khác, theo lý mà nói thì đan điền bản mệnh của hắn không thể nào sinh ra thứ như 'mệnh luân' được.

Nhưng số lượng hồ hồn trong các tiểu đan điền lại không ít.

"Ngươi có chắc là mình đã lục phẩm rồi không đấy?" Con Rối Tiên Tử điều chỉnh lại tư thế, thân thể nghiêng về phía trước. Tống Thư Hàng đã về rồi, cô nói chuyện rất lưu loát, không bị ngắt quãng nữa.

Cô thoát ra khỏi 'chế độ tiết kiệm năng lượng. 'Đại gia' đã về, nếu không có hạch tâm có thể dùng linh thạch để hành động, không cần tiết kiệm năng lượng như lúc trước nữa.

"Đúng vậy, đã lục phẩm rồi." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

"Để ta xem xem." Con Rối Tiên Tử giờ tay về phía Tống Thư Hàng. Cô đã câm nín trước tốc độ thăng cấp của Tống Thư Hàng, không muốn khẩu nghiệp nữa.

Tống Thư Hàng phối hợp di chuyển một chút, đưa tay của mình cho Con Rối Tiên Tử. Hình dáng thiếu niên có lúc hành động quá bất tiện, ví dụ như tay ngắn.

Tinh thần lực của Con Rối Tiên Tử đi một vòng trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Một lúc sau, cô lặng lẽ lùi ra ngoài.

“Nên nếu không có ‘hồ hồn’ thì có thể sinh ra mệnh luân không?” Tống Thư Hàng hỏi lại với vẻ chờ mong.

“Không... thể... nào...” Con Rối Tiên Tử lại bước vào chế độ tiết kiệm năng lượng.

Bỗng nhiên cô phát hiện mình không muốn nói nhiều nữa.

“Vậy thì ‘Thiên Cương’ không có tác dụng gì nhiều với đan điền bản mệnh của ta rồi.” Tống Thư Hàng vuốt cằm nói: “Nhưng chắc là bảy tiểu linh hồ sẽ dùng được.”

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối ơi, ngươi định ngưng tụ bảy cái mệnh luân à?”

“Chắc chắn sẽ không phiền toái như vậy đâu, ngưng tụ bảy tiểu kim đan đã hành ta mệt chết đi được rồi.” Tống Thư Hàng nhìn sang phía Con Rối Tiên Tử: “Nhưng tiên tử này, quá trình thăng cấp của Chân Quân lục phẩm bình thường ra sao thế?”

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết gì về quá trình lục tấn thất. Dù sao thì một tháng trước hắn chỉ mới nhồi nhét tri thức của ngũ tấn lục xong, chương trình học của lục tấn thất còn chưa bắt đầu.

“Không đủ... năng lượng... đang tắt máy... tinh tình tính tang...” Trong tiếng nhạc tắt máy, con ngươi của Con Rối Tiên Tử tối dần đi.

Tắt... tắt máy rồi ư?

“Tiên tử này, cô còn làm được như thế cơ à?” Tống Thư Hàng giơ tay chọc chọc Con Rối Tiên Tử.

Con Rối Tiên Tử đang tắt máy không hề nhúc nhích, không phản ứng lại.

“Tống tiền bối, bổ sung linh thạch cho tiên tử đi.” Vũ Nhu Tử nói.

Cánh tay Tống Thư Hàng run lên: “Gần đây tiền bối ta rỗng túi rồi.”

“Để ta cho Tống tiền bối mượn nhé.” Vũ Nhu Tử nói.

“Không cần đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười nhìn ra bên ngoài: “Linh thạch của chúng ta đang bay ở bên ngoài đấy.”

“À, Thiên Nhân.” Vũ Nhu Tử hiểu ra.

Tống Thư Hàng nói: “Nếu ta không thể bắt đủ nhiều Thiên Nhân, lúc đó lại vay linh thạch của Vũ Nhu Tử cô cũng không muộn.”

Mặt khác, còn phải nghĩ cách kiếm hai cái hạch tâm ở chỗ Bạch tiền bối two.

Chính là hạch tâm quả tim hàng nhái của đại lão hành tinh mọc mắt kia.

‘Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ của Tống Thư Hàng cần một hạch tâm, Con Rối Tiên Tử cũng cần một cái.

Vốn dĩ Bạch tiền bối two đã hứa sẽ cho hắn một trái tim, nhưng hiện giờ lại đang lắp trong mặt trời nhỏ của thế giới hắc long. Vì vậy Tống Thư Hàng có một nửa quyền khống chế và quyền sở hữu mặt trời nhỏ của thế giới hắc long.

“Phải dùng cách gì để kiếm hai cái hạch tâm từ chỗ Bạch tiền bối two đây?” Tống Thư Hàng nói thầm, muốn lấy được hạch tâm trái tim trong tay Bạch tiền bối two thì khó lắm, nhất định phải tìm được thứ khiến ‘Bạch tiền bối two’ hứng thú mới được.

Chẳng hạn như những thứ hiếm có kiểu ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’. phẩm cấp ít nhất phải từ bát phẩm trở lên, hơn nữa còn phải thật thú vị, khác với những thứ bình thường.

Tống Thư Hàng suy nghĩ cả nửa ngày mới đưa ra một kết luận. Thôi vậy, chẳng bằng bán thân luôn cho rồi.

Bảo vật bát phẩm trở lên, còn phải là thứ hiếm có, thú vị, hết sức đặc biệt. Toàn bộ chư thiên vạn giới có được bao nhiêu cái chứ?

“Tiếng nhạc tắt máy của Con Rối Tiên Tử nghe hay thật.” Vũ Nhu Tử cô nương nói: “Tống tiền bối, hay là chúng ta bỏ một viên linh thạch nhỏ vào cho cô ấy, để cô ấy khởi động sau đó lại tắt máy, lặp đi lặp lại mấy lần nhé?”

Tống Thư Hàng: "..."

Ý kiến hay!

Nhưng phải gác sang một bên trước đã.

“Chờ lúc nào ta có thể đối kháng chính diện với Con Rối Tiên Tử thì chúng ta hãy thử sau.” Tống Thư Hàng đề nghị: “Nếu không ta sợ xương cốt toàn thân của hai chúng ta không đủ cứng, sẽ bị tiên tử đập gẫy mất.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì một tiếng: “Tống tiền bối nghĩ nhiều quá rồi, với quan hệ giữa chúng ta và tiên tử thì chắc chắn cô ấy không hành hạ chúng ta thảm quá đâu. Thương tích chỉ trong phạm vi chịu đựng của chúng ta thôi.”

Đây là một trong những khác biệt lớn nhất giữa Vũ Nhu Tử và Tam Lãng, trước khi tìm đường chết cô đều có một trái tim dũng cảm chấp nhận hậu quả của hành vi mình gây nên.

“Ta phải nhắc nhở hai người một chút.” Cuối cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhịn nổi nữa: “Tuy Con Rối Tiên Tử đã tắt máy nhưng ý thức của cô ấy vẫn tỉnh táo đấy. Tuy không thể nói, không thể hành động, nhưng hai người các ngươi nói gì, làm gì thì cô ấy đều nghe và nhìn thấy cả đấy.”

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối này, dù sao cũng bị Con Rối Tiên Tử nghe thấy rồi, hay là chúng ta làm luôn đi!”

Tống Thư Hàng lập tức rục rịch. Dù sao cũng bị người ta biết rồi, chi bằng nhân lúc Con Rối Tiên Tử không có sức phản kháng mà thực hiện ý định táo báo của Vũ Nhu Tử nhỉ?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Khụ, để ta giới thiệu về cảnh giới ‘lục tấn thất’ cho các ngươi.”

Hiện giờ trên người Tống Thư Hàng đang có một lần ‘hồi sinh’, nó cảm thấy mình phải áp chế suy nghĩ tìm đường chết đang rục rịch ngóc lên trong đầu Tống Thư Hàng mới được.

Nó không muốn thường xuyên chứng kiến Tống Thư Hàng biểu diễn các kiểu chết nữa.

Có Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra sức bẻ lái chủ đề, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử mới bỏ qua ý định rục rịch trong đầu.

Đầu tiên Tống Thư Hàng cất Con Rối Tiên Tử vào trong không gian của ‘vòng tay pháp khí’. Tiếp đó hắn ngồi xếp bằng với Vũ

Nhu Tử, lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra, bắt đầu nghe tiền bối giảng giải.

“Ta giảng giải vắn tắt cho các ngươi một chút, bởi vì quá trình lục tấn thất rất phức tạp, ta chỉ giảng vài bước thôi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Chủ yếu là... nó cũng không biết rõ chi tiết cụ thể của lục tấn thất. Bởi vì khi nó thật sự sinh ra kiếm linh thì Xích Tiêu Kiếm đã tiếp cận cảnh giới cửu phẩm.

Một số tri thức lục tấn thất là do Xích Tiêu Kiếm tự mình ngộ ra sau này.

“Lục phẩm tấn thăng thất phẩm chủ yếu có bốn bước.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lơ lửng trong hư không, lấy mũi kiếm làm bút, dùng linh lực vẽ hình minh họa trong hư không.

“Tiểu cảnh giới đầu tiên là cảnh giới của Tống Thư Hàng hiện nay, kim đan hóa linh hồ, cũng chính là vừa bước vào cảnh giới lục phẩm. Linh hồ phân chia nông sâu theo số lượng long văn, lại dùng diễn đồ kim đan ngưng tụ hồ hồn, hồ hồn sinh ra ‘binh nguyên’ có thể dùng để cường hóa pháp khí.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên mất, ta còn cách kiếm tiền này mà!” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng hắn có bảy tiểu linh hồ + một đại linh hồ.

Đa số linh hồ đang trong trạng thái để trống... Hoàn toàn có thể bồi dưỡng pháp khí thay người ta để kiếm tiền mà.

Tống Thư Hàng lấy di động ra mở phần ghi chép ra, ghi lại phương pháp kiếm tiền thần kỳ này.

“Mà này, Con Rối Tiên Tử có tính là pháp khí không?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị cuốn theo: “Chắc là có, theo lý thuyết thì con rối cũng là một loại pháp khí. Đợi đã, ngươi định làm gì thế?”

"Để ta thử xem sao." Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó Tống Thư Hàng lại lấy Con Rối Tiên Tử ra, ý niệm lóe lên, chuyển Con Rối Tiên Tử vào trong tiểu linh hồ đầu tiên là ‘linh hồ Bá Đao'.

Hồ hồn do diễn đồ 'thánh thành không bao giờ sụp đổ' biến thành bao bọc lấy Con Rối Tiên Tử, binh nguyên bên trong linh hồ hòa vào trong thân thể cô, tiến hành cường hóa cho Con Rối Tiên Tử như cường hóa pháp khí.

"Được thật rồi này." Tống Thư Hàng cười ha hả.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..."

'Pháp khí con rối' mà nó nói là loại con rối chiến đấu không có ý thức chứ không phải con rối đặc biệt có ý thức riêng như Con Rối Tiên Tử. Xích Tiêu Kiếm không dám tưởng tượng đến hậu quả của việc đặt Con Rối Tiên Tử vào trong 'linh hồ' bồi dưỡng sẽ sinh ra biến hóa thế nào.

Hy vọng sẽ không biến dị.

"Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Ngươi có cần cường hóa không? Ta cũng để cho ngươi một chỗ đấy." Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối khinh thường: "Đừng nghịch nữa, ta là thần binh Trường Sinh Giả, linh hồ lục phẩm của ngươi thì cường hóa được gì cho ta chứ?"

"Có lý." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Vẫn là cái này thực dụng với Xích Tiêu Kiếm tiền bối hơn."

Dứt lời, hắn tiện tay làm một phát 'Dưỡng Đao thuật'.

"Ai da ~~ Trẻ con đúng là dễ dạy ~" Xích Tiêu Kiếm tiền bối thỏa mãn.

Vũ Nhu Tử xoa cằm, trong đầu suy nghĩ một vấn đề. Con Rối Tiên Tử cũng là pháp khí, vậy tâm ma cụ thể hóa kia có tính là pháp khí không?

"Được rồi, chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi đi." Xích Tiêu Kiếm tiếp tục nói: "Tiếp theo là tiểu cảnh giới thứ hai của Chân Quân lục phẩm, 'mệnh luân trên hồ', đó là dùng hồ hồn làm căn cơ để ngưng tụ mệnh luân. Hồ hồn càng mạnh, linh hồ càng lớn càng sâu thì thời gian cần để ngưng tụ mệnh luân càng ngắn, hơn nữa mệnh luân được ngưng tụ ra sẽ càng mạnh. Đây cũng là lý do mà long văn trên kim đan càng nhiều, diễn đồ trên đó càng phức tạp thì càng tốt. Mặt khác, trong quá trình ngưng tu mệnh luân thì pháp khí bản mệnh và ‘Thiên Cương’ đều có thể tăng cường uy lực của mệnh luân, đồng thời rút ngắn thời gian ngưng tụ mệnh luân xuống vài lần.”

“Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho thời điểm chế tạo pháp khí bản mệnh tốt nhất là trước ngũ phẩm. Khi tứ phẩm chế tạo pháp khí bản mệnh, sau đó lại dùng thời gian trong cảnh giới ngũ phẩm để tiến hành mài giũa pháp khí bản mệnh. Tiếp theo khi ngưng tụ mệnh luân ở lục phẩm thì pháp khí bản mệnh sẽ có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.”

“Còn tác dụng của Thiên Cương tương tự như pháp khí bản mệnh. Nên mệnh luân cao cấp thật sự là do ba thứ gồm hồ hồn + pháp khí bản mệnh + Thiên Cương hợp lại làm một. Cỡ trung thì là kết hợp hồ hồn + pháp khí bản mệnh. Nếu chỉ có hồ hồn thì là bản tệ lậu rồi.”

Vũ Nhu Tử: “Đây là series không có tiền thì tu tiên làm gì.”

“Lời tổng kết như dằm trong tim, nhưng lại hết sức chính xác, tài lữ pháp địa, tài nguyên cực kỳ quan trọng.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “Nhưng có vận may thì muốn làm gì cũng được.” Ví dụ như Bạch tiền bối.

“Cái tên trên người không có tới nửa viên linh thạch nhà ngươi nín ngay đi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Chương 1781: Ta đến ngay đây

Trái tim Tống Thư Hàng như bị búa tạ nện vào:

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đâm tim nhau quá.”

Xết cho cùng, hắn không thể phản bác lời nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng do quá nghèo, vì quá nghèo nên khi nói đến chuyện tiền thì mới hụt hơi như thế.

“Không đâm tim ngươi thì ta lại sợ ngươi sẽ kiêu ngạo.”

Xích Tiêu Kiếm nói lời thấm thía ... Hơn nữa nó sợ nếu Tống Thư Hàng mà cứ tiếp tục nói thì ngươi bị đâm tim sẽ là mình.

Để mình bị đâm tim thì thà đi đâm tim Tống Thư Hàng cho rồi, vì thế Xích Tiêu Kiếm tiền bối không chút do dự nào mà đâm mạnh vào tâm can của Tống Thư Hàng.

“Tiền bối, chúng ta đừng nói chuyện tiền nong nữa, sau mệnh luân thì sao?”

Tống Thư Hàng lại chủ động chuyển chủ đề.

Xích Tiêu Kiếm tiếp tục xoay thân kiếm lại, viết lên không trung.

“Sau mệnh luân là ‘thập trọng thiên’... Ừm, chắc là tên này. Tên không quan trọng, chúng ta hiểu nó là một tiểu cảnh giới là được rồi. Tiểu cảnh giới này vô cùng quan trọng, đây là cảnh giới kết hợp tất cả cơ sở mà tu sĩ đã xây dựng trước đây thành một thể.”

“Tứ trọng thiên đầu tiên của thập trọng thiên đại diện cho khiếu huyệt của tu sĩ nhất phẩm, tiểu đan điền nhị phẩm, bốn kỳ mạch của tam phẩm và chín tiên cốt của tứ phẩm. Tứ trọng thiên này là những bước mà tất cả các tu sĩ lục phẩm đều có thể ngưng tụ. Chỉ cần sống đủ lâu, chăm chỉ cẩn thận là có thể đạt đến tứ trọng thiên, mà muốn ngưng tụ trọng thiên thứ năm cần phải có tiền đề là ‘kim đan bốn long văn’.”

Kim đan bốn long văn là mức độ tối thiểu để tấn thăng lên Chân Quân lục phẩm. Nếu như không có kỳ ngộ nghịch thiên, những tu sĩ có từ một đến ba long văn đều sẽ dừng bước ở cảnh giới ngũ phẩm.

“Thế nhưng, hạn chế tiềm lực của bốn long văn chính là ở đây. Nếu như không có kỳ ngộ lớn, kim đan bốn long văn chỉ có thể dừng bước ở ngũ trọng thiên.”

“Lên tiếp nữa, tu sĩ năm, sáu long văn có thể tiến thêm một bước, ngưng tụ lục trọng thiên. Sau lục trọng thiên, tu sĩ có thể lựa chọn tiếp tục tiến về phía trước hoặc là đi thẳng tới tiểu cảnh giới tiếp theo.”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Vậy thất, bát, cửu trọng thiên tiếp theo tương ứng với số long văn tương tự à?”

Vũ Nhu Tử hỏi tiếp:

“Thập trọng thiên thì sao? Chẳng lẽ lại là mười long văn?”

“Hai người các ngươi đều là tu sĩ mà sao tư tưởng có thể cứng nhắc như thế?”

Mũi kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối hơi ngẩng lên:

“Những lúc thế này các ngươi nên nghĩ linh hoạt một chút, ngoại trừ long văn, còn có thứ gì ảnh hưởng đến ‘mệnh luân’, từ đó tác động đến ‘thập trọng thiên’ không.”

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Thiên Cương và pháp khí bản mệnh.”

“Trả lời chính xác, ở trọng thiên thứ bảy đến mười, có một tầng liên quan đến ‘Thiên Cương và pháp khí bản mệnh.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối gật chuôi kiếm đầy hài lòng.

Vũ Nhu Tử cười hì hì:

“Ta giỏi nhất là trả lời câu hỏi đấy.”

“Vậy là tầng nào có liên quan đến Thiên Cương và pháp khí bản mệnh thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Các ngươi đoán thử xem, những lúc thế này phải động não đi chứ.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói, hình như nhớ tới chuyện gì đó, nó lại tiếp:

“Đúng rồi, Tống Thư Hàng ngươi trả lời 50 câu mà chỉ đúng có vài câu, không có thiên phú về mặt này, thôi đi vậy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn lại lướt tay một cái, hai phát ‘Dưỡng Đao thuật’ lại rơi xuống người Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“Tiền bối, tiết lộ chút xíu được không? Gợi ý một chút đi mà?”

“Tốt lắm, tuy rằng không có thiên phú trả lời câu hỏi, nhưng ngươi rất biết cách làm người đấy.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui vẻ nói:

“Đáp án là… ta cũng không biết. Ta có thể biết nhiều chuyện như thế của đẳng cấp từ lục phẩm tấn thăng lên thất phẩm đã là giỏi lắm rồi, những chi tiết thế này ta cũng không hiểu lắm.”

“Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.”

Tống Thư Hàng lại trượt tay lần nữa:

“Vậy mấy tiểu cảnh giới phía sau thì sao?”

Vũ Nhu Tử cảm thấy cách mà Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối chung sống với nhau rất thú vị, đủ để quay một bộ phim ngắn với tựa đề ‘Thân Bất Do Kỷ’.

“Các bước sau thập trọng thiên chính là hai hoạt động mà mọi người đều biết, chính là ở lục trọng thiên có thể quyết định xem tiếp tục hay là trực tiếp ‘hóa liên’, sau khi sinh ra hoa sen rồi thì bắt đầu nuôi dưỡng chúng. Đợi nuôi dưỡng đủ thời gian, hoa sen sẽ dẫn thiên kiếp tới. Sau khi độ kiếp, Nguyên Anh sẽ thành hình trong hoa sen, từ đó tiến vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Nuôi dưỡng ‘hóa liên’ cần bao nhiêu thời gian?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Phải xem căn cơ mà ngươi xây dựng, ngắn thì tám mươi năm là nuôi dưỡng thành công rồi. Dài thì cũng có thể là trăm năm, hay nghìn năm gì đó.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Vậy thứ mà Vũ Nhu Tử cần trải nghiệm trong tương lai cũng chỉ có cảnh giới ‘hóa liên’ thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Kim đan của Vũ Nhu Tử không có long văn, theo như kinh nghiệm của Bạch tiền bối two, kim đan không có long văn sẽ như một hạt giống chìm xuống đáy hồ, được nuôi dưỡng… Rồi một ngày kia, kim đan hóa sen, sen nở thành Nguyên Anh.

Mà Tống Thư Hàng không chắc sau này mình sẽ giống như những tu sĩ bình thường khác hay giống như ‘kim đan không long văn’ của Vũ Nhu Tử.

Cho nên trước tiên hắn phải tìm hiểu cả hai phương án trước, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

…

…

“Thế cho nên, nếu như nguyên nhân đám Thiên Nhân tập trung lại thật sự là vì Thiên Cương, vậy thì nó chính là một thứ rất quan trọng đối với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bổ sung:

“Nếu như là Thiên Cương hạ phẩm thì không có ý nghĩa quá lớn đâu. Nhưng nếu như là Thiên Cương trung phẩm trở lên thì nó đúng là vật mà các tu sĩ bảy long văn trở lên tấn thăng lên lục phẩm cần phải tranh giành.”

“Vậy phải đợi tin tức của Hoàng Sơn tiền bối rồi, nếu như tin tức là thật, nói không chừng chúng ta cũng phải tranh giành ‘Thiên Cương’ này một phen.”

Tống Thư Hàng nói.

Huống hồ vốn dĩ Thiên Nhân đã ở phe đối địch, đánh chúng lại càng không có áp lực tâm lý gì.

“Có tin tức rồi.”

Vũ Nhu Tử vươn tay mở phần mềm chat:

“Hoàng Sơn tiền bối gửi tin nhắn về, đó thật sự là Thiên Cương!”

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Đúng như suy đoán của ta, Thiên Cương sắp sửa xuất thế. Nhưng nhìn khí tức mà Thiên Cương tỏa ra thì có lẽ đây chỉ là Thiên Cương trung phẩm. Ban đầu khi ta ngưng tụ mệnh luân, Thiên Cương thượng phẩm mà sư tổ đưa ta đi tìm có khí tức mạnh hơn thế này nhiều.”

“Thiên Cương trung phẩm cũng đủ rồi, đáng để tranh đấu một phen. Đợi khi linh hồ của chúng ta mở đến cực hạn, bắt đầu ngưng tụ mệnh luân, gặp được Thiên Cương thượng phẩm thì dùng Thiên Cương thượng phẩm, nếu không có thì Thiên Cương trung phẩm cũng là một lựa chọn không tồi.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Thiên Cương này có lớn không? Đủ cho bao nhiêu người dùng?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Chỉ cần phẩm chất cao thì Thiên Cương trung phẩm cũng đáng để tranh giành. Ta xin nghỉ giải lao để ra ngoài đây!”

Hoàng Sơn Tôn Giả đáp:

“Cụ thể thế nào ta chưa cảm ứng ra được, ta không dám đến quá gần. Thế nhưng ta cứ cảm thấy khí tức Thiên Cương sắp xuất thế là lạ kiểu gì ấy.”

“Có gì lạ? Có thể gửi ảnh qua không?”

Thất Tu Thánh Quân hỏi.

Hoàng Sơn Tôn Giả đáp:

“Ta cảm thấy Thiên Cương này không tự nhiên, đợi chút đã, để ta gửi ảnh cho. Ta phải cẩn thận một chút. Nếu như biết bọn Thư Hàng tiểu hữu đã về thì ta phải mượn cái chăn của Vũ Nhu Tử rồi.”

Một lát sau, Hoàng Sơn Tôn Giả gửi một tấm ảnh lên nhóm.

Thất Tu Thánh Quân:

“!!!”

“Ta tới ngay đây!”

Thất Tu Thánh Quân vội vàng nói.

Chương 1782: Hoàng Sơn tiền bối, ngươi mau ghìm cương ngựa đi chứ?

“Các ngươi ở nguyên đấy đừng di chuyển.”

Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được nói.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nghịch thế này vui lắm à? Tam Lãng.”

“[Voice] Siêu vui luôn đó, sô pha bằng da thật, thoải mái cực kỳ. Ha ha ha ha.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười vui vẻ đáp.

Vũ Nhu Tử: “…:”

Là ảo giác à? Hôm nay Tam Lãng tiền bối rất là hết mình. Tâm ma của cô ở bên cạnh Tống tiền bối chứ không bị vứt cho Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối mà nhỉ? Sao nhìn Tam Lãng tiền bối cũng giống như bị tâm ma ảnh hưởng thế kia?

Nhưng đây đúng là một tài liệu tốt. Trước tiên cứ ghi chép lại, lần sau ghép thêm một tấm ảnh Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối ngẩng đầu cười điên cuồng, làm một tệp gif ma tính tuần hoàn.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Thất Tu tiền bối, ngươi phát hiện ra gì rồi à?”

Không thể để bọn Tam Lãng dẫn dắt chủ đề trong nhóm nữa, cần phải ghìm cương trước vực thẳm, kéo chủ đề lại.

Đáng tiếc là Thất Tu tiền bối không trả lời Hoàng Sơn. Lúc này hắn đang dốc hết mã lực, chạy về phía Điền Thiên Đảo với tốc độ nhanh nhất, không kịp trả lời tin nhắn.

“Ta đoán thứ có thể khiến cho Thất Tu tiền bối kinh sợ như thế chắc chắn là thứ có thể cứu được Lục Tu Tiên Tử.”

Vân Trung Tiên Khách lên tiếng.

Cũng may là còn có Vân Trung Tiên Khách vừa xuất quan trả lời chủ đề của Hoàng Sơn Tôn Giả.

Bắc Hà Tán Nhân:

“[Meme Diệt Phượng đẩy kính] Thông minh lắm, ta cũng có cảm giác đó, thứ có thể khiến cho Thất Tu tiền bối kích động như thế chắc hẳn có liên quan đến Lục Tu Tiên Tử. Xem ra lần này ngoại trừ ‘Thiên Cương’ ra thì còn có bảo vật kỳ diệu hơn xuất thế. Ta đề nghị những đạo hữu đang rảnh rỗi tập trung lại. Gần đây thông đạo giữa chư thiên vạn giới và hiện thế được mở, nói không chừng lần này có thể trúng thưởng đó.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Ta đã dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới đó rồi, còn tiện tay mang theo cả Mật Đào Tiên Tử nhà ta nữa. Cô ấy có nghiên cứu rất sâu về ‘Thiên Cương’, nói không chừng có thể giúp được cho chúng ta.”

“Ta đã muốn tìm hiểu về các loại hoa quả trong môn phái của Lệ Chi Tiên Tử từ lâu rồi, bao giờ rảnh Lệ Chi Tiên Tử giới thiệu cho chúng ta một chút nhé?”

Cuồng Đao Tam Lãng bật ngón tay cái lên nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Đừng có mơ hão mà hao mỡ, Mật Đào cũng có đạo lữ rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Ta vừa mới xuất phát… lại còn tắc đường nữa chứ, ta thấy hơi bực rồi đây.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Ta cũng sắp tới rồi.”

“Đợi đã, @Bắc Hà Tán Nhân, Lão Bắc Hà… gói meme của ngươi ở đâu ra đấy?”

Diệt Phượng Công Tử ngơ ngác, sao hắn lại trở thành meme thế này?

Gần đây hắn rất ngoan ngoãn, không làm chuyện xấu gì cả, sao hắn lại bị chế thành gói meme ô nhục như thế. Trong meme kia, mắt kính ‘ting’ một cái lóe sáng, ôi khó chịu quá đi mất.

“Tải được trong nội dung đã chia sẻ của [nhóm Cửu Châu số 1] đấy, gần đây Vũ Nhu Tử lục tục tải lên rất nhiều gói meme. Ngoại trừ gói meme Bạch tiền bối lúc đầu ra, bây giờ còn có của

Tống Thư Hàng tiểu hữu này, chính bản thân cô ấy này, còn cả các thành viên khác trong nhóm nữa. Nhưng mấy gói meme này chỉ giới hạn dùng trong nhóm thôi, chưa được sự đồng ý của đương sự thì không mang ra ngoài.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Vũ Nhu Tử:

“Ta ủy quyền meme của ta cho các vị tiền bối, không thành vấn đề.”

Vân Trung Tiên Khách:

“Các ngươi… thật thú vị. Ta còn nhớ trước khi ta bế quan, các đạo hữu trong nhóm vẫn còn giao tiếp rất bình thường mà, như cắn thuốc thế này từ bao giờ vậy?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“[Meme ôm mặt khóc ròng]”

Lệ Chi Tiên Tử:

“[Meme gãi đầu]”

“Ha ha ha ha, còn có cả meme trạng thái khỉ mặt ngựa của ta nữa nè. Nhưng mọi người đều cho rằng con khỉ mặt ngựa này là A Thất. Meme khỉ mặt ngựa của ta cũng ủy quyền cho mọi người.”

Cuồng Đao Tam Lãng cười khà khà nói.

Hệ thống thông báo: Hội viên siêu cấp ‘Tô thị A Thất’ ngồi xe hơi online.

Cuồng Đao Tam Lãng kinh hãi nói:

“A Thất, ngươi đặc biệt theo dõi ta đấy à?”

“[Meme Đồng Quái đại phong xa] Không, ta vừa làm xong mấy việc lặt vặt nên online. À mà sao không có meme Tam Lãng đại phong xa thế? @ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử lần sau nhớ bổ sung thêm meme nhé.”

Tô thị A Thất nói:

“Còn nữa, mấy ngày nữa ta đưa mấy người bạn thân đến tìm ngươi nhé Tam Lãng. Bạn của ta ai cũng là cao thủ cuồng đao, đúng hay bọn họ chuẩn bị mở một “hội nghiên cứu đao đạo’ kéo dài tầm bốn tháng, mở hội cho đến Tết thì thôi. Bọn họ đều là nhân tài cả, chắc chắn ngươi sẽ thích bọn họ lắm đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta sai rồi!

.

.

.

.

.

Các ngươi cho rằng chúng ta sẽ xin lỗi như thế à? Ha ha ha ha, ngây thơ quá rồi, nam tử hán mình đồng da thép, thà chết đứng còn hơn xin lỗi quỳ.”

“Có phải hôm nay Tam Lãng uống nhầm thuốc không?”

Bắc Hà Tán Nhân lo lắng nói, tuy rằng lần trước hắn đã quyết định không tiếp tục che chở cho Tam Lãng trong nhóm nữa nhưng hôm nay Tam Lãng high hơi quá đà thì phải.

“Say rồi à?”

Đồng Quái Tiên Sư nói.

“Hay là có chuyện vui gì rồi? Người ta đều nói gặp chuyện vui thì tinh thần con người đều vô cùng tốt.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“@Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Vân Tước Tử tỷ tỷ, cô và Tam Lãng gặp nhau rồi à?”

Nhưng Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử không online nên không trả lời được.

Nhóm chat yên tĩnh trong chốc lát.

Tam Lãng high thế này, chắc không phải là do Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã tìm tới tận nhà đấy chứ?

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Không biết chủ đề bị kéo tới bờ vực nào luôn rồi.

[Hoàng Sơn, ngươi thân là nhóm chủ của nhóm Cửu Châu số 1, mau ghìm cương ngựa lại!]

[Không, ta chẳng vui vẻ chút nào.] (*)

…

…

Một lúc sau.

Đậu Đậu Cổ Thánh:

“@Vân Trung Tiên Khách, yo, mấy năm rồi không gặp tiên khách. Ta nhớ ngươi chết mất.”

Không ngờ Đậu Đậu đang ở trong bếp với Sở Sở mà vẫn còn có thời gian lên mạng, theo dõi Vân Trung Tiên Khách.

“Yo~ Đậu Đậu ngu xuẩn… dạo này ngươi đang làm gì thế?”

Vân Trung Tiên Khách đáp.

Đậu Đậu Cổ Thánh:

“Xem nick mới của ta đi, gần đây ta đang bận nhân tiền hiển thánh đó, ngươi đã nhìn thấy Huyền Thánh giảng pháp của ta chưa? Đậu Đậu Cổ Thánh, ngầu ghê chưa? Hiện giờ ta cũng được xem như một tồn tại nổi tiếng trong chư thiên vạn giới rồi đấy nhé.”

Vân Trung Tiên Khách: “…”

Ta cũng chỉ vừa mới bế quan có bốn năm thôi mà, kết quả vừa mới ra ngoài liền nhận được thông báo có tới tận bảy bản Huyền Thánh giảng pháp, đằng sau còn một loạt đại lão bát phẩm xếp hàng giảng pháp nữa. Ta còn tưởng bản thân mình không cẩn thận bế quan bốn trăm năm, suýt nữa bị dọa tè cả ra quần rồi đấy biết không hả?

Đặc biệt là khi trong các thành viên hiển thánh còn có cả Đậu Đậu, lúc đó suýt chút nữa là ta hoài nghi cuộc đời luôn rồi.

“Ngươi cứ quậy như thế, ông trời cũng bị ngươi nói đến chết luôn đấy Đậu Đậu.”

Vân Trung Tiên Khách nói:

“Bây giờ ngươi đang làm gì thế?”

“Các ngươi đều hiển thánh rồi mà lại không mang ta theo cùng.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

“Ta đang ở bên cạnh Sở Sở, xem cô ấy nướng thịt. Thơm nức mũi luôn, tài nấu nướng của Sở Sở tăng vượt bậc, quả nhiên cô ấy rất phù hợp với nghề nghiệp tiên trù, ta đúng là không nhìn lầm cô ấy mà, đây đều là công lao của ta và Thư Hàng đó.”

Đậu Đậu đáp.

Bá Đao Tống Nhất: "…"

Chuyện Sở Sở kiêm chức tiên trù với chuyện ngươi có nhìn lầm cô ấy không liên quan gì đến nhau thế? Từ lúc nào có công lao của ngươi vậy?

Vân Trung Tiên Khách:

"Ngươi kết hôn rồi à Đậu Đậu?"

"Vẫn chưa nè, ngươi nghe ai nói linh tinh đấy? Hôn lễ lần trước không tính."

Đậu Đậu vội vàng nói.

"Vì thế nên ngươi vẫn là cẩu độc than đúng không(**)?"

Vân Trung Tiên Khách nói.

Đậu Đậu Cổ Thánh: "???"

Ngươi vòng vo nãy giờ chính là vì muốn đâm chọc ta là cẩu độc thân hả? Ngươi không biết trên mạng ta có nhiều Sở Sở đến mức bốn chân cũng không đếm đủ hả?

"Cẩu độc thân ăn thịt làm gì nhỉ?" (***)

Vân Trung Tiên Khách tiếp tục nói:

"Đã là cẩu độc thân thì an phận mà ăn chay đi biết không hả?"

Vân Du Tăng Thông Huyền:

"[Meme thộn mặt]"

Mặc dù biết Vân Trung Tiên Khách đạo hữu đang nhằm vào Đậu Đậu nhưng không biết tại sao, Thông Huyền Đại Sư lại cảm thấy mình và các đạo hữu Phật hệ trong nhóm nằm cũng trúng đạn.

Được rồi, Phật hệ thì sao, độc thân thì sao, ăn chay thì sao nữa nào? Dựa vào cái gì mà bọn ta bị trúng đạn cơ chứ?

Tạo Hóa Pháp Vương:

"Thực ra 'Đấu Chiến Phật Tông' của bọn ta vẫn cho ăn thịt. Hơn nữa bọnta cũng không phản đối việc kết đạo lữ."

Vân Trung Tiên Khách:

"[Meme thộn mặt]"

Ta đang đâm chọc Đậu Đậu mà, các ngươi nhảy ra làm gì chứ?

"Này, ta vừa mới rớt mạng một lúc. Ta cũng xuất phát rồi, à mà, Vũ Nhu Tử có muốn làm một gói meme của ta không? @ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

Vũ Nhu Tử:

“Không thành vấn đề, tư liệu của tất cả các thành viên trong nhóm đều ở chỗ ta cả. Ta sẽ làm cho từng người một. Nếu như có vị đạo hữu nào không muốn mình bị làm thành gói meme thì có thể nói riêng với ta.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Cảm ơn Vũ Nhu Tử tiên tử.”

Theo thứ tự lần lượt làm cho tất cả các vị tiền bối trong nhóm, vậy cũng phải có lúc đến lượt hắn chứ nhỉ?

“Ừm, gói meme cũng thú vị thật.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Bạch tiền bối cũng bị làm thành meme rồi, chúng ta cũng theo trend đi. Ta không thấy phản cảm.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Chỉ cần giới hạn dùng trong nhóm là được.”

Diệt Phượng Công Tử bổ sung.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“OK nha!”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Các ngươi có nghiên cứu tấm ảnh ‘Thiên Cương’ mà ta chụp không vậy? Rốt cuộc có bí mật gì thế?”

Bá Đao Tống Xích Đậu:

“Có phải Thất Tu tiền bối đã nhìn ra đáp án rồi không? Hoàng Sơn tiền bối có thể kiên nhẫn chờ thêm một lúc, đợi Thất Tu tiền bối về giải đáp xem sao?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Nhưng mà cứ tò mò thế này thì khó chịu lắm.”

Lệ Chi Tiên Tử:

“[Meme xoa đầu]”

Trong khi nói chuyện, lại một thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 online:

“Chào mọi người, cuối cùng ta cũng xuất quan rồi. Ba năm nay không online, mọi người có thấy ta quen mặt nữa không? Ta phải nâng cấp hệ thống cả buổi trời đây, không biết nếu như tương lai ta bế quan mấy trăm năm thì sẽ thế nào nữa? Lại phải tìm hiểu những thứ tiên tiến lại từ đầu à?”

Tống Thư Hàng mở ra xem, biệt danh trong nhóm của thành viên này là Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ, là một vị tiên tử.

“Yên tâm đi Tố Tố. Đến lúc đó Hoàng Sơn tiền bối sẽ sắp xếp hậu bối đón cô xuất quan mà.”

Bắc Hà Tán Nhân đáp.

“Ơ, Tố Tố cũng xuất quan à?”

Đậu Đậu Cổ Thánh cười khà khà nói:

“Tố Tố, mau đi xem ‘Huyền Thánh giảng pháp’ đi, cô sẽ bất ngờ đó.”

“Chờ đã, giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma tuyệt đối không được xem!”

Vân Trung Tiên Khách vội nói.

Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ:

“Ối trời ơi, mười bốn Huyền Thánh giảng pháp á? Đùa gì thế, ta bế quan bao lâu rồi?”

Vân trung Tiên Khách:

“Nhảy qua giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma, những giảng pháp khác đều có thể xem.”

“Cảm ơn tiên khách. [Meme mặt cười.]”

Tố Tố đáp.

Nhưng một lát sau, cô lại nói:

“Có chuyện gì thế này, lúc nãy ta nhìn thấy Thất Tu tiền bối bay vụt qua đỉnh đầu ta. Tốc độ kinh khủng lắm luôn.”

Thất Tu Thánh Quân:

“[Voice] Tố Tố đừng hỏi, mau đi theo ta! Thiên Cương đó có lẽ không phải là ‘trung phẩm’, rất có thể là thượng phẩm đấy! Còn nữa, ‘Thiên Cương’ này không phải tự nhiên xuất thế mà là bị người khác tác động.”

(*) Xuất phát từ một câu chuyện cười: Ngựa của Lưu Bị tuột cương chạy đến vực thẳm, Trương Phi thấy thế mới hét lên: “Đại ca, huynh mau ghìm cương ngựa lại” (Câu này đồng âm với: “Đại ca, huynh có vui không?”). Lưu Bị nghe thế, mắng: “Ta không vui tí nào hết!”

(**) cẩu độc thân đồng nghĩa với FA

(***) Câu nói vui trên mạng: Mày FA thì ăn thịt làm gì, mày không xứng

Chương 1783: Có tiền thật tùy hứng

Do người khác tác động chứ không phải ‘Thiên Cương’ tự xuất thế ư?

Ai mà hào phóng thế, Thiên Cương trung phẩm, thậm chí có khả năng là Thiên Cương thượng phẩm mà cũng nỡ bỏ à?

Đây chính là chí bảo để tấn thăng từ lục phẩm lên thất phẩm, là thứ cung không đủ cầu, cho dù là đại môn phái cũng không bao giờ ném Thiên Cương cho người khác đâu.

“@Thất Tu Thánh Quân, Thất Tu tiền bối, có phải dưới Thiên Cương này có bảo vật cứu được Lục Tu Tiên Tử không?

Bắc Hà Tán Nhân vội hỏi, nhân Lúc Thất Tu Thánh Quân còn đang online, nhanh hỏi cho xong chuyện này.

“Ta cũng rất tò mò đấy.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu cũng phụ họa theo:

“Ta nhìn nửa ngày trời mà chẳng nhìn ra nó có chỗ nào đặc biệt cả.”

“[Voice] Ha ha, nếu như ta không đoán nhầm, bảo vật mà Lục Tu cần để khôi phục tự do rất có thể sẽ hiện thế sau ‘Thiên Cương’ này. Mấy năm nay ta vẫn luôn tìm kiếm cách để phá giải sự trói buộc của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ nên nắm trong tay đủ các tin tức thượng vàng hạ cám, trong đó có một ghi chép về chuyện tương tự. Nhưng ghi chép đến cùng vẫn chỉ là ghi chép… ta cũng không dám khẳng định 100%, vì thế đợi ta đến tận nơi xem xét rồi sẽ xác nhận sau.”

Thất Tu Thánh Quân đáp.

Tống Thư Hàng:

“[Meme ngón tay cái] Thất Tu tiền bối đúng là đàn ông chân chính.”

Trước đó, sau khi chế tạo hai bộ pháp khí tam thập tam thú cho Tống Thư Hàng xong, Bạch tiền bối two trả thêm thù lao cho

Lục Tu Tiên Tử, cho cô cơ hội cởi bỏ trói buộc của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có lại tự do và cuộc sống mới.

Đương nhiên, xuất phát từ trò đùa oái oăm của chúa tể Cửu U, cơ hội này chỉ có đúng một suất. Trong Tứ Tu và Lục Tu, chỉ có một người được giải thoát.

Mà cuối cùng, Lục Tu Tiên Tử và Thất Tu Thánh Quân đã nhường cơ hội lại cho Tứ Tu.

Hiện giờ Tứ Tu đã có được một cuộc sống mới, còn Lục Tu Tiên Tử vẫn cần Thất Tu Thánh Quân tự tay giải thoát… đây cũng xem như sự lãng mạn mà hai người hẹn ước với nhau.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nhìn ảnh chỉ có thể suy đoán đây là Thiên Cương chịu tác động của người khác, vậy mà Thất Tu tiền bối lại có thể nhìn ra nhiều tin tức như thế ư?”

“Dùng Thiên Cương ít nhất là trung phẩm để mở đầu, thu hút một lượng lớn tu luyện giả tới… Tiếp sau đó sẽ còn có vài đợt ‘bảo vật’ phun ra, thực ra chuyện tương tự như thế này đã từng xuất hiện rất nhiều lần trong lịch sử tu chân giới. Hơn nữa lần nào cũng diễn ra ở trái đất. Những đạo hữu có thời gian tu luyện ngắn có lẽ không hiểu, nhưng trong tông môn của các ngươi có ghi chép tương tự đó. Các tiền bối trong tu chân giới gọi đây là ‘tán tài’. Ngoại trừ ‘Thiên Cương trung phẩm’, các ngươi nhìn kỹ bên dưới bức ảnh mà Hoàng Sơn đạo hữu gửi mà xem, có phải còn thấy ảnh ảo của một con mắt không? Nếu không nhìn kỹ thì rất dễ bỏ qua. Nếu như ghi chép mà ta đọc đúng sự thật thì… đây chính là ký hiệu của ‘tán tài’.”

Thất Tu Thánh Quân đáp.

Thiên Cương cũng tốt, các bảo vật phun ra sau đó cũng được, rõ ràng đây không phải là do tự nhiên mà là có người cố ý ‘ném’ đống bảo vật này đi, tặng cho các vị đạo hữu.

Chuyện như thế này nghe rất khó tin. Bởi vì những bảo vật được ném ra chẳng có thứ nào là đồ bỏ đi cả, đều là chí bảo hết.

Trong tấm ảnh của Hoàng Sơn Tôn Giả, Thiên Cương ít nhất là trung phẩm này chỉ là vật mở đầu để thu hút các tu luyện giả. Giá trị của các bảo vật phun ra sau đó đều không thua kém ‘Thiên Cương’.

Hiện tại, theo như ghi chép lịch sử tu chân giới, không ai biết là người nào đang tán tài, nguyên nhân tán tài là gì.

Những ‘bảo vật’ được ném ra đều không bị động tay động chân gì cả, lấy được có thể sử dụng luôn.

Vì thế các tiền bối trong tu chân giới đoán tới đoán lui chỉ có thể cảm thán… có tiền thật tùy hứng.

Đối với nhân vật tán tài thần bí này, có lẽ tán tài chính là một thú vui.

Thất Tu tiền bối thuật lại đơn giản những thông tin mà mình biết cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Lấy tán tài làm thú vui hả, ai lại làm được chuyện thế này chứ?”

Bắc Hà Tán Nhân xoa huyệt thái dương.

Phải nhiều tiền đến mức nào, tài nguyên tu luyện phong phú tới đâu mới có thể hào phòng như thế?

Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt lời, trong não hải của rất nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều hiện lên hình ảnh của ‘Bạch tiền bối’.

Có lẽ vào một ngày nào đó trong tương lai, tồn tại đặc biệt như Bạch tiền bối lại thức tỉnh sở thích ‘tán tài’ thì sao?

“Tiêu Dao?”

Lúc này, Hoàng Sơn Tôn Giả đột nhiên gửi một tin nhắn lên nhóm.

Tống Thư Hàng:

“Có tiền thì tiêu dao?”

“Không, lúc nãy khi ta lại vừa thử tiếp cận với ‘Thiên Cương’, nghe loáng thoáng thấy một cái tên truyền từ trong Thiên Cương ra.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Là đạo hiệu à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Kiểu đạo hiệu như Tiêu Dao này nhiều lắm, Tiêu Dao Tử, Tiêu Dao Tán Tân, Tiêu Dao Tiên Tử, Tiêu Dao Động Chủ, Tiêu Dao Tán Tiên… nhiều không đếm nổi ấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Ta đến rồi.”

Thất Tu Thánh Quân gửi tin nhắn:

“Tố Tố đã theo kịp chưa?”

“Tiền bối, ngươi bay nhanh quá, ta đã mất dấu từ lâu rồi.”

Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ dở khóc dở cười.

Vân Trung Tiên Khách:

“Đừng lo, lát nữa ta sẽ gửi tọa độ cho cô.”

“Hoàng Sơn đạo hữu, ta nhìn thấy ngươi rồi.”

Thất Tu thánh quân lại nói.

Một lúc sau, Thất Tu tiền bối lại gửi một tin nhắn nữa:

“Nếu không nhầm thì đúng là ‘tán tài’. Có lẽ Thiên Nhân cũng có ghi chép tương tự nên chúng mới bảo vệ chỗ này, muốn cố hết sức để chiếm lấy chỗ tốt. Theo như quy luật tán tài trong quá khứ, mỗi lần tán tài, Thiên Cương là vật phải có. Sau đó còn có một quả cầu ‘hình con mắt’, đó cũng chính là thứ mà lần này ta muốn.”

Bàn tay của Tống Thư Hàng run lên, lại là con mắt ư?

Ngoại trừ con mắt ra, không thể đổi bảo vật đặc sắc nào khác à?

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ha ha ha, nói đến con mắt, ta phải để mọi người biết sự đáng sợ của con mắt… [Meme mắt trái của Bá Tống Huyền Thánh] Mang thai đi, lũ người phàm kia!”

[Hệ thống thông báo: (*****) Cuồng Đao Thất Lãng đã bị chủ nhóm cấm nói 1 tiếng.]

Không biết nick chat trong nhóm của Tam Lãng đã được đổi thành Cuồng Đao Thất Lãng từ bao giờ.

Có lẽ đây là một trong những nguyên nhân hắn quẩy high thế chăng?

Thất Tu Thánh Quân:

“Những đạo hữu nào có thể tới đều tới đi, Thiên Cương này bị che giấu, nhìn không rõ lắm. Nhưng ít nhất là trung phẩm trở lên, đáng để tranh giành. Sau đó còn có những bảo vật không thua gì Thiên Cương chuẩn bị xuất thế. @ Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, có thể liên lạc được với Linh Điệp đạo hữu không, nếu như có thể tranh thủ thời gian được thì mới hắn đến một chuyến luôn.”

Không chỉ Linh Điệp Thánh Quân, hắn còn triệu hoán tất cả các Huyền Thánh bát phẩm trong nhóm Cửu Châu số 1 đến để áp trận.

“Thư Hàng tiểu hữu, vị Xích Tiêu Kiếm tiền bối kia của ngươi còn có thể phát huy sức chiến không?”

Thất Tu Thánh Quân hỏi.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Rất tốt, à mà Bạch tiền bối có ở đây không? Sao không thấy hắn online thế, chẳng phải trước đây hắn rất thích những chuyện náo nhiệt như thế này à?”

Thất Tu Thánh Quân tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối đang chọi nhau với thiên kiếp ở thế giới thiên kiếp tấn thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm, nếu như hắn chưa chơi chán thì chắc là gần đây sẽ không xuất hiện đâu.”

Thất Tu Thánh Quân:

“…”

Thiên kiếp không cần thể diện nữa rồi à, ngày nào cũng chọi thiên kiếp là sao đây?!

“Nếu như cần người áp trận, có lẽ chúng ta cũng có tác dụng đấy?”

Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Nói sao thì cô và Đậu Đậu cũng là ‘Cổ Thánh’ đã từng nhân tiền hiển thánh.

Tuy rằng lực chiến yếu nhưng thánh ấn với hiệu quả thiên hạ đều biết vẫn còn đây. Lẩn vào trong đám các Huyền Thành cho đủ số, tăng khí thế là chuyện không thành vấn đề.

Không chỉ có cô, trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng có không ít các tiền bối có ‘thánh hào’.

Đến lúc đó một loạt Huyền Thánh bát phẩm dởm ngồi thẳng hàng ngay lối ở đó, thử hỏi ngươi có áp lực không?

Chương 1784: Phá hoại quy tắc tán tài?

Mặc kệ có tác dụng hay không, trong thời đại Trường Sinh Giả không xuất hiện, Kiếp Tiên tạm thời lánh đời này, một đám tu sĩ thân mang ‘thánh ấn’ ngồi ở đó, ai cũng sẽ cảm thấy áp lực nặng như núi.

“Cũng được. Các ngươi tới đây hội họp với ta trước đi. Sau đó chúng ta thử xem có cơ hội cướp lấy bảo vật từ trong tay đám Thiên Nhân kia không… Nếu như có cơ hội chọi bọn chúng một trận thì càng tốt.”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Tu sĩ hoàn toàn không có hảo cảm với ‘Thiên Nhân’, hai bên trời sinh đã ở lập trường đối địch. Chỉ cần một ngày ‘Thiên Nhân’ không sửa cái tật săn kim đan của mình thì tu sĩ cũng không ngại mà giết chết Thiên Nhân khi gặp phải đối phương.

Bá Đao Tống Nhất:

“Thất Tu tiền bối, có bao nhiêu Thiên Nhân thế?”

Thất Tu Thánh Quân không ra tay ngay lập tức, xem ra thực lực tổng thể của Thiên Nhân khá lớn.

“Ước lượng bằng mắt thì có khoảng một nghìn tên, phần lớn trong đó có thực lực tứ phẩm. Nhưng mà ta mơ hồ cảm ứng được, trong đám Thiên Nhân có Huyền Thánh bát phẩm tọa trấn, là bát phẩm lâu năm. @Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, chúng ta lùi về sau trước đã.”

Thất Tu Thánh Quân trả lời, đây mới chỉ là lực lượng mà Thiên Nhân để lộ ra ngoài sáng, nói không chừng trong hơn một nghìn Thiên Nhân đó còn có cả những cường giả bát phẩm khác nữa.

Gần đây trong số các Thiên Nhân không có Huyền Thánh ‘nhân tiền hiển thánh’, vì thế nếu như có bát phẩm xuất hiện, vậy ít nhất là lão Huyền Thánh ngàn năm trước.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ nơi Chân Trời:

“@Thất Tu Thánh Quân, có phải tin tức Thiên Nhân tụ tập thành bầy đã bị người khác truyền đi rồi không? Bên ma pháp và hệ thánh quang đều nhận tin có rất nhiều Thiên Nhân tập trung lại. Đã có một lượng lớn cường giả thuộc hệ thánh quang và ma pháp xuất phát, đi đến Lan Tây đảo rồi.”

Sự đối địch của hệ ma pháp và thánh quang với ‘Thiên Nhân’ không mạnh như các tu sĩ, khi bọn họ đến cảnh giới ngũ phẩm cũng sẽ ngưng tụ ra hạch tâm tương tự như ‘kim đan’, nhưng sức hút của nó với Thiên Nhân hoàn toàn không lớn bằng ‘kim đan’ của tu sĩ.

Thế nhưng khi nghe thấy tin có một lượng lớn Thiên Nhân đang tập trung lại, vẫn sẽ có một nhóm tu luyện giả xuất phát đi xem tình hình.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Chỗ ta cũng thế, trên đường đi ta và Mật Đào cũng nhìn thấy rất nhiều tu sĩ đạo hữu và các thành viên của hệ tu luyện khác đang tiến lại gần Lan Tây Đảo.”

Vân Trung Tiên Khách nghi hoặc nói:

“Lẽ nào chuyện nơi đây cất giấu ‘Thiên Cương’ đã bị tiết lộ ra ngoài rồi à?”

“Không giống lắm, ta cảm thấy những người này đến vì ‘đám Thiên Nhân tụ tập thành bầy’ kia chứ hoàn toàn không phải vì chuyện ‘Thiên Cương’. Ta nghe thấy chủ đề nói chuyện của bọn họ đều có liên quan đến Thiên Nhân.”

Lệ Chi Tiên Tử đáp.

“Đúng rồi các tiền bối. Các vị thử nói xem, đám Thiên Nhân ‘tụ tập thành bầy’ này có khi nào cũng giống như ‘Thiên Cương’, đều là bảo vật bị ném xuống để thu hút người khác không?”

Vũ Nhu Tử đột nhiên cho trí tưởng tượng bay cao bay xa.

Đồng Quái Tiên Sư:

“Chắc là không đâu, nếu như Thiên Nhân mà là bảo vật thì hạ thấp đẳng cấp của bảo vật quá.”

Tống Thư Hàng đọc đến đây thì bật cười, không nhịn được đáp:

“Thực ra đẳng cấp của Thiên Nhân cũng không thấp, trong đó có Thiên Nhân bát phẩm đấy, nếu như nó không phản kháng mà để yên cho người ta bắt thì cũng xem như là một món bảo vật.”

Đúng lúc này, Điền Thiên Đảo Chủ online:

“Ngày càng có nhiều đạo hữu biết chuyện Thiên Nhân tụ tập thành bầy rồi, lúc nãy có rất nhiều người liên lạc với ta, hỏi có phải bên cạnh Điền Thiên Đảo của ta đã xảy ra chuyện gì không. Hình như là có người cố ý truyền tin tức này ra ngoài.”

Rất rõ ràng, chắc là có người phát hiện ra Thiên Nhân và Thiên Cương bị ẩn giấu giống như các thành viên nhóm Cửu Châu số 1. Sau đó người này nhanh chóng truyền tin tức này đi, muốn làm loạn cục diện để tiện đục nước béo cò.

“Ha, xem ra là có người đang tác quái từ trong đây mà,”

Tạo Hóa Pháp Vương gửi lên một meme ‘cười lạnh’:

“Xem ra đã đến lúc ta cất giọng rồi.”

“Tạo Hóa tiền bối định hát à? Đợi một lát, cho ta và Tống tiền bối một chút thời gian. Đợi ta ăn chút gì đó đã, bây giờ ta đang đói lắm. Ăn xong ta đến ngay.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nói.

“Tạo Hóa đạo hữu là vũ khí bí mật, chưa đến lúc cần thiết thì đừng xuất khẩu sẽ tốt hơn.”

Bắc Hà Tán Nhân gửi lên một meme “cơ trí”.

“...”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“Các ngươi đang nghĩ gì thế? Ta chỉ đang nghĩ gần đây ‘Phật Tông Sư Hống Công’ của ta đã bước lên một tầm cao mới nên mới muốn rống một trận thôi mà.”

Lúc này, Thất Tu Thánh Quân lên tiếng:

“@Toàn bộ thành viên, có biến rồi. Các đạo hữu đang trên đường chú ý an toàn, ta và Hoàng Sơn đạo hữu sẽ lùi lại một khoảng cách nhất định, đợi các ngươi tới tụ họp.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Ta đến rồi, Thất Tu tiền bối, các ngươi đang ở đâu? Ta không nhìn thấy các ngươi.”

Ting ~~ Lúc này, Hoàng Sơn Tôn Giả gửi lên một video ngắn.

Trong video, từ vị trí ‘Thiên Cương’ sắp xuất thế có hơn hai mươi tia sáng lóe lên, xông thẳng lên trời, phía trên những tia sáng này chính là hơn một nghìn Thiên Nhân đã bày trận xong.

Hoàng Sơn Tôn Giả thay đổi góc quay, hơn hai mươi tia sáng này toàn bộ đều là mãnh thú.

Có hung điểu được vây quanh bởi lôi điện, có voi lớn toàn thân phủ đầy vẩy đen, có rết mọc cánh lớn sau lưng, còn có là quái long con rối hóa nữa.

Trong mỗi một tia sáng đều ẩn chứa một con mãnh thú. Trên người mỗi một mãnh thú đều ẩn chứa khí tức viễn cổ, cả người phát ra ánh sáng chói mắt giống như pháp khí. Hình thái của mỗi một mãnh thú đều khác nhau, điểm tương tự duy nhất là trên trán bọn chúng đều có con mắt thứ ba tựa như đá quý.

Dựa theo khí tức cường độ nhục thân để phán đoán, hai mươi con mãnh thú này chắc có cường độ khoảng lục phẩm. Thế nhưng trên thực tế, sức chiến đấu của chúng còn cao hơn mức đó.

Sau khi hai mươi con mãnh thú xuất hiện thì lập tức đánh giết về phía các ‘Thiên Nhân’ trên bầu trời.

Chúng nó dựa vào nhục thân mạnh mẽ của mình, chống lại pháp thuật, lợi tiễn của các Thiên Nhân, đâm thẳng tới, xông vào trong mắt trận của Thiên Nhân, bắt đầu giết chóc, cắn nuốt Thiên Nhân.

Thực lực mà nhóm mãnh thú này thể hiện đều là cấp bậc Tôn Giả thất phẩm. Bọn chúng xông vào đại trận Thiên Nhân như sói nhào vào bầy cừu. Đại trận Thiên Nhân loạn hết cả lên.

Tuyết Lang Động Chủ:

“Ựa… đây thật sự là tán tài à?”

Cảnh tượng này khác xa ‘tán tài’ mà Thất Tu tiền bối miêu tả, rõ ràng là toi mạng mà.

Hai mươi con mãnh thú thất phẩm đấy, không dễ đối phó đâu.

“Lạ thật, trong những ghi chép tán tài trước đây chưa từng có thông tin gì về chuyện xuất hiện mãnh thú. Chẳng lẽ ta thật sự đã nhìn nhầm rồi, đây không phải là tán tài à?”

Thất Tu Thánh Quân gửi kèm một meme ‘nhíu mày’.

Nếu như không phải tán tài, vậy bảo vật giải thoát cho Lục Tu có còn xuất hiện không?

“Ta nghĩ, hay là do Thiên Nhân đã vi phạm quy tắc tán tài?”

Những ngón tay của Vũ Nhu Tử gõ liên tục trên màn hình di động:

“Nếu như đã là tán tài, vậy tồn tại tán tài thần bí có tên là ‘Tiêu Dao’ kia tất nhiên là muốn tán vui vẻ, để càng nhiều người lấy được bảo vật, làm càng nhiều người cao giọng hô 666, như thế tồn tại tán tài thần bí kia mới cảm thấy vui vẻ.”

“Mà bây giờ Thiên Nhân chiếm cứ lấy vị trí tàn tài và lối ra của bảo vật, muốn một lưới tóm hết bảo vật. Đến lúc đó chẳng phải bảo vật mà người tán tài ném ra đều bị Thiên Nhân cướp đi hết à? Những người khác không lấy được gì cả, tất nhiên sẽ không hoan hô. Như thế thì 666 cũng sẽ không còn nữa.”

“Điều này cũng giống như chuyện chúng ta phát lì xì cho mọi người giành vậy, những người không giành được lì xì sẽ không hô 666, như thế đương nhiên người phát lì xì sẽ không vui rồi.”

Vũ Nhu Tử gửi một mạch mấy tin nhắn liền, bày tỏ suy nghĩ của mình.

Đầy đủ lý lẽ dẫn chứng, làm mọi người tin phục.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Vì thế nên để trừng phạt các Thiên Nhân vi phạm quy tắc, tồn tại ‘tán tài’ thần bí đó mới thả ra đám mãnh thú này để cho Thiên Nhân một bài học à?”

Khả năng này rất lớn.

“Nếu thật sự như thế thì có lẽ chúng ta vừa tránh được một kiếp đấy, Thiên Nhân trở thành tấm gương cho chúng ta.”

Bắc Hà Tán Nhân nói… Nếu như không có Thiên Nhân, các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ chắc hẳn cũng sẽ chiếm lấy lối ra của bảo vật tán tài, mang hết tất cả các bảo vật đi.

“Chúng ta tiếp tục quan sát, để xem mọi chuyện có bước ngoặt mới không.”

Thất Tu Thánh Quân nói:

“Lúc này Thiên Nhân bát phẩm kia chắc cũng phải ra tay rồi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả lại điều chỉnh góc máy, bắt đầu quay video.

Sau khi trải qua một thời gian rối loạn ngắn ngủi, các Thiên Nhân nhanh chóng khôi phục lại đại trận. Sức mạnh của đại trận ngưng tụ thành hình, hóa thành một tấm lưới đỏ như máu bao phủ lấy hai mươi con mãnh thú.

Mặt khác, có ba Thiên Nhân thất phẩm xuất hiện, tay cầm pháp khí, bắt đầu chém giết đám mãnh thú kia.

Thiên Nhân thất phẩm khác hẳn tứ phẩm và ngũ phẩm.

Hình dáng của Thiên Nhân tứ, ngũ phẩm chẳng khác nhau là bao, giống như là sản phẩm của dây chuyền sản xuất hàng loạt vậy, khi nhìn Thiên Nhân tứ, ngũ phẩm, Tống Thư Hàng luôn có cảm giác mình bị mù mặt.

Mà mấy vị Thiên Nhân thất phẩm này lại có dáng vẻ tuyệt đẹp, trên người tỏa ra ánh sáng bảy màu. Dưới sự phối hợp của đại trận, chẳng mấy chốc bọn chúng giết chết rất nhiều ‘mãnh thú’.

Mà sau khi những mãnh thú này bị giết thì không để lại thi thể, hóa luôn thành một luồng sương mù, hoàn toàn tan biến.

Chúng không phải mãnh thú thật sự mà là triệu hoán thú do pháp thuật ngưng tụ thành.

Hoàng Sơn Tôn Giả livestream toàn cảnh chiến đấu của Thiên Nhân và mãnh thú vào trong nhóm.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Hóa ra Hoàng Sơn tiền bối ở góc này à, ta tìm thấy các ngươi rồi. Ta đến tập hợp với các ngươi luôn đây.”

“Những con mãnh thú này đều do pháp thuật hóa thành, xem ra suy đoán của Vũ Nhu Tử rất đúng.”

Thất Tu Thánh Quân tổng kết.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nếu là như thế thật, vậy lát nữa khi chúng ta lấy bảo vật từ ’tán tài’, hô to 666, liệu tồn tại ‘tán tài’ thần bí kia có vui lên mà lặng lẽ cho chúng ta nhiều bảo vật hơn không nhỉ?”

“Rất có khả năng này.”

Đông Phương Lục Tiên Tử Nói:

“Nhưng nếu muốn làm thế phải từ bỏ sĩ diện mới được.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“Nếu như so sĩ diện với bảo vật, đương nhiên là bảo vật quan trọng hơn rồi.”

Sĩ diện là cái gì? Kể từ lúc sinh ra tới giờ Đồng Quái chưa từng có thứ này.

…

…

Trong quán ăn.

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử, lối suy nghĩ của cô nương này rất linh hoạt, lại còn có thiên phú trả lời câu hỏi, sau khi kết hợp hai thuộc tính này lại với nhau, khi gặp phải vấn đề hóc búa, cô luôn có thể cho người ta một đáp án bất ngờ.

Nhưng mà tu chân giới quá rộng lớn, đúng là đại lão kiểu gì cũng có.

Có đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’ rõ ràng là cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’ mà vẫn còn chăm chỉ bôn ba khắp nơi để bán đồ.

Còn có vị Tiêu Dao thực lực không rõ nhưng thích tán tài, thích nghe người ta hô 666 này nữa.

Còn cả Thánh Nhân thân là đại lão Nho gia nhưng lại nghiên cứu ra ‘ánh nhìn mang thai, ánh nhìn mang thai đôi, thai ba, thai bốn’.

Những đại lão tu chân giới mà Tống Thư Hàng tiếp xúc cho hắn ảo giác họ ‘chẳng làm việc gì đàng hoàng hết’.

Chương 1785: Chính bản thân cũng bị dọa nhảy dựng lên!

“Vũ Nhu Tử, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.”

Tống Thư Hàng lại quay đầu nói với Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, xuất phát thôi. Sở Sở ngươi vào thế giới hạch tâm tránh trước nhé.”

“Dạ sư phụ.”

Sở Sở gật đầu đáp.

Đậu Đậu vội nói:

“Ta cũng đi tránh với Sở Sở, đối mặt với hàng nghìn Thiên Nhân, một tiểu khuyển yêu ngũ phẩm như ta chẳng có tác dụng gì hết.”

“Không được, Đậu Đậu. Ngươi phải đi cùng chúng ta. Ngươi là Đậu Đậu Cổ Thánh kia mà.”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng nhếch lên. Ta không thể cứ để ngươi có cơ hội sàm sỡ đệ tử nhà ta được.

“Tống tiền bối, ta còn chưa ăn mà.”

Vũ Nhu Tử nói, cô thật sự rất đói, bụng còn đang kêu ùng ục đây. Cô không muốn ăn tích cốc đan đâu, khó ăn lắm.

“Không thành vấn đề, chúng ta vừa đi vừa ăn.”

Tống Thư Hàng nói, triệu hoán chiến xa Hà Long Thần Hành ra khỏi linh hồ bản mệnh.

Sở Sở đã chuẩn bị thức ăn xong xuôi, chỉ cần chuyển cả bàn vào trong chiến xa, vừa đi vừa ăn uống.

Hơn nữa vừa ăn vừa ngắm phong cảnh, hưởng thụ biết bao?

Tống Thư Hàng chuyển thẳng một chiếc bàn ăn trong quán ăn vào trong chiến xa Hà Long Thần Hành.

Hai mắt Vũ Nhu Tử đột nhiên sáng lên:

“Tống tiền bối, sáng kiến hay lắm!”

Cô phối hợp chuyển mấy chiếc ghế vào.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Chú ý hình tượng đi chứ, lát nữa ra sân, nghìn năm đệ nhất thánh 'Bá Tống Huyền Thánh' và nghìn năm đệ cửu thánh 'Linh Điệp Tử' xuất hiện trong khi ngồi trên xe ăn cơm, đến lúc đó biết phải cứu vãn lại hình tượng kiểu gì đây?

Chẳng phải các ngươi muốn dùng khí thế của 'Huyền Thánh dởm' để trấn áp toàn trường nào? Cách vừa ăn vừa ra sân thế này sẽ khiến cho khí thế của các ngươi giảm đi quá nửa đấy.

"Đúng rồi, Tạo Hóa Tiên Tử."

Tống Thư Hàng ôm lấy Tiểu m Trúc rồi gọi.

Tạo Hóa Tiên Tử thò đầu ra khỏi người Tiểu m Trúc.

"Cho ta mượn con mắt Thánh Nhân với."

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói:

"Nói không chừng hôm nay nó cũng phải ra sân đấy."

Xích Tiêu Kiếm: "..."

Ngươi định làm gì hả?

"Tống ~ à ~ á~ a"

Tạo Hóa Tiên Tử a a hồi lâu:

"Ừm ~ không ngốc ~"

Tống Thư Hàng: "..."

Lúc này, bàn tay của mỹ nhân rắn công đức đột nhiên xuyên ra khỏi thế giới hạch tâm, ngay sau đó cô ấn tay lên mắt trái của Tống Thư Hàng. Tay vừa trượt một cái, mắt trái của Tống Thư Hàng đã bị mỹ nhân rắn công đức móc ra.

Sau khi lấy mắt trái của Tống Thư Hàng ra, tay của mỹ nhân rắn công đức thu về thế giới hạch tâm, tiếp tục bện 'mạng hạch tâm'.

Sau đó, Tạo Hóa Tiên Tử lấy con mắt Thánh Nhân Nho gia ra, nhẹ nhàng ấn lên mắt trái của Tống Thư Hàng.

Đồng thời sử dụng hai Trì Dũ Thuật, hốc mắt của Tống Thư Hàng lập tức tiếp nhận con mắt Thánh Nhân.

"Cho dù có xem bao nhiêu lần thì ta cũng không thể quen nổi với cảnh tượng này."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng chớp mắt trái, bây giờ cơ thể của hắn đã thích ứng với mắt của Thánh Nhân Nho gia. Có lúc thậm chí hắn còn cảm thấy dùng mắt của Thánh Nhân Nho gia sướng hơn cả mắt của chính mình.

“Quen rồi là ổn ấy mà.”

Tống Thư Hàng cười hà hà.

Tới đây sẽ có một trận thế lớn, có thể dùng đến con mắt Thánh Nhân Nho gia bất cứ lúc nào.

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Thói quen ~ đúng là một thứ đáng sợ. Nhất là khi ngươi quen thuộc với một người ~”

Tống Thư Hàng:

“??”

Tạo Hóa Tiên Tử lại chui về người của Lý m Trúc.

Sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại chuyển Lý m Trúc và Sở Sở đến thế giới hạch tâm.

Đợi khi Tạo Hóa Pháp Vương thật sự mở miệng hát thì hắn lại đưa Tạo Hóa Tiên Tử về cũng chưa muộn.

…

…

Chiến xa Hà Long Thần Hành xông thẳng lên trời.

Trên chiến xa có một chiếc bàn, bốn chiếc ghế.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và Xích Tiêu Kiếm tiền bối mỗi người chiếm một góc.

Vừa ăn uống vừa đi.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Đao Tống Nhất:

“Các tiền bối, bọn ta cũng xuất phát rồi!”

“Các tu luyện giả đến từ khắp nơi đều đến rồi, lát nữa nhớ hành sự theo hoàn cảnh đấy nhé.”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Trong livestream của Hoàng Sơn Tôn Giả, các Thiên Nhân đã giải quyết xong 20 con mãnh thú.

Nhưng khi chúng nó chẳng dễ dàng gì mà xử lý xong đống mãnh thú… từ dưới ‘Thiên Cương’ lại có 40 tia sáng nữa chui lên.

Bốn mươi con mãnh thú hình thái khác biệt, thực lực cường hãn hiện lên, chúng chui vào trong trận doanh của Thiên Nhân, xông thẳng tới.

Lần này, rốt cuộc vị Thiên Nhân bát phẩm cũng phải ra tay.

Trong video, vị Thiên Nhân bát phẩm đó hiện thân, so với Thiên Nhân thất phẩm, Thiên Nhân bát phẩm này càng đẹp hơn, hoàn mỹ hơn. Hơn nữa Thiên Nhân bát phẩm cứ như một tác phẩm nghệ thuật, rất phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của nhân loại. Thiên Nhân bát phẩm hiện ra chân thân, cao gấp ba lần các Thiên Nhân bình thường đứng xung quanh, đúng là hạc giữa bầy gà.

Cũng như Thiên Nhân thất phẩm, cô vừa hiện thân là có luôn hiệu ứng ánh sáng, hiệu ứng này rất chói mắt.

Cô vừa ra tay, trong không trung xuất hiện vô số lưỡi mâu ánh sáng, đóng đinh cả 40 mãnh thú. Thiên Nhân xung quanh nhất tề xông lên, chém giết những con mãnh thú này.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“A a a, là ai đang làm màu đấy, sáng mù mắt rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Tam Lãng?”

Bởi vì cách nói chuyện này rõ ràng không phải là phong cách của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối.

Có phải tên Tam Lãng này bị Hoàng Sơn tiền bối cấm nói nên đăng nhập vào tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối không? Hiện giờ Vân Tước Tử đang ở chỗ Tam Lãng à?

Bá Đao Tống Nhất:

“Nhìn trời!”

“Thư Hàng phát hiện ra điều gì à?”

Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Bá Đao Tống Nhất:

“Có lẽ ta biết Thiên Nhân này.”

Trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ bắt Thiên Nhân lần trước, có mấy Thiên Nhân khi bị bắt, đột nhiên mã QR trên đầu phóng ra một luồng sáng, giao hòa với nhau chiếu ra hình ảnh của một cao thủ Thiên Nhân.

Chính là Thiên Nhân bát phẩm xinh đẹp tựa như một tác phẩm nghệ thuật này.

“Ngươi đã từng chọi nhau với cô ta rồi à?”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Bá Đao Tống Nhất:

“Vẫn chưa, bọn ta chỉ gặp nhau thông qua ‘hình chiếu’ một lần, chưa từng giao tranh. Nhưng mà… lúc đó ta dùng ngôn ngữ viễn cổ mắng cô ấy ‘ngu người rồi à ~’ sau đó cô ấy lại xì xà xì xồ dùng ngôn ngữ viễn cổ trả lời ta, ta không hiểu cô ấy đang nói gì.”

Học được một môn ngoại ngữ là rất quan trọng, nhất là ngoại ngữ thông dụng.

Nếu như có một ngày, chư thiên vạn giới đều sử dụng cùng một ngôn ngữ… À mà thôi, như thế thì chán ngắt.

“À mà, có ai muốn lấy Thiên Nhân không? Thiên Nhân còn sống ấy? Lúc nãy trên đường hội họp với Thất Tu tiền bối, ta nhặt được mấy Thiên Nhân tứ phẩm, vẫn còn sống nè. Ta mang bọn chúng theo rồi.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Vậy chẳng phải là ngươi đã chọi rồi à?”

“Chỉ chọc mấy câu thôi, hơn nữa còn cách hình chiếu, chắc không được coi là chọi chứ nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói:

“Ơ? Diệt Phượng tiền bối đến rồi à? Ta nhìn thấy ngươi rồi, đã ăn cơm chưa, có muốn vào ăn chút gì với bọn ta không?”

Diệt Phượng Công Tử: “…”

Thực ra hôm qua hắn đã đến gần đây rồi, bởi vì các thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ hẹn nhau cùng mở tiệc, thế nên hắn đến trước, còn mang một lô rượu tiên mà mình ủ tới để dùng trong bữa tiệc. Thế nên khi Thất Tu tiền bối triệu hoán, hắn lập tức chạy tới hiện trường.

Hắn vừa quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy từ đằng xa có một chiếc ‘chiến xa Hà Long Thần Hành’ đang tới gần. Trên chiến xa, Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu đang ngồi trên một chiếc bàn vuông, vừa ăn vừa bay, thật là hưởng thụ biết bao.

Diệt Phượng Công Tử suy nghĩ chốc lát, cảm thấy mình vẫn nên vờ như không biết mấy người bọn họ thì hơn.

“Diệt Phượng tiền bối, bên này bên này nè.”

Tống Thư Hàng hét lớn.

Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, thêm một bát nữa.”

Tống Thư Hàng cầm lấy bát của Vũ Nhu Tử, khom lưng bới cơm từ chiếc nồi bên cạnh.

Đậu Đậu:

“Gâu! Diệt Phượng, mau qua đây đi, qua đây sướng lắm nè!”

Diệt Phượng Công Tử: “…”

Khó mà từ chối sự nhiệt tình này.

Hắn đẩy mắt kính, thở dài bay tới.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhẹ nhàng bay ra sau lưng Tống Thư Hàng, nhường chỗ lại cho Diệt Phượng Công Tử.

“Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Đối phương chính là thần binh của Trường Sinh Giả, không thể thiếu tôn trọng được.

“Diệt Phượng à, sau bao nhiêu năm, cuối cùng cảnh giới của ta cũng đã đuổi kịp ngươi rồi. Hiện giờ ta cũng là ngũ phẩm rồi nhé.”

Hai móng vuốt của Đậu Đậu nhanh nhạy cắt bít tết, khóe miệng nở nụ cười gian tà đầy sinh động.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính:

“Ngươi muốn nói gì đây?”

“Hôm nay ta muốn đòi lại danh xưng khắc tinh của Đậu Đậu từ ngươi!”

Đậu Đậu vỗ lồng ngực.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ha ha ha ha.”

“Đừng cười, ta cho ngươi xem một thứ.”

Đậu Đậu há miệng ra, yêu đan lóe lên trong miệng nó:

“Nhìn thấy chưa, yêu đan bảy màu, nhìn thấy chưa hả, chín long văn... Thế nào, sợ rồi chứ?”

Thấy Đậu Đậu khoe khoang yêu đan của mình, không biết tại sao Tống Thư Hàng lại muốn bắt chước nó.

Hắn cũng thử há miệng ra.

Sau đó… kim đan cá voi mập nhảy từ trong miệng hắn ra.

Vũ Nhu Tử: “!!!”

Diệt Phượng Công Tử: “!!!”

Đậu Đậu:

“Đệch!”

Tuy rằng kim đan của tu sĩ và yêu đan của yêu tu là thứ cùng một cảnh giới nhưng về bản chất thì vẫn có chỗ khác biệt đó biết không?

Yêu đan của yêu tu là một cách tấn công của yêu tu. Lúc cấp bách, một số yêu tu hoang dã nhổ luôn yêu đan của mình ra để tấn công kẻ địch.

Nhưng từ trước tới nay chưa từng nghe có kim đan tu sĩ nào có thể nhổ ra khỏi miệng như yêu đan cả đó biết chưa hả?

Kim đan cá voi mập nhảy tung tăng trong không trung, không ngừng quẫy đuôi.

Đồng thời, một dòng nước trong phun ra từ chiếc lỗ trên đỉnh đầu nó, thứ phun ra đều là linh lực tinh khiết.

Gương mặt của Tống Thư Hàng cũng thộn ra.

Nhưng một lúc sau, hắn lại học theo Đậu Đậu:

“Nhìn thấy chưa, kim đan cá voi mập đó. Nhìn thấy chưa, chín long văn đó. Nhìn thấy chưa, trên người cá voi có diễn đồ tinh lộ đó… ngầu không?”

Đậu Đậu:

“Tiên sư nhà ngươi!”

“Hề hề.”

Tống Thư Hàng há miệng ra, nuốt kim đan cá voi mập vào.

Định mệnh, chính bản thân hắn cũng giật nảy mình.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh đặt bát cơm xuống, cô học theo Tống Thư Hàng, há miệng ra, đầu lưỡi nhếch lên, nhả khí ra.

Nhưng kim đan của cô lại không nhảy ra ngoài.

Vũ Nhu Tử buồn bã một lúc.

Ting ting

Lúc này trong nhóm Cửu Châu số 1 lại có tin nhắn.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“@Toàn bộ thành viên, Thiên Nhân lùi về sau rồi.”

Sau khi bốn mươi mãnh thú bị Thiên Nhân vây giết, lần này có tới tận gần hai trăm mãnh thú bắn ra.

Cứ giết hết một đợt mãnh thú, số lượng của chúng lại càng tăng thêm.

Các Thiên Nhân đành phải lùi về sau.

Khi chúng lùi ra đủ xa, đám mãnh thú kia cũng ngừng tấn công.

“Xem ra thật sự đúng như suy đoán của Vũ Nhu Tử. Tán tài có quy tắc của tán tài.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chỉ là không biết bao giờ tán tài mới bắt đầu.

Chương 1786: Ít nhất trên người ta còn đồng vàng hồi sinh

Đồng Quái Tiên Sư

“Vậy bao giờ mới bắt đầu tán tài? Đợi đến khi bắt đầu tán tài thì ta sẽ hô 666.”

“Bói bịp đến rồi à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi… Tên Đồng Quái này, mỗi lần xuất hiện đều dùng một dáng vẻ khác, nếu như hắn mà lẩn vào trong đám người thì không một ai nhận ra.

Đồng Quái Tiên Sư

“Hề hề hề hề.”

“Tiên Sư ngươi định hô 666 thật à? Đợi chút, ta nói với ngươi trước này, lát nữa khi hô 666 trong lúc ‘tán tài’, ngươi tuyệt đối không được biến thành hình dáng của ta đâu đấy~”

Đông Phương Lục Tiên tử nói.

Cô sợ đến lúc đó Đồng Quái Tiên Sư biến thành hình dáng của mình, sau đó không cần mặt mũi gì mà lớn tiếng nịnh bợ. Làm mất mặt người khác để kiếm bảo vật về cho mình. Dịch dung thuật của tiên sư quá là quái dị, đến cả Huyền Thánh bát phẩm cũng không thể nhìn thấu dịch dung của hắn, trời mới biết sao hắn làm được như thế?

Tô thị A Thất:

“[Meme đại đao của ta đã đói khát từ lâu.]”

Lưu Huỳnh Tiên Tử:

“Lần này mong Tiên Sư bỏ qua cho, gần đây người ta đang định thử tìm một đạo lữ, phải chú ý hình tượng.”

Đậu Đậu Cổ Thánh:

“Các ngươi đừng nói nữa, các ngươi mà nói là sẽ bị tên bói bịp ghi vào danh sách đấy. Nói không chừng đến lúc đó hắn lại dịch dung thành hình dáng của các ngươi đấy. Dịch dung thành ta này, bói bịp. Sau đó chúng ta sẽ cùng sủa gâu gâu gâu!”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

“Ha ha ha, các ngươi yên tâm đi. Ta sẽ không biến thành hình dáng của các ngươi đâu.”

Những ngón tay linh hoạt của Đồng Quái Tiên Sư gõ trên bàn phím, khóe miệng nhếch lên:

“Nếu có biến thì ta cũng phải biến thành hình dáng của Lão Bắc Hà.”

Vân Trung Tiên Khách: “…”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Ông nội ngươi, hôm nay ta trêu chọc gì ngươi hả?”

Tuy rằng việc bói bịp cà khịa mình đã là chuyện thường ngày, nhưng gần đây đối chọi chăm chỉ quá rồi đó.

“Ta đây muốn cho ngươi biết, ông của ngươi vẫn là ông của ngươi”'

Đồng Quái Tiên Sư nhếch khóe miệng, tạo thành một độ cong đẹp mắt. Tiếp đó, hắn tiện tay gửi một khẩu lệnh lì xì 100 tệ vào trong nhóm.

Lì xì khẩu lệnh:

“[Ta đây muốn cho Bắc Hà ngươi biết, ông ngươi vẫn cứ là ông ngươi!]

Lì xì vừa phát, chỉ trong nháy mắt đã bị cướp sạch.

“Ơ? Đây là lần đầu tiên ta thấy phát lì xì ở trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói, khó khăn lắm hắn mới nuốt được kim đan cá voi mập của mình lại, trong quá trình nuốt hắn cẩn thận từng ly từng tí, chỉ sợ vô ý cắn nát kim đan cá voi mập. Kết quả là bỏ lỡ lì xì.

Từ khi Tống Thư Hàng gia nhập vào nhóm cho tới bây giờ chưa thấy ai phát lì xì, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy. Có lẽ là đối với các thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’, chút tiền lì xì cỏn con không có sức hút chăng?

Đồng Quái Tiên Sư:

“Trước đây ta cũng từng phát rồi, phát lúc Tết ấy. À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu năm nay mới vào nhóm, đợt đón Tết không có ngươi. Ta nhắc nhở ngươi một chút.”

Đồng Quái Tiên Sư nói tiếp:

“Chúng ta mở một tài khoản tích trữ linh thạch danh nghĩa tài khoản của ‘Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân’, lấy linh thạch ngũ phẩm làm tiêu chuẩn, cướp được lì xì có thể đến chỗ Vũ Nguyệt tiền bối đổi thành linh thạch. Lì xì 100 tệ tương đương với 100 viên linh thạch ngũ phẩm.”

“Như thế chẳng phải rất rắc rối à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Đúng là có hơi rắc rối thật.”

“Đúng thế, ta còn phải dùng một con rối phân thân để theo dõi lì xì trong nhóm, có lì xì là phải để bọn chúng thống kê lại.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân ngoi lên nói:

“Nhưng Tết năm ngoái, rất nhiều vị tiên tử cướp được lì xì đều đến chỗ ta đổi. Thế nên ta cũng tìm được niềm vui trong chuyện này.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Thực ra, chúng ta đang đợi trong nhóm có đạo hữu tấn thăng lên cửu phẩm, đến lúc đó có thể sử dụng cức mạnh không gian của hắn để phát triển một ‘chương trình lì xì linh thạch’ thật sự. Đến lúc đó thông qua sức mạnh không gian, linh thạch ‘vù’ một cái truyền tống một cách chính xác đến bên cạnh mỗi một vị đạo hữu cướp được lì xì. Như thế mới thú vị chứ.”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân nói.

Sức mạnh không gian của Kiếp Tiên được dùng như thế à? Các Kiếp Tiên trong chư thiên vạn giới đều sẽ khóc đấy biết không hả?

Tuy vậy nhưng Tống Thư Hàng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở:

“Bạch tiền bối có sức mạnh không gian.”

“Bạch đạo hữu không được, hắn không phải là ứng cử viên thích hợp.”

Vũ Nguyệt Chân Quân đáp:

“Hắn thích những thứ mới lạ, tuy rằng hắn rất có tinh thần trách nhiệm nhưng nếu để hắn tiến hành thống kê và gửi lì xì một cách khô khan thế này… bọn ta không nỡ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta còn tưởng rằng ngươi định nói tính cách của Bạch tiền bối không thích hợp với công việc khô khan nữa chứ?

Ôi đau eo quá, đau bất thình lình.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử nói:

“Ta đến rồi, vẫn chưa bắt đầu tán tài à?”

“Ta nhìn thấy cô rồi, ta đi đón cô luôn đây.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Ta cũng đến một lúc rồi.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“@ Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu, tiền bối, ta cũng nhìn thấy ngươi rồi.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“[Meme cảm động ôm đầu gào khóc], Vũ Nhu Tử cô nương, cô thấy tin nhắn của ta à?”

“Ừm, có thấy.”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đáp.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu bỗng thấy cảm động đến mức không nói nên lời.

…

…

Trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Bốn người Tống Thư Hàng nhìn đám người Lệ Chi Tiên Tử và Hoàng Sơn tiền bối tụ họp ở đằng xa.

Vũ Nhu Tử thở phào một hơi:

“Vừa nãy vừa định ấn avatar của Lệ Chi Tiên Tử để @ cô ấy, nhưng kết quả không cẩn thận ấn vào avatar của vị tiền bối ở bên trên. Cũng may là ta cơ trí trả lời hắn, mà suýt chút nữa là ta bỏ qua tin nhắn của Minh Nguyệt đạo hữu này, lạ thật đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Càng ngày càng có nhiều người tập trung tới đây.”

Diệt Phượng Công Tử lên tiếng.

Không chỉ các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 mà cả tu luyện giả các hệ cũng tụ tập lại. Thậm chí trong đó có nhiều tu luyện giả hình như còn nhận được tin tức sớm hơn cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, lên tiếng:

“Thế nên đây thật sự là ‘tán tài’ mà Thất Tu tiền bối nói à?”

Thiên Nhân, một lượng lớn tu luyện giả đến từ vùng lân cận, còn có cả đám thú dữ kia nữa.

Cứ cảm thấy chuyện này đã không còn đơn giản là ‘tán tài’ nữa.

“Có phải có ai đó đang bố trí thế cục, dùng bảo vật làm mồi nhử để thu hút mọi người tới đây không?”

Tống Thư Hàng lo lắng nói.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt:

“Ngươi cũng nghĩ đến khả năng này rồi à, tốt lắm, Thư Hàng. Xem ra tính cách thận trọng của ngươi vẫn còn sót lại một chút đấy.”

“Thực ra ta vẫn luôn rất thận trọng.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chỉ là thưởng xuyên có một số chuyện, dù ta có cẩn trọng thì cũng chả có tác dụng quái gì, những chuyện đó đều thuộc dạng có thông minh cũng không tránh được, dẫn đến ‘thiên phú thận trọng’ của ta hoàn toàn không có đất dụng võ.

“Có cần nhắc nhở các tiền bối trong nhóm không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Đúng lúc này, trong nhóm Cửu Châu số 1, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lên tiếng:

“@Toàn bộ thành viên. Đúng rồi, lát nữa khi tán tài bắt đầu, ta lên trước. Các ngươi cứ ở ngoài đã, đừng có tùy tiện đi vào phạm vi tán tài.”

Tống Thư Hàng thấy thế, vội vàng nhắc nhở:

“Vân Tước Tử tiền bối, bây giờ cô đã không còn là ‘bất tử chi thân’ nữa, những chuyện như thế… cứ để ta làm cho.”

Ít nhất trên người hắn vẫn còn đồng vàng hồi sinh.

Chương 1787: Thiên Cương xuất thế

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Không phải lo, lần này trên người ta mang theo ba thuật pháp hồi sinh.”

“Mọi người đừng lo, thật ra lần này khi xin nghỉ, ta đã tính một quẻ cho tất cả mọi người trong nhóm.” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Bắc Hà Tán Nhân nghe thấy câu này thì sắc mặt tái đi: “Đừng lo? Tính quẻ? Đại cát à?”

“Không, là đại hung.” Đồng Quái Tiên Sư bình tĩnh nói: “Lần này ta nắm chắc. Nên an tâm rồi chứ?”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Vô thượng Ma Tôn! Tiên Sư, ngươi vừa thừa nhận thuộc tính tính quẻ bịp người của mình hay sao? Ngươi không phải là Đồng Quái mà ta quen biết!”

Bắc Hà Tán Nhân: “Tính bằng chân đấy à?”

“Tính bằng tay, tính bằng cách bình thường chính quy nhất! Điềm đại hung, hài lòng chưa?” Đồng Quái Tiên Sư dường như đã cam chịu: “Ta chỉ dùng chân tính có một lần… à, ba lần. Nhưng dùng chân tính chỉ mang tính đùa cho vui thôi, bình thường ta không chơi thế.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Đại hung cup mấy?”

[Chơi chữ đồng âm: Đại hung = điềm đại hung = ngực lớn]

“Tam Lãng, đừng có chat bằng nick của Vân Tước Tử tiền bối nữa, sai trái quá.” Lệ Chi Tiên Tử nhắc nhở.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Chẳng hiểu tại sao ta lại rất vững lòng. Đây chính là quẻ đại hung khiến cho ta vui mừng nhất trong năm nay.”

Diệt Phượng Công Tử: “Ta cũng thấy thế.”

“Này bói bịp, hôm nay ngươi thực sự không uống nhầm thuốc đấy chứ?” Bắc Hà Tán Nhân vẫn không nhịn được mà hỏi.

Thực ra Bắc Hà Tán Nhân hơi lo lắng, bởi vì hắn cảm thấy trạng thái của một vài đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 hom nay có gì đó sai sai. Ví dụ như Tam Lãng quẩy hơi quá đà, hoặc là Đồng Quái cam chịu một cách kì lạ.

Còn cả chuyện Vũ Nhu Tử tìm ra Minh Nguyệt Kỉ Thời Hữu nằm vùng trong nhóm ban nãy nữa. Nếu không đọc được tin nhắn của Vũ Nhu Tử thì chính hắn cũng bỏ lỡ câu phát biểu của Minh Nguyệt Kỉ Thời Hữu rồi.

Hắn cảm thấy hôm nay có gì đó đang ảnh hưởng tới trạng thái của nhóm Cửu Châu số 1.

Tất cả đều quá khác thường.

“Này Bắc Hà, sao ngươi cứ cà khịa ta thế?” Đồng Quái Tiên Sư không phục: “Có phải ta không gây sự với ngươi thì ngươi ngứa ngáy trong người không?”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Ta đang lo lắng vì trạng thái của cả đám các ngươi đấy! Nhưng làm sao hắn có thể nói câu này ra khỏi miệng cho được.

Thất Tu Thánh Quân lên tiếng: “Sau khi mọi người tụ họp thì đến chỗ ta nhận một lá hộ thân phù. Đây là bùa hộ mệnh được ta chế tác sau khi tấn thăng Huyền Thánh và có một vài lĩnh ngộ với pháp tắc, nếu có nguy hiểm thì nó có thể chống đỡ cho mọi người một chút thời gian.”

Truyền thừa của Thất Tu Thánh Quân đến từ Cửu Tu Phượng Hoàng đao, trong kĩ thuật chế tác hộ thân phù của hắn kì thực còn hàm chứa cả thủ pháp chế phù của Thiên Đạo rồng đốm, phù bảo mà hắn chế ra có chất lượng cực kì tuyệt hảo.

“Chỗ ta cũng có vài thứ tốt đây.” Đồng Quái Tiên Sư nói: “Trước khi ta xin nghỉ phép đã mang theo một ít thẻ truyền tống không gian ngẫu nhiên, số lượng vừa đủ cho mỗi người một cái, lát nữa ta sẽ phát cho mọi người. Khi mọi người gặp nguy hiểm thì bóp vỡ cái thẻ, nó sẽ truyền tống mọi người ra ngoài một cách ngẫu nhiên thông qua lực lượng không gian.”

Phù bảo loại hình không gian chính là của báu bảo mệnh.

Tống Thư Hàng: “Phải rồi, đến lúc đó xin Diệt Phượng tiền bối cho mỗi người một phát bắn ra đầy đất để tất cả mọi người chuyển hóa thành chất lỏng. Như vậy trong thời gian ngắn dù bị chém ngang lưng cũng không sợ, vô cùng thực dụng.”

Diệt Phượng Công Tử giật khóe miệng: “Ngươi cho rằng ai trúng thiên phú của ta cũng có thể dùng Cương Thủ biến dị để duy trì hình người giống như ngươi chắc? Bình thường kẻ trúng thiên phú của ta đều hóa thành một bãi chất lỏng, căn bản không thể ngưng tụ thành hình người được biết không?”

Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ: “Ta có một ít mảnh vỡ long mạch, mọi người mang theo, có thể gia tăng may mắn.”

Vân Trung Tiên Khách: “Xem ra ta cũng phải thể hiện tài năng một phen rồi. Trong lần bế quan này, ta đã luyện ra một loại ma văn hộ thể. Lát nữa ta sẽ cho mỗi người một cái.”

“Có vẻ tán tài sắp bắt đầu rồi, chút nữa khi tiến vào phạm vi tán tài thì mọi người chú ý giữ liên lạc với ta. Nếu ta nói rút lui thì không được do dự, lập tức kích hoạt phù bảo phòng ngự mà ta cho mọi người rồi rút lui ngay.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Khi Thất Tu Thánh Quân nói xong lời này, từ xung quanh Thiên Cương kia có những luồng sáng cực lớn phun ra.

Hào quang chói mắt phụt thẳng lên trời rồi rơi xuống như mưa.

Phạm vi phun trào cực lớn, bao phủ toàn bộ tu sĩ và Thiên Nhân đang có mặt.

“Là linh thạch.” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Những thứ đang rơi xuống như mưa này là linh thạch, song phẩm cấp không cao, chỉ trên dưới tứ phẩm mà thôi.

Mọi người tiện tay bắt một cái, lấy linh thạch rơi xuống quanh mình.

Sau khi đợt linh thạch tứ phẩm này phun trào xong, Thiên Cương kia cũng chậm rãi bay lên.

Phần lớn người tu luyện và Thiên Nhân đều bất giác tới gần phạm vi tán tài.

Các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 thì lại lùi về phía sau một chút, tụ tập nhau lại, thoát khỏi phạm vi tán tài.

Thất Tu Thánh Quân giao phù bảo cho mọi người.

Một thiếu niên lạ mặt cũng mỉm cười phát thẻ cho từng thành viên của nhóm Cửu Châu số 1. Đó là Đồng Quái Tiên Sư, nhưng không biết dáng vẻ thiếu niên hiện tại là bản thể của ai.

Vân Trung Tiên Khách và Tố Tố mà Tống Thư Hàng mới gặp lần đầu cũng phân phát mảnh vỡ long mạch và ma văn hộ thể cho từng đạo hữu một.

Các loại biện pháp phòng ngự, các loại buff tăng hiệu ứng…và cả thuật pháp chạy trốn.

Thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đã chuẩn bị xong xuôi.

“Lát nữa nếu có cơ hội thì chúng ta sẽ tranh thủ cướp Thiên Cương về tay.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Còn có bảo vật giải trừ trói buộc mà Thất Tu tiền bối vẫn muốn có nữa.”

“Chúng ta chuẩn bị một chút, Thiên Cương vừa xuất hiện thì ra tay ngay. Mặc dù đã có quẻ của Đồng Quái nhưng chúng ta không thể khinh thường, phải chú ý cẩn thận.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Yên tâm đi, ta cam đoan sẽ không có vấn đề gì.”

“Thực ra hôm nay người làm ta lo lắng nhất chính là Tam Lãng nhà ngươi đấy.” Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài

“Đợt tán tài thứ hai tới rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Từ vị trí Thiên Cương, lại có hào quang bắn ra.

Lần này là mưa pháp khí.

Có chiếc trống nhìn rất cổ xưa, có đèn đồng xanh, có lò luyện đan, phi kiếm, bảo đao… chủng loại cực kì phong phú, tuy nhiên phẩm cấp của pháp khí không cao, phần lớn đều trên dưới tứ phẩm mà thôi.

“Để ta lên thử.” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Lần này trên người ta có ba thủ đoạn hồi sinh, xảy ra chuyện gì cũng không cần lo lắng.”

Dứt lời, hắn phóng lên, lướt đến vị trí Thiên Cương.

“Thế có nghĩa là người có ba thủ đoạn hồi sinh chính là Tam Lãng hả?” Bắc Hà Tán Nhân vuốt lông mày rồi quay sang nhìn

Đồng Quái Tiên Sư: “Đồng Quái, bói cho Tam Lãng một quẻ đi.”

“Đại hung.” Đồng Quái bình tĩnh đáp.

“Vậy thì ta cũng đi.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn toan xuống xe để đi cùng Tam Lãng tiền bối một chuyến.

Ai ngờ đúng lúc này, Thiên Cương kia lại đột nhiên bắn ra.

Không hề có điềm báo trước.

Rõ ràng trông có vẻ còn lâu Thiên Cương mới xuất thế, vậy mà nó lại bắn thẳng lên không trung.

“Ra tay!” Thất Tu Thánh Quân nói.

Chương 1788: Mặc dù chúng ta là hàng rởm, nhưng không thể yếu thế lúc lên sàn!

Đối với Thất Tu Thánh Quân thì bảo vật có thể giải thoát Lục Tu Tiên Tử khỏi trói buộc của Cửu Tu Phượng Hoàng đao là ưu tiên hàng đầu. Nhưng với rất nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thì Thiên Cương cũng vô cùng quan trọng. Nay Thiên Cương đã xuất thế, đương nhiên hắn phải đưa các đạo hữu trong nhóm xông lên giành giật một hồi.

Thất Tu Thánh Quân vừa dứt lời thì đã thấy rất nhiều người tu luyện và Thiên Nhân lao vào tranh cướp Thiên Cương.

Trước đó vì vật triệu hoán hung thú mà Thiên Nhân lui về phía sau một chút, tuy nhiên bọn chúng vẫn duy trì trạng thái kết trận. Sau khi Thiên Cương bắn vọt lên trời, bọn chúng chiếm cứ vị trí có lợi nhất. Có Thiên Nhân đã ra tay chặn Thiên Cương lại.

Song chính vị trí có lợi nhất lại khiến chúng trở thành mục tiêu tấn công.

Từ đường chân trời có một ánh đao chém ngang phóng tới như dải lụa ập về phía Thiên Nhân. Đao này hoàn toàn không đếm xỉa tới Thiên Cương, chỉ thẳng vào Thiên Nhân mà chém.

Ánh đao trắng xóa không tì vết, đao ý bá đạo, phàm là vật chặn trước ánh đao đều bị nghiền nát… trông cực kì bắt mắt.

Ánh đao xông thẳng vào giữa trận Thiên Nhân làm đại trận bị chém phăng một góc, mười Thiên Nhân đứng mũi chịu sào bị đao chém nát. Dư thế của ánh đao chưa giảm, tiếp tục oanh tạc trong lỗ hổng của đại trận, nổ tung ra.

“Bạch Bích Tam Sinh Đao!” Đã có người nhận ra ánh đao này.

Bạch Bích Tam Sinh Đao không phải là một cường giả, mà là tên của một tộc người tu chân. Đây từng là đại tộc nổi danh sánh cùng Thiên Hà Tô thị. Tuy trong nghìn năm trở lại đây có hơi xuống dốc, nhưng xét về tổng thể thì họ vẫn là một lực lượng rất lớn trong giới tu chân.

Sau ánh đao kia, hai mươi tu sĩ trong Tam Sinh Đao gia xuất hiện. Mục tiêu của bọn họ không phải là Thiên Cương mà là Thiên Nhân. Trong mắt hai mươi tu sĩ này ngùn ngụt lửa giận và sát khí, ai nấy đều chỉ hận không thể chém Thiên Nhân ra thành muôn mảnh.

“Nghe nói mười thiên tài ngũ phẩm được bồi dưỡng đặc biệt của Tam Sinh Đao gia đang bàn luận đao pháp, trong lúc mỏi mệt sau khi luận đạo thì bị một nhóm Thiên Nhân lớn tập kích. Trong mười đao tu thiên tài, tám người chết, hai người bị thương. Tám viên kim đan sáu long văn trở lên có tư chất tấn thăng Tôn Giả thất phẩm bị Thiên Nhân móc đi, trở thành chiến lợi phẩm của bọn chúng.” Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng.

Khó trách những tu sĩ của Bạch Bích Tam Sinh Đao này hoàn toàn không để ý đến Thiên Cương mà chỉ nhắm vào Thiên Nhân.

Thiên tài đao tu khổ tâm bồi dưỡng bị người ta đánh lén săn giết, khoét mất kim đan, bất luận là thế lực nhà ai gặp chuyện này cũng sẽ nổi cơn thịnh nộ.

“Trong hoạt động săn Thiên Nhân gần đây, thành tích giết Thiên Nhân của các đao tu Bạch Bích Tam Sinh Đao đứng vững trong top 5. Bọn họ muốn đòi lại nợ máu gấp trăm lần trên người đám Thiên Nhân đó.” Hoàng Sơn Tôn Giả ung dung tiếp lời.

Trận loạn của Thiên Nhân chỉ là khởi đầu.

Người tu luyện của chư thiên vạn giới e rằng còn phải đứng trước một trận hỗn loạn lớn hơn.

Sau các đao tu của Bạch Bích Tam Sinh Đao còn có một vài nhóm người tu luyện khác đồng thời phát động tấn công Thiên Nhân. Bọn họ đều là trợ thủ do Tam Sinh Đao gia mời đến.

Từng chiếc thuyền tiên chiến đấu hạng nặng xuất hiện. Trên những thuyền tiên ấy nổi lên những quả cầu tròn khắc đầy phù văn. Từ tiên cầu phóng ra vô vàn trận pháp tiên thuật tấn công Thiên Nhân phía xa, đợt công kích nào cũng đánh thẳng vào lỗ hổng trên đại trận của chúng.

“Đây là pháp khí chiến đấu của Kim Khư tông, vì thể tích rất lớn nên phải vận chuyển bằng thuyền tiên, song tác dụng chủ yếu của chúng là phòng thủ, chỉ tiện tay công kích thôi.” Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Từ phía xa lại có thêm một nhóm tu sĩ Nho gia hiện thân. Bọn họ thủ phía sau thuyền tiên, mở thư quyển trên tay, múa bút thành văn. Sau mỗi tự phù bọn họ viết ra, lực lượng chính khí trong thiên địa lại rót đầy phù văn, giữa hư không mơ hồ vang lên giọng ngâm xướng, tụng niệm văn tự trong thư quyển.

Những nho sinh này cũng là trợ thủ mà Tam Sinh Đao gia mời tới trợ giúp.

Bọn họ phụ trách cường hóa trạng thái cho người phe mình, phù văn chính khí không ngừng nâng lên rồi hạ xuống, cả thuyền tiên chiến đấu và các đao tu Tam Sinh Đao gia đang tấn công ở phía trước đều càng đánh càng hăng.

Có Nho gia buff hiệu quả và tầng phòng ngự của pháp khí Kim Khư tông, rất nhiều cường giả phía sau theo sát đao tu Tam Sinh Đao gia phóng về phía trận địa Thiên Nhân.

Có đao tu Tam Sinh Đao gia dẫn đầu, một vài tu sĩ cường đại đang vây xem cũng bắt đầu tấn công Thiên Nhân. Thiên Nhân có thể mang về lĩnh thưởng, phần thưởng lại còn không nhỏ, đó là chưa kể đến nếu không phá đại trận Thiên Nhân chặn đường thì khó mà kết đoàn xông tới cướp Thiên Cương được.

Thiên Cương đã phóng lên một vị trí cực cao.

Trong trận Thiên Nhân, một Tôn Giả Thiên Nhân xinh đẹp bắt đầu ra tay. Trong tay cô ta xuất hiện một áng mây lớn, bao phủ Thiên Cương vào đó.

Sau đó cô kéo mạnh một cái, toan kéo Thiên Cương về tay.

Vèo!

Đúng lúc này, một pháp khí dạng bánh xe xuất hiện giữa không trung, cắt đứt áng mây của Tôn Giả Thiên Nhân kia.

“Ha ha ha, Thiên Cương không phải là thứ mà đám Thiên Nhân các ngươi có thể chạm vào. Hôm nay, chỉ cần có bản tôn ở đây thì các ngươi đừng hòng mang được Thiên Cương đi!” Thần binh dạng bánh xe xoay tròn một vòng rồi bay đến vị trí cao hơn.

Một vị tu sĩ anh tuấn đáp xuống từ tầng mây cao, nhẹ nhàng giẫm trên thần binh dạng bánh xe nọ.

Trong chốc lát, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người tu sĩ anh tuấn đó.

“Là Toàn Phong Tôn Giả!” Có người thốt lên.

Toàn Phong Tôn Giả đạp trên tử luân trong Đoạn Không Tử Mẫu Luân, lên sàn theo một phong cách cực kì khoa trương.

Hắn đưa tay vuốt tóc một cái: Nhìn ta, hãy nhìn ta đi! Tất cả mọi người mau nhìn ta này! Ta là người đàn ông thu hút sự chú ý nhất ở nơi này, ta là Tôn Giả bắt mắt nhất!

Tôn Giả Thiên Nhân hướng đôi mắt lạnh lùng nhìn Toàn Phong Tôn Giả rồi ra tay lần nữa. Pháp khí hình đám mây kia biến thành một cây cung lớn. Cô cài tên lên dây, một cơn mưa tên đổ ập xuống Toàn Phong Tôn Giả.

“Vô dụng, vô dụng thôi. Đòn tấn công của cô còn yếu lắm.” Toàn Phong Tôn Giả nhếch miệng cười, Đoạn Không Tử Mẫu Luân dưới chân không ngừng di chuyển, dưới lưỡi sắc có thể chém đôi cả pháp thuật truyền tống không gian kia, cơn mưa tên bị đánh tan.

Toàn Phong Tôn Giả biết lúc này bản thân mình đẹp trai không sao tả xiết.

Nhưng khi đang chống cự mưa tên, hắn lại liếc nhìn Thiên Nhân bát phẩm trong trận Thiên Nhân.

Có nó ở đây, chỉ sợ hắn không thể trở thành chủ đề hot trên nhật báo tu sĩ ngày mai được.

Huyền Thánh bát phẩm mới là lực lượng quyết định thế cục tiếp theo.

“Vèo!”

Trong lúc Toàn Phong Tôn Giả đang suy tư, bỗng có một Thiên Nhân nhỏ bé chui ra khỏi trận, mở rộng hai cánh sau lưng.

Thiên Nhân biến dị này có tốc độ cực cao, bay đến chỗ Thiên Cương chỉ trong chớp mắt. Một tay nó bắt lấy Thiên Cương, tay còn lại lấy bình nhỏ, chuẩn bị cất Thiên Cương vào.

Sau lưng Thiên Nhân bé nhỏ kia có ba mươi Thiên Nhân bay theo, kết thành một trận phòng ngự, bảo vệ nó vào bên trong.

Khi Thiên Nhân kia sắp thành công thì tình hình lại có biến.

Một ngọn núi nhỏ đột nhiên từ đâu rơi xuống, đập cả Thiên Nhân biến dị, bình nhỏ trong tay nó và ba mươi Thiên Nhân phía sau thành bột phấn.

Sau khi ngọn núi nhỏ đáp xuống, lại có một cây cầu vắt ngang trời mà đến, một đầu gác lên đỉnh núi kia.

Ầm ầm!

Trên cầu vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Một luồng sáng bảy màu từ đầu cầu bên kia vùn vụt lao đến, trong luồng sáng mơ hồ truyền đến tiếng thú rống âm vang. Đó là một cỗ xe do mười con long mã kéo, luồng sáng bảy màu là ánh quang tỏa ra dưới chân linh thú long mã khi chúng guồng vó phi nước đại.

Trên xe ngựa, một vị công tử có mái tóc đen dài bay bổng ngồi nghiêng uể oải, dường như đang ngủ, dường như không.

Chỉ một mình hắn mà có khí thế như thiên quân vạn mã.

“Huyền Thánh bát phẩm!” Toàn Phong Tôn Giả thốt lên.

Đó không phải là Huyền Thánh mới tấn thăng gần đây, mà là một Huyền Thánh nổi danh từ nghìn năm về trước. Đối phương không mang hiệu quả “thiên hạ không ai không biết ngài”, nên không biết thánh danh của hắn là gì.

“Phong cách lên sàn còn màu mè hơn cả ta.” Toàn Phong Tôn Giả hoàn toàn lép vế.

Tống Thư Hàng nhìn chiếc xe mười long mã kéo, cây cầu lớn và đỉnh núi bắc cầu nhà người ta, sau đó lại nhìn Hà Long Thần Hành chiến xa, cùng với bàn ghế, thức ăn tám món một canh và nồi cơm lớn của nhà mình…

“Lép vế rồi, Tống tiền bối ơi, lép vế hoàn toàn luôn.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Ừ, ta biết rồi, Vũ Nhu Tử.”

Huyền Thánh vang danh từ xưa quả nhiên là Huyền Thánh vang danh từ xưa, tùy tiện lên sàn một cái thôi mà đã bá đạo thế

này.

Trước kia khi đến tham dự Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, vì điều kiện sân bãi có hạn nên các vị Huyền Thánh không có cơ hội phô trương, không thể nào khoe khoang hết sự hoành tráng của mình mà thôi.

…

Xe long mã dừng lại trên đỉnh núi.

Công tử trên xe miễn cưỡng vẫy tay một cái, Thiên Cương trôi nổi bồng bềnh về phía hắn.

“Hừ!” Huyền Thánh bát phẩm trong đám Thiên Nhân cuối cùng cũng ra tay.

Cô ta chỉ ngón tay với Thiên Cương từ phía xa. Thiên Cương dường như bị cố định lại, chỉ lơ lửng giữa trời mà không nhúc nhích nữa.

“Thiên Cương này có chút tác dụng với ta.” Công tử trên xe long mã mỉm cười với Thiên Nhân kia: “Giao nó cho ta, ta sẽ đi ngay.”

“Chút cha chút chít!” Thiên Nhân Huyền Thánh cười lạnh nói.

Chẳng hiểu nói gì.

Nhưng rõ ràng Thiên Nhân Huyền Thánh cũng không muốn nhường Thiên Cương lại. Sau lưng mọc ra hai chuỗi khóa xương rất dài, cô ta tiến vào hình thức chiến đấu.

“Ồ, Lệ Thánh Quân, tóc giả của nhà ngươi hôm nay đẹp đấy.” Một giọng nói êm tai vang lên từ phía xa, đồng thời, một biển vàng lấp lánh che trời cuộn tới.

Trên biển vàng là một cô gái tóc đỏ cao gầy ăn mặc mát mẻ, từng cử động đều toát ra mị lực quyến rũ như hải yêu, mà con ngươi của cô là đôi mắt rồng vàng kim cực kì bá đạo.

Tống Thư Hàng biết vị thánh quân này, đó là Cổ Vu Huyền Thánh Yêu Mộng Thánh Quân đã từng hiện thân trong Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ trước kia. Lần đó cô ngồi trên chiến xa do hai con long thú kéo, lần này đã đổi phương thức khác rồi.

Biển vàng lấp lánh kia là một biển trùng mà con nào con nấy đều có vỏ bọc vàng kim, trông hệt như những đồng tiền. Tất cả những con trùng vỏ cứng hợp thành đại dương mênh mông này đều là vu cổ của Yêu Mộng Thánh Quân.

“Không phải tóc giả đâu.” Lệ Thánh Quân ngồi trên xe long mã quay đầu lại, nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc dài của mình: “Lần này ta cấy tóc đấy, đẹp đúng không?”

“Ngươi để đầu trọc là hợp nhất.” Yêu Mộng Thánh Quân liếm bờ môi gợi cảm: “Ngươi trọc đầu trông đẹp hơn, mà cũng thích hợp cho trùng của ta ăn hơn.”

Lệ Thánh Quân không muốn tiếp tục cái đề tài “đầu trọc” này nữa. Hắn nói thẳng: “Cô cũng có hứng thú với Thiên Cương à?”

“Không, mục tiêu của ta là Thiên Nhân.” Đôi mắt đẹp của Yêu Mộng Thánh Quân liếc sang Thiên Nhân: “Bọn chúng rất thích hợp để bồi dưỡng đàn cổ mới của ta, trở thành giường trùng. Nhưng mà Thất Tu đạo hữu này, mục tiêu của ngươi là gì vậy?”

Yêu Mộng Thánh Quân quay đầu nhìn về một hướng cách đó không xa.

Cô từng tiếp xúc với Thất Tu Thánh Quân ở Thực Tiên yến và luận đạo cùng với hắn, nên đã nhận ra khí tức của hắn ngay.

Thất Tu Thánh Quân đạp hư không bước tới.

Sau lưng hắn có một thanh bảo đao xoay tròn, thân đao hiển hiện hình chiếu của một con phượng hoàng khổng lồ che trời lấp đất – Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Sau khi mấy Huyền Thánh liên tục hiện thân thì Tống Thư Hàng đã mượn Cửu Tu Phượng Hoàng đao ở chỗ Thông Nương cho Thất Tu Thánh Quân. Hiện tại thì Thất Tu Thánh Quân chính là người có thể phát huy uy lực của Cửu Tu Phượng Hoàng đao ở mức cao nhất.

“Mặc dù mục tiêu của ta là thứ khác, nhưng Thiên Cương cũng là một trong số những mục tiêu ấy.” Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh đáp.

Tuy là một Huyền Thánh mới tấn thăng, nhưng truyền thừa của Thất Tu Thánh Quân đến từ Đạo khí chí cao vô thượng, cộng thêm gần đây gặp kì ngộ liên tục, tiếp xúc với pháp tắc mấy lần, giờ lại có Cửu Tu Phượng Hoàng đao nơi tay, cho nên dù gặp

Huyền Thánh đã hiển thánh từ xa xưa thì hắn vẫn có sức giao tranh một trận.

“Ngươi muốn cướp Thiên Cương từ tay ta sao?” Lệ Thánh Quân vừa nhìn Thất Tu Thánh Quân, vừa nói, vừa giằng co quyền sở hữu Thiên Cương với Thiên Nhân Huyền Thánh.

“Chúng ta không xung đột với nhau, vì mục tiêu của ta chỉ có Thiên Nhân. Nhưng nếu hai người các ngươi lưỡng bại câu thương thì ta không ngại nhặt Thiên Cương đâu. Vật này chẳng có tác dụng gì với ta, nhưng dùng để bồi dưỡng đám hậu bối thì cũng được.” Yêu Mộng Thánh Quân cười duyên nói.

“Lưỡng bại câu thương? Cô đùa đấy à?” Lệ Thánh Quân nói.

Thất Tu Thánh Quân lặng lẽ thò tay vào túi, móc ra… một chiếc điện thoại.

Hắn gọi đi một cuộc: “Alo, Linh Điệp đạo hữu đấy à? Vẫn chưa tới nơi hả?”

“Thất Tu đạo hữu, ngươi phải thông cảm cho ta một chút chứ. Ngươi cũng biết khoảng cách từ nhà ta tới chỗ các ngươi xa xôi chừng nào mà.” Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Linh Điệp Huyền Thánh.

Khi Linh Điệp Huyền Thánh nói chuyện, từ tầng mây cao bỗng có một biển bươm bướm xanh lam bay đến rợp trời hệt như một đám mây, vô cùng lộng lẫy.

Trên đám mây linh điệp, Linh Điệp Huyền Thánh mỉm cười giáng lâm.

Hông đeo trường kiếm, gương mặt như ngọc, mắt tựa sao trời, khí chất không sao tả xiết.

Linh Điệp Thánh Quân – Nghìn năm đệ thập nhất thánh.

“A cha của ta tới rồi. Tống tiền bối, ta cũng đi đây!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói xong, buông bát đũa xuống, nhảy xuống khỏi Hà Long Thần Hành chiến xa.

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay giữ cô lại: “Từ từ đã, tuy chúng ta là bát phẩm rởm, nhưng lúc lên sàn không được thua khí thế. Ta có một thanh thánh kiếm Chung Yên, cô mang theo đi.”

Thánh kiếm Chung Yên không chỉ tăng cường khí thế cho Vũ

Nhu Tử mà còn mang theo trái tim của đại lão tinh cầu mọc mắt, có thể bảo vệ Vũ Nhu Tử bất cứ lúc nào.

“Cảm ơn Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử cười nói: “Nhưng ta có một thứ thích hợp với mình hơn.”

Tống Thư Hàng: “???”

Một loáng sau, Vũ Nhu Tử rảo bước trên đôi chân dài miên man, chạy vào hư không.

Nhìn Vũ Nhu Tử chạy đi, Đậu Đậu bỗng nghĩ tới một chuyện: “Này, các tiên tử mặc váy chạy trên không trung có bị lộ hàng không? Trước giờ ta chưa bao giờ để ý điểm này cả.”

“Đậu Đậu ngây thơ quá, ngươi cho rằng các tiên tử mặc váy không có biện pháp đề phòng nào hay sao?” Diệt Phượng Công Tử bình thản đáp.

Hai mắt Đậu Đậu sáng ngời lên: “Sao Diệt Phượng ngươi biết rõ thế? Ngươi nhìn lén rồi à?”

Diệt Phượng Công Tử: “...”

Trong mắt hắn tỏa ra ánh sáng nguy hiểm. Biến thành một bãi nước đi, Đậu Đậu!

Sau lưng Vũ Nhu Tử đang chạy trên hư không có một vầng hào quang sáng chói, càng ngày càng trở nên lóa mắt.

Cuối cùng, vầng hào quang biến thành một mặt trời nhỏ.

Tất cả mọi người bất giác nhìn lên vầng mặt trời nhỏ ấy, sau đó hiệu quả “thiên hạ không ai không biết” sinh ra.

Ngay cả nghìn năm đệ cửu thánh Linh Điệp Tử Cổ Thánh cũng đến đây rồi sao?

Chương 1789: Đáng sợ quá, Bá Tống Huyền Thánh đánh xe!

Chỉ nghe thánh hào đã biết Linh Điệp Tử Cổ Thánh và Linh Điệp Huyền Thánh là người một nhà. Hơn nữa bài giảng pháp của hai người này trước đó nhất mạch tương thừa, chỉ cần không phải người mù thì đều nhận ra quan hệ giữa bọn họ không cạn.

Vũ Nhu Tử càng chạy càng nhanh, sau lưng là hình chiếu của một vầng mặt trời nhỏ. Giữa hình chiếu mặt trời có một bóng người như ẩn như hiện, nhưng vì ánh sáng quanh nó quá chói mắt nên mọi người không thấy rõ mặt mũi của bóng người kia, chỉ biết khi nhìn vào nó thì ai nấy đều bất giác tê rần cả da đầu.

Mặt trời nhỏ làm nền cho Linh Điệp Tử Cổ Thánh, cô chạy nhanh đến bên cạnh Linh Điệp Thánh Quân: “A cha!”

Tiếng gọi trong trẻo lọt vào tai tất cả những người tu luyện đang có mặt tại đây.

A cha? Họ là hai cha con ư?

Một nhà hai vị bát phẩm, gia đình Linh Điệp Thánh Quân đáng sợ thật!

Linh Điệp Thánh Quân mỉm cười, biển linh điệp màu lam vô tận bao bọc lấy Vũ Nhu Tử. Người ngoài bị vầng mặt trời nhỏ che mắt, bị Long Ấn và xưng hào Cổ Thánh của Vũ Nhu Tử hù dọa, nhưng hắn là cha của cô, chỉ cảm ứng một chút đã ra ngay cảnh giới thực sự của con mình.

Vũ Nhu Tử đang ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm.

“Không tệ.” Linh Điệp Thánh Quân nói với Vũ Nhu Tử.

Nói thật, tốc độ thăng cấp của Vũ Nhu Tử khiến cho Linh Điệp Thánh Quân rất kinh ngạc. Trước khi bế quan, hắn vừa mới che chở Vũ Nhu Tử tấn thăng lên tứ phẩm, thế mà trong khi hắn bế quan để điều chỉnh trạng thái và trùng kích thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm, con gái đã nhảy từ tứ phẩm lên ngũ phẩm rồi.

Không biết trong thời gian đó Vũ Nhu Tử đã gặp kì ngộ gì, nhưng chuyện này để về Linh Điệp đảo rồi nói sau cũng chưa muộn.

Đàn linh điệp màu lam bao bọc Vũ Nhu Tử phối hợp với hào quang của vầng mặt trời nhỏ khiến cho người khác không thể xác định được cảnh giới thực sự của cô.

“Ba chọi một à?” Vẻ uể oải trên mặt Lệ Thánh Quân biến mất. Hắn nghiêm túc hẳn lên.

Nhưng vào lúc này, Thất Tu Thánh Quân ở đối diện lại gọi thêm một cú điện thoại.

Tới nữa hả?

Đừng nói với ta là ngươi còn muốn gọi thêm người nhé?

“Alo, Tống Thư Hàng à? Ngươi có thể đưa các đạo hữu khác tới được không? Dùng thủ đoạn đặc biệt của ngươi ấy.” Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói.

Má ơi, gọi thêm người thật sao?

Lần này Thất Tu Thánh Quân gọi cho Tống Thư Hàng, thủ đoạn đặc biệt mà hắn nói chính là thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Thất Tu Thánh Quân hi vọng Tống Thư Hàng có thể đưa tất cả các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 vào thế giới hạch tâm, đến thời điểm mấu chốt lại đưa bọn họ ra ngoài.

Vì thế giới hạch tâm là con bài bí mật của Tống Thư Hàng, nên trong điện thoại Thất Tu Thánh Quân dùng cụm từ “thủ đoạn đặc biệt” để thay thế, tránh làm lộ át chủ bài của hắn. Thất Tu Thánh Quân cho rằng với sự thông minh của Thư Hàng tiểu hữu thì chắc chắn hắn có thể hiểu được ý mình.

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hắn xốc cái chăn mô phỏng chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán trên người mình ra, đồng thời thu dọn hết bàn ghế bát đũa vào thế giới hạch tâm.

“Ra đây đi, thánh thành không bao giờ thất thủ!” Tống Thư Hàng vung tay phải, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đang được ôn dưỡng trong đan điền bản mệnh được phóng xuất ra.

Thất Tu tiền bối bảo hắn đưa tất cả mọi người tới bằng thủ đoạn đặc biệt… hẳn là nhờ hắn giúp các tiền bối trong nhóm lên sàn sao cho thật hoành tráng nhỉ?

Trong nhóm Cửu Châu số 1, vị tiền bối nào bị cuốn vào thế giới Hắc Long thì đều có long ấn và xưng hào Cổ Thánh.

Dù bọn họ chỉ hiển thánh ở thế giới Hắc Long mà không hiển thánh ở hiện thế, nhưng long ấn và xưng hào Cổ Thánh không hề biến mất trong hiện thế. Một đám cường giả cấp bậc Huyền Thánh tụ tập với nahu, chỉ cần cần khoe long ấn và xưng hào ra là đủ để dọa người khác rồi.

“Các tiền bối, mời lên Thánh Thành.” Tống Thư Hàng cưỡi chiến xa, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiển hiện trên người hắn.

“Chúng ta phải làm gì đây?” Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Thất Tu tiền bối bảo chúng ta lên sàn sao cho thật hoành tráng, cho nên tiền bối nào có long ấn và xưng hào Cổ Thánh thì không cần phải che giấu, chúng ta không thể thua khí thế được!”

Đông Phương Lục Tiên Tử suy tư rồi nói: “Nếu Thất Tu tiền bối đã bảo chúng ta làm thế thì cứ làm thôi… Mặc dù cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng ta tin tưởng vào phán đoán của tiền bối.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Sau đó chúng ta đứng sau lưng Tống Thư Hàng hô 666 như lần trước à?”

Đồng Quái Tiên Sư giơ ngón cái: “Ý kiến của Tam Lãng hay đấy, chờ đến khi tán tài, chúng ta hô 666 là một công đôi việc. Vừa cổ vũ cho Thất Tu tiền bối, Linh Điệp tiền bối và Tống Thư Hàng, vừa hoan hô đại lão tán tài luôn.”

“Đừng nhắc đến 666 nữa được không?” Bắc Hà Tán Nhân nói nhạt thếch.

Các vị tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 nối đuôi nhau lên Thánh thành.

Tống Thư Hàng đập tay lên Hà Long Thần Hành chiến xa, thể tích chiến xa tăng vọt, hiện ra nguyên hình uy vũ. Đồng thời, hiệu quả của ba đại thánh ấn bao phủ cơ thể hắn làm toát lên khí thế Huyền Thánh uy nghiêm.

Thực tế thì không cần ba đại thánh ấn, ngay khi pháp khí

Thánh thành không bao giờ thất thủ mang tính thương hiệu xuất hiện thì phần lớn người tu luyện đã nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng.

“Bá… Bá Tống Thánh Quân.”

“Là hắn! Sao hắn lại ở đây?”

“Bá… Bá Nho Huyền Ma!”

“Hăn xuất hiện ở đây từ lúc nào? Tại sao chúng ta đều không phát hiện ra chứ?”

“Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết!”

“Nghìn năm đệ nhất thánh!”

“Bá… Bá Long Cổ Thánh!”

Tất cả người tu luyện có mặt tại đó loạn cào cào.

Gần nửa năm qua, giới tu luyện không ngừng xuất hiện Huyền Thánh, có thể nói một thịnh thế không tiền khoáng hậu đã mở ra. Nhưng trong những Huyền Thánh mới đó, không một ai gây được nhiều sự chú ý hơn Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh.

Khi Bạch Thánh hiển thánh, dáng vẻ tuyệt thế vô song đã in đậm trong tâm khảm của người tu luyện trong khắp chư thiên vạn giới, vĩnh viễn không thể nào quên được. Cộng thêm thực lực mà Bạch Thánh thể hiện khi nổi giận nhét hành cả thiên kiếp, phong ấn và tồn trữ thiên kiếp hiện đại hóa dã khiến người tu luyện của chư thiên vạn giới tâm phục khẩu phục.

Còn Bá Tống Huyền Thánh thì hiển thánh không biết mệt mỏi, cứ mỗi tháng lại lên sóng một lần, nhất quyết không chịu rời khỏi tầm mắt của người tu luyện trong chư thiên vạn giới, đã thế mỗi lần giảng pháp đều có trò mới tung ra. Tính đến nay, hắn là đại lão duy nhất lên sóng đến ba lần trong lịch sử.

Nhắc đến Bá Tống Huyền Thánh là cả chư thiên vạn giới đều biến sắc.

Cả Bá Tống Huyền Thánh đáng sợ kia cũng tham gia vào cuộc chiến tranh đoạt Thiên Cương này ư?

Hay la Bá Tống Huyền Thánh còn có mục tiêu nào khác?

“Từ từ, các ngươi nhìn đằng sau kìa!” Có người chỉ vào thánh thành mà hô.

Trên thánh thành có bóng dáng mấy vị tiên tử và tu sĩ như ẩn như hiện. Hà Long Thần Hành chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh chỉ là một chiếc xe mở đường đi phía trước mà thôi.

Những người trên tòa thánh thành kia mới là nhân vật chính thực sự sao?

“Rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại khiến Bá Tống Huyền Thánh phải đánh xe cho? Bọn họ có lai lịch gì chứ?”

“Thánh ấn kìa, ta thấy thánh ấn ở bên cạnh bọn họ kìa!”

“Nhiều thánh ấn quá, không chỉ có một cái!”

“Diệt Phượng Cổ Thánh, Lạc Trần Cổ Thánh, Bắc Hà Cổ Thánh, Thông Huyền Cổ Thánh… Dược Sư Cổ Thánh… Bạch Hạc Cổ Thánh…”

“Tam Lãng Cổ Thánh?”

“Tạo Hóa Cổ Thánh, trùng tên sao? Linh hồn ca vương đó ư?”

“Gần ba mươi cường giả bát phẩm, bảo sao Bá Tống Huyền Thánh lại phải đi đằng trước đánh xe.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đánh xe cái đầu ngươi ấy!

Chương 1790: Đừng lo, con không cần cha dượng

Ta cho mỗi người các ngươi một phát Cường Giả Giám Định thuật để các ngươi nhìn rõ chính mình có phải cường giả tuyệt thế hay không ngay bây giờ đấy, tin không? Mắt trái của ta đang bốc cháy, muốn tỏa sáng rồi đây này!

“Tiểu trợ lý lưới rồng, nghe thấy tiếng ta nói không?” Tống Thư Hàng dùng ý niệm liên hệ với tiểu trợ lý lưới rồng ở thế giới Hắc Long xa xôi.

Ở Thực Tiên yến, Tống Thư Hàng đã dùng Thánh thành không bao giờ thất thủ để lên sàn một lần rồi. Khi nó xuất hiện lần nữa thì vẫn rất đáng ngạc nhiên, nhưng không còn cảm giác mới lạ nữa.

Tống Thư Hàng tự nhận mình là người đàn ông theo chủ nghĩa hoàn hảo, thích thay đổi từng ngày, cho nên lần này phải chơi thêm trò mới cho các đạo hữu ở đây có trải nghiệm khác biệt mới được.

“Quản lý viên Bá Long, ta có thể nghe thấy tiếng của ngươi.” Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

“Có thể chiếu hình Húc Nhật Vương Tọa ra sau lưng ta được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chỉ dùng hình chiếu thì sẽ không làm tiêu hao quá nhiều lực lượng, đã vậy còn cực kì khí thế. Các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã kí khế ước với Húc Nhật Vương Tọa đều đang đứng trên Thánh thành không bao giờ thất thủ, có thể cộng hưởng với hình chiếu ở mức cao nhất.

“Không thành vấn đề, thưa quản lý viên Bá Long. Bắt đầu chiếu hình…” Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Sau đó tiểu trợ lý lưới rồng kết nối với Tống Thư Hàng, chiếu hình Húc Nhật Vương Tọa lên.

Phía sau Thánh thành không bao giờ thất thủ, một vầng mặt trời nhỏ chói chang hiển hiện.

Trong mặt trời nhỏ này có bóng của rất nhiều vương tọa như ẩn như hiện. Trên mỗi vương tọa có một thánh giả uy nghiêm. Những thánh giả này vừa hay lại đối ứng với các Cổ Thánh đang đứng trên Thánh thành không bao giờ thất thủ.

“Đây… lại là một mặt trời khác ư? Đột nhiên ta thấy nóng quá.”

“Ba mặt trời, bọn họ muốn góp đủ mười mặt trời hay sao?”

Hôm nay thời tiết sáng sủa, mặt trời chói chang, bên trái là mặt trời nhỏ của Linh Điệp Tử Cổ Thánh, bên phải lại là mặt trời nhỏ của Bá Tống Huyền Thánh, ai nấy đều cảm thấy nhiệt độ tăng lên rất nhiều, miệng đắng lưỡi khô, pháp y trên người dường như cũng sắp bốc cháy.

“Từ từ, hình như ta phát hiện ra điều gì đó. Các ngươi nhìn vương tọa phía bên phải hàng giữa trong vầng mặt trời ở sau lưng Bá Tống Huyền Thánh đi, có phải bóng người trên đó rất giống Linh Điệp Tử Cổ Thánh không?”

“Đâu đâu? Trời ạ, ta cũng nhìn thấy, đúng là hơi giống thật.”

“Nói mới để ý, các ngươi có thấy bóng người trong vầng mặt trời sau lưng Linh Điệp Tử Cổ Thánh trông rất quen không? Cứ nhìn thấy hắn là ta tê dại cả da đầu, thậm chí bụng còn thắt lại, cứ như thấy Bá Tống Huyền Thánh vậy!”

“Dường như ta vừa phát hiện ra một chuyện đáng sợ.”

“Bá Tống Huyền Thánh và Linh Điệp Tử Cổ Thánh cũng là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối ư?”

“Hay là… bọn họ tu luyện công pháp song tu nào đó?”

“Tóm lại, bọn họ chắc chắn có quan hệ với nhau.”

“Nhà Linh Điệp Thánh Quân có ba Huyền Thánh… đáng sợ quá!”

“Không… không thể chọc vào, không thể chọc vào được.”

“Sau này gặp người nhà Linh Điệp Thánh Quân thì phải cẩn thận, tuyệt đối đừng có mà xung đột. Theo đà này, hệ phái nhà Linh Điệp Thánh Quân có khi còn sinh ra nhiều Huyền Thánh hơn nữa đấy.”

“Không chỉ một nhà ba Huyền Thánh đâu, các ngươi nhìn đám Cổ Thánh bát phẩm mà Bá Tống Huyền Thánh đang đánh xe cho kia đi. Những Cổ Thánh này có thể khiến Bá Tống Huyền Thánh cúi mình đánh xe, chắc chắn giữa bọn họ có liên hệ và giao dịch gì mờ ám!”

…

Thất Tu Thánh Quân giật giật khóe miệng… Má nó, mạch não của Tống Thư Hàng hôm nay còn khó đoán hơn so với thường khi. Hắn là lão tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, đã được rửa tội qua vô số lần đạo hữu trong nhóm lên cơn thần kinh, nhưng lần này hắn vẫn không thể nào hiểu được phương thức tư duy của Tống Thư Hàng.

Linh Điệp Thánh Quân nghe tiếng bàn tán đang nổi lên xung quanh: “…”

Hắn nhìn mặt trời nhỏ sau lưng Vũ Nhu Tử, quan sát bóng người hư ảo nằm giữa nó hồi lâu, rồi lại nhìn sang Tống Thư Hàng đang ở phía xa. Quả là ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, Linh Điệp Thánh Quân càng nhìn càng thấy bóng người này giống Tống Thư Hàng.

Tại sao trong hình chiếu mặt trời nhỏ sau lưng Vũ Nhu Tử lại có Bá Tống tiểu hữu chứ?

Linh Điệp Thánh Quân gọi khẽ: “Vũ Nhu Tử.”

Vũ Nhu Tử: “Dạ?”

“Con thấy Tống tiểu hữu thế nào?” Linh Điệp Thánh Quân cố gắng hết sức khiến giọng điệu của mình nghe thật dịu dàng, thật nhẹ nhàng, trên mặt còn nở nụ cười ấm áp.

Vũ Nhu Tử trả lời không chút do dự: “Tống Thư Hàng rất thú vị, à, chuyện xảy ra xung quanh hắn cũng rất thú vị. Lần nào đi ra ngoài với hắn, gia cũng gặp những chuyện rất kích thích.

“Đúng vậy, Tống tiểu hữu quả thật rất thú vị.” Linh Điệp Thánh Quân mỉm cười: “Nhưng tuổi hắn còn trẻ, không đủ trưởng thành, không đủ chín chắn.”

“Tiền bối trưởng thành chín chắn thì lại không vui, cũng không chơi cùng với gia được.”

Nét cười trên mặt Linh Điệp Thánh Quân càng ngày càng rạng rỡ: “Đúng, không sai, hắn thực sự rất hợp để làm bạn với con. Nhưng trong tương lai con phải tìm một người đàn ông trưởng thành, chín chắn, có thể che mưa chắn gió cho con. Cho nên con phải nhìn xa trông rộng, phải phân biệt rõ ràng chuyện chơi với chuyện tương lai.”

Con gái của ta phải vĩnh viễn đáng yêu như thế. Cho dù tương lai có một ngày nó rời xa vòng tay của ta thì nhất định cũng phải có một người đàn ông chín chắn vững vàng ngăn cản mưa gió cuộc đời cho nó, để nó mãi duy trì sự ngây thơ quý báu này, cả đời không phiền không lo.

Con gái của ta, vĩnh viễn là niềm kiêu hãnh của ta.

Nghe Linh Điệp Thánh Quân nói xong, Vũ Nhu Tử nhìn cha mình đầy kinh ngạc: “A cha, a cha muốn tìm cho gia một người cha khác à?”

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

“Gia không cần đâu a cha ơi. Gia chỉ cần một mình a cha là đủ rồi, không muốn có thêm cha dượng nữa đâu.” Vũ Nhu Tử an ủi: “A cha yên tâm đi, gia không muốn tìm cha khác, a cha đừng suy nghĩ nhiều.”

Linh Điệp Thánh Quân: “???”

Cha dượng là cái quái gì?

Sau khi con gái mình ra khỏi nhà thì mạch não càng ngày càng quái dị. Ta sắp sửa không theo kịp tiết tấu mạch não của nó nữa rồi, phải làm sao đây? Ta phải trả lời câu hỏi của con gái thế nào đây?

…

Lệ Thánh Quân ở phía đối diện nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đến gần thì sắc mặt càng trở nên nghiêm túc hơn.

Nghìn năm đệ nhất thánh là một sự tồn tại cực kì phiền phức.

Bất kể năng lực của hắn như thế nào, chỉ cần ba lần hiển thánh là đủ để chứng minh năng lực gây sự và điểm đặc biệt của hắn.

Còn một xe ba chục Cổ Thánh sau lưng hắn nữa.

Ba mươi Cổ Thánh đứng cùng nhau và thánh ấn của bọn họ mang đến cho người khác áp lực nặng nề.

Tuy Lệ Thánh Quân có thể cảm giác được ba mươi Cổ Thánh này có vấn đề, nhưng cả ba mươi người này đều được Thánh thành không bao giờ thất thủ của Tống Thư Hàng bảo vệ. Khí tức bát phẩm của Thánh Thành tỏa ra mãnh liệt khiến cho Lệ Thánh Quân không thể cảm ứng được trạng thái cụ thể của ba mươi Cổ Thánh kia.

Đặt giả thiết hai phần ba trong ba mươi Cổ Thánh này có vấn đề đi.

Thế mười Cổ Thánh còn lại thì sao?

Thế này thì còn chơi cái khỉ gì?

Hắn chỉ có một thân một mình, thế mà số Huyền Thánh của đối phương thì tính bằng xe! Dù toàn thân hắn có là sắt thép thì cũng không thể đấu một chọi mười được.

Lệ Thánh Quân không tự tin đến thế.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Lệ Thánh Quân tiến thoái lưỡng nan. Đánh giáp lá cà thì phần thắng quá nhỏ. Nói lời xã giao “Đi trước một bước”? Hay là quơ quào mấy chiêu rồi đi? Hay đề nghị cạnh tranh hòa bình?

“Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh cũng là người của phe các ngươi.” Lệ Thánh Quân bình tĩnh nói, ánh mắt dời đi, không tiếp xúc với mắt của Tống Thư Hàng vì sợ mang thai.

Song hắn lại dùng một pháp khí để giám sát chặt chẽ trạng thái của Tống Thư Hàng, để một khi Tống Thư Hàng phóng ánh nhìn mang thai là hắn có thể lập tức tránh đi.

Khi ánh nhìn mang thai đã phóng ra thì không thể nào tránh né được, chỉ có thể dự đoán trước khi nào Bá Tống Huyền Thánh phóng nó ra để né tránh mà thôi!

Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói: “Dù sao chúng ta cũng chỉ là Huyền Thánh mới tấn thăng, nếu muốn tranh cướp Thiên Cương với các tiền bối thì không thể không họp đoàn được. Bởi vậy nên ta mới hợp tác cùng Bá Tống Huyền Thánh.”

“Ta không tranh Thiên Cương với các ngươi, đừng có tính cả ta vào.” Yêu Mộng Thánh Quân liếm khóe môi: “Nhưng ta rất có hứng thú với Bá Tống Huyền Thánh.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Vậy thì chúng ta hãy đấu bằng bản lĩnh đi.” Lệ Thánh Quân ung dung nói: “Ai cướp được thì Thiên Cương thuộc về người đó. Thiên Cương chỉ là khởi đầu, phía sau còn nhiều thứ tốt đáng để mọi người thu hoạch hơn. Chắc các ngươi không muốn kiệt sức vì tranh cướp Thiên Cương chứ?”

Tất cả mọi người đều là Huyền Thánh, không gặp lúc này thì gặp lúc khác, cần gì phải vì một cái Thiên Cương mà gây sự với nhau.

“Ta cũng đồng ý, mỗi người phải cạnh tranh bằng thủ đoạn của mình. Nhưng làm thế nào để xác định việc ‘cướp được’ đây?” Thất Tu Thánh Quân nắm chặt Cửu Tu Phượng Hoàng đao: “Chỉ cần cầm Thiên Cương trong tay là được? Hay phải cất Thiên Cương vào pháp khí càn khôn của mình mới được?”

Thiên Nhân Huyền Thánh: “Chút cha chút chít!”

“Vậy ai cất nó vào pháp khí càn khôn của mình trước thì tính là của người đó, được không?” Yêu Mộng Thánh Quân đề nghị: “Vì chỉ cầm trong tay thôi thì chưa dám chắc. Để ta làm trọng tài cho.”

“Ta đồng ý.” Lệ Thánh Quân lắc lắc mái tóc dài: “Yêu Mộng đạo hữu hãy nể mặt mái tóc dài xinh đẹp và tình thế lấy ít địch nhiều của ta, làm trọng tài phải ưu ái ta nhé.”

“Nếu đạo hữu để đầu trọc thì ta còn xem xét ưu ái cho.” Yêu Mộng Thánh Quân liếm môi dụ hoặc: “Mặt khác, tất cả mọi người, ai có hứng thú với Thiên Cương và cho rằng mình có bản lĩnh thì đều có thể thi triển bản lĩnh của mình. Bất kể là ai, chỉ cần cất được Thiên Cương vào pháp khí càn khôn thì đều được tính!”

“Yêu Mộng Thánh Quân… chịu chơi thật.” Lệ Thánh Quân cười khổ nói.

“Thiên Cương không phải là của bất kì ai trong chúng ta. Ở đây ai cũng có tư cách tranh cướp nó.” Yêu Mộng Thánh Quân nằm nghiêng trên biển vàng của mình, thân là Cổ Vu, tính cách của cô chính là khó đoán như thế đó.

Nhưng không những phải cướp được Thiên Cương, mà còn phải cất nó vào pháp khí càn khôn, đã thế hành động vĩ đại này còn được thực hiện trước mặt một đám Huyền Thánh đang nhìn chằm chằm… Không có dùi kim cương, ai dám ôm đồ sứ!

[Dùi kim cương là một trong hai dụng cụ dùng để sửa chữa đồ sứ vỡ, ý cả câu là nếu không có năng lực thì không thể làm những chuyện vượt quá khả năng của mình]

“Xem ra còn có đạo hữu khác đang che giấu thực lực rồi.” Nói xong, Thất Tu Thánh Quân đột nhiên ra tay, Cửu Tu Phượng Hoàng đao chém ra như chớp.

Hỏa diễm hóa thành phượng hoàng tung cánh che trời, xông thẳng tới Thiên Nhân Huyền Thánh và trận Thiên Nhân dưới chân cô ta.

“Bắt đầu rồi sao?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Lệ Thánh Quân: “Tiền bối, đắc tội rồi.”

Mắt trái của hắn lóe lên ánh quang kì lạ.

“Má!” Lệ Thánh Quân vội vàng tránh né.

Chương 1791: Đợi tóc ta dài chạm đất thì ngươi chết chắc!

Bá Tống Huyền Thánh thực sự quá hèn hạ, pháp thuật đê tiện thế này mà hắn dùng như kĩ năng thương hiệu! Đã thế vừa vào trận đã dùng ngay, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người bị mang thai, quả thực là vô liêm sỉ đến cùng cực!

Lệ Thánh Quân vội vàng né tránh, ánh nhìn mang thai sượt qua người hắn trong tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc, sau đó bắn vọt đi. Một tu sĩ góp cho đủ số đang lượn lờ sau lưng Lệ Thánh Quân vô tình dính chưởng.

Sắc mặt hắn trắng bệch, hai tay ôm cái bụng nhanh chóng phình to, miệng phát ra tiếng rên đau đớn. Hắn quỳ rạp trong hư không, ánh mắt dõi theo chiến cuộc xa xa.

[Đây là một sự trùng hợp ngoài ý muốn hay là cố ý? Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã nhìn thấu thân phận của ta rồi sao?]

[Không, không thể như thế được. Ta gặp Bá Tống Huyền Thánh ở đây cũng là chuyện ngoài ý muốn. Ta căn bản không hề tiết lộ thân phận, làm sao có thể bị phát giác? Nhưng để đề phòng vạn nhất, ta vẫn phải rút lui trước, để báo cho Ma Chủ biết Bá Tống Huyền Thánh đã trở lại hiện thế.]

Tu sĩ kia ôm cái bụng to, bỏ đi trong cơn đau đớn lăn lộn.

Các tu sĩ xung quanh đều nhìn người này bằng ánh nhìn thương cảm, không ai ngăn cản hắn bỏ đi. Ai cũng thấu hiểu sâu sắc nỗi khổ mang thai mười tháng và nỗi đau đớn xé lòng trong một tiếng sau đó.

Vì quan tâm đến tự ái của đối phương nên không một ai lên tiếng an ủi hắn, để mặc hắn lủi thủi lẩn vào một góc không người mà gặm nhấm tình yêu của mẹ.

…

Thấy Lệ Thánh Quân tránh được ánh nhìn mang thai, Tống Thư Hàng cũng không kinh ngạc. Thuật giám định cường giả càng nổi tiếng thì các cao thủ cũng càng có kinh nghiệm trong việc đề phòng nó. Trước khi tốc độ phóng ra thuật giám định cường giả của Tống Thư Hàng tăng lên mấy lần, thì số cường giả có thể tránh thoát ánh nhìn mang thai trong tương lai sẽ mỗi lúc một nhiều.

Ánh nhìn mang thai có thể biến hóa không nhỉ? Ví dụ như… đường đi của nó có thể rẽ ngoặt chẳng hạn?

Trước kia Tống Thư Hàng không có năng lực này, nhưng sau khi xem xong bài giảng pháp của số Hamster, hắn đã học được niệm lực. Nếu phối hợp với niệm lực, nói không chừng ánh nhìn mang thai của hắn có thể tấn công theo đường gấp khúc cũng nên.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng thì thân thể của hắn cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Chiêu ánh nhìn mang thai tiếp theo đã bắt đầu ngưng tụ, nhưng trước khi phóng ra, Tống Thư Hàng phải vung Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chém một phát Phần Thiên Hỏa Diễm đao về phía Lệ Thánh Quân để ngăn cản hắn trước đã.

Thất Tu Thánh Quân đang chặn đánh Thiên Nhân Huyền Thánh, Tống Thư Hàng ra tay giáp lá cà với Lệ Thánh Quân, sau đó thân mình Linh Điệp Thánh Quân nhoáng lên như ánh chớp, xuất hiện bên cạnh Thiên Cương, vươn tay muốn bắt lấy nó.

“Ha ha ha, xem ra ta không ẩn nấp được nữa rồi.” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Đó là Đông Qua Thánh Quân, chàng trai vàng trong làng phòng ngự.

Chẳng biết hắn xuất hiện bên dưới Thiên Cương từ lúc nào, còn nhanh hơn Linh Điệp Thánh Quân một bước.

Nói dứt lời, hắn thi triển thuật phòng ngự mạnh nhất của mình – Cương Thiết Bảo Lũy.

Đây là Cương Thiết Bảo Lũy bản cải tiến lần hai, là niềm kiêu hãnh của Đông Qua Thánh Quân, là cực hạn phòng ngự của hắn hiện giờ. Sau khi thi triển thuật phòng ngự này, dù mấy vị Huyền Thánh ra tay cùng một lúc cũng không thể đánh vỡ nó trong thời gian ngắn.

Cương Thiết Bảo Lũy bản cải tiến này chính là con át chủ bài hắn chuẩn bị để khiêu chiến với Bá Tống Huyền Thánh thêm lần nữa.

Cương Thiết Bảo Lũy đã phủ lên, Linh Điệp Thánh Quân đến chậm một bước bị ngăn lại bên ngoài tầng phòng ngự, nhất thời chưa thể phá tan nó được.

Sau đó, Đông Qua Thánh Quân vui vẻ vươn tay, chuẩn bị đút Thiên Cương vào túi.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đang quấn lấy Lệ Thánh Quân bỗng vung tay phải lên: “Chính là ngươi, Quy tiền bối, lên đi!”

Ở hiện thế, thế giới hạch tâm của hắn không bị chặn.

Cùng lúc đó, một con rùa biển đắp mặt nạ màu lục xuất hiện giữa hư không, vượt qua không gian, đụng mạnh mai rùa vào Cương Thiết Bảo Lũy của Đông Qua Thánh Quân.

Nhìn khí tức thì dường như con rùa biển khổng lồ này chỉ có cấp bậc bát phẩm.

Nhưng tất cả các Huyền Thánh ở đây đều cảm nhận được sinh cơ không hề tầm thường của nó. Đó là sinh cơ của Kiếp Tiên, cực kì khác biệt với sinh cơ của Huyền Thánh, và cường độ thân thể của con rùa biển này chắc chắn cũng không phải là cấp bậc Huyền Thánh!

Nhắc đến sinh cơ của Kiếp Tiên… Lệ Thánh Quân nhìn về phía Tống Thư Hàng đang quần nhau với hắn.

Là ảo giác sao? Hắn cảm thấy trên người Bá Tống Huyền Thánh thi thoảng cũng tỏa ra khí tức của sinh cơ Kiếp Tiên, mặc dù rất yếu.

Ầm!

Mai của con rùa biển khổng lồ đâm sầm vào Cương Thiết Bảo Lũy.

Choang! Choang! Tiếng thủy tinh vỡ liên tiếp vang lên. Sau đó, tầng phòng ngự vốn là niềm kiêu hãnh của Đông Qua Thánh Quân bị đâm vỡ tan nát.

“!!!” Đông Qua Thánh Quân ngu mặt ra.

Đây là pháp thuật phòng ngự khiến cho ta kiêu hãnh đó ư?

“Nhãi con, pháp thuật phòng ngự không tệ.” Quy tiền bối nhếch miệng cười một tiếng, sau đó duỗi móng vuốt, lấy đi Thiên Cương trong tay Đông Qua Thánh Quân rồi nói: “Nhưng ngươi vẫn còn chỗ thiếu sót về phương diện phòng ngự. Trong mắt ta, nó có năm nhược điểm chí mạng, ta chỉ cần nhắm trúng nhược điểm là có thể phá tan nó dễ như trở bàn tay. Cương Thiết Bảo Lũy còn rất nhiều khe hở có thể cải tiến.”

Dù sao Quy tiền bối cũng là loài có vỏ cấp bậc Kiếp Tiên, cho nên nó cực kì am hiểu về thuật phòng ngự.

Đông Qua Thánh Quân: “Excuse me?”

“Lần sau ngươi tìm đến ta thông qua Tống Thư Hàng để xin học thì phải mang theo lễ vật hợp ý ta mới được. Mặt nạ bùn khoáng rong biển búp hành ấy, hiểu không?” Quy tiền bối vui vẻ nói.

Đông Qua Thánh Quân gật đầu: “Ta biết rồi thưa tiền bối!”

“Két!” Lúc này, Thiên Nhân Huyền Thánh xinh đẹp cách đó không xa bỗng phát ra tiếng kêu dài như đang triệu hoán.

Theo tiếng gọi của cô ta, một bộ móng vuốt thú phá vỡ không gian, xuất hiện ngay trước mặt Quy tiền bối.

Vuốt thú nắm lấy Thiên Cương, cưỡng ép cướp đoạt, đồng thời một móng vuốt khác vươn ra tấn công vào Quy tiền bối.

Keng!

Quy tiền bối chặn được đòn này, nhưng cả nó và Đông Qua Thánh Quân cùng bị đánh văng ra xa.

“Cửu phẩm?” Quy tiền bối giận dữ.

Nếu không phải thực lực của nó bị đại đế phong ấn thì làm sao có thể bị một cái móng vuốt thú đánh bay bằng một đòn như vậy chứ?

Sau khi bắt được Thiên Cương, vuốt thú lắc lắc mấy cái rồi rụt lại.

Thiên địa sắp có biến lớn, Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên lánh đời… chủ nhân của móng vuốt thú kia cũng có điều kiêng nể. Nó không để lộ chân thân ở hiện thế, chỉ vươn hai móng vuốt thi triển đủ loại thần thông từ xa qua thông đạo không gian.

Bình thường thì một cái Thiên Cương không đủ để một Kiếp Tiên cửu phẩm ra tay cướp đoạt, bởi vì Thiên Cương có phẩm chất cao đến mấy cũng chỉ dành cho Chân Quân lục phẩm sử dụng mà thôi. Phẩm cấp đã hạn chế giá trị của nó rồi.

Thế mà phe Thiên Nhân lại điều động cả Kiếp Tiên đi cướp Thiên Cương.

[Chẳng lẽ Thiên Cương này có chỗ đặc biệt, đáng để cho một Kiếp Tiên cửu phẩm nhúng tay vào tranh cướp hay sao?] Ý nghĩ này hiện lên trong đầu tất cả mọi người.

“Bá Tống!” Quy tiền bối hét lớn, duỗi chân trước chỉ một cái, vận dụng thủ đoạn không gian của mình, miễn cưỡng mở rộng cánh cổng không gian mà vuốt thú vừa xuất hiện để tranh thủ cho Tống Thư Hàng một chút thời gian.

Mặc dù Quy tiền bối không biết Tống Thư Hàng có cách nào để cướp lại Thiên Cương hay không, nhưng lúc này nó không kịp nghĩ nhiều. Dù sao Thiên Cương này chắc chắn là đồ tốt, nếu có cách thì nhất định phải cướp lại cho bằng được.

Quan trọng hơn là nhất định phải chọc cho tên có vuốt thú sau màn kia tức chết!

Nghe thấy tiếng gọi của Quy tiền bối, trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra rất nhiều phương án: ánh nhìn mang thai? Phần Thiên Hỏa Diễm đao? Nhân Quả đao? Hay là thánh kiếm Chung Yên?

Chẳng có loại nào thích hợp với tình hình lúc này cả.

“Mở thông đạo thế giới hạch tâm ra cho ta!” Đúng lúc này, giọng nói của Sở các chủ vang lên trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng mở một thông đạo nối giữa hiện thế và thế giới hạch tâm ngay trên đầu Sở các chủ theo bản năng.

Một loáng sau, trên đầu Tống Thư Hàng mọc ra một mái tóc dài xinh đẹp. Nói đúng ra, là tóc của Sở các chủ xuyên qua thế giới hạch tâm, mọc ra trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Mái tóc dài ra, dài ra, đến ngang lưng, đến ngang eo, đến đầu gối, cuối cùng trải ra đầy đất.

Mỗi một sợi tóc dài đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc, đó là pháp tắc vượt trên cả lực lượng cấp bậc Kiếp Tiên.

“Đẹp quá. Không hiểu sao ta lại cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh xinh đẹp đến vậy. Có phải ta cần thuốc nhỏ mắt không?”

“Dáng vẻ thiếu niên của Bá Tống Huyền Thánh vốn đã thanh tú, lại phối với mái tóc dài này, cho nên mới gây cho ngươi ảo giác rằng hắn rất xinh đẹp sao?”

“Mái tóc dài này là tuyệt kĩ của Bá Tống Huyền Thánh à?”

“Nghe nói Tạo Hóa Pháp Vương có một chiêu gọi là Tăng Phát thuật, có phải là nó không?”

Khi bọn họ đang bàn tán, mái tóc dài kia không gió tự bay, tết thành mấy chục lọn.

Những lọn tóc dài đó đâm thẳng vào hư không, xuyên thấu qua không gian.

Đó là lực lượng không gian!

Lực lượng thương hiệu của Kiếp Tiên cửu phẩm!

Sau khi xuyên qua không gian, những lọn tóc dài xuất hiện ngay trước cánh cổng không gian mà Quy tiền bối đang chống đỡ. Lúc này, vuốt thú kia đã ôm Thiên Cương tan biến trong cánh cổng không gian từ lâu.

Mấy chục lọn tóc đen dài đâm thẳng vào cánh cổng không gian mà Quy tiền bối đang trấn giữ, đuổi theo vuốt thú.

Ầm ầm ầm!

Dòng ba động kinh khủng truyền ra từ cánh cổng không gian.

Đây là lực lượng diệt thế… là dao động sinh ra khi các cường giả Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên chiến đấu chính diện với nhau. Với lực lượng của Kiếp Tiên cửu phẩm, mỗi chiêu họ đánh ra đều có thể hủy diệt đất trời. Chỉ cần cho họ đủ thời gian, họ có thể quét sạch bề mặt của một hành tinh, xóa sạch dấu vết của sự sống bên trên nó.

Bá Tống Huyền Thánh kinh khủng đến vậy sao?

Ánh mắt của hắn là ác mộng của tu sĩ trong chư thiên vạn giới, 90% tu luyện giả trở lên không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Mà tóc của hắn lại có thể đuổi theo Kiếp Tiên cửu phẩm, còn đánh giáp lá cà?

Trừ mắt và tóc ra, trên người Bá Tống Huyền Thánh còn bộ phận đặc biệt nào có khả năng đáng sợ như vậy không? Ví dụ như móng tay chẳng hạn?

Rầm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cánh cổng không gian sụp đổ.

Mái tóc dài của Bá Tống Huyền Thánh chui ra khỏi cánh cổng không gian.

Đuôi tóc hơi cháy sém.

Nhưng đây không phải là điểm quan trọng. Quan trọng là mái tóc này đang cuốn lấy hai phần ba Thiên Cương. Rõ ràng là Kiếp Tiên có vuốt thú kia đã chịu lỗ to.

Tóc dài cuốn lấy Thiên Cương, mang về bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh.

“Đạo hiệu của ngươi là Lệ sao?” Lúc này, giọng nói của một người phụ nữ vang lên bên tai Lệ Thánh Quân.

Lệ Thánh Quân chưa trả lời thì thấy mái tóc kia biến sắc như đao, lia nhẹ một cái, cắt một mẩu trên Thiên Cương, ném ra trước mặt hắn.

Lệ Thánh Quân ngây ra, nhận lấy Thiên Cương.

Chương 1792: Ở đâu có người, ở đó có giai cấp

Vì sao Bá Tống Huyền Thánh lại giao một mẩu Thiên Cương cho hắn? Vì sao giọng nói của Bá Tống Huyền Thánh vang lên bên tai hắn lại là giọng nói dịu dàng êm tai của một cô gái chứ?

Lệ Thánh Quân chẳng hiểu gì cả.

“Gọi ta là ba ba!” Đúng lúc này, khuôn mặt của một cô gái xinh đẹp hiện lên trên mặt Bá Tống Huyền Thánh như một lớp mặt nạ. Đó chính là công đức chi thân của Bá Tống Huyền Thánh – xà nữ đế công đức kia.

Tống Thư Hàng: “…”

Mỹ nhân rắn công đức vẫn còn đang bận rộn tạo ra mạng lưới trong thế giới hạch tâm, không hề ngơi tay. Đây là một công trình lớn mà không biết phải mất bao lâu mới có thể hoàn thành.

Lần này cô ló đầu lên chỉ để chơi một chút giữa lúc bận bịu mà thôi.

“Tiên tử, đừng quậy.” Tống Thư Hàng đặt tay lên mặt mình, đẩy mỹ nhân rắn công đức vào thế giới hạch tâm mà không thèm để ý đến kháng nghị của cô.

“Ta ~ sẽ còn quay lại ~” mỹ nhân rắn công đức đọc lời thoại kì quái, bị đẩy vào trong, tiếp tục đan mạng lưới không biết khi nào mới có thể hoàn thành.

Đồng thời, Tống Thư Hàng tò mò liên hệ với Sở các chủ: “Sở tiền bối biết Lệ Thánh Quân à?”

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn.” Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Vậy tại sao Sở các chủ lại muốn giao một đoạn Thiên Cương cho Lệ Thánh Quân chứ? Chẳng lẽ vì thấy Lệ Thánh Quân thuận mắt ư? Dù trông Lệ Thánh Quân cũng đẹp trai đấy, nhưng hắn có phải là loại hình mà Sở các chủ yêu thích đâu?

Từ từ, hình như trước đó Sở các chủ đã xác nhận đạo hiệu của

Lệ Thánh Quân.

Lẽ nào nguyên nhân là đạo hiệu?

Đạo hiệu của Lệ Thánh Quân có chỗ nào đặc biệt sao?

“Mộc?” Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên, hắn cảm thấy mình đã tìm ra chân tướng: “Chẳng lẽ vì trong đạo hiệu của Lệ Thánh Quân có một chữ Mộc, nên Sở tiền bối nhìn vật nhớ người, nhớ tới Tống Đầu Gỗ sao?

“Có tin ta dùng tóc siết ngươi chết tươi luôn không?” Sở các chủ chậm rãi nói.

Trong hư không, một sợi trong mái tóc dài rợp trời cuốn lên, ngoe nguẩy trước mặt Tống Thư Hàng. Đồng thời, để đề phòng đột biến lại xảy ra, Sở các chủ dùng một lọn tóc cuốn lấy Thiên Cương rồi đưa nó vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng thò tay bắt lấy sợi tóc kia: “Chẳng lẽ ta đoán sai?”

“Trong thiên hạ có biết bao nhiêu người có chữ “Mộc” trong đạo hiệu, chẳng lẽ ta cứ thấy ai là nhớ người ấy à?” Sở các chủ chế giễu: “Chỉ cần có não là biết đây là chuyện không thể!”

“Thế thì chỉ còn một khả năng thôi, người đó là con cháu cố nhân của tiền bối à?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Miễn cưỡng có thể coi là vậy.” Sở các chủ khoan thai đáp.

Trước khi gặp Tống Thư Hàng, Bích Thủy Các đã trôi nổi rất lâu trong chư thiên vạn giới, trong khoảng thời gian đó, đôi khi nó sẽ hạ xuống Trái Đất hiện thế, đôi khi giáng lâm đến một nơi khác trong chư thiên vạn giới, đôi khi lại lơ lửng vô định giữa trời sao.

Đã có rất nhiều tu sĩ tiến vào Bích Thủy Các thực tại ảo nhưng không phát hiện ra sự khác thường của nó. Bọn họ sinh sống trong Bích Thủy Các như thế ngoại đào nguyên một thời gian, nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình của các thành viên trong các, chẳng khác gì ở nhà.

Có vài vị tu sĩ trong số đó tiếp xúc với Sở các chủ và nhận được bảo vật mà Sở các chủ tặng cho, hoặc là được Sở các chủ chỉ điểm, học tập một vài pháp thuật trong Bích Thủy Các.

Tiên tổ hoặc là trưởng bối trong sư môn của Lệ Thánh Quân đã từng vào Bích Thủy Các.

Mái tóc dài của Sở các chủ rút hết vào thế giới hạch tâm. Bây giờ cô chỉ còn một cái đầu, lực lượng trên người cũng chẳng còn lấy 1%, hành động vừa rồi đã khiến cô tiêu hao rất lớn. Về sau không biết cô phải thổi bao nhiêu bong bóng thì mới tích góp đủ lực lượng được thêm một lần nữa.

“Thì ra là thế.” Nghe Sở các chủ giải thích xong, Tống Thư Hàng đã vững lòng hơn.

Hắn nhìn Lệ Thánh Quân với ánh mắt phức tạp, rồi ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Lệ Thánh Quân cũng nhìn lại Tống Thư Hàng, nhưng rồi lại nghiêng đầu đi ngay, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Gió nhẹ thổi qua, mái tóc đen dài của Lệ Thánh Quân theo gió tung bay.

“Lệ đạo hữu.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Tìm hiểu Tăng Phát Thuật một chút không?”

Lệ Thánh Quân: “…”

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

Thất Tu Thánh Quân: “…”

Yêu Mộng Thánh Quân đầu tiên hơi sững ra, sau đó cô cười đến lăn lộn trên mặt đất: “Ha ha ha, ha ha ha ~”

“Đương nhiên ta không thể dạy cho ngươi ngay được, vì bản quyền của pháp thuật này thuộc về Tạo Hóa Pháp Vương.”

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

Mục tiêu của ta là trở thành ca sĩ đứng đầu chư thiên vạn giới chứ không phải là chuyên gia chăm sóc tóc nhé!

“Bá Tống đạo hữu, ta nợ ngươi một nhân tình.” Lệ Thánh Quân chắp tay với Tống Thư Hàng rồi nói: “Lần sau nếu có gì cần giúp đỡ, ta nhất định sẽ không chối từ.”

Lệ Thánh Quân bề bộn nhiều việc, hôm nay hắn xuất hiện ở đây chỉ vì trùng hợp đi ngang qua mà thôi. Sau đó hắn còn chuyện quan trọng phải làm.

Khi đi ngang qua đây, hắn nhìn thấy Thiên Cương vừa bay lên trời, lại nghĩ đến một thí nghiệm của mình cần dùng Thiên Cương nên mới nảy ra ý tưởng cướp lấy nó mà thôi.

Bây giờ đã có Thiên Cương, hắn phải nhanh chóng đi làm chuyện quan trọng.

Mặc dù không biết vì sao tự nhiên Bá Tống Huyền Thánh lại cho mình một đoạn Thiên Cương, nhưng hắn vẫn sẽ ghi nhớ ân tình này. Lần này hắn đi gấp quá, trên người chẳng có gì thích hợp để làm quà trả lễ ngoài một trang bị không gian nhét toàn linh thạch.

Nhưng nếu đưa linh thạch cho Bá Tống Huyền Thánh thì tục quá.

Sau này hắn sẽ chuẩn bị một món quà thích hợp để tặng lại cho Bá Tống Huyền Thánh vậy.

Tống Thư Hàng cũng thấy dáng vẻ bận bịu của Lệ Thánh Quân, bèn chắp tay trả lời: “Lệ đạo hữu lên đường bình an.”

“Bá Tống đạo hữu, lần sau gặp lại, chúng ta sẽ cùng nâng chén chuyện trò.” Lệ Thánh Quân chắp tay rồi nhảy lên xe long mã.

Cây cầu bắc ngang trời dời đi. Xe long mã đưa Lệ Thánh Quân về nơi xa xăm.

Sau khi lên xe, Lệ Thánh Quân nhìn về phía Tạo Hóa Cổ Thánh trên thánh thành.

Tăng Phát Thuật à… Nếu lần sau có thời gian rảnh thì hắn phải bái phỏng Tạo Hóa đạo hữu này. Không biết Tăng Phát thuật có hữu hiệu với kẻ bị nguyền rủa trọc đầu như hắn hay không.

Lệ Thánh Quân đi xa, Thiên Cương được Bá Tống Huyền Thánh bỏ vào trong túi.

Đợt tán tài tiếp theo còn chưa bắt đầu.

Bầu không khí của khu vực tán tài vẫn nóng rực.

Một đám tu sĩ mạnh mẽ lấy người của Bạch Bích Tam Sinh Đao làm chủ lực không ngừng tấn công vào trận Thiên Nhân, không cần nói nhiều, chỉ giao lưu bằng nắm đấm.

Phe Thiên Nhân có Thiên Nhân bát phẩm áp trận, phe tu sĩ thì có Yêu Mộng Thánh Quân nhìn chòng chọc vào đám Thiên Nhân.

Mục tiêu của gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao là báo thù Thiên Nhân. Yêu Mộng Thánh Quân lại cần Thiên Nhân sống để làm ổ ươm cổ trùng, hai bên phối hợp cùng nhau rất nhịp nhàng ăn ý.

Đồng thời, Đông Qua Thánh Quân, Linh Điệp Thánh Quân và Thất Tu Thánh Quân cũng bắt tay trợ giúp, tiến hành kiềm chế với chiến lực cấp cao của Thiên Nhân.

Số lượng Thiên Nhân bắt đầu giảm sút.

Xèo!

Đúng lúc này, từ vị trí Thiên Cương bắn ra lúc nãy có một vòng xoáy mới sinh ra.

Trong vòng xoáy có vô số bảo quang thoắt ẩn thoắt hiện.

“Đến rồi!” Thất Tu Thánh Quân nghiêng người thoát ra ngoài vòng chiến.

Hắn lia mắt tìm kiếm trong những bảo quang kia. Với tu vi Huyền Thánh bát phẩm, hắn chỉ cần quét mắt qua là phân biệt được các loại bảo vật này.

Một lát sau, hắn đã tìm thấy thứ mình cần. Đó là một vật hình cầu trông như tròng mắt, là bảo vật thiết yếu để cứu thoát Lục Tu Tiên Tử khỏi sự trói buộc của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Thất Tu Thánh Quân thả người nhảy lên, lao thẳng vào vòng xoáy. Nhìn thế nào thì vòng xoáy này cũng giống cạm bẫy, nhưng dù đó có là địa ngục thì Thất Tu Thánh Quân vẫn sẽ xông vào.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu.

…

Cùng lúc đó, người tu luyện các hệ đang vây xem cũng nhao nhao vọt vào vòng xoáy kia.

Các tu sĩ nhảy vào vòng xoáy đều nhận ra sự kì lạ của nó, chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy nó quái dị rồi.

Nhưng trong vòng xoáy có quá nhiều báu vật, món nào món nấy đều là tinh phẩm. Đối với đa số tu sĩ ở đây, trong đó có những món chí bảo và thần đan đáng giá để họ đánh đổi cả sinh mệnh.

Có thuốc tăng tuổi thọ, có bảo vật chưa trị mầm họa ngầm, có ngọc giản truyền thừa công pháp, có cả pháp khí càn khôn quý giá…

Chỉ cần cướp đoạt được một thứ là có thể bước lên con đường đỉnh phong, hoặc tăng mấy trăm năm tuổi thọ, hoặc chữa trị được mầm họa ngầm trên người.

Rất nhiều người có lý do để liều mạng.

Đương nhiên có một vài người trông chờ vào may mắn, chỉ đoạt một món rồi đi. Có người mang theo bí bảo, dù cho rơi vào khốn cảnh cũng có thể phá cục mà ra.

Muôn hình muôn vẻ người tu luyện, muôn hình muôn vẻ tư tưởng khác nhau, tạo thành thế giới thiên hình vạn trạng.

Thất Tu Thánh Quân có thực lực cao nhất và tốc độ cũng rất nhanh.

Ngay khi nhảy vào vòng xoáy, hắn đã cảm thấy thế giới đảo ngược.

Trên dưới đảo chiều.

Thân hình hắn lộn ngược một cái, chân đạp hư không, ổn định trọng tâm.

Khi lộn ngược lại, hắn phát hiện ra trong vòng xoáy có một cầu thang.

Tất cả bảo vật trong vòng xoáy đều quay xung quanh cầu thang nọ.

Thất Tu Thánh Quân hơi dừng một lát rồi cất bước đi lên cầu thang.

“Thất Tu tiền bối vào rồi, chúng ta có vào không?” Vũ Nhu Tử cất tiếng hỏi.

Linh Điệp Thánh Quân: “Thất Tu đạo hữu nóng lòng quá. Những lúc thế này nên để con rối hoặc phân thân vào thăm dò trước là tốt nhất.”

“Nhưng Thất Tu tiền bối có lý do không thể không vào ngay lập tức.” Tống Thư Hàng nói.

Bảo vật có thể giải cứu Lục Tu Tiên Tử chỉ có một mà thôi.

Nếu không nhanh chân thì rất có thể sẽ bị những người khác lấy đi mất.

“Trông có vẻ không nguy hiểm, chúng ta cùng vào đi.” Vũ Nhu Tử không kìm nén được: “Ta thấy không có nguy hiểm gì lớn, ngược lại còn cực kì kích thích.”

Cô thích những trò mạo hiểm thế này.

“Chờ một chút, đừng nóng vội.” Linh Điệp Thánh Quân nói.

“Vậy thì các ngươi cứ chờ đi, ta vào trước đây.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả rồi nhảy xuống từ thánh thành, phóng mình vào trong vòng xoáy.

Trên người hắn có ba pháp khí hồi sinh, trạng thái tốt chưa từng có trước nay.

“Ta cũng vào đây.” Đông Phương Lục Tiên Tử cũng nhảy xuống khỏi thánh thành . Dường như cô cũng đã phát hiện ra bảo bối mà mình nhất định phải đoạt được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Linh Điệp tiền bối, ta cũng vào đây. Ta phải trông chừng Tam Lãng tiền bối và Đông Phương Lục Tiên Tử.”

Nếu trong vòng xoáy này có dị biến thì thế giới hạch tâm của hắn có thể kịp thời bảo vệ cả Tam Lãng tiền bối và Đông Phương Lục Tiên Tử.

…

Thất Tu Thánh Quân chạy vội lên cầu thang.

Năm trăm bậc là một tầng, hắn lướt một mạch lên tầng bảy, đến vị trí của bảo vật trông như con mắt kia.

“Ơ? Vì sao ta lại không thể lên được nữa?” Cùng lúc đó, có tiếng hô hoán vang lên từ phía dưới.

Những tu sĩ vào vòng xoáy sau loạn cào cào.

Có người bị chặn ở tầng thứ tư, lại có người lên đến tầng thứ năm thì không thể tiến thêm được nữa.

Chương 1793: Cho ta đánh đại lão kiểu này với

Chỗ nào có người thì chỗ ấy có cầu thang.

Một vài người bị chặn lại ở tầng bốn, một số khác ở tầng năm, chỉ có rất ít người lên được tầng sáu, số lên một mạch đến tầng bảy lại càng ít hơn.

Thất Tu Thánh Quân thận trọng nắm lấy bảo vật trông giống đồng tử kia.

Chính là nó, không sai.

Khóe miệng Thất Tu Thánh Quân nhoẻn lên ý cười. Thiên Cương cực kì quan trọng đối với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đã về tay, có thêm bảo vật này là mục tiêu hắn đi chuyến này đã hoàn thành.

Giờ là lúc rời khỏi đây.

Thất Tu Thánh Quân là một người đàn ông có ý chí vô cùng kiên định. Sau khi có được thứ mình muốn, hắn sẽ không bị vô số bảo vật xung quanh mê hoặc nữa.

Hắn quay người nhìn xuống bên dưới.

“Là cảnh giới.” Thất Tu Thánh Quân gật đầu nói.

Những người tu luyện đến khu vực tán tài hôm nay chí ít cũng phải có cảnh giới tứ phẩm trở lên.

Tu sĩ từ cảnh giới tứ phẩm trở lên mới có thể ngự kiếm phi hành, các hệ khác cũng tương tự như vậy, phải đạt tứ phẩm mới có thể nắm giữ những năng lực như phi hành thuật, phi thiên ma trượng hay ngự phong thuật…. Người tu luyện ở cấp bậc này là đông nhất, sau đó tới tu sĩ ngũ phẩm.

Phần lớn tu sĩ lục phẩm vẫn còn đang đứng ngoài vòng xoáy mà nhìn xuống chứ chưa vào.

Cầu thang trong vòng xoáy này chia tầng theo đẳng cấp, thực lực càng cao thì tầng lầu lên được càng cao.

“Nói cách khác, hẳn là ta có thể lên đến tầng thứ tám.” Thất

Tu Thánh Quân thầm nghĩ, nhưng hắn không muốn lên thêm.

Ra ngoài trước đã, sau đó thương lượng với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 một chút xem bọn họ có muốn lấy món gì từ vòng xoáy tán tài này hay không.

Khi Thất Tu Thánh Quân đang suy tư thì có một bóng người từ phía dưới bay vọt lên chỗ hắn.

“Thất Tu tiền bối, tìm thấy bảo vật chưa?” Tam Lãng cười ha hả mà hỏi.

Khi nói câu này, hắn đã bay qua tầng thứ sáu và lên thẳng tầng thứ bảy.

Thất Tu Thánh Quân: “…”

Hắn nhìn Cuồng Đao Tam Lãng, cảnh giới ngũ phẩm, gần đến lục phẩm.

[Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến long ấn trên người Tam Lãng hay sao?] Thất Tu Thánh Quân nhanh chóng hiểu ra. Có lẽ là long ấn và thánh hào Cổ Thánh trên người Tam Lãng khiến hắn được vòng xoáy nhận nhầm thành bát phẩm.

Sau đó, Đông Phương Lục Tiên Tử cũng chạy đến: “Thất tu tiền bối, ngươi tìm được thứ mình muốn rồi chứ?”

“Ừ.” Thất Tu Thánh Quân mỉm cười nói: “Nếu các ngươi muốn lấy thứ gì thì đi lên đi, tốt nhất là lên thẳng tầng tám, tầng càng cao thì giá trị đồ vật càng cao.”

“Thứ mà ta muốn đúng là ở tầng thứ tám.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì: “Ta lên trên trước đây.”

Dứt lời, cô thả người nhảy lên, bay lên tầng thứ tám.

“Thất Tu tiền bối, ta cũng lên trước đây!” Cuồng Đao Tam Lãng cũng búng mình vọt vào tầng tám.

Thất Tu Thánh Quân mỉm cười, suy nghĩ một lát rồi cũng theo hai người kia lên tầng tám.

Cuồng Đao Tam Lãng và Đông Phương Lục Tiên Tử, một người ngũ phẩm đỉnh phong, một người vừa lên lục phẩm, nếu tầng tám có nguy cơ gì thì hai người bọn họ có thể xoay sở được không? Cũng không biết thẻ truyền tống không gian ngẫu nhiên mà Đồng Quái Tiên Sư đưa cho có hiệu quả trong vòng xoáy này hay không.

Cho nên Thất Tu Thánh Quân thay đổi ý định, lẳng lặng đi theo hai hậu bối để bảo vệ an toàn cho họ.

“Ở? Chỉ có thể lấy một bảo vật thôi sao?” Lúc này, lại có tiếng nói bên dưới vang lên.

Có người lấy một món bảo vật rồi lại muốn lấy thêm món nữa, nhưng dù có thi triển toàn bộ lực lượng thì cũng không thể nhặt được món bảo vật thứ hai.

“Sao có thể như vậy? Thứ mà ta muốn nằm ở tầng năm kia, nếu chỉ có thể lấy một món thì…” Có người lo lắng nói.

“Thật sự không thể lấy món thứ hai. Có lẽ đây chính là quy tắc.”

“Tam Lãng, Đông Phương Lục Tiên Tử, các ngươi lấy thứ mình muốn đi, đừng lãng phí cơ hội!” Thất Tu Thánh Quân lập tức nhắc nhở.

Đồng thời, hắn cũng dùng phương pháp truyền âm để thông báo tin này cho các đạo hữu khác.

Cuối cùng, Đông Phương Lục Tiên Tử lấy một cuốn bảo điển ở tầng tám, còn Cuồng Đao Tam Lãng chọn lựa nửa ngày trời, cuối cùng chọn một chiếc vỏ đao rất đặc biệt, chỉ có vỏ mà không có đao.

…

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng vẫn đứng ở tầng một của vòng xoáy, không đi lên.

[Thế giới hạch tâm không có vấn đề gì, không co vòi.]

[Liên kết với tiểu trợ lý lưới rồng cũng bình thường, không bị chặn.]

[Trực giác cũng không cảm ứng được nguy cơ.]

Không phải Tống Thư Hàng bị chặn ở tầng một không lên được, mà là hôm nay thuộc tính cẩn thận của hắn bộc phát. Sau khi tiến vào vòng xoáy, hắn phải kiểm tra từng bước một.

“Còn bây giờ là phương pháp xác nhận cuối cùng… hình thái ngụy bất hủ!” Thân mình Tống Thư Hàng nổ tung, hóa thành sương mù.

Sau đó hắn đặt tay lên cầu thang trong vòng xoáy.

Bí pháp Giám Định!

Đau đớn khiến cho ta càng thêm kiên cường, mỗi lần đau đớn giúp ta thu hoạch được càng nhiều tri thức và tin tức.

Xoẹt!

Một lượng sương mù lớn nổ tung từ người hắn.

Lai lịch của vòng xoáy này không nhỏ. Đây là nghi thức tán tàn đã tồn tại từ mấy nghìn, thậm chí là mấy vạn năm về trước, người chủ trì nó – Tiêu Dao rất có thể có cấp bậc Kiếp Tiên hoặc mạnh hơn.

Nếu là lúc trước thì Tống Thư Hàng không dám giám định một vật như thế này.

Nhưng bây giờ, hình thức ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng đã được cường hóa sau khi tiếp xúc với bản nguyên của thế giới Hắc Long thông qua Long Nhãn bảo thạch; hắn nắm giữ bí pháp Giám Định cũng nhuần nhuyễn hơn; khả năng chịu đựng đau đớn thì được tôi luyện qua thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm… Với ba điều kiện tiên quyết ấy, hắn mới dám thử giám định cầu thang này.

“Tiến hành giám định vòng xoáy này trong giới hạn mà ta có thể chịu đựng được.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Bí pháp Giám Định thi triển thành công.

Phù văn vàng kim hóa thành đồng hồ đảo ngược, sau đó biến thành lượng thông tin khổng lồ hiện lên trong não hải của Tống Thư Hàng.

“Á á á á ~ mẹ ơi, đau chết đi được!” Tống Thư Hàng nghiến răng kêu ầm lên.

Mấy người tu luyện đi qua chỗ hắn sợ run bắn lên, chỉ sợ Bá Tống Huyền Thánh nghĩ quẩn, dùng ánh nhìn mang thai bắn phá lung tung.

“Tiêu Dao Tán Tài Vương Tọa: Không gian kì diệu do một người có sở thích tán tài tên là Tiêu Dao Tán Tiên tạo nên. Mỗi khi hắn đánh cược thắng “tít tít tít” và lấy được một lượng lớn tài vật từ tay “tít tít tít”, thì sẽ tổ chức một nghi thức tán tài cực lớn, phát tán một phần tư số tài vật lấy được từ “tít tít tít” Đây là lần tán tài cuối cùng của Tiêu Dao Tán Tiên, xin hãy quý trọng.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Thì ra đây là nghi thức tán tài được một đại lão có sở thích phá của tổ chức sau khi cược thắng!

Đại lão có sở thích này ở đâu? Cho ta đánh với!

Nhưng vị đại lão “tít tít tít” kia có lai lịch gì nhỉ?

Với bí pháp Giám Định của Tống Thư Hàng bây giờ, dù đối phương là Kiếp Tiên thì cũng có thể giám định ra manh mối.

Thế mà hắn lại không có một chút thông tin gì về đại lão này.

Chí ít người này cũng phải là đại lão có cấp bậc Trường Sinh Giả trở lên!

Chương 1794: Quả nhiên phải dùng thế giới hạch tâm như vậy mới đúng

Nhìn từ kết quả của bí pháp Giám Định thì đây chỉ là hoạt động tán tài xuất phát từ niềm yêu thích và hứng thú của Tiêu Dao Tán Tiên. Người cần chú ý là đại lão đánh cược cùng Tiêu Dao Tán Tiên kia. Rốt cuộc người đó có lai lịch gì? Vì sao đây lại là lần tán tài cuối cùng của Tiêu Dao Tán Tiên?

“Các tiền bối, vào đi, hệ số nguy hiểm của Tán Tài Vương Tọa ở phạm vi có thể chấp nhận được.” Tống Thư Hàng quay người truyền âm cho tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Theo kết quả của bí pháp Giám Định thì Tán Tài Vương Tọa rất an toàn.

Nhưng lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận.

Cho nên Tống Thư Hàng mở một thông đạo nhỏ giữa bản thân và thế giới hạch tâm, chỉ cần thông đạo này nhận kích thích và bắt đầu đóng lại thì hắn sẽ mượn lực lượng của Quy tiền bối và Sở các chủ để đưa tất cả các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 vào thế giới hạch tâm ngay lập tức.

Cùng lúc đó, Thất Tu Thánh Quân dặn dò: “Mỗi người tiến vào chỉ được chọn một bảo vật, cho nên đừng quan tâm tới bảo vật ở tầng dưới mà cứ đi thẳng lên trên. Càng lên cao thì giá trị bảo vật càng cao. Tán Tài Vương Tọa hạn chế số tầng theo cảnh giới, cảnh giới bao nhiêu phẩm thì được lên bấy nhiêu tầng.”

Đa phần các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều lấy được xưng hào Cổ Thánh trong thế giới Hắc Long, có thể lên thẳng đến tầng tám.

“Các tiền bối trong nhóm, ai có long ấn và xưng hào Cổ Thánh thì đều có thể lên tầng tám.” Tống Thư Hàng truyền âm bổ sung.

Dứt lời, hắn lê cái thân run rẩy đứng dậy, bước lên cầu thang.

Nỗi đau đớn từ việc giám định Tán Tài Vương Tọa vẫn không ngừng tấn công vào thần kinh của hắn.

Mức đau đớn còn cao hơn hắn dự tính một chút, phải mất một lúc để thích ứng.

Chẳng biết từ khi nào, dường như Tống Thư Hàng đã có thêm năng lực thích ứng với đau đớn. Chỉ cần chưa đau đến hôn mê thì hắn có thể dần dần thích ứng với đau đớn và sinh ra sức đề kháng đối với nỗi đau trên tinh thần.

“Hả? Ta chưa hiển thánh thì chỉ có thể lên đến tầng bảy thôi đúng không?” Một giọng nói ôn hòa cất lên.

Tố Tố Tiên Tử: “Ta chỉ có thể lên tầng sáu… Ta vừa mới xuất quan, không có long ấn kia. Mà này, long ấn và xưng hào Cổ Thánh của mọi người ở đâu ra thế?”

Cô vừa mới xuất quan, có nhiều chuyện còn chưa hiểu rõ.

“Mấy ngày trước lấy được ở thế giới Hắc Long, bây giờ chắc là không thể lấy được nữa rồi.” Bắc Hà Tán Nhân truyền âm trả lời. Trong những ngày gần đây, các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 đều cảm nhận được lợi ích của long ấn nọ.

“Biết vậy thì ta đã xuất quan sớm hơn một chút.” Tố Tố Tiên Tử đắng lòng nói.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng cười nói: “Các tiền bối nào chưa có long ấn cũng đừng sốt ruột. Nói không chừng sau này chúng ta lại có cơ hội ấy chứ.”

Muốn hiển thánh ở thế giới Hắc Long cần có hai bước.

Bước thứ nhất là vượt qua Thánh Giả không gian chi kiếp của thế giới Hắc Long, cũng chính là kiếp nạn thất phẩm lên bát phẩm, bước thứ hai là kí kết khế ước cùng Húc Nhật Vương Tọa, vậy là có thể nhờ tiểu trợ lý lưới rồng sắp xếp hiển thánh ở thế giới Hắc Long.

“Thư Hàng tiểu hữu, nếu lần sau còn cơ hội như vậy thì nhất định phải đưa ta theo nhé.” Giọng nói ôn hòa kia lại cất lên.

Giọng nói này quen tai quá, chắc là một vị tiền bối nào đó trong nhóm đang nói nhỉ?

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Thế là Tống Thư

Hàng gật đầu đồng ý ngay tắp lự.

Hắn có nên phát triển việc “hiển thánh ở thế giới Hắc Long” thành một nghề không nhỉ?

Trong đầu Tống *nghèo phát rồ* Thư Hàng đã hiện lên một bản kế hoạch liên quan tới dây chuyền hiển thánh hàng loạt ở thế giới Hắc Long.

Cũng may là hắn vẫn còn lý trí nên lắc đầu thật mạnh, xóa sạch cái kế hoạch có thể kiếm bộn tiền này đi.

Dù sao thế giới Hắc Long cũng không phải là thế giới hạch tâm của hắn. Có một số việc không thể làm loạn được.

…

Các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 được Linh Điệp Thánh Quân và Hoàng Sơn Tôn Giả bảo vệ, cùng nhau đi vào Tán Tài Vương Tọa.

Thiên Nhân ở phía sau bị Yêu Mộng Thánh Quân và gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao dây dưa, không thể tiến vào Tán Tài Vương Tọa trong thời gian ngắn.

Khi tất cả các thành viên đều đã tiến vào Tán Tài Vương Tọa, Hoàng Sơn Tôn Giả truyền âm nói: “Trước khi mọi người lấy bảo vật thì dừng lại một chút. Nếu có ai chỉ có thể ở lại tầng năm, sáu, bảy thì đừng lấy bảo vật vội. Có lẽ đồ vật mà đạo hữu có thể lên tầng tám cần lại nằm ở tầng năm, sáu, bảy. Đến lúc đó chúng ta có thể trao đổi cho nhau, đừng để lãng phí cơ hội.

Hoàng Sơn Tôn Giả không hổ là chủ nhóm, tính toán tỉ mỉ, quản lý xuất sắc.

“Hoàng Sơn tiền bối, không thành vấn đề.” Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đồng loạt đáp lời.

Ở một phía khác.

Sau khi thích ứng với đau đớn trên cơ thể, Tống Thư Hàng lên tới tầng tám của Tán Tài Vương Tọa.

“Chắc ở đây được rồi.” Hắn dừng bước, chuẩn bị làm thí nghiệm.

Hắn lấy Thông Nương từ trong thế giới hạch tâm ra.

Bây giờ Thông Nương đang ở cảnh giới tam phẩm.

Mà Tống Thư Hàng đang ở tầng tám của Tán Tài Vương Tọa, là cấp độ mà chỉ có Huyền Thánh mới đến được.

Nếu như bây giờ hắn lấy Thông Nương ra khỏi thế giới hạch tâm thì Thông Nương có thể lấy được một bảo vật ở tầng tám hay không? Cảm giác lén dùng bảo bối không gian như thế giới hạch tâm thật sự là quá phê!

Thông Nương được lấy ra từ thế giới hạch tâm, khi vừa chạm đất, chân nhỏ đã vươn ra khỏi Ngộ Đạo Thạch rồi nhảy nhẹ một cái.

"Có cảm giác gì không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Có cảm giác nặng nề áp bách gì cản trở hành động của Thông Nương không đây?

"Không có vấn đề gì, ta thấy thân nhẹ như yến, không thể tốt hơn." Thông Nương đáp.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên, xem ra thí nghiệm của hắn đã thành công một nửa rồi: "Vậy cô đi loanh quanh nhìn xem có thích bảo vật nào không, lấy một cái thử xem."

Thất Tu Thánh Quân nhìn Tống Thư Hàng, lập tức hiểu hắn muốn làm gì.

Thông Nương nhìn một vòng quanh tầng tám của Tán Tài Vương Tọa, sau đó chọn được một pháp khí trông giống cái ấm đun nước: "Cái này."

"Đi, ta dẫn cô đi thử một chút xem có gỡ được nó xuống hay không." Tống Thư Hàng nâng Thông Nương lên, đi tới trước pháp khí kia.

Thông Nương bắt lấy nó rồi giật nhẹ một cái.

Nhưng pháp khí ấm nước chẳng hề nhúc nhích.

"Xem ra phải có thánh ấn hoặc thánh hào gia trì thì mới lấy được bảo vật ở tầng tám." Thất Tu Thánh Quân nói. Cuồng Đao Tam Lãng và Đông Phương Lục Tiên Tử không đủ cảnh giới, nhưng có thánh ấn và thánh hào nên vẫn thuận lợi lấy được bảo vật.

"Xem ra là vậy." Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối.

Hắn đặt Thông Nương xuống đất.

Thông Nương ngẩng đầu nhìn chiếc ấm đun nước màu xanh biếc xinh xắn, đôi mắt trên búp hành hồi lâu không chớp, trông có vẻ rất khát khao.

"Cô muốn không?" Tống Thư Hàng cười nói.

Thông Nương gật mạnh đầu.

"Được rồi." Tống Thư Hàng vươn tay gỡ chiếc ấm nước xuống rồi đưa cho Thông Nương: "Cho cô."

Thông Nương sững sờ.

"Trong không gian thiên kiếp khi trước, cảm ơn cô. Đây coi như là một trong những món quà cảm ơn của ta nhé." Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

"Vậy thì… ta nhận nhé, ta không khách sáo đâu!" Thông Nương vui vẻ đáp.

Cô vươn bàn tay nho nhỏ ôm lấy ấm nước. Chiếc ấm xanh biếc chủ động thu nhỏ cho phù hợp với hình thể của Thông Nương.

"Giờ làm thí nghiệm giúp ta tiếp có được không?" Tống Thư Hàng nâng Thông Nương lên.

Tầng tám cần thánh ấn hoặc thánh hào, thế tầng bảy thì sao?

Chương 1795: Thần Binh Kì Giám

Tống Thư Hàng đưa Thông Nương vào thế giới hạch tâm rồi đi từ tầng tám xuống tầng thứ bảy.

Tôn Giả thất phẩm không có những thứ mang tính thương hiệu như thánh hào và thánh danh của Huyền Thánh bát phẩm. Vậy nếu xuống khu vực tầng bảy thì về lý thuyết, hẳn là Thông Nương có thể lấy một bảo vật chứ nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm thấy lý luận của mình vừa hợp lý vừa thuyết phục, tỉ lệ ứng dụng thực tiễn thành công rất cao.

Thế nhưng Thông Nương lại thất bại.

“Vẫn chưa được, Thư Hàng.” Thông Nương nói với vẻ tủi thân. Cô định gỡ một viên thần châu ở tầng bảy, nhưng hạt châu kia chẳng nhúc nhích chút nào.

Tống Thư Hàng an ủi: “Không sao, chúng ta còn có thể thử tiếp mà. Còn tầng sáu, tầng năm và tầng bốn. Chỉ cần một lần thành công là chúng ta không lỗ rồi.”

Cứ thế, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 nhìn thấy Tống Thư Hàng ôm Thông Nương đi khắp các tầng trong Tán Tài Vương Tọa.

Đi từ tầng bảy xuống tầng sáu, từ tầng sáu xuống tầng năm, từ tầng năm xuống tầng bốn.

“Thất bại hoàn toàn rồi, Tống tiền bối ơi.” Vũ Nhu Tử lên tiếng. Chẳng biết cô xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng từ lúc nào.

Tống Thư Hàng thở dài: “Ta thấy rồi, Vũ Nhu Tử.”

Xem ra kẽ hở khó tìm thật.

Dù có thể dùng thế giới hạch tâm đưa Thông Nương đến các tầng cao hơn, nhưng cô cũng không thể gỡ được bảo vật trên những tầng đó.

“Vũ Nhu Tử tìm thấy bảo vật thích hợp chưa?” Tống Thư

Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử bật cười khúc khích rồi vung tay qua người mình một cái. Trên người cô có thêm một bộ chiến giáp màu trắng bạc: “Cha ta nói đây là một kì vật, nếu tế luyện tử tế thì sau này có thể trưởng thành đến bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm. Bây giờ nó đang ở đẳng cấp ngũ phẩm, thích hợp cho ta sử dụng, hơn nữa nó còn rất xứng đôi với cái chăn mà ta mua.”

Nói xong, Vũ Nhu Tử vung tay lên, lấy chiếc chăn mô phỏng chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán, khoác lên người: “Tống tiền bối, thấy thế nào?”

“Nhìn rất đẹp, rất hợp với cô.” Tống Thư Hàng gật đầu khen. Vì dáng dấp Vũ Nhu Tử xinh xắn nên dù có trùm chăn thì cũng vẫn đẹp mắt như thường. Nếu đổi thành chính Tống Thư Hàng trùm cái chăn ấy lên thì phong cách sẽ khôi hài lắm.

“Hì hì, ta cũng cho a cha một cái chăn đấy.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lên tầng tám.

Quả nhiên, trên người người đàn ông trung niên đẹp trai lai láng Linh Điệp Thánh Quân cũng đang khoác một cái chăn. Trông có vẻ hơi… thê lương?

Hình tượng ông chú đẹp trai của Thánh Quân sụp đổ rồi!

Nhưng Linh Điệp Thánh Quân chẳng hề để ý chút nào. Hắn quấn cái chăn mà vẻ mặt trông có vẻ hạnh phúc lắm.

Ầy, quà gì không quan trọng, quan trọng ở người tặng quà, Thánh Quân vui vẻ là tốt rồi.

“Chúng ta có thí nghiệm nữa không?” Thông Nương hỏi với vẻ hơi ngượng nghịu.

“Đi thôi, xuống tầng ba cho cô chọn một món cô thích.” Tống Thư Hàng cười nói.

Khi đến tầng ba, Tống Thư Hàng đặt Thông Nương xuống cho cô tùy ý chọn đồ.

Sau đó hắn xuống tầng hai, cho Sở Sở ra ngoài. Bây giờ Sở Sở vẫn ở cảnh giới nhị phẩm. Cô đang kiêm tu cả tiên trù, thực lực tăng lên rất nhanh, chắc chỉ ít lâu nữa là sẽ trùng kích cảnh giới tam phẩm.

Sở Sở dạo một vòng quanh tầng hai rồi chọn một bộ đồ làm bếp dành cho tiên trù.

Bảo vật trong tầng hai rực rỡ muôn màu, nhưng bây giờ Sở Sở không thiếu công pháp, không thiếu pháp khí, không thiếu đan dược cũng chẳng thiếu thiên tài địa bảo, thậm chí vật liệu làm pháp khí bản mệnh của cô còn lên tới bát phẩm. Bao giờ cô lên tứ phẩm thì sẽ đúc lợi kiếm Lão Viên Thánh Sư.

Nói thật, trước kia cô có mơ cũng chưa từng mơ đến cuộc sống như vậy.

Trong quá khứ khi còn ở Sở gia, cô là thiên tài đáng kiêu ngạo nhất của nhà họ Sở, nhưng đan dược và tài nguyên tu luyện đều phải tính toán tỉ mỉ chi li, thiên tài địa bảo cần gì thì tự ra ngoài kiếm. Gia tộc khó khăn lắm mới có một bộ kiếm thuật lên tới ngũ phẩm, còn bị Hư Kiếm phái hàng xóm thăm dò, ép Sở gia lên Đoạn Tiên Đài.

Cho nên tuy tầng hai có rất nhiều bảo vật nhưng Sở Sở không bị cám dỗ. Cô nhanh chóng lựa chọn được bảo vật mình cần.

“Sư phụ, ta chọn nó.” Sở Sở gỡ bộ đồ làm bếp kia xuống.

Tống Thư Hàng thuận tay giám định bộ đồ bếp của Sở Sở.

“Ồ? Hay đấy.” Giám định xong, Tống Thư Hàng nói: “Bộ đồ bếp này là ngũ phẩm. Sở Sở, ngươi tìm được đồ ngon rồi.”

Tống Thư Hàng đưa bộ đồ bếp cho Sở Sở: “Tên nó là Tuấn Ưng, một bộ pháp khí không tồi.”

Trên cơ bản, trong Tán Tài Vương Tọa thì tầng càng cao, giá trị bảo vật cũng càng cao. Nhưng có vẻ trong mỗi một tầng đều ẩn giấu một vài món đồ tinh phẩm.

Phải xem may mắn, ánh mắt và duyên phận ra sao.

“Thì ra trong mỗi tầng còn ẩn giấu tinh phẩm, Tống tiền bối ơi, ta về tầng tám xem một chút đây.” Dứt lời, Vũ Nhu Tử bay đến tầng tám. Dù cô đã lựa chọn bảo vật, nhưng có một số tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì chưa. Nói không chừng họ có thể tìm thấy tinh phẩm ẩn giấu ở tầng tám cũng nên.

Sở Sở cất pháp khí đi, Tống Thư Hàng đưa cô vào thế giới hạch tâm rồi đi lên tầng ba.

Ở đó, Thông Nương đã chọn xong bảo vật.

“Cho ngươi này Thư Hàng.” Thông Nương đưa một quyển sách cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Quà đáp lễ, để cảm ơn ngươi đã lấy ấm nước cho ta.” Thông Nương nháy mắt.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng nhận lấy cuốn sách nhỏ kia.

Trên bìa sách có mấy chữ viết bằng tiếng Hoa Hạ: “Thần Binh Kì Giám – Thượng Sách, tổng cộng ba cuốn”.

Ồ, là sách viết tay.

Quan trọng hơn là hình như vị tiền bối này dốt thư pháp, chữ xấu mù.

“Cô chọn thế nào đấy?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

Thông Nương: “Ta tùy tiện nhảy lên một cái, rơi xuống cái nào thì chọn cái đó.”

“Ý hay.” Tống Thư Hàng gió ngón cái lên, sau đó nâng Thông Nương, đưa vào thế giới hạch tâm rồi đi lên tầng tám.

Từ tầng ba lên tầng bốn, lên tầng năm lên tầng sáu.

Sau đó Tống Thư Hàng dừng lại.

Hắn phát hiện ra Thần Binh Kì Giám trong tay mình đang cộng hưởng với một cuốn sách khác ở tầng sáu.

Tống Thư Hàng phóng mắt nhìn ra, sau đó thấy “Thần Binh Kì Giám – Trung sách, tổng cộng ba cuốn”, với nét chữ xấu mù giống hệt.

“Chơi nhau à?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. Trong Tán Tàn Vương Tọa này, mỗi người chỉ được chọn một vật mà thôi.

Thế mà bộ sách này thả một quyển ở tầng ba, một quyển ở tầng sáu, bảo người ta làm sao mà vui cho được?

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cũng phát hiện ra chuyện này à?” Một giọng nói ôn hòa quen thuộc vang lên bên tai Tống Thư Hàng: “Không chỉ có quyển sách trong tay ngươi đâu. Ta đi từ tầng một lên tầng bảy, tìm đi tìm lại một lần, phát hiện ra có mấy loại công pháp và bí tịch được chia ra. Có bộ chia thành hai bản, có bộ thậm chí bị chia thành năm bản, để tản mát trong các tầng của Tán Tài

Vương Tọa.”

“Nếu có thể thì ta muốn thu thập một quyển thử xem, đáng tiếc quá.” Giọng nói kia nói tiếp.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn vị tiền bối kia, sau đó ý thức của hắn vội vàng chui vào thế giới hạch tâm, mở điện thoại ra xem danh bạ.

Một lát sau, Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tối Việt tiền bối, bộ sách ta đang cầm chỉ có ba quyền, có lẽ chúng ta có thể thu thập đấy.”

Vị tiền bối kia cười đắng chát: “Ta là Túy Nhật mà.”

Tống Thư Hàng: “???”

Chương 1796: Cuối Cùng Ta Cũng Thực Hành Một Mục Lý Thuyết Thành Công

Trong một thoáng chốc, Tống Thư Hàng suýt tưởng rằng trình độ ngữ văn của bản thân kém cỏi nên đọc sai chữ thứ hai.

Hắn nhìn đi nhìn lại cái tên lưu trong danh bạ, đúng là Tối Việt Cư Sĩ, hắn biết hai chữ 'Tối Việt' này mà, dù hắn có mù cũng không đọc 'Việt' thành 'Nhật'.

Lẽ nào ta lưu sai đạo hiệu trong danh bạ?

Không đúng... lúc trước ta dựa theo cách phát âm này gọi cư sĩ rất nhiều lần, lần nào cũng thấy cư sĩ rất vui, cứ tưởng ta nhớ được đạo hiệu của ngài ấy.

Vậy nên Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn cư sĩ, trong đôi mắt chứa đầy sự thương hại.

Cư sĩ:

"???"

"Bá Nguyệt tiền bối, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của ta có thể luyện thẳng đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, ngài có muốn đổi công pháp tu luyện không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu Bá Nhật tiền bối tiếp tục tu luyện bộ công pháp kia thì đời này coi như xong. Theo tu vi ngày càng cao, từ tiểu trong suốt tiền bối đã biến thành đại trong suốt, hơn nữa mức độ trong suốt cũng ngày càng cao. Đến khi thần công đại thành, có lẽ ngài ấy sẽ bị mọi người quên lãng hoàn toàn...

"Túy Nhật, là Túy Nhật."

Cư sĩ ảo não thở dài nói:

"Thôi bỏ đi, không nói đến chuyện này nữa, chúng ta bàn về đề tài vừa rồi đi. Có muốn thu thập đủ bộ Thần Binh Kỳ Giám trong tay ngươi không? Vừa rồi ta còn đang do dự không biết có nên thu thập một bộ công pháp chỉ có quyển thượng quyển hạ, xem thử có biến hóa đặc biệt gì không.”

Cư sĩ vẫn còn cơ hội chọn bảo vật, nếu Tống Thư Hàng muốn thu thập đủ bộ Thần Binh Kỳ Giám, hắn có thể lấy Thần Binh Kỳ Giám quyển trung cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút:

“Cũng tốt, đã có được quyển thượng, vậy lấy luôn quyển trung thử đi.”

Con người là vậy đấy, một khi có được quyển thượng của món bảo vật nào đó, nếu vừa lúc gặp được quyển trung, trong đầu sẽ sinh ra ý nghĩ muốn lấy được quyển trung.

“Vậy ta sẽ giúp ngươi.”

Cư sĩ nói.

Sau khi đi dạo một vòng, cư sĩ phát hiện có rất nhiều thứ muốn lấy... nhưng do có quá nhiều thứ muốn lấy nên lại không biết chọn món nào mới tốt.

“Tiền bối chờ chút, ta muốn làm một thí nghiệm.”

Tống Thư Hàng vội nói.

Sau đó ý niệm của hắn chợt động.

Một tên Thiên Nhân thân hình to cao bị đưa ra khỏi thế giới hạch tâm.

Đây chính là tên Thiên Nhân lục phẩm bị Tống Thư Hàng bắt được lần trước, vốn dĩ muốn đổi hắn lấy phần thưởng... Nhưng lần trước sau khi lăn lộn cả buổi, cuối cùng lại quên đổi tên Thiên Nhân lục phẩm quan trọng nhất này thành phần thưởng, bây giờ vẫn bị nhốt trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Lúc này Thiên Nhân lục phẩm rất suy yếu, thương thế trên người đã lành, chỉ là cơ thể không cử động được. Sau khi bị đưa ra khỏi thế giới hạch tâm, hắn trợn mắt nhìn Tống Thư Hàng đầy hung ác.

Vì lý do an toàn, Tống Thư Hàng gọi đao cổ vô hình ra, đâm vào eo Thiên Nhân lục phẩm một đao rồi rót kịch độc tê liệt vào.

“Về mặt lý thuyết, tên này đã đạt đến cảnh giới lục phẩm, cũng có tư cách chọn một món bảo vật từ ‘Tán Tài Vương Tọa’.”

Tống Thư Hàng đưa tay về phía Thiên Nhân lục phẩm rồi vẫy nhẹ một cái.

Ngay sau đó, thân thể của Thiên Nhân lục phẩm bò dậy một cách cứng nhắc như một con rối bị điều khiển bởi những sợi dây.

“Niệm lực?”

Cư sĩ ở bên cạnh hỏi.

Lần trước hamster Nhiễm Chân Cổ Ma đã giảng về nội dung có liên quan đến niệm lực trong phần giảng pháp trước chư thiên vạn giới, hơn nữa còn là một cách sử dụng niệm lực hoàn toàn mới.

Có rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang tu luyện thử, nhưng do thời gian tu luyện còn ngắn, trước mắt vẫn chưa có ai tu luyện ra niệm lực đặc biệt được nói đến trong bài giảng pháp của Nhiễm Chân Cổ Ma. Hơn nữa, sau khi bắt đầu tu luyện theo phương pháp của Nhiễm Chân Cổ Ma, có người phát hiện không phải ai cũng tu luyện ra được loại niệm lực đặc biệt này.

Mà dù có tu luyện ra niệm lực thì công kích bằng niệm lực của rất nhiều người ngưng tụ ra còn không hiệu quả bằng một phát công kích bằng pháp thuật bình thường.

Có người hoài nghi có lẽ niệm lực đặc biệt mà Nhiễm Chân Cổ Ma nói đến là thứ được sáng tạo riêng cho một nhóm người đặc biệt hoặc là cho sinh vật Cửu U.

Xem ra Thư Hàng tiểu hữu rất hợp với phương pháp tu luyện loại niệm lực đặc biệt này, thế nên mới thành công luyện ra niệm lực đặc biệt trong thời gian ngắn như vậy.

“Đúng vậy, là niệm lực.”

Tống Thư Hàng khẩy tay, niệm lực vô hình khống chế thân thể của Thiên Nhân lục phẩm tiến đến gần Thần Binh Kỳ Giám quyển trung.

“Ơ? Bá Tống Huyền Thánh muốn chọn quyển công pháp đó à? Bảo vật mà nghìn năm đệ nhất thánh muốn chọn ắt hẳn có giá trị rất cao nhỉ?”

Gần đó có hai tu luyện giả lục phẩm thầm nghị luận.

Nếu... bọn họ lấy quyển công pháp đó trước, phải chăng công pháp sẽ thuộc về bọn họ?

Nhưng ý niệm này chỉ vừa hiện lên đã bị chính bọn họ bóp chết.

Bởi vì người nọ là Bá Tống Huyền Thánh, là một tồn tại đáng sợ chỉ cần trừng mắt một cái sẽ làm người ta mang thai, có khi hít thở cùng một bầu không khí với hắn sẽ mang thai đôi cũng không chừng. Mấy vị Chân Quân lục phẩm vội nín thở, chuyển sang chế độ nội tức.

Tống Thư Hàng không hề phát hiện ra sự thay đổi vẻ mặt của các tu luyện giả gần đó.

Hắn dùng niệm lực khống chế Thiên Nhân lục phẩm đến gần Thần Binh Kỳ Giám quyển trung rồi vươn tay ra cầm lấy.

Sau đó Thiên Nhân lục phẩm kéo một phát, thế là lấy được quyển trung.

Thành công rồi!

Cuối cùng ta cũng thực hành thành công một mục lý thuyết.

“Khà khà, đây là cách hay.”

Tống Thư Hàng nhận lấy Thần Binh Kỳ Giám quyển trung, sau đó lại nhốt Thiên Nhân lục phẩm vào trong điện Hàn Đông:

“Tiền bối, nếu có cơ hội chúng ta hãy đi bắt Thiên Nhân, bắt sống ấy. Sau đó ta sẽ khống chế Thiên Nhân, như vậy sẽ lấy được nhiều bảo vật hơn.”

“Ý hay, ta bắt sống được mấy tên Thiên Nhân nhưng còn nhốt ở bên ngoài chứ không mang vào Tán Tài Vương Tọa, lát nữa ta mang bọn chúng vào.”

Dứt lời, cư sĩ lại truyền âm nhập mật cho thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1.

Thiên Nhân còn sống quả nhiên có giá hơn Thiên Nhân đã chết.

“Tiền bối có thấy Thần Binh Kỳ Giám quyển hạ không?”

Tống Thư Hàng đặt quyển trung cạnh quyển thượng rồi hỏi.

Cư sĩ lắc đầu:

“Ta đi dạo từ tầng một đến tầng bảy nhưng không thấy, chắc nó nằm từ tầng tám trở lên.”

Nói đến đây, cư sĩ lại cảm thấy chua xót.

Do trên người hắn không có long ấn cũng không có danh hiệu Cổ Thánh nên không thể đi lên tầng tám.

Nhưng lúc bị tầng tám chặn lại, hắn lại cảm thấy có chút vui vẻ, bởi điều này chứng tỏ quy tắc của Tán Tài Vương Tọa vẫn chú ý đến hắn!

“Vậy tiền bối ở đây nhé, ta lên tầng tám xem thử.”

Tống Thư Hàng lắc nhẹ hai cuốn sách nhỏ trên tay.

Mặc dù hắn đã lãng phí hết cơ hội ở tầng tám nhưng trên người hắn có nhiều người.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, tiểu m Trúc, Sở các chủ, Quy tiền bối, thậm chí Đao Cổ Vô Hình đều đã hóa thành hình người, không chừng cũng nhận được cơ hội...

Đừng nói là tầng tám, có Quy tiền bối và Sở các chủ, ngay cả tầng chín cũng có thể xông vào thử.

Vì vậy Tống Thư Hàng vận sức nhảy lên tầng trên của Tán Tài Vương Tọa.

Nhảy mấy cái, hắn xuyên qua tầng bảy, đáp xuống tầng tám.

Sau đó hắn lại nhảy vọt về phía Thất Tu Thánh Quân đang ở đứng vị trí cao nhất trên tầng tám.

“Chết rồi... nhảy quá đà.”

Trong hư không, Tống Thư Hàng la lên.

Chương 1797: Đừng Kéo Ta, Ta Muốn Khóc Đến Sáng

Nếu là người bình thường, một khi nhảy quá đà thì chỉ có một kết cục là đâm đầu vào tường, đâm vỡ tường nam không quay đầu lại(*).

Nhưng nếu là tu sĩ thì lại khác, đặc biệt là tu sĩ từ ngũ phẩm trở lên, dù nhảy quá đà vẫn có rất nhiều cách cứu vãn.

Tống Thư Hàng tức tốc điều chỉnh tư thế trong hư không, thực hiện một loạt động tác hoàn mỹ. Đầu tiên là ôm gối nhào lộn trên không khống chế lực, sau đó là xoay người 360 độ, cuối cùng điều chỉnh tọa độ, đạp một chân về phía bức tường giữa tầng tám và tầng chín.

Về mặt lý thuyết, hắn hẳn là được xếp vào tầng lớp cảnh giới bát phẩm. Khi tiến vào tầng chín sẽ đụng phải một bức tường vô hình, ngăn cản hắn tiến về trước. Vậy thì đạp một phát thật ngầu vào bức tường vô hình để mượn lực, sau đó đáp xuống một cách hoàn mỹ nào.

Đạp!

Sau đó... bức tường vô hình trong tưởng tượng không xuất hiện.

Thân hình Tống Thư Hàng xuyên qua khoảng ngăn giữa tầng tám và tầng chín, bay thẳng vào trong tầng chín.

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Tống tiền bối... đâm vào rồi.”

Thất Tu Thánh Quân xoa cằm, hắn thử đưa tay ấn vào khoảng không giữa tầng tám và tầng chín, nhưng có một bức tường vô hình ngăn cản hắn, chỉ cho phép hắn ở tầng tám.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Tống Thư Hàng.

Một tu sĩ cảnh giới lục phẩm thật + bát phẩm giả, nhưng tại sao hắn có thể tiến vào tầng chín mà không bị cản lại?

“Hay là do Tống Thư Hàng tiểu hữu được cộng thêm ba lần nhân tiền hiển thánh? Gộp lại làm tròn thành cửu phẩm?”

Cuồng Đao Tam Lãng suy đoán.

Bắc Hà Tán Nhân không nhịn được nói:

“Cách làm tròn của nhà ngươi chính là cộng thêm ba vào à?”

“Hay là do một loạt động tác mà Tống tiền bối mới vừa thực hiện?”

Vũ Nhu Tử đoán.

Đồng Quái Tiên Sư trong bộ dạng thiếu niên bình thường:

“Khả năng này cực lớn, để ta thử xem sao!”

Dứt lời, Đồng Quái Tiên Sư dựa theo trí nhớ, đi đến vị trí mà Tống Thư Hàng đáp xuống tầng tám trước đó.

“Sau đó là độ cao, tư thế, sức mạnh, góc độ.”

Trong đầu Đồng Quái Tiên Sư bắt đầu tua lại quá trình Tống Thư Hàng nhảy.

Tiếp đó Đồng Quái Tiên Sư nhảy lên thật cao, học theo tư thế của Tống Thư Hàng, trong hư không điều chỉnh góc độ, ôm gối lộn vòng + xoay người 360 độ, cuối cùng đạp mạnh về phía khoảng trống giữa tầng tám và tầng chín.

Đậu Đậu nói với giọng điệu đầy tiếc nuối:

“Tiếc quá, bây giờ Đồng Quái đang dịch dung thành thiếu niên. Nếu không, biết đâu chúng ta có thể nhân cơ hội này xác định được giới tính của hắn.”

Diệt Phượng Công Tử vỗ mạnh lên đầu Đậu Đậu một phát:

“Đã nói với ngươi rồi, nữ tu có thủ đoạn đặc biệt phòng lộ hàng.”

“Đồng Quái là nữ tu ư?”

Đậu Đậu trợn tròn mắt.

Diệt Phượng Công Tử:

“...”

Rầm!

Đồng Quái đáp trúng bức tường vô hình, đành phải xoay mình đáp xuống.

“Không được, thất bại rồi.”

Đồng Quái lắc đầu nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Xem ra không phải do tư thế. Thư Hàng, ngươi vào bằng cách nào vậy?”

Tống Thư Hàng lắc đầu, mặt cứ đần ra.

Hắn cũng không biết tại sao mình lại vào được tầng chín.

Xét về thực lực, hắn đạt lục phẩm. Xét về danh hiệu, hắn cũng mới đến bát phẩm.

Lẽ nào trên người hắn có bảo vật gì đó được Tán Tài Vương Tọa nhận định lầm thành cửu phẩm?

Mỹ nhân rắn công đức?

Thế giới hạch tâm?

Quyền hạn quản lý viên của lưới rồng trong thế giới hắc long?

Dường như cái nào cũng có khả năng, lại dường như cái nào cũng không đủ đẳng cấp làm hắn được phán định là Kiếp Tiên cửu phẩm.

“Tống tiền bối, đi vào xem thử trong tầng chín có thứ gì tốt không?”

Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“Thật ra ta có đi vào cũng vô ích, ta đã dùng hết cơ hội chọn bảo ở tầng tám rồi.”

Mặc dù Quy tiền bối và Sở các chủ có thể lấy bảo vật ở tầng chín, song bản thân hai vị này có thể trực tiếp xuất hiện trong tầng chín, Tống Thư Hàng có vào hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Nhưng nếu đã tiến vào thì cứ dạo một vòng cho biết vậy.

Tống Thư Hàng đi dạo một vòng ở tầng chín.

“Có tìm thấy quyển hạ không?”

Túy Dân Cư Sĩ truyền âm hỏi.

“Không ngờ lại tìm thấy thật.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Đúng như suy đoán của Túy Thiên Cư Sĩ, sau khi bị tách thành ba quyển, ba quyển Thần Binh Kỳ Giám được đặt ở ba tầng 3, 6, 9. Rõ ràng là thứ chỉ cần một lần là lấy được, thế mà lại thành thứ phải tốn đến ba cơ hội mới lấy được, chơi nhau quá đáng.

Mà tồi tệ hơn là... phải thu thập đủ ba quyển thì thứ này mới có hiệu quả, nếu chỉ sở hữu quyển thượng và quyển trung thì hầu như chẳng có tác dụng gì.

Ngoài Thần Binh Kỳ Giám, Tống Thư Hàng còn phát hiện ở tầng chín có quyển hạ của rất nhiều công pháp khác, quyển thứ 5 của một số sách kỹ năng pháp thuật cũng được đặt ở tầng chín.

Tri thức là sức mạnh, tri thức mới là vô giá... Chính là đạo lý này.

Thiên tài địa bảo, đan dược, pháp khí khác đều không thể tách ra tán tài. Bộ dụng cụ làm bếp của Sở Sở chính là một bộ đầy đủ được đặt ở tầng 2.

Chỉ có một số công pháp, kỹ năng và sách nhỏ kỳ lạ mới bị tách ra đặt ở những tầng khác nhau.

“Mong là ta không bị lừa.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Hắn mở thế giới hạch tâm, gọi Quy tiền bối ra.

“Quy tiền bối, xin ngài giúp ta một việc.”

Tống Thư Hàng nói:

“Ngài thấy quyển Thần Binh Kỳ Giám kia không?”

“Ừ, thấy được. Thần Binh Kỳ Giám... thứ này, nhớ là do ta sao chép ra, sao chép cực khổ vô cùng. Ngươi biết đó lúc ta ở hình thái rùa, sao chép cái gì cũng cực kỳ khó khăn.”

Quy tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng:

“???”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Nội tâm sụp đổ!

Đạo tâm cũng nổ tung luôn rồi!

Bây giờ trong đầu hắn chỉ còn lại một suy nghĩ, muốn che mặt lại khóc rống lên.

Hắn đã nghĩ đến rất nhiều kết quả, dự cảm xấu nhất là nội dung bên trong Thần Binh Kỳ Giám mà hắn tốn bao công sức thu thập được chỉ là một đống rác rưởi.

Hắn đã tính trước, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho trường hợp xấu nhất.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng nó lại là thứ do Quy tiền bối sao chép ra.

Vậy ta còn muốn nó làm gì nữa?

Nếu muốn thì chỉ cần nhờ Quy tiền bối đọc ra là được rồi chẳng phải sao?

Trong lúc hắn còn đang suy tư, chẳng biết từ lúc nào Quy tiền bối đã xuất hiện bên cạnh Thần Binh Kỳ Giám quyển hạ, nó giơ chân trước ra chụp lấy sách nhỏ rồi kéo xuống.

“Thật khiến người ta hoài niệm, nét chữ này, nội dung này bỗng làm ta nhớ lại thời thanh xuân đã qua.”

Quy tiền bối nói khẽ.

Tống Thư Hàng:

“Chờ chút đã Quy tiền bối, a... trễ mất rồi.”

Thế là hết, Quy tiền bối đã lãng phí cơ hội chọn bảo trong Tán Tài Vương Tọa chỉ vì một quyển sách do chính tay ngài ấy sao chép ra năm xưa.

Tống Thư Hàng xót đứt ruột.

Thật ra mỗi một cơ hội chọn bảo đều là tiền.

Trong Tán Tài Vương Tọa này, bảo vật từ tầng tám trở lên hầu như đều là tinh phẩm.

Làm tròn số, lần này hắn lỗ đến mấy trăm triệu ư?

Sợ rằng tối hôm nay sẽ ngủ không yên giấc rồi.

“Sao vậy? Sao cái mặt như đưa đám thế kia?”

Quy tiền bối nghi hoặc hỏi, đồng thời ném quyển sách nhỏ trên chân trước cho Tống Thư Hàng.

“Lỗ mấy trăm triệu rồi nên xót của.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Mà Quy tiền bối ngài sao chép đống sách nhỏ này khi nào vậy?”

“Lâu lắm rồi, ta nhớ hình như là ở thời đại Thiên Đình viễn cổ thì phải?”

Quy tiền bối đáp.

"Vậy ngài giải thích sao về chữ viết trên đây?"

Tống Thư Hàng chỉ vào chữ viết trên Thần Binh Kỳ Giám hỏi.

"À, đó là do một người bạn của chủ nhân dạy cho ta."

Quy tiền bối trả lời:

"Lúc đó ta chép rất nhiều sách, cuối cùng chữ của ta càng ngày càng đẹp. Mấy quyển có chữ nguệch ngoạc thế này hẳn là mấy quyển ta chép lúc đầu."

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn ba quyển sách nhỏ trên tay, chảy những giọt nước mắt hối hận.

Chú thích:

(*) Lấy từ thành ngữ " 不撞南墙不回头" (không đụng tường nam không quay đầu) chỉ người cố chấp, không nghe lời người khác, tương tự như câu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tường nam hay còn gọi là ảnh bích hoặc chiếu bích, là bức tường chắn trước cổng lớn trong những nhà quyền quý theo kiến trúc xưa của người TQ. Nếu muốn đi ra ngoài, họ sẽ đi sang bên trái hoặc bên phải. Nếu họ đi thẳng, họ sẽ đâm vào tường nam. Sở dĩ gọi tường nam vì người TQ thường xây cổng lớn hướng về phía nam.

Chương 1798: Nhẫn Nại Vương Tọa

Quy tiền bối đưa chân trước ra vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng đang thường tâm:

“Mặc dù không biết tại sao ngươi lại lộ ra vẻ mặt đưa đám này nhưng nhóc à, nếu khổ sở thì cứ khóc đi, khóc hết ra rồi tâm trạng của ngươi sẽ khá hơn. Khóc lóc không có nghĩa là yếu đuối, đây chỉ là một cách giải tỏa cảm xúc của con người mà thôi. Thậm chí có nghiên cứu đã chứng minh rằng người khóc nhiều sống khá thọ.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Quy tiền bối. Từ khi học tâm lý học, hình như Quy tiền bối ngày càng hiểu lòng người. Nhưng Quy tiền bối ngài lấy chai nhỏ ra là định làm gì vậy?

“Mặc dù ngươi chỉ là Chân Quân lục phẩm, song thể chất của ngươi đặc biệt, còn hiển thánh ba lần, hơn nữa từng tiếp xúc trực tiếp với pháp tắc bất hủ lại không chết, nước mắt của ngươi chắc là có giá lắm.”

Quy tiền bối nghiêm túc nói, nó muốn làm thử mặt nạ bùn tảo búp hành trộn với nước mắt của Bá Tống Huyền Thánh.

Bình thường nếu tu sĩ lục phẩm tiếp xúc với pháp tắc bất hủ thì chỉ có một con đường chết, thế nhưng Tống Thư Hàng không chỉ sống rất vui vẻ thậm chí còn dung nhập pháp tắc bất hủ vào thân thể, tạo thành chế độ sương mù bản ngụy bất hủ cấp thấp.

Có lẽ trong nước mắt của hắn ít nhiều gì cũng mang theo chút khí tức bất hủ, chắc chắn có hiệu quả dưỡng nhan ngoài mong đợi.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn lặng lẽ chồng ba quyển sách lên nhau:

“Quy tiền bối này, người bạn tốt của Đại Đế mà ngài nói đến... là Tống Đầu Gỗ à?”

Chữ viết trên Thần Binh Kỳ Giám là chữ Hán, mà thời điểm Quy tiền bối chép sách là ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, khi đó chữ Hán còn chưa ra đời.

Tống Thư Hàng có rất nhiều suy đoán về thân phận của Tống Đầu Gỗ. Nếu chữ Hán trên sách đúng là do Tống Đầu Gỗ dạy cho Quy tiền bối, vậy thì lại có thêm một dữ kiện để suy đoán về thân phận của Tống Đầu Gỗ. Người xuyên không? Ý thức chiếu đến quá khứ? Hoặc là vượt dòng sông thời gian, đưa ý chí đến tương lai?

“Không sai, chính là cái tên hay gây chuyện đó đấy.”

Quy tiền bối trả lời.

“Quả nhiên là hắn, nói vậy phải chăng Tán Tài Vương Tọa này cũng có liên quan đến hắn?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Lẽ nào người đánh cược với Tiêu Dao Tán Tiên chính là Tống Đầu Gỗ?

“Tán Tài Vương Tọa là cái gì? rùa ta cũng không biết nơi này có liên quan đến Tống Đầu Gỗ hay không.”

Quy tiền bối thấy Tống Thư Hàng không có ý muốn khóc bèn thu hồi chai nhỏ với vẻ tiếc nuối.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Quy tiền bối, Thần Binh Kỳ Giám này nói về nội dung gì vậy?”

“Giống như tên của nó, thật ra đây là một quyển tạp chí, ghi lại một số pháp khí thần binh thú vị ở Thiên Đình viễn cổ năm xưa. Ta nhớ lúc đó pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng được ghi chép ở trong đó.”

Quy tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng mở ra trang đầu tiên trong Thần Binh Kỳ Giám.

[Chiến Xa Đế Vương: Một món pháp khí vô cùng thú vị, mặc dù trước mắt chỉ đạt cấp bậc thất phẩm, nhưng tiềm lực của nó ở mức từ cửu phẩm trở lên, có tư chất thăng lên thành thần binh Kiếp Tiên. Quan trọng nhất là nó rất phong cách, lúc ngự bảo phi hành giống hệt như đang lái xe cút kít, ngầu vô cùng.]

Lật sang trang thứ hai.

[Pháp Điển Uy Nghiêm: Tri thức chính là sức mạnh.]

Lật tiếp.

[Chiến Sàng Thần Hành: Đây là một món pháp khí chưa được luyện chế ra, đang trong giai đoạn xây dựng ý tưởng. Tuy tốc độ phi hành chậm nhưng nó bay rất êm, thích hợp cho những chuyến đi ngắn với thời gian thong thả.]

Tất cả đều là một số thần binh kỳ lạ, điểm chung duy nhất giữa chúng chính là đều phù hợp với thẩm mỹ của Tống Đầu Gỗ.

Ngoài chữ viết nguệch ngoạc của Quy tiền bối, cuối mỗi trang đều có tranh minh họa xấu không nỡ nhìn, còn xấu hơn cả tranh vẽ của trẻ con.

Mà những tranh minh họa này cũng là tác phẩm của Quy tiền bối.

Ngoài ra khi thấy giới thiệu về Chiến Sàng Thần Hành, Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử, hình như hắn có một chiếc giường biết bay rất lớn.

Chẳng mấy chốc đã xem xong ba quyển sách nhỏ, Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Bộ Thần Binh Kỳ Giám này có tác dụng gì?”

“Ta nói rồi đấy thôi, là sách nhỏ mang tính chất tạp chí thú vị, chơi đùa là chính, đồng thời cũng là công cụ để ta sao chép luyện chữ chứ có phải là hàng hiếm gì đâu.”

Quy tiền bối nói.

“Lừa tình ghê gớm.”

Tống Thư Hàng đau lòng muốn chết, ba cơ hội, tốn những ba cơ hội chọn bảo vật để đổi lấy sách nhỏ này... đều là tiền đấy trời ạ!

“Nhưng cũng đừng đau lòng quá.”

Quy tiền bối lại vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng:

“Đây chính là đồ cổ, hơn nữa còn là tranh do quy tiên cấp Kiếp Tiên cửu phẩm vẽ, ngươi có thể giữ lại làm bảo vật gia truyền.”

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng thu hồi ba quyển sách nhỏ:

“Trở về hỏi thăm thử xem có ai cảm thấy hứng thú với nó không, nói không chừng sẽ bán được với giá cao.”

“Nếu muốn bán, ta lại sao chép thêm mấy quyển cho ngươi.”

Quy tiền bối hớn hở nói:

“Đến lúc đó chúng ta gộp vào bán chung.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Tống Thư Hàng lại bắt đầu đi dạo trong tầng chín:

“Quy tiền bối, ngài xem xung quanh có bảo vật gì thực dụng không, loại có giá trị khá lớn ấy?”

“Trừ đống sách nhỏ loại công pháp tạp nham ra thì bảo vật ở đây đều có giá trị xấp xỉ nhau.”

Sau khi xoay đầu một vòng 360 độ, Quy tiền bối đột nhiên chỉ một bảo tọa rồi nói:

“Nếu ngươi thật sự không biết chọn thứ gì, vậy thì có thể chọn nó.”

Tống Thư Hàng nhìn theo hướng Quy tiền bối chỉ. Đó là một bảo tọa mà chỉ liếc mắt nhìn đã khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Bảo tọa được chế tạo từ xương của sinh vật không biết tên, trên đó cắm mười hai lưỡi đao đen kịt âm u, lại có u hỏa âm trầm lượn quanh. Về tổng thể trông rất giống ngai vàng của đại boss vong linh trong game thần thoại phương Tây, ngập tràn hơi thở âm u chết chóc.

Nhưng đây không phải điểm chính, điểm chính là trên chỗ để ngồi của bảo tọa mọc đầy gai xương, gai xương dài nhất thậm chí dài bằng cả một ngón tay.

Đây là thứ để người ta ngồi đấy à?

Nếu đặt mông ngồi xuống... không biết sẽ ‘sảng khoái’ đến mức nào?

Chỉ nhìn bảo tọa này thôi đã thấy lạnh mông rồi.

Chắc chỉ có sinh vật thuộc loại xương khô mới có thể ngồi thoải mái trên bảo tọa này đi?

“Quy tiền bối, bảo tọa này có gì đặc biệt? Chắc không phải dụng cụ dùng để trừng phạt phạm nhân đấy chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Quy tiền bối bật cười:

“Thân là tu sĩ, ngươi phải bỏ thói trông mặt mà bắt hình dong đi. Ở giới tu sĩ, thường thì những bảo vật hay pháp khí có ngoại hình càng kỳ quái sẽ có tác dụng càng thú vị. Ví dụ như bảo tọa này chẳng hạn, nó có tên là ‘nhẫn nại vương tọa’, có tác dụng ‘treo mạng’. Dù là người sắp chết, chỉ cần đặt hắn lên bảo tọa này là có thể giữ được một hơi thở. Sau đó chỉ cần ngươi cung cấp đầy đủ năng lượng, nó có thể giữ mạng cho người sắp chết tối đa đến nửa năm. Nửa năm này cũng đủ để mọi người tìm rất nhiều cách cứu mạng người sắp chết kia.”

“Nghe rất giống công nghệ đông xác Cryonics(*),tóm lại đây chính là thứ tốt.”

Sau khi biết tác dụng của bảo tọa, Tống Thư Hàng quyết định chọn nó.

Tống Thư Hàng lại mở thế giới hạch tâm:

“Sở tiền bối, xin ngài giúp ta một tay đi!”

“Xin lỗi Tống tiểu hữu, tay ta vẫn chưa mọc ra, không có tay đi giúp ngươi.”

Sở các chủ bình tĩnh phun bong bóng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Chú thích:

(*) Cryonics (tạm dịch là đông xác) là một phương pháp sử dụng các thiết bị đặc biệt gây chết lâm sàng rồi bảo quản con người trong điều kiện lạnh, chờ đợi trong một tương lai không xa, họ sẽ được hồi sinh nhờ những tiến bộ vượt bật của y học.

Chương 1799: Bá Tống Kiếp Tiên

“Nói đi, lại có chuyện gì mà muốn tìm ta hỗ trợ thế?”

Sở tiền bối nổi lên mặt nước, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.

Tống Thư Hàng:

“Khụ, Sở tiền bối, ta muốn nhờ ngài lấy nhẫn nại vương tọa xuống giúp.”

“Ta có linh cảm có lần một thì sẽ có lần hai, có lần hai thì sẽ có lần ba.”

Sở tiền bối lẩm bẩm, tuy vậy mái tóc dài của cô vẫn xuyên qua thế giới hạch tâm, xuất hiện cạnh nhẫn nại vương tọa.

Tóc của Sở tiền bối quấn lấy nhẫn nại vương tọa, kéo nhẹ đưa đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Sở tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhận lấy nhẫn nại vương tọa, sau đó hắn động ý niệm, thu vương tọa vào trong bản mệnh linh hồ để cường hóa và ôn dưỡng.

Cảm giác trên người mang theo mấy vị tiền bối thật tốt.

Sở các chủ thu tóc vào trong thế giới hạch tâm sau đó lại hỏi:

“Thứ trong tay ngươi là Thần Binh Kỳ Giám à?”

“Đúng vậy, là Thần Binh Kỳ Giám do Quy tiền bối sao chép ra.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Hóa ra là do Quy đạo hữu sao ra, thảo nào chữ viết... rất đặc sắc.”

Sở các chủ nói:

“Đúng rồi, trong tay có rất nhiều Thần Binh Kỳ Giám này, ngươi có muốn không?”

Tống Thư Hàng đau lòng muốn khóc:

“Không cần đâu, cảm ơn Sở tiền bối.”

Hóa ra thứ này không chỉ là sách do Quy tiền bối sao chép, trong tay Sở các chủ còn có một đống.

Tán Tài Vương Tọa thật nham hiểm.

Nếu sách nhỏ trong Tán Tài Vương Tọa không cần thu thập đủ cũng có thể mở ra thì tốt rồi, thế thì sau khi xem quyển thượng xong, hắn tuyệt đối sẽ không thu thập quyển trung với quyển hạ.

“Thôi vẫn tặng cho ngươi một phần vậy, cất kỹ đi, có thể làm bảo vật gia truyền.”

Sở các chủ nói.

Dứt lời, cô dùng tóc quấn lấy, ném một quyển Thần Binh Kỳ Giám dày cộm vào tay Tống Thư Hàng.

Cũng là bốn chữ Thần Binh Kỳ Giám nguệch ngoạc.

“Ơ? Quyển Thần Binh Kỳ Giám này không phải do ta sao chép ra.”

Quy tiền bối lên tiếng.

Chữ của nó nó biết, mặc dù chữ viết trên quyển Thần Binh Kỳ Giám mà Sở các chủ ném ra cũng nguệch ngoạc xiêu vẹo, nhưng thoạt nhìn giống tác phẩm của trẻ con hơn, khác với chữ nó viết.

“Khác nhau ư?”

Tống Thư Hàng so sánh hai cuốn Thần Binh Kỳ Giám, cảm thấy chữ viết rất giống nhau.

“Đương nhiên, có phải chữ của ta hay không ta vẫn nhìn ra được. Nhìn trời, rốt cuộc năm đó tên kia đã tìm bao nhiêu người đến sao chép Thần Binh Kỳ Giám vậy?”

Quy tiền bối thở dài, nhớ lại quãng thời gian bản thân khổ luyện thư pháp trước kia.

Tống Thư Hàng tiếp tục so sánh để tìm ra sự khác nhau giữa hai quyển Thần Binh Kỳ Giám.

Hắn đọc hết nội dung trong bản Thần Binh Kỳ Giám của Quy tiền bối cũng như trong Thần Binh Kỳ Giám Sở các chủ cho hắn.

“Bản Thần Binh Kỳ Giám của Quy tiền bối có nhiều nội dung hơn một chút.”

Tống Thư Hàng khép sách nhỏ lại nói.

“Nhiều hơn cái gì?”

Quy tiền bối nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng mở hai quyển Thần Binh Kỳ Giám ra, chỉ vào quyển do Quy tiền bối sao chép rồi nói:

“Ví dụ như trong đoạn giới thiệu về Chiến Xa Đế Vương có câu ‘quan trọng nhất là nó rất phong cách’, mà trong quyển của Sở các chủ lại không có chữ ‘nhất’. Mấy chỗ tương tự thế này còn có rất nhiều, đều là một số chi tiết nhỏ không ảnh hưởng gì mấy.”

Nếu chỉ có một hai chỗ thì có thể là do người sao chép khác nhau nên sao chép nhầm, nhưng gần như cứ cách mấy đoạn lại xuất hiện một lỗi thế này, có linh cảm Tống Đầu Gỗ đang âm mưu chuyện gì đó.

“Nếu là thứ do người khác làm ra, rất có thể là chuyện ngẫu nhiên... Nhưng nếu là thứ do tên Tống Đầu Gỗ kia làm ra thì chắc chắn hắn đang cất giấu điều gì đó ở bên trong.”

Tiếng của Sở các chủ vang lên.

Quy tiền bối:

“Nhìn trời, năm đó ta sao chép rất nhiều bản, vậy mà không hề phát hiện ra điều gì bất thường.”

“Tên Tống Đầu Gỗ kia thích chơi trò đố chữ cùng với giấu một số bí mật trong chữ viết.”

Sở các chủ nói tiếp.

Tống Thư Hàng nhớ lại Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, Tống Đầu Gỗ đã giấu bộ công pháp này trong bí tịch của liên minh yêu tinh.

“Giờ chúng ta hãy tìm ra tất cả những chỗ khác nhau rồi ghi lại những chữ mất đi.”

Quy tiền bối đề nghị.

Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời tiện tay thi triển bí pháp giám định lên hai quyển Thần Binh Kỳ Giám.

[Thần Binh Kỳ Giám bản chép tay, phiên bản do yêu sủng rùa biển bự của Bắc Phương Đại Đế sao chép. Bên trong cất giấu một bí mật lớn, nếu tìm ra, bí mật này sẽ khiến ngươi hề hề hề hề.]

[Thần Binh Kỳ Giám bản chép tay, phiên bản do Bạch Cốt Tiên Tử sao chép. Muốn có được bảo tàng mà ta cất giấu không? Vậy đi tìm đi, chỉ cần tìm được bảo tàng thì tất cả đều thuộc về ngươi.]

Tống Thư Hàng:

"…"

Hắn lấy giấy và bút từ trong thế giới hạch tâm ra, nhanh chóng ghi lại những chỗ khác nhau giữa hai quyển Thần Binh Kỳ Giám, sau đó tổ hợp những chữ tìm được lại.

"Tiếc quá, nếu có máy vi tính ở đây thì có thể sử dụng phần mềm, chỉ cần một phát là tìm ra được toàn bộ những chỗ khác nhau ngay."

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi ghi ra xong, hắn giơ sổ lên:

"Sở tiền bối, Quy tiền bối, thế nào? Có nhìn ra được bí mật gì không?"

"Phải chăng sau khi tổ hợp tất cả các chữ lại sẽ được một bộ bí pháp thần công?"

Quy tiền bối suy đoán, các đại lão trước kia rất thích dùng loại thủ pháp này.

"Nhưng nhìn thế nào cũng không giống công pháp."

Tống Thư Hàng chỉ vào những chữ viết được ghi ra trên sổ, bắt đầu đọc:

"Thích nhất hạ tuyết thiên miệng của ngươi eo của ngươi tất cả của ngươi đều ngon…"

Do không có dấu ngắt câu nên cả đống chữ dính liền với nhau, lúc đọc không ngắt câu được, đọc rất mệt. Hơn nữa nội dung tổng thể nghe khá giống thư tình thì phải? Nhưng mà eo ngon là cái quái gì?

"Có thể là trò đố chữ nhiều vòng liên tiếp, bí mật thật sự hẳn là được giấu trong những con chữ lộn xộn này."

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng thử thi triển bí pháp giám định lên nội dung do hắn viết ra.

Kết quả giám định trả về là:

[Chữ do Bá Tống viết.]

"Nhìn trời, ta không thích trò đố chữ, đau cả đầu. Thay vì chơi đố chữ, ta thà nằm sấp trong ổ ấp trứng còn hơn."

Quy tiền bối nói.

Sở các chủ:

“Cách đơn giản nhất là tìm ra Tống Đầu Gỗ rồi hỏi hắn câu trả lời là gì.”

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, đăng đoạn văn hắn ghi lại lên nhóm Cửu Châu số 1.

Sức của một người có hạn, trí tuệ của một người cũng là có hạn.

Lúc này, đương nhiên phải mượn sức của mọi người rồi.

“Đây là cái gì?”

Thất Tu Thánh Quân lấy điện thoại di động ra rồi hỏi.

“Đây là trò đố chữ, có lẽ trong đó cất giấu một bộ công pháp hoặc là bảo tàng, các tiền bối xem thử có cách nào giải nó không?”

Tống Thư Hàng trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta còn tưởng ngươi đang viết thư tình đấy.”

Đồng Quái Tiên Sư:

“Ta còn tưởng mặt của ngươi bị đè lên bàn phím nên mới bắn ra một đống chữ lộn xộn như vậy, chữ trước chẳng ăn nhập gì với chữ sau.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Đây chính là thứ trong ba quyển sách nhỏ mà chúng ta mới vừa thu thập à?”

“Mà nói chứ sau ngày hôm nay, Thư Hàng tiểu hữu lại sắp nổi danh khắp thiên hạ rồi.”

Diệt Phượng Công Tử nói.

Đậu Đậu:

“Tại sao?”

“Bởi vì Tống tiền bối đã biến thành Bá Tống Kiếp Tiên trong mắt rất nhiều người.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì đáp.

Vừa rồi lúc đi dạo ở từng tầng, cô nghe thấy các tu luyện giả không ngừng nghị luận nhỏ với nhau.

Tán Tài Vương Tọa phân tầng theo cảnh giới, mà bây giờ tất cả mọi người đều thấy được ở chín tầng chín chí cao vô thượng chỉ có Bá Tống Huyền Thánh và sủng vật rùa biển bự của hắn!

Chương 1800: Ta Thích Con Số 6

“Bây giờ tu luyện giả nào tiến vào Tán Tài Vương Tọa, hiểu rõ quy tắc của Tán Tài Vương Tọa vừa ngẩng đầu sẽ thấy được Thư Hàng tiểu hữu đang ở tầng chín, bọn họ lại tự tưởng tượng suy diễn một chút là có thể đi đến kết luận Bá Tống là Kiếp Tiên cửu phẩm.”

Diệt Phượng Công Tử nói thêm.

“Nhưng ta mới nhân tiền hiển thánh cách đây không lâu, bình thường chắc chẳng ai tin vào tin nhảm là ta đã tấn thăng Kiếp Tiên đâu.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử:

“Ha ha ha, ta nghĩ vấn đề nằm ở chỗ Tống tiền bối ngươi nhân tiền hiển thánh liên tục đấy. Bây giờ có rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã không tin ngươi là Huyền Thánh bát phẩm rồi.”

Trong những tu luyện giả đang nghị luận bên dưới, có rất nhiều người hoài nghi Bá Tống Huyền Thánh vốn chẳng phải nghìn năm đệ nhất thánh gì cả, mà là một lão Kiếp Tiên không biết dùng thủ đoạn gì hiển thánh lần nữa, cưa sừng làm nghé. Nếu không, làm gì có Huyền Thánh bình thường nhà ai cứ cách một tháng lại hiển thánh một lần như vậy?

“Đặc biệt là trước đó Thư Hàng tiểu hữu ngươi đã đoạt lại ‘Thiên Cương’ từ trong tay tên Thiên Nhân ít nhất là cửu phẩm kia, vậy nên tu luyện giả trong chư thiên vạn giới càng hoài nghi về tu vi thật sự của ngươi.”

Đồng Quái Tiên Sư cũng lên tiếng.

Bây giờ tất cả tu luyện giả không ngừng suy đoán, không ngừng suy diễn ra đủ loại khả năng giải thích hợp lý cho sự thật ‘thật ra Bá Tống Huyền Thánh là Kiếp Tiên’.

Trí tưởng tượng không hạn chế, tư duy bay bổng là thứ rất đáng sợ, chỉ cần tư tưởng bay đủ xa, trên thế giới này không có thứ gì mà khả năng suy diễn tưởng tượng không giải thích được.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn bắt đầu cân nhắc đến chuyện chờ khi tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm thật, sau khi nhân tiền hiển thánh có nên giải thích một chút cho bản thân không?

Lúc này Thất Tu Thánh Quân vỗ tay nhẹ mấy cái, truyền âm cho các đạo hữu trong nhóm:

"Được rồi, mọi người đã lấy thứ mình muốn hết chưa? Nếu lấy rồi thì chúng ta ra khỏi Tán Tài Vương Tọa thôi."

Dù sao mỗi người chỉ có một cơ hội chọn bảo, có ở lại Tán Tài Vương Tọa cũng chẳng làm được gì.

"À chắc lúc nãy Tối Soái Cư Sĩ tiền bối đã nhắc mọi người rồi. Sau khi rời khỏi đây, chúng ta có thể bắt sống một nhóm Thiên Nhân đến, sau đó ta sẽ khống chế Thiên Nhân để chúng lấy bảo vật cho chúng ta. Thao tác cụ thể ta mới vừa làm thử rồi, chỉ cần dùng Đao Cổ Vô Hình của ta đâm vào eo Thiên Nhân một đao, sau đó dùng niệm lực khống chế chúng là có thể lấy được bảo vật."

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Diệt Phượng Công Tử:

"Ơ? Vừa rồi cư sĩ có nhắc à?"

"Có, do Diệt Phượng đạo hữu không chú ý đến thôi."

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Thật ra hắn cũng chỉ nhớ mang máng là có một giọng nói vừa dịu dàng lại quen thuộc nhắc bên tai, nhưng vừa quay đầu lại hắn đã quên mất nội dung vừa nghe thấy. Xem ra công lực của Soái Tra Cư Sĩ lại tăng lên không ít. Gần đây tất cả thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều tu luyện rất khắc khổ.

Nói thật từ khi Bắc Hà Tán Nhân quen biết tất cả đạo hữu đến nay, năm nay là năm mọi người tu luyện chăm chỉ nhất, cảnh giới của từng người không ngừng đột phá, đạo hữu độ kiếp xuất hiện liên tục.

"Vậy chúng ta đi ra ngoài tiếp tục làm phiền đám Thiên Nhân nào."

Cuồng Đao Tam Lãng cười to nói.

Lúc này Hoàng Sơn Tôn Giả chau mày:

"Trễ rồi."

Chỉ thấy ở lối vào Tán Tài Vương Tọa, cả đám Thiên Nhân tràn vào.

"Yêu Mộng Thánh Quân và tu luyện giả thuộc gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao thua rồi ư?"

Cuồng Đao Tam Lãng nghi hoặc nói.

Không đến mức đó chứ, với thực lực của Yêu Mộng Thánh Quân và gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao, không lý nào lại thua nhanh như vậy.

"Có thể là do tên Thiên Nhân có cảnh giới thấp nhất là cửu phẩm kia lại ra tay."

Thất Tu Thánh Quân nói:

"Tất cả mọi người tập hợp ở tầng sáu."

Trước khi rời khỏi tầng chín, Tống Thư Hàng gọi mỹ nhân rắn công đức ra, để cô ấy thử xem có thể lấy một món bảo vật trong tầng chín hay không.

Nhưng rất đáng tiếc, mỹ nhân rắn công đức bị ngầm thừa nhận là một thể với Tống Thư Hàng, không thể lấy bảo vật ở tầng chín nữa.

"Tiếc thật."

Tống Thư Hàng than thở.

Hắn xoay người nhảy từ tầng chín xuống, tiến vào tầng tám.

Bảo sơn ở ngay trước mặt lại không thể mang bảo vật đi, tuy rất đáng tiếc nhưng vào thời khắc quan trọng không thể để sự tham lam làm mờ mắt được. Thân là tu sĩ, chút đạo tâm này vẫn phải có.

"Tính ra tiểu m Trúc có thể lấy một món bảo vật ở tầng tám, trên người cô bé cũng có thánh ấn và thánh hào."

Tống Thư Hàng nói.

"Bảo vật ở tầng tám nhiều hơn tầng chín gần một nửa, nhưng bảo vật có giá trị cao đều bị người khác lấy hết rồi, nhóm đạo hữu tiền bối kia của ngươi tinh mắt đấy.”

Quy tiền bối khen ngợi.

Trong số những thành viên tiến vào tầng tám thuộc nhóm Cửu Châu số 1, trừ Thất Tu và Linh Điệp ra thì những người khác đều là Cổ Thánh dỏm.

Vũ Nhu Tử cười nói:

“Bởi vì ta, a cha ta cùng với Thất Tu tiền bối đang giúp mọi người chọn lựa, bọn ta cố gắng chọn ra hết những bảo vật thuộc hàng tinh phẩm có ở đây.”

“Thôi thì tùy duyên vậy!”

Tống Thư Hàng chuyển tiểu m Trúc từ trong thế giới hạch tâm ra rồi nói:

“Tạo Hóa Tiên...”

“Cái gì?”

Hóa Pháp Vương đứng cách đó không xa đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

“Tử.”

“I i i a ngốc.”

Tạo Hóa Tiên Tử chui từ trong cơ thể tiểu m Trúc ra.

Tạo Hóa Pháp Vương:

“...”

“Chào~ đần~”

Tạo Hóa Tiên Tử vẫy tay chào Tạo Hóa Pháp Vương, sau đó lại giơ lên hai ngón tay lên chắc là tỏ ý muốn chơi hai ngày nữa mới về?

“Phiền tiên tử ôm tiểu m Trúc giúp ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử vươn tay ôm lấy Lý m Trúc.

Tống Thư Hàng tiến lên vác cả tiểu m Trúc và Tạo Hóa Tiên Tử lên, xoay một vòng ngay tại chỗ rồi ném hai người đi.

“A a a, a ngốc~ a ngốc~ a~ ngốc~”

Tạo Hóa Tiên Tử hét lớn.

Quy tiền bối:

“...”

Đây là phương pháp tùy duyên mà ngươi nói đấy à? Duyên quái gì thế này!

Cuối cùng Tạo Hóa Tiên Tử và tiểu m Trúc rơi xuống bên cạnh một pháp khí hình đàn tỳ bà.

Tay của tiểu m Trúc đụng trúng mặt trên đàn tỳ bà, vỗ ra tiếng.

Tạo Hóa Tiên Tử ôm lấy m Trúc và đàn tỳ bà.

Cô bất giác đưa tay gẩy nhẹ dây đàn tỳ bà, tiếng tỳ bà êm tai vang lên.

“Nhìn đi, duyên đến rồi.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ nghiêm túc.

Mí mắt Quy tiền bối giật liên hồi:

“Duyên của nhà ngươi đều nhờ ăn ké như vậy mà ra à?”

“Ha ha ha, dù sao ta cũng là Tống *cái gì cũng có thể ké* Thư Hàng mà.”

Tống Thư Hàng tự giễu.

Nhỏ như tiệm cho thuê sách, lớn như thiên kiếp, kỳ ngộ, cái chết, pháp tắc, thậm chí ngay cả thiên phạt hắn cũng có thể ăn ké một chút huống chi là duyên phận, tại sao lại không thể?

Ở phía đối diện, Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, cô lại vươn tay muốn cầm lấy pháp khí hình cây bút ở bên cạnh. Nhưng cũng giống như mỹ nhân rắn công đức, cô không thể lấy pháp khí.

Hình thái tồn tại của các cô không được tính là một cá thể độc lập.

Tống Thư Hàng lại đưa tiểu m Trúc và tỳ bà về thế giới hạch tâm.

Thân thể Lý m Trúc được chuyển vào Điện Công Đức để nghỉ ngơi.

Tạo Hóa Tiên Tử lẳng lặng ôm đàn tỳ bà, lẳng lặng ngẩn người bởi cô có cảm giác cô có thể chơi nhạc cụ này rất giỏi.

Vì vậy cô đặt tay lên đàn tỳ bà năm dây rồi gẩy nhẹ, bắt đầu đánh đàn theo bản năng.

Tiếng nhạc vang lên, lấy công đức điện làm trung tâm, truyền khắp thế giới hạch tâm.

Ma thú bị chuyển vào thế giới hạch tâm được tiếng đàn trấn an, không nóng nảy nữa, chúng lẳng lặng an cư trong khu vực mà ‘tiểu trợ thủ hạch tâm’ đã phân cho chúng.

“Ta~ giỏi nhất~”

Tạo Hóa Tiên Tử hài lòng ca hát.

****

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 tập hợp ở tầng sáu.

Cửa vào Tán Tài Vương Tọa đã bị đám Thiên Nhân chen chật cứng, nước cũng chảy không lọt.

Lúc này nếu muốn đi ra ngoài phải chém giết Thiên Nhân mở ra một con đường.

“Chờ Thiên Nhân đi vào gần hết rồi, chúng ta lại rời đi.”

Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Cuồng Đao Tam Lãng xoa cằm:

“À mà trong Tán Tài Vương Tọa có cho phép chiến đấu không?”

“Hẳn là cho, trước đó ta còn dùng Đao Cổ Vô Hình đâm eo Thiên Nhân lục phẩm mà.”

Tống Thư Hàng nói,

Hắn xoa cằm nhìn đám Thiên Nhân không ngừng tràn vào, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

Cửa vào Tán Tài Vương Tọa cũng chỉ lớn nhiêu đó, nếu lúc này hắn phóng ‘ánh nhìn mang thai tập thể’ về phía cửa vào, ắt hẳn đám Thiên Nhân sẽ ngã rạp từng đám. Sau đó hắn lại mở thế giới hạch tâm ra, vậy là có thể chuyển từng đợt Thiên Nhân vào trong Điện Hàn Đông rồi nhốt lại.

Tình hình lúc này chẳng khác gì trường hợp không qua được map hay còn gọi là kẹt map trong game.

“Nhưng Tán Tài Vương Tọa này có rất nhiều quy tắc ẩn, nếu chiến đấu quy mô lớn sợ rằng sẽ khiến chủ nhân vương tọa là Tiêu Dao Tán Tiên tức giận. Vương tọa này là địa bàn của hắn nên phải cố gắng không được hành động thiếu suy nghĩ hết mức có thể.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, cửa vào Tán Tài Vương Tọa đột nhiên khép lại từ từ.

Người bên ngoài không thể đi vào nữa.

Nhưng người trong vương tọa vẫn có thể ra ngoài.

“Chào mừng mọi người đã đến thăm Tán Tài Vương Tọa của ta. Lại là một lần tán tài sau gần năm nghìn năm, do mỗi lần tán tài cách nhau quá lâu, chắc ngoại giới đã quên mất quy tắc tán tài rồi đúng không?”

Đúng lúc này, trong vương tọa bỗng vang lên giọng nói của một nam tử.

Giọng nam kia phát biểu bằng ngôn ngữ viễn cổ, giọng của hắn vang vọng khắp Tán Tài Vương Tọa, lại được sức mạnh của vương tọa chủ động dịch sang gần nghìn loại ngôn ngữ khác nhau.

Hầu như tất cả tu luyện giả trong vương tọa đều nhận được ngôn ngữ mình nghe hiểu. Trừ mấy tu luyện giả cực xui xẻo, trong gần nghìn loại ngôn ngữ được dịch ra cũng không tìm thấy ngôn ngữ mình có thể nghe hiểu, chỉ có thể đần mặt ra đấy.

“Người đến là khách, bất kể ngươi có thân phận gì, dù là đạo hữu ở hiện thế hay là đạo hữu ở thế giới Cửu U, chỉ cần đi vào vương tọa thì ai cũng có thể lấy một món bảo vật trong vương tọa. Điều quan trọng nhất của tán tài chính là ai cũng vui vẻ.”

“Bởi vì lần này là lần cuối cùng ta đánh cược với ‘tít tít tít~’, cũng là lần cuối cùng ta tán tài, thế nên ta muốn chơi theo kiểu mới. Ta sẽ chọn ra một nhóm người trong số những người có mặt ở đây để nhận giải thưởng. Có bốn bậc giải thưởng lần lượt là bậc 1, 2, 3, 4, mỗi bậc giải thưởng sẽ nhận được bao lì xì có giá trị khác nhau. Bây giờ bắt đầu chọn ra người sẽ nhận được giải thưởng bậc 4, tổng cộng có sáu suất, ta thích con số 6. Sáu người may mắn này sẽ được chia đều tất cả bảo vật từ tầng 1 đến tầng 3 trong Tán Tài Vương Tọa!”

Tiêu Dao Tán Tiên vừa thông báo xong, trong vương tọa hiện lên sáu cột sáng. Sáu cột sáng này không ngừng xoay tròn, di động ngẫu nhiên trong khắp vương tọa để chọn ra người may mắn.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Lúc này có phải chúng ta nên hô 666 không?”

“666, cảm ơn ông chủ!”

Đồng Quái Tiên Sư hô.

Dù sao bộ dạng bây giờ của hắn cũng không phải là bộ dạng chân thật, không sợ mất mặt.

Đồng Quái mới vừa hô xong, trong hư không có một cột sáng bay vèo đến, phủ xuống người hắn, khóa hắn lại.

Tống Thư Hàng:

“…”

Chương 1801: Ta có một tuyệt chiêu cuối

“Làm quá lên ghê thế?” Khóe miệng Diệt Phượng Công Tử co giật.

Cột sáng này bay đến rồi rơi xuống người Đồng Quái. Người mù cũng nhìn ra được độ cong của cột sáng có vấn đề, đây căn bản là do Tiêu Dao Tán Tiên tán tài đang thầm điều khiển.

Lấy tiết tháo đổi bảo vật, có đổi hay không?

Ừm…

Tiết tháo là thứ rất quan trọng, nhưng đến lúc nên vứt bỏ thì vẫn có thể bỏ được… Sau đó nhặt lại là được chứ gì?

“Kỳ thật ngay từ đầu vị Tiêu Dao tiền bối này đã nhắc nhở chúng ta là hắn thích con số 6 rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng vuốt tóc một cái ngầu lòi: “Cho nên, vị tiền bối này đang ám chỉ chúng ta là đã đến lúc hô 666 rồi. Cùng lắm thì chỉ là vấn đề tiết tháo của một câu nói thôi, mọi người còn chờ gì nữa?”

Lúc này đương nhiên là điên cuồng bấm ủng hộ cho Tiêu Dao tiền bối, hô vang tiết tấu 666 đi chứ.

“Đừng vội.” Lúc này, Vũ Nhu Tử nói khẽ: “Vừa rồi Tiêu Dao tiền bối đã nói có tổng cộng bốn giải thưởng. Nếu đã như vậy thì chúng ta nên giành giải nhất với giải nhì mới đúng.”

“Lỡ như may mắn, sau khi trúng phần thưởng giải tư xong lại đến phần thưởng giải nhất với nhì thì sao?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Vũ Nhu Tử lắc đầu: “Từ trên người Đồng Quái tiền bối chúng ta có thể nhìn ra được, mặc dù là hình thức rút thưởng ngẫu nhiên… Nhưng vị Tiêu Dao tiền bối kia vẫn đang thầm điều khiển. Ta nghĩ, trừ khi cách hô 666 quá nhiệt tình, đâm trúng chỗ sướng của Tiêu Dao tiền bối, bằng không dưới tình huống có thể ngầm điều khiển thì tỷ lệ trúng giải nhất với nhì sau giải tư vẫn quá thấp.”

Vũ Nhu Tử cô nương quá thông minh.

Cô nói không sai, mặc dù là hình thức rút thưởng ngẫu nhiên, nhưng không ngăn được chuyện người ta có thể ngầm điều khiển.

“Mới đến bảo vật tầng ba thôi, tuy rằng số lượng khổng lồ, nhưng giá trị không đủ cao với chúng ta. Tối đa là lấy về bỏ vào bảo khố. Các tiền bối có môn phái thì cứ thử xem sao.” Vũ Nhu Tử lại nhắc nhở.

Dù sao thì thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng có nhiều như thế, số lượng giải nhất và giải nhì chắc chắn là có hạn. Mọi người tập trung giành hết giải nhất và giải nhì thì có khi lại không thu hoạch được gì ấy chứ.

“Hô sáu sáu sáu ư?” Tống Thư Hàng sờ cằm.

Hắn cứ có cảm giác không biết có phải chế tạo riêng cho hắn không? Trong chư thiên vạn giới này, nếu nói đến cách hô sáu sáu sáu thì hắn đủ để xếp vào top 10 luôn ấy chứ?

Dù sao thì hắn cũng có một tuyệt chiêu cuối trong tay mà.

Vậy theo như ví dụ của Vũ Nhu Tử thì lý ra hắn nên đi tranh giải nhất chứ nhỉ?

Giải tư sáu người chia đều tất cả bảo vật tầng một đến ba. Vậy giải ba sẽ thưởng nhiều hơn nữa đúng không?

“666, tư thế của Tán Tài tiền bối thật là đẹp!” Lúc này, một tiếng rống to truyền đến từ bên cạnh.

Không phải thành viên nhóm Cửu Châu số 1, mà là một vị pháp sư lục phẩm mặc áo bào pháp sư. Hẳn là sau khi hắn nghe thấy tiếng hô của Đồng Quái Tiên Sư thì lập tức hiểu ý rồi nối gót giữ đội hình đấy mà.

Nhưng hắn hô xong vẫn không có cột sáng nào rơi lên người hắn cả.

“Ồ? Không có hiệu quả à?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Có lẽ là người đầu tiên của mỗi lần mới có hiệu quả. Dù sao thì sáu cột sáng rút thưởng, cũng không thể ngầm điều khiển cả sáu được. m thầm điều khiển một hai cột trong số đó đã không tệ rồi.” Đồng Quái Tiên Sư suy đoán: “Lúc đợt rút thưởng cho giải ba đến thì các ngươi nhất định phải hô đầu tiên đấy, hơn nữa nhất định phải nói cho ngọt vào. Ta cảm thấy mấy lời thoại khuông sáo chắc chắn không cách nào khiến Tán Tài tiền bối vui được.”

Trong lúc nói chuyện, sáu cột sáng đã dừng lại toàn bộ.

Một cột sáng lướt đến gần, bao phủ Hoàng Sơn Tôn Giả vào trong đó.

“Ể?” Bản thân Hoàng Sơn Tôn Giả cũng sững sờ.

Hắn không có hô sáu sáu sáu, dù sao hắn cũng phải duy trì uy nghiêm của ‘tiền bối’. Hơn nữa, hắn cũng chẳng thèm mấy thứ bảo vật ở tầng một đến tầng ba.

Không ngờ hắn không thiết tha gì với giải tư nhưng lại trúng giải.

Tống Thư Hàng: “Xem ra có hai người trong nhóm chúng ta được giải tư rồi, Hoàng Sơn tiền bối, Đồng Quái tiền bối, bao giờ rời khỏi đây thì nhất định phải phát bao lì xì cho bọn ta đấy nhé.”

Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười: “Đến khi đó, đợi tới yến hội mà Thư Hàng tiểu hữu an bài cho thì ta sẽ phát bao lì xì cho mọi người.”

“Hoàng Sơn ma ma tốt nhất luôn.” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Mọi người vô thức quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội xua tay: “Không phải ta, không phải ta, ta không có nói!”

Mọi người quét qua một vòng nhưng đều không phát hiện là ai đã gọi ‘Hoàng Sơn ma ma’.

Hoàng Sơn Tôn Giả mệt tim quá đỗi.

Ngoại trừ hai người trong nhóm Cửu Châu số 1 ra, bốn cột sáng khác, có hai cột bao phủ Thiên Nhân. Số lượng của bên người ta thật sự rất đông, trong Tán Tài Vương Tọa này có hơn một nửa là Thiên Nhân.

Hai cột sáng khác, một cột là tán tu tứ phẩm. Đến lúc đó, nếu có thể thuận lợi lấy được mấy bảo vật này mà không bị cướp mất thì vị tán tu tứ phẩm này sẽ trở thành đại phú ông trong những người cùng cảnh giới. Chí ít thì trước ngũ phẩm, hắn không cần lo lắng về tài nguyên tu luyện nữa.

Còn một cột sáng nữa quét trúng một nam tử trung niên toàn thân mặc khôi giáp thánh kỵ sĩ.

Sau khi rút thưởng xong, sáu cột sáng hóa thành một tấm lệnh bài, rơi vào tay người trúng thưởng.

Cùng lúc đó, bảo vật trong tầng một đến ba không bị lấy đi đều được chia thành sáu phần rồi biến mất không thấy đâu.

[Rút thưởng cho giải tư đã hoàn thành, chúc mừng sáu người trúng thưởng. Các ngươi có thể dựa vào lệnh bài để rút lấy phần thưởng thuộc về các ngươi mọi lúc mọi nơi. Đừng lo lệnh bài sẽ bị kẻ khác cướp đi, nó đã bị khóa lại với các ngươi rồi.] Giọng của Tiêu Dao Tán Tiên vang lên bên tai mọi người lần nữa.

Tán tu tứ phẩm kia run rẩy chụp lấy lệnh bài, sau khi hắn nhìn quanh bốn phía thì lập tức phóng ra khỏi Tán Tài Vương Tọa.

Vừa rời khỏi vương tọa, hắn lập tức tế phi kiếm ra rồi chạy đi với tốc độ nhanh nhất.

Tống Thư Hàng chú ý tới, ngay lúc tán tu tứ phẩm chạy đi thì đã có mấy bóng người ở bên ngoài Tán Tài Vương Tọa theo sát hắn.

“Của cải khổng lồ luôn thu hút đám người tham lam tới.” Tô Thị A Thất từ tốn nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Hy vọng vị đạo hữu này sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Trong lúc nhất thời, trong lòng rất nhiều tán tu có phần bất an. Nếu như trong bọn họ có người rút trúng giải nhất và giải nhì thì bọn họ phải bảo vệ chỗ tài sản kếch xù này kiểu gì đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như cách thích hợp nhất là mời một vị tiền bối đức cao vọng trọng ra tay bảo vệ mình, sau đó chia đều của cải với vị tiền bối này thì phải?

Nhất thời, rất nhiều tán tu đưa mắt nhìn sang Tống Thư Hàng và thành viên của nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Tống nghi là Kiếp Tiên + một đám Cổ Thánh bát phẩm. Nếu như nói thực lực phương nào mạnh nhất ở đây, vậy thì đúng là nhóm người Bá Tống tiền bối không lẫn đi đâu được!

Không biết Bá Tống tiền bối có dễ tính, dễ nói chuyện không nhỉ?

Tuy rằng nhóm tán tu rất sợ Bá Tống Huyền Thánh, nhưng đáy lòng vẫn ôm hảo cảm nhất định.

Thứ nhất, mỗi tháng Bá Tống lại lên sóng một lần, nhìn quen mắt. Bình thường chỉ cần không phải bị nhìn quen vì mấy tin tức xấu xa thì mức độ hảo cảm sẽ luôn lớn hơn người xa lạ.

Thứ hai, Bá Tống khiến người ta có cảm giác hắn thuộc phe thiện, bề ngoài đáng tin.

Thứ ba, hoặc giả… có lẽ…. chắc là do liên quan đến việc từng mang thai với Bá Tống chăng?

[Xin đừng lo lắng, đạo hữu giữ lệnh bài sẽ được bảo vệ trong thời gian nhất định. Hạng người vì tham lam mà muốn tìm cách cướp lấy phần thưởng, kẻ ác tất có kẻ ác khác trừng trị.] Lúc này, giọng của Tiêu Dao Tán Tiên lại vang lên lần nữa.

Phục vụ chu đáo vậy đấy, sau khi trúng thưởng còn bảo vệ, đã bảo vệ lại còn phản kích.

“Ta phải kết giao với bằng hữu như Tiêu Dao tiền bối mới được!” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đồng Quái Tiên Sư tung lệnh bài trong tay: “Sao ta cứ cảm thấy tính cách của Tiêu Dao tiền bối có hơi giống Hoàng Sơn tiền bối nhỉ?”

Không phải nói hứng thú ở phương diện tán tài này, mà là ở một vài phương diện vặt vãnh khác, vị Tiêu Dao tiền bối này suy tính rất chu đáo, kỹ tính hệt như ma ma vậy.

Mà lời của Tiêu Dao Tán Tiên thoáng cái đã khiến tất cả tán tu tham gia rút thưởng tán tài yên tâm hẳn.

…

…

[Vậy kế tiếp, chúng ta sẽ tiếp tục vòng thứ hai. Phần thưởng cho giải ba gồm ba người. Vật phẩm ban thưởng là bảo vật tầng bốn và năm, cũng là chia đều. Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?] Giọng của Tiêu Dao Tán Tiên vang lên.

Cuồng Đao Tam Lãng vung tay một cái, biến thành dáng vẻ một con khỉ lớn rồi hét to: “Tiền bối, bọn ta vẫn luôn sẵn sàng.

Tiền bối ta có thể làm bằng hữu với ngươi không? Tư thế tán tài của ngươi thật sự quá tuyệt vời. Trên đùi ngươi bây giờ còn thiếu đồ trang sức nào không?”

[Cảm ơn.] Tiêu Dao Tán Tiên vậy mà lại trả lời Cuồng Đao Tam Lãng.

Tiếp đó, ba cột sáng hiện lên.

Sau khi ba cột sáng tuần hoàn một vòng thì một cột trong đó lặng lẽ rơi xuống người khỉ lớn Cuồng Đao Tam Lãng.

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1: “…”

Xem ra lời nịnh nọt của Tam Lãng vừa rồi đã nịnh vào tận trái tim của Tiêu Dao Tán Tiên luôn rồi.

Có phải vị đại tiền bối thích tán tài này có hơi tách biệt với thời đại không nhỉ? Ngay cả loại nịnh nọt tệ lậu như Cuồng Đao Tam Lãng mà hắn cũng hài lòng được ư?

Chương 1802: Chí bảo xinh đẹp

Hoặc là lúc vị Tiêu Dao tiền bối này ngầm điều khiển thì có điều kiện ẩn nào đó. Ban nãy Tam Lãng nịnh nọt trùng hợp đáp ứng đủ điều kiện ẩn nên mới trúng thưởng chăng?

Phần thưởng cho giải ba chỉ có ba người, chia đều bảo vật tầng bốn đến năm. Đối với phần lớn tu luyện giả có mặt ở đây, một phần ba bảo vật tầng bốn đến năm là một món của cải kếch xù, hoàn toàn đáng giá để vứt bỏ thể diện mà đi tranh giành.

Tiết tháo cũng tốt, xấu hổ cũng được, lúc này hoàn toàn có thể vứt bỏ.

Đặc biệt sau khi nhìn thấy khỉ lớn Tam Lãng nịnh nọt dở ẹc nhưng lại lấy được một 'ghế nội bộ' thì tất cả mọi người đều bị kích thích.

Đủ loại ca ngợi vang lên trong 'Tán Tài Vương Tọa', mấy trăm loại ngôn ngữ khác nhau khiến người ta đinh tai nhức óc.

Nhóm tu luyện giả dùng hết tất cả thần thông.

Nào là ấn like bằng pháo hoa, sư tử hống, mỹ pháp khen ngợi bằng thánh ca ngâm xướng, ma pháp khuếch đại âm thanh, thậm chí có người còn phóng ra pháp thuật tỏ tình, một vòng sáng rực rỡ hình trái tim lãng mạng bao phủ toàn bộ tầng thứ năm.

Chắc là trong lòng Tiêu Dao Tán Tiên đã nhận được cảm giác thỏa mãn cực lớn rồi.

Tống Thư Hàng hoài nghi không biết có phải mình đã đến buổi hòa nhạc của danh ca cấp thế giới hay không, kiểu hoan hô và tiếng ca ngợi phát ra từ nội tâm này thật sự quá rung động.

"Hay lắm." Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói: "Ta hiểu rồi, nếu như chỉ tán tài ngẫu nhiên mà không ngầm điều khiển thì chắc chắn tiếng hô 666 của mọi người ở đây sẽ không nồng nhiệt như vậy, mọi người sẽ quan tâm ai trúng thưởng, sẽ cảm thấy bị kích thích, nhưng rất nhiều người sẽ im lặng chờ mở thưởng mà thôi. Nhưng khi có thêm 'ngầm điều khiển' mà ai cũng nhìn ra được kia thì mọi người đương nhiên sẽ vứt bỏ xấu hổ và tiết tháo, lớn tiếng hoan hô mong Tiêu Dao tiền bối chú ý hòng tranh thủ ‘vị trí ngầm điều khiển’ đó. Cõ lẽ đây là nguyên nhân Tiêu Dao tiền bối ‘ngầm điều khiển’.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Vũ Nhu Tử gật đầu nói: “Đến giải nhất và giải nhì thì chúng ta nhất định phải đánh phủ đầu ngay lúc khai cuộc, vang dội toàn trường, giành được sự chú ý của Tiêu Dao tiền bối.”

Trong lúc nói chuyện, hai vị trí không bị ngầm điều khiển khác của giải ba đã phân phối ngẫu nhiên xong.

Thiên Nhân lại trúng thưởng… Nhóm Thiên Nhân có số lượng chiếm một nửa nên xác suất trúng giải cực cao. Tu luyện giả có mặt hận đến nghiến răng, nhưng lại không thể làm gì được.

Một vị trí khác rơi vào người một lão giả đeo mặt nạ kim loại. Lão giả khom người, ẩn nấp trong đám đông, cảm giác tồn tại cực thấp.

Nếu không phải hắn trúng thưởng thì rất có thể mọi người sẽ không để ý đến hắn.

“Quân Bất Phụ!” Đột nhiên, có một tu sĩ nghiến răng hét lên. Bên cạnh hắn, một nhóm tu sĩ mặc chiến bào môn phái giống hắn cũng phẫn nộ trừng lão giả này.

“Quân lão cẩu, ngươi lại dám xuất hiện ở nơi này.”

“Tên đáng chết… Hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi.”

Theo tiếng rống của nhóm tu sĩ này, càng ngày càng có nhiều ánh mắt chuyển về phía lão giả này.

“Là Quân Bất Phụ, tên rác rưởi Quân Bất Phụ kia.”

“Kẻ này là tên đáng chém nghìn đao!”

“Kẻ như vậy mà lại giành được phần thưởng, đúng là đáng ghét.”

Từng ánh nhìn mang theo thù hận tập trung vào vị trí của lão giả đeo mặt nạ kim loại.

“Ha ha ha ha.” Lão giả mỉm cười: “Không ngờ ta lại được trúng thưởng, gây chú ý quá cũng không phải chuyện tốt với ta.”

“Tiền bối, vị Quân Bất Phụ này có lai lịch gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, chỉ bị nói ra đạo hiệu thôi mà đã lập tức thu hút nhiều thù hận như vậy rồi.

Toàn Phong Tôn Giả nhất định rất hâm mộ vị lão đại gia này.

“A, thật hâm mộ người trúng thưởng. Cho dù là sát thủ có cảm giác tồn tại cực thấp, một khi trúng thưởng cũng có thể lập tức trở thành trung tâm vạn người chú ý.” Minh Huy Cư Sĩ nói.

“Sát thủ?” Tống Thư Hàng nhìn lão giả kia: “Xem ra đây là một sát thủ rất thành công đúng không?”

Bằng không thì sao có thể kéo nhiều thù hận như vậy được chứ.

“Nhìn từ góc độ sát thủ thì Quân Bất Phụ là một sát thủ hoàn toàn thất bại… Cho tới bây giờ, tỷ lệ ám sát thành công của hắn vẫn là con số không, chưa từng thành công bao giờ. Tuy ám sát không được, nhưng thủ đoạn khiến người ta buồn nôn của hắn lại đứng đầu. Mỗi lần chấp hành nhiệm vụ, thủ đoạn của Quân Bất Phụ đều không lặp lại, chuyện gì cũng làm được, hơn nữa những trò bịp của hắn đều nằm ngoài dự liệu của mọi người. Đây mới là nguyên nhân thu hút thù hận thật sự của hắn.” Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn Quân Bất Phụ, nói khẽ: “Nghe nói hắn từng bị nguyền rủa, đã không còn cơ hội tấn chức lục phẩm, con đường tu hành đã bị cắt đứt. Nên hắn làm việc vô cùng tà môn.”

“Cho nên, tuy rằng được xưng là ‘sát thủ’. Nhưng nhiệm vụ hắn nhận vẫn luôn là khiến mục tiêu buồn nôn, dùng tất cả mọi cách để cà khịa với mục tiêu.” Bắc Hà Tán Nhân bổ sung.

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta cũng từng nghe nói đến hắn. Nghe đâu, trước khi chuyển sang làm sát thủ thì Quân Bất Phụ là người lương thiện có tiếng trong tu chân giới. Năm đó đạo hiệu của hắn là Thiên Sơn Tẫn. Tiếp theo, sau khi bị nguyền rủa thì tính cách mới vặn vẹo hẳn.”

“Ta từng bị tên này đánh.” Vân Trung Tiên Khách nghiến răng nghiến lợi nói: “Đáng tiếc cuối cùng để hắn chạy mất, bằng không lần trước ta đã giết chết hắn rồi.”

“Tống tiền bối, trả tâm ma lại cho ta trước đã được không?” Vũ Nhu Tử vung nắm tay nói: “Ta muốn đánh hắn một trận.”

“Vũ Nhu Tử cũng từng bị dính chưởng à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử nói: “A cha của ta từng bị nhằm vào, khi đó đúng lúc a cha đang bế quan, hắn chạy đến Linh Điệp đảo gây sự. Sau đó nếu không phải hắn chạy nhanh thì đã chết ở Linh Điệp đảo rồi.”

Linh Điệp Tôn Giả nghe vậy, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, hắn vỗ nhẹ con gái rồi nói: “Vũ Nhu Tử, đừng đánh hắn trong Tán Tài Vương Tọa, nếu lần này hắn đã hiện than thì đừng mong trốn được. Dù lát nữa hắn có lệnh bài hộ thân thì cũng đừng hòng chạy trốn khỏi bàn tay ta. Lần này, ta nhất định phải khiến hắn hối cải, làm lại cuộc đời.”

Cái tiếng nhớ dai thù vặt của hắn cũng không phải trưng cho đẹp.

Quy tiền bối ngẩng đầu nói: “Nói cách khác, sau khi kẻ này bị nguyền rủa thì tính cách mới trở nên vặn vẹo à? Sau khi tính cách vặn vẹo cũng chưa từng giết người nào. Nói không chừng Quân Bất Phụ này còn có thể cứu được đấy. Dựa theo kịch bản phim ảnh gần đây thì chỉ cần khiến hắn lĩnh ngộ tình ‘yêu’ lần nữa, nói không chừng hắn có thể hối cải làm lại cuộc đời đấy.”

Gần đây nó và Thông Nương cùng xem không ít phim điện ảnh và truyền hình, nên đã xem kha khá những bộ phim nói về đề tài dùng tình yêu để cảm hóa và cứu vớt thế giới.

Tống Thư Hàng sờ cằm nói: “Tức là nói phải để hắn cảm ngộ ‘yêu’ ư?”

Hắn vừa dứt lời, con mắt Thánh Nhân Nho gia bên trái đột nhiên lại bị kích hoạt.

Ngay sau đó, mắt trái của hắn hơi lóe lên.

Xoẹt ~

Một ánh sáng bắn lên người Quân Bất Phụ trong nháy mắt.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Ta không có điều khiển mắt Thánh Nhân mà, vì sao mắt Thánh Nhân lại đột nhiên phóng ra thuật giám định cường giả thế này?

Lẽ nào mắt Thánh Nhân nơi mắt trái cũng cho rằng Quân Bất Phụ còn có thể cứu được, nên mới để hắn cảm nhận ‘yêu’ ư?

Hào quang từ mắt Thánh Nhân là thứ vô cùng đáng sợ.

Quân Bất Phụ được ‘cột sáng’ bao phủ, nhưng cột sáng kia không cách nào chống lại ánh sáng từ ái đầy ắp yêu thương của mắt Thánh Nhân.

Mà lúc này ‘lệnh bài’ vẫn chưa thành hình.

Quân Bất Phụ chỉ cảm thấy thân thể ấm áp, bụng dưới phình lên cực nhanh.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, vẫn là mùi vị này, vẫn là chiêu này.

Là cường giả thì chứng minh bản thân đi.

“Bá… Bá Tống Huyền Thánh.” Quân Bất Phụ run rẩy nói.

Ta nhớ là mình chưa từng đắc tội với Bá Tống Huyền Thánh mà?

Nói thật, loại người chuyên đi gây sự như hắn, bình thường sẽ không đắc tội với loại người hung ác ‘trừng mắt là khiến người ta mang thai’ như Bá Tống Huyền Thánh này.

Trong ánh mắt lom lom của quần chúng, bụng Quân Bất Phụ phình lên cực nhanh.

[Không… không muốn đâu, lần trước thiếu chút nữa là ta đã ngủm luôn rồi, ta không muốn thể nghiệm lần thứ hai đâu.] Quân Bất Phụ rơi lệ đầy mặt, nhưng ngoài mặt hắn vẫn phải duy trì vẻ điềm tĩnh của sát thủ.

Hắn chắp hai tay sau lưng không nhúc nhích, lãnh khốc như băng.

Cho dùng trong bụng truyền đến từng cơn đau đớn, nhưng hắn đều cố nhịn.

Nhưng nói đi nói lại thì, lần này có hơi khác với lúc trước.

Trong ‘ánh nhìn mang thai’ lần này, hắn cứ cảm thấy có loại hương vị của người mẹ, bên trong đầy ắp ‘tình thương của mẹ’, khiến Quân Bất Phụ nhớ lại ký ức thời niên thiếu của mình.

Lúc này… tất cả tu luyện giả đang căm tức, nguyền rủa Quân Bất Phụ đều dần ngừng lại. Mọi người nhìn cái bụng to lớn kia của Quân Bất Phụ thì nuốt nước miếng, khóe mắt lặng lẽ liếc về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Không ai dám nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh cả.

Nhưng nhìn Quân Bất Phụ trúng chiêu khiến họ thật sự hả dạ.

Tiếc nuối duy nhất chính là xương của Quân Bất Phụ quá cứng, lúc này lại có thể gắng gượng không hét lên thảm thiết.

Roạt roạt ~ lúc này, cột sáng tiêu tán, hóa thành một tấm lệnh bài rơi vào trong tay Quân Bất Phụ, Tam Lãng và Thiên Nhân trúng thưởng kia.

Sau khi Quân Bất Phụ nhận lấy lệnh bài thì rốt cuộc không nhịn được nữa, đành từ từ ngồi xổm xuống…

“Ngươi đã ngộ ra chưa?” Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh chậm rãi mở miệng nói. Tống Thư Hàng cứ cảm thấy lúc này hắn nên nói chút gì đó để làm dịu bầu không khí lúng túng nơi đây. Nhưng hắn lại không biết nên nói cái gì mới phải. Nên hồi lâu sau, hắn mới rặn ra được một câu như vậy.

Quân Bất Phụ ngơ ngác nhìn Bá Tống.

Ngộ con khỉ gì cơ?

“Hiểu được tình yêu chưa?” Vũ Nhu Tử phối hợp với Tống tiền bối, đứng bên cạnh hắn, nói với ra vẻ mặt nghiêm túc.

Quân Bất Phụ: “…”

“Năng lượng tình yêu có thể cứu vớt thế giới.” Quy tiền bối nói lời thấm thía.

Tống Thư Hàng từ từ quay người đi, không nhìn Quân Bất Phụ nữa. Lời kịch khó khăn lắm mới nghĩ ra được lại bị Vũ Nhu Tử và Quy tiền bối cướp mất rồi, hắn lại chưa nghĩ ra lời mới, đành lưu lại một bóng lưng cao thâm mà thôi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng chú ý tới, trong mắt Tiêu Dao Tán Tiên thì có lẽ ‘ánh nhìn mang thai’ cũng không tính là ‘công kích’.

Tiêu Dao Tán Tiên không ra tay ngăn cản, cũng không nhắc nhở hoặc cảnh cáo.

Hoạt động tán tài tiếp tục.

[Tiếp theo sẽ rút giải nhì, chia đều bảo vật tầng sáu đến tầng bảy. Vốn ta định thiết lập hai suất, nhưng bây giờ ta đổi ý rồi, để ăn mừng có thể gặp được chí bảo xinh đẹp như vậy ở đây. Giải nhì cũng sẽ có ba suất, bảo vật chia đều cho cả ba, ta sẽ bổ sung một số lượng bảo vật nhất định vào. Vậy thì tiến vào thời gian đếm ngược rút thưởng nào!]

“Ể, tại sao lại đột nhiên đổi ý thế này? Hơn nữa còn tăng thêm số lượng bảo vật á?” Cuồng Đao Tam Lãng nghi hoặc nói.

Bắc Hà Tán Nhân sờ cằm: “Có phải do một phát ‘ánh nhìn mang thai’ vừa rồi của Thư Hàng tiểu hữu không?”

Trước khi Tiêu Dao Tán Tiên đổi ý, biến hóa duy nhất trong Tán Tài Vương Tọa chính là một phát ‘ánh nhìn mang thai’ vừa rồi của Tống Thư Hàng đúng không?

“Vừa rồi Tiêu Dao tiền bối có nhắc đến chí bảo xinh đẹp.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng không khỏi sờ lên vành mắt trái của mình.

Tròng mắt của Thánh Nhân Nho gia ư?

Chương 1803: Đến lúc dùng tới tuyệt chiêu rồi

Ánh nhìn mang thai khẳng định không được xem là ‘chí bảo’ gì cả.

Vì vậy Tống Thư Hàng nghĩ đến con mắt Thánh Nhân Nho gia trước tiên. Chẳng lẽ Tiêu Dao Tán Tiên này có quan hệ gì đó với Nho gia hoặc Thánh Nhân Nho gia ư?

Đồng thời, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra một vài tình tiết phim ảnh như ‘móc mắt cướp tròng’.

“Tạm thời đừng nói về cái này nữa, giải nhì bắt đầu rồi, mau phát huy bản lĩnh của chúng ta đi.” Cuồng Đao Tam Lãng nhắc nhở: “Ta có vài ý kiến khá hay ho này, một đám chúng ta có thể xếp thành một hàng 6, nhất định sẽ vô cùng chói mắt.”

Bên cạnh, Tô Thị A Thất lẳng lặng liếc nhìn Tam Lãng, tiếp đó lại ngồi xổm xuống, vuốt nhẹ lên thanh đao yêu quý của mình, ngón tay nhẹ nhàng ma sát lưỡi đao.

“Kỳ thực lúc này, hô 666 và vuốt mông ngựa cũng không còn tác dụng gì nữa.” Vũ Nhu Tử nói.

Hai thủ đoạn này đã được Đồng Quái tiền bối và Tam Lãng dùng lúc trước, thậm chí càng nhiều chiêu thức hay ho hơn nữa đều đã bị mọi người sử dụng lúc tranh đoạt giải ba.

“Nhưng hô thì vẫn tốt hơn không mà?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Giải nhì là bảo vật tầng sáu đến tầng bảy, dù loại nhà giàu như Hoàng Sơn tiền bối cũng không thể xem thường nhóm bảo vật như thế.

“Mọi người có thủ đoạn gì thì dùng hết đi, đáng giá để giành giật đấy.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Hắn sợ đạo hữu trong nhóm không muốn bị mất mặt nên mới cố ý nói một câu, cho các đạo hữu trong nhóm một nấc thang. Lấy thân phận đại tiền bối của hắn để mở miệng, đạo hữu trong nhóm có thể sử dụng các thủ đoạn khác mà không cần cố kỵ gì cả.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhắc nhở: “Đúng rồi, Tạo Hóa đạo hữu ngươi ngồi xuống đi.”

Tạo Hóa Pháp Vương: “? ? ?”

“Đừng có hát đấy, buông micro xuống đi… Ngươi có thể mặc sức dùng những biện pháp khác, nhưng đừng mở miệng hát.” Hoàng Sơn Tôn Giả bổ sung: “Ta sợ ngươi mà hát thì sẽ bị xem như công kích rồi đá ra khỏi Tán Tài Vương Tọa mất.”

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn micro trong tay: “Kỳ thật ta chỉ định đọc vài câu thôi, không định hát đâu. Các ngươi phải tin ta chứ.”

Diệt Phượng Công Tử lặng lẽ móc ra một bộ máy trợ thính được đặt theo yêu cầu rồi nhét vào tai mình. Suy nghĩ chốc lát, đỉnh đầu hắn lại nhú ra một đôi tai nhọn, hắn cũng nhét máy trợ thính vào lỗ tai trên đỉnh đầu luôn.

Tống Thư Hàng há hocoss mồm nhìn Diệt Phượng Công Tử chằm chằm, sao Công Tử lại có đến bốn lỗ tai chứ?

“Nhìn chằm chằm vào ta làm gì?” Diệt Phượng Công Tử quay đầu lại hỏi.

Tống Thư Hàng xua tay lia lịa: “Không có gì, không có gì.”

Có thể là chủng tộc của Diệt Phượng Công Tử khá đặc thù nên có bốn tai. Ở nơi công cộng lại đi thảo luận bề ngoài của người khác thì thiếu lễ phép quá, cho nên Tống Thư Hàng quay đầu sang nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

“Đúng rồi, Vũ Nhu Tử này. Cô định làm thế nào?” Hắn tò mò hỏi.

Cảm thấy hình như Vũ Nhu Tử hướng về phía giải nhất và giải nhì, sao không thấy cô ấy hành động nhỉ?

“Hì hì, ta vốn đã nghĩ ra được một đoạn lời thoại, định đọc một lần. Nhưng bây giờ ta từ bỏ rồi. Ba suất trúng, trừ một suất có thể là ‘ngầm điều khiển’ ra thì ta sẽ tranh thủ giành hai suất trúng còn lại.” Vũ Nhu Tử nói.

Lúc giải tư, mọi người còn chưa biết hô 666, Đồng Quái tiền bối hô, hắn trúng giải tư.

Lúc giải ba, mọi người còn chưa biết nịnh nọt, Tam Lãng tiền bối nịnh nên hắn trúng giải ba.

Mà bây giờ đến giải nhì, mọi người đều biết hô 666, bỏ tiết tháo xuống để nịnh nọt, cạnh tranh quá lớn. Muốn trở thành kẻ nổi bật nhất trong đám người là vô cùng khó khăn.

Vì vậy, Vũ Nhu Tử quyết đoán từ bỏ việc cạnh tranh, lựa chọn phương án thứ hai.

Chỉ thấy Vũ Nhu Tử lặng lẽ lấy một cái lư hương ra từ túi thu nhỏ một tấc của mình, lại lấy thêm một pho tượng có tỷ lệ như người thật, rồi bày biện lư hương và pho tượng đàng hoàng.

“Tượng Bạch tiền bối ư?” Tống Thư Hàng hỏi, pho tượng kia giống hệt pho tượng mà Bạch tiền bối biến thành lúc hắn đến đón ngài ấy xuất quan.

“Tống tiền bối đoán đúng rồi, hơn nữa trong pho tượng này còn có một tấm hình được Bạch tiền bối ký tên đấy.” Vũ Nhu Tử đắc ý nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Chuyện khi nào thế?”

Vũ Nhu Tử tìm Bạch tiền bối xin chữ ký lúc nào chứ?

Lúc này Vũ Nhu Tử đã bày biện xong pho tượng và lư hương, cô lấy nhang ra, ngón tay sờ lên đầu nhang rồi đốt nó lên.

Sau khi thắp nhang, Vũ Nhu Tử bắt đầu cầu nguyện nghiêm túc: “Bạch tiền bối, ta muốn trúng giải nhì! Xin hãy giúp ta một tay!”

Không biết có phải ảo giác hay không.

Lúc Vũ Nhu Tử cầu nguyện, dường như mắt trái của Tống Thư Hàng cũng đồng thời nhìn thấy có một thứ gì đó tựa như ‘chúc phúc’ hoặc ‘tăng thêm may mắn’ từ trong pho tượng bắn lên người Vũ Nhu Tử.

Cột sáng rút thưởng cho giải nhì mở ra.

Cũng là ba cột sáng nhanh chóng xuyên qua trong đám người.

Cuối cùng có một cột sáng rơi vào người một người quen cũ.

Đông Qua Thánh Quân mặc một bộ khôi giáp màu vàng, chống kiếm mà đứng trông đặc biệt chói mắt. Cột sáng phủ xuống người hắn, hắn dựa vào may mắn của bản thân mà lấy được phần thưởng.

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn chăm chú vào cột sáng thứ hai, cùng với Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Liệu cách của Vũ Nhu Tử có thể thành công hay không đây?

Trong lúc đang suy tư, cột sáng thứ hai đã quét đến trên ngươi Tống Thư Hàng… sau đó, lại lướt qua người hắn. Cuối cùng, rơi lên người Vũ Nhu Tử rồi dừng hẳn lại.

Tống Thư Hàng: (⊙_⊙)

Thành công thật ư?

Cột sáng bao phủ Vũ Nhu Tử, hào quang vây lấy thân thể cô, khiến cô trông càng xinh đẹp hơn.

“Yeah ~ thành công rồi.” Vũ Nhu Tử nắm chặt nắm tay, tiếp đó cô vươn tay khẽ vuốt mái tóc dài, tóc đen tung bay, mỗi một sợi tóc đều được ánh sáng cột sáng bao lấy, lấp la lấp lánh.

Vũ Nhu Tử lúc này lấp lánh đến nổi khiến người ta không thể dời mắt được. Hơn phân nửa ánh mắt của người nơi này đều bị cô hấp dẫn.

Vũ Nhu Tử cười hì hì cất tượng thần của Bạch tiền bối và lư hương về, rồi làm một tư thế chiến thẳng với Tống Thư Hàng và Linh Điệp Thánh Quân.

“Nhìn trời!” Quy tiền bối khiếp sợ đến nói không nên lời.

“Nhìn thấy chưa, con gái của ta thật thông minh.” Linh Điệp Thánh Quân bọc cái chăn, nói với vẻ hãnh diện.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái với Vũ Nhu Tử.

Bất kể là khí vận nghịch thiên của bản thân Vũ Nhu Tử, hoặc thật sự là hiệu quả từ pho tượng Bạch tiền bối mang đến đi chăng nữa, với kết quả này thì xem như cô đã thành công.

“Biết trước như thế thì có lẽ ta nên thử tranh giải nhất mới phải. Mà thôi quên đi, giải nhất nhường cho người khác vậy.” Vũ Nhu Tử duỗi tay ra, cột sáng hóa thành lệnh bài rơi xuống tay cô.

“Đông Qua Thánh Quân một lệnh bài. Vũ Nhu Tử một lệnh bài, còn một người trúng thưởng nữa là ai?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, vừa rồi sự chú ý của hắn đều bị Vũ Nhu Tử hấp dẫn, không dời nổi mắt nên không chú ý đến hiện trường rút thưởng.

Vậy nên, người đoạt giải của cột sáng cuối cùng là ai?

“Ta cũng không để ý, vừa rồi chỉ mải xem Vũ Nhu Tử lấp lánh.” Cuồng Đao Tam Lãng trả lời.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Vừa rồi dường như ta cũng thất thần, căng thẳng quá nên không chú ý.”

“Hoàng Sơn ngu ngốc, ngươi có chú ý đến cột sáng thứ ba không?” Đậu Đậu hỏi.

Hoàng Sơn Thánh Quân khẽ gật đầu, tiếp đó đưa tay chỉ người bên cạnh.

Bên cạnh hắn, một nam tử anh tuấn nở nụ cười đắng chát, hắn xòe bàn tay ra cho mọi người thấy lệnh bài trên tay mình, hắn là người đoạt giải thứ ba.

Nhưng trong nháy mắt hắn đoạt giải, ánh mắt đại đa số người ở đây đều bị Vũ Nhu Tử lấp lánh, xinh đẹp hấp dẫn mà quên mất hắn.

“Chúc mừng Kiếm Thánh!” Cuồng Đao Tam Lãng ôm quyền nói: “Đợt rút thưởng này, có thể nói nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta thu hoạch phong phú, hầu như lấy được nửa giang sơn, đúng là đáng mừng.”

Khóe miệng nam tử anh tuấn hơi co quắp, hắn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng dường như hắn lại bỏ qua, không nói ra miệng.

Tống Thư Hàng cảm thấy nụ cười của Tỉnh Mục Cư Sĩ khiến người ta đau lòng.

Vì vậy, hắn nhắc nhở: “Tam Lãng tiền bối, không phải Kiếm Thánh, là Cư Sĩ.”

Chí ít hắn vẫn nhớ hai chữ ‘Cư Sĩ’ này.

“Giải nhất, kế đến là giải nhất đáng để chờ mong nhất đấy! Mọi người xốc lại tinh thần nào.” Lệ Chi Tiên Tử tốt bụng nói sang chuyện khác.

Lại nói tiếp nữa, chỉ riêng nhìn nụ cười đắng chát của Cư Sĩ thôi thì cô cũng thấy áy náy.

[Chúc mừng ba vị đạo hữu đạt được phần thưởng, kế đến là khâu cuối cùng của đợt tán tài lần này. Giải nhất, chỉ có một suất.] Giọng Tiêu Dao Tán Tiên vang lên lần nữa.

Chỉ có một suất, vậy suất này sẽ là ngầm điều khiển hay là rút ngẫu nhiên đây?

Phần thưởng giải nhì, ba người trúng giải chia đều bảo vật tầng sáu đến tầng bảy.

Phần thưởng giải nhất chính là độc chiếm bảo vật tầng tám đến tầng chín đấy!

Cực khủng luôn… Nếu ai trúng giải thì sẽ cực khủng luôn đấy.

Nhiều bảo vật như vậy, bản thân có thể dùng thì dùng, không dùng được cũng có thể đổi thành tài nguyên.

Đối mặt với nhiều tài nguyên như vậy, dù là chưởng giáo của đại môn phái cũng sẽ động lòng.

Vậy đến cùng ai sẽ là người đạt được giải nhất đây?

Tất cả tu sĩ ở đây đều nuốt một ngụm nước miếng, tràn đầy chờ mong.

[Thời gian rút thưởng đếm ngược… 10, 9, 8, 7.] Giọng Tiêu Dao Tán Tiên vang lên.

Nhóm tu sĩ đã quen với kịch bản của Tiêu Dao tiền bối lập tức hiểu rõ trong lòng.

Cái gọi là thời gian đếm ngược, là Tiêu Dao tiền bối đang nhìn các đạo hữu, chờ mọi người tế ra thủ đoạn mạnh nhất. Bất kể là hoan hô, ấn like, hô 666, vỗ mông ngựa, bắn pháo hoa, tặng tim, đây là lúc tế ra tuyệt kỹ mạnh nhất.

Tuy rằng chỉ có một giải, giải này không hẳn sẽ trực tiếp ngầm điều khiển. Nhưng ai có thể bảo đảm Tiêu Dao Tán Tiên sẽ không tăng thêm chút tỷ lệ trúng thưởng cho tu luyện giả nào đó chứ?

Bầu không khí nơi Tán Tài Vương Tọa tiến vào đợt cao trào nhất.

Tiếng quát tháo rung trời, hiệu quả ánh sáng phủ đầy bầu trời, mọi người đều thi triển thần thông, cố gắng đọ sức một trận.

Vật lộn đọ sức để đánh ra một tương lai tốt đẹp.

Đồng thời, ánh mắt mọi người đều bất giác liếc về phía chỗ Bá Tống Huyền Thánh.

Bởi vì có thể khẳng định, trong tất cả mọi người ở đây, tu vi cao nhất là Bá Tống Huyền Thánh, ba lần ‘nhân tiền hiển thánh’, có thể là tồn tại cấp Kiếp Tiên.

Bá Tống Huyền Thánh tiến vào tản tài vương tọa, vậy khẳng định là có hứng thú với bảo vật bên trong.

Mà trước đó đã có người chú ý, mấy giải thưởng đầu Bá Tống Huyền Thánh đều không ra tay.

Nên mục tiêu của Bá Tống là giải nhất ư? Lúc này hắn định làm gì để lấy được giải nhất đây?

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên ra tay.

Chỉ thấy hắn vẫy tay một cái, phía sau hắn hiện ra hư ảnh của 41 con thánh viên viễn cổ.

Một con thánh viên khổng lồ chỉ huy 40 con thánh viên nhỏ, chúng nó đồng loạt mở ra một quyển kinh văn Nho gia. Sau đó, 41 con thánh viên bắt đầu ngâm xướng.

Đại thánh viên chỉ huy dùng ngôn ngữ viễn cổ dẫn đầu đội hợp xướng, 40 con thánh viên nhỏ dùng tiếng Trung, tiếng Anh, ngôn ngữ Thú giới, ngôn ngữ Hắc Long… đủ loại ngôn ngữ khác nhau, không ngừng hát ‘sáu sáu sáu, sáu sáu sáu’.

Trầm bổng du dương, tiết tấu vang vọng mượt mà.

Rõ ràng chỉ là một từ, lại đọc ra được khí thế của sử thi kiệt tác.

Chương 1804: Giáo vàng ngựa sắt, khí thôn muôn dặm như hổ

“Ể? Đám thánh viên sau lưng Bá Tống Huyền Thánh có phải là Thánh Viên Long Lực Thần Công không?” Lúc này, có người nhận ra lai lịch của đám thánh viên sau lưng Tống Thư Hàng.

Thánh Viên Long Lực Thần Công của Thú giới là thần công luyện thể ngang hàng với Nho Gia Kim Cương Thân của Nho môn, có danh tiếng cực cao trong chư thiên vạn giới, đứng đầu trong các công pháp luyện thể. Trong lời đồn, đặc trưng lớn nhất của Thánh Viên Long Lực Thần Công là có thể hiển hiện ra hình chiếu thánh viên sau lưng tu luyện giả, số lượng thánh viên càng nhiều đại biểu cho uy lực công pháp càng mạnh.

Nhưng mà, hình như đám thánh viên sau lưng Bá Tống Huyền Thánh có chút vấn đề.

“Ta nhớ thánh viên mà Thánh Viên Long Lực Thần Công chiếu hình ra không cầm gì trong tay cả mà nhỉ? Vì sao đám thánh viên mà Bá Tống Huyền Thánh chiếu hình ra lại có một quyển sách của Nho gia chứ? Ể… Vì sao ta lại biết đây là sách của Nho gia chứ?” Lại có người nói.

Rõ ràng hắn không nhìn rõ hình dáng cuốn sách trong tay thánh viên, nhưng sau khi liếc nhìn từ xa, trong lòng hắn lập tức biết đây là ‘kinh thư Nho gia’ mà không phải Phật môn hoặc Ma môn.

“Hơn nữa, thánh viên do Thánh Viên Long Lực Thần Công chiếu hình ra tuyệt đối sẽ không thể ngâm xướng. Ta có thể cam đoan điểm này.” Lại có một tu sĩ lên tiếng.

Vả lại thánh viên của Bá Tống Huyền Thánh là 1 lớn 40 nhỏ, đại thánh viên dẫn theo bốn mươi tiểu thánh viên bắt đầu hát, cứ như dàn đồng ca vậy.

Quá xuất sắc rồi.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là Bá Tống Huyền Thánh, đại lão cuối cùng vẫn là đại lão.

Mặc dù các tu sĩ có mặt đang thể hiện thủ đoạn gấp bội, hiển lộ thần thông, nhưng xuất sắc như Bá Tống Huyền Thánh thì lại không có ai cả.

“Tống tiền bối, phối thêm chút nhạc nền thì hiệu quả sẽ tốt hơn đấy.” Vũ Nhu Tử bên cạnh đề nghị.

Tạo Hóa Pháp Vương lập tức tự đề cử mình: “Cần ta giúp không?”

“Không cần đâu, cảm ơn Tạo Hóa tiền bối.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến Tạo Hóa Tiên Tử, Tiên Tử vừa có được một cây tỳ bà ngọc, đúng lúc để cô tỏa sáng chứ nhỉ?

Vì vậy, ý thức của Tống Thư Hàng lẻn vào thế giới hạch tâm, liên hệ với Tạo Hóa Tiên Tử.

Trong thế giới hạch tâm.

Tạo Hóa Tiên Tử ôm tỳ bà trong tay, miệng khẽ ngâm nga những âm tiết vô nghĩa. Lúc cô ôm tỳ bà, góc độ tỳ bà vừa lúc che nửa bên mặt cô, như ẩn như hiện.

Tay ôm đàn che nửa mặt hoa, vặn đàn mấy tiếng dạo qua, dẫu chưa nên khúc tình đà thoảng hay.(*)

(*) Trích từ Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị, bản dịch thơ của Trần Trọng Kim.

Ngay cả người không hiểu âm luật như Tống Thư Hàng cũng nghe đến ngây dại.

Từ lúc Tống Thư Hàng quen biết cô tới nay, Tạo Hóa Tiên Tử lẳng lặng đánh đàn là trạng thái đẹp nhất hắn từng thấy, đẹp như một bức tranh sơn thủy vậy.

Lúc này, hắn không nỡ quấy rầy Tạo Hóa Tiên Tử khảy đàn tỳ bà, không muốn phá vỡ hình ảnh này.

Vì vậy ý thức của hắn lặng lẽ thối lui, chuẩn bị rời khỏi thế giới hạch tâm.

Nhưng vào lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên nhảy khỏi tư thế ‘tĩnh tọa’, tư thế ôm đàn tỳ bà của cô biến đổi, ôm tỳ bà như ôm guitar vậy, đồng thời ngón tay cô điên cuồng bay múa trên đàn tỳ bà.

Sau đó miệng cô phát ra tiếng ca tựa như đang gào thét: “A ~ a a a ~ nha ~ nha nha~”

Cô lắc đầu khí thế, mái tóc dài tung lên quật xuống, qua trái qua phải. Thậm chí theo nhịp điệu âm nhạc, đầu cô bắt đầu xoay tròn, mái tóc dài cũng bắt đầu xoay tròn theo.

Phong cách âm nhạc heavy metal cực sống động của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng dùng một tay che mặt, chỉ cảm thấy mộng và trứng đều vỡ nát cùng nhau.

Lúc này đây, hắn có thể khẳng định Tạo Hóa Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương đúng là người một nhà, khác biệt duy nhất có lẽ là một người trời sinh sở hữu ‘âm thanh của tự nhiên’, một người trời sinh sở hữu ‘ma âm rót vào não’.

“Ba ya ~ hey!” Tạo Hóa Tiên Tử dùng một âm tiết vang dội để kết thúc, tóc dài vung mạnh, chấm dứt màn biểu diễn ngẫu hứng của bản thân.

Sau đó, ánh mắt cô nhìn về phía ‘ý thức’ của Tống Thư Hàng: “A ngốc?”

“Tạo Hóa Tiên Tử, có muốn ra ngoài hát một bài để nhạc cụ mới của cô tỏa sáng không?” Tống Thư Hàng dò hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, tiếp đó cô cười ngọt ngào rồi gật đầu.

Sau đó cô lại kéo mỹ nhân rắn công đức đang bận rộn theo.

…

…

Trong không gian tán tài.

Cột sáng ‘giải nhất’ kia đã hiện lên, bắt đầu chuyển động cực nhanh trong Tán Tài Vương Tọa, muốn chọn ra người may mắn cho giải nhất.

Sau lưng Tống Thư Hàng, 41 thánh viên vẫn đang đồng thanh ngâm xướng.

Nhưng như Vũ Nhu Tử nói, bởi vì thiếu nhạc nền, cho nên ngâm xướng của nhóm thánh viên cứ như thiếu chút gì đó vậy.

Lúc này, sau lưng Tống Thư Hàng hiện lên hai vòng tròn ánh sáng.

Hai bóng người một lớn một nhỏ đồng thời xuất hiện phía sau thánh viên.

Lớn chính là mỹ nhân rắn công đức hóa khổng lồ, trong hai tay cô ôm đàn cổ, là tiên cầm Nhạn Vỹ Tiên Sinh trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Nhỏ chính là Tạo Hóa Tiên Tử với kích cỡ của người bình thường, trong tay cô ôm đàn tỳ bà ngọc.

Lúc hiện thân, Tạo Hóa Tiên Tử nghe thấy nhóm thánh viên ngâm xướng, nghe chúng nó dùng phương thức ngâm xướng của dàn đồng ca để ngâm thơ thì khóe miệng cô hơi nhếch lên.

Loại phương thức hợp xướng này, tuy rằng có được khí thế tựa sử thi, nhưng lại chưa đủ náo nhiệt, chưa đủ vang dội.

Cho nên, đến nào, để cô tăng thêm chút niềm vui thú cho dàn hợp xướng này.

Cô ôm lấy đàn tỳ bà, ngón tay nhánh chóng gảy đàn, tiếng tỳ bà véo von dồn dập truyền ra. Mỹ nhân rắn công đức theo sát phía sau, bắt đầu phối hợp với cô, ngón tay gảy lên đàn cổ.

Một cầm một tỳ bà, lại tấu lên được khí thế giáo vàng ngựa sắt, khí thôn muôn dặm như hổ.

Hai vị tiên tử phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Có lẽ bởi vì tính cách, sở thích vốn có của các cô rất giống nhau chăng?

Mà con đại thánh viên sau lưng Tống Thư Hàng kia lại như có linh tính, nó chủ động điều chỉnh nhịp điệu ngâm xướng, bắt đầu phối hợp với tiếng đàn của hai vị tiên tử. Không hổ là thánh viên Bạch tiền bối two tặng, thiên phú ở các phương diện đều đặc biệt xuất sắc.

Tiếng ngâm xướng của 41 con thánh viên ngày càng vang dội.

Quân vây bốn mặt, cát vàng đầy trời. Giơ roi thúc ngựa, không bàn sinh tử. Giáo vàng ngựa sắt, một tướng công thành vạn xương khô.

Thậm chí, ngay cả ca từ ‘666’ kia của nhóm thánh viên cũng bị người khác xem nhẹ theo bản năng.

Tạo Hóa Pháp Vương há to miệng, hắn cảm thấy mình sắp thất nghiệp đến nơi rồi.

…

Tu luyện giả trong toàn bộ Tán Tài Vương Tọa đều bị tiếng ca làm rung động.

m nhạc không phân biên giới.

Bọn họ giống như Tống Thư Hàng lúc tiến vào thế giới hạch tâm trước đó, bị diễn tấu ăn ý của Tiên Tử làm rung động, mê muội trong âm nhạc như tranh vẽ này, lắc lư theo âm nhạc.

Sau khi ánh mắt Tống Thư Hàng tuần tra một vòng thì gật đầu hài lòng.

Chính là như vậy, mỗi một người đều mê mệt trong âm nhạc của Tạo Hóa Tiên Tử là được.

Bắt đầu màn biểu diễn của cô đi, Tạo Hóa Tiên Tử.

Là lúc đảo ngược tình thế khiến mọi người mở mang kiến thức về 'phong cách âm nhạc heavy metal' rồi.

Con người mà, không thể mù một mình được. Mộng và trứng của bản thân đều nát cả rồi, đương nhiên muốn chia sẻ loại cảm giác vi diệu này ra ngoài, để mộng và trứng của người khác cùng vỡ với mình.

Đúng lúc này.

Cột sáng kia rốt cuộc chuyển đến trên người Tống Thư Hàng.

Cột sáng hơi khựng lại rồi không dời đi nữa.

"Tống tiền bối trúng thưởng rồi à?" Vũ Nhu Tử nói.

Cô vừa dứt lời, cột sáng lại dịch một bước về sau, bao lấy Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức, 41 con thánh viên bên trong.

Mà Tống Thư Hàng thân là chủ nhân lại bị cột sáng gạt ra ngoài.

Hình ảnh này mới quen thuộc làm sao…

Chương 1805: Giải nhất sao có thể tầm thường được?

Trùng hợp là do sắp xếp đội hình biểu diễn nên hiện giờ vị trí của 41 thánh viên và hai vị tiên tử đều ở khoảng không sau lưng Tống Thư Hàng. Cột ánh sáng chiếu xuống, vừa hay phân cách Tống Thư Hàng và bọn họ + bọn chúng.

Quả thật giống hệt ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’, Tống Thư Hàng thân là chủ nhân mà lại bị vứt ra ngoài thánh thành.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn quay đầu lại một cách cứng nhắc, nhìn ra sau lưng.

Thế ‘giải nhất’ này phải tính thế nào đây?

Thánh viên, mỹ nhân rắn công đức đều xem như là của hắn. Nhưng Tạo Hóa Tiên Tử chắc là thuộc phe Tạo Hóa Pháp Vương nhỉ?

Không đúng, thực ra thánh viên cũng không hoàn toàn thuộc về hắn. Nếu như tính từ ‘nguồn gốc’, đại thánh viên dẫn đầu phải là của Bạch tiền bối two. Tuy rằng đã tặng cho hắn nhưng chuyện nó đến từ chỗ Bạch tiền bối two là sự thật không thể thay đổi.

Thế nên, giải thưởng này phải chia thành ba phần cho hắn, Tạo Hóa Pháp Vương và Bạch tiền bối two ư?

“Giải nhất này tính thế nào đây?”

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, ngươi bị bài xích ở ngoài cột ánh sáng rồi kìa.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Ừm, ta thấy rồi, Vũ Nhu Tử.”

“Thực ra lựa chọn của cột ánh sáng đúng đấy chứ.”

Cuồng Đao Tam Lãng giải thích:

“Thánh viên phụ trách hát 666, hai vị tiên tử phụ trách đàn tỳ bà và tiên cầm. Mà Thư Hàng tiểu hữu thì chẳng làm gì hết.”

Nói vậy thì đúng là hợp lý thật. Không làm gì hết thì đương nhiên sẽ bị đẩy ra khỏi cột ánh sáng chứ sao.

“Nhưng thánh viên là công pháp của ta, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử cũng là ánh sáng công đức của ta mà.”

Tống Thư Hàng mếu máo.

Vũ Nhu Tử:

“Ta nhớ ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ còn là pháp khí bản mệnh của Tống tiền bối nữa kìa.”

“Đúng thế, Vũ Nhu Tử, ta biết chứ.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Thư Hàng à, có lẽ ngươi cảm thấy bản thân mình mới là bản thể, thánh viên và vị tiên tử ánh sáng công đức này đều thuộc về ngươi. Nhưng đã từng nghĩ ngược lại chưa, nói không chừng… ngươi mới là vật phẩm phụ thuộc thì sao? Các cô ấy và chúng nó mới là bản thể thì sao?”

Đồng Quái Tiên Sư nói với vẻ bí hiểm… Sơ ý một cái là lại tái phát bệnh nghề nghiệp ngay, thân là một thầy bói ưu tú, cho dù có nói linh tinh thì cũng phải ra vẻ nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: “…

“Thực ra ta cũng giống như Lệ Chi Tiên Tử, điều bọn ta muốn biết là Tiêu Dao tiền bối sẽ quyết định kết quả giải thưởng như thế nào.”

Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Liệu có đưa giải thưởng nhóm tiên tử ánh sáng công đức luôn không nhỉ?”

“Nếu như thưởng cho nhóm tiên tử ánh sáng công đức thì có tới 41 thánh viên liền đấy, chẳng lẽ giải nhất này phải chia thành hơn bốn mươi phần à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ xoa cằm nói.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta thấy mọi người đừng lo vội, không cần phải bận tâm ra ý kiến thay cho Tiêu Dao tiền bối đâu. Đến lúc phát thưởng, chắc chắn Tiêu Dao tiền bối sẽ có cách của mình, cho chúng ta một bất ngờ ấy chứ.”

“Tam Lãng đạo hữu nói có lý.”

Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Vũ Nhu Tử:

“Bất ngờ ư? Ừm, tự nhiên ta lại thấy mong chờ quá.”

Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười:

“Thực ra kết quả thế nào cũng đều như nhau thôi mà. Cuối cùng đồ trong Tán Tài Vương Tọa vẫn thuộc về Tống Thư Hàng tiểu hữu. Tiếp nhận nó thông qua ánh sáng công đức chỉ là thêm một bước trung gian, không hề ảnh hưởng đến kết quả.”

Hoàng Sơn tiền bối luôn có thể bắt lấy trọng điểm vào lúc mấu chốt.

“Thế nên Tống tiền bối nhất định phải đãi mọi người đấy nhé.”

Vũ Nhu Tử mỉm cười, nói với Tống Thư Hàng.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính:

“Vốn Thư Hàng tiểu hữu đã nói lát nữa giải tán xong thì sẽ mở tiệc mời các vị đạo hữu trong nhóm. Thế nên chỉ mời một lần là không đủ, ít nhất cũng phải hai lần. Điều quan trọng nhất là trong bữa tiệc nhất định phải có ca múa đấy nhé.”

Không biết bịt tai nhét trong 4 cái tai của Diệt Phượng Công Tử đã bị lấy ra lúc nào, công tử đã u mê màn hợp xướng của hai vị tiên tử và thánh viên. Vì thế hắn muốn nghe thêm mấy lần nữa.

Khao mọi người không phải là trọng điểm, trọng điểm là để Tống Thư Hàng có mời hai vị tiên tử ra đàn một bản, cộng thêm dàn hợp xướng thánh viên nữa, hiệu quả tuyệt cú mèo. Nếu lúc đó có thể mời cả Đông Phương Lục Tiên Tử ra biên đạo múa thì còn tuyệt hơn.

Trong đầu của Diệt Phượng Công Tử đã bắt đầu hình thành kế hoạch ban đầu.

…

…

[Chúc mừng ‘dàn hợp xướng Bá Tống’ giành được giải nhất, màn biểu diễn của các ngươi vô cùng xuất sắc, vận may của các ngươi cũng xuất sắc không kém.]

Sau hồi lâu, giọng nói thong thả chậm rãi của Tiêu Dao Tán Tiên rốt cuộc cũng vang lên.

Tiêu Dao tiền bối cũng do dự nửa ngày trời mới đưa ra tuyên bố.

Dù sao kết quả trúng thưởng này cũng khiến hắn rất bất ngờ, làm cho hắn không biết phải tuyên bố thế nào cho hợp lý.

Hắn muốn âm thầm nghe ý kiến của các đạo hữu trong Tán Tài Vương Tọa, để xem có đề nghị gì vừa hợp lý vừa hoàn mỹ không.

Nhưng khó khăn lắm mới nghe thấy có đạo hữu thảo luận chủ đề này thì lòi đâu ra một con khỉ mặt ngựa lên tiếng, ngăn cản các đạo hữu thảo luận. Lại còn bảo mọi người đừng vội ra ý kiến rồi còn mong đợi ban tổ chức sẽ cho mọi người một bất ngờ nữa chứ.

Lúc ấy Tiêu Dao Tán Tiên liền quyết định phải nuôi một con khỉ mặt ngựa làm sủng vật, ngày ngày phạt nó chép bài tập, không chép xong không cho ăn cơm.

Sau khi nghe thấy tuyên bố này, Tống Thư Hàng ngơ ra:

“Dàn hợp xướng?”

Dàn hợp xướng Bá Tống là cái gì, đã đăng ký chưa? Debut chưa? Đã nhận được sự công nhận của các fan chưa?

“Dàn hợp xướng Bá Tống nghe cũng được đấy.”

Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu nói.

Linh Điệp Thánh Quân nhắm mắt lại, rất hưởng thụ trước màn diễn tấu của hai vị tiên tử và hợp xướng của thánh viên. Trên lĩnh vực âm nhạc, Linh Điệp Thánh quân cũng có trình độ giám định và khả năng thưởng thức rất cao:

“Ừm, dàn hợp xướng Bá Tống, ta cũng không có ý kiến gì.”

Lúc này, cột ánh sáng hóa thành một lệnh bài, rơi xuống trước mặt mỹ nhân rắn công đức.

Một tay của mỹ nhân rắn công đức, tay còn lại hất lên, thảy lệnh bài qua chỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay ra đón lấy lệnh bài:

“Trong này chắc là bảo vật tầng tám và chín nhỉ?”

Vốn còn đang tiếc nuối vì Thông Nương, Quy tiền bối lãng phí cơ hội lựa chọn bảo vật Thiên Nhân lục phẩm ở ‘Thần Binh Kỳ Giám’, kết quả toàn bộ bảo vật tầng tám và chín đều thuộc về hắn.

Kết quả như thế cũng không quá tệ.

“Ơ? Tống tiền bối, bảo vật tầng tám và chín không biến mất kìa.”

Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Ở giải nhì, giải ba, giải tư lúc trước, sau khi quay thưởng xong, tất cả bảo vật không bị ai chọn sẽ được chia đều và biến mất, phát cho mỗi một người may mắn trúng thưởng.

Nhưng lần này, bảo vật ở tầng tám và chín hoàn toàn không biến mất!

Tất cả các bảo vật vẫn còn nguyên tại chỗ.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhíu mày, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện:

“Khi Tiêu Dao tiền bối tuyên bố quay thưởng giải nhất… có nhắc tới vật phẩm trúng thưởng là gì không?”

Lúc nãy, trước khi giải nhì, giải ba, giải tư quay thưởng đều có nhắc nhở chia đều bảo vật từ tầng nào đến tầng nào. Nhưng khi giải nhất bắt đầu quay thưởng, có phải không nhắc gì tới không nhỉ?

“Hình như là không nói.”

Bắc Hà Tán Nhân xác nhận.

Thất Tu Thánh Quân xoa trán:

“Có vẻ như giải nhất không phải là bảo vật ở tầng tám và chín rồi?”

[Trả lời chính xác, giải nhất là thứ đặc biệt nhất, là thứ duy nhất, đương nhiên phần thưởng không phải là những thứ tục vật này rồi.]

Giọng nói của Tiêu Dao tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng nghe thế, gan thận run lên một hồi.

Đừng mà tiền bối, ta muốn tục vật, càng tục càng tốt.

Tống mỗ ta bây giờ nợ nần chồng chất, thiếu nhất là linh thạch, mấy tục vật như bảo vật này, cho ta càng nhiều càng tốt.

[Lần tán tài này kết thúc tại đây. Đây cũng là lần tán tài cuối cùng của ta. Các vị đạo hữu, có duyên chúng ta sẽ gặp lại ở chốn thiên nhai.]

Giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên tiếp tục vang lên:

[Bây giờ ta phải bắt đầu dịch chuyển không gian, các đạo hữu đừng sợ hãi, hãy giữ trật tự.]

Nói xong, bắt đầu dọn sạch Tán Tài Vương Tọa.

Tất cả các tu luyện giả lần lượt bị chuyển dịch ra ngoài, các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ cũng không ngoại lệ, từng người một bị chuyển dịch ra ngoài Tán Tài Vương Tọa.

Duy chỉ có mình Tống Thư Hàng bị giữ lại.

Hắn, hai vị tiên tử và 41 thánh viên sau lưng hắn đứng nguyên tại chỗ.

Vũ Nhu Tử và Kiếm Vương Cư Sĩ là đợt cuối cùng biến mất, có lẽ là do bọn họ trúng giải nhì.

“Tống tiền bối ~~ ngươi nhất định phải chơi vui vẻ đấy nhé.”

Trước khi biến mất Vũ Nhu Tử còn hô lên một câu, có vẻ như không cam lòng biến mất.

Cô có một trực giác, nếu được ở lại nhất định sẽ rất kích thích, nhưng cô không được giải nhất nên đã bị dịch chuyển ra ngoài.

Sau khi tất cả các đạo hữu trong ‘Tán Tài Vương Tọa’ biến mất, hai mắt của Tạo Hóa Tiên Tử sáng lên.

Cô đứng dạy nhảy nhót, ôm tỳ bà vào eo theo kiểu ôm ghi ta:

“Múa thôi múa thôi ~ quẩy ~ lên ~ nào.”

Không khí đột nhiên thay đổi.

Đến cả tiết tấu gảy đàn cũng biến hóa theo.

Giống như chuyện xảy ra trong thế giới hạch tâm, chỉ trong nháy mắt Tạo Hóa Tiên Tử đổi sang phong cách nhạc Heavy Metal.

Sau khi khựng lại đôi chút, những ngón tay của mỹ nhân rắn công đức cũng bắt đầu bay múa trên đàn, đuổi kịp tiết tấu Của Tạo Hóa Tiên Tử.

Hai vị tiên tử vẫn phối hợp ăn ý với nhau như trước.

(*) ý chỉ vàng bạc châu báu, các loại bảo vật nói chung

Chương 1806: Thần Kích? Không, đây là cú đánh tiền tệ đó!

Tống Thư Hàng bình tĩnh quay đầu lại nhìn hai vị tiên tử và dàn hợp xướng thánh viên sau lưng… Vì đã có chuẩn bị tâm lý từ trước nên bất kể hình tượng của hai vị tiên tử có thay đổi thế nào thì hắn cũng không hề sợ hãi.

Ngược lại, Tiêu Dao tiền bối lại giống như bị đứng hình, miệng bật ra vài âm tiết cổ thánh. Trong mấy âm tiết này, Tống Thư Hàng có thể nghe ra tâm trạng nhức gan vỡ trứng của Tiêu Dao tiền bối.

Nên hắn cảm thấy rất hài lòng.

Đây chính là hiệu quả mà hắn muốn, vui một mình không bằng mọi người cùng vui, đồ tốt phải chia sẻ với chúng bạn.

Qua hồi lâu, Tiêu Dao Tán Tiên tiền bối lên tiếng:

“Bá Tống đạo hữu, bây giờ… ta muốn trao giải nhất cho ngươi.”

“Tiền bối.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra nói:

“Chúng ta có thể thương lượng một chút không, có thể đổi phần thưởng của giải nhất thành tục vật được không? Nói thật nhé, con người ta tục lắm.”

“Bá Tống đạo hữu, ngươi mất bình tĩnh quá, thân là tu sĩ, ngươi phải có một trái tim lớn. Cho dù là trời long đất lở, ngươi cũng không được thay đổi sắc mặt.”

Tiêu Dao Tán Tiên lên tiếng… Sao có thể động lòng vì tục vật tầm thường cơ chứ?

“Tiền bối nói rất có lý.”

Sau khi Tống Thư Hàng nói xong lại nhìn Tạo Hóa Tiên Tử đang nhảy “điệu hất đầu’ sau lưng một cách sâu xa.

Tiêu Dao Tán Tiên: "…"

Lại qua một lúc lâu nữa, Tiêu Dao Tán Tiên nói:

"Phần thưởng tầng tám và chín không thể cho ngươi được. Nhưng ngươi sẽ nhận được thứ vượt xa giá trị của chúng. Bá Tống đạo hữu, nhìn thấy Tán Tài Vương Tọa kia không? Kể từ hôm nay, nó sẽ thuộc về ngươi! Giá trị của vương tọa này đã vượt xa tổng giá trị của bảo vật ở tầng tám và tầng chín rồi."

Tống Thư Hàng yên lặng nhìn Tán Tài Vương Tọa… Vương tọa này thú vị đấy. Nhưng rất nhiều tính năng của nó trùng lặp với thế giới hạch tâm, vậy nên Tống Thư Hàng cũng không có khao khát sở hữu nó nhiều lắm.

[Nhưng nếu như gán nó cho Bạch tiền bối thì có thể trừ đi bao nhiêu linh thạch nhỉ?] Một không gian linh thạch bát phẩm với cửu phẩm của Bạch tiền bối cụ thể nhiều đến đâu, Tống Thư Hàng cũng không rõ. Vương tọa này nhìn có vẻ rất lợi hại, chắc là Bạch tiền bối sẽ thấy hứng thú với nó. Nói không chừng Bạch tiền bối vui lên rồi xóa luôn món nợ của hắn cũng nên.

Nghĩ như thế, Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy sung sướng.

Hiện giờ Tống Thư Hàng muốn trả xong món nợ của Bạch tiền bối sớm một chút… Vì nợ nần trả sòng phẳng thì lần sau còn dễ vay tiếp. Chỉ khi trả nốt món nợ cũ thì mới có mặt mũi vay nhiều hơn.

Tâm lý lưu manh kiểu 'nợ nhiều không lo' này không phù hợp với tính cách của hắn. Cho dù Bạch tiền bối không thèm để ý, đồng ý cho hắn vay linh thạch mãi đi nữa, nhưng da mặt của hắn quá mỏng, sẽ ngại không dám vay tiếp nữa.

"Hơn nữa, giá trị thật sự của vương tọa này hoàn toàn không đơn giản như những gì nó thể hiện ra ngoài."

Giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên tiếp tục vang lên:

"Chắc là lúc trước ngươi cũng nghe ta nhắc tới rồi nhỉ, đây là lần tán tài cuối cùng của ta."

Tống Thư Hàng gật đầu… Hắn còn biết Tiêu Dao Tán Tiên tán tài không chỉ vì sở thích mà còn có liên quan đến cá cược với đại lão "tít tít tít" kia nữa.

“Thực ra ngoại trừ sở thích cá nhân thì việc ta tán tài còn liên quan đến một vị tiền bối vô cùng thần bí.”

Tiêu Dao Tán Tiên lên tiếng.

Trong mắt Tống Thư Hàng hiện lên vẻ tò mò, xem ra Tiêu Dao Tán Tiên chuẩn bị nói đến chuyện của vị tiền bối ‘tít tít tít’ kia rồi đấy nhỉ?

Hắn rất có hứng thú với vị tiền bối đến cả ‘Bí Pháp Giám Định’ cũng không giám định ra được đó.

Trong tay đối phương có ‘Thần Binh Kỳ Giám’, nói không chừng lại có quan hệ với Tống đầu gỗ cũng nên? Hay là hắn biết Bắc Phương Đại Đế?

“Vị tiền bối kia vô cùng thần bí. Đến tận bây giờ ta vẫn không biết rốt cuộc hắn có lai lịch gì. Khi ta đang ở tam phẩm thì gặp được hắn, tiến hành lần đánh cược đầu tiên với hắn, đó chính là khởi đầu cho ‘con đường tán tài’ của ta.”

Tiêu Dao Tán Tiên nói.

“Từ đó về sau, mỗi khi ta tấn thăng lên một cảnh giới là có thể đánh cược với hắn một lần. Mỗi khi thắng hắn, ta sẽ lấy ra từ một phần sáu đến một phần tư bảo vật rồi tiến hành tán tài. Bây giờ ta đã tấn thăng lên cửu phẩm, cá cược giữa ta và hắn đã kết thúc. Trong tương lai, cho dù ta có cơ hội bước ra đạo của mình, tấn thăng lên Trường Sinh Giả thì cũng không có cơ hội đánh cược với hắn lần nào nữa. Kể ra thì lại thấy không nỡ. Ta rất thích vị tiền bối đó.”

Tống Thư Hàng nhạy cảm nắm bắt được một tin tức:

“Mỗi lần thắng hắn ư?”

“Bá Tống đạo hữu quả là cơ trí, nắm bắt được ngay thông tin trọng điểm trong lời nói của ta.”

Tiêu Dao Tán Tiên cười lớn:

“Đúng thế, không sai đâu. Đây chính là nguyên nhân ta thích tiền bối đó chết đi được, tiền bối đúng là một con dê béo, cược mười lần thì thua cả mười ~ a a a a a ~~”

Giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên biến mất trong một tràng kêu la thảm thiết.

Nếu như không phải thỉnh thoảng còn có rên rỉ yếu ớt vang lên, Tống Thư Hàng còn nghi ngờ liệu có phải hắn đã về cõi tiên rồi không.

Lại qua hồi lâu, giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên mới bình thường lại:

“Nói đến đây chắc là Bá Tống đạo hữu đã hiểu rồi, giải nhất mà ta muốn giao cho ngươi chính là ‘cá cược’ với vị tiền bối đó. Đáng tiếc, bây giờ ngươi đã là Huyền Thánh bát phẩm rồi, chỉ còn hai lần cá cược với vị tiền bối đó nữa thôi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nói cách khác, mỗi một cảnh giới sẽ có một cơ hội cá cược với vị tiền bối thần bí này, sau khi lên đến cửu phẩm thì cơ hội sẽ kết thúc à?

Thế thì đúng là hơi đáng tiếc thật… Nếu như tiến hành đánh cược theo ‘số lần’, đợi khi hắn hoàn thành cá cược xong lại chuyển quyền đánh cược cho Bạch tiền bối, dựa vào vận may nghịch thiên của Bạch tiền bối thì chắc chắn sẽ rất thú vị đây.

“Vậy thì… ta giao Tán Tài Vương Tọa cho ngươi đấy, Bá Tống đạo hữu.”

Tiêu Dao Tán Tiên nhẹ giọng nói:

“Đợi ta rời đi, Tán Tài Vương Tọa sẽ tiến hành nghi thức nhận chủ lần nữa. Đợi sau khi trở thành chủ nhân của Tán Tài Vương Tọa, ngươi sẽ có thể tiếp xúc với vị tiền bối thần bí đó. Đây mới là tài phú lớn nhất!”

Kho báu ở tầng tám và chín là cái thá gì? Bảo vật trong cả không gian Tán Tài Vương Tọa mới chỉ là một phần tư số bảo vật mà ta thắng được từ vị tiền bối thần bí đó thôi!

Thậm chí, bảo vật là cái thá gì chứ?

Báu vật vô giá thật sự chính là vị tiền bối thần bí ẩn giấu sau Tán Tài Vương Tọa. Hắn có thể tu luyện từ một tiểu tán tu tam phẩm lên đến Kiếp Tiên cửu phẩm chính là nhờ có vị tiền bối thần bí đó chỉ điểm và nguồn tài nguyên bảo vật dồi dào hỗ trợ.

Có thể nhận được chỉ điểm của vị tiền bối thần bí đó mới là thứ vô giá thật sự.

“Nhớ quý trọng hai cơ hội đánh cược này đấy, Bá Tống đạo hữu.”

Tiêu Dao Tán Tiên nhắc nhở… Hắn đang âm thầm chỉ điểm Tống Thư Hàng, đừng để tục vật che mờ hai mắt, chỉ có phát hiện ra bảo vật vô giá từ đống tục vật kia mới là thu hoạch lớn nhất.

Tống Thư Hàng:

“Tiêu Dao tiền bối yên tâm, ta sẽ quý trọng.”

“Đợi sau khi ta đi, ngươi phải chăm sóc cho… mà thôi, ngươi tự giác ngộ đi.”

Tiêu Dao tiền bối thở dài nói.

Có một số việc không thể nhắc nhở nữa. Nếu còn nhắc tiếp sẽ vượt giới hạn mất.

“Bá Tống đạo hữu, có duyên chúng ta sẽ gặp lại chốn thiên nhai. Ta nghe nói rồi, ngươi là nghìn năm đệ nhất thánh, đợi sau khi ta rời khỏi ‘Tán Tài Vương Tọa’ là có thể xem livestream ‘Huyền Thánh giảng pháp’ của ngươi lúc nhân tiền hiển thánh rồi. Ta cảm thấy rất hợp với ngươi, giảng pháp của ngươi ta nhất định sẽ xem.”

Tiêu Dao Tán Tiên cười khà khà nói.

Tống Thư Hàng cười gượng:

“Ha ha, ừm… nếu như có nhìn thấy giảng pháp ‘Bá Nho Huyền Ma’ thì tốt nhất là tiền bối cứ nhảy qua đi nhé.”

“Tuy rằng không biết tại sao ngươi lại nhắc ta như thế nhưng chắc ngươi có ý tốt. Ta nhớ rồi.”

Tiêu Dao Tán Tiên tiền bối đáp:

“Vậy cuối cùng, trước khi đi, ta vẫn còn một môn pháp thuật muốn dạy cho ngươi. Ngươi nắm lấy lệnh bài, cảm nhận cho kỹ. Pháp thuật này ta chỉ có thể dạy ngươi một lần. Sau này ngươi cũng phải truyền nó cho người thừa kế tiếp theo của ‘Tán Tài Vương Tọa’. Pháp thuật này rất quan trọng, nếu như không có nó, sau này khi giải trừ quan hệ với ‘Tán Tài Vương Tọa’ thì ngươi sẽ gặp chút trắc trở đấy.”

Mặt khác, tực ra Tiêu Dao Tán Tiên là một người vô cùng tò mò.

…

…

Tống Thư Hàng nắm chặt lệnh bài, sau đó, ánh mắt của hắn xuyên thấu qua ‘Tán Tài Vương Tọa’ tựa như xuyên qua một ‘không gian’, nhìn vào một không gian khác.

Không gian này mới là chỗ ở ẩn giấu sau ‘Tán Tài Vương Tọa’ của Tiêu Dao Tán Tiên.

Tiếp đó có thân ảnh của một đàn ông tóc vàng xuất hiện trong tầm mắt của Tống Thư Hàng. Màu vàng vốn không phải màu tóc gốc của hắn, chỉ là khi hắn thi triển pháp thuật, mỗi một sợi tóc đều nhiễm ánh vàng.

“Nhìn kỹ nhé, nhìn ta này, ta chỉ có thể biểu diễn một lần thôi.”

Người đàn ông đó lên tiếng.

Hắn vươn hai tay ra, sau lưng có một đôi cánh ánh sáng khổng lồ ngưng tụ lại.

Đôi cánh ánh sáng vươn ra, trên cánh hiện lên một ‘con mắt’ xinh đẹp. Đôi cánh ánh sáng giống như một cây cầu để sức mạnh của con mắt phóng tới đây.

“Hây!”

Tiêu Dao Tán Tiên trầm giọng quát.

Hắn khép hai tay lại, ôm hờ trước ngực. Giữa hai tay hắn có sức mạnh pháp tắc điên cuồng xoáy tròn.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy bảo vật trong tầng tám và chín của Tán Tài Vương Tọa hoàn toàn biến mất. Tất cả bảo vật hóa thành một dòng nước lũ, trút về phía Tiêu Dao Tán Tiên.

Ngoại trừ các ‘bí tịch thần công’, tất cả những bảo vật còn lại đều rơi vào trong vòng tay đang ôm hờ của hắn… dung nhập vào trong đó.

Mỗi một bảo vật nhập vào, sức mạnh giữa hai tay của Tiêu Dao Tán Tiên lại mạnh hơn một chút.

Sức mạnh này thu vào, áp súc với cường độ cao. Cuối cùng hóa thành nhiều đốm sáng nhỏ, xoay tròn, quấn quanh đầu ngón tay của Tiêu Dao Tán Tiên.

“Thần Kích!”

Tiêu Dao Tán Tiên từ từ lên tiếng.

Giọng nói của hắn dường như có sẵn hiệu ứng tiếng vọng và sấm sét, vang vọng trong cả không gian.

Đùng ~~

Không gian mà Tiêu Dao Tán Tiên đang đứng bị xé ra, vết nứt không gian lớn như chiếc mồm đầy máu đang há to của mãnh thú ăn thịt người.

Trong kẽ nứt không gian này có một sức mạnh hủy diệt đánh ập về phía Tiêu Dao Tán Tiên, muốn tiêu diệt hắn.

“Thiên phạt? Không đúng.”

Tống Thư Hàng nhíu mày lại.

Không phải thiên phạt, bởi vì trong sức mạnh này không có tính chất “không chết không nghỉ” của thiên phạt. Nhưng đòn tấn công này cũng là một thứ tương tự. Giống như ý chí của trời đất đang ra tay với Tiêu Dao Tán Tiên.

Hiện nay Kiếp Tiên lánh đời, Trường Sinh Giả ẩn cư, cho dù Kiếp Tiên có ra tay cũng sẽ sử dụng thủ đoạn đánh địch từ xa.

Chẳng lẽ ‘hoạt động tán tài’ của Tiêu Dao Tán Tiên và chuyện hắn muốn làm đã dẫn đến phản ứng của ý chí trời đất ư?

Trong lúc suy tư, ngón tay của Tiêu Dao Tán Tiên điểm lên không trung.

Bùm ~

Các đốm sáng màu vàng trong tay hắn đánh tan luôn sức mạnh hủy diệt kia.

Chương 1807: Họa ngươi gánh, chịu chết phần ta

Mà sau khi sức mạnh hủy diệt kia bị đánh tan, cùng lúc đó ‘khế ước’ trên người Tiêu Dao Tán Tiên được giải trừ. Quan hệ giữa hắn và ‘Tán Tài Vương Tọa’ hoàn toàn bị cắt đứt.

“Đây chính là Thần Kích, là pháp thuật cuối cùng mà ta dạy cho ngươi.”

Tiêu Dao Tán Tiên giải thích:

“Tiêu hao bảo vật ở tầng tám và chín để dẫn dắt lực lượng ra, về mặt lý thuyết, uy lực của đòn này là vô cùng tận. Ngươi chỉ cần nạp vào đủ bảo vật, đồng thời đảm bảo cơ thể của ngươi có thể chịu đựng được sức mạnh này. Dựa vào nó, trong cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, ngươi có thể nắm giữ được sức mạnh diệt thế. Ta chỉ dùng bảo vật ở hai tầng là có thể dễ dàng phá giải nguy cơ thân tử đạo tiêu rồi.”

Nói xong, Tiêu Dao Tán Tiên lại dùng ánh mắt thưởng thức để nhìn Tống Thư Hàng.

Bá Tống Huyền Thánh này sở hữu nhiều loại công pháp thối thể cường đại, chỉ riêng những công pháp có thể nhìn ra đã có ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ và ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ - hai công pháp thối thể hàng đầu chư thiên vạn giới. Đợi đến khi hắn tấn thăng lên cửu phẩm, thậm chí thể chất còn mạnh hơn các Kiếp Tiên bình thường mấy lần liền.

Thể chất cường đại như thế sẽ chịu đựng được sức mạnh lớn hơn. Tên nhóc này đúng là có năng khiếu bẩm sinh để học tập ‘Thần Kích’ mà.

Tống Thư Hàng há hốc miệng.

Tất cả bảo vật ở tầng tám và chín cứ thế mà mất hết ư. Chuyện này giống như nhìn thấy một kẻ có tiền rộng rãi cầm hẳn mấy trăm triệu đô la ra đốt chơi vậy.

Cho dù biết những bảo vật này không phải là của mình, nhưng sau khi nghèo đến một mức độ nhất định, ai nhìn thấy cảnh này cũng phải đau lòng.

Thế này mà là ‘Thần Kích’ cái gì.

Đây là cú đánh tiền tệ thì có!

Nạp càng nhiều tiền thì sức mạnh càng lớn.

Nhà nghèo thì khỏi cần phải học pháp thuật này, học được cũng không dùng được. Chẳng dùng được mấy lần thì toàn bộ gia tài đều quăng vào đó hết rồi.

Hắn còn một ‘thế giới hạch tâm’ phải nuôi, có vài đệ tử phải đào tạo, còn nợ một món nợ lớn đây này… có khi cả đời cũng trả không hết ấy chứ…

Những lúc thế này, hắn lấy đâu ra tư cách để sử dụng pháp thuật nạp tiền này chứ?

Không dùng nổi, không dùng nổi.

“Bá Tống đạo hữu, có duyên chúng ta sẽ gặp lại.”

Tiêu Dao Tán Tiên chắp tay nói với Tống Thư Hàng.

Mái tóc vàng của hắn trở lại màu đen, đôi cánh ánh sáng biến mất.

“Tiền bối, ta vẫn còn một vấn đề nữa.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Tán tài chỉ là sở thích thôi đúng không?”

“Không chỉ là sở thích mà còn là một phần của cá cược nữa.”

Tiêu Dao Tán Tiên cười ha ha, bắn nhẹ một cái, một cánh cửa mở ra trong không trung:

“Tán tài cũng là một phần trong cá cược với vị tiền bối kia. Có điều trùng hợp là ta cũng thích tán tài.”

Dứt lời, Tiêu Dao Tán Tiên dùng ngôn ngữ viễn cổ để đọc một câu thơ làm màu cao siêu, bước vào cánh cửa không gian… Tiền tài là vật ngoài thân, nhất là sau khi tấn thăng lên cửu phẩm, nhu cầu với vật chất lại càng thấp. Sau này, nếu như hắn muốn tiến thêm một bước thì phải bước ra đạo của mình.

[Bắt đầu từ giờ phút này, ta mới xem như Tiêu Dao Tán Tiên thật sự.]

Hắn cười ha ha, biến mất không thấy đâu nữa.

…

…

“Nói cách khác… Nếu như ta thắng được bảo vật từ vị đại tiền bối kia thì cũng phải tiến hành tán tài như Tiêu Dao tiền bối sao?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Khi Tiêu Dao Tán Tiên rời đi, Tống Thư Hàng nhạy bén cảm ứng được sự giám sát kèm theo ‘sức mạnh mang tính hủy diệt’ cũng tản đi.

Cả Tán Tài Vương Tọa khôi phục lại thành một dị không gian bình thường, không chịu sự giám sát từ trong bóng tối nữa.

Cùng lúc đó, lệnh bài trong bàn tay Tống Thư Hàng tản ra sức mạnh nóng ấm.

“Tùng tùng chát chát ~ Hây!”

Sau lưng hắn, Tạo Hóa Tiên Tử cũng kết thúc âm tiết cuối cùng của bản nhạc.

“6666 ~6!”

Dàn hợp xướng thánh viên cũng ngân lên những nhịp phách cuối cùng.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay ra lướt trên dây đàn, một tràng giai điệu như tiếng nước chảy tạo thành kết thúc cho màn biểu diễn của ‘dàn hợp xướng Bá Tống’.

Lệnh bài trong tay Tống Thư Hàng từ từ sáng lên, một chuỗi văn tự viễn cổ bật ra khỏi lệnh bài.

Đây là nghi thức ‘ký khế ước’ mà Tiêu Dao Tán Tiên nói lúc trước.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, khế ước này không có vấn đề gì chứ?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Không cần biết đối phương có đáng tin hay không, nghiên cứu kỹ hợp đồng trước khi ký là tôn trọng cả hai bên.

Hơn nữa… trên thế gian này thứ khó đoán nhất chính là lòng người.

Xuất phát từ trách nhiệm với bản thân, với các vị tiền bối phụ thân trên người mình và những người xung quanh, hắn tuyệt đối không thể bất cẩn.

Gần đây cứ có thời gian rảnh là Tống Thư Hàng sẽ học ‘ngôn ngữ viễn cổ’, nhưng dù sao cũng mới học được một thời gian ngắn, từ ngữ viễn cổ đơn giản thì hắn còn hiểu chứ nếu tổ hợp phức tạo một chút là chịu chết luôn.

Mỹ nhân rắn công đức chui lên, xem từ đầu tới cuối nội dung bản khế ước một lượt, sau đó gật đầu.

“Vậy thì khế ước thành lập.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra ấn vào lệnh bài và phù văn.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên bắt lấy cổ tay Tống Thư Hàng.

“Làm sao thế? Khế ước có vấn đề à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu, mặt đầy vẻ bi tráng, cất giọng hát:

“Họa ngươi gánh hết ~ chịu chết phần ta ~ dốc toàn lực vì chúng sinh ~ hy sinh cũng xứng đáng ~”

Tống Thư Hàng: “???”

Mỹ nhân rắn công đức duỗi tay ra, nắm thật chặt lệnh bài và phù văn.

Tuy rằng Tiêu Dao Tán Tiên đã từng nói, cá cược với vị tiền bối thần bí này mới là giải thưởng lớn, đối phương cược mười thua cả mười, giống như đang tặng của vậy.

Nhưng ngộ nhỡ không phải như thế thì sao?

Ngộ nhỡ là do người ta thích Tiêu Dao Tán Tiên nên mới cố ý thua thì sao?

Nếu như cá cược giữa các đại lão mà liên quan đến tính mạng, vậy nếu Tống Thư Hàng cứ tiếp nhận trực tiếp vụ ‘đánh cược’ này thì sẽ rất nguy hiểm.

Mà cô là ánh sáng công đức, chỉ cần Tống Thư Hàng không sao thì cô cũng chẳng có việc gì.

Tống Thư Hàng hiểu ngay suy nghĩ của tiên tử.

“Cảm ơn tiên tử.”

Hán nói, có đôi khi hắn lại bị mỹ nhân rắn công đức làm cảm động bất thình lình.

Khế ước thành lập.

Chỉ là giữa Tống Thư Hàng và vị tiền bối thần bí kia có thêm ‘mỹ nhân rắn công đức’ để giảm sóc.

Sau khi khế ước hình thành, giữa mỹ nhân rắn công đức và ‘Tán Tài Vương Tọa’ có thêm một liên kết. Liên kết này dùng mỹ nhân rắn công đức làm trung gian để kết nối tới Tống Thư Hàng.

Tán Tài Vương Tọa thu lại.

Nếu nhìn từ bên ngoài, mọi người sẽ thấy dòng nước xoáy khôi phục lại, biến mất hoàn toàn.

Mà bọn Tống Thư Hàng ở trong Tán Tài Vương Tọa lại nhìn thấy trên tầng thứ chín xuất hiện một cánh cửa.

Một cánh cửa bằng gỗ trông rất bình thường, không có vật trang trí gì, thậm chí còn không có bất cứ ký hiệu hay điêu khắc nào.

“Đi thôi.”

Tống Thư Hàng đứng dậy, bước về phía tầng chín.

Đằng sau cánh cửa này là nơi ở của vị tiền bối thần bí thích đánh cược với người khác nhưng cược phát nào thua phát ấy kia.

Tống Thư Hàng đẩy cửa gỗ ra.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống, vương trên người Tống Thư Hàng.

Phía sau cánh cửa là một thế giới ấm áp màu xanh biếc.

Môt khu vườn hoa cỏ xanh ngát được chăm sóc kỹ lưỡng, ánh nắng ấm áp chiếu xuống.

Trong vườn hoa có một thiếu niên đang cẩn thận bảo vệ một cây linh thực.

Cảm ứng được cánh cửa bị mở ra, thiếu niên từ từ xoay người lại, mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng:

“Ngươi đến rồi à.”

Giống như là bạn thân chào hỏi nhau, không hề có bất kỳ vẻ xa lạ nào.

Mặc dù có dáng vẻ của thiếu niên nhưng những người nhìn thấy hắn sẽ không coi hắn là một ‘thiếu niên’. Năm tháng không để lại dấu vết trên vẻ ngoài nhưng lại khắc sâu ấn ký cổ xưa vào khí chất của hắn.

Thiếu niên này có một đôi mắt rất đẹp, giống như con mắt ngưng tụ trên đôi cánh ánh sáng khi Tiêu Dao Tán Tiên thi triển ‘Thần Kích’ vậy.

Trên trán thiếu niên này còn có con mắt thứ ba.

Không những thế, trên khuyên tai của hắn cũng có đá quý hình con mắt.

Trên ngón tay của hắn là một chiếc nhẫn đá quý con mắt.

Có vẻ như vị tiền bối này rất thích các loại đá quý có hình dáng như con mắt thì phải?

Chương 1808: Tiền bối có còn tuyển nhân viên không?

Tống Thư Hàng bị dị ứng với con mắt, tuy rằng hắn còn chịu khó thay con mắt của Thánh Nhân Nho gia hơn là thay kính, nhưng trên thực tế, hắn có ám ảnh tâm lý với các loại mắt đẹp.

Không vì lí do gì khác, chỉ vì hắn bị nhét hành nhiều rồi.

Đại lão hành tinh mọc mắt tìm được cơ hội là muốn đập hắn. Hắn có thể sống được đến bây giờ khó khăn cỡ nào?

Còn có Thánh Nhân trâu bò tựa như một cơn ác mộng, thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của hắn, giải thích cho hắn các tri thức về con mắt thứ ba trên trán, hai đồng tử bẩm sinh rồi thậm chí là phương án nghiên cứu mắt nhện nữa.

Ngoài ra, hắn còn từng bị một ‘thần linh’ có hình dáng con mắt đánh, nếu như đổi thành hệ tu sĩ thì hắn ta phải có cảnh giới cửu phẩm đấy.

Mấy vị này toàn là những vị tai to mặt lớn, trên thực tế còn có rất nhiều bọn con mắt lâu la gây sự với hắn, không kể chi tiết nữa.

“Xin chào tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhìn thiếu niên này, thể hiện phép lịch sự cơ bản.

“Không cần câu nệ thế.”

Thiêu niên mỉm cười đi tới bên cạnh bàn ghế trong hoa viên rồi ngồi xuống, ra hiệu cho Tống Thư Hàng cứ ngồi tự nhiên.

Thực ra Tống Thư Hàng không hề câu nệ, vì đến cả đại lão như chúa tể Cửu U Bạch tiền bối two mà hắn cũng gặp hằng ngày nữa kìa… Chỉ là hắn lịch sự quá thôi.

Hắn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh thiếu niên kia, hỏi:

“Tiền bối, chúng ta quen nhau à?”

Vừa rồi khi hắn đẩy cửa đi vào, tiền bối chào hỏi hắn một cách tự nhiên cứ như gặp người quen vậy.

“Không, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Ta tự nhiên quen thôi, ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Thiếu niên vẫn cười khà khà.

Xem ra, tính cách của vị tiền bối này khá tốt, còn dễ nói chuyện nữa.

Trong khi nói chuyện, trên bầu trời có mây đen tụ lại, chẳng bao lâu sau bắt đầu đổ mưa phùn.

“Ơ? Dự báo thời tiết nói là hôm nay nắng cơ mà nhỉ?”

Thiếu niên tiền bối lên tiếng.

Lúc này, một giọng nói máy móc vang lên:

“Thưa chủ nhân, dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ nắng, còn hôm nay là có nắng rồi chuyển sang mưa nhỏ.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Aizzz, nếu biết sớm thì ta đã không sắp xếp địa điểm gặp mặt ở vườn hoa rồi, đáng lẽ chúng ta phải gặp nhau trong phòng.”

Thiếu niên đứng dậy với vẻ đầy tiếc nuối, nói với Tống Thư Hàng:

“Ừm, vì một số nguyên nhân nên sự tồn tại của ta chịu hạn chế rất lớn. Hiện giờ đến cả dự đoán thời tiết ta cũng cố tận dụng dự báo thời tiết của địa phương.”

“Nhưng đúng lúc hôm nay có thể phá lệ một lần.”

Thiếu niên dứt lời thì búng tay một cái.

Mây đen trên bầu trời nhanh chóng tan đi, mưa cũng tạnh dần, mặt trời tiếp tục chiếu những tia nắng xán lạn của nó xuống vườn hoa.

Trên gương mặt Tống Thư Hàng chẳng có biểu cảm gì… bởi vì hắn là người nhanh mồm nhanh miệng + mặt cũng nhanh nốt. Những lúc thế này, để tránh bị đọc nội tâm, hắn phải cố gắng giữ cho gương mặt không có cảm xúc gì.

“Ảnh hưởng đến khí hậu một chút, trong một phạm vi cực nhỏ, như thế sẽ không làm ảnh hưởng đến thế giới. Bá Tống đạo hữu, ngươi cũng có thể làm được.”

Thiếu niên lại ngồi xuống, nói:

“Đúng rồi, tên của ta, tồn tại của ta, thân phận của ta đều không thể nói cho ngươi biết. Ngươi không bận tâm chứ?”

“Không bận tân, ta hiểu mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Cảm ơn.”

Thiếu niên mỉm cười ôn hòa, nhẹ nhàng nâng tay lên.

Ở đằng xa có một… nhãn cầu xinh đẹp như đúc thành từ kim cương bay tới. Nhãn cầu có một đôi tay dài, nó bay tới, dâng tiên trà cho Tống Thư Hàng và thiếu niên.

Lại là nhãn cầu, hơn nữa nhãn cầu dâng trà này nhìn có vẻ rất quý giá. Nếu như mang nó đi bán thì chắc là được không ít linh thạch đâu nhỉ?

“Đây chính là tiên trà do ta tự tạo ra, tạm thời vẫn chưa đặt tên. Ngươi nếm thử xem sao.”

Thiếu niên nói.

Tống Thư Hàng bưng chén trà lên, hương trà thoang thoảng bay tới.

Chỉ mới ngửi hương trà đã khiến cho hắn thấy phấn chấn, cơ thể, linh hồn dường như đều được gột rửa, tan hết mỏi mệt.

Hiệu quả của tiên trà này… không thua kém tiên trà mà hắn uống ở chỗ ‘Rồng Đốm chúa tể Cửu U’ lần trước. Đây không phải là thứ mà linh mạch bích trà phổ thông có thể so sánh được.

Đối với tu sĩ mà nói, chỉ riêng một chén trà này đã là ‘tiên duyên’ rồi.

Không hổ là tiền bối dê béo đánh cược mười lần thua cả mười, gia tài dày quá… Xem ra những bảo vật bị Tiêu Dao Tán Tiên thắng mất cũng chỉ là hạt cát trên sa mạc trong gia tài của hắn mà thôi.

Tống Thư Hàng nhấp một ngụm tiên trà liền cảm thấy thọ nguyên tăng thêm một chút. Cùng với đó, thể chất của hắn cũng tăng lên… Tính ra nếu như uống xong chén trà này + thể chất mà Tống Thư Hàng tích lũy trước đây thì có thể biến 41 thánh viên thành 42 thánh viên.

Mỹ nhân rắn công đức bay lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, lúc nãy cô đã giám định, tiên trà này không có vấn đề gì. Nếu như có vấn đề cô sẽ ngăn cản Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Đương nhiên, cũng có thể là do ‘thủ đoạn’ trong tiên trà này quá cao minh, cô không kiểm tra ra được. Nhưng nếu thật sự là thủ đoạn đẳng cấp đó, Tống Thư Hàng có uống trà hay không cũng không sao cả. Một khi đã sở hữu thủ đoạn cao siêu như thế, cho dù đối phương không sử dụng tiên trà cũng có thể thông qua những cách khác để giấu ‘thủ đoạn’ vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Không phải hạt cát trên sa mạc, hơn nữa ta cũng không phải dê béo.”

Thiêu niên bưng chén trà, nhấp một ngụm rồi nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Lại là đọc tâm thuật thương hiệu của các đại lão ư?

Cả một đám đại lão đều thích dùng đọc tâm thuật với người khác, đây đúng là một pháp thuật quái ác, chắc chắn là pháp thuật đáng bị xóa bỏ nhất trên thế giới.

Nếu như có một ngày nào đó, theo như lời ‘Xích Tiêu Tử tiền bối’, Thông Nương trở thành Thiên Đạo, hắn nhất định phải nghĩ cách để Thông Nương nể mặt mà xóa bỏ ‘đọc tâm thuật’ này khỏi chư thiên vạn giới mới được.

“Không phải đọc tâm thuật.”

Thiếu niên bên cạnh cười nói:

“Ta đã từng nói, thực ra sự tồn tại của ta chịu hạn chế rất lớn. Đến cả sự biến đổi của thời tiết ta cũng không chủ động cảm ứng, nếu như ta mà sử dụng pháp thuật như đọc tâm thuật thì cũng sẽ bị hạn chế. Ta chỉ suy đoán suy nghĩ của tiểu hữu dựa trên sự thay đổi nét mặt của ngươi cùng với đối thoại giữa ngươi và Tiêu Dao tiểu hữu khi ở trong Tán Tài Vương Tọa lúc trước thôi.”

Tống Thư Hàng: “Nhìn trời.”

Hóa ra không phải là đọc tâm thuật mà là đọc mặt’ ‘thuật’ mà các đại lão dành riêng cho hắn.

Rõ ràng hắn đã cố gắng để ‘mặt không cảm xúc’ nhưng vừa nãy uống trà quá là hưởng thụ, không cẩn thận phá công luôn, lộ hết cả cảm xúc lên mặt.

[Mệt tim quá, có phép thuật cố định biểu cảm trên gương mặt không? Lúc đối mặt với các đại lão, ta cần có pháp thuật như thế.]

Hắn còn nhớ hình như một phân thân nào đó của Bạch tiền bối có năng lực tương tự như thế, không biết hắn có cơ hội gặp lại trong người đó trong bao nhiêu phân thân của Bạch tiền bối không?

“Thực ra, ta vẫn luôn rất may mắn.”

Thiếu niên lại nhấp một ngụm trà.

Tống Thư Hàng cũng nhấp trà:

“Cược mười lần thua cả mười?”

“Ngươi không đâm tim ta được đâu.”

Thiếu niên mỉm cười:

“Ta cố ý thua đấy.”

[Ngươi nhìn trúng Tiêu Dao tiền bối thật à?]

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức hiện lên suy nghĩ này.

“Ta chỉ đang xử lý một đống rác thôi.”

Thiếu niên giơ ngón trỏ ra, lắc nhẹ:

“Bảo vật trong kho của ta tăng lên từng giờ từng phút. Trong đó có tinh phẩm nhưng cũng có rất nhiều bảo vật ta hoàn toàn không dùng tới, nếu như cứ để chất đống ở đấy thì rất chướng mắt. Thế nên cứ cách một thời gian ta lại dùng một số biện pháp để thanh lý đống rác đó.”

Rác… rác á?

Đó không phải là rác đâu tiền bối ơi. Đó là bảo vật đấy, là bảo vật mà toàn tu chân giới đều công nhận đấy!

“Tiền bối.”

Tống Thư Hàng vỗ ngực, tự tin nói:

“Ngươi có thiếu nhân viên dọn vệ sinh không? Chính là kiểu nhân viên miễn phí, định kỳ đến tận nơi quét dọn, thuận tiện giúp ngươi mang đống rác đi luôn ấy.”

Chương 1809: Chúng ta cá một trận coi như giải thưởng đi

Thực ra Tống Thư Hàng cảm thấy hứng thú hơn với chuyện ‘bảo vật trong kho của ta tăng lên từng giờ từng phút’ mà vị tiền bối này nói hơn, rốt cuộc sử dụng cách gì mà có thể khiến cho bảo vật trong kho của mình không ngừng tăng lên?

Tuy nhiên chắc chắn cách này người bình thường không thể học được. Hơn nữa đây mới là lần đầu tiên gặp tiền bối, tất nhiên Tống Thư Hàng sẽ không ngốc nghếch mà đi hỏi vấn đề này.

Hắn lùi một bước, chủ động ứng tuyển làm nhân viên vệ sinh.

Đồng thời… trong đầu hắn lóe lên một ý tưởng, nghĩ ra ngay một cách hay để kiếm tiền.

Nhân viên vệ sinh đúng là một công việc tốt.

Hắn quen biết với không ít đại lão.

Có thể mấy vị đại lão đó không có ‘bảo vật trong kho không ngừng tăng lên’ như vị tiền bối trước mặt hắn đây nhưng nhà kho của các vị tiền bối đó chắc chắn có rất nhiều ‘rác’ cần phải thanh lý.

Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two, Bắc Phương Đại Đế, Sở các chủ two, Trình Lâm Tiên Tử giả chết, còn có Rồng Đốm chúa tể Cửu U nữa…

Chắc chắn kho của những vị tiền bối này cần người tới tận nơi dọn dẹp.

Gần quan được hưởng lộc mà.

Vừa hay hắn có thể tận dụng giao tình với các vị tiền bối để ứng tuyển làm nhân viên vệ sinh, định kỳ dọn dẹp nhà kho, mang đống rác thải vô dụng đi hộ các tiền bối.

Chỉ riêng chuyện dọn dẹp rác thải cho các vị tiền bối, hắn cũng kiếm bộn rồi. Về phải đi tìm Bạch tiền bối two thử xem sao, xem xem có thể ký hợp đồng dọn dẹp với Bạch tiền bối two không?

Cơ hội làm ăn, đây là một cơ hội làm ăn cực lớn đấy.

Quả nhiên cuộc sống đâu đâu cũng là mỏ vàng có thể khai thác, chỉ cần ngươi có một đôi mắt có thể nhìn thấu cơ hội kinh doanh là được.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy tốt đẹp, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị.

“Không cần đâu, cảm ơn.”

Thiếu niên đứng bên cạnh hắn mỉm cười đáp:

“Kho của ta chỉ có mình ta được vào. Không một ai thể đi vào kho của ta nửa bước, đây là nguyên tắc.”

Ý thức lãnh địa của vị tiền bối này siêu mạnh luôn!

“Tiền bối có thiếu nhân viên thu rác cố định không? Tới tận nhà gom rác, cũng miễn phí luôn đó?”

Tống Thư Hàng vẫn chưa từ bỏ.

Thiếu niên cười ha ha:

“Chẳng phải bây giờ tới tận nhà thu rác đều phải trả tiền à?”

Tống Thư Hàng: “…”

Vị tiền bối này rất tân tiến, xem ra tiền bối chưa từng cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài.

“Không nói nhiều nữa, chúng ta vào chuyện chính thôi.”

Thiếu niên đặt ly trà xuống, nói với Tống Thư Hàng:

“Hiện giờ người đang ở lục phẩm như ngươi có bốn cơ hội đánh cược với ta. Thế nào, có muốn đánh cược với ta một ván trước không?”

Bàn tay đang bưng ly trà của Tống Thư Hàng hơi run lên… Ừm, quả nhiên khi đối mặt với đại lão thực sự, không thể giấu được chuyện cảnh giới dởm. Nhưng như thế cũng tốt, ta không cần phải giải thích với tiền bối mình là Huyền Thánh dởm, hiện mới chỉ ở cảnh giới lục phẩm.

“Trước khi đánh cược, ta có thể hỏi tiền bối chuyện này trước được không?”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thiếu niên gật đầu:

“Cứ nói đừng ngại.”

“Hiện giờ trong kho của tiền bối còn nhiều rác không?”

Tống Thư Hàng hỏi… Ý của câu này là, lần này tiền bối có thể nhường không?

“Ừm, bây giờ còn ít rác lắm. Bởi vì đây là lần cuối cùng Tiêu Dao tiểu hữu đánh cược với ta, thế nên ta gói hết một đống rác lớn cho hắn rồi. Vì thế tạm thời ta không phải buồn phiền vì rác thải dư thừa chướng mắt nữa.”

Thiên niên nheo mắt cười đáp.

Tống Thư Hàng khoát tay lia lịa:

“Vậy thôi đi tiền bối, chúng ta để sau hẵng cược. Bao giờ rác trong kho của ngươi nhiều đến mức không thể chứa nổi nữa thì gọi ta đến đánh cược, thế có được không?”

“Không thành vấn đề.”

Thiếu niên mỉm cười gật đầu.

Vị tiền bối này thật sự là rất dễ nói chuyện, ngoại trừ ‘ý thức lãnh địa’ siêu mạnh ra thì tính cách cũng rất tốt.

“Ta đây sẽ cược thêm với ngươi một ván nữa vậy, coi như phần thưởng cho ngươi.”

Thiếu niên tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Ván này không tính vào một trong bốn cơ hội của ngươi. Xem như nó là phần thưởng trúng giải nhất của Tiêu Dao tiểu hữu. Về phần vốn cá cược thì thôi cho ngươi miễn, dù gì cũng là phần thưởng mà.”

Thiếu niên nói tiếp.

Tống Thư Hàng:

“Nói cách khác, ta không cần phải chi vốn cá cược, nếu như ta thắng thì ngươi sẽ thưởng cho ta hả?”

“Đúng, chính là như thế. Dù gì cũng là giải nhất mà, không thể mất thể diện quá được.”

Thiếu niên nhấp một ngụm trà, cười đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi hỏi:

“Vậy cơ hội bổ sung này có thể để lại lần sau dùng không?”

“Không được.”

Thiếu niên lắc đầu.

Tống Thư Hàng thở dài đầy tiếc nuối:

“Vậy chúng ta làm ván nào, tiền bối muốn cược cái gì?”

Chơi xúc xắc? Đoán đại tiểu? Ném đồng vàng? Oẳn tù tì?

“Đầu tiên, ta giới thiệu cho ngươi vốn đánh cược của ta trước đã nhé. Vì rác đều đã bị dọn dẹp gần hết rồi nên ta sẽ cho ngươi một thứ thú vị đã được ta công nhận.”

Thiếu niên nói, giơ tay ra đằng sau.

Lại có một nhãn cầu như được tạo thành từ ‘ruby’ bay tới, khác với nhãn cầu kim cương độc nhãn vừa nãy, nhãn cầu ruby này là do hai nhãn cầu tạo thành.

Sau khi bay tới, nó dâng lên một cái hộp, đặt vào trong tay thiếu niên.

“Đầu tiên, ta giới thiệu cho ngươi một thứ. Nó tên là ‘trù tâm’, là một bảo vật rất thú vị.”

Thiếu niên mở chiếc hộp đầu tiên ra, bên trong có hai quầng sáng đang quấn lấy nhau, một trắng một đen. Bên trên có pháp tắc vờn quanh, còn có cả đường vân “đạo” qua lại trong quầng sáng.

“Đây là vật có liên quan đến tiên trù à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Thiếu niên gật đầu:

“Đúng, đây là thứ mà ta thắng được rất lâu rất lâu về trước. Thực ra ta may mắn lắm đó.”

Hắn vươn tay điểm lên hai quầng sáng:

“Kiếm tu có kiếm ý, chú khí sư có kiếm linh, những hệ khác cũng có thứ tương tự, ví dụ như trái tim Druid chẳng hạn. Mà một tiên trù cường đại cũng sẽ sở hữu một sức mạnh giống như ‘kiếm ý’, đó chính là trù tâm.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nhìn hai món bảo vật… Đây là đồ tốt, vừa hay đệ tử Sở Sở của hắn đang học tập để trở thành tiên trù.

“Tên nhóc thua ta lúc trước một mình nắm giữ tới bảy loại trù tâm khác nhau, là tiên trù có năng khiếu nhất mà ta đã từng gặp. Về sau hắn thua, ta lấy đi hai trù tâm từ người hắn.”

Thiếu niên nói.

Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi lại:

"Trù tâm cũng có thể móc ra được à? Vậy chẳng lẽ kiếm ý cũng có thể lấy đi được?"

Kiếm ý cũng được mà trù tâm cũng thế, đó đều là lĩnh ngộ với kiếm và trù nghệ của tu sĩ. Tuy rằng kiếm ý có thể biến thành hình dáng cụ thể để tăng lực sát thương cho tu sĩ nhưng thực ra nó không phải là một loại năng lượng mà giống như một ý niệm hơn.

"Bất luận là kiếm ý hay trù tâm, chỉ cần vào 'đánh cược' thì đều có thể bị pháp tắc hóa, thực thể hóa. Trong ván cược của ta, chỉ có thắng thua. Nếu như thắng, ta có thể móc chúng ra. Đương nhiên chỉ hạn chế trong 'ván cược', nếu không kể cả ta cũng không có được bản lĩnh như thế."

Thiếu niên đáp.

Ván cược của hắn không đơn giản chỉ là sở thích.

Tống Thư Hàng:

"Vậy tu sĩ bị lấy mất trù tâm thì sẽ mãi mãi thiếu mất hai trù tâm đó à?"

"Vậy phải xem chính bản thân hắn."

Thiếu niên mỉm cười đáp:

"Trù tâm là do hắn tự ngưng tụ ra, cho dù có bị ta móc mất, trong thời gian ngắn hắn sẽ thiếu mất hai loại trù tâm này. Nhưng chỉ cần hắn chịu cố gắng, ngưng tụ lại trù tâm đã bị mất không phải là chuyện khó. Trừ phi chính hắn tự bỏ cuộc."

Tống Thư Hàng lại hỏi:

"Vậy hai trù tâm này phải dùng như thế nào?"

"Sử dụng thế nào, đợi ngươi thắng ta rồi nói sau."

Thiếu niên lại nhắc nhở:

"Cược mười thua cả mười là ta nhường Tiêu Dao tiểu hữu, ta may mắn lắm đó."

"Ta biết rồi, tiền bối."

Tống Thư Hàng gật đầu… Cũng tức là, lần đánh cược này, quá nửa hắn sẽ thua.

"Sau đó là bảo vật thứ hai."

Thiếu niên mở chiếc hộp thứ hai ra, lộ ra một hạch tâm có hình dáng như một cái máy:

“Tác phẩm của vị ở Mặc môn kia, đẳng cấp trên cửu phẩm, là một bảo vật rất hiếm có.”

Tống Thư Hàng không nhịn được nhìn thiếu niên, có phải hắn biết mình đang thiếu thứ gì không nhỉ?

“Ta ngửi thấy khí tức của con rối Mặc môn ở trên người ngươi. Chắc hẳn là ngươi cần nó.”

Thiếu niên cười híp mắt lại nói:

“Chắc là hai bảo vật này đã đủ để kích thích ý chí muốn ‘thắng’ của ngươi rồi chứ?”

Tống Thư Hàng: “…”

Các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ nói đúng, tất cả những kẻ thích cười híp mắt đều là quái vật.

Trù tâm thì thôi nhưng hạch tâm trên cửu phẩm này quả thật là thứ mà hắn cần, Con Rối Tiên Tử đang thiếu một hạch tâm như thế này. Sau khi thấy cả hai thứ này thì hắn rất muốn thắng.

“Thực ra ta có thể tăng thêm vài món đồ nữa nhưng dù sao lần này ngươi cũng không đặt cược gì cả, vì thế đành thôi vậy. Bắt đầu ván cược của chúng ta thôi.”

Thiếu niên dịu giọng nói.

Thắng thì có thể lấy được bảo vật, thua cũng không có bất cứ tổn thất nào.

“Tiền bối muốn cược như thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu niên gõ ngón tay xuống bàn:

“Cách thức mỗi lần đánh cược của ta đều khác nhau. Lần này chúng ta cược xem ai khóc trước đi.”

Tống Thư Hàng:

“Cái gì???”

Chương 1810: Giết địch 1000, tự hại 999

“Cược xem ai khóc trước á? Khóc thật sự, không phải khóc giả vờ đúng không?”

Tống Thư Hàng xác nhận lại.

Thiếu niên mỉm cười đáp:

“Đúng.”

“Ta đồng ý, vậy chúng ta bắt đầu cuộc thi thôi!”

Tống Thư Hàng nói.

Thiếu niên: “???”

“Ta cược ta sẽ khóc trước.”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Hu hu hu ~~”

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt, những giọt nước mắt to như hạt đậu tràn ra khỏi mi, không ngăn lại nổi.

Đây là một bộ công pháp có trong trí nhớ của hắn, hắn nhớ là Thông Nương cũng đang tu luyện… Tên của nó chắc là ‘Thiên Khấp Bảo Điển’ thì phải. Hắn học phần mở đầu, coi như cũng được cái vỏ ngoài.

Bộ công pháp này có thể đâm thẳng vào nội tâm của tu sĩ, khóc càng khỏe, hiệu quả của công pháp càng lớn. Thậm chí khi đã tu luyện đến chỗ cao thâm, công pháp còn có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của kẻ địch. Đây chính là một môn công pháp đáng sợ khiến cho các tu luyện giả và kẻ địch đắm mình trong khóc lóc.

Tống Thư Hàng vận chuyển bộ công pháp này rồi nhớ lại những trải nghiệm bi thảm trong mấy tháng qua của mình… Hắn không ngừng chết đi, không ngừng chịu đựng đau đớn.

Nói thật, nếu như không phải đạo tâm của Tống Thư Hàng kiên cường, thử cho một người khác chịu đựng những chuyện xảy ra nửa năm nay với hắn, nói không chừng đã bị sụp đổ trong đau đớn và sự hành hạ của tử vong rồi. Hiện tại mỗi đêm trong đầu

Tống Thư Hàng vẫn còn tiếng 88888 vang vọng, đó là Do Bí Pháp Giám Định đang gây sự.

Có một khoảng thời gian, hắn luôn phải chịu đựng đau đớn tinh thần do tinh thần lực quá mạnh mang tới + âm thanh 88888 như ruồi bọ vang lên bên tai cả ngày + đau đớn do Bí Pháp Giám Định phản hồi lại + áp lực không ngừng đối mặt với tử vong.

‘Thiên Khấp Bảo Điển’ giống như một chiếc chìa khóa mở cửa nước mắt trong tâm hồn, dưới thao tác của Tống Thư Hàng, nó có thể tránh khỏi đạo tâm kiên định, kêu gọi sự bi thương của hắn.

Hoa lê ngậm sương, nước mắt rơi như mưa, lệ nóng doanh tròng…

Đây không phải giả vờ khóc mà là tiếng khóc phát ra từ sâu trong lòng.

Ở phía đối diện, thiếu niên thộn mặt ra nhìn Tống Thư Hàng.

“Ta thắng rồi.”

Tống Thư Hàng lau nước mắt, bình tĩnh nói. Tuy rằng phải rơi những giọt nước mắt quý giá nhưng nếu thắng cá cược thì cũng đáng giá.

Thiếu niên: “…”

Hắn dùng ánh mắt thương hại để nhìn Tống Thư Hàng.

Cái đồ thiếunaox.

Có tin ta thụi cho ngươi một quyền lòi shit không?

“Tiền bối, có phải ngươi định đổi ý không?”

Tống Thư Hàng nhìn thiếu niên chằm chằm.

Thiếu niên thở dài:

“Quy tắc cá cược ta chưa nói, đến cả nghi thức cá cược cũng chưa bắt đầu, ngươi khóc cái gì?”

Triển khai nghi thức cá cược là một bước rất quan trọng trong cá cược của đôi bên.

Nhờ nghi thức cá cược này, hắn mới có thể lấy được những thứ khái niệm hóa như ‘trù tâm’.

Nếu không thì không có bất cứ ý nghĩa nào.

“Nghe cho kỹ đây, chúng ta cá cược ai khóc trước thì người đó thua. Ai có thể kiên trì cho đến cuối cùng thì đó chính là người thắng cuộc. Nếu không á, ai mà không biết khóc chứ? Ta đây có thể khóc trước ngươi, hơn nữa còn là thật lòng rơi lệ nữa cơ. Hu hu hu ta cũng có thể làm mẫu cho ngươi xem, ta khóc đẹp lắm luôn."

Thiếu niên bổ sung.

"..."

Tống Thư Hàng hỏi lại với vẻ không chắc lắm:

"Tiền bối, ngươi có chắc không phải là vì nhìn thấy ta khóc quá nhanh nên mới lâm thời thay đổi quy định không?"

Thiếu niên nhếch miệng cười tươi:

"Ngươi nghĩ ta là loại người đó à?"

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

Đối phương là đại tiền bối nên uy tín thì vẫn phải có chứ.

"Vậy thì chuẩn bị bắt đầu đánh cược đi."

Thiếu niên từ từ nói.

"Đợi đã tiền bối."

Tống Thư Hàng vươn tay ra ngăn cản.

Ai khóc trước người đó thua... thì có gì hay mà cược chứ? Ngài chỉ cần dùng một bàn tay là có thể nghiền chết ta, đến lúc đó đánh cho ta khóc luôn hoàn toàn không thành vấn đề, thế còn cược cái quần gì nữa?

Tống Thư Hàng kiên quyết phản đối phương án này.

"Có vấn đề gì?"

Thiếu niên hỏi ngược lại.

"Không thể sử dụng bạo lực, không thể sử dụng bất cứ cách thức tấn công nào, nếu không vụ đánh cược này không cần phải tiếp tục nữa."

Tống Thư Hàng nói.

"Đừng lo lắng, ta chơi đánh cược là vì kích thích và hồi hộp. Để tối đa hóa kích thích, nguyên tắc trong mỗi lần đánh cược của ta chỉ có hai chữ... tuyệt đối công bằng."

Thiếu niên nói với giọng ấm áp.

Tống Thư Hàng vội vàng nhắc nhở:

"Đấy là bốn chữ mà."

Thiếu niên khoát tay:

“Nói bằng ngôn ngữ viễn cổ thì chỉ có hai chữ thôi, phiên dịch thành tiếng Hán mà ngươi có thể hiểu thì mới thành bốn chữ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ngươi đang bắt nạt ta kém ngôn ngữ viễn cổ đúng không!

“Ta sẽ giới thiệu nguyên tắc đánh cược của chúng ta từ đầu đến cuối một lần cho ngươi biết.”

Thiếu niên búng tay, ba thỏa thuận do phù văn viễn cổ tạo thành bật ra.

“Thứ nhất, tuyệt đối công bằng. Sau khi bắt đầu cá cược, tất cả các dữ liệu như cảnh giới, thể lực, tinh thần lực của ta và ngươi sẽ điều chỉnh về trạng thái bằng nhau.”

“Thứ hai, chúng ta sẽ phải chịu đựng sát thương, hiệu quả phép thuật, hiệu quả thị giác như nhau. Mỗi một thủ đoạn mà ngươi dùng với ta cũng sẽ có tác dụng tương tự với ngươi. Ngược lại cũng vậy. Chúng ta không so kè thực lực mà là ai khiến cho đối phương bật khóc trước.”

“Thứ ba, tất cả những hiệu quả phụ gia như ánh sáng công đức, hóa thân ngoại thân đều không được mang vào ván cược. Nếu không các thủ đoạn của ngươi đừng hòng chạm đến ta nửa phân.”

“Thế nào, bây giờ đã có lòng tin chưa?”

Thiếu niên hỏi.

Tống Thư Hàng xoa cằm:

“Cứ cảm thấy vẫn còn nhiều chỗ để lách luật lắm.”

“Đúng, đúng là có chỗ trống để lách. Nếu như ngươi có thể tìm thấy chỗ trống thì cứ tha hồ mà lợi dụng. Đây là sự nhượng bộ của ta với ngươi, cũng là sự tự tin của ta.”

Thiếu niên mỉm cười đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu… giờ hắn biết tại sao vị tiền bối này cược mười lần thì thua cả mười rồi? Ba quy tắc của hắn đều hạn chế hắn, dồn hắn vào chỗ chết.

Mấy năm nay, tại sao dân số của một số quốc gia ngày càng thụt giảm, nguyên nhân lớn trong đó là do mọi người thích chơi những trò kích thích, làm tim đập mạnh.

“Vậy là ngươi đồng ý ba quy tắc nói trên rồi chứ?”

Thiếu niên hỏi.

“Nói cách khác, chúng ta so xem người nào có thể nhẫn nhịn hơn, ai có trái tim cứng rắn hơn!”

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Không thành vấn đề.”

Chịu đựng đau đớn là thiên phú đắc ý của Tống Thư Hàng, đây cũng là năng lực duy nhất mà hắn tự tin có thể mang ra so bì với vị tiền bối trước mặt mình này.

“Vậy thì bắt đầu ván cược thôi.”

Thiếu niên vỗ nhẹ một cái.

Hắn và Tống Thư Hàng bị một tầng phù văn màu vàng bao phủ, dường như cả hai bước vào một cái hòm bị phong kín vậy.

Đồng thời, có rất nhiều thân ảnh bị phù văn tách ra khỏi người Tống Thư Hàng.

Thông Nương, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen…

Ván cược chính thức bắt đầu.

“Có thủ đoạn gì thì thi triển đi.”

Thiến niên đứng đối diện với Tống Thư Hàng, bình tĩnh nói.

“Thủ đoạn gì cũng được à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng thế.”

Thiếu niên nheo mắt lại, đáp.

Tống Thư Hàng không hề do dự mà để ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ chiếu một tia sáng về phía thiếu niên.

Cảnh giới của thiếu niên bị áp chế xuống còn bằng hắn - cảnh giới lục phẩm.

Nếu thế thì ăn một phát cường giả giám định thuật của ta đây!

Thiếu niên không hề né tránh, mặc cho ánh nhìn mang thai chiếu vào mình.

Bụng của hắn bắt đầu trương lên, mười giây sau đã to như mang thai mười tháng, tiếp đó cảm giác đau đớn khi sinh nở không ngừng dội tới.

Bụng của Tống Thư Hàng cũng lập tức phình lên, đến khi to như mang thai mười tháng, cơn đau đẻ ập đến.

Giết địch 1000, tự hại 999.

Mỹ nhân rắn công đức:

“Đến đây nào, tổn thương nhau đi ~”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Đến đây nào, cùng mang thai đi ~”

Vũ Nhu Tử da đen nghĩ ngợi một hồi, hai vị tiên tử nói hết cả thoại rồi, cô không có gì để nói cả.

Thiếu niên chắp hai tay sau lưng, híp mắt lại, nụ cười vẫn vương trên gương mặt. Mang thai cũng thế mà sinh nở cũng vậy, đối với hắn, chút đau đớn này hoàn toàn không đáng gì.

Tống Thư Hàng vẫn giữ bình tĩnh, hắn không chỉ một lần mang thai, lần đầu đẻ, lần hai đẻ thuận lợi, lần ba còn đẻ đủ kiểu ấy chứ. Hắn cũng không sợ ‘ánh nhìn mang thai’.

“Đây chính là thủ đoạn của ngươi à? Thú vị đấy.”

Thiếu niên bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng:

“Nhưng vẫn không thể khiến tiền bối thay đổi sắc mặt. Qủa nhiên… híp mắt đều là quái vật.”

“Xin lỗi nhé, mắt của ta không mọc trên ngực (*).”

Thiếu niên đáp.

(*) Chơi chữ: “híp” đồng âm với “ngực” theo tiếng địa phương

Tống Thư Hàng: “…”

“Bây giờ đến lượt ta. Đương nhiên chúng ta không chơi theo chế độ luân lưu, ngươi có thủ đoạn gì cứ thi triển ra là được.”

Thiếu niên dứt lời liền vươn hai tay ra vẽ một vòng tròn:

“Nếu muốn khiến đối phương bật khóc, hành hạ nhục thân là cách làm thấp kém nhất. Đau đến bật khóc chẳng có tí kỹ thuật nào cả, hơn nữa còn phí sức. Trên thực tế, cách tốt nhất khiến người ta bật khóc là đả kích về tinh thần.”

Thiếu niên nói xong thì vươn tay chỉ vào Tống Thư Hàng:

“Đại Bi Ai Thuật.”

Một pháp thuật quỷ dị rơi xuống người Tống Thư Hàng, đồng thời nó cũng có tác dụng với chính bản thân thiếu niên.

“Pháp thuật này có thể cưỡng chế rót bi thương vào người tu sĩ, khiến cho nội tâm của tu sĩ rơi vào tuyệt vọng, đau khổ bật khóc. Ngươi có thể kiên trì với pháp thuật này bao lâu đây?”

Dứt lời, hắn lại nhắc nhở:

“Do pháp thuật này là ta sáng tạo ra nên khả năng đề kháng của ta với nó rất cao. Vì thế thực ra đây cũng là chỗ ‘không công bằng’ trong ‘nguyên tắc công bằng’.”

[Vậy chẳng phải gần như ‘Thiên Khấp Bảo Điển’ à?]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khả năng đề kháng của hắn với loại phép thuật này chỉ thường thường.

Ngộ nhỡ chỗ mềm yếu nhất trong nội tâm của hắn bị chọc trúng, vậy thì hắn thua mất.

Đã như thế, có thủ đoạn gì thì cứ điên cuồng sử dụng, đây cũng không phải chế độ theo lượt.

Tống Thư Hàng vươn tay quẹt qua ‘vòng tay không gian’, lấy ra một viên bảo thạch nước mắt trong suốt. Hắn rót linh lực vào trong bảo thạch, kích hoạt nó.

Sau đó có một loại bi thương vô tận cuốn tới. Đây là cảm xúc của những lần bật khóc bi thương ít ỏi trong cả cuộc đời Tống đầu gỗ, là sự thống khổ mà hắn bộc phát ra sau khi biết tin Bích Thủy Các đã bị phá hủy.

[Để lại bi thương của ta cho ngươi, hy vọng ngươi sẽ thích… By: Tống nhất.]

Tác dụng của bảo thạch cũng ngay lập tức phát huy trên cơ thể Tống Thư Hàng.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Gương mặt của thiếu niên vẫn rất bình tĩnh, đến cả nụ cười mỉm trên mặt cũng không thay đổi.

Tống Thư Hàng lại đi lên trước vài bước, tới bên cạnh thiếu niên.

“Định chọn bạo lực cận chiến à?”

Thiếu niên hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, phần ‘găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ’ trên các ngón tay ở tay phải rút lại, lộ ra bụng ngón tay.

Hắn đặt ngón tay lên người thiếu niên, đồng thời triển khai chế độ sương mù trong chớp mắt.

‘Bí Pháp Giám Định, công suất lớn nhất.’

Đến đây nào, cùng ta nếm thử cực hạn đau khổ nào.

Chỉ cần bất tử thì cứ đau cho đến chết.

Ai khóc trước kẻ đó là cháu chắt của người kia.

Bí Pháp Giám Định rơi xuống người thiếu niên, cơ thể sương mù phát nổ.

Cái giá phải trả vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Cơ thể sương mù suýt chút nữa nổ thành nhiều mảnh nhỏ.

Cùng với đó là cơn đau kịch liệt khiến người ta muốn phát điên phản hồi thẳng tới linh hồn.

Chương 1811: Đau Lòng Quá

“A a a a~ Đau!”

Thân thể sương mù hóa của Tống Thư Hàng tụ lại, phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Sau khi trả phí giám định, Tống Thư Hàng cưỡng chế dừng bí pháp giám định lại giữa chừng, điều này đồng nghĩa với việc... giám định thất bại.

“Hay lắm, chính là như vậy...”

Tống Thư Hàng chịu đựng cơn đau dữ dội, thầm nói.

Nếu giám định thành công thì lại không ổn.

Vị tiền bối thần bí này không muốn để lộ thông tin cũng như lai lịch của bản thân, nếu bị Tống Thư Hàng vô tình giám định ra chút thông tin gì đó, nói không chừng cuối cùng vị tiền bối này chỉ đành phải lựa chọn giết người diệt khẩu.

Thật ra Tống Thư Hàng cũng không cần thân phận hay thông tin gì về vị tiền bối này, thứ hắn cần chỉ là nỗi đau đớn khủng khiếp, là cái giá phải trả khi sử dụng bí pháp giám định mà thôi.

Và sau đây... hãy tận hưởng nỗi thống khổ tuyệt vời nhất thế gian với ta nào tiền bối!

Sau khi thân hình tụ lại, Tống Thư Hàng khôi phục hình thái nhân loại, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên.

Dưới cơn đau mức này, hắn sắp không chịu nổi rồi, không biết trạng thái của vị tiền bối kia thế nào?

Ở phía đối diện.

Ầm~~

Thân hình thiếu niên nổ tung, máu thịt văng tung tóe, cảnh tượng cực kỳ đẫm máu, cần thêm hiệu ứng làm mờ.

Tống Thư Hàng:

“...”

Sao lại thế này?

Theo lý thuyết, sau khi bí pháp giám định được thi triển hẳn là chỉ làm vị tiền bối thần bí này chịu đựng nỗi thống khổ tương tự thôi chứ? Tại sao hắn lại nổ tung? Hình như việc này không hợp với nội dung đánh cược thì phải?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang cảm thấy khó hiểu thì thời gian như đảo ngược, trong chớp mắt đống máu thịt xương cốt kia đã khôi phục, biến lại thành thiếu niên nọ.

“Shhhh~~”

Thiếu niên không mỉm cười nổi nữa, hắn không ngừng hít sâu từng hơi.

Hắn cảm nhận được sự đau đớn dữ dội do bí pháp giám định mang đến, cơn đau này tác động trực tiếp lên linh hồn, không thể phòng ngự, chỉ có thể cắn răng cố chịu đựng.

Nhưng nghi thức đánh cược vẫn chưa có kết quả.

Cả Tống Thư Hàng và thiếu niên đều đang cắn răng cố không khóc.

Dựa theo pháp tắc của nghi thức đánh cược này, chỉ cần Tống Thư Hàng hoặc thiếu niên khóc, bất kể ở chế độ sương mù hay trạng thái tan xương nát thịt, một khi có nước mắt chảy ra sẽ bị phán là thua.

“Người vừa thi triển công pháp tự mình hại mình gì vậy? đúng là đáng sợ.”

Thiếu niên cắn răng hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời ngay không suy nghĩ:

“Áo bí bà dì.”

Đương nhiên không thể nói tên thật của bí pháp cho vị tiền bối thần bí này biết được, tránh làm tiền bối nghi ngờ, huống chi hắn cũng không giám định ra bất kỳ thông tin gì.

Sau khi nói xong Tống Thư Hàng ôm bụng to từ từ ngồi xổm xuống, tiếp đó lại chọn một góc độ phù hợp rồi nằm nghiêng trên đất, như vậy sẽ không đè trúng bụng to.

Cuối cùng hắn cuộn tròn người lại, cắn răng run rẩy, môi tím tái. Thế nhưng... Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị từ trước. Hắn lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng từ trong pháp khí vòng tay, gấp nó lại bằng đôi tay run rẩy rồi nhét vào trong miệng, cắn chặt hàm răng, chịu đựng từng cơn đau dữ dội đánh vào tinh thần hết đợt này đến đợt khác như sóng biển cùng với nỗi khổ sở của cơn đau đẻ mang thai mười tháng.

“A a a~ a~”

Bên ngoài nghi thức đánh cược, Tạo Hóa Tiên Tử bắt được cơ hội, phát ra bốn tiếng hét thảm thiết mang thương hiệu họ Tống.

Mỹ nhân rắn công đức đập mạnh chóp đuôi xuống đất, cô chậm nửa nhịp, không bắt đúng thời cơ.

Không hổ là Tạo Hóa Tiên Tử, đối thủ truyền kiếp của cô.

Thiếu niên ở phía đối diện cũng học theo tư thế của Tống Thư Hàng, từ từ nằm nghiêng xuống, cắn răng run rẩy.

“Ngươi còn chiêu gì cứ tung hết ra đi.”

Thiếu niên vừa run rẩy vừa nói.

Tống Thư Hàng:

“Ô ô ô ô~~”

Vũ Nhu Tử da đen nháy mắt mấy cái, phiên dịch lại:

“Tống tiền bối nói tiền bối ngài có chiêu gì cũng tung ra hết đi, đừng thương tiếc hắn.”

“A a, có vẻ như ngươi đến cực hạn rồi, vậy thì... thua đi thôi.”

Thiếu niên run rẩy vươn tay ra nhắm vào Tống Thư Hàng:

“Cuối cùng... ngươi tin có kiếp sau không?”

“Trước kia không tin nhưng bây giờ ta tin.”

Tống Thư Hàng đáp.

Rất nhiều đại lão trong giới tu sĩ sở hữu bí pháp chuyển thế đầu thai, chỉ cần không bị thân tử đạo tiêu thì vẫn có cơ hội sống lại, thậm chí bên Ma môn còn có không ít công pháp đoạt xác.

“Không, thật ra chư thiên vạn giới này... đã không có kiếp sau nữa rồi. Hãy tuyệt vọng đi! Áo nghĩa đoạn tuyệt kiếp sau!”

Thiếu niên run rẩy vỗ một phát về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thân thể chợt lạnh, sau đó... chẳng có cảm giác gì cả.

Người có vấn đề lại là chính thiếu niên kia, sắc mặt hắn đột nhiên tái xanh, cả người tràn ra từng đợt hàn ý, đây là hiện tượng phản phệ sau khi thi triển pháp thuật thất bại. Ngay sau đó, loại phản phệ do pháp thuật thất bại gây ra này cũng xuất hiện trên

người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân rét lạnh nhưng vẫn ở mức có thể chịu đựng được.

Tống Thư Hàng:

“Ô ô ô?”

“Đừng làm ồn, ta muốn yên tĩnh một mình.”

Thiếu niên cắn răng nói.

Hai mắt mỹ nhân rắn công đức lập tức sáng lên:

“Yên tĩnh là ai?”

“...”

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời, bị tức đến mức suýt khóc.

“Tiền bối, pháp thuật ngài vừa dùng là gì? Đã thất bại khi tác động lên người ta đúng không?”

Tống Thư Hàng phun khăn tay trong miệng ra, hỏi với giọng run run.

Vừa rồi lúc tiền bối thi triển pháp thuật lên người hắn, hắn rất để ý đến pháp thuật đó.

Bởi vì tên của công pháp nọ rất oai, ‘áo nghĩa đoạn tuyệt kiếp sau’, nghe cứ như đoạn tử tuyệt tôn ấy.

“Ngươi tin có kiếp sau thật à?”

Thiếu niên ngẩng đầu lên nói:

“Nếu tin có kiếp sau, khi trúng phải pháp thuật này, ngươi sẽ thấy ảo giác tuyệt vọng, thấy kiếp sau của mình bị xóa đi từng chút một.”

Tống Thư Hàng vẫn run rẩy không ngừng:

“Ta tin thật mà.”

“Vậy ngươi cho rằng bản thân ngươi có kiếp sau không?”

Thiếu niên tức xanh mặt, hỏi lại.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Ta không biết, thật ra... ta chỉ mới tu hành hơn nửa năm, vẫn chưa có khái niệm gì về kiếp sau. Ta nghĩ trước hết cứ tiếp tục tu luyện, nếu có thể, ta cũng giống như đại đa số các đạo hữu khác, đều hy vọng mình có thể tiến xa hơn trên con đường tu hành, tốt nhất có thể đi đến cấp bậc Trường Sinh Giả... Mặc dù nghe có vẻ quá lý tưởng quá mơ mộng nhưng thân là tu sĩ, dù sao cũng phải có một mục tiêu. Ngoài ra ta cứ có cảm giác nếu như ta thất bại, có lẽ chỉ còn một con đường là thân tử đạo tiêu.”

Do thời gian tu luyện ngắn nên hắn không hề nghĩ đến chuyện xa vời như kiếp sau, cũng giống như trường hợp hỏi một thiếu niên mới mười mấy tuổi có tâm trạng gì khi tưởng tưởng bản thân ‘già nua sắp chết’ vậy, rất khó trả lời.

Lại do mỗi lần dùng đủ kiểu chống lại đại lão thiên kiếp, hắn lại cảm thấy trên con đường tu hành, một khi hắn thất bại cũng đừng mơ có cơ hội sống lại, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trong lúc Tống Thư Hàng nói, thân thể hắn run rẩy dữ dội hơn, hắn cảm giác bản thân sắp không chịu nổi nữa.

“Không ngờ tính giác ngộ của ngươi cũng không thấp.”

Khóe miệng của thiếu niên co giật.

Một lúc lâu sau.

Thiếu niên đột nhiên phát hiện ra một vấn đề nhỏ:

“Ngươi mới nói ngươi tu luyện được bao lâu rồi?”

“Hơn nửa năm rồi, thưa tiền bối.”

Tống Thư Hàng trả lời thành thật.

Không ổn rồi, từng cơn đau dữ dội không ngừng đánh vào linh hồn, nước mắt trong hốc mắt sắp chảy ra rồi.

“A a a, ngươi tưởng nói như vậy có thể kích động ta ư? Ngây thơ quá rồi đấy.”

Thiếu niên giãy giụa ngồi dậy, hắn giơ tay tay lên điểm vào con mắt thứ ba ở chỗ mi tâm:

“Đến đây, dưới con mắt thứ ba của ta, mọi sự thật sẽ được phơi bày.”

Trên con mắt thứ ba, một luồng sáng chiếu lên người Tống Thư Hàng.

Lại một hồi lâu sau.

“Đau lòng quá, Bá Tống tiểu hữu.”

Thiếu niên chậm rãi nói.

Chương 1812: Siêu Khó Chịu!

Lạnh thấu tim.

Sau khi thiếu niên biết được sự thật, nước mắt suýt rơi xuống, chẳng biết tại sao trong lòng lại dâng lên cảm xúc bi ai, ngực cứ nghèn nghẹn khó chịu, không muốn nói chuyện.

“Tiền bối, có phải ngài sắp khóc rồi không?”

Tống Thư Hàng phát hiện cảnh vật trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ. Trong lúc mơ màng hắn thấy mặt tiền bối co rúm lại, đúng kiểu muốn khóc nhưng cố nén, song lại sắp khóc đến nơi. Hắn chợt ngộ ra, trong đầu hiện lên một suy đoán.

“Ngươi tưởng ngươi có thể giành được chiến thắng ư? Không, ngươi sai rồi… Ta sẽ nhẫn nhịn chờ ngươi khóc trước.”

Thiếu niên nghiến răng nghiến lợi nói.

Bên ngoài nghi thức đánh cược.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen và Thông Nương ngồi xếp hàng nhìn ‘bộ dạng khóc lóc’ của Tống Thư Hàng và thiếu niên.

Đánh cược đã tiến vào giai đoạn cuối, cả hai người đều sắp không nhịn nổi nữa, có thể thất bại bất cứ lúc nào.

Tiếp theo ai tìm được cách bẻ gãy cọng rơm cuối cùng của đối phương trước, người đó sẽ chiến thắng.

Tống Thư Hàng đã đau đến mức không thấy rõ khuôn mặt của thiếu niên, cảm thấy trên mặt đối phương cứ như bị phủ thêm hiệu ứng mosaic. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến kế hoạch công kích của hắn, hắn khoan thai nói:

“Tiền bối, ngài rất muốn giành được chiến thắng đúng không?”

“Ngươi sai rồi, ta chỉ muốn tận hưởng khoảnh khắc khi giành được chiến thắng thôi.”

Thiếu niên tiền bối đáp, hắn đang mượn đề tài mới để dời sự chú ý của bản thân, dời suy nghĩ ra khỏi ‘chỗ đau’ vừa bị đâm vào.

“Vậy tiền bối có muốn nghe ta kể về chuyện nửa năm lên lục phẩm của ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong trạng thái bây giờ, tuy phản ứng hơi chậm nhưng hắn vẫn cảm ứng được vấn đề này là chỗ đau của tiền bối.

“...”

Thiếu niên tiền bối im lặng.

“Xem ra tiền bối không muốn bàn về đề tài này, vậy chúng ta không nói đến nó. Đổi đề tài nào, tiền bối có muốn nghe kể về trải nghiệm ta đã nhân tiền hiển thánh khi còn ở cảnh giới tứ phẩm không?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiếu niên:

“...”

“Tiếp đó khi lên ngũ phẩm, ta lại hiển thánh ở thế giới Cửu U. Lần này lên lục phẩm, ta lại lên sóng lần nữa. Ta có rất nhiều điều muốn nói về đề tài nhân tiền hiển thánh, ta muốn xuất bản sách kể về những chuyện ta đã trải qua.”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Vừa nói Tống Thư Hàng vừa âm thầm quan sát trạng thái của tiền bối.

“Vô dụng thôi, dùng cùng một chiêu không có hiệu quả với ta đâu.”

Thiếu niên cắn chặt hàm răng, nói với giọng run rẩy.

Không hổ là đại tiền bối, nội tâm kiên cường không gì sánh được.

Thế này thì dường như chiến cuộc lại rơi vào bế tắc.

Lúc này Tống Thư Hàng đột nhiên hít sâu một hơi:

“Tiền bối, có lẽ ván này ta thua ngài rồi, nước mắt của ta sắp tuôn trào.”

“Ha ha ha.”

Thiếu niên cười khẽ:

“Tỏ vẻ yếu thế ư? Vô dụng, ta chơi chiêu này nát rồi.”

“Không, ta sắp không nhịn nổi nữa thật mà. Sau ván này, chắc phải hẹn gặp lại ngài vào tháng sau thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiếu niên:

“Ồ, ngươi muốn giữ cơ hội đánh cược lục phẩm lại đến tháng sau à?”

“Đúng vậy, dựa theo tốc độ lên cấp bây giờ của ta, có lẽ cuối tháng sau sẽ thăng lên thất phẩm cũng không chừng, thế nên phải hoàn thành giao hẹn đánh cược lục phẩm với tiền bối trước khi lên thất phẩm.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiếu niên hừ một tiếng:

“Không ngờ còn chơi chiến tranh tâm lý, cũng may ta có chuẩn bị từ trước...”

“Ánh nhìn phôi thai!”

Đúng lúc này, con mắt còn lại của Tống Thư Hàng bỗng sáng lên, lại có một luồng sáng bắn trúng người thiếu niên.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của Tống Thư Hàng, vốn dĩ hắn không muốn sử dụng chiêu này bởi trong lần đánh cược này, giết địch một nghìn tự tổn 999, bản thân hắn cũng phải chịu tác dụng của ánh nhìn phôi thai.

Nhưng bây giờ dù sao hắn cũng sắp khóc rồi, đành liều một phen thôi.

“Xuất hiện rồi, ánh nhìn phôi thai!”

Thông Nương hô lên.

Mỹ nhân rắn công đức chuyển đổi giọng, dùng một giọng âm trầm nói:

“Sinh con cho ta đi A Dung.”

Thiếu niên:

“???”

Tên của kỹ năng này làm hắn hơi hoảng.

Luồng sáng ánh nhìn phôi thai bắn trúng người thiếu niên.

Mỗi lần ánh nhìn mang thai và ánh nhìn phôi thai kết hợp với nhau lại sinh ra các loại hiệu quả khác nhau. Bây giờ thiếu niên đang áp chế cảnh giới của bản thân xuống còn lục phẩm nên không thể miễn dịch ánh nhìn phôi thai.

Sau khi hắn bị trúng chiêu, trên đỉnh đầu đột nhiên mọc ra một đóa hoa nhỏ đáng yêu, hoa nở rồi kết trái, kết ra một nhãn cầu.

Cùng lúc đó hiệu quả của ánh nhìn phôi thai cũng tác động lên người Tống Thư Hàng.

Trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng cũng mọc ra một đóa hoa nhỏ đáng yêu. Có điều tình huống bên này khác với tình huống của thiếu niên bên kia, ngày càng có nhiều hoa nhỏ xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, những đóa hoa nhỏ với đủ loại màu sắc tranh nhau mọc ra.

Mỹ nhân rắn công đức:

“Mùa xuân đến, vạn vật hồi sinh, đây là mùa giao phối.”

“Đây là thời kỳ~ trăm hoa đua nở~ ánh mặt trời rực rỡ~”

Tạo Hóa Tiên Tử tiếp lời bằng cách cất giọng hát.

Tống Thư Hàng và thiếu niên nằm nghiêng, bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này hai mắt của Tống Thư Hàng vẫn còn mơ hồ, không thấy rõ dáng vẻ của thiếu niên.

Còn thiếu niên thì ở trạng thái tai thính mắt tinh, thấy rõ dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha, ha ha ha ha~~ đỉnh đầu của ngươi bị gì thế kia?”

Thiếu niên không nhịn được há miệng cười to, cười đến mức quên cả đau đớn.

Hắn còn tưởng ánh nhìn phôi thai của Tống Thư Hàng là kỹ năng quỷ dị gì đáng gờm lắm, kết quả là không ngừng mọc hoa nhỏ trên đỉnh đầu thế đấy à?

Rốt cuộc đây là kỹ năng gì thế?

Trong nháy mắt, đầu Tống Thư Hàng đã thành một vườn hoa nhỏ.

Buồn cười không nhịn được, hình ảnh này quá thú vị.

Gap moe?(*)

“Mấy đóa hoa nhỏ này đẹp đấy, ta rất thích. Ha ha ha~ đầu của ngươi còn đáng yêu hơn vườn hoa của ta nữa.”

Thiếu niên cười to thích ý.

Từ buồn đến vui, chuyển biến quá nhanh.

Do cười quá khích, hắn cười đến mức... chảy cả nước mắt.

Ngay sau đó, ánh sáng của nghi thức đánh cược sáng lên.

Dưới sự phán quyết của sức mạnh nghi thức, hai chiếc hộp bên cạnh thiếu niên đã xuất hiện cạnh Tống Thư Hàng.

“Không ổn rồi, không chịu nổi nữa.”

Tống Thư Hàng thở dài, ngay lúc hắn đang định bỏ cuộc, giải phóng cảm xúc để bản thân khóc thành tiếng thì sức mạnh của nghi thức đánh cược lại tác động lên người hắn và thiếu niên.

Tất cả trạng thái xấu trên thân hai người đều bị quét sạch.

Đau đớn do ánh nhìn mang thai, bí pháp giám định gây ra, nỗi thống khổ bị pháp thuật phản phệ, hiệu quả của ánh nhìn phôi thai, hiệu quả từ giọt nước mắt của Tống đầu gỗ, hiệu quả của đại bi ai thuật, toàn bộ đều bị xóa bỏ.

“A a~”

Tống Thư Hàng căng cổ họng, chuẩn bị gào khóc một trận.

Nhưng khi vừa mới căng cổ họng, hắn đột nhiên phát hiện mình không khóc được.

Cảm xúc bi thương bị cưỡng chế ép xuống.

Siêu khó chịu!!!

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Cùng lúc đó hai mắt mơ hồ của hắn cũng trở nên rõ như thường.

Vừa cúi đầu, hắn phát hiện bên cạnh mình có thêm hai chiếc hộp.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên thì thấy thiếu niên ở phía đối diện đang há miệng rất to, trong mắt hiện rõ vẻ tuyệt vọng, trên mặt còn treo hai hàng nước mắt.

“Chuyện gì thế này? Ta thắng rồi ư?”

Tống Thư Hàng hỏi với giọng điệu nghi hoặc.

“Fuck! Cười ra nước mắt cũng tính là khóc à?”

Thiếu niên giơ tay lên đè trên ngực, tức ngực, khó thở, suy nghĩ không rõ ràng.

“ Nói vậy là... ta thắng rồi đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi để xác định lại.

Vũ Nhu Tử da đen:

“Đúng vậy Tống tiền bối, chúc mừng tiền bối.”

Tống Thư Hàng vừa xoa cằm vừa nhìn hai chiếc hộp.

Bây giờ lại phải giải quyết vấn đề sau khi thắng.

Lần này chiến lợi phẩm là tinh phẩm, chỉ có ba món bảo vật, không phải đống lớn rác rưởi của đại lão gia.

Hắn có nên tán tài không đây?

Mà nếu tán thì phải tán thế nào?

(*)Gap Moe là thuật ngữ thường được dùng trong truyện tranh và hoạt hình Nhật. Gap Moe là sự trái ngược giữa tính cách bên trong và vẻ ngoài làm người khác thấy hấp dẫn, đáng yêu,...

Chương 1813: Tiên Duyên Bán Theo Cân

“Tiền bối, ngươi lại thua rồi.”

Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng.

Thiếu niên quay đầu lại nhìn Vũ Nhu Tử:

“Ừ, ta biết rồi tiểu tiên tử.”

“Nói vậy là ta phải tán tài sao?”

Tống Thư Hàng lắc hai chiếc hộp trong tay:

“Chỉ có hai thứ này, ta phải tán thế nào?”

“Ước định giữa ta và Tiêu Dao là tán tài một phần tư đến một phần năm, ngươi tự xem rồi làm đi.”

Thiếu niên lau nước mắt, cực kỳ không cam lòng.

“Có quy định gì về đối tượng tán tài không? Nhất định phải là người trong Tán Tài Vương Tọa hay sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu niên phất tay một cách miễn cưỡng:

“Lần đầu tiên thì tùy ngươi.”

“Ra là vậy, nếu thế thì...”

Tống Thư Hàng giơ tay lên điểm vào hư không, con rối tiên tử và Sở Sở được hắn chuyển từ trong không gian ra.

“Sư phụ, gọi ta ra có chuyện gì không?”

Sở Sở nhìn Tống Thư Hàng hỏi.

Con rối tiên tử không nhúc nhích, lần trước do hết năng lượng nên cô bị tắt máy, đến giờ vẫn chưa khởi động lại.

“Ừ, hôm nay sư phụ muốn tặng cho ngươi một món quà xem như là tán tài!”

Tống Thư Hàng mở chiếc hộp ‘trù tâm’, lấy trù tâm màu trắng ra đưa cho Sở Sở.

Địa điểm tự chọn, phương thức tán tài tùy ý, đối tượng tán tài cũng tùy ý, vậy ta có thể tán tài cho đệ tử của mình.

Sở Sở nhận lấy trù tâm màu trắng:

“Đây là cái gì?”

“Đây là trù tâm, vật tượng trưng cho một vị tiên trù kiệt xuất, tương tự như kiếm ý của kiếm tu. Có nó, cô có thể tiến xa hơn trên con đường tiên trù.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc giải thích.

Sau khi nói xong, hắn lại nghĩ đến một chuyện bèn quay đầu nhìn về phía thiếu niên:

“Tiền bối, trù tâm này dùng thế nào?”

“Không vui, mệt tim, không muốn nói.”

Thiếu niên ngồi trên ghế của chính mình, cầm ly trà, nhấp tiên trà.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tiền bối, ngài là đại tiền bối đấy nhé, giận dỗi như trẻ con thế kia thì còn ra thể thống gì nữa?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, người hầu nhãn cầu to được đúc từ kim cương lại tiến đến. Trong tay nó mang theo mấy ly tiên trà, phân cho Sở Sở, Thông Nương, Tạo Hóa Tiên Tử cùng với mỹ nhân rắn công đức mỗi người một ly, lại cho Tống Thư Hàng thêm một ly.

Vũ Nhu Tử da đen là trạng thái tâm ma, không có chức năng uống trà. Con rối tiên tử cũng tương tự.

“Trà này là trà ngon, sau khi uống xong, Sở Sở cô nên tiến vào trạng thái tu luyện ngay để hấp thu công hiệu của nó.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở,

Sở Sở cũng sắp đến lúc tấn cấp rồi, ly tiên trà này có thể cung cấp trợ lực cho Sở Sở.

Sở Sở bưng ly trà, khẽ gật đầu.

Chỉ ngửi hương trà, cô đã biết tiên trà này rất quý giá, độ trân quý của nó phải dùng ‘tiên duyên’ để hình dung mới đủ. Bây giờ cô ngày càng cảm nhận được tầm quan trọng của việc có được một sư phụ tốt.

“Đúng rồi.”

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía nhãn cầu kim cương:

“Ta có thể mang đi một ít lá trà của loại tiên trà này được không? Ta muốn cho bạn bè cùng nếm thử để bọn họ biết đến sự tuyệt diệu về lá trà do tiền bối tự chế, để bọn họ được mở mang kiến thức.”

Vừa rồi hắn chợt nảy ra ý định muốn mang tiên trà về để chia cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, Tống Thư Hàng lập tức phát hiện mình lỡ lời.

Đôi khi mới sơ ý chút thôi, cái tật nhanh mồm nhanh miệng lại phát tác. Vị tiền bối này chỉ là người mới quen chứ đâu giống như Bạch tiền bối two, vậy mà bản thân lại mặt dày đi xin lá trà của người ta? Vừa rồi nhất định là do trong đầu ta có chỗ nào đó bị chập mạch mới nói ra những lời như vậy.

“Xin lỗi, ta xin rút lại lời vừa nói. Vừa rồi trạng thái của ta hơi bất thường, mong tiền bối đừng để ý đến yêu cầu của ta.”

Tống Thư Hàng vội nói.

“Ồ, ngươi muốn xin lá trà? Xem ra ngươi vẫn có chút thưởng thức, biết sự tuyệt diệu trong lá trà do ta tự chế. Tiêu Dao tiểu đạo hữu chẳng có năng lực thưởng thức trà gì cả, mỗi lần mời hắn uống trà thì hắn cứ uống như trâu ấy.”

Thiếu niên tiền bối xoay người lại, nhếch miệng lên:

“Vừa lúc lần này ta chế khá nhiều tiên trà, cho ngươi hai mươi cân đấy.”

Tống Thư Hàng nháy mắt mấy cái sau đó lập tức sửa lời:

“Cảm ơn tiền bối!”

Ta đúng là quá ngây thơ, lại dùng cách nghĩ của phàm nhân đi đoán suy nghĩ của vị đại tiền bối này.

Thiếu niên búng tay một cái, nhãn cầu to kim cương mang theo một túi tiên trà hơn hai mươi cân đưa cho Tống Thư Hàng.

Sở Sở ở bên cạnh phải trợn tròn mắt mà nhìn.

Cô không biết phải hình dung nội tâm bây giờ của mình như thế nào nữa.

Hơn hai mươi cân tiên trà!

Hơn hai mươi cân tiên duyên đấy!

Sư phụ nhà ta quả nhiên là... mạnh vô đối?

Nói thật cô không thể hiểu nổi hình thức sống chung giữa sư phụ với các vị đại lão.

“Ngoài ra liên quan đến trù tâm, ngươi chỉ cần cầm nó rồi ấn lên ngực là được, rất đơn giản.”

Thiếu niên mỉm cười.

Tống Thư Hàng nhìn trù tâm màu trắng rồi lại nhìn phần ngực dần khôi phục của đệ tử Sở Sở.

Chuyện này vẫn nên để đệ tử tự làm thôi, sư phụ hắn đây không thể giúp gì được.

“Nhưng lúc tiếp nhận trù tâm, phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt. Trù tâm và kiếm ý là vật phẩm khái niệm cùng loại, nếu tinh thần lực và đạo tâm của ngươi không tiếp nhận nổi trù tâm, không chừng sẽ bị trù tâm cắn trả, đến lúc đó đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi trước.”

Thiếu niên tiền bối nhắc nhở.

“Cảm ơn tiền bối đã nhắc nhở.”

Sở Sở cẩn thận cất giữ trù tâm màu trắng, cô định ít nhất chờ bản thân vượt qua thiên kiếp rồi mới tiếp nhận trù tâm này.

“Còn hạch tâm này là cho con rối tiên tử.”

Tống Thư Hàng đặt hạch tâm bên cạnh con rối tiên tử.

Không cần Tống Thư Hàng chủ động lắp vào, thân thể con rối tiên tử có thể tự động bắt lấy hạch tâm con rối rồi lắp vào vị trí dành cho hạch tâm.

Sau một đoạn nhạc khởi động máy êm tai vang lên, con rối tiên tử đã khởi động lại.

“Tiên tử cảm thấy thế nào? Hạch tâm mới có phù hợp không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Con rối tiên tử đứng dậy ngồi lên ghế, hai tay đan chéo nhau chống dưới cằm, mặt hiện vẻ uy nghiêm:

“Cho ta chút thời gian, ta có thể từ từ thích ứng với hạch tâm mới này.”

“Dùng được là tốt rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó hắn lại cầm lấy trù tâm màu đen:

“Vật cuối cùng này... để lại cho chính ta, không có vấn đề gì chứ?”

“Tùy ngươi, nhưng trong lần đánh cược chính thức tiếp theo, tán tài nhất định phải thông qua Tán Tài Vương Tọa mới được đấy.”

Thiếu niên bưng ly trà, khoan thai nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Không thành vấn đề.”

Có lẽ... nghi thức tán tài và Tán Tài Vương Tọa đều là một phần trong kế hoạch nào đó của tiền bối.

“Ngươi định xử lý trù tâm này thế nào?”

Thiếu niên hỏi.

Tống Thư Hàng cầm lấy chiếc hộp chứa trù tâm màu đen:

“Thứ này có đáng tiền không? Nếu đổi thành linh thạch...”

Thiếu niên:

“...”

“Khụ!”

Tống Thư Hàng vội sửa lời:

“Bản thân ta có thể dùng không?”

“Ngươi muốn làm tiên trù à?”

Thiếu niên hỏi.

“Chưa từng nghĩ đến nhưng... nếu nó là vật phẩm cùng loại với kiếm ý đao ý, biết đâu ta có thể dựa vào nó suy luận ra được thứ gì thì sao? Trù tâm và đao ý sẽ không kỵ nhau đấy chứ?”

Tống Thư Hàng nói.

Đao ý của hắn đang ở giai đoạn hai, sắp thành hình nên hắn đang nghĩ không biết có thể lấy được một ít linh cảm từ trù tâm hay không?

“Không hề kỵ nhau.”

Thiếu niên khẳng định.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng quyết định:

“Vậy để ta thử một chút.”

Hắn cầm trù tâm màu đen, đưa lên trước ngực rồi ấn vào.

Sau khi ấn vào, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Vừa rồi hắn quên thi triển bí pháp giám định đối với trù tâm... Ít nhất sẽ biết được chủ nhân của nó là ai, nói không chừng còn lấy được nhiều thông tin.

Chương 1814: Khâu Kiểm Tra An Toàn?

Tống Thư Hàng vừa ấn vào thì viên trù tâm màu đen lập tức bị nhét vào trong cơ thể, bị thân thể tiếp nhận dung hợp.

“Sao rồi? Có cảm giác gì?”

Thiếu niên bưng ly trà, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ hiếu kỳ.

Tống Thư Hàng giơ tay, vặn cổ rồi lại đá chân.

Chẳng có cảm giác gì cả.

“Lẽ nào viên trù tâm mà tiền bối đưa cho ta là hàng giả?”

Hắn lẩm bẩm trong lòng theo thói quen.

“Đừng có mà suy đoán lung tung, viên trù tâm đó là do đích thân ta lấy ra đấy, sẽ không có vấn đề gì hết.”

Thiếu niên lập tức phản bác.

Tống Thư Hàng xoa mặt mình.

Lại là đọc mặt thuật à?

Vừa rồi lại quên nghiêm mặt, xem ra lần sau lúc gặp đại lão, hắn có thể cân nhắc đến việc mang theo mặt nạ giống như Con Rối Tiên Tử.

Ngoài ra nếu trù tâm không phải hàng giả, nói không chừng là dược hiệu còn chưa bắt đầu phát huy tác dụng.

Tống Thư Hàng thử luyện Vũ Động Thanh Xuân một lần, giãn gân cốt.

Nhưng vẫn chẳng có bất kỳ phản ứng gì.

Có khi nào viên trù tâm màu đen này quá hạn rồi không?

“Tống tiền bối, ngươi tiến vào trạng thái nội thị xem thử thế nào?”

Vũ Nhu Tử da đen đề nghị.

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử da đen rồi giơ ngón tay cái lên.

À mà nha đầu này có thật là tâm ma không vậy? Trừ có sức mạnh tâm ma ra, cô không hề có tính cách và tôn nghiêm của tâm ma.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại tiến vào trạng thái nội thị.

Chẳng mấy chốc hắn đã tìm thấy viên trù tâm dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Lúc này trù tâm đang tiếp nhận từng tầng kiểm tra đến từ thân thể Tống Thư Hàng. Nào là ánh sáng công đức, bản mệnh pháp khí tam thập tam thú, ba thánh ấn cùng với rất nhiều sức mạnh trong cơ thể Tống Thư Hàng đang tiến hành đủ loại quét xem đối với trù tâm.

Quá trình kiểm nghiệm do những sức mạnh này tạo thành chính là hệ thống miễn dịch của riêng Tống Thư Hàng, nhằm vào tất cả sức mạnh ngoại lai dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Nếu trong sức mạnh ngoại lai ẩn chứa điều bất thường, hệ thống miễn dịch kiểm tra an toàn sẽ tiến hành diệt virus.

Thảo nào qua cả buổi rồi mà trù tâm vẫn chẳng có phản ứng gì.

Hắn cảm thấy trù tâm giống như một bé lính mới, phải bị một đám đại tiền bối trêu đùa trước khi dung nhập vào quần thể lớn.

Tống Thư Hàng thoát trạng thái nội thị, thở dài một hơi.

“Ngươi không thể hấp thu trù tâm à?”

Thiếu niên hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời:

“Không phải, là trù tâm còn đang tiếp nhận kiểm tra an toàn.”

“Thân thể ngươi là sân bay đấy à? Trước khi lên máy bay còn phải tiếp nhận kiểm tra an toàn?”

Thiếu niên tiền bối nói.

Tống Thư Hàng bật cười:

“Tiền bối, thân thể của nam nhân là sân bay cũng là chuyện rất bình thường mà? Nhưng... thật ra ta có chút cơ ngực, hơi khác sân bay.”

(Ý chỉ ngực phẳng như sân bay)

Thiếu niên:

“...”

“Xin lỗi Tống tiền bối.”

Lúc này Vũ Nhu Tử da đen rụt rè giơ tay lên nói:

“Nếu ta hiện thân sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của Tống tiền bối, hay là ta lui về cái bóng của ngươi nhé?”

“Ha ha ha ha, không cần không cần đâu. Ta cảm thấy trạng thái bây giờ của bản thân rất tốt, ta thích trạng thái này.”

Tống Thư Hàng nói với giọng điệu đắc ý.

Hắn còn một pháp khí hồi sinh ở trên người, không sợ gì cả.

Mỹ nhân rắn công đức:

“Tống không sợ gì cả!”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“Tống~ a ngốc~”

Thông Nương:

“...”

Ta phải đọc lời thoại gì mới không lạc đàn đây?

“Ồ~ đến rồi đến rồi, cuối cùng trù tâm cũng đã qua tất cả tầng kiểm tra an toàn.”

Tống Thư Hàng nói.

Trù tâm màu đen bắt đầu phóng ra sức mạnh của nó.

Một luồng ý chí + hiểu biết về tiên trù dung nhập vào người Tống Thư Hàng.

Tương tự như đao ý, tiên trù có trù tâm chưa chắc là tiên trù bậc nhất, nhưng tiên trù bậc nhất chắc chắn có trù tâm. Thậm chí trong những tiên trù giỏi nhất, một người còn có đến mấy loại trù tâm khác nhau. Số lượng trù tâm mà Biệt Tuyết Tiên Cơ sở hữu ắt hẳn cũng không ít.

Đao ý có thể tăng cường sức mạnh cho đao tu, trù tâm cũng sẽ tăng cường cấp bậc tiên hào do tiên trù chế biến ra.

“Sau khi dung hợp trù tâm, có phải ta sẽ trở thành đầu bếp giỏi luôn không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu niên:

“Trên đời này làm gì có chuyện dễ như vậy? Một tu sĩ chưa từng luyện đao pháp nhưng nhờ gặp được kỳ ngộ nên lấy được đao ý, chẳng lẽ hắn sẽ nhảy vọt trở thành đại sư đao pháp ư? Không, hắn phải luyện tập đao pháp tương ứng, thành thạo đao pháp thì mới có thể phát huy hiệu quả của đao ý. Trù tâm cũng tương tự như vậy, sau khi có trù tâm, ngươi phải học tài nghệ tiên trù tương ứng mới có thể phát huy hiệu quả của trù tâm. Nếu không, trù tâm của ngươi chỉ có thể lãng phí ở những món ăn gia đình bình thường mà thôi."

"Lỗ quá."

Tống Thư Hàng nói:

"Biết vậy đưa hai viên trù tâm này cho Sở Sở dung hợp luôn cho rồi."

"Không cần đâu sư phụ, ta có một loại trù tâm là được rồi."

Sở Sở kiên quyết nói:

"Ta muốn tự mình lĩnh ngộ ra những loại trù tâm khác."

"Mà cũng đừng xem thường viên trù tâm này, mặc dù nó không phải đao ý nhưng cũng là sức mạnh ý chí khái niệm. Nếu ngươi không đủ sức tiếp nhận trù tâm sẽ bị cắn trả, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc ngươi."

Thiếu niên nhấp một ngụm tiên trà:

"Nếu tình trạng cắn trả nghiệm trọng, ngươi sẽ bị sức mạnh ý chí của trù tâm đoạt xác, trở thành bộ dạng như chủ nhân cũ của viên trù tâm này cũng không chừng."

"Tiền bối, chủ nhân cũ của viên trù tâm này là ai? Có thể tiết lộ một chút được không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Trong quá trình dung hợp trù tâm, rất nhiều niềm tin và ý chí về chế biến tiên hào không ngừng tuôn ra. Tống Thư Hàng phát hiện viên trù tâm màu đen này thuộc loại trù tâm nghiêng về hệ Ma môn.

Giống như trong từ điển món ăn Hoa Hạ lại được chia làm các phần nhỏ như món ăn Quảng Đông, món ăn Tứ Xuyên, món ăn Chiết Giang, món ăn Phúc Kiến, v.v... Dựa theo phong cách và thủ pháp chế biến khác nhau, tiên trù cũng được chia thành rất nhiều loại. Món ăn Phật hệ, món ăn Đạo gia, món ăn Ma tông, món ăn

Nho môn, đều là món ăn.

Mà trong viên trù tâm Ma môn này lại chứa đựng rất nhiều lý giải về đao pháp, mơ hồ cộng hưởng với đao ý của Tống Thư Hàng.

“Cách đây rất lâu ta gặp một tên tiểu tử, ta không nhớ tên của hắn, hắn rất có thiên phú về tiên trù, hơn nữa thiên phú tu luyện của hắn cũng cực mạnh.”

Thiếu niên nhớ lại:

“Lúc ta rút lấy trù tâm của hắn, tu vi của hắn đã ở cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm.”

Ngay khi thiếu niên vừa dứt lời, Tống Thư Hàng cảm nhận được tinh thần của bản thân bị đánh vào hết đợt này đến đợt khác.

Đây là bước cuối cùng trong quá trình dung hợp trù tâm.

Ý chí của chủ nhân cũ trong trù tâm bắt đầu công kích ý chí của Tống Thư Hàng.

Nếu Tống Thư Hàng không chịu nổi, bị trù tâm phản phệ, có thể sẽ bị đoạt xác!

“Ha ha ha ha～～”

Một tràng cười ngạo mạn vang lên trong thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức cuốn đuôi lại, bắn về phía Tống Thư Hàng như lò xo, chui vào trong cơ thể hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử nhảy lên cao, dùng tư thế nhảy cầu xoay tròn 360 độ trở về thân thể Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử da đen nhấc chân dài bước đi tao nhã, lặng lẽ chui vào cái bóng của Tống Thư Hàng.

Thông Nương nhảy một phát… Cô không có thủ đoạn như ba người trước, vì vậy cô chỉ có thể nhảy đến bên cạnh Con Rối Tiên Tử.

Thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng mở ra.

Hắn chắp tay sau lưng, bên trái là công đức, bên phải là Tạo Hóa, Vũ Nhu Tử tâm ma ở trong cái bóng.

Ở phía đối diện với hắn, ý chí trong trù tâm biến to, hóa thành hình người.

“Không ngờ lại dám hấp thu trù tâm của ta.”

Ý chí trong trù tâm hóa thành hình dáng một vị đại lão Ma môn, sau đó nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Cảnh giới lục phẩm... chỉ là một con sâu bé nhỏ, ngươi đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị ta bóp chết và đoạt xác chưa?”

Chương 1815: Lần Sau Chúng Ta Sẽ Còn Gặp Lại

Đến rồi đến rồi, tuyên ngôn con rệp của đại lão Ma môn.

Hai mắt mỹ nhân rắn công đức sáng lên, vừa lúc cô có một câu thoại rất phù hợp để đáp lại tuyên ngôn kiểu này, cô lập tức há miệng đáp trả:

“Con rệp như người trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy!”

Cô dùng một giọng nam ngông cuồng đọc ra lời thoại ngạo mạn.

Về phần Tạo Hóa Tiên Tử, cô cũng đọc ra lời thoại tương tự hơn nữa gần như là đọc đồng thanh với mỹ nhân rắn, nhưng cô dùng chính giọng của mình để đọc.

Nam nữ hợp xướng, phối hợp không chê vào đâu được.

Ở phía đối diện, thể hợp thành của ý chí trù tâm Ma môn đần mặt ra.

Tống Thư Hàng vội xua tay nói:

“Khoan đã hai vị tiên tử, câu thoại đáp lại này không hợp, câu thoại này có nghĩa đang mắng ta là con rệp.”

Hai vị tiên tử nhìn nhau, một người nghiêng đầu qua trái, một người nghiêng đầu qua phải.

Tống Thư Hàng thở dài, các cô đáng yêu như vậy, ta còn nói gì được nữa?

Hắn nhìn về phía ý chí trù tâm Ma môn:

“Khụ!”

Lần này, mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng bắt đầu đọc lời thoại một cách nghiêm túc:

“Nghĩ một kiểu chết đi, muốn chết kiểu gì?”

Đây là giọng của Bạch tiền bối two.

Sau đó mỹ nhân rắn công đức nghiêng người về bên trái, cái đuôi đứng thẳng, hai tay mở rộng bày ra thế kim kê độc lập, bạch hạc giương cánh.

Tạo Hóa Tiên Tử:

"Cho ngươi mười giây, nghĩ một kiểu chết đi."

Cũng là giọng của Bạch tiền bối two, thân thể cô nghiêng về bên phải, ngược hướng với mỹ nhân rắn công đức, sau đó cũng bày ra tư thế kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh.

Sau khi hoàn thành một loạt động tác, hai vị tiên tử đồng thời quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cái bóng của Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử da đen:

"???"

Hai vị tiên tử không ngừng chớp mắt với Vũ Nhu Tử da đen, tỏ ý bảo cô nói lời thoại tiếp theo.

Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một câu.

Cô chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng, bày ra tư thế kim kê độc lập, bạch hạc giương cánh:

"Sướng... sướng khoái đến chết?"

Cô cũng không chắc đáp án này của mình có làm hai vị tiên tử tiền bối hài lòng hay không.

Hai vị tiên tử cùng mỉm cười, trong đôi mắt đẹp hiện lên ý cười, chính thức đón nhận Vũ Nhu Tử da đen.

Tống Thư Hàng đè tay lên ngực, tự tiến hành hồi sức tim phổi cấp tốc cho chính mình.

"Móa hắn đồ thần kinh!"

Bây giờ trong đầu ý chí trù tâm Ma môn chỉ còn mỗi ý nghĩ này.

Nhưng không biết có phải ảo giác hay không mà nó cứ có cảm giác thiếu niên trước mắt không hề sợ hãi khi đối mặt với nó.

Rốt cuộc là sức mạnh gì khiến cho một thiếu niên chỉ có cảnh giới lục phẩm lại có thể bĩnh tĩnh, mặt không biến sắc khi đối mặt với một ý chí cửu phẩm như nó?

Là thể công đức kia ư? Hay là có pháp khí đặc biệt gì? Hoặc là do nghé mới sinh không sợ hổ?

Không, thoạt nhìn đều không phải.

Rốt cuộc thiếu niên này... có lá bài tẩy gì?

Một lát sau, ý chí trù tâm Ma môn lắc đầu nguầy nguậy.

Đối phương có lá bài tẩy gì cũng không liên quan đến nó. Nó chỉ là một luồng ý chí của đại lão Ma môn cửu phẩm tồn tại trong trù tâm, là đại tướng giữ ải khi có người muốn dung hợp trù tâm.

Ý nghĩa tồn tại của nó chính là cắn trả người muốn dung hợp trù tâm, đoạt xác, chiếm giữ! Sau đó lại luyện chế tiểu tử này thành phân thân, đưa về cho bản thể.

Thế nên... tiểu tử, hãy chết đi!

“Ta đã chờ đợi hàng nghìn hàng vạn năm, cuối cùng cũng chờ được cơ hội này. Hãy trở thành thân xác của ta, bị ta đoạt xác đi nào sâu nhỏ! Ta sẽ mang sức mạnh của ngươi về cho bản thể, ngươi sẽ trở thành một phần sức mạnh cho bản thể tối cao của ta, đây chính là vinh dự vô thượng của ngươi.”

Ý chí trù tâm Ma môn giơ hai tay lên, khí thế của ý chí cửu phẩm phát tán, ma diễm cuồn cuộn, tràn ngập thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng.

“Ba vị tiên tử đừng gây rối nữa.”

Tống Thư Hàng xua tay, nhìn về phía ý chí trù tâm Ma môn với vẻ mặt nghiêm túc:

“Không ngờ đến đây còn gặp được ý chí của ngài, ngươi và ta đúng là có duyên với nhau.”

Ý chí trù tâm Ma môn đang giơ hai tay lên cao cứng đờ ra.

Sao nghe giọng điệu của thiếu niên này có vẻ như là biết bản thể của nó vậy kìa?

“Nhưng chuyện bị ngươi đoạt xác, lại bị ngươi mang về bản thể, trở thành một phần sức mạnh vô thượng của bản thể thì miễn đi.”

Tống Thư Hàng xua tay:

“Dù sao thì chắc bản thể của ngươi đã toi rồi... Hà Chỉ Ma Đế ạ.”

Tên này... thật sự biết bản thể của nó!

“Toi rồi ý là... chết rồi ư?”

Ý chí trù tâm Ma môn nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lắc đầu phủ nhận:

“Không thể nào!”

“Không có chuyện gì là không thể, ngoài ra...”

Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình:

“Người đánh nổ bản thể của ngươi... chính là ta.”

“Phụt!”

Ý chí trù tâm Ma môn bỗng bật cười.

Muốn khoác lác thì cũng phải viết nháp trước chứ?

Vào hàng nghìn hàng vạn năm trước, bản thể của nó đã đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, đến nay sao có thể giậm chân tại chỗ được?

Không chừng tiểu tử này đang muốn kéo dài thời gian.

Hoặc cũng có thể hắn đang chờ ngoại viện?

Sau khi hiểu ra, ý chí trù tâm Ma môn không cho Tống Thư Hàng có cơ hội ‘kéo dài thời gian’ nữa.

Toàn bộ ma diễm trong thế giới tinh thần bốc cháy hừng hực, ý chí trù tâm Ma môn một hơi khống chế tất cả ma diễm, cuốn về phía Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức mỉm cười, giơ tay tạo ra một tầng ánh sáng. Tầng ánh sáng này hóa thành hình chiếu Công Đức điện, dễ dàng ngăn tất cả ma diễm ở bên ngoài.

“Nơi này là thế giới tinh thần của ta.”

Tống Thư Hàng cười to, hắn mở mắt trái trừng mắt nhìn ý chí trù tâm Ma môn:

“Thuật giám định cường giả!”

Hãy cảm nhận tình yêu thương của mẹ đi nào!

Combo mười tháng mang thai + một tiếng đau đẻ, bấm vào tặng ngay!

“A! Đây là cái gì?”

Ý chí trù tâm Ma môn hoảng sợ hét lên. Nó không phải Ma Đế bản tôn, không thể thông qua giám định của thuật giám định cường giả.

Loại pháp thuật kinh khủng này là do tên điên nào nghiên cứu ra? Quá đáng sợ! Kẻ nghiên cứu ra pháp thuật này nếu không phải là người có tình yêu thương vô bờ bến thì chính là một tên biến thái có tâm lý vặn vẹo.

“Xin hỏi mấy vị tiên tử có phương án nào thích hợp để đối phó với thể ý chí không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đối kháng về mặt ý chí khác với đối kháng về mặt thân xác.

“Nếu là ý chí, vậy chỉ cần nghĩ cách làm nó suy yếu là có thể phá hủy nó một cách nhẹ nhàng rồi?”

Vũ Nhu Tử da đen đưa ra đề nghị chính xác nhất.

“Làm ý chí suy yếu sao?”

Tống Thư Hàng xoa cằm.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức ở sau lưng đột nhiên giơ tay lên vỗ một phát vào hốc mắt của hắn, móc mắt ra.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Ta móc mắt ra là để lắp con mắt Thánh Nhân vào, bây giờ tiên tử cô móc mắt ta ra là để làm gì? Móc mắt cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

Mỹ nhân rắn công đức ném con mắt của Tống Thư Hàng lên không, con mắt này bỗng chiếu ra một màn sáng.

Sau đó có một đoạn hình ảnh được phát trên màn sáng.

“Con rệp như người trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy!”

Một giọng nam trầm thấp vang lên, sau đó thân hình cao lớn của Hà Chỉ Ma Đế xuất hiện trên màn sáng.

[Tít~ Bá Tống Huyền Thánh đã đưa ngươi vào danh sách đen.]

“Ha ha ha~”

Hà Chỉ Ma Đế phát ra một tràng cười quái dị, 108 Ma Thần trụ xuất hiện sau lưng hắn, ma diễm ngập trời.

Tiếp theo hình ảnh thay đổi, Bá Tống Huyền Thánh giơ một thanh quỷ đầu đao lên.

Trên quỷ đầu đao có bảy sợi dây nhân quả đáng sợ ngưng tụ ra, quấn quanh đao.

Bá Tống Huyền Thánh chém ra một đao.

Một đao này chứa đựng bảy luồng sức mạnh chí tôn vô thượng, luồng sức mạnh nào cũng mang đến cảm giác áp bách tuyệt vọng cho ý chí trù tâm Ma môn.

Một đao chém ra, bản thể Hà Chỉ Ma Đế của nó bị chém nổ, trọng thương ngã xuống, máu chảy đầy đất, không rõ sống chết.

Thê thảm vô cùng!

Một màn này khiến người xem phải rơi nước mắt.

“Không thể nào!!!”

Ý chí trù tâm Ma môn ôm bụng.

Bản tôn của ta không thể nào gặp bi kịch như vậy được!

Đây là ảo giác, đây nhất định là giả!

Chút hình chiếu này sao có thể làm ta suy yếu được.

Nhưng ngay khi nó đang cường hóa lòng tin của bản thân, thiếu niên Bá Tống Huyền Thánh trước mắt bỗng lấy ra một cây gậy cực to, Ma Thần trụ truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế.

Không những bản tôn bị chém nổ mà ngay cả nhà cũng bị cướp mất ư?

Hình chiếu có thể là giả nhưng Ma Thần trụ này tuyệt đối không giả được.

Ý chí trù tâm Ma môn cảm ứng được sức mạnh thuộc về bản tôn từ cây Ma Thần trụ này.

“Chẳng lẽ những gì xảy ra trong hình chiếu vừa rồi đều là thật?”

Ý nghĩ này chợt hiện lên trong đầu ý chí trù tâm Ma môn.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, sự tồn tại của nó không ngừng bị yếu đi.

Dù nó có cố cường hóa lòng tin để duy trì sự tồn tại của bản thân thế nào đi nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngay lúc cây Ma Thần trụ kia xuất hiện, nó đã một thua hoàn toàn rồi.

“Trù tâm Ma môn tiền bối, ngươi đang không ngừng yếu đi kìa.”

Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Ý chí trù tâm Ma môn:

“Ừ, ta biết mà, chính ta cũng cảm ứng được.”

Ta biết... sứ mệnh của ta sắp kết thúc rồi.

Có thể là do vị tiên tử da đen này là tâm ma nên ý chí trù tâm

Ma môn rất có cảm tình với cô, không hề ghét cô.

Nó thấy vị tiên tử da đen này rất thuận mắt.

Nếu đã vậy...

Ý chí trù tâm Ma môn giơ hai tay lên cao, dùng ngôn ngữ viễn cổ phát ra một loạt tiếng kêu. Ngay sau đó có một luồng sức mạnh xông ra khỏi thân thể nó, luồng sức mạnh này chia làm hai phần.

Một phần đại diện cho sức mạnh của trù tâm, nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng. Đây là phần thưởng mà Tống Thư Hàng nhận được sau khi vượt qua thử thách của ý chí trù tâm. Từ nay về sau, hắn có thể khống chế trù tâm một cách triệt để.

Một phần khác lại nhập vào người Vũ Nhu Tử da đen. Phần sức mạnh này không liên quan gì đến trù tâm, là phần thưởng có thể tăng lên tinh thần lực.

“Ha ha ha, ngươi chỉ lấy được trù tâm, còn phần tầm bổ tinh thần lực này ngươi không bao giờ có cơ hội lấy được.”

Ý chí trù tâm Ma môn đắc ý nói.

“Tẩm bổ tinh thần lực ư?”

Tống Thư Hàng xoa cằm, thở phào nhẹ nhõm:

“May mà ngươi không đưa phần tẩm bổ tinh thần lực vào người ta, nếu không ta lại phải đau đầu một quãng thời gian rồi.”

Cường độ tinh thần lực, thần thức của hắn luôn cao hơn thể chất. Nếu cường độ tinh thần lực vượt xa thể chất thì tình hình sẽ giống như trước kia, thể chất không theo kịp tinh thần lực dẫn đến việc ngày nào đầu cũng căng đau như có ai đang câm búa đập vào.

Hôm nay may mà có Vũ Nhu Tử da đen nhận phần tinh thần lực này thay hắn.

Ý chí trù tâm Ma môn:

“...”

“Vậy hẹn gặp lại ngươi sau nhé.”

Tống Thư Hàng hành lễ chào theo kiểu tu sĩ:

“Trong tay đệ tử của ta còn một viên trù tâm màu trắng, ắt hẳn bên trong cũng có ý chí của Hà Chỉ Ma Đế ngài. Ta sẽ giúp đệ tử của ta hấp thu trù tâm, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi, mặc dù ý chí trong trù tâm màu trắng sẽ có điểm khác với ngài.”

Ý chí trù tâm Ma môn đè tay lên ngực, học theo động tác của Tống Thư Hàng, không ngừng tiến hành hồi sức tim phổi cấp tốc cho bản thân.

“Bye bye.”

Tạo Hóa Tiên Tử vẫy tay chào.

Tống Thư Hàng động ý niệm, niệm lực được nhắc đến trong bài giảng pháp của tà ma chuột hamster hiện ra, đánh về phía ý chí trù tâm Ma môn...

Chương 1816: Ngươi Có Tư Chất Thiên Đạo

Đây là pháp môn công kích niệm lực đặc biệt do Bạch tiền bối two tự tay sáng tạo ra, chuyên dành cho những tu luyện giả không có tinh thần lực và năng lượng mạnh mẽ, cũng không có thiên phú thi pháp, có thể nói đây là phúc âm của những tu sĩ thuộc kiểu ‘chỉ biết cầm đao chém người’.

Nhưng thật ra các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã nghiệm chứng và phát hiện ra một điều, muốn pháp môn niệm lực đặc biệt này phát huy ra hiệu quả lớn nhất còn cần phối hợp với thể chất hoặc là một số điều kiện đặc biệt mới được.

Tống Thư Hàng rất phù hợp với điều kiện tu luyện loại niệm lực đặc biệt này. Niệm lực của hắn vừa phóng ra, vừa có thuộc tính công kích vật lý lại có cả đặc trưng của công kích pháp thuật, thậm chí còn có thể đả thương hồn phách.

Ý chí trù tâm Ma môn đã suy yếu đến cực hạn bị niệm lực nghiền ép, tan biến hoàn toàn.

Vũ Nhu Tử da đen thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi lại nhìn công đức tiên tử và Tạo Hóa Tiên Tử. Sau đó cô bày ra tư thế kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh, thử đọc một câu thoại:

“Con rệp như ngươi... trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy!”

Tạo Hóa Tiên Tử:

“!!!”

Mỹ nhân rắn công đức:

“!!!”

Hai vị tiên tử xoay đầu lại một cách cứng nhắc nhìn Vũ Nhu Tử da đen.

Hai cô đều không ngờ lúc này còn có thể chêm vào một câu thoại hoàn mỹ như vậy. Câu thoại mà Mà Vũ Nhu Tử da đen vừa chêm vào cực kỳ thích hợp với tình huống bây giờ, đúng ngay sau khi Tống Thư Hàng nghiền nát ý chí trù tâm Ma môn!

Đây là hậu sinh khả úy đây ư?

Vũ Nhu Tử da đen cảm thấy không quen khi bị hai vị tiên tử nhìn chằm chằm vào như vậy, cô chớp mắt như muốn hỏi ‘ta đã làm sai điều gì ư?’

Trước ánh nhìn của Vũ Nhu Tử da đen, mỹ nhân rắn công đức run rẩy giơ ngón cái lên.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng giơ ngón cái đáng yêu lên.

“Đi nào, chúng ta rời khỏi thế giới tinh thần này thôi.”

Tống Thư Hàng nói, đồng thời hắn thầm quyết định phải giảm bớt thời gian tiếp xúc một mình giữa Vũ Nhu Tử da đen với hai vị tiên tử, tránh cho Vũ Nhu Tử bị dạy hư.

Ít nhất trước khi hắn đặt được thuốc trợ tim khẩn cấp cùng loại với thuốc Hoàng Sơn tiền bối đang dùng ở chỗ Dược Sư thì không được để Vũ Nhu Tử da đen bị dạy hư.

Ý thức của hắn trở về hiện thế.

Bản thể của cây Ma Thần trụ kia cũng xuất hiện trong tay hắn.

“Chúc mừng sư phụ dung hợp trù tâm thành công.”

Sở Sở lên tiếng.

Kỹ thuật tiên trù của cô đã đến cảnh giới nhập môn nên sau khi Tống Thư Hàng dung hợp trù tâm hoàn toàn, cô có thể cảm ứng được.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Sở Sở, lần này sau khi rời khỏi đây, ta sẽ nhờ Bỉ Ngạn Ma Quân chế tạo một bộ trận pháp độ kiếp riêng cho ngươi, sau đó ngươi hãy dồn hết tinh thần vào việc chuẩn bị trùng kích cảnh giới tam phẩm. Chờ ngươi độ kiếp xong, ta sẽ giúp ngươi dung hợp trù tâm.”

Làm người phải giữ chữ tín, đã nói là gặp lại thì nhất định phải gặp lại. Khi nào Sở Sở bước vào tam phẩm, đó cũng chính là lúc hắn gặp lại ý chí của Hà Chỉ Ma Đế. Không biết ý chí Ma Đế trong trù tâm màu trắng có tính cách thế nào?

Bỉ Ngạn Ma Quân đồng ý chế tạo trận pháp độ kiếp riêng cho hắn nhưng đến giờ hắn vẫn chưa dùng đến cơ hội này. Tống Thư Hàng có linh cảm sợ rằng sau này hắn cũng không dùng đến nó, vậy nên hắn muốn chuyển cơ hội chế tạo trận pháp độ kiếp mà Ma Quân thiếu hắn cho đệ tử Sở Sở.

Sở Sở:

“Xin nghe sự sắp xếp của sư phụ.”

“Thế thì cứ quyết định vậy đi.”

Tống Thư Hàng cười ha hả, giơ tay vuốt nhẹ Ma Thần trụ.

Hắn phát hiện sau khi cơ thể dung hợp trù tâm của Hà Chỉ Ma Đế, chỉ cần hắn chạm tay vào Ma Thần trụ là có thể đọc được rất nhiều thông tin từ đó. Tất cả những thông tin này đều là tri thức có liên quan đến kỹ thuật tiên trù và kinh nghiệm chế biến tiên hào.

Trù tâm của Ma Đế giống như chìa khóa mở mật mã của cây Ma Thần trụ truyền thừa này, lấy ra truyền thừa tiên trù của Ma Đế.

“Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ cần đọc thêm mấy tiếng đồng hồ nữa là ta có thể nắm giữ phần lớn tri thức cơ bản về tiên trù, sau đó lại thử chế biến mấy món tiên hào cơ bản, không chừng ta có thể thắp sáng nghề phụ tiên trù này.”

Tống Thư Hàng mừng thầm.

Trừ khi thiên phú tiên trù của hắn cũng phế như thiên phú kiếm thuật, nếu không có hai tool hack là trù tâm và truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế trong tay, hắn chỉ cần học tập bình thường là có thể trở thành một tiên trù giỏi.

Điều đáng tiếc duy nhất là cây Ma Thần trụ này không thể thu nhỏ lại, không tiện mang theo bên người.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã ẩn đi bốn phần năm của nó trong thế giới hạch tâm, trong tay chỉ cầm một phần năm mới có thể mang nó theo.

Cách đó không xa, thiếu niên đang chơi cờ với Con Rối Tiên Tử.

Loại cờ mà hai người đang chơi chắc là một loại cờ ở thời đại viễn cổ, Tống Thư Hàng chưa thấy bao giờ.

Sau khi thấy ý thức của Tống Thư Hàng đã trở về, thiếu niên lại nhìn Ma Thần trụ trong tay hắn:

“Xem vận khí của ngươi không tồi.”

Khí tức trên Ma Thần trụ hiển nhiên có cùng nguồn gốc với trù tâm. Với nhãn lực của hắn, vừa liếc mắt đã nhìn ra truyền thừa trong Ma Thần trụ là truyền thừa tiên trù. Có thể nói là mọi thứ đã chuẩn bị xong, vừa lúc gió đông lại hiểu ý thổi đến.

Chỉ cần thiên phú tiên trù của Tống Thư Hàng không quá kém, hắn có thể cưỡi gió đông bay xa vạn dặm trên con đường tiên trù.

“Đều là duyên cả.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Trước kia vẫn không có cảm giác gì nhưng bây giờ hắn thật sự cảm giác được hắn và Hà Chỉ Ma Đế rất có duyên với nhau. Hơn nữa hắn có linh cảm duyên giữa hai bên vẫn chưa hết, mới chỉ là mở đầu.

“Phải biết quý trọng đấy, lần sau nếu có cơ hội hãy thể hiện tài nấu nướng của ngươi cho ta nếm thử.”

Ngón tay thon dài của thiếu niên cầm con cờ đặt xuống nhẹ nhàng.

Đôi mắt màu cam của Con Rối Tiên Tử lóe sáng chốc lát, sau đó cô buông con cờ trong tay xuống:

“Tiền bối, ta lại thua rồi.”

Thiếu niên cười to, cảm giác thất bại khi đánh cược thua Tống Thư Hàng đều đã được thay thế bằng cảm giác sung sướng khi chơi cờ thắng Con Rối Tiên Tử, hắn đang tận hưởng dư vị chiến thắng.

“Nhắc đến kỹ thuật tiên trù, tiền bối, ta đói rồi, chỗ ngài có gì ăn không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trà ở chỗ tiền bối là tiên trà, uống một ly đều là tiên duyên. Vậy tiên hào hắn ăn ở đây chắc hẳn cũng có hiệu quả cao như vậy nhỉ?

“Cái gì ngươi cũng muốn ăn ké thật đấy à?”

Thiếu niên mỉm cười, xua tay nói:

“Đến lúc ngươi rời đi rồi, để lần sau đi. Nếu lần sau ngươi vẫn thắng ta, ta sẽ chuẩn bị một ít đồ ăn cho các ngươi.”

“Vậy chào tiền bối, hẹn tháng sau gặp lại.”

Tống Thư Hàng nói nghiêm túc.

“Đi đi.”

Thiếu niên dựa vào ghế.

“À tiền bối này, ngài có muốn kết bạn với ta không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, có nên cho vị tiền bối này quét diễn đồ kim đan mã QR không nhỉ?

“Để lần sau đi.”

Thiếu niên híp mắt nhìn Tống Thư Hàng:

“Dù sao chúng ta còn gặp lại ít nhất là bốn lần nữa mà.”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương gật mầm hành:

“Dù sao mọi người cũng chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên, không thân lắm.”

Vũ Nhu Tử da đen:

“...”

Con Rối Tiên Tử dùng hai tay ôm lấy Thông Nương, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, Sở Sở cũng đi theo sau.

“Vậy chào tiền bối, bọn ta đi đây.”

Tống Thư Hàng ôm quyền hành lễ chào tiền bối.

“Ừ.”

Ghế dựa mà thiếu niên tiền bối đang ngồi bỗng kéo dài ra, biến thành một chiếc ghế bập bênh. Hắn nằm trên ghế, bắt đầu lắc lư nhẹ nhàng cứ như biến thành một ông lão.

Tống Thư Hàng dẫn đệ tử và Con Rối Tiên Tử đi đến bên cạnh cửa gỗ, chỉ cần mở cửa gỗ ra là có thể trở về Tán Tài Vương Tọa.

“Đúng rồi.”

Lúc này thiếu niên đột nhiên nói:

“Ngươi có tư chất Thiên Đạo, đừng lãng phí thiên phú của bản thân.”

Chương 1817: Chỉ Là Hai Đóa Hoa Giống Nhau

“Ta ư?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy có đại tiền bối nhận xét trực tiếp về thiên phú tu luyện của hắn.

“Không, đối tượng ta nói đến là cây hành nhỏ kia.”

Thân thể thiếu niên lắc lư theo nhịp ghế bập bênh, nói xong hắn lại nhìn ra sau lưng Tống Thư Hàng với vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Tống Thư Hàng không nhịn được ấn nhẹ ngực mình. Ừ, hắn đã chuẩn bị tâm lý sẽ nghe thấy đáp án này rồi nên cũng không đắng lòng lắm. Hơn nữa Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng đã xác định Thông Nương có tư chất Thiên Đạo, chuyện này nằm trong dự liệu.

“Tu luyện quá mệt mỏi.”

Thông Nương gật đầu nói:

“Nhưng ta vẫn sẽ cố gắng tu luyện. Thật ra ta có một mục tiêu rất đáng sợ trong đời hành, mục tiêu này cực kỳ to lớn, ta phải có đủ thực lực mới có thể thực hiện nó.”

“ Ừ, có lý tưởng, rất tốt.”

Thiếu niên nói chậm rãi:

“Sau này khi ngươi trở thành Thiên Đạo rồi thì nhớ đối xử tốt với hóa thân chúa tể Cửu U của mình. Nếu một ngày nào đó ngươi muốn thực hiện một cuộc phiêu lưu mạo hiểm kích thích, hóa thân chúa tể Cửu U chính là tọa độ cũng như hậu phương vững chắc của ngươi, vậy nên tuyệt đối không thể để nó biến mất.”

Thông Nương:

“???”

Vị tiền bối này nói chuyện thâm ảo quá, cô không hiểu.

“Nghe không hiểu thì cứ nhớ kỹ để đó, sau này nói không chừng ngươi sẽ dùng đến.”

Thiếu niên lại lắc ghế bập bênh.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng chợt động.

Trong câu nói của tiền bối hàm chứa ẩn ý.

Tuyệt đối không thể để hóa thân chúa tể Cửu U biến mất ư?

Tống Thư Hàng chợt nhớ đến Bạch tiền bối two và Rồng Đốm two.

Sau khi hai vị Thiên Đạo biến mất, cả hai đều nghĩ cách giữ lại hóa thân chúa tể Cửu U dưới hình thái đặc biệt. Rồng Đốm two tiền bối còn phải dựa vào không gian đặc biệt, giấu bản thân đi, hầu như không hề xuất hiện trong hiện thế.

So ra thì sự tồn tại của Bạch tiền bối two cao minh hơn nhiều. Ngài ấy quyết đoán ở lại thế giới Cửu U, thậm chí còn chiếm đoạt một nửa quyền hạn chúa tể Cửu U, có sức mạnh ngang với chúa tể Cửu U mới là đại lão quả cầu béo.

Giữ lại hóa thân chúa tể Cửu U rất quan trọng.

Như vậy cũng có nghĩa là thật ra mấy đời Thiên Đạo trước còn giữ được hóa thân chúa tể Cửu U vẫn đang hoạt động trong bóng tối?

“Nhớ kỹ đi Thông Nương.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên mầm hành:

“Về sau phải tu luyện chăm chỉ, dù thế nào cũng không được lãng phí thiên phú tu luyện của cô nữa.”

Thông Nương thở dài sầu não:

“Thật ra ta muốn một cách thăng cấp khác hơn... Thôi bỏ đi, không muốn nói.”

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía thiếu niên:

“Tiền bối, ngài còn chuyện gì muốn dặn dò nữa không?”

Mỗi một câu nói của tiền bối đều chứa đựng lượng thông tin cực lớn.

Bất kể hữu dụng hay vô dụng, hắn đều nhớ kỹ trước rồi tính sau.

“Hết rồi, hẹn gặp lại sau.”

Thiếu niên vẫy tay chào, nhãn cầu kim cương lướt nhẹ đến, vươn tay nhỏ ra massage đầu cho hắn.

“Vậy tạm biệt tiền bối.”

Tống Thư Hàng chắp tay chào sau đó đẩy cửa gỗ ra, trở về Tán Tài Vương Tọa.

Hắn vẫn chưa dùng hết cơ hội đánh cược lục phẩm với tiền bối. Sở dĩ hẹn tiền bối tháng sau lại tiến hành đánh cược, chủ yếu là vì hắn phải đi thu thập tài vật.

Ván cược hôm nay là do tiền bối quan tâm hắn nên cho thêm, ngay cả tài vật đánh cược cũng miễn cho hắn. Nhưng lần sau, đương nhiên hắn phải dâng lên tài vật tương ứng... Ít nhất phải làm tiền bối hài lòng.

...

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, thiếu niên khẽ thở dài.

Nhãn cầu kim cương dừng tay, im lặng bay qua một bên.

“Không phải kiếp sau.”

Hắn đứng dậy, rời khỏi ghế bập bênh đi đến cạnh vườn hoa, vươn tay vuốt ve nụ hoa màu lam:

“Chỉ là hai đóa hoa giống nhau.”

Lúc ngón tay hắn chạm vào nụ hoa màu lam, trong nháy mắt nụ hoa nở rộ.

Rồi sau một cái nháy mắt ngắn ngủi, đóa hoa màu lam lại rụng cánh, khô héo, để lại mấy hạt giống.

Thiếu niên thu hạt giống, hai tay vỗ nhẹ.

Sau đó trời đất xoay chuyển, vườn hoa biến mất, nơi đó chuyển hóa thành một vực sâu không đáy.

Thiếu niên đạp hư không, đứng trên vực sâu, nhãn cầu kim cương bay lơ lửng bên cạnh hắn. Thiếu niên đưa tay ra vẩy nhẹ, mấy hạt giống mới thu bị rải vào trong vực sâu.

Sau đó dưới vực sâu không đáy có vô số đôi mắt mở ra, dày đặc chi chít, trải khắp vực sâu.

Thiếu niên gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

“Còn thiếu bao nhiêu lần nữa?”

“Dựa theo cài đặt do đại chủ nhân để lại, chỉ cần ngài đánh cược thắng thêm sáu mươi mốt vị tu sĩ có đại khí vận nữa là có thể khống chế vực sâu hoàn toàn, tiến vào phân đoạn cuối cùng của trò chơi, đạt được một thế giới Cửu U cỡ nhỏ thuộc về ngài.”

Nhãn cầu kim cương trả lời.

“Ừ, mục tiêu tiếp theo là thắng Bá Tống tiểu đạo hữu ít nhất một lần. Bốn cơ hội, ta nhất định thắng được hắn một lần.”

Thiếu niên hạ quyết tâm:

“Lần sau tuyệt đối không nhường nữa.”

“Chúc ngài thành công, chủ nhân của ta.”

Nhãn cầu kim cương dâng lời chúc.

Thiếu niên:

“Lần trước ngươi cũng chúc ta như vậy, kết quả ta thua liền bảy ván, lời chúc của ngươi có độc.”

“Xin lỗi, chủ nhân của ta.”

Nhãn cầu kim cương bình tĩnh trả lời.

Thiếu niên:

“Ngươi nghĩ sao nếu ta bỏ tiền ra để Bá Tống tiểu đạo hữu cố ý thua ta một lần? Nhìn hắn có vẻ thiếu tiền lắm thì phải?”

“Chủ nhân của ta, gian lận là điều đáng xấu hổ.”

Nhãn cầu kim cương nhắc nhở.

“Ha ha ha.”

Thiếu niên cười to, xoay người lui về sau, rời khỏi vực sâu không đáy.

Sau khi thân hình hắn biến mất, tất cả mắt dưới vực sâu đều nhắm lại, vực sâu lại khôi phục sự im lặng như trước.

****

Ở bên kia.

Tống Thư Hàng xuất hiện trong Tán Tài Vương Tọa.

Lúc này quyền sở hữu Tán Tài Vương Tọa đã được chuyển vào tay hắn. Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn bước ra một bước, tiếp đó thu toàn bộ Tán Tài Vương Tọa vào thế giới hạch tâm.

Thân là một món pháp khí hợp cách, Tán Tài Vương Tọa có sẵn công năng biến to thu nhỏ.

Sau khi thu hồi Tán Tài Vương Tọa, thần thức của Tống Thư Hàng khuếch tán ra, tìm bóng dáng của các tiền bối trong nhóm

Cửu Châu số 1.

“Chắc các tiền bối đang đánh Thiên Nhân nhỉ?”

Tống Thư Hàng thầm nói.

Một đống Thiên Nhân như thế kia, với tính cách của mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, sau khi ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, hẳn là phải đánh một trận mới đúng.

Nhưng thần thức của Tống Thư Hàng đã tìm một vòng mà vẫn không cảm ứng được khí tức của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, thậm chí cũng không phát hiện ra khí tức của Thiên Nhân và những tu luyện giả khác.

Tống Thư Hàng gãi đầu cảm thấy khó hiểu:

“Chẳng lẽ ván cược giữa ta và vị tiền bối thần bí kia kéo dài rất nhiều ngày?”

Trong động một ngày, thế gian đã qua nghìn năm?

Hắn lấy điện thoại di động ra rồi lắc.

Tốt lắm, có tín hiệu.

Tống Thư Hàng đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1.

“Các tiền bối, bây giờ mọi người đang ở đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

“Tống tiền bối, cuối cùng ngươi cũng ra rồi, chơi vui không?”

“Cũng được, suýt khóc ra máu.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Bây giờ mọi người đang ở đâu? Sau khi ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, ta không tìm thấy mọi người.”

Vũ Nhu Tử:

“Khóc ra máu? Nghe thú vị đấy. Tiền bối đến đây đi, kể cho bọn ta nghe về chuyện thú vị mà ngươi đã trải qua.”

“Mọi người đang ở Điền Thiên đảo.”

Bắc Hà Tán Nhân nói:

“Chờ ngươi đến mở tiệc, đến đây nhanh đi.”

Tống Thư Hàng cười to rồi trả lời:

“Đến ngay đây!”

Ngay lúc hắn chuẩn bị cất điện thoại, trong nhóm có người @

hắn.

Tiên Ngư Sử ‘Ngư Kiều Kiều’:

“@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng, hình như ta có manh mối về đoạn mật mã mà ngươi gửi rồi.”

Mật mã? Ta gửi mật mã gì?

Chẳng lẽ là Thần Binh Kỳ Giám?

“Kiều Kiều, bây giờ cô đang ở đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Ngư Kiều Kiều:

“Vẫn đang ở trong cấm địa đây, hôm nay là một ngày nghỉ hiếm thấy nên ta tranh thủ online. Ta phát hiện đoạn mật mã mà ngươi gửi có liên quan đến Tống đầu gỗ.”

“Đúng.”

Tống Thư Hàng nói, hắn cầm Ma Thần trụ bằng một tay, vừa đáp lại vừa bay đến Điền Thiên đảo.

Lúc bay, hắn sơ ý trượt tay, tung một phát Dưỡng Đao thuật cho Ma Thần trụ.

Ma Thần trụ: Vù vù vù~

Ngay sau đó, vô số tri thức về tiên trù tăng tốc truyền vào đầu Tống Thư Hàng.

Chương 1818: Dù Là Thần Binh Cũng Cần Bảo Dưỡng

Tri thức tiên trù trong Ma Thần trụ truyền thừa cực kỳ phong phú. Khi đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, Hà Chỉ Ma Đế đã là một nam nhân sở hữu bảy loại trù tâm.

Tống Thư Hàng chỉ dung hợp trù tâm Ma môn của hắn, mà kỹ thuật tiên trù căn bản tuôn ra từ trong trụ truyền thừa lại có hơn hai mươi loại. Hà Chỉ Ma Đế đã đạt được thành tựu khiến người ta phải bội phục trên lĩnh vực tiên trù!

"Đang định nhồi nhét cho ta thành một tên béo sao?"

Tống Thư Hàng nói.

Tham nhiều nuốt không trôi, nhược thủy ba nghìn chỉ lấy một gáo.

Vì vậy Tống Thư Hàng bắt đầu phân loại những tri thức này, từ trong đó chọn ra những tri thức và kinh nghiệm có liên quan đến từ điển món ăn Ma môn, ưu tiên ghi nhớ và học tập trước. Còn tri thức tiên trù về những từ điển món ăn khác tạm thời cứ niêm phong ở trong đầu, sau này khi nào cần đến lại kéo ra.

Trong lúc học tập, hắn lại trượt tay, cách một lúc lại thả một phát Dưỡng Đao thuật lên Ma Thần trụ, giữ quá trình thu phát kiến thức của Ma Thần trụ diễn ra ở cường độ cao.

Mỹ nhân rắn công đức dựa vào sau lưng Tống Thư Hàng, cô nhìn Tống Thư Hàng và Ma Thần trụ với ánh mắt kỳ lạ, trên mặt hiện lên vẻ trầm ngâm suy tư.

Một lúc sau, khi Tống Thư Hàng lại trượt tay thả một phát Dưỡng Đao thuật lên Ma Thần trụ, mỹ nhân rắn công đức đưa tay vỗ lưng Tống Thư Hàng.

"Chuyện gì?"

Tống Thư Hàng đang dốc hết sức học tập, lúc hỏi cũng chẳng thèm quay đầu lại.

Bây giờ hắn vừa bay vừa tiếp thu tri thức rồi lại phân loại chúng, vừa học tập vừa trượt tay thi triển Dưỡng Đao thuật lên Ma Thần, đồng thời còn phải chú ý trả lời tin nhắn của Ngư Kiều Kiều trong nhóm Cửu Châu số 1, hắn rất bận.

Mỹ nhân rắn công đức không trả lời, cô lại vỗ lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không thể làm gì khác hơn là tạm dừng việc học tập, quay đầu lại nhìn tiên tử với thái độ cưng chiều.

Thấy hắn quay đầu lại, mỹ nhân rắn công đức mừng ra mặt, cô giơ tay lên chỉ vào chính mình.

Tống Thư Hàng:

“???”

Mỹ nhân rắn công đức chỉ vào bàn tay đang cầm Ma Thần trụ của Tống Thư Hàng sau đó lại chỉ vào bản thân cô.

“Cô cũng muốn bị ta cầm trong tay giống như Ma Thần trụ à?”

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi hoặc.

Gần đây sở thích của @#%× Tiên Tử càng ngày càng quái lạ.

Nhưng thật ra cô rất thích hợp bị cầm trong tay, dù sao cô cũng có đuôi. Tống Thư Hàng chỉ cần cầm chóp đuôi nhọn của cô là có thể chơi đùa vui vẻ như chơi đùa với rắn.

Nếu cô thật sự muốn chơi đùa như vậy, Tống Thư Hàng sẽ phối hợp.

Nghe vậy, Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh phát ra tiếng cười êm tai:

“Tống~ a ngốc ngốc ngốc~”

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu nguầy nguậy, cô chỉ vào Tống Thư Hàng, sau đó chỉ vào Ma Thần trụ rồi lại chỉ vào chính cô.

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng hiểu:

“Cô cũng muốn Dưỡng Đao thuật?”

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu vô cùng vui vẻ, cô dựa vào lưng Tống Thư Hàng, thò cánh tay của cô qua bả vai Tống Thư Hàng rồi đưa đến trước mặt hắn.

“Nói thật, nếu thi triển Dưỡng Đao thuật lên người tiên tử, ta cứ cảm thấy là lạ thế nào ấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Dù sao mỹ nhân rắn công đức cũng là một phần trong thân thể hắn, nếu thi triển Dưỡng Đao thuật lên người cô, ở một mức độ nào đó, chính là thi triển lên chính hắn rồi còn gì.

Nhưng nếu @#%× Tiên Tử muốn, tất nhiên hắn sẽ thỏa mãn cô.

Dù sao cũng chỉ là một lần trượt tay mà thôi.

Tống Thư Hàng đặt tay lên cánh tay nhỏ của mỹ nhân rắn công đức, thả một phát Dưỡng Đao thuật không chút do dự.

Ánh sáng rực rỡ của Dưỡng Đao thuật bao quanh người mỹ nhân rắn công đức, tay cô run lên khe khẽ giống như bị điện giật.

Chốc lát sau, cái miệng nhỏ nhắn của mỹ nhân rắn công đức hé mở, hơi thở như hương hoa lan.

Trên mặt cô lộ ra vẻ hài lòng, dường như rất thoải mái.

“Ưm ưm ưm.”

Cô duỗi người, thân thể mềm nhũn nằm sau lưng Tống Thư Hàng, cuối cùng chìm vào trong cơ thể Tống Thư Hàng như chìm xuống đầm lầy.

Tống Thư Hàng thu tay về:

“Lợi hại lắm, Dưỡng Đao thuật của ta.”

“I i?”

Thấy mỹ nhân rắn công đức có vẻ rất thoải mái giống như đang được massage, vì vậy Tạo Hóa Tiên Tử cũng tò mò dựa vào người Tống Thư Hàng, đưa cánh tay của cô đến trước mặt hắn.

“Tạo Hóa Tiên Tử cũng muốn à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ ừ ừ.”

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu như giã tỏi.

“Sở thích của cô và công đức tiên tử càng ngày càng giống nhau rồi đấy.”

Tống Thư Hàng than thở, bây giờ thời gian Tạo Hóa Tiên Tử ở trên người hắn còn nhiều hơn ở nhà.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Tạo Hóa Tiên Tử sắp biến thành người nhà của hắn thôi.

Dứt lời, Tống Thư Hàng cũng không keo kiệt, tặng một phát

Dưỡng Đao thuật cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Phản ứng của Tạo Hóa Tiên Tử gần như giống hệt với mỹ nhân rắn công đức, cô cũng duỗi người thoải mái, vô lực nằm trên lưng Tống Thư Hàng rồi dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Nếu mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đều được massage, vậy tất nhiên cũng không thể bỏ qua Xích Tiêu kiếm tiền bối rồi.

Tống Thư Hàng chuyển Xích Tiêu kiếm tiền bối từ trong thế giới hạch tâm ra.

“Sao thế? Muốn đánh người à?”

Phản ứng đầu tiên của Xích Tiêu kiếm tiền bối là ‘lần này muốn đánh vị đại lão nào?’.

Vừa dứt lời, Tống Thư Hàng thi triển ba phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp lên thân Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Thân kiếm của Xích Tiêu kiếm tiền bối phát ra từng đợt rên ngâm:

“Ôi~~ chính là lực độ này mới thoải mái nhất. Giỏi lắm Thư Hàng, kỹ thuật ngày càng tốt.”

“Tiền bối thích là được rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Có chuyện gì cần ta giúp không?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối hỏi.

Chẳng ai vô duyên vô cớ đối xử tốt người khác, chắc chắn Thư Hàng có chuyện gì đó cần nó giúp đỡ.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến tiền bối nên muốn bảo dưỡng cho tiền bối thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Bảo dưỡng ư? Đúng rồi, dù là thần binh cũng cần bảo dưỡng mà.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối cười to.

Chờ đến một ngày nào đó trong tương lai, khi gặp lại một chủ nhân khác là Xích Tiêu Tử, nó cũng phải yêu cầu phúc lợi bảo dưỡng định kỳ mới được.

Xích Tiêu kiếm cực kỳ vui vẻ, bay song song với Tống Thư

Hàng.

Ở góc độ này, nhìn cái bóng của Tống Thư Hàng như đang đứng trên thân Xích Tiêu kiếm.

Thấy cái bóng của mình, Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến một chuyện:

"Đúng rồi, ưm... Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng Quái Lệ Tiên Tử?"

Tên đầy đủ là gì nhỉ? Tự dưng lại không nhớ ra được là sao vậy kìa?

"Tống tiền bối, phía sau còn có 'Lục Đậu Phượng' nữa."

Vũ Nhu Tử da đen chui ra từ cái bóng, nhắc cho Tống Thư Hàng.

"Tên này quá dài, đã vậy còn không dễ nhớ."

Tống Thư Hàng nhận xét.

Vũ Nhu Tử da đen:

"Ừ, ta cũng nghĩ vậy."

Nhưng đây là tên do bản thể đặt cho, cô chẳng có cách nào để phản bác.

Rất tức nhưng vẫn phải giữ vẻ tao nhã.

"Cô có muốn một phát Dưỡng Đao thuật không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm tiền bối ở bên cạnh:

"!!!"

Sau khi suy nghĩ một chút, Vũ Nhu Tử da đen gật đầu đồng ý.

Thật ra cô cũng tò mò muốn biết rốt cuộc công đức tiên tử và Tạo Hóa Tiên Tử có cảm giác gì khi thể nghiệm Dưỡng Đao thuật, vì vậy cô dè dặt đưa cánh tay đến trước mặt Tống Thư Hàng.

"Đừng căng thẳng, từ phản ứng của công đức tiên tử và Tạo Hóa Tiên Tử có thể thấy được cảm giác khi thể nghiệm Dưỡng Đao thuật hẳn là không tồi."

Nói xong, Tống Thư Hàng thả một phát Dưỡng Đao thuật lên người Vũ Nhu Tử da đen.

Một lúc lâu sau.

Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Tống Thư

Hàng.

“Không hiệu quả ư?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu.

Tống Thư Hàng không tin tà, thả ra ba phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp. Thường thì ba phát liền chỉ dùng cho Xích Tiêu kiếm tiền bối!

Chương 1819: Ta Xuất Quan Rồi

Dù sao sức mạnh của ba phát liền hoàn toàn khác với một phát.

Sau ba phát Dưỡng Đao thuật, Vũ Nhu Tử da đen ở phía đối diện vẫn chẳng có chút phản ứng nào:

“Tống tiền bối, vẫn không có hiệu quả gì cả.”

Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy Vũ Nhu Tử, ta thấy rồi.”

“Lẽ nào là do cấu tạo của tâm ma khác người?”

Hắn thắc mắc.

Phải biết lúc trước, khi hắn sử dụng Dưỡng Đao thuật lên người Bạch tiền bối phân thân vẫn có hiệu quả, vậy mà giờ lại chẳng có tác dụng gì đối với tâm ma của Vũ Nhu Tử.

“Hay là Dưỡng Đao thuật chỉ có tác dụng đối với pháp khí và phân thân, lại vô hiệu với những vật thể khác?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đoán.

“Nhưng vừa rồi Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức có vẻ rất hài lòng mà... Khoan đã, lẽ nào các cô ấy đang diễn kịch?”

Tống Thư Hàng nói.

Với tính cách của @#%× tiên tử, sau khi nhận Dưỡng Đao thuật, có lẽ cô đã là diễn kịch để lừa người tiếp theo. Về mặt nào đó, Tạo Hóa Tiên Tử rất giống @#%× tiên tử, nếu bị lừa, cô nhất định sẽ diễn theo để tiếp tục lừa người khác.

Vũ Nhu Tử da đen:

“...”

“Nếu hai vị tiên tử siêu diễn này đang thi diễn với nhau, vậy thì mọi chuyện rõ rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, hay là ngươi dùng lại lần nữa thử xem? Ta sẽ điều chỉnh trạng thái phối hợp với ngươi?”

Vũ Nhu Tử da đen đề nghị.

Vì vậy Tống Thư Hàng lại thả ba phát Dưỡng Đao thuật lên người Vũ Nhu Tử da đen.

Vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

“Xem ra vẫn không có hiệu quả. Hay là... Vũ Nhu Tử cô là một cá thể đặc biệt?”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử da đen nghiêng đầu.

Lại qua một lúc lâu sau, cô hài lòng gật đầu, sau đó lại nhập vào cái bóng của Tống Thư Hàng.

...

Xích Tiêu kiếm và Tống Thư Hàng bay song song với nhau.

Trên đường đi, nó thấy Tống Thư Hàng không ngừng sử dụng Dưỡng Đao thuật lên Ma thần trụ.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Xích Tiêu kiếm nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Đang đọc truyền thừa tiên trù do Hà Chỉ Ma Đế để lại, nếu trong đầu ta cũng có một tiểu trợ lý lưới rồng thì tốt biết mấy.”

Xích Tiêu kiếm:

“Hửm?”

“Kỹ thuật tiên trù và kinh nghiệm lấy được từ trong truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế cực kỳ khổng lồ, bây giờ ta phải phân loại chúng, sau đó sẽ nghiên cứu học tập về kiến thức có liên quan đến từ điển món ăn Ma môn. Nếu trong đầu ta cũng có một tiểu trợ lý lưới rồng, vậy nó có thể giúp ta chỉnh lý, phân loại những kiến thức này, cũng giống như tiểu trợ lý hạch tâm giúp ta bảo vệ thế giới hạch tâm vậy.”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Thằng nhóc Tống Thư Hàng này hết thuốc chữa rồi.

Tít tít tít~

Lúc này điện thoại của Tống Thư Hàng phát ra chuông báo, có người inbox hắn.

Hắn lấy điện thoại ra, vuốt màn hình xem thử.

Là tin nhắn của Vũ Nhu Tử gửi cho hắn.

Vũ Nhu Tử?

Khoan đã!

Tay cầm điện thoại di động cứng đờ, Tống Thư Hàng phát hiện ra một điểm đáng ngờ.

Vừa rồi hắn thả Dưỡng Đao thuật lên người Vũ Nhu Tử da đen mà chẳng có hiệu quả gì, có khi nào… hiệu quả này lại xuất hiện trên người Vũ Nhu Tử bản tôn không?

Khả năng này cực lớn.

Hắn lập tức mở tin nhắn mà Vũ Nhu Tử gửi đến.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử:

"Tống tiền bối, không ngờ mang thai lại thoải mái như vậy. [Cười rạng rỡ] "

Tống Thư Hàng:

"???"

Hắn còn chưa kịp trả lời, Vũ Nhu Tử lại gửi thêm một tin nữa:

"Vừa rồi ta đang xem nhân tiền hiển thánh bản phát lại với a cha ta, đợi mãi mới đến phần Huyền Ma giảng pháp của Tống tiền bối, rồi lại đến mãi mới đến đoạn ánh nhìn mang thai. Bây giờ a cha ta đang quấn chăn run rẩy với khuôn mặt trắng bệch nhưng ta lại cảm thấy rất tuyệt, thoải mái vô cùng. Quả nhiên giống như tưởng tượng của ta, ánh nhìn mang thai không phải thứ đáng sợ gì cả, mang thai cũng chẳng có gì đáng sợ."

Tống Thư Hàng nhập mấy chữ vào khung chat sau đó lại xóa, rồi nhập vào rồi lại xóa. Bây giờ hắn cũng không biết nên trả lời Vũ Nhu Tử thế nào.

Hắn có cảm giác bản thân đã phát hiện ra sự thật.

Hồi lâu sau, Tống Thư Hàng hỏi:

"Hiện giờ tâm trạng của Linh Điệp tiền bối thế nào?"

Điều này có liên quan đến hệ số an toàn tính mạng của hắn.

"Tống tiền bối đừng lo, tâm trạng của a cha ta rất ổn định. Chỉ cần là chuyện ta cảm thấy thú vị thì a cha ta sẽ không tính toán gì đâu. Hơn nữa lần này các tiền bối trong nhóm đều đã khuyên a cha ta đừng xem nội dung Huyền Ma giảng pháp, cũng kể lại nội dung giảng pháp cho a cha nghe, nhưng a cha ta vẫn xem với ta. Vậy nên dù thế nào thì kết quả của chuyện lần này cũng không thể trách Tống tiền bối được.”

Vũ Nhu Tử trả lời.

Tống Thư Hàng:

“[Icon lau mồ hôi]”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ở một mức độ nào đó có thể nói điểm may mắn của Vũ Nhu Tử rất cao.

Có lẽ sau khi hoàn thành đánh cược với tiền bối thần bí, hắn có thể giới thiệu Vũ Nhu Tử đến đó nhận đánh cược không nhỉ?

…

“À mà chúng ta đang đi đâu vậy?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối hỏi.

“Điền Thiên đảo.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đang ở đó chờ chúng ta.”

Chính hắn chủ động đề xuất ý kiến cử hành buổi tiệc lần này.

Lúc đến gần Điền Thiên đảo, Tống Thư Hàng bắt đầu liên lạc với tiểu trợ lý lưới rồng đang ở thế giới hắc long xa xôi.

Tống Thư Hàng:

“Tiểu trợ lý lưới rồng, có nhận được tín hiệu không?”

“Nhận được thưa nhân viên quản lý Bá Long.”

Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Buổi tiệc chuẩn bị thế nào rồi?”

Trước khi rời khỏi thế giới hắc long, hắn đã nhờ tiểu trợ lý lưới rồng hỗ trợ, phân phát nhiệm vụ cho các ma trù ở thế giới hắc long, chế biến các món ăn cho buổi tiệc.

Tống Thư Hàng đã để lại một phần pháp khí lấy được từ đám

Thiên Nhân kia + tích phân lưới rồng để làm phần thưởng.

Tiểu trợ lý lưới rồng trả lời:

“Những món ăn ngài cần đã chuẩn bị đâu vào đấy, có thể thông qua truyền tống trận chuyển đến thế giới tư nhân của ngài bất cứ lúc nào.”

Do tài nấu nướng của các ma trù ở thế giới hắc long đều lệ thuộc vào lưới rồng, nếu kéo bọn họ vào hiện thế, trình độ nấu nướng của bọn họ sẽ giảm mạnh. Vậy nên các món ăn phải được chế biến ở thế giới hắc long rồi gửi đến hiện thế.

“Mọi người vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tiếc là mặc dù lần này hắn trúng giải thưởng bậc 1 trong Tán Tài Vương Tọa nhưng lại không đạt được lượng lớn bảo vật. Nếu không, hắn có thể đưa bảo vật trong Tán Tài Vương Tọa vào danh sách phần thưởng để cảm ơn các ma trù ở thế giới hắc long rồi.

Món ăn đã chuẩn bị xong, về phần rượu thì có rượu ngon do các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tự mang đến cộng với rượu ngon do Tống Thư Hàng lấy ra từ trong lưới rồng. Thậm chí cũng không cần lo đến nước trà, hắn mới lấy hơn hai mươi cân trà ngon từ chỗ tiền bối thần bí.

Lần này nhất định phải để các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 uống say một trận.

Biết đâu đến lúc đó hắn có thể bộc lộ tài năng nhờ vào trù tâm và tri thức về tiên hào Ma môn mà hắn mới lấy được thì sao?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy chộn rộn.

Sau đó hắn lại vuốt màn hình điện thoại, mở khung chat với Ngư Kiều Kiều:

“Kiều Kiều, tín hiệu vẫn tốt chứ? Có manh mối gì về đoạn mật mã này vậy?”

Lúc nãy Ngư Kiều Kiều vẫn chưa trả lời hắn.

“Tín hiệu không tốt lắm, ngươi chờ một chút, để ta chỉnh lý lại tài liệu rồi gửi cho ngươi.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

Tống Thư Hàng cười to:

"Được."

Ngay lúc hắn chuẩn bị cất điện thoại đi thì Tô thị A Thập Lục gửi một tin nhắn đến:

"Ta xuất quan rồi."

Chương 1820: Cái Gì Kho? Có Phải Ta Nhìn Lầm Rồi Không?

Tống Thư Hàng mỉm cười hồi đáp:

“Địa điểm xuất quan ở đâu để ta đi đón cô?”

Mặc dù chưa thu thập đủ một bộ ba món Công Tử Hải, nhưng chờ gặp Thập Lục xong thì bọn họ có thể thu thập cùng nhau.

Tô thị A Thập Lục cười trả lời:

“[Chat voice] Ta sẽ đến Lan Tây đảo trước, ngươi lại đến đó đón ta. Khi nào sắp đến, ta sẽ gọi điện thoại cho ngươi.”

Lần này giọng của cô vẫn êm ái dịu dàng, giọng nói thấp hơn lúc bình thường, rất ngọt ngào cũng rất trưởng thành.

“Được, đến lúc đó ta sẽ ở Lan Tây đảo đón cô.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đến lúc đó, có nên chọn một cách ra sân thật ngầu để đi đón A Thập Lục không nhỉ?

Chiến xa Hà Long Thần Hành? Con rối rồng màu bạc? Hay là mượn cá voi mập công đức của mỹ nhân rắn công đức?

Những cách này đều tốt nhưng chỉ thích hợp sử dụng trước mặt tu sĩ, nếu dùng trước mặt người bình thường phải bỏ thêm huyễn pháp để che mắt.

Đến lúc đó nếu A Thập Lục đáp thẳng xuống Lan Tây đảo, hiện thân trước mặt quần chúng, vậy hắn phải cân nhắc đến việc dùng một số thủ đoạn hiện đại hóa đến đón cô ấy.

Ví dụ... hình như trong thế giới hạch tâm của hắn còn mấy chiếc máy kéo có tay cầm.

Không được không được!

Mặc dù máy kéo có tay cầm có thể thu hút sự chú ý của người khác nhưng cách ra sân này vẫn miễn đi. Không có nhan sắc và sức hút của Bạch tiền bối, hắn sợ mình không điều khiển được máy kéo có tay quay.

Có lẽ đến lúc đó có thể mượn Điền Thiên tiền bối một chiếc du thuyền?

Ngoài ra trong thế giới hạch tâm có một đám ma thú giống ngựa và ma thú lạc đà được chuyển từ thế giới hắc long qua, chúng có ngoại hình tương tự với ngựa và lạc đà bình thường, chỉ khác là cao lớn hơn một chút. Có lẽ cưỡi ngựa ra sân cũng rất nổi bật?

“[Chat voice] Vậy đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau.”

Tô thị A Thập Lục trả lời.

Từ giọng điệu có thể nghe ra được có vẻ như tâm trạng của cô rất tốt.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với A Thập Lục, Tống Thư Hàng cất điện thoại di động, tiếp tục bay đến Điền Thiên đảo với Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Hắn vừa tùy ý trò chuyện về một số đề tài với Xích Tiêu kiếm tiền bối, vừa không ngừng thi triển Dưỡng Đao thuật lên Ma Thần trụ, rút lấy tri thức về kỹ thuật tiên trù Ma môn.

Trên đường đi, thỉnh thoảng sẽ gặp một số tu sĩ và tu luyện giả thuộc những hệ khác.

Có thể là do Tán Tài Vương Tọa hoạt động nên rất nhiều tu luyện giả tụ tập gần đó vẫn chưa tản đi. Có người vẫn đang tìm kiếm ở phụ cận, xem thử Tán Tài Vương Tọa có mở ra lần nữa không.

Vậy nên trên đường bay hôm nay, hắn mới gặp được không ít tu luyện giả thuộc những hệ mà bình thường hiếm gặp như vậy.

Khi thấy Tống Thư Hàng ở đằng xa, trong số những tu sĩ hoặc tu luyện giả này có một số sẽ dừng lại, có người sẽ hành lễ chào Tống Thư Hàng, đây là phép lịch sự cần phải có khi hậu bối gặp tiền bối.

Có người sẽ tránh một bên nhường đường, liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng đi xa.

Nhưng đa số tu luyện giả đều tái mặt, lăn lê bò lết rồi chạy mất khi thấy Tống Thư Hàng từ xa.

Trước khi những tu luyện giả này chạy trốn, Tống Thư Hàng có thể nghe thấy bọn họ đang la hét:

“Là Bá Tống, Bá Tống đến rồi!”

“Bá... Bá Tống!”

“Sao Bá Tống còn ở đây?”

“Đừng nhìn vào mắt Bá Tống tiền bối...”

“Nghe nói Bá Tống tiền bối đã đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên, tốt nhất là nín thở luôn đi.”

“Ta có thuốc ngừa thai đặc biệt đây, các ngươi có muốn uống hai viên không? Vị sơn tra, nghe nói sơn tra có tác dụng gây sinh non nên chắc thuốc vị sơn tra sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Có rất nhiều âm thanh hoảng sợ tương tự thế này, hơn nữa còn là ngôn ngữ của rất nhiều nước. May mà gần đây Tống Thư Hàng thành thạo rất nhiều ngôn ngữ của các nước, nếu không sợ rằng cũng nghe không hiểu bọn họ đang nói gì.

Tống Thư Hàng đen mặt.

Dư luận xã hội thật đáng sợ.

Tất nhiên, thỉnh thoảng cũng nghe được một số nhận xét tích cực.

“Nhưng Bá Tống tiền bối trong bộ dạng thiếu niên rất đáng yêu. Trong lần giảng pháp trước đó, ngài ấy mang bộ dạng ông chú mà nhỉ?”

“Bá Tống Huyền Thành đã đến cảnh giới Kiếp Tiên, đối với ngài ấy ngoại hình chỉ là mây bay mà thôi, muốn đổi thì đổi ấy mà.”

“Ta cảm thấy Bá Tống tiền bối trong bộ dạng ông chú phù hợp với hình tượng cá nhân của ngài ấy hơn.”

Phần lớn nhận xét tích cực đều là bàn về ngoại hình của hắn.

Quả nhiên vỏ ngoài ưa nhìn có giá trị thảo luận hơn tu vi của Bá Tống Huyền Thành.

...

Khi Tống Thư Hàng đến Điền Thiên đảo, rốt cuộc tri thức căn bản tiên trù trong Ma Thần trụ cũng được truyền xong. Tống Thư Hàng cũng hoàn thành việc học tập tri thức về tiên trù Ma môn được phân loại ra.

“Được rồi, tham nhiều nuốt không trôi. Trước hết cứ học xong tri thức căn bản đã, sau đó sẽ học tập nội dung tiên trù thâm ảo hơn.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu kiếm:

“Ta nghĩ trước hết ngươi vẫn nên luyện tập một chút xem thử bản thân có thiên phú nấu nướng không đã.”

“Xích Tiêu kiếm tiền bối đừng lo lắng, ta có trù tâm trong người, hơn nữa còn có truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế. Chỉ cần thiên phú tiên trù của ta tốt hơn thiên phú kiếm thuật một chút xíu xiu, ít nhất cũng có thể trở thành một tiên trù bình thường.”

Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Thằng nhóc Tống Thư Hàng này cái gì cũng tốt, tính cách tốt, đối xử ôn hòa với mọi người, ngoại trừ nhanh mồm nhanh miệng ra thì không có tật xấu gì lớn.

Chỉ là có đôi khi nhóc này lại khiến người ta phải xót xa.

Ví dụ như thiên phú kiếm thuật này, tần suất chết này, thuộc tính có phúc các ngươi hưởng, gặp họa ta đến gánh này...

Bây giờ còn chưa thử nghiệm nấu nướng mà Tống Thư Hàng đã điên cuồng mạnh miệng.

Xích Tiêu kiếm tiền bối cảm thấy sợ rằng giấc mơ tiên trù của Tống Thư Hàng lại phải chết non rồi.

“Đi thôi, chúng ta lên đảo nào tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

Hiện giờ trên Điền Thiên đảo có đại trận hộ đảo hoàn toàn mới. Trước khi lên đảo, Tống Thư Hàng phải thông qua nghiệm chứng của Điền Thiên Đảo Chủ.

Tống Thư Hàng chuẩn bị thu Ma Thần trụ vào thế giới hạch tâm.

Trước khi thu nó vào, Tống Thư Hàng cho nó một phát Dưỡng Đao thuật xem như phần thưởng.

Ma Thần trụ: Ong ong ong ong~

Trông nó có vẻ cực kỳ hưởng thụ.

Sau đó nó truyền ra một phần tri thức cốt lõi nhất.

Đó là một tờ thực đơn do Hà Chỉ Ma Đế tạo ra, tờ thực đơn này đang ở giai đoạn chưa hoàn thành, là một tờ thực đơn cực kỳ điên cuồng.

Nếu hoàn thành nó, đây sẽ là một tờ thực đơn về các tiên hào đại tiệc đỉnh nhất trong giới tiên trù.

Tờ thực đơn kinh khủng này và lượng tri thức cực lớn mà nó hàm chứa đã bị Ma Thần trụ nhét hết vào đầu Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt bị một lượng lớn thông tin nhét vào, đầu Tống Thư Hàng đau như búa bổ.

"A~~"

Tống Thư Hàng rên một tiếng, hắn đẩy Ma Thần trụ vào thế giới hạch tâm, giơ tay lên xoa huyệt thái dương để làm dịu cơn đau đầu.

Xích Tiêu kiếm:

"Ngươi sao rồi?"

Nó biết rõ khả năng chịu đau của Tống Thư Hàng mạnh đến mức nào. Một cơn đau mà ngay cả Tống Thư Hàng đều phải đau đến mức rên rỉ, nếu là tu sĩ bình thường chịu đựng nó thì chắc chắn sẽ phải đau lăn lộn trên đất.

"Não quá tải rồi."

Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Xích Tiêu kiếm:

"..."

Thấy Tống Thư Hàng có vẻ rất đau đớn, Xích Tiêu kiếm đề nghị:

"Có muốn thả một phát Dưỡng Đao thuật lên bản thân ngươi thử không?"

Tống Thư Hàng xua tay:

"Không sao, đau cỡ này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của ta."

Lại nói loại đau đớn do đầu bị nhét vào một lượng tri thức khổng lồ, não quá tải gần như chết máy này rất mới lạ, là một loại đau kiểu mới. Hắn phải thích ứng với nó, đề cao khả năng miễn dịch để lần sau gặp lại có thể bình tĩnh hơn.

“Đau đớn khiến ta kiên cường hơn.”

Tống Thư Hàng cười khà khà.

Lúc này vẫn còn cười được có nghĩa là hắn đang thích ứng dần với loại đau đớn này.

Xích Tiêu kiếm:

“...”

Về mặt này, tên nhóc Tống Thư Hàng hết thuốc chữa thật rồi. Nó tận mắt chứng kiến Tống Thư Hàng càng chạy càng xa trên đại đạo ‘hết thuốc chữa’, không cách nào quay đầu lại.

“Ting~”

Lúc này, trên đại trận hộ đảo truyền ra tiếng của Điền Thiên Đảo Chủ:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đến chưa? Để ta mở cửa vào đại trận hộ đảo cho ngươi, ngươi hãy đi đến chỗ ta đánh dấu để tiến vào Điền Thiên đảo.”

“Được thôi Điền Thiên tiền bối.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Điền Thiên Đảo Chủ đã đánh dấu một vị trí trên đại trận hộ đảo, hắn sẽ mở cửa vào ở đó.

Tống Thư Hàng và Xích Tiêu kiếm tiền bối di chuyển đến đại trận hộ đảo, đồng thời hắn bắt đầu chỉnh lý lại thực đơn mà Ma Thần trụ đã nhét vào lúc cuối.

Sau khi tri thức liên quan đến thực đơn được chỉnh lý xong, Tống Thư Hàng lấy phần thông tin này từ trong đầu ra.

Thiên kiếp kho, tiểu thiên kiếp xào kim đan.

Đan kiếp chiên, khí kiếp hấp, bánh thiên kiếp băng hệ đông lạnh.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn lại giơ tay lên xoa huyệt thái dương.

Phải chăng vừa rồi lượng thông tin do Ma Thần trụ truyền đến quá lớn đã làm số liệu về nội dung trên thực đơn bị lỗi, lẫn với các thông tin khác trong đầu?

Cho phép ta nghỉ ngơi một chút để đầu óc tỉnh táo lại, sau đó sẽ chỉnh lý phần tri thức này lần nữa.

Tống Thư Hàng nhanh tay thực hiện một loạt động tác massage thư giãn mắt, nâng cao tinh thần, đồng thời còn kích hoạt trù dũ thuật trên bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ, cho chính mình một phát Kình Thân Hóa Lộ Chú.

“Ngươi lại sao nữa thế?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối tò mò hỏi.

Trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng rất kỳ lạ, không biết đang làm cái gì.

Tống Thư Hàng giơ tay lên vỗ nhẹ vào hai má:

“Không sao đâu tiền bối, ta chỉ đang làm mình tỉnh táo hơn thôi. Vừa rồi ta đang xem một tờ thực đơn do Ma Thần trụ truyền đến nhưng hình như số liệu hơi hỗn loạn, ta cần phải chỉnh lý lại.”

Dứt lời, hắn tập trung tinh thần lần nữa, xem bản thực đơn do Hà Chỉ Ma Đế sáng tạo ra.

Tờ thực đơn này có tên.

[Thực đơn nhân sinh của Hà Chỉ - Thịnh Yến Thiên Kiếp]

Tiên trù hàng đầu nào cũng thích tự sáng tạo ra một tờ thực đơn nhân sinh cho bản thân.

Lúc sáng tạo tờ thực đơn này, các tiên trù sẽ phát huy triệt để tài nấu nướng của bản thân, phối hợp với nguyên liệu nấu ăn mình am hiểu nhất, sáng tạo ra một thực đơn có một không hai.

Khi tài nấu nướng của tiên trù ngày càng tiến bộ, các nguyên liệu nấu ăn mới được phát hiện ra, danh sách món ăn trên thực đơn nhân sinh của bọn họ cũng sẽ thay đổi thường xuyên. Thường thì có một số tiên trù thậm chí đến lúc thân tử đạo tiêu cũng không thể hoàn thành thực đơn nhân sinh của riêng mình.

Mà vị đại lão Ma môn Hà Chỉ Ma Đế này, một tiên trù khi đến cửu phẩm đã có bảy viên trù tâm cũng muốn sáng tạo một tờ thực đơn nhân sinh kinh thiên động địa.

Thân là một vị đại lão thuộc tầng lớp đứng đầu chư thiên vạn giới, thực đơn nhân sinh của hắn không theo con đường tầm thường.

Những gì mà Tống Thư Hàng thấy không phải ảo giác, cũng không phải số liệu rối loạn.

Tên của tờ thực đơn nhân sinh này đúng là Thiên Kiếp Thịnh Yến.

“Thiên kiếp kho tàu.”

Tống Thư Hàng bắt đầu đọc cách chế biến món ăn này.

Xích Tiêu kiếm tiền bối đần mặt hỏi:

“Cái gì kho tàu cơ?”

“Thiên kiếp kho tàu.”

Tống Thư Hàng trả lời:

“Ta không nhìn lầm, Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài cũng không nghe lầm, tên món ăn đúng là tên này.”

“Là tên món ăn á? Tên món ăn chắc là khác với tiên hào thật sự.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nói.

Cũng giống như món ‘canh rồng bay’, nguyên liệu chính không phải thịt rồng bay mà chỉ là thịt gà lôi, vậy nên chắc nguyên liệu chính để nấu món ‘thiên kiếp kho’ không phải là thiên kiếp đâu nhỉ?

Chương 1821: Ham Muốn Học Hỏi Dồi Dào

Trong món cá quế sóc không có sóc, trong bánh bà xã cũng không có bà xã... Do đó, thứ được kho trong thiên kiếp kho tàu là thứ khác cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Khá là logic, có thể hiểu được, khả năng đọc hiểu đạt tiêu chuẩn!

"Không, thứ được kho trong món này chính là thiên kiếp."

Tống Thư Hàng từ tốn đáp, sau khi hắn coi đi coi lại thực đơn thì cho ra kết luận.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

"! ! !"

Thiên kiếp vứt mợ nó liêm sỉ rồi!

"Thiên kiếp thì sao mà ăn chứ? Ngươi nói ta nghe xem thiên kiếp kho tàu kiểu gì hả?"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi, nói sao thì nói nó vẫn là thần binh của Trường Sinh Giả đấy nhé! Trước khi chơi chung với Tống Thư Hàng, nó vẫn luôn đồng hành cùng với Xích Tiêu Tử, người và việc nó đã gặp qua nhiều vô số kể, nhưng đây là lần đầu nó nghe thiên kiếp còn có thể kho tàu cơ đấy.

Ai cũng biết, bình thường thì thiên kiếp đều lấy “Lôi kiếp” làm chủ đạo, phiên bản nâng cấp thì có các loại thiên kiếp như thiên kiếp ngũ hành, tâm ma kiếp, âm dương kiếp, nguyên tố kiếp, thiên kiếp lớn cấp bậc pháp tắc, vân vân và mây mây.

Trước tiên đừng nói mấy cái khác, nói đến cái cơ bản nhất là “Lôi kiếp” trước đi.

Ngươi kho tàu lôi kiếp hộ ta xem? Ngươi có thể thả một luồng sấm sét vào trong nồi rồi xào lăn kho tàu không? Xào kiểu gì? Kho kiểu gì hả?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối có cảm giác trí tưởng tượng của mình quá nghèo nàn, thật sự không tưởng tượng rav nổi cái hình ảnh của “Thiên kiếp kho tàu”.

Đúng lúc này, trong cái bóng của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử da đen trồi nửa người lên, run cầm cập. Cô dè dặt giơ tay lên hỏi:

"Tống tiền bối, có tâm ma kiếp kho tàu không?"

"Chỉ thấy mỗi món ‘Thiên kiếp kho tàu’ thôi... Đúng rồi, tìm được rồi! Có một món khai vị liên quan tới tâm ma kiếp đây, là món‘Tâm ma kiếp thái mỏng hun khói’. Món này có thể xem như món khai vị đấy."

Tống Thư Hàng vừa xem thực đơn vừa trả lời.

Vũ Nhu Tử da đen dè dặt gật đầu, sau đó cô lặng lẽ lui vào trong cái bóng của Tống Thư Hàng.

Cô quyết định rồi, trong quãng thời gian này cô sẽ không thò mặt ra nữa, cô muốn lặng lẽ làm một tiểu trong suốt trong cái bóng của Tống tiền bối, tránh cho bị Tống tiền bối kéo ra thái mỏng hun khói.

Tuy rằng cô là “Tâm ma” chứ không phải “Tâm ma kiếp”, nhưng vào trăm tỷ năm trước cả hai là một nhà, đều là cùng một loài. Vì vậy, cô không thể không đề phòng.

"Thư Hàng, cái thực đơn này của ngươi có ổn thật không đấy?"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi, lúc đang nói chuyện nó liếc cái bóng của Tống Thư Hàng một cái —— Ừm, tâm ma kiếp thái mỏng có lẽ làm được thật đấy nhỉ?

Tống Thư Hàng đáp:

"Ta vừa xem xong thực đơn và quá trình nấu nướng của món ‘Thiên kiếp kho tàu’, nếu xét về mặt lý thuyết thì chắc là ổn."

"Nói ra nghe thử xem."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng giải thích:

"Trước tiên nói từ lời giới thiệu đầu đã, ở lời giới thiệu đầu của thực đơn, Hà Chỉ Ma Đế giới thiệu về điểm sáng tạo trong thực đơn nhân sinh của bản thân. Nghe nói trong thời kì thái cổ, có tu sĩ lấy được một cái hồ lô kỳ lạ. Cái hồ lô đó rất là quỷ dị, có thể hút toàn bộ kẻ thù, yêu thú, bảo vật thậm chí là đòn tấn công pháp thuật vào trong đó, hóa thành một viên kim đan. Thậm chí chỉ cần thao tác chính xác, ngay cả thiên kiếp cũng có thể bị hồ lô hút vào, hóa thành viên kim đan bổ dưỡng. Mà ý tưởng bữa tiệc thiên kiếp lớn của Hà Chỉ Ma Đế lại bắt nguồn từ đây."

Chuôi kiếm của Xích Tiêu Kiếm khẽ đong đưa, nói:

"Nghe ngươi nói như thế thì ta nhớ là hình như đã từng nghe một truyền thuyết giống vậy rồi. Ta nhớ trong truyền thuyết, cái hồ lô kia không phải được luyện chế từ hậu thiên, mà là dị bảo sinh ra từ tiên thiên. Trong hồ lô kèm theo đại pháp tắc, có thể biến những thứ nó hút được thành năng lượng tinh khiết. Sau đó lại ngưng tụ năng lượng thành những viên kim đan. Nói là kim đan vậy thôi, chứ thật ra chúng chỉ là những viên bi năng lượng có độ tinh khiết cao. Do đó sau khi nuốt vào có thể bổ sung năng lượng tiêu hao."

Ủa?

Nếu giải thích như vậy, thì lập tức có cảm giác “Thiên kiếp kho tàu” cũng không khó hiểu lắm, hình như cũng không phi lý hẳn nhỉ?

"Thiên kiếp kho tàu của Hà Chỉ Ma Đế chính là sử dụng một loại thủ đoạn y hệt như thế. Đầu tiên là lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, ‘Thiên kiếp kho tàu’ nhất định phải là lôi kiếp trong thiên kiếp ‘nhị phẩm tấn thăng tam phẩm’ của tu sĩ. Lôi kiếp đẳng cấp này nấu nướng rất dễ dàng, lại tương đối dễ bắt, rất thích hợp để kho tàu. Hơn nữa... Cắn vào có cảm giác giòn tan và dai dai, cho dù món sườn được làm từ nguyên liệu gì đi chăng nữa cũng không có cửa so sánh với món này."

Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Xích Tiêu Kiếm:

"..."

Cái mà ta nghe được thật sự là miêu tả về thiên kiếp “nhị phẩm tấn thăng tam phẩm” sao?

"Phía dưới là quá trình săn bắt thiên kiếp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, đầu tiên là tìm một tu sĩ nhị phẩm sắp thăng lên tam phẩm. Bố trí trận pháp độ kiếp, sau đó để hắn dẫn Thiên kiếp xuống. Lúc lôi kiếp đến, trước tiên sử dụng phong ấn thuật, phong ấn 'Lôi kiếp' thành dạng sợi rồi cất giữ. Chú ý, nhất định phải phong ấn thiên kiếp thành dạng sợi, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cảm giác khi ăn."

Tống Thư Hàng đọc thực đơn:

"Phần này khá khó, hình dạng của lôi kiếp trong nháy mắt thay đổi chóng mặt. Lỡ như nó biến thành hình dạng của ‘Lôi cầu’ hoặc ‘Chưởng tâm lôi’ thì sao, chẳng lẽ phải nặn nó thành hình sợi rồi mới phong ấn à?"

Hơn nữa, thiên kiếp bây giờ vẫn luôn dị biến, các loại thiên kiếp hiện đại hoá ngày càng mới lạ. Lỡ như tu sĩ từ nhị phẩm lên tam phẩm trùng hợp gặp được thiên kiếp hiện đại hoá, xuất hiện ‘Lôi kiếp đại pháo’ thì nên xử lý như thế nào đây? Tuy rằng ống pháo lôi kiếp là dạng sợi, nhưng sau khi kho tàu thì thứ này phải gọi là gì? Thiên kiếp đại pháo kho tàu? Thiên kiếp tank kho tàu?

Càng nhức não hơn là chính là trong thực đơn của Hà Chỉ Ma Đế không hề nói tới “Thuật phong ấn”.

Có thể trong suy nghĩ của Ma Đế, người đạt được truyền thừa tiên trù của hắn nhất định đã nắm giữ được thuật phong ấn tinh diệu. Không thể phong ấn thiên kiếp thành dạng sợi thì hoàn toàn không có tư cách kế thừa truyền thừa của hắn sao?

Sau khi suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lại nói:

"Chuyện phong ấn thiên kiếp thì đến lúc đó có thể hỏi Bạch tiền bối. Về mặt này thì Bạch tiền bối có kinh nghiệm lắm đấy."

Đừng nói là dạng sợi, cho dù trên thực đơn yêu cầu nặn thiên kiếp thành dạng bánh quai chẻo đi chăng nữa thì Bạch tiền bối nhất định cũng có thể làm được.

"Đến bước này ta cũng có thể hiểu và mường tượng ra được rồi."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói:

"Do đó, bước kế tiếp là quan trọng nhất. Thiên kiếp sau khi phong ấn thì phải xử lý như thế nào mới có thể biến thành một món ăn vào vừa giòn vừa dai đây? Đừng có nói với ta là ném thẳng vô nồi nhé."

Ném thẳng thiên kiếp dạng sợi vào trong nồi để kho tàu ư?

Nếu như kẻ nào dám làm như vậy thật thì đúng là điên con mợ nó rồi. Đến lúc đó, thiên kiếp trong nồi sẽ nổ tung, cháy khét cả mặt luôn ấy chứ.

"Đương nhiên là không phải rồi. Trước khi bỏ thiên kiếp dạng sợi vô nồi thì còn có một quá trình chế biến nguyên liệu bí mật nữa. Quá trình này có sáu sáu ba mươi sáu trình tự, vô cùng phức tạp. Đầu tiên là phong ấn thiên kiếp vào trong pháp khí, sau đó thêm một loại đan dịch làm cho năng lượng thuần túy hóa thành chất lỏng vào trong pháp khí. Loại đan dịch này có rất nhiều lựa chọn, chỉ cần mua ở chỗ luyện đan sư là được, trong quá trình luyện đan đều sẽ sử dụng loại đan dịch như thế này, hiệu quả càng mạnh càng tốt. Trong này có ghi lại sáu trận pháp, chúng có thể áp chế sức mạnh của thiên kiếp, làm cho đan dịch phát huy hiệu quả."

"Sau đó cứ cách một quãng thời gian, bỏ mười hai loại hương liệu và thiên tài địa bảo vào trong pháp khí phong ấn theo trình tự. Chúng có tác dụng làm cho thiên kiếp đông đặc và dung hợp lại, từ dạng năng lượng đã hoá lỏng đông đặc lại từng chút một, trở thành chất rắn hình sợi. Đồng thời cũng sẽ có sáu trận pháp phối hợp với nhau, áp chế sức mạnh thiên kiếp, để mười hai loại hương liệu + thiên tài địa bảo phát huy tác dụng."

"Tiếp nữa còn có quá trình giống như luyện đan, phải bỏ thiên kiếp đã đông đặc lại vào trong lò luyện đan để luyện chế... "

Ba mươi sáu trình tự, vô cùng rườm rà.

Nhưng hết thảy đều đáng giá.

Hơn nữa, chỉ cần quen tay thì tất cả trình tự sẽ có thể làm xong trong nửa ngày.

"Sau khi làm xong ba mươi sáu trình tự này, tiếp tục niêm phong pháp khí trong một tháng. Một tháng sau, chúng ta sẽ có thể nhận đượcnguyên liệu nấu ăn thiên kiếp hoàn mỹ. Sau khi loại bỏ đi lực sát thương của thiên kiếp tam phẩm, cả sợi thiên kiếp sẽ phát ra sắc vàng óng ánh, kèm theo đó là lớp mỡ như mật ong, cùng với mùi thơm rất lâu không tiêu tán. Sau khi dùng dao cắt nó ra, có thể thấy được những đường vân mỡ hấp dẫn. Ồ, quá trình này có thể tiến hành trong 'Thời Quang thành' của ta. Chỉ cần bỏ linh thạch vào trong Thời Quang thành là có thể rút ngắn thời gian một tháng lại rồi."

Tống Thư Hàng nhanh trí nói.

Tiếp theo nữa chính là quá trình “Kho tàu”.

Trực tiếp cắt “Thiên kiếp” đã qua chế biến thành khối, có thể coi nó như thịt hoặc sườn, dung kỹ thuật tiên trù của Ma Môn tiến hành kho tàu. Sau khi làm xong, hình dạng của “Thiên kiếp kho tàu” sẽ là trong màu đỏ thẫm lộ ra ánh vàng nhạt, tỏa ra mùi thơm nồng đậm. Cắn một cái, tầng thịt thứ nhất béo mà không ngán, vào miệng là tan. Tầng thịt thứ hai có độ dai, càng ăn càng thơm. Tầng thịt thứ ba ăn vào cực kỳ giòn, vừa cắn đã vỡ.

Tống Thư Hàng đọc lên, trong đầu hiện lên hình ảnh của “Thiên kiếp kho tàu” sau khi đã nấu xong, nước miếng ứa hết cả ra.

Xích Tiêu Kiếm:

"..."

Nó thật sự không còn gì để nói, cũng nói không nên lời.

"Đúng lúc Sở Sở sắp độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm."

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ nói:

"Có lẽ dưới điều kiện tiên quyết là bảo đảm sự an toàn của Sở Sở, chúng ta có thể săn bắt vài sợi ‘Lôi kiếp’ thử xem nhỉ?"

Bây giờ, nếu độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩmbình thường, có Tống Thư Hàng ở một bên hộ pháp thì gần như không cần lo lắng sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Huống chi, trên người Tống Thư Hàng còn mang theo một đám đại lão đây này.

Có mỗi thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm mà thôi, thật sự không biết phải làm sao mới thất bại được luôn ấy chứ.

"Ta có cảm giác tốt nhất vẫn là tìm một Thiên Nhân hoặc là kẻ thù để thí nghiệm trước đã. Tuy rằng thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm không khó khăn mấy, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng rất nghiêm túc gật đầu:

"Tiền bối nói đúng, khi đối mặt với thiên kiếp, tuyệt đối không thể khinh thường. Nói không chừng các vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đã bắt được một đống Thiên Nhân rồi, xem thử trong đó có tên nào sắp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm hay không, sau đó có thể thử một lần."

"Ngoài ra, việc phong ấn thiên kiếp nhất định phải để Bạch tiền bối hỗ trợ mới được. Lát nữa ta sẽ thử dùng ‘Kim Đan mã QR’ để liên hệ với Bạch tiền bối xem, xem thử có thể nói chuyện với Bạch tiền bối hay không."

Tống Thư Hàng bổ sung.

"Còn đan dịch thì dễ rồi, trong đám tiền bối của ngươi cũng có luyện đan sư, đến lúc đó sẽ có mấy phân đoạn cần bọn họ hỗ trợ."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất có hứng thú với “Thiên kiếp kho tàu”, nó muốn xem thử những thứ như thiên kiếp rốt cuộc có thể kho tàu thật hay không đây. Nó là một thần binh vô cùng hiếu học, rất muốn khám phá tìm tòi những sự vật và kiến thức mới mẻ.

...

...

Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa trò chuyện, vừa đáp xuống Điền Thiên đảo.

Những thành viên trong nhóm Cửu Châu Số 1 đã hội tụ chung một chỗ, bắt đầu xây dựng yến hội.

Trên đảo Điền Thiên có tiên trù riêng, các tiền bối trong nhóm cũng mang theo rượu ngon đến.

"Thư Hàng, cuối cùng ngươi cũng tới rồi."

Bắc Hà Tán Nhân híp mắt, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Dường như tâm trạng của Bắc Hà tiền bối không tệ.

Chương 1822: Các Ngươi Cứ Việc Trò Chuyện, Ta Đi Trước Đây

"Xem ra tâm trạng của Bắc Hà tiền bối khá tốt nhỉ? Có chuyện gì vui à?"

Tống Thư Hàng đáp xuống bên cạnh Bắc Hà Tán Nhân rồi cười hỏi. Đồng thời, hắn vỗ hai tay, tiểu trợ lý hạch tâm bước ra từ “Thế giới hạch tâm”. Nó tạm dừng việc quy hoạch thay đổi thế giới hạch tâm lại, chuyển món ngon mà“Tiểu trợ lý lưới rồng” đưa từ thế giới Hắc Long tới.

Ở bên cạnh có vài vị đệ tử của Điền Thiên đảo vội vàng chạy đến, nhận lấy từng món ngon và rượu xịn hiệu Côn Na nữ sĩ, đặt thức ăn lên dĩa lần nữa rồi đưa lên bữa tiệc.

Bắc Hà mỉm cười, đang chuẩn bị trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng thì bỗng bị Cuồng Đao Tam Lãng ở bên cạnh giành nói trước:

"Trước đó lão Bắc Hà đã học được đạo pháp ‘Tâm ma cụ thể hóa’ từ chỗ Vũ Nhu Tử. Cả nhóm Cửu Châu Số 1, cũng chỉ có hắn vừa học đã biết mà thôi. Bây giờ hắn đang bồi dưỡng tâm ma của mình, tranh thủ để có thể sớm ngày cụ thể hóa tâm ma của hắn ra. Nên bây giờ trong lòng hắn đang hả hê lắm đấy."

Tống Thư Hàng cười nói:

"Ra là đạo pháp này à."

Hắn cúi đầu liếc cái bóng của mình một cái, Vũ Nhu Tử da đen tương đương với một phân thân... Đã vậy còn dễ sai bảo hơn cả phân thân nữa.

"Thật ra ta cảm thấy lý do mà lão Bắc Hà trông sung sướng như vậy không phải là do hắn là ‘Người đầu tiên học được pháp thuật’, mà là do hắn sắp được gặp lại người tình cũ của hắn mới đúng, do đó cả người hắn đều tỏa ra khí tức tươi trẻ, con mắt cũng híp lại luôn rồi kìa."

Ở bên cạnhCuồng Đao Tam Lãng, một cô gái có dáng người xinh đẹp ngọt ngào nũng nịu nói.

Tống Thư Hàng liếc cô gái xinh đẹp ngọt ngào này một cái, hơi suy nghĩ rồi nói:

"Đồng Quái tiền bối phải không?"

Không phải trước đó tiền bối vẫn còn là thiếu niên sao? Lại thay đổi ngoại hình từ lúc nào thế này?

"Hì hì hì."

Hai tay Đồng Quái chỉ vào gương mặt của bản thân, cười ngọt ngào nói:

"Sao nào, hình dáng này của ta có đáng yêu không?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Nói thật là trông thật sự rất dễ thương. Nhưng chỉ cần nghĩ tới đây là Đồng Quái tiền bối thôi là Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy thương không nổi nữa.

"Người tình cũ của Bắc Hà ư? Chẳng phải lão Bắc Hà là FA sao?"

Vân Trung Tiên Khách nghi hoặc lại gần hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân:

"..."

"Chuyện này ta biết."

Cuồng Đao Tam Lãng cười nói:

"Mối tình đầu của lão Bắc Hà chính là tâm ma của hắn đấy! Đó là một cô gái tóc vàng lòng (ngực to) chứa cả thiên hạ, nhưng mà đến phút chót thì cô ta bị lão Bắc Hà chém để chứng đạo rồi. Bây giờ lão Bắc Hà lại muốn bồi dưỡng cô ta ra lần nữa đấy hả?"

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối vừa nói như vậy, Tống Thư Hàng cũng sực nhớ lại —— lúc trước, khi Bắc Hà Tán Nhân đại chiến với Đồng Quái Tiên Sư trên đỉnh Tử Cấm Thành, Đồng Quái Tiên Sư vì muốn chiếm “Tiên cơ” mà bất chấp thủ đoạn, dịch dung thành “Mối tình đầu” của Bắc Hà Tán Nhân, cũng chính là hình dạng tâm ma của hắn hòng gây áp lực tâm lý cho Bắc Hà Tán Nhân.

Không ngờ cái thứ gọi là mối tình đầu này đã bị Bắc Hà Tán Nhân thái mỏng từ lâu rồi, chiêu trò bỉ ổi của Đồng Quái không có chút hiệu quả nào cả.

Bây giờ, Bắc Hà Tán Nhân muốn nuôi tâm ma, đồng thời cụ thể hóa luôn cả tâm ma của mình, đây là muốn tạo ra mối tình đầu của bản thân thật đấy hả?

Nếu nghĩ như vậy thì... cái đạo thuật được Vũ Như Tử sáng tạo ra khá là đáng sợ đấy!

Bởi vì tâm ma của đa số tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều liên quan đến “Tình cảm”. Mà tâm ma liên quan đến tình cảm, phần lớn lại là mẫu người lý tưởng hoặc là người than hay bạn thân gì đó.

Nếu như đạo thuật này được truyền bá khắp chư thiên vạn giới, vậy thì tỉ lệ sinh sản trong tương lai của tu chân giới sẽ rất đáng quan ngại.

"Bắc Hà, ngươi muốn bồi dưỡng tâm ma tóc vàng đó thật sao?"

Diệt Phượng Công Tử ôm một vò rượu đi tới. Hình như Diệt Phượng Công Tử đã uống say rồi, gương mặt của hắn ửng đỏ, há miệng ra toàn là mùi rượu thơm.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười, hắn bưng chén rượu lên cụng nhẹ với vò rượu của Diệt Phượng Công Tử, sau đó một hơi uống cạn rượu ngon trong chén:

"Ta vốn là muốn giữ lại một chút thần bí, chờ đến khi tâm ma của ta bồi dưỡng xong rồi mới giới thiệu với mọi người."

Dứt lời, hắn vươn tay ra chấm vào trong chén rượu của mình một cái, có một đoàn sương mù nhỏ màu xám, bắt đầu ngưng tụ trong chén rượu.

"Đây chính là tâm ma mà Bắc Hà tiền bối bồi dưỡng ư?"

Tống Thư Hàng tò mò lại gần xem.

Có vài vị đạo hữu ở bên cạnh cũng tới xem.

Chẳng qua cái gọi là tâm ma này chỉ là một đoàn sương mù màu xám, nhìn không ra có gì ghê gớm hết.

Tống Thư Hàng hỏi:

"Bắc Hà tiền bối muốn bồi dưỡng nó thành hình dạng gì vậy?"

"Ta chuẩn bị bồi dưỡng nó thành người nào đó trong nhóm ấy mà."

Bắc Hà Tán Nhân híp mắt, cười lạnh nói:

"Chờ đến khi bồi dưỡng xong, ta sẽ có thể thái mỏng nó. Hơn nữa còn có thể thái đến mấy lần, chỉ cần ta không ngừng bồi dưỡng là được."

Cuồng Đao Tam Lãng:

"..."

Vân Trung Tiên Khách:

"..."

Diệt Phượng Công Tử:

"Nấc~"

"Hay!"

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Đồng Quái Tiên Sư:

"? ? ?"

"Thái mỏng, quá hay."

Tống Thư Hàng cho Bắc Hà tiền bối một like, rồi nói:

"Bắc Hà tiền bối, nếu có ngày ngươi muốn thái mỏng nó thì ngươi cứ nói với ta. Chúng ta cùng nhau thái nó thành từng miếng mỏng. Đến lúc đó chúng ta có thể nếm thử ‘Tâm ma kiếp thái mỏng hun khói’ luôn."

Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi:

"Hun khói tâm ma ư? Để làm gì thế?"

"Ăn giòn ngon lắm."

Tống Thư Hàng đáp.

Diệt Phượng Công Tử liếm liếm khóe miệng rồi nói:

"Nghe có vẻ thú vị đấy, đến lúc đó nhớ kêu ta nữa đấy."

Đồng Quái Tiên Sư:

"..."

Sau đó, hắn đột nhiên đứng dậy nói:

"Các ngươi cứ việc trò chuyện, ta đi trước đây, đi ăn chút gì đó."

****

Rượu là đồ tốt, lúc vui ngươi có thể nốc nó, lúc buồn ngươi cũng có thể nốc nó. Thậm chí lúc ngươi khó chịu cũng có thể nốc nó.

Một đống rượu ngon mà Tống Thư Hàng giao dịch được từ Côn Na nữ sĩ có hiệu quả khá xuất chúng.

Nếu chỉ xét về mức độ “Tăng cường tinh thần lực”, thì hiệu quả của loại rượu này khoảng chừng thất phẩm. Nhưng thật ra loại rượu này được ủ bởi “Ý chí lưới rồng”, làm như vậy là để cho cơ thể của Côn Na nữ sĩ có thể thừa nhận được “Ý chí lưới rồng” khi nó giáng xuống vào lúc cần thiết. Do đó loại rượu này ngoài uống ngon rathì còn rất dễ say.

Say rượu là việc rất phiền toái, nhưng mà loại rượu này của Côn Na nữ sĩ thì phải say xong mới phát huy tốt được hiệu quả thần kỳ của nó.

Các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 hoàn toàn không ngờ được rượu của Tống Thư Hàng lại mạnh như vậy.

Rượu này vô cùng ngon, cảm giác khi uống vào cũng rất tuyệt.

Thế nhưng đa số các tiền bối chỉ uống vài chén là đã say rồi.

Bàn rượu trong buổi tiệc bị đẩy sang một bên, lộ ra cái sân rộng rãi ở giữa.

Đông Phương Lục Tiên Tử để trần hai chân nhảy vào giữa sân, bắt đầu nhảy “Thiên Ma Cửu Vũ”.

Hiệu quả kinh khủng của “Thiên Ma Cửu Vũ” bao trùm khắp nơi.

May mà Đông Phương Lục Tiên Tử vẫn còn chút tỉnh táo, nên cô không sử dụng thủ đoạn tấn công của “Thiên Ma Cửu Vũ”. Nếu không, sợ rằng hôm nay sẽ có không ít thủ đoạn phục sinh của các thành viên trong nhóm được dùng tới rồi.

Đã có múa thì sao có thể thiếu hát được nhỉ?

Tạo Hóa Pháp Vương mơ mơ màng màng móc guitar ra, bắt đầu gảy đàn. Nhưng bởi vì trạng thái của hắn không tốt nên hát không nổi, chỉ có thể dùng guitar đệm nhạc cho Đông Phương Lục Tiên Tử mà thôi.

Các thành viên trong nhóm lại may mắn sống sót.

Đông Phương Lục Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương làm thay đổi cả bầu không khí.

Sau đó bắt đầu có người hát, có người đánh nhịp, cũng có người lấy nhạc cụ ra hát đệm, có người lớn tiếng ngâm thơ... Ai cũng phát huy sở trường của bản thân.

Tống Thư Hàng lại ngồi ngay ngắn, vô cùng tỉnh táo.

"Ủa? Tống tiền bối ngươi không say sao?"

Vũ Nhu Tử da đen lặng lẽ chui ra từ bóng của hắn.

"Rượu vẫn còn đủ, nhưng mà có rượu thì sao không có đồ ăn được chứ."

Tống Thư Hàng đột nhiên đứng lên, cười ha ha nói:

"Đã đến lúc bộc lộ tuyệt kỹ rồi."

Chương 1823: Nghĩa là lỗi của ta à?

Vũ Nhu Tử da đen vừa nghe xong đã vội vàng chui tọt vào cái bóng của Tống Thư Hàng, không chịu ngoi đầu lên nữa. Cô sợ Tống Thư Hàng say rượu sẽ thật sự lôi mình ra thái mỏng.

“Đừng sợ, ta không điên rồ đến thế.” Tống Thư Hàng cầm Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên.

“Làm cái gì đấy?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang thưởng thức Thiên Ma Cửu Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử và dàn đại hợp xướng của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đến say sưa ngon lành.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối này, chúng ta đi bắt mấy đạo thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm về làm đồ ăn cho các tiền bối trong nhóm đi.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Ngươi định đi đâu mà bắt thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm hả?

“Sư phụ, hay là ta dẫn thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm xuống độ nhé?” Sở Sở ló đầu ra hỏi. Sau khi cô uống xong tiên trà của vị tiền bối Tán Tài Vương Tọa kia thì đã tích lũy được kha khá, cảm thấy mình có thể phá kiếp lên cấp bất cứ lúc nào.

“Đừng vội… thiên kiếp của ngươi cứ từ từ đã. Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói rất đúng, hai chúng ta không được coi thường, dù là thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm cũng phải dốc toàn lực ứng phó mới được.” Tống Thư Hàng phẩy tay, cầm Xích Tiêu Kiếm tiền bối đằng không bay lên: “Ta ra ngoài dạo một vòng đây. Trực giác mách bảo ta nhất định có thể bắt được mấy đạo thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm về.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ngươi đừng có mà nghịch dại, bên ngoài Điền Thiên đảo là biển cả mênh mông, ai mà lại ra đó để độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm cơ chứ? Ở nhà xem khiêu vũ với ta đi, Thiên Ma Cửu Vũ chính tông đấy, vị tiên tử đang khiêu vũ còn áp chế hết thủ đoạn tấn công rồi nữa kia. Loại Thiên Ma Cửu Vũ này hiếm thấy lắm.”

Tống Thư Hàng trượt tay, sáu phát Dưỡng Đao thuật rơi chiu chíu lên mình Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Úi chà ~ Sao tên nhãi này lại khéo ăn ở thế nhỉ? Sở Sở, giúp ta quay phim lại, quay toàn cảnh vào, quay cho hết màn Thiên Ma Cửu Vũ của cô bé Ma Môn kia nghe chưa? Ta đi với Tống Thư Hàng một lát rồi sẽ quay về ngay.”

Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu.

Tống Thư Hàng vung tay lên, ném Thông Nương vào tay Sở Sở.

Sau đó hắn và Xích Tiêu Kiếm tiền bối một người một kiếm bay vèo ra khỏi Điền Thiên Đảo, biến mất không thấy tăm hơi.

…

“Này, ngươi định đi đâu mà kiếm người độ kiếp đây?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Tùy duyên thôi, chúng ta đi dạo một vòng xem sao.”

“Được, mà nói chứ, nếu gặp đạo hữu đang độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, chẳng lẽ ngươi định xông vào can thiệp quá trình độ kiếp của hắn thật à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi lại.

Can thiệp vào quá trình độ kiếp của người khác là chuyện tối kị. Họp đoàn độ kiếp sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy. Tuy Tống Thư Hàng là tay lái già đời trên con đường độ kiếp nhóm, đã có quá nhiều kinh nghiệm kéo nhau chết chùm, nhưng nếu người ta không muốn lên xe thì phải làm sao?

“Hay là chúng ta tìm Thiên Nhân đi?” Tống Thư Hàng nói.

Gây sự với Thiên Nhân thì chẳng có chút áp lực tâm lý nào cả, vì dù sao chúng cũng là kẻ địch mà.

“Chẳng có Thiên Nhân nào đến hiện thế mà thực lực thấp hơn tứ phẩm.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

Thiên Nhân đến hiện thế là để săn giết tu sĩ Kim Đan Linh Hoàng và đại yêu ngũ phẩm, Thiên Nhân nhị phẩm đến làm gì?

Bóp dé đồng đội à?

“Tiền bối nói có lý quá.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Cho nên bây giờ quay lại vẫn còn kịp, vẫn xem được đoạn cuối của Thiên Ma Cửu Vũ đấy.”

“Thôi, chúng ta vừa mới đi ra phóng khoáng là thế, chí ít cũng phải đi dạo một vòng đã rồi hẵng về chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Lúc quan trọng này ngươi lại hết mặt dày rồi hả?”

“Da mặt ta lúc nào chả mỏng?” Tống Thư Hàng cười nói: “Nếu không có thật thì chúng ta xuống biển vớt một con cá to về cũng được.”

Khi đang nói chuyện thì điện thoại của Tống Thư Hàng đổ chuông.

“A Thập Lục tới rồi sao?” Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra xem thì thấy người gọi tới là Vũ Nhu Tử.

Sao Vũ Nhu Tử lại gọi cho mình nhỉ?

Tống Thư Hàng tò mò mở điện thoại ra nghe: “Vũ Nhu Tử đấy à? Có chuyện gì thế?”

“Tống tiền bối ơi, ta vừa ra thì thấy các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều say khướt cả rồi. A cha của ta còn bị Thất Tu tiền bối kéo đi chúc rượu kia kìa. Ta thấy cả Sở Sở và Thông Nương ở đây, ngươi đang ở đâu đấy?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha ha, ta ra ngoài kiếm ít đồ ăn ấy mà, về ngay đây. Cô tìm ta có việc gì không?”

“Hì hì, ta tìm Tống tiền bối để mượn cái vòng chạy hamster của ngươi chơi một chút thôi.” Vũ Nhu Tử trả lời.

Tống Thư Hàng cười ha hả: “Không thành vấn đề, lát nữa ta sẽ định vị vị trí của Thông Nương, sau đó phi đao truyền thư, dùng bảo đao Bá Toái gửi vòng chạy hamster cho cô.”

“Cảm ơn Tống tiền bối ~” Vũ Nhu Tử nói: “Một lúc nữa ta sẽ hỏi thử Hằng Hỏa tiền bối xem có nhận được quyền học ánh nhìn mang thai hay không. Nếu Hằng Hỏa tiền bối đồng ý, Tống tiền bối dạy ta ánh nhìn mang thai nhé. Pháp thuật này thú vị quá!”

Nói xong, Vũ Nhu Tử cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng: “…”

Khi Tống Thư Hàng tự mình dùng ánh nhìn mang thai thì hắn chẳng có chút áp lực tâm lý nào, dùng đến là thuận tay, nhưng chỉ cần tưởng tượng ra cảnh Vũ Nhu Tử dùng ánh nhìn mang thai với kẻ địch thôi thì lại thấy hình tượng sụp đổ tan tành.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng dùng bảo đao Bá Toái gửi vòng chạy hamster về trước. Hi vọng đến lúc đó Điền Thiên Đảo Chủ có thể tỉnh táo một chút, để mở đại trận hộ đảo ra cho bảo đao Bá Toái bay vào.

Cuộc trò chuyện với Vũ Nhu Tử vừa kết thúc thì Tống Thư Hàng lại nhận được một cuộc gọi khác.

Là Tô Thị A Thập Lục.

“Hai cô ấy hẹn nhau từ trước à?” Tống Thư Hàng mở điện thoại ra: “Alo, A Thập Lục hả? Cô tới rồi sao?”

“Tới rồi ~ ta đang đi vào Lan Tây đảo đây.” Tô Thị A Thập Lục dịu dàng đáp.

Tống Thư Hàng: “Chờ ta nhé, ta qua đó ngay đây.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta quay đầu, về Lan Tây đảo trước đã.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó phải kéo A Thập Lục đi bằng cách nào cho chất đây?

Lái xe à?

Không được, lái xe trong lúc say xỉn là tuyệt đối không được, dù có là tu sĩ thì vẫn phải tuân thủ điều này. Có phải ai cũng là Đông Phương Lục Tiên Tử đâu? Mà Đông Phương Lục Tiên Tử người ta cũng đâu có lái xe khi say xỉn bao giờ, chỉ đơn thuần là kĩ thuật lái xe không tốt thôi mà.

Thôi, hay là cưỡi ngựa đi?

…

Lan Tây đảo

Tô Thị A Thập Lục đội mũ quý bà màu đen che đi đôi sừng rồng nho nhỏ của mình, sau đó hòa vào dòng người lại qua trên Lan Tây đảo.

“Thập Lục tỷ, chúng ta đi đâu đây?” Tay trái Tô Thị A Thập Lục dắt một thiếu niên có dáng dấp nhang nhác giống cô. Thiếu niên tò mò hỏi.

“Chờ người.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“A, ông trẻ A Thất đâu?” Thiếu niên lại hỏi.

“Lát nữa chúng ta sẽ gặp A Thất.” Tô Thị A Thập Lục kiên nhẫn đáp.

“Dạ.” Thiếu niên chậm rãi gật đầu.

Một chốc sau, thiếu niên lên tiếng: “Thập Lục tỷ, ta không nhịn nổi nữa.”

Tô Thị A Thập Lục: “Nhịn thêm một chút đi.”

“Nhưng ta nhịn mấy ngày rồi, chuyện thăng cấp có phải cứ muốn là nhịn được đâu.” Thiếu niên rầu rĩ nói.

Khi bọn họ đang nói chuyện, kiếp vân đã như ẩn như hiện trên đỉnh đầu thiếu niên và Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục lập tức vỗ nhẹ một cái lên người thiếu niên, khí tức của nó bị cưỡng ép áp chế, kiếp vân trên đỉnh đầu tan đi.

“Ngươi ngoan ngoãn ở lại tộc địa của Tô thị chẳng tốt hơn sao? Sao lại chạy tới đây?” Tô Thị A Thập Lục mệt tim hết sức.

Thiếu niên cười đắc ý: “Ta chuồn ra theo con đường bí mật mà lần trước ngươi lén ra khỏi tộc đấy.”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Chương 1824: Tỷ à, chắc chắn là thể chất của ngươi có vấn đề

“Hay là chúng ta gọi điện giục ông trẻ A Thất đi? Ta cảm thấy nếu cứ áp chế cảnh giới mãi thế này thì sớm muộn cũng hỏng người.” Thiếu niên đi sau Tô Thị A Thập Lục, đề nghị.

Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại của mình ra đưa cho nó.

Thiếu niên: “…”

“Tự ngươi gọi cho A Thất thử xem.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Thiếu niên nhận điện thoại, mở lịch sử trò chuyện ra, liếc thông tin và danh bạ trên lịch sử một cái – Tống Thư Hàng.

Ban nãy A Thập Lục đã nói chuyện với người này phải không?

Nhìn tên có vẻ là nam tu.

Bảo sao ban nãy khi A Thập Lục gọi điện thoại thì giọng điệu lại mềm mại như tan ra thành nước, hệt như biến thành người khác vậy. Thì ra vì đối phương là một nam tu.

Mà cái tên này nghe quen quen, hình như nửa năm nay nó hay nghe thấy Tô Thị A Thập Lục và ông trẻ A Thất nhắc tới thì phải.

“Ha ha, lát nữa ta nhất định phải xem tên này có lai lịch ra sao.” Thiếu niên thầm nghĩ.

Sau đó nó vuốt lịch sử trò chuyện xuống, tìm tên của Tô Thị A Thất, nhấn vào.

Điện thoại được kết nối rất nhanh.

“Đao là đao gì nha ~ là đại đao đầu quỷ nha ~ Tinh tinh lớn cỡ nào nha ~ sẹo mất đầu to bằng cái bát nha ~” Giọng nói phóng khoáng của A Thất từ điện thoại truyền ra.

Mặt thiếu niên dại ra.

Đây đúng là giọng của ông trẻ A Thất rồi.

Nhưng bài ca vớ va vớ vẩn này là sao? Đã thế còn có cả tiếng nhạc cụ đệm nhạc cho A Thất và giọng hát rất êm tai của tiên tử nào đó đang hát bè cho hắn nữa chứ!

Có phải vì thiên kiếp sắp giáng xuống, ta có tâm ma nên mới nghe thấy âm thanh ảo không?

Hay là…

“Ông trẻ A Thất bị đoạt xá rồi?” Trong lòng thiếu niên nảy ra suy nghĩ động trời, bèn buột miệng nói ra luôn.

Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nhận lại điện thoại: “Không, chẳng qua là A Thất uống say thôi.”

“Vậy chẳng phải là ta sắp xong phim rồi sao?” Thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời mà lòng đau như cắt. Sau khi lén chuồn ra khỏi tộc địa của Tô thị, trên đường đi nó bùng nổ may mắn, gặp được mấy kì ngộ chẳng hiểu ra sao, cảnh giới tăng lên vùn vụt, bây giờ đã mấp mé biên giới nhị phẩm tấn thăng tam phẩm rồi.

Cho nên nó mới phải nghĩ cách liên hệ với Tô Thị A Thập Lục, nghìn dặm xa xôi chạy đến tìm Tô Thị A Thất để cầu cứu.

Không ngờ A Thất lại uống say.

Tu sĩ say hoàn toàn khác với người thường say…

Tu sĩ có công lực cao thâm uống tiên nhưỡng cũng không dễ say, nhưng tương ứng với nó, tu sĩ có công lực cao thâm mà uống say thì muốn tỉnh rượu cũng cực kì phiền toái.

Nghe nói trước kia có vị Chân Quân nào đó uống quá chén, đã say suốt mấy năm liền.

Bây giờ Tô Thị A Thất cũng đang ở cảnh giới Chân Quân, nếu hắn say luôn mấy năm thì chẳng phải mình chết chắc hay sao?

Mấy năm sau thì cây trồng trên mộ nó cũng ra quả chín rồi ấy chứ!

Thiếu niên lặng lẽ móc một tờ rơi quảng cáo trong lòng ra rồi lâm vào trầm tư.

Liếc thấy tờ rơi trong tay nó, khóe miệng Tô Thị A Thập Lục hơi giật một chút: “…”

Đó là tờ rơi quảng cáo mộ địa dưới đáy biển của Giao Bá Chân Quân. Không ngờ đã chính thức khai trương thật rồi.

Trước kia cô nghĩ rằng Giao Bá Chân Quân và Ngư Kiều Kiều chỉ giỡn chơi thôi chứ.

…

“Lại đây, chúng ta nghỉ ngơi một chút đã.” Tô Thị A Thập Lục

nói.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đó là một cửa tiệm bán kem.

Vì nguyên nhân Thiên Nhân nên trước đó Điền Thiên Đảo Chủ đã lệnh cho thủ hạ của mình sơ tán phần lớn người bình thường trên Lan Tây đảo đi nơi khác.

Sau khi nguy cơ Thiên Nhân được giải trừ, những người được sơ tán đi chưa trở về ngay trong thời gian ngắn được, cho nên hôm nay ở Lan Tây đảo vẫn rất thưa người, trong tiệm chẳng có ai cả.

"…" Thiếu niên ngớ ra: "Này bà chị, có phải chúng ta đều là con cháu Tô gia thật không đấy?"

Ta đang mấp mé bên bờ độ kiếp mà ngươi còn dẫn ta đi ăn kem ly? Ngươi không sợ đứa em trai đáng yêu này chết trong thiên kiếp hay sao?

"Đừng vội." Tô Thị A Thập Lục nói: "Không có A Thất nhưng có ta ở đây rồi, ngươi còn sợ cái gì?"

Thiếu niên: "…"

Bà chị không sốt ruột nhưng mà ta thì lo lắm!

Mặt khác, nó còn nhớ như in nửa năm trước Tô Thị A Thập Lục suýt thì chết vì thiên kiếp, cho nên nó không tài nào mà yên tâm cho nổi.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười nhìn thiếu niên như thể đã nhìn thấu nội tâm của nó.

…

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng không lên sàn theo phong cách làm màu.

Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp xuống một khu vực không người ở Lan Tây đảo, rồi dùng thần thức lặng lẽ càn quét. Thần thức cường đại bao phủ cả Lan Tây đảo chỉ trong nháy mắt. Sau khi luyện thành niệm lực do Bạch tiền bối two thiết kế, Tống Thư Hàng nắm giữ thần thức càng thêm hoàn mỹ.

Cho nên hắn nhanh chóng xác định được khí tức của Tô Thị A Thập Lục.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối treo trên lưng Tống Thư Hàng, người bình thường sẽ không nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Tống Thư Hàng rảo bước đi tới nơi Tô Thị A Thập Lục đang ở, nhìn thấy bóng dáng Tô Thị A Thập Lục từ phía xa.

Cô đang ngồi trong một cửa tiệm, tay cầm ly kem, dùng thìa nhỏ xúc liên hồi.

Đối diện Tô Thị A Thập Lục là một thiếu niên có dáng vẻ khá giống với cô, chắc cũng là đệ tử của Tô thị nhỉ?

Khi Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục, bằng trực giác nhạy bén của tu sĩ, Tô Thị A Thập Lục cũng đồng thời quay đầu ra nhìn về phía hắn rồi nhoẻn miệng cười. Tuy bây giờ Tống Thư Hàng đang ở trong dáng vẻ thiếu niên, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra hắn ngay.

Tống Thư Hàng vẫy tay với Tô Thị A Thập Lục rồi bước nhanh về phía cửa tiệm.

“Tổng thể mà nói thì không thay đổi gì.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Vẻ ngoài của Tô Thị A Thập Lục không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên diện mạo trước kia.

Ban đầu nghe qua điện thoại thấy giọng nói của cô trưởng thành hơn, Tống Thư Hàng cứ ngỡ bề ngoài của cô cũng thay đổi.

Bây giờ xem ra hắn lo lắng dư thừa rồi, A Thập Lục vẫn là A Thập Lục trước kia.

Có điều bây giờ cô đang ngồi nên không biết có cao lên được tí nào không? Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến dáng vẻ mừng rỡ của Tô Thị A Thập Lục khi vất vả cao lên được một phân trước kia…

Cùng lúc ấy, thiếu niên đang ngồi đối diện với Tô Thị A Thập Lục cũng nhận ra biểu cảm của chị mình thay đổi. Nó bèn hiểu ngay, chắc chắn là “Tống Thư Hàng” kia đã tới rồi.

Nào, Tống Thư Hàng đạo hữu thần bí, để ta xem ngươi là ai!

Thiếu niên nhanh chóng quay ra nhìn theo ánh mắt của Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó, nó thấy một thiếu niên tuổi tác xấp xỉ mình đang đi về phía cửa tiệm này.

Bé thế?

Không ngờ A Thập Lục lại thích loại hình như vậy. Chuyện này đã vượt quá dự kiến của thiếu niên rồi. Nó cứ tưởng A Thập Lục sẽ thích kiểu ông chú nam tu trưởng thành cao to kia.

Nó từng nghe người lớn trong tộc nói chuyện phiếm với nhau, bảo rằng khi tu sĩ chọn đạo lữ thì kiểu gì cũng sẽ chọn đối tượng "bổ sung nhược điểm" cho mình theo bản năng. Ví dụ như người nhỏ nhắn xinh xắn thì thích ở bên người cao to đen hôi, còn ai cường tráng lực lưỡng thì lại thích loại hình mềm mại dịu dàng để bù trừ cho nhau.

Lẽ ra A Thập Lục phải kiếm tên nào to lớn như người khổng lồ làm đối tượng mới đúng chứ!

Trong lúc đang suy tư thì thiếu niên bỗng nghĩ đến một việc.

Từ từ, nhìn gã thiếu niên đang đi tới kia quen mắt quá.

"Bá… Bá Long Cổ Thánh!" Nó cả kinh kêu váng lên.

Xưng hào cổ thánh trên người Tống Thư Hàng tự mang hiệu quả "thiên hạ không ai không biết".

Bá Long Cổ Thánh = Bá Nho Huyền Ma = Bá Tống Huyền Thánh!

Một công thức lập tức hiện lên trong đầu thiếu niên.

Hai tay nó vòng lên che bụng trong vô thức và sắc mặt thì trắng bệch.

Không ngờ đó lại là nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh – người đàn ông đáng sợ nhất tu chân giới trong suốt hàng nghìn năm qua.

"Tống Thư Hàng" mà A Thập Lục nói chính là người này sao?

"Chờ đã, có lẽ Bá Tống Huyền Thánh chỉ đi ngang qua đây thôi." Thiếu niên lại ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn vị trí của Bá Tống Huyền Thánh.

Khi nó nhìn lên thì đã thấy người đàn ông trong truyền thuyết - Bá Tống Huyền Thánh đi vào cửa tiệm, đưa mắt nhìn về phía mình và A Thập Lục rồi mỉm cười, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng kì lạ.

"Tỷ này, đừng nói Tống Thư Hàng mà ngươi nhắc đến ban nãy chính là hắn đấy nhé?” Thiếu niên truyền âm nhập mật.

Nó thậm chí còn không dám nói ra tiếng vì sợ Bá Tống Huyền Thánh nghe thấy.

Tô Thị A Thập Lục nhìn nó với vẻ hiếu kì: “Ngươi sợ hắn lắm à?”

“Trong khắp chư thiên vạn giới có mấy ai mà không sợ hắn chứ?” Thiếu niên co rụt người lại. Bây giờ nó trốn có còn kịp không?

Muộn rồi, Bá Tống Huyền Thánh đã nhìn thấy nó.

Nếu bây giờ nó mà trốn, nói không chừng sẽ khiến Bá Tống Huyền Thánh bất mãn rồi nhìn cho nó một phát cũng nên.

“Này ~ cô em ~” Thiếu niên còn đang suy tư thì bỗng thấy hai gã đàn ông lực lưỡng bước tới, vây quanh cái bàn hai người đang ngồi.

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu lên, liếc nhìn hai gã một cái.

“Cô em, em đáng yêu quá.” Gã trai bên trái mỉm cười đầy phong cách: “Có muốn đi uống vài chén với bọn anh không?”

“Khỏi cần, không hứng.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Ha ha, này gái xinh, hai em đến Lan Tây đảo để du ngoạn à? Anh em bọn anh có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho hai em đấy.” Hai gã trai tỏ vẻ anh đây là chàng trai vàng trong làng cua gái.

“Tỷ à, ta cảm thấy nhất định là thể chất của ngươi có vấn đề rồi. Lúc nào rảnh đi kiểm tra thử xem.” Thiếu niên truyền âm nhập mật nói. Cảnh tượng này đã tái diễn trước mắt nó ít nhất là năm lần rồi.

Chương 1825: Thọ nguyên dài thì có thể thích gì làm nấy

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Trước kia, khi tâm trạng cô không tốt thì không thấy phản cảm với hành vi này, bởi vì như vậy thì có thể dần cho bọn họ một trận. Nhưng hôm nay tâm trạng cô lại đang vui.

“Có cần ta ném hai tên này ra ngoài không?” Thiếu niên lên tiếng.

Với thực lực của nó thì ném hai gã này ra ngoài tiệm là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng sau khi nói xong, nó lại bật cười bảo: “Thôi được rồi, chắc không đến lượt ta ra tay đâu.”

Nó lặng lẽ liếc nhìn mũi chân của Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh sẽ xử lý chuyện này như thế nào đây?

Hắn sẽ ra tay quăng hai gã này ra ngoài cửa tiệm một cách đầy khí phách? Hay là sẽ bắn thẳng một phát ánh nhìn mang thai cho họ nếm mùi?

Nếu như là ánh nhìn mang thai…

“Này các anh em, trải nghiệm cảm giác mang thai mười tháng không?”

Chỉ nghĩ đến cảnh ấy thôi là đã thấy xúc động trào dâng.

Khi kĩ năng ánh nhìn mang thai đáng sợ này không đáp xuống người mình thì nó bỗng cảm thấy vui vẻ đến lạ.

Nó không khỏi hơi mong chờ.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của nó, Bá Tống Huyền Thánh không tung đại chiêu.

Mặc dù trông có vẻ chậm, nhưng chỉ bằng mấy bước chân, Bá Tống Huyền Thánh dáng vẻ thiếu niên đã bước tới bên cạnh hai gã trai cao lớn. Không hề thấy hắn động tay, nhưng cả hai gã lại đồng loạt lùi ra phía sau mấy bước như bị đẩy bằng một sức mạnh vô hình.

Cứ như thể hai người bọn họ chủ động nhường đường cho Bá Tống Huyền Thánh vậy.

Hai gã trai lực lưỡng nghệt mặt, ngu ngơ nhìn nhau.

Khi hai gã bị đẩy ra, Bá Tống Huyền Thánh dáng vẻ thiếu niên đã tới bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, sau đó hắn mỉm cười, hơi cúi mình, đưa tay về phía cô.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay trái, đặt lên tay của Bá Tống Huyền Thánh.

"Này bà chị, coi chừng, nắm tay là mang thai đấy." Thiếu niên Tô thị truyền âm nói.

Tô Thị A Thập Lục: "…"

Tống Thư Hàng nắm tay Tô Thị A Thập Lục đi thẳng ra khỏi tiệm kem. Thiếu niên Tô thị đành bưng ly kem lon ton đuổi theo, nhân tiện còn ra quầy thu ngân tính tiền.

Hai gã trai đến bắt chuyện ngu mặt nhìn theo bóng dáng Tống Thư Hàng đi xa.

Khi ra đến cửa tiệm kem, Tống Thư Hàng đột nhiên quay người nhìn hai gã mà cười một cái.

Thiếu niên Tô thị đang tính tiền sáng ngời hai mắt lên. Đến rồi đến rồi! ánh nhìn mang thai của Bá Tống Huyền Thánh lên sàn!

Quả nhiên Bá Tống Huyền Thánh vẫn ra tay.

Mang thai đi, cảm nhận tình yêu của mẹ đi! Hét to "ba ba" dưới ánh nhìn yêu thương của Bá Tống Huyền Thánh đi!

Tiếc rằng Tống Thư Hàng không điên đến mức đi sử dụng ánh nhìn mang thai với người bình thường. Hắn chỉ cười một cái với hai gã kia, sau đó chỉ vào khuôn mặt non mơn mởn của mình mà nói với vẻ dương dương đắc ý: "Bây giờ mặt cún con búng ra sữa của anh đây mới là trend. Vừa trẻ trung vừa đáng yêu êyyy."

"Phì!" Tô Thị A Thập Lục bật cười thành tiếng.

Thiếu niên Tô thị trợn mắt há mồm.JPG

Đây đúng là Bá Tống Huyền Thánh trong truyền thuyết được mệnh danh là người đàn ông đáng sợ nhất trong suốt nghìn năm, khiến cho tất cả chư thiên vạn giới phải run rẩy ư?

Nhất định ta đã gặp ảo giác vì tâm ma rồi.

Hai gã trai cao lớn sau lưng họ: “…”

Mày là cún con thì bọn anh là gì?

Thế đạo này quá bất công! Khi bọn anh còn là cún con thì các em xinh tươi thích anh giai trưởng thành và ông chú phong trần. Khi bọn anh trăm cay nghìn đắng biến mình thành anh giai trưởng thành, các em xinh tươi lại thích cún con!

Bọn anh bị thời đại này ruồng bỏ rồi phải không?

“Bá Tống tiền bối, chúng ta cứ bỏ qua cho hai gã kia như vậy hay sao?” Thiếu niên Tô thị đuổi kịp chị mình và Bá Tống Huyền Thánh, bèn hỏi.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn nó với vẻ nghi hoặc.

“Trước khi ngươi đến, hai gã đó đang gợi chuyện với tỷ tỷ đó.” Thiếu niên Tô thị nhắc nhở. Ngươi không cho bọn họ nếm thử ánh nhìn mang thai à?

Đây là cơ hội tốt nghìn năm có một đấy. Hai gã đàn ông lực lượng mang thai và sinh con giữa tiệm kem thì nhất định sẽ trở thành tin hot trang đầu ngày mai cho xem.

“Có người chạy tới bắt chuyện, chẳng phải chứng minh rằng A Thập Lục rất đáng yêu sao?” Tống Thư Hàng mỉm cười trả lời. Có thể do đã quá chén nên hôm nay não bộ của hắn rất sôi nổi, nói chuyện nghe hết sức êm tai.

Thiếu niên Tô thị: “???”

Nghe thì vô lý nhưng lại rất thuyết phục.

Tống Thư Hàng nắm tay Tô Thị A Thập Lục đi ra bờ biển Lan Tây đảo.

Thiếu niên Tô thị theo sát bọn họ, ba người rời khỏi tiệm kem nọ.

Sau khi bọn họ đi, hai gã trai đột nhiên cảm thấy một nỗi buồn sâu sắc dâng trào trong tâm khảm. Hai người ngồi vào vị trí của thiếu niên Tô thị ban nãy mà liếc mắt nhìn nhau.

Sau đó, cả hai úp mặt xuống bàn, khóc nức nở.

Vì sao lại bi thương đến thế? Trong đôi mắt cứ như có một suối nguồn sự sống đang không ngừng ứa ra.

Rõ ràng trước kia cũng có kinh nghiệm bắt chuyện thất bại, nhưng không hiểu sao hôm nay tâm hồn lại bị tổn thương sâu sắc. Lẽ nào là vì mấy chữ “cún con” ư? Đáng ghét! Cún con thì có gì mà khoe? Chẳng phải cún con rồi cũng sẽ lớn lên thành chó già hay sao?

Tiếng khóc của bọn họ nổ vang như sấm giữa mùa xuân.

Cũng may trong tiệm không còn khách hàng khác.

Chủ tiệm yên lặng nhìn hai vị khách khóc đứt từng khúc ruột mà lắc đầu khe khẽ: “Tâm lý của đám thanh niên bây giờ kém thật. Bắt chuyện bị từ chối mà đã khóc thế này. Chó độc thân già như anh đây đã khóc đâu?”

Nói đoạn, chủ tiệm lặng lẽ rót cho mỗi gã trai một ly rượu.

Rượu là một thứ rất tốt, lúc yêu đương mặn nồng có thể uống một chén, mà khi thất tình cũng có thể cạn ly.

…

Sau khi Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và thiếu niên Tô thị ra đến bờ biển, Tống Thư Hàng bèn thi triển huyễn pháp bao phủ cả ba người. Trong mắt người bình thường, cảm giác tồn tại của bọn họ dần dần nhạt đi và biến mất chỉ trong chớp mắt.

Trên bờ biển, không một ai chú ý đến ba người bọn họ.

Tống Thư Hàng lấy Miêu Yêu Tiên Cơ Thần Môn trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra, ngự bảo phi hành.

Ban đầu hắn định dùng Hà Long Thần Hành chiến xa, nhưng khi triệu hoán chiến xa thì đột nhiên muốn đổi sang một phương pháp phi hành mới. Hắn hoàn toàn có thể lấy luân phiên từng món trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra để phi hành được mà.

Thế là hắn triệu hoán cánh cửa này ra.

“Cửa… cửa sao?” Thiếu niên Tô thị tỏ vẻ tuyệt vọng.

Tuy nó biết pháp khí của tu sĩ rất đa dạng, có cả bàn tính, tấm thuẫn, áo giáp,… thậm chí gần đây còn có người luyện chế pháp khí thành laptop và điện thoại di động nữa.

Nhưng ngồi lên cánh cửa mà bay thì cứ cảm thấy sai trái thế nào.

“Lúc đầu ta muốn làm tấm thảm bay cơ, nhưng cái chăn mô phỏng của đại lão cái gì cũng có thể bán không dùng để ngự khí phi hành được.” Tống Thư Hàng nói xong, bèn nắm tay Tô Thị A Thập Lục bước lên cánh cửa.

Thiếu niên Tô thị ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng đành cắn răng lên theo.

“Đúng rồi, cánh cửa này…” Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên Thần Môn Miêu Yêu Tiên Cơ, mỉm cười bổ sung: “Là pháp khí bát phẩm đấy.”

“Ôi đệch!” Thiếu niên Tô thị nằm rạp xuống cánh cửa, vuốt lấy vuốt để.

Pháp khí bát phẩm đó!

Đây là lần đầu tiên nó được tiếp xúc với pháp khí bát phẩm ở khoảng cách gần như vậy.

“Phì ~” Tô Thị A Thập Lục cười nó, sau đó giới thiệu với Tống Thư Hàng: “Nó là Tô Không Vân, đệ tử của Thiên Hà Tô thị nhà ta, tính bối phận thì hẳn là em họ ta. Nhưng nếu tính từ phía nhà mẹ ta thì nó lại kém ta hẳn một đời.”

Tô Không Vân: “Mẹ ta là cháu gái của mẹ A Thập Lục, nhưng hai người lại lấy hai anh em trong cùng một nhà. Thành ra nếu tính từ phía nhà mẹ thì ta kém A Thập Lục hẳn một đời.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười ha hả: “Cho nên nhiều khi tu sĩ phân chia tiền bối và hậu bối dựa vào thực lực cảnh giới tu vi cho nhanh. Chứ sắp xếp theo bối phận thì vai vế của tu sĩ lộn xộn lắm. Ta rất hay gặp trường hợp con trai của mấy gia tộc tu sĩ cảm mến tiên tử thuộc cấp bậc đại tiền bối trấn tộc trong gia tộc của mẹ mình. Ha ha ha, còn có chuyện quái lạ hơn kia…”

Thọ nguyên dài là có thể thích gì làm nấy như vậy đó.

Bởi vì thọ nguyên của tu sĩ dài dằng dặc đến vài vạn năm, nên trong chư thiên vạn giới thường xuất hiện tình huống người cha lấy đệ tử đời thứ 50 của một môn phái nào đó, sinh ra một cô con gái… cô con gái ra ngoài du lịch, không biết thế nào lại quen biết, hiểu nhau, mến nhau, rồi kết thành đạo lữ với lão tổ lập phái nhà mình.

“Nghe nói khi con gái ta ra ngoài lịch luyện, bị một tên giặc già hơn nó đến một vạn bảy nghìn tuổi lừa đi mất. Ta đã mài xong đại đao, toan xách đi dạy cho tên giặc già lừa con gái mình một bài học… ai ngờ vừa gặp nhau đã nhận ra đối phương là lão tổ tông lập phái nhà mình. Má nó chứ ta quỳ sấp mặt luôn.”

“Ngày mồng ba tháng ba, xuất quan, trời trong gió mát, cảnh giới tăng cao, tâm tình cực tốt. Ta bèn gọi hết con cháu sum vầy tề tựu, bày gia yến để ăn mừng. Trong bữa tiệc, bỗng thấy thằng chít của chút của chắt của cháu của cháu của cháu mình trở thành chồng của bà dì mình… Lòng đắng ngắt, dạ hiu hắt. Ta về bế quan tiếp một trăm năm đây, không có việc gì thì chớ tới quấy rầy ta, ta chỉ muốn yên tĩnh một mình…”

“Năm nay trong đại thọ tám nghìn của lão hủ, bà cố tổ đã tặng cho ta một món quà thật cảm động. Bà ấy đã sinh cho ta thêm một ông chú nhỏ. Về sau ông chú nhỏ này sẽ mừng sinh nhật cùng ngày với ta ~ Vui quá đi ~”

“Kiếm… kiếm biết nói?” Tô Không Vân giật nảy mình nhìn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Truyền thuyết nói thần kiếm có linh, nhưng thần kiếm biết nói thì nó mới thấy lần đầu!

“Vị này là Xích Tiêu Kiếm tiền bối, thần binh của Trường Sinh Giả.” Tống Thư Hàng mỉm cười, giới thiệu.

“Thần binh của Trường… Trường Sinh Giả?” Tô Không Vân rất muốn vươn tay ra sờ Xích Tiêu Kiếm tiền bối mà không dám. Đây chính là thần binh của Trường Sinh Giả đấy. Có khi cả đời này nó cũng không có cơ hội gặp được vật gì liên quan đến Trường Sinh Giả đâu.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối dương dương đắc ý xoay vòng trong không trung, sau đó dùng chuôi kiếm vỗ vai Tô Không Vân: “Nhóc con, tư chất không tồi, ta xem trọng ngươi rồi đấy.”

Không ngờ thằng nhóc này đang mấp mé cảnh giới nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, hơn nữa trông có vẻ sắp tới kì tấn cấp, không đè nén được nữa rồi.

Khéo rồi đây.

Cho nên Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất xem trọng thiếu niên này.

“Tạ… tạ ơn tiền bối!” Tô Không Vân vui vẻ nói. Thần binh của

Trường Sinh Giả khích lệ tư chất của nó, nói không chừng nó có thiên phú hơn người thật cũng nên! Có lẽ sau này nó có thể tranh giành danh xưng Tô Thị A Thập Bát ấy chứ!

Nhưng hình như cái tên Tô Thị A Thập Bát bị nhảy cóc qua rồi. Đến lúc đó nó có thể tranh Tô Thị A Thập Cửu.

“Đừng khách khí, phải có niềm tin vào bản thân mình. Mặt khác, thân là tu sĩ, lòng ngươi phải rộng mở ra. Tâm hồn rộng mở bao nhiêu thì thế giới rộng lớn bấy nhiêu. Tâm hồn mở rộng thì sức tưởng tượng mới phong phú. Mà một khi sức tưởng tượng đủ phong phú, thì dù ngươi có đối mặt với chuyện phá vỡ tam quan cỡ nào cũng sẽ không còn chấn kinh nữa.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối làm công tác tư tưởng cho Tô Không Vân một hồi.

Thiếu niên này khác với Sở Sở, thiên kiếp của nó sắp không thể áp chế được nữa.

Tô Không Vân gật đầu như giã tỏi, nghe Xích Tiêu Kiếm tiền bối giảng đạo như nuốt từng lời.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tống Thư Hàng: “À, đi kiếm một ít nguyên liệu nấu ăn trước đã… Ồ?”

Chương 1826: Bá Tống, tiền bối đáng tin!

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Không Vân, với thực lực bây giờ, hắn chỉ liếc qua đã nhìn thấu cảnh giới của nó.

Nhị phẩm đỉnh phong… hẳn là giữa nhị phẩm và tam phẩm, mà còn đang ở trong trạng thái sắp sửa độ kiếp. Đặc biệt là điểm cuối cùng, Tống Thư Hàng cực kì khẳng định.

Thời gian tu luyện của Tống Thư Hàng còn ngắn ngủi nhưng hắn lại là chỗ quen thân với đại lão thiên kiếp. Hắn chỉ thoáng cảm ứng một cái là ra ngay khí tức “thiên kiếp sắp đến” trên người Tô Không Vân.

Tuyệt đối không sai.

“Tìm nguyên liệu nấu ăn? Cần loại nào? Ta có thể giúp được gì không?” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bây giờ bọn họ đang ở trên bờ biển. Cô có mấy pháp thuật có thể định vị được các loại cá có thể ăn được. Nếu cần thì cô sẽ dùng pháp thuật để tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn dạng cá.

“Chuyện tìm nguyên liệu nấu ăn chưa vội.” Tống Thư Hàng mỉm cười nhìn Tô Không Vân: “Sắp tấn cấp phải không?”

Mũi kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối hếch lên. Ha, quả nhiên kịch bản phát triển đúng như nó nghĩ!

“Đúng vậy, Tống tiền bối. Sau khi ta lén chuồn khỏi Tô gia thì liên tiếp gặp kì ngộ, kết quả là không nén nổi cảnh giới nữa, sắp phải độ kiếp rồi. Cho nên ta mới liên hệ với tỷ tỷ để tìm ông trẻ A Thất đấy.” Tô Không Vân trả lời.

Nói thật, bây giờ nó bắt đầu hoài nghi không biết có phải người lớn trong nhà họ Tô đã len lén tạo ra kì ngộ cho nó trên đường đi không. Nếu không thì làm sao tần suất kì ngộ lại cao đến thế được?

Tô Thị A Thập Lục nói: “A Thất say khướt rồi.”

Tống Thư Hàng gãi đầu, lỗi là ở hắn. Chẳng ai ngờ rượu của

Côn Na nữ sĩ lại nặng đến thế. Hầu hết các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều say ngã, ngay cả Thất Tu Thánh Quân cũng không ngoại lệ.

“Tống tiền bối, có lẽ ta sắp không nén nổi. Suốt dọc đường đi tỷ tỷ vẫn giúp ta áp chế cảnh giới, nhưng sau mỗi lần kiềm chế thì cảm giác sắp độ kiếp của ta lại càng rõ ràng hơn.” Tô Không Vân nói.

Nếu A Thất đã uống say thì Tống tiền bối trước mặt chính là một người hộ đạo độ kiếp cực kì đáng tin.

“Đáng tiếc là ta vừa độ kiếp xong, nếu không thì có thể đưa ngươi theo một lượt.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Tô Không Vân: “Hả?”

“À không đúng, độ kiếp tập thể chết cả bầy, tâm tính tuyệt đối không được kiêu ngạo. Phải cẩn thận.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ mặt mình, nhỏ giọng nói.

Sau đó, hắn lấy điện thoại di động ra, vào nhóm Cửu Châu số 1.

Bá Đao Tống Nhất: “Có tiền bối nào trong nhóm chưa say không?”

Bắc Hà Tán Nhân: “Yên tâm đi, ai nấy đều say khướt cả rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Không có đồ nhắm, không có đồ nhắm… A Thất muốn chặt đầu ta làm tiệc óc khỉ, ai khuyên hắn một câu đi!”

Đồng Quái Tiên Sư: “Chẳng phải Thư Hàng tiểu hữu đã đi làm món mới rồi sao? Mau mang mồi lên đây, mau mang mồi lên đây!”

Diệt Phượng Công Tử: “Ta cảm thấy ta vẫn chưa say, có chuyện gì thế?”

Lệ Chi Tiên Tử: “Có phải Thư Hàng gặp chuyện gì không? Nói ra cho bọn ta nghe một chút. Tuy bọn ta quá chén nhưng nói không chừng vẫn có thể cho ngươi lời khuyên đấy.”

Các vị uống say mà vẫn chú ý đến nội dung chat trong nhóm và trả lời nhanh như vậy, thật khiến cho ta cảm động rưng rưng.

Tống Thư Hàng đang muốn hỏi có tiền bối nào có sẵn vật liệu dành cho pháp trận độ kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm hay không.

“Mọi người uống say ngắc ngư mà vẫn trả lời ngươi, có cảm động không?” Bắc Hà Tán Nhân lại nói.

Bá Đao Tống Nhất: [icon gật đầu vui vẻ]

“Ha ha ha, cảm động thì tốt, nhưng ta phải nói cho ngươi biết chuyện này, ngươi không cần phải cảm động đâu.” Bắc Hà Tán Nhân dương dương tự đắc: “Bởi vì ta đang cầm điện thoại của tất cả các đạo hữu, mở mật khẩu bảo mật của bọn họ rồi nói chuyện với ngươi đấy. Ngươi cho rằng tất cả mọi người đều quan tâm ngươi, nhưng thực ra chỉ có một mình ta quan tâm đến ngươi mà thôi á ~”

Tống Thư Hàng: “…”

Đúng là hôm nay Bắc Hà tiền bối quá chén thật rồi.

Suýt nữa thì hắn đã tống Bắc Hà tiền bối vào sổ đen luôn.

Nhưng ngẫm lại thì Bắc Hà tiền bối là một trong những con người còn lương tâm sót lại trong nhóm Cửu Châu số 1, hắn có thể tống bất kì ai vào sổ đen chứ không thể tống Bắc Hà tiền bối được.

Tô Thị A Thập Lục cũng lấy điện thoại ra lội nhóm chat: “Đây là lần đầu tiên ta thấy Bắc Hà tiền bối như thế này đấy.”

“Bắc Hà tiền bối cũng say rồi.” Tống Thư Hàng thở dài: “Ban đầu ta muốn hỏi các tiền bối trong nhóm xem có ai có vật liệu trận pháp độ kiếp phù hợp không, sau đó chúng ta tìm một nơi thiết kế trận pháp độ kiếp cho Tô Không Vân, nhưng bây giờ xem ra chỉ có thể tìm cách khác thôi.”

“Ta có sẵn một ít vật liệu dùng cho trận pháp độ kiếp đây.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Dứt lời, cô tìm một chiếc túi càn khôn rồi lấy một ít vật liệu trận pháp độ kiếp ra: “Nếu là thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm thì chừng này là đủ rồi.”

Khi Tô Thị A Thập Lục mở túi càn khôn ra, Tống Thư Hàng bị chói suýt mù mắt chó. Cả cái túi càn khôn đáng thương bị nhét sắp rách toang, đầy ắp các loại bảo vật và tài liệu. Rất có thể A Thập Lục đã kế thừa một phần gia sản của Bạch Long tỷ tỷ rồi.

“Tỷ, ngươi có cả túi càn khôn từ bao giờ thế?” Tô Không Vân trợn mắt.

Pháp khí không gian càn khôn này vô cùng quý giá, luôn là thứ mà các đệ tử hậu bối như bọn họ khát khao muốn có. Thực tế thì với những đệ tử chưa tới tam phẩm như bọn họ, túi thu nhỏ một tấc đã là bảo vật ước mà không được chứ đừng nói đến túi càn khôn.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười không đáp.

“Tỷ, lần sau tỷ có nhiều túi càn khôn thì bán rẻ cho ta một cái được không? Cho ta mua chịu thì càng tốt.” Tô Không Vân nói với vẻ hâm mộ, rất muốn sờ cái túi càn khôn quý báu kia một cái.

Anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng.

“Được, nếu ta có nhiều.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Ồ, ngươi không có pháp khí trữ vật sao?” Tống Thư Hàng hỏi: “Có túi thu nhỏ một tấc không?”

“Sau khi lên tam phẩm, phải giành top 10 trong cuộc thi đấu giữa đồng lứa với nhau tổ chức bốn năm một lần thì mới có túi thu nhỏ một tấc.” Tô Không Vân thở dài.

Túi thu nhỏ một tấc cũng quý giá ghê.

Nó vừa nói dứt lời thì Bá Tống tiền bối đã ném một cái bình nhỏ vào tay nó.

“Cái bình này cũng là pháp khí trữ vật, công dụng tương tự với túi thu nhỏ một tấc, thích hợp cho ngươi sử dụng. Cứ coi như là quà gặp mặt của ta đi.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Chiếc bình này là chiến lợi phẩm lấy được từ chỗ Thiên Nhân, Tống Thư Hàng có cả đống. Mà với người có được thế giới hạch tâm như hắn thì mấy cái bình đó cơ hồ chẳng có tác dụng gì.

Hắn định sau này khi già dặn hơn, gặp mỗi đứa nhỏ thân thiết với mình sẽ tặng cho một cái, ví dụ như Tiểu Quả Quả, bé Thi và bé Chúc chẳng hạn.

Tô Không Vân ngơ ngác cầm chiếc bình trữ vật nho nhỏ trong tay mình: “Tống tiền bối, cái này cho ta sao?”

“Trong tay ta không có thứ gì thích hợp để làm quà gặp mặt, chỉ có nó thôi.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Câu này của hắn là nói thật. Chủ yếu vì hắn nghèo quá, chẳng có bảo vật gì thích hợp để tặng cho người khác cả.

Cũng không thể lôi ma thú hoặc linh thực trong thế giới hạch tâm ra để tặng người khác được đúng không? Đám ma thú và linh thực đó còn phải giữ lại để lai và giữ giống mà.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối!” Tô Không Vân cảm động hô lên.

Lần này liên hệ với A Thập Lục đúng là quyết định chính xác nhất đời người.

Bá Tống tiền bối không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, tiện tay một cái mà tặng cả bảo vật tầm cỡ túi thu nhỏ một tấc luôn!

Độ yêu thích của Tô Không Vân đối với Bá Tống tiền bối đã bay thẳng lên +10000

“Tỷ ơi, ta nhận món quà này nhé!” Tô Không Vân quay sang nói với Tô Thị A Thập Lục. Bởi vì nể mặt Tô Thị A Thập Lục nên Bá Tống tiền bối mới tặng món quà này cho nó mà.

“Ừ, cất đi.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục nở nụ cười tươi rói.

Thư Hàng càng ngày càng có phong phạm tiền bối, không chỉ có cảnh giới, mà còn cả tính cách và tầm nhìn nữa. Rõ ràng nửa năm trước khi cô mới gặp hắn, hắn vẫn chỉ là một tu sĩ mới Trúc Cơ cỏn con vừa tiếp xúc với giới tu hành mà thôi.

Trong thời gian này, chắc hẳn hắn đã trải qua nhiều chuyện lắm nhỉ?

“Nếu đã đủ vật liệu cho trận pháp độ kiếp rồi thì chúng ta tìm chỗ bố trí trận pháp đi.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Ta không có ý kiến.”

Chỉ là thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, Tống Thư Hàng và cô đủ sức làm người hộ trận rồi.

“Ta thấy hoàn toàn không có vấn đề. Bá Tống tiền bối đồng ý làm người hộ trận cho ta, ta yên tâm lắm.” Tô Không Vân kích động nói.

“Thiếu niên à, ngươi ngây thơ quá.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối thổn thức thốt lên.

Nếu ngươi biết vị “Bá Tống tiền bối” bên cạnh ngươi đây xưa nay độ kiếp chưa từng dùng trận pháp mà chỉ biết cắm đầu liều mạng; mới có cảnh giới lục phẩm mà đã là lão làng trong việc độ kiếp nhóm thì ngươi sẽ không yên tâm như vậy được đâu.

“Vậy thì chúng ta đi thôi, ta nhớ gần đây có một hòn đảo nhỏ rất thích hợp cho việc độ kiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Trước kia hắn đã từng độ kiếp cùng thiếu nữ máy móc tóc vàng ở một hòn đảo nhỏ gần Lan Tây đảo, thiếu nữ máy móc tóc vàng vẫn đang nằm trong thế giới hạch tâm của hắn kia kìa.

Không biết cô ấy sẽ hồi sinh sau một năm, hay là hồi sinh sau mười năm nữa.

…

Tống Thư Hàng dẫn đường, nhóm ba người + một kiếm đáp xuống hòn đảo nhỏ gần Lan Tây đảo.

“Xung quanh không có tu sĩ khác, linh khí trên đảo coi như sung túc, cách xa nơi có người bình thường, đúng là nơi thích hợp để độ kiếp.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhận xét.

“À đúng rồi, A Thập Lục, cho cô cái này nè.” Tống Thư Hàng lấy một đồng tiền vàng ra, đưa cho Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục: “Gì đây?”

“Đồng vàng hồi sinh, thích hợp cho tu sĩ từ ngũ phẩm trở xuống sử dụng. Sau khi mọi người cầm nó thì ta cũng sẽ an tâm hơn một chút.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục bật cười, cất kĩ đồng vàng kia đi. Tuy trên người cô đã có một loại thuật pháp hồi sinh, nhưng cô vẫn rất vui vẻ nhận lấy đồng vàng hồi sinh này.

Tô Không Vân ở bên cạnh nhìn đồng vàng hồi sinh kia với ánh mắt vừa ước ao lại vừa ghen tị. Muốn sờ đồng vàng hồi sinh kia một cái quá, đó là pháp khí hồi sinh trong truyền thuyết đấy!

Thứ này có tiền cũng khó mà mua nổi, có nó thì tính mạng được bảo vệ rồi!

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là đại tiền bối, món quà nào cũng cực kì đẳng cấp.

“Còn bây giờ… là trận pháp độ kiếp.” Tống Thư Hàng vươn tay, dùng linh lực và niệm lực vẽ vào không trung, chỉ trong mấy hơi thở, hắn đã vẽ ra một đại trận thích hợp để độ kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm.

“Tô Không Vân, ngươi sắp xếp trận pháp độ kiếp của mình theo bức vẽ này đi, có chỗ nào không hiểu thì hỏi ta.” Tống Thư Hàng nói.

Cả hắn và A Thập Lục đều không tiện nhúng tay vào việc bố trí trận pháp.

Tô Không Vân gật đầu.

Nó bắt đầu bố trí trận pháp theo trận đồ mà Bá Tống tiền bối vẽ ra.

Khi bố trí trận pháp, nó chợt thấy trận pháp này trôi chảy thuận lợi như thể được sáng tạo riêng ra cho nó vậy!

Sáng tạo riêng ư? Tô Không Vân nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh với vẻ hết sức kinh ngạc.

Chương 1827: Đây là đồ ăn của ta mà

Vì sao Bá Tống Huyền Thánh lại sáng tạo ra trận pháp độ kiếp riêng cho nó?

Bá Tống Huyền Thánh mới gặp mặt nó lần đầu tiên mà?

Hay là… Bá Tống Huyền Thánh đã điều tra về nó trước đó rồi?

Trước đó Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã nhắc nhở Tô Không Vân rằng tấm lòng phải rộng lớn hơn, tư duy phải khoáng đạt hơn. Vậy là Tô Không Vân bắt đầu thả hồn theo gió… giả thiết Bá Tống tiền bối đã từng âm thầm điều tra nó, vậy những kì ngộ lạ thường mà nó gặp liên tục trong mấy ngày trước có phải là tác phẩm của Bá Tống tiền bối hay không?

Còn mục đích của việc này… còn phải hỏi sao? Há há há.

Tô Không Vân càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nếu như hết thảy những chuyện này thực sự là tác phẩm của Bá Tống tiền bối thì nó hoàn toàn không ghét, thậm chí nó còn hi vọng tác phẩm của Bá Tống tiền bối hoành tráng hơn nữa kia.

Có một vị tiền bối âm thầm tạo ra đủ loại kì ngộ và trận pháp độ kiếp riêng cho ngươi, lại không có ác ý gì, quả là tốt đến không thể tốt hơn.

“Đừng có suy nghĩ lung tung, tập trung vào bố trí trận pháp độ kiếp đi.” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Tô Không Vân cười hì hì, giơ ngón cái lên với Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục chẳng hiểu mô tê gì.

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực nhìn Tô Không Vân bày trận, đồng thời khuếch tán thần thức bao phủ đảo nhỏ và khu vực xung quanh nó, để tránh có tu sĩ lơ mơ nào đột nhiên chạy tới rồi bị cuốn vào thiên kiếp của Tô Không Vân.

Mặt khác, trận đồ trận pháp độ kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm của Tô Không Vân hoàn toàn có thể nói là “sáng tạo riêng” theo một ý nghĩa nào đó.

Trong tay Tống Thư Hàng có một trận đồ độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm khá cao cấp, đến từ món “thiên kiếp kho tàu” ở thực nhân sinh “Thịnh Yến Thiên Kiếp” trong truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế.

Tấm trận đồ này do Hà Chỉ Ma Đế tỉ mỉ phối trí ra, thích hợp cho các hệ thống tu luyện Đạo, Nho, Phật, Ma, Yêu độ thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm.

Tuy trận đồ này vẫn kém trận pháp “chế tạo riêng” thực thụ một chút, song, vì là một trận đồ độ kiếp vạn năng, nên khi vẽ nó thì dù là người tu luyện của chủng tộc nào, hệ thống nào cũng sẽ có ảo giác rằng “A, trận pháp này thật thích hợp với ta’.

Trận pháp vạn năng cũng giống như máu nhóm O, thích hợp với đại đa số người tu luyện.

Tống Thư Hàng không vẽ nguyên xi trận đồ độ kiếp cho Tô Không Vân. Đầu năm nay đại gia thiên kiếp tiến hóa từng giờ từng phút, nếu sử dụng y nguyên trận đồ độ kiếp của Hà Chỉ Ma Đế mà không phát triển thêm, không sửa chữa gì thì sẽ bị thiên kiếp đại lão treo lên đánh.

Cho nên Tống Thư Hàng đã giao số liệu về Tô Không Vân cho Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm trước, mời Quy tiền bối ra tay, tiến hành sửa chữ trận đồ độ kiếp của Hà Chỉ Ma Đế cho thích hợp với Tô Không Vân trong thời gian ngắn.

Trên người Tống Thư Hàng nuôi nhiều tiền bối đại lão như thế, đôi khi bọn họ sẽ không phản đối một số chuyện nhỏ nhặt kiểu này. Đối với Kiếp Tiên chính hiệu như Quy tiền bối thì việc sửa chữa một trận pháp độ kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm chẳng phải là nhẹ nhõm lắm sao? Dù sao nó cũng chỉ là một trận pháp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm cỏn con thôi mà.

Sau khi Quy tiền bối sửa chữa xong xuôi, Tống Thư Hàng mới vẽ trận đồ độ kiếp mới ra cho Tô Không Vân. Tuy ta không có năng lực vẽ ra trận pháp thiên kiếp, nhưng tiền bối trên người ta thì rành lắm!

…

Tô Không Vân nhanh chóng bố trí xong trận pháp độ kiếp.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục kiểm tra trận pháp của nó một lần, xác định không có vấn đề gì.

“Bá Tống tiền bối, ta bắt đầu đây!” Tô Không Vân nói xong, lấy linh thạch ra, vùi xuống trận pháp độ kiếp để kích hoạt nó lên.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngự đao phi hành, rời xa khu vực độ kiếp của Tô Không Vân.

Tô Không Vân hít sâu một hơi, chân khí ở từng tiểu đan điền trong thể nội hòa thành một đường, rót vào tiểu đan điền thứ bảy - Long Giác đan điền. Chân khí phun ra từ Long Giác đan điền, nối liền thiên địa, bắt đầu dẫn thiên kiếp xuống.

Sau đó nó luồn tay vào ngực lấy ra một chiếc kiếm hoàn, rót chân khí vào, kiếm hoàn hóa thành tơ kiếm, rồi thành bảo kiếm trong tay nó.

“Ồ? Không Vân không dùng đao à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: “Trước kia nó từng muốn luyện đao với Tô Thị A Thất, nhưng không có thiên phú về đao pháp, mà thiên phú kiếm thuật lại không tồi. Thế là sau này nó học kiếm pháp cha truyền con nối của Thiên Hà Tô thị.”

Tống Thư Hàng đắng hết cả mề. Đổi với ta đi. Mau đổi thiên phú với ta đi. Hai chúng ta mà đổi thiên phú cho nhau thì sẽ vui vẻ biết mấy.

Song ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên một cái rồi thôi.

Nói thật là… chẳng biết từ khi nào, Tống Thư Hàng đã không còn cố chấp với thiên phú kiếm thuật như trước nữa.

Kì thực, đao pháp hay kiếm pháp đều như nhau cả thôi.

Quan trọng là phải xem khí chất.

Ví dụ như Bạch tiền bối, dù ngài ấy có dùng một cái búa cán dài thì vẫn đẹp trai ngời ngời.

Chỉ cần có khí chất thì dùng đao cũng vẫn ngầu bá cháy!

…

Trong hư không.

Kiếp vân bắt đầu ngưng tụ.

[Tới rồi, tới rồi.] Tống Thư Hàng nhìn thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm mà cõi lòng ngứa ngáy không thôi. Đây là nguyên liệu nấu ăn của hắn đó!

Nhưng người độ kiếp là em trai của Tô Thị A Thập Lục, cũng là người một nhà như Sở Sở vậy.

Cho nên Tống Thư Hàng sẽ không ra tay quấy nhiễu quá trình độ kiếp của nó để tránh xảy ra rủi ro ngoài ý muốn.

Thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm thì có sức quyến rũ thật đấy, nhưng nên đợi đến khi bắt được Thiên Nhân thích hợp, hoặc là tu sĩ của thế lực đối địch rồi lại nếm thử sau.

Phải nhẫn nại thì mới có thể thưởng thức được món ăn ngon và quả cây chín ngọt.

Ở bên dưới.

Chân khí phun trào trên thân Tô Không Vân dẫn dắt linh lực, một lượng lớn linh khí đổ về phía nó. Nơi nó đang đứng, cỏ cây sinh trưởng, trăm hoa đua nở.

Nương vào trận pháp độ kiếp, nó nâng tinh, khí, thần của mình lên tới hạn, trên pháp y mà nó khoác, vô số phù văn phòng ngự sáng ngời lên.

“Đến rồi!” Tô Thị A Thập Lục nói khẽ.

Đùng!

Trong hư không có tiếng sấm nổ vang.

Lôi điện vàng kim phóng ra khỏi kiếp vân, bổ xuống chỗ Tô Không Vân.

Uy lực của đạo thiên lôi này không lớn, nó chỉ là lời nhắc nhở của thiên kiếp với tu sĩ rằng quá trình độ kiếp đã bắt đầu.

Đạo thiên lôi này thậm chí còn chưa đạt tới cấp bậc của thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, cùng lắm uy lực của nó chỉ tầm kì đầu nhị phẩm mà thôi.

Tô Không Vân vung tay một cái, kiếm khí chém ra.

Trong đạo kiếm khí này đã bắt đầu có kiếm thế ngưng tụ… đây lại là một đệ tử cấp bậc thiên tài. Chỉ cần cho nó thời gian tôi luyện thì nó có thể ngưng tụ ra kiếm ý của riêng mình.

Kiếm khí được trận pháp độ kiếp cường hóa, đón đầu luồng thiên lôi vàng kim.

Oành! Thiên lôi nổ tung.

Một lát sau.

Đợt thiên kiếp thứ hai chính thức giáng xuống.

Oành!!! Ba đợt kiếp lôi liên tiếp từ không trung giáng xuống, đều có cấp bậc nhị phẩm đỉnh phong, mỗi đạo đều tương đương với một đòn toàn lực của tu sĩ nhị phẩm đỉnh phong.

Tô Không Vân dốc hết sức lực điều động uy lực của trận pháp độ kiếp, kiếm quang bay múa, tạo thành một mai rùa lớn chụp lên khoảng không trên đầu nó.

"Hả?" Tô Không Vân nghệt mặt ra.

Vì sao kiếm ý của ta lại biến thành một cái mai rùa?

Là bởi đại trận độ kiếp ư?

Sau khi ba lượt kiếp lôi rơi xuống mai rùa thì bị bắn ngược ra ngoài, phóng thẳng về phía Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Đồng thời, kiếp vân trên bầu trời lại bắt đầu tụ lực. Thiên kiếp bị đẩy lùi, ngầm thừa nhận đã bị Tô Không Vân đỡ được. Màn "kích điện" đầu tiên kết thúc, đượt "kích điện" tiếp theo chuẩn bị bắt đầu.

Đối mặt với lôi kiếp đang phóng về phía mình, Tống Thư Hàng vô thức định đưa tay bắt nó.

[Đáng tiếc lôi kiếp này không phải dạng dài mảnh, chẳng lẽ phải nặn nó thành sợi à?" trong lòng hắn đột nhiên nảy ra suy nghĩ đó.

[Không đúng, nếu mình đưa tay bắt lấy thiên kiếp thì chẳng phải sẽ bị cuốn vào thiên kiếp của Tô Không Vân hay sao?]

Không thể bắt!

Tống Thư Hàng kéo Tô Thị A Thập Lục vội vàng tránh ra.

Chương 1828: Nhào nặn thiên kiếp

“Không sao, không cần cố ý né tránh ba đạo thiên kiếp kia, không phải lo bị cuốn vào thiên kiếp của Tô Không Vân đâu.” Lúc này, giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên.

Từ phía Tô Không Vân, nó đã đỡ được ba đạo thiên kiếp này, đợt tiếp theo đang tụ lực rồi.

Ba đạo lôi kiếp này chỉ còn là dư âm sau khi đã đi hết mà thôi.

Dù sao thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm cũng khác với thiên kiếp cấp cao được nhân cách hóa, sau khi bị ngăn lại còn bẻ lái quay về tấn công tu sĩ.

Lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm cũng như mũi tên, bắn ra là xong việc, bất kể tu sĩ ngăn nó lại, đánh nổ nó hay dùng nhục thân chống đỡ nó cũng chẳng khác gì nhau.

Đương nhiên, thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm biến dị thì vẫn có chỗ khác biệt so với thiên kiếp thông thường.

Nhưng thiên kiếp của Tô Không Vân chỉ đơn thuần là thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm bình thường, không hề biến dị.

Khi bọn họ đang trò chuyện, ba đạo lôi kiếp bị “mai rùa” mà Tô Không Vân thi triển bắn văng ra lại xuyên qua vách ngăn của đại trận độ kiếp, tiếp tục phóng về vị trí ban đầu của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Ngoại trừ bộ phận dùng để đối kháng chính diện với thiên kiếp, ở vòng ngoài của đại trận độ kiếp còn có trận pháp huyễn thuật và vách ngăn phòng ngự cơ bản, để tránh các tu sĩ khác vào nhầm phạm vi độ kiếp và giảm bớt dư âm của thiên kiếp… Ở thời điểm then chốt, ngoài tác dụng làm bình phong, bộ phận này còn có tác dụng bảo mệnh.

“Nói cách khác, mấy đạo thiên kiếp này có thể tích trữ lại được đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ừ, nếu như ngươi biết thủ đoạn đó.”

Nó vẫn nhớ hai yêu cầu về kiếp lôi mà món thiên kiếp kho tàu cần có: thứ nhất phải là thiên lôi của thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm; thứ hai là phải có hình dạng mảnh dài.

Khi bọn họ đang nói chuyện thì ba đạo kiếp lôi đã xuyên qua vách ngăn của đại trận độ kiếp, bắn thẳng tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay cách không bắt lấy ba đạo thiên lôi không chút do dự. Niệm lực thôi động, ba đạo thiên lôi nọ bị cưỡng ép dừng lại, tiếng chớp điện vang lên rèn rẹt trong không khí.

Niệm lực mà Bạch tiền bối two nghiên cứu ra đúng là một thứ đồ tốt, dùng quá thuận tay luôn.

Tô Không Vân đang độ kiếp nhìn về phía Tống Thư Hàng với vẻ vô cùng nghi hoặc. Bá Tống Huyền Thánh bắt thiên kiếp bị nó đánh văng ra để làm gì?

“Giờ đến bước tiếp theo.” Tống Thư Hàng nói khẽ: “Ta cần thiên kiếp dạng mảnh dài.”

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi: “Thư Hàng, ngươi cần luyện chế pháp khí đặc biệt sao?”

Đối với phần lớn tu sĩ thì thiên kiếp chính là tử kiếp, tránh còn không kịp, thiên kiếp còn tăng sát thương đối với người tu luyện.

Mà có một vài tu sĩ to gan, lợi dụng thuộc tính tăng sát thương đối với người tu luyện của thiên kiếp, thử nghiệm việc tồn trữ lực lượng của thiên kiếp vào pháp khí. Mặc dù chỉ có thể sử dụng được một lần duy nhất, nhưng khi sử dụng thì có thể thu được hiệu quả thần kì.

“Không phải, ta không muốn luyện chế pháp khí gì cả.” Tống Thư Hàng cười ha hả: “Đây là nguyên liệu nấu ăn.”

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Cô bước đến bên cạnh Tống Thư Hàng, hít một hơi thật sâu từ người hắn: “Ngươi cũng uống say à?”

Trên người Tống Thư Hàng vẫn còn vương lại mùi rượu nhàn nhạt.

“Ta có uống một ít, nhưng chắc là còn chưa say.” Tống Thư

Hàng nói: “Chờ ta thu thiên kiếp này lại đã, sau đó sẽ nấu món thiên kiếp kho tàu cho cô ăn.”

Tô Thị A Thập Lục cười nói: “Được, vậy ta chờ ngươi.”

Dù là Tống Thư Hàng say hay là hắn muốn làm thiên kiếp kho tàu thật thì cô cũng đều thấy thú vị.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng vươn tay, cách không nhào nặn ba đạo thiên kiếp: “Nào nào, mau biến thành dạng dài mảnh đi!”

Hắn thúc giục niệm lực, nặn lấy nặn để ba đạo thiên kiếp.

Không biết có thể nặn thiên lôi thành dạng sợi dài không đây?

Đồng thời, hắn cũng thử liên hệ với Bạch tiền bối thông qua phân thân và diễn đồ kim đan mã QR. Bạch tiền bối là người có kinh nghiệm phong ấn thiên kiếp dày dặn nhất mà.

Không biết Bạch tiền bối độ thiên kiếp cửu phẩm đến đâu rồi.

Có rảnh để trả lời hắn hay không.

Sau khi Tống Thư Hàng vò nặn một hồi, một lát sau, ba đạo kiếp lôi nhị phẩm tấn thăng tam phẩm đã bị nặn thành hình sợi dài. Niệm lực mà Bạch tiền bối two nghiên cứu ra có tính ứng dụng cao thật.

Đúng lúc đó, Bạch tiền bối đang độ thiên kiếp cửu phẩm cũng trả lời Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối không liên hệ trực tiếp với Tống Thư Hàng, mà giao lưu với hắn thông qua phân thân mà hắn để lại trong không gian thiên kiếp.

[Ngươi tìm ta có việc à?] Bạch tiền bối hỏi.

Giọng nói của hắn truyền qua liên hệ giữa Tống Thư Hàng phân thân và bản thể.

[Bạch tiền bối, tình hình độ kiếp của ngài thế nào rồi? Ta đang có một số vấn đề muốn hỏi ý kiến ngài, có quấy rầy ngài không?] Tống Thư Hàng nói.

Giọng nói của Bạch tiền bối mang chút lười nhác:[Tình hình độ kiếp trước mắt tương đối ổn định, uy lực thiên kiếp đang từ từ tăng lên… nói thật là nó tăng chậm quá, ta thấy hơi chán, đang nghĩ xem có nên bế quan một cái không đây. Ngươi có vấn đề gì thế?]

Tống Thư Hàng: “…”

Bế quan trong thiên nhật chi kiếp từ bát phẩm lên cửu phẩm? Cật Qua tiền bối mà nghe thấy thì sẽ khóc ngất trong WC mất.

[Là thế này, Bạch tiền bối, ta muốn phong ấn thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, tiền bối có cách phong ấn nào nhanh nhanh không? Dạy cho ta một cái với.” Tống Thư Hàng nói.

Hai pháp thuật Chưởng Tâm Lôi và Quy Tức thuật mà Bạch tiền bối truyền thụ cho hắn đều là bản đơn giản hóa, chỉ cần vẽ một phù văn và dùng linh lực để khởi động là có thể dùng ngay, hết sức nhanh gọn lẹ.

[Ngươi muốn phong ấn thiên kiếp? Để làm gì? Chẳng phải còn một đống vũ khí thiên kiếp đó hay sao? Không đủ thì ta phong ấn một ít thiên kiếp cửu phẩm về cho ngươi nhé?] Vừa nói đến chuyện phong ấn thiên kiếp mang về chơi là Bạch tiền bối lại bừng bừng sức sống ngay.

Tống Thư Hàng: [Ta muốn thử làm thiên kiếp kho tàu. Đây là thực đơn lấy được ở chỗ một vị Ma Đế, trong đó có một bước là phong ấn thiên kiếp.]

[Thiên kiếp kho tàu? Đồ ăn à?] Bạch tiền bối hỏi.

[Vâng.] Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối nghi hoặc: [Thiên kiếp mà cũng ăn được sao?]

[Theo phương pháp luyện chế viết trong thực đơn thì kho tàu xong hẳn là ăn được.] Thực ra chính Tống Thư Hàng cũng không dám chắc một trăm phần trăm.

Giọng nói của Bạch tiền bối đượm vẻ vui sướng, tinh thần hào hứng hẳn lên: [Chờ ta, để ta gửi cái phân thân ra trợ giúp cho ngươi.]

Một lát sau.

Vèo ~

Một đạo hàn quang hiện lên cách Tống Thư Hàng hơn một trăm mét.

Đó chính là phi kiếm dùng một lần có thể xuyên qua tất cả các loại phong ấn không gian của Bạch tiền bối.

Trên phi kiếm là một phân thân Bạch tiền bối mặt đơ, hai tay nhét vào tay áo được truyền tống tới. Phi kiếm lướt vèo vèo đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau đó nó phanh kít lại. Bạch tiền bối phân thân vững vàng đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Hắn nhìn Tô Thị A Thập Lục: “Tiểu Thập Lục, xem ra gần đây tiến bộ nhiều đấy nhỉ? Không tệ.”

Nói xong. Hắn nhìn về phía ba đạo lôi kiếp kia.

“Muốn phong ấn chúng à?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Phải, chính là chúng. Lúc phong ấn còn phải giữ chúng duy trì dạng sợi dài, không cho chúng biến dạng, chuyện này rất quan trọng đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Xem ta đây.” Bạch tiền bối phân thân bước ra một bước, di chuyển tới bên cạnh ba đạo lôi kiếp chỉ trong một chớp mắt, sau đó vỗ nhẹ tay một cái, phong ấn chúng với tốc độ vô cùng chóng vánh.

Chương 1829: Kế lớn mới quan trọng, niềm vui thú có thể từ từ

Bạch tiền bối không hổ là sự tồn tại có thể treo thiên kiếp lên đánh như con, thủ pháp phong ấn thiên kiếp cực kì thuần thục. Ba đạo lôi kiếp được hắn phong ấn bằng thủ pháp khác nhau.

Tuy không biết Tống Thư Hàng định “kho tàu” ba đạo thiên kiếp này như thế nào, nhưng Bạch tiền bối đoán rằng thủ pháp phong ấn có thể ảnh hưởng tới cảm giác, cho nên hắn cố ý dùng ba thủ pháp phong ấn khác nhau để phong ấn ba đạo thiên kiếp.

“Khi lôi kiếp được kho tàu xong, chắc sẽ có hiệu quả bùng nổ nhỉ?” Phân thân Bạch tiền bối mặt đơ bình thản nói, sau đó dẫn ba đạo thiên kiếp đã được phong ấn tới, giao chúng cho Tống Thư Hàng.

“Hẳn là sẽ ngon lắm.” Tống Thư Hàng hồi tưởng lại phần miêu tả của thiên kiếp kho tàu trên thực đơn nhân sinh của Hà Chỉ Ma Đế, trông có vẻ rất ngon.

Trên lý thuyết, chỉ cần trù tâm của hắn có thể phối hợp với kĩ thuật của tiên trù ma môn, cộng thêm sự trợ giúp của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, là có thể làm ra món thiên kiếp kho tàu một cách hoàn mỹ.

Tống Thư Hàng vung tay mở thế giới hạch tâm, chuyển ba đạo thiên kiếp bị phong ấn vào trong.

“Chỉ có ba đạo lôi kiếp thì có đủ không?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng xoa cằm: “Tính thể tích thì ba đạo thiên kiếp đã quá khổng lồ rồi. Chắc là sẽ đủ…”

Ba đạo thiên kiếp bị Tống Thư Hàng dùng niệm lực nặn thành sợi dài, thể tích giảm đi đáng kể, xong vẫn to như cây cột lớn, chiều dài lên đến mười lăm, hai mươi mét. Thể tích khổng lồ thế này dùng làm nguyên liệu nấu ăn, kiểu gì cũng đủ cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thưởng thức.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Trong quá trình nấu ăn có cần giúp đỡ không?”

“Đến lúc đó phải nhờ A Thập Lục giúp ta rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha mà đáp.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trầm ngâm một chút, nhắc nhở: “Nếu thể tích của chúng không tiếp tục rút lại thì chắc là đủ. Nhưng trong hơn ba mươi bước làm trên thực đơn, có rất nhiều bước là “nén, hóa lỏng, làm rắn” đấy nhé. Trong suốt quá trình nấu nướng, ba đạo lôi kiếp này duy trì được kích thước bằng một phần mười đã là không tệ rồi.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói có lý, sau khi trải qua tất cả các bước thì có thể thể tích thiên kiếp sẽ bị rút nhỏ lại.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân: “Cho nên bây giờ chúng ta phải phong ấn thêm một vài đạo lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm nữa đúng không?”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Tô Không Vân.

Ồ, có sẵn thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm rồi kìa.

…

Trong trận pháp độ kiếp.

Tô Không Vân bỗng cảm thấy áp lực nặng nề.

Bá Tống Huyền Thánh, Bạch Thánh, Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Tô Thị A Thập Lục đang ngồi dàn hàng ra nhìn chằm chằm vào nó. Tất cả mọi người chờ đợi đợt thiên kiếp tiếp theo của nó, xem “mai rùa” của nó có thể tiếp tục đánh văng kiếp lôi trong thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm hay không.

Quan trọng hơn là thính giác của Tô Không Vân rất tốt. Đây là thiên phú từ nhỏ của nó.

Cho nên tuy khoảng cách hơi xa, nhưng nó vẫn nghe thấy rõ rành rành cuộc trò chuyện giữa Bá Tống Huyền Thánh, Bạch Thánh, chị mình và Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Bọn họ đang chờ thiên kiếp của nó, sau đó… nấu thiên kiếp đó thành đồ ăn?

Tô Không Vân ngửa cổ nhìn lên kiếp vân tụ lực gần xong trên đỉnh đầu.

Chẳng hiểu vì sao, vừa nghĩ đến chuyện thiên kiếp rất có thể bị nhóm người Bá Tống tiền bối bắt đi làm đồ ăn, biến thành nguyên liệu nấu ăn trong bữa tiệc là nó lại chẳng còn chút kính sợ gì với thiên kiếp nữa.

Hình như thiên kiếp cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết nhỉ?

…

Trên Điền Thiên đảo.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 vẫn đang lâng lâng trong cơn phê cồn.

Bắc Hà Tán Nhân mở đôi mắt lờ đờ, duỗi tay sờ túi theo thói quen… Hả? Điện thoại di động của ta đâu? Không có điện thoại cạnh bên, không thể lập tức trực trên nhóm chat, Bắc Hà Tán Nhân chẳng quen chút nào.

“Đúng rồi, có ai thấy điện thoại di động của ta đâu không?” Giọng nói của Hằng Hỏa Chân Quân vang lên ngay cạnh đó.

Lúc này Hằng Hỏa Chân Quân đang ngồi trên đình nhỏ với dáng vẻ rất chi là hào hoa phong nhã, tay vẫn nâng cao chén rượu, vừa ngâm xong một bài thơ. Rượu và thi nhân là một tổ hợp thần kì, sau khi thi nhân có tí men vào thì thi hứng cũng cực kì cao.

Sau khi ngâm thơ xong, Hằng Hỏa Chân Quân muốn chép lại bài thơ ấy thì chẳng tìm thấy điện thoại di động đâu cả.

“Hằng Hỏa đạo hữu tìm điện thoại làm gì vậy?” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử hỏi.

“Ta định gọi điện cho Tống Thư Hàng tiểu hữu, có chuyện quên nói với hắn rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân cười ha hả: “Lần trước ta hẹn hắn có thời gian thì đến Nho gia một chuyến. Lần này gặp mặt, đang định chờ bữa tiệc kết thúc thì cùng khởi hành đến thư viện, giải quyết chuyện phiền não của Nho gia.”

Đó là chuyện liên quan tới mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ và thế giới Kim Liên.

Hằng Hỏa Chân Quân muốn học theo Tống Thư Hàng, chuyển dời mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ vào thế giới Kim Liên, gia tăng diện tích của thế giới Kim Liên để mở rộng không gian hoạt động cho đệ tử Nho gia.

Nhưng bọn họ đã thử mấy lần mà không thể nào chuyển mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ vào thế giới Kim Liên một cách thuận lợi được.

…

Trong tinh không xa xôi.

Một hành tinh đã lâu không được ánh mặt trời chiếu tới lại đang được ánh sáng vàng ấm áp bao phủ.

Trong vầng mặt trời nhỏ nhân tạo này có bóng một người đàn ông như ẩn như hiện.

“Viu ~ Viu ~” Đúng lúc này, từ phía sau vầng mặt trời có một tiên tử chân dài bước ra, đó chính là linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế phụ thân.

“Quái quỷ, rốt cuộc vừa rồi là hiệu quả của pháp thuật gì vậy?” Thiên Đế xoa xoa hai cánh tay, rõ ràng là thân thể của linh quỷ, thế mà hai tay cô nổi đầy da gà.

Trước đó, cô đang tập trung cả thể xác và tinh thần để xây dựng nên một kế hoạch cực kì lớn, bỗng nhiên cảm thấy một luồng sảng khoái dâng lên mãnh liệt, phê phê lâng lâng, không sao dừng được.

Cảm giác thoải mái này cực kì bá đạo, mặc kệ ý muốn của cô, cưỡng chế tác dụng thẳng lên người cô.

Nếu phải so sánh thì nó cũng giống như việc cười vậy.

Tuy rằng cười là rất tốt.

Nhưng nếu có người cù ngươi, ép ngươi cười, thì cảm giác này lại chẳng hay ho cho lắm.

Đã thế cảm giác thoải mái lâng lâng này lại còn dâng lên liên tục như sóng triều.

Chẳng biết Vũ Nhu Tử bản thể đang trải qua chuyện gì nữa!

“Xem ra phải cắt đứt liên hệ giữa thân thể này và vị Vũ Nhu Tử kia rồi. Nếu không, lát nữa ta đang làm đại sự mà lại bị cưỡng chế lâng lâng thế này thì còn làm ăn gì nữa?” Thiên Đế lẩm bẩm.

Nói thật, bây giờ Thiên Đế bắt đầu hối hận vì mình đã chiếm cứ linh quỷ của Vũ Nhu Tử. Mặc dù linh quỷ của Vũ Nhu Tử cực kì thích hợp với cô, nhưng chủ nhân Vũ Nhu Tử của nó lại chẳng đáng tin cậy chút nào. Tính cách của cô nàng đó quá khó đoán, đôi khi cô không sao theo kịp được tiết tấu của đối phương.

Nhưng nếu cắt đứt liên hệ với Vũ Nhu Tử thì cuộc đời sẽ thiếu đi rất nhiều niềm vui thú.

“Chuyện lớn quan trọng, vui thú để từ từ cũng được.” Thiên Đế vươn tay, lấy một quyển trục ra.

Trên đó có mấy chữ Hán lờ mờ “Nho gia”, “mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ”, “thu về”…

Thiên Đế mới là chủ nhân chân chính của mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ. Bây giờ cô đã khôi phục, thu thập mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ và trùng kiến Thiên Đình trở thành mục tiêu hàng đầu.

Thực tế thì Thiên Đế đã thu thập được không ít mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ.

Mục tiêu tiếp theo của cô chính là Nho gia. Bởi vì năm đó Nho gia là nơi góp nhặt được nhiều mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ nhất.

Chương 1830: Đạo hữu dừng bước, xin hãy nể mặt ta

Trên đảo nhỏ độ kiếp

Đợt lôi kiếp thứ ba mà Tô Không Vân chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng giáng xuống. Thời gian tụ lực của đợt lôi kiếp này khá dài, cả đợt có tất cả sáu đạo kiếp lôi. Nhìn số lượt và cường độ có thể phán đoán ra tư chất và thực lực của tu sĩ.

Thiên kiếp của Tô Không Vân thuộc phạm vi thiên kiếp bình thường, không biến dị, song uy lực mạnh hơn một bậc so với thiên kiếp của tu sĩ thông thường. Tư chất tu luyện của nó xem như thượng thừa, có thể xếp vào top đầu trong số các anh em đồng lứa ở Thiên Hà Tô thị.

Khi thiên kiếp đánh xuống, Tô Không Vân lại xuất kiếm.

Cũng giống như lần trước, sau khi kiếm khí của nó chém ra, phối hợp với đại trận độ kiếp, bèn tạo thành một chiếc mai rùa khổng lồ, cản đòn tấn công của thiên kiếp một cách vững vàng.

Khi đối kháng chính diện với thiên kiếp, dưới sự áp bách của thiên kiếp, tiềm lực của tu sĩ có thể phát huy một cách vượt bậc. Tô Không Vân cảm thấy kiếm thế của mình đã tiến thêm một bước dưới uy áp của thiên kiếp và có dấu hiệu lột xác thành kiếm ý.

Kiếm ý là năng lực mà bất kì kiếm khách nào cũng khát khao muốn có. Chỉ khi nắm giữ kiếm ý thì mới trở thành một kiếm tu đủ tư cách.

“Nếu kiếm thế của ta lột xác thì sẽ trở thành kiếm ý như thế nào đây?” Trong lòng Tô Không Vân dấy lên một thoáng chờ mong.

Oành!

Sáu đạo lôi kiếp va chạm với mai rùa rồi lại bắn văng ra, sau đó phóng thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Đợt lôi kiếp thứ ba kết thúc, thiên kiếp lại bắt đầu tụ lực cho đợt tiếp theo.

“Cũng không phải là dạng sợi dài.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Sáu đạo kiếp lôi một lúc đấy, ngươi có làm được không?”

“Đàn ông đàn ang, làm sao mà không làm được chứ?” Tống Thư Hàng vươn tay nhắm thẳng vào sáu đạo kiếp lôi, thôi thúc niệm lực khóa chặt chúng giữa không trung ngay vào khoảnh khắc chúng đột phá vách ngăn của đại trận độ kiếp.

Sau đó hắn dùng hai tay mà nặn, cả sáu đạo kiếp lôi đều bị nặn thành sợi dài: “Bạch tiền bối, tiếp theo giao cho ngài đấy.”

Nặn một mạch sáu đạo kiếp lôi thành sợi dài mà Tống Thư Hàng không thở gấp cũng chẳng tốn sức. Dù sao cũng chỉ là lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm, hắn cảm thấy dù số lượng có tăng gấp mười đi chăng nữa thì hắn vẫn xử lý ngon ơ.

“Không tệ, trong thời gian này ngươi lại tiến bộ không ít đấy.” Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói, sau đó lại bước chân lên phía trước, phong ấn sáu đạo kiếp lôi nọ.

Phong ấn thiên kiếp xong, Bạch tiền bối phân thân đột nhiên quay đầu nhìn về phương Tây: “Có người đến.”

“Chắc là bị thanh thế của thiên kiếp hấp dẫn tới.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Trong tình huống bình thường, tu sĩ thấy có người độ kiếp thì sẽ tránh cho xa, đi đường vòng, tránh để bản thân bị cuốn vào. Nhưng đôi khi, trước khi xác định được có phải người tu luyện đang độ kiếp hay không thì vẫn có tu sĩ chạy tới, đứng đằng xa nhìn hiện trường một chút.

Bởi vì nhiều khi bảo vật xuất hiện trên đời cũng sẽ dẫn đến lôi kiếp.

“Tín hiệu của trận pháp độ kiếp đã khuếch tán ra, tu sĩ chỉ cần nhìn từ xa cũng biết nơi này đang có người độ kiếp và tránh đi hết. Nếu có người nhất quyết muốn xông tới, vậy phải dựa vào người hộ đạo đuổi bọn họ đi thôi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Tới gần rồi.” Tống Thư Hàng chau mày.

Có khí tức của ba tu sĩ. Khi đến gần phạm vi tín hiệu của trận pháp độ kiếp, bọn họ không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục áp sát.

“Để ta đi xem sao.” Tô Thị A Thập Lục nhíu mày, xách đoản đao lên.

Đã nhìn thấy tín hiệu của trận pháp độ kiếp mà vẫn muốn cưỡng chế xông vào, thì tám chín phần mười là không có ý tốt.

“Ta đi với cô… Bạch tiền bối, ngài có thể trông chừng chuyện độ kiếp ở đây giúp ta được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mỗi Bạch tiền bối phân thân đều có tính cách riêng, không thể đối đãi với bọn họ như bản thể, cho nên Tống Thư Hàng mới cố ý hỏi thử một câu.

“Không thành vấn đề, ta cũng biết nặn thiên kiếp, để đấy cho ta.” Bạch tiền bối phân thân vẫn không có biểu cảm gì, chỉ đáp.

Tuy hắn không biết dùng niệm lực để nặn thiên kiếp, nhưng hắn có thể nặn bằng tay, nặn thủ công càng thích hơn nhiều.

…

Đao quang của Tô Thị A Thập Lục lóe lên, cả người hóa thành độn quang phóng về phía ba đạo khí tức kia. Bộ Bộ Sinh Liên của Tống Thư Hàng theo sát ngay sau đó. Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghĩ ngợi một lát, cảm thấy mình cần áp trận cho Tống Thư Hàng, thế là cũng đi theo.

Chỉ mấy hơi thở sau, hai người một kiếm đã gặp chủ nhân của ba đạo khí tức kia.

“Không phải tu sĩ à?” Tống Thư Hàng nhìn ba người trước mặt.

Một người có thân thể như làm bằng gỗ, toàn thân phủ kín vân gỗ, trên ngón tay còn có nhánh cây rủ xuống, trông hệt như một cái cây biến thành hình người.

Một người khác đội mũ phi hành gia, cả người mọc đầy vảy cá.

Người còn lại là một kẻ được tạo nên từ sương mù, trông tương tự như hình thái sương mù của Tống Thư Hàng, có điều vị này được tạo thành từ sương mù màu trắng.

Khi gặp Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, cả ba đồng loạt dừng lại.

Tống Thư Hàng đạp mạnh bước chân giữa không trung, một đóa sen đen nở rộ. Tô Thị A Thập Lục thu hồi độn quang, đáp xuống đóa sen đen.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, mũi kiếm nhắm ngay gáy hắn, trông chẳng khác gì đầu Tống Thư Hàng bị đâm một kiếm.

Tống Thư Hàng nhìn ba người kia, vừa há miệng định lên tiếng…

“Người nào ~ đến đây ~” Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên thò ra từ đỉnh đầu hắn rồi cất tiếng hát vang.

Tống Thư Hàng: “…”

Ba người tu luyện ở đối diện hơi khựng lại.

Người sương mù trắng vô thức đáp: “Ta chính là ‘người nào’ đây, tiên tử gọi ta à?”

Bầu không khí chìm vào khó xử.

“Bá… Bá Long Cổ Thánh… Bá… Bá Tống… Bá… Bá Nho!” Tu sĩ người cây gọi một mạch ba thánh hào của Tống Thư Hàng, dường như gã này nói hơi bị lắp.

Người cây vừa dứt lời, thân thể hai đồng bạn của hắn đã run bắn lên.

“Hà Nhân xin chào Bá Tống tiền bối.” Người sương mù trắng chắp tay nói.

“Thụ Nhân xin… xin xin xin chào Bá… Bá Tống tiền bối.” Người cây cũng nói.

Một người là “người nào”, một người là “người cây”, thế người còn lại thì sao? Tống Thư Hàng nhìn người tu luyện đội mũ phi hành gia, đừng bảo tên này là “người vũ trụ” hay “người ngoài hành tinh” đấy nhé.

[Hà Nhân - 何人 = người nào, kẻ nào
Thụ Nhân = 树人 = người cây]

“Vãn bối Đinh Thanh Vân xin chào Bá Tống tiền bối.” Tu sĩ đội mũ phi hành gia chắp tay nói với Tống Thư Hàng.

“Sao tên của ngươi bình thường quá vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đinh Thanh Vân: “…”

“Khụ, chắc ba vị đạo hữu cũng thấy phía trước có trận pháp độ kiếp chứ?” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Đằng đó có một tiểu bối quen biết với ta đang độ kiếp, cho nên các đạo hữu có thể nể mặt ta mà tạm thời dừng bước được không?”

Nói mới nhớ, chẳng biết Tô Không Vân bao nhiêu tuổi? Bình thường thì tuổi tác của tu sĩ đều lớn hơn vẻ ngoài rất nhiều. Tuy trông Tô Không Vân có vẻ là một thiếu niên, nhưng đã ở cảnh giới nhị phẩm tấn thăng tam phẩm rồi, có khi nào còn lớn tuổi hơn mình không?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng cảm thấy mình khó mà nói hai chữ “tiểu bối” ra khỏi miệng được nữa.

Ba tu sĩ trước mặt họ lại chìm vào im lặng.

Một hồi lâu sau.

“Nếu Bá Tống tiền bối đã lên tiếng thì bọn ta đành dời bước vậy.” Đinh Thanh Vân nói.

Ba người lập tức lùi lại, rời đi không chút do dự.

Tô Thị A Thập Lục khẽ nhíu mày.

Hành động của ba người này rất kì lạ, cứ như thể đang thăm dò gì đó.

“Xem chiêu! Đâm Sau Lưng Đường Đường Chính Chính!” Một giọng nói kiêu ngạo vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Sau đó, một thanh kiếm lớn xuất hiện từ bóng tối, đâm thẳng về phía hắn.

“Oán hận đi Bá Tống Huyền Thánh! Muốn trách thì phải trách ngươi là chuyển thế của Trình Lâm!”

Chương 1831: Để ta xem thử lai lịch của ngươi

Đường đường chính chính, không có gì khuất tất.

Đã đâm sau lưng còn lớn tiếng cảnh báo cho đối thủ biết... nhưng thời điểm cảnh báo lại hơi muộn, kiếm đã đến sau lưng người ta rồi mới kiêu ngạo hét lên một câu.

Vừa đường đường chính chính, quang minh chính đại, lại vừa phù hợp với nguyên tắc đâm sau lưng người khác.

Keng!

Kiếm lớn đâm sau lưng bị Xích Tiêu Kiếm tiền bối cản lại.

“Phần lưng không phải là nhược điểm của ta đâu.” Tống Thư Hàng chậm rãi xoay người lại, nhìn ra sau lưng rồi nói: “Kể từ khi biết tất cả các ngươi đều nhòm ngó quả thận bảy màu của ta thì ta đã phòng thủ cái lưng của mình cực kì chặt chẽ.”

Đừng nói hôm nay có Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáng tin treo ngay sau lưng hắn, dù không có Xích Tiêu Kiếm tiền bối thì hắn vẫn còn nguyên bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chuyên bảo vệ lưng eo, chỉ để ngăn ngừa có kẻ đột nhiên chui từ thuật pháp không gian ra đâm thận hắn.

Quả thận chính là cơ quan có được lớp phòng ngự mạnh nhất trên toàn thân Tống Thư Hàng.

Muốn đâm eo ta sao? Còn sớm mười năm nhé!

Lúc này, sau lưng Tống Thư Hàng là một cô gái đội mũ kị sĩ, mình mặc giáp da, tay khiêng kiếm lớn. Cô ta bị Xích Tiêu Kiếm tiền bối đánh văng ra, lùi về phía sau hơn mười bước mới có thể đứng vững.

Thân mình cô ta hơi khom xuống tạo thành tư thế đầy tính công kích.

Hai mắt của cô gái mặc giáp da tỏa ra hào quang đỏ rực. Cô ta nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, trong con ngươi tràn ngập vẻ điên cuồng, hệt như một cuồng chiến sĩ.

“Ha ha, thân là chuyển thế của Trình Lâm, nếu không đỡ nổi kiếm này thì ngươi chết luôn đi cho rảnh.” Cô gái mặc giáp da cúi người như một con báo săn, tay phải nắm chặt lấy cự kiếm.

Xem ra cô ta biết Trình Lâm, thậm chí còn hiểu tương đối rõ về thực lực của Trình Lâm.

Tống Thư Hàng thở dài, thành khẩn nói: “Nếu như ta nói ta không phải là chuyển thế của Trình Lâm thì cô có tin không?”

“Miệng ngươi có thể phủ nhận, nhưng khí tức trên người ngươi không thể gạt được ta.” Cô gái mặc giáp da cười lạnh: “Dù thực lực của ta chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng giết ngươi thì dễ như trở bàn tay. Ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi gây ảnh hưởng tới chúng ta lần nữa!”

Nói cách khác, cô ta đang ở trạng thái suy yếu sao?

“Cô là người còn sống sót của Thiên Đình viễn cổ à?” Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi nói: “Cô gì ơi, ta có phương thức liên lạc với Thiên Đế nhà cô đấy. Hay là để cô ấy nói với cô vài câu, chứng minh ta không phải là chuyển thế của Trình Lâm nhé?”

Thực ra ta và Thiên Đế nhà cô nói chuyện còn hợp nhau là đằng khác.

Nhân quả giữa hắn với Thiên Đình viễn cổ thực sự rất hỗn loạn.

Trình Lâm đã hủy diệt Thiên Đình viễn cổ, Bắc Phương Đại Đế và bạch long tỷ tỷ có vẻ đã thoát ly Thiên Đình viễn cổ nhưng dường như vẫn còn tình cảm sâu đậm với Thiên Đình, đại mỹ nhân Thiên Đình @#%×Tiên Tử, Thiên Đế đang chiếm cứ linh quỷ của Vũ Nhu Tử, còn cả Sở các chủ của Bích Thủy Các nữa.

Người sáng lập nên Thiên Đình, thành viên trụ cột của Thiên Đình, nhân vật đại biểu cho Thiên Đình, kẻ phản bội và hủy diệt Thiên Đình, thậm chí cả người bị hại tan cửa nát nhà vì Thiên Đình…

Toàn bộ các đại lão kể trên đều quen biết hắn hoặc ít hoặc nhiều.

“Nhiều lời vô ích!” Khí thế trên người cô gái mặc giáp da tăng vọt, một luồng lửa đỏ rực bốc cháy bừng bừng trên thân cô ta.

Cô ta không thèm nói lý với Tống Thư Hàng, không thể giao lưu được.

Trong tình huống này, dù Tống Thư Hàng có mười sáu Gia Cát Lượng phụ thể, có mồm mép nhanh nhạy đến đâu cũng chẳng có chỗ dùng.

"A Thập Lục." Tống Thư Hàng nắm tay Tô Thị A Thập Lục: "Cô tránh đi trước đã."

Trận chiến sắp tới sẽ lan rất rộng.

Với cảnh giới của Tô Thị A Thập Lục hiện giờ, sợ rằng cô không chịu nổi.

"Ta không sao." Tống Thư Hàng nói.

Song cô không từ chối Tống Thư Hàng. Hắn vung tay lên, cô được đưa vào thế giới hạch tâm.

"Quy tiền bối, đối phương có lai lịch gì? Ngươi có qua lại gì với cô ta không thế?" Đồng thời, Tống Thư Hàng kết nối với Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm, xem có thể đi con đường tình cảm của Bắc Phương Đại Đế, tiến hành giao lưu với đối phương thông qua Quy tiền bối hay không.

[Không biết được. Đầu cô ta bị mũ giáp đặc biệt che phủ, vũ khí lại chỉ là pháp khí bình thường, ta không nhận ra thân phận của cô ta." Quy tiền bối đáp.

Thành viên của Thiên Đình viễn cổ năm đó đến từ chư thiên vạn giới, số lượng rất đông. Dù là Bắc Phương Đại Đế cũng không thể biết được tất cả các thành viên của Thiên Đình viễn cổ.

Huống hồ cô gái mặc giáp da này còn cố ý che giấu lai lịch thực sự, chiếc mũ trên đầu cô ta là pháp khí đặc biệt dùng để giấu kín thân phận.

Chỉ khi đang dốc sức chiến đấu, mới có cơ hội đoán ra thân phận của cô ta dựa vào công pháp và thủ pháp.

"Công đức tiên tử đâu?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

@#% Tiên Tử nghe thấy vậy, lại tạm dừng công việc trong tay rồi xuất hiện từ trên thân Tống Thư Hàng.

Cô dùng công đức chi thể quấn quanh người Tống Thư Hàng, ngước đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào cô gái mặc giáp da.

“Ha ha ha, ngay cả @#% Tiên Tử cũng quấn trên người ngươi, thế mà ngươi còn dám nói mình không phải là chuyển thế của Trình Lâm sao?” Khí thế của cô gái mặc áo giáp da tăng tới cực hạn.

Cự kiếm trong tay cô ta bốc cháy ngùn ngụt, thân kiếm hóa thành thể lỏng.

Trình Lâm là kẻ lừa đảo cao tay nhất trên thế gian này… vẻ ngoài xinh đẹp của cô ta tỷ lệ thuận với miệng mồm gian trá, cô ta nói mười câu thì không có nổi hai câu là thật.

Mà chuyển thế của cô ta đương nhiên là kế thừa hoàn mỹ thiên phú nói láo này. Cô gái mặc áo giáp da tuyệt đối sẽ không tin nửa chữ mà Bá Tống nói ra.

“Mấy người các ngươi đi qua lấy nó ra trước. Ta giết chết chuyển thế của Trình Lâm xong sẽ quay lại tụ họp với các ngươi.” Cô gái mặc áo giáp da lại nói.

Cô ta vừa dứt lời, Hà Nhân, Thụ Nhân và người ngoài hành tinh Đinh Thanh Vân đã đi xa lại quay trở lại.

Đằng sau bọn họ là một chiếc thuyền tiên náu mình trong bóng tối, đang theo sát phía sau cả ba.

Hà Nhân, Thụ Nhân và người ngoài hành tinh kia quả nhiên là đồng bọn của cô gái mặc áo giáp da.

Tống Thư Hàng chợt hiểu… xem ra nơi mà Tô Không Vân đang độ kiếp trùng hợp có món bảo vật gì đó mà những người sống sót của Thiên Đình viễn cổ này muốn lấy.

Có cần trùng hợp đến thế không?

Lần trước ta và cô bé máy móc tóc vàng độ kiếp trên hòn đảo nhỏ này, có thấy đám người sống sót của Thiên Đình viễn cổ các ngươi đến lấy bảo vật gì đâu?

Sớm không đến, muộn không đến, cứ nhất quyết phải cà khịa ta vào đúng lúc này là thế nào?

…

Hà Nhân, Thụ Nhân và người ngoài hành tinh nhìn Tống Thư Hàng một cái rồi lách qua người hắn, bay về phía Tô Không Vân đang độ kiếp.

Cô gái mặc áo giáp da thì ở lại quần nhau với Tống Thư Hàng.

Trận chiến này không thể tránh được.

Đã vậy thì…

Phải thăm dò lai lịch của đối phương thử xem.

Để ta xem ngươi có phải là tuyệt thế cường giả hay không nào!

Nếu như phải thì Tống Thư Hàng sẽ cấp tốc chạy về bám chân Bạch tiền bối phân thân.

Còn nếu không phải… thì có Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở đây, có thể đấu một trận ra trò.

Thuật Giám Định Cường Giả!

Mắt trái của Tống Thư Hàng sáng lên, một luồng ánh sáng kì lạ bắn thẳng về phía cô gái mặc áo giáp da.

“Vô sỉ!” Cô gái mặc áo giáp da quát.

Rõ ràng cô ta biết chiêu Thuật Giám Định Cường Giả này của Tống Thư Hàng.

Không biết là chính cô ta đã từng dính chưởng, cô ta nhìn thấy người khác dính chưởng, hay là có người kể cho cô ta nghe về sự đáng sợ trong chiêu thức này của Tống Thư Hàng.

Cô ta đã đề phòng hắn ra chiêu.

Ngay trong khoảnh khắc ánh sáng kì dị lóe lên trong mắt Tống Thư Hàng, cô ta đã dự đoán và tránh né, đồng thời thân mình tăng tốc, cầm thanh cự kiếm đang bùng cháy đâm thẳng về phía hắn.

Quả nhiên Thuật Giám Định Cường Giả chỉ đi đường thẳng rất dễ bị cường giả chân chính phá giải.

Chương 1832: Đen dài thẳng, chính là tự tin như vậy

Tuy tốc độ tấn công của Thuật Giám Định Cường Giả rất nhanh, nhưng vì thực lực của Tống Thư Hàng có hạn, nên thời gian tụ lực trở thành nhược điểm chết người của nó.

Tống Thư Hàng cũng biết chỗ sơ hở trong chiêu này của mình, và cũng đã có mấy đại lão lợi dụng cách đoán trước để tránh được ánh nhìn mang thai rồi.

Cho nên… Tống Thư Hàng cũng đã có chuẩn bị để đối diện với tình thế bất lợi đó.

Song đây là lần đầu tiên hắn ứng dụng phương pháp này trong thực chiến, nên cũng không biết có thành công được hay không.

Liều mạng! Có Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở đây, chắc chắn mình sẽ không bị đối phương một kiếm xiên chết!

Thế là Tống Thư Hàng khẽ động niệm lực.

[Thuật Giám Định Cường Giả, bẻ cua đi!]

Lần trước, sau khi Thuật Giám Định Cường Giả bị đại lão né được, Tống Thư Hàng đã nghĩ đến việc dùng niệm lực phối hợp với Thuật Giám Định Cường Giả, đồng thời suy nghĩ về tính khả thi của phương án này rất lâu.

Giờ đây, rốt cuộc chiêu này cũng ra mắt thế nhân rồi!

Được niệm lực của Tống Thư Hàng dẫn dắt, ánh sáng của Thuật Giám Định Cường Giả đã bắn ra bẻ lái một phát cực gắt rồi rẽ ngoặt về. Nó lượn vòng cung như chiếc lá giữa không trung, điều chỉnh góc độ kĩ càng, sau đó lặng lẽ nhắm thẳng vào mục tiêu!

Tách!

Thuật Giám Định Cường Giả dính chưởng không trượt phát nào.

Cô ta hoàn toàn không ngờ ánh nhìn mang thai lại biết bẻ lái đi đường vòng, rõ ràng tin tức tình báo nói rằng chiêu này chỉ có thể đi thẳng, không quanh không quẹo, tránh được là xong cơ mà!

Quả nhiên phần lớn đồ vật trên thế gian này để quá hạn là không dùng được nữa, kể cả tin tức tình báo.

Đặc biệt là đạo ánh nhìn mang thai này được bắn ra từ con mắt của Thánh Nhân Nho Gia… sau khi phóng ra, nó cơ hồ không mang dao động lực lượng, khó mà phòng bị được.

“Trúng rồi!” Tống Thư Hàng bật cười ha hả: “Không uổng công ta vất vả cải tiến nó – Giám định thần công đường cong hình lá Decartes!”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Giám định thần công đường cong hình lá Decartes mà ngươi cũng nghĩ ra… có phải sau này ngươi còn định tạo ra giám định thần công hình tam giác đều, thậm chí là giám định thần công hình bình hành luôn không?

Sau khi cô gái mặc áo giáp da trúng chiêu, thân hình khựng lại, thế công cũng bị phanh gấp.

Trong tình báo mà cô ta nhận được có mô tả kĩ lưỡng về chiêu ánh nhìn mang thai đáng sợ của Bá Tống Huyền Thánh. Sau khi trúng chiêu, người trúng sẽ mang thai trong vòng mười giây, đính kèm thêm một tiếng đau đớn vì sinh nở.

Cho nên cô ta không thể không dừng thế công, để tránh chuyển thế của Trình Lâm thừa cơ tấn công trong lúc mình đang mang thai.

Cô ta dừng lại hồi lâu, tay cầm cự kiếm, ngọn lửa đỏ như máu trên thân kiếm vẫn cháy hừng hực.

Đồng thời, cô ta nhìn xuống bụng mình.

Không có phản ứng gì không tốt, không mang thai mười tháng, cũng không đau đớn vì sinh con.

Xem ra ánh nhìn mang thai mà chuyển thế của Trình Lâm thi triển đã mất đi hiệu lực rồi.

Cô ta ngẩng đầu cười lớn: “Ha ha ha!”

Ngay sau đó, thân mình cô ta nhoáng lên như dịch chuyển tức thời, xuất hiện ngay trước mặt Tống Thư Hàng, cự kiếm rực lửa chém xuống như trời giáng.

[Gay to rồi! Cô ta là tuyệt thế cường giả chân chính!”

Phần lớn Kiếp Tiên đều không thể miễn dịch được ánh nhìn mang thai mà con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bắn ra.

Keng keng keng keng keng!

Xích Tiêu Kiếm tiền bối không ngừng xuất kiếm, thân kiếm cũng bốc lên ngọn lửa hừng hực, trong nháy mắt đã ra hơn ba trăm chiêu, chặn đứng thế công của cô gái mặc áo giáp da.

“Không được, cứ tiếp tục thế này ta sẽ rơi vào thế yếu, không gánh được nữa đâu!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối kêu lên.

Nó chỉ là một thanh kiếm, trong tình huống không có ai điều khiển, nó không thể phát huy toàn bộ thực lực của mình.

Cho nên Tống Thư Hàng phải phối hợp cùng với nó.

Nhưng bây giờ nó không dứt ra được. Chỉ cần nó đình chỉ động tác chống cự, Tống Thư Hàng sẽ lập tức lãnh đủ ba trăm kiếm trở lên trong vòng chưa tới một giây.

“Ngươi đáng yêu nhất!” Đúng vào lúc này. Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên lên tiếng. Cô dùng chính giọng nói của Tống Thư Hàng. Đây là lời thoại khi hắn khích lệ tiểu trợ lý lưới rồng.

“@#%x, ngươi vẫn vô dụng như xưa.” Cô gái mặc áo giáp da cười vang, vung kiếm bằng cả hai tay, thân kiếm bốc lên kiếm khí hỏa diễm trăm trượng, chém mạnh xuống.

Mỹ nhân rắn công đức vỗ hai tay, cánh nhỏ bên hông đập mạnh, triệu hồi hư ảnh Điện Công Đức.

“Tranh thủ lúc này!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bứt ra lùi lại, rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ đảo cổ tay, thôi động kĩ thuật hợp thể Phần Thiên Hỏa Diễm đao.

Ầm! Kiếm khí của cô gái mặc áo giáp da chém xuống.

Công Đức điện không hề có hiệu quả phòng ngự, vừa chạm tới kiếm khí đã bị đánh tan.

Mỹ nhân rắn công đức vẫn duy trì động tác vỗ tay, cơ hồ ngay lập tức thi triển bí pháp thứ hai Công Đức – Đại Nhật. Sức mạnh công đức trên toàn thân Tống Thư Hàng hóa thành Công Đức Đại Nhật, bốc lên từ bốn phương tám hướng, biến thành một vầng mặt trời chói lọi.

Công Đức Đại Nhật mạnh hơn Điện Công Đức rất nhiều.

Ít ra nó cũng có thể ngăn cản kiếm khí của cô gái mặc áo giáp da trong một chớp mắt.

Vậy mà thế dư của kiếm khí không hề suy giảm. Sau khi phá vỡ Công Đức Đại Nhật, nó tiếp tục chém thẳng xuống Tống Thư Hàng.

Phần Thiên Hỏa Diễm đao của Tống Thư Hàng vẫn chưa thành hình.

Thế kiếm của cô gái mặc áo giáp da quá nhanh, quá mạnh.

Trong nháy mắt đòn chém hạ xuống, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trên người Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thành hình.

Thánh thành không bao giờ thất thủ xuất hiện.

Nó xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, nhưng vì ngưng tụ vội vàng mà chỉ hiện lên với kích thước nhỏ xíu mà thôi.

“Đi ~” Tạo Hóa Tiên Tử đã chuẩn bị sẵn từ lâu, Thánh thành không bao giờ thất thủ vừa hiện thân, cô đã tung cước đạp mạnh cho nó một phát.

Rốt cuộc Thánh thành không bao giờ thất thủ cũng phát huy công dụng lần đầu tiên – chịu một kiếm thay cho Tống Thư Hàng.

Thánh thành không bao giờ thất thủ tan vỡ thành từng mảnh, chia thành ba mươi ba kiện pháp khí, kiện nào cũng bị hư hại, phải quay về linh hồ bản mệnh của Tống Thư Hàng để tu dưỡng và khôi phục.

Thế mà kiếm khí trong đòn toàn lực của cô gái mặc áo giáp da vẫn tấn công với thế như chẻ tre, chỉ bị ngăn cản trong một tích tắc.

Mỹ nhân rắn công đức dùng thân rắn quấn quanh người Tống Thư Hàng, vòng hai tay ôm hắn vào trong lòng, lấy thân thể làm thành tầng phòng ngự cuối cùng cho hắn.

Cô gái mặc áo giáp da không hề nương tay.

Dưới kiếm khí bá đạo, mỹ nhân rắn công đức bị chém nát.

“A a a á ~” Trước khi bị chém nát, mỹ nhân rắn công đức dốc hết sức lực cuối cùng, quật cường phát ra bốn tiếng kêu thảm của nhà họ Tống.

“Phần Thiên Hỏa Diễm đao!” Tống Thư Hàng cầm Xích Tiêu Kiếm tiền bối bằng cả hai tay, chém một đao phần thiên từ dưới lên trên.

Trên đỉnh đầu hắn, bốn mươi hai con thánh viên hiển hiện, tay nâng kinh văn Nho gia, bắt đầu ngâm xướng vang trời.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối mở công suất lớn nhất mà cơ thể Tống Thư Hàng có thể chịu đựng được để tung đòn Phần Thiên Hỏa Diễm đao.

Năng lượng mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại bị rút một phát hơn nửa.

Ngọn lửa đỏ rực nổ tung cùng hỏa diễm ngợp trời vàng rực.

Cả thế giới bị hai luồng lửa màu sắc khác nhau chia cắt làm đôi.

Nước biển bốc hơi, lửa trùm lên lửa, hóa thành cột lửa phóng thẳng lên trời. Năng lượng khủng khiếp sinh ra từ vụ nổ lớn xé rách toạc không gian, giữa khoảng không bên cạnh Tống Thư Hàng và cô gái mặc áo giáp da xuất hiện những kẽ nứt không gian nhỏ hẹp.

Xung quanh hai người biến thành đất chết, tu sĩ dưới cửu phẩm đặt chân vào khu vực này sẽ lập tức bị sức mạnh không gian xé thành mảnh nhỏ.

Một lúc lâu sau.

Cột lửa tiêu tan, kẽ nứt không gian cũng dần dần khôi phục.

Toàn thân Tống Thư Hàng tỏa ra sắc kim loại sáng bóng, một mái tóc dài đen nhánh bao bọc cả người hắn như một tấm áo choàng. Đó là mái tóc của Sở Các Chủ.

Tống Thư Hàng không bị tổn thương lấy nửa cọng tóc.

Hắn nhẹ nhàng hất đầu một cái, đen dài thẳng mượt, chính là tự tin như vậy đó!

Chương 1833: Giáp lá cà đi, phần thắng rất lớn!

Vẻ ngoài của cô gái mặc áo giáp da thê thảm hơn nhiều. Cô ta vẫn đang ở thời kì suy yếu, chưa khôi phục lại. Lúc này giáp da của cô ta đã vỡ vụn, thương tích đầy mình, thanh cự kiếm trên tay cũng đã hòa tan, chỉ còn lại chuôi kiếm.

“Có thể đỡ được kiếm vừa rồi của ta, coi như ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy.” Cô gái mặc áo giáp da trầm giọng nói.

Nói cứ như cô ta còn chưa dốc hết toàn lực vậy.

Nhưng đúng là cô ta chưa dốc hết toàn lực thật, bởi vì dù sao bây giờ cô ta cũng đang suy yếu.

Quả nhiên kẻ có thể miễn dịch Cường Giả Giám Định Thuật không phải là đèn cạn dầu, ai nấy đều là quái thai.

Tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Mặc dù Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn còn có thể tái chiến, nhưng nó chỉ thích hợp để chiến đấu kiểu một đòn bùng nổ mà thôi. Nếu đánh lâu dài, lực lượng mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại trong thân đao tiêu hao hết thì trăm phần trăm xong đời.

Tống Thư Hàng cầm Xích Tiêu Kiếm tiền bối, cho nó liên tiếp ba phát Dưỡng Đao Thuật.

Mái tóc của Sở các chủ cũng không thể kiên trì được quá lâu. Trong quá trình đoạt lại Thiên Cương từ tay cường giả Thiên Nhân nắm giữ lực lượng không gian, Sở các chủ tiêu hao quá nhiều, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục.

Thực lực của Quy tiền bối thì bị phong ấn, trừ cái mai tùa cửu phẩm và một phần sức mạnh không gian thì nó không thể giúp được gì nhiều.

Con rối tiên tử vẫn còn đang thích ứng với hạch tâm mới, không thể phát huy chiến lực.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bị hao tổn, không thể kết hợp với một bộ khác để tạo thành người khổng lồ hủy diệt.

Nơi này cũng không phải là thế giới Hắc Long.

Xem ra chỉ còn cách rút lui chiến lược, về tụ họp với Bạch tiền bối, hoặc là triệu hoán Bạch tiền bối two từ xa, xem vị này có tâm trạng để giúp đỡ mình một chút hay không.

“Khỉ gì đấy?” Giọng nói của Bạch tiền bối two bỗng vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Ha ha ha ha, Bạch tiền bối two đáp lại quá kịp thời. Đến cái câu “khỉ gì đấy” nghe khó ở là thế mà cũng trở nên thân thương quá đỗi.

“Bạch tiền bối, lại có người kiếm chuyện với ta rồi! Ngài có rảnh không? Cứu ta với!” Tống Thư Hàng vội vàng trả lời.

Bạch tiền bối two: “…”

Thằng ranh này vẫn còn nhảy nhót cầu cứu được, cầu cứu lại còn phởn thế kia, xem ra vẫn còn khỏe lắm, chẳng có cảm giác gì là sắp bị nghiền chết cả.

“Đúng rồi Bạch tiền bối, ta đang muốn làm một món tiên trân cực kì thú vị, ta nghĩ chắc là Bạch tiền bối sẽ có hứng thú lắm.” Tống Thư Hàng dụ dỗ.

Thứ mà Bạch tiền bối cảm thấy hứng thú thì chắc là Bạch tiền bối two cũng thấy hứng thú thôi. Sở thích của hai vị Bạch tiền bối thực ra rất giống nhau, tính cách cơ hồ cũng chẳng khác nhau là mấy.

Quả nhiên Bạch tiền bối two mắc câu rồi: “Thứ gì hay thế?”

“Thiên kiếp kho tàu! Bạch tiền bối chưa bao giờ nghĩ tới món này đúng không? Trong tay ta còn có nguyên một cái thực đơn dài, không chỉ có thiên kiếp kho tàu mà còn có cả tiểu thiên kiếp Kim Đan xào lăn, thiên kiếp chiên, thiên kiếp hấp cách thủy, đa dạng lắm.” Tống Thư Hàng quảng cáo.

“Chết đi!” Bạch tiền bối two buông một câu.

Sau đó ngài đơn phương cắt đứt liên lạc.

Giận… giận rồi à?

“Bạch tiền bối? Bạch tiền bối? Bạch tiền bối two ơi?!” Tống Thư Hàng kêu thất thanh, thậm chí còn phun cả bốn chữ “Bạch tiền bối two” ra mà vẫn chẳng thấy có phản ứng gì.

Ta nói gì sai sao? Chẳng lẽ vấn đề nằm ở thiên kiếp kho tàu? Bạch tiền bối two không thích thiên kiếp kho tàu à?

Rõ ràng khi Bạch tiền bối nghe đến thiên kiếp kho tàu thì hào hứng lắm mà.

Từ từ đã…

Tống Thư Hàng chợt nhớ ra một chuyện quan trọng.

Bạch tiền bối two là chúa tể Cửu U!

Trong mắt Bạch tiền bối two, chẳng biết thiên kiếp mang hình thái thế nào nữa.

Tống Thư Hàng day day huyệt thái dương, sự trợ giúp từ người thân Bạch tiền bối two có lẽ sẽ mất tác dụng trong một thời gian ngắn. Thậm chí… có đôi khi Bạch tiền bối two còn thù rất dai nữa.

Có phải lần này mình toi cơm thật rồi không?

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn cô gái mặc áo giáp da.

Ban nãy khi hắn nói chuyện với Bạch tiền bối two, không ngờ cô ta lại không thừa cơ tấn công.

Tống Thư Hàng đã âm thầm chuẩn bị kĩ càng, thế mà lại không phát huy được tác dụng.

Chẳng lẽ cô ta đã bị thương nặng sau cuộc giao tranh ban nãy thật ư?

“Vừa rồi ngươi đã làm gì?” Cô gái mặc áo giáp da trầm giọng hỏi.

Ban nãy cô ta nhạy bén cảm giác được một ý chí giáng lâm trên người Tống Thư Hàng. Khi đối mặt với ý chí kia, cô ta cứ ngỡ mình vừa gặp phải thiên địch mà lựa chọn phòng ngự theo bản năng… Kết quả là thất thần mất một lúc lâu, không kịp thừa cơ ra tay với Tống Thư Hàng.

Trực giác nhạy bén mách bảo cô ta lựa chọn đứng yên ở vị trí cũ.

Chuyển thế của Trình Lâm khó chơi hơn cô ta tưởng tượng nhiều.

“Hả?” Tống Thư Hàng nhìn cô gái mặc áo giáp da và hiểu ra ngay. Không ngờ cô ta lại có thể cảm ứng được khí tức của Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two trò chuyện với hắn từ xa mà vẫn bị cô ta cảm ứng ra, không hổ là tồn tại được Thuật Giám Định Cường Giả thừa nhận.

[Ha, ta phát hiện ra rồi!] Đúng lúc này, giọng nói của Quy tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng. Từ nãy đến giờ nó vẫn xem livestream trong thế giới hạch tâm.

[Quy tiền bối nhận ra thân phận của cô ta rồi sao?] Tống Thư Hàng hỏi. Phải biết người biết ta mới bách chiến bách thắng.

[Ngươi nhìn xem, xương quai xanh của cô ta xinh đẹp chưa kìa.] Quy tiền bối nói cực kì nghiêm túc: [Lúc cô ta xoay cổ, hõm xương quai xanh kia sâu hoắm đến mức có thể nuôi cá con được luôn. Hâm mộ quá!]

Tống Thư Hàng: "…"

Ngài nhìn từ nãy đến giờ mà thấy mỗi xương quai xanh thôi à?

Ta nuôi ngài có tác dụng gì hả?

[Trời ơi, muốn có xương quai xanh nuôi được cá con giống cô ta quá!] Quy tiền bối rên rỉ.

Tống Thư Hàng: "Hõm xương quai xanh của cô ta nuôi được cá con, nhưng cái mai của ngài lật úp xuống có thể nuôi được cả cá heo đấy."

Quy tiền bối: "…"

Cô gái mặc áo giáp da: "Ha ha ha ha!"

Cô ta không nghe thấy tiếng của con rùa biển, nhưng lại nghe thấy câu châm chọc của Tống Thư Hàng.

"Chậc." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: "Xem ra phải đánh tiếp rồi… Thư Hàng, ngươi kéo cừu hận giỏi thật đấy."

Tống Thư Hàng: "…"

Bạch tiền bối phân thân vẫn chưa giải quyết xong mấy thành viên Thiên Đình kia ư? Tống Thư Hàng cứ nghĩ chỉ cần kéo dài một chút thời gian là Bạch tiền bối phân thân sẽ tới đây, bởi vì thanh thế của cuộc chiến ban nãy rất lớn mà.

Hay là nhóm ba kẻ Hà Nhân, Thụ Nhân và người ngoài hành tinh đến lấy bảo vật ở chỗ Tô Không Vân độ kiếp cũng không phải hạng xoàng?

[Đừng kéo dài thời gian nữa. Thư Hàng tiểu hữu, lên đi!] Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, giọng nói đặc biệt của bạch long tỷ tỷ vang lên bên tai hắn.

Lần này Tô Thị A Thập Lục ra ngoài mà bạch long tỷ tỷ không hiện thân, Tống Thư Hàng cứ tưởng cô đã tạm thời đi đâu đó.

[Cứ lao vào giáp lá cà đi, tin ta! Trạng thái của cô ta bây giờ không chịu nổi nữa đâu.] Bạch long tỷ tỷ nói tiếp: [Yên tâm, có ta đây. Gần đây ta tích góp được không ít năng lượng đấy.]

Có câu nói này của bạch long tỷ tỷ, Tống Thư Hàng vững dạ hẳn.

Tống Thư Hàng cho rằng phần thắng của hắn cực kì lớn.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta lên!” Tống Thư Hàng cầm lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Sau lưng hắn, dường như bốn mươi hai con thánh viên cảm ứng được trạng thái dũng mãnh phi thường của chủ nhân, bèn nhất loạt mở kinh văn Nho gia, ngâm vang.

Tống Thư Hàng bước một bước về phía trước, hắc liên nở rộ dưới chân.

Hắn bước bước thứ hai, trang thái sương mù hóa kích hoạt.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công vận chuyển với công suất lớn nhất, bảy tiểu linh hồ và linh hồ bản mệnh trút ra toàn bộ lực lượng.

“Có cần Phần Thiên Hỏa Diễm đao không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Không cần, lần này chúng ta sẽ sử dụng một loại đao pháp khác.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn sẽ sử dụng Nhân Quả đao!

“Này ~ Thư Hàng, tình hình bên ngươi thế nào rồi? Bên ta vừa nổ ra cái này hay lắm, mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, có muốn sang xem một chút không?” Thiên lý truyền âm của Bạch tiền bối phân thân vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Chương 1834: Cái cổ trắng nõn

Sau khi nghe thấy nội dung thiên lý truyền âm của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng hơi nhếch miệng.

Trước kia hắn đã có suy đoán, giờ thì có thể khẳng định. Món bảo vật mà nhóm người còn sống sót của Thiên Đình viễn cổ gồm cô gái mặc áo giáp da, Hà Nhân, Thụ Nhân và người ngoài hành tinh kia muốn lấy quả nhiên là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

Khéo làm sao, mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ lại ở đúng chỗ Tô Không Vân đang độ kiếp – nơi mà Bạch tiền bối phân thân đang bảo vệ.

Hà Nhân, Thụ Nhân và người ngoài hành tinh kia muốn cướp bảo vật từ tay Bạch tiền bối phân thân là chuyện bất khả thi!

Tống Thư Hàng có lòng tin vững chãi vô ngần vào Bạch tiền bối.

"Bạch tiền bối chờ một lát, ta sẽ về tụ họp với ngài ngay đây!" Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

Sau đó, hắn vung Xích Tiêu Kiếm tiền bối, xông lên đánh giáp lá cà với cô gái mặc áo giáp da kia.

Vừa đánh còn vừa lải nhải không ngừng: "Này tiên tử, bảo vật mà các người muốn lấy là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ đúng không? Đáng tiếc quá, vật đó đã nằm trong tay Bạch tiền bối nhà chúng ta rồi!"

Bất kể lảm nhảm có hiệu quả hay không, dù sao cũng chỉ là động mồm mép một tí thôi mà, thủ đoạn đánh đòn tâm lý này là rẻ nhất rồi đó.

Vừa nói, hắn vừa áp sát cô gái mặc áo giáp da. Xích Tiêu Kiếm tiền bối vung lên, Nhân Quả đao!

Khác với Nhân Quả thương mà hóa thân ý chí Cổ U của thế giới Hắc Long thi triển, khi Tống Thư Hàng thi triển Nhân Quả đao thì mục đích chủ yếu không phải là đánh tan nhân quả để đạt tới hiệu quả tất trúng.

Nhân Quả đao của hắn đi theo một con đường khác hẳn.

Khi chém ra một đao, trên người hắn sẽ vươn ra những sợi nhân quả mơ hồ, đi xin các vị đại lão giúp cho một phần sức lực.

Lần trước, khi đánh nhau với Hà Chỉ Ma Quân trong thế giới Hắc Long, Tống Thư Hàng đã mượn mảnh vỡ Nhân Quả thương của ý chí hỗn độn Cổ U hợp thể, kết nối với bảy vị đại lão tuyệt thế, một đao chém Hà Chỉ Ma Quân xuống đất đóng hòm luôn.

Mà lần này, dựa vào sự hợp tác giữa Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối, được thần binh của Trường Sinh Giả Xích Tiêu Kiếm tiền bối gia trì, trên người hắn mọc ra hẳn… một nửa đường nhân quả tuyến.

Nhìn trời. Đến một đường nhân quả tuyến hoàn chỉnh cũng không mọc ra nổi… Tống Thư Hàng cứ ngỡ dựa vào sự ăn ý, đồng bộ giữa mình và Xích Tiêu Kiếm tiền bối thì chí ít cũng phải ngưng tụ được một đường nhân quả tuyến chứ.

Xem ra mình cần phải tăng độ ăn ý với Xích Tiêu Kiếm tiền bối thôi. Dưỡng Đao thuật là một lựa chọn không tồi.

Cũng phải tăng cả độ thuần thục khi sử dụng Nhân Quả đao mới được.

Một nửa đường nhân quả tuyến thì không thể liên hệ với bảy vị đại lão được rồi. Nhưng Nhân Quả đao vẫn còn hiệu quả chém phá nhân quả, uy lực cũng phi phàm không kém.

Khi Tống Thư Hàng vung kiếm chém xuống thì nửa đường nhân quả lại kết nối thành công một đối tượng. Nhân quả tuyến xuyên vào bóng ảo của Thánh Nhân Nho Gia, cuối cùng kết nối với con mắt của ngài.

Con mắt của Thánh Nhân đang ở trong hốc mắt của Tống Thư Hàng, có lẽ đây chính là lý do chỉ cần nửa đường nhân quả tuyến đã có thể kết nối với Thánh Nhân.

Sau khi Thánh Nhân kết nối với Nhân Quả đao, trong tiểu linh hồ được hình thành từ kim cương công đức của Tống Thư Hàng phát ra một giọng nói rất vang.

Công Đức linh hồ Bá Nho: Thánh nhân, không ai không dạy!

Mắt trái của Tống Thư Hàng nóng rực lên, thậm chí còn tỏa ra sương trắng, như thể sắp sửa nổ tung.

Hắn rất đau, nhưng tâm trạng lại vô cùng thoải mái.

Không ngờ chỉ có một nửa đường nhân quả mà cũng có thể mượn được lực lượng từ Thánh Nhân Nho Gia.

Con mắt của Thánh Nhân Nho Gia tỏa ra hào quang vàng rực, khóa chặt lấy cô gái mặc áo giáp da.

Chỉ một loáng sau, con mắt của Thánh Nhân Nho Gia đã phân tích ra thông tin của cô gái mặc áo giáp da rồi truyền đến não hải của Tống Thư Hàng. Những thông tin này có thể chỉ dẫn cho Tống Thư Hàng xuất đao như thế nào và chém từ góc độ nào.

Đây là chỉ dẫn đến từ kinh nghiệm chiến đấu của Thánh Nhân Nho Gia.

“Mang Thai trảm!” Tống Thư Hàng hô vang tăng thêm khí thế, tên chiêu thức là hắn tùy tiện nghĩ ra, dù sao cũng chỉ để hù dọa đối thủ thôi mà.

Cô gái mặc áo giáp da hừ lạnh một tiếng, thấy mắt trái của Tống Thư Hàng tỏa ra ánh sáng vàng nhưng cô ta chẳng hề e ngại. Cô ta đã không còn sợ ánh nhìn mang thai nữa rồi.

Đã vậy thì thuận thế phản kích, xử lý chuyển thế của Trình Lâm đi thôi!

Khi cô gái mặc áo giáp da vừa động tâm niệm, đột nhiên từ con mắt Thánh Nhân Nho Gia của Tống Thư Hàng phóng ra một đạo trùng kích tinh thần. Đạo trùng kích tinh thần kia có cường độ mạnh mẽ đến cực điểm, còn mang theo ý chí “vô địch đương thời”.

Cô gái mặc áo giáp da lãnh trọn trùng kích tinh thần, không khỏi hoảng thần một lát.

Mà ngay trong lúc cô ta thất thần, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã chém xuống người cô ta.

Có sự chỉ đạo chiến đấu của con mắt Thánh Nhân Nho Gia, Tống Thư Hàng chém Nhân Quả đao xuống vị trí thích hợp và chính xác nhất.

Kiếm này vừa chém xuống, lớp phòng ngự trên người cô gái mặc áo giáp da đã bị pháp tắc của Nhân Quả đao phá vỡ. Xích Tiêu Kiếm tiền bối sắc bén vô song xuyên vào từ mạn sườn cô ta, chém thẳng xuống, để lại một vết thương rất dài trên eo.

Thần binh của Trường Sinh Giả, sắc bén không phải dạng vừa đâu.

Cô gái mặc áo giáp da bị thương, vội vã lùi lại, kéo xa khoảng cách với Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Chiêu này không phải là Mang Thai Trảm.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trầm giọng nói: “Tên nó là Mổ Đẻ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang tức giận vì cái tên “Mang Thai Trảm” ban nãy đó sao?

Tống Thư Hàng trượt tay phóng hai phát Dưỡng Đao thuật lên thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối, để tiền bối sảng khoái một chút, nhân tiện nâng cao độ ăn ý và phối hợp giữa cả hai.

Cô gái mặc áo giáp da lùi bước, sờ tay vào vết thương trên eo, từ nơi đó, máu đang chảy ra như dung nham sôi trào.

Nhưng máu tươi không hề nhỏ xuống.

Sau khi chảy ra khỏi vết thương, dòng máu lại đảo ngược về trong cơ thể, và vết thương dữ tợn kia cũng dần dần khôi phục.

“Đau quá.” Cô gái mặc áo giáp da nói khẽ: “Đã lâu lắm rồi ta không đau đớn đến vậy.”

Cô vung tay vứt chuôi kiếm đã bị hòa tan đi.

“Ha ha ha ha.” Cô gái mặc áo giáp da bật cười sỗ sàng trong cơn đau kịch liệt: “Sảng khoái lắm!”

Cô ta hưởng thụ cảm giác đau đớn này. Bị thương chỉ càng khiến cho cô ta mạnh mẽ và điên cuồng hơn.

Khí thế trên người cô gái mặc áo giáp da càng thêm cuồng bạo và ngập tràn tính công kích.

“Không ổn rồi, cô ả này cũng thích hưởng thụ đau đớn y hệt như ngươi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lẩm bẩm.

“Bạch long tỷ tỷ!” Tống Thư Hàng hô lên.

Trạng thái của cô gái mặc áo giáp da càng ngày càng cuồng bạo, lúc này chỉ có thể mời bạch long tỷ tỷ ra tay mà thôi. Còn Tống Thư Hàng thì xác định vị trí của phân thân Bạch tiền bối, chuẩn bị đến bám đùi hắn bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, cô gái mặc áo giáp da đã đánh tới.

Không có cự kiếm, cô ta siết chặt nắm tay.

Nắm đấm bùng lên ngọn lửa trí mạng, lực lượng ngưng tụ trong ngọn lửa ấy chẳng hề kém cạnh Phần Thiên Hỏa Diễm đao mà Tống Thư Hàng chém ra ban nãy.

Nếu nắm đấm nhỏ xinh này nện vào ngực thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Ầm!

Nắm đấm của cô gái mặc áo giáp da bị một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cản lại.

Một cánh cổng không gian mở ra giữa hư không.

Một vị đạo trưởng khoác đạo bào đỏ thẫm bước ra từ cánh cửa không gian, thuận tay chặn được nắm đấm cuồng bạo của cô gái mặc áo giáp da.

“Hình như tư thế ra ngoài của ta lần này không đúng lắm.” Đạo trưởng cười khổ nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

Hôm nay hiếm hoi lắm đạo trưởng mới ngủ một giấc.

Trong mộng, hắn cầm Xích Tiêu Kiếm, đang sống mái với một kẻ địch mạnh.

Khi hắn đang chuẩn bị thi triển bí kĩ Phần Thiên Hỏa Diễm đao thì đột nhiên phát hiện Xích Tiêu Kiếm trong tay có gì đấy sai sai. Chuôi kiếm hắn đang cầm bỗng biến thành một cái cổ trắng nõn…

Chương 1835: Nhói lòng, nhói lòng quá

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng hết cả hồn.

Khi trận đấu đang vào lúc cao trào thì Xích Tiêu Kiếm bỗng biến thành… một cô gái nhỏ nhắn.

Đỉnh chuôi kiếm biến thành cái đầu, tay cầm thì biến thành cổ, đốc kiếm biến thành bả vai, thân kiếm biến thành thân thể gầy yếu thon thả, thậm chí còn mọc ra cả một bộ váy dài.

Đắng lòng hơn cả là trong mộng hắn cứ thế bóp cổ cô gái ấy mà đại chiến ba trăm hiệp với kẻ địch!

Túm cổ một cô nàng gầy yếu, dùng thân thể thon thả của cô sống mái với thần binh của kẻ thù, thi thoảng còn phang thân thể nhỏ gầy yểu điệu lên thân mình như sắt thép của đối phương, trong cả quá trình còn dùng Phần Thiên Hỏa Diễm đao mấy lần liền…

Sau khi tỉnh giấc mơ, cả người Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đều khó ở.

Bình thường tồn tại đẳng cấp như hắn sẽ không tự dưng nằm mơ, mỗi giấc mơ đều là một điềm báo.

Xích Tiêu Kiếm nhà ta sẽ không gặp chuyện gì bất trắc đấy chứ?

Vì lo lắng cho bảo kiếm bản mệnh của mình, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng bèn vượt qua không gian, đi tới bên cạnh thanh kiếm yêu quý.

Ai ngờ hắn vừa thò ra khỏi cánh cổng không gian thì đã bị người ta tấn công trực diện. Một cô gái mặc áo giáp da xơ xác vung nắm đấm bốc lửa đấm thẳng vào mặt hắn.

Đạo trưởng không muốn trúng một đấm rực lửa ngay mặt, đành phải vươn tay cản nắm đấm của cô gái mặc áo giáp da, đồng thời nắm chặt lấy tay cô ta.

“Ai cho ta biết ở đây có chuyện gì được không?” Xích Tiêu Tử

Đạo Trưởng quay đầu nhìn Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm.

"Ha ha, không ngờ ngươi lại tới đây. Xích Tiêu Tử, đến đúng lúc lắm." Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói. Năng lượng tồn trữ trong thân kiếm của nó đã tiêu hao hơn một nửa, không đủ để chống đỡ một cuộc đại chiến nữa. Xích Tiêu Tử tới thật đúng lúc, vừa hay có thể bổ sung năng lượng cho nó. Sau khi bổ sung năng lượng xong thì nó lại có thể đại chiến ba trăm hiệp với người ta rồi.

"Mục tiêu của ta không phải là ngươi!" Cô gái mặc áo giáp da nói. Nắm đấm của cô ta bị Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng nắm chặt, không thể nhúc nhích được. Cô ta cật lực thôi động hỏa viêm trên tay nhưng đối phương căn bản không thèm quan tâm.

"Là thế này tiền bối ạ, trước khi ngươi ra đây thì ta lại đang bị người ta kiếm chuyện." Tống Thư Hàng dùng một câu đơn giản rõ ràng tổng kết tình hình rồi chỉ vào cô gái mặc áo giáp da.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng: "…"

Chữ "lại" trong câu nói của Thư Hàng tiểu hữu nghe sao mà xót xa.

Đạo trưởng nhìn cô gái mặc áo giáp da mà mình đang bắt giữ và tính toán cảnh giới thực lực của cô ta. Thực lực của cô gái này thuộc hạng đứng đầu trong cảnh giới Kiếp Tiên, có lẽ đã dần dần nắm giữ được đạo của chính mình và tiếp xúc với pháp tắc trường sinh.

Song trạng thái của cô gái mặc áo giáp da đang rất suy yếu, dường như vừa mới ra khỏi phong ấn hoặc là bị trọng thương chưa lành… không biết khi chiến đấu thì cô ta có thể phát huy bao nhiêu sức mạnh.

Cấp bậc của cô ta đã đứng trên đỉnh kim tự tháp của chư thiên vạn giới.

Sao Tống Thư Hàng tiểu hữu cứ hay bị những đại lão có thực lực vượt xa hắn đuổi đánh thế nhỉ?

"Ngươi làm gì cô ta thế?" Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng hỏi. Theo bản năng, hắn nghĩ bụng không biết có phải Tống Thư Hàng đã làm gì chọc giận cô gái mặc áo giáp da này hay không.

"Lần này không phải lỗi của ta." Tống Thư Hàng nói: "Vị này hẳn là người sống sót của Thiên Đình viễn cổ, còn có thù với Trình Lâm. Vừa nhìn thấy ta, cô ta đã coi ta là chuyển thế của Trình Lâm, nhất định phải kiếm chuyện với ta cho bằng được.”

Ta không sai, ta vô tội, ta chỉ là người qua đường Tống vô tội bị cuốn vào.

“Thì ra là thế.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng quay đầu nhìn cô gái mặc áo giáp da: “Thật ra tiên tử hiểu lầm rồi. Ta có thể cam đoan với cô rằng thiếu niên họ Tống cô đang đánh đây không phải là chuyển thế của Trình Lâm. Cùng lắm thì chỉ có thể coi hắn là người thừa kế của Trình Lâm mà thôi.”

Ánh mắt cô gái mặc áo giáp da nhìn Tống Thư Hàng càng thêm căm tức, trong đôi mắt đỏ ngầu ngập tràn sự điên cuồng. Chỉ cần Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng thả lỏng bàn tay đang siết chặt nắm đấm của cô ta thì cô ta sẽ lao lên dần Tống Thư Hàng nhừ tử ngay tắp lự.

Tống Thư Hàng: “…”

Trên người hắn, ánh sáng công đức ngưng tụ trở lại, mỹ nhân rắn công đức bị đánh nát trước đó bắt đầu hồi sinh.

Mỹ nhân rắn công đức vừa sống lại đã làm mặt quỷ khiêu khích cô gái mặc áo giáp da, cực kì ấu trĩ.

Ấy thế mà kiểu khiêu khích ngây thơ này lại hữu hiệu. Cô gái mặc áo giáp da nghiến răng nghiến lợi, nhưng không sao thoát khỏi bàn tay của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng: “Đúng rồi, lần này ta đến là muốn mang Xích Tiêu Kiếm đi. Xích Tiêu Kiếm, ngươi chơi đủ rồi chứ?”

Hắn phải mang Xích Tiêu Kiếm về bảo dưỡng cho tử tế để tránh nó bị biến dị mới được.

“Hả? Về luôn à? Ở chơi thêm một chút có được không?” Xích Tiêu Kiếm nói liến thoắng.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị làm thiên kiếp kho tàu, nó còn chưa kịp nhìn thấy thiên kiếp kho tàu được nấu ra, nó không cam lòng! Hơn nữa, Dưỡng Đao thuật thật sự rất thoải mái. Nó còn muốn nghiên cứu Dưỡng Đao thuật cùng Tống Thư Hàng thêm chút nữa.

Trước đó Tống Thư Hàng đã nói một câu mà nó rất thích: Dù là thần binh của Trường Sinh Giả thì cũng cần bảo dưỡng!

Đạo trưởng nhìn Xích Tiêu Kiếm vui quên trời đất, không muốn về nhà, bỗng thấy mệt tim hết sức.

“Không được, lần này ngươi phải theo ta về.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng nghiêm túc nói.

“Nhưng ta còn muốn tìm hiểu thiên kiếp kho tàu và Dưỡng Đao thuật mà. Hay ngươi cũng ở lại với ta đi, bao giờ bữa tiệc của Tống Thư Hàng kết thúc thì ta về với ngươi nhé?” Xích Tiêu Kiếm cò kè mặc cả.

“Thiên kiếp kho tàu?” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng xoa cằm, lại còn kết hợp với “bữa tiệc”, chẳng lẽ muốn đem thiên kiếp ra nấu thành món ăn à?

Người trẻ tuổi sáng tạo ghê, hắn bắt đầu nổi hứng thú rồi đấy.

Nhưng “Dưỡng Đao thuật” là cái gì? Nghe cái tên này, hắn không khỏi nhớ đến Xích Tiêu Kiếm bị biến thành thiếu nữ trong giấc mộng. Trực giác mách bảo hắn rằng thứ này không thể động vào.

“Trừ thiên kiếp kho tàu, trong tay bọn ta còn một menu món ăn làm từ thiên kiếp hoàn chỉnh, bọn ta còn có cả rượu ngon nữa, ngon vô cùng.” Xích Tiêu Kiếm bắt đầu dụ dỗ chủ nhân của mình.

“Được rồi, ta cũng thấy hứng thú. Vậy ta sẽ ở lại với ngươi đến khi bữa tiệc kết thúc.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đáp.

Nói xong, hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai. Ban nãy khi Xích Tiêu Kiếm nói chuyện với hắn đã nói “bọn ta” mấy lần, nhưng “bọn ta” ấy lại là nó với Thư Hàng tiểu hữu. Chủ nhân như hắn mà lại bị nó gạt ra ngoài phạm trù “bọn ta” ư?

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng: “…”

Sau bữa tiệc nhất định phải mang bảo kiếm của mình về, không để cho nó tiếp tục buông thả bản thân ở bên ngoài nữa.

Cuối cùng, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng lại nhìn cô gái mặc áo giáp da kia, nghĩ ngợi một lát rồi thả tay ra.

Cô gái mặc áo giáp da nhanh chóng rút lui ra xa, nhìn Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng một cái, sau đó trốn vào cánh cửa không gian, biến mất không thấy đâu nữa.

“Xích Tiêu Tử, sao ngươi lại thả cô ta đi?” Xích Tiêu Kiếm hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Trấn áp một Kiếp Tiên không phải là chuyện dễ, mà giết Kiếp Tiên thì càng phiền phức hơn.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng bình tĩnh đáp.

Xích Tiêu Kiếm: “Xạo à.”

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng: “Ha ha ha.”

Thả dây dài mới câu được cá lớn.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng nheo mắt lại, ánh mắt xuyên qua sự ngăn trở của không gian, khóa chặt vị trí của cô gái mặc áo giáp da kia. Khi biết cô ta là người sống sót của Thiên Đình viễn cổ thì hắn đã ngấm ngầm để lại kí hiệu trên người cô ta rồi.

Chương 1836: Cung điện của Thiên Đế?

Thông qua ấn kí ẩn này, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng có thể khóa chặt vị trí của cô gái mặc áo giáp da từ xa, biến cô ta thành cái phao để câu cá lớn. Cách câu cá này thậm chí còn chẳng cần mồi, cực kì có lợi.

Nhưng dù gì cô gái mặc áo giáp da cũng là tồn tại cấp bậc Kiếp Tiên đỉnh phong, cho nên khi quan sát cô ta thông qua ấn kí phải cực kì cẩn thận, không thể theo dõi liên tục, tránh để cô ta cảnh giác.

Thông qua con đường quan sát được qua ấn kí, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng thấy cô gái mặc áo giáp da dùng thủ đoạn không gian cứu ba kẻ đồng bọn bị trọng thương, sau đó vội vã sử dụng lực lượng không gian để rời đi.

“Ừm, tàm tạm rồi.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng gật đầu, dời tầm mắt của mình khỏi cô gái nọ.

Gặp được người còn sống sót của Thiên Đình viễn cổ ở đây, lại còn là tồn tại cấp Kiếp Tiên, quả thực là một điều may mắn. Bất hạnh của Thư Hàng tiểu hữu lại là một vận may lớn đối với hắn.

Khi Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng từ từ thu hồi tầm mắt, cô gái mặc áo giáp da mang theo ba tên đồng bọn bị thương vượt qua không gian, giáng lâm ở một lối vào không gian thuần trắng. Không gian thuần trắng hé mở để lộ một góc cung điện bên trong.

Cung điện kia phồn hoa tới cực điểm, tất cả những mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ đều không thể sánh bằng nó.

[Chẳng lẽ đây là cung điện của Thiên Đế?]

Hai mắt Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng sáng ngời lên: “Ồ, hôm nay may mắn thật.”

Vừa mới nghĩ không biết có câu được cá lớn hay không thì cá lớn đã mắc câu rồi.

“Xích Tiêu Kiếm, chúng ta đi thôi.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng vươn tay nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thấy thế, đành phải đáp xuống tay Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng: “Ngươi phát hiện ra trò vui gì à?”

“Đúng vậy, chúng ta đi xác định suy đoán của ta, một lát rồi về.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng mỉm cười nói.

Dứt lời, hắn nhanh chóng mở một cách cửa không gian.

“Chờ đã, để đề phòng bất trắc, để vỏ kiếm của ta lại cho Tống Thư Hàng đi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên nhớ tới một chuyện. Vỏ kiếm cũng là một phần thân thể của nó, nếu tách ra thì có thể coi như một phân thân.

Nếu để vỏ kiếm lại chỗ Tống Thư Hàng thì khi Tống Thư Hàng nấu ra thiên kiếp kho tàu, nó cũng có thể quan sát được toàn bộ quá trình. Hơn nữa, nó còn có thể hưởng thụ Dưỡng Đao thuật thông qua vỏ kiếm, chỉ có điều trải nghiệm kém đi một chút, từ thoải mái như được xoa bóp toàn thân biến thành xoa bóp một phần mà thôi.

Khóe miệng Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng hơi run rẩy, nhưng cuối cùng hắn vẫn ném một cái vỏ kiếm cho Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu, bọn ta đi một lát rồi về.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối kêu lên.

Sau đó, nó bị Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cầm đi, tan biến trong cánh cửa không gian.

Tống Thư Hàng nhận lấy vỏ kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, như có điều suy nghĩ. Xem ra Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đã có được tin tức gì đó vô cùng quan trọng từ chỗ cô gái mặc áo giáp da nên mới phải lập tức đi xác định rồi. Mà trong lúc xác định có thể sẽ gặp nguy hiểm, cần Xích Tiêu Kiếm tiền bối phối hợp.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng có tu vi Trường Sinh Giả. Mục tiêu mà hắn phải đối phó một cách nghiêm túc và cẩn thận chắc hẳn cũng phải có đẳng cấp Trường Sinh Giả.

“Tóm lại, nhờ phúc của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, mối nguy đến từ cô gái mặc áo giáp da xem như đã được giải trừ.” Tống Thư Hàng lắc vỏ kiếm rồi nói.

Bạch long tỷ tỷ tạm thời không cần lên sàn, không cần tiêu hao năng lượng trên người cô gái mặc áo giáp da kia nữa. Cô có thể tiếp tục tích trữ năng lượng để bảo vệ cho Tô Thị A Thập Lục.

“Đi, về gặp Bạch tiền bối phân thân trước đã.” Tống Thư Hàng vươn vai, cầm vỏ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, trượt tay cho nó một phát Dưỡng Đao thuật theo thói quen.

“Ui chao ~ Dễ chịu quá ~” Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên trên vỏ kiếm.

“Ơ? Tiền bối có thể nói chuyện qua vỏ kiếm à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vỏ Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ha ha, vỏ kiếm cũng như phân thân của ta. Đáng tiếc cảm giác sảng khoái từ vỏ kiếm truyền tới thân ta chẳng còn đáng kể.”

“Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng mang tiền bối đi đâu đấy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Bọn ta đang giám thị một không gian màu trắng, trong đó có một cung điện cực kì tráng lệ, trông phong cách rất giống mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ trong thế giới hạch tâm của ngươi, nhưng còn hoa lệ hơn nhiều.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

“Hoa lệ hơn nhiều?” Tống Thư Hàng nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nhìn lại hắn.

Xem ra cô không có đầu mối gì cả.

…

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cầm Xích Tiêu Kiếm, sử dụng pháp thuật náu mình trong bóng tối, nhìn về phía cung điện tráng lệ trong không gian.

“Ta cứ tưởng cung điện của Thiên Đế đã vỡ nát từ khi Thiên Đình viễn cổ bị phá diệt, bây giờ xem ra có lẽ cung điện của Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ vẫn được bảo tồn hoàn hảo.”

Xích Tiêu Kiếm: “Cũng có thể là được xây lại hoặc tu sửa.”

“Cũng có khả năng.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng gật đầu nói.

“Từ từ đã… Bích Thủy Các!” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên kêu lên. Nó nhìn thấy Bích Thủy Các vốn đã sụp đổ ở ngay trong không gian màu trắng.

Khi Sở các chủ two đản sinh, khô vinh song thụ mọc ra từ phế tích của Bích Thủy các cũ, hấp thu tinh hoa của Bích Thủy các. Sau đó khi Sở các chủ two có được cái đầu mới, hoàn thiện “đạo” của chính mình, khô vinh song thụ đã đản sinh ra Bích Thủy các mới.

Còn Bích Thủy các cũ đã sụp đổ từ lâu, bãi hoang để lại trong thú giới. Không ngờ bây giờ cái xác tàn của Bích Thủy các cũ lại được chuyển về không gian màu trắng này.

Xích Tiêu Kiếm lập tức truyền lại thông tin này cho Tống Thư Hàng qua vỏ kiếm.

“Đi, chúng ta vào trong xem thử.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng suy tư một lúc, sau đó quyết định tự mình tìm hiểu không gian màu trắng này.

“Có nguy hiểm lắm không? Hay là liên hệ thêm người đến giúp?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng mỉm cười đáp: “Không cần, cẩn thận một chút là được.”

Đạo trưởng bước ra khỏi bóng tối, không che giấu bản thân, đường hoàng đi thẳng vào không gian màu trắng.

Hình chiếu của một con mắt chợt xuất hiện giữa không gian màu trắng. Con mắt kia chớp một cái với Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, sau đó không gian màu trắng đóng kín lại.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đã chuẩn bị từ lâu, hắn vươn tay kết ấn, dựng thẳng trước mặt rồi hô: “Chuyết!”

Đây chính là lúc thu dây câu từ ấn kí trên người cô gái mặc áo giáp da. Dựa vào chiếc phao câu đó, hắn có thể vào thẳng bên trong không gian màu trắng.

Nhưng khi thi pháp được một nửa, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng dừng lại.

Hắn nhíu mày, nhìn vào hư không u ám trước mặt.

“Vì sao chúng ta lại ở đây?” Hắn hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Hình như chúng ta đuổi theo thứ gì đó tới đây thì phải.”

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng bật cười: “Thì ra là thế.”

Đây là hiệu quả của phòng tối Thiên Đạo.

Dưới ảnh hưởng của pháp tắc Thiên Đạo, kí ức của tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới có liên quan tới những gì bên trong phòng tối đều sẽ bị xóa sạch từ gốc rễ.

Chỉ có chúa tể Cửu U tương ứng với Thiên Đạo là không chịu ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo mà thôi.

“Đánh dấu nơi này lại, dù không nhớ chúng ta đuổi theo cái gì, nhưng chắc chắn là một con cá lớn.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng phất tay, ung dung nói.

Ở một phía khác.

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng hội họp với phân thân Bạch tiền bối mặt đơ.

Tô Không Vân đang độ đợt thiên kiếp cuối cùng trong thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm.

Cách chỗ nó độ kiếp không xa, Bạch tiền bối phân thân đang nắm lôi kiếp trong tay, hai bàn tay thon dài nặn lấy nặn để. Lôi quang nổ vang, ánh điện bắn ra bốn phía.

Chương 1837: Bạch tiền bối, ta cần tư vấn nhân sinh

Sau khi bị trận pháp độ kiếp tiêu hao, lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm vẫn có kích thước bằng một cây cột.

Đầu tiên, Bạch tiền bối phân thân hất mạnh nó lên, cho nó xoay tròn, sau đó dùng tay nặn mạnh. Chẳng bao lâu sau, lôi kiếp bị đại trận độ kiếp của Tô Không Vân bắn văng ra đã bị nặn thành dạng sợi dài.

Phù văn phong ấn lấp lóe trên tay Bạch tiền bối phân thân, thiên kiếp bị phong ấn lại.

Kinh nghiệm phong ấn thiên kiếp của Bạch tiền bối cực kì phong phú.

“Tàm tạm rồi đấy.” Sau khi kéo lôi kiếp bị phong ấn bên cạnh mình lên, Bạch tiền bối phân thân bay về phía Tống Thư Hàng.

Tiếp theo là đợt thiên kiếp thứ tám, suy đoán theo uy lực của thiên kiếp thì đây hẳn là kiếp cuối cùng của Tô Không Vân.

Thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm có từ năm đến mười đợt, có người độ kiếp xong trong vòng năm lượt, lại có người chịu đủ mười lượt rồi còn phải thi đấu thêm giờ…

Tô Không Vân ở tiêu chuẩn trung bình khá, thiên kiếp tám đợt, không kém lắm.

Bạch tiền bối phân thân giao hết thiên kiếp dạng sợi dài bị phong ấn cho Tống Thư Hàng: “Nhiều thế này chắc là đủ rồi chứ?”

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Bao giờ Tô Không Vân độ kiếp xong, chúng ta sẽ về Điền Thiên đảo, thử làm thiên kiếp kho tàu.”

Trong quá trình chế biến thiên kiếp kho tàu có lẽ phải dùng đến Thời Quang Thành, đến lúc đó phải nghĩ cách gom một ít linh thạch mới được. Nếu không được thì lại vay linh thạch của Bạch tiền bối thôi.

Vốn dĩ hắn định dùng Tán Tài Vương Tọa để trả nợ cho Bạch tiền bối, nhưng vụ đánh cược với tiền bối thiếu niên thần bí vẫn chưa xong, không thể lấy Tán Tài Vương Tọa ra được, phải nghĩ cách khác để trả nợ thôi.

Tống Thư Hàng nhấc chân giẫm mạnh giữa không trung, hắc liên ngưng tụ thành hình.

Tô Thị A Thập Lục nhảy ra từ thế giới hạch tâm, nhẹ nhàng đáp xuống hắc liên. Cô có thân mình nhỏ nhắn xinh xắn, hai chân có thể đồng thời đặt lên một đóa sen, trông đáng yêu vô cùng.

“Bạch tiền bối, trước đó có ba người sống sót của Thiên Đình viễn cổ đi về phía này, bọn họ thế nào rồi?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Đúng rồi, Hà Nhân, Thụ Nhân và người ngoài hành tinh… ta quên mất tên hắn rồi. Ba người đó thế sao rồi?” Tống Thư Hàng cũng rất tò mò.

Cô gái mặc áo giáp da quần nhau với hắn một trận rồi bị Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đuổi đi, thế ba vị chạy đến chỗ Bạch tiền bối lấy mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ đang ở đâu?

Toi cơm rồi à?

“Ồ? Thì ra là người còn sống sót của Thiên Đình viễn cổ, thảo nào. Nói vậy nghĩa là chúng tới để cướp mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ mà ta nổ ra được sao?” Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh gật đầu.

“Bạch tiền bối xử lý họ rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu, chỉ vào vùng biển gần đó: “Trước đó, khi đang nặn lôi kiếp đầu tiên, ta chưa quen tay nên thất bại, lôi kiếp nổ tung trong tay ta, thế là ta ném nó vào vùng biển đằng kia.”

“Sau đó mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ bị nổ văng ra à?” Tống Thư Hàng hỏi. Hắn đã tưởng tượng ra cảnh Bạch tiền bối bùng nổ chỉ số may mắn rồi.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu: “Ừ, sau đó thì ba người mà ngươi nói xuất hiện, nhanh chóng bay về phía mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ… Sau khi bị chôn giấu ở hiện thế nghìn vạn năm, xung quanh một vài bảo vật sẽ hình thành nên một trường linh lực khổng lồ. Khi chúng nó xuất hiện, sẽ có xác suất rất nhỏ dẫn xuống "khí kiếp". Cộng thêm việc mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ này xuất hiện trên đời là do ta ném lôi kiếp làm nó bị nổ văng ra. Cho nên khi nó vừa xuất thế thì khí kiếp đã giáng xuống. Ba kẻ kia vừa tới gần mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ thì bị khí kiếp đánh cho nằm vật ra hôn mê. Uy lực của khí kiếp kia rất mạnh, ta cũng phải mất một lúc mới ngăn trở được."

Có rất nhiều loại khí kiếp, giống với kiếp khi bảo vật xuất thế và khác với thiên kiếp bình thường. Nó không nhắm vào ai, chỉ cần chống cự được là được, không sợ nhúng tay vào sẽ khiến uy lực của nó tăng lên.

Tống Thư Hàng: "…"

Đáng thương quá, xót lòng quá.

Ba vị này không phải là thành viên của nhóm Cửu Châu số 1, cho nên không hề biết nguyên tắc khi ở bên cạnh Bạch tiền bối thì phải chú ý tình huống " cầu phú quý trong nguy hiểm".

Khi Bạch tiền bối tiện tay tìm ra bảo vật mà người bên cạnh hắn lập tức lao về phía bảo vật thì sai lầm đến không thể sai lầm hơn.

Động tác tiêu chuẩn chính xác phải là nhìn khoảng cách giữa mình với Bạch tiền bối… chuyện này hết sức quan trọng.

Nếu khoảng cách với Bạch tiền bối tương đối ngắn thì phải cố hết sức tới gần ngài ấy, gần sát sàn sạt thì càng tốt, càng gần nguy cơ càng nhỏ.

Nếu khoảng cách với Bạch tiền bối tương đối xa, thì phải vắt giò lên cổ mà chạy thật nhanh ra xa, càng xa càng an toàn.

Hoặc là nép ở gần, hoặc là trốn thật xa!

Nếu cảm thấy chạy lại gần hay chuồn ra xa đều quá muộn thì phải lập tức ngồi xổm xuống, dựng lên tất cả các tầng phòng ngự, tốt hơn hết là phòng ngự 360 độ không góc chết mà cắn răng chống đỡ.

Chỉ cần không chết là kiếm lời to!

Mỗi lần Bạch tiền bối thu hoạch được bảo vật thì đều phân chia rất hào phóng, cứ ai có mặt là người đó có phần.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy Bạch tiền bối và vị tiền bối thiếu niên thần bí kia đúng là bù trừ cho nhau.

Một người chuyên thu thập bảo vật, một người chuyên phân phát bảo vật, cả hai đều làm theo nguyên tắc “ai thấy cũng có phần”.

Lần sau phải thử đưa bản tôn của Bạch tiền bối theo, thử xem có thể nhờ Bạch tiền bối tham gia đánh cược thay mình hay không mới được.

…

Ầm!

Trên bầu trời, đợt kiếp lôi cuối cùng của Tô Không Vân ngưng tụ thành hình.

Kiếp cuối cùng là thiên kiếp pháp khí.

Thiên kiếp ngưng tụ thành một pháp khí mà Tống Thư Hàng rất quen thuộc – thiết nương tử, hay còn gọi là nàng ~ trinh ~ nữ ~ sắt.

“Ta đã từng nghe nói đến pháp khí này. Đây là một pháp khí tam phẩm rất nổi danh, thuộc loại pháp khí tra khảo, được du nhập vào từ hệ ma pháp, dùng để tra tấn kẻ địch lấy thông tin… Ở Thiên Hà Tô thị của ta cũng có, ta đã muốn sờ thử nó từ lâu rồi.” Tô Không Vân nói.

Nhìn thấy kiếp cuối cùng của mình, nó không hề nao núng chút nào.

Bảy đợt thiên kiếp trước của nó đã bị nặn thành dạng sợi và phong ấn lại, chuẩn bị mang về kho tàu, bây giờ đối mặt với thiên kiếp sắp giáng xuống đầu, tâm thái nó vững như chó.

Tống Thư Hàng: “…”

“Với thực lực của tiểu đạo hữu Tô thị này thì đỡ thiên kiếp kia chẳng phải việc gì khó.” Bạch tiền bối phân thân bình thản nói: “Chúng ta tranh thủ xem mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ mà ta vừa làm nổ văng ra đi.”

Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ có thể khiến thành viên của Thiên Đình phái cả Kiếp Tiên cửu phẩm đi lấy thì chắc chắn phải có chỗ khác biệt với mảnh vỡ bình thường, chí ít cũng không phải cái loại như mảnh nhà vệ sinh của Thú Thần bộ.

Nhưng trước khi nghiên cứu mảnh vỡ của Thiên Đình, Tống Thư Hàng có một chuyện lớn cả đời cần nhờ Bạch tiền bối phân thân tư vấn cho: “Bạch tiền bối, phân thân lần này của ngài vốn dĩ có thuộc tính mặt đơ, hay đang dùng pháp thuật nào để duy trì biểu cảm mặt đơ thế?”

Tống *mồm mép đã nhanh nhẩu, mặt lại còn thật thà* Thư Hàng cảm thấy mình cần phải tìm hiểu rõ cái vụ mặt đơ này. Có phải mặt đơ cũng là một loại pháp thuật liên quan đến meme hay không?

“Trời sinh.” Bạch tiền bối phân thân bình thản đáp.

Không phải là meme à?

Ta phải kiểm tra một chút mới được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, sau đó học theo Đồng Quái tiền bối, đặt hai ngón trỏ lên hai má mình: “Bạch tiền bối, làm động tác này theo ta nào.”

Bạch tiền bối phân thân: “…”

Tô Thị A Thập Lục vội vàng giữ chặt Tống Thư Hàng: “Khụ, Bạch tiền bối ơi, hôm nay Thư Hàng hắn uống say rồi!”

Ầm!

Cùng lúc đó, thiên kiếp pháp khí thiết nương tử đánh xuống, đâm sầm vào trận pháp độ kiếp của Tô Không Vân.

Tô Không Vân không hề sợ hãi, vung kiếm lên cao: “Kiếm thế ngưng tụ, kiếm ý, kiếm ý!”

Một đạo kiếm ý ở hình thái ban đầu ngưng tụ, nổ tung cùng với thiên kiếp.

Mấy hơi thở sau.

Thiên kiếp pháp khí thiết nương tử bị đẩy văng ra.

Chương 1838: Đại đại đại đại đại đại hiệp, xin đừng giết ta

Thiên kiếp pháp khí thiết nương tử bắn văng về phía ba người Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối phân thân đứng ngay trước nhất, vung tay lên, phẩy thiên kiếp ra như đập gián.

Thiên kiếp bị đánh bay lại phóng về phía Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, pháp khí mở ra, để lộ phần ruột đáng sợ.

“Chuyền đẹp lắm!” Tống Thư Hàng kéo Tô Thị A Thập Lục ra sau lưng mình, búng người lao lên: “Ngả người móc bóng!”

Hắn tung chân đá pháp khí thiết nương tử bay ra ngoài, rơi thẳng xuống lòng biển mênh mông.

Không biết sau khi thiên kiếp này rơi xuống biển rồi có nổ chết cá hay không?

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt, cười nói: “Thiên kiếp pháp khí này sẽ không nổ ra thêm một bảo vật nữa chứ?”

“Phát cuối là ta đá đi, chắc là không ảo thế đâu.” Tống Thư Hàng đáp.

Khi hắn đang nói chuyện, dưới đáy biển bỗng có một hòn đảo nhỏ nổi lên, xung quanh đảo được bao phủ bởi trận pháp hộ đảo. Trận pháp mở ra, nuốt trọn thiên kiếp pháp khí thiết nương tử vào bụng.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Á đệch!”

“Nổ… nổ ra thứ gì thật à?” Tống Thư Hàng kinh ngạc thốt lên.

“Đừng hoảng, hòn đảo nhỏ này chính là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ mà ta tìm ra ban nãy. Vì tạm thời không thể cất một vật khổng lồ thế này đi nên ta mới để nó tùy tiện chìm trong lòng biển. Ban nãy ngươi đá thiên kiếp lên trên nó nên mới khiến nó phản ứng thôi.” Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

“Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ này có chỗ nào đặc biệt không? Nó là phần nào của Thiên Đình viễn cổ vậy?” Tống Thư

Hàng quay đầu nhìn Bạch tiền bối.

Ai ngờ vừa quay đầu lại thì thấy phân thân Bạch tiền bối mặt đơ đang lặng lẽ thử làm động tác hai ngón trỏ chọc má.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối phân thân đổi động tác hai ngón trỏ chọc má thành vuốt mặt một cách cực kì tự nhiên, sau đó bình tĩnh nói: “Không biết, vì đang bận nặn thiên kiếp nên ta còn chưa vào thăm dò mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ này.”

“Vậy lát nữa chúng ta vào xem đi?” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm nói.

“Chờ Tô tiểu hữu độ kiếp thành công đã.” Phân thân Bạch tiền bối rất đáng tin cậy.

Kiếp cuối cùng của Tô Không Vân kết thúc một cách hoàn mỹ.

Toàn bộ quá trình độ kiếp diễn ra rất thuận lợi, có thể dùng làm video giảng dạy cách độ kiếp nhị phẩm lên tam phẩm được, chỉ có điều cảnh tượng Bá Tống tiền bối và Bạch Thánh lần lượt nặn thiên kiếp làm tam quan của nó hơi bị lung lay.

Thiên kiếp kết thúc, kiếp vân tan biến, chân khí bắt đầu tuần hoàn trong đan điền bản mệnh và bảy tiểu đan điền trong thể nội của Tô Không Vân, chân khí đại hà mênh mông hình thành.

Tô Không Vân cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, chỉ hơi rùng mình một cái đã đột phá lên đến tam phẩm rồi.

Sau khi đột phá cảnh giới thì tinh thần, thể chất và chân khí đều tăng vọt.

Lâng lâng sung sướng.

Đối với tu sĩ, độ kiếp là một quá trình đắng trước ngọt sau. Trong khi độ kiếp thì khổ không nói nổi, khi độ kiếp xong, cảnh giới tăng lên, lại là sướng như lên trời. Cảm giác độ kiếp thành công cực kì dễ gây nghiện.

“Ha ha ha, ta thăng cấp thành công rồi!” Tô Không Vân dang hai tay hô lớn.

Lần này nó trốn khỏi tộc địa của Tô thị để tìm Tô Thị A Thập Lục quả là quá chính xác!

Nếu cứ ở mãi trong tộc địa Tô thị thì biết đến bao giờ mới tấn thăng lên tam phẩm được? Nói không chừng còn độ kiếp thất bại, hóa thành tro bụi ấy chứ.

Làm sao có thể giống như bây giờ? Trước thì Bá Tống Huyền Thánh tạo ra trận pháp độ kiếp riêng, sau lại có Bạch Thánh hộ đạo cho nó. Không những thế, nó còn được sờ tận tay pháp khí bát phẩm, được tán gẫu với thần binh của Trường Sinh Giả và được tặng một cái bình trữ vật nữa chứ!

Bạch Thánh đẹp không phải dạng vừa đâu!

Người thật còn đẹp hơn lúc nhân tiền hiển thánh trên tivi nhiều, dù trên mặt chẳng có biểu cảm gì nhưng vẫn tỏa ra mị lực vô song… muốn sờ thử Bạch Thánh một cái quá.

Nếu có thể sờ vào Bạch Thánh bằng xương bằng thịt thì lúc về Thiên Hà Tô thị có chuyện để kể cho đám anh em trong tộc nghe rồi.

Có biết Bá Tống tiền bối không? Ta đã nhìn thẳng vào mắt ngài ấy đấy!

Có biết thần binh của Trường Sinh Giả không? Nó biết nói chuyện luôn đó nha!

Có biết pháp khí bát phẩm không? Ta sờ tận tay rồi đó!

Có biết Bạch Thánh không? Ta cũng đã sờ tận tay luôn đấy nhé!

Có biết thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm không? Thiên kiếp của ta bị Bá Tống Huyền Thánh nặn thành sợi, mang về kho tàu luôn rồi này!

Chỉ trong vẻn vẹn hơn nửa ngày, những gì Tô Không Vân trải qua đã đủ để viết ra mười vạn từ có lẻ.

“Tiểu đạo hữu Tô gia, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta phải lên đường thôi.” Bạch tiền bối phân thân lên tiếng.

Tô Không Vân vẫy tay cật lực: “Dạ tiền bối, ta chuẩn bị xong rồi!”

Bá Tống tiền bối đưa Tô Thị A Thập Lục theo, vậy nếu lát nữa phải bay lên không trung thì Bạch Thánh sẽ mang nó theo đúng không? Vậy chẳng phải là nó có cơ hội sờ vào góc áo của Bạch Thánh rồi à?

Trong lúc Tô Không Vân đang suy tư thì thân thể nó đã bay lơ lửng như được một bàn tay khổng lồ nhấc lên.

Đó là bàn tay niệm lực của Bá Tống tiền bối.

“Này nhóc, dù ta không biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng vẻ mặt thì dị hợm lắm nhé.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Chính vì thế mà hắn quyết định dùng bàn tay niệm lực nhấc Tô Không Vân lên.

Ở một vài phương diện, Tô Không Vân rất giống Tống Thư Hàng, ví dụ như nét mặt khá là thành thật.

…

Bạch tiền bối phân thân, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Tô Không Vân đáp xuống khoảng không trên hòn đảo mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ.

“Thư Hàng tiểu hữu, có cách nào chuyển nó vào thế giới hạch tâm của ngươi trước không? Như vậy thì chúng ta thăm dò sẽ thuận lợi hơn, không sợ đang thăm dò thì có người ngoài tới quấy rầy.” Bạch tiền bối phân thân nói.

“Chuyển map từ dã ngoại vào phó bản cá nhân đi.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng nhìn hòn đảo kia: “To quá.”

Thể tích của mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này lớn hơn cửa vào thế giới hạch tâm, muốn đưa nó vào thế giới hạch tâm thì phải có Bạch tiền bối two hỗ trợ thu nhỏ nó lại mới được.

Nhưng Bạch tiền bối two còn đang dỗi kia kìa.

Có lẽ vì thiên kiếp của hiện thế hơi ngấy với Bạch tiền bối two. Không biết hai món “ma kiếp nướng” và “ma kiếp chao dầu” có hợp khẩu vị của ngài ấy không đây?

“To quá thì cắt nhỏ nó ra.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Cắt thành từng mảnh, chuyển dần vào trong rồi ghép lại sau, giống như khi chuyển Tử Vong Sâm Lâm vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng là được.

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân chìa tay về phía Tống Thư Hàng: “Đưa ta thanh kiếm.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị mang đi rồi, ta chỉ có vỏ của nó thôi.” Tống Thư Hàng vỗ lên linh hồ bản mệnh của mình.

Thánh kiếm Chung Yên trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Bạch tiền bối two xuất hiện.

Trảm hạm đao dài ba trăm mét, dùng để cắt hòn đảo mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ này thì không còn gì thích hợp hơn!

Bạch tiền bối phân thân cất bước, đáp xuống phần đầu chuôi của thánh kiếm Chung Yên.

Hắn hơi động tâm ý, cự kiếm dài ba trăm mét giương cao, nhắm thẳng vào mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

“Đại đại đại đại đại đại đại hiệp đừng giết ta!” Đúng lúc này, có một tiếng kêu thảng thốt phát ra từ bên trong mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

“Ngươi nói gì ta ta ta ta ta ta ta ta cũng nghe ngươi hết!” Giọng nói kia nức nở suýt khóc.

“Khí linh à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nhưng mà một thứ như mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ có thể sinh ra khí linh sao?

Chương 1839: Có người đến

“Mặc kệ có phải khí linh hay không, nói chuyện được thì đỡ rách việc hơn nhiều.” Bạch tiền bối phân thân đứng trên chuôi kiếm của thánh kiếm Chung Yên mà nói.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Nhưng tên này nói lắp đến thế thì có tin được không?”

“Ta nghĩ là tại nó sợ quá đấy.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Nếu ngươi đã nghe hiểu ta nói gì thì thu nhỏ hình thể lại một chút có được không?” Bạch tiền bối phân thân giẫm mạnh một cái, thánh kiếm Chung Yên chĩa thẳng vào mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, tỏa ra khí lạnh âm u.

“Thu thu thu… thu nhỏ được!” Giọng nói bên trong mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ vội vàng trả lời. Nó sợ mình chỉ đáp chậm một chút thôi thì sẽ bị cắt thành từng mảnh.

Sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ bắt đầu thu nhỏ lại.

Nó thu nhỏ đi một vòng, bán kính diện tích ban đầu là 1500m, rút lại còn 1499m.

Mấy hơi thở sau.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Thu nhỏ xong rồi à?”

“Đúng vậy, ta đã dốc hết sức lực để co lại đến mức nhỏ nhất rồi đấy!” Giọng nói trong mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ nói liến thoắng.

“Ta hít sâu một hơi rồi hóp bụng lại còn có hiệu quả hơn ngươi.” Tống Thư Hàng chịu hết nổi.

Bán kính từ 1500m biến thành 1499m thì có tác dụng gì? Có vào được thế giới hạch tâm đâu!

Bạch tiền bối phân thân lạnh nhạt bảo: “Cắt đi.”

“Chờ… chờ chút, chờ một chút.” Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ kêu lên: “Nếu có thể thì cho ta thêm một chút thời gian được không? Ta bị phủ bụi quá lâu, trạng thái thân thể vẫn chữa hoàn toàn khôi phục. Cho ta thêm thời gian để hoạt động thân thể, biết đâu ta lại có thể co lại thành trạng thái nhỏ nhất đấy!”

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Kích thước nhỏ nhất mà ngươi co lại được là bao nhiêu? Đừng bảo là chỉ co được thêm 10m thôi nhé?”

“Nếu thân thể khôi phục lại trạng thái tốt nhất thì ta có thể co lại đến bán kính 5m. Đó là cực hạn rồi.” Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ trả lời.

“Diện tích bán kính 5m là có thể nhét vào thế giới hạch tâm được rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Bạch tiền bối phân thân: “Ngươi chuẩn bị mất bao lâu?”

“Nếu để tự ta từ từ khôi phục thì phải mất mười ngày nửa tháng. Nếu có người giúp một tay thì thời gian sẽ rút ngắn đi nhiều.” Sau khi suy tư một lát, mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: “Giúp ngươi thế nào?”

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm cười ha hả: “Đừng bảo là cần người khác rót linh lực vào cho ngươi nha.”

“Thực ra ta cũng không dám chắc… nhưng mát… mát xa một chút thì có thể giúp ta khôi phục nhanh hơn.” Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ lên tiếng.

Thực tế thì thần trí của nó được đản sinh trong thời gian phủ bụi sau khi Thiên Đình vỡ vụn, chỉ có một chút tri thức mờ ảo được ghi chép lại theo bản năng từ khi chưa mở linh trí, chính nó cũng không dám chắc.

“Thôi cắt cho nhanh.” Bạch tiền bối phân thân nâng thánh kiếm Chung Yên lên.

“Từ từ đã Bạch tiền bối, để ta thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

“Dưỡng Đao thuật à?” Xích Tiêu Kiếm lập tức đoán ra Tống Thư Hàng muốn làm gì.

“Ừ, ta muốn thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

“Dưỡng Đao thuật không phải là vạn năng, mà chênh lệch kích thước giữa ngươi và mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ lại quá lớn.

Ngươi định dùng Dưỡng Đao thuật để xoa bóp… tế bào cho nó à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Thử thôi, nếu không được thì ta lại nghĩ cách khác.”

Dứt lời, hắn nhảy xuống khỏi hắc liên.

Tách ~

Thân thể hắn đáp xuống đại trận phòng ngự của mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ.

“Kết giới phòng ngự cũng là một phần thân thể của ngươi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ: “Đúng vậy, thực ra nó không phải kết giới phòng ngự mà là một cái lồng trong suốt. Sau khi kích hoạt phòng ngự thì mới giống kết giới phòng ngự.”

“Chuẩn bị đi.” Tống Thư Hàng đặt tay lên trên cái lồng, tay phải trượt liên hồi, Dưỡng Đao thuật được thi triển ra hết lần này đến lần khác.

Bạch tiền bối phân thân: “…”

“Ơ? Ôi chao, thoải mái quá!” mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ rên lên từng tiếng sung sướng.

Rõ ràng hiệu quả của Dưỡng Đao thuật xuất sắc hơn nhiều so với dự tính. Nó bất chấp chênh lệch kích thước giữa mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ và Tống Thư Hàng, mang đến cho mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ hưởng thụ hoàn hảo nhất.

“Từ trước đến giờ ta vẫn thấy Dưỡng Đao thuật của ngươi có gì đó rất quái.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Hình như bất kì pháp khí gì cũng có thể tiếp nhận được hiệu quả của Dưỡng Đao thuật.

Thậm chí không chỉ là pháp khí, mà ngay cả cổ trùng, đao cổ, tâm ma, phân thân, hóa thân, Ma Thần trụ truyền thừa… đều có thể xoa bóp bằng Dưỡng Đao thuật.

Người sáng tạo ra Dưỡng Đao thuật quả là thiên tài.

“Có hiệu quả không?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Có có có, hiệu quả rõ ràng!” mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ gật đầu nói.

Dứt lời, mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ lại co nhỏ.

Mỗi khi Dưỡng Đao thuật trên tay phải của Tống Thư Hàng sáng lên, kích thước của mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ lại thu nhỏ một vòng.

Hiệu quả cực kì rõ rệt.

Cứ thế này thì căn bản không cần đến mười ngày, chỉ cần Tống Thư Hàng thi triển Dưỡng Đao thuật đủ nhanh là nó se nhanh chóng thu nhỏ đến kích thước có thể nhét vừa thế giới hạch tâm.

“Thư Hàng, tăng tốc thử xem.” Bạch tiền bối phân thân nói.

“Không thành vấn đề!” Tống Thư Hàng đặt cả hai tay lên mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ mà thi pháp.

Dưỡng Đao thuật không tiêu hao nhiều linh lực, mà Tống Thư Hàng còn có tám cái linh hồ, linh lực trong cơ thể khôi phục với tốc độ cực nhanh, linh lực tiêu hao do Dưỡng Đao thuật được bổ sung lại chỉ trong nháy mắt.

Sau khoảng mười hơi thở.

“Khoan khoan khoan khoan… từ từ, cho ta nghỉ một tí.” mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ hét lớn: “Ta phải thở cái đã.”

Lúc này, mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ đã thu nhỏ lại chỉ còn một phần ba.

“Được rồi, ngươi nghỉ đi.” Tống Thư Hàng hiểu rõ, bèn thu hồi hai bàn tay đang thi pháp.

“Cảm ơn.” mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình.

Vỏ kiếm của Xích Tiêu Kiếm thấy thế, bèn đáp xuống tay Tống Thư Hàng “vèo” một tiếng: “Thư Hàng, ta thử nữa!”

“Dưỡng Đao thuật hai tay ấy hả?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng đúng, thi triển liên tục vào, đừng dừng lại, để xem cực hạn của ta ở đâu. Thử một chút đi.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm nói.

“Được rồi.” Trạng thái của Tống Thư Hàng hôm nay cực kì sôi nổi. Hắn đồng ý với Xích Tiêu Kiếm mà chẳng hề do dự chút nào.

Hai tay hắn đặt trên Xích Tiêu Kiếm, điên cuồng thi triển Dưỡng Đao thuật.

“Ha ha ha, cảm giác này thoải mái quá! Không dừng được, không dừng được!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bật cười vui vẻ.

Cùng lúc đó.

Ở chỗ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

Hắn đang bố trí một tọa độ trên mặt đất.

Bỗng nhiên, Xích Tiêu Kiếm trong tay chấn động kịch liệt.

“Hửm?” Vẻ mặt Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cực kì nghi hoặc.

“Sướng quá đi mất.” Xích Tiêu Kiếm nói. Mặc dù chỉ có thể xoa bóp một bộ phận, nhưng mát xa lòng bàn chân cũng rất phê.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng: “…”

“Có người đến.” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói với vẻ cảnh giác. Sau khi được bảo dưỡng bằng Dưỡng Đao thuật liên tục, trạng thái của nó tốt cực kì!

Chương 1840: Viện trợ từ bên ngoài

Thậm chí Xích Tiêu Kiếm còn phát hiện ra kẻ địch trước Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng một bước.

Xích Tiêu Kiếm vừa dứt lời, một người đàn ông mặc vương bào đã xuất hiện bên cạnh Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng. Trong tay hắn cầm một tòa bảo tháp, nét mặt mỉm cười, ánh mắt nhìn Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đầy vẻ từ bi.

“Xích Tiêu Tử cẩn thận, tên này có vẻ rất mạnh.” Xích Tiêu Kiếm nhỏ giọng nói.

“Hiểu rồi.” Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cũng nhỏ giọng đáp. Nhìn khí tức thì biết đối phương là một kẻ địch mạnh đích thực.

Thân khoác vương bào, lại có quan hệ với Thiên Đình viễn cổ, chẳng lẽ là hóa thân của Thiên Đế?

“Lúc này mà có Thuật Giám Định Cường Giả thì tốt rồi.” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói: “Pháp thuật đó có thể đánh giá xem hắn có phải là cường giả tuyệt thế thật hay không.”

Thuật Giám Định Cường Giả là cái gì? Chưa nghe bao giờ!

[Nam Phương Đại Đế của Thiên Đình, xin chào đạo hữu.] Người đàn ông cầm bảo tháp cất tiếng. Miệng của hắn không hề mấp máy, giọng nói vang thẳng lên từ trong hư không.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đáp lễ: “Bần đạo Xích Tiêu Tử.”

Trong Thiên Đình viễn cổ, trừ Thiên Đế ra còn có một số Trường Sinh Giả khác, trong đó nổi tiếng nhất là bốn vị đại đế tứ phương, cả bốn người đều là nhân vật đứng đầu trong số các Trường Sinh Giả.

Bây giờ Bắc Phương Đại Đế đã dùng cái chết để thoát ra… Tây Phương Đại Đế dường như cũng đã thoát cục thành công.

Mà Nam Phương Đại Đế và Đông Phương Đại Đế thì không có tin tức gì.

Không ngờ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng lại gặp một trong tứ phương đại đế của Thiên Đình ở đây.

Đó là một kẻ địch mạnh chân chính. Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng nắm chặt bảo kiếm bản mệnh, cảm thấy luồng nhiệt huyết xa cách đã lâu sôi sục trong lòng.

Không cần nói nhiều, sau khi hai người giới thiệu thân phận thì mở màn ngay cuộc chiến có một không hai giữa các Trường Sinh Giả.

Nam Phương Đại Đế nâng tay lên, trên bảo tháp tỏa ra hào quang sáng ngời, bảo quang trấn áp tứ phương, đến cả lực lượng không gian cũng bị áp chế.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng chậm rãi rút kiếm, thân kiếm nằm ngang, đao ý tung hoành. Đao ý kia như muốn rạch tan mọi thứ, cả bầu trời như cũng bị chém đôi!

Hai vị Trường Sinh Giả còn chưa chính thức ra tay, mới chỉ đấu khí thế thôi mà đã khiến phong vân biến sắc. Tất cả mọi thứ tiếp cận phạm vi khí tràng của cả hai đều vỡ vụn.

Không hiểu vì sao Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng lại đột nhiên có cảm giác Déjà vu mãnh liệt.

Như thể cuộc chiến giữa hắn và Nam Phương Đại Đế đã từng xảy ra trong quá khứ.

Cảm giác Déjà vu này vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng đối mặt với tình thế nguy hiểm trước mắt, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Nam Phương Đại Đế ra tay, hào quang trên bảo tháp bốc lên thành một đạo Phật quang chói mắt.

Đại đế Thiên Đình này là Trường Sinh Giả của Phật môn?

Trận chiến giữa hai Trường Sinh Giả mở màn!

…

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối có cần Dưỡng Đao thuật nữa không?” Ở một nơi khác, Tống Thư Hàng dừng Dưỡng Đao thuật, lên tiếng hỏi.

“Từ từ đã, kiếm của ta và Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng gặp kẻ địch mạnh. Chúng ta không thể làm phiền Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng vào lúc này.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm nói.

Mà phải nói thật rằng Dưỡng Đao thuật hai tay liên tục của Tống Thư Hàng thực sự vô cùng thoải mái. Nếu có cơ hội thì phải thử một lần nữa mới được.

Tống Thư Hàng: “Địch mạnh? Lai lịch thế nào?”

“Thiên Đình viễn cổ, Nam Phương Đại Đế.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng hơi giật mình, bèn đưa ý thức vào thế giới hạch tâm, liên hệ với Quy tiền bối: “Quy tiền bối ~”

Trong thế giới hạch tâm, Quy tiền bối nằm ngửa giơ bốn chân lên trời, còn Thông Nương thì đang đổ nước vào mai nó.

“Làm gì vậy?” Tống Thư Hàng ngu mặt ra.

“Thử xem mai ta lật ngửa có thể nuôi cá được không.” Quy tiền bối đáp.

Tiền bối, ngài nhàm chán đến thế là cùng!

“Tìm ta có việc gì?” Quy tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Quy tiền bối, ngài có biết gì về Nam Phương Đại Đế của Thiên Đình viễn cổ không? Có biết nhược điểm của hắn là gì không?”

Biết người biết ta, bách chiến bách thắng.

Thân là yêu sủng của Bắc Phương Đại Đế, chắc là Quy tiền bối phải hiểu biết đôi chút về Nam Phương Đại Đế đúng không? Dù sao thì hắn cũng là một trong tứ phương đại đế mà.

“Nam Phương Đại Đế à? Ồ, tên kia thâm hiểm lắm. Hắn hay ngụy trang thành tu sĩ Phật môn, nhìn bề ngoài thì có vẻ là người tốt, nhưng thực ra trường sinh chi đạo của hắn có liên quan tới “dụ hoặc” đấy. Khi chiến đấu với hắn thì tuyệt đối đừng nghe hắn nói nhảm, cứ đánh thôi.” Quy tiền bối suy tư rồi nói.

“Cảm ơn Quy tiền bối, còn tin tức nào khác không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đồng thời, hắn nhanh chóng báo thông tin mà Quy tiền bối vừa nói cho vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm, để nó chuyển lời cho Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

Viện trợ từ bên ngoài phải thật tích cực mới được.

“Còn nữa, nếu ta nhớ không nhầm thì trong tay hắn có một tòa bảo tháp, mỗi tầng bảo tháp đều phong ấn một đòn toàn lực của Thiên Đế thời kì toàn thịnh. Tuy không biết sau nghìn vạn năm thì trong bảo tháp của hắn còn phong ấn bao nhiêu "đòn của Thiên Đế", nhưng tóm lại là phải cẩn thận. Trong tứ phương đại đế năm đó, hắn là người ủng hộ Thiên Đế tích cực nhất đấy." Quy tiền bối suy nghĩ rồi nói: "Nhược điểm khác thì ta không nhớ. Khi đã đạt tới thực lực ngang tầm với chủ nhân của ta thì cơ hồ không còn nhược điểm gì nữa rồi."

Một khi có nhược điểm thì bọn họ sẽ cải thiện ngay lập tức, thậm chí nơi được cho là nhược điểm của bọn họ còn là điểm mạnh nhất.

Tống Thư Hàng: "Cảm ơn Quy tiền bối, tin tức của ngài đến quá kịp thời."

"Chờ chút, vì sao tự nhiên ngươi lại hỏi tin tức về Nam Phương Đại Đế? Đừng nói với ta là ngươi kiếm chuyện với hắn đấy nhé?" Quy tiền bối đột nhiên nhớ lại danh sách đại lão mà Tống Thư Hàng từng cà khịa, thế là hỏi mà lòng đầy căng thẳng.

"Không phải đâu, Quy tiền bối yên tâm đi. Người đang đánh nhau với Nam Phương Đại Đế là Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, ta chỉ ủng hộ ngoài sân bằng cách cung cấp tin tức về Nam Phương Đại Đế cho Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng thôi." Tống Thư Hàng đáp.

"Thế thì tốt. Cái tên Nam Phương Đại Đế đó khó chơi lắm, nếu dính vào hắn thì có thể ngươi sẽ không còn được sống những ngày bình yên nữa đâu." Quy tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cười hì hì: "Quy tiền bối yên tâm, thật ra trong lòng ta có chừng mực. Mấy vị đại lão này ấy mà, ta tránh voi chẳng xấu mặt nào."

Sau đó, Tống Thư Hàng thuật lại bí mật về bảo tháp của Nam Phương Đại Đế cho vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm.

Hắn chỉ có thể giúp đỡ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đến đây thôi.

"Giờ thì ngươi đã nghỉ ngơi xong chưa?" Tống Thư Hàng hỏi mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ.

"Được rồi, Bá Tống Huyền Thánh, chúng ta tiếp tục thôi!" Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ vui vẻ đáp.

Tống Thư Hàng cười ha hả, sau đó lại hạ xuống thân mình nó.

Dưỡng Đao thuật, hình thức hai tay cuồng bạo liên kích!

“Lần này còn nhanh hơn, mạnh mẽ hơn, thoải mái hơn lần trước. Ta vừa thoát khỏi trạng thái phủ bụi mà đã gặp được Bá Tống Huyền Thánh, quả là một điều may mắn trong đời.” Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ nói.

“Bí thuật đáng sợ quá.” Bạch tiền bối phân thân trên không trung lẩm bẩm.

Dưới sự cố gắng không ngừng nghỉ của Tống Thư Hàng, cuối cùng mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ cũng co lại đến kích thước vừa phải: “Cuộc đời mới tuyệt diệu làm sao!”

“Chính là lúc này!” Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm, chuyển nó vào trong.

…

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối phân thân, Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối, Thông Nương, Con rối tiên tử, Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức, thần thức của Sở các chủ và vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm tập hợp tại cửa vào mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ.

“Được rồi, ngươi mở lồng phòng ngự ra đi.” Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề, Bá Tống Huyền Thánh!” Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ đáp.

Lồng phòng ngự từ từ mở ra, để lộ một cung điện trông giống như chùa miếu được bảo tồn rất hoàn hảo.

“Nam Thu tự… đậu má Tống Thư Hàng, ngươi còn dám nói mình không cà khịa Nam Phương Đại Đế sao?” Quy tiền bối rên lên: “Má nó, ngươi chuyển cả nhà hắn vào đây rồi này!”

Chương 1841: Tiến hóa cuối cùng.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng và Nam Phương Đại Đế đang tiến hành một trận chiến có một không hai. Bên này Tống Thư Hàng vừa quay đầu đã cuỗm ổ của Nam Phương Đại Đế về. Tình tiết mới quen thuộc làm sao, Quy tiền bối cứ cảm thấy mình đã nghe thấy chuyện tương tự ở đâu đó rồi.

Chuyện trộm tổ sau lưng người ta thế này sẽ thành kết tử thù đấy nhé.

Tống Thư Hàng: "…"

Đây là cung điện của Nam Phương Đại Đế ư?

Có cần phải trùng hợp tới vây không.

Đúng rồi… cái tên Nam Thu tự này đúng là rất phù hợp với phong cách đặt tên cung điện của tứ phương đại đế.

Điện Hàn Đông, Hạ Cung và Nam Thu tự. Hiện giờ Tống Thư Hàng đã bắt đầu tò mò không biết cung điện của 'Đông Phương Đại Đế' sẽ có tên là gì.

Nhưng Nam Thu tự này không phải họa ta gây ra mà!

Tống Thư Hàng:

"Ta thật sự không biết mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này là Nam Thu tự - cung điện của Nam Phương Đại Đế mà."

Quy tiền bối: "…"

Tống Thư Hàng lại quay đầu nói với Bạch tiền bối phân thân:

"Hơn nữa người nổ ra Nam Thu tự không phải ta, là Bạch tiền bối đấy chứ."

"Ừ, là ta nổ ra đấy."

Bạch tiền bối phân thân gật đầu với vẻ mặt vô cảm:

"Vậy có cần trả nó về với chủ cũ không?"

"Tại sao phải trả cho chủ cũ chứ?"

Quy tiền bối xoay người, đổ hết nước trong mai rùa ra:

"Chúng ta đâu có thân quen với Nam Phương Đại Đế, tuy rằng hắn và chủ nhân của ta cùng được tôn xưng là tứ phương đại đế thật, nhưng bọn ta không qua lại với nhau nhiều.”

“Hơn nữa tên đó còn đang đánh nhau với Xích Tiêu Tử nữa.”

Vỏ kiếm của Xích Tiêu Kiếm nói:

“Xích Tiêu Tử thuộc phe chúng ta, cũng tức là Nam Phương Đại Đế này ở phe đối địch. Nhặt được bảo vật của kẻ địch thì nó là của chúng ta rồi!”

“Có lý lắm!”

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói:

“Vậy cung điện Nam Thu tự này chính là của chúng ta. Tạm thời để ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu vậy.”

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân bèn ngẩng đầu hỏi:

“Ngươi không có ý kiến gì chứ?”

Hắn đang hỏi khí linh của ‘Nam Thu tự’.

“Ta hoàn toàn không có ý kiến gì… Thực ra ta cũng chẳng có ấn tượng gì với chủ nhân của mình cả.”

Nam Thu tự đáp.

Dù sao ý thức của nó cũng chỉ được sinh ra sau khi Thiên Đình viễn cổ diệt vong, lúc nó bị phong ấn dưới đáy biển. Khi ý thức của nó xuất hiện thì Thiên Đình viễn cổ đã sụp đổ, nó ở vào ‘trạng thái vô chủ’.

“Thế nhưng trong người ta còn có rất nhiều thủ đoạn cấm chế và khống chế. Nếu như chủ nhân trước của ta tiếp xúc với hệ thống khống chế, cưỡng chế thao túng thì ta cũng không thể phản kháng được.”

Nam Thu tự nói tiếp.

Thực ra, nó nghĩ nếu chủ nhân cũ thật sự xuất hiện và muốn mang nó đi thì có lẽ bản thân nó sẽ lựa chọn đi theo chủ nhân cũ. ‘Dưỡng Đao Thuật’ sướng thì sướng thật, nhưng chủ nhân là người luyện chế ra nó, tương đương với vai trò của ‘người cha’.

“Yên tâm đi, rồi sẽ có cơ hội loại trừ những cấm chế này thôi.”

Tống Thư Hàng nói… Dù gì thì hắn cũng quen với rất nhiều đại lão mà.

Thông Nương:

“Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu thám hiểm chưa?”

Từ sau khi khôi phục thân phận tự do, cô rất hứng thú với những chuyện mạo hiểm như thế này… Loại bảo địa kiểu không rời khỏi tiểu thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng mà cũng có thể tiến hành mạo hiểm thế này đúng là thứ mà cô thích nhất.

Làm tổ trong nhà mà cũng có thể vui chơi, mạo hiểm và khám phá, thế giới hạch tâm đúng là quá tuyệt vời!

“Đi thôi, để ta dẫn đường. Các ngươi theo sau, xem thử trong Nam Thu tự này có gì vui nào.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Được, mọi người vào trước đi, ý thức của ta đi cùng mọi người. Nhục thân thì phải đưa Tô Không Vân đến Điền Thiên Đảo trước đã.”

Chuyện mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ và Nam Thu tự, càng ít người biết càng tốt, vì thế Tống Thư Hàng định đưa Tô Không Vân đến Điền Thiên Đảo trước.

“Nếu là Tô Không Vân tiểu hữu thì có thể đưa nó tới đây.”

Bạch tiền bối phân thân đột nhiên đề nghị:

“Lần này có thể nổ ra cung điện của Nam Phương Đại Đế cũng là vì có nó độ kiếp đấy.”

Từ trước tới nay mỗi khi Bạch tiền bối nổ được bảo vật thì người thấy đều có phần.

“Về phần ký ức liên quan đến ‘thế giới hạch tâm’ và ‘Nam Thu tự’ của hắn thì cứ ta xử lý cho.”

Bạch tiền bối phân thân lại bổ sung.

‘Thế giới hạch tâm’ của Tống Thư Hàng là lá bài tẩy cứu mạng của hắn, càng ít người ngoài biết thì càng tốt.

Vị Bạch tiền bối phân thân mặt than này thật kỹ tính và chu đáo.

“Nếu như Bạch tiền bối đã nói như thế thì ta sẽ chuyển dịch hắn tới đây.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, hắn vươn tay ra phất một cái, triệu hoán Tô Không

Vân đến ‘Nam Thu tự’ trong thế giới hạch tâm.

“Bá Tống tiền bối, ngài đã tấn thăng lên cửu phẩm thật rồi ư?”

Tô Không Vân xuất hiện, nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt kính nể.

Vừa nãy, nó chỉ cảm thấy ‘trời đất chao đảo’, tiếp đó đã xuất hiện phía trước đại điện của một ngôi chùa hoa lệ.

Dịch chuyển không gian, đây hẳn là năng lực chỉ Kiếp Tiên mới có nhỉ?

Gần đây trong tu chân giới có lời đồn, nói thực ra Bá Tống tiền bối không phải là ‘Huyền Thánh bát phẩm’ mà là Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng không biết dùng cách gì mà nhân tiền hiển thánh hết lần này đến lần khác. Có thể là Bá Tống Kiếp Tiên đang thử nghiệm đạo của mình.

Trước kia Tô Không Vân không hề tin những lời đồn này, nhưng nay xem ra thì Bá Tống tiền bối thật sự sở hữu năng lực không gian, xem ra hắn đúng là Kiếp Tiên rồi!

“Đừng nghĩ nhiều… ngươi đi dạo quanh ‘Nam Thu tự’ này với Bạch tiền bối đi.”

Tống Thư Hàng kiễng chân, vươn tay vỗ đầu Tô Không Vân:

“Nam Thu tự là cung điện của Nam Phương Đại Đế - một trong tứ phương đại đế, nếu như ngươi có thể lĩnh ngộ ra điều gì đó ở đây thì cũng đủ để dùng cả đời đấy.”

“Cung điện của Nam Phương Đại Đế?”

Tô Không Vân kinh hãi.

Trong Thiên Hà Tô thị cũng có ghi chép về truyền thuyết của Thiên Đình viễn cổ. Tô Không Vân không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng nó biết ‘tứ phương đại đế’ đều là các đại nhân vật cấp Trường Sinh Giả.

Nó không nhịn được mà tiến lên trước, vươn tay ra sờ lên cây cột trong ‘Nam Thu tự’.

Đây là cung điện của Trường Sinh Giả đấy!

A, cây cột này ~ á ~ hoa văn điêu khắc này ~ ứ, biển hiệu này ~ ư ư.

Khi sờ lên có cảm xúc thật tuyệt diệu, đúng là khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay mà.

“Anh bạn à, ngươi có thể đừng sờ cột của ta nữa được không? Ngứa lắm đó.”

Nam Thu tự không nhịn được mà nói.

Tô Không Vân bị dọa nhảy dựng lên: “???”

Ai đang nói thế?

Cây cột ư?

“Là khí linh của Nam Thu tự đang nói đấy.”

Tô thị A Thập Lục vừa nhìn là biết Tô Không Vân đang nghĩ gì, gương mặt thẳng thắn quá mà.

“Cung điện cũng biết nói ư?”

Tô Không Vân lại không nhịn được mà sờ soạng cây cột hai cái nữa.

Không hổ là cung điện của Trường Sinh Giả, vừa có khí linh vừa biết nói chuyện.

Lần này ra ngoài tìm A Thập Lục đúng là đáng giá.

“Vậy ta về Điền Thiên Đảo trước, thiên kiếp tấn thăng ‘nhị phẩm lên tam phẩm’ bị phong ấn kia vẫn cần phải xử lý tiếp.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói, hắn vươn tay vỗ một chưởng lên Nam Thu tự, một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ rơi xuống:

“Ngoan ngoãn phối hợp với tiểu trợ lý hạch tâm của ta, nó sẽ sắp xếp một vị trí thích hợp cho ngươi ở thế giới của ta.”

“Ta sẽ sắp xếp nó ở bên cạnh Điện Hàn Đông.”

Tiểu rợ lý hạch tâm xuất hiện, nó vẫn còn đang sửa lại bản đồ quy hoạch.

“Điện Hàn Đông?”

Nam Thu tự hơi khưng lại rồi vui vẻ nói:

“Vậy các huynh đệ cũng ở chỗ của Bá Tống Huyền Thánh ư? Ta biết nó, năm đó nó chính là hàng xóm của ta.”

“Cố gắng lên.”

Tống Thư Hàng lại cho Nam Thư Tự một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ nữa, hơn nữa trước khi rời khỏi thế giới hạch tâm cũng không nặng bên này mà nhẹ bên kia, xoay người cho vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm hai phát ‘Dưỡng Dao Thuật’.

******

Ở đằng xa.

Xích Tiêu Tử đang giao chiến với Nam Phương Đại Đế thì bỗng nhanh chóng lùi lại.

Xích Tiêu Kiếm trong tay hắn phát ra ‘cực quang’, vô cùng đẹp mắt.

“Ngươi đang làm gì thế?”

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm trầm mặc một lát rồi đáp:

“Ta cảm thấy… mình sắp bắt đầu tiến hóa rồi!”

Chương 1842: Ta và bọn họ chênh lệch bao nhiêu?

Tiến hóa ư?

Ngươi tiến hóa cái con khỉ ấy, ngươi đã là thần binh Trường Sinh Giả hàng đầu rồi, hơn nữa lại còn là thần binh sở hữu kiếm linh. Nếu như ngươi còn tiến hóa nữa thì chẳng lẽ định trở thành 'đạo khí' luôn à?

"Đừng quậy nữa, đối phương là tứ phương đại đế của Thiên Đình viễn cổ, là một kẻ địch mạnh hiếm có đấy. Hắn khác hẳn so với những kẻ mà chúng ta đã gặp trước đây."

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói.

Xích Tiêu Kiếm:

"Ta không quậy mà, thật sự sắp tiến hóa rồi. Ta biến thân cho ngươi xem."

Câu này của nó thật sự khơi gợi lại trí nhớ của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Hắn nhớ lại giấc mơ hoang đường kia của mình… Cảnh tượng trong giấc mơ đó cũng giống như bây giờ, hắn cầm Xích Tiêu Kiếm đại chiến ba trăm hiệp với một kẻ địch mạnh hiếm có.

Nhưng cứ đánh cứ đánh mãi, Xích Tiêu Kiếm đột nhiên biến thành một tiểu cô nương gầy yếu. Trong mơ, hắn cầm cổ của Xích Tiêu Kiếm, giơ lên tiếp tục chiến đấu với kẻ địch.

Nghĩ đến giấc mơ này thì hắn lại cảm thấy mệt tim hết sức.

"Ngươi sắp biến thành hình dáng gì?"

Xích Tiêu Tử đạo trưởng hỏi.

Nếu như Xích Tiêu Kiếm thật sự biến thành một tiểu cô nương gầy yếu như trong giấc mơ thì sao hắn có thể cầm nó để làm vũ khí được cơ chứ?

Mặt khác, sau khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng cầm kiếm lùi lại, Nam Phương Đại Đế ở phía đối diện cũng không tấn công tới, hắn tiếp tục dùng ánh mắt từ bi để nhìn Xích Tiêu Tử đạo trưởng, một tay nâng bảo tháp, lơ lửng trong không trung.

“Không biết, ta chỉ cảm thấy mình đã đạt đủ điều kiện tiến hóa thôi.”

Xích Tiêu Kiếm đáp:

“Mà ta biến thành hình dáng gì thì chắc chắn đều có liên quan đến ngươi. Ta là phi kiếm bản mệnh của ngươi mà.”

Về cơ bản thì hình dáng của pháp khí bản mệnh thay đổi đều có liên quan đến chủ nhân.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng:

“…”

Nếu như Xích Tiêu Kiếm thật sự có thay đổi, biến thành hình người thì phải biến thành hình thái nào mới thích hợp đây nhỉ?

Theo lý thuyết, chắc là phải biến thành hình dáng của hắn chứ? Dù sao cũng là thần binh bản mệnh của hắn mà.

Có thể biến thành hắn khi còn trẻ hoặc hắn khi còn nhỏ, điều này đều rất phù hợp với thiết kế ‘phi kiếm bản mệnh’ hóa thành hình người.

Nhưng không biết vì sao mỗi khi nghĩ đến giả thiết ‘Xích Tiêu Kiếm biến thành người’, hình ảnh thiếu nữ gầy yếu trong giấc mơ lại liên tục hiện lên trước mắt Xích Tiêu Tử đạo trưởng, có đuổi cỡ nào cũng không xua đi được.

Cảnh tượng thiếu nữ bị hắn nắm cổ không ngừng bị moi ra khỏi trí nhớ.

Những phàm là thứ càng không muốn ‘nhớ lại’ thì nó sẽ liên tục xuất hiện trong đầu của người ta.

Những chuyện càng xấu hổ thì càng nhớ lâu… Nhưng những tri thức muốn nhớ thì học thế nào cũng không nhớ nổi.

Trí nhớ chính là thứ trời đánh như thế đấy.

“Không đúng!”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng vung mạnh Xích Tiêu Kiếm, nếu như tiếp tục suy nghĩ mệnh đề ‘Xích Tiêu Kiếm biến thành con người’ thì e nó sẽ thật sự biến thành hình dáng thiếu nữ gầy yếu trong mộng mất.

Hơn nữa, ai nói tiến hóa là phải biến thành hình dáng ‘con người' chứ?

"Biến thành cự kiếm cho ta!"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trầm giọng nói.

Xích Tiêu Kiếm là trường kiếm tiêu chuẩn… nếu như thật sự tiến hóa biến hình thì cũng có thể biến thành cự kiếm!

"Ta sẽ cố gắng hết sức để phối hợp với ngươi."

Xích Tiêu Kiếm đáp.

'Cực quang' trên người nó càng ngày càng chói mắt.

Xích Tiêu Tử lại nhìn Nam Phương Đại Đế ở đối diện.

Nam Phương Đại Đế dựng thẳng tay trước ngực, hành lễ: [Đạo hữu cứ thoải mái thăng cấp vũ khí.]

Xích Tiêu Tử đạo trưởng:

"Đợi kiếm của ta thăng cấp xong rồi đánh tiếp nhỉ?"

[Đúng là như thế.]

Nam Phương Đại Đế híp mắt, vẫn là dáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười kia.

"Ngươi cũng giống như ta, khao khát có được một đối thủ xứng tầm đúng không?"

Xích Tiêu Tử đạo trưởng cười sang sảng.

[Đúng thế.]

Nam Phương Đại Đế thong thả đáp, giọng nói của hắn vang vọng trong không trung, mang theo sức hút khiến người ta tin phục.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nắm chặt Xích Tiêu Kiếm:

"Vậy thì bọn ta cũng không lãng phí thời gian nữa, tranh thủ hoàn tất việc thăng cấp đi!"

Khao khát có được một đối thủ xứng tầm? Cứ thỏa sức thăng cấp vũ khí rồi đánh sau?

Tin ngươi cái cù lôi ấy.

Theo tình báo lấy được từ chỗ Tống Thư Hàng, ngoại trừ bảo tháp phong ấn vô số 'một kích của Thiên Đế' ra, trường sinh chi đạo của Nam Phương Đại Đế còn có liên quan đến 'dụ hoặc', vẻ ngoài Phật môn từ bi kia chỉ là lớp ngụy trang của hắn mà thôi.

Sau khi biết được tính cách và trường sinh chi đạo của Nam

Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng có thể khẳng định, chắc chắn Nam Phương Đại Đế sẽ nhân lúc 'Xích Tiêu Kiếm' tiến hóa đến thời khắc mấu chốt để ra tay.

Nhưng Xích Tiêu Tử đạo trưởng không hề sợ… bởi vì hắn mạnh. Cho dù không có Xích Tiêu Kiếm thì hắn vẫn mạnh hơn Nam Phương Đại Đế một chút.

Tiến hóa đi, Xích Tiêu Kiếm!

"Không thành vấn đề, hình thái cự kiếm ta cũng thích."

Xích Tiêu Kiếm nói.

'Cực quang' giống như một tấm vải rực rỡ màu sắc phủ qua thân nó.

Sau đó, Xích Tiêu Kiếm bắt đầu biến thành khổng lồ!

Thân kiếm to rộng và thô dài hơn.

Đúng như hình thái mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng nghĩ, Xích Tiêu Kiếm biến thành một cự nhận dài hai mét.

"Hay lắm, chính là như thế!"

Tâm trạng của Xích Tiêu Tử đạo trưởng rất tốt.

Hơn nữa, hình như Xích Tiêu Kiếm thật sự đang 'tiến hóa'.

Sau khi biến thành cự nhận, uy lực của nó cũng được tăng lên, không chỉ đơn giản là thay đổi về mặt ngoại hình.

Dáng vẻ của thiếu nữ gầy yếu trong mơ không phải là Xích Tiêu Kiếm mà hắn muốn.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Ngay sau đó, chuôi kiếm nằm trong tay hắn biến thành một cái cổ trắng nõn.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: "…"

Tiếp đó, phần hộ thủ trên chuôi kiếm biến thành vai và hai tay.

Cuối cùng, đến cả chóp kiếm cũng bắt đầu biến hóa.

Thật sự sắp biến thành đầu của thiếu nữ gầy yếu mà ta đã thấy trong mơ ư?

Không được, nếu như biến thành đầu thiếu nữ thì sao ta còn vui vẻ cầm Xích Tiêu Kiếm đi đánh nhau được đây?

"Chóp kiếm biến thành hình dáng khi còn trẻ của ta!"

Xích Tiêu Tử đạo trưởng trầm giọng nói.

Ơ không đúng, cầm cổ của chính mình phiên bản trẻ tuổi chẳng phải là dị lắm ư.

Vì thế hãy biến thành đầu của những người khác đi.

Nhưng biến thành đầu của ai thì được nhỉ?

Trong lúc đang suy tư, chóp kiếm đã bắt đầu diễn hóa ra hình dáng cơ bản của đầu người.

“Thôi cứ biến thành hắn đi.”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng Đạo Trưởng quyết định.

Đúng lúc này, Nam Phương Đại Đế đột nhiên giơ bảo tháp lên, chiếu thẳng về phía Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

‘Một kích của Thiên Đế’ được trữ trong bảo tháp phóng ra trong nháy mắt.

Trong bảo tháp có hai ngón tay thò ra, điểm về hướng Xích Tiêu Tử.

Sau hai ngón tay đó là ánh sao đầy trời.

Trấn Tinh Thần!

Một kích đến từ Thiên Đế ‘thời đại viễn cổ’.

Bị phong ấn bên trong bảo tháp, vượt qua thời gian, xuất hiện ở hiện thế.

Trong những tháng ngày bị phong ấn dài đằng đẵng, uy lực của ‘Trấn Tinh Thần’ đã giảm đi rất nhiều.

“Qủa nhiên.”

Khóe miệng Xích Tiêu Tử nhếch lên.

Ở thời điểm mấu chốt nhất, Nam Phương Đại Đế đã tranh thủ thời cơ phát động tấn công.

“Một kích của Thiên Đế, ừm… ta đã đợi chiêu này lâu lắm rồi.”

Xích Tiêu Tử nắm chặt cái cổ trắng nõn của Xích Tiêu Kiếm, ngọn lửa hủy diệt vạn vật bốc lên từ cự kiếm.

Sau khi biết được tin tức trong bảo tháp của Nam Phương Đại Đế phong ấn ‘một kích của Thiên Đế’ từ Tống Thư Hàng, hắn đã muốn thử uy lực của bảo tháp này rồi.

Sau Thánh Nhân Nho gia, Thiên Đế là tồn tại được xưng tụng có thể đánh hết cả chư thiên vạn giới, Xích Tiêu Tử đang muốn thử xem rốt cuộc cách biệt giữa mình, Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế là bao xa.

Đao ý trên thân Xích Tiêu Kiếm phóng lên trời.

Mà từ cái cổ trắng ngần kia lại… mọc ra một cái đầu giống với Tống Thư Hàng đến năm phần.

Chương 1843: Tiền bối cũng không phải là thần tiên không gì không làm được

Ừm, với cái đầu này, nắm lấy cổ nó sẽ không có chút áp lực tâm lý nào nữa. Không phải đầu của một tiểu cô nương gầy yếu, không phải hình dáng khi còn trẻ của hắn thì hắn không cần phải sợ mình sẽ có áp lực tâm lý nữa. Trong lúc vung kiếm, Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu đầy hài lòng.

'Trấn Tinh Thần' của Thiên Đế mang theo uy áp của trời sao giáng xuống.

Ngọn lửa đốt trời của Xích Tiêu Tử đạo trưởng chém ngược lên.

Hai chiêu thức tuyệt thế va chạm với nhau, nhưng lại không có bất kỳ tiếng vang nào.

Dưới ánh mắt kinh ngạc từ cái đầu mới sinh ra của Xích Tiêu Kiếm, hai sức mạnh cấp pháp tắc quấn lấy nhau, tiếp đó bắt đầu dung hòa tựa như hai chất lỏng có màu sắc khác biệt trộn vào nhau vậy.

Chẳng bao lâu sau, sức mạnh của ngọn lửa đốt trời và một kích của Thiên Đế hòa thành một vầng mặt trời nhỏ, lặng lẽ xuất hiện ở giữa Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế.

"Chuyện gì thế này?"

Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tại sao gọn lửa đốt trời của Xích Tiêu Tử lại bắt đầu dung hòa với một kích của Thiên Đế chứ?

Là bảo tháp của Nam Phương Đại Đế giở trò quỷ ư?

Nhưng đồng thời, Nam Phương Đại Đế ở đối diện cũng nhíu mày nhìn Xích Tiêu Tử, hắn đã từng sử dụng 'một kích của Thiên Đế' nhiều lần, nhưng tình huống thế này thì chỉ mới gặp lần đầu.

Mặt trời nhỏ ngăn giữa Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế rất yên tĩnh. Năng lượng bên trong nó rất ổn định, không có dị tượng phát nổ nào. Nếu như kéo nó đến một thế giới không có mặt trời như ‘thế giới hắc long’ thì nó có thể biến thành mặt trời, mang tới ánh sáng cho thế giới tối tăm, công đức vô lượng luôn ấy chứ.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng:

“Tuy rằng không biết đang có chuyện gì xảy ra… nhưng kết quả cũng xem như không đến nỗi tệ.”

Bị phong ấn tới tận bây giờ, chắc chắn uy lực ‘một kích của Thiên Đế’ đó không bằng khi Thiên Đế đích thân ra tay vào thời viễn cổ. Bây giờ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của hắn có thể đỡ được một kích của Thiên Đế đã tốt hơn so với tưởng tượng của hắn nhiều rồi.

[Xích Tiêu Tử đạo hữu với thực lực vang danh cổ kim, e là đương thời không ai có thể làm gì ngươi. Một ngày nào đó ngươi sẽ đứng đầu chư thiên vạn giới này.]

Giọng nói quỷ dị của Nam Phương Đại Đế đột nhiên vang lên giữa không trung.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng mỉm cười, lắc đầu đáp:

“Đáng tiếc, bần đạo không có chí hướng này.”

“Đừng nói nhảm với hắn nữa, chúng ta xông lên chém hắn đi.”

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm đột nhiên lên tiếng nhắc nhở… Nam Phương Đại Đế tu luyện trường sinh chi đạo hệ ‘dụ hoặc’, lúc chiến đấu với hắn thì đừng tám nhảm làm gì, cứ xông lên chém là được. Nếu như cứ tám chuyện rồi để hắn dẫn dắt thì dễ tiêu đời lắm.

“Không cần, thế là được rồi.”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng lên tiếng.

Dứt lời, hắn lùi lại đằng sau, cánh cửa không gian mở ra sau lưng hắn…

Cũng đến giờ rồi, nếu như bây giờ cứ tiếp tục ở bên ngoài gây sự thì có lẽ sẽ khiến đương kim Thiên Đạo chú ý. Dù gì thì trận đấu với Nam Phương Đại Đế khi nãy cũng đã gây ra động tĩnh không nhỏ rồi.

[Sao đạo hữu không đạp gió bay cao, lên thẳng chín vạn dặm, ngồi lên vị trí chí tôn?]

Nam Phương Đại Đế nhếch khóe miệng, hắn xoay bảo tháp trong tay, đảo loạn không gian gần đó, phá hủy thông đạo không gian, ngăn không cho Xích Tiêu Tử rời đi.

“Đạo hữu đúng là nhiệt tình.”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng ôn hòa cười nói.

[Ta vốn là người hiếu khách và nhiệt tình nhất ‘Thiên Đình’ mà.]

Giọng nói của Nam Phương Đại Đế lại vang vọng trong hư không.

“Nếu đã như thế thì đành chịu vậy.”

Xích Tiêu Tử cầm bảo kiếm bản mệnh, cười nói:

“Đánh một trận thật to nào, Xích Tiêu Kiếm. Hủy diệt tinh vực này, tạo ra một trận mưa sao băng hoành tráng để tặng cho Nam Phương đạo hữu thôi.”

Tuy rằng hắn và Xích Tiêu Kiếm đều quên mất mình đã đuổi theo thứ gì mà chạy đến tinh vực này, cùng với bí mật ẩn giấu ở đây là gì. Nhưng có thể khẳng định, thứ được giấu ở nơi này vô cùng quan trọng với Thiên Đình viễn cổ.

Nếu như ngươi đã muốn dây dưa thì chúng ta cứ tiếp tục nghịch lửa nào.

Xem thử ai mới là người tự dẫn lửa thiêu thân.

“Ta thích câu này của ngươi lắm, thân kiếm của ta đang sôi trào rồi đây. Mà Xích Tiêu Tử này, bây giờ ta biến thành hình dạng gì rồi nhỉ? Sau khi kết thúc trận chiến thì ngươi có định thưởng cho ta một nụ hôn không?”

Xích Tiêu Kiếm chu môi nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng:

“…”

Thôi bỏ đi, ta vẫn nên suy nghĩ xem nên tạo dáng thua kiểu nào cho đẹp thì hơn.

******

Ở phía bên kia.

Tống Thư Hàng nhất tâm nhị dụng, một phần ý thức đi theo

Bạch tiền bối phân thân, thám hiểm Nam Thu Tự cùng mọi người. Mặt khác, hắn móc điện thoại ra, mở tính năng dẫn đường để bay về phía Điền Thiên Đảo.

Trên đường phi hành, Diệt Phượng Công Tử đột nhiên chat camera với Tống Thư Hàng thông qua phần mềm chat.

Tống Thư Hàng tiện tay bấm nút nhận.

Trong màn hình, bên phía Diệt Phượng Công Tử sương mù trắng xóa, sắc mặt của công tử đỏ bừng, tay cầm chén rượu, nhìn vào màn hình mà gọi:

“Thư Hàng tiểu hữu.”

“Diệt Phượng tiền bối, hết thức ăn rồi à? Ta tới ngay đây.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Ta còn chưa hỏi sao ngươi đã trả lời thế hả, cướp hết cả thoại của ta.”

Diệt Phượng Công Tử bất mãn nói.

Tống Thư Hàng: “...”

“Chúng ta bảo tiên trù trên đảo của Điền Thiên đạo hữu làm mấy món nhắm để ăn tạm, đợi ngươi trở về đấy.”

Diệt Phượng Công Tử nâng ly rượu lên:

“Cạn ly thôi, chỗ ngươi có rượu không?”

“Ta đang bay.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói:

“Uống rượu không lái xe, đang phi hành cũng thế. Ngộ nhỡ xảy ra tai nạn giao thông thì sao?”

Hắn là một thanh niên tốt tuân thủ pháp luật, sau khi uống rượu xong đến cả máy kéo tay cầm cũng không dám lái.

“Tống tiền bối.”

Đúng lúc này, gương mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử đột nhiên thò vào màn hình, đẩy Diệt Phượng Công Tử sang một bên, đôi mắt mông lung của cô nhìn thẳng vào màn hình:

“Bọn ta muốn ngắm mưa sang băng.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Bọn ta muốn ngắm mưa sao băng, sau khi ngươi mang nguyên liệu nấu ăn về thì tiện tay đưa cả một ít mưa sao băng về có được

không?”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng còn loáng thoáng nghe được sau lưng Vũ Nhu Tử có một giọng nói đang cố gắng gào lên… [Vũ Nhu Tử, làm thế nào để dừng bánh xe này lại, tiêu rồi, ta sắp nôn rồi…]

Tống Thư Hàng thở dài:

“Vũ Nhu Tử à, chuyện này sao mà ta làm được cơ chứ, ta cũng đâu phải thần tiên không gì không làm được.”

“Thư Hàng tiểu hữu, bọn ta cũng muốn ngắm mưa sao băng.”

Trong màn hình còn có tiếng hô hào của mấy người nữa.

Bắc Hà tiền bối, Đông Phương Lục tiền bối, Vân Trung Tiên Khách tiền bối, Tố Tố tiền bối… còn rất nhiều tiền bối đã bắt đầu líu lưỡi cũng đều gào tướng lên.

Bọn họ là phụ họa mù quáng, thấy người bên cạnh kêu gào thì cũng gào theo.

“Các tiền bối, mọi người uống nhiều rồi thì nghỉ ngơi trước đi đã, ta cũng đâu thể cho nổ các vì sao để làm mưa sao băng cho mọi người được đúng không?”

Tống Thư Hàng tiếp:

“Còn nữa, ta mang đồ tốt đến cho mọi người đây này, sau khi đến nơi thì sẽ bắt đầu chế biến ngay. Đến lúc đó sẽ cần Dược Sư tiền bối giúp đỡ đấy.”

Nguyên liệu thiên kiếp đang để xếp lớp ngay ngắn ở trong thế giới hạch tâm.

“Không thành vấn đề, Dược Sư trả lời như thế.”

Giọng nói của Giang Tử Yên vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Dược Sư tiền bối chỉ là dở gõ chữ thôi, hắn còn tu luyện bế khẩu thiện từ bao giờ thế? Đến cả nói cũng cần Giang Tử Yên cô nương thay mặt truyền lời luôn à?

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Diệt Phượng Công Tử, Tống Thư Hàng tăng tốc, bay về phía Điền Thiên Đảo.

Chương 1844: Thư Hàng, ngươi điên rồi!

Khi Tống Thư Hàng tới gần ‘Điền Thiên Đảo’, đại trận hộ đảo trên đó nhanh chóng mở một một đường để cho hắn vào đảo. Trước khi uống say, Điền Thiên tiền bối đã sắp xếp đệ tử chuyên trông chừng đại trận hộ đảo, tránh cho Tống Thư Hàng không vào được đảo.

Sau khi vào trong đảo Tống Thư Hàng điều chỉnh lại tư thế, đáp xuống chỗ các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đang bày tiệc.

Tại đó, các tiên trù của Điền Thiên Đảo và đệ tử Sở Sở của Tống Thư Hàng đang bận rộn tối mày tối mặt. Sở Sở đang làm chân chạy việc cho các tiên trù chính thức, học tập kinh nghiệm tiên trù.

Khi Tống Thư Hàng đáp xuống thì lập tức nhìn thấy Cuồng Đao Tam Lãng bị nhốt trong ‘Vòng quay chuột hamster’, đang chạy như điên.

[Ơ? Tiếng kêu phát ra từ Vòng quay chuột hamster đằng sau Vũ Nhu Tử mà mình nghe được trong điện thoại lúc trước hình như không phải là Tam Lãng tiền bối mà nhỉ?]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hay là vòng quay chuột hamster đã đổi người trong lúc hắn đang trên đường đi nhỉ?

“Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng thì ngươi cũng về rồi.”

Hoàng Sơn tiền bối ngồi trong bàn tiệc, mỉm cười ôn hòa với Tống Thư Hàng.

“Hoàng Sơn tiền bối ngươi không uống nhiều đấy chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười:

“Tửu lượng của ta tốt lắm, ngươi ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn mà, đã tìm được chưa?”

“Tìm được rồi. Có điều nguyên liệu quá lớn, ta thả chúng ra trước đã.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, mưa sao băng đâu?”

Vũ Nhu Tử quấn chăn của ‘đại lão cái gì cũng có thể bán’, lăn từ bãi cỏ tới, dừng lại trước mặt Tống Thư Hàng. Cô mở to hai mắt trong veo, ngước lên nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Vũ Nhu Tử, chuyện này ta thật sự không làm được.”

“Nhưng lúc trước a cha ta nói, năm đó ông đã chuyển một cơn mưa sao băng đến cho mẹ ta, hoành tráng cực kỳ luôn.’

Vũ Nhu Tử chớp mắt.

Tống Thư Hàng: “…”

Hóa ra là họa của Linh Điệp tiền bối gây ra ư?

Ơ, lạ thật đấy. Nếu như chuyện này là Linh Điệp tiền bối nhắc tới, bây giờ Vũ Nhu Tử muốn có một cơn mưa sao băng, vậy chắc hẳn Linh Điệp tiền bối sẽ dốc hết sức ra để thực hiện mới đúng chứ?

Với thực lực và tính cách của Linh Điệp tiền bối, nói không chừng hắn sẽ thực sự chuyển một ngôi sao băng thật lớn tới rồi cho nổ trên bầu trời Điền Thiên Đảo để hóa thành mưa sao băng.

Sao lại không có động tĩnh gì thế này?

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Linh Điệp tiền bối… Sau đó hắn nhìn thấy Linh Điệp tiền bối say khướt và người cũng say túy lúy là Thất Tu tiền bối đang đối chưởng với nhau.

“Hai người Linh Điệp tiền bối đang làm gì vậy? Chắc không phải là đọ nội công đấy chứ?”

Tống Thư Hàng lo lắng nói.

Rượu của Côn Na nữ sĩ có hiệu quả bá đạo quá, đến cả Huyền Thánh bát phẩm cũng không trụ được. Một khi hai vị tiền bối này uống say thì rất có thể sẽ làm chuyện như đọ nội công đấy chứ.

Đọ nội công vô cùng nguy hiểm, các vị tiền bối ở bên cạnh không ngăn cản họ sao?

“Không có việc gì, a cha của ta và Thất Tu tiền bối đang chơi một trò chơi nhỏ thôi. Trò ‘cứ nhìn chằm chằm vào đối phương, không nói chuyện, không cử động’. Ai chớp mắt, nói chuyện hoặc di chuyển cơ thể trước thì người đó thua.”

Vũ Nhu Tử quấn chăn đơn lăn tới lăn lui trên thảm cỏ.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thế nên Tống tiền bối à, chúng ta đi chuyển mưa sao băng đi.”

Vũ Nhu Tử lại nói.

Ý nghĩ muốn ngắm mưa sao băng trong đầu cô vô cùng kiên định.

“Đợi bữa tiệc kết thúc thì chúng ta lại thử xem sao.”

Tống Thư Hàng chỉ có thể đáp như thế… Đến lúc đó, Vũ Nhu Tử tỉnh táo hơn một chút thì chắc sẽ không quấn lấy chủ đề ‘mưa sao băng’ nữa nhỉ?

“Được rồi.”

Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn gật đầu, cô quấn chăn đơn, lăn lông lốc về phía xa, cứ lăn như thế cho đến chỗ Đậu Đậu ở bên cạnh Sở Sở.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tìm nguyên liệu gì tới thế? Cần bọn ta giúp gì à?”

Dược Sư cầm tay Giang Tử Yên đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công Tử cũng đi theo.

“Hề hề hề, các tiền bối, các ngươi nhìn cho kỹ nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn nhắm vào chỗ trống trong bữa tiệc, vươn hai tay ra:

“Ra đây đi, nguyên liệu!”

Trong tiếng điện lẹt xẹt và ánh sáng chói mắt, lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm bị kéo thành sợi được chuyển từ trong thế giới hạch tâm ra, rơi xuống bãi đất trống.

“Thiên... thiên kiếp ư?”

Dược Sư trợn tròn hai mắt.

Đúng thế, đây chính là lôi kiếp của thiên kiếp. Thân là tu sĩ, có lẽ sẽ nhận sai những loại sức mạnh lôi điện khác, nhưng riêng lôi kiếp thì không thể nào sai được!

“Lôi kiếp?”

Diệt Phượng Công Tử nhảy về sau một bước, sợ bị lôi kiếp này đánh trúng.

“Đừng sợ, lôi kiếp này đã bị phong ấn rồi. Là thủ pháp phong ấn của Bạch đạo hữu, Bạch đạo hữu ra ngoài rồi à?”

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn phong ấn bên trên lôi kiếp rồi bình tĩnh nói.

Xem ra Hoàng Sơn tiền bối thật sự không uống nhiều, vẫn còn tỉnh táo lắm.

“Một phân thân của Bạch tiền bối đã tới giúp ta phong ấn lôi kiếp.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Hạc Chân Quân trong hình dáng thiên về hình thái nữ chen ngay tới trước mặt Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối ở đâu?”

Mặc dù chỉ là phân thân, nhưng phân thân cũng là Bạch tiền bối mà.

“Đang thám hiểm trong Nam Thu tự, lát nữa là ra ngoài thôi ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp, hắn tiến lên một bước, vươn tay ấn lên lôi kiếp bị phong ấn.

Sờ lên lôi kiếp quen thuộc, Tống Thư Hàng lôi công thức nấu món ‘thiên kiếp kho tàu’ ra để ôn tập lại các bước trên đó.

Đôi cánh của Bạch Hạc Chân Quân ngay lập tức rũ xuống đầy uể oải.

“Đợi đã, ta có một câu hỏi.”

Dược Sư nói:

“Nguyên liệu nấu ăn đâu? Nguyên liệu mà ngươi nói cần ta xử lý giúp đâu rồi?”

Tống Thư Hàng xoay người lại, khoe hàm răng trắng sáng với các tiền bối. Con bật ngón cái lên, một tay khác vỗ lên ‘thiên kiếp bị phong ấn’ rồi hét lớn:

“Những thứ này chính là nguyên liệu nấu ăn đấy!”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

“Ngươi uống say rồi à? Thư Hàng tiểu hữu?”

Bắc Hà Tán Nhân xoa huyệt thái dương rồi hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Không có chuyện đó đâu, tuy rằng ta có uống chút rượu thật, nhưng đầu óc còn tỉnh táo lắm.”

“Xem ra là uống quá chén rồi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả tổng kết.

Diệt Phượng Công Tử bước lên trước, vươn tay sờ lên trán Tống Thư Hàng:

“Cũng không bị sốt mà, sao lại nói mê sảng thế nhỉ?”

“Thiên kiếp kho tàu, các tiền bối hãy xem ta ra tay, sau đó cùng cảm nhận hương vị bùng nổ như thiên kiếp nào!”

Tống Thư Hàng vỗ ngực đầ tự tin.

Hắn lấy được ‘truyền thừa tiên trù’ của Hà Chỉ Ma Đế từ Ma Thần trụ, rồi lại thắng được ‘ma môn trù tâm’ của Ma Đế từ chỗ vị thiếu niên tiền bối thần bí kia.

Hắn tự tin rằng mình có thể làm được món ‘thiên kiếp kho tàu’.

“Bạch đạo hữu có biết chuyện ngươi muốn làm ‘thiên kiếp kho tàu’ không?”

Hoàng Sơn tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Bạch tiền bối cũng rất mong chờ món ‘thiên kiếp kho tàu’ được hoàn thành đấy.”

Hoàng Sơn tiền bối:

“Tốt lắm, ta hiểu rồi. Vậy thì Dược Sư và những đạo hữu khác cùng phối hợp với Thư Hàng tiểu hữu đi. Cứ coi như là uống say rồi điên cuồng một lần vậy.”

“Đừng chơi nổ Điền Thiên Đảo của ta đấy.”

Trong cơn mơ màng, Điền Thiên tiền bối thều thào.

“Đầu tiên phải phong ấn thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm rồi bỏ chúng vào một pháp khí, sau đó bỏ thêm vào đan dịch khiến năng lượng hóa thành thể lỏng. Đan dịch này phải nhờ Dược Sư tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Về phần pháp khí đựng thiên kiếp thì để hắn giải quyết!

Tống Thư Hàng vung tay lên, triệu hoán bốn bức tường Vương Giả, thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ, nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra, ghép chúng thành một cái thùng kín.

Tiếp đó, hắn ném từng sợi lôi kiếp bị phong ấn vào trong thùng.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng tới giúp hắn di chuyển lôi kiếp.

Trong khi các đạo hữu ném ‘lôi kiếp’ vào trong thùng, Tạo Hóa Pháp Vương mắt say mông lung tóm lấy ‘Thiên Cương’ lẫn trong lôi kiếp, vứt luôn nó vào trong…

Chương 1845: Phiếu giao dịch

Thiên Cương chính là bảo vật mà các tu sĩ lục phẩm thông thường cần sử dụng để tấn thăng các tiểu cảnh giới trong cảnh giới Chân Quân.

Sau khi tiến vào cảnh giới lục phẩm, tu sĩ còn cần vượt qua vài tiểu cảnh giới… Kim đan hóa hồ, mệnh luân trên hồ, thập trọng thiên sau mệnh luân, hóa liên, sen nở thành Nguyên Anh.

Trong đó thập trọng thiên sau mệnh luân là một bước vô cùng quan trọng của tu sĩ lục phẩm. Có thể bước lên tầng trời thứ mấy cũng ảnh hưởng đến việc tu sĩ có thể đi bao xa trên con đường này, cũng có liên quan đến chuyện tu sĩ xây dựng cơ sở sâu thế nào lúc ở ngũ phẩm.

Mà 'Thiên Cương' đúng là bảo vật hỗ trợ tu luyện 'mệnh luân trên hồ' và 'thập trọng thiên sau mệnh luân'. Thiên Cương trung phẩm trở lên đã có thể khiến nhiều thế lực lớn và đại tông môn chú ý.

'Thiên Cương' trong tay Tống Thư Hàng chính là Thiên Cương hắn cướp được trước khi Tán Tài Vương Tọa bắt đầu. Theo như tính toán của các vị tiền bối trong nhóm, nó chắc hẳn là Thiên Cương thượng phẩm, thậm chí có khi đẳng cấp còn cao hơn nữa. Vì dù sao Thiên Nhân ít nhất phải là Kiếp Tiên cửu phẩm kia còn phải vượt không gian để tới cướp lấy Thiên Cương này cơ mà.

Mà bây giờ, Thiên Cương lại bị Tạo Hóa Pháp Vương tiện tay ném vào trong thùng cùng với đống sợi lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm.

Đợi sau khi tất cả 'thiên kiếp' trên mặt đất đều bị vứt vào trong thùng, Dược Sư đạp lên hư không, liên tục móc đan dịch từ trên người ra rồi đổ vào trong thùng lớn.

"Đan dịch này thật sự có tác dụng với 'thiên kiếp' ư?"

Giang Tử Yên đứng bên cạnh Dược Sư nhìn vào thùng, nghi hoặc nói.

"Ai mà biết được."

Dược Sư đáp.

Tửu lượng của Dược Sư không cao lắm, đến đứng cũng không vững, cần Giang Tử Yên dìu. Nhưng đầu óc của hắn lại rất tỉnh táo. Hơn nữa cho dù không đứng nổi thì hai tay của hắn lại vững như thái sơn, gần như không có sai sót gì. Đối với Dược Sư, hai tay ổn định và phát huy vững vàng chính là cam đoan cho nghề nghiệp.

“Nhưng nếu như có thể làm ra ‘thiên kiếp kho tàu’ thật thì ta thấy rất thú vị đấy chứ.”

Dược Sư cười ha ha nói.

“Ừ.”

Giang Tử Yên nhẹ giọng đáp.

Sau khi Dược Sư đổ đan dịch xong thì lại đột nhiên thấy hoảng hốt, đầu óc choáng váng.

Giang Tử Yên thuận thế đỡ lấy Dược Sư từ phía sau;

“Ngươi uống nhiều rồi, ta đỡ ngươi đi nghỉ một chút nhé. Ngủ một lúc thì chắc sẽ đỡ hơn.”

“Đợi chút đã, Thư Hàng tiểu hữu, có chỗ nào cần đến ta nữa không?”

Đầu óc của Dược Sư vẫn còn rất tỉnh táo.

Tống Thư Hàng nhớ lại các bước trong công thức ‘thiên kiếp kho tàu’ rồi đáp:

“Tạm thời không cần Dược Sư tiền bối giúp đỡ nữa, đợi ta hoàn thành ba mươi sáu bước thì lại nhờ tiền bối ra tay giúp đỡ sau.”

“Vậy ta đi nghỉ một lát nhé.”

Dược Sư dứt lời thì tựa lưng vào người Giang Tử Yên.

Chính là bởi vì đầu óc vẫn đang tỉnh táo nên Dược Sư biết rõ, bây giờ chính là cơ hội cho mình mượn rượu phát huy.

Cha mẹ của hắn không có năng khiếu tu luyện, cũng đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện tốt nhất, khó mà tiến xa trên con đường tu hành được. Nhờ vào đan được kéo dài tuổi thọ mà Dược Sư chế tạo ra nên họ mới có thể sống đến ngày hôm nay.

Cho nên đã đến lúc tạo ra một sinh mệnh cho ông bà vui vẻ khi còn khỏe mạnh rồi.

Tuy rằng hai người chưa từng đề cập đến chuyện này trước mặt hắn, nhưng trong lòng Dược Sư vẫn biết được điều này.

Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của Giang Tử Yên đỡ lấy Dược Sư, cô nhếch môi cười, vươn tay ra ôm lấy hắn kiểu công chúa, bế Dược Sư rời khỏi buổi tiệc.

Tâm linh tương thông, Dược Sư mượn rượu phát huy, cô cũng đang có ý đó.

Khi Giang Tử Yên bế Dược Sư đi ngang qua chỗ Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối, Lục Tu Tiên Tử tóc vàng đột nhiên đứng dậy đi tới bên cạnh cô.

Cánh tay thon dài của Lục Tu Tiên Tử móc ra một bình đan dược từ trong váy dài, nhét vào trong Tay Giang Tử Yên rồi truyền âm nói:

“Đây là đan dược Thất Tu đã luyện chế ra… tu sĩ khác với người bình thường, thực lực càng cao thì sinh đẻ càng khó khăn. Cũng may các ngươi đều dưới cảnh giới lục phẩm, vừa khéo đan dược này lại có hiệu quả với các ngươi, có thể nâng cao tỷ lệ sinh nở thêm một chút.”

“Cảm ơn Lục Tu Tiên Tử.”

Giang Tử Yên hào phóng nhận lấy chiếc bình.

Lục Tu Tiên Tử khoát tay rồi về ngồi cạnh Thất Tu Thánh Quân, cũng hắn dõi đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Linh Điệp Thánh Quân.

Vợ chồng đồng lòng tát biển Đông cũng cạn, cho dù chỉ là một trò chơi thì cô cũng phải chơi cùng với Thất Tu.

Ở đằng xa, Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên chui ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, bắt đầu nhỏ giọng đọc lời thoại:

“Mùa xuân đến rồi, vạn vật hồi sinh, đây chính là lúc giao…”

Nhưng còn chưa đọc xong lời thoại thì cô lại đột nhiên che miệng, chui lại vào người Tống Thư Hàng. Lời thoại này xấu hổ quá, cô không đọc ra được.

Thất bại rồi thất bại rồi, lần trước mỹ nhân rắn công đức có thể nghiêm trang đọc hết lời thoại này một lượt.

Linh Điệp Thánh Quân: "…"

Chế độ vợ chồng đồng lòng có áp lực lớn thật đấy.

Lúc này, cô con gái đáng yêu nhất của hắn còn đang quấn lấy cái chăn đơn cùng kiểu với đại lão 'cái gì cũng có thể bán', không biết đã lăn đi đâu rồi, hoàn toàn không biết tạo chế độ cha con đồng lòng với hắn.

Khi Linh Điệp Tôn Giả còn đang thấy đắng lòng, không biết từ lúc nào, một Vũ Nhu Tử da đen đã lặng lẽ xuất hiện, ngồi quỳ bên Linh Điệp Tôn Giả một cách nho nhã. Cô mở to đôi mắt sáng trong, nhìn chằm chằm vào Thất Tu Thánh Quân, triển khai chế độ 'cha con đồng lòng' với Linh Điệp Thánh Quân.

Thất Tu Thánh Quân: "…"

Linh Điệp Thánh Quân trong lòng chợt động, ý thức quét qua, sau đó phát hiện ra cô con gái đáng yêu nhất của mình vẫn đang lăng lộn ở đằng xa. Mà bên cạnh hắn lại là con gái phiên bản da đen.

Vũ Nhu Tử da đen, con gái da đen?

Ta có thêm một cô con gái từ khi nào vậy?

Trong lòng Linh Điệp Thánh Quân rất lo lắng, rất muốn biết chân tướng nhưng hắn lại không muốn chịu thua.

Trong lúc đang suy tư, Vũ Nhu Tử khoác chăn đơn lăn lông lốc tới. Cô ngồi xuống một bên khác của Linh Điệp Thánh Quân, có điều cô vẫn quấn chặt chiếc chăn, rúc vào bên cạnh cha mình.

Sau đó cô nhìn chằm chằm vào Thất Tu Thánh Quân như Vũ Nhu Tử da đen.

Chế độ bộ ba cha con đồng lòng!

Thất Tu Thánh Quân: "…"

Chế độ bộ ba cha con của Linh Điệp Thánh Quân không mang đến áp lực gì nhiều cho hắn, nhưng không biết tại sao, nhìn thấy tổ hợp Vũ Nhu Tử một trắng một đen + Linh Điệp Thánh Quân thì hắn lại thấy rất buồn cười, cảm thấy như bị cù vào điểm buồn cười, muốn cười nhưng lại cố nhẫn nhịn, đúng là khó chịu mà.

****

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng đã vẽ xong sáu trận pháp hỗ trợ trong chiếc thùng được tạo thành từ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Sáu trận pháp này dùng để kết hợp với ‘đan dịch’, áp chế sức mạnh thiên kiếp, khiến lôi kiếp nhị phẩm thăng tam phẩm hóa thành thể lỏng.

Nếu như không có sáu trận pháp này, đan dịch kia hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến thiên kiếp đã bị phong ấn.

Tu vi trận pháp của Tống Thư Hàng mới chỉ miễn cưỡng xếp vào hàng nhập môn, nhưng hắn đã lên đến cảnh giới lục phẩm, linh lực toàn thân dồi dào đủ dùng. Vẽ lại từng nét trong sáu trận pháp hỗ trợ theo như truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ ma Đế thì hắn vẫn làm được.

Sáu trận pháp được vẽ thành công.

Đan dịch bắt đầu ảnh hưởng đến lôi kiếp.

“Ta còn cần mười hai loại thiên tài địa bảo và hương liệu nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cần hương liệu gì?”

Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng liệt kê tên của từng loại nguyên liệu cần dùng.

Hương liệu là nguyên liệu thường thấy của tiên trù, Điền Thiên Đảo có trữ sẵn một lượng lớn. Mà các thiên tài địa bảo thì không phải là thứ có thể tập hợp đủ trong thời gian ngắn.

“Làm sao bây giờ? Còn thiếu mấy loại hương liệu nữa.”

Tô thị A Thất xoa huyệt thái dương, hỏi.

“Đừng vội.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Sau đó, hắn lấy một tờ ‘phiếu giao dịch’ ra.

Chương 1846: Đông Phương Xuân Các

Phiếu giao dịch này hắn lấy được từ chỗ ‘hàng gì cũng có’ tiên tử.

Hàng gì cũng có tiên tử còn được gọi là ‘hàng gì cũng có thể bổ’ hay ‘hàng gì cũng có thể nhập’.

Dù sao thì cũng cùng một ý.

Cô là đệ tử duy nhất của đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’, cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm.

Lúc trước sau khi hoàn thành giao dịch với Tống Thư Hàng, thấy hắn là một đối tượng giao dịch rất có tiềm năng, nên cô dã để lại một tờ phiếu giao dịch cho hắn, có thể dùng phiếu giao dịch này để triệu hoán cô một lần.

Chỉ cần dùng phiếu giao dịch thì cô sẽ xé không gian mà đến với tốc độ nhanh nhất có thể, tiến hành giao dịch với mục tiêu.

Có thể nói, phiếu giao dịch này vô cùng quý giá.

Bởi vì trong chư thiên vạn giới, phần lớn bảo vật đều có thể mua được từ chỗ tiên tử ‘hàng gì cũng có’. Cho dù cô thiếu hang thì cũng có thể bổ sung từ chỗ sư phụ ‘cái gì cũng có thể bán’.

Nếu như chỉ vì mua nguyên liệu ‘thiên kiếp kho tàu’ mà dùng mất tư cách triệu hoán cô thì đúng là phung phí của trời.

Thế nhưng hôm nay rất nhiều tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đều ở nơi này, đây là cơ hội tốt để sử dụng ‘phiếu giao dịch’ này. Các vị tiền bối ít nhiều gì đều có thứ mình muốn mua. Chỉ cần mọi người báo lại thứ mà mình muốn mua cho hắn, để hắn mua hộ từ chỗ tiên tử ‘hàng gì cũng có’, một lần hoàn thành nguyện vọng của tất cả mọi người luôn, đúng là sướng mà.

Bây giờ chỉ thiếu mỗi tiền thôi.

Nghèo đến điên luôn rồi.

“Phiếu giao dịch này là gì thế?”

Hoàng Sơn Tôn Giả tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng phất phiếu giao dịch rồi giải thích:

“Đây là phiếu triệu hoán đệ tử ‘hàng gì cũng có’ của đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’, chỉ cần dùng nó là có thể triệu hoán ‘Hàng gì cũng có tiên tử’ đến. Chúng ta có thể mua được đủ loại bảo vật từ cô ấy. Các vị tiền bối muốn mua gì, dù là thứ gì cũng được, chỉ cần báo cho ta biết, sau đó chuẩn bị sẵn linh thạch thì ta sẽ mua hộ mọi người.”

“Ơ, đúng lúc ta muốn mua chút đồ.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói:

“Còn nữa, ai không say quá, vẫn còn có thể gõ chữ vào điện thoại thì gửi tin này lên nhóm, hỏi xem những đạo hữu chưa tới đây có cần mua hộ thứ gì không. Nếu như không tốn quá nhiều tiền thì ta có thể trả trước giúp bọn họ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nói cách khác, Hoàng Sơn tiền bối nhìn có vẻ không say chút nào thực ra đã say đến mức không gõ nổi chữ rồi ư?

Không hổ là Hoàng Sơn ma ma, rõ ràng đã say khướt rồi mà còn có thể giữ phong thái bình tĩnh, trấn áp tất cả thành viên trong nhóm.

“Để ta gửi cho.”

Lệ Chi Tiên Tử xoa mắt:

“Ta có thể gửi chat voice luôn.”

“Hàng gì cũng có tiên tử?”

Thất Tu Thánh Quân ở đằng xa vừa nghe thấy cái tên này thì lập tức sốt ruột. Đúng lúc hắn có đồ muốn mua, nhưng bây giờ còn đang thi với Linh Điệp đạo hữu, hắn không muốn nhận thua dễ dàng như thế.

Thôi bỏ đi… cứ nhận thua cho rồi. So với thi đấu vớ vẩn này thì thứ mình muốn mua quan trọng hơn! Thất Tu Thánh Quân thầm nghĩ.

Để Lục Tu được tự do là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời hắn hiện giờ. Hắn còn muốn tranh thủ sinh một con khỉ con với Lục Tu trước khi tấn thăng lên Kiếp Tiên cửu phẩm nữa.

Ngay khi Thất Tu Thánh Quân quyết định nhận thua.

“A ~ Không được, ta không nhịn được nữa!”

Linh Điệp Thánh Quân đột nhiên kêu lên:

“Ta nhận thua.”

Sau đó, hắn xoay người nhìn Vũ Nhu Tử da đen rồi lại nhìn sang cô con gái đáng yêu đang quấn chăn đơn:

“Vũ Nhu Tử, rốt cuộc chuyện này là thế nào đây?”

Qủa nhiên đối với Linh Điệp Thánh Quân, con gái vẫn quan trọng hơn ‘kết quả cuộc thi’.

“Hì hì.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì, chỉ vào Vũ Nhu Tử da đen:

“Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng, tâm ma của gia. Gia đã cụ thể hóa ra cô ấy, tạo thành một phân thân tâm ma. A cha có thể coi cô ấy là một đứa con gái khác của mình. Dù sao thì cũng chẳng khác biệt là bao, tuy là tích cách khác với gia.”

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

Hắn quay đầu nhìn Vũ Nhu Tử da đen.

“Gọi a cha đi.”

Vũ Nhu Tử nói.

Vũ Nhu Tử da đen ưu nhã, ngoan ngoãn gọi:

“A cha.”

Tâm trạng của Linh Điệp Thánh Quân vô cùng phức tạp.

Rõ ràng là tâm ma nhưng lại ngoan ngoãn khác thường.

Ta phải đối mặt với đứa con gái mới này như thế nào đây?

Nhưng cảm giác có thêm một đứa con gái cũng tốt đấy chứ.

“Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng, cái tên này nghe dở hơi quá.”

Linh Điệp Thánh Quân nói:

“A cha sẽ đặt cho con một cái tên mới.”

“A cha à, ngài còn nợ gia mấy chục cái đạo hiệu đấy.”

Vũ Nhu Tử xoay tới trước mặt Linh Điệp Thánh Quân, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào hắn.

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

Suýt nữa thì quên mất chuyện này.

Sau đó, hắn lại không nhịn được mà quay đầu nhìn Tống Thư Hàng - đầu sỏ gây nên chuyện này!

…

…

Lúc này, Tống Thư Hàng nhận được tên của những thứ mà các vị tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ nhờ mua hộ, sau đó viết chúng thành một danh sách.

Về mặt linh thạch thì đợi mua xong rồi tính toán sau.

“Xác nhận xong danh sách cần mua chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Danh sách của tất cả mọi người có mặt ở đây đều đã xác nhận, danh sách mà các đạo hữu trong nhóm gửi đến ta cũng sắp xếp lại cho ngươi rồi. Những người nào chưa trả lời thì thôi vậy.”

“Vậy ta triệu hoán tiên tử ‘hàng gì cũng có’ đây!”

Tống Thư Hàng nắm lấy phiếu giao dịch, đang định sử dụng nó.

Nhưng Tống Thư Hàng chỉ vừa dứt lời, một cánh cửa không gian lập tức mở ra trên đỉnh đầu hắn.

Sau đó ‘hàng gì cũng có’ tiên tử đã lâu không gặp mặc một bộ suit ngắn bó sát màu đen, chân đi tất giấy đen, giày cao gót hận trời cao(*), nhảy từ trong cánh cổng không gian ra.

“Ơ? Ai gọi ta thế?”

Hàng gì cũng có tiên tử thộn mặt ra.

Vừa nãy cô nhảy ngẫu nhiên từ trong cánh cửa không gian ra, nhưng còn chưa ra đã nghe thấy có người gọi cô.

Ai mà trâu bò đến mức có thể bấm ngón tay tính ra được như thế đấy? Tính được cô gắp đến đây luôn cơ á?

Tống Thư Hàng nắm ‘phiếu giao dịch’, ngơ ngác nhìn ‘hàng gì cũng có’ tiên tử ăn vận như nữ trí thức kia. Vấn đề là hắn vẫn còn chưa dùng ‘phiếu giao dịch’ mà, sao tiên tử đã đến đây thế này?

‘Hàng gì cũng có’ tiên tử xoay đầu lại, lập tức nhìn thấy Tống Thư Hàng:

“Ồ, hóa ra là Bá Tống đạo hữu à.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, lặng lẽ cất phiếu giao dịch đi… Tiết kiệm được phiếu giao dịch này rồi!

“Hàng gì cũng có tiên tử, sao bỗng nhiên cô lại xuất hiện ở đây thế?”

Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

Hàng gì cũng có tiên tử gật đầu đáp:

“Ta vốn định từ ‘thế giới xen kẽ’ đi về thú giới, thu thập vài mảnh vỡ [Đông Phương Xuân Các] để giao dịch với người ta. Trước khi đi từ thế giới xen kẽ tới thú giới, ta muốn dùng hiện thế ở Trái Đất làm trạm trung chuyển, truyền tống không gian như thế sẽ đỡ tốn sức hơn. Sau đó ta mở cánh cửa không gian đi từ thế giới xen kẽ tới hiện thế ở Trái Đất, đặt chế độ ngẫu nhiên rồi nhảy qua. Thế là đến đây… ta cứ cảm thấy khi thực hiện bước nhảy không gian thì hình như có người đang gọi ta.”

Lần giao dịch này không có nguyên tắc bảo mật nên cô có thể nói thoải mái.

Tống Thư Hàng gãi đầu…. Lẽ nào khi Hàng gì cũng có tiên tử thực hiện bước nhảy không gian thì đúng lúc hắn đang cầm ‘phiếu giao dịch’ chuẩn bị triệu hoán, vậy nên cô ấy mới bị khí tức của phiếu giao dịch dẫn dắt truyền tống tới đây?

“Tiên tử, gặp nhau chính là có duyên.”

Tống Thư Hàng nói:

“Chúng ta làm một đợt giao dịch chứ nhỉ?”

“Được.”

Hàng gì cũng có tiên tử sảng khoái đáp.

(*) ý chỉ những đôi giày cao gót cao từ 10cm trở lên

Chương 1847: Kỹ thuật nói chuyện xã giao

Tống Thư Hàng lập tức vươn tay móc tờ danh sách dày đặc ra đưa cho tiên tử, tránh cô đổi ý. Danh sách này đã tập hợp đầy đủ các bảo vật mà phần lớn thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ muốn mua, hơn nữa còn không thể mua được từ những con đường bình thường khác.

Nhìn thấy danh sách vật phẩm dài dằng dặc này, hàng gì cũng có tiên tử vô cùng vui mừng... Danh ngạch giao dịch càng lớn, hàng càng đắt thì cô càng kiếm được nhiều.

Cô quét mắt nhìn một lượt danh sách, xem qua tất cả vật phẩm trên đó, tiến hành đối chiếu với hàng hóa có sẵn của mình.

“Tiên tử, có hàng hết chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Yên tâm đi... Tuy rằng mấy mặt hàng này khá hiếm nhưng ở chỗ ta đều có dự trữ cả.”

Hàng gì cũng có tiên tử bình tĩnh đáp:

“Hơn nữa cho dù trên người ta không có hàng thì ta cũng có thể điều hàng đến bất cứ lúc nào, ngươi không phải lo. Ngươi chỉ cần có đủ linh thạch là được.”

Tống Thư Hàng cười gật đầu:

“Tiên tử, phiền cô tính toán giá của các bảo vật hộ ta, ta có thể kết toán tại đây luôn.”

Lần này hắn không có bảo vật mà ‘hàng gì cũng có tiên tử’ cần gấp, chuyện trả tiền hoàn toàn dựa vào Hoàng Sơn tiền bối, Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối.

Mặt khác, lúc nãy tiên tử nói muốn giao dịch ‘mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các’ với người ta, điều này lập tức khiến hắn để ý. Cái tên này nghe rất hợp tông với Hạ Cung, Nam Thu tự, Điện Hàn Đông. Chắc không phải là nhà của Đông Phương Đại Đế - người cuối cùng trong tứ phương đại đế đấy chứ?

“Không thành vấn đề, ta sẽ tính toán giá cả cho ngươi.”

Hàng gì cũng có tiên tử đáp.

Trong khi nói chuyện, cô lại chú ý tới phần cuối danh sách, đó là bảy loại ‘thiên tài địa bảo’ khá phổ thông, thuộc loại tu sĩ chỉ cần cố gắng tìm kiếm là có thể lấy được.

“Mấy bảo vật này là sao đây?”

Hàng gì cũng có tiên tử hỏi, bảy thiên tài địa bảo bình thường này kéo thấp giá trị của cả ‘danh sách hàng hóa’.

Tống Thư Hàng:

“Bảy bảo vật này là nguyên liệu để làm ‘thiên kiếp kho tàu’. Hiện giờ ta chỉ thiếu mấy nguyên liệu này để hoàn thành ba mươi sáu bước trong giai đoạn đầu của ‘lôi kiếp’.”

“Thiên kiếp kho tàu? Bắt thiên kiếp làm món ăn ư?”

Hàng gì cũng có tiên tử hỏi… Sau khi nghe thấy cái tên ‘thiên kiếp kho tàu’ này, cô hoàn toàn không kinh ngạc, vẫn có vẻ bình tĩnh trước sóng gió.

Đây là do nghề nghiệp của cô, thân là đệ tử của đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’, công việc của cô là đi buôn bán khắp chư thiên vạn giới, tiếp xúc với rất nhiều

người, chuyện, vật vượt quá tưởng tượng của mọi người. Vì thể khả năng tiếp nhận những sự vật mới lạ của cô rất mạnh.

“Đúng, hơn nữa ‘thiên kiếp kho tàu’ chỉ là món đơn giản nhất trong thực đơn thôi, mọi người sẽ ăn lôi kiếp ‘nhị phẩm lên tam phẩm.”

Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Nghe cũng hay đấy, chắc là rất có giá lắm.”

Hàng gì cũng có tiên tử nói, sau đó cô lấy một chiếc laptop ra, tổ hợp cụm từ [Bá Tống Huyền Thánh + thiên kiếp kho tàu + thực đơn thiên kiếp] thành câu rồi nhập vào trong laptop.

Laptop này kết nối với ‘mạng công đức’, thông tin mà hàng gì cũng có tiên tử nhập vào sẽ được lưu trong một khu vực riêng của ‘mạng công đức’, cho phép cô và đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’ cùng đọc.

Những tin tình báo này là cơ sở để cô và sư phụ làm ăn buôn bán trong chư thiên vạn giới.

Ngộ nhỡ sau này có người muốn ăn ‘món ăn thiên kiếp’ thì cô có thể thông qua tình báo này, liên hệ với Tống Thư Hàng để đặt hàng ở chỗ hắn.

“Bá Tống đạo hữu quả nhiên là một đối tác hợp tác tốt.”

Hàng gì cũng có tiên tử nói.

Tiếp đó, cô lại lấy ra một chiếc máy tính, nhập vào một dãy các chữ số:

“Bảo vật giao dịch lần này phần lớn là ngũ phẩm, lục phẩm và một số ít bảo vật thất phẩm, vậy chúng ta cứ dùng linh thạch lục phẩm để giao dịch. Con số cuối cùng này là giá đã khuyến mãi cho ngươi rồi. Trong người ngươi có đủ linh thạch không? Tuy rằng đây không phải là lần giao dịch đầu tiên của chúng ta nhưng ta không nhận ký sổ đâu đấy nhé.”

“Tiên tử thấy ta giống kiểu người không có tiền phải vay nợ sao?”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Hàng gì cũng có tiên tử nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, nói với giọng chắc nịch:

“Ngươi nghèo.”

“Tiên tử cô… nói đúng lắm!”

Tống Thư Hàng vỗ tay thật mạnh, sau đó cười nói:

“Ta nghèo rớt mùng tơi luôn, giờ đến một viên linh thạch lục phẩm hoàn chỉnh cũng không móc ra được. Hơn nữa ta còn nợ một pháp khí không gian linh thạch bát, cửu phẩm nữa cơ.”

“Tạm biệt, không bao giờ gặp lại!”

Hàng gì cũng có tiên tử tức giận cất máy tính đi, vươn tay định kéo Tống Thư Hàng vào trong danh sách đen.

“Tiên tử đừng vội, các vị tiền bối sau lưng ta có tiền mà.”

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Hoàng Sơn tiền bối, Thất Tu tiền bối, Linh Điệp tiền bối, còn có các vị tiền bối khác nữa, qua đây thanh toán đi. Bảy loại nguyên liệu ở cuối danh sách của ta cũng nhờ các vị tiền bối trả luôn một thể nhé. Hiện giờ linh thạch trong túi của ta còn sạch sành sanh hơn cả mặt ta nữa đó.”

Hoàng Sơn tiền bối vươn tay, bình tĩnh lấy ra chín chiếc túi càn khôn từ trong túi, vứt luôn cho Tống Thư Hàng đầy hào phóng… Nguyên nhân thực sự của hành động này là do chủ nhóm không đứng vững được nữa rồi, không thể vươn tay giao linh thạch vào tay Tống Thư Hàng được, chỉ có thể dùng kiểu nhà giàu lấy tiền ném người này để đưa linh thạch cho Tống Thư Hàng.

Niệm lực của Tống Thư Hàng chợt động, nhẹ nhàng nâng chín chiếc túi càn khôn lên… Cảm giác bị người ta ném linh thạch vào mặt thật là tốt, điều đáng tiếc duy nhất là đống linh thạch này không thuộc về hắn.

Kể ra thì cũng chỉ có nhà giàu như Hoàng Sơn tiền bối thì mới nhét chín túi càn khôn linh thạch trong túi mà đi ra ngoài thôi.

Tống Thư Hàng mở túi càn khôn ra, đếm linh thạch, trả tiền hàng.

Vào khoảnh khắc nhận được linh thạch, gương mặt của hàng gì cũng có tiên tử ngay lập tức trở lại bình thường, chuyển từ tức giận sang vui mừng, đôi mắt xinh đẹp của cô lóe lên, nụ cười trên mặt tươi như hoa, xán lạn động lòng người.

Cô và đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’ không hổ là truyền thừa cũng một hệ, kỹ năng trở mặt giống nhau như đúc.

Chỉ vài túi càn khôn linh thạch nhỏ nhoi mà đã có thể chi phối biểu cảm của một vị Kiếp Tiên cửu phẩm, khiến cô mỉm cười rực rỡ, chắc cũng chỉ có mình hệ của cô mới như thế được thôi.

“Xác nhận đã lấy được tiền hàng.”

Hàng gì cũng có tiên tử nhận lấy linh thạch, sau đó cô vươn tay ra phất một cái, từng chiếc rương bị dịch chuyển ra khỏi không gian, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng:

“Mời Bá Tống đạo hữu kiểm tra hàng.”

“Diệt Phượng tiền bối, Lệ Chi tiền bối, còn có vị tiền bối nào tỉnh không, qua đây kiểm hàng đi nào.”

Tống Thư Hàng quay đầu gọi… Không phải là hắn không muốn kiểm tra hàng mà là do phần lớn bảo vật trong này hắn đều không biết.

Tri thức tu chân của hắn còn rất nghèo nàn, đến lúc cần dùng chỉ hận mình biết quá ít.

Lệ Chi Tiên Tử dụi mắt, đi tới kiểm tra hàng hóa cùng Diệt Phượng.

Nhân lúc các vị tiền bối đang kiểm hàng, Tống Thư Hàng tám vài câu với hàng gì cũng có tiên tử. Hắn muốn thử xem có moi được tin tình báo nào về mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’ từ chỗ tiên tử hay không.

Moi tình báo không được quá lộ liễu, vì thế Tống Thư Hàng bắt tay từ những chủ đề khác:

“Tiên tử, chỗ cô có còn pháp khí sống lại đẳng cấp cao hơn nữa không, loại mà lục phẩm cũng có thể sử dụng được ấy?”

Đồng vàng hồi sinh lần trước rất hữu ích, nghìn like.

Chương 1848: Bảo hiểm tính mạng, suy nghĩ chút không?

“Ngươi lại muốn mua pháp khí hồi sinh cho đệ tử ngươi dùng? Bộ pháp khí hồi sinh trước kia dùng hết rồi à?” Hàng gì cũng có tiên tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình: “Không phải cho đệ tử ta dùng, mà là ta dùng. Bộ pháp khí hồi sinh lần trước đã dùng gần hết rồi, còn lại mấy cái thì ta lên lục phẩm rồi không dùng được nữa nên đã tặng cho người ta. Bây giờ ta đang muốn mua một ít pháp khí hồi sinh mà lục phẩm cũng dùng được đây.”

“Ngươi dùng? Đã thế còn dùng gần hết rồi? Tấn thăng lục phẩm? Chẳng phải ngươi đã là Huyền Thánh bát phẩm rồi hay sao?” Hàng gì cũng có tiên tử nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Tống Thư Hàng chỉ vào mình: “Tiên tử chớ hoài nghi vào ánh mắt của mình, cảnh giới của ta mà cô thấy bây giờ chính là cảnh giới thực. Hư danh có thể lừa người, nhưng cảnh giới thực thì không.”

“Bá Tống đạo hữu, ngươi thú vị thật đấy.” Hàng gì cũng có tiên tử nói. Cô cảm thấy nếu Bá Tống Huyền Thánh mà biến thành hàng hóa thì sẽ được giá lắm đây. Đáng tiếc các cô không buôn người. Trừ khi Bá Tống tự nghĩ quẩn rồi cật lực yêu cầu được bán thân, thế thì cô sẽ không ngại tìm khách mua tốt cho hắn.

“Vậy, trong tay tiên tử có pháp khí hồi sinh nào thích hợp với ta không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hàng gì cũng có tiên tử lắc đầu: “Cảnh giới Chân Quân không còn là cảnh giới tùy tiện cầm bảo vật là có thể hồi sinh, trừ một số thiên tài địa bảo có giá trên trời, cảnh giới Chân Quân còn phải bố trí thủ đoạn hồi sinh, sắp xếp đại trận, nối liền khí tức của mình và đại trận hồi sinh thành một thể. Trong tay ta có mấy trận pháp kiểu này, thiên tài địa bảo ta cũng bán, nhưng giá cả của chúng rất cao. Nếu ngươi muốn thì ta sẽ giới thiệu trận pháp cho ngươi nghe một chút. À, bên cạnh đại trận hồi sinh thì ta còn có một nghề nghiệp đặc biệt, chỉ kinh doanh với khách hàng tập thể, Bá Tống đạo hữu có muốn tìm hiểu một chút không?”

“Nghề gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nói mới thấy hôm nay Hàng gì cũng có tiên tử mặc một bộ đồ nghề chuyên nghiệp, trông y như nhân viên đa cấp.

“Ta và sư phụ kinh doanh bảo hiểm tính mạng độc nhất vô nhị, có hứng thú mua bảo hiểm không?” Hàng gì cũng có tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn không ngờ mình đã trở thành tu chân giả, thành Chân Quân lục phẩm rồi mà còn bị người ta tiếp thị đa cấp bảo hiểm. Đã thế còn là một tiên tử cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm chững chạc đàng hoàng chào hàng với hắn nữa chứ.

“Sau khi mua bảo hiểm mà chết thì người thân của ta được bồi thường bao nhiêu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ha ha, đừng có đánh đồng nghề bảo hiểm của bọn ta cùng cái đám đa cấp bảo hiểm phàm tục kia chứ. Bảo hiểm của bọn ta là bảo hiểm tính mạng thực sự, sau khi mua bảo hiểm này, ngươi chỉ cần đặt thẻ bảo hiểm trên người, khi ngươi gặp nguy hiểm tính mạng thì thẻ bảo hiểm sẽ triển khai phòng ngự, tranh thủ cho ngươi một chút thời gian. Đồng thời, ta và sư phụ ta sẽ phá vỡ không gian, kéo thẳng ngươi ra khỏi vùng nguy hiểm. Ngươi suy nghĩ một chút đi. Chỉ cần mang theo thẻ bảo hiểm là sẽ có hai vị nắm giữ sức mạnh không gian có thể cứu ngươi bằng lực lượng không gian bất cứ lúc nào. Thế có an toàn, có đáng tin hơn trận pháp hồi sinh lục phẩm bình thường không nào? Mà hạng mục bảo hiểm này vừa mới được bọn ta tung ra thị trường, vẫn còn ưu đãi đấy. Giá mua thẻ bảo hiểm lần đầu rẻ hơn trận pháp hồi sinh lục phẩm nhiều. Mỗi thẻ được sử dụng một lần, mua càng nhiều thì cơ hội bảo mệnh càng cao.” Hàng gì cũng có tiên tử thi triển toàn bộ thiên phú ăn nói, tích cực chào hàng sản phẩm mới nhà mình.

Tống Thư Hàng: “Nghe hấp dẫn ghê.”

“Đúng không? Thế bây giờ ngươi đặt trước mấy thẻ?” Hàng gì cũng có tiên tử tranh thủ đẩy mạnh tiêu thụ ngay.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Đáng tiếc là ta không dùng được.”

Nói xong, hắn rụt người chui vào thế giới hạch tâm, sau đó chui ra, lại chui vào, rồi chui ra.

Sự thật thắng hùng biện, Tống Thư Hàng dùng hành động thực tế chứng minh rằng hắn không cần hạng mục bảo hiểm kia.

Hàng gì cũng có tiên tử: “…”

Khách hàng tự mang năng lực không gian, thế này thì còn làm ăn buôn bán gì nữa?

Lần đầu tiên chào hàng hạng mục bảo hiểm đã gặp khó khăn lớn như vậy, sao trước kia cô lại cảm thấy hạng mục này tiền đồ vô lượng được chứ?

“Tiên tử này, trước kia có phải cô từng nhắc đến mảnh vỡ của Đông Phương Xuân Các không? Đông Phương Xuân Các này là pháp khí gì vậy?” Tống Thư Hàng cảm thấy thời cơ đã tới, bèn thuận nước đẩy thuyền hỏi tới việc mình muốn biết.

“Không phải là pháp khí… nhưng nó còn đắt giá hơn pháp khí nhiều.” Hàng gì cũng có tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng hỏi luôn: “Đắt giá hơn? Thế nó là cái gì?”

“Muốn biết sao?” Hàng gì cũng có tiên tử duỗi tay đặt trước mặt Tống Thư Hàng: “Ta không ngại bán tin tức, ta chỉ cần một cái giá thôi.”

Đúng là cái gì cũng có thể bán mà.

“Nể tình chúng ta đã giao dịch nhiều lần, cô không thể tặng tin tức miễn phí cho ta hay sao?” Tống Thư Hàng nói.

Cái chính là hắn không có tiền.

“Nếu như ngươi đang ở trạng thái ông chú lần trước thì ta còn xem xét.” Hàng gì cũng có tiên tử chọc chọc khuôn mặt của Tống Thư Hàng: “Đáng tiếc là ta không thích mấy em trai rau non. Mặt mũi này thì chẳng nể nang gì hết.”

Tiên tử, đau lòng đấy nhé!

“Kiểm kê xong, hàng hóa đều tốt, không có vấn đề gì.” Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng cắt đứt tình cảnh xấu hổ của Tống Thư Hàng.

“Vậy thì giao dịch hoàn thành.” Hàng gì cũng có tiên tử gật đầu nói: “Muốn biết tin tức nữa không?”

“Không muốn không muốn, không có điều kiện mà muốn.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Thực ra, ngay khi Hàng gì cũng có tiên tử nói đến “không phải là pháp khí mà còn đắt giá hơn pháp khí” thì Tống Thư Hàng đã xác định được Đông Phương Xuân Các chính là mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ.

Còn việc nó có phải là hang ổ của Bắc Phương Đại Đế trong tứ phương đại đế hay không thì chưa thể xác định được.

Vấn đề này không cần phải mua tin tức, chỉ cần hỏi thẳng Quy tiền bối là được rồi.

Quy tiền bối chính là người sống sót của Thiên Đình hàng thật giá thật!

“Không cần thì thôi, lần sau gặp lại.” Hàng gì cũng có tiên tử cười hì hì rồi nói.

“Lần sau gặp lại.” Tống Thư Hàng quay người, lấy nguyên liệu nấu thiên kiếp kho tàu từ bảo vật ra, đi về phía rương lớn, dựa theo trình tự nấu ăn trong menu truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, bỏ hương liệu và đồ nấu kèm vào trong rương theo tỉ lệ chính xác.

Hàng gì cũng có tiên tử đứng nhìn Tống Thư Hàng từ phía xa, sau đó mở cánh cửa không gian, chuẩn bị đi.

Đúng lúc này, giọng nói của đại lão cái gì cũng có thể bán vang lên bên tai cô: “Này đồ nhi ngoan, ban nãy ta nhận được tin tức từ mạng công đức, ngươi đưa thêm tin tức về thiên kiếp kho tàu và thực đơn thiên kiếp lên đấy à? Tin tức này lấy được ở đâu thế?”

“Sư phụ có hứng thú với nó à?” Hàng gì cũng có tiên tử hỏi ngược lại.

“Ta có một cuộc giao dịch đã treo gần một vạn năm mà không hoàn thành được. Đối phương muốn nếm thử thịnh yến thiên kiếp, giao dịch còn không có thời hạn, nhưng ta tìm khắp chư thiên vạn giới mà không thấy tin tức gì về món ăn thiên kiếp cả. Thế là vụ mua bán này đã treo trong mục “giao dịch chưa hoàn thành” nhiều năm lắm rồi.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Hàng gì cũng có tiên tử: “Là Bá Tống Huyền Thánh, hắn có phương pháp luyện chế món thiên kiếp kho tàu trong thực đơn thiên kiếp.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

Má nó, sao lại là thằng ôn này chứ?

“Ngươi đợi một lát, ta qua đó ngay đây.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nghiến răng nói.

Khách hàng là thượng đế, giao dịch là quan trọng nhất.

Tuy Bá Tống Huyền Thánh là khách hàng bị tống vào sổ đen, nhưng đồng thời hắn cũng là một khách hàng rất tiềm năng. Thằng nhóc đó chết như đi chợ, là một đối tượng tiêu thụ pháp khí hồi sinh không tồi.

Cứ nghĩ đến việc những pháp khí bảo mệnh hồi sinh, trùng sinh bán cho hắn được sử dụng cực nhanh là tâm trạng của đại lão cái gì cũng có thể bán vui vẻ hẳn lên.

Hơn nữa, vị khách hàng muốn ăn món ăn thiên kiếp kia lại là một sự tồn tại đặc thù. Hắn không chỉ có lực lượng mạnh mẽ mà còn lắm tiền, tiêu pha cực kì hào phóng!

Đó là một khách hàng VIP tiềm ẩn, đáng để phát triển.

Nghĩ tới đó, đại lão cái gì cũng có thể bán nghiến răng kéo Tống Thư Hàng ra khỏi sổ đen, ném vào danh sách “tạm thời nghiên cứu xem xét thêm”.

Cho hắn một cơ hội nữa đi, nếu lần này mà Bá Tống Huyền Thánh còn bị nhét vào sổ đen thì không thả ra nữa.

Cơ hội cuối cùng!

…

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng cẩn thận hoàn thành ba mươi sáu bước sơ chế thiên kiếp.

Có trù tâm Ma môn và truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, hắn có thể giải quyết những trình tự này một mình.

Lúc này, mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đang tò mò vây quanh cái rương, nhìn thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm biến hóa bên trong.

Lôi kiếp hóa lỏng rồi lại ngưng kết thành dạng sợi.

Trong rương, kích thước của lôi kiếp đã rút nhỏ hơn chục lần, và vẫn còn tiếp tục thu nhỏ lại.

Nhưng trên những lôi kiếp ngưng kết thành sợi này đã tỏa ra mùi hương man mác và hiện lên những đạo lôi văn trông như thớ thịt bò, cực kì đẹp.

Cuồng Đao Tam Lãng hít hà: “Bây giờ nhìn thì hình như thứ này có thể ăn được thật.”

Tống Thư Hàng: “Đợi bao giờ hình thể của chúng không biến hóa nữa thì phải nhờ Dược Sư tiền bối ra tay, đưa chúng vào lò luyện đan để luyện chế một lần.”

“Chỉ sợ trong thời gian ngắn thì Dược Sư không đến được.” Thất Tu Thánh Quân nói: “Để ta luyện đan cho.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Tiếc là Vân Tước Tử không ở đây, nếu không thì chắc là cô ấy thích ăn thiên kiếp lắm.”

“Mà Vân Tước Tử tiền bối đâu rồi? Sao mấy lần tụ hội gần đây không thấy cô ấy nhỉ?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Trước lần tụ hội này Vân Tước Tử tiền bối đã nói ở trong nhóm, cô còn tưởng rằng Vân Tước Tử sẽ đến kia. Ai dè lúc đó là Tam Lãng bị cấm nói nên đã online bằng tài khoản của Vân Tước Tử.

“Vân Tước Tử tiền bối đang chuẩn bị vào thế giới Cửu U.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng: “Cái gì?”

Vì sao Vân Tước Tử tiền bối lại muốn vào thế giới Cửu U? Khó khăn lắm cô ấy mới chạy trốn được khỏi tay quả cầu béo mà.

“Cô ấy muốn lấy đồ vật mà mình bị cướp đi.” Cuồng Đao Tam Lãng đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Vân Tước Tử tiền bối muốn đi choảng nhau với quả cầu béo để cướp khúc xương bất hủ về sao? Cô có nắm chắc không?

“Để ta nghĩ cách liên hệ với vị kia.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two thích nhất là cà khịa quả cầu béo.

Mà Bạch tiền bối two cũng là chúa tể Cửu U, Vân Tước Tử tiền bối vào Cửu U, có Bạch tiền bối two coi sóc cũng an toàn hơn nhiều.

Không biết Bạch tiền bối two đã hết giận hay chưa nữa.

Chương 1849: Đây chính là nhân quả

Tống Thư Hàng thử gọi Bạch tiền bối two mấy lần nhưng Bạch tiền bối two đều không đáp lại.

Không ngờ thiên kiếp kho tàu lại khiến cho Bạch tiền bối two nổi giận đến mức này, ha ha ha, về sau nếu một ngày nào đó mình đột nhiên nghĩ quẩn, muốn chọc Bạch tiền bối two thì chỉ cần lôi thiên kiếp kho tàu ra là được đúng không?

Phanh lại, phanh lại ngay!

Kiểu ý nghĩ mang chức năng @ thế này tuyệt đối không được phép xuất hiện trong đầu.

Khát khao sống sót mãnh liệt khiến Tống Thư Hàng phải cưỡng ép ngăn cản suy nghĩ của chính mình.

Có một số việc chỉ nghĩ trong đầu thôi thì không sao, nhưng nếu lúc nghĩ còn sử dụng chức năng @ để gọi tên Bạch tiền bối two thì chính là tự tìm đường chết.

Phải xin lỗi Bạch tiền bối two mới đúng.

Tống Thư Hàng vỗ bem bép lên mặt để mình không suy nghĩ lung tung nữa.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đã mất đi khúc xương bất hủ, nếu bây giờ cô vào thế giới Cửu U một mình để gây hấn với quả cầu béo thì quá nguy hiểm. Bởi vì lỡ may cô chết là sẽ chết thật luôn.

Đây là chuyện rất nghiêm trọng, không đùa được đâu.

Sau khi bảo đảm mình không còn suy nghĩ lung tung, Tống Thư Hàng lại tha thiết gọi tên Bạch tiền bối two trong đầu.

[Bạch tiền bối à, Bạch tiền bối ơi, chuyện thiên kiếp là lỗi của ta. Ngài trả lời ta một tiếng đi nhé? Chúng ta cùng đi cà khịa quả cầu béo nhé!] Bạch tiền bối two thích nhất là cà khịa đại lão quả cầu béo mà.

Ăn, ngủ và cà khịa quả cầu béo chính là cuộc sống của Bạch tiền bối two trước khi gặp gỡ Tống Thư Hàng đấy.

Đương nhiên, xin lỗi suông thì chẳng có thành ý chút nào.

Tống Thư Hàng bắt đầu cân nhắc xem có nên vào thế giới Cửu U phong ấn ma kiếp Cửu U rồi đem nó ra chế biến thành tiên trân hay không. Với Bạch tiền bối two mà nói thì tiên trân được chế biến từ ma kiếp Cửu U chắc cũng giống như thiên kiếp kho tàu ở hiện thế chứ nhỉ?

[Xin chào, Bạch tiền bối mà ngươi gọi đang tập thể dục giảm béo, vui lòng không dụ dỗ hắn bằng đồ ăn ngon.] Đột nhiên, giọng nói dạng điện tử của Bạch tiền bối vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối two, ngài đã đẹp nghiêng thùng đổ nước rồi, căn bản không có béo mà giảm có được không?

Tống Thư Hàng: [Bạch tiền bối, chúng ta trò chuyện một chút được chứ?]

[Tít tít tít ~ Bạch tiền bối ngươi gọi đang tập thể dục giảm béo. Nếu không có chuyện gì thì đừng có quấy rầy.] Giọng nói điện tử của Bạch tiền bối two lại vang lên, y như trả lời tự động.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn không cam tâm, bèn thử @ Bạch tiền bối two mấy lần liền, nhưng tất cả câu trả lời hắn nhận được đều là tin nhắn ghi âm.

Giảm béo là cái khỉ gió gì? Mà sao đang yên đang lành, Bạch tiền bối two lại đi giảm béo cơ chứ?

Tống Thư Hàng cẩn thận suy nghĩ hồi lâu.

À, nhớ ra rồi.

Hình như vụ này cũng là lỗi của mình.

Tống Thư Hàng vuốt mạnh lên mặt, gan đau quay quắt.

Tự gieo quả đắng làm chi? Bây giờ nghiệp quật ngu gì ngu hơn?

Đây chính là nhân quả!

“Thư Hàng à, liên hệ được với vị kia chưa?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi. Chuyện này liên quan đến an toàn của Huyền Nữ Môn

Vân Tước Tử, cho nên Cuồng Đao Tam Lãng canh bên cạnh Tống Thư Hàng cực kì bình tĩnh, không hề lên cơn hâm đơ chút nào.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Phải chờ một chút đã, tạm thời… không tiện trò chuyện với vị kia cho lắm. Đợi lát nữa ta liên hệ lại với ngài ấy thử xem. Bao giờ thì Vân Tước Tử tiền bối định vào thế giới Cửu U?”

“Để ta hỏi thử.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hắn lấy điện thoại di động ra, chọc mổ cò lên màn hình, tìm mãi mới thấy số của Vân Tước Tử.

Tống Thư Hàng chỉ sợ Tam Lãng tiền bối chọc mạnh quá sẽ làm hỏng cái điện thoại luôn.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Alo, Vân Tước Tử tiền bối à, bây giờ cô đang ở đâu thế?”

“Ơ Tam Lãng, hôm nay ngươi lại dám chủ động gọi cho ta cơ à?” Giọng nói kinh ngạc của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối vang lên từ đầu dây bên kia.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Chuyện nghiêm túc đấy Vân Tước Tử tiền bối, cô đang ở đâu? Bao giờ thì đi thế giới Cửu U?”

Dường như men say đã tan đi một ít, Cuồng Đao Tam Lãng nhả chữ rất rõ ràng.

“Ta đang chuẩn bị để vào thế giới Cửu U đây, giờ định đi tới Nho gia, tìm Hằng Hỏa đạo hữu mượn bảo bối đã.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối nói.

“Hằng Hỏa Chân Quân ở bên cạnh ta đây, bọn ta đang ở Điền Thiên đảo.” Cuồng Đao Tam Lãng trả lời.

“Hả? Trùng hợp thế ư? Vậy là Hằng Hỏa không có nhà à? Cũng không sao, ta quen với người của Nho gia lắm, ta tìm đạo hữu khác mượn đồ cũng được.” Vân Tước Tử cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên nói: “Vân Tước Tử tiền bối, đừng nói là cô đã vào thế giới Cửu U rồi nhé?”

“Làm gì có chuyện ấy được? Nếu ta vào thế giới Cửu U rồi thì làm sao ngươi gọi điện thoại cho ta được?” Vân Tước Tử đáp.

“Cũng phải… cô có muốn đến Điền Thiên đảo tụ họp với các đạo hữu trong nhóm một chút không?” Cuồng Đao Tam Lãng lại hỏi.

Vân Tước Tử bình tĩnh đáp: “Không được, ta không muốn các đạo hữu trong nhóm bị cuốn vào chuyện này, một mình ta giải quyết là được. Ngươi không cần lo lắng, ta chỉ vào lấy đồ của mình thôi, không gây hấn chính diện với vị ở Cửu U kia đâu. Ta cũng chỉ phải đối mặt với thân thể cũ của mình đang bị nó chiếm cứ, mà thân thể cũ ấy vẫn còn chút thủ đoạn của ta. Làm gì có ai hiểu thân thể của ta hơn chính ta chứ?”

“Được rồi, ta biết rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Chờ chút.” Tống Thư Hàng bỗng nghĩ đến một chuyện, bèn vội vàng truyền âm cho Cuồng Đao Tam Lãng: “Thân thể cũ của Vân Tước Tử tiền bối đã không còn trong tay vị ở Cửu U kia nữa. Cho nên bảo vật mà Vân Tước Tử tiền bối muốn lấy về rất có thể đã bị chuyển sang một thân thể khác rồi.”

Lần trước ở đại học Giang Nam, quả cầu béo dùng thân thể cũ của Vân Tước Tử để tiếp cận Tống Thư Hàng và đọc trí nhớ của hắn, kết quả là trộm gà không được còn mất nắm thóc, thân thể cũ của Vân Tước Tử mà quả cầu béo chiếm dụng bị Tống Thư Hàng dùng kĩ năng tổ hợp ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai chặn đứng, khúc xương bất hủ bị lực lượng phân thân của đại lão quả cầu béo quấn lấy, chạy về thế giới Cửu U.

Cho nên Vân Tước Tử tiền bối muốn thu hồi khúc xương bất hủ thông qua cửa sau là thân thể cũ thì không được rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Hắn vội vàng báo lại tình hình cho Vân Tước Tử.

Ở đầu dây bên kia, Vân Tước Tử trầm mặc mãi mà không nói gì.

Cuồng Đao Tam Lãng nhíu mày. Hắn cảm thấy trạng thái của Vân Tước Tử không đúng lắm. Đừng nói là bản thể của cô đã chạy tới thế giới Cửu U, chỉ để lại mỗi phân thân hay con rối gì đó ở lại nhận điện thoại của hắn đấy nhé?

[Số Bá Tống, chủ nhân đang tập thể dục của ta ra lệnh cho ta thông báo với ngươi một chuyện: Ngươi bảo vị tiền bối có mái tóc dài màu lam kia đừng vào thế giới Cửu U, phân thân của chúa tể quả cầu béo và khúc xương bất hủ đã ẩn mình trong một thân thể mới, đang đi tới hiện thế rồi.] Lúc này, giọng nói của mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Đại lão quả cầu béo sắp tới hiện thế á?”

Đây không phải là tin tức tốt lành gì, bởi vì lần nào đại lão quả cầu béo tới hiện thế cũng đều tìm cơ hội để gây sự với hắn cả.

Chương 1850: Bọt trong thùng

Trong danh sách những người mà Tống Thư Hàng không muốn gặp nhất, đại lão quả cầu béo lúc nào cũng giữ vững ngôi đầu, bởi vì Tống Thư Hàng chết trong tay nó nhiều vô số kể. Chính hắn cũng không đếm được mình đã chết bao nhiêu lần trong thế giới Kim Liên. Nếu không phải đạo tâm của hắn kiên định thì đã chết đến mức ám ảnh tâm lý luôn rồi.

[Đúng vậy, chủ nhân của ta luôn bí mật giám thị chặt chẽ hành động của chúa tể quả cầu béo. Bây giờ chúa tể quả cầu béo đang ở trong thân thể có chứa khúc xương bất hủ, lặng lẽ lẻn đến hiện thế. Chủ nhân của ta đang nghĩ kế bắt nó, nếu số Bá Tống có hứng thú thì chủ nhân ta sẽ đưa ngươi cùng cà khịa quả cầu béo kia.] Mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng vừa nghe thấy câu ấy thì đã vững lòng hẳn.

Bạch tiền bối two muốn ra tay choảng nhau với quả cầu béo thì hắn chỉ cần đứng bên cạnh hô 666 là được rồi. Đến lúc đó hắn kéo thêm Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đến nữa là có thể thu khúc xương bất hủ về, tốt đến không thể tốt hơn.

[Có hứng, cực kỳ có hứng luôn! Đến khi đó ta có thể dẫn thêm người đến bắt nạt quả cầu béo kia được không?] Tống Thư Hàng hỏi.

Mặt trời nhỏ hòa nhã đáp: [Không thành vấn đề. Số Bá Tống chuẩn bị đi, theo dự tính, trong vòng một tuần nữa chúa tể quả cầu béo sẽ đến hiện thế đấy.]

[Cảm ơn Bạch tiền bối thay ta nhé.] Tống Thư Hàng nói.

Mặt trời nhỏ bật cười thật thà, sau đó kết thúc cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng.

“Tam Lãng tiền bối, bảo Vân Tước Tử tiền bối tạm hoãn kế hoạch vào thế giới Cửu U đã.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Cuồng Đao Tam Lãng, kêu lên: “Kế hoạch có biến, nói với Vân Tước Tử tiền bối là hãy chờ để hành động cùng ta.”

Vừa quay đầu lại, Tống Thư Hàng đã thấy Tam Lãng tiền bối đang nhăn mày thành hình chữ “xuyên” với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Đờ… nhìn trời!” Tống Thư Hàng giật nảy cả mình.

Dáng vẻ Tam Lãng tiền bối bình tĩnh an ổn, không tưng tửng đã là hiếm gặp lắm rồi. Tam Lãng tiền bối nghiêm túc cau mày cứ như là biến thành một người khác vậy.

Y như bị đoạt xác vậy!

“Đồng Quái tiền bối?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Cuồng Đao Tam Lãng này có phải là Đồng Quái Tiên Sư hóa trang thành không đấy?

“Gọi ta có vụ gì?” Trên ngọn cây, một con chim cánh cụt vỗ đôi cánh ngắn củn, lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy ta hóa trang thành chim cánh cụt bao giờ sao? Đồng Quái Tiên Sư nhảy từ ngọn cây xuống, nhảy đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Đây đâu phải là dịch dung thuật chứ, Đồng Quái tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng Quái Tiên Sư giơ cái cánh ngắn ngủn vỗ cho Tống Thư Hàng một phát: “Vì ta hóa trang thành chim cánh cụt là một mặt mà các ngươi không thể nào hình dung được, cho nên đó mới là tinh túy trong dịch dung thuật của ta!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Gọi ta có việc gì?” Chim cánh cụt – Quái Tiên Sư hỏi.

“Các tiền bối ơi, ở đây có con chim cánh cụt trông ngon lắm này.” Tống Thư Hàng đột nhiên thốt lên.

Chim cánh cụt – Quái Tiên Sư: “???”

Sau đó, Tô Thị A Thất và Tạo Hóa Pháp Vương uống quá chén cùng nhau xông lên, túm cổ con chim cánh cụt, chạy hùng hục vào phòng bếp của Điền Thiên đảo.

“Ngu xuẩn, ta là Đồng Quái đây!” Đồng Quái Tiên Sư dốc hết sức bình sinh ra giãy đành đạch.

Tô Thị A Thất: “Ha ha ha, ăn Đồng Quái càng ngon hơn.”

“Khỉ lớn ăn cũng ngon.” Tạo Hóa Pháp Vương tiếp lời.

Bắc Hà Tán Nhân: "…"

Thấy cảnh này, không hiểu sao lòng hắn vui đến lạ. Thế là hắn cũng hớn hở chạy vào phòng bếp.

Tống Thư Hàng mỉm cười phẩy tay, làm việc tốt chẳng màng tên tuổi.

Sau đó, hắn nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng: "Tam Lãng tiền bối, ngươi sao thế? Đang suy nghĩ vấn đề gì à?"

"Chờ chút để ta xác nhận chuyện này đã." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hắn lại chọc chọc màn hình điện thoại di động, gọi cho Vân Tước Tử.

"Vân Tước Tử tiền bối, có phải cô đã chạy tới thế giới Cửu U rồi không?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi một câu chân thành.

Từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười ngại ngùng của Vân Tước Tử tiền bối.

"Mau đưa bản thể về, kế hoạch của chúng ta có biến! Thư Hàng tiểu hữu đang chuẩn bị hành động. Tóm lại là cô về hiện thế ngay đi, ta dám chắc không ảnh hưởng đến việc cướp lại xương của cô đâu!" Cuồng Đao Tam Lãng vội la lên.

Đầu dây bên kia chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau, Vân Tước Tử mới nói: "Được rồi, ta hiểu rồi, đã truyền tin cho bản thể, bản thể nhận được tin thì sẽ về ngay."

Cuồng Đao Tam Lãng: "…"

"Thực ra ngươi không cần lo lắng quá, mặc dù ta không có khúc xương bất hủ nhưng vẫn còn thủ đoạn hồi sinh, cùng lắm thì bị bắt đi làm vật thí nghiệm thôi, không nguy hiểm đến tính mạng đâu." Vân Tước Tử lại bổ sung.

Nói xong, cô không chờ Cuồng Đao Tam Lãng trả lời đã cúp máy cái rụp.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Cuồng Đao Tam Lãng cất điện thoại đi, ra dấu ok với Tống Thư Hàng. Sau đó, trong ánh mắt hoài nghi của Tống Thư Hàng, hắn tìm hai cái bàn vuông, xếp chúng lại gần nhau, bò lên ngủ khò khò.

Cuồng Đao Tam Lãng vừa ngả lưng không lâu, Đông Phương

Tĩnh Tuyết Tiên Tử dáng vẻ xinh đẹp, phong cách ưu nhã, ngập tràn khí tức thư hương đã lặng lẽ tới gần. Cô đặt tay lên người Tam Lãng, ấn một cái, thi triển huyễn thuật.

Tam Lãng đang nằm co ngủ khò bị biến thành một con khỉ cỡ bự.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử gật đầu, hài lòng chạy đi.

Tống Thư Hàng: "…"

Xem ra gần đây Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử có dã tâm muốn leo lên bảo tọa top 3 trên bảng xếp hạng những người muốn tìm đường chết nhất nhóm Cửu Châu số 1 rồi.

"Tống tiền bối, cái thùng sủi bọt này, đã sang bước tiếp theo được chưa?" Ở một phía khác, hai Vũ Nhu Tử đồng loạt gọi to.

Hai giọng nói, một giọng hăng hái hoạt bát, một giọng ưu nhã ôn hòa, hợp lại cùng nhau thành một âm thanh cực kì êm tai.

"Cái gì? Sủi bọt á?" Tống Thư Hàng mở công thức thiên kiếp kho tàu ra để đối chiếu.

Ba mươi sáu bước trước đó hoàn thành làm gì có hiệu quả "sủi bọt" nhỉ?

Chẳng lẽ mình thao tác sai ư?

Không thể nào, mình làm đúng theo từng bước trong công thức trên menu truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, còn có trù tâm Ma Môn phối hợp cùng, trình tự không thể nào sai được.

"Đừng sốt ruột, để ta xem." Tống Thư Hàng chạy mấy bước đến bên cạnh Vũ Nhu Tử, đang định lại gần cái thùng để xem thì Linh Điệp tiền bối đã chặn trước hắn một bước, chen đến bên cạnh Vũ Nhu Tử, khéo léo ngăn Tống Thư Hàng lại bên trái mình.

Kĩ thuật chen chỗ max level!

"Toàn bọt thôi." Vũ Nhu Tử da đen nói.

"Nhìn như sắp trào ra ngoài đến nơi ấy." Vũ Nhu Tử thốt lên.

"Có phải thất bại rồi không Tống tiền bối?" Vũ Nhu Tử da đen lại hỏi.

Sau đó, các thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng tụ tập lại đây.

"Nhưng ta ngửa thấy thơm lắm." Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cũng chen tới, muốn làm tọa độ vị trí cho sư phụ mình.

“Hi vọng là không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng đưa tay, phần ngón của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ mỏng như cánh ve co lên, để lộ ngón tay của hắn.

Tống Thư Hàng chuyển hóa thành trạng thái sương mù, đưa tay chạm vào chỗ bọt kia.

“Thất sách, nếu biết thế này thì chúng ta phải tách lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm ra thành mấy thùng để nấu.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói với vẻ hối hận. Trước đó tất cả mọi người đều say mèm nên chẳng ai nghĩ đến chuyện này.

Rượu là thứ tốt, nhưng tuyệt đối không thể uống nhiều. Uống nhiều là hỏng việc.

Tống Thư Hàng thi triển bí pháp giám định, trả một cái giá nhỏ bé, kết quả giám định liền hiện lên trong đầu hắn.

[Lớp bọt kì quái, thành phần: lôi kiếp hóa lỏng nêm thêm Thiên Cương. Hiệu quả: Không rõ.]

Thiên Cương?

Tống Thư Hàng giật nảy mình, vội vàng nhìn vào thế giới hạch tâm.

Không thấy Thiên Cương đâu cả.

Hắn lại cuống cuồng thi triển niệm lực khoắng vào trong thùng.

Sau đó không lâu, một khúc Thiên Cương bị nấu trắng nhợt trồi lên mặt thùng.

Chương 1851: Chiếc hộp thời gian

“Thiên Cương! Sao… sao Thiên Cương lại trắng bạc thếch ra thế này?!” Tiếng khóc rống đột ngột vang lên.

Một con chim cánh cụt lớn chen đến bên cạnh Tống Thư Hàng từ lúc nào, dùng đôi cánh nhỏ mập mạp của nó mà vuốt lấy vuốt để lên thùng.

Tống Thư Hàng: “…”

Cả Tô Thị A Thất tiền bối và Tạo Hóa Pháp Vương mà cũng không áp chế nổi Đồng Quái tiền bối, để hắn trốn được từ phòng bếp ra đây rồi sao?

Khao khát sống của Đồng Quái tiền bối mạnh mẽ thật.

“Đây rồi! Đừng cho nó thoát!” Lúc này, giọng nói của Bắc Hà Tán Nhân vang lên sau lưng họ.

Sau đó, Tô Thị A Thất và Tạo Hóa Pháp Vương hùng hổ xông tới, vác Chim cánh cụt – Quái Tiên Sư đi.

Lần này Chim cánh cụt – Quái Tiên Sư không vùng vẫy nữa, để mặc cho Tạo Hóa Pháp Vương và Tô Thị A Thất lôi đi sềnh sệch.

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

“Chỗ bọt này phải xử lý thế nào đây?” Lệ Chi Tiên Tử quệt một cái, một ít bọt dính lên ngón tay cô như kẹo bông gòn.

“Đây là bọt do lôi kiếp hóa lỏng nêm thêm Thiên Cương tạo ra, ta cũng không biết nó có hiệu quả gì.” Tống Thư Hàng nói.

“Đã nêm thêm Thiên Cương, chắc là sẽ có tác dụng với tu sĩ lục phẩm chứ nhỉ?” Dứt lời, Lệ Chi Tiên Tử mút vòng bọt trên tay như ăn kẹo bông gòn.

Tống Thư Hàng vội la lên: “Chờ chút đã Lệ Chi Tiên Tử, thứ này không biết có hiệu quả gì, nhỡ may có độc thì sao…”

“Ừm, mùi vị không tệ.” Lệ Chi Tiên Tử bình tĩnh đáp: “Yên tâm đi, dựa vào kinh nghiệm mạo hiểm nhiều năm, trực giác sẽ mách bảo ta cái gì ăn được, cái gì không ăn được mà. Lớp bọt này có mùi vị không tồi, còn bổ sung thêm hiệu quả của Thiên Cương, có thể cường hóa mệnh luân của tu sĩ lục phẩm đấy."

"Trực giác không phải là vạn năng, ta vẫn thấy phải cẩn thận một chút thì hơn." Tống Thư Hàng nói.

"Ha ha ha, ngươi dong dài như mẹ già, giống hệt Hoàng Sơn tiền bối rồi đấy." Diệt Phượng Công Tử ngồi trên một bức tường thấp, hai tay bưng chén rượu, liếm láp nhấp từng chút.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "…"

Hắn nhìn Diệt Phượng một lát, trong lòng bắt đầu cân nhắc xem mình có nên sáng tạo ra một thuật cấm ngôn dành riêng cho Diệt Phượng hay không.

Diệt Phượng có cổ ấn của thế giới Hắc Long, miễn dịch với pháp thuật hệ tinh thần từ bát phẩm trở xuống, xem ra thuật cấm ngôn đặc chế này chỉ có thể xuống tay từ phương diện vật lý thôi.

"Hì hì." Lệ Chi Tiên Tử nở nụ cười duyên: "Không cần lo cho ta, nếu ta không say thì chắc chắn sẽ không ăn cái bọt này như vậy đâu. Bình thường ta lý trí lắm, nếu không thì đã chết rục xác ở bên ngoài rồi, làm sao mà mạo hiểm khắp nơi trên hiện thế như vậy được."

Thất Tu Thánh Quân phát biểu đầy chín chắn: "Loại bọt này nên thu thập lại, giao cho ta và Dược Sư tiền bối kiểm nghiệm thành phần, xác định dược hiệu đã rồi quyết định sau."

"Ta cũng đang có ý này." Tống Thư Hàng vung tay lên, dùng niệm lực thu gom toàn bộ bọt trong thùng lại.

Một phần trong đó được đựng vào bình trữ vật của thiên nhân và vòng tay không gian. Phần còn lại chia nhỏ ra, giao cho Thất Tu Thánh Quân, Hoàng Sơn Tôn Giả, Linh Điệp Thánh Quân và Dược Sư tiền bối.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, chỉ có các vị tiền bối này khả năng kiểm tra thành phần của bọt.

Sau đó Tống Thư Hàng lại dùng niệm lực rút Thiên Cương trong thùng ra.

"Tống tiền bối, Thiên Cương phai màu kìa." Vũ Nhu Tử và Vũ Nhu Tử da đen trăm miệng một lời.

“Đúng vậy, Vũ Nhu Tử, ta nhìn thấy rồi.” Tống Thư Hàng cầm Thiên Cương lên. Không biết sau khi bị phai màu thì hiệu quả của Thiên Cương có bị ảnh hưởng gì không.

Nó sẽ không biến từ Thiên Cương siêu phẩm thành Thiên Cương hạ phẩm đấy chứ?

“Bá Tống tiền bối, ngươi có thể giao Thiên Cương trong tay cho ta xem thử không?” Lúc này, một tiên tử mặc trang phục màu hồng phấn đứng sau lưng Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng.

Cô là Mật Đào Tiên Tử, em gái của Lệ Chi Tiên Tử, một chuyên gia về phương diện nghiên cứu Thiên Cương, cho nên khi tranh đoạt Thiên Cương thì Lệ Chi Tiên Tử đã đưa cô theo.

“Tiên tử đừng gọi ta là tiền bối, cứ gọi tên là được rồi. Nếu không thì cô cứ gọi ta là Bá Tống cũng được.” Tống Thư Hàng nói xong bèn đưa Thiên Cương cho Mật Đào Tiên Tử.

Mật Đào Tiên Tử cười ngại ngùng rồi nhận lấy Thiên Cương để nghiên cứu.

“Thiên Cương không có vấn đề gì chứ? Phẩm chất có bị giảm xuống không?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ lo lắng.

Cây Thiên Cương này vô cùng quan trọng đối với các thành viên lục phẩm trong nhóm Cửu Châu số 1, lại là bảo bối mà hắn và các tiền bối hợp sức đoạt về… Nếu nó mà bị hạ phẩm chất thì chỉ đành mua lại một cây Thiên Cương cực phẩm từ chỗ Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử thôi.

Tống Thư Hàng nhìn Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, vững tâm hơn nhiều.

Tuy hắn nghèo rớt mùng tơi, nhưng chỉ cần mặt đủ dày thì bất cứ lúc nào cũng có thể vay đủ linh thạch.

Thiếu nợ không đáng sợ, đáng sợ là đã nợ như Chúa Chổm rồi vẫn còn mặt dày mày dạn đi vay!

“Bá Tống đạo hữu đừng lo, năng lượng của Thiên Cương không bị giảm đi.” Lúc này, Mật Đào Tiên Tử trả lại Thiên Cương cho Tống Thư Hàng: “Vì nó bị ngâm lâu quá nên Thiên Cương chi lực bên trong bị xói mòn mà thôi. Chỉ cần đưa nó vào một nơi có linh khí sung túc thì màu sắc của nó sẽ từ từ khôi phục.”

“Thế thì tốt.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, hai mắt hắn sáng ngời lên.

Hắn phát hiện ra một mối buôn bán cực hời!

Vừa rồi Lệ Chi Tiên Tử nói sau khi liếm chất bọt dung hợp từ Thiên Cương và lôi kiếp thì cường độ mệnh luân của tu sĩ lục phẩm cũng được tăng cường như khi sử dụng Thiên Cương. Còn hiệu quả cụ thể thế nào thì phải chờ tỉnh rượu mới đo lường lại cẩn thận.

Mà Thiên Cương bị ngâm bay màu chỉ cần một chút thời gian là sẽ từ từ khôi phục. Nói cách khác, Thiên Cương có thể sử dụng nhiều lần, là tài nguyên có thể tái sinh!

Như vậy, có phải hắn có thể kiếm lời to từ việc buôn bán bọt Thiên Cương Lôi Kiếp hay\ không?

Chỉ cần kết quả kiểm tra lớp bọt do Thiên Cương và Lôi Kiếp tạo thành cho thấy nó không tạo thành tổn thương đối với cơ thể, thì hắn có thể mở tiệm bán bọt Thiên Cương Lôi Kiếp để kiếm bộn linh thạch rồi!

Cho thuê linh hồ để tu dưỡng pháp bảo, đến nhà đại lão làm nhân viên vệ sinh, mở quán bán bọt Thiên Cương Lôi Kiếp… quả nhiên, chỉ cần có đôi mắt sáng thì cuộc đời đâu đâu cũng là tiền!

…

…

Bọt biển và Thiên Cương được lấy ra, để lộ thiên kiếp dưới đáy thùng.

Lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm trải qua quá trình xử lý 36 bước đã ngưng kết thành thể rắn màu vàng kim, tỏa ra mùi hương ngào ngạt kì lạ. Mùi thơm này đã gần đạt tới tiêu chuẩn của hoa sen ăn được mà Tống Thư Hàng ngưng tụ ra, mà đây mới chỉ là bán thành phẩm thôi!

“Có ăn được không?” Đậu Đậu nhảy lên, hóa thành kích thước nhỏ bằng bàn tay, đáp xuống vai Tống Thư Hàng.

“Chưa ăn được đâu, bây giờ phải bỏ nó vào lò luyện đan để luyện chế nữa. Sau khi luyện chế xong mới coi như hoàn thành bước sơ chế nguyên liệu nấu ăn. Ta đang lo không biết cho thêm

Thiên Cương vào thì có sinh ra biến dị gì không đây." Tống Thư Hàng nói.

Chờ bao giờ thiên kiếp được luyện trong lò luyện đan xong, còn một bước cuối cùng, đó là làm lạnh trong vòng một tháng. Bấy giờ nó mới hoàn toàn trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Tống Thư Hàng muốn dùng Thời Quang Thành, nhưng Thời Quang Thành tiêu hao hơi lớn… thôi động lực lượng của toàn bộ Thời Quang Thành chỉ để tăng tốc thời gian cho một thùng thiên kiếp, cứ thấy lãng phí làm sao ấy.

Có pháp khí cỡ nhỏ nào có cùng hiệu quả với Thời Quang thành không nhỉ?

[Thư Hàng, món thiên kiếp kho tàu của ngươi nấu xong chưa?] Giọng nói của Bạch tiền bối phân thân vang lên bên tai Tống Thư Hàng: [Bọn ta lật tung Nam Thu tự rồi, chỉ có cái xác không, chẳng có bao nhiêu đồ. Nhưng trong điện chính của nó thì có một cái hộp nhỏ khá thú vị, liên quan tới pháp tắc thời gian đấy.]

[Nguyệt Quang Bảo Hạp?] Tống Thư Hàng hỏi trong vô thức.

Chương 1852: Thủ pháp giống nhau, Tống đầu gỗ và Thiên Đế!

Bạch tiền bối phân thân: “Gì cơ?”

Tuy là một câu nghi vấn nhưng giọng điệu Bạch tiền bối phân thân vẫn rất mực nhẹ nhàng.

“Không có gì, ta đằng hắng một tiếng thôi ấy mà.” Tống Thư Hàng cười hì hì rồi hỏi: “Bạch tiền bối, cái hộp nhỏ đó có chỗ nào đặc biệt?”

Trong cả cái Nam Thu tự mà chỉ có mỗi chiếc hộp nhỏ kia là bảo bối được Bạch tiền bối coi trọng thôi sao?

Xem ra năm đó trước khi Nam Thu tự rơi khỏi Thiên Đình viễn cổ thì bao nhiêu bảo vật đã bị Nam Phương Đại Đế gom hết rồi. Hay là khi nó rơi xuống thì đống bảo vật ấy cũng rơi rụng tứ tung luôn?

Biết trong Nam Thu tự không có bảo vật thì Tống Thư Hàng cũng thấy hơi thất vọng, nhưng khi nghe Bạch tiền bối nói cái hộp kia có pháp tắc thời gian thì sức chú ý của hắn lập tức bị tập trung hết vào tác dụng của nó ngay.

Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ am hiểu nhất chính là pháp tắc thời gian đặc biệt, chơi đến là thuận tay. Liệu bảo vật này có quan hệ gì với Thiên Đế hay không?

“Trước mắt đã xác định được nó có hai hiệu quả tăng tốc và giảm tốc thời gian, tương tự với Thời Quang thành của ngươi.” Giọng nói của phân thân Bạch tiền bối truyền tới tai Tống Thư Hàng: “Nhưng thể tích của nó khá nhỏ, ta dùng thần thức thăm dò thì thấy không gian bên trong nó chỉ bằng một phòng trong Thời Quang thành của ngươi thôi.”

Chính là nó!

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên, Bạch tiền bối ơi ta muốn nó!

“Bạch tiền bối, thể tích nhỏ thì có phải là tiêu hao cũng khá nhỏ không?” Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.” Bạch tiền bối phân thân trả lời.

“Thứ ta cần đây rồi!” Tống Thư Hàng nhanh chóng nói: “Bạch tiền bối, chúng ta cần nó. Trong công thức nấu thiên kiếp kho tàu, sau khi chế biến thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm thành nguyên liệu nấu ăn thì cần chờ trong vòng một tháng. Chúng ta cần chiếc hộp thời gian này!”

Bạch tiền bối phân thân: “Chế biến thiên kiếp thành nguyên liệu nấu ăn xong rồi à?”

“Thất Tu tiền bối đang chuẩn bị bỏ chúng vào lò luyện đan để luyện chế rồi. Đây là bước cuối cùng, luyện chế rồi chờ một tháng là xong.” Tống Thư Hàng đáp.

“Được, các ngươi cứ luyện chế lôi kiếp trước đi, ta và A Thập Lục sẽ nghiên cứu cách sử dụng chiếc hộp thời gian này, đến lúc đó ngươi bỏ lôi kiếp đã luyện chế vào là được.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Phía sau Tô Thị A Thập Lục, bạch long xuất hiện. Cô, vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm và Quy tiền bối cùng xúm vào bên cạnh Chiếc hộp thời gian kia.

Con rối tiên tử và ý thức của Sở các chủ theo sát phía sau, tiếp đó là Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức, Thông Nương và Tô Không Vân thì ở ngoài cùng.

“Trước đây ta chưa bao giờ nhìn thấy chiếc Chiếc hộp thời gian này.” Quy tiền bối nói.

Trước kia nó cũng từng theo Bắc Phương Đại Đế đến đại điện của Nam Thu tự mấy lần, thế mà chưa bao giờ nhìn thấy Chiếc hộp thời gian kia cả.

“Quan hệ giữa Nam Phương Đại Đế và Bắc Phương Đại Đế là mật thiết nhất, trong đại điện nhà hắn có giấu một cái Chiếc hộp thời gian cũng chẳng có gì là lạ.” Con rối tiên tử nói bằng giọng điệu như máy móc. Chuyện dính dáng đến Thiên Đình viễn cổ khiến cho người bình thường ít nói như cô cũng không nhịn được mà đưa ra ý kiến.

Mỹ nhân rắn công đức dạo quanh Chiếc hộp thời gian rồi lắc đầu.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng dạo quanh nó một vòng rồi nhún vai.

“Ta phát hiện ra trận pháp liên quan đến pháp tắc thời gian trên cái hộp này rất giống với Thời Quang Thành của Tống Thư Hàng.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu: “Không chỉ là trận pháp, mà pháp tắc thời gian trên nó cơ hồ không khác gì Thời Quang Thành.”

“Đính chính, Thời Quang Thành là của ta.” Giọng nói của Sở các chủ vang lên từ phía xa. Tuy mượn dùng bảo vật do Tống đầu gỗ để lại, nhưng Thời Quang Thành là do Sở các chủ tạo dựng nên, cũng chính là đồ của cô.

Dứt lời, cô lại nói: “Thông Nương, cho ta mượn thân thể dùng một chút được không? Nam Thu tự này có đạo văn ngăn cản thần thức và tinh thần, thần trí của ta truyền vào chính điện thì tiêu hao lớn quá.”

“Không thành vấn đề!” Thông Nương trả lời.

Ở trong thế giới hạch tâm, mỗi lần cô múc nước tưới cây thì đều gặp Sở các chủ.

Cô đã rất thân với Sở các chủ rồi.

Thông Nương thả lỏng ý thức của mình, đồng thời biến hóa ra trạng thái hình người với mái tóc đuôi ngựa màu lục, sườn xám bó sát, dáng người nóng bỏng.

“Thông Nương, cô là đại yêu ngũ phẩm cơ à?” Tô Không Vân nói với vẻ kinh ngạc. Nó cứ nghĩ Thông Nương chỉ có cảnh giới tam phẩm như mình, ai ngờ người ta lại là đại yêu đã có thể hóa hình. Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy đại yêu hệ thực vật hóa thành hình người, rất muốn sờ búp hành của Thông Nương một cái.

Thông Nương không trả lời câu hỏi của Tô Không Vân. Lúc này, Sở các chủ ở suối nguồn sự sống phía xa đã đưa thần trí và ý chí của mình vào thân thể của Thông Nương thông qua bí pháp.

Thân thể Thông Nương cực kì thuần khiết, chỉ cần cô không chống cự thì Sở các chủ có thể nắm hoàn toàn quyền điều khiển thân thể cô bằng bí pháp.

Thực ra đây chính là một cách ứng dụng của pháp thuật “thỉnh thần nhập thân”.

Sở các chủ mượn thân thể của Thông Nương, khi cô xong việc, tinh thần lực và thể chất của Thông Nương được thần thức và tinh thần lực cường đại của cô kích thích, sẽ tăng cường lên rất nhiều. Đối với cả hai người thì đây là việc đôi bên cùng có lợi.

Sở các chủ - Thông Nương bước lên một bước, đến bên cạnh chiếc hộp nhỏ kia.

Cô và Bạch tiền bối phân thân ngồi xổm xuống trước Chiếc hộp thời gian và nghiên cứu nó một cách cẩn thận.

Sau một lúc lâu, Sở các chủ khẳng định: “Không sai, thủ pháp giống với Thời Quang Thành như đúc, ngay cả khí tức pháp tắc cũng không khác biệt gì. Thời Quang Thành của ta được tạo thành từ bảo vật mà Tống đầu gỗ để lại, cả trận pháp và thủ pháp đều xuất phát từ món bảo vật mà Tống đầu gỗ tự tay chế tác.”

“Nhưng cái hộp này lại là tác phẩm của Thiên Đế.” Con rối tiên tử đưa tay chỉ vào một góc hộp, ở đó có một dấu hiệu nho nhỏ, chính là ấn kí của Thiên Đế.

“Tác phẩm của Thiên… Thiên Đế?!” Tô Không Vân vươn tay ra: “Ta sờ một cái được không?”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

“Sờ thì được, nhưng đừng nên mở nó ra.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tô Không Vân dè dặt vươn tay sờ mấy lần trên cái hộp.

Đây là thứ cao cấp nhất mà nó được sờ trong cả đời mình, là đồ vật do Thiên Đế ngang hàng với Thánh Nhân Nho Gia luyện chế ra đấy.

Chỉ riêng những trải nghiệm hôm nay thôi là đủ để nó về Thiên Hà Tô thị chém gió cả năm!

“Tống đầu gỗ và Thiên Đế dùng cùng một thủ pháp… chẳng lẽ giữa bọn họ có quan hệ gì không thể cho người khác biết ư?” Quy tiền bối nghi hoặc hỏi.

“Có trời mới biết.” Bạch long tỷ tỷ cười lạnh nói.

Từ khi thấy Thiên Đế dùng thân con gái để hồi sinh vào mấy tháng trước, bạch long tỷ tỷ vừa nghe đến chủ đề “Tống đầu gỗ + Thiên Đế” thì lại nhịn không được mà cười lạnh.

“Thiên Đế không phải chỉ có một đời đúng không?” Bạch tiền bối phân thân lên tiếng. Hắn nhớ Đồng Quái Tiên Sư từng gửi cảnh tượng có cả Thiên Đế cũ và Thiên Đế mới trên đảo thần bí lên nhóm Cửu Châu số 1.

“Nếu như có đến mấy đời Thiên Đế… vậy có khi nào Tống đầu gỗ mà các ngươi nói cũng từng làm Thiên Đế một thời gian không?” Bạch tiền bối phân thân đưa ra một suy đoán táo bạo.

Tống đầu gỗ và Thiên Đế nắm giữ cùng một thủ pháp và pháp tắc. Liệu có phải bọn họ là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối?

Chương 1855: Đây là… động cơ vĩnh cửu?

Sở các chủ: “???”

Tống đầu gỗ và Thiên Đế?

Đừng có đùa, tên ngu xuẩn kia mà làm Thiên Đế thì Thiên Đình lại chẳng sụp đổ à?

Vừa nghĩ đến chuyện này, Sở các chủ đã sững ra.

Bởi vì Thiên Đình viễn cổ đúng là… đã sụp đổ từ lâu rồi.

Tính ra thì vào thời điểm Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, Tống đầu gỗ đột nhiên không liên lạc với cô trong một khoảng thời gian dài.

Đừng nói là Tống đầu gỗ thật sự đi làm Thiên Đế một thời gian đấy nhé?

Lúc này, bạch long tỷ tỷ lên tiếng: “Vào thời điểm Thiên Đình viễn cổ sắp phá diệt, Tống đầu gỗ còn bị người ta đuổi theo đánh cho khóc nhè thì làm sao mà thành Thiên Đế được?”

Vào giai đoạn cuối của Thiên Đình viễn cổ thì cô đã bỏ đi. Mặc dù trên danh nghĩa cô vẫn là một thành viên của Thiên Đình viễn cổ, nhưng phần lớn thời gian cô đều ở Chân Long điện của mình chứ rất ít khi trở về Thiên Đình.

Mà trong khoảng thời gian đó, Tống đầu gỗ suốt ngày bị người ta đánh chạy cùng đường, trốn vào chỗ cô lánh nạn, còn nhờ cô giúp một tay trả thù cho hả giận.

“Với thực lực của Tống đầu gỗ khi đó, hắn căn bản không có tư cách trở thành Thiên Đế.” Bạch long tỷ tỷ khẳng định chắc nịch.

Thiên Đế không phải ngai vàng ở nhân gian, nếu không đủ thực lực thì căn bản không có tư cách để thừa kế Thiên Đình.

Không phải bạch long tỷ tỷ nói xấu Tống đầu gỗ, mà sự thật là thực lực của Tống đầu gỗ khi đó còn không sánh nổi cái bắp chân của Thiên Đế người ta.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Tuy ta nghe không hiểu giữa các ngươi và Tống đầu gỗ có quan hệ gì… Nhưng rốt cuộc hắn có từng làm Thiên Đế hay không, chúng ta hỏi hắn thì chẳng phải là biết ngay sao?”

Trong khoảng thời gian đi theo Tống Thư Hàng, vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm không nắm được nhiều thông tin về Tống đầu gỗ, nhưng ít nhất nó có thể khẳng định rằng Tống đầu gỗ vẫn còn sống.

Nó vừa dứt lời, Sở các chủ đang bám vào thân thể Thông Nương bỗng trầm mặc.

Bạch long tỷ tỷ cũng im bặt.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “…”

Có phải ta nói sai cái gì rồi không? Ta sơ ý nhắc tới chủ đề cấm kị gì rồi à?

Quy tiền bối vội vàng hòa giải: “Chúng ta nghiên cứu cách sử dụng Chiếc hộp thời gian này trước đi. Tống Thư Hàng tiểu hữu sắp dùng đến nó rồi. Ít nhất chúng ta cũng phải tìm hiểu xem phải làm cách nào để bổ sung năng lượng cho nó, khởi động nó ra sao và cài đặt tăng tốc thế nào chứ nhỉ?”

“Có lẽ ta có thể phân tích ra cách khởi động và cài đặt tăng giảm tốc độ của nó.” Thông Nương được Sở các chủ nhập vào lên tiếng. Sau đó, cô nhảy lên, cơ thể lơ lửng giữa không trung, bay về phía trên cái hộp với một tư thế kì dị.

Tư thế bay của cô tựa như chỉ có cái đầu đang bay, còn thân thể bên dưới là hàng đính kèm, bím tóc đuôi ngựa cứ hất lên hất xuống.

Gần đây Sở các chủ quen với cuộc sống có mỗi một cái đầu, bây giờ nhập vào thân thể của Thông Nương, tự nhiên dư ra bộ phận từ vai trở xuống, khống chế không được quen tay cho lắm. Cho nên khi cô khống chế thân thể của Thông Nương để bay thì chỉ khống chế mỗi cái đầu bay theo bản năng, trông cực kì… đáng yêu.

Thế giới trông mặt mà bắt hình dong này bất công như vậy đó. Chỉ cần có dáng dấp xinh đẹp thì tư thế dị hợm đến mấy trông cũng vẫn đáng yêu, còn nếu thay bằng một ông chú vai u thịt bắp mà bay kiểu này thì chắc là… còn “đáng yêu” hơn nữa.

Thông Nương được Sở các chủ nhập vào lơ lửng bên trên Chiếc hộp thời gian, sau đó bắt đầu thi pháp.

Thủ pháp chế tác, pháp tắc thời gian và cả trận văn trên Chiếc hộp thời gian đều giống bảo vật mà Tống đầu gỗ để lại y như đúc, Sở các chủ dùng luôn phương pháp khống chế Thời Quang thành để thử kích hoạt nó.

Theo từng đạo ấn quyết của Sở các chủ không ngừng đánh vào, trận văn trên chiếc hộp bắt đầu vận chuyển..

“Thành công rồi ư?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Suýt thành công. Có mấy đạo ấn hơi khác biệt một chút. Để ta sửa chữa lại thủ pháp kích hoạt là được.” Sở các chủ nói.

Sau đó cô lại kết một chuỗi đạo ấn khác.

Lần này Chiếc hộp thời gian tỏa ra ánh sáng rực rỡ, pháp tắc thời gian vận chuyển, khí tức của Sở các chủ tuôn trào, dường như thời gian xung quanh chiếc hộp đã bị thay đổi.

“Xong rồi.” Sở các chủ lên tiếng: “Bây giờ ta thử chức năng tăng tốc và giảm tốc thời gian, có ai muốn thử không?”

“Ta ta ta!” Tô Không Vân vội vàng giơ tay: “Ta vừa mới tấn cấp xong, vừa hay cần thời gian luyện tập để củng cố cảnh giới đây. Ta hi vọng có thể thử công dụng “làm chậm thời gian” của nó một chút.”

Thời gian bí cảnh là thứ chỉ tồn tại trong tin đồn ở Thiên Hà Tô thị, ngay cả đệ tử trực hệ của Tô thị như nó cũng không biết trong gia tộc mình có bí cảnh loại đó hay không.

Đi vào tu luyện một tháng mà ở bên ngoài đã một năm, hoặc là vào trong tu luyện cả năm, bên ngoài mới qua một tháng.

Ngay cả trong giấc mộng, Tô Không Vân cũng muốn được vào bí cảnh thời gian một lần.

Nếu được vào đó tu luyện một lần thì sau khi về Thiên Hà Tô thị nó có thể chém gió cả đời.

Tô Thị A Thập Lục nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu Không Vân muốn vào thì để ta chi linh thạch cho lần thí nghiệm Chiếc hộp thời gian này đi.”

“Cũng được… dù sao thì bây giờ trên người ta cũng chẳng có viên linh thạch nào cả.” Sở các chủ nói.

“Chị hai! Chị đúng là chị ruột ta mà! Cảm ơn bà chị nhé, bao giờ có cơ hội ta sẽ trả gấp đôi linh thạch cho!” Tô Không Vân thốt lên. Nó cảm thấy mới có hơn nửa năm không gặp mà Tô Thị A Thập Lục dường như đã trưởng thành hơn nhiều, ra dáng chị gái hẳn ra.

Sở các chủ điều khiển cơ thể Thông Nương, điểm nhẹ một cái trên Chiếc hộp thời gian.

Chiếc hộp thời gian mở ra để lộ một không gian bằng căn phòng ở bên trong.

Tô Không Vân nhìn vào trong hộp, thấy như đang ngồi trên máy bay nhìn xuống mặt đất, thấy những ngôi nhà nhỏ xíu san sát.

“Sở tiền bối, làm sao ta vào trong được?” Tô Không Vân hỏi.

“Vào!” Quy tiền bối đột nhiên duỗi vây trước ra, đập vào lưng Tô Không Vân một phát.

Tô Không Vân bị chụp bay lên cao, phóng về phía chiếc hộp, Quy tiền bối khống chế sức mạnh cực kì tốt.

“Nó vào thế nào đây?” Tô Thị A Thập Lục hơi lo lắng.

Thu nhỏ rồi vào như bị hút vào pháp bảo? Hay là vào thẳng thông qua phương thức dịch chuyển không gian như vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng?

Đáp án nhanh chóng xuất hiện.

Tô Không Vân bị hút vào, nhưng không phải thu nhỏ rồi hút vào. Khi nó lao về phía cái hộp, Sở các chủ kết pháp ấn, trong hộp sinh ra lực hút, nó bị hút thành dạng sợi dài vào trong hộp theo một phương thức rất chi là kì quái.

“A a a á ~” Tô Không Vân la váng trời chui vào thế giới trong hộp.

Sau đó, nắp hộp đóng lại.

Tô Thị A Thập Lục lấy chiếc túi càn khôn đổ đầy linh thạch của mình ra: “Bây giờ đặt linh thạch vào đâu?”

Sở các chủ trầm mặc một chốc rồi nói: “Dường như nó đã khởi động rồi, không cần thêm linh thạch thì phải.”

“Có khi nào nó vận hành bằng năng lượng của Nam Thu tự không?” Bạch tiền bối phân thân phỏng đoán.

“Không, năng lượng của ta không hề bị tiêu hao.” Khí linh Nam Thu tự vội vàng đáp.

“Đây là động cơ thời gian vĩnh cửu trong truyền thuyết à?” Quy tiền bối nói.

Trên lý thuyết, nếu tu luyện pháp tắc thời gian tới cảnh giới nghịch chuyển được thời gian của vật thể, thì có thể đưa Chiếc hộp thời gian về lại trạng thái sung mãn năng lượng hết lần này đến lần khác một cách cực kì chuẩn xác.

Nhưng đương nhiên đây chỉ là trên lý thuyết… là giả thiết mà thôi.

Chương 1854: Hóa trang lên sàn, bát phương tụ hội!

Ở một nơi khác.

Trên chiến trường của Xích Tiêu Tử đạo trưởng và Nam Phương Đại Đế.

Đạo trưởng không còn kìm chế lực lượng của mình mà mặc sức thi triển một thân thần thông, mục tiêu của hắn là đánh nát tinh vực này, tạo nên một cơn mưa sao băng lộng lẫy để tặng cho Nam Phương Đại Đế.

Nam Phương Đại Đế không chịu yếu thế, cũng không ngừng dốc hết các loại thần thông. Sau khi Thiên Đình bị hủy diệt, thực lực và trạng thái của tứ phương đại đế không tránh khỏi bị ảnh hưởng. Nam Phương Đại Đế cũng không ngoại lệ. Hắn không thể phát huy ra thực lực ở thời kì còn Thiên Đình viễn cổ, chiến lực giảm mạnh.

Nhưng dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú và thực lực vượt xa Trường Sinh Giả bình thường, hắn sử dụng pháp thuật mang tính bùng nổ tức thời, vẫn có thể đáu ngang tay với Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong thời gian ngắn.

Hắn không cần phải thắng Xích Tiêu Tử đạo trưởng, chỉ cần kéo dài đến một khoảng thời gian nhất định thì cuộc chiến giữa hai Trường Sinh Giả sẽ kích hoạt chương trình phản ứng tự động của đương kim Thiên Đạo.

Đến lúc đó, cả Xích Tiêu Tử đạo trưởng và hắn sẽ đều sẽ trở thành đối tượng tấn công của Thiên Đạo.

Hắn cũng không muốn đồng quy vu tận với Xích Tiêu Tử đạo trưởng. Hắn có cách để thoát ra khỏi công kích của Thiên Đạo, đến lúc đó chỉ có Xích Tiêu Tử gặp bi kịch mà thôi.

Cho nên Xích Tiêu Tử đạo trưởng càng tích cực, sức phá hoại càng mạnh thì càng hợp với ý hắn.

Hai vị Trường Sinh Giả mặc lòng thỏa chí đại chiến một trận, trời sụp đổ, đất nứt rời, sao trời ào ào rơi xuống.

Trời sao trong tinh vực này trở thành bức phông nền bối cảnh đáng thương.

“Sảng khoái! Tiếp đi!” Xích Tiêu Kiếm cười ha hả. Nó ở trong trạng thái đại kiếm vẫn có thể phối hợp với Xích Tiêu Tử đạo trưởng hoàn mỹ như xưa.

Đã lâu lắm rồi không được chiến đấu thoải mái như thế.

Từ rất lâu rồi, Xích Tiêu Tử đạo trưởng và nó đã không gặp được một đối thủ ngang tầm để đánh một trận thỏa mãn thế này.

Nam Phương Đại Đế mỉm cười, bảo tháp trong tay tung ta, lực lượng không ngừng tràn vào bảo tháp, trông có vẻ sắp ra đại chiêu.

Nhưng đột nhiên, ánh sáng trên bảo tháp lại nhạt nhòa hẳn đi.

Chính thân thể của Nam Phương Đại Đế cũng run lên nhè nhẹ như thể có vết thương ẩn nào vừa phát tác, bao nhiêu năng lượng ngưng tụ được đều nhanh chóng xói mòn. Tuy rằng Nam Phương Đại Đế nhanh chóng điều chỉnh trạng thái xong, nhưng trong cuộc chiến ở cấp bậc như hắn và Xích Tiêu Tử đạo trưởng, chỉ sai lầm trong một khoảnh khắc thôi đã là chết người rồi.

Đương nhiên Xích Tiêu Tử đạo trưởng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Hắn huơ Xích Tiêu Kiếm, dấn bước sấn tới, nện cho Nam Phương Đại Đế một trận tơi bời khói lửa.

Ba mươi liên kích tung ra một mạch, đánh Nam Phương Đại Đế rớt thẳng từ trời sao xuống mặt đất, từ mặt đất xuống lòng đất, từ lòng đất lại lọt ra bầu trời. Cuối cùng thanh đại kiếm đập mạnh một cái, Nam Phương Đại Đế bị nhấn vào sâu trong sông băng, trên thân thể xuất hiện hơn mười vết thương sâu hoắm.

“Tràng liên kích này oách đấy!” Xích Tiêu Kiếm nói.

Mỗi một đòn trong liên kích đều mang uy lực có thể đánh bại đối thủ, từng đòn liên tiếp chém ra tạo nên cảm giác vô cùng thoải mái, khiến cho thân kiếm như đang sôi trào.

“Mà ban nãy Nam Phương Đại Đế bị làm sao thế nhỉ?” Xích Tiêu Kiếm lại hỏi.

Cảm giác cứ như đang chiến game thì đột nhiên lag mạng vậy.

“Có lẽ trên người hắn có vết thương ẩn nào đó, hoặc là vừa ra khỏi phong ấn nên trạng thái không được tốt, cũng có thể vì cưỡng ép thôi động pháp bảo nên bị kiệt sức thôi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng thuận miệng đáp.

Hắn vẫn theo dõi lòng sông băng.

Khí tức của Nam Phương Đại Đế đã khôi phục lại. Ba mươi liên kích ban nãy chưa đủ để đánh hắn bị trọng thương sao?

Không đúng, không phải Nam Phương Đại Đế không bị trọng thương, mà là vết thương của hắn đã khôi phục trong thời gian cực ngắn, ngay cả lửa đốt trời cũng không thể kìm chế tốc độ tự lành của kẻ này.

Trong lúc Xích Tiêu Tử đạo trưởng đang suy tư thì Nam Phương Đại Đế đã chui ra từ không gian trên đỉnh đầu của hắn. Nam Phương Đại Đế mạnh tay đè xuống, bảo tháp mở rộng chụp xuống giữa không trung, đồng thời rất cả những vết thương mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng gây ra đều đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Song sắc mặt của Nam Phương Đại Đế trắng bệch, rõ ràng đã phải trả giá không nhỏ.

“Ha ~ Xem ra là vừa dùng một pháp khí khôi phục quý báu lắm đây.” Xích Tiêu Kiếm nói.

“Đã thế thì đánh tiếp thôi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng nheo mắt lại. Cuộc chiến giữa hai Trường Sinh Giả sẽ dẫn tới chương trình phản ứng tự động của Thiên Đạo, nhưng hắn đã có cách ứng đối rồi.

Đối mặt với bảo tháp đang chụp xuống từ đỉnh đầu, đạo bào đỏ rực sắc lửa của Xích Tiêu Tử đạo trưởng vung lên, mở rộng, hóa thành một bức màn che trời lấp đất.

Bảo tháp chụp xuống tấm màn, bị bắn ngược về.

“Ha ha ha ~ Có lẽ ta đã đoán ra chân tướng rồi.” Đúng lúc này, Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói.

Vỏ kiếm của nó vẫn đang ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Vừa rồi nó đồng bộ tin tức với vỏ kiếm, tính thời gian một chút, bèn phát hiện ra một chuyện cực kì thú vị. Thời điểm mà

Chiếc hộp thời gian được kích hoạt chính là thời điểm Nam Phương Đại Đế tự nhiên bị lag.

Chiếc hộp thời gian không phải là một động cơ vĩnh cửu. Năng lượng của nó được rút thẳng ra từ trên người Nam Phương Đại Đế.

“Lên đi Xích Tiêu Tử, chúng ta phải cho hắn biết thế nào là lễ độ! Lên! Nện cho hắn thêm ba mươi liên kích, để ta tạo cơ hội cho ngươi! Ta không tin pháp khí khôi phục trên người hắn có thể dùng mãi không hết!” Xích Tiêu Kiếm gầm lên.

…

Trong chính điện Nam Thu tự trong thế giới hạch tâm.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Sở đạo hữu, xin hãy hỗ trợ tăng tốc độ thời gian trôi trong Chiếc hộp thời gian! Tăng gấp mười lên!”

“Gấp mười á?” Thông Nương bị Sở các chủ nhập thân tỏ vẻ nghi hoặc.

“Có lẽ ta đã tìm ra nguồn năng lượng của Chiếc hộp thời gian rồi. Rất có thể đó chính là Nam Phương Đại Đế, cứ thử đã rồi nói sau.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm nói.

Quy tiền bối: “…”

Nam Phương Đại Đế đang đánh nhau với Xích Tiêu Tử đạo trưởng cơ mà? Nếu nguồn năng lượng của Chiếc hộp thời gian chính là Nam Phương Đại Đế thì đôi mắt rùa của nó đã thấy trước được tương lai rồi.

“Không thành vấn đề.” Sở các chủ dứt lời, bèn kết thêm mấy đạo ấn lên Chiếc hộp thời gian, tăng hiệu quả lên gấp mười lần.

“Ha ha ha, đúng rồi, đúng rồi!” Xích Tiêu Kiếm nói.

Nam Phương Đại Đế thua chắc rồi!

Tinh vực huyền bí ẩn giấu Thiên Đình viễn cổ cũng hóa thành những mảnh sao băng vụn vỡ.

…

Cùng lúc đó.

Theo yêu cầu của Tống Thư Hàng, Thất Tu Thánh Quân mang tất cả lôi kiếp đi luyện chế.

“Sở tiền bối, Bạch tiền bối, chiếc hộp thời gian kia đã dùng được chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối phân thân trả lời: “Được rồi.”

“Cần bao nhiêu linh thạch để khởi động nó vậy?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười: “Không cần viên nào luôn.”

“Không cần viên nào? Thế nó lấy năng lượng ở đâu ra mà chạy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Nam Phương Đại Đế.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đây có tính là cà khịa đại đế từ xa không? Đừng có chụp cái mũ này lên đầu ta đấy nhé!

“Luyện chế lôi kiếp xong chưa?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

“Xong rồi, ta đưa nó vào ngay đây, sau đó chúng ta sẽ dùng hộp thời gian để rút ngắn thời gian chờ xuống nhanh nhất có thể.” Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho bọn ta!” Sở các chủ nói: “Nhân lúc Nam Phương Đại Đế chưa cắt đứt việc cung ứng năng lượng cho cái hộp này, chúng ta muốn rút bao nhiêu năng lượng thì rút. Cơ hội ngàn năm một thuở đấy, đừng lãng phí.”

…

Trong m Ảnh giới, một thế giới cỡ nhỏ của chư thiên vạn giới.

Thế giới này chỉ có một màu đen kịt, toàn bộ thế giới bao phủ trong bóng tối mịt mùng, có sinh vật nào ở trong đó hay không cũng là cả một câu hỏi lớn.

Trong thế giới đen sì này, bỗng có một giọng nói vang lên.

“Có manh mối về Thiên Kiếp Thịnh Yến rồi sao?”

“Cảm ơn ngươi, cái gì cũng có thể bán tiên sinh. Bao giờ ngươi xác định được vị tiểu đạo hữu kia đã chế biến ra thiên kiếp kho tàu thì ta sẽ trả cho ngươi một món thù lao xứng đáng. Đương nhiên, ta cũng sẽ không bạc đãi tiểu đạo hữu kia đâu.”

Sau ngàn vạn năm đằng đẵng, sinh vật duy nhất sống trong m Ảnh giới bắt đầu hoạt động.

Thân thể hắn phủ kín cả m Ảnh giới.

…

Cùng lúc đó, đại lão quả cầu béo nhìn phân thân mới mà mình vừa chế tác ra với ánh mắt hài lòng, rồi tiến hành giai đoạn cuối cùng, chuẩn bị đưa nó vào Thú giới ở hiện thế.

Chương 1855: Kết thúc tình hữu nghị quý báu dài đến mười tám năm

Khi Tống Thư Hàng chuyển lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm đã được luyện chế xong xuôi vào thế giới hạch tâm thì nghe thấy tiếng vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm đang cười hô hố: “Ha ha ha ha, đúng rồi, chính thế, hút khô hắn đi! Hôm nay ta phải khiến hắn nhũn giò không đứng được nữa mới thôi!”

Lời kịch khỉ gió gì thế này?

“Lôi kiếp được luyện chế xong rồi à?” Tô Thị A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng vào thì cất tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, vỗ tay thành tiếng, từng sợi lôi kiếp được luyện chế xong được chuyển vào đại điện của Nam Thu tự.

Sau khi được luyện chế trong lò luyện đan, thể tích của thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm co rút cực mạnh, kích thước vốn bằng cây cột chỉ còn có một phần hai mươi, còn nhỏ hơn Tống Thư Hàng dự tính. May mà lúc đó đã phong ấn tất cả lôi kiếp của Tô Không Vân, nếu không thì bây giờ đã không đủ nguyên liệu nấu ăn rồi.

“Phải rồi, Tô Không Vân đâu?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Sao không thấy đâu cả?

“Ở trong hộp ấy.” Bạch tiền bối phân thân chỉ vào chiếc hộp thời gian.

“Ơ… thôi chết, từ nãy đến giờ chúng ta chỉ lo hút năng lượng của Nam Phương Đại Đế… bây giờ thời gian trong hộp đã chậm lại mấy lần rồi?” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nhớ ra vấn đề này.

Mải hút năng lượng miễn phí quá, quên khuấy mất Tô Không Vân vẫn còn đang ở trong hộp.

Tống Thư Hàng: “…”

Các vị tiền bối, có cần hại người như thế không?

Đừng để tỉ lệ thời gian trôi trong hộp đạt đến tỉ lệ “một ngày trong hộp bằng trăm năm ở ngoài” nhé. Hắn không muốn sau khi mở hộp ra lại nhìn thấy một Tô Không Vân tóc bạc trắng, sắp chết già đâu.

“Không phải lo, để ta tính, theo thời gian gia tốc thì cùng lắm Không Vân mới qua một tháng mà thôi.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Thế thì tốt.”

Thông Nương được Sở các chủ nhập vào bổ sung: “Mặt khác, thời gian trong hộp có hạn mức tăng giảm tối đa, dưới hạn chế này, tốc độ trôi của thời gian trong hộp không quá khoa trương đâu, không cần lo lắng.”

Dứt lời, cô kết pháp ấn, mở hộp thời gian ra.

Cũng giống như lúc bị hút vào, khi hộp mở ra, Tô Không Vân bị nặn ra ngoài y hệt một sợi kem đánh răng rồi rơi tọt xuống đất.

Nó gầy đi trông thấy, rõ ràng trạng thái không được tốt cho lắm.

“Cuối cùng… cuối cùng cũng được ra ngoài. Ta cứ tưởng rằng mình chết luôn ở trong ấy rồi chứ.” Tô Không Vân run rẩy nói.

Xích Tiêu Kiếm nghi ngờ hỏi: “Việc tu luyện có vấn đề gì à?”

“Không biết, ta luôn chú ý khí tức linh lực của nó mà, từ đầu tới cuối có thấy trạng thái tu luyện có gì bất thường đâu.” Sở các chủ vừa dứt lời, bèn khống chế thân thể Thông Nương hạ xuống, kiểm tra tình trạng của Tô Không Vân.

“Ta không sao.” Tô Không Vân hít sâu một hơi: “Chỉ hơi đói thôi.”

Sở các chủ: “…”

Cô đã quên cảm giác “đói” từ lâu. Đã quá lâu không trải nghiệm chuyện bế quan mà còn phải ăn, nên nhất thời cô không nhớ đến.

Không chỉ có Sở các chủ, mà các vị tiền bối vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm, bạch long tỷ tỷ, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử và Quy tiền bối cũng như vậy.

Các vị đại lão này đã quên cảm giác đói từ lâu rồi.

“Ngươi không mang tích cốc đan à?” Tô Thị A Thập Lục lấy một chiếc túi càn khôn khác, lấy một viên đan dược ra, phối thêm đan dịch cho Tô Không Vân uống vào.

Uống đan dược xong, trạng thái của Tô Không Vân dần dần khôi phục. Nó nuốt một ngụm nước miếng: “Có mang nhưng mà mang ít. Lần này ta bỏ nhà đi bụi mà.”

Cho nên nó không mang đủ những đồ vật cần thiết dành cho tu sĩ cấp thấp khi đi ra ngoài. Mãi đến khi vào hộp thời gian tu luyện được ít lâu, nó mới phát hiện ra mình hết tích cốc đan…

“Sao không hô lên một tiếng để bọn ta đưa tích cốc đan vào cho?” Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Tô Không Vân ngượng nghịu nói: “Ta sợ chiếc hộp thời gian này mở ra thì hiệu quả của bí cảnh thời gian cũng mất đi. Vất vả lắm mới được vào bí cảnh một lần, cho nên ta muốn kiên trì đến phút cuối.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngươi định chết đói cũng không chịu lên tiếng à?

“Đương nhiên nếu sắp chết đói thật thì ta cũng sẽ kêu. So sánh kì ngộ với sinh mệnh thì phải chọn sinh mệnh chứ.” Tô Không Vân nói.

“Nhóc con khá đấy.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm khen ngợi. Phong cách thích tự đẩy mình vào đường cùng thế này giống với người nào đó lắm nha.

“Mà này, thiên kiếp này ăn được chưa đây?” Lúc này, Quy tiền bối bỗng hỏi. Nó không nhịn được mà đến gần những sợi thiên kiếp đã hóa thành thể rắn, muốn thè lưỡi ra liếm một cái.

Thiên kiếp dung nhập thêm Thiên Cương, mùi hương càng thêm nồng nàn, còn thơm hơn cả trong menu miêu tả.

“Chưa được đâu Quy tiền bối, chờ chút đã.” Tống Thư Hàng vội vàng giơ tay ngăn trước mặt Quy tiền bối.

Quy tiền bối thè lưỡi liếm lên lòng bàn tay của Tống Thư Hàng.

Một lát sau…

“Phì, tay ngươi cầm cái gì mà mặn thế?” Quy tiền bối bất mãn

nói.

“Có khi nó đi cầu quên rửa tay đấy.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm đột nhiên xen mồm.

Quy tiền bối: “…”

“Thực ra đã lâu lắm rồi ta không đi nhà xí.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Từ sau khi tấn thăng lên cảnh giới ngũ phẩm, tình hữu nghị vĩ đại quý báu mười tám năm giữa hắn và việc đi nhà xí đã chấm dứt, hai bên chính thức tuyệt giao.

Hồi tưởng lại thấy cứ là lạ.

Chẳng biết từ lúc nào mà cuộc sống của hắn đã bớt đi rất nhiều thứ.

“Vậy thì chân tướng chỉ có một.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm phát biểu: “Từ lần đi nhà cầu gần nhất đến giờ ngươi chưa rửa tay.”

Quy tiền bối: “…”

Mặc dù biết Xích Tiêu Kiếm đang nói hươu nói vượn, nhưng nó vẫn cảm thấy trong miệng mình quai quái.

“Mấy người đừng nói tào lao nữa. Nhân lúc Nam Phương Đại Đế chưa cắt đứt việc cung cấp năng lượng cho hộp thời gian, chúng ta tranh thủ chế biến cho xong thiên kiếp đi. 36 ngày, tính toán tỉ lệ cho chuẩn xác vào.” Sở các chủ nhắc nhở.

Mặc kệ lí do vì sao Nam Phương Đại Đế vẫn chưa cắt đứt liên hệ với hộp thời gian, trước hết cứ hút một phát đã, tiết kiệm được nhiều linh thạch lắm đấy.

Tống Thư Hàng đưa tay, thôi động niệm lực.

Từng sợi lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm được đưa lên trên hộp nhỏ.

Sở các chủ kết đạo ấn, kích hoạt chiếc hộp, hút hết tất cả lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm vào trong: “Bây giờ chỉ cần chờ thời gian trong hộp trôi qua 36 ngày là được.”

Một đám người vây quanh chiếc hộp thời gian, chờ đợi.

Tiểu trợ thủ hạch tâm xuất hiện, lấy lá trà do thiếu niên tiền bối thần bí ở Tán Tài Vương Tọa tặng cho, dùng nước suối nguồn sự sống pha trà nóng để đãi các vị tiền bối.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng xếp hàng ngồi xuống, tay cầm chén trúc, nhấp một ngụm trà.

“Kì lạ… hình như công suất vận hành của hộp thời gian thấp đi rất nhiều.” Lúc này, Sở các chủ bỗng nói.

Có thể là vừa rồi chạy quá nhanh nên bây giờ nó không chịu nổi chẳng?

“Có phải cái hộp pháp khí này hơi oải rồi không?” Tô Thị A Thập Lục suy đoán. Dù sao thì nó cũng đã phủ bụi ở Nam Thu tự cả ngàn vạn năm rồi mà.

“Oải à?” Tống Thư Hàng xoa cằm.

Pháp khí mà oải thì phải làm sao?

Có muốn tìm hiểu phương pháp mát xa của nhà họ Tống – “Dưỡng Đao thuật” một chút không?

Chương 1856: Đây chẳng phải là bảo hạp của trẫm sao?

Cả Bạch tiền bối phân thân và vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm đồng loạt quay sang nhìn Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng, ngươi thử một phát đi.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Ta cảm thấy Dưỡng Đao thuật của ngươi sẽ có hiệu quả không tồi.”

Đến hai vị tiền bối mà còn nói như vậy, Tống Thư Hàng càng củng cố niềm tin. Hắn giao chén trúc trong tay cho Tô Thị A Thập Lục rồi đứng dậy.

“Thuật mát xa của nhà họ Tống!” Hai tay Tống Thư Hàng đồng thời lóe sáng, dùng ngay Dưỡng Đao thuật trái phải liên hoàn kích thích nhất.

Hai tay thi nhau trượt, hai luồng sáng Dưỡng Đao Thuật cùng lúc rơi xuống chiếc hộp thời gian.

Hộp thời gian đang uể oải, vận chuyển với công suất thấp bỗng chấn động khe khẽ. Nó không thể phát ra tiếng ngâm ong ong như bảo đao hay bảo kiếm, chỉ có thể không ngừng chấn động để thể hiện sự vui vẻ của mình.

Một loáng sau, công suất vận hành đang chậm chạp được bơm đầy năng lượng, ầm ầm vận chuyển trở lại.

“Thế mà hữu hiệu thật à?” Trong đôi mắt màu cam của Con rối tiên tử ánh lên tia nhìn lấp lánh.

“Dưỡng Đao thuật vô cùng thực dụng, người tạo ra nó là một thiên tài, nhưng cũng cực kỳ đáng sợ.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Nó là thứ nghiện “Dưỡng Đao thuật” của Tống Thư Hàng nhất, và cũng là thanh kiếm duy nhất tiến hóa nhờ Dưỡng Đao thuật này.

“Thuật này không còn là Dưỡng Đao thuật nữa, chẳng có thứ gì mà nó không ‘dưỡng’ được cả.” Quy tiền bối nói: “Ta thấy ngươi đổi tên nó thành Dưỡng Khí thuật cho nhanh, pháp khí gì cũng dưỡng được hết.”

“Không chỉ pháp khí thôi đâu, phân thân và tâm ma nó cũng dưỡng được.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Thế con rối thì sao?” Con rối tiên tử cất tiếng hỏi.

“Tiên tử có muốn thử một chút không?” Tống Thư Hàng quay lại hỏi.

“…” Con rối tiên tử: “Ta sẽ báo công an, kiện ngươi tội sàm sỡ.”

Tống Thư Hàng giật khóe miệng: “Tiên tử à, Dưỡng Đao thuật cùng lắm chỉ như xoa bóp thôi mà.”

“Thư Hàng, đừng dừng lại, tiếp tục mát xa cho hộp thời gian đi.” Quy tiền bối thúc giục.

Tống Thư Hàng vội vàng quay lại, trượt tay cho chiếc hộp thời gian ba phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp. Hiệu suất hoạt động của hộp thời gian được tối ưu hóa, vận hành trôi chảy hơn nhiều.

Nó như một chiếc máy tính cổ lỗ sĩ đang chạy với tốc độ rùa bò, mở một cái phần mềm thôi cũng mất đến mấy phút. Mà ba phát Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng khiến chiếc máy cũ kĩ tăng tốc chạy như máy mới, phần mềm nào cũng mở tuốt trong vòng một giây, trôi chảy hết sức.

“Ta cảm thấy mình lại vừa tìm được thêm một con đường làm giàu.” Tống Thư Hàng nói: “Ta có thể mở tiệm bảo dưỡng pháp khí cho mọi người.”

Quy tiền bối: “Ý hay đấy. Lần sau có cơ hội thì cũng thử một phát Dưỡng Đao thuật lên mai của ta đi. Biết đâu lại có hiệu quả bất ngờ.”

“Vậy đến khi đó Quy tiền bối làm vị khách đầu tiên của ta nhé. Ta chiết khấu cho ngài còn 80%.” Tống Thư Hàng nói. Khi đang nói, hai tay hắn vẫn trượt lia lịa theo bản năng.

Quy tiền bối: “…”

Còn muốn thu tiền của ta cơ đấy!

Lẽ nào ngươi không biết rùa ăn đất sao?

Ta đã nghèo đến mức phải ăn đất rồi mà ngươi còn muốn đòi tiền ta nữa à?

Cùng lắm là đưa cho ngươi cái mai cũ thôi.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh bật cười thành tiếng. Cô đang ngồi khoanh tay ôm đầu gối, chiếc mũ nữ trên đầu tháo xuống, để lộ hai cái sừng rồng nho nhỏ. Vì tư thế ngồi nên chiếc quần váy thùng thình co lên đầu gối, bắp chân trắng ngần như ngó hành lộ ra, ngón chân sơn đỏ tươi, trông chẳng khác nào mai đỏ trên tuyết trắng.

Quy tiền bối: “Tiểu Thập Lục, cười gì đấy?”

“Ta vui thì ta cười thôi.” Tô Thị A Thập Lục vén sợi tóc bên mai, cười đáp.

“Huyệt cười của ngươi kì lạ thật.” Quy tiền bối nói.

“Ừm, trước kia cả năm cũng chẳng thấy A Thập Lục cười lấy một cái.” Tô Không Vân ở bên cạnh nói.

“Lắm mồm này!” Tô Thị A Thập Lục búng một cái về phía Tô Không Vân, một luồng kình khí phóng tới bắn thằng nhỏ bay ra xa.

Tô Không Vân định né tránh, nhưng vừa nghĩ đến chuyện đó thì đã bị đẩy lùi. Ban đầu nó cảm thấy mình đã tấn thăng lên tam phẩm, lại củng cố cảnh giới trong hộp thời gian thì có thể chống đỡ một chiêu nửa thức trong tay A Thập Lục, không ngờ chênh lệch giữa hai bên vẫn khổng lồ như ngày nào.

Nó cứ nghĩ mình có cơ hội tranh các đạo hiệu đánh số, nhưng xem ra vẫn còn yếu lắm.

“Tàm tạm rồi đấy.” Lúc này, Bạch tiền bối phân thân bỗng nói.

“Trong hộp đã qua 36 ngày rồi sao?” tht hỏi.

“Không, ta nói Dưỡng Đao thuật của ngươi kia, được rồi đấy.” Bạch tiền bối phân thân làm mặt đơ: “Ta cảm thấy cái hộp thời gian kia sắp đến cực hạn rồi.”

“...” Tống Thư Hàng vội vàng dừng hành vi trượt liên hoàn của mình.

“Tiếc quá.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Ta cứ ngỡ dùng Dưỡng Đao thuật lên chiếc hộp này thì sẽ ảnh hưởng đến Nam Phương Đại Đế, nhưng xem ra hắn chỉ bị hút năng lượng thôi. Hiệu quả của Dưỡng Đao thuật không thể nào truyền sang người hắn được.”

Ban đầu Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất chờ mong được thấy Nam Phương Đại Đế vừa bị hút năng lượng đến run chân, vừa bị cưỡng chế sảng khoái lâng lâng.

Nhưng xem ra Nam Phương Đại Đế chỉ là quả pin của hộp thời gian mà thôi.

Sau khi Tống Thư Hàng dừng trượt tay, về lại bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, nhận lại chiếc chén trúc của mình.

Khi nhận lấy chén trúc, ngón tay của Tống Thư Hàng chạm vào ngón tay của A Thập Lục, cả hai đều cảm nhận được nhiệt độ trên tay nhau. Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ mỏng như cánh ve cơ hồ không ảnh hưởng gì đến hoạt động trên tay phải của Tống Thư Hàng.

Mát ghê… đáy lòng Tống Thư Hàng hơi run lên.

Nhiệt độ trên ngón tay của A Thập Lục rất thấp.

Tống Thư Hàng nhìn sang Tô Thị A Thập Lục. Sau khi tu sĩ lên đến cảnh giới nhị phẩm thì nóng lạnh bất xâm, trừ khi bị ảnh hưởng bởi công pháp hoặc là thể chất.

“Đừng lo.” Tô Thị A Thập Lục hạ giọng nói: “Vì huyết mạch thức tỉnh đấy.”

“Không sao thì tốt.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục cười nhẹ, mái tóc ngắn bay bay.

Trên người cô tỏa ra mùi hương cực kì dễ chịu, dường như là mùi tóc, lại dường như là mùi từ hai chiếc sừng rồng.

“Chờ thời gian trong hộp trôi qua 36 ngày là được ăn đúng không?” Quy tiền bối hỏi.

“Đến lúc đó thì hãy chờ xem kĩ thuật nấu nướng của ta.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Quy tiền bối: “Ngươi biết kĩ thuật tiên trù à?”

“Ta có được truyền thừa tiên trù và trù tâm của Hà Chỉ Ma Đế, cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Hãy tin ta!” Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối trầm mặc một lát: “Hay là chúng ta ăn sống đi? Bọn ta là rùa, ăn cá toàn nuốt sống thôi. Mà thiên kiếp kho tàu lại gợi cho ta nhớ đến món ba ba kho tàu, lòng ta đau lắm.”

Tống Thư Hàng: “…”

…

Trong tinh không xa xôi.

Trên một hành tinh nhỏ mà mặt trời không chiếu tới, có một mặt trời nhân tạo tỏa ra nhiệt độ và ánh sáng.

“Sh… shhh… Quá đáng lắm rồi. Lần trước chỉ là bảy phát liên tiếp thôi, lần này từ đầu tới cuối trọn tám mươi mốt lần, không cho người ta thời gian mà thở! Rốt cuộc cô nhóc kia đang làm trò gì vậy? Mà rõ ràng ta đã cắt đứt liên hệ giữa bản thể và linh quỷ rồi, vì sao ta vẫn còn bị ảnh hưởng chứ?” Một cô gái có đôi chân thon dài ngồi trên sông băng, mặt mày rầu rĩ.

Xem ra trước khi đến Nho gia triển khai kế hoạch, cô phải đi gặp cô nàng Vũ Nhu Tử kia một lần mới được.

Mạch não của cô bé này rất thần kì.

Nếu ví mạch não của một người bình thường đang thỏa sức bay lắc là một con ưng bay lượn giữa tầng không, thì khi cô nàng Vũ Nhu Tử kia bay lắc cứ phải gọi là phi thuyền vũ trụ vọt khỏi Trái Đất!

“Rốt cuộc cảm giác sảng khoái cưỡng chế này là gì đây? Phải đi tìm hiểu mới được.” Thiên Đế lẩm bẩm.

Thiên Đế có thể dùng ý chí cường đại để khống chế cảm giác sảng khoái cưỡng chế này, nhưng vấn đề là thân thể này là linh quỷ của Vũ Nhu Tử, căn bản đã yếu thì chớ, lại còn bị bản thể của Vũ Nhu Tử ảnh hưởng.

Vất vả lắm mới khôi phục lại được, Thiên Đế cất quyển trục viết đầy kế hoạch của mình đi.

“Giải trừ việc phong tỏa liên hệ với bản thể Vũ Nhu Tử, xác định tọa độ của cô bé.” Thiên Đế búng nhẹ ngón tay, kết nối liên hệ cộng minh giữa linh quỷ và Vũ Nhu Tử.

Thông qua sự cộng minh này, cô có thể khóa chặt vị trí của Vũ Nhu Tử.

Nhưng Thiên Đế không truyền tống thẳng đến bên cạnh Vũ Nhu Tử, mà núp trong bóng tối, âm thầm thăm dò trước đã.

Thông qua Vũ Nhu Tử, cô có thể lờ mờ cảm ứng được cảnh tượng yến hội trên Điền Thiên đảo.

“Cô nhóc Vũ Nhu Tử này đang tham gia một cuộc tụ họp của tu sĩ à?” Thiên Đế nghĩ thầm.

Tốt nhất là đợi bao giờ cô nàng ở một mình rồi xuất hiện để gặp mặt.

Trong lúc đang suy tư, Thiên Đế nhìn thấy thiếu niên thú vị Tống Thư Hàng xuất hiện giữa hư không.

Sau lưng Tống Thư Hàng, con rùa biển thú cưng của Bắc Phương Đại Đế cũng đi theo, trên lưng nó còn cõng một cái hộp nhỏ.

Thiên Đế: “…”

Đây chẳng phải là bảo hạp của trẫm hay sao?

Cô nhớ lẽ ra chiếc bảo hạp này phải nằm ở Nam Thu tự của tâm phúc Nam Phương Đại Đế nhà mình mới đúng. Sao nó lại xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng chứ?

Nam Thu tự… không có vấn đề gì đấy chứ?

Khi Thiên Đế đang mải suy tư, thiếu niên Tống Thư Hàng đã mở cái hộp nhỏ kia ra: “Đến lúc bộc lộ tài năng cho mọi người thấy rồi!”

Hắn vươn tay chụp một cái, một “sợi” lôi kiếp bị kéo ra ngoài.

Không thể nào nhầm được. Mặc dù thứ này có dạng sợi hết sức kì quái, nhưng đường vân và khí tức thiên kiếp thì rành rành ra đó. Nó đúng là một sợi lôi kiếp!

Dùng từ “sợi” để hình dung lôi kiếp nghe rất sai trái, nhưng nó chính xác là một sợi…

Thân là lôi kiếp nổi danh nhất trong thiên kiếp, nó bị biến thành dáng vẻ kia khiến cho người ta chua xót đến tận đáy lòng.

Mặt khác… thiếu niên Tống Thư Hàng đang định làm gì thế nhỉ?

Thiên Đế rất tò mò.

“Sở Sở!” Đúng lúc này, thiếu niên Tống Thư Hàng quát to một tiếng.

“Vâng, sư phụ!” Từ phía xa, Sở Sở đeo tạp dề vung tay một cái, ném bộ đồ làm bếp chuyên dụng để nấu tiên trù lấy được từ Tán Tài Vương Tọa cho Tống Thư Hàng.

“Dụng cụ làm bếp?” Trong lòng Thiên Đế nghĩ đến một khả năng.

Nhưng sau đó cô lập tức lắc đầu. Không thể nào! Thiên kiếp không thể bị mang vào nhà bếp được!

Cô vừa nghĩ như vậy thì Tống Thư Hàng đã túm một sợi thiên kiếp quăng lên thớt.

Dao phay trượt ra, được hắn cầm trong tay.

Dao phay cũng là đao. Tống Thư Hàng có truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế và trù tâm Ma Môn phụ thể, cộng thêm đao ý của đao tu tự lĩnh ngộ ra, hắn điều khiển dao phay cũng không khó khăn cho lắm.

Tay phải của Tống Thư Hàng vung lên liên tục.

Dao phay cắt thoăn thoắt xuống sợi thiên kiếp kia.

Đường đường là thiên kiếp, thế mà lại bị cắt thành từng miếng mỏng dính đều tăm tắp…

Từ giờ phút này đây, bao nhiêu uy nghiêm của thiên kiếp đã không cánh mà bay, chẳng còn sót lại chút nào.

Chương 1857: Trong nhạc nền của ta, không một ai có thể thắng ta

Tay phải của thiếu niên Tống Thư Hàng nhanh như chớp giật. Chỉ trong nháy mắt, một đoạn ngắn thiên kiếp đã bị cắt ra, từng miếng thiên kiếp mỏng dính xếp đầy một đĩa lớn.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Những miếng thiên kiếp thái mỏng này là phần trang trí cho món thiên kiếp kho tàu, dùng để ăn sống luôn được như sashimi, đề cử gói cùng với rau quả và lá cây tươi để ăn cho tươi ngon tròn vị.

“Tiếp theo là thiên kiếp cắt khối kho tàu.” Dao phay xoay tròn một vòng trên tay Tống Thư Hàng, dường như dao và thân thể đã hòa làm một.

Đao ý thuần túy bắt đầu bộc phát từ trên người hắn, cuối cùng ngưng tụ lại. Đao ý thứ hai của Tống Thư Hàng vốn đã có dấu hiệu thức tỉnh, bây giờ khi hắn thái thiên kiếp, đao ý thứ hai bị kích thích, có thể phá xác thành hình bất cứ khi nào.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái của bản thân đến mức tốt nhất.

Trù tâm của Hà Chỉ Ma Đế hiển hiện trên người hắn, truyền thừa tiên trù ma môn hiện lên trong đầu hắn, chỉ dẫn hắn làm những bước chế biến món ăn tiếp theo.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm.

Thiên kiếp đã bị thái một đoạn ngắn biến thành màu vàng tối, theo những gì được mô tả trong menu của Hà Chỉ Ma Đế, thiên kiếp vốn dĩ là màu vàng kim, nhưng thiên kiếp trong tay Tống Thư Hàng có thêm cả Thiên Cương nên mới biến thành màu đậm hơn một chút.

Từ khúc thiên kiếp bị thái không ngừng có mỡ chảy ra như mật ong, tỏa mùi thơm nồng mãi không tiêu tán, mặt cắt của thiên kiếp hiện lên lôi văn như thớ thịt, khiến cho người ta nhìn thấy mà thèm.

Tống Thư Hàng giơ cao dao phay làm bếp, mắt hắn nhìn thấy những thông tin chi tiết hơn trong thiên kiếp này.

Kết hợp với kinh nghiệm khổng lồ trong truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế, khi Tống Thư Hàng nhìn kết cấu của thiên kiếp, hắn có thể thấy đâu là vị trí yếu nhất, thích hợp nhất để hạ dao.

Hắn vung dao thái xuống, dao phay thái thiên kiếp thành từng miếng nhỏ bằng phương pháp ít tốn sức lực nhất.

“Chính là cảm giác này đây!” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Dao kia thái xuống nguyên liệu nấu ăn, chính là đao công đỉnh cao của tiên trù, có thể thái ra hình thái nguyên liệu tuyệt vời và hợp với tâm ý nhất.

Còn nếu chém xuống người kẻ địch, đao kia sẽ chém thẳng vào nhược điểm, trở thành đường đao mạnh nhất phá tan điểm yếu nhất của đối phương.

Đao đạo trong thiên hạ là trăm sông đổ về một biển.

Tống Thư Hàng lại nâng dao.

Sau lưng hắn, có mấy bóng người xuất hiện.

Bạch tiền bối phân thân, Con rối tiên tử, Thông Nương, và cả Tô Không Vân đang hôn mê treo vắt vẻo trên vỏ của Xích Tiêu Kiếm.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục. Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức đồng thời xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

“Bắt đầu nấu rồi à?” Thông Nương hít hà, thơm quá là thơm.

Cô đang định bước tới hỏi Tống Thư Hàng một chút thì bị Bạch tiền bối phân thân kéo lại: “Đừng qua đó, chớ quấy rầy Thư Hàng.”

Hắn nhìn ra lúc này Tống Thư Hàng đang ở vào trạng thái giống như “lĩnh ngộ”, đao ý thứ hai có lẽ sắp thành hình.

Không biết lần này Tống Thư Hàng sẽ ngưng tụ ra đao ý như thế nào đây.

Theo trí nhớ của Bạch tiền bối thì đao ý thứ nhất của Tống Thư Hàng chính là Khải ý – đao ý phòng thủ trước nay chưa từng có.

Không biết đao ý thứ hai của hắn sẽ là cái gì?

Nhìn Tống Thư Hàng đang làm đồ ăn, ánh mắt của Bạch tiền bối lộ rõ vẻ từ bi và thương xót.

Hắn biết Tống Thư Hàng rất muốn ngưng tụ ra đao ý dạng tấn công như một đao tu đường đường chính chính, nhưng bây giờ bối cảnh hắn lĩnh ngộ đao ý thứ hai lại là “nấu ăn”, khiến cho hắn rất muốn hát tặng cậu thanh niên trẻ này một bài ca cũ.

Bạch tiền bối phân thân chỉ vừa nghĩ như vậy, Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng đã đồng loạt tiến lên một bước, dung nhập vào thân thể Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức hóa thành ánh sáng công đức bao phủ cả người Tống Thư Hàng, dùng sức mạnh công đức hộ thể làm tăng lĩnh ngộ và khí vận cho hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử thì lơ lửng sau lưng mỹ nhân rắn công đức như đội hát bè, hai tay chắp lại trước ngực như cầu nguyện. Sau đó, cô bắt đầu ngâm vang một bài ca không lời nhưng lại rất mực sục sôi.

Bài ca của cô có tác dụng làm tăng ngộ tính, trạng thái và tăng cường cảm ứng cho thần thức.

Đại công đức, đại tạo hóa!

“Làm đồ ăn mà còn tự mang BGM nữa à?” Quy tiền bối không nhịn được mà bật thốt.

Bạch tiền bối phân thân: “…”

Cùng lúc đó, dưới sự tăng cường của ánh sáng công đức và tiếng ca của Tạo Hóa Tiên Tử, Tống Thư Hàng lại vung dao.

Lần này con dao không dừng lại, ánh dao lóe lên chặt thiên kiếp ra làm đôi, thiên kiếp dài ngoằng bị cắt thành hai nửa.

Tay trái Tống Thư Hàng giữ chặt thiên kiếp, tay phải không liên tục vung dao.

Hết nhát dao này đến nhát dao khác thái xuống thiên kiếp.

Nhát dao nào cũng thái xuống vị trí thích hợp nhất, chính xác nhất, vừa tầm nhất!

Trong nháy mắt, nguyên sợi thiên kiếp đã bị hắn thái thành khúc nhỏ, khúc nào khúc nấy đều có kích thước vừa đủ để người thưởng thức ăn hết trong một miếng.

Mùi thơm của thiên kiếp tỏa khắp nơi, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Tống Thư Hàng hấp dẫn.

Khí thế trên người Tống Thư Hàng ngưng tụ đến cực hạn, lưỡi sắc hiển lộ!

Nhưng đao ý thứ hai vẫn chưa ngưng tụ, vẫn còn thiếu một chút nữa.

Thông Nương sau lưng hắn đột nhiên giơ tay sờ đầu mình. Cô bỗng thấy Tống Thư Hàng ở trạng thái để lộ lưỡi sắc này hơi đáng sợ, cứ như thể cô sẽ bị hắn túm cổ đem ra thái bất cứ lúc nào vậy.

[Phải rồi, mình là một cọng hành!] Thông Nương ngộ ra chân lý.

Còn Tống Thư Hàng thì đang nấu ăn!

Khi hắn nấu ăn, lỡ như không có hành để thái thì cô nguy to rồi.

Bây giờ mình có nên chuồn đi không đây?

Nhưng ngửi thấy hương nồng của thiên kiếp xộc vào khoang mũi, Thông Nương lại không sao chạy được. Thơm quá, muốn ăn thiên kiếp kho tàu quá đi mà!

“Vẫn chưa đủ, còn thiếu một chút nữa.” Tống Thư Hàng nói, đoạn vươn tay, định lấy một sợi thiên kiếp khác ra.

Khi hắn vươn tay, ngón tay lại chạm vào bàn tay lành lạnh của Tô Thị A Thập Lục.

Đúng lúc ấy, Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh Tống Thư Hàng vừa lấy ra một sợi lôi kiếp rồi đặt lên thớt cho hắn: “Cứ giao việc lấy thiên kiếp cho ta, ngươi tập trung nấu ăn đi.”

“Ừm.” Tống Thư Hàng giữ thiên kiếp trên thớt, nín thở, ngưng thần.

Ánh dao lại loáng lên, nhanh và dứt khoát hơn hẳn trước đó!

Sợi lôi kiếp này ra đi nhanh chóng và thanh thản hơn người anh em trước của mình nhiều.

…

Thiên Đế đang âm thầm thăm dò trợn tròn cả mắt.

Hắn thái miếng, cắt khúc thiên kiếp ra thật kìa! Điên rồi!

Thậm chí cô còn thấy một cái nồi lớn được bắc lên bếp ngay bên cạnh Tống Thư Hàng!

Bọn họ muốn ăn thiên kiếp thật, không đùa đâu.

Có phải mình hơi bị lạc hậu rồi không?

Từ thời viễn cổ đến bây giờ, cô chưa thấy gã háu ăn nào nảy ra ý tưởng với thiên kiếp. Tu sĩ tránh thiên kiếp còn không kịp, ai lại nghĩ đến chuyện mang nó ra nấu ăn cơ chứ?

Ăn thiên kiếp, các ngươi không sợ tương lai độ kiếp bị nó trả thù sao?!

Chương 1858: Đao từ bi

Mợ nó, tu sĩ thời nay đáng sợ quá. Mạch não tên nào tên nấy đều thi nhau nhảy đầm.

Nhưng mà chính Thiên Đế cũng cảm thấy có vẻ như mùi vị của thiên kiếp kho tàu sẽ rất ngon.

Thiên Đế xoa cằm trầm tư… Cô đang nghĩ không biết mình có nên ngụy trang thành Vũ Nhu Tử, lẻn vào trong đám người, lặng lẽ nếm thử một miếng thiên kiếp kho tàu hay không.

Dường như đám tu sĩ ở đây đều say quắc cần câu cả rồi, nếu cẩn thận một chút thì dù có thêm một Vũ Nhu Tử nữa, cũng chưa chắc đã có ai nhận ra đâu.

…

Lúc này, Tống Thư Hàng đã hoàn toàn tiến vào trạng thái.

Khi thái thiên kiếp, hắn thậm chí còn dung nhập thêm đao pháp mà mình nắm giữ.

Đầu tiên là đao pháp cơ sở căn bản nhất. Đây là căn cơ đao pháp mà hắn học được từ thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng trong Thực Tế Ảo của Bạch tiền bối.

Sau đó là Tật Phong Đao, Phần Thiên Hỏa Diễm đao, và cuối cùng là Nhân Quả đao!

Vì đã có bài học đầy máu và nước mắt lần trước, nên lần này Tống Thư Hàng kiên quyết nhảy cóc qua Nghịch Lân đao pháp.

Lần trước, hắn thôi động Nghịch Lân đao pháp khi sắp lĩnh ngộ đao ý, cho nên mới tạo ra được đao ý khôi giáp. Tuy đao ý khôi giáp trông rất ngầu, dùng cũng rất tốt, nhưng thân là một đao tu, hắn vẫn mong có thể ngưng tụ ra một loại đao ý có tính công kích bình thường, mà không phải chém ra một đao rồi rúc mình trong khôi giáp.

Nguyện vọng của Tống Thư Hàng càng ngày càng bé nhỏ. Hắn đã chấp nhận thân phận đao tu của mình, hắn không khát vọng đao ý gì kinh thiên động địa, bá đạo ngông cuồng, hắn chỉ cần một đao ý bình thường mà thôi.

Không biết từ khi nào, trên hai tay của Tống Thư Hàng đã hiện lên sắc kim loại đen bóng: Cương Thủ biến dị!

Sau lưng hắn, dàn đồng ca thánh viên hiện thân.

Dưới sự dẫn dắt của thánh viên lớn, nhóm thánh viên nhỏ cùng nhau mở kinh văn Nho gia và ngâm xướng theo tiết tấu bài ca của Tạo Hóa Tiên Tử. Tiếng ca vốn đang sục sôi khí thế bỗng chốc tràn ngập cảm giác bi tráng như sử thi.

Nếu cảnh tượng tiên trù nấu ăn được chấm điểm, thì tiên trù thực tập Tống Thư Hàng lúc này đây hoàn toàn có thể gặt hái từ 90 điểm trở lên.

Vừa có BGM riêng, vừa có Công Đức tiên tử hộ thân, phụ bếp lại là tiểu tiên nữ đáng yêu của Tô thị, nguyên liệu nấu ăn thì tỏa ra ánh sáng vàng sẫm, toàn bộ đống hiệu ứng này đều là đốt tiền!

“Tốt lắm, trạng thái vô cùng tốt!” Tống Thư Hàng nói.

Hắn cảm thấy trạng thái của mình chưa bao giờ tốt đến thế.

Trong tay hắn, đạo thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm thứ sáu đã nối gót đi theo anh em mình.

Nhanh hơn, tiết tấu nhịp nhàng hơn!

Tiểu tiên tử Tô Thị A Thập Lục lập tức đưa cho hắn sợi thiên kiếp thứ bảy.

Vũ Nhu Tử và Vũ Nhu Tử da đen cũng đã đến gần từ lúc nào. Bọn họ giúp Tống Thư Hàng bắc nồi lên bếp, dùng Ngự Hỏa thuật bắt đầu đun nước trong nồi lên.

Nước là nước linh tuyền trên Điền Thiên đảo, trước khi nấu thiên kiếp kho tàu, phải chần thiên kiếp trong nước sôi một lần.

“Hình như nhiệt độ lửa hơi bị thấp.” Vũ Nhu Tử nói.

Vừa nói, cô vừa nhìn về phía vỏ kiếm của Xích Tiêu Kiếm. Cô nhớ trên thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối có thể cháy lên hỏa diễm phần thiên hừng hực, không biết vỏ kiếm có tác dụng này không?

“Không phải lo độ lửa. Ta có lửa luyện đan chuyên dụng đây.” Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân tới gần rồi nói.

Dứt lời, Thất Tu Thánh Quân nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Có vẻ Thư Hàng tiểu hữu sắp bắt đầu biến hóa rồi.”

Đúng như Thất Tu Thánh Quân suy đoán.

Chỉ còn một chút xíu nữa thôi, đao ý của Tống Thư Hàng sẽ ngưng tụ thành hình.

"Dưỡng Đao thuật!" Đúng lúc này, hai tay của Tống Thư Hàng đột nhiên sáng ngời lên.

"Muốn dùng Dưỡng Đao thuật để tăng độ ăn ý giữa mình và con dao phay làm bếp kia sao?" Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói. Phương pháp này khá ổn.

"Nhưng nếu muốn tăng độ ăn ý với dao phay thì cần gì phải dùng đến cả hai tay cơ chứ?" Quy tiền bối nói.

Vậy thì phát "Dưỡng Đao thuật" còn lại của Tống Thư Hàng sử dụng ở đâu?

"Có phải hắn muốn cho bản thân mình một phát không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Khi các vị tiền bối còn đang suy đoán thì Tống Thư Hàng đã trượt tay cho dao phay một phát Dưỡng Đao Thuật như Bạch tiền bối nghĩ. Mà phát Dưỡng Đao thuật thứ hai thì đáp xuống thiên kiếp.

"Hắn định làm gì vậy?" Xích Tiêu Kiếm cảm thấy khó hiểu.

"Chắc là tăng cường cảm giác đối với nguyên liệu nấu ăn." Thất Tu Thánh Quân xoa cằm nói: "Nghe nói bò mà được nghe nhạc nhiều thì thịt sẽ tươi ngon. Mặc dù không biết là thật hay giả, nhưng có lẽ Thư Hàng tiểu hữu muốn dùng công dụng mát xa của Dưỡng Đao thuật để tăng cường cảm giác của mình với thiên kiếp chăng?"

"Ngay lúc này đây!" Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Tống Thư Hàng chém ra một đao đỉnh phong của chính mình, không hề mượn ngoại lực!

Tất cả những đao pháp mà Tống Thư Hàng đang nắm giữ, gồm có Đao pháp cơ sở, Tật Phong Đao, Phần Thiên Hỏa Diễm đao, Nhân Quả đao, Khiên Đao thuật, Đao Độn – Bá Vương, Ngự Đao – Nguyệt Quang, Dưỡng Đao thuật và Tam Thiên Đao Kinh đồng thời được sửa sang lại.

Hết thảy những tri thức, lĩnh ngộ và kinh nghiệm về đao pháp của hắn dung nhập hết vào một đao này.

Dao phay hạ xuống, đao ý bùng nổ.

Tống Thư Hàng chém ra một đao rực rỡ bảy màu như mộng ảo.

Đao ý thứ hai ngưng tụ thành hình.

“Đây là đao ý gì?” Tô Thị A Thất cau mày suy tư. Đao ý như mộng ảo này dường như không thuộc bất kì loại đao ý nào mà hắn biết. Mà đao ý đẹp đẽ, khuyết thiếu tính bá đạo này có vẻ còn đi ngược lại với đạo của đao tu. Song hắn vừa nhớ tới đao ý khôi giáp của Tống Thư Hàng thì lại thấy tất cả đều dễ hiểu.

Tống Thư Hàng cầm dao phay, ý thức vẫn còn đắm chìm trong dư âm khi đao ý thứ hai ngưng tụ thành hình.

Một lúc lâu sau, hắn mới nhoẻn môi cười thỏa mãn.

Đao ý thứ hai là đao ý dạng công kích!

Hiệu quả siêu ngầu!

Đao ý kia thích hợp để tấn công vào nhược điểm của địch, ngay khi nâng đao đã có thể ghim chặt điểm yếu của đối phương để đánh tan nó. Trong đao ý còn có cả kĩ thuật cắt thái của tiên trù và pháp tắc nhân quả.

Mặt khác, đao ý ấy còn là đao từ bi.

Đao ý chém trúng thân thể kẻ bị giết không mang đến đau đớn mà lại là sung sướng!

Trừ những điều trên, đao ý thứ hai của hắn có tiềm lực to lớn. Bây giờ nó chỉ vừa mới thành hình, còn không gian rất lớn để trưởng thành. Sau khi nó trưởng thành thì chắc chắn sẽ còn những hiệu quả mạnh mẽ hơn.

Với Tống Thư Hàng mà nói, đao ý thứ hai thuộc dạng công kích đã là quá đủ rồi.

Hắn phải bồi dưỡng đao ý thứ hai này để nó mau chóng trưởng thành, sau đó khai thác tất cả tiềm lực của nó mới được.

Hắn lại vung dao lên, đao ý như mộng như ảo không ngừng hiển hiện.

Chỉ một lát sau, tất cả thiên kiếp đã được thái xong.

“Bước tiếp theo, chần sôi.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, thấy Vũ Nhu Tử da đen và Sở Sở đã chuẩn bị xong xuôi nồi lớn và nước sôi.

Vũ Nhu Tử thì đang cầm vỏ kiếm của Xích Tiêu Kiếm để quấy mạnh trong nồi.

Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Ta cũng có thể tu luyện ra một hóa thân tâm ma thật sao?”

“Tuyệt đối không thành vấn đề. Ta có thể chế tạo hóa thân tâm ma riêng cho tiền bối.” Vũ Nhu Tử khẳng định chắc nịch.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Hắn vươn tay, thôi động niệm lực, chuyển tất cả thiên kiếp thái miếng vào nồi lớn để chần sôi.

Không biết cái nồi nước chần thiên kiếp này có bán được linh thạch không nhỉ?

Suy nghĩ vừa nảy ra đã bị Tống Thư Hàng vội vàng lắc bay khỏi đầu.

Thèm tiền đến phát điên rồi.

…

Bốn mươi phút sau.

Theo công thức của Ma Đế, mẻ thiên kiếp kho tàu đầu tiên đã ra lò.

“Ai muốn thử trước nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tuy có cơ sở là truyền thừa tiên trù của Ma Đế nhưng chính Tống Thư Hàng cũng không dám chắc món thiên kiếp kho tàu này có thành công hay không.

“Này tiểu đạo hữu, ta có thể thử được không?” Trong hư không bỗng vang lên tiếng nói.

Ngay sau đó, cả Điền Thiên đảo bỗng chìm trong bóng tối mịt mù.

Chương 1859: Hay là tranh thủ đâm lúc hắn đang ăn?

Mới có ba giờ chiều mà đột nhiên cả đảo Điền Thiên chìm trong bóng tối, đèn chiếu sáng khẩn cấp trên đảo lập tức sáng lên… nhưng vừa tỏa sáng thì đã bị nuốt chửng rồi biến mất.

Ngay cả ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng cũng bị hạn chế, không sao chiếu sáng xung quanh được.

Đây không phải là bóng đêm phủ xuống, mà là một loại vật chất tối nào đó đã chặn hết toàn bộ ánh sáng.

Tống Thư Hàng vẩy tay phải một cái, dao phay làm bếp giương cao, chuẩn bị tâm lý chém lên trời một phát đao ý Từ Bi.

“Xin lỗi, tiểu đạo hữu đừng căng thẳng. Lâu quá không ra khỏi m Ảnh giới nên ta không khống chế được hình thể của mình ấy mà. Xin hãy chờ ta một lát.” Đúng lúc này, giọng nói trong hư không lại vang lên lần nữa.

Sau đó, “bóng tối” bao phủ Điền Thiên đảo thu gọn lại một nửa.

Một nửa Điền Thiên đảo quay về với ánh sáng, nửa còn lại ở trong bóng tối mịt mù như hũ nút.

Ngoài ý muốn của mọi người, vị khách mới tới có vẻ rất dễ nói chuyện… ít nhất thì cũng không có ác ý.

“Cảnh tượng này cứ như cảnh bóng tối đối lập với ánh sáng đầy tính sử thi ở phần kết của mấy cái phim điện ảnh ấy nhỉ?” Diệt Phượng Công Tử ngồi xổm trên đầu khỉ bự Tam Lãng, vươn đầu lưỡi liếm mu bàn tay.

Trên mặt khỉ say rượu của Tam Lãng lộ vẻ đau khổ như đang gặp ác mộng. Đang ngủ mà bị trèo lên đầu hay đạp lên mặt thì dù là ai cũng sẽ gặp ác mộng thôi.

Lệ Chi Tiên Tử lấy điện thoại di động ra, đứng ngay ranh giới ánh sáng và bóng tối, chọn một tư thế thật xinh đẹp, chụp cho mình mấy cái ảnh selfie. Với đôi mắt say rượu mông lung, cô quyến rũ hơn hẳn lúc bình thường.

Tống Thư Hàng nhìn vào một nửa Điền Thiên đảo chìm trong bóng tối, hắn mơ hồ cảm thấy trong nửa bóng tối ấy có dao động không gian. Có một cánh cửa không gian đang được mở ra ở đó mà chưa hề đóng lại. Chẳng lẽ khoảng bóng tối bao phủ cả nửa hòn đảo này là "thân thể" của chủ nhân giọng nói trong không trung ban nãy sao? Thậm chí hình như thân thể của vị đại năng này còn chưa hoàn toàn ra khỏi cánh cửa không gian nữa à?

"Đạo hữu, ngươi nóng vội quá." Đúng lúc này, một giọng nói trưởng thành, chín chắn vang lên.

Một cánh cửa không gian mở ra trong hư không, và rồi một người đàn ông quấn chăn bước ra từ trong đó. Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử vội vàng bước ra nghênh đón người vừa tới, sau đó đứng lại ở bên cạnh hắn.

"Cái gì cũng có thể bán tiền bối?" Tống Thư Hàng nhìn thấy người đàn ông này thì cảm thấy cực kì thân thiết.

Ấn tượng của hắn với đại lão cái gì cũng có thể bán phải nói là tốt vô cùng.

Trong lòng Tống Thư Hàng, điểm hữu hảo của hắn với đại lão cái gì cũng có thể bán chỉ xếp sau các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1.

Đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn Tống Thư Hàng, gật đầu mỉm cười. Hắn định cho Tống Thư Hàng một cơ hội nữa, cho nên mới đưa hắn ra khỏi sổ đen.

Vì đã vớt ra khỏi sổ đen, cho nên khi gặp Tống Thư Hàng, đại lão cái gì cũng có thể bán bèn mỉm cười đúng tiêu chuẩn phục vụ với hắn, hệt như với những khách hàng bình thường khác.

Ngươi cho rằng thứ linh thạch dung tục kia có thể mua được nụ cười của Kiếp Tiên cửu phẩm, thậm chí là của Trường Sinh Giả sao?

Đương nhiên là hoàn toàn có thể!

Đã thế giá cả lại còn thấp hơn tưởng tượng rất nhiều!

"Tiền bối ơi, vị đại lão đen sì này là bạn của ngài sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão đen sì lên tiếng: “Tiểu hữu có thể gọi ta là m Ảnh Lãnh Chúa.”

“Nghe ‘lãnh chúa’ cứ như là tên mấy con Boss để cho người chơi đánh trong game ấy.” Vũ Nhu Tử giơ vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm lên, nói: “Tiền bối nên cân nhắc đổi cái đạo hiệu khác đi.”

“Lâu lắm rồi ta không liên hệ gì với các giới khác trong chư thiên vạn giới, tiểu tiên tử nói gì ta không hiểu lắm. Nhưng ta hiểu đại khái rồi.” m Ảnh Lãnh Chúa cười ha hả: “Danh xưng chỉ là cái tên để phân biệt người này với người khác mà thôi, với ta thì tên là gì không quan trọng.”

“Từ hôm nay trở đi, tên của tiền bối sẽ là m Ảnh Thượng Nhân nhé.” Vũ Nhu Tử nói: “Nghe phù hợp với phong cách của chúng ta hơn m Ảnh Lãnh Chúa nhiều.”

“Được, vậy hôm nay tên ta sẽ là m Ảnh Thượng Nhân.” m Ảnh Lãnh Chúa quá dễ tính luôn.

“Ta cảm thấy ta với tiền bối có chủ đề chung để nói rồi đấy.” Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Ban nãy m Ảnh Lãnh Chúa vừa nói “Hôm nay tên ta sẽ là m Ảnh Thượng Nhân”, nói cách khác, ngày mai vị tiền bối này sẽ đổi một cái đạo hiệu khác.

“Ha ha ha ha.” m Ảnh Thượng Nhân thoải mái cười to.

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

Hắn bước lên một bước, bảo vệ hai cô con gái của mình. Hắn cứ có cảm giác nếu còn để con gái nói chuyện với kẻ này thêm một lát nữa thì con bé sẽ chạy theo người ta mất thôi, đặc biệt là đứa con gái màu đen kia, nhìn vẻ ngoài đã thấy đồng bộ với người ta rồi, không thể không phòng bị được.

“Tiền bối cái gì cũng có thể bán à, lần này ngài đến đây là vì có thứ gì muốn giao dịch với ta sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hạt sen Đao Ý Thông Huyền lần trước bán được giá cao. Của đã hiếm mà lại còn độc quyền là bán đắt như tôm tươi thế đó.

“Nói đúng ra là m Ảnh Lãnh Chúa đạo hữu muốn giao dịch với ngươi. Ta chỉ kiếm tiền môi giới thôi.” Đại lão cái gì cũng có thể bán bình tĩnh đáp.

“Xin hãy gọi ta là m Ảnh Thượng Nhân.” m Ảnh Lãnh Chúa nói.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

m Ảnh Thượng Nhân lại quay sang nói với Tống Thư Hàng: “Ta muốn nếm thử thiên kiếp kho tàu, đây chính là hàng giao dịch. Chỉ cần thiên kiếp kho tàu của tiểu đạo hữu ngươi không có vấn đề gì thì ta sẽ trả một món thù lao khiến ngươi hài lòng.”

Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi nhìn về phía Bạch tiền bối phân thân, Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân: “Các tiền bối, mọi người cảm thấy có thể giao dịch được không?”

Tuy phần lớn món thiên kiếp kho tàu này là do hắn chính tay chế biến, nhưng trong đó cũng có sự hỗ trợ của Bạch tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Linh Điệp Thánh Quân và Dược Sư. Cho nên Tống Thư Hàng muốn hỏi ý kiến của ba vị tiền bối rồi mới xác định xem có giao dịch hay không.

“Món thiên kiếp kho tàu này là do ngươi chế biến, bọn ta chỉ giúp đỡ mà thôi. Ngươi quyết định là được.” Thất Tu Thánh Quân mỉm cười nói.

“Nếu ngươi muốn cái gì thì giao dịch đi.” Bạch tiền bối phân thân mặt lạnh như tiền: “Dù sao chúng ta cũng có nhiều mà.”

Nguyên vật liệu còn rất nhiều, bày tiệc đãi hết nhóm Cửu Châu số 1 vẫn còn dư.

“Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng chỉ vào mẻ thiên kiếp kho tàu đầu tiên mới ra lò, nói: “Vậy mời m Ảnh tiền bối nếm thử món thiên kiếp kho tàu của ta, xem có đủ tiêu chuẩn hay không.”

Bóng tối bao phủ một nửa Điền Thiên đảo ngưng tụ ra một đôi tay khéo léo, cánh tay dài hai trăm mét thò ra, nhận lấy món thiên kiếp kho tàu trong tay Tống Thư Hàng rồi mang vào trong bóng tối.

Thiên kiếp kho tàu nấu xong có màu đỏ tươi roi rói, tỏa ra linh quang vàng sậm, còn tỏa ra mùi thơm vương vấn mãi không tan, khiến cho người ta ứa cả nước miếng.

Trong bóng tối truyền ra tiếng nhai khe khẽ.

“Ngon lắm, giống y như trong trí nhớ của ta. Cắn một miếng, lớp đầu tiên béo mà không ngấy, tan ra trong miệng, lớp thứ hai dai dai, càng ăn càng thơm, lớp thứ ba giòn tan, vừa cắn nhẹ đã vỡ… món này thậm chí còn thơm ngon hơn thiên kiếp kho tàu trong kí ức của ta.” m Ảnh Thượng Nhân ngợi khen tấm tắc.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Vị m Ảnh Thượng Nhân này đã từng ăn thiên kiếp kho tàu rồi sao?

Nói cách khác, hắn quen biết Hà Chỉ Ma Đế à?

Nếu quả thực là như vậy, hay là mình tranh thủ nhân lúc hắn đang ăn, xiên cho hắn một phát đâm sau lưng chính nghĩa nhỉ?

Chương 1860: Nhưng không sao cả, ta có tiền

Suy nghĩ này vừa nảy ra trong não hải thì đã bị Tống Thư Hàng chôn xuống tận đáy lòng.

Không thể biến việc cà khịa đại lão thành sở thích được.

Lần nào hắn gây sự với đại lão cũng là ngoài ý muốn, là bị động, thậm chí đôi khi còn bị đại lão gây hấn mà chẳng hiểu vì sao. Hắn cực ít khi chủ động cà khịa đại lão. Trong cái chuyện liên quan đến sinh mạng bé nhỏ của mình, hắn vẫn rất có chừng mực.

Hơn nữa, m Ảnh Thượng Nhân quen biết Hà Chỉ Ma Đế không có nghĩa là hai người bọn họ cùng phe với nhau. Biết đâu m Ảnh Thượng Nhân chỉ là khách của Hà Chỉ Ma Đế thôi thì sao?

Không thể chỉ vì m Ảnh tiền bối từng ăn thiên kiếp thịnh yến của Hà Chỉ Ma Đế mà khép người ta vào phe địch được.

Cái logic [Ta có thù với lão Đồng bán bánh bao sát vách, cho nên ta phải đánh nhừ đòn tất cả những người mua bánh bao nhà lão Đồng] quả là có độc.

Quần chúng ăn bánh bao vô tội biết bao!

Còn nữa, m Ảnh tiền bối là khách mà đại lão cái gì cũng có thể bán giới thiệu cho, nếu gây sự với hắn thì thế nào cũng bị đại lão cái gì cũng có thể bán kéo vào sổ đen.

Sau này mình còn phải giao dịch với đại lão cái gì cũng có thể bán rất nhiều, không thể vì chuyện nhỏ mà làm hỏng chuyện lớn được.

Thế là Tống Thư Hàng lập tức thu hồi ý nghĩ đen tối của mình.

“Tiểu đạo hữu, ngươi có cải tiến công thức thiên kiếp kho tàu này không thế?” Đúng lúc này, giọng nói của m Ảnh Thượng Nhân vang lên lần nữa.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Không thể coi là cải tiến được, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn thôi. Trong bước sơ chế đầu tiên, ta thả cả Thiên Cương vào, sau đó để món ăn ngon hơn, đặc sắc hơn, ta đã thử một bí pháp độc môn.”

“Không tệ. Nếu để ta chấm điểm cho món thiên kiếp kho tàu này thì ta có thể cho ngươi 80 điểm. So với món thiên kiếp kho tàu mà ta từng ăn trước đây thì kĩ thuật tiên trù của ngươi kém xa tít tắp, khiến cho độ ngon của món ăn bị ảnh hưởng. Nhưng Thiên Cương và bí pháp làm tăng khẩu cảm cho nguyên liệu của ngươi lại cộng thêm cho nó không ít điểm.” m Ảnh Thượng Nhân khen ngợi: “Ta công nhận món thiên kiếp kho tàu này, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn. Nhưng kĩ thuật tiên trù của tiểu đạo hữu còn không gian rất lớn để phát triển, hi vọng lần sau ta có thể thưởng thức được món ăn từ 95 điểm trở lên ở chỗ ngươi. Ta tuyên bố trước, ta rất là kén chọn trong vấn đề ăn uống đấy nhé.”

“Cảm ơn tiền bối đã khích lệ.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên hắn chạm đến tiên trù mà đã được tiền bối công nhận, có lẽ hắn thực sự có thiên phú về mặt tiên trù cũng nên?

“Nếu là sản phẩm đạt yêu cầu thì giao dịch của chúng ta coi như hoàn thành. Đạo hữu, ngươi có muốn có thứ gì không?” m Ảnh Thượng Nhân hỏi.

Khi m Ảnh Thượng Nhân nói chuyện, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hơi thở của kẻ lắm tiền phả thẳng vào mặt mình.

[Ngươi muốn cái gì thì cứ việc nói ra. Cho dù là sao trên trời, ta cũng có thể hái xuống cho ngươi. Ngươi thích cái gì ta cũng đều sẽ thỏa mãn ngươi!] Mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu, đọc lời thoại của giám đốc bá đạo trong phim truyền hình bằng giọng nam trầm bổng.

Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh vỗ tay đánh nhịp.

Tống Thư Hàng: “…”

Bầu không khí bị phá hỏng luôn rồi.

“Ha ha, nếu ngươi muốn sao trời thì ta cũng có thể cho.” m Ảnh tiền bối cười khà khà.

Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

Lấy sao trời làm gì? Có nhét vào thế giới hạch tâm được đâu?

Nếu có một ngày thế giới hạch tâm của hắn lớn đến mức có thể nhét cả sao trời vào thì tự hắn cũng hái được sao rồi.

“Xin tiền bối chờ một chút, đúng là ta đang cần một thứ.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn nhìn Quy tiền bối, truyền âm nhập mật nói: “Quy tiền bối, ngươi có biết Đông Phương Xuân Các không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Quy tiền bối: “Nhìn trời, đến cả Đông Phương Đại Đế mà ngươi cũng không tha à?!”

Thằng ranh này hốt ổ của Nam Phương Đại Đế xong, bây giờ còn bành trướng dã tâm lên cả nhà của Đông Phương Đại Đế ư?

“Quả nhiên đó là mảnh vỡ cung điện của Đông Phương Đại Đế.” Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu.

Vậy thì lấy nó đi!

“Tiền bối, ta có thể xin mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các của Thiên Đình viễn cổ được không?” Tống Thư Hàng nói.

“!!!” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử thể bán trợn mắt nhìn Tống Thư Hàng: “Ta ném ngươi vào sổ đen nhé khách hàng Tống!”

“Tiên tử đừng hiểu lầm, ta không đòi mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các trong tay cô đâu. Ta đang nghĩ, nếu là mảnh vỡ thì chắc là phải có rất nhiều. Tiên tử có thu thập thì cũng chỉ bán đi vài mảnh. Ta muốn có mảnh vỡ khác của Đông Phương Xuân Các kia.” Tống Thư Hàng giải thích.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử thể bán xoa cằm gật đầu: “Cũng có lý.”

“Mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các của Thiên Đình viễn cổ à? Ta hiểu rồi.” m Ảnh tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng: “Trong tay tiền bối có mảnh vỡ sao?”

“Không có, thực ra hôm nay là lần đầu tiên ta nghe đến thứ này. Nhưng không sao cả, ta có tiền.” m Ảnh Thượng Nhân nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Dứt lời, m Ảnh Thượng Nhân nói với đại lão cái gì cũng có thể bán: “Đạo hữu này, ta muốn mua mấy mảnh vỡ của Đông Phương Xuân Các, tính tiền cùng với nhiệm vụ thiên kiếp kho tàu luôn nhé, có được không?”

“Không thành vấn đề.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nở một nụ cười chân thành tha thiết. Hắn thích nhất là kiểu khách không mặc cả này đấy. Chỉ cần đưa ra thứ hắn muốn thì có đòi bao nhiêu linh thạch hắn cũng hào phóng thanh toán ngay.

“Sư phụ, đừng có nhòm ngó mấy mảnh vỡ của ta!” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nhắc nhở.

Đại lão cái gì cũng có thể bán nhẹ nhàng xoa đầu đệ tử, mỉm cười: “Hôm nay sư phụ sẽ dạy cho con một bài học. Ở đâu có buôn bán, ở đó có cạnh tranh.”

“!!!” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử: “Tình thầy trò chắc có bền lâu! Tuyệt giao đi sư phụ!”

“Quan hệ thầy trò là gì mà đòi so với gia tài bạc vạn? Chút tình thầy trò nhỏ bé làm sao sánh nổi với công việc làm ăn?” Đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Linh thạch không chỉ mua được nụ cười của Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên, mà còn có thể khiến cho bọn họ trở mặt thành thù!

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử bực hết cả mình.

Lúc này, đại lão cái gì cũng có thể bán xoa đầu cô: “Đùa thôi, ta có rất nhiều con đường để kiếm được mảnh vỡ của Đông Phương Xuân Các, ngươi cứ hoàn thành giao dịch của mình đi.”

“Vậy thì giao dịch hoàn thành.” m Ảnh Thượng Nhân cười nói, sau đó thân thể to lớn lùi dần về cánh cửa không gian.

Trước khi quay về, hắn đột nhiên ném một cái bát màu đen cho Tống Thư Hàng: “Ngươi có thể gọi ta một lần nhờ vào vật này. Lần sau nếu ngươi nghiên cứu ra thêm món nào trong thực đơn thiên kiếp thì có thể gọi ta. Chỉ cần món ăn đủ tiêu chuẩn thì ta sẽ lại làm giao dịch đồng giá với ngươi. Món ăn lần sau có phải là tâm ma kiếp hun khói không?”

Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

“Ta còn chưa nghiên cứu ra món ăn tiếp theo. Ta cũng chỉ vừa mới có được thực đơn thiên kiếp này mà thôi.” Tống Thư Hàng nhận chiếc bát nhỏ màu đen rồi đáp.

“Ha ha ha, mong chờ lần gặp tiếp theo.” m Ảnh Thượng Nhân cười lớn rồi lui về m Ảnh giới, biến mất.

…

Sau khi m Ảnh Thượng Nhân về nhà, Điền Thiên đảo lại khôi phục như ban đầu.

Bữa tiệc của nhóm Cửu Châu số 1 chính thức mở màn.

Được sự khẳng định của m Ảnh Thượng Nhân, Tống Thư Hàng bắt đầu nấu hết đống thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm còn lại thành thiên kiếp kho tàu.

Đại lão cái gì cũng có thể bán và Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cũng được Tống Thư Hàng giữ lại tham gia bữa tiệc.

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm. Hôm nay mọi người ngồi chung mâm ăn uống với nhau, lần sau mua đồ từ đại lão cái gì cũng có thể bán chưa chắc đã rẻ hơn, nhưng chí ít lúc muốn tìm hắn thì có lẽ sẽ dễ hơn nhiều. Tống Thư Hàng nghĩ vậy.

Thiên kiếp kho tàu + tiên nhưỡng do Côn Na nữ sĩ của thế giới Hắc Long ủ + tiên trà của thiếu niên tiền bối ở Tán Tiên đài.

Loại nào cũng là bảo vật hiếm có.

Sau ba tuần rượu… đại lão cái gì cũng có thể bán bắt đầu lấy ra những món tiên trân được cất giữ bằng thủ pháp của Trường Sinh Giả trong không gian cá nhân của mình. Những món tiên trân này trải dài từ cổ chí kim, phong phú đến kinh ngạc. Tiên trân mà được đại lão cái gì cũng có thể bán cất giữ làm hàng hóa thì chẳng kém gì món ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Vốn chỉ là một bữa thiên kiếp thịnh yến, bỗng chốc biến thành một bữa Thực Tiên yến ra trò.

Bữa tiệc kéo dài đến tận đêm khuya.

Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 vốn đã hơi quá chén lại càng say quắc cần câu.

Linh Điệp Thánh Quân gắp một miếng thiên kiếp kho tàu, thưởng thức thật kỹ.

Trừ ba loại cảm giác mà m Ảnh Thượng Nhân giới thiệu, sau khi nuốt thiên kiếp kho tàu xuống còn có hương vị bùng nổ trong vị giác. Đây chính là thiên kiếp nguyên nước nguyên vị đấy!

Lão phu sống nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên biết rằng thiên kiếp cũng có thể ăn được.

Linh Điệp Thánh Quân lại nâng chén lên cạn cùng Hoàng Sơn Tôn Giả.

Rượu cũng là rượu ngon, là bảo bối cấp bậc cửu phẩm, thậm chí còn cao hơn.

Thư Hàng tiểu hữu kiếm được nhiều món độc lạ như vậy quả là nằm ngoài dự đoán của hắn. Xem ra thằng nhóc này cũng có khí vận đặc thù.

Khác với sự may mắn của Bạch đạo hữu, có lẽ khí vận của Tống Thư Hàng nằm ở “nhân duyên”.

“Ồ? Có phải ta hơi say rồi không?” Linh Điệp Thánh Quân đột nhiên lẩm bẩm.

Hình như hắn hơi hoa mắt.

Vừa rồi hắn nhìn liếc một cái, thấy tận ba Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử da đen ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn, trong sảnh tiệc vẫn còn hai Vũ Nhu Tử đang đi lại, nói cười với nhau.

“Ừm, xem ra là say thật.” Linh Điệp Thánh Quân mỉm cười. Hắn vốn là một mỹ nam trung niên mặn mà, nụ cười này tỏa ra mị lực mười phần.

Mấy cô nàng trên Điền Thiên đảo ngắm nụ cười của Linh Điệp Thánh Quân đến ngẩn ngơ.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối.” Lúc này, Vũ Nhu Tử quấn chăn lăn đến gần Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Sao thế Vũ Nhu Tử?”

Vũ Nhu Tử cười hì hì, lăn đến bên cạnh Tô Thị A Thập Lục ngồi gần Tống Thư Hàng, gác đầu lên đùi A Thập Lục: “Ta vẫn muốn ngắm mưa sao băng.”

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử à, tiền bối không phải là vạn năng đâu nhé!

Tống Thư Hàng đang suy tư thì hai mắt bỗng sáng ngời lên.

“Đúng rồi.” Hắn nhìn đại lão cái gì cũng có thể bán rồi nói: “Tiền bối ơi, ta mua một trận mưa sao băng có được không? Dùng thiên kiếp kho tàu để gán nợ thay linh thạch được chứ?”

“Ha ha, không cần gán nợ, hôm nay tâm trạng ta vui, tặng miễn phí!” Đại lão cái gì cũng có thể bán sảng khoái nói.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nghe thấy thế thì biết ngay sư phụ nhà mình đã quá chén rồi.

Chỉ lúc uống say bét nhè thì sư phụ mới tặng đồ miễn phí cho khách hàng thôi.

“Thích mưa sao băng từ góc độ nào?” Đại lão cái gì cũng có thể bán đứng lên, chỉ tay lên trời.

Đúng lúc này… một trận mưa sao băng đổ xuống từ chân trời phía xa xa, đẹp không sao tả xiết!

Chương 1861: Mỗi Người Một Bên

Tống Thư Hàng chưa từng thấy trận mưa sao băng đẹp nào đến vậy trong đời. Từng ngôi sao băng vụt qua trên bầu trời đêm, dày đặc giống như một trận mưa tầm tã, đẹp không sao tả xiết.

Tưởng chừng như có một vị đại lão nào đó cố tình đánh nát một ngôi sao chỉ để tạo ra trận mưa sao băng này.

“Đẹp quá~~ đẹp hơn cảnh ta tưởng tượng rất nhiều.”

Vũ Nhu Tử mãn nguyên vô cùng, cô gối đầu lên đầu gối của A Thập Lục, ngước nhìn bầu trời đầy sao với vẻ mặt thỏa mãn:

“Cảm ơn Tống tiền bối, cảm ơn cái gì cũng có thể bán tiền bối.”

“Ta...”

Đại lão cái gì cũng có thể bán giơ hai tay lên một cách cứng nhắc, giữ nguyên tư thế phát công, một lúc lâu sau hắn mới cố rặn ra một câu:

“Đờ mờ, có người cướp mối làm ăn của ta!”

Tống Thư Hàng:

“???”

“Hở?”

Hàng gì cũng có tiên tử nhìn về phía sư phụ với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Không ngờ sư phụ lại bị người ta cướp mối làm ăn, đây là lần đầu tiên cô gặp chuyện này đấy!

“Trận mưa sao băng này không phải do ta tạo ra.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán uất ức vô cùng.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn bị người khác cưỡng ép cướp mất mối làm ăn ngay lúc giao dịch sắp hoàn thành. Mặc dù trận mưa sao băng này vốn là món quà hắn muốn tặng miễn phí... Nhưng quà tặng cũng là một khâu trong giao dịch mà!

“Vậy trận mưa sao băng này là do ai tạo ra?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Hắn quay đầu lại nhìn Linh Điệp Thánh Quân. Nếu trận mưa sao băng này không phải do đại lão cái gì cũng có thể bán tạo ra, vậy người có khả năng tạo ra chuyện này nhất ở đây chính là Linh Điệp Thánh Quân.

Lúc này Linh Điệp Thánh Quân đang cầm ly rượu nhấp từng ngụm nhỏ, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười quyến rũ khiến trái tim của các tiểu cô nương phải đập loạn nhịp.

Chắc không phải Linh Điệp tiền bối, Linh Điệp tiền bối uống nhiều rồi hơn nữa ngài ấy cũng không phát công.

Vậy là ai làm đây?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Có thể... là do bọn ta?”

Lúc này, vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

“Hả?”

“Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế đang chiến đấu với nhau, nhìn từ góc độ mưa sao băng...”

Mới nói được một nửa, Xích Tiêu kiếm tiền bối bỗng dừng lại.

Bởi vì đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên nhào tới, dùng hai tay bóp chặt vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm với vẻ mặt hung ác rồi lắc như điên:

“Hóa ra là ngươi, hóa ra ngươi chính là người cướp mối làm ăn của ta! Đồ tàn nhẫn, đồ vô tình... trả lại mối làm ăn cho ta!”

“Ta không cố ý, hơn nữa cũng không phải lỗi của ta, ta chỉ là một vỏ kiếm mà thôi.”

Vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm hét lên:

“Đừng lắc, đừng lắc nữa, sắp rời thành từng mảnh rồi, cũng không nhìn xem tu vi của ngươi ở mức nào...”

Một tên Trường Sinh Giả uống say cực kỳ phiền toái.

Thấy cảnh trước mắt, không biết sao Tống Thư Hàng lại bật cười. Nếu lúc này vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm tiền bối biến thành một cô gái thì đúng là một cảnh kinh điển trong phim ngôn tình.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài đọc sai lời thoại rồi.”

Diệt Phượng Công Tử nhảy từ trên đầu Cuồng Đao Tam Lãng xuống:

“Đáng lẽ lúc này ngài phải lớn tiếng phản bác ‘ngươi mới vô tình, ngươi mới tàn nhẫn!’ mới đúng.”

Vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm:

“...”

Lúc Diệt Phượng Công Tử nhảy xuống, trên mặt Cuồng Đao Tam Lãng đang say giấc lộ ra vẻ giải thoát. Cuối cùng cơn ác mộng của hắn cũng kết thúc, biến thành một giấc mộng đẹp.

Vũ Nhu Tử xoay mình rời khỏi đầu gối của A Thập Lục rồi đứng dậy, duỗi người:

“Hì hì hì~~ dù sao ta cũng thấy mưa sao băng rồi, mãn nguyện rồi, hôm nay ta rất vui!”

Lúc này Vũ Nhu Tử da đen chạy chầm chậm đến bên cạnh cô, sau đó gấp một miếng thiên kiếp kho một cách tao nhã rồi đưa lên miệng cô:

“Bản thể, mâm thiên kiếp kho này rất ngon, chắc là do dùng lôi kiếp nhị phẩm lên tam phẩm do Tống tiền bối dùng Dưỡng Đao thuật massage trước chế biến thành, ngươi nếm thử đi.”

Thân là tâm ma nhưng lại thông minh như cô thật chua xót biết bao.

Vũ Nhu Tử há miệng cắn một miếng thiên kiếp kho:

“Ồ~~ ngon đấy.”

“Tống tiền bối, Thập Lục, ta ăn no rồi. Ta muốn đi uống một chén trà, các ngươi có muốn không?”

Vũ Nhu Tử buộc chăn lên vai như áo choàng rồi hỏi.

Tô thị A Thập Lục gật đầu:

“Cảm ơn Vũ Nhu Tử.”

“Chuyện nhỏ ấy mà, xem như thù lao vì đã cho ta gối đầu.”

Vũ Nhu Tử cười đáp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên:

“Vậy ta cũng muốn một chén... Ơ, đợi đã Vũ Nhu Tử.”

Hắn thấy bên khóe miệng của Vũ Nhu Tử dính chút vụn thức ăn, hẳn là bị dính trong lúc ăn thiên kiếp kho tàu.

"Chỗ này này."

Tống Thư Hàng giơ tay lên chỉ vào khóe miệng bên trái của mình, ý bảo Vũ Nhu Tử lau vụn thức ăn bên khóe miệng của cô đi.

Vũ Nhu Tử nghiêng đầu lộ ra vẻ mặt khó hiểu:

"???"

Tô thị A Thập Lục thấy vụn thức ăn bên khóe miệng của Vũ Nhu Tử, cô mỉm cười, vừa chỉ tay vào khóe miệng bên trái của mình giống như Tống Thư Hàng vừa nói:

"Vũ Nhu Tử, ở đây, chỗ này của cô có..."

Tô thị A Thập Lục còn chưa nói hết câu, Vũ Nhu Tử đột nhiên đi đến đứng trước mặt cô. Tầm mắt của Tống Thư Hàng và A Thập Lục bị che kín bởi đôi chân dài của Vũ Nhu Tử.

Ngay sau đó, Vũ Nhu Tử cúi người đến gần má của Tô thị A Thập Lục rồi đặt một nụ hôn lên đó.

Chụt~~

Một nụ hôn rõ kêu.

Tô thị A Thập Lục đần mặt ra.

Sau đó Vũ Nhu Tử xoay người, tiến đến gần rồi hôn nhẹ nhàng lên má Tống Thư Hàng.

Chụt~~

Hương thơm xông vào mũi, đôi môi mềm mại in trên má, có chút ướt át... à, còn có mùi thơm của thiên kiếp kho tàu.

"Được rồi! Tặng nụ hôn chúc ngủ ngon cho hai người đấy."

Vũ Nhu Tử cười nói:

"Ta đi rót trà đây."

Tống Thư Hàng vội xua tay:

"Không, ý ta không phải vậy."

Lúc Vũ Nhu Tử cúi người tặng nụ hôn chúc ngủ ngon, Tống Thư Hàng cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đến từ Linh Điệp tiền bối ở đằng xa quét qua người hắn.

"Ý ta muốn nói là Vũ Nhu Tử à, bên khóe miệng của cô dính vụn thức ăn kìa."

Tống Thư Hàng lập tức giải thích.

Vũ Nhu Tử chớp mắt, quay đầu lại nhìn Vũ Nhu Tử da đen.

Vũ Nhu Tử da đen móc ra một chiếc khăn tay nhỏ lau đi vụn thức ăn dính trên khóe miệng cô.

“Hóa ra là vậy, ta còn tưởng Tống tiền bối và A Thập Lục cứ chỉ vào mặt mình là muốn ta tặng nụ hôn chúc ngủ ngon cho hai người chứ.”

Vũ Nhu Tử cười nói:

“Ta còn nghĩ chắc hai ngươi uống say rồi nên tặng một nụ hôn để vỗ về các ngươi.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Vậy trả nụ hôn lại cho ta đi!”

Vũ Nhu Tử nói, cô giơ hai tay lên chỉ vào hai má trái phải của cô:

“Mỗi người một bên, trả nụ hôn chúc ngủ ngon lại cho ta.”

Tống Thư Hàng xua tay lia lịa:

“Không cần đâu, không cần thế đâu.”

Cách nghĩ của cô nàng Vũ Nhu Tử này hệt như tàu lượn siêu tốc làm người ta chẳng biết đường nào mà lần.

“Vậy ghi nợ để đó, khi nào có cơ hội thì trả lại cho ta, cho vay nặng lãi chín ra mười ba về đấy nhé!”

Vũ Nhu Tử quấn chặt chăn, cầm tay Vũ Nhu Tử da đen nhảy đến nơi cung cấp trà bánh của tiểu trợ lý hạch tâm ở đằng xa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Ở bên cạnh, Xích Tiêu kiếm tiền bối van xin một hồi, cuối cùng đại lão cái gì cũng có thể bán mới chịu thả nó ra.

Sau đó hắn nói với Tống Thư Hàng:

“Bá Tống đạo hữu, đường dây bên đã kết nối ổn thỏa hết rồi. Khi nào ngươi cần mảnh vỡ của Đông Phương Xuân Các thế?”

“Mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các?”

Trong đám đông, lỗ tai của một Vũ Nhu Tử giật giật.

Chương 1862: Lén Đuổi Theo

Vị Vũ Nhu Tử này giấu mình trong đám đạo hữu say rượu, vừa ăn uống vừa vểnh tai lên nghe ngóng tin tức. Từ đầu đến cuối các đạo hữu trong nhóm không hề phát hiện ra điều gì khác thường.

Đạo hữu nào thấy cô cũng cho rằng cô là Vũ Nhu Tử, cho dù ngẫu nhiên có người thấy có ba Vũ Nhu Tử lăn lộn chơi đùa thì cũng không nghi ngờ hay thắc mắc gì.

Nguyên nhân của việc này không chỉ do các đạo hữu uống say mà còn do tác dụng của tiểu pháp thuật mà Vũ Nhu Tử Thiên Đế đã thi triển lên bản thân.

Đây là một pháp thuật có thể khiến người khác không chú ý đến cô, người nào thấy cô cũng sẽ cảm thấy sự tồn tại của cô là hợp lý. Tiểu pháp thuật này là pháp thuật do một vị đại sư thích khách từng sống ở Thiên Đình bắt chước theo công pháp của tông môn thần kỳ nào đó, suy luận sáng tạo ra.

Nhờ tiểu pháp thuật này, Vũ Nhu Tử Thiên Đế hoạt động như cá gặp nước trong buổi tiệc của nhóm Cửu Châu số 1. Trừ Linh Điệp Thánh Quân ra, những người khác không hề chú ý đến sự khác thường của cô.

Mà Linh Điệp Thánh Quân lại đang đắm chìm trong sự hạnh phúc vì có ba cô con gái, không cách nào thoát ra được.

Vũ Nhu Tử Thiên Đế nhấp một ngụm rượu ngon. Mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các là mảnh vỡ thuộc về cung điện của tứ phương Đại Đế ở Thiên Đình. Trong Thiên Đình ở thời đại viễn cổ, trừ cung điện của Thiên Đế là lõi ra thì cung điện của tứ phương Đại Đế và thế giới đặc biệt của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm là những nơi quan trọng nhất trong số các nơi còn lại.

Có thể nói, Thiên Đình ở thời đại viễn cổ là thế lực mạnh nhất trong lịch sử tu chân. Ngay cả Nho gia do một tay Thánh Nhân Nho gia sáng lập ra cũng không thể sánh với Thiên Đình, ít nhất là về số lượng Trường Sinh Giả, Nho gia thua xa Thiên Đình.

Tư tưởng và hình thức thành lập của hai bên khác nhau.

Nho gia là do Thánh Nhân bắt đầu sáng lập từ con số không, tất cả đệ tử đều do một tay hắn bồi dưỡng ra.

Còn Thiên Đình ở thời đại viễn cổ là do Thiên Đế và mấy người bạn cùng chung chí hướng chung tay thành lập, cũng thu nạp rất nhiều cao thủ gia nhập.

Mà bây giờ khi cô muốn xây lại Thiên Đình, trừ chủ điện của Thiên Đế ra thì mảnh vỡ thuộc về cung điện của tứ phương Đại Đế là bộ phận rất quan trọng.

Cô vểnh tai lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Tống Thư và cái gì cũng có thể bán.

Tống Thư Hàng không vội bảo đại lão chuyển giao mảnh vỡ ngay mà hỏi rõ trước:

"Cái gì cũng có thể bán tiền bối, mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các lớn cỡ nào?"

"Số mảnh vỡ mà đường dây trong tay ta lấy được có ba mảnh, mỗi mảnh lớn bằng một phần tư hòn đảo nhỏ dưới chân chúng ta."

Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời.

Ba mảnh vỡ này là số lượng sau khi đã trừ đi mấy mảnh vỡ trong tay đệ tử của hắn là hàng gì cũng có thể bổ.

Đã làm kinh doanh đương nhiên sẽ có cạnh tranh, tiếc là hàng gì cũng có thể bổ là đệ tử quý giá của hắn, không thể cướp hàng từ tay nó được...

"Có lẽ lần sau nên tìm một khách hàng rồi bán hàng gì cũng có thể bổ với giá cao để nó lập gia đình sớm, vậy là sau này không lo nó cướp mối làm ăn với ta nữa rồi còn gì?"

Một ý tưởng táo bạo hiện lên trong đầu đại lão cái gì cũng có thể bán.

"Có thể thu nhỏ lại không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán lắc đầu:

"Không có chức năng này, dù sao cũng là mảnh vỡ mà."

Tống Thư Hàng:

"Vậy tiền bối ngài có cách nào thu nhỏ chúng lại không?"

“Có.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán xoa ngón tay:

“Chỉ cần giá tiền thích hợp, cái gì cũng có thể bán.”

“Tiền bối chờ chút.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lúc này hắn rất muốn vung tay lên nói ‘Không sao, ta có tiền’ giống như m Ảnh tiền bối.

Nhưng tiếc là... hắn không có tiền.

Tống Thư Hàng xoay người truyền âm cho Bạch tiền bối phân thân ở cách đó không xa:

“Bạch tiền bối, ngài có cách nào thu nhỏ ba đảo nhỏ lớn bằng một phần tư Điền Thiên đảo không? Nhỏ đến mức có thể đưa vào thế giới hạch tâm của ta ấy?”

“Dưỡng Đao thuật của ngươi thì sao?”

Bạch tiền bối phân thân dùng nĩa chọn một miếng thiên kiếp kho cho vào miệng, lúc này hai quai hàm của hắn đã bị nhét đầy.

Nếu không có pháp thuật truyền âm nhập mật thì bây giờ hắn không cách nào mở miệng nói chuyện được.

“Không được, lần này là mảnh vỡ chứ không phải pháp khí hoàn chỉnh, sợ là Dưỡng Đao thuật không có hiệu quả.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy thì cắt chúng ra thành mảnh nhỏ sau đó dọn vào trong thế giới hạch tâm của ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân nuốt thiên kiếp kho trong miệng xuống rồi nói tiếp:

“Nếu bản thể ở đây, trong tay hắn có một đại trận pháp chắc hắn có thể thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình trong thời gian ngắn. Thế nhưng trận pháp đó tiêu hao rất lớn, ta là phân thân, không đủ năng lượng để khởi động đại trận pháp đó.”

Khi tiêu hao hết năng lượng, Bạch tiền bối phân thân sẽ biến mất.

“Nếu lúc này Bạch tiền bối two không giận thì hẳn là có thể nhờ Bạch tiền bối two giúp đỡ.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nghĩ, nhưng bây giờ không phải lúc triệu hồi Bạch tiền bối two.

Vậy trước mắt chỉ còn một cách là tiếp tục mượn tiền của Bạch tiền bối.

"Bạch tiền bối."

Tống Thư Hàng mặt dày nói:

"Có thể cho ta mượn thêm chút linh thạch được không?"

"Được chứ, muốn bao nhiêu?"

Hai quai hàm của Bạch tiền bối phân thân lại phồng lên.

Tống Thư Hàng nhìn đại lão cái gì cũng có thể bán:

"Tiền bối, cần bao nhiêu linh thạch cho việc thu nhỏ mảnh vỡ?"

Đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười, đưa ra bốn ngón tay. Nhờ tức giận lắc vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm nên hắn đã tỉnh rượu một chút. Sau khi tỉnh rượu, chuyện làm ăn cũng dễ bàn hơn.

Cùng lúc đó, Hàng gì cũng có tiên tử ở sau lưng hắn lén đưa ra ba ngón tay.

Tống Thư Hàng:

"..."

Vậy là rõ rồi nhé, đại lão cái gì cũng có thể bán đang đào hố chờ hắn nhảy vào.

Đại lão cái gì cũng có thể bán bỗng quay đầu lại nhìn Hàng gì cũng có tiên tử:

"Đồ ngốc, lúc đối phương là Bá Tống, chúng ta không giảm 5%!"

"Tại sao ta không được giảm 5%? Còn nữa, bốn giảm đi 5% cũng không phải là ba nhé!"

Tống Thư Hàng không nhịn được mà chất vấn.

Cái gì cũng có thể bán tiền bối, ta nhìn lầm ngài rồi, ta cứ tưởng tình hữu nghị của chúng ta không đến nỗi nào mà.

"Thật ra ta cảm thấy Bá Tống đạo hữu rất tốt, có tiềm năng trở thành khách hàng VIP."

Hàng gì cũng có tiên tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa.

Đại lão cái gì cũng có thể bán thở dài sầu não. Con người luôn kỳ lạ thế đấy. Có một số cái hố, khi bản thân chưa rơi xuống thì dù người khác có nói thế nào cũng không tin, chỉ khi bản thân cũng rơi xuống hố rồi mới tin đó là một cái hố to.

Bây giờ hàng gì cũng có thể bổ chưa thấy rõ cái hố trời(*) Bá Tống này.

Chờ một ngày nào đó chính cô rơi xuống cái hố này, lúc đó có hối hận cũng không kịp.

“Thôi được rồi, vậy thì ba viên linh thạch cửu phẩm, không thể ít hơn nữa, ít hơn nữa ta sẽ bị lỗ vốn.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán trầm giọng nói.

“Thành giao.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Bây giờ chuyển hàng đến cho ngươi luôn hay sao?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối phân thân.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu:

“Không vội, chờ buổi tiệc kết thúc rồi bàn tiếp về chuyện giao dịch.”

Bây giờ trên người phân thân cũng không có tiền, hắn phải đi đến các bảo khố do bản thể chôn giấu để lấy linh thạch.

“Được thôi, vậy trước hết ta sẽ nhờ người chuyển hàng đến. Sau đó chúng ta sẽ chọn một địa điểm, một tay giao tiền, một tay giao hàng.”

Dứt lời, đại lão cái gì cũng có thể bán lấy điện thoại di động ra:

“Bây giờ ta đi gọi điện thoại để dặn dò một chút.”

Nói xong, hắn bay lên trời, rời khỏi buổi tiệc ồn ào.

Vũ Nhu Tử Thiên Đế vẫn giấu mình trong đám đông buông nĩa xuống, sau đó lén đuổi theo cái gì cũng có thể bán.

Chú thích:

(*) Hố trời: chỉ vách đá có sức chứa cực lớn, dốc đứng và hình tròn, sâu như một cái giếng, rộng và sâu hơn 100m.

Chương 1863: Kỹ Thuật Diễn Xuất Đạt Điểm Tối Đa, Chấn Động Toàn Trường!

Linh Điệp Thánh Quân đang nâng chén ngâm thơ với các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, vừa quay đầu thì phát hiện ba cô con gái của mình chỉ còn lại hai.

"Lẽ nào trước đó đúng là do ta uống nhiều nên hoa mắt?"

Linh Điệp Thánh Quân nói thầm.

Hắn nhìn vào thứ trong ly. Rượu này mạnh thật, ngay cả Huyền Thánh bát phẩm như hắn cũng không chịu nổi.

"Cứ có cảm giác rượu này được chế ra với mục đích chính là để người khác 'uống say' vậy."

Linh Điệp Thánh Quân nói nhỏ.

"Đúng vậy đấy, Linh Điệp tiền bối."

Ở bên cạnh, tiểu trợ lý hạch tâm đang nấu nước pha trà cho các đạo hữu trả lời:

"Đây là rượu ngon do Côn Na điện hạ ở thế giới hắc long ủ, mục đích chính khi ủ ra loại rượu này là để Côn Na điện hạ tiến vào trạng thái say rượu một cách nhanh nhất có thể, để ý chí lưới rồng giáng lâm xuống người cô ấy."

Linh Điệp Thánh Quân:

"???"

Hắn chưa tiến vào thế giới hắc long nên không hiểu rõ lắm về lưới rồng và Côn Na nữ sĩ.

"Thì ra là vậy."

Đậu Đậu ngồi như người, chân trước khoanh trước ngực:

"Vậy sau khi bọn ta uống say rồi, ý chí lưới rồng có giáng lâm xuống người bọn ta không?"

"Xin lỗi Đậu Đậu đại nhân, lưới rồng vẫn chưa khai thác ra chức năng này. Nếu ngài cần loại dịch vụ này thì ta có thể chuyển lời lại cho tiểu trợ lý lưới rồng để nó gửi đề nghị cho lưới rồng, tiến hành hạng mục nghiên cứu khai thác chức năng này.”

Tiểu trợ lý hạch tâm nói:

“Nhưng dù nghiên cứu ra được cũng chỉ có thể sử dụng loại năng lực này ở thế giới hắc long. Trừ khi ngươi có thể lấy được quyền hạn lưới rồng nhất định giống như quản lý viên Bá Long.”

“Vậy thì thôi đi...”

Đậu Đậu nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Thế giới hắc long cái gì cũng tốt, chỉ là không có mấy em gái tên Sở Sở, nó không có ý định đến thế giới hắc long sống, nhưng mà... ý chí lưới rồng có thể giáng lâm người Tống Thư Hàng ư?

Gâu!

Nghĩ đến đây, Đậu Đậu chợt nảy ra một ý.

Nó nhảy bật lên, cầm lấy ly rượu:

“Gâu~ Thư Hàng, ta gọi ngươi, ngươi có dám đáp lại không?”

“Chuyện gì?”

Tống Thư Hàng xoay người lại hỏi.

Trên mặt Đậu Đậu lộ ra vẻ mất hứng:

“Ngươi đúng là chẳng biết phối hợp gì cả, Thư Hàng. Đáng lẽ lúc này ngươi phải đáp lại ta một tiếng, sau đó nhảy lên, thu nhỏ lại rồi rơi vào trong ly của ta giống như bị cái ly của ta hút vào ấy! Đấy mới gọi là kỹ thuật diễn xuất. Thật không thể hiểu nổi, làm sao ngươi nhận được vai nam thứ trong bộ phim lúc trước vậy hả? Nhất định là ngươi đã dùng thân phận nhà sản xuất + nhà đầu tư để chơi quy tắc ngầm với đạo diễn. Gâu~~”

“...”

Tống Thư Hàng:

“Đậu Đậu, ngươi đang làm khó người khác đấy, ai có thể thu nhỏ lại bằng hạt đậu rồi bay vào trong ly của ngươi chứ?”

Đậu Đậu cười lạnh, nâng ly lên lần nữa:

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, ta gọi ngươi, ngươi có dám đáp lại không?”

“Có!”

@#%× Tiên Tử cất cao giọng trả lời.

Tiếp đó cô phát ra bốn tiếng hét thảm thiết mang nhãn hiệu nhà họ Tống, thân hình xoay tròn bay về phía chiếc ly của Đậu Đậu giống hệt như bị hút vào. Lúc đến gần ly, thân thể cô thu nhỏ lại thành ánh sáng công đức lớn bằng hạt đậu rồi rơi vào trong ly.

Kỹ thuật diễn xuất đạt điểm tối đa, chấn động toàn trường!

“Nhìn thấy chưa?”

Đậu Đậu giơ ly lên:

“Đây mới gọi là kỹ thuật diễn xuất, đây mới là kỹ năng mà nhân vật chính cần phải có.”

Trong ly, @#%× Tiên Tử còn phối hợp phát ra tiếng róc rách nghe như ‘thân thể bị luyện hóa thành nước’.

Tống Thư Hàng:

“...”

Không học được, không học được~

Bàn về kỹ thuật diễn xuất, mỹ nhân rắn công đức bỏ xa hắn mười con phố.

“Nói chuyện chính nào, vừa rồi tiểu trợ lý hạch tâm nói có thể khai phá ra chức năng để ý chí lưới rồng giáng lâm, ngươi có quyền hạn đấy, có muốn thử một lần không?”

Đậu Đậu nói.

“Giống như giáng lâm trên người Côn Na nữ sĩ vậy à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu trợ lý hạch tâm lắc đầu:

“Giáng lâm xuyên thế giới tiêu hao rất lớn, hơn nữa quản lý viên Bá Long ngài không phải Côn Na điện hạ, thể chất của ngài khác với cô ấy, vậy nên hiệu quả khi ý chí lưới rồng giáng lâm chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều. Ngoài ra việc giáng lâm xuyên thế giới được tiến hành là nhờ lợi dụng sơ hở quy tắc ở hiện thế, sau khi giáng lâm một lần, có thể sơ hở này sẽ được sửa chữa ngay... Thế nên có lẽ sau khi chức năng này được nghiên cứu ra cũng chỉ có thể sử dụng một lần. Quản lý viên Bá Long còn muốn nghiên cứu chức năng này không?”

“Nếu nghiên cứu thì thế giới hắc long có phải tiêu hao nhiều không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

"Không lớn lắm vì đã có sẵn bản mẫu của Côn Na điện hạ, chỉ cần sửa đổi một chút là được."

Tiểu trợ lý hạch tâm trả lời.

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát rồi nói:

"Vậy thì nghiên cứu đi."

Lá bài tẩy là thứ tốt, trước giờ hắn chưa từng chê nhiều.

Dù là lá bài tẩy chỉ dùng được một lần không chừng có thể trở thành cọng rơm cứu mạng.

Tiểu trợ lý hạch tâm dùng giọng máy móc nói:

"Xác định mệnh lệnh, đang truyền đạt mệnh lệnh cho tiểu trợ lý lưới rồng... Mệnh lệnh được truyền đạt thành công, hạng mục nghiên cứu giáng lâm xuyên thế giới bắt đầu."

"Vất vả rồi."

Tống Thư Hàng nói.

"Gâu~~"

Đậu Đậu đứng dậy, lắc đuôi:

"Thư Hàng, ta vừa giúp ngươi một việc lớn đúng chứ? Có phải ngươi nên báo đáp ta không?"

Tống Thư Hàng:

"..."

Không ngờ Đậu Đậu ngươi là loại chó như vậy!

"Đừng lo, ta sẽ không đưa ra yêu cầu kiểu như bắt đệ tử Sở Sở của ngươi hẹn hò với ta đâu."

Đậu Đậu hất đầu nhẹ một cái, lông chó trên đầu tung bay thật phong cách.

"Vậy ngươi muốn gì?"

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

"Ta chỉ có một yêu cầu."

Đậu Đậu giơ chân lên:

"Sau này ngươi có thể đặt tên cho đứa con gái đầu tiên là Sở Sở được không?"

Hiển nhiên là trong lời nói của nó có ẩn ý.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Đậu Đậu, hãy ăn thuật cấm ngôn của ta."

Tiếng của Hoàng Sơn Tôn Giả vang lên.

Đậu Đậu cười khà khà:

"Hoàng Sơn đại ngốc, cùng một chiêu thức không có tác dụng với ta đâu. Dưới hiệu quả của long ấn, mọi pháp thuật tinh thần thấp hơn bát phẩm đều vô hiệu đối với Đậu Đậu Cổ Thánh ta. Thuật cấm ngôn của ngươi đã lỗi thời rồi."

Vừa dứt lời, Đậu Đậu đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

Hoàng Sơn đại ngốc hèn hạ, không ngờ lại sử dụng thuật cấm ngôn vật lý.

Thật ra ta chỉ muốn biết lúc ý chí lưới rồng giáng lâm, ngoại hình của Tống Thư Hàng có thay đổi hay không thôi? Dù sao hình như ý chí lưới rồng thiên về hình thái phái nữ thì phải?

Thân thể Đậu Đậu ngã ầm xuống đất.

Hoàng Sơn Tôn Giả im lặng thu một pháp khí hình búa vào trong tay áo, đây chính là thuật cấm ngôn kiểu mới.

Ánh mắt của Tôn Giả quét qua các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, tràn đầy uy nghiêm của chủ nhóm.

Mấy thành viên thích chơi ngu trong nhóm đang ở trạng thái say rượu đều run lẩy bẩy theo bản năng.

...

Sau khi Đậu Đậu ngất đi, Tống Thư Hàng lại trầm tư suy nghĩ.

"Mưa sao băng... dừng lại rồi."

Tô thị A Thập Lục nhìn bầu trời nói nhỏ.

Trận mưa sao băng này kéo dài khá lâu.

"Khà khà, vì tạo ra trận mưa sao băng này, ta và Xích Tiêu Tử đã tốn rất nhiều công sức đấy."

Vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm nói.

Tô thị A Thập Lục:

"Trận chiến giữa Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế đã kết thúc chưa?"

"Kết thúc rồi, gây ra động tĩnh lớn thế này, không kết thúc cũng không được.”

Vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm nói:

“Sắp tới ta và Xích Tiêu Tử phải đi tránh nạn rồi.”

“Tiền bối phải đi rồi ư?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

“Chờ sóng gió qua đi ta sẽ trở lại... Đúng rồi, đột nhiên ta nghĩ ra một ý rất hay.”

Vỏ kiếm của Xích Tiêu kiếm chợt sáng lên, nó hét lớn:

“Vũ Nhu Tử tiên tử~~ đến đây nhanh lên.”

Cùng lúc đó trong hư không bỗng xuất hiện dao động không gian.

Bản thể của Xích Tiêu kiếm xuyên không gian đến đây.

Chương 1864: Đại Sư Tâm Lý

Khi mũi kiếm của Xích Tiêu kiếm tiền bối xuyên không gian đi đến, Tống Thư Hàng đã nhận ra khí tức của nó, dù sao cả hai cũng đã sống chung với nhau trong thời gian dài. Sau đó hắn chẳng thèm nghĩ đã hỏi:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài mập ra đúng không?”

“Mập em gái ngươi, trước giờ ngươi có thấy bảo kiếm nào mập ra không?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối tức giận mắng.

Tống Thư Hàng:

“...”

Xin lỗi, em gái nhà ta còn chưa ra đời.

Hơn nữa Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài mập ra thật mà, trước khi rời đi ngài vẫn là bảo kiếm kiểu Trung Quốc, lúc trở về ngài lại mang hình thái cự kiếm kiểu phương Tây, mập ra không chỉ một vòng thôi đâu. Rốt cuộc trong quãng thời gian rời đi, ngài đã trải qua chuyện gì vậy?

“Đây gọi là tiến hóa, có hiểu không hả?”

Tiếng của Xích Tiêu kiếm tiền bối tiếp tục vang lên, sau đó có hai cánh tay trắng nõn vươn ra khỏi cổng không gian.

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Đậu xanh, hình ảnh kinh dị gì thế này, phần chuôi kiếm của một thanh cự kiếm kiểu phương Tây lại biến thành một đôi tay mảnh khảnh trắng noãn?

Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài xác định là tiến hóa mà không phải ma hóa? Loại bảo kiếm có tạo hình chuôi kiếm là cánh tay thế này thoạt nhìn chẳng khác gì tà binh kiểu như Ma Vương kiếm.

“Ta cảm thấy tạo hình cũ của Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài đẹp hơn, có tiên khí.”

Tống Thư Hàng lại chân thành đề nghị.

Nếu được, hắn cảm thấy Xích Tiêu kiếm tiền bối biến về như cũ sẽ đẹp hơn.

Thân hình Xích Tiêu kiếm tiền bối chững lại trong giây lát, sau đó nó cười khà khà:

“Ngươi cảm thấy tạo hình bây giờ của ta không đẹp?”

“Không phải không phải, chỉ là tạo hình có hơi ‘sai’ thôi.”

Tống Thư Hàng vội nói.

Nghe vậy, Xích Tiêu kiếm tiền bối không những không giận trái lại còn vui vẻ nói:

“Ta cũng cảm thấy tạo hình bây giờ của ta rất xấu.”

“Cũng không tính là xấu, chẳng qua nhìn khá giống tà binh. Thật ra sau khi nhìn kỹ lại có cảm giác đẹp theo kiểu tà mị.”

Tống Thư Hàng lại vội vàng an ủi.

Xích Tiêu kiếm tiền bối cười khà khà:

“Không, là xấu, chính ta cũng thừa nhận mà, đặc biệt là phần đuôi kiếm, xấu không chịu nổi. Đợi lát nữa thấy được đuôi kiếm của ta ngươi sẽ biết… Không ngờ trên thế giới này còn có đuối kiếm xấu như vậy!”

Tống Thư Hàng:

“…”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đang chán ghét bản thân đấy ư?

Ta phải an ủi Xích Tiêu kiếm tiền bối thế nào để ngài ấy lấy lại sự tự tin đây?

Làm thế nào để khích lệ một thanh thần binh đang mất lòng tin? Online chờ gấp…

Hay là thả ba phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp cho tiền bối để ngài ấy lấy lại chút tinh thần nhỉ?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang động não suy nghĩ, chuôi kiếm của Xích Tiêu kiếm tiền bối chui từ từ ra khỏi cổng không gian.

Phía sau đôi tay trắng noãn nhỏ bé kia là một chiếc cổ trắng nõn rất tương xứng.

Tạo hình này… cay mắt quá đi mất.

Tống Thư Hàng chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh Xích Tiêu Tử đạo trường bóp cổ vung kiếm thì hình tượng thế ngoại cao nhân của Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong lòng hắn lập tức vỡ nát.

“Cái cổ này đẹp không? Đây là phần kiêu ngạo nhất trên thân thể ta bây giờ đấy. Và tiếp theo tèng téng teng, vị trí đặc sắc nhất sắp ra sân đây!”

Xích Tiêu kiếm tiền bối vận sức chui ra, cuối cùng đuôi kiếm cũng chui ra khỏi cổng không gian.

“Thư Hàng tiểu hữu, hãy nói to cho ta biết, đuôi kiếm này có đẹp không?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đắc ý nói.

Ta cũng không tin trong miệng ngươi có thể thốt ra chữ ‘xấu’.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn thấy được đuôi kiêm là một khuôn mặt cực kỳ giống hắn, ít nhất là giống đến năm phần.

Đuôi kiếm đẹp như thế, sao hắn có thể nói trái với lòng là ‘xấu’ được chứ?

“Ừ, rất đẹp.”

Tô thị A Thập Lục ở bên cạnh chớp mắt nói.

Xích Tiêu kiếm tiền bối cười to, giơ ngón cái về phía Tô thị A Thập Lục:

“Vẫn là tiểu Thập Lục có mắt thưởng thức.”

Nó lại nhìn về phía Tống Thư Hàng:

“Có đẹp không?”

Tống Thư Hàng nghẹn lời:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, tại sao lại là khuôn mặt của ta chứ?”

“Có thể là do ngươi thường xuyên thả Dưỡng Đao thuật lên người ta chẳng?”

Xích Tiêu kiếm nheo mắt lại, cười đểu nói.

“Nhìn trời, có thể đổi mặt không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Không được, Xích Tiêu Tử rất hài lòng với hình thái này của ta.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng:

“...”

Tại sao Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại hài lòng với hình thái này chứ? Chẳng lẽ Xích Tiêu Tử đạo trưởng thích nắm cổ người khi chiến đấu với kẻ khác à?

Nếu Xích Tiêu kiếm tiền bối vẫn giữ nguyên hình thái này, đạo trưởng cũng quen với hình thái này của nó... Sau này có một ngày khi đạo trưởng gặp kẻ địch, nếu trùng hợp ta đứng cạnh đạo trưởng, có khi nào đạo trưởng thuận tay bóp cổ ta rồi ném vào đại chiến ba trăm hiệp với kẻ địch không?

“Đùa ngươi thôi, hình thái tiến hóa này hẳn là chưa hoàn thiện, đang ở trạng thái bán tiến hóa. Ta cảm thấy bản thân còn có thể tiến hóa một chút nữa, đến lúc đó chắc có thể đổi hình thái mới. Chủ yếu là ta muốn cho ngươi thấy trạng thái ‘độc lạ’ bây giờ của ta, dọa ngươi giật mình chơi thôi.”

Xích Tiêu kiếm nói.

Dứt lời, thân kiếm của nó thu lại, chớp mắt đã khôi phục thành hình thái cổ kiếm kiểu Trung Quốc.

“Ta cảm thấy hình thái tiến hóa của Xích Tiêu kiếm tiền bối rất thú vị.”

Lúc này Vũ Nhu Tử vừa chạy đến nói.

Cô nói rất nghiêm túc.

Những thứ bình thường không còn sức hấp dẫn gì đối với cô nữa, trái lại cô càng thích những thứ độc đáo như hình thái đuôi kiếm mang khuôn mặt giống Tống Thư Hàng năm phần cộng thêm cái cổ, cánh tay trắng nõn vừa rồi.

“Gu thẩm mỹ của Vũ Nhu Tử cô lạ đời thật.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nhận xét.

Vũ Nhu Tử cười hì hì:

“Tiền bối ngài gọi ta có chuyện gì không?”

“Chúng ta thảo luận về phương pháp tạo ra hóa thân tâm ma đi. Trong thời gian bản thể của ta và Xích Tiêu Tử đi tránh đầu sóng ngọn gió, ta muốn tạo ra một hóa thân để lại hiện thế.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nói nhanh.

“Ý hay đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

"Nhưng thời gian gấp quá, ta cần có thời gian để nghĩ ra phương pháp riêng cho tiền bối."

Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

Tô thị A Thập Lục suy nghĩ một chút sau đó hai mắt cô sáng lên:

"Chúng ta có chiếc hộp thời gian."

"Đúng, tiểu Thập Lục thật thông minh, ta cũng nghĩ đến chiếc hộp thời gian. Vũ Nhu Tử cô và ta tiến vào chiếc hộp này, hai ta ở trong đó nghĩ ra phương pháp tạo ra hóa thân tâm ma. Dù sao thứ rút ra cũng là năng lượng của Nam Phương Đại Đế, không rút thì lãng phí!"

Xích Tiêu kiếm tiền bối cười to nói.

"Thời gian đầy đủ, ta không có ý kiến gì hết."

Vũ Nhu Tử cười đáp.

"Vậy ta sẽ nhờ Sở các chủ trợ giúp hai người."

Nói xong, Tống Thư Hàng mở cửa vào thế giới hạch tâm để Xích Tiêu kiếm và Vũ Nhu Tử tiến vào trong đó. Đồng thời hắn lại chuyển Thông Nương đã uống say co lại thành quả cầu hành vào thế giới hạch tâm. Lúc Sở các chủ kích hoạt chiếc hộp thời gian, cần thân thể Thông Nương trợ giúp.

Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu kiếm và Thông Nương cùng tiến vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Ngay lúc tiến vào, Xích Tiêu kiếm đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nó nhắc nhở Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng, lúc ta để hóa thân tâm ma lại bên cạnh ngươi, ngươi đừng nghĩ nghĩ đến chuyện cắt nhỏ nó nhé. Trong Thiên Kiếp Thịnh Yến kia của ngươi có một món tên là Sashimi thiên ma nên ta hơi lo lắng."

Tống Thư Hàng:

"Yên tâm đi tiền bối, ta không đói bụng ăn quàng đến mức đó đâu."

"Ngươi nói vậy là xem thường hóa thân tâm ma của ta, cho rằng nó chẳng ra gì, chẳng ngon lành gì đúng không?"

Mũi kiếm nhếch lên, Xích Tiêu kiếm tiền bối nói với giọng điệu bất mãn.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hôm nay Xích Tiêu kiếm tiền bối bị sao vậy kìa?

“Có thể là do giới tính thức tỉnh nên trở nên bất thường.”

Quy tiền bối vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

“Theo tâm lý học mà ta nghiên cứu đã lâu cho thấy lần tiến hóa này của Xích Tiêu kiếm đạo hữu hẳn là thời điểm quan trọng sắp tiến hóa ra giới tính. Ngươi hãy nhìn phần chuôi kiếm của nó, nhỏ nhắn trắng nõn, rõ ràng là cánh tay của thiếu nữ, nhưng đầu của nó lại giống ngươi. Bây giờ nó có nét đặc trưng của cả phái nam lẫn phái nữ, vậy nên tính cách có trở nên bất thường cũng chẳng có gì lạ.”

Nhìn trời, Quy tiền bối phân tích thật thấu đáo!

Quy tiền bối xem nhiều sách tâm lý học như vậy quả nhiên là không xem vô ích.

Một con rùa hiểu tâm lý mới đáng sợ làm sao!

“Vậy Quy tiền bối có thể phân tích nguyên nhân gây ra chứng cuồng Sở Sở của Đậu Đậu là gì không?”

Diệt Phượng Công Tử đột nhiên nhảy lên chiếc bàn bên cạnh Tống Thư Hàng, vừa liếm tay vừa hỏi.

Chứng cuồng Sở Sở của Đậu Đậu rất kỳ lạ, ngay cả Hoàng Sơn Tôn Giả cũng không biết nguyên nhân gây bệnh của nó sinh ra lúc nào.

“Về loại bệnh tâm lý có tình yêu mãnh liệt đối với một cái tên nào đó kiểu này, rất có thể là do khi còn bé nó thiếu thứ gì đó. Mà khi còn bé Đậu Đậu thiếu Sở Sở nên mới sinh ra tình yêu mãnh liệt đối với Sở Sở.”

Quy tiền bối nói nghiêm túc:

“Những lời nói trên đều do ta tự chế.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Ta tiếp xúc không nhiều với khuyển yêu Đậu Đậu, sao đoán được nguyên nhân gây bệnh của nó chứ. Tâm lý học chứ có phải pháp thuật đâu, phải có khoa học.”

Quy tiền bối tiếp tục nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Tiền bối ngài nói rất có lý.”

“Nhưng tại sao Đậu Đậu muốn đặt tên Sở Sở cho tất cả sự vật xung quanh chứ?”

Lệ Chi Tiên Tử cũng sáp lại, tò mò hỏi.

Dựa theo lý thuyết, chứng cuồng Sở Sở hẳn là chỉ sinh lòng yêu thích đối với Sở Sở nhưng đằng này bản thân lại đặt tên cho một sự vật nào đó là Sở Sở, sau đó lại thích sự vật đó thì có hơi không hợp logic.

“Vừa rồi nó còn muốn ta đặt tên cho đứa con gái đầu tiên của ta là Sở Sở nữa kìa. Đặt tên cho con gái là chuyện của cha mẹ, lý nào lại để người khác nhúng tay vào, ta đã thẳng thừng từ chối nó.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ đắc ý.

Linh Điệp Thánh Quân ở đằng xa thầm tặng một like cho câu nói này của Tống Thư Hàng.

“Có lẽ Đậu Đậu muốn kết hôn với Tống Thư Hàng ngươi rồi sinh ra một Sở Sở?”

Diệt Phượng Công Tử đột nhiên suy đoán:

“Bởi vì nói không chừng Đậu Đậu là một em chó cái đấy, đừng quên Hoàng Sơn tiền bối còn muốn gả nó đi.”

Tống Thư Hàng:

“!!!”

Suy đoán mà công tử ngươi đưa ra đáng sợ quá đấy.

Chúng đạo hữu quay đầu nhìn chằm chằm vào Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Yên tâm đi, ta không gả Đậu Đậu cho Thư Hàng tiểu hữu đâu.”

Hoàng Sơn Tôn Giả bình tĩnh nói:

“Dù sao... bây giờ Đậu Đậu cũng có đối tượng đính hôn rồi.”

Đậu Đậu lại có đối tượng đính hôn ư? Nó lại sắp kết hôn ư?

“Vậy thì rõ rồi.”

Quy tiền bối gật đầu phân tích:

“Có lẽ khuyển yêu Đậu Đậu mắc chứng khủng hoảng tiền hôn nhân. Lúc bệnh phát tác, có người sẽ chọn trốn tránh hôn nhân không dám đối mặt, thậm chí có người sẽ đào hôn. Có người muốn kéo bạn bè xung quanh vào vòng xoáy hôn nhân, để bọn họ cùng cảm nhận cơn khủng hoảng trước hôn nhân. Có người hy vọng có thể nhắc đến đề tài hôn nhân một cách tự nhiên trong lúc trò chuyện với bạn bè, từ đó tìm kiếm được chút an ủi về mặt tâm lý. Không chừng con khuyển yêu này muốn trò chuyện với các ngươi về đề tài hôn nhân về tương lai sau này, muốn bàn về chuyện Tống Thư Hàng ngươi muốn kết hôn với ai, sinh mấy đứa bé, nhưng tiếc là lại bị ngắt lời.”

Tống Thư Hàng:

“...”

xxxxxxxxxx

Ở một nơi khác.

Bên ngoài Điền Thiên đảo.

Đại lão cái gì cũng có thể bán đã hẹn xong địa điểm giao hàng với người ta qua điện thoại.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, hắn vừa quay đầu lại thì thấy Vũ Nhu Tử tiểu tiên tử cũng ra khỏi Điền Thiên đảo.

Chương 1865: Đại Tiểu Thư Trắng Giàu Đẹp Yêu Thiếu Niên Nghèo

Hắn nhớ vị tiểu tiên tử này là con gái một của Linh Điệp Thánh Quân, thuộc loại khách hàng VIP tiềm năng. Mặc dù bây giờ tu vi không cao nhưng khí vận của cô rất mạnh. Hơn nữa với tính cách hào phóng sẵn có, sau này chắc chắn cô sẽ trở thành một thành viên trong đại quân ‘mua mua mua’.

So với Bá Tống đạo hữu chỉ thích mua pháp khí hồi sinh, tương lai của vị Vũ Nhu Tử tiểu tiên tử này đáng mong đợi hơn nhiều.

Nói thật, về sức mua, nam tu không thể nào so với tiên tử được, kiếm mấy viên linh thạch từ trong tay nam tu khó hơn kiếm linh thạch từ trong tay tiên tử rất nhiều.

Đây là kinh nghiệm mà đại lão cái gì cũng có thể bán đã tích lũy được qua hàng nghìn hàng vạn năm. Dù thời đại có thay đổi thế nào thì sức mua của tiên tử luôn mạnh hơn của nam tu.

Nhưng vị tiên tử Linh Điệp đảo này chạy đến đây làm gì?

Ngay lúc hắn đang thắc mắc, vừa lúc ánh mắt của Vũ Nhu Tử tiên tử nhìn về phía hắn. Sau đó Vũ Nhu Tử tiên tử mỉm cười vui vẻ, vẫy tay chào nhiệt tình:

“Cái gì cũng có thể bán tiền bối, cuối cùng cũng tìm được ngài.”

“Tìm ta? Có chuyện gì không?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nghi hoặc hỏi.

Chẳng lẽ... bản thân Vũ Nhu Tử tiên tử còn muốn mua thứ gì đó?

Nghĩ đến đây, đại lão cái gì cũng có thể bán lộ ra nụ cười dịu dàng chuyên nghiệp:

“Vũ Nhu Tử tiên tử, cô muốn mua gì ư?”

"Không, không phải vậy."

Vũ Nhu Tử tiên tử lắc đầu sau đó lấy một chiếc túi thu nhỏ một tấc đáng yêu ra khỏi túi áo, rồi lại lấy ra ba viên linh thạch cửu phẩm từ trong túi thu nhỏ một tấc.

"Tiền bối, ba viên linh thạch cửu phẩm này cho ngài đấy."

Vũ Nhu Tử tiên tử vừa đưa linh thạch ra vừa nói.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

"Hửm? Nếu tiên tử cô không mua hàng, tại sao lại đưa ba viên linh thạch này cho ta?"

"Tống tiền bối đã nhờ tiền bối ra tay thu nhỏ mấy mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các với giá là ba viên linh thạch cửu phẩm, đúng chứ?"

Vũ Nhu Tử tiên tử cười ngọt ngào nói.

Đông Phương Xuân Các là vật âm ảnh tiền bối tặng cho Tống Thư Hàng xem như thù lao cho món thiên kiếp kho. Mà ba viên linh thạch cửu phẩm là chi phí Tống Thư Hàng phải trả khi nhờ đại lão cái gì cũng có thể bán ra tay thu nhỏ mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các.

Đại lão cái gì cũng có thể bán đã hiểu ra:

"Cô muốn trả ba viên linh thạch này thay Bá Tống?"

Bây giờ trên người Bá Tống không có đồng nào, muốn thanh toán còn phải mượn linh thạch của Bạch Thánh Quân, mà lúc này Vũ Nhu Tử tiên tử đang muốn âm thầm trả thay cho Bá Tống?

"Đúng vậy."

Vũ Nhu Tử tiên tử gật đầu.

"Cô cho Bá Tống mượn ư?"

Đại lão cái gì cũng có thể bán hỏi.

"Không phải, đây chỉ là chút tấm lòng của cá nhân ta thôi."

Vũ Nhu Tử tiên tử dè dặt hỏi:

"Ta trả tiền thay Tống tiền bối có được không?"

Đại lão cái gì cũng có thể bán đưa tay nhận lấy ba viên linh thạch cửu phẩm:

"Tất nhiên là được, chuyến này bên ta chỉ nhận linh thạch. Chỉ cần nhận được linh thạch, bên ta thừa nhận giao dịch hoàn thành.

Như vậy khi nào mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các đến, ta sẽ ra tay thu nhỏ chúng lại, sau đó đưa đến tay Bá Tống đạo hữu, vậy là được đúng không?”

“Đúng vậy, đến lúc đó tiền bối ngài đừng nói là ta thanh toán ba viên linh thạch cửu phẩm rồi nhé, được không?”

Vũ Nhu Tử tiên tử nói khẽ.

“Nếu khách hàng đưa ra yêu cầu hợp lý, bên ta đều sẽ đồng ý.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán giơ ngón tay cái lên:

“Tò mò hỏi chút, nếu Vũ Nhu Tử tiên tử cô không muốn trả lời cũng không sao, tiên tử cô có ý với Bá Tống đạo hữu đúng không?”

“Ừ.”

Vũ Nhu Tử tiên tử gật đầu đáp, xấu hổ đỏ cả mặt, sau đó cô vẫy tay chào đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Vậy ta về trước đây, chào tiền bối.”

“Đi đi, khi nào hàng đến ta sẽ mang đến cho Bá Tống đạo hữu.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Vũ Nhu Tử tiên tử tung tăng vui vẻ đi về Điền Thiên đảo.

“Ôi đúng là tuổi trẻ.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán lẩm bẩm.

Một tên nghèo xơ nghèo xác như Bá Tống Huyền Thánh vậy mà cũng có người thích, thậm chí tiểu tiên tử trắng giàu đẹp còn âm thầm trả tiền giúp hắn.

Không ngờ ở hiện thế cũng thấy được loại kịch bản phim với nội dung ‘đại tiểu thư trắng giàu đẹp yêu thiếu niên nghèo’ này.

…

Hơn một tiếng sau.

Đại lão cái gì cũng có thể bán lại nhận được điện thoại.

Bên giao hàng đã đưa ba mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các đến địa điểm hẹn trước, bây giờ đang chờ hắn đi qua giao dịch.

“Ta đến ngay.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Dứt lời, hắn cúp máy, mở cổng không gian đi thẳng đến địa điểm giao dịch.

Lại qua hơn mười phút.

Cổng không gian mở ra lần nữa, đại lão cái gì cũng có thể bán bước ra từ trong cổng không gian.

Trong tay hắn cầm ba vỏ kim loại giống như bi sắt lăn tay, bên trong ba viên bi sắt này chứa mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các thu nhỏ.

“Lâu rồi không sử dụng loại pháp thuật thu nhỏ vật thể này nên kỹ thuật có hơi xuống cấp.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói. Nếu cho hắn thêm chút thời gian, đảm bảo hắn có thể thu nhỏ ba mảnh vỡ lại chỉ còn lớn bằng viên bi ve.

Nhưng ba mảnh vỡ lớn bằng bi sắt lăn tay này đã thỏa mãn yêu cầu của Bá Tống đạo hữu, hắn cũng không cần lãng phí thêm thời gian và công sức.

Dù gì hắn cũng là một tồn tại có thể làm giao dịch có giá trị hơn trăm triệu mỗi phút, vậy nên đối với hắn thời gian rất quý báu.

Đại lão cái gì cũng có thể bán đạp hư không, trở về Điền Thiên đảo.

Sau đó thần thức của hắn quét quanh, chuẩn bị tìm Bá Tống đạo hữu.

Nhưng Bá Tống đạo hữu lại biến mất.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“...”

Tên này chạy đi đâu mất rồi?

Ngay lúc hắn định tìm đệ tử hàng gì cũng có thể bổ để hỏi thăm thì thần thức của hắn lại bắt được khí tức của Bá Tống đạo hữu trên bãi cát ở Điền Thiên đảo.

Đại lão cái gì cũng có thể bán động ý niệm, thân hình lập tức chuyển đến bãi cát kia.

Ngay sau đó hắn thấy Bá Tống đang ngồi xổm gần bờ biển đào cua nhỏ.

Chẳng lẽ đám ma men dự tiệc kia ăn không đủ, còn muốn thêm mồi?

“Bá Tống đạo hữu.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán xuất hiện sau lưng Bá Tống lên tiếng.

Bá Tống quay đầu lại.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, lúc này đại lão cái gì cũng có thể bán mới phát hiện vị Bá Tống đạo hữu này không phải bản thể mà là một hóa thân.

Hơn nữa còn là một hóa thân bọc thép rất đặc biệt.

“Tiền bối, có chuyện gì không?”

Bá Tống hóa thân bọc thép tò mò hỏi.

“Bản thể của ngươi đâu?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán hỏi lại.

“Bản thể tiến vào thế giới hạch tâm rồi, tạm thời không tiện đi ra. Nếu tiền bối ngài có chuyện thì ta có thể gửi lời trực tiếp cho bản thể.”

Hóa thân bọc thép của Bá Tống trả lời.

Đại lão cái gì cũng có thể bán xua tay:

“Không vội.”

Hắn âm thầm chạm vào hóa thân bọc thép.

Một đoạn thông tin hiện ra trong đầu hắn.

[Hóa thân bọc thép của Bá Tống Huyền Thánh, hóa thân này chính là phân thân đặc biệt do Bá Tống Huyền Thánh luyện hóa ra khi ở ngũ phẩm, có quan hệ mật thiết với linh hồ của hắn, là một bộ phận không thể tách rời của Bá Tống Huyền Thánh.]

Đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu.

Xác định đúng là hóa thân của Bá Tống.

Hơn nữa hắn có thể cảm ứng được trên hóa thân bọc thép có khí tức bản nguyên của Bá Tống đạo hữu. Loại khí tức bản nguyên này không cách nào bắt chước được.

“Nếu bản thể của ngươi tạm thời không thể đi ra, thế thì vật này giao cho ngươi vậy.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán giao ba viên bi sắt cho hóa thân bọc thép của Bá Tống:

“Vậy là có thể xác nhận giao dịch hoàn thành.”

Chương 1866: Dịch Vụ Bảy Ngày Bao Trả

“Ơ, tiền bối, nhưng ta còn chưa trả ba viên linh thạch làm phí thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ mà.”

Hóa thân bọc thép của Bá Tống thắc mắc.

“Có người thanh toán thay ngươi rồi, về phần là ai thì ta xin được giữ bí mật.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán bình tĩnh nói, sau đó hắn đưa ra ba mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

“Có người trả thay ta rồi ư?”

Hóa thân bọc thép của Bá Tống nhận lấy ba mảnh vỡ:

“Tiền bối, vậy ba mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này có thể ở trạng thái thu nhỏ trong bao lâu?”

“Với kỹ thuật của ta, ba mảnh vỡ Thiên Đình này có thể ở trạng thái thu nhỏ ít nhất là 24 tiếng.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời.

“Cảm ơn tiền bối.”

Hóa thân bọc thép cẩn thận bỏ ba mảnh vỡ vào túi.

“Vậy thì xác nhận giao dịch hoàn thành nhé.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu nói. Nói xong, hắn vẫy tay chào Tống Thư Hàng:

“Bá Tống đạo hữu, hẹn sau này gặp lại.”

Nói chung vụ giao dịch lần này cũng tạm được. Xét thấy giao dịch lần này rất thuận lợi, hắn sẽ không kéo Bá Tống vào danh sách đen.

Đại lão cái gì cũng có thể bán rời đi tiêu sái, để lại hóa thân bọc thép của Bá Tống đạo hữu tiếp tục bắt cua ở bờ biển.

Chờ đại lão cái gì cũng có thể bán đi xa, hóa thân bọc thép của Bá Tống Huyền Thánh dừng tay, tắt nguồn.

Ngay sau đó, thân hình của Vũ Nhu Tử Thiên Đế chui ra từ đáy biển, cười hì hì đi đến bên cạnh hóa thân bọc thép. Cô đưa tay giữ chặt hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng:

“Chuẩn bị gửi cho Tống tiền bối, sau đó... Tống tiền bối à, ta mang mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đi đây. Thứ này vốn là của ta, vậy nên đừng nói ta nẫng tay trên của ngươi nhé.”

Dứt lời, cô mang theo hóa thân bọc thép đã tắt nguồn của Tống Thư Hàng bước vào cổng không gian, chớp mắt đã biến mất không thấy, tức tốc chạy đi.

Hơn nữa trong lúc chạy đi, cô còn xóa hết dấu vết truyền tống không gian của bản thân để tránh có người dựa vào khí tức truyền tống không gian đuổi theo cô.

Vì bảo đảm an toàn, cô mang theo hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng truyền tống ngẫu nhiên hơn mười lần. Trong quá trình truyền tống, cô còn bố trí một tầng phong ấn đế văn lên ba mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ để tránh cái gì cũng có thể bán thông qua ba mảnh vỡ này tìm được cô.

Sau khi truyền tống mấy chục lần liên tiếp, cô mới âm thầm trở về hành tinh bóng đêm nơi cô đang ở tạm.

“Ừ, thế này chắc an toàn rồi.”

Thiên Đế nói nhỏ.

Cô đưa tay vỗ một cái, chuyển hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng về lại trong mặt trời nhỏ.

Bây giờ tu vi của cô chưa khôi phục hoàn toàn, không thể đối chiến trực diện với tất cả được.

“Mà sao ta cứ có cảm giác đã quên làm chuyện gì đó nhỉ.”

Thiên Đế xoa cằm.

Một lúc lâu sau.

“A, ta quên tiếp xúc với Vũ Nhu Tử cô nương rồi.”

Thiên Đế ngẩng đầu nhìn trời. Lần này rõ ràng mục đích chính của cô là tiếp xúc với Vũ Nhu Tử, tìm hiểu xem gần đây Vũ Nhu Tử đang làm gì, rốt cuộc loại cảm giác cưỡng chế thoải mái rốt kia là thứ quỷ gì?

Kết quả vì mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các lại quên mất chuyện quan trọng nhất.

“Xem ra còn phải tìm cơ hội tiếp xúc với Vũ Nhu Tử. Nếu không, không thể triển khai kế hoạch của Nho gia.”

Thiên Đế lẩm bẩm.

…

Trong buổi tiệc ở Điền Thiên đảo.

Hầu hết đạo hữu uống say đều đã đi nghỉ ngơi dưới sự sắp xếp của Điền Thiên Đảo Chủ.

Chỉ còn lại mấy vị miễn cưỡng giữ được sự tỉnh táo, không ngủ thiếp đi.

Lúc này ở trong phòng bếp, Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Bạch tiền bối phân thân, Thất Tu Thánh Quân, Hoàng Sơn Tôn Giả và Hàng gì cũng có tiên tử đang vây quanh Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà đang bồi dưỡng hóa thân tâm ma dựa theo phương pháp mà Vũ Nhu Tử miêu tả. Hắn đã ngưng tụ ra tâm ma từ lâu, hôm nay đoàn tâm ma ở trạng thái sương mù màu xám kia có dấu hiệu sắp tiến hóa thành hình.

Mọi người rất muốn biết sau khi thành hình, hóa thân tâm ma của Bắc Hà có hình thái gì? Là tâm ma mỹ nhân tóc vàng trước kia của hắn ư? Hay là sẽ ngưng tụ ra một tâm ma Đồng Quái giống như ý chí của Bắc Hà? Hoặc là ngưng tụ ra một Bắc Hà da đen giống như Vũ Nhu Tử?

Mọi người im lặng chờ đợi kết quả.

Đúng lúc này sắc mặt của Tống Thư Hàng đột nhiên biến đổi, cánh tay run lên.

“Sao vậy Thư Hàng?”

Tô thị A Thập Lục hỏi nhỏ.

Tống Thư Hàng đưa tay lên dụi mắt.

Trong mắt hắn nhận được hình ảnh do hóa của hóa thân bọc thép biến mất đã lâu gửi đến.

Trong hình, Vũ Nhu Tử mỉm cười dịu dàng: Tống tiền bối à, ta mang mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đi đây. Thứ này vốn là của ta, vậy nên đừng nói ta nẫng tay trên của ngươi nhé.

“Thiên… Thiên Đế!”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Thiên Đế? Cô ta đến rồi ư?”

Bạch Long tỷ tỷ lập tức hiện thân, đứng im trên không trung. Lúc này cô đã tích góp được một phần năng lượng, dù chiến đấu trực diện cũng có thể chống đỡ một lúc.

“Hàng gì cũng có thể bổ, chúng ta đi thôi.”

Lúc này, bên ngoài phòng bếp vang lên tiếng của đại lão cái gì cũng có thể bán.

Dứt lời, đại lão tiến vào phòng.

“Ơ? Sao Bá Tống ngươi lại ở đây?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán chau mày.

Rõ ràng lúc ở ngoài phòng, hắn không hề cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, nhưng sau khi tiến vào lại phát hiện Tống Thư Hàng đang ngồi trong phòng bếp.

“Tiền bối.”

Tống Thư Hàng bỗng có linh cảm không may, kết hợp với hình ảnh do hóa thân bọc thép truyền đến, hắn suy nghĩ một chút sau đó hỏi:

“Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đâu?”

“Đưa cho hóa thân bọc thép của ngươi rồi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời.

Tống Thư Hàng:

“...”

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“...”

Hai người đều đọc ra được chữ ‘tiêu rồi’ từ vẻ mặt của đối phương.

“Hóa thân bọc thép của ta đã bị Thiên Đế cướp mất, bị cướp lâu lắm rồi.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“Cái gì? Chẳng phải hóa thân bọc thép không thể tách rời khỏi ngươi sao?”

“Thì đúng là không thể tách rời, mặc dù bị cướp đi nhưng mối liên hệ giữa hóa thân bọc thép và ta không thể bị cắt đứt, thỉnh thoảng ta vẫn nhận được một ít cảm ngộ và tin tức đến từ hóa thân bọc thép. Đối với ta, chuyện này cũng chẳng có gì phải kinh ngạc, ngay cả linh quỷ bản mệnh của ta cũng bị người khác cưỡng chế mượn đi, đến bây giờ vẫn chưa trả. Lúc hóa thân bọc thép bị cướp đi, ta không cảm thấy bất ngờ chút nào."

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Vẻ mặt bình tĩnh của hắn khiến người ta cảm thấy chua xót không thôi.

"Nói mới nhớ, ta vẫn chưa trả phí thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình mà? Tại sao đột nhiên tiền bối lại giao dịch với ta chứ?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

"Vũ Nhu Tử tiểu cô nương đã trả ba viên linh thạch cửu phẩm giúp ngươi."

"Vũ Nhu Tử đang ở trong thế giới hạch tâm của ta trợ giúp Xích Tiêu kiếm tiền bối hoàn thành pháp thuật hóa thân tâm ma."

Tống Thư Hàng nói.

Khi nói được một nửa, hắn đã đoán ra chân tướng:

"Là Thiên Đế... linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế cướp mất, nói vậy vị Vũ Nhu Tử trả linh thạch ắt hẳn là Thiên Đế rồi."

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

"..."

Các ngươi giống nhau thật đấy, một người thì bị Thiên Đế cướp mất linh quỷ, một người thì bị Thiên Đế cướp mất hóa thân bọc thép.

Đồng thời đại lão cái gì cũng có thể bán lại nghĩ đến một chi tiết.

Hắn lấy ra ba viên linh thạch cửu phẩm mà Thiên Đế đã đưa cho hắn.

Phẩm chất của ba viên linh thạch cửu phẩm hoàn toàn không vấn đề gì.

Nhưng trong đó có một viên linh thạch có vết tích đế văn nho nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không để ý đến.

Đại lão cái gì cũng có thể bán ném viên linh thạch nọ qua một bên, ngay sau đó hắn có thể cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng.

Hắn lại nhặt viên linh thạch nọ lên, khí tức của Tống Thư Hàng lập tức bị che mất, hắn không cảm ứng được nữa.

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“...”

ĐM!

“Cái gì cũng có thể bán đạo hữu, ngươi trúng chiêu rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Trong chuyện này cũng có một phần trách nhiệm của chúng ta.”

Tổ hợp linh quỷ của Vũ Nhu Tử + hóa thân bọc thép của hắn, chuyện này không thể đổ hết trách nhiệm cho đại lão cái gì cũng có thể bán được.

“Để ta đi lấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ về.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán kéo chặt tấm chăn trên người, trầm giọng nói:

“May mà bên ta có dịch vụ bảy ngày bao trả, muốn ôm hàng của ta chạy trốn à? Không dễ vậy đâu!”

Trong thế giới lòng người xảo trá, tình người bạc bẽo này, chỉ có tấm chăn trên người có thể mang đến hơi ấm cho hắn.

Dịch vụ bảy ngày bao trả, chỉ cần ngươi không hài lòng, dù ngươi ở đâu bên ta cũng có thể đến tận cửa lấy hàng.

Dịch vụ chất lượng cao, có muốn tìm hiểu không?!

Chương 1867: Có Vẻ Như Tiền Bối Nào Cũng Thích Con Số Bảy Ngày

Vốn dĩ vì muốn theo kịp thời đại, sắp tới hắn chuẩn bị mở ra dịch vụ bảy ngày bao trả để phục vụ khách hàng.

Nhưng do kế hoạch chi tiết về dịch vụ này vẫn chưa lập xong, pháp thuật tương quan cũng chưa hoàn thiện nên hắn chưa giới thiệu chính thức về nội dung dịch vụ này cho khách hàng biết.

Đại lão cái gì cũng có thể bán xoa nhẹ ấn đường. Tóm lại là trong bảy ngày sau khi bán hàng, hắn có thể dùng hàng hóa làm tọa độ tiến hành dịch vụ đến cửa trả lại tiền lấy lại hàng bất cứ lúc nào.

Trên ba mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các bị Thiên Đế mang đi cũng có nhãn của dịch vụ bảy ngày bao trả!

"Cho ta chút thời gian... Đến lúc đó, nếu hàng hóa chưa được thu hồi, ta sẽ tìm mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các mới cho ngươi."

Đại lão cái gì cũng có thể bán cam đoan với Tống Thư Hàng.

Hàng gì cũng có tiên tử:

"Sư phụ, 'thu hồi mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các từ trong tay Thiên Đế', mấy mấy lời này nghe là lạ sao ấy. Dù sao Đông Phương Xuân Các chính là đồ của Thiên Đế, cô ấy chỉ lấy lại đồ của mình thôi."

Vừa nói xong, Hàng gì cũng có tiên tử phát hiện sư phụ đang dùng ánh mắt từ bi + thương hại nhìn cô:

"Bao nhiêu năm như thế mà không ngờ ngươi lại không lỗ vốn, thật là làm ta cảm động quá đi mất. Nếu thế giới này thật sự có thần, vậy chắc chắn là thần giao dịch đang che chở cho ngươi."

Hàng gì cũng có tiên tử:

"..."

“Giáp gầy dựng giang sơn, xây cung điện xa hoa. Nhưng sau đó giang sơn của hắn bị Ất cướp đi, cung điện chia năm xẻ bảy, một phần biến thành chiến lợi phẩm của Ất, một phần bị con cháu của Giáp mang đi. Sau đó ta mua được mảnh vỡ cung điện từ trong tay con cháu của Giáp, lúc này Giáp lại nhảy ra nói cung điện là của hắn, muốn ta giao mảnh vỡ cung điện cho hắn. Chẳng lẽ ta phải giao mảnh vỡ cung điện cho Giáp à? Vậy ai bồi thường tổn thất cho ta đây?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng:

“Kiểu như ông cha làm con cháu hưởng?”

Hàng gì cũng có tiên tử:

“Ừ, nếu như nắm đấm của Giáp cứng, vậy chúng ta cũng hết cách.”

“Vấn đề là... trước mắt nắm đấm của ta cứng hơn.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán trầm giọng nói.

Nếu trên người hắn không quấn chăn, không chừng sẽ rất có khí chất của cao thủ.

“Thôi ta lên đường đây, tối đa là bảy ngày, ta sẽ trả lời cho tiểu hữu.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán hứa hẹn.

Dứt lời, hắn gọi Hàng gì cũng có tiên tử:

“Đi thôi.”

“Bảy ngày ư? Có vẻ như tiền bối nào cũng thích con số bảy ngày thì phải.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói thầm.

Hắn nhớ lúc Bạch tiền bối nhờ mặt trời nhỏ chuyển lời cho hắn, nói có thể quả cầu béo sẽ lén đến hiện thế trong vòng bảy ngày, trùng hợp thật.

“Đến ngay đây.”

Hàng gì cũng có tiên tử nhét miếng thiên kiếp kho cuối cùng vào trong miệng, sau đó vẫy tay chào Tống Thư Hàng:

“Bá Tống đạo hữu, gặp lại sau nhé.”

“Đừng gặp lại nữa, tốt nhất là mãi mãi không gặp lại, lần nào giao dịch với tên này cũng gặp chuyện không may.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán lẩm bẩm.

Chờ đoạt lại mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các, hoàn thành giao dịch với Tống Thư Hàng, nhất định hắn phải kéo Tống Thư Hàng vào danh sách đen, không bao giờ kéo ra nữa.

Tên này chính là một cái hố, hơn nữa còn là hố trên mặt trăng, vừa sâu vừa nhiều. Vừa rồi cứ tưởng bản thân đã thoát được, ai ngờ sơ ý chút thôi lại rơi vào trong hố.

Tống Thư Hàng:

“...”

Mặc dù đại lão đã hạ thấp giọng nhưng hắn vẫn nghe rõ.

Có điều ta cũng vô tội mà.

Đại lão cái gì cũng có thể bán mở ra cổng không gian, mang Hàng gì cũng có tiên tử tiến vào, lúc gần đi hắn vẫn còn dặn dò tiên tử:

“Lần sau sau khi uống rượu, chúng ta tuyệt đối không thể tiến hành giao dịch, dù cảm thấy đầu óc vẫn còn tỉnh táo cũng không được làm giao dịch. Lần này ta chịu thiệt rồi.”

Nếu là ở trạng thái bình thường, không bị tiên nhưỡng ảnh hưởng, hắn đảm bảo sẽ không bị lừa dễ dàng như vậy. Ít nhất lúc Thiên Đế đưa linh thạch cho hắn, ít nhiều gì hắn cũng sẽ phát hiện ra điều bất thường.

Thế nhưng loại rượu nọ đúng là rượu ngon, hương vị quá tuyệt vời.

Không biết Bá Tống kiếm ở đâu ra nữa? Loại tiên nhưỡng cao cấp như vậy, chắc trong chư thiên vạn giới cũng không nhiều.

Lần sau có nên nhập loại rượu này từ chỗ hắn không nhỉ?

“Xí, ta thèm vào!”

Đột nhiên đại lão cái gì cũng có thể bán ‘xí’ một tiếng rõ to.

Kéo vào danh sách đen, phải kéo vào danh sách đen, không có lần sau!

Không chọc nổi thì hắn trốn vậy, có gì ghê gớm đâu. Nơi nào có Bá Tống Huyền Thánh, hắn sẽ đi đường vòng!

Hàng gì cũng có tiên tử:

“???”

Có vẻ như hôm nay sư phụ bị rối loạn nội tiết... Chẳng lẽ là do đến thời kỳ mãn kinh? Hoặc là sư phụ đang thể nghiệm ‘gói dì cả’?

Gói gì cả là một món hàng, hơn nữa còn bán rất chạy ở chư thiên vạn giới.

Con người luôn là vậy, mất đi một thứ gì đó rồi mới bắt đầu hoài niệm. Vậy nên có một số tiên tử tu vi cao siêu đột nhiên muốn thể nghiệm lại thứ đã mất đi.

“Sư phụ, có Nguyệt Nguyệt An(*) đây, ngài có muốn uống hai viên không?”

Hàng gì cũng có tiên tử dè đặt hỏi.

(*) Thuốc đau bụng kinh

Đại lão cái gì cũng có thể bán:

“...”

Ngày mai sẽ liên hệ với người mua, xem thử hàng gì cũng có bán được mấy đồng.

xxxxxxxxxxxx

Trên Điền Thiên đảo

“Thiên Đế đúng là một kẻ làm người ta đau đầu.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn không hề ngờ rằng Thiên Đế sẽ xuất hiện trong buổi tiệc tụ hội của các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1:

“Có nên làm ký hiệu cho Vũ Nhu Tử để dễ phân biệt cô ấy với Thiên Đế không nhỉ?”

“Chuyện này ngươi phải nhận được sự đồng ý của Linh Điệp đạo hữu trước.”

Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh nói.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tỷ lệ thành công hẳn là cực thấp.”

Tống Thư Hàng:

“A, cũng đúng, mà Linh Điệp tiền bối đâu rồi?”

“Uống say, sau đó kéo Hằng Hỏa đạo hữu đi ra bờ biển đánh đàn rồi.”

Thất Tu Thánh Quân nói:

“Đám văn nhân bọn họ thích khoe mẽ thế đấy. Uống rượu, đánh đàn, ngâm thơ, còn muốn ngắm trăng sáng trên cao, còn muốn nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát.”

“Nghe nói bọn họ còn muốn nâng chén hát ca.”

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Đúng rồi, ta thấy Tạo Hóa tiền bối lén đi theo bởi nghe nói có khâu ca hát, trông ngài ấy có vẻ rất vui.”

Tô thị A Thập Lục vừa nói xong, mọi người đột nhiên im lặng hẳn.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Vốn dĩ còn muốn đi ra biển câu cá, bây giờ xem ra tiết mục này phải hủy bỏ thôi.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nói:

“Tạo Hóa Tiên Tử, cô có muốn đi giúp Tạo Hóa tiền bối không?”

Ở sau lưng hắn vang lên tiếng nhai chóp chép.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức ngồi cạnh nhau, tay bưng đĩa nhỏ ăn ngon lành.

Tống Thư Hàng nhìn Tạo Hóa Tiên Tử, mắt đối mắt.

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu lia lịa.

Tống Thư Hàng lại đưa mắt về phía bãi cát. Linh Điệp tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối, ta cố gắng hết sức rồi nhưng rất tiếc là không giúp gì được.

“Tống tiền bối, bản thể và Xích Tiêu kiếm tiền bối đã thành công nghiên cứu ra hóa thân tâm ma, bây giờ tiền bối có thể thả bản thể và Xích Tiêu kiếm tiền bối ra rồi.”

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen chui ra từ cái bóng của Tống Thư Hàng để thông báo.

“Thành công rồi ư? Không ngờ một thanh kiếm cũng có thể luyện ra phân thân tâm ma!”

Tống Thư Hàng phất tay, chuyển Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu kiếm tiền bối ra khỏi thế giới hạch tâm.

Chương 1868: Giọng Loli

Hóa thân tâm ma, đúng như cái tên của nó chính là làm tâm ma của bản thân thực thể hóa, tạo thành hóa thân.

Tâm ma mà các tu sĩ vừa nhắc đến đã biến sắc, người gặp người sợ lại khác hoàn toàn khi ở trong tay Vũ Nhu Tử cô nương. Pháp thuật hóa thân tâm ma này của cô hoàn toàn thay đổi định nghĩa về tâm ma của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đương nhiên, tâm ma thông minh lanh lợi như tâm ma của Vũ Nhu Tử là một trường hợp đặc biệt. Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều biết lối suy nghĩ của Vũ Nhu Tử cô nương khác tu sĩ bình thường, tính đến thời điểm hiện tại cô là thành viên duy nhất không hề sợ Bạch tiền bối trừng phạt, thậm chí còn cảm thấy rất kích thích.

Vậy nên mọi người mới tò mò muốn biết Bắc Hà Tán Nhân ngưng tụ ra dạng hóa thân tâm ma gì.

Phải chăng hóa thân tâm ma nào cũng rất đặc biệt? Hay chỉ có mỗi hóa thân tâm ma của Vũ Nhu Tử là khác người?

Rốt cuộc pháp thuật hóa thân tâm ma này có đáng để phổ biến cho tất cả thành viên trong nhóm không?

Mà bây giờ, không ngờ Xích Tiêu kiếm tiền bối lại thành công ngưng tụ ra hóa thân tâm ma.

“Lần đầu tiên ta nghe nói thần binh cũng có tâm ma đấy.”

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Sau khi thần binh có linh, thứ sinh ra là khí linh.

Khí linh khác với nhân loại, chúng là thể ý thức rất thuần khiết, về mặt lý thuyết vốn không hề tồn tại tâm ma.

“Thế mới nói Xích Tiêu kiếm ta là đặc biệt, dù gì ta cũng là thần binh cảnh giới Trường Sinh Giả còn tiến hóa nửa bước.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối cười to.

Tống Thư Hàng ngồi dạng chân, mười ngón tay đan xen chống dưới cằm, cất giọng trầm thấp nói:

“Vậy rốt cuộc tâm ma của Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài là gì?

Thuộc loại hình nào?”

Trên đời này loại tâm ma gì cũng có, chỉ cần là sự vật ngươi tưởng tượng được đều có thể trở thành tâm ma. Tống Thư Hàng rất tò mò, thân là một thanh kiếm, Xích Tiêu kiếm tiền bối có dục vọng hoặc là lỗ hổng tâm lý gì?

Con rối tiên tử ngồi xuống cạnh Tống Thư Hàng với tư thế tương tự, đôi mắt màu cam như ánh đèn chiếu lên người Xích Tiêu kiếm tiền bối, cô dùng giọng máy móc nói:

“Tiền bối thân là bảo kiếm lại chém ra đao ý và đao khí. Ta mạnh dạn suy đoán đây chính là tâm ma của tiền bối!”

Xích Tiêu kiếm:

“...”

“Lẽ nào con rối tiên tử đoán đúng rồi ư?”

Tô thị A Thập Lục hiếu kỳ nói.

“Nếu đúng là thế thì tâm ma của Xích Tiêu kiếm chắc chắn là nó - Xích Tiêu đao!”

Tống Thư Hàng khẳng định.

“Xích Tiêu đao em gái ngươi!”

Xích Tiêu kiếm tiền bối phản bác:

“Không phải Xích Tiêu đao.”

“Vậy rốt cuộc tâm ma của tiền bối là gì? Tiền bối đừng che giấu nữa mà, dù sao con dâu xấu vẫn phải gặp cha mẹ chồng, gọi tâm ma của ngài ra cho bọn ta xem chút nào.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tiền bối, có thể do Thư Hàng uống nhiều rượu đến giờ vẫn chưa tỉnh hẳn.”

Tô thị A Thập Lục vươn tay ra kéo nhẹ Tống Thư Hàng. Cô cảm thấy hình như lúc Xích Tiêu kiếm tiền bối hiện thân, hành vi cử chỉ của Tống Thư Hàng đột nhiên thay đổi thì phải? Cứ như bị Tam Lãng tiền bối phụ thể ấy.

“Cũng có thể là bị tâm ma của ta ảnh hưởng.”

Vũ Nhu Tử cười nói.

Xích Tiêu kiếm thở dài:

“Không phải lỗi của hai tiểu cô nương các cô, trạng thái của

Tống Thư Hàng biến hóa thật ra là do lỗi của ta, nói đúng hơn là do tâm ma của ta ảnh hưởng đến hắn.”

Nếu không phải vậy, nó đã rút kiếm ra khỏi vỏ đâm một nhát vào quả thận bảy màu của Tống Thư Hàng từ lâu rồi chứ hơi đâu mà để hắn ngồi đó đâm tim nó?

Nói xong, Xích Tiêu kiếm tiền bối chỉ mũi kiếm xuống đất rồi điểm nhẹ.

Trong cái bóng của nó có một thân ảnh từ từ hiện ra. Hóa thân tâm ma này cũng chui ra từ trong cái bóng giống như hóa thân tâm ma của Vũ Nhu Tử.

Thứ xuất hiện đầu tiên là chuôi kiếm.

Chuôi kiếm này có kiểu dáng rất bình thường, đúng kiểu dáng của Xích Tiêu kiếm, mang mác da đen.

“Không biết sao khi ta vừa nhìn thấy chuôi kiếm này, hai tay không nhịn được bắt đầu trượt.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục:

“...”

“Dưỡng Đao thuật?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Lúc mọi người nói chuyện, hóa thân tâm ma của Xích Tiêu kiếm tiếp tục chui ra.

Dưới chuôi kiếm không phải thân kiếm mà là cơ ngực giống như đá cẩm thạch.

Sau đó là cơ bụng khỏe đẹp.

“Phụt~~”

Tống Thư Hàng nhịn không được bật cười:

“Đây là gì vậy Xích Tiêu kiếm tiền bối? Hình thái tiến hóa của ngài là đầu người thân kiếm, tâm ma của ngài thì ngược lại với ngài, là chuôi kiếm thân người?”

“Khoan đã, tạm dừng một chút.”

Hoàng Sơn Tôn Giả giơ tay lên che mắt Lệ Chi Tiên Tử:

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, phía dưới hóa thân tâm ma của ngài có mặc quần áo không?”

Thất Tu Thánh Quân cũng giơ tay lên che mắt Lục Tu Tiên Tử.

Tống Thư Hàng học theo Hoàng Sơn tiền bối, ý niệm vừa động, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử lập tức trở về thân thể hắn.

Tiếp đó cánh tay của các cô vươn ra từ trong thân thể Tống Thư Hàng, hai cánh tay che mắt Tô thị A Thập Lục, hai cánh tay che mắt Vũ Nhu Tử. Ngoài ra trong cơ thể hắn còn có một linh quỷ, hai cánh tay của linh quỷ vươn ra che mắt Bạch tiền bối phân thân.

Còn hai cánh tay của Tống Thư Hàng thì không che mắt ai cả bởi vì hết người rồi, chẳng lẽ lại đi che mắt Bắc Hà tiền bối à?

“Yên tâm đi, không có cảnh 18+ đâu.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nói:

“Ta chỉ là một thanh kiếm, các ngươi đừng nghĩ nhiều quá.”

Trong lúc nó nói chuyện, nửa người dưới của hóa thân tâm ma đã chui ra khỏi cái bóng.

Nửa người dưới của hóa thân tâm ma không phải hai chân... mà là một tấm khiên rất lớn.

Tống Thư Hàng:

“Nhìn trời!”

Tại sao lại là một tấm khiên chứ?

“Tại sao không phải hai chân mà là tấm khiên? Nhìn thật khó chịu.”

Thất Tu Thánh Quân cau mày, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế sắp phát tác rồi.

“Nếu đổi hai chân thành đao thì còn chấp nhận được.”

Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Chuôi kiếm, thân người, nửa người dưới là tấm khiên, đây rốt cuộc là tâm ma gì chứ?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Tâm ma của Xích Tiêu kiếm tiền bối đúng là ngoài sức tưởng tượng.

“Chuôi kiếm hẳn là đại diện cho bản thân Xích Tiêu kiếm tiền bối, thân người này... có thể là đại diện cho phần bán tiến hóa của

Xích Tiêu kiếm tiền bối. Nhưng còn tấm khiên này, hoàn toàn nghĩ không ra nó đại diện cho cái gì.”

Lệ Chi Tiên Tử phân tích.

“Hơn nữa nếu muốn sử dụng nó, rốt cuộc nên xem nó như vũ khí gì để dùng đây?”

Tống Thư Hàng nhìn hóa thân tâm ma kiếm chẳng ra kiếm người chẳng ra người trước mắt, dù nó có uy năng của thần binh cấp bậc Trường Sinh Giả nhưng dùng nó thế nào là một vấn đề lớn.

“Yên tâm đi, thật ra hình dáng bây giờ chỉ là hình thái bán tiến hóa của nó thôi, giống như ta vậy.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối đắc ý nói, mũi kiếm của nó lại điểm nhẹ.

Hóa thân tâm ma bỗng co lại, trong nháy mắt đã hóa thành hình dáng Xích Tiêu kiếm da đen.

“Thôi, thời gian không còn nhiều nữa, ta để hóa thân tâm ma của ta ở chỗ ngươi đấy. Chờ sóng gió qua đi, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nói.

Dứt lời, nó cũng không thèm giải thích cấu tạo của hóa thân tâm ma cho Tống Thư Hàng biết đã mở đường hầm không gian chạy mất.

Tống Thư Hàng nhìn Xích Tiêu kiếm da đen:

“...”

Từ đầu đến cuối, Xích Tiêu kiếm da đen không nói lời nào.

“Xin... xin chào... Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Lúc này Xích Tiêu kiếm da đen lên tiếng, là giọng loli nũng nịu.

Anh trai, yêu qua mạng không? Ta có giọng loli này.

Nhưng... hình ảnh hiện lên trong đầu của tất cả mọi người ở đây lại là cơ bắp như đá cẩm thạch của Xích Tiêu kiếm da đen.

Chương 1869: Hội Nghị Thường Niên Của Thiên Hà Tô Thị

Sau khi nói xong, Xích Tiêu kiếm da đen xoay tròn một vòng nhẹ nhàng, thân kiếm treo ngang sau eo Tống Thư Hàng. Thân kiếm lạnh như băng cộng thêm hàn ý lạnh thấu xương trên thân kiếm xuyên qua lớp áo mỏng manh truyền đến trên da Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy sau eo lạnh lẽo, ngón tay hơi cứng lại.

“Chính là vị trí này.”

Xích Tiêu kiếm da đen tiền bối lên tiếng:

“Ta cảm thấy vị trí này rất thích hợp.”

“Tiền bối ngài thích là được.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu không tính đến hàn ý lạnh lẽo kia, thật ra treo ngang trường kiếm thế này trông rất ngầu. Hơn nữa Xích Tiêu kiếm da đen treo sau eo còn có thể bảo vệ quả thận bảy màu của hắn.

Điều phải lo lắng duy nhất là không biết tính cách của Xích Tiêu kiếm da đen tiền bối thế nào? Có nhìn lén eo của hắn không?

…

Bản thể của Xích Tiêu kiếm tiền bối rời đi rồi, hóa thân tâm ma đen sì của Xích Tiêu kiếm trông có vẻ khá thẹn thùng, sau khi treo sau eo Tống Thư Hàng lại không nói gì nữa.

Lúc Tống Thư Hàng hỏi nó chuyện gì đó, đợi cả buổi nó mới nặn ra được một tiếng ‘ừ’ với giọng điệu rất ngượng ngùng.

Chẳng mấy chốc các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã mất hứng thú đối với nó. Bọn họ lại chuyển sự chú ý chuyển lên hóa thân tâm ma sắp thành hình của Bắc Hà Tán Nhân.

“Vũ Nhu Tử, đến đúng lúc lắm.”

Thất Tu Thánh Quân gọi Vũ Nhu Tử, nhờ cô ở lại hỗ trợ Bắc Hà Tán Nhân, tranh thủ giúp hóa thân tâm ma của Bắc Hà Tán Nhân hiện hình sớm một chút.

Tống Thư Hàng ở lại trong phòng bếp với các tiền bối, một lúc sau hắn cảm thấy trong người hơi khó chịu. Có thể là do uống nhiều rượu quá, đột nhiên hắn muốn đi ra ngoài hóng gió một chút.

“Hoàng Sơn tiền bối, ta đi ra ngoài trước, khi nào hóa thân tâm ma của Bắc Hà tiền bối định hình xong, phiền ngài gọi ta một tiếng nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Đến lúc đó nếu Bắc Hà tiền bối không hài lòng về hóa thân tâm ma của mình, muốn xử lý nó thì Tống Thư Hàng sẽ ra tay, tiện thể thêm chút thức ăn cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Ta đi với ngươi.”

Tô thị A Thập Lục đứng dậy nói.

Con rối tiên tử liếc nhìn Tống Thư Hàng, cuối cùng lựa chọn ở lại.

…

Ánh trăng dịu dàng chiếu rọi bờ cát.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục sánh vai nhau đi dạo trên bờ biển, hai người cố ý tránh chỗ Linh Điệp tiền bối và Hằng Hỏa Chân Quân đang ngâm thơ đánh đàn để tránh bị cuốn vào liveshow của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sóng biển vỗ vào bờ cát, thỉnh thoảng lại có một vài con động vật có vỏ bị sóng biển đánh lên bờ.

Tô thị A Thập Lục cởi giày cao gót, hai tay cầm giày, để chân trần bước trên cát. Cô thích cảm giác này.

Gió biển thổi qua, mùi hương đặc biệt của riêng A Thập Lục lan tỏa theo gió.

“Đây chính là Tứ Lãng xô Tam Lãng, Tam Lãng chết trên bờ cát. Nhìn từng đợt sóng biển xô vào bờ, ta cảm thấy thoải mái.”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy Tô thị A Thất tiền bối đang ngồi cạnh bờ biển với vẻ mặt nghiêm túc, một người cô độc nhìn bọt sóng, ánh trăng chiếu lên thân hình cao lớn của hắn, rất có khí chất thế ngoại cao nhân.

“A Thất tiền bối, sao ngài lại ở đây?”

Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Ta ở đây lâu rồi.”

Tô thị A Thất đáp:

“Là do tính cảnh giác của ngươi quá yếu, không phát hiện ra ta.”

Dứt lời, Tô thị A Thất đứng dậy:

“Thôi ta đi tìm Tam Lãng, không quấy rầy hai người trẻ tuổi đi dạo bãi biển.”

Tô thị A Thập Lục nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

“Không sao đâu tiền bối, ta và A Thập Lục đi dạo chỗ khác cũng được mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thất duỗi người đi về phía xa, đồng thời còn làm động tác vẫy tay thật ngầu.

Thân là người phát ngôn đương thời của Thiên Hà Tô thị, lúc này hắn nhận định Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục đi dạo bãi biển lúc nửa đêm chính là một loại thừa nhận.

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh... Tiểu tu sĩ trúc cơ nửa năm trước, hôm nay trên đầu đã mang một loạt danh hiệu dọa người. Mỗi một danh hiệu lại góp phần làm tôn lên mặt to của Tống Thư Hàng.

Mặt to chính là có thể diện.

Thân là thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, hắn biết cảnh giới thật của Tống Thư Hàng cũng chưa đạt đến bát phẩm nhưng người khác lại không biết. Trong chư thiên vạn giới, có ai không biết đến sự đáng sợ của Bá Tống Huyền Thánh... Thậm chí bây giờ ở bên ngoài đều đang đồn Bá Tống Huyền Thánh là clone do Kiếp Tiên cửu phẩm mở. Dù ngươi có nói thật ra Bá Tống Huyền Thánh là hàng giả thì hầu như cũng chẳng có ai trong chư thiên vạn giới sẽ tin ngươi.

“Đúng rồi, A Thập Lục.”

Sau khi vẫy tay, Tô thị A Thất truyền âm nhập mật nói với A Thập Lục:

“Hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô thị vào tháng 12, ngươi có thể mời Thư Hàng tiểu hữu đến tham dự.”

“Ơ?”

Trên mặt Tô thị A Thập Lục lộ ra vẻ nghi hoặc xen lẫn kinh ngạc.

“Đừng quên bây giờ hắn là Bá Tống Huyền Thánh.”

Tô thị A Thất nhắc nhở.

Trong hội nghị thường niên này, Thiên Hà Tô thị cũng sẽ mời một số tiền bối và tu sĩ nổi tiếng trong giới đến tham dự. Nếu nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống nhận lời mời, chuyện này sẽ tăng thêm thể diện cho Thiên Hà Tô thị.

Đôi lúc mặt mũi lớn cực kỳ hữu dụng. Dù cái mặt lớn này chỉ là thổi phồng nhưng lớn chính là lớn!

Tô thị A Thất rời đi tiêu sái, chỉ để lại một bóng lưng cao lớn cho Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục.

...

Tô thị A Thập Lục tiếp tục xách giày, bước đi trong nước biển, chân nhỏ trắng nõn giẫm trên cát, để lại một hàng dấu chân trên bờ biển.

Tống Thư Hàng đi cạnh A Thập Lục, cũng để lại một hàng dấu chân... nhỏ bên cạnh một hàng dấu chân của A Thập Lục. Hắn vẫn chưa kịp khôi phục vóc dáng trưởng thành. Tống Thư Hàng định chờ đến ngày mai, ăn trái ‘loại linh’ để khôi phục hình thể ban đầu dưới sự hướng dẫn của Bạch tiền bối phân thân.

Sóng biển xô vào, xóa mất hai hàng dấu chân.

“Thư Hàng.”

A Thập Lục lên tiếng:

“Tháng 12 này, ngươi có rảnh không?”

“Có, thật ra ta cảm thấy gần đây ta rất rảnh.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Về mặt lý thuyết, bây giờ ngay cả chuyện đi học cũng do sủng vật thụ yêu Khinh Vũ của Bạch tiền bối đi thay, đáng lẽ hắn rất nhàn. Nhưng mỗi khi hắn muốn rảnh rỗi mấy ngày, ăn chơi cho đã một quãng thời gian thì lại bị cuốn vào những bất ngờ kỳ lạ.

Giống như hôm nay vậy, rõ ràng là đang ăn uống vui chơi với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 nhưng vẫn bị động 'hành' Nam Phương Đại Đế một trận. Lúc Nam Phương Đại Đế đang đại chiến với Xích Tiêu Tử, hắn không chỉ đào hang ổ của Đại Đế mà còn dùng chiếc hộp thời gian liên tục rút năng lượng của Đại Đế, làm ảnh hưởng đến trận đại chiến của ngài ấy.

Ngoài ra lúc giao dịch hàng hóa với đại lão cái gì cũng có thể bán còn bị Thiên Đế nẫng tay trên.

Người khác là hiếm khi được nhàn nhã, hắn là được nhàn nhã nhưng lại không yên.

Nhưng hắn cảm thấy chỉ cần bản thân nghiêm túc, cố gắng tranh thủ thì vẫn có thời gian rảnh.

"Thiên Hà Tô thị sẽ tổ chức hội nghị thường niên vào tháng 12, ngươi có muốn tham dự không?"

Tô thị A Thập Lục xoay người lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng Tống Thư Hàng:

"Hội nghị thường niên ở Thiên Hà Tô thị rất hoành tráng. Hơn nữa tuy nói là hội nghị thường niên nhưng có lúc mười năm mới tổ chức một lần, có lúc mấy chục năm mới mới tổ chức một lần, là cơ hội hiếm có. Ta cảm thấy Thư Hàng ngươi nên đến tham dự cho biết."

"Đó là hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô thị, ta là người ngoài có tham dự được không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Đương nhiên là được, Bá Tống Huyền Thánh."

Tô thị A Thập Lục bật cười, để lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào.

Chương 1870: Không Có Thiên Địch

“Thân là nghìn năm đệ nhất thánh, ngươi phải tự tin một chút. Đến lúc đó ngươi có thể dùng thân phận khách quý tham dự hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô thị.”

Tô thị A Thập Lục cười nói.

“Nhưng cô và A Thất tiền bối cũng biết ta là nghìn năm đệ nhất thánh rởm mà.”

Tống Thư Hàng cười to.

Tô thị A Thập Lục:

“Trong chư thiên vạn giới, ngoài các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta và mấy người bạn đặc biệt của ngươi ra, có ai biết ngươi là Huyền Thánh rởm đâu?”

“Nghe cô nói vậy, ta đột nhiên phát hiện danh hiệu Bá Tống Huyền Thánh này rất hữu dụng.”

Tống Thư Hàng nhìn Tô thị A Thập Lục:

“Vậy đến lúc đó ta nhất định sẽ đến.”

“Hứa rồi đấy nhé.”

Tô thị A Thập Lục cười tươi như hoa, ánh trăng chiếu lên người cô, sừng nhỏ trên đầu lấp lánh ánh sáng.

Vừa đáng yêu lại vừa đẹp.

“ Ừ, không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Mà này, nếu ta bán danh hiệu nghìn năm đệ nhất thánh, không biết sẽ bán được bao nhiêu linh thạch nhỉ?”

Tô thị A Thập Lục:

“...”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, ở đằng xa đột nhiên vang lên tiếng hát lanh lảnh cùng với tiếng đàn rộn ràng.

Tiếng hát là tiếng của Hằng Hỏa Chân Quân, hắn hát theo cách ngâm xướng kinh thi. Nhưng có thể là do cách hơi xa, cũng có thể là do Hằng Hỏa Chân Quân uống say rồi nên bị líu lưỡi, lúc hắn hát, ca từ nghe không rõ lắm.

Chỉ có thể nghe âm điệu đoán ra đây là một bài hát khí phách hào hùng, tiếng hát không ngừng lên cao làm người nghe cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Còn có tiếng đàn kia nữa, phối hợp với lời ca không chê vào đâu được.

“Là Hằng Hỏa tiền bối và Linh Điệp tiền bối.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Từ lâu đã nghe nói trình độ âm luật của Linh Điệp tiền bối cực cao, một số kiếm thuật của Linh Điệp đảo đều có bí quyết kết hợp sóng âm rất tài tình.

Đây là lần đầu tiên Tô thị A Thập Lục nghe thấy tiếng đàn của Linh Điệp tiền bối.

Tiếng đàn còn êm tai hơn cả tưởng tượng của cô.

“Nếu Linh Điệp tiền bối và Hằng Hỏa tiền bối đã hát... vậy có phải Tạo Hóa tiền bối cũng sắp cất tiếng hát rồi không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra Tạo Hóa Pháp Vương đang ở chung chỗ với Linh Điệp tiền bối.

Lúc này nói không chừng còn có thể cấp cứu một chút!

“Tạo Hóa Tiên Tử, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, nhờ vào hai cô đấy!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Tạo Hóa Tiên Tử có thể làm giảm lực sát thương trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, còn @#%× Tiên Tử có thể phối hợp với Tạo Hóa Tiên Tử, nhận nhiệm vụ hỗ trợ.

Lần này hai vị tiên tử nghe lời chui ra.

Tống Thư Hàng lại vung tay lên, triệu hồi tiên cầm Nhạn Vĩ Tiên Sinh trong tổ hợp pháp khí tam thập tam thú rồi ném cho @#%× Tiên Tử.

Hai vị tiên tử chạy nhanh đến hiện trường.

Hắn cũng chỉ làm được vậy thôi.

“Hai chúng ta nên tránh xa một chút.”

Tống Thư Hàng nói với Tô thị A Thập Lục.

Nếu ở chỗ này còn nghe thấy tiếng hát của Hằng Hỏa tiền bối, vậy có nghĩa là nơi này còn nằm trong phạm vi bao phủ bởi tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tô thị A Thập Lục nhớ lại tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tái nhợt, cô gật đầu đồng ý.

Nhưng đúng lúc này, ở đằng xa có một bóng người chạy nhanh về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

“Tống tiền bối, thì ra ngươi ở đây.”

Là Vũ Nhu Tử, cô chạy như bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng:

“Tống tiền bối, Tạo Hóa tiền bối sắp hát rồi, chúng ta đi chung nhé?”

Vũ Nhu Tử còn nhớ chỉ có cô và Tống Thư Hàng là fan chân chính của Tạo Hóa Pháp Vương.

Trong buổi liveshow lần trước, mọi người đều vì tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có tác dụng ‘phá tâm ma’ mới đến nghe, chỉ có cô và Tống Thư Hàng thật sự thưởng thức được sức hút trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Lần này ta không đi đâu.”

Tống Thư Hàng cười trừ nói.

“Ô~~ tiếc thật, vậy ta đi trước đây.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì đáp.

Nói xong, cô đưa tay điểm vào cái bóng của Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử da đen chui ra.

“Bản thể, ta không đi đâu!”

Vũ Nhu Tử da đen sợ đến mức khuôn mặt đều bạc màu.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương tạo ra lực sát thương cực mạnh đối với tâm ma, cô không muốn nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương chi phối.

“Ta có bảo ngươi đi nghe hát đâu, ngươi không có năng lực thưởng thức. Ngươi đến phòng bếp giúp Bắc Hà tiền bối làm tâm ma hóa hình hoàn toàn đi. Ta vừa nghe thấy tiếng hát, biết Tạo Hóa tiền bối sắp hát nên không nhịn được chạy ra ngoài.”

Vũ Nhu Tử thè lưỡi giải thích.

“Được thôi, nhiệm vụ nặng nề này cứ giao cho ta.”

Vũ Nhu Tử da đen khôi phục màu sắc vốn có, cô gật đầu thật mạnh sau đó chạy về phía phòng bếp.

“Vậy chào Tống tiền bối, lát nữa gặp lại.”

Vũ Nhu Tử vẫy tay chào rồi chạy dọc theo bờ biển, đi theo tiếng đàn của cha và tiếng hát của Hằng Hỏa Chân Quân.

“Lúc nào Vũ Nhu Tử cũng tràn đầy sức sống như thế.”

Tô thị A Thập Lục nói.

“ Ừ.”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Xét về một số mặt nào đó, cô ấy có thể là tồn tại đáng sợ nhất trong nhóm Cửu Châu số 1. Bất kể phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối hay tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đều không thể làm cô ấy sợ hãi. Phải nói thế nào nhỉ... À đúng rồi, cứ như Vũ Nhu Tử không hề có ‘thiên địch’ vậy.”

Đa số giữa các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 có một loại quan hệ tương sinh tương khắc kỳ diệu.

Hoàng Sơn tiền bối là người đứng đầu một nhóm nhưng Đậu Đậu lại khiến ngài ấy phải hao tâm tổn trí, song Diệt Phượng Công Tử lại là khắc tinh của Đậu Đậu.

Cuồng Đao Tam Lãng hầu như không sợ trời không sợ đất, chỉ cần không chết sẽ tự chạy đi tìm đường chết, nhưng bí cảnh chậm chạp của Bạch tiền bối lại có thể làm hắn vừa nghe thôi đã biến sắc.

Bản thân Tống Thư Hàng mắc chứng sợ tốc độ + sợ độ cao nghiêm trọng, bây giờ theo tu vi tăng lên, chứng sợ độ cao chứng đã tốt hơn nhiều.

Chỉ có mỗi mình Vũ Nhu Tử là khác, đến giờ vẫn chưa có bất kỳ thứ gì có thể làm cô ấy ‘sợ hãi’.

Dù là phi kiếm dùng một lần, tiếng hát linh hồn của Tạo Hóa Pháp Vương, bí cảnh hành hạ người hay tâm ma không tu sĩ nào muốn đối mặt, cô đều có thể tìm được niềm vui từ chúng, thậm chí còn cảm thấy chơi rất vui rất kích thích. Ngay cả ánh nhìn mang thai mà mọi người trong chư thiên vạn giới đều sợ cũng mất tác dụng khi tác động lên người cô.

Không có thiên địch, cô cứ tự do trưởng thành.

Trong lúc hai người khi nói chuyện lại có một thành viên trong nhóm lướt nhanh qua bên cạnh Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục.

“Sư huynh sắp hát rồi ư? Cho ta ba mươi giây, ta đến ngay đây.”

Là Thôn Vân Tăng tiền bối, sư đệ của Tạo Hóa Pháp Vương, cũng là người đã cải biên tiểu thuyết của Cao Mỗ Mỗ thành kịch bản phim giúp Tống Thư Hàng lúc trước.

Chỉ thấy Thôn Vân Tăng tiền bối cầm một pháp khí hình cầu chạy như điên.

Lúc lướt qua bên cạnh Tống Thư Hàng, hắn đột nhiên dừng lại:

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi biết chỉnh âm không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Thôi kệ... đến đây đến đây, đi theo ta.”

Dứt lời, Thôn Vân Tăng tiền bối kéo Tống Thư Hàng chạy đi.

Tô thị A Thập Lục dở khóc dở cười, cuối cùng đành phải đi theo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“???”

Hắn không phản kháng Thôn Vân Tăng tiền bối, chỉ tò mò hỏi:

“Tiền bối ngài kéo ta làm gì thế?”

“Hôm nay ta giới thiệu cho ngươi biết một món pháp khí thần kỳ.”

Thôn Vân Tăng tiền bối nói:

“Có pháp khí này rồi, tiếng hát của sư huynh ta sẽ trở nên êm tai hơn.”

“Chỉnh âm ư?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

“Đúng vậy, đây là một pháp khí thiết bị điều âm tiên tiến, hơn nữa ta đã học tập kỷ xảo chỉnh âm từ một vị tên là Bách Vạn Niên Tân, hôm nay chính là lúc ta bộc lộ tài năng.”

Thôn Vân Tăng nói.

Tống Thư Hàng:

“Vậy tiền bối kéo ta đi theo làm gì?”

“Để đề phòng biến cố, thêm một bảo hiểm.”

Thôn Vân Tăng đáp:

“Lát nữa ta sẽ cột một sợi dây vào chân, nếu ta chỉnh âm thất bại, ngã gục trước tiếng hát của sư huynh, phiền Tống Thư Hàng tiểu hữu hãy kéo sợi dây mang ta ra ngoài. Xin tiểu hữu hãy giúp ta.”

Tống Thư Hàng:

“...”

Chương 1871: WF Của Bệnh Viện Nhất Định Phải Nhanh!

"Tiền bối, ta vẫn còn trẻ mà."

Tống Thư Hàng lên tiếng —— ta vẫn chưa muốn chết sớm như vậy đâu.

"Yên tâm đi, đến lúc đó chỉ cần nối dây dài thêm một chút, sau đó ngươi lại nhét máy trợ thính do Lệ Chi Tiên Tử đặc chế vào tai, như vậy sẽ có thể giảm sát thương từ giọng hát của sư huynh ta xuống mức thấp nhất. Đến lúc đó, lỡ ta có gục ngã thì ngươi nhất định phải kéo ta ra ngoài đấy—— thật ra, ta làm như vậy cũng là vì nghĩ cho toàn bộ sinh vật trên Điền Thiên đảo mà thôi. Ngươi thử nghĩ xem, nếu sư huynh của ta mà hát bằng 100% công lực thì toàn bộ Điền Thiên đảo cũng sẽ ở trong phạm vi giọng hát của hắn, thậm chí ngay cả các ngươi cũng không có chỗ mà tránh ấy chứ. Do đó, nếu muốn cứu vớt Điền Thiên đảo này thì chỉ có thể xem kỹ thuật điều âm của ta có mạnh hay không mà thôi."

Thôn Vân Tăng nói.

Thôn Vân Tăng tiền bối cũng đã nói đến mức này rồi, Tống Thư Hàng cũng ngại không thể từ chối.

Cùng lắm thì chết thôi, xua nay có ai mà chẳng phải chết chứ?

Không đúng... Thân là tu sĩ, mục tiêu cuối cùng cả cuộc đời bọn họ là trường sinh bất tử mới đúng chứ.

"A Thập Lục, cô lấy di động tra dùm ta cái, coi gần đây có cái bệnh viện nào phục vụ tốt tốt một chút không, đặt trước một chỗ giùm ta nhé. Tốt nhất là tốc độ WF nhanh một chút nhé."

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục bật một tiếng, vừa cười là hai lúm đồng tiền lập tức lộ ra.

Thật ra với thực lực bây giờ của Tống Thư Hàng, chỉ cần hắn thật sự không muốn thì Thôn Vân Tăng tiền bối đã không kéo nổi hắn rồi. Nói cách khác, thật ra Tống Thư Hàng cũng không chống cự lại việc bị bắt đi nghe buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương cho lắm.

Đây là một loại trạng thái tâm lý rất chi là vi diệu.

Giống như khi chơi “Tàu lượn siêu tốc thẳng đứng” và “Nhảy Bungee” vậy, rõ ràng cũng biết mấy thứ này rất đáng sợ, nếu chơi sẽ bị dọa cho hét toáng lên, thậm chí những người hét đến rách cả cổ họng cũng không hề ít. Dù rõ ràng đã bị hù đến mức mềm nhũn cả chân ra, nhưng vẫn có người thích kiên trì chơi thử.

Thứ gọi là kích thích này không thể hình dung ra chỉ bằng dăm ba câu được.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang có một loại tâm trạng y hệt như vậy, biết rõ buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối rất nguy hiểm, giọng hát sẽ làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng... Nhưng việc được trải nghiệm cảm giác giống như đang ở “Địa ngục” đó thật sự vô cùng kích thích.

...

...

Lúc Tống Thư Hàng bị Thôn Vân Tăng tiền bối kéo tới bãi cát mà Linh Điệp Thánh Quân và Hằng Hỏa Chân Quân đang đứng, không ngờ lại phát hiện có đến mấy thành viên trong “Nhóm Cửu Châu Số 1” đã tụ tập ở đây sẵn.

Ngoài Vũ Nhu Tử là fan trung thành của Tạo Hóa Pháp Vương ra, còn có Tô thị A Thất đang bóp cổ khỉ lớn, Điền Điềm Phó Đảo Chủ đang đần mặt ra, cùng với “Hạch Đạn Tôn Giả” Hiến Công Cư Sĩ mặt đỏ và phụ thân của Ngư Kiều Kiều là Giao Bá Chân Quân.

Ngoài vài thành viên trong “Nhóm Cửu Châu Số 1” ra, còn có một đám người của Điền Thiên đảo đang chen chúc, bọn họ là những quần chúng vô tội không rõ chân tướng đã bị tiếng đàn + tiếng ca của Hằng Hỏa Chân Quân và Linh Điệp Thánh Quân thu hút tới đây.

Bây giờ trên bãi cát vô cùng náo nhiệt, có cả đống người tụ tập ở đây.

Lúc này Hằng Hỏa Chân Quân đang hát đến đoạn đặc sắc nhất.

Linh Điệp Thánh Quân đánh đàn cho hắn, đuôi rắn của@#%x

Tiên Tử cuộn lên, “Ngồi” đối diện Linh Điệp Thánh Quân, đang dùng tiếng đàn phối âm cho Linh Điệp Thánh Quân.

Tạo Hóa Tiên Tử ôm Tỳ Bà trước ngực, ngồi song song với @#%x Tiên Tử, lúc này phong cách của cô cực kỳ xinh đẹp.

"Lúc thế này mà có điệu nhảy của Đông Phương Lục Tiên Tử thì tốt biết bao, tiếc là cô ấy uống nhiều quá rồi."

Một vị cư sĩ anh tuấn đứng bên cạnh Hiến Công Cư Sĩ cảm thán.

"Hôm nay bệnh viện trên Điền Thiên đảo lại sắp phải rầu vì hết chỗ rồi đây."

Tống Thư Hàng cũng cảm thán.

Trước tiên, Thôn Vân Tăng tiền bối ném cái pháp khí hình cầu kia xuống đất, pháp khí nhanh chóng phân tách ra, sau đó lắp ráp lại. Cuối cùng một bộ thiết bị chỉnh âm xa xỉ xuất hiện trước mặt mọi người.

Tiếp đó, Thôn Vân Tăng tiền bối lại lấy một sợi dây thừng màu vàng ra thắt lên chân mình, rồi lại giao đầu dây còn lại cho Tống Thư Hàng:

"Nên Tống Thư Hàng tiểu hữu à, hôm nay có thể thay đổi kết cục mọi người đều GG rồi vô viện nằm hay không thì phải xem biểu hiện của chúng ta rồi!"

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, nhận lấy sợi dây thừng.

Không hiểu sao cứ có cảm giác khung cảnh này hơi sai trái...

Trên chân một đại hòa thượng buộc sợi dây thừng, vị hòa thượng đó lại giao sợi dây thừng cho một thiếu niên.

Cứ có cảm giác nếu thay hòa thượng này bằng một vị tiên tử thì có thể khung cảnh sẽ đẹp hơn một chút.

"Nói đến thì Tạo Hóa tiền bối đâu rồi nhỉ?"

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi.

Bọn họ lo lắng Tạo Hóa tiền bối sẽ đột nhiên xuất hiện, sau đó thể hiện giọng hát của mình. Nhưng bây giờ A Thập Lục nhìn khắp nói cũng không thấy bóng dáng của Tạo Háo tiền bối đâu cả.

Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

"Hay là Tạo Hóa tiền bối uống nhiều quá, nên đi được nửa đường đã ngã lăn quay rồi?"

Động tác chỉnh pháp khí điều âm của Thôn Vân Tăng cứng đờ lại —— hình như là có khả năng này thật! Bởi vì Tạo Hóa Pháp Vương rất mê uống rượu, nhưng tửu lượng lại khá tệ.

Nói không chừng Tạo Hóa Pháp Vương đã ngã lăn quay trên đường đến bãi cát thật ấy chứ...

"Nếu như thế thật thì chính là điềm may của Điền Thiên đảo."

Thôn Vân Tăng nói —— tiếc thật, xem ra kỹ thuật chỉnh âm hắn học mấy tháng nay không có chỗ để dùng tới rồi, đúng là đáng tiếc.

Lúc đang nói chuyện, giọng hát của Hằng Hỏa Chân Quân cũng đến hồi sắp kết thúc.

"Bài hát này càng nghe càng thấy sướng."

Tống Thư Hàng nói, lúc nghe bài hát này, “Nho Gia Kim Cương Thân” mà hắn tu luyện có thể cộng hưởng với giọng hát, sau lưng hắn xuất hiện từng cuốn kinh văn Nho gia. Giọng hát và Kim Cương Thân của hắn rung động cùng nhịp với nhau, hắn giống như đang được massage vậy, từ đầu đến chân đều cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Nếu như chức năng “Ghi âm” của @#%x Tiên Tử ghi âm lại bài hát này thì tốt quá. Như vậy mỗi lần mệt mỏi là hắn có thể mở bài này ra nghe.

Giọng hát của Hằng Hỏa Chân Quân dừng lại, dư âm của giọng hát còn đang quanh quẩn bên tai mọi người.

Tiếng đàn của Linh Điệp Thánh Quân cũng dừng lại ở phần cuối cùng.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Linh Điệp Thánh Quân mỉm cười, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

"Vũ Nhu Tử, đến bên cạnh ta."

Thánh Quân đột nhiên nhíu mày rồi lên tiếng.

"Sao vậy a cha?"

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

"Điền Thiên đảo... Đúng là nơi dễ dàng hấp dẫn những thế giới khác khác."

Hằng Hỏa Chân Quân cũng ngẩng đầu nhìn trời.

Thiên địa đại biến đã gần ngay trước mắt, khúc dạo đầu của thủy triều linh lực đã tới, những thông đạo giữa các chư thiên vạn giới với nhau đã trở nên thông suốt. Vị trí của Điền Thiên đảo dường như rất được những “Thông đạo giữa các thế giới” này hoan nghênh.

Lúc này đang có một thông đạo giữa các thế giới xuất hiện trên đỉnh đầu của mọi người.

Những làn sương mù tối đen như mực hình thành trên đỉnh đầu của Linh Điệp Thánh Quân.

Tống Thư Hàng xoa huyệt Thái Dương, đêm hôm khuya khoắt còn tới đây làm khổ người ta nữa là sao? Không để người ta nghỉ ngơi à?

Sương mù màu đen cuồn cuộn, càng ngày càng lớn.

Trong nháy mắt, nó đã bao phủ cả bầu trời Điền Thiên đảo.

Điền Thiên đảo Chủ không có ở đây, những tu sĩ của Điền Thiên đảo vô cùng bối rối.

"Tất cả đệ tử từ tứ phẩm trở xuống quay trở lại đảo, đưa những thành viên không có sức chiến đấu đến nơi ẩn nấp."

Linh Điệp Thánh Quân lên tiếng chỉ huy.

Lời của hắn giống như một thanh Định Hải Thần Châm, những tu sĩ Điền Thiên đảo đang bối rối vội vàng làm theo lời dặn dò của hắn.

"Đi liên hệ với Điền Thiên đạo hữu, mở đại trận hộ đảo mới của Điền Thiên đảo ra. Thông đạo không gian này xuất hiện thẳng trong phạm vi của Điền Thiên đảo, vậy thì chúng ta cứ nhốt thẳng bọn chúng ở trong trận pháp luôn."

Linh Điệp tiền bối ra lệnh đâu vào đấy.

Hôm nay, hơn phân nửa thành viên trong “Nhóm Cửu Châu Số 1” đều ở trên đảo, sức chiến đấu tăng mạnh.

Nếu như những sinh linh bên kia thông đạo ôm ác ý mà đến thì sẽ cho bọn nó có đi mà không có về.

"Trả lại cho ta!"

Lúc này, trong làn sương mù đen kịt đó, có một cái đầu giống như ác quỷ chui ra:

"Trả vật thí nghiệm lại cho bọn ta... Wein, ngươi mau đi ra đây. "

Ngôn ngữ của bọn chúng rất là kỳ lạ, nhưng lại kèm theo chức năng phiên dịch.

Chương 1873: Đáp án rõ ràng

“Ta từng nghe qua tên của ca khúc này, đây là ca khúc mới từ mười mấy năm trước đúng không, ký ức hãy còn mới lắm.” Một vị tu sĩ trên Điền Thiên đảo nhớ lại: “Ta nhớ đây là một bài tình ca rất dịu dàng, nghe vào tai còn có chút xúc động, là ca khúc có linh hồn.”

Đối với tuổi thọ dài đằng đẵng của tu sĩ mà nói, bài hát mười mấy năm trước có khác nào mới hôm qua đâu. Đặc biệt là đối với tu sĩ không hay đi ra ngoài, thời gian bế quan khá lâu mà nói thì đây quả thật là bài hát mới.

“Nhưng Tạo Hóa tiền bối nói đây là ca khúc mới hắn viết mà, có lẽ ca khúc trùng tên thôi.” Lại có người trả lời.

“Tuy rằng chưa từng nghe tiếng ca của Tạo Hóa tiền bối, nhưng ta có chút chờ mong. Linh Điệp Thánh Quân và Hằng Hỏa tiền bối khi nãy đều hát rất hay.”

Người nói những lời như thế này đều là tu sĩ của Điền Thiên đảo… Hơn nữa là gần nửa năm qua đều không lên mạng, không biết về siêu sao Tạo Hóa Pháp Vương trong thế giới nhạc heavy metal.

Ở lì trong nhà không phải là vấn đề gì, vấn đề là lúc ở lì trong nhà lại còn không tiếp xúc với tin tức bên ngoài.

“Lại nói… ánh trăng này là sao đây?” Điểm chú ý của Tống Thư Hàng khác với đám người, đám người đều chú ý tới Tạo Hóa Pháp Vương lên sàn ngầu lòi thế nào, điểm chú ý của hắn lại nằm trên ánh trăng có thể đột phá được đám sương mù màu đen kia.

Chùm ánh trăng kia xuất hiện quá trùng hợp, vừa lúc chiếu rọi lên người Tạo Hóa Pháp Vương, dường như đang chế tạo khí thế cho hắn vậy. Một chùm ánh trăng đơn giản khiến Tạo Hóa Pháp Vương trở thành người đàng ông chói mắt nhất ở đây.

Đồng thời, Tống Thư Hàng bình tĩnh móc ra hai cặp tai nghe, một đôi nhét vào lỗ tai mình, một đôi đưa cho Tô Thị A Thập Lục. Vũ Nhu Tử thì không cần, cô thật lòng thích tiếng hát của Tạo Hóa

Pháp Vương.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tâm ma đen kịt sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: [Có lẽ ta đã hơi hiểu được vì sao Tạo Hóa Tiên Tử thân là Tiên Tử Nho gia lại phụ thân trên người đệ tử Phật gia như Tạo Hóa Pháp Vương rồi.]

Tống Thư Hàng: “? ?”

“One ~ two ~ three ~” Thân thể Tạo Hóa Pháp Vương hơi ngửa ra sau, bày ra tư thế đánh đàn ghi-ta, nhưng trong tay hắn không hề có ghi-ta.

“Lắng nghe nào, ca khúc mới của ta.” Tay Pháp Vương bắt đầu gảy đàn.

Ghi-ta không khí ư?

Theo sự chuyển động của ngón tay hắn, có một loại lực lượng mạnh mẽ to lớn từ trên người hắn phóng lên trời.

Không phải linh lực, cũng chẳng phải chính khí Nho gia hoặc lực lượng Phật môn, mà là lực lượng thiên phú của Tạo Hóa Pháp Vương. Loại lực lượng đặc thù này có hiệu quả khắc chế rất mạnh đối với sương mù màu đen trên không trung và đám đầu lâu ác quỷ kia.

Tạo Hóa Pháp Vương chỉ cần giữ vững tư thế ‘đứng thẳng’, lực lượng trên người hắn sẽ lập tức phóng lên cao, mở ra một cái lỗ lớn trong đám sương mù màu đen.

Đây chính là nguyên nhân ánh trăng bao phủ trên người hắn.

Tạo Hóa tiền bối tự mang theo hiệu quả đặc biệt để lên sân khấu.

Nếu là trong phim ảnh thì đây sẽ là cảnh tượng nhân vật chính lên sàn.

Cũng trong lúc đó, Tạo Hóa Pháp Vương cất tiếng hát: “Chết chết chết chết chết!” x30.

Tốc độ bắn chữ nhanh đến đáng sợ.

Trong thời gian không đến mười giây, Tạo Hóa Pháp Vương đã hát 150 chữ chết, từ đầu đến cuối đều không hề líu lưỡi.

Sau khi Tạo Hóa Pháp Vương bắt đầu hát, loại lực lượng đặc thù trên người hắn bắt đầu khuếch tán ra. Loại lực lượng này phối hợp với giọng hát của hắn tạo thành dấu hiệu tiêu biểu cho Tạo Hóa Pháp Vương, âm thanh từ linh hồn mang lực phá hoại cực mạnh, tiếng ca của hắn bành trướng tựa như lĩnh vực vậy.

Bài hát mới lần này có uy lực còn dữ dội hơn.

Hơn nữa, uy lực của bài hát mới tập trung bạo phát trong vòng mười giây.

Trước đây, lực phá hoại từ tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương thuộc loại hình khuếch tán. Lần này lại đem lực sát thương trong mấy phút đồng hồ tập trung phát nổ trong thời gian mười giây!

Tu sĩ Điền Thiên đảo không rõ chân tướng vốn đang mong đợi tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương. Kết quả bọn họ chỉ cảm thấy bên tai truyền đến một tràng tiếng 'oong oong oong ~' vô cùng đáng sợ.

Ngay sau đó, đôi mắt bọn họ trợn trắng đầy dứt khoát rồi ngã ầm xuống đất.

Trước đây… lúc nhóm tu sĩ nhị, tam, tứ phẩm tiếp xúc với tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương thì chí ít còn có một đoạn thời kỳ giảm xóc như 'kêu la thảm thiết, tuyệt vọng, suy yếu, hai chân như nhũn ra'. Một bộ phận tu sĩ còn có thể gầm rú vài câu kêu thảm như 'lỗ tai sắp mang thai rồi, mau ngừng lại chúng ta vẫn là đồng đội, cứu mạng, mẹ ơi cứu con, Tạo Hóa tía ơi'.

Mà lần này thì dứt khoát hơn nhiều.

Các tu sĩ tứ phẩm và tứ phẩm trở xuống đều trực tiếp trợn trắng mắt, miệng sùi bọt mép ngã xuống đất, ngay cả thời kỳ giảm xóc cũng không có.

Chỉ có tu sĩ ngũ phẩm trở lên còn đang đau khổ chống chọi.

"Thôn Vân Tăng đạo hữu, thiết bị điều âm và kỹ thuật điều âm mà ngươi học được đâu rồi?" Tô Thị A Thất hét lên.

Chúng đạo hữu nghe vậy bèn quay đầu lại thì phát hiện Thôn Vân Tăng đã ngã nhào từ lâu.

Trên đầu hắn mang một nút tai chuyên nghiệp, té nhào vào thiết bị điều âm của bản thân, miệng sùi bọt mép.

Rõ ràng có thực lực ngũ phẩm, nhưng lại té xỉu cùng với tu sĩ tam và tứ phẩm.

Thật là một người đàn ông hoàn toàn không đáng tin cậy.

Tống Thư Hàng nhìn sợi dây trong tay mình, sau khi suy nghĩ một chút, hắn vung tay vứt sợi dây sang một bên.

Không phải hắn không muốn cứu Thôn Vân Tăng tiền bối… mà là chỗ hắn đứng và vị trí của Thôn Vân Tăng tiền bối cách nhau không xa lắm, dù kéo tiền bối tới bên cạnh mình cũng không giúp ích được gì.

Hết cứu được rồi…

Theo tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương vang lên, Tạo Hóa Tiên Tử hắng giọng một cái, dùng phương thức phối âm để phối hợp với Tạo Hóa Pháp Vương. Tiếng hát của cô hóa thành âm thanh của tự nhiên ẩn giấu bên trong tiếng ca tử vong của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Chết chết chết chết chết chết chết!” Ngón tay của Tạo Hóa Pháp Vương điên cuồng gảy đàn.

Chưa đủ, còn chưa đủ, bầu không khí còn chưa đủ sôi động.

Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng lập tức đưa tỳ bà của mình cho Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương nhận tỳ bà, thuần thục kéo một phát, ôm tỳ bà tựa như đang ôm ghi-ta vậy.

Sau đó, hắn bắt đầu màn biểu diễn hoa lệ của mình.

“Chết chết chết chết ~~” x40, Tạo Hóa Pháp Vương giơ tỳ bà lên đến trước miệng.

“Xuất hiện rồi, phương pháp gảy đàn ghi-ta bằng răng của Tạo Hóa tiền bối! Tuy rằng lần này là gảy tỳ bà.” Vũ Nhu Tử vui vẻ vung hai tay, ánh sáng pháp thuật chiếu rọi khiến hai tay cô lóe sáng, ngay cả lightstick của người hâm mộ cũng có thể tiết kiệm được luôn.

Trong các tu sĩ có mặt, chỉ có Vũ Nhu Tử là thật sự không bị tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương ảnh hưởng chút nào.

“Dùng răng gảy đàn ghi-ta có ý nghĩa đặc biệt gì à?” Tống Thư Hàng hỏi. Hắn phát hiện bây giờ mình cũng có sức miễn dịch nhất định đối với lực sát thương từ tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương.

Chỉ cần xem tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương như một loại ‘đau đớn’, thân thể hắn lập tức có thể nghĩ biện pháp để dần thích ứng với tổn thương từ tiếng ca.

Chịu đựng đau đớn, tiếp nhận đau đớn, đây là thiên phú đặc thù của hắn.

“Thì ngầu chứ sao, là động tác đặc thù của Tạo Hóa tiền bối trong buổi nhạc hội, bùng nổ bung nóc luôn.” Vũ Nhu Tử giới thiệu: “Ngoài ra còn có và phương thức cực ngầu khác như dùng gáy đánh ghi-ta, dùng chong chóng gảy đàn, quỳ xuống đất vừa trượt đi vừa gảy đàn.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Có ai còn dư nút bịt tai không, cho ta một cái… Ta sắp tèo rồi.” Khỉ lớn trong tay A Thất kêu la thảm thiết.

“Diệt Phượng Công Tử có bốn cái, có điều hắn có bốn lỗ tai.” Tô Thị A Thất bình tĩnh nói.

“Hóa thành tro tàn đi…” Tạo Hóa Pháp Vương quỳ xuống đất, thân thể trượt trên mặt đất, tỳ bà trong tay giơ cao khỏi đầu, điên cuồng gảy đàn.

Trong tiếng ca của hắn, sương mù bao phủ Điền Thiên đảo nhanh chóng tan đi.

Ngay cả mấy cái đầu lâu ác quỷ cũng trở nên mất ổn định, cứ như sẽ bị thổi tan bất cứ lúc nào.

Với chúng mà nói, tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương tựa như vi rút bất chấp phòng ngự vậy.

[Không hổ là Thánh Nhân Nho gia.] Lúc này, Xích Tiêu Kiếm đen kịt lên tiếng, giọng của nó có hơi run rẩy, thân là hóa thân tâm ma, nó cũng bị tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương công kích.

Tại sao Tiên Tử Nho gia lại phụ thân trên người Tạo Hóa Pháp Vương?

Hiện tại, đáp án đã rõ rang rồi.

Chương 1874: Vũ khí công kích độc quyền

“Trước đó ta đã muốn hỏi, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối, ngươi muốn nói đến cái gì thế? Tại sao phải nhắc đi nhắc lại về Thánh Nhân Nho gia chứ?” Phía sau Tống Thư Hàng, một giọng nói tò mò vang lên.

Là giọng của Thông Nương, sau khi cô tỉnh rượu thì theo tiếng ca chạy tới bãi cát.

“Ể, Thông Nương, cô có thể chịu được tiếng ca của Tạo Hóa tiền bối à?” Tống Thư Hàng tò mò quay đầu lại.

Lấy tu vi của Thông Nương thế mà lại không bị bất tỉnh ư?

Lúc Tống Thư Hàng xoay người lại thì bị dọa cho giật bắn người.

Phía sau hắn, Thông Nương dáng người bốc lửa mặc sườn xám màu xanh lá, hai tay cô duỗi thẳng quơ quào như người mù vậy.

Trên cổ cô… trừ không khí ra thì không còn gì cả!

Phim kinh dị ‘Thông Nương không đầu dị văn lục’.

Tống Thư Hàng hỏi: “Thông Nương, đầu cô đâu?”

Một cái đầu lớn như vậy, sao lại biến mất được chứ?

“Ngắt bỏ rồi.” Cổ Thông Nương phát ra giọng nói trong trẻo: “Lúc tiếng ca của Tạo Hóa tiền bối vừa vang lên thì ta bị kích thích nên cấu véo lỗ tai mình. Không ngờ lại dùng sức quá mạnh, lỡ tay ngắt đầu của mình xuống luôn.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Sau khi ngắt đầu xuống, ta phát hiện ta vẫn ‘nghe’ được âm thanh. Đồng thời, tiếng ca của Tạo Hóa tiền bối cũng trở nên rất tuyệt vời, tựa như thanh âm thiên nhiên vậy, nghe trăm lần cũng không chán.” Thông Nương quơ tay lia lịa nói: “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ chuyển từ anti thành fan của Tạo Hóa tiền bối.”

Tốt lắm, rốt cuộc Vũ Nhu Tử cũng có thêm được một vị ‘bạn nghe nhạc’ chân chính đúng nghĩa rồi, lần sau lúc Tạo Hóa tiền bối mở nhạc hội, Thông Nương có thể ngắt đầu mình xuống rồi bắt kèo đi nghe với Vũ Nhu Tử.

“Thư Hàng, ta sắp không xong rồi…” Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục mang sắc mặt tái nhợt, thân thể lung lay sắp ngã, giọng nói run rẩy.

Tống Thư Hàng vội vươn tay đỡ lấy A Thập Lục nhỏ xinh: “A Thập Lục, nếu không ta chuyển cô đến thế giới hạch tâm trước nhé?”

Tô Thị A Thập Lục run rẩy vươn tay, vuốt ve gò má hắn… Sau đó, cô trợn trắng mắt, ngất đi.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy A Thập Lục.

Nhẹ thật, cô ấy còn nhẹ hơn cả nửa năm trước nữa.

Nhưng rõ ràng nhìn từ vóc dáng, hẳn là cô ấy thoáng có thêm ít da ít thịt mới đúng chứ nhỉ, không ngờ thể trọng lại giảm đi nhiều. Thế chất này, thật đúng là khiến không ít thiếu nữ bình thường hâm mộ muốn chết.

Tô Thị A Thập Lục trong lúc hôn mê, lông mi thon dài, độ đáng yêu không hề giảm đi chút nào.

Tống Thư Hàng khẽ động ý nghĩ, lấy ‘cái chăn mô phỏng chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán’ từ thế giới hạch tâm ra rồi khoác nó lên người Tô Thị A Thập Lục.

“Ya, xuất hiện rồi! Dùng gáy đánh ghi-ta của Tạo Hóa tiền bối!” Vũ Nhu Tử bên cạnh vui vẻ hét lên, cô quơ cánh tay lóng lánh của mình lia lịa.

“Chết chết chết chết ~ kẻ địch hung ác ~ có thể giết chết thân thể chúng ta ~ nhưng không thể giết chết tinh thần chúng ta ~~ như vậy ~ mới có thể chết ~ không ~ hối ~ tiếc ~” Tạo Hóa Pháp Vương nâng cao đàn tỳ bà, đè lên gáy mình rồi ma sát điên cuồng.

Tia lửa bắn ra bốn phía, điện lực mười phần.

Tống Thư Hàng dám cam đoan, nếu không phải Tạo Hóa Pháp Vương có một pháp thuật mạnh mẽ là ‘Tăng Phát thuật’, người bình thường căn bản không chơi được chiêu này, chơi vài lần thì gáy sẽ trọc lóc ngay.

Tiếng tỳ bà chói tai + giọng hát tử vong của Tạo Hóa Pháp Vương, tu sĩ ngũ phẩm cũng không kiên trì nổi, từng người một ngã xuống đất.

Trước khi ngã xuống đất, mỗi người đều sẽ đọc lời thoại một cách thê thảm. Trong đám lời thoại thì các loại từ ngữ như [lỗ tai mang thai, sinh non, thai đôi, cùng với đầu óc sắp tan ra rồi, XX ta yêu ngươi, ta vĩnh viễn yêu ngươi] xuất hiện với tần suất cao nhất.

Nhưng thảm hại hơn chính là đám sinh linh đầu lâu ác quỷ trên bầu trời, dáng vẻ bệ vệ lúc chúng nó xuất hiện đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Sương mù màu đen vốn bao phủ Điền Thiên đảo nay lại bị đâm thành cái sàng giống như tấm vải rách vậy, khắp nơi đều là lỗ thủng. Ánh trăng chiếu xuyên qua mấy lỗ thủng, hình thành từng cột sáng.

Những cột sáng này tựa như các ngọn đèn trong nhạc hội của Tạo Hóa Pháp Vương, quả thật là đẩy bầu không khí của buổi nhạc hội cao lên một bậc.

Mà đám đầu lâu ác quỷ kia thì như bị trúng độc vậy, không ngừng quẫn quại, phát ra từng tràng tiếng kêu thảm thiết.

Trạng thái của chúng nó đang không ngừng bị suy yếu.

Trong lúc đó, chúng nó có thử ra tay công kích Tạo Hóa Pháp Vương, nhưng pháp thuật công kích của chúng nó còn chưa tới gần Tạo Hóa Pháp Vương thì lại đột nhiên tiêu tán; pháp khí chúng nó tế ra lại bị Tạo Hóa Tiên Tử dễ dàng phá hủy.

Khi tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương tiến vào giai đoạn vang dội thì ngay cả sức để ‘chạy trốn’ chúng nó cũng không còn, cứ như cá mặn treo trên trời vậy, không thể nhúc nhích được.

Sự khắc chế của Tạo Hóa Pháp Vương đối với chúng nó quá khoa trương. Dù là từ ‘thiên địch’ cũng không đủ để hình dung quan hệ giữa Tạo Hóa Pháp Vương và đám đầu lâu ác quỷ nọ.

Chỉ có thể nói, Tạo Hóa Pháp Vương giống như ‘vũ khí đối phó với sinh linh đầu lâu ác quỷ’, là lực sát thương mang tính nhằm vào đặc thù!

“Đúng rồi, vấn đề vừa rồi Thông Nương hỏi, ta có một suy nghĩ. Có phải Tạo Hóa Pháp Vương là hậu thủ mà Thánh Nhân Nho gia bố trí hay không?” Tống Thư Hàng nói.

Không phải hậu thủ để hồi sinh, mà là hậu thủ nhắm vào sinh linh đầu lâu ác quỷ.

Trước đó, Hằng Hỏa tiền bối từng nhắc đến… đám sinh linh trạng thái đầu lâu ác quỷ trên đỉnh đầu đã từng vì tìm một cô gái mà chọc giận Thánh Nhân Nho gia, bị Thánh Nhân đánh chính diện, còn bị chém giết hết một nhóm.

Kết hợp vài manh mối [Wein, vật thí nghiệm, tìm kiếm cô gái cùng với Thánh Nhân nổi đóa] thì không khó đoán rằng người đám sinh linh đầu lâu ác quỷ đang tìm kiếm ở hiện thế ắt hẳn chính là Vân Tước Tử tiền bối.

Mà Vân Tước Tử lại là một trong những vẩy ngược của Thánh Nhân.

Năm đó, đám sinh linh đầu lâu ác quỷ này không bị Thánh Nhân Nho gia diệt cỏ tận gốc đã xem như chúng nó có bản lĩnh. Năm đó chúng nó đối mặt với Thánh Nhân treo cả chư thiên vạn giới lên đánh, không ai không phục. Nếu không phải quả cầu kim loại thể lỏng chặn ngang, đương kim thiên đạo sẽ là Thánh Nhân Nho gia.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’, nếu trước đây những kẻ này không bị diệt sạch, vậy lấy cái nhìn đại cục của Thánh Nhân Nho gia thì nhất định sẽ lưu lại hậu thủ tương ứng để khắc chế đám sinh linh dị giới quỷ dị này.

Hiện tại xem ra, Tạo Hóa Pháp Vương chính là một trong những thủ đoạn khắc địch mà Thánh Nhân Nho gia để lại.

Thiên phú của hắn, tiếng ca chết người của hắn, lực lượng huyết mạch của hắn chính là kịch độc, là vũ khí có uy lực lớn nhằm vào đám sinh linh đầu lâu ác ủy này.

Như vậy thì lực sát thương mà tiếng ca tử vong tạo ra cho tu sĩ bình thường, kỳ thực chỉ là tác dụng kèm theo.

Loại lực lượng này mới là thiên phú chỉ Tạo Hóa Pháp Vương mới có.

“Vậy nên Tạo Hóa Tiên Tử mới có thể phụ thân trên người Tạo Hóa Pháp Vương. Có lẽ cô có nhiệm vụ bảo vệ Tạo Hóa Pháp Vương và kích hoạt năng lực thiên phú của hắn.” Tống Thư Hàng sờ cằm nói.

“Ta cũng suy đoán như ngươi.” Xích Tiêu Kiếm đen kịt tiền bối nói: “Mặc khác, ngay từ đầu ta còn hoài nghi Tạo Hóa Pháp Vương có phải là chuyển thế hoặc thân thể dùng để sống lại của Thánh Nhân Nho gia hay không. Có điều… chẳng mấy chốc ta lại phủ định khả năng này.”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ừm.”

Mắt trái của hắn và Tạo Hóa Pháp Vương không hề cộng minh chút nào.

Hơn nữa, Thánh Nhân Nho gia đã chết hoàn toàn rồi.

Ừm, về điểm này… tin được mới là lạ.

Trong lúc nói chuyện, tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương đã đến giai đoạn cuối cùng.

Hắn cầm tỳ bà lên, ma sát điên cuồng, trong miệng lại phát ra tiếng cá heo chói tai.

Theo tiếng ca của hắn, ‘sinh vật đầu lâu ác quỷ’ rơi từ không trung xuống như sủi cảo vậy…

Chương 1875: Ta thích bồi thêm một đao nhất đấy

“Kết thúc rồi ư? Ta còn tưởng là mình sắp tiêu rồi chứ.” Tống Thư Hàng hơi xoay đầu đi, cố nén xúc động sùi bọt mép… Hiện tại hắn đang ôm Tô Thị A Thập Lục trong ngực, lúc này nếu sùi bọt mép ra thì sẽ phun đầy người Tô Thị A Thập Lục mất thôi.

“Nhìn qua thì chắc là kết thúc rồi.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma đen kịt nói, nó cảm thấy mình thiếu chút nữa là tan xác rồi, lúc nói chuyện giọng cũng run rẩy.

“Đáng sợ quá.” Tống Thư Hàng thấp giọng nói, sinh linh đầu lâu ác quỷ ngay cả [ánh nhìn mang thai] cũng có thể miễn dịch vậy mà lại ngã nhào thành tốp dưới tiếng ca của Tạo Hóa tiền bối, Thánh Nhân Nho gia không hổ là người đàn ông trấn áp đương thời, dù cho người đã không còn, hậu thủ hắn lưu lại cũng đủ để trấn áp đại địch.

Tạo Hóa Pháp Vương chấm dứt một khúc, hắn đưa tay trả tỳ bà lại cho Tạo Hóa Tiên Tử. Tiếp đó hai tay hắn giang ngang, cứ vậy mà ngã thẳng xuống đất.

Hắn gào thét nhiều quá nên cũng mệt mỏi.

Tiêu hao cho bài hát mới ‘Chết không hối tiếc’ này kỳ thật đã vượt qua cực hạn cảnh giới của bản thân hắn. Nếu không có Tạo Hóa Tiên Tử ở sau lưng lặng lẽ chống đỡ cho hắn, lúc hắn hát đến một nửa thì đã ngã xuống mất rồi.

Tạo Hóa Tiên Tử nhận lấy đàn tỳ bà, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ xoắn xuýt. Hiện tại trên tỳ bà dính đầy nước bọt của Tạo Hóa Pháp Vương…

Sau khi Tạo Hóa Pháp Vương ngã xuống, thành viên nhóm Cửu Châu số 1 còn sống sót ở hiện trường cũng ngã tới tấp, giống như hiệu ứng domino vậy.

Tư thế ngã xuống của mọi người cũng nhiều kiểu nhiều loại.

Có người đặt mông ngồi xuống đất, có người ngã thẳng xuống như Tạo Hóa Pháp Vương, có người quỳ rạp xuống đất, có người ụp mặt thẳng xuống đất.

Có điều nhìn trên tổng thể thì số lượng những người còn sống sót khá nhiều.

Nếu như là buổi hòa nhạc bình thường của Tạo Hóa Pháp Vương, bất cứ thành viên nào từ bát phẩm trở xuống cũng đừng mong đứng thẳng đi ra ngoài. Có điều lần này, có Tạo Hóa Tiên Tử dẫn dắt, lực sát thương trong tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương đều bị chuyển dời đến trên người 'sinh linh đầu lâu ác quỷ', độ khó của khảo nghiệm tiếng ca địa ngục giảm xuống, lực sát thương trong tiếng ca mà các đạo hữu trên mặt đất phải chịu giảm mạnh.

Cho nên số lượng người may mắn sống sót khá nhiều.

"Sống… sống sót rồi."

"Tiếng cá heo đáng sợ cuối cùng kia khiến ta cảm thấy như bị kéo lên độ cao mười nghìn mét, lại bị phong ấn linh lực rồi cho rơi xuống với tốc độ cao vậy."

"Ta không muốn nghe thêm bất kỳ tiếng cá heo nào nữa."

"Meo meo meo ~~"

"Gâu gâu gâu ~~"

"Áu au ~~"

"Mấy người các ngươi nói tiếng người cho ta, cạp - cạp."

"Vì sao mọi người đều đến đây vậy?"

"Ta muốn tới đây ngăn cản Tạo Hóa đạo hữu ca hát, nhưng còn chưa tới gần hắn thì đã nhũn ra rồi."

"Ta nhìn thấy khói đen phủ đầy toàn bộ Điền Thiên đảo… cho nên tới xem sao."

"Ta cũng thế."

"Như trên."

Toàn bộ nhóm Cửu Châu số 1 hầu như không có mấy người may mắn thoát khỏi.

Người có thể đứng lúc này cũng chỉ có Vũ Nhu Tử, Thông Nương không đầu cùng với Tống Thư Hàng. Hai cô gái là do có thể thưởng thức tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương, người còn lại thì có năng lực chịu đựng đau đớn khá mạnh.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới đè nén xung động sùi bọt mép: “Thông Nương, ôm A Thập Lục giúp ta trước nhé.”

“Không thành vấn đề, nhưng ta không nhìn thấy gì cả.” Thông Nương không đầu duỗi hai tay ra nói.

Tống Thư Hàng quay người, cẩn thận giao Tô Thị A Thập Lục vào tay Thông Nương, tiếp đó hắn đi nhanh tới chỗ mà đám sinh linh đầu lâu ác quỷ rơi xuống kia.

“Tống tiền bối ngươi muốn làm gì thế?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ta đang xem xem đám sinh linh hình dạng đầu lâu ác quỷ này còn sống hay không.”

Nếu như còn sống thì đương nhiên là muốn thừa dịp trước khi chúng nó khôi phục lại, bồi thêm cho chúng nó một đao rồi.

Mặc khác, thoạt nhìn những kẻ này rất giống với ‘tâm ma’, không biết có thể thái mỏng ra làm ‘sashimi tâm ma’ không nhỉ? Trước đó hắn đã nghĩ tới rồi, phải dùng ‘Thiên kiếp tâm ma thịnh yến’ hoặc là ‘ma kiếp Cửu U xối mỡ’ để đi xin lỗi Bạch tiền bối two mới được.

Nếu như những thứ này có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn, vậy vẫn có thể xem như một chuyện tốt.

“Muốn bồi thêm một đao ư? Ta thích bồi thêm một đao nhất đấy.” Vũ Nhu Tử vui vẻ đuổi theo.

Lúc sắp đến gần ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng duỗi tay ra, ý bảo Vũ Nhu Tử dừng bước trước đã.

Đồng thời, ý niệm hắn khẽ động, pháp khí phòng ngự trong ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ chui ra từ linh hồ bản mệnh. Cầm thuẫn Vương Bá Chuyên Gia bằng tay trái, sau đó còn có mũ giáp, chiến giáp, hộ tâm kính, chiến giày trang bị cho hắn đến tận răng.

Cùng lúc đó, cờ xí Hắc Báo Thống Soái xuất hiện trong tay phải của hắn.

Tống Thư Hàng lấy cờ làm thương, cầm nó đâm về phía thân thể ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’.

Thân thể sinh linh đầu lâu ác quỷ không có phản ứng.

Có điều, ngay cả tu sĩ nhị phẩm bình thường cũng có rất nhiều thủ đoạn giả chết. Chỉ đâm một cái thì không thể kết luận được gì.

Tống Thư Hàng duỗi tay ra, bộ phận đầu ngón tay của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải hắn rút lại.

“Bí pháp giám định.” Ngón tay Tống Thư Hàng cầm lấy cờ xí Hắc Báo Thống Soái rồi chọt vào thân thể sinh linh đầu lâu ác quỷ lần nữa.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là pháp khí bản mệnh của hắn, trên lý thuyết, chỉ cần hắn bằng lòng, những pháp khí này đều có thể xem như thân thể hắn kéo dài ra.

Như vậy, dưới sự chủ động dẫn dắt từ ý niệm của hắn thì có thể trực tiếp thông qua ‘cờ xí Hắc Báo Thống Soái’ làm trung gian để đạt được hiệu quả ‘giám định’ hay không?

Đây cũng là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thử nghiệm loại phương pháp này…

“Thành công.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Bí pháp giám định được kích hoạt thành công.

Cùng lúc đó, hắn nhanh chóng chuyển thân thể của mình thành ‘hình thức sương mù ngụy bất hủ’ để chống đỡ cái giá phải trả cho bí pháp giám định.

Phù văn màu vàng chui ra khỏi mắt hắn, dọc theo cờ xí Hắc Báo Thống Soái đi đến thân thể sinh linh đầu lâu ác quỷ. Một lát sau, kết quả giám định đã truyền lại đầu hắn.

Trên người Tống Thư Hàng vọt lên cơn đau cực lớn… cái giá để giám định đã đạt đến cực hạn thừa nhận của tâm linh và thân thể hắn lúc này.

[Xúc tu bị phá hủy của Bất Diệt Chi Chủ: Thời đại thái cổ, Bất Diệt Chi Chủ thử tiếp xúc với chân lý vượt qua hiểu biết của mình nên rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng. Trong lúc Bất Diệt Chi Chủ ngủ say, ma niệm của hắn hóa thành xúc tu, hành động thay thế ý chí của hắn, thăm dò pháp tắc vĩnh hằng.]

Bởi vì đau đớn kịch liệt nên sắc mặt Tống Thư Hàng trông có vẻ trắng bệch.

“Không bị che mất à?” Đồng thời, hắn có chút kinh ngạc đối với kết quả của bí pháp giám định lần này.

Trước đây lúc kết quả giám định có liên quan đến đại lão cấp bậc Trường Sinh Giả thậm chí là Kiếp Tiên đỉnh phong thì kết quả bí pháp giám định sẽ bị bóp méo, che đậy, không cách nào cho ra tin tức cụ thể.

Mà tin tức về Bất Diệt Chi Chủ giám định ra lần này lại hoàn hảo không tổn hao gì.

Chẳng lẽ là bởi vì bản thể của vị Bất Diệt Chi Chủ này đang rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng?

Mặc khác.

Tống Thư Hàng nhìn đám sinh linh đầu lâu ác quỷ, những kẻ này… cũng chỉ là xúc tu ư? Hơn nữa chỉ là do một đám ma niệm biến thành trong lúc Bất Diệt Chi Chủ ngủ say.

[Khí tức bất hủ!]

[Phù văn bất tử!]

[Wein…]

Đột nhiên, có một âm thanh gào thét vang lên từ trên người đám ‘xúc tu Bất Diệt Chi Chủ’.

‘Trạng thái ngụy bất hủ’ của Tống Thư Hàng lúc này khiến đám xúc tu Bất Diệt Chi Chủ xuất hiện biến hóa.

Dù là trong trạng thái bị phá hủy, đám xúc tu này vẫn có phản ứng trung thực với ‘bất hủ’ như cũ.

Sau đó có một luồng ‘ý chí’ vượt qua không gian mà đến.

Ý chí bao phủ toàn bộ bãi cát.

Chỉ trong chốc lát, thời gian của tất cả sinh linh ở nơi ý chí bao phủ đều dừng lại.

Không ai có thể nhúc nhích được.

Chương 1872: Ta là Tạo Hóa, đây là ca khúc mới của ta

Vậy vấn đề đến rồi, Wein rốt cuộc là ai đây?

“Ha ha ha ha, a cha, trạng thái của chúng nó khá giống với tâm ma nhỉ.” Vũ Nhu Tử nói.

Linh Điệp Thánh Quân vươn tay nhẹ nhàng bảo vệ Vũ Nhu Tử: “Đúng là hơi giống tâm ma, nhưng chúng nó còn đáng sợ hơn tâm ma. Ta chưa từng gặp loại sinh vật như vậy bao giờ… chư thiên vạn giới thật sự quá lớn, gần như là không có giới hạn.”

“Có đạo hữu nào tên Wein à?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn đám đầu lâu ác quỷ trên không trung.

“Nghe qua thì cái tên này là tu luyện giả hệ phương Tây nhỉ, chúng ta là hệ tu chân, hẳn là không ai lấy tên kiểu này đâu.” Nam tử anh tuấn bên cạnh Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Cái tên này nghe quen tai thật đấy.” Tống Thư Hàng sờ cằm nói, hắn cảm thấy căn bệnh ‘nhìn gì cũng quen mắt, nghe gì cũng quen tai’ của mình lại phát tác.

“Bởi vì cái tên này rất đại chúng, cùng một loại tên với Vương Vĩ, Lý Cường, Trương Mẫn, Lưu Dương ấy. Trên cơ bản chỉ cần hô to mấy cái tên này trong đám đông thì sẽ có đến mấy người đáp lại.” Giao Bá Chân Quân nói: “Kỳ thật ta hoài nghi vào thời kỳ viễn cổ, một phần nguyên nhân rất lớn khiến các tu sĩ lấy đạo hiệu chính là để phân biệt bản thân với người khác. So với tên thì đạo hiệu còn có thể đại biểu cho đặc trưng của một vị tu sĩ hơn.”

“Rốt cuộc tên Wein này đã làm gì mà khiến những kẻ kia vượt giới đuổi theo thế nhỉ?” Hiên Công Cư Sĩ tò mò nói.

Hằng Hỏa Chân Quân sờ cằm: “Dường như ta từng nhìn thấy miêu tả liên quan đến đám sinh linh này trong ghi chép của Nho gia. Vào thời đại Thánh Nhân, hình như Nho gia từng tiếp xúc với những kẻ này… Nói đúng ra, hẳn là Thánh Nhân từng ra tay đánh bọn chúng thì phải?”

Có điều Nho gia trải qua mấy lần đại kiếp nạn, đã làm mất đi rất nhiều thư tịch và ghi chép, những thứ còn sót lại cũng khuyết thiếu khá nhiều.

“Nói như vậy, những kẻ kia là địch chứ không phải bạn rồi.” Tống Thư Hàng siết nắm tay, đúng lúc đao ý ‘từ bi chi đao’ của hắn cần thử nghiệm một chút để xem hiệu quả như thế nào.

[Lăn ra đây, Wein! Trả lại cho bọn ta! Ngươi cho rằng mình có thể trốn được ư?] Từng cái đầu lâu đều gầm thét, trong giọng nói chứa đầy phẫn nộ.

Lúc gầm thét, còn có rất nhiều nước bọt phun ra từ miệng bọn nó.

Tống Thư Hàng vung tay một cái, niệm lực cuốn lên, đám nước bọt bị cuốn ngược lại, dội ngược vào mặt đám đầu lâu ác quỷ lép bép.

Không biết trong đống nước bọt này có vi khuẩn gây bệnh hay không, cứ trả lại cho chắc.

Tống Thư Hàng hôm nay càng ngày càng có phong phạm cao thủ.

Đặc biệt là sau khi học được niệm lực đặc thù của ‘Bạch tiền bối two’, trong lúc hắn giơ tay nhấc chân là có thể làm màu rồi. Quan trọng nhất là còn làm màu trong vô hình được nữa chứ.

[Wein!] Ánh mắt đỏ thẫm của đám đầu lâu ác quỷ kia tập trung vào vị trí của Tống Thư Hàng, hét lớn: [Wein, rốt cuộc ngươi cũng chịu chường mặt ra rồi à!!!]

Ánh mắt tất cả mọi người lập tức đổ dồn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Hắn vươn tay chỉ bản thân: “Wein?”

[Trả thứ quý giá kia lại cho bọn ta!] Đám đầu lâu ác quỷ gào thét không ngừng, rống lớn về phía Tống Thư Hàng. Giọng nói của bọn nó lúc trầm lúc bổng tựa như hát bè sáu người vậy.

[Trả lại cho bọn ta, bằng không… hôm nay các ngươi sẽ khó thoát khỏi cái chết. Tất cả mọi người đều phải chôn cùng ngươi!] Cơn phẫn nộ của đám đầu lâu kia cứ như đã tích tụ ngàn vạn năm vậy, hôm nay rốt cuộc cũng được bộc phát ra.

“Thư Hàng, ngươi đi cà khịa với bọn chúng hồi nào vậy?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma đen thui nói với giọng dịu dàng.

“Không phải ta, ta không có, đừng có nói mò!” Tống Thư Hàng phủ nhận ngay lập tức: “Tống mỗ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ta có cái tên ‘Wein’ này từ khi nào chứ?”

[Wein, trả cô ấy lại cho bọn ta.]

[Bằng không… toàn bộ đều phải chết.]

[Cô ấy thuộc về bọn ta, cô ấy là hoàn mỹ nhất, là duy nhất.]

[Trả lại cho bọn ta!]

[Bằng không, bọn ta sẽ không tiếc hủy diệt toàn bộ thế giới này. Chính ngươi hiểu rõ là bọn ta bản lĩnh này. Có sức mạnh hủy diệt thế giới.]

“Nhưng các ngươi từng bị Thánh Nhân Nho gia đánh mà.” Tống Thư Hàng nói.

Trong hư không, đám đầu lâu ác quỷ đang quay cuồng kia lập tức nín thinh.

Khí chất muốn hủy diệt vạn vật, tiêu diệt thế giới chỉ như một cái nhấc tay thoáng chốc đã bốc hơi mất tăm.

Tống *đâm tim cực chuẩn* Thư Hàng.

“Xem ra bọn chúng thật sự từng bị Thánh Nhân đánh.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

“Ta nghĩ ra rồi, căn cứ vào ghi chép trên kinh văn Nho gia mà ta từng xem… Đám sinh linh kỳ quái này quả thật đang tìm một cô gái. Mà lúc Thánh Nhân biết cô gái chúng nó muốn tìm là ai thì lập tức ra tay đánh chết một đám trong số chúng nó không chút do dự.” Hằng Hỏa Chân Quân sờ cằm nói.

Thì ra không chỉ là đánh một trận mà còn đánh chết một đám.

Thánh Nhân trâu bò, quả nhiên chỉ có tên đặt sai chứ không có biệt danh đặt sai, Thánh Nhân trâu bò đúng là quá sức trâu bò.

Đồng thời, trong đầu Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng nhớ ra nguyên nhân vì sao hắn lại cảm thấy cái tên ‘Wein’ này nghe quen tai rồi. Là hắn, gã đàn ông rất giống Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối kia. Sau đó, hắn cũng lập tức đoán ra nguyên nhân mình bị ngộ nhận thành ‘Wein’.

Trên người hắn có một lần cơ hội ‘Long Phù Chuyển Sinh’, mà cơ hội Long Phù Chuyển Sinh này lại có nguồn gốc từ Long Nhãn bảo thạch. Ngọn nguồn của Long Nhãn bảo thạch lại dính dáng đến Wein.

[Thánh Nhân Nho gia đã không còn nữa rồi.] Đám đầu lâu ác quỷ kia đột nhiên gào lên lần nữa: [Lúc này không ai có thể ngăn cản bọn ta được nữa.]

“Thánh Nhân Nho gia đã không còn à? Ha ha ha, đúng là đám ngây thơ.” Tống Thư Hàng vươn tay che mắt trái của mình.

@#%× Tiên Tử vọt về phía sau Tống Thư Hàng, đuôi cô dựng thẳng tắp, kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh, cơ thể hơi nghiêng về phía bên trái: “Thế nào là hiếu?”

Tạo Hóa Tiên Tử vội nhảy tới, đứng một bên kia của Tống Thư Hàng, cũng là kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh, thân thể nghiêng về bên phải: “Thế nào là yêu?”

Sau đó, hai vị Tiên Tử liếc nhau, còn thiếu một người. Đúng rồi, Vũ Nhu Tử da đen đi đâu rồi? Lời thoại thứ ba vốn là do cô ấy nói mà.

Vì vậy, hai vị Tiên Tử xoay người nhìn Tô Thị A Thập Lục chằm chằm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

A Thập Lục: “…”

Phải… phải lên thật ư?

“Có biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?” Cuối cùng, câu lời thoại thứ ba đành do chính Tống Thư Hàng nói ra.

Hắn vươn tay trái của mình ra.

‘Ánh nhìn mang thai’ trong mắt trái bắn chíu chíu.

Nếm thử uy lực ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân Nho gia đi nào!

Xoẹt!

Trên bầu trời, đám đầu lâu ác quỷ kia không hề tránh né, bị ánh nhìn mang thai trực tiếp bắn trúng.

[Ha ha, vô dụng vô dụng, vô dụng thôi.] Đám đầu lâu ác quỷ kia hét lớn, thực lực của bọn chúng đủ để miễn dịch với ánh nhìn mang thai.

“Không xong, là cường giả tuyệt thế. Lùi lại thôi.” Tống Thư Hàng vươn tay nắm lấy chuôi kiếm của Xích Tiêu Kiếm đen kịt rồi nói: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!”

“Xin… xin lỗi. Ta còn chưa được nạp năng lượng.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma đen kịt ngượng ngùng nói. Nó là tâm ma, lại vừa sinh ra. Còn chưa kịp để Xích Tiêu Tử đạo trưởng bổ sung năng lượng cho nó.

Tống Thư Hàng: “…”

Ting ~ Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng nâng đàn gảy lên.

Tiếng tỳ bà như giáo vàng ngựa sắt, đằng đằng sát khí.

Một chùm ánh trăng xuyên qua sương mù đầu lâu ác quỷ, rơi lên Điền Thiên đảo.

Trong ánh trăng, một nam tử cơ bắp cuồn cuộn, hai bàn tay chặp lại chợt hiện ra.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, từng sợi trong mái tóc dài dựng thẳng lên một cách ngầu lòi.

“Chào mọi người, ta có một ca khúc mới muốn mang đến cho mọi người đây.”

Tạo Hóa Tiên Tử nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống phía sau Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Ca khúc có tên là: Chết không hối tiếc.”

Chương 1876: Không Thể Để Ngươi Làm Người Ta Mà Ta Quý Mến Bị Thương Được

Đóng băng thời gian nhắm vào sinh linh.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và những thành viên trong nhóm Cửu Châu Số 1 ở sau lưng, những tu sĩ trên Điền Thiên đảo, thậm chí là côn trùng, chim thú, toàn bộ đều hóa thành tượng. Ngay cả @#%x Tiên Tử được cấu tạo từ ánh sáng công đức và Tạo Hóa Tiên Tử có hình dạng đặc biệt cũng bị dừng lại.

"Thân thể bất hủ!"

Giọng nói đó giống như điên cuồng, sức mạnh ý chí rót mạnh vào trong một cơ thể "Đầu lâu ác quỷ".

Cơ thể vốn bị tàn phá của đầu lâu ác qu ỷkhông thể chịu nổi luồng sức mạnh ý chí to lớn này, bắt đầu tan vỡ, máu thịt không ngừng rơi xuống từ trên đầu lâu, để lộ ra khung xương.

"Bất hủ."

Cái đầu lâu ác quỷ kia nhảy mạnh về phía Tống Thư Hàng đã hóa thành sương mù, muốn cướp lấy cơ thể của hắn.

Chỉ cần đầu lâu ác quỷ hoàn toàn tan vỡ trước khi chạm được vào Tống Thư Hàng thì nó sẽ có thể bắt đầu đoạt xá.

Pặc!

Trước khi đầu lâu ác quỷ sắp nhảy lên được khuôn mặt của Tống Thư Hàng, đột nhiên có một bàn tay nhỏ nhắn thò ra, chớp mắt đã bắt được nó.

Sau đó, cơ thể Vũ Nhu Tử da đen chui ra từ trong cái bóng của Tống Thư Hàng.

"Tống tiền bối là người mà bản thể ta vô cùng quý mến, không thể để ngươi làm hắn bị thương được."

Khuôn mặt Vũ Nhu Tửda đen mỉm cười, cô ném cái đầu lâu ác quỷ về phía xa, Vũ Nhu Tử da đen vốn đang chỉ dạy Bắc Hà Tán

Nhân học cách làm “Tâm ma hóa hình” ở trong bếp, chẳng biết đã về trong bóng của Tống Thư Hàng tự lúc nào.

Trong không gian mà tất cả sinh linh đều chịu ảnh hưởng của “đóng băng thời gian”, Vũ Nhu Tử da đen lại không bị ảnh hưởng bởi nó, cô có thể tự do hành động.

Sau khi Vũ Nhu Tử da đen ném đầu lâu ác quỷ đi, cô đưa tay bắt lấy Xích Tiêu Kiếm tâm ma đen thui sau lưng Tống Thư Hàng, một hơi rút nó ra rồi nói:

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đừng giả chết nữa, tiếp theo chính là sân khấu của chúng ta đấy."

"Ta không hề giả chết nhé... Thật ra, ta cũng bị ảnh hưởng bởi ‘Đóng băng thời gian’, vừa rồi vẫn ở trong trạng thái hoảng hốt."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên tiếng.

Trong không gian “Đóng băng thời gian” này, dường như những hóa thân tâm ma như bọn họ không hề bị ảnh hưởng.

"Phấn chấn lên nào, tiền bối."

Vũ Nhu Tử da đen khích lệ.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

"Ngươi biết đao pháp không?"

"Không biết, ta chỉ biết kiếm thuật của Linh Điệp Đảo thôi."

Vũ Nhu Tử da đen trả lời.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

"Khéo nhỉ, ta lại không biết kiếm ý, ta chỉ biết đao ý thôi. Có lẽ hai chúng ta không thuộc về nhau rồi."

"Không sao cả, đao cũng được, kiếm cũng được, cái nào cũng dùng để đâm người ta mà."

Vũ Nhu Tử da đen cười hì hì nói.

Ở đằng xa, đầu lâu ác quỷ rơi ngửa trên mặt đất đã bay lên lại. Lần này, máu thịt trên người nó đã rơi xuống hết, chỉ còn lại một cái đầu bằng xương lơ lửng.

"Lên nào, Xích Tiêu Kiếm tiền bối."

Mũi chân của Vũ Nhu Tử da đen giẫm mạnh lên mặt đất, thân hình lướt về phía cái đầu lâu kia nhanh như chớp.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

"Nói ra thì chúng ta là tâm ma thật sao?"

Nếu như là tâm ma thật thì tại sao vào lúc này lại muốn bảo vệ Tống Thư Hàng và mọi người chứ. Bình thường chẳng phải tâm ma nên nhìn người ta chết sao? Ta và ngươi nhất định là tâm ma rởm rồi.

"Điệp Ưng Biến!"

Vũ Nhu Tử da đen không nói nhảm nữa, vung Xích Tiêu Kiếm lên chém ra kiếm thuật tổ hợp của Linh Điệp Đảo.

Một kiếm khí dạng hùng ưng mọc ra cánh bướm, chém mạnh về phía đầu lâu.

Keng!!!

Kiếm khí chém lên đầu lâu, nhưng không hề để lại bất kỳ dấu vết nào.

"Độ mạnh của đầu lâu này khoảng cửu phẩm, nay đã bị phá hủy qua một lần, lại bị một loại sức mạnh to lớn rót vào, bây giờ độ mạnh của rơi vào khoảng từ lục phẩm tới thất phẩm."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhanh chóng suy tính rồi nói.

"Không ổn."

Vũ Nhu Tử da đen nói:

"Ta bây giờ chỉ có lực sát thương của ngũ phẩm, cho dù có mượn nhờ sức mạnh của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đi nữa thì phần thắng cũng không lớn."

"Nếu như ta được 'Xích Tiêu Tử' bổ sung năng lượng thì tốt biết mấy, một chiêu 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' là có thể dạy chúng nó làm người."

Xích Tiêu Kiếm nói.

"Trên thế giới này không có ‘Nếu’ và ‘Nhưng’, hãy phát huy sức mạnh của ngươi đi nào Xích Tiêu Kiếm tiền bối."

Vũ Nhu Tử da đen hai tay cầm kiếm, nói:

"Kiếm ý cũng được, đao ý cũng được, cứ phóng ra hết đi, để ta phối hợp với ngươi rồi điều chỉnh cách tấn công!"

Lúc đang nói chuyện, đầu lâu điều chỉnh tư thế, rồi lại đâm đầu về phía Tống Thư Hàng lần nữa, nó hoàn toàn không muốn dây dưa với Vũ Nhu Tử da đen + Xích Tiêu Kiếm tâm ma, chỉ một lòng muốn đoạt xá, chiếm lấy cơ thể của Tống Thư Hàng.

"Đừng có coi thường bọn ta."

Vũ Nhu Tử da đen lách mình chặn ở trước mặt Tống Thư Hàng, hai tay nắm Xích Tiêu Kiếm như là múa gậy vậy, cô dùng thân kiếm đập lên đầu lâu, đánh bay nó thêm lần nữa.

Ở sau lưng cô, trước ngực Tống Thư Hàng có đôi bàn tay lặng lẽ rụt trở về, đó là bàn tay của linh quỷ.

Không ngờ linh quỷ của Tống Thư Hàng cũng không bị ảnh hưởng bởi “Đóng băng thời gian”. Nếu như vừa rồi Vũ Nhu Tử không thể ngăn “Đầu lâu” lại, linh quỷ sẽ lập tức ra tay để chặn đầu lâu.

"Không được, cái đầu lâu này mạnh quá, không thể đập nát được."

Vũ Nhu Tử da đen nói:

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngươi không phải là thần binh của Trường Sinh Giả sao, theo lý chỉ với độ sắc bén của thân kiếm cũng đủ để cắt đầu lâu thành từng mảnh rồi mà?"

"Ta chỉ là một thanh bảo kiếm tâm ma mà thôi, ngay cả kiếm linh cũng không phải, hoàn toàn không có thân kiếm tương ứng với thực thể thì sắc bén kiểu gì được."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bình tĩnh trả lời:

"Hơn nữa vừa rồi ta còn bị giọng hát của Tạo Hóa Pháp trùng kích, thân kiếm của ta cũng thiếu chút nữa là tan vỡ. Bây giờ còn có thể chiến đấu với ngươi đã là tốt lắm rồi."

Vũ Nhu Tử da đen:

"..."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối thật không đáng tin cậy.

Ở đối diện, đầu lâu bị đánh bay lại lơ lửng lên.

Trên đầu lâu phát ra một làn sóng như đang gào thét.

Luồng ý chí điên cuồng đó trông có vẻ đang rất lo lắng.

Do nó đến bằng cách xuyên qua không gian, nên thời gian có hạn. Hơn nữa nó còn phải duy trì hiệu quả của “Đóng băng thời gian” nên tiêu hao không hề nhỏ.

Trong lúc vừa sốt ruột vừa tức giận, luồng ý chí điên cuồng đó lại truyền một luồng năng lượng nữa tới.

Lần này, đầu lâu ác quỷ cũng không chịu nổi luồng sức mạnh vừa giáng lâm, trên đầu lâu bắt đầu xuất hiện từng vết rạn. Luồng năng lượng của ý chí điên cuồng đó bắt đầu lan tràn khắp đầu lâu, tổ hợp thành hình dạng của một con quái vật có xúc tu làm bằng năng lượng.

Đùng!

Một cái xúc tu năng lượng bắn về phía Vũ Như Tử nhanh như chớp giật.

Trong lúc nguy cấp, Vũ Nhu Tử da đen chỉ có thể rút kiếm ra đỡ.

Răng rắc, trên thân kiếm của Xích Tiêu Kiếm tâm ma xuất hiện mấy vết rạn.

Vũ Nhu Tử da đen kêu lên một tiếng đầy đau đớn, cô bị đánh bay về phía Tống Thư Hàng.

"Ui da, má ơi đau quá."

Giọng nói trong trẻo của Xích Tiêu Kiếm tâm ma vang lên.

Sau khi cái xúc tu năng lượng đó đánh bay Vũ Như Tử đi thì lại bắn tới lần nữa.

Vẫn là tốc độ nhanh như chớp đó, mũi nhọn của xúc tu hóa thành mũi khoan, định đâm xuyên qua người Vũ Nhu Tử da đen.

"Sắp chết rồi, sắp chết rồi."

Vũ Nhu Tử da đen kêu lên.

Đùng!

Lúc này, đột nhiên có một bàn tay đen kịt thò ra vỗ mạnh vào mũi khoan, làm cho nó chệch hướng đi.

Một bàn tay đen kịt khác giơ cái khiên lớn lên, bảo vệ Vũ Nhu Tử da đen.

Lại có mấy cái xúc tu đánh tới nhanh như chớp, toàn bộ đều bị thuẫn Vương Bát Chuyên Gia ngăn lại.

"Hì, chết chết chết chết chết chi sớm."

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên.

Nhờ vào thân thể ngụy bất hủ + tác dụng của linh quỷ, giúp cho Tống Thư Hàng có thể thoát ra khỏi ảnh hưởng của “Đóng băng thời gian”.

Chương 1877: Lại Là Ngươi À? Ngươi Đợi Đấy, Để Ta Gọi Cha!

"Tống mỗ ta đây mới không chết dễ như vậy nhé."

Toàn thân Tống Thư Hàng duy trì “Trạng thái ngụy bất hủ”, hai tay thì buff hiệu quả của “Cương Thủ” cường hóa lên.

Vũ Nhu Tử da đen:

"A a a a... Ta cứ tưởng ta sắp chết đến nơi rồi chứ."

Cô đúng là khác xa với bản thể, bản thể thích kích thích, lá gan cũng lớn. Còn Vũ Nhu Tử da đen thì vừa rồi suýt chút nữa đã bị hù cho bạc màu.

"Tiếp theo cứ giao cho ta đi."

Tống Thư Hàng nói:

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lại đến lúc chúng ta phối hợp với nhau rồi."

"Xin lỗi nhé, Thư Hàng. Hôm nay tiền bối không chơi với ngươi được."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma run rẩy nói:

"Thân thể của ta sắp nát rồi, cần một chút thời gian để khôi phục lại."

Tống Thư Hàng:

"..."

"Ngoài ra, ta khuyên thật long là ngươi cứ tắt quách cái cơ thể sương khói của ngươi giùm đi."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhắc nhở —— luồng ý chí mạnh mẽ đột nhiên phủ xuống đó, rõ ràng là bị kích thích bởi “thân thể bất hủ” của Tống Thư Hàng.

"Sau đó thì sao?"

Tống Thư Hàng hỏi:

"Chúng ta phải xử nó như thế nào đây?"

Hắn nhanh chóng giải trừ “Trạng thái sương mù ngụy bất hủ”, hai tay nắm chặt tấm khiên. Những cái xúc tu năng lượng ở đối diện vẫn đang không ngừng bắn qua, liên tục nã vào khiên lớn.

Tống Thư Hàng bị chấn động đến mức tê cả hai tay.

"Không cần sợ, cứ quất đi. Đánh lại thì mọi chuyện đều tốt lành; đánh không lại thì cùng lắm rớt đầu để lại sẹo lớn giống Thông Nương thôi."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối lên tiếng.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối không đáng tin chút nào.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng nói:

"Ta phải đổi nơi chiến đấu mới được."

Xung quanh đều là những tiền bối của “Nhóm Cửu Châu Số 1”, hơn nữa các tiền bối đều đang trong trạng thái không thể nhúc nhích. Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ liên lụy tới họ ngay.

"Vũ Nhu Tử da đen, ngươi tới nhà bếp xem thử tình trạng của Bạch tiền bối như thế nào. Nếu như Bạch tiền bối phân thân vẫn có thể hành động thì đưa hắn tới đây ngay."

Tống Thư Hàng phân phó.

Vừa gặp được nguy hiểm cấp độ này, người mà Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến chính là Bạch tiền bối.

"Vâng, Tống tiền bối."

Vũ Nhu Tử da đen cầm lấy Xích Tiêu Kiếm tâm ma đầy vết nứt, nhanh chóng chạy về phía nhà bếp. Nhưng cô chạy nhanh về phía nhà bếp thì vẫn lên tiếng nhắc nhở:

"Ngoài ra Tống tiền bối ạ, tên của ta không phải Vũ Nhu Tử da đen đâu nha, lần sau đừng gọi sai tên của ta nữa đấy!"

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn trời —— nói thật, hắn cũng chẳng nhớ nổi tên của Vũ Như Tử da đen nữa rồi.

"Tiếp theo phải dụ con quái xúc tu này ra chỗ khác trước đã."

Tống Thư Hàng vừa điều chỉnh vị trí của mình, vừa nghĩ đến vài cách lùa quái.

Lùa quái cũng là một loại kỹ thuật sống.

Cũng may thù hận của con BOSS này vẫn luôn tập trung lên người hắn, kéo BOSS cũng khá dễ.

Trong lúcTống Thư Hàng đang suy nghĩ... Đột nhiên có một cái xúc tu bén nhọn đâm ra từ không gian sau lưng hắn, đâm thẳng vào eo của hắn.

Tốc độ nhanh đến mức Tống Thư Hàng không kịp phản ứng —— đây là nghiền ép bằng cảnh giới một cách đường đường chính chính! Trừ khi Tống Thư Hàng có năng lực biết trước tương lai, nếu không thì hắn trúng chiêu là cái chắc.

"Lại muốn đánh lén eo của ta ư?"

Đùng!

Xúc tu đâm lên phần lưng của Tống Thư Hàng, đánh cho hắn ngã gục xuống đất.

Ngay sau đó, lại có hơn mười cái xúc tu xuyên qua không gian liên tục đánh lên người Tống Thư Hàng, xúc tu trực tiếp đánh hắn lún xuống dưới đất, bờ cát bị đánh ra một cái hố to, vùi hắn xuống dưới.

"Đau đau đau."

Tống Thư Hàng ở trong hố cắn răng nói —— tuy nhiên, ngoài việc bị đau một chút ra thì Tống Thư Hàng không bị thương bao nhiêu.

“Cương Thủ” biến dị, “Nho Gia Kim Cương Thân”, “Thánh Viên Long Lực Thần Công”, từ trường linh hồn hộ thể của tu sĩ lục phẩm, ánh sáng công đức, chiến giáp hoàng kim trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, vân vân và mây mây, trong nháy mắt trên người hắn bắn ra hơn mười loại thủ đoạn phòng ngự xa hoa, khiến cho sát thương hắn nhận lấy bị giảm đến mức thấp nhất.

Ngoài ra... Khi ý chí này nhập vào đầu lâu ác quỷ, do bị ảnh hưởng bởi cơ thể đã bị tàn phá của “Đầu lâu ác quỷ”, nên sức tấn công đã bị giảm đi rất nghiêm trọng. Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương là chất độc đối với những “Đầu lâu ác quỷ” này, cho dù giọng hát có chấm dứt đi chăng nữa thì hiệu quả của nó vẫn ảnh hưởng đến hành động của bọn chúng.

Lúc bị đập xuống dưới đất, không ngờ trong lòng Tống Thư Hàng lại có chút mừng thầm —— bởi vì phần mà xúc tu của đối phương nhắm trúng là phần lưng của hắn chứ không phải là phần eo.

Đồng thời, trong lòng hắn nảy ra một sáng kiến.

“Không phải các ngươi muốn có được thông tin về ‘Bất hủ’, muốn Vân Tước Tử tiền bối sao? Vậy thì ta sẽ thỏa mãn các ngươi."

Ý niệm của Tống Thư Hàng lóe lên, kích hoạt chức năng bước nhảy không gian của “chúc phúc Tổ Vu” trên tay trái, trong nháy mắt cả người hắn đã bị dịch chuyển đến trên mặt biển.

Ầm ầm ầm ~~

Xúc tu ý chí vẫn không ngừng đánh lên cái hố lúc trước của Tống Thư Hàng, đánh cái hố thành một cái giếng sâu.

"Ta ở đây này."

Trên mặt biển, Tống Thư Hàng chân đạp “Hắc Liên”, lớn tiếng kêu lên.

Cái đầu lâu ác quỷ bị ý chí nhập vào xoay đầu lại, những xúc tu đầy trời bắt đầu chuyển hướng, đánh về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười hì hì một tiếng, tay phải của hắn vươn ra, lấy ra một bàn tay nhỏ trắng nõn.

Bàn tay nhỏ này bị đứt ngay ngay khúc cổ tay, giống như bị cắt bởi thần binh sắc bén vậy, miệng vết thương phẳng phiu, trên đó có một tầng băng sương bám lên. Bàn tay nhỏ này vẫn còn hơi ấm cứ như vẫn còn sống vậy.

Trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng móc ra bàn tay nhỏ này, luồng ý chí nhập vào đầu lâu ác quỷ lập tức bị hấp dẫn bởi nó.

“Thù hận” trên người Tống Thư Hàng đã được chuyển qua bàn tay nhỏ.

"Muốn à? Nếu muốn thì gọi ta là cha đi, gọi xong thì ta cho ngươi!"

Tống Thư Hàng bắt đầu khua môi múa mép... Đồng thời hắn ném mạnh một cái, dùng hết khí lực toàn thân, ném bàn tay nhỏ này lên trên không trung.

“Vù vù vù” ~~ Vô số những xúc tu đó thò về phía bàn tay trắng nõn nà trên không trung.

Đồng thời, còn có một số xúc tu phá vỡ cả không gian, trực tiếp xuất hiện ở cạnh bàn tay kia, kết thành lưới lớn hòng bắt bàn tay đó lại.

"Ta quyết định chọn ngươi, xuất hiện đi, rùa tai ương khổng lồ."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Xúc tu thành công bắt được bàn tay nhỏ trắng nõn kia, vô số xúc tu nhanh chóng quấn quanh bàn tay nhỏ.

Trên ý chí giáng xuống “Đầu lâu ác quỷ”, hiện lên một làn sóng thể hiện sự “Vui vẻ”.

Đối với nó, mọi thứ đều là thứ yếu, chỉ có thu hồi vật thí nghiệm mới là thứ quan trọng nhất.

Ngay lúc nó chuẩn bị thu hồi bàn tay nhỏ trắng nõn lại, một cái miệng to lớn đột nhiên từ đâu xuất hiện.

Lúc cái miệng to lớn này xuất hiện lại không hề có chút dấu hiệu gì.

Không có bất kỳ chấn động không gian nào.

Giống như nó vốn đã có ở đây vậy.

Cái miệng này há ra, cắn chặt bàn tay nhỏ và xúc tu lại.

"Cút đi!"

Luồng ý chí đó gào thét.

Một áp lực kinh khủng xông về phía rùa tai ương khổng lồ.

Đồng thời, lại có một luồng sức mạnh ý chí mới giáng xuống, đánh cho miệng của rùa tai ương khổng lồ mở ra, bàn tay kia lại bị moi ra.

"Chậc!"

Tống Thư Hàng sờ cằm —— đây là lần đầu tiên hắn thấy rùa tai ương khổng lồ bị cạy miệng ra, ngay cả miếng thịt dâng lên tận miệng cũng bị người ta cướp đi.

"Ô ~~"

Rùa tai ương khổng lồ kêu lên một tiếng đau đớn, cơ thể to lớn hoàn toàn lộ rõ trong hư không.

Trong lúc hiện thân, nó nhìn đầu lâu xúc tu một cái, rồi lại nhìn về phíaTống Thư Hàng hai chân đang đạp hoa sen ở đằng xa.

"Lại...Lại là ngươi!"

Rùa tai ương khổng lồ cắn răng nói.

Xem ra lại gặp rùa quen rồi nhỉ?

"Có gan thì ngươi chờ đó cho ta."
Rùa tai ương khổng lồ kêu lên:
"Ta đi gọi cha ta tới!"

Chương 1878: Cút ra đây cho ta!

Giọng nói này nghe quen quen. Nhưng đám rùa tai ương khổng lồ nhìn cứ na ná nhau, Tống Thư Hàng không thể phân biệt nổi.

Điều duy nhất có thể khẳng định là, hắn và con rùa tai ương khổng lồ này từng gặp nhau nhiều hơn một lần.

Trên thế giới này có biết bao là rùa tai ương khổng lồ, số lần hắn triệu hồi chúng qua các phần thân thể của Vân Tước Tử tiền bối chưa đến mười lần, thế mà trong số chưa đến mười ấy lại từng gặp con cự quy này mấy bận, đúng là duyên số mà!

Khéo lần sau mình lại gặp nó nữa.

Vậy hay là lần này nhớ mặt nó chút, lần sau gặp lại còn chào hỏi cho quen?

Hơn nữa....nãy con cự quy này còn bảo sẽ triệu hồi cha nó thì phải?

Trước giờ Tống Thư Hàng vẫn nghĩ rùa tai ương khổng lồ là chủng tộc cyborg - nửa là máy, nửa là cơ thể sống, chắc là sản phẩm của vị đại năng nào đó - giống như cái hành tinh mọc mắt vậy.

Nhưng giờ xem ra thì...chúng nó sinh sản được à?

Trong hư không, "xúc tu ý chí" kia cuộn bàn tay trắng nõn lên, mở cánh cửa không gian toan bỏ trốn.

"Có giỏi thì đừng chạy!" rùa tai ương khổng lồ hô lên, cùng lúc ấy, trên mai nó hiện ra những phù văn kỳ quái, dễ đến hơn vạn cái. Tiếp đó, từng ký hiệu biến thành chùm sáng có tính công kích, vọt về phía "xúc tu ý chí".

Những chùm sáng ấy có sức mạnh vô cùng đáng sợ, hệt như đòn tấn công ánh sáng trong phim Space Battleship Yamato, hơn nữa, chúng còn sin sít với nhau. Chỉ cần khoác lên cái vỏ chiến hạm thì con rùa tai ương khổng lồ này có thể đi đóng phim khoa học viễn tưởng luôn được rồi.

"Vốn cái mai cải tạo này được để dành đến khi gặp Bá Tống, nhưng giờ cứ cho nhà ngươi nếm thử mùi lợi hại của nó trước." rùa tai ương khổng lồ gào lên.

Tống Thư Hàng: "..."

Bảo sao mấy lần gặp trước, đám rùa tai ương khổng lồ đều không có chiêu này, ra là vũ khí mới được cố tình cải tạo và cường hóa.

Con rùa này thù dai thật.

Bùm bùm bùm ~~ Chùm sáng lao về phía "xúc tu ý chí" như mưa sa, hơn vạn chùm như thế phủ kín nó.

Dư âm của chúng không dừng ở đó, những chùm sáng rơi tiếp về bãi biển của Điền Thiên đảo.

rùa tai ương khổng lồ.... Chúng nó tồn tại để thu hồi những bộ phận cơ thể có khí tức bất hủ của Vân Tước Tử. Phương pháp thu hồi của chúng vô cùng lỗ mãng, vậy nên trong lúc thu hồi các vật phẩm chứa bất hủ khí tức, chúng thường gây ra rất nhiều thiệt hại.

Đó chính là nguyên do giống loài này có cái tên như vậy. Mỗi khi chúng xuất hiện đều đem tới tai họa lớn.

Trận pháp bảo hộ của Điền Thiên đảo chủ động hiện ra, ngăn chùm sáng lại.

Nhưng chỉ trụ được hai nhịp thở thì đã bị bắn thủng, trận pháp bảo hộ bị bắn lỗ chỗ hơn ngàn lỗ thủng.

"Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú- thánh thành không bao giờ thất thủ!" Ngay vào thời khắc mấu chốt ấy, Tống Thư Hàng dựa vào găng tay "chúc phúc Tổ Vu" ở tay trái, di chuyển tức thời đến bờ cát của Điền Thiên đảo.

Thánh thành không bao giờ thất thủphát động, xuất hiện phía sau Tống Thư Hàng.

Bản thể của Tống Thư Hàng che trước thánh thành.

42 con thánh viên hiện ra ở phía sau hắn, tay cầm kinh văn Nho gia. Lần này, sắc mặt của chúng vô cùng nghiêm trọng.

Sức tấn công của những chùm sáng này đâu có nhỏ.

Trên hư không, rùa tai ương khổng lồ bỗng vui vẻ ra mặt.

Bùm bùm bùm bùm ---

Chùm sáng phủ kín cả Tống Thư Hàng và thánh thành không bao giờ thất thủ.

Sau một nhịp thở, hơn vạn chùm sáng biến mất.

Tống Thư Hàng giữ nguyên tư thế cầm thuẫn, không lùi lại nửa bước. Phía sau hắn, thánh thành không bao giờ thất thủ cũng cầm cự được đến giây phút cuối cùng!

Tùa tai ương khổng lồ cảm thấy mỹ mãn, ánh mắt nó chuyển qua vị trí của con "quái vật xúc tu" kia.

Con quái vật này thực quỷ dị, e rằng những chùm sáng của nó không thể tiêu diệt thứ này.

Quả nhiên, y như những gì nó đoán.

Con quái vật xúc tu kia không chết, đầu của bộ xương nó nhập vào rạn tới độ như sắp nát đến nơi, nhưng năng lượng xúc tu của nó lại càng trở nên mạnh mẽ.

Một phần xúc tu bảo vệ chặt chẽ bàn tay trắng nõn kia, một bộ phận khác vươn dài, ra vẻ như muốn vồ tới.

"Chết đi chết đi!" giọng nói giận dữ vang lên từ người xúc tu quái.

Sau đó, một phần xúc tu bắn về phía rùa tai ương khổng lồ, một bộ phận khác hộ tống bàn tay trắng nõn kia, đưa nó vào hầm không gian, mất hút.

"Cha ơi ~~ Đến mau đi!" Tan nạn cự quy gầm lên, vật vã tránh né đám xúc tu.

Đám xúc tu này thi thoảng lại xuyên qua không gian để tấn công rùa tai ương khổng lồ.

rùa tai ương khổng lồ cũng sử dụng pháp thuật không gian bẩm sinh xuất sắc của mình để né tránh.

Bóng dáng của xúc tu và cự quy cứ lóe ra rồi biến mất, lóe ra rồi lại biến mất giữa không trung.

Không gian trên bầu trời Điền Thiên đảo bị khuấy cho loạn tùng phèo.

"Grào!!!" Bấy giờ, bỗng nổ ra một tiếng rồng ngâm giữa trời.

Một đầu rồng chui ra từ hư không, đúng như cách "rùa tai ương khổng lồ" xuất hiện.

Trong miệng nó cắn một vật thể rắn trong suốt màu đen - trong vật thể ấy có một đoạn xúc tu cùng với bàn tay trắng nõn kia.

"Cha của rùa tai ương khổng lồ sao?" Tống Thư Hàng nghểnh cổ nhìn lên trời, lặng lẽ thi triển Trình Lâm Tự Dũ Pháp phối hợp với suối nguồn sự sống để chữa lành các vết thương trên cơ thể.

Đầu rồng chui ra từ hư không, cơ thể nó lại là một thân rùa khổng lồ.

Miệng nó cắn một mẩu "không gian."

Không gian bị ngậm trong miệng cha của rùa tai ương khổng lồ dễ như ngậm kem vậy!

Cấp bậc của cha rùa tai ương khổng lồ đáng sợ đến thế sao?

Sau khi lên sàn với hình ảnh siêu ngầu như vậy, cha của rùa tai ương khổng lồ đưa mắt nhìn con quái vật xúc tu đang nhập vào đầu ác quỷ kia.

"Gầm gừ~" Nó chửi thề một câu bằng thứ tiếng Tống Thư Hàng không nghe hiểu.

Sau đó, nó nhanh chóng bay tới bên cạnh rùa tai ương khổng lồ, túm lấy con rồi bay vọt vào trong cánh cửa không gian, mất tăm mất tích.

"Cha à, đánh cái thứ kia trước đã." rùa tai ương khổng lồ kêu lên.

"Đánh cái đầu nhà mày, đấy là chấp niệm của "Bất Diệt Chi Chủ", nó là một tia ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ... Là thứ vô cùng phiền toái. Đừng có sớ rớ vào nó, không thì cả đời cũng chẳng quăng đi nổi. Bảo sao cái xúc tu này nhìn quen thế." Cha rùa đầu rồng đáp.

Rùa tai ương khổng lồ và cha nó đi mất hút.

Đến cha của rùa tai ương khổng lồ - người ngậm không gian như ngậm kem, cũng phải kiêng dè Bất Diệt Chi Chủ.

Tống Thư Hàng có linh tính chẳng lành... cả đời cũng không quăng đi nổi? Mè xửng à?

"Trả lại cho ta!" Quái vật xúc tu - chấp niệm của Bất Diệt Chi

Chủ - gào lên, nhảy vào không gian, đuổi theo cha của rùa tai ương khổng lồ.

Về phần Tống Thư Hàng, hắn bị quẳng một bên không ai thèm để ý.

Ngay khi xúc tu quái biến mất, trạng thái đóng băng thời gian cũng được giải trừ.

"Tống tiền bối, ta mang Bạch tiền bối tới phân thân tới rồi đây." Từ phía xa, Vũ Nhu Tử da đen bay nhanh tới, vừa bay vừa nói.

Tống Thư Hàng quay lại, thấy Vũ Nhu Tử khiêng Bạch tiền bối phân thân.

Hình như Bạch tiền bối phân thân....đang ngủ?

"Không có gì, mọi chuyện xong xuôi rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Vừa nói xong thì chân hắn bủn rủn, Tống Thư Hàng gục xuống, mặt cắm xuống đất.

Phân thân vốn đang được Vũ Nhu Tử khiêng bỗng mở mắt.

Hắn nhìn xung quanh với vẻ nghi hoặc, sau đó nhoáng một cái liền đứng bên Tống Thư Hàng.

"Có chuyện gì xảy ra?" Bạch tiền bối phân thân nói, dứt lời, hắn đặt tay lên người Tống Thư Hàng, giật mạnh một cái, "Cút ra đây cho ta!"

"Đau đau đau, Bạch tiền bối ~ nhẹ thôi." Tống Thư Hàng kêu la thảm thiết.

Roẹt ~ Tiếng thịt rời khỏi thân thể vang lên.

Kế đó, Bạch tiền bối phân thân rút từ cơ thể Tống Thư Hàng một thứ có hình dạng giống "xúc tu", quăng qua quăng lại như quăng một con rắn.

Mặt Tống Thư Hàng trắng bệch - cái thứ này chui vào cơ thể hắn từ bao giờ vậy?

Chương 1879: Bình minh tới, đêm đen lụi tàn

Xúc tu này chính là chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ... Lúc tiếp xúc với nó, Tống Thư Hàng cứ ngỡ mình đã phòng thủ nghiêm ngặt, không chừa chút cơ hội nào cho nó. Nhưng đâu ngờ, thứ này đã chui vào trong hắn từ bao giờ, còn lớn đến độ đó nữa. Nhìn sơ sơ cũng phải năm sáu cân chứ chẳng ít!

Cái này còn đáng sợ hơn "ánh nhìn mang thai" nhiều.

Cái ánh nhìn mang thai của hắn chỉ làm bụng người ta phình lên, rồi tận hưởng cảm giác đau đớn khi sinh đẻ đong đầy tình thương của mẹ, nhưng không hề tạo ra sinh vật nào ở trong bụng người ta cả. Còn xúc tu này sau khi tiếp cận được kẻ địch thì sẽ gieo giống rồi bắt đầu lớn lên.

"Cái hình ảnh này cứ quen quen thế nào ấy." Bạch Hạc Chân Quân trong hình thái thiên về nữ tính tiến lại gần Tống Thư Hàng, nhìn cơ thể hắn và cái xúc tu đãng giãy dụa trong tay Bạch tiền bối phân thân.

À, nhớ ra rồi, nom giống mấy bức tranh minh họa của Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân.

Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở, "Bạch tiền bối cẩn thận một chút. Nếu thứ này có thể ký sinh vào cơ thể của Tống tiền bối, không chừng cũng có thể nương theo cánh tay để ký sinh vào cơ thể ngài."

"Không cần lo, ta là phân thân." Bạch tiền bối vẫn giữ cái mặt lạnh tanh, tay thì quăng xúc tu theo đủ các hình dáng hoa lệ. Theo từng nhịp quăng của Bạch tiền bối, xúc tu càng lúc càng nở, càng lúc càng dài.

"Này, cái thứ này có ăn được không? Meow." Diệt Phượng Công Tử ngồi xổm trên lưng Đậu Đậu, hỏi.

Lúc này Đậu Đậu đang ở hình dạng chó Kinh Ba, chưa hóa thân thành đại yêu khuyển. Diệt Phượng công tử ngồi xổm trên người nó nom chẳng khác nào đang ngược đãi chú chó nhỏ.

Đậu Đậu: "Gâu~ Meo ngu."

Tống Thư Hàng: "..."

Hắn không hề nghĩ đến chuyện "ăn" cái thứ này, ám ảnh tâm lý đến thế rồi, lỡ ăn xong lại bị ký sinh trong dạ dày thì sao?

"Ăn thì chắc chắn không dám rồi." Tống Thư Hàng nói.

"Thế phải xử lý sao đây?" Bạch tiền bối phân thân nói với vẻ bình tĩnh, tay hắn đổi tư thế, bắt đầu làm kiểu lượn sóng. Sinh vật xúc tu đáng thương bị cuộn hình sóng như một cây roi, nó thét lên từng tiếng thê thiết.

Nó định ký sinh vào Bạch tiền bối phân thân, nhưng năng lực "ký sinh" của nó như bị cấm, không thể thi triển được.

"Hay là cứ phong ấn nó lại trước đã?" Tống Thư Hàng đáp.

Nếu giết thì hơi lãng phí - dẫu sao cũng là cái xúc tu lôi từ cơ thể hắn ra.

Hơn nữa, xúc tu này là chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ, mạnh hơn so với đầu ác quỷ do một tia ma niệm biến thành kianhiều .

Không biết đại lão cái gì cũng có thể bán có nhận thứ này không? Không biết chừng lại bán được giá cao ấy chứ.

"Phương pháp phong ấn bình thường không có hiệu quả với nó." Bạch tiền bối phân thân nói, "Ta cảm nhận được thứ này có sức mạnh không gian. Ta vẫn luôn quấy rối để nó không dùng sức mạnh không gian bỏ chạy được."

Phong ấn các sinh vật có sức mạnh không gian rất khó. Không cẩn thận chút thôi là chúng sẽ trốn được.

Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối phân thân lại đổi tư thế. Lần này hai tay của hắn mỗi tay cầm một đầu xúc tu, lấy nó làm dây thừng, bắt đầu tạo đủ các tư thế nhảy dây.

Nhảy một chân, nhảy hai chân, vừa ngồi xổm vừa nhảy, nhảy xuôi, nhảy ngược, nhảy chéo tay,.. vui quên trời đất.

Tiếng thét của xúc tu vừa gọn vừa đanh, nghe như đang đếm số cho Bạch tiền bối vậy, cảm xúc dạt dào.

Trong lúc Bạch tiền bối nhảy dây, tóc dài tung bay, hình ảnh đẹp vô cùng.

"Nếu không còn cách nào khác thì giết đi." Tống Thư Hàng đanh giọng lại.

Theo như lời cha của rùa tai ương khổng lồ thì chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ là thứ vô cùng phiền toái, hệt như mè xửng, đã dính vào rồi là khó quăng đi lắm. Nếu không phong ấn được thì cứ giết cho an toàn.

"Phương pháp phong ấn bình thường không có hiệu quả, nhưng ta có cách." Bạch tiền bối phân thân nói.

Đoạn, hắn quẳng xúc tu lên không trung.

Sau khi bị quẳng lên, xúc tu không chạy mất mà quay ngoặt lại, vọt về phía Tống Thư Hàng - chấp niệm, đây chính là chấp niệm của nó đối với cơ thể Tống Thư Hàng!

"Con mẹ nó." Tống Thư Hàng vội dựng đại thuẫn lên.

"Đừng lo." Bạch tiền bối phân thân vỗ bép lại với nhau.

Ngay sau đó, xúc tu đang lao về phía Tống Thư Hàng như bị vỗ chết dí, nó bỗng mỏng tang như giấy.

Tờ giấy đó nhẹ nhàng chao liệng rồi rơi xuống.

Cảnh tượng này đúng là khiến người ta ngỡ ngàng.

"Chiêu này của Bạch tiền bối ngầu quá xá!" Bạch Hạc Chân Quân đứng cạnh khen ngợi.

Chiêu này đúng là ngầu kinh hoàng, vỗ nhẹ một cái thôi mà kẻ địch đã biến thành trang giấy, từ 3D tụt còn 2D.

Tống Thư Hàng hỏi, "Chiêu này của Bạch tiền tối có tên là gì?"

"Vẫn chưa nghĩ ra cái tên nào hay... Bản thể đã nghĩ ra chiêu này lúc độ thiên kiếp, cũng chỉ mới cho ta dùng gần đây. Dựa vào cách này, hắn gom được kha khá cửu phẩm thiên kiếp, đợi đi ra rồi sẽ cho ngươi một phần, xem có nấu thành món gì ngon không." Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng tưởng tượng cảnh thiên kiếp bị vỗ bốp bốp bốp thành giấy rồi rơi xuống... Ờ... cảnh tượng này rất có phong cách của Bạch tiền bối.

"Ta có thể học chiêu này của Bạch tiền bối không?" Bạch Hạc Chân Quân chớp mắt lia lịa - thực ra thì học chiêu thức cái gì đều là phù du, chủ yếu là kiếm cớ để được ở cạnh Bạch tiền bối.

"Đợi khi nào ngươi có sức mạnh không gian thì ta sẽ dạy." Bạch tiền bối phân thân đáp lại rất hào phóng.

Bạch Hạc Chân Quân: "..."

Tống Thư Hàng cũng thoáng tiếc nuối - giờ hắn đang thiếu các đòn tấn công, nhất là khi đánh với người khác, lúc nào cũng thấy lực bất tòng tâm.

Hắn đang nghĩ xem mình có thể học thêm vài kỹ năng để sau này chiến đấu không bị nghèo chiêu thức không.

Nào ngờ Bạch tiền bối nói rằng phải có "sức mạnh không gian" mới học được chiêu này, nên đành tạm bỏ lỡ nó vậy.

Bạch tiền bối phân thân đi tới cạnh trang giấy xúc tu, nhặt nó lên, vo vo một hồi, giấy thu nhỏ lại chỉ chừng một bàn tay.

Hắn kéo tay áo lên, rồi dán bốp tờ giấy vào tay mình, "Rồi, thế này là không lo nó dùng sức mạnh không gian để trốn mất. Lúc sử dụng với sinh vật sống, hiệu quả của chiêu này kém hơn ta tưởng. Nếu không gia cố thêm thì e rằng chẳng mấy chốc nó lại trốn được. Trước cứ để ta giữ xúc tu này."

"Không thành vấn đề, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa.

Bầu trời bắt đầu dần tỏa sáng.

Bình minh tới, đêm đen lụi tàn.

Một ngày mới dang tay ôm lấy nhân loại, kéo nhân loại khỏi ổ chân ấm áp, giục giã họ tới trường, đi làm...

Hôm nay, mọi người trong nhóm Cửu Châu số 1 đều an toàn sống sót.

Tống Thư Hàng bỏ mấy đầu ác quỷ bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương hạ gục vào bình trữ vật của Thiên Nhân để tích trữ.

Mấy thứ này cũng giống tâm ma, có lẽ sẽ có tác dụng.

"Rốt cục tâm ma cũng thành hình." Bấy giờ, Bắc Hà Tán Nhân vẫn ngồi xổm ở bãi biển mới lên tiếng.

Sắc mặt hắn trắng bệch, có vẻ như cơ thể và tinh thần đều không được ổn.

Hay là tâm ma của hắn có vấn đề?

Chương 1880: Thực tại ảo?

“Tâm ma ở đâu?”

Hoàng Sơn tiền bối tò mò hỏi.

Rốt cuộc hóa thân tâm ma của Lão Bắc Hà có hình dáng thế nào?

Hoàng Sơn Tôn Giả thấy hơi mong đợi… Bởi vì hình dáng tâm ma mà Bắc Hà Tán Nhân ngưng tụ thành sẽ quyết định liệu có thể quảng cáo ‘hóa thân tâm ma’ của Vũ Nhu Tử cho những thành viên khác trong nhóm hay không.

Tâm ma của Bắc Hà sẽ là vị ‘tiên tử tóc vàng mắt xanh’ trước đây ư? Hay là phiên bản da đen của hắn nhỉ? Hoặc cũng có thể là Đồng Quái Tiên Sư mà hắn muốn ngưng tụ chăng?

Vài vị đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ còn miễn cưỡng tỉnh táo cũng chú ý tới Bắc Hà Tán Nhân.

“Ở đây.”

Bắc Hà Tán Nhân vươn tay ra kéo, lôi một đại hán da đen tóc dài phiêu dật từ bóng của mình ra.

Thiếu niên do Đồng Quái Tiên Sư hóa thành vội nói:

“Không phải ta.”

Hắn có thể chắc chắn mình không có dáng vẻ thế này.

Cũng không phải là Bắc Hà Tán Nhân, hắn không theo phong cách cơ bắp cứng rắn như thế.

“Tạo… Tạo Hóa!”

Diệt Phượng Công Tử vừa thấy đại hán da đen tóc dài này thì giọng nói cũng bắt đầu run rẩy… Bốn cái tai của hắn vừa trải qua một cơn bão âm nhạc tàn khốc, chẳng dễ dàng gì mới cầm cự cho đến khi kết thúc, thế mà vừa quay đầu liền phát hiện ra Tạo Hóa da đen đang đứng ở đó nhếch miệng cười với hắn.

Vì là ‘hóa thân tâm ma’ nên Tạo Hóa Pháp Vương da đen này cũng có hiệu ứng đặc biệt của tâm ma, vừa nhìn thấy nó, tất cả những người có mặt tại đó đều không nhịn được mà nhớ tới bài hát ‘Chết không hối tiếc’ của Tạo Hóa Pháp Vương vừa nãy.

Một tràng tiếng ‘chết chết chết chết’ bắt đầu lặp đi lặp lại, giai điệu động lòng người vang lên trong đầu của tất cả mọi người.

“Tại sao lại là Tạo Hóa Pháp Vương chứ?”

Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

“Có thể là vào thời khắc mấu chốt khi Bắc Hà đạo hữu ngưng tụ tâm ma thì đúng lúc Tạo Hóa Pháp Vương cất tiếng hát. Thế là tiếng hát của hắn đã trở thành tâm ma của Bắc Hà chăng?”

Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán.

Tống Thư Hàng:

“Nhưng mà giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có tính năng diệt trừ tâm ma mà.”

“Tiền bối, tiền bối, điều mà ta muốn biết hơn hết là Tạo Hóa tiền bối da đen này có biết hát hay không?”

Vũ Nhu Tử giơ tay lên hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Tâm ma và bản thể chắc hẳn là trái ngược nhau, Tạo Hóa da đen không biết hát mới đúng.”

“Không đúng, tâm ma trái ngược với ‘bản thể’, nhưng đây là tâm ma của Bắc Hà Tán Nhân, nó tương ứng với Bắc Hà cơ.”

Đồng Quái Tiên Sư xoa cằm, bổ sung:

“Hơn nữa, cho dù trái ngược với ‘Tạo Hóa’, cũng rất có thể sẽ cất tiếng hát động lòng người đấy nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Tại sao tâm ma của ta lại biến thành hình dáng của Tạo Hóa Pháp Vương? Chẳng lẽ thật sự là vì khi mình ngưng tụ tâm ma thì bị giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương quấy nhiễu à?

Hắn ngẩng đầu lên nhìn tâm ma của mình:

“Ngươi biết hát không?”

Tạo Hóa Pháp Vương da đen nhếch miệng, nở nụ cười đầy tà ác, sau đó, hắn vươn tay ra tạo thành tư thế đánh đàn ghi-ta:

“Chết chết chết chết chết ~~” × 30.

Giọng hát Tạo Hóa Pháp Vương hàng thật giá thật.

Nói chính xác hơn thì nó giống kiểu “thu âm” giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương rồi phát lại hơn.

Trong giọng hát này không có tiếng ca tuyệt diệu của ‘Tạo Hóa Tiên Tử’, chỉ còn sót lại sự táo bạo của Tạo Hóa Pháp Vương… và một sức mạnh như thôi miên.

Chiếc khiên trong tay Tống Thư Hàng cắm xuống dưới đất.

Tiếng ca ‘Chết không hối tiếc’ không ngừng vang vọng bên tai hắn, hai tay hắn giữ chặt khiên, hai mắt tối sầm lại… Cơ thể hắn đang ở trạng thái mệt mỏi, đánh nhau với các đại lão xong lại phải chịu tấn công từ chùm sáng của rùa tai ương khổng lồ rồi còn bị xúc tu ký sinh. Bây giờ tiếng ca thôi miên vang lên, kẻ đang thấy mệt mỏi là hắn tưởng như được trở về nhà, cứ ngủ gục trong lúc đứng thẳng như thế.

Không chỉ có Tống Thư Hàng, các thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ khó khăn lắm mới chống chọi được tới giờ cũng lần lượt ngã xuống.

Những người có cảnh giới dưới Tôn Giả đều bị diệt sạch.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng chỉ có thể cố gắng chống đỡ, không để cho mí mắt của mình khép lại.

Tất cả thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đổ như ngả rạ, chỉnh tề ngay ngắn.

Đến bản thân Bắc Hà Tán Nhân cũng không ngoại lệ.

Sau khi tiếng hát kết thúc, trên bãi cát chỉ còn Bạch tiền bối phân thân, Hoàng Sơn Tôn Giả, Thất Tu Tôn Giả, Linh Điệp Thánh Quân + Vũ Nhu Tử và Thông Nương đã tự ngắt mất đầu mình là còn đứng được.

Ở phía sau Bạch tiền bối không xa dường như còn có một vị cư sĩ anh tuấn cũng miễn cưỡng giữ được tỉnh táo.

“Cả đám người là phải chỉnh tề như thế.”

Linh Điệp Thánh Quân cảm thán.

Khi tiếng hát kết thúc, ‘Tạo Hóa Pháp Vương da đen’ đứng sau Bắc Hà Tán Nhân lập tức vỡ vụn ra như thủy tinh, hoàn toàn tiêu tan.

‘Hóa thân tâm ma’ mà Bắc Hà Tán Nhân vất vả lắm mới ngưng tụ ra được đã biến mất rồi.

Mà vào lúc ‘tâm ma Tạo Hóa Pháp Vương da đen’ bị vỡ vụn, lại có một ‘bóng đen’ sinh ra từ những mảnh vỡ.

Đó là hình thái ban đầu của ‘hóa thân tâm ma’.

Tâm ma của Bắc Hà Tán Nhân lại trở về hình dáng ban đầu, cần phải nuôi dưỡng, hóa hình nó một lần nữa.

Hoàng Sơn Tôn Giả xoa mi tâm.

Hình như thí nghiệm thất bại rồi.

****

Hoàng Sơn Tôn Giả và vài người còn tỉnh táo chuyển những thành viên ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đã bị hôn mê đến khu nghỉ ngơi trên Điền Thiên đảo, tránh để bọn họ bị thủy triều nhấn chìm.

Sau khi chuyển hết tất cả mọi người đi, chỉ còn sót lại Tống Thư Hàng chống khiên, cắm rễ không nhúc nhich.

Thông Nương ôm lấy Tô thị A Thập Lục, vì không có đầu không nhìn rõ đường nên Vũ Nhu Tử phải dắt tay cô, đưa cô đến khu nghỉ ngơi của các tiên tử.

“Cuối cùng, ai chuyển Thư Hàng tiểu hữu nào?”

Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Thất Tu Thánh Quân:

“Không vội.”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “?”

Lúc này, mặt trời lên cao, tia sáng đầu tiên chiếu lên người Tống Thư Hàng, áo giáp màu vàng trên người hắn khúc xạ ánh sáng mặt trời, tỏa sáng lấp lánh.

“Sáng quá.”

Vũ Nhu Tử quay trở lại, đúng lúc nhìn thấy Tống Thư Hàng phát sáng.

“Trọng điểm ở dưới chân Thư Hàng tiểu hữu.”

Linh Điệp Thánh Quân bưng chén trà, nhấp một ngụm.

Dưới chân Tống Thư Hàng có hàng loạt mầm non ngoi lên khỏi bãi cát, chúng sinh trưởng một cách nhanh chóng, một lúc sau, các mầm non đó phát triển thành những cái cây thu nhỏ đúng tỉ lệ.

“Ơ? Tống tiền bối chuyển sang hệ Druid rồi à?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhẹ giọng nói:

“Là ảo giác.”

“Đúng, là ảo giác.”

Thất Tu Thánh Quân nói tiếp:

“Với những tu sĩ có thực lực cường đại, thần thức ngưng hóa thật, khi bế quan tu luyện, một suy nghĩ trong não hải của họ có thể dẫn dắt linh lực trong cơ thể vận chuyển, gây ra ảnh hưởng với thế giới thật, hình thành các ảo giác.”

“Thực tại ảo?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Thứ mà Thất Tu Thánh Quân miêu tả không phải là năng lực ‘thực tại ảo’ mà chỉ Tôn Giả thất phẩm mới có sao?

“Có một số tu sĩ may mắn, khi ở lục phẩm gặp kỳ ngộ, nhờ đó ngẫu nhiên được tiếp xúc với năng lực này. Đương nhiên, còn cách xa ‘thực tại ảo’ lắm. Nói tóm lại, nó sẽ có ích cho việc tấn thăng lên thất phẩm của hắn trong tương lai.”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Trong khi nói chuyện, rừng rậm nhỏ dưới chân Tống Thư Hàng bắt đầu biến hóa.

Những ảo giác này đều xuất phát từ suy nghĩ của hắn.

Tất cả cây cối, cành lá trong rừng rậm rụng xuống… Trong chớp mắt, một rừng rậm bừng bừng sức sống trở nên tĩnh mịch.

Cây cối hóa thành các ma thần trụ.

Trên mỗi một ma thần trụ hiện lên một thân ảnh, những thân ảnh này bị trói trên ma thần trụ, giống như là tế phẩm.

Ngọn lửa trên ma thần trụ cháy hừng hực, thiêu sống những thân ảnh này.

Các thân ảnh đó phát ra những tiếng kêu thê lương bi thảm.

“Ơ? Các thân ảnh nhỏ trên ma thần trụ này nhìn giống Tống tiền bối thế.”

Vũ Nhu Tử nói:

“Nếu như những ảo giác này là ‘suy nghĩ’ của Tống tiền bối, vậy thì Tống tiền bối đang nghĩ xem phải thiêu chết chính mình như thế nào à?”

“Không, hắn chỉ đang mơ thấy ác mộng thôi.”

Linh Điệp Thánh Quân đáp.

Chương 1881: Ác Mộng Và Ma Thần Trụ

Đây không phải lần đầu tiên Tống Thư Hàng may mắn tiếp xúc với thực tại ảo.

Thật ra lúc còn ở cảnh giới ngũ phẩm, sau khi gặp được Xích Đồng ở thế giới hắc long thì hắn đã tiếp xúc với thực tại ảo một lần.

Lần đó trong phạm vi năm mét quanh thân thể hắn đã xây dựng những ‘trải nghiệm cái chết quý giá’ của bản thân. Bắt đầu từ thảm án ở thế giới Kim Liên Nho gia đến thảm án lấy thân luyện khí, rồi đến lần vì tiếp xúc với thân xác ngụy bất hủ mà đành phải sống lại một lần, tiếp đó là tự bạo mà chết, còn có lần bị Bạch tiền bối phân thân đâm một kiếm chết tươi v.v..

Những cái chết mà hắn đã trải qua trong đời dựng lên từng tầng ảo ảnh tử vong quanh thân thể.

Chờ Tống Thư Hàng đạt đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, nếu hắn thật sự lấy cái chết làm chủ đề xây dựng thực tại ảo thì đây chắc chắn sẽ là một thực tại ảo cực kỳ tàn khốc, tàn khốc đối với cả bản thân chủ nhân của thực tại ảo lẫn kẻ địch.

Đây là lần thứ hai hắn may mắn tiếp xúc với thực tại ảo.

Một lần lạ, hai lần quen.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng đang ở trạng thái ngủ say, dường như còn gặp ác mộng, ảo ảnh xây dựng ra có liên quan đến ác mộng. Điều duy nhất không thay đổi chính là chủ đề ảo ảnh - chủ đề tử vong.

…

Trong ảo ảnh, ngọn lửa trên Ma Thần trụ mỗi lúc một lần, cuối cùng đã thiêu toàn bộ Tống Thư Hàng thành tro.

Ma Thần trụ tắm trong lửa càng lúc càng cháy đen.

“Tất cả Tống tiền bối đều bị thiêu thành tro hết rồi!”

Vũ Nhu Tử thở dài nói.

Cô còn tưởng Tống tiền bối bị thiêu sẽ kêu lên mấy câu kiểu như ‘Không đủ, chút sức nóng này chẳng thấm vào đâu! Chẳng đau chút nào!’.

Dù sao Tống tiền bối cũng rất giỏi chịu đau mà.

Không ngờ chỉ mới đó mà tất cả Tống tiền bối trong ảo ảnh đều bị thiêu thành tro, đúng là nằm ngoài dự đoán của cô.

“Người bị thiêu có chết cháy cũng là chuyện bình thường thôi mà?”

Linh Điệp Thánh Quân nói.

Thất Tu Thánh Quân:

“Nói vậy thì đây hẳn là ác mộng rồi.”

“Thế có cần đánh thức Tống tiền bối không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Đừng, đây là trải nghiệm hiếm có. Mặc dù Thư Hàng tiểu hữu còn trong trạng thái hôn mê nhưng loại trải nghiệm này cũng không mất tác dụng, cứ để hắn duy trì trạng thái này đi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Trong khi mọi người nói chuyện, ảo ảnh quanh người Tống Thư Hàng lại bắt đầu biến hóa.

Lấy Ma Thần trụ làm khung, ảo ảnh nhanh chóng tổ hợp lại như đang chơi xếp gỗ, phạm vi ảnh hưởng của ảo ảnh không ngừng mở rộng.

Chẳng mấy chốc, một khu thành thị đã xuất hiện bên chân Tống Thư Hàng, cũng là ảo ảnh thu nhỏ.

“Ta biết nơi này.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói:

“Nơi này là khu Giang Nam, trường học của Tống tiền bối ở đây, nó cũng là nơi ta và Tống tiền bối gặp nhau lần đầu tiên, lúc đó A Thập Lục đang độ kiếp ở thành phố bên cạnh.”

“Vũ Nhu Tử, lùi lại đi.”

Linh Điệp Thánh Quân nhắc nhở con gái:

“Phạm vi của ảo ảnh đang mở rộng, con sẽ bị cuốn vào đấy.”

Cùng lúc đó, thành phố do ảo ảnh tạo thành dưới chân Tống Thư Hàng đã mở rộng đến dưới chân Vũ Nhu Tử.

“Hây~”

Vũ Nhu Tử nhảy nhẹ về sau để tránh thoát.

Nhưng vừa nhảy xong cô lại cảm thấy có gì đó sai sai.

“Không đúng, sao mình phải tránh chứ? Nếu là ảo ảnh thì đúng lúc ta có thể thử thể nghiệm nó một phen, để xem thực tại ảo của Tống tiền bối là gì.”

Vũ Nhu Tử nóng lòng muốn thử.

Cô lại đưa tay ra định tiếp xúc với ảo ảnh của Tống Thư Hàng.

Linh Điệp Thánh Quân đã biết trước con gái mình vốn tính tò mò nên hắn đưa tay ra xách Vũ Nhu Tử lên như xách gà con, ngăn cản hành vi tự tìm đường chết của con gái.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang ở trong ác mộng, có trời mới biết ảo ảnh của hắn sẽ phát triển thành cái gì. Chẳng may lại biến ra Ma Thần trụ hủy diệt thành phố, treo con gái lên trên thiêu thì sao đây?

“Vũ Nhu Tử, cô xuất hiện trong ảo ảnh kia.”

Vị đạo hữu anh tuấn kia nhắc nhở.

Mọi người nhìn vào ảo ảnh của Tống Thư Hàng, quả nhiên có một Vũ Nhu Tử thu nhỏ nhiều lần xuất hiện trong ảo ảnh khu Giang Nam. Lúc này Vũ Nhu Tử nho nhỏ đang kéo một chiếc vali lớn đi trên đường gần khu đại học.

“Ơ? Chẳng lẽ là do vừa rồi ta bị ảo ảnh chạm trúng ư?”

Trong mắt Vũ Nhu Tử ánh lên vẻ hứng thú.

Linh Điệp Thánh Quân thả con gái xuống, hai mắt nhìn chằm chằm vào cô con gái nho nhỏ trong ảo ảnh.

Không hổ là con gái của lão phu, bản thu nhỏ cũng đáng yêu cấp thế giới.

Vũ Nhu Tử nho nhỏ bước nhanh trên đường, mà ở cuối đường, một Tống Thư Hàng cũng nho nhỏ nốt xuất hiện.

Vũ Nhu Tử:

“Ta biết rồi, đây là cảnh tượng lần đầu gặp mặt giữa ta và Tống tiền bối.”

Nhưng trong ảo ảnh chỉ có cô và Tống Thư Hàng chứ không có người qua đường nào khác.

“Tính ra thì Vũ Nhu Tử đúng là thành viên đầu tiên trong nhóm Cửu Châu số 1 chính thức gặp mặt Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

Hoàng Sơn Tôn Giả đủng đỉnh nói.

Trong ảo ảnh, Tống Thư Hàng ngồi nghỉ trên một chiếc ghế đá.

Còn Vũ Nhu Tử thì kéo vali lớn, chân dài bước nhanh như gió lướt qua trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Vũ Nhu Tử đi xa, sau đó lại cúi đầu nghỉ ngơi.

“Ơ? Ta chẳng có ấn tượng gì về đoạn này cả.”

Vũ Nhu Tử chớp mắt.

Trước giờ cô vẫn cho rằng lần đầu bản thân gặp Tống Thư Hàng là ở cửa tiệm thịt bò Vinh Diệu, lúc đó cô vô tình nghe thấy đoạn chat voice vọng ra từ trong điện thoại của Tống tiền bối. Không ngờ trước đó Tống tiền bối và cô đã lướt qua nhau rồi ư?

Mà Tống tiền bối cũng chưa từng nhắc đến chuyện này với cô...

Vũ Nhu Tử ngồi xổm trước ảo ảnh, thật sự rất muốn đưa tay vào chọt Tống tiền bối đang ngồi nghỉ trên ghế đá một cái.

Linh Điệp Thánh Quân cũng đứng trước ảo ảnh, hai tay khoanh trước ngực. Hắn cũng rất muốn đưa ngón tay ra nhắm thật chuẩn rồi bóp chết tên Tống Thư Hàng đang ngồi trên ghế.

Con gái ta đẹp thế kia, vậy mà tên tiểu tử nhà ngươi chỉ ngẩng đầu nhìn một cái rồi lại bình tĩnh cúi đầu tiếp như thế à?

Thảo nào lên đại học năm hai rồi mà vẫn chưa có bạn gái.

Nhưng tình tiết câu chuyện phát triển thế này rất hợp ý hắn.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, tình tiết câu chuyện lại biến hóa.

Tống Thư Hàng đi đến một cửa tiệm nhỏ, đúng lúc Vũ Nhu Tử đi từ trong tiệm ra.

“Chính là chỗ này, đây là cảnh ta và Tống tiền bối gặp nhau lần đầu trong ấn tượng của ta, lại nói lúc đó thật sự rất trùng hợp.”

Vũ Nhu Tử vừa chỉ vào hai người trong ảo ảnh vừa nói. Cô cảm thấy loại ảo ảnh nho nhỏ này của Tống tiền bối thú vị vô

cùng.

Tống Thư Hàng trong ảo ảnh gặp lại Vũ Nhu Tử.

Ngay lúc hai người lướt qua nhau, Vũ Nhu Tử nho nhỏ cất tiếng gọi, Tống Thư Hàng đang cúi đầu bấm điện thoại cũng quay đầu lại.

Sau đó...

Đột nhiên có một cây Ma Thần trụ chui từ dưới đất lên.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại thì bị treo lên trên Ma Thần trụ, ngọn lửa bốc cháy hừng hực.

“A a a~”

Tống Thư Hàng nho nhỏ phát ra từng tiếng hét thảm thiết.

Vũ Nhu Tử:

“...”

Linh Điệp Thánh Quân:

“...”

Hay lắm! Tình tiết này xem mà sướng hết cả dạ.

“Quả nhiên là đang gặp ác mộng.”

Hoàng Sơn Tôn Giả khẳng định.

“Từ cảm giác thì hình như cơn ác mộng này đang moi móc những hồi ức đẹp trong trí nhớ của Tống Thư Hàng tiểu hữu ra rồi tái hiện lại, sau đó phá hủy hồi ức đó một cách tàn nhẫn.”

Tu sĩ anh tuấn lên tiếng.

Đúng là một cơn ác mộng tồi tệ.

Trong ảo ảnh, cây Ma Thần trụ kia càng cháy càng lớn.

Cuối cùng Ma Thần trụ tự rút ra khỏi mặt đất, từ ảo chuyển thành thật, bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Đợi đã, đây hình như là thần thông Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế mà?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Chương 1882: Lúc Bế Quan Xin Hãy Để Điện Thoại Ở Chế Độ Im Lặng Hoặc Chế Độ Máy Bay

Xích Tiêu kiếm đã từng chiến đấu trực diện với Hà Chỉ Ma Đế ở thế giới hắc long nên hiểu khá rõ về thần thông Ma Thần trụ của hắn ta.

Thần thông Ma Thần trụ của Đại Đế Ma môn Hà Chỉ Ma Đế xuất thần nhập hóa, nghe đâu chỉ cần Ma Thần trụ cắm chỗ nào, chỗ đó chính là ma vực của hắn.

Lúc này cây Ma Thần trụ nho nhỏ bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng thoạt nhìn rất giống thần công Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế.

Chỉ là kích thước hơi nhỏ, Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế người ta lại cao vút tầng mây, so ra cây Ma Thần trụ bên cạnh Tống Thư Hàng chỉ lớn hơn bảo kiếm một chút xíu mà thôi.

Vũ Nhu Tử:

“Trước đó Tống tiền bối đã đạt được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế còn gì? Mặc dù là truyền thừa về tiên trù nhưng biết đâu trong đó lại cất giấu một số pháp môn về Ma Thần trụ thì sao?”

“Cứ xem như trong truyền thừa đó có chứa pháp môn Ma Thần trụ đi, nhưng loại truyền thừa Ma môn này đâu phải thứ chỉ cần nhìn một cái là có thể học được đâu?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma không cho là đúng.

Hơn nữa công pháp Tống Thư Hàng tu luyện cũng không phải công pháp Ma môn, hoàn toàn không có căn bản tu luyện của Ma môn, làm sao tu luyện Ma Thần trụ chứ?

“Cây Ma Thần trụ này là vật hư ảo, là vật phẩm giả tưởng không có gốc rễ.”

Lúc này, Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Linh Điệp Thánh Quân tiếp lời:

“Có lẽ một luồng ý niệm của Tống tiểu hữu đã hóa ra hình thái Ma Thần trụ trong ác mộng, sau đó luồng ý niệm này lại lấy thực tại ảo làm cơ sở để huyễn hóa ra Ma Thần trụ.”

Mà Tống Thư Hàng cũng không hiểu lý luận và phương pháp tu luyện của Ma Thần trụ. Suy cho cùng, vật ngưng tụ ra trong ảo ảnh vẫn không phải thứ chân thực, chờ thực tại ảo của Tống Thư Hàng biến mất thì Ma Thần trụ này cũng sẽ tan thành mây khói.

“Tóm lại… thật ra cây Ma Thần trụ này cũng chỉ là một phần của thực tại ảo thôi đúng không?”

Vũ Nhu Tử tổng kết lại.

“Đúng vậy.”

Bạch tiền bối phân thân đáp:

“Nhưng nếu có cách giữ lại cây Ma Thần trụ này thì nói không chừng sẽ rất thú vị đấy.”

Rất nhiều cách thoáng qua trong đầu Bạch tiền bối phân thân, tất cả những thứ mới lạ đều có thể khơi dậy sự hứng thú của hắn.

“Bạch tiền bối có thể sử dụng cách cũ, đập bẹp cây Ma Thần trụ này rồi giữ lại không?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu:

“Vật ảo không giống vật thật.”

Đúng lúc này, trên người Tống Thư Hàng bỗng vang lên một đoạn nhạc êm tai.

“Ơ? Thực tại ảo của Tống tiền bối có phát cả BGM à?”

Vũ Nhu Tử quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Linh Điệp Thánh Quân:

“Khụ, không phải BGM, là nhạc chuông điện thoại của Tống Thư Hàng tiểu hữu.”

“Nguy rồi, tiếng nhạc chuông điện thoại sẽ không làm gián đoạn quá trình cảm ngộ thực tại ảo của Tống tiền bối đấy chứ?”

Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này đáng lẽ phải tắt điện thoại giúp Tống Thư Hàng mới đúng… Nhưng vấn đề là bây giờ khu vực xung quanh Tống Thư Hàng đang nằm trong thực tại ảo, nếu tiến vào trong đó có thể sẽ bị ảnh hưởng bởi ảo ảnh bên trong.

“Vậy mới nói lúc bế quan nhất định phải để điện thoại ở chế độ máy bay.”

Linh Điệp Thánh Quân nói.

Thất Tu Thánh Quân lắc đầu:

“Nếu để ở chế độ máy bay, ngộ nhỡ có người gửi tin nhắn đến lại không nhận được. Ta nghĩ mọi người nên chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, tắt luôn chế độ rung, như vậy điện thoại vừa có thể nhận được tin nhắn lại không ảnh hưởng đến việc bế quan. Đương nhiên, lúc bế quan chuyên sâu thì ta đề nghị nên đưa điện thoại cho người khác quản lý. Dù sao điện thoại ở chế độ im lặng vẫn có sóng điện từ, một khi sơ ý sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả bế quan. Lúc nào bế quan chuyên sâu ta cũng giao điện thoại cho Lục Tu giữ.”

Vũ Nhu Tử:

“Tạm thời đừng bàn về đề tài này nữa, trước hết phải nghĩ cách lấy được điện thoại của Tống tiền bối để tắt máy cái đã.”

“Để ta làm cho.”

Thất Tu Thánh Quân xung phong nhận nhiệm vụ.

Sau khi hắn tấn thăng cảnh giới bát phẩm, thực tại ảo bình thường không còn ảnh hưởng quá lớn đến hắn. Nhưng khi lấy điện thoại thì hắn phải thật cẩn thận, không được làm ảnh hưởng đến thực tại ảo yếu ớt của Tống Thư Hàng.

Thất Tu Thánh Quân cẩn thận đưa tay lấy điện thoại di động ra khỏi túi áo của Tống Thư Hàng.

Thánh Quân mở điện thoại ra xem, người gọi đến là Ngư Kiều Kiều. Trước hết hắn tắt chuông điện thoại đi.

“Ngư Kiều Kiều... à, là con gái của Giao Bá Chân Quân, bộ phim lần trước mà nhóm chúng ta đóng là do cô ấy tổ chức quay thì phải? Ở đây có ai thân với cô ấy không?”

Thất Tu Thánh Quân hỏi.

Bạch tiền bối phân thân đưa tay ra:

“Để ta nghe điện thoại cho, ta từng tiếp xúc với Ngư Kiều Kiều một thời gian.”

Thất Tu Thánh Quân bèn đưa điện thoại cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối bắt máy:

“Alo, Ngư Kiều Kiều, có chuyện gì không?”

“Bạch tiền bối đấy à? Tống Thư Hàng không có đó sao?”

Giọng nói đáng yêu của Ngư Kiều Kiều truyền ra từ trong điện thoại.

Nói thật là cô rất hâm mộ Tống Thư Hàng, ngày nào cũng được ở chung với Bạch tiền bối. Mặc dù Bạch tiền bối không có sừng, không phù hợp với gu thẩm mỹ của Long tộc nhưng ngài ấy thật sự rất đẹp trai!

“Thư Hàng đang ở trạng thái đốn ngộ, không thích hợp nghe điện thoại.”

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh trả lời.

“Ơ? Không đúng lúc rồi, sao hắn cứ đốn ngộ hoài thế nhỉ?”

Ngư Kiều Kiều nói.

Muốn đốn ngộ phải xem duyên, nếu có duyên có khi một ngày đốn ngộ đến mấy lần, nếu không có duyên, có khi mười năm cũng chưa đốn ngộ được một lần. Đi theo Bạch tiền bối sướng thật đấy, có thể hưởng ké rất nhiều may mắn.

“Có chuyện gì không?”

Bạch tiền bối phân thân lại hỏi.

“Có, ta đã giải ra đoạn mật mã Thần Binh Kỳ Giám mà Tống Thư Hàng đăng lên nhóm lúc trước, nhưng ta cứ cảm thấy còn thiếu một phần, không thể ghép thành đoạn hoàn chỉnh. Nên ta muốn hỏi Tống Thư Hàng xem có phải còn đoạn mật mã Thần Binh Kỳ Giám khác hay không?”

Ngư Kiều Kiều trả lời nhanh.

Bạch tiền bối:

“Vậy chờ Tống Thư Hàng đốn ngộ xong thì ta sẽ nói chuyện này lại cho hắn.”

“Vâng, đến lúc đó ngài bảo Tống Thư Hàng gọi điện lại cho ta nhé.”

Ngư Kiều Kiều nói:

“Tín hiệu ở chỗ ta bây giờ không tốt lắm, nếu gọi không được thì thì cứ gọi thêm mấy lần.”

“Được.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

“Vậy... cứ thế nhé?”

Ngư Kiều Kiều nói.

Bạch tiền bối phân thân:

“Ừ.”

Sau đó Ngư Kiều Kiều ở đầu bên kia im lặng.

Chừng một lúc sau, Ngư Kiều Kiều hỏi:

“Bạch tiền bối, hôm nay tâm trạng của ngài không tốt hay sao vậy?”

Cô có cảm giác hôm nay giọng điệu của Bạch tiền bối thật lạnh lùng, cứ bình bình chẳng có dao động lên xuống gì.

“Đừng nghĩ nhiều.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Bây giờ ta là phân thân, giọng điệu nói chuyện của phân thân chính là như vậy đấy.”

“Vậy thì tốt.”

Ngư Kiều Kiều ở đầu bên kia thở phào nhẹ nhõm:

“Vậy ta cúp máy đây.”

“Xin chờ một chút.”

Lúc này bỗng có một giọng nói dịu dàng vang lên.

Bạch tiền bối phân thân hơi nghiêng người qua một bên thì thấy con rồng trắng bám vào sau lưng Tô thị A Thập Lục không biết đã bay đến bên bờ cát lúc nào. Lúc này rồng trắng lại đến gần rồi lên tiếng.

“Các ngươi đang nghiên cứu Thần Binh Kỳ Giám à?”

Giọng của bạch long tỷ tỷ vẫn dịu dàng như trước.

“Xin chào, xin hỏi vị nào đấy ạ?”

Ngư Kiều Kiều hỏi.

Bạch tiền bối phân thân đưa điện thoại qua, bạch long tỷ tỷ dùng chân cầm điện thoại rồi dịu dàng nói:

“Vừa rồi ở đằng xa ta nghe thấy mấy chữ Thần Binh Kỳ Giám nên đến xem thử. Ngư Kiều Kiều, bây giờ cô vẫn đang ở Long

Vương điện đúng không?”

“Đúng vậy thưa tiền bối.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Cô hãy đi vào điện thứ sáu thuộc Long Vương điện, đến bức tường bên trái trong chính điện, sau đó gõ liền ba mươi lần vào chính giữa.”

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói.

Chương 1883: Kịch Bản Này Không Diễn Ra Theo Lẽ Thường

“Điện thứ sáu thuộc Long Vương điện, bức tường bên trái trong chính điện ư?”

Ngư Kiều Kiều trầm ngâm suy nghĩ.

Bạch Long tỷ tỷ:

“Nhớ phải gõ liền ba mươi lần, đừng gõ nhiều hơn, cũng đừng gõ ít hơn. Nếu làm sai thì cách mười phút sau hãy gõ lại.”

“Ưm, thưa tiền bối...”

Ngư Kiều Kiều nói với giọng điệu ngại ngùng:

“Thật ra điện thứ sáu thuộc Long Vương điện đã sụp đổ trong một sự cố ngoài ý muốn vào hai trăm năm trước rồi.”

Bạch Long tỷ tỷ:

“...”

Linh Điệp Thánh Quân:

“...”

Bạch Long tỷ tỷ:

“Tại sao lại sụp đổ chứ?”

Chắc chắn không tự nhiên mà sập được, Long Vương điện chứ có phải công trình bã đậu(*) đâu, dù núi lửa dưới đáy biển phun trào cũng không phá hủy được nó dù chỉ một chút... Nói vậy là do con người gây ra ư?

Là ai dám phá nhà của ta? Có tin ta quay lại đào luôn cả phần mộ tổ tiên của nhà ngươi lên không hả?

“Chuyện cụ thể thế nào ta cũng không biết, chỉ biết từ khi ta tiến vào Long Vương điện học tập, điện thứ sáu đã là một đống phế tích rồi. Ta từng hỏi trưởng bối trong Long Vương điện, bọn họ chỉ nói là do một chuyện ngoài ý muốn xảy ra vào hai trăm năm trước gây ra. Hơn nữa không biết tại sao sau khi điện thứ sáu bị hủy, đến giờ vẫn chưa được xây lại.”

Ngư Kiều Kiều trả lời:

“Ta nghĩ trong chuyện này nhất định có bí mật gì đó.”

Bạch Long tỷ tỷ xót xa nhìn trời, một lúc lâu sau cô hỏi:

“Sau khi điện thứ sáu sụp đổ, đồ trong đó đã được chuyển đi đâu?”

“Để ta đi hỏi thử.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

Cô có linh cảm có lẽ cơ duyên thuộc về cô sắp đến rồi.

“Thôi, tạm thời cũng không gấp.”

Bạch Long tỷ tỷ thở dài:

“Điện thứ sáu bị hủy đến mức nào? Toàn bộ kiến trúc bên trên bị hủy hay ngay cả cả phần nền phía dưới cũng bị phá hủy?”

“Chỉ có kiến trúc bên trên bị phá hủy.”

Ngư Kiều Kiều trả lời.

Bạch Long tỷ tỷ:

“Vậy cô có thể tìm được vị trí của bức tường bên trái trong điện thứ sáu trước khi nó bị hủy không?”

“Không thành vấn đề.”

Ngư Kiều Kiều đáp.

“Khi nào tìm được, cô hãy men theo góc tường đến vị trí trung tâm rồi đào xuống. Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, sau khi đào sâu mười mét cô sẽ thấy hai chiếc hộp hình vuông, một trắng một vàng. Cô hãy gõ vào chiếc hộp màu vàng ba mươi lần.”

Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Đã rõ thưa tiền bối, ta đi thử ngay đây.”

Ngư Kiều Kiều suy nghĩ một chút lại hỏi:

“Ta có thể hỏi tại sao tiền bối lại hiểu rõ Long Vương điện như vậy không?”

“Sau này cô sẽ biết.”

Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói.

Bây giờ sự tồn tại của cô tương tự như thân thể công đức, trong hình thái này cô xấu hổ không muốn nói cho hậu bối biết, chỉ đành phải làm ra vẻ thần bí.

“Vậy chào tiền bối nhé, ta đi đây.”

Ngư Kiều Kiều nói.

“Nhớ đừng gõ chiếc hộp màu trắng đấy.”

Bạch Long tỷ tỷ dặn dò.

Ngư Kiều Kiều:

“Ta nhớ rồi.”

…

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Nếu là ta, khi nghe thấy câu này của bạch long tỷ tỷ, ta sẽ không nhịn được đi gõ vào chiếc hộp màu trắng.”

Lòng tò mò của con ngươi là một thứ rất kỳ diệu. Nếu bạch long tỷ tỷ không nhắc, có lẽ mọi người sẽ xem nhẹ chiếc hộp màu trắng, nhưng cố tình bạch long tỷ tỷ lại nhắc một câu.

Bạch Long tỷ tỷ:

“…”

Cô vội bổ sung một câu:

“Đừng gõ chiếc hộp màu trắng, chiếc hộp màu trắng có cơ chế phòng ngự, nếu gõ lung tung sẽ nổ đấy.”

Nhưng Ngư Kiều Kiều ở đầu bên kia đã cúp máy…

Bạch Long tỷ tỷ thử gọi lại, bên Ngư Kiều Kiều lại không có tín hiệu.

“Sức nổ của chiếc hộp màu trắng lớn đến mức nào?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu là ta gõ thì chắc sẽ không chết.”

“???”

Vũ Nhu Tử sững người.

Hy vọng Kiều Kiều sẽ không gõ chiếc hộp màu trắng.

“Yên tâm đi, Ngư Kiều Kiều không giống con.”

Linh Điệp Thánh Quân lại xách Vũ Nhu Tử lên, lùi ra sau một chút, bởi vì thực tại ảo quanh người Tống Thư Hàng lại bắt đầu mở rộng.

Vốn là hình thái khu Giang Nam thu nhỏ đột nhiên hóa thành một đại dương mênh mông, địa bàn của ảo ảnh lại mở rộng lần nữa. Cây Ma Thần trụ hóa hình kia không biến mất, vẫn bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu không chỉ bận rộn ở hiện thực mà ngay cả lúc nằm mơ cũng không ngừng nghỉ.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói khẽ.

Từ lúc bắt đầu sinh ra thực tại ảo đến bây giờ, ảo ảnh dưới chân Tống Thư Hàng đã thay đổi ba lần, điều này có nghĩa là hắn đã đổi ba cơn ác mộng.

“Lần này sẽ biến ra thứ gì đây?”

Vũ Nhu Tử hiếu kỳ nói.

Mặt biển cuộn trào, không lâu sau có hai hòn đảo một lớn một nhỏ xuất hiện trên mặt biển.

Bạch tiền bối phân thân:

“Điền Thiên đảo và Lan Tây đảo?”

Thất Tu Thánh Quân:

“Dựa theo hình thái và vị trí, có lẽ đúng là hai hòn đảo này rồi.”

“Chắc không nằm mơ thấy liveshow của Tạo Hóa đạo hữu đấy chứ?”

Linh Điệp Thánh Quân nhớ lại mà vẫn còn sợ hãi.

Tống Thư Hàng nho nhỏ lại xuất hiện trên Điền Thiên đảo kia.

“Lần này hắn lại gặp ai đây?”

Tu sĩ anh tuấn nọ nói.

Vũ Nhu Tử:

“Ta đã đoán được tình tiết tiếp theo rồi. Tống tiền bối sẽ gặp một người quen trên Điền Thiên đảo. Ngay lúc hai người quay đầu lại nhìn nhau thì Ma Thần trụ sẽ chui ra, treo Tống tiền bối lên thiêu như xâu thịt dê ấy.”

Quả nhiên lại có một bóng người xuất hiện trên Điền Thiên đảo.

“Là Dược Sư... Ừ, Dược Sư hẳn là vị đạo hữu thứ hai tiếp xúc với Tống Thư Hàng tiểu hữu sau Vũ Nhu Tử.”

Hoàng Sơn Tôn Giả vừa liếc mắt đã nhận ra nhân vật thứ hai xuất hiện trong ảo ảnh là ai.

Giống kịch bản thứ nhất, Tống Thư Hàng và Dược Sư đang đi trên Điền Thiên đảo, ngay lúc hai người sắp gặp nhau thì trên bầu trời của Điền Thiên đảo bỗng xuất hiện một khe nứt không gian.

Một con bạch mã oai phong bước ra từ trong khe nứt không gian, nhấc chân đạp Dược Sư lún xuống lòng đất.

“Kịch bản này không diễn ra theo lẽ thường!”

Vũ Nhu Tử bất mãn nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma:

“Phân biệt đối xử giữa nam và nữ?”

Bạch mã oai phong đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Nó đứng lên như người nhưng chỉ đứng bằng chân sau bên phải, hai chân trước giang rộng ra.

“Bạch hạc giương cánh + kim kê độc lập!”

Vũ Nhu Tử tâm ma nhận ra tư thế này, đây là tư thế mà @#%× Tiên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử thích dùng nhất!

“Một con ngựa bày ra tư thế như vậy... rất vất vả.”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng nho nhỏ trong ảo ảnh đần mặt nhìn bạch mã oai phong ra sân.

Sau khi Bạch mã bày tư thế xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm như người. Nó tiến lên một bước, cắn cổ áo của Tống Thư Hàng rồi tung vó lao nhanh, nhảy vào trong hư không.

Khe nứt không gian mở ra lần nữa, bạch mã mang theo Tống Thư Hàng chui vào trong đó.

Thực tại ảo lại biến hóa.

Ở vùng trời bên trên đại dương bỗng xuất hiện hai không gian khủng bố.

Một không gian là không gian khép kín, chúa tể của không gian này là một nam tử mặc áo trắng có mái tóc dài. Hai tay hắn đan xen vào nhau chống dưới cằm, trên mặt là thánh quang nồng đậm làm người ta không thấy rõ khuôn mặt của hắn.

Một không gian khác là một thế giới tương tự như ngày tận thế, trong đó có một người khổng lồ đang ngủ say. Trên thân thể người khổng lồ phát tán ra từng luồng ma niệm, hóa thành đầu lâu ác quỷ. Lại có một luồng chấp niệm sinh ra, hóa thành xúc tu.

Hai không gian khủng bố đứng song song với nhau.

Mấy hơi thở sau, hai không gian đột nhiên tan biến cùng một lúc.

Trong ảo ảnh, Tống Thư Hàng bị bạch mã ngậm đi sau đó ném xuống đất.

Bên dưới là một đại quân đông nghịt do đầu lâu ác quỷ và xúc tu tạo thành đang nghiến răng chờ Tống Thư Hàng sa lưới.

Chú thích:

(*)豆腐渣工程 (Tạm dịch là cộng trình bã đậu), tiếng anh là Tofu-dreg project, chỉ những công trình kém chất lượng do bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Chương 1884: Vũ Nhu Tử, Là Tiếng Của Cô À?

Tống Thư Hàng bị ném vào bầy quái vật.

Số lượng quái vật đông nghịt như kiến hành quân, chỉ sợ người nào thấy cảnh này cũng mắc hội chứng sợ lỗ.

“Nhìn trời~”

Tống Thư Hàng đổ mồ hôi lạnh khắp người. Hắn dồn sức vào hai chân rồi đạp mạnh, hoa sen đen ngưng hình nâng đỡ thân thể hắn.

Đám đầu lâu ác quỷ ở bên dưới phóng lên cao. Trong lúc bay, chúng còn sinh ra từng bộ thân thể với cơ bắp rắn chắc.

Trên người Tống Thư Hàng hiện ra ánh sáng công đức.

Ánh sáng công đức hóa thành hình dạng của @#%x Tiên Tử, bảo vệ Tống Thư Hàng.

Tiên tử chắp hai tay lại thi triển Công Đức - Đại Nhật, ánh sáng công đức lấp lánh hóa thành một mặt trời!

Trên người đám đầu lâu ác quỷ kia phát ra tiếng cháy khét.

Chúng đồng loạt há miệng bắt đầu phun nước bọt về phía Tống Thư Hàng

Vô số ngụm nước bọt bắn về phía Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức cố hết sức duy trì mặt trời công đức.

Sau ba hơi thở...

Mặt trời công đức tiêu tán, ngay cả mỹ nhân rắn công đức cũng bị hòa tan.

Đống nước bọt kia có độc!

Tống Thư Hàng trong ảo ảnh mượn bao tay ban phúc của tổ vu tiến hành dịch chuyển không gian, tránh đống nước bọt như mưa kia. Mỹ nhân rắn công đức trên người hắn đã bị hòa tan, muốn khôi phục lại cần có thời gian.

“Chuyện gì thế này?”

Trên mặt Vũ Nhu Tử tỏ vẻ nghi hoặc, cô xem không hiểu kịch bản lạ đời này.

Trong ảo ảnh, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi sau đó lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bao bọc thân thể hắn, thánh thành không bao giờ thất thủ hiện ra sau lưng.

Đồng thời Tống Thư Hàng kích hoạt công pháp luyện thể của bản thân.

Toàn thân hắn được phủ thêm một tầng màu đen như kim loại. Đông đảo thánh viên hiện thân, tay nâng kinh văn đứng trên tường thành gào thét.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối!”

Cùng lúc đó Tống Thư Hàng trong ảo ảnh vẫy tay hô.

Nhưng... Xích Tiêu kiếm không xuất hiện.

Tống Thư Hàng trong ảo ảnh sửng sốt trong giây lát.

Hắn chợt nghĩ đến một chuyện, sau đó lập tức thử mở thế giới hạch tâm.

Đúng như dự đoán, thế giới hạch tâm bị một loại sức mạnh siêu cường chặn lại, không thể mở ra. Điều này đồng nghĩa với việc không thể mượn sức mạnh của mấy vị đại lão trong thế giới hạch tâm như Sở Các chủ, Quy tiền bối, thậm chí cũng không thể dùng bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiền bối để dụ rùa tai nạn khổng lồ đến.

Chỉ có thể dựa vào bản thân ư?

Tống Thư Hàng cầm lấy song đao Ô Tặc Bạo Quân.

Thánh ấn Bá Tống, ma ấn Bá Nho, cổ ấn Bá Long bay lơ lửng sau gáy, buff trạng thái cho hắn.

Ngay sau đó vô số đầu lâu ác quỷ nhào tới nhấn chìm Tống Thư Hàng.

Đừng thấy số lượng của đám đầu lâu ác quỷ này khổng lồ mà tưởng chúng là lính quèn, thật ra tu vi của chúng ít nhất là thất phẩm, trong đó có một số cá thể có lực sát thương đạt đến bát phẩm.

Tu vi cá thể cao + số lượng khổng lồ.

“Ánh nhìn mang thai, ánh nhìn phôi thai!”

Ánh nhìn mang thai không hiệu quả, bản chất của đám đầu lâu ác quỷ này là ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ, có thể miễn dịch tác dụng của ánh nhìn mang thai. Mà chỉ mỗi ánh nhìn phôi thai cũng không có tác dụng với chúng.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!”

“Tật Phong Đao!”

Tống Thư Hàng dốc toàn lực thi triển tất cả chiêu thức công kích mà bản thân biết. Nhưng không có Xích Tiêu kiếm tiền bối hỗ trợ, hắn chỉ có thể chém ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao với lực công kích đạt cấp lục phẩm hoặc gần đến thất phẩm. Đây là uy lực mà Tống Thư Hàng có thể chém ra sau khi tiếp nhận hệ thống học tập Tam Thiên Đao Kinh.

Kẻ địch bủa vây bốn phía, một mình hắn khó lòng chống lại.

“Xuất hiện đi thánh kiếm Chung Yên!”

Tống Thư Hàng đành phải lấy lá bài tẩy ra.

Lá bài tẩy là thánh kiếm Chung Yên Bạch tiền bối two đã cho hắn mượn mà chưa lấy về. Trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này còn có thêm một trái tim của đại lão hành tinh mắt to.

Sau khi dốc toàn lực kích hoạt, chỉ mỗi thanh thánh kiếm này đã có đủ sức chống lại Kiếp Tiên cửu phẩm, nếu không bị hạn chế bởi tài liệu chế thành pháp khí, uy lực còn có thể tăng lên nữa.

Thánh kiếm Chung Yên càn quét, ép lui vô số đầu lâu ác quỷ nhào tới.

Nhưng chỉ lát sau lại có càng nhiều đầu lâu ác quỷ nhào tới, trong chớp mắt thánh kiếm Chung Yên đã bị đầu lâu ác quỷ nhấn chìm, bị bọc ba tầng trong ba tầng ngoài thành một quả cầu, chẳng mấy chốc thánh kiếm Chung Yên đã bị áp chế.

“Tổ hợp người khổng lồ hủy diệt vạn vật!”

Tống Thư Hàng lấy ra lá bài tẩy cuối cùng.

Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hợp nhất, hóa thành người khổng lồ hủy diệt vạn vật. Người khổng lồ này là tồn tại đủ sức chống lại thiên kiếp cửu phẩm.

Nhưng đúng lúc này, đám đầu lâu ác quỷ bao quanh thánh kiếm Chung Yên lại sử dụng thủ đoạn không gian tập thể, cưỡng ép chuyển dời thánh kiếm Chung Yên.

Bạch tiền bối phân thân và các đạo hữu trong nhóm im lặng xem cuộc chiến như đang xem một bộ phim 3D.

“Có thể thấy được những thủ đoạn chiến đấu vượt cấp của Thư Hàng đang bị vô hiệu hóa từng cái một.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Xích Tiêu kiếm, thế giới hạch tâm, mỹ nhân rắn công đức, thánh kiếm Chung Yên.

Lá bài tẩy của Tống Thư Hàng trong ảo ảnh bị bóc ra, bị vô hiệu hóa từng thứ một.

Sau cùng, Tống Thư Hàng chỉ có thể dựa vào bản thân để chiến đấu.

“Đôi khi trong lúc tuyệt vọng chúng ta không thể dựa vào người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Linh Điệp Thánh Quân như nghĩ ra điều gì đó, trầm giọng nói.

Vũ Nhu Tử chớp mắt.

“Thật ra dù thủ đoạn chiến đấu vượt cấp có bị vô hiệu hóa, bản thân Tống Thư Hàng vẫn cực mạnh so với những tu sĩ cảnh giới lục phẩm khác.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma dùng giọng đáng yêu nói.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công bản cải tiến + ba công pháp luyện thể hàng đầu + đao ý khôi giáp + pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bản mệnh, còn có Phần Thiên Hỏa Diễm Đao xem như đã đến cảnh giới nhập môn. Lúc vận khí tốt, mặt mũi lớn còn có thể bộc phát ra Nhân Quả Đao với lực công kích khủng khiếp.

Với sự kết hợp này, phương diện cận chiến mạnh mẽ vô cùng.

“Đây có tính là một loại rèn luyện đối với Thư Hàng tiểu hữu không nhỉ?”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Tống Thư Hàng đã bị tấn công xối xả.

Đám đầu lâu ác quỷ thả ra một đợt công kích tầm xa.

Sau đó... Tống Thư Hàng quỳ sấp mặt.

“A a a a~”

Tống Thư Hàng phát ra tiếng hét thảm, bị đánh bay đi.

Ầm ầm~

Lúc này đột nhiên có một cây Ma thần trụ phá đất chui lên kéo theo thân thể Tống Thư Hàng, treo hắn lên cây cột sỉ nhục (*), ngọn lửa bắt đầu bốc cháy hừng hực.

“Cảm giác trải nghiệm trò chơi cực kém.”

Vũ Nhu Tử nhận xét.

Giống như lần trước, cây Ma thần trụ này cũng bay lên không, thật thể hóa thành một cây trụ lớn bằng bảo kiếm, bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng bản thể.

Sau khi Ma Thần trụ thăng thiên xong, trong thế giới ảo ảnh lại xuất hiện một Tống Thư Hàng nho nhỏ.

Lần này Tống Thư Hàng trong ảo ảnh khỏa thân.

Nói đúng hơn là ngoại trừ một bộ quần áo bình thường ra thì trên người hắn chẳng có gì cả, ngay cả pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng không có.

Đấm đầu lâu ác quỷ tiếp tục xông lên ồ ạt.

“Ít ra cũng phải cho ta một thanh đao chứ!”

Tống Thư Hàng trong ảo ảnh than thở.

Sau đó cả người hắn tiến vào trạng thái Cương Thủ biến dị, tay trái thi triển Chưởng Tâm Lôi, tay phải thi triển Kim Cương Phục Ma Quyền, anh dũng đối đầu với đám đầu lâu ác quỷ.

Mấy hơi thở sau, Tống Thư Hàng khỏa thân cũng bị đánh bay.

Ngay lúc hắn bị đánh bay, Ma Thần trụ dưới lòng đất đúng hẹn lại lên, treo hắn lên trên cây cột rồi thiêu đốt.

Đồng thời lại có một Tống Thư Hàng hoàn toàn mới xuất hiện trong vòng vây của đám đầu lâu ác quỷ.

“Còn... còn nữa ư?”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Hắn nhớ lại cảnh bản thân bị thiếu niên áo xanh dắt bạch mã áp bức không ngừng trong ảo ảnh chân thực sa mạc của Bạch tiền bối.

“Cứ tiếp tục thế này, sợ rằng ta sẽ xuất hiện tâm ma mất.”

Tống Thư Hàng sầu não nói.

Vũ Nhu Tử đứng ở bên cạnh vừa nghe thấy hai chữ tâm ma thì hai mắt sáng rực lên.

“Tống tiền bối, có muốn học cách tạo ra hóa thân tâm ma không?”

Cô nói thật nhanh.

Trong ảo ảnh.

Dường như Tống Thư Hàng thu nhỏ vừa sinh ra nghe được tiếng của Vũ Nhu Tử.

“Vũ Nhu Tử, là tiếng của cô à? Cô đang nói chuyện đấy hả?”

Hắn la to.

Ơ? Tống tiền bối trong ảo ảnh có thể nghe thấy tiếng của ta ư?

“Là ta, ta đang xem tiền bối bị treo lên cột hết lần này đến lần khác đây.”

Vũ Nhu Tử cất cao giọng trả lời.

Tống Thư Hàng trong ảo ảnh:

“...”

Hắn mới sơ ý một chút thì đã bị đám đầu lâu ác quỷ bao vây.

Ngay sau đó.

“A a a~ a~”

Trong những tiếng la hét thảm thiết, hắn lại bị treo lên cột.

Sau đó lại có một Tống Thư Hàng mới tinh đã thành hình trong ảo ảnh.

Cùng lúc đó tiếng chuông điện thoại của Tống Thư Hàng lại vang lên, là cuộc gọi của Ngư Kiều Kiều.

Bạch Long tỷ tỷ thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt máy.

Ngư Kiều Kiều vui vẻ nói:

“Tiền bối, ta tìm thấy thứ trong hộp rồi. Bên trong cũng là một quyển Thần Binh Kỳ Giám, ta đã ghép tất cả mật văn lại với nhau.”

Chú thích:

(*) Cây cột sỉ nhục (từ tạm dịch): Một công cụ được các nước phương Tây sử dụng để trừng phạt hành hình tội phạm, treo tội phạm lên cho mọi người thấy.

Chương 1885: Lần Cuối Cùng Ta Muốn Nằm Im Để Bị Treo Lên!

Xem ra Ngư Kiều Kiều không gõ vào chiếc hộp màu trắng, cô đã bình an trở về.

Ngư Kiều Kiều:

“Tiền bối, vậy bây giờ ta sẽ chỉnh lại bản Thần Binh Kỳ Giám hoàn chỉnh rồi gửi vào tài khoản của Thư Hàng nhé.”

“Được.”

Giọng của bạch long tỷ tỷ vẫn dịu dàng như thế.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ngư Kiều Kiều lại hỏi:

“Tiền bối, ta có thích hợp tu luyện bộ Thần Binh Kỳ Giám bản hoàn chỉnh này không?”

“Ta không biết.”

Bạch Long tỷ tỷ nói chậm rãi:

“Thật ra ta cũng chưa từng thấy bản hoàn chỉnh của bộ công pháp này.”

Ngư Kiều Kiều:

“...”

“Cô có thể tu luyện thử nhưng đừng ôm kỳ vọng quá lớn. Thứ mà Tống đầu gỗ âm thầm tạo ra, bình thường sẽ mang tính chơi khăm là chính. Đặc biệt là loại công pháp có tên ngầu thế này, rất có thể khi tu luyện đến cuối, cô mới phát hiện bản thân đang tu luyện một pháp thuật chỉ dùng để biểu diễn chứ chẳng có tác dụng gì.”

Bạch Long tỷ tỷ nói, sau khi suy nghĩ một chút lại đề nghị:

“Cô có thể đến điện phụ của điện thứ mười tìm thử, nếu may mắn có lẽ cô sẽ tìm được thứ tốt ở đó. À, nhắc nhở cô một chút, trong điện phụ có một tàng bảo khố tư nhân, là dị không gian loại siêu nhỏ.”

“Cảm ơn tiền bối!”

Ngư Kiều Kiều vui mừng nhảy cẫng lên.

Đây mới là cơ duyên của cô.

“Đi đi.”

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói.

“À đúng rồi, tiền bối.”

Trước khi cúp máy, Ngư Kiều Kiều lại nghĩ đến một chuyện:

“Lúc nãy khi đào sâu mười mét, ta chỉ thấy hộp màu vàng, còn hộp màu trắng lại chẳng thấy đâu…”

Vốn dĩ cô còn đang nghĩ sau khi gõ hộp màu vàng xong, có nên gõ hộp màu trắng thử không? Nhưng kết quả là cô chỉ đào ra hộp màu vàng.

Bạch Long tỷ tỷ:

“Hả?”

“Ta đang nghĩ phải chăng có người vì muốn lấy đi hộp màu trắng nên mới phá hủy điện thứ sáu hay không?”

Ngư Kiều Kiều suy đoán.

Bạch Long tỷ tỷ suy nghĩ một chút, sau đó lộ ra răng rồng sắc bén:

“Ta biết rồi, có lẽ ta đã đoán được là ai làm.”

Người biết chuyện chiếc hộp màu trắng, lại làm ra loại chuyện như vậy… hình như cũng chỉ có hắn thôi.

Một ngày nào đó, cô sẽ đi đào mộ tổ tiên họ Tống lên.

…

Ngư Kiều Kiều cúp máy, đồng thời gửi Thần Binh Kỳ Giám bản hoàn chỉnh vào tài khoản của Tống Thư Hàng.

Trong lúc đó, Vũ Nhu Tử thì đang lớn tiếng truyền thụ phương pháp tạo hóa thân tâm ma cho Tống Thư Hàng trong ảo ảnh.

Đồng thời Tống Thư Hàng trong ảo ảnh đã bị treo lên Ma Thần trụ sáu lần, tổng cộng mười cây Ma Thần trụ hóa thành cây trụ lớn bằng bảo kiếm chuyển động quanh Tống Thư Hàng bản thể. Trong đó có một cây treo hắn lên lúc hắn quay đầu lại nhìn Vũ Nhu Tử, chín cây còn lại treo hắn lên lúc hắn giao chiến thua đám đầu lâu ác quỷ.

Bạch tiền bối phân thân, Linh Điệp Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân và Hoàng Sơn Tôn Giả đều ở bên cạnh nghe Vũ Nhu Tử giảng giải phương pháp tạo hóa thân tâm ma và kinh nghiệm ngưng tụ hóa thân.

“Ừ, phương pháp tạo hóa thân tâm ma của Vũ Nhu Tử rất thích hợp với tình huống của Thư Hàng tiểu hữu lúc này.”

Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán.

Trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng rất thích hợp sinh ra tâm ma, nói không chừng sau khi thực tại ảo kết thúc, Tống Thư Hàng có thể tu luyện xong phương pháp tạo hóa thân tâm ma cũng nên.

Thất Tu Thánh Quân:

“Nếu đổi thành người khác, nói không chừng đã sinh ra tâm ma từ lâu rồi.”

Cũng chỉ có Tống Thư Hàng tiểu hữu còn giữ được bản tâm sau khi bị Ma Thần trụ treo lên hết lần này đến lần khác mà thôi.

“Tống tiền bối, ngươi đã hiểu chưa?”

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh thực tại ảo, hai tay chống má hỏi.

“A a a a~”

Lại là tiếng hét thảm nhà họ Tống đạt chuẩn, bên cạnh Tống Thư Hàng bản thể lại có thêm một cây Ma Thần trụ.

Tống Thư Hàng mới ra đời nghiến răng nghiến lợi, kích hoạt Cương Thủ biến dị, hắn vung tay lên, trong lòng bàn tay trái lẫn phải đều xuất hiện Chưởng Tâm Lôi.

“Hiểu rồi, bây giờ ta còn thiếu tâm ma.”

Tống Thư Hàng la to.

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Tống tiền bối cố lên.”

Cô cảm thấy Tống tiền bối lại chết thêm mấy lần thì có lẽ tâm ma sẽ xuất hiện.

“À, rốt cuộc bây giờ ta đang ở trạng thái gì thế?”

Tống Thư Hàng la to, đồng thời hai tay nắm thành quyền, Chưởng Tâm Lôi mở rộng ra bọc lấy nắm đấm của hắn.

Với hai nắm đấm mang theo đặc hiệu của Chưởng Tâm Lôi, Tống Thư Hàng xông lên chém giết đám đầu lâu ác quỷ.

Sau khi bị Ma Thần trụ treo lên mười một lần liên tiếp, hắn phát hiện không ngờ bản thân lại bắt đầu quen dần. Chết rồi lại chết, dần dần đã chết lặng.

Bây giờ lúc chiến đấu với đám đầu lâu ác quỷ, hắn chỉ ôm ý nghĩ rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của bản thân.

Hắn bắt đầu thi triển ra từng phương án chiến đấu trong tưởng tượng của hắn.

Dù chỉ biết Chưởng Tâm Lôi và Dẫn Lôi thuật bình thường cũng chẳng sao, chỉ cần thành thạo Chưởng Tâm Lôi cũng có thể phát huy ra hiệu quả cực mạnh.

Trong đầu Tống Thư Hàng nhớ đến Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp.

Kiếp vân của thiên kiếp cửu phẩm hóa thành bàn tay, sấm sét hóa thành Chưởng Tâm Lôi đè xuống vẫn có sức mạnh hủy diệt trời đất.

Thật ra Chưởng Tâm Lôi có thể lớn hơn nữa chứ không nhất định chỉ trói buộc ở ‘lòng bàn tay’(*).

(*) Chưởng tâm là lòng bàn tay.

Hắn hoàn toàn có thể tăng kích thước của Chưởng Tâm Lôi lên, từ một chiếc bánh dứa HongKong biến thành một quả bóng rổ giống như Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp! Thậm chí sau khi cho thêm niệm lực vào, Chưởng Tâm Lôi còn có thể chơi nhiều kiểu khác nhau.

Xem như Tống Thư Hàng tìm thấy niềm vui trong gian khổ.

Bình minh dâng lên... Mặt trời ban trưa chói chang... Tà dương ngả về tây... Trăng sáng nhô lên cao, ánh sao lấp lánh.

Sau khi đêm dài kết thúc, bình minh của một ngày mới lại đến.

“Vẫn chưa kết thúc à?”

Tống Thư Hàng đã cực kỳ mệt mỏi về mặt tinh thần.

Hắn không nhớ rõ bản thân đã chết bao nhiêu lần, bị treo lên Ma Thần trụ bao nhiêu lần.

“Còn ai ở đó không?”

Tống Thư Hàng la to.

“Còn, mọi người đều ở đây.”

Bạch tiền bối phân thân đáp.

Trải qua một ngày nghỉ ngơi, một số thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đã khôi phục lại sau trạng thái say rượu + bị tra tấn bởi tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sau khi hồi phục, các đạo hữu nhao nhao chạy đến bãi cát xem trực tiếp cảnh Tống Thư Hàng bị Ma Thần trụ treo lên.

“Bạch tiền bối, đã là lần thứ mấy rồi?”

Tống Thư Hàng uể oải hỏi.

Bây giờ hắn chẳng còn sức để hét thảm thiết nữa.

Nhưng thu hoạch cũng rất khả quan... chiến đấu với cường độ cao giúp hắn tích lũy kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Nếu cùng ở trạng thái ‘khỏa thân’ không trang bị, Tống Thư Hàng cảm thấy hắn của bây giờ có thể đánh với hai ba hắn của ngày hôm qua.

“98 lần.”

Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Lúc này quanh người Tống Thư Hàng đã có một đống Ma Thần trụ.

Vũ Nhu Tử dụi mắt:

“Tống tiền bối, ta có linh cảm chờ ngươi đột phá con số một trăm thì sẽ có biến hóa, bởi vì một trăm là số chẵn mà.”

“Hy vọng là vậy.”

Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn lại bị treo lên cột.

“Lần thứ 99.”

Tống Thư Hàng nói nhỏ:

“Lần cuối cùng!”

Lần này hắn không định chống cự nữa, ngoan ngoãn nằm đó để bị treo lên một lần, góp đủ một trăm, xem thử có biến hóa gì không?

Trong lúc đang suy nghĩ, hắn nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng ầm ầm giống như tiếng kiến trúc nào đó sụp đổ.

99 cây Ma Thần trụ xoay tròn.

Chúng vây quanh Tống Thư Hàng giống như đang xây nền, từng cây lần lượt cắm xuống đất.

“99?”

Vũ Nhu Tử cảm thấy rất khó chịu, không thể góp đủ một trăm ư?

Chương 1886: Cát Vàng Đầy Trời

Nhìn từng cây Ma Thần trụ quanh Tống Thư Hàng không ngừng cắm xuống đất, Xích Tiêu kiếm tâm ma nhịn không được mà nói:

“Đây là đang đóng cọc xây nền à?”

Bỗng dưng có cảm giác lát nữa Tống Thư Hàng sẽ dùng những cây Ma Thần trụ này tạo ra một phần móng, sau đó xây lên một tòa nhà chọc trời ở bên trên.

“Tiếc là nếu thực tại ảo của Thư Hàng tiểu hữu kết thúc, 99 cây Ma Thần trụ này cũng sẽ tan thành mây khói.”

Bạch Hạc Chân Quân nói với giọng đầy tiếc nuối.

Đây chính là vật tượng trưng cho 99 lần Tống Thư Hàng bị treo lên cột, cứ biến mất như thế thật đáng tiếc.

“Tống tiền bối, tâm ma của ngươi xuất hiện chưa?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Tâm ma... hình như chẳng có cảm giác gì.”

Tống Thư Hàng bản thể từ từ mở mắt ra. Thân thể hắn giữ nguyên tư thế hai tay chống tấm khiên, chết đứng không ngã.

Thật đáng tiếc, nếu lần này hắn có thể ngưng tụ ra hóa thân tâm ma cũng là một chuyện tốt. Nói không chừng là hương vị mà bản thân thích, có thể cắt ra chế biến món Sashimi tâm ma.

“Ta cảm thấy nhất định đạo tâm của Thư Hàng tiểu hữu bị bệnh rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư quan sát Ma Thần trụ cùng với từng ảo ảnh Tống Thư Hàng bị treo trên cột bị đốt thành than:

“Nếu là người bình thường, sau khi chết 99 lần, nói thế nào cũng nặn ra được một tâm ma.”

“Không đâu, thật ra lúc chết đến lần thứ mười đã chẳng còn cảm giác gì nữa.”

Tống Thư Hàng nói:

“Chết mãi nên quen luôn rồi.”

Hơn nữa suy cho cùng ảo ảnh vẫn là ảo ảnh, vẫn có sự khác biệt với chân thực.

Năm đó số lần hắn chết trong thế giới kim liên Nho gia không nhiều như bây giờ nhưng nỗi sợ hãi trong nội tâm lúc đó lại vượt xa lúc làm ảo ảnh.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“...”

Hắn đưa tay ra thi triển một pháp thuật, cánh tay duỗi ra vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“Hoàng Sơn tiền làm bối sao vậy?”

“Không sao, còn sống là tốt rồi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

“Ma Thần trụ.”

Bạch tiền bối phân thân vẫn luôn im lặng đột nhiên chỉ tay về phía 99 cây Ma Thần trụ quanh người Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, ngươi cảm ứng trạng thái của đống Ma Thần trụ này thử xem .”

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Ma Thần trụ cắm đầy xung quanh, khi thấy ‘tiểu Thư Hàng’ bị treo ở trên, trong lòng lại chua xót.

“Ngươi sử dụng phương pháp tạo hóa thân tâm ma của Vũ Nhu Tử lên những cây Ma Thần trụ này thử xem.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên:

“Chẳng lẽ đống Ma Thần trụ này là tâm ma của Tống tiền bối?”

“Nhưng ta không có cảm giác mình đã sinh ra tâm ma.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói thì nói vậy nhưng hắn vẫn làm theo đề nghị của Bạch tiền bối, bắt đầu lặng lẽ thi triển thủ pháp tạo hóa thân tâm ma lên 99 cây Ma Thần trụ.

Nếu 99 cây Ma Thần trụ thật sự là tâm ma, vậy hình thái cây cột kiểu này lại rất thích hợp để thái lát.

Theo Tống Thư Hàng vận chuyển thủ pháp tạo hóa thân tâm ma, từng cây Ma Thần trụ bắt đầu đáp lại lời kêu gọi của Tống Thư Hàng.

Đông Phương Lục Tiên Tử ở bên cạnh suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chẳng lẽ là do Ma Thần trụ thuộc về công pháp Ma môn nên phù hợp với phương pháp tạo hóa thân tâm ma do Vũ Nhu Tử nghiên cứu ra?”

“Bạch tiền bối, chuyện này là sao đây?”

Vũ Nhu Tử cũng tò mò muốn biết nguyên nhân.

“À, trực giác.”

Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thi nhau gật gù khen ngợi, đây là một lời giải thích rất đáng tin.

Trực giác của Bạch tiền bối cực kỳ đáng tin.

“Hình như thành công thật rồi.”

Tống Thư Hàng mở mắt, hắn cho tay vào túi rồi lấy ra một cái chai nhỏ, sau đó đổ ra mấy viên đan dược, một hơi nuốt hết vào.

Mấy viên đan dược này có tác dụng bổ sung linh lực và khôi phục tinh thần lực.

Sau khi uống thuốc xong, Tống Thư Hàng cảm thấy tất cả mệt mỏi đã bị quét sạch.

“Đến đây nào, tâm ma Ma Thần trụ của ta!”

Tống Thư Hàng vẫy tay hô.

99 cây Ma Thần trụ phát ra tiếng cộng hưởng.

Cây Ma Thần trụ thứ nhất cũng là cây treo Tống Thư Hàng lên đốt chết khi hắn và Vũ Nhu Tử quay đầu nhìn nhau đã hoàn thành biến hóa đầu tiên. Nó chuyển hóa từ hư ảo thành thực, chuyển hóa sang trạng thái gần giống hóa thân tâm ma.

Ngay sau đó, 98 cây Ma Thần trụ còn lại cũng bắt đầu hóa hình.

Sức mạnh của chúng trải ra một vùng bóng đen quanh Tống

Thư Hàng.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 vội lui về sau.

“Định xây nền thật à?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối nói.

99 cây Ma Thần trụ chìm xuống bóng đen giống như Vũ Nhu Tử da đen chìm vào cái bóng của Tống Thư Hàng. Nhưng chúng không chìm xuống hoàn toàn, còn lộ ra một đoạn đỉnh trụ nhỏ.

Lấy 99 cây Ma Thần trụ làm nền, một tầng vật chất màu đen phủ kín khu vực bóng đen.

Một nền móng hoàn mỹ thành hình bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Hình thức ban đầu của thực tại ảo?”

Hoàng Sơn Tôn Giả không nhịn được mà nói.

Bởi vì bây giờ hắn cũng đang ở giai đoạn này.

Sau khi tấn thăng Tôn Giả, hắn bắt đầu ngưng tụ thực tại ảo thuộc về riêng mình. Hắn định chọn một thành phố giả tưởng phồn vinh làm mẫu cho thực tại ảo.

Trước mắt, hắn chỉ mới ngưng tụ ra... mặt sàn của một gian phòng trống rỗng, tương tự như trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng.

Muốn toàn bộ thực tại ảo thành hình hoàn toàn còn cần một chút thời gian, hắn còn phải đào ra thứ đang nằm ở nơi sâu nhất trong nội tâm để bổ sung vào sàn nhà trống rỗng đó, hoàn thành việc xây dựng thực tại ảo.

Bạch tiền bối phân thân bước lên trước một bước, đưa tay chạm nhẹ vào Ma Thần trụ của Tống Thư Hàng.

Ngay khi ngón tay của hắn chạm vào Ma Thần trụ, trong trụ bỗng phát ra một tiếng ‘hét thảm thiết’. Sau đó một hư ảnh đầu lâu Tống Thư Hàng với khuôn mặt hiền hòa bay ra từ trong trụ, lượn lờ quanh Ma Thần trụ giống như một quả bóng bóng.

“Ơ, hình thái này là hình thái mà ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ hiển hóa ra mà?”

Tống Thư Hàng bất giác nói.

Chính là hình thái giống đám đầu lâu ác quỷ kia.

“Đúng vậy.”

Bạch tiền bối phân thân gật đầu đáp:

“Trạng thái của đống Ma Thần trụ này hơi khác với tâm ma nhưng lại tương tự với đám đầu lâu ác quỷ trước đó.”

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trên Điền Thiên đảo.

Hắn biết trên bầu trời của Điền Thiên đảo còn ẩn giấu một không gian khép kín.

Là vị tiền bối trong không gian khép kín kia ư?

Trước đó hắn thoáng cảm ứng được khí tức của vị tiền bối kia.

Có thể trong lúc chiến đấu với đầu lâu ác quỷ, chết hết lần này đến lần khác, hắn đã vô tình mang sức mạnh ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ vào trong Ma Thần trụ?

Trong lúc đang suy nghĩ, con mắt trái của hắn con mắt Thánh Nhân Nho gia thấy được một hình ảnh.

Trên không trung, một con tuấn mã đứng như người.

Bạch hạc giương cánh + kim kê độc lập.

Tuấn mã đạp một chân xuống, hàng loạt tiếng hét thảm thiết vang lên dưới chân nó. Những tiếng hét thảm thiết này là do ma niệm, chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ phát ra.

Tuấn mã thở phì phì, thân hình lại biến mất.

“Có nền rồi, tiếp theo Thư Hàng ngươi có muốn xây dựng một thực tại ảo thử không?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Thực tại ảo?”

Tống Thư Hàng cảm thấy khó hiểu:

“Ta vẫn chưa đạt đến cảnh giới Tôn Giả mà.”

“Mượn sức mạnh của 99 cây Ma Thần trụ là ngươi có thể thử xem. Ngươi muốn xây dựng một thế giới thế nào?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút:

“Bạch tiền bối, thực tại ảo của ngài được tạo ra bằng cách nào vậy?”

Hắn nhớ đến sa mạc nóng cháy của Bạch tiền bối.

Hắn vừa nghĩ như vậy... trong vùng bóng đen quanh người hắn bỗng nổi lên từng dãy cát vàng.

Chương 1887: Dục Vọng Muốn Sống Vô Cùng Mãnh Liệt

Trong nháy mắt, khu vực bóng đen quanh Tống Thư Hàng đã bị phủ kín một tầng cát vàng, tạo ra hình thức ban đầu của một sa mạc nhỏ.

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn chỉ vừa động ý niệm, liên tưởng đến ảo ảnh sa mạc của Bạch tiền bối nhưng trong đầu cũng chưa nghĩ gì nhiều, sao lại xuất hiện sa mạc ngay thế này?

Chẳng lẽ ta không chỉ mắc tật nhanh mồm nhanh miệng mà bây giờ còn mắc thêm tật nhanh não ư?

Cứ tiếp tục thế này thì ta còn thuốc chữa không đây?

"Thư Hàng, ngươi định dùng thế giới ảo ảnh sa mạc của ta làm hình thức ban đầu để xây dựng thực tại ảo thuộc về ngươi đấy à?"

Bạch tiền bối phân thân vác mặt than, nghiêm túc nhắc nhở Tống Thư Hàng:

"Nhưng thuộc tính của ta và người khác nhau, thế nên thực tại ảo của ta cũng không thích hợp với ngươi. Về mặt lý thuyết, ta mang thuộc tính thổ, chủ thể thực tại ảo của ta là thế giới sa mạc. Mà ngươi lại mang song thuộc tính lôi hỏa, lúc xây dựng thực tại ảo, ngươi hãy cố gắng sáng tạo ra hình thức ban đầu của một thế giới phù hợp với thuộc tính của bản thân."

"Ơ? Bạch tiền bối chỉ có mỗi thuộc tính thổ thôi ư?"

Vũ Nhu Tử nhìn Bạch tiền bối phân thân với vẻ kinh ngạc.

Cô còn tưởng rằng loại kỳ tài ngút trời giống như Bạch tiền bối hẳn là có đủ tất cả thuộc tính mới đúng.

"Ừ, trước giờ ta vẫn chuyên nghiên cứu về pháp thuật hệ thổ, những pháp thuật hệ khác chỉ là tiện thể thôi."

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Thất Tu Thánh Quân tiếp lời:

“Thế nên Thư Hàng tiểu hữu ngươi cố gắng dùng thuộc tính lôi hỏa làm nền móng, có vậy thực tại ảo của ngươi mới có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất.”

Tống Thư Hàng hít thở sâu:

“Ta hiểu rồi, cảm ơn các vị tiền bối. Nếu dùng lôi hỏa là nền móng...”

Não hắn bắt đầu tưởng tượng ra những thứ có liên quan đến lôi hỏa.

Thứ gì mới có hai loại thuộc tính lôi hỏa?

Đúng rồi, đại lão thiên kiếp!

Công việc mà đại lão thiên kiếp am hiểu nhất là dung hợp lôi và hỏa với nhau. Lôi hỏa kiếp là thiên kiếp mang thuộc tính dung hợp căn bản nhất sau lôi kiếp, uy lực cũng cực mạnh.

Điều quan trọng hơn là thiên kiếp chiếm địa vị rất quan trọng trong cuộc đời tu sĩ của Tống Thư Hàng. Hắn đã quá quen với thiên kiếp, thậm chí ngay cả mùi vị của thiên kiếp thế nào hắn cũng biết rõ.

Có vẻ như xây dựng một thế giới thiên kiếp cũng không tồi.

Tống Thư Hàng cảm thấy ý tưởng này rất hay.

Nhưng mà... thực tại ảo của mỗi người đều phải khác nhau ư?

Nếu ta cảm thấy thực tại ảo của Bạch tiền bối thú vị, có thể mô phỏng theo nó không?

Về mặt lý thuyết, thực tại ảo hẳn là có thể sao chép lại nhỉ? Dù sao cũng là thế giới do ý chí của bản thân + nội tâm của bản thân + ý niệm của bản thân xây dựng ra.

“Tống tiền bối, có gì đó xuất hiện trong sa mạc của ngươi kìa.”

Tiếng của Vũ Nhu Tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

“???”

Hắn vội cúi đầu nhìn tiểu thế giới dưới chân.

Có một bóng người hư ảo xuất hiện trong sa mạc hình thức ban đầu. Bóng dáng này rất mơ hồ, thoạt nhìn là một đứa bé, mái tóc dài xõa sau lưng.

Đứa bé ngồi một mình lẻ loi trên cồn cát, ngồi im không nhúc nhích.

Một lúc sau, lại có một bóng người hiện thân ở phía sau cồn cát.

Cũng là một bóng dáng mơ hồ, dắt bạch mã đến gần thiếu niên có mái tóc dài.

Tống Thư Hàng:

"..."

Con người có thể khống chế suy nghĩ của bản thân, nhưng đôi khi tiềm thức và một số ý niệm tiềm tàng đột nhiên hiện ra, không cách nào khống chế được. Có một số thứ càng không muốn nhớ lại thì chúng lại càng nhảy ra không ngừng, kích thích sự nhục nhã của con người.

Lệ Chi Tiên Tử:

"Thư Hàng ngươi vẫn đang sao chép thực tại ảo của Bạch tiền bối đấy à? Sáng tạo một chút được không?"

"Không không không, thật ra ta đã có một phương án sáng tạo rất hay nhưng vừa rồi ý niệm trong đầu chưa thắng lại, kết quả là sa mạc ra đời. Hãy nhìn ta đây, ta sẽ thay đổi thế giới này, cho mọi người xem phương án hay mà ta đã nghĩ ra."

Tống Thư Hàng vừa xua tay lia lịa vừa nói.

Hắn hít thở sâu, nhắm mắt lại, vứt bỏ mọi tạp niệm, bắt đầu xây dựng ý tưởng về thế giới thiên kiếp và đại lão thiên kiếp song thuộc tính lôi hỏa ở trong đầu.

Khi tưởng tượng ra hình thức ban đầu về thế giới thiên kiếp, đột nhiên hắn phát hiện một vấn đề... Uy lực của lôi hỏa kiếp mà hắn từng tiếp xúc đều không quá mạnh.

Thiên kiếp song thuộc tính thường xuất hiện ở thiên kiếp tứ phẩm và thiên kiếp ngũ phẩm, uy lực không đủ để chấn nhiếp lòng người.

"Đã vậy ta sẽ cường hóa lôi hỏa kiếp một chút, dù sao cũng là thế giới ảo ảnh của ta mà."

Tống Thư Hàng bắt đầu lục lọi trong trí nhớ, đào ra lôi kiếp mạnh nhất mà bản thân từng tiếp xúc.

Lôi kiếp mạnh nhất mà hắn từng tiếp xúc là Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp cửu phẩm, một Chưởng Tâm Lôi có phạm vi cấp thành phố cỡ nhỏ, chỉ cần đánh xuống là có thể hủy diệt tất cả.

Dùng Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp làm nguyên mẫu, lại thêm thuộc tính hỏa vào, thiên lôi dẫn động địa hỏa, lôi hỏa giao hòa.

Tuyệt!

“Quyết định vậy đi.”

Tống Thư Hàng mở mắt ra, lại tập trung nhìn xuống thế giới ảo ảnh dưới chân.

Lúc này trong thế giới dưới chân, thiếu niên áo xanh mơ hồ đang chiến đấu với thiếu niên tóc dài. Khi Tống Thư Hàng mở mắt ra, đúng lúc trận chiến giữa hai người vừa kết thúc.

Hai người ngồi cạnh nhau.

“Tình tiết này...”

Tim gan Tống Thư Hàng run lên.

Không ổn, sao lại ngồi xuống tán gẫu thế này?

Quy trình bình thường không phải là Tiểu Bạch đánh mệt rồi, muốn nghỉ ngơi thì mới kích hoạt tình tiết này sao?

“Tiểu Bạch, đẹp quá.”

Thiếu niên áo xanh mơ hồ kia nói.

Tiếp theo thiếu niên áo xanh đổi tư thế:

“Tiểu Bạch...”

“A a a a a!”

Tống Thư Hàng hét to, trong đầu tức tốc xây dựng ra hình thức ban đầu của Chưởng Tâm Lôi + Hỏa thiên kiếp.

Ầm ầm~~

Trong hình thức ban đầu của thực tại ảo, động vân hóa hình, ngưng tụ thành một bàn tay, tản ra khí tức thiên kiếp chính tông. Bàn tay này thẳng thừng đè xuống, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một lôi hỏa cầu cực lớn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Thiếu niên áo xanh bị Chưởng Tâm Lôi Hỏa thiên kiếp đánh chết tươi.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng kịp.

Được... được cứu rồi.

Hôm nay ta lại thuận lợi sống sót.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt nghi hoặc, không biết tại sao đột nhiên hắn lại tung tuyệt chiêu giết người.

Xoẹt~~

Ngay lúc thiếu niên áo xanh bị đánh chết, có một cây Ma thần trụ chui từ dưới đất lên, treo thiếu niên áo xanh trên trụ.

Tiếc là cây Ma thần trụ này không hóa hình thành công giống như 99 cây đàn anh đi trước.

Sau khi thiêu đốt một lúc lâu, cả thân trụ vỡ nát rồi biến mất.

Quả nhiên, 99 cây Ma thần trụ trước rất khác... ngay lúc chúng thành hình, còn dung nhập thêm thứ khác. Ví dụ như có thể là ma niệm của chúa tể bất diệt đã bị hiến tế mỗi khi có một cây trụ thành hình?

“Ừ.”

Lúc này, Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói:

“Tiếc thật, vốn dĩ ta rất muốn xem diễn biến tiếp theo thế nào, sao lại kết thúc thế này.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Bạch tiền bối phân thân ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó chỉ vào bản thân rồi nói:

“Đừng kinh ngạc, ta là phân thân, thật ra về mặt tính cách thì rất khác với bản thể.”

Đúng vậy, phân thân của Bạch tiền bối khác với phân thân bình thường, bọn họ còn biết hãm hại bản thể nữa mà, tính cách cũng rất đa dạng, rất giống hóa thân tâm ma.

Nếu giống với hóa thân tâm ma, không biết có thái ra được không nhỉ?

Chương 1888: Sức Tưởng Tượng Lớn Bao Nhiêu, Thế Giới Sẽ Lớn Bấy Nhiêu

Ý nghĩ này vừa mới nhú lên đã bị Tống Thư Hàng đè xuống, trấn áp chết nó để nó mãi mãi không được siêu sinh.

Hôm nay đã chết 99 lần trong ảo ảnh, vậy nên bây giờ dục vọng muốn sống của hắn vô cùng mãnh liệt.

Từ lúc gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 đến giờ, hắn luôn nhớ kỹ một đạo lý... Người tìm chết thì sẽ chết, không tìm chết sẽ không dễ gì chết.

Hắn đã chết quá nhiều rồi, ít nhất hôm nay hắn không muốn chết nữa.

Muốn chơi ngu cũng phải đợi ngày mai điều chỉnh trạng thái xong rồi tính… cái con khỉ!

Bây giờ điều may mắn duy nhất đối với hắn là Bạch tiền bối phân thân hẳn là không biết độc tâm thuật.

Nghĩ đến đây, hắn lén liếc nhìn Bạch tiền bối phân thân.

Nhưng vị Bạch tiền bối phân thân này lại là mặt than, không thể đọc được suy nghĩ của ngài ấy qua vẻ mặt... Mặt than hay thật đấy.

“Chiêu Chưởng Tâm Lôi Hỏa thiên kiếp này được đấy, phù hợp với song thuộc tính lôi hỏa của Thư Hàng tiểu hữu.”

Thất Tu Thánh Quân gật đầu:

“Nhưng chỉ một thiên kiếp thì còn lâu mới đủ, không thể phát huy hoàn toàn thiên phú song thuộc tính lôi hỏa của ngươi. Thực tại ảo của ngươi còn cần cải tiến.”

Hoàng Sơn Tôn Giả nói:

“Nhưng ít ra cũng xem như xây dựng được một hình thức ban đầu.”

Có hình thức ban đầu rồi, sau này dựa trên hình thức ban đầu tiến hành cải tạo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Linh Điệp Thánh Quân đề nghị:

“Tống tiểu hữu có thể xem xét việc cải tiến sa mạc. Thật ra sa mạc cũng cất giấu thuộc tính hỏa, ngươi chỉ cần tăng nhiệt độ của sa mạc lên, hoặc cũng có thể biến ra biển lửa trong sa mạc. Thực tế ảo là do ý niệm và ý chí của tu sĩ biến thành, có thể vượt quá lẽ thường.”

Sức tưởng tượng lớn bao nhiêu, thực tại ảo có thể phức tạp bấy nhiêu... Tất nhiên, phức tạp cũng không có nghĩa là lực sát thương và cường độ. Thực tại ảo mạnh bao nhiêu vẫn do trình độ thâm hậu về mặt linh lực, cường độ thần thức và cảnh giới của tu sĩ quyết định.

“Cũng có nghĩa là ở trong thực tại ảo, dù Newton có bật nắp quan tài sống dậy cũng vô ích, nghĩ thế nào thì là thế đó?”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Đúng vậy đấy.”

Linh Điệp Thánh Quân đáp.

“Cải tiến thực tại ảo không phải chuyện ngày một ngày hai ngày, ngươi tham khảo thực tại ảo của Bạch đạo hữu xây dựng ra hình thức ban đầu, đây xem như là một chiêu trò nhỏ. Nhưng thứ tham khảo suy cho cùng vẫn không phải thứ của mình, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Thất Tu Thánh Quân nhắc nhở.

“Cảm ơn các tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Vậy làm sao thu hồi thực tại ảo đây? Sau khi thu hồi, lần sau lúc ta thả nó ra thì nó vẫn là thế này ư?”

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh trả lời:

“Thực tại ảo là do ý niệm của tu sĩ thực thể hóa mà ra, vậy nên chỉ cần ngươi thu hồi ý niệm của bản thân, tự nhiên nó sẽ biến mất thôi.”

“Thì ra là vậy.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, ngay sau đó, thực tại ảo dưới chân hắn bắt đầu thu hồi. Giống như một món đồ bị cất vào trong hộp, thế giới thực tại ảo lặn xuống mặt đất, hiện ra nền móng 99 cây Ma thần trụ.

99 cây Ma thần trụ này chui vào cái bóng của Tống Thư Hàng rồi biến mất.

Tống Thư Hàng:

"Ơ, không giống lúc Bạch tiền bối thu hồi thực tại ảo."

"Ừ, bởi vì thực tại ảo của ngươi bây giờ là dựa vào 99 cây Ma thần trụ hiển hóa ra, còn chưa phải dựa hoàn toàn vào sức mạnh của chính ngươi."

Bạch tiền bối phân thân giải thích.

Có thể xem 99 cây Ma thần trụ này là một món pháp khí đặc biệt, có thể khuếch đại sự ảnh hưởng của ý niệm thuộc về Tống Thư Hàng đối với thế giới thực, từ đó đạt được hiệu quả thực tại ảo.

Vũ Nhu Tử:

"Vậy sau khi thu hồi, lẽ nào thực tại ảo của Tống tiền bối không thể thả ra hoàn chỉnh nữa ư?"

"Để ta thử xem."

Tống Thư Hàng lại nhắm mắt, chuẩn bị thả ra thực tại ảo.

"Tống tiền bối đợi đã, để ta đi vào thể nghiệm thực tại ảo này một chút, xem thử hiệu quả thế nào."

Vũ Nhu Tử kêu lên.

"Không được, uy lực của Chưởng Tâm Lôi Hỏa thiên kiếp mà Tống tiểu hữu ngưng tụ ra trong ảo ảnh trước đó không thể xem thường được."

Linh Điệp Thánh Quân vội kéo cô con gái ngứa tay muốn thử lại.

Với tu vi của Vũ Nhu Tử, chẳng may bị thiên kiếp mang thuộc tính lôi hỏa hỗn hợp đánh trúng, rất có thể sẽ bị thương nặng.

"Vậy... Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng, cô có muốn thử không?"

Vũ Nhu Tử lại nhìn vào cái bóng của Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử da đen ló đầu ra, lắc đầu nguầy nguậy. Dù bị sét đánh cô cũng không sợ nhưng cô sợ mình bị treo lên cây cột sỉ nhục giống như Tống Thư Hàng, nếu bị nhục như vậy thì đúng là sống không bằng chết.

“Ai có con rối phân thân thì ném vào thử xem.”

Lệ Chi Tiên Tử đề nghị.

“À, hình như ta có.”

Bạch tiền bối phân thân lên tiếng:

“Các ngươi đợi một chút.”

Bạch tiền bối phân thân thi triển năng lực không gian, biến mất ngay tại chỗ.

Một lát sau hắn lại xuất hiện, trong tay cầm một chiếc hộp lớn, bên trong toàn là con rối phân thân.

“Còn nhớ cách đây rất lâu, chính ta thử học tập chế tạo con rối phân thân, đống này đều là vật thí nghiệm, có hiệu quả tương tự như đống con rối phân thân bán ở chợ.”

Bạch tiền bối phân thân giới thiệu.

Những con rối phân thân này không có sức chiến đấu, chỉ có thể làm ngũ cảm tương thông với người sử dụng, đi thăm dò một số nơi nguy hiểm thay người sử dụng. Hơn nữa trong lúc dùng con rối phân thân, bản thể của người sử dụng phải đưa ý thức vào trong đó, nếu không có năng lực nhất tâm nhị dụng thì bản thể không thể hoạt động được.

Bạch tiền bối phân thân phát cho mỗi thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 có mặt ở đây một con rối phân thân.

Dù sao đều là tác phẩm luyện tập lúc trước, để đó cũng chỉ chật kho hàng.

Tống Thư Hàng cũng được phát cho một con con rối phân thân...

Một lúc sau.

Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 cùng kích hoạt con rối phân thân trong tay... ngoại trừ Tống Thư Hàng.

“Sẵn sàng chưa nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử:

“Đã sẵn sàng rồi thưa sếp!”

"Xuất phát!"

Tống Thư Hàng hô.

Các thành viên trong nhóm khống chế con rối phân thân, vây kín Tống Thư Hàng bản thể. Hết cách rồi, bây giờ diện tích mở rộng của thực tại ảo thuộc về Tống Thư Hàng rất nhỏ, chỉ có thể ở trong phạm vi 99 cây Ma thần trụ.

Thực tại ảo mở ra.

Tất cả con rối phân thân bị cuốn vào trong ảo ảnh.

Sa mạc màu vàng hiện ra trước mặt mọi người.

Đồng thời tất cả mọi người đều cảm ứng được, con rối hóa thân của bản thân thay thế cho... bạch mã mà thiếu niên áo xanh dắt theo.

Sao lại là bạch mã chứ?

Điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người, vốn dĩ cứ tưởng sau khi mọi người tiến vào thực tại ảo sẽ trở thành tiểu Bạch hoặc là thiếu niên áo xanh.

Hơn nữa... thực tại ảo của Tống Thư Hàng không thể tách ra từng cảnh nhỏ giống ảo ảnh của Bạch tiền bối. Con rối phân thân của tất cả mọi người đều bị nhét vào trong một cảnh.

Vậy nên thiếu niên áo xanh dắt theo một đám bạch mã xuất hiện.

Vốn là màn xuất hiện rất ngầu, cuối cùng lại rớt cấp, biến thành thiếu niên bán ngựa.

Một đám bạch mã bị thiếu niên cưỡng ép kéo đến bên cạnh tiểu Bạch.

Mọi người xem trận chiến giữa tiểu Bạch với thiếu niên theo góc nhìn thứ ba.

Sau đó lại thấy tiểu Bạch và thiếu niên ngồi xuống tán gẫu.

"Đừng nói tiếp theo chính là cảnh sấm sét đánh xuống nhé, hay là chúng ta chạy trước?"

Một con bạch mã nói.

Bởi vì mọi người đều biến thành bạch mã nên cũng không biết ai đang nói chuyện.

"Dù sao cũng là con rối phân thân, chi bằng ở lại nếm thử uy lực của sấm sét?”

“Ta cũng nghĩ vậy, con rối phân thân có bị hủy cũng chẳng sao.”

Ầm~~

Trong lúc mọi người nói chuyện, sấm sét đánh xuống, bao trùm tất cả bạch mã.

“A a a a~~”

Cùng lúc đó tiếng hét thảm thiết của Tống Thư Hàng vang lên.

Đám bạch mã đần mặt ra.

Bọn ta còn chưa hét mà, Thư Hàng tiểu hữu hét cái gì chứ?

Chương 1889: Tại Hạ Là Bá Tống

Đối tượng bị Chưởng Tâm Lôi Hỏa thiên kiếp đánh trúng là bọn ta mà? Tại sao Tống Thư Hàng tiểu hữu lại hét thảm thiết như heo bị cắt tiết thế kia?

Trong lúc một đám bạch mã còn đần mặt ngơ ngác, thực tại ảo bỗng biến mất.

Trên mặt đất còn sót lại một đống mảnh vỡ của con rối phân thân.

Những con rối phân thân này vốn là vật thí nghiệm của Bạch tiền bối, khá yếu ớt, sau khi bị thiên kiếp trong thực tại ảo oanh tạc đã vỡ nát.

“Ơ? Tống tiền bối đâu?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng vốn duy trì thực tại ảo đã biến mất.

“Chẳng lẽ là do thực tại ảo tan vỡ tạo thành phản phệ, vậy nên Tống Thư Hàng tiểu hữu phải gánh những thương tổn mà đáng lẽ mọi người phải chịu ư?”

Cổ Hồ Quan Chân Quân đoán.

Đồng Quái Tiên Sư lắc đầu:

“Trước giờ ta chưa từng nghe thấy chuyện thực tại ảo còn phản phệ. Nó không phải pháp thuật, nó chỉ là dạng thực thể hóa từ ý niệm của cường giả cấp Tôn Giả, không có năng lực phản phệ.”

“Bạch tiền bối phát hiện ra điều gì à?”

Bạch Hạc Chân Quân phát hiện Bạch tiền bối phân thân xoa cằm trầm tư bèn hỏi.

“Ừ… Vốn dĩ lúc ở trong thực tại ảo, ta muốn đỡ Chưởng Tâm Lôi Hỏa thiên kiếp để mọi người xem diễn biến câu chuyện giữa thiếu niên áo xanh dắt bạch mã và tiểu Bạch. Đó là một câu chuyện rất thú vị, là chuyện xưa mà bản thể của ta khó mở miệng kể ra, là lịch sử đen không thể xóa bỏ. Nhưng ngay lúc ta lặng lẽ chặn Chưởng Tâm Lôi Hỏa thiên kiếp, thực tại ảo của Thư Hàng lại nổ.”

Bạch tiền bối phân thân trình bày với khuôn mặt không cảm xúc.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“...”

Hóa ra là lỗi của ngài!

“Vậy Tống tiền bối đâu?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Lẽ nào Tống tiền bối cũng nổ luôn rồi ư?”

“Không, mặc dù thực tại ảo vỡ nát nhưng Tống Thư Hàng không bị thương.”

Bạch tiền bối phân thân khẳng định.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Vậy Thư Hàng chạy đi đâu rồi?”

“Còn tiếng hét thảm thiết lúc cuối là sao?”

Hoàng Sơn Tôn Giả vẫn hơi lo lắng.

“Đừng lo, bây giờ trên người Thư Hàng có một lần hồi sinh, đảm bảo không chết được.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Đúng lúc này, trong hư không bỗng xuất hiện một khe nứt không gian, thân hình Tống Thư Hàng rơi ra từ trong khe nứt.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng vốn trong bộ dạng thiếu niên đã khôi phục bình thường, phù hợp với số tuổi thật của hắn.

“Tống tiền bối, ngươi có sao không?”

Vũ Nhu Tử hỏi thăm.

“Không sao, vẫn còn sống.”

Tống Thư Hàng giơ tay lên véo mặt rồi lại sờ thân thể, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Không thiếu bộ phận nào, eo vẫn còn đây.

Bạch tiền bối phân thân đột nhiên hỏi:

“Là vị ở Cửu U kia à?”

Tống Thư Hàng ngẩng mặt nhìn trời rồi gật đầu.

Vừa rồi ngay lúc thiếu niên áo xanh dắt bạch mã trong thực tại ảo sắp bị Chưởng Tâm Lôi Hỏa thiên kiếp oanh tạc, đột nhiên sức mạnh thiên kiếp trong ảo ảnh bị chặn lại.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy trên người như lắp thêm tên lửa, bay vọt lên trời... tiếp đó lại đột nhiên rơi vào Cửu U.

Cảm giác đột nhiên bay lên rồi rơi xuống đó cực kỳ kích thích, không lời nào tả được, còn kích thích hơn nhảy bungee gấp trăm lần.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng bị cuốn vào thế giới Cửu U bằng cách này. Trước kia đều thông qua trạm trung chuyển là thế giới hạch tâm hoặc tiến trực tiếp vào cổng không gian.

Sau đó Tống Thư Hàng gặp được Bạch tiền bối two đã hai ngày không liên lạc.

Bạch tiền bối two không nói lời nào, vừa gặp mặt đã thi triển một pháp thuật tương tự như thuật già yếu lên người Tống Thư Hàng.

Dưới hiệu quả của pháp thuật này, trong nháy mắt thân thể Tống Thư Hàng đã từ bộ dạng thiếu niên khôi phục thành thanh niên.

Suy lão thuật này không tổn hại đến thọ nguyên, chỉ ảnh hưởng đến ngoại hình của Tống Thư Hàng. Tác dụng phụ duy nhất chính là trong quá trình 'già yếu', thân thể phải chịu đựng cơn đau ngứa như bị côn trùng cắn.

Ngay sau đó Tống Thư Hàng lại bị bắn ra, bị đá trở về hiện thế.

Từ đầu đến cuối, Bạch tiền bối two không nói một câu nào.

Nhưng... vô thanh thắng hữu thanh.

Điều này cho thấy lửa giận của Bạch tiền bối two hẳn là đã giảm đi một ít, nếu không cũng đã chẳng chủ động ra tay khôi phục tuổi tác cho mình?

Tống Thư Hàng xoa cằm thầm nghĩ.

Bạch tiền bối two ở Cửu U xa xôi:

"..."

Đúng là vô thanh thắng hữu thanh nhưng rốt cuộc ngươi giải nghĩa kiểu gì mà ra là lửa giận của ta đã giảm bớt thế?

Nhưng quả thật lần này hắn có chuyện muốn bàn giao cho Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng rơi xuống, trong hư không lại có một rương nhỏ rơi xuống trước mặt hắn.

“Đây là cái gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Phương pháp và công thức phối chế một loại thuốc nước giải quyết nạn tà năng Cửu U lan tràn ở thú giới. Nhưng loại thuốc nước này trị ngọn không trị gốc, chỉ có thể tạm thời hóa giải tình trạng tà năng Cửu U lây nhiễm do quả cầu béo gây ra. Ngươi giao thứ này cho người ở thú giới để bọn họ dùng trước. Tóm lại bất kể quả cầu béo muốn làm gì ở thú giới, chúng ta cứ ra tay ngăn cản là chính xác.”

Tiếng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Nhận được rồi, cà khịa lão quả cầu béo là chuyện ta thích nhất đấy.”

Tống Thư Hàng nhận lấy rương nhỏ.

Cũng không biết vị tiên tử quyến rũ Thanh Loan Thánh Quân ở thú giới và hai người đệ tử của cô còn ở hiện thế không? Lát nữa thử liên lạc với bọn họ xem sao.

“Chuyện ở thú giới kéo dài hơi lâu rồi, hy vọng không xảy ra điều bất trắc. Gần đây quả cầu béo lén lút làm rất nhiều chuyện, ngươi hãy cẩn thận đấy.”

Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“Yên tâm đi Bạch tiền bối, không chọc nổi thì ta trốn thôi. Đối phương là chúa tể Cửu U, ta có hèn một chút cũng chẳng mất mặt gì hết.”

Bạch tiền bối two:

“...”

Ta cũng là chúa tể Cửu U, sao trước mặt ta ngươi quẩy hăng thế hả? Còn cái thực tại ảo kia nữa.

“Trước khi thực tại ảo của ngươi chưa hoàn thiện thì không được dùng bừa bãi.”

Bạch tiền bối two nói:

“Đừng hỏi ta tại sao, ta không muốn trả lời.”

Nói xong, Bạch tiền bối two chấm dứt cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng.

“Trong rương chứa cái gì vậy?”

Bạch Hạc Chân Quân tò mò hỏi.

“Thứ cứu vớt thú giới.”

Tống Thư Hàng ôm lấy cái rương:

“Đến lúc đó, thú giới sẽ nợ ta một ân tình lớn, lần này ta không khách khí với bọn họ nữa. Nếu bọn họ muốn trả ân tình, ta sẽ bảo bọn họ hãy dung tục hết mức có thể, càng dung tục càng tốt.”

“Nếu là thú giới thì đừng quên kiếm một quyển công pháp luyện thể Thánh Viên Long Lực Thần Công hoàn chỉnh đấy nhé.”

Bạch tiền bối phân thân nhắc nhở.

Thánh Viên Long Lực Thần Công mà Tống Thư Hàng đang tu luyện không hoàn chỉnh, chỉ có phần tu luyện đến tầng thứ năm. Sau khi tấn thăng ngũ phẩm, hắn toàn dựa vào sự cường hóa của Nho Gia Kim Cương Thân và Cương Thủ biến dị cùng với một số kỳ ngộ, cưỡng ép tăng lên số lượng hư ảnh thánh viên.

“Ta cũng có ý này.”

Tống Thư Hàng cười khà khà.

Dứt lời, hắn lấy ra một mâm tròn kim loại.

Đây là pháp khí dùng để liên lạc mà lúc trước Thanh Loan Thánh Quân để lại cho hắn.

Tống Thư Hàng truyền linh lực vào mâm tròn.

Chỉ lát sau, trên mâm tròn kim loại phát ra tiếng

“Alo, xin chào, xin hỏi vị nào thế?”

Tống Thư Hàng hắng giọng, hạ thấp giọng xuống rồi nói:

“Tại hạ là Bá Tống.”

Xoảng xoảng~

Trong mâm tròn kim loại truyền ra tiếng của rất nhiều vật thể rơi xuống vỡ nát, loạn thành một đống.

Tống Thư Hàng:

“???”

Chương 1890: Bá Tống Huyền Thánh Quá Nham Hiểm!

“Bá... Bá Tống?”

“Là Bá Tống kia à?”

“Trên đời này ngoài người đó ra thì không còn Bá Tống nào khác dâu.”

“Sẽ... sẽ mang thai sao? Chúng ta nghe thấy tiếng của hắn rồi.”

“Chắc không đâu, nghe nói chỉ cần không nhìn vào mắt hắn là được. Thanh Loan tiền bối, dù thế nào cũng không được mở chức năng ảnh ba chiều ra đấy.”

“Năm nay ta mới ba trăm tuổi, vẫn chưa trưởng thành, làm sao bây giờ?”

“Thuốc tránh thai vị trái cây, muốn uống hai viên không?”

Những tiếng thì thầm truyền ra từ trong mâm tròn kim loại.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng với tu vi bây giờ, Tống Thư Hàng có thể nghe rõ những tiếng thì thầm này.

Tống Thư Hàng:

“...”

“Uy danh của Tống tiền bối đã truyền khắp chư thiên vạn giới rồi.”

Vũ Nhu Tử da đen cười hì hì.

Vũ Nhu Tử bản thể ghé sát vào tai Tống Thư Hàng nói nhỏ:

“Tống tiền bối, thứ này có chức năng mở ảnh ba chiều, chúng ta nghiên cứu cách mở đi, nhất định sẽ vui lắm.”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Hắn dùng thần thức quét tổng thể mâm tròn kim loại, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra một phù văn tương tự như trận pháp ảo ảnh, chắc chắn là nó.

Tống Thư Hàng lập tức kích hoạt nó không chút do dự.

Đồng thời hắn dụi mắt, con mắt Thánh Nhân Nho gia đã sẵn sàng. Tất nhiên với tu vi bây giờ của hắn, con mắt Thánh Nhân không thể đạt đến trình độ xuyên không gian làm người khác mang thai, cùng lắm chỉ để người khác thưởng thức vẻ đẹp của con mắt Thánh Nhân thôi.

Xoẹt!

Sau khi phù văn bị kích hoạt, hảnh ảnh về Thanh Loan Tiên Tử và nơi cô đang ở được trận pháp ảo ảnh đồng bộ chiếu ra, xuất hiện trên mâm tròn kim loại.

Lúc này Thanh Loan Tiên Tử mặc cung trang ngồi cạnh một chiếc bàn họp hình tròn, trong tay cầm mâm tròn kim loại. Ngoài ra trong hội nghị bàn tròn này còn có một đoàn tu sĩ của thú giới.

Tống Thư Hàng kè sát mặt lên mâm tròn kim loại, để con mắt trái chiếm hết hình chiếu ba chiều.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia khổng lồ hóa xuất hiện trước mặt nhóm người Thanh Loan Tiên Tử.

Bên kia lại hỗn loạn.

“Sự thật chứng minh đừng nhẹ dạ tin vào mấy tin vịt như thế.”

Tống Thư Hàng lui đầu ra:

“Dù là ta cũng không thể thi triển thuật giám định cường giả xuyên không gian, các ngươi nghĩ nhiều quá rồi.”

“Vậy nghe thấy tiếng của Bá Tống tiền bối có mang thai không?”

Giọng run rẩy của một thiếu nữ hỏi.

“Trên đời này làm gì có loại công pháp lạ đời chỉ nghe tiếng đã làm người khác mang thai chứ?”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Nhưng… đã có công pháp chỉ trừng mắt đã làm người khác mang thai, tại sao tiếng nói lại không thể làm người khác mang thai chứ?”

Có một giọng nói không phục vang lên.

“Khụ.”

Thanh Loan Tiên Tử đưa tay nhấn một cái, ngăn chặn tình cảnh hỗn loạn.

Đồng thời cô cười khổ nhìn Tống Thư Hàng trong hình chiếu ba chiều:

“Bá Tống đạo hữu, lần này ngươi liên lạc với ta có phải là mang tin tốt đến không? Nói thật, tình trạng gần đây cực kỳ tồi tệ, ngày nào ta cũng nghe thấy những tin tức phiền toái.”

“Vị tiên tử này... cô không phải một thương nhân hợp cách.”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thanh Loan Tiên Tử:

“???”

Bên cạnh Tống Thư Hàng bỗng có một cổng không gian mở ra.

Hàng gì cũng có tiên tử quấn chăn chui ra:

“Cô không nên tiết lộ tình trạng về yêu cầu khẩn cấp của bản thân cho Bá Tống Huyền Thánh biết, như vậy chỉ làm Bá Tống Huyền Thánh có cơ hội thẳng tay chặt chém các cô một vố mà thôi.”

Thanh Loan Tiên Tử cười khổ nói:

“Thật ra Bá Tống Huyền Thánh đã biết rõ tình trạng ở chỗ bọn ta tồi tệ đến mức nào rồi, ta cũng không cần gạt hắn.”

Tống Thư Hàng tò mò nhìn hàng gì cũng có tiên tử:

“Tiên tử, sao cô lại đến đây thế?”

“Tìm ngươi làm một vụ giao dịch nhỏ nhưng mà không vội, ngươi hãy hoàn thành giao dịch với vị tiên tử ở thú giới này trước đi rồi nói sau.”

Hàng gì cũng có tiên tử mỉm cười, kéo chặt chăn trên người.

Tống Thư Hàng gật đầu sau đó lại nhìn Thanh Loan Thánh Quân:

“Thanh Loan Tiên Tử, à... quả thật là ta mang đến một tin tốt cho cô. Ta đã nhờ vị tiền bối kia nghiên cứu ra phương pháp và công thức phối chế thuốc nước khắc chế nạn tà năng Cửu U lây nhiễm ở thú giới rồi, nếu cô rảnh có thể đến lấy bất cứ lúc nào.”

Tống Thư Hàng vừa nói xong, hàng gì cũng có tiên tử ở bên cạnh nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt kinh ngạc.

Làm vậy cũng được ư?

Bá Tống Huyền Thánh quả là một tên âm hiểm!

Hàng gì cũng có tiên tử nghe loáng thoáng được từ chỗ sư phụ cái gì cũng có thể bán, sau lưng Bá Tống Huyền Thánh có bóng dáng của mấy vị cường giả tuyệt thế.

Ví dụ như Xích Tiêu Tử đạo trưởng nổi tiếng trong giới Trường Sinh Giả, ngay cả bảo kiếm bản mệnh của mình cũng đưa cho Tống Thư Hàng chơi. Ngoài ra Sở các chủ cũng có mối quan hệ thân thiết với Tống Thư Hàng.

Quan trọng hơn là... nghe nói chúa tể Cửu U cũng là một trong những cổ đông đứng sau Tống Thư Hàng thì phải?

Bây giờ, qua cuộc nói chuyện giữa Tống Thư Hàng và Thanh Loan Tiên Tử, cô biết được tình trạng bây giờ ở thú giới cực kỳ tồi tệ, đang bị tà năng Cửu U lây nhiễm, mà trong tay Bá Tống Huyền Thánh lại có phương pháp và thuốc nước phá giải.

Tà năng Cửu U lây nhiễm + chúa tể Cửu U + phương pháp phá giải.

Thủ đoạn này thật hiểm độc!

Chúa tể Cửu U gieo rắc ‘bệnh dịch’ ở thú giới, Bá Tống Huyền Thánh ra mặt, chào hàng phương pháp phá giải, nhưng Bá Tống Huyền Thánh và chúa tể Cửu U lại là người một nhà.

Quá hèn hạ!

Quả nhiên, sư phụ nhắc ta phải cảnh giác Bá Tống Huyền Thánh là đúng... Ta phải quan sát thật kỹ, đề phòng bị Bá Tống Huyền Thánh gài bẫy mới được.

Hàng gì cũng có tiên tử âm thầm gật đầu.

Trong hình chiếu trên mâm tròn kim loại.

“Ta sẽ lập tức tới thế giới trái đất!”

Thanh Loan Tiên Tử nở nụ cười, đây đúng là tin tốt mà cô đợi đã lâu.

Nói xong, cô lại nhìn hàng gì cũng có tiên tử ở bên cạnh Tống Thư Hàng. Vừa rồi vị tiên tử này đã nhắc đến từ ‘thương nhân, giao dịch’.

Thanh Loan Tiên Tử suy nghĩ một chút sau đó nói:

“Bá Tống đạo hữu, bây giờ ngươi có cần gì không? Bên ta có thể mang một nhóm bảo vật đến trước xem như trả công. Tất nhiên, chỉ cần thuốc nước và phương pháp có hiệu quả, bên ta sẽ chuẩn bị thêm một phần tâm ý.”

Chỉ cần phương pháp trị liệu và thuốc nước hữu hiệu, thú giới bằng lòng trả giá.

“Giữa chúng ta không cần khách sáo như thế.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, rốt cuộc cũng chờ đến giờ phút này.

Mấy lần trước đều do da mặt hắn quá mỏng, kết quả là mấy vị đại lão kia không muốn đi theo con đường dung tục, không thèm lấy bảo vật gì hết.

Lần này hắn đã rút kinh nghiệm từ lần trước.

“Giữa chúng ta cứ dung tục là được, không cần phức tạp đâu.”

Tống Thư Hàng nói.

Thanh Loan Tiên Tử suy nghĩ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ:

“Ta biết rồi Bá Tống đạo hữu, đến lúc đó thù lao của bọn ta tuyệt đối sẽ không làm đạo hữu thất vọng.”

“Ngoài ra, chắc tiên tử cũng biết chuyện ta đang tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công của thú giới.”

Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Thanh Loan Tiên Tử gật đầu.

“Nhưng bản Thánh Viên Long Lực Thần Công của ta không hoàn chỉnh, nếu được, tiên tử có thể cho ta một quyển Thánh Viên Long Lực Thần Công hoàn chỉnh được không?”

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Thanh Loan Tiên Tử nghĩ một chút rồi nói:

“Ta có thể cho Bá Tống đạo hữu một bản Thánh Viên Long Lực Thần Công hoàn chỉnh nhưng nếu đạo hữu muốn bản hoàn chỉnh chân chính thì mời đạo hữu đến thú giới một chuyến.”

Chương 1891: Nghịch Lân Đao Pháp

Giống loại công pháp cấp bậc này, phần cuối cùng đều thuộc kiểu ‘chỉ có thể hiểu ý, không thể truyền lời’. Bản thân công pháp ẩn chứa sức mạnh cấp pháp tắc, không thể dùng giấy bút viết ra được. Dù có ép buộc viết ra thì chữ viết ra cũng sẽ bị sức mạnh trong trời đất xóa mất.

Vậy nên để truyền thừa được hoàn chỉnh, loại công pháp đẳng cấp này đều có bí địa truyền thừa đặc biệt, cho phép hậu nhân tiến vào tìm hiểu phần cốt lõi nhất của công pháp! Bí địa truyền thừa về phần cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công nằm ở thú giới.

Nho Gia Kim Cương Thân trên người Tống Thư Hàng cũng là công pháp luyện thể cùng đẳng cấp với Thánh Viên Long Lực Thần Công. Hắn đã lấy được truyền thừa hoàn chỉnh từ trong trí nhớ của Thánh Nhân Nho gia thông qua Thánh Tịch trì trên Vạn Thánh sơn. Nếu không, hắn muốn học Nho Gia Kim Cương Thân hoàn chỉnh còn phải nghĩ cách đi lĩnh ngộ từ trong bí địa truyền thừa của Nho gia.

“Muốn lấy phần nội dung cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công, đạo hữu phải đến bí địa truyền thừa thánh sơn Gars ở thú giới để lĩnh ngộ. Ta có thể xin một cơ hội tiến vào truyền thừa chi địa cho ngươi, về phần ngươi có lĩnh ngộ được nội dung cuối cùng hay không thì ta không thể bảo đảm được.”

Thanh Loan Thánh Quân nói.

“Không thành vấn đề, cứ quyết định vậy đi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ hắn mới bước vào cảnh giới lục phẩm, dù bản công pháp mà Thanh Loan tiên tử có thể cho hắn có thiếu nội dung cuối cùng cũng đủ để hắn tu luyện đến cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, đủ để hắn tu luyện trong thời gian rất dài, vậy nên hắn không vội chút nào hết.

Ngoài ra, về chuyện bản thân có thể lĩnh ngộ ra nội dung cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công ở thánh sơn Gars hay không, Tống Thư Hàng cực kỳ... không tự tin.

Hắn nhớ lại cảnh nhìn hình lĩnh ngộ kiếm quyết trong mật thất ở Sở gia lúc trước.

Những người khác đều có thể lĩnh ngộ ra được một số kiếm quyết hoặc kiếm chiêu nhưng riêng hắn lại chẳng lĩnh ngộ được gì, ngay cả chút cũng không. Đừng nói là một chút, hắn không cầu nhiều, chỉ cầu lĩnh ngộ được một sợi lông thôi cũng tốt, nhưng cuối cùng ngay cả lông hắn cũng không lĩnh ngộ được.

Cũng may bây giờ hắn có vũ khí bí mật là bí pháp giám định trong tay, hy vọng đến lúc đó có thể dùng bí pháp giám định để phá giải truyền thừa ở thánh sơn Gars, mong là không mất quá nhiều máu.

“Được, vậy Bá Tống đạo hữu, chúng ta hẹn gặp nhau tại khu Giang Nam ở Hoa Hạ trên trái đất nhé? Chỗ đó cả hai người chúng ta đều khá quen, dễ gặp mặt.”

Thanh Loan tiên tử đề nghị.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Thế thì hẹn gặp ở khu Giang Nam.”

Từ nơi này ngự đao chạy về khu Giang Nam sẽ mất một ít thời gian nhưng hắn có Bạch tiền bối phân thân ở đây, chỉ cần một bước nhảy không gian là có thể đến thẳng khu Giang Nam.

Trò chuyện xong, Tống Thư Hàng thu hồi mâm tròn kim loại.

Đúng lúc hắn cũng định trở về đại học Giang Nam một chuyến để gặp thụ yêu Khinh Vũ. Nói không chừng còn phải tìm cơ hội nhờ Khinh Vũ dạy lại những kiến thức về chương trình học ở đại học, đến lúc thi cuối kỳ không thể thi quá kém được. Có lẽ tặng cho Khinh Vũ một hệ thống học bá do Bạch tiền bối tự chế là một ý hay đây.

Ngoài ra hắn cũng muốn đi thăm cha mẹ. Tròng đầu Tống Thư Hàng có một ý tưởng thú vị, ví dụ như tìm cơ hội lén thi triển bí pháp giám định lên bụng của mẹ, xem thử có thể giám định ra sau này mình sẽ có thêm em trai hay em gái không.

“Tống tiền bối định về à?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Ừ, lần này thời gian đi ra ngoài khá lâu, phải trở về xem thử, tránh cho Khinh Vũ lại gây rối.”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Sau đó có phải sẽ đi thú giới không?”

Trên mặt Vũ Nhu Tử hiện rõ vẻ mong đợi:

“Còn nữa, khi nào đến thế giới hắc long đây? Chắc động phủ truyền thừa của Xích Đồng vẫn chưa chế tạo xong nhỉ? Còn Nho gia của Hằng Hỏa tiền bối nữa, cũng phải một chuyến đúng không?”

Tống Thư Hàng:

“Từ từ giải quyết từng chuyện một thôi, trước mắt ta không có phân thân để lo hết cùng một lúc.”

Phân thân của hắn vẫn đang ở trong thiên kiếp cửu phẩm, hóa thân bọc thép còn nằm trong tay Thiên Đế, hóa thân tâm ma thì sống chết không chịu biến ra.

Có rất nhiều chuyện phải xử lý nhưng chỉ có thể giải quyết từng chuyện một.

“Tiếc quá, lần này ta không thể đi theo ngươi.”

Nói xong, Vũ Nhu Tử vẫy tay.

Sau đó Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng.

“Hãy hưởng thụ chuyến đi đến thú giới thay ta, gặp chuyện gì thú vị nhớ chia sẻ với ta ngay lập tức đấy.”

Vũ Nhu Tử dặn dò.

Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười tao nhã, gật đầu nhẹ rồi lại chui vào trong cái bóng của Tống Thư Hàng.

Linh Điệp Thánh Quân:

“!!!”

Trước đó hắn không hề chú ý đến, không ngờ cô con gái da đen của hắn vẫn luôn ở trong cái bóng của Tống Thư Hàng tiểu hữu!

Như vậy có nghĩa là lần này con gái da đen không trở về Linh Điệp đảo với hắn mà sẽ đi phiêu lưu với Tống Thư Hàng tiểu hữu ư?

Hắn còn tưởng rằng bản thân có thể hưởng thụ niềm vui gia đình khi có hai cô con gái ở bên cạnh chứ?

“A cha ơi, chúng ta cũng chuẩn bị đi về thôi.”

Vũ Nhu Tử giơ nắm đấm nhỏ lên:

“Lần này trở về gia phải bế quan tu luyện, gia muốn tấn thăng cảnh giới lục phẩm trong thời gian sớm nhất!”

Cô rất để ý đến kim đan không long văn của bản thân.

Mặc dù Tống Thư Hàng đã giải thích cho cô nghe về điểm tốt của kim đan không long văn nhưng Vũ Nhu Tử vẫn rất để ý.

Vậy nên ít ra cô phải tranh thủ cố gắng tấn thăng lên lục phẩm, xem thử viên kim đan không long văn này có thật sẽ bỏ qua bước khắc họa diễn đồ kim đan và vẽ mắt cho rồng, nhảy thẳng vào trạng thái linh hồ hay không.

Linh Điệp Thánh Quân mỉm cười, hiếm khi thấy con gái chủ động nói muốn cố gắng tu luyện:

“Chờ lát nữa các đạo hữu tỉnh lại, chúng ta tạm biệt mọi người rồi lên đường trở về.”

Khó lắm mới thấy con gái muốn chủ động tu luyện một lần, vậy nên hắn sẽ bỏ qua chuyện con gái da đen bị Tống Thư Hàng mang đi phiêu lưu mạo hiểm.

…

Trên Điền Thiên đảo, những đạo hữu say rượu cũng như bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương tra tấn lần lượt tỉnh dậy.

Mọi người tụ tập ăn sáng chung với nhau trước sau đó từng người mới chào tạm biệt rời đi.

Lần này mọi người không dám uống rượu, sợ say mèm lại phải ở lại Điền Thiên đảo.

“Đúng rồi, hàng gì cũng có tiên tử, cô tìm ta có chuyện gì không?”

Tống Thư Hàng dùng đũa ghim một ổ bánh mì, quay đầu lại hỏi.

Hàng gì cũng có tiên tử học theo Tống Thư Hàng, ghim liền hai ổ bánh mì nhỏ:

“Bàn một vụ giao dịch nhỏ, ta muốn mua lại mua một mớ hạt sen Đao Ý Thông Huyền từ chỗ ngươi, bây giờ ngươi có muốn thứ gì không?”

“Linh thạch, bây giờ ta chỉ thích thứ dung tục như linh thạch thôi.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Hàng gì cũng có tiên tử vội nói:

“Linh thạch không phải thứ dung tục, nó là thứ đáng yêu nhất trên đời.”

“Ngu ngốc, đừng lãng phí cơ hội giao dịch quý giá này để đổi lấy linh thạch.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối không nhịn nổi nữa:

“Phải đổi thứ gì hữu dụng với ngươi ấy, hiếm khi hàng gì cũng có tiên tử muốn lấy hàng từ chỗ ngươi, ngươi lấy linh thạch làm cái quái gì hả?”

“Ta chỉ đùa thôi mà.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Hắn đặt tay lên thân Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, thả liền ba phát Dưỡng Đao thuật.

“Ôi~ ôi~ chính là cảm giác này, sướng quá đi, vết nứt trên thân cũng bắt đầu lành lại rồi.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma sảng khoái vô cùng.

Tống Thư Hàng hắng giọng một tiếng rồi nói:

“Tiên tử, trong tay cô có bộ đao pháp nào uy lực lớn một chút, phẩm cấp cao một chút hoặc là thủ đoạn đánh cận chiến gì không?”

“Nếu là đao pháp thì đúng lúc ta có một bộ.”

Hàng gì cũng có tiên tử trả lời:

“Nghịch Lân Đao Pháp, ngươi xứng đáng có được nó.”

Chương 1892: Vừa Học Dùng Ngay

Tống Thư Hàng sững người hỏi lại:

“Đao pháp gì?”

“Nghịch Lân Đao Pháp.”

Hàng gì cũng có tiên tử trả lời lần nữa.

Tống Thư Hàng:

“...”

Hắn cứ tưởng mình nghe lầm, không ngờ đúng là bộ đao pháp này.

Nghịch Lân Đao Pháp chính là bộ đao pháp mạnh đầu tiên mà Tống Thư Hàng học đúng nghĩa. Tống Thư Hàng đã thành thạo ba thức đầu trong bộ đao pháp này, lần lượt là Long Vũ thức, Long Lân thức và Nghịch Lân thức.

Đao chém ra như rồng, vạn tà bất xâm! Thành pháp thành lân, có thể bảo vệ toàn thân! Đao ý nghịch lân, đao phòng thủ mạnh nhất! Rõ ràng có một cái tên bá đạo, chiêu thức bá đạo nhưng nó lại là đao phòng thủ tà đạo trái ngược hoàn toàn với đao pháp bá đạo.

Theo tu vi của Tống Thư Hàng tăng lên, do phẩm cấp quá thấp, bộ đao pháp này dần dần không theo kịp sự tiến bộ của Tống Thư Hàng.

Khoan đã... biết đâu trùng tên thì sao?

Chư thiên vạn giới này cực kỳ rộng lớn, có một hai bộ đao pháp trùng tên cũng là chuyện rất bình thường. Đặc biệt là với những công pháp có chữ ‘long’ thì khả năng trùng tên càng lớn.

“Tiên tử, bộ Nghịch Lân Đao Pháp mà cô nói có gì đặc biệt không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi hỏi hay lắm.”

Hàng gì cũng có tiên tử lấy ra một chiếc máy tính bảng, chạm mấy cái lên màn hình rồi nói:

“Công pháp này là một bộ đao pháp theo phong cách rất riêng hiếm có trong thiên hạ, khác hoàn toàn với đao pháp theo xu hướng chính hiện nay. Người sáng tạo ra bộ đao pháp này được sư phụ ta đánh giá là đao khách thiên tài chân chính.”

Tống Thư Hàng:

“...”

“Đây là một bộ đao pháp từ bỏ công kích, chuyên về phòng ngự! Ngươi không tưởng tượng được một bộ đao pháp từ bỏ công kích, chuyên về phòng thủ mạnh đến mức nào đâu!”

Hàng gì cũng có tiên tử cảm thán.

Tống Thư Hàng giơ tay ra:

“Tiên tử chờ một chút.”

Sau đó hắn đứng dậy, tay phải giơ lên, bảo đao Bá Toái chui ra khỏi thế giới hạch tâm rơi vào trong tay hắn.

Tống Thư Hàng lắc nhẹ tay, rào chắn trên bảo đao Bá Toái thu nhỏ lại biến thành ‘gai ngược’ trên đao. Nếu đao này đâm vào thân thể, chắc chắn ‘sướng tê người’ luôn cho xem, gai ngược trên đao tuyệt đối có thể lấy mạng người.

Hàng gì cũng có tiên tử tò mò nhìn Tống Thư Hàng, không biết hắn muốn làm gì.

“Đầu tiên, Long Vũ thức!”

Tống Thư Hàng vung bảo đao Bá Toái, đao khí mạnh mẽ trên bảo đao bùng nổ. Đao khí ngưng mà không tán, hóa thành một con chân long đao khí, bay lượn quanh Tống Thư Hàng.

Lúc hắn thi triển Long Vũ thức, đao ý khôi giáp bị kích hoạt.

Đao ý tuôn ra, phối hợp với đao khí chân long hộ thể, hóa thành một bộ giáp tuyệt đẹp mặc lên người Tống Thư Hàng.

Cả quá trình giống như biến thân, trông cực ngầu.

Trừ phong cách bản thân khác người ra thì những mặt khác của đao ý khôi giáp đều rất hoàn mỹ. Bất kể cường độ phòng thủ, uy lực phản kích phòng thủ cuối cùng hay vẻ ngoài đẹp mắt, tất cả đều không thể chê vào đâu được.

“Nghịch Lân Đao Pháp bản tiến hóa, đao ý khôi giáp. Tiên tử có muốn luyện thử không? Ngầu lắm đấy.”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

“...”

Hàng gì cũng có tiên tử:

“Đây là đao ý? Không phải khải ý ư?”

“Đao ý hàng thật giá thật, tiên tử chỉ cần cảm ứng kỹ một chút là có thể cảm ứng được ý chí đao ý của ta trên khôi giáp này.”

Tống Thư Hàng vừa vỗ lên bộ khôi giáp tuyệt đẹp trên người vừa nói:

“Hơn nữa lực phòng ngự cực mạnh, không thua gì khải ý.”

Hàng gì cũng có tiên tử:

“...”

Đắng lòng quá, ta chỉ muốn chào hàng Nghịch Lân Đao Pháp cho ngươi, vậy mà ngươi còn có cả đao ý bản tiến hóa, thế này thì còn làm ăn gì nữa?

...

Cuối cùng, hàng gì cũng có tiên tử vẫn thành công dùng Nghịch Lân Đao Pháp đổi lấy hạt sen Đao Ý Thông Huyền Hạt với Tống Thư Hàng.

Bởi vì Nghịch Lân Đao Pháp trong tay Bá Tống Huyền Thánh là bản không hoàn chỉnh.

Vậy nên hắn nể mặt tiên tử, miễn cưỡng dùng một nhóm hạt sen Đao Ý Thông Huyền hoàn thành giao dịch với tiên tử, đổi lấy Nghịch Lân Đao Pháp, một bộ đao pháp không có tác dụng gì lớn đối với hắn.

Vì hoàn thành vụ giao dịch này, hàng gì cũng có tiên tử đã đưa thêm hai phiếu bảo hiểm.

Đây là nghiệp vụ bảo hiểm mà cô và sư phụ đang thử kinh doanh phát triển. Có phiếu bảo hiểm trong tay, khi gặp phải nguy nan khó lường, cô và sư phụ sẽ thông qua sức mạnh không gian cách không kéo người.

Tóm lại, hai bên khá hài lòng về lần giao dịch này.

Hàng gì cũng có tiên tử mang theo một nhóm hạt sen Đao Ý Thông Huyền, vừa lòng rời đi.

Tống Thư Hàng cũng hài lòng thu hồi Nghịch Lân Đao Pháp bản hoàn chỉnh và hai phiếu bảo hiểm.

Trong lúc làm ăn, không thể để đối phương biết được ngươi rất muốn thứ gì đó, nếu không đối phương sẽ nhân cơ hội ép giá.

Nguyên tắc này là do hàng gì cũng có tiên tử nhắc đến trước.

Tống Thư Hàng nghe xong cảm thấy rất có lý, vì vậy đã nhớ kỹ nó, đồng thời lấy ra dùng luôn.

Thế nên mặc dù hắn rất muốn Nghịch Lân Đao Pháp bản hoàn chỉnh, nhưng vì ép giá, hắn cố ý biểu diễn ba thức đầu trong Nghịch Lân Đao Pháp, đồng thời khoe ra đao ý khôi giáp của bản thân cho hàng gì cũng có tiên tử thấy.

Quả nhiên rất hữu hiệu, hàng gì cũng có tiên tử đã đưa thêm hai phiếu bảo hiểm.

Mặc dù phiếu bảo hiểm này không có tác dụng gì lớn đối với Tống Thư Hàng... Hắn có thế giới hạch tâm, khi gặp phải nguy nan cần dùng năng lực không gian để chạy, hắn có thể trốn vào thế giới hạch tâm. Nếu không vào được thế giới hạch tâm, có nghĩa là không gian bị phong tỏa. Thế thì hàng gì cũng có tiên tử và đại lão cái gì cũng có thể bán cũng không thể thông qua không gian phong tỏa đến cứu hắn.

Nhưng phiếu bảo hiểm này dùng để tặng người khác cũng không tồi.

Tiếc là số lượng hơi ít, chỉ có hai phiếu, nếu tặng thì nên tặng cho ai đây?

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.”

Lúc này bạch long tỷ tỷ bay đến, nói với giọng dịu dàng:

“Trong điện thoại của ngươi có Thần Binh Kỳ Giám bản hoàn chỉnh do Ngư Kiều Kiều gửi đến đấy, nếu rảnh ngươi có thể xem thử. Nhưng thứ này là do Tống đầu gỗ tạo ra, ngươi đừng ôm kỳ vọng quá lớn.”

“Cảm ơn bạch long tỷ tỷ, à, A Thập Lục tỉnh chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tỉnh rồi, lát nữa ra ngay thôi.”

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười đáp.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, mở phần mềm chat rồi mở giao diện trò chuyện giữa hắn và Ngư Kiều Kiều, xem lướt qua nội dung Thần Binh Kỳ Giám.

Nghe tên thì đây hình như là một pháp thuật 'giám định thần binh'?

Tống Thư Hàng cảm thấy rất hứng thú về thứ do Tống đầu gỗ nghiên cứu ra. Không biết tên kia lại chơi trò gì đây?

Nhìn kỹ thì thấy nội dung trong này chẳng liên quan gì đến giám định thần binh.

Đây là một tiểu pháp thuật... một pháp thuật chỉ có cường giả cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm mới dùng được.

Nói đơn giản là thông qua pháp thuật này, cường giả Kiếp Tiên có thể để lại một ấn ký phù văn chỉ có bản thân cảm ứng được lên trên pháp khí thần binh. Sau đó dù pháp khí thần binh này hoặc vật phẩm nào đó bị ném ở đâu cũng có thể triệu hồi nó về trong nháy mắt thông qua ấn ký phù văn.

"Có tiểu pháp thuật này, mẹ không cần phải lo ta làm mất đồ lại không tìm về được - Tống đầu gỗ."

Tống Thư Hàng:

"..."

Kiếp Tiên cửu phẩm thì giỏi lắm à?

Kiếp Tiên cửu phẩm có thể dùng năng lực không gian muốn làm gì thì làm ư?

"Một pháp thuật hoàn toàn không dùng được."

Tống Thư Hàng thở dài.

Ở sau lưng hắn, mỹ nhân rắn công đức xoa cằm như có điều suy nghĩ.

Một lúc sau...

Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên đưa tay ra vỗ một chưởng lên bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng.

Bốp~

Một ký hiệu phù văn hình con rắn nhỏ in lên bảo đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng:

"!!!"

Chương 1893: Không Ngờ Lại Phải Dùng Tay Đi Cướp!

Chẳng phải Thần Binh Kỳ Giám này là pháp thuật chỉ có Kiếp Tiên cửu phẩm mới sử dụng được sao? Tại sao mỹ nhân rắn công đức lại thi triển tự nhiên như vậy chứ?

Khi còn sống mỹ nhân rắn công đức có tu vi Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng vấn đề bây giờ là cô đang ở trạng thái ánh sáng công đức, không có năng lực của Kiếp Tiên cửu phẩm.

“Hì hì hì hi.”

Mỹ nhân rắn công đức giơ tay nhỏ lên với vẻ kiêu ngạo.

Không ai chú ý đến, trong cơ thể của con cá voi mập công đức dưới cái đuôi của cô có một khúc kiếp cốt đang lóe sáng.

Sau khi vượt qua thiên kiếp cửu phẩm kiếp thứ nhất, trong cơ thể có thể sinh ra sinh cơ Kiếp Tiên làm sinh cơ của tu sĩ xảy ra biến hóa long trời lở đất, đột phá cực hạn.

Mà sau khi vượt qua thiên kiếp cửu phẩm kiếp thứ hai, trong cơ thể tu sĩ có thể ngưng tụ ra kiếp cốt. Kiếp cốt còn được gọi là ‘giấy thông hành xuyên không gian’. Thường thì sau khi độ thiên kiếp cửu phẩm xong, phối hợp với kiếp cốt, Kiếp Tiên cửu phẩm có thể tiếp xúc cũng như sử dụng sức mạnh không gian.

Tống Thư Hàng cũng là thanh niên từng vượt qua thiên kiếp cửu phẩm kiếp thứ hai, tiếc là bản thân hắn không có cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, dù đã vượt qua thiên kiếp thì trong cơ thể hắn cũng không thể sinh ra kiếp cốt.

“Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử, muốn thông qua Thần Binh Kỳ Giám gọi bảo đao Bá Toái ra thử không?”

Bây giờ Tống Thư Hàng cũng là một thanh niên có trái tim rộng mở.

Một số chuyện mà tu sĩ bình thường không thể tiếp nhận, hắn lại có thể thích ứng rất nhanh.

Có một số việc nếu đã xảy ra, vậy thì điều cần để ý đến không phải quá trình mà là kết quả. Mỹ nhân rắn công đức có thể thi triển Thần Binh Kỳ Giám đã là sự thật, không cần rối rắm, dù sao cũng không phải chuyện gì xấu.

Mỹ nhân rắn công đức bày ra một tư thế của vận động viên thể hình, gật đầu ngay lập tức.

“Đi!”

Tống Thư Hàng thi triển ngự đao thuật, bảo đao Bá Toái bay vèo lên trời, đáp xuống đầu bên kia của Điền Thiên đảo, sau đó hắn quay đầu nhìn mỹ nhân rắn.

Mỹ nhân rắn công đức bắt đầu triệu hồi bảo đao Bá Toái dựa theo phương pháp ghi lại trong Thần Binh Kỳ Giám.

Cách một Điền Thiên đảo, cô vẫn cảm ứng được vị trí của bảo đao Bá Toái nhưng lại không thể triệu hồi nó về.... Cô không có năng lực không gian.

Muốn thi triển năng lực không gian phải có kiếp cốt, còn phải vượt qua ngàn ngày thiên kiếp cửu phẩm.

Mỹ nhân rắn công đức vung hai tay thi pháp cả buổi vẫn không hiệu quả.

Cô quay đầu lại một cách cứng nhắc, nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang nghĩ nên an ủi mỹ nhân rắn công đức thế nào thì bên cạnh đột nhiên vang lên một tràng cười trên sự đau khổ của người khác... Là Tạo Hóa Tiên Tử.

Cô ôm bụng cười to, cười lăn cười bò trên đất, thái độ giễu cợt cực kỳ rõ ràng.

Cô và mỹ nhân rắn công đức vừa là cộng sự hợp tác ăn ý lại vừa là đối thủ cạnh tranh.

Mỹ nhân rắn công đức bị đả kích nặng nề, cô tủi thân cầm đuôi rắn, lăn vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Quả nhiên, không nên ôm kỳ vọng quá lớn đối với công pháp của Tống đầu gỗ. Thứ hắn nghiên cứu ra, trong mười thì có đến tám là trò đùa dai.”

Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói.

Hiển nhiên cô đã từng là nạn nhân bị hại trường kỳ nên cực kỳ cảnh giác với thứ do Tống đầu gỗ nghiên cứu ra.

Tống Thư Hàng nói với giọng đầy tiếc nuối:

“Tiếc thật, nếu dùng được Thần Binh Kỳ Giám này thì hẳn là sẽ rất hữu dụng.”

Ví dụ như… trong lúc chiến đấu, in ký hiệu phù văn lên pháp khí của kẻ địch, phải chăng có thể cướp đoạt pháp khí của kẻ địch? Mặc dù có khả năng sẽ bị đối phương khống chế đoạt lại ngay lập tức nhưng nếu dùng để đánh bất ngờ, không chừng có thể ảnh hưởng đến chiến cuộc.

Lại ví dụ như nếu Vân Tước Tử tiền bối đoạt lại xương bất hủ, có thể để lại dấu ấn trên xương bất hủ.

Còn nữa, Bạch tiền bối two vẫn luôn thử tóm gọn hành tinh mắt to, nếu có cơ hội in dấu ấn lên hành tinh mắt to, phải chăng nó có trốn cũng không thoát được?

Trong đầu Tống Thư Hàng vẽ ra những ảo tưởng tốt đẹp.

Tiếc là cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Hắn đưa tay bấm đạo ấn, chuẩn bị thi triển ngự đao thuật triệu hồi bảo đao Bá Toái về. Nhưng đúng lúc này, bàn tay bấm đạo ấn bỗng dừng lại.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức cầm chóp đuôi lăn về thân thể hắn, cá voi mập công đức cũng lăn về theo.

Lúc cá voi mập công đức trở về thân thể, đột nhiên Tống Thư Hàng có một loại cảm ứng mơ hồ.

Thông qua phù văn hình rắn, ý thức của hắn khóa chặt vị trí của bảo đao Bá Toái một cách rõ ràng. Đồng thời trong lòng xuất hiện một cảm giác, dường như hắn chỉ cần đưa tay là có thể thu hồi bảo đao Bá Toái.

Vì vậy Tống Thư Hàng đưa tay vào trong hư không, nắm rồi nắm, nắm rồi nắm…

“Thư Hàng, ngươi làm gì vậy?”

Đậu Đậu nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt như nhìn một thằng ngốc.

“Ơ?”

Tống Thư Hàng dừng động tác nắm tay trong hư không.

Hắn ngẩn người trầm tư, rõ ràng cảm giác chỉ cần đưa tay ra là có thể thu hồi bảo đao Bá Toái mà, phải chăng còn thiếu bước ngoặt nào đó?

Vì vậy hắn miêu tả lại cảm nhận vừa rồi của bản thân cho Xích Tiêu kiếm tiền bối và bạch long tỷ tỷ nghe.

Sau khi nghe xong, bạch long tỷ tỷ cười nói:

“Rốt cuộc ta đã rõ… Thần Binh Kỳ Giám gì chứ, rõ ràng là một pháp thuật tương tự như tọa độ không gian. Kiếp Tiên có năng lực không gian, chỉ cần có tọa độ, bọn họ có thể mở đường hầm không gian thu hồi vật phẩm. Ừ, rảnh hơi thật.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma:

“Mà ngươi lại không có sức mạnh không gian, đương nhiên không thể dựa vào ký hiệu phù văn tương tự như tọa độ không gian này để thu hồi bảo đao Bá Toái.”

Tống Thư Hàng:

“…”

Vậy nên Thần Binh Kỳ Giám mới là pháp thuật chỉ có Kiếp Tiên cửu phẩm mới dùng được. Nhưng đối với Kiếp Tiên cửu phẩm, pháp thuật này lại hơi gân gà.

“Vậy ta có thể học pháp thuật này không? Ta có thiên phú không gian.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng đưa điện thoại di động của mình cho Bạch tiền bối, kéo Thần Binh Kỳ Giám mà Ngư Kiều Kiều gửi đến trong lịch sử chat ra rồi nói:

“Lát nữa ta sẽ đăng bản Thần Binh Kỳ Giám này lên mục share nhóm của nhóm Cửu Châu số 1, tiền bối nào có hứng thú có thể xem thử.”

Bạch tiền bối xem từ đầu đến cuối, sau đó đặt tay lên điện thoại của Tống Thư Hàng.

Bốp~

Một ký hiệu hình trăng lưỡi liềm màu trắng xuất hiện ở mặt sau điện thoại của Tống Thư Hàng, trong chớp mắt lại ẩn đi, hóa thành ký hiệu phù văn chỉ có Bạch tiền bối phân thân thấy được.

Lần này Tống Thư Hàng không hề kinh ngạc hay khiếp sợ gì hết.

Bạch tiền bối trả điện thoại di động lại cho Tống Thư Hàng, sau đó hắn bước nhanh ra xa một trăm mét rồi thử thi triển Thần Binh Kỳ Giám.

Đột nhiên có một bàn tay xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, cầm lấy điện thoại của hắn rồi cướp đi mất.

“Không ngờ phương pháp triệu hồi bảo vật lại phải dùng tay đi cướp…”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

Hắn hoàn toàn đánh đổ những hình ảnh mà bản thân đã tưởng tượng ra trước đó.

Muốn dựa vào chiêu này để cướp đoạt bảo vật của kẻ địch trong lúc chiến đấu?

Đến lúc đó, bàn tay mới vừa thò ra tóm lấy bảo vật, kẻ địch lập tức phát động công kích oanh tạc bàn tay.

Tay đứt ruột xót, nghĩ lại vẫn là thôi vậy.

“Pháp thuật này rất thú vị.”

Bạch tiền bối dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Thư Hàng, xét ở mức nào đó, xem như ngươi cũng có sức mạnh không gian mới đúng.”

Tống Thư Hàng:

“???”

Ý của Bạch tiền bối là chỉ thế giới hạch tâm của hắn?

Chương 1894: Tiện Tay Ném Một Mâu Lại Gây Ra Tai Nạn Giao Thông

“Nhưng thế giới hạch tâm là đường hầm một chiều.”

Tống Thư Hàng nói.

“Thử đi, thử nghiệm cũng đâu mất tiền.”

Bạch tiền bối phân thân tiện tay ném điện thoại lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chụp lấy điện thoại, gật đầu rồi thử tiến hành cảm ứng phù văn hình rắn trên thân bảo đao Bá Toái lần nữa.

Đến rồi, cảm giác đó lại xuất hiện!

Hắn lại cảm ứng được bảo đao Bá Toái, dường như nó đang ở một nơi mà bản thân chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến, vì vậy hai tay của hắn lại làm ra động tác bắt không khí rất ngớ ngẩn.

Đậu Đậu không nhịn được nhắc nhở một tiếng:

“Gâu!”

“À đúng rồi, ta phải thử thu hồi nó thông qua thế giới hạch tâm.”

Tống Thư Hàng điều chỉnh tư thế, đưa tay vào trong thế giới hạch tâm, dùng thế giới hạch tâm làm cầu nối, thử mở một cửa ra thế giới hạch tâm ở bên cạnh bảo đao Bá Toái.

Hắn đã từng thử loại thủ pháp thao tác tương tự với phân thân.

Phân thân và bản thể của hắn đều có quyền hạn mở thế giới hạch tâm, vậy nên chỉ cần phối hợp một chút, phân thân và bản thể có thể thông qua thế giới hạch tâm hoàn thành hoán đổi vị trí không gian.

Bây giờ hắn phải làm thêm một bước nữa là đồng thời mở hai cửa ra thế giới hạch tâm.

Cánh tay của Tống Thư Hàng quấy cả buổi trong thế giới hạch tâm.

“Không được… cứ cảm thấy ta còn thiếu thứ gì đó.”

Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn không thể mở cửa ra thế giới hạch tâm ở bên cạnh bảo đao Bá Toái.

“Có lẽ là thiếu lĩnh ngộ về năng lực không gian.”

Tâm ma Xích Tiêu kiếm đoán, dù gì Tống Thư Hàng cũng không phải Kiếp Tiên cửu phẩm chân chính.

“Thư Hàng, ngươi đang làm gì vậy?”

Lúc này, tiếng của Sở các chủ vang lên bên tai Tống Thư Hàng:

“Cánh tay của ngươi cứ chụp lung tung phía trên đỉnh đầu ta, nhìn kinh dị lắm đấy biết không hả?”

Tống Thư Hàng:

“Ta đang thử một pháp thuật… Hơn nữa thấy Sở tiền bối ngài ngâm đầu trong nước, ta đâu có sợ, cánh tay của ta chụp ở trên không thì có gì phải sợ chứ?”

Sở các chủ: “…”

Cô im lặng lặn xuống nước thổi bong bóng, trái tim của cô vẫn chưa sinh ra vậy nên không có tim để nhói, lúc này cô vẫn rất bình tĩnh.

Quy tiền bối:

“Không thể nhịn được, nếu Thư Hàng ngươi không đưa chút thiên kiếp kho vào đây, ta và Sở các chủ sẽ tức giận đấy. À mà ngươi đang thử pháp thuật gì thế?”

“Là Thần Binh Kỳ Giám do Tống đầu gỗ nghiên cứu ra, lát nữa ta gửi cho hai vị tiền bối xem, thật ra rất thực dụng.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Quy tiền bối:

“Ể, thứ mà ta sao chép ư?”

“Ngươi giải được Thần Binh Kỳ Giám của Tống đầu gỗ rồi à? Cho ta xem nào.”

Sở các chủ lại lặng lẽ nổi lên mặt nước nói.

Tống Thư Hàng:

“Chờ một chút.”

Hắn đưa điện thoại di động của mình vào thế giới hạch tâm, kéo phiên bản mà Ngư Kiều Kiều phá giải được ra cho Sở các chủ và Quy tiền bối.

Một lúc sau.

“Phối hợp với ta một chút, ta đi ra thử công pháp này.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng:

“Phối hợp giống lần trước ấy à?”

Trong lúc hắn nói chuyện, trên đỉnh đầu lại dài ra một mái tóc dài đen nhánh đẹp mắt. Tóc của Sở các chủ đúng chất đen dài thẳng, nếu trải ra có thể phủ kín cả căn phòng, cô phải để không biết bao nhiêu năm mới được mái tóc dài thế này.

“Phụt~~”

Đậu Đậu nhịn không được mà bật cười.

Mặc dù không phải lần đầu tiên nhưng khi nhìn thấy Tống Thư Hàng đột nhiên mọc ra một mái tóc dài óng ả, cảm giác rất quái, để đầu trọc còn đẹp hơn.

Mái tóc dài của Sở các chủ kéo dài ra, linh hoạt điểm nhẹ lên một tảng đá.

Một ký hiệu phù văn lóe lên.

Rắc~

Tảng đá bình thường nọ không chịu nổi sức mạnh của ký hiệu phù văn nên đã vỡ nát.

Sở các chủ: “...”

Đá hay cây cối bình thường có chất lượng quá kém, nếu in phù văn lên sẽ nát bấy.

“Sở tiền bối đừng nóng vội.”

Tống Thư Hàng lấy ra một thanh trường mâu. Đây là chiến lợi phẩm lấy được từ đám Thiên Nhân, pháp khí hàng loạt cấp bậc tứ phẩm, trong tay Tống Thư Hàng có một đống lớn.

Mái tóc dài của Sở các chủ điểm nhẹ lên trường mâu, để lại một ký hiệu phù văn hình tòa nhà đơn giản.

Tiếp đó mái tóc dài của cô quấn lấy, ném trường mâu lên không trung.

“Sở tiền bối, có mạnh quá không vậy?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Sở các chủ là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả hàng thật giá thật, tuy chỉ còn lại cái đầu nhưng tu vi vẫn còn đó.

Với cú ném này, có khi nào trường mâu sẽ bay thẳng vào vũ trụ luôn không? Chẳng may trên đường vô tình đâm thủng máy bay hay vệ tinh nhân tạo gì đó thì không hay lắm.

“Yên tâm đi, ta đã khống chế sức ném, không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Sở các chủ trả lời đầy tự tin.

Sau đó mái tóc dài của Sở các chủ xoắn nhẹ, đâm vào hư không, quấn lấy trường mâu có ký hiệu phù văn rồi kéo nó về.

Có thể là do mái tóc dài của Sở các chủ đang bám vào trên đầu Tống Thư Hàng, trong quá trình cô dùng tóc kéo trường mâu về, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, dường như bắt được chút manh mối.

Một lúc sau, trường mâu bị tóc của Sở các chủ kéo về từ từ, đột nhiên Tống Thư Hàng ngửi thấy mùi máu tanh.

Nó đến từ thanh trường mâu.

Xảy ra chuyện rồi ư?

Sở các chủ ném mâu đâm trúng người rồi... chẳng lẽ có vị đạo hữu nào đó đang ngự kiếm phi hành thì bị đâm trúng?

Tiện tay ném một mâu lại gây ra tai nạn giao thông, lẽ nào Sở các chủ và Đông Phương Lục Tiên Tử có gen lặn giống nhau ư?

Nếu đâm trúng đạo hữu nào đó thật thì phải bồi thường nhỉ.

Mả nếu bồi thường thì phải tốn linh thạch đúng không?

Tống Thư Hàng bỗng cuống lên, bởi vì...bây giờ hắn sạch túi rồi!

“Ơ? Chạy mất rồi.”

Sau khi dùng tóc kéo trường mâu về, Sở các chủ thốt lên đầy kinh ngạc, lúc này mũi trường mâu đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra:

“Kẻ địch ư?”

“Không biết có phải kẻ địch hay không nhưng vừa rồi có người vẫn luôn trốn trên không trung nhìn lén nơi này, không có ý tốt. Hắn trốn rất kỹ nhưng không thoát khỏi cảm giác của ta.”

Sở các chủ bình tĩnh trả lời.

Mâu vừa rồi là cô cố ý ném về phía tên đang ẩn trốn nhìn lén. Vốn dĩ cô muốn ghim chặt đối phương rồi thông qua năng lực không gian bắt hắn về.

Không ngờ đối phương lại trốn thoát, xem ra cũng có chút thủ đoạn.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó hắn chạm vào máu tươi trên trường mâu, kích hoạt bí pháp giám định.

Nếu thật là kẻ địch, trước hết xem thử có thể giám định ra thông tin về tên đó không... hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được.

Lần này cái giá phải trả cho việc giám định rất nhỏ, chỉ có một vết thương, chút đau đớn này chẳng là gì đối với Tống Thư Hàng.

[Máu tươi hỗn tạp: Do máu tươi của linh thú, hung thú và con người trộn lẫn mà thành, là thứ cần có khi muốn thi triển bí pháp ‘tiên huyết Ma Thần trụ hóa thân’ của Ma môn. Mượn bí pháp này, có thể triệu hồi Ma Thần trụ máu tươi, phối hợp với sức mạnh Ma Thần trên Ma thần trụ có thể ngưng tụ ra một hóa thân máu. Một khi hóa thân chịu công kích chí mạng thì sẽ tan biến.]

“Hóa ra là vậy, thế thì có lẽ kẻ địch không chạy mất mà đã bị Sở các chủ đánh nổ rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra...

Bí pháp ‘tiên huyết Ma Thần trụ hóa thân’...

Loại bí pháp sặc mùi Ma môn này vừa nghe đã có cảm giác là tác phẩm của phe Hà Chỉ Ma Đế rồi.

Đoán chừng không phải Hà Chỉ Ma Đế, hắn không thể khôi phục nhanh như vậy. Lúc đó Tống Thư Hàng dùng Nhân Quả đao mượn sức mạnh của bảy vị đại lão chí tôn oanh tạc, suýt nữa đã giết chết hắn.

Vậy nên rất có thể là hậu nhân thuộc phe Ma Đế nhỉ?

Chương 1895: Tuyển Người, Ta Sẽ Cố Gắng Kiếm Tiền Để Phát Lương

Cũng không biết bây giờ ở hiện thế còn truyền thừa chính thức của Hà Chỉ Ma Đế lưu truyền nữa hay không, nói thế nào cũng từng là Ma Đế một phương, còn thành lập ma quốc trên mặt đất cho riêng mình. Nhưng cách đây rất lâu, Hà Chỉ Ma Đế đã trốn vào thế giới hắc long âm thầm gây chuyện. Do thời gian quá lâu, không ai biết được chuyện gì xảy ra với truyền thừa của hắn.

Nếu truyền thừa ở hiện thế của Hà Chỉ Ma Đế đã không còn, vậy người sử dụng bí pháp tiên huyết Ma Thần trụ hóa thân...

“Lẽ nào là kẻ thù truyền kiếp của ta?”

Tống Thư Hàng lấy ngón tay ra khỏi trường mâu.

Người mà hắn có thể nghĩ đến chỉ có vị này thôi.

“Kẻ thù truyền kiếp? Ai thế?”

Bạch tiền bối phân thân tò mò hỏi.

“Công Tử Hải.”

Tống Thư Hàng bắn rớt giọt máu trên đầu ngón tay.

Tô Thị A Thất:

“Ồ, là hắn à.”

Nửa năm trước, Công Tử Hải trốn sâu vào Vô Cực Ma Tông không chịu đi ra, bế quan trùng kích cảnh giới ngũ phẩm. Tính thời gian chắc bây giờ hắn đã độ kiếp thành công rồi.

A Thất vẫn luôn tạo phiền toái cho Công Tử Hải, nếu gặp mặt, hắn không ngại tặng cho đối phương một đao.

“Cũng không biết tên đó đã đi ra chưa?”

Tô Thị A Thất nói.

“Theo ta được biết Công Tử Hải đã xuất quan, còn ngưng tụ ra kim đan bảy long văn trở lên, đoán chừng có thể là kim đan tám long văn.”

Tống Thư Hàng chia sẻ thông tin:

“Hơn nữa, ắt hẳn hắn đã lấy được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế. Lúc đầu ta hoài nghi truyền thừa mà hắn lấy được chỉ là truyền thừa tiên trù của Ma Đế, bây giờ xem ra… có lẽ hắn đã lấy được nhiều nội dung truyền thừa hơn thế.”

Chờ hoàn thành giao dịch với Thanh Loan Tiên Tử xong thì hắn sẽ cùng A Thập Lục đi tìm Công Tử Hải. À đúng rồi, hắn và A Thập Lục còn phải đến Nho gia một chuyến trước, dù sao thì cũng đã hứa với Hằng Hỏa tiền bối sẽ đến Nho gia làm khách, nhưng mãi mà chưa thực hiện được.

“Tên này lúc nào cũng gặp may, là một tên rất phiền toái.”

Tô Thị A Thất sờ đám râu ria lởm chởm dưới cằm:

“Quả nhiên vẫn nên tìm cơ hội chém chết hắn, tên nào có tính cách càng khốn kiếp thì tốc độ thăng cấp lại càng nhanh, nếu để lâu rất dễ trở thành tai họa về sau.”

Tống Thư Hàng lặng lẽ rụt đầu lại. Mặc dù người A Thất nhằm vào là Công Tử Hải nhưng chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy lạnh gáy.

“Công Tử Hải cứ để ta tự giải quyết!”

Tiếng của Tô Thị A Thập Lục vang lên. Hôm nay cô mặc áo thun trắng đơn giản + quần short denim, đầu đội mũ bóng chày che kín sừng rồng, tràn đầy cảm giác thanh xuân.

Bây giờ nhìn cô chẳng khác gì thiếu nữ mười lăm.

Giọng điệu của cô tràn đầy tự tin.

Theo sau cô là thiếu niên Tô Không Vân của Tô gia, lúc này trông Tô Không Vân rất uể oải. Trong lúc hôn mê, nó đã bị ma âm của Tạo Hóa Pháp Vương rót vào não, mơ thấy ác mộng hai ngày liền.

Đậu Đậu thè lưỡi:

“Gâu, A Thập Lục à, một mình cô có ổn không? Tên Bàn Đại Hải kia đã đạt đến cảnh giới kim đan tám long văn, cô xác định bây giờ cô có thể chém chết hắn?”

“Không phải Bàn Đại Hải, là Công Tử Hải.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ sửa lại.

“Đến lúc đó ta và A Thập Lục cùng đi đập Bàn Đại Hải.”

Tống Thư Hàng bắt lấy Xích Tiêu kiếm tiền bối tâm ma, treo nó sau eo:

“Hai người bọn ta đánh một mình hắn, chắc chắn không thành vấn đề. Lúc trước ta và A Thập Lục bị Công Tử Hải hại chung, đã là kẻ thù chung đương nhiên phải đi báo thù chung với nhau rồi.”

Đậu Đậu: “...”

Nếu các ngươi lấy hai đánh một, có phải là ức hiếp người ta quá không?

“Đã vậy thì giao Công Tử Hải cho hai người các ngươi giải quyết đấy.”

Tô Thị A Thất cười to nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu:

“Lúc trước chúng ta bị Công Tử Hải đùa bỡn trong lòng bàn tay, bây giờ phải bắt hắn trả giá thật đắt mới được.”

“Trong tay ta có mấy cách, có cơ hội định vị Công Tử Hải. Hay là sắp tới A Thập Lục hành động chung với ta nhé?”

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Tô Thị A Thập Lục hất sợi tóc bên tai, đáp lại một tiếng: “ Ừ.”

Tống Thư Hàng cũng đưa tay hất mái tóc đen nhánh của mình:

“Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta lên đường trở về đại học Giang Nam luôn nhé?”

Vẫn khuôn mặt than đó, hình như Bạch tiền bối phân thân đang suy nghĩ chuyện gì đó. Lúc nghe Tống Thư Hàng hỏi, hắn tùy ý gật đầu đáp một tiếng: “ Ừ.”

“Tạm biệt các vị tiền bối, chúng ta sau này gặp lại. À đúng rồi, nếu vị tiền bối nào có đệ tử sắp độ thiên kiếp nhị tấn tam thì nhớ báo cho ta biết một tiếng. Ta muốn dự trữ một ít nguyên liệu nấu ăn cho buổi tụ họp tiếp theo của nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta.”

Tống Thư Hàng chợt nghĩ đến chuyện này.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Hộ đạo miễn phí à?”

“Miễn phí!”

Tống Thư Hàng vỗ ngực bảo đảm.

Da mặt vẫn quá mỏng, ngại không dám thu phí. Thế nên câu phùng má giả làm người mập chính là dùng để nói đến kiểu người như hắn.

“Vậy bọn ta cũng không khách khí nhé.”

Đông Phương Lục Tiên Tử mỉm cười.

“Đúng vậy, Bá Tống Huyền Thánh hộ đạo độ kiếp miễn phí, dịch vụ này được đấy. Đã vậy bần đạo cũng không khách khí với Thư Hàng tiểu hữu.”

Cổ Hồ Quan Chân Quân cười to tiếp lời.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên:

“Chỉ cần ta sắp xếp được thời gian, đảm bảo gọi lúc nào đến lúc đó.”

“Bây giờ chúng ta lên đường luôn hay sao?”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Dứt lời, hắn đưa tay phất nhẹ trên không trung, mở ra một khe nứt không gian.

“Đến ngay ạ... Đúng rồi, Hằng Hỏa tiền bối, ngài có muốn đi chung với ta không? Chúng ta về đại học Giang Nam trước sau đó đến Nho gia luôn.”

Tống Thư Hàng nhìn Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân:

“Ta cũng đang có ý này.”

“Đường... đường hầm không gian?”

Thấy khe nứt không gian kỳ diệu, Tô Không Vân không nhịn được tiến lên trước, muốn vươn tay ra sờ đường hầm không gian cửu phẩm trong truyền thuyết.

Tô Thị A Thất kịp thời kéo lại:

“Đồ ngốc, đừng có thấy thứ gì cũng muốn đi lên sờ như thế.”

Tô Không Vân cười gượng. Nhưng phải nói lần này đi theo A Thập Lục ra ngoài, nó không chỉ tấn thăng cảnh giới tam phẩm thành công mà còn sờ được rất nhiều thứ đẳng cấp cao. Trải nghiệm lần này đủ để nó khoe khoang đến nửa năm.

...

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Hằng Hỏa Chân Quân và

Bạch tiền bối phân thân chào tạm biệt các thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1.

Tạo Hóa Tiên Tử âm thầm rời khỏi người Tạo Hóa Pháp Vương, trốn vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

"Tạm biệt các vị tiền bối, hẹn sau này gặp lại."

Tống Thư Hàng ôm quyền hành lễ, xoay người đi về phía khe nứt không gian.

"Khoan đã Thư Hàng, ngươi quên một chuyện rồi."

Đúng lúc này, mái tóc đen nhánh trên đầu Tống Thư Hàng bỗng lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "Chuyện gì chứ?"

Xuyên qua mái tóc, Sở các chủ tuyên truyền cho các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 biết:

"Hiện giờ công ty của ta đang tuyển một nhóm linh thực sư và tuần thú sư, tuy đãi ngộ bình thường nhưng mỗi tháng đều có Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả giảng pháp, nội dung giảng pháp có thể ghi âm sao chép. Nếu trong môn phái của các vị tiểu hữu có linh thực sư hoặc tuần thú sư rảnh rỗi, có thể suy xét việc đến chỗ Thư Hàng đăng ký."

"À, suýt nữa là ta quên mất chuyện này."

Tống Thư Hàng nhớ ra:

"Các vị tiền bối, nội dung chi tiết chúng ta sẽ lên nhóm chat bàn. Về mặt tiền lương cũng như phúc lợi thì ta sẽ cố gắng nghĩ cách kiếm tiền."

"Đừng nói tiền lương phúc lợi nữa... Với mức đãi ngộ này, đảm bảo dù không có lương thì cũng có người xin vào làm."

Lệ Chi Tiên Tử cười nói:

"Ta sẽ tuyên truyền trong môn phái giúp ngươi."

Mỗi tháng có Kiếp Tiên thậm chí là Trường Sinh Giả giảng pháp, phải cố gắng tranh thủ mấy suất tuyển nhân viên này cho thành viên nội bộ, không thể để người ngoài kiếm lời được.

"Ha ha, vậy nhờ các vị tiền bối nhé."

Nói xong, Tống Thư Hàng bước vào khe nứt không gian.

Ngay lúc hắn bước vào khe nứt không gian, bên tai bỗng vang lên tiếng của Bạch tiền bối phân thân:

“Thư Hàng, ngươi nói nếu thái lát ta ra thì có thể chế biến thành Sashimi tâm ma ngon lành không?”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Chương 1896: Ở đây có cảm giác như được về nhà vậy, ta muốn ở lại đây

Lúc nói chuyện Bạch tiền bối phân thân sử dụng truyền âm nhập mật, chỉ có mình Tống Thư Hàng nghe thấy giọng nói của hắn.

Nhìn trời, phải trả lời vấn đề đáng sợ này như thế nào đây?

Dưới khát vọng cầu sinh mạnh mẽ, suy nghĩ muốn ‘thái Bạch tiền bối phân thân ra làm Sashimi’ trước đó của hắn đã bị nhấn chìm xuống sâu trong đầu ngay khi vừa xuất hiện, suốt đời này nó cũng đừng hòng trồi lên. Tại sao bây giờ Bạch tiền bối phân thân lại nhắc tới chuyện ‘thái bản thân ra làm Sashimi’ vậy chứ?

Chẳng phải Bạch tiền bối phân thân không có bug pháp thuật như đọc tâm sao thuật?

Là trùng hợp hay là Bạch tiền bối phân thân đã đọc được suy nghĩ vụt qua của hắn?

Điều quan trọng là ta nên làm sao bây giờ?

Tống Thư Hàng vội động não, lớn tiếng đáp:

“Bạch tiền bối, ta lựa chọn sống sót!”

Tô thị A Thập Lục đứng bên cạnh nhìn sang Tống Thư Hàng với vẻ đầy nghi hoặc.

“Ừm.”

Bạch tiền bối phân thân vẫn tỏ ra lạnh lùng, không thể nhìn ra chút dao động nào trong lòng hắn.

Ngay sau đó, kẽ nứt không gian từ từ khép lại, bao trùm lên thân ảnh của Bạch tiền bối phân thân, Tô thị A Thập Lục, Hằng Hỏa Chân Quân và Tống Thư Hàng, biến mất hoàn toàn.

[A… Đúng rồi, Bá Toái!]

Tống Thư Hàng nhìn Điền Thiên Đảo dần biến mất, trong đầu đột nhiên nhớ tới một việc.

Bảo đao Bá Toái của hắn còn cắm trên bãi cát ở Điền Thiên Đảo, hắn vẫn chưa lấy nó về.

Bảo đao này vẫn luôn ở bên hắn kể từ khi hắn mới bước chân vào tu chân giới cho đến khi lên đến ngũ phẩm, có tình cảm sâu đậm với hắn.

Không ngờ hôm nay đi vội quá nên quên luôn rút nó về.

Trong lòng hắn đột nhiên có cảm giác áy náy mãnh liệt.

Lát nữa đến khu Giang Nam, cách Điền Thiên Đảo cả vạn dặm, bảo đao Bá Toái sẽ nằm ngoài phạm vi ‘ngự đao thuật’ của Tống Thư Hàng, trong thời gian ngắn hắn sẽ không thể sử dụng ‘ngự đao thuật’ để mang nó về.

Hết cách rồi, chỉ còn cách gửi tin nhắn cho Điền Thiên tiền bối, nhờ hắn thu hồi, cất bảo đao Bá Toái đi hộ.

Trong lúc suy tư, cảm giác như ngừng thanh máy truyền tới.

Mấy người Tống Thư Hàng xuất hiện phía trên đại học Giang Nam, họ được bao trùm trong một tầng huyễn thuật, người bình thường sẽ không phát hiện ra có điều gì khác thường.

Bạch tiền bối và Hằng Hỏa Chân Quân thả bước trên không trung, nhẹ nhàng đáp xuống đám mây khổng lồ.

Khi Tống Thư Hàng bước trên không trung, những đóa hoa sen đen tự động xuất hiện. Ý niệm chợt lóe lên, Tống Thư Hàng ngưng tụ một đóa hoa sen lớn để Tô thị A Thập Lục có chỗ đặt chân.

Tiếp đó, hắn vươn tay tự nhéo mặt mình ròi lại sờ eo… [Ta vẫn còn sống mà rời khỏi thông đạo không gian à?]

Khi ở trong thông đạo không gian, Bạch tiền bối không làm khó hắn.

Chẳng lẽ… suy nghĩ tự thái bản thân ra làm Sashimi của Bạch tiền bối phân thân không phải là kết quả của thuật đọc tâm mà là suy nghĩ bộc phát của hắn hả? Nếu như thế thật, xét ở một góc độ nào đó, phân thân mặt than này của Bạch tiền bối đúng là quá đỉnh.

“Thanh Loan Tiên Tử đã tới chưa?”

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu:

“Cô ấy vẫn chưa liên lạc với ta, cô ấy đi từ thú giới đến đại học Giang Nam, nên chắc hẳn sẽ không nhanh bằng chúng ta.”

Hơn nữa, Thanh Loan Tiên Tử còn phải chuẩn bị linh thạch và một bộ ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, có lẽ sẽ tốn thêm chút thời gian nữa.

“Chúng ta đến tòa nhà mà Dược Sư đã mua đi.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Đúng lúc bản thể của ta còn một hạng mục nghiên cứu vẫn chưa hoàn thành ở đó.”

“Hạng mục gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Chẳng phải lần trước chúng ta đã bắt được một vài thành viên bên cánh nghiên cứu khoa học kỹ thuật à, bộ giáp trên người bọn họ rất thú vị. Cả kỹ thuật cải tạo cơ thể con người thành máy móc cũng hay nữa.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Ồ đúng rồi, là bọn họ.”

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng còn có một thiếu nữ tóc vàng có nửa người bị cải tạo thành máy móc, cô bị hắn đâm một đao ngủm củ tỏi, bây giờ vẫn đang trong giai đoạn sống lại. Cũng không biết vận may của cô ấy thế nào, sẽ sống lại trong vòng một năm hay phải mất mười năm đây?

“Vậy chúng ta đi xuống trước đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ừm.”

Bạch tiền bối phân thân nhẹ giọng đáp, sau đó… không còn sau đó nữa.

Hằng Hỏa Chân Quân xoay người nhìn Bạch tiền bối phân thân, đột nhiên thốt lên:

“Tiêu rồi.”

Chẳng biết từ lúc nào, Bạch tiền bối phân thân đã rơi vào trạng thái trầm tư và thất thần.

“Đến cả phân thân cũng biết thất thần à, Hằng Hỏa tiền bối, giữ vững nhé.”

Tống Thư Hàng vội nói:

“Giờ chúng ta đang ở trên không, ngộ nhỡ Bạch tiền bối rơi xuống thì sẽ là tai họa đấy.”

Hai người một trái một phải, đỡ hai bên Bạch tiền bối phân thân, nếu như Bạch tiền bối phân thân thất thần ngã trên đất bằng, hai người có thể đỡ lấy hắn ngay lập tức, tránh để khu Giang Nam bên dưới gánh tai bay vạ gió.

Đồng thời, Tô thị A Thập Lục cũng cẩn thận khống chế đao quang, thi triển ngự đao phi hành, đỡ lấy Bạch tiền bối phân thân.

“Tạm thời an toàn rồi.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hai mắt của Bạch tiền bối phân thân vẫn không có tiêu cự, hình như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Sau đó, hắn giơ chân lên bước đi trong không trung.

Tô thị A Thập Lục vội vàng ngự đao, Bạch tiền bối phân thân bước một bước, độn quang của cô sẽ di chuyển theo một bước.

Cứ đi như vậy hơn mười bước, Bạch tiền bối phân thân đột nhiên tỉnh lại.

“Vừa nãy đột nhiên nghĩ tới một chuyện.”

Hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt than, thong thả nói.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, Bạch tiền bối, nếu sắp tới có vấn đề gì cần phải suy nghĩ thì đợi về đến nhà rồi nghĩ tiếp cũng chưa muộn.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ừm.”

Bạch tiền bối phân thân gật đầu đáp.

Trong khi gật đầu, đột nhiên chân hắn trượt một cái, bổ nhào về phía trước như một quả đạn pháo.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Trong lúc nguy cấp, hắn nảy ra một ý.

“Thực tại ảo.”

Tống Thư Hàng khoát tay một cái, 99 ma thần trụ trải rộng ra bên cạnh hắn.

‘Sa mạc nóng bỏng’ xuất hiện, cuốn bản thân hắn và Bạch tiền bối phân thân vào trong.

Bùm ~

Bạch tiền bối phân thân ngã sấp xuống sa mạc.

Thế giới trong thực tại ảo rung chuyển, sa mạc bùng nổ kéo theo một trận bão cát… Thế nhưng, sa mạc khổng lồ cũng tiếp nhận uy lực ngã trên đất bằng của Bạch tiền bối một cách hoàn mỹ.

[‘Thực tại ảo’ của Bạch tiền bối chắc không phải có tác dụng chính là tiếp cú ngã trên đất bằng của hắn đấy chứ?]

Trong đầu của Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên suy nghĩ này.

Một lúc lâu sau, Bạch tiền bối phân thân chui từ dưới đáy sa mạc lên.

“Hay lắm.”

Sau khi đứng dậy, Bạch tiền bối phân thân mặt lạnh vỗ bốp vào lòng bàn tay mình một cái.

Tống Thư Hàng thộn mặt ra.

“Ta quyết định rồi.”

Bạch tiền bối phân thân thong thả nói:

“Từ nay về sau ta sẽ ở lại đây.”

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Vừa nãy ta suy nghĩ rất nhiều chuyện… Thân là phân thân, khi năng lượng cạn kiệt thì ta sẽ biến mất. Vậy có cách gì giúp ta để lại chút dấu ấn, chứng minh ta từng đến thế giới này không. Bây giờ ta đột nhiên phát hiện ra, ‘thực tại ảo’ này của ngươi rất giống với thế giới mà ta sống, ta có thể ở lại đây.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Nhưng nơi này là thực tại ảo, nó không tồn tại mãi. Khi ta thu lại ý niệm thì nó sẽ biến mất mà.”

Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi quên Bích Thủy Các của Sở các chủ rồi à.”

Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối muốn ta giữ trạng thái thực tại ảo mãi mãi ư?”

“Không, ý của ta là thực ra ngươi thu lại ‘thực tại ảo’, nhưng trên thực tế, nó vẫn tồn tại bên cạnh ngươi dưới một cách thức đặc biệt.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Sau đó hắn đứng dậy đi tới chỗ ‘Tiểu Bạch’ bên cồn cát.

Bạch tiền bối phân thân vươn tay ra, từ từ đưa về phía ‘Tiểu Bạch’.

Chương 1897: Để mọi gia đình đều hoàn chỉnh

Trong thực tại ảo, hình như Tiểu Bạch đã phát hiện ra nên từ từ quay đầu lại.

Cũng như lần trước, gương mặt của ‘Tiểu Bạch’ trong ‘thực tại ảo’ rất mơ hồ, không thể thấy rõ ngũ quan.

Bạch tiền bối phân thân tung một chưởng về phía Tiểu Bạch của thực tại ảo, Tiểu Bạch ung dung giơ bàn tay nhỏ bé của mình lên để đối chưởng với Bạch tiền bối phân thân.

Hai bàn tay một lớn một nhỏ chạm vào nhau.

Tóc của Đại Bạch và Tiểu Bạch cùng phất phơ trong gió, đẹp như tranh vẽ.

“Ừm, chính là cảm giác này.”

Bạch tiền bối phân thân gật đầu, thu tay lại.

Tiểu Bạch trong thực tại ảo cũng xoay đầu, tiếp tục ngồi ngẩn người bên cồn cát.

Giao lưu xong rồi ư?

“Được rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Xong rồi ư?”

Chẳng phải Bạch tiền bối phân thân muốn ở lại trong ‘thực tại ảo’ à, sao đột nhiên lại đổi ý thế này, tính cách của Bạch tiền bối phân thân mặt than đúng là khó đoán mà.

“Ừm, xong hết rồi. Ở lại đây tiếp cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chúng ta ra ngoài thôi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn vung tay lên, thu ‘thực tại ảo’ lại.

Hai người lại xuất hiện ở bầu trời phía trên đại học Giang Nam.

Ngay trong khoảnh khắc khi Tống Thư Hàng thu ‘thực tại ảo’ lại, gương mặt của 'Tiểu Bạch' đang ngồi yên bên cồn cát trong thế giới ảo đột nhiên trở nên rõ ràng, ngũ quan của hắn hiện lên, hóa thành hình dáng của Bạch tiền bối khi còn nhỏ, da dẻ trắng nõn, tinh xảo vô song.

Chỉ là gương mặt của 'Tiểu Bạch' lạnh tanh, không có biểu cảm gì.

…

….

Bầu trời phía trên đại học Giang Nam.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối phân thân xuất hiện, Tô thị A Thập Lục lập tức ngự đao lên phía trước, dùng độn quang đón lấy hai người:

"Thư Hàng, Bạch tiền bối, hai người không sao chứ?"

"Không sao, hoàn toàn không có thương tích gì. Thật không ngờ 'thực tại ảo' lại có thể phát huy tác dụng nhanh như thế."

Tống Thư Hàng cười ha ha đáp.

Bạch tiền bối phân thân không thất thần nữa, cả bốn chụp huyễn thuật lên người rồi đáp xuống tòa nhà Dược Sư đã mua.

Trong tòa nhà của Dược Sư.

Đã lâu không về, tòa nhà của Dược Sư bây giờ đã phủ đầy bụi bặm.

"Tịnh Trần Thuật."

Hằng Hỏa Chân Quân vẫy tay, bụi bặm trong phòng được quét sạch, bụi ngưng tụ thành một quả cầu nhỏ, bị Chân Quân ném vào trong bồn hoa.

Tống Thư Hàng:

"Đôi khi tu chân đúng là tiện lợi."

Có một số pháp thuật rất thực dụng trong cuộc sống thường ngày. Nếu không, chỉ riêng chuyện quét dọn tòa nhà to đùng này cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Tống Thư Hàng còn nhớ lúc bé, mỗi khi đến Tết, nhà hắn lại phải tổng vệ sinh. Lúc đó không thuê ai dọn dẹp được, cả nhà hắn phải cùng bắt tay vào làm, sau khi quét dọn xong nguyên căn nhà thì lưng hắn mỏi đến mức không thể đứng thẳng được.

Nếu ngay từ bé mình đã được tiếp xúc với tu chân, ném một phát ‘Tịnh Trần Thuật’ ra thì cả ngôi nhà sẽ sạch bong sáng bóng, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

“Pháp thuật này có trong nội thư mục chung trong nhóm đấy.”

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói:

“Tam Lãng đạo hữu đã từng tổng hợp những tiểu pháp thuật trong cuộc sống thành một văn bản, Thư Hàng tiểu hữu rảnh rỗi thì có thể xem thử.”

Tô thị A Thập Lục nói:

“Tuy rằng đã biết Tam Lãng tiền bối thật sự rất cẩn thận, có tài phát minh pháp thuật nhưng mỗi khi nghe thấy hắn tạo ra một số tiểu pháp thuật thực dụng hay làm một số việc tỉ mỉ nào đó thì ta vẫn luôn có cảm giác khó mà tin.”

Tống Thư Hàng:

“Cùng cảm nhận.”

“Ở phương diện này thì đừng xem thường Tam Lãng đạo hữu.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

“Lát nữa ta sẽ tải vản bản đó xuống, để xem có học được tiểu pháp thuật gì không. Đợi một thời gian nữa trở về nhà, nói không chừng chúng lại cần dùng tới cũng nên.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Nhắc tới đề tài này thì hắn lại nhớ đến ba mẹ mình.

Hắn lấy di động ra, tiện tay gọi điện cho ba mẹ, đã lâu không gọi cho họ rồi, không biết họ có khỏe không.

“A lô, Thư Hàng, con quên gì à?”

Giọng nói ôn hòa của ba Tống truyền tới từ đầu bên kia điện thoại.

Tống Thư Hàng:

“Không ạ, tự nhiên con muốn gọi cho ba mẹ thôi. Mẹ con vẫn khỏe chứ ạ?”

“Không phải chúng ta vừa gặp nhau à, sao con lại hỏi lạ thế?”

Ba Tống nghi hoặc hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “?”

Vừa gặp nhau… Tiêu rồi, chẳng lẽ ba hắn đã đến đại học

Giang nam và gặp ‘Khinh Vũ’ đang giả dạng thành hắn rồi ư?

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh tượng Khinh Vũ gặp ba mẹ hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy bất an… Sẽ không xảy ra chuyện rắc rối gì đấy chứ. Ví dụ như liệu Khinh Vũ có bất cẩn thể hiện sức quyến rũ của nữ yêu trước mặt ba mẹ hắn hay không?

“Mẹ con bây giờ chạy được nhảy được, khỏe lắm. Bây giờ ba mẹ đang đón xe rời khỏi đại học Giang Nam đây. Đợi một thời gian nữa ba mẹ trở lại thì sẽ tiện đường đến thăm con luôn.”

Ba Tống mỉm cười nói:

“Dạo này con thay đổi nhiều quá, ba nghe bạn cùng phòng của con nói dạo gần đây tự nhiên con rất giỏi chăm sóc cho người khác rồi.”

Là vì biết sắp có em gái hoặc em trai nên mới học chăm sóc cho người khác đây mà, trước giờ Thư Hàng vẫn là một đứa trẻ hiểu chuyện, làm ba mẹ rõ là yên tâm.

“Ha ha, ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng.

“Có rảnh thì gọi cho ba nhiều hơn nhé, nếu hết tiền thì gọi nói cho ba sớm một chút.”

Ba Tống lại dặn dò, ông từng nghe bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng nói, đợt trước tự nhiên Thư Hàng lại thích trồng cây nuôi hoa, đặt mua bao nhiêu thứ trên mạng, có lẽ cũng tốn kha khá rồi đây.

Chẳng mấy khi con mình có hứng thú với việc trồng cây, người làm ba như ông tất nhiên phải ủng hộ nó rồi.

“Yên tâm đi ba. Tạm thời con không thiếu tiền, nếu như hết tiền thật thì con sẽ gọi điện xin ba.”

Tống Thư Hàng đáp… Ừm, hắn không thiếu tiền bình thường mà là thiếu linh thạch cơ.

Nói chuyện với ba mình thêm một lúc nữa thì Tống Thư Hàng cúp máy.

Hắn vốn còn định nhân cơ hội này tiết lộ một chút về thế giới ‘tu chân’ cho ba mẹ mình, để họ chuẩn bị tâm lý trước.

Hiện giờ hắn đã có cảnh giới lục phẩm, có danh tiếng nhất định trong tu chân giới, không cần phải lo sợ đám tôm tép nữa.

Nếu như có thể, hắn còn muốn hẹn gặp ba mẹ, biểu diễn một số pháp thuật phổ thông cho họ xem, để hai người dễ tiếp nhận thế giới 'tu chân' hơn.

Không ngờ ba mẹ hắn lại gặp 'Khinh Vũ' trước một bước, đảo lộn kế hoạch của hắn.

Khó xử quá.

"Vậy thì cứ tạm hoãn lại thêm mấy tháng nữa đi vậy."

Tống Thư Hàng quyết định.

Sau khi em trai hoặc em gái của Tống Thư Hàng ra đời rồi lại giới thiệu kỹ hơn về thế giới tu chân cho ba mẹ biết. Không nên để thai phụ chịu kích thích quá lớn thì hơn.

Đúng lúc nhân mấy tháng này, hắn có thể sắp xếp lại động phủ ở hiện thế của mình cho tử tế… Trong các động phủ mà Nho gia tặng cho hắn trước đây, ngoại trừ mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ ra vẫn còn một động phủ bình thường.

Đến lúc đó, có thể đón ba mẹ đến động phủ đó ở.

Dù sao thì mấy tháng cũng sẽ qua nhanh thôi.

"Thư Hàng vẫn chưa nhắc tới chuyện 'tu chân' với bác trai bác gái à?"

Tô thị A Thập Lục cuộn người trên sô pha rồi hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp:

"Ừ, dù gì thì ta cũng chỉ mới tu luyện có vài tháng. Lúc trước không có cơ hội nhắc chuyện này với họ… Đợi vài tháng nữa đi vậy, chờ sau khi em trai hoặc em gái của ta ra đời lại để họ tìm hiểu về cuộc sống của tu sĩ, tránh tạo ra kích thích quá lớn cho thai phụ."

Tô thị A Thập Lục chớp mắt như có điều suy nghĩ. Tống Thư Hàng đã lên đến lục phẩm rồi… với tiết tấu hiện giờ của hắn, chắc hẳn sẽ nhanh chóng lên đến thất phẩm thôi nhỉ?

Tống Thư Hàng ngồi xuống cạnh Tô thị A Thập Lục, tiện tay bật TV lên.

Trên màn hình TV hiện lên hình ảnh chữ thập, một giọng nam trầm vang lên: "Tin vui cho những người không thể mang thai, để mỗi gia đình đều hoàn chỉnh, chào mừng đến với bệnh viện XX, nơi có kỹ thuật thụ tinh trong ống nghiệm cao nhất cả nước.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đổi liền vài kênh, sau đó lấy đĩa kim loại tròn dùng để liên lạc với Thanh Loan Tiên Tử ra.

Tính thời gian thì chắc hẳn tiên tử đã đến rồi đây.

Hôm nay, kẻ không có lấy một viên linh thạch như hắn rốt cuộc cũng kiếm được một khoản linh thạch rồi.

Chương 1898: Thói quen đúng là một thứ đáng sợ

Tống Thư Hàng thực hiện một loạt thao tác trên đĩa tròn, thuận lợi liên lạc được với Thanh Loan Tiên Tử.

Hai bên mở tính năng hình chiếu.

Thông qua hình chiếu, Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy Thanh Loan Tiên Tử đang chuẩn bị sử dụng trận pháp truyền tống để giáng lâm xuống khu Giang Nam, Hoa Hạ.

Đi theo bên cạnh cô là đôi thiếu nữ cùng tham dự ‘Thực Tiên Yến’ lần trước, trong tay mỗi một thiếu nữ ôm theo một cái rương lớn… Cách màn hình, Tống Thư Hàng cũng vẫn ngửi thấy mùi của linh thạch.

“Bá Tống đạo hữu, bây giờ bọn ta sẽ xuất phát. Tọa độ hiện tại của ngươi là ở đâu?”

Thanh Loan Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Ta ở trong một tòa nhà dân cư gần đại học Giang Nam, tiên tử cứ giáng lâm thẳng xuống đại học Giang Nam đi, sau khi cảm ứng được khí tức của cô thì ta sẽ đến họp mặt các cô.”

“Được.”

Thanh Loan Tiên Tử gật đầu, khóe miệng của cô hé ra, dường như còn định nói gì đó.

Lúc này, giọng nam trầm kia lại truyền ra từ TV của Tống Thư Hàng:

“Tin tốt lành đối với những người không có khả năng mang thai, để mỗi gia đình đều hoàn chỉnh, chào mừng đến với bệnh viện XX…”

Tống Thư Hàng quay phắt đầu lại, vẫn là biểu tượng bệnh viện hình chữ thập, vẫn là quảng cáo và giọng nói quen thuộc ấy. Hắn lại nhìn lên ký hiệu kênh truyền hình góc trên màn hình, xác thực đã đổi kênh khác.

Cái định mệnh, quảng cáo bây giờ đều khoa trương thế à, đổi kênh khác rồi mà vẫn là quảng cáo của bệnh viện đó luôn ư?

Có tiền là giỏi thế à, có tiền là có thể thỏa sức quảng cáo tận mấy kênh liền à?

Tống Thư Hàng đổi thẳng sang kênh khác, lần này đổi sang kênh của tỉnh khác luôn… Có giỏi thì đặt quảng cáo ở kênh thứ ba của tính khác ta xem nào!

Tô thị A Thập Lục chôn mặt vào trong gối, bật cười khúc khích.

“Tin vui với những người không có khả năng mang thai?”

Trong hình chiếu, gương mặt của Thanh Loan Tiên Tử hơi đỏ lên, lập tức nghĩ tới điều gì đó.

A Lăng:

“Ánh… ánh nhìn mang thai ư?”

A Yên:

“Bá… Bá Tống mở bệnh viện ư?”

Trong chiếc đĩa kim loại lại phát ra những âm thanh hỗn loạn. Các tu sĩ thú giới tiễn Thanh Loan Tiên Tử nghe thấy tin Bá Tống Huyền Thánh mở bệnh viện thì hổ, sói, mèo, rắn đều run lẩy bẩy.

Tống Thư Hàng: “…”

Không phải ta, ta không làm thế, đừng vu oan cho ta, ta không mở bệnh viện ‘chữa vô sinh’ đâu!

Hơn nữa thuật giám định cường giả của ta không thể khiến người ta sinh ra một đứa trẻ thật sự. Nếu như sinh được con thật thì chư thiên vạn giới đã bùng nổ dân số từ lâu rồi biết không hả?

“Mọi người đừng hiểu lầm, vừa nãy chỉ là một quảng cáo trên TV thôi.”

Tống Thư Hàng lên tiếng:

“Hơn nữa, ta không mở bệnh viện.”

“Nhưng mà Thư Hàng ngươi rất hợp để mở một bệnh viện thế này đó.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đột nhiên nũng nịu nói.

Tống Thư Hàng không thèm quay đầu lại, trở tay cho nó một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’.

“A ~ ya ~ đã quá đi ~”

Tiếng kêu của Xích Tiêu Kiếm tâm ma truyền tới thú giới thông qua đĩa tròn kim loại.

Gương mặt của A Lăng và A Yên đứng sau lưng Thanh Loan Tiên Tử biến sắc, nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt phức tạp.

Tống Thư Hàng: “…”

Có lúc giọng nói loli của Xích Tiêu Kiếm tâm ma đúng là phiền phức. Không thể tùy tiện thi triển ‘Dưỡng Đao Thuật’ cho Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối nữa, nếu không sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.

“Bá Tống đạo hữu, bọn ta sắp tới rồi.”

Thanh Loan Tiên Tử mỉm cười, cắt đứt liên lạc.

Hình chiếu trên đĩa tròn kim loại biến mất.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Thập Lục, cô nói xem có phải anh danh cả đời của ta đã bị hủy rồi không?”

“Chắc chắn là không đâu, ta có thể đảm bảo đấy.”

Tô thị A Thập Lục tựa mặt lên gối, cười hì hì nhìn Tống Thư Hàng.

Bạch Long tỷ tỷ bổ sung:

“Bởi vì ngươi làm gì có anh danh cả đời, một thứ không tồn tại thì không có chuyện hủy hay không.”

“Chơi luôn cả Ỷ Thiên Đồ Long đâm tim Đao luôn hả chị hai ơi.”

Tống Thư Hàng cất đĩa kim loại tròn đi.

Sau đó hắn đứng dậy:

“Thập Lục, chúng ta đi dạo quanh đại học Giang Nam một lúc, đợi Thanh Loan Tiên Tử vượt thế giới tới đây luôn.”

“Được.”

A Thập Lục đặt gối sang một bên, nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi sô pha.

“Bạch tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối, bọn ta ra ngoài một lát, chắc là sẽ về nhanh thôi.”

Tống Thư Hàng nói vọng lên trên tầng.

“Mang chút hoa quả và đồ ăn vặt về cho ta nhé.”

Giọng nói của Bạch tiền bối phân thân vang lên.

“Vậy ta minh tưởng một lát, ở nhà đợi các ngươi.”

Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng mở cửa sổ ra, nhảy ‘vù’ từ cửa sổ xuống dưới.

Tô thị A Thập Lục: “…”

Thế này là không đi con đường bình thường à?

Cô nhìn lại chính mình, cũng may hôm nay cô mặc quần lửng.

Vì thế cô cũng nhảy theo ra khỏi sổ ra, nhẹ nhàng đáp xuống bồn hoa, mũi chân của cô điểm lên cành lá của các cây non trong bồn hoa, đứng trên lá cây.

Lúc đặt chân xuống, A Thập Lục chợt nghe thấy Xích Tiêu Kiếm tâm ma đang nhắc nhở Tống Thư Hàng:

“Ta thấy lần sau ngươi vẫn nên đi ra bằng cửa chính đi. Nhảy cửa sổ nhiều lần là thành nghiện đấy. Ngộ nhỡ một ngày nào đó, ngươi được nghỉ về nhà với cha mẹ, đột nhiên lại nhảy ra khỏi cửa sổ…”

“Sơ ý một cái là thành thói quen luôn, thói quen đúng là một thứ đáng sợ.”

Tống Thư Hàng cảm khái.

Nếu như Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhắc nhở thì hắn cũng không chú ý tới chuyện mình đã quen với chuyện nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

“Thực ra ta thấy ngươi có thể để cho bác trai, bác gái làm quen với cuộc sống tu chấn thông qua một số sinh hoạt thường ngày, lặng lẽ khiến họ biết được một số thông tin về tu sĩ. Như thế thì sau này khi ngươi quyết định ngả bài với họ thì họ cũng dễ chấp nhận hơn.”

Tô thị A Thập Lục lấy một đôi sandal ra rồi đi vào, tiếp đó nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống.

Tống Thư Hàng nghe thế thì gật đầu trầm tư.

“Thực ra trước kia ngươi cũng đã làm rồi đấy thôi.”

Tô thị A Thập Lục khom lưng, buộc dây sandal:

“Trước đây ngươi tặng linh mễ, còn có nước suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm cho người nhà, khiến cha mẹ ngươi trẻ ra, thực ra những chuyện này đều có thể coi đang cho họ làm quen với nó rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bổ sung:

“Tiếp theo ngươi có thể tăng cấp độ, để người nhà có nhiều cơ hội tiếp xúc với các vật phẩm của tu chân giới hơn. Đến lúc em trai hoặc em gái của ngươi ra đời rồi lại ngả bài về chuyện ‘tu sĩ’ với họ, như thế sẽ êm xuôi trót lọt ngay ấy mà.”

“Ừm, ý kiến hay.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp…Tuy rằng hiện giờ hắn không ở chung với cha mẹ nhiều, thế nhưng đệ tử Tiểu Thải của hắn vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh họ. Thông qua Tiểu Thải, hắn có thể để cho cha mẹ tiếp xúc với một số vật phẩm của tu sĩ.

Mặt khác… ý thức của Tống Thư Hàng chiếu ra hình ảnh một cái hố đá trong thế giới hạch tâm. Trong này chứa thiên trì thạch nhũ lấy được từ ‘thế giới hắc long’. Thiên trì thạch nhũ này sở hữu năng lực ‘hóa hình’, hiệu quả tương đương với Hóa Hình Đan, có tác dụng khiến yêu tu hóa hình trước ngũ phẩm.

“Lát nữa ta sẽ liên lạc với Tiểu Thải.”

Tống Thư Hàng nói, thuận tiện có thể Tiểu Thải uống một chút thạch nhũ để cô ấy hóa hình sớm hơn, có tác dụng nâng cao và hỗ trọ việc tu luyện.

Đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng đi cùng với Tô thị A Thập Lục, trên người họ đều được phủ lên một tầng hiệu ứng huyễn thuật.

Hai người đi dạo trong đại học Giang Nam một vòng, sau đó lặng lẽ đi tới ký túc xá của Tống Thư Hàng.

Chương 1899: Nghề phụ thật là bận

Thời gian nghỉ trưa, thứ hai, ngày 18 tháng 11 năm 2019.

Không ngờ lúc này trong ký túc xá của Tống Thư Hàng lại truyền ra tiếng ôn tập bài vở.

“Chăm chỉ thế cơ à?”

Tống Thư Hàng tò mò nói.

Thế này quá là bất thường, đây hoàn toàn không phải phong cách của ký túc xá mà mình biết. Nghỉ trưa mà còn cần cù học tập, cũng đâu phải sắp thi tốt nghiệp cấp 3.

Chẳng lẽ là thụ yêu Khinh Vũ phát hiện ra bản thân không theo kịp chương trình học, vì thế nên nhờ mấy thằng anh em trong ký túc dạy kèm ư?

Dám lắm đấy.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục cẩn thận tới gần ký túc, dựng thẳng tai lên nghe âm thanh bên trong.

Sau khi nghe một hồi, Tống Thư Hàng lại phát hiện ra không phải là Khinh Vũ đang học mà là Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và u Dương Đức đang nghe Khinh Vũ giảng giải trọng điểm bài học.

Tống Thư Hàng: “…”

Có phải là mình vừa xuyên việt không nhỉ?

Có phải mấy thằng bạn cùng phòng của mình nhầm thân phận rồi không?

Khi còn ở Điền Thiên Đảo, hắn còn lo không biết Khinh Vũ có gặp khó khăn trong quá trình học tập không, lúc đó hắn định xin Bạch tiền bối một ‘hệ thống học bá’ cho Khinh Vũ nữa cơ.

Kết quả là chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Khinh Vũ đã biến thành học bá, đủ để dạy bổ túc kiến thức trọng điểm cho ba thằng bạn cùng phòng của hắn luôn rồi ư?

“A, có Thư Hàng đúng là quá tốt.”

Thổ Ba duỗi lưng, thở phào một hơi:

“Mấy ngày trước thức đêm ghê quá, buổi sáng đi học chẳng cho được chữ nào vào đầu cả. Bây giờ nghe Thư Hàng giảng một lúc là hiểu hết luôn… còn dễ hiểu hơn là giáo viên dạy ấy chứ. Hề hề, tối nay ba đứa bọn mình lại thâu đêm tiếp đi.”

“Thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu.”

Khinh Vũ dùng giọng của Tống Thư Hàng dịu dàng nhắc nhở.

“Tao còn có việc riêng, ngày kia là phải làm cho xong, chắc là mấy hôm nay phải thức đêm để làm.”

Dương Đức thở dài nói.

Cao Mỗ Mỗ:

“Tao cũng thế, tao định gõ sẵn một ít bản thảo… Tuần sau tao muốn đi tận hưởng thế giới hai người với Nha Y nữa.”

Khinh Vũ do dự một lát rồi đáp:

“Vậy tao nghĩ cách nấu ít thức ăn lót dạ để chúng mày ăn lấy sức. Nhưng nhớ là nếu có thể khỏi thức đêm thì tốt nhất đừng nên thức nhé.”

Dứt lời, cô lại đứng dậy:

“Chúng mày ghi nhớ mấy điểm này đi, tao ra ngoài một lát.”

Cô cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời… Hắn cảm thấy ba thằng bạn cùng phòng của mình đã bị Khinh Vũ chiều hư rồi.

Hắn hoài nghi, nếu bây giờ để ba người bọn nó lựa chọn giữa ‘Tống Thư Hàng thật’ là hắn và ‘Tống Thư Hàng bản Khinh Vũ’ thì chắc chắn bọn nó sẽ chọn Khinh Vũ.

Thụ yêu Khinh Vũ đi ra ngoài, đóng cửa ký túc lại, cô tựa vào bức tường ở cửa ra vào, nhẹ giọng nói:

“Thư Hàng tiên sinh, ngươi trở về rồi. Sắp đổi lại thân phận à?”

“Bây giờ chưa được, hôm nay ta chỉ qua đây xem sao thôi, lát nữa còn có việc. Thời gian tới vẫn phải phiền cô lên lớp thay ta.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Nghề chính của Tống Thư Hàng là học sinh, nghề phụ là tu chân. Nhưng gần đây nghề phụ quá bận, dẫn đến việc hắn cần tìm người thay thế hắn thực hiện nghề chính.

Thụ yêu Khinh Vũ chớp mắt:

“Ừm, không phiền đâu. Hơn nữa nói thật long là ta rất hưởng thụ cuộc sống hiện giờ.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, hắn nhớ tới một chuyện:

“Đúng rồi Khinh Vũ. Ta nhớ cô còn chưa hóa hình đúng không?”

Khinh Vũ đã đạt tới ngũ phẩm, nhưng lúc trước cô bị tà năng Cửu U ảnh hưởng, lên đến ngũ phẩm cũng vẫn không thể hóa thành hình người. Sau khi bị Bạch tiền bối bắt về làm yêu sủng, tuy rằng đã tịnh hóa từ ngọn đến tận rễ một lượt nhưng chân thân của cô vẫn ở trạng thái nửa người nửa yêu.

Khinh Vũ gật đầu.

“Tặng cho cô một món quà nhỏ.”

Tống Thư Hàng vươn tay lấy ra một chiếc cốc dùng một lần, điểm lên cốc, ‘thạch nhũ’ được rót ngay vào trong cốc.

Hắn đưa cốc cho Khinh Vũ:

“Cô tìm thời gian đi đến chỗ không người rồi uống nó vào, nó có thể giúp cô hóa hình thành công đấy.”

“Cảm ơn Thư Hàng tiên sinh.”

Khinh Vũ vui vẻ cầm lấy cái cốc.

“Gặp lại sau.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, xoay người rời đi cùng Tô thị A Thập Lục.

Khi xoay người đi, hắn lại nghe thấy tiếng nói chuyện của ba người bạn cùng phòng ký túc.

“Về sau tao muốn tìm một cô bạn gái có tính cách giống như Thư Hàng gần đây.”

Thổ Ba nói.

Dương Đức gật đầu:

“Tao cũng thế.”

Tô thị A Thập Lục quay đầu lại, nhịn không được mà bật cười.

Tống Thư Hàng: “…”

****

Tống Thư Hàng đưa A Thập Lục đi dạo một vòng quanh đại học Giang Nam, sau đó hai người ngự đao đáp xuống tầng thượng của ký túc, đợi Thanh Loan Tiên Tử giáng lâm.

Tống Thư Hàng lấy hai chiếc bánh rán ra, đưa cho A Thập Lục, lúc nãy khi đi dạo quanh trường hắn đã tiện tay mua luôn.

Hắn và A Thập Lục mỗi người một cái, cả hai ngồi sát bên nhau trên sân thượng.

“Đúng rồi A Thập Lục này, cô nói xem ở đại học Giang Nam này, ngoài ta ra liệu có còn đệ tử tu chân nào ẩn nấp nữa không nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhìn trường đại học, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

“Ta?”

A Thập Lục chớp mắt đáp… Cô cũng từng ở đại học Giang Nam một thời gian.

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Lúc nãy ta nghĩ, nếu như trừ ta ra còn có đệ tử tu chân giới hoặc các hệ tu luyện khác học tập trong trường thì chắc hẳn sẽ rất thú vị.”

“Ví dụ như thụ yêu vừa nãy vậy, hề hề hề.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng không thèm quay đầu lại, lật tay là cho một phát ‘Dưỡng Đao Thuật.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“A ~ sướng quá ~”

“Nếu như xét kỹ, đệ tử tầm tuổi như Thư Hàng chắc là không có.”

Tô thị A Thập Lục đáp:

“Thường từ tám đến mười ba tuổi, các tu sĩ đều đang ở cảnh giới nhất phẩm đến nhị phẩm. Đệ tử ở cảnh giới này vẫn chưa đủ tư cách để ‘xuống núi’. Còn những đệ tử đủ tư cách xuống núi, muốn trải nghiệm cuộc sống vườn trường thì tuổi thật đều không còn nhỏ nữa. Chắc chắn những đệ tử đó sẽ

không lên lớp hàng ngày như học sinh bình thường, nhiều nhất là tới trải nghiệm một thời gian rồi lại về thôi.”

“Cũng đúng.”

Tống Thư Hàng nói.

“Qua một thời gian nữa ta sẽ đổi thân phận, cùng trải nghiệm cuộc sống vườn trường với ngươi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên:

“Được thôi.”

Hắn cũng cảm thấy mình và A Thập Lục cần một thời gian như thế.

“Đến rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối nói.

Bầu trời phía trên đại học Giang Nam truyền tới dao động không gian.

Tống Thư Hàng đứng dậy, vươn tay đội ngay ngắn chiếc mũ trên đầu Tô thị A Thập Lục, che đi đôi sừng rồng xinh xắn.

Cánh cửa không gian mở ra trên bầu trời.

Thanh Loan Tiên Tử và hai thiếu nữ lần lượt xuất hiện trong không trung.

“Đi thôi A Thập Lục.”

Tống Thư Hàng tế ra ‘chiến xa Hà Long Thần Hành’, vươn tay về phía A Thập Lục.

Tô thị A Thập Lục đưa bàn tay nhỏ bé cho Tống Thư Hàng, thuận thế leo lên chiến xa.

Chiến xa màu vàng chạy lên trời.

Cùng lúc đó, Thanh Loan Tiên Tử cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng, cô bước lên đón bọn họ.

Hai thiếu nữ ôm rương lớn, đi theo Thanh Loan Tiên Tử.

Từ xa Tống Thư Hàng đã cảm ứng được, trong chiếc rương mà hai thiếu nữ đang ôm tản ra dao động linh lực tinh khiết.

Chương 1900: Rốt cuộc hôm nay cũng thoát nghèo rồi

Bởi vì trạng thái hiện giờ của thú giới rất tệ, thời gian cấp bách nên Thanh Loan Tiên Tử và Tống Thư Hàng không lãng phí thời gian. Thanh Loan Tiên Tử dẫn hai thiếu nữ đáp xuống chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng.

Hai bên bắt đầu giao dịch.

Tống Thư Hàng lấy chiếc rương nhỏ mà Bạch tiền bối two giao cho hắn ra, đưa cho Thanh Loan Tiên Tử:

“Tiên tử, trong này có phương án giải quyết ‘tà năng Cửu U lây nhiễm’ ở thú giới và phối phương của một loại dược thủy. Hiện dược thủy này vẫn chưa thể trị tận gốc lây nhiễm tà năng Cửu U, chỉ có tác dụng áp chế, giảm bớt bệnh trạng, sử dụng kết hợp với phương án trong này sẽ có hiệu quả tốt hơn. Các cô cứ dùng tạm trước, một thời gian nữa sẽ có phối phương của dược thủy 2.0. Phối phương vừa có thì ta sẽ liên lạc với tiên tử ngay.”

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu.”

Thanh Loan Tiên Tử cẩn thận nhận lấy chiếc rương, mở nó ra. Trong rương có dược thủy và hai quyển sổ. Một là phối phương của dược thủy, quyển còn lại là phương án giảm lây nhiễm.

Khi ngón tay chạm vào dược thủy, cô cảm nhận được trong đó có một sức mạnh bá đạo, trực tiếp áp chế ‘tà năng Cửu U’.

Điều càng khiến cô cảm thấy kinh ngạc là dường như chữ viết trên hai quyển sổ đang bùng cháy. Những chữ viết đó cứ như mặt trời vĩnh hằng trên bầu trời vậy.

Hai quyển sổ này là do một vị Trường Sinh Giả đích thân viết. Chỉ riêng hai quyển sổ này đã là chí bảo quý giá rồi.

Vì chuyện của thú giới, Bá Tống đạo hữu đã mời hẳn một vị Trường Sinh Giả ra tay giúp đỡ.

n tình này còn nặng hơn tưởng tượng của cô.

“Cảm ơn.”

Cô đỏ mặt, nói cảm ơn một lần nữa.

“Đừng khách sáo, chúng ta đều có cái mình muốn mà.”

Tống Thư Hàng cười ha ha đáp.

Thanh Loan Tiên Tử mỉm cười, nhẹ nhàng cho chiếc rương vào trong pháp khí không gian.

Sau đó cô lấy một quyển trục từ trong người ra, đưa cho Tống Thư Hàng:

“Đây là ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ có thể tu luyện đến cửu phẩm, về phần khâu cuối cùng trong thần công, đợi lần sau lúc thánh sơn sắp mở thì ta sẽ liên hệ với Bá Tống đạo hữu. Đến lúc đó Bá Tống đạo hữu nhớ chuẩn bị kỹ, đi tới thánh sơn lĩnh ngộ.”

“Làm phiền tiên tử rồi.”

Tống Thư Hàng vươn tay nhận lấy quyển trục.

Tô thị A Thập Lục bên cạnh liếc ngực Thanh Loan Tiên Tử một cái… Quyển trục to như thế mà cũng móc ra từ đấy được, trụ cột thân thể của sinh linh thú giới mạnh hơn nhân loại nhiều. Trong trường hợp cùng tu vi cảnh giới, thể chất của các sinh linh thú giới cho tu sĩ nhân loại ở Trái Đất hít khói.

Cả hai thiếu nữ phía sau nữa, rõ ràng tuổi tác không lớn nhưng ngực đã to bằng Vũ Nhu Tử rồi, đúng là khiến người ta hâm mộ mà.

“Đây là một món quà mà bọn ta chuẩn bị cho Bá Tống đạo hữu.”

Thanh Loan Tiên Tử lấy chiếc rương từ chỗ thiếu nữ A Yên, đưa cho Tống Thư Hàng:

“Bởi vì đạo hữu đã từng nói càng tục càng tốt, vì thế ta thấy thứ này rất thích hợp. Bá Tống đạo hữu xem xem có hợp ý mình không.”

“Ta vốn là một người bình thường, thứ ta theo đuổi cũng là tục vật, càng tục càng hợp khẩu vị của ta.”

Tống Thư Hàng cười ha ha, nhận lấy chiếc rương rồi mở ra.

A Thập Lục cũng ngó đầu qua nhìn.

Sau đó cô liền nhìn thấy một rương đầy đan dược, viên nào cũng giống như hạt đậu. Hơn nữa chiếc rương này còn có hiệu quả ‘pháp khí càn khôn’, nếu đổ ra, đan dược trong rương có thể chất đầy một gian phòng năm mét vuông!

Mỗi ngày ăn một viên thì phải ăn hết bao nhiêu năm đây?

[Không phải linh thạch.]

Tô thị A Thập Lục che miệng mỉm cười.

“Đây là ‘Long Viên Đan’ dùng để phối hợp tu luyện với ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, trước khi tu luyện thần công hãy uống vài viên, hiệu quả tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều. Còn nữa, trước khi chiến đấu uống một viên ‘Long Viên Đan’, lúc thi triển ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ sẽ đạt được hiệu quả bạo phát. Đan dược này có thể dễ dàng tìm được ở thú giới, nhưng nghĩ tới chuyện Bá Tống đạo hữu không phải là người của thú giới nên có lẽ tục vật này sẽ thích hợp với đạo hữu.”

Thanh Loan Tiên Tử mỉm cười giới thiệu.

“Đồ tốt.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nhận lấy chiếc rương.

Tuy rằng không phải linh thạch nhưng đan dược trong chiếc rương này còn khiến hắn hài lòng hơn.

“Bá Tống đạo hữu hài lòng là được rồi.”

Thanh Loan Tiên Tử nói… Thực ra tìm được thứ vừa là tục vật, vừa khiến cho Bá Tống đạo hữu hài lòng còn đau đầu hơn cả chuẩn bị một bảo vật.

Cô xoay người lại, lấy một chiếc rương nữa từ A Lăng, đưa cho Tống Thư Hàng:

“Đây là món quà thứ hai mà bọn ta chuẩn bị cho Bá Tống đạo hữu.”

Lần này sẽ là gì đây?

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc rương, mở nó ra.

Trong khoảnh khắc khi chiếc rương được mở ra, vật trong rương phản chiếu ánh sáng mặt trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Vật này ẩn chứa linh khí tinh khiết và ánh sáng như đá quý.

Là linh thạch!!

Tống Thư Hàng vô cùng vui mừng.

Rốt cuộc hôm nay thoát nghèo rồi.

Bắt đầu từ bây giờ, Tống *Không xu dính túi. Ví tiền còn sạch hơn cả mặt* Thư Hàng sẽ trở thành quá khứ. Bây giờ hãy gọi ta là ‘Tống *Có một rương linh thạch* Thư Hàng’.

“Đây là bảo vật đặc biệt của thú giới chúng ta, hạt giống quả bảo thạch. “

Lúc này, giọng nói của Thanh Loan Tiên Tử vang lên.

Cái gì cơ?

Hạt giống á?

Không phải là linh thạch à?

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

A Thập Lục cố nén cười, dù sao cũng đang ở trước mặt người ngoài, phải giữ thể diện cho Tống Thư Hàng, không thể đâm chọc được.

“Qủa bảo thạch là một loại tiên quả ngon, dễ phát triển, có sức đề kháng mạnh với những loại côn trùng lạ, chỉ cần ở nơi linh khí dồi dào, nó có thể lớn lên rất nhanh. Linh khí càng nhiều, nó càng sinh trưởng nhanh. Nếu như trồng nó ở linh tuyền, nó có thể nảy mầm, lớn lên, kết quả chỉ trong vài hơi thở. Qủa của nó có một loạt tác dụng như kéo dài tuổi thọ, tăng cường tu vi, khôi phục linh khí, ăn ngon lắm. Ngoại trừ thịt quả, đến hạt cũng có thể ăn. Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp xúc với bọn ta thì đã mua một lô về. Ta nghĩ thứ này rất phù hợp với Bá Tống đạo hữu.”

Thanh Loan Tiên Tử nhẹ giọng giải thích.

Tống Thư Hàng giơ hạt giống quả bảo thạch lên, thứ này nhìn y như linh thạch vậy. Hơn nữa hình như linh khí ẩn chứa bên trong cũng có thể hấp thu trực tiếp được luôn.

Thanh Loan Tiên Tử nhìn mặt mà đoán được suy nghĩ của Tống Thư Hàng, cô bổ sung:

“Hạt giống quả bảo thạch được tạo ra nhờ nuôi dưỡng các hạt đã qua tuyển chọn. Mỗi một hạt giống quả bảo thạch đều đẹp như linh thạch. Trên thực tế chúng giống như linh thạch, các tu sĩ có thể hút linh lực trong nó trực tiếp để sử dụng. Đương nhiên, phương pháp sử dụng này phí của trời lắm.”

“Đồ tốt.”

Tống Thư Hàng cười ha ha, cất rương hạt giống ‘quả bảo thạch’ đi.

Đúng lúc có thể trồng thứ này trong thế giới hạch tâm.

“Cuối cùng vẫn còn một phần quà nữa.”

Thanh Loan Tiên Tử vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của mình, sau đó có tám đốm sáng to cỡ ong mật xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

“Đây là gì thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đây là tiểu yêu thú bầu bạn với thanh loan nhất mạch của bọn ta, thường chúng ta gọi họ là [?]. Bọn họ có thể giúp đỡ Bá Tống đạo hữu trồng quả bảo thạch, chăm sóc cho cây lớn lên. Hơn nữa khi cây bảo thạch nở hoa cũng cần bọn họ phát tán phấn hoa. Ngoài ra, nếu như chỗ Bá Tống đạo hữu trồng quả bảo thạch có nhiều loài hoa hoặc cây ăn quả khác, bọn họ có thể thu thập mật hoa giống như ong mật.”

Thanh Loan Tiên Tử đỏ mặt giải thích.

“Hay quá.”

Tống Thư Hàng cười nhận lấy tám đốm sáng… Đây đúng là thứ hắn đang cần gấp.

Chương 1901: Công suất tối đa

Tám đốm sáng nhỏ bằng con ong mật bay trong lòng bàn tay của Tống Thư Hàng, tung tăng nhảy nhót quanh ngón tay hắn.

Để chọn mấy món "tục vật" này, Thanh Loan Tiên Tử cũng rất dụng tâm, đồ gì cũng tặng theo nguyên bộ, công pháp thì phối với đan dược, quả bảo thạch thì đi kèm với tiểu yêu thú.

Bốn món đều là thứ vô cùng cần thiết đối với Tống Thư Hàng.

Chỉ có một tiếc nuối duy nhất nhỏ như cái móng tay, chính là… không có linh thạch.

Đương nhiên là Tống Thư Hàng vô cùng hài lòng với bốn món quà này. Sự tiếc nuối này nằm ở bản thân hắn chứ không phải với Thanh Loan Tiên Tử.

"Ta rất thích những bảo vật này. Có thể nói món nào cũng là đồ mà ta đang cần gấp." Tống Thư Hàng mỉm cười chân thành, nghĩ ngợi một lát lại bổ sung thêm: "Nếu Thú giới của Thanh Loan Tiên Tử có người lây bệnh mà bệnh tình tương đối nghiêm trọng, dùng dược thủy và phương pháp giảm lây nhiễm cũng không áp chế được, thì tiên tử có thể thử tập trung bọn họ lại. Nếu số lượng đủ nhiều, ta sẽ đến Thú giới một chuyến để giúp họ một phen."

Đại lão quả cầu béo muốn tung một mẻ lưới rộng trong Thú giới. Những người bệnh bị nhiễm tà năng Cửu U là một phiền não lớn đối với Thú giới, nhưng lại là bảo bối đối với Tống Thư Hàng.

Tà năng Cửu U trên người bọn họ đều xuất phát từ thủ đoạn của đại lão quả cầu béo, có độ tinh khiết cực cao, chỉ cần dùng hình chiếu hoa sen rút chúng ra, đưa vào thế giới hạch tâm là có thể chuyển hóa thành năng lượng để cung cấp cho thế giới hạch tâm thăng cấp.

Quan trọng hơn là mỗi người bệnh đến chữa trị đều mang theo tiền chữa bệnh. Hơn một nửa vật liệu chế tạo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng đã được gom đủ nhờ cách đó.

"Được ư?" Thanh Loan Tiên Tử nghe thấy vậy thì trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng: "Thực tế thì có một vài người bị nhiễm tương đối nặng đã được bọn ta tụ tập vào một chỗ để tiến hành trấn áp và trị liệu tập trung. Nếu Bá Tống đạo hữu có thời gian… không bằng bây giờ chúng ta vào Thú giới một chuyến luôn? Nếu không, hay là chúng ta chuyển những người bệnh kia vào một không gian riêng biệt an toàn rồi nhờ Bá Tống đạo hữu ra tay chữa trị nhé?”

Gần đây Thú giới vẫn luôn nghiên cứu biện pháp để tịnh hóa tà năng Cửu U. Khác với tà năng Cửu U lây nhiễm trước kia, tà năng Cửu U xuất hiện tại Thú giới lần này xuất phát từ đại lão quả cầu béo, cho nên pháp thuật và đan dược được Thú giới sử dụng để tịnh hóa tà năng Cửu U trước đó đều bị giảm hiệu quả rất nhiều.

Trong thời gian này, những người bệnh tương đối nặng đã được tập trung lại…

Trong địa phận của quốc gia Thần Hoàng trong Thú giới, nơi Thanh Loan Tiên Tử đang ở, có rất nhiều trại tập trung như vậy.

“Đi ngay bây giờ sao?” Tống Thư Hàng gãi đầu. Thực ra hắn đang định đến Nho gia một chuyến.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lát rồi truyền âm nói: “Thư Hàng, hay là ngươi dựng một cái “trạm trung chuyển” cách ly trong thế giới hạch tâm, để Thanh Loan Tiên Tử chuyển luôn người mắc bệnh vào thế giới hạch tâm của ngươi có được không?”

“Ý hay đấy, để ta thử xem.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn đưa ý thức vào thế giới hạch tâm, liên hệ với tiểu trợ lý hạch tâm.

“Chúc Bá Tống tiên sinh buổi trưa tốt lành, hôm nay ngài có gì sai bảo?” Tiểu trợ lý hạch tâm ngưng tụ ra thân hình rồi hỏi.

Tống Thư Hàng thuật lại đề nghị của Tô Thị A Thập Lục cho nó nghe.

Tiểu trợ lý hạch tâm suy nghĩ một lát rồi đáp: “Không vấn đề gì, xin Bá Tống tiên sinh hãy chờ một lát.”

Mấy phút sau.

Tiểu trợ lý hạch tâm và mỹ nhân rắn công đức đã đạt thành nhận thức chung.

Sau đó nó lấy Điện Công Đức ra, đặt tại một góc của thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển.

Mỹ nhân rắn công đức hoàn toàn không thèm quan tâm đến Điện Công Đức của mình. Thực tế thì đến tận bây giờ cô vẫn chưa về đó xem qua, cứ như là đang né tránh cung điện của mình vậy, chẳng biết là trong đầu cô ấy đang do dự cái gì nữa.

“Bộ khung đã hoàn thành rồi. Bá Tống tiên sinh, bây giờ ngài có thể mở một cửa vào ở Điện Công Đức . Cơ chế phòng ngự của Điện Công Đức sẽ khởi động để phòng ngừa người lây bệnh ra khỏi đó, gây tổn hại đến thế giới hạch tâm.” Tiểu trợ lý hạch tâm trả lời.

Từ khi có tiểu trợ lý hạch tâm, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng trở nên gọn gàng sạch sẽ, rộn ràng hẳn lên. Trước kia Tống Thư Hàng muốn thao túng thế giới hạch tâm thì phải dùng ý niệm của chính mình, bây giờ chỉ cần hạ lệnh một cái là tiểu trợ lý hạch tâm sẽ thi hành mệnh lệnh một cách hoàn mỹ ngay.

Có thể nói, trợ lý quản gia của tiểu thế giới chính là nhân tài bảo bối mà các đại lão có thế giới của riêng mình đều khát khao muốn sở hữu.

Tống Thư Hàng: “Ngươi vất vả rồi.”

“Vì nhân dân phục vụ.” Tiểu trợ lý hạch tâm trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Câu này thì phải đáp làm sao đây?

…

Ý thức của Tống Thư Hàng ra khỏi thế giới hạch tâm.

Thanh Loan Tiên Tử và hai thiếu nữ sau lưng nhìn hắn vớiánh mắt trông mong.

Tống Thư Hàng gật đầu rồi nói: “Tiên tử, chúng ta tìm một nơi, rồi ta cho cô một tọa độ không gian, cô chuyển những người nhiễm bệnh vào đó nhé. Phía các cô có bao nhiêu người bệnh cần chữa trị gấp?”

“Nhiều lắm.” Thanh Loan Tiên Tử trả lời: “Hiệu quả của phương pháp tịnh hóa tà năng Cửu U bình thường đối với lần lây nhiễm này có hạn, càng để lâu thì số người mắc bệnh càng nhiều.”

“Vậy thì bắt đầu từ những người bệnh nặng trước đi. Chuyển những người bệnh sắp bị nhiễm độc thành tà ma Cửu U đến trước, đồng thời tiên tử có thể truyền bá dược dịch và phương pháp giảm nhẹ bệnh ra ngoài.” Tống Thư Hàng nói.

Cảnh giới của hắn đã tăng lên không ít so với lúc đến Thú giới lần đầu, thế giới hạch tâm cũng đã thăng cấp một lần, hiệu suất rút tà năng Cửu U ra cũng sẽ cao hơn.

“Đúng rồi, dịch chuyển người bệnh qua không gian tiêu hao có lớn không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, lại hỏi.

Truyền tống không gian là năng lực của Kiếp Tiên cửu phẩm, nếu không có Kiếp Tiên phối hợp thì phải dùng truyền tống trận để tiến hành dịch chuyển, mà truyền tống trận thì ngốn linh thạch như đốt.

Nếu tiêu hao lớn quá thì Tống Thư Hàng nghĩ thà mình về Thú giới còn hơn, tiết kiệm được chút linh thạch nào thì hay chút đó.

“Chúng ta có thể mở thẳng một thông đạo lâm thời giữa Thú giới và Trái Đất rồi chuyển người bệnh tới, truyền tống không gian cũng không tốn kém lắm đâu.” Thanh Loan Tiên Tử nói.

“Vậy thì nhân lúc còn chút thời gian, chúng ta thử xem có thể chuyển thẳng người bệnh vào cung điện mà ta chuẩn bị không.” Tống Thư Hàng nói.

…

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Thanh Loan Tiên Tử ngồi trên Hà Long Thần Hành chiến xa, đi ra ngoại thành địa khu Giang Nam. Nơi đây dân cư thưa thớt, không sợ quấy nhiễu đến người bình thường.

Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm, mở cửa Điện Công Đức ra.

Thanh Loan Tiên Tử liên hệ với thành viên của quốc gia Thần Hoàng trong Thú giới, tạo nên một thông đạo vượt thế giới tạm thời ngay trước cửa chính của Điện Công Đức .

Hiệu suất hành động của Thú giới cực cao.

Chỉ nửa giờ sau, nhóm người lây bệnh nghiêm trọng đầu tiên đã được chuyển tới thông qua thông đạo tạm thời đó.

Những người bệnh này thuộc nhiều chủng tộc khác nhau, ước chừng khoảng hai trăm người.

Bị tà năng Cửu U ảnh hưởng, trên người bọn họ đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tà ma hóa. Bọn họ bị tà khí Cửu U quấn quanh người, mắt ai nấy đều đỏ ngầu, lý trí bấp bênh bên bờ sụp đổ. Bên tai họ còn vẳng tiếng lầm rầm từ Cửu U vọng lại, dụ dỗ hòng phá hủy tâm trí họ.

Hơn hai trăm người lây bệnh này có thể hoàn toàn sa đọa, biến thành tà ma bất cứ lúc nào.

Vừa mới hiện than thì họ đã bắt đầu gào rú.

Nhưng chưa đợi họ gầm xong, Điện Công Đức đã tỏa ra lực hút mạnh mẽ. Tất cả những người nhiễm bệnh đều bị hút vào Điện Công Đức y như sủi cảo.

Sau khi nhóm người bệnh đầu tiên được chuyển vào thành công, Tống Thư Hàng đóng cửa thế giới hạch tâm trước.

“Thập Lục, cô và nhóm Thanh Loan Tiên Tử ở lại đây nhé. Ta vào một lát rồi ra ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Cẩn thận một chút, chú ý an toàn đấy.”

“Yêm tâm đi, trong thế của ta thì bọn họ không gây nổi sóng gió gì đâu.” Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, thân hình hắn chuyển vào thế giới hạch tâm.

Điện Công Đức triển khai toàn bộ hệ thống phòng ngự, vây chặt hơn hai trăm người bệnh vào trong.

Vì sức mạnh công đức có sức khắc chế nhất định với tà năng Cửu U, nên sau khi bị giam vào Điện Công Đức, đám người nhiễm bệnh bắt đầu trở nên nôn nóng bất an, không ngừng gào thét.

Tống Thư Hàng đạp hắc liên đi lên phía trên Điện Công Đức , tay phải giơ cao, hình chiếu hoa sen khổng lồ được triệu hoán ra: “Công suất tối đa!”

Hắn muốn thử xem với năng lực của mình bây giờ, trong một lần có thể chữa trị được tối đa bao nhiêu người nhiễm bệnh.

Theo ý niệm của hắn, trên hình chiếu hoa sen xuất hiện vô vàn sợi rễ, xuyên vào Điện Công Đức , đâm vào cơ thể của hơn hai trăm người lây bệnh. Đã lâu lắm rồi thế giới hạch tâm không có đồ ăn, nên khi hấp thu không tránh được tham lam một chút, muốn ăn một bữa no lâu dài.

Sau mười hơi thở.

Tà năng Cửu U trên những người lây bệnh nằm la liệt trong cung điện bị hút sạch. Vì bị hút đi quá nhanh mà những người này gần như biến thành bộ xương khô, nằm thở thoi thóp trên mặt đất.

Tống Thư Hàng giật nảy cả mình, vội vàng quét thần trí qua hơn hai trăm người lây bệnh.

May quá, tuy ngắc ngoải nhưng vẫn còn sinh cơ.

Về uống ít thuốc bổ vào là lại thành hảo hán ngay.

Rễ của hình chiếu hoa sen rút về từ trên thân những người bị nhiễm. Thế giới hạch tâm nhanh chóng vận chuyển, chuyển hóa lượng tà năng Cửu U tinh thuần khổng lồ thành năng lượng của mình.

Sau khi chuyển hóa, tà năng Cửu U hình thành nên bốn bộ phận thành phẩm chính.

Một phần là năng lượng tinh thuần, cung cấp sự tiến hóa của thế giới hạch tâm, một phần hóa thành nước suối của suối nguồn sự sống, một phần hóa thành linh khí tràn ngập khắp nơi trong thế giới hạch tâm, phần cuối cùng trả lại cho Tống Thư Hàng.

Nhờ linh lực tinh thuần được thế giới hạch tâm trả lại, bảy tiểu linh hồ trong thể nội của Tống Thư Hàng không ngừng mở rộng và tăng cường.

Cảm giác sảng khoái xông thẳng lên đầu như được uống nước lạnh trong ngày nắng nóng, khiến cho toàn thân đều sung sướng rụng rời.

“Cứ theo đà này, nếu ta hấp thu thêm mấy chục luồng tà năng Cửu U tinh thuần nữa thì nói không chừng tiểu linh hồ sẽ tiến hóa lên cảnh thứ hai của cảnh giới Chân Quân – mệnh luân trên hồ ấy chứ.” Tống Thư Hàng tính toán.

Ở một phương diện khác.

Suối nguồn sự sống được cung ứng thêm năng lượng, nên liên tục sản sinh ra nguồn nước suối mới.

Lấy suối nguồn sự sống làm trung tâm, linh khí đậm đặc không ngừng khuếch tán ra toàn bộ thế giới hạch tâm.

Đám yêu thú đang bay nhảy quanh Tống Thư Hàng phát ra tiếng hoan hô vang dội, sau đó không ngừng truyền đạt ý niệm cho Tống Thư Hàng.

Bọn họ hi vọng Tống Thư Hàng cho phép mình gieo quả bảo thạch xuống.

Chương 1902: Ngoan ngoãn.JPG

Nếu có thể, bọn họ muốn được trồng quả bảo thạch ở gần suối nguồn sự sống. Đó chính là mảnh đất phì nhiêu được tiểu trợ lý hạch tâm chia ra để trồng linh thực trong tương lai.

Linh thực được chuyển tới từ thế giới hắc long mới chỉ chiếm chưa đến một phần mười diện tích của mảnh đất phì nhiêu này. Rất nhiều linh thực trong thế giới hắc long chỉ sinh trưởng được trong địa hình đặc biệt, cho nên hơn một nửa linh thực phân bố ở các ngõ ngách trong thế giới hạch tâm nhờ có sự sắp xếp của tiểu trợ lý hạch tâm, Thông Nương và Quy tiền bối. Thi thoảng Sở Sở trở về thế giới hạch tâm thì cũng sẽ trợ giúp một phần.

Tống Thư Hàng thuật lại ý niệm của những đốm sáng ong mật kia cho tiểu trợ lý hạch tâm nghe.

Tiểu trợ lý hạch tâm nhanh chóng gật đầu: “Bá Tống tiên sinh, không thành vấn đề. Mảnh đất kia bây giờ đang để đó không dùng, rất lãng phí. Nếu như có hạt giống linh thực để trồng thì có thể sử dụng đất một cách hợp lý.”

“Đã vậy thì các ngươi hãy nghe theo sự sắp xếp của tiểu trợ lý hạch tâm, trồng quả bảo thạch xuống phạm vi được quy định sẵn đi.” Tống Thư Hàng vung nhẹ tay, chuyển rương hạt giống vào thế giới hạch tâm rồi mở ra.

Những đốm sáng quấn quanh tay hắn vui vẻ nhảy nhót một vòng, sau đó đậu xuống rương. Từng đốm sáng cố gắng ôm lấy một hạt giống, bay về phía mảnh đất phì nhiêu và dồi dào linh khí kia.

Trước đó Thanh Loan Tiên Tử đã giới thiệu quả bảo thạch là một loại linh thực có khả năng thích nghi rất mạnh, có thể sống sót trong rất nhiều hoàn cảnh, nhưng ở nơi có linh khí càng đậm đặc thì chúng phát triển càng nhanh, kết trái càng nhiều và to mọng.

Giờ đây, sau khi Tống Thư Hàng hấp thu một hơi hết tà năng Cửu U trên hơn hai trăm người, linh khí bên cạnh suối nguồn sự sống đã đậm đặc đến mức sắp biến thành sương mù.

Tám đốm sáng ong mật trồng những hạt giống quả bảo thạch xuống đất, chỉ một loáng sau đã thấy chồi non phá đất nhú lên. Linh khí đậm đặc là có thể muốn gì được nấy như thế đấy.

Những đốm sáng ong mật không gieo hết hạt giống trong một lần, bọn họ chỉ trồng tám mươi hạt rồi dừng lại.

Bởi vì nhân số có hạn, nếu vượt qua con số này thì bọn họ sẽ không trông coi xuể.

Nếu muốn trồng nhiều quả bảo thạch hơn thì phải chờ tương lai họ sinh sôi nảy nở ra, số lượng cá thể trong đàn tăng nhiều lên rồi tính sau.

Sau đó là tưới nước, bón phân.

Nước tưới chính là nước của suối nguồn sự sống hòa cùng nước trong mảnh vỡ nguồn nước của Thiên Đình viễn cổ mà Tống Thư Hàng có được trước kia. Phân bón để bón xới lấy từ nhà vệ sinh của Tam Thập Tam Thú Thần bộ.

Nhà vệ sinh của Thú Thần Bộ để không ngàn vạn năm cuối cùng cũng có đất dụng võ một lần nữa.

Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy, dưới sự chăn dắt của đám Kiếm Cổ Vô Hình mà Bạch tiền bối gửi nhờ và đàn Đao cổ Vô Hình của hắn, những linh thú có trí lực hơi thấp sống trong thế giới hạch tâm sẽ xếp đội ngay ngắn để đi vào nhà xí theo thứ tự.

Ma thú có hình dạng chó ba mắt đen tuyền, ma thú có dạng tinh tinh hai đầu, ma thú cổ quái mọc đầu dê và đầu sư tử, rắn có cánh biết bay, mấy con họ bò sát toàn thân lập lòe ánh điện và một số loài linh thú hiền lành khác ở hiện thế đều ngoan ngoãn xếp hàng, nhóm này đi vào, nhóm kia lại đi ra.

Ma thú có trí lực tương đối cao và linh thú có năng lực tự chủ thì sẽ chủ động đi vào nhà xí theo một cửa khác.

Cuối cùng, pháp khí “nhà vệ sinh của Thú Thần Bộ” cũng khởi động, cứ hai tiếng đồng hồ lại sản xuất ra hạt tròn được đóng gói kĩ càng.

Toàn bộ quá trình này có hiệu suất cực cao.

Năm đó, khi còn ở Thiên Đình Viễn Cổ, công dụng của nó chính là cung cấp phân bón cho vườn linh thực của Thiên Đình Viễn Cổ.

Dưới sự chỉ dẫn của tiểu trợ lý hạch tâm, những đốm sáng ong mật mang những bao phân bón đó về, bón cho linh thực mới trồng. Kích thước của đốm sáng ong mật rất nhỏ nhưng sức lực thì lại vô cùng lớn.

Hai bên phối hợp cực kì ăn ý với nhau.

Được tưới nước và bón phân đầy đủ, quả bảo thạch lớn nhanh như thổi, mầm cây xanh biếc vươn ra theo tốc độ mắt thường có thể thấy được rồi lớn lên thành cây.

“Đáng tiếc, sau khi tu sĩ và yêu tu đạt cảnh giới thực lực nhất định thì không còn ăn vào thải ra nữa.” Tống Thư Hàng xoa cằm, lẩm bẩm nói. Nếu không thì chỉ cần Quy tiền bối vào nhà vệ sinh một chuyến thôi là có thể chuyển hóa thành phân bón cấp Kiếp Tiên rồi còn gì? Hiệu quả chắc là phải tuyệt lắm đây.

Thậm chí nếu Sở các chủ…

Khụ, thôi quên Sở các chủ đi. Bây giờ cô ấy chỉ còn mỗi một cái đầu, vừa mới mọc được thêm xương quai xanh và một phần ở bả vai thôi.

“Bá Tống tiên sinh, những tiểu tinh linh này rất hợp với ta.” Lúc này, tiểu trợ lý hạch tâm bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, chủ động khen ngợi tám đốm sáng ong mật: “Dạy dỗ họ dễ hơn Kiếm Cổ Vô Hình nhiều.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cứ tưởng đám Kiếm Cổ Vô Hình kia chủ động làm việc kia, thì ra là bị tiểu trợ lý hạch tâm dạy dỗ rồi à?

“Bá Tống tiên sinh, trước khi linh thực sư và linh thú sư của ngươi vào vị trí, ta có thể giữ tám tiểu tinh linh này lại giúp đỡ mình được không?” Tiểu trợ lý hạch tâm hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tám tiểu tinh linh này vốn đang giúp ta trồng quả bảo thạch. Sau này bọn họ sẽ ở trong thế giới hạch tâm, ta sẽ bảo họ phối hợp với ngươi, nhưng đừng có để bọn họ bị quá tải đấy.”

Tiểu trợ lý hạch tâm gật nhẹ đầu: “Xác nhận mệnh lệnh.”

“Vẫn còn một chút thời gian, để ta cho Hoắc Vi Vũ thêm một ít năng lượng dự trữ.” Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, chuyển hơn hai trăm thú tu suýt bị hút khô từ Điện Công Đức ra ngoài.

…

Hai trăm thú tu chỉ còn da bọc xương được chuyển ra mặt đất ở Hoa Hạ trong hiện thế.

Tống Thư Hàng xuất hiện ngay sau đó.

Trong hư không, Tô Thị A Thập Lục và Thanh Loan Tiên Tử đang ngồi trên Hà Long Thần Hành chiến xa, không thấy các vị tiên tử sau lưng đâu cả, có lẽ bọn họ đã về Thú giới để mang công thức dược dịch và phương án quản lý dịch bệnh lây nhiễm đến rồi.

“Bá Tống đạo hữu đã chữa trị xong rồi sao?” Thanh Loan Tiên Tử nhẹ nhàng nhảy xuống từ Hà Long Thần Hành chiến xa.

“Tà năng trong cơ thể họ đã bị ta loại trừ sạch sẽ, chỉ cần bổ sung dinh dưỡng là có thể khôi phục như lúc đầu.” Tống Thư Hàng nói tiếp: “Mặt khác, nhân lúc thông đạo vẫn còn tồn tại, đưa lượt bệnh nhân tiếp theo tới đây đi. Trạng thái của ta đang tốt, hôm nay chúng ta chữa được cho bao nhiêu người thì sẽ chữa hết.”

“Bá Tống đạo hữu, cảm ơn ngươi.” Thanh Loan Tiên Tử nói.

Sau thao tác của cô, nhóm người bệnh thứ hai được chuyển đến bằng cách cũ, nhóm thú tu đã khỏi hẳn thì được chuyển trả về Thú giới.

Nhóm người lây bệnh thứ hai có trạng thái kém hơn và cuồng bạo hơn nhóm thứ nhất rất nhiều.

Khi được chuyển tới hiện thế, có một ít trong số họ bắt đầu giẫy co giãy giụa, muốn thoát ra ngoài.

Tống Thư Hàng chau mày.

Sau một phút suy tư, mắt trái của hắn sáng lên. Một đạo thuật giám định cường giả phủ xuống bệnh nhân đang giãy hăng nhất.

“A a a á ~” Bệnh nhân kia rú lên thảm thiết.

Hắn không thể miễn dịch thuật giám định cường giả, đành buông mình rơi vào Điện Công Đức trong tiếng kêu rên đau đớn.

“Bá… Bá Tống!” Trong quá trình rơi xuống, hắn còn rú lên tiếng kêu tan nát cả cõi lòng.

Theo tiếng gầm rú này, nguyên một đám người lây bệnh đang phát điên phát rồ đột nhiên nhớ lại hồi ức đầy đau khổ, thế là chỉ trong chốc lát, cả đám đều bình tĩnh lại một cách lạ thường.

Một loáng sau, bọn họ ngoan ngoãn xếp hàng nhảy vào Điện Công Đức theo thứ tự.

“Ô?” Tô Thị A Thập Lục ngồi trên chiến xa bỗng kêu khẽ một tiếng.

Ánh mắt cô tập trung vào một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, cả người bịt kín áo giáp như vỏ cứng.

Bóng dáng nhỏ xinh kia dường như cũng có cảm giác, bèn quay đầu lại nhìn A Thập Lục.

Một lát sau.

Bóng dáng nhỏ bé đột nhiên bộc phát. Khi sắp rơi vào Điện Công Đức , cô đột nhiên chui ra, trong tay hiện lên một thanh cốt kiếm.

Cô ta cầm kiếm bằng cả hai tay rồi chém mạnh về phía Tô Thị A Thập Lục.

“Quay lại cho ta!” Tống Thư Hàng vươn tay, vận chuyển niệm lực, toan cưỡng chế lôi kẻ kia về.

“Thư Hàng, chờ chút đã, hãy giao cho ta.” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Hình như cô ấy biết bóng hình nhỏ xíu kia thì phải.

Chương 1903: Dáng vóc khẳng khiu

“Ta sẽ giải quyết nhanh thôi.” Tô Thị A Thập Lục hạ giọng nói.

Dứt lời, cô thả mình nhảy xuống khỏi chiến xa Hà Long Thần Hành, mũ lưỡi trai trên đỉnh đầu bay đi để lộ cặp sừng rồng xinh xắn, trên cặp sừng giăng ánh điện lập lòe.

Trên đỉnh đầu cô, có một mảng mây đen đang từ từ ngưng tụ, và sau lưng cô, bảo đao bản mệnh vụt lên như có ý thức, chém thẳng về bóng hình nhỏ bé kia.

Rầm!

Đao chém ra dẫn theo lôi điện cuồng bạo. Một đạo thiên lôi từ mây đen phóng xuống, rơi vào bảo đao của Tô Thị A Thập Lục, ánh điện rít lên xoèn xoẹt, uốn lượn như rắn.

Lực lượng của lôi điện kết hợp với ánh đao bành trướng thành đao khí có phạm vi năm mét, chém mạnh xuống bóng hình nhỏ bé kia.

Bóng hình nhỏ gầy không hề nao núng. Hai tay cô nắm chặt cốt kiếm, vọt thẳng lên đối đầu với ánh đao lôi điện.

Dòng điện đáp xuống người bị lớp áo giáp như lớp vỏ ngăn trở.

Keng!

Cốt kiếm chạm vào bảo đao của Tô Thị A Thập Lục, phát ra tiếng kim loại lanh lảnh.

“Đao Hoàng!” Tô Thị A Thập Lục quát khẽ một tiếng.

Lực lượng tiềm ẩn trong bảo đao bản mệnh của cô bộc phát với mức độ cao nhất.

Bóng người nhỏ bé phát ra tiếng rên cố nén, cả người bị chém văng ra xa, ngã nhào về phía sau.

Cô ta lộn mèo một cú trên không, toan giảm lực trùng kích đang phải chịu.

Nhưng chưa kịp mượn lực xong thì đã lao thẳng xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to.

Cái hố to thế này thì chắc phải dùng Bình Thổ Chú của Bạch tiền bối để lấp mất thôi.

Mặt khác, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục ra tay toàn lực chính diện như vậy, ngầu chết đi được!

Đao pháp của Tô Thị A Thập Lục được Tô Thị A Thất đích thân truyền thụ. Thực tế thì đao pháp này không thích hợp cho con gái tu luyện, nhưng sau khi huyết mạch long tộc của Tô Thị A Thập Lục thức tỉnh thì cô thi triển nó lại hợp vô cùng, siêu mạnh mẽ!

Bóng người nhỏ bé nhảy ra khỏi hố, khôi giáp đen tuyền vỡ nát, để lộ da thịt trắng trẻo bên trong, cốt kiếm trong tay đã thủng lỗ chỗ và cháy đen thui.

“Phì.” Hình như cô ta định nhổ nước miếng, nhưng lại đang đội cái mũ giáp kín như bưng, nếu nhổ nước miếng thật thì có khi sẽ nhổ thẳng vào trong mũ giáp ấy chứ.

Cô ta giật phăng cái vỏ áo giáp tơi tả trên người mình xuống, ném qua một bên.

Bên dưới áo giáp là một chiếc áo mỏng bó sát người.

Dáng vóc khẳng khiu.

Đúng lúc này, bạch long tỷ tỷ nhẹ nhàng lướt đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Ơ? Sao bạch long tỷ tỷ lại chạy ra đây vậy?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ hoài nghi.

Trạng thái của bạch long tỷ tỷ cũng tương tự với mỹ nhân rắn công đức, theo lý thuyết thì cô là một phần thân thể của Tô Thị A Thập Lục. Tô Thị A Thập Lục không cho người khác nhúng tay vào cơ mà, sao bạch long tỷ tỷ lại ra đây?

“Ta cũng sẽ không nhúng tay vào.” bạch long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “Cô nàng vóc người như que củi này là ai? A Thập Lục biết cô ta sao?”

Hắn vừa mới dứt lời thì thiếu nữ nhỏ nhắn và Tô Thị A Thập Lục đang trong trận đấu lại đồng loạt dừng khựng lại.

Đang đánh thì lag, không nhìn cũng biết.

Đáng lẽ ra lúc này bọn họ phải nhân cơ hội đối phương bị lag mà ra một tràng liên kích, nhưng cả A Thập Lục và thiếu nữ nhỏ nhắn kia đều lag, thế là cơ hội tốt bị bỏ qua.

“Ngươi vào Điện Công Đức chữa trị cho những người nhiễm bệnh đi, để ta trông coi A Thập Lục là được rồi.” bạch long tỷ tỷ dịu dàng nói. Cô cảm thấy cần phải tạm thời đẩy Tống Thư Hàng ra chỗ khác mới được.

“Không sao, không cần phải phiền toái như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Thế giới hạch tâm là địa bàn của hắn mà.

Hắn chỉ cần hơi chuyển động ý niệm là hình chiếu hoa sen đã được triệu hoán phía trên Điện Công Đức , vô số sợi rễ cắm sâu vào thể nội của nhóm người nhiễm bệnh thứ hai, nhanh chóng hút hết tà năng Cửu U trên người họ.

Khi nhìn thấy những xúc tu trong suốt đâm vào người mình, nội tâm của những người nhiễm bệnh kháng cự cật lực.

Nhưng bọn họ không sao né tránh được. Hàng ngàn hàng vạn sợi rễ bao trùm cả tòa Điện Công Đức thì biết trốn vào đâu?

Đám người nhiễm bệnh tuyệt vọng nhìn xúc tu đâm vào cơ thể, sau đó tà năng Cửu U xói mòn như thác lũ, cả cơ thể trở nên yếu ớt, chẳng còn chút sức lực nào.

Thậm chí còn chẳng còn sức để mà rên rỉ.

Cuối cùng, ngay cả ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, cả đám lần lượt chìm vào hôn mê.

Ngoại lệ duy nhất là cái người trúng Cường Giả Giám Định thuật kia. Hắn cũng muốn hôn mê lắm, ấy thế mà lại bị ép phải tỉnh táo cho bằng được, bởi vì nỗi đau sinh nở truyền tới từ bụng dưới khiến cho hắn không thể mê man đi, tuyệt vọng đến đau lòng.

Giống như lần trước, sau khi bị hút ra thì tà năng Cửu U biến hóa thành bốn phần.

Trong suối nguồn sự sống không ngừng có nước suối mới tuôn trào, linh khí trong thế giới hạch tâm càng thêm dồi dào, tốc độ phát triển của những quả bảo thạch mới gieo lại tăng thêm một bậc.

Linh hồ trong thể nội của Tống Thư Hàng lại bành trướng thêm một vòng.

Bạch long tỷ tỷ không nhịn được mà cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng một chút. Tên nhãi này chỉ đứng im đó thôi mà năng lượng trong cơ thể lại tăng lên vùn vụt.

“Lại sắp chạy nước rút để tăng cảnh giới đấy à?” bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ trong lòng. Cô cảm thấy mỗi lần Tống Thư Hàng tăng cảnh giới chẳng khác nào thi chạy, cứ như tăng chậm một chút thì không kịp vậy.

Hắn đang đuổi theo cái gì cơ chứ?

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu, đuổi cái bi rồng, có ai thúc mông bắt hắn tấn cấp nhanh đâu!

“Sảng khoái ghê.” Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Cảm giác này dễ khiến người ta nghiện.

Nhưng không biết giữa cảm giác sảng khoái mà thế giới hạch tâm phản hồi lại cho hắn và cảm giác sảng khoái do Dưỡng Đao thuật tạo thành thì cái nào kích thích hơn?

Đồng thời, hắn lặng lẽ vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công, ôn dưỡng lực lượng vừa được tăng cường trong tiểu linh hồ bản mệnh. Bây giờ thì hắn đã dày dặn kinh nghiệm đối phó với lực lượng tăng vọt trong thể nội rồi.

Mỗi lần năng lượng tăng vọt trong thể nội, hắn chỉ cần vận chuyển công pháp mấy vòng là có thể thích ứng được ngay.

Sau đó hắn vung tay lên, nhóm người bệnh thứ hai đã gầy như que củi được chuyển ra ngoài.

Thanh Loan Tiên Tử ở bên cạnh phối hợp vô cùng ăn ý, chuyển bọn họ về Thú giới, sau đó đón nhóm người lây bệnh thứ ba từ Thú giới đến.

Thông qua thông đạo không gian, nhóm người nhiễm bệnh thứ ba lên sàn.

Bọn họ vừa mới hiện thân, còn chưa kịp gây sự, Tống Thư Hàng đã quay phắt đầu lại, giáng ngay cho người to con và mạnh mẽ nhất trong số họ một phát thuật giám định cường giả mà không hề do dự mảy may.

Nếu có một đám người muốn gây sự thì phải bắt tên to con nhất, mạnh mẽ nhất, đánh cho một đòn phủ đầu. Khả năng cao là hành động này sẽ tạo ra hiệu quả uy hiếp để dẹp yên toàn cõi, trừ khi tên to con này chỉ mập giả mà thôi.

Tống Thư Hàng chọn cách làm này, hiệu quả vô cùng tốt.

Sau một tràng tiếng rên la "Bá... Bá Tống", nhóm người nhiễm bệnh thứ ba xếp hàng nhảy vào Điện Công Đức với tác phong nhanh chóng, trật tự và vô cùng ngoan ngoãn.

Lần này không xảy ra chuyện rối loạn nào hết.

...

Tống Thư Hàng chuyển ánh mắt về chiến trường, nơi Tô Thị A Thập Lục và thiếu nữ nhỏ con kia đang quần nhau.

Hai bóng dáng nhỏ xinh không ngừng va chạm và di chuyển.

Ánh kiếm, ánh đao, ánh điện và ánh lửa liên tục lóe lên, nhịp độ cuộc chiến càng lúc càng nhanh, tốc độ di chuyển và va chạm càng lúc càng cao, chỉ kéo giãn một khoảng cách nhỏ nhoi là cả chuỗi đòn công bằng đạo thuật đã nối đuôi nhau bổ tới.

Trong mấy phút ngắn ngủi, hai người đã đánh qua đánh lại gần một ngàn chiêu.

Quanh người A Thập Lục càng ngày càng có nhiều luồng điện ngưng tụ, mơ hồ tạo ra hình dáng chân long sau lưng cô.

Mà cô nàng nhỏ thó kia thì chẳng biết đã ngưng tụ ra gần một trăm thanh cốt kiếm có kích thước ngắn và nhỏ từ lúc nào.

"Phì!" Cô nàng nhỏ thó lại nhổ nước miếng. Lần này có thể thấy cô ta phun nước miếng ra từ khe hở phần cằm của mũ giáp.

Sau đó cô ta lại vung tay lên, gần một trăm thanh đoản kiếm phóng vèo vèo về phía Tô Thị A Thập Lục.

"Chiêu này đã từng là chiêu thức mà ta tha thiết ước ao đấy." Tống Thư Hàng cảm thán.

Vung tay lên phóng ra hàng trăm bảo kiếm, thế tấn công như chẻ tre.

Vạn vật hóa thành tro bụi giữa cơn mưa phi kiếm trong tiếng nói câu cười, đẹp trai khôn xiết!

“Thiên Đao Táng Tinh Hà!” Tô Thị A Thập Lục cầm bảo đao bằng cả hai tay rồi nhẹ nhàng vung xuống. Lôi long sau lưng cô bám vào bảo đao, nhất loạt chém ra.

Đao kia là đao của đế vương, có lôi long gầm thét trợ uy.

Phía sau đao khí lôi long là hư ảnh tinh hà rực rỡ.

Đao kia là bản đơn giản được Tô Thị A Thập Lục cải biên từ Thiên Đao Táng Tinh Hải của Tô Thị A Thất, nhưng lôi long phối hợp lại làm tăng sức mạnh cho đao ý của cô, khiến uy lực của nhát đao này vẫn mạnh không tả xiết.

Thiên Đao Táng Tinh Hà sầm sập đổ tới, một trăm thanh cốt kiếm của cô nàng nhỏ thó bị nghiền vỡ vụn dưới dòng đao khí như hồng thủy…

Đao khí lôi long chưa dư ba, tiếp tục đánh thẳng vào thân mình nhỏ thó nọ.

Tiếng nổ vang lên nuốt chửng cô ta.

Một lát sau.

Giữa ánh sáng chói mắt của vụ nổ, một bóng người văng ra, rơi xuống chân Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vô thức vươn tay ra đón lấy cô ta.

Nhẹ quá… nhẹ như thể không có trọng lượng vậy.

Cô gái này mềm oặt người, treo vắt vẻo trên cánh tay hắn như không có xương.

Keng!

Chiếc mũ giáp còn sót lại rơi xuống để lộ mái tóc ngắn màu bạc và khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn.

“A Thập Lục?” Tống Thư Hàng nhìn thấy gương mặt này thì ngây ra như phỗng.

Trên thế gian này không có hai chiếc lá cây giống hệt nhau, cũng không có hai người giống hệt nhau. Ấy thế mà cô nàng nhỏ nhắn đang nằm trong tay Tống Thư Hàng lại giống Tô Thị A Thập Lục y như đúc, chỉ trừ mỗi màu tóc.

Cứ như là được đúc ra cùng một khuôn với A Thập Lục.

“ Hóa thân tâm ma ư?” Tống Thư Hàng nghĩ ngay tới hóa thân kì lạ mà Vũ Nhu Tử nghiên cứu ra.

Không đúng không đúng.

Hóa thân tâm ma phải có da đen. A Thập Lục tóc bạc đang treo vắt vẻo trên cánh tay hắn lại có làn da mỏng manh mịn màng và trắng như tuyết.

“Không phải.” bạch long tỷ tỷ sau lưng hắn chậm rãi nói: “Đây cũng là Tô Thị A Thập Lục.”

Tống Thư Hàng: “…”

Một lát sau.

Tống Thư Hàng: “A Thập Lục two à?”

Sao đầu năm nay các vị đại lão thích hàng two thế nhỉ?

Bạch tiền bối two, Sở Các Chủ two, đại lão quả cầu béo two, Tồng Đốm two.

Chính Tống Thư Hàng cũng có một phiên bản two, nhưng đã bị Bạch tiền bối chỉnh thành phân thân rồi.

Từ từ đã… có vấn đề lớn rồi!

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Nếu đây là Tô Thị A Thập Lục two, thế thì chẳng phải thân hình cô ấy giống A Thập Lục y hệt hay sao?

Thế thì ban nãy mình nói “dáng người khẳng khiu” là chê luôn cả A Thập Lục rồi còn gì nữa?!

Nhanh mồm nhanh miệng thật quá bi ai.

Phải nghĩ cách bù đắp một chút mới được.

Ví dụ như “A Thập Lục à, thực ra cô vẫn còn không gian rất lớn để phát triển đó” chẳng hạn.

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư, Tô Thị A Thập Lục ở phía xa đã xách đao đi về hướng này.

“Phải xử lý cô ta thế nào đây?” Tống Thư Hàng nhìn A Thập Lục two đang vắt người trên tay mình rồi hỏi.

“Xong rồi.” A Thập Lục lắc đầu, nói khẽ.

Chương 1904: Đề này là đề mất mạng!

Cái gì xong rồi cơ?

“A Thập Lục, đây chính là người khiến ngươi quyết định sống tiếp sao?” Tô Thị A Thập Lục two treo trên cánh tay Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

Thân thể mềm mại như không có xương của cô từ từ gượng dậy, hai mắt nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được hơi thở của cô ta.

“Ta vẫn luôn muốn sống sót, chỉ có một thời gian hơi sa sút mà thôi, không phải như ngươi nghĩ.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tô Thị A Thập Lục two cứ nhìn Tống Thư Hàng đăm đăm, như thể muốn khắc dáng hình của hắn vào sâu trong tâm khảm.

Mấy hơi thở sau, Tống Thư Hàng thấy con ngươi của Tô Thị A Thập Lục two bắt đầu phân tán, đôi mắt cô đã không còn tiêu cự.

Mù rồi ư?

Ta không làm gì cả đâu nhé!

“Cuối cùng có thể nhìn thấy ngươi, tốt quá.” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói bằng giọng rất dịu dàng, sau đó vươn tay vuốt nhẹ lên gương mặt của Tống Thư Hàng.

Sự dịu dàng bất chợt khiến cho Tống Thư Hàng không biết phải đáp lại ra sao.

Trong tay hắn là Tô Thị A Thập Lục two chứ không phải Tô Thị A Thập Lục. Mặc dù dáng dấp của hai người gần như giống hệt, nhưng vẫn có chỗ khác biệt.

Mà trước mặt hắn là Tô Thị A Thập Lục đang cầm bảo đao bản mệnh sắc lẻm.

Đề này là đề mất mạng!

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, mình tuyệt đối không thể đáp lại sự dịu dàng của Tô Thị A Thập Lục two.

“Xem tình hình này, nếu lần sau còn gặp ngươi thì ta sẽ nghĩ cách xử lý ngươi trước…” Tô Thị A Thập Lục two vẫn nói bằng giọng dịu dàng như cũ.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta đã làm sai cái gì hả?

Chẳng lẽ cô không thể cho ta cơ hội để hối lỗi sửa sai sao?

Nói xong câu kia, Tô Thị A Thập Lục two tắt thở.

Thân hình cô mềm oặt rũ xuống, treo vắt vẻo trên cánh tay Tống Thư Hàng, khí tức sinh mệnh dần dần tiêu tán.

Chết rồi à?

Kịch bản cua khét lẹt khiến toàn bộ quá trình trôi qua như một giấc mộng hoang đường.

Tống Thư Hàng nhìn Tô Thị A Thập Lục, mặt nghệt ra.

Tô Thị A Thập Lục vẫy tay một cái, chiếc mũ lưỡi trai rơi xuống từ Hà Long Thần Hành chiến xa. Cô đón lấy nó, đội lên đầu, che đôi sừng rồng nhỏ trên đầu đi.

“Ban đầu ta muốn tránh ngươi, vì không muốn để ngươi thấy cảnh tượng này.” Tô Thị A Thập Lục thở dài.

Nghe giọng điệu của cô ấy thì có vẻ như đây không phải là lần đầu tiên chuyện này diễn ra?

Kết hợp với phản ứng của bạch long tỷ tỷ trước đó…

Trước kia Tô Thị A Thập Lục đã gặp Tô Thị A Thập Lục two rồi sao?

“Không sao cả, ai cũng có bí mật nhỏ của riêng mình. Dù có giấu diếm tốt cách mấy thì một ngày nào đó người ta cũng sẽ phát hiện ra, chỉ khác nhau ở chỗ sớm hay muộn mà thôi.” Tống Thư Hàng an ủi: “Cho nên nếu sớm muộn gì cảnh này cũng bị ta nhìn thấy, thì thấy trước hay thấy sau chẳng khác gì nhau cả. Yên tâm đi, bây giờ lòng dạ ta khoan dung lắm, cái gì cũng chấp nhận được hết.”

“Dù sao thì hắn cũng chết vô số lần rồi, chết nhiều thì nghĩ thoáng ra là đúng thôi.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma không nhịn được mà lên tiếng.

Mỹ nhân rắn công đức: “Ta còn muốn sống thêm ~ năm ~ trăm ~ năm nữa ~”

Tống Thư Hàng vung tay thi triển hai phát Dưỡng Đao thuật, một phát cho Xích Tiêu Kiếm tâm ma, phát thứ hai cho mỹ nhân rắn công đức.

"A ~ sướng quá ~" Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối điềm nhiên kêu lên.

Mỹ nhân rắn công đức rùng mình một cái, thè lưỡi ra, rụt người lại.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười, vẻ mặt nghiêm túc không sao duy trì nổi nữa.

"Thực ra cũng không phải là chuyện gì bí mật, chỉ có điều… dù là ta thì cũng muốn thể hiện mặt tốt đẹp nhất của mình ra cho ngươi thấy, và giấu đi những điều không muốn ngươi biết được." Tô Thị A Thập Lục nói.

Đáy lòng Tống Thư Hàng ấm sực lên. Hắn dùng một tay ôm Tô Thị A Thập Lục two, tay kia vươn ra chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai trên đầu Tô Thị A Thập Lục: "Ừm, vậy thì hôm nay ta không nhìn thấy gì cả."

Tâm trạng hơi nặng nề của Tô Thị A Thập Lục bỗng chốc tan thành mây khói.

Bạch long tỷ tỷ quay lại sau lưng Tô Thị A Thập Lục: "Thư Hàng, đừng làm rộn, đưa A Thập Lục two trong tay ngươi đây."

Tống Thư Hàng duỗi tay, giao Tô Thị A Thập Lục two ra.

Bạch long tỷ tỷ lại nói với A Thập Lục: "Để ta giúp ngươi."

Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Sau đó, một không gian gần giống như thực tại ảo hiện lên sau lưng cô. Đó là một không gian nằm giữa hiên thực và hư ảo, tựa như thế giới hạch tâm kết hợp cùng thực tại ảo mà ra vậy.

Trong không gian này có một thiên hà mênh mông.

Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy không gian này thì đã liên tưởng ngay tới Thiên Hà Tô thị theo bản năng.

Đây là thủ đoạn nào đó của Thiên Hà Tô thị sao?

Tô Thị A Thập Lục vẫy tay một cái, giữa thiên hà mênh mông có một chiếc quan tài thủy tinh nổi lên.

Bạch long tỷ tỷ vẫy đuôi, mở quan tài thủy tinh ra.

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy thân thể của Tô Thị A Thập Lục two, đặt vào trong quan tài thủy tinh thật cẩn thận.

Bạch long tỷ tỷ đóng quan tài thủy tinh lại, đưa vào trong không gian thiên hà một lần nữa.

Không gian thiên hà nửa thực nửa ảo khép lại rồi biến mất.

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên thở dóc kịch liệt, linh lực trong cơ thể tiêu hao cực kì nhanh chóng.

Nhưng chỉ một lát sau, linh lực lại từ từ khôi phục.

Dường như thực lực cũng tăng lên một ít.

“Đây là di chứng của thiên kiếp tứ phẩm trước kia à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Từ A Thập Lục two, thế giới thiên hà xuất hiện sau lưng A Thập Lục và sinh cơ tỏa sáng trên người cô. Tống Thư Hàng suy đoán trước kia vết thương mà thiên kiếp gây ra cho A Thập Lục cực kì nặng, không chỉ nhục thân bị hao tổn mà hồn phách cũng bị tổn thương.

Khi Tống Thư Hàng mới gặp A Thập Lục, chính cô cũng nghĩ rằng mình không sống nổi.

Sau đó Tô Thị A Thất đưa Tô Thị A Thập Lục về Thiên Hà Tô thị, dùng Long Cốt Khô Đằng mà Tống Thư Hàng lấy được để cô đánh cược một lần cuối cùng.

Hay nguyên nhân là do bạch long tỷ tỷ?

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu, nói: “Phương pháp cuối cùng kia là một cách đưa người ta vào chỗ chết để tìm đường sống, cũng là một loại thí luyện. Đó là thí luyện cuối cùng mà chỉ con cháu có đạo hiệu chữ số của Tô thị mới được tiến hành.”

“Những A Thập Lục two này chính là nội dung thí luyện sao?” Tống Thư Hàng hỏi: “Đánh bại bọn họ rồi đưa vào quan tài thủy tinh, sau đó bọn họ vẫn sẽ xuất hiện tiếp à?”

“Cũng gần như thế.” Tô Thị A Thập Lục nói. Chỉ có con cháu của Thiên Hà Tô thị mới biết chi tiết nội dung thí luyện, cô không thể nói thêm gì.

“Người ngoài không được nhúng tay vào sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói. Không thể để hắn đánh Tô Thị A Thập Lục two gần chết rồi A Thập Lục hẵng ra tay à?

“Nếu như người ngoài không nhúng tay vào thì hiệu quả của thí luyện sẽ tốt hơn.” A Thập Lục đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Tống Thư Hàng thở phào.

Nội dung thí luyện cụ thể có lẽ là bí mật của Thiên Hà Tô thị, hắn không tiện hỏi nhiều. Nhưng nếu người ngoài đã có thể nhúng tay vào thì có thể làm được rất nhiều chuyện. Như vậy ít nhất cũng không phải lo Tô Thị A Thập Lục gặp bất trắc gì nếu thí luyện thất bại.

“Đừng lo, dù có thất bại thì “ta” cũng không biến mất đâu.” Thấy Tống Thư Hàng lo lắng, Tô Thị A Thập Lục bèn lên tiếng an ủi hắn.

Chương 1905: Tranh thủ giảm thiểu độ mạo hiểm xuống thấp nhất

“Sao lại nói mấy lời xúi quẩy? Tuy thất bại là mẹ thành công, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, nhưng mục tiêu của chúng ta là…”

“Không có răng sâu?” Xích Tiêu Kiếm tâm mađáp thử.

“Đừng cướp lời thoại.” Tống Thư Hàng trượt tay thi triển một phát Dưỡng Đao thuật, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối quẩy quá đà làm hắn bắt đầu nhớ nhung Xích Tiêu Kiếm bản thể đáng tin rồi đấy.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

“Mặt khác, khi đã biết có nguy cơ thất bại thì chúng ta phải giảm thiểu nguy cơ ấy xuống mức thấp nhất, tốt nhất là làm thêm mấy tầng bảo hiểm để không còn mối lo thất bại nữa. Ít nhất thì trước khi thất bại, chúng ta cũng phải giữ được vốn liếng để dục hỏa trùng sinh.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Dứt lời, hắn lấy một trang giấy nhỏ ra, nhét vào tay Tô Thị A Thập Lục: “Ban đầu ta định dùng bộ ba Công Tử Hải để làm quà cho cô, nhưng bây giờ ta đổi ý rồi,… món quà đầu tiên sẽ là nó.”

Tô Thị A Thập Lục mở tay ra, nhìn trang giấy nhỏ bé trong tay mình.

Ở góc trái trên cùng của tờ giấy có hai dấu ấn nhìn như dấu vân tay, nếu nhìn kĩ thì có thể thấy trong hai dấu vân tay ấy ẩn giấu bóng dáng của hai cường giả tuyệt thế.

Bên trái là đại lão cái gì cũng có thể bán trùm chăn co thành một đống.

Bên phải là hàng gì cũng có tiên tử trùm chăn co thành một cục.

Trên trang giấy là nội dung của một bản hợp đồng được viết bằng ngôn ngữ viễn cổ lít nha lít nhít.

Đây chính là hợp đồng bảo đảm, đến từ ngành nghề bảo hiểm mới được đại lão cái gì cũng có thể bán và đệ tử đáng yêu hàng gì cũng có tiên tử khai thác.

Khi cầm hợp đồng bảo đảm này trong tay, sẽ có được được một sự trợ giúp xuyên không gian từ đại lão cái gì cũng có thể bán và hàng gì cũng có tiên tử.

Bất kể ngươi đang ở đâu, chỉ cần ngươi gặp nguy hiểm tính mạng, hai vị cường giả chí tôn trùm chăn này sẽ có thể cảm ứng được ngay thông qua hợp đồng bảo đảm, sau đó đại lão và tiên tử sẽ phân công nhau ra tay giúp đỡ dựa trên mức độ nguy hiểm, cứu người vượt không gian từ xa.

Hiệu quả của hợp đồng bảo đảm này có thể sánh với pháp khí hồi sinh.

Đặc biệt là đối với tu sĩ từ lục phẩm trở lên.

Lục phẩm là một đường ranh giới. Sau khi đạt tới lục phẩm, hồn phách của tu sĩ sẽ thăng hoa một bậc. Pháp khí hồi sinh bình thường không có hiệu quả với bọn họ nữa.

Những pháp khí hồi sinh như đồng vàng hồi sinh, thập tự giá hồi sinh đều chỉ có hiệu quả với tu sĩ từ ngũ phẩm trở xuống mà không có tác dụng gì với Chân Quân.

Chân Quân lục phẩm mà muốn hồi sinh thì nhất định phải có đại trận khổng lồ và quy trình phức tạp, kết hợp với một lượng lớn tài nguyên, linh mạch quý giá và cả một lượng linh thạch khổng lồ để kích hoạt.

Quan trọng hơn là thủ đoạn hồi sinh của Chân Quân là vật phẩm khóa, đã khóa rồi thì không chuyển giao cho người khác được. Chuyện này gia tăng mức độ khó khăn cho việc “trao tay” thủ đoạn hồi sinh ở cấp bậc lục phẩm.

Tóm lại, Chân Quân muốn hồi sinh là chuyện vô cùng phức tạp, cái giá phải trả lại đắt gấp trăm, gấp ngàn lần thủ đoạn hồi sinh của cấp bậc ngũ phẩm.

Cho nên đại lão cái gì cũng có thể bán suy tư nhiều năm, cuối cùng cũng cho ra đời dịch vụ bảo hiểm cứu viện này.

“Cất kĩ đi. Có nó, dù cô gặp Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường thì cũng được bảo vệ.” Tống Thư Hàng nói đoạn, bèn cẩn thận ôm Tô Thị A Thập Lục vào lòng rồi bế cô lên.

Nhẹ quá. Quả nhiên A Thập Lục bản thể cũng rất nhẹ, nhưng cũng đã nặng hơn A Thập Lục two rất nhiều rồi.

Hắn phải dành thời gian để nghiên cứu kĩ thuật tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế mới được.

“Gầy quá, phải bồi bổ thêm.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Trước khi tham gia lễ hội hằng năm của Thiên Hà Tô thị, phải bổ sung dinh dưỡng cho cô ấy mới được.

Khóe miệng của bạch long tỷ tỷ co giật, thằng ranh Tống Thư Hàng kia đang lẩm bẩm cái gì đấy? Đừng nói là nó lại tuôn hết những gì nghĩ trong lòng ra đấy nhé?

Tô Thị A Thập Lục: “…”

…

Từng nhóm người nhiễm bệnh của Thú giới không ngừng được truyền tống tới. Bệnh tình của những nhóm đến sau nhẹ hơn một chút, về cơ bản bọn họ vẫn duy trì được một phần lý trí. Sau khi hiện thân, họ chỉ thi thoảng lại gầm gừ chứ không làm loạn.

Bởi vậy, Tống Thư Hàng cũng không cần “uy hiếp mang thai” với bọn họ nữa.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã không cần phải tham dự vào quá trình tịnh hóa tà năng Cửu U nữa.

Sau khi những nhóm người nhiễm bệnh rơi vào Điện Công Đức, hình chiếu hoa sen sẽ chủ động cắm rễ vào bọn họ rồi quất thật lực, hút khô cả đám.

Cuối cùng, tiểu trợ lý hạch tâm sẽ chủ động đưa bọn họ trở lại hiện thế.

Toàn bộ thao tác đều theo dây chuyền tự động.

Chiến xa Hà Long Thần Hành vàng kim hạ xuống từ không trung, Tô Thị A Thập Lục tĩnh tọa bên trong, nhắm mắt minh tưởng. Sau mỗi lần bắt được Tô Thị A Thập Lục two thì thực lực, cảnh giới, linh lực và sinh mệnh lực của cô sẽ được nâng cao một cách toàn diện, bởi vậy cô cần thời gian đả tọa minh tưởng để thích ứng với sự biến hóa của thân thể.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra, nhắn tin riêng cho Điền Thiên Đảo Chủ, nhờ Điền Thiên tiền bối hỗ trợ coi sóc bảo đao Bá Toái và… đệ tử Sở Sở bị bỏ quên trên đảo.

Trừ bảo đao Bá Toái, Sở Sở đang giúp đỡ trong nhà bếp cũng bị Tống Thư Hàng bỏ quên trên Điền Thiên đảo luôn.

Đôi khi làm việc là không vội được.

Quýnh lên một cái là quên hết cái nọ đến cái kia.

Sau khi cất điện thoại đi, Tống Thư Hàng nhìn về phía Thanh Loan Tiên Tử đang bận rộn.

Khác với quy trình sản xuất theo dây chuyền tự động của hắn ở bên này, khi Thanh Loan Tiên Tử di chuyển người bệnh từ Thú giới đến và từ hiện thế về Thú giới đều phải thao tác thủ công.

Tuy bận rộn nhưng nét mặt của Thanh Loan Tiên Tử lại ngập tràn hạnh phúc.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi lấy Thánh Viên Long Lực Thần Công ra đọc.

Cảnh giới thực của hắn bây giờ là lục phẩm, số lượng thánh viên đang là bốn mươi hai con, con thánh viên thứ bốn ba có thể thành hình bất cứ lúc nào. Sau khi thế giới hạch tâm hút no năng lượng và trả lại đầy đủ, số lượng thánh viên theo dự tính có thể tăng lên tới bốn mươi bốn con.

Lẽ ra số lượng thánh viên trên người hắn có thể tăng thêm, nhưng việc tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công của hắn dừng lại ở quyển thứ năm bởi vì không có công pháp lục phẩm. Công pháp không theo kịp, dẫn đến hiệu quả của thánh viên cũng bị ảnh hưởng theo.

Theo dự tính, khi hắn tu luyện được quyển Thánh Viên Long Lực Thần Công thứ sáu thì số lượng thánh viên có thể tăng lên nữa.

Tống Thư Hàng mở quyển trục công pháp rồi xem xét thật kỹ.

Theo nội dung được ghi chép trong Thánh Viên Long Lực Thần Công, trong điều kiện bình thường, thú tu trong Thú giới đạt cảnh giới ngũ phẩm sẽ có được khoảng trên dưới mười con thánh viên, đó gần như là cực hạn của thân thể. Chỉ có một vài người mang huyết mạch thần thú đặc biệt mới có thể đột phá hạn chế số lượng mười con thánh viên ở ngũ phẩm.

Thì ra mình có gần bốn mươi con thánh viên ở ngũ phẩm đã là vô cùng giỏi giang rồi sao?

Vì bị Bạch tiền bối two ảnh hưởng nên Tống Thư Hàng luôn cảm thấy số lượng thánh viên phải nhiều như quân đội. Khi đó sau lưng Bạch tiền bối two có tới 12345 con thánh viên, xếp hàng ngay ngắn chẳng khác gì một đội quân. Ban đầu Bạch tiền bối two có đến 12346 con thánh viên kia, hắn tặng một con cho Tống Thư Hàng để cho số đếm được hài hòa đó.

Hắn là một con gà mờ trà trộn trong làng đại lão, cả ngày run lẩy bẩy dưới thiên uy của mấy ông to. Vì hắn chẳng là gì so với đám đại lão kia nên làm gì cũng là không đủ. Dù con gà mờ ấy có cố gắng đến mức nào đi chăng nữa thì vẫn chẳng thể đuổi kịp số lẻ của đại lão nhà người ta, thế là hắn càng cảm thấy bản thân mình nhỏ bé.

Tống Thư Hàng xem tiếp.

Trong Thú giới, cực hạn của Thú tu ngũ phẩm là mười con thánh viên, cực hạn của lục phẩm vào khoảng ba mươi con, của thất phẩm là khoảng bảy mươi con. Mà muốn đột phá con số một trăm thánh viên thì ít nhất phải đạt cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.

Đương nhiên, đây chỉ là một con số bình quân chứ không phải là tất cả.

Nhưng trong Thú giới lấy võ tu làm con đường tu luyện chủ yếu, việc khoe số lượng thánh viên trên đỉnh đầu trước khi lao vào đánh nhau là rất phổ biến.

[Há, tên này chỉ có mười hai con thánh viên mà ta lại có những hai mươi con, xét về thể chất thì sức ta đủ để đè bẹp hắn. Trừ khi hắn có tu vi võ học nghịch thiên, nếu không thì trận này ta thắng chắc rồi!]

[Số lượng thánh viên trên đỉnh đầu vị tiền bối này lên đến sáu mươi con, thật đáng sợ, ta chỉ có ba mươi hai con, còn kém hắn xa lắm!]

[Trời má… gã đàn ông chẳng có tiếng tăm gì mà trên đỉnh đầu có những một trăm con thánh viên, chắc là một tiền bối cấp bậc Huyền Thánh rồi!]

Cảm giác chắc cũng na ná như thế.

Tuy nói số lượng thánh viên không đại diện cho tất cả, Huyền Thánh bát phẩm mà không tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công cho đàng hoàng thì có khi chỉ có mười mấy, hai mươi con thánh viên thôi.

Nhưng trong suy nghĩ của võ tu ở Thú giới thì việc khoe hư ảnh thánh viên đã trở thành trào lưu rồi.

…

Tống Thư Hàng từ từ xem hết quyển thứ sáu của Thánh Viên Long Lực Thần Công rồi chỉnh lý trong đầu một lần.

Tống Thư Hàng tự mang Nho Gia Kim Cương Thân, lại có thêm cảm ngộ của Thánh Nhân Nho Gia khi tu luyện Nho Gia Kim Cương Thân, nương theo sự đối ứng lẫn nhau giữa hai công pháp, hắn lý giải Thánh Viên Long Lực Thần Công cũng vô cùng nhanh chóng.

Cất quyển trục công pháp đi, hắn lấy Long Viên đan ra, uống hai viên.

Sau đó hắn tranh thủ thời gian bắt đầu tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công ngay tại chỗ. Hiếm lắm mới có cao thủ cấp bậc Huyền Thánh như Thanh Loan Tiên Tử ở đây, đương nhiên hắn phải nhân cơ hội mà làm quen với quyển thứ sáu của công pháp rồi.

Vạn nhất lúc tu luyện gặp chỗ nào khó hiểu thì còn có thể nhờ Thanh Loan Tiên Tử chỉ điểm bến mê.

Tống Thư Hàng tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công tầng thứ sáu như nước chảy thành sông, hoàn toàn không gặp phải bình cảnh.

Thân thể hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ công pháp dẫn đường mà thôi.

Nho Gia Kim Cương Thân và Cương Thủ biến dị đồng thời phát ra âm thanh hô ứng.

Thân thể Tống Thư Hàng nhuốm màu đen kịt.

Hạo Nhiên Chính Khí của Nho gia quấn quanh người hắn, làm toát lên khí chất thư sinh.

Sau lưng hắn, một con thánh viên lớn dẫn theo bốn mươi mốt con thánh viên nhỏ hiện thân.

Thánh viên lớn mở kinh văn Nho gia.

Nhưng lần này nó không tụng niệm ngay mà dường như còn chờ gì đó.

Hơn mười phút sau.

Ở điểm cuối của đội thánh viên, hư ảnh thánh viên mới dần dần được sinh ra.

Trong tay hư ảnh thánh viên mới trống rỗng, không có kinh văn Nho gia, người cũng trần trùng trục, chẳng mặc gì.

Lúc này, thánh viên lớn rùng mình một cái, lật kinh văn ra, bắt đầu ngâm tụng.

Bốn mươi mốt con thánh viên nhỏ lập tức cất tiếng ngâm theo.

Theo tiếng tụng niệm kinh văn, chính khí thiên địa không ngừng tụ tập, tạo thành dị tượng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Có tiếng chuông vang, có kinh văn tự phù, có tiếng nước chảy, tiếng đàn ngân…

Nho gia chính khí quanh thân Tống Thư Hàng hô ứng với âm thanh ngâm tụng, chuyển hóa thành một quyển kinh văn Nho gia, rơi vào tay thánh viên mới ra đời.

Thánh viên nhỏ nâng cao kinh văn với nét mặt hết sức trang nghiêm.

Hạo nhiên chính khí phủ lên người nó, hóa thành nho sam dài rộng.

Thánh viên nhỏ phấn chấn gia nhập vào đại gia đình dàn đồng ca thánh viên.

Chương 1906: Một ý nghĩ táo bạo

Trong tiếng ngâm tụng trang nghiêm thần thánh, thể chất của Tống Thư Hàng lại phát triển thêm một bậc.

Cách đó không xa, Thanh Loan Tiên Tử hơi hé miệng nhưng lại chẳng biết phải đánh giá quá trình tiến hóa của Tống Thư Hàng như thế nào.

Cùng là Thánh Viên Long Lực Thần Công, thế mà vượn do Bá Tống Huyền Thánh luyện ra lại có thêm công dụng khác với người ta, thể hiện bản sắc cá nhân hết sức rõ ràng.

Tống Thư Hàng mở to mắt, nắm nhẹ nắm đấm, khi Cương Thủ biến dị nắm lại thành quyền phát ra tiếng kim loại ma sát ngập tràn sức mạnh. Tống Thư Hàng nghĩ nếu mình bước vào thế giới có xác sống thì chắc chắn là sẽ cực kì an toàn. Răng lợi yếu ớt của xác sống không thể nào cắn xuyên qua làn da đen nhánh sau khi luyện Cương Thủ biến dị của hắn được.

Sau đó, Tống Thư Hàng thực hiện các hạng mục nhảy cao, chạy nhanh, dừng đột ngột, vung quyền… ngay tại chỗ để kiểm tra uy lực công pháp mới được nâng cao.

Cuối cùng, hắn kết thúc bằng một bộ Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp.

Lần trước giao dịch với Hàng gì cũng có tiên tử, Tống Thư Hàng vốn định đổi một bộ quyền pháp hoặc đao kĩ thật ngầu, kết quả là đổi về bộ Nghịch Lân Đao Pháp bản đầy đủ, chỉ bù đắp công pháp cho mình chứ không học thêm được kĩ năng mới nào cả.

Bây giờ trên người hắn có những ba bộ công pháp tôi luyện thân thể đỉnh cao, nếu không tu luyện một bộ kĩ thuật công kích gần người xứng đôi thì cảm thấy rất lãng phí chiến lực mà công pháp luyện thể mang lại.

Lần này hắn đi Nho gia, hi vọng có cơ hội tập luyện được vài ba chiêu công pháp đánh giáp lá cà, càng mạnh thì càng tốt, để phát huy hiệu quả của những thần công luyện thể trên người mình.

Luyện xong một bộ Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, Tống Thư Hàng nhảy nhẹ mấy cái rồi đi về phía Thanh Loan Tiên Tử.

Khi tu luyện từ quyển thứ năm của Thánh Viên Long Lực Thần Công sang quyển thứ sáu, Tống Thư Hàng có cảm giác như nước chảy mây trôi, nhưng trong thời gian tu luyện quyển thứ sáu thì trong lòng hắn lại có mấy điều nghi hoặc, định học hỏi Thanh Loan Tiên Tử một chút.

Thực tế thì khi tu luyện năm quyển đầu tiên của Thánh Viên Long Lực Thần Công, Tống Thư Hàng cũng có nghi hoặc, nhưng trừ Bạch tiền bối two ra thì bên cạnh hắn chẳng còn vị tiền bối nào luyện công pháp này, mà mỗi lần hắn liên hệ với Bạch tiền bối two thì lại có chuyện quan trọng hơn cần xin giúp đỡ… dần dà những nghi hoặc này cứ ở mãi trong lòng hắn.

…

Thanh Loan Tiên Tử nhìn thấy Tống Thư Hàng đen bóng đi về phía mình thì mỉm cười: “Bá Tống đạo hữu có nghi hoặc gì sao?”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Khi tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, ta chợt nảy ra một vài vấn đề, không biết Thanh Loan Tiên Tử có thể tháo gỡ những nghi hoặc ấy cho ta không?”

Thanh Loan Tiên Tử: “Bá Tống đạo hữu cứ nói.”

“Vậy thì ta không khách khí nhé.” Tống Thư Hàng cười ha hả, sau đó liệt kê tất cả những vấn đề tích lũy từ khi luyện quyển đầu tiên của Thánh Viên Long Lực Thần Công thành một danh sách, hỏi từ đầu đến cuối.

Nghe xong cả danh sách vấn đề dài dằng dặc của Tống Thư Hàng, Thanh Loan Tiên Tử cười hỏi: “Bá Tống đạo hữu tự học Thánh Viên Long Lực Thần Công đúng không?”

“Cũng gần như thế.” Tống Thư Hàng gật đầu trả lời. Hắn đoạt được năm quyển đầu tiên của công pháp từ tay một thú tu lông trắng.

Nói mới nhớ, sau khi thú tu lông trắng bị cá voi mập của mỹ nhân rắn công đức nuốt sống, phun ra nuốt vào như đồ chơi một thời gian thì biến mất không thấy đâu nữa. Hắn phải hỏi mỹ nhân rắn công đức xem rốt cuộc thú tu lông trắng kia đã bị tiêu hóa hay là chuyển đến nơi nào rồi.

Nhớ tới việc cá voi mập công đức nuốt thú tu lông trắng thì Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một việc khác. Trước kia mỹ nhân rắn công đức thích nuốt Xích Tiêu Kiếm tiền bối vào miệng, nhưng từ khi Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng mang đi, đổi thành vỏ kiếm rồi đổi thành Xích Tiêu Kiếm tâm ma thì cô ấy không biểu diễn nuốt kiếm nữa.

Xét từ thuộc tính, có lẽ Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối không phù hợp với khẩu vị của cô. Dù sao thì tâm ma và công đức cũng tương khắc, nếu Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối bị cô nuốt vào thì có khi sẽ bị tiêu hóa sạch sẽ mất.

Vấn đề bây giờ là, vạn nhất một ngày đẹp trời mỹ nhân rắn công đức đột nhiên nổi hứng muốn biểu diễn kĩ thuật nuốt kiếm của mình thì cô ấy sẽ nuốt cái gì đây?

Thánh kiếm Chung Yên chắc chắn là không được, bởi vì nó quá dài, nuốt không trôi.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiển hiện một ý nghĩ táo bạo: Cho nên… hay là đề nghị mỹ nhân rắn công đức nuốt Tạo Hóa Tiên Tử nhỉ?

…

“Những vấn đề này đều là vấn đề mà các đạo hữu tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công hay hỏi, để ta giải đáp cho Bá Tống đạo hữu từng câu một nhé.” Thanh Loan Tiên Tử trả lời.

Bình thường ở Thú giới, khi đệ tử tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công thì sư tôn sẽ giảng giải những vấn đề này cho bọn họ. Trừ khi bọn họ tu luyện một mình, tự có được một phần của truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công rồi vùi đầu vào khổ luyện.

Thanh Loan Tiên Tử giảng giải cho Tống Thư Hàng từng chút một, đồng thời tay cô cũng không dừng động tác, liên tục chuyển người nhiễm bệnh từ Thú giới đến, rồi truyền tống những người được tịnh hóa thành công về lại Thú giới.

Càng là những người bệnh được truyền tống đến sau thì mức độ lây nhiễm càng giảm, thần trí tỉnh táo hơn, phối hợp chữa trị hơn. Đồng thời, cả lượng và chất tà năng Cửu U mà Tống Thư Hàng hút được cũng giảm đi.

Hắn tính toán một chút thì thấy sau mười mấy đợt nữa, người nhiễm bệnh đã có thể làm dịu bệnh tình nhờ dược dịch và phương pháp chữa trị của Bạch tiền bối two được rồi. Cho nên hắn hút thêm mười mấy, hai mươi lượt nữa là được.

Theo bài giảng của Thanh Loan Tiên Tử, từng nghi hoặc nhỏ đối với Thánh Viên Long Lực Thần Công trong lòng Tống Thư Hàng được tháo gỡ, hắn lý giải công pháp cũng sâu sắc hơn nhiều.

Khi Thanh Loan Tiên Tử giải đáp toàn bộ vấn đề trong sáu quyển Thánh Viên Long Lực Thần Công cho Tống Thư Hàng xong, tâm niệm của hắn khẽ động, trận thánh viên trôi nổi trên đỉnh đầu lập tức có thêm năm hư ảnh thánh viên mới, tăng tổng số thánh viên lên bốn mươi tám con.

Cũng giống như trước đó, năm con thánh viên mới nhận được kinh thư Nho gia và nho sam theo hướng dẫn của thánh viên dẫn đầu, vui vẻ gia nhập vào dàn đồng ca thánh viên, góp một viên gạch vào việc xây dựng khí thế cho Tống Thư Hàng.

"Cảm ơn Thanh Loan Tiên Tử chỉ điểm." Tống Thư Hàng chắp tay cảm ơn.

Thanh Loan Tiên Tử lắc đầu: "Chúng ta phải cảm ơn Bá Tống đạo hữu mới đúng. Nếu không có người ra tay giúp đỡ thì kiếp nạn này của Thú giới sẽ khiến chúng ta phải sứt đầu mẻ trán."

…

Trên bầu trời, vầng dương thong dong dạo bước, lưu luyến lặn xuống đằng Tây.

Một ngày bận rộn sắp kết thúc.

Sau khi một nhóm người nhiễm bệnh được chữa trị xong xuôi, thế giới hạch tâm truyền một tin tức cho Tống Thư Hàng: Nó đã ăn no.

"Tiên tử à, tàm tạm rồi đấy, bên ta cũng sắp đến cực hạn rồi." Tống Thư Hàng nói với Thanh Loan Tiên Tử.

Thanh Loan Tiên Tử ngừng động tác truyền tống người nhiễm bệnh: “Vất vả cho Bá Tống đạo hữu rồi.”

“Tiện tay mà thôi.” Tống Thư Hàng cười cởi mở.

Sau khi chuyển nhóm người bệnh cuối cùng ra khỏi thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng lập tức gọi Bạch tiền bối two gióng diết trong lòng: “Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, giúp ta với!”

Chương 1907: Lực lượng tương đương với con bài tẩy

“Lần này ta có chuyện thật, chuyện lớn, thậm chí còn liên quan đến tương lai của ta luôn đấy. Bạch tiền bối, ngài đáp một tiếng đi mà!” Tống Thư Hàng điên cuồng réo gọi Bạch tiền bối two từ tận đáy lòng, muốn trò chuyện với hắn từ xa.

Lần này hắn quyết tâm muốn gọi cho bằng được Bạch tiền bối two nên cứ réo tên người ta hết lần này đến lần khác, đứng trên mỏm đá Hàng thề, không gặp tiền bối không về quê hương.

Sau một hồi lâu, thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two được mở ra, một đồ vật bị ném sang, rơi tọt vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, sau đó bay viu ra khỏi cửa của thế giới hạch tâm, đập vào người hắn.

Tống Thư Hàng nhanh tay đón lấy.

Hắn đón được… một con Husky con.

Đó là một con Husky con bình thường, không phải yêu thú, không phải tà thú, chỉ là một con ngáo có mặt khắp nơi trên Trái Đất.

“Gâu ~” Ngáo đần sủa lên một tiếng, sau đó túm quần áo của Tống Thư Hàng mà cắn, chẳng sợ người lạ chút nào.

Tống Thư Hàng: “???”

Bạch tiền bối two có ý gì đây?

Sao lại ném con ngáo này cho hắn?

Tuy nó rất nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng nó có thể giải quyết vấn đề cho hắn được đâu?

Khi Tống Thư Hàng đang chìm vào suy tư thì một giọng nói xa xăm truyền vào tai hắn, là giọng trầm men lì của mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233: “Trả lời cho số Bá Tống: ý của chủ nhân ta là ngài không muốn nói chuyện, ném một con chó cho ngươi.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Nếu số Bá Tống có gì muốn nói thì cứ nói với ta, ta sẽ thuật lại cho chủ nhân.” Mặt trời nhỏ nói với vẻ chất phác.

“Là thế này, ban nãy ta vừa tịnh hóa mấy nhóm người bệnh của Thú giới, cho nên muốn nhờ Bạch tiền bối quét thân thể của ta một chút.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lần trước ở Thú giới, vì tịnh hóa quá nhiều người nhiễm bệnh mà Tống Thư Hàng bất giác bị dính nguyền rủa cường lực của đại lão quả cầu béo. Đại lão quả cầu béo không hổ là chúa tể Cửu U, thủ đoạn của nó cao thâm khó dò, khó lòng phòng bị, lúc nó hạ nguyền rủa, cả thế giới hạch tâm, mỹ nhân rắn công đức và Quy tiền bối trên người Tống Thư Hàng đều không phát hiện ra.

Cho nên lần này không thể không phòng.

Mặt trời nhỏ hỏi tiếp rất thật thà: “Có còn chuyện gì muốn chuyển lời nữa không?”

“Ừm, chuyển lời cho Bạch tiền bối là ta cũng đóng góp một phần trong việc phá hỏng kế hoạch của đại lão quả cầu béo nhé.” Tống Thư Hàng cười ha hả đáp.

“Được thôi, số Bá Tống, có còn lời gì muốn chuyển nữa không?”

Tống Thư Hàng nghĩ mãi mà không thấy còn gì muốn nói, bèn đáp: “Có thế thôi.”

Mặt trời nhỏ hơi dừng một lát rồi bảo: “Ừm.”

Sau đó, nó cắt đứt cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gãi đầu gãi tai, sao hắn thấy trong câu nói của mặt trời nhỏ T233 đầy tính ám chỉ thế nhỉ? Có phải ta đã bỏ qua mất thứ gì rồi không?

“Chắc là không bỏ qua cái gì đâu.” Tống Thư Hàng tiện tay ném con ngáo con vào thế giới hạch tâm.

Sau đó hắn lấy công thức nấu thiên kiếp thịnh yến của Hà Chỉ Ma Đế trong trí nhớ ra.

Chủng loại đồ ăn trong thiên kiếp thịnh yến cực kì phong phú.

Trừ lôi kiếp thông thường và thiên kiếp ngũ hành, còn có đan kiếp, khí kiếp, tâm ma kiếp và một số kiếp nguyền rủa ít gặp.

Thủ đoạn nguyền rủa cũng là một loại thiên kiếp.

Nếu trên người mình có trớ trú nguyền rủa thì nó chính là nguyền rủa cấp bậc chúa tể Cửu U, không biết có thể dùng công thức của Hà Chỉ Ma Đế để xử lý hay không.

Có lẽ nguyền rủa cũng không khác tâm ma cho lắm, vì đều mang tính trung lập mà, chắc là Bạch tiền bối two không phản cảm với nó đâu nhỉ?

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu hắn: “Lần này không có nguyền rủa. Khi ngươi hút tà năng Cửu U đã dùng thế giới hạch tâm cách ly bản thân, cho nên nguyền rủa của quả cầu béo không tác dụng lên người ngươi.”

“Không tác dụng lên người ta thì tác dụng vào đâu?” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại thấy mình hơi bị thiệt.

“Nguyền rủa tác dụng trực tiếp lên thế giới hạch tâm của ngươi, sau đó biến mất.” Bạch tiền bối two bình thản nói.

Trớ trú nguyền rủa của đại lão quả cầu béo vô hiệu với thế giới hạch tâm.

Dù sao nó cũng là tác phẩm của thiên đạo rồng đốm, có một vài thuộc tính đặc biệt của mình.

“Tiếc quá.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “Ngươi còn chuyện gì khác không?”

Tống Thư Hàng: “?”

Từ từ đã, trước đó mặt trời nhỏ T233 đã nhắc nhở hắn hết lần này đến lần khác, ám chỉ hắn có “chuyện gì đó” cần nói cho Bạch tiền bối.

Bây giờ khi Bạch tiền bối two hiện thân cũng lại hỏi vấn đề này.

Chẳng lẽ ta đã bỏ qua chuyện quan trọng gì, mà chuyện ấy còn là chuyện Bạch tiền bối two cực kì để ý hay sao?

Đại não của Tống Thư Hàng điên cuồng vận chuyển.

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt kích thích hắn… nhớ lại nhanh lên, rốt cuộc là ta đã bỏ qua chuyện gì?

Đúng rồi, có phải là chuyện sashimi tâm ma kiếp không?

“Bạch tiền bối, một thời gian nữa ta định đi bắt mấy cái tâm ma kiếp, ngài có phản cảm với tâm ma kiếp không?” Tống Thư Hàng dùng năng lực giao lưu từ xa, vội vàng hỏi.

“Không ghét, cảm giác của ta với nó ở trạng thái trung lập.” Bạch tiền bối two lại nói: “Ngươi có còn chuyện gì không?”

Còn nữa à?

Ta vẫn chưa nói đúng vấn đề sao?

Rốt cuộc là ta đã xem nhẹ chuyện gì vậy?

Với tính cách của Bạch tiền bối, chuyện mà ngài ấy chú ý hẳn là đồ ăn ngon, trò chơi vui, đồ vật mang tính sáng tạo cao và cà khịa quả cầu béo.

Về phương diện này, hai vị Bạch tiền bối rất giống nhau.

Nếu không phải là đồ ăn ngon, thì chắc hẳn là trò chơi mới hoặc đồ vật có tính sáng tạo cao gì đó rồi.

Gần đây ta có tiếp xúc với cái gì tương tự như vậy không?

“Không có chuyện gì khác sao?” Bạch tiền bối two lại từ tốn hỏi.

Tống Thư Hàng không nhớ ra bất cứ một manh mối nào.

“Bạch tiền bối, gợi ý cho ta một chút đi.” Tống Thư Hàng đành nói bất chấp.

“Gợi ý? Gợi ý gì?” Bạch tiền bối two cười ha hả: “Nếu không có chuyện gì thì ta đi đây.”

Sau một lát.

Tống Thư Hàng cười khổ mà nói: “Bạch tiền bối, ta không nhớ ra chuyện gì khác cả.”

“Ừ, không có thì thôi, ta đi giám thị quả cầu béo tiếp đây.” Bạch tiền bối two nói, sau đó kết thúc cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, cạn lời hồi lâu.

Hắn vẫn còn đang xoắn.

Rốt cuộc thì ta đã xem nhẹ chi tiết nào? Hắn tự cho mình là người cẩn thận, đặc biệt là trong trạng thái tỉnh táo, trước khi làm việc hay tự tìm đường chết, hắn đều chuẩn bị đối phó với hậu quả từ trước.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng thở dài não ruột.

Thanh Loan Tiên Tử ở bên cạnh không quấy rầy hắn.

Cô có thể cảm nhận được khi Bá Tống Huyền Thánh ngẩn người thì có hai ý chí vô cùng cường đại lần lượt giao lưu qua thần niệm với hắn từ xa.

Ý chí thứ nhất mang lại cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, hẳn là vị tiền bối Trường Sinh Giả đã viết hướng dẫn ngăn cản sự lây nhiễm của tà năng Cửu U.

Ý chí thứ hai thì khủng bố hơn nhiều, Thanh Loan Tiên Tử chỉ cảm thấy một áp lực mênh mông vô biên vô hạn. Cô thậm chí còn không dám xâm nhập cảm ứng để tránh cho ý chí ấy bất mãn.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là ngàn năm đệ nhất thánh, bối cảnh của hắn thâm sâu đến mức không sao lường được.

Lúc này, thấy cuộc giao lưu giữa Tống Thư Hàng và ý chí cường đại kia đã kết thúc, Thanh Loan Tiên Tử mới lên tiếng: “Bá Tống đạo hữu, sau này gặp lại. Bao giờ thánh sơn mở ra, ta sẽ liên hệ với Bá Tống đạo hữu, đến lúc đó hoan nghênh đạo hữu đến Thú giới làm khách.”

“Vậy xin làm phiền Thanh Loan Tiên Tử.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp lại.

Thanh Loan Tiên Tử vẫy tay với Tống Thư Hàng, sau đó bước vào thông đạo nối đến Thú giới rồi biến mất.

Bá Tống Huyền Thánh đúng là một người bạn không tồi.

…

Sau khi Thanh Loan Tiên Tử trở về, Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi bắt đầu thi triển niệm lực, sửa sang mảnh đất mình đang ở.

Cái hố sâu được tạo ra sau trận chiến giữa Tô Thị A Thập Lục và Tô Thị A Thập Lục two được hắn dùng niệm lực thôi động mặt đất, từ từ lấp đầy.

Sau khi trả mảnh đất về nguyên dạng của nó, Tống Thư Hàng gật đầu với vẻ hài lòng.

Mặc dù không thể thi triển một phát Bình Thổ chú để lấp hố một cách hoàn chỉnh như Bạch tiền bối nhưng hắn cũng đã cố hết sức rồi.

Sau đó hắn vẫy tay một cái, Hà Long Thần Hành chiến xa đáp xuống từ không trung, đậu trước mặt hắn.

Tống Thư Hàng leo lên chiến xa, nhìn ra đằng sau.

Tô Thị A Thập Lục vẫn đang ngồi trên chiến xa, nhắm mắt minh tưởng.

Gió nhẹ thổi qua lan tỏa mùi hương dịu nhẹ ngọt ngào trên người Tô Thị A Thập Lục, không biết có phải ảo giác hay không, Tống Thư Hàng cảm thấy da thịt của Tô Thị A Thập Lục càng thêm mềm mịn, như thể gió thổi nhẹ thôi cũng làm xước nó rồi.

Không khác mấy so với Tô Thị A Thập Lục two sau khi bị phá áo giáp.

"Chẳng lẽ sau mỗi lần thí luyện thành công, A Thập Lục lại hấp thu ưu điểm từ A Thập Lục two hay sao?" Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Liệu trong chư thiên vạn giới có một Tô Thị A Thập Lục two trưởng thành, để A Thập Lục hấp thu một cái bèn biến thành A Thập Lục trưởng thành luôn không nhỉ?

Tưởng tượng ra hình ảnh A Thập Lục ngưng căng mông mẩy, Tống Thư Hàng lập tức lắc đầu quầy quậy. A Thập Lục cứ trưởng thành từ từ vẫn thú vị hơn.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì bạch long tỷ tỷ đột nhiên ló ra sau lưng A Thập Lục. Cô chìa móng vuốt ra với hắn, trong móng cầm một chiếc điện thoại.

Tống Thư Hàng: "?"

"Hết pin rồi." bạch long tỷ tỷ nói như đúng rồi.

Tống Thư Hàng nhận điện thoại, thi triển một phát Sung Điện thuật, nạp đầy pin cho nó.

"Cảm ơn." bạch long tỷ tỷ lấy điện thoại về, thân hình lại ẩn vào thể nội của A Thập Lục, chỉ thò ra mỗi đôi mắt và móng vuốt nhỏ sau lưng cô nàng để chơi trò chơi.

Tống Thư Hàng: "…"

Nhìn đi, chỉ cần có Sung Điện thuật thì có thể dễ dàng nghe thấy tiếng cảm ơn của đại lão cấp bậc Trường Sinh Giả như vậy đó.

Chiến xa Hà Long Thần Hành từ từ bay lên không, đón gió bay về tòa nhà của Dược Sư tiền bối.

“Bạch long tỷ tỷ ơi, có cách nào để bắt được một tâm ma kiếp thật nhanh không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Có, Vũ Nhu Tử da đen trong bóng của ngươi hay Xích Tiêu Kiếm đạo hữu đang treo trên thắt lưng ngươi đều có sẵn tâm ma đấy.” bạch long tỷ tỷ trả lời.

“Hai vị này không thể thái lát được. Ta hỏi là có thể bắt được tâm ma kiếp bình thường hay không kia.” Tống Thư Hàng nói.

Trừ việc muốn nấu món ăn tâm ma kiếp cho Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng còn nhớ đến m Ảnh Lãnh Chúa có thân thể chiếm hết một thế giới kia.

m Ảnh Lãnh Chúa từng cho Tống Thư Hàng một cái chén nhỏ, nói rằng chỉ cần nấu ra tâm ma kiếp xông khói thì có thể gọi hắn tới.

Nói cách khác, chỉ cần Tống Thư Hàng nấu được ra tiệc tâm ma kiếp thì chẳng khác nào triệu hồi được một tay chân cực mạnh.

Đến lúc đó hắn sẽ có đủ sức để cà khịa bất cứ ai.

Qua một thời gian nữa, có lẽ hắn phải giúp Vân Tước Tử tiền bối cướp lại khúc xương bất hủ và chọc tức đại lão quả cầu béo cùng Bạch tiền bối two, cho nên chuẩn bị thêm con bài tẩy là điều cần thiết.

“Vậy thì tìm một đạo hữu đang phải đối phó với tâm ma kiếp, rồi tìm cách lấy tâm ma kiếp trên người hắn ra. Nhưng ta không biết phải làm thế nào đâu nhé.” bạch long tỷ tỷ trả lời.

Tâm ma kiếp là mối họa lớn đối với tuyệt đại đa số tu sĩ, khi độ kiếp mà có cách tách nó ra thì các tu sĩ đã hành động từ lâu rồi.

“Còn một cách khác là phát triển phương pháp của Vũ Nhu Tử, xem có ai có thể ngưng tụ ra một tâm ma có thể thái lát được không.” bạch long tỷ tỷ nói tiếp.

Tống Thư Hàng thở dài.

Hai cách của bạch long tỷ tỷ có nói cũng như không.

Vậy… có cách nào lấy tâm ma kiếp từ trên người kẻ địch xuống không nhỉ? Tống Thư Hàng nhớ trong tay mình vẫn còn mấy tên tù binh.

Hắn bắt đầu suy xét đến độ khả thi của phương án này.

…

Chiến xa Hà Long Thần Hành bay với tốc độ chậm rãi vững vàng về biệt thự của Dược Sư.

Chiến xa lơ lửng trên mái nhà.

Tống Thư Hàng điều khiển chiến xa, đưa thẳng nó vào thế giới hạch tâm. Tô Thị A Thập Lục còn đang đả tọa minh tưởng, không nên quấy rầy cô ấy.

Đồng thời, hắn đưa ý thức của mình đến bên cạnh suối nguồn sự sống.

Sau khi cảm ứng được ý thức của hắn, tiểu trợ lý hạch tâm xuất hiện, cất tiếng nói: “Bá Tống tiên sinh, mẻ quả bảo thạch đầu tiên đã chín rồi!”

Được tưới bón bằng nước của suối nguồn sự sống và phân hóa học sản xuất từ nhà vệ sinh của Tam Thập Tam Thú Thần tông, lại có thêm lượng linh lực dồi dào ở thế giới hạch tâm sau khi Tống Thư Hàng hút tà năng Cửu U thông qua hình chiếu hoa sen… quả bảo thạch đã bị thúc chín rồi.

Tống Thư Hàng mỉm cười, đúng lúc lắm!

Trước khi hắn ra ngoài, Bạch tiền bối nhờ hắn bao giờ về thì mang cho một ít hoa quả ướp lạnh. Nhưng hắn vật nhau với đám người bệnh Thú giới với Thanh Loan Tiên Tử đến tận bây giờ, còn chưa kịp đi đến tiệm trái cây.

May mà Thanh Loan Tiên Tử cho hắn hạt giống của quả bảo thạch.

Thân thể của Tống Thư Hàng đi vào bên cạnh suối nguồn sự sống, nhìn tám mươi cây quả bảo thạch kia.

Cây bảo thạch không cao. So với những cây linh thực khác nhoằng một cái đã cao đến mấy chục mét, độ cao ba mét của nó được tính vào dạng nhỏ bé xinh xắn.

Nhưng trái cây của cây này lại không nhỏ, quả nào quả nấy to như quả bóng chuyền, tỏa ra mùi hương thơm ngát, trông mọng nước và ngon miệng vô cùng.

Những đốm sáng ong mật nhảy nhót tung tăng trong bụi cây ăn quả, vây quanh một quả bảo thạch, vặn nhẹ một cái, hái nó xuống, mang đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy trái cây, mỉm cười.

Những quả bảo thạch này nhất định có thể khiến cho Bạch tiền bối hài lòng. Biết đâu đến khi đó lại có thể ăn ké may mắn của Bạch tiền bối, bắt được một tâm ma kiếp cũng nên.

Chương 1908: Đời này, ta không thua kém ai cả

Tống Thư Hàng cầm quả bảo thạch, xoa xoa mấy cái rồi cắn một miếng, thịt quả dày căng mọng, ngọt mát mà không ngán, vỏ quả giòn tan như vỏ bọc đường của kẹo hồ lô, nhai nuốt cực kì thích ý.

Đương nhiên hắn thích nhất là hạt của quả bảo thạch.

Trong điều kiện bình thường, hạt của quả bảo thạch không được bồi dưỡng chỉ nhỏ bằng móng tay, trông như một viên linh thạch thu nhỏ. Trong một quả bảo thạch có khoảng trên dưới mười hạt, muốn chúng biến thành hạt trông như linh thạch thì phải bồi dưỡng theo một quá trình.

Tống Thư Hàng thấy những hạt nhỏ này cực kì đáng yêu, chủ yếu là vì hình dạng của chúng trông giống như linh thạch.

Chắc chắn Bạch tiền bối sẽ thích cảm giác và hương vị này.

[À đúng rồi, không biết Bạch tiền bối two có thích vị này không.] Tống Thư Hàng nghĩ ngay đến Bạch tiền bối two, sau đó hắn lại xoắn quẩy vì không nghĩ ra mình đã xem nhẹ cái gì.

Sau này cũng tặng cho Bạch tiền bối two một ít vậy.

Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, nhẹ nhàng vẫy tay, dùng niệm lực nâng mười quả bảo thạch lên rồi hái chúng xuống.

“Ta ra ngoài trước đây, các ngươi trông nom thế giới hạch tâm nhé.” Tống Thư Hàng nói với tiểu trợ lý hạch tâm và những đốm sáng ong mật kia.

“Xin Bá Tống tiên sinh chờ một lát.” Tiểu trợ lý hạch tâm nói

Dứt lời, những đốm sáng ong mật kia bay tới, ôm theo một bình ngọc nhỏ, trong đó có chất lỏng ngọt ngào.

“Mật ong à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trước đó khi giới thiệu những đốm sáng ong mật này thì Thanh Loan Tiên Tử đã nói bọn họ có thể thụ phấn cho hoa và thu thập mật ong.

Thấy Tống Thư Hàng đoán ra đáp án, tám đốm sáng ong mật vui vẻ lượn vòng xung quanh hắn.

“Ha ha, cảm ơn nhé, vất vả rồi.” Tống Thư Hàng vươn tay phải ra, trượt một cái theo thói quen, cho mỗi đốm sáng ong mật một phát Dưỡng Đao thuật.

Tám đốm sáng ong mật rùng mình một cái, dường như đốm sáng quanh người chúng còn to ra một chút.

Sau đó các đốm sáng bay lảo đảo lên một cây bảo thạch để nghỉ ngơi.

“Chết, quen tay mất rồi.” Tống Thư Hàng nhìn về phía các đốm sáng mà hơi lo lắng trong lòng, mấy chú ong mật này sẽ không sao chứ? Trông dáng bay xiêu vẹo quá.

Tiểu trợ lý hạch tâm: “Bá Tống tiên sinh đừng lo, họ mệt mỏi quá thôi, bây giờ vừa hay có thể nghỉ ngơi một lát.”

Nói cách khác, Dưỡng Đao thuật còn có tác dụng cả với những đốm sáng ong mật này nữa à? Sao lại có cảm giác trong thiên hạ chẳng có gì là Dưỡng Đao thuật không “dưỡng” được thế nhỉ? Vị tiền bối nghiên cứu ra Dưỡng Đao thuật quả là một quái tài.

…

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng mười quả quả bảo thạch, tay cầm bình mật ong, đi ra khỏi thế giới hạch tâm.

Sau khi cảm ứng một chút thì hắn phát hiện ra Bạch tiền bối phân thân ở sân sau, không biết là đang làm gì.

Tống Thư Hàng cười hì hì, rảo bước chạy chậm rồi thả người nhảy từ mái nhà xuống, đáp đất với động tác nhẹ nhàng linh hoạt ở ngay bên cạnh Bạch tiền bối phân thân: “Bạch tiền bối, ta về rồi đây.”

“Ta đã cảm ứng được khí tức của ngươi từ lâu rồi, lùi lại một chút, đừng giẫm lên linh kiện.” Bạch tiền bối phân thân đeo một cái tạp dề màu trắng, ngồi xổm xuống đất, lắp ráp một thứ gì đó bằng kim loại, không quay đầu lại mà nói.

“Bạch tiền bối đang làm gì đấy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, đồng thời dùng niệm lực mang một quả bảo thạch đến, đặt sang bên cạnh Bạch tiền bối: “Hoa quả của ngài đây. Nó là quả bảo thạch, đặc sản của Thú giới đấy, ăn thích lắm.”

Bạch tiền bối phân thân quay đầu lại, xòe đôi bàn tay loang lổ vệt dầu rồi lắc đầu: “Đừng quấy rối, tay bẩn rồi.”

Nhưng sau khi quay sang thì hai mắt Bạch tiền bối phân thân lại sáng ngời lên: “Niệm lực hay thật đấy, đẩy nó đến gần đây.”

Tống Thư Hàng nghe lời, dùng niệm lực đẩy một quả bảo thạch về phía trước.

Bạch tiền bối phân thân cắn một cái rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng: “Ừ, không tệ.”

“Bạch tiền bối đang lắp ráp thứ gì vậy?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Chiều nay ta rảnh rỗi, không có gì làm, bèn phá hủy bộ giáp trên người mấy tên chiến sĩ máy móc trước kia, thử lắp ráp tên to con này. Đúng lúc sắp hoàn thành rồi đấy, cho ngươi xem hiệu quả của nó đây. A ô.” Bạch tiền bối phân thân lại cắn một miếng quả bảo thạch, sau đó lùi về phía sau một chút, vỗ một cái lên vật bằng kim loại nọ.

Tách tách tách!

Một cục kim loại được lắp ráp tạp nham hợp thành một cánh tay phải khổng lồ bằng kim loại.

Bạch tiền bối nhét tay vào cánh tay phải kia rồi nắm tay một cái.

Cánh tay phải kim loại cũng nắm theo.

Bạch tiền bối búng ngón tay, bàn tay phải kim loại cũng búng.

“Bạch tiền bối, ngài định chế tạo Transformer à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Không phải, đây chỉ là hình thức ban đầu của pháp khí thôi, trước mắt vẫn là thuần máy móc. Bao giờ ta hoàn thiện nó thì nó có thể thu nhỏ lại, trở thành pháp khí phụ trợ cho tay phải, tăng cường uy lực của quyền pháp. Chỉ cần bổ sung đầy đủ linh thạch thì tu sĩ nhất phẩm cũng sử dụng được, tương lai còn có thể dùng nguồn điện hoặc nguồn năng lượng khác thay thế cho thuận tiện hơn.” Bạch tiền bối phân thân giới thiệu: “A ô.”

Chỗ tốt của pháp khí dạng máy móc chính là ở điểm này, không cần trận pháp phức tạp để kích hoạt, chỉ cần có linh thạch thì tu sĩ nhất phẩm cũng dùng được. Giống như chiếc Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến của Tống Thư Hàng ngày xưa, chỉ cần sạc điện là có thể dùng.

“Có tác dụng với tu sĩ cấp cao không?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ hiếu kì.

“Phiên bản hình thái ban đầu trước mắt chỉ là một thứ đồ chơi to xác thôi. Muốn có sức sát thương thực sự thì phải chờ đến bản cải tiến sau này.” Bạch tiền bối phân thân quơ nắm đấm kim loại, giới thiệu: “Phương thức tấn công duy nhất của nó bây giờ là một quả bom khói thôi miên cường lực mà ta lắp bên trong. Bom khói độc môn do ta nghiên cứu ra, pháp thuật bình thường không đề phòng được, hiệu quả thôi miên tốt lắm, dù là Tôn Giả thất phẩm mà hít phải khói thì cũng thất thần một lát. Phải nghĩ cho series này một cái tên mới được, a ô… ồ có hạt, phụt!”

Một cái hạt trông như linh thạch bị Bạch tiền bối phun ra, rơi đúng vào thùng rác.

“Bạch tiền bối, thực ra cái hạt ấy dùng được đó.” Tống Thư Hàng nhắc nhở. Theo những gì mà Thanh Loan Tiên Tử nói thì nhân hạt này cũng có thể ăn.

“Thế thì nhặt lại đi.” Bạch tiền bối quơ nắm đấm kim loại, giới thiệu bổ sung: “Chỉ cần ta ấn một cái vào đây thì nắm đấm này còn có thể bay ra ngoài như đạn pháo… ơ, ấn nhầm.”

Sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy một viên đạn to bằng nắm tay từ nắm đấm kim loại của Bạch tiền bối phân thân bay ra, nổ tung, khói mù bao phủ khắp sân sau biệt thự.

Thế rồi tầm mắt hắn tối đen, cắm đầu ngã thẳng xuống đất.

…

Đêm ấy, Tống Thư Hàng mơ thấy một giấc mơ.

Hắn mơ thấy mình phá quan mà ra.

“Kim đan bất hối, tám long văn!” Hắn mừng rỡ siết chặt nắm tay: “Công Tử Hải ta tuyệt đối sẽ không thua kém bất cứ kẻ nào!”

Ồ… nhập mộng ư?

Chương 1909: Trận chiến định mệnh đổ bể

Có thể nói nhập mộng là năng lực thiên phú mạnh nhất của Tống Thư Hàng tính đến thời điểm hiện tại, nhưng mỗi lần phát động đều rất tùy hứng, chẳng có quy luật nào cả.

Trên cơ bản thì mỗi lần nhập mộng lại mang đến cho Tống Thư Hàng thêm một chút kinh nghiệm, dù là những năm tháng biến thành Thông Nương, hắn cũng tôi luyện được đạo tâm, xây dựng nên cơ sở của trái tim vững vàng như thép trong tương lai.

Trong thời gian này, Tống Thư Hàng tiếp xúc với rất nhiều đại lão, người và sự vật, thậm chí còn ăn một bữa thiên kiếp. Người và sự vật phù hợp với điều kiện nhập mộng không hề ít, nên khi nhập mộng thì hắn rất bình tĩnh.

Nhưng nhập vào giấc mộng của Công Tử Hải thì lại là một điều may mắn. Bây giờ thứ mà Tống Thư Hàng muốn biết nhất chính là tin tức liên quan đến Công Tử Hải, có lẽ nhập mộng có thể mang tới cho hắn tin tức gì hữu dụng chăng?

Cảm ơn Bạch tiền bối phân thân, cảm ơn quả bom khói thôi miên!

Nhìn từ thời gian khi nhập mộng thì có lẽ là thời điểm Công Tử Hải vừa mới vượt qua thiên kiếp ngũ phẩm, bế quan củng cố cảnh giới rồi phá quan mà ra.

Kim đan tám long văn, đó là tiềm lực có thể đột phá cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm trong tương lai.

Tống Thư Hàng nhớ hình như Hà Chỉ Ma Đế cũng là tám long văn chứng đạo. Trong tình huống tất cả mọi người không xem trọng hắn, hắn đã tự tìm ra trường sinh chi đạo riêng, trở thành đại đế của Ma môn.

Hà Chỉ Ma Đế có tám long văn, Công Tử Hải cũng có tám long văn, mà hắn còn có được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, dường như trong cõi u minh đã có an bài.

Nói không chừng, nếu cứ để Công Tử Hải từ từ trưởng thành thì hắn có thể trở thành Hà Chỉ Ma Đế thứ hai.

…

Trong quá trình nhập mộng, Tống Thư Hàng đã đích thân trải nghiệm sự kích động khi Công Tử Hải tấn thăng tám long văn.

Tống Thư Hàng rất hiểu sự kích động này, khi kim đan bản mệnh của hắn được Bạch tiền bối two chỉnh sửa thành chín long văn thì hắn cũng kích động y như vậy.

“Đáng tiếc…” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng định đi tìm Công Tử Hải khi mình còn ở cảnh giới ngũ phẩm để đấu với hắn một trận đường đường chính chính, kết thúc nhân quả hai bên. Với điều kiện tiên quyết là hai bên đều đang ở cảnh giới ngũ phẩm, trận chiến ấy có thể coi là trận chiến định mệnh.

Ai ngờ loáng một cái hắn đã tấn thăng thẳng lên lục phẩm, bây giờ tìm Công Tử Hải để quyết đấu thì không còn cảm giác “định mệnh” nữa. Cho nên nếu Tống Thư Hàng tìm Công Tử Hải thì không thể dùng danh nghĩa quyết đấu được.

Trong mộng, Công Tử Hải vung tay lên, thu hồi trận pháp bế quan và những vật phẩm dùng cho trận pháp.

“Ồ? Lại có livestream nhân tiền hiển thánh của Huyền Thánh ư?” Công Tử Hải lẩm bẩm.

Trong suốt một ngàn năm trước đó, Huyền Thánh không hề xuất hiện, thế mà năm nay Huyền Thánh lại được mùa, nối đuôi nhau lên sàn. Đó là dấu hiệu cho một thời đại mới sắp mở ra.

Nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp là phúc lợi của chư thiên vạn giới.

Đương nhiên Công Tử Hải sẽ không bỏ qua cơ hội quý báu này.

Tuy trước đó đã bị clone Bá Nho Huyền Ma của Bá Tống Huyền Thánh hại cho thê thảm, nhưng hắn không tin Bá Tống Huyền Thánh lại có thể nhân tiền hiển thánh hết lần này đến lần khác.

Thế là Công Tử Hải trong mộng chọn xem nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp.

“Hả? Sao không phải Huyền Thánh mà lại là Cổ Thánh chứ?” Công Tử Hải nói với vẻ nghi hoặc.

Đã thế còn không chỉ có một vị tiền bối đang giảng pháp.

Đầu tiên là Đậu Đậu Cổ Thánh, sau đó là Linh Điệp Tử Cổ Thánh, rồi đến m Trúc Cổ Thánh ngủ khò khò, vị này có thể bỏ qua.

[À? Là cảnh Cổ Thánh giảng pháp của ta sao? Đúng lúc quá.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Công Tử Hải xem hết phần giảng pháp của hai vị Cổ Thánh một cách say sưa ngon lành, thu hoạch được rất nhiều điều bổ ích.

Đúng lúc này thì lại có một Cổ Thánh khác lên sàn, đó chính là Bá Long Cổ Thánh nổi bần bật.

Nhìn thấy gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc của thiếu niên Tống Thư Hàng, Công Tử Hải không nhịn được mà rùng mình một cái.

Áp lực như núi, tâm trạng phức tạp.

Thằng ranh này hiển thánh hết lần này đến lần khác thật, có định cho người ta sống nữa không!

Oán niệm sâu đậm bốc lên trong lòng Công Tử Hải.

Tống Thư Hàng đang nhập mộng cũng cảm nhận được cơn oán niệm này.

Phải hình dung cảm giác này thế nào đây nhỉ?

Thật xoắn quẩy, thật mới lạ.

Công Tử Hải là kẻ địch, kẻ địch oán hận mình phải là chuyện tốt mới đúng.

Thế nào mới là một kẻ địch đủ tiêu chuẩn?

[Ta có phải là người mà ngươi căm ghét nhất, không muốn gặp nhất, muốn chém chết nhất, oán hận nhất không?]

Nếu câu trả lời là “Phải”, vậy thì miễn cưỡng được coi là một kẻ địch đủ tiêu chuẩn.

Nói vậy thì Công Tử Hải quá xứng đáng làm kẻ địch cả đời đủ tiêu chuẩn của mình rồi đấy chứ.

Nhưng nói thật là từ đầu đến cuối ta chưa từng chủ động kiếm chuyện với Công Tử Hải, toàn là hắn tự tìm tới gây sự với ta thôi. Cớ làm sao mà oán niệm của hắn lại lớn hơn ta cơ chứ?

Bình thường thì người bị cà khịa là ta mới là người phải oán hận cơ mà?

…

Công Tử Hải im lặng xem hết Huyền Thánh giảng pháp.

Một lúc lâu sau.

“Ta chỉ mới bế quan nửa năm để trùng kích cảnh giới ngũ phẩm, thế mà trong thời gian ngắn ngủi ấy lại xảy ra bao nhiêu chuyện.” Công Tử Hải thở dài: “Không trêu vào được, chẳng lẽ ta không trốn được hay sao?”

Hắn cúi đầu nhìn ma văn trên tay mình: [Đại thế của Bá Tống Huyền Thánh đã thành, xem ra thân phận Công Tử Hải này phải chết một lần mới xong.]

“Thân thể, thân phận Công Tử Hải này và một phần tạp chất hồn phách đều phải vứt bỏ hết.” Hắn thấp giọng nói: “Đến lúc đó, hóa thân này có thể thay ta vượt qua kiếp nạn Bá Tống.”

Tống Thư Hàng: “Ồ?”

Có phải ta vừa mới nghe lỏm được tin tức động trời gì không?

Lúc này, Công Tử Hải từ từ rút phi kiếm bản mệnh của mình ra. Trên thanh kiếm ấy ẩn chứa một luồng màu đỏ, trông như một con giao long đang bơi trong thân kiếm.

Đây là Huyết Thần đao bản mệnh mà hắn có được sau khi dung hợp toàn bộ thành viên Nguyệt Đao tông bị bày kế hiến tế vào thân kiếm.

“Chúng ta cùng lột xác đi.” Công Tử Hải chậm rãi nói: “Ta muốn đúc ngươi thành Ma Thần trụ bản mệnh của ta, một cây Ma Thần trụ có hình dạng kiếm.”

Không ai quy định Ma Thần trụ không được là hình thái kiếm.

Kiếm là kiếm, cũng là Ma Thần trụ, đây chính là ý tưởng của Công Tử Hải.

Cuối cùng, Công Tử Hải giậm mạnh bước chân, ngự kiếm trở về Vô Cực Ma Tông.

“Đúc phi kiếm bản mệnh thành Ma Thần trụ à? Vậy có phải mình cũng có thể chuyển hóa Ma Thần trụ thành hình dạng bảo đao hoặc bảo kiếm không?” Tống Thư Hàng được gợi ý, bèn cảm thấy có linh cảm không ngừng dâng trào trong đầu óc.

…

Một thời gian sau đó Công Tử Hải chỉ ở trong Vô Cực Ma Tông lặng lẽ bế quan, không hề ra ngoài gây chuyện.

Hắn toàn tâm toàn ý đúc phi kiếm bản mệnh của mình thành Ma Thần trụ bản mệnh.

Tống Thư Hàng nhập mộng cũng âm thầm học lỏm.

Đúng là hắn không có chút kiến thức nào về việc chế tạo một cây Ma Thần trụ.

Nhân lúc nhập mộng, hắn có thể bổ sung tri thức về mặt này, đến lúc đó thì Ma Thần trụ trong Thực Tại Ảo có thể tiến hóa thêm một bước.

Nói không chừng còn có thể ứng dụng trái chiều, biến Ma Thần trụ thành bảo đao hay bảo kiếm.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì “cuộc đời” của Công Tử Hải bắt đầu tăng tốc mà không hề báo trước.

Sau khi Công Tử Hải đúc phi kiếm bản mệnh của mình thành Ma Thần trụ bản mệnh thì nhân sinh của hắn như vừa bị ấn nút tua nhanh.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở đáy biển.

Công Tử Hải lẳng lặng đứng trên một chiếc tàu đắm, ngửa cổ nhìn trời.

“Shhh, lạnh quá.” Công Tử Hải lẩm bẩm: “Bây giờ phải nghĩ cách dụ Bá Tống đến tìm ta.”

Trông có vẻ đây chính là hóa thân mà Công Tử Hải tạo ra để gánh kiếp thay mình.

Chương 1910: Giấu kín công lao và tên tuổi

Hóa thân chặn kiếp của Công Tử Hải đang chủ động tìm Tống Thư Hàng, hi vọng có thể thế thân cho hắn để cắt đứt nhân quả giữa hắn và Tống Thư Hàng.

Nếu Tống Thư Hàng không nhập mộng vào Công Tử Hải thì nói không chừng thật sự sẽ bị lừa. Tống Thư Hàng vô cùng tin tưởng vào khả năng bày mưu tính kế và sắp xếp bố cục của Công Tử Hải, nếu không phải số Công Tử Hải hơi nhọ thì mấy tháng trước hắn đã bị tên kia tính kế đến chết rồi.

[Nhưng nếu Công Tử Hải đã tự dâng hóa thân chắn kiếp cho mình thì ngu gì mà không nhận cơ chứ?] Tống Thư Hàng vui vẻ nói thầm.

Hóa thân chắn kiếp chắc chắn rất đáng tiền, món quà này hơi bị lớn đấy.

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng cũng thoát ra khỏi trạng thái nhập mộng.

Nhập mộng kết thúc.

Hắn từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đã được đặt trên giường trong phòng ngủ, giày còn chưa cởi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời dần sáng, ngày mới đã bắt đầu.

Hắn lấy điện thoại di động ra nhìn, 7 giờ sáng, thứ ba, ngày 19 tháng 11, năm 2019.

“Giấc ngủ này dài thật, quả nhiên hiệu quả của bom khói thôi miên do Bạch tiền bối tự chế không phải chuyện đùa.” Tống Thư Hàng bò xuống khỏi giường, mở thế giới hạch tâm ra.

Tô Thị A Thập Lục bước ra khỏi thế giới hạch tâm. Sau khi bế quan, da thịt cô trắng như trứng gà bóc, như tuyết mùa đông, nõn nà mịn màng, khiến người ta không nhịn được mà muốn chọc một cái.

“Chào buổi sáng, Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục vươn vai một cái: “Sao hôm qua ta gọi ngươi không đáp?”

Đêm qua khi kết thúc bế quan, Tô Thị A Thập Lục muốn ra khỏi thế giới hạch tâm, ai ngờ gọi mãi mà Tống Thư Hàng không trả lời, chỉ có Quy tiền bối và Thông Nương bị tiếng gọi của cô hấp dẫn mà theo cô tới tận bây giờ.

Tống Thư Hàng vươn ngón tay chọc nhẹ lên mặt cô một chút.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

“Thích ghê.” Tống Thư Hàng nói.

Cảm xúc này rất tuyệt, chỉ chọc nhẹ một cái thôi mà đã thỏa mãn khôn cùng: “Khụ, hôm qua một phát minh mới của Bạch tiền bối gặp trục trặc ngoài ý muốn, ta dính chưởng nên ngủ như chết đến tận bây giờ đấy.”

“Thảo nào.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Sau lưng cô, Quy tiền bối và Thông Nương cũng chui ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Hôm nay đến Nho gia hả?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ừ, lát nữa ta sẽ hẹn thời gian xuất phát cùng Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “À đúng rồi, mọi người đã nhìn thấy rừng cây bảo thạch trong thế giới hạch tâm chưa? Quả bảo thạch ăn ngon lắm, lúc ăn thì nhớ để lại hạt nhé, hạt cũng có tác dụng đấy.”

“Tiểu trợ lý hạch tâm mang một ít cho bọn ta, bọn ta đã nếm thử rồi.” Thông Nương cười hì hì: “Ăn xong cảm thấy cảnh giới tăng lên một chút.”

“Mọi người thích là được. A Thập Lục này, cô mang một ít về cho A Thất tiền bối nếm thử luôn nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn quét thần trí qua các tầng nhà, chuẩn bị liên hệ với Hằng Hỏa tiền bối.

“Ơ, Bạch tiền bối phân thân và Hằng Hỏa tiền bối đều không có nhà à?” Tống Thư Hàng ngờ ngợ.

Hai vị tiền bối chạy đi đâu mất rồi?

Thông Nương: “Hay là đi ăn sáng?”

“Để ta gọi điện thoại xem.” Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại di động ra, gọi cho Hằng Hỏa Chân Quân. Bạch tiền bối đang ở trong trạng thái phân thân, không biết có mang điện thoại hay không, cho nên cứ gọi thẳng cho Hằng Hỏa Chân Quân là chính xác nhất.

Điện thoại được kết nối rất nhanh.

Tô Thị A Thập Lục: “Chào buổi sáng Hằng Hỏa tiền bối, ngài và Bạch tiền bối đi đâu thế?”

“Bạch đạo hữu thao tác sai, đưa cả hai người bọn ta lên sao Hỏa rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp trong tuyệt vọng.

“Trên sao Hỏa mà vẫn có tín hiệu cơ à? Điện thoại cải tiến phiên bản mới ư?” Tống Thư Hàng đến bên Tô Thị A Thập Lục, hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Không phải. Bây giờ bọn ta đang ở trong trụ sở bí mật của Bạch đạo hữu trên sao Hỏa, điện thoại chỉ có tín hiệu trong phạm vi trụ sở này thôi. Trưa nay hai bọn ta sẽ về đến Trái Đất, bây giờ Bạch đạo hữu đang tiến hành mấy thí nghiệm.”

“Được rồi tiền bối, vậy trưa nay chúng ta sẽ gặp nhau.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Chạy đến tận sao Hỏa? Rốt cuộc Bạch tiền bối thao tác sai kiểu gì mà có thể đưa cả ngài ấy và Hằng Hỏa Chân Quân lên đến sao Hỏa cơ chứ?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Tô Thị A Thập Lục cất điện thoại đi: “Thế sáng nay chúng ta làm gì đây?”

Tống Thư Hàng xoa cằm: “Ha ha, nhân lúc rảnh rỗi, hay là chúng ta đi tìm Công Tử Hải đi?’

“Công Tử Hải là ai?” Quy tiền bối hỏi.

Thông Nương: “Kẻ địch lớn cả đời của Tống Thư Hàng, bây giờ chắc đang ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm.”

Quy tiền bối liếc mắt.

“Chính là tên ma tu có được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế đấy. Khả năng bày mưu tính kế của tên đó cực kì lợi hại, chỉ có điều số hơi nhọ mà thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi muốn đi làm nhục tên ma tu kia thật à?” Xích Tiêu

Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “Trực giác mách bảo ta rằng hắn sẽ cho ta một niềm vui bất ngờ.”

Nói không chừng hắn còn có thể bắt được tâm ma kiếp ở chỗ Công Tử Hải ấy chứ.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Thư Hàng, ngươi biết Công Tử Hải đang ở đâu à?”

“Ha ha, hôm qua đang ngủ thì ta nhập mộng cuộc đời Công Tử Hải, cho nên có được một vài tin tức.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Vậy thì chúng ta đi tìm hắn thôi. Bây giờ là 7 giờ, chúng ta phải nhanh lên, có khi khoảng 11, 12 giờ là Bạch tiền bối và Hằng Hỏa Chân Quân đã về rồi đấy.”

“Ta để đồ lại cái đã.” Tống Thư Hàng mở rương trữ vật trong phòng, thả một quả bảo thạch, một phần thạch nhũ hóa hình của thế giới hắc long và mười hạt sen Đao Ý Thông Huyền vào trong.

Thông Nương: “Ơ? Ngươi bỏ đống đồ này vào rương làm gì? Thà đưa đây ta ăn hết cho.”

“Ta để lại cho Tiểu Thải.” Tống Thư Hàng gõ nhẹ lên búp hành của Thông Nương một cái.

Sau đó hắn gửi tin nhắn cho Tiểu Thải, bảo cô rằng mình đã để lại bảo vật hóa hình trong nhà Dược Sư, lúc nào rảnh thì nhớ đến một chuyến.

Gần đây Tiểu Thải luôn đi theo bảo vệ cha mẹ của Tống Thư Hàng, giám thị xem có kẻ xấu bụng nào tiếp cận ông bà hay không, đến bây giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả.

…

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Tống Thư Hàng ôm lấy Quy tiền bối thu nhỏ, nhét Thông Nương vào túi, sau đó lên đường rời khỏi biệt thự của Dược Sư cùng với Tô Thị A Thập Lục.

Vừa ra khỏi nhà, Tống Thư Hàng đã thấy một đôi tình nhân có vẻ còn là sinh viên đang tranh cãi cách đó không xa.

“Tiểu Tư, em phải tin anh, anh qua lại với đám con gái đó chỉ để chơi bời, anh yêu mỗi mình em thôi.” Người con trai nói với vẻ mặt chân thành.

Ồ, không ngờ lại là một cao thủ tình trường.

Câu thoại này lôi trong cái phim truyền hình nào ra thế không biết? Suýt nữa thì Tống Thư Hàng đã tưởng là mỹ nhân rắn công đức thò ra cướp thoại rồi.

“Ừm… ta đã từng đập cho thằng cha kia một trận. Hắn đổi kiểu tóc khác, suýt nữa ta không nhận ra.” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên truyền âm nói.

Tống Thư Hàng bật cười, không khỏi nhớ lại cảnh tượng lần đầu mình gặp Tô Thị A Thập Lục.

Lúc này, gã trai kia thấy Tô Thị A Thập Lục bên cạnh Tống Thư Hàng thì hơi biến sắc, sau đó lại nói với bạn gái bằng vẻ vô cùng nghiêm túc: “Trong lòng anh chỉ có một mình em, em tin anh đi, anh tuyệt đối không phụ lòng em đâu. Nếu anh mà yêu những cô gái khác thì sẽ bị trời đánh ngũ lôi.”

“Thằng ranh này nói láo.” Bậc thầy tâm lý Quy tiền bối lên tiếng.

“Thế thì chúng ta phối hợp với hắn ta đi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn miết hai ngón tay, thi triển lôi pháp duy nhất mà mình biết: Thiên Sư Chính Pháp – Dẫn Lôi thiên – Nhất Lôi.

Rầm!

Một tiếng sấm rền vang giữa không trung.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội đó nắm tay Tô Thị A Thập Lục đi về phía xa, giấu kín cả công lao và tên tuổi.

Chương 1911: Kịch bản này nhảy thẳng đến kết cục à?

Tô Thị A Thập Lục nhoẻn miệng cười, cũng miết ngón tay thi triển lôi pháp.

Ầm ầm ầm ầm ~~

Trên bầu trời liên tiếp vang lên tiếng sấm đinh tai nhức óc, bổ sung cho đủ số lượng “trời đánh ngũ lôi” mà gã trai kia vừa thề thốt.

Hỗ trợ hiệu ứng thì phải hoàn mỹ chứ.

Đã thề là ngũ lôi đánh xuống thì phải đủ cả năm phát, không trượt phát nào.

Sau khi bổ sung bốn tia sét cho Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và hắn rẽ sang môt hướng khác rồi biến mất, chỉ để lại gã trai ngu mặt đứng như trời trồng. Chẳng phải “trời đánh ngũ lôi” chỉ là một câu thề cửa miệng thôi sao? Sao tự nhiên lại biến thành sự thật vậy?

“Trùng hợp, nhất định đây là trùng hợp!” Gã trai mồm năm miệng mười giải thích.

Cô gái chẳng nói chẳng rằng, vươn tay gạt nước mắt, sau đó quăng cho tên khốn này một bạt tai rồi bỏ đi.

…

Ở một nơi khác, hóa thân chắn kiếp của Công Tử Hải từ từ nổi lên mặt biển.

Trang phục và pháp khí phối hợp của hắn đều không khác gì bản thể, thậm chí để ngụy trang cho giống thật, trên hóa thân này còn mang theo một lượng lớn đan dược và linh thạch.

Nếu kế hoạch thuận lợi thì toàn bộ chỗ đan dược và linh thạch này sẽ trở thành chiến lợi phẩm của Bá Tống, hoặc là bị tiêu hao trong trận chiến rồi tan thành tro bụi.

Cái giá không nhỏ.

Nhưng chỉ cần vượt qua “Bá Tống kiếp” này thì hắn hoàn toàn có thể gánh chịu cái giá ấy.

Thậm chí đối với hắn, “Bá Tống kiếp” còn phiền phức hơn cả thiên kiếp.

Vị trí hiện tại của Bá Tống Huyền Thánh hẳn là ở gần Điền Thiên đảo.

Nếu chỉ đơn thuần muốn gây sự chú ý với Bá Tống Huyền Thánh thì rất đơn giản. Hắn chỉ cần lao tới trước mặt Bá Tống Huyền Thánh, khiêu khích vài câu là có thể thu hút được cừu hận ngay.

Nhưng làm như thế thì người có đầu óc đều thấy có vấn đề, vậy thì “hóa thân chắn kiếp” sẽ không thể phát huy hết hiệu quả “chịu kiếp thay” của nó được.

Hắn phải tạo ra một tình huống trùng hợp, ví dụ như kiếm chuyện gì đó quanh Bá Tống Huyền Thánh hoặc là hiện thân một chút, sau đó mới “tình cờ” gây sự chú ý với Bá Tống Huyền Thánh.

Đến lúc đó Bá Tống Huyền Thánh sẽ chủ động tìm hắn, thế thì mới có hiệu quả được.

Toàn bộ kế hoạch phải thật tự nhiên và không màu mè.

Công Tử Hải bắt đầu tính kế.

Một lát sau, kế hoạch sơ bộ đã hình thành trong đầu hắn.

“Đây là lần đầu tiên ta tạo ra bố cục lớn như vậy chỉ để bản thân đâm đầu đi chết đấy.” Công Tử Hải lẩm bẩm nói.

Trên con đường tu hành chắc chắn sẽ có trắc trở.

Đường tu đạo dài đằng đẵng, được mất nhất thời chẳng tính vào đâu. Ai chứng đạo trường sinh trước thì mới là kẻ mỉm cười đến cuối cùng.

Trước mắt thì Bá Tống Huyền Thánh hơn hắn đến mấy cảnh giới, nhưng chuyện tương lai ai biết trước được đây?

“Sau khi kế sách giả chết thành công, biển rộng tùy cá lội, trời cao mặc chim bay, chính là lúc để ta tăng đà phát triển.” Công Tử Hải vỗ nhẹ áo bào trên người, khôi phục dáng vẻ công tử văn nhã tràn ngập tự tin.

Khóe miệng hắn khẽ giương, mị lực tỏa ra bốn phía.

“Tóm lại là cứ đi về phía Điền Thiên Đảo trước đã.” Hắn vỗ lên thân thể, linh lực được vận chuyển, quần áo ướt sũng nhanh chóng khô ráo. Sau đó hắn lấy một thanh phi kiếm mang đậm phong cách Vô Cực Ma Tông ra, cả người biến thành kiếm quang.

Khi hắn đang chuẩn bị lên đường thì điện thoại di động kêu vang.

Đó là điện thoại cá nhân, chỉ dành riêng để liên hệ với An Tri Ma Quân và Chính Năng.

Công Tử Hải dừng kiếm quang, lấy điện thoại ra xem.

Dãy số hiển thị là của An Tri Ma Quân, ánh sáng trên màn hình cực kì chói mắt.

Mà điện thoại của An Tri Ma Quân thì đang nằm trong tay Bá Tống Huyền Thánh.

Ban đầu hắn tưởng người bắt giữ An Tri Ma Quân là kẻ thù cũ, nhưng về sau, trải qua nhiều lần thăm dò, hắn mới xác định được An Tri Ma Quân đã bị Bá Tống Huyền Thánh bắt đi.

[Nếu là Bá Tống thì chính hợp ý ta.] Công Tử Hải thầm nghĩ.

Sở dĩ hắn giữ lại chiếc điện thoại này là để chờ đến phút giây hiện tại.

Thế là hắn bấm nút nghe máy.

“Chào ngươi, Công Tử Hải đạo hữu.” Trong điện thoại không phải là giọng nói của Bá Tống Huyền Thánh mà là giọng điệu lạnh lùng của một cô gái.

Giọng nói này chắc là của con cháu nhà Tô Thị A Thất, bạn chí thân của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục.

“Ha ha, Tiểu Thập Lục đấy à? Mấy tháng không gặp, nghe giọng nói thì có lẽ tình trạng của cô cũng không tệ lắm nhỉ?” Công Tử Hải thong dong nói.

Hắn bắt đầu điều chỉnh trạng thái, tranh thủ nắm tiết tấu trong tay.

Cú điện thoại của Tô Thị A Thập Lục rất đột ngột nhưng lại phù hợp với kịch bản trong kế hoạch của hắn. Kịch bản đã bắt đầu, hắn phải nắm bắt tiết tấu, không để cho nó đi chệch hướng.

“Công Tử Hải đạo hữu trốn kĩ thật đấy.” Tô Thị A Thập Lục chậm rãi nói: “Bây giờ chúng ta gặp mặt một lần có được không?”

“Ha ha ha, miễn đi, bây giờ ta không muốn gặp A Thất mà cũng chẳng muốn gặp cô.” Công Tử Hải nhếch miệng.

Tốt lắm, hết thảy đều đang bị hắn nắm trong tay.

“Chuyện này không phụ thuộc vào ngươi rồi.” Tô Thị A Thập Lục bỗng nói.

Công Tử Hải nhíu mày, ý gì đấy?

Sao hắn lại có dự cảm không lành là kịch bản bắt đầu chệch hướng thế nhỉ?

“Trời sáng rồi, ngẩng đầu nhìn lên trời một chút đi.” Tô Thị A Thập Lục cười khẽ.

Một loáng sau, Công Tử Hải nghe thấy tiếng xé gió truyền tới đỉnh đầu mình.

Hắn lập tức kích hoạt kiếm quang, thi triển Ngự Kiếm thuật, hóa thân thành ánh sáng và cấp tốc né tránh.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời, mấy luồng sáng vàng kim nối nhau đánh xuống mặt biển làm dấy lên từng trận sóng to.

Những luồng hào quang vàng kim kia chính là những đòn công kích do pháp khí cường lực từ trên không trung phóng xuống.

Công Tử Hải có thể nhìn thấy trong những luồng sáng ấy có đao, có kiếm, có súng, có tên nỏ, có gai nhọn, găng tay, thậm chí còn có cả một cái kèn lệnh.

Mỗi pháp khí này đều có cấp bậc bát phẩm, tỏa ra uy áp khổng lồ.

Công Tử Hải ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trong hư không, một cỗ chiến xa vàng rực từ từ hiển hiện.

“Bá Tống kiếp” của hắn khoanh tay trước ngực, đứng trên chiến xa, bên cạnh hắn là con bé Tô Thị A Thập Lục và một con rùa biển lớn không nhìn ra thực lực.

“Đã lâu không gặp, Công Tử Hải.” Bá Tống Huyền Thánh thong dong nói: “Có thể tránh né được toàn bộ đòn công, không hổ là kẻ địch lớn cả đời của ta.”

Công Tử Hải: “…”

Nghe thấy năm chữ “kẻ địch lớn cả đời”, hắn vừa mừng vừa sợ, không ngờ trong lòng Bá Tống Huyền Thánh mình lại có địa vị cao đến thế.

Tiến độ của kịch bản chạy nhanh hơn kế hoạch quá nhiều, nhảy luôn đến kết cục rồi!

Cũng may là kết quả không thay đổi. Tuy không biết vì sao Bá Tống Huyền Thánh lại phát hiện ra vị trí của hắn, nhưng hắn chỉ cần hoàn thành kế hoạch giả chết là thành công.

Trong hư không, Tống Thư Hàng hơi động ý niệm.

Các loại pháp khí đao, kiếm, cờ xí, thương, tên nỏ, gai nhọn, găng tay, kèn lệnh… đang bắn ra nhất loạt rút về. Toàn bộ chúng đều là bộ phận của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, còn có một thanh đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao xen vào góp cho đủ số.

Tiếc rằng hắn không thể sử dụng được Thần Binh Bảo Giám mà Tống đầu gỗ nghiên cứu ra.

Nếu không thì hắn đã có thể thu hết pháp khí đã bắn ra bằng lực lượng không gian, không phải rút về theo cách “bay” quê mùa như vậy.

Chương 1912: Quăng Trái Đất

Nếu pháp khí tổ hợp tam thập tam thú và thần binh lợi khí đã bắn ra được thu hồi vào thế giới hạch tâm thông qua Thần Binh Bảo Giám của Tống đầu gỗ rồi phóng ra một lần nữa, lặp đi lặp lại không ngừng, thì có thể khiến kẻ địch choán ngợp trong cảm giác bị tấn công như vũ bão, chỉ nghĩ thôi đã thấy hoành tráng rồi.

Tiếc rằng Tống Thư Hàng không có thủ đoạn không gian nên không thể làm được việc này. Mỹ nhân rắn công đức cũng chỉ có thể để lại ấn kí chứ không rút các pháp khí đã bắn ra về được, khiến cho Tống Thư Hàng vô cùng tiếc nuối.

Bên dưới.

Hóa thân của Công Tử Hải đứng trên mặt biển, ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục. Dù kịch bản đã đốt cháy giai đoạn, nhảy qua quá trình rồi đi thẳng vào chương cuối thì hắn cũng phải diễn cho xong.

Ít nhất cũng không được để Bá Tống Huyền Thánh nhìn ra sơ hở.

Cho nên bây giờ hắn không thể coi mình là hóa thân, mà phải coi hóa thân như người thật để hoàn thành màn thoái tràng của vở kịch cuộc đời Công Tử Hải.

Nếu hắn là chân thân mà đột nhiên gặp phải Bá Tống Huyền Thánh thì sẽ làm thế nào đây?

Đầu tiên… đương nhiên là phải nghĩ cách thoát thân rồi.

Hắn dám cam đoan, nếu đánh chính diện với Bá Tống Huyền Thánh thì cùng lắm chỉ mười mấy giây là mình sẽ cạp đất. Tuy không phục chút nào, nhưng thực sự là hắn sẽ bị đánh bại rất nhanh.

Nhưng hắn có rất nhiều thủ đoạn chạy trốn, mặc kệ chúng có bao nhiêu tác dụng trước mặt Bá Tống Huyền Thánh, ít nhất cũng phải sử dụng được một lần. Nếu bị chém chết dễ dàng như một con cá ươn thì chắc chắn sẽ khiến đối phương hoài nghi.

Khi Công Tử Hải đang suy tư thì Bá Tống Huyền Thánh trên bầu trời đã lên tiếng: “Tuy rất muốn quyết chiến một trận đường đường chính chính với ngươi để kết thúc nhân quả giữa hai ta, nhưng bây giờ quyết đấu đã không còn thích hợp với chúng ta nữa, cho nên ta cho ngươi lựa chọn.”

Công Tử Hải: “Lựa chọn gì?”

Vừa nói chuyện, hắn vừa âm thầm thi pháp, sử dụng một thuật pháp tương tự như “ve sầu thoát xác”. Trong cái bóng dưới chân hắn, hóa thân lặng lẽ thoát ra, chỉ để lại cái xác không ở chỗ cũ.

“Hôm nay, ta sẽ để Tô Thị A Thập Lục đại diện cho cả ta và cô ấy, kết thúc nhân quả giữa ngươi với bọn ta.” Tống Thư Hàng nói: “Chỉ cần ngươi giữ được tính mạng trong tay Tô Thị A Thập Lục, ta cam đoan trong vòng ít nhất một năm, ta sẽ không gây phiền phức cho ngươi.”

Công Tử Hải: “…”

Tô Thị A Thập Lục chiến đấu với hắn để kết thúc nhân quả? Bây giờ Tô Thị A Thập Lục vẫn còn ở cảnh giới tứ phẩm. Bá Tống Huyền Thánh đang có âm mưu quỷ kế gì đây?

“Hai mươi giây sau, quyết đấu bắt đầu.” Tống Thư Hàng nói: “Thời gian tương đối eo hẹp, ta và A Thập Lục phải về nhà ăn cơm vào khoảng 11 giờ, cho nên… đừng có chạy, hãy chiến đấu như một người đàn ông đi.”

Dứt lời, mắt trái của Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Ánh nhìn mang thai phóng ra!

Tách!

Ánh sáng được mệnh danh là thuật giám định cường giả xuyên thẳng qua cái xác rỗng mà Công Tử Hải để lại trên mặt biển, phủ xuống hóa thân đang lặn sâu bên dưới.

Ánh sáng quen thuộc, mùi vị quen thuộc, đau đớn quen thuộc.

Đối với đàn ông con trai không có chức năng mang thai, nỗi đau đớn khi mang thai vô cùng phản nhân loại.

Công Tử Hải nghiến chặt răng, cố nén đau đớn, chui ra khỏi mặt biển.

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng nhìn Tô Thị A Thập Lục, nhỏ giọng hỏi: “Có cần ta làm hắn yếu đi thêm một chút nữa không?”

“Không cần, thế này là đủ rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói khẽ.

Ánh nhìn mang thai đã làm yếu đi ít nhất ba phần chiến lực của Công Tử Hải, thời gian càng dài thì hiệu quả càng mạnh.

Cô nhẹ nhàng cởi mũ xuống, vươn tay đội lên đầu Tống Thư Hàng, sau đó lấy bảo đao ra, thi triển phép ngự đao, chuẩn bị phóng xuống từ không trung.

Tống Thư Hàng biết Tô Thị A Thập Lục có bạch long tỷ tỷ hộ thể, nhưng vẫn nhẹ tay vỗ một cái lên người cô.

Một đạo đao ý rơi xuống người Tô Thị A Thập Lục, ngưng tụ không tan.

Đạo đao ý này sẽ chủ động phối hợp với đao khí trên người Tô Thị A Thập Lục, huyễn hóa ra một bộ áo giáp tinh xảo và nữ tính.

Đao ý khôi giáp, trừ nhược điểm không theo nghề chính ra thì mọi mặt đều hoàn hảo. Nó sẽ căn cứ vào đối tượng phụ thể mà thiết kế ra ngoại hình khôi giáp phù hợp nhất.

Tô Thị A Thập Lục hé miệng cười, đạp độn quang, nhảy xuống từ không trung.

Sau lưng cô có hư ảnh bạch long ngưng tụ thành hình. Móng vuốt của bạch lòng quặp một đôi đũa, giơ đến trước miệng Tô Thị A Thập Lục, bón cho cô một miếng thức ăn cắt khối vuông giăng đầy lôi văn.

Công Tử Hải đang mang thai ở phía dưới nhìn thấy miếng thức ăn hình lập phương kia thì trong lòng dấy lên cảm giác rất kì lạ. Khỉ gió, hắn cảm nhận được khí tức của thiên kiếp từ miếng thức ăn kia. Hắn vừa mới vượt qua thiên kiếp ngũ phẩm không lâu nên ấn tượng về thiên kiếp vẫn còn mới lắm.

[Ồ, thiên kiếp kho tàu à?] Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy cảnh này. bạch long tỷ tỷ lén cất một ít thiên kiếp kho tàu từ khi nào vậy?

Tô Thị A Thập Lục cắn một miếng thiên kiếp kho tàu, ánh điện trên người phát ra tiếng kêu rèn rẹt.

Sừng rồng trên đầu cô bắt đầu dẫn lực lượng trong thiên địa.

Ầm!

Trên đỉnh đầu A Thập Lục, mây đen kéo dày đặc, tiếng sấm đì đùng kéo theo ánh sét nhập nhằng. Đồng thời, trên mặt biển đang phẳng lặng cũng nổi lên sóng to gió lớn.

Hô mưa gọi gió, lấp bể dời sông, vốn chính là thiên phú của rồng.

Biển cả là sân nhà của chân long.

Khi chiến đấu ở đây, chiến lực của Tô Thị A Thập Lục sẽ tăng lên rất nhiều.

Ầm ầm ầm ầm ~

Sau một tràng tiếng sấm rền, luồng lôi điện khổng lồ phủ xuống người Tô Thị A Thập Lục, dung nhập vào đao và thân thể cô. Đồng thời, trong thể nội của A THập Lục có một luồng lôi điện mang khí tức của thiên kiếp tuôn ra rào rạt, hòa cùng lôi điện trên người cô thành một thể.

Giờ khắc này đây, cô tựa như một nữ chiến thần có thể thao túng sấm sét.

“Thiên Đao Táng Tinh Hà!” Tô Thị A Thập Lục vừa ra tay đã thi triển ngay tuyệt kĩ phiên bản đơn giản cải biên của Tô Thị A Thất.

Đao ý tinh hà ngưng tụ dung nhập vào đao khí lôi long từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng về phía Công Tử Hải.

Uy lực của đao này không còn nằm trong phạm vi cấp bậc tứ phẩm, thậm chí rất nhiều tu sĩ ngũ phẩm bình thường cũng không thể chém ra được một đao bá khí đáng sợ và mạnh mẽ như thế.

Hóa thân của Công Tử Hải thở dài. Khi nhìn thấy thân hình mảnh khảnh nhỏ bé kia, dường như hắn thấy được bóng hình cuồng ngạo của Tô Thị A Thất. Tất cả những thành viên có đạo hiệu đánh số của Thiên Hà Tô thị đều là bậc thầy chiến đấu có chiến lực vô song, vị nào vị nấy đều có chiến tích chiến đấu vượt cấp hoặc ít hoặc nhiều.

Tô Thị A Thập Lục hoàn toàn có thể chiến đấu chính diện, thậm chí là chiến thắng những tu sĩ Linh Hoàng có hai, ba long văn.

Nhưng ta thì khác.

Ta không phải một Linh Hoàng có hai, ba long văn tầm thường.

Tuy chỉ là một hóa thân đang mang thai, nhưng ta sẽ không bị đao pháp bậc này đánh bại.

Công Tử Hải cố nén đau đớn kịch liệt truyền đến từ bụng dưới, tay chắp thành ấn.

Rầm rầm rầm!

Sau lưng hắn, năm Ma Thần trụ xuất hiện. Đây chính là hình chiếu Ma Thần Trụ được ngưng tụ ra từ linh lực.

Rầm rầm rầm!

Ma Thần Trụ đón đầu một đao đầy bá khí của Tô Thị A Thập Lục, chặn đứng Thiên Đao Táng Tinh Hà.

Công Tử Hải nhoẻn miệng cười.

Muốn thắng ta, không dễ như vậy đâu!

Đúng lúc này, một cái vuốt rồng xuyên thẳng qua lớp phòng ngự của Ma Thần Trụ, túm lấy Công Tử Hải, quăng hắn bay lên trời.

“Quăng Trái Đất!” Một giọng nữ lớn tiếng hô lên.

Công Tử Hải: “???”

Chương 1913: Quá vô nhân đạo

Cái vuốt rồng này ở đâu ra vậy?

Uy lực này ở đâu ra vậy?

Khi bị vuốt rồng túm cổ, Công Tử Hải không hề có năng lực phản kháng, hệt như một con kiến bị người bắt trong tay… thậm chí đến con kiến cũng không bằng.

Đó chỉ là một cú ném bình thường, nhưng Công Tử Hải không chống cự nổi, cứ thế bị ném bay thẳng lên trời.

Vuốt rồng này chính là nguyên nhân khiến Bá Tống Huyền Thánh dám để Tô Thị A Thập Lục một mình quyết đấu cùng với hắn sao?

Cái vuốt rồng này là thứ gì? Là hóa hình của công đức chi thân? Là linh hồn của thần thú? Hay là vị nào trong long tộc đang phụ thân lên cô ta?

“Đạp!” Công Tử Hải bị quăng lên không trung dùng một tay kết đạo ấn, nhanh chóng thi triển pháp thuật loại hình trói buộc. Dưới chân hắn, một cây cầu ngập tràn ma khí hiện lên.

Công Tử Hải giẫm lên mặt cầu, cưỡng chế thân mình dừng lại.

Ngay khi hắn vất vả lắm mới ổn định lại được thân hình, Tô Thị A Thập Lục đã áp sát ngay phía trước hắn.

Nhanh quá!

Tốc độ này nhanh đến mức hóa thân của Công Tử Hải cũng không phản ứng kịp.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục chân đạp độn quang, vung thiết quyền nhỏ bé đấm thẳng về phía Công Tử Hải. Lần này cô không dùng đao. Trên hai nắm đấm nhỏ xinh, ánh điện rung động xoèn xoẹt hòa cùng tiếng rồng ngâm mơ hồ.

Mỗi quyền đều mang theo quỹ tích vận mệnh, khiến cho người ta không biết phải tránh né ra sao.

Đây là một loại quyền pháp cực kì thâm ảo, luận về phẩm cấp, có lẽ còn cao hơn Thiên Đao Táng Tinh Hải của Tô Thị A Thất. Chẳng phải Tô Thị A Thập Lục theo Tô Thị A Thất học đao sao? Cô ta tu luyện được quyền pháp mạnh mẽ này khi nào thế?

Hắn chỉ bế quan có vài tháng ngắn ngủi mà sao cảm thấy cả thế giới đều thay đổi thế này?

Đùng, đùng, đùng, đùng!

m thanh trầm muộn như tiếng mưa rơi dồn dập nện lên mái ngói.

Đó là âm thanh vang lên khi nắm đấm nhỏ bé của Tô Thị A Thập Lục điên cuồng giáng lên người Công Tử Hải.

Chỉ trong giây lát, Tô Thị A Thập Lục đã sượt qua người Công Tử Hải.

Sau đó, toàn bộ pháp thuật và pháp khí phòng ngự trên người Công Tử Hải đều sụp đổ, vỡ vụn. Trên phần áo trước bụng hắn in hằn bốn dấu tay nhỏ xinh cháy đen.

Trong khoảnh khắc sượt qua Công Tử Hải, Tô Thị A Thập Lục đã giáng liên tục mười sáu đòn.

Mười hai đòn trước đấm sập hệ thống phòng ngự của Công Tử Hải, bốn đòn sau đấm thẳng vào người hắn không chút nể nang, để lại bốn dấu ấn ngay trước bụng hắn.

Khuôn mặt của hóa thân Công Tử Hải trắng bệch, miệng há hốc ra, mãi không khép lại được, tiếng kêu rên đau đớn kẹt lại trong cổ họng nhưng không thể thốt được thành lời, bởi vì nỗi đau quá lớn.

Chuyện đau khổ hơn cả mang thai, chính là sau khi dính chưởng mang thai còn ăn quyền vào bụng.

Ở một phía khác, ánh sáng trên đao ý khôi giáp quanh người Tô Thị A Thập Lục cũng hơi tối đi, bởi vì khi cô tấn công Công Tử Hải thì Công Tử Hải cũng đánh lại hai chiêu.

Nhưng hai chiêu này bị đao ý khôi giáp của Tống Thư Hàng ngăn lại hoàn toàn. Đao ý khôi giáp nhìn có vẻ ảm đạm, nhưng thực ra nó đang lặng lẽ tích lũy lực lượng để phản kích.

A Thập Lục xoa nhẹ lên đao ý khôi giáp, sau đó quay người lại, há miệng ra, gầm lên một tiếng với Công Tử Hải đang “đau đớn không rên lên được”.

Khi chiến đấu phải tranh thủ từng khoảnh khắc.

Không để cho kẻ địch có thời gian ngơi nghỉ.

Oành!

Một quả pháo sáng có long lực, lôi điện và cả khí tức thiên kiếp hùng dũng bắn ra.

Công Tử Hải đau đến cong người, phòng ngự toàn thân bị phá sạch, chỉ có thể dùng nhục thân gánh chịu chiêu này. Hắn bị nổ bay ra xa, lộn nhào mấy vòng giữa không trung.

Trên Hà Long Thần Hành chiến xa.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối nói: “Hay lắm! A Thập Lục nắm tiết tấu cực kì tốt!”

“Quyền pháp của A Thập Lục là…” Ánh mắt của Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

“Đừng có mơ, đó là quyền pháp của Kim Long Thủy Tổ, nếu không có huyết mạch long tộc thì cùng lắm ngươi chỉ học được cái hình thức thôi, không đánh ra được hiệu quả phá phòng, cũng không có tiếng rồng ngâm tăng khí thế đâu.” Quy tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “Ta không có ý đó, ta chỉ cảm thấy quyền pháp đó rất ngầu thôi.”

“Đây nhất định là bệnh chung của người Hoa. Cứ cái gì liên quan đến rồng là thấy ngầu, mà cái gì liên quan đến rùa thì lại thấy cùi bắp.” Quy tiền bối nói: “Đây là bệnh tâm lý đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Các ngươi chú ý đi đâu thế.” Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tâm ma chậm rãi nói: “Trong trận giao phong ngắn ngủi ban nãy, cái cần chú ý nhất là bốn quyền mà A Thập Lục giáng lên người Công Tử Hải kia kìa. Làm thế nào để phát huy hiệu quả của Ánh nhìn mang thai lên mức cao nhất mới là phương thức chiến đấu mà Tống Thư Hàng ngươi cần nghiên cứu. Sau này, ngươi thi triển Ánh nhìn mang thai với kẻ địch rồi xông lên nện thật lực vào bụng hắn cũng là một ý tưởng hay đấy.”

“Quá vô nhân đạo.” ,Quy tiền bối bình luận: “Quá trình chiến đấu mà tàn bạo quá là sẽ bị làm mờ đấy nhé.”

“Đó là Cường Giả Giám Định thuật.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tấn công vào bụng kẻ địch sau khi thi triển Ánh nhìn mang thai… nghĩ thôi đã lạnh sống lưng rồi.

Nhưng tấn công vào bụng kẻ địch sau khi thi triển Cường Giả Giám Định thuật thì nghe có vẻ bình thường hơn nhiều lắm.

Khi đôi bên giao chiến, tấn công vào bụng mềm mại là phương thức chiến đấu hữu hiệu nhất mà.

…

Cùng lúc đó, Tô Thị A Thập Lục giẫm trên độn quang, dũng mãnh xông lên.

Lưỡi đao hiển hiện bóng dáng bạch long.

Nắm đấm thép có tiếng rồng ngâm hòa nhịp.

Chỉ pháp sắc bén như răng nanh của rồng.

Đôi sừng rồng nho nhỏ không ngừng khiên dẫn lực lượng trong thiên địa.

Mỗi khi Công Tử Hải có ý đồ lẩn trốn thì lại bị một cái vuốt rồng màu trắng đột ngột nhô ra bắt về.

Mỗi khi Công Tử Hải tranh thủ thời gian định tung đòn phản kích thì lại bị một cái đuôi rồng đột ngột thò ra quật ngã.

Công Tử Hải tuyệt vọng sâu sắc.

Tuy rằng theo kịch bản, hóa thân chắn kiếp này vốn chính là vật hi sinh dùng để chết thay.

Nhưng bị Tô Thị A Thập Lục đè ra đánh đến mức không còn đường phản kháng lại khiến Công Tử Hải cảm thấy vô cùng ấm ức.

Kết thúc kịch bản vẫn như cũ, song quá trình này lại khó chịu tột cùng.

Thậm chí khi hắn thay số liệu của bản thể vào để tính toán thì phát hiện… dù bản thể có ở đây thay thế cho hóa thân, kết cục cũng chẳng tốt đẹp hơn là mấy.

Bóng hình bạch long sau lưng Tô Thị A Thập Lục là một sự tồn tại không thể nào phá giải được.

Trừ khi hắn có thể khiên dẫn lực lượng của Hà Chỉ Ma Đế, dùng lực lượng của Hà Chỉ Ma Đế để đối phó với bạch long kia, sau đó vương đấu với vương, tướng quần với tướng, hắn đánh với một mình Tô Thị A Thập Lục thì may ra mới có phần thắng.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu hóa thân của Công Tử Hải thì ma khí đã sôi trào trong thân thể hắn.

Công Tử Hải đã sử dụng phương pháp trong truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, lấy xác ngoài đã lột của nhục thân và một phần tạp chất hồn phách, kết hợp với cách luyện hóa Ma Thần trụ để ngưng tụ thành hóa thân kia.

“Lực lượng của Hà Chỉ Ma Đế?” Hóa thân Công Tử Hải nhíu mày.

Quả nhiên, truyền thừa của đại đế Ma môn luôn để lại cửa sau.

Lần này, lực lượng của Hà Chỉ Ma Đế đến thật đúng lúc.

Công Tử Hải cười nhạt.

Hắn chủ động buông lỏng sự hạn chế của hóa thân để khiên dẫn ma khí bốc lên, đồng thời từ bỏ cả ý thức của hóa thân để lực lượng của Hà Chỉ Ma Đế làm chủ thân thể này.

Hãy để lực lượng của Hà Chỉ Ma Đế biểu diễn cảnh hạ màn cho cái chết của Công Tử Hải đi!

Chương 1914: Mùa đông này nước ấm kết thành băng

Có sự phối hợp của hóa thân Công Tử Hải, luồng ma khí cuồng bạo bốc lên nhanh chóng tiếp quản thân thể hắn. Ma khí dâng lên, cảm xúc hung hãn bá đạo cũng ngập tràn trong lòng hắn.

Công Tử Hải chủ động giấu ý thức của mình vào góc sâu của tâm linh như một người xem, thưởng thức màn diễn “Công Tử Hải tử vong”.

“A a hú ~” Công Tử Hải phát ra tiếng kêu như dã thú, ma khí trong thể nội tăng vọt phun ra qua từng lỗ chân lông, hóa thành một luồng ma vụ đen kịt quanh người hắn.

Ma vụ này mang đến cho Công Tử Hải cảm giác ấm áp kì lạ, như cá mập được thả vào biển cả, được nước biển bao quanh.

Ba đạo đao mang mà Tô Thị A Thập Lục chém tới đều sa vào ma vụ rồi biến mất không còn tăm tích.

“Bạo tẩu rồi?” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch long tỷ tỷ: “Hắn thi triển kĩ năng bộc phát, đây là lĩnh vực mà công pháp ma môn thành thạo nhất.”

Thân là tu sĩ Ma môn mà không có mấy kĩ năng bùng nổ trên người thì còn mặt mũi đâu mà nói chuyện với người khác?

Dứt lời, bạch long tỷ tỷ vung vuốt đánh qua, đập vào người Công Tử Hải.

Viu ~

Ma vụ bao phủ thân thể Công Tử Hải bị đánh tan để lộ thân thể giăng đầy gân xanh. Ngay sau đó, Công Tử Hải bị một cú vả yêu của vuốt rồng đập rơi xuống biển.

Bọt nước nổi lên trắng xóa.

“Lúc rơi làm nổi nhiều bọt nước quá, thua một điểm.” Quy tiền bối bình luận.

Dưới đáy biển.

Công Tử Hải giãy giụa ép ra một luồng ma vụ lớn, sau đó cảm xúc cuồng bạo lại dâng lên ngập tràn đầu óc hắn.

[Quái lạ, chỉ có vậy thôi ư?] Ý thức sâu trong tâm hồn của Công Tử Hải lấy làm nghi hoặc.

Nếu như đây là cửa sau mà Ma Đế để lại trong truyền thừa… thì khi lực lượng của Ma Đế tiếp quản thân thể hóa thân này, phải tiến thêm một bước, đưa hình chiếu tới, giáng lâm trong thân thể ấy mới đúng chứ!

Chẳng lẽ đây không phải là cửa sau, mà chỉ là cơ hội bùng nổ sức mạnh mà Ma Đế để lại cho người thừa kế thôi ư?

Hay bản thân Ma Đế đã gặp chuyện gì bất trắc, cho nên mới không thể sử dụng “cửa sau” này từ xa được?

Khi Công Tử Hải còn đang nghi hoặc thì ma vụ quanh người hắn đã ngưng tụ ra một hư ảnh Ma Thần trụ.

[Người thừa kế của ta, ngươi có khát vọng sức mạnh không?] Hư ảnh Ma Thần trụ truyền một ý niệm vào đầu óc Công Tử Hải.

“Có chứ! Mau cho ta mượn sức mạnh của ngài đi, đại đế!” ý thức của Công Tử Hải trả lời.

[Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để trả một cái giá đắt chưa?] Hư ảnh Ma Thần trụ lại truyền một ý niệm khác.

Công Tử Hải suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Sẵn sàng.”

Hóa thân này vốn là vật hi sinh, chẳng có gì là không bỏ được.

[Tiếp nhận lực lượng của ma đế, hãy cảm nhận sức mạnh vĩ đại của ma đế đi!] Hình chiếu Ma Thần trụ dung hợp với hóa thân của Công Tử Hải.

Trên bầu trời.

Tô Thị A Thập Lục điểm mũi chân trên độn quang, nhìn xuống mặt biển phẳng lặng: “Vẫn chưa ra.”

“Yên tâm đi, hắn trốn không thoát đâu.” bạch long tỷ tỷ khóa chặt vị trí của Công Tử Hải, không cho hắn có cơ hội chạy trốn: “Xem ra hắn sắp bạo tẩu hoàn toàn. Khi hắn bùng nổ hoàn toàn mới là khiêu chiến thật sự đối với ngươi.”

“Chính hợp ý ta!” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cô đang cần một đối thủ thích hợp kích thích mình để đề cao cảnh giới đây.

Ầm!

Mặt biển nổ tung, Công Tử Hải phiên bản bành trướng phóng lên từ đáy biển.

Thân hình hắn biến lớn, toàn thân trên dưới nổi đầy gân xanh, phong cách công tử đẹp trai biến thành thanh niên cơ bắp, ngay cả cái bụng phình to trông cũng khiêm tốn hơn.

Công Tử Hải phiên bản bành trướng cất tiếng cười quái dị: "Để ta xem thử, ai là đối thủ của ta nào?"

Ánh mắt hắn đảo qua Tô Thị A Thập Lục rồi quét đến Tống Thư Hàng đang đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Ánh mắt của Công Tử Hải phiên bản bành trướng ngưng lại, thân thể cứng ngắc một lát, ngay cả ma vụ cuồn cuộn bốc lên quanh người cũng lắng lại.

Ý thức của Công Tử Hải đang ở sâu trong tiềm thức: "???"

"Bá… Tống!!!" Công Tử Hải phiên bản bành trướng khàn giọng gào lên.

Trong tiếng kêu kia mang theo nỗi oán hận vô tận.

Nếu mỗi tia oán hận trong giọng nói của hắn có thể biến thành một cục gạch thì toàn bộ niềm oán hận này có thể xây dựng nên một Vạn Lý Trường Thành thứ hai.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy Công Tử Hải phiên bản bành trướng, chẳng hiểu sao trong đầu lại nhớ đến ngữ điệu khi Bạch tiền bối two trả lời hắn, bật thốt ra: "Gì đây?"

Công Tử Hải phiên bản bành trướng thở gấp dồn dập, thân hình hơi khòm xuống: "Một ngày nào đó, ta sẽ tự tay vặn đầu ngươi xuống."

"Ờ." Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

"Ta muốn treo đầu ngươi trên Ma Thần trụ của ta, cắm ở nơi bắt mắt nhất trong ma quốc của ta!" Công Tử Hải phiên bản bành trướng gằn giọng.

"Ồ, giọng điệu này… không phải là của Công Tử Hải?" Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên: "Hạp Tử Ma Đế đấy à?"

Hắn vẫy tay một cái, Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay vào tay hắn, mỹ nhân rắn công đức hiển hiện bao phủ thân thể hắn, Tạo Hóa

Tiên Tử hiện thân, giương cao tì bà, bắt đầu gảy lên.

Bốn mươi chín hư ảnh thánh viên liên tục xuất hiện sau lưng hắn.

“Khỏi cần chờ “một ngày nào đó”, hôm nay ông đây sẽ rút mày ra treo trong thế giới hạch tâm.” Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối: “Để ý ngôn từ, nhã nhặn chút đi, đừng có côn đồ như nhân vật phản diện thế.”

“Ta cứ ở đây, không muốn nhúc nhích, ai muốn chém đầu địch thì xông lên đi.” Tống Thư Hàng biết sai bèn sửa.

Quy tiền bối: “…”

Công Tử Hải phiên bản bành trướng dồn hết sức lực, gầm lên: “Lần sau gặp lại chính là ngày chết của ngươi!”

Gầm xong, thân thể Công Tử Hải co lại như quả bóng bị xì hơi…

Ma năng bành trướng trong thể nội tán đi, suy nghĩ ngông cuồng tiêu tan, ngay cả một tia ý niệm mỏng manh của Hà Chỉ Ma Đế cũng biến mất.

Công Tử Hải ngơ ngác đứng ngây ra như phỗng giữa không trung.

Bên cạnh hắn vẫn có ma vụ bồng bềnh.

Nhưng lúc này, luồng ma vụ ấy cũng không thể mang lại cảm giác ấm áp cho hắn được nữa.

Luồng ma vụ ấm áp ấy rét lạnh như băng.

Rõ ràng mới có tháng mười một mà Công Tử Hải lại cảm thấy ngày đông giá rét đang phủ xuống.

Hắn nhớ lại một hình ảnh.

Ngày đó trong truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, Bá Tống Huyền Thánh thiếu niên lơ lửng trong truyền thừa, thong dong nói: “Hà Chỉ Ma Đế vô cùng cường đại, ngày ấy phải có cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ta mới nổ chết được hắn.”

Nổ chết…

Chết…

Hà Chỉ Ma Đế chết…

Công Tử Hải cứ tưởng rằng đó là thí luyện của bí cảnh truyền thừa, nhằm thử thách độ bền nội tâm của hắn.

Nhưng bây giờ xem ra đó không phải là thí luyện, mà là cơn ác mộng mang tên Bá Tống kiếp.

Hà Chỉ Ma Đế thực sự đã bị nổ chết.

Bởi vậy nên ý thức của Ma Đế phụ thân hắn mới oán hận đến thế, bởi vậy nên nó chỉ ném lại một câu đe dọa rồi vội vàng cắp đuôi bỏ chạy.

Cõi lòng Công Tử Hải bị bao phủ bởi một bóng ma lớn trước nay chưa từng có.

Mục tiêu cuộc đời hắn là trở thành Hà Chỉ Ma Đế thứ hai, dù không có tư chất nghịch thiên chín long văn thì cũng phải dùng cố gắng của mình để chứng trường sinh chi đạo, lên ngôi Ma Đế.

Nhưng hắn vừa mới cất bước trên con đường hướng tới mục tiêu thì nó đã vỡ vụn rồi.

Chương 1915: Ta có một bí mật nhỏ, hôm nay sẽ nói cho ngươi

[Không, không thể nghĩ tiếp nữa.] Công Tử Hải nhanh chóng ngăn dòng suy nghĩ của mình lại.

Nếu cứ suy nghĩ tiếp thì hắn sợ rằng mình sẽ sinh ta tâm ma.

Sau khi chuyện này kết thúc, hắn nhất định phải tĩnh dưỡng một thời gian để vỗ về linh hồn rỉ máu.

[Tuy Hà Chỉ Ma Đế là mục tiêu của ta, nhưng hắn cũng là đối tượng mà ta muốn vượt qua. Tương lai của ta không chỉ giới hạn trong một cái ngôi ma đế cỏn con, dã tâm của ta phải lớn lao hơn nữa!] Công Tử Hải thầm nghĩ.

Hơn nữa Bá Tống Huyền Thánh giết Hà Chỉ Ma Đế cũng chẳng phải bằng sức của chính mình. Hắn dựa vào thiên thời, địa lợi, nhân hòa… mới làm được chuyện đó.

Từ việc Hà Chỉ Ma Đế kêu gào muốn quay lại báo thù cũng có thể thấy Hà Chỉ Ma Đế không hề e ngại Bá Tống Huyền Thánh. Rất có thể Bá Tống Huyền Thánh đã lợi dụng thời cơ để hãm hại hắn, hoặc là dựa thế một đại lão có máu mặt nào đó.

Cảm xúc của Công Tử Hải nhanh chóng bình tĩnh lại.

Người như hắn sẽ không dễ bị đả kích hay đánh bại. Dù có bị dồn vào tuyệt cảnh, chỉ cần hắn còn một hơi thở thì vẫn có thể ngoan cường sống sót, và càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

“Haiiz, Hà Chỉ Ma Đế chạy mất rồi.” Tống Thư Hàng nói, sau đó về lại Hà Long Thần Hành chiến xa của mình.

Chạy rồi cũng tốt. Nói thật, nếu quần nhau với Công Tử Hải đang được Hà Chỉ Ma Đế phụ thân thì Tống Thư Hàng cũng không dám khẳng định kết quả sẽ thế nào.

Bản tôn Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã rời đi, chỉ để lại Xích Tiêu Kiếm tâm ma, mà Xích Tiêu Kiếm tâm ma thì không thể phối hợp với Tống Thư Hàng để chém ra Phần Thiên Hỏa Diễm đao. So với hồi còn ở thế giới hắc long, chiến lực của Tống Thư Hàng đã suy giảm rất nhiều.

Nhìn Xích Tiêu Kiếm tâm ma trong tay, Tống Thư Hàng đột nhiên vung nó lên một chút.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “Làm gì thế?”

“Trước kia khi Xích Tiêu Kiếm tiền bối còn ở đây, tuy ngoài miệng nói không muốn nhưng lại chưa từng phản kháng khi mỹ nhân rắn công đức biểu diễn nuốt kiếm. Ta đang nghĩ có phải thực ra tiền bối rất hưởng thụ quá trình nuốt kiếm hay không? Hay là ta cũng học kĩ năng nuốt kiếm nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, chớp mắt.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “Nếu ngươi dám dùng ta để biểu diễn nuốt kiếm thì ta sẽ liều mạng với ngươi, nhất định ta sẽ đâm ngươi lòi ruột.”

Quy tiền bối: “Dù sao cũng là tâm ma, có một số sở thích sẽ trái ngược so với bản thể ấy mà.”

“Có lý.” Tống Thư Hàng dứt lời, trượt tay một phát, Dưỡng Đao Thuật đáp ngay xuống thân Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

“Ôi ~ đã quá đi ~” Xích Tiêu Kiếm tâm ma cực kì thoải mái.

Tống Thư Hàng: “Nhưng xem ra một vài sở thích khác thì vẫn giống nhau.”

Quy tiền bối: “…”

“Có vẻ Công Tử Hải chẳng còn bao nhiêu sức lực nữa.” bạch long tỷ tỷ nói.

Đợt bùng nổ vừa rồi khiến Công Tử Hải tiêu hao rất lớn.

Bùng nổ được một nửa thì Hà Chỉ Ma Đế chạy mất, thành ra mười phần sức lực của Công Tử Hải chẳng còn lấy một phần.

“Vậy thì đánh một chiêu cuối cùng đi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cô nhìn về phía hóa thân của Công Tử Hải: “Chỉ cần đỡ được chiêu này thì ngươi sẽ sống, không đỡ được thì phải chết.”

Công Tử Hải ngẩng đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục giẫm một chân trên độn quang, bày tư thế đánh quyền cực kì duyên dáng.

Nói cách khác, bây giờ chiêu thức mạnh nhất của cô không phải là đao pháp mà là quyền pháp.

“Ha ~” A Thập Lục thở ra một luồng khí trắng, nơi cổ cô có những mảnh linh lực biến thành vảy rồng hiển hiện, trông hệt như vảy thủy tinh đắt giá.

Sau lưng A Thập Lục, dị tượng xuất hiện.

Lôi điện cuồng bạo bao phủ thân thể cô, chân long quấn quanh cánh tay cô, trận pháp do phù văn viễn cổ tạo thành phù hiện dưới chân cô.

Cuối cùng, vô số ánh sao trời tạo thành tinh hà xuất hiện sau khuỷu tay của Tô Thị A Thập Lục, hư ảnh thiên hà kéo dài đến gần nghìn mét.

Trong thiên hà, mấy trăm con chân long như ẩn như hiện đang nô đùa.

Thiên hà chảy xiết, dòng nước thiên hà và sức mạnh của hàng trăm con rồng đổ dồn lên khuỷu tay của A Thập Lục, thôi động quyền mà cô sắp đánh ra.

“Ực.” Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước miếng.

Với hiệu ứng hoành tráng như vậy, quyền này mà đánh xuống thì chết người là cái chắc.

“Ha ha, không ngờ A Thập Lục đã học được cả quyền này rồi.” Quy tiền bối nói: “Năm đó tổ tiên Kim Long đã dùng quyền này đánh Tống đầu gỗ bay tuốt từ cực đông của Thiên Đình Viễn Cổ sang cực tây, làm hắn chảy một giọt nước mắt to bằng hạt đậu, ngầu lắm.”

Tống Thư Hàng: “…”

Lại là lịch sử đen bị đánh khóc của Tống đầu gỗ à?

Uỳnh!

A Thập Lục vung quyền.

Khi quyền này tung ra, hoàn cảnh xung quanh cũng biến hóa, bầu trời đổ xuống mưa to như trút, mặt biển thét gào chồm lên vô vàn con sóng lớn.

Công Tử Hải không tránh không né.

[Đến lúc kết thúc rồi.] Hắn nghĩ thầm.

Không cần giãy giụa nữa, mà lực lượng còn sót lại trong người hắn cũng không nhiều. Dù có chết cũng được rồi.

Lực quyền nện thẳng lên người hắn.

Xương cốt toàn thân Công Tử Hải đều bị nghiền nát.

Thân thể hắn văng ra xa.

Nhưng sau đó, lực quyền đáng sợ lại xuyên qua cơ thể, đánh ra một vòng xoáy khổng lồ trong biển rộng.

Thân thể Công Tử Hải như mảnh đá nảy trên mặt biển, rơi xuống… bắn lên… rơi xuống… bắn lên…

Cuối cùng, thân xác mềm nhũn của hắn trôi lập lờ trên mặt biển.

Thế mà không chết ư?

Bi kịch.

Hắn thà chết luôn đi để hoàn thành vở kịch của một hóa than còn hơn.

Công Tử Hải nhớ về một quyền của A Thập Lục vừa rồi, ở thời khắc cuối cùng, lực quyền xuyên qua cơ thể hắn, đánh vào mặt biển sau lưng, rõ ràng đó không phải thao tác sai mà là cố ý.

Đáng chết, tên khốn Bá Tống Huyền Thánh kia định bắt người sống à?

[Gay rồi!] Công Tử Hải nhíu mày.

Nếu bị Bá Tống Huyền Thánh bắt về thì nói không chừng đối phương sẽ phát hiện ra hắn là hóa thân.

Trong lúc suy tư, Công Tử Hải nhìn thấy hai bóng người đáp xuống bên cạnh hắn.

Đó là Tô Thị A Thập Lục mảnh khảnh xinh xắn và Bá Tống Huyền Thánh mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Tống Thư Hàng lấy chiếc mũ trên đầu xuống, đội lên cho Tô Thị A Thập Lục: “Thập Lục, vất vả rồi.”

“Ừm, tiếc là trận này không được đánh cho sướng tay được.” Tô Thị A Thập Lục nói với vẻ tiếc nuối.

“Sẽ có cơ hội để cô đánh cho đã mà.” Tống Thư Hàng mỉm cười, ngồi xổm xuống bên cạnh Công Tử Hải: “Ngươi nói có phải không, Công Tử Hải đạo hữu, kẻ địch lớn cả đời của ta?”

Công Tử Hải nhắm mắt giả chết, trong đầu suy nghĩ phương án giải quyết.

“Lần sau hãy để A Thập Lục đánh với bản thể của ngươi một trận chân chính đi vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Công Tử Hải trợn trừng mắt: “!!!”

“Hóa thân chịu kiếp thay giống thật lắm, nếu không phải ta biết kế hoạch của ngươi ngay từ đầu thì có khi đã bị lừa rồi.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Công Tử Hải: “Ngươi… biết kế hoạch của ta?”

Làm sao có thể? Kế hoạch của ta chỉ có một mình ta biết, không hề nói cho bất cứ kẻ nào!

“Đúng vậy, biết từ đầu đến cuối.” Tống Thư Hàng nói: “Nói cho ngươi nghe một bí mật này, hết thảy những gì ngươi trải qua trong một tháng vừa rồi đều đã bị ta nắm gọn trong lòng bàn tay.”

Công Tử Hải chỉ thấy có một cảm giác không sao hình dung nổi đang cuộn trào trong tâm khảm.

Là tâm ma.

Nhất niệm đọa, tâm ma sinh.

Chương 1916: Tiểu tử, ngươi đang tự tìm đường chết

“Là mùi của tâm ma.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Đều là tâm ma nên khi trên người Công Tử Hải hóa thân xuất hiện tâm ma thì nó lập tức cảm ứng được ngay.

Tống Thư Hàng nghe thế thì gương mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, hai tay chấp lại, miệng nhẩm niệm.

Quy tiền bối tò mò hỏi:

“Ngươi đang niệm cái gì thế?”

“Đang làm lễ cảm tạ Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói, lần này thuận lợi tìm được Công Tử Hải hóa thân, bây giờ đến cả tâm ma cũng có luôn, đúng là quá hoàn mỹ.

Quy tiền bối: “…”

“Mà làm thế nào để rút tâm ma ra nhỉ? Trong ‘thiên kiếp thịnh yến’ của ta cũng không ghi cách để lấy ‘tâm ma’ ra.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Thân là một thanh đao… không, thân là một thanh kiếm, ngoài trừ việc chém người ra thì những thứ khác ta đều không biết nhiều.”

Bạch Long tỷ tỷ:

“Tính cho đến nay, ta mới nhìn thấy tâm ma bị cưỡng chế tách ra khỏi cơ thể duy nhất một lần, chính là tâm ma hóa thân của Vũ Nhu Tử thôi.”

Từ trước tới nay tâm ma luôn là một trong số những thứ khiến cho tu sĩ đau đầu nhất, làm thế nào để tách tâm ma ra là một bài toán khó đối với cả tu luyện giới.

“Trước tiên cứ thu hắn lại đã, về thử hỏi những đại lão khác xem sao.”

Quy tiền bối nói:

“Lát nữa ta sẽ liên lạc với chủ nhân Bắc Phương Đại Đế của ta, xem xem đại đế có tin tình báo nào không.”

Thông Nương:

“Ngươi cũng có thể đi hỏi Sở các chủ, cô ấy cũng có nghiên cứu rất sâu trên phương diện ‘tâm ma’ đấy.”

“Suýt chút nữa là quên mất Sở các chủ rồi.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên búp hành của Thông Nương.

Lúc Sở các chủ ở lục phẩm từng bị tâm ma không thể hủy diệt quấn lấy. Mà cô lại gạt tâm ma này sang một bên, cứ thế tu luyện đến cảnh giới cửu phẩm, lại còn mượn tâm ma này mà bước ra trường sinh chi đạo, tạo ra Bích Thủy Các.

“Vậy trước tiên cứ đưa hắn đến chỗ Sở các chủ, để xem Sở tiền bối có cách nào xử lý tâm ma hay không.”

Tống Thư Hàng nhìn sang Công Tử Hải hóa thân đang thoi thóp.

Công Tử Hải hóa thân từ từ nhắm mắt lại, không dám nhìn Tống Thư Hàng. Trong chư thiên vạn giới này, ngoại trừ cường giả tuyệt thế chân chính, không ai dám nhìn thẳng vào mắt Bá Tống.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống Công Tử Hải, một lúc sau đột nhiên nói:

“Công Tử Hải, ngươi tự nhiên yếu xìu thế này, ta vẫn không thể quen được.”

Công Tử Hải: “…”

Đối mặt với Công Tử Hải hôm nay, lần đầu tiên Tống Thư Hàng có một so sánh rõ ràng đối với sự tiến bộ thực lực và cảnh giới của mình.

Bình thường hắn luôn ở cùng với các vị tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’. Đối với hắn, các thành viên trong nhóm là người dẫn đường, là tiền bối, Tống Thư Hàng luôn giữ tâm thái của một ‘hậu bối’, cho dù thực lực đã tăng lên nhưng vẫn không thể so sánh được.

Bây giờ nhìn Công Tử Hải, cảm giác so sánh trực tiếp kia lập tức xuất hiện.

Cảm giác không thể phản kháng khi đối mặt với Công Tử Hải, An Tri Ma Quân lúc trước vẫn còn hiện rõ trong trí nhớ của hắn. So với tình cảnh hiện tại, hắn đột nhiên cảm thấy Công Tử Hải thật sự đã 'yếu' rồi.

Phải biết rằng, từ trước tới nay, hắn vẫn luôn xem Công Tử Hải như đối thủ cấp boss. Đây là ấn tượng đầu tiên mà Công Tử Hải khắc sâu vào lòng hắn nửa năm trước, có ảnh hưởng rất lớn với hắn.

"Bá Tống tiền bối, như thế có nghĩa gì không?"

Công Tử Hải hóa thân nói bằng chất giọng khàn khàn, một Huyền Thánh bát phẩm như ngài lại đánh nhau với ta, còn nói ta yếu rồi, để làm gì chứ?

Tống Thư Hàng khựng lại, sau đó mỉm cười:

"Ừm, đột nhiên lại hơi chán."

Hắn không giải thích với Công Tử Hải mình là Huyền Thánh rởm, cũng không thanh minh sự thật mình mới chỉ ở cảnh giới lục phẩm, nửa năm trước còn là một tu sĩ Trúc Cơ cỏn con.

Không có gì để giải thích cả.

Đột nhiên lại thấy chán.

Công Tử Hải: "…"

"Chấp niệm của ta với ngươi cũng coi như đã kết thúc."

Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối:

"Không chém hắn à? Nhân quả kết thúc rồi hả?"

"Buông bỏ đồ đao, đứng yên thăng tiên?"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bổ sung.

"Sao lại không chém? Nếu như còn có cơ hội gặp được bản thể của hắn, ta vẫn chém như thường. Đây là ân oán giữa ta, hắn và A Thập Lục."

Tống Thư Hàng vươn tay ra ấn, chuyển dịch 'Công Tử Hải hóa thân' vào trong thế giới hạch tâm của mình.

Khác biệt duy nhất là… chấp niệm kia đã biến mất.

"Ừm, cứ chém như thường."

A Thập Lục gật đầu nói.

Tống Thư Hàng lấy di động ra xem giờ:

“Đã muộn rồi, chúng ta đi về thôi. Quy tiền bối, lại phải làm phiền ngươi rồi.”

Tuy rằng Quy tiền bối bị phong ấn cảnh giới, nhưng vẫn có thể ‘dịch chuyển không gian’ trong một khoảng cách ngắn.

Lúc trước chính nó đã đưa đám người Tống Thư Hàng từ khu Giang Nam đến đây.

“Đúng rồi, lúc trước ngươi vả mặt ta hai lần liên tiếp, còn thầm làm tổn thưởng ta một lần. Ta đau lòng quá.”

Quy tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Ta làm những chuyện thế này bao giờ?

“Ta không vui.”

Quy tiền bối đứng thẳng dậy, bắt đầu múa một điệu kỳ quái.

Thông Nương ngồi trên mai rùa của nó cũng lắc lư theo điệu nhảy.

Tống Thư Hàng:

“Xin… xin lỗi?”

Hắn là người biết sai là sửa ngay, trừ phi đó là những tật xấu không thể khống chế.

“Chẳng có thành ý gì cả, hơn nữa, nếu như xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì.”

Quy tiền bối nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Quy đạo hữu, cuộc đối thoại này cũ rích ấy, bây giờ kiểu nói chuyện thế này không còn thịnh hành nữa đâu.”

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu đừng có đâm tim ta nữa, hôm nay lòng ta yếu đuối lắm, có lẽ là đến tháng rồi.”

Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi lại:

“Chẳng lẽ Quy tiền bối là một quy tiên tử ư?”

“Rùa đực thì không đến tháng được à?”

Quy tiền bối trợn trừng mắt:

“Thuật giám định cường giả của ngươi còn có thể khiến cho đàn ông mang thai nữa cơ mà.”

Bạch Long tỷ tỷ:

“Nếu như là rùa đực thì có lẽ không phải đến tháng mà là bị trĩ tới xuất huyết chăng?”

Quy tiền bối:

“Đâm tim rùa rồi.”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Được rồi, đừng lòng vòng nữa, có phải Quy tiền bối muốn có thứ gì đúng không? Hay là có chuyện gì cần ta giúp đỡ?”

“Ta muốn xây thêm khu vui chơi ở trong thế giới hạch tâm của ngươi… Cách đây không lâu ta xem TV, nhìn thấy trò tàu lượn lộn ngược, những người bị treo ngược đều to giọng hò hét, cảm giác vô cùng kích thích.”

Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Chúng ta có thể treo cao tàu lượn lộn ngược một chút, còn có cả vòng quay mặt trời. Ngươi mua nguyên liệu, ta phụ trách chế tạo, bảo đảm mạo hiểm kích thích. Ngoài ra chúng ta còn có thể thực hiện những dự án thú vị khác nữa.”

Quy tiền bối tiếp tục nói. Thế giới hạch tâm là địa bàn của Tống Thư Hàng, nó là khách, vì thế muốn chế tạo thứ gì đó vẫn cần nhận được sự đồng ý của Tống Thư Hàng.

“Ngoài ra, nếu như xây dựng tốt khu vui chơi này, nói không chừng sau này chúng ta có thể thu phí, dựa vào nó để kiếm linh thạch nữa đấy!”

Quy tiền bối lại bổ sung.

“Không thành vấn đề!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng đồng ý:

“Nếu như Quy tiền bối đã thích, ta sẽ nói với trợ lý hạch tâm một tiếng, để cô ấy quy hoạch một chỗ đất trống thích hợp.”

“Cứ quyết định thế nhé.”

Quy tiền bối vui vẻ mở một cánh cửa không gian ra:

“Đi thôi, chúng ta về nhà. Đúng rồi, trưa nay chúng ta ăn gì thế?”

“Canh ba ba.”

Tống Thư Hàng đáp;

“Nhưng vì chưa mua ba ba nên chúng ta dùng tạm rùa biển để thay thế vậy.”

“Tiểu tử kia, ngươi đang tự tìm đường chết đấy à.”

Quy tiền bối gầm lên.

Chương 1917: Người mới tặng quà gặp mặt

“Thực ra canh rùa không ngon, chúng ta đổi sang loại hải sản khác đi.”

Thông Nương nói… cô và Quy tiền bối có quan hệ rất tốt nên bắt đầu nói đỡ cho tiền bối.

Đổi thành loại hải sản khác?

Nghe đến đây, ánh mắt của tất cả người, kiếm có mặt tại đây đều liếc về phía bạch long tỷ tỷ.

“Ha ha.”

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười dịu dàng:

“Canh bạch long đúng là rất ngon.”

Thoạt nhìn bạch long tỷ tỷ không hề tức giận chút nào, tính tình tốt thật đấy.

Nếu như hôm nay không nghe được tin ‘tổ tiên Kim Long đánh một quyền làm Tống đầu gỗ bay từ đầu đông sang đầu tây Thiên Đình’, nói không chừng Tống Thư Hàng còn nhân cơ hội trêu ghẹo một câu.

Nhưng bây giờ, khát vọng cầu sinh mãnh liệt nói cho hắn biết, nếu như mà đùa nữa thì có thể chính là đường chết. Những giọt nước mắt to như hạt đậu không phải ai cũng chảy được đâu.

“Không dám, không dám.”

Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa… Hơn nữa với thực lực của bạch long tỷ tỷ, ai có thể mang cô ra nấu canh cơ chứ? E rằng nhiều nhất cũng chỉ lấy được một nồi nước tắm của tỷ tỷ thôi.

…

…

Bước qua cánh cửa không gian mà Quy tiền bối mở, nhóm người Tống Thư Hàng trở lại tòa nhà của Dược Sư gần đại học Giang Nam.

Mọi người đặt chân xuống đất.

Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi, nói đến linh thạch thì ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện.”

“Chuyện gì? Cần linh thạch à?”

Tô thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Không… hôm qua sau khi giúp Thanh Loan Tiên Tử trị liệu hết lượt bệnh nhân này đến lượt bệnh nhân khác, ta lại không thu phí.”

Tay phải Tống Thư Hàng ấn lên ngực, bi thương tột cùng.

Hôm qua, mải lo thỉnh giáo Thanh Loan Tiên Tử về ‘thánh viên long lực thần công’, đợi ‘thế giới hạch tâm’ ăn no xong hắn liền từ biệt tiên tử.

Kết quả là quên thu phí luôn.

“Ngay từ đầu ngươi cũng không nói là phải thu phí.”

Tô thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng:

“Thế nên ta cảm thấy như mình lỗ cả trăm triệu.”

Hiện giờ trong tay hắn vẫn chẳng có nổi nửa viên linh thạch… Mà cùng với việc thực lực cảnh giới tăng lên, có rất nhiều chỗ cần dùng đến linh thạch.

Đầu tiên, khi tu sĩ bình thường tu luyện đều không thể tách khỏi linh thạch được.

Muốn mua các vật phẩm của tu chân giới, các tu sĩ bình thường đều cần dùng đến linh thạch.

Hiện giờ ‘Thời Quang thành’ trong thế giới hạch tâm đang ở trạng thái đình công, nếu muốn kích hoạt lại nó thì cần một số lượng linh thạch rất lớn. Trừ phi tìm được cho Thời Quang thành một hạch tâm công suất lớn để duy trì cho tiêu hao của nó giống như con rối tiên tử.

Còn có pháp khí tổ hợp tam thập tam thú nữa, nếu muốn giải trừ một mạch phong ấn đến bát phẩm, ngoại trừ tiêu hao linh lực của chính bản thân hắn còn có thể dùng linh thạch để duy trì tiêu hao của pháp khí.

Ngoài ra hắn còn có ‘Diệt Thần pháo’, nếu như có linh thạch, uy lực của pháo sẽ không yếu hơn bát phẩm.

Hơn nữa… hắn định thiết kế một bộ thiết bị tu luyện trong thế giới hạch tâm, phòng trọng lực, chịu đựng đau đớn, trải nghiệm tử vong, thí luyện mười hai bậc thang này… Các thiết bị để cho bản thân và đệ tử dùng này đều phải mất tiền.

Thiếu tiền quá đi.

“Lần tới nếu như còn nhận được vụ làm ăn trị liệu cho người bệnh ‘nhiễm tà năng Cửu U’ ở thú giới, mọi người nhất định phải nhớ nhắc ta thu tiền đấy nhé.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

Tô thị A Thập Lục:

“Được thôi.”

Những người khác lại không đáp lại Tống Thư Hàng đến nửa lời.

“Vẫn là A Thập Lục tốt nhất.”

Tống Thư Hàng nói với vẻ đầy bi thương.

Thông Nương chớp mắt, chuyển chủ đề:

“Bạch tiền bối và Hằng Hỏa tiền bối vẫn chưa trở về.”

Tống Thư Hàng:

“Hay là ta ra chợ mua ít nguyên liệu nấu nướng trước, sau đó trổ tài cho mọi người xem nhé?”

Hắn sở hữu ‘trù tâm ma môn’ của Hà Chỉ Ma Đế, còn có trí nhớ, kinh nghiệm chế biến các món ăn của Ma môn. Về mặt lý thuyết, nấu một bữa cơm thường nhật không thành vấn đề.

“Reng reng ~”

Đúng lúc đang nói dở, chuông cửa tòa nhà của Dược Sư vang lên.

Có khí tức của ba vị tu sĩ lạ, họ xuất hiện trước cửa, lặng lẽ đứng yên tại đó.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở cửa ra vào có hai nữ một nam, đều rất trẻ, cách ăn vận trang điểm rất hiện đại, không nhìn ra là tu luyện giả của hệ nào.

“Ta không quen, A Thập Lục có quen không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

A Thập Lục lắc đầu.

“Vậy bọn họ đến gây sự à?”

Tống Thư Hàng nói… Dạo gần đây bị đại lão chọi nhiều quá, bây giờ thần kinh của hắn hơi mẫn cảm.

“Có thể là đến tìm Dược Sư tiền bối.”

Thông Nương nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

“Ta đi xuống xem thế nào đã.”

Hắn mở cửa sổ, nhảy từ trong ra…

Nhảy được một nửa, hắn phanh gấp rồi nhảy về.

Quy tiền bối:

“Sao lại nhảy về thế này?”

“Nhảy từ cửa sổ ra là bệnh, phải sửa.”

Tống Thư Hàng nói, sau đó hắn mở cửa phòng, chạy xuống cầu thang.

Quy tiền bối: “…”

Nhảy được một nửa lại quay trở về đi cầu thang mới là có bệnh đó biết không?

Tô thị A Thập Lục tựa bên cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Bạch Long tỷ tỷ, Quy tiền bối, Thông Nương đều chen đến bên cạnh chiếc cửa sổ nhỏ, nhìn xuống dưới nhà.

Tống Thư Hàng chạy đến cửa ra vào, mở cửa ra.

“Bá… Bá Tống tiền bối.”

“Bá… Bá Nho tiền bối.”

“Bá… Bá Long tiền bối.”

Ba giọng nói, ba cách gọi, điều giống nhau duy nhất là ba đạo hữu trẻ tuổi này đều đang run rẩy, đồng loạt cúi đầu như chim cút nhỏ, không dám nhìn thẳng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta đáng sợ như thế à? Khi ta vừa bắt đầu tu luyện, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều khen ta ‘mặt mày hiền lành, có gương mặt của người tốt’ đấy.

“Chào ba vị tiểu đạo hữu, không phải căng thẳng. Các ngươi tới đây để tìm ai?”

Tống Thư Hàng cố gắng khiến cho giọng nói của mình dịu dàng nhất có thể.

“Vãn bối là Tịch của Phù Du Tinh Quang Tông.”

“Nại Kỳ.”

“Đinh Cam.”

“Xin chào Bá Tống tiền bối.”

Ba đạo hữu trẻ lại hành lễ với Tống Thư Hàng một cách đầy kính trọng, cảm xúc của họ rất phức tạp, vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Sợ hãi là vì vị này chính là Bá Tống tiền bối, lý do vui mừng cũng cũng là như thế… Đây là Bá Tống tiền bối, nghìn năm đệ nhất thánh!

“Các ngươi tới tìm ta à?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đúng thế, Bá Tống tiền bối.”

Thiếu niên thoạt nhìn nhỏ tuổi nhất nhìn Tống Thư Hàng với vẻ sùng bái.

“Hai vãn bối phụng lệnh sư phụ hộ tống sư đệ đến khu Giang Nam độ kiếp. Nên mới đến bái kiến Bá Tống tiền bối.”

Nại Kỳ lên tiếng.

Nại Kỳ và cô gái tên là Tịch kia đều có cảnh giới tứ phẩm.

Mà thanh niên trẻ tuổi có tên là Đinh Cam vừa hay đang ở trạng thái tấn thăng từ nhị phẩm lên tam phẩm.

“Hóa ra là thế.”

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Từ sau khi cái tên ‘Bá Tống Huyền Thánh’ của hắn nổi tiếng, một số tu sĩ và môn phái tin tức nhanh nhạy đã biết hắn thường xuyên xuất hiện ở khu vực ‘đại học Giang Nam’.

Tin tức khu Giang Nam là đạo tràng của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ lan truyền trong một số nhóm tu sĩ.

Vì vậy, đệ tử nhà nào muốn mượn khu Giang Nam để độ kiếp tự nhiên phải tìm đến tận cửa, bái kiến Bá Tống Huyền Thánh.

“Các ngươi đã tìm được chỗ độ kiếp rồi à?”

Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi.

“Vâng ạ, chỗ độ kiếp đã được chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

Tịch nhẹ giọng đáp.

“Cố lên, chúc tiểu đạo hữu độ kiếp thành công.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên vai thiếu niên kia.

Thật là trùng hợp, là thiên kiếp nhị phẩm lên tam phẩm. Hay là mình cũng đi theo xem thử, nói không chừng có thể gom lôi kiếp ‘nhị phẩm lên tam phẩm’ làm nguyên liệu nấu ăn cũng nên?

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Thiếu niên Đinh Cam vô cùng vui mừng, hắn móc một chiếc hộp từ trong lòng ra:

“Đây là quà sư phụ bảo ta mang đến cho Bá Tống tiền bối, xin tiền bối nhận cho.”

Tống Thư Hàng vốn muốn từ chối nhưng khi Đinh Cam đưa chiếc hộp nhỏ lên, hắn ngửi thấy trong hộp có mùi của linh thạch.

[Trong lòng thiếu niên này có tâm ma.]

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nằm sau thắt lưng hắn truyền âm đến.

Chương 1918: Sở tiền bối, ta mới tu hành chưa lâu nhưng cô cũng đừng lừa ta chứ

[Vị đạo hữu này có duyên với ta.]

Khi nghe thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối tâm ma nhắc nhở, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức hiện lên suy nghĩ này.

Lôi kiếp tấn thăng tam phẩm và tâm ma kiếp đều là đồ tốt cả.

Chỉ có điều thu thập hơi phiền phức.

Lôi kiếp cần Bạch tiền bối phong ấn… Hiện giờ Tống Thư Hàng chỉ biết vặn lôi kiếp chứ chưa biết phong ấn. Hắn vẫn phải học tập phương pháp phong ấn lôi kiếp với Bạch tiền bối.

Về phần tâm ma kiếp, hiện giờ trong chư thiên vạn giới vẫn chưa có cách gì để rút tâm ma của người khác ra ngoài.

“Bao giờ Đinh Cam tiểu đạo hữu độ kiếp thế?”

Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi.

Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh lại quan tâm đến ngày hắn độ kiếp, Đinh Cam được yêu quý mà lo sợ, đáp:

“Thưa Bá Tống tiền bối, vãn bối định tiến hành độ kiếp vào ngày 22 tháng này, đúng ngày tiểu tuyết.”

“Ừm, đó là một ngày lành.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đinh Cam vui vẻ nói:

“Vãn bối cũng nghĩ như thế.”

Dứt lời, hai tay hắn nâng quà đưa về phía Tống Thư Hàng, hy vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể nhận quà thăm viếng của họ.

Tống Thư Hàng mỉm cười, vươn tay gõ nhẹ lên hộp quà, dịch chuyển nó vào trong thế giới hạch tâm.

[Thủ… thủ đoạn không gian? Hay là pháp khí không gian đây?]

Đây là lần đầu tiên Đinh Cam nhìn thấy thủ đoạn không gian, hắn chỉ được nghe nói đến thủ pháp này qua lời miêu tả của các sư huynh, sư tỷ trong môn phái mà thôi.

“Bá Tống tiền bối, vậy chúng vãn bối xin cáo từ.”

Nại Kỳ Tiên Tử hành lễ với Tống Thư Hàng.

“Ba vị tiểu đạo hữu chờ một lát đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Ba tiểu tu sĩ nhìn Bá Tống tiền bối với ánh mắt nghi hoặc.

“Chờ một chút, ta đi hỏi một vị tiền bối khác chút chuyện đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn mời ba vị tiểu đạo hữu vào trong sân, để họ nghỉ ngơi chốc lát.

Sau đó ý thức của hắn đi vào trong thế giới hạch tâm, bước tới vị trí ‘suối nguồn sự sống’.

Công Tử Hải hóa thân nằm thoi thóp trên bờ, tứ chi của hắn bị các ‘phong ấn’ cố định, khiến hắn không thể động đậy được.

Trên thực tế, cho dù tứ chi không bị phong ấn, Công Tử Hải hóa thân cũng không dám động đậy, vị tiên tử ở dưới hồ nước này có thực lực quá đáng sợ. Khi ở bên cạnh tiên tử, hắn cảm thấy đến thở cũng khó khăn. Hắn mơ hồ cảm ứng được, vị tiên tử này có lẽ là tồn tại khủng bố có cùng cảnh giới với Hà Chỉ Ma Đế.

Đầu của Sở các chủ chìm nổi trong hồ nước, thỉnh thoảng một lọn tóc đen của cô lại đâm vào người Công Tử Hải. Mỗi lần bị đâm Công Tử Hải lại kêu lên thảm thiết.

“Sở tiền bối, có cách nào lấy được tâm ma trong người Công Tử Hải ra không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ lắc đầu, hiện giờ vai và xương quai xanh của cô đã mọc ra, cũng coi như có thể thực hiện được động tác lắc đầu tiêu chuẩn:

“Hiện giờ ta chỉ có thể dùng pháp thuật để chiếu tâm ma của hắn ra, nhưng nếu như muốn rút luôn tâm ma của người khác thì quá khó. Qúa trình này giống như rút hình chiếu của một người từ trong gương ra vậy, khó lắm… Hiện giờ ta đang đối chiếu với thủ đoạn ‘hóa thân tâm ma’ của Vũ Nhu Tử để thử nghiệm xem sao.”

“Sở tiền bối cố lên.”

Tống Thư Hàng nói. Vốn hắn còn nghĩ, nếu như Sở tiền bối có cách lấy tâm ma thì hắn có thể rút nó ra khỏi người tiểu đạo hữu ‘Đinh Cam’ kia. Coi như là quà đáp lễ bọn họ.

Thật đáng tiếc.

“Còn nữa, ta còn một cách nghĩ khác.”

Sở các chủ nói:

“Khi chịu thiên kiếp, hình thái của tâm ma sẽ bị thay đổi, khi những tâm ma bình thường hoàn thành quá trình biến đổi, hóa thành tâm ma kiếp, có một khoảnh khắc bọn chúng sẽ cụ thể hóa. Kết hợp thủ đoạn của ta và hóa thân tâm ma chi pháp của Vũ Nhu Tử, có lẽ sẽ có cách rút tâm ma kiếp ra. Nhưng cần phải thử nghiệm, lần sau ngươi độ kiếp, nếu như sinh ra tâm ma, chúng ta có thể thử xem.”

“Đúng rồi, bây giờ chỗ ta đang có một vị tiểu đạo hữu tấn thăng lên tam phẩm. Trên người hắn có hạt giống tâm ma kiếp, nhưng tâm ma của hắn ẩn nấp rất sâu, e rằng đến bản thân hắn cũng chưa phát hiện ra.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hắn sắp độ kiếp à?”

Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Ngày 22 là độ kiếp rồi, vốn ta còn đang nghĩ xem có cách gì lấy tâm ma ra giúp hắn không.”

“Để ta xem thử, ngươi phối hợp với ta.”

Sở các chủ nói.

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng bổ sung:

“Sở các chủ, nếu như có thể thì chúng ta giúp vị tiểu đạo hữu này đi. Đó là ba vị tiểu đạo hữu rất lịch sự.”

Ai mà chẳng thích những đứa trẻ lễ phép lịch sự.

…

…

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về.

Trên đỉnh đầu của hắn truyền đến dao động không gian, một mái tóc đen dài chui ra khỏi thế giới hạch tâm, 'mọc' luôn ra từ đầu Tống Thư Hàng.

Mái tóc này dài quá, nếu như cứ để mặc cho nó xõa xuống thì đủ để lấp đầy cả gian phòng luôn.

Mái tóc dài đen nhánh không xõa xuống, sau khi mọc ra, nó lại bay lên.

Trong mắt ba vị tiểu đạo hữu, tóc của Bá Tống tiền bối đột nhiên mọc ra một cách điên cuồng, cuối cùng phải dài tới bảy tám mét. Mái tóc này cứ bay ngược lên, hoàn toàn bất chấp lực hấp dẫn của trái đất.

Trong trạng thái này, Bá Tống Huyền Thánh giống như ma vương giáng thế vậy.

Ba tiểu đạo hữu không nhịn được mà run lên. Thế nhưng không phải bị hình ảnh của Bá Tống Huyền Thánh dọa sợ mà là vì trên mái tóc có một uy áp khủng bố, khiến cho ba người không thể hít thở được, chỉ hận không thể khuỵu xuống đất.

Đây là chênh lệch đẳng cấp cực lớn, mà Sở các chủ đã cố gắng hết sức thu lại khí tức của bản thân rồi đấy. Nếu như Sở các chủ hoàn toàn giải phóng 'vầng sáng Trường Sinh Giả' của mình, mắt của ba đứa nhóc này sẽ không thừa nhận nổi pháp tắc có trong 'trường sinh chi đạo', mù ngay lập tức.

"Là ba người này à?"

Giọng nói véo von của Sở các chủ vang lên.

"Đúng, chính là bọn họ. Những đứa trẻ rất lịch sự."

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Mái tóc dài của Sở các chủ cảm ứng trạng thái của cả ba tiểu đạo hữu, sau đó cô truyền âm với Tống Thư Hàng:

"Những đứa trẻ rất lịch sự? Thằng nhóc bất lịch sự nhà ngươi, gọi ca ca tỷ tỷ mau lên."

Tống Thư Hàng: "…"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

"Ha ha ha ha."

Nó không bị chặn khỏi truyền âm của Sở các chủ.

[Vị tiểu đạo hữu nào có tâm ma?]

Sở các chủ lại truyền âm hỏi.

“Là Đinh Cam tiểu đạo hữu này.”

Tống Thư Hàng vẫy tay với ‘Đinh Cam ca ca’.

Đinh Cam liều mình từ từ tiến lại gần Tống Thư Hàng.

Sở các chủ vươn một lọn tóc ra, nhẹ nhàng điểm lên trên người hắn.

‘A’

Trên người Đinh Cam đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm.

Đinh Cam: “???”

Đây không phải tiếng của hắn.

“Tiểu đạo hữu, ngươi có tâm ma.”

Sở các chủ nói thẳng.

“Tâm ma?”

Đinh Cam đần mặt ra.

“Thư Hàng, lấy ít nước cho ta.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, vòi nước trong sân tự động mở ra, dòng nước bị ý niệm dẫn dắt, rơi xuống trước mặt Sở các chủ.

Tóc của Sở các chủ chạm vào nước, nước liền hóa thành một tấm gương, chiếu vào Đinh Cam.

Trong gương, một đống xúc tu như xúc tu mực hiện lên.

“Nhìn đi, đây chính là tâm ma của ngươi.”

Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

“Đây là loại tâm ma gì thế?”

“Đây là yêu.”

Sở các chủ thong thả đáp.

Sở các chủ, tuy thời gian tu hành của ta không lâu nhưng cô cũng đừng lừa ta chứ, yêu lại là một đống xúc tu mực vặn vẹo như thế này hả?

Chương 1919: Chỉ cần sống đủ lâu, ngươi có thể sở hữu được tất cả

[Ai thèm lừa ngươi? Đống xúc tu mực vặn vẹo này chính là ‘Yêu’ không trật đi đâu được, là yêu tâm ma.] Sở tiền bối truyền âm nhập mật nói.

Chính bởi vì yêu thương vặn vẹo hoặc cấm kỵ khác với ‘yêu’ bình thường, cho nên mới sinh ra tâm ma.

Nếu như là ‘yêu’ bình thường, tu sĩ hệ môn phái rất khó sinh ra tâm ma, bởi vì có kháng thể.

‘Yêu’ là tình cảm rất quan trọng trong cuộc đời của tu sĩ trẻ tuổi, sẽ sinh ra dao động tâm tình mãnh liệt.

Yêu là con dao hai lưỡi, tức là có thể khiến người ta bộc phát ra tiềm lực cực lớn, nhưng cũng sẽ làm hỏng đạo tâm của tu sĩ.

Vì vậy, các đại môi phái đều có chương trình học tập chuyên môn nhằm vào phương diện ‘yêu’ này.

Tâm lý học phương diện tình yêu luôn là ngành học rất quan trọng ở tu chân giới từ xưa đến nay.

Tu thân dưỡng tính, chương trình dạy học về đạo tâm, tu tâm trước khi tu tiên.

Hiện nay, trong một vài môn phái tu chân chính thức, sẽ có tiền bối đến giảng pháp định kỳ cho các tu sĩ trẻ tuổi, trong giảng pháp thỉnh thoảng sẽ có canh gà cho tâm hồn như ‘cách đối xử chính xác với tình yêu’, ‘cách đối xử với đạo lữ của mình’, ‘cách nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình sau khi thất tình’, cùng với phương pháp ứng đối với thất tình.

Cũng có vài môn phái đi con đường khác người, bọn họ dạy dỗ đệ tử xem nhẹ tình yêu, chỉ cần cảnh giới của ngươi đủ mạnh, sống đủ lâu, một nghìn tuổi ngươi cũng có thể nói chuyện yêu đương với đạo lữ hai mươi tuổi, cảnh giới mới là đạo lý vững chắc.

Một bộ phận các lão ngoan đồng thường phát biểu, chỉ có cường giả mới có được tình yêu.

…

…

Đinh Cam cau mày nhìn xúc tu bên trong tấm gương nước.

Tâm ma?

Yêu?

Trong lòng ta lại có tâm ma ư?

Cũng may hôm nay tới đây bái kiến Bá Tống Huyền Thánh… bằng không dưới tình huống chính hắn cũng không biết bản thân mình có tâm ma, chỉ cần bất cẩn một chút là có khả năng tẩu hỏa nhập ma, thậm chí thân tử đạo tiêu.

Hắn nhìn chằm chằm đám xúc tu kia, trong lòng bắt đầu suy tư nguyên nhân sinh ra 'tâm ma'.

…

…

[Tình yêu cấm kỵ ư?] Ba người Tống Thư Hàng, Sở các chủ và Xích Tiêu kiếm tiền bối tiến vào trạng thái 'trao đổi truyền âm' phạm vi nhỏ.

Sở các chủ lại cuốn đám người Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối đang xem trò vui trên lầu vào trong phạm vi 'truyền âm tập thể'.

Xích Tiêu kiếm: [Tình yêu phiền toái như vậy đấy, nó mang đến cho người ta hy vọng, khiến người ta có được sức mạnh vùng vẫy trong cảnh tuyệt vọng. Nhưng nó cũng mang tuyệt vọng đến cho người ta, khiến họ mất đi ham muốn sống tiếp… Cho nên vẫn là khí linh như bọn ta tốt hơn.]

[Nhưng xem ra chính Đinh Cam tiểu đạo hữu cũng không biết tâm ma của mình. Bản thân hắn không biết tình yêu cấm kỵ hoặc vặn vẹo trong lòng mình ư?] Tống Thư Hàng tò mò nói: [Nếu có quan hệ với yêu, vậy dạng yêu gì sẽ hóa thành tâm ma này? Có liên quan đến thân phận của người hắn yêu ư? Hay là có liên quan đến bản thân hắn đây?]

[Đừng gọi người ta là tiểu đạo hữu, gọi hắn là ca ca đi.] Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở.

Tô Thị A Thập Lục xem trò vui trên lầu nhịn không được mà cười thành tiếng.

Tống Thư Hàng lật tay cho ngay một phát Dưỡng Đao thuật.

"Úi chà chà chà ~~ good ~~" Xích Tiêu kiếm tâm ma kêu lên ê a, giọng nói vừa giòn vừa ngọt.

Ba vị tiểu đạo hữu đối diện nghệch mặt ra.

[Bởi vì thiên kiếp sắp tới.] Sở các chủ truyền âm nói: [Lúc thiên kiếp sắp xảy ra, một vài tâm tình rất nhỏ trong lòng tu sĩ đều sẽ bị tìm ra. Chỉ cần tâm linh có lỗ hổng, có đôi khi thậm chí là lỗ hở nhỏ mà bản thân hắn không chú ý đến đều sẽ bị 'phóng đại' dưới thiên kiếp, hóa thành tâm ma kiếp. Chính vì vậy, tâm ma kiếp mới có thể trở thành thiên kiếp mà tu sĩ ghét nhất.]

Nói cách khác, lỗ hở 'yêu' trong tâm linh của Đinh Cam tiểu đạo hữu là thứ mà ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra.

[Nhưng bình thường thì trong thiên kiếp nhị phẩm tấn cấp tam phẩm hẳn là sẽ không xuất hiện 'tâm ma kiếp' mới đúng chứ.] Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Đoạn thời gian trước Tô Không Vân vừa vượt qua thiên kiếp nhị phẩm tấn cấp tam phẩm. Thường thì tâm ma kiếp chỉ chính thức xuất hiện trong thiên kiếp tam phẩm tấn cấp tứ phẩm thôi.

[Nếu như trước khi độ thiên kiếp mà trong lòng đã sinh ra tâm ma, vậy có khả năng sẽ khiến tâm ma trực tiếp hóa thành tâm ma kiếp.] Quy tiền bối trả lời.

Sở các chủ: [Cho dù may mắn, lúc độ kiếp, tâm ma không đủ để hóa thành tâm ma kiếp, nhưng dưới ảnh hưởng của thiên kiếp, tâm ma cũng sẽ bị phóng đại… Hơi bất cẩn thôi thì sẽ có kết cục tẩu hỏa nhập ma ngay.]

"Bá Tống tiền bối." Đinh Cam lên tiếng hỏi: "Có biện pháp giải quyết tâm ma của ta không vậy?"

"Trước mắt, muốn đối phó tâm ma, ngươi chỉ có thể dựa vào đạo tâm của bản thân để kháng cự." Giọng Sở các chủ vang lên, trả lời thay Tống Thư Hàng: "Lúc biết trong lòng mình đã có tâm ma, hơn nữa còn là tâm ma có liên quan đến ‘yêu’, vậy đến lúc độ thiên kiếp, ngươi cũng có thể đề phòng.”

Chỉ cần trong lòng có đề phòng, đến lúc đó miễn là đạo tâm kiên định một chút thì loại tâm ma nhỏ yếu này không làm gì được hắn cả.

Tâm ma của hắn không nghiêm trọng lắm, thậm chí là yếu ớt đến chính hắn cũng không phát hiện ra.

Xích Tiêu kiếm: “Nếu như ngươi có thể biết tâm ma của mình có quan hệ với cái gì, vậy cứ tăng cường phòng ngự tâm linh đối với phương diện này là được.”

Đám người Tống Thư Hàng đều có chút tò mò nhìn Đinh Cam.

Rốt cuộc là cái gì khiến thiếu niên này sinh ra tâm ma ‘yêu’ đây?

Loại chuyện ngồi lê đôi mách này lúc nào cũng có thể khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người.

“Trên thực tế, hiện tại ta không có chút manh mối nào cả.” Đinh Cam cười khổ nói.

Quy tiền bối nhảy từ trên lầu xuống, tò mò nói: “Tuổi này của ngươi thì hẳn là ngay thời kỳ loại tình cảm ‘yêu’ này tràn lan. Lẽ nào ngươi chưa từng thích ai hết?”

“Quy tiền bối, loại ‘bệnh đại hiệp’ nhảy cửa sổ này cần được tiết chế, lần tới chúng ta vẫn nên đi cầu thang thì hơn.” Tống Thư Hàng nhắc nhở thiện ý.

Quy tiền bối xua chân trước: “Không sao, ta là rùa biển không phải con người. Động vật nhảy cửa sổ không phải chuyện rất bình thường à? Mèo mả gì đó đều ra khỏi nhà theo đường cửa sổ cơ mà.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đinh Cam ngượng ngùng nói: “Kỳ thực ta đã có đạo lữ, hơn nữa tình cảm của bọn ta rất ổn định. Trên phương diện tình cảm nam nữ thì không đủ điều kiện để sản sinh tâm ma.”

“Nếu như không phải khuyết điểm của bản thân hắn, vậy không phải lỗi của Thư Hàng ngươi đó chứ.” Xích Tiêu kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Vì sao lại có quan hệ với ta? Ta đã làm gì? Oan này ta không gánh đâu.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức ‘vèo ~’ một tiếng chui ra từ phía sau Tống Thư Hàng: “Yêu là gì!”

Tạo Hóa Tiên Tử theo sát mà ra: “Hiếu là gì!”

Hai vị Tiên Tử một trái một phải lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, bạch hạc giương cánh + kim kê độc lập, ánh mắt các cô liếc về phía cái bóng của Tống Thư Hàng.

Một lát sau, Vũ Nhu Tử da đen ngượng ngùng chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng, phô sẵn tư thế: “Có biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?”

Đối diện, sắc mặt Đinh Cam tiểu đạo hữu bỗng chốc trở nên trắng bệch.

“Chính là cái này.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Không, cũng không phải cái này. Điểm này ta có thể khẳng định, tâm lý ta cũng không có lỗ hở trên phương diện tình yêu của mẹ.” Đinh Cam xua tay lia lịa.

Sở các chủ im lặng chốc lát, đột nhiên, cô bứt một sợi tóc từ trên đầu… Tống Thư Hàng xuống.

Sau đó, cô đưa sợi tóc này vào tay Đinh Cam: “Mang theo sợi tóc này, có lẽ nó có thể mang chút may mắn đến cho ngươi đấy.”

“Cảm ơn tiền bối.” Đinh Cam mừng rỡ nhận lấy sợi tóc.

Đây chính là ‘tóc của Bá Tống Huyền Thánh’, chắc sẽ là bùa hộ mệnh vô cùng quý giá chứ nhỉ?

…

…

Sở các chủ thu thủy kính lại.

Ba tu sĩ trẻ tuổi lễ mạo cáo từ Tống Thư Hàng rồi rời đi.

“Sở tiền bối, tóc của ta có hiệu quả may mắn à? Có thể phòng ngự tâm ma được ư?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, nếu có chức năng này, hắn sắp giàu to rồi… Hắn có Tăng Phát thuật sẵn rồi này, chỉ dựa vào bán tóc thôi cũng đủ cho hắn phát tài rồi.

Sở các chủ lắc đầu, quả nhiên nói: “Không có.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhưng mà, dù sao cũng là ‘tóc của Bá Tống Huyền Thánh’ nghìn năm đệ nhất thánh, hơn nữa có tu sĩ ở đẳng cấp như ta xác nhận, ta nói nó có thể mang may mắn đến cho người ta, tiểu tu sĩ bình thường nhất định sẽ tin tưởng.” Sở các chủ chậm rãi nói.

Dưới tình huống đại lão tuyệt thế xác nhận, giả cũng thành thật.

“Mà chỉ cần hắn tin, trong lòng hắn sẽ có một loại ‘ám chỉ’. Dù hắn có gặp phải tâm ma thì chỉ cần trong tay có sợi tóc này, theo bản năng hắn sẽ cho rằng sợi tóc này có thể giúp hắn chống lại tâm ma, tăng cường lòng tin của hắn. Đây là một loại thủ đoạn nhỏ, nhưng đôi khi lại rất thực dụng.” Sở các chủ tiếp tục nói.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng có thêm kiến thức, hắn ghi chiêu này vào bút ký, ngày sau lúc đệ tử Sở Sở, Tiểu Thải của mình độ kiếp, hắn sẽ mời một vị đại lão tuyệt thế lên sàn, khai quang chúc phúc cho một tấm ‘bùa hộ mệnh’ để tăng cường lòng tin cho các đệ tử độ kiếp.

Các tiền bối không hổ là tiền bối, hắn cần học tập rất nhiều chỗ từ các tiền bối.

“Ngoài ra, ta còn để một ấn ký ‘Thần Binh Kỳ Giám’ trên sợi tóc đó. Đến khi thiếu niên này độ kiếp, chúng ta có thể đứng quan sát từ xa. Nói không chừng có thể phá giải bí ẩn của tâm ma, từ đó xóa đi tâm ma.” Sở các chủ tiếp tục nói.

Đại tiền bối đáng tin thì lúc làm việc sẽ cẩn thận chặt chẽ thế đấy.

Khoảng cách Tống Thư Hàng trở thành một đại tiền bối đáng tin như vậy còn có một đoạn đường dài phải đi.

“Vậy thì chờ đến ngày 22 vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn không giúp được vị Đinh Cam tiểu đạo hữu lễ mạo này, kế tiếp chỉ có thể dựa vào nỗ lực của chính hắn thôi.

Xxxxxxxxxxx

Tiễn bước ba tiểu đạo hữu lễ mạo, Tống Thư Hàng thấy thời gian còn sớm bèn định đi chợ thức ăn mua chút nguyên liệu nấu ăn về trổ tài, thử xem trình độ nấu nướng của mình thế nào rồi.

A Thập Lục định đi cùng hắn.

Các tiền bối khác thì ở lại nhà.

Tống Thư Hàng mở cửa, vừa sải bước ra.

Ầm ầm, bên tai truyền đến một tràng tiếng nổ.

Ngay sau đó, có một ‘tiên toa’ vọt đến từ hư không.

Là [phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới] hàng nhái.

Trước khi Thiên Đạo thứ sáu thành đạo thì có một chiếc phi toa nhanh nhất thế gian… Hiện tại chiếc phi toa này đang ở trong tay Bạch tiền bối two.

Sau khi Bạch tiền bối hiện thế và Bạch tiền bối two tiến hành giao lưu kỹ thuật thì trong tay hắn đã có thêm một chiếc hàng nhái, hiệu quả không xê xích hàng xịn là bao nhiêu.

Trong nháy mắt khi chiếc phi toa này xuất hiện thì đúng lúc húc vào bụng dưới của Tống Thư Hàng.

“A a a a ~” Tống Thư Hàng kêu thảm bốn tiếng rồi bị đụng văng ra ngoài, rơi xuống trong sân.

“Thư Hàng, ngươi không sao chứ?” Tô Thị A Thập Lục chạy đến bên cạnh hắn.

Tống Thư Hàng lồm cồm bò dậy, sờ lên bụng: “Ặc… Chưa chết.”

Lúc tiên toa đến cửa thì dừng lại ngay đó. Lực đâm vào trông có vẻ khoa trương, kỳ thật ngay cả da lông cũng không bị chút thương tổn nào.

“Thư Hàng tiểu hữu không sao chứ?” Bên trong tiên toa, Hằng Hỏa Chân Quân vội vàng nhảy ra ngoài: “Lúc ra ngoài ta đã cài đặt vị trí dẫn đường của tiên toa là ngay trước cửa, kết quả không phanh lại được… Nó bay nhanh quá.”

“Là Hằng Hỏa tiền bối đang lái ư? Bạch tiền bối đâu rồi?” Tống Thư Hàng tò mò nói.

“Bạch đạo hữu lái được một nửa thì đột nhiên đỗ tiên toa trên một khối thiên thạch, sau đó bắt đầu thất thần. Vì vậy ta mới không còn cách nào khác, đành điều khiển tiên toa thay hắn.” Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ một tiếng, sau đó lại nói: “Đúng rồi, sắp đến lúc rồi. Chúng ta đi Nho gia đi. À mà, đổi người lái được không? Tốc độ của chiếc tiên toa này nhanh quá, ta không quen lắm.”

Chương 1920: Kỳ thật gương mặt của ta khá đại chúng

“Ta chưa từng lái tiên toa.” Tô Thị A Thập Lục lắc đầu nói.

Quy tiền bối: “Gần đây ta toàn đi thẳng qua cổng không gian, hơn nữa hình thái rùa biển của ta cũng không thích hợp để lái tiên toa.”

“Lại nói, hình thái nhân loại của Quy tiền bối là thế nào vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Sau khi yêu tu đạt đến ngũ phẩm thì có thể hóa hình. Quy tiền bối lại là tồn tại cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm, khẳng định đã hóa hình được từ lâu rồi.

Quy tiền bối cười khà khà: “Ngươi muốn xem hình thái nhân loại của ta à?”

“Hơi tò mò một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, diện mạo của ngươi chưa đủ đẹp.”

Tống Thư Hàng: “Hả?”

“Hình thái nhân loại của ta chỉ cho những người đủ đẹp nhìn thôi.” Quy tiền bối dùng chân trước ngượng ngùng che mặt: “Ta muốn lưu lại mặt đẹp nhất của bản thân cho người hợp ý ta.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tô Thị A Thập Lục cười vỗ nhẹ Thư Hàng, an ủi hắn: “Kỳ thực Thư Hàng thuộc loại càng nhìn càng thấy đẹp.”

“Loại hình càng nhìn càng đẹp nói trắng ra chính là lúc nhìn lần đầu thì không đủ đẹp.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, lần này hắn không cho Xích Tiêu kiếm tâm ma một phát ‘Dưỡng Đao thuật’.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện Xích Tiêu kiếm tâm ma gần đây vẫn luôn tìm cơ hội đâm tim hắn, đâm đủ tư thế.

Sau đó thông qua thủ đoạn đâm tim để lừa ‘Dưỡng Đao thuật’.

“Đừng nghe Quy đạo hữu nói bừa.” Lúc này, bạch long tỷ tỷ bình tĩnh nói: “Công pháp tu luyện của hắn rất đặc thù, khiến hắn không dễ hiện ra hình thái nhân loại. Lúc hắn thể hiện hình thái nhân loại chính là khi hắn bộc phát ra thực lực mạnh nhất.”

“Nghe ngầu thật đấy.” Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng nhịn không được nói: “Quy tiền bối, công pháp của ngươi thiết lập ngược rồi à? Yêu tu bình thường đều là sau khi hiện ra nguyên hình mới có thể phô bày sức chiến đấu thật sự mà nhỉ?”

“Ai nói vậy?” Thông Nương không phục nói: “Trạng thái hình người thuần túy của ta có sức chiến đấu khá cao đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hằng Hỏa Chân Quân vác phi toa vào trong sân, hắn thở dài: “Thư Hàng tiểu hữu, lúc các ngươi nói chuyện trời đất, đề tài đều nhảy nhanh vậy à? Nói chính sự đi, ai sẽ lái tiên toa đây?”

Tống Thư Hàng đứng dậy, hắn vươn tay lặng lẽ sờ vào chỗ quả thận của mình. Ừm, thận không có bị thương.

Tiếp đó hắn mở miệng nói: “Ta chỉ mới lái thuyền tiên có một lần, hơn nữa còn là bản đã được Bạch tiền bối cải tạo, cảm giác không khác lái xe là mấy. Vì vậy, chắc chắn ta không lái tiên toa bình thường được.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức cùng với Vũ Nhu Tử da đen. Trong ba vị tiên tử này có ai biết lái không nhỉ?

Đầu nhỏ của cả ba vị tiên tử đều đồng loạt nghiêng một bên, nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt ngây thơ con nai tơ.

Trông có vẻ không biết rồi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Ta biết lái thế nào này, nhưng hình thái thứ hai của ta không có chân, không lái được.”

“Không còn cách nào, vậy chỉ có thể gọi người lái thuê thôi.” Hằng Hỏa tiền bối dứt lời rồi lấy di động ra bắt đầu quẹt quẹt.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh vẫn bình tĩnh như thường.

Sau khi trải qua sự kiện ‘giới hạn phi kiếm theo số’ và ‘App cho thuê phi kiếm’ ở Nho gia, bây giờ Tống Thư Hàng nghe câu ‘lái tiên toa thuê’ thì thấy cũng thường thôi, tiếp nhận thiết định này rất tự nhiên.

“Tiền bối, hay là chúng ta trực tiếp thu phi toa vào thế giới hạch tâm, sau đó ngự đao bay đến Nho gia đi.” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Đừng, cứ để người đến lái thuê đi, gọi người lái thuê cũng không đắt.” Hằng Hỏa Chân Quân kiên trì nói: “Nói thật…. Chiếc phi toa này của Bạch đạo hữu ngồi kích thích lắm. Nếu như không lái xe thì lúc ngồi xe là vô cùng hưởng thụ đấy, mấy vị đạo hữu đừng bỏ qua cơ hội. Ta không muốn tự mình lái xe, nhưng ta còn muốn ngồi hưởng thụ một lúc, cơ hội hiếm có khó tìm cơ mà.”

Tống Thư Hàng cứ cảm thấy Hằng Hỏa Chân Quân đang kéo mọi người vào hố, bản thân hắn rơi hố nên muốn kéo theo nhiều người rơi hố cùng hắn.

“Có rồi, có đạo hữu nhận đơn rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân nói: “Đạo hữu nhận đơn cách chúng ta không xa, tối đa trong mười phút sẽ chạy tới, chúng ta nghỉ ngơi một lát, điều chỉnh trạng thái đi đã.”

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Lại nói, Bạch tiền bối đâu rồi nhỉ?”

“Còn đang thất thần trong phi toa.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

…

…

Hơn mười phút sau.

Trên bầu trời có một bóng người bay nhanh tới, cuối cùng đáp xuống trước cửa ngôi nhà của Dược Sư.

Bóng người này không thi triển pháp thuật ngự vật phi hành, hoàn toàn dựa vào hai chân để chạy, một đường vội vã tới đây.

“Đạo hữu, là các ngươi gọi người lái tiên toa thay đúng không?” Người nọ lên tiếng hỏi thăm.

Giọng nói của hắn hàm hậu, có từ tính.

Lúc Tống Thư Hàng nghe thấy giọng nói này, chẳng biết tại sao đột nhiên nghĩ đến giọng một giáo viên của hắn. Loại giọng nói này nghe vào tai có loại cảm giác như đang ngâm nga văn thơ vậy.

“Đúng vậy, cửa không khóa, mời vào.” Hằng Hỏa Chân Quân hô lên.

Cửa bị đẩy ra.

Một người đàn ông tóc tai bù xù, mặc trang phục hiện đại màu xanh tiến vào trong sân.

Rõ ràng là ăn mặc rất chỉnh tề… nhưng chẳng biết tại sao nam tử này lại cho người ta một loại ảo giác 'lôi thôi lếch thếch'.

Mặt khác, Tống Thư Hàng còn chú ý tới giày trên chân người đàn ông bị mang ngược nữa chứ.

Sau khi người đàn ông tiến vào nhà thì vươn tay vuốt đám tóc rối ra sau đầu, lộ ra một khuôn mặt đàn ông trung niên rất có khí chất. Đây là gương mặt có thể cà thẻ được này, chỉ cần nhìn vào gương mặt này thì không hiểu sao lại cảm thấy hắn là người đáng tin ngay.

"Ể." Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy gương mặt này, trong lòng đột nhiên vọt lên một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Trong lòng có một cái tên rất muốn gọi ra. Thế nhưng khi há miệng, hắn lại phát hiện căn bản mình không biết tên người đàn ông này, hắn cũng hoàn toàn không biết người đàn ông này.

Loại cảm giác này khiến hắn chợt nhớ tới vị tiền bối mà mỗi lần xuất hiện hắn đều phải mở điện thoại ra xem ghi chú mới nhớ ra trong nhóm Cửu Châu số 1 kia.

[Căn bệnh 'gặp gì cũng đều cảm thấy quen mắt' của ta lại tái phát à?] Hắn thầm nghĩ trong lòng.

"Đạo hữu, đây chính là tiên toa của bọn ta. Điểm đến của bọn ta là Nho gia." Hằng Hỏa Chân Quân nói. Lúc hắn nhìn thấy người đàn ông này cũng có loại cảm giác quen thuộc rất mạnh. Cho nên hắn thậm chí không hỏi 'đạo hiệu' của đối phương, trong lòng bất giác lại thấy tin tưởng đối phương.

"Không thành vấn đề, Nho gia là nơi ta rất quen thuộc." Người đàn ông kia cười ôn hòa.

Cửa phi toa mở ra, nam tử chui vào trong đó: "Chiếc tiên toa này thật là tuyệt, mọi người lên đây đi, giao diện thao tác không khác tiên toa bình thường là bao, ta hoàn toàn có thể điều khiển được."

Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối, bạch long tỷ tỷ, Xích Tiêu kiếm tiền bối đều tiến vào tiên toa.

Sau lưng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức và Vũ Nhu Tử da đen đều trở về trong cơ thể hắn.

Chỉ có Tạo Hóa Tiên Tử, cô lộ ra nửa cái đầu, lặng lẽ ló ra phía sau cổ Tống Thư Hàng, thoạt nhìn cứ như Tống Thư Hàng mọc ra hai cái đầu vậy.

Cô đang lặng lẽ đánh giá người đàn ông lái tiên toa kia.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của cô, người đàn ông kia xoay đầu lại nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử, nở nụ cười ôn hòa.

Tạo Hóa Tiên Tử cứ như học trò làm chuyện xấu trong lớp bị giáo viên phát hiện, vèo ~ một tiếng, lùi vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Vị tiền bối này, trước đây chúng ta có quen biết không?” Sau khi Tống Thư Hàng bước lên phi toa thì nhịn không được mà mở miệng hỏi.

“Ta biết ngươi. Nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh.” Người đàn ông kia cười khà khà nói: “Nhưng ngươi không biết ta, kỳ thật ta có một gương mặt khá đại chúng, có phải lúc các ngươi thấy mặt ta thì cảm thấy rất quen mắt không? Sau đó có phải các ngươi suy nghĩ kỹ lại thì cảm thấy trong bằng hữu mình biết có rất nhiều người có gương mặt tương tự ta đúng không? Đây là do gương mặt này rất đại chúng, rất nhiều người khi nhìn thấy ta đều cảm thấy rất quen mắt. Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng và Hằng Hỏa tiền bối yên lặng gật đầu.

“Mọi người ngồi vững nhé.” người đàn ông lái thuê hô lên, hắn nắm cần điều khiển phi toa, bắt đầu khởi động tiên toa.

Ầm ~~ Tiên toa của Bạch tiền bối phóng lên cao.

Vọt thẳng tắp lên trời, tốc độ nhanh đến bùng nổ.

Cảm giác mất trọng lượng dữ dội khiến thân thể Tống Thư Hàng cứng đờ.

Tiên toa này thật sự có phong cách của Bạch tiền bối… theo đuổi tốc độ và kích thích cực hạn.

Trong một tích tắc, phi toa đã vọt đến trên cao.

Sau khi hơi điều chỉnh góc độ, nó xông thẳng về phía Bạch Vân thư viện của Nho gia.

Chiếc phi toa này chính là hàng nhái của ‘phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’.

Phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới là tác phẩm trước khi Thiên Đạo thứ sáu thành đạo, được xưng là ‘có tốc độ nhanh nhất chỉ dưới pháp thuật không gian’! Thậm chí nó còn nhanh hơn truyền tống không gian trong phương diện chạy nước rút cự ly ngắn, truyền tống không gian còn phải mở đường hầm không gian, đi vào đó rồi lại bước ra ở đầu bên kia.

Tuy rằng hàng nhái của Bạch tiền bối kém hàng xịn, nhưng nó là do Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two liên thủ chế tạo, tốc độ chỉ yếu hơn hàng xịn một chút mà thôi.

Dưới trạng thái bộc phát hết tốc lực thì cũng là cấp bậc đứng đầu chư thiên vạn giới đấy.

Mà người đàn ông lái thuê này là một cao thủ lái tiên toa. Vừa bắt đầu đã trực tiếp kéo tốc độ phi toa lên đến tối đa!

“A a ~~” Thông Nương là người đầu tiên hét ra tiếng, trong búp hành của cô duỗi ra một đôi tay nhỏ bé túm chặt lấy mai rùa của Quy tiền bối.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay nắm lấy cánh tay Tống Thư Hàng, ngay sau đó, cô phát hiện bắp thịt của Tống Thư Hàng cương cứng như cục sắt vậy.

“Chứng sợ tốc độ và chứng sợ độ cao của Thư Hàng lại tái phát.” Xích Tiêu kiếm tâm ma thừa cơ hội đâm tim một đợt nữa.

Tống Thư Hàng cắn răng, làm bộ làm tịch: “Không sao, ta còn có thể chịu được. Hơn nữa, kỳ thật nghĩ kỹ lại thì loại tốc độ này rất kích thích.”

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười, véo nhẹ lên bắp thịt căng cứng của Tống Thư Hàng.

Miệng Tống Thư Hàng có cứng thế nào đi nữa thì phản ứng thân thể vẫn vô cùng thành thật.

“Phía trước có máy bay!” Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân hét lên.

Thể nghiệm điều khiển đua tiên toa tốc độ cao trong địa cầu thật không tốt. Máy bay càng ngày càng nhiều, bay quá nhanh thì cứ có cảm giác sẽ đâm vào.

“Yên tâm, xem ta đây.” Ông chú lái thuê cười ôn hòa, âm thanh từ tính đặc biệt đáng tin.

Sau đó, ông chú điều khiển cho phi toa đột nhiên xoay tròn, lượn một vòng hình cung tuyệt đẹp, hoàn mỹ tránh được máy bay, không ảnh hưởng chút nào đến việc bay trên không của máy bay.

Đây tuyệt đối là trình độ cấp tuyển thủ chuyên nghiệp.

Bên trong tiên toa, Thông Nương thét chói tai liên tục.

Hai tay Tống Thư Hàng lật ngược lại, nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của A Thập Lục.

…

…

Dưới tốc độ khủng bố của tiên toa nhà Bạch tiền bối, chẳng mấy chốc mọi người đã từ khu Giang Nam đi tới phạm vi bên ngoài Bạch Vân thư viện của Nho gia rồi vững vàng đáp xuống.

Cửa tiên toa mở ra.

Quy tiền bối bình tĩnh bò ra khỏi tiên toa, sau đó là Hằng Hỏa Chân Quân với đôi chân xụi lơ.

Trạng thái của Tô Thị A Thập Lục xem như không tệ, cô nhẹ nhàng nhảy ra khỏi tiên toa.

Tiếp theo là Tống Thư Hàng, hắn cũng nhảy ra khỏi tiên toa một cách ngầu lòi… Nhưng lúc nhảy được một nữa thì đột nhiên mất thăng bằng. Mắt thấy hắn sắp ngã sấp mặt như chó đớp phân thì Tạo Hóa Tiên Tử duỗi hai tay ra, dùng tư thế ôm công chúa đón được Tống Thư Hàng.

“Đạo hữu, đến Nho gia rồi. Cần bao nhiêu linh thạch phí lái thuê thế?” Hằng Hỏa Chân Quân nhìn về phía chỗ lái.

Nhưng lúc hắn đưa mắt nhìn lại thì chỗ tài xế ngồi đã trống rỗng.

Ông chú điều khiển tiên toa kia… biến mất rồi.

Chương 1921: Không thể nhảy như Đậu Đậu được

Trong tay Hằng Hỏa Chân Quân hãy còn cầm linh thạch: "Ơ, tiền cũng không lấy ư?"

Tống Thư Hàng nhìn linh thạch trong tay Hằng Hỏa Chân Quân, lại phát hiện một con đường làm giàu khác: "Hằng Hỏa tiền bối, lát nữa ngài gửi app lái thuê này qua cho ta với nhé, để ta đăng kí tài khoản. Sau đó sẽ dành thời gian ra để tập lái thuyền tiên với tiên toa. Nói không chừng có thể tranh thủ chạy vài đơn ấy chứ."

Tạo Hóa Tiên Tử giơ tay, kéo thân thể Tống Thư Hàng đứng thẳng rồi đặt xuống đất – Nhưng do dùng sức hơi mạnh nên chân của Tống Thư Hàng cũng bị cắm thẳng xuống đất.

"Ngươi đừng có nằm mơ nữa Thư Hàng ạ." Quy tiền bối đứng thẳng người dậy, chi trước vỗ nhẹ lên vai Tống Thư Hàng: "Ngươi vừa sợ độ cao lại sợ tốc độ thì lái phi toa kiểu gì hả? Quan trọng nhất là ngươi không có thời gian để nhận đơn đâu, tin ta đi. Ngươi cứ tập trung khai thác thế giới hạch tâm của mình, hợp tác làm hạng mục công viên trò chơi với ta cho thật tốt đi. Trên đời này chỉ có tiền của phụ nữ với trẻ con là dễ kiếm nhất, công viên trò chơi bảo đảm sẽ là hạng mục dễ kiếm tiền nhất."

"Chờ sau khi phân thân của ta quay về thì ta sẽ để phân thân đi lái thuê." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: "Đừng có mơ hão mà hao mỡ, không có thời gian đâu. Nếu rảnh thì thà ngươi đi làm thuê cho các đại lão còn hơn, có khi còn kiếm được nhiều tiền hơn ấy chứ."

Tống Thư Hàng: "..."

Nhưng nghĩ kỹ thì đúng là trong tay hắn đang nắm rất nhiều hạng mục có thể kiếm linh thạch.

Thứ hắn thiếu không phải cách kiếm tiền mà là thời gian.

"Này này, các ngươi chú ý sai trọng điểm rồi." Bạch long tỷ tỷ sau lưng A Thập Lục thở dài: “Vị tu sĩ lái thuê này có vấn đề đấy. Vừa đến Nho gia thì đã biến mất tăm. Các ngươi không sợ hắn lẻn vào trong Nho gia phá hoại à?”

Vừa rồi bạch long tỷ tỷ cũng không chú ý đối phương biến mất lúc nào, điều này không khỏi khiến cô cảnh giác hơn.

Hằng Hỏa Chân Quân đột nhiên nói: “Vị tu sĩ lái thuê khi nãy cũng là đệ tử Nho gia. Tuy hắn đã cố gắng che giấu, nhưng ta vẫn có thể cảm ứng được khí tức Nho gia trên người hắn.”

Chân Quân cất linh thạch đi: “Chúng ta đi thôi, để ta đưa mọi người vào nơi nghỉ chân của Nho gia trước đã. Hoan nghênh mọi người đã đến Nho gia làm khách lần nữa nhé.”

“Bạch tiền bối vẫn còn thất thần... Bạch tiền bối ngẩn người cũng đẹp qúa xá.” Thông Nương nói.

“Cứ để đó cho ta.” Tống Thư Hàng bước tới khiêng hẳn phi toa lên: “Để ta vác nó vào.”

Nói tới... Lần trước đến Bạch Vân thư viện Nho gia thì hình như Bạch tiền bối cũng ở trong trạng thái ngủ say, nằm lười trong cái kén không chịu dậy. Cuối cùng vẫn là Tống Thư Hàng vác cái kén đó tới Bạch Vân thư viện.

Lịch sử cứ hay lặp lại một cách đáng sợ như thế đấy.

...

Hằng Hỏa Chân Quân dẫn mấy người Tống Thư Hàng đi vào trong Bạch Vân thư viện, đến Bạch Vân thành.

Lần này không có nguy cơ tà ma Cửu U tấn công như lúc trước, bên trong Bạch Vân thành cũng không sắp xếp con rối phòng ngự, cũng chẳng cần hạn chế phi kiếm bay nữa.

Hơn nữa phần lớn đệ tử Nho gia lúc này đều chuyển hết vào trong thế giới Kim Liên, số lượng người qua lại trong Bạch Vân thành cũng giảm đi nhiều, trông có vẻ hơi đìu hiu.

Những đệ tử Nho gia gặp phải trên đường did dều hành lễ với Hằng Hỏa Chân Quân trước tiên.

Hiện nay Hằng Hỏa Chân Quân là người chấp chưởng thế giới Kim Liên, có tiếng tăm cực lớn trong Nho gia.

Lúc đoàn người đi vào quảng trường, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn về phía mười ba bức tượng Kiếp Tiên Nho gia ở đó.

Mười ba bức tượng Kiếp Tiên này đều có khí chất khác hẳn nhau, có ôn văn nho nhã, có quân tử nhu trúc, có thần thái ngút cao, hào phóng tự tại, cũng có trẻ trung tuấn dật, ngọc thụ lâm phong.

Mỗi bức tượng đều dùng chất liệu khác nhau tạo thành. Có bức thì dùng ngọc thạch, cũng có bức dùng đá xanh bình thường, có bức thì toàn thân đỏ rực, cũng có bức trắng noãn không chút tì vết.

Cũng giống như lần trước, ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn về phía pho tượng toàn thân như lưu ly, trong suốt từ trong ra ngoài kia.

Chính là vị thư sinh thủy tinh này đã mượn linh quỷ của hắn, một đi không trở lại. Ánh mắt của Tống Thư Hàng lại đảo một vòng quanh mười ba Kiếp Tiên để tìm kiếm, nhưng mãi mà không thấy tượng của Tạo Hóa Tiên Tử đâu.

Tiên tử không phải một trong mười ba Kiếp Tiên ư?

Cuối cùng, ánh mắt của hắn chuyển đến trên bức tượng Kiếp Tiên đứng đầu.

“Ơ?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Gương mặt của bức tượng Kiếp Tiên đứng đầu đã bị xóa đi.

Nhưng hắn nhớ rõ lần trước mình tới Nho gia thì bức tượng Kiếp Tiên này vẫn có mặt. Tuy trông cụ thể ra sao thì hắn không nhớ nữa, nhưng hắn dám khẳng định là lần đầu tiên mình nhìn thấy bức tượng Kiếp Tiên này thì nó vẫn có mặt.

“Hằng Hỏa tiền bối, vị Kiếp Tiên đứng đầu kia là ai?” Tống Thư Hàng đánh tiếng hỏi dò.

Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ: “Bọn ta cũng không nhớ nữa.”

Tống Thư Hàng: “Hửm??”

Đây là Kiếp Tiên của Nho gia các người mà!

“Tất cả những ghi chép về vị Kiếp Tiên đứng đầu đều bị xóa sạch. Bọn ta cũng không nhớ rõ tên của hắn, chẳng có chút ấn tượng nào cả.” Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

“Phòng tối thiên đạo!!” Tống Thư Hàng bất giác nói.

Hiệu quả thế này đúng là của phòng tối thiên đạo rồi.

“Sau này bọn ta đã suy đoán rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ đến khả năng này.” Hằng Hỏa Chân Quân thở dài nói.

Nhưng hắn mong là không phải như thế...

Bạch long tỷ tỷ cũng nhìn bức tượng đứng đầu này rồi nheo mắt lại, không biết tại sao, bỗng nhiên cô lại nghĩ tới vị tu sĩ lái thuê khi nãy.

Ngay cả Tạo Hóa Tiên Tử cũng ngơ ngác nhìn bức tượng Kiếp Tiên đứng đầu kia, dường như đã nhớ ra điều gì đó.

Hồi lâu sau.

Tạo Hóa Tiên Tử lấy đàn tỳ bà ra, cô ôm đàn, ngón tay thon dài khẩy nhẹ từng phím.

Tiếng đàn du dương vang lên.

Tạo Hóa Tiên Tử mở miệng, dùng ngôn ngữ viễn cổ hát thành lời.

Trên mười ba bức tượng Kiếp Tiên Nho gia lại có ánh sáng ngưng tụ lại. Sức mạnh chính khí của riêng Nho gia hội tụ lại trên người mười ba bức tượng Kiếp Tiên.

Trong mơ hồ, dường như có một thân ảnh xuất hiện trên mỗi bức tượng Kiếp Tiên, bọn họ mỉm cười ôn hòa, cúi đầu nhìn Tạo Hóa Tiên Tử với ánh mắt chan chứa yêu thương.

Vài giây sau.

Tiếng hát và tiếng đàn của Tạo Hóa Tiên Tử dần kết thúc, hư ảnh và sức mạnh chính khí hội tụ trên mười ba bức tượng Kiếp Tiên cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Tạo Hóa Tiên Tử ôm đàn, bóng dáng nhỏ bé đứng bên dưới nhìn lên mười ba bức tượng Kiếp Tiên lạnh lẽo như băng kia, thốt nhiên có cảm giác cô đơn khó tả bằng lời.

Dưới lớp mặt nạ tinh nghịch thường ngày của cô chính là nỗi đau vô bờ khi Thánh Nhân tử trận, mười ba Kiếp Tiên chết hơn phân nửa, Nho gia bị đánh tan. Trận chiến tranh giành thiên đạo vô cùng tàn khốc.

Tống Thư Hàng đứng phía xa nhìn Tạo Hóa Tiên Tử, lúc này không thích hợp an ủi Tạo Hóa Tiên Tử.

Cứ để cô yên tĩnh một mình thì hơn.

Trong lúc đang suy nghĩ thì Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên cử động.

Cô ôm đàn tỳ bà nhảy lên thật cao, đáp xuống đỉnh đầu của bức tượng Kiếp Tiên Nho gia đứng đầu.

Sau đó cô giơ hai tay lên cao, xoay người lại khập khiễng đi tới mép đỉnh đầu của bức tượng Kiếp Tiên, bày ra tư thế xoay người nhảy bungee.

Tống Thư Hàng chợt có dự cảm chẳng lành.

Tạo Hóa Tiên Tử hất tay phải, ném tỳ bà lên cao. Sau đó thân thể nhảy ngược ra sau rồi xoay tròn, lộn mèo với tư thế tuyệt đẹp.

Xoẹt!

Trong ánh nhìn của mọi người, thân thể cô đáp thẳng vào trong người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...”

“Wow, tư thế hạ cánh này cực kỳ đẹp mắt.” Quy tiền bối vỗ chân trước.

Đám đệ tử Nho gia cũng vỗ tay ầm ầm.

Trên bầu trời, đàn tỳ bà rơi xuống. Cánh tay của Tạo Hóa Tiên Tử vươn ra từ trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng bắt lấy đàn tỳ bà rồi huơ cật lực như đang huơ cúp vô địch.

Đã diễn thì phải diễn cho trót.

Tiếng hoan hô lại càng nhiệt liệt hơn.

Tống Thư Hàng đành phải vác phi toa của Bạch tiền bối lên, dùng nó để ngăn cản ánh mắt nồng cháy của các đệ tử Nho gia.

...

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười dẫn đường cho mấy người Tống Thư Hàng đi vào khu vực nghỉ ngơi dành để chiêu đãi khách của bạch vân thư viện.

Hắn vốn định sẽ chiêu đãi Tống Thư Hàng ở tiểu viện riêng của mình, nhưng bên đó còn chưa sửa sang lại... Chỉ toàn sách với đủ thứ lộn xộn. Hắn định lặng lẽ qua đó dọn dẹp xong, đợi qua buổi cơm chiều thì lại chiêu đãi mấy người Tống Thư Hàng ở tiêu viện riêng sau.

“Đúng rồi, Hằng Hỏa tiền bối này. Vân Tước Tử tiền bối đến Nho gia rồi à?” Tống Thư Hàng chợt hỏi.

Lúc ở Điền Thiên đảo, Vân Tước Tử có nói qua điện thoại với Tam Lãng là cô định tới Nho gia mượn một món đồ trước khi vào thế giới Cửu U.

“Vừa rồi ta đã truyền âm hỏi thăm mấy vị đệ tử phụ trách quản lý thư viện, nhưng Vân Tước Tử đạo hữu vẫn chưa tới bạch vân thư viện.” Hằng Hỏa Chân Quân lại nói: “Ta đã sai đệ tử đi hỏi thăm mấy thư viện Nho gia khác, để xem người ở những thư viện khác có tiếp đãi Vân Tước Tử hay không.”

“Mong là Vân Tước Tử tiền bối đừng kích động quá.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn luôn có dự cảm chẳng lành.

“Ê, Thư Hàng... Kia là tu sĩ của nhà chủ nhóm Hoàng Sơn đúng không. Biệt Ly Câu gì đấy?” Thông Nương đột nhiên lên tiếng, cô đang ngồi trên mai của Quy tiền bối, còn Quy tiền bối thì nằm bên cửa sổ.

Tống Thư Hàng nhìn theo hướng Thông Nương chỉ thì thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang cười cười nói nói trong hành lang đối diện.

“Là Chu Ly.” Tống Thư Hàng cười nói: “Đạo hiệu của hắn là Tàng Thiên Câu chứ không phải Biệt Ly Câu.”

Như thế thì vị tiên tử đi cùng với Chu Ly chính là vị u Dương Viện dạy ngọc cầm rồi nhỉ? Đây là một vị tiên tử Nho gia điển hình, trên người tràn ngập khí tức tài nữ.

Sau khi trải qua không ít trắc trở, cuối cùng đôi này cũng thuận lợi đến được với nhau. Nguyên nhân chủ yếu là do gần đây Đậu Đậu không thể nào hành xác Chu Ly được nữa, vì nó đang bị Hoàng Sơn tiền bối quản rất chặt.

Giống như cảm ứng được ánh mắt của Chu Ly bất giác xoay đầu lại, mắt đối mắt với Tống Thư Hàng.

Sau đó Chu Ly như thấy được ánh sáng lóe lên trong cơn ngươi bên trái của Tống Thư Hàng – con mắt Thánh Nhân.

Gương mặt của Chu Ly tái mét, dè dặt tránh né tầm mắt của

Tống Thư Hàng, sau đó lại run rẩy sờ bụng của mình.

Tống Thư Hàng: “…”

Chu Ly huynh, dù gì chúng ta cũng quen biết đã lâu, ngươi phản ứng thế này làm ta buồn lắm đấy.

Hề hề hề, nhưng nếu ngươi càng tránh thì ta càng muốn nhào lên bám riết lấy người!

Tống Thư Hàng đứng dậy, định xáp lên.

Nhưng vừa đứng dậy thì hắn lại thở dài: “Không được, mình chứ có phải Đậu Đậu đâu.”

Đậu Đậu có thể thỏa sức làm bậy, bởi vì nó là Đậu Đậu. Hắn không thể nhây như Đậu Đậu được.

“Ta còn tưởng là ngươi nhịn không được mà muốn nhào lên giỡn nhây ấy chứ.” Giọng của Bạch tiền bối phân thân đột nhiên vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại thì thấy Bạch tiền bối đã lấy lại tinh thần tự lúc nào, tay cầm một thanh phi kiếm dùng một lần chọt vào eo mình.

Tống Thư Hàng mướt mồ hôi.

“Bởi vì trước kia ta đã hứa là sẽ làm mai cho Chu Ly đạo hữu và tiên sinh ngọc cầm này rồi, khó khăn lắm tình cảm của bọn họ mới khắng khít như thế. Ai mà muốn phá như Đậu Đậu thì ta sẽ tống cổ người đó lên sao Hỏa.” Bạch tiền bối phân thân nói rất nghiêm túc.

Tống *giữ được một mạng* Thư Hàng.

“Đúng rồi, có quẻ thăm không?” Bạch tiền bối nói: “Tự dưng ta muốn tính một quẻ cho mối tình của bọn họ.”

Chương 1922: Dễ thương à?

“Bạch tiền bối, không phải ngươi từng nói mình không rành xem bói à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không rành cũng không có nghĩa là ta không biết.” Bạch tiền bối bình tĩnh đáp: “Hơn nữa ta có cách xem bói độc môn đấy nhé.”

“Ta có một bộ quẻ thăm đây, để ta lấy tới, Bạch đạo hữu chờ một lúc nhé.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Trong ấn tượng của hắn thì bộ quẻ thăm này là do Vân Tước Tử tiên tử đã để lại chỗ hắn lúc đến thăm Nho gia lúc xưa xửa xừa xưa.

Trước khi nhóm Cửu Châu số 1 này được thành lập thì mấy người Hằng Hỏa Chân Quân, Bạch tiền bối, Bạch và Hoàng Sơn chính là bạn bè lâu năm.

Hằng Hỏa Chân Quân chạy vội về biệt viện riêng của mình, moi bộ quẻ thăm làm bằng bạc kia ra khỏi bảo khố. Sau đó lại chạy vội về. Hằng Hỏa Chân Quân sợ mình lấy quẻ thăm lâu quá nên Bạch đạo hữu và những người khác chờ không kịp sẽ chạy thẳng tới biệt viện riêng này để tìm mình, sau đó nhìn thấy biệt viện lộn xộn của mình, làm cho anh danh của mình quét rác.

Sau khi chạy về thì Hằng Hỏa Chân Quân lại đưa bộ quẻ thăm làm bằng bạc này cho Bạch tiền bối phân thân.

Bộ quẻ thăm này chính là loại phổ thông mà đám quái thuật sư hay dùng, chẳng qua quái thuật sư bình thường dùng quẻ thăm làm bằng mảnh trúc hay gỗ, còn bộ này lại làm bằng bạc.

Tuy bạc rất đáng giá, nhưng chỉ là tiền của người phàm thôi chứ không phải linh thạch.

Mấy người Tống Thư Hàng nhao nhao xáp lại, muốn xem cách xem bói độc môn của Bạch tiền bối có gì đặc biệt.

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh lấy mấy quẻ thăm này ra, miệng thì lẩm bẩm.

Nếu như lắng tai nghe thật kỹ thì sẽ thấy hắn đang lẩm bẩm: “Tính chuyện hôn cho Chu Ly và u Dương Viện.”

Sau khi lẩm bẩm vài lần thì Bạch tiền bối nắm chặt tất cả quẻ thăm rồi chìa ra trước.

Tống Thư Hàng bèn hỏi: “Cần ta rút một quẻ không?”

“Không cần đâu, chờ quẻ thăm tự động nhảy ra là được.” Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng lấy làm tò mò.

Quẻ thăm tự động nhảy ra á? Nhảy kiểu gì đây?

Cảm giác hơi bị khó. Chẳng khác gì chuyện Cao Mỗ Mỗ muốn nằm chờ chữ tự động gõ ra vậy, rất không khoa học.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì bỗng đâu... toàn bộ căn phòng rung chuyển dữ dội.

Thông Nương bám rịt lấy mai của Quy tiền bối: “Động đất ư?”

“Đừng lo, đây là tiếng động do đệ tử Nho gia bọn ta di chuyển một vài bí cảnh và động phủ cỡ lớn tạo thành ấy mà.” Hằng Hỏa Chân Quân lập tức giải thích.

Hành trình dọn nhà của Nho gia đã vào bước cuối cùng, phần lớn những thứ quan trọng đều được chuyển hết vào thế giới Kim Liên. Bây giờ chỉ còn lại một vài thứ quá lớn hoặc tương đối khó vận chuyển mà thôi.

Ví như một vài động phủ cần chuyển hết vào thế giới Kim Liên vậy. Trong quá trình vận chuyển thì sẽ khó tránh khỏi va chạm, làm cho biệt viện Nho gia phát ra tiếng động như địa chấn.

“Hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Cùng lúc này, keng một tiếng, có một quẻ thăm trong tay Bạch tiền bối phân thân “bắn” ra rồi rơi xuống đất.

Là vì đợt chấn động khi nãy ư?

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Có khi lần tới chứng ung thư lười của Cao Mỗ Mỗ tái phát thì hắn có thể tặng cho nó một chấn động nho nhỏ. Giữa cơn chấn động, bàn phím của Cao Mỗ Mỗ lăn lông lốc, trong quá trình lăn thì có khi sẽ gõ ra được... Một dãy code loạn xì ngầu!

Đến lúc đó chắc Cao Mỗ Mỗ sẽ vui lắm.

...

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh khom lưng nhặt quẻ thăm kia lên.

Trên quẻ thăm có viết một dãy chữ phức tạp và khắc vài hoa văn.

Nhưng Bạch tiền bối không xem mấy chữ viết và hoa văn này.

Hắn nhìn quẻ thăm rồi nói: “Thăm thứ chín, giáp nhâm, đại cát. Khá lắm, cặp này ổn rồi.”

Hằng Hỏa Chân Quân vuốt râu mỉm cười: “Thế qua một thời gian nữa ta sẽ liên lạc với Hoàng Sơn đạo hữu một phen, tranh thủ định ra một ngày tốt cho bọn họ.”

Quẻ thăm này của Bạch đạo hữu gần như có thể nói là chúc phúc, có quẻ thăm này, chuyện hôn nhân của Chu Ly và tiên sinh ngọc cầm u Dương Viện xem như không thể hỏng được.

Đồng thời Hằng Hỏa Chân Quân cũng lặng lẽ truyền âm cho u Dương Viện, nói tin tốt này cho cô hay.

“Xong việc.” Bạch tiền bối phân thân nhét quẻ thăm lại.

“Bạch tiền bối, hay là ngài xem giúp ta một quẻ với nhé?” Tống Thư Hàng chỉ vào mình.

Bạch tiền bối nhìn mi tâm của Tống Thư Hàng trước rồi nói: “Ừm, cũng được. Lần nay ấn đường không đen.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Được rồi, để ta tính cho ngươi một quẻ. Ngươi muốn xem cái gì?” Bạch tiền bối hỏi lại.

“Xem may rủi đi.” Tống Thư Hàng đáp.

Nho gia là nơi tốt lành, nhưng cũng là nơi Tống Thư Hàng chết nhiều nhất, nếu như Bạch tiền bối đã xem bói thì nhân cơ hội nhờ hắn tính xem hôm nay mình may hay rủi.

“Được rồi.” Bạch tiền bối nhét tất cả quẻ thăm vào rồi lắc, sau đó lại xòe hết ra như xòe quạt, đưa về phía Tống Thư Hàng.

“Ớ? Không đợi quẻ thăm tự nhảy ra nữa à?” Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu.

Bạch tiền bối phân thân: “Không sao cả, đang nhắm ngay ngươi đấy, đừng có nhúc nhích.”

Tống Thư Hàng bắt đầu phát huy trí tưởng tượng: “Không phải quẻ thăm sẽ bắn cái vèo ra rồi đâm thủng tim của ta đấy chứ?”

“Nếu như ngươi muốn thì tiền bối ta cũng có thể thỏa mãn ngươi.” Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói.

“Không không không, ta không muốn, không muốn đâu.” Tống Thư Hàng rối rít xua tay.

Vù vù!

Đúng lúc này, đột nhiên có một cơn gió mạnh phất qua.

Cơn gió này ập vào từ cửa sổ, thổi tung sách vở, giấy bút và mấy thứ nho nhỏ trong phòng.

Thông Nương siết chặt lấy mai rùa của Quy tiền bối: “Lại... lại là do Nho gia dọn nhà mà ra ư?”

“Không, lần này là có khách tới.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười đáp.

Ngoài cửa sổ, có một con bạch hạc phát sáng vỗ cánh đáp xuống.

Là Bạch Hạc Chân Quân.

Cơn gió mạnh vừa rồi là do hắn vỗ cánh đáp xuống mà có.

Keng ~

Có một quẻ thăm bị gió mạnh ảnh hưởng nên rơi khỏi cái quạt quẻ thăm trong tay Bạch tiền bối.

Tới rồi!!

Tống Thư Hàng vội giơ tay nhặt quẻ thăm lên đưa cho Bạch tiền bối xem, háo hức chờ đợi kết quả.

Bạch tiền bối phân thân nhận lấy quẻ thăm, liếc sơ qua rồi đáp: “Thăm thứ 41, mậu thân, trung cát. Không tồi, hôm nay vận khí của ngươi sẽ không tệ đâu, có khi còn may mắn nữa.”

Tống Thư Hàng như trút được gánh nặng trong lòng: “Ha ha.”

Ít nhất thì quẻ trung cát này đại biểu hắn sẽ không chết liền tù tì như lần trước nữa, thậm chí có khi sẽ gặp may ấy chứ.

Nếu đã như vậy thì...

Nhân lúc đang may mắn, có gì cần làm thì tranh thủ làm cho xong thôi!

Nói không chừng nhờ vận khí trung cát này của mình mà phiền phức cũng sẽ trở thành trót lọt, thậm chí là có thu hoạch bất ngờ nữa kìa.

“Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng nhiệt tình hơn hẳn: “Bây giờ chúng ta đi xem thế giới Kim Liên luôn đi, để xem có cách nào giải quyết vấn đề không thể chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào thế giới Kim Liên hay không! Bây giờ ta đang tràn trề hưng phấn đây, nhân lúc vận khí của ta tốt, nói không chừng có thể một hơi giải quyết hết phiền não của Nho gia ấy chứ.”

Hằng Hỏa Chân Quân thấy Tống Thư Hàng hăng hái như thế bèn cười nói: “Được thôi, vậy ta sẽ đi sắp xếp ngay đây. Thư Hàng tiểu hữu ngươi chờ một lát nhé, lát nữa ta sẽ đưa mọi người vào thế giới Kim Liên.”

Dứt lời, Hằng Hỏa Chân Quân lập tức vẫy tay với bên ngoài cửa sổ: “Bạch Hạc đạo hữu, sao hôm nay ngươi lại rảnh rỗi mà chạy đến Nho gia làm khách thế?”

“Hằng Hỏa đạo hữu ngươi cứ mặc kệ ta đi, xem ta như không khí là được, ta sẽ không làm phiền mọi người đâu.” Bạch Hạc Chân Quân huơ cánh.

Hằng Hỏa Chân Quân cũng không để ý nhiều, cười lớn khoát tay, sau đó thân hình dần biến thành độn quang bay về phía thế giới kim liên.

…

Cùng lúc đó.

Ở thiên ngoại thế giới trong hư vô.

Một thân ảnh với đôi chân thon dài bước ra từ cổng không gian, sau lưng cô có một vầng mặt trời nho nhỏ lăn ra theo, phát ra ánh nắng ấm áp.

Thiên Đế ưỡn eo một cái: “Cũng tới lúc rồi đây.”

Hiện nay trong Nho gia cũng có thành viên của Thiên Đình khi xưa, nói đúng hơn là trong Thiên Đình năm đó từng có một phần là đệ tử Nho gia.

Sau lần tranh giành thiên đạo đó, Nho gia suy sụp, rơi vào tuyệt cảnh. Đệ tử Nho gia bị tà ma cửu u nhắm vào liên tục, một số người gần như phát điên.

Sau bao năm tháng đằng đẵng, Thiên Đế thành lập Thiên Đình, trấn áp chư thiên vạn giới.

Thiên Đình khi đó bao la đầy đủ, dù là phật, đạo, nho, yêu, ma cũng thế, chỉ cần phù hợp điều kiện thì đều được đón nhận. Trong đó cũng có một phần đệ tử Nho gia gia nhập vào Thiên Đình viễn cổ.

Sau khi Thiên Đình sụp đổ, trong số những truyền nhân của các thành viên Nho gia này vẫn có người may mắn sống sót nên quay về Nho gia.

Phần đệ tử này cũng không có vấn đề gì, bọn họ không khác gì với các đệ tử Nho gia bình thường.

Nhưng Thiên Đình xưa kia chính là đạo của Thiên Đế.

Chỉ cần từng gia nhập Thiên Đình thì Thiên Đế có thể thông qua "đạo" của mình để thu thập một vài tin tức rời rạc từ trên người của bọn họ.

Vô số tin tức rời rạc tập trung lại cùng một chỗ thì Thiên Đế có thể dễ dàng tìm được tin tức mà mình muốn.

Ví như Nho gia đang che giấu mảnh vỡ Thiên Đình cùng với thế giới kim liên của họ vậy.

"Trước tiên phải lấy mấy mảnh vỡ quan trọng lại cái đã." Thiên Đế thầm nghĩ.

Cô cũng không muốn xung đột chính diện với Nho gia, cô chỉ muốn lấy đồ của mình lại mà thôi.

Hơn nữa trong tay cô còn vài thứ mà Nho gia không thể nào từ chối được, ví như thân xác của vài vị Kiếp Tiên đã chết trong số mười ba Kiếp Tiên của Nho gia. Nếu đến phút cuối thì cô có thể dùng mấy thứ này để đổi mảnh vỡ Thiên Đình của mình về.

Thiên Đế điều chỉnh trạng thái của mình lại thật tốt, toan mở cánh cổng không gian ra lần nữa.

Nhưng khi cô vừa giơ tay lên thì bỗng phát hiện "không gian" đã bị phong tỏa.

"Hôm nay cũng may mắn đấy chứ." Một giọng nam vang lên.

Một thân ảnh bước ra từ bóng râm nào đó của thiên ngoại thế giới, người nọ khoác một cái chăn mỏng, trông có vẻ vô cùng thê lương.

"Cái gì cũng có thể bán tiền bối, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi."

“Miễn đi, tiếng tiền bối của cô ta nhận không có nổi đâu.” Đại lão cái gì cũng có thể bán khoát tay nói: “Không ngờ đường đường là Thiên Đế mà lại…”

“Dễ thương hả?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “….”

“Mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ vốn là đồ của ta mà.” Thiên Đế vươn ngón tay ra lắc lư, nói với vẻ nghiêm túc: “Ta chỉ lấy lại đồ của mình thôi.”

“Thứ đó là ta mua được qua con đường chính quy.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói: “Ta mua được mảnh vỡ đó từ tay người thừa kế của Thiên Đình viễn cổ nhà các cô, cho nên nó đã là đồ của ta rồi.”

“Ôi tim ta.” Thiên Đế giơ tay ôm bờ ngực lớn của mình: “Cái đám phá sản đó, chờ xem ta có đập chết cả bọn hay không.”

“Như vậy thì hãy trả mảnh vỡ lại cho ta đi.” Đại lão cái gì cũng có thể bán từ tốn nói: “Nếu như là ngày xưa gặp phải cô thì ta chỉ có thể xem như mình xui xẻo. Nhưng bây giờ… nắm đấm của ta cứng hơn.”

“Nắm đấm mới là chân lý, cho nên mấy lời như ‘mua bán hợp lý’ của ngươi lúc trước đều là nói nhảm cả. Cuối cùng vẫn phải xem nắm đấm đấy thôi.” Thiên Đế giơ tay đáp: “Được rồi, ta nhận thua. Vậy thì trả ba mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các lại cho đạo hữu vậy.”

Chương 1923: Ta thích nhìn bộ dạng xoắn xuýt này của ngươi đấy

Dứt lời, Thiên Đế hất tay lên. Ba mảnh vỡ Thiên Đình bị áp súc bị ném ra, bay tới trước mặt Đại lão cái gì cũng có thể bán.

Có điều Đại lão cái gì cũng có thể bán lại há hốc mồm không dám tin.

Thế này là hàng về lại tay mình rồi ư?

Hắn giơ tay lấy ra một cây gậy dài màu vàng, chấm lên mảnh vỡ Thiên Đình để kiểm tra thật kỹ.

Đúng là mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các hàng thật giá thật của Thiên Đình rồi!

Nhưng Thiên Đế chịu phối hợp như thế, nếu trong chuyện này mà không có âm mưu gì thì hắn sẽ chặt đầu mình xuống cho đệ tử hàng gì cũng có làm bóng để đá!

“Rốt cuộc cô đang giở trò gì thế hả!?” Đại lão cái gì cũng có thể bán trầm giọng gặng hỏi, hắn phất tay lên, chiếc chăn cuốn lấy ba mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ lại rồi thu hồi.

“Đám buôn bán các ngươi toàn như thế cả, chẳng bao giờ chịu tin người ta. Ta không phối hợp với ngươi thì ngươi nói nắm đấm của mình cứng, bắt ta phải trả hàng lại cho ngươi. Bây giờ ta đầu hàng, phối hợp trả đồ lại cho ngươi thì ngươi lại ẩm ương. Thế rốt cuộc là ngươi muốn ta phải làm gì mới vừa lòng đây? Đúng là đồ khó ưa khó chìu.” Thiên Đế cười lớn nói tiếp: “Nhưng ta lại thích nhìn bộ dạng xoắn quẩy này của ngươi đấy.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “...”

“Ta bảo đảm cho ngươi là được chứ gì, hàng ta trả lại cho ngươi đúng là mảnh vỡ của Đông Phương Xuân Các. Hơn nữa ta cũng không lén đổi hàng, đây chính là ba mảnh vỡ đã bị ta lừa lấy đi lúc trước.” Thiên Đế nói rõ.

Mặt trời nhỏ sau lưng cô phát ra ánh sáng chói mắt như tôn lên vẻ đẹp tuyệt thế của cô.

“Cô có động tay động chân gì không đấy?” Đại lão cái gì cũng có thể bán cảm thấy thật mệt tim.

Lần đầu tiên hắn phát hiện, khi đối thủ bỗng dưng phối hợp với ngươi quá đỗi lại là chuyện khó chịu như thế. Thà đánh một trận ra trò rồi hắn giành lại mảnh vỡ Thiên Đình từ chỗ Thiên Đế còn yên tâm hơn.

“Động tay động chân thì chắc chắn có rồi, đây là thi năng lực giữa ta và ngươi. Nếu như ngươi có thể kiểm tra ra trên ba mảnh vỡ này có thủ đoạn gì, sau đó phá giải nó thì xem như ta thua. Ngược lại thì là ngươi thua.” Thiên Đế giơ ngang hai tay, trên mặt đầy vẻ tự tin.

“Cô tự tin đến thế cơ à?” Đại lão cái gì cũng có thể bán kéo chăn lên, thân hình co rụt lại.

“Bởi vì trẫm là Thiên Đế.” Thiên Đế hơi hất cằm lên.

Đại lão cái gì cũng có thể bán cười lớn, thân hình ẩn vào trong bóng tối rồi biến mất tăm.

Dù là thủ đoạn gì đi nữa, chỉ cần ba mảnh vỡ Thiên Đình này vào tay thì hắn nhất định sẽ tìm ra dấu vết mà Thiên Đế để lại.

Hắn rất tự tin ở điểm này.

Đại lão cái gì cũng có thể bán biến mất, phong tỏa không gian được giải trừ.

“Cứ nghiên cứu cho kỹ vào đi nhé, cái gì cũng có thể bán đạo hữu.” Thiên Đế mỉm cười đến là duyên dáng.

Cô mở cánh cổng không gian ra rồi bước vào, đi đến gần bạch vân thư viện của Nho gia.

Cho dù cái gì cũng có thể bán đạo hữu nghiên cứu tới sang năm cũng đừng hòng tìm ra được cái gì, bởi vì cô căn bản không để lại bất kỳ thủ đoạn gì trên ba mảnh vỡ Thiên Đình kia.

Cô có thể tưởng tượng ra cảnh cái gì cũng có thể bán vò đầu bứt tóc để nghiến cứu rồi.

Cô thích xem bộ dạng xoắn xuýt của người khác như thế.

Về phần tại sao cô lại thẳng tay trả hết ba mảnh vỡ Thiên Đình lại cho cái gì cũng có thể bán như thế ư?

Bởi vì thứ cô muốn ở trong ba mảnh vỡ Thiên Đình đó, bộ phận của liên quan đến “đạo” của cô đã được lấy về. Cho dù không có ba mảnh vỡ này thì cô cũng có thể nghĩ cách bù vào sau.

Ở thời đại viễn cổ, Thiên Đình cũng thường xuyên đập đi xây lại, hoặc là do đủ loại sự cố bất ngờ khiến Thiên Đình bị tổn hại. Nếu Thiên Đình đã có tổn hại thì đương nhiên cũng phải có cách sửa chữa rồi.

Ba mảnh vỡ này cũng không lớn lắm, sửa chữa lại cũng không tốn công mấy.

Cuối cùng còn có một điều nữa, cô biết rõ người mua mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các là Tống Thư Hàng tiểu hữu. Thế này thì sẽ có rất nhiều chỗ để làm việc về sau... chơi với Tống Thư Hàng tiểu hữu vui hơn tốn thời gian cà khịa với cái gì cũng có thể bán nhiều.

“Ừm, thời gian quý giá lắm.” Thân ảnh của Thiên Đế tan biến giữa đường hầm không gian.

Cô còn bận thu hồi mảnh vỡ Thiên Đình ở Nho gia đây này.

...

Nho gia.

Đoàn người Bạch tiền bối phân thân, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối + Thông Nương và Bạch Hạc Chân Quân đã đi tới lối vào của thế giới Kim Liên dưới sự dẫn dắt của Hằng Hỏa Chân Quân.

Lối vào thế giới Kim Liên vẫn chưa mở ra.

Lúc Tống Thư Hàng đến gần thì đã cảm ứng được thế giới hạch tâm của mình và thế giới Kim Liên ẩn ẩn sinh ra cộng minh.

Chẳng qua sau sự cố ở thế giới Kim Liên lần trước thì Tống Thư Hàng và Hằng Hỏa Chân Quân đã hợp sức phong tỏa hoàn toàn lối đi giữa thế giới Kim Liên và thế giới Tà Liên.

Nên thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng cũng không thể kết nối với thế giới Kim Liên được.

Hai tiểu thế giới chỉ cộng minh một lúc rồi yên tĩnh lại.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn Bạch tiền bối phân thân đứng bên cạnh.

Không thất thần, không đột nhiên đòi bế quan, trạng thái của Bạch tiền bối phân thân rất bình thường.

Hơn nữa hôm nay mình lại có vận may trung cát, ấn đường cũng không đen.

Tống Thư Hàng yên lòng hẳn.

“Hằng Hỏa tiền bối, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?” Tống Thư Hàng đánh tiếng.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Để ta biểu diễn lại cho Thư Hàng tiểu hữu và Bạch đạo hữu hiểu rõ vấn đề cái đã. Lúc trước ta nghe Tống Thư Hàng nói đến chuyện chuyển mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vào tiểu thế giới của mình xong thì bèn quay lại Nho gia định thử xem sao. Kết quả quá trình không được thuận lợi cho lắm.”

Nói xong thì Hằng Hỏa Chân Quân vỗ tay một cái. Đệ tử Nho gia ở phía xa bắt đầu khống chế vài tờ giấy mỏng, chuyển một mảnh vỡ lớn cỡ cái quảng trường tới.

Những tờ giấy kia chính là kinh văn do đệ tử Nho gia viết, sau khi kích hoạt, dùng hơn hai mươi tờ giấy là có thể vận chuyển mảnh vỡ to cỡ cái quảng trường.

“Lối vào thế giới Kim Liên của bọn ta khá lớn.” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích: “Cho dù không ‘thu nhỏ’ lại thì cũng có thể nhét thẳng một thứ to cỡ mảnh vỡ quảng trường này vào.”

Tống Thư Hàng hâm mộ muốn chết.

Cả môn phái Nho gia phải nỗ lực nghìn vạn năm để tạo ra thế giới Kim Liên khổng lồ này, thế giới hạch tâm vừa sinh ra thì đã vô cùng rộng lớn, là một tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Hiện tại thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng chỉ có một mình hắn cố gắng cày bừa, diện tích của nó hoàn toàn không thể sánh nổi với thế giới Kim Liên.

“Bình thường mà nói, những vật thể khác nhau nhưng có hình thể tương đương đều có thể dễ dàng đưa vào trong thế giới Kim Liên. Nhưng lúc chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào thì sẽ bị bắn ngược lại.” Hằng Hỏa Chân Quân nói tiếp.

Mấy đệ tử Nho gia kia khống chế mảnh vỡ quảng trưởng của Thiên Đình tới gần thế giới Kim Liên.

Mảnh vỡ được nhét từ từ vào bên trong.

“Chẳng phải rất thuận lợi đấy ư?” Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu.

Vừa dứt lời thì thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bỗng cảm ứng được thế giới Kim Liên đã sinh ra dao động giống như “buồn nôn”.

Ngay sau đó, mảnh vỡ quảng trường Thiên Đình to đùng kia đã bị “phun” ra.

Vèo ~

Có lẽ là bị thế giới hạch tâm ảnh hưởng nên mảnh vỡ quảng trường mà thế giới Kim Liên phun ra đúng lúc bắn thẳng về phía đám người Tống Thư Hàng.

“Sao lại bắn qua đây thế này.” Hằng Hỏa Chân Quân lẩm bẩm, Nho gia đã có chuẩn bị sẵn cho phản ứng này từ trước nên cũng không cần phải lo.

“Cẩn thận!” Tống Thư Hàng nắm chặt lấy bàn tay của A Thập Lục, kéo cô ra sau lưng Quy tiền bối rồi ngồi xổm xuống nấp.

Lúc này Quy tiền bối đang ở hình thái rùa lớn cao ba thước, ở hình thái này thì tầm nhìn của nó khá cao.

Mai rùa cao ba thước cũng có thể cho Tống Thư Hàng và A Thập Lục nấp được.

“A a a, ta thì sao đây.” Thông Nương hét toáng lên, vì lười đi bộ nên cô đã nhét Ngộ Đạo thạch vào trong mai của của Quy tiền bối.

Nếu như mảnh vỡ Thiên Đình nện lên mai rùa của Quy tiền bối thì chẳng phải cô sẽ thành hành ép ư?

“Yên tâm đi, bọn ta đã có chuẩn bị sẵn từ trước, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.” Hằng Hỏa Chân Quân tiền bối cười nói.

Ầm!

Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ bị phun ra nện lên một lá chắn vô hình nên được cản lại, cuối cùng rơi xuống trước mặt Quy tiền bối.

“Yên tâm đi, hôm nay dầu gì ngươi cũng có vận may trung cát. Chắc chắn sẽ không có chuyện đang đứng thì bị mảnh vỡ Thiên

Đình đập bẹp đâu.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Có những lời này của Bạch tiền bối thì Tống Thư Hàng yên tâm hẳn ra.

“Cũng giống như bây giờ ấy, tối đa chỉ nện ở trước mặt thôi chứ chắc chắn không làm ngươi bị thương.” Xích Tiêu kiếm tâm ma an ủi.

Tay phải của Tống Thư Hàng rục rịch, muốn trở tay quất một phát Dưỡng Đao thuật quá đi.

“Nên cũng giống như vừa rồi đấy. Phần lớn mảnh vỡ Thiên Đình đều như vậy, cho dù đã nhét thẳng vào trong thế giới Kim Liên thì chỉ lát nữa cũng sẽ bị thế giới Kim Liên đẩy ra mà thôi.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Bạch tiền bối ngồi xổm xuống bên cạnh mảnh vỡ quảng trường nọ: “Tất cả mảnh vỡ Thiên Đình đều bị bài xích ư?”

“Gần như tất cả đều bị bài xích, tới giờ Nho gia chỉ thành công di chuyển hai mảnh vỡ với diện tích cực nhỏ vào thế giới Kim Liên. Nên ta mới muốn nhờ Thư Hàng tiểu hữu sang đây xem sao.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Tống Thư Hàng cũng bước đến bên cạnh mảnh vỡ Thiên Đình, giơ tay thử cảm ứng mảnh vỡ này.

Cảm giác giống hệt như những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc.

“Bạch tiền bối, ngươi thấy sao?”

“Vẫn chưa có manh mối gì, trước tiên cứ để ta kiểm tra thật kỹ cái đã. Lát nữa chúng ta lại vào thế giới Kim Liên, để xem hai mảnh vỡ Thiên Đình đã được chuyển vào đó thành công có khác gì với mảnh vỡ bị bài xích này hay không. Ngươi thì sao? Có ý kiến gì không?” Bạch tiền bối hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vừa rồi lúc mảnh vỡ Thiên Đình này được đưa vào thế giới Kim Liên thì thế giới hạch tâm cảm ứng được thế giới Kim Liên đang buồn nôn.”

“Buồn nôn?” Hằng Hỏa Chân Quân ngu người.

Thông Nương vỗ tay cái bép: “Nói vậy là mảnh vỡ Thiên Đình không hợp với khẩu vị của thế giới Kim Liên, cảm thấy ăn không ngon nên mới phun nó ra à? Nếu đã vậy thì chúng ta chế biến cho mảnh vỡ Thiên Đình này ngon một chút nhé?”

Tống Thư Hàng cười hề hề: “Ví như cho thêm chút dầu hành thơm phức lên ấy hả?”

Thông Nương rùng mình.

“Nói đùa thôi, bây giờ cô là nhân viên làm công, hơn nữa ta cũng đã hứa với cô là sẽ không ngắt búp hành của cô bừa bãi nữa rồi.” Tống Thư Hàng nói với vẻ chân thành: “Trừ khi có được sự đồng ý của cô.”

Thông Nương lắc đầu nguầy nguậy.

“Nếu như thế giới Kim Liên bài xích mảnh vỡ Thiên Đình này thì tiểu thế giới của Thư Hàng ngươi có bị như thế không?” lúc này A Thập Lục đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng suy tư một lúc rồi đáp: “Hằng Hỏa tiền bối có muốn thử chuyển mảnh vỡ Thiên Đình này vào trong thế giới hạch tâm của ta, xem thử thế giới hạch tâm có bài xích nó hay không?”

Chỉ cần cẩn thận một chút, đừng để thế giới hạch tâm dung hợp với mảnh vỡ Thiên Đình là được, xem như thí nghiệm.

“Không thành vấn đề, thật ra bọn ta cũng đang định làm như thế.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Chương 1924: Tụ lý càn khôn

Hằng Hỏa Chân Quân mời Tống Thư Hàng đến đây thì cũng ôm suy nghĩ muốn để hắn chuyển thử mảnh vỡ Thiên Đình vào trong tiểu thế giới riêng của hắn xem sao.

Vấn đề rốt cuộc là do mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, hay là ở thế giới Kim Liên nhà mình đây? Dù sao thì cũng phải thử mới biết được.

“Vậy thì để ta thử xem sao.” Tống Thư Hàng xoa xoa hai tay, đặt lên mảnh vỡ Thiên Đình này rồi nói: “Bạch tiền bối, có cách nào thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình này lại một chút không?”

“Cắt ra đi, cắt thành từng khối, sau khi chuyển vào đó thì ghép lại sau.” Bạch tiền bối đáp.

“Đổi cách khác được không?” Tống Thư Hàng nói – đây là đồ của Nho gia chứ không phải của hắn, cắt ra thì kì lắm.

Bạch tiền bối phân thân nhìn mảnh vỡ Thiên Đình này một lúc, suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu: “Ta có một pháp thuật, chắc là sẽ có tác dụng. Đợi một lát...”

Nói xong, Bạch tiền bối phân thân đột nhiên biến mất tăm.

Thấy Bạch tiền bối đột nhiên biến mất nhưu thế, trái tim của Tống Thư Hàng nhảy tọt lên đến cổ họng!

Không phải Bạch tiền bối lại đang tránh hung xu cát nhờ vận may của mình đấy chứ?

Lần trước đã chết quá nhiều ở thế giới Kim Liên của Nho gia, nay quay về chốn cũ khiến thần kinh của Tống Thư Hàng cực kỳ mẫn cảm.

“Thư Hàng, ngươi không sao đấy chứ?” A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng căng thẳng như thế thì vươn tay vỗ nhẹ lên lưng hắn.

“Không sao, hôm nay ta là trung cát, chắc chắn sẽ không sao hết.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn tự nhắc nhở bản thân rằng hôm nay mình có vận may trung cát.

“Nếu căng thẳng quá thì hát một bài đi, có thể giảm bớt căng thẳng đấy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối đề nghị.

Xoẹt!

Tống Thư Hàng trở tay tung ngay một phát Dưỡng Đao thuật lên Xích Tiêu kiếm tâm ma.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “???”

Lần này nó tốt bụng nên đề nghị rất chân thành mà.

Nhưng mà... sướng quá đi.

“Ui cha cha ~ quả nhiên vẫn là cảm giác này sướng nhất.” Xích Tiêu kiếm tâm ma rên lên.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, mới đó đã hết căng thẳng rồi.

Vèo!

Lúc này Bạch tiền bối lại xuất hiện.

Trong tay hắn đang cầm một quyển sách nhỏ.

Tống Thư Hàng thấy loáng thoáng trên bìa sách đề mấy chữ “Tụ lý càn khôn”.

“Ừm, đầu tiên là thế này, sau đó là thế này... tiếp theo là đạo ấn rồi lại vận chuyển kiểu này.” Bạch tiền bối phân thân vừa cúi đầu xem sách vừa giơ tay phải bấm đạo ấn.

Bạch tiền bối đang học ngay tại chỗ đấy ư?

Vừa học vừa làm, không gì là anh không biết – By: Bạch.

Bạch Hạc Chân Quân móc điện thoại ra, biến thành hình thái nhân loại thiên về phái nữ nhỏ nhắn, giơ điện thoại nằm nhoài ra đất nhích tới nhích lui, đang thử quay lại động tác của Bạch tiền bối.

Nhích một lúc thì nó lại đụng vào chân của Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng ngươi lượn qua một bên đi, cản đường cản lối quá.” Bạch Hạc Chân Quân thấp giọng làu bàu.

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn và A Thập Lục nhích sang một bên, sau đó gọi khẽ: “Bạch Hạc tiền bối...”

“Đang mắc công chuyện rồi, dù có chuyện gì đi nữa thì cũng đừng làm phiền ta. Đây là thời khắc quan trọng nhất trong đời ta, không ai được làm phiền!” Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng im lặng ngậm miệng lại, còn giơ tay làm động tác kéo khóa miệng – Hắn đang muốn nói với Bạch Hạc tiền bối là chức năng quay phim vẫn chưa mở. Nhưng nếu Bạch Hạc tiền bối đã bảo hắn câm miệng thì hắn sẽ câm ngay. Thân là hậu bối, Tống Thư Hàng rất tôn kính và nghe lời các tiền bối.

“Cũng hiểu hết rồi đấy.” Bạch tiền bối nói xong thì ném quyển sách đó qua cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đón lấy quyển sạch, lấy làm khó hiểu.

“Ta học xong rồi, không cần tới nữa.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Nói cách khác là tặng cho ta đúng không?

“Cảm ơn Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng hớn hở mở quyển sách ra.

Pháp thuật bát phẩm – tụ lý càn khôn.

Huyền Thánh bát phẩm có thể tu luyện.

Quá trình tu luyện cực kỳ phức tạp, cần phải đến cảnh giới “tiếp xúc pháp tắc” thứ nhất của Huyền Thánh mới có thể học được.

“Nhưng ta là nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh kia mà.”

Sau đó, Tống Thư Hàng lặng lẽ cất quyển sách này đi.

Hắn vẫn tự biết lấy thân, cái danh nghìn năm đệ nhất thánh này của hắn chỉ là mây bay. E là phải chờ đến khi hắn trở thành Huyền Thánh bát phẩm hàng thật giá thật mới có thể tu luyện pháp thuật này.

Quan trọng nhất là... hắn xem không hiểu.

Mặc dù nó được viết bằng tiếng Trung, mọi chữ trong đó tách ra Tống Thư Hàng đều biết cả, nhưng ghép với nhau xong thì hắn lại mít đặc.

Hắn cần phải cân nhắc một chút, nhân lúc Bạch tiền bối, Quy tiền bối, Sở các chủ, Xích Tiêu kiếm tiền bối đều ở bên cạnh mà tìm hiểu nội dung trong sách.

Sau đó đợi đến khi lên bát phẩm là có thể tu luyện ngay.

Bạch Hạc Chân Quân quỳ rạp trên đất nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng với ánh mắt u oán – quyển sách mà Bạch tiền bối đã chạm vào đó.

…

“Hằng Hỏa đạo hữu, ngươi có bộ quần áo nào có tay áo rộng một chút không?” Bạch tiền bối phân thân hỏi thử, hắn là phân thân, bộ đồ trên người cũng không phải món pháp khí có thể thiên biến vạn hóa của bản thể.

“Xin Bạch đạo hữu chờ một lúc.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười.

Chỉ lát sau.

Một đệ tử Nho gia đưa một bộ nho bào mới toanh tới dâng lên cho Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối định thay quần áo ư? Có cần giúp đỡ gì không?” Bạch Hạc Chân Quân nhảy dựng lên hỏi dồn.

“Không cần.” Bạch tiền bối cầm nho bào khoác thẳng lên người rồi giũ nhẹ vài cái.

Tống Thư Hàng giơ điện thoại lên, nhắm ngay Bạch tiền bối rồi mở chức năng quay phim. Bạch tiền bối phân thân sắp thi triển “Tụ Lý Càn Khôn” rồi, nhất định phải quay lại cảnh đó để dành học mới được.

Ừ, đúng vậy, để dành học.

Bạch tiền bối phân thân mặt liệt giơ tay trái lên bấm đạo ấn, tay áo bên phải thì chĩa về phía mảnh vỡ Thiên Đình rồi voay một vòng.

Một tia sáng lóe lên, mảnh vỡ Thiên Đình đã biến mất.

“Nặng quá, cảm giác như ống tay áo sẽ bị rách bất kỳ lúc nào ấy.” Bạch tiền bối phân thân lắc tay áo vài cái rồi nói: “Ừm, sau này khi dùng Tụ Lý Càn Khôn thì phải phối hợp với bộ đạo bào nào chất lượng một chút, hoặc là tìm thêm một thuật pháp thần thông khác để phối hợp với Tụ Lý Càn Khôn, hiệu quả sẽ tốt hơn nữa. Thư Hàng, mở cửa đi.”

“Tới ngay đây.” Tống Thư Hàng giơ tay mở cửa vào thế giới hạch tâm ra.

Bạch tiền bối đạp mạnh lên giữa không trung, bay vào trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng bấm ngừng quay phim, gật đầu đầy hài lòng. Cảnh tượng Bạch tiền bối thi triển Tụ Lý Càn Khôn đã được quay lại một cách hoàn mỹ.

Sau đó hắn lại quay đầu nhìn Tụ Lý Càn Khôn đang nằm bò dưới đất rồi cười hề hề.

“Ngươi nhìn cái gì?” Bạch Hạc Chân Quân lấy làm khó hiểu.

Tống Thư Hàng cất điện thoại đi: “Lúc nãy ta chỉ muốn nói với Bạch Hạc tiền bối là ngươi chưa mở chức năng quay phim của điện thoại lên. Từ đầu chí cuối ngươi chỉ giơ màn hình chĩa về phía Bạch tiền bối thôi.”

Bạch Hạc Chân Quân: “!!!”

Nó vội vàng mở điện thoại ra xem, sau đó... nó chết điếng tại chỗ.

Mớ lông cánh dựng thẳng lên.

“Tại sao ngươi không nói sớm cho ta biết?” Bạch Hạc Chân Quân quỳ rạp trên đất, khí lực toàn thân như bị rút cạn.

A Thập Lục che miệng bật cười: “Bởi vì chính Bạch Hạc tiền bối ngươi bảo Thư Hàng có chuyện gì cũng không được làm phiền mà.”

Bạch Hạc Chân Quân khóc một dòng sông.

“Ting~”

Lúc này điện thoại của nó đột nhiên nhận được một tin nhắn.

“Bá Tống gửi một video cho bạn.”

Bạch Hạc Chân Quân: “???”

“Đoạn cắt cảnh Bạch tiền bối thi triển Tụ Lý Càn Khôn đấy.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Bạch Hạc Chân Quân: “Đoạn cắt? Không có cảnh fuA Thập Lục à?”

“Bản fuA Thập Lục đương nhiên là có.” Tống Thư Hàng cười đến là hiền lành, cười thân thiết phúc hậu y hệt đại lão cái gì cũng có thể bán.

“Hứ, dù ta có ném linh thạch vào toilet cũng sẽ không mua video từ tay ngươi đâu... Bao nhiêu tiền hả? Ngươi ra giá đi.” Bạch Hạc Chân Quân cắn răng nói.

“Đùa thôi.” Tống Thư Hàng nắm tay của A Thập Lục, bước rồi thế giới hạch tâm rồi cười nói: “Ta gửi bản fuA Thập Lục cho ngươi đấy.”

Trong điện thoại của hắn không có phần mềm chỉnh video, hắn cũng không biết cắt video kiểu gì nên bản đã gửi cho Bạch Hạc Chân Quân đương nhiên là bản fuA Thập Lục rồi.

Bạch Hạc Chân Quân nhảy dựng lên, phủi bụi trên người đi rồi nối gót chui vào trong thế giới hạch tâm.

…

Bên trong thế giới hạch tâm.

Lần này vị trí cửa vào của thế giới hạch tâm là ở mép của nó.

Nơi này có một vùng đất bỏ trống rất lớn, là lãnh thổ mà thế giới hạch tâm mới khuếch trương ra sau khi hắn tinh lọc tà năng Cửu U thay cho các bệnh nhân ở thú giới lúc trước.

Sau khi thế giới hạch tâm ăn no thì hiện vẫn đang trong quá trình từ từ tiêu hóa, diện tích của mảnh đất này tạm thời vẫn còn đang trong quá trình mở rộng.

“Ta thả mảnh vỡ Thiên Đình ra đấy nhé.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không thành vấn đề, cứ để ở đây là được.”

Đồng thời, tiểu trợ lý hạch tâm xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, tiến hành điều khiển giúp hắn, tránh trường hợp mảnh vỡ Thiên Đình vừa rơi xuống đất thì đã bị thế giới hạch tâm dung hợp.

Bạch tiền bối phân thân vung tay áo lên.

Lại là một tia sáng lóe lên.

ầm!

Mảnh vỡ Thiên Đình khổng lồ đột nhiên xuất hiện, rơi ầm xuống đất.

Ngay khi mảnh vỡ Thiên Đình vừa rơi xuống đất thì thế giới hạch tâm đã vận chuyển theo bản năng.

Lớp đất bên trên biến thành bùn nhão, bao lấy phần đáy của mảnh vỡ Thiên Đình, cố gắng dung hợp nó với thế giới hạch tâm.

“Ngừng ngừng ngừng.” Tiểu trợ lý hạch tâm xua bàn tay nhỏ bé liên tục, phối hợp với Tống Thư Hàng ngăn cản quá trình dung hợp của thế giới hạch tâm.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, bùn đất của thế giới hạch tâm rốt cuộc cũng dừng lại.

Đám bùn nhão kia bao lấy phần đáy của của mảnh vỡ Thiên Đình, không dám lấn lướt nữa.

Nhưng bùn nhão vẫn còn ngo ngoe trong phạm vi nhỏ liên tục... giống như đang liếm mảnh vỡ Thiên Đình vậy.

Không thể ăn thì liếm đỡ cũng được mà?

Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Liếm thì cứ liếm cho đỡ thèm đi, đừng ăn mất là được rồi.

“Xem ra tiểu thế giới của Thư Hàng tiểu hữu không sinh ra bài xích với mảnh vỡ Thiên Đình.” Hằng Hỏa Chân Quân thở dài, vậy là do thế giới Kim Liên của Nho gia bọn họ kén ăn quá rồi.

“Nó chẳng hề bài xích gì cả, hơn nữa thoạt nhìn thì thế giới hạch tâm của Thư Hàng tiểu hữu đúng là cái gì cũng ăn đấy.” Bạch long tỷ tỷ cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu nói tiếp: “Bạch tiền bối, ngài hãy thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình này lại trước đi. Bằng không ta sợ thế giới hạch tâm sẽ nuốt chửng nó mất.”

Bạch tiền bối chĩa tay về phía mảnh vỡ Thiên Đình, ống tay áo lại phất lên. Ánh sáng lóe qua, mảnh vỡ Thiên Đình lại được thu vào trong tay áo.

Đám bùn nhão trên mặt đất của thế giới hạch tâm lưu luyến rụt về...

Bạch long tỷ tỷ giơ móng vuốt nhỏ xoa mặt – cứ cảm thấy lúc mảnh vỡ Thiên Đình bị thu hồi lại thì đã thiếu mất cái gì đó thì phải.

Là phần đáy của mảnh vỡ Thiên Đình mà lớp bùn nhão kia đã liếm mất ư? Hay là đã liếm mất thứ gì khác đây?

Chương 1925: Là một vị tiền bối mà ta cực kỳ tôn kính

Là ảo giác ư? Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ.

So với thế giới Kim Liên của Nho gia thì khẩu vị thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đúng là không phải tốt bình thường đâu.

Cái gì cũng ăn được, cái gì cũng dung hợp được.

Bạch long tỷ tỷ đã thấy đủ thứ kỳ lạ trong thế giới hạch tâm này. Ví như trong thế giới hạch tâm có một khu rừng, thoạt nhìn đã biết ngay là một bí cảnh tràn ngập sát khí do tu sĩ cường đại nào đó tạo ra. Kết quả lại bị Tống Thư Hàng chuyển hết vào thế giới hạch tâm, trở thành một phần của thế giới hạch tâm.

Còn có đủ loại mảnh vỡ Thiên Đình, sau khi tiểu trợ lý hạch tâm sửa sang lại một chút thì được sắp xếp khá hòa hợp.

Cảm giác chỉ cần có thể nhét gì đó vào thế giới hạch tâm thì đều được tiếp nhận vậy.

“À mà, Bạch tiền bối, Tụ Lý Càn Khôn của ngươi tối đa có thể chứa được thứ to cỡ nào?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ta cảm thấy nó có liên quan tới cảnh giới và thực lực. Thực lực càng mạnh thì thứ mà Tụ Lý Càn Khôn có thể chứa được lại càng lớn. Nếu như hiểu được đôi điều về năng lực không gian thì lúc dùng sẽ dễ dàng hơn.” Bạch tiền bối tính toán sơ rồi đáp: “Nếu như là ta thì dù sao cũng chỉ mới học được pháp thuật đó mà thôi... Nếu không cân nhắc tới những nhân tố khác, cố chứa hết sức thì chắc miễn cưỡng chứa được một ngọn núi nhỏ thì phải?”

“Đợi đến lúc Bạch tiền bối đã rành pháp thuật đó, cảnh giới thực lực lại tăng cao thì nói không chừng sẽ có thể chứa được cả một ngọn núi lớn nhỉ?” hai mắt của Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Tụ Lý Càn Khôn này đúng là ngon lành càng đào, có thể chứa một ngọn núi lớn trên người, gai mắt ai thì cứ ném thẳng ngọn núi ra đập bẹp kẻ đó, nghĩ thôi cũng thấy sướng rồi.

Quy tiền bối đọc được suy nghĩ của Tống Thư Hàng qua nét mặt của hắn, bèn cười hềnh hệch: “Dùng Tụ Lý Càn Khôn chứa một ngọn núi để dành nện người ta thì thà luyện chế một cái pháp khí Man Sơn Ấn còn hơn, lúc ném ra thì chính là một ngọn núi lớn áp đỉnh rồi.”

“Núi lớn mới ngầu chứ, nếu như cảm thấy chất lượng của ngọn núi đó không đủ thì có thể chứa một tảng thiên thạch, vừa đụng mặt thì tung một chiêu ‘Thiên Thạch độn’ để đè bẹp toàn trường luôn.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

“Lấy thiên thạch nện người ta mà ngầu á?” Quy tiền bối chớp mắt vài cái, đột nhiên phát hiện giữa mình và Tống Thư Hàng có một sự khác biệt rất lớn.

Còn không bằng tế luyện mai rùa của nó, biến mai rùa thành pháp ấn, ném ra ngoài thì sẽ là mai rùa lớn cỡ ngọn núi đấy, thế chẳng phải ngầu hơn à?

“Thư Hàng, mở cửa đi!” Bạch tiền bối phân thân nói: “Ống tay áo này sắp chịu không được nữa rồi, ta mới học Tụ Lý Càn Khôn nên dùng chưa quen lắm. Khi nào rảnh rỗi ta phải đơn giản hóa nó, đổi thành kiểu thích hợp cho bản thân dùng mới được.”

Tống Thư Hàng lập tức mở lối ra của thế giới hạch tâm.

Bạch tiền bối tung người nhảy lên, bay ra khỏi thế giới hạch tâm.

Những đạo hữu khác và Tống Thư Hàng lần lượt theo sau.

Sau lưng, tiểu trợ lý hạch tâm giữ nguyên nụ cười trên môi, vẫy tay chào tạm biệt.

…

ầm!

Bạch tiền bối phất tay áo, phóng mảnh vỡ Thiên Đình kia ra lần nữa.

“Nếu như có pháp thuật giúp ống tay áo chắc chắn hơn thì tốt rồi.” Bạch tiền bối phân thân giơ tay phải lên lắc vài cái.

Tống Thư Hàng bật thốt: “Thiết Tụ công?” (Tay áo thép)

“Thiết Tụ công, nghe bần quá.” Bạch tiền bối phân thân nói: “Theo lý thuyết thì bản thân Tụ Lý Càn Khôn hẳn là phải có công hiệu cường hóa tay áo rồi, đợi có cơ hội ta phải cân nhắc kỹ lại mới được.”

“Hay là cho thêm vài trận pháp lên tay áo để cường hóa nó?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Ừm, chờ ta nghiên cứu thêm chút đã.” Sau đó, Bạch tiền bối phân thân lại quay sang nói với Hằng Hỏa Chân Quân: “Hằng Hỏa đạo hữu, tiếp theo chúng ta vào lại thế giới Kim Liên đi, ta muốn xem thử những mảnh vỡ Thiên Đình được đưa vào thế giới Kim Liên thành công trước đó có gì khác với mảnh vỡ Thiên Đình ở bên ngoài.”

“Được, mời các đạo hữu đi theo ta.” Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu, mở lối vào của thế giới Kim Liên ra.

Bạch tiền bối phân thân và những người khác cùng đi vào thế giới Kim Liên.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục đi ở sau cùng.

Hắn và A Thập Lục dang định bước vào thì bỗng có một bàn tay dài rộng vỗ lên vai hắn: “Yo ~ Bá Tống đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Xoẹt!

Ánh sáng công đức hộ thể, khôi giáp đao ý, khôi giáp trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Quy thuẫn... mười loại phòng ngự trên người Tống Thư Hàng đồng loạt bắn ra.

Chủ nhân của bàn tay này tiếp cận lúc nào hắn thế mà lại không hề có cảm giác gì, ngay cả mỹ nhân rắn công đức và Xích Tiêu kiếm tiền bối cũng không kịp phản ứng.

Nếu như bàn tay này không vỗ vai của Tống Thư Hàng mà đâm một đao sau lưng hắn thì Tống Thư Hàng tuyệt đối không thể tránh được.

Đâm lưng quang minh chính đại mà lại chí mạng nhất.

“Bá Tống đạo hữu... phòng ngự của ngươi đặc biệt thật đấy.” Chủ nhân của bàn tay kia bật cười.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì phát hiện, đó là một người đàn ông với gương mặt đại chúng thoạt nhìn tương đối quen thuộc. Người nọ cười toe toét đứng sau lưng hắn.

Nói là gương mặt đại chúng, nhưng thực tế người đàn ông trung niên này rất đặc biệt, càng nhìn lại càng thấy có khí chất... nếu như hắn mang giày lại cho đúng thì sẽ tuyệt hơn nữa.

Tống Thư Hàng nhíu mày, ông chú này nhìn rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi, hơn nữa chắc hẳn là vừa mới gặp không lâu. Nhưng dường như trí nhớ của hắn lại bị ảnh hưởng, không tài nào nhớ nổi gương mặt trông rất quen này.

Điều này rất bất thường.

Với khả năng ghi nhớ lục phẩm của hắn hiện nay, ở trạng thái bình thường thì trí nhớ tuyệt đối không cùi bắp như thế được.

Người đàn ông trung niên này cười toe toét chỉ vào mặt mình: "Ta chính là người lái thuê khi nãy đấy."

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Quả nhiên người này đã lẻn vào Nho gia.

"Hóa ra là đạo hữu đấy à, sao ngươi cũng tới Bạch Vân thư viện thế?" Tống Thư Hàng hỏi dò.

"Bởi vì ta vốn là đệ tử Nho gia mà." Ông chú lái thuê mỉm cười: "Thực ra mục đích của ta vốn cũng là bạch vân thư viện, nên mới tiện tay nhận đơn thuê của các ngươi đấy."

"Xin hỏi đạo hữu của đạo hữu là gì?" bạch long tỷ tỷ đánh tiếng hỏi.

"Ừm, đạo hiệu thì mọi người cứ gọi sao cũng được. Dù sao ta nói xong thì lát nữa các ngươi cũng sẽ quên thôi." Ông chú lái thuê đáp.

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ: "Phòng tối thiên đạo? Hay là truyền thừa của Thần Kỳ Kiếm Sĩ tiền bối đây?"

"Truyền thừa của Thần Kỳ Kiếm Sĩ là cái gì?" ông chú lái thuê đần mặt ra.

"Là một vị tiền bối rất đáng tin." Tống Thư Hàng vỗ ngực nói: "Người nọ cực kỳ ân cần, lại còn đẹp trai, thực lực mạnh mẽ, là một vị tiền bối mà ta vô cùng tôn kính."

Tô Thị A Thập Lục: "..."

"Trạng thái trên người ta cũng tương tự như phòng tối Thiên Đế. Bây giờ ta đang dựa vào bí pháp để ra ngoài hoạt động tạm thời. Không ngờ Bá Tống cũng biết phòng tối Thiên Đế, đúng là học rộng hiểu nhiều.” Ông chú lái thuê nói.

“Bởi vì ta cũng từng bị giam trong phòng tối mà.” Tống Thư Hàng đáp.

Ông chú lái thuê giật mình nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi lại được thả ra ư?”

“Ừ, bị nhốt ngắn hạn rồi được thả ra ấy mà.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ông chú lái thuê cảm thán: “Trải nghiệm nhân sinh của Bá Tống Huyền Thánh phong phú làm sao.”

BA Thập Lục nhìn chằm chằm vào ông chú lái thuê như có điều suy nghĩ.

“Đạo hữu tìm ta có việc gì à?” Tống Thư Hàng hỏi lại. Đồng thời trong lòng hắn chợt nhớ tới bức tượng đứng đầu đã bị xóa mặt trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia.

Dù sao thì việc này cũng quá sức trùng hợp, dùng chân đã nghĩ cũng sẽ tự động liên tưởng hai người đó với nhau mà thôi.

“À, ta chỉ đột nhiên nảy ra một ý này, muốn tìm Bá Tống đạo hữu để nghiệm chứng thôi ấy mà.” Ông chú lái thuê đi tới bên cạnh mảnh vỡ Thiên Đình, vuốt nhẹ một cái: “Bá Tống đạo hữu có thể thu mảnh vỡ Thiên Đình này vào thế giới hạch tâm của ngươi trước, sau đó lại chuyển nó vào thế giới Kim Liên không?”

“Có gì khác nhau à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc: “Thế giới Kim Liên vốn bài xích mảnh vỡ Thiên Đình, cho dù cố nhét nó vào thì vẫn bị phun ra mà?”

Trừ khi tìm được ngọn nguồn căn bệnh “buồn nôn” của thế giới Kim Liên, bằng không thì cố nhét vào cũng không phải cách.

“Nên đó chỉ là thử nghiệm mà thôi.” Ông chú lái thuê mỉm cười nói tiếp: “Đương nhiên, ta cũng sẽ không để đạo hữu làm không công. Trong tay ta có một quyển bí pháp Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn đã thất truyền của Kim Cương tự, sao hả, ngươi có muốn không?”

Tuy rằng Đại Thủ Ấn này chỉ là bí pháp tam phẩm, nhưng bí pháp này đã thất truyền ở bên ngoài, vô cùng quý giá.

Vừa gặp nhau đã tặng tuyệt thế thần công là chuyện bất khả thi, hắn cũng đâu có buôn sỉ công pháp đâu.

Nhưng Đại Thủ Ấn này lại là bàn đạp phát triển nếu muốn học được thần thông vô thượng chính thức của Kim Cương tự.

“Tuyệt học Kim Cương tự?” Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp và quyền pháp nhị phẩm thăng cấp của mình là Kim Cương Phục Ma Quyền.

Nhưng tại sao bí pháp thất truyền của Kim Cương tự lại nằm trong tay đại lão Nho gia chứ?

“Bởi vì gần đây đúng lúc ta quen được một vị đại sư Kim Cương tự, phong cách của hắn chính là hình tượng mà ta hướng đến. Giống như cơ bắp toàn thế giới đều chuyển hết lên người hắn vậy, phát triển vô cùng to khỏe. Ta và hắn đã trao đổi sở học với nhau, sau đó lấy được quyển Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này từ tay hắn.” Ông chú lái thuê cũng có được đọc mặt thuật, nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng nên bình tĩnh trả lời.

“Lúc thi triển Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này thì có thể dẫn phát thần thông lôi điện giống như thần phạt, đồng thời cũng có thể ngưng tụ ra một thủ ấn Phật tông khổng lồ với uy lực bất phàm, cực kỳ thích hợp với Bá Tống đạo hữu có thuộc tính lôi hỏa đây.” Ông chú lái thuê liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Hắn có thể nhìn ra Tống Thư Hàng đã tu luyện ba loại thần công luyện thể cực mạnh, trong đó có Nho gia Kim Cương Thân của Nho gia hắn, loại còn lại hẳn là Thánh Viên Long Lực Thần Công, loại cuối cùng thì hắn không thể nhìn ra manh mối được.

Hơn nữa hắn đã biết Tống Thư Hàng có tu luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp và Kim Cương Phục Ma Quyền, chúng là quyền pháp tu luyện xây dựng căn cơ của Kim Cương tự.

“Nên Bá Tống có muốn phối hợp làm thí nghiệm với ta hay không?” ông chú lái thuê lại mỉm cười.

“bA Thập Lục thấy thế nào?” Tống Thư Hàng quay lại hỏi.

“Công pháp đưa đến tận cửa, lại là việc tiện tay làm một cái là xong thì cần gì từ chối?” bạch long tỷ tỷ đáp, sau đó lại nhìn ông chú lái thuê này.

Vị này đang tìm người truyền thừa thay Kim Cương tự ư?

Nhưng công pháp mà Tống Thư Hàng tu luyện rất tạp nham, muốn để hắn toàn tâm toàn ý kế thừa tuyệt học của Kim Cương tự thì e là sẽ khiến đối phương thất vọng mà thôi.

“Vậy thì hợp tác vui vẻ nhé, tiền bối.” Tống Thư Hàng giơ tay ra.

Ông chú lái thuê vươn tay trái của mình ra nắm lấy tay phải của Tống Thư Hàng: “Hợp tác vui vẻ.”

Tống Thư Hàng: “...”

Sau khi buông tay.

“Ta đi gọi Bạch tiền bối ra đã.” Tống Thư Hàng nói.

Muốn chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào thế giới hạch tâm thì cần có Tụ Lý Càn Khôn của Bạch tiền bối phối hợp.

“Không cần làm phiền người khác đâu. Để ta là được.” Ông chú lái thuê nói: “Đúng lúc ta đang muốn thử hiệu quả của loại pháp thuật này một lần xem sao.”

Dứt lời, hắn giơ tay nhắm ngay mảnh vỡ Thiên Đình nọ: “Chưởng Trung Phật Quốc!”

Lại là tuyệt kỹ Phật môn ư?

Chương 1926: Linh cảm tuôn trào như thác đổ

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào thần thông Phật môn trong tay ông chú lái thuê nọ.

Chẳng lẽ… Thật ra vị đại năng Nho gia này là gián điệp của Phật môn ư?

“Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó.” Ông chú lái thuê dùng Chưởng Trung Phật Quốc thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình lại xong thì nói: “Nếu như ta mà dùng bí pháp Nho gia sẽ tạo ra dị tượng khổng lồ khiến toàn bộ bạch vân thư việnchấn động. Đến lúc đó thu hút sự chú ý của nhiều người, như vậy sẽ không thể an phận được nữa. Làm thế không phù hợp với phong cách an phận của ta.”

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện “kho ngôn ngữ bằng mặt” của mình còn chưa đủ phong phú, hắn cũng không biết phải trưng ra vẻ mặt thế nào để đối diện với ông chú lái thuê này nữa.

“Đi thôi, đại huynh đệ mau mở cửa đi, ta sẽ chuyển mảnh vỡ Thiên Đình này vào trong thế giới của ngươi.” Ông chú lái thuê cầm thần thông Chưởng Trung Phật Quốc vàng rực trong tay.

Bên trong Phật quốc thu nhỏ này có từng đợt Phật âm vang vọng, hương khí thoang thoảng giống hệt hình ảnh thu nhỏ của thế giới Tây phương cực lạc vậy.

“Thật ra lúc đạo hữu ngươi dùng thần thông Phật môn cũng rầm rộ lắm đấy.” Tống Thư Hàng nói xong thì mở lối vào thế giới hạch tâm ra.

“Động tĩnh thế này đã là nhỏ nhất rồi,” ông chú lái thuê nhảy nhẹ một cái, chui vào trong không gian này.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục thì theo sát phía sau.

Vẫn là mảnh đất trống mà Bạch tiền bối đã chuyển mảnh vỡ Thiên Đình ra lúc trước.

“Đạo hữu đặt mảnh vỡ Thiên Đình xuống trước đi.” Tống Thư

Hàng lên tiếng.

ông chú lái thuê lập tức hất nhẹ Chưởng Trung Phật Quốc trong tay lên, mảnh vỡ Thiên Đình lại được thả ra lần nữa.

Tống Thư Hàng dõi mắt nhìn mặt đất.

Lớp đất của thế giới hạch tâm lại biến thành bùn nhão, bao lấy phần đáy của mảnh vỡ Thiên Đình rồi “liếm láp”.

Nhưng lần này nó chỉ liếm vài cái thì đống bùn nhão kia lập tức rụt về.

“Ơ?” Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu.

Lúc trước rõ ràng thế giới hạch tâm liếm rất khí thế, sao lần này lại có vẻ không thèm thế này?

Điều này cũng khiến Tống Thư Hàng nhớ tới kem que tự chế bằng chè mà mình hay ăn lúc bé, hắn thích ngậm que kem chè mút hết phần nước ngọt trước, chỉ chừa lại que đá. Phần que đá còn thừa lại đã nhạt thếch, chẳng có mùi vị gì.

Có phải mảnh vỡ Thiên Đình này cũng bị hút hết phần ngon, chẳng còn lại gì nên thế giới hạch tâm chỉ liếm vài cái rồi bất động như thế?

“Nói ra thì Bá Tống đạo hữu này, tính cảnh giác của ngươi yếu quá đấy nhé.” Lúc này ông chú lái thuê đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu: “Hả?”

“Tiểu thế giới này hẳn là át chủ bài của ngươi đúng không?” ông chú lái thuê hỏi. Bình thường nếu như có được tiểu thế giới kiểu này thì nhất định đều là át chủ bài để bảo vệ tính mạng cả.

Tống Thư Hàng ngu ngơ gật đầu. Theo lý luận thì đúng thế, tuy là số lần dùng tới con át chủ bài này không nhiều lắm.

“Nếu như nó đã là át chủ bài bảo vệ mạng sống thì tại sao ngươi lại dễ dàng để cho một người vừa mới gặp như ta vào đây như thế chứ?”

ông chú lái thuê nói rất nghiêm túc: “Nếu như ta mang ác ý mà vào đây quậy phá, thậm chí là phá hủy tiểu thế giới này thì con át chủ bài giữ mạng của ngươi cũng sẽ bị hủy. Ngươi đừng có xem thường khả năng phá hoại của tu sĩ, đặc biệt là tu sĩ nắm giữ pháp tắc không gian, đánh vỡ không gian trong một tiểu thế giới cũng không hề khó. Nên lần sau ngươi tuyệt đối đừng dễ dàng cho người ta vào đây. Tiểu thế giới của ngươi rất quý giá đấy.”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cảm ơn đạo hữu đã nhắc nhở.”

Đồng thời hắn lại lặng lẽ nhìn Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ vẫn còn đang ở trong cơ thể A Thập Lục.

Thật ra khi vừa có được thế giới hạch tâm thì Tống Thư Hàng cũng rất cẩn thận, ngoại trừ vài tiền bối đáng tin thì hắn không tiết lộ tin tức về tiểu thế giới này cho bất cứ ai, xem thế giới hạch tâm như con át chủ bài bảo vệ tính mạng cuối cùng của mình.

Nhưng về sau, thế giới hạch tâm lại mở quan hệ bạn tốt với thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.

Sau đó nữa thì Tống Thư Hàng đã thay đổi suy nghĩ.

Thực tế, nếu hiện nay có kẻ địch mạnh đến mức Tống Thư Hàng không thể đối phó nổi chịu chui vào thế giới hạch tâm của hắn thì hắn nhất định sẽ giơ hai tay hai chân hoan nghênh.

Chỉ cần vào thế giới hạch tâm thì chẳng khác nào đi vào tầm mắt của Bạch tiền bối two để gây sự.

Hơn nữa còn là gây sự ngay trước mắt của Bạch tiền bối two chân thân chứ không phải hóa thân hình chiếu mà Bạch tiền bối two dùng để ra hiện thế đi chơi!

Tống Thư Hàng nhiệt liệt đề cử về mức độ cường đại của chúa tể Cửu U chân thân.

Đương nhiên, ông chú lái thuê nói rất có lý.

Phải cẩn thận gấp bội mới được!

Dù sao thì từ lúc “kẻ địch vào gây sự” đến khi “Bạch tiền bối two” ra tay chắc chắn cũng sẽ cách nhau một thời gian.

Trước kia thế giới hạch tâm vẫn còn rối mùi, cũng chẳng có thứ gì quý giá, nên dù bị phá hư một phần thì Tống Thư Hàng cũng không thấy xót của.

Nhưng bây giờ trong thế giới hạch tâm chứa đủ loại bảo vật, lại còn đang trồng trọt linh thực, nuôi không ít linh thú. Những thứ này đều rất đáng giá.

Phải thêm một vài biện pháp bảo vệ trong thế giới hạch tâm mới được. Phòng ngự không cần kiên cố gì nhiều, chỉ cần ngăn được công kích của kẻ địch đã bị kéo vào thế giới hạch tâm trước khi Bạch tiền bối two ra, đề phòng kẻ đó phá hủy thế giới hạch tâm là đủ rồi.

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên vài kế hoạch.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía "bầu trời" trên thế giới hạch tâm, hiện nay mỹ nhân rắn công đức rảnh rỗi thì sẽ cặm cụi ngồi dệt "lưới rồng công đức hạch tâm" kia, đợi đến khi mạng lưới tương đương với lưới rồng này hoàn thành thì tiểu trợ lý hạch tâm có thể điều động sức mạnh của thế giới hạch tâm để phòng ngự giống như tiểu trợ lý lưới rồng.

Tiểu trợ lý hạch tâm vốn chính là bản copy của tiểu trợ lý lưới rồng, những cách bố trí phòng ngự mà tiểu trợ lý lưới rồng biết thì tiểu trợ lý hạch tâm cũng có thể làm ra được y hệt.

Chưa kể trong những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ lớn và đầy đủ một chút đều kèm theo phòng ngự, ví như Điện Hàn Đông, Điện Công Đức, nhà vệ sinh của Tam Thập Tam Thú Thần Bộ, nhà ăn số mảnh vỡ Thiên Đình1 của Thiên Đình vậy.

Ở thời đại Thiên Đình viễn cổ chắc hẳn có một hệ thống phòng ngự đầy đủ, có thể kết nối phóng ngự của các cung điện lại với nhau. Đến lúc đó cũng có thể tham khảo một phen, phối hợp với tiểu trợ lý hạch tâm, cố gắng phục hồi lại hệ thống phòng ngự của Thiên Đình.

Cuối cùng, Sở các chủ cứ ngâm mình trong nước mãi cũng chán. Đợi khi nào rảnh rỗi cũng có thể thỉnh giáo cô ấy xem nên bố trí phòng ngự và bảo vệ thế giới hạch tâm kiểu gì... Nếu như Sở các chủ có hứng thú, đồng ý gia nhập hệ thống phòng ngự của thế giới hạch tâm thì càng tốt.

Hệ thống phòng ngự do một vị Trường Sinh giả đích thân tọa trấn, nghe thôi đã thấy sướng rồi.

Tốt nhất là có thể bố trí thêm vài khu vực có lực sát thương trong thế giới hạch tâm, ví như bí cảnh khu rừng tử vong mà hắn và Bạch tiền bối đã chuyển vào vậy.

Đến lúc đó, khi gặp phải những kẻ địch có thực lực không mạnh lắm thì Tống Thư Hàng chẳng cần lãng phí thời gian làm gì.

Cứ bắt hoặc gom kẻ thù lại rồi ném bọn chúng vào thế giới hạch tâm, sau đó chuyển đến mấy bí cảnh chết chóc này là được.

Linh cảm của Tống Thư Hàng tuôn ào ào, hắn lập tức nhớ kỹ những linh cảm này.

Bỗng nhiên Tống Thư Hàng phát hiện thế giới hạch tâm của mình đúng là có tiềm lực vô hạn.

Trí tưởng tượng phát triển bao xa thì tương lai của thế giới hạch tâm sẽ lớn chừng ấy.

“Cảm ơn đạo hữu đã nhắc nhở.” Tống Thư Hàng lại nói cảm ơn ông chú lái thuê này.

Bất ngờ là lần này ông chú lái thuê lại im lặng một lúc rồi nói: “Sao ta cứ cảm thấy Bá Tống đạo hữu ngươi đang nghĩ đến mấy chuyện cực kỳ nguy hiểm thế nhỉ.”

Tống Thư Hàng: “Ta là người theo chủ trương hòa bình, gánh vác tương lai đất nước đấy nhé.”

ông chú lái thuê: “???”

Quả nhiên giữa hắn và Bá Tống Huyền Thánh có ngăn cách quá lớn.

Chủ đề nói chuyện không cùng tần số.

“Thư Hàng, A Thập Lục, hai người chạy đi đâu thế? Còn chưa vào à?”

Lúc này giọng của Bạch tiền bối phân thân lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

“Bạch tiền bối gọi rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Chúng ta vào thế giới Kim Liên ngay đi.”

“Đi thôi.” ông chú lái thuê gật đầu đồng ý.

...

Lối vào thế giới Kim Liên.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục bước vào, nhưng ông chú lái thuê kia lại không vào theo.

A Thập Lục tò mò quay đầu lại nhìn, phát hiện ông chú lái thuê kia đang vẫy tay chào cô và Tống Thư Hàng.

“Đạo hữu không vào à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“An phận, ta phải an phận. Các ngươi cứ vào rồi nhờ vị Bạch

Thánh kia giúp đưa mảnh vỡ Thiên Đình ra là được. Ta ở đây chờ kết quả thí nghiệm của các đạo hữu.” ông chú lái thuê cười nói.

“Đạo hữu sẽ không đột nhiên biến mất nữa đấy chứ?” Tống Thư Hàng hỏi. Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn đã hứa còn chưa vào tay hắn đây này.

ông chú lái thuê tinh thông “đọc mặt thuật” nên lập tức đọc được suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng. Hắn lập tức lấy một quyển sách dày cộp ra ném cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mở ra xem thử, đúng là phong cách của Kim Cương tự, trong sách vẽ sơ đồ vận chuyển của một tăng nhân cơ bắp. Cách vài trang còn kèm theo khẩu quyết công pháp.

“Thủ pháp chế tác của bản Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này là dùng hiệu quả ‘hiện tượng thị giác tạm lưu’. Lúc ngươi cầm quyển sách này trong tay rồi lật thật nhanh thì sẽ phát hiện nội dung bên trong sẽ cử động như sống lại vậy.”

Tống Thư Hàng: “Ta đã từng nghe nói tới thủ pháp này rồi.”

Hắn cầm quyển Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này lật thật nhanh, nội dung bên trong bắt đầu biến khóa, chuyển động nhịp nhàng y như hoạt hình.

“Đến lúc đó đạo hữu có thể nhớ khẩu quyết công pháp trước, sau đó lại bắt đầu lật qua thật nhanh, xem vài lần là có thể bắt đầu học Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này rồi, vừa đơn giản lại thực dụng. Năm đó, vì để các đệ tử có thể tự học thành tài nên người sáng lập Kim Cương tự đã dốc hết tâm tư vào đó. Tiếc cho truyền thừa của Kim Cương tự.” ông chú lái thuê nói với vẻ tiếc nuối.

“Đa tạ đạo hữu.” Tống Thư Hàng cất bản Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này vào. Sau khi tu luyện thành công chieu này, giơ tay một cái là có thể ném ra một đại thủ ấn với uy lực như sấm sét thần phạt, nghe thôi cũng thấy cực kỳ mạnh rồi.

Hơn nữa, vừa nghe đến tổ hợp đại thủ ấn + sấm sét thần phạt là Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố trong thiên kiếp cửu phẩm kia, cảm thấy hai thứ này cũng hao hao như nhau.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục xoay người đi vào thế giới Kim Liên.

ông chú lái thuê căng thẳng đứng bên ngoài thế giới Kim Liên chờ Tống Thư Hàng đi ra.

“Mong là thí nghiệm của Bá Tống Huyền Thánh có thể thành công.” Hắn nói khẽ.

Nếu như thí nghiệm thành công thì có thể chuyển hết tất cả mảnh vỡ Thiên Đình Nho gia đang có vào thế giới Kim Liên. Như vậy có thể kéo dài thời gian xây dựng lại Thiên Đình của Thiên Đế, từ đó khiến cho “Thiên” hiện tại tiếp tục giữ nguyên trạng thái không hoàn chỉnh và thoái vị sớm một chút.

Nếu như thế giới Kim Liên của Nho gia tìm được vô số mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ để mở rộng thì sẽ có lợi cho sự phát triển trong tương lai.

Chương 1927: Sự xuất chúng phát ra trong lúc lơ đễnh

Trong thế giới Kim Liên.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục định vị khí tức của Bạch tiền bối, sau đó nhanh chóng đi tới để họp mặt với các tiền bối.

“Yo, vừa rồi Thư Hàng ngươi và Tiểu Thập Lục đã đi đâu thế?” Bạch Hạc Chân Quân bưng tách trà, nhàn nhã nhìn qua Tống Thư Hàng. Nó không giúp ích được gì trong việc giám định mảnh vỡ Thiên Đình nên chỉ có thể ngồi một bên mà thôi.

“Vừa rồi bọn ta gặp được một vị đạo hữu ở lối vào nên hàn huyên vài câu ấy mà.” Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng do ảnh hưởng tương tự như phòng tối thiên đạo, nên sau khi hắn và A Thập Lục đi vào thế giới Kim Liên thì lại quên béng mất bộ dạng của ông chú lái thuê kia trông như thế nào.

Chỉ có bản Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn nằm trong vòng tay không gian là minh chứng cho việc Tống Thư Hàng vừa trải qua không phải hư ảo.

Lúc này Bạch tiền bối đang đạp không mà đi, quan sát một tòa bảo tháp chín tầng.

Bảo tháp này cùng với bệ đá khổng lồ bên dưới đều là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, là một trong hai mảnh vỡ được Nho gia đưa vào thế giới Kim Liên thuận lợi.

“Thư Hàng ngươi qua đây xem thử đi, bảo tháp này có gì khác với mảnh vỡ Thiên Đình ở bên ngoài không?” Bạch tiền bối lên tiếng, dường như hắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Tống Thư Hàng cũng đi lên, giơ tay ra sờ vào bảo tháp.

“Ể? Sao ta cứ cảm thấy trong bảo tháp này thiếu mất cái gì đó so với mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ lúc nãy thế nhỉ?” Tống Thư Hàng vừa sờ bảo tháp vừa nói với vẻ nghi hoặc.

“Qủa nhiên ngươi cũng có cảm giác này.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Hai mắt của Hằng Hỏa Chân Quân ở bên cạnh sáng lên, Bạch tiền bối và Thư Hàng tiểu hữu đã tìm ra nguyên nhân rồi ư?

Bạch long tỷ tỷ cũng chui ra: “Đúng là thiếu mất cái gì đó.”

Phải hình dung thế nào mới đúng đây nhỉ.

Đúng rồi, cảm giác mà bảo tháp này mang đến cho cô giống như mảnh vỡ Thiên Đình đã bị liếm mấy lần sau khi chuyển vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng vậy.

“Để ta xem thử rốt cuộc nó có thay đổi gì.” Ý niệm lóe lên, phần đầu ngón tay của bao tay trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của hắn mở ra, dí ngón tay lên bảo tháp.

Đồng thời, thân thể của hắn cũng tan ra, biến thành hình thái sương mù ngụy bất hủ.

Cái giá cần trả khi giám định mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ chắc chắn sẽ rất cao, dù sao thì niên đại cũng lâu rồi, Tống Thư Hàng cũng chuẩn bị tâm lý sẵn, cắn chặt răng một cái.

“Thư Hàng ngươi đợi đã. Nếu như ngươi định thi triển pháp thuật giám định kỳ lạ kia thì để ta kể tin tức về bảo tháp này cho ngươi nghe trước đã, như vậy thì vết thương mà ngươi phải gánh sẽ ít hơn một chút.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Cô biết Tống Thư Hàng có một pháp thuật giám định mà mỗi lần thi triển đều sẽ phun máu + đau đớn tinh thần gấp mười, nếu như biết trước phần lớn tin tức về thứ cần giám định, trong điều kiện tiên quyết đã biết khá nhiều thông tin về nó, chắc hẳn cái giá phải trả khi giám định cũng sẽ nhỏ hơn.

Bạch long tỷ tỷ đã từng là tổ tiên kim long của Thiên Đình, phần lớn đều biết chút ít tin tức về các kiến trúc trong Thiên Đình viễn cổ, đặc biệt là loại bảo pháp có thể thấy được ở bất cứ đâu trong Thiên Đình thế này.

Nhưng... đã muộn rồi.

Ngay khi bạch long tỷ tỷ lên tiếng thì Tống Thư Hàng đã thi triển bí pháp giám định ngay và luôn, trả một cái giá cực đắt.

Sương mù do máu biến thành phun tới tấp từ trên người hắn, bay lơ lửng ra xung quanh, tạo thành một đám mây hình nấm màu đen trên đỉnh đầu của hắn.

Tống Thư Hàng run rẩy: “Bạch long tỷ tỷ, lần sau nếu được thì xin nhắc nhở ta sớm một chút.”

Giống như dự đoán, mức độ đau đớn khi giám định mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ là cực kỳ cao, toàn thân đau đến mức run rẩy, nhưng chỉ có thể cố gắng chịu đựng mà thôi.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Ai mà ngờ khi thi triển loại pháp thuật đau đớn dữ dội thế này mà ngươi lại chẳng nhăn mày lấy một cái, chơi như thể không chờ kịp thế này? Giống như ngươi rất thích dùng nó ấy chứ.

Trong lúc nói chuyện, tin tức về bí pháp giám định xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

[Thiên Lý tháp đã mất đi lớp làm dịu: bảo tháp mà Thiên Đình viễn cổ dùng để quản chế kẻ thù bên ngoài từ xa, là một phần không thể tách rời của hệ thống phòng ngự Thiên Đình. Tám vạn tòa Thiên Lý tháp phân bố ở các góc của Thiên Đình viễn cổ, đảm bảo an toàn cho Thiên Đình. Nguyên gốc của Thiên Lý tháp là Bảo Tháp Cảm Ứng Vạn Dặm do tổ tiên kim long thiết kế, sản phẩm hoàn thành dựa trên việc giảm bớt một số công hiệu căn bản của nó. Bởi vì đã đứt đoạn liên hệ với Thiên Đình viễn cổ, qua bao năm tháng, nó dã mất đi phần làm dịu của Thiên Đình, biến thành một mảnh vỡ kiến trúc Thiên Đình bình thường.]

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn quay đầu lại nhìn bạch long tỷ tỷ.

Lúc này bạch long tỷ tỷ tràn đầy ý vị lịch sử.

Mấy vị đại lão bên cạnh hắn ai cũng có bối cảnh khổng lồ, trong lúc lơ đễnh phát ra tài hoa xuất chúng của bọn họ ở quá khứ.

Bí tịch thần công hắn đánh liều lấy được lại là bản chép tay của Quy tiền bối nuôi ở trong nhà, mảnh vỡ Thiên Đình đổi được từ chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán kết quả lại là hang ổ của mỹ nhân rắn công đức, cổ mộ mà hắn mạo hiểm lúc trước là do Thất Tu tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 tự tay chế tạo, là truyền thừa của X Tu nhất mạch.

Bây giờ, người thiết kế ra mảnh vỡ Thiên Đình thời đại viễn cổ mà hắn tiện tay giám định lại đang bay ở bên cạnh.

Cung kính dâng trà cho bạch long tỷ tỷ.

“Bạch long tỷ tỷ, chi phí chế tạo Thiên Lý tháp này có cao hay không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Hắn đang muốn chế tạo phòng ngự sắt thép cho thế giới hạch tâm của mình, Thiên Lý tháp này là một khâu quan trọng trong hệ thống phòng ngự của Thiên Đình viễn cổ, mà người thiết kế bản gốc của nó lại ở ngay bên cạnh, điều kiện tốt thế này không thể lãng phí được.

“Chi phí chế tạo không cao.” Bạch long tỷ tỷ đáp: “Mỗi một tòa tháp tối đa chỉ cần tốn 10 viên linh thạch cửu phẩm là đủ rồi.”

Thân thể hơn mét tám của Tống Thư Hàng chấn động: “10... 10 viên linh thạch cửu phẩm ư?”

Trong đầu hắn lập tức quy đổi ra, 10 viên linh thạch cửu phẩm bằng một trăm viên bát phẩm, một nghìn viên thất phẩm, một vạn viên lục phẩm, mười vạn viên ngũ phẩm.

Mà linh thạch ngũ phẩm chính là loại mà giới tu sĩ thường dùng nhất.

Mười vạn viên linh thạch ngũ phẩm, con số này khổng lồ quá.

Ngoại trừ nguyên không gian linh thạch mà lần trước Tống Thư Hàng đã mượn của Bạch tiền bối ra thì hắn chưa từng sờ vào số linh thạch khổng lồ cỡ ấy bao giờ.

“Không có chiết khấu ạ?” Tống Thư Hàng ngu ngơ hỏi lại.

“Đây chỉ là giá nguyên vật liệu thôi đấy.” Bạch long tỷ tỷ bình tĩnh đáp.

Tống Thư Hàng: “Ta sẽ cố gắng kiếm tiền.”

“Cố lên.” Bạch long tỷ tỷ khích lệ hắn. Đàn ông con trai muốn kiếm tiền là chuyện tốt, chỉ cần không làm mấy chuyện bậy bạ thì phải ủng hộ và cổ vũ.

“Tháp này tên là Thiên Lý tháp à?” Bạch Hạc Chân Quân xáp lại hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó kể lại kết quả mình giám định được cho mọi người nghe.

Hằng Hỏa Chân Quân nghe xong, suy tư một lúc rồi nói: “Nói cách khác, mảnh vỡ ở bên ngoài với mảnh vỡ Thiên Lý tháp này khác nhau ở chỗ nó đã mất phần làm dịu vốn có của Thiên Đình, sau khi trải qua bao năm tháng thì có 'cái gì đó' đã biến mất. Cho nên nó mới dung hợp với thế giới Kim Liên, không bị bài xích?"

Vậy thì thứ đã biến mất theo thời gian là gì đây?

"Ta có một đề nghị thế này." Bạch long tỷ tỷ lại nói: "Chúng ta đi ra ngoài chuyển mảnh vỡ Thiên Đình khi nãy vào lại trong thế giới Kim Liên thử xem sao."

Bạch tiền bối bình tĩnh gật đầu: "Đồng ý."

Rõ ràng cả hắn lẫn bạch long tỷ tỷ đều nhìn ra chi tiết, cũng cho ra dự đoán giống nhau.

"Thiếu chút nữa là quên mất." Tống Thư Hàng vội nói: "Bây giờ mảnh vỡ Thiên Đình kia đang ở trong thế giới hạch tâm của ta. Lúc trước ta và A Thập Lục bị một vị đại lão giữ lại, sau khi hàn huyên vài câu thì đối phương đưa mảnh vỡ Thiên Đình vào thế giới hạch tâm của ta, rồi bảo ta đưa nó vào lại thế giới Kim Liên làm thí nghiệm."

"Vị đại lão đó là ai?" Hằng Hỏa Chân Quân nhíu mày hỏi.

Tống Thư Hàng xoa mi tâm: "Không nhớ được... trí nhớ bị ảnh hưởng rồi."

"Là người lái thuê kia." Bạch long tỷ tỷ khoan thai nói: "Trí nhớ của ta cũng bị ảnh hưởng, hiệu quả tương tự như phòng tối thiên đạo."

Một suy nghĩ lóe qua trong đầu Hằng Hỏa Chân Quân, hắn cũng lập tức nghĩ tới vị đứng đầu mười ba Kiếp Tiên Nho gia.

"Bạch tiền bối, chúng ta hợp tác chuyển mảnh vỡ Thiên Đình ra đây đi." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối: "Ừm, Thư Hàng..."

"Thư Hàng, vừng ơi mở ra!"

Mỹ nhân rắn công đức xộc ra, bày tư thế bạch hạc giương cánh ở sau lưng Tống Thư Hàng. Hai chữ Thư Hàng trước đó là giọng của Bạch tiền bối, 'vừng ơi mở ra' là thu âm quảng cáo trên tivi.

Bản lĩnh cướp lời thoại của mỹ nhân rắn công đức ngày càng lợi hại, ghép lời thoại theo ý thích riêng ngày càng trôi chảy.

Ngay sau đó, Tạo Hóa Tiên Tử cũng nhảy ra, hôm nay trạng thái của cô không tốt nên muộn một bước, chỉ có thể giẫm chân: “Tống ~ a đần ~ a đần!”

Tống Thư Hàng: “...”

Ngay cả lời thoại của Bạch tiền bối mà cũng cướp à?

Bạch tiền bối phân thân giơ tay xoa cằm, cảm thấy thú vị: “Chính là vậy đấy, vừng ơi mở ra!”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, mở thế giới hạch tâm ra.

“Tiên tử, lúc này lẽ ra phải phối thêm tiếng cửa đá mở mới đúng.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đề nghị.

Mỹ nhân rắn công đức ngẩn ra, cô chỉ thu lời thoại thôi chứ không lưu tiếng mở cửa.

“Ầm ầm ~ ầm âm~” Tạo Hóa Tiên Tử tự mình lồng tiếng.

Tuy lồng tiếng bằng miệng không giống lắm, nhưng có còn hơn không.

Tống Thư Hàng giơ tay túm lấy hai vị tiên tử nhây lầy này nhét về lại.

Bạch tiền bối nhảy vào thế giới hạch tâm, sau một lát thì nhảy ra ngoài.

Hắn giũ nhẹ tay áo, mảnh vỡ Thiên Đình kia lập tức được chuyển ra, rơi xuống trên nền đất trống của thế giới Kim Liên.

Mảnh vỡ Thiên Đình nằm im ở đó.

Lần này thế giới Kim Liên không bài xích nó nữa.

Thông qua cộng minh giữa thế giới hạch tâm và thế giới Kim Liên, Tống Thư Hàng không cảm ứng được nó “buồn nôn” nữa.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Ơ? Sao lần này lại thành công chứ?”

Vấn đề nằm ở đâu đây?

Sau khi mảnh vỡ Thiên Đình này vào thế giới hạch tâm của Thư Hàng tiểu hữu nằm một chút, lúc chuyển ra thì có thể ở lại thế giới Kim Liên.

Chẳng lẽ thế giới Kim Liên của Thư Hàng tiểu hữu có chức năng chứng nhận, mảnh vỡ Thiên Đình được thế giới hạch tâm chứng thực thì mới có thể được thế giới Kim Liên tiếp nhận?

“Qủa nhiên đúng như ta nghĩ.” Bạch tiền bối nói.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu bổ sung: “Lúc mảnh vỡ Thiên Đình đi vào thế giới hạch tâm của Thư Hàng thì đã mất đi một vài thứ. Mà thế giới Kim Liên lại không thể tiếp nhận thứ đó... Sau khi nó mất đi thì thế giới Kim Liên sẽ không bài xích mảnh vỡ Thiên Đình nữa.”

Hằng Hỏa Chân Quân nhìn về phía Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

“Tiền bối đừng nhìn ta.” Tống Thư Hàng rối rít xua tay: “Ta không biết gì hết.”

“Thư Hàng tiểu hữu, hay là chúng ta thử hợp tác một phen nhỉ?” Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Nếu như đây là do vị đứng đầu mười ba Kiếp Tiên nhờ Tống Thư Hàng hỗ trợ thí nghiệm thì Nho gia nguyện ý phối hợp.

Nho gia cần dùng mảnh vỡ Thiên Đình để mở rộng thế giới Kim Liên.

Cho dù mất đi thứ gì đó thì chức năng mở rộng thế giới Kim Liên của mảnh vỡ Thiên Đình cũng vẫn còn đó, với Nho gia thì bấy nhiêu đã đủ rồi.

Chương 1928: Lấy mảnh này vậy

“Nếu như hợp tác, với ta thì chắc chắn không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng thành thật nói: “Nhưng theo như lời bạch long tỷ tỷ đã nói, sau khi mảnh vỡ Thiên Đình được đưa vào thế giới hạch tâm của ta thì sẽ có thứ gì đó bị thế giới hạch tâm ‘liếm’ đi mất. Hiện tại chúng ta đều không biết thứ bị liếm đi rốt cuộc là gì, lỡ như là thứ cực kì quý giá gì đó... Tiền bối ngươi cũng biết đấy, ta thật sự không đền nổi đâu.”

Hằng Hỏa Chân Quân bật cười.

Hắn cũng biết về chuyện Tống tiểu hữu eo hẹp linh thạch.

“Mặc kệ thứ bị liếm đi là cái gì, bọn ta đều có thể chấp nhận được.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Giống với thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, dưới tình huống bình thường, thế giới Kim Liên muốn phát triển thì cần hấp thu năng lượng đặc biệt thì mới có thể khiến cho diện tích của thế giới liên tục mở rộng.

Khẩu vị của thế giới hạch tâm nhà Tống Thư Hàng khá tốt, dù là linh thạch hay tà năng Cửu U, chỉ cần là năng lượng tinh thuần thì cái gì nó cũng không ngán, ăn vào là tiêu hóa được ngay.

Còn thế giới Kim Liên thì khá kén chọn, nó muốn khuếch trương thì chỉ có thể thông qua hấp thu năng lượng tà ma Cửu U để tiến hành thăng cấp. Nho gia trước kia đều thông qua săn giết tà ma Cửu U, dùng thân xác của chúng để nuôi dưỡng Kim Liên phát triển.

Nhưng quá trình này rất chậm. Hơn nữa tà ma cũng không phải dã thú, thậm chí chúng nó còn giết ngược lại đệ tử Nho gia. Có thể nói, mỗi một tấc đất mở rộng được trong thế giới Kim Liên đều là do đệ tử Nho gia dùng máu và tính mạng của mình để tạo ra.

Cũng chính vì như thế, nên khi Hằng Hỏa Chân Quân biết được tác dụng của mảnh vỡ Thiên Đình thông qua Tống Thư Hàng thì mừng rỡ không thôi. mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vô cùng đặc thù, có thể cưỡng chế chúng nó nhét vào thế giới hạch tâm hoặc thế giới Kim Liên, sau đó đặt ở khu vực rìa để cưỡng chế khuếch trương địa bàn của thế giới.

Giống như lấp biển thành đất vậy.

Thứ Nho gia cần hiện tại chính là công dụng mở rộng diện tích thế giới Kim Liên của mảnh vỡ Thiên Đình.

Huống hồ gì, ngoại trừ việc có thứ gì đó bị liếm đi thì những chức năng khác của mảnh vỡ Thiên Đình vẫn còn nguyên đó.

“Hằng Hỏa đạo hữu có cần phải thương lượng với các thành viên khác của Nho gia không? Miễn cho những đệ tử Nho gia khác bất đồng ý kiến.” Bạch tiền bối phân thân nhắc nhở.

Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười giơ tay đưa ra một phù văn Thánh Nhân Nho văn. Đây là Nho văn do Thánh Nhân Nho gia tự tay để lại, lực lượng cũng tương tự như Đế văn của Thiên Đế.

Sau khi trải qua bao lần hạo kiếp, số lượng phù văn Nho văn do Thánh Nhân tự tay viết ra đã không còn lại bao nhiêu. Hiện nay chúng thường được dùng như tín vật vô cùng quan trọng.

“Thực ra trước khi ta mời Tống Thư Hàng tiểu hữu tới hỗ trợ thì gia trưởng của tất cả các phái các nhà trong Nho gia đã thương lượng với nhau rồi, cũng cho ta quyền hạn cao nhất trong việc đưa ra phương án xử lý mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ và thế giới Kim Liên.” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng.

“Ngoài ra nếu như Thư Hàng tiểu hữu cần linh thạch thì thù lao lần này ta sẽ đổi thành linh thạch tương ứng cho ngươi, thế có được không? Tục thì tục đi vậy.” Hằng Hỏa Chân Quân lại bồi thêm một câu.

Số lượng mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ của Nho gia tương đối nhiều, chỉ riêng việc vận chuyển cũng phải mất vài ngày.

Thù lao nhất định sẽ không ít.

Hằng Hỏa Chân Quân vốn còn nghĩ xem phải dùng bảo vật gì thích hợp một chút để tặng Tống Thư Hàng xem như thù lao... bây giờ xem ra linh thạch lại là lựa chọn tốt nhất.

“Tục nhiều chính là nhã, càng tục thì càng tốt.” Tống Thư Hàng cảm giác mấy lời này của Hằng Hỏa tiền bối là những câu nói hay nhất mà hắn được nghe hôm nay.

“Bạch đạo hữu thì sao? Ngươi có muốn thứ gì không?” Hằng Hỏa Chân Quân lại quay sang nhìn Bạch tiền bối phân thân.

Đến lúc đó, trong quá trình vận chuyển sẽ có rất nhiều chuyện cần Bạch tiền bối giúp đỡ.

Hắn lại có quyền lớn nhất trong việc xử lý thế giới Kim Liên.

Nếu đã như vậy, trong phạm vi quyền hạn cho phép, hắn đương nhiên phải chuẩn bị lễ vật vừa ý nhất cho bạn tốt của mình rồi.

Bạch tiền bối phân thân suy tư hồi lâu.

Hắn phát hiện mình thật sự không thiếu gì cả.

“Vậy đến lúc đó cứ cho ta một mảnh vỡ Thiên Đình nhỏ đi.” Bạch tiền bối nói. Đến lúc đó có thể cắt ra để chơi, chơi chán thì có thể ném vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Không thành vấn đề, trong quá trình vận chuyển, Bạch đạo hữu thấy thích mảnh vỡ Thiên Đình nào thì có thể lấy đi. Lớn nhỏ gì cũng được.” Hằng Hỏa Chân Quân cam đoan.

Bạch tiền bối nghiêm túc nói: “Vậy ta sẽ chọn mảnh lớn nhất nhé.”

“Không thành vấn đề, còn A Thập Lục tiểu hữu nữa, cô có muốn thù lao gì không?” Hằng Hỏa Chân Quân lại hỏi.

Tô Thị A Thập Lục kinh ngạc: “Ta cũng có phần ư?”

Bạch long tỷ tỷ mỉm cười: “Xem như ngươi hiểu chuyện, được rồi, đến lúc đó nếu có gì ta giúp được thì ta nhất định sẽ dốc sức tương trợ. A Thập Lục, ngươi cứ việc chọn một món mình thích đi.”

“... Vậy ta cũng muốn chọn một mảnh vỡ Thiên Đình.” A Thập Lục đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Cứ quyết định như thế nhé, ta sẽ sai người chuyển mảnh vỡ Thiên Đình đến, tới lúc đó chúng ta đồng tâm hiệp lực thu phục chúng nó.”

“Ớ? Ta đâu? Ta thì sao?” Bạch Hạc Chân Quân ở bên cạnh rốt cuộc cũng nhịn không được mà lên tiếng: “Thật ra ta cũng giúp được mà.”

“Bạch Hạc đạo hữu, chẳng phải ngươi là không khí à?”

Hằng Hỏa Chân Quân cười lớn hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân: “...”

Có tin ta mổ chết ngươi không hả.

Đừng tưởng là ngươi đọc sách được vài năm thì có thể ức hiếp ta như thế nhé.

...

Tống Thư Hàng và các tiền bối bước ra khỏi thế giới Kim Liên, phát hiện vị đạo hữu không thể nhớ mặt kia đã biến mất – đương nhiên cũng có thể không hề biến mất mà chỉ nấp giữa đám người thôi.

Dưới sự chỉ huy của Hằng Hỏa Chân Quân, Nho gia bắt đầu dùng đủ loại thủ pháp để chuyển mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ tới.

Thật ra thấy cảnh này thì ông chú lái thuê cũng chẳng cần ra mặt hỏi thăm kết qảu thí nghiệm nữa, bởi kết quả đã rành rành trước mắt rồi.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối phân thân đứng ngay lối vào thế giới Kim Liên.

Đệ tử Nho gia bắt đầu chuyển mảnh vỡ Thiên Đình tới theo thứ tự từ nhỏ tới lớn.

Những mảnh vỡ Thiên Đình có thể tích không lớn thì có thể trực tiếp thông qua Tụ Lý Càn Khôn của Bạch tiền bối để đưa vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Sau khi được thế giới hạch tâm “liếm” một lần để cấp giấy phép “chứng nhận”, Bạch tiền bối lại nhét mảnh vỡ Thiên Đình vào tay áo rồi ra khỏi thế giới hạch tâm, đi thẳng vào thế giới Kim Liên, đặt mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đã được thế giới hạch tâm chứng nhận vào trong thế giới Kim Liên.

Đệ tử Nho gia trong thế giới Kim Liên nhận lấy mảnh vỡ Thiên Đình rồi chuyển nó đến mép của thế giới Kim Liên, cưỡng chế mở rộng thế giới Kim Liên.

Gặp phải những mảnh vỡ Thiên Đình quá lớn thì bản thân Nho gia cũng có thủ đoạn "nén" nó lại.

Bọn họ có thể "nén" những mảnh vỡ Thiên Đình này đến kích thước thích hợp, sau đó Bạch tiền bối lại dùng Tụ Lý Càn Khôn để đưa nó vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, lặp lại trình tự bên trên.

Toàn bộ quá trình trôi chảy giống hệt dây chuyền sản xuất vậy.

Mọi người phối hợp ngày càng ăn ý, hiệu suất vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình cũng ngày càng cao hơn.

Từng mảnh vỡ Thiên Đình đã được dán "chứng nhận" cũng được thế giới Kim Liên tiếp nhận thành công, trở thành một phần của thế giới Kim Liên.

Trên mặt Hằng Hỏa Chân Quân xuất hiện nụ cười ấm áp lòng người.

Hiện tại, khâu cần lo lắng nhất chính là Bạch đạo hữu.

Không biết Bạch đạo hữu có thể làm chuyện "lặp lại, nhàm chán" này được bao lâu nữa? Một khi hắn đột nhiên cảm thấy chán thì...

Bây giờ Hằng Hỏa Chân Quân chỉ có thể mong "hứng thú" của Bạch đạo hữu có thể kéo dài hơn.

Nhưng trong lúc mong chờ thì nội tâm Hằng Hỏa Chân Quân lại ẩn ẩn xuất hiện cảm giác tội lỗi – để Bạch đạo hữu làm chuyện chán ngắt thế này đúng là phí của trời.

...

Độ kiên nhẫn của Bạch tiền bối phân thân mặt liệt cao ngoài dự đoán của Hằng Hỏa Chân Quân.

Mặt trời lặn, trăng nhô cao.

Trăng hạ xuống, mặt trời mọc.

Bình minh đã đến.

Thứ tư, ngày 20 tháng mảnh vỡ Thiên Đình.

Bạch tiền bối đã lặp đi lặp một chuyện buồn tẻ trọn một ngày.

"Có cần nghỉ ngơi một lát không ạ?" Bạch Hạc Chân Quân đánh tiếng.

“Đợi lát nữa đi.” Bạch tiền bối đáp.

Hình như hắn đã tìm được niềm vui trong quá trình vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình nhảy qua nhảy lại giữa thế giới hạch tâm và thế giới Kim Liên thì phải?

Tống Thư Hàng im lặng ngồi xổm ở lối vào thế giới Kim Liên, trong tay cầm quyển Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn lật thật nhanh, nhân dịp này học công pháp Đại Thủ Ấn luôn.

Trong quá trình vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình, tác dụng của hắn chính là mở cửa thế giới hạch tâm ra... sau đó thì không còn việc của hắn nữa.

Sau khi thế giới hạch tâm “liếm” hết mảnh vỡ Thiên Đình này đến mảnh khác thì đã có một vài biến hóa.

Ví như... lối vào đã rộng hơn một chút!

Hơn nữa tốc độ tiêu hóa tà năng Cửu U mà nó hấp thu được trước đó cũng tăng lên rất nhiều.

Toàn bộ thế giới hạch tâm trở nên chắc chắn hơn. Đặc biệt là những mảnh vỡ Thiên Đình được nhét vào thế giới hạch tâm trước đó lại càng “ăn khớp” hơn, dường như còn sinh ra thêm cảm giác ăn ý nào đó.

“Ừm, càng lúc càng có nhiều manh mối hơn.” Lúc này Bạch tiền bối phân thân mới gật đầu đầy hài lòng.

“Bạch tiền bối đã phát hiện gì à?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta đang thử thay đổi Tụ Lý Càn Khôn, từ hôm qua đến giờ thì ta đã tiến hành cải tiến nó mười chín lần.” Bạch tiền bối lắc nhẹ tay áo của mình rồi đáp.

Tống Thư Hàng chớp mắt nhìn Bạch tiền bối rồi lại nhìn quyển Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn mà mình chỉ mới miễn cưỡng đọc hiểu trong tay.

Đột nhiên có cảm giác học sinh dốt bị học sinh xuất sắc đè bẹp.

“Hơn nữa trong lúc cải tiến Tụ Lý Càn Khôn và nhảy qua nhảy lại giữa hai thế giới thì trong đầu ta lại có sáng kiến về một pháp thuật mới.” Bạch tiền bối nói thêm.

Dứt lời, hắn đặt tay trái lên một mảnh vỡ Thiên Đình vẫn còn chưa được thu nhỏ rồi ấn phù văn lên.

“Thu!” Bạch tiền bối quát một tiếng.

mảnh vỡ Thiên Đình khổng lồ đã được thu vào trong tay áo.

Tiếp theo tay phải của Bạch tiền bối lại ấn một cái, vươn vào bên trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

ấm ầm!

mảnh vỡ Thiên Đình bị thu vào tay áo trái đã chuyển thẳng vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng thông qua tay áo phải.

“Trên cơ sở này, hẳn là có thể tiến hành thay đổi thêm chút nữa.” Bạch tiền bối nói: “Thư Hàng, lát nữa ngươi đưa quyển Tụ Lý Càn Khôn kia lại cho ta, ta sẽ sửa chữa lại cho ngươi.”

“Bạch tiền bối uy vũ.” Tống Thư Hàng đáp ngay.

“Bạch đạo hữu đã nhìn trúng mảnh vỡ Thiên Đình nào chưa?” Hằng Hỏa Chân Quân đứng bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Ấy chế... quên để ý mất rồi.” Tập trung cải tiến công pháp quá nên nhất thời quên mất việc chọn mảnh vỡ mình thích.

“Thôi bỏ đi, lấy mảnh này vậy!” Tống Thư Hàng tiện tay đặt lên mảnh vỡ Thiên Đình tiếp theo.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn mảnh vỡ Thiên Đình đó.

Bên trên viết bằng văn tự viễn cổ.

Tống Thư Hàng thử đọc: “Cái gì... Ma Cung ấy nhỉ?”

“Tâm Ma động.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Chương 1929: Thứ lâu năm đều là đồ tốt

“Tâm Ma động? Là mảnh vỡ Thiên Đình có liên quan tới tâm ma ư?” Tống Thư Hàng vội cất bản Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn trong tay đi, hưng phấn thấy rõ.

Tâm ma là thứ mà hắn khá để ý dạo gần đây.

“Nói không chừng chỉ là đồng âm thôi chứ không phải cái tâm ma mà ngươi đang nghĩ đâu.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nói, thân là một tâm ma, việc Tống Thư Hàng đam mê những món ăn làm bằng tâm ma khiến nó cảm thấy sợ hãi.

“Hề hề, để ta giám định lai lịch của nó một phát là biết ngay ấy mà.” Tống Thư Hàng giơ tay phải ra, chĩa về phía mảnh vỡ Thiên Đình này. Nhưng giơ được một nửa thì hắn đột nhiên dừng lại.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn ra sau lưng: “Bạch long tỷ tỷ có tin tức gì về Tâm Ma động này không?”

Nhân loại là một sinh vật có trí thông minh, không thể ngã ở cùng một chỗ được.

Lúc trước bởi vì thiếu hụt tin tức nên Tống Thư Hàng đã bị chơi một vố, lần này hắn đương nhiên phải rút kinh nghiệm rồi.

Bạch long tỷ tỷ giơ móng vuốt nhỏ ra gãi gãi mặt mình: “Ta lại không có bất kỳ ấn tượng gì về Tâm Ma động này, lạ thật đấy.”

Lúc trước cô là tổ tiên kim long của Thiên Đình viễn cổ, tất cả những kiến trúc và cung điện có chút tiếng tăm trong Thiên Đình cô đều có ấn tượng, ít nhất thì cũng nghe bạn bè kể lại.

Nhưng cô lại không hề có ấn tượng gì với nơi vừa nghe đã biết đặc biệt như Tâm Ma động này.

Nhưng có thể khẳng định mảnh vỡ này đúng là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

“Chẳng lẽ là nơi bí mật do người nào đó ở trong Thiên Đình trước kia đã âm thầm xây dựng ư? Hay là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đã bị người ta sửa chữa lại?” bạch long tỷ tỷ suy đoán.

“Hay ta giám định thử xem sao nhé?” Tống Thư Hàng nói.

Tuy mảnh vỡ Thiên Đình mà Bạch tiền bối chọn đại này không phải mảnh lớn nhất, nhưng tám chín phần mười là cực kỳ quý giá, hoặc đúng lúc là thứ mà Bạch tiền bối đang muốn có.

“Cứ thử đi, lần này ta không giúp được ngươi rồi.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Bạch tiền bối cũng gật đầu.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ chịu đau.

Ngay sau đó, thân thể của hắn hóa thành sương mù, vươn tay ra đặt lên mảnh vỡ Thiên Đình này.

Kích hoạt bí pháp giám định!

Đùng!

Tống Thư Hàng nổ... Tống Thư Hàng cực nhanh, nổ trong nháy mắt.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều trợn mắt há mồm.

Cái giá của lần giám định này cực kỳ nặng nề, nếu như không có hóa thân sương mù thì e là hậu quả của Tống Thư Hàng sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

“Chết mất thôi, chết mất thôi. Đau đau đau đau đau.”

Màn sương bị nổ tung đã tụ lại, biến thành hình người.

“Ngươi liều thế?” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nói, để giám định một mảnh vỡ Thiên Đình mà để mình tự bạo như thế ư?

“Không phải đâu Xích Tiêu kiếm tiền bối. Ta đã khống chế thân thể tự tản ra đấy... vì mức độ đau đớn khi nãy đã đến ngưỡng giới hạn mà ta có thể đựng được nên ta mới để thân hình sương mù lan ra, hòng giảm bớt đau đớn. Đồng thời ta cũng đã cưỡng chế kết thúc quá trình của bí pháp giám định. SHằng Hỏa Chân Quânh ~ địa vị của thứ này lớn lắm, ta cảm giác cho dù mình chịu trả một cái giá lớn hơn nữa cũng không thể giám định được hết tin tức của nó.” Tống Thư Hàng hít hà liên tục.

Bạch long tỷ tỷ thở phào nhẹ nhõm: “Hóa thân sương mù này của ngươi đúng là thực dụng. Cảm giác giống như bản đơn giản hóa của bất tử thân ấy.”

“Vì có nó nên ta mới dám lớn gan dùng bí pháp giám định đấy.” Tống Thư Hàng cười ha hả, nhưng mới cười hai tiếng thì hắn đột nhiên kẹt lại, đau đớn ập tới như từng cơn sóng vỗ, tiếng cười của hắn cũng biến thành cười thảm.

Bạch tiền bối phân thân đặt tay lên người Tống Thư Hàng, trong tay có ánh sáng lóe lên.

“Dưỡng Đao thuật?!” Xích Tiêu kiếm tiền bối lập tức nhận ra ánh sáng này.

Sáng kiến của Bạch Thánh đúng là tuyệt vời.

Sau khi Tống Thư Hàng thi triển bí pháp giám định thì sẽ trả một cái giá cực kỳ đau đớn, tác dụng trực tiếp lên tinh thần và linh hồn.

Một phát thốn tận linh hồn.

Mà cảm giác sung sướng của Dưỡng Đao thuật không chỉ có tác dụng trên thân thể mà còn kích thích cả tinh thần lẫn linh hồn.

Có lẽ Dưỡng Đao thuật sẽ có thể giảm bớt tác dụng phụ của bí pháp giám định trên người Tống Thư Hàng chăng?

Điều kiện tiên quyết là thân thể của Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận Dưỡng Đao thuật.

“A a a a~” tiếng hét thảm kinh điển của họ Tống.

Có thể nghe ra đây đúng là tiếng kêu đau đớn chứ không phải vừa đau vừa sướng, hai loại này khá khác nhau.

Bạch tiền bối thu tay lại: “Xem ra Dưỡng Đao thuật không có tác dụng với bí pháp giám định của Thư Hàng.”

“SHằng Hỏa Chân Quân ~ Không sao, đau đớn cỡ này ta sẽ vượt qua nhanh thôi.” Tống Thư Hàng vỗ ngực: “Đau đớn chỉ làm cho con người ta kiên cường hơn, nội trưởng thành nhanh hơn.”

“Tuy nói là vậy, nhưng còn phải xem mức độ đau đớn nữa chứ. Ta cảm thấy đau đớn cỡ này e là sẽ làm người ta phát điên thôi.” Xích Tiêu kiếm tiền bối nói.

“Có giám định được tin tức gì không?” bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Có chứ, liệu mạng làm cho thân thể nổ tung ra như thế, cuối cùng cũng có chút thu hoạch.” Tống Thư Hàng đáp.

Tin tức mà bí pháp giám định thu hoạch được xuất hiện trong đầu hắn.

[Tâm Ma động: Phòng thí nghiệm bí mật do Thiên Đế khi xưa âm thầm tạo ra để nghiên cứu về ‘tâm ma’ ở thời đại viễn cổ. Lúc Thiên Đình sụp đổ thì Tâm Ma động biến thành mảnh vỡ, rơi xuống nhân gian. Trong Tâm Ma động từng chứa rất nhiều tài liệu nghiên cứu về tâm ma, nay đã bị tiêu hủy, ngoại trừ Thiên Đế ra thì không còn ai biết về thành quả nghiên cứu nữa.]

Tiếp theo… đã hết rồi.

Lần này là do Tống Thư Hàng cưỡng chế chấm dứt bí pháp giám định nên tin tức đưa về không được đầy đủ.

Tống Thư Hàng xoa cái đầu bằng sương mù của mình, bây giờ hắn vẫn giữ hình thức sương mù, sợ mình vừa biến về hình thức thân thể thì sẽ đau đến mức ngã vật ra đất mất.

“Đây là phòng thí nghiệm bí mật của Thiên Đế, là nơi cô ta từng dùng để nghiên cứu tâm ma.” Tống Thư Hàng nói.

Từ thời đại viễn cổ thì Thiên Đế đã bắt đầu nghiên cứu tâm ma. Hơn nữa rất có thể đã nghiên cứu ra được một chút thành quả, có thể thấy rõ điểm này từ trên người Vũ Nhu Tử.

Trước đó không lâu Vũ Nhu Tử nhất thời nổi hứng, muốn rút tâm ma của mình ra để biến thành hóa thân.

Sau đó cô đã bắt đầu nghiên cứu tâm ma.

Theo như Vũ Nhu Tử đã nói, trong lúc cô nghiên cứu hóa thân tâm ma thì đã lấy được rất nhiều tin tức hữu dụng từ chỗ linh quỷ. Cũng nhờ những tin tức này làm nền tảng nên cô mới có thể nghiên cứu ra hóa thân tâm ma.

Mà linh quỷ của cô lại bị Thiên Đế cưỡng chế lấy đi, nói cách khác, những tin tức về nghiên cứu tâm ma kia lấy được từ chỗ Thiên Đế.

“Ha ha, quả nhiên là bí động mà Thiên Đế âm thầm tạo ra. Không còn tin tức nào nữa à?” bạch long tỷ tỷ hỏi tiếp.

“Tin tức giám định ra chỉ có bấy nhiêu rồi… Nhưng ta cho rằng mảnh vỡ Thiên Đình này sẽ không đơn giản như thế.” Tống Thư Hàng cười gian.

Bí pháp giám định phải trả cái giá lớn như vậy, nhất định trong thứ giám định đã ẩn chứa tin tức hoặc thứ gì đó có giá trị cực cao.

“Nói không chừng trong này vẫn còn cất giấu tâm ma, tâm ma lâu năm chắc chắn sẽ ngon lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Thứ lâu năm đều là đồ tốt cả.

Ví như Nữ Nhi Hồng, rượu vang và sprite vậy.

“Nếu như trong đó thật sự có tâm ma lâu năm thì ta cảm thấy người bị ăn sẽ là ngươi đấy.” Có một cọng tóc ngố dài đến bảy thước vươn ra từ trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, là tóc của Sở các chủ.

Chương 1930: Điên cuồng giật dây

Sợi tóc dài của Sở các chủ mọc ra trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng trông có vẻ thướt tha, lại còn lắc lư theo gió.

“Những thứ để lâu ngoại trừ ngon hơn thì cũng sẽ trở nên lợi hại hơn đấy.” Sợi tóc của Sở các chủ lên tiếng.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối phân thân mặt liệt giơ tay lên rục rịch, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào sợi tóc dài lắc lư trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, rất muốn nhổ nó xuống.

Nhân lúc sợi tóc này tập trung trao đổi với Tống Thư Hàng, thân thể Bạch tiền bối lóe lên, chộp lấy sợi tóc dài này nhanh như chớp.

Sợi tóc của Sở các chủ xoẹt một cái, rụt nhanh về, sau đó lại chui ra từ chỗ khác trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng: “Bạch Thánh định làm gì đấy?”

Bạch tiền bối bình tĩnh lắc đầu, lùi lại chỗ cũ, ánh mắt vẫn dán chặt vào sợi tóc ngố trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, chuẩn bị ra tay bất kỳ lúc nào.

Sở các chủ cảm thấy cứ bị người ta nhìn chằm chằm thế này rất kì cục, nên sợi tóc dài bảy thước rút ngắn lại một đoạn, rút ngắn thêm đoạn nữa… càng lúc càng rút ngắn.

“Khụ, Hằng Hỏa tiền bối, Nho gia đã từng vào mảnh vỡ này để kiểm tra bao giờ chưa?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi hòng chuyển sự chú ý của Bạch tiền bối.

“Tất cả mảnh vỡ Thiên Đình trong tay Nho gia đều được bọn ta kiểm tra qua cả rồi, mảnh vỡ này chắc chắn cũng không ngoại lệ. nhưng nếu như Thiên Đế đã giấu thứ gì ở trong đó thì bọn ta không kiểm tra ra được cũng là chuyện thường.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp, dù sao thì đó cũng là tồn tại được người đời so sánh với Thánh Nhân Nho gia cơ mà.

Tống Thư Hàng: “Vậy bọn ta có thể vào xem thử được không?”

“Mảnh vỡ Thiên Đình này đã là của Bạch đạo hữu rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Bạch tiền bối xoay đầu lại nói: “Vậy thì vào xem thôi.”

“Thật ra nếu như ngươi muốn làm món ăn tâm ma thì... Sở two chính là tư liệu sống rất tốt đấy.” Lúc này, sợi tóc dài của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng nghe xong thì trợn mắt há mồm.

“Sở two mới đúng là tâm ma lâu năm thật sự, đã cắm rễ trong lòng ta kể từ khi Bích Thủy các bị hủy diệt. Hơn nữa bây giờ cảnh giới của cô ta là Trường Sinh Gỉa, nói cách khác, đây chính là nguyên liệu nấu ăn cấp Trường Sinh Gỉa đấy.” Sở các chủ nói tiếp.

“Xin lỗi Sở tiền bối... Ta còn muốn sống thêm vài năm nữa.” Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp lại.

Tống mỗ hắn, cho dù có chết thì cũng phải chết nặng tựa Thái Sơn, tuyệt đối không thể lãng phí cơ hội hồi sinh dở hơi như thế được.

“Đồ nhát chết.” Sở các chủ nói tiếp: “Làm người thì phải có mục tiêu, liều một phen yêu một lần. Đã chọn làm tiên trù thì phải đặt mục tiêu trở thành tiên trù mạnh nhất, nguyên liệu nấu ăn cấp bậc Trường Sinh Giả mới là mục tiêu cuối cùng của tiên trù.”

“Sở tiền bối, hôm nay cô bị sao thế?” Tống Thư Hàng dè dặt hỏi: “Không phải là cô lại sinh ra tâm ma mới đấy chứ?”

Bằng không tại sao lại nhất quyết giật dây hắn làm thịt Sơ two thế này?

“Hôm nay dục vọng muốn sống của ngươi cũng mạnh đấy nhỉ.” Sợi tóc dài của Sở các chủ đột nhiên bật cười.

Tống Thư Hàng: “???”

“Có khách tới.” Sở các chủ từ tốn nói: “Khách không mời mà tới.”

“Kẻ thù à?” Tống Thư Hàng hỏi lại. Nhưng dù là kẻ thù tới thì có liên quan gì tới việc cô xúi dại ta làm thịt Sở các chủ two chứ?

Nghe Sở các chủ cảnh báo, tất cả mọi người có mặt ở đây nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Nơi này là ở giữa Nho gia, lối vào thế giới Kim Liên, là nơi quan trọng nhất của Nho gia hiện tại. Nếu như bị kẻ thù xâm nhập thẳng vào thì hậu quả không phải chuyện đùa.

[Hề hề hề, không ngờ trong Nho gia còn cất giấu thứ tốt như thế.] có một giọng nói ồm ồm vang lên giữa hư không. Giọng nói này nghẹt tịt giọng mũi... khiến cho nó nghe có vẻ khá đáng yêu.

Sau đó.

Một đường hầm không gian xuất hiện, là cánh cổng không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Chẳng qua do bị thủ đoạn phòng ngự của Nho gia áp chế nên cánh cổng không gian này thành hình rất chậm.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Khí tức Cửu U.”

Nho gia và tà ma Cửu U có quan hệ tử địch, hai bên săn giết và theo dõi lẫn nhau.

Mỗi khi Nho gia có sự kiện lớn thì tà ma Cửu U luôn nhận được một vài manh mối và tin tức và ngược lại.

Nhưng con tà ma Cửu U này lại mở đường hầm không gian ngay giữa Nho gia... chứng tỏ nó cực kỳ tự tin. Nếu như không phải chập mạch thì hẳn là đã có chuẩn bị chu toàn từ trước, có thể bảo đảm bản thân sẽ an toàn thoát thân?

Kẻ tới không có ý tốt.

Bạch tiền bối là người hành động nhanh nhất, hắn lách mình xuất hiện ngay bên trên cánh cổng không gian nọ, hai tay xoa nhẹ một cái rồi áp về phía cánh cổng không gian.

Đùng!

Tiếng nổ cuồng bạo vang lên, cảnh cổng và đường hầm không gian đều bị đánh nổ.

Tuyệt kỹ bí pháp Không Gian Áp Súc Bạo Tạc thân truyền của Thánh Nhân Nho gia.

Đây là bí pháp mà Bạch tiền bối đã lấy được trong Thánh Tịch trì ở Vạn Thư Sơn chổng ngược trong chuyến đi tới Nho gia lần trước.

Là thủ đoạn do Thánh Nhân Nho gia nghiên cứu ra, để đối phó riêng với những kẻ dùng thủ đoạn không gian để áp sát và tập kích.

Hiệu quả của bí pháp này cũng giống hệt như tên của nó, có thể áp súc không gian lại rồi phát nổ.

Hiệu quả rất tốt.

Trong đường hầm không gian bị phá hủy phát ra một tiếng rên rỉ đầy đau đớn.

Dù là cường giả Kiếp Tiên cửu phẩm đổ lên, ăn trọn một phát bí pháp Không Gian Áp Súc Bạo Tạc thì cũng vô cùng khó chịu.

Đường hầm không gian bị đánh sập.

Nhưng đối phương không hề bỏ cuộc, lại có một đường hầm không gian mới dần ngưng tụ thành hình, nhưng cũng giống với lần trước, do bị trận pháp trong Nho gia ảnh hưởng nên quá trình hình thành của cánh cổng và đường hầm không gian vẫn bị áp chế.

Bạch tiền bối lại lắc mình một cái, hai tay xoa nhẹ áp về phía đường hầm không gian.

Đùng!

“Giống trò đập chuột thế nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

Vào những lúc mấu chốt thì Bạch tiền bối vẫn luôn đáng tin như thế đấy.

“Thư Hàng, lát nữa ngươi lên đi.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Bạch Thánh bảo ngươi lên thử xem thực lực của đối phương ra sao ấy mà.” Sợi tóc dài của Sở các chủ vừa lúc lắc vừa giải thích.

Trong lúc nói chuyện, đường hầm không gian kia lại xuất hiện.

Đúng là cứng đầu, không đập vỡ tường nam tuyệt đối không quay đầu.

Thân hình của Bạch tiền bối lóe lên, xách Tống Thư Hàng, thân hình lại lóe cái nữa, xuất hiện bên cạnh đường hầm không gian kia.

“Thuật giám định cường giả!” Mắt trái của Tống Thư Hàng lóe lên, một tia sáng bắn thẳng vào trong đường hầm không gian.

Vài giây sau.

“Không có phản ứng gì, cũng không có tiếng la, tiêu rồi... Sợ là tuyệt thế cường giả đấy!” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối lại xoa hai tay.

Đùng!

Đường hầm không gian lại bị nổ.

Sở các chủ nói: “Không phải tuyệt thế cường giả đâu, chỉ là đối phương mở đường hầm chứ không chui vào trong. Đúng là xảo quyệt.”

[Hề hề hề hề.] tiếng cười kia lại vang lên giữa hư không.

Ngay sau đó lại có một cánh cửa không gian mở rộng ra, một cái đầu và bàn tay trông giống hệt của gấu chui ra từ trong đó.

Sau khi mở cánh cổng không gian ba lần, hắn đã nắm được mánh khóe của năng lực áp chế không gian trong Nho gia, nên mới một bước đột phá.

“Lần này để xem ngươi làm nổ không gian kiểu gì nữa.” Tay gấu khua một cái, chỉ thẳng vào Bạch tiền bối: “Tới đi, làm thêm cú nữa ta xem!”

“Thuật giám định cường giả!” Tống Thư Hàng lại tặng thêm một phát “tình yêu của mẹ” không chút do dự.

Chíu~

“Vô dụng thôi Bá Nho Huyền Ma ạ. Dù mang thai cũng không ảnh hưởng gì tới ta đâu.” Cái đầu giống gấu kia nhe răng cười nói.

Tuyệt thế cường giả ư?

Đầu năm nay có nhiều người có thể miễn dịch với thuật giám định cường giả đến thế ư?

“Ta có thể một lần mang thai sinh mười ấy chứ, hơn nữa cũng không bị ảnh hưởng gì trong quá trình mang thai, thậm chí lúc sinh mười đứa con ra vẫn có thể làm bá chủ chiến trường đây này.” Đầu gấu đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Đáng sợ thật, đây đúng là thể chất vô cùng đáng gờm, bẩm sinh đã có thể miễn dịch với thuật giám định cường giả.

Chương 1931: Trong Lúc Mơ Hồ Hình Như Nghe Thấy Ai Đó Muốn…

Tống Thư Hàng rất bội phục vị bá chủ một phương của thế giới Cửu U này.

Tiếp theo, hắn tặng cho đồng chí đó một phát “Ánh nhìn phôi thai” để bày tỏ sự tôn kính.

Mắt phải sáng ngời, ánh nhìn mang thai thuận lợi bắn lên nửa thân trên của tà ma gấu đang kẹt trong đường hầm không gian.

Trên người tà ma gấu xuất hiện một loạt hoa văn giống như “Thân rễ”, trên đỉnh đầu của nó sinh ra một đóa hoa nhỏ bảy màu, đóa hoa đung đưa theo gió, dáng vẻ thướt tha mềm mại, giống như sợi tóc ngố trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng vậy.

"Phụt~" Bạch Long tỷ tỷ nhịn không được mà cười thành tiếng.

Gió vừa thổi qua, hoa nhỏ bảy màu rụng xuống, dưới sự dẫn dắt của niệm lực, đóa hoa bảy màu này thuận lợi bay vào trong tay Tống Thư Hàng.

"Ngươi đã làm gì với cơ thể ta hả?"

Tà ma gấu trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng —— không hiểu sao nó cứ có cảm giác cơ thể mình thiếu đi cái gì đó, nhưng nhất thời nó lại không biết rốt cuộc mình thiếu đi cái gì.

Tống Thư Hàng đỡ lấy hoa nhỏ bảy màu, hoa nhỏ ngưng tụ lại thành một hạt giống.

"Giai đoạn thứ hai của thuật giám định cường giả."

Tống Thư Hàng nói một cách từ tốn:

"Ánh nhìn phôi thai."

Tuy rằng không biết “Ánh nhìn phôi thai” rốt cuộc là bí thuật gì, nhưng bản năng của tà ma gấu mách bảo rằng đây cũng không phải thứ gì tốt lành gì cho cam.

Thân hình của nó giãy mạnh, sau đó chui ra khỏi đường hầm không gian —— bất kể thứ bị Bá Tống Huyền Thánh cướp đi là gì đi chăng nữa thì cũng phải lấy về cho bằng được.

"Tà ma Cửu U cửu phẩm, là bá chủ một phương của Cửu U giới, không thể biết được tên thật của nó. Nó là nguyên hình của một số thần ma dạng gấu, đặc điểm là có khả năng tái sinh mạnh mẽ, có cơ thể trâu bò cộng thêm đã đạt đến mức gần như bất tử."

Hằng Hỏa Chân Quân nhận ra lai lịch của con tà ma gấu này nên nói thông tin liên quan đến nó ra.

Bạch tiền bối tiến lên một bước, chắn ở trước mặt tất cả đạo hữu.

Trong đám đệ tử Nho gia ở đằng xa, một người đàn ông trung niên bình tĩnh ngắm nhìn con tà ma gấu này.

Là ông chú lái thuê đó.

Hắn liếc cái là biết con tà ma gấu này có cảnh giới cửu phẩm, có cơ thể trâu bò, cực kỳ khó đối phó.

Hơn nữa trên người nó còn có ma vật ký sinh còn kinh khủng hơn —— loại ma vật mạnh mẽ này đã có thể xứng với cái danh “Ma Thần” rồi.

Vị Ma Thần kia ẩn núp trong cơ thể của tà ma gấu, cả hai hình thành mối quan hệ cộng sinh. Một khi vị Ma Thần này bộc phát chung với tà ma gấu thì e rằng sức chiến đấu của nó sẽ đạt tới cảnh giới của Trường Sinh Giả.

“Lần này ta về Nho gia là chính xác mà.”

Ông chú lái thuê nói thầm.

Nho gia bây giờ đã không còn là Nho gia có Thánh Nhân trấn áp chư thiên vạn giới của ngày xưa nữa.

Nho gia đã trải qua nhiều lần hạo kiếp, mười ba Kiếp Tiên thương vong hơn một nửa, đệ tử tinh anh thì chết non dẫn đến việc xuất hiện một tầng ngăn cách thực lực giữa những cường giả đứng đầu Nho gia.

Hiện nay, Nho gia thậm chí còn không đủ sức để chống lại con tà ma gấu này, nhiều nhất chỉ có thể tế ra bảo vật do Thánh Nhân lưu lại để chống chọi trước con tà ma gấu này mà thôi.

Ông chú lái thuê siết nhẹ nắm đấm lại, hít sâu một hơi.

Vốn dĩ hắn ở lại là để đề phòng “Thiên Đình viễn cổ”.

Bởi vì hắn nghe được một số thông tin từ hảo hữu của mình, cho hay những người sống sót của Thiên Đình viễn cổ đã bắt đầu dòm ngó tới những “Mảnh vỡ Thiên Đình” trong tay Nho gia, muốn thu hồi chúng.

Nên hắn mới chạy tới để chuẩn bị ngăn chặn những kẻ sống sót của Thiên Đình lại bất cứ lúc nào, ngăn cản Thiên Đế thu hồi lại “Mảnh vỡ Thiên Đình”, không cho “Thiên” hiện nay khôi phục nguyên trạng.

Không ngờ ngay cả “Tà ma Cửu U” cũng nhúng luôn cả tay gấu vào việc này rồi.

Tưởng Nho gia ta dễ ăn hiếp tới vậy à? Không lẽ ai cũng muốn tới đạp một cái hay sao?

Trong lòng ông chú lái thuê không nén nổi sát ý, khí thế trên người bắt đầu tăng lên, chuẩn bị ra tay.

"Thư Hàng, mượn kiếm."

Bạch tiền bối nói.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối có được không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Không chờ Bạch tiền bối trả lời, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đã vô cùng phối hợp, vui vẻ bay vào trong tay Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối bắt lấy Xích Tiêu Kiếm tâm ma, trên tay lóe lên hào quang, liên tiếp tung ra ba phát “Dưỡng Đao thuật”.

"A a a ~ chính là loại cảm giác này. Vị Bạch đạo hữu này, chúng ta hợp tác vui vẻ nhé."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng:

"..."

"Nghìn năm đệ lục thánh, Bạch Thánh."

Tà ma gấu cúi đầu nói:

"Ngươi không phải đối thủ của... Á ~~ ta ~"

Thân hình của hắn bị đánh bay ra ngoài, ngã nhào trên đất.

Đây hoàn toàn không phải là tốc độ và sức mạnh của Huyền

Thánh bát phẩm.

Thân hình của tà ma gấu lăn tròn trên không trung thật nhanh nhẹn, sau khi ổn định thân hình thì nói:

"Đúng là ta đã xem thường ngươi rồi, Bạch Thánh."

"Ừm, không sao cả, ta không để ý đâu."

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói.

Kiếm quang lóe lên, hắn thông qua thiên phú không gian trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh tà ma gấu, chủ động tấn công.

Năng lực không gian của Bạch tiền bối thuộc về thiên phú, lúc thi triển không có chấn động không gian mãnh liệt như Kiếp Tiên cửu phẩm, do đó càng khó đề phòng hơn.

Nhờ thiên phú không gian, không ngờ trong thời gian ngắn mà Bạch tiền bối + Xích Tiêu Kiếm tâm ma lại thật sự đỡ đòn tấn công của tà ma gấu.

Hằng Hỏa Chân Quân bắt đầu liên hệ với mấy vị gia trưởng đang tiềm tu của Nho gia, xin bọn họ mang bảo vật do Thánh Nhân để lại tới đây với tốc độ nhanh nhất.

Tống Thư Hàng bẻ cổ vài cái rồi nói:

"Sở các chủ, chúng ta cũng lên thôi."

"Ba đòn, năng lượng của ta bây giờ nhiều nhất chỉ có thể đánh ra ba đòn toàn lực mà thôi."

Sở các chủ thấp giọng trả lời.

"Chờ Đợi Và Lời Hứa tiên tử, năng lượng bên trong mũ Bình Thiên khôi phục được bao nhiêu rồi?"

Tống Thư Hàng hỏi trong lòng.

Mỹ nhân rắn công đức chui ra, lắc đầu —— chút năng lượng cuối cùng đã dùng hết trong đợt độ “Thiên kiếp cửu phẩm” lần trước rồi. Tuy rằng năng lượng bên trong mũ Bình Thiên có thể tự động khôi phục từ từ, nhưng cũng không thể khôi phục nhanh như vậy được.

"Vậy thì ta sẽ tạo cơ hội cho Sở tiền bối, tranh thủ giúp ba đòn đó có thể phát huy ra uy lực lớn nhất."

Tống Thư Hàng nói.

Hắn đưa tay ra vỗ lên đan điền của mình, hai bộ “pháp khí tổ hợp tam thập tam thú” bên trong linh hồ bay ra.

Bộ pháp khí tổ hợp kia của Bạch tiền bối two gần đây vẫn luôn được Tống Thư Hàng nuôi dưỡng trong linh hồ của mình, vẫn chưa thu hồi.

"Thánh thành không bao giờ thất thủ, thánh kiếm Chung Yên... Sau đó, tổ hợp lại, người khổng lồ hủy diệt tất cả!"

Tống Thư Hàng một hơi kích hoạt luôn hình dạng mạnh nhất của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Ầm ầm ầm.

Khí tức đau đớn, điên cuồng, tuyệt vọng, không cam lòng bắt đầu tuôn ra từ trên cơ thể người khổng lồ sắt thép này.

Người khổng lồ ngửa mặt lên trời gào thét.

Dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, hai bộ pháp khí tổ hợp hóa thành một người khổng lồ cao 20 mét —— hình dạng mạnh nhất của người khổng lồ là 60 mét, nhưng hình dạng đó tiêu hao quá lớn, cũng là một gánh nặng rất lớn đối với cơ thể Tống Thư Hàng.

Trên đỉnh đầu của người khổng lồ một bộ tóc dài đến 7 mét rủ thẳng xuống... Đó là bộ tóc dài của Sở các chủ, cô đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào.

"Bạch tiền bối, ta đến giúp ngươi đây."

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên từ nắm tay phải của người khổng lồ.

Người khổng lồ sắt thép giơ tay lên, nắm tay phải của nó bay ra như đạn pháo. Nện mạnh vào cơ thể to lớn của tà ma gấu.

Khuôn mặt của Tống Thư Hàng trong nắm tay phải ngáo ngơ.

Đây là chiêu mới của người khổng lồ sắt thép ư?

Lần trước nó có tấn công giống vậy đâu nhỉ.

Soàn soạt!

Bộ tóc dài của Sở các chủ buộc lại thành một bó giống như trường thương, theo sát nắm đấm đâm vào trong cơ thể tà ma gấu, trực tiếp phá vỡ phòng ngự cơ thể của nó, làm cho cơ thể tà ma gấu xuất hiện một cái lỗ.

"Ba đánh một sao, hề hề."

Tà ma gấu không sợ chút nào, nó gào to một tiếng —— sau đó phát ra một tín hiệu.

Lần này nó cũng có người giúp đỡ.

Hơn nữa, lần này nó trực tiếp xâm nhập vào trong giữa Nho gia chính là vì muốn “Kiểm tra” xem thành ý và thực lực người giúp đỡ mới này của nó như thế nào.

Tín hiệu vừa phát ra thì lập tức có một cánh cửa không gian mở ra.

Một bàn chân ngọc ngà bước ra. Chân nhỏ như ngọc trắng như tuyết, đệm chân hơi cao, đường cong xinh xắn, ngón chân trắng nõn có bôi sơn móng chân màu hồng.

Ngay sau đó, một thiếu nữ mặc váy đen bước ra từ trong cánh cửa không gian rồi nói:

"Vừa rồi... Trong lúc mơ hồ ta nghe thấy có người nói muốn ăn ta thì phải."

Chương 1932: Diệt Hết Bọn ~ Á ~ Chúng ~ Á ~

Vị thiếu nữ này cũng cưỡng ép mở đường hầm không gian ra bên trong Nho gia, nhưng lúc cô ta mở đường hầm ra thì trông có vẻ khá nhẹ nhàng thoải mái.

Thiếu nữ váy đen duỗi lưng một cái, trên eo đeo một viên minh châu sáng lấp lánh cỡ trứng bồ câu, đây nhất định là một bảo vật vô giá.

"Cuối cùng thì ngươi cũng tới rồi Sở đạo hữu."

Tà ma gấu cười ha ha một tiếng rồi nói:

"Xin đạo hữu giúp ta một tay, chúng ta hãy hợp sức tiêu diệt hết mấy tên này nào. Mặc dù chỉ là mấy con bọ bát phẩm mà thôi, nhưng lúc diệt bọ thì mới thấy bọn chúng cũng hơi cấn tay đấy."

Tống Thư Hàng núp trong tay phải vẫn còn đang bay về sau khi bị “Người khổng lồ sắt thép” phóng ra ngoài:

". . ."

Tên đại lão lần trước dám nói với ta như vậy đã bị ta chơi nổ luôn đấy nhé!

"Ha ha ha."

Thiếu nữ váy đen cười nhẹ một tiếng, cô giơ tay hất mái tóc dài đến đầu gối của mình tung bay, đoạn nói:

"Ta nói rồi, lần sau mà gặp lại ta sẽ vặn cái đầu của ngươi xuống, từ trước đến nay ta luôn nói được làm được."

Tống Thư Hàng đang núp trong nắm đấm quay đầu nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào bản thân rồi hỏi:

"Vặn đầu của ta ư?"

Không phải chứ, chẳng phải ta đã đưa đầu của “Vân Tước Tử tiền bối” cho cô rồi sao? Chẳng phải cô rất hài lòng với cái đầu mới đó sao? Tại sao vẫn còn muốn vặn đầu của ta nữa thế?

"Gọi ta là ba ba đi!"

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên trong đầu Tống

Thư Hàng.

Giọng nói này tràn đầy uy nghiêm.

Tống Thư Hàng:

"? ? ?"

Là @#%x Tiên Tử, cô ấy lại nghịch dại nữa rồi.

"Sở tiền bối, vừa rồi không phải ta đang nói chuyện đâu, ta không có ý muốn làm ba ba của cô đâu mà!"

Lại một giọng nói nữa vang lên... Lần này là giọng của bản thân Tống Thư Hàng.

Hai giọng nói này đều trực tiếp vang đi vang lại trong đầu Tống Thư Hàng, người ngoài không thể nghe được.

Đây là mỹ nhân rắn công đức đang nhắc nhở Tống Thư Hàng, khiến hắn nhớ lại chuyện cũ giữa hắn và Sở các chủ two.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu cũng không nói được câu nào.

"Vân Tước Tử đạo hữu? Không đúng."

Bạch tiền bối tò mò ngắm nhìn thiếu nữ váy đen này.

Giữa mắt mày của thiếu nữ này thoáng nét tương tự như Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, nhưng nhìn kỹ thì dung mạo của cô lại giống với người khác hơn... Giống với Sở các chủ chỉ còn lại cái đầu trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

"Sở đạo hữu, cùng lên đi."

Giọng nói hung dữ của tà ma gấu vang lên.

"Không thành vấn đề, chúng ta tiếp tục kề vai sát cánh như trước đây nào."

Sở các chủ nói với giọng chân thành, ánh mắt của cô tràn đầy tính công kích.

Trong quãng thời gian này ở thế giới Cửu U... Rốt cuộc trên người Sở các chủ two đã xảy ra chuyện gì thế này?

“Vèo~”, người khổng lồ sắt thép vung tay lên, nắm tay phải vừa bắn ra kia loáng cái đã bay trở về, sau đó lắp ráp lại một lần nữa.

Nắm đấm bắn ra có thể bay về lại, đó là thường thức!

Người khổng lồ sắt thép tiến vào trạng thái chiến đấu.

"Ta đối phó tên Bạch Thánh kia, ngươi đối phó Bá Tống Huyền Thánh đi."

Tà ma gấu quát:

"Diệt hết bọn ~ á ~ chúng ~ á ~."

Ngay sau đó, tà ma gấu lại bị đánh bay đi.

Lần này, nó lại bay cao và xa hơn.

Cơ thể to lớn của nó không ngừng lăn mình trên không trung, lông gấu rơi xuống liên tục, miệng nó phun ra máu tươi màu đen, dường như loáng thoáng còn có răng gấu văng ra tung tóe.

Toàn bộ khung cảnh này chỉ nhìn thôi cũng thấy đau rồi.

Là Sở các chủ two đột nhiên xuất thủ.

Máu đen của tà ma Cửu U nhỏ xuống mặt đất, tà năng ẩn chứa trong đó nhanh chóng ăn mòn đất đai. Máu của tà ma cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm, mỗi một giọt máu đều là kịch độc, nếu như không xử lý thì rất có thể mảnh đất này sẽ trở thành tuyệt địa.

Lúc này, thế giới Kim Liên tự động mở ra, có những thứ giống như “Rễ cây” trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bay ra từ thế giới Kim Liên, chúng cắm rễ ở chỗ mặt đất bị ăn mòn, trong nháy mắt máu đen đã bị hấp thu sạch sẽ, ngay cả mặt đất bị ăn mòn cũng sẵn cuốn đi luôn.

Thế giới hạch tâm trên người Tống Thư Hàng cũng không yếu thế, cũng vươn rễ cây ra, cuốn hết đống lông gấu đi.

Đối với tu sĩ thì “lây nhiễm tà ma” này là một vấn đề rất đau đầu, nhưng ở đây chúng lại chẳng tạo thành gợn sóng nào được.

Tà ma gấu rất vất vả mới ổn định lại được cơ thể của mình.

Ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào thiếu nữ váy đen.

Nhiệm vụ “Kiểm tra” thành ý và thực lực của người giúp đỡ mới, đến đây đã hoàn thành một nửa.

Thành ý xem ra là không có rồi... Thực lực thì hoàn toàn vượt qua dự đoán của nó.

Đây hoàn toàn không phải là thực lực của Kiếp Tiên, trong một đòn này có kèm theo đạo và pháp tắc của “Trường Sinh Giả”, cô ta là một tồn tại kinh khủng cấp bậc Trường Sinh Giả.

Nhưng nó nghĩ mãi không ra, thân là tà ma Cửu U, tại sao cô lại giúp đỡ tu sĩ nhân loại để đối phó với nó cơ chứ?

Vô lý quá xá.

. . .

. . .

Bóng dáng của Tống Thư Hàng nhảy ra từ trong nắm tay phải của “Người khổng lồ sắt thép”, đáp xuống bên cạnh Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối.

Đồng thời, Sở các chủ two ngáp một cái, đi đến chỗ Tống Thư Hàng, duỗi bàn tay nhỏ bé ra, sờ nhẹ lên đầu của hắn giống như đang sờ dưa hấu, xem thử dưa hấu đã chín hay chưa.

Tống Thư Hàng rợn tóc gáy, nói:

"Sở tiền bối, thương lượng chút đi nhé, đừng vặn đầu ta được không?"

"Có phải vừa nãy các ngươi đang thương lượng xem ăn thịt ta kiểu gì không?"

Sở các chủ two hỏi ngược lại.

"Làm gì có! Sao ta có thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy cơ chứ?"

Tống Thư Hàng đáp cái roẹt —— hắn có cảm giác, lúc trước Sở các chủ bản thể xúi bậy là đang muốn chơi hắn một vố.

"Ừm, ta có đầu mới rồi. Bây giờ ta cũng hết thèm đầu của ngươi rồi."

Sở các chủ bình tĩnh nói, dứt lời cô lại quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh rồi nói:

"Cho nên, ngươi không cần căng thẳng đâu."

Tô Thị A Thập Lục:

". . ."

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười:

"Thật ra thì bọn ta không hề căng thẳng đâu."

"Ừm, cũng đúng."

Sở các chủ two gật nhẹ đầu, sau đó lại nói với Tống Thư Hàng:

"Quãng thời gian gần đây, lúc ta đang dạo chơi ở thế giới Cửu U thì gặp được Hùng Vương. Sau đó, đúng lúc ta lại nghe được bọn chúng muốn tới Nho gia gây sự, lúc đó ta còn nghe thấy bọn chúng nhắc tới hai danh từ 'Mảnh vỡ Thiên Đình' và 'Bá Tống Huyền Thánh', thế là ta bèn theo bọn chúng qua đây xem thử."

Bởi vì Sở các chủ two có chút hứng thú với "Bá Tống Huyền Thánh" được nhắc tới trong kế hoạch của Hùng Vương, thế là cô bèn nghĩ cách để trở thành "Đồng bọn" của Hùng Vương, xem thử rốt cuộc nó muốn làm trò gì.

Tiếp theo chính là một màn khi nãy.

"Thân là tà ma Cửu U, không ngờ ngươi lại cảm thấy hứng thú với một tu sĩ nhân loại, điều này đúng là nằm ngoài dự đoán của."

Tà ma gấu ở đằng xa nói vọng tới.

Nó không có thừa cơ thông qua "Cánh cửa không gian" để rời đi, vẫn ở lại đây, không biết nó đang tính toán điều gì nữa?

Sở các chủ two nói:

"Ta vốn là xuất gia giữa chừng."

Tà ma gấu:

"???"

"Trước kia ta vốn là con người... Cũng có thể nói là tâm ma, sau đó tu luyện có chút thành tựu, cuối cùng bởi vì một chút trùng hợp nên mới chuyển hóa thành trạng thái tà ma Cửu U."

Sở các chủ two rất kiên nhẫn giải thích.

Tà ma gấu hỏi:

"Cho nên có thể nói ngươi với tên nhân loại này vốn là người quen đúng không?"

Tống Thư Hàng nhịn không được nói:

"Thật ra, cho dù là tà ma sinh trưởng ở Cửu U đi chăng nữa thì vẫn có thể trở thành bạn tốt với nhân loại mà."

Tình cảm giữa tà ma chuột hamster và hắn rất tốt.

Chúa tể Cửu U Bạch tiền bối two còn là viện binh đắc lực của hắn nữa mà.

"Câm mồm, không thể có tà ma Cửu U chìm đắm trong trụy lạc như vậy được."

Tà ma gấu nói.

Dứt lời, nó giơ cao hai bộ móng vuốt của mình lên, bày ra một động tác gấu vồ trông rất kinh khủng rồi nói:

"Xuất hiện đi, Ma Già, đến lúc chiến đấu rồi."

"Tệ rồi đây!"

Ông chú lái thuê núp trong đám người thầm kêu không ổn.

Con tà ma gấu này đang muốn kêu gọi sức mạnh của “Ma Thần” ký sinh trong cơ thể nó, nếu để cho nó kết hợp với sức mạnh Ma Thần, tình thế sẽ lập tức trở nên vô cùng phiền phức.

Chương 1933: Ta Xem Thường Ngươi Rồi, Nghìn Năm Đệ Nhất Thánh!

Tuyệt đối không thể để cho tà ma gấu triệu hồi “Ma Thần” ký sinh trong cơ thể nó ra.

Nếu không, sức chiến đấu của nó sẽ trực tiếp nhảy lên cấp độ gần với “Trường Sinh Giả”... Đến lúc đó, nếu đánh nhau sẽ rất đau đầu, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ tạo thành tổn hại lớn cho Nho gia ngay.

Xem ra hắn nhất định phải ra tay ngăn con tà ma gấu này lại mới được.

Đến nước này, việc để lộ đã là không thể tránh khỏi.

"Grừ gào gào gào gào, ủa?"

Sau khi tà ma gấu “Grừ gào gào” cả buổi thì nó lập tức phát hiện một vấn đề lớn.

Trước kia chỉ cần ý niệm lóe lên một cái là sức mạnh Ma Già ký sinh trong cơ thể nó sẽ lập tức xuất hiện, nhưng lần này lại bị kẹt. Hoàn toàn không có ai đáp lại hay phối hợp với nó.

"Xảy ra chuyện gì thế này?"

Khuôn mặt tà ma gấu đần ra —— đây là lần đầu tiên nó gặp phải chuyện như vậy.

Bên kia mặt cũng thộn ra y hệt.

Dù sao tà ma gấu bày ra tư thế gấu vồ, trông có vẻ như đang muốn xài tuyệt chiêu cuối vậy. Mọi người đều đã chuẩn bị thủ đoạn phòng ngự xong xuôi, nhưng con tà ma gấu này gào khan cả buổi mà chẳng có chút phản ứng nào. . .

Đôi bên đều có chút lúng túng.

"Đây là xài chiêu thất bại rồi nhỉ?"

Tống Thư Hàng nói.

"Có thể là bị trận pháp phòng ngự của Nho gia ảnh hưởng chăng?"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói —— dù sao nơi này là bên trong Nho gia, là địa bàn của Thánh Nhân. Không ai biết vị Thánh Nhân trấn áp đương thời, treo cả chư thiên vạn giới lên đánh năm đó có để lại thủ đoạn gì khắc chế tà ma đẳng cấp cao hay không.

Thậm chí có thể là do có cao nhân Nho gia âm thầm ra tay cũng không chừng.

Nó và Bạch Long đều loáng thoáng cảm ứng được một khí tức hùng mạnh.

"Grừ gào gào gào~"

Tà ma gấu lại gào lớn một tiếng, điên cuồng kêu gọi sức mạnh của “Ma Già” trong cơ thể.

"Cần cho nó cơ hội không? Hì hì hì."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

"Trông nó gắng sức lắm nhỉ —— đùa chút thôi, chúng ta thừa cơ đập chết nó đi."

Thân là một tâm ma thuần huyết, mỗi hành vi của nó đương nhiên là sẽ phù hợp với thân phận của mình rồi. Những chuyện nhân lúc cháy nhà hôi của, bỏ đá xuống giếng này mới là thứ mà một tâm ma muốn làm.

"Chờ chút nào... Dù sao nó cũng từng là đồng bọn của ta, nên hãy cho nó một cơ hội thể hiện đi."

Sở các chủ two nói:

"Ta có thể bảo đảm sẽ không để nó gây phiền phức lớn đâu, cho dù nó có bộc phát kiểu gì đi nữa thì ta cũng có thể đảm bảo sẽ đập chết nó trước."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

". . ."

Đừng nói cô là một con tâm ma rởm đấy nhé?

"Nếu như đạo hữu đã nói như vậy thì đương nhiên chúng ta cũng không có lý do gì để phản đối rồi. Vậy thì cứ chờ một chút xem sao."

Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Không hiểu sao cứ có cảm giác con tà ma gấu này hơi đáng thương thế nào ấy.

Cho nên mới nói, việc lựa chọn đồng đội thật sự vô cùng quan trọng.

. . .

. . .

Bởi vì có đầy đủ thời gian để gào thét, sau khi tiếp tục kêu rách cả cuống họng của mình, sức mạnh Ma Già trong cơ thể tà ma gấu rốt cuộc cũng đáp lại lời kêu gọi của nó.

Thế nhưng, sức mạnh mà Ma Già đáp lại nó lúc này lại giống như tia hơi nước được vắt mạnh ra từ một cành cây khô héo vậy, khô khốc đến mức đáng thương, làm cho lòng người không khỏi chua xót.

Tà ma gấu:

“Ma Già, ngươi làm sao vậy?”

“Ta không biết, không hiểu sao sức mạnh của ta lại bị rút sạch bách, chỉ loáng cái thôi là đã bị rút sạch rồi, chuyện này ta chưa từng gặp bao giờ.”

Ma Thần ký sinh trong cơ thể tà ma gấu thều thào nói.

Loại cảm giác này... Cứ như là nó đã bị “Giết” một lần, sau đó “Hồi sinh” lại vậy.

Thân là ma vật “Loại ký sinh” đặc biệt, chỉ cần kí chủ còn chưa chết, “Ma Già” sẽ có thể thông qua sức mạnh của kí chủ để “Hồi sinh”.

Cách thức tồn tại này khá là giống với phiên bản đơn giản hóa của ánh sáng công đức.

“Tại sao lại như vậy chứ?”

Trong lòng tà ma gấu xuất hiện một loại cảm giác như sắp tiêu tùng đến nơi vậy.

Nó cúi đầu nhìn sang Tống Thư Hàng.

Đột nhiên, nó nghĩ tới một khả năng nên quát to:

"Là ngươi!"

Tống Thư Hàng:

"? ? ?"

"Thì ra là vậy, không ngờ ngươi đã động tay chân trên người ta từ trước. Ta đã xem thường ngươi rồi, nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh."

Tà ma gấu chỉ vào Tống Thư Hàng, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng đã tỉnh lại lại từ cơn ngu người, hắn nhếch môi lộ ra một nụ cười “Tất cả đều trong lòng bàn tay của ta” —— tuy rằng không biết tà ma gấu đang nói cái gì, nhưng hắn biết, lúc này hắn chỉ cần cười mỉm thôi là đủ rồi.

Chỉ cần mỉm cười đẹp trai thôi, bởi không nói cũng coi như đã nói.

Chuyện còn lại chính là để tà ma gấu ngắm nhìn nụ cười “nguy hiểm” của hắn là nó đã có thể tự bổ não, tưởng tượng xong cốt truyện từ đầu đến cuối.

"Trận đầu tiên này, ta đành nhận thua vậy."

Tà ma gấu nói:

"Nhưng chờ tới khi ta đến lần nữa thì cũng chính là lúc các ngươi bị tiêu diệt!"

Dứt lời, nó chuồn lẹ về phía sau toan mở cánh cửa không gian ra để chạy trốn.

Từ trước đến nay tà ma gấu không phải là một tên thất phu chỉ biết đâm đầu vào chỗ chết.

Nó phải lập tức báo cáo hành động của Nho gia cho chúa tể biết —— đến lúc đó, chỉ cần kéo một đám quân của chúa tể tới là đã có thể đè bẹp Bá Tống Huyền Thánh rồi.

"Phong tỏa không gian của nó!"

Tống Thư Hàng truyền âm cho các vị tiền bối.

"Không cần đâu, chạy thì càng tốt... Lát nữa đánh nhau, ta có thể đánh sướng tay hơn."

Sở các chủ two khoan thai trả lời:

"Bích Thủy các của ta đang chờ nó ở bên kia đường hầm không gian rồi."

Tống Thư Hàng:

"Chơi vậy cũng được nữa hả?"

Lúc đang nói chuyện, tà ma gấu đã chui vào đường hầm không gian rồi biến mất tăm.

"Ta đi đập chết nó rồi xách về đây."

Sở các chủ two lại nói với sợi tóc ngố trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng:

"Đầu của ta ơi, cho ta mượn sức mạnh của ngươi đi."

Lúc trước cô đã từng nói, tà ma gấu đang thương lượng việc tới Nho gia kiếm chuyện với vài con “Tà ma Cửu U” khác, do đó tà ma gấu vẫn còn những đồng bọn khác nữa.

Cô cần Sở các chủ bản thể hỗ trợ.

"Bây giờ năng lượng dự trữ của ta không còn nhiều đâu, nhiều nhất là ba đòn thôi."

Sở các chủ trả lời.

"Vậy là đủ rồi."

Sở các chủ two nói —— Lúc sức mạnh của cô và sức mạnh của Sở các chủ kết hợp lại với nhau thì mới là thực lực thật sự của bọn họ:

"Giao sức mạnh cho ta đi."

Vậy là, trên đầu Tống Thư Hàng lại xuất hiện thêm hai sợi tóc ngố dài 7 mét.

Tổng cộng ba sợi tóc ngố thật dài đung đưa giữa không trung.

Sở các chủ two vừa vươn tay ra, ba sợi tóc ngố này đã rơi vào trong tay cô.

Cô cầm ba sợi tóc dài 7m này lên, cắm vào đầu mình, sau đó cô vẫy tay với Tống Thư Hàng, rồi mở đường hầm không gian ra, theo đó bóng dáng của cô cũng biến mất tăm.

Sở các chủ two và tà ma gấu tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Bạch tiền bối vươn tay ra, trả “Xích Tiêu Kiếm” lại cho Tống Thư Hàng, sau đó lại nói một cách khó hiểu:

"Cũng gần rồi."

"Cũng gần rồi gì cơ?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Năng lượng của ta cũng gần cạn rồi."

Bạch tiền bối phân thân chỉ bản thân:

"Tiếp theo ta phải tiết kiệm năng lượng mới được."

"Bạch tiền bối vất vả rồi, chuyện kế tiếp cứ giao cho bọn ta đi."

Tống Thư Hàng nói.

Cho dù Bạch tiền bối hết năng lượng đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ có hiệu quả như một lá bùa hộ mệnh vậy. Chỉ cần hắn không tiêu tan, cho dù hắn có ngẩn người đứng một chỗ, cũng đã có tác dụng “Ổn định lòng quân” rồi.

× × × × × × × ×

Trong mảnh vỡ Thiên Đình “Tâm Ma động”.

Mấy người Tống Thư Hàng tiến vào bên trong.

Lúc trước bị tà ma gấu cắt ngang nên bọn họ cũng chưa kịp thăm dò cái Tâm Ma động này.

"Xì ~~ nơi này cho ta một loại cảm giác rất khó chịu."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma treo ở sau hông Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Ngay từ lúc đi vào trong hang động, trong lòng nó đã xuất hiện từng cơn ớn lạnh.

Chỗ này tràn đầy ác ý đối với “Tâm ma”.

Ánh mắt của Bạch Long tỷ tỷ quét cả một vòng “Tâm Ma động”, nhưng không phát hiện được thứ gì có giá trị cả.

Hằng Hỏa Chân Quân nói:

"Bạch đạo hữu, chỗ ngươi có phát hiện gì không?"

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu:

"Đáng tiếc, nếu như lúc này mà có bản thể thì tốt rồi."

Như vậy thì hắn có thể túm lấy bản thể ném một vòng, ném đến đâu thì đào đến đó, nhất định sẽ có thể đào được thứ mình muốn.

Chương 1934: Phí Kéo Dài Thời Hạn, Ta Muốn Có Phí Kéo Dài Thời Hạn!

Hắn thân là phân thân, tuy rằng cũng có khí vận cực cao. Nhưng lại không thể đảm nhiệm chức “Máy tầm bảo hình người” giống như bản thể được, dù sao thì bản thể cũng là độc nhất vô nhị mà.

"Bạch tiền bối, đừng nói là ngươi lại muốn gài hàng bản thể đấy nhé."

Tống Thư Hàng nói ----- nếu ngươi làm như vậy thì sẽ hại đời Bạch tiền bối phân thân tiếp theo đấy.

Khuôn mặt Bạch tiền bối phân thân vẫn bình tĩnh như thường:

"Không sao cả, dù sao đến lúc đó kẻ xui xẻo cũng là phân thân tiếp theo, không liên quan gì tới ta."

Tống Thư Hàng:

". . ."

Bạch tiền bối phân thân tiếp theo sẽ khóc đó.

"Nếu như thật sự hết cách rồi thì cứ xẻ nhỏ ra cho rồi."

Bạch tiền bối phân thân nói, cho dù trong “Tâm Ma động” này ẩn chứa gì đi chăng nữa, chỉ cần xẻ nhỏ Tâm Ma động này ra thì thứ được ẩn giấu trong đây sẽ hết chỗ trốn ngay.

Dù sao mảnh vỡ “Tâm Ma động” này đã là đồ trong túi hắn rồi, lỡ có cắt hỏng mất thì cũng chẳng sao hết.

Tống Thư Hàng nói:

"Cứ đợi thêm chút đi... Ngay cả ‘Bí pháp giám định’ của ta cũng không giám định ra thông tin cụ thể gì của cái Tâm Ma động này, có thể thấy nó chắc chắn có giá trị phi phàm. Cứ xẻ nhỏ nó ra như thế thì tiếc lắm, nếu đến phút cuối thực sự hết cách thì lại xẻ ra cũng không muộn."

"Hay là chúng ta bắt Tống Thư Hàng lại, sau đó ném một vòng thử xem, không phải hôm nay vận may của hắn là 'Trung cát' sao? Nói không chừng cũng sẽ có tác dụng như máy tầm bảo đấy."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đề nghị.

Tống Thư Hàng xua tay rối rít nói:

"Ta cũng không phải Bạch tiền bối, ta không có chức năng này đâu."

"Vô dụng thôi."

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói:

"'Trung cát' của Tống Thư Hàng đã là chuyện của ngày hôm qua rồi, dù sao chúng ta vận chuyển 'Mảnh vỡ Thiên Đình' hết một ngày trời. E rằng hôm nay hắn đã không còn số 'Trung cát' nữa rồi."

Tống Thư Hàng:

"! ! !"

Cái số "Trung cát" khó lắm mới có một lần của ta, chưa làm được gì thì đã quá hạn rồi sao?

Vậy hôm nay ta sẽ có số gì đây?

"Bạch tiền bối, hay là bói cho ta một quẻ nữa nhé?"

Tống Thư Hàng quay đầu nói.

"Trung cát" có chức năng trả phí để kéo dài thời hạn không nhỉ?

Nếu không có thì đổi thành "Thứ cát, hạ cát" gì gì đó cũng được mà.

"Hôm nay không có hứng xem bói."

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu:

"Hết cách rồi, xem ra chỉ có thể dùng tuyệt chiêu cuối thôi. Thư Hàng, ngươi qua đây."

Tống Thư Hàng dè dặt hỏi:

"Đừng nói tiền bối ngươi muốn ném ta ra thật đấy nhé?"

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói:

"Ném ngươi thì thà tự ném bản thân ta ra cho rồi."

Vừa nói xong thì Bạch tiền bối phân thân bắt lấy Tống Thư Hàng, sau đó lấy một lọ nước thuốc màu tím đen ra từ trong pháp khí không gian rồi nói:

"Mở to hai mắt ra."

Tống Thư Hàng hỏi:

"Đây là gì vậy?"

"Thuốc nhỏ mắt."

Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nói:

"Bạch tiền bối ngươi đừng hù ta nhé, làm gì có loại thuốc nhỏ mắt nào màu này cơ chứ, đen đến nỗi thành màu tím đen luôn, ai mà dám nhỏ vào mắt mình đây."

"Ngay cả tròng mắt mà ngươi cũng thường xuyên móc ra cho được, có mấy giọt thuốc nhỏ mắt mà ngươi cũng sợ sao?"

Bạch tiền bối đáp.

Tiền bối nói rất có lý.

Dưới sự điều khiển của Bạch tiền bối, nước thuốc màu tím đen nhỏ vào trong mắt trái của Tống Thư Hàng ------- trong mắt trái của hắn còn lắp cả con mắt của Thánh Nhân của Nho gia.

Gần đây, Tạo Hóa Tiên Tử hay quên đổi mắt lại giúp Tống Thư Hàng, do đó con mắt Thánh Nhân vẫn luôn ở trong hốc mắt của hắn.

Sau khi chất lỏng màu tím đen nhỏ vào trong hốc mắt của mình, Tống Thư Hàng cảm thấy mắt trái của mình mát lạnh một hồi vô cùng thoải mái.

Đồng thời, con mắt Thánh Nhân của Nho gia được chủ động kích hoạt.

Dưới con mắt Thánh Nhân của Nho gia, mọi thứ đều không có chỗ ẩn nấp.

"Có cảm giác gì không?"

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nói:

"Ta có cảm giác, bây giờ ta có thể dùng con mắt Thánh Nhân để thi triển ‘Ánh nhìn mang thai đôi’ luôn ấy chứ."

Bạch tiền bối:

". . ."

Con mắt này của ngươi vẫn nên móc ra thì hơn.

"Nói đến thì thứ trong tay ngươi là gì vậy Bạch tiền bối?"

Tống Thư Hàng dùng con mắt Thánh Nhân dò xét từng tấc đất một trong “Tâm Ma động”.

"Là thuốc nhỏ mắt thật."

Bạch tiền bối đáp:

"Ta nhớ đây là bí pháp tổ truyền của một người bạn thân tộc Yêu Tinh của ta... Đúng rồi, các cô là yêu tinh đồng tử, chính là tiểu yêu tinh có hình dạng tròng mắt ấy, dễ thương lắm. Nếu có cơ hội ta sẽ giới thiệu cho các ngươi làm quen."

Tống Thư Hàng:

"Thôi bỏ đi."

Bây giờ hắn bị dị ứng với “Tròng mắt” rồi.

"Có manh mối gì rồi sao?"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi.

"Vẫn chưa, lạ thật, ta đã quét cả một vòng ‘Tâm Ma động’ rồi, nhưng vẫn không phát hiện được vật gì. Chẳng lẽ thứ có giá trị thật sự chính là bản thân “Tâm Ma động” chứ không phải trong này có cất chứa bảo bối gì sao?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Bạch Long tỷ tỷ nghe vậy thì suy ngẫm một lúc rồi nói:

"Nếu là Tâm Ma động, hay là thử tìm vài tên tu sĩ bị ‘Tâm ma quấn thân’, sau đó đưa vào trong động thử xem?"

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối chính là tâm ma, trong bóng của ta còn có Vũ Nhu Tử da đen, hai người bọn họ đều không có phản ứng đặc biệt gì cả."

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

"Vẫn có chút phản ứng... Ta cứ cảm thấy nơi này tràn đầy ác ý đối với ta, nên ta mong là có thể nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn."

"Thật ra Xích Tiêu Kiếm đạo hữu và Vũ Nhu Tử da đen đã có thể xem như là tâm ma biến dị, thậm chí ngay cả ‘Ánh sáng công đức’ bọn chúng cũng không sợ cho lắm, nên không thể làm tiêu chuẩn được."

Bạch Long tỷ tỷ nói:

"Cho nên chúng ta cần tìm một tu sĩ vừa mới bị tâm ma quấn thân, sau đó đưa tâm ma thuần túy nhất vào trong Tâm Ma động để thí nghiệm xem hang động này có chức năng gì."

"Đúng lúc ta có quen một tu sĩ sắp độ kiếp, trên người hắn có tâm ma. Trước khi ta đến Nho gia, hắn còn đến tận cửa chào ta nữa cơ."

Tống Thư Hàng sờ cằm nói.

Nhưng mà chàng trai đó rất có lễ phép, bắt người ta làm vật thí nghiệm thì không tốt cho lắm.

Ngoài chàng trai kia ra. . .

Đúng rồi, ta vẫn còn một con chuột bạch béo núc ních mà.

"Thư Hàng, có lẽ trong tay chúng ta vẫn còn tên Công Tử Hải đấy."

Tô Thị A Thập Lục cũng nhắc nhở.

"Ta cũng vừa nghĩ tới hắn."

Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng.

Sau đó hắn vẫy tay, đưa Công Tử Hải hóa thân đang bị trói từ thế giới hạch tâm ra.

Công Tử Hải hóa thân đang ở trong trạng thái hôn mê.

Bởi vì chỉ là một bộ hóa thân, giết đi cũng chẳng làm được gì, thậm chí giữ cho hăbs sống còn có tác dụng lớn hơn.

Tống Thư Hàng nhớ rõ trước khi Công Tử Hải hóa thân bị bắt thì trong lòng hắn ta dồn nén ấm ức mạnh đến mức bị ép ra tâm ma, bây giờ đúng lúc có thể dùng tới.

Lúc Công Tử Hải hóa thân bị đưa ra khỏi thế giới hạch tâm, vừa đi vào trong “Tâm Ma động” thì hắn lập tức mở to hai mắt ra hỏi dồn:

"Đây là đâu!"

Hắn có cảm giác cả người lạnh buốt, loại cảm giác ớn lạnh này ngấm sâu vào tận xương tủy, khiến hắn hận không thể lập tức chui vào trong chăn.

"Tâm Ma động, một nơi vô cùng quý báu."

Tống Thư Hàng chậm rãi đáp.

Đồng thời, con mắt Thánh Nhân ở mắt trái hắn rốt cuộc cũng thấy được một số hình ảnh thú vị.

Trong Tâm Ma động, dường như có một loại sức mạnh bao phủ toàn thân Công Tử Hải.

Loại sức mạnh này bắt đầu hình thành một vòng xoáy, sinh ra lực hút cực mạnh.

Trên người Công Tử Hải, có một thứ giống như “Khói đen” bắt đầu bị hút mạnh ra ngoài.

"Là tâm ma."

“Trù Tâm Ma Đế” trong lòng Tống Thư Hàng sinh ra phản ứng.

Răng rắc ~

Một âm thanh giòn giã vang lên giữa không trung.

“Tâm ma” trên người Công Tử Hải bị kéo mạnh thành hai đoạn, tâm ma trong cơ thể hắn loáng cái đã bị đánh trở lại hình dạng ban đầu, trở thành trạng thái “Tâm ma vừa sinh ra”.

Cho dù đây là “Tâm Ma động” của Thiên Đế đi chăng nữa thì cũng không thể diệt tâm ma tận gốc được.

Nó chỉ có tác dụng làm “Suy yếu tâm ma” mà thôi.

Muốn hoàn toàn chiến thắng và quét sạch tâm ma trong cơ thể thì vẫn phải dựa vào đạo tâm của bản thân tu sĩ.

Chương 1935: Đậu... Nhìn Trời!

Cho dù là Thiên Đế vất vả nghiên cứu đi chăng nữa cũng không thể tìm ra cách xua đuổi tâm ma một cách triệt để sao?

Tâm ma không hổ danh là một trong những kiếp nạn làm cho tu sĩ nhức não nhất từ trước đến nay.

Nhưng mà, thứ cần được chú ý bây giờ không phải cái này.

Ánh mắt Tống Thư Hàng đảo qua tâm ma còn lại nửa đoạn của “Công Tử Hải” bị cưỡng ép rút ra ở trên không trung.

Sức mạnh của “Tâm Ma động” quấn chặt lấy sức mạnh của tâm ma, không cho nó giãy giụa.

Thế nhưng, sau đó Tâm Ma động lại chẳng có hành động gì nữa.

Cái “Tâm Ma động” này chỉ là một mảnh vỡ Thiên Đình, có thể do nó đã mất những chức năng đi kèm khác nên không thể xử lý mảnh tâm ma này —— cũng có thể là do mỗi khi rút “Tâm ma” ra thì Thiên Đế sẽ lấy những “Tâm ma” này đi nghiên cứu.

"Cho dù thế nào đi chăng nữa thì coi như chúng ta đã nhặt được món hời rồi."

Tống Thư Hàng nói.

Hắn lục lọi thế giới hạch tâm và vòng tay pháp khí không gian của mình, kết quả là không tìm được pháp khí nào có thể đựng “Tâm ma” cả.

"Bạch tiền bối, có cách nào phong ấn tâm ma lại, sau đó bỏ nó vào thứ gì đó không?"

Tống Thư Hàng nói.

"Để ta tìm xem... Nhưng mà bảo khố của ta quá lớn, ta cũng không chắc có thể tìm được thứ có tác dụng như ngươi nói hay không đây."

Bạch tiền bối đáp.

Bản thân hắn cũng không biết trong cả đống cái bảo khố của mình rốt cuộc có bao nhiêu đồ nữa.

Vừa nói xong, Bạch tiền bối lập tức tiến vào trạng thái ngẩn người, bắt đầu kiểm kê xem xét lại bảo khố khổng lồ của mình.

Tống Thư Hàng sờ cằm, ngẩng đầu ngắm nhìn “Tâm ma” đang lơ lửng giữa không trung, trong đầu suy ngẫm cách chế biến nó.

Trong thực đơn “Thiên kiếp thịnh yến” của Hà Chỉ Ma Đế, có hai cách chế biến liên quan tới tâm ma kiếp.

Cách thứ nhất là “Tâm ma kiếp thái mỏng hun khói”, đầu tiên là phải hun khói tâm ma một lần đã, sau đó mới thái mỏng. Quá trình hun khói giống với quá trình chế biến “Lôi kiếp kho tàu” vậy, cần phải tiến hành rất nhiều công đoạn.

Cách thứ hai là “Tâm ma kiếp sashimi”, chính là trực tiếp đặt tâm ma kiếp lên thớt rồi thái thành từng lát mỏng, sau đó cho chút gia vị rồi ăn ngay, khi ăn vào sẽ có cảm giác tươi ngon.

“Tâm ma kiếp thái mỏng hun khói” thì còn có thể hiểu được, bởi vì quá trình hun khói có thể thực thể hóa tâm ma kiếp, mùi vị thơm ngon vô cùng.

Nhưng tâm ma sashimi nghe có vẻ hơi khó xử lý.

Tống Thư Hàng ngắm nhìn “Tâm ma” ở giữa không trung, bởi vì thứ như tâm ma này cũng là một loại năng lượng, là một thứ trừu trượng hư ảo. Thứ này làm sao mà thái mỏng đây? Rồi ăn kiểu gì nữa?

Trừ khi phải biến nó thành hình dạng giống như của “Xích Tiêu Kiếm tiền bối” và “Vũ Như Tử da đen” trước.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, có cách nào biến tâm ma ở giữa không trung này thành hình dạng giống như các ngươi không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Có."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhanh chóng đáp.

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

"Để ta nuốt nó vào, sau đó lại lôi nó ra, như vậy nó sẽ trở thành thực thể. Ta thân là tâm ma, chắc là sẽ có thể thôn phệ tâm ma đấy."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma dương dương đắc ý nói.

Tống Thư Hàng:

". . ."

Hây da! Tiền bối ăn một chiêu của ta đây!

Tống Thư Hàng khua tay, hai tay tỏa sáng lấp lánh, liên tục ấn lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hắn một hơi tặng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối mười phát “Dưỡng Đao thuật”.

Lúc bình thường, Tống Thư Hàng đều dùng ba phát liên tiếp đối với Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Có thể nói đây là trạng thái sướng nhất đối với Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Mà mười phát liên tiếp, không cẩn thận là sẽ quá trớn ngay.

"A a a a ~ không được rồi ~ kích thích quá."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thều thào nói:

"Thật ra, ta hoàn toàn không có chức năng ‘Ăn’ này, chẳng qua là đang đùa với ngươi ấy mà. Ta chỉ là một thanh đao thôi."

Tống Thư Hàng:

"..."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

"Tuy nhiên, ta có một ý tưởng to gan, tuy rằng ta không có chức năng ăn, nhưng. . ."

"Hây da! Tiền bối im lẹ giùm ta đi."

Tống Thư Hàng lại một hơi đánh ra mười phát liên tiếp, thế là Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối mới im miệng hẳn.

Ta đúng là ngu mà, khi không lại đi hỏi Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối loại câu hỏi này làm gì cơ chứ.

Tự nhiên bị Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối lừa hai đợt “Dưỡng Đao thuật” mười phát liên tiếp.

"A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, các cô thấy sao?"

Tống Thư Hàng lại nhìn sang Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu:

"Xin lỗi nhé Thư Hàng, chuyện này ta không giúp được ngươi rồi."

Bạch Long tỷ tỷ nói:

"Ta có cảm giác Xích Tiêu Kiếm đạo hữu. . ."

"Bạch Long tỷ tỷ, cô đừng có lệch lạc theo đấy nhé."

Tống Thư Hàng vội vàng ngắt lời nói.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy hả?"

Bạch Long tỷ tỷ dở khóc dở cười, nói:

“Ý ta là, ta cảm thấy có thể tham khảo trạng thái bây giờ của Xích Tiêu Kiếm đạo hữu. Lúc đó nó biến thành thực thể như thế nào, ngươi dựa theo quá trình và lối suy nghĩ đó làm thử một lần xem, nói không chừng sẽ có thể bồi dưỡng đoàn ‘Tâm ma’ này thành thực thể đấy.”

"Có lý."

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn gọi Vũ Nhu Tử da đen ra.

"Vũ Nhu Tử da đen, đến lúc cô biểu diễn rồi đó."

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử da đen dịu dàng lễ phép nói:

"Xin lỗi nhé, Tống tiền bối. Ta không có cách gì để biến 'Tâm ma' của người khác thành hóa thân tâm ma hết. Ta chỉ có thể giảng giải chi tiết phương pháp 'Hóa thân tâm ma' của bản thể cho tiền bối nghe thôi, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau nghiên cứu, thảo luận xem phải làm sao mới có thể bồi dưỡng tâm ma thành hình... Nhưng thao tác cụ thể thì vẫn phải do bản thân Tống tiền bối tự mình thực hiện rồi."

"Vậy thì... Chúng ta ra cửa hang động thảo luận đề tài này đi."

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi:

"Tại sao phải ra cửa hang chứ?"

"Vì để tiết kiệm thời gian quý báu."

Tống Thư Hàng cười nói.

. . .

. . .

Sau đó.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen, Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức, Bạch tiền bối đang ngẩn người ngồi thành hàng ở cửa hang động.

Tống Thư Hàng mở lối vào thế giới hạch tâm ở bên cạnh mình.

Hằng Hỏa Chân Quân chỉ huy thành viên Nho gia tiếp tục chuyển “Mảnh vỡ Thiên Đình” vào trong thế giới hạch tâm của

Tống Thư Hàng, chờ đến khi thế giới hạch tâm thè lưỡi ra liếm để cấp chứng nhận xong thì lại chuyển vào thế giới Kim Liên.

Mà mấy người Tống Thư Hàng thì bắt đầu thảo luận phải thay đổi “Hóa thân tâm ma” như thế nào, biến nó thành “Tâm ma thực thể hóa”.

Như vậy sẽ có thể giải quyết hai việc cùng một lúc, tận dụng thời gian ở mức độ lớn nhất.

Hiện nay, tiến độ thảo luận vẫn còn đang trong giai đoạn Vũ Nhu Tử da đen giảng giải nguyên lý và quá trình thao tác chi tiết của “Hóa thân tâm ma” cho mấy người Tống Thư Hàng. Trong quãng thời gian đó, Bạch Long tỷ tỷ sẽ ngẫu nhiên nêu ra một số chỗ nghi hoặc.

Quãng thời gian luận đạo, giao lưu lúc nào cũng trôi qua rất nhanh.

Thấm thoát, mặt trời đã đi dạo được một vòng trên bầu trời, bắt đầu ngả về tây.

Lại một ngày sắp kết thúc.

Nho gia tạm dừng vận chuyển “Mảnh vỡ Thiên Đình” —— đệ tử làm công tác vận chuyển cần phải nghỉ ngơi, “Mảnh vỡ Thiên Đình” mới cần phải vận chuyển từ những phân viện khác, mấy trận pháp áp súc “Thể tích mảnh vỡ Thiên Đình” đó cũng cần phải bảo vệ.

Mấy người Tống Thư Hàng vẫn còn đang thảo luận phương án tiến hành “Tâm ma thực thể hóa”.

Sau khi thảo luận cả ngày, quá trình sửa chữa phương án của “Hóa thân tâm ma” đã có tiến bộ vượt bậc.

Đây đều là công lao của Vũ Nhu Tử da đen.

Ngay nửa tiếng trước, Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên suy nghĩ xuất thần, nêu ra rất nhiều sáng kiến, càng nói càng hăng, miệng lưỡi càng thêm lưu loát.

Có thể nói, chỉ một mình cô thôi là đã làm cho tiến độ của phương án sửa chữa tiến một bước dài rồi.

"Được rồi, nghỉ ngơi một chút trước đã. Sau đó chúng ta sẽ sửa sang lại phương án và suy nghĩ vừa mới nêu ra, đến lúc đó, chúng ta sẽ thử nghiệm một lần trên người tâm ma, xem thử phương án nào là có khả năng nhất."

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nói:

"Lần này may mắn là có Vũ Nhu Tử... Tử, đậu... Nhìn trời."

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, chẳng biết lúc nào bên người Vũ Nhu Tử da đen lại xuất hiện thêm một Vũ Nhu Tử mới nữa.

Chương 1936: Khi Gặp Mặt Vào Lần Sau, Có Cần Phải Châm Chọc Một Cái Không?

Ngay từ đầu, thân hình Vũ Nhu Tử mới xuất hiện và Vũ Nhu Tử da đen chồng lên nhau, nên Tống Thư Hàng không phát hiện ra. Mãi cho đến khi thảo luận kết thúc, hai Vũ Nhu Tử mới bắt đầu tách ra.

Trước tiên để sử dụng phương pháp loại trừ cái đã.

Vũ Như Tử mới xuất hiện này có làn da trắng nõn, trông cũng không phải chị em song sinh hoặc dạng phân tách của Vũ Nhu Tử da đen, trong “Tâm Ma động”, đoàn “Tâm ma” kéo ra từ trong cơ thể Công Tử Hải kia vẫn còn nguyên xi, cũng không có xảy ra dị biến.

Tiếp theo, cô cũng không phải Vũ Nhu Tử bản thể. Vũ Nhu Tử bản thể đã theo Linh Điệp Thánh Quân về Linh Điệp Đảo bế quan tu luyện rồi, không thể đột nhiên nhảy từ Linh Điệp Đảo tới Nho gia được.

Do đó... Cô là Thiên Đế.

Tống Thư Hàng lập tức dùng ý niệm liên kết với thế giới hạch tâm của bản thân —— thế giới hạch tâm vẫn có thể mở ra.

Cộng thêm Bạch tiền bối phân thân vẫn còn bên cạnh, chẳng qua chỉ hơi thất thần mà thôi.

Tổng hợp lại, có lẽ tình huống không đến mức quá xấu.

"Hello, Tống Tiền Bối."

Vũ Nhu Tử phiên bản bị nghi là Thiên Đế vẫy tay với Tống Thư Hàng.

"Thiên Đế."

Tống Thư Hàng hạ giọng nói.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen nhanh chóng trở về sau lưng đến Tống Thư Hàng, xếp thành hàng dựa theo chiều cao.

—— Khó trách lúc thảo luận đến khúc cuối cùng, Vũ Nhu Tử lại đột nhiên suy nghĩ xuất thần, đưa ra nhiều ý kiến có tính sáng tạo và khả thi cao như vậy. Thì ra là Thiên Đế!

"Úi chà chà, Tống tiền bối không cần phải sợ, hôm nay ta tới không phải nhằm vào ngươi đâu."

Vũ Nhu Tử phiên bản Thiên Đế cười hì hì nói.

"Vì mảnh vỡ Thiên Đình phải không?"

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Bởi vì bây giờ trong Nho gia, thứ có thể hấp dẫn Thiên Đế tới thì cũng chỉ có “Mảnh vỡ Thiên Đình” mà thôi.

Vũ Nhu Tử phiên bản Thiên Đế mỉm cười, nói:

"Đúng vậy, ta đến để lấy lại đồ của mình. Cho nên, Tống tiền bối ngươi không có lý do để ngăn cản ta đúng không?"

Lấy lại đồ của mình đúng là việc chính đáng.

Tống Thư Hàng:

". . ."

Nói đến thì hình như trong “Thế giới hạch tâm” của hắn cũng có không ít mảnh vỡ Thiên Đình đấy.

"Nhưng mà trước khi thu hồi lại mảnh vỡ Thiên Đình thì ta vẫn không vội lắm. Cho nên mới tới tìm Tống tiền bối ngươi tâm sự đấy, dù sao cũng lâu rồi chúng ta không gặp."

Thiên Đế mỉm cười.

"Nói bậy, lúc ăn ‘Thiên kiếp kho tàu’ trên đảo Điền Thiên, cô đã từng ló mặt ra rồi."

Tống Thư Hàng nói —— đã vậy còn tiện tay cướp luôn “Mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các” mà đại lão cái gì cũng có thể bán vốn sẽ đưa cho hắn nữa chứ.

Nói đến thì, đại lão cái gì cũng có thể bán đâu rồi nhỉ? Không phải là hắn nói muốn đuổi theo Thiên Đế để đòi lại mảnh vỡ sao? Bây giờ Thiên Đế cũng chạy đến chỗ hắn rồi, sao đại lão cái gì cũng có thể bán còn chưa xuất hiện thế nhỉ?

Ta có cần sử dụng một tờ tiền giấy để đại lão gọi cái gì cũng có thể bán tới không đây nhỉ?

"Hì hì hì hì."

Thiên Đế liếc Tống Thư Hàng một cái, nói một cách sâu xa:

"Không cần nghĩ cách liên hệ với 'Cái gì cũng có thể bán' đạo hữu làm gì cho mệt, hắn sẽ không tới đâu. Ít nhất trong thời gian ngắn, hắn sẽ không xuất hiện nữa đâu."

Trong lòng Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Đại lão cái gì cũng có thể bán toi rồi sao? Bị Thiên Đế úp sọt rồi ư?

Trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện, chẳng lẽ đã bị phong ấn rồi ư?

Không đáng tin lắm rồi nha.

Lúc ở trên Đảo Điền Thiên, đại lão còn rất tự tin tỏ vẻ nắm đấm của mình còn cứng hơn Thiên Đế, muốn đi đòi nợ Thiên Đế, kết quả là nay lại bị gài hàng rồi ư?

Lần tới nếu như gặp lại, có cần lấy chuyện này để châm chọc đại lão cái gì cũng có thể bán một cái để làm hắn nhói tim không nhỉ?

Có thể là do tu luyện “Cương Thủ”, cho nên hắn bị nhiễm sở thích làm người ta nhói tim của Huyền Trọng Phái mất rồi, Tống Thư Hàng có cảm giác từ khi thần công “Cương Thủ” của bản thân đại thành thì trong lòng rất muốn làm cho người ta nhói tim.

Giống như bây giờ vậy, hắn muốn xem thử nét mặt buồn rầu, hối hận, đau lòng của đại lão cái gì cũng có thể bán.

Tuy rằng biết nghĩ như vậy là sai, nhưng suy nghĩ của hắn giống như xe của Bạch tiền bối vậy, hoàn toàn không thể dừng lại được.

Không đúng... Sao ta có thể nghĩ như vậy chứ?

Tống Thư Hàng lắc đầu, vứt cái suy nghĩ kỳ lạ này đi.

Đây không phải là ta của lúc bình thường, nhất định là ta đã bị ảnh hưởng ngầm rồi.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng liếc “Tâm Ma động” một cái, sau đó lại liếc Thiên Đế ở bên cạnh.

“Không lẽ Thiên Đế đang âm thầm dùng ‘Tâm Ma động’ để ảnh hưởng đến suy nghĩ của ta ư?”

Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ “Tâm Ma động” là phòng thí nghiệm cá nhân của Thiên Đế, cô nhất định sẽ có đủ loại thủ đoạn để điều khiển Tâm Ma động.

Thế nhưng, Thiên Đế đã coi thường hắn quá rồi.

Tuy rằng thời gian tu luyện của hắn ngắn ngủi, nhưng đạo tâm và ý chí của hắn rất là mạnh mẽ, đó là thứ mà hắn tự hào nhất chỉ xếp sau “Nhịn đau chịu khổ”.

Thiên Đế ngồi ở bên cạnh ngắm nhìn vị Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên “Cảm thấy tự hào” này —— Đột nhiên, cô không thể thông qua “Đọc biểu cảm khuôn mặt” để nhìn thấu ý nghĩ của Bá Tống Huyền Thánh nữa.

Cái nét mặt “Đắc ý và tự hào” này thật sự không biết từ đâu ra.

Chẳng lẽ Bá Tống rốt cuộc đã biết cách dùng nét mặt kỳ quặc để che giấu cảm xúc thật trên khuôn mặt của hắn rồi sao?

"Cũng tới lúc rồi, người của ta đã tới."

Thiên Đế đứng dậy rồi nói:

"Vậy thì Tống tiền bối, các ngươi cứ ở lại đây đừng đi đâu cả, ta tới chỗ Nho gia đòi lại thứ thuộc về mình đây. Về phần cái ‘Tâm Ma động’ này ấy à... Thôi vậy, nó đã không còn giá trị gì nữa, ta vốn muốn thông qua nó để nghiên cứu tâm ma, mục đích là để tìm một tên quái gở, nhưng bây giờ nó đã vô dụng rồi."

Hơn nữa đạo còn sót lại trong Tâm Ma động cũng đã được thu hồi.

Vừa nói xong, Thiên Đế lập tức tung người nhảy xuống từ trên “Tâm Ma động”.

Thiên Đế vừa rời khỏi thì Tống Thư Hàng vội nói:

"Nhanh chóng liên hệ Hằng Hỏa tiền bối."

Bây giờ Nho gia có nhiều vị khách xấu xa không mời mà tới thật.

Vừa đuổi con tà ma gấu kia đi xong, giờ lại tới lượt vị Thiên Đế còn phiền toái hơn nữa này quang lâm —— Đã vậy Thiên Đế còn mang theo một đội người tới.

"Ta vừa mới nhắn cho Hằng Hỏa tiền bối xong, Hằng Hỏa tiền bối xác định là đã nhận được tin nhắn."

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu lên nói.

Hằng Hỏa tiền bối trả lời cô bằng một icon “Cười khổ”.

"Nho gia bây giờ, ở mặt ngoài sợ rằng sẽ không ai có thể ngăn cản Thiên Đế nổi, hơn nữa Thiên Đế còn dẫn theo viện quân tới."

Bạch Long tỷ tỷ nói, trừ khi người có khí tức mạnh mẽ lẩn trốn trong đám người đó chịu ra tay.

"Tạo Hóa Tiên Tử."

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử rồi nói:

"Đến lúc này rồi, cô có thủ đoạn ẩn giấu gì thì cứ việc lấy hết ra đi."

Tạo Hóa Tiên Tử thân là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân Nho gia, đã vậy cô còn là người cuối cùng chịu trách nhiệm trông coi con mắt của Thánh Nhân.

Hôm nay ở đại bản doanh Nho gia, có lẽ cô sẽ có một chút thủ đoạn chứ nhỉ?

"Tống ~ A Ngốc."

Tạo Hóa Tiên Tử trả lời.

Tống Thư Hàng:

". . ."

Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách A hoàn toàn không đáng tin cậy chút nào, nếu như lúc này là Tạo Hóa Tiên Tử nhân cách B thì có lẽ sẽ sẽ làm được gì đó.

Thế nhưng nhân cách B của cô hầu như không bao giờ xuất hiện.

"Bạch Long tỷ tỷ, chúng ta có cần ra tay không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Ra tay, giúp ai đây?"

Bạch Long tỷ tỷ nói:

"Tuy rằng bây giờ ta ở cùng với A Thập Lục, nhưng ngươi đừng quên rằng kiếp trước của ta là tổ tiên Kim Long của Thiên Đình đấy."

Cảm xúc của cô đối với Thiên Đình vô cùng phức tạp. Tuy rằng cô đã vượt qua tử cục, rời khỏi “Thiên Đình”, thế nhưng thuần túy chỉ là vì cô không muốn bị “Đạo” của Thiên Đế áp chế nữa mà thôi, do đó cô lựa chọn rời đi.

Hơn nữa, Thiên Đình viễn cổ chứa đựng quãng hồi ức tốt đẹp nhất của cuộc đời cô. Quãng thời gian cô làm bạn với Tống đầu gỗ, đa số đều là thời gian khi cô còn ở Thiên Đình.

Thái độ của cô đối với Thiên Đình rất giống với Bắc Phương Đại Đế.

"Đã vậy, với trạng thái bây giờ của ta thì nhiều nhất chỉ có thể chống lại Thiên Đế một lát, đủ để cho các ngươi tranh thủ rút lui mà thôi. Nếu như muốn đánh thẳng thì... hoàn toàn không có đủ năng lượng để ta tiêu hao đâu. Một lát sau, ta nhất định sẽ bị đánh nát, sau đó sẽ phải cấu tạo lại cơ thể trên người A Thập Lục."

Bạch Long tỷ tỷ bổ sung.

"Không cần lo lắng đâu, Bá Tống đạo hữu."

Lúc này, một người đàn ông với khuôn mặt đại chúng bước ra khỏi đám đông, nói:

"Ngươi đã làm rất nhiều chuyện cho Nho gia rồi, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta đi."

"Ông chú ngươi là ai vậy?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1937: Đánh ta, mau tới đánh ta đi

“Chính là người lái thuê cho các ngươi đấy.”

Người đàn ông có gương mặt đại chúng lau mặt, khí thế trên người lập tức thay đổi, chuyển thành khí chất thư sinh nho nhã.

“Là ngươi!”

Tống Thư Hàng lại liên hệ người đàn ông trước mắt với thân ảnh ngày càng mơ hồ trong trí nhớ.

“Nên không cần phải lo lắng. Ngươi đã giúp đỡ Nho gia rất nhiều, Nho gia bọn ta lại nợ ngươi thêm một ân tình nữa.”

Người đàn ông gương mặt đại chúng vươn tay, tế một quyển ‘Kinh văn Thánh Nhân’ ra.

Đây là quyển kinh văn do Thánh Nhân chính tay viết khi còn tại thế.

Tống Thư Hàng vẫn thấy hơi lo lắng:

“Thiên Đế vẫn còn đồng bọn, e là thực lực không yếu đâu, một mình ông chú có ổn chứ?”

“Yên tâm đi, ta cũng có đồng bọn.”

Ông chú lái thuê cười đáp.

Sau đó có một thân ảnh đi ra khỏi đám người.

Đó là một hòa thượng như được đúc bằng kim cang, cơ bắp toàn thân vạm vỡ lạ thường. Lúc nhìn thấy hắn, Tống Thư Hàng có ảo giác dường như ‘cơ bắp’ trong cả thiên hạ đều ở trên người hòa thượng này hết rồi.

Tăng nhân kim cang chắp tay, mỉm cười với Tống Thư Hàng.

Nụ cười này khiến lòng người ấm áp.

Tống Thư Hàng nhìn thẳng vào hòa thượng nọ.

Sau đó, hắn cảm ứng được một loại khí tức thân thiết từ trên người hòa thượng này. Đây là do công pháp mà hai người tu luyện cộng hưởng và thu hút lẫn nhau.

“Kim Cương tự?”

Tống Thư Hàng vô thức hỏi.

Tăng nhân kim cang mỉm cười gật đầu.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, một sợi tóc ngố dài 7 mét đột nhiên mọc ra, là sợi tóc ngố mới của Sở các chủ.

Sợi tóc ngố này nhanh chóng cuốn lấy tăng nhân kim cang, ngọn tóc như dao, tâm thẳng vào hai mắt của tăng nhân.

Tăng nhân kim cang không hề nhúc nhích, vẫn chắp tay giữ nguyên bình tĩnh.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ dừng lại trước mặt tăng nhân.

Một lúc sau, tóc dài từ từ thu lại.

“Không phải hắn.”

Sở các chủ nói.

Lần trước khi Bích Thủy Các bị hủy diệt một lần nữa thì tên kia đã xuất hiện trước mặt cô với hình tượng giống hệt vị ‘đại sư kim cang’ này.

Mà tăng nhân kim cang trước mặt cô không phải là tên kia.

Vị này là đại sư Kim Cương tự hàng thật giá thật, trường sinh chi đạo của hắn cũng là Kim cang chi đạo Phật môn của ‘Kim Cương tự’.

Nhưng có thể chắc chắn một điều.

Vị đại sư Kim Cương tự này và ông chú lái thuê có liên quan tới Tống đầu gỗ.

Tuy nhiên không thể nói cho con bạch long kia biết tin tình báo này được.

Vì thế, Sở các chủ không vạch trần điều gì cả.

“Mục tiêu của các ngươi là gì?”

Sở các chủ hỏi thẳng.

Tăng nhân kim cang mỉm cười:

“Ngăn cản Thiên Đế thu hồi mảnh vỡ Thiên Đình, kéo dài thời gian xây dựng lại Thiên Đình của cô ta. Sau đó… chính là mục tiêu cuối cùng của chúng ta, cụ thể là gì thì tạm thời không thể nói được.”

Tống Thư Hàng nghe tới đây, manh mối liên quan đến ‘Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng, Thiên Đế, mảnh vỡ ‘Quỷ Thần’ đầu tiên trong thiên địa, Trình Lâm' hiện lên trong đầu của hắn.

Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng có một kế hoạch… Nó muốn dùng đạo của 'Thiên Đế' để bù đắp cho mình.

Nhưng hiển nhiên kế hoạch này đã thất bại.

Hiện giờ, Thiên Đế trở về, kế hoạch này bắt đầu lại từ đầu.

Ông chú lái thuê và tăng nhân kim cang kết minh, muốn ngăn cản Thiên Đế xây dựng lại Thiên Đình, vậy mục tiêu cuối cùng của bọn họ là gì, không cần nói hắn cũng biết.

Mọi suy nghĩ thoắng chốc đã trở nên rõ ràng.

…

…

"Tóm lại là xin cảm ơn Bá Tống đạo hữu."

Ông chú lái thuê phất trường bào, sải bước đi tới chỗ 'Thiên Đế' ở đằng xa:

"Nếu như lần sau có duyên gặp lại, ta nhất định sẽ dạy ngươi một môn thần thông chiến đấu khiến người hài lòng."

"Phải là của Nho gia đấy nhá!"

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Đại sư kim cang hơi khựng lại, xoay người cười nói:

"Nếu như muốn học thần thông chiến đấu của Nho gia thì Bá Tống đạo hữu có thể học cùng ta."

Tống Thư Hàng: "???"

Ta học được tuyệt học Kim Cương tự từ một đại lão Nho gia như ông chú lái thuê, bây giờ lại muốn ta học thần thông chiến đấu Nho gia từ đại sư Kim Cương tự hả? Hai người các ngươi bị đổi hồn hay là cầm nhầm kịch bản thế?

Đại sư kim cang bật cười, lướt tới chỗ Thiên Đế cùng ông chú lái thuê.

"Đổi địa điểm chiến đấu thành bên ngoài Nho gia."

Ông chú lái thuê nói.

Đại sư kim cang gật đầu:

"Không thành vấn đề, cứ giao cho ta. Đây là sở trường của ta mà."

…

…

Sau khi hai vị tiền bối nom rất lợi hại rời đi, Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói:

“Nếu như chỉ có hai người bọn họ thì e là vẫn chưa đủ để ngăn cản Thiên Đế đâu.”

“Thiên Đế mạnh tới vậy ư? Cô ấy vẫn chưa khôi phục trạng thái đỉnh phong, đến cả đạo của mình cũng chưa ghép lại hoàn chỉnh được mà.”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Trừ tứ phương đại đế, trước kia trong Thiên Đình viễn cổ còn ẩn giấu vô số tồn tại cấp Trường Sinh Giả khác.”

Bạch Long tỷ tỷ nói tiếp.

“Ví dự như Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, ví dụ như Bạch Long tỷ tỷ, ví như Trường Sinh Giả người bắt yêu có một đôi tay mọc đầy mắt. Rốt cuộc Bạch Cốt Tiên Tử có tấn thăng lên cảnh giới này không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Khi nói đến Trường Sinh Giả người bắt yêu hai tay mọc đầy mắt, sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu hắn hơi động đậy.

“Ngươi cũng nghiên cứu về Thiên Đình nhiều đấy nhỉ?”

Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng:

“Hiểu sơ sơ thôi, nhưng trong tứ phương đại đế thì Bắc Phương Đại Đế đã thoát ly Thiên Đình, cách đây không lâu Nam Phương Đại Đế còn đánh nhau với Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng một trận, không biết tình hình bây giờ ra sao. Bạch Long tỷ tỷ và Trình Lâm đều rời khỏi Thiên Đình, vị Trường Sinh Giả tay mọc đầy mắt kia lại bị đại lão ‘bíp bíp bíp’ bắt nhốt lại, ít nhất thì trong thời gian ngắn không thể nhảy ra gây chuyện được. Thiên Đế còn có đồng bọn Trường Sinh Giả nào khác không?”

“Sau khi thực lực đạt tới cảnh giới trường sinh, gần như rất ít người chết hoàn toàn. Vì thế rất có thể Thiên Đế vẫn còn 3, 4 đồng bọn Trường Sinh Giả với sức chiến đấu đầy đủ… đây là tình báo trong trí nhớ của ta. Khả năng tệ nhất là, trong những ngày tháng dài đằng đẵng sau khi Thiên Đình viễn cổ tan biến, những người sống sót khác của Thiên Đình đã bước nốt nửa bước cuối cùng, tu thành trường sinh chi đạo.”

Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Đúng là đáng sợ.”

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Hắn nhói tim nhìn ra đằng xa.

Đừng thấy gần đây Thiên Đế tỏ ra dễ tính mà lầm, cô ấy vẫn luôn là người mà Tống Thư Hàng ‘không muốn gặp nhất’, là tồn tại đứng đầu danh sách luôn.

Cho dù một ngày nào đó, Thiên Đế vừa nói đùa vừa dùng đao thọc thẳng vào eo hắn thì hắn cũng không thấy ngạc nhiên chút nào.

Cục diện ‘hòa bình’ trước mắt là do Thiên Đế mượn gương mặt của ‘Vũ Nhu Tử’, cố gắng tạo ra.

Trong lòng Tống Thư Hàng rất rõ điểm này… Nếu như Thiên Đế đổi gương mặt của một ông chú mặt vuông chữ điền để tiếp cận hắn thì chắc chắn sẽ không có hiệu quả.

“Sau khi suy nghĩ dưới góc độ phê phán lý tính thuần túy(*), ta đang nghĩ có nên đánh nhau với người ta không.”

Tống Thư Hàng nói.

“Đabgs như thế nào?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

“Hay là ta nghĩ cách liên lạc với bản thể, bảo Xích Tiêu Tử nạp năng lượng cho ta nhé? Như thế ít nhất ta cũng đánh ra được một đao nửa thức.”

“Để xem Bạch tiền bối có bảo vật đựng được tâm ma không đã.”

Tống Thư Hàng nói:

“Đã đến lúc thể hiện trù nghệ ma môn của ta rồi.”

…

…

Thiên Đế chắp tay sau lưng, trên gương mặt như một thiếu nữ bình thường ẩn chứa nụ cười mỉm, đi lại trên đường lớn của Nho gia.

“Đúng rồi, thế mới đúng chứ.”

Cô vui vẻ cười nói:

“Đánh ta đi, mau tới đánh ta đi. Ta đã sốt ruột lắm rồi, ta muốn xem thử ngươi còn thủ đoạn thú vị nào nữa không.”

(*) Phê phán lý tính thuần túy là sách của tác giả Immanuel Kant, được mọi người công nhận là tác phẩm nền tảng của triết học cổ điển Đức.

Chương 1938: Dụng binh tác chiến, đánh đòn tâm lý là thượng sách

“Bạch tiền bối, ngươi đã tìm thấy đạo cụ chứa tâm ma chưa?”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi Bạch tiền bối đang ngẩn người.

Hắn sợ nếu như nói quá lớn, Bạch tiền bối sẽ giật mình tỉnh lại, bất cẩn làm tổn thương đất mẹ.

Hôm nay, hắn đã không còn số mệnh ‘trung cát’ nữa rồi.

Cẩn tắc vô áy náy.

Bạch tiền bối đang ngẩn người nghe thấy có người gọi mình, cuối cùng cũng hoàn hồn nên đáp:

“Ừm, tìm thấy mấy đạo cụ hữu ích rồi. Lát nữa thử hết cả lượt, để xem dùng được cái nào.”

Dứt lời, hắn thi triển ‘năng lực không gian’, thò tay vào trong kho bảo vật, móc hết cả năm đạo cụ đã chọn sẵn ra.

Có một chiếc hộp được chế tạo từ kim loại tràn ngập cảm giác công nghệ cao, có bình bạch ngọc, một chiếc túi không biết dệt từ tơ gì, một pháp khí có hình dạng như quả cầu thủy tinh và một chiếc hũ với tạo hình cổ xưa.

“Bây giờ ngươi định làm gì?”

Bạch tiền bối đưa cả năm pháp khí này cho Tống Thư Hàng.

Hai tay của Tống Thư Hàng không cầm được nhiều pháp khí như thế, chỉ đành dùng niệm lực nâng chúng lên, để chúng bay lơ lửng bên cạnh mình… Từ sau khi học được niệm lực, Tống Thư Hàng phát hiện ra cuộc sống của mình không thể thiếu nó được nữa.

“Xét từ góc độ phê phán lý tính thuần túy, ta đang nghĩ có nên nắm bắt cơ hội, nhân lúc hỗn loạn mà úp sọt Thiên Đế một phát không. Dù sao thì ta và cô ấy cũng ở hai phía đối địch.”

Tống Thư Hàng nói… Thiên Đế thuộc phe của đại lão quả cầu kim loại thể lỏng.

Bạch tiền bối phân thân:

“Góc độ phê phán lý tính thuần túy?”

“Bởi vì Thiên Đế có gương mặt của Vũ Nhu Tử, vì thế xét góc độ tình cảm, người sẽ không thể hạ quyết tâm đánh cô ấy được đúng không?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối suy đoán.

“Không, ý của ta là nếu như xét từ góc độ tình cảm, kẻ cùi bắp như ta ngày ngày kiếm chuyện với các đại lão chính là một loại bệnh, đáng lẽ ta phải tránh xa những trận đấu đẳng cấp thế này mới đúng.”

Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhìn Tống Thư Hàng với vẻ kinh ngạc lắm lắm:

“Thật không ngờ ngươi cũng tự hiểu mình như thế cơ đấy, ta còn tưởng ngươi đánh high lắm, quên luôn mình là đồ cùi bắp từ lâu rồi chứ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta đâu có lỗ mãng như thế chứ.

“À mà, các ngươi ngồi trong ‘tâm ma động’ của Thiên Đế tám chuyện úp sọt cô ấy như thế này mà không sợ bị phát hiện à?”

Bạch tiền bối phân thân nhắc nhở.

Gương mặt của Tống Thư Hàng cứng đờ lại, nhưng hắn nhanh chóng lấy lai bình tĩnh:

“Không sao đâu Bạch tiền bối. Chuyện mà ta sắp làm đây là dương mưu đường đường chính chính!”

Mặc kệ Thiên Đế có nghe thấy hắn nói chuyện hay không, cứ dọa trước cái đã… Bốc phét làm màu đâu cần phải trả tiền. Nhỡ đâu dọa được thì đúng là lãi to ấy chứ.

Dụng binh tác chiến, đánh đòn tâm lý làm đầu mà lị.

“Được thôi, ngươi định làm thế nào?”

Bạch tiền bối hỏi lại lần nữa.

Tống Thư Hàng đáp:

“Trước tiên cứ đi vào chế biến tâm ma đó, sau đó thái ra làm tâm ma Sashimi.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Sau đó dụ Thiên Đế tới ăn đại tiệc tâm ma, khiến cô ấy từ bỏ kế hoạch với Nho gia à?”

“Tiền bối, kế hoạch của Thư Hàng chắc chắn sẽ không trẻ con như thế đâu.”

Tô thị A Thập Lục cười đáp.

“Đương nhiên.”

Tống Thư Hàng nói:

“Cứ xem ta đây.”

Năm món pháp khí của Bạch tiền bối đang bay lơ lửng bên cạnh hắn cũng đi vào ‘tâm ma động’.

Tâm ma rút ra từ Công Tử Hải hóa thân vẫn bị trói buộc ở giữa không trung, bị vò thành một cục, không ngừng ngọ nguậy.

Đoàn người Bạch tiền bối cũng đi vào theo.

“Ơ?”

Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên kêu lên.

Cô cảm thấy ‘tâm ma động’ này thiếu cái gì đó… giống như là ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ mà thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng từng liếm vậy.

Bạch tiền bối:

“Mảnh vỡ này thiếu một thứ gì đó.”

“Thứ bị thiếu chắc hẳn đã bị Thiên Đế thu hồi rồi.”

Tô thị A Thập Lục suy đoán… Lúc trước Thiên Đế ở trong ‘tâm ma động’ nửa ngày trời, nếu như mảnh vỡ Thiên Đình này thiếu thứ gì thì chắc hẳn đã bị Thiên Đế lấy đi rồi.

“Nếu như thế thật…”

Bạch Long tỷ tỷ nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Tống Thư Hàng đây là đang cướp thức ăn trong miệng Thiên Đế, liếm thứ mà cô ấy thực sự muốn thu hồi đi trước.

Cứ theo đà phát triển này, nếu như giữa đường không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy sau này Tống Thư Hàng và Thiên Đế tất phải có một trận chiến.

…

…

“Thôi bỏ đi, chỉ cần tâm ma động vẫn còn đây, những tính năng khác của nó không bị mất là được rồi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đi tới bên cạnh ‘tâm ma’ kia.

Trong đầu hắn bắt đầu nhớ lại đủ mọi phương án ‘thực thể hóa tâm ma’ mà mọi người vừa thảo luận khi nãy.

“Tống tiền bối định sử dụng phương án nào thế?”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nắm lấy cơ hội:

“Thực ra ta cảm thấy phương án ban đầu rất tốt, ta không có tính năng ăn uống nhưng Vũ Nhu Tử da đen có mà.”

“Ta có tên hẳn hoi đấy nhé, Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Còn nữa, ta tuyệt đối sẽ không thực hiện phương án của ngươi đâu.”

Vũ Nhu Tử da đen đáp chắc nịch.

“Ta sẽ thử hết tất cả các phương án một lượt.”

Tống Thư Hàng ôn hòa đáp… Tâm tĩnh tất thoải mái, nếu như tâm tĩnh thì thế giới này cũng yên tĩnh theo.

Tuyệt đối không thể để Xích Tiêu Kiếm tiền bối dễ dàng lừa được ‘Dưỡng Đao Thuật’ nữa.

Đó lại là biện pháp ‘dưỡng tính’ tốt đấy chứ.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối phụ trách khiêu khích hắn, đâm tim hắn, mà hắn thì phải luôn giữ cho mình bình tĩnh, cứ thế lâu ngày nhất định hắn sẽ có được tính cách ‘đại tiền bối ổn trọng’.

Đây mới là cách dùng Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối chính xác.

“Bắt đầu đi.”

Tống Thư Hàng nói, ý niệm của hắn lóe lên, dụng cụ làm bếp trong ‘nhà ăn Thiên Đình số 111’ ở thế giới hạch tâm đã bị chuyển ra ngoài.

Tâm ma vô hình, nếu như không có ‘con mắt của Thánh Nhân Nho gia’thì Tống Thư Hàng thậm chí còn không thể nhìn thấy sự tồn tại của nó. Hơn nữa, tâm ma trừu tượng hư ảo, không thể chạm vào nó bằng nhục thân được.

Lúc này đến lượt năm đạo cụ của Bạch tiền bối lên sân khấu rồi.

Tống Thư Hàng sử dụng năm đạo cụ pháp khí của Bạch tiền bối, thử đựng 'tâm ma' đang lơ lững giữa trời vào trong đó… Trong năm pháp khí thì có hai cái đã phát huy công dụng.

Pháp khí hình cái túi được dệt thành từ tơ và hũ cổ xưa đều có thể chứa được 'tâm ma'.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng lựa chọn chiếc túi. Sau đó hắn trả bốn pháp khí còn lại cho Bạch tiền bối.

Chiếc túi mềm dẻo sẽ thích hợp với những thao tác sắp tới hơn.

"Đầu tiên là phương án một."

Tống Thư Hàng đặt chiếc túi đựng 'tâm ma' lên thớt, cách chiếc túi, hắn có thể tiến hành xử lý với tâm ma 'vô hình' trong túi.

Một lúc sau…

Phương án một thất bại.

Thể tích của tâm ma trong túi dần dần nhỏ lại.

"Phương án hai, hy vọng trước khi chúng ta thành công thì tâm ma này sẽ không bị dùng hết."

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục suy nghĩ một lát, xoay đầu nói với Bạch tiền bối:

"Bạch tiền bối, chúng ta đã nghiên cứu ra tổng cộng 7 phương án, ngươi thấy dùng phương án nào là tốt nhất?"

"Ơ? Lúc trước ta thất thần nên không nghe thấy bảy phương án này."

Bạch tiền bối phân thân nói.

Tô thị A Thập Lục:

"Bạch tiền bối có thể chọn đại một con số cũng được."

"Tuyệt!"

Tống Thư Hàng khen ngợi.

A Thập Lục đúng là thông minh.

"Vậy ta chọn… số sáu nhé?"

Bạch tiền bối nói.

“Đã nhận được mệnh lệnh, bỏ qua phương án hai, tiến thẳng đến phương án sáu.”

Thủ pháp của Tống Thư Hàng thay đổi, sử dụng luôn phương án ‘thực thể hóa tâm ma’ thứ sáu.

Một phát thành công, tâm ma trong chiếc túi đã được thực thể hóa.

Tốt lắm.

Tiếp đó, thái tâm ma thành lát, điều chế nước chấm.

Sau đó nữa… thông qua chiếc ly nhỏ để triệu hoán m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối.

Chương 1939: Ai cũng bẫy hết

Bạch tiền bối:

“Thành công rồi à?”

“Đúng, thử một phát là thành công luôn.”

Tống Thư Hàng cười nói, hắn vươn tay ấn lên ‘chiếc túi’, tâm ma trong chiếc túi bắt đầu nhảy tưng tưng.

“Mau mở ra nhìn xem, rốt cuộc ‘tâm ma’ này trông như thế nào?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tò mò nói… Thường thì tâm ma không có hình dáng cố định, chúng biến hóa đa dạng.

Thế nhưng bây giờ tâm ma này đã bị thực thể hóa, chắc hẳn cũng phải có hình dáng cụ thể chứ?

Nó có biến thành thứ mà tu sĩ sợ hãi nhất không nhỉ? Nếu như có, vậy thì có khi nào tâm ma của Công Tử Hải… sẽ biến thành Tống Thư Hàng không?

Nếu như trong túi có một tâm ma mang dáng vẻ của Tống Thư Hàng bò ra thì mọi người có còn cầm dao lên thái lát nó được không nhỉ?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tâm ma bắt đầu thấy mong đợi.

Tô thị A Thập Lục, Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ đều tò mò xúm lại.

“Hì hì, khi sử dụng ‘phương án sáu’ để thực thể hóa nó thì ta đã truyền khái niệm về ‘loài cá’ vào nó. Cho nên có lẽ nó sẽ có hình dáng của một con cá lớn. Đúng lúc rất hợp với Tâm ma Sashimi.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn vươn tay vào trong chiếc túi pháp khí, lôi ‘tâm ma’ thực thể hóa ra.

Tạch tạch ~~

Quả nhiên là hình dáng của một con cá lớn, đuôi cá vẫn còn quẫy không ngừng… Có vẻ như nó biết vận mệnh mà mình sắp phải đối mặt nên vùng vẫy giãy chết.

“Đúng là cá thật này.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói với giọng điệu thất vọng.

Dẫu sao ngươi cũng là một tâm ma mà, không thể làm gì cho ra trò để ta vui vẻ một chút được à?

Trong lúc đang suy tư, tay phải của Tống Thư Hàng dùng sức, nửa người trên của con cá lớn cũng từ từ bị kéo ra.

Ở miệng túi, một chiếc eo thon nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

Cánh tay của Tống Thư Hàng lập tức cứng đờ.

“Nàng tiên cá?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói:

“Lạ thật đấy, trong quá trình tạo hình, những khái niệm ta nhập vào đều là hình thái của những con cá bình thường, hoàn toàn không có nàng tiên cá mà.”

Thậm chí từ đầu đến cuối trong đầu hắn đều không nghĩ tới ‘nàng tiên cá’.

Bạch Long tỷ tỷ suy đoán:

“Tuy rằng tâm ma cấp thấp thế này không có thần trí nhưng bọn chúng sẽ gây chuyện theo bản năng. Thân là tâm ma, có lẽ nó sẽ chủ động tiếp nhận dao động tư duy của những sinh linh xung quanh. Tiếp đó, dưới sự thôi thúc của bản năng cùng thiên phú của chính mình thì nó sẽ chuyển hóa thành hình thái của nàng tiên cá.”

Giống như tắc kè hoa đổi màu để tự vệ, tâm ma cũng sẽ thay đổi bản thân theo môi trường xung quanh.

“Nếu như là hình dạng của nàng tiên cá thì không dễ thái lát đâu.”

Tống Thư Hàng nói… Khi đối mặt với chuyện ăn ‘sinh vật hình người, rất nhiều người bình thường đều thấy có chướng ngại tâm lý.

Nếu như thật sự không được thì có lẽ phải thử tạo hình lại một lần nữa.

Dứt lời, Tống Thư Hàng lôi mạnh con ‘tâm ma nàng tiên cá’ này ra khỏi túi.

Hắn muốn xem xem rốt cuộc tâm ma này đã biến thành hình dáng gì.

Bên trên chiếc eo thon nhỏ là cơ thể con người với tỷ lệ thu nhỏ tương tự… Tuy nhiên, có lẽ do tâm ma không đủ công lực, vì thế nó không bắt chước được giới tính của con người. Vì thế, cơ thể này không có đặc trưng giới tính, giống như hình dáng ban đầu một khối ngọc thạch mới được khắc hình người đơn giản vậy.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là đầu của tâm ma này.

Nó đã biến luôn đầu của mình thành đầu Bạch tiền bối.

Nàng tiên cá phiên bản Bạch tiền bối, sống động như thật.

Không kể đến khí chất, nếu chỉ xét riêng vẻ ngoài thì gần như không thể bắt bẻ gì được.

Tống Thư Hàng: “…”

Tô thị A Thập Lục: “…”

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Bạch Long tỷ tỷ cười nói:

“Có thể nói khát vọng sinh tồn của tâm ma này rất mạnh.”

Nếu như nghĩ kỹ lại thì hình như lựa chọn của nó vô cùng bình thường.

Trong biết bao nhiêu nhân vật có mặt tại đây, chỉ khi biến thành hình dáng của ‘Bạch Thánh’, tỷ lệ tử vong của nó mới giảm xuống tới mức thấp nhất.

“Bán cho ta!”

Bạch Hạc Chân Quân không nhịn được mà nói:

“Thư Hàng, bán nó lại cho ta!”

“Không bán.”

Bạch tiền bối phân thân lên tiếng từ chối.

Sau đó, hắn vươn tay ra nói với Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, cho ta mượn điện thoại một chút.”

Tống Thư Hàng mở khóa di động, đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối mở chức năng chụp ảnh, chụp liền mấy bức ảnh nàng tiên cá. Sau đó, hắn mở phần mềm chat của Tống Thư Hàng, gửi đống ảnh này cho Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh trợn mắt há mồm.

Thao tác khiến người ta hít thở không thông.

Hắn hoài nghi Bạch tiền bối phân thân này có phải bị người ta đánh tráo giữa đường rồi không.

“Tốt lắm.”

Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói:

“Như thế thì phân thân xuất hiện tiếp theo nhất định phải chết.”

“…”

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, ngươi thật sự không có vấn đề gì chứ? Có phải mệt rồi không, có cần nghỉ ngơi một lúc không?

“Không sao, ta rất ổn. Có điều năng lượng còn lại không nhiều, hơi chóng mặt một chút, giống như say rượu vậy, người cứ lâng lâng, nhưng cảm giác này thích lắm.”

Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Tiếp đó, hắn cầm lấy dao, một tay ấn chặt ‘tiên cá Bạch’, một dao chém xuống.

Phập!

Cắt thành hai khúc.

Tiên cá Bạch bị chém ngang eo.

Có lẽ khi đối mặt với tiên cá Bạch, những người khác sẽ thấy hơi do dự.

Nhưng Bạch tiền bối phân thân lại tuyệt không nương tay… Đến cả bản thể hắn cũng dám lôi ra gài hàng, thậm chí ngay cả phân thân còn chưa kịp xuất hiện cũng bị hắn đào hố sẵn nữa là.

Sau khi bị chém làm hai khúc, tâm ma vẫn chưa chết.

Nửa người trên bị chặt đứt của nó bắt đầu biến hóa điên cuồng.

Nó biến thành hình dáng của Tô thị A Thập Lục.

Bạch tiền bối phân thân ấn chặt nó, giơ dao lên chém xuống, bắt đầu thái lát.

Nó lại lập tức biến thành dáng vẻ của Vũ Nhu Tử.

Bạch tiền bối phân thân vẫn không nương tay.

Nó lại lần lượt biến thành mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa

Tiên Tử, bạch long, Bạch Hạc Chân Quân và Tống Thư Hàng.

Nhưng chẳng có chút tác dụng nào hết.

“Nếu như là cá bình thường, ta sẽ chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả. Ngươi càng biến hóa đa dạng thì ta càng thấy thích thú đấy.”

Bạch tiền bối phân thân lẩm bẩm.

Trong khi nói chuyện, nửa thân trên của tâm ma đã bị cắt mất một nửa.

Dường như nó hiểu những gì mà Bạch tiền bối nói… Nói đúng hơn là nó có thể thông qua việc tiếp nhận dao động tư duy để suy đoán ý của Bạch tiền bối.

Nó lắc mình biến hóa, biến thành một con cá bình thường… Đây là chút sức mạnh cuối cùng của nó rồi.

“Lại biến thành cá thật này.”

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, hắn vươn tay ra đẩy cá và dao lại cho Tống Thư Hàng:

“Giao cho ngươi đấy.”

“Được thôi ~”

Tống Thư Hàng cầm lấy dao, kích hoạt ‘trù tâm Ma môn’, đồng thời lôi kinh nghiệm và lĩnh ngộ nấu ăn của Ma Đế từ trong trí nhớ ra.

Linh lực bao trùm lấy con dao, thậm chí còn có một tia đao ý quấn lấy dao.

Uy lực của ma môn thạch trù tâm triển khai hoàn toàn.

Ánh đao bay múa, mỗi một dao đều ẩn chứa đao ý, trù tâm chi lực chứ không chỉ là thái lát đơn thuần.

Trong nháy mắt, tâm ma cá lớn đã bị cắt thành những lát mỏng chỉnh tề, bày ngăn ngắn trên đĩa.

Tâm ma tan vỡ.

Tống Thư Hàng xoa tay, pha nước tương theo đúng như nội dung ghi trên công thức nấu ăn của Hà Chỉ Ma Đế. Nguyên liệu đi kèm đều là những thứ còn sót lại từ lần làm ‘thiên kiếp kho tàu’ lúc trước, đúng dịp được phát huy tác dụng.

“Tâm ma Sashimi, mọi người có muốn nếm thử không nào.”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lần này, mọi người không lập tức nếm thử mà lại đứng nhìn Tống Thư Hàng lấy ra một chiếc ly màu đen.

Khác với ‘thiên kiếp kho tàu’, tâm ma Sashimi này… vẫn nên tìm người thử nó trước thì hơn.

Chương 1940: m Ảnh Thánh Địa

Dù gì cũng là tâm ma.

Tốt xấu gì 'thiên kiếp kho tàu' còn có công đoạn xử lý phức tạp, thơm nức mũi, khiến người ta thèm chảy cả nước miếng. Còn tâm ma này thì thái lát sống luôn… Ngộ nhỡ ăn vào bị ngộ độc thì sao?

Bạch Hạc Chân Quân nói:

"Nếu như có thể, ta thấy nướng tâm ma lên một chút thì sẽ hợp với khẩu vị của chúng ta hơn."

"Thời gian cấp bách, chúng ta không có thời gian để nướng tâm ma."

Tống Thư Hàng đáp.

Tô thị A Thập Lục:

"Vậy chúng ta đợi m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối tới kiểm định xong rồi lại nói."

Tống Thư Hàng cầm lấy chiếc ly màu đen, bắt đầu triệu hoán m Ảnh Lãnh Chúa.

Sau khi phát tín hiệu không lâu, bên trên chiếc ly màu đen bắt đầu xuất hiện một cánh cửa không gian to như thùng nước, một bóng đen chui ra khỏi cửa, chỉ trong chớp mắt liền lấp đầy toàn bộ không gian trong 'tâm ma động'.

"Bá Tống đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi."

m Ảnh Lãnh Chúa lên tiếng.

"Đúng thế, tiền bối, chúng ta lại gặp rồi. Không gian triệu hoán lần này hơi nhỏ, tiền bối à, hay là chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?"

Tống Thư Hàng nói.

Sau khi bị cơ thể của m Ảnh Lãnh Chúa bao phủ, cả 'tâm ma động' tối om không nhìn rõ năm ngón tay, không thấy được bất cứ thứ gì hết.

“Đúng là không gian này nhỏ thật, lần sau đạo hữu hãy cố gắng triệu hoán ta ở những nơi rộng rãi ấy. Vì bản thể của ta to lớn thế này, ở chỗ nhỏ bị kẹt thì khó chịu lắm.”

m Ảnh Lãnh Chúa cười khà khà nói

Dứt lời, hơn một nửa bóng tối bắt đầu rút lại vào trong ‘cửa không gian’, chỉ để lại thể tích bao phủ nửa tâm ma động.

Vị đại lão yêu thích ‘thiên kiếp thịnh yến’ này có tính cách rất bình dị gần gũi.

“Nơi này chắc là Nho gia nhỉ, thảo nào ta cứ thấy khó chịu. Thuộc tính của Nho gia trái ngược với ta.”

m Ảnh Lãnh Chúa cười hỏi:

“Lần này Bá Tống đạo hữu triệu hoán ta tới là vì lại có sản phẩm gì mới rồi đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Tâm ma Sashimi, mời tiền bối bình phẩm. Nhưng mà trong công thức ‘thiên kiếp thịnh yến’ mà ta nhận được bị thiếu khâu ‘thực thể hóa’ tâm ma, vì thế có lẽ hương vị sẽ hơi khác với bản gốc.”

“Tâm ma Sashimi này là món ăn đã qua cải tiến à?”

m Ảnh Lãnh Chúa cười nói:

“Ta thích ‘thiên kiếp thịnh yến’, lại càng thích sáng tạo. Chỉ cần phương hướng cải tiến đúng, ngon hơn hoặc đặc sắc hơn ban đầu thì ta đều thích cả.”

Tống Thư Hàng đưa một đĩa ‘Tâm ma Sashimi tới, lại phối thêm ba loại nước tương có hương vị khác nhau.

m Ảnh Lãnh Chúa huyễn hóa ra năm cánh tay, hai tay cầm đĩa, một tay nhận lấy nước tương, hai tay khác cầm dao nĩa.

Dưới ánh mắt của đám người Tống Thư Hàng, m Ảnh Lãnh Chúa nếm thử một miếng ‘Tâm ma Sashimi’.

Một lúc lâu sau.

m Ảnh Lãnh Chúa thốt lên đầy hài lòng:

“Ừm, hương vị nằm ngoài tưởng tượng của ta, ngon lắm.”

Trong khi nói chuyện, hắn đã thử liền tù tì cả ba loại nước tương.

“Tiền bối, so với bản gốc thì hương vị của món ăn này thế nào?”

Tống Thư Hàng thử hỏi, hắn muốn biết hiệu quả của phương án thứ sáu mà bọn họ thảo luận như thế nào.

“Nói sao nhỉ… hoàn toàn không thể so sánh.”

m Ảnh Lãnh Chúa lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “?”

Là so mình làm quá kém sao?

“Bởi vì nguyên liệu nấu ăn khác hẳn nhau.”

m Ảnh Lãnh Chúa nói:

“Lúc nãy ta đang thấy nghi hoặc, tại sao ‘Tâm ma Sashimi’ các ngươi làm ra còn có một khâu ‘thực thể hóa tâm ma’, hóa ra là các ngươi dùng luôn tâm ma làm nguyên liệu nấu ăn. Bá Tống đạo hữu, đây là lần đầu tiên ta thấy thủ pháp như của ngươi đấy. Rút tâm ma từ trong người tu sĩ ra, sau đó thực thể hóa rồi lại thái lát nó. Nếu như nắm vững kỹ thuật này, e là tu sĩ trong toàn thiên hạ đều phải nhờ cả vào ngươi rồi.”

Tô thị A Thập Lục lập tức hiểu được hàm ý của m Ảnh Lãnh Chúa, cô hỏi ngay:

“Tiền bối, điều đó tức là nguyên liệu của ‘Tâm ma Sashimi’ bình thường nhất định phải là ‘tâm ma kiếp’ trong trạng thái thiên kiếp à?”

“Đúng. Tuy rằng ta không biết ban đầu vị đạo hữu sáng tạo ra ‘Tâm ma Sashimi’ làm thế nào để làm được chuyện đó, nhưng đúng là hắn đã phong ấn luôn ‘tâm ma kiếp’ trong trạng thái thiên kiếp của tu sĩ. Tâm ma kiếp trong trạng thái thiên kiếp vừa là tâm ma vừa là thiên kiếp, hơn nữa khi tâm ma kiếp sinh ra, nó sẽ thực thể hóa trong một khoảnh khắc. Phải dùng tâm ma kiếp trong trạng thái này cơ.”

m Ảnh Lãnh Chúa thong thả đáp.

Tống Thư Hàng uể oải nói:

“Thất bại rồi.”

“Nếu như theo đúng như giao hẹn của chúng ta lúc trước, quả thật lần này Bá Tống đạo hữu đã thất bại. Thứ ngươi tạo ra hoàn toàn không phải là 'Tâm ma Sashimi kiếp. Thế nhưng 'Tâm ma Sashimi' của ngươi lại rất hợp với khẩu vị của ta. Vì thế lần này là ngoại lệ, ta giao dịch với Bá Tống đạo hữu một lần. Đương nhiên, giá trị của vật phẩm giao dịch chắc chắn không bằng thiên kiếp thịnh yến rồi."

m Ảnh Lãnh Chúa nói.

Dứt lời, hắn lại nhắc nhở thêm:

"Mặt khác, ta không khuyến khích Bá Tống Huyền Thánh ăn trực tiếp 'Tâm ma Sashimi' trong tay ngươi. Đây là Sashimi được làm từ tâm ma, nếu ăn trực tiếp sẽ không có lợi cho cơ thể của các ngươi đâu."

"Ừm… ngon lắm."

Trong khi nói chuyện, giọng nói của Bạch tiền bối lại vang lên.

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu lại:

"Bạch tiền bối, đừng ăn nữa, 'Tâm ma Sashimi' này không hợp với chúng ta đâu."

"Thân thể này của Bạch Thánh là phân thân à? Nếu như là phân thân thì có thể nếm thử xem sao, dù sao cũng chẳng tổn hại gì đến bản thể mà."

m Ảnh Lãnh Chúa cười nói.

Tống Thư Hàng nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy Bá Tống Huyền Thánh, ngươi có muốn thứ gì không?"

m Ảnh Lãnh Chúa vừa ăn vừa hỏi.

"Ừm, thực ra ta triệu hoán tiền bối tới là có việc muốn nhờ."

Tống Thư Hàng nói.

m Ảnh Lãnh Chúa:

"Đạo hữu cứ nói."

"Tiền bối có hứng thú đánh nhau với Thiên Đế không?"

Tống Thư Hàng hỏi.

m Ảnh Lãnh Chúa:

"Thế này thì không ngang giá đâu nhé, Bá Tống đạo hữu. Tuy rằng bây giờ Thiên Đế vẫn chưa ở trạng thái hoàn chỉnh nhất, nhưng nếu như gây sự với cô ấy thì sau này sẽ phiền phức lắm. Hơn nữa nếu như bây giờ mà ra tay đối phó với Thiên Đế thì có vẻ như ta đang thừa nước đục thả câu. Nếu như thật sự muốn đánh một trận thì cũng phải đợi cô ấy khôi phục lại trạng thái đỉnh phong cái đã.”

Sự kiêu ngạo và tự tin của cường giả đập thẳng vào mặt.

“Nhưng với tư cách một giao dịch, ta có thể cho Bá Tống đạo hữu mượn một đạo cụ thú vị. Nơi đây là ‘Nho gia’, chắc hẳn đạo cụ này sẽ phát huy hiệu quả rất tốt. Đạo cụ này quý lắm đấy, Bá Tống đạo hữu đừng dùng thô bạo quá nhé.”

m Ảnh Lãnh Chúa nói.

Tống Thư Hàng:

“Rất quý… tức là rất đắt tiền ư?”

“Ừm, nếu đổi thành linh thạch bát hay cửu phẩm thì đủ để xếp thành một ngọn núi nhỏ luôn.”

m Ảnh Lãnh Chúa đáp.

Vậy chẳng phải là một đạo cụ bảo vật có đẳng cấp như mũ Bình Thiên của ‘mỹ nhân rắn công đức’ à? Chỉ cần có đủ năng lượng, mũ Bình Thiên có thể giúp mỹ nhân rắn công đức phát huy được lực chiến cửu phẩm.

m Ảnh Lãnh Chúa đưa một chiếc vòng tay ra:

“Tên của nó là m Ảnh Thánh Địa. Nó có thể dẫn dắt ra chấp niệm mà các cường giả để lại ở một vùng đất nào đó, chuyển hóa chấp niệm thành bóng đen phụ thể. Cường giả càng mạnh, chấp niệm để lại càng mạnh thì sức mạnh mà m Ánh Thánh Địa có thể phát ra cũng càng mạnh theo. Nơi đây là Nho gia, từng có Thánh Nhân Nho gia và mười ba Kiếp Tiên, ta có thể cảm nhận được chấp niệm còn sót lại trên mảnh đất này vẫn chưa biến mất hẳn. Nếu như có thể kích hoạt, hiệu quả của nó chắc chắn sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu.”

Chương 1941: Loạn rồi, loạn thật rồi

“Đây là đạo của m Ảnh đạo hữu sao?

Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

m Ảnh Lãnh Chúa:

“Đương nhiên không phải.”

“Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng siết lấy vòng tay:

“Vậy nếu như không thể kích hoạt được ‘chấp niệm’ của mảnh đất này thì sao?”

“Chỉ cần sử dụng thì nhất định sẽ có ‘chấp niệm’ bị kích hoạt.”

m Ảnh Lãnh Chúa nói:

“Nhưng chấp niệm được kích hoạt mạnh tới đâu thì phải tùy thuộc vào ngươi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn sang Bạch tiền bối:

“Bạch tiền bối, hay là chúng ta thử một phát nhỉ?”

Bạch tiền bối phân thân xoay người lại, trên mặt chứa đầy sự nghi hoặc.

Mặt than của hắn đã bị công phá!

Tống Thư Hàng vội vàng nói:

“Bạch tiền bối, ngươi thật sự không có vấn đề gì đấy chứ?”

Bạch tiền bối xoa huyệt thái dương:

“Ăn ‘Tâm ma Sashimi’ có ảnh hưởng nhất định với ta, làm ta sinh ra ảo giác. Vì năng lượng sắp hết nên cơ thể ta khá yếu, sau khi ăn ‘Tâm ma Sashimi’ xong thì ta cứ như đang bay bổng vậy. Cảm giác chuếnh choáng ban đầu giờ biến thành say khướt luôn rồi.”

“Bạch tiền bối, để ta đỡ ngươi.”

Bạch Hạc Chân Quân nhân cơ hội tiến lên, đỡ lấy Bạch tiền bối.

Rầm rầm rầm ~~

Đúng lúc này, trong không trung vang lên tiếng chấn động vang như sấm.

Các lực lượng cường đại va chạm trên bầu trời, mặt đất dường như sắp bị lật ngược lại vậy.

“Là phe của Thiên Đế chạm mặt ông chú lái thuê và đại sư của Kim Cương tự.”

Bạch long tỷ tỷ nói:

“Mấy tên đó đúng là chẳng kiêng nể gì cả.”

Phải biết rằng, bởi vì đương kim ‘Thiên’ sắp có đại biến, Kiếp Tiên cửu phẩm và Trường Sinh Giả đều lũ lượt đi ở ẩn.

Cho dù thật sự phải ra ngoài hoạt động cũng phải thi triển các thủ đoạn che giấu.

Hoặc là thế thân, hoặc là phụ thân, hoặc là tự phong bế thực lực.

Mà phe của Thiên Đế và ông chú lái thuê đang ở trên bầu trời Nho gia kia lại thi triển hết toàn lực, hoàn toàn không che giấu gì gì cả.

“Đánh nhau ngay phía trên Nho gia như thế sẽ bất lợi cho ông chú lái thuê và đại sư Kim Cương tự mất.”

Tống Thư Hàng nói.

“Địa điểm chiến đấu đang dịch chuyển, chắc không bao lâu nữa sẽ chuyển đến một không gian khác.”

Bạch Long tỷ tỷ nói.

Lúc trước, đại sư Kim Cương tự kia từng nói, hắn am hiểu cưỡng chế dịch chuyển địa điểm chiến đấu mà.

Với sức mạnh nhục thân cường đại của hắn, kết hợp với toàn bộ thần thông của Kim Cương tự, quả thật có thể cưỡng chế bám lấy đối phương, di chuyển chiến trường vượt không gian.

“Thiên Đế bị đưa đi rồi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, khí tức của Thiên Đế biến mất rồi. Chắc chắn cô ấy là đối tượng bị chú ý đặc biệt.”

Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ lại chui ra khỏi đỉnh đầu Tống Thư Hàng:

“Nhưng vẫn còn một luồng khí tức của ‘Trường Sinh Giả’ ẩn nấp trong tối. Rất có thể là hậu thủ mà Thiên Đế chuẩn bị sẵn.”

Nho gia và Thiên Đình viễn cổ năm đó đều có thực lực trấn áp chư thiên vạn giới.

Nhưng con đường mà Nho gia xây dựng khác với Thiên Đình viễn cổ.

Nho gia là do một tay Thánh Nhân thành lập, thu đồ đệ, dạy học, bồi dưỡng ra mười ba đệ tử Kiếp Tiên xuất chúng và một lượng lớn nhân tài Nho gia.

Thiên Đế lại tập hợp một nhóm Trường Sinh Giả cùng chung chí hướng, lập nên Thiên Đình, đồng thời chiêu mộ cường giả bốn phương.

Sau khi mất đi Thánh Nhân, xét về số lượng Trường Sinh Giả thì Nho gia phải chịu thiệt lớn.

“Sau khi phe của Thiên Đế và phe của ông chú lái thuê đều di chuyển đến chiến trường khác, Nho gia sẽ mất đi cường giả cấp cao. Nếu như lúc này Trường Sinh Giả đang ẩn nấp kia ra tay thì có thể dễ dàng mang hết tất cả các ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ đi. Trừ phi Nho gia cũng bố trí hậu chiêu.”

Sở các chủ tiếp tục nói.

Trong các hạo kiếp năm đó, mười ba Kiếp Tiên của Nho gia tử thương quá nửa… Cũng tức là, vẫn còn một phần Kiếp Tiên chỉ bị mất tích và vẫn còn tồn tại trên đời này. Kiếp Tiên không dễ chết thế đâu, nếu như còn ba bốn người vẫn sống trên đời này, dựa vào tư chất và thiên phú của ‘mười ba Kiếp Tiên’ dưới trướng Thánh Nhân năm xưa thì rất có khả năng trong những năm tháng dài đằng đẵng này họ đã bước lên đạo của mình, tiến vào hàng ngũ ‘Trường Sinh Giả’.”

Nếu như vẫn còn đệ tử trong số ‘mười ba Kiếp Tiên’ đang ẩn nấp trong tối, vậy thì không cần lo lắng chuyện Thiên Đình tập kích nữa.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta nhờ Hằng Hỏa tiền bối phái người tới, chúng ta tranh thủ thời gian dịch chuyển mảnh vỡ Thiên Đình đến thế giới kim liên thôi. Chuyển được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Chỉ cần đi vào thế giới kim liên, cho dù là Thiên Đế, muốn đoạt lại ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ cũng không phải là chuyện đơn giản.

Hắn nhanh chóng gửi tin nhắn cho Hằng Hỏa tiền bối.

Càng là thời khắc cuối cùng, càng phải tranh thủ thời gian, giành giật từng giây.

“Còn nữa, ta còn một tin xấu phải nói cho mọi người biết.”

Sở các chủ thong thả nói:

“Sở two gửi tín hiệu tới, tuy rằng ‘tà ma gấu’ vừa nãy và một phần đồng bọn của nó đã bị treo lên đánh trong không gian ‘Bích Thủy Các’, nhưng ‘tà ma gấu’ vẫn còn vài đồng bọn nữa. Bọn chúng cầm đầu một đám ta ma Cửu U, đang đi về phía Nho gia.”

Khi người ta gặp khó khăn thì đến uống nước cũng mắc nghẹn.

Tống Thư Hàng sờ lên ‘con mắt Thánh Nhân’ trong hốc mắt của mình, nói với m Ảnh Lãnh Chúa:

“Tiền bối, phải làm thế nào mới kích hoạt được ‘ m Ảnh Thánh Địa’ này đây?”

“Đưa linh lực vào là được. Còn nữa, nếu như đủ thời gian thì ngươi có thể tìm nơi có chấp niệm lớn nhất trong Nho gia rồi lại kích hoạt ‘ m Ảnh Thánh Địa’, trước khi bắt đầu thì tốt nhất nên làm mấy nghi thức tăng vận may gì đó.”

m Ảnh Lãnh Chúa đáp.

“Như thế có thể phát huy được hiệu quả tốt nhất à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

m Ảnh Lãnh Chúa:

“Ít nhiều gì cũng có chút tác dụng, nhất là với người mặt đen, dù gì cũng tăng thêm chút vận may.”

Tống Thư Hàng thở dài, hy vọng con mắt Thánh Nhân của mình có thể tăng cường hiệu quả của ‘chấp niệm’:

“Phải tạm gác chuyện úp sọt Thiên Đế sang một bên vậy.”

Nếu như ‘ m Ảnh Thánh Địa’ có thể phát huy tác dụng, phải giữ uy năng của nó lại để chiêu đãi tà ma Cửu U.

[Số Bá Tống, xẹt xẹt ~ Số Bá Tống, nhận được tin nhắn xin hãy trả lời.]

Đúng lúc này, giọng nói máy móc của mặt trời nhỏ ‘Ngươi Bận Không T233’ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Nhưng có vẻ như tín hiệu hơi nhiễu, không được rõ rang cho lắm.

[Ta đây.]

Tống Thư Hàng đáp.

Mặt trời nhỏ:

[Số Bá Tống, câu dưới đây là chủ của ta hỏi ngươi: Bây giờ ngươi đang ở đâu?]

[Ta đang ở Nho gia đây.]

Tống Thư Hàng trả lời.

[Xẹt xẹt, quả nhiên. Nhớ chú ý an toàn, tín hiệu của Nho gia bị nhiễu sóng rồi.]

Mặt trời nhỏ nói:

[Còn nữa, chúa tể quả cầu béo đang trên đường đi tới hiện thế, nhớ chuẩn bị tâm lý trước đấy nhé.]

[Đại lão quả cầu béo cũng đang tới đây ư? Chẳng phải một thời gian nữa nó mới tới sao?]

Tống Thư Hàng hỏi.

Mặt trời nhỏ:

[Đang đọc tình báo:Chúa tể quả cầu béo nhận được tình báo từ thuộc hạ, thay đổi lộ trình, tình báo liên quan đến Nho gia. Nhớ chú ý an toàn.]

Chẳng lẽ là do ‘tà ma gấu’?

Tống Thư Hàng lo sốt vó.

Điều đáng mừng duy nhất là… có Bạch tiền bối two để mắt đến đại lão quả cầu béo.

Tuy rằng hắn là người nguy hiểm nhất trong số những đối tượng Tống Thư Hàng không muốn gặp phải, nhưng vì Bạch tiền bối two không để đại lão quả cầu béo ỷ lớn hiếp bé nên đại lão quả cầu béo không mang tới uy hiếp quá lớn với Tống Thư Hàng.

“Sở các chủ, nghĩ cách thông báo đến Sở two, bảo cô ấy chú ý một chút. Lão đại của tà ma gấu xuất hiện rồi, chỉ số uy hiếp vượt qua mọi thiết bị đo đếm.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cứ cảm thấy hôm nay chẳng an toàn tí nào.

Hắn cúi đầu nhìn ‘ m Ảnh Thánh Địa’ rồi lại sờ lên ‘con mắt Thánh Nhân’ của mình, trong đầu hiện lên một suy nghĩ bạo gan.

Trên mảnh đất của Nho gia này liệu có chấp niệm của Thánh Nhân không nhỉ? Nếu như có thật, vậy có cách gì để dẫn chấp niệm của Thánh Nhân ra không?

Chương 1942: Bùng nổ đi, chấp niệm của Thánh Nhân!

Ví dụ như ném đầu của Vân Tước Tử tiền bối vào… nơi có chấp niệm khá sâu của Thánh Nhân Nho gia thì sao nhỉ?

Tốt nhất là cho thêm Tạo Hóa Tiên Tử vào cho đủ số.

Nếu làm như vậy thì liệu có thể dẫn chấp niệm của Thánh Nhân ra, lấy được sức mạnh kinh thế không nhỉ?

Nếu giả thiết to gan này trở thành hiện thực, chỉ cần sức mạnh có thể duy trì đủ lâu, dựa vào lực lượng trấn áp đương thời của Thánh Nhân, nói không chừng trong trận hỗn loạn sắp xảy ra này, có thể giải quyết dứt khoát tất cả luôn.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại hỏi:

“Đúng rồi, m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối, sau khi ‘ m Ánh Thánh Địa’ này kích hoạt thì nó sẽ duy trì trong thời gian bao lâu?”

“Phải xem ngươi kích hoạt được bao nhiêu chấp niệm, chất lượng của chấp niệm tương đương với đẳng cấp sức mạnh mà ‘ m Ảnh Thánh Địa’ có thể phát huy sau khi kích hoạt. Mà trong điều kiện cùng chất lượng, số lượng của chấp niệm tương đương với thời gian ‘ m Ảnh Thánh Địa’ có thể duy trì.”

m Ảnh Lãnh Chúa đáp.

“Ta hiểu rồi, bây giờ ta sẽ đi xung quanh địa bàn của Nho gia, để xem chỗ nào có chấp niệm sâu nhất.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tà ma Cửu U, Thiên Đế, đại lão quả cầu béo cứ lần lượt xuất hiện, trước khi đại lão quả cầu béo ra sân, tốt nhất hắn phải chuẩn bị xong việc ‘kích hoạt chấp niệm’.

Tô thị A Thập Lục nhắc nhở:

“Thư Hàng, ngươi biết cách cảm ứng chấp niệm à?”

Bàn tay đang cầm ‘ m Ảnh Thánh Địa’ của Tống Thư Hàng cứng đờ lại, phải cảm ứng chấp niệm như thế nào nhỉ?

Hắn quay đầu nhìn m Ảnh Lãnh Chúa:

“Tiền bối, phải làm thế nào để cảm ứng được chấp niệm thế?”

“Có mấy cách như sau: Thứ nhất, căn cứ theo ‘ghi chép lịch sử’ để suy đoán. Nếu như ngươi muốn triệu hoán một nhân vật lớn nào đó, có thể thăm dò ghi chép lịch sử xem đâu là chỗ mà hắn ở lâu nhất, đâu là chỗ từng xảy ra những sự kiện lớn trong cuộc đời của ‘đại nhân vật’ này. Thông qua cách này, ngươi có thể suy đoán được nơi chứa chấp niệm của ‘đại nhân vật’. Nhưng cách này chỉ có thể suy đoán ra vị trí đại khái, hơn nữa… lịch sử chỉ là thứ do con người ghi chép lại, rất dễ có sai sót.”

m Ảnh Lãnh Chúa nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Còn có cách nào khác không?”

“Cách hai, đi tìm một người có năng lực ‘cảm ứng chấp niệm’ bẩm sinh, nhờ người đó ra tay giúp đỡ.”

m Ảnh Lãnh Chúa nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Cách ba, chỗ ta có một bộ pháp thuật ‘con mắt nhìn thấu chấp niệm’. Thông qua nó, trong mắt ngươi chấp niệm sẽ tựa như một ngọn lửa. Những nơi lửa càng nhiều, thế lửa càng mạnh thì chấp niệm càng sâu, số lượng càng nhiều.”

m Ảnh Lãnh Chúa nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng bỗng sáng bừng lên.

Công pháp này tốt quá!

“Nhưng đây là bí pháp độc môn của ta, không truyền cho người ngoài.”

m Ảnh Lãnh Chúa lại bổ sung:

“Mắt ngươi có sáng nữa cũng vô dụng.”

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“ m Ảnh Lãnh Chúa đạo hữu, ngươi có nhận con nuôi không?”

m Ảnh Lãnh Chúa đáp thẳng:

“Không nhận.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói với Tống Thư Hàng:

“Vãn tuồng rồi, ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi.”

“Nói cách khác, ta chỉ có thể sử dụng cách thứ nhất.”

Tống Thư Hàng thở dài.

“Thực ra còn một khả năng nữa.”

Bạch tiền bối phân thân lên tiếng:

“ m Ảnh đạo hữu có rảnh không, giúp chúng ta nhìn xem trong Nho gia, chỗ nào có ngọn lửa chấp niệm vượng nhất, số lượng nhiều nhất?

Sau khi đưa bảo vật cho Tống Thư Hàng, m Ảnh Lãnh Chúa vẫn chưa trở về m Ảnh giới mà còn ở lại xem kịch. Nói không chừng hắn sẽ ra tay giúp đỡ cũng nên?

Dù sao cũng chỉ hỏi thử, hỏi thêm một câu cũng đâu cần phải trả tiền.

“Không thành vấn đề, chỉ là chuyện nhỏ.”

m Ảnh Lãnh Chúa vui vẻ nói, đồng thời hắn quay sang Tống Thư Hàng:

“Bá Tống đạo hữu, tư duy của ngươi không đủ linh hoạt, da mặt cũng không đủ dày.”

“Đừng đừng đừng, giờ da mặt hắn dày vừa phải rồi. Mà tư duy cũng không phải không linh hoạt, chỉ là khi đối mặt với đại tiền bối như ngươi thì hắn mới không thể giải phóng trí não được.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma vội vàng nói.

Trên thực tế, cách suy nghĩ của Tống Thư Hàng hiện giờ đã đồng bộ với ‘nhóm Cửu Châu số 1’, bật nhảy nhanh lắm.

Khi tám chuyện với hắn, cứ nói một hồi là không biết chủ đề trôi tới đâu luôn.

Nếu như tiếp tục tiến hóa, tư duy của hắn mà cùng cấp độ với Bạch Thánh hoặc là Vũ Nhu Tử thì ứng phó tốn nhiều nơron thần kinh lắm.

“Là do tiền bối như ta quá uy nghiêm à? Ta cảm thấy mình rất hiền lành mà.”

m Ảnh Lãnh Chúa nghi hoặc hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Chính là bởi vì ngươi rất hiền lành nên Bá Tống mới như thế.”

Nếu như là đại lão Trường Sinh Giả đối địch, Số Bá Tống đã nhảy lên như bọ chó để cà khịa từ lâu rồi, sẽ không có tình trạng ‘không bung lụa được’ như thế này đâu.

“Thích mềm không thích cứng hả? Ta thích tính cách của Bá Tống đạo hữu, vì ta khá là mềm mỏng, cả tính cách lẫn thân thể đều mềm.”

m Ảnh Lãnh Chúa cười ha ha nói:

“Giờ ta đi xem thử chỗ nào có chấp niệm bạo nhất, thích hợp để ngươi triệu hoán chấp niệm nhất.”

Dứt lời, một phần cơ thể của m Ảnh Lãnh Chúa bay ra khỏi tâm ma động, tế ra ‘con mắt nhìn thấu chấp niệm’, nhìn quanh một vòng khắp cả Nho gia.

“Tìm được rồi, nơi có ngọn lửa chấp niệm vượng nhất nằm ở vị trí khiến người ta rất bất ngờ, trong một thung lũng ở biên giới phía đông của Nho gia, ta vốn tưởng rằng nơi có chấp niệm lớn nhất trong Nho gia sẽ ở nơi đặt tượng mười ba Kiếp Tiên hay là nơi ở cũ của Thánh Nhân, nhưng không ngờ lại ở chỗ biên giới thế này.”

m Ảnh Lãnh Chúa lên tiếng.

“Một thung lũng lớn ở khu vực mép phía đông? Cảm ơn tiền bối, ta đi qua đó ngay.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Không thành vấn đề, mấy miếng ‘Tâm ma Sashimi’ này các ngươi không ăn thì ta ăn hết nhé.”

m Ảnh Lãnh Chúa nói.

“Đạo hữu cứ tự nhiên.”

Bạch tiền bối phân thân đáp:

“Dù sao ta cũng không ăn nổi.”

Nguyên nhân lớn nhất khiến cho m Ảnh Lãnh Chúa ở lại chắc không phải là vì mấy miếng ‘Tâm ma Sashimi’ này đấy chứ?

…

…

Tống Thư Hàng ngự đao phi hành, dùng tốc độ nhanh nhất để tới thung lũng nằm ở phía đông Nho gia.

Tô thị A Thập Lục, Bạch tiền bối, Bạch Hạc Chân Quân theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã đáp xuống phía trên thung lũng.

“Thung lũng này nhìn như là bị người ta chém một đao hay một chưởng mà thành vậy.”

Tô thị A Thập Lục cúi đầu nói.

Tống Thư Hàng:

“Có lẽ là vết tích khi Thánh Nhân giao đấu với người khác để lại cũng nên? Nhưng rốt cuộc người đánh nhau với Thánh Nhân là ai mà có thể khiến Thánh Nhân để lại chấp niệm cường đại đến thế ở nơi này?”

“Ngươi định kích hoạt chấp niệm như thế nào?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Bạch tiền bối, đến lúc đó ngươi đứng bên cạnh hỗ trợ cho ta, Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục chú ý, lát nữa có thể sẽ có rùa tai ương khổng lồ đấy.”

“Không thành vấn đề.”

A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng hít sâu, xoay người đối mặt với Bạch tiền bối, miệng nhẩm niệm.

Sau khi niệm xong, hắn lấy một chiếc đầu lâu Vân Tước Tử tiền bối không hoàn chỉnh từ trong ‘thế giới hạch tâm’ ra.

Tạo Hóa Tiên Tử ôm cái đầu Vân Tước Tử này, đi tới trung tâm thung lũng theo như dặn dò của Tống Thư Hàng.

Bạch Hạc Chân Quân: “!!!”

Tại sao trong tay Tống Thư Hàng lại có đầu của Vân Tước Tử tiền bối chứ?

Sau khi đầu của Vân Tước Tử được lấy ra, nhiệt độ trong thung lũng tăng lên đột ngột.

Chấp niệm bị dẫn dắt tới rồi ư?

“Bùng nổ đi, chấp niệm của Thánh Nhân!”

Tống Thư Hàng nhân cơ hội bắt đầu kích hoạt ‘ m Ảnh Thánh

Địa”.

Chương 1943: Có quen, từng đánh, tiêu đời rồi

Trong tâm ma động.

Một phần cơ thể của m Ảnh Lãnh Chúa ngưng tụ thành một người có sáu cánh tay, ngồi ở cửa tâm ma động.

Sáu tay của hắn bưng các đĩa ‘Tâm ma Sashimi’, thong thả thưởng thức.

Ngay khi Tống Thư Hàng kích hoạt ‘chấp niệm’, m Ảnh Lãnh Chúa ngẩng đầu nhìn về khía thung lũng.

“Chấp niệm thật cường đại, hơn nữa lại còn bị kích hoạt hết một lúc, không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’, thủ đoạn lợi hại thật. Nhưng sức mạnh mà chấp niệm cường đại thế này mang tới không phải là thứ mà cơ thể Huyền Thánh bát phẩm thông thường có thể chịu đựng được… Lúc trước ta đã nhắc nhở, chắc ngươi cũng chú ý tới rồi chứ? Ta đã đặc biệt dặn dò, cơ thể của ngươi rất mềm, thân là nghìn năm đệ nhất thánh, chút ngộ tính này chắc ngươi phải có chứ.”

m Ảnh Lãnh Chúa lấy dĩa nhấc một miếng Sashimi lên, rưới nước tương rồi đưa vào trong miệng, ung dung nhấm nháp.

Tuy rằng không phải là ‘Tâm ma kiếp Sashimi’ nhưng món ‘Tâm ma Sashimi’ này càng tươi mới ngon miệng hơn. Nếu như sau này Bá Tống Huyền Thánh tìm được cách loại bỏ ảnh hưởng không tốt với tu sĩ trong ‘Tâm ma Sashimi’ này thì đây sẽ là một món ăn tuyệt hơn cả ‘Tâm ma kiếp Sashimi’.

Hy vọng Bá Tống Huyền Thánh sẽ bước lên một tầng cao mới trên con đường tiên trù.

Bất luận là ‘thiên kiếp kho tàu’ hay ‘Tâm ma Sashimi kiếp’, cứ qua tay hắn là đều có biến hóa, hắn rất có thiên phú trong việc chế biến thiên kiếp.

…

…

Phía bên kia, trong thung lũng.

Tuy rằng không thể nhìn thấy ‘chấp niệm’ nhưng Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được nhiệt độ trong thung lũng ngày càng cao, chắc hẳn là do ‘ngọn lửa chấp niệm’ của Thánh Nhân Nho gia bắt đầu bùng lên.

Hắn kích hoạt pháp khí ‘ m Ảnh Thánh Địa’:

“Tạo Hóa Tiên Tử, trở lại đi. Rùa tai ương khổng lồ sắp xuất hiện rồi.”

Tạo Hóa Tiên Tử đặt đầu của Vân Tước Tử xuống, hai tay giơ quá đỉnh đầu, mũi chân kiễng lên, nhảy ‘điệu thiên nga’ về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tư thế nhảy múa duyên dáng, cảnh đẹp ý vui, tuyệt nhất toàn trường!

Ngay khi Tạo Hóa Tiên Tử vừa rời đi, trong không trung có một cái miệng lớn há ra, nuốt luôn ‘đầu của Vân Tước Tử’ vào bụng.

Sau khi nuốt đầu của Vân Tước Tử, chiếc miệng lớn đó đột nhiên khựng lại một lúc.

[Á đù, lại là ngươi, Bá Tống Huyền Thánh! Lần trước ngươi hại ta và cha của ta bị quái vật xúc tu đuổi giết mấy ngày trời. Hôm nay lại muốn chơi ta à?]

Rùa tai ương khổng lồ gầm lên đầy giận dữ:

[Ta phải gọi cha ta đến đánh chết ngươi!]

Tống Thư Hàng: “…”

Nhìn trời, lại là cô à? Chính là tiểu thư rùa thoát mai lần trước.

Tại sao gần đây dù ta ném linh kiện Vân Tước Tử tiền bối ở đâu thì cũng là cô ta xuất hiện thế nhỉ?

Có cần hữu duyên đến thế không?

Mặt khác, cha của vị tiểu thư rùa này rất mạnh, rất có thể là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả. Hiện giờ Nho gia đang loạn cào cào, nếu như cha của vị tiểu thư rùa này lại chen một chân vào… loạn càng thêm loạn, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình sắp nổ tới nơi rồi.

“Hiểu lầm!”

Tống Thư Hàng kêu lên:

“Lần này ta không bẫy cô, hãy tin ta. Cô thu hồi lại đầu của Vân Tước Tử tiền bối xong là có thể đi rồi, lần này ta muốn triệu hoán thứ khác cơ.”

[Trên đời này không có hiểu lầm, chỉ có ác duyên. Hôm nay nhất định cha của ta sẽ đánh ngươi nhừ tử… Ra đây đi, cha ơi!]

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ kêu lớn.

[Con gái ngoan, đợi một chút. Hai mươi phút nữa là cha đến, à không, chắc phải nửa tiếng nữa.]

Trong không trung, một giọng nói vang lên:

[Con cứ trốn đi trước đã, đợi cha mẹ tạo ra một đứa em trai đáng yêu cho con đã nhé. Nửa tiếng sau cha sẽ đòi lại công bằng cho con.]

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ: “…”

Xấu hổ quá, mọi người có mặt tại đây đều nghe thấy hết rồi.

Tất cả mọi người đều biết cha của cô đang chế tạo rùa con với mẹ cô.

[Ngươi đợi đấy, Bá Tống Huyền Thánh. Nửa tiếng sau, cha ta nhất định sẽ tẩn ngươi ra bã.]

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ nghiến răng nghiến lợi nói.

Dứt lời, cô tan biến vào trong không trung.

“Ngươi đúng là một tên đàn ông tội nghiệt nặng nề đấy Bá Tống. Đây là một tiểu thư rùa đó.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma cười quỷ dị.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn không nhịn được vươn tay ra ấn một cái, ba phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ rơi xuống trên người Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

“A a ya ~ sướng quá `”

Sau khi sung sướng xong, Xích Tiêu Kiếm tiền bối phân tích:

“Thực ra, nếu như nửa tiếng nữa cha rùa tai ương khổng lồ tới đây, nói không chừng lại là chuyện tốt cũng nên. Đến lúc đó, tà ma Cửu U, cường giả Thiên Đình, Thiên Đế, còn có lão đại của bọn tà ma lũ lượt ra sân, nhất định sẽ là một trận hỗn chiến. Cha rùa tai ương khổng lồ tới, bị cuốn vào trong hỗn chiến sẽ càng thú vị hơn.”

“Có lý.”

Bạch Long tỷ tỷ nói:

“Nếu như cha của cô ấy thật sự tới đây, chúng ta chỉ cần dùng một kế nhỏ là có thể kéo nó vào trong cuộc chiến.”

Bạch tiền bối phân thân:

“Kích hoạt pháp khí Âm Ảnh Thánh Địa thành công rồi à?”

“Sắp tới rồi.”

Tống Thư Hàng giơ cao vòng tay Âm Ảnh Thánh Địa lên.

Hắn cảm nhận được ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ đã sinh ra cộng hưởng với ‘chấp niệm’ trong thung lũng, đang chuyển hóa ‘chấp niệm’ to lớn thành ‘âm ảnh chi thân’.

Khi giơ ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ lên cao, tay của Tống Thư Hàng trượt một cái, ba phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ rơi xuống ‘Âm Ảnh Thánh Địa’… Có lẽ là do lúc nãy dùng ‘Dưỡng Đao Thuật’ cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối nên tay hơi nóng, không cẩn thận chút là lại trượt tay.

Ong ong ong ~~

‘Âm Ảnh Thánh Địa’ rung lên đầy hưng phấn, sau ba phát ‘Dưỡng Đao Thuật’, nó mở hết công suất.

Ngay sau đó, chấp niệm trong cả thung lũng bị điều động hoàn toàn.

Quả nhiên có hiệu quả, Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng, hắn muốn cho ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ một phát ‘Dưỡng Đao Thuật ‘ nữa.

Cũng may vào lúc mấu chốt, lý trí đã chiếm thượng phong… Âm Ảnh Thánh Địa là một vật rất quý giá, không thể sử dụng nó một cách thô bạo được. Nếu nó mà hỏng thì hắn không đền nổi đâu.

Không đền nổi!

Ba chữ này ngay lập tức khiến Tống Thư Hàng tỉnh táo lại.

Ào ào ~

Trên ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ phát ra âm thanh của sóng biển.

Ngay sau đó, cơ thể chấp niệm âm ảnh được ngưng tụ thành công.

Trong không trung hiện ra một bóng đen. Thân ảnh đó vừa xuất hiện đã che kín cả trời đất, bao phủ lấy cả bầu trời bên trên Nho gia.

“Đây… không giống như Thánh Nhân thì phải?’

Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tuy rằng cô chưa tận mắt nhìn thấy Thánh Nhân Nho gia nhưng ít nhất cũng biết, Thánh Nhân Nho gia là loài người.

Tống Thư Hàng đần mặt ra:

“Không phải Thánh Nhân, vậy là ai chứ?”

Hiến tế đầu lâu của Vân Tước Tử tiền bối rồi cả Tạo Hóa Tiên Tử, vậy mà thứ triệu hoán ra lại không phải là Thánh Nhân ư?

Vừa dứt lời, bóng đen trong không trung kia cứ như bị rót vào một cái phễu, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Nhưng bởi vì bóng đen này quá to lớn, quá trình này duy trì trong một khoảng thời gian khá dài.

Năm phút sau…

“Vẫn chưa xong à?”

Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể của mình dường như sắp tan ra, thậm chí còn bị sức mạnh của ‘bóng đen’ này đồng hóa ngược!

Trong khi ‘bóng đen’ không ngừng chui vào người Tống Thư Hàng, có tin tức hiện lên trong đầu của hắn, để hắn biết mình đã triệu hoán ra chấp niệm của ai.

Đó là lực lượng thuộc về ‘Bất Diệt Chi Chủ’.

Bất Diệt Chi Chủ là một tồn tại khủng bố được sinh ra vào thời ‘Thái cổ’.

Vào thời kỳ thái cổ, Bất Diệt Chi Chủ cố gắng tiếp xúc với chân lý vượt qua khả năng lý giải của nó, kết quả rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng. Nhưng trong khi Bất Diệt Chi Chủ ngủ say, ma niệm của nó hóa thành các xúc tu, hành động thay cho ý chí, do thám pháp tắc vĩnh hằng kia.

Xác nhận thông tin lại một chút, Tống Thư Hàng đã từng đánh nhau với Bất Diệt Chi Chủ này.

Ai mà ngờ chấp niệm của vị này lại hóa thành bóng đen rồi bị triệu hoán ra cơ chứ, Tống Thư Hàng có dự cảm chẳng lành.

Toi đời rồi, từ sau khi mệnh ‘trung cát’ kết thúc vào hôm qua, hôm nay tất cả các ác duyên của hắn đều tìm đến tận cửa rồi.

Tiêu rồi, toi rồi, chết chắc rồi…

Chương 1944: Tin tưởng bản thân

Khó trách ta tế ra 'bộ phận cơ thể Vân Tước Tử tiền bối' mà chấp niệm của nó lại được kích hoạt… Sự theo đuổi và cố chấp của Bất Diệt Chi Chủ đối với 'bất hủ' không thua chấp niệm của Thánh Nhân đối với Vân Tước Tử tiền bối.

Bi kịch.

Có cả Bạch tiền bối ở bên cạnh phù hộ cũng không thể ngăn cản được vận rủi của ta, hôm nay ta phải bất hạnh đến thế nào đây?

Tống Thư Hàng đau hết cả gan mề.

Bóng đen trên không trung do chấp niệm của 'Bất Diệt Chi Chủ' hóa thành vẫn đang không ngừng rót vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng, nếu cứ tiếp tục như thế, chưa đợi vòng tay ' m Ảnh Thánh Địa' phát huy công hiệu, hắn đã bị sức mạnh của chấp niệm âm ảnh làm nổ tung rồi.

Nếu như trong tình huống bình thường, lực lượng 'chấp niệm âm ảnh' được triệu hoán ra quá mạnh, khi cơ thể sắp bị nổ, Tống Thư Hàng sẽ bật 'chế độ sương mù bất hủ'.

Nhưng lần này hắn triệu hoán ra chấp niệm âm ảnh của 'Bất Diệt Chi Chủ', Tống Thư Hàng đã từng lĩnh giáo sự cố chấp của nó với 'bất hủ' một lần… hắn không muốn thử lần thứ hai nữa đâu.

Vì thế, không đến bước cuối cùng, chưa đến mức bất đắc dĩ, tốt nhất không nên tiến vào 'chế độ sương mù ngụy bất hủ', tránh thu hút đầu lâu ác quỷ ma niệm của 'Bất Diệt Chi Chủ', khiến Nho gia vốn đang hỗn loạn càng thêm phiền phức.

Nghĩ tới đây, không chỉ gan mà dạ dày của hắn cũng bắt đầu co rút đau đớn.

Sau thắt lưng, Xích Tiêu Kiếm tiền bối tâm ma lớn tiếng khích lệ:

"Cố gắng lên, Tống Thư Hàng, ngươi nhất định sẽ làm được mà, hãy tin vào bản thân mình.”

Tống Thư Hàng cắn răng, vận chuyển tam đại tôi thể công pháp, cố gắng chống đỡ với sức mạnh của chấp niệm âm ảnh.

Thánh viên cầm kinh văn Nho gia, cao giọng ngâm tụng, ‘Cương Thủ’ biến dị đen kịt biến Tống Thư Hàng thành Tống Thư Hàng da đen. Tam đại tôi thể công pháp vừa được vận chuyển, áp lực của chấp niệm âm ảnh đột nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên lớn tiếng hát:

“Tin tưởng bản thân, o~ Ngươi sẽ giành chiến thắng, tạo nên kỳ tích ~ tin tưởng bản thân, o~”

‘O’ trong câu hát này rất có ma tính, suýt chút nữa là Tống Thư Hàng cũng hát theo.

Nhưng mỹ nhân rắn công đức hát được hai câu thì ngừng lại. Nghịch một chút là được rồi, khi đến cửa ải sinh tử thật sự, lúc nào tiên tử cũng đáng tin đến bất ngờ.

Cô vươn tay đặt lên người Tống Thư Hàng, vận chuyển ‘Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật’, sức mạnh công đức vô thượng làm giảm bớt áp lực lên nhục thể của Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma treo sau thắt lưng Tống Thư Hàng, nó không thể giảm bớt áp lực lên nhục thân của Tống Thư Hàng như mỹ nhân rắn công đức được, điều nó có thể làm chỉ là hấp thu sức mạnh chấp niệm âm ảnh mà cơ thể Tống Thư Hàng tiết ra ngoài. Chỉ cần hấp thu đủ năng lượng, nó cũng có thể giúp Tống Thư Hàng chém ra ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ như bản thể.

Đồng thời, nó còn bổ sung:

“Cho dù có chết cũng phải chết rực rỡ như pháo hoa!”

“Là sống rực rỡ như hoa mùa hạ, chết đẹp đẽ như lá mùa thu.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ thong thả nói, nó đong đưa nhẹ nhàng như đang giúp Tống Thư Hàng khơi thông năng lượng trong toàn cơ thể vậy.

“Đừng gây sự thêm cho ta mà các tiền bối.”

Cả người Tống Thư Hàng bước vào tư thế tích trữ sức mạnh, từng sợi tóc dựng thẳng đứng lên, linh lực khổng lồ quấn quanh người hắn, khí tức cổ xưa, tang thương trong sức mạnh của Bất

Diệt Chi Chủ khuếch trương ra bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người bên cạnh hắn đều nhận được một ít 'tin tức' từ năng lượng cổ xưa đó. Chỉ cần dùng tâm để cảm nhận, sức mạnh của Trường Sinh Giả sẽ mang đến cho mọi người rất nhiều lĩnh ngộ. Nhất là tồn tại 'Thái cổ', từng tiếp xúc với sức mạnh cấm kỵ như Bất Diệt Chi Chủ này.

"Ơ? Sức mạnh này quen quá."

Bạch tiền bối phân thân lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa:

"Quen, quen vô cùng. Tuần trước chúng ta từng đánh nhau với nó trên Điền Thiên Đảo, là sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ, các ma niệm của nó biến thành đầu lâu ác quỷ, chấp niệm biến thành các xúc tu. Nhưng phần lớn đầu lâu ác quỷ bị tan vỡ trước giọng ca của Tạo Hóa tiền bối rồi… còn chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ thì lại bị cha con rùa tai ương khổng lồ dụ đi."

"Ồ, là nó à."

Rốt cuộc Bạch tiền bối cũng phản ứng lại.

Bản thể của Bất Diệt Chi Chủ vẫn chìm trong giấc ngủ sâu, ma niệm và chấp niệm thay nó thu thập tin tức liên quan đến 'bất hủ' trong chư thiên vạn giới. Kết quả là, năm đó khi bọn chúng xông vào hiện thế để tìm 'Vân Tước Tử', bị Thánh Nhân Nho gia tẩn cho một trận.

Thánh nhân còn để lại rất nhiều đường lui, trong đó có giọng ca chuyên khắc chế 'ma niệm Bất Diệt Chi Chủ' của Tạo Hóa Pháp Vương.

"Tống tiền bối… ngươi… nứt rồi."

Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:

"Ừ, ta thấy rồi, Vũ Nhu Tử."

Trên cơ thể 'Cương Thủ' của Tống Thư Hàng xuất hiện nhiều vết nứt nhỏ.

Đau quá đi mất.

"Qủa nhiên không chống đỡ tiếp được nữa, nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cơ thể cũng nổ tung mất."

Tống Thư Hàng vung tay lên, mở ‘thế giới hạch tâm’ ra rồi nói:

“Tất cả mọi người vào thế giới hạch tâm của ta tránh đi đã. Bạch tiền bối, có cách nào truyền tống ta đến một nơi hoang vu vắng người không, ta muốn bật ‘chế độ sương mù’ liều một phen.”

“Đợi một lát, đừng nóng vội.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

Sau đó, hắn cuốn ống tay áo rộng thùng thình lên, lộ ra cánh tay trắng nõn.

Trên cánh tay của Bạch tiền bối phân thân có một hình xăm giống như một con rắn.

Bạch tiền bối vươn tay bắt lấy hình xăm này, xé thật mạnh, hình xăm lập tức bị gỡ xuống.

Bàn tay nắm lấy hình xăm rung nhẹ, hình xăm đón gió mà phình lên, biến thành một sợi dây thừng.

Bạch tiền bối phân thân cầm lấy hai đầu dây thừng, thực hiện một màn nhảy dây hoa lệ đầy thuần thục.

“Hóa thân ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ.”

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng nhớ ra đây là gì.

Đây là ma niệm Bất Diệt Chi Chủ lặng lẽ ký sinh trong người Tống Thư Hàng lúc ở trên Điền Thiên Đảo lần trước, sau đó nó bị Bạch tiền bối phân thân tóm ra, chuyển từ trạng thái 3D sang 2D, biến thành một sợi dây thừng dài.

“Đúng, chính là nó.”

Bạch tiền bối phân thân nói:

“Mấy hôm nay ta dán nó trên tay, tịnh hóa nó từ trong ra ngoài một lần, tuy rằng xét về bản chất nó vẫn là ma niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ nhưng quyền sở hữu đã thuộc về ta.”

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân phất tay một cái, ném ‘ma niệm Bất Diệt Chi Chủ’ lên người Tống Thư Hàng.

Ma niệm giống như một con rắn, quấn quanh cổ Tống Thư Hàng.

“Nó sẽ không chui vào trong cơ thể ta đấy chứ?”

Tống Thư Hàng có ám ảnh tâm lý với thứ này.

Bạch tiền bối nói:

“Yên tâm đi, không phiền phức như thế đâu, chỉ cần dán lên người ngươi giống như một hình xăm là…”

Khi hắn còn đang nói, ‘cá voi mập công đức’ ở dưới đuôi mỹ nhân rắn công đức đột nhiên nhảy lên cao, nuốt luôn lấy ‘ma niệm Bất Diệt Chi Chủ’.

Sau đó, cá voi mập công đức tựa vào lưng Tống Thư Hàng, nhập vào lưng hắn.

Trên lưng Tống Thư Hàng xuất hiện một hình xăm.

Một con cá voi mập há to miệng, trong miệng nó có một con rắn vươn ra ngoài tựa như một cái lưỡi.

Nếu như chỉ riêng hình xăm thì cũng ngầu phết đấy chứ.

Hình xăm vừa xuất hiện, Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy giữa bản thân mình và ‘chấp niệm âm ảnh’ trên đỉnh đầu đột nhiên gần gũi hơn nhiều.

Lực lượng kinh khủng kia không tiếp tục rót vào nữa mà lại ngưng tụ thành một hố đen trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Chế độ chấp niệm âm ảnh phụ thể của Bất Diệt Chi Chủ được mở ra.

Lực lượng đột nhiên tăng lên khiến cho Tống Thư Hàng có một loại ảo giác ‘vô địch’.

Hắn nắm chặt tay lại, muốn cảm khái một chút.

“Hãy gọi ta là Tống *Siêu trâu bò* Thư Hàng.”

Mỹ nhân rắn công đức cướp lời thoại của Tống Thư Hàng.

Chương 1945: Có Nên Gửi Báo Cáo Mật Cho Trình Lâm Tiên Tử Không Nhỉ?

Tống Thư Hàng: “Thỉnh thoảng cũng phải cho ta nói một câu thoại chứ.”

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt: “Thỉnh thoảng cũng phải cho ta nói một câu thoại chứ.”

Kho lời thoại lại được cập nhật, có thêm lời thoại mới.

Tống Thư Hàng: “…”

“Tiếp theo ngươi định làm gì?” Lúc này Bạch Long tỷ tỷ lại hỏi.

Sau khi kích hoạt vòng tay m Ảnh Thánh Địa, thời gian chấp niệm âm ảnh phụ thể bắt đầu đếm ngược.

Chờ chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ bám trên người Tống Thư Hàng tiêu hao hết thì năng lực phụ thân của m Ảnh Thánh Địa sẽ kết thúc.

Bắt đầu từ bây giờ, mỗi phút mỗi giây của Tống Thư Hàng đều cực kỳ quý giá.

“Tên Trường Sinh Giả giấu mặt của Thiên Đình viễn cổ đã ra tay, hắn đang cướp đoạt mảnh vỡ Thiên Đình.” Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng phát ra tiếng.

Cô giống như một chiếc ra đa, theo dõi mọi động tĩnh trong địa bàn Nho gia 24/24.

“Bạch Long tỷ tỷ có cảm ứng được đối phương là ai không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thu thập tin tức là khâu cực kỳ quan trọng trong chiến tranh hiện đại.

Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu: “Hắn giấu khí tức rất kín, hơn nữa khí tức cực kỳ phức tạp, không giống người ta quen biết.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu đại lão quả cầu béo vẫn chưa đến, vậy chúng ta đi gặp vị Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ này đi.”

“Không cần ngươi đi tìm... Hắn đến rồi.” Ra đa sợi tóc ngố Sở các chủ nhắc nhở.

Vừa rồi lúc Tống Thư Hàng kích hoạt m Ảnh Thánh Địa gây ra động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên đối phương sẽ chú ý đến.

Đúng lúc này, bầu trời bên trên đỉnh đầu nhóm người Tống Thư Hàng bị một đôi tay màu đen xé ra.

Ma khí và yêu khí vô tận quấn quanh hai cánh tay màu đen này, ngoài ra trên hai cánh tay còn mọc rất nhiều con mắt đỏ rực.

“Ơ?” Tống Thư Hàng vừa thấy hình ảnh quen thuộc này, trong lòng chợt động.

Là đại lão Trường Sinh Giả Thiên Đình có hai cánh tay mọc đầy mắt!

Nhưng lần trước do hắn thích thể hiện trước mặt đại lão Rồng Đốm two, không chịu nể mặt đại lão Rồng Đốm two mà tha thứ cho Trình Lâm, sau đó bị đại lão Rồng Đốm two bắt nhốt vào trong phòng tối một nghìn năm rồi mà?

Sao lại được thả ra trước thời hạn thế này?

Đại lão Rồng Đốm two không đáng tin đến vậy ư?

Đã nói rõ là nhốt một nghìn năm mà? Đừng mềm lòng chứ!

Nói thế nào vị Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt này cũng là kẻ thù đã bóp chết con gái ngài là Trình Lâm Nữ Đế một lần, tại sao không nhốt hắn đến chết luôn hả?

Nếu sau này có cơ hội gặp được Trình Lâm tiên tử, có nên gửi báo cáo riêng cho cô ấy không nhỉ?

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên vô vàn suy nghĩ, những ý tưởng cực kỳ táo bạo cứ lần lượt hiện ra.

...

Cạch cạch cạch.

Cổng không gian mở ra, Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt bước ra, đứng trên cao nhìn xuống.

Vòng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả lấp lánh sau đầu hắn.

“Ngươi chính là con bài bí mật mà Nho gia muốn dùng để đối phó với ta đấy à?” Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt khoanh tay trước ngực, trầm giọng nói.

Lúc hắn bày ra tư thế này, Tống Thư Hàng nhìn mà đau cả mắt. Tư thế khoanh tay trước ngực này không có vấn đề gì nhưng trên hai cánh tay của hắn mọc rất nhiều mắt, bày ra tư thế như vậy mắt không bị cấn đau sao?

“Là ngươi!” Đột nhiên, Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng, nghiến răng ken két.

Kẻ thù cũ chạm mặt, đặc biệt đỏ mắt.

Mỹ nhân rắn công đức lập tức vào thế bảo vệ Tống Thư Hàng. Cô giống như gà mẹ bảo vệ gà con, hai tay giang rộng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt, cảnh giác cao độ.

“@#%×.” Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt sửng người trong giây lát, hắn gọi tên của mỹ nhân rắn công đức, trong giọng điệu lộ rõ sự cay đắng... Dù cách xa nghìn mét vẫn cảm thấy đắng đến mức tê lòng.

Nhưng nếu cảm nhận thật kỹ sẽ phát hiện lúc hắn gọi tên của mỹ nhân rắn công đức, trong cay đắng lại ẩn chứa sự dịu dàng.

“Cuối cùng cô vẫn muốn bảo vệ hắn ư?” Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt tình trầm giọng nói.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, môi hồng hé mở: “Đánh ngươi, lại là ngươi... Ta muốn gọi cha ta ra đánh chết ngươi!”

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt: “???”

Ngay sau đó hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng, hai mắt càng đỏ hơn.

...

Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lập tức dựng đứng.

“Thư Hàng.” Cô đè giọng xuống rất thấp, trong đó còn đè nén nỗi oán hận không cách nào hóa giải.

Tâm ma trên người cô đã theo cô suốt từ cảnh giới Tôn Giả thất phẩm đến cảnh giới Trường Sinh Giả, nỗi oán hận Bích Thủy các bị phá diệt lúc nào cũng hành hạ cô... Mãi đến khi Sở two bị tách ra mới tạm thời dừng lại.

“Mặc dù không biết hắn chạy ra bằng cách nào nhưng ta biết phải làm sao rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Sở tiền bối, gọi Sở two về đi, đừng lãng phí thời gian với mấy con tà ma Cửu U kia nữa.”

“Ừ.” Sở các chủ đáp lại một tiếng.

Cô cũng không nhiều lời, trực tiếp chuyển hình ảnh của Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt cho Sở two.

Tống Thư Hàng đưa tay rút Xích Tiêu kiếm tiền bối ra.

“Thông Nương!” Đồng thời hắn mượn đao của Thông Nương.

Vèo~

Cửu Tu Phượng Hoàng đao phát ra tiếng kêu của phượng hoàng, chui ra khỏi thế giới hạch tâm, hớn hở bay vào tay trái của Tống Thư Hàng.

Tay trái cầm kiếm tay phải cầm đao, đao kiếm hợp bích.

“Có lẽ ta biết chuyện gì xảy ra rồi.” Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên nói: “Hắn không phải bản thể mà là hóa than bên ngoài.”

Thân là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, có một hai hóa thân bên ngoài cũng không có gì bất ngờ.

Bản thể của Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt vẫn còn bị nhốt trong phòng tối của đại lão Rồng Đốm two nhưng hóa thân của hắn vẫn có thể hành động.

Chắc chắn thực lực của hóa thân không bằng bản thể nhưng nếu phối hợp với bí pháp đặc biệt của hắn sẽ có chiến lực cấp bậc Trường Sinh Giả.

Cũng vì là hóa thân nên trước đó Bạch Long tỷ tỷ không thể đoán được thân phận của hắn khi chỉ dựa vào khí tức.

“Lên nào, dẫn sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ ra, trước hết cho hắn nếm thử một phát Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối truyền âm nói.

“Thân thể của tiền bối chịu nổi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Đừng lo cho ta, cứ mặc sức xông lên đi!”

Tống Thư Hàng thúc giục sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ, rót vào Xích Tiêu kiếm tâm ma.

Hắn xoay cổ tay.

Ngọn lửa đen bùng cháy từ trên thân kiếm.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao? Phiên bản Bất Diệt Chi Chủ.

Hỏa Diễm Đao do sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ thúc giục ra khác với Hỏa Diễm Đao bản gốc. Uy lực của ngọn lửa không bá đạo như bản gốc nhưng lại có thêm rất nhiều thuộc tính quỷ dị kèm theo trạng thái xấu như ảo ảnh, kịch độc, ma âm, v.v...

Tống Thư Hàng giơ tay lên chém ra một đao, chém ngược từ từ dưới lên.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt hừ lạnh một tiếng, vung hai tay lên.

Trên hai cánh tay của hắn bắn ra mấy tia sáng.

Những tia sáng này bắn lên Phần Thiên Hỏa Diễm Đao màu đen, đánh nát nó.

“Cũng chỉ có thế.” Trường Sinh Giả hay tay mọc đầy mắt trầm giọng nói.

Ngay sau đó thân hình của hắn bước từ trên không trung xuống.

Hắn muốn bóp chết Bá Tống Huyền Thánh giống như bóp chết Trình Lâm năm đó.

Tống Thư Hàng cười khà khà: “Cũng chỉ có thế ư? Khà khà.”

Chương 1946: Nói Được Làm Được

Ầm!

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vốn đã bị đánh tan, biến mất đột nhiên lại thành hình, cắn nuốt Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt.

Trong tính chất sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ ẩn chứa chút uy năng bất diệt.

Sau khi công kích của hắn bị hủy diệt, triệt tiêu sẽ hồi sinh một lần, tiếp tục phát động công kích. Loại công kích cấp pháp tắc này cực kỳ không khoa học.

Người không biết Bất Diệt Chi Chủ, lúc chiến đấu với Bất Diệt Chi Chủ rất dễ bị gài hàng.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao màu đen đánh thẳng vào thân thể Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt.

“A a a~”

Mỹ nhân rắn công đức phát ra tiếng hét thảm thiết phối âm với hắn.

Lúc hét thảm, cô còn ném mấy luồng kiếm quang công kích ánh sáng công đức có cấp bậc gần đạt đến thất phẩm lên không trung.

Mặc dù loại kiếm quang đẳng cấp này không làm gì được Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt, ngay cả chút vết thương ngoài da cũng không gây ra được nhưng uy lực về mặt tâm lý chiến lại không lường được.

“Đừng dừng công kích, đối phương là Trường Sinh Giả, dù chỉ là hóa thân cũng không dễ bị giết chết đâu.” Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu nhắc nhở.

“Ta cũng không muốn dừng nhưng... kỹ năng ta biết có hạn.” Tống Thư Hàng bất đắc dĩ đáp.

Dứt lời hắn dùng niệm lực nâng Xích Tiêu kiếm tiền bối lên, cách không vỗ một chưởng về chỗ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao nổ tung.

Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn!

Hắn mới lĩnh ngộ một chút về bí pháp tuyệt truyền của Kim Cương tự.

Hắn đã xem xong cả bộ bí tịch, cũng đã nắm vững lý thuyết nhưng chưa bao giờ sử dụng.

Bây giờ dưới trạng thái chấp niệm âm ảnh của Bất Diệt Chi Chủ phụ thể, trong đầu Tống Thư Hàng không ngừng hiện ra rất nhiều thông tin, pháp tắc. Đây là tri thức được rút ra từ chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ trong trạng thái âm ảnh phụ thể.

Trong trạng thái này, đầu óc của Tống Thư Hàng hoạt động rất mạnh.

Vốn dĩ chỉ mới xem xong phần lý thuyết về Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn, vậy mà bây giờ trong nháy mắt đã thông suốt, cảm giác rất giống lúc sử dụng CPU của Diệt Phượng Công Tử.

Lúc này hắn đang mượn CPU chấp niệm âm ảnh của Bất Diệt Chi Chủ, nếu trong đao pháp, kiếm pháp, pháp thuật, bí pháp mà bản thân tu luyện có điều gì chưa thấu triệt, chưa lĩnh ngộ hay chưa hiểu, tất cả đều được tính toán lại.

Một bàn tay Phật cực lớn đột nhiên thành hình.

Dưới sự tăng cường của một tia sức mạnh Bất Diệt Chi Chủ, bàn tay Phật này có diện tích gần trăm mét vuông, lúc bàn tay đè xuống còn mang theo sức mạnh sấm sét.

Tiếc là thời gian quá ngắn, Tống Thư Hàng vẫn chưa thể dung hợp Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn với Chưởng Tâm Lôi.

Ầm~

Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn vỗ xuống nơi xảy ra vụ nổ.

Tống Thư Hàng vận dụng con mắt Thánh Nhân Nho gia quan sát tình hình ở khu vực nổ. Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt không hề né tránh, hắn đang chống cự lại đao ý và lửa bất diệt của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn vỗ trúng lưng hắn, canh thời cơ bỏ đá xuống giếng cực chuẩn.

Tiếc là ánh nhìn mang thai không có tác dụng đối với kẻ địch cấp bậc Trường Sinh Giả, nếu không lúc này mà bỏ thêm một phát ánh nhìn... Thuật giám định cường giả nữa thì đúng là chuẩn không cần chỉnh.

Cùng lúc đó, tay của Tống Thư Hàng thi triển pháp ấn: “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!”

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năm luồng sét thô to được triệu hồi xuống, dưới sự tăng cương của sức mạnh Bất Diệt Chi Chủ, dù chỉ là pháp thuật Ngũ Lôi Oanh Đỉnh bình thường cũng có uy lực cấp cửu phẩm +.

Đây cũng là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thi triển pháp thuật Ngũ Lôi Oanh Đỉnh hoàn chỉnh.

Cảm giác dùng pháp thuật thật tuyệt vời.

“Ngươi đang xem thường ta đấy à?!” Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt giận dữ hét to, trên trán hắn có một con mắt đột nhiên sáng lên.

Toàn bộ lửa, đao ý, sấm sét đang bao vây hắn đều bị xua tan.

Trừ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao lúc đầu ra, những pháp thuật khác mà Bá Tống thi triển công kích hắn đều là tiểu pháp thuật vô thưởng vô phạt chẳng đau chẳng ngứa gì.

Đùa gì thế?

Ầm ầm ầm ầm ầm~

Bốp!

Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn và Ngũ Lôi Oanh Đỉnh vừa bị xua tan lại ngưng tụ thành hình, ngoan cường vỗ lên người Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt, chỉ là hầu như không có tác dụng gì.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt gầm lên giận dữ, hắn lơ đi loại công kích vô thưởng vô phạt này, thân hình đạp không xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Hai cánh tay đen sì chụp về phía cổ của Tống Thư Hàng, những con mắt trên hai cánh tay đồng loạt bắn ra năm mươi loại tia sáng.

Hóa đá, định thân, suy yếu, nguyền rủa, còn có chức năng chuyên nhằm vào phòng ngự, tạo ảo giác...

Vừa ra tay chính là phục vụ trọn gói.

Nếu bị hai tay của hắn bóp trúng, dù là Trường Sinh Giả cùng cấp bậc cũng không dễ chịu.

"Chịu chết đi tên họ Tống kia!" Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt tức giận quát.

Hai tay của hắn bóp chặt cổ Tống Thư Hàng rồi nhấc hắn lên, những ngón tay rắn chắc tràn đầy sức mạnh đâm xuyên cổ Tống Thư Hàng.

Khoan đã, quá thuận lợi...

Trong lòng Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt dâng lên cảm giác quỷ dị.

Cả quá trình Tống Thư Hàng không hề chống cự, để mặc hắn bóp cổ giống như Trình Lâm bị hắn bóp gãy cổ năm đó.

Tống Thư Hàng bị bóp cổ trợn ngược hai mắt.

Thân thể mềm nhũn giống như mì sợi nấu chín.

"A a a~" Mỹ nhân rắn công đức phối hợp phát ra tiếng hét thảm thiết.

Có bẫy!

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt lập tức ném Tống Thư Hàng trong tay đi không chút do dự.

Nhưng bắt thì dễ, lúc muốn ném đi lại không đơn giản như vậy.

Tống Thư Hàng mắt trợn ngược này cứ như dính chặt vào tay hắn, ném kiểu gì cũng không đi.

"Tại sao muốn ném ta đi? Không phải ngươi muốn bóp chết ta sao?" Tống Thư Hàng Giống mềm như mì sợi bị ném phát ra giọng nói kỳ quái.

Giọng nói kia nghe hệt như có người đang nói mớ.

"Nhanh lên, bóp chết ta đi." Giọng nói mê sảng kia tiếp tục nói: "Không bóp chết ta thì ta chém chết ngươi."

"Đi chết đi!" Tất cả mắt trên hai tay của Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt tập trung nhắm vào thân thể của Tống Thư Hàng, đồng loạt bắn ra tia sáng.

Thân thể của Tống Thư Hàng dính chặt vào hai tay hắn bị đánh nổ, tan xương nát thịt.

Nhưng đống máu thịt nát bấy kia cứ như có sinh mệnh, hóa thành bùn máu quấn quanh cánh tay của tên Trường Sinh Giả kia. Trong nháy mắt, tất cả mắt trên hai cánh tay của hắn đều bị đống máu thịt nát bấy này che phủ.

Thậm chí đống máu thịt này còn bắt đầu ăn mòn con mắt trên cánh tay hắn.

Trường Sinh Giả mọc mắt lại vận dụng con mắt trên ấn đường, cưỡng ép đuổi đống máu thịt trên tay đi.

...

Cũng trong lúc đó.

Trong hố đen do chấp niệm âm ảnh biến thành trên không trung, Tống Thư Hàng chân thân sải bước đi ra.

Lúc này Tống Thư Hàng đang ở trong một trạng thái rất kỳ diệu.

Bên ngoài thân thể hắn có thêm một lớp "vỏ ngoài", đây là thứ do sức mạnh chấp niệm âm ảnh của Bất Diệt Chi Chủ + luồng ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ bị Bạch tiền bối tinh lọc kết hợp tạo thành.

Có lớp vỏ ngoài này, Tống Thư Hàng có thể thi triển sức mạnh chấp niệm âm ảnh của Bất Diệt Chi Chủ một cách trọn vẹn, bao gồm một số bí pháp và kỹ năng của Bất Diệt Chi Chủ.

Nếu muốn hình dung loại trạng thái này...

Có thể nói trạng thái bây giờ của hắn giống như đang chơi game thực tế ảo. Thông qua vỏ ngoài này, hắn khống chế một nhân vật cấp bậc Trường Sinh Giả, tài khoản Bất Diệt Chi Chủ đang hành động.

Kỹ năng vừa rồi có tên là "Tử Vong Tuyên Cáo", là một loại năng lực thế thân, ngoài ra kỹ năng này chỉ mới thi triển một nửa.

Tống Thư Hàng chân thân sải bước đi đến bên cạnh Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt, mà đối phương cứ như bị mù, không hề phát hiện ra sự tồn tại của Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng đao vung lên, bật chế độ tự động đánh thường chém về phía Trường Sinh Giả.

Tử Vong Tuyên Cáo: Ngươi không bóp chết ta thì ta sẽ chém chết ngươi.

Bất Diệt Chi Chủ nói được làm được, nói chém chết là chém chết, tuyệt đối không dùng chiêu đâm.

Chương 1947: Mũi Thương Bảy Màu Ở Bụng

Một đao một kiếm vô tình chém lên người Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt.

Xoẹt, để lại hai vết thương sâu thấy xương, máu chảy đầm đìa trên người Trường Sinh Giả. Còn có ngọn lửa đen còn sót lại trên miệng vết thương trên người Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt không ngừng thiêu đốt vết thương, áp chế khả năng tự chữa trị vết thương của hắn.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt cắn chặt răng, cố không hét ra tiếng.

Trong lòng hắn có một cảm giác kỳ lạ. Bá Tống vừa rồi với Bá Tống trước đó cứ như hai người khác nhau, bất kể uy lực công kích hay cách vận dụng pháp tắc đều không giống.

Quả nhiên lúc đầu Bá Tống chỉ giở chút thủ đoạn để chọc giận hắn.

Đúng là mấy tên họ Tống chẳng có tên nào tốt lành cả.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt thét dài, trên ngực hắn hiện ra một hình xăm con mắt rất to.

Lúc hình xăm con mắt trên ngực xuất hiện lại phá giải Tử Vong Tuyên Cáo mà Tống Thư Hàng đang thi triển, cuối cùng Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt cũng nhìn thấy thân hình của Tống Thư Hàng.

Hắn xoay người chặn công kích đao kiếm của Tống Thư Hàng, đồng thời con mắt trên ngực bắn ra một chùm sáng.

Xoẹt~~

Sức mạnh trong hố đen chấp niệm âm ảnh trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng trút xuống, ngưng tụ ra một vỏ ngoài người khổng lồ quanh thân thể hắn, dễ dàng chặn một kích tuyệt sát của Trường Sinh Giả. Đây là kỹ năng phòng ngự cực mạnh “Cự Nhân Vương Bào” của Bất Diệt Chi Chủ.

Tiếc rằng dù là Tử Vong Tuyên Cáo trước đó hay Cự Nhân Vương Bào bây giờ đều thuộc dạng kỹ năng kèm theo của chấp niệm âm ảnh Bất Diệt Chi Chủ. Tống Thư Hàng không lấy được bất kỳ manh mối gì từ trong đó, chờ âm ảnh phụ thân biến mất thì hắn chẳng học được gì cả.

Tống Thư Hàng trong trạng thái phòng ngự liếc mắt nhìn hình xăm con mắt trên ngực Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt: “Quả nhiên tên nào mắt híp cũng rất nguy hiểm.”

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt bình tĩnh nói: “Đây không phải mắt híp, nó mọc giữa ngực ta.”

Vừa nói hắn vừa hợp hai bàn tay lại ngang nhau rồi đẩy về phía Tống Thư Hàng, hai con mắt trong lòng bàn tay ngưng kết ra một phù văn khủng bố. Lực tàn phá ẩn trong một chưởng này đủ để san bằng toàn bộ Nho gia.

Một kích này Bá Tống không muốn đỡ cũng phải đỡ, nếu không, Nho gia ở bên dưới cứ chờ chết đi!

“Cô đến rồi đấy à?” Lúc này Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng với giọng điệu rất bình tĩnh.

“Ta đến rồi.” Một giọng thiếu nữ vang lên.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt chợt dừng động tác lại.

Chẳng biết từ lúc nào lại có một thiếu nữ tóc đen xuất hiện sau lưng hắn, cô đi chân trần đứng trong hư không, trên vòng eo nhỏ bằng nắm tay treo một viên bảo châu.

Ngay sau đó trời đất biến đổi.

Một thế giới mang phong cách kiến trúc viễn cổ bỗng dưng hiện ra, cuốn cả Trường Sinh Giả và Bá Tống vào trong đó.

Đây là thế giới của Bích Thủy các.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt nhìn Sở các chủ, đột nhiên trong lòng chợt động: “Là cô!”

“Là ta.” Sở các chủ two ung dung đáp.

“Đây chỉ là một hóa thân, giết chết hắn trước đã.” Tống Thư Hàng nói: “Thời gian của ta vô cùng quý giá, mỗi một giây đều tiêu hao năng lượng khổng lồ.”

Mặc dù chỉ là hóa thân nhưng cũng có thể làm dịu đi lửa giận trong lòng Sở các chủ và Sở two một phần nào đó.

Dứt lời, Tống Thư Hàng lập tức ra tay.

Bên trái kiếm bên phải đao, đao kiếm hợp kích!

Không phải tự động đánh thường mà là trong kho kỹ năng khổng lồ của Bất Diệt Chi Chủ có không ít bí pháp đao kiếm hợp kích.

Tống Thư Hàng hận không thể mở não mình ra, sao chép toàn bộ kỹ năng lại, tiếc là… muốn mơ hãy để lúc đi ngủ mà mơ.

Lúc bí pháp được thi triển, bên tay trái của Tống Thư Hàng xuất hiện hư ảnh một người nữ tử cầm Xích Tiêu kiếm, bên tay phải của hắn xuất hiện hư ảnh một nam tử cầm Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Tống Thư Hàng chỉ cần vung hai tay lên, hư ảnh nam tử và nữ tử phối hợp xuất kích.

Hư ảnh nam tử và nữ tử mỗi người thi triển một chiêu đao pháp và kiếm pháp chứa đựng pháp tắc đại đạo, lúc hợp kích, trong nháy mắt uy lực đã tăng lên gần bốn lần. Hơn nữa Xích Tiêu kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng đao đều là thần binh đỉnh cấp, góp phần tăng thêm uy lực cho chiêu đao kiếm hợp kích.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt muốn né tránh nhưng hắn đã rơi vào lĩnh vực của đao kiếm hợp kích. Dù hắn di chuyển đến vị trí nào để né tránh cũng sẽ bị đao kiếm hợp kích chém trúng.

Hắn muốn vận dụng sức mạnh không gian để né tránh song nơi này là địa bàn của Bích Thủy các, không gian đã bị phong tỏa, trừ khi có thể cưỡng ép phá vỡ phong tỏa của Sở các chủ two.

“Thiên Đình Trảm Tiên kỳ!” Tất cả mắt trên người Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt đồng loạt bắn ra ánh sáng, chống lại đao kiếm hợp kích. Đồng thời trong tay hắn xuất hiện một món pháp khí.

Pháp khí chiến kỳ này là chí bảo do bản thể của hắn chế ra ở thời đại Thiên Đình viễn cổ.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt phất chiến kỳ, thân thể hóa thành ánh sáng chói mắt, một đường xung phong liều chết cưỡng ép phá giải đao kiếm hợp kích, xông đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Trên đường xông lên, đao kiếm hợp kích để lại gần trăm vết thương trên người hắn, máu tươi nhỏ xuống. Hơn một nửa số con mắt trên cánh tay hắn đã bị cắt mù.

Nhưng hắn vẫn bất chấp tất cả xông đến trước mặt Tống Thư Hàng, Trảm Tiên kỳ trong tay nện xuống một cách tàn nhẫn!

“Ha ha, đến hay lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Cự Nhân Vương Bào quanh người hắn vẫn chưa mất tác dụng.

Cự Nhân Vương Bào giơ hai cánh tay lên đỡ.

Keng!

Trường Sinh Giả đối đầu trực diện với nhau, sóng năng lượng mạnh mẽ lan ra xung quanh. Nếu ở hiện thế, một đợt sóng năng lượng này đã đủ để san bằng, chôn vùi Nho gia trong trạng thái có phòng ngự đầy đủ.

Cũng may Sở các chủ two đã mở ra thế giới Bích Thủy các.

Không gian bị phong tỏa, lại có ý chí của Sở các chủ two, sóng chấn động do cuộc đối đầu giữa Trường Sinh Giả gây ra bị áp chế trong phạm vi mười mét.

Nhưng như vậy lại làm sóng chấn động của cuộc giao chiến trở nên cuồng bạo hơn.

Rắc rắc rắc.

Phòng ngự của Cự Nhân Vương Bào bị phá vỡ.

Tống Thư Hàng lập tức khống chế vỏ ngoài Bất Diệt Chi Chủ, tiến lên đối đầu với Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt, thả uy năng của Bất Diệt Chi Chủ ra ở mức lớn nhất.

Hai người áp sát đối kháng điên cuồng, chớp mắt đã công thủ gần nghìn lần.

Vô số bí thuật, sát chiêu, năng lực thiên phú, pháp thuật, nguyền rủa, võ kỹ được hai người thi triển ra, công kích thân thể, hồn phách, tâm linh, ý chí của đối phương.

Thủ đoạn công kích cấp bậc Trường Sinh Giả về mọi mặt, cực kỳ toàn diện.

…

Đây cũng là lần chiến đấu sảng khoái nhất của Tống Thư Hàng.

Từ trận chiến này có thể thấy được Bất Diệt Chi Chủ đáng sợ đến mức nào.

Chỉ là chấp niệm còn sót lại ở Nho gia của hắn, sau đó bị vòng tay m Ảnh Thánh Địa hóa thành âm ảnh phụ thể lại khiến cho Tống Thư Hàng có đủ sức mạnh đối kháng trực diện với Trường Sinh Giả.

Nếu bản thể của Bất Diệt Chi Chủ xuất hiện thì sẽ mạnh đến mức nào nữa?

Hóa thân của Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt bùng nổ và Tống Thư Hàng chiến đấu bất phân thắng bại.

Không gian xung quanh hai người bắt đầu vặn vẹo.

Phong tỏa không gian do Sở các chủ two bố trí đang dần tan vỡ.

Nói thật Sở các chủ two không ngờ Tống Thư Hàng có thể làm đến mức này, chiến đấu trực diện với hóa thân cấp Trường Sinh Giả lại không rơi vào thế yếu, thậm chí còn có xu hướng áp chế hóa thân của Trường Sinh Giả.

“Tên họ Tống kia, hãy nhận lấy cái chết đi!” Đột nhiên Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt bắt được cơ hội.

Chiến kỳ của hắn đẩy lùi phòng ngự đao kiếm của Tống Thư Hàng, thuận thế đâm thẳng về phía bụng của Tống Thư Hàng.

Kết thúc rồi!

Tống Thư Hàng thiếu kinh nghiệm chiến đấu, đặc biệt là chiến đấu ở cấp bậc Trường Sinh Giả, trong thời gian ngắn còn xoay sở được, nếu kéo dài sẽ rất dễ xuất hiện sơ hở.

Phập!

Tiếng trường thương đâm vào thân thể.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt cầm chặt chiến kỳ trong tay.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, ở phần bụng của hắn có một đoạn mũi thương lóe lên bảo quang bảy màu.

Chương 1948: Cái Ta Đáng Thương

Đoạn mũi thương bảy màu này chính là mũi thương Thiên Đình Trảm Tiên kỳ của hắn!

Nhưng rõ ràng một thương này hắn đâm lên người tên họ Tống kia mà, tại sao mũi thương lại chui từ bụng hắn ra chứ?

“Kinh ngạc lắm đúng không?” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng ta không giải tích nguyên lý cho ngươi biết đâu.”

Ngươi hãy ngoan ngoãn lãng phí tế bào não để đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi.

Thật ra... bản thân Tống Thư Hàng cũng không biết chiêu này của Bất Diệt Chi Chủ có nguyên lý hoạt động thế nào.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt rút mạnh Thiên Đình Trảm Tiên kỳ, mũi thương trên bụng hắn bị rút ra, Thiên Đình Trảm Tiên kỳ nhuốm máu.

Là máu tươi của hắn.

Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt: “Nhân quả... A!”

Phập!

Lại có một mũi thương đâm xuyên bụng hắn.

Cũng là mũi thương bảy màu, trên mũi thương dính máu tươi, hình ảnh này thật quen mắt.

Một cơn đau nhói mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng không chịu nổi truyền từ bụng đến linh hồn của hắn.

Hắn có thể cảm ứng được thanh trường thương bảy màu này được chế tạo để nhắm đối phó hắn, sức mạnh trên trường thương bảy màu khắc chế sức mạnh bản nguyên của người bất yêu trong cơ thể hắn.

Lúc trường thương đâm vào cơ thể, hắn cảm thấy cả người như nhũn ra, cảm giác yếu ớt phát ra từ tận xương cốt làm hắn chẳng muốn nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay.

Ở sau lưng hắn...

Sở các chủ two cầm trường thương với vẻ mặt bình tĩnh, hai tay giữ vững thương rồi giơ lên, đâm nhẹ nhàng xuyên qua bụng Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt.

Bích Thủy các là địa bàn của cô, ở đây cô có thể làm được rất nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng... Ví dụ như giấu khí tức.

Đặc biệt là khi có Tống Thư Hàng ở phía trước thu hút sự chú ý của Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt, cô chỉ cần để lại một ảo ảnh ở đằng xa, sau đó cứ thế bước từng bước đến sau lưng Trường Sinh Giả nhiều mắt rồi tặng cho hắn một thương.

“Một thương này ta đã tính đi tính lại ở trong đầu hàng nghìn hàng vạn lần.” Sở các chủ two nói chậm rãi.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng ấy, trong đầu cô không ngừng suy đi tính lại về mệnh đề “Nếu người bắt yêu có hai cánh tay mọc đầy mắt lại xuất hiện ở Bích Thủy các”.

Cô vận dụng đủ mọi cách, không ngừng thu thập tin tức về người bắt yêu này. Cô biết sau đó tên người bắt yêu này đã trở thành Trường Sinh Giả, trở thành một trong những người sáng lập ra Thiên Đình viễn cổ. Cô góp nhặt hàng loạt chiến tích của người bắt yêu này. Trong lúc chinh chiến khắp nơi vì Thiên Đình, người bắt yêu Trường Sinh Giả này đã chiến đấu với không ít cường giả trong chư thiên vạn giới, những chiến tích và quá trình chiến đấu này đều là dữ liệu.

Trong đó, phần lớn nguồn dữ liệu là đến từ Tống đầu gỗ.

Trong đầu hai vị Sở các chủ đều có một kho dữ liệu về “người bắt yêu hai tay mọc đầy mắt”. Các cô đã tính toán rất nhiều lần, trong đầu tưởng tượng ra gần mười nghìn loại phương pháp đối phó với người bắt yêu Trường Sinh Giả trong Bích Thủy các.

“Tiếc là không thể đâm một thương này lên người bản thể của ngươi.” Sở các chủ two nói.

Trong Bích Thủy các ở bên dưới, có một trụ kim loại nhô lên tạo thành một cái cây khổng lồ. Phía sau đại thụ kim loại, hư ảnh cây sinh tử khô vinh hiện ra dựa vào đại thụ kim loại, hóa thành phong ấn mạnh nhất trong Bích Thủy các.

Đại thụ kim loại xoắn lại vươn lên, cắn nuốt người bắt yêu

Trường Sinh Giả.

Muốn chém chết một tên Trường Sinh Giả cũng không dễ như vậy.

Cho dù chỉ là một hóa thân cũng vậy.

Thế nên ngay từ đầu Sở các chủ two đã định phong ấn triệt để người bắt yêu Trường Sinh Giả, sau đó từ từ giày vò hắn đến chết.

“Đã tính toán hàng nghìn hàng vạn lần ư? Khả năng thù dai của nữ nhân thật đáng sợ.”

Người bắt yêu Trường Sinh Giả muốn khôi phục sức mạnh nhưng có vẻ như sức mạnh bản nguyên của hắn đã bị phong ấn hoàn toàn.

Chẳng qua… tưởng như vậy là có thể giải quyết hắn ư? Có phải ngây thơ quá rồi không?

Thân là người bắt yêu Trường Sinh Giả, cho dù chỉ là một hóa thân cũng không bị giải quyết dễ dàng như vậy.

“Có điều ngươi quá để ý đến thân phận người bắt yêu của ta rồi… Dù mất đi sức mạnh bản nguyên của người bắt yêu, ta vẫn có thể sử dụng loại sức mạnh khác.”

Người bắt yêu Trường Sinh Giả nghĩ thầm.

Ngoài sức mạnh bản nguyên của người bắt yêu, trong cơ thể hắn còn cất giấu một loại sức mạnh khác. Đây là sức mạnh trời sinh đã có, chính hắn cũng không biết sức mạnh này có nguồn gốc từ đâu nhưng nó cực kỳ mạnh mẽ cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa dù là trạng thái hóa thân cũng có thể sử dụng loại sức mạnh này.

Đại thụ kim loại cắn thân thể hắn, muốn cắn nuốt phong ấn hắn lại.

Sau khi hoán đổi hệ thống sức mạnh thành công, người bắt yêu Trường Sinh Giả bắt đầu giãy giụa. Thân thể hắn cố chen ra khỏi phong ấn đại thụ kim loại giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Đồng thời tất cả con mắt trên người hắn không ngừng bắn chùm sáng ra ngoài, ngăn cản Tống Thư Hàng và Sở các chủ two đến gần, tranh thủ chút thời gian để hắn thoát khỏi phong ấn đại thụ kim loại.

Trong lúc giãy giụa, hắn dùng tay phải tóm chặt trường thương đâm sau lưng, muốn rút nó ra để kích hoạt lại sức mạnh bản nguyên của người bắt yêu.

Tống Thư Hàng lại mở ra Cự Nhân Vương Bào: “Để ta chặn những chùm sáng này cho, Sở tiền bối đâm hắn một thương nữa đi.”

“Đừng lo, nơi này là Bích Thủy các.” Tiếng của Sở các chủ two mang theo sức mạnh làm người ta tín phục.

“Muộn rồi! Ha ha ha.” Người bắt yêu Trường Sinh Giả giãy mạnh, hơn nửa thân thể chui ra khỏi đại thụ kim loại.

Ngay lúc thân thể hắn sắp thoát khỏi phong ấn đại thụ kim loại, đột nhiên có một Tống Thư Hàng xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là một Tống Thư Hàng máy móc như được chế tạo từ sắt thép xuất hiện đột ngột, lờ đi công kích chùm sáng đầy trời.

Tống Thư Hàng máy móc này cứ như thuộc về một không gian khác, những chùm sáng kia không ngừng xuyên qua thân thể hắn.

“Ngoan ngoan nghỉ ngơi đi.” Tống Thư Hàng kim loại nói.

Hắn lấy ra một thanh dao găm, đâm vào trán của người bắt yêu Trường Sinh Giả.

“Bá... Tống...” Người bắt yêu Trường Sinh Giả gào thét.

Hắn giơ tay lên đỡ, nhưng cánh tay của Tống Thư Hàng kim loại lại xuyên qua thân thể hắn, dễ dàng cắm dao găm vào trán hắn.

Thanh dao găm này có công hiệu giống trường thương của Sở các chủ two, đều được chế tạo ra nhằm đối phó hắn. Trường thương đã phong ấn sức mạnh bản nguyên của người bắt yêu trong cơ thể hắn, còn thanh dao găm này lại phong ấn luôn sức mạnh bí ẩn mà hắn không muốn ai biết.

“Không thể nào, sức mạnh bí ẩn của ta, tại sao ngươi lại biết chứ?” Người bắt yêu Trường Sinh Giả hét lên đầy giận dữ.

Không, đây không phải Bá Tống.

Người bắt yêu Trường Sinh Giả: “Ngươi là ai?”

Tống Thư Hàng kim loại đặt ngón tay bên môi: “Suỵt ~ “

Sau đó hắn nhấc chân đạp một cước lên mặt người bắt yêu Trường Sinh Giả, đạp hắn về lại trong phong ấn đại thụ kim loại.

“Tên… họ... Tống...” Người bắt yêu Trường Sinh Giả gằn từng tiếng, thân hình hắn bị đại thụ kim loại cuốn vào, bị cắn nuốt, cuối cùng bị phong ấn.

Mà lúc chùm sáng biến mất, Tống Thư Hàng kim loại cũng biến mất tăm.

Xuất hiện một cách quỷ dị rồi lại biến mất một cách quỷ dị.

…

“Phong ấn thành công rồi ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Ừ.” Sở các chủ two gật đầu đáp, cô lại xác nhận một lần, quả thật hóa thân của người bắt yêu Trường Sinh Giả đã bị phong ấn trong đại thụ kim loại: “À này... cái ngươi kim loại mới vừa xuất hiện là hóa thân của ngươi à?”

“Cái ta kim loại ư?” Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến hóa thân bọc thép đáng thương của hắn.

Chương 1949: Não Cô Ta Có Vấn Đề Hay Sao Vậy?

Đầu năm nay, các đại lão đều thích cưỡng ép mượn ít đồ từ trên người mấy bé lính mới ngây thơ.

Có đại lão mượn linh quỷ, có đại lão mượn hóa thân, có đại lão mượn đầu.

Hóa thân bọc thép đáng thương của Tống Thư Hàng mới ra đời chưa được bao lâu, còn chưa kịp xây dựng tình cảm sâu đậm với bản thể đã bị Thiên Đế mang đi cùng với Thái Dương thuyền của thế giới hắc long.

Sở các chủ two đáp lại: “Đúng vậy, cái ngươi kim loại đột nhiên xuất hiện, cắm một thanh dao găm vào trán người bắt yêu Trường Sinh Giả, phong ấn một loại sức mạnh khác trong cơ thể hắn, lại đạp hắn vào trong phong ấn của ta.”

Tống Thư Hàng kim loại xuất hiện dưới sự yểm trợ đến từ công kích chùm sáng của người bắt yêu Trường Sinh Giả, sau đó lại lập tức biến mất khi những chùm sáng biến mất. Nhưng Bích Thủy các là thế giới của cô, mọi chuyện xảy ra trong này đều không thoát khỏi mắt cô.

“Không đúng, không hợp lý.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ two: “Cái gì?”

“Nếu là cái ta kim loại thì hẳn là hóa thân bọc thép của ta. Thế nhưng... bây giờ hóa thân bọc thép của ta còn đang nằm trong tay Thiên Đế, bị Thiên Đế dùng bí thuật khống chế, ta không thể triệu hồi nó về.” Tống Thư Hàng giải thích.

Nếu đúng là hóa thân bọc thép của hắn, vậy lẽ nào Thiên Đế khống chế nó, âm thầm đến trợ giúp Sở các chủ two phong ấn Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt?

Nhưng vấn đề là người bắt yêu Trường Sinh Giả là thuộc hạ hết sức trung thanh của Thiên Đế. Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, hắn còn đuổi giết Trình Lâm điên cuồng.

Tại sao Thiên Đế lại muốn giúp kẻ địch phong ấn thuộc hạ số một của bản thân lại?

Trừ khi Thiên Đế điên rồi.

Hay thật ra nhân vật xuất hiện lúc nãy không phải hóa thân bọc thép của hắn?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ…

[Ting~~ Bạn xấu Thiên Đế truyền mười giây công lực từ xa cho ngươi, tiêu hao trong quá trình truyền công lực là chín phần, xin hãy chú ý kiểm tra và nhận.]

[Tin nhắn gửi kèm: Chào Tống tiền bối, đầu tiên chúc mừng ngươi đã thành công phong ấn hóa thân thuộc về đại tướng tiên phong của Thiên Đình ta. Trận chiến này đánh rất hay, rất có khí thế của cấp bậc Trường Sinh Giả. Nhưng… ta đã thu hồi rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình bên ngoài Nho gia rồi.]

Là chức năng bạn bè của kim đan mã QR.

Điều làm Tống Thư Hàng đắng lòng nhất về chức năng này là Trình Lâm Tiên Tử và các đại lão có thể thực hiện đủ loại thao tác, còn hắn do cảnh giới chưa đủ, chỉ có thể trợn mắt mà nhìn.

Tống Thư Hàng: “...”

Quả nhiên là Thiên Đế!

Não cô ta có vấn đề hay sao vậy?

Không đúng, với tính cách của Thiên Đế, mỗi bước đi đều ẩn chứa tính toán cực sâu.

Thiên Đế cố ý để người bắt yêu Trường Sinh Giả hóa thân bị Sở các chủ two phong ấn, phải chăng có âm mưu gì đó?

Khoan đã...

Chẳng lẽ Thiên Đế muốn dùng người bắt yêu Trường Sinh Giả hóa thân này để giành lấy Bích Thủy các của Sở các chủ two?

Trước kia khi Sở các chủ còn chưa khai phá đạo của bản thân, ở thú tu giới có người sống sót sau thảm họa của Thiên Đình viễn cổ muốn cướp đoạt Bích Thủy các của Sở các chủ, định dùng Bích Thủy các xây lại Thiên Đình.

Bây giờ Thiên Đế sống lại, muốn xây lại Thiên Đình, rất có thể sẽ nhắm vào Bích Thủy các!

[Ting~ Bạn xấu Thiên Đế lại truyền mười giây công lực cho ngươi, tin nhắn gửi kèm: Tống tiền bối, để ta đoán thử nhé, có phải ngươi đang nghĩ não trẫm có vấn đề rồi đúng không? Nhưng trẫm nói cho ngươi biết trẫm không điên, trẫm rất bình thường. Về phần rốt cuộc trẫm muốn làm gì... ngươi đoán thử xem? Nếu đoán trúng thì trẫm sẽ tặng cho ngươi một phần thưởng.]

Lại một tin nhắn xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

“Sở tiền bối, hãy kiểm tra phong ấn lại lần nữa, xem thử trong phong ấn có sơ hở gì không.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói nhanh: “Cái ta kim loại xuất hiện lúc nãy đúng là hóa thân bọc thép của ta, hơn nữa Thiên Đế còn đang không chế nó.”

Sở các chủ two gật đầu, kiểm tra lại phong ấn, đồng thời cũng tính toán lại từ đầu đến cuối. Sợi tóc ngố Sở các chủ cũng gia nhập đội ngũ kiểm tra, trợ giúp Sở two.

Một lúc sau.

“Không có sơ hở, phong ấn không có vấn đề gì!” Sở các chủ two nói.

Người bắt yêu Trường Sinh Giả hóa thân đã bị phong ấn, trường thương trên bụng và dao găm trên trán đã phong ấn toàn bộ sức mạnh bản nguyên trong cơ thể hắn, hắn không hề có cơ hội lật ngược tình thế.

“Mượn uy năng của Bích Thủy các, tối đa là một năm, chúng ta có thể làm suy yếu Trường Sinh Giả hóa thân trong phong ấn một cách triệt để rồi chém chết hắn.” Sở các chủ nói tiếp.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Dao găm trên đầu người bắt yêu Trường Sinh Giả là do Thiên Đế cắm vào, phải chăng Thiên Đế có cách nào đó có thể giải trừ tác dụng của dao găm từ tầm xa, giúp người bắt yêu thoát khỏi phong ấn?”

“Ta cũng có thông tin về chuyện trong cơ thể người bắt yêu có loại sức mạnh bản nguyên thứ hai.” Sở các chủ two nói chậm rãi: “Ta đã tính đến tình huống này trong lúc thiết kế phong ấn. Dù bây giờ dao găm cắm trên đầu hắn mất đi hiệu lực cũng sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả của phong ấn.”

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Hoàn toàn không biết Thiên Đế muốn làm gì.

Thông tin không đủ, thiếu manh mối.

Dù hắn có là thần thám chuyển thế cũng không thể tìm ra chân tướng của chuyện này.

“Ta phải đi trước đây, ta không thể ở hiện thế quá lâu.” Sở các chủ two nói, đây là cái giá sau khi cô dung hợp với đầu của Vân Tước Tử.

“Nhớ cẩn thận với đại lão quả cầu béo Cửu U.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Yên tâm đi, bây giờ ta đặt Bích Thủy các ở khe hở giữa Cửu U và hiện thế, chỉ cần ta không gây chuyện thì sẽ không có vấn đề gì đâu.” Sở các chủ two đáp.

Lời vừa dứt, cả Bích Thủy các và cô đều biến mất.

Thân hình Tống Thư Hàng lại xuất hiện ở không trung bên trên thung lũng tách giãn lớn của Nho gia.

“Nhưng hôm nay tiền bối ngài vẫn gây chuyện suốt đấy thôi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Sợi tóc ngố Sở các chủ lay nhẹ: “Không cần lo cho cô ấy, nếu thật sự không được... cô ấy còn có thể đi nương nhờ một vị chúa tể khác.”

“Cũng đúng.” Thân hình Tống Thư Hàng đáp xuống từ không trung.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao trở về thế giới hạch tâm, về lại bên cạnh Thông Nương.

Bạch Hạc Chân Quân hỏi: “Thư Hàng, đại lão hai tay mọc đầy mắt kia đâu rồi?”

“Bị ta và Sở các chủ phong ấn rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Long tỷ tỷ thở phào một hơi.

“À Bạch Long tỷ tỷ này, lúc bọn ta phong ấn người bắt yêu Trường Sinh Giả hóa thân, Thiên Đế đã khống chế hóa thân bọc thép của ta xuất hiện, đâm một dao vào đầu người bắt yêu Trường Sinh Giả, đạp hắn vào trong phong ấn. Bên Bạch Long tỷ tỷ có tin tức hay manh mối gì không?” Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói.

Bạch Long tỷ tỷ: Σ(つ °Д°;)つ

Đúng là một tin cực sốc.

Não của Bạch Long tỷ tỷ cũng ngừng hoạt động.

Trong ấn tượng của cô, người bắt yêu Trường Sinh Giả là tướng tiên phong của Thiên Đình, hắn đã đóng góp cực lớn lúc thành lập Thiên Đình. Lúc Thiên Đình chinh chiến với bên ngoài, hắn luôn là người xuất chiến đầu tiên.

Trong số tất cả các Trường Sinh Giả, hắn là người trung thành với Thiên Đế nhất.

Vậy mà bây giờ Thiên Đế lại đâm một dao vào đầu đại tướng trung thành nhất của mình ư?

“Não cô ta có vấn đề hay sao vậy?” Một lúc lâu sau Bạch Long tỷ tỷ mới nặn ra được một câu.

Tống Thư Hàng: “Ta cũng nghĩ vậy.”

À mà Thiên Đế đang ở đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn hố đen chấp niệm âm ảnh trên không trung, sức mạnh chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ còn duy trì được một lúc nữa.

Chương 1950: Bất Diệt Chi Chủ Kết Bạn Với Ngươi

Vậy nên không thể lãng phí hiệu quả phụ thể của chấp niệm âm ảnh.

Có nên làm chút gì đó không nhỉ?

Đại lão quả cầu béo vẫn chưa đến, đám tà ma Cửu U muốn đến Nho gia gây chuyện cũng chưa đến.

Bên Bạch tiền bối two cũng không có tin tức.

“À mà Bạch Long tỷ tỷ còn chưa quét mã QR kết bạn với ta đúng không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ xua móng nhỏ: “A Thập Lục kết bạn rồi, ta không cần kết nữa.”

Tô Thị A Thập Lục liếc nhìn mặt của Tống Thư Hàng hỏi: “Thư Hàng ngươi có thắc mắc gì à?”

“Thật ra ta muốn hỏi sao các tiền bối truyền công từ xa được hay vậy?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân ở bên cạnh trả lời: “Chẳng phải thánh ấn có chức năng này sao?”

“Nếu không dùng thánh ấn, chỉ dùng chức năng bạn bè của kim đan mã QR thì sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Nếu học được chiêu này, không cần mượn tiểu trợ lý lưới rồng của thế giới hắc long, hắn cũng có thể để lại lời nhắn cho người khác thông qua chức năng gửi tin nhắn đính kèm của truyền công từ xa.

“Chuyện này ta không rõ lắm, hình như giữa ta và ngươi cũng không có chức năng truyền công từ xa.” Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi nói: “Bạch Long tỷ tỷ, hay cô kết bạn với Tống Thư Hàng thử xem?”

Bạch Long tỷ tỷ giơ móng nhỏ lên gãi mặt: “Được rồi.”

Tống Thư Hàng động tâm niệm, chiếu mã QR trong linh hồ kim đan ra: “Bạch Long tỷ tỷ, cô dùng tinh thần lực quét hình vẽ này thử xem.”

Vừa dứt lời, Tống Thư Hàng đã nhận được một thông báo.

[Ting~~ Bất Diệt Chi Chủ đã kết bạn với ngươi, xin hãy xếp nhóm cho nó.]

Tống Thư Hàng: “Định mệnh!”

“Gì vậy hả? Làm ta giật cả mình.” Bạch Long tỷ tỷ tỏ vẻ bất mãn.

Cô mới ngưng tụ tinh thần lực, chuẩn bị quét mã QR do Tống Thư Hàng chiếu ra, kết quả Tống Thư Hàng đột nhiên hét to, cắt ngang động tác của cô.

Tống Thư Hàng nhìn các vị tiền bối và Tô Thị A Thập Lục: “Bất Diệt Chi Chủ mới kết bạn với ta.”

Bạch tiền bối phân thân: “Có thể là do... ngươi đang ở trạng thái chấp niệm Bất Diệt Chi Chủ phụ thân nên gợi ra tinh thần lực của nó?”

“Bất Diệt Chi Chủ kết bạn với ngươi thì sẽ thế nào? Có vấn đề gì không?” Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

“Trước mắt xem ra hẳn là không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng đáp.

Dù sao Thiên Đế cũng nằm trong danh sách bạn bè của hắn, mặc dù là thuộc nhóm bạn xấu (hồ bằng cẩu hữu). Thật ra Tống Thư Hàng cảm thấy cái danh này rất thích hợp với Đậu Đậu, tính ra Đậu Đậu mới là cẩu hữu thật sự của hắn.

Xích Tiêu kiếm tiền bối: “Vậy trước hết đừng để ý đến nó, Bất Diệt Chi Chủ luôn ở trạng thái ngủ say, ngoại trừ chấp niệm đối với vật phẩm bất hủ thì nó không hề quan tâm đến ngoại giới.”

[Ting~~ mười giây đã qua, có muốn xếp Bất Diệt Chi Chủ vào nhóm “bạn bè xạ lạ” không?]

“Còn chức năng này nữa à?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy trước hết cứ xếp nó vào nhóm bạn bè xa lạ đi.”

[Ting~ Bạn bè xa lạ Bất Diệt Chi Chủ, kết bạn thành công.]

[Ting~ Bất Diệt Chi Chủ cảm ứng được khí tức của vật phẩm bất hủ, đồng thời sinh ra phản xạ có điều kiện đối với nó.]

Tống Thư Hàng: “Ể?”

Lại có thao tác mới gì nữa vậy?

Ngay sau đó thân thể Tống Thư Hàng bay vèo lên trời.

Trong trường hợp Tống Thư Hàng không thực hiện thao tác gì, chấp niệm âm ảnh phụ thể trên người hắn tự động bắt đầu hành động.

Tống Thư Hàng nhìn pháp khí m Ảnh Thánh Địa trên tay. Lúc này trên pháp khí vòng tay hiện đầy đạo văn màu đỏ đậm.

Vòng tay m Ảnh Thánh Địa có tác dụng kích hoạt chấp niệm, hóa thành âm ảnh phụ thân lên người ký chủ, trở thành sức mạnh ký chủ có thể sử dụng. Mà khi chấp niệm âm ảnh phụ thể trên người ký chủ gặp được đối tượng của chấp niệm, nó sẽ có khả năng tiến vào trạng thái nóng nảy.

“Tiểu tử này lại làm gì nữa?” Bạch Long tỷ tỷ cuốn lấy Tô Thị A Thập Lục đuổi theo Tống Thư Hàng.

Bạch Hạc Chân Quân cũng gọi ra pháp khí thuyền tiên của bản thân, mang theo Bạch tiền bối phân thân trong trạng thái tiết kiệm năng lượng đuổi sát theo sau.

...

Tống Thư Hàng càng bay càng cao, càng bay càng nhanh.

Sau đó thân hình hắn đột nhiên biến mất.

Tô Thị A Thập Lục: “Truyền tống không gian?”

“Là đường hầm Cửu U ẩn.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Trên bầu trời của Nho gia ẩn giấu một đường hầm thông đến Cửu U, có vẻ là đường hầm mới xuất hiện gần đây.

“Có đuổi theo nữa không?” Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

Bạch tiền bối phân thân trả lời: “Không, chúng ta đừng đi vào. Để ta liên hệ với một người, chúng ta ở gần đường hầm chờ Thư Hàng.”

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân thử liên lạc với vị Bạch tiền bối two mà Tống Thư Hàng hay nhắc đến. Bản thể đã từng tiếp xúc với Bạch two, hơn nữa hai bên còn trao đổi thông tin liên lạc với nhau.

Nơi này vừa lúc là đường hầm thông đến Cửu U, có lẽ sẽ liên lạc được với Bạch two.

Chuyện ở Cửu U vẫn nên giao cho đối phương thì thích hợp hơn.

Bạch Long tỷ tỷ dùng móng nhỏ vỗ nhẹ lên đầu Tô Thị A Thập Lục. Cô nhìn ra được A Thập Lục đang lo lắng không yên nên định trấn an A Thập Lục một chút.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của A Thập Lục vang lên.

Là Tống Thư Hàng gọi đến, ở trong đường hầm Cửu U, điện thoại của hắn vẫn còn chút sóng.

Tô Thị A Thập Lục vội ấn nút nghe máy.

“Thập Lục, các ngươi đừng vào đây.” Tiếng của Tống Thư Hàng vang lên: “Cứ ở cửa vào đường hầm Cửu U chờ ta, thấy ta vừa ra phải đỡ ta chạy ngay.”

“Ngươi thấy cái gì?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta thấy bộ phận thân thể của... Vân Tước Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Là bộ phận thân thể còn chưa bị rùa tai ương khổng lồ thu hồi.

Không biết trạng thái bây giờ của Vân Tước Tử tiền bối thế nào.

Chấp niệm âm ảnh của Bất Diệt Chi Chủ mang theo hắn tiếp tục đi sâu vào trong đường hầm Cửu U.

Sau khi tiến vào một độ sâu nhất định, điện thoại di động mất sóng.

Tống Thư Hàng đành cất điện thoại di động vào: “Quả nhiên Vân Tước Tử tiền bối đã chạy thế giới Cửu U một mình.”

“Hành động này rất hợp với tính cách của cô ấy.” Xích Tiêu kiếm Tâm ma trả lời: “Nhưng vấn đề bây giờ là ai đang công kích cô ấy, hơn nữa... tại sao đám rùa tai ương khổng lồ lại không đến chứ?”

“Có thể là do trên bộ phận thân thể này không có khí tức bất hủ.” Tống Thư Hàng suy đoán.

Do khúc xương bất hủ vẫn còn ở chỗ chúa tể quả cầu béo, rất có thể thân xác mới của Vân Tước Tử tiền bối đã mất đi khí tức bất hủ, vậy nên không thể hấp dẫn rùa tai ương khổng lồ đến.

Về phần người công kích cô ấy…

Khả năng xấu nhất là đại lão quả cầu béo.

Bởi vì vốn dĩ Vân Tước Tử đang đi đến chỗ nó.

“Cẩn thận trước mặt.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở, phía trước có một luồng khí tức kỳ lạ.

“Tạch tạch tạch tạch~” Chấp niệm âm ảnh bao quanh Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu quái dị, sau đó hùng hổ xông lên.

Ở cuối đường hầm, thoáng thấy được một bóng người đang lắc lư.

Vỏ ngoài chấp niệm âm ảnh của Bất Diệt Chi Chủ há miệng phun ra một ngọn lửa.

Thế lửa hung mãnh.

Sau khi phun lửa xong, chấp niệm và cơn kích động của Bất Diệt Chi Chủ đã bình tĩnh lại.

Quyền khống chế lại nằm trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Bất Diệt Chi Chủ hùng hổ xông lên.

Bất Diệt Chi Chủ khiêu khích kẻ địch.

Bất Diệt Chi Chủ hài lòng thỏa dạ, chấp niệm tan đi, đồng thời để lại kẻ địch đã khiêu khích thành công cho Bá Tống.

Chương 1951: Không Thể Đổi Thành Động Vật Có Vú Được Ư?

Chẳng lẽ Bất Diệt Chi Chủ đánh xong một đợt đã buông bỏ chấp niệm, biến thành người đàn ông phật hệ ư?

Ghét nhất là kiểu người làm việc bỏ dở giữa chừng thế này đấy.

Một khi đã xông lên đánh thì phải đánh đến cùng, không được lùi bước chứ!

Nếu ngươi không hại người thế này thì ít nhất chiếc thuyền tình bạn của chúng ta còn có thể tiến xa thêm mấy mét.

Lúc Tống Thư Hàng nhận lại quyền khống chế vỏ ngoài chấp niệm Bất Diệt Chi Chủ, bóng người vô duyên vô cớ bị phun lửa vào mặt kia xoay người đến gần.

Trong ngọn lửa do Bất Diệt Chi Chủ phun ra mang theo một luồng sức mạnh bất diệt, giúp ngọn lửa này có thể thiêu đốt vạn vật. Nếu không thiêu đốt mục tiêu thành tro, hầu như nó sẽ không tắt. Nhưng mà... tuy ngọn lửa bất diệt cắn nuốt bóng người kia song lại không thể làm đối phương bị thương dù chỉ là một chút.

Bóng người kia để mặc ngọn lửa bất diệt thiêu đốt hắn, hắn giống như một người lửa, xoay người đi đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“A a a, Bá Nho Huyền Ma.” Bóng người trong ngọn lửa lên tiếng.

Giọng nói này là giọng của người quen.

Tống Thư Hàng nhìn người lửa.

Trong ngọn lửa, thân thể của đối phương không ngừng sóng sánh giống như thủy ngân, thân hình miễn cưỡng duy trì hình người.

Đặc trưng rõ ràng như vậy, không cần đối phương tự giới thiệu Tống Thư Hàng đã đoán được hắn là ai.

“Đại lão quả cầu béo.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng người thủy ngân này cũng không phải chân thân của đại lão quả cầu béo.

Tống Thư Hàng cảm ứng được khí tức của xương bất hủ trong cơ thể người thủy ngân này. Hiển nhiên đây là phân thân mới do quả cầu béo chế tạo ra cho xương bất hủ.

Bộ thân xác cũ của Vân Tước Tử mà quả cầu béo sử dụng lúc trước đã bị Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two hợp tác gài bẫy, bị Tống Thư Hàng đoạt lại, bây giờ còn được cất trong thế giới hạch tâm.

Đại lão quả cầu béo bình tĩnh nói: “Xem bộ dạng của ngươi thì có vẻ như đã đạt được sức mạnh siêu cường, sau đó muốn trợ giúp nữ nhân tóc xanh kia đoạt lại khúc xương bất hủ từ trong tay ta đúng không?”

“Thật ra ta bị chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ dẫn đến đây, thậm chí người vừa phun lửa vào ngươi cũng không phải ta, nhưng chắc chắn ngươi sẽ không tin lời ta nói đâu.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng không lên tiếng giải thích, chỉ im lặng.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Dù sao mặc kệ hắn có nói gì thì đại lão quả cầu béo cũng sẽ không tin hắn.

Đồng thời trong lòng triệu hồi Bạch tiền bối two.

“Triệu hồi Bạch tiền bối, triệu hồi Bạch tiền bối, ta đã gặp quả cầu béo.”

“Ngươi chẳng biết gì về sức mạnh chân chính.” Đại lão quả cầu béo vẫn bình tĩnh nói: “Một con kiến đột nhiên đạt được sức mạnh của một con gà đã tự cho mình là vô địch thiên hạ. Nhưng trong mắt ta, ngươi chỉ tăng từ mức tiện tay có thể bóp chết lên bóp hơi cấn tay mà thôi.”

Tống Thư Hàng: “...”

Vốn từ của mấy vị đại lão viễn cổ thật nghèo nàn. Lúc nào muốn bóp chết hắn cũng thích dùng mấy từ ‘bóp chết một con bọ cấn tay' để hình dung.

Chẳng lẽ bộ dạng của hắn giống bọ lắm à? Không thể đổi thành động vật có vú được ư?

"Lần này Bạch không ở cạnh tên này ư?" Trong lúc nói chuyện với Tống Thư Hàng, đại lão quả cầu béo tranh thủ quan sát xung quanh.

Vết xe đổ lần trước vẫn còn đó, vậy nên lần này lúc gặp Tống Thư Hàng, nó lập tức sẽ nhớ đến tên Bạch kia.

Cứ có cảm giác Bạch sẽ hùa với tên trước mắt hãm hại nó.

"Hay là tên Bạch kia chuẩn bị hãm hại bản thể của ta giống như lần trước?" Đại lão quả cầu béo còn nhớ cái ổ ấm áp mà bản thân đã xây hơn mười nghìn năm, vừa quay đầu lại đã bị tên Bạch khuân sạch... Một hồi ức vô cùng đau khổ.

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng vẫn đang không ngừng liên hệ với Bạch tiền bối two.

Lần này quả thật là giây phút giữa sự sống và cái chết.

Nhưng chẳng biết tại sao chờ mãi mà không thấy Bạch tiền bối two trả lời.

Lại nghĩ đến hôm nay bản thân khá xui xẻo... chẳng lẽ hôm nay là tử kiếp của hắn?

[Ting~ bạn thân Bạch thỏ (gạch chéo) gửi một điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn gửi kèm: Đừng làm phiền, đừng hại đồng đội. Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Ta luôn luôn theo dõi quả cầu béo. Bây giờ ta đang ẩn nấp ở bên cạnh, ngươi đừng để lộ ra ta, chúng ta cùng lừa quả cầu béo một vố. Ngươi hãy xem như ta không tồn tại, nên làm gì thì cứ làm, dốc toàn lực đối phó quả cầu béo đi.]

Tống Thư Hàng lập tức yên tâm.

Tâm lý ảnh hưởng đến sự phát huy của mọi người, người càng yên tâm, phát huy càng tốt, càng dễ phát huy vượt mức bình thường.

Tống Thư Hàng nhìn đại lão quả cầu béo với vẻ mặt bình tĩnh, bàn tay cầm chặt Xích Tiêu kiếm tâm ma, bày ra tư thế công kích: "Vân Tước Tử tiền bối đâu?"

“Nữ tử tóc xanh kia ư? Đã chết một lần trong tay ta rồi.” Đại lão quả cầu béo nói chậm rãi: “Tiếp theo sẽ đến lượt ngươi đấy, con bọ cấn tay.”

“Con bọ như ta không chỉ bóp cấn tay mà còn biết cắn người đấy.” Tống Thư Hàng trả lời với thái độ cứng rắn, ngọn lửa đen trên Phần Thiên Hỏa Diễm đao bùng cháy.

“Ha ha ha ha.” Thân hình của đại lão quả cầu béo ngồi xuống khoảng không phía sau.

Ngay sau đó có một vương tọa làm bằng sắt thép bỗng dưng xuất hiện sau lưng hắn, đỡ lấy thân hình hắn.

Phía dưới vương tọa có một đài cao cũng được đúc bằng sắt thép dâng lên, giúp quả cầu béo có thể ngồi ở trên cao nhìn xuống Tống Thư Hàng.

“Nếu muốn cắn ta thì ta sẽ cho ngươi một cơ hội.” Quả cầu béo vung tay lên.

Dưới vương tọa bọc thép hiện lên một đám ma văn.

Từng con tà ma Cửu U chui ra từ trong ma văn, con tà ma Cửu U nào cũng cực mạnh, là quân tinh nhuệ được quả cầu béo lựa chọn kỹ càng.

Nếu đội ngũ tà ma Cửu U này được phái ra, chúng đủ sức hủy diệt cả một thế giới.

Đây là quân đoàn diệt thế.

Quả cầu béo ngồi trên vương tọa bọc thép, ngoắc tay gọi Tống Thư Hàng: “Bây giờ đến cắn ta đi.”

Nó vừa nói xong, có gần trăm đường hầm không gian mở ra xung quanh nó.

Sau đó gần trăm đầu lâu quái dị vượt qua quân đoàn tà ma, nhào về phía nó.

Đám đầu lâu này phát ra tiếng kêu dữ tợn, bên dưới đầu lâu còn mọc ra từng sợi xúc tu, chúng liều mạng lao về phía quả cầu béo, há miệng cắn.

Là ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ, chính là đám đầu lâu ác quỷ bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương khắc chế.

Nhưng đám ma niệm này không phải do Tống Thư Hàng gọi đến.

Quả cầu béo hừ nhẹ một tiếng.

Đám ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ há miệng muốn cắn nó còn chưa đến gần đã bị một tầng tà năng Cửu U quấn lấy, kéo vào trong một vòng xoáy tà năng cực lớn.

Từng đám ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ xông lên, lao về phía quả cầu béo giống như thiêu thân lao vào lửa, rồi từng đám lại bị tà năng Cửu U quấn lấy, cắn nuốt sạch.

“Bất Diệt Chi Chủ đã ngủ say, hóa ra là vậy, đây chính là chỗ dựa lần này của ngươi đấy à?” Quả cầu béo nói, hắn búng tay nhẹ một cái.

Ở sau lưng nó, tà năng Cửu U ngưng tụ thành hai thanh cự kiếm, đâm vào đường hầm không gian của ma niệm Bất Diệt Chi Chủ, ngược đường tiến lên, chém về phía thân xác của Bất Diệt Chi Chủ đang ngủ say!

Bất Diệt Chi Chủ đã tồn tại từ thời kỳ thái cổ, vẫn luôn ngủ say không dậy đến bây giờ, thân thể của nó giống như một hành tinh cực lớn.

Hai thanh cự kiếm tà năng Cửu U chẳng là gì khi so với thân thể khổng lồ của nó.

Chương 1952: Bất Diệt Chi Chủ Đã Bị Kéo Vào Danh Sách Đen

“Sống lâu chưa chắc đã mạnh hơn.” Đại lão quả cầu béo ngồi trên vương tọa nói: “Dù Bất Diệt Chi Chủ là tồn tại được sinh ra từ thời thái cổ nhưng nó cũng ngủ say từ thời thái cổ, ngươi nghĩ nó mạnh hơn ta à?”

Trong lúc nói chuyện, hai thanh cự kiếm tà năng Cửu U xông thẳng vào nơi Bất Diệt Chi Chủ ngủ say.

Cự kiếm do tà năng Cửu U tạo thành bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng trong trời đất.

Bất kể là năng lượng gì, toàn bộ đều bị tà năng Cửu U cắn nuốt, hấp thu, hóa thành một phần của cự kiếm.

Chỉ trong chớp mắt, thể tích của hai thanh cự kiếm tà năng Cửu U đã tăng từ mấy chục mét lên đến trăm mét, nghìn mét, mười nghìn mét.

Ma niệm quanh người Bất Diệt Chi Chủ công kích cự kiếm một cách điên cuồng.

Nhưng ngay cả chúng cũng bị cự kiếm tà năng Cửu U cắn nuốt hấp thu, thể tích của cự kiếm ngày càng khủng bố.

Sau năm hơi thở, tất cả năng lượng trong hư không đều bị cắn nuốt sạch.

“Đi.” Đại lão quả cầu béo quát khẽ một tiếng.

Bất Diệt Chi Chủ ngủ say chỉ là một tấm bia mà thôi.

Vậy nên đại lão quả cầu béo có thể tùy ý thi triển loại công kích tốn thời gian tụ lực lâu thế này.

Ầm ầm~~

Hai thanh cự kiếm lao lên chém về phía Bất Diệt Chi Chủ.

Cự kiếm mười nghìn mét vẫn chẳng là gì so với thể tích khổng lồ của Bất Diệt Chi Chủ.

Nhưng phương thức công kích của hai thanh kiếm này không đơn giản chỉ là chém.

Cự kiếm gần mười nghìn mét phá vỡ phòng ngự quanh thân thể Bất Diệt Chi Chủ, chém lên thân xác nó, cả hai thanh đồng loạt khảm sâu vào.

Sau đó cự kiếm bắt đầu tham lam rút lấy sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ, tiếp tục làm thân kiếm lớn mạnh.

Cự kiếm giống như con muỗi hút máu nhưng uy lực của hai thanh kiếm này đáng sợ hơn con muỗi rất nhiều.

Chỉ cần cho chúng một chút thời gian, chúng sẽ cắm rễ trong cơ thể Bất Diệt Chi Chủ sau đó nổ tung.

“Cho dù bị công kích như vậy cũng không tỉnh lại, ta bắt đầu hoài nghi làm sao Bất Diệt Chi Chủ sống được đến bây giờ rồi đấy.” Quả cầu béo nhìn Tống Thư Hàng nói chậm rãi: “Xem đi, đây chính là chỗ dựa mà ngươi muốn dựa vào đấy... Sự thật là nó chẳng làm được gì, ngay cả bản thân còn lo chưa xong.”

Tống Thư Hàng cố gắng bày ra vẻ mặt không cảm xúc.

“Đúng, chính là như vậy. Đánh nó, đánh nó! Tốt nhất là Bất Diệt Chi Chủ có thể bò dậy, xoay người đánh một trận với đại lão quả cầu béo!”

Bất Diệt Chi Chủ không phải chỗ dựa của Tống Thư Hàng.

Thậm chí ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ còn từng tấn công hắn, hai bên có thù oán với nhau.

Tống Thư Hàng biết bản thân là người nghĩ cái gì cũng viết lên mặt, vậy nên hắn cố xụ mặt, tuyệt đối không thể để quả cầu béo đọc được suy nghĩ của hắn thông qua vẻ mặt.

...

Ầm~~ ầm~~

Lúc này bỗng có hai tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Sóng xung kích do vụ nổ tạo ra xuyên qua đường hầm không gian, lan từ nơi Bất Diệt Chi Chủ ngủ say đến chỗ Tống Thư Hàng và đại lão quả cầu béo.

Sau khi hấp thu đủ năng lượng, hai thanh cự kiếm tà năng Cửu U nổ tung.

Trên thân thể của Bất Diệt Chi Chủ ngủ say bị nổ ra hai cái hố sâu không thấy đáy.

Toàn bộ ma niệm quấn quanh nó bị quét sạch.

Nhưng dù vậy Bất Diệt Chi Chủ vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Hơn nữa điều quỷ dị là hai hố vết thương sâu không thấy đáy trên người nó lại không có một giọt máu tươi nào.

Đại lão quả cầu béo tung đại chiêu nhưng không nhận được kết quả như mong muốn, cảm thấy mất mặt vô cùng.

"Thì ra là vậy, thật ra thân thể khổng lồ này là một tầng phòng ngự." Đại lão quả cầu béo nói.

Trong những năm tháng dài đằng đẳng, ma niệm và sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ không ngừng tích lũy trên thân thể, cuối cùng hình thành thân xác giống như hành tinh khổng lồ này.

Nhưng dù là phòng ngự dày đến đâu cũng sẽ có lúc bị phá vỡ.

Ngoài ra đại lão quả cầu béo đột nhiên nảy ra một ý hay, nó muốn chuyển cả thân thể của Bất Diệt Chi Chủ vào thế giới Cửu U.

Ở trong thế giới Cửu U, nó mới có thể phát huy ra lực công kích chân chính của bản thân, có thể phá vỡ phòng ngự quanh thân Bất Diệt Chi Chủ nhanh hơn.

Nó cảm thấy Bất Diệt Chi Chủ hẳn là một vật thí nghiệm không tồi.

Đại lão quả cầu béo bắt đầu đưa sức mạnh của bản thân đến nơi Bất Diệt Chi Chủ ngủ say.

Sức mạnh của nó xuất hiện trên thân thể của Bất Diệt Chi Chủ, ngưng tụ thành từng cây cột thép.

Những cột thép do tà năng Cửu U biến thành này dựng lên, tạo thành một cánh cổng mang đầy màu sắc khoa học viễn tưởng.

Sau khi cổng được xây lên, trong nháy mắt sinh ra lực hút cực lớn hút thân thể khổng lồ của Bất Diệt Chi Chủ, làm thân thể khổng lồ dịch chuyển từng chút một.

Lúc thân thể ngủ say bị dịch chuyển, cuối cùng tiềm thức của Bất Diệt Chi Chủ cũng bắt đầu phản kháng.

Trong thân thể khổng lồ kia phát ra tiếng gầm thét nặng nề.

Ngay sau đó, có một con cự thú chui ra khỏi thân thể nó.

Đây cũng là vật do ý niệm của Bất Diệt Chi Chủ sinh ra, là quái vật do sát niệm của Bất Diệt Chi Chủ ngưng tụ thành.

Cự thú đứng như người, trên đầu mọc một sừng, tay cầm rìu lớn chém về phía cổng trên không trung, chống lại lực hút sinh ra từ trong cổng.

Cùng lúc đó...

Trong đầu Tống Thư Hàng vang lên âm báo “Ting~”.

“Ting~ Bạn bè xa lạ Bất Diệt Chi Chủ xin ngươi giúp đỡ, có giúp một tay hay không? Có \ Không.”

Giống như lúc Cật Qua tiền bối độ kiếp, đột nhiên muốn chia sẻ niềm vui khi độ kiếp với hắn, cùng với lần hắn xin Côn Na nữ sĩ giúp đỡ trong lúc hắn độ kiếp, đây là cùng một chức năng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, chọn “không” không chút do dự.

Hai vị đại lão dùng ngón tay bóp chết hắn còn ngại cấn tay đang chiến đấu với nhau, nếu hắn bị cuốn vào, một khi sơ ý sẽ bị bóp chết ngay.

Tống Thư Hàng mới chọn từ chối xong, trong đầu lại vang lên một tiếng “Ting~”.

[Ting~ bạn bè xa lạ Bất Diệt Chi Chủ bắt đầu truyền công từ xa cho ngươi.]

Ngay sau đó, sức mạnh thuộc về Bất Diệt Chi Chủ không ngừng chảy vào trong cơ thể Tống Thư Hàng. Trong luồng sức mạnh này còn mang theo dấu ấn của Bất Diệt Chi Chủ.

“Kéo vào danh sách đen!” Tống Thư Hàng quả quyết.

Lần trước lúc đối đầu với Hà Chỉ Ma Đế, diễn đồ kim đan mã QR đã khai phá ra chức năng “danh sách đen”.

Ngay sau khi Tống Thư Hàng ra lệnh, Bất Diệt Chi Chủ bị chuyển từ nhóm bạn bè xa lạ sang danh sách đen, trở thành vị đại lão thứ hai nằm trong danh sách đen sau Hà Chỉ Ma Đế.

[Tít~ Bất Diệt Chi Chủ đã bị kéo vào danh sách đen.]

Thông báo này cũng vang lên trong ý thức của Bất Diệt Chi Chủ.

Thao tác truyền công của Bất Diệt Chi Chủ bị gián đoạn.

“Hừ, để ta xem ngươi còn làm bậy bằng cách nào?” Tống Thư Hàng nói trong lòng.

Ngay lúc hắn nghĩ như vậy, chút sức mạnh do Bất Diệt Chi Chủ truyền công từ xa đến trước đó dung nhập vào trong hố đen chấp niệm âm ảnh sau lưng Tống Thư Hàng.

Thân thể Tống Thư Hàng tiến lên trước một bước.

Một bước này vừa bước ra, không gian ngưng đọng.

Đại lão quả cầu béo ngồi trên vương tọa ở trên cao nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt bình tĩnh.

Nó đang chờ Tống Thư Hàng ra tay.

“Luân Hồi Hủy Diệt!” Tống Thư Hàng chắp hai tay lại, sức mạnh chấp niệm âm ảnh khắp người + năng lượng do Bất Diệt Chi Chủ truyền công từ xa đến kết hợp với nhau, thi triển ra kỹ năng công kích tâm đắc của Bất Diệt Chi Chủ.

Lại là trạng thái cuồng bạo.

Lần này là năng lượng của Bất Diệt Chi Chủ chủ động lôi kéo chấp niệm âm ảnh cùng cuồng bạo.

Thủ đoạn làm bậy của các đại lão chưa bao giờ trùng lập.

[Làm tốt lắm.] Đồng thời trong đầu vang lên tiếng của Bạch tiền bối two.

Chương 1953: Bôi Nhọ!

Không phải thế đâu Bạch tiền bối!

Ta đây là thân bất do kỷ, chấp niệm âm ảnh của Bất Diệt Chi Chủ trên người lại lại lại cuồng bạo rồi!

Tuyệt chiêu Luân Hồi Hủy Diệt của Bất Diệt Chi Chủ bắn ra từ trong tay Tống Thư Hàng, lao về phía quả cầu béo.

Toàn bộ sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ trên người Tống Thư Hàng hóa thành hai vòng xoáy, giữa mỗi vòng xoáy cất giấu một "vũ trụ". Một vũ trụ tràn đầy sức sống, một vũ trụ lại chứa đầy hơi thở chết chóc âm trầm, tạo thành sinh tử luân hồi.

Hai vũ trụ hoàn toàn khác nhau bị ép nén lại vào nhau, luân hồi tan biến, vạn vật tiêu vong, thời không tan vỡ.

Đây là một trong những pháp thuật công kích mạnh nhất của Bất Diệt Chi Chủ.

Tuy là mượn sức mạnh của chấp niệm âm ảnh trên người Tống Thư Hàng để thi triển nhưng uy lực cũng không thể xem thường.

Quả cầu béo ngồi trên vương tọa không thể giữ tư thế tĩnh tọa được nữa, nó đứng dậy.

Ở sau lưng nó, sức mạnh cửu U bị điều động.

"Nơi này là đường hầm thông đến thế giới Cửu U, ta có cả thế giới Cửu U chống lưng cho ta." Đại lão Quả cầu béo vung tay lên, một luồng sức mạnh Cửu U khổng lồ biến thành một hố đen trước mặt nó.

Mọi thứ xung quanh đều bị hố đen cắn nuốt hấp thu.

Toàn bộ tà ma Cửu U tinh nhuệ được nó triệu hồi đến trước đó vội tránh ra sau vương tọa, nếu không ngay cả chúng cũng sẽ bị hút vào trong hố đen.

Luân Hồi Hủy Diệt và hố đen nọ chính thức chạm trán với nhau.

Ầm~

Lúc sức mạnh của Luân Hồi Hủy Diệt va chạm với hố đen, hơn phân nửa sức mạnh bị cắn nuốt hấp thu.

Nhưng một nửa sức mạnh bị hấp thu kia lại chủ động nổ tung.

Toàn bộ sức mạnh nổ tung tràn về phía không gian xung quanh quả cầu béo.

Toàn bộ đường hầm không gian quanh đại lão quả cầu béo bị phá hủy, sụp đổ. Tất cả đường hầm nối liền với trầm miên chi địa của Bất Diệt Chi Chủ đều đứt đoạn.

Sức mạnh do đại lão quả cầu béo kéo dài đưa đến trầm miên chi địa của Bất Diệt Chi Chủ cũng bị cắt đứt.

Khi sức nổ của Luân Hồi Hủy Diệt biến mất, sóng xung kích làm không gian sụp đổ cũng lắng xuống, quả cầu béo lại kết nối với trầm miên chi địa của Bất Diệt Chi Chủ với ý muốn tìm ra Bất Diệt Chi Chủ lần nữa.

Nhưng khi kết nối với sức mạnh mà bản thân để lại ở trầm miên chi địa của Bất Diệt Chi Chủ, nó phát hiện sức mạnh của bản thân bị chuyển đến vùng tinh không của một vũ trụ xa lạ.

Bất Diệt Chi Chủ và trầm miên chi địa của nó đều biến mất.

Trốn thoát rồi ư?

Bất Diệt Chi Chủ và trầm miên chi địa của nó không phải một không gian thế giới cố định.

Sau khi gây ra hỗn loạn, nó chuyển luôn cả nhà ở theo giống như ốc sên.

Đại lão quả cầu béo không cam lòng, muốn tìm dấu vết chạy trốn của Bất Diệt Chi Chủ nhưng Bất Diệt Chi Chủ không để lại chút dấu vết nào. Kế hoạch bắt giữ Bất Diệt Chi Chủ của quả cầu béo đại lão phá sản.

Nó chỉ đành thu hồi sức mạnh của bản thân trong sự tiếc nuối.

Sau đó ánh mắt của nó chuyển đến trên người Bá Tống Huyền Thánh ở trước mặt.

Luồng sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ Bá Tống trên người Huyền Thánh cũng biến mất, bởi toàn bộ sức mạnh đã được dùng để thi triển chiêu Luân Hồi Hủy Diệt vừa rồi.

Bây giờ Bá Tống Huyền Thánh đang ở trạng thái “khỏa thân” không trang bị.

“Ha ha ha ha.” Quả cầu béo đại lão phát ra một tràng cười quái dị.

Cuối cùng bộ hóa thân chứa xương bất hủ này cùng giúp nó thực hiện được một số động tác như “cười quái dị, cười gằn”, nó không cần phải chủ động chú thích cho kiểu cười của bản thân nữa.

Điều này làm nó càng tin tưởng vào suy đoán của bản thân.

Chỉ cần phân tích ra cấu tạo của khúc xương bất hủ này, nói không chừng sau này nó cũng có thể chiếm được một suất chúa tể Cửu U vĩnh cửu ở thế giới Cửu U giống như tên Bạch kia.

Đến lúc đó dù bản thể không dùng được nữa thì nó vẫn có thể tiếp tục tồn tại.

Lúc chúa tể Cửu U tận nhiệm đến nhậm chức sẽ kinh ngạc phát hiện, thế giới Cửu U còn hai nguyên chúa tể Cửu U!

…

Ở phía dưới, Tống Thư Hàng lộ ra vẻ mặt thân thiện vẫy tay chào đại lão quả cầu béo: “Đại lão quả cầu béo, hình như nơi này cũng không còn chuyện của ta nữa, tạm biệt ngài nhé.”

Quả cầu béo đại lão: “Ha ha.”

Tống Thư Hàng vỗ mông, sau đó gọi ra song đao Ô Tặc Bạo Quân ngay trước mặt đại lão quả cầu béo.

Mỗi chân đạp lên một thanh bảo đao, hai chân giang rộng, hắn bắt đầu chạy vèo về phía một đầu khác của đường hầm Cửu U.

Làm màu xong lập tức bỏ chạy, kích thích quá đi thôi!

“Ngươi nghĩ ngươi chạy thoát được sao?” Quả cầu béo đại lão lên tiếng.

Nó vung tay lên, đám tà ma Cửu U tinh nhuệ được nó triệu hồi đến trước đó lập tức đuổi theo Tống Thư Hàng.

Đồng thời nó chỉ tay ra, lấp kín đường chạy của Tống Thư Hàng.

Đường hầm Cửu U vốn do nó mở ra.

Mở hay đóng đều do một ý niệm của nó quyết định.

“Nguy rồi, sắp bị đuổi kịp rồi!” Xích Tiêu kiếm tâm ma treo sau eo Tống Thư Hàng kêu lên.

Mỹ nhân rắn công đức: “Con bọ nhỏ như ngươi trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy.”

“Đừng nói nữa, đừng làm ta mất tập trung.” Tống Thư Hàng la to.

Trong lúc nói chuyện...

Đám tà ma Cửu U tinh nhuệ đã đuổi đến sau lưng Tống Thư Hàng.

Móng vuốt sắc bén của con tà ma mang hình thái người sói dẫn đầu sắp cào trúng lưng Tống Thư Hàng.

Cho dù là Bá Tống Huyền Ma, nếu bị nó cào trúng lưng cũng tuyệt đối không dễ chịu. Chỉ cần cào trúng Bá Nho Huyền Ma một phát, kéo hắn xuống, cả đám tà ma Cửu U đông nghịt ở phía sau có thể xé xác hắn thành mảnh nhỏ.

Nó đã tưởng tượng ra cảnh Bá Nho Huyền Ma bị chúng nó bao vây cấu xé.

Nhưng ngay khi móng vuốt của tà ma người sói sắp cào trúng mục tiêu...

Sau lưng Tống Thư Hàng bỗng hiện ra một bóng người mờ ảo.

Bóng người kia có uy nghiêm vô thượng.

Hắn là chúa tể của thế giới Cửu U, tất cả sinh vật Cửu U thần phục tuyệt đối dưới ý chí của hắn.

Mặc dù tà ma người sói là thuộc hạ của quả cầu béo nhưng khi đối mặt với vị chúa tể Cửu U khác, nó cũng không thể phản kháng.

Sinh vật Cửu U mãi mãi không thể vung móng vuốt tấn công chúa tể Cửu U.

Thậm chí giống như trường hợp đứng thẳng phun nước bọt lên trời, nước bọt lại rơi trúng người mình, nếu thật sự công kích chúa tể Cửu U thì đối tượng bị thương sẽ chính là bản thân tà ma.

Công kích của tà ma người sói bị ép dừng lại.

Sức lực trong thân thể nó lập tức bị hút khô, người nhũn ra ngã xuống đất.

Không chỉ nó mà cả đám tà ma Cửu U đuổi theo Tống Thư Hàng xung quanh nó đều ngã xuống đất hết con này đến con khác.

“Bạch!” Đại lão quả cầu béo hét lên đầy giận dữ.

Nó biết lúc Bá Tống đi ra, chắc chắn Bạch sẽ ẩn nấp trong bóng tối hãm hại nó.

Trước đó nó không phát hiện ra sự tồn tại của Bạch, không ngờ hắn lại nấp bên cạnh Bá Tống.

Đúng là làm mất hết mặt mũi của chúa tể Cửu U!

Đường đường là một vị chúa tể Cửu U lại phụ thân sau lưng một nhân loại, đây quả thật là bôi nhọ tất cả chúa tể Cửu U.

Nhưng hôm nay ngươi đừng hòng bảo vệ được Bá Tống.

Đại lão quả cầu béo búng tay.

Chách~

Tống Thư Hàng đang cắm đầu bay, thân thể bỗng xuyên qua một tầng "không gian".

Ngay sau đó Tống Thư Hàng xuất hiện trước mặt đại lão quả cầu béo.

Đường hầm không gian này là do đại lão quả cầu béo tạo ra, nó không chỉ có thể phong tỏa đường hầm không gian, hơn nữa chỉ cần tâm niệm vừa động, đường hầm không gian sẽ đảo ngược.

"Lần này xem ngươi chạy đi đâu!" Đại lão quả cầu béo quát.

Nó vươn tay bóp cổ Tống Thư Hàng, nhấc hắn lên.

Hôm nay nó phải bóp chết con bọ cấn tay này một cách triệt để, không cho hắn có cơ hội sống lại nữa!

Chương 1954: Càng Lún Càng Sâu, Trầm Mê Không Thoát Ra Được

Tống Thư Hàng nhìn cổ mình bị đại lão quả cầu béo bóp, nhìn bộ dạng bản thân vô lực trong tay đại lão quả cầu béo.

Hình ảnh này thật quen mắt.

Nhưng trước đó lúc bị người bắt yêu Trường Sinh Giả bóp cổ, hắn có kỹ năng Tử Vong Tuyên Cáo của Bất Diệt Chi Chủ phòng thân, không chỉ không bị bóp chết mà còn có thể phản công.

Mà lần này toàn bộ sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ đã biến mất, không có sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ tự nhiên không thể thi triển Tử Vong Tuyên Cáo.

Tống Thư Hàng nhìn bản thân bị đại lão quả cầu béo bóp cổ ở góc nhìn thứ ba tựa như hồn lìa khỏi xác.

Lại một lần nữa thể nghiệm cái chết đang đến gần.

“Cảm giác thế nào?” Tiếng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu hắn.

“Khó chịu lắm.” Tống Thư Hàng bi thương đáp.

“Ta còn tưởng ngươi sẽ nói ‘quen rồi’ chứ.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Chỉ có chuyện chết này là không thể nào quen được. Vả lại ta cũng không có máu thích bị ngược đãi.”

Trong lúc nói chuyện, ý thức của hắn bỗng hoảng hốt.

Ở trong cơ thể hắn, phù văn Long Phù Chuyển Sinh bắt đầu vận hành.

Long Phù Chuyển Sinh là phương thức hồi sinh đặc biệt lấy được từ thế giới hắc long, đồng thời cũng là thủ đoạn hồi sinh cực kỳ quý giá, ngay cả pháp sư cửu phẩm của thế giới hắc long đi ra ngoài lang bạt cũng có thể sử dụng.

Tác dụng phụ duy nhất chính là sau khi hồi sinh ở thế giới hắc long, cảnh giới sẽ giảm xuống, nếu nặng thì ngay cả trí nhớ cũng bị tổn thương.

Nhưng lúc này phù văn Long Phù Chuyển Sinh trong cơ thể Tống Thư Hàng không mở chức năng hồi sinh.

Phù văn này dần trở nên hoàn thiện hơn.

Là tri thức và tin tức lấy được từ Bất Diệt Chi Chủ giúp nó thay đổi.

Trước khi Tống Thư Hàng kéo Bất Diệt Chi Chủ vào danh sách đen, Bất Diệt Chi Chủ đã truyền công từ xa, truyền một đợt sức mạnh mang dấu ấn cá nhân cho hắn. Một số tin tức ẩn trong đợt sức mạnh này bị thân thể của Tống Thư Hàng giữ lại, dung nhập vào trong phù văn Long Phù Chuyển Sinh.

Thân thể của Tống Thư Hàng cứ như có đặc tính "không bỏ qua cơ hội trục lợi nào", bất kể thứ gì xông vào thân thể hắn đều sẽ để lại một vài thứ.

Tiếc là lúc đó động tác kéo Bất Diệt Chi Chủ vào danh sách đen của hắn quá nhanh, sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ chỉ mới truyền được một phần nhỏ, nguyên vật liệu không đủ, vậy nên số lượng tri thức và tin tức mà Tống Thư Hàng lấy được cũng không nhiều.

Sau khi phù văn Long Phù Chuyển Sinh hoàn thiện một phần, quá trình hoàn thiện dừng lại.

Thật đáng tiếc, biết thế đã chẳng kéo Bất Diệt Chi Chủ vào danh sách đen nhanh như vậy, để hắn truyền thêm chút sức mạnh qua, nói không chừng có thể giúp phù văn Long Phù Chuyển Sinh tiến hóa.

Tống Thư Hàng cũng không có yêu cầu gì quá lớn. Nếu sau khi tiến hóa, Long Phù Chuyển Sinh có thể xóa bỏ tác dụng phụ bị rớt cảnh giới sau khi hồi sinh là tốt nhất.

Để có được một đoạn nhỏ cảnh giới, tu sĩ đều phải dùng mồ hôi nước mắt máu tươi và thời gian rất dài đổi lấy, rớt cảnh giới là chuyện làm người ta đau lòng nhất.

"Hay là kéo Bất Diệt Chi Chủ ra khỏi danh sách đen, có lẽ sau này còn có cơ hội lấy được càng nhiều tin tức từ trên người hắn thì sao?" Trong đầu Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý tưởng táo báo.

…

Trầm miên chi địa của Bất Diệt Chi Chủ.

[Ting~ Bá Tống Huyền Thánh muốn kéo ngươi ra khỏi danh sách đen, chuyển về lại nhóm bạn bè xa lạ, có đồng ý hay không? Có/ Không.]

Thân hình của Bất Diệt Chi Chủ đang ngủ say không hề động đậy nhưng nó vẫn đưa ra lựa chọn trong mơ.

Lựa chọn của nó là… “Không”.

…

[Ting~ Bất Diệt Chi Chủ từ chối ra khỏi danh sách đen.] Trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra một thông báo.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn phát hiện trong những chức năng của kim đan mã QR, danh sách đen là chức năng có tính hữu nghị nhất… đối với đối tượng bị kéo vào danh sách đen.

Lúc Tống Thư Hàng kéo người vào danh sách đen, danh sách đen sẽ thông báo hữu nghị cho đối phương biết Bá Tống đã kéo hắn vào danh sách đen.

Lúc Tống Thư Hàng muốn kéo người ra khỏi danh sách đen, danh sách đen còn biết trưng cầu ý kiến của đối phương.

Rốt cuộc ta là chủ nhân hay đối phương là chủ nhân hả?

Tại sao ta kéo người ra khỏi danh sách đen còn cần đối phương quyết định chứ?

Tống Thư Hàng nghĩ mà đau cả gan.

Rắc rắc~

Tiếng xương cốt bị bóp nát truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Ý thức của Tống Thư Hàng thoát khỏi trạng thái hoảng hốt.

Hắn lại vận dụng góc nhìn thứ ba, thấy được thân thể chính mình.

Chúa tể quả cầu béo bóp đứt cổ hắn không chút nương tay.

Hai chân giật mạnh, Tống Thư Hàng tắt thở.

Khí tức sinh mệnh trên người hắn biến mất triệt để.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân và Xích Tiêu kiếm tâm ma đồng thời rơi xuống đất, bị sức mạnh của quả cầu béo trấn áp.

Hư ảnh Bạch tiền bối two hiện ra sau lưng thi thể Tống Thư Hàng, hư ảnh này đang chống lại quả cầu béo nhưng do chỉ là hư ảnh, hoàn toàn không phải đối thủ của quả cầu béo.

Bên cạnh hư ảnh có cổng không gian không ngừng mở ra, đóng lại.

Thoáng thấy được Bạch tiền bối chân thân và quả cầu béo chân thân đang đánh nhau.

Là Bạch tiền bối two chân thân muốn đi nhưng lại bị đại lão quả cầu béo chân thân ngăn cản.

“Ván này ngươi thua rồi, Bạch.” Đại lão quả cầu béo nói với hư ảnh Bạch two. Dứt lời, nó lập tức đánh tan hư ảnh Bạch two. Chỉ là hư ảnh do một luồng sức mạnh biến thành, sao có thể ngăn cản nó được chứ?

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn sẽ GG như thế à?

Lại nói nhìn bản thân bị bóp chết ở góc nhìn thứ ba thế này đúng là một thể nghiệm rất mới lạ.

Lúc thấy cảnh mình chết, Tống Thư Hàng phát hiện nội tâm lại hết sức bình tĩnh.

Không phải hắn không còn sợ chết... mà là trạng thái tinh thần của hắn lại tiến vào một chế độ rất quen thuộc.

Chế độ Thánh Nhân!

Không buồn không vui, không giận không sợ, cảm xúc không hề dao động.

“Lẽ nào là Bạch tiền bối two đang làm ư?” Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Dù sao bây giờ người còn có năng lực gây rối ở hiện trường cũng chỉ có mỗi Bạch tiền bối two.

Ngài ấy vẫn luôn ẩn nấp, muốn hãm hại quả cầu béo một vố.

...

“Tốt lắm.” Quả cầu béo cầm thân thể của Tống Thư Hàng, đặt tay lên đầu hắn.

Còn nhớ lần trước lúc đang đọc trí nhớ trong đầu Tống Thư

Hàng, nó đọc được nội dung cực kỳ đáng sợ.

Một tên có khuôn mặt bị thánh quang bao phủ chỉ nói một câu đã làm ý thức trong phân thân của nó bị phá hủy, phân thân bị xé nát, mất đi quyền khống chế thân xác cũ của Vân Tước Tử.

May là nó phản ứng nhanh, nếu không ngay cả khúc xương bất hủ cũng bị cướp đi rồi.

Vậy nên lần này quả cầu béo không "cưỡng ép đọc trí nhớ" một cách mù quáng nữa.

Chỉ thấy trên bàn tay nó xuất hiện một bao tay mang đậm phong cách khoa học kỹ thuật. Đây là pháp khí do đại lão quả cầu béo nghiên cứu ra chuyên dùng để đọc trí nhớ của Tống Thư Hàng.

Nếu dùng bao tay này đọc trí nhớ, một số trí nhớ mang tính kích thích quá lớn sẽ bị thánh quang che mất, giảm bớt ảnh hưởng đối với bản thân.

Giống như lần trước.

Lúc cưỡng ép đọc trí nhớ của Tống Thư Hàng, một hình ảnh đơn giản hợp lý xuất hiện trước mắt đại lão quả cầu béo.

Ổ C, ổ D, ổ E, ổ F cùng với ổ G ổ DVD. Thậm chí còn có My Network Places và biểu tượng "IE".

Có kinh nghiệm lần trước, đại lão quả cầu béo bỏ qua ổ E và ổ F, mở ổ D ra.

Sau đó nó thấy được [siêu thoát].

Tin tức về việc tiến hành siêu thoát cảnh giới bất hủ.

Đây là cái gì?

Tại sao trong đầu Bá Tống Huyền Thánh lại có thứ thâm ảo thế này chứ?

Lẽ nào là bẫy ư?

Nhưng quả cầu béo không nhịn được vẫn xem tiếp.

Đối với loại tồn tại như nó, tin tức về việc tiến hành siêu thoát cảnh giới bất hủ là một cám dỗ không cưỡng lại được.

Dù biết rõ đây là bẫy vẫn không nhịn được muốn xem.

Thế nhưng những tin tức này quá thâm ảo, càng xem nó càng không hiểu, càng xem càng cảm thấy thâm ảo... Cuối cùng ý thức của nó hoàn toàn chìm trong tin tức "siêu thoát bất hủ".

Chương 1955: A, Hay Quá!

Loại tin tức thâm ảo liên quan đến siêu thoát bất hủ này đương nhiên không phải thứ mà đầu Tống Thư Hàng có thể chứa nổi chứa nổi. Nếu trong đầu hắn chứa tri thức cao siêu kiểu này thì hắn đã ngủ say vĩnh viễn giống như Bất Diệt Chi Chủ từ lâu rồi.

Đây mới là lễ vật mà Bạch two chuẩn bị cho quả cầu béo. Phần tin tức liên quan đến siêu thoát bất hủ này là thứ do Bạch Thiên Đạo để lại trong cái chân bị cắt mang đi làm thí nghiệm kia của hắn.

“Không được, ta không thể xem tiếp nữa!” Lúc này, nội tâm của đại lão quả cầu béo cực kỳ mâu thuẫn.

Trong nội tâm nó hiểu rất rõ nếu tiếp tục xem phần tin tức liên quan đến siêu thoát bất hủ này, nó sẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng, trở thành Bất Diệt Chi Chủ thứ hai.

Nhưng... nó không khống chế được bản thân.

Bất kể tri thức về bất hủ hay tin tức về siêu thoát bất hủ đều là cám dỗ chết người đối với chúa tể Cửu U và Trường Sinh Giả đã chứng đạo của bản thân.

Tri thức làm ta vui vẻ~ Học tập làm ta thỏa mãn~ Tri thức chính là sinh mệnh của ta~

Dù đạo tâm có kiên định đến đâu cũng không thể miễn dịch hoàn toàn đối với sự cám dỗ. Tin tức liên quan đến bất hủ vốn là khát vọng cuối cùng của các Trường Sinh Giả.

“Xem một chút, chỉ xem một chút nữa thôi, xem xong rồi ta sẽ không xem nội dung tiếp theo!”

“Không được, không thể xem nội dung tiếp theo.”

“Chỉ xem một chút, một chút thôi là được, đang xem đến chỗ quan trọng!”

“Không được, ta phải kiềm chế.”

“A, hay quá!”

“Hình như ta hiểu được một chút rồi, cho ta xem thêm chút nữa đi.”

“Ta có thể kiên trì thêm một lúc nữa.”

Nội tâm của đại lão quả cầu béo đang đấu tranh không ngừng.

Thậm chí nó đã đoán ra đây là cái bẫy của Bạch two.

Nếu tiến thêm một bước nữa chính là vách núi vạn kiếp bất phục.

Bây giờ nó đang đứng cạnh vách núi này, dò xét từng chút một.

Cuối cùng... nó trượt chân rơi xuống vực sâu vô tận.

Đại lão quả cầu béo hình người giữ nguyên tư thế một tay giữ chặt thân thể Tống Thư Hàng, một tay đặt trên đầu hắn, đứng im bất động.

...

Tống Thư Hàng quan sát mọi việc với góc nhìn thứ ba, trên mặt hắn lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắn đoán có thể đại lão quả cầu béo đang đọc trí nhớ của hắn.

Nhưng đọc lâu như vậy rồi, sao đại lão quả cầu béo lại im lặng thế nhỉ?

Bộ dạng bây giờ của nó giống hệt như lúc Tống Thư Hàng chìm sâu vào trạng thái đọc ké không thoát ra được.

Rốt cuộc trong đầu hắn có thứ gì lại có thể làm đại lão quả cầu béo xem say mê không dứt ra được thế kia?

Khoan đã!

Lẽ nào ký ức liên quan đến Thánh Nhân Nho gia bị đọc được?

“Được rồi, giải quyết xong.” Lúc này tiếng Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Một lúc sau, thân thể của Tống Thư Hàng trượt từ trong tay quả cầu béo xuống.

Do cổ bị bóp đứt, lúc này đầu hắn rơi xuống đất lăn hai vòng, trông cực kỳ kinh dị.

Giải quyết xong?

Đại lão quả cầu béo lại sập bẫy trúng chiêu?

“Bạch tiền bối, ta chết rồi ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn cảm ứng được Bạch tiền bối two đang ở gần đây, chỉ là không biết ngài ấy đang ẩn thân ở đâu.

“Gì?” Tiếng của Bạch tiền bối two vang lên.

Chỉ thấy cái đầu rơi trên mặt đất bỗng biến hóa, biến thành đầu của Bạch tiền bối two.

“Ngươi muốn chết lắm à? Sao nghe giọng điệu của ngươi có vẻ nóng lòng muốn chết một lần quá vậy hả?” Đầu của Bạch tiền bối two nhìn về hư không, tò mò hỏi.

“Không có không có.” Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa.

Sau đó hắn nhìn thi thể không đầu của bản thân.

Mất đầu rồi mà vẫn chưa chết ư?

“Bây giờ ngươi đang ở trạng thái chết giả mà thôi, muốn lừa quả cầu béo thì phải làm giống như thật. Vì giây phút này, ta đã chuẩn bị mất mấy ngày, làm chết không biết bao nhiêu tế bào não. Thậm chí ngay cả đầu ta cũng cắt chỉ để lừa được nó.” Cái đầu của Bạch tiền bối two nói.

Dứt lời, đầu hắn bay lên.

Đầu lâu phi thiên.

Thật đẹp mắt, thật ngầu lòi.

Một lát sau, cổng không gian xuất hiện.

Thân thể của Bạch tiền bối two chui ra từ trong hư không, thân thể không đầu đeo một chiếc túi lớn.

Sau đó thân thể hắn đưa tay ra cầm lấy đầu rồi ấn lên cổ.

Động tác rất ngầu nhưng... không dính, đầu lại rơi xuống.

Bạch tiền bối two vội chụp lấy đầu mình, thở dài: “Haizz, đã diễn phải diễn đến cùng. Vì diễn cho giống thật, lừa được quả cầu béo, lúc cắt đầu ta dùng quá sức. Bây giờ muốn nối đầu lại phải mất chút thời gian.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Thôi mang tạm vậy.” Bạch tiền bối two lấy một chiếc khăn lụa từ trong túi lớn ra, cột một vòng trên cổ dính vào đầu, sau đó lại cột vào thân thể mình.

Thoạt nhìn giống như thân thể của Bạch tiền bối two đang thả diều, mà diều lại là một cái đầu.

Nhưng soái ca chính là soái ca, ngay cả đầu bay trên trời cũng vẫn đẹp.

“Bạch tiền bối, quả cầu béo bị sao thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ngươi đã tiếp xúc với Bất Diệt Chi Chủ rồi đúng không? Bây giờ bộ phân thân này của quả cầu béo cũng giống như Bất Diệt Chi Chủ.” Bạch tiền bối two nói với giọng điệu đắc ý: “Nó tiếp xúc với tri thức và tin tức mà cảnh giới của nó không cách nào hiểu được, hãm sâu vào trong tri thức và tin tức thâm ảo, tiến vào trạng thái ngủ say không tỉnh. Tri thức vô hạn luôn khiến người ta không dứt ra được.”

Cuối cùng Bạch tiền bối two bổ sung một câu: “Tri thức chính là sức mạnh!”

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt kinh ngạc, tri thức còn dùng được như vậy nữa à?

“Dùng cạm bẫy vật lý hãm hại quả cầu béo đã không còn cảm giác thành tựu nữa. Dùng sức mạnh tri thức hãm hại nó làm ta cảm thấy rất thỏa mãn, cứ như tìm lại được cảm giác đối chọi với quả cầu béo ngay từ đầu.” Bạch tiền bối two nói.

Sau đó hắn đi đến bên cạnh thi thể không đầu của Tống Thư Hàng, đặt tay lên thân thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Ngài định giải trừ trạng thái chết giả của ta à?”

“Đương nhiên.” Bạch tiền bối two đáp.

Sau đó hắn cho tay vào chiếc túi sau lưng rồi lấy ra một đầu.

Là đầu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Bạch tiền bối, đây là đầu của ta à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two: “Ngươi không thấy hỏi vậy là thừa à?”

“Tại sao đầu của ta lại nằm trong tay Bạch tiền bối ngài chứ?” Tống Thư Hàng đần mặt ra.

“Không cắt đầu ngươi thì làm sao lắp đầu ta lên cổ ngươi được? Làm sao lừa được quả cầu béo? Muốn diễn giống như thật đương nhiên phải trả cái giá thích đáng.” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Về mặt lý luận ta đã hiểu nhưng ngài cắt đầu ta lúc nào vậy? Tại sao ta chẳng hay biết gì?

“Nói rõ cho ngươi biết mặc dù ta là chúa tể Cửu U nhưng lúc cắt đầu ngươi, ta đã nhận được sự đồng ý của ngươi rồi nhé.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Tại sao ta chẳng biết gì hết vậy?

Bạch tiền bối two bình tĩnh lắp đầu của Tống Thư Hàng lên cổ hắn.

Nhưng... không liền với nhau, đầu rơi xuống.

Khó xử rồi đây.

Chương 1956: Xương Bất Hủ Bị Lấy Ra

“Lúc cắt, dùng... dùng sức hơi quá à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi đoán đúng rồi, Thư Hàng.” Bạch tiền bối đáp.

Sau đó Bạch tiền bối lại thò tay vào trong túi lớn lấy ra một chiếc khăn lụa, cột đầu và thân thể của Tống Thư Hàng lại với nhau, động tác rất thuần thục.

Cùng một kiểu cột, cùng một phong cách.

Động tác cực kỳ thành thạo.

Bạch tiền bối gật đầu hài lòng: “Làm thế này ngươi sẽ đẹp trai được như ta.”

“Kiểu đẹp trai này ta sợ mình không gánh nổi.” Tống Thư Hàng than thở.

“Không sao, nhìn mãi sẽ quen thôi. Hơn nữa qua một thời gian cổ và đầu của ngươi sẽ liền với nhau, không thế này cả đời đâu, đừng lo.” Bạch tiền bối an ủi: “Nếu ngươi cảm thấy không quen thì có thể thử chết một lần, sử dụng thủ đoạn hồi sinh để sống lại. Sau khi sống lại, ngươi sẽ là một người hoàn chỉnh, hoàn toàn mới, đầu sẽ tự mọc ra lại.”

“Bạch tiền bối, thủ đoạn hồi sinh rất đắt, không thể lãng phí được.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Hóa ra ngươi cũng biết vậy à?” Bạch tiền bối vỗ đầu Tống Thư Hàng: “Vậy thì đổi cách nghĩ, cứ xem như tạm thời chuyển chức thành kỵ sĩ không đầu đi. Nhanh thì hai ba ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng là đầu ngươi sẽ liền lại thôi.”

Tống Thư Hàng nhìn trời: “...”

Trở về hỏi thử Dược Sư tiền bối có cách nào gắn đầu và mình lại với nhau không, bây giờ cứ dùng tạm một thời gian vậy.

“Được rồi, xong việc.” Bạch tiền bối vỗ nhẹ lên thân thể Tống Thư Hàng.

Trạng thái chết giả được giải trừ.

Ý thức của Tống Thư Hàng trôi nổi trong không trung cũng trở về trong thân thể hắn.

Hắn trở mình đứng dậy theo bản năng.

Ngay sau đó, cái đầu cột trên thân thể hắn rơi xuống do trọng lực.

Do phần cổ bị khăn lụa cột lại nên cái đầu chuyển sang tư thế treo trước ngực Tống Thư Hàng.

“Khó chịu quá, không hít thở được.” Tống Thư Hàng đau khổ than vãn.

Mặc dù bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới lục phẩm, sau khi tiến vào trạng thái nội tức, mười ngày nửa tháng không hô hấp cũng không sao.

Nhưng khi cổ bị cột đầu bị treo thế này, hắn có cảm giác nghẹt thở khi bị treo ngược, khó chịu vô cùng.

Bạch tiền bối nâng đầu hắn lên, đặt lại trên cổ giúp hắn.

Tống Thư Hàng giơ tay lên ôm lấy đầu, cố định nó lại. Đầu của hắn không thể bay lơ lửng trên không trung giống như đầu của Bạch tiền bối.

Mặc dù mình và đầu bị cắt ra nhưng tất cả giác quan vẫn còn đó. Thị giác, khứu giác, thính giác thậm chí hô hấp cũng không có vấn đề gì.

Việc này làm hắn nhớ lại chuyện lúc trước cánh tay bị pháp khí kỳ quái cắt xuống cho Bạch tiền bối mượn độ kiếp.

Khi đó cũng như thế này.

Mặc dù cánh tay bị Bạch tiền bối mang vào không gian thiên kiếp cày bom nguyên tử thiên kiếp, cánh tay và thân thể chia lìa nhưng cảm giác của cánh tay vẫn còn đó.

Lại nói lúc đó hắn còn định thử bỏ đầu của hắn vào trong pháp khí kỳ quái nọ của Bạch tiền bối, xem thử có thể cắt đầu giống như cắt cánh tay, làm hắn biến thành kỵ sĩ không đầu hay không.

Không ngờ bây giờ nguyện vọng này của hắn đã được thực hiện nhờ vào một vị Bạch tiền bối khác.

Tống Thư Hàng hai tay ôm đầu nâng lên, bày ra tư thế nhìn trời.

“Theo lý thuyết nguyện vọng đã được thực hiện, đáng lẽ ta phải rất vui mới đúng.” Tống Thư Hàng phiền muộn nói: “Nhưng có một số thứ, đạt được rồi mới phát hiện nó không đẹp như mình tưởng, cũng giống như trạng thái kỵ sĩ không đầu bây giờ.”

Mỗi việc làm thế nào để cố định đầu thôi đã là một vấn đề rất đau não rồi.

Ngay cả động tác ngẩng đầu nhìn trời cũng phải tự làm.

“Ngươi có thể để đầu bay lên giống như ta này.” Bạch tiền bối nói.

Tu sĩ từ ngũ phẩm trở lên, sau khi ngưng tụ kim đan sẽ có năng lực đạp không mà đi, thân thể nằm trong hư không như nằm trên đất bằng.

Vậy nên về mặt lý thuyết, đầu của Tống Thư Hàng cũng có thể làm trái lại nguyên tắc của trọng lực, trôi lơ lửng trên không trung.

Tống Thư Hàng đã thử mấy lần nhưng mỗi lần hắn muốn cho đầu bay lên thì cả thân thể cũng bay lên theo.

“Chỉ để cho đầu bay lên cần một vài kỹ xảo, ta phải luyện tập một chút.” Tống Thư Hàng nói.

“Chuyện này chỉ cần động tâm niệm là làm được mà. Vừ phương diện này, ngươi còn đần hơn ta tưởng.” Bạch tiền bối nói: “Vậy dùng niệm lực đi, dùng niệm lực ta truyền thụ cho ngươi để nâng đầu.”

“Đúng nhỉ!” Tống Thư Hàng lập tức dùng niệm lực nâng đầu, để đầu hắn bay lơ lửng trên không trung, giải phóng hai tay.

Hơn nữa chỉ cần khống chế niệm lực chuẩn xác cũng có thể giữ đầu ở vị trí bình thường làm nó không rơi xuống.

Thậm chí, hắn có thể làm cho đầu ở tại chỗ xoay tròn 360 độ.

“Thế này thì dù gặp bộ đội đặc chủng trong phim đánh lén sau lưng ta, muốn dùng cách vặn cổ hạ gục ta cũng không được.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Bạch tiền bối: “...”

Hoài bão của ngươi chỉ có nhiêu đó thôi hả?

...

Sau khi giải trừ trạng thái chết giả Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối bước từng bước một đến gần quả cầu béo.

Mặc dù đám tà ma Cửu U quanh vương tọa của quả cầu béo muốn hộ chủ nhưng... có lòng lại không đủ sức. Chúng nó chỉ có thể nằm rạp xuống cạnh vương tọa, không động đậy gì được.

Trong thế giới Cửu U xuất hiện hai vị chúa tể, chúng nó đâu làm gì được chứ?

Cho dù trung thành cống hiến sức lực cho một vị cũng không thể chống cự lại ý chí của một vị khác.

Chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch chúa tể đến gần chúa tể của mình.

“Bây giờ là lúc thu chiến lợi phẩm.” Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Lãng phí nhiều tế bào não như vậy, không tiếc cắt đầu mình xuống để tạo bẫy, ngoài đạt được khoái cảm lừa được quả cầu béo, còn có một thứ làm Bạch tiền bối cảm thấy hứng thú.

Hóa thân của quả cầu béo vẫn giữ nguyên động tác lúc đầu, không nhúc nhích. Nó đã trầm mê trong thông tin về siêu thoát bất hủ, rơi vào trạng thái ngủ say không tỉnh.

Đầu tiên Bạch tiền bối lấy đi bao tay mang màu sắc khoa học viễn tưởng trên tay quả cầu béo hóa thân. Bao tay này là một bảo vật, đeo nó vào lúc đọc trí nhớ sẽ càng an toàn.

Sau đó hắn cho tay vào túi lớn bên hông lấy ra một bao tay bằng da tinh xảo rồi đeo vào.

“Cho ta mượn khúc xương bất hủ nghiên cứu một thời gian nhé.” Bạch tiền bối cười nói.

Hắn cho bàn tay đeo bao tay da vào trong thân thể quả cầu béo hóa thân.

Thân thể kim loại của quả cầu béo hóa lỏng, khuếch tán ra giống như đang bài xích cặp bao tay da kia.

Bàn tay của Bạch tiền bối mò mẫm trong thân thể quả cầu béo, chẳng mấy chốc đã tìm được vị trí của xương bất hủ.

Hắn nắm lấy xương bất hủ, cẩm thận lấy nó ra khỏi cơ thể quả cầu béo.

“Không có thứ này thì ngươi phải ngoan ngoãn ở thế giới Cửu U chơi đùa với ta, đừng chạy đến hiện thế gây chuyện nữa.” Bạch tiền bối lấy xương bất hủ ra.

Thành công rồi!

Trong lòng rất vui!

Bạch tiền bối thu hồi xương bất hủ: “Ta muốn nghiên cứu thứ này một thời gian, đi thôi Thư Hàng.”

“Đi đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối cười khà khà: “Đánh xong thu công, ai về nhà nấy. Ngươi trở về hiện thế, ta trở về Cửu U... Ta đã mở lối ra đường hầm cho ngươi rồi. Bản thể của ta vẫn đang đánh với quả cầu béo bản thể, nếu ngươi thích chơi đùa với quả cầu béo bản thể cũng có thể ở lại chỗ này chờ nó.”

Tống Thư Hàng lập tức nhặt Xích Tiêu kiếm tiền bối lên, hai chân giẫm trên song đao Ô Tặc Bạo Quân, cấp tốc bay đến cửa ra, bay về hiện thế không chút do dự.

Trên đường đi, hắn thấy được bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiền bối bèn mang theo nó ra khỏi đường hầm.

Chương 1957: Ta, Cha Rùa, Báo Thù Cho Con Gái

Trước kia đại lão quả cầu béo có thể đưa hóa thân tiến vào hiện thế là nhờ vào xương bất hủ của Vân Tước Tử tiền bối.

Bây giờ xương bất hủ bị Bạch tiền bối two lấy đi, đại lão quả cầu béo mất đi năng lực tiến vào hiện thế.

Vậy nên chỉ cần chạy đến hiện thế là an toàn.

Tống Thư Hàng giang rộng hai chân thành hình chữ mã, đầu bị khăn lụa cột vào thân thể bay bay trong hư không, trong tay cầm bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiền bối, tức tốc chạy về hiện thế.

Phong cách gì cũng nát bét hết.

Ngoài ra sở dĩ hắn nhặt bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiền bối là vì hai nguyên nhân chính.

Nguyên nhân thứ nhất là bây giờ Vân Tước Tử tiên tử không có xương bất hủ, nếu muốn sống lại phải dựa vào thủ đoạn hồi sinh chuẩn bị từ trước. Mà rất có thể thủ đoạn hồi sinh sẽ cần một bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiên tử để làm cơ sở sống lại.

Nguyên nhân thứ hai... chỉ đơn giản là sau khi đầu của Tống Thư Hàng bay lên, thân thể làm ra động tác theo bản năng, tiện tay nhặt về.

Vèo~~

Tống Thư Hàng đạp song đao Ô Tặc Bạo Quân chui ra đường hầm Cửu U.

Mới vừa ra khỏi đường hầm, đột nhiên hắn cảm giác được phần eo bị người nào đó ôm. Một đôi tay nhỏ bé mềm mại ôm lấy eo hắn, nhấc nhẹ vác hắn lên.

Nhưng do trên eo hắn còn treo Xích Tiêu kiếm tiền bối nên lúc bị ôm, kiếm cấn vào eo rất đau.

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác: “???”

Cái đầu bay bay của hắn đổi hướng nhìn, thấy được người đang vác hắn là Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục vác Tống Thư Hàng nhảy vọt vào thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân.

“Phong!” Bạch Long tỷ tỷ lập tức vung trảo, vận dụng thủ đoạn không gian lấp kín đường hầm Cửu U.

Chỉ trong chớp mắt, mọi chuyện đã kết thúc.

Bạch Long tỷ tỷ thu hồi móng vuốt nói: “Giải quyết xong, tạm thời an toàn, không cần chạy nữa.”

Trên thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân.

Lúc Tô Thị A Thập Lục thả Tống Thư Hàng xuống, một tiếng “bịch~” vang lên, đầu và thân thể của Tống Thư Hàng tách ra, đầu bị khăn lụa cột lăn trên đất.

A Thập Lục bị dọa sợ hết hồn: “Thư Hàng, Thư Hàng, ngươi sao vậy?”

Thân thể của Tống Thư Hàng giơ tay lên xua nhẹ, ý bảo mọi người đừng lo lắng, hắn còn sống.

Bạch tiền bối phân thân kiểm tra toàn diện cho Tống Thư Hàng rồi nói: “Khí tức sinh mệnh rất ổn định, không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Không sao, chỉ là cảm thấy kỵ sĩ không đầu rất ngầu, chuyển chức tạm thời thôi, qua mấy ngày sẽ bình thường lại ấy mà.” Tống Thư Hàng ung dung ngồi dậy, hai tay ôm lấy đầu đặt lên cổ, dùng niệm lực nâng nó.

Lần sau lúc đánh nhau với người khác, hắn chỉ cần gọi khôi giáp đao ý ra, biến nó thành khôi giáp của kỵ sĩ phương tây là có thể hóa thân thành kỵ sĩ không đầu chính tông.

Xích Tiêu kiếm tâm ma nhân cơ hội đâm tim: “Hình tượng của ngươi hết cứu vãn được rồi.”

“Ta còn hình tượng à?” Tống Thư Hàng không thèm để ý.

Lúc này bạch Long tỷ tỷ bay về hỏi: “Trong đường hầm xảy ra chuyện gì thế?”

“Nói ngắn gọn là Vân Tước Tử tiên tử bị đại lão giết chết một lần trong đường hầm, bây giờ hắn là đang trong quá trình hồi sinh. Ta và một vị Bạch tiền bối khác gài bẫy lùa đại lão quả cầu béo, làm nó rơi vào trạng thái ngủ say, sau đó ta nhân cơ hội chạy ra ngoài.” Dứt lời, Tống Thư Hàng lấy bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiên tử ra, đặt ở bên cạnh.

Do Vân Tước Tử tiền bối đã mất đi xương bất hủ nên bộ phận thân thể này không nhiễm khí tức bất hủ, sẽ không dẫn rùa tai ương khổng lồ đến.

“Lát nữa hỏi Tam Lãng tiền bối thử xem lúc Vân Tước Tử tiền bối sống lại có cần dùng bộ phận thân thể này không? Nếu cần thì gửi nó cho Tam Lãng, nếu không cần vậy thì chôn bộ phận thân thể này của Vân Tước Tử Tiên Tử ở Nho gia, xem như tặng cho Thánh Nhân một phần thưởng an ủi vậy.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Để ta nhắn tin hỏi Tam Lãng tiền bối.”

“Chuyện giữa Thiên Đế và Nho gia tiến triển thế nào rồi?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Hắn còn nhớ sau khi hắn và Sở các chủ two phong ấn người bắt yêu Trường Sinh Giả, Thiên Đế đã gửi lời nhắn cho hắn thông qua chức năng bạn bè kim đan mã QR, nói cô đã thu hồi hàng loạt mảnh vỡ Thiên Đình bên ngoài Nho gia.

“Bọn ta không chú ý đến chuyện bên Nho gia.” Bạch Long tỷ tỷ trả lời.

Vừa rồi mọi người đều dồn sự chú ý vào đường hầm Cửu U, chờ Tống Thư Hàng đi ra.

“Chúng ta trở về thế giới kim liên Nho gia xem thử có giúp gì được không, tà ma Cửu U bên này tạm thời không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng lại nhìn vòng tay trên cánh tay mình: “Ngoài ra cũng phải trả lại vòng tay m Ảnh Thánh Địa cho m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối.”

Vòng tay này thật sự rất hữu dụng, hiệu quả siêu tốt, hắn thích vô cùng.

Tiếc là nó đắt quá, không mua nổi.

Hơn nữa m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối cũng không thiếu tiền, sẽ không bán.

“Sau này chúng ta có duyên sẽ gặp lại.” Tống Thư Hàng nói với vòng tay, tiện tay thả ba phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp cho nó.

Vòng tay m Ảnh Thánh Địa phát ra tiếng kêu ngâm, trông rất có tinh thần.

“Dù nhìn bao nhiêu lần vẫn cảm thấy Dưỡng Đao thuật này quá quái dị.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

...

Ở một nơi khác.

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ đang hối thúc cha mình: “Cha, đến giờ rồi! Cha vẫn chưa chuẩn bị xong à?”

“Đang xỏ mai rùa vào đây, đừng hối, đừng hối nữa, hối nữa ta đóng chức năng trò chuyện từ xa giữa hai cha con chúng ta đấy.” Cha rùa trả lời.

Lần sau trước khi chế tạo sinh mệnh rùa mới thì nó nhất định phải chặn liên lạc với con gái.

Lại qua một lúc lâu sau, cuối cùng cha rùa tai ương khổng lồ cũng hội họp với tiểu thư rùa tai ương khổng lồ.

Tiểu thư rùa nóng lòng nói: “Cha, nhất định phải đánh Bá Tống són cớt, ta muốn đè hắn xuống đất dùng mai rùa để mài.”

“Thô tục!” Cha rùa trách cứ: “Bình thường mẹ con dạy con thế nào? Phải ăn nói văn minh, phải tao nhã.”

Rùa tiểu thư vội sửa lời: “Cha à, chúng ta đi đánh Bá Tống một trận làm hắn phun ra cả dạ hương, sau đó ta muốn dùng mai rùa tiến hành thí nghiệm ma sát vật lý ra điện trên người Bá Tống Huyền Thánh.”

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi!” Cha rùa hài lòng nói.

Hai con rùa tai ương khổng lồ một lớn một nhỏ sử dụng thiên phú chủng tộc, lặng lẽ tiến vào thung lũng tách giãn lớn của Nho gia. Sau đó khóa khí tức của Tống Thư Hàng, lại sử dụng thiên phú chủng tộc, xuất hiện bên cạnh thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân.

Cha rùa vươn đầu rồng ra, há miệng muốn cắn thuyền tiên.

Trong thuyền tiên.

Chẳng biết tại sao đột nhiên Bạch tiền bối phân thân muốn đua thuyền.

Hắn đoạt lấy quyền điều khiển thuyền tiên từ trong tay Bạch Hạc Chân Quân. Trong tiếng hét tuyệt vọng của Tống Thư Hàng, hắn mở chức năng tăng tốc của thuyền tiên.

Ầm~~ Thuyền tiên đột nhiên tăng tốc.

Cha rùa cắn trúng không khí.

“???” Cha rùa đần mặt ngơ ngác.

Lẽ nào có người phát hiện ta đánh lén ư?

Thôi kệ, nếu đã bị phát hiện thì ra sân đường hoàng luôn.

“Bá Tống!” Cha rùa thét to, đồng thời giơ hai chân rùa lên xoa liên tục, bắt đầu thi pháp: “Là đàn ông thì đi ra đây, ngoan ngoãn để ta đánh một trận. Nếu không thì ta sẽ dùng bí pháp vặn đứt đầu ngươi!”

Trong thuyền tiên.

Tống Thư Hàng sờ cổ mình, quay đầu khiêu khích: “Vặn đi, có giỏi thì vặn đi, nếu không vặn...”

“Gọi ta là ba ba!” Mỹ nhân rắn công đức tiếp lời.

Chương 1958: Chấp Niệm Lớn Nhất Trên Thế Gian Này

Cha rùa tai ương khổng lồ trừng mắt rồng, lửa giận bốc lên.

Từng thấy người phách lối nhưng chưa thấy ai phách lối đến mức này!

“Không, chờ đã, nửa câu sau không phải ta nói, ta không có ý đó.” Tống Thư Hàng trong thuyền tiên la to biện giải cho bản thân: “Vốn dĩ ta chỉ muốn nói nếu không vặn ngươi chính là đồ hèn nhát, ta không có ý muốn làm ba ba của ngươi.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma cười đến rung cả chuôi kiếm: “Ngươi không giải thích còn tốt hơn đấy.”

Kỹ năng trào phúng khiêu khích đã max cấp.

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười: “Dù sao đầu và thân thể của hắn đã tách ra rồi, nói chuyện đâu qua não suy nghĩ, chém gió dữ quá.”

Bạch Long tỷ tỷ giải thích rất có lý.

“Cha, giết hắn, giết hắn!” Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ hét lên.

Tên này lớn lối như vậy, không cho hắn một bài học hắn sẽ không biết vì sao hoa lại đỏ.

“Ha ha ha ha, không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, được lắm.” Cha rùa tai ương khổng lồ trầm giọng nói, sau đó hai chân trước vặn một phát: “Bí pháp: Thiên Ti Vạn Lũ Nữu Đầu chú!”

Giữa hai chân nó chợt lóe lên từng sợi tơ năng lượng mắt thường không thấy được.

Ngay sau đó, trên đầu Tống Thư Hàng trong thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân bỗng xuất hiện từng sợi tơ năng lượng. Thủ đoạn công kích của rùa tai ương khổng lồ cũng mang theo hiệu quả thiên phú không gian dạo bước vượt thời không của chúng.

Những sợi tơ bí pháp chú thuật này kéo đầu Tống Thư Hàng, trên sợi tơ truyền ra một loại sức mạnh vặn đứt không cách nào kháng cự.

Rắc rắc~

Đầu của Tống Thư Hàng bị vặn hai vòng, khăn lụa cũng bị thắt chặt.

“Kinh dị.” Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng: “Cú mèo thành tinh cũng không đáng sợ bằng cái đầu này.”

Bạch tiền bối phân thân suy nghĩ một chút, sau đó truyền âm nói với mọi người: “Hay là chúng ta nhân cơ hội phối hợp với cha của tiểu thư rùa tai ương khổng lồ, làm nó tưởng rằng mình đã thành công nhỉ?”

“Phối hợp thế nào?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“A a a a~” Mỹ nhân rắn công đức là người đầu tiên hiểu được ý của Bạch tiền bối. Cô phát ra bốn tiếng hét thảm thiết mang thương hiệu Tống thị, thân thể cô nhũn ra ngã xuống đất, bắt đầu giả chết.

“Thư Hàng, đầu của ngươi, đầu của ngươi!!!” Bạch tiền bối phân thân giữ nguyên mặt liệt, trong miệng phát ra tiếng hoang mang sợ hãi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma lập tức bắt kịp trào lưu, hét lớn: “Không, Thư Hàng, không~~”

Tạo Hóa Tiên Tử tức tốc chui ra, há miệng cả buổi nhưng lại không biết nói gì. Cô hoảng lên, cắn răng hát: “Tống~ a ngốc~ đầu~ rớt rồi~”

Tô Thị A Thập Lục xoa cằm, cô nên đọc câu thoại gì mới thích hợp nhất đây?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, cha rùa tai ương khổng lồ ở bên ngoài nói: “Cảm giác này không đúng.”

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ: “Con thấy đầu của Bá Tống xoay hai vòng, bây giờ đầu bị lệch luôn rồi.”

“Vậy chắc là thành công rồi.” Cha rùa tai ương khổng lồ đáp, nó dừng động tác vặn tay: “Ta đã nương tay rồi đấy, Bá Tống. Bây giờ nếu là đàn ông thì đi ra đây cho ta đánh một trận!”

“Thi pháp cả buổi cuối cùng vẫn gọi ta đi ra cho ngươi đánh một trận? Thế vừa rồi vặn cổ chẳng có tác dụng gì à?” Tống Thư Hàng không nhịn được mà nói: “Vậy ngươi tiếp tục vặn cổ ta đi, dù sao ta có chết cũng không đi ra cho ngươi đánh đâu.”

Cha rùa tai ương khổng lồ cười lạnh: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không? Nếu ta lại thi triển Thiên Ti Vạn Lũ Nữu Đầu chú, không đơn giản chỉ vặn đầu ngươi xoay tròn mà là vặn đứt luôn đấy!”

Tống Thư Hàng xách đầu, mở cửa sổ thuyền tiên, đưa đầu ra ngoài cửa sổ rồi kêu lên: “Đến đây, đến đây vặn đi! Hôm nay nếu Bá Tống ta kêu đau một tiếng thì không phải đàn ông!”

“A a a a~” Tạo Hóa Tiên Tử vội giành trước, phát ra bốn tiếng hét thảm thiết mang thương hiệu họ Tống.

“Vãi!” Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ bị dọa sợ hết hồn.

Cha rùa tai ương khổng lồ vốn đang định vặn chân trước phải lúng túng dừng lại: “...”

“Ta nói cho ngươi biết, kỵ sĩ không đầu Bá Tống ta đây chưa bao giờ sợ người khác vặn đầu ta. Ta chấp nhận tất cả thử thách dùng bí pháp vặn đầu, tuyệt đối không sợ!” Tống Thư Hàng tuyên bố dõng dạc.

“Cha, đi lên đánh thẳng mặt hắn luôn!” Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ kêu lên. Thấy Bá Tống hống hách như vậy, nó thật sự không thể nhịn nổi.

Đầu của Tống Thư Hàng cười khà khà: “Đừng tưởng chỉ có ngươi biết gọi người đến giúp, ta cũng biết!”

Bây giờ tool hack trên người hắn đều ở trạng thái hết mana.

Trước đó Sở các chủ đã đưa ba sợi tóc ngố cho Sở two, bây giờ cô không giúp được gì.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối cũng đã hao sạch năng lượng khi chiến đấu với Trường Sinh Giả người bắt yêu.

Lúc này Bạch tiền bối phân thân đang ở chế độ linh vật, cố gắng giảm bớt tiêu hao ở mức thấp nhất để thời gian hoạt động dài một chút.

Nếu dùng ly đen triệu hồi m Ảnh Lĩnh Chủ tiền bối đến thì ngài ấy cũng chỉ đứng một bên xem trò hay thôi, trừ khi có thể lấy ra tâm ma kiếp sashimi mới mời được ngài ấy ra tay.

Nhưng hắn còn thẻ triệu hồi đại lão cái gì cũng có thể bán...

Không đúng, là phiếu bảo hiểm.

Hắn cầm chặt phiếu bảo hiểm.

Mấy thứ kiểu như phiếu bảo hiểm thế này phải dùng vào thời khắc quan trọng nhất.

Xuất hiện đi, đại lão cái gì cũng có thể bán!

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang định sử dụng phiếu bảo hiểm thì…

Ầm~~

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Một vòng xoáy màu đen xuất hiện.

Năng lượng mạnh mẽ, tràn đầy uy nghiêm tràn ra từ trong vòng xoáy.

Ngang ngược bá đạo, đây là dấu hiệu có đại lão tuyệt thế muốn ra sân.

“Đại lão cái gì cũng có thể bán ra sân hoành tráng đến vậy à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, hắn thu đầu vào lại trong thuyền tiên.

Ơ?

Không đúng!

Hắn chưa kích hoạt phiếu bảo hiểm mà.

Vậy vị đại lão sắp xuất hiện là ai ?

“Hóa ra ngươi cũng có người giúp, nãy giờ là ngươi đang kéo dài thời gian?” Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ nghiến răng nói.

“Đến bên cạnh cha ngay.” Cha rùa tai ương khổng lồ trầm giọng gọi.

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ vội đến gần cha cô.

Đúng lúc này, trong vòng xoáy có một luồng ánh sáng đen chợt lóe lên.

Một thân ảnh hình người nhảy ra khỏi vòng xoáy, đáp nhẹ nhàng xuống bên cạnh tiểu thư rùa tai ương khổng lồ.

“Lại là mấy con rùa bự các ngươi?” Người kia lạnh giọng nói.

Nghe giọng điệu có vẻ hắn có ấn tượng cực xấu về rùa tai ương khổng lồ… Thậm chí có thể từng chịu thiệt dưới tay rùa tai ương khổng lồ?

Hắn đạp một cước lên mai của tiểu thư rùa tai ương khổng lồ, đạp nó lật ngược.

Thuận thế lại tặng thêm một cước lên bụng tiểu thư rùa.

“A~~” Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ bị đạp rơi xuống.

Bụng chịu đòn nặng, nó há miệng nôn mửa.

Oẹ ọe ọe ọe ọe~~

Một đống bộ phận thân thể của Vân Tước Tử bị phun ra từ trong miệng nó, chất cao thành núi nhỏ.

Nhưng số lượng ít hơn núi bộ phận thân thể trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng chừng phân nửa. Có lẽ bụng của của tiểu thư rùa tai ương khổng lồ không lớn lắm nên số lượng bộ phận thân thể nó thu được không nhiều bằng tiền bối của nó.

Thân hình của cha rùa tai ương khổng lồ xuyên không gian, đi đến bên cạnh rồi nhấc con gái lên, đặt chân lên người con gái, chữa trị thân thể bị thương cho con gái.

Cha rùa tai ương khổng lồ trừng mắt rồng nhìn bóng người trên không trung. Lần này nó nổi giận thật sự, lông bờm trên đầu rồng dựng đứng từng sợi.

Người kia khoanh tay trước ngực, lơ lửng trong hư không, một luồng tà năng Cửu U khổng lồ lượn lờ quanh người hắn.

Trong động tâm ma.

m Ảnh Lĩnh Chủ híp mắt lại.

Trong mắt hắn, cả Nho gia đột nhiên bốc cháy.

Đó là lửa chấp niệm cháy bỏng, thiêu đốt từng tấc đất của Nho gia.

Đây là chấp niệm mạnh nhất mà hắn từng thấy.

Chương 1959: Tống Tiền Bối, Có Biến Chạy Mau!

Có thể nói chất lượng của chấp niệm này thuộc cấp bậc hàng đầu thế gian.

Ngay cả chất lượng của chấp niệm Bất Diệt Chi Chủ do bị Tống Thư Hàng kích hoạt lúc trước cũng thấp hơn chấp niệm này một bậc.

Về mặt số lượng lại càng kém xa.

Chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ chỉ phân bố ở thung lũng. Mà lửa chấp niệm lần này lại thiêu đốt từng tấc đất của Nho gia, thậm chí ngay cả khu vực bên ngoài địa bàn Nho gia cũng có lửa chấp niệm chui ra.

Chất lượng đáng sợ như vậy, số lượng lửa chấp niệm đáng sợ như vậy, nếu bị m Ảnh Thánh Địa kích hoạt sử dụng...

“Uy lực thế nào ta không biết nhưng có thể khẳng định, bảo bối m Ảnh Thánh Địa của ta tiêu chắc rồi.” m Ảnh Lĩnh Chủ khẳng định.

Chấp niệm cực mạnh này đã vượt qua cực hạn mà pháp khí m Ảnh Thánh Địa của hắn có thể dung nạp và chuyển hóa. Nếu cố cưỡng ép chuyển hóa chấp niệm này, chắc chắn m Ảnh Thánh Địa sẽ bị hỏng.

“Tiếc thật, biết vậy ta đã cường hóa âm ảnh thánh thêm một lần, không đúng, ít nhất phải cường hóa lên hai cấp bậc!” m Ảnh Lĩnh Chủ nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Chấp niệm cực mạnh này đều đã bị kích hoạt, nếu không chuyển hóa nó thành sức mạnh âm ảnh thì quá lãng phí.

Tình huống này cũng giống như khi nhìn thấy núi vàng trước mặt nhưng không cách nào chuyển nó đi vậy.

Tiếc nuối cả đời.

Mà điều càng làm người ta đau lòng là mỗi khi lửa chấp niệm bị kích hoạt một lần sẽ tiêu hao không ít, hơn nửa còn không ngừng yếu bớt theo dòng thời gian.

Lần sau dù lại kích hoạt chấp niệm này cũng không mạnh như bây giờ.

Đau tim quá!

m Ảnh Lĩnh Chủ lui về phía sau một chút, thân thể rúc vào trong động tâm ma, tránh lửa chấp niệm lửa đang thiêu đốt hừng hực kia.

Nếu hắn đoán không lầm thì đây chắc là lửa chấp niệm của Thánh Nhân Nho gia thì phải?

Mà thứ kích hoạt chấp niệm của Thánh Nhân có hai dạng.

Một là núi bộ phận thân thể do rùa tai ương khổng lồ tiểu thư phun ra.

Không biết tiên tử sở hữu núi bộ phận thân thể kia có lai lịch gì... Tại sao cô ấy lại để lại nhiều bộ phận thân thể như vậy? Nhưng có thể khẳng định cô ấy là một người cực kỳ quan trọng đối với Thánh Nhân Nho gia.

Chỉ có thể nói không hổ là tiên tử được Thánh Nhân Nho gia để mắt đến. Có thể để lại một núi bộ phận thân thể thế này, vừa nhìn là biết cô ấy tuyệt đối không phải tiên tử tầm thường.

Mà một thứ khác chính là bóng người lơ lửng trong hư không kia.

Trong số lửa chấp niệm thiêu đốt từng tấc đất của Nho gia, có một nửa lửa chấp niệm là bị bóng người trong hư không kia dẫn ra.

m Ảnh Lĩnh Chủ ngẩng đầu nhìn người nọ.

Người nọ mang một khuôn mặt không cảm xúc giống như người máy cổ xưa.

Thân thể hắn có màu kim loại đen nhưng tầng ngoài lại giống như thủy ngân, lưu động như nước. Sức mạnh tà năng Cửu U bao quanh người hắn, hoàn toàn thần phục trước hắn, mặc hắn sai khiến.

Mối quan hệ giữa hắn và sức mạnh Cửu U là mối quan hệ giữa chủ và tớ.

“Chậc.” m Ảnh Lĩnh Chủ đã đoán ra được thân phận của vị

này.

…

“Đại… đại lão quả cầu béo.” Tống Thư Hàng trợn to hai mắt, nhìn bóng người trong hư không với vẻ không dám tin.

Đúng là hóa thân của đại lão quả cầu béo.

Mới nãy hắn còn đụng độ với đối phương trong đường hầm Cửu U.

Nhưng hóa thân này của đại lão quả cầu béo đã bị Bạch tiền bối two lừa một vố, hiểu sâu về đạo lý “tri thức làm người ta vui vẻ”, ý thức rơi vào trạng thái ngủ say vĩnh hằng rồi mà?

Hơn nữa xương bất hủ trong cơ thể nó đã bị Bạch tiền bối two lấy đi. Không có xương bất hủ, nó không thể tiến vào hiện thế mới đúng chứ?

Nhưng bây giờ nó lại xuất hiện ở hiện thế một cách bất hợp lý.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối! Bạch tiền bối two, có thể nghe thấy tiếng của ta không?” Tống Thư Hàng lập tức kêu gào Bạch tiền bối two ở trong lòng.

Nhưng ngay sau đó hắn cảm giác được tâm linh cảm ứng giữa hắn và Bạch tiền bối two đã bị cắt đứt.

“Nguy rồi.” Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên một dự cảm không may.

Lẽ nào bên Bạch tiền bối two đã gặp chuyện bất trắc ư?

Đừng nói là ngài ấy bị đại lão quả cầu béo phản đòn lừa một vố đấy nhé?

Lúc trước Bạch tiền bối two từng nói, lúc ngài ấy và quả cầu béo đấu với nhau, hai bên có thắng có thua. Hai người đều là chúa tể Cửu U, thực lực và thủ đoạn đều ngang nhau.

Nhưng từ khi Tống Thư Hàng tiếp xúc với Bạch tiền bối two, hắn luôn thấy Bạch tiền bối two đổi đủ trò để hãm hại quả cầu béo.

Lẽ nào lần này vừa lúc mưu kế của đại lão quả cầu béo phát huy xuất sắc, hãm hại ngược lại Bạch tiền bối two?

Nếu đúng là như thế thì lần này chính là nguy cơ lớn nhất đời

hắn.

[Ting~~ Bạn xấu Thiên Đế truyền mười giây công lực cho ngươi, tin tức gửi kèm: Tống tiền bối, có biến chạy mau! Bên ta chuẩn bị rút lui trước đây, bên ngươi cứ thong thả nhé~]

Tống Thư Hàng nhìn trời.

Không phải chứ, cô đường đường là Thiên Đế, là tồn tại trâu bò có tên tuổi ngang với Thánh Nhân, đừng bị đại lão quả cầu béo nho nhỏ dọa lui chứ!

...

Trong hư không.

Quả cầu béo hóa thân quét mắt nhìn khắp Nho gia, sau đó lại khóa mục tiêu vào thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân.

“Bá Tống, khóa mục tiêu.” Trong miệng nó phát ra một giọng nói máy móc.

Sau đó nó đưa tay ra nhắm vào thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân, ngón tay ngoắc nhẹ một cái.

Thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân bị một lực kéo vô hình kéo về phía quả cầu béo hóa thân.

“Nguy rồi nguy rồi, sắp chết rồi sắp chết rồi!” Bạch Hạc Chân Quân hoảng hốt hô.

“Nhân lúc nó còn chưa làm gì, vào thế giới hạch tâm của ta ngay.” Tống Thư Hàng nói thật nhanh.

Ầm!!!

Đúng lúc này một luồng quang pháo bắn từ phía dưới lên, đánh trúng thân thể đại lão quả cầu béo hóa thân, đánh nó văng ra.

Là cha rùa tai ương khổng lồ!

Sau khi chữa trị thương thế cho con gái, nó dùng năng lực thiên phú không gian đưa con gái đi, sau đó phát động tấn công quả cầu béo không chút do dự.

Dám đả thương con gái ngay trước mặt nó, hôm nay dù thiên hoàng lão tử có xuống đây cũng đừng hòng lành lặn rời đi!

Cha rùa đang nổi cơn thịnh nộ, uy lực của luồng hơi thở quang pháo này cực kỳ kinh khủng. Nơi quang pháo đi qua, hư không chấn động, không gian vỡ nát, vô số khe nứt không gian xuất hiện.

Thậm chí không gian trong phạm vị mấy dặm đều bị nhiễu sóng.

Tống Thư Hàng đã mở ra thế giới hạch tâm thành công nhưng cửa vào thế giới hạch tâm lại bị không gian gây nhiễu, trở nên rất không ổn định.

Vốn dĩ hắn định thu nạp cả chiếc thuyền tiên của Bạch Hạc Chân Quân cùng với toàn bộ thành viên ở bên trong vào thế giới hạch tâm luôn một lần nhưng do bị nhiễu, chỉ có thuyền tiên được thu vào, còn người bên trong lại không ai vào được.

Tất cả mọi người đều lộ ra thân hình trong hư không.

Cũng giống như khi đang lái xe trên đường, đang lái đột nhiên xe hơi biến mất.

Tình huống này làm người ta lúng túng vô cùng.

Cái đuôi của mỹ nhân rắn công đức đuôi cuộn tròn, bảo vệ Tống Thư Hàng ở bên trong.

Thân hình của Bạch Long tỷ tỷ chợt động, đỡ lấy những người còn lại.

“Rút lui trước đã.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Thừa dịp rùa tai ương khổng lồ cha đang phẫn nộ oanh tạc đại lão quả cầu béo, phải lui ra khỏi khu vực không gian bị nhiễu trước.

Quả cầu béo trong hư không ổn định lại thân hình, trên thân thể kim loại thể lỏng của nó xuất hiện vô số lỗ thủng nhỏ. Nhưng thân thể như thủy ngân vừa di động, những lỗ thủng nhỏ kia lại khôi phục như lúc đầu.

Nó liếc mắt nhìn cha rùa, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Quả nhiên vẫn là Bá Tống quan trọng hơn.

Vì vậy nó tự động bỏ qua cha rùa, vọt thẳng về phía Tống Thư Hàng.

“Thuật giám định cường giả!” Con mắt Thánh Nhân bên mắt trái của Tống Thư Hàng sáng lên, bắn một luồng sáng về phía đại lão quả cầu béo.

Khi con mắt Thánh Nhân sáng lên, Tống Thư Hàng cảm ứng rõ được ánh nhìn mang thai lần này khác với trước kia.

Ánh nhìn mang thai lần này chứa đựng “tình yêu” mãnh liệt hơn.

Tình yêu khắc cốt ghi tâm!

Chương 1960: Tình Yêu Sâu Nặng

Sức nặng của tình yêu là bao nhiêu?

Nếu như sức nặng của tình yêu trong ánh nhìn mang thai do Tống Thư Hàng bắn ra bằng chính con mắt của mình là một đơn vị, như vậy sức nặng của tình yêu ẩn chứa trong thuật giám định cường giả do con mắt Thánh Nhân bắn ra phải dùng chục nghìn làm đơn vị tính.

Mà tình yêu chứa trong ánh nhìn mang thai lần này còn nặng hơn trước.

Tình yêu chứa đựng trong phát ánh nhìn mang thai này đã vượt qua hết thế kỷ này đến thế kỷ khác, trầm lắng qua nghìn vạn năm, có sức nặng ít nhất là một trăm triệu!

Một tình yêu có thể đè nát người ta, xưa nay chưa từng có.

Có thể nói là khắc cốt ghi tâm!

Phần tình yêu này không chỉ muốn làm bụng của đối phương mang thai, thậm chí còn muốn làm tim của đối phương, xương của đối phương, từng tế bào của đối phương cũng mang thai.

Có thể là do phần tình yêu này quá nặng, bên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng chảy xuống một hàng huyết lệ.

Vì yêu rơi lệ.

Bụp!

Luồng sáng ánh nhìn mang thai này có tốc độ cực nhanh.

Đại lão quả cầu béo hóa thân bị bắn trúng... hay nói đúng hơn là nó không hề có ý né tránh, điếc không sợ súng, để mặc ánh nhìn mang thai bắn thẳng vào người nó.

Ngay sau đó đại lão quả cầu béo hóa thân bị đánh văng ra xa.

Đến nhanh đi còn nhanh hơn.

...

Tống Thư Hàng giơ tay lên che mắt trái lại, kích hoạt trì dũ thuật trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ. Sau khi bắn ra luồng ánh nhìn mang thai vừa rồi, hốc mắt trái quá tải nóng lên.

Lại nói uy lực này đâu phải uy lực của ánh nhìn mang thai? Vậy mà có thể đánh bay đại lão quả cầu béo. Nếu uy lực này đánh lên người Huyền Thánh bát phẩm, ít nhất cũng để lại một lỗ to.

Chẳng lẽ là do bản thân đang ở Nho gia nên con mắt Thánh Nhân Nho gia được cường hóa, phát huy vượt mức bình thường?

Như vậy luồng ánh nhìn mang thai này có tác dụng không đây?

Tống Thư Hàng dùng con mắt còn lại nhìn về phía đại lão quả cầu béo.

Ở đằng xa, đại lão quả cầu béo bị đánh bay phát ra tiếng kêu quái dị, nó cứ kêu “cạch cạch”, dường như rất đau đớn.

Về mặt lý thuyết, lúc này nó không sử dụng thân xác Vân Tước Tử, bản thân không bị cảnh giới hạn chế, đáng lẽ nó có thể miễn dịch với thuật giám định cường giả mới đúng.

Nhưng luồng ánh nhìn mang thai mang theo tình yêu khắc cốt ghi tâm vừa rồi lại tác động vào sâu trong thân thể nó.

Mặc dù bụng không phình to mang thai nhưng cảm giác đau đớn kia lại tác động thẳng vào linh hồn của đại lão quả cầu béo, giống như cái giá Tống Thư Hàng phải tra khi dùng sử dụng bí pháp giám định.

Mà rùa tai ương khổng lồ cha cũng bắt lấy cơ hội, phát động một loạt công kích về phía đại lão quả cầu béo.

Thân hình nó xuyên hư không, hai móng vuốt cào nhẹ về phía đại lão quả cầu béo. Hai móng vuốt sắc bén gây ra sát thương cắt giống như thần binh. Đây là thần thông chiến đấu Trảm Đao Thiết Cát của nhất hệ rùa tai ương khổng lồ, khi phát huy đến mức cao nhất, lúc cắt thân xác, linh hồn cũng sẽ chịu mức sát thương ngang bằng.

Nhưng rùa tai ương khổng lồ cha thường dùng nó để cắt từng tầng phòng ngự trên người đối thủ, dùng Trảm Đao Thiết Cát sắc bén phá vỡ phòng ngự hộ thể rất tiện lợi.

Sau khi cắt vỡ phòng ngự, cha rùa há miệng phun ra long tức đầy nước miếng về phía thân thể của đại lão quả cầu béo hóa thân.

Đừng xem thường nước miếng trong long tức, nó có thể tạo ra hiệu quả đổ dầu vào lửa, làm uy lực của long tức trở nên khủng khiếp hơn. Hơn nữa một khi dính vào trên người kẻ địch, nó có thể duy trì sự cháy đả thương kẻ địch.

Nếu một ngày nào đó tài nguyên dầu mỏ trên thế giới tiêu hao sạch, có lẽ nước miếng do cha rùa cung cấp có thể thay thế dầu hỏa?

Không chỉ vậy, nhổ nước miếng còn có thể gây sát thương về mặt tâm lý đối với kẻ địch mắc bệnh ở sạch.

“Rống rống rống” Long tức cắn nuốt thân thể quả cầu béo, nước miếng dinh dính trong long tức dính đầy người quả cầu béo.

Một kích thành công, cha rùa lập tức dùng thiên phú dạo bước vượt thời không thối lui, không đối kháng trực diện với đại lão quả cầu béo. Mặc dù nhất hệ rùa tai ương khổng lồ có phòng ngự rất cao nhưng thiên phú chủng tộc của chúng đã định trước đánh du kích là lối đánh thích hợp với chúng nhất.

“Chuyết!” Trong miệng quả cầu béo phát ra một âm tiết.

Ngay sau đó, bề mặt thân thể của nó sinh ra sức mạnh cắn nuốt, cắn nuốt toàn bộ long tức và nước miếng.

Lửa long tức tắt.

Sau đó bề mặt thân thể như thủy ngân của nó lưu động, chữa trị.

Chỉ lát sau, nhìn từ bề ngoài thì thấy quả cầu béo không hề bị thương tổn.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Thật mất mặt, thế mà lại ăn nước miếng của cha rùa nhà người ta.”

Tống Thư Hàng: “...”

Lúc này thân thể đại lão quả cầu béo đứng lẳng lặng trong hư không, thỉnh thoảng lại run lên, đại khái là do luồng ánh nhìn mang thai chứa đựng tình yêu sâu nặng kia.

Một lát sau, ánh mắt nó nhìn về phía mặt đất của Nho gia.

Hình như nó cũng thấy được lửa chấp niệm đang cháy hừng hực.

Đại lão quả cầu béo hóa thân nhếch môi, lộ ra nụ cười thần bí.

Ngay sau đó nó nhấc chân bước đi.

Ầm!

Một cước đạp xuống.

Khí tức chí cường vô địch của chúa tể Cửu U đè xuống, sức mạnh hủy diệt theo một cước tùy ý này đánh về phía địa bàn Nho gia, thiên địa chấn động.

Nó muốn xóa sách Nho gia khỏi thế giới này.

Cha rùa ở đằng xa kinh hoàng mặt biến sắc, nó vội tạo ra một vùng dị giống quanh người, vòng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả hiện ra sau đầu rồng. Nó tạo ra một vùng không gian tịnh thổ quanh người để chống lại uy lực một cước này.

"Chậc." m Ảnh Lãnh Chúa trong động tâm ma lên tiếng.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn im lặng làm một quần chúng vây xem mà thôi, bây giờ xem ra làm quần chúng vây xem cũng không phải chuyện dễ.

Sức mạnh của m Ảnh Lãnh Chúa từ trong động tâm ma khuếch tán ra, cuồn cuộn không dứt, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ Nho gia.

Đối với hắn, bảo vệ Nho gia chỉ là chuyện "tiện tay" mà thôi.

Do hôm nay tâm trạng khá tốt nên hắn tiện tay giúp Nho gia một lần.

Ầm!

Uy lực một cước của đại lão quả cầu béo và sức mạnh của m Ảnh Lãnh Chúa va chạm với nhau.

Hai loại sức mạnh chí cường cắn nuốt, va chạm lẫn nhau.

Đây không chỉ đơn giản là va chạm về mặt sức mạnh, ẩn sau sức mạnh là đối kháng về pháp tắc, dò xét thần hồn.

Mặt đất trong đại bàn Nho gia bắt đầu rạn nứt, trận pháp thủ hộ vỡ nát, trên mặt đất hiện lên ngọn lửa màu đen thiêu đốt tất cả.

Tuy đã được m Ảnh Lãnh Chúa bảo vệ những Nho gia vẫn thế này đây!

Đại lão quả cầu béo trừng mắt nhìn m Ảnh Lãnh Chúa.

Thân thể của m Ảnh Lãnh Chúa đi chầm chậm về lại động tâm ma, không có vẻ gì là sợ chúa tể Cửu U hóa thân.

“Ngươi có thể ngăn cản ta mấy lần?” Quả cầu béo hóa thân nói với giọng lạnh như băng.

“Ta chỉ là một người qua đường giáp hèn kém vô tội mà thôi.” m Ảnh Lãnh Chúa trả lời.

Quả cầu béo nói thật chậm: “Kẻ nào cản ta…”

Ầm!

Cha rùa lại nắm bắt thời cơ bắn một phát long hống pháp về phái quả cầu béo hóa thân. Luồng sáng xé rách không gian bắn trúng người quả cầu béo, luồng sáng còn mang theo hiệu ứng “đánh bay”, quả cầu béo lại bị đánh bay lần nữa.

…

Mặt đất Nho gia khô nứt, nước hồ bốc hơi, cỏ cây khô héo.

Mà trong mắt m Ảnh Lĩnh Chủ, lửa chấp niệm cháy hừng hực kia lại càng bùng cháy mạnh mẽ.

Trong hư không.

Vòng tay m Ảnh Thánh Địa trên tay phải của Tống Thư Hàng bắt đầu nóng lên.

Nó biến thành màu đỏ đậm như gang nung.

“Sao lại thế này?” Tống Thư Hàng vội thả một phát Dưỡng Đao thuật lên vòng tay để nó nguội lạnh bớt.

Ong ong ong~

Đạo văn trên vòng tay m Ảnh Thánh Địa trở nên phức tạp hơn.

“Tiến… tiến hóa?” Xích Tiêu kiếm tâm ma thốt lên với giọng điệu khó tin.

Chương 1961: Rất Chi Là Ngầu

Bản thể của nó ít nhất phải trải qua mấy trăm lần “Đại bảo kiếm”*,mới có thể đạt tới trạng thái “Tiến hóa một nửa” như bây giờ.

Chiếc vòng tay “ m Ảnh Thánh Địa” này, nhiều nhất chỉ trải qua có mười lần “Đại bảo... Dưỡng Đao Thuật” thôi mà bây giờ đã tiến hóa rồi ư?

Chẳng lẽ ta thua cả một chiếc vòng tay hay sao?

Xích Tiêu Kiếm tâm ma vô cùng xoắn xuýt.

“Không, không đúng. Nhất định là do ta quá xuất sắc, cho nên độ khó tiến hóa của ta mới cao như thế. Tư chất của cái vòng tay này cùi bắp hơn ta nhiều, nên mới dễ tiến hóa như vậy. Chắc chắn là thế rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tự an ủi bản thân.

Thật ra thân là một tâm ma, ganh tị là một năng lực cơ bản của nó, nhưng tìm một lý do để tự an ủi bản thân thì không được tâm ma cho lắm.

m Ảnh Thánh Địa tiến hóa!

Đạo văn trên vòng tay bắt đầu lan tràn ra, đến cuối cùng những đạo văn này lại lan ra khỏi vòng tay, mãi cho đến lúc lan ra tới cổ tay của Tống Thư Hàng mới dừng lại.

Thông qua đạo văn, Tống Thư Hàng và vòng tay “ m Ảnh Thánh Địa” đã hình thành một mối liên hệ vững chắc.

Sau đó, mắt phải của hắn sáng ngời —— hắn nhìn thấy những ngọn lửa đang cháy hừng hực, bao trùm mỗi một tấc đất của Nho gia.

"Lửa chấp niệm ư?"

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Không cần người khác trả lời, trong lòng của hắn đã có đáp án.

Ngọn lửa lan tràn khắp từng tấc đất của Nho gia này chính là lửa chấp niệm.

Hơn nữa...

Con mắt trái đang nóng đến bỏng cháy của Tống Thư Hàng nói cho hắn biết, rất có thể đây chính là lửa chấp niệm củaThánh Nhân Nho gia.

Cũng đúng, bộ phận cơ thể chất chồng như một ngọn núi nhỏ của Vân Tước Tử Tiên Tử + đại lão quả cầu béo hóa thân, cả hai đều có vai trò quan trọng trong cuộc đời Thánh Nhân Nho gia.

Một là người mà hắn yêu nhất, một là thứ mà hắn chán ghét nhất.

Đương nhiên chấp niệm của Thánh Nhân sẽ bị kích hoạt rồi.

Vậy có nên thừa cơ biến lửa chấp niệm của Thánh Nhân thành một âm ảnh, sau đó phụ thể lên mình để đánh đại lão quả cầu béo một trận không nhỉ?

“Không nên không nên.”

Khát vọng sống mãnh liệt đã ngăn ý tưởng đang rục rịch trong lòng Tống Thư Hàng lại.

Lúc trước, chỉ mới là một chấp niệm của “Bất Diệt Chi Chủ” với phạm vi của một thung lũng thôi mà đã làm cho tên Huyền Thánh dỏm như hắn suýt chút nữa nổ banh xác rồi. Cuối cùng vẫn là do Bạch tiền bối sử dụng “Ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ” để giúp hắn chống chọi lại.

Nếu như bây giờ chấp niệm đang bùng cháy của Thánh Nhân Nho gia này phụ thể... thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của Tống Thư Hàng hắn!

"Dùng không nổi, dùng không nổi."

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tuy miệng nói như vậy...

Nhưng tay phải của hắn lại quyết đoán rót linh lực vào trong vòng tay “ m Ảnh Thánh Địa” —— Miệng tuy nói như vậy, nhưng cơ thể của hắn lại rất thành thật.

Bởi vì hắn không còn lựa chọn nào khác.

Đại lão quả cầu béo đánh thẳng vào mặt hắn, Bạch tiền bối two thì có lẽ đã bị chơi một vố rồi, không có chút tin tức nào.

m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối rõ ràng là kiểu người qua đường, chỉ cần đòn tấn công không đánh trúng hắn thì hắn sẽ lặng lẽ sắm vai một nhân vật quần chúng.

Cha rùa cũng có thể tính là một đồng minh, nhưng chỉ với một con rùa như nó thì còn lâu mới có thể ngăn đại lão quả cầu béo lại.

Đến lúc này, nếu như muốn tự cứu bản thân... Thì chỉ còn nước kích hoạt chấp niệm của Thánh Nhân, mượn sức mạnh của Thánh Nhân Nho gia mà thôi.

Hơn nữa hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Nho gia bị quả cầu béo hủy diệt được.

“ m Ảnh Thánh Địa” kích hoạt.

Lửa chấp niệm trên mỗi một tấc đất của Nho gia bùng cháy, ngọn lửa hóa thành dòng nước lũ cuộn trào chảy ngược lên trên, tụ tập lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tuy rằng đám người Tô Thị A Thập Lục không thể thấy được “Lửa chấp niệm”, nhưng họ cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ bên cạnh Tống Thư Hàng đang nhanh chóng tăng lên.

Trong Tâm Ma động, m Ảnh Lãnh Chúa biến ra một cái tay rồi lại biến ra một cái cằm, sau đó hắn lấy tay xoa cằm của mình liên hồi rồi khẽ thở dài:

" m Ảnh Thánh Địa của ta."

Sắp tiêu rồi.

Lúc trước hắn đã từng tính toán, nếu như là chấp niệm khổng lồ như của Thánh Nhân, sau khi được “ m Ảnh Thánh Địa” chuyển hóa... Trước tiên không nói đến việc có thể kích hoạt được bao nhiêu sức mạnh nhưng m Ảnh Thánh Địa nhất định sẽ tan tành.

Huống hồ gì vòng tay “ m Ảnh Thánh Địa” vừa kích hoạt “Chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ” xong, nó còn chưa kịp hồi phục lại thì đã bị lấy ra dùng nữa rồi.

Đau long quá đi.

Vòng tay m Ảnh Thánh Địa là bảo vật mà hắn rất thích.

Cũng không biết đến lúc đó Bá Tống Huyền Thánh có đền nổi không nữa, thân là nghìn năm đệ nhất thánh, chắc cũng phải có chút của cải chứ nhỉ?

...

...

"Nóng nóng nóng."

Đây là nhiệt độ mà ngay cả Tống Thư Hàng cũng cảm thấy bỏng rát, ngay cả với khả năng chịu đau của hắn mà cũng thấy không chịu nổi.

Quả cầu béo bị đánh bay thấy vậy bèn vung tay ra, một đạo kiếm khí Cửu U đen như mực chém về phía Tống Thư Hàng.

Thân thể của Bạch long tỷ tỷ phình lên, móng vuốt nhỏ không ngừng vung vẩy, chỉ trong chốc lát đã kích hoạt được gần trăm loại phòng ngự, ngăn cản những kiếm khí Cửu U đen như mực này.

Ở phía dưới, ánh mắt của cha rùa sáng lên —— tuy rằng không biết Bá Tống muốn làm gì, nhưng lúc này nó nhất định phải phối hợp với Bá Tống để ngăn tên khốn dám đả thương con gái của mình lại.

Nên cha rùa dũng mãnh lao thẳng lên, chọi cứng với quả cầu béo hóa thân, phối hợp với Bạch long tỷ tỷ để tranh thủ thời gian cho Tống Thư Hàng.

...

...

Tống Thư Hàng đã thuần thục kích hoạt ba công pháp tôi thể của bản thân để cường hóa cơ thể của bản thân lên.

Bầy thánh viên tay cầm kinh văn, cất lên những tiếng ca tụng đầy uy nghiêm.

Mỹ nhân rắn công đức bao trùm toàn thân của hắn, dùng ánh sáng công đức tưới nhuần cơ thể của hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử xuất hiện, cô đưa tay ra đặt lên mắt trái của Tống Thư Hàng, ánh sáng của Trì Dũ thuật không ngừng lóe lên, làm giảm nhiệt độ của con mắt Thánh Nhân trong hốc mắt trái Tống Thư Hàng xuống.

"Tống ~ cảm ơn."

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Sau đó cô cắn nát ngón tay của mình rồi đưa ngón tay lên trước miệng Tống Thư Hàng, lúc này trên đầu ngón tay của cô có một giọt máu đang chuyển động.

Theo lý thuyết thì thân thể của cô cũng là dạng năng lượng như “Mỹ nhân rắn công đức”, do đó không thể có những thứ như “Máu tươi” được. Nhưng chỗ đầu ngón tay cô cắn nát vẫn cứ tràn ra một giọt máu.

Đây không phải máu tươi của cô... Mà là của Thánh Nhân.

Giọt máu này rơi vào trong miệng của Tống Thư Hàng.

Vị ngòn ngọt, không có mùi tanh của máu.

Ngoài ra thì không có cảm giác nào khác.

Không có loại hiệu quả toàn thân bùng nổ năng lượng, cơ thể không ngừng được cường hóa sau khi dùng thánh huyết. Cũng không có những hiệu quả như tinh thần lực không ngừng tăng lên, trực tiếp biến thành cường giả tuyệt thế.

"Mở hình thái sương khói của ngươi đi."

Cùng lúc đó, giọng nói của Bạch tiền bối phân thân vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Là Bạch tiền bối phân thân đang nhắc nhở hắn.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối phân thân, hắn lập tức vững lòng hẳn.

Linh vật may mắn nhất “nhóm Cửu Châu Số 1” là Bạch tiền bối vẫn còn ở bên cạnh, chứng tỏ tình huống vẫn chưa tới mức xấu nhất!

Do đó, Tống Thư Hàng không chút do dự chuyển hóa thành hình thái ngụy bất hủ - cơ thể sương mù.

Cơ thể của hắn hóa thành khói đen hình người.

Trong khói đen, loáng thoáng có thể thấy được ánh hào quang bảy màu, đó là quả thận yêu dấu của Tống Thư Hàng.

Cùng với một con mắt đang tỏa sáng lấp lánh, là con mắt Thánh Nhân.

Ngoài ra còn có ánh sáng công đức, hiệu ứng ánh sáng do ba công pháp tôi thể mang lại, cùng với... Một giọt máu.

Không hổ danh là máu của Thánh Nhân, thứ này hắn hoàn toàn không thể tiêu hóa được.

Cũng không biết nếu như đến phút cuối hắn cũng không thể tiêu hóa giọt “Thánh huyết” này thì liệu có bị hắn bài tiết ra ngoài không đây?

Theo việc cơ thể Tống Thư Hàng hóa thành “thân thể sương mù”, toàn bộ “Lửa chấp niệm” đầy trời cũng tràn vào trong cơ thể hắn.

Năng lực của m Ảnh Thánh Địa được kích hoạt, những ngọn lửa chấp niệm vô tận của Thánh Nhân bị chuyển hóa thành sức mạnh “Chấp niệm âm ảnh” trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Cơ thể của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu được cấu tạo lại.

Lấy “Thánh huyết” làm hạch tâm, lấy con mắt Thánh Nhân của Nho gia dẫn đầu.

Mấy hơi thở sau.

Cơ thể bằng sương của Tống Thư Hàng chấn động, ngưng kết thành thực thể.

Một người đàn ông mặc trang phục Nho gia xuất hiện giữa bầu trời.

Hắn chỉ đứng ở nơi đó thôi thì đã có khí phách của một tông sư rồi.

Lúc mọi người thấy được hắn, chẳng biết tại sao sẽ cảm thấy hắn... Rất ngầu.

*Đại bảo kiếm: mát-xa + ấy ấy

Chương 1962: Người Đàn Ông Đứng Ở Đầu Ngọn Sóng

Không cần người khác giới thiệu, thậm chí cũng không có uy áp đáng sợ lộ ra, chỉ đứng ở đó thôi là đã như tông sư của một phái rồi, làm cho người ta cảm thấy hắn rất ngầu.

"Thánh Nhân Nho gia."

Bạch long tỷ tỷ nói.

Quả nhiên, “Chấp niệm âm ảnh” mà Tống Thư Hàng triệu hồi ra lần này là Thánh Nhân.

Nếu như là Thánh Nhân Nho gia thì có lẽ sẽ có thể chống lại người kim loại dạng lỏng kia nhỉ?

Thân hình của Bạch long tỷ tỷ cuộn lại, quấn lấy Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối phân than và Bạch Hạc Chân Quân, sau đó lại lui xuống một đoạn.

Cô đã tiêu hao rất lớn trong quá trình cùng cha rùa chống lại quả cầu béo để tranh thủ thời gian cho Tống Thư Hàng, đã không còn sức tham gia vào cuộc chiến sau đó nữa.

"Ầm ~~"

Ở bên kia, cha rùa cũng lùi lại một đoạn sau khi lại phun hơi thở của rồng vô mặt quả cầu béo thì hành động theo thời cơ!

Ở giữa không trung, chỉ còn lại Thánh Nhân Nho gia và quả cầu béo hóa thân đứng đối mặt với nhau.

Trong Tâm Ma động.

"Chậc chậc chậc, đây là cảnh vạn năm mới gặp được một lần đấy."

m Ảnh Lãnh Chúa nói khẽ.

Hắn vốn cho rằng lúc Bá Tống đạo hữu kích hoạt vòng tay “ m Ảnh Thánh Địa” để triệu hồi chấp niệm Thánh Nhân Nho gia ra thì bảo bối “ m Ảnh Thánh Địa” của hắn sẽ tan tành chứ.

Nhưng thật không ngờ, không biết Bá Tống đạo hữu đã dùng cách gì mà lại thành công. m Ảnh Thánh Địa chẳng những không tan tành mà hình như còn nâng cao thêm một bước nữa.

Hơn nữa, cơ thể Bá Tống đạo hữu cũng rất huyền diệu, trong đó ẩn chứa pháp tắc mà ngay cả hắn cũng nhìn không thấu... Thậm chí mơ hồ còn có chút ảo diệu của bất hủ.

Không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, là người có đại khí vận, là người đàn ông đứng ở đầu ngọn song trong “Thời đại hoàng kim” này.

—— Thủy triều linh lực đã đến gần, thiên địa đại biến sắp đến. Những thời đại thế này đều được những Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên gọi là thời đại hoàng kim của việc tu luyện.

Người đàn ông này, chỉ cần không ngã chết trên đầu ngọn song thì tương lai nhất định sẽ có thành tựu lớn.

"Hơn nữa, hắn đã triệu hồi ra chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân Nho gia, đã vậy còn là chấp niệm mãnh liệt đến thế. Nếu như lần này hắn có thể sống sót, chỉ riêng kinh nghiệm và cảm ngộ khi chiến đấu với Thánh Nhân lần này thì đã là bảo vật vô giá rồi."

m Ảnh Lãnh Chúa nói.

Lúc này Tống Thư Hàng và chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân Nho gia đứng giữa hư không, hai người tuy hai mà một. Đến lúc Thánh Nhân chiến đấu, từng chi tiết đều sẽ trở thành kinh nghiệm của hắn, đây chính là kỳ ngộ mà vô số cường giả ở chư thiên vạn giới tha thiết ước mong.

Ừm, quan trọng là Bá Tống có sống được hay không đã.

Cơ thể của hắn phải chống chịu được đến khi cuộc chiến kết thúc mới xem là ổn.

...

...

Cùng một thời gian, ở chỗ biên giới của Nho gia, lại có một cánh cửa không gian mở ra.

Thân ảnh của ông chú lái thuê kia và đại sư Kim Cương tự xuất hiện.

Bọn họ vừa trải qua một trận đại chiến, tiêu hao không nhỏ.

Nhưng lúc cảm ứng được Nho gia có biến thì bọn họ đã quay về với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi vừa tới Nho gia, ông chú lái thuê kia đột nhiên ngẩn người.

Hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh mặc trang phục Nho gia ở giữa không trung —— Dáng người vô cùng quen thuộc, dù nằm mơ hắn cũng không bao giờ quên.

Bây giờ, thân ảnh đó vẫn sống sờ sờ đứng ngay trước mặt hắn.

Giống như đang nằm mơ vậy.

"Lão sư."

Ông chú lái thuê thấp giọng thì thầm.

Một lát sau, nước mắt của hắn đã tràn mi.

Sau khi đại sư Kim Cương tự ở bên cạnh hơi sững sờ một chút thì nhanh chóng lấy hai cái bình nhỏ đựng hết nước mắt của hắn lại—— đây là nước mắt của Trường Sinh Giả, là bảo bối tốt để luyện khí đấy.

Hơn nữa, nếu như nước mắt của Trường Sinh Giả rơi xuống đấTống Thư Hànghì sẽ lập tức sinh ra một cái hố to, thậm chí là sẽ tạo thành ảnh hưởng cho môi trường dưới mặt đất, rất có thể trong tương lai sẽ có sinh linh tử vong.

Đại sư có cảm giác mình chỉ đang phòng chống tai họa cho tương lai, là một hành động công đức vô lượng.

...

Không chỉ ông chú lái thuê, mà tất cả thành viên của Nho gia đều ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh đứng giữa không trung này.

Cho dù không tỏa ra chút uy áp sức mạnh nào, nhưng đối với Nho gia thì thân ảnh này chính là tất cả.

Vô số sức mạnh niềm tin bắt đầu hội tụ lên trên thân ảnh đứng giữa không trung.

Thánh Nhân đã xuất hiện một lần nữa!

...

...

Trạng thái lúc này của Tống Thư Hàng là trạng thái tuyệt nhất từ trước tới nay.

Đây chính là khung cảnh mà hắn mong ước đã lâu.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là hắn không thể hoàn toàn điều khiển trạng thái cơ thể của mình bây giờ.

Trạng thái bây giờ của hắn khá giống với “Nhập mộng”. Giống như đang lấy cơ thểThánh Nhân làm chủ, ý thức của hắn “Nhập mộng” bám vào cơ thể của Thánh Nhân vậy.

Nhưng mà lại tự do hơn nhập mộng một chút.

Hắn cũng có thể tiến hành một số thao tác đối với cơ thể.

Ví dụ như...

Ý nghĩ của hắn vừa nảy ra thì 49 con thánh viên vốn bị hắn thu về nay lại xuất hiện một lần nữa.

Một con thánh viên lớn lãnh đạo 48 con thánh viên nhỏ, người mặc trang phục Nho gia, tay cầm kinh thư Nho gia, ánh mắt trang nghiêm, nhìn chằm chằm vào quả cầu béo ở đằng xa.

Sau đó, thánh viên lớn mở miệng ca tụng:

"Ngầu ngầu ngầu ~ ngầu ngầu ngầu ~"

Bầy thánh viên nhỏ, cũng theo phụ họa vào nhịp thứ hai:

"Ngầu ngầu ngầu ~ ngầu ngầu ngầu ~"

Theo việc bầy thánh viên luôn miệng ca tụng, năng lượng “Chính khí” chỉ thuộc về Nho gia đang không ngừng hội tụ.

Hơn nữa, sau khi “Nho Gia Kim Cương Thân” và “Thánh Viên Long Lực Thần Công” bắt đầu thích ứng mới cơ thể thì số lượng thánh viên nhỏ đã bắt đầu tăng lên.

Nhưng những thánh viên nhỏ mới xuất hiện lại khác với đàn anh của nó một chỗ là —— những thánh viên nhỏ mới là trong suốt.

Từng con thánh viên nhỏ trong suốt không ngừng xuất hiện, trong tay chúng nó cũng cầm kinh thư Nho gia trong suốt, gia nhập vào “Dàn hợp xướng thánh viên”.

Số lượng chẳng mấy chốc đã hơn một trăm, hai trăm, ba trăm...

Hơn nữa, số lượng còn đang không ngừng tăng lên.Trong thời gian ngắn đã tạo thành một nhánh quân thánh viên trên đỉnh đầu “Thánh Nhân Nho gia”.

"Khoe khoang đi, khoe khoang cái là mất hết hình tượng ngay."

Xích Tiêu Kiếm tiền bối vô cùng đau đớn nói.

Thánh Nhân Nho gia hoàn toàn không cần trang trí thêm gì cả, chỉ cần đứng ở đó thôi là đủ ngầu rồi. Lấy lũ thánh viên đầy cả trời này trợ uy lại có cảm giác như vẽ rắn thêm chân, mất rất nhiều hình tượng.

“Nhưng ta thích.”

Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two thân là chúa tể Cửu U, hình tượng cao cỡ nào, nhưng chẳng phải sau lưng của hắn cũng có một đại quân gồm 12345 con thánh viên hay sao.

Đối diện.

Quả cầu béo rốt cuộc cũng mở miệng thêm lần nữa:

"Thánh - Nhân!"

Hiệu quả của “Ánh nhìn mang thai” trên người nó rốt cuộc cũng bị loại bỏ, bây giờ nó đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

"Ngươi đáng yêu nhất đấy!"

Đột nhiên, một giọng nói vang lên trên người Thánh Nhân.

Trong lòng quả cầu béo sững sờ.

Đáng yêu là cái gì quỷ gì? Đây là đang khen nó sao?

Đùng!

Thánh Nhân đột nhiên ra tay, bàn tay phải của hắn đánh về phía quả cầu béo.

Dưới một chưởng này, ánh sao lóe sáng, hư không tan vỡ. Loáng thoáng có thể thấy được từng hư ảnh tinh cầu một đang sụp đổ trong lòng bàn tay của Thánh Nhân.

Quả cầu béo cũng vung hai tay, tiếp chiêu không chút yếu thế.

Khi đối mặt với đòn tấn công của những kẻ địch khác, có lẽ nó sẽ tránh né phần nào.

Nhưng đối phương là Thánh Nhân nên trong đầu nó hoàn toàn không có hai chữ “Né tránh”.

Đánh thẳng mặt, tuyệt đối không sợ.

Song chưởng của quả cầu béo đánh ra, thiên địa chấn động lần nữa, hai lòng bàn tay của nó có hư ảnh lỗ đen nuốt chửng vạn vật.

Ầm...

Tay phải củaThánh Nhân va chạm với song chưởng của quả cầu béo, Thánh Nhân lui về sau một bước, quả cầu béo thì lui về sau hai bước.

Hơn nữa trên lồng ngực của quả cầu béo cũng xuất hiện một cái chưởng ấn mờ.

Một chưởng vừa rồi của Thánh Nhân đã xuyên thấu phòng ngự kia để đánh lên người nó.

Hiệp một, quả cầu béo hóa thân thua nửa chiêu.

"Ngầu ngầu ngầu ~ ngầu ngầu ngầu ~"

Thánh viên lớn trầm giọng cổ vũ, bầy thánh viên nhỏ cũng thấp giọng phụ họa theo nhịp.

“Đau đau đau ~ ~”

Trong đầu của Tống Thư Hàng xuất hiện một cơn đau giống như cái giá phải trả.

Lúc Thánh Nhân đối chưởng với quả cầu béo thì “Bí pháp giám định” đã được khởi động.

Chương 1963: Không Học Được, Mãi Không Học Được, Vẫn Cứ Không Học Được

Nội tâm Tống Thư Hàng sụp đổ tan tác.

Bí pháp giám định kích hoạt ngoài ý muốn. Hắn không ngờ ngay giữa trận giao chiến tuyệt thế của Thánh Nhân Nho gia và đại lão quả cầu béo, bí pháp giám định lại muốn thò mặt ra.

Cái giá của việc giám định đại lão quả cầu béo quá lớn. Không giám định ra cái gì thì thôi, chứ giám định ra thì rất có thể Tống Thư Hàng sẽ nổ tung mà chết ngay tắp lự.

Dù chỉ là một hóa thân của chúa tể Cửu U nhưng vẫn ẩn giấu một lượng tin tức vô cùng khủng bố.

Sau một cơn đau nhức kịch liệt, bí pháp giám định đã cho ra kết quả.

[Giám định thất bại]

Kết quả này nằm trong dự đoán của Tống Thư Hàng.

Đồng thời hắn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đối với hắn thì giám định thất bại còn tốt hơn giám định thành công nhiều.

…

…

Cùng lúc đó, Thánh Nhân Nho gia và đại lão quả cầu béo đã lao vào quần nhau một lần nữa.

Chưởng đầu của hai người dường như là để thăm dò lẫn nhau. Thánh Nhân Nho gia đang ở trạng thái chấp niệm âm ảnh phụ thể, đại lão quả cầu béo thì đang ở trạng thái hóa thân, cả hai đều không ở trạng thái đỉnh phong của mình, cho nên phải dùng một chưởng đó để thăm dò xem đối phương sâu cạn ra sao.

Sau khi hiểu thấu thực lực của nhau, hai vị tồn tại chí cường chí tôn chân chính của thế gian mới thi triển toàn bộ công lực.

Thánh Nhân Nho gia chủ động thi triển Nho Gia Kim Cương

Thân để phối hợp với Tống Thư Hàng.

Trên kinh văn trong tay quân đoàn thánh viên sau lưng hắn xuất hiện nho văn cặn kẽ dày đặc!

Cuối cùng thì kinh văn trong tay dàn đồng ca thánh viên cũng không chỉ mang tác dụng trang trí nữa.

Kinh thư rực rỡ hào quang, ánh vàng tỏa ra bốn phía.

Tống Thư Hàng nhất tâm đồng thể với Chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân, lí giải và lĩnh ngộ đối với Nho Gia Kim Cương Thân tăng vùn vụt như cưỡi tên lửa.

Đây chính là khâu nâng cấp CPU mà Tống Thư Hàng thích nhất. Từ CPU của Diệt Phượng Công Tử ban đầu, đến CPU của Bất Diệt Chi Chủ sau đó và CPU Của Thánh Nhân Nho gia bây giờ, đời sau mạnh hơn đời trước.

Chính nhờ những lần nâng cấp CPU này mà Tống Thư Hàng mới có thể nắm giữ được những pháp thuật và võ kĩ cơ bản, thực dụng nhất với tốc độ nhanh chóng.

[Không biết lát nữa mình có thể học thêm được bí pháp Nho gia từ chỗ tiền bối cực ngầu hay không đây?] Tống Thư Hàng rất đỗi mong chờ.

Hắn là Chân Quân lục phẩm mới ra lò + Huyền Thánh bát phẩm rởm, cực kì thiếu thốn pháp thuật, bí thuật và công pháp chiến đấu.

Cái gì cũng thiếu.

Cho nên hắn rất bức thiết muốn học được một ít từ chỗ Thánh Nhân Nho gia trong cuộc chiến với đại lão quả cầu béo này.

Sau khi Thánh Nhân Nho gia phối hợp với Tống Thư Hàng, chủ động kích hoạt Nho Gia Kim Cương Thân thì không xuất thủ ngay.

Hắn bình tĩnh nhìn đại lão quả cầu béo rồi mỉm cười.

Đó là một nụ cười lịch sự lễ độ tiêu chuẩn của Nho gia, chỉ mỉm cười một cái thôi mà đã thể hiện cho người ta thấy thế nào là phong phạm của người trí thức.

Nhưng với đại lão quả cầu béo thì nụ cười này rặt mùi cà khịa.

Thế là nó ra tay trước một bước.

Nó vỗ tay lên bụng “thùng” một tiếng, một đạo kiếm quang từ miệng nó phóng vụt ra, tạo thành một luồng sáng chém về phía Thánh Nhân Nho gia.

Phương thức công kích phun kiếm quang ra từ miệng được đại lão quả cầu béo thi triển có uy lực hủy diệt thế giới.

Trong kiếm mang ẩn chứa ý chí và sát cơ của đại lão quả cầu béo, có thể chém đứt tất cả mọi thứ trên đời.

Khi đối mặt với nhát kiếm này, Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần mình hơi nhói lên, giữa lúc tinh thần hoảng hốt, dường như hắn thấy núi thây biển máu mênh mông trải dài, vô số cường giả nhân loại, tiên ma, yêu thần, dị tộc rải xác trong máu tươi, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Thực tế thì… đây là thao tác cơ bản của chúa tể Cửu U.

Mấy thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 từng gặp Bạch tiền bối two đều có cảm giác nhìn thấy núi thây biển máu kinh khủng như vậy.

Khi tinh thần của Tống Thư Hàng hơi nhói lên, Nho Gia Kim Cương Thân tự động vận chuyển, nho văn trên kinh thư tỏa sáng. Một khắc sau, hắn cảm thấy thân thể ấm áp, tinh thần chấn động.

Sau đó hắn không còn khó chịu khi đối diện với dị tượng thây chất thành núi, máu chảy thành sông kia nữa. Thậm chí hắn còn có thể giữ vững tinh thần để tìm kiếm xem cường giả của chủng tộc nào trong cảnh tanh máu kia trông tương đối đẹp và phù hợp thẩm mĩ quan của nhân loại nữa.

Choeng ~

Kiếm mang của đại lão quả cầu béo chém tới trước mặt Thánh Nhân Nho gia trong chớp mắt.

Đối mặt với nhát kiếm không gì không chém đứt này, Thánh Nhân Nho gia vươn tay vỗ thẳng tới.

Nho Gia Kim Cương Thân vận chuyển đến cực hạn, trong chưởng của Thánh Nhân Nho gia có pháp tắc đại đạo chói mắt đi theo.

Một chưởng giản đơn đã đập nát kiếm mang của đại lão quả cầu béo thành mảnh vụn.

Căn bản chẳng cần thi triển bí kĩ hay thần công gì cả.

[Không học được, không học được.] Tống Thư Hàng cảm thán liên tục, đồng thời nhìn về vị trí của đại lão quả cầu béo… với tính cách của đại lão quả cầu béo thì làm sao có thể tấn công theo kiểu có tiếng không có miếng như vậy được?

Ủa?

Đại lão quả cầu béo đâu?

Đại lão quả cầu béo vừa mới ở đây, to đùng một đống, sao nhoáng một cái đã biến mất tăm thế này?

Không ổn!

Tống Thư Hàng thầm kêu gay to.

Nhất định đại lão quả cầu béo sẽ phát động tấn công.

Đúng lúc hắn đang lo lắng thì thân thể Thánh Nhân phụ thân lại cử động.

Tay phải Thánh Nhân Nho gia kết một pháp ấn, sau đó hắn quay người vỗ một cái vào không trung.

Không Gian Áp Súc Bạo Tạc bí pháp!

Đây là pháp thuật chuyên dùng để đối phó với thủ đoạn đánh lén xuyên không gian do Thánh Nhân Nho gia nghiên cứu ra mà Bạch tiền bối học được trong Thánh Tịch trì trước kia.

Khi Thánh Nhân Nho gia đang thi triển Không Gian Áp Súc Bạo Tạc bí pháp, trong lòng Tống Thư Hàng cũng xuất hiện rất nhiều cảm ngộ… thế nhưng hắn vẫn không học được!

Đây là bí pháp hệ không gian, nếu không có cơ sở năng lực không gian thì cũng giống như một người ngoại quốc chưa bao giờ học tiếng Trung bỗng phải tiếp xúc với văn thơ cổ vậy, đến lí luận của bí pháp còn không hiểu, nói gì đến học?

Tống Thư Hàng thể nghiệm từ đầu đến cuối quá trình thi triển Không Gian Áp Súc Bạo Tạc bí pháp, nhưng chỉ cảm nhận được một chút xíu khoái cảm thi pháp chứ chẳng học tập được gì.

Không học được, không học được!

Oành!

Dưới tay Thánh Nhân Nho gia, không gian nổ tung.

Hư không bị nổ ra một vị diện không gian không biết số, vô số mảnh vỡ không gian hình thành một không gian giết chóc mà người phàm không thể đặt chân vào.

Thân hình tơi tả của đại lão quả cầu béo xuất hiện trong vị diện không gian không đánh số nọ, uy lực không gian nổ tung và sức mạnh cắt chém của mảnh vỡ không gian trút hết xuống mình nó.

Thánh Nhân Nho gia lại mỉm cười nho nhã lễ độ.

Đại lão quả cầu béo trong vị diện không gian gầm lên đầy căm giận: “Thánh! Nhân!”

Một khắc sau, sau lưng đại lão quả cầu béo mọc ra một Yếu Tắc Bảo Lũy khổng lồ, như thiên sứ xòe tung đôi cánh. Đằng sau hóa thân mọc ra vô số ống dài, dây mảnh và những linh kiện mà Tống Thư Hàng không biết là gì, kết hợp thành Yếu Tắc bảo lũy.

Vô số họng pháo, gai nhọn phù văn và những vũ khí tấn công mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết thò ra từ Yếu Tắc bảo lũy, nhắm thẳng vào Thánh Nhân Nho gia.

Rầm rầm rầm!

Yếu Tắc Bảo Lũy toàn lực khai hỏa.

Mỗi một đòn công đều như một tinh hà, uy lực mỗi đòn đều vượt xa Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố mà Tống Thư Hàng từng trải qua, mà công kích như thế lại phủ xuống che trời lấp đất.

Thánh Nhân Nho gia không hề nao núng mà đưa tay vạch một cái trước người mình.

Chỉ trong chốc lát, một thiên văn chương xuất hiện trước mặt hắn, lượng từ phải đến hơn một vạn.

Chữ viết trong thiên văn chương là Nho văn chỉ thuộc về Thánh Nhân, là “Đạo” của hắn cụ thể hóa mà thành.

Thánh Nhân vươn tay điểm một cái lên thiên văn chương kia, dùng Nho văn đón lấy hỏa lực mà đại lão quả cầu béo trút tới.

Chiêu này… Tống Thư Hàng vẫn không thể học được.

Nhưng Tống Thư Hàng có thể khẳng định thằng bạn thân nhất của mình là Cao Mỗ Mỗ chắc chắn sẽ rất thích chiêu này của Thánh Nhân Nho gia, vạch môt cái là ra cả một bài văn vạn chữ cơ mà!

Chương 1964: Cần Wifi Không?

Nho văn là độc quyền của Thánh Nhân Nho gia, đế văn là độc quyền của Thiên Đế.

Người khác căn bản không thể học được những thứ này.

Mười ba Kiếp Tiên Nho gia trước kia đều tu các Đạo của Nho gia, lại được Thánh Nhân đích thân truyền thụ, nhưng cũng chỉ có bốn người học được Nho văn mô phỏng với uy lực kém xa bản gốc.

Mà không có cảnh giới Kiếp Tiên thì còn không thi triển nổi Nho văn bản mô phỏng.

Nói cách khác, trừ Nho Gia Kim Cương Thân đã học từ trước được cộng thêm không ít điểm kinh nghiệm thì Tống Thư Hàng chẳng thu hoạch thêm được gì.

Nguyên nhân chủ yếu là Thánh Nhân quá đỉnh, và đại lão quả cầu béo cũng quá trâu bò.

Trong trận chiến của hai người, những thủ đoạn và công pháp bình thường không có hiệu quả và cũng không phát huy được công dụng, những pháp thuật được thi triển đều là đỉnh cao.

Đừng nói đến học tập, Tống Thư Hàng nhìn đống thuật pháp đỉnh cao ấy còn chẳng hiểu mô tê gì nữa là.

Ma mới gặp tình huống này, ngoài tuyệt vọng ra thì chẳng biết làm gì nữa.

…

Trong một mảnh ánh sáng chói mắt và tiếng nổ nối liền không dứt, Nho văn của Thánh Nhân Nho gia đụng độ với hỏa lực của đại lão quả cầu béo.

Nho văn bao trùm hỏa lực của đại lão quả cầu béo, triệt tiêu uy lực của chúng bằng một thuật pháp tương đối ôn hòa.

Cách thức này tiêu hao tinh lực và năng lượng rất lớn.

Nhưng bên dưới là địa bàn của Nho gia, vẫn còn một số đệ tử Nho gia chưa lui vào thế giới Kim Liên.

Nếu Thánh Nhân và đại lão quả cầu béo đánh xong trận này thì hiện thế cũng đi tong.

Với cường giả cấp bậc này, thế giới thực thật sự vô cùng yếu ớt.

Sau khi dùng Nho văn triệt tiêu hỏa lực của đại lão quả cầu béo, Thánh Nhân Nho gia lại mỉm cười.

Hắn thả mình bật lên, nhảy vào vị diện không gian không số kia.

Không gian không số khiến cho Kiếp Tiên cửu phẩm cũng phải đau đầu, nhưng Thánh Nhân Nho gia đi lại trong nó nhẹ nhàng hệt như đi trên đất bằng vậy.

Trong lúc đó, không ngừng có Nho văn hiển hiện quanh hắn để triệt tiêu đòn công của đại lão quả cầu béo.

“Bắt đầu quyết đấu cho đàng hoàng đi.” Đại lão quả cầu béo đột nhiên lên tiếng.

Thánh Nhân dùng tay vạch một cái giữa hư không, lại thêm một trang văn vạn chữ Nho văn xuất hiện. Lần này Nho văn không tấn công đại lão quả cầu béo mà len lỏi vào các ngóc ngách trong không gian không số.

Một không gian màu đen thành hình, bao trùm toàn bộ không trung trên Nho gia.

Ở thời đại viễn cổ, trước khi Thánh Nhân Nho gia trở thành người mạnh nhất chư thiên vạn giới thì thường xuyên nhận lời khiêu chiến của các cường giả khác.

Đặc biệt là sau khi Thiên Đạo đời trước đột nhiên bốc đồng rời chức, các vị cường giả chí tôn trong chư thiên vạn giới bắt đầu tranh đoạt vị trí Thiên Đạo.

Những năm ấy thường xuyên có cường giả với chiến lực phá trần đến khiêu chiến Thánh Nhân Nho gia.

Khi hắn chiến đấu với những Trường Sinh Giả này, vì lực phá hoại quá mạnh nên rất dễ gây tổn thương cho Nho gia năm đó.

Ban đầu Thánh Nhân cũng cố gắng chuyển dời chiến trường vào vũ trụ, nhưng sau đó người khiêu chiến càng lúc càng nhiều, nếu lần nào cũng phải kéo nhau vào vũ trụ thì vô cùng phiền phức.

Thế là Thánh Nhân Nho gia sáng tạo hẳn một pháp thuật không gian đặc biệt.

Pháp thuật này có thể tạo ra một không gian riêng chuyên dùng để chiến đấu trên không trung Nho gia.

Đây là một không gian có diện tích cực lớn, ngoài ra thì chẳng có gì.

Mà tình hình chiến đấu trong không gian này có thể chiếu ra không trung Nho gia, để làm tài liệu giảng dạy hướng dẫn đệ tử tu luyện.

Đại lão thời viễn cổ luôn tùy hứng như vậy đấy. Niên đại đó có linh khí đậm đặc, thiên tài địa bảo nhiều không đếm xuể, mở không gian chiến đấu như thế dễ dàng hơn thời nay nhiều.

Nhưng sau khi Thánh Nhân biến mất thì không ai có thể mở không gian này ra nữa.

Các thành viên trong Nho gia cũng hoài nghi, không biết có phải không gian này đã biến mất theo Thánh Nhân ngã xuống rồi không.

Nhưng hôm nay, không gian ấy lại được tái hiện.

…

"Đúng là một… không gian… khiến người ta… hoài niệm." Giọng nói của đại lão quả cầu béo hơi máy móc, thậm chí còn lẫn tạp âm rè rè.

Như âm thanh khi radio bị nhiễu tín hiệu.

Nó chẳng lạ lẫm gì với không gian này.

Trong trí nhớ của nó, trước khi thành đạo thì nó cũng đã từng chiến đấu với Thánh Nhân Nho gia trong không gian này. Nhưng không gian này không dung được nó và Thánh Nhân.

Cuối cùng nó và Thánh Nhân phải di dời chiến trường đến một tinh vực trống trải hơn.

"Nhưng trận chiến này… sẽ không giống… như thời… viễn cổ." Giọng nói của đại lão quả cầu béo đứt quãng.

Trong trận chiến với Thánh Nhân Nho gia năm đó, suốt từ đầu đến cuối nó cơ hồ đều rơi vào thế yếu.

Nhưng bây giờ thời thế đã khác, bản thể của nó trở thành Thiên Đạo, nó lại trở thành chúa tể chấp chưởng Cửu U, cường đại hơn năm đó gấp trăm ngàn lần.

Thánh Nhân Nho gia bật cười ôn hòa rồi giơ tay lên.

Thánh viên lớn sau lưng hắn ngồi xổm xuống, dâng bản kinh thư Nho gia trong tay cho hắn.

Tống Thư Hàng nhìn mà trợn mắt há mồm… Thánh viên còn có thao tác này nữa sao?

Thánh Nhân nhận lấy cuốn kinh thư Nho gia to lớn, mở trang thứ nhất ra.

Lần này những thánh viên nhỏ sau lưng hắn không lên tiếng, chúng ngồi xổm xuống ngoan ngoãn như những học sinh, dường như muốn nghe Thánh Nhân giảng bài.

Thánh Nhân nhấn tay lên kinh thư một cái, một chuỗi Nho văn tuôn ra từ kinh thư, ngưng tụ thành một thanh kiếm tỏa ánh sáng vàng kim.

Đó là một thủ pháp mà Tống Thư Hàng chưa từng nghĩ tới và cũng không sao hiểu được.

Không học được, vẫn là không học được.

Không thể nắm giữ Nho văn thì không có cách nào bắt chước được thủ đoạn ngầu lòi của Thánh Nhân Nho gia.

“Ta đã... vượt qua... ngươi.” Đại lão quả cầu béo trầm giọng nói.

Rè rè… rầm rầm!

Trong Yếu Tắc Bảo Lũy sau lưng nó, hơn ba trăm khẩu pháo sáng lóa ghim chặt vị trí của Thánh Nhân rồi điên cuồng nã đạn.

Đây là một thủ pháp khóa chặt vị trí tuyệt đối, một khi bị nhắm chuẩn thì không thể tránh né được.

Nhưng trên kinh thư trong tay Thánh Nhân Nho gia lại hiện lên pháp tắc mà đại lão quả cầu béo không thể lí giải nổi.

Sự tồn tại của Thánh Nhân Nho gia và Tống Thư Hàng trở nên bất định, pháp tắc quấy nhiễu khiến cho thuật khóa chặt vị trí tuyệt đối của đại lão quả cầu béo không thể cùng lúc nhắm vào Thánh Nhân hay Tống Thư Hàng.

Thuật nhắm chuẩn tuyệt đối bị vô hiệu hóa.

Thánh Nhân cầm trong tay kinh thư Nho gia và kiếm ánh sáng vàng kim, thân hình linh hoạt như cá, luồn lách như chớp trong đạn pháo không ngừng bắn ra từ ba trăm nòng pháo.

Hắn tùy tiện tránh né những luồng sáng kia, nhanh chóng áp sát đại lão quả cầu béo.

Kiếm ánh sáng vung lên, chém lên người của đại lão quả cầu béo.

Đây là một kiếm khai thiên tích địa,

Cạch!

Kiếm ánh sáng bị bẻ gãy.

Yếu Tắc Bảo Lũy của đại lão quả cầu béo công được thủ được, hai cánh tay máy có kết cấu như mũi khoan xoắn đỡ một kiếm của Thánh Nhân, đồng thời vặn nó gãy tan tành.

Một kiếm không trúng nhưng Thánh Nhân không nao núng.

Hắn trở tay vung kinh thư Nho gia trên tay trái, dán thẳng vào mặt đại lão quả cầu béo.

Rầm!

"Tri thức chính là sức mạnh!" Mỹ nhân rắn công đức phối âm cực kì đúng lúc. Đó là giọng nói của Bạch tiền bối two.

Kinh thư Nho gia nặng trịch dán vào mặt đại lão quả cầu béo, đồng thời cũng vỡ nát.

Tay trái của Thánh Nhânng ấn thẳng lên mặt đại lão quả cầu béo.

Lực lượng cấp bậc diệt thế ngưng tụ trên tay Thánh Nhân Nho gia đánh thẳng vào đầu đại lão quả cầu béo. Đánh cái hóa thân hình người này kích thích hơn đánh đại lão quả cầu béo bản thể nhiều.

Đầu của đại lão quả cầu béo bị đánh méo xẹo.

[Đau quá đau quá đau quá!] Tống Thư Hàng bi thương sâu sắc.

Bí pháp giám định lại kích hoạt, lần này đổi sang tay trái.

Tinh thần đau đớn kịch liệt là cái giá của việc giám định .

Một tin tức ngắn gọn được đưa ra.

[Chúa tể Cửu U hóa thân – bản điều khiển từ xa bằng sóng vô tuyến]

Tống Thư Hàng thộn mặt ra.

Điều khiển từ xa bằng sóng vô tuyến?
Có phải còn định kết nối wifi luôn không?

Chương 1965: Con Mắt Thánh Nhân Đang Nhìn Cái Gì?

Nghĩ đến wifi, Tống Thư Hàng lại nhớ đến mấy mạng lưới.

Lưới rồng của thế giới Hắc Long, mạng công đức, mạng lưới cao cấp trên người Bạch tiền bối… Lần trước khi kết bạn bằng mã QR công đức của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối còn phải đổi sang mạng khác.

Không biết thủ đoạn điều khiển từ xa của đại lão quả cầu béo dùng mạng lưới nhà ai nhỉ?

Có cách nào để ngắt mạng của nó không?

Tống Thư Hàng động não suy nghĩ, chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân nhất tâm đồng thể với hắn cũng nhận được tin tức từ chỗ hắn.

Tay trái Thánh Nhân vẫn đặt trên đầu đại lão quả cầu béo, trong lòng bàn tay không ngừng có lực lượng cường đại ngưng tụ và nổ tung, tàn phá khuôn mặt đẹp đẽ của đại lão quả cầu béo.

Tống Thư Hàng phát hiện ra mình có thể học được hình thái sơ cấp của thủ pháp áp tay lên mặt trước, nổ tung vả mặt sau này. Bởi vì hắn biết Chưởng Tâm Lôi! Lần sau khi gặp kẻ địch, nếu hắn cũng có thể áp sát để áp tay lên mặt đối phương thì có thể học tập Thánh Nhân, không ngừng dồn lực bùng nổ vào lòng bàn tay, dùng Chưởng Tâm Lôi vả địch tối mắt tối mũi!

Đồng thời, tay phải của Thánh Nhân Nho gia vung lên trong không trung, viết hết đoạn Nho văn này đến đoạn Nho văn khác.

Lần này không phải là nhất niệm vạn chữ khoa trương như trước, nhưng tốc độ thì không kém cạnh gì máy đánh chữ.

Trước khi đại lão quả cầu béo kịp phản ứng, vô số Nho văn bên tay phải của Thánh Nhân đã hóa thành một con rồng văn tự cuốn lấy mình hắn.

Một khắc sau, Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần của mình bay vụt lên… kích thích không kém gì bay lên trời bằng series phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối.

Khi Tống Thư Hàng không nhịn được muốn kêu lên thành tiếng thì cảm giác bay lên này lại kết thúc.

Sau đó… Tống Thư Hàng nhìn thấy một quả cầu.

“Đậu má!” Hắn giật nảy mình.

Đó là đại lão quả cầu béo bản thể!

Lần này, đại lão quả cầu béo bản thể đang ở trong sào huyệt mới của nó.

Vị trí của sào huyệt mới nằm trong một tiểu không gian đặc biệt kí sinh vào thế giới Cửu U, giống như thế giới Tà Liên. Sào huyệt như thế này có thể tránh bị Bạch tiền bối two dọn mất cả ổ.

Tống Thư Hàng phóng mắt nhìn ra xa, phát hiện ra không gian của sào huyệt mới này cực lớn, có cảm giác như vô biên vô hạn.

Trong không gian mênh mông có vô số phù văn lơ lửng, giữa mỗi phù văn nối với một chiếc ống mảnh.

Phù văn và ống mảnh tạo nên một mạng lưới khổng lồ trong sào huyệt mới.

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động, vì cách tạo dựng mạng lưới trong sào huyệt mới của đại lão quả cầu béo… cực kì giống với lưới rồng của thế giới Hắc Long.

Ở vị trí tiết điểm quan trọng của mạng lưới này có những tinh trụ dựng thẳng, dưới tinh trụ là những nền móng mang sắc thái máy móc khoa học kĩ thuật.

Toàn bộ thế giới là sự kết hợp hoàn mĩ giữa khoa học và giả tưởng.

Tống Thư Hàng vừa nhìn đã chấm ngay phong cách sào huyệt mới của đại lão quả cầu béo. Lúc nào về hắn phải xem có thể xây dựng theo phong cách này trong thế giới hạch tâm của mình hay không.

Đại lão quả cầu béo bản thể nằm ngay ở trung tâm sào huyệt.

Từ thân thể nó có rất nhiều xúc tu hóa lỏng vươn ra, nối liền với mạng lưới trong hư không.

Lúc này đại lão quả cầu béo bản thể đang lạnh lùng nhìn mấy hình chiếu trên không trung.

Một hình là cảnh tượng đại lão quả cầu béo phân thân đang chiến đấu với Thánh Nhân Nho gia trong không gian khiêu chiến trên bầu trời Nho gia.

Một hình là cảnh một vị tiên tử tóc lam đang vui vẻ nhảy nhót giữa thế giới Cửu U.

Một hình khác là cổng vào thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.

Thì ra đại lão quả cầu béo dùng cách này để điều khiển phân thân của mình từ xa sao?

Bây giờ đại lão quả cầu béo bản thể đang kết thành một thể với mạng lưới này.

Muốn đập mạng lưới để nó ngắt mạng là chuyện không thể.

“Tiếc quá.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đã không đánh lén được thì phải chuồn đi trước khi đại lão quả cầu béo bản thể phát hiện ra thôi.

“*Nhe răng cười* Không ngờ ngươi lại chạy tới tận đây, con chuột nhắt Bá Tống kia!” Trên thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo mọc ra một đôi mắt, nhìn thẳng vào ý thức của Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của đại lão quả cầu béo lạnh lùng như băng, bởi vì dù sao đó cũng là hai con mắt máy móc.

Toi rồi, bị đại lão phát hiện ra rồi.

Đây là tình huống gay go nhất!

Bây giờ… ý thức của mình phải trở về như thế nào đây?

Trên thân thể tròn vo của đại lão quả cầu béo ngưng tụ ra một bàn tay kim loại khổng lồ, vồ lấy ý thức của Tống Thư Hàng: “Lần này không còn ai có thể ngăn cản ta đọc bí mật ẩn giấu sâu trong tiềm thức của ngươi nữa.”

Cánh tay kim loại khổng lồ của đại lão quả cầu béo bắt thẳng lấy ý thức của Tống Thư Hàng.

Trong thế giới Cửu U, chúa tể Cửu U gần như không gì không làm được. Dù chỉ là ý thức cũng khó mà thoát được khỏi lòng bàn tay của nó.

“Lần trước tên Bạch kia dám lừa ta trong trí nhớ của ngươi.

Lần trước nữa, trong kí ức của ngươi, hắn nói với ta rằng "Con mắt của Thần, nhìn tới tương lai". Vậy lần này con mắt của hắn đang nhìn cái gì?" Đại lão quả cầu béo chậm rãi nói.

Sau đó, hai tay nó ép mạnh lại.

Ý thức của Tống Thư Hàng bị ép dẹp lép.

Sau khi tiếp nhận áp lực từ bàn tay của đại lão quả cầu béo, Tống Thư Hàng cảm thấy hình thái của sợi ý thức của mình hình như đã biến hóa.

Sợi ý thức của hắn biến thành… một con mắt.

Đó là con mắt của Thánh Nhân Nho gia.

Không ngờ trong đợt thi pháp trước đó, Thánh Nhân Nho gia lại đưa thẳng con mắt của mình vào tận sào huyệt của đại lão quả cầu béo, mà sợi ý thức của Tống Thư Hàng chẳng qua chỉ bám vào con mắt của hắn mà thôi.

Vì bám vào con mắt của Thánh Nhân Nho gia nên ý thức của Tống Thư Hàng mới có thể nhìn rõ rành rành cấu tạo sào huyệt của đại lão quả cầu béo, mới thấy rõ đủ loại chi tiết bên trong sào huyệt.

[Con mắt của Bạch tiền bối đang nhìn cái gì thì ta không biết, nhưng con mắt của Thánh Nhân Nho gia thì đang nhìn ngươi đấy đại lão quả cầu béo ạ.] Tống Thư Hàng nói thầm.

Tách!

Trong con mắt của Thánh Nhân Nho gia, một đạo ánh sáng kì lạ bắn ra.

Thuật giám định cường giả?

Không… không phải.

Thánh Nhân cũng không thể sử dụng ánh nhìn mang thai với quả cầu kim loại lỏng bản thể, bởi vì chắc chắn chúa tể Cửu U miễn dịch với ánh nhìn mang thai.

Trong đạo ánh sáng này tiềm tàng một pháp thuật ẩn giấu đã lâu.

Đó là bí pháp mà Thánh Nhân cấy vào con mắt của mình từ trước khi ngã xuống.

Ánh sáng phủ xuống đại lão quả cầu béo, sau một khắc, vô số dị tượng hiện lên.

Trên đầu đại lão quả cầu béo hiển hiện hình chiếu của Bắc Đẩu thất tinh.

Bên dưới đại lão quả cầu béo là hư ảnh của một sơn cốc.

Vô số kinh văn Nho gia hiển hiện, chồng chất như núi, lấp đầy toàn bộ sơn cốc.

Chuông cổ, đàn cổ hiện hình, không ai diễn tấu vẫn cất lên tiếng vang.

Tất cả dị tượng kết hợp lại, cuối cùng tạo nên một ngôi mộ cổ.

[Táng Thánh cốc]

Đây là bí pháp được Thánh Nhân phong ấn trong con mắt của mình, giống như mộ địa mà hắn tạo ra cho bản thân.

Đại lão quả cầu béo bản thể bị bí thuật này vây khốn hai sát na.

Đây là thế giới Cửu U, là sân nhà của nó. Pháp thuật vây khốn được nó trong hai sát na đã là vô cùng nghịch thiên rồi.

Khi đại lão quả cầu béo bị vây khốn, con mắt của Thánh Nhân Nho gia lao thẳng về phía trước.

Nó đâm vào một chiếc hộp nhỏ không đáng chú ý.

[Khúc xương bất hủ!] Ý thức của Tống Thư Hàng giật thót.

Khúc xương bất hủ vốn đã được Bạch tiền bối two mang đi lại xuất hiện trước mắt hắn lần nữa.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì con mắt của Thánh Nhân đã áp sát vào khúc xương bất hủ như muốn hợp làm một thể với nó.

Từ từ đã, Thánh Nhân muốn làm gì vậy?

…

Chương 1966: Nội Hạch Của Thánh Nhân

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Tống Thư Hàng chính là có phải Thánh Nhân nhớ nhung thành bệnh, cảm ứng được khí tức từ đồ vật của Vân Tước Tử tiền bối nên mới bất giác nhào tới như vậy hay không?

Nhưng ngay sau đó thì hắn phủ nhận suy nghĩ này.

Vì hành động của con mắt Thánh Nhân hoàn toàn không giống "nổi hứng nhất thời". Bất luận là pháp thuật để lại trong mắt từ khi còn sống hay việc con mắt bất chấp tất cả nhào tới cái hộp đều chứng tỏ Thánh Nhân đã chuẩn bị từ lâu.

Không phải Thánh Nhân dự đoán được việc đại lão quả cầu béo sẽ cướp đi khúc xương bất hủ từ khi chwua ngã xuống, mà là dường như Thánh Nhân đã có đề phòng với việc "Vân Tước Tử sẽ mất khúc xương bất hủ".

Mặc dù dường như sau khi chia xa Vân Tước Tử từ thời niên thiếu thì Thánh Nhân không gặp lại cô nữa, có lẽ bởi sự kiêu ngạo trong lòng quấy quả. Nhưng trước khi ngã xuống, Thánh Nhân vẫn để lại không ít thủ đoạn phòng ngự cho Vân Tước Tử. Trong số đó Tống Thư Hàng đã biết hệ phái của Tạo Hóa Pháp Vương chuyên môn đối phó với ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ.

Tình cảm chính là thứ khó hiểu và khó tính toán nhất trên thế gian này.

…

Vậy thì rốt cuộc con mắt của Thánh Nhân Nho gia đang muốn làm gì đây?

Một giả thiết táo bạo yên lặng xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Hồi sinh?

Tác dụng lớn nhất của khúc xương bất hủ chính là hồi sinh mà.

Vân Tước Tử tích cóp được cả một núi “linh kiện thân thể” chính là nhờ vào khúc xương bất hủ.

Bây giờ Thánh Nhân Nho gia còn giữ lại một con mắt.

Không biết khi con mắt của Thánh Nhân Nho gia + khúc xương bất hủ thì có mọc ra một Thánh Nhân Nho gia hoàn chỉnh được hay không nhỉ?

Nếu Thánh Nhân Nho gia hồi sinh thật thì đây sẽ là trận chiến giữa Thánh Nhân Nho gia và đại lão quả cầu kim loại thể lỏng chân chính, tái hiện lại trận chiến tranh giành Thiên Đạo thuở nào!

…

Con mắt của Thánh Nhân Nho gia dính chặt vào khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử tiền bối.

Nhưng nó cũng không có dấu hiệu hồi sinh.

Nhân lúc đại lão quả cầu béo bản thể đang bị Táng Thánh cốc trói buộc, con mắt của Thánh Nhân Nho gia mang theo khúc xương bất hủ, tiến hành bước nhảy không gian.

Ý thức của Tống Thư Hàng đi theo con mắt của Thánh Nhân Nho gia, lại trải nghiệm cảm giác bay vụt lên cực kì kích thích một lần nữa.

Hai chân mềm nhũn, trời đất quay cuồng.

Sau khi quá trình bay lên kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng cũng trở về không gian chiến đấu trên địa bàn Nho gia ở hiện thế.

Con mắt của Thánh Nhân Nho gia quay lại hốc mắt bên trái.

Khúc xương bất hủ thì nằm trên tay trái của Thánh Nhân Nho gia.

Một tay khác của Thánh Nhân đối chưởng với đại lão quả cầu béo hóa thân, trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, hai bóng người đồng thời tách ra và lùi lại.

[Kết thúc rồi!] Ý thức của Tống Thư Hàng nhìn khúc xương bất hủ trong tay.

Lần này không nhầm được, khúc xương này chắc chắn là khúc xương bất hủ.

Mất đi khúc xương bất hủ, lực lượng của đại lão quả cầu béo sẽ không thể truyền ra hiện thế. Hóa thân trước mắt cũng không thể duy trì nguyên trạng.

Đến lúc đó, không cần Thánh Nhân ra tay, thiên phạt sẽ xuất hiện và hủy diệt nó ngay tức khắc.

Bàn tay của Thánh Nhân siết chặt lấy khúc xương bất hủ.

[Đừng… đừng nắm mạnh như thế!] Tống Thư Hàng cật lực truyền ý niệm của mình cho Thánh Nhân Nho gia. Nếu cứ nắm chặt như thế thì sẽ đau lắm đấy.

Ôi, đau quá đau quá đau quá quá quá ~

Bí pháp giám định lại bị kích hoạt.

Tay phải giám định xong đến tay trái, tay trái giám định xong lại đến tay phải, kích thích đến mức không sao dừng được.

Cái giá phải trả khi giám định khúc xương bất hủ không hề nhỏ hơn giám định đại lão quả cầu béo hóa thân.

Tống Thư Hàng cảm thấy, nếu không có chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân phụ thể cường hóa thể chất và tinh thần lực mình thì có lẽ bây giờ hắn đã nổ banh xác mà chết rồi.

Cái giá của cả ba lần giám định đều vượt qua cực hạn mà bản thân hắn có thể thừa nhận được.

Trên khúc xương bất hủ có đồng hồ vàng kim hiển hiện, thời gian trôi ngược, đọc tin tức chứa đựng bên trong nó.

Kết quả giám định xuất hiện.

[Xương – Giết Bạch số 02 bí chế của chúa tể Cửu U quả cầu béo: Hàng giả do chúa tể Cửu U quả cầu béo chế tạo ra, dựa trên khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử tiền bối. Chúa tể quả cầu béo lấy chính bộ phận thân thể mình ra để trả giá, hấp thu sức mạnh bất hủ từ khúc xương bất hủ, quán chú vào Xương – Giết Bạch số 02, khiến nó có một chút công dụng như hàng thật. Chú thích: Vật này cần liên tục hấp thu sức mạnh bất hủ từ khúc xương bất hủ thật để bổ sung năng lượng hoạt động, nếu không sức mạnh bất hủ dự trữ bên trong chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn.]

Nói cách khác, thứ hàng rởm này chỉ là đồ nạp pin. Khi được nạp đầy sức mạnh bất hủ thì có vẻ nó chẳng khác gì hàng thật, nhưng một khi hết pin mà không được sạc lại thì chẳng khác nào phế phẩm.

"Gay rồi! Bị chơi xỏ rồi!" Tống Thư Hàng nhanh chóng cảnh báo cho chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân.

Đó căn bản không phải là khúc xương bất hủ mà chỉ là một thứ đồ giả được đại lão quả cầu béo tạo ra chuyên để đối phó với Bạch tiền bối two.

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng đoán ra vì sao phía Bạch tiền bối two lại đột ngột mất tín hiệu. Khúc xương bất hủ mà Bạch tiền bối two lấy đi từ thể nội của đại lão quả cầu béo lúc trước chắc chắn cũng là thứ hàng rởm này.

Trong Xương – Giết Bạch số 02 này chắc chắn còn ẩn giấu cạm bẫy gì đó để đối phó với Bạch tiền bối two.

Không ngờ đại lão quả cầu béo lại bày ra một cạm bẫy cao thâm như thế, thật chẳng giống phong cách xưa nay của nó chút nào.

Đồ quả cầu lươn lẹo!

Sau khi cảm ứng được cảnh báo của Tống Thư Hàng, chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân Nho gia lật tay một cái, vô số Nho văn hiển hiện toan phong ấn thứ hàng giả này lại.

Nhưng đã muộn.

Từ Xương – Giết Bạch số 02 có vật chất như thủy ngân tuôn ra, quấn lên cánh tay của Thánh Nhân.

Vật chất như thủy ngân này là phong ấn chuyên dùng để đối phó với Bạch mà đại lão quả cầu béo vất vả nghiên cứu phát minh ra.

Nó lấy "phong ấn Bạch" làm mục tiêu, dùng chính một phần thân thể làm tài liệu để thiết kế bí pháp phong ấn.

Đại lão quả cầu béo lòng ôm ý xấu tính kế Thánh Nhân Nho gia chẳng hề phòng bị, đã thế cường độ phong ấn còn thuộc cấp bậc chúa tể Cửu U, Chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân không thể nào tránh thoát.

"*Cười đắc ý* Một hòn đá trúng hai con chim, nhất tiễn hạ song điêu, một công đôi việc, vẹn cả đôi đường!" Quả cầu béo hóa thân cười khoái chí.

Cạm bẫy mà nó vất vả chế tạo ra ban đầu chỉ để chơi xỏ Bạch

mà thôi.

Không ngờ còn tiện tay xỏ luôn được Thánh Nhân Nho gia một phát.

Cả đời đại lão quả cầu béo chưa bao giờ sảng khoái như hôm nay.

Cảm giác này tuyệt vời biết bao!

Hôm nay chắc chắn là một ngày đáng kỉ niệm, từ nay về sau ngày này hằng năm sẽ là ngày “giới khánh” của thế giới Cửu U!

Điều duy nhất làm nó tiếc nuối là nơi này là hiện thế.

Sau khi bất hủ chi lực trong Xương – Giết Bạch số 02 tiêu hao hết, vật liệu phong ấn là một phần của chúa tể Cửu U bản thể sẽ dẫn trời phạt xuống và bị trời phạt hủy diệt.

Cho nên nó phải tranh thủ xử lý Thánh Nhân Nho gia trước khi bất hủ chi lực trong hàng giả tiêu hao hết.

…

Tình hình trong không gian chiến đấu chiếu vào trong Nho gia.

Thánh Nhân Nho gia đang chiếm thế áp đảo đột nhiên bị phong ấn khiến cho trên dưới Nho gia đều siết chặt nắm đấm.

Trong hình chiếu.

Phong ấn thủy ngân hoàn thành, dung mạo của Thánh Nhân bắt đầu phát sinh biến hóa.

Trong nháy mắt, dáng vẻ của Thánh Nhân như bị ai dùng tẩy xóa đi, hiện ra “hạch tâm” là Tống Thư Hàng.

“Bá… Bá Tống Huyền Thánh!” Tất cả mọi người lớn nhỏ trong Nho gia thộn mặt ra.

Chương 1967: Ăn Một Chiêu Thiên Băng Địa Liệt Hủy Diệt Pháo Của Ta Đây!

Thánh Nhân đâu?

Thánh Nhân nhà mình đâu?

Thánh Nhân vừa mới chiến đấu với kẻ địch, to lù lù một đống nay đã biến đi đâu mất rồi?

Sao lại biến thành Bá Tống Huyền Thánh thế này?

Sau một hồi thộn mặt ngu ngơ, một suy nghĩ táo bạo hiện lên trong lòng phần lớn các thành viên Nho gia.

Chẳng lẽ giữa Thánh Nhân và Bá Tống Huyền Thánh có…

“Thư Hàng!” Tô Thị A Thập Lục nhìn bạch long tỷ tỷ với vẻ lo lắng.

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu.

Với trạng thái của cô bây giờ thì không thể cưỡng chế tiến vào không gian chiến đấu của Nho gia. Dù cô có muốn vào giúp Tống Thư Hàng thì cũng là có lòng mà không có sức.

Bạch tiền bối phân thân bình thản nói: “Có lẽ ta có thể vào, nhưng với trạng thái bây giờ của ta mà vào thì cũng chỉ đứng bên cạnh hô 666 được thôi.”

Thậm chí với năng lượng dự trữ của hắn lúc này, chỉ sợ vừa mới vào đã biến mất ngay tắp lự.

“Giờ thì Thư Hàng tiểu hữu chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.” chẳng biết m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối đã đến bên đám người từ lúc nào, cất giọng phân tích đầy tỉnh táo.

“Đừng lo, trên người hắn vẫn còn trang bị hồi sinh.” Bạch Hạc Chân Quân an ủi mọi người. Nó nhớ Tống Thư Hàng từng nói trên người hắn có một pháp thuật hồi sinh rất mạnh.

“Nhưng không biết đối phương có lai lịch gì mà thực lực vô cùng cường đại. Tồn tại ở cấp bậc đó có thể bóp Bá Tống đạo hữu chết dí không hề cấn tay, thậm chí còn bóp chết theo kiểu thần hình câu diệt, không có cơ hội mà hồi sinh ấy chứ.” Một giọng nói trầm tĩnh vang lên bên tai mọi người.

Là cha rùa.

Không biết nó đến gần từ khi nào.

Thực tế thì chỉ cần không nhìn thấy linh kiện thân thể của Vân Tước Tử thì tộc rùa tai ương khổng lồ này đều rất hòa đồng.

“Thần hình câu diệt? Vậy phải làm sao đây? Có cách nào để cứu Thư Hàng tiểu hữu không?” Hằng Hỏa Chân Quân chạy tới nói với vẻ lo âu.

“Trong tay Thư Hàng còn có một tấm phiếu bảo hiểm.” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nhớ tới phiếu bảo hiểm của đại lão cái gì cũng có thể bán.

Với thực lực của đại lão cái gì cũng có thể bán, có lẽ hắn có thể cứu Tống Thư Hàng ra khỏi không gian chiến đấu của Thánh Nhân cũng nên?

Vấn đề là… bây giờ Tống Thư Hàng có nhớ đến tấm phiếu bảo hiểm ấy hay không kìa.

…

Thực tế chứng minh Tô Thị A Thập Lục lo lắng cực kì đúng chỗ.

Tống Thư Hàng ở trong không gian chiến đấu không hề nghĩ tới tấm phiếu bảo hiểm của đại lão cái gì cũng có thể bán.

Thứ nhất là lúc trước bị Thiên Đế lừa gạt, cho rằng đại lão cái gì cũng có thể bán còn đang bị hố.

Thứ hai, trong đầu Tống Thư Hàng bây giờ chỉ nghĩ mỗi việc phải làm thế nào để giải trừ phong ấn cho chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân Nho gia, căn bản không nghĩ được thêm gì khác nữa.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Phải làm sao để hóa giải nguy cơ lúc này đây?

Tự sát chờ hồi sinh ư?

Nhưng đối phương là đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U đấy! Người ta vừa ra tay một phát, có thể hắn sẽ thân tử đạo tiêu ngay tắp lự, không có cả cơ hội mà hồi sinh luôn.

Trước kia khi gặp nguy cơ liên quan đến tính mạng thế này thì ta giải quyết như thế nào nhỉ?

Dùng hình thức Nữ Đế đội mũ Bình Thiên của mỹ nhân rắn công đức? Không có năng lượng.

Phần Thiên Hỏa Diễm đao của Xích Tiêu Kiếm tiền bối? Cũng không có năng lượng.

Sở các chủ hình thái tóc dài? Vừa cho Sở two mượn mất ba sợi tóc ngố, bất lực.

Bạch tiền bối… còn đang độ kiếp kia kìa.

Bạch tiền bối phân thân… cạn năng lượng rồi.

Bạch tiền bối two… vừa bị đại lão quả cầu béo chơi xỏ vố đầu tiên từ khi quen biết đến nay.

Nhân Quả đao… chưa luyện đến nơi đến chốn, không thể kết nối với lực lượng của bảy vị đại lão một lúc như lần trước được.

Hình thái người khổng lồ hủy diệt của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú? Chưa đủ cho đại lão quả cầu béo dí một ngón.

Đúng là khốn cảnh khiến cho người ta tuyệt vọng mà.

Ở phía đối diện, đại lão quả cầu béo hóa thân giơ cao cánh tay, sức mạnh hủy diệt đáng sợ ngưng tụ trong lòng bàn tay nó.

Tiêu rồi.

Tuy đã chết rất nhiều lần, nhưng có vẻ lần này hắn sẽ chết triệt để luôn.

Ta còn chưa lấy vợ sinh con, ta còn chưa được gặp em gái sắp ra đời, ta còn chưa được thấy Bạch tiền bối lấy chồng mà…

Tống Thư Hàng nhìn về phía Xương – Giết Bạch số 02 trong tay mình.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý.

Tống Thư Hàng khống chế thân thể mình, từ từ giơ tay lên, nhắm thẳng về phía đại lão quả cầu béo.

“Ồ, còn muốn giãy chết nữa à?” Đại lão quả cầu béo hóa thân bình thản nói, sau đó hướng lòng bàn tay về Tống Thư Hàng.

“Xưa nay có ai mà không chết? Nhưng dù có chết, ta cũng phải chết sao cho có giá trị!” Tống Thư Hàng gầm lên: “Nhận lấy chiêu Thiên Băng Địa Liệt Hủy Diệt pháo của ta đây!”

“Ha ha, đó là tuyệt chiêu của ta đấy.” Đại lão quả cầu béo nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta đặt bừa tên thôi mà.

Sao đại lão quả cầu béo lại có cái tên chiêu nghe dở hơi thế nhỉ?

Nhưng đã thành công rồi.

“Liều một phen vậy!” Tống Thư Hàng lại gầm lên.

Sau đó, một kiến trúc hình thang hiện lên sau lưng hắn.

Trên đỉnh của kiến trúc hình thang có một chiếc vương tọa.

Mái tóc của Tống Thư Hàng dựng lên phóng thẳng đến trời. Mái tóc ngắn bình thường bỗng chốc dài ra, sợi nào sợi nấy nhuộm sắc vàng kim.

Sức mạnh của vương tọa kì lạ phụ sau lưng Tống Thư Hàng, biến thành một đôi cánh ánh sáng khổng lồ.

Trên đôi cánh ấy là một con mắt vô cùng đẹp đẽ.

Đôi cánh ánh sáng đó là một cây cầu, giúp sức mạnh trong con mắt kia bắn ra ngoài.

Vừa mới xuất hiện, con mắt nọ đã nhìn chằm chằm vào đại lão quả cầu béo hóa thân.

Khi bị ánh mắt ấy nhìn vào, đại lão quả cầu béo hóa thân lập tức cảm thấy khó ở, dường như đã bị khắc chế trong mơ hồ.

Từ con mắt ấy, có một luồng ý chí cường đại vượt thời không mà đến, ảnh hưởng trực tiếp lên ý chí của đại lão quả cầu béo và chính bản thân đại lão quả cầu béo, quấn riết lấy nó không buông.

Ý chí trong con mắt ấy âm thầm kéo dài thời gian cho đại chiêu mà Tống Thư Hàng sắp thi triển.

“Đây là sức mạnh cuối cùng của ta.” Tống Thư Hàng hô lên: “Cược hết toàn bộ… bảo vật!”

Trong lòng bàn tay hắn, khúc Xương – Giết Bạch số 02 tỏa sáng lập lòe.

Đồng thời, vô số pháp bảo linh tinh bay ra khỏi vòng tay pháp khí không gian của Tống Thư Hàng. Những pháp khí và đan dược này đều là chiến lợi phẩm, phần lớn thu được từ tay kẻ khác mà cả Tống Thư Hàng và đệ tử của hắn đều không dùng đến.

Một số lượng lớn pháp khí dung nhập vào lòng bàn tay của Tống Thư Hàng, hội tụ cùng Xương – Giết Bạch số 02.

Cứ mỗi món bảo vật dung nhập thì lực lượng trong lòng bàn tay của Tống Thư Hàng lại mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng lực lượng gia tăng từ những bảo vật này vô cùng có hạn đối với đại lão quả cầu béo. Bọn chúng chỉ góp cho đủ số mà thôi.

Vì bí pháp mà Tống Thư Hàng muốn thi triển có yêu cầu nhất định với số lượng pháp khí.

Vật chủ lực dùng để hiến tế là Xương – Giết Bạch số 02 ẩn chứa bất hủ chi lực và chí bảo “một bộ phận thân thể của đại lão quả cầu béo”!

Khúc xương đang bị giữ trong tay Tống Thư Hàng có thể trở thành vật hiến tế.

Tất cả pháp khí biến thành năng lượng, áp súc ở mức độ cao, cuối cùng hình thành một điểm sáng nhỏ xoay tròn và quấn quanh ngón tay của Tống Thư Hàng.

Thế nhưng…

Vẫn chưa đủ!

Chương 1968: Bóng Dáng Khắc Sâu Trong Tâm Khảm Mọi Người

Năng lượng sau khi hiến tế Xương – Giết Bạch số 02 có thể khiến đại lão quả cầu béo bị thương nặng, nhưng muốn giải quyết dứt điểm thì còn chưa đủ đô.

Còn vật gì dung nhập vào hiến tế được nữa đây?

Chẳng lẽ lại quăng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú vào?

Hay là Xích Tiêu Kiếm tâm…, không không không, hắn tuyệt đối sẽ không làm thế.

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư, Xương – Giết Bạch số 02 đã bị hiến tế, một phần chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân cũng đã thoát khỏi phong ấn.

Một khắc sau, một phần lớn năng lượng còn sót lại của Thánh Nhân chui tọt vào giữa lòng bàn tay của Tống Thư Hàng không chút do dự.

Đó chính là chấp niệm của Thánh Nhân thiêu đốt từng tấc đất Nho gia, số lượng và chất lượng khiến cho m Ảnh Lãnh Chúa cũng phải kinh ngạc.

Cường độ năng lượng của chấp niệm này ước chừng phải bằng một đại lão quả cầu béo hóa thân.

Bây giờ nó chui vào lòng bàn tay của Tống Thư Hàng cùng với Xương – Giết Bạch số 02, hiến tế chính mình, trở thành một bộ phận trên đầu ngón tay của hắn.

Chỉ để lại một giọt thánh huyết và con mắt Thánh Nhân.

Đủ rồi!

Lực lượng của đòn này cũng đạt đến cực hạn mà Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận – cực hạn của thân thể sương mù bất hủ.

“Khắc kim nhất kích – Thần kích!” Tống Thư Hàng run rẩy điểm ngón tay.

*Khắc kim: thuật ngữ game online, ý chỉ đập tiền để nâng cấp trang bị. Tương tự Đô La thần chưởng

Giọng nói của hắn tự mang hiệu quả như sấm rền vang vọng, quanh quẩn trong không gian chiến đấu, thậm chí còn xuyên qua không gian chiến đấu, văng vẳng trên bầu trời Nho gia.

Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng thét tan nát cõi lòng của Tống Thư Hàng. Đây chính là đòn đập Đô la thần chưởng mà Bá Tống Huyền Thánh túi nhẫn như chùi phải rút hết vốn liếng giữ nhà của mình để đánh ra.

Không ngờ tình hình chiến cuộc lại khốc liệt đến mức ấy!

Oành!

Lực lượng trên đầu ngón tay của Tống Thư Hàng hóa thành ánh quang trắng lóa, lóe sáng, đánh thẳng vào thân thể đại lão quả cầu béo hóa thân.

Giờ khắc này đây, ngoại trừ luồng sáng trắng kia, giữa thiên địa không còn bất cứ thứ gì khác nữa!

Không gian chiến đấu của Thánh Nhân nứt toác.

Dưới đòn này, vạn vật đều bị tiêu diệt!

Không có bất cứ thứ gì sống sót được dưới đòn công ấy.

Tống Thư Hàng cảm thấy một đao tập hợp lực lượng như hack của bảy đại chí tôn vào cái ngày choảng nhau với Hà Chỉ Ma Đế cũng không bằng một kích này.

Đó là sức mạnh của bất hủ chi lực + bộ phận của đại lão quả cầu béo bản thể + Chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân + con mắt sau cánh ánh sáng.

Một kích này cường đại đến mức khiến cho vạn vật đều phải run rẩy.

…

Ông chú lái thuê ngơ ngác nhìn cảnh tượng trong hình chiếu.

Khi Bá Tống Huyền Thánh điểm ngón tay kia, bóng dáng của “lão sư” trong lòng hắn hoàn toàn chồng khít lên bóng dáng của Bá Tống Huyền Thánh!

“Là… là lão sư.” Ông chú lái thuê trầm giọng nói.

Thánh Nhân năm đó cũng xuất hiện trong không gian chiến đấu, chiếu hình chiếu xuống mỗi tấc đất Nho gia y hệt như Tống Thư Hàng hôm nay.

Ở thời kì ấy, hễ là đệ tử Nho gia thì đều có thể quan sát được trận đại chiến giữa Thánh Nhân và người khác. Mà vì là hình chiếu, cho nên khi quan sát trận chiến, đệ tử Nho gia hoàn toàn không sợ vì cảnh giới của mình quá thấp mà bị lực lượng pháp tắc chấn thương đôi mắt và tinh thần.

Thánh Nhân năm đó cũng phóng thích lực lượng cường đại của mình trong không gian chiến đấu như hiện tại. Lực lượng hủy diệt hết thảy thậm chí còn vượt qua cực hạn dung chứa của hiện thế!

…

Ầm ầm ầm

m thanh như sấm rền không ngừng vang vọng.

Giờ khắc này đây, trong mắt tất cả đệ tử Nho gia, m Ảnh Lãnh Chúa, cha rùa và bạch long tỷ tỷ chỉ còn lại luồng sáng lóa mắt kia.

Tô Thị A Thập Lục siết chặt hai tay, hai mắt mê mang nhìn theo bóng lưng cao lớn của Tống Thư Hàng.

Cảnh tượng ấy đã khắc sâu vào tâm khảm tất cả mọi người.

Sau luồng sáng lóa mắt màu trắng là ánh sáng chói lóa như ánh mặt trời.

Không gian khiêu chiến bị xé đôi làm hai nửa.

Phải mất một lúc lâu sau, vầng sáng như mặt trời kia mới từ từ tan đi.

Cuối cùng trong không gian khiêu chiến chỉ còn lại một người đang đứng – Tống Thư Hàng.

Đại lão quả cầu béo hóa thân bị phá hủy hoàn toàn.

Trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này cực kì tệ hại, đến cả trạng thái thân thể sương mù ngụy bất hủ cũng không duy trì được.

Thân thể hắn gầy sọp lại như da bọc xương, giống như đã bị ép khô trong nháy mắt.

Hai tay hắn mềm rũ rủ xuống bên người, cánh tay thi triển thần kích cũng máu me đầm đìa.

“Phù ~” Hắn thở hắt ra.

Thân mình thoi thóp ngã về phía sau.

Một đóa sen đen chủ động hiển hiện, nâng gót chân của hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử xuất hiện, khẽ nâng người Tống Thư Hàng lên, dùng đầu ngón tay vỗ nhẹ, tạm thời cất con mắt của Thánh Nhân đi. Bây giờ Tống Thư Hàng quá yếu, con mắt Thánh Nhân sẽ trở thành gánh nặng cho cơ thể của hắn.

Mỹ nhân rắn công đức cũng xuất hiện và trả con mắt vốn có của Tống Thư Hàng lại cho hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử dựa bên Tống Thư Hàng, miệng không ngừng gọi: “Cảm ơn, cảm ơn…”

“Vẫn còn sống.” Tống Thư Hàng thều thào.

Hôm nay, Tống *tiến hóa thành công từ bọ thành động vật có vú* Thư Hàng, vẫn ngoan cường sống sót.

Há há há.

Bóp một con bọ nhỏ thì chỉ hơi hơi cấn tay.

Nhưng muốn bóp một con động vật có vú thì không chỉ đơn giản là cấn tay thôi đâu.

Cho nên, vừa mới vào cuộc thì đại lão quả cầu béo đã cắm ngay cho mình một cái flag to đùng.

Mỹ nhân rắn công đức lấy một ít đan dược trong vòng tay không gian của Tống Thư Hàng ra đưa cho hắn uống để hồi phục trạng thái.

“Đi, đi xem đại lão quả cầu béo hóa thân để lại cái gì.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn hi vọng có thể thu về được một thứ - Khúc xương bất hủ.

Tống Thư Hàng bước về phía trước một bước, hoa sen đen dưới chân chủ động nâng đỡ thân thể yếu ớt.

Một bước, hai bước…

Sau đó Tống Thư Hàng dừng lại.

Một luồng năng lượng bên cạnh hắn bỗng chủ động áp sát và tràn vào cơ thể hắn.

Đó là năng lượng còn sót lại từ chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân Nho gia.

Một phần lớn năng lượng thoát ra khỏi phong ấn của đại lão quả cầu béo hóa thân đã hòa mình vào “Khắc kim nhất kích” của Tống Thư Hàng, phần nhỏ còn lại thì vẫn còn đây.

Sau trận chiến, luồng năng lượng nhỏ này bắt đầu trả về cho Tống Thư Hàng.

Có lẽ đây là phần thưởng mà ý chí của Thánh Nhân trao cho hắn.

Bảy linh hồ trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng bắt đầu chuyển hóa dưới sự bồi dưỡng không ngừng của năng lượng Thánh Nhân.

Chân Quân lục phẩm có bốn tiểu cảnh giới: Kim Đan hóa hồ, hồ thượng mệnh luân, luân hậu thập trọng thiên và thiên thượng hóa liên.

Sau đó chính là cửu trọng Nguyên Anh, tiến cấp lên Tôn Giả.

Đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng không có hồ hồn, cũng không thể ngưng tụ mệnh luân, đi theo con đường của kim đan không long văn.

Nhưng bảy tiểu đan điền của hắn đều giống đan điền của tu sĩ bình thường. Lúc này, trong linh hồ của cả bảy tiểu đan điền đang đồng loạt bắt đầu ngưng tụ mệnh luân.

Mệnh luân của tu sĩ chia thành ba phẩm thượng, trung, hạ.

Mệnh luân có cường đại hay không liên quan đến số long văn trên kim đan, pháp khí bản mệnh của tu sĩ và Thiên Cương.

Bảy tiểu kim đan của Tống Thư Hàng cơ hồ đều là kim đan chín long văn, dù là đan dị hình không có long văn thì cấp bậc cũng chẳng kém gì kim đan chín long văn.

Pháp khí bản mệnh của hắn… là pháp khí tổ hợp tam thập tam thú vô tiền khoáng hậu.

Còn Thiên Cương thì…

Thiên Cương lấy được lần trước đã được ướp và dung nhập vào món thiên kiếp kho tàu, ăn ngon khỏi chê.

Chương 1969: Thánh Nhân Chuyển Thế Bá Bá Tống

Các tiểu cảnh giới của Chân Quân lục phẩm chuyển tiếp và đan xen vào nhau.

Mệnh luân tu sĩ ngưng tụ được càng mạnh thì khi phá vỡ thập trọng thiên lại càng dễ dàng.

Mặt khác, mệnh luân còn là một thủ đoạn tấn công.

Nó có thể được lấy ra để chém giết kẻ địch như một pháp thuật giống như Yêu tu ngũ phẩm phun yêu đan ra chiến đấu. Thêm nữa, mệnh luân không sợ tổn hại, dù có nát thì cũng hồi sinh lại trong linh hồ được.

Nhưng có rất ít Chân Quân lục phẩm sử dụng mệnh luân để tấn công kẻ địch.

Đầu tiên, phương thức công kích của mệnh luân khá đơn điệu mà uy lực thì không gọi là quá mạnh. Thứ hai, Chân Quân lục phẩm đã thuộc hàng ăn trên ngồi trốc ở trong môn phái, trong tay họ có vô số bí pháp và công pháp cường đại.

Bình thường chẳng có Chân Quân lục phẩm nào đi công kích kẻ địch bằng mệnh luân.

…

Lúc này trên dưới Nho gia còn chìm trong trạng thái kích động, ý thức của ai nấy vẫn còn đắm chìm vào luồng sáng trắng lóa mắt vừa rồi.

“Thứ ban nãy là Tán Tài Vương Tọa phải không?” Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng.

Tán Tài Vương Tọa là một thứ tốt, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có thu hoạch riêng từ nó. Đặc biệt là còn mấy vị trúng thưởng ba hạng đầu, phần thưởng cực kì phong phú.

“Đòn công vừa rồi của Thư Hàng có thêm thần thông của Tán Tài Vương Tọa.” Bạch tiền bối phân thân tò mò nói: “Nói cách khác, bây giờ Tán Tài Vương Tọa đang ở trong tay Thư Hàng à?

Thú vị đây.”

Bạch tiền bối có hứng thú rất lớn với Tán Tài Vương Tọa, bởi vì thực ra chính hắn cũng rất thích tán tài. Mỗi lần có được bảo vật gì, hắn đều chia của theo hình thức “ai thấy cũng có phần” cả.

Mà uy lực của “Khắc Kim nhất kích – Thần kích” ban nãy của Tống Thư Hàng đúng là khiến người ta yêu thích. Trực giác của Bạch tiền bối mách bảo chiêu này rất hợp với mình đây.

“Nghĩa là Tống Thư Hàng sẽ chủ trì tán tài trong đại hội tán tài lần sau à?” Bạch Hạc Chân Quân suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói: “Các ngươi nói xem, Thư Hàng có thể xử lý được đại hội tán tài không đây?”

“Thân là nghìn năm đệ nhất thánh, chắc hẳn phải có tí vốn riêng chứ?” Cha rùa tai ương khổng lồ lên tiếng.

Tô Thị A Thập Lục ngượng ngùng cúi đầu xuống. Không thể nói với cha rùa rằng thực ra ngàn năm đệ nhất thánh Tống Thư Hàng là một Huyền Thánh rởm được. Chuyện này quan hệ đến thể diện của Tống Thư Hàng đấy.

Mặt khác, dù có nói với người ta rằng Bá Tống là Huyền Thánh rởm thì các đại lão ở đây cũng chẳng ai chịu tin.

“Bây giờ Thư Hàng đang làm gì? Sao lại đơ ra thế kia?” Bạch Hạc Chân Quân hiếu kì hỏi.

Tô Thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng đang nhắm mắt bất động, suy đoán: “Có lẽ là sắp tăng cảnh giới, tính thời gian ra thì hẳn là sắp thăng tiểu cảnh giới rồi.”

“Phắc, lại thăng cấp.” Bạch Hạc Chân Quân ngẩng đầu nhìn trời.

“Hậu sinh khả úy.” Hằng Hỏa Chân Quân cảm thán. Hắn phải nhanh chóng trùng kích cảnh giới Tôn Giả thất phẩm thôi! Không thể để Thư Hàng tiểu hữu đuổi kịp cảnh giới của mình nhanh như vậy được.

Từ khi nắm trong tay thế giới Kim Liên của Nho gia, được thế giới Kim Liên cung phụng, hắn chỉ còn cách cảnh giới Tôn Giả thất phẩm một khoảng ngắn ngủi nữa mà thôi.

“Ôi cái vòng tay m Ảnh Thánh Địa của ta!” m Ảnh Lãnh Chúa tinh mắt nhìn thấy pháp khí trên tay Tống Thư Hàng nứt ra rồi.

m Ảnh Thánh Địa quá tải năng lượng, trên vòng tay nứt tứ tung, trông có vẻ sẽ tan thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Thế nhưng m Ảnh Thánh Địa lại tỏ vẻ cực kì hưng phấn, thi thoảng lại rung lên một cái.

Mỗi lần nó rung là m Ảnh Lãnh Chúa lại thót cả tim, chỉ sợ rung xong nó đã rã ra.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Hình ảnh này Déjà vu quá, hình như cô đã thấy cảnh tương tự xảy ra với Tống Thư Hàng rồi thì phải.

Khi mọi người đang giao lưu thì bỗng từ phía các đệ tử Nho gia xa xa rộ lên tiếng bàn tán xôn xao.

Những tiếng bàn tán hỗn loạn này truyền hết vào tai tất cả mọi người.

[Rốt cuộc Bá Tống Huyền Thánh có quan hệ gì với Thánh Nhân? Vì sao Thánh Nhân lại biến thành dáng vẻ của Bá Tống tiền bối chứ?]

[Bá Tống Huyền Thánh là chuyển thế của Thánh Nhân sao?]

[Chắc chắn là vậy! Bá Tống tiền bối là ngàn năm đệ nhất thánh, đỉnh lắm luôn, chư thiên vạn giới ai cũng biết tên hắn. Mà lần trước hắn giảng đạo là giảng pháp của Nho gia đấy.]

[Còn cả ánh nhìn mang thai nữa chứ, Bá Tống tiền bối biết ánh nhìn mang thai từ lâu rồi!]

[Ta chỉ nhìn bóng lưng của Bá Tống tiền bối mà như thấy được Thánh Nhân.]

[Thánh Nhân chuyển thế, Bá… Bá Tống!]

Hằng Hỏa Chân Quân hạn hán lời: “…”

Thân là thành viên của nhóm Cửu Châu số 1, hắn thừa hiểu Tống Thư Hàng, đương nhiên biết thằng nhóc đó chẳng phải là chuyển thế của Thánh Nhân gì cả. Tuy phong cách trong mơ của Tống Thư Hàng là phong cách của Nho gia, nhưng hắn với Nho gia trước sau chỉ là có duyên nhưng không phận.

Nhưng lúc này Hằng Hỏa Chân Quân chẳng biết phải giải thích với đám đệ tử Nho gia thế nào. Cảnh tượng Thánh Nhân Nho gia biến thành Bá Tống Huyền Thánh trong không gian chiến đấu kia đã để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng mọi người rồi.

“Ta cảm thấy chẳng bao lâu nữa, tin đồn Bá Tống Huyền Thánh là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia sẽ lan truyền khắp chư thiên vạn giới.” Bạch Hạc Chân Quân cười ha hả.

Hằng Hỏa Chân Quân suy tư một lát: “Thực ra thì chuyện này không ảnh hưởng gì với Nho gia chúng ta. Nhưng mà…”

Thậm chí còn có tác dụng củng cố lòng người cho Nho gia ấy chứ.

Nhưng mà sẽ rất bất lợi đối với Thư Hàng tiểu hữu.

Thân phận Thánh Nhân chuyển thế sẽ dẫn tới vô số phiền toái không cần thiết và sự dò xét từ những kẻ địch trong bóng tối.

Năm đó Thánh Nhân treo cả chư thiên vạn giới lên đánh như con không đẻ, kẻ địch chịu thua phần lớn là tâm phục khẩu phục, đó cũng là nhờ nhân cách mị lực cường đại của hắn.

Nhưng cũng có một số cường giả tính cách vặn vẹo ghi hận trong lòng.

Dù có vĩ đại đến mấy, có mị lực nhân cách ngút ngàn đến mấy thì cũng không thể được tất cả mọi người yêu thích, con người chứ có phải là linh thạch đâu. À, Bạch đạo hữu là trường hợp ngoại lệ.

Nếu tin đồn “Bá Tống Huyền Thánh là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia” lan truyền ra ngoài thì nói không chừng đám cường giả ghi hận trong lòng này sẽ tìm hắn để báo thù.

Thư Hàng tiểu hữu đã vì Nho gia mà làm biết bao nhiêu việc, Nho gia tuyệt đối không thể hãm hại hắn như vậy được.

“Chúng ta phải thương lượng việc này với Thư Hàng tiểu hữu để xem ý kiến của hắn ra sao, sau đó ta sẽ cố gắng cho đệ tử Nho gia đi giải thích rõ ràng chân tướng, chí ít thì cũng không để bọn họ tuyên truyền ra ngoài.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Mặt khác… hình như Thư Hàng tiểu hữu rất thiếu linh thạch thì phải.

Tuy hơi bị tục tằng, nhưng đến lúc đó phải chuẩn bị một ít linh thạch để biểu đạt lòng biết ơn của Nho gia thôi.

…

Trong không gian chiến đấu.

Tống Thư Hàng đột nhiên ngửa cổ phát ra một tiếng thét dài khí thế mênh mang.

Tiếng hét văng vẳng vang vọng khắp toàn bộ không gian chiến đấu.

Bảy cái tiểu linh hồ trong cơ thể hắn đồng loạt ngưng tụ ra mệnh luân cùng một lúc!

Bảy mệnh luân đồng thời sinh ra, cảm giác thoải mái không bút nào tả xiết dâng thẳng lên đỉnh đầu, khiến Tống Thư Hàng không nhịn được phải ngửa cổ thét dài.

Đang thét…

Bỗng nhiên…

Tống Thư Hàng mất đầu.

Cái đầu đang ngửa lên trời thét vang bị khăn lụa buộc lấy, treo rũ xuống sau lưng.

Cảnh tượng kinh dị bị chiếu đến từng ngóc ngách của Nho gia.

Tất cả các đệ tử Nho gia đều ngu người.

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 1970: Người Ngoài Há Có Thể Hiểu Được Niềm Vui Tu Luyện?

Hiệu quả thủ pháp cắt đầu của Bạch tiền bối two vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Dù đã thi triển hình thức hóa thân sương mù ngụy bất hủ dính đầu về, nhưng sau khi khôi phục nhục thân thì đầu vẫn đứt. Lúc ngửa cổ lên trời thét dài, nó không dính liền được nữa.

Đây không phải là “kỵ sĩ không đầu” theo vật lí mà còn dính đến cấp độ pháp tắc.

Thế là Tống Thư Hàng đang thét dài miên man bỗng nhiên bặt tiếng. Đâu thể để đầu dính ở lưng mà thét tiếp được đúng không?

Hắn lặng lẽ vươn tay bưng đầu, ấn về dính lại lên cổ trước con mắt kinh ngạc trợn tròn ngây ngốc của đệ tử Nho gia.

Một sự im lặng chết chóc.

Sau khi nghĩ ngợi một lát, Tống Thư Hàng lại tiếp tục ngửa cổ lên trời thét dài, thét nốt tràng ban nãy mới bị phanh gấp.

Không phải để làm màu cho xong. Bởi vì lúc đầu hắn rụng xuống thì đi tong hết màu mè rồi.

Hắn thét tiếp chỉ để giải tỏa cảm giác sảng khoái sinh ra đồng thời trong thể nội mà thôi. Không hét cho hết thì bức bách khó chịu quá.

Tu luyện đúng là một chuyện vô cùng thoải mái.

Vì sao tu sĩ bế quan suốt tám năm, mười năm lại có thể chịu đựng được cô đơn?

Thế mà cũng phải hỏi sao?

Vì tu luyện thoải mái quá chứ còn sao nữa!

Đừng tưởng rằng bế quan tu luyện là chuyện gì buồn khổ, trên thực tế, người ngoài làm sao mà tưởng tượng được cái vui vẻ của việc bế quan kia chứ!

Nhưng lần này để đề phòng việc ngửa cổ lên hét một cái lại rơi đầu, Tống Thư Hàng phải điều chỉnh góc độ ngửa cổ của mình một chút.

Đồng thời mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đồng thời xuất hiện, mỗi người một tay đỡ đầu Tống Thư Hàng từ phía sau để đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ nhìn cảnh tượng ấy thôi đã thấy đẹp đẽ và ấm áp rồi.

…

Sau hơn nửa ngày chìm trong im lặng, đột nhiên một vài đệ tử Nho gia thông minh bắt đầu vỗ tay cật lực.

Để làm dịu đi không khí lúng túng.

Bá Bá Tống là chuyển thế của Thánh Nhân, đừng nói đến rụng đầu dính lại tiếp tục thét dài, dù hắn có dùng cổ hay bộ phận khác trên thân thể để hét thì đệ tử Nho gia cũng phải cổ vũ.

Như trò chơi domino, sau khi một nhóm nhỏ bắt đầu vỗ tay, tất cả đệ tử xung quanh đều ngộ ra chân lý, ai nấy đều vỗ tay hoan hô Bá Tống Huyền Thánh cực kì nhiệt liệt.

Hằng Hỏa Chân Quân: “…”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Bạch Hạc Chân Quân: “Chúng ta có cần vỗ tay không?”

“Thôi đừng, dở hơi lắm.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Chẹp, phần lớn vật sống chỉ cần bỏ đầu đi là ăn được. Bá Tống thì không cần bỏ, đầu tự rụng luôn rồi.” Cha rùa đột nhiên nói.

Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt sang nhìn nó với vẻ kinh dị.

“Thôi đừng ăn Bá Tống.” m Ảnh Lãnh Chúa xin xỏ thay Tống Thư Hàng: “Ta đề cử món ăn thiên kiếp do Bá Tống chế biến, ăn ngon lắm. Ngươi ăn mất đầu bếp chính là mổ gà lấy trứng, phải giữ Bá Tống lại mới được ăn ngon về lâu về dài.”

“Đúng đúng đúng, gà rất đáng yêu. Đừng ăn Bá Gà!” Bạch Hạc Chân Quân tán đồng.

Hằng Hỏa Chân Quân lẳng lặng ngẩng đầu nhìn trời. Dân trí thức, không muốn nói gì hết.

Trong không gian chiến đấu.

Tống Thư Hàng thét xong, vừa lòng thỏa ý, bèn tiến nhập trạng thái nội thị, nhìn bảy mệnh luân mới đản sinh trong cơ thể mình.

Kết cấu của mệnh luân liên quan đến kim đan, pháp khí và Thiên Cương.

Hình thái ban đầu của nó là hình bánh xe, chi tiết cụ thể sẽ biến hóa theo công pháp và kim đan của tu sĩ.

Linh hồ thứ nhất của Tống Thư Hàng là do tiểu kim đan chín long văn biến thành, diễn đồ kim đan là Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Mệnh luân trên linh hồ là một đao luân do tám thanh đại đao răng cưa nối liền nhau tạo thành. Trên mỗi thanh đao, một mặt vẽ Thánh thành không bao giờ thất thủ, một mặt vẽ người khổng lồ hủy diệt vạn vật.

Đao luân răng cưa nhìn cực kì khí thế, thuộc loại hình mệnh luân công kích.

Linh hồ thứ hai do yêu đan bảy màu biến thành, diễn đồ kim đan là thánh kiếm Chung Yên, mệnh luân trên linh hồ tương xứng với diễn đồ kim đan, là kiếm luân do tám thanh kiếm bản rộng hướng mũi kiếm ra ngoài tạo nên.

Tám thanh kiếm này có thể gỡ ra.

Là kiếm!

Tám thanh kiếm này là kiếm thật hơn vàng thật!

Mỗi khi khoe kiếm luân này chẳng khác nào khoe liền một lúc tám thanh phi kiếm, ngầu như trái bầu!

Diễn đồ kim đan cũng được vẽ trên thân mỗi thanh kiếm đó.

Linh hồ thứ ba là quả cầu công đức, diễn đồ kim đan là Thánh Nhân giảng pháp. Mệnh luân là một “hiệt luân” do tám trang sách kim loại xếp thành hai hình dẻ quạt.

Linh hồ thứ tư do hạch tâm Huyết Ma hóa hình mà thành, diễn đồ là Bích Thủy Các.

Mệnh luân của linh hồ này hơi đặc biệt. Nó là “cầu luân” do tám thanh kiếm xoắn ốc nối với nhau thành một hình cầu tạo nên.

Linh hồ thứ năm do lò phản ứng hạch tâm ngưng tụ nên, diễn đồ là Sáng tạo và hủy diệt chi tinh vẽ theo phong cách truyện tranh bốn khung. Mệnh luân cực kì hòa hợp với phong cách ấy, là một cái "Xỉ luân" do tám bánh răng sắc bén chồng lên nhau tạo thành.

Nguyên hình của linh hồ thứ sáu là Cổ Vu thần huyết, cũng là một hạch tâm vô cùng quan trọng đối với Tống Thư Hàng, bởi vì diễn đồ kim đan của nó chính là hình vẽ mã QR.

Mệnh luân của nó là mệnh luân bát giác rất bình thường, tạm thời chưa nhìn ra có chỗ nào đặc biệt.

Linh hồ cuối cùng là do Cổ U Long Phách trong thế giới Hắc Long biến thành. Nó và linh hồ kim đan thứ sáu mã QR kết hợp với nhau, bởi vì diễn đồ của nó chính là "thế giới bị kết nối" – một tấm lưới bạc do mỹ nhân rắn công đức tạo ra.

Mệnh luân của nó là "quyển luân" do tám sợi tơ sắc bén cuốn lại thành từng vòng mà thành.

Sau khi nội thị một vòng, Tống Thư Hàng gật đầu hài lòng. Hai vị tiên tử vẫn vươn tay đỡ đầu cho hắn.

Sau khi có mệnh luân, cuối cùng thì thủ đoạn tấn công của hắn cũng phong phú hơn nhiều.

Từ hôm nay trở đi, rốt cuộc hắn cũng có thể đánh ra những đòn lục phẩm chân chính rồi.

Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩ, bảy cái mệnh luân phá thể mà ra.

Đao luân răng cưa, kiếm luân ngầu lòi, hiệt luân vàng chói, cầu luân kiếm xoắn ốc, xỉ luân chồng lên nhau, mệnh luân bát giác và quyển luân cuốn vòng.

Tu sĩ khác chỉ có một mệnh luân, mà Tống Thư Hàng thì có đến bảy cái.

Đã thế, trừ mệnh luân bát giác thì sáu mệnh luân còn lại của hắn đều gỡ ra được.

[Ha ha, ta lật tay một phát là có bốn mươi chín đạo công kích từ mệnh luân, các ngươi có sợ không?] Tống Thư Hàng vô cùng hài lòng. Điều tiếc nuối duy nhất là linh hồ bản mệnh không thể sinh ra mệnh luân, nếu không thì chỉ cần một cái là đủ năm mươi

rồi.

“Thăng cấp kết thúc, chúng ta đi kiếm chiến lợi phẩm thôi!” Tống Thư Hàng vung tay ra hiệu cho hai vị tiên tử đuổi theo, xem sau khi chết thì đại lão quả cầu béo hóa thân có để lại bảo vật gì không.

Nhặt bảo bối xong hắn phải bế quan để củng cố cảnh giới.

“Tống ~ A ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử cất tiếng hát: “Còn chưa kết thúc đâu ~”

Chương 1971: Các ngươi là lứa bình cảnh thập trọng thiên tệ nhất mà ta từng có

Tống Thư Hàng lấy làm khó hiểu: "???"

Còn chưa kết thúc ư?

Cái gì chưa kết thúc cơ?

Ngay sau đó hắn chợt phát hiện hóa ra năng lượng Thánh Nhân đã dung nhập vào cơ thể mình vẫn chưa dùng hết.

Sau khi bảy đại mệnh luân được sinh ra thì sức mạnh chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân vẫn tiếp tục nuôi dưỡng linh hồ và mệnh luân. Thánh Nhân giống như một ngọn nến, tự thiêu đốt bản thân để dâng hiến tất cả ánh sáng lẫn nguồn nhiệt của mình... dù sáp cháy thành khói thì vẫn không hề ngừng nghỉ.

Sau mệnh luân chính là thập trọng thiên của Chân Quân!

Nhờ có sức mạnh Thánh Nhân tăng cường nên bảy mệnh luận vừa được sinh ra lại bắt đầu trở nên lớn mạnh. Sau đó bắt đầu trùng kích vào tiểu cảnh giới thập trọng thiên.

Chân Quân thập trọng thiên.

Tứ trọng thiên đầu tiên ứng với khi tu sĩ mở khiếu huyệt lúc trúc cơ, tiểu đan điền ở nhị phẩm, kỳ mạch ở tam phẩm và chín tiên cốt ở tứ phẩm.

Tứ trọng thiên đầu tiên này chính là tiểu cảnh giới mà tất cả tu sĩ bước vào cảnh giới Chân Quân đều có thể mở ra thật vững vàng.

Điểm khác biệt duy nhất chính là phải xem mệnh luân có mạnh hay không.

Mệnh luận càng mạnh thì tốc độ phá vỡ thập trọng thiên của Chân Quân lại càng nhanh, hiệu suất cũng sẽ cao hơn. Ngược lại, thời gian chuẩn bị để trùng kích vào tứ trọng thiên đầu tiên lại càng dài hơn.

Mà tốc độ trùng kích Chân Quân thập trọng thiên của Tống

Thư Hàng lại... dễ dàng đến mức chính bản thân hắn cũng không dám tin!

Không vì lý do gì cả, chẳng qua là mệnh luân của hắn nhiều mà thôi!

Tu sĩ khác mỗi người chỉ có một mệnh luân, muốn trùng kích vào thập trọng thiên của Chân Quân thì phải nhờ một mệnh luân duy nhất đó cố sống cố chết mà làm, mài mỏn cảnh giới thập trọng thiên này từng chút một.

Nhưng Tống Thư Hàng lại có tận bảy cái mệnh luân!

Lúc hắn trùng kích thập trọng thiên, không phải từng cái mệnh luân trùng kích thập trọng thiên của từng linh hồ. Mà trước tiên là gom hết bảy đại mệnh luân này lại một chỗ.

Đao luân răng cưa, kiếm luân ngầu lòi, hiệt luân kim thư, cầu luân kiếm xoắn ốc, xỉ luân chất chồng, mệnh luân bát giác, quyển luân đan xen bắt đầu tập trung lại ở tiểu đan điền thứ nhất theo lời triệu tập của Tống Thư Hàng.

Bảy đại mệnh luân thay nhau xoay tròn liên tục, đánh thẳng lên trên.

Không chỉ như thế, trong lúc Tống Thư Hàng đang trùng kích cảnh giới Chân Quân thập trọng thiên thì trong cơ thể còn có vài cỗ sức mạnh đang cường hóa cho bảy mệnh luân của hắn!

Ví như... sức mạnh công đức của mỹ nhân rắn công đức.

Sức mạnh công đức thâm hậu tới trình độ nhất định chính là dầu vạn năng. Dù là tu luyện, tấn cấp, độ kiếp hay chiến đấu thì nó đều có thể phát huy được tác dụng cực lớn.

Lại ví như... linh quỷ chẳng hạn.

Linh quỷ trong cơ thể của Tống Thư Hàng rất im tiếng, an phận đến mức thi thoảng Tống Thư Hàng cũng quên mất sự hiện hữu của cô. Nhưng linh quỷ luôn phát huy tác dụng vào những lúc quan trọng nhất, linh quỷ và tu sĩ là nhất thể đồng tâm. Linh quỷ là tool hack tu luyện được cả tu chân giới công nhận. Dù là tu luyện, tấn cấp, độ kiếp hay chiến đấu thì nó đều có thể phát huy tác dụng không tầm thường.

Còn có cả... hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Pháp khí bản mệnh chính là thứ đại biểu cho tu sĩ. Pháp khí bản mệnh cường đại, ngoại trừ việc không thể sinh con cho tu sĩ ra thì cái gì cũng làm được!

Cùng với... thánh ấn!

Tam đại thánh ấn gồm thánh ấn Bá Tống Huyền Thánh, ma ấn Bá Nho Huyền Ma và long ấn Bá Long Cổ Thánh đều có thể tăng cường toàn bộ các mặt không góc chết cho Tống Thư Hàng.

Đủ loại sức mạnh tăng cường lên bảy mệnh luân, cường hóa chúng đến một trình độ vô cùng khoa trương.

Bảy đại mệnh luân này hóa thành bánh xe vận mệnh, ầm ầm lăn qua.

Đứng trước bánh xe vận mệnh thì không có bất kỳ thứ gì chống chọi nổi.

Cánh cửa thập trọng thiên mà tu sĩ khác cần phải bế quan để kiên trì mài mòn nay lại bị bảy bánh xe vận mệnh cán thẳng qua như thế.

Đây có thể là bình cảnh thập trọng thiên thê thảm nhất trong tu chân giới.

Đùng ~~

Toàn thân của Tống Thư Hàng chấn động, lại thêm một đợt cảm giác sung sướng xộc thẳng lên đầu.

Trọng thiên thứ nhất trong Chân Quân thập trọng thiên của linh hồ đầu tiên bị phá!

Diện tích của linh hồ lại được mở rộng, tố chất thân thể, cường độ tinh thần của Tống Thư Hàng đều được tăng vọt.

Hơn nữa, do dung hợp với chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân Nho gia để chiến đấu với đại lão quả cầu béo hóa thân, nên đã để lại không ít cảm ngộ chiến đấu, trải nghiệm cảnh giới cùng với chấp niệm không thể xóa nhòa liên quan đến Thánh Nhân ở trong đầu Tống Thư Hàng.

Những cảm ngộ mơ hồ cùng với trải nghiệm và chấp niệm kia đều trở thành một phần củng cố đạo tâm của Tống Thư Hàng.

Sau khi bảy mệnh luân đánh tan thập trọng thiên của linh hồ đầu tiên xong thì tiếp tục chuyển đến chỗ linh hồ thứ hai. Chúng lại tiếp tục xoay tròn, sau đó sức mạnh công đứa, tạo hóa, linh quỷ, pháp khí bản mệnh và thánh ấn lại tăng cường lên chúng.

Tiếp theo cũng lặp lại tiết tấu trước đó.

Đùng ~ ~

Bình cảnh Chân Quân thập trọng thiên của linh hồ thứ hai đã bị đột phá!

Đè bẹp một cách nhẹ nhàng và đầy bá đạo.

Tiếp theo, bảy đại mệnh luân thậm chí còn không cần Tống Thư Hàng chủ động điều khiển nữa.

Chúng nó tự động tập trung lại rồi chuyển tới linh hồ thứ ba.

Đè bẹp là một chuyện vô cùng sung sướng, bảy đại mệnh luân cán đến là phê.

Đùng ~~ thập trọng thiên của linh hồ thứ tư, phá!

Đùng đùng ~

Ầm ầm ~

Cuối cùng, tốc độ vượt qua Chân Quân thập trọng thiên của mệnh luân càng lúc càng nhanh.

Khi Tống Thư Hàng còn đang đắm chìm trong cảm giác sung sướng vì linh hồ thứ hai đã mở rộng thì cảm giác khoan khoái do đột phá Chân Quân thập trọng thiên của linh hồ thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu và thứ bảy cũng ùn ùn ập tới.

Sướng một lúc năm phát liền.

Thân thể của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu run rẩy.

Hình như sướng một lần hơi qus.

Tống Thư Hàng tự nhận là mình có khả năng chịu đau cực kỳ mạnh mẽ, ý chí kiên cường hơn cả hợp kim của hắn có thể thừa nhận phần lớn đau đớn trên cõi đời này.

Nhưng sức đề kháng trước cái sướng của hắn lại không được cao cho lắm. Đây cũng là một khuyết điểm... sau này phải chú ý, tìm cách tăng sức đề kháng sung sướng mới được!

“Nhân quả báo ứng, thiên đạo luân hồi.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối treo sau lưng Tống Thư Hàng hí hửng cười cợt.

Người đang làm, trời đang nhìn đấy.

Không phải không báo mà là chưa tới lúc thôi.

Quất một lúc mười mấy hai mươi phát Dưỡng Đao thuật sướng tay lắm đúng không?

Tống Thư Hàng đây là đang bị báo ứng đấy!

Khó khăn lắm Tống Thư Hàng mới khôi phục lại.

“SHằng Hỏah, đáng sợ quá.” Tống Thư Hàng thì thào.

Mệnh luân của hắn đã một hơi phá tan bình cảnh Chân Quân thập trọng thiên của bảy đại linh hồ.

Dễ như ăn cháo, thậm chí thoạt nhìn bảy mệnh luân vẫn còn sung sức lắm lắm.

Tống Thư Hàng cảm giác trạng thái của mình lúc này cực kỳ tốt.

Trạng thái của mệnh luân cũng vô cùng hoàn mỹ.

Với trạng thái này thì có khi sẽ tiếp tục đột phá luôn cả Chân Quân đệ nhị trọng thiên luôn ấy chứ?

Trong đầu hắn chỉ mới manh nha suy nghĩ này thì bảy mệnh luân đã nhanh chóng hành động.

Chúng nó lại nhảy xổ vào linh hồ thứ nhất, xoay tròn tiếp tục mài thẳng về phía bình cảnh Chân Quân đệ nhị trọng thiên đáng thương kia.

Sau đó là lặp lại toàn bộ quá trình và tiết tấu như lúc đầu.

Thế như chẻ tre, một hơi phá tan toàn bộ bình cảnh của bảy đệ nhị trọng thiên.

Thân thể của Tống Thư Hàng lại run rẩy y như điện thoại ở chế độ rung.

…

Trong mắt các đệ tử Nho gia, sau khi Bá Tống tiền bối hét một tiếng xong thì đột nhiên đứng im bất động.

Sau đó thân thể của Bá Tống tiền bối lại lắc lư liên tục.

Chuyện gì thế này?

Nho gia không hiểu mô tê gì.

Nhưng vẫn ẩn ẩn cảm giác được lúc Bá Tống tiền bối run rẩy không ngừng thì khí tức lại ngày càng mạnh hơn.

Run rẩy kiểu này là một cách giúp Bá Tống tiền bối trở nên mạnh mẽ hơn ư?

Tâm Ma động.

“Ta không nhìn lầm đấy chứ?” cha rùa tai ương đột nhiên hỏi: “Tại sao ta lại cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh đang ngưng tụ mệnh luân, sau đó trùng kích vào cảnh giới Chân Quân thập trọng thiên thế nhỉ?”

“Ừm, chắc chắn là đạo hữu đã nhìn lầm rồi.” Bạch tiền bối phân thân nói, gương mặt mồ côi cảm xúc của hắn đặc biệt đáng tin: “Đó là một loại pháp thuật khá giống với mệnh luân. Cho nên Bá Tống mới có thể một hơi tế ra những bảy cái. Chắc là trong lúc chiến đấu hắn đã có cảm ngộ gì đó nên đang sáng tạo ra một loại bí pháp loại tấn công đấy.”

Mặt liệt rất thích hợp để bốc phét.

“Có lý lắm.” Rùa cha nói.

Cho nên Bá Tống vẫn là Bá Tống.

Chờ hắn xong việc thì mình sẽ phun một phát Quy Hống pháo bát phẩm vào mặt hắn xem như trả thù cho con gái rồi chuồn thẳng vậy. Quy Hống pháo bát phẩm chắc sẽ không tạo thành thương thế gì lớn cho Bá Tống đâu.

Chương 1972: Ghen tị khiến ta...

Trong ánh mắt của bao người, thân thể của Tống Thư Hàng vẫn giữ nguyên hình thức rung của điện thoại, cứ run liên tục.

Hình thức này có độc, một khi dính chiêu thì sẽ lặp lại vô hạn, nhất thời khó mà dừng lại được.

Bàn tay nhỏ bé dang dịu dàng đỡ lấy đầu Tống Thư Hàng của Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức lệch qua một bên, sau đó thân thể của hai cô cũng run run hệt như bị điện giật theo Tống Thư Hàng.

Hai vị tiên tử cười toe toét, quẩy đến là high.

“Này, ngươi còn chưa thăng cấp xong à?” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối hỏi.

Đã rung lâu lắm rồi đấy nhé, thăng cấp cần nhiều thời gian đến vậy à?

Nó ăn trọn combo hai mươi phát Dưỡng Đao thuật cũng không rung lâu như Tống Thư Hàng đâu. Thân là một tâm ma đạt chuẩn, trong lòng nó không hề cân đối, bắt đầu tiến hành công việc chuyên ngành của một tâm ma – ghen tị.

“Tiểu cảnh giới Chân Quân thập trọng thiên thì ta đã một hơi phá được 1,2,3,4 rồi. Hiện tại đang trùng kích đệ ngũ trọng thiên.” Tống Thư Hàng vừa rung vừa truyền âm cho Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Sở dĩ phải truyền âm là vì hắn không dám mở miệng nói chuyện, hắn sợ mình mà há miệng thì sẽ nhịn không được mà rên thành tiếng do sướng.

Như thế thì ảnh hưởng tới hình tượng của hắn lắm.

Xích Tiêu kiếm tâm ma sững sờ rồi hỏi: “Phá một hơi bốn tầng liền? Nhìn trời, ngươi còn định phá thêm mấy tầng nữa đây?”

Mặc dù biết bảy mệnh luân của Tống Thư Hàng rất khoa trương. Nhưng hiệu quả cỡ này vẫn nằm ngoài sức tưởng tượng của nó. Cái tên Tống Thư Hàng này bị Thánh Nhân ngầu banh nhà lầu phụ thể xong thì thật sự sắp ngầu như trái bầu ư?

Tiểu cảnh giới thập trọng thiên của Chân Quân lục phẩm cũng giống như tên của nó, có kết cấu mười tầng. Sau khi các Chân Quân hóa ra mệnh luân trên linh hồ thì mệnh luân sẽ có xu hướng tấn công lên trên, đánh tan và xông vào tầng "trời" mới.

Có thể nói, tiểu cảnh giới thập trọng thiên chính là một cảnh giới thu hoạch. Trụ cột gầy dựng lúc ngũ phẩm càng mạnh thì sẽ có thể đi được càng xa ở tiểu cảnh giới thập trọng thiên này.

Tứ trọng thiên đầu tiên là trụ cột, ứng với căn cơ gầy dựng được từ nhất phẩm tới tức phẩm, chỉ cần tấn thăng tới cảnh giới Chân Quân thì có thể dùng chiêu kéo cưa để hoàn thành bốn tầng này.

Nhưng vấn đề là bình thường Chân Quân lục phẩm cần thời gian tính bằng năm để mài bốn tầng này.

Chân Quân bình thường mà nghe được tin Tống Thư Hàng một hơi mở ra tận bốn tầng thế này thì sẽ khóc đấy nhé!

"Ghen tị khiến ta sinh ra tâm ma!" Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối cắn răng nói.

Trong cái bóng của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử da đen ngóc đầu lên rồi nghiêm túc nhắc nhở: "Nhưng tiền bối ngươi vốn là một tâm ma mà."

Xích Tiêu kiếm tâm ma hất lưỡi kiếm rồi sửa lời: "Ghen tị khiến ta mang thai sinh ra tiểu tâm ma."

Tống Thư Hàng: "..."

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nói có lý quá chừng, nhưng giọng của nó lúc này lại là giọng con nít ngọt như mía lùi, khi nó nghiêm túc nói về chuyện "mang thai" sẽ khiến người ta có cảm giác khá buồn cười.

"Phụt ~" sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng nhịn không được mà bật cười.

"Ta cảm thấy động lực vận chuyển mệnh luân trong người còn đầy lắm, chắc là vẫn có thể tiếp tục phá vỡ thêm hai ba tầng nữa." Tống Thư Hàng tính sơ rồi truyền âm nói.

Đệ ngũ trọng thiên của Chân Quân thập trọng thiên mới là thời điểm thể hiện hiệu quả của trụ cột mà hắn đã xây dựng trước đó.

Từ đệ ngũ trọng thiên trở lên ứng với số lượng long văn trên kim đan.

Một viên kim đan định đại đạo, số lượng long văn trên kim đang sẽ quyết định xem sau này tu sĩ có thể đi được bao xa!

Nếu có trụ cột là bốn hay năm long văn thì có thể nhảy thẳng vào đệ ngũ trọng thiên... Nếu cảnh giới của bọn họ chỉ dừng lại ở đây, lại không gặp được kỳ ngộ nghịch thiên gì thì cả đời đều sẽ dừng chân ở cảnh giới Chân Quân.

Tu sĩ có kim đan sáu long văn làm trụ cột, sau khi tấn chức thì có thể xông vào đệ lục trọng thiên... tương tự, nếu không gặp được kỳ ngộ nghịch thiên thì bọn họ cũng không thể tiến thêm bước nào được nữa.

Nhưng tu sĩ bình thường bước vào đệ lục trọng thiên thì có thể chọn cách không cần tiếp tục trùng kích thập trọng thiên nữa mà tiến thẳng vào tiểu cảnh giới tiếp theo của cảnh giới Chân Quân là thiên thượng hóa liên, ngưng tụ nguyên anh để bước vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

Đây cũng là lý do tại sao tu chân giới vẫn luôn nói chỉ có kim đan sáu long văn đổ lên mới có hy vọng tấn chức thất phẩm.

Nếu muốn tiến thêm một bước nữa để nhân tiền hiển thánh, tấn chức Huyền Thánh, thậm chí là bước vào cánh cửa Kiếp Tiên thì cần kim đan có bảy long văn đổ lên!

Trước khi Tống Thư Hàng gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 thì toàn bộ thành viên ngũ phẩm đổ lên đều có cảnh giới kim đan bảy long văn đổ lên.

Nói cách khác, mỗi một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có tư cách tấn chức Huyền Thánh và đặt chân vào cảnh giới Kiếp Tiên, mỗi người đều là đại lão cả.

Sau này Tống Thư Hàng thiếu chút nữa đã kéo chỉ tiêu của các tiền bối trong nhóm.

Nếu như lúc ấy không có Bạch tiền bối two ra tay vẽ long văn bù cho Tống Thư Hàng thì hắn và Vũ Nhu Tử sẽ kéo tụt chỉ tiêu long văn trung bình của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 rồi.

Nếu như không muốn khiến tương lai của mình bị giới hạn ở cảnh giới tôn giả thì nhất định phải tu cho được kim đan có bảy long văn đổ lên. Sau đó trùng kích đến tầng cao nhất có thể trong cảnh giới Chân Quân thập trọng thiên, gầy dựng nền móng cho tương lai.

Thất trọng thiên của Chân Quân thập trọng thiên đổ lên chính là một bước ngoặc và ranh giới mới.

Thất trọng thiên có một điểm đặc biệt.

Muốn trùng kích vào tầng này thì cần dựa vào sức mạnh của pháp khí bản mệnh cường đại cùng với Thiên Cương. Hơn nữa ít nhất cũng phải có sức mạnh Thiên Cương trung phẩm đổ lên giúp đỡ, phối hợp với pháp khí bản mệnh mạnh mẽ thì mươi có thể phá vỡ tầng này.

Tiếp theo, bát trọng thiên ứng với bảy long văn, ở cảnh giới này thì Chân Quân lục phẩm đã có thể thuận lợi tấn thăng tới tôn giả nhờ vào trụ cột sáu long văn rồi.

Cửu trọng thiên ứng với tám long văn, có trả giá sẽ có thu hoạch. Thực ra Chân Quân thiên tài trùng kích tới cửu trọng thiên đã có sức chiến đấu của tôn giả bình thường, chẳng qua chỉ thiếu một vài thủ đoạn cấp tôn giả như thực tại ảo mà thôi.

Hơn nữa, độ khó khi trùng kích vào đệ cửu trọng thiên của thập trọng thiên không thua gì Chân Quân có trụ cột sáu long văn bình thường muốn tấn chức tôn giả thất phẩm cả. Có thể kiến trì tới mức này thì đã là những thiên tài hàng đầu của tu chân giới.

Thập trọng thiên ứng với kim đan chín long văn cấp VIP chí tôn, có thể nói là VIP cao cấp trong Chân Quân.

Ở thời đại viễn cổ, những truyền thuyết Chân Quân lục phẩm vượt cấp giết chết tôn giả thất phẩm phần lớn đều là Chân Quân cấp VIP này.

Nhưng những người này đều là thiên chi kiêu tử, chỉ cần không chết non giữa chừng thì lên đến cảnh giới Kiếp Tiên cũng không thành vấn đề.

Thậm chí đa phần những vị đại lão Trường Sinh Giả đã tạo ra đạo của mình trong tương lai, lúc còn trẻ tám chín phần mười đều là Chân Quân VIP này.

Không phải VIP thì sao có thể mạnh lên được chứ?

Dùng trụ cột tám long văn để xông pha thành một vị đại đế ma môn như Hà Chỉ Ma Đế là ngoại lệ trong ngoại lệ.

Thật ra Hà Chỉ Ma Đế cũng đỉnh lắm.

Thực ra câu chuyện của Hà Chỉ Ma Đế luôn là điển hình sống mà một vài môn phái cổ xưa thường đưa ra để cổ vũ cho đệ tử của mình.

“Rung lâu như vậy rồi, thế đã phá được đệ ngũ trọng thiên chưa?” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối lại đánh tiếng hỏi thử

Tuy rằng nó ghen tị đến mức muốn sinh ra cả tiểu tâm ma, nhưng vẫn nhịn không được mà muốn biết Tống Thư Hàng đã tiến triển tới đâu.

“Hồi tiền bối, ta đã phá được đệ lục trọng thiên, đang chuẩn bị trùng kích vào thất trọng thiên.” Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang lo đến một chuyện.

Không phải hắn có bảy tiểu linh hồ đấy ư?

Liệu có nên dùng một trong số đó làm thí nghiệm, để xem liệu có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn tiếp theo là thiên thượng hóa liên và ngưng tụ nguyên anh ngay sau khi phá được lục trọng thiên hay không.

Chương 1973: Hây ~ Bá Tống hãy ăn một pháo của ta

Không vì lý do gì khác, chỉ là linh hồ nhiều mà thôi!

Tuy là không có nhiều tiền, nhưng ở phương diện linh hồ thì Tống Thư Hàng cũng có vốn liếng để thích thì chơi không thích cũng chơi một lần.

Cảnh giới của hắn chủ yếu vẫn phải xem linh hồ bản mệnh của mình, nên theo lý luận thì tiểu linh hồ có thể dùng để làm thí nghiệm một phen.

“Không phải ngươi vừa nói là mới đột phá đệ tứ trọng thiên à?” Toàn thân Xích Tiêu kiếm tâm ma lại thấy bức bối khó chịu. Chỉ mới nói có một câu mà ngươi đx một hơi phá luôn cả hai tầng năm sáu à?

“Một lần lạ, hai lần quen, ba lần rành ấy mà.” Tống Thư Hàng truyền âm trả lời: “Càng về sau thì lại càng quen tay, hiệu quả lại càng cao hơn.”

“Cao cái con khỉ.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tức giận gắt giọng.

“Tiền bối không cần phải để ý mấy tiểu tiết này đâu. Thực ra ta đột nhiên nảy ra một ý thế này, các tiền bối nghe xong thì tư vấn cho ta với.” Tống Thư Hàng lại nói tiếp.

Sau đó hắn lại dùng thủ đoạn truyền âm nhập mặt để nói suy nghĩ của mình cho Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, Vũ Nhu Tử da đen, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Sở các chủ và Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm nghe một lượt.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu hát: “Tống ~~ khùng.”

“Hết thuốc chữa rồi, chờ chết đi, cáo từ.” Mỹ nhân rắn công đức bổ sung.

Rõ ràng hai vị tiên tử không tán đồng với đề nghị của vb.

“Ta cảm thấy có thể thử một phen xem sao.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đề nghị. Thân là một tâm ma hàng thật giá thật, bản năng của nó chính là “Sợ thiên hạ không loạn”. Loại này không ích gì với Tống Thư Hàng, nhưng nghĩ kỹ thì đây cũng là một lời đệ nghị khá thú vị, nó đương nhiên là đồng ý rồi.

Vũ Nhu Tử da đen suy tư một lúc rồi lí nhí nói: “Tống tiền bối, hay là bỏ qua đi nhé. Ta cứ cảm thấy làm vậy thì uổng lắm. Hơn nữa mỗi lần tu sĩ tấn chức, mỗi bước đặt ra đều là đang đặt nền móng cho bước tiếp theo. Nếu như ngươi đã có bảy linh hồ thì tại sao không tạo thành trụ cột tốt nhất?”

“Cô có đúng là tâm ma không đấy?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nghiêm túc hỏi.

Tuy rằng trước kia cũng có cảm giác không hợp rơ với Vũ Nhu Tử da đen. Nhưng hôm nay nó cảm giác Vũ Nhu Tử này đúng là dị loại trong tâm ma.

Vũ Nhu Tử da đen: “...”

Giọng của Sở các chủ lại vang lên từ trong sợi tóc ngố kia: “Cái thói hễ bung lụa thì lại tự hành xác này của ngươi đúng là... Hết thuốc chữa rồi. Tu hành không phải trò đùa đâu, đừng có làm bậy”.

Sau khi ở cạnh Tống Thư Hàng lâu thì càng lúc cô càng cảm thấy cái tên Tống Thư Hàng này mà lên cơn thì giống hệt như tên kia.

“Sở tiền bối nói đúng lắm.” Tống Thư Hàng gật đầu. Hắn cũng đã nghiên cứu thật kỹ một phen, sau khi được Sở các chủ nhắc nhở thì hắn đã thành công phanh lại.

Trong lúc nói chuyện, hình thức rung của Tống Thư Hàng cũng dần ngừng lại.

“Ơ? Không run nữa à? Không phải là ngươi thật sự dùng một linh hồ để làm thử nghiệm, ngưng tụ nguyên anh đấy chứ?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nghi hoặc hỏi lại.

Tống Thư Hàng đáp lại với vẻ mặt khó ở: “Kẹt... Kẹt rồi.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma ngu người: “Hả?”

“Sau khi đám mệnh luân của ta trùng kích vào tầng bảy xong thì bị kẹt giữa khe cửa.” Tống Thư Hàng ví von.

Tầng thứ bảy khá đặc thù, cần có Thiên Cương + pháp khí bản mệnh phối hợp trùng kích.

Pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng ngầu như trái bầu, Thiên Cương thì hắn đã ăn cùng với bữa tiệc thiên kiếp kho tàu rồi.

Nhưng không rõ tại sao, lúc sức mạnh của pháp khí bản mệnh + Thiên Cương phối hợp để trùng kích vào thất trọng thiên thì lại bị kẹt rất kỳ lạ.

Sở các chủ nói: “Từ xưa đến giờ ta chưa từng nghe chuyện mệnh luân bị kẹt ở khe cửa khi trùng kích cảnh giới Chân Quân thập trọng thiên.”

“Hay là ta ăn ít thiên kiếp kho tàu quá nên hấp thu chưa đủ sức mạnh thiên cương?” Tống Thư Hàng suy tư rồi hỏi.

Phương diện mệnh luân và pháp khí bản mệnh của hắn chắc chắn không có vấn đề gì, chút tự tin ấy thì hắn vẫn có.

Khả năng lớn nhất chính là sức mạnh thiên cương vẫn chưa đủ.

Vậy thì hắn cần làm thêm vài sợi thiên kiếp nhị phẩm tấn cấp tam phẩm tới để kho tàu ăn, bổ sung dinh dưỡng và sức mạnh thiên cương mới được.

Lúc này, sợi tóc ngố dài bảy mét của Sở các chủ lại kéo dài ra, chọt chọt trên đầu Tống Thư Hàng.

Một lát sau Sở các chủ mới đáp: “Không chỉ là sức mạnh thiên cương không đủ mà thân thể của ngươi cũng tới cực hạn rồi.”

Thân thể của Tống Thư Hàng đã chứa chấp niệm âm ảnh của Thánh Nhân Nho gia để chiến đấu một trận với đại lão quả cầu béo hóa thân.

Sau đó, mặc dù năng lượng còn sót lại của Thánh Nhân đã tiến hành tẩm bổ cho thân thể Tống Thư Hàng, nhưng thân thể của hắn cũng đã tới cực hạn.

Nói thật, bây giờ Tống Thư Hàng vẫn còn đứng đây nói chuyện với mọi người mà chưa nổ banh xác phần lớn đều là nhờ giọt thánh huyết trong cơ thể hắn.

“Dừng lại đi, ngươi cần phải nghỉ dưỡng sức một thời gian đấy.” Sở các chủ nói.

Thậm chí Sở các chủ còn hoài nghi nếu như bây giờ Tạo Hóa

Tiên Tử mà thu hồi giọt thánh huyết trong người Tống Thư Hàng thì hắn sẽ nổ banh xác ngay cho mà xem!

"Tống ~ ngốc ~ ngốc ngốc ngốc ~" Tạo Hóa Tiên Tử lại hát.

"Tiếc quá." Tống Thư Hàng bật cười.

Nhưng cuộc đời chính là như thế đấy, đời người có mấy khi được như ý muốn chứ.

Không thể thập toàn thập mỹ mới là cuộc đời.

Cái này gọi là vẻ đẹp thiếu hụt.

Nói xong thì vb nhẹ nhàng chỉnh đầu của mình ngay ngắn lại. Sau đó hắn bước lên từng đóa hoa sen đen đi tới chỗ của đại lão quả cầu béo hóa thân đứng lúc đầu.

Đại lão quả cầu béo này là một hóa thân, bị khắc kim nhất kích của hắn phối hợp với Tán Tài Vương Tọa để tiêu diệt, không biết có rớt cái gì lại không nhỉ?

Ví như thứ tuyệt đối sẽ không bị hủy diệt gì đó chẳng hạn.

Ánh mắt và thần thức của Tống Thư Hàng quét qua một vòng, không có gì cả. Khúc xương bất hủ mà hắn luôn muốn lấy lại từ tay đại lão quả cầu béo vẫn không thấy đâu.

"Chẳng lẽ trong hóa thân này cũng không chứa khúc xương bất hủ mà là hàng nhái do đại lão quả cầu béo tự chế ư?" Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đây không phải một tin tức tốt.

Trình độ khoa học kỹ thuật của nó đã phát triển tới mức này rồi ư?

Nếu thật sự là vậy thì có nghĩa là khúc xương bất hủ thật sự vẫn luôn ở chỗ đại lão quả cầu béo bản thể.

Mà bản thể của đại lão quả cầu béo thì vẫn luôn ở thế giới Cửu U, cho dù là Bạch tiền bối two bản thể ra tay cũng chưa chắc đã cướp được khúc xương bất hủ từ tay nó.

Mà đại lão quả cầu béo thì có thể thông qua việc liên tục chế tạo khúc xương bất hủ hàng nhái phiên bản sạc pin để đưa hóa thân của mình vào hiện thế kiếm chuyện.

"Sở tiền bối, Xích Tiêu kiếm tiền bối có phát hiện được gì không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Không có." Xích Tiêu kiếm đáp.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng lắc theo.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi không gian chiến đấu này trước đã. Sau đó ta phải lập tức tới thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two xem thử ngài ấy đã gặp chuyện gì mới được.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn phải thương lượng về chuyện của đại lão quả cầu béo với Bạch tiền bối two một chút, để xem có cách ứng đối gì hay không.

Nói xong thì hắn lại nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu một cái rồi giơ tay tế con mắt Thánh Nhân ra.

Con mắt Thánh Nhân lóe sáng một cái, thân ảnh của Tống Thư Hàng cũng chuyển ra khỏi không gian chiến đấu.

Hắn còn chưa kịp đứng vững.

“Hây ~~ Bá Tống, hãy ăn một pháo của ta đi.” Rùa cha hét lớn một tiếng. Một đạo Quy Hống pháo cấp bát phẩm bắn thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Quả bất ngờ nên hắn thậm chí còn không kịp tránh né.

Cha của tiểu thư rùa ơi, một giây trước chúng ta vẫn còn là chiến hữu mà. Sao ngươi lại nhẫn tâm ra tay độc ác với ta như thế chứ?

Tống Thư Hàng ăn trọn một pháo.

Ngay sau đó, đột nhiên có một thứ gì đó bay ra khỏi người hắn.

“Chết tiệt.” Thứ kia phát ra tiếng gào lớn không cam lòng.

Đó là một cục kim loại thể lỏng trông như thủy ngân, chẳng biết nó đã dán lên người Tống Thư Hàng tự lúc nào, ngay cả Sở các chủ cũng không thể phát hiện ra được sự hiện hữu của nó.

Kết quả lại bị một chiêu Quy Hống pháo của cha rùa bắn trúng...

Chương 1974: n tình một pháo

Đối với đại lão quả cầu béo mà nói thì cảm giác này cực kỳ khó chịu.

Rõ ràng nó đã ăn nấp cực kỳ tốt, không hề để lộ bất kỳ sơ hở nào. Nhìn từ bên ngoài thì nó đã thành một phần trên người của Bá Tống Huyền Thánh, tuy hai mà một. Cho dù là tên Bạch kia đứng ngay bên cạnh thì cũng không thể nào phát hiện ra nó được.

Nhưng lần này con rùa ngốc bên kia lại đột nhiên há miệng bắn một pháo về phía Bá Tống. Hơn nữa còn là công kích cấp bát phẩm.

Đại lão quả cầu béo vốn đang cực kỳ yếu ớt của hiện tại và Bá Tống cùng trúng chiêu.

Đây là lần thứ hai nó chịu thiệt trong tay rùa tai ương khổng lồ.

Lần đầu tiên chính là Bá Tống lợi dụng chức năng của các bộ phận thân thể Vân Tước Tử để dẫn một con rùa tai ương khổng lồ tới, thành công chạy thoát thân ngay trong tay nó. Lần này thì lại bị một pháo rùa phá hỏng kế hoạch vốn có của nó.

Bát tự của nó và con rùa tai ương khổng lồ này xung khắc à.

...

"A a a~" Tống Thư Hàng hét thảm một tràng, lần này mỹ nhân rắn công đức không cướp thoại của hắn nữa... bởi vì thân là mỹ nhân rắn công đức, ngay khi Tống Thư Hàng bị tập kích bất ngờ thì cô đã lách mình xuất hiện để cản một pháo thay cho Tống Thư Hàng, sau đó bị bắn tan nát. Cần một thời gian mới có thể tái tạo lại từ trạng thái nát bấy thế này.

Lực nổ của pháo kích này nuốt chửng thân thể của Tống Thư Hàng giống như pháo hoa rực sáng.

"Bá Tống, một pháo này là ta bắn ngươi thay cho con gái của ta. Nó chỉ có uy lực bát phẩm mà thôi, chúng ta một pháo miễn ân cừu vậy!" cha của tiểu thư rùa hét lớn.

Sau khi hét xong thì đầu rồng của nó hất đầu thật ngầu rồi mở đường hầm không gian ra biến mất tăm.

Một pháo này là nó đã nể tình nên nương mồm lắm rồi, Quy Hống pháo bát phẩm sẽ không tạo thành thương tổn gì lớn cho Bá Tống có cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm. Dù Bá Tống đang ở trong trạng thái suy yếu thì cũng không thể tạo thành vết thương trí mạng được.

Uy lực của nó đã được tính toán kỹ càng rồi.

Vậy thì nó cũng có thể ăn nói với con gái cưng của mình.

Rùa cha cảm thấy mình làm vô cùng hoàn mỹ.

Bên dưới.

Khóe miệng của Bạch Hạc co giật: “Pháo... Pháo kích bát phẩm.”

“Tiêu rồi.” Bạch tiền bối phân thân xoa trán: “Không phải tại mấy lời bốc phét nghiêm túc của ta khi nãy đấy chứ?”

Tô Thị A Thập Lục vội ngự bảo đao bay lên, phóng thẳng về chỗ vụ nổ.

Thân hình của bạch long tỷ tỷ co lại, bảo vệ thân thể cô.

Có bạch long tỷ tỷ hộ thân thì không cần sợ dư chấn của vụ nổ sẽ ảnh hưởng tới Tô Thị A Thập Lục.

Bạch tiền bối phân thân cũng tung người bay lên, bắt lấy móng vuốt của bạch long. Bây giờ hắn đang ở trạng thái tiết kiệm năng lượng, nếu có thể bớt được chút năng lượng nào thì cứ cố mà tiết kiệm vậy.

Trong Tâm Ma động.

m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối lại biến ra cánh tay và cái cằm, vừa xoa cằm vừa nói: “Đúng là có vấn đề mà.”

Cảnh giới thật của Bá Tống còn cùi bắp hơn tưởng tượng của hắn nữa.

Thật ra khi vừa mới tiếp xúc với Bá Tống đạo hữu thì hắn đã phát hiện ra phần nào. Nhưng ba cái thánh ấn trên người Bá Tống đạo hữu cực kỳ chói mắt, cộng thêm chiến tích trâu bò của Bá Tống đạo hữu nên hắn cũng không nghĩ gì nhiều.

Nhưng một pháo của rùa cha khi nãy đã làm cho m Ảnh Lãnh Chúa các định một điều là cảnh giới thật sự của Bá Tống đạo hữu chắc chắn đã được bơm nước.

Trên bầu trời, vụ nổ do pháo kích tạo thành dần lắng xuống.

Tô Thị A Thập Lục, Bạch long tỷ tỷ và Bạch tiền bối phân thân tới gần khu vực vụ nổ.

“A Thập Lục, các ngươi đừng qua đây.” Tiếng nói thều thào của Tống Thư Hàng vọng ra: “Cẩn thận đừng để bị phụ thể.”

Một phát Quy Hống pháo khi nãy suýt chút nữa đã lấy cái mạng nhỏ của hắn.

Nhưng nó cũng cứu hắn một mạng.

Lần này chỉ cần có thể sống sót thì hắn phải tìm cơ hội cảm tạ ân tình một pháo của rùa cha mới được.

Nếu không phải rùa cha đột nhiên bắn một pháo thì hắn cũng không thể phát hiện là vẫn còn một phần của đại lão quả cầu béo hóa thân đang ẩn nấp trên người mình.

Khả năng bảo vệ tính mạng và tái sinh của đại lão quả cầu béo đúng là đáng sợ. Thánh Nhân năm đó cũng thất bại trước khả năng tự chữa lành và tái sinh của nó.

Nếu như bị đại lão quả cầu béo nhập xác và để nó có đủ thời gian khôi phục trạng thái thì ít nhất nó cũng có hơn một ngàn cách khiến Tống Thư Hàng thần hình câu diệt, ngay cả cơ hội hồi sinh cũng không có nữa.

Như thế còn đáng sợ hơn chết một lần dưới Quy Hống pháo của rùa cha nhiều. Dù sao chết dưới Quy Hống pháo thì vẫn có thể hồi sinh lại ở thế giới hắc long.

Vũ Nhu Tử da đen kêu lên: “Tống tiền bối, nhân lúc nó đang yếu thì giết nó đi!”

“Đừng cho nó có cơ hội khôi phục.” Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng kêu lên.

Sở các chủ bổ sung: “Ta hết sức rồi, dựa vào chính bản thân của ngươi đi.”

Trong dư âm của vụ nổ, mái tóc đen dài của Tống Thư Hàng tung bay rồi rủ xuống quanh người hắn.

Đây là tóc mái của Sở các chủ, tuy cô chẳng còn nhiều sức nữa, nhưng Quy Hống pháo chỉ có uy lực bát phẩn. Sở các chủ thả tóc của mình ra tạo thành lớp phòng ngự cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, Sở các chủ đã thua tóc mái về. Tống Thư Hàng bộc phát toàn bộ sức mạnh, đánh một chưởng thật mạnh về phía thứ kim loại trông như thủy ngân kia!

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng hét lớn: “Thánh quang, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng để đánh một trận đấy!”

“Thánh Quang Kiếm Thuật – thức thứ nhất: Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!”

Kiếm quyết của bộ kiếm thuật này có hiệu quả chú văn + ngôn linh + thôi miên bản thân. Lúc thi triển kiếm thuật mà hét càng vang càng lớn thì sức mạnh thánh quang trong kiếm thuật lại càng lớn hơn.

Tống Thư Hàng lấy tay thi triển một chiêu này. Đồng thời thuộc tính thánh quang do dung hợp với hành tinh mọc mắt trong găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải của Tống Thư Hàng cũng bùng nổ.

Từ chỗ Bạch tiền bối two nên hắn hiểu là chúa tể Cửu U cực kỳ ghét những năng lượng đặc thù như thánh quang và chính khí nho gia. Thánh quang đập thẳng vào mặt sẽ tạo thành tương tổn cho thân thể và trái tim của chúa tể Cửu U.

Trong lúc dùng chưởng thi triển Thánh Quang Kiếm Thuật thì Tống Thư Hàng cũng triển khai toàn bộ hiệu quả của Nho Gia Kim Cương Thân. Bởi vì lần này tấn cấp vượt vài tiểu cảnh giới nên số lượng thánh viên đã tăng một lèo tới 66 con.

Hơn nữa, trong lúc mơ hồ sau lưng Tống Thư Hàng còn có năm trăm con thánh viên trong suốt vẫn chưa biến mất hẳn. Đây là thánh viên trong suốt do Thánh Nhân Nho gia triệu hoán ra lúc trước.

Sau khi sức mạnh Thánh Nhân biến mất thì chúng cũng bắt đầu tiên tán. Mấy ngàn con thánh viên trong suốt nay đã biến mất dần chỉ còn năm trăm con. Thêm một lúc nữa thì những con thánh viên trong suốt này sẽ tiếp tục biến mất.

Nhưng ít ra thì hiện tại chúng nó có thể tăng cường sức mạnh và cường độ chính khí Nho gia cho Tống Thư Hàng.

Chính khí của Nho gia phối hợp với Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.

Đại lão quả cầu béo hóa thân đã suy yếu tột cùng, vất vả lắm mới sống sót qua Quy Hống pháo bát phẩm đã bị một chưởng thánh quang của Tống Thư Hàng dán thẳng lên mặt.

Chính khí do sức mạnh Thánh Nhân còn sót lại cường hóa + thánh quang cao cấp của đại lão hành tinh mọc mắt, 1 trong 1.

Thể xác và tinh thần của đại lão quả cầu béo nhận lấy tổn thương khổng lồ như đắm thuyền.

Thân thể như thủy ngân của nó lại rút nhỏ thêm một chút.

Nhưng chỉ lát sau, trước khả năng tự lành cường đại của nó, vết thương nhỏ ấy đã được khôi phục.

“Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!” tay phải của Tống Thư Hàng điên cuồng tổn thương thể xác và tinh thần của đại lão quả cầu béo hóa thân.

Mệnh luân thứ bảy trong cơ thể cũng được triệu hoán ra, toàn lực tấn công.

Đồng thời tay trái của hắn cũng không nhàn rỗi.

Chưởng Tâm Lôi, Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn, quyền pháp căn bản của Cự Kình Thiên trong Tam Thiên Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công là Cự Kình Phún Xạ, Kim Cương Phục Ma Quyền, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao...

Tống Thư Hàng một hơi đánh hết tất cả những kỹ năng mà mình biết ra.

Đấm rồi lại đấm, trong lúc sơ ý hắn lại trượt tay một cái.

Một phát Dưỡng Đao thuật sơ ý lẫn vào danh sách công kích.

“A a a~” đại lão quả cầu béo hóa thân đột nhiên run rẩy dữ dội, phát ra tiếng kêu lớn đầy hoảng sợ.

Chương 1975: Tuyệt vọng đi, hét thảm đi Bá Tống

Tiếng hét của đại lão quả cầu béo là đau đớn xen lẫn hoảng sợ.

Hắn tuyệt đối không phải đang hưởng thụ Dưỡng Đao thuật.

Dưỡng Đao thuật chẳng khác gì đại bảo kiếm... à maSở các chủage đối với tất cả người và vật lại không khác gì kịch độc đối với đại lão quả cầu béo!

Nó thật sự không phải đang diễn trò để lừa được Dưỡng Đao thuật.

Không chỉ vậy, sau khi sức mạnh của Dưỡng Đao thuật dung nhập vào tàn thể hóa thân của nó thì một thứ được ẩn giấu sâu bên trong cơ thể nó lại bị kích hoạt, bắt đầu tiến vào trạng thái hưng phấn.

Đại lão quả cầu béo hóa thân bắt đầu không thể đè nén thứ đó được nữa.

Nên nó bắt đầu hoảng sợ.

“Tiếp tục dùng Dưỡng Đao thuật đi, đừng dừng lại!!” Sau khi Sở các chủ thu hồi mái tóc dài của mình lại thì chỉ chừa một sợi tóc ngố để quan sát tình hình bên ngoài.

Thông qua sợi tóc ngố này, cô lập tức cảm nhận được sự khó chịu của đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U đối với Dưỡng Đao thuật, cùng với thứ bị phong ấn trong cơ thể nó đã được Dưỡng Đao thuật kéo ra!!

Lúc này thì đương nhiên phải thừa cơ truy kích rồi.

Nghe thấy lời nhắc nhở của Sở các chủ, Tống Thư Hàng lập tức tung một lần 30 phát Dưỡng Đao thuật.

Ánh sáng Dưỡng Đao thuật lóe lên, phủ kín đại lão quả cầu béo hóa thân.

...

Lúc này, vụ nổ Quy Hống pháo của rùa cha đã hoàn toàn biến mất.

Ba người Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối phân thân, bạch long tỷ tỷ thấy được một hình ảnh không thể nào dùng ngôn từ để diễn tả.

Trước mặt bọn họ.

Hai tay của Tống Thư Hàng đang cầm lấy một vật thể kim loại trông như thủy ngân, hai cánh tay của hắn cũng phát ra ánh sáng chói mắt.

Tay phải là thánh quang.

Tay trái là ánh sáng của Dưỡng Đao thuật. Điều đáng nói tới ở đây chính là lúc thi triển Dưỡng Đao thuật thì có một quá trình, ấy chính là tay cần phải hoạt động.

Hai tay của Tống Thư Hàng phát sáng liên tục, trượt không ngừng nghỉ.

Cục “kim loại trông như thủy ngân” trong lòng bàn tay liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Sau lưng, 66 con thánh viên + gần 500 con thánh viên trong suốt giở kinh thư trong tay ra, tư thế sẵn sàng, chuẩn bị tiến vào giai đoạn “dàn hợp xướng thánh viên”.

Hình ảnh này trông cực kỳ quái dị.

“Không ổn, là đại lão quả cầu béo mà Thư Hàng hay nói, cái kẻ đã đối kháng với Thánh Nhân đấy.” Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở.

Dưới Khắc Kim Nhất Kích đáng sợ của Tống Thư Hàng mà vị đại lão quả cầu béo này vẫn chưa chết.

“A a a~” đại lão quả cầu béo lại hét thảm một tiếng nghe mà xé lòng.

Thậm chí nó còn không có sức để “chạy trốn” nữa.

Dưỡng Đao thuật vừa tạo thành đau đớn cho nó, lại còn khiến nó trở nên suy yếu hơn.

“Một trăm phát!!” Tống Thư Hàng quát to.

Tay trái của hắn trượt liên tục, tiến vào tốc độ siêu âm, trượt ra vô số tàn ảnh. Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng điên cuồng bộc phát nhiều Dưỡng Đao thuật như thế trong một lần.

Quen tay hay việc.

Trong lúc mơ hồ, Tống Thư Hàng cảm thấy hiểu biết của mình về Dưỡng Đao thuật đã lên một tầm cao mới.

Thứ quan trọng nhất của Dưỡng Đao thuật chính là tình yêu dành cho "đao".

Nhưng hắn lại không thương đại lão quả cầu béo nổi.

Có thể vì đây là Dưỡng Đao thuật không hề có "tình yêu" nên mới khiến đại lão quả cầu béo đau đớn như thế chăng?

Dù thế nào đi nữa thì chỉ cần có hiệu quả là đủ.

"Bá - Tống." đại lão quả cầu béo hóa thân kêu lên một tiếng như nguyền rủa.

Lúc này, mức độ đáng ghét của Tống Thư Hàng ở trong mắt nó đã cao hơn cả Bạch.

Sau khi kêu xong thì thân thể của đại lão quả cầu béo hóa thân lập tức nứt ra.

Có một thứ trắng bóc nhảy vọt ra từ trong đó.

Oong oong oong

Toàn bộ Dưỡng Đao thuật còn lại của Tống Thư Hàng đều rơi lên vật thể trắng bóc này.

Vật thể trắng bóc đó lại càng hân hoan hơn.

"Khúc xương bất hủ?!" Tống Thư Hàng lập tức nhận ra bảo vật trong tay mình.

Đúng vậy, chính là nó.

Hơn nữa thoạt nhìn thì lần này chắc là hàng xịn.

Tống Thư Hàng lập tức dùng ý niệm chuyển khúc xương bất hủ này vào thế giới hạch tâm trong người mình.

"Mau lùi lại!!" đồng thời Tống Thư Hàng lại hét lớn với A Thập Lục, Bạch tiền bối và Bạch long tỷ tỷ.

Trong lúc hét lên thì bàn tay của hắn lại ném một phát Dưỡng Đao thuật cuối cùng lên người đại lão quả cầu béo hóa thân, sau đó thân thể nhanh chóng lùi lại.

Chúa tể Cửu U mất đi khúc xương bất hủ đã lồ lộ giữa hiện thế.

Vậy thì thứ chào đón nó chính là... thiên phạt!

Đùng ~~

Trên bầu trời của Nho gia lại có kiếp vân đen kịt xuất hiện.

Nó cũng giống với kiếp vân thiên kiếp của tu sĩ, nhưng lại lạnh lùng và tàn nhẫn hơn.

Thiên kiếp tuy vô tình nhưng vẫn ẩn chứa một tia sinh cơ... Từ xưa đến nay, dù có độ kiếp thất bại thì vẫn sẽ có tu sĩ sống sót.

Nhưng dưới thiên phạt thì lại thập tử vô sinh.

Lần thiên phạt này lại là cấp bậc nhằm vào chúa tể Cửu U, là thiên phạt mạnh nhất.

Sấm sét thiên phạt ầm ầm giáng xuống, tập trung lên người đại lão quả cầu béo hóa thân.

“Mẹ ngươi!” đại lão quả cầu béo ngửa mặt lên trời mắng to.

Ngay sau đó, thân thể của nó đã bị sấm sét thiên phạt bao phủ.

Khả năng tự chữa lành và tái sinh đáng sợ kia cùng với vô số thủ đoạn thoát thân đều chẳng có chút hiệu quả nào trước sấm sét của thiên phạt.

Thân thể như thủy ngân của đại lão quả cầu béo hóa thân đã bốc hơi dưới sấm sét thiên phạt, bị hủy diệt hoàn toàn.

Nguy cơ lớn nhất cuối cùng cũng được giải trừ rồi!

...

Trong thế giới Cửu U.

Trong ổ mới của đại lão quả cầu béo.

Trên chiếc vương tọa đầy cảm giác khoa học kỹ thuật kia, một quả cầu kim loại trong trạng thái dẹp lép vất vả lắm mới khôi phục lại được.

Thân cầu như thủy ngân run rẩy liên hồi, khó khă lắm mới khôi phục lại thành dạng cầu.

Đại lão quả cầu béo bản thể cũng nhận ảnh hưởng từ hóa thân, bị quất Dưỡng Đao thuật tới tấp.

Sau khi hóa thân của nó bị thiên phạt hủy diệt xong thì bản thể của nó mới dần dần khôi phục lại.

Trên vương tọa, thân thể phình tròn của đại lão quả cầu béo rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Hình ảnh chiếu trên mấy màn hình ở trước mặt nó vẫn còn tiếp tục.

Ở lối vào thế giới Tà Liên, Bạch Cửu U vẫn không có động tĩnh gì.

Trong màn hình Nho gia ở hiện thế thì toàn bộ Nho gia đều đang hoan hô mừng rỡ.

“*Cười lạnh*, hoan hô à? Chết đi.” đại lão quả cầu béo nhìn chằm chằm vào bức hình Bá Tống.

Hai tay của Bá Tống đang đặt lên hóa thân của nó mà trét thánh quang tới tấp, sau đó lại thi triển thuật pháp quỷ dị nọ.

Hơn nữa trước đó Bá Tống đã bị hóa thân của nó phụ thể.

Nói cách khác... hiện tại toàn thân Bá Tống đều dính đầy mùi vị và khí tức của nó.

Thiên phạt đánh xuống, hóa thân của nó đã chết ngắc.

Nhưng Bá Tống cũng đừng hòng sống sót.

Trên thân cầu của đại lão quả cầu béo xuất hiện vô số đôi mắt nhìn chằm chằm vào màn hình.

Nó muốn xem cho thật rõ.

Nó phải nhìn thật kỹ cái màn hình này, tận mắt nhìn thấy Bá Tống tan thành mây khói dưới thiên phạt mới được!

Tuyệt vọng đi, hét thảm đi, Bá Tống.

Sau đó chết trong tuyệt vọng đi.

Thế giới Nho gia.

Trên bầu trời, sau khi kiếp lôi của thiên phạt giết chết đại lão quả cầu béo hóa thân xong thì vẫn không hề biến mất.

Kiếp vân lại ngưng tụ thêm lần nữa.

Tống Thư Hàng giật thót tim.

Hắn cứng ngắc ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bị định vị rồi!

Hắn... bị kiếp vân của thiên phạt khóa vị trí!

“Mẹ ngươi!” Tống Thư Hàng ngửa cổ lên trời hét lớn.

Đồng thời hắn cũng nhanh chóng vứt hết Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối và Tạo Hóa Tiên Tử ra ngoài.

“Bạch tiền bối!!” Tống Thư Hàng kêu lớn.

“Để ta... Tiêu rồi.” Bạch tiền bối phân thân đột nhiên bắt đầu biến mất.

Thân thể của hắn dần trở nên trong suốt, biến thành từng đốm sáng tan biến theo gió...

Chương 1976: Song long va chạm, Bá Tống bị đánh nát

Bạch tiền bối thế mà lại biến mất...

Tống Thư Hàng bắt đầu sốt ruột.

Hắn tính toán đủ đường, nhưng tuyệt đối không ngờ Bạch tiền bối phân thân lại biến mất ngay lúc này.

Sự tồn tại của Bạch tiền bối phân thân có ý nghĩa rất lớn, đại biểu cho may mắn, tương đương với long mạch của một quốc gia. Hắn biến mất có nghĩa là nữ thần may mắn đã vô tình xoay người bỏ đi.

“Bạch long tỷ tỷ, Bạch Hạc tiền bối, A Thập Lục, không có thời gian để giải thích đâu, mau giết ta đi!” Tống Thư Hàng hét lớn.

Dưới thiên phạt thì thập tử vô sinh.

Đỡ thiên phạt chính diện à?

Rõ là chuyện viễn vông!

Cho dù có ngăn được một hai lượt thiên phạt đi chăng nữa... nhưng thiên phạt sẽ vĩnh viễn không ngừng, liên tục cường hóa, mãi đến khi đánh chết mục tiêu mới thôi.

Hơn nữa nơi này cũng không phải thế giới hắc long, thiên phạt cũng sẽ không vì vượt giới chấp pháp mà bị suy yếu!

Thiên phạt ở hiện thế sẽ phát huy uy lực đáng sợ nhất.

Đến lúc đó thần hình câu diệt thì ngay cả thủ đoạn hồi sinh cũng không thể dùng được, lúc ấy thì xem như chết hẳn luôn.

Hiện tại thì lựa chọn chính xác nhất khi đối mặt với thiên phạt chính là giết chết bản thân, sau đó đọc lệnh chờ sống lại.

Một khi mục tiêu chết trước khi thiên phạt đánh xuống thì nó sẽ tự động biến mất.

Bạch Hạc cũng biết phần nào về tính chất của thiên phạt, vừa nghe Tống Thư Hàng nói thì lập tức hiểu ý của hắn. Nó biết rõ trên người Tống Thư Hàng có thủ đoạn hồi sinh.

“Đứng im đó đừng chồng cự nhé Thư Hàng.” Bạch Hạc ra tay.

Thánh quang khổng lồ bao phủ thân thể của nó.

Bạch Hạc vẫn luôn trà trộn trong giới tu luyện ở phương tây xưa nay, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng nhìn thấy nó nghiêm túc ra tay tấn công.

Sau lưng Bạch Hạc có hai ảo ảnh nữ thiên sứ xuất hiện. Họ giơ tay đỡ lấy bàn tay của Bạch Hạc.

Một thanh thương thẩm phán do thánh quang và sấm chớp xuất hiện trong lòng bàn tay của Bạch Hạc. Sau khi hắn giơ tay lên thì bắn mạnh về phía Tống Thư Hàng.

Uy lực của một kích này vô cùng đáng sợ, còn mạnh hơn uy lực của cấp bậc Chân Quân. Chỉ riêng lực công kích thì đã bước vào hàng uy lực của tôn giả thất phẩm rồi.

Tiểu cảnh giới Chân Quân thập trọng thiên của Bạch Hạc ít nhất cũng phải là tầng thứ tám đổ lên.

Hơn nữa trên người Bạch Hạc lại có huyết mạch của thần thú viễn cổ, sức mạnh huyết mạch có khả năng cường hóa pháp thuật.

“Tới đi, đừng thương tiếc ta. Chờ ta đọc lệnh sống lại thì sẽ là một trang hảo hán tiếp thôi.” Tống Thư Hàng hét to, nhưng khi nói chuyện thì khóe mắt của hắn lại liếc qua Tô Thị A Thập Lục.

Lời hắn nói ra là muốn để A Thập Lục và những người không biết chuyện bên trong được an tâm hơn.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh giơ tay cầm đao.

Rõ ràng đã gặp phải nguy cơ sinh tử, ngấp nghé cái chết, nhưng Tống Thư Hàng vẫn cực kỳ bình tĩnh, bộ dạng sành sõi khi đối mặt với cái chết kia lại khiến cô an lòng hơn phần nào.

Đùng!

Mũi thương ẩn chứa sức mạnh thánh quang và lôi đình đánh lên lồng ngực của Tống Thư Hàng.

Lúc cây thương thánh quang và lôi đình kia đánh tới trước mặt thì Tống Thư Hàng đã nhanh chóng thu hồi tất cả phòng ngự của bản thân, lại còn vứt hết toàn bộ trang bị trên người mình vào thế giới hạch tâm.

Chỉ mong có thể chết nhanh một chút, đừng có đau đớn gì nhiều.

Cây thương thánh quang và lôi đình kia nổ tung trên người hắn.

Thân thể của Tống Thư Hàng bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng...

Đầu của hắn lại không bay đi.

Tấm khăn lụa do Bạch tiền bối two thắt trên cổ để nối đầu của hắn đột nhiên bị tuột ra.

Cứ như vậy, thân thể của Tống Thư Hàng bị cây thương thánh quang và lôi đình cắm bay thẳng về phía xa.

Đầu của Tống Thư Hàng thì lơ lửng giữa không trung, mặt thộn ra.

"Ta... đã chết rồi ư?" Tống Thư Hànghoir.

Thật ra không cần người khác trả lời thì hắn cũng biết là chắc chắn mình vẫn chưa chết.

"Bạch long tỷ tỷ!" hắn lại quay sang gọi Bạch long tỷ tỷ.

Mau chém thêm một đao đi kẻo muộn bây giờ, thiên phạt sắp đánh xuống rồi.

Thực ra Bạch long tỷ tỷ cũng đã ra trảo trước khi Tống Thư Hàng lên tiếng rồi.

Một đạo long tức phun ra từ miệng cô. Khác với long tức của cha rùa, trong long tức của Bạch long tỷ tỷ không mang theo nước bọt gây cháy nổ, chỉ là long tức thuần túy mà thôi.

Đạo long tức này lướt qua đầu của Tống Thư Hàng, đuổi theo thân thể đã bị đánh bay của hắn.

Bạch long tỷ tỷ sợ công kích của Bạch Hạc không thể một phát giết chết Tống Thư Hàng nên ngay khi Bạch Hạc ra tay thì cô đã bồi thêm một nhát.

Nhưng nào ngờ đầu và thân của Tống Thư Hàng lại tách ra.

Muốn bồi thêm một nhát nữa cũng không kịp.

Sức mạnh thiên phạt đã ầm ầm giáng xuống.

Uy lực của lượt thiên phạt này còn mạnh hơn lượt trước đó một bậc. Thế này rất phù hợp với đặc tính của thiên phạt... Lượt sau mạnh hơn lượt trước.

Sức mạnh của thiên phạt biến thành lôi long, bên trong ẩn chứa uy năng hủy diệt vạn vật, xóa bỏ triệt để.

Ngay sau đó, lôi long thiên phạt đánh lên thân thể của Tống Thư Hàng rồi nổ tung.

Thân thể của Tống Thư Hàng bị nổ thành một đống trông như bộ xếp hình.

Nhưng công kích của lôi long thiên phạt vẫn chưa kết thúc.

Nó cúi đầu ngậm thân thể bị đánh thành một đống hình xếp của Tống Thư Hàng rồi phóng ngược lên trời.

Trên bầu trời lúc này lại có một lôi long thiên phạt xuất hiện, nó cũng cắm đầu tấn công thẳng xuống.

Tốc độ của hai con lôi long thiên phạt càng lúc càng nhanh, hoàn toàn không hề dừng lại.

Đoàng!

Hai con lôi long thiên phạt tông thẳng vào nhau.

Song long tấn công, uy lực không chỉ đơn giản là 1 + 1 mà thôi.

Sức mạnh thiên phạt khủng bố làm cho không gian trên bầu trời Nho gia bị uốn cong, xuất hiện dị tượng không gian vỡ nát. Lại có mưa lửa và sấm sét giáng xuống theo những dị tượng kia.

Ông chú lái thuê vẫn đứng ở bên cạnh ra tay đầu tiên, ngăn cản hết những thiên tai này lại, đề phòng Nho gia bị phá hủy triệt để.

Thân thể đã biến thành một đống xếp hình của Tống Thư Hàng đã bị chôn vùi hoàn toàn, không sót lại chút gì.

Trong ổ mới của đại lão quả cầu béo trong thế giới Cửu U.

Mấy đôi mắt trên người của đại lão quả cầu béo nhìn chằm chằm vào hình ảnh song long tấn công.

Sau khi tận mắt nhìn thấy thân thể của Bá Tống bị hủy diệt hoàn toàn thì nó cuối cùng cũng thấy hả lòng.

Chết rồi!

Cuối cùng Bá Tống cũng chết rồi!

Hơn nữa còn là chết dưới thiên phạt, tự sát thất bại.

Nói cách khác, kể từ giờ phút này thì Bá Tống Huyền Thánh đã trở thành quá khứ, hóa thành một phần của lịch sử.

Con chuột nhắt khiến quả cầu béo chán ghét nay đã không thể xuất hiện trước mặt nó nữa rồi.

Cả thế xác lẫn tinh thần của đại lão quả cầu béo đều thấy sung sướng.

Đồng thời, hình ảnh trực tiếp ở Nho gia cũng dần trở nên mơ hồ rồi biến mất hẳn. Bởi vì chút khí tức sau cùng của nó bám trên thân thể Tống Thư Hàng đã bị đánh tan dưới thiên phạt.

Không có những sức mạnh đó làm vật trung gian truyền tải thì nó đương nhiên không thể nhìn thấy hình ảnh ở hiện thế.

Hiện thế, Nho gia.

Tống Thư Hàng cắn chặt hàm răng, hai mắt ngấn lệ.

Một lát sau, giọt nước mắt to như hạt đậu trào ra khỏi hốc mắt của hắn.

Đau đớn khi thân thể bị đánh thành đống xếp hình cùng với lôi long thiên phạt xé xác lại tạo thành giới hạn đau đớn mới cho Tống Thư Hàng.

Sức mạnh hủy diệt trong thiên phạt xâm nhập vào cơ thể hắn, nó không đơn giản là đánh nát thân thể, loại đau đớn này còn tác dụng đến cả linh hồn.

Đây là thương tổn ở mức độ pháp tắc.

Tô Thị A Thập Lục bước lên ôm lấy đầu của Tống Thư Hàng.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô kề vỏ đao của mình lên bên miệng của Tống Thư Hàng: “Có cần cắn đỡ không?”

Chương 1977: Ta tới xem ngươi đây số Bá Tống

Tống Thư Hàng ngơ ngác há miệng ra.

Tô Thị A Thập Lục đặt ngang vỏ đao vào miệng hắn, Tống Thư Hàng đau đớn cắn chặt một cái, nước mắt tuôn như mưa.

Một bên khác, sau khi xác nhận sấm sét thiên phạt đã kết thúc thì Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, Vũ Nhu Tử da đen cùng với Tạo Hóa Tiên Tử mới từ từ tới gần.

“Đây là nước mắt của Bá Tống Huyền Thánh bát phẩm, đáng giá lắm đấy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối thấy Tống Thư Hàng vẫn bình yên vô sự thì cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Để chúc mừng Tống Thư Hàng tìm được đường sống trong chỗ chết, nó chớp lấy cơ hội này để đâm chọt Tống Thư Hàng.

Nghe đâu nếu một người mà hưng phấn quá mức thì tốt nhất là nên bước lên tát cho kẻ đó vài bạt tai, như vậy có thể tránh cho người nọ vui mừng và hưng phấn quá độ mà lên cơn sốc chết.

Nó nhất định phải đâm chọt Tống Thư Hàng vài cái, tránh cho hắn vui quá mà bị sốc.

“Ư ư ư.” Miệng của Tống Thư Hàng cắn vỏ đao, phát ra tiếng nức nở đau đớn. Nếu như không phải bây giờ hắn không có tay thì chắc chắn sẽ quát một trăm phát Dưỡng Đao thuật với tốc độ siêu âm cho Xích Tiêu kiếm tiền bối.

“Xem ra lần này đau thật rồi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Cỗ cũng biết ít nhiều về ý chí có thể chịu đau đớn của vb, có thể làm hắn khóc tu tu thế này, xem ra cấp bậc đau đớn của lượt thiên phạt song long hí châu cuối cùng rất đáng sợ. Có khi ngay cả Trường Sinh Giả cũng không chịu nổi.

“Vô dụng thôi Xích Tiêu kiếm tiền bối ạ. Tống tiền bối không phải Huyền Thánh bát phẩm thật, nước mắt của hắn cũng không đáng giá lắm đâu.” Vũ Nhu Tử da đen nói: “Tống tiền bối, thân thể của ngươi mất rồi.”

Tống Thư Hàng lại khóc thảm thiết hơn.

“Tống ~ a ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử khẽ nói, sau đó giơ hai tay ra hứng lấy dưới cổ của Tống Thư Hàng.

Giọng máu Thánh Nhân lơ lửng dưới cổ của Tống Thư Hàng.

Trước khi thiên phạt giáng xuống thì thánh huyết đã chuyển đến chỗ cổ của Tống Thư Hàng. Ngoài ra, bên dưới giọt thánh huyết này còn có một lớp chắn hình túi do sức mạnh của thánh huyết biến thành, bên trong chứa một vài thứ thuộc về “thân thể” của Tống Thư Hàng. Nhưng do đang bị sức mạnh thánh huyết bao phủ nên tạm thời không thể thấy rõ thứ được đưa ra cụ thể là gì.

Hai tay của Tạo Hóa Tiên Tử hất nhẹ lên một cái, giọt thánh huyết này lại hòa vào chỗ cổ của Tống Thư Hàng thêm lần nữa. Dùng giọt thánh huyết này để duy trì sinh cơ cho hắn.

Dù sao thì Tống Thư Hàng vẫn chưa đến cảnh giới nhỏ máu sống lại như các đại lão, không thể sống sót dựa vào một cái đầu như Sở các chủ được.

Tuy rằng sinh mệnh của Chân Quân lục phẩm rất cứng cỏi, nhưng nếu thân thể từ cổ trở xuống mà bị hủy diệt hoàn toàn, chỉ còn sót lại mỗi một cái đầu thì cũng không thể chịu được lâu.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tống Thư Hàng.

Tuy rằng chỉ còn lại một cái đầu, nhưng còn sống đã là tốt lắm rồi. Cho dù Tống Thư Hàng có thủ đoạn hồi sinh, nhưng mỗi lần hồi sinh đều có rất nhiều biến số.

Đại trận hồi sinh cũng vậy, pháp khí sống lại cũng thế, thật ra tất cả đều có xác suất thất bại.

Có thể không dùng tới thì tốt nhất là đừng nên dùng.

Hơn nữa pháp thuật hồi sinh cực kỳ quý giá. Lần này dùng xong thì không biết khi nào mới tìm thêm được một cái nữa. Đối với Tống Thư Hàng mà nói, nếu đỡ được cái nào thì hay cái ấy.

“Tiếp theo phải nghĩ cách giúp Tống Thư Hàng khôi phục thân thể trước cái đã.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Vũ Nhu Tử da đen hỏi dò: “Tống tiền bối, Trình Lâm Tự Dũ Pháp kia ngươi tu luyện đến cảnh giới nào rồi?”

Hình như trong pháp thuật tự chữa trị được phát hiện ở di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm kia có ẩn chứa trường sinh chi đạo của Trình Lâm. Sau khi tu luyện Trình Lâm Tự Dũ Pháp kia đến cảnh giới cao thâm thì có thể dễ dàng mọc lại tay chân sau khi bị đứt gãy.

"Trước đó không lâu thì có thể phối hợp với tăng phát thuật để làm cho tóc mọc ra nhanh hơn. Bây giờ thì miễn cưỡng cũng chỉ mọc ra được một chút thân thể thôi." Tống Thư Hàng truyền âm trả lời, bây giờ hắn đang đau đến mức khó mà mở miệng nói chuyện được.

"Vào thế giới hạch tâm của ngươi đi." Đúng lúc này, sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lại lên tiếng.

Nếu như suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm có hiệu quả với cô thì có lẽ cũng sẽ có hiệu quả với Tống Thư Hàng.

"Ta cũng đang định làm thế đây." Tống Thư Hàng đáp: "Hằng Hỏa tiền bối, vậy tiếp theo ta phải quay về thế giới hạch tâm của mình một thời gian ngắn rồi. Nếu như có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại đi nhé.

Hắn sẽ mở ra một khe hở trong thế giới hạch tâm để còn bắt sóng đinệ thoại.

"Thư Hàng tiểu hữu, lần này Nho gia đã nợ ngươi một nhân tình quá lớn, ta sẽ cố gắng hết sức mình, chuẩn bị một số linh thạch cho ngươi." Hằng Hỏa tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lập tức vui lên, đau đớn như nháy mắt đã biến mất không còn gì nữa.

"Không thành vấn đề, Hằng Hỏa tiền bối. Ta vốn là tục nhân nhất trên thế gian này, giữa chúng ta không cần phải khách sáo nhiều làm gì, linh thạch là đủ lắm rồi." Tống Thư Hàng vừa há miệng ra thì vỏ đao bên trong lập tức rơi xuống.

Tô Thị A Thập Lục giơ tay đón lấy vỏ đao.

"Đau đau đau ~" Tống Thư Hàng lại hét thảm một tràng.

A Thập Lục dịu dàng đưa vỏ đao lại bên cạnh miệng hắn, Tống Thư Hàng há miệng cắn chặt lấy rồi lại nức nở một lúc.

Hằng Hỏa Chân Quân quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng nhìn bộ dạng đau đớn như thế của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Hắn nhất định phải dốc hết sức, gom nhiều linh thạch nhất có thể mới được.

Nếu ít linh thạch quá thì hắn sẽ áy náy cả đời.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục, Bạch long tỷ tỷ, Vũ Nhu Tử da đen + Xích Tiêu kiếm mang theo đầu của Tống Thư Hàng bước vào thế giới hạch tâm.

Lần này Bạch Hạc không đi theo.

Bạch tiền bối biến mất nên nó không còn hứng thú với Tống Thư Hàng nữa.

Nên nó quyết định ở lại Nho gia giúp đỡ cho Hằng Hỏa đạo hữu.

Hai vị Chân Quân lơ lửng giữa không trung, im lặng nhìn mấy người Tống Thư Hàng biến mất.

Trong Tâm Ma động bên dưới.

m Ảnh Lãnh Chúa xoa cái cằm mà mình vừa biến ra.

Ừm, vốn còn sợ nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống đạo hữu là Huyền Thánh rởm, rất có thể sẽ không đền nổi cho cái m Ảnh Thánh Địa đã bị nứt te tua kia.

Bây giờ xem ra chắc là Bá Tống Huyền Thánh cũng có tiền lắm, ít nhất thì Nho gia đang chuẩn bị bỏ ra một số linh thạch lớn cho hắn.

Hôm nay Bá Tống đạo hữu mấy lần ngăn cơn sóng dữ, một tay cứu giúp Nho gia.

Đến lúc đó nếu Nho gia mà đưa ít linh thạch thì chẳng phải sẽ mất mặt lắm à?

Tính sơ qua, chỉ cần Nho gia không keo kiệt quá thì chắc chắn sẽ đủ để hắn sửa vòng tay m Ảnh Thánh Địa.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của m Ảnh Lãnh Chúa lập tức tốt hẳn lên.

Nên hắn để lại một tờ giấy cho Tống Thư Hàng ở Tâm Ma động, sau đó thân thể dần lui về trong m Ảnh giới.

Trong thế giới hạch tâm.

Nhờ có sự quản lý của tiểu trợ lý hạch tâm, toàn bộ thế giới hạch tâm đều trở nên vô cùng ngăn nắp rõ ràng, phát triển vù vù.

Có thể nói, mỗi ngày thế giới hạch tâm đều có những thay đổi mới.

So với cảnh tượng mà Tô Thị A Thập Lục nhìn thấy trước kia thì đã đẹp hơn nhiều.

Nhưng bây giờ cô không có thời gian để thưởng thức những thay đổi ở thế giới hạch tâm.

Cô vươn tay ôm lấy đầu của Tống Thư Hàng, đi nhanh tới chỗ suối nguồn sự sống.

suối nguồn sự sống hiện nay được chia làm hai tầng cao thấp.

Bên trên là chỗ mắt suối, là nơi liên tục tuôn nước suối mới ra.

Bên dưới là cái ao nhỏ do nước suối tuôn ra tạo thành.

Đầu của Sở các chủ đang thổi bong bóng trong cái ao nhỏ này.

Tô Thị A Thập Lục đi tới bên cạnh ao, nhẹ nhàng đặt đầu của Tống Thư Hàng vào đó.

Cô buông tay ra.

Đầu của Tống Thư Hàng... thoắt cái đã chìm nghỉm xuống dưới đáy.

Tống Thư Hàng không có kinh nghiệm dùng đầu để bơi lội.

“Ha ha ha, thấy bộ dạng ngu si này của ngươi là ta đã thấy vui ngay, số Bá Tống.” Lúc này lại có một giọng nói vang lên bên cạnh ao.

Một con chuột hamster mặc áo kiếm sĩ, eo giắt trường kiếm tăm xỉa răng, hất trường bào vô cùng ngầu lòi nói: “Ta tới xem ngươi đây, số Bá Tống.”

“Ọc ọc ọc ọc ~” một đống bong bóng nổi lên từ dưới đáy nước.

Chương 1978: Đây chính là độ dày của da mặt ta hiện giờ

Nhìn đống bong bóng nổi lên kia, tâm trạng của số Hamster lập tức tốt hẳn lên.

Số Bá Tống, ngươi cũng có ngày hôm nay!

Nhưng hí hửng được một nửa thì không biết sao tà ma chuột Hamster đột nhiên nhớ tới lúc Tống Thư Hàng dùng hết cách để bảo vệ tính mạng của nó trong thiên kiếp cửu phẩm... thế là cảm giác sung sướng của tà ma chuột Hamster lập tức tụt không phanh, hệt như giá cổ phiếu.

Tà ma chuột Hamster giữ nguyên tư thế cong móng vuốt cầm chuôi kiếm, mặt mày bắt đầu xoắn xuýt lại.

Hồi lâu sau.

“Ngươi có thể thử dùng lưỡi để đập nước, sau đó trồi lên thử xem.” Tà ma chuột Hamster nghiêm túc đưa ra lời khuyên cho Tống Thư Hàng.

Theo lý thuyết, chỉ cần đập đủ mạnh là có thể làm cho đầu nổi lên thì phải?

Ào ào ào ~

Trong cái ao lại dậy sóng.

Có ánh sáng công đức xuất hiện dưới đáy nước, kim quang nhàn nhạt chiếu lên người của tất cả mọi người, khiến tâm trạng của họ trở nên an hòa.

Là mỹ nhân rắn công đức đã bị đánh nát đầy máu hồi sinh.

Ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức nhảy ra từ trong nước.

Cô giơ hai tay lên cao, đỡ lấy đầu của Tống Thư Hàng tạo thành tư thế Nữ Oa vá trời.

Có ánh sáng công đức phát ra từ trên đầu của Tống Thư Hàng, giống hệt như ánh sáng của bóng đèn điện quang. Hơn phân nửa đuôi của mỹ nhân rắn công đức vươn thẳng lên, phần chóp đuôi thì uốn lượn.

Vô cùng sống động, thể hiện vẻ đẹp Nữ Oa vá trời một cách hoàn mỹ.

Tạo Hóa Tiên Tử ra sức vỗ tay, mặc dù cả hai là đối thủ cạnh tranh, nhưng tư thế lên sàn của mỹ nhân rắn công đức lần này thật sự vô cùng tuyệt vời. Dù nhìn bằng ánh mắt của đối thủ cạnh tranh thì cũng không chê vào đâu được.

Tống Thư Hàng bị mỹ nhân rắn công đức giơ cao lại trưng ra vẻ mặt chẳng thiết sống nữa.

Mỹ nhân rắn công đức đỡ đầu của Tống Thư Hàng, nghiêng đầu nhìn cái ao suối nguồn sự sống bên dưới. Sau đó ánh mắt của cô lại đảo qua một vòng, cuối cùng dừng lại ở chỗ Tô Thị A Thập Lục.

Đuôi rắn uốn một cái, cô lướt tới bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, trịnh trọng đặt đầu của Tống Thư Hàng vào trong tay Tô Thị A Thập Lục.

Tạo Hóa Tiên Tử phối hợp hát một ca khúc vô cùng trịnh trọng.

Hình như bài hát này là nhạc nền của cảnh giao ngọc tỷ truyền quốc trong một bộ phim truyền hình lịch sử nào đó.

Bây giờ hai vị tiên tử vừa cạnh tranh lại hợp tác với nhau. Thi thoảng còn có thể học tập đối phương, tiến bộ chóng vánh.

Ngoại trừ cắn răng nghiến chặt vỏ đao ra thì Tống Thư Hàng đã hoàn toàn hạn hán lời trước điều này.

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy đầu của Tống Thư Hàng thì lại đi tới bên cạnh ao nước suối nguồn sự sống, tìm một chỗ hướng mặt về phía mọi người để ngồi xổm xuống. Sau đó cô lại nhẹ nhàng đưa đầu của Tống Thư Hàng vào trong ao nước suối nguồn sự sống.

“A ~” Vẻ mặt của Tống Thư Hàng có vẻ khoan khoái hẳn ra.

Không biết nước của suối nguồn sự sống có thể khôi phục thân thể của hắn hay không, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt đau đớn của hắn rất nhiều.

Cũng không cần hết đau hẳn, chỉ cần giảm mức độ đau xuống một bậc thì Tống Thư Hàng vẫn có thể thản nhiên chịu đựng được.

Thậm chí lúc chịu đau thì hắn vẫn có thể cười nói buôn dưa lê với mọi người.

Mỹ nhân rắn công đức giơ tay gỡ vỏ đao trong miệng Tống Thư Hàng ra.

“Thoải mái hơn nhiều rồi.” Tống Thư Hàng nói, sau đó hắn lại ngẩng đầu nhìn Tô Thị A Thập Lục rồi mỉm cười, nụ cười khiến người ta cảm thấy vô cùng yên tâm.

Sau đó hắn lại nhanh chóng chuyển ánh mắt về.

Đúng là một góc độ tuyệt vời.

“Khụ.” Tống Thư Hàng ho khan một tiếng rồi quay sang hỏi số Hamster: “Nhiễm Chân Cổ Ma đạo hữu, sao hôm nay ngươi lại rảnh rỗi mà tới thế giới hạch tâm của ta thế.”

Nhiễm Chân Cổ Ma, cái đạo hiệu nghe cực đường hoàng này chính là ma hào của số Hamster trong thế giới hắc long sau khi độ kiếp hiển thánh.

Sau khi số Hamster nghe cái đạo hiệu này xong thì vẻ mặt lại càng xoắn xuýt hơn.

Giống như có một người đã vất vả che đậy vết nhơ cuộc đời của mình đi, nhưng một ngày nọ bỗng bị người ta đâm thủng ngay trước mặt vậy.

Một con Hamster dựa vào vẻ mặt + ngôn ngữ hình thể để diễn tả cảm xúc phức tạp thế này đúng là không hề dễ dàng chút nào.

“Ngươi có thể gọi ta là số Hamster, tình hữu nghị của chúng ta còn chưa tốt đến mức gọi cả đạo hiệu đâu.” Tà ma chuột Hamster trầm giọng nói.

“Được rồi, số Nhiễm Chân.” Tống Thư Hàng đáp cái roẹt.

Số Hamster tức tối nhe răng... cửa bén ngót của mình ra với Tống Thư Hàng!

Quả nhiên vẫn là số Bá Tống phiên bản trung niên nhìn thuận mắt hơn, số Bá Tống phiên bản trẻ trâu là đồ đáng ghét.

“Không nói đùa nữa, Bạch tiền bối two có khỏe không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sau khi tiếp xúc nhiều với Bạch tiền bối two, trong một phạm vi nhất định, khi hắn nhắc tới uy danh của Bạch tiền bối two thì sẽ không bị chặn tiếng.

Đặt biệt là ở nơi như thế giới hạch tâm thì quyền hạn này lại càng cao hơn.

Vốn hắn còn đang lo lắng Bạch tiền bối two bị đại lão quả cầu béo gài bẫy.

Nhưng nay thấy số Hamster vẫn hăng hái như thế thì hắn lại an tâm hẳn. Số Hamster vẫn còn tung tăng bình tĩnh như thế, cho dù Bạch tiền bối two có bị gài hàng thì cũng sẽ không gặp phiền toái gì nhiều.

“Bạch two chủ nhân ta sơ ý trúng kế của một vị chúa tể khác, nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng. Ngoại trừ việ tạm thời bị vây khốn ra thì chủ nhân của ta không gặp ảnh hưởng gì nhiều.” Số Hamster nghiêm túc trả lời.

Xem ra dù nó đang bực tức tới đâu đi chăng nữa, một khi nhắc tới vấn đề có liên quan với Bạch tiền bối two thì nó sẽ lập tức bình tĩnh lại.

“Đúng rồi, Nhiễm Chân đạo hữu này, ngươi tiêu rồi.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói: “Khi nãy ngươi vừa gọi Bạch tiền bối là Bạch thỏ đấy, ngươi chết chắc rồi. Phải biết là Bạch tiền bối rất ghét người khác gọi hắn là Bạch thỏ. Ta có cái bệnh nhanh mồm nhanh miệng nên đã dính chưởng biết bao lần vì vụ này rồi... Không ngờ ngươi cũng nhanh mồm theo ta.”

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười, cô che miệng của Tống Thư Hàng lại ngay. Nhưng bàn tay nhỏ bé của cô nào ngăn cản được thói nhanh mồm nhanh miệng của Tống Thư Hàng chứ?

Số Hamster: “!!!”

“Số Bá Tống, ta liều mạng với ngươi!!” số Hamster tức giận rút kiếm ra, tung người nhảy lên. Một chiêu Thiên Ngoại Phi Ma từ trên chém xuống, đánh thẳng về phía Tống Thư Hàng.

“Ưm ưm ưm.” Tuy miệng của Tống Thư Hàng đang bị bàn tay nhỏ bé thơm phức của Tô Thị A Thập Lục bịt kín, nhưng ánh mắt của hắn thì vẫn đang cố gắng khiêu khích số Hamster.

Vũ Nhu Tử da đen ở phía xa chỉ vào chính mình: “Lần này không phải lỗi tại ta đúng không?”

Cô đã tránh xa Tống tiền bối đến vậy rồi, theo lý thuyết thì chắc chắn không phải Tống tiền bối đã bị tính chất của tâm ma ảnh hưởng mới đúng.

Xích Tiêu kiếm tâm ma giải thích với vẻ sành sõi: “Thật ra đây là cách mà Thư Hàng giải tỏa đau đớn trong lòng đấy. Tự dưng chỉ còn lại mỗi một cái đầu, dù là ai đi nữa thì cũng sẽ thấy hoảng sợ, sau đó sẽ thấy khó chịu. Tiếp theo bọn họ sẽ dùng cách đâm tim người khác để giải tỏa khó chịu trong lòng mình.”

“Ta cảm thấy Thư Hàng thuần túy là vì thiếu ruột thôi... Hắn vốn là kẻ thẳng như ruột ngựa, bây giờ ruột cũng mất nên một vài suy nghĩ mới thốt ra khỏi mồm mà không cần đi qua cái ruột đấy.” Bạch long tỷ tỷ giải thích.

Vũ Nhu Tử da đen như có điều suy nghĩ.

Đùng ~~

Lúc này, công kích của số Hamster đã chém đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Hề hề, đúng là ngây thơ. Ta bây giờ chính là Chân Quân lục phẩm đấy. A Thập Lục, không cần ngăn cản, cứ để nó tới đi.” Tống Thư Hàng dùng chức năng truyền âm tập thể để nói.

Lần này hắn không dùng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú nữa.

Chỉ dùng riêng ba đại công pháp tôi thể để chống lại đòn tấn công của số Hamster.

Trường kiếm tăm xỉa răng của số Hamster đâm thẳng vào trán của Hamster.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, nhưng nó lại không thể đâm xuyên qua lớp da kia được.

“Thấy chưa hả, đây chính là độ dày của da mặt ta bây giờ.” Tống Thư Hàng nói.

Tà ma Hamster: “...”

Chương 1979: Hỏi tuổi tác bề ngoài liệu có tạo thành ảnh hưởng tới tính cách của người ấy hay không?

“Đây chính là da mặt có thể nguyên vẹn không chút xây xát gì khi gánh cả thiên phạt của ta đấy.” Tống Thư Hàng đắc ý nói: “Nên nhất định phải để ngươi được tận mắt chiêm ngưỡng mới được.”

Tà ma chuột Hamster tức đến mức kêu lên chít chít cực kỳ đáng yêu, nó không cam lòng nên bám lên đầu của Tống Thư Hàng, thần binh tăm xỉa răng trong tay đâm liền tù tì lên trán của hắn. Ánh lửa bắn tung tóe.

“Được rồi, đừng đùa nữa... Số Hamster này, chúng ta nói việc chính đi.” Tống Thư Hàng lại nói.

Tà ma chuột Hamster hừ lạnh một tiếng. Nhét trường kiếm của mình lại bên hông thật ngầu lòi, sau đó nó lại hất áo choàng, tung người bay lên: “Cáo từ!”

“Ơ? Đừng mà, số Nhiễm Chân ngươi đợi đã. Chúng ta vẫn còn việc chính chưa nói mà.” Tống Thư Hàng vội kêu réo.

“Không có việc chính gì hết.” Số Hamster quay sang Tống Thư Hàng, giơ móng vuốt lắc lắc: “Chủ nhân phái ta tói đây xem thử ngươi còn hay đã chết, trạng thái cụ thể ra sao. Bởi vì hắn đã bị một vị chúa tể khác vây khốn nên không thể tìm hiểu tình huống cụ thể được.”

Tống Thư Hàng ngu người: “Bạch tiền bối phái ngươi tới đây không phải vì đưa cách khôi phục thân thể cho ta ư? ”

“Ha ha ha.” Tâm trạng của tà ma chuột Hamster lập tức tốt hơn hẳn, nó cười đến là chói tai: “Ngươi đã hỏi một vấn đề cực kỳ ngu ngốc rồi đấy, số Bá Tống ạ. Ta đã nói là chủ nhân của ta bị nhốt, không thể cảm ứng được tình hình ở hiện thế, cũng không thể phát giác hiện trạng của ngươi. Nên mới phái ta tới đây xem thử. Nói cách khác, chủ nhân của ta căn bản không biết rằng bây giờ ngươi chỉ còn lại mỗi một cái đầu... Thế thì ta moi đâu ra cách khôi phục thân thể cho ngươi hả? Phàm việc gì đều nói nhân quả quá trình mà, đúng không?"

Không có nhân thì lấy đâu ra quả?

Số Hamster nói mới hợp lý làm sao.

"Được rồi, số Bá Tống. Ngươi cứ ngoan ngoãn ngâm trong suối nguồn sự sống này đi. Ta sẽ báo cáo tin tức tốt là ngươi chỉ còn lại mỗi cái đầu cho chủ nhân của ta biết." Số Hamster ôm quyền với Tống Thư Hàng một cái xong thì bay về phía lối đi giữa thế giới hạch tâm và thế giới Tà Liên.

Đi được một nửa thì nó đột nhiên xoay người lại nói với Tống Thư Hàng: "Số Bá Tống, ngươi có muốn đổi lại thành bộ dạng trung niên không? Đàn ông thì phải chín chắn một chút."

"Ha ha ha, khó khăn lắm ta mới biến lại được mà ngươi còn muốn lừa ta làm ông chú nữa à?" Tống Thư Hàng nguýt nó một cái.

"Cáo từ!" Số Hamster đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Đợi quay về xong thì nó phải nghiên cứu một luận đề.

"Hỏi tuổi tác bề ngoài liệu có tạo thành ảnh hưởng tới tính cách của người ấy hay không?"

Liệu có phải khi bề ngoài của một người trẻ lại thì tính cách cũng sẽ thành dở hơi, nhưng sau khi thành ông chú thì sẽ nghiêm túc và chín chắn hơn hay không?

Nói không chừng luận đề này sẽ rất có ý nghĩa.

Bởi vì số Hamster nhớ tới một chuyện, trong tu chân giới cũng có tiền lệ tương tự.

Ví như cùng là cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.

Tu sĩ giữ bộ dạng trung niên thì sẽ chín chắn hơn, bình thường đều là nhân vật quan trọng trong các môn phái.

Còn một số tu sĩ giữ bộ dạng trẻ con, cho dù cảnh giới cao đến đâu đi nữa thì vẫn thích ra vẻ ngây thơ con nai tơ, hành vi cũng sẽ trở nên ấu trĩ hơn.

...

“Thập Lục, cô nói xem có phải ta đâm chọt nhiều quá nên số Hamster mới cố ý không nói cách khôi phục thân thể cho ta biết không?” Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên hỏi.

“Ngươi cũng biết là mình đang đâm chọt nó à? Biết là có thể nó mang theo cách khôi phục thân thể tới mà ngươi còn đâm chọt nó làm gì?” Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười, ta muốn bịt miệng ngươi lại cũng không kịp đây này.

“Đấy là muốn giúp nó trưởng thành đấy.” Tống Thư Hàng nói lời thấm thía.

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Trong lúc nói chuyện thì lối đi thông giữa thế giới hạch tâm và thế giới Tà Liên lại có tiếng động vang lên.

Một lát sau.

Một con tinh tinh người toàn cơ bắp đi ra.

“Yo ~ Số Bá Tống, lại gặp mặt rồi.” Tinh tinh tướng quân vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại: “Số Hamster đâu?”

“Ta còn đang định hỏi hai người đã có chuyện gì đây này. Số Hamster vừa về thì cứ hí hửng suốt, cười toét cả mồm. Sau khi báo cáo với chủ nhân của ta xong thì nó lập tức rúc vào một góc cười khúc khích như dở hơi. Ta nghi là nó uống lộn thuốc... Nên chủ nhân của ta mới phái ta tới.” Tinh tinh tướng quân đáp.

Tinh tinh tướng quân đã quen hẳn với thân phận thú cưng của chúa tể Cửu U. Cảnh giới của nó bây giờ lại tiến bộ thêm một đoạn lớn, cách lúc tấn chức cửu phẩm không còn xa nữa.

Cười khúc khích chứ không phải tức giận ư?

Tống Thư Hàng chớp mắt.

Có thể số Hamster uống lộn thuốc thật rồi.

“Đúng là lạ thật đấy, không ngờ chỉ còn lại có cái đầu mà vẫn sống tốt như thế. Số Bá Tống ngươi sống dai thật đấy.” Tinh tinh tướng quân nói.

“Ta cũng chỉ còn lại ưu điểm là sức sống ngoan cường này mà thôi.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

“Ơ, ở đây vẫn còn một cái đầu nữa à? Vị tiên tử này cũng chỉ có mỗi cái đầu thôi ư? Sống dai thật đấy, hai cái đầu ngâm nước thổi bong bóng trông buồn cười quá. Chẳng trách số Hamster quay về xong cứ cười khúc khích mãi, chắc là do nhìn thấy cảnh tượng hai cái đầu của các ngươi ngâm trong nước đấy.” Tinh tinh tướng quân cười nói: “Số Bá Tống ngươi tìm được cái đầu của vị tiên tử này ở đâu thế? Các ngươi định tạo thành tổ tượng thần không đầu à?”

Sở các chủ rũ mắt xuống, cô chỉ im lặng nổi ở kế bên thôi mà cũng trúng đạn là sao?

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật rồi nói: “Giới thiệu cho ngươi biết, vị tiên tử ở bên cạnh ta chính là Sở các chủ của Bích Thủy Các, là Trường Sinh Giả đấy.”

Tinh tinh tướng quân thộn mặt ra.

Gì cơ? Trường Sinh Giả á?

Má ơi

Sau đó nó thấy trước mắt hoa lên.

Một cái roi do tóc bện thành quất thẳng lên người nó, đánh nó bay ngược ra ngoài.

Ầm ~~

Tinh tinh tướng quân bị đánh bay xong thì thần công hộ thể Thánh Viên Long Lực Thần Công của nó bị kích hoạt.

Gần ba trăm hư ảnh thánh viên uy vũ xuất hiện sau lưng nó.

Khác hẳn với phong cách “dàn hợp xướng thánh viên” của Tống Thư Hàng, ba con thánh viên uy vũ này tạo thành một chiến trận, phát ra khí thế nghiêm túc.

Tía ơi ~

Tinh tinh tướng quân ngã ra đất lăn tận mấy vòng mới bò dậy được, sau đó nhếch miệng đau đớn.

May mà vị tiên tử này nương tay nên uy lực của cú quất khi nãy chỉ cỡ thất phẩm, không tạo thành thương tổn gì cho nó.

“À này, số Bá Tống, ta không đến gần đó nữa.” Tinh tinh tướng quân hét vọng lại từ xa: “Chủ nhân của ta nói là có mấy cách giúp thân thể của ngươi mọc lại, ta kể cho ngươi nghe nhé.”

“Được, tướng quân ngươi cứ nói đi, ta nghe đây.” Tống Thư Hàng cũng hô to.

“Một là ngươi chết đi để sống lại, khi đó thì cái gì cũng mọc ra được hết.” Tinh tinh tướng quân kêu lên.

Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy: “Khó khăn lắm ta mới sống sót được, ta không muốn chết xàm như thế.”

“Ừ, thế thôi bỏ đi, nói cách thứ hai vậy.” Tinh tinh tướng quân nói. Nó vốn muốn nói cho số Bá Tống biết là Bạch chúa tể đã chuẩn bị một bảo vật cho Tống Thư Hàng chuyển sinh sống lại rồi. Nhưng nếu số Bá Tống không muốn chết thì bỏ qua vậy.

“Cách thứ hai là một phương án chữa ngọn chứ không chữa tận gốc, chủ nhân ta nói là một Bạch tiền bối khác đang nghiên cứu pháp khí thân thể bọc thép, sau khi sửa đổi phương án pháp khí đó một chút thì có thể tạo ra một thân thể bọc thép tạm thời cho ngươi. Gắn thêm cái đầu vào thì cũng dùng được một thời gian ngắn đấy.” Tinh tinh tướng quân lại nói tiếp: “Cách thứ ba chính là Thánh Viên Long Lực Thần Công. Bộ công pháp kia có một tổng cương truyền thừa thiên. Ngươi cần tới Thánh sơn Gars ở thú giới để lấy phần truyền thừa cuối cùng của thần công. Dựa vào đó để chế tạo ra một long thân thánh viên mạnh hơn trước.”

Chương 1980: Ta đã trở lại rồi đây ~

Cách thứ hai, tạm thời chế tạo một thân thể bọc thép rồi gắn đầu của mình lên ư?

Nếu nghĩ kỹ lại thì...

Hình như cũng ngầu lắm thì phải?

Đúng là Bạch tiền bối hiện thế đang nghiên cứu pháp khí cơ giới khoa học. Cách đây không lâu Bạch tiền bối phân thân còn nghiên cứu một nắm đấm bọc thép, sau khi gắn lên, không chỉ có thể tăng cường sức mạnh trên nắm đấm tay phải của tu sĩ, mà còn bắn ra được khói thôi miên, hiệu quả xứng đáng 18 cái like.

Tống Thư Hàng từng dính chưởng rồi.

Ngủ ngon lành luôn.

Mục tiêu của Bạch tiền bối chính là muốn để cho tiểu tu sĩ trúc cơ cũng có thể dùng được pháp khí nắm đấm kết hợp giữa khoa học và tu chân này.

Với thực lực của Bạch tiền bối, chế tạo ra một thân thể bọc thép trong thời gian ngắn đúng là không thành vấn đề.

“Cách thứ hai và cách thứ ba dùng chung đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

Cách thứ ba thì phải tới Thánh sơn Gars của thú giới. Hắn không thể bay qua đó chỉ với một cái đầu được.

Nên trước đó... hắn phải có một thân thể mới được.

“Ừ, một cái là phương án dùng ngắn hạn, trị ngọn chứ không trị gốc, nhưng có thể cho ngươi khả năng hành động ngay lập tức. Với năng lực của vị Bạch tiền bối hiện thế kia của ngươi thì chế tạo ra một thân thể bọc thép cũng không khó lắm. Cái còn lại thì có thể giải quyết vấn đề thất thân của ngươi vĩnh viễn, giúp ngươi lấy được một thân thể mạnh mẽ hơn. Nhưng cần thời gian tương đối dài, hai phương án này đúng là phải kết hợp lại dùng chung với nhau.” Tinh tinh tướng quân gật đầu nói.

“Ta cảm thấy khi nãy tướng quân ngươi dùng từ không đúng lắm.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Vậy thì gặp lại sau nhé.” Tinh tinh tướng quân vẫy tay, không chờ Tống Thư Hàng kịp nói gì thì nó đã nhanh chóng quay về thế giới Tà Liên.

Tống Thư Hàng: “...”

“Nên tiếp theo phải nghĩ cách tới thú giới à?” Bạch long tỷ tỷ nói, cô nhớ bây giờ thú giới đang hỗn loạn.

“Nhắc tới thú giới thì ta lại nhớ tới vị Huyền Thánh mặt đỏ kỳ lạ kia.” Xích Tiêu kiếm tâm ma cố nhớ lại: “Hình như tên Thanh Loan Tiên Tử nhỉ?”

“Đúng rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa tổng cương truyền thừa thiên của Thánh Viên Long Lực Thần Công kia vốn chính là một trong những mục tiêu của ta.”

Thời gian trước, vì cảm ơn Tống Thư Hàng giải quyết giúp vấn đề lây nhiễm tà năng Cửu U của thú giới nên Thanh Loan Tiên Tử đã chuẩn bị cho hắn mấy món thù lao.

Trong đó có một thứ là trọn bộ Thánh Viên Long Lực Thần Công có thể tu luyện tới cửu phẩm, cùng với một lần cơ hội tới Thánh sơn Gars của thú giới để tiếp nhận thí luyện, vào đó lĩnh ngộ truyền thừa cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Tống Thư Hàng đoán hẳn là Bạch tiền bối two biết rõ ước định của hắn và Thanh Loan Tiên Tử lúc trước nên mơi đề nghị hắn tới lấy truyền thừa cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công, tái tạo lại cơ thể.

“Ta vốn còn đang nghĩ, dù cuối cùng có tìm được truyền thừa đó hay không cũng chẳng sao. Có thể đến đó đã xem như lời to rồi, không tìm được cũng chẳng lỗ lã gì. Nhưng nay ta nhất định phải cố gắng lấy cho bằng được phần truyền thừa cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công này.” Tống Thư Hàng nói đầy kiên định.

“Bọn ta sẽ ủng hộ ngươi.” Bàn tay nhỏ bé của Tô Thị A Thập Lục sờ đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thoải mái nheo mắt lại rồi nói: “Vậy thì cứ làm từng bước một. Trước tiên cứ dùng cách thứ hai để lấy một bộ thân thể giúp ta đi lại được. Sau đó lại liên hệ với Thanh Loan Tiên Tử, để xem khi nào thì thí luyện thánh sơn sẽ mở ra. Tranh thủ sớm ngày tu luyện ra thân thể!"

Vũ Nhu Tử da đen ở phía xa nhắc nhở: "Nhưng Tống tiền bối ơi, Bạch tiền bối phân thân đã biến mất rồi mà."

"Đừng lo, ta có thể thử liên hệ với phân thân của ta, nhờ hắn chuyển tin này lại cho Bạch tiền bối đang độ kiếp ở trong đó, nhờ Bạch tiền bối tiếp tục biến ra một phân thân." Tống Thư Hàng đáp.

Phân thân của hắn và Bạch tiền bối vẫn đang độ kiếp trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm, không biết đến khi nào mới có thể đi ra ngoài.

Tiếc là phân thân đang ở trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm, còn hóa thân bọc thép thì lại nằm trong tay Thiên Đế.

Bằng không, cho dù chỉ còn lại một cái đầu thì hắn vẫn có thể lợi dụng phân thân và hóa thân bọc thép ra ngoài làm việc, sẽ không phải chôn chân trong ao suối nguồn sự sống được.

Nói xong thì Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, bắt đầu liên lạc với phân thân của mình.

Bởi vì bị thế giới thiên kiếp quấy nhiễu nên quá trình truyền tin tức giữa phân thân và bản thể cũng không ổn định lắm, cần một thời gian để giảm xóc mới được.

Hồi lâu sau.

"Có được không?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Không được, tín hiệu không được tốt lắm. Ta đã thử liên lạc với phân thân của mình, còn dùng cả kim đan mã QR để liên lạc với Bạch tiền bối, kết quả đều thất bại."

Lúc Tống Thư Hàng lắc đầu thì bàn tay nhỏ bé của Tô Thị A Thập Lục cũng đong đưa theo, bọt nước bắn lên làm ướt áo của Tô Thị A Thập Lục, cũng làm ướt gương mặt của hắn.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay lau nước trên mặt hắn đi.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Thư Hàng ngươi phải ngâm mình trong ao mãi à?" giọng của Thông Nương vọng tới. Cách dó không xa, Quy tiền bối cõng Thông Nương bò tới.

Nếu Tống Thư Hàng cứ ngâm mình trong ao suối nguồn sự sống mãi thì cô không thể đến buôn chuyện với Sở các chủ được.

Dù sao thì cũng có mấy vấn đề không tiện để Tống Thư Hàng nghe thấy.

“Đừng lo, chờ cơn đau do thân thể bị đánh nát giảm bớt thì chúng ta sẽ rời khỏi thế giới hạch tâm. Đến chỗ nào bắt sóng tốt ở hiện thế rồi liên lạc lại lần nữa.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đoán có thể là do thế giới hạch tâm của mình và thế giới thiên kiếp chặn tín hiệu của nhau nên khó mà gửi tín hiệu đi được.

Nếu thật sự là vậy, chỉ cần quay về hiện thế thì sẽ có cơ hội liên lạc với phân thân hoặc Bạch tiền bối.

Hơn nửa canh giờ sau, đầu của Tống Thư Hàng thành công chuyển ra khỏi thế giới hạch tâm.

Nhưng không phải do đau đớn của hắn đã mất mà là hắn đã nghĩ ra một phương án tuyệt diệu.

Hắn mở một lối ra khỏi thế giới hạch tâm ở đầu của mình, sau đó thò đầu ra… còn cổ thì tiếp tục ngâm mình trong ao suối nguồn sự sống ở thế giới hạch tâm.

Nhưng dù dùng cách này để chuyển tới hiện thế thì đầu của hắn cũng không thể tự hành động được. Một khi hắn có ý muốn hành động thì cổ sẽ thoát ra khỏi thế giới hạch tâm.

Nên lúc này cần phải có người ôm đầu của hắn để di chuyển.

Tô Thị A Thập Lục ôm đầu của Tống Thư Hàng, thân hình xuất hiện bên trong Tâm Ma động.

Đồng thời thân ảnh của mấy người Bạch long tỷ tỷ, Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu kiếm, Quy tiền bối và Thông Nương cũng lần lượt xuất hiện.

Vũ Nhu Tử da đen tinh mắt nên thấy được tờ giấy để lại trong Tâm Ma động, nên cô mới duyên dáng bước qua nhặt tờ giấy kia lên.

“Nói chứ, Hằng Hỏa tiền bối đâu rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng nhìn quanh, hắn định chào tạm biệt Hằng Hỏa tiền bối.

Đùng ~~

Trong lúc nói chuyện thì trên trời lại vang lên tiếng va chạm dữ dội.

Có một làn sóng năng lượng vô cùng đáng sợ lan ra như sóng thần.

Lại có người đánh nhau trên bầu trời Nho gia ư?

“Là Thiên Đế và một thành viên Nho gia trên người phát ra toàn phật quang.” Bạch long tỷ tỷ nhìn lên trời rồi quay lại nói.

Tống Thư Hàng mở to hai mắt: “Thiên Đế? Chẳng phải cô ta đã chạy rồi à? Sao lại quay về thế này?”

“Yo ~ Tống tiền bối. Ta đã trở lại rồi đây ~~” giọng nói dễ nghe của Vũ Nhu Tử lại vang lên ngay bên tai hắn.

Chương 1981: Là Hình Thiên có mắt ngực kia à?

Cô đừng có trở lại mà!

Cô đã đi thì đi luôn đi, đừng lưu luyến gì nữa hết!

Bây giờ ta chỉ còn sót lại đúng một cái đầu thôi, không chịu nổi giày vò nữa đâu.

“Đến rồi.’

Bạch long tỷ tỷ lại nói.

Đến rồi?

‘Cạch ~’ một tiếng, cánh cổng không gian mở ra, một đôi chân thon dài chói mắt bước ra khỏi cổng không gian.

Tống Thư Hàng biết ngay người đến là ai.

Là Thiên Đế.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, ta phát hiện ra một tờ giấy, là m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối viết cho ngươi.”

Đằng sau hắn lại vang lên giọng nói vui tai của một Vũ Nhu Tử khác.

Là giọng nói của Vũ Nhu Tử da đen.

Cô đột nhiên lên tiếng, dọa Tống Thư Hàng nhảy dựng lên… Hắn còn tưởng là Thiên Đế đột nhiên chạy ra sau lưng hắn nữa chứ.

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen giơ một tờ giấy lên, thuật lại nội dung trên giấy cho Tống Thư Hàng nghe:

“Tống tiền bối, m Ảnh Lãnh Chúa nói vòng tay ‘ m Ảnh Thánh Địa’ bị nứt kia tạm thời cứ để ở chỗ ngươi, nhớ bảo quản đàng hoàng, mấy ngày nữa hắn sẽ đến lấy về.”

“Còn nữa, m Ảnh Lãnh Chúa đặc biệt ghi chú phí tổn cần thiết để sửa chữa vòng tay bị nứt, xin Tống tiền bối chuẩn bị trước. Hơn nữa vòng tay bị nứt vỡ nghiêm trọng, gần như phải làm mới cả trong lẫn ngoài, m Ảnh Lãnh Chúa nhắc là Tống tiền bối có thể lấy thù lao mà Nho gia trả cho ngươi để bồi thường chi phí sửa chữa ‘ m ảnh Thánh Địa’ đấy.”

Dứt lời, Vũ Nhu Tử da đen giơ tay vẫy tờ giấy kia.

Tống Thư Hàng há hốc miệng, không khí tràn vào qua miệng, rồi lại đi ra từ cổ.

Nếu như có thân thể, lúc này tim của hắn chắc chắn phải đến mức không thể thở nổi. Nhưng vì thân thể không còn nữa, tim cũng mất luôn nên bây giờ hắn ‘đau thịt’ đến mức hít thở rò khí.

“Tu…sửa chữa cần chừng bao nhiêu tiền?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bản năng nói cho hắn biết, không nên hỏi vấn đề này, phí sửa chữa sẽ khiến hắn phải rơi lệ. Nhưng làm hỏng đồ mà người ta cho mượn thì bồi thường là chuyện hiển nhiên, vì thế hắn vẫn đánh liều đặt câu hỏi.

“Theo tính toán của m Ảnh tiền bối, nếu như Nho gia không keo kiệt thì thù lao trả cho tiền bối chắc hẳn đủ để trả phí sửa chữa.”

Vũ Nhu Tử da đen đáp.

A ~ tim đau quá.

Không đúng, bây giờ hắn không có tim.

A ~ thịt đau quá!

“Tống tiền bối, sắc mặt của ngươi… có vẻ không tốt lắm.”

Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Ừm, ta biết mà, Vũ Nhu Tử.”

Tô thị A Thập Lục mỉm cười sờ đầu hắn.

Cùng lúc đó.

“Tống tiền bối, ta tới rồi nè.”

Thân ảnh của Thiên Đế bước ra khỏi cửa không gian:

“Gặp lại ta như thế ngươi có giật mình không?”

Đâm thịt lần nữa.

Hai phiên bản Vũ Nhu Tử khác nhau lần lượt đâm thịt hắn.

Đâm thịt kiểu Sandwich kẹp nhân.

Món đâm tim hoàn toàn mới lên sóng.

Tống Thư Hàng nhìn Thiên Đế, hỏi:

"Chẳng phải cô đã đi rồi ư?"

"Đi rồi thì không thể trở về à?"

Thiên Đế vui mừng nói:

"Ở đây còn rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình chưa thu hồi, ta trở về chẳng phải là chuyện rất bình thường hay sao?"

Cực kỳ hợp logic, đúng là một chuyện rất bình thường mà cũng rất chính xác.

"Ngài có thể quay lại vào ngày mai không? Ta muốn…ta muốn có thời gian để thở cái đã."

Tống Thư Hàng nói với giọng chân thành.

Từ lúc tới Nho gia đến giờ, hắn luôn phải chọi chọi chọi, chọi trời chọi đất chọi đại lão, chọi đến mức bản thân mình cũng chỉ còn đúng mỗi cái đầu.

Không thể chọi tiếp nữa.

Hắn phải nghỉ ngơi dưỡng sức, thuận tiện làm chút việc tốt để tích cóp nhân phẩm.

"Tống tiền bối, ngươi tưởng ta là ngươi à? Thời gian của ta rất quý giá, mỗi phút mỗi giây đều có chuyện phải xử lý, việc nhiều như sao trên trời ấy. Đây là chuyện mà kẻ chỉ còn sót lại cái đầu như ngươi không thể nào hiểu được đâu."

Thiên Đế nhìn Tống Thư Hàng chỉ còn sót lại đúng một cái đầu, tâm trạng rất tốt.

Tống Thư Hàng: "…"

Còn phải móc mỉa ta một câu mới được hả?

Hơn nữa, nếu thời gian của cô quý giá thì đừng lãng phí trên người con bọ có thể tiện tay bóp chết bất cứ lúc nào như ta chứ!

"Vì thế, để tiết kiệm thời gian nên ta đến tìm Tống tiền bối luôn."

Thiên Đế mỉm cười.

Tống Thư Hàng phát hiện ra, có lẽ do Thiên Đế phụ thân trên người linh quỷ của Vũ Nhu Tử nên bị ảnh hưởng… Hiện giờ lối tư duy của cô cũng trở nên phong phú, vô cùng linh hoạt.

Tiết kiệm thời gian và tìm ta có liên quan gì chứ?

Không đúng.

Đợi đã…

Chắc không phải là cô muốn lấy ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ trong thế giới hạch tâm đấy chứ?

“Cưỡng chế thu hồi lại ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ từ Nho gia tốn quá nhiều thời gian, hơn nữa tên cao thủ Nho gia luôn tấn công bằng các chiêu thức Phật môn kia cũng rất phiền phức. Vì thế ta muốn làm một cuộc giao dịch với Nho gia, bên nào cũng lấy được thứ mình cần. Tống tiền bối, ngươi làm trung gian cho ta đi.”

Thiên Đế lên tiếng.

“Giao dịch?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Thiên Đế.

“Tuy rằng lấy lại đồ của mình là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng để không lãng phí thời gian, tiến hành giao dịch vẫn thuận tiện hơn. Tống tiền bối, ngươi liên lạc với người phụ trách Nho gia giúp ta, sau đó, bảo tên đệ tử Phật môn đang đại chiến với người của ta trên không kia tạm dừng một lúc… Hiện giờ hắn không dám thi triển toàn bộ sức mạnh, đến cả thủ đoạn của Nho gia cũng không dám dùng, đánh nửa ngày trời cũng chẳng có nghĩa lý gì. Ngươi cứ nói là trong tay ta có thứ mà Nho gia tuyệt đối không thể từ chối, ta sẽ dùng nó để đổi lấy mảnh vỡ Thiên Đình.”

Thiên Đế nói.

“Cô thay đổi rồi.”

Bạch long tỷ tỷ lên tiếng.

Sau khi sống lại, Thiên Đế đã thay đổi rất nhiều.

Dù là tính cách hay là thái độ xử lý mọi chuyện đều thay đổi.

Cô gần như không thể nhận ra Thiên Đế phiên bản này.

“Không phải ta thay đổi, đây chỉ là ta lộ nguyên hình thôi.”

Thiên Đế chắp tay sau lưng, nhìn Bạch long tỷ tỷ:

“Thiên Đế trong trí nhớ của Kim Long Tiên Tử… chỉ là hình tượng mà ta cố ý ngụy trang ra. Mỗi một người đều có bí mật của riêng mình, chẳng qua là bí mật của ta hơi nhiều mà thôi. Còn nữa, may nhờ có lần sống lại này nên ta mới có thể để lộ dáng vẻ vốn có của mình.”

Thiên Đế thời đại Thiên Đình viễn cổ mới là hình tượng ngụy trang ư?

“Cô định lấy thứ gì để giao dịch với Nho gia?’

Tống Thư Hàng dò hỏi.

“Bốn kim thân của ‘mười ba Kiếp Tiên Nho gia’, ta lấy được chúng sau khi Nho gia gặp đại nạn, trước khi xây dựng Thiên Đình.”

Thiên Đế thong thả nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Còn sống ư?”

“Chết rồi, nếu sống thì đã chạy từ lâu rồi.”

Thiên Đế trợn mắt.

“Được rồi… Để ta thử liên lạc với vài vị ‘gia trưởng’ của Nho gia xem sao.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn biết ‘mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân’ có ý nghĩa như thế nào đối với Nho gia.

Cho dù chỉ là kim thân còn sót lại sau khi đạo tiêu, nhưng Nho gia cũng đồng ý trả giá lớn nhất để thu hồi, mang về thế giới Kim Liên để hậu táng.

Trong tình huống thông thường, đúng là Nho gia sẽ đồng ý dùng ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ để giao dịch với Thiên Đế.

“Còn nữa, ta cũng sẽ không bạc đãi người trung gian như Tống tiền bối đâu.”

Cô khoanh tay lại, bày ra tấm lòng rộng lớn của Thiên Đế:

“Chỉ cần mọi chuyện thành công thì ta sẽ thưởng bảo vật cho Tống tiền bối.”

“Ta muốn có một cơ thể.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nói:

“Tốt nhất là trả hóa thân bọc thép lại cho ta.”

“Đừng có mơ, đó là chiến lợi phẩm của ta, dùng thuận tay lắm.”

Thiên Đế từ chối thẳng thừng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nếu như ngươi chỉ cần một cơ thể để lắp đầu vào thì chỗ ta có hàng tốt đây.”

Thiên Đế nói:

“Biết chuyện của Hình Thiên không?”(*)

Tống Thư Hàng trả lời:

“Chính là Hình Thiên có mắt ngực kia ấy à?”

(*) Hình Thiên và Thiên Đế giao tranh, Thiên Đế cắt đứt đầu của Hình Thiên rồi chôn trong núi. Hình Thiên mất đầu, đành lấy đầu ngực làm mắt, rốn làm miệng, tiếp tục giao đấu với Thiên Đế.

Chương 1982: Bệnh của ta không nhẹ

Thiên Đế trầm mặc hồi lâu.

Bởi vì không biết phải trả lời Tống Thư Hàng như thế nào… Nếu như nhân vật ‘Hình Thiên’ này có thật thì chắc chắn hắn phải bò theo cáp quang đến tẩn Tống Thư Hàng ra bã.

Cái gì gọi là mắt ngực? Người ta là lấy đầu ngực làm mắt! Hoàn toàn khác với mắt ngực đấy nhé.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma treo trên lưng Tô thị A Thập Lục lên tiếng:

“Thư Hàng à, khi ngươi nói ra câu Hình Thiên mắt ngực thì có cân nhắc tới chuyện tại sao Thiên Đế lại hỏi ngươi có biết ‘câu chuyện về Hình Thiên’ không?”

Bởi vì bây giờ Tống Thư Hàng không có eo, nó không thể treo ở sau thắt lưng Tống Thư Hàng nên tạm thời phải đổi địa bàn.

Xích Tiêu Kiếm tiếp tục nhắc nhở:

“Nói không chừng cô ấy có một đồng bọn hoặc thuộc hạ có tên Hình Thiên hoặc là có mắt ngực. Có thể sống từ viễn cổ tới bây giờ, ngươi dùng ngón chân cũng có thể đoán ra thực lực của đối phương… Đúng rồi, bây giờ ngươi không có ngón chân.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta dùng đầu để suy nghĩ chứ đâu có dùng ngón chân.

Sau đó, hắn dè dặt nhìn sang Thiên Đế.

“Ta không có đồng bọn nào tên là ‘Hình Thiên’ cả.”

Thiên Đế vô cùng quyết đoán, trả lời ngay lập tức.

Cho dù có thật thì cô của bây giờ tuyệt đối không muốn lôi đồng bọn đáng thương của mình ra để mất mặt đâu nhé.

“Tóm lại, nếu như người trung gian như ngươi có thể giúp ta và Nho gia hoàn thành giao dịch thì ta sẽ thưởng cho ngươi một cơ thể tạm thời loại xịn, giúp ngươi thực hiện các hoạt động thường ngày.”

Thiên Đế khoanh tay, liếc Tống Thư Hàng một cái, đột nhiên nói:

“Cảm giác được người ta ôm trong lòng tuyệt lắm đúng không? Bây giờ ngươi thật sự muốn có một nhục thân có thể cử động chứ?”

Tống Thư Hàng: “…”

Nói thật, cảm giác này đúng là tuyệt thật.

Nhưng sắp hắn muốn đi tới thánh sơn ở thú tu giới lấy ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ tổng cương truyền thừa thiên, bắt buộc phải có một cơ thể hỗ trợ. Không thể cứ để Tô thị A Thập Lục ôm lấy đầu của hắn chạy đến thánh sơn tham gia thí luyện được.

Tô thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi dò hỏi:

“Vậy nhục thân tạm thời thì liên quan gì đến Hình Thiên chứ?”

“Trong tay ta có cơ thể đặc biệt của một mộc yêu, nó đã mất đầu trong một trận chiến, sau đó không mọc lại được đầu nữa.”

Thiên Đế thong thả nói.

Vốn dĩ chỉ cần không mất rễ, cho dù thân thể có bị chặt hết thì yêu loại như thực vật cũng có thể sống lại được… Giống như Thông Nương vậy, búp hành, thân hành của cô ấy đều khô héo mấy lần rồi, còn bị ngắt hết lần này đến lần khác nhưng bây giờ vẫn sống nhăn răng đấy thôi.

Mộc yêu mất đầu rồi không thể mọc lại được nữa thì Thiên Đế mới gặp đúng một lần.

“Quan trọng hơn là sau khi mất đầu xong thì nó còn mất luôn cả năng lực tư duy, như biến lại thành một loài thực vật bình thường vậy. Trạng thái này của nó vốn rất hợp để luyện chế con rối nhưng ta thấy không nỡ nên vẫn cứ trồng nó.”

Thiên Đế nói tiếp:

“Cách đây không lâu, khi ta đến bảo khố lấy bảo vật thì phát hiện ra nó có chút biến hóa, đầu ngực làm mắt, rốn làm miệng, thậm chí còn có thể tiếp nhận một số mệnh lệnh đơn giản, đồng thời tính dẫn truyền năng lượng trong cơ thể của nó cũng khá tốt.”

“Đây chẳng phải Hình Thiên đại lão sao!”

Tống Thư Hàng không nhịn được nói.

“Chỉ là một thụ yêu thông thường thôi.”

Thiên Đế khẳng định:

“Hơn nữa trạng thái của nó lại rất thích hợp với ngươi. Chỉ cần đặt đầu của ngươi lên cơ thể thể của nó thì hai bên có thể bổ sung cho nhau.”

Một bên chỉ có thân thể, không có khả năng tư duy.

Một bên có đầu, có năng lực tư duy nhưng lại không có khả năng hoạt động.

Đúng là tuyệt phối.

“Vậy… ta sẽ thử liên lạc với các vị ‘gia trưởng’ của Nho gia giúp cô xem sao.”

Tống Thư Hàng nói.

“Được… đợi các ngươi bàn bạc ổn thỏa thì ta sẽ qua đó giao dịch.”

Thiên Đế nói xong thì lùi về sau một bước.

Một cánh cửa không gian hiện lên ở phía sau, bao phủ lấy cơ thể của cô.

…

…

Thiên Đế lùi vào trong một không gian nhỏ độc lập.

Không gian này lơ lửng trong kẽ hở không gian, không có tọa độ cố định.

Sau khi cô vào trong đó, nụ cười trên gương mặt tắt dần.

Trong không gian này có đủ các loại pháp khí, bảo vật kỳ dị.

Trong đó có một cái cây hình người không đầu, được trồng trong một thảm cây. Thực vật hình người ra cành mọc lá, còn kết thành một loại quả màu tím to bằng nắm đấm.

“Người ta đều nói những sinh vật có trí khôn cuối cùng đều sẽ mắc phải căn bệnh nghiêm trọng nhất, đó chính là ‘hy vọng’, nhất là khi đặt ‘hy vọng’ này lên người kẻ khác, khi đó thì bệnh đã nguy kịch rồi.”

Thiên Đế ngồi xuống bên cạnh thảm cây, đôi chân thon dài bắt chéo, hơi ngửa người ra sau, nhìn cái cây hình người không đầu kia:

“Bệnh của ta cũng không nhẹ rồi.”

Hy vọng đúng là một thứ đáng sợ.

Nó sẽ điều khiển sinh vật có trí khôn đi làm một số chuyện vượt quá tưởng tượng.

“Mấu chốt đánh vỡ số mệnh.”

Cô nhìn xuyên qua không gian để quan sát Tống Thư Hàng, khựng lại trong chốc lát, sau đó ánh mắt của cô xuyên qua Tống Thư Hàng, nhìn Vũ Nhu Tử da đen, cuối cùng gật đầu một cái.

Chính là cô ấy.

Vũ Nhu Tử da đen, hoặc nên nói Vũ Nhu Tử bản thể chính là mấu chốt để cô phá vỡ vận mệnh.

Đây chính là kết quả cô tính ra sau khi sử dụng đủ loại phương thức tính toán phức tạp và các số liệu khổng lồ.

Toán học vẫn luôn là sở trường mà Thiên Đế tâm đắc nhất.

Tuy rằng từ những chuyện xảy ra lúc trước, cô cứ cảm thấy Tống Thư Hàng mới là mấu chốt để cô phá vỡ thế cục, nhưng rõ ràng là Bá Tống chỉ mang đến một tác dụng quá bộ mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như muốn mượn Vũ Nhu Tử để phá vỡ số mệnh của mình thì Bá Tống lại là một mấu chốt khác.

Theo như kết quả lấy được qua nhiều lần tính toán của Thiên Đế, muốn mượn sức mạnh của Vũ Nhu Tử thì cần có hai ‘điểm mấu chốt’, một là cha của cô ấy – Linh Điệp Tôn Giả, điểm còn lại chính là Bá Tống.

Tóm lại Bá Tống là một khâu không thể lướt qua được.

Ánh mắt của cô xuyên thấu không gian, tiếp tục theo dõi Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử da đen.

Nhờ sự giúp đỡ của Tô thị A Thập Lục, lúc này Tống Thư Hàng đang gọi điện cho Hằng Hỏa Chân Quân, mời hắn đến Tâm Ma động một chuyến để thương lượng các hạng mục giao dịch.

“Tống tiền bối, ngươi cất kỹ tờ giấy này đi.”

Vũ Nhu Tử da đen đưa tờ giấy của ‘ m Ảnh Lãnh Chúa’ cho Tống Thư Hàng.

Tờ giấy này cứ xem một lần là lại đâm thịt một lần.

Tống Thư Hàng thở dài, mở thế giới hạch tâm ra rồi cất nó vào trong đó.

“Đúng rồi Tống tiền bối, bây giờ ngươi có còn thi triển được ‘Dưỡng Đao thuật’ nữa không?”

Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên chợt nảy ra suy nghĩ.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười:

“Chắc chắn là không thi triển được, ta chỉ còn lại mỗi một cái đầu thôi, không thể bảo ta dùng lưỡi để thi triển ‘Dưỡng Đao thuật’ chứ?”

“Ta cảm thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối sẽ không để ý chuyện này đâu.”

Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười nói.

“Không, ta để ý chứ.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói, nó không muốn bị Tống Thư Hàng liếm cho dính đầy nước bọt đâu.

Vũ Nhu Tử da đen sững sờ:

“Ta còn tưởng rằng Xích Tiêu Kiếm tiền bối không để ý, bởi vì ta cũng không để ý.”

Dứt lời, cô duỗi cánh tay mang theo hương thơm của mình ra, đưa tới trước mặt Tống Thư Hàng:

“Tống tiền bối, ngươi có muốn thử dùng lưỡi để thi triển ‘Dưỡng Đao thuật’ không?”

Mắt phải của Tống Thư Hàng giật liên tục.

Tuy rằng Vũ Nhu Tử da đen ưu nhã hào phóng, dịu dàng lịch sự… nhưng quả nhiên cô ấy vẫn là tâm ma.

Chương 1983: Biện Đao Cửu Trảm

Thông Nương đứng bên cạnh nghe thế thì hai mắt sáng bừng lên.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại thu nhỏ của mình ra, nhắm ngay camera về phía Tống Thư Hàng.

Lát nữa nếu có thể chụp được hình Tống Thư Hàng liếm Vũ Nhu Tử da đen rồi bán cho Linh Điệp Huyền Thánh thì nhất định sẽ kiếm được một khoản. Cho dù không bán cho Linh Điệp Huyền Thánh thì dùng nó để uy hiếp ông chủ Tống Thư Hàng nâng cao đãi ngộ cho nhân viên cũng được lắm.

“Vấn đề không phải cô và Xích Tiêu Kiếm tiền bối có đồng ý hay không mà là ta không thể dùng lưỡi để thi triển ‘Dưỡng Đao thuật’ được.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Lý giải của hắn với ‘Dưỡng Đao thuật’ đã lên một tầm cao mới, có thể dùng cả hai mắt để thi triển, nhưng dùng lưỡi thì quả thật không được.

Có lẽ trong tương lai, hắn có thể tiến hành tu luyện với lưỡi, dùng nó để thi triển ‘Dưỡng Đao thuật’. Nhưng bây giờ thì hắn thật sự không làm được.

“Vậy thì đúng là đáng tiếc.”

Vũ Nhu Tử da đen nói.

“Nếu như dùng tóc thì có khi sẽ thi triển ‘Dưỡng Đao thuật’ được đó.’

Sợi tóc ngố trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lên tiếng… là giọng của Sở các chủ.

Sợi tóc ngố dài 7 mét của cô giờ đã rút ngắn lại chỉ còn khoảng một tấc, đung đưa trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng. Nguyên nhân chính là để tiện cho Tô thị A Thập Lục di chuyển đầu của Tống Thư Hàng… nếu không sợi tóc ngố dài bảy mét sẽ ảnh hưởng đến tầm nhìn của A Thập Lục.

“Làm kiểu gì thế?”

Hai mắt của Xích Tiêu Kiếm tâm ma sáng lên.

“Giống như ta vậy, có thể khống chế tóc của mình đến độ sai sử được như cánh tay vậy.”

Sở các chủ dứt lời, một sợi tóc dài mọc ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng, hóa thành hình dáng ‘bàn tay’ một cách linh hoạt, bày ra đủ các tư thế trước tầm mắt của mọi người.

“Điều này ta cũng không làm được.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Hơn nữa, khống chế tóc còn khó hơn cả khống chế lưỡi.

Ít nhất đầu lưỡi còn có cơ sở để khống chế, cơ sở khống chế tóc gần như bằng không.

Nếu muốn dùng tóc để thi triển ‘Dưỡng Đao thuật’ thì thà luyện đầu lưỡi mà liếm còn hơn.

“Không vấn đề gì đâu, phối hợp niệm lực, ban đầu ta sẽ xen lẫn mấy sợi tóc của ta vào tóc ngươi để chỉ dẫn, sau mấy lần như thế thì ngươi sẽ quen rồi điều khiển tóc như cánh tay thôi.”

Sở các chủ nói:

“Hơn nữa, khi đã thuần thục tính năng này sẽ rất có lợi cho ngươi khi chiến đấu với người ta về sau. Chỉ cần ngươi nuôi tóc dài, gì mà ba đầu sáu tay, bốn đầu tám tay đều không phải là đối thủ của ngươi. Mái tóc dài của ta mà tản ra là có thể sử dụng hơn hai mươi loại binh khí khác nhau. Lại thêm ba công pháp tôi thể của ngươi. Sau khi cường hóa tóc xong, mái tóc dài cùng lúc thi triển hơn hai mươi loại quyền pháp, đánh tan hết tất cả những kẻ không phục.”

Cảm giác hình ảnh miêu tả của Sở các chủ thật là mãnh liệt.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên cảnh tượng mái tóc dài của mình bay trong gió, đối chiến với kẻ địch.

Đêm trăng tròn, trên đỉnh Tử Cấm thành.

Số Hamster tung người nhảy lên, tung ra một kiếm ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ nhanh như sao băng.

Hắn sải bước đi về trước, hai tay thi triển ‘Kim Cương Căn Bản

Quyền Pháp', mái tóc dài hất lên, hóa thành hơn hai mươi nắm đấm. Nắm đấm do tóc hóa thành lần lượt thi triển 'Kim Cương Phục Ma Quyền', 'Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn', 'Thánh Quang Kiếm Thuật', 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', 'Tật Phong Đao', 'Dưỡng Đao thuật'… Mười bốn nắm đấm để không còn lại tạm thời không có quyền pháp hoặc đao pháp nào dùng được, nhưng có thể phất cờ xí, phối hợp với các thánh viên để trợ uy cho hắn.

Đồng thời, hai mắt còn có thể thi triển 'thuật giám định cường giả' + 'ánh nhìn phôi thai'.

Đợi sau này hắn học thêm mấy chiêu quyền pháp mạnh mẽ khác, mười bốn nắm đấm để không còn lại cũng có thể phát huy công dụng rồi.

Đây quả thực là hình tượng đại ma vương như trong ác mộng.

"Ta muốn học, Sở tiền bối dạy ta đi."

Tống Thư Hàng sốt sắng nói ngay.

…

…

Trước khi Hằng Hỏa tiền bối và các gia trưởng Nho gia đến Tâm Ma động, Tống Thư Hàng bắt đầu học phương pháp để điều khiển tóc như cánh tay từ Sở các chủ.

Tuy rằng bây giờ tóc Tống Thư Hàng còn ngắn nhưng không sao cả, hắn có 'Tăng Phát Thuật' – thần kỹ được Tạo Hóa Pháp Vương truyền thụ cho.

Ban đầu, tóc của Sở các chủ trộn lẫn vào tóc Tống Thư Hàng, 'tóc cầm tóc' chỉ dạy cho hắn, đồng thời còn phân tích phương pháp khống chế tóc cho hắn và những người khác.

Phương pháp này thích hợp cho tất cả các tu sĩ 'tóc dài'. Những người đứng bên cạnh dự thính chỉ cần có tóc thì đều có thể tìm hiểu thử.

Sau mấy lần, Tống Thư Hàng phối hợp niệm lực là có thể làm ra trò ngay.

"Không ngờ ngoại trừ thiên phú đao thuật và quyền pháp ra thì ta cũng có năng khiếu ở phương diện khống chế đấy chứ?"

Tống Thư Hàng vui vẻ nói, cũng coi như phát hiện ra một năng khiếu mới ở bản thân.

Sở các chủ bản thể ở suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm nhẹ nhàng nhả ra bong bóng, cô không nói chân tướng cho Tống Thư Hàng biết… ‘Khống Phát Chi Thuật’ này thực ra là do cô cải biên lại ‘Biện Đao Cửu Trảm’ mà ra.

Cho nên gốc gác của nó thực ra vẫn là một loại đao pháp.

Quả thật Tống Thư Hàng có năng khiếu đao pháp rất xuất chúng, ưu tú đến mức nằm ngoài tưởng tượng của Sở các chủ.

Hắn không có những thể chất đặc biệt như ‘đao thể trời sinh, đao khiếu trời sinh’ gì đó, thiên phú đao pháp của hắn giống với thuộc tính ẩn hơn.

“Cảm giác tóc giống như thân thể của ta kéo dài ra vậy.”

Tống Thư Hàng khống chế mái tóc, đong đưa vô cùng linh hoạt.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tâm ma đột nhiên lên tinh thần:

“Vậy thử ‘Dưỡng Đao thuật’ xem sao? Ta sẽ cố mà làm vật thí nghiệm miễn phí cho ngươi vậy.”

Tống Thư Hàng cười ha ha, hai mươi lọn tóc hóa thành những bàn tay nhỏ, vòng qua eo của A Thập Lục, ấn toàn bộ lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Hai mươi bàn tay hóa thành từ tóc chuyển động cùng lúc.

‘Dưỡng Đao thuật’ ×20 đánh ra chớp nhoáng!

Đây không phải là hai mươi phát liên tiếp mà là một lần tung hẳn hai mươi phát.

Đây là sự khác biệt giữa hai mươi người lần lượt tham chiến và hai người cùng nhào lên giáp lá cà.

Ánh sáng của ‘Dưỡng Đao thuật’ bạo phát, vô cùng chói mắt.

“A a a ~ sướng ~ quá ~”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối kêu xong thì không lên tiếng nữa.

“Xem ra đã thành công rồi.”

Tống Thư Hàng thu hồi tóc về.

“Tống tiền bối, ta cũng muốn thử.”

Vũ Nhu Tử da đen lại chìa bàn tay nhỏ bé của mình ra.

Mái tóc dài của Tống Thư Hàng cuộn lại, hai mươi bàn tay hóa ra từ tóc đáp xuống người Vũ Nhu Tử da đen.

‘Dưỡng Đao thuật’ x20 đánh ra chớp nhoáng.

Vào khoảnh khắc khi ánh sáng của ‘Dưỡng Đao thuật’ sáng lên, Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên:

“Tiêu rồi!”

Dùng thuận tay quá, coi Vũ Nhu Tử da đen thành Xích Tiêu Kiếm tiền bối luôn, không thèm nghĩ đã ném ra Dưỡng Đao thuật x20.

Cường độ này chắc chắn quá mạnh.

Ánh sáng của ‘Dưỡng Đao thuật’ tắt đi.

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử da đen với ánh mắt lo lắng.

Trên gương mặt Vũ Nhu Tử da đen tràn ngập vẻ nghi hoặc, tò mò nhìn lại Tống Thư Hàng:

“Thất bại rồi à?”

“Không thể nào, rõ ràng lúc nãy ta cảm thấy thành công rồi mà. Cảm giác lúc thi triển pháp thuật cũng không thành vấn đề mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử da đen khoát tay, chân thành nói:

“Chẳng có cảm giác gì hết, cường độ chưa đủ à?”

“Lẽ nào ‘Dưỡng Đao thuật’ không có tác dụng với con người?”

Tô thị A Thập Lục suy đoán.

“Nhưng ta là tâm ma.”

Vũ Nhu Tử da đen nói:

“Hơn nữa ta nhớ lần trước ‘Dưỡng Đao thuật’ có tác dụng mà.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, lại tung một phát ‘Dưỡng Đao thuật’ x20 nữa!

Nhưng vẻ mặt của Vũ Nhu Tử da đen vẫn không có thay đổi gì.

“Có lẽ là cô đã sinh ra đề kháng, có khả năng miễn dịch với ‘Dưỡng Đao thuật’ rồi.”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Cũng giống như Vũ Nhu Tử bản thể vậy, sức đề kháng của cô ấy với vạn vật đều rất cao, bất luận là phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối hay là giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

…

…

Trong không gian cá nhân của Thiên Đế.

Trên mặt Thiên Đế tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Rốt cuộc cô cũng phát hiện ra kẻ đầu sỏ là ai rồi.

Chương 1984: Trung gian Tống Thư Hàng không ăn chênh lệch

“Hóa ra là ngươi à.”

Hóa ra tất cả đều là lỗi của Bá Tống.

Dưỡng Đao thuật là cái gì? Đây là bí pháp mà cô chưa từng nghe thấy bao giờ.

Theo lý thuyết, sau khi thực lực đạt đến cảnh giới của cô thì các tu sĩ sẽ thông thạo hàng vạn pháp thông. Có một số pháp thuật cô chỉ cần nhìn qua hoặc cảm ứng một lần là có thể hiểu được bảy tám phần nguyên lý của nó.

Nhưng cô lại hoàn toàn không hiểu nguyên lý của ‘Dưỡng Đao thuật’ này.

Khó khăn lắm mới khôi phục lại bình thường, Thiên Đế đứng dậy, hoạt động thân thể một chút.

Tuyệt đối không thể để Tống Thư Hàng phát hiện chuyện khi hắn thi triển bí pháp lên người ‘Vũ Nhu Tử da đen’ thì bản thân cô cũng bị ảnh hưởng. Nếu không, Tống Thư Hàng sẽ nắm được nhược điểm của cô, về sau khi đối mặt với hắn thì cô sẽ bị động lắm.

“Hơn nữa còn phải nghĩ cách để khắc phục ảnh hưởng của bí thuật này mới được. Ít nhất thì không để người khác phát hiện ra mình bị ảnh hưởng.”

Thiên Đế xoa huyệt thái dương, khổ não nói.

Mấy chuyện như phá vỡ số mệnh thế này không đơn giản như hô khẩu hiệu.

Pháp tắc của vận mệnh và thời gian là thứ khó suy xét nhất.

Cho dù ‘đạo’ của cô là Quang m (thời gian) Đại Đạo thì cũng vậy.

Quang m chi đạo trước giờ không phải là nắm giữ.

Không ai có thể nắm giữ thời gian… Chỉ có thể giấu diếm và qua mặt.

“Nên ta vẫn tin là mình có thể giấu diếm trạng thái của bản thân.”

Thiên Đế nói.

Ít nhất khi chịu đựng tác dụng của ‘Dưỡng Đao thuật’ thì cô vẫn tự tin sẽ không để lộ ra bất cứ dấu vết nào, giữ vững bình tĩnh từ đầu đến cuối.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiệu quả mát-xa của ‘Dưỡng Đao thuật’ này rất tốt, chỉ cần chống đỡ đến khi nó hết tác dụng thì cô sẽ cảm thấy bản thân mình và ‘linh quỷ’ của Vũ Nhu Tử trở nên hòa hợp hơn.

Lúc khống chế linh quỷ sẽ càng thuận lợi hơn nữa.

Nếu như có thể giảm bớt lực sát thương trong tích tắc khi tiếp nhận bí thuật thì có thể xếp ‘Dưỡng Dao thuật’ này vào trì dũ thuật.

….

…

Ở phía bên kia, Hằng Hỏa tiền bối gọi điện lại cho Tống Thư Hàng.

Tô thị A Thập Lục một tay ôm đầu Tống Thư Hàng, tay còn lại nhận điện thoại, kề sát vào tai hắn.

“Thư Hàng tiểu hữu, giao dịch mà ngươi nói là gì thế?”

Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ nói:

“Thực ra tình hình của bọn ta bên này hơi căng.”

Tình hình hiện giờ của Nho gia không ổn, hắn và các gia trưởng của Nho gia đã loạn hết cả lên rồi.

“Có người muốn dùng kim thân của mười ba Kiếp Tiên Nho gia… để đổi lấy mảnh vỡ Thiên Đình.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân sững sờ.

Một lát sau, hắn hỏi lại:

“Ai cơ?”

“Chính là người đang đánh nhau với các ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Khóe miệng của Hằng Hỏa Chân Quân co giật mạnh.

Tâm trạng của Chân Quân bây giờ rất vi diệu, khó mà tả được.

Thư Hàng tiểu hữu đúng là lắm đường thật đấy.

Mới khi nãy hắn còn đứng cùng chiến tuyến với Nho gia, chọi nhau với các Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ, còn phong ấn Trường Sinh Giả của đối phương, gần như không chết thì không ngừng.

Bây giờ hắn lại làm người trung gian cho Thiên Đình và Nho gia, thúc đẩy hai bên giao dịch.

Rốt cuộc đây là quan hệ kiểu quái gì thế hả?

Nhưng… quả thật Thiên Đình đã đưa ra một giao dịch mà Nho gia khó mà từ chối.

Kim thân của mười ba Kiếp Tiên.

Đối với Nho gia thì chúng có ý nghĩa biểu tượng rất lớn.

“Hằng Hỏa tiền bối cứ quyết định đi, không cần băn khoăn đến ta.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở:

“Ta chỉ là một cái loa truyền lời thôi, thực ra ta và Thiên Đế cũng chẳng phải bạn bè, thậm chí còn thiên về quan hệ ‘đối địch’ nữa. Các ngươi cứ đứng trên lập trường của mình mà suy nghĩ là được.”

Khi mới xuất hiện thì Thiên Đế hoàn toàn mang hình tượng của nhân vật phản diện.

Sau khi cướp mất ‘linh quỷ’ của Vũ Nhu Tử, lập trường của cô ấy lại mơ hồ không rõ ràng.

Không biết là cô ấy cô tình sắp xếp như thế hay là bị tính cách của Vũ Nhu Tử ảnh hưởng nữa?

Tóm lại, nếu như bình tĩnh mà định vị, trước mắt Thiên Đế vẫn không được xem là ‘phe bạn bè’.

“Ta hiểu rồi, bọn ta cần một chút thời gian để thảo luận.”

Hằng Hỏa tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng đáp:

“Không thành vấn đề, nếu như tiền bối quyết định muốn giao dịch thì có thể đến Tâm Ma động một chuyến.”

****

Cuối cùng Nho gia vẫn quyết định giao dịch với Thiên Đế.

Nói đúng hơn thì Nho gia quyết định giao dịch với Tống Thư Hàng.

Bọn họ sẽ chuyển những 'mảnh vỡ Thiên Đình' còn lại cho Tống Thư Hàng, sau đó lấy lại bốn kim thân của mười ba Kiếp Tiên Nho gia từ chỗ hắn.

Thực ra, số lượng 'mảnh vỡ Thiên Đình' còn sót lại ít hơn tưởng tượng của Tống Thư Hàng một chút.

Một là có không ít mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ được 'thế giới hạch tâm' của Tống Thư Hàng xử lý, sau khi chuyển về 'thế giới Kim Liên' thì đã bị ăn vào rồi, chắc chắn sẽ không nhả ra nữa.

Hai là một phần 'mảnh vỡ Thiên Đình' đã bị Thiên Đế lặng lẽ lấy đi mất ngay trong quá trình vận chuyển.

Ba là… thực ra còn một số mảnh vỡ Thiên Đình chưa kịp chuyển đến trung tâm Nho gia. Chúng bị Nho gia giấu ở nhiều nơi trong hiện thế, thậm chí là trong các đại giới của chư thiên vạn giới.

Trong thời gian ngắn thì các mảnh vỡ Thiên Đình đang được ẩn giấu này sẽ không xuất hiện trước mắt người đời nữa.

Bởi vì hiện giờ Tống Thư Hàng chỉ còn một cái đầu, nên dưới sự giúp sức từ thần thông của đại sư Kim Cương tự, tất cả các mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đều được thu nhỏ thành hình dáng của một quả bong rồi chuyển vào thế giới hạch tâm của hắn.

Tâm Ma động cũng bị đưa vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng luôn một thể… Đây là thù lao của Bạch tiền bối, tạm thời gửi ở chỗ của Tống Thư Hàng.

Mặt khác, Nho gia còn tặng một 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ' khác cho Tô thị A Thập Lục… đây là thù lao họ đã nói sẽ trả cho A Thập Lục trước đây. Nói đúng hơn thì là tặng cho Bạch long tỷ tỷ sau lưng A Thập Lục.

Mảnh vỡ Thiên Đình tặng cho A Thập Lục không còn là đồ của Nho gia nữa, không nằm trong phạm vi giao dịch lần này.

Đó là mảnh vỡ của 'Điện Trọng Lực'.

Bởi vì không phải là Điện Trọng Lực hoàn chỉnh, vì thế chỉ thích hợp cho tu sĩ dưới lục phẩm tu luyện. Nhưng đúng lúc nó là mảnh vỡ mà Tống Thư Hàng cần.

…

…

Sau khi trao đổi các ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ dùng để giao dịch với Nho gia, Tô thị A Thập Lục lập tức mang đầu của Tống Thư Hàng ngự đao bay lên không trung, đi hoàn thành giao dịch với ‘Thiên Đế’.

Lúc này Thiên Đế đang ngồi trên một thuyền tiên to lớn như một tòa cung điện.

Trên thuyền tiên chỉ có một mình cô.

Các thành viên của Thiên Đình viễn cổ mà cô mang theo đều tạm thời rút lui.

“Không ngờ Tống tiền bối lại có thể khuyên được mấy con mọt sách của Nho gia.”

Thiên Đế lấy tay chống cằm, mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của cô vừa nguy hiểm vừa sắc bén.

Nhưng Tống Thư Hàng cứ cảm giác… cô đang che giấu điều gì đó, hoặc là… cô đang chột dạ!

Chẳng lẽ trong tay Thiên Đế không có kim thân của mười ba Kiếp Tiên Nho gia, định gạt lấy ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ từ chỗ hắn ư?

Trong lòng Tống Thư Hàng bỗng hụ còi cảnh giác.

Dù sao Thiên Đế cũng có tiền án rồi.

Đến cả đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’ cũng bị cô lừa nữa mà.

Đúng là không phải ai cũng có thể làm thương nhân được.

Không có chút mưu trí thì chỉ có nước lỗ nặng.

“Kim thân của mười ba Kiếp Tiên có ý nghĩa rất lớn đối với Nho gia, nên ta chẳng đòi công lao gì cả.”

Tống Thư Hàng lên tiếng:

“Một tay giao tiền, một tay giao hàng đi.”

“Ta cũng đang có ý đó đây.”

Thiên Đế gật đầu lia lịa.

Sau đó, cô lấy bốn kim thân trong mười ba Kiếp Tiên ra.

Chương 1985: Tống tiền bối, có thể cho ta một lời giải thích không?

Tống Thư Hàng nhìn cơ thể của bốn Kiếp Tiên nhưng không phát hiện ra kim thân ‘toàn thân như thủy tinh, trong ngoài trong suốt’. Vốn hắn còn đang nghĩ không biết mình có cơ hội nhìn thấy bản thể của Thư Sinh Thủy Tinh hay không.

“Đây chính là cơ thể của bốn người trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia ư?”

Tống Thư Hàng liếc mắt, nhìn sang Bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ:

“Ta chỉ nhận ra một hai người trong mười ba Kiếp Tiên mà thôi.”

“Ta chỉ miễn cưỡng nhận ra một người.”

Tống Thư Hàng nói.

Hết cách rồi, lúc này chỉ có thể triệu hoán Tạo Hóa Tiên Tử thôi, tuy rằng có lẽ sẽ khiến cô ấy nhìn vật mà đau buồn.

“Ra đây đi, Tạo Hóa Tiên Tử!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Một lúc lâu sau.

Không có động tĩnh gì hết.

Tạo Hóa Tiên Tử từ chối xuất hiện.

Thôi tiêu, thế này thì kiểm hàng kiểu gì đây?

Nếu như biết trước như vậy, hắn nên mang theo một người của Nho gia tới đây mới đúng.

“Yên tâm đi, nhân phẩm của trẫm mà ngươi còn không tin à?”

Thiên Đế bắt chéo hai chân, một tay chống cằm, mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng nghiêm túc chớp mắt.

Ngươi có tiền án đó.

Sau đó, mái tóc dài của hắn cuốn lên, biến thành một cánh tay, tiếp xúc với bốn kim thân Kiếp Tiên.

Tuy rằng không phải là cánh tay thật sự, nhưng chỉ cần hắn chủ động kích hoạt ‘bí pháp giám định’ thì vẫn có thể dùng được.

Hơn nữa, hắn cũng không cần giám định nội dung chi tiết gì cả.

Thông tin cần xác nhận chỉ có một… đó chính là bốn kim thân Kiếp Tiên này có phải là mười ba Kiếp Tiên của Nho gia hay không.

Chỉ cần biết ‘có’ hoặc ‘không’ thôi.

Cái giá phải trả sẽ không quá lớn.

Bí pháp giám định được kích hoạt.

Ngay sau đó, trên gương mặt của Tống Thư Hàng xuất hiện nhiều vết thương khá nông.

Vết thương rỉ ra một ít máu, nhưng nhanh chóng khép miệng.

Tô thị A Thập Lục lấy một chiếc khăn thơm ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt máu trên gương mặt Tống Thư Hàng.

Kết quả giám định hiện lên trong đầu của hắn.

[Kim thân mười ba Kiếp Tiên Nho gia] x4.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, bí pháp giám định không tiến hành đào sâu hơn nữa… Nguyên nhân chính là do hiện giờ hắn chỉ còn lại đúng một cái đầu, máu quá ít, không dùng được bí pháp giám định cần nhiều máu.

Nếu như cái giá giám định phun máu toafnt hân mà tập trung hết vào phần đầu thì thoáng một cái là đầu của hắn sẽ bị ép khô luôn mất.

Trừ phi hắn sử dụng hóa thân sương mù.

Nhưng hiện giờ cổ của hắn còn đang liên kết với suối nguồn sự sống trong ‘thế giới hạch tâm’ để giảm bớt đau đớn.

Một khi sử dụng hóa thân sương mù, cổ của hắn cũng sẽ bị rút ra. Nếu không có ‘suối nguồn sự sống’ để giảm bớt đau đớn, nỗi đau khi mất đi thân thể có thể khiến cho Tống Thư Hàng bật khóc ngay tức khắc, cái giá đau đớn phải trả sẽ còn lớn hơn, không đáng chút nào.

Thiên Đế im lặng nhìn Tống Thư Hàng.

Gương mặt của cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm lại không giống như những gì đang thể hiện.

.

Vừa rồi đúng là Tống Thư Hàng đã sử dụng… bí thuật liên quan đến thời gian.

Hơn nữa, cảm ứng kỹ thì cô có thể mơ hồ nhận ra ‘bí thuật thời gian’ mà Tống Thư Hàng sử dụng và ‘thời gian chi đạo’ của cô có cùng một nguồn gốc.

“Xác nhận hàng hóa không có vấn đề gì.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía Thiên Đế… Nếu như hàng hóa không có vấn đề thì cô ấy chột dạ cái gì chứ?

Tiếp theo, Tống Thư Hàng sử dụng ‘bàn tay tóc’ để thu bốn kim thân Kiếp Tiên Nho gia vào thế giới hạch tâm. Ý niệm lóe lên, hắn dịch chuyển toàn bộ các mảnh vỡ ‘Thiên Đình viễn cổ’ - ngoại trừ Tâm Ma động và Điện Trọng Lực, mà Nho gia đã trao cho hắn ra.

Mỗi một ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ đều bị thần thông pháp thuật Phật gia thu nhỏ thành một quả bóng.

Một đống mảnh vỡ Thiên Đình rơi xuống trước mặt Thiên Đế.

Tống Thư Hàng nói:

“Hàng của Nho gia ở đây, mời Thiên Đế kiểm hàng.”

Thiên Đế liếc một cái, im lặng gật đầu rồi nói:

“Qủa thực đều là mảnh vỡ Thiên Đình, về số lượng… cũng không chênh lệch bao nhiêu.”

Hiển nhiên cô đã điều tra Nho gia từ lâu, biết được số lượng mảnh vỡ ‘Thiên Đình viễn cổ’ mà Nho gia vận chuyển tới.

Nếu như cộng đống mảnh vỡ này với mảnh vỡ mà cô lặng lẽ lấy đi lúc trước thì cơ bản không xê xích là bao.

“Vậy… giao dịch hoàn thành.”

Tống Thư Hàng chắp bàn tay bằng tóc lại rồi nói:

“Cáo từ!”

“Tống tiền bối, đừng đi vội thế chứ.”

Thiên Đế đổi ngược lại hai chân đang vắt chéo, tiếp tục mỉm cười:

“Ta còn chưa đưa phần thưởng cho ngươi mà, chẳng lẽ ngươi không cần nữa à?”

“Suýt chút là quên luôn.”

Tống Thư Hàng cười gượng nói.

Thiên Đế búng tay một cái.

Một gốc bonsai xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Đó là một cơ thể giống như tượng gỗ điêu khắc, đầu ngực làm mắt, rốn làm miệng. Trên người nó mọc ra từng phiến lá xanh, chắc là có cả quả, nhưng hình như đã bị hái đi rồi.

“Nhìn giống như một tác phẩm nghệ thuật ấy.”

Tô thị A Thập Lục gật đầu bình phẩm.

Một cơ thể tinh xảo lại còn có khí tức tự nhiên như thế dễ khiến người ta đón nhận hơn.

Nếu không, để Tống Thư Hàng đổi một cơ thể cơ bắp đầy mình thì sẽ làm người ta sẽ khó mà quen được.

“Chỉ cần đặt đầu của ta lên là có thể sử dụng à?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Thiên Đế mỉm cười:

“Tống tiền bối hãy tự mày mò cách sử dụng đi, nếu như muốn ta tặng kèm hướng dẫn sử dụng là phải trả tiền đấy nhé.”

Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa… hướng dẫn sử dụng thì thôi đi vậy.

Hắn duỗi bàn tay tóc ra, chuyển cơ thể gỗ này vào thế giới hạch tâm của mình.

“Vậy thì giao dịch lần này chính thức hoàn thành. Nếu có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại.”

Tống Thư Hàng lại ôm quyền nói.

Tô thị A Thập Lục ôm lấy đầu của hắn, ngự đao phi hành bay ra khỏi thuyền tiên cung điện.

Một lúc sau.

Thiên Đế đứng lên khỏi bảo tọa, đi tới bên cạnh những ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ kia.

Cô khom lưng nhặt một mảnh vỡ lên, vỗ nhẹ một cái.

Ánh sáng của ‘thần thông Phật môn’ bên ngoài mảnh vỡ Thiên Đình biến mất, kích thước của mảnh vỡ phình to ra.

Thiên Đế vươn tay ấn lên mảnh vỡ, dường như muốn lấy thứ gì đó ra khỏi nó.

Nhưng một lát sau thì cô chợt nhíu mày.

Kích thước của mảnh vỡ Thiên Đình trong tay cô càng lúc càng lớn.

Thiên Đế vươn tay vỗ một cái, mảnh vỡ Thiên Đình biến mất hoàn toàn… Cô đã sử dụng thủ đoạn không gian, truyền tống mảnh vỡ đến chỗ ‘Thiên Đình viễn cổ’ đang được xây lại, lắp vào vị trí vốn có của nó.

[Qua bao năm tháng, đạo được nuôi trong một số ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ này đã không còn nữa rồi.]

Thiên Đế cảm thán.

Sau đó cô nhặt ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ thứ hai lên, lặp lại quá trình bên trên.

Đập vỡ.

Nhíu mày.

Mảnh vỡ Thiên Đình to lên.

Sau đó cô lại dịch chuyển mảnh vỡ đi.

[Là trùng hợp ư?]

Thiên Đế thầm nghĩ.

Sau đó cô nhặt lên mảnh vỡ thứ ba… thứ tư.

Lặp lại các bước bên trên.

Sau khi mảnh vỡ thứ tư qua đi, khóe miệng Thiên Đế xuất hiện một nụ cười không rõ.

Một, hai, thậm chí là ba mảnh vỡ đều có thể là trùng hợp.

Nhưng bốn cái liên tiếp, thậm chí là đến cái thứ năm thì đó không còn là chuyện tình cờ nữa, có người đã động tay động chân với các mảnh vỡ Thiên Đình của cô.

Không ngờ cô cũng có ngày bị kẻ khác bẫy.

Thú vị lắm.

Nói thật lòng, Thiên Đế không ghét cảm giác này, cô luôn thích những tình tiết bất ngờ.

Tình tiết như thế sẽ khiến cô vui vẻ hơn.

“Tống tiền bối à.”

Thiên Đế ngẩng đầu, nhìn về phía Tống Thư Hàng đã bay ra khỏi thuyền tiên cung điện.

Giọng nói của cô vang lên bên tai Tống Thư Hàng:

“Ngươi có thể giải thích tại sao trong ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của ta đều thiếu mất một thứ không?”

“Là Nho gia động tay động chân hay là Tống… tiền… bối đang đứng sau giở trò đây?”

Giọng nói của Thiên Đế chứa đầy đao thương.

[Thiếu thứ gì đó ư?]

Không cần suy nghĩ, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới một khả năng.

Chương 1986: Chỉ đành để lộ lá bài tẩy giữ mạng cuối cùng thôi

Mỗi khi có mảnh vỡ Thiên Đình mới chuyển vào thế giới hạch tâm, bị nó một lượt thì sẽ thiếu đi 'một thứ gì đó'. Về phần thiếu đi thứ gì thì đến cả Bạch long tỷ tỷ và Bạch tiền bối cũng không cảm ứng ra được.

Thế nhưng mỗi lần liếm mất 'thứ gì đó' xong thì thế giới Kim Liên của Nho gia sẽ không còn kén chọn nữa mà dung nạp 'mảnh vỡ Thiên Đình' vào.

Bây giờ nghe Thiên Đế nhắc tới chuyện 'thiếu đi một thứ' thì Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới việc này.

Hiện tại hắn dùng tóc cũng có thể đoán được, chắc chắn là thế giới hạch tâm của mình liếm mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ một lượt xong thì đã liếm mất một thứ đó đi rồi.

Mà 'thứ gì đó' kia lại vô cùng quan trọng với Thiên Đế, thậm chí có khi còn quan trọng hơn cả 'mảnh vỡ Thiên Đình'.

Nhưng tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện này được.

Đánh chết cũng không được nhận!

Tống Thư Hàng lập tức trưng trạng thái 'mặt liệt ra'… đề phòng đại lão dựa vào vẻ mặt mà đọc được nội tâm của hắn.

"Xem ra là do Tống tiền bối động tay động chân rồi."

Giọng nói của Thiên Đế tiếp tục vang lên bên tai hắn:

"Vẻ mặt trở nên lạnh lùng bất ngờ của ngươi đã bán đứng ngươi rồi, không cần phải kiếm cớ nữa."

Tống Thư Hàng: "…"

Thế này mà cũng đọc mặt được à?

Ngay cả mặt liệt cũng không thể cứu hắn khỏi 'đại lão đọc mặt bị động'.

"Còn chạy à? Về đây cho trẫm!"

Thiên Đế quát lớn, vươn tay ấn lên không trung.

Cơ thể của Tô thị A Thập Lục bị cố định tại chỗ, không thể động đậy gì được.

“Ngươi muốn làm gì hả!”

Bạch long tỷ tỷ xoay đầu lại hỏi.

Cuộc nói chuyện giữa Thiên Đế và Tống Thư Hàng diễn ra trong kênh cá nhân, không phải là truyền âm tập thể, nên A Thập Lục và Bạch long tỷ tỷ đều không thể nghe được cuộc nói chuyện của hai người bọn họ.

A Thập Lục đang ôm đầu của Tống Thư Hàng bay yên lành, giao dịch cũng đã hoàn thành … kết quả Thiên Đế lại đột nhiên ra tay, định kéo Tô thị A Thập Lục quay về, Bạch long tỷ tỷ thấy thế thì lập tức nổi đóa.

Khi cô đã điên tiết lên thì đến cả Tống đầu gỗ cũng bị treo lên đánh.

Nên lần này nổi giận thì cô lại bất giác muốn lôi mấy tên họ Tống bên cạnh ra đánh một trận. Trước đây cô toàn làm như vậy, nên Tống đầu gỗ gần như không có người bạn thân nào mang họ Tống như hắn.

Cũng may Tống Thư Hàng chỉ còn lại mỗi cái đầu, nhìn đúng là quá thảm… cô không thể ra tay được.

Móng vuốt của Bạch long tỷ tỷ phất lên, chém đứt lực lượng cản trở Tô thị A Thập Lục của Thiên Đế, để A Thập Lục khôi phục khả năng hành động bình thường.

“Hỏi ta làm gì? Sao ngươi không hỏi Tống tiền bối cơ trí trong lòng ngươi ấy?”

Thiên Đế đứng lên khỏi vương tọa, nhìn từ trên cao xuống.

Bạch long tỷ tỷ cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, ngươi lại làm gì thế hả?”

“Xin hãy gọi ta là Tống *sơ ý lấy ít phí trung gian* Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng đáp.

Long trảo của Bạch long tỷ tỷ giơ lên: “…”

“Lại bị tiểu thế giới của ngươi liếm mất rồi à?”

Tô thị A Thập Lục cũng nhớ tới chức năng này của ‘thế giới hạch tâm' nên hỏi dò.

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Hơn nữa nhìn Thiên Đế có vẻ rất tức giận, thứ bị ta liếm đi chắc hẳn rất quan trọng với cô ấy, thậm chí còn quan trọng hơn cả 'mảnh vỡ thiên đình viễn cổ' nữa ấy chứ."

Tống Thư Hàng đáp.

"Hay là nôn ra thử xem?"

Bạch long tỷ tỷ hỏi.

"Tỷ tỷ à, những thứ ngươi đã ăn và tiêu hóa xong thì có thể nôn ra được không?"

Tống Thư Hàng hỏi ngược lại… Lúc nãy hắn đã thử rồi, nhưng thứ bị thế giới hạch tâm liếm rồi hấp thụ xong đã trở thành một phần của nó, hoàn toàn không thể tách ra được.

Móng vuốt của Bạch long tỷ tỷ ngo ngoe liên hồi.

"Tống ~ đồ đần ~ đền tiền ~~"

Tạo Hóa Tiên Tử thò ra từ đỉnh đầu của Tống Thư Hàng… Nhìn thế này giống như Tô thị A Thập Lục đang ôm hai cái đầu xếp chồng lên nhau vậy.

Tống Thư Hàng vừa nghe tới hai chữ 'đền tiền' thì nghĩ ngay đến m Ảnh Lãnh Chúa, sau đó thịt trên người hắn lại đau nhức.

Còn nữa… lúc trước khi Tống Thư Hàng triệu hoán Tạo Hóa Tiên Tử thì cô không chịu đi ra. Đến phiên đâm chọt hắn thì cô lại chủ động chui ra ngay lập tức.

Nhưng Tạo Hóa Tiên Tử đâm tim rất chuẩn. Hiện giờ chỉ đành bồi thường thôi.

Bạch long tỷ tỷ thở dài, quay đầu nhìn về phía Thiên Đế:

"Bọn ta sẽ đền lại thứ bị thiếu."

Thiên Đế nheo mắt lại, nhếch mép mỉm cười đầy thâm ý.

Cô nhấc đôi chân dài lên, bước xuống khỏi vương tọa, đi tới mép thuyền tiên cung điện:

"Phí trung gian mà Tống tiền bối liếm mất chính là đạo của ta."

Cô không hề che giấu mà vào thẳng vấn đề.

"Cô đang nói đùa đấy à?"

Bạch long tỷ tỷ hỏi ngược lại.

‘Đạo’ của một người là thứ mơ hồ trừu tượng, là một thứ khái niệm hóa.

‘Đạo’ của các Trường Sinh Giả cũng vậy.

Ví dụ như, dù cùng là ‘hỏa diễm chi đạo’, nhưng nếu như phân tích kỹ thì cũng có mấy mươi loại đạo khác nhau. Giữa mỗi hỏa diễm chi đạo đều có sự khác biệt.

Hơn nữa, đạo mà Trường Sinh Giả đã đạt được trước đó sẽ bị đóng dấu, hậu nhân không thể bước lên ‘đạo’ giống hệt như thế nữa.

Đây cũng chính là lý do tại sao Sở các chủ lại kinh ngạc như thế khi biết Tống đầu gỗ có thể sử dụng ‘trường sinh chi đạo’ của Trình Lâm.

Bây giờ, Thiên Đế lại nói ‘đạo’ của mình đã bị Tống Thư Hàng lấy đi ư

?

“Ngươi cho rằng ta đang nói đùa à?”

Thiên Đế sải bước trong hư không, đi đến đến trước mặt Tô thị A Thập Lục:

“Vậy… Kim Long đạo hữu, Tống tiền bối, các ngươi định đền đạo cho ta như thế nào đây?”

Hiện giờ cô chiếm lấy linh quỷ của Vũ Nhu Tử nên cũng có cơ thể cao gầy. Khi nhìn xuống đầu của Tống Thư Hàng trong lòng Tô thị A Thập Lục thì vô cùng có khí thế.

“Tống ~ không khí thế ~ đồ ngốc.”

Tạo Hóa Tiên Tử không phục, cô cố gắng vươn dài cổ ra, tranh thủ khiến tầm nhìn của mình cao hơn một chút.

Nhưng còn lâu mới đủ cao, vì thế cô bắt đầu triệu hoán chiến hữu + đối thủ của mình, dùng ngôn ngữ viễn cổ, gọi tên của mỹ nhân rắn công đức:

"@#%× "

Ngay sau đó, đầu của mỹ nhân rắn công đức xuất hiện trên đỉnh đầu Tạo Hóa Tiên Tử.

Chồng người…

Hay nói đúng hơn là chồng tháp đầu người.

Đầu của Tống Thư Hàng bị Tô thị A Thập Lục ôm vào lòng.

Tạo Hóa Tiên Tử cố gắng duỗi cổ ra, mọc đầu trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức cũng cố gắng vươn dài cổ của mình, để đầu mình mọc lên từ đỉnh đầu Tạo Hóa Tiên Tử.

Chế độ tháp đầu người 3 trong 1, khí thế thoáng cái bùng lên hừng hực.

Thiên Đế nhìn ‘bông hoa thiên đình’ @#%× Tiên Tử sụp đổ hình tượng thế này, trái tim bỗng thắt lại.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, Tống Thư Hàng nói với Thiên Đế:

“Nếu như cô có thể thu hồi ‘đạo’ của mình từ mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, hay là thử vào tiểu thế giới của ta xem sao.”

Nếu như mọi chuyện đã xảy ra, vậy thì không thể trốn tránh.

Cho dù có liều mạng thì cũng phải tìm cách giải quyết.

Tuy rằng thực sự không muốn tiết lộ lá bài tẩy hộ mệnh của mình… nhưng bây giờ chỉ đành để Thiên Đế đi vào thế giới hạch tâm của hắn, sau đó xem cô có cách gì hút được ‘đạo’ đã bị thế giới hạch tâm liếm ra không.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng ra lệnh cho tiểu trợ lý hạch tâm che giấu tất cả các mảnh vỡ Thiên Đình, ngoại trừ điện công đức, điện Hàn Đông và Tâm Ma động.

Cùng với việc thế giới hạch tâm ngày một tiến hóa, các tính năng của nó cũng càng thêm hoàn thiện. Che giấu một khu vực nào đó không để người ngoài phát hiện chẳng phải là việc khó khăn gì.

Hơn nữa… thế giới hạch tâm còn kết nối với thế giới Tà Liên.

Chương 1987: Ta vẫn muốn cứu chữa chút nữa

Tống Thư Hàng mở một lối nhỏ đi vào ‘thế giới hạch tâm’ rồi nhắc nhở Thiên Đế:

“Nơi đây là bí mật lớn nhất, cũng là lá bài tẩy hộ mệnh của ta, sau khi cô đi vào thì đừng có phá hủy nó đấy.”

Thực ra vì lực lượng cứu viện lớn nhất của thế giới hạch tâm là ‘Bạch tiền bối two’ chẳng mấy khi lại bị đại lão cầu béo gài bẫy một lần, không biết trạng thái hiện giờ ra sao.

Nếu không Tống Thư Hàng hoàn toàn chẳng cần phải cẩn thận như thế.

Bạch long tỷ tỷ nghe Tống Thư Hàng giới thiệu thế giới hạch tâm, khi thấy hắn nói nó là ‘lá bài tẩy hộ mệnh lớn nhất’ của mình thì cô lặng lẽ quay đầu đi, cố nhịn để không bật cười.

Dường như từ trước tới giờ ‘lá bài tẩy hộ mệnh lớn nhất’ của Tống Thư Hàng chưa từng thực sự giữ mạng cho hắn.

Nếu gặp kẻ địch bình thường, Tống Thư Hàng không cần dùng đến nó. Còn những kẻ địch cường đại đến mức Tống Thư Hàng cần phải chạy giữ mạng, người nào mà không có thủ đoạn ‘phong tỏa không gian’? Khi các Kiếp Tiên cửu phẩm chiến đấu, phong tỏa không gian là pháp thuật buộc phải có.

Tô thị A Thập Lục lại không cười, cô chỉ vươn tay ra vuốt nhẹ đầu của Tống Thư Hàng để an ủi hắn.

“Tống tiền bối à, ngươi lại muốn bẫy ta đấy à?”

Thiên Đế không trực tiếp đi vào thế giới hạch tâm.

“Không có chuyện đó đâu, phải có niềm tin cơ bản giữa người với người chứ.”

Tống Thư Hàng nói:

“Hơn nữa, từ khi hai chúng ta quen nhau thì chỉ có ta liên tục bị gài bẫy chứ ta đã bẫy ai bao giờ đâu? ‘Đạo’ của cô đang ở trong thế giới này, nên ta mới đưa cô vào, xem thử cô có thể lấy nó ra được không.”

“Thế giới này khiến ta cảm thấy rất gần gũi.”

Thiên Đế thong thả nói:

“Cứ như ta và nó có cùng một nguồn gốc vậy.”

Tống Thư Hàng nghe thế thì ngẩn ra.

Sau đó, hắn kiểm lại manh mối trong đầu một lượt.

Thế giới hạch tâm, thế giới Kim Liên, thế giới Tà Liên là cùng một bộ… Người chế tạo ra chúng là Thiên Đạo đời thứ ba – đại lão Rồng Đốm.

Thiên Đế thì lại là tác phẩm của Thiên Đạo quả cầu kim loại thể lỏng, nhưng quả cầu kim loại thể lỏng không chế tạo cô hoàn toàn từ con số không, nguyên liệu tạo ra cô bao gồm một phần nhỏ của ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’.

Mảnh vỡ Quỷ Thần… chính là linh quỷ đầu tiên trong trời đất, cũng là một kiệt tác của đại lão Rồng Đốm.

Có cùng nguồn gốc.

Cơ bản thì đúng là như vậy.

“Qủa nhiên, hình như Tống tiền bối biết rất nhiều chuyện thì phải.”

Thiên Đế híp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Cái gì cơ?”

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Đến cả mặt liệt cũng không cứu được hắn, vậy thì chỉ có thể dựa vào kỹ năng diễn kịch xuất sắc thôi! Mặt ngu cũng là lớp ngụy trang tuyệt vời nhất!

“Tống ~kỹ thuật diễn quá lố lăng~ Thư Hàng.”

Tạo Hóa Tiên Tử đánh giá.

Cố ý quá lại thành không có hiệu quả.

Thực ra Tống Thư Hàng rất có năng khiếu diễn kịch, vai ‘Cao Thăng sư huynh’ mà hắn diễn lúc trước rất thành công, khiến người ta hận đến tận xương tủy.

Hắn có tiềm năng diễn thật đấy… nhưng tiềm năng này cần có một bạn diễn lão làng dẫn dắt ra.

“Đi thôi, vào trong đi nào.”

Cuối cùng Thiên Đế cũng hạ quyết định.

Cô cũng cảm thấy hứng thú với lá bài tẩy hộ mệnh của Tống Thư Hàng.

Tô thị A Thập Lục ôm tháp ba đầu của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa, mỹ nhân rắn công đức đi vào thế giới hạch tâm trước một bước.

Sau đó Thiên Đế cũng theo vào.

…

…

Thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng sắp xếp vị trí đặt chân ở 'điện Hàn Đông' của Bắc Phương Đại Đế. Đại đế đã chuyển quyền khống chế tòa cung điện này cho hắn.

Sau khi xuất hiện, Thiên Đế nhìn tòa cung điện một lượt rồi nói:

"Điện Hàn Đông."

Cung điện của tứ phương đại đế là một phần quan trọng của Thiên Đình viễn cổ.

Thật không ngờ điện Hàn Đông vẫn còn được bảo quản nguyên vẹn.

"Bắc Phương tiền bối đã tặng nó cho ta, nên đây là đồ của ta."

Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đế: "…"

Đột nhiên cô không biết mình nên nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau.

"Bắc Phương đạo hữu có khỏe không?"

Thiên Đế hỏi, khí chất trên người cô cũng có thay đổi rất lớn.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng cảm nhận được vẻ 'tang thương' của thời gian từ cô, giọng nói của cô như truyền tới từ thời viễn cổ.

Lúc này đây, cô mới thật sự có dáng vẻ của 'Thiên Đế'.

"Bắc Phương Đại Đế vừa sống lại cách đây không lâu."

Tống Thư Hàng đáp.

"Như vậy… cũng tốt.'

Thiên Đế đáp lại một câu khó hiểu:

“Đi thôi.”

Sau khi ra khỏi điện Hàn Đông cô lập tức nhìn thấy ‘Tâm Ma động’ ở cách đó không xa, ‘đạo’ ẩn chứa trong mảnh vỡ Thiên Đình này đã bị Thiên Đế thu hồi.

Bên cạnh Tâm Ma động là điện Công Đức.

Khỏi cần phải nói, đây là địa bàn trước đây của @#%× Tiên Tử… Bây giờ vị này vẫn còn đang kê đầu mình trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, chơi xếp tháp đầu kia kìa.

“Đạo của ta đâu?”

Thiên Đế hỏi thẳng.

Tống Thư Hàng đáp:

“Đang ở trong tiểu thế giới của ta đấy.”

“Ở đâu? Cụ thể chút đi.”

Thiên Đế hỏi.

“Ở trong tiểu thế giới này, cả tiểu thế giới luôn.”

Tống Thư Hàng đáp.

‘Đạo’ trong mảnh vỡ Thiên Đình bị ‘thế giới hạch tâm’ liếm đi là sẽ lập tức dung nhập vào trong tiểu thế giới hạch tâm, nên nó cũng ở khắp mọi nơi.

Bây giờ phải xem Thiên Đế có thể thu hồi ‘đạo’ này hay không.

Thiên Đế: “…”

“Chắc không phải cô không cảm ứng được ‘đạo’ của mình đấy chứ?”

Bạch long tỷ tỷ hỏi với giọng hả hê.

‘Trường sinh chi đạo’ của Thiên Đế bị thế giới hạch tâm liếm đi đã khó tin lắm rồi, nếu như sau khi ‘đạo’ bị liếm đi, đến bản thân Thiên Đế cũng không cảm ứng được ‘đạo’ của mình thì đúng là thú vị.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Thiên Đế bèn ngồi xổm xuống, vươn tay ấn xuống đất.

Lực lượng của cô lập tức dung nhập vào thế giới hạch tâm.

Theo cử động của cô, mặt đất vốn rắn chắc lại hóa thành thể lỏng…

"Cảnh tượng này trông quen quá."

Bạch long tỷ tỷ lẩm bẩm.

Mí mắt của Tống Thư Hàng co giật.

Có thể không quen mắt à?

Lúc trước khi Nho gia chuyển 'mảnh vỡ Thiên Đình' đến thế giới hạch tâm của hắn thì cũng xuất hiện cảnh tượng thế này… Mặt đất của thế giới hạch tâm hóa lỏng, sau đó cuốn lấy phần đáy của mảnh vỡ, bất giác liếm 'đạo' trong các mảnh vỡ đi.

Bây giờ lại nhìn thấy cảnh tượng quen mắt lần nữa… chắc thế giới hạch tâm không liếm luôn cả 'Thiên Đế' đấy chứ?

[Ngừng ngừng ngừng.]

Ý chí của Tống Thư Hàng vội vàng ra lệnh cho thế giới hạch tâm.

Lặng lẽ liếm đi 'đạo' trong mảnh vỡ Thiên Đình thì cũng thôi, dù sao mảnh vỡ thiên đình cũng không thể nhảy lên đánh hắn.

Nhưng Thiên Đế sống sờ sờ ra đó thì khác, nếu như vị này mà nhảy lên đánh thật thì sẽ chết người đó.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Ngay khi Tống Thư Hàng hạ lệnh cho 'thế giới hạch tâm' thì Thiên Đế đã nhảy lên.

Cô nhẹ nhàng tung người nhảy lên, đứng giữa không trung nhìn xuống Tống Thư Hàng:

"Quả nhiên ngươi muốn hãm hại ta, Tống - tiền - bối."

"Ta không hại cô, ta bị oan, hãy nghe ta giải thích đi."

Tống Thư Hàng liên tục kêu to.

"Nhiều lời vô ích."

Trên đầu Thiên Đế ngưng tụ ra mũ Bình Thiên, đế bào pháp khí cũng hiện lên, cô vươn tay chỉ vào Tống Thư Hàng, một đốm sáng lóe lên trên đầu ngón tay của cô:

"Nhưng ta sẽ cho ngươi một cơ hội, ngươi có thời gian nói một câu để giải thích."

"Ta…"

Tống Thư Hàng vừa mới mở miệng thì không nói tiếp được nữa.

Thế giới hạch tâm là tiểu thế giới của riêng hắn.

Nếu người khác phát động tấn công Tống Thư Hàng trong thế giới này thì các biện pháp phòng ngự của tiểu thế giới sẽ bị kích hoạt.

Một đóa hoa sen trong suốt chui từ dưới đất lên, đớp lấy Thiên Đế hệt như một đóa hoa ăn thịt người.

Ngay sau đó, vô số rễ cây vươn ra.

Bạch long tỷ tỷ: "…"

"Ta thấy mình vẫn còn cứu được chứ nhỉ?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử:

"Hết thuốc chữa rồi."

Mỹ nhân rắn công đức:

"Chờ chết đi."

Vũ Nhu Tử da đen:

"Cáo từ."

Chương 1988: Cuộc đời như một vở kịch, phải diễn cho thật

Ba vị tiên tử hợp sức là thành một vở kịch, tổ hợp đâm tim, phối hợp càng ngày càng ăn ý.

Tống Thư Hàng rất muốn lấy tóc làm tay, cho hai vị tiên tử trên đỉnh đầu + Vũ Nhu Tử da đen đằng sau một trăm phát ‘Dưỡng Đao thuật’.

Hắn nhìn về phía bông hoa sen đã nuốt lấy Thiên Đế. Nhìn từ ‘cường độ’, hình chiếu hoa sen này cũng không mạnh lắm. Với thực lực của Thiên Đế, xé tan nó chỉ là chuyện dùng một ngón tay mà thôi.

Đợi lát nữa khi Thiên Đế ra khỏi đóa sen đó thì hắn phải giải thích với cô ấy thế nào đây?

Đây thật sự không phải là hắn hãm hại cô ấy, là do ‘thế giới hạch tâm’ động tay động chân mà.

“Hay là… vứt thẳng Thiên Đế vào thế giới Tà Liên nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô thị A Thập Lục và Bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ đáp:

“Đừng nhìn ta, chuyện này ta không giúp nổi ngươi.”

“Khoan đã… vì sao Thiên Đế còn chưa ra thế?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Sau khi Thiên Đế bị hoa sen nuốt vào thì lại không đi ra ngay.

“Chắc không phải đạo của cô ấy bị thế giới hạch tâm của ngươi liếm đi liên tục đấy chứ?”

Bạch long tỷ tỷ hỏi, cô cảm thấy cảnh tượng bông hoa sen kia nuốt lấy Thiên Đế, vô số rễ cây không ngừng vặn vẹo này không thích hợp cho trẻ em xem.

“Không có.”

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp.

Thiên Đế vẫn khác với ‘mảnh vỡ Thiên Đình’, ví như một bên có thể nhảy lên đánh hắn còn bên kia thì không.

Hiển nhiên thế giới hạch tâm không thể liếm đạo trên người Thiên Đế đi được.

Nhưng không biết tại sao cô ấy lại không giãy ra khỏi hoa sen.

“Có khi nào là do ở trong đóa hoa sen đó rất thoải mái không?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Cũng vì như thế nên Thiên Đế mới không nỡ ra ngoài chăng?

Giống như khi Bạch tiền bối ngủ trong kén lúc trước vậy, thoải mái đến mức không muốn tỉnh dậy luôn.

“Hay là để ta thử xem sao? Ngươi biến ra thêm một đóa hoa nữa để bọc lấy ta xem sao?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị.

Trong khi nói chuyện, đóa hoa sen trong suốt kia mở ra.

Nụ hoa khép kín từ từ tách ra như đang nở hoa, cả quá trình vô cùng đẹp mắt.

Thiên Đế nhắm mắt đứng trên đài sen, đế bào vây lấy cơ thể gợi cảm của cô, mỹ bình thiên lay động nhẹ.

Một loại khí thế cường đại lan ra từ trên người cô.

Nhìn thấy Thiên Đế lúc này, Tống Thư Hàng mới biết cái gì gọi là ‘khí thế của bậc bá vương vừa phát ra thì tất cả đều cúi đầu quỳ bái.’

Khí thế cường đại của Thiên Đế chuyên nhắm vào đầu gối của các sinh vật, khiến các sinh vật có cảm giác ‘chân nhũn ra’.

Chân mềm nhũn thì sẽ đứng không vững, dưới sự áp bách của khí thế cường đại này, họ sẽ không nhịn được mà quỳ xuống.

“Dọa dọa dọa.”

Mỹ nhân rắn công đức kêu lên.

Sau đó cô thụt đầu lại.

“Tống ~ sợ mất mật ~ đồ ngốc ~”

Tạo Hóa Tiên Tử cũng vừa kêu vừa tránh đi.

Sợ rồi sợ rồi, chuồn lẹ thôi.

Chỉ còn mình cái đầu của Tống Thư Hàng nằm chỏng chơ trong tay Tô thị A Thập Lục.

Trên đài sen, Thiên Đế từ từ mở mắt ra.

Cô vừa mở mắt, uy áp cường đại đó càng trở nên đáng sợ hơn.

Lúc này cô thực sự là đế vương của trời đất, là chúa tể của vạn vật, là kẻ vô địch thiên hạ.

“Tống tiền bối ngu xuẩn, ngươi không hại được ta đâu.”

Cô nói.

Cô vừa mở miệng thì khí thế gì cũng mất hết.

“Ta thật sự không hề bẫy cô mà.”

Tống Thư Hàng nói, hắn định giành giật từng giây để giải thích cho Thiên Đế nghe về đặc tính của ‘thế giới hạch tâm’.

Thiên Đế nhún người, nhảy xuống khỏi hoa sen.

Sau đó cô vươn tay, chém vào hình chiếu hoa sen, bàn tay như đao, cắt đứt hoa sen.

Hoa sen khổng lồ rơi xuống.

Thiên Đế vươn tay ra đỡ lấy hoa sen rồi vác lên vai.

“Đây là bồi thường dành cho ta.”

Thiên Đế quay đầu nói với Tống Thư Hàng:

“Đạo trong mảnh vỡ Thiên Đình bị ngươi lấy đi với đóa hoa sen này bù trừ cho nhau.”

Tống Thư Hàng chớp mắt.

Thế này cũng được à? Như thế là bù được rồi hả?

“Được! Đương nhiên không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng vội nói.

Chỉ cần không đền linh thạch thì tất cả đều dễ bàn hết.

Nếu là hình chiếu hoa sen… muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ban đầu Bạch tiền bối còn cắt hình chiếu hoa sen xuống để chế tạo thành ‘đá ma lực’ để bổ sung nhanh linh lực nữa cơ mà.

“Vậy thì mở cửa đi, gặp lại sau.”

Thiên Đế nói.

“Hoan nghênh cô lần sau tới chơi.”

Tống Thư Hàng cũng nhiệt tình đáp, đồng thời còn mở cửa thế giới hạch tâm.

Thiên Đế bật cười, vác theo hoa sen rời đi mà không quay đầu lại.

Sau khi cô rời đi, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn hít một ngụm khí lạnh, nói với Tô thị A Thập Lục:

"Thập Lục, đau đau đau ~"

Tô thị A Thập Lục nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn Tống Thư Hàng.

Cô chỉ ôm hờ đầu Tống Thư Hàng thôi mà nhỉ?

"Từ khi bắt đầu đi vào thế giới hạch tâm thì cổ của ta đã rời khỏi 'suối nguồn sự sống' rồi. Đau chết ta mất, ta phải nhịn mãi tới giờ đấy."

Tống Thư Hàng dựa sát vào Tô thị A Thập Lục, đau tới run lên.

Tô thị A Thập Lục vội vàng ngự đao, ôm lấy đầu của Tống Thư Hàng bay về phía suối nguồn sự sống.

"Cuộc đời ấy mà, không phải đang đau khổ thì là bước đi trên con đường đau khổ."

Tống Thư Hàng cảm thán.

Bạch long tỷ tỷ: "..."

...

...

Ở phía bên kia.

Thiên Đế vác hoa sen bước ra khỏi thế giới hạch tâm.

Cô vừa đi ra thì lập tức nhìn thấy tên đệ tử Nho gia luôn thi triển thần thông Phật gia kia đứng nhìn mình từ xa.

Thiên Đế nhếch miệng:

"Thủ lĩnh của mười ba Kiếp Tiên Nho gia tên là gì ấy nhỉ?"

"Ngươi cứ gọi ta là cái gì Tử là được rồi, dù sao ta có nói thì ngươi cũng không nhớ được đâu."

Vị 'cái gì Tử' kia đáp.

"Có cần đánh một trận nữa không?"

Thiên Đế hỏi:

"Nhưng mà đến cả thần thông Nho gia ngươi cũng không dám thi triển, chỉ sử dụng mỗi thần thông Phật môn, vậy thì ngươi có thể phát huy mấy phần sức mạnh của mình đây?"

Rõ ràng trạng thái của 'cái gì Tử' này rất khác thường, hắn vẫn luôn cố gắng khắc chế bản thân.

"Không đánh nữa, Nho gia đã không còn mảnh vỡ Thiên Đình, chúng ta cũng không còn lý do để tiếp tục đánh nhau nữa.”

Cái gì Tử bình tĩnh đáp.

Thiên Đế gật đầu, thong thả nói:

“Ta hiểu rồi, ngươi đang định xem trò cười của ta. Hơn nữa, chắc hẳn ngươi cũng đã ra tay quấy nhiễu giao dịch lần này.”

Chẳng trách hôm nay một kẻ thật thà như Tống tiền bối lại dám chống lại cô. Xem ra ‘cái gì Tử’ này đang đứng trong tối làm rối mọi chuyện.

“Ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.”

Ông chú lái thuê ‘cái gì Tử’ trả lời.

“Ha ha ha.”

Thiên Đế cười duyên:

“Nhưng ngươi phải thất vọng rồi. Ta đã lấy được thứ quan trọng và tốt hơn nữa kìa.”

Cô giơ hình chiếu hoa sen lên:

“Nhìn đây này, chính là nó. Đây là đồ tốt mà cho dù ta có đánh đổi tất cả mảnh vỡ Thiên Đình mình đã thu thập cũng không thể đổi được. Lần này ta phải cảm ơn ngươi mới đúng.”

Gương mặt của ông chú lái thuê cứng đờ lại.

Đây không phải là hình chiếu hoa sen của Bá Tống Huyền Thánh ư?

Trong tay hắn có tin tức về ‘hình chiếu hoa sen’ này.

Thứ này là đồ tốt gì chứ?

Thiên Đế đang diễn kịch ư? Vì giữ thể diện, không để hắn nhìn thấy sơ hở nên giả vờ như mình không mắc bẫy mà còn được lợi?

“Vậy ta đây xin chúc mừng Thiên Đế đạo hữu vậy.”

Cái gì Tử nhanh chóng bình tĩnh lại, mỉm cười nho nhã.

Nụ cười của hắn giống y như Thánh Nhân. Nụ cười nho nhã đơn thuần này sẽ khiến cho kẻ địch phát điên.

Khóe miệng Thiên Đế nhếch lên.

Cô cứ thế vác theo hoa sen khổng lồ đi về thuyền tiên cung điện.

Sau đó, cô cẩn thận cất hoa sen đi.

Đây mới là bảo vật thực sự.

Đạo cụ quan trọng có liên quan đến cội nguồn, thậm chí giúp cô phá vỡ ‘số mệnh’ của mình!

Chương 1989: Các ngươi xem đi, đây chính là thân thể bằng gỗ của Tống mỗ

Sau khi Thiên Đế rời đi.

Vị đại sư Kim Cương tự kia hiện thân bên cạnh ‘cái gì Tử’:

“Ngươi thật sự dùng Bá Tống Huyền Thánh để gài bẫy Thiên Đế ư? Ngươi đã bố trí mọi chuyện lúc nào đấy?”

“Ta chỉ là đang giả vờ thôi.”

Cái gì Tử đáp:

“Lúc đó ta còn đang dây dưa với các Trường Sinh Giả của Thiên Đình, làm gì có thời gian gài bẫy Thiên Đế chứ? Tuy rằng không biết Thiên Đế gặp chuyện gì nhưng cứ làm màu trước mặt cô ta vậy, như vậy thì hình tượng của ta sẽ cao thâm hơn. Kết quả lại giả vờ thất bại rồi.”

Sau khi Tống Thư Hàng đại diện cho Nho gia đi giao dịch với Thiên Đế thì hắn vẫn đi theo Tống Thư Hàng từ xa, phòng ngừa sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng thật không ngờ Thiên Đế và Tống Thư Hàng lại cùng đi vào thế giới hạch tâm. Thế giới hạch tâm là tiểu thế giới riêng của Tống Thư Hàng, hắn không thể cưỡng chế xông vào được, chỉ có thể đứng đợi bên ngoài.

Đợi sau khi Thiên Đế ra ngoài, hắn bèn đứng ở phía xa mỉm cười nho nhã, sau đó thuận nước đẩy thuyền làm màu một phen… Hắn không cần phải nói nhiều làm gì, chỉ cần đứng yên một chỗ là được. Bình thường mà nói, một khi Thiên Đế nhìn thấy hắn cười thì sẽ tự tưởng tượng ra phần còn lại, giúp hắn hoàn tất việc làm màu.

Đây chính là cách làm màu điển hình của Nho gia, trước đây khi lão sư của hắn làm màu như thế thì mọi chuyện đều thuận lợi.

Kết quả là Thiên Đế lại không đi theo kịch bản sẵn có.

Mới giả vờ giả vịt được một nửa thì Thiên Đế đã diễn xong và chạy luôn rồi.

“Hình tượng này của ngươi không thích hợp giả làm cao nhân đâu, thô tục quá.”

Đại sư Kim Cương tự nói:

“À mà Bá Tống vẫn chưa ra à?”

Đại sư vẫn còn đang muốn lừa Tống Thư Hàng vào Phật môn đây.

Hắn có các loại công pháp thần thông của Nho gia, có thể dùng những thứ này để dụ Tống Thư Hàng.

“Đi rồi, đi rồi.”

Cái gì Tử đột nhiên nói.

Hắn xác định sau khi Thiên Đế bỏ đi thì những thành viên khác của Thiên Đình viễn cổ cũng đã rút lui, nên kéo đại sư Kim Cương tự toan rời khỏi đây.

“Ngươi không đợi tang lễ của Nho gia kết thúc à?”

Đại sư Kim Cương tự hỏi.

Bàn tay của cái gì Tử khựng lại rồi lắc đầu.

“Tang lễ thì thôi đi, chuyện này không có ý nghĩa gì cả. Chết chính là chết.”

Hắn trầm giọng đáp, nói xong bèn bước nhanh về phía trước.

Cánh cửa không gian mở ra, thân ảnh của hắn thoắt cái đã biến mất hoàn toàn.

Đại sư Kim Cương tự sờ cái đầu bóng lưỡng của mình, nhìn lên bầu trời với vẻ tiếc nuối:

“Thôi vậy, ta và Bá Tống có duyên. Lần tới lại dụ… lần tới lại hướng dẫn hắn tu luyện vậy.”

Dứt lời, hắn cũng nhấc chân rời khỏi bầu trời phía trên Nho gia.

****

Trong thế giới hạch tâm.

Đầu của Tống Thư Hàng được đặt lại vào trong suối nguồn sự sống.

Sở các chủ nhìn Tống Thư Hàng, há miệng nhả ra một đống bong bóng… Vẫn là nhìn cả đầu tốt hơn. Lúc trước Tống Thư Hàng dùng cách ‘chặn cửa không gian’ để đặt cổ vào trong dòng suối, còn đầu thì chui ra khỏi thế giới hạch tâm, nhìn giống như một cái cổ nổi dật dờ trong suối nguồn sự sống vậy, có vẻ đặc biệt kinh dị.

“Phù ~”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cơn đau bị hiệu quả trị liệu của suối nguồn sự sống trấn áp… Phải biết rằng vừa nãy thiếu chút nữa là hắn đã bật khóc vì đau rồi.

“Có muốn thử thân thể bằng gỗ kia của Thiên Đế một chút không?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

‘Thân thể bằng gỗ’ lấy được từ giao dịch với Thiên Đế đang ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Trước tiên cứ giám định cái đã, để xem thân thể bằng gỗ này có vấn đề gì không rồi tính.”

Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời thì ý niệm lóe lên.

Cơ thể lấy đầu ngực làm mắt, lấy rốn làm miệng kia lập tức được chuyển tới, đáp xuống bên cạnh dòng suối.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Khi ở trong thế giới hạch tâm, tên này có thể thi triển ‘dịch chuyển tức thời’ được à? Chỉ một suy nghĩ là có thể xuất hiện ở bất cứ ngóc ngách nào trong thế giới hạch tâm rồi.

“Đây là cái gì thế?”

Sở các chủ tò mò hỏi.

“Một cơ thể để ta dùng tạm thời.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Nếu như sau khi rời khỏi suối nguồn sự sống mà cơ thể của Sở các chủ không bị tiêu tan thì có lẽ cô cũng có thể dùng nó được đấy.”

Sở các chủ lắc đầu:

“Ta thì thôi khỏi đi.”

Trong thời gian ngắn sắp tới thì cô sẽ không rời khỏi suối nguồn sự sống… Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không ngừng tiến hóa, hiệu quả của suối nguồn sự sống mang tới cho cô cũng ngày càng tốt. Hiện giờ cơ thể của cô đã mọc lại tới bên dưới xương quai xanh, mọc tới vị trí quan trọng rồi.

Trong thời gian tới cô sẽ không ra khỏi nước đâu.

“Chờ đến khi ta học được truyền thừa tổng cương thiên của ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, mọc lại cơ thể, ta sẽ tặng lại thân thể bằng gỗ này cho Sở các chủ.”

Tống Thư Hàng nói, sau đó hắn lại nhìn Bạch Long:

“Bạch long tỷ tỷ, cô cảm thấy thân thể bằng gỗ mà Thiên Đế tặng có vấn đề gì không?”

“Ta đã kiểm tra một lượt rồi, không phát hiện cạm bẫy nào.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Sở các chủ cũng đánh giá cơ thể này từ trên xuống dưới một lượt, không tìm được điểm gì bất thường.

“Vậy ta thử nối đầu vào nhé?”

Tống Thư Hàng dặn dò:

“Nếu như có hiện tượng lạ thì xin hai vị tiền bối lập tức chặt đầu ta xuống nhé.”

“Không thành vấn đề, cứ để ta lo.”

Sở các chủ nói.

Tô thị A Thập Lục ôm ấy đầu của Tống Thư Hàng đi tới bên thân thể bằng gỗ kia.

Cơ thể bằng gỗ này vô cùng to lớn, dù không có đầu cũng cao tới một mét chín.

A Thập Lục kiễng mũi chân, đặt đầu của Tống Thư Hàng lên trên cơ thể này.

“Có cảm giác gì không?”

A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng chớp mắt:

“Chẳng có cảm giác gì hết.”

Đầu và cơ thể cũng không nối với nhau, chỉ đơn giản là ‘đặt’ lên cơ thể gỗ mà thôi.

Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở:

“Chắc là còn phải luyện hóa nữa, ngươi thử rót linh lực vào cơ thể thử xem.”

Phép thử điển hình của tu sĩ.

Nếu gặp phải thứ gì không hiểu thì cứ việc rót nào là chân khí, linh lực hay tiên năng gì đó vào trong, đảm bảo không sai.

Hơn nữa phải đến trên 70% là có hiệu quả.

“Vậy để ta thử xem.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vận chuyển toàn bộ linh lực còn sót lại rồi rót vào thân thể bằng gỗ này.

Cơ thể gỗ không hề bài xích, nó tiếp nhận linh lực của Tống Thư Hàng một cách rất tự nhiên.

Linh lực giống như kinh mạch, nối Tống Thư Hàng và thân thể bằng gỗ lại với nhau.

Cả hai bắt đầu tiến vào trạng thái ‘cộng minh’.

Cùng lúc đó, ‘giọt máu Thánh Nhân’ dưới cổ của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu phát huy tác dụng, thánh huyết kéo thành tơ máu, một phần nối đầu của Tống Thư Hàng, phần khác bắt đầu đi vào trong ‘cơ thể gỗ’, sau đó lan ra, hình thành một mạng lưới bằng máu.

Khi nổ tung trong nhục thân của Tống Thư Hàng thì máu Thánh Nhân đã mang đi một số thứ từ cơ thể ban đầu của hắn.

Ví dụ như… một đốm sáng bảy màu.

Có rất nhiều thứ thuộc về nhục thân của Tống Thư Hàng bị ‘lưới máu’ này nối lại, tạm thời đặt vào trong ‘thân thể bằng gỗ’.

Tống Thư Hàng lập tức có cảm giác giống như cơ thể của mình đã trở lại.

Hắn thử nắm tay lại.

Bàn tay của cơ thể gỗ cũng nắm chặt.

“Ha ha, thành công rồi.”

Tống Thư Hàng vui mừng nói:

“Các tiền bối xem đi, đây chính là thân thể bằng gỗ của Tống mỗ!”

Tống ~ đầu gỗ ~

Từ này lọt vào tai Bạch long tỷ tỷ.

Móng vuốt của cô lập tức bổ về phía Tống Thư Hàng như phản xạ có điều kiện.

Đây là đòn tập kích bất ngờ của Trường Sinh Giả đấy.

Tống Thư Hàng còn không kịp nhìn thấy gì thì đã bị đập bay đi.

“A a a a ~~”

Hắn kêu lên thảm thiết, bay mãi từ suối nguồn sự sống của thế giới hạch tâm ra đến ‘rừng rậm tử vong’ ở mép thế giới.

“Tiêu rồi, phản xạ có điều kiện.”

Bạch long tỷ tỷ thốt lên.

Chương 1990: Ta là ai? Ta đang ở đâu? Ta làm sao vậy?

“Bạch Long đạo hữu, cô làm gì thế?”

Sở các chủ nghiêm túc quở trách.

Cô lặng lẽ xõa bó tóc mình đã ngưng tụ ra… Nguy hiểm quá, nếu như không có Bạch Long đạo hữu thì người tung chiêu theo phản xạ có điều kiện lúc nãy sẽ là cô.

Hơn nữa cô định nhắm vào cổ, đảm bảo có thể cắt đầu của Tống Thư Hàng xuống.

Đây là phản xạ có điều kiện thành thật của cơ thể.

“Phản xạ có điều kiện, phản xạ có điều kiện thôi.”

Bạch long tỷ tỷ lắc lư móng vuốt liên hồi:

“Nó cũng giống như phản ứng đầu gối bật lên ấy.”

“Xin lỗi, ta không có đầu gối, không thể hiểu được.”

Sở các chủ nghiêm túc nói.

Bạch long tỷ tỷ cúi đầu nhìn xuống nước: “…”

Sở đạo hữu đang cà khịa đây mà, cô ấy trở thành chuyên gia đâm chọc từ bao giờ thế nhỉ?

Bây giờ cô ấy không có đầu gối nhưng chẳng lẽ trước kia cũng không có à? Cô ấy có phải xà tinh đâu chứ.

Hơn nữa cứ có cảm giác khi tranh cãi với cô thì Sở các chủ sẽ có vẻ chột dạ, cô ấy đang che giấu điều gì ư?

“Thư Hàng không sao chứ?”

Tô thị A Thập Lục lo lắng hỏi… hắn bay quá xa, hét quá thảm.

Trong khi họ nói chuyện thì Tống Thư Hàng đã trở lại.

Hắn dịch chuyển tức thời để trở về.

Trong thế giới hạch tâm, chỉ cần một suy nghĩ là hắn có thể xuất hiện ở bất cứ ngóc ngách nào.

Ở nơi này, hắn có mặt khắp mọi nơi.

“Làm gì thế, Bạch long tỷ tỷ cô làm gì thế hả!”

Rốn của Tống Thư Hàng phát ra những lời lên án nặng nề nhất với Bạch long tỷ tỷ.

Tô thị A Thập Lục cúi đầu nhìn rốn của Tống Thư Hàng.

Thân thể bằng gỗ này lấy đầu ngực làm mắt, rốn làm miệng.

Tiếng kêu vừa rồi phát ra từ rốn… hơn nữa giọng nói đó chính là giọng của Tống Thư Hàng, đúng là thú vị thật.

“Ơ? Sao lại dùng rốn để nói chuyện thế này?”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“He he, ta còn có thể nói chuyện bằng hai giọng cơ.”

Tống Thư Hàng đắc ý nói, giọng của hắn vang lên theo kiểu ‘hai tầng âm’.

Đó là do miệng ở phía trên và miệng ở phía dưới của hắn nói đồng thanh.

“Nó và đôi tai hai giọng của Diệt Phượng tiền bối tuy khác nhau nhưng hiệu quả lại tương đồng.”

Tô thị A Thập Lục cười nói, nhìn Tống Thư Hàng vẫn tung tăng thế này tức là hắn không sao cả, cô cũng yên tâm phần nào.

“Không chỉ như thế, bốn con mắt cũng có chế độ thị giác rất thú vị.”

Tống Thư Hàng chỉ hai con mắt híp trên ngực của mình:

“Hơn nữa khi nãy ta đã thử rồi… chúng cũng có thể sử dụng bí pháp thuật giám định cường giả của Thánh Nhân Nho gia. Đúng là khó lòng phòng bị. Đáng tiếc chỉ có thể phát ra thuật giám định cường giả cấp Chân Quân lục phẩm, không thể lắp con mắt Thánh Nhân vào đó được nên uy lực yếu đi một chút.”

Truyền thống tốt đẹp của ‘nhóm Cửu Châu số 1’ là nhảy chủ đề siêu nhanh, một giây trước hắn còn đang lên án Bạch long tỷ tỷ, một giây sau không biết chủ đề đã bay tới chỗ nào luôn rồi.

“Mau thu lại suy nghĩ nguy hiểm của ngươi đi, Tạo Hóa Tiên Tử tuyệt đối sẽ không cho ngươi sỉ nhục con mắt Thánh Nhân như thế đâu.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Lắp con mắt Thánh Nhân vào mắt ngực đúng là một suy nghĩ to gan lớn mật.

Hơn nữa, đó là một hành động vô cùng đáng sợ.

Trước kia mọi người chỉ đề phòng ‘hai mắt’ của Bá Tống Huyền Thánh… Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều biết, khi hai mắt của Bá Tống sáng lên chính là lúc đau đớn giáng xuống.

Bây giờ, khi mắt ngực của Bá Tống Huyền Thánh sáng lên thì tai nạn đáng sợ hơn sẽ vô tình đổ xuống… Điều đó tức là mọi người còn phải đề phòng mắt ngực của hắn nữa!

Đề phòng mắt của Bá Tống Huyền Thánh đã khó lắm rồi, cộng thêm đầu ngực ẩn nữa thì phải phòng thế nào đây?

Thật đúng là không để lại đường sống cho kẻ địch mà.

Tạo Hóa Tiên Tử nghe thấy có người gọi cô thì lập tức chui ra, hát lên:

“Tống ~ đồ đần ~ mắt ~”

Sau đó, cô vươn tay cầm lấy con mắt của lão sư mình, thử nhét vào ngực Tống Thư Hàng.

“Đừng nhét, tiên tử đừng nhét mà.”

Tống Thư Hàng vội kêu lên.

Đây chỉ là lấy đầu ngực làm mắt, cấu tạo của nó khác với con mắt thật sự. Mắt ngực này không thể móc ra, vì thế con mắt Thánh Nhân cũng không lắp vào được.

“Nếu như ta mà là Thánh Nhân Nho gia thì ta sẽ chọn bị mù.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối cảm thán.

Tô thị A Thập Lục che miệng bật cười.

Tống Thư Hàng giơ tay ra nắm lấy Tạo Hóa Tiên Tử, treo cô ra sau lưng, chấm dứt việc thử nghiệm nhét con mắt Thánh Nhân vào ngực hắn của cô.

Sau đó hắn ngồi xuống bên bờ suối nguồn sự sống, bốn mắt đồng loạt nhìn chằm chằm vào Bạch long tỷ tỷ.

“Tại sao lúc nãy Bạch long tỷ tỷ lại đánh ta chứ?”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, khí thế cực mạnh.

“Ta không cố ý đâu.”

Bạch long tỷ tỷ chột dạ đáp.

Sở các chủ đứng bên cạnh huỵch toẹt ra:

“Là vì Tống đầu gỗ.”

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật:

“Lại là hắn?”

Trước kia hắn cũng từng bị rất nhiều đại lão đánh vì Tống đầu gỗ.

“Đúng rồi! Bạch long tỷ tỷ, trước đây cô cùng từng đánh ta vì Tống đầu gỗ.”

Trong đầu của Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một cảnh tượng, đó là ký ức ở trên hòn đảo thần bí.

Trên hòn đảo thần bí có một ngôi mộ dưới lòng đất, bên trong có quan tài thủy tinh, trong quan tài an táng một con tiểu bạch long. Ý thức của Tống Thư Hàng từng kết nối với con tiểu bạch long đó, nhưng lại bị một cái móng vuốt của nó đánh thẳng vào mặt.

Khi đó hắn bị đánh cho ngu người luôn.

“Không thể nào, làm gì có chuyện ấy được!”

Bạch long tỷ tỷ liên tục phủ nhận, nhưng ngữ khí lại hơi chột dạ.

“Quả nhiên Bạch long tỷ tỷ thích Tống đầu gỗ.”

Tống Thư Hàng ngồi xuống một cách hào sảng, hai miệng cùng phát ra tiếng, một cái miệng nói chuyện, cái miệng còn lại thì lồng BGM cho câu thoại của mình.

Để ta nói thẳng tuột ra nào!

Bạch long tỷ tỷ thở dài:

“Ta chỉ là tỷ tỷ của hắn thôi.”

“Vậy cô cứ an phận mà làm tỷ tỷ đi.”

Sở các chủ bình tĩnh nói:

“Ta muốn trở thành người của Tống đầu gỗ, tuy rằng nếu xét về tuổi tác thì có thể ta còn là tiền bối của cô, nhưng ta gọi cô là tỷ tỷ cũng được.”

Hai vị Trường Sinh Giả nhìn nhau, khí thế khủng bố bắt đầu dấy lên.

Tống Thư Hàng vươn tay triệu hoán một cái bàn tới, khí thế ngồi xuống, hai tay bắt chéo chống dưới cằm.

Hắn thích xem những cảnh thế này.

Bạch long tỷ tỷ, Sở các chủ, ‘Bạch Cốt Tiên Tử’ – người sáng lập ra tổ chức ‘Yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’ và cả Trình Lâm Tiên Tử nữa, người nào cũng có quan hệ dây dưa không thể cắt đứt với Tống đầu gỗ.

Đáng tiếc, đến tận bây giờ tên Tống đầu gỗ kia cũng chưa từng xuất hiện.

Hai vị Trường Sinh Giả tiên tử nhìn nhau hồi lâu, máu nóng của Bạch long tỷ tỷ sôi lên.

Mỗi khi cô nổi điên thì tất cả những người họ Tống bên cạnh đều bị tẩn cho một trận.

Vì thế, cô xoay người tóm Tống Thư Hàng lên, một vuốt đánh hắn bay xa.

Tống Thư Hàng bay lên trời với vẻ mặt ngơ ngác.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Ta làm sao thế? Tại sao ta lại bay trên trời? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Có tiếng kêu thảm thiết phát ra từ lưng của hắn:

“A a a a ~”

Là Tạo Hóa Tiên Tử bị treo trên lưng Tống Thư Hàng kịp thời lồng tiếng cho hắn.

Trên chuôi kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối hóa ra một bàn tay, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Khả năng nghiêm túc tìm đường chết của tên này khiến nó cảm thấy giật mình.

…

…

Lần này sau khi bị đập bay thì Tống Thư Hàng không trở về ngay nữa.

Hắn bị đánh bay đến chỗ đống bộ phận cơ thể của ‘Vân Tước Tử Tiên Tử’.

Sau đó hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Tống Thư Hàng vẫy tay, một mẩu xương hiện lên trong lòng bàn tay hắn.

Khúc xương bất hủ!

Chương 1991: Xem Ra Đại Lão Quả Cầu Béo Không Để Lại Hậu Thủ Gì

“Đây chính là chiến lợi phẩm lấy được sau khi ta choảng nhau với đại lão quả cầu béo Cửu U đấy.” Tống Thư Hàng cảm khái.

Sau khi lấy được chiến lợi phẩm thì hắn bận mãi cho đến bây giờ, không rảnh kiểm kê thu hoạch lần này.

Vậy chiến lợi phẩm này là hàng thật hay hàng rởm đây?

Đại lão quả cầu béo làm ra rất nhiều hàng rởm để lừa Bạch tiền bối two, không biết cái trong tay mình thì thế nào nữa?

Vì vậy Tống Thư Hàng thả một phát Dưỡng Đao thuật lên khúc xương bất hủ không chút do dự.

Oong~~ Khúc xương bất hủ nhảy lên vui sướng.

“Ặc, dùng sai rồi.” Tống Thư Hàng vội xoa tay, đôi khi phản xạ có điều kiện là thứ rất đáng sợ.

Hắn đặt tay lên khúc xương bất hủ lần nữa, kích hoạt bí pháp giám định, may mà lần này không trượt tay.

Máu tươi trên đầu hắn phun ra.

Tống Thư Hàng lập tức biến đầu mình thành sương mù, nhưng chỉ có đầu thay đổi, còn thân thể bằng gỗ lại không chuyển hóa.

“Quả nhiên đúng như ta nghĩ.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu tiếc nuối.

Hắn muốn thử hai ý tưởng.

Một là khi bản thân sử dụng bí pháp giám định thì thân thể bằng gỗ có trả giá hay không? Bây giờ xem ra mặc dù thân thể bằng gỗ có thể cho hắn một thân thể linh hoạt để dùng, nhưng suy cho cùng nó vẫn là ngoại vật, không nằm trong danh sách trả giá.

Ngoài ra hình thức sương mù cấp thấp của hóa thân ngụy bất hủ cũng chỉ có tác dụng với đầu của Tống Thư Hàng.

Cái giá phải trả khi thi triển thuật giám định thấp hơn Tống

Thư Hàng nghĩ một chút.

Nguyên nhân thứ nhất là do hắn đã hiểu khá rõ về khúc xương bất hủ, nắm giữ không ít thông tin. Nguyên nhân thứ hai là do lần này hắn chỉ giám định thật giả.

[Khúc xương bất hủ: Chí bảo trong cơ thể Vân Tước Tử Tiên Tử.]

Thông tin hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có một đoạn ngắn như vậy.

Là hàng thật ư?

Không ngờ lại là hàng thật, điều này nằm ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

Hắn cầm chặt khúc xương bất hủ trong tay, cảm thấy đúng là may mắn.

Sau đó ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn về phía một bộ thân thể Vân Tước Tử hoàn chỉnh ở bên cạnh.

Đây là thân thể cũ của Vân Tước Tử tiền bối, cũng chính là bộ thân thể của Vân Tước Tử tiền bối bị đại lão quả cầu béo Cửu U cưỡng ép chiếm đoạt lúc trước. Vân Tước Tử tiền bối mới được "sinh ra" từ trong bộ thân thể cũ này.

Sau đó đại lão quả cầu béo dùng bộ thân thể này tiếp cận Tống Thư Hàng nhằm mục đích đọc được ký ức trong đầu Tống Thư Hàng. Nhưng khi đọc ký ức thì nó lại gặp phải một tên bị thánh quang che mất mặt nói "Con mắt của thần đang nhìn tới tương lai", sau đó gió lốc tinh thần đáng sợ phá hủy ý chí của nó. Cũng trong lúc đó, Bạch tiền bối two đã ra tay chơi xỏ bản thể của nó ở thế giới Cửu U.

Nhân lúc đại lão quả cầu béo gánh chịu hai tầng đả kích, Tống Thư Hàng đã dùng ánh nhìn phôi thai đoạt lại thân thể hoàn chỉnh của Vân Tước Tử, sau đó đại lão quả cầu béo lập tức mang theo khúc xương bất hủ chạy trốn mất dạng.

Nói vậy cũng có nghĩa là về mặt lý thuyết thì bộ thân thể cũ này của Vân Tước Tử tiền bối vẫn chưa "chết".

Hơn nữa bộ thân thể cũ này hầu như không bị tổn hại gì.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Nếu bây giờ ta đặt khúc xương bất hủ vào trong thân thể này lại thì sẽ thế nào nhỉ?

Hiện giờ còn có một vị Vân Tước Tử tiền bối đang tung tăng vui vẻ ở ngoại giới. Mặc dù bị hóa thân của đại lão quả cầu béo Cửu U giết một lần nhưng thủ đoạn hồi sinh của cô vẫn còn đó, bây giờ chắc là đang trong quá trình sống lại.

Nếu lúc này hắn bỏ khúc xương bất hủ vào trong bộ thân thể Vân Tước Tử hoàn hảo thì liệu Vân Tước Tử tiền bối có biến thành hai người không?

Hay là Vân Tước Tử tiền bối đang trong quá trình hồi sinh ở ngoại giới sẽ sống lại trong bộ thân thể này đây?

Tống Thư Hàng bắt đầu động não, tính toán mức độ khả thi của phương án.

“Dù là kết quả nào cũng không lỗ lã gì. Vậy thì có thể thử xem.”

Nhưng...

Làm sao nhét khúc xương bất hủ vào lại đây?

Chẳng lẽ bỏ vào trong miệng để thân thể của Vân Tước Tử tiền bối nuốt xuống à?

“Thư Hàng, ngươi có sao không? Có bị thương nặng không?” Lúc này bên tai Tống Thư Hàng vang lên tiếng thiên lý truyền âm của Tô Thị A Thập Lục.

Chờ mãi không thấy Tống Thư Hàng trở về nên A Thập Lục tưởng là hắn bị thương.

“Không sao, vẫn còn khỏe như trâu đây.” Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời đầu của hắn cũng trở lại bình thường: “Ta đang ở chỗ mảnh vỡ Thiên Đình Đao Kiếm phong. Các cô có muốn qua đây không?”

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng vận dụng quyền hạn chủ nhân thế giới hạch tâm, tạm thời chuyển núi bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiền bối đến dưới Đao Kiếm phong rồi giấu đi, chỉ để lại bộ thân thể hoàn chỉnh kia.

“Ngươi chờ một chút.” Tô Thị A Thập Lục đáp lại.

Không lâu sau...

Tô Thị A Thập Lục, Bạch long tỷ tỷ, Quy tiền bối, Thông Nương và cả tiểu trợ lý hạch tâm đều chạy đến.

Nhìn thấy Tống Thư Hàng, Xích Tiêu kiếm tiền bối tò mò hỏi: “Thư Hàng, ngươi đang làm gì đấy?”

“Ta lấy khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử tiền bối về rồi.” Tống Thư Hàng bóp khúc xương bất hủ sau đó nói: “Ta đang nghĩ có nên bỏ khúc xương bất hủ vào lại trong thân thể Vân Tước Tử tiền bối hay không.”

Thông Nương hỏi: “Bỏ vào bằng cách nào?”

“Bạch tiền bối two có một chiếc găng tay thần kỳ, đeo vào có thể lấy ra hoặc bỏ trực tiếp khúc xương bất hủ vào. Nhưng bây giờ Bạch tiền bối two còn đang bị vây trong thế giới Tà Liên, vậy nên ta đang nghĩ có nên để cho Vân Tước Tử tiền bối nuốt khúc xương bất hủ xuống hay không.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hơn nữa hắn vẫn cảm thấy không yên tâm lắm.

Sau khi lấy được khúc xương bất hủ, đại lão quả cầu béo đã nghiên cứu rất lâu, thậm chí còn nghiên cứu ra cả hàng nhái. Như vậy có khi nào đại lão quả cầu béo đã để lại hậu thủ gì đó trên khúc xương bất hủ hàng thật này không?

Ví dụ như thủ đoạn thu hồi từ xa chẳng hạn?

Với cảnh giới và thực lực của chúa tể Cửu U, nếu để lại thủ đoạn thu hồi trên thứ gì đó thật thì người thường không cách nào phát hiện ra được.

“Thật ra @#%× Tiên Tử, ta và Tạo Hóa Tiên Tử đều có thể làm được chuyện này.” Bạch long tỷ tỷ lên tiếng.

Cô, mỹ nhân rắn công đức và cả Tạo Hóa Tiên Tử đều có năng lực phụ thể.

Đặc biệt là Tạo Hóa Tiên Tử, sự tồn tại của cô rất quái dị.

Mỹ nhân rắn công đức và Bạch long tỷ tỷ còn bị hạn chế bởi ký chủ, cũng chính là Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, nhưng dường như Tạo Hóa Tiên Tử lại có thể dựa vào ý nguyện của chính mình để tiến vào thân thể của người khác.

Cô có thể mang theo khúc xương bất hủ chui thẳng vào trong thân thể Vân Tước Tử rồi lại chui ra, để khúc xương bất hủ ở lại trong thân thể Vân Tước Tử.

“Hay lắm!”Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn kéo Tạo Hóa Tiên Tử đang bỏ trên lưng hắn xuống, giao khúc xương bất hủ cho cô: “Tiên tử, giúp ta một tay được không?”

“Tống, a ngốc đần~” Tạo Hóa Tiên Tử hát, sau đó hai mắt cô nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

“Đúng đúng đúng, a ngốc đần, a ngốc đần.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tạo Hóa Tiên Tử hài lòng nhận lấy khúc xương bất hủ, tung người nhảy, dùng cách nhảy cầu nghệ thuật chui vào trong bộ thân thể hoàn chỉnh kia của Vân Tước Tử.

Khúc xương bất hủ được cô mang luôn vào trong thân thể Vân Tước Tử.

Mấy hơi thở sau, mái tóc dài màu lam trên bộ thân thể của Vân Tước Tử tiên tử bắt đầu biến hóa, màu lam biến thành màu đen nhánh.

Quá trình này là quá trình Vân Tước Tử “hồi sinh”.

“Xem ra đại lão quả cầu béo Cửu U không để lại hậu thủ gì trên khúc xương bất hủ cả.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Chương 1992: Tiểu Bạch, Gọi Tiếng Ca Ca Nghe Xem Nào

Chẳng lẽ do cấp bậc của khúc xương bất hủ quá cao, đại lão quả cầu béo cũng không làm gì được nó nên không thể để lại hậu thủ ư?

Lúc này, khúc xương bất hủ trong thân thể Vân Tước Tử bắt đầu chấn động dữ dội. Trên khuôn mặt của Vân Tước Tử hình thái tóc đen lộ rõ vẻ đau đớn, ngón tay cô giật nhẹ như sắp sống lại.

“Chưa sống lại thật sự… hồn phách không xuất hiện.” Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh nói.

Mặc dù bộ thân thể này đã bắt đầu “hoạt động” nhưng trong thân thể vẫn không có hồn phách, chỉ là một thân thể trống rỗng.

Về mặt lý thuyết, thân thể trong trạng thái này hẳn là không thể cử động được mới đúng!

“Không đúng.” Tiếng của Sở các chủ vang lên bên tai mọi người. Mặc dù cô vẫn đang ngâm trong suối nguồn sự sống nhưng thần thức thị giác lại đi theo mọi người cùng quan sát biến hóa của Vân Tước Tử.

Trên bộ thân thể Vân Tước Tử này đang phát ra một loại sức mạnh xấu.

Tính chất của loại sức mạnh này làm Sở các chủ cực kỳ khó chịu. Lúc cảm ứng được năng lượng xấu này, chẳng biết tại sao cô lại nhớ đến Trường Sinh Giả người bắt yêu đã phá hủy Bích Thủy các.

“Trước tiên cứ lấy khúc xương bất hủ ra ngoài, dừng thí nghiệm lại đi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng nghe xong thì lập tức hô: “Tạo Hóa Tiên Tử, lấy khúc xương bất hủ ra trước đã.”

“A a a a~” Tạo Hóa Tiên Tử phát ra bốn tiếng hét thảm thiết, lại không rời khỏi thân thể của Vân Tước Tử.

Cùng lúc đó, trong thân thể Vân Tước Tử có một loại sức mạnh siêu cường bắt đầu ngưng tụ và nén lại, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng lập tức đưa ra quyết định. Hắn tiến lên một bước tóm lấy thân thể Vân Tước Tử, ý niệm lóe lên, lập tức dịch chuyển nó đến rìa của thế giới hạch tâm.

Nơi này là một mảnh đất trống, còn chưa kịp xây dựng kiến trúc gì, không sợ bị phá hủy.

Đồng thời bên chân Tống Thư Hàng hiện ra từng hình chiếu Ma Thần trụ, trên mỗi cây Ma Thần trụ đều có một tế phẩm "Tống Thư Hàng" bị treo trên cột thiêu.

Ngay sau đó, Ma Thần trụ lập tức hợp lại như chơi xếp gỗ, tạo thành một không gian ảo ảnh.

"Ngụy thực tại ảo?"

Một ảo ảnh sa mạc cùng kiểu với thực tại ảo của Bạch tiền bối hiện ra. Trong sa mạc vô tận này còn có một Tiểu Bạch thời thiếu niên xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Mà ở vùng trời bên trên sa mạc lại có đại lão thiên kiếp đang ngưng tụ, làm công tác chuẩn bị.

Nhưng khác với lần trước, lần này mặt mũi của Tiểu Bạch rất rõ ràng, không còn mơ hồ nữa.

Đó là một Bạch tiền bối khi còn nhỏ, trắng trẻo xinh xắn, cực kỳ đáng yêu.

Tiểu Bạch ngồi im trong sa mạc, trưng ra vẻ mặt than không cảm xúc.

Tống Thư Hàng mang theo thân thể Vân Tước Tử đáp xuống trước mặt Tiểu Bạch.

"Thân xác của Vân Tước Tử đạo hữu?" Tiểu Bạch đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng của Bạch tiền bối trẻ con rất êm tai, êm tai đến mức đến làm người ta muốn ghi âm lại.

Tống Thư Hàng sửng người, ngơ ngác nhìn Tiểu Bạch.

Tình tiết trong ngụy thực tại ảo đã thay đổi ư?

Tại sao Tiểu Bạch lại có thể nói chuyện với người khác chứ?

Trong sa mạc, tiểu Bạch đứng dậy đi đến bên cạnh thân thể Vân Tước Tử rồi hỏi tiếp: "Vân Tước Tử đạo hữu lại tìm chết đấy à? Lần này sau khi tìm chết mà vẫn giữ lại được thân xác hoàn chỉnh thế này ư?”

“Có thể trao đổi được thật ư?” Tống Thư Hàng kinh ngạc, sau đó một ý nghĩ chưa thông qua đường ruột đã thốt ra khỏi miệng: “Tiểu Bạch, gọi ta là ca ca nghe thử xem nào.”

“Không tìm chết sẽ không chết, đạo lý đơn giản như vậy mà tại sao ngươi vẫn không hiểu hả?” Tiểu Bạch ngẩng đầu lên, nói với vẻ mặt cứng đơ: “Có muốn chơi trò gác lên mặt trời để quay giòn không?”

Tống Thư Hàng: “...”

Ngay sau đó hắn lắc đầu + xua tay lia lịa.

Loại trò chơi nguy hiểm như vậy thì khỏi đi, gác lên mặt trời quay giòn, không cần rắc thêm gia vị gì hết, đảm bảo cháy khét ăn không ngon.

“Trước tiên nói xem đã xảy ra chuyện gì, tại sao Vân Tước Tử giữ lại giữ được thân thể hoàn chỉnh thế? Tại sao ngươi lại chuyển thân thể của Vân Tước Tử vào trong thực tại ảo? Ngươi lại đang đánh nhau với ai à?” Tiểu Bạch giữ vẻ mặt bình tĩnh, hỏi một loạt vấn đề.

Đồng thời hắn đặt tay lên thân thể Vân Tước Tử, hình như đang kiểm tra trạng thái thân thể của tiên tử.

“Bộ thân thể này là do Vân Tước Tử tiền bối để lại lúc trước, chính là bộ thân thể cũ đã bị đại lão quả cầu béo Cửu U phụ thể sau đó đến hiện thế hạm hãi ta, nhưng lại bị ta dùng ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai...” Nói được một nửa thì Tống Thư Hàng bỗng dừng lại.

“Phát hiện ra vấn đề rồi à?” Tiểu Bạch nói chậm rãi.

“Đúng vậy... bộ thân thể cũ kia của Vân Tước Tử tiền bối đã tan biến lúc còn ở thế giới hắc long.” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Sau khi trúng ánh nhìn phôi thai, bộ thân thể Vân Tước Tử cũ hoàn chỉnh đã biến thành chất dinh dưỡng cho ánh nhìn phôi thai kết trái, cũng đã nở hoa kết trái ở thế giới hắc long, kết ra một đại lão quả cầu béo thu nhỏ, cuối cùng dẫn thiên phạt xuống thế giới hắc long...

Nói cách khác, đáng lẽ trong tay hắn không có bộ thân thể cũ hoàn chỉnh của Vân Tước Tử mới đúng.

Vậy bộ thân thể này ở đâu ra?

Hơn nữa khi hắn nhìn thấy bộ thân thể Vân Tước Tử hoàn chỉnh này thì trong tiềm thức cứ cho rằng nó chính là bộ thân thể Vân Tước Tử cũ kia.

Giống như phần trí nhớ này đã bị thay thế.

“Đây là tác dụng của một loại pháp thuật rất thú vị.” Tiểu Bạch lên tiếng: “ Tồn Tại Tức Hợp Lý, chỉ cần ngươi thấy nó thì sẽ cảm thấy nó hợp lý. Chỉ cần không suy nghĩ sâu xa thì ảnh hưởng của pháp thuật này vẫn còn đó. Tu luyện giả thuộc hệ ngụy trang và thích khách đều tiếp xúc với loại pháp thuật này. Nhưng pháp thuật trên thân thể của Vân Tước Tử đạo hữu lại có cấp bậc rất cao, ngươi đã đối đầu với đại lão nào à?”

“Thậm chí ta còn không biết bộ thân thể này của Vân Tước Tử tiền bối xuất hiện trong thế giới hạch tâm lúc nào, ta chẳng biết gì cả.” Tống Thư Hàng xoa chân mày.

“Bộ thân thể này đã được cải tạo, hơn nữa thật ra nó là thứ chắp vá.” Tiểu Bạch đứng dậy, im lặng lui về sau.

Sau khi lùi ra xa một chút thì hắn nói với Tống Thư Hàng: “Ngươi không đi à? Sắp nổ rồi đấy.”

Tống Thư Hàng: “Ể?”

Đùng ~~

Bộ thân thể Vân Tước Tử tóc đen kia đột nhiên nổ tung, Tống Thư Hàng bị nổ bay ra ngoài.

May mà uy lực của vụ nổ không lớn lắm, hắn phủi bụi trên người rồi đứng dậy, thân thể cũng không bị thương gì.

Cũng trong lúc đó sức mạnh của khúc xương bất hủ bắt đầu phát huy tác dụng.

Nó bắt đầu làm thân thể Vân Tước Tử tiến vào trạng thái hồi sinh.

Ngay lúc khúc xương bất hủ phát huy tác dụng hồi sinh, trong hư không có một luồng sức mạnh chiếu thẳng lên khúc xương bất hủ, hóa thành xiềng xích.

“Sức mạnh của chúa tể Cửu U, đại lão quả cầu béo.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Sức mạnh của đại lão quả cầu béo vậy mà truyền vào trong thế giới hạch tâm?

Tiểu Bạch nhìn vào thân thể Vân Tước Tử trên mặt đất.

Vụ nổ vừa rồi cũng không đơn giản chỉ là một vụ nổ năng lượng mà là một loại nghi thức hiến tế.

Dùng việc hiến tế thân thể cũ của Vân Tước Tử để tạo ra một tọa độ không gian.

Đồng thời máu tươi sau khi thân thể Vân Tước Tử nổ tung có tác dụng tạo thành một trận pháp, mượn khí tức bất hủ công thêm sức mạnh của khúc xương bất hủ ẩn trong máu tươi của Vân Tước Tử tạo thành một đường hầm không gian ổn định, cho phép sức mạnh chúa tể Cửu U của quả cầu béo có thể chiếu đến hiện thế.

Chương 1993: Hoàn Thiện Long Phù Chuyển Sinh

Thân là chúa tể Cửu U, thực lực, khả năng bày mưu tính kế, sắp xếp kế hoạch của đại lão quả cầu béo đều thuộc hàng xuất sắc nhất.

Chỉ là thế giới Cửu U có một Bạch two hay đối nghịch với nó, thường xuyên đào hố gài nó nên mới làm mưu kế của nó thường xuyên thất bại.

Nhưng không phải lúc nào nó cũng đấu thua Bạch two. Hàng nghìn hàng vạn năm qua, hai bên đấu đá, tính kế nhau vô số lần nhưng thật ra hai bên đều có thắng có thua.

Khúc xương bất hủ liên quan đến kế hoạch sau khi Thiên Đạo cầu kim loại thể lỏng rời khỏi chức vị, đại lão quả cầu béo có thể tiếp tục làm “hộ không chịu di dời vui vẻ” ở thế giới Cửu U hay không.

Nó định chiếm đoạt vị trí chúa tể Cửu U mãi mãi giống như Bạch two. Sau này nó muốn nghênh đón vị chúa tể Cửu U thứ ba chung với Bạch two, tranh thủ tạo thành giai thoại ba đời chúa tể cùng sống chung một nhà.

Thế nên đại lão quả cầu béo đã hao tâm tốn sức vắt óc suy nghĩ, để lại một số thủ đoạn trên khúc xương bất hủ.

Luồng năng lượng chúa tể của quả cầu béo truyền từ thế giới Cửu U đến này lập tức khóa chặt mục tiêu, bắt lấy khúc xương bất hủ, muốn kéo khúc xương bất hủ về thế giới Cửu U.

“Đừng hòng!” Tống Thư Hàng giơ tay lên chuẩn bị đối đầu trực diện.

Nơi này là thế giới hạch tâm, là thế giới của hắn. Hơn nữa phía sau còn thông với nhà của Bạch tiền bối two.

Vả lại ở chỗ này hắn có rất nhiều thủ đoạn chuyên đối phó đại lão quả cầu béo.

“Hey...Ya!” Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay vươn ra cầm chặt khúc xương bất hủ óng ánh kia.

Là Tạo Hóa Tiên Tử!

Trước đó cô bị kẹt trong thân thể Vân Tước Tử, không đi ra được.

Bây giờ thân thể Vân Tước Tử đã nổ tung, cuối cùng cô cũng thoát thân thành công.

Cô cầm chặt khúc xương bất hủ, bàn tay cô cứ như dính liền với khúc xương bất hủ.

Đồng thời, dưới tác dụng của sức mạnh hồi sinh đến từ khúc xương bất hủ đạo, thân thể của Tạo Hóa Tiên Tử bắt đầu biến hóa.

Tạo Hóa Tiên Tử vốn ở trạng thái tương tự như công đức chi thân + linh quỷ, lúc này bắt đầu ngưng tụ ra thực thể!

Tống Thư Hàng đưa tay ra cách không vỗ một trảo về phía khúc xương bất hủ, niệm lực khổng lồ giữ chặt khúc xương bất hủ, hợp sức với Tạo Hóa Tiên Tử cùng nhau chống lại đại lão quả cầu béo.

Cùng lúc đó hai tay trên thân thể bằng gỗ của hắn + hai mươi bàn tay do tóc ngưng tụ ra cũng chụp về phía khúc xương bất hủ.

Lúc tay của Tống Thư Hàng cầm chặt khúc xương bất hủ, thân thể hắn cũng bắt đầu biến hóa. Sự liên kết giữa thân thể bằng gỗ và đầu hắn càng ngày càng hòa hợp.

Quan trọng hơn là giọt thánh huyết ẩn trong thân thể bằng gỗ.

Thánh huyết hóa thành lưới, trở thành cầu nối giữa Tống Thư Hàng và thân thể bằng gỗ. Dưới sự ảnh hưởng của khúc xương bất hủ, giọt thánh huyết này bắt đầu lớn mạnh.

Nhỏ máu trọng sinh, khí tức thuộc về Thánh Nhân Nho gia trong giọt thánh huyết này càng ngày càng lớn mạnh, sức mạnh của Thánh Nhân không ngừng tuôn ra, sau đó kết hợp với thân thể bằng gỗ.

Bộ thân thể bằng gỗ này đã dung nạp sức mạnh của Thánh Nhân một cách hoàn mỹ, không hề bài xích.

Dường như nó vốn chính là vật chứa được chế tạo riêng để chứa đựng sức mạnh của Thánh Nhân!

Trở về phải hỏi Thiên Đế thử rốt cuộc bộ thân thể bằng gỗ này có lai lịch thế nào mới.

Bây giờ Tống Thư Hàng dám khẳng định đây không đơn giản chỉ là mộc yêu bình thường bị chém đầu.

Bằng không, với với sức mạnh của Thánh Nhân + thân thể bằng gỗ + Tống Thư Hàng + Tạo Hóa Tiên Tử thật sự giữ được khúc xương bất hủ, làm sức mạnh của chúa tể Cửu U quả cầu béo không thể kéo khúc xương bất hủ về ngay được!

Kích thước của trận pháp và đường hầm không gian có hạn, sức mạnh mà đại lão quả cầu béo có thể chiếu đến cũng có hạn.

“Bạch tiền bối, có cách nào giúp ta không?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch vẫn giữ nguyên khuôn mặt than: “Vừa rồi còn muốn ta gọi ngươi là ca ca mà?”

“Ta sai rồi, ta sai rồi Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vội ăn năn hối lỗi.

“Tiếc quá, bây giờ ta không giúp gì được.” Tiểu Bạch giang hai tay ra nhún vai tỏ vẻ bất lực. Bây giờ hắn chỉ mượn ngụy thực tại ảo của Tống Thư Hàng để duy trì hình thái Tiểu Bạch, bản thân không hề có chút lực công kích nào.

“Nhưng ngươi đừng hoang mang quá, phải tĩnh bĩnh.” Tiểu Bạch lại nói tiếp: “Đầu tiên hãy vận dụng tất cả thủ đoạn mà ngươi có thể sử dụng, ví dụ như hình chiếu thế giới hạch tâm ấy.”

Hình chiếu hoa sen ngưng tụ ở sau lưng Tống Thư Hàng, hàng nghìn hàng vạn sợi rễ đâm vào xiềng xích do sức mạnh của đại lão quả cầu béo Cửu U chiếu ra, chúng bắt đầu tham lam hấp thu tà năng Cửu U.

Đồng thời Tống Thư Hàng truyền âm cho Tô Thị A Thập Lục và Quy tiền bối, lúc này phải mượn dụng sức mạnh của Bạch long tỷ tỷ và Quy tiền bối mới được.

Cũng không biết bây giờ Bạch tiền bối two đã thoát khốn chưa?

Nếu Bạch tiền bối two có mặt ở đây thì tốt rồi.

“Tống~ a ngốc ngốc ngốc~” Tạo Hóa Tiên Tử kêu lên.

Cô sắp chịu hết nổi rồi.

“Chờ ta một chút, ta nghĩ cách chuyển Sở các chủ qua.” Tống Thư Hàng đáp.

Khúc xương bất hủ đang ở trạng thái kích hoạt, nếu Sở các chủ đến đây có thể giúp được một tay, ngoài ra không chừng còn được lợi, giúp thân thể cô sinh trưởng nhanh hơn.

Ở phía sau, Tiểu Bạch đi đến chỗ trận pháp do thân thể Vân Tước Tử nổ tung biến thành.

Trận pháp đã thành hình, đường hầm không gian đã mở ra, lúc này dù có xóa trận pháp cũng chẳng có tác dụng gì. Chúa tể quả cầu béo có thể dựa vào sức mạnh của chính nó duy trì đường hầm, đồng thời nó đang rút lấy sức mạnh của khúc xương bất hủ.

Tiểu Bạch đứng cạnh trận pháp, trầm ngâm suy nghĩ.

Sau đó hắn dùng máu tươi của Vân Tước Tử, thử mô phỏng ra một trận pháp nhỏ ở bên cạnh trận pháp, chỉ là có sửa đổi một chút.

Ngay lúc Tiểu Bạch hoàn thành trận pháp, trong hư không lại có một luồng sức mạnh truyền đến.

Luồng sức mạnh này mở ra hư không, hóa thành một hư ảnh trong suốt, nhào về phía khúc xương bất hủ.

Là Vân Tước Tử!

“Ta đến rồi đây!” Vân Tước Tử Tiên Tử cười hồn nhiên, lập tức thi triển bí pháp, lôi kéo khúc xương bất hủ.

Vốn dĩ cô đang trong quá trình sống lại, bây giờ bắt đầu quá trình hồi sinh bên dưới khúc xương bất hủ.

Trên khúc xương bất hủ có một tầng máu thịt bắt đầu sinh sôi và nảy nở.

Như vậy xem ra chỉ cần kiên trì tiếp là Vân Tước Tử có thể sống lại trên khúc xương bất hủ, cũng đoạt lại được nó.

Tạo Hóa Tiên Tử buông tay ra, thân hình lui về sau liên tiếp, cô tung người nhảy lên, chui vào trong cơ thể Tống Thư Hàng. Có vẻ như cô không muốn khôi phục thân xác thực thể mà là muốn tiếp tục giữ hình thái như bây giờ.

Lúc chui vào thân thể Tống Thư Hàng, trên người cô bỗng có một đợt tin tức truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Đó là cảm ngộ lúc Tạo Hóa Tiên Tử tiếp xúc với khúc xương bất hủ, còn có tin tức do khúc xương bất hủ truyền đến sau khi bị kích hoạt.

Những tin tức này đều bị cô vứt hết cho Tống Thư Hàng.

Phù văn Long Phù Chuyển Sinh trong ấn đường của Tống Thư Hàng không ngừng hoàn thiện.

Vốn dĩ khi dùng Long Phù Chuyển Sinh, sau khi chết phải trở về thế giới hắc long, còn bị rớt cảnh giới.

Mà bây giờ, sau khi phù văn Long Phù Chuyển Sinh hoàn thiện thì đã có một số tác dụng phụ bị xóa bỏ.

Thậm chí phù văn Long Phù Chuyển Sinh cũng bắt đầu tiến hóa.

Nó tiến hóa theo hướng cao hơn một cấp.

“Quả nhiên giữa Long Phù Chuyển Sinh và khúc xương bất hủ này có mối liên hệ nào đó.” Tống Thư Hàng thầm nói.

Chương 1994: Nên Nhớ Rằng Ta Là Chúa Tể Cửu U Đấy!

Nói không chừng nếu liên tục thăng cấp Long Phù Chuyển Sinh thì nó sẽ tiến hóa theo hướng giống trạng thái của khúc xương bất hủ.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều như vậy.

“Bạch long tỷ tỷ, Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng liên hệ khẩn cấp với hai trợ lực cực mạnh.

“Không được, không gian thực tại ảo của người bị phong tỏa rồi.” Tiếng của Bạch tỷ tỷ truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Cô và Tô Thị A Thập Lục đã đến gần Tống Thư Hàng nhưng không tìm được chân thân của hắn, không thể tiến vào không gian thực tại ảo.

Ngụy thực tại ảo của Tống Thư Hàng đang chịu sự ảnh hưởng của đại lão quả cầu béo Cửu U, khúc xương bất hủ và sức mạnh Thánh Nhân, người bên ngoài không cách nào nhúng tay vào.

“Tiểu Bạch, có cách nào kéo hai vị tiền bối kia vào không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa rồi Tiểu Bạch đã vẽ ra một trận pháp nhỏ để kéo Vân Tước Tử đến.

“Rất tiếc.” Tiểu Bạch lắc đầu. Hắn có thể kéo Vân Tước Tử đến là vì máu tươi trên đất thuộc về Vân Tước Tử, lại thêm mối liên hệ giữa Vân Tước Tử và khúc xương bất hủ nen mới có thể tạo ra đường hầm không gian thành công.

Bạch long và Sở các chủ ở bên ngoài đều không có những điều kiện này.

Lúc này...

Trên khúc xương bất hủ, thân thể Vân Tước Tử đã ngưng tụ ra hình thức ban đầu, sau đó là tứ chi và đầu dần mọc ra.

Nhìn giống như đang nặn tượng đất vậy.

Chỉ cần kiên trì thêm một lúc nữa là Vân Tước Tử sẽ hồi sinh thành công.

Tất nhiên chúa tể quả cầu béo ở thế giới Cửu U cũng phát hiện ra dị biến ở nơi này.

“Bá Tống Huyền Thánh.” Tiếng kim loại lạnh lẽo của đại lão quả cầu béo truyền ra từ trong đường hầm không gian ở phía đối diện.

Sau khi nghe thấy tiếng của đại lão quả cầu béo, Tống Thư Hàng bỗng phát hiện thân thể bằng gỗ của bản hắn bắt đầu run rẩy, suýt đứng không vững.

“Do ro ro, do ro ro~” Trong rốn phát ra từng tiếng kêu kỳ quái, mắt ngực cũng bị dọa nhắm lại.

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

“Nó đang sợ.” Tiểu Bạch giải thích: “Dù sao thì tiếng vừa rồi cũng là tiếng do bản thể của chúa tể Cửu U phát ra.”

Mỗi một câu nói của chúa tể Cửu U đều có uy lực chấn nhiếp sinh linh.

Đặc biệt là tu luyện giả của hiện thế, khi nghe thấy tiếng của chúa tể Cửu U thì sẽ lập tức cảm nhận được sự sợ hãi cực độ. Cái chết, giết chóc, hủy diệt, tuyệt vọng, những cảm xúc này sẽ tràn ngập trong tâm linh của tu luyện giả hiện thế.

Một số tu sĩ tu vi thấp có thể sẽ sa ngã khi nghe thấy tiếng của chúa tể Cửu U.

Mặc dù bộ thân thể bằng gỗ này của Tống Thư Hàng đã mất đầu nhưng nó vẫn còn bản năng sợ hãi.

“Đáng sợ đến vậy à?” Tống Thư Hàng hỏi. Có thể là do đã tiếp xúc với Bạch tiền bối two trong thời gian dài nên hắn chẳng cảm thấy sợ hãi chúa tể Cửu U, chức nghiệp khủng bố nhất đối với tu luyện giả hiện thế này chút nào cả.

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch bình tĩnh trả lời.

“Ngươi rất thú vị, Bá Tống Huyền Thánh.” Tiếng của đại lão quả cầu béo lại vang lên: “Có muốn hợp tác với ta không? Ta có thể chỉ điểm cho ngươi, giúp ngươi thuận lợi bước vào cảnh giới Trường Sanh Giả. Thậm chí ta có thể ban cho ngươi một đại đạo trường sinh, một con đường trường sinh chưa có ai đi, ngươi có thể tu luyện từng bước thẳng đến cảnh giới trường sinh.”

Nghe vậy, Tống Thư Hàng cũng bất ngờ ngẩn ra.

Đại lão quả cầu béo vậy mà muốn lôi kéo hắn?

Lẽ nào hôm nay đầu óc nó có vấn đề?

Nhưng nếu đại lão quả cầu béo đã muốn nói chuyện phiếm... đương nhiên Tống Thư Hàng rất sẵn lòng! Lúc này, trò chuyện nhiều một câu cũng có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn cho Vân Tước Tử tiên tử sống lại.

Đây là lần đầu tiên trong đời Tống Thư Hàng khao khát được trò chuyện nhiều thêm mấy câu với đại lão quả cầu béo.

“Đối với ta mà nói, con đường trường sinh còn rất xa vời.” Tống Thư Hàng trả lời, hắn mới chỉ là một Chân Quân lục phẩm nho nhỏ mà thôi.

“Người sống trên đời thì phải có mục tiêu.” Tiếng của đại lão quả cầu béo tiếp tục nói: “Những gì Bạch có thể cho ngươi thì ta có thể cho ngươi nhiều hơn. Đại đạo trường sinh chỉ là bước khởi đầu, sau khi bước vào đại đạo trường sinh, thậm chí ngươi có thể theo đuổi bất hủ, ngươi có tiềm lực đó.”

Người có cuộc sống giống như Bá Tống Huyền Thánh, cứ cách vài ngày lại đi đánh đại lão, làm việc lớn, chỉ cần cuối cùng còn sống, sau này nhất định sẽ đạt được thành tựu to lớn. Nếu không có bản lĩnh để sống sót thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trong giọng nói của đại lão quả cầu béo mang theo cám dỗ chết người. Đây là nó đang vận dụng quyền năng chúa tể Cửu U của bản thân, dụ dỗ con người sa đọa vốn chính là quyền hạn, là thiên phú của chúa tể Cửu U.

“Thôi vậy.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Thế thì thẳng thắn với nhau vậy, ngươi ra điều kiện đi.” Trong giọng điệu của chúa tể quả cầu béo để lộ ra sự phóng khoáng vô hạn: “Trên thế giới này không có đối tượng không thể phản bội, quan trọng là phải xem giá có đủ cao hay không. Hơn nữa bây giờ Bạch đã bị ta phong ấn, không thể ra khỏi thế giới Tà Liên. Phong ấn này có thể làm hắn ngủ ít nhất năm nghìn năm, cũng có nghĩa là ít nhất trong năm nghìn năm này, hắn chẳng làm được gì cả.”

Nói đến đây, chúa tể quả cầu béo dừng lại một chút, đổi giọng điệu rồi nói tiếp: “Ta cũng không cần ngươi phản bội Bạch, vậy... trong năm nghìn năm Bạch ngủ say, ngươi hãy hợp tác với ta, thế nào hả?”

Yêu cầu này rất hợp tình hợp lý, xem như đã chủ động nhường Tống Thư Hàng để mọi việc đều suôn sẻ.

Tống Thư Hàng im lặng hồi lâu. Cuối cùng hắn nghĩ ra được một cách từ chối mà không làm tâm linh của chúa tể quả cầu béo bị tổn thương quá nặng: “À, ta vẫn cảm thấy Bạch two tiền bối đẹp trai hơn.”

Đây là chuyện không thể tranh cãi, đại lão quả cầu béo chỉ là một quả cầu kim loại thể lỏng, Bạch two tiền bối vượt xa nó về sức hút, cũng phù hợp với thẩm mỹ của con người.

“Hửm?” Đại lão quả cầu béo trầm giọng nói: “Ngươi nói gì? Ngươi nói lại lần nữa ta nghe.”

“Ta cảm thấy vẫn là Bạch tiền bối two nhà ta đẹp trai hơn.” Tống Thư Hàng cực kỳ thành thật, đại lão quả cầu béo bảo hắn nói lại lần nữa, hắn bèn lặp lại không chút do dự.

Mà trong lúc chúa tể quả cầu béo và Tống Thư Hàng trò chuyện với nhau, đầu của Vân Tước Tử tiên tử đã hồi sinh xong, mái tóc dài màu lam xõa ra, đồng thời thân thể cũng đang thành hình.

Tống Thư Hàng lấy một tấm chăn cùng kiểu với chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán ra từ trong pháp khí vòng tay, ném lên trên người Vân Tước Tử tiên tử.

“Nếu đã vậy...” Đại lão quả cầu béo nói một cách chậm rãi: “Trận, biến!”

Ngay sau đó, khúc xương bất hủ trong cơ thể Vân Tước Tử lại chấn động liên hồi.

Trận pháp do quả cầu béo dùng máu của Vân Tước Tử vẽ ra lập tức trên mặt đất vẫn đang biến hóa, từ một trận pháp có tác dụng duy trì đường hầm không gian biến thành một trận pháp triệu hồi.

Thân xác đang trong quá trình tái tạo của Vân Tước Tử chịu ảnh hưởng từ lực hút của trận pháp triệu hồi, cả thân thể và khúc xương bất hủ bị kéo về thế giới Cửu U.

“Ngươi cho rằng ta đã nghiên cứu khúc xương này cùng với thân thể cô ta bao nhiêu lần chứ à? [Mỉm cười]” Đại lão quả cầu béo nói: “Nên nhớ rằng ta là chúa tể Cửu U đấy!”

Nó dựa vào thân xác của Vân Tước Tử và đặc tính của khúc xương bất hủ, cố tình sáng tạo ra một loại pháp thuật triệu hồi dành riêng cho Vân Tước Tử.

Chỉ cần có trận pháp do quả cầu béo tự chế được vẽ ra bằng máu tươi của Vân Tước Tử + khúc xương bất hủ + Vân Tước Tử đang hồi sinh là có thể thỏa mãn yêu cầu triệu hồi.

Ngoài ra, trong lúc triệu hồi Vân Tước Tử còn nhân tiện huyết tế một sinh linh ở bên cạnh để cường hóa hiệu quả triệu hồi.

Chương 1995: Hũ Tro Cốt Của Thánh Nhân

Bây giờ sinh linh bên cạnh khúc xương bất hủ chỉ có Tống Thư Hàng.

Tiểu Bạch xem như một bộ phần tạo nên ngụy thực tại ảo, không nằm trong danh sách huyết tế.

Vậy nên trận pháp máu tươi này trực tiếp chọn Tống Thư Hàng làm mục tiêu, muốn bắt hắn trở thành tế phẩm huyết tế.

Máu tươi ngưng tụ hóa thành dây thừng xuyên không gian, quấn quanh người hắn giống như có sinh mệnh.

Thân thể bằng gỗ tựa như trúng phải định thân thuật, không thể động đậy. Dây thừng máu chui vào trong thân thể bằng gỗ, bắt đầu tiến hành nghi thức huyết tế.

Trước kia đều là Tống Thư Hàng dùng sợi rễ của hình chiếu hoa sen đi quấn quanh người khác, lần này lại đến lượt hắn bị pháp thuật của người khác quấn quanh.

Đánh đại lão luôn là vậy đấy, trong quá trình đánh, tình hình thay đổi cực nhanh. Một giây trước vẫn còn chiếm ưu thế, một giây sau có thể bị đè xuống đất chà mặt.

“Cùng đường bí lối rồi.” Tiểu Bạch lên tiếng nói.

“Ừ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, loại nghịch cảnh thế này hắn gặp mãi nên quen rồi.

Đại lão quả cầu béo bắt đầu nổi điên lên, thủ đoạn ùn ùn không dứt, chiêu dự phòng hết bộ này đến bộ khác.

Chúa tể Cửu U tự mình lái xe cán, hắn chỉ là một Chân Quân lục phẩm nho nhỏ thì làm được gì chứ?

“Ngươi định giải quyết sao đây?” Tiểu Bạch hỏi.

“Ta đã nằm sẵn rồi, ngoan ngoãn để bị cán. Hay là Bạch tiền bối ngài cứu ta đi?” Tống Thư Hàng đáp.

Mặc dù ngoài miệng nói là ngoan ngoãn để bị cán nhưng thân thể hắn vẫn rất thành thật.

Trong đầu hắn có một kế hoạch.

Đầu tiên hắn định hy sinh luôn thân thể bằng gỗ, tung Khắc Kim Nhất Kích ra, thà chết chứ không chịu khuất phục, nổ oanh liệt một trận.

Sau đó xem thử có thể kích hoạt phiếu bảo hiểm của đại lão cái gì cũng có thể bán hay không. Đại lão cái gì cũng có thể bán là tồn tại có thể xâm nhập vào cả thế giới thiên kiếp, nói không chừng lần này ngài ấy cũng sẽ hiện thân một cách thần kỳ thì sao.

Đồng thời hắn mở chức năng kim đan mã QR, nhìn xem trong danh sách bạn bè có vị nào cứu giúp hắn được không.

Có thể là cảm ứng được dục vọng cầu cứu mãnh liệt của Tống Thư Hàng, kim đan mã QR chủ động liên hệ với bạn bè trong danh sách của Tống Thư Hàng.

[Ting~ Bá Tống gửi thỉnh cầu “cứu mạng” đến cho ngươi, có chọn giúp đỡ hắn từ xa hay không?]

Tin nhắn này được gửi đến cho từng người bạn của Tống Thư Hàng, bao gồm hai vị đại lão nằm trong danh sách đen.

Nói thật là chức năng danh sách đen này của kim đan mã QR không hề đúng với với cái tên “danh sách đen”. Khi kéo đối phương vào danh sách đen, đối phương sẽ nhận được thông báo, muốn kéo đối phương ra khỏi danh sách đen còn phải nhận được sự đồng ý của đối phương. Thậm chí đại lão nằm trong danh sách đen còn nhận được tin nhắn gửi tập thể của Tống Thư Hàng...

Nói thế nào thì đây cũng không phải danh sách đen đúng chuẩn!

Hai vị đại lão nằm trong trong danh sách đen là người đưa ra lựa chọn nhanh nhất.

[Ting~ Bất Diệt Chi Chủ từ chối thỉnh cầu cứu mạng từ xa của ngươi.]

[Ting~ Hà Chỉ Ma Đế từ chối thỉnh cầu cứu mạng từ xa của ngươi. Tin nhắn gửi kèm: Ha ha.]

Bất Diệt Chi Chủ rơi vào trạng thái ngủ say, từ chối là thao tác bản năng trong lúc mơ hồ. Trong trạng thái mơ hồ này, có khi lần sau nó sẽ chọn “đồng ý” sau đó trợ giúp Tống Thư Hàng từ xa cũng không chừng.

Còn Hà Chỉ Ma Đế là cười trên sự đau khổ của người khác. Thấy Bá Tống Huyền Thánh bị ép vào đường cùng, hắn cảm thấy toàn thân sung sướng thoải mái như tắm trong mật ấy.

Tiếc là không biết rốt cuộc Bá Tống Huyền Thánh rơi vào đường cùng kiểu nào, chỉ có thể tự tưởng tượng ra mà thôi.

[Ting~ Sở các chủ two đã truyền năng lượng cho ngươi. Tin nhắn gửi kèm: Ngươi lại làm cái gì vậy?]

[Ting~ Thiên Đế đã truyền một điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn gửi kèm: Một điểm cũng là yêu, Tống tiền bối à, nhất định phải sống sót đấy nhé!]

Tình yêu trong một điểm năng lượng này làm người ta thật xót xa.

[Ting~ Trình Lâm Tiên Tử chuyển tiếp cho Rồng Đốm two giúp ngươi, chuyển tiếp thất bại...]

Thao tác gì thế này?

[Ting~ Thất Tu Thánh Quân đã truyền năng lượng cho ngươi.]

[Ting~ Hoàng Sơn Tôn Giả đã truyền năng lượng cho ngươi.]

Bên dưới còn có một loạt tin nhắn thông báo “ting ting ting”.

Đều là tin nhắn thông báo các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 lựa chọn “đồng ý”, truyền một phần năng lượng từ xa cho Tống Thư Hàng. nhưng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 không có mấy thao tác phong phú khác nên không thể gửi kèm lời nhắn.

[Ting~ Bạch Thánh đã truyền năng lượng cho ngươi. Tin nhắn gửi kèm: Cố gắng chịu đựng một chút, lát nữa ta lại sai một phân thân đi tìm ngươi.]

Là Bạch tiền bối trong thiên kiếp cửu phẩm, dù bận vẫn tranh thủ chút thời gian gửi tin cho Tống Thư Hàng.

[Ting~ có người lạ truyền một điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn gửi kèm: Đổi mắt đi.]

Tống Thư Hàng: “???”

Người lạ này là ai đây?

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì Tạo Hóa Tiên Tử đã chui ra từ ngực hắn.

Hai tay cô bay múa, tay trái đặt lên hốc mắt của Tống Thư Hàng rồi ấn xuống, lấy mắt của hắn ra, tay phải trượt nhẹ, lắp mắt Thánh Nhân vào cho Tống Thư Hàng.

Dạo này tần suất đổi mắt hơi cao, nhiều lần chỉ mới lấy mắt Thánh Nhân ra nghỉ ngơi một chút, chưa được bao lâu lại phải lắp vào.

Sau khi lắp mắt Thánh Nhân vào, giọt thánh huyết trong cơ thể bắt đầu xao động.

Đồng thời sức mạnh của Thánh Nhân bắt đầu vận chuyển trong thân thể bằng gỗ.

Thánh Nhân Nho gia?

Lẽ nào đây là dấu hiệu sắp sửa hồi sinh ư?

“Không đâu, đây không phải ý chí của lão sư, đây chỉ là phương án dự bị thứ hai cất giấu trong con mắt của lão sư mà thôi.” Tiếng của Tạo Hóa Tiên Tử vang lên. Vào thời khắc quan trọng thì cô đã đổi sang nhân cách khác.

Vì Vân Tước Tử, rốt cuộc Thánh Nhân Nho gia đã chuẩn bị bao nhiêu phương án thế hả?

Con mắt trái của Tống Thư Hàng nhìn Vân Tước Tử đang từ từ bị trận pháp triệu hồi kéo đi.

“Ngươi đã tìm được người muốn tìm chưa?” Một giọng nói phát ra từ trong miệng hắn.

Là giọng của Thánh Nhân Nho gia.

Nhưng đây chỉ là lời nhắn lại, là những lời Thánh Nhân đã thu âm sẵn khi còn sống rồi cất giấu trong mắt, hôm nay phát ra thông qua miệng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chủ động thả lỏng khống chế đối với thân thể bằng gỗ, cho con mắt Thánh Nhân mắt quyền hành động lớn nhất.

Ở bên kia.

Khi nghe thấy tiếng của Thánh Nhân, Vân Tước Tử xoay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, nhìn con mắt trái của hắn.

Qua nghìn vạn năm, ánh mắt của cô và ánh mắt của Thánh Nhân Nho gia lại giao nhau.

“Lúc này mà thêm một phát thuật giám định cường giả nữa thì tuyệt.” Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một ý tưởng.

Sau đó… trong con mắt Thánh Nhân bỗng bắn ra một luồng sáng.

Má ơi, Thánh Nhân thật sự biến thái đến vậy ư?

Bụp~

Luồng sáng bắn trúng người Vân Tước Tử, sau đó tất cả năng lượng trong cơ thể Tống Thư Hàng bị rút ra, cũng tạo thành một trận pháp triệu hồi.

Nhưng trận pháp này cũng không dùng để phản triệu hồi Vân Tước Tử… mà là triệu hồi ra một cái hủ.

Lúc thấy cái hủ nọ, chẳng biết tại sao Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến Hà Chỉ Ma Đế trong danh sách đen.

“Đây là một hũ tro cốt.” Tiểu Bạch lên tiếng: “Kiểu dáng thuộc thời kỳ viễn cổ.”

“Thời đó thịnh hành hỏa táng à?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Hủ mở ra, để lộ ra một tầng tro cốt trắng tinh ở bên trong.

Trên tro cốt tràn đầy khí tức của Thánh Nhân Nho gia.

Hũ tro cốt của chính Thánh Nhân ư?

Trong chư thiên vạn giới, không ai tìm được di thể của Thánh Nhân…

Trong số các đệ tử của Nho gia có người hoài nghi có lẽ di thể của Thánh Nhân đã bị vị cạnh tranh chức vị Thiên Đạo kia giấu hoặc hủy đi.

Bây giờ tro cốt của Thánh Nhân lại tự động nhảy ra.

Phương án dự bị thứ hai này có liên quan gì đến tro cốt của Thánh Nhân chứ?

Chương 1996: Lối Suy Nghĩ Của Đàn Ông Trưởng Thành

Lúc này hũ tro cốt của Thánh Nhân nhảy ra làm gì chứ?

Nó muốn dùng tro cốt bôi đầy mặt người ta à?

Nếu như là Thánh Nhân thì rất có thể sẽ xảy ra chuyện thế này.

Đừng nói là đại lão cấp bậc Thánh Nhân Nho gia, dù là Huyền Thánh bát phẩm chính tông bình thường, mỗi một giọt máu trong thân thể đều có thể gây ra lực sát thương cực lớn đối với kẻ địch.

Nếu là tro cốt của Thánh Nhân, mỗi một hạt có thể giết địch cũng không có gì lạ.

Tốt quá...

Tro cốt của người bình thường chỉ có thể làm phân bón, tro cốt của Thánh Nhân rải ra chính là vũ khí gây sát thương cực lớn.

Xông lên đi, tro cốt Thánh Nhân!

Bôi đầy mặt đại lão quả cầu béo đi!

Tống Thư Hàng tràn đầy mong đợi.

Hũ tro cốt của Thánh Nhân tự động mở ra, tro cốt trong hũ bay ra ngoài.

Thế nhưng...

Nó không bôi mặt đại lão quả cầu béo Cửu U mà là bôi đầy người Vân Tước Tử.

Tống Thư Hàng: “...”

“Thiệt cái tình.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đột nhiên dịu dàng nói.

Ngay sau đó, thân thể cô bị tro cốt Thánh Nhân đồng hóa thành tro cốt, biến thành từng hạt ánh sáng tan biến.

Tro cốt của Thánh Nhân và tro cốt của Vân Tước Tử trộn lẫn với nhau, bọc lấy khúc xương bất hủ, trong phút chốc đã tránh thoát tác dụng khóa mục tiêu đến từ trận pháp triệu hồi của đại lão quả cầu béo.

Hũ tro cốt lại mở ra, thu nạp tro cốt của Thánh Nhân, tro cốt của Vân Tước Tử và cả khúc xương bất hủ vào.

“Cuối cùng Thánh Nhân cũng hoàn thành ước muốn của mình rồi.” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Con mắt trái của hắn nóng lên, nóng đến bốc khói.

Nhưng hắn không nhắm mắt lại... Đối với mức đau đớn này, hắn chỉ cần cắn răng một chút là có thể vượt qua.

Phương án dự bị thứ hai của Thánh Nhân nhất định phải có con mắt ở bên cạnh trợ giúp, lúc này không thể nhắm mắt lại.

Hũ tro cốt thu gom xong xuôi, sau đó nó lập tức trốn vào hư không, biến mất tăm.

“Hoàn thành rồi.” Lúc này tiếng của Thánh Nhân Nho gia phát ra từ trong rốn của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm ứng được Thánh Nhân để lại cả thảy là hai kết quả thu âm.

Một là lời nhắn dùng để làm màu sau khi phương án hoàn thành.

Một là lời nhắn nhắc nhở bước kích hoạt phương án thứ ba nếu phương án thứ hai thất bại.

Lần này kế hoạch phương án thứ hai tiến hành đúng lúc, thành công tốt đẹp.

Thế nên Tống Thư Hàng chịu trách nhiệm làm máy phát lời nhắn của Thánh Nhân, bắt đầu tiến vào chế độ làm màu: “Như vậy trong chư thiên vạn giới sẽ không còn ai tìm được nó nữa.”

Giọng điệu của Thánh Nhân hết sức tự tin.

Dường như hắn có thể bảo đảm không ai tìm được nơi mà hũ tro cốt của bản thân trốn đến!

“Thoát ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành?” Tống Thư Hàng buột miệng thốt lên.

“Thánh Nhân Nho gia.” Giọng nói âm trầm của đại lão quả cầu béo trong thế giới Cửu U truyền đến: “Đã chết rồi mà vẫn gây phiền toái cho ta.”

Không ngờ Huyền Thánh bát phẩm tên Vân Tước Tử này lại có quan hệ sâu xa như vậy với Thánh Nhân Nho gia.

“Người chết chính là người chết, người chết còn muốn tính kế hãm hại người còn sống là ta à?” Tiếng của tại lão quả cầu béo tiếp tục vang lên.

“Gần đây thái độ của đại lão quả cầu béo rất kỳ lạ.” Thân thể Tống Thư Hàng bắt đầu nóng lên.

Nói đúng hơn là từ khi Bạch tiền bối two bị nó gài bẫy thành công và phong ấn tạm thời, đại lão quả cầu béo cứ như thoát khỏi một tầng trói buộc và được giải phóng.

Kế hoạch của nó rất tỉ mỉ, hết khâu này đến khâu khác, hết bộ này đến bộ khác.

Một khi thất bại thì khâu kế tiếp sẽ lập tức khởi động.

Cũng giống như bây giờ.

“Trong chư thiên vạn giới không còn ai tìm được nó nhưng cũng không thể loại trừ mấy khả năng.” Tiếng của đại lão quả cầu béo truyền đến: “[Cười nhạt] Dù phòng tối Thiên Đạo hay phần còn sót lại của thế giới cũ, bất kể là đâu, chỉ cần ngươi mang theo khúc xương bất hủ thì sẽ không thoát khỏi tầm ngắm của ta đâu. Huyết tế, biến trận!”

Ngay sau đó, đại trận huyết tế kia giải phóng toàn bộ sức mạnh.

Dây thừng máu trong đại trận đâm vào trong thân thể bằng gỗ.

Ánh sáng đỏ tươi bao phủ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy ý thức bắt đầu mơ hồ giống như uống say.

Nhân lúc bản thân còn chút tỉnh táo, hắn vội lấy phiếu bảo hiểm của đại lão cái gì cũng có thể bán ra.

“Đừng lo, sức mạnh còn sót lại của lão sư sẽ bảo vệ ngươi.” Lúc này tiếng của Tạo Hóa Tiên Tử bỗng vang lên.

Trong giọng nói của cô mang theo chút mệt mỏi.

Phương án hai của Thánh Nhân cực kỳ hoàn thiện.

Sau khi kế hoạch thành công còn để lại thủ đoạn bảo vệ thân thể người thực hiện kế hoạch, đưa hắn đi an toàn.

Thánh Nhân Nho gia cũng không phải kiểu người kế hoạch của bản thân hoàn thành rồi thì mặc kệ sống chết của người trợ giúp.

Ngược lại, sau khi người thực hiện kế hoạch đến địa điểm an toàn sẽ nhận được quà tặng cực lớn do Thánh Nhân để lại.

Nghe Tạo Hóa Tiên Tử nói vậy, Tống Thư Hàng cũng yên tâm hơn một chút.

Đồng thời hắn quay đầu nhìn Tiểu Bạch hình thái thiếu niên ở sau lưng.

Bùa hộ mệnh vẫn còn đây!

Trong lòng yên tâm hơn hẳn.

...

Mấy hơi thở sau.

Ý thức của Tống Thư Hàng ngày càng mơ hồ.

Ý thức bắt đầu bay lên hệt như khi ngồi series phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối phóng lên cao.

Ý thức của hắn bay đến chân trời sau đó xuyên thế giới, tiến vào một thế giới khác.

Sau khi tiến vào thế giới mới, ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu tỉnh táo lại.

“Đây là đâu?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Trong lúc nói, ý thức của hắn thấy được một cái hũ bay bổng ở đằng xa.

Chính là hũ tro cốt của Thánh Nhân.

Hũ tro cốt của Thánh Nhân mang theo khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử đến đây?

Thế giới này chính là nơi mà Thánh Nhân tự tin sẽ không bị bất kỳ ai tìm thấy ư?

Ý thức của Tống Thư Hàng đến gần hũ tro cốt.

Hũ tro cốt bị hấp dẫn, bị hút qua.

Sau đó ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào trong hũ tro cốt giống như lên xe buýt.

Chết rồi!

Ta vào trong hũ rồi!

Trong hũ tro cốt, tro cốt của Thánh Nhân và tro cốt của Vân Tước Tử đều đã biến mất.

Trong hũ chỉ còn lại khúc xương bất hủ đang tỏa ra ánh sáng mờ.

Ý thức của Tống Thư Hàng phát ra một tiếng thở dài.

Hy sinh luôn cả tro cốt của bản thân chỉ vì cái gọi là kế hoạch phương án hai.

Đây chính là lối suy nghĩ của đàn ông trưởng thành đấy ư?

Ý thức của Tống Thư Hàng đáp xuống bên cạnh khúc xương bất hủ giống như hai vị hành khách trên xe.

Hũ tro cốt cứ bay lượn không mục đích trong thế giới không biết tên này.

Giống lúc ngồi trên xe, hành khách có thể xem phong cảnh dọc đường, Tống Thư Hàng phát hiện ý thức của hắn cũng có thể xuyên qua hũ tro cốt “xem” thế giới thần bí này.

Thế giới này ngập tràn những đường ánh sáng bị bẻ cong, vô cùng đẹp mắt.

Ánh sáng với đủ loại màu sắc trộn lẫn với nhau, cong lại thành một đoàn giống như những nét vẽ nguệch ngoạc tiện tay vẽ ra, nhưng nhìn kỹ lại thấy giống tác phẩm độc đáo của bậc thầy.

Hũ tro cốt cứ bay mãi trong thế giới này.

Đột nhiên có một con mắt cực to lướt qua bên cạnh cái hũ.

Tống Thư Hàng bị dọa cho giật mình.

Dường như cảm ứng được sóng tinh thần của Tống Thư Hàng nên con mắt kia cũng nhìn hắn.

Sau đó con mắt kia bay chầm chậm rời đi, nó cũng bay không mục đích giống như hũ tro cốt của Thánh Nhân.

Lại một lúc sau...

Có một con bạch mã bước đi nhịp nhàng, lướt qua hũ tro cốt của Thánh Nhân.

Leng keng~

Tiếng lục lạc của bạch mã làm người ta thật hoài niệm.

Chương 1997: Chết Não?

Ý thức của Tống Thư Hàng vội nhìn con bạch mã kia.

Giống, rất giống con bạch mã do vị thiếu niên áo xanh dắt bạch mã trong trong thực tại ảo của Bạch tiền bối dắt theo.

Nhịp điệu của tiếng lục lạc này làm Tống Thư Hàng chợt nhớ đến hồi ức bản thân bị thiếu niên áo xanh dắt bạch mã hành hạ thảm thiết lúc trước.

“Khà khà!” Tống Thư Hàng đột nhiên cười đắc ý: “Có giỏi chúng ta về lại trong thực tại ảo của Bạch tiền bối đi, lần này ta nhất định hành chết ngươi!”

Lúc trước hắn chỉ là tay mơ mới bước vào tu chân giới, bị thiếu niên áo xanh dắt bạch mã ngược đãi đủ kiểu hết lần này đến lần khác. Nào là quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp, thương pháp, côn pháp, thậm chí là chùy pháp. Đủ loại kỹ năng, đủ loại vũ khí thay phiên ra trận... Giữa chừng còn không cho nghỉ ngơi, hành hạ làm hắn chịu thương tích khắp người.

Nhưng bây giờ hắn đã là Bá Tống Huyền Thánh (rởm), Bá Tống Chân Quân (thật).

Nếu có cơ hội tiến vào thực tại ảo của Bạch tiền bối, lúc đó sẽ đến lượt hắn đổi khách thành chủ, nhét hành cho thiếu niên áo xanh dắt bạch mã đến mức phải kêu cha gọi mẹ.

Nghĩ thôi đã thấy rạo rực rồi.

Lần này nếu còn sống trở về, ta sẽ nhờ Bạch tiền bối kéo ta vào thực tại ảo, không né tránh nữa, đại chiến một trận quang minh chính đại với hắn.

Lúc bạch mã bước đi nhịp nhàng ngang qua thì nó đột nhiên xoay đầu lại nhìn hũ tro cốt của Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng: “...”

Nhưng sau đó bạch mã cũng không làm gì cả.

Nó tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng biến mất tăm.

Hũ tro cốt của Thánh Nhân lại bắt đầu hành trình phiêu lưu vô định.

Lần này ý thức của Tống Thư Hàng không gặp sự vật gì khác.

Không biết đã đi bao lâu rồi.

...

“Khi nào ta mới đi ra ngoài được đây?” Ý thức của Tống Thư Hàng thắc mắc.

Hắn cũng không biết nên hỏi ai nhưng do nhàm chán quá, hắn chỉ có thể nói ra nghi hoặc của bản thân.

Hũ tro cốt không có khí linh, chắc chắn không thể trò chuyện với hắn.

Về mặt lý thuyết, khúc xương bất hủ có thể hồi sinh Vân Tước Tử tiền bối... Nhưng không biết tại sao lần này khúc xương bất hủ chỉ im lặng, không có hành động gì. Chẳng lẽ do trước đó hồi sinh Vân Tước Tử tiền bối đã tiêu hao quá lớn nên cần thời gian CD khôi phục chăng?

“Có ai giải đáp vấn đề của ta không?” Ý thức của Tống Thư Hàng lại nói ra nghi hoặc của bản thân.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tống Thư Hàng bình tĩnh suy nghĩ.

Đột nhiên hắn nghĩ đến một khả năng cực kỳ tồi tệ.

Trước đó Tạo Hóa Tiên Tử đã an ủi hắn, nói là sau khi con mắt Thánh Nhân Nho gia thực hiện xong phương án hai sẽ để lại sức mạnh bảo vệ hắn, cũng như đưa hắn đi.

Nhưng vấn đề là thân thể và đầu của hắn đã tách ra, thậm chí là hai cá thể bất đồng.

Lẽ nào sức mạnh của Thánh Nhân chỉ bảo vệ thân thể bằng gỗ của hắn... còn đầu của hắn thì toi đời ư?

Tiếp đó dưới sự kết hợp từ sức mạnh huyết tế của đại lão quả cầu béo + sức mạnh Thánh Nhân còn sót lại + trùng hợp, sau khi chết não, hắn không kích hoạt Long Phù Chuyển Sinh mà bị đưa vào trong hũ tro cốt của Thánh Nhân?

Tống Thư Hàng càng nghĩ thì trong lòng lại càng lạnh.

Bởi vì tính chính xác của khả năng này... cực lớn.

“Nếu thật là như thế, lẽ nào ta phải ở trong hũ tro cốt của Thánh Nhân cả đời ư?” Ý thức của Tống Thư Hàng tuyệt vọng vô

cùng.

Ý thức của hắn lại "nhìn" khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử ở bên cạnh.

Khoan đã...

Chắc Thánh Nhân đâu thể nào nhốt khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử mãi được nhỉ?

Nói vậy là chờ tai ương bên ngoài qua đi, nói thế nào Vân Tước Tử cũng phải sống lại đúng không?

Có lẽ đến lúc đó hũ tro cốt của Thánh Nhân sẽ âm thầm đi đến hiện thế, thả khúc xương bất hủ ra để nó hồi sinh Vân Tước Tử?

"Vậy nên ta không cần phải sợ." Tống Thư Hàng tự an ủi mình.

Hũ tro cốt tiếp tục bay lượn trong không gian.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng lại gặp được bạch mã năm lần, gặp được con mắt to kia hai lần.

Không biết là do thế giới này vốn rất nhỏ nên đi dạo một chút sẽ gặp lại? Hay là do có duyên thật sự?

Lúc Tống Thư Hàng gặp bạch mã lần thứ sáu, cuối cùng ngoại giới cũng có biến hóa.

Lần này hắn thấy được một tấm lưới công đức lớn.

Lưới lớn cũng chỉ lướt qua rồi biến mất.

"Rốt cuộc cũng thấy được thứ mới mẽ." Ý thức của Tống Thư Hàng trầm tư.

Con mắt to.

Lưới công đức.

Bạch mã.

Những manh mối này quá rõ ràng.

Dù bây giờ đầu hắn không có ở đây, thậm chí rất có thể đã chết não, chỉ còn lại ý thức nhưng dùng ý thức, hắn cũng có thể cảm nhận được mối liên hệ giữa không gian này và Thiên Đạo.

Bất kể con mắt to, lưới công đức hay bạch mã đều có mối liên hệ chặt chẽ với Thiên Đạo.

"Nhưng nếu không gian này có liên quan đến Thiên Đạo, vậy hũ tro cốt của Thánh Nhân vào đây bằng cách nào chứ?" Tống Thư

Hàng lại nghĩ ra một vấn đề.

Thánh Nhân lại chưa chứng đạo bất hủ.

Mặc dù hắn rất mạnh, từ lúc sinh ra đến khoảnh khắc cuối cùng vẫn cực mạnh nhưng chưa chứng đạo bất hủ lại mạnh đến mức có thể tiến vào không gian có liên quan đến Thiên Đạo, có phải là mạnh quá mức rồi không?

Lúc người ta suy nghĩ miên man, thời gian trôi qua rất nhanh.

Rốt cuộc...

Khúc xương bất hủ bên cạnh Tống Thư Hàng cũng có động tĩnh.

Nó bắt đầu chấn động khe khẽ.

Nếu bây giờ Tống Thư Hàng có thân thể, có tay hoặc tóc thì nhất định không ngại massage toàn thân cho nó để nó khôi phục nhanh hơn một chút.

Khúc xương bất hủ chấn động theo nhịp, trung bình cứ một giây chấn động một lần, chấn động mãi đến một trăm lần. Đây là số liệu mà ý thức của Tống Thư Hàng thống kê ra được trong lúc quá nhàm chán.

Sau một trăm lần, khúc xương bất hủ phát ra một tiếng “bịch”, sinh ra một viên tiểu cốt châu.

Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

Khúc xương bất hủ sinh con á?

Ánh nhìn mang thai xịn ư?

Tiểu cốt châu lăn lăn lăn~ lăn đến bên cạnh ý thức của Tống Thư Hàng.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Lẽ nào muốn ta bám lên thân tiểu cốt châu?

Ý thức của hắn chủ động dựa gần vào tiểu cốt châu.

Nhưng không đợi ý thức của hắn đến gần thì tiểu cốt châu đã đột nhiên biến mất.

Tống Thư Hàng: “???”

Ý thức của hắn không thắng lại được, đụng trúng khúc xương bất hủ.

Sau đó xuyên qua khúc xương bất hủ, ý thức của hắn “nhìn” thấy một hình ảnh.

Tại một nơi nào đó ở hiện thế, tiểu cốt châu bỗng dưng xuất hiện.

Giữa tiểu cốt châu và khúc xương bất hủ có mối liên hệ sức mạnh từ xa. Thật ra tiểu cốt châu không phải con do khúc xương bất hủ sinh ra mà là hình chiếu của khúc xương bất hủ.

Thứ này tương tự như “xương nhái” do đại lão quả cầu béo chế ra nhưng xương giả của đại lão quả cầu béo là theo hình thức pin sạc, còn tiểu cốt châu thì lúc nào cũng kết nối với khúc xương bất hủ bản thể.

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng biết tro cốt của Thánh Nhân và tro cốt của Vân Tước Tử đi đâu, tro cốt của hai người đã biến thành viên tiểu cốt châu này.

Dùng tiểu cốt châu làm hạch tâm, sức mạnh hồi sinh của khúc xương bất hủ kích hoạt.

Một Vân Tước Tử hoàn toàn mới được sinh ra như thế.

Có thể nói đây là một tầng bảo hiểm mà Thánh Nhân làm cho Vân Tước Tử.

Có cốt châu rồi, Vân Tước Tử muốn làm gì cũng được, có thể đi làm chuyện cô muốn làm mà không phải lo khúc xương bất hủ bị người khác cướp đi.

“Vậy là Vân Tước Tử tiền bối cứ thế mà đi ra ngoài ư?” Ý thức của Tống Thư Hàng nhìn nắp hũ tro cốt: “Còn ta thì sao?”

Chương 1998: Người Đàn Ông Có Cả Tá Bàn Chải

Rốt cuộc ta còn phải ở trong hũ tro cốt này bao lâu đây?

Lúc này Tống Thư Hàng chẳng làm được gì.

Ngoài im lặng chờ đợi ra... thì cũng chỉ có cầu nguyện.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two phù hộ, để ta có thể đi ra ngoài sớm một chút.” Tống Thư Hàng dụng ý thức gửi tín hiệu cầu nguyện chân thành của mình.

Tuyệt đối đừng bắt ta ở trong hũ tro cốt này cả nghìn hay vạn năm.

Một nghìn năm quá lâu, hắn muốn ra khỏi đây trong thời gian nhanh nhất.

Chờ sau này trở thành đại lão một phương, có lẽ hắn sẽ cân nhắc đến chuyện bế quan trăm năm, nghìn năm gì đó, còn bây giờ hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó.

Cầu nguyện xong, Tống Thư Hàng bắt đầu kiếm chuyện làm trong hũ tro cốt của Thánh Nhân.

Ví dụ như nghiên cứu khúc xương bất hủ, mặc dù hắn hoàn toàn xem không hiểu cấu tạo của khúc xương bất hủ nhưng hắn có thể dùng ý thức bao quanh khúc xương bất hủ, cảm ứng kỹ kết cấu bề ngoài của nó.

Nếu nghiên cứu mệt rồi, hắn có thể tìm tòi mọi góc trong hũ tro cốt, thưởng thức phong cảnh bên ngoại với nhiều góc độ khác nhau.

Hắn phát hiện ra một quy luật.

Trong thế giới này, hũ tro cốt của Thánh Nhân đang chuyển động theo một quỹ đạo giống như hành tinh.

Ngoài ra bạch mã, mạng công đức và con mắt to cũng có quỹ đạo riêng của chúng.

Mỗi khi quỹ đạo chuyển động của hai bên giao nhau thì Tống Thư Hàng có thể thấy đối phương.

Sau khi hũ tro cốt lướt qua bạch mã thêm ba lần lại gặp được phong cảnh mới.

Đó là một cây bồ đề tỏa ra ánh sáng vạn trượng.

Dưới tàng cây có một người toàn thân màu bạc đang ngồi xếp bằng, bên hông chỉ quấn khăn lông.

Nhưng hắn lại không tụng niệm kinh văn.

Lúc này người màu bạc dùng một tay xách một thùng thuốc nhuộm kỳ quái, quét một tầng dát vàng lên thân thể màu bạc.

Hắn quét rất kỹ lưỡng, bên cạnh bày một hàng bàn chải, quét từ đầu đến chân, có lúc dùng bàn chải lớn, có lúc dùng bàn chải nhỏ... Đây là một người đàn ông có rất nhiều bàn chải.

Tống Thư Hàng tò mò quan sát người đàn ông.

Người đàn ông này có quan hệ gì với các đời Thiên Đạo không?

Bây giờ hắn đã có chút suy đoán đại khái về thế giới này.

Ngoại trừ hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia, những thứ khác bất kể là bạch mã, mắt to hay mạng công đức đều là “hư ảnh ấn ký”.

Tống Thư Hàng suy đoán có lẽ những thứ này chính là ấn ký mà mỗi vị Thiên Đạo chứng đạo đã để lại trong thế giới này sau khi kế thừa thiên mệnh, trở thành bất hủ.

Những ấn ký này chuyển động liên tục trong hư không, không biết mệt mỏi.

Bạch mã chắc là ấn ký đại diện cho vị Thiên Đạo thứ bảy đối ứng với Bạch tiền bối two.

Mạng công đức hẳn là ấn ký đại diện cho vị Thiên Đạo tiền nhiệm có vận khí cực tốt trước Bạch tiền bối two, rất có thể là người sáng tạo ra công pháp tu luyện của mỹ nhân rắn công đức.

Con mắt to chắc là ấn ký đại diện cho Thiên Đạo đời thứ hai, cũng chính là tiền nhiệm của Thiên Đạo Rồng Đốm.

Vậy người đàn ông màu bạc kia đại diện cho vị Thiên Đạo nào?

Là Thiên Đạo đời thứ tư hay Thiên Đạo đời thứ năm?

Hay... nó chính là nguyên hình của đại lão quả cầu béo?

Hình như Thiên Đạo cầu kim loại thể lỏng có thể hóa ra hình người, mà hình người cũng có màu bạc giống kim loại thế này.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

Vì vậy hắn vội co ý thức lại, giữ im lặng.

Dù sao Thiên Đạo cầu kim loại thể lỏng không giống những Thiên Đạo khác, nó vẫn còn tại nhiệm, chưa về hưu. Nói không chừng ấn ký hư ảnh của nó đặc biệt hơn thì sao?

Lúc này người đàn ông có cá tả bàn chải đột nhiên kéo khăn lông quấn bên hông ra.

“Chỗ này khó quét đây.” Người đàn ông lên tiếng. Hắn cầm bàn chải nhỏ, trầm tư chốc lát: “Hay là cắt đứt cho rồi, cắt bằng sẽ dễ quét hơn.”

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt: “!!!”

“Không được, không thể cắt. Mặc dù có thể mọc ra lại nhưng nếu cắt mất thì rất khó ăn nói với người khác, chẳng lẽ lại nói bị người ta cắt mất trong lúc đánh nhau.” Người đàn ông có cả tá bàn chải rối rắm một lúc, sau đó bắt đầu dùng bàn chải nhỏ quét cẩn thận lên phần eo.

Tống Thư Hàng: “...”

“Ô, là hũ tro cốt của đại lão Thánh Nhân đấy à, lại gặp nhau rồi.” Người đàn ông có cả tá bàn chải đột nhiên vẫy tay chào hũ tro cốt của Thánh Nhân.

Vừa vẫy được mấy cái, đột nhiên tay hắn cứng đờ.

Tống Thư Hàng cảm ứng được vị người đàn ông có cả tá bàn chải kia đã phát hiện ra hắn.

Ngại quá đi mất.

Sau khi sửng sờ trong giây lát, đột nhiên người đàn ông tức tốc thu hồi tất cả bàn chải, tiếp đó thân thể tỏa ra ánh vàng rực rỡ của hắn ngồi xếp bằng dưới gốc bồ đề, hai tay chắp lại:

“Bồ đề bản vô thụ
Minh kính diệc phi đài.
Phật tính thường thanh tịnh,
Hà xử hữu trần ai!
Tâm thị bồ đề thụ,

Thân vi minh kính đài.
Minh kính bản thanh tịnh,
Hà xử nhiễm trần ai!” (1)
“Nhất thiết hữu vi pháp
Như mộng, huyễn, phao, ảnh
Như lộ diệc như điện
Ưng tác như thị quán.” (2)

Trên người người đàn ông tỏa ra một loại khí chất như cao tăng đắc đạo.

Niệm xong, người đàn ông ngước mắt nhìn về phía hũ tro cốt của Thánh Nhân, nói với ý thức của Tống Thư Hàng ở bên trong: “Thí chủ, ngươi ngộ ra chưa?”

“Ta ngộ cái con khỉ gì cơ?” Tống Thư Hàng rất muốn trả lời lại người đàn ông có cả tá bàn chải như vậy, tiếc là bây giờ hắn đang ở trạng thái ý thức nên không thể lên tiếng.

“Thí chủ, ngộ tính của ngươi... quá thấp.” Người đàn ông tỏa ánh vàng rực rỡ lắc đầu: “Tất cả những gì ngươi vừa nhìn thấy đều là mộng ảo, là bọt nước.”

Tống Thư Hàng: “...”

Bây giờ hắn có thể chắc chắn một chuyện, hình thái tồn tại của người đàn ông ánh vàng rực rỡ này khác với mấy vị “hư ảnh Thiên Đạo” khác.

Có lẽ hắn cũng giống như Thánh Nhân Nho gia, đều là thông qua thủ đoạn khác tiến vào thế giới này.

Hơn nữa Tống Thư Hàng phát hiện hắn có thể giao tiếp với người đàn ông có cả tá bàn chải kia, chỉ cần động ý niệm là đối phương có thể đọc được ý nghĩ của hắn.

Không cần nói cũng biết, lại là độc tâm thuật đặc trưng của đại lão.

“Không, tên của nó không phải là độc tâm thuật, tên nó là diệu pháp đọc tâm từ xa tâm hữu linh tê nhất điểm thông.” Người đàn ông chắp hai tay trước ngực, cười hiền lành: “Thí chủ có thể gọi ta là đại sư.”

“Đại sư... Có thể hỏi ngài một vấn đề không?” Tống Thư Hàng

hỏi.

Hắn muốn biết có cách nào rời khỏi không gian này không.

“Thí chủ cứ hỏi, mặc dù tư chất của thí chủ kém cỏi, nhưng ta... Bần nho, không đúng, bần tăng nhất định sẽ giảng giải nghiêm túc.” Đại sư màu vàng mỉm cười.

Tống Thư Hàng mừng là bây giờ hắn không có đầu thực thể, nếu không nhất định sẽ bị đau não.

Sau khi điều chỉnh cảm xúc xong, hắn hỏi: “Xin hỏi đại sư, ngài...”

“Từng yêu.” Đại sư màu vàng trả lời nhanh chóng.

Tống Thư Hàng: “???”

“Không đúng ư? Vậy không hẹn?” Màu vàng đại sư lại nói.

Tống Thư Hàng: “...”

“Vẫn không đúng? Vậy giữ lớn, biết bơi, cứu ngươi, không biết vấn đề này, hôm nay bận việc, hết tiền, thích tào phớ mặn, thân phận là bí mật, tuổi tác cũng vậy, không truyền công, không thu đồ đệ...” Đại sư màu vàng tuôn ra một tràng, nói nhanh như gió.

Tống Thư Hàng: “...”

“Còn vấn đề gì cần bần nho giải thích không?” Đại sư màu vàng mỉm cười hỏi.

Tống Thư Hàng: “...”

Chú thích:

(1) Hai bài đầu trong “Bồ Đề Kệ” của Lục Tổ Huệ Năng.

Tạm dịch:

Bồ đề vốn chẳng (phải) cây, gương sáng cũng chẳng (phải) đài. Phật tính luôn thanh tịnh, nơi nào bám bụi trần! Tâm là cây bồ đề, thân như đài gương sáng. Gương sáng vốn thanh tịnh, nơi nào nhiễm bụi trần!

(2) Bài kệ trong Kinh Kim Cang.

Tạm dịch:

Tất cả các pháp hữu vi
Như là mộng huyễn, như là điện sương,
Như bóng nước, như ảnh tượng,

Xét suy như thế cho tường chớ quên.

Chương 1999: Một Bậc Thầy Diễn Xuất

“Ta chưa hỏi câu nào hết nhé! Ngài phải cho ta cơ hội được nói chứ!” Chẳng biết tại sao Tống Thư Hàng lại cảm thấy bản thân cáu gắt hẳn lên.

Hơn nữa ngài biết độc tâm thuật kia mà? Lúc này nghiêm túc độc tâm rồi trả lời không được sao?

Trên người vị đại sư màu vàng này ắt hẳn có bản lĩnh làm người ta trở nên cáu gắt.

Chỉ cần nói với hắn mấy câu thôi, cảm xúc trong người đã dao động cực cao như ngồi tên lửa, ngay cả đạo tâm mạnh mẽ cũng không đè xuống được.

Tống Thư Hàng cố gắng điều chỉnh cảm xúc của bản thân. Khi giao tiếp với kiểu người này, không được để đối phương dẫn dắt đề tài, phải nắm giữ quyền chủ động nói chuyện.

Tống Thư Hàng khá giàu kinh nghiệm ở phương diện này.

“Đại sư, ta phải làm thế nào mới ra khỏi nơi này được?” Hắn hỏi thẳng vào vấn đề.

Không thể nói vòng vò, nếu vòng vò với vị đại sư màu vàng này thì không biết đề tài sẽ bị kéo đi đâu, vậy nên nhất định phải đi thẳng vào vấn đề.

“Ngươi muốn đi ra ngoài à? Sao không nói sớm?” Đại sư màu vàng cười to: “Ta đưa ngươi ra ngoài!”

Tống Thư Hàng: “...”

Ta muốn nói sớm lắm chứ nhưng ngài có cho ta cơ hội đâu.

Sau khi cười to, đại sư màu vàng đứng dậy bước nhanh đến bên cạnh hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia, đặt tay lên nắp hũ, chuẩn bị mở hũ tro cốt ra, sau đó hắn bị hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia kéo bay.

“Hũ tro cốt của đại lão Thánh Nhân đúng là khó mở mà.” Đại sư màu vàng cũng không xấu hổ, lúc bị hũ tro cốt kéo bay, hắn còn có tâm trạng buôn dưa với Tống Thư Hàng.

“Đây là đâu?” Cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn không nhịn được tò mò mà hỏi.

“Một thế giới không thuộc về hiện thế chư thiên vạn giới và Cửu U, ngươi có thể xem nó là... đá lót đường khi các đời Thiên Đạo đăng cơ đi.” Đại sư màu vàng trả lời rất sảng khoái.

Hắn không hề có ý muốn che giấu bí mật này với Tống Thư Hàng.

Đá lót đường cho Thiên Đạo đăng cơ ư?

Thì ra là vậy, nói cách khác lúc các đời Thiên Đạo kế thừa thiên mệnh, trong đó có một khâu hoặc nghi thức là các Thiên Đạo sẽ đi qua nơi này, để lại ấn ký ở đây.

Vậy thì con mắt to, mạng công đức và bạch mã mà hắn thấy trước đó quả nhiên đều là ấn ký hư ảnh đúng như suy đoán của hắn.

“Ngươi đoán không sai, về cơ bản đều giống như những gì ngươi nghĩ.” Đại sư màu vàng nói.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng lại suy tư.

Dựa vào những ấn ký ở đây cho thấy ấn ký mà các Thiên Đạo để lại đều là hình tượng tượng trưng chứ không phải chân thân của bọn họ.

Nhưng ấn ký do Thiên Đạo đối ứng với Bạch two để lại vậy mà là bạch mã ư?

“Con bạch mã kia không phải ảo ảnh mà là một bậc thầy diễn xuất.” Đại sư màu vàng cười khà khà: “Trước kia ta cũng tưởng bạch mã là ấn ký hư ảnh, mãi đến một ngày nọ, ta tận mắt nhìn thấy nó lén lút chạy đến hiện thế, lúc đó ta mới biết bản chất của bậc thầy diễn xuất này.”

Tống Thư Hàng: “...”

Lén chạy đến hiện thế, lại có liên quan đến Thiên Đạo đối ứng với Bạch two tiền bối.

Đúng rồi, chính là con bạch mã không gian chi linh trông coi không gian khép kín quỷ dị ở hiện thế chứ còn ai trồng khoai đấy này nữa.

Trong lúc hai người nói chuyện, con ngựa trắng kia lại đạp vó bước đi khoan thai.

Thảo nào khi hắn bắt "chuyên xe" hũ tro cốt của Thánh Nhân chuyển động theo quỹ đạo, số lần gặp bạch mã lại rất nhiều, nhiều hơn số lần gặp con mắt to và lưới công đức gấp mấy lần.

Trước đó Tống Thư Hàng còn tưởng rằng quỹ đạo của bạch mã và quỹ đạo của hũ tro cốt Thánh Nhân giao nhau khá nhiều... Bây giờ xem ra rõ ràng là sau khi chạy một vòng thì con bạch mã này lại cố ý vòng về, đi ngang qua bên cạnh hũ tro cốt Thánh Nhân hết lần này đến lần khác.

Lần này sau khi hiện thân, thấy hũ tro cốt mà Tống Thư Hàng ở nhờ đang ở chung với đại sư màu vàng, bạch mã biết hẳn là bản thân đã bị lộ.

Bạch mã thở phì phì.

Sau đó nó đứng dậy như người, hai chân trước bày ra tư thế bạch hạc giương sí một cách khổ sở, hai hai chân sau vặn vẹo thành tư thế kim kê độc lập.

Tống Thư Hàng: "..."

Thấy động tác đặc trưng này, hắn chính thức xác nhận thân phận của bạch mã.

"Nếu bạch mã không phải ấn ký hư ảnh, vậy ấn ký hư ảnh đại diện cho Bạch Thiên Đạo đang ở đâu?" Trong lòng Tống Thư Hàng lấy làm tò mò.

Theo như lời giới thiệu của đại sư màu vàng, đáng lẽ trong không gian đá lót đường Thiên Đạo đăng cơ này phải có tất cả ấn ký của các đời Thiên Đạo mới đúng chứ?

"Không gian này rộng bao la." Đại sư màu vàng trả lời: "Khu vực chuyển động của hũ tro cốt Thánh Nhân chỉ là một phần nhỏ trong không gian này thôi."

Cũng có nghĩa là những ấn ký Thiên Đạo khác đang chuyển động ở những khu vực khác.

"Thì ra là vậy." Nhìn không gian này, Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Sau đó một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn.

Không gian này không thuộc về hiện thế chư thiên vạn giới, không thuộc về Cửu U, như vậy nghĩa là... quy tắc của hiện thế không thể chạm đến nơi này?

“Vậy nếu ta thăng cấp ở đây thì thiên kiếp có giáng xuống không?” Tống Thư Hàng bắt đầu tính toán ở trong ý thức.

Lúc tu sĩ thăng cấp đều phải độ thiên kiếp.

Vượt qua thiên kiếp mới có thể thăng cấp thuận lợi.

Nhưng nếu tiến hành thăng cấp ở trong một không gian không có thiên cướp thì sẽ như thế nào?

Nếu không có thiên kiếp, vậy là sẽ trực tiếp thăng cấp thành công ư?

Hay là do không có thiên kiếp khảo nghiệm nên không thể đạt được chứng nhận, sẽ bị kẹt ở bình cảnh?

“Ta không có đề nghị thích hợp nào về ý tưởng táo bạo này của ngươi, cả.” Đại sư màu vàng lộ ra nụ cười đại từ bi: “Ngươi có thể tìm một vật thí nghiệm thử trước để xem hiệu quả thế nào.”

“Nhưng... có muốn cũng cũng chẳng làm được.” Tống Thư Hàng nói: “Lần này ta dựa vào hũ tro cốt của Thánh Nhân, đưa ý thức vào, thân xác vẫn còn ở bên ngoài. Lần sau chắc chắn ta không vào được, vậy nên đừng nghĩ nữa thì hơn.”

“Cũng đúng.” Đại sư màu vàng nói, sau đó hắn dồn sức vào hai tay: “Mở ra!”

Hũ tro cốt của Thánh Nhân bị mở ra.

Lúc này ý thức của Tống Thư Hàng đang dính trên khúc xương bất hủ.

Ở trong mắt đại sư màu vàng, thể ý thức của Tống Thư Hàng giống như một cục slime bao quanh khúc xương bất hủ.

“Thí chủ, ngươi đói khát quá rồi đấy, ngay cả xương cũng không tha.” Đại sư màu vàng chắp hai tay lại, trong giọng điệu mang đầu vẻ bi thương.

Tống Thư Hàng: “...”

Một gã đàn ông ngay cả bé voi con cũng muốn cắt đứt như ngài không có tư cách nói ta.

“Nhất thiết hữu vi pháp

Như mộng, huyễn, phao, ảnh
Như lộ diệc như điện
Ứng tác như thị quán!”

Đại sư màu vàng đưa tay ra dồn sức kéo thể ý thức của Tống Thư Hàng, cố kéo ra khỏi hũ tro cốt.

Thể ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo thành hình sợi mì.

“Như mộng huyễn phao ảnh, như lộ diệc như điện! Trong lòng niệm câu này một trăm lần cho ta!” Đại sư hét to.

Hăng máu quá.

Pặc~, thể ý thức của Tống Thư Hàng bị cưỡng ép kéo ra.

Nhưng mà... ngó đứt tơ vương.

Sau khi thể ý thức bị kéo ra, vẫn còn rất nhiều sợi tơ nối với khúc xương bất hủ.

Nhưng lúc này, đại sư màu vàng nóng tính đã bắt đầu vẽ phù văn.

Từng phù văn sáng lên.

Đây là phù văn rất giống nho văn của Thánh Nhân Nho gia và đế văn của Thiên Đế.

Văn tự đại diện cho đạo, đại diện cho sự đặc trưng và sức mạnh.

Một lúc sau, thể ý thức của Tống Thư Hàng bị đưa ra khỏi không gian đá lót đường đăng cơ Thiên Đạo.

Ý thức của hắn trở về hiện thế.

Thế nhưng những sợi tơ kia lại hóa thành rễ hình chiếu hoa sen, dính chặt vào khúc xương bất hủ.

Một trong những đặc điểm của rễ hoa sen: Không màng khoảng cách, chỉ cần dính lên mục tiêu, nếu không bị chặt đứt thì nó có thể dài vô hạn, thậm chí có thể xuyên không gian.

Chương 2000: Tiền Bối Ngài Thay Đổi Rồi

Bản thân Tống Thư Hàng không hề phát hiện ra rễ hình chiếu hoa sen đã âm thầm cắm rễ trong hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia.

Sau khi về hiện thế, hắn có rất nhiều chuyện cần xử lý gấp.

Dịch vụ hồi thành miễn phí của đại sư màu vàng cực tốt, ý thức của Tống Thư Hàng về đúng trái đất ở hiện thể, đồng thời thế giới hạch tâm lại kết nối với hắn.

Ý thức của Tống Thư Hàng về lại thế giới hạch tâm.

Tống mỗ ta lại lại lại về rồi đây!

Cũng không biết trận pháp huyết tế của đại lão quả cầu béo trong thế giới hạch tâm đã kết thúc chưa nhỉ?

Ý thức của Tống Thư Hàng trở lại khu vực đầu của bản thân và ngụy thực tại ảo.

Ngụy thực tại ảo vẫn chưa biến mất.

Tô Thị A Thập Lục đạp không đứng ở bên ngoài ảo ảnh, Bạch long tỷ tỷ cuốn lấy thân thể cô, tiểu trợ lý hạch tâm thì bay lơ lửng ở bên cạnh.

Quy tiền bối và Thông Nương cũng ở một bên.

Nói vậy lần này thời gian hắn ở trong hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia chắc không dài lắm, tối đa không quá một ngày. Dù sao thì trạng thái thân thể bây giờ của hắn cũng không thể duy trì ngụy thực tại ảo trong thời gian dài được.

Ngoài A Thập Lục và Quy tiền bối, còn có đại lão cái gì cũng có thể bán đứng bên cạnh A Thập Lục.

Lúc này đại lão cái gì cũng có thể bán cau mày nhưng không ra tay.

Ý thức của Tống Thư Hàng “nhìn” vào tay của A Thập Lục.

Trong tay cô đang cầm phiếu bảo hiểm mà Tống Thư Hàng tặng cho cô, nó đã bị kích hoạt.

Thì ra là vậy, thảo nào đại lão cái gì cũng có thể bán lại xuất hiện ở đây. Hẳn là do tiểu trợ lý hạch tâm mở đường hầm tạm thời cho đại lão cái gì cũng có thể bán nên ngài ấy mới vào thế giới hạch tâm được.

“Ta bồi thường cho cô hai phiếu bảo hiểm vậy.” Đại lão cái gì cũng có thể bán đau lòng nói.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu khe khẽ.

Đại lão cái gì cũng có thể bán ngẩng đầu nhìn trời.

“Bốn phiếu, ít nhất phải bồi thường bốn phiếu!” Ý thức của Tống Thư Hàng vội lan truyền ý nghĩ của bản thân.

Tiếc là trạng thái bây giờ của hắn rất quái dị, ngay cả tiểu trợ lý hạch tâm cũng không phát hiện ra hắn, không ai “nghe” thấy ý nghĩ do hắn phát ra.

Ý thức của Tống Thư Hàng thất vọng tràn trề.

Sau đó hắn điều chỉnh tư thế, đâm đầu thẳng vào trong ngụy thực tại ảo.

Xong chuyện này hắn lại tìm đại lão cái gì cũng có thể bán đòi bồi thường vậy.

...

Trong thực tại ảo.

Trận pháp của chúa tể Cửu U quả cầu béo đã tiêu hao sạch. Đường hầm do đại lão quả cầu béo tạo nên đã thu nhỏ lại chỉ bằng sợi tóc.

Đây là tin tốt.

Ý thức của Tống Thư Hàng lại nhìn về phía thân thể của bản thân.

“Đầu của ta!” Trong lòng hắn dâng lên cảm xúc bi thương vô hạn.

Đầu của hắn đang ở trạng thái khô quắt giống như bị phơi khô, thảm khỏi bàn.

Thân thể bằng gỗ của hắn cũng khô quắt không ra hình dạng gì nữa.

Ý thức của Tống Thư Hàng nhập vào lại trong thân thể.

Vừa nhập vào thì hắn lập tức cảm thấy khát khô cả cổ, muốn uống chút gì đó dù là cái gì cũng được.

“Khôi phục rồi à?” Tiểu Bạch hỏi.

“Nước, nước.” Tống Thư Hàng run rẩy nói.

“Nơi này là sa mạc.” Tiểu Bạch thong dong đáp.

“Không ngờ ngươi bị huyết tế mà vẫn còn giữ được mạng, ngươi khó chơi hơn ta nghĩ đấy.” Tiếng của chúa tể Cửu U quả cầu béo truyền đến.

Đại lão quả cầu béo vẫn chưa đi!

“Nhưng... chết chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.” Tiếng của đại lão quả cầu béo dần biến mất: “Tuy trận pháp huyết tế đã biến mất nhưng di chứng của huyết tế sẽ không dừng lại.”

Giọng điệu của đại lão quả cầu béo không buồn không vui.

Nó dời sự chú ý khỏi người Tống Thư Hàng, tập trung về nơi quan trọng hơn.

Kết quả huyết tế đã hiện ra.

Chúa tể quả cầu béo đã lấy được tin tức nó muốn.

Đường hầm lớn bằng sợi tóc nọ biến mất hoàn toàn.

Đống dây thừng máu quấn trên người Tống Thư Hàng đột nhiên bốc cháy.

“A a a a~” Trong rốn của thân thể bằng gỗ phát ra tiếng hét thảm thiết, thứ thân thể bằng gỗ sợ nhất chính là sát thương do lửa gây ra.

Mượn chút sức mạnh huyết tế cuối cùng trả về cùng với tin tức khóa mục tiêu, đại lão quả cầu béo cưỡng ép đưa ý thức vào một không gian thần bí.

Bất kể tro cốt của Thánh Nhân có mang khúc xương bất hủ đi đâu cũng không thoát được khi nó đã có chuẩn bị từ trước!

Cho dù là không gian không thuộc về hiện thế chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U cũng không ngăn được nó.

...

Không gian Thiên Đạo đăng cơ.

Đại sư màu vàng vẫn cầm hũ tro cốt của Thánh Nhân trong tay, bị kéo bay đi.

“Là ảo giác ư?” Đại sư màu vàng lẩm bẩm: “Sao ta lại thấy khúc xương này mọc lông nhỉ?”

Lúc này đột nhiên có một đoàn ý thức ngoại lai cưỡng ép xông vào không gian, vọt đến bên cạnh hũ tro cốt của Thánh Nhân, khóa mục tiêu vào khúc xương bất hủ ở bên trong.

“[Cười nhạt] Trốn không thoát đâu Thánh Nhân. Dù trước khi chết ngươi đã tính toán rất hoàn mỹ thì đã sao? Kế hoạch là chết, nếu không thể ứng biến linh hoạt thì sẽ không có hiệu quả.” Không ngờ đoàn ý thức ngoại lai kia có thể phát ra tiếng, chỉ dựa vào điểm này có thể biết được nó cao cấp hơn Tống Thư Hàng rất nhiều.

“Đánh ngươi này! Hù chết ta.” Đại sư màu vàng bỗng vung tay lên vỗ một chưởng vào ý thức ngoại lai.

Phản xạ có điều kiện, đây hoàn toàn là phản xạ có điều kiện. Bất kể là ai, bên cạnh bỗng xuất hiện một thứ gì đó, còn nói ra lời thoại hống hách như vậy thì vỗ một chưởng theo bản năng là hành động rất bình thường.

Bốp~

Đoàn ý thức ngoại lai nọ bị một chưởng đánh tan.

Cũng trong lúc đó, “lông” trên khúc xương trong hũ tro cốt của Thánh Nhân bay ra vèo vèo, đâm vào ý thức bị đánh phân tán rồi kéo chúng vào trong hũ tro cốt.

Trên hũ tro cốt của Thánh Nhân có mấy trận pháp sáng lên, hũ tro cốt lập tức đậy lại.

Đồng thời trên hủ còn có mấy khóa lớn treo lên, phong kín hũ tro cốt hoàn toàn.

Trên một hàng khóa lớn kia lại có trận pháp che giấu khí tức, che giấu thiên cơ vận hành liên tục. Những trận pháp này phun ra một tầng sương mù mờ ảo che đậy hũ tro cốt.

Sau khi hoàn thành mọi việc, hũ tro cốt của Thánh Nhân thay đổi quỹ đạo, bắt đầu lộ trình mới, chuyển đến những khu vực khác trong không gian Thiên Đạo đăng cơ. Thế này thì không ai định vị được nó nữa.

“Trời ạ, khủng thật đấy.” Đại sư màu vàng trợn mắt há hốc mồm.

Thánh Nhân chuẩn bị nhiều cách bảo vệ khúc xương kia thật đấy.

Nhìn hũ tro cốt đi xa, đại sư màu vàng sờ đầu trọc của mình: “Xem ra trong thời gian ngắn sợ rằng không thể nhìn thấy hũ tro cốt của đại lão Thánh Nhân rồi.”

Dứt lời, hắn lại cúi đầu nhìn hai tay màu vàng của bản thân: “Chậc, ta về thôi.”

****

Trong thế giới hạch tâm.

Ngụy thực tại ảo của Tống Thư Hàng đã biến mất.

Tống Thư Hàng xác khô xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thư Hàng!” Tô Thị A Thập Lục vội chạy đến đỡ hắn.

Tống Thư Hàng há miệng nhưng do miệng quá khô, không phát ra được tiếng nào.

Hắn chìa tay về phía đại lão cái gì cũng có thể bán, bàn tay run rẩy giơ lên bốn ngón tay.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “???”

À hiểu rồi, chắc Bá Tống muốn lấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, mảnh vỡ Đông Phương Xuân các hắn đoạt lại từ trong tay Thiên Đế.

“Bốn phiếu.” Tiểu trợ lý hạch tâm nói: “Ý của Bá Tống đại nhân là ít nhất phải bồi thường bốn phiếu bảo hiểm.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “...”

“Uống nước đi.” Tô Thị A Thập Lục lấy bình nước ra, đút cho Tống Thư Hàng uống mấy ngụm nước suối.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi, lại đổ chút nước lên thân thể bằng gỗ.

Thân thể khô quắt dần khôi phục.

Ở trong đầu hắn có một luồng sinh cơ khác hoàn toàn với tu luyện giả dưới cửu phẩm bắt đầu tuôn ra ôn dưỡng đầu hắn, tiện thể ôn dưỡng thân thể bằng gỗ một chút.

Là sinh cơ kiếp tiên.

Chân thân của Tống Thư Hàng đã vượt qua kiếp thứ nhất và kiếp thư hai của thiên kiếp cửu phẩm, trong cơ thể sinh ra sinh cơ thiên kiếp.

Trước mắt do cảnh giới của hắn chưa đến nên sinh cơ kiếp tiên không thể làm hắn có nghìn vạn năm thọ nguyên, nhưng sinh cơ kiếp tiên có thể giúp Tống Thư Hàng sở hữu năng lực khôi phục mạnh hơn, sinh mệnh lực cũng cứng cỏi hơn.

Mấy hơi thở sau, đầu và thân thể của Tống Thư Hàng đã khôi phục như lúc đầu, thậm chí trên thân thể bằng gỗ còn mọc ra mấy lá cây.

“Sống lại rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Còn muốn uống nước nữa không?” Tô Thị A Thập Lục lại lấy ra một bình nước.

“Không cần đâu, ta cảm thấy trạng thái bây giờ cực tốt.” Tống Thư Hàng cười to đáp. Lần đầu tiên hắn phát hiện uống nước lại là chuyện hạnh phúc như vậy.

Hắn đang cười... đột nhiên thân thể lại bắt đầu khô quắt rất nhanh giống như bị hút sạch nước.

Hắn cảm giác được thân thể khô quắt chỉ còn da bọc xương, môi khô nứt, nước bọt cũng không tiết ra được.

Thân thể bằng gỗ còn thảm hơn, thân xác nứt nẻ, lá cây vừa mọc ra nháy mắt đã khô héo rụng xuống.

Tống Thư Hàng: “???”

“Tống~ a đần~ nguyền rủa~ hậu di chứng~ a ngốc~” Tạo Hóa Tiên Tử ở trạng thái suy yếu nhắc nhở.

Là di chứng sau khi trúng huyết tế của đại lão quả cầu béo.

“Chết tiệt.” Tống Thư Hàng khàn giọng mắng.

Bạch long tỷ tỷ đặt móng nhỏ lên người hắn, thi triển liền mấy phát trì dũ thuật cho hắn, lọc sạch pháp thuật nguyền rủa, xua đuổi pháp thuật mang hiệu quả xấu.

Ánh sáng pháp thuật bao phủ Tống Thư Hàng.

Sau khi ánh sáng pháp thuật biến mất, Tống Thư Hàng bắt đầu khôi phục giống như khi mới vừa uống nước xong.

Nhưng... giống như trước đó.

Mấy hơi thở sau, đầu và thân thể của hắn lại dần khô quắt.

“Di chứng này thật bá đạo.” Bạch long tỷ tỷ thu hồi móng nhỏ.

Tống Thư Hàng truyền âm nói: “Ta còn cứu được không?”

“Nếu như ta ở thời kỳ toàn thịnh thì chắc là sẽ có cách.” Bạch long tỷ tỷ trả lời.

Quy tiền bối nhắc: “Chắc cái gì cũng có thể bán đạo hữu có đạo cụ hữu dụng.”

“Thu phí.” Đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười: “Trong tay ta có đạo cụ tốt, về giá cả thì ta bảo đảm sẽ không tăng giá.”

Tiền bối ngài thay đổi rồi, trước kia ngài toàn giảm giá cho ta.

“Giảm giá là chuyện không thể, ngoài ra xét thấy ngươi có tiềm lực trở thành khách hàng VIP nên mới không tăng giá đấy, vốn dĩ ta đã muốn kéo ngươi vào danh sách đen rồi.” Đại lão cái gì cũng có thể bán vừa nói vừa giao mảnh vỡ Đông Phương Xuân các đoạt lại từ tay Thiên Đế cho Tống Thư Hàng.

Vậy là trong tay Tống Thư Hàng đều có mảnh vỡ Thiên Đình thuộc về cung điện của Tứ Phương Đại Đế.

Điện Hàn Đông hoàn chỉnh của Bắc Phương Đại Đế.

Nam Thu tự hoàn chỉnh của Nam Phương Đại Đế.

Mảnh vỡ Hạ Cung của Tây Phương Đại Đế.

Và bây giờ là mảnh vỡ Đông Phương Xuân các của Đông Phương Đại Đế.

Tự dưng cảm thấy thỏa mãn như sưu tập thẻ thành công vậy.

“Muốn mua không?” Đại lão cái gì cũng có thể bán cười hỏi.

Tống Thư Hàng run rẩy xua tay.

Không có tiền.

Đồng thời hắn thử liên lạc với Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, Bạch tiền bối.”

Di chứng và nguyền rủa do chúa tể Cửu U gây ra vẫn nên tìm chúa tể Cửu U giải quyết thì hơn.

“Thư Hàng, mở thế giới hạch tâm.” Giọng nói quen thuộc của Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng động ý niệm, thế giới hạch tâm mở cửa.

Vèo~~

Một thanh phi kiếm dùng một lần lướt nhanh đến trước mặt hắn, Bạch tiền bối điểm mũi chân trên chuôi kiếm, xuất hiện cực ngầu.

Chương 2001: Bạch Tiền Bối Phân Thân Lần Này Có Gì Đó Sai Sai

Bạch tiền bối phân thân tới rồi ư?

Điều đầu tiên mà Xích Tiêu Kiếm tâm ma để ý thấy chính là Bạch Thánh Quân đẹp trai lai láng hôm nay không xỏ giày. Có lẽ vì thiên kiếp cửu phẩm dã man quá nên Bạch Thánh Quân tuột cả giày luôn rồi chăng?

Bạch tiền bối nhảy xuống khỏi phi kiếm, nhìn về phía Tống Thư Hàng khô quắt kia: “Sao trạng thái của ngươi tệ thế?”

Tống Thư Hàng cứng ngắc gật đầu thật nhẹ, cái cổ không có nước giòn tan như thể gật mạnh một cái là nó sẽ gãy làm đôi.

Bạch tiền bối đặt tay lên người hắn, thi triển liên tiếp mười pháp thuật như bạch long tỷ tỷ đã làm, từ trì dũ thuật, pháp thuật xóa hiệu quả xấu, tịnh hóa nguyền rủa, Cam Lộ thuật, thuật khôi phục năng lượng cho đến tụ linh …

Sau một bộ pháp thuật, cái đầu và thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng lại khôi phục như ban đầu.

Lần này trên thân thể bằng gỗ không chỉ mọc lá xanh mà còn trổ ra mấy nụ hoa, toàn thân tỏa ra hơi thở mùa xuân phơi phới.

Nhưng chỉ mấy hơi thở sau hoa đã úa tàn, lá cây héo rũ, thân thể bằng gỗ lại khô queo.

“Trạng thái này của ngươi rất phiền phức, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng há to miệng, nhưng cổ họng khô rang, chẳng nói được gì.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma trả lời thay: “Cà khịa đại lão như thường lệ.”

Bạch tiền bối gật đầu đầy thấu hiểu rồi vỗ nhẹ tay lên người Tống Thư Hàng, nói: “Sau này kiềm chế một chút đi nhé, trong thời gian ta độ kiếp, ngươi đã gây sự với bao nhiêu đại lão rồi thế hả? Thường xuyên quá là không tốt cho thân thể đâu đấy."

Khóe mắt Tống Thư Hàng rưng rưng. Hình như Bạch tiền bối phân thân lần này là loại hình rất quan tâm săn sóc người khác thì phải?

"Bạch đạo hữu có cách nào để giải quyết trạng thái này của Tống Thư Hàng không?" Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Bạch tiền bối xoa cằm suy tư.

Đúng lúc này, Quy tiền bối ở bên cạnh chợt nói: "Thực ra ta có một biện pháp để hóa giải trạng thái của Thư Hàng một cách tạm thời. Bây giờ chúng ta đừng nghĩ cách trị tận gốc vội, cứ giải quyết vấn đề mất nước và khô tóp của hắn cái đã rồi từ từ nghĩ cách xử lý tận gốc sau."

"Quy đạo hữu có cao kiến gì?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Quy tiền bối cười ha hả: "Đắp mặt nạ dưỡng ẩm! Đã thiếu nước thì bù nước cho hắn là được."

Tống Thư Hàng: "..."

Quy tiền bối lúc này trông chẳng khác gì nhân viên bán mặt nạ đa cấp cả.

"Nhưng hắn không chỉ thiếu nước trên mặt, mà là thiếu nước toàn thân." Bạch long tỷ tỷ nói.

"Thế thì đắp mặt nạ toàn thân cho hắn." Quy tiền bối vui vẻ nói: "Thoải mái từ ngoài vào trong, trắng hồng mịn màng, ẩm mềm co dãn."

Tống Thư Hàng lập tức hình dung ra cảnh cả người mình đắp đầy mặt nạ, sau đó giơ ngón cái ra trước mặt mọi người mà hô: "Ẩm mềm co dãn!"

Không được, thà hắn cứ khô đét thế này cho xong!

"Nghe có lý ra phết đấy chứ." Thông Nương gật đầu ấn like cho Quy tiền bối. Cô và Quy tiền bối đã lập nên liên minh Quy Thông, tất cả mọi việc trong sinh hoạt hằng ngày cô đều sẽ ủng hộ Quy tiền bối.

"Cách này không xi nhê gì đâu." Sở Các Chủ ở suối nguồn sự sống xa xôi thiên lý truyền âm đến.

Cô vẫn luôn để ý đến tình hình ở bên này.

“Nếu chỉ bù nước thì hẳn là ta có một thứ dùng được đây. Thư Hàng, mở thông đạo từ thế giới hạch tâm đi, để ta tìm trong kho bảo vật của mình xem có thấy nó không.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng mở một thông đạo VIP chuyên dụng cho Bạch tiền bối.

Sau đó Bạch tiền bối bắt đầu lục lọi trong không gian khổng lồ của mình.

Mấy phút sau.

“A? Thế mà lại tìm được thứ này.” Nói xong, Bạch tiền bối vươn tay ra, trong tay cầm mấy quả cây màu đỏ.

Nhìn thôi đã thấy những quả cây này rất “nóng”, trong từng quả dường như phong ấn một ngọn lửa ngàn năm bất diệt.

Tống Thư Hàng lùi lại mấy bước theo bản năng.

Nếu ăn thứ này, hắn vốn đang ở trạng thái khô queo sẽ bị nội hỏa công tâm, cháy thành tro bụi mất thôi.

“Thứ này có thể bù nước cho Tống Thư Hàng sao?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Rõ ràng đây là dị bảo thuộc tính hỏa, chẳng lẽ Bạch tiền bối muốn lấy độc trị độc, đẩy Tống Thư Hàng đến trạng thái dương cực chuyển âm à?

“Đây là chu quả ngàn năm.” Bạch tiền bối giải thích: “Khi ta xuất quan thì được Thư Hàng và Đậu Đậu đến đón. Lúc đó ta đã hứa tặng một ít chu quả ngàn năm cho Đậu Đậu mà quên béng mất.”

Dứt lời, Bạch tiền bối lấy một thanh phi kiếm dùng một lần ra, bọc chu quả ngàn năm lại, viết “Gửi Đậu Đậu” rồi treo lên thân kiếm.

“Đã tìm thấy thì hôm nay tặng Đậu Đậu luôn. Trực giác mách bảo ta rằng gần đây nó sẽ rất thích chu quả ngàn năm này đấy.” Nói xong, Bạch tiền bối lại lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Đậu Đậu: [Đậu Đậu, ta gửi cho ngươi một bưu phẩm bằng phi kiếm đấy. Nhớ đến Tẩy Kiếm đài của Hoàng Sơn đạo hữu mà nhận, đừng có quên nhé.]

Viết xong thì Bạch tiền bối bấm một kiếm quyết.

Vèo ~

Phi kiếm dùng một lần mang theo bưu kiện phóng vút lên trời, bay thẳng về Tẩy Kiếm đài của Hoàng Sơn Tôn Giả.

Gửi bưu kiện bằng phi kiếm đi rồi, Bạch tiền bối lại phát chu quả ngàn năm cho tất cả các đạo hữu có mặt ở đây rồi bảo: “Lần này chu quả phát triển tốt, có rất nhiều quả chín.”

Lúc phát đến chỗ Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối nghĩ ngợi một lát lại thu về, nói: “Thư Hàng thì thôi, bây giờ ngươi ăn quả này không hợp.”

Hai mắt Tống Thư Hàng ngấn lệ. Đây đã là chút nước cuối cùng còn sót lại trong cơ thể hắn rồi.

Bạch tiền bối lại bới tiếp cái kho khổng lồ của mình.

Bới một hồi, hắn đột nhiên lấy ra một đống vảy rồng lửa cháy bập bùng.

“Đúng rồi, đây là vảy của Viêm Long mà lần trước ta đã hứa sẽ cho Diệt Phượng đạo hữu.” Bạch tiền bối nói.

Sau đó, hắn lại gửi bưu kiện bằng phi kiếm dùng một lần, trên đó viết “Gửi Diệt Phượng Công Tử”.

Gửi hàng cho Diệt Phượng Công Tử xong, Bạch tiền bối nghĩ một lúc rồi tặng vảy Viêm Long còn thừa cho Tô Thị A Thập Lục và Thông Nương.

“Thứ này chẳng có tác dụng gì với ta, giữ lại chỉ chật không gian. Lần này dọn luôn cho sạch.” Bạch tiền bối nói xong lại nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn vảy rồng bốc lửa bập bùng: “…”

“Thư Hàng thì thôi, thứ này ngươi không dùng được.” Nói xong, hắn cất vảy rồng đi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn biết ngay là sẽ thế này mà.

Sau đó…

Bạch tiền bối lại gửi thêm hai bưu kiện chuyển phát nhanh cho Giao Bá Chân Quân và Tuyết Lang Động Chủ.

Năm nay, sau khi Bạch tiền bối xuất quan thì Tuyết Lang Động

Chủ đã làm cho hắn đầy đủ các loại giấy tờ chứng minh, cho nên hắn đã chuẩn bị cho Tuyết Lang Động Chủ một món quà trả lễ.

Còn bưu kiện gửi cho Giao Bá Chân Quân thì là của Ngư Kiều Kiều.

Điều đáng nhắc tới là bao nhiêu quà được lấy ra thì bấy nhiêu món là thuộc tính hỏa.

Rõ ràng Tuyết Lang Động Chủ thuộc băng hệ, sao lại cần bảo vật thuộc tính hỏa cơ chứ?

Bốn bưu kiện được gửi đi liên tục mà chẳng cái nào có phần cho Tống Thư Hàng.

Cảm giác khi anh chị lớn phát quà cho đám em út, đứa nào cũng có phần mà một đứa phải ra rìa mới bi thương làm sao! Không thể nào mà xua đi được!

“Bạch tiền bối, hình như phân thân lần này của ngài khác với những lần trước thì phải.” Tống Thư Hàng truyền âm.

Tuy các phân thân trước kia cũng có tính cách rất đặc biệt.

Nhưng phân thân hôm nay thì lại đặt biệt một cách bất thường.

“Ô, ngươi nhận ra rồi à?” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Bởi vì lần này nửa người trên là chân thân.”

Tống Thư Hàng: Σ(っ°Д°;)っ

Chương 2002: Nói Không Chừng Có Thể Lật Nắp Quan Tài Sống Dậy

Nửa người trên là chân thân nghĩa là sao?

Chỉ có một nửa chân thân đến đây? Nửa kia vẫn đang chơi với thiên kiếp trong không gian thiên kiếp cửu phẩm à?

“Bảo sao Bạch đạo hữu lần này không xỏ giày.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối chú ý sai chỗ rồi.” Tống Thư Hàng truyền âm nhóm: “Nửa người trên là chân thân, thế nửa người dưới là cái gì?”

“Thì là phân thân chứ sao nữa.” Bạch tiền bối trả lời luôn.

Tô Thị A Thập Lục mở to hai mắt.

Cho nên Bạch tiền bối trước mắt họ là do một nửa chân thân + một nửa phân thân kết hợp mà thành?

“Thư Hàng vừa cắt đầu, còn lại mỗi cái đầu, Bạch đạo hữu thì xẻ thân ra làm hai nửa, hai người hẹn trước với nhau đấy à?” Bạch long tỷ tỷ dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta không tự nguyện cắt bỏ đầu mình, ta hoàn toàn khác với vị đại lão mạ vàng chủ động cắt đôi anh em ruột sinh ra từ chính mình này nhé!

Mà… Bạch tiền bối phân thân mới đúng là quá thảm, vừa mới ra đời đã bị chẻ làm đôi, xem ra đúng là bị phân thân mặt liệt trước đó chơi xỏ rồi.

“Vì muốn ra khỏi không gian thiên kiếp nhưng lại không muốn bỏ dở nửa chừng, cho nên ta dùng pháp khí tách rời thân thể kia để cắt mình thành hai nửa, sau đó cắt phân thân thành hai nửa, kết hợp lại với nhau để ra đây.” Bạch tiền bối trả lời.

Hắn dùng chính pháp khí đã cắt cánh tay của Tống Thư Hàng trước đó.

Trước đó Bạch tiền bối mang cánh tay của Tống Thư Hàng vào chơi trong không gian thiên kiếp đến là vui, còn vơ được một đống bom nhiệt hạch thiên kiếp đem về.

Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi hoặc: “Cái hộp pháp khí kia nhỏ lắm mà? Làm sao nhét nửa người vào đó được?”

Lúc đó hắn muốn thử làm kị sĩ không đầu, nhưng cái hộp kia nhỏ quá, không chứa được đầu của hắn.

Bây giờ nguyện vọng của hắn đã thực hiện được một nửa rồi. Hắn biến thành kị sĩ “không thân”, còn mỗi cái đầu, thân thì không có.

“Mở cái hộp kia ra chém ngang eo một cái là chặt đôi được người ra thôi chứ có gì đâu.” Bạch tiền bối giải thích.

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn vào eo của Bạch tiền bối.

Trước kia không để ý, không ngờ tỉ lệ phần eo của Bạch Thánh Quân lại hoàn mỹ thế.

“Nghĩa là nửa người trên của Bạch tiền bối phân thân + nửa người dưới của Bạch tiền bối đang độ kiếp trong không gian thiên kiếp sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Đúng vậy, bao giờ phân thân tiêu hao gần hết năng lượng thì ta lại đổi về.” Bạch tiền bối một công đôi việc, vừa trò chuyện với mọi người, vừa đào bới trong kho bảo vật khổng lồ của mình.

Sau mấy hơi thở.

“Tìm được rồi.” Bạch tiền bối vươn tay lấy hai viên ngọc ra.

“Tròng mắt?” Tống Thư Hàng hỏi trong vô thức. Gần đây hắn mắc một cái tật, cứ hễ nhìn thấy thứ gì dạng viên tròn là lại liên tưởng ngay đến tròng mắt.

“Không phải, đây là ngọc châu mà ta luyện chế ra từ hồi tu luyện Ngọc Châu Thông Thần trước kia, vì nó có ý nghĩa kỉ niệm nên cất giữ đến tận bây giờ.” Bạch tiền bối đáp.

“Ngọc Châu Thông Thần? Ta nhớ đây là một loại thần thông huyễn thuật thủy hệ mà.” Quy tiền bối lên tiếng. Nhưng nó không nhớ vụ tu luyện Ngọc Châu Thông Thần mà còn ra được cả ngọc châu thật!

Tuy tên là Ngọc Châu Thông Thần nhưng nó chỉ là cái tên thôi! Khi thi triển huyễn thuật thủy hệ này sẽ có hư ảnh ngọc châu hiển hiện, khiến kẻ địch chìm vào ảo ảnh, không thể nào thoát ra được.

Nhưng đó chỉ là ảo ảnh chứ đâu phải là thực thể?

“Đúng vậy, đó là một huyễn pháp thuộc tính thủy, nhưng không hợp với ta cho lắm, có lẽ vì thuộc tính chính của ta là đại địa cũng nên.” Bạch tiền bối nói.

“Hai viên ngọc châu này phải dùng như thế nào?” Tống Thư Hàng vừa tiếp xúc với hai viên ngọc đã cảm thấy thủy khí đậm đặc không ngừng tuôn ra từ chúng, làm đầu và thân thể của hắn thoải mái hẳn lên.

Cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào.

Thoải mái quá đi mất ~

“Mang một viên trên người, còn một viên khác thì nghĩ cách đeo trên đầu.” Bạch tiền bối đáp.

“Mang trên người thì dễ, chỉ cần biến nó thành dây chuyền để đeo là được rồi. Nhưng đeo trên đầu thì đeo kiểu gì?” Tống Thư Hàng vuốt viên ngọc, nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tìm thấy thời cơ cà khịa, bèn xen mồm vào: “Ngươi có thể moi mắt phải của mình ra, rồi đặt viên ngọc này vào hốc mắt ấy.”

“Đề nghị của Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không tệ.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Sau đó hắn hơi động cái đầu, hóa thành hai mươi cánh tay nhỏ, đồng thời thi triển hai mươi phát Dưỡng Đao thuật lên Xích Tiêu Kiếm.

“Úi trời ơi trời ơi ~~” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hoàn toàn im lặng.

…

Cuối cùng, dưới sự giúp sức của Tô Thị A Thập Lục và Quy tiền bối, Tống Thư Hàng đã đeo được cả hai viên ngọc lên người.

Một viên được chế tác thành khuyên, đeo bên tai trái.

Viên còn lại chế thành dây chuyền.

Có hai viên châu liên tục làm dịu thân thể, đầu và nhục thân của Tống Thư Hàng tạm thời duy trì được trạng thái bình thường. Trừ việc thì thoảng lại có lá xanh mơn mởn mọc ra từ trên người thì không còn vấn đề gì lớn.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài trước rồi chào tạm biệt Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng hoạt động thân thể một chút rồi lên tiếng.

Sau khi chào tạm biệt Nho gia, hắn định sẽ liên hệ với Thanh Loan Thánh Quân rồi vào dạo chơi Thú giới một vòng.

Tranh thủ luyện thân thể ra sớm ngày nào hay ngày ấy.

…

Thế giới hạch tâm mở cửa.

Bên ngoài đêm đã về khuya.

Nho gia vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Khi nhóm người Tống Thư Hàng ra khỏi thế giới hạch tâm thì có đệ tử Nho gia đi tuần tra ngang qua nhìn thấy họ.

Mấy đệ tử Nho gia này mặc áo tang xô gai.

Thấy Tống Thư Hàng, hai mắt bọn họ sáng ngời lên.

“Là Bá Tống Huyền Thánh!”

Mấy hôm trước, không một đệ tử Nho gia nào dám nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng bây giờ tin tức Tống Thư Hàng có thể là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia đã lan ra toàn bộ Nho gia. Hơn một nửa đệ tử Nho gia đều tận mắt nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh hóa thành Thánh Nhân, tử chiến với một vị đại lão tuyệt thế.

“Chào buổi tối, Bá Tống tiền bối!” Đệ tử Nho gia chủ động hành lễ.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Chào buổi tối, xin hỏi Hằng Hỏa tiền bối đâu rồi?”

“Hằng Hỏa Chân Quân đang ở trong thế giới Kim Liên. Ngài đã dặn tất cả bọn ta, bao giờ Bá Tống tiền bối ra ngoài thì phải đưa ngài tới đó ngay.” Đệ tử Nho gia nói.

Đồng bạn của hắn tiếp lời: “Đêm nay chúng ta làm tang lễ cho bốn vị trong mười ba Kiếp Tiên.”

Kim thân của bốn vị trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia được đón về từ tay Thiên Đế sẽ được an táng trong thế giới Kim Liên vào đêm nay.

“Bá Tống tiền bối, Bạch Thánh Quân, các vị tiền bối, xin hãy theo ta.” Ba đệ tử Nho gia đi trước dẫn đường, đưa nhóm người Tống Thư Hàng vào thế giới Kim Liên.

…

Trong thế giới Kim Liên.

Tang lễ đã vào hồi cuối.

Kim thân của bốn trong mười ba Kiếp Tiên được đưa vào quan tài, an táng ở trung tâm thế giới Kim Liên.

Khi Tống Thư Hàng được đưa vào thế giới Kim Liên thì vừa kịp nhìn thấy cảnh hạ táng quan tài.

Nho gia không hỏa táng kim thân của bốn vị Kiếp Tiên, bởi vì có hỏa táng cũng không thiêu được. Kim thân của Kiếp Tiên không phải là thứ có thể tùy ý thiêu cháy thành tro.

Nắp quan tài cũng không phong kín mà chỉ đậy lên đơn giản.

Có lẽ trong đáy lòng các đệ tử Nho gia vẫn hi vọng một ngày kia bốn vị Kiếp Tiên này có thể trở về từ cõi chết, lật nắp quan tài sống dậy chăng?

Chương 2003: Nếu Cảm Thấy Mạo Muội Thì Ngươi Hãy Vẫy Tay

Kim thân của bốn trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia được hạ táng xong xuôi.

Hằng Hỏa Chân Quân và mấy vị gia trưởng của Nho gia đi về phía Tống Thư Hàng.

“Tống tiểu… Bá Tống đạo hữu, ngươi gặp chuyện gì thế này?” Nhìn Tống Thư Hàng, Hằng Hỏa Chân Quân hỏi với vẻ hơi lo lắng.

Lúc này, trên người Tống Thư Hàng thi thoảng lại có lá cây mọc ra và hoa tươi nở rộ, trông rặt mùi shoujo manga.

Tiểu hữu chuyển sang tu luyện thuật Druid của phương Tây từ hồi nào thế?

“Không sao, ta ổn lắm, chỉ bị mất thân thể và để lại cái sẹo to bằng miệng bát thôi. Một thời gian ngắn nữa ta tu luyện lại thân thể thì lại là hảo hán ngay ấy mà.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói: “Bây giờ Hằng Hỏa tiền bối có thể gọi ta là “kị sĩ mất thân” Bá Tống.”

Kị sĩ mất thân là cái quái gì? Hằng Hỏa Chân Quân thộn mặt gật đầu, lại nhìn sang Bạch Thánh Quân, cười nói: “Đã lâu không gặp, Bạch đạo hữu. Mà… hình như hôm nay trông ngươi có chỗ nào đặc biệt thì phải. Chân thân à?”

Tuy trước giờ Bạch đạo hữu vẫn luôn đặc biệt, nhưng khí chất của hắn hôm nay lại quái lạ hơn hẳn ngày thường, có điều nhìn mãi vẫn chẳng biết là lạ ở đâu.

“Ừm, vì bây giờ ta chỉ có nửa người trên là chân thân, cho nên các ngươi mới cảm thấy quái lạ.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng bật cười, mồm nhanh hơn não buột thốt lên: “Bây giờ Bạch tiền bối thành kỵ sĩ mất chân rồi.”

Tống Thư Hàng vừa nói khỏi mồm thì thấy cái chân trên thân thể bằng gỗ của mình hẵng một cái, cạp đất sấp mặt trên đường bằng, đập xuống nền thế giới Kim Liên cứng rắn, má đau rát.

Hằng Hỏa Chân Quân lại thộn mặt nhìn sang Tô Thị A Thập Lục: “A Thập Lục, cô không có vấn đề gì chứ?”

“Yên tâm đi Hằng Hỏa tiền bối, ta không sao cả.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh đáp.

Cuối cùng cũng có một người bình thường. Hằng Hỏa Chân Quân thở phào nhẹ nhõm.

Quy tiền bối nhìn Hằng Hỏa Chân Quân, tiến hành dùng tâm lý học phỏng đoán qua nét mặt, ngôn ngữ và hành động, mau chóng đoán ra hắn đang nghĩ gì.

[Hằng Hỏa tiểu đạo hữu, ngươi quá ngây thơ rồi.] Quy tiền bối nở một nụ cười thần bí và quỷ quyệt trên cái mặt rùa.

A Thập Lục không phải là người bình thường nhất đâu. Cô nàng đang trải qua thí luyện đặc biệt của Thiên Hà Tô thị, cứ một thời gian lại gặp một Tô Thị A Thập Lục khác, sau đó hai bên lao vào choảng nhau một trận ra trò.

Một ngày nào đó, số lượng “A Thập Lục” yên giấc ngàn thu trong không gian đặc biệt của Tô Thị A Thập Lục sẽ sánh kịp núi bộ phận thân thể của Vân Tước Tử cũng nên?

Không biết trong tương lai, những “A Thập Lục” bị thu hồi kia có biến thành phân thân đặc biệt hay không?

Hàng ngàn hàng vạn A Thập Lục bước ra cùng một lúc… nghĩ thôi đã thấy hay ho rồi.

Chẳng biết lúc ấy Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ ứng phó thế nào đây?

“Làm người ta chờ mong quá đi mất.” Quy tiền bối lẩm bẩm.

…

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử hiện ra, nâng Tống Thư Hàng từ dưới đất dậy.

Hằng Hỏa Chân Quân chân thành nói: “Bá Tống đạo hữu, nếu có gì cần Nho gia hỗ trợ thì xin cứ nói.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, nhìn Hằng Hỏa Chân Quân mà bảo: “Hằng Hỏa tiền bối, giữa chúng ta đâu cần phải khách sáo thế.”

Khi đang nói, sau lưng hắn bung nở một đóa hoa to tướng, trông y hệt như dùng app photoshop rẻ tiền của điện thoại thêm vào.

Hình ảnh đẹp đến mức khiến lòng người nát bét.

Hằng Hỏa Chân Quân buồn cười lắm, nhưng bây giờ mà cười phá lên thì thật là thất lễ, thế là hắn phải nén cái sự cười lại mà cố tỏ ra bình tĩnh.

Đúng vào lúc ấy, một vị gia trưởng Nho gia sau lưng Hằng Hỏa Chân Quân suy tư một lát rồi nói với Tống Thư Hàng: “Bá Tống tiền bối, ta có một thỉnh cầu mạo muội, không biết có thể…”

Gia trưởng nhà người ta còn chưa nói hết thì Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng đã bật máy hát: “Nếu ngươi thấy mạo muội thì hãy vẫy vẫy tay ~ vẫy vẫy tay ~ không cần nói ~ không cần nói nữa ~”

Gia trưởng Nho gia ngượng chín cả mặt, không biết nói sao cho phải.

“Tạo Hóa Tiên Tử đừng quậy nào.” Tống Thư Hàng đè đầu Tạo Hóa Tiên Tử, đẩy cô ra phía sau rồi nói với gia trưởng nọ: “Đạo hữu có gì muốn nhờ thì cứ nói ra. Nhưng ngươi cũng thấy trạng thái của ta bây giờ rồi đấy, ta cũng chưa chắc đã giúp được gì.”

“Không phải, không phải ta muốn nhờ Bá Tống tiền bối hỗ trợ đâu.” Gia trưởng Nho gia xua tay không ngừng, sau đó mới nói: “Ta chỉ muốn hỏi Bá Tống tiền bối, có thể lấy con mắt của Thánh Nhân Nho gia ra…”

“Không ~ Không cho ~” Tạo Hóa Tiên Tử vội vàng hát. Cô dán người vào lưng Tống Thư Hàng, ấn một cái vào hốc mắt của hắn, cất vội con mắt của Thánh Nhân Nho gia đi.

Sau đó cô thả người nhảy lên bằng tư thế cực kì xinh đẹp, chui tọt vào đầu Tống Thư Hàng, biến mất không còn tăm tích.

Sau đó, mỹ nhân rắn công đức phối hợp với Tạo Hóa Tiên Tử, nhét tròng mắt vốn có của Tống Thư Hàng vào hốc mắt cho hắn.

Quá trình này liền mạch dứt khoát, nhanh gọn dễ dàng hơn cả một cái chớp mắt.

Hai vị tiên tử phối hợp ăn ý vô cùng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Tiên tử ơi đừng nghịch nữa, nếu tính theo phe thì cô cũng thuộc Nho gia đấy!” Tống Thư Hàng nói.

Chắc là Nho gia muốn lấy con mắt của Thánh Nhân Nho gia về. Cũng phải thôi. Ý nghĩa của con mắt Thánh Nhân đối với Nho gia còn quan trọng hơn cả mười ba Kiếp Tiên. Nếu đổi lại là hắn, dù có phải trả giá thế nào, hắn cũng phải thu hồi con mắt Thánh Nhân về cho bằng được.

“Tiên tử, Bá Tống tiền bối, mọi người đừng hiểu lầm. Ý ta không phải là Nho gia muốn thu hồi con mắt Thánh Nhân đâu.” Gia trưởng Nho gia kia xua tay lia lịa rồi nói.

Một tháng trước thì trong Nho gia còn có người muốn thử đổi con mắt Thánh Nhân về từ chỗ Bá Tống Huyền Thánh với cái giá ngất trời.

Nhưng bây giờ đâu có giống như ngày xưa nữa.

Bá Tống Huyền Thánh đã cứu Nho gia từ cơn nguy cấp. n tình này, Nho gia không biết phải báo đáp thế nào cho hết.

Dù có đặt ân tình sang một bên… thì Bá Tống Huyền Thánh cũng rất có thể còn là chuyển thế của Thánh Nhân!

Hơn nữa giữa Bá Tống Huyền Thánh và Thánh Nhân quả thật có nhiều điểm tương đồng.

Ví dụ như cả hai đều rất ngầu chẳng hạn.

Thánh Nhân Nho gia ngầu đến mức nào thì không cần miêu tả nữa. Còn Bá Tống Huyền Thánh lại là người đàn ông duy nhất lên livestream của chư thiên vạn giới tận ba lần trong suốt cả ngàn năm qua.

Trước đây chưa từng có, sau này cũng chưa chắc đã có!

“Ta chỉ muốn hỏi ngài… có thể cho con mắt của Thánh Nhân Nho gia nhìn bốn vị Kiếp Tiên một lần cuối cùng hay không?” Vị gia trưởng Nho gia kia nói.

Vừa rồi trong giai đoạn cuối của lễ mai táng bốn vị Kiếp Tiên, Bá Tống Huyền Thánh vẫn đứng xa xa.

Cho nên hắn chỉ muốn xin… Bá Tống Huyền Thánh để Thánh Nhân nhìn họ lần cuối cùng, dù chỉ là con mắt thôi cũng được.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Sau đó hắn gật đầu.

“Tiên tử.” Tống Thư Hàng gọi khẽ.

Nhưng Tạo Hóa Tiên Tử không chịu ra.

“Nếu cô không muốn ra thì giao con mắt cho ta. Cô ở trong nhìn là được.” Tống Thư Hàng dỗ dành.

Một hồi lâu sau.

Hai ngón tay của Tạo Hóa Tiên Tử thò ra từ giữa hai lông mày của Tống Thư Hàng.

Giữa hai ngón tay ấy kẹp lấy con mắt của Thánh Nhân Nho gia.

“Hình thức ba mắt à?” Thông Nương mở to mắt nói.

“Nhưng nhìn cứ như là hai ngón tay kẹp con mắt, đính giữa trán của Tống Thư Hàng ấy.” Quy tiền bối chậm rãi bình phẩm.

Tống Thư Hàng: “…”

Mỹ nhân rắn công đức vẫn áp sát sau lưng Tống Thư Hàng vươn tay ra, nhận con mắt Thánh Nhân trong tay Tạo Hóa Tiên Tử rồi dùng hai tay nâng nó lên.

Tống Thư Hàng bước về phía trước, đi thẳng đến nơi kim thân của bốn vị Kiếp Tiên được hạ táng.

Mỹ nhân rắn công đức đưa hai tay lên phía trước.

Con mắt của Thánh Nhân nhìn xuống nơi táng thân của bốn trong mười ba vị Kiếp Tiên.

Chương 2004: Lòng Ta Đã Bao Giờ Đau Như Cắt Thế Này Chưa?

Vì bầu không khí túc mục trang nghiêm nên Tống Thư Hàng không dám thả lỏng bản thân, không hề suy nghĩ lung tung, càng không muốn dùng con mắt Thánh Nhân để thi triển Cường Giả Giám Định thuật lên kim thân của bốn vị Kiếp Tiên.

Hắn mặc niệm kim thân của bốn vị Kiếp Tiên một cách cực kì nghiêm túc.

Nhưng đôi khi, cây muốn lặng mà gió chẳng đừng.

Trong phút mặc niệm, nhánh cây trên người Tống Thư Hàng không ngừng đâm chồi nảy lộc, rung rinh trong gió, từng đóa hoa xinh bung nở tưng bừng… không khí có trang nghiêm đến mấy cũng ít nhiều bay đi.

Hương hoa man mác lan tỏa trong thế giới Kim Liên.

Dường như trong hương hoa còn có tác dụng gây ảo giác.

Tác dụng gây ảo giác này không tạo thành tổn thương đối với thân thể và hiệu quả cũng rất yếu, cho nên mọi người không để ý nhiều.

Nhưng khi hương hoa mỗi lúc một đậm dần, trước mắt rất nhiều đệ tử Nho gia… dường như xuất hiện ảo giác.

Các đệ tử nhìn thấy ở nơi hạ táng Kiếp Tiên Nho gia có chính khí ngưng tụ.

Sau đó, bóng hình của bốn người đàn ông nho nhã hiện lên, tương ứng với bốn vị Kiếp Tiên Nho gia đã được hạ táng.

Bốn người đàn ông nho nhã ấy, người cầm kinh thư, người ôm cổ cầm, người múa trường kiếm, người thổi sáo vang.

Bọn họ cùng đánh đàn, ngâm thơ, múa kiếm, thổi sáo, luận đạo giainrg pháp.

Mà ở bên cạnh họ còn có thêm chín bóng dáng mơ hồ.

“Đó là ảo ảnh ư?” Hằng Hỏa Chân Quân dụi mắt mà nói.

Bây giờ hắn đã gần đạt cảnh giới Tôn Giả, thậm chí còn là quản lý của thế giới Kim Liên, thế mà lại không miễn dịch được với ảo ảnh kia.

Nếu là ảo ảnh thì tại sao lại chân thực đến thế?

Mà nội dung giảng pháp, luận đạo của bốn vị Kiếp Tiên dường như cũng hiện lên thật rõ ràng.

Các đệ tử Nho gia hai mắt mơ hồ, nhưng khi nghe nội dung các Kiếp Tiên luận đạo thì vô số nghi hoặc trong lòng bỗng dưng sáng tỏ, có những tri thức lí luận công pháp vốn dĩ khó hiểu và tối nghĩa được giải quyết dễ dàng mà chẳng hiểu tại sao.

Tất cả các đệ tử tham gia tang lễ đều tiến vào một trạng thái vô cùng mâu thuẫn. Hai mắt họ phủ kín sương mù nhưng nội tâm lại sáng quắc như gương, đại não vận chuyển với tốc độ cực cao, lý giải đối với công pháp Nho gia và lĩnh ngộ trong tâm cảnh đều tăng lên một cách chóng mặt.

Tình trạng này kéo dài đến gần nửa tiếng.

Sau đó, trong thế giới Kim Liên bỗng nhiên nổi lên một trận gió.

Tất cả phấn hoa bị thổi tan.

Phấn hoa tan đi, bóng dáng bốn người đàn ông nho nhã hiện lên từ nơi hạ táng cũng dần dần biến mất.

Mỹ nhân rắn công đức cất con mắt Thánh Nhân đi, yên lặng trở về thể nội của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Tống Thư Hàng mơ hồ nghe thấy trong cơ thể mình truyền ra tiếng khóc nức nở.

Là Tạo Hóa Tiên Tử?

Là Tạo Hóa Tiên Tử tính tình tinh nghịch kia ư?

Cô ấy khóc sao mà đau lòng đến thế…

Tống Thư Hàng nhìn nơi an táng bốn vị Kiếp Tiên đã trở lại bình thường.

Cảnh tượng ban nãy là ảo giác sao?

Hay đó là hình chiếu do chút tin tức cuối cùng sót lại trên người Kiếp Tiên bị kích phát tạo thành?

…

Tang lễ kết thúc.

Không hiểu tại sao đệ tử Nho gia đều nức nở khóc than, không khí bi thương lan tràn khắp chốn.

Thông Nương bị cảm động lây, cũng khóc đến là khổ sở.

Tống Thư Hàng không quen với cảnh tượng này cho lắm, bèn lặng lẽ rời khỏi thế giới Kim Liên cùng Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục và Quy tiền bối.

Không biết vì sao bầu không khí bi thương ấy lại khiến hắn động lòng.

Dường như… trong một khoảng thời gian nào đó, hắn cũng giống như những thành viên Nho gia ở đây, mất đi tiền bối kính yêu, lệ chảy thành sông, lòng đau như cắt.

Rõ ràng chuyện đó chưa từng xảy ra. Rõ ràng những người quan trọng mà hắn yêu quý vẫn còn sống rất khỏe mạnh. Thế mà cảm xúc ấy vẫn trỗi dậy sâu trong nội tâm của hắn, mãi vẫn không lắng xuống.

Thấy cảm xúc của Tống Thư Hàng trầm xuống, Tô Thị A Thập Lục bay đến, vươn tay xoa nhẹ lên đầu hắn.

Tống Thư Hàng nheo mắt lại hưởng thụ.

“Bạch tiền bối, A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối quay đầu lại với vẻ nghi hoặc: “Sao?”

“Lúc nào chúng ta đè đại lão thiên kiếp ra nghiên cứu đi.” Tống Thư Hàng nói cực kì quả quyết: “Chúng ta nghiên cứu đại lão thiên kiếp cho thật thấu đáo, sau đó tìm cách giúp các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 độ kiếp lần nào cũng thành công và bình an sống sót.”

“Được.” Bạch tiền bối đáp: “Bom nhiệt hạch thiên kiếp ta thu thập lần trước chắc là còn nhiều hàng tồn lắm. Bao giờ rảnh chúng ta sẽ tìm một nơi có thể kích nổ chúng để nghiên cứu tỉ mỉ. Sau khi xuất quan lần này, ta phát hiện ra thiên kiếp đã trở nên linh hoạt hơn, không còn cứng nhắc một màu như trước kia nữa rồi.”

Tô Thị A Thập Lục cũng mỉm cười gật đầu.

…

Đêm về khuya.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Quy tiền bối bay lơ lửng trên bầu trời Nho gia.

“Đi thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn không chào từ biệt Hằng Hỏa tiền bối, vì trong bầu không khí ấy, hắn cũng không tiện thốt ra câu tạm biệt.

Chờ trời sáng rồi gọi điện cho Hằng Hỏa tiền bối vậy.

Bây giờ rời khỏi Nho gia trước, sau đó tìm một nơi có tín hiệu tốt, liên hệ với Thanh Loan Tiên Tử của Thú giới.

“Thư Hàng, ngươi còn chưa lấy thù lao của Nho gia mà.” Thông Nương lau nước mắt xong, đột nhiên nói. Chuyện này liên quan trực tiếp đến tiền lương của cô trong tương lai đấy.

Tên Tống Thư Hàng nghèo mạt rệp này không một xu dính túi, khiến kẻ làm công như cô cũng hoảng hết cả hồn.

Đến lúc đó, ông chủ Tống Thư Hàng không có tiền phát lương cho cô, chắc không bắt cô bán đặc sản của nhà trồng được ở thế giới hạch tâm thay tiền lương chứ?

“Để sau đi.” Tống Thư Hàng cười ôn hòa: “Ta và Nho gia có duyên với nhau, sau này vẫn còn cơ hội gặp lại. Mà hiện tại cũng không thích hợp để đòi thù lao của người ta.”

Hắn vừa nhận được linh thạch thì sẽ phải trả ngay phí sửa chữa cho m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối.

Nhưng nếu hắn chưa lấy linh thạch… thì Nho gia sẽ luôn luôn nợ hắn chỗ linh thạch ấy, tài sản trên danh nghĩa của hắn sẽ có một khoản thật to. Thế là trên lí thuyết, hắn không còn nghèo rớt mồng tơi nữa, đi đến đâu cũng tự tin hơn một chút.

Dứt lời, Tống Thư Hàng phóng khoáng vung tay, dưới một đóa hoa trên thân thể bằng gỗ kết thành một trái cây nho nhỏ tỏa ra mùi hương lạ kì nức mũi.

Bạch tiền bối hít một hơi, sau đó ánh mắt sắc bén như báo săn của ngài nhắm thẳng vào người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vô thức muốn ngự đao chuồn vội.

“Thư Hàng tiểu hữu, Thư Hàng tiểu hữu ơi, chờ một chút ~”

Đúng lúc này, tiếng gọi của Hằng Hỏa Chân Quân vang lên từ phía xa.

Sau lưng Hằng Hỏa Chân Quân còn có một đám đệ tử Nho gia khiêng từng rương lớn, cả nhóm người đang vội vàng chạy tới.

Đây là thù lao mà Nho gia muốn trả cho Tống Thư Hàng.

Trong mỗi rương đều tỏa ra mùi thơm của linh thạch.

Tuy rằng rất tục, nhưng tột cùng sự tục lại chính là phong nhã.

Hằng Hỏa Chân Quân chuẩn bị đại lễ cho Tống Thư Hàng rất tỉ mỉ.

Tống Thư Hàng vô thức muốn chạy nhanh hơn. Họ mà trả tiền thì tài sản trên danh nghĩa của hắn lại rỗng tuếch!

Nhưng bây giờ mà chạy thì lại thành tỏ vẻ quá rồi.

Tống Thư Hàng quay người đón Hằng Hỏa Chân Quân: “Hằng Hỏa tiền bối, thực ra không cần phải vội vã như vậy, bây giờ ta không thiếu…”

Nói được một nửa, hắn dừng lại.

Cái câu “Ta không thiếu linh thạch” chỉ dùng để ứng phó qua loa thôi, hắn không thể thật sự thốt lên lời.

Không đủ khí thế…

“Đây chỉ là một chút tục vật thôi, ngươi đừng khách sáo với ta chuyện này.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Hằng Hỏa Chân Quân vỗ tay một cái, từng rương linh thạch lần lượt được đặt trước mặt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Hằng Hỏa Chân Quân lấy điện thoại di động ra, nói với hắn: “Lại đây nào Thư Hàng, nhận cái này. Ta gửi cho ngươi một file tài liệu, dung lượng khá là lớn, phải đến 2Gb đấy. Đây là một môn đao pháp ngự đao. Ta biết ngươi đang thiếu.”

Tống Thư Hàng học được thuật ngự đao phi hành và pháp môn ngự đao công kích từ xa từ chỗ Tô Thị A Thập Lục, nhưng hắn chưa bao giờ học trọn bộ đao pháp ngự đao.

Hằng Hỏa Chân Quân đã dốc lòng tuyển chọn món quà này cho hắn.

Chương 2005: Tâm Lớn Bao Nhiêu, Đao Pháp Lớn Bấy Nhiêu

“2Gb? Nặng vậy sao?” Tống Thư Hàng mở điện thoại ra, nhấn tiếp nhận tài liệu.

“Đây là một môn đao pháp ngự đao lục phẩm tương đối nhiều biến hóa, cho nên nội dung cũng khá dài. Mặt khác, để tiện cho Thư Hàng ngươi tu luyện nên ta đã đính kèm cả ghi chú, lĩnh ngộ và lí giải của người đi trước về cách tu luyện đao pháp này vào đó luôn. Cuối cùng nội dung của nó tăng lên đến 2Gb liền.” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Câu “cẩn thận từng li từng tí” sinh ra chính là để nói về tiền bối như Hằng Hỏa Chân Quân đây.

“2Gb thì không phải là nhiều.” Quy tiền bối ở bên cạnh nói với giọng vui vẻ: “Ngươi phải biết có một số công pháp bát phẩm và cửu phẩm có thể ghi lại bằng văn tự, chỉ tính cái mục lục thôi đã dày cỡ hai quyển từ điển tiếng Trung. 2Gb này của ngươi mà dùng để ghi chép công pháp và chú thích, lĩnh ngộ kiểu đó á, may ra thì được cái mục lục tóm tắt.”

Tống Thư Hàng: “…”

Một môn tuyệt thế thần công mà mục lục tóm tắt đã nặng đến 2Gb thì luyện kiểu gì?

Không nổ tung não thì đừng hòng luyện được.

Chắc chắn công pháp rườm rà như thế không thích hợp cho hắn tu luyện rồi.

Tài liệu còn đang được tải xuống, Tống Thư Hàng nhìn tên nó: Đao pháp ngự đao – Tàn Đao.

Nghe ngầu kinh khủng.

Ngự đao, ngự kiếm thuật của tu sĩ chia làm hai loại: ngự đao, ngự kiếm phi hành và ngự đao, ngự kiếm giết địch từ xa.

Tống Thư Hàng đã học được mấy loại ngự đao thuật, gồm có Đao độn – Bá Vương, Ngự đao – Nguyệt Quang và Khiên Đao thuật.

Trong đó Ngự đao – Nguyệt Quang là thuật ngự đao do Tô Thị A Thất nghiên cứu ra, khid đao quang giết địch có thể hóa thành ánh trăng, lúc kẻ địch ngẩng đầu nhìn thấy ánh trăng thì phi đao đã chém vào thân thể.

Ngự đao – Nguyệt Quang là thuật ngự đao căn bản dạy Tống Thư Hàng biết ngự đao và sử dụng bảo đao như thế nào. Còn Tàn Đao lại là một bộ đao pháp ngự đao công kích rất cao thâm.

“Tàn Đao là hàng sưu tầm của Nho gia, vì quá lâu đời nên không thể khảo chứng được lai lịch của nó nữa. Nhưng nó là một bộ đao pháp ngự đao rất mạnh.” Hằng Hỏa tiền bối giải thích.

Đao pháp Tàn Đao này tàn nguyệt, tàn đao, tàn nhân.

Trước khi xuất đao, đao giấu trên thân, vừa là “tàn đao”, vừa là “tàng đao”, khi ra tay “tàn nhân” thì cực kì tàn nhẫn. Mà đao như “tàn nguyệt” lại xứng đôi với thuật ngự đao căn bản Ngự đao – Nguyệt Quang của Tống Thư Hàng.

Có thể nói nó là đao pháp thích hợp với Tống Thư Hàng nhất được cất giữ trong kho tàng Nho gia mà Hằng Hỏa Chân Quân đã tỉ mỉ chọn lựa ra.

“Hơn nữa đây còn là đao pháp sử dụng song đao. Ta nhớ Thư Hàng tiểu hữu không chỉ có một thanh thần đao đúng không?” Hằng Hỏa Chân Quân nói tiếp.

Tống Thư Hàng gật đầu. Trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của hắn có một cặp song đao Ô Tặc Bạo Quân, trong tay Thông Nương còn có Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lúc nào mượn dùng cũng được, bảo đao Bá Toái được thiên lôi tôi luyện cũng có phẩm chất không tồi, chưa kể hắn còn một con Đao Cổ Vô Hình bản mệnh.

“Vậy thì ta lại càng có lòng tin để đề cử bộ Ngự đao – Tàn Đao này cho ngươi.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói: “Bộ đao pháp này, ban đầu là thuật cong kích bằng song đao, luyện đến cấp cao thì số đao có thể lên đến mười thanh, sử dụng được mười đao chém địch cùng một lúc. Thậm chí theo lĩnh ngộ và lí giải của những tiền bối đi trước thì môn ngự đao thuật này còn có liên quan đến số ngón tay của người tu luyện. Từng có một vị dị nhân mười hai ngón tay, có thể dùng được mười hai thanh đao một lúc, mỗi đao thi triển một biến hóa của Tàn Đao, quả thực là cực kì lợi hại.”

“Chẳng phải đây là đao pháp ngự đao không? Sao lại liên quan đến ngón tay?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Trong đao pháp ngự đao, chỉ cần kết một thủ ấn là có thể dùng ý niệm để khống chế bảo đao rồi, đâu cần phải dùng ngón tay để điều khiển nhỉ?

“Ta cũng không hiểu, chắc là trong cõi huyền bí nào đó, bộ đao pháp này có điều kiện ẩn gì để tu luyện chăng?” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Hắn không phải là đao tu nên không thể lí giải sâu sắc về đao pháp này được.

“Nếu có liên quan đến ngón tay thì…” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, sau đó mái tóc cuộn lên, biến thành hai mươi cánh tay phấp phới sau lưng: “Thì những cánh tay tóc này của ta có tính là ngón tay không nhỉ?”

Khi nói chuyện, hai mươi cánh tay tóc của Tống Thư Hàng vung lên, làm những động tác cực kì khó.

“Chắc là… không tính đâu ha?” Hằng Hỏa Chân Quân cũng không dám chắc.

Nếu hai mươi cánh tay tóc này mà được tính vào số ngón tay, thì một lần thi triển Tàn Đao, Tống Thư Hàng có thể sử dụng tận một trăm mười thanh bảo đao?

Đao pháp này khác với đao trận hay kiếm trận như Vạn Kiếm quyết, Vạn Đao trận, bởi vì mỗi một thanh đao đều có thể thi triển ra đao pháp tinh diệu độc lập khác nhau, mỗi thanh đao đều như một tu sĩ lục phẩm đang ngự đao công kích vậy.

“Hay đấy.” Nhìn trái cây lủng lẳng sau lưng Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối đột nhiên nảy ra hứng thú: “Thư Hàng à, chúng ta tranh thủ nghiên cứu Ngự đao – Tàn Đao để học nó cho sớm đi.”

Ồ? Bạch đạo hữu khâm điểm? Hằng Hỏa Chân Quân xoa cằm.

Bạch đạo hữu cảm thấy hứng thú với vụ này, vậy chẳng phải ý tưởng của Thư Hàng tiểu hữu được đảm bảo rồi sao?

Đến lúc đó hắn sẽ thực sự một mình ngự một trăm mười thanh đao, thanh nào cũng biết thi triển biến hóa của Tàn Đao à?

Thế thì kẻ địch còn đường nào mà sống nữa?

…

Quá trình gửi nhận tài liệu còn mất nhiều thời gian, Tống Thư Hàng cất điện thoại đi rồi chắp tay nói với Hằng Hỏa Chân Quân: “Hằng Hỏa tiền bối, sau này chúng ta gặp lại.”

“Từ từ đã.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói: “Ta còn chuẩn bị một pháp thuật cho ngươi đây. Ta đặc biệt đi mua nó từ chỗ Thất Tu đạo hữu về cho ngươi đấy.”

“Công pháp gì vậy?” Tống Thư Hàng tỏ vẻ nghi hoặc.

Hằng Hỏa Chân Quân đưa cho Tống Thư Hàng một cái USB: “Là Hỏa Diễm Thế Thân pháp. Tuy chỉ là một pháp thuật ngũ phẩm nhưng thực dụng lắm, lại còn sử dụng được nhiều lần. Thư Hàng tiểu hữu, chắc là ngươi sẽ thích nó đấy.”

“Là nó!” Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng nhớ ra công pháp này.

Đây chính là công pháp mà vị Linh Hoàng tóc đỏ biết Khiên Đao thuật từng dùng để bảo vệ tính mạng.

Pháp thuật thế thân này vô cùng tinh diệu, nếu dùng tốt thì có thể tiết kiệm được không ít pháp khí hồi sinh!

Khi đó, vị Linh Hoàng tóc đỏ kia đã giao cả Khiên Đao thuật và Hỏa Diễm Thế Thân pháp cho Thất Tu tiền bối để bảo toàn tính mạng.

“Công pháp này thích hợp với Thư Hàng tiểu hữu và Tam Lãng đạo hữu lắm.” Hằng Hỏa Chân Quân nói: “Tu luyện cho tốt, nó là pháp thuật phụ trợ có thể sử dụng nhiều lần đấy.”

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc USB: “Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối.”

Hằng Hỏa Chân Quân quả là vô cùng cẩn thận.

Tính cách của hắn và Hoàng Sơn tiền bối có điểm rất giống nhau… đều tinh tế như mẹ hiền vậy.

Hình như tiền bối nào đặt cái tên như “Mệt tim muốn về hưu” đều có trái tim người mẹ thì phải.

“Thư Hàng tiểu hữu à, chúng ta từ biệt ở đây. Lần sau có rảnh thì lại đến Nho gia làm khách nhé.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

May mà Hằng Hỏa Chân Quân không biết thuật đọc mặt.

“Đương nhiên rồi!” Tống Thư Hàng chắp tay đáp.

Lần sau, trước khi đến Nho gia, hắn phải tìm đại lão hàng gì cũng có thể bán để mua bảo hiểm, đảm bảo an toàn mới được.

Nói đến đại lão hàng gì cũng có thể bán, trước khi hắn đi đã đưa bốn tấm thẻ bảo hiểm cho Tô Thị A Thập Lục.

Nhưng lần này hắn khá cẩn thận, mấy tấm thẻ bảo hiểm này chỉ có Tô Thị A Thập Lục mới sử dụng được thôi.

Chương 2006: Thật Là Mất Mặt

Thực ra đại lão hàng gì cũng có thể bán chỉ muốn in luôn mấy chữ “Cấm Bá Tống dùng” lên thẻ bảo hiểm nhà mình.

Nhưng hắn cảm thấy nếu in “Cấm Bá Tống dùng” thì hơi bị nhỏ nhen lộ liễu, bèn bổ sung điều kiện “chỉ dành cho Tô Thị A Thập Lục dùng” lên thẻ bảo hiểm, tránh để Bá Tống lợi dụng sơ hở.

Tô Thị A Thập Lục được Tống Thư Hàng ám chỉ, nhận bốn tấm thẻ bảo hiểm đền bù.

Khi ám chỉ Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn đưa thẻ bảo hiểm cho A Thập Lục là để bảo vệ cô, bây giờ một tấm biến thành bốn tấm thì đương nhiên là hắn rất vui vẻ.

“Bây giờ chúng ta đi thôi.” Tống Thư Hàng vung tay nói.

Những rương linh thạch mà Nho gia trả cho được chất đống trong thế giới hạch tâm, trở thành một cảnh quan đẹp đẽ ở đó.

Chỉ cần cảm ứng những rương linh thạch này là tâm trạng Tống Thư Hàng tốt hẳn lên.

“Đi đâu đây?” Bạch tiền bối hỏi.

“Đi khỏi phạm vi Nho gia trước, tránh để trận pháp phòng ngự của Nho gia chặn mất tín hiệu.” Tống Thư Hàng đáp.

…

Một lát sau, Tống Thư Hàng ngự đao, dùng Khiên Đao thuật để phi hành.

Bạch tiền bối bay song song với hắn.

Quy tiền bối thu nhỏ thành cỡ nắm tay, nằm trên lưng hắn.

Tô Thị A Thập Lục cũng ngồi sau lưng Tống Thư Hàng, dùng bảo đao tỉa cành cho hắn. Hai viên ngọc mà Bạch tiền bối cho Tống Thư Hàng có hiệu quả quá mạnh, cành lá trên người hắn sinh trưởng và ra hoa không ngừng, nếu không tỉa đi thì cả người hắn sẽ bị bao phủ bởi lá cành, gây ảnh hưởng đến hành động.

Những cành cây tỉa xuống đều được A Thập Lục nhét vào một chiếc túi càn khôn. Số cành cây này sẽ giao cho Bạch tiền bối làm phi kiếm dùng một lần, tuyệt đối không để lãng phí.

Khi tỉa cành, A Thập Lục nhắc nhở Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, quả chín rồi.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nẫu ruột nhìn mấy trái cây đo đỏ có vẻ ngon miệng trên lưng mình.

“Cắt đi.” Hắn thở dài thượt một cái.

“Phụt!” Rùa đen Quy tiền bối cười phá lên.

“Dùng chữ “hái” ấy!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng hoàn hồn, vội nhắc.

Tống Thư Hàng: “…”

Một rùa một kiếm các người nghĩ cái quái gì trong đầu thế hả?

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì, hái hết trái cây xuống.

“Có ăn được không?” Bạch tiền bối ở bên cạnh liếc đống trái cây từ nãy đến giờ.

“Để ta cho người nếm thử trước đã.” Tống Thư Hàng nói. Trong thế giới hạch tâm của hắn còn có mấy tên tù binh.

“Để ta nếm cho, đừng bỏ phí.” Bạch tiền bối nói xong bèn lấy trái cây từ tay Tô Thị A Thập Lục, xoa nhẹ mấy cái rồi cắn một miếng.

Chẳng hiểu sao mí mắt Tống Thư Hàng lại nháy lên.

“Trái cây không vấn đề gì, mùi vị không tệ, có thể dùng để ăn luôn được. Nhưng có lẽ vì bị thúc chín trong thời gian ngắn nên linh lực bên trong rất ít. Nếu để nó chín tự niên thì nhất định có thể trở thành linh quả quý giá đấy.” Bạch tiền bối bình luận.

Tô Thị A Thập Lục đưa phần lớn trái cây cho Bạch tiền bối, cho Quy tiền bối và Thông Nương mỗi người một quả, rồi cầm quả của mình, cẩn thận cắn một miếng.

Có hương vị của Thư Hàng, ngon quá.

“Thư Hàng, ngươi có muốn ăn thử một miếng không?” Tô Thị A Thập Lục cầm trái cây, đưa đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng há miệng cắn rộp một cái.

Mùi vị còn ngon hơn tưởng tượng của hắn.

“Ta cảm thấy có thể tương lai ta sẽ trở thành một tiên trù.”

Nhai nuốt thịt quả xong, Tống Thư Hàng vừa bay vừa nói.

“Trừ thiên kiếp kho tàu ra, ngươi còn biết nấu món gì nữa?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma thừa cơ xỏ xiên.

“Ta biết Thiệt Xán Liên Hoa, trong thế giới hạch tâm của ta có suối nguồn sự sống, trên thân thể bằng gỗ của ta còn ra quả, ta còn có một thực đơn thiên kiếp thịnh yến. Trong tương lai ta sẽ cho tâm ma của mình cụ thể hóa ra, chẳng khác nào mang theo một miếng sashimi tâm ma bên cạnh. Bản thân ta đã cung cấp được cả đống nguyên liệu nấu ăn rồi.” Tống Thư Hàng đắc ý dương dương.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

Ngươi xác định tương lai ngươi sẽ không trở thành ông trùm cung ứng nguyên liệu nấu ăn đấy chứ?

…

Sau khi bay ra khỏi địa bàn của Nho gia, rời khỏi trận pháp phòng ngự Nho gia, cả nhóm Tống Thư Hàng tìm một hồ nước để hạ xuống.

Tống Thư Hàng lấy đĩa tròn để liên hệ với Thanh Loan Tiên Tử, đưa linh lực vào kích hoạt lên.

Bạch tiền bối ôm mấy trái cây trong lòng, ngồi xuống cạnh hắn rồi hỏi: “Sắp tới ngươi sẽ đến Thú giới à?”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Trong Thú giới có một ngọn thánh sơn, có phương pháp giúp ta tu luyện ra thân thể mới. Ta nhất định phải đi một chuyến.”

“Ta vào chơi có được không?” Bạch tiền bối hỏi. Khi nghe thấy “thánh sơn”, hứng thú của hắn lại được khơi lên.

Tống Thư Hàng: “Chỉ có một suất thôi… nhưng nói không chừng thế giới hạch tâm của ta có thể mở ra. Để lát nữa ta hỏi Thanh Loan Tiên Tử xem có thể xin được thêm mấy suất nữa không.”

Mấy hơi thở sau.

Đĩa kim loại tròn lóe sáng, tín hiệu kết nối thành công.

“Chào buổi tối.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Trong đĩa kim loại tròn, một giọng nam nghiêm túc vang lên: “Vị nào đấy?”

Ủa? Không phải Thanh Loan Tiên Tử nghe máy à?

Tống Thư Hàng lập tức đổi giọng nghiêm túc theo: “Tại hạ tìm Thanh Loan Tiên Tử có chút việc.”

“Tìm Thanh Loan có việc?” Người đàn ông có giọng nói nghiêm nghị im lặng một lát, sau đó nghiến răng gằn lên: “Ta nói cho ngươi biết, mặc xác ngươi là ai, không được phép quấy rối Thanh Loan nữa! Ta không cần biết vì sao ngươi có phương thức liên lạc với Thanh Loan, tốt nhất bây giờ ngươi lập tức quên cách liên hệ với cô ấy đi, vĩnh viễn không được làm phiền cô ấy nữa! Nếu không, đừng trách ta dò theo tín hiệu đến đánh ngươi.”

Tống Thư Hàng ngu mặt: “???”

Ta đã nói gì?

Ta quấy rối Thanh Loan Tiên Tử bao giờ?

Ban nãy giọng điệu của ta đứng đắn lắm mà!

Tên kia dở hơi à? Chưa biết người gọi đến là ai mà đã ghen lồng lộn lên là sao? Không sợ người liên hệ với Thanh Loan Tiên Tử là đại lão, ăn nói kiểu đấy sẽ chọc giận người ta à?

“Đến đây, đến hấp chết ta đi!” Xích Tiêu Kiếm tâm ma sung sướng hô lên.

Thân là tâm ma, nhiệm vụ của nó là cà khịa.

Bây giờ nó đang ngửi thấy mùi cà khịa lan tràn trong không khí, thời của mình chẳng ở đấy thì đâu?

Quy tiền bối cũng không chịu yếu thế, lớn tiếng hô vang: “Có gan thì đến đây! Không dám đến nghĩa là không có trứng!”

“Được lắm, gan lắm! Ngươi là ai? Ta không đánh cái loại vô danh tiểu tốt.”

Tống Thư Hàng há to miệng, đang định trả lời.

“Tại hạ Bá Tống, năm nay mười tám tuổi, xin được chỉ giáo nhiều hơn.” Mỹ nhân rắn công đức chui ra.

“Nếu có chỗ nào đắc tội ~” Tạo Hóa Tiên Tử khóc sướt mướt, vừa khóc nức nở vừa hát.

“Các người đến đánh ta đi ~” Vũ Nhu Tử da đen kịp thời xuất hiện, nối nốt câu cuối cùng.

Tống Thư Hàng: “…”

Rầm!

Đúng lúc đó, trên đĩa kim loại tròn vang lên tiếng nổ rung trời.

[Tên kia dò theo tín hiệu chạy tới gây sự thật hả?] Tóc dài trên đầu Tống Thư Hàng bay tung, tiến vào trạng thái chiến đấu trong nháy mắt.

"Xin lỗi, Bá Tống đạo hữu đấy à? Ta vừa xử lý xong một con bọ cấn tay đó mà." Giọng nói của Thanh Loan Tiên Tử truyền ra từ đĩa kim loại tròn.

Tống Thư Hàng: "…"

Tiếng nổ vừa rồi là vì con bọ cấn tay kia bị xử lý ư?

Một con bọ bị đập phát chết tươi?

Đúng là nỗi nhục lớn của tộc bọ cấn tay!

Không làm cấn được tay của đại lão, làm sao đáng mặt làm bọ cơ chứ!

Thôi trục xuất thằng nhỏ khỏi gia tộc đi.

"Bá Tống đạo hữu, ta sẽ xử phạt hắn thật nặng và hủy bỏ tư cách lên thánh sơn của hắn, chuyển tư cách này cho người khác." Thanh Loan Tiên Tử nói.

"Chuyển cho người khác? Có thể cho bọn ta suất đó được không?" Bạch tiền bối phun hạt quả ra, lên tiếng nói. Đúng lúc hắn đang muốn đến Thú giới chơi đây.

"Đạo hữu là?" Thanh Loan Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng giới thiệu: "Vị này là Bạch Thánh Quân."

"Nếu là Bạch Thánh Quân, vậy để ta làm chủ, tặng suất lên thánh sơn này cho mọi người." Thanh Loan Tiên Tử nói luôn.

Bạch tiền bối gật đầu thỏa mãn.

Chương 2007: Tin Tức Tốt

“Có suất rồi nhé.” Bạch tiền bối ra dấu chữ V với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Bạch long tỷ tỷ và Xích Tiêu Kiếm trợn mắt há mồm từ đầu đến cuối, không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả nỗi khiếp sợ đang chiếm lĩnh cõi lòng.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười… may mắn đến gần như muốn gì được nấy, không hổ là Bạch tiền bối chân thân!

Nhưng vận may của Bạch tiền bối thường xuyên đính kèm với nguy hiểm. Cho nên mỗi lần ánh sáng may mắn của Bạch tiền bối tỏa ra, người bên cạnh hắn phải chú ý an toàn một chút.

Tống Thư Hàng đứng cạnh Bạch tiền bối xoa cằm, suy nghĩ xem có nên xin một suất nữa từ Thanh Loan Tiên Tử để Tô Thị A Thập Lục cùng đến thánh sơn Gars với mình hay không.

“Phải rồi, Bá Tống đạo hữu tìm ta có việc gì không?” Thanh Loan Tiên Tử hỏi. Ban nãy bị con bọ cấn tay kia quấy rối, suýt nữa thì hỏng việc rồi.

Tống Thư Hàng đáp: “Ta muốn hỏi Thanh Loan Tiên Tử một chút, bao giờ thì bí địa truyền thừa thánh sơn Gars được mở vậy?”

“Ồ? Bá Tống đạo hữu đã học xong nội dung phần trước của Thánh Viên Long Lực Thần Công rồi sao?” Thanh Loan Tiên Tử tò mò hỏi.

“Được bảy tám phần rồi, cái chính là thân thể của ta gặp chút vấn đề, cho nên cần thiên truyền thừa cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công để khôi phục lại.” Dứt lời, Tống Thư Hàng mở chức năng chiếu hình của đĩa kim loại tròn, chiếu hình ảnh của mình hiện tại cho Thanh Loan Tiên Tử xem.

Lần này đến Nho gia, Tống Thư Hàng lần lượt được Bất Diệt chi chủ chấp niệm phụ thể + Thánh Nhân Nho gia chấp niệm phụ thể, sau đó còn tiếp xúc gần với khúc xương bất hủ.

Hai lần được tuyệt thế đại lão phụ thể như tăng cường bản CPU nâng cấp cho Tống Thư Hàng. Công pháp, pháp thuật và đạo pháp của hắn đều có tiến bộ vượt bậc.

Đặc biệt là Thánh Viên Long Lực Thần Công và Nho Gia Kim Cương Thân, hai bộ công pháp luyện thể này được lợi lớn nhất.

Khi được chấp niệm Thánh Nhân Nho gia phụ thể, số lượng thánh viên sau lưng Tống Thư Hàng đã từng vượt qua bốn con số.

Tuy rằng khi sức mạnh của Thánh Nhân Nho gia chấp niệm biến mất thì những con thánh viên này cũng tan biến theo, nhưng những gì từng trải đã xây dựng nên nền tảng vững chắc cho Thánh Viên Long Lực Thần Công mà Tống Thư Hàng tu luyện.

…

Chức năng chiếu hình mở ra.

Tống Thư Hàng nhìn thấy hình chiếu ảo của Thanh Loan Tiên Tử.

Thanh Loan Tiên Tử ở đầu bên kia cũng nhìn thấy hình chiếu của Tống Thư Hàng. Cô hơi sững ra, sau đó nói: “Bá Tống đạo hữu, ngươi cao lên rồi à?”

Nhìn trong hình chiếu, Tống Thư Hàng bây giờ đã cao gần hai mét, chỉ có điều tỉ lệ giữa đầu và thân có vẻ không được hài hòa cho lắm.

“Không phải cao lên, mà là thân thể của ta gặp tai nạn ngoài ý muốn.” Dứt lời, Tống Thư Hàng cầm đầu của mình, nhấc lên một cái.

Đầu hắn bị nhấc bổng lên như quả bóng, giữa cổ với đầu nối liền nhau bằng tơ máu do máu của Thánh Nhân tạo thành.

Mặt mũi Thanh Loan Tiên Tử đỏ bừng. Cô nói: “Ta cứ tưởng ngươi tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công gặp vấn đề gì nên thân thể mới cao lớn lên.”

Thực ra cô không kinh ngạc lắm với chuyện đầu và thân của Tống Thư Hàng bị cắt lìa. Bởi vì dù sao cô cũng là Huyền Thánh thành danh từ lâu, kiến thức rất là sâu rộng.

“Thân thể này không phải là của ta. Thân thể ta nổ tung sau khi quần nhau với một đại lão rồi.” Tống Thư Hàng lắp đầu về: “Cho nên ta muốn hỏi xem bao giờ thì thánh sơn Gars được mở? Ta cần thiên cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công để khôi phục thân thể của mình.”

“Thì ra là thế.” Thanh Loan Tiên Tử gật đầu. Đúng là trong thiên cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công có hiệu quả tự trị lành, làm chi gãy mọc lại rất thần kì. Chỉ cần phối hợp một ít thần dược phụ trợ với công pháp tự lành, Bá Tống đạo hữu muốn mọc lại thân thể cũng không phải là việc khó.

Khi đang nói chuyện, sau lưng Tống Thư Hàng có một đóa hoa mọc lên, cuối cùng mọc thẳng lên tận đỉnh đầu của hắn, nụ hoa nở xòe, trông như thể đầu hắn nở hoa vậy.

Thanh Loan Tiên Tử không nhịn được cười: “Bá Tống đạo hữu, thân thể mới của ngươi đáng yêu quá.”

“Để tiên tử chê cười rồi.” Tống Thư Hàng thở dài. Bên vai có một quả chín, hắn thuận tay hái xuống, bỏ vào mồm cắn rộp một cái.

“Ăn được ư?” Thanh Loan Tiên Tử tò mò.

“Vốn dĩ thân thể này là của một cây linh thực thành tinh, trái cây cũng có thể coi là linh thực.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Trông có vẻ ngon nhỉ?” Thanh Loan Tiên Tử đỏ mặt nói: “Để ta đi xem thời gian mở thánh sơn Gars cho Bá Tống đạo hữu.”

“Làm phiền Thanh Loan Tiên Tử.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Thực ra bọn ta cũng chỉ xác định được thời gian mở thánh sơn đại khái thôi, cho nên Bá Tống đạo hữu có thể đến sớm một chút để chờ.” Thanh Loan Tiên Tử bổ sung.

Tống Thư Hàng quay sang nhìn Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục, hỏi: “Bạch tiền bối, Thập Lục, hai người thấy sao?”

Bạch tiền bối suy tư một lát rồi nói: “Xác định thời gian mở thánh sơn đại khái đi đã, sau đó chúng ta đến sớm một chút.”

“Ta thế nào cũng được.” Tô Thị A Thập Lục hướng ánh mắt về phần eo của Tống Thư Hàng.

Ở đó… có một quả cây không giống bình thường.

Những quả khác đều bị thúc chín rất nhanh, quả này mãi mà chỉ to bằng quả hạch đào, rất kì lạ.

“Vậy thì Bá Tống đạo hữu chờ một lát, để ta đi xác định tin tức nhé.” Dứt lời, Thanh Loan Tiên Tử kết thúc cuộc trò chuyện.

Tống Thư Hàng cất đĩa kim loại tròn đi, nói: “Chờ tin của Thanh Loan Tiên Tử vậy.”

“Ừm, nếu thánh sơn mở ra sớm một chút thì tốt.” Bạch tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả: “Không sao đâu Bạch tiền bối, đừng lo lắng cho ta. Tuy thân thể bằng gỗ có một vài tật vặt, nhưng ta vẫn chịu được mà.”

Bạch tiền bối chẳng hiểu gì: “???”

Hắn đang nghĩ nếu mấy tháng nữa thánh sơn mới mở thì chán lắm, cho nên mới hi vọng nó mở sớm một chút mà thôi.

Trí tưởng tượng của Thư Hàng tiểu hữu gần đây lại bay xa không ít rồi.

Nhưng nếu nói toạc sự thật ra thì cả hai bên sẽ rất xấu hổ.

Thế là Bạch tiền bối nhân cơ hội chuyển ngay vẻ ngờ vực sang thành một nụ cười rất mực dịu dàng: “Thế thì tốt.”

Cảm xúc của Bạch tiền bối biến chuyển cực kì tự nhiên.

Đặc biệt là nụ cười kia, có tác dụng chữa lành lòng người.

Ở bên cạnh…

Quy tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tâm ma đã nhận ra chân tướng từ lâu.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đang định mở miệng để chấp hành chức trách của một tâm ma, thừa cơ xiên nhẹ một cái vào trái tim yếu đuối của Tống Thư Hàng, để hắn biết thế nào là hiện thực tàn khốc, đánh nát sự tưởng bở của hắn đi.

Nhưng đúng lúc này, Bạch lại mỉm cười ấm áp.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma cảm thấy linh hồn mình được rửa sạch. Nó kiểm điểm nội tâm của mình, phát hiện ra hành vi đâm xuyên trái tim yếu ớt của Tống Thư Hàng mới dơ bẩn làm sao!

…

Ting ting ting!

Trên đĩa tròn kim loại vang lên âm báo kết nối của Thanh Loan Tiên Tử.

Tống Thư Hàng lại kích hoạt nó lần nữa.

“Bá Tống đạo hữu, có tin tốt đây. Thanh Loan Tiên Tử mỉm cười: “Ta vừa nhận được tin, hôm nay thánh sơn bắt đầu rục rịch, rất có thể sẽ mở ra trong vòng một hai hôm nữa!”

Chương 2008: Rảnh Rỗi Quá Thì Ta Có Thể Cắt Mình Ra Chơi

Tống Thư Hàng lập tức nhìn về phía Bạch tiền bối đang mỉm cười.

Vận may của Bạch tiền bối là thiên hạ đệ nhất, ngay cả thánh sơn Gars ở Thú giới xa xôi cũng phải nể mặt Bạch tiền bối từ xa!

Lần này chân thân… một nửa chân thân của Bạch tiền bối chạy ra khỏi không gian thiên kiếp đúng là quá tốt!

“Bao giờ thì Bá Tống đạo hữu đến Thú giới để ta chuẩn bị chỗ ở cho?” Thanh Loan Tiên Tử hỏi bằng vẻ trông mong.

Trong mắt cô, Bá Tống đạo hữu chính là một báu vật thanh trừ tà năng Cửu U đó!

Tuy bây giờ Thú giới đã có đơn thuốc dược tề và phương án giảm lây nhiễm tà năng Cửu U của Bá Tống đạo hữu, nhưng người nhiễm bệnh quá đông, trong đó có một vài người bị nặng, chỉ dùng dược tề thì khó mà trừ tận gốc tà năng Cửu U trong thân thể được.

Cho nên nếu Bá Tống đạo hữu chịu đến Thú giới sớm thì đúng là một tin vui.

Cô có thể chuẩn bị cho Bá Tống đạo hữu một nơi ở thật rộng rãi để tiện cho người bệnh đến… ừm, quà tặng cũng phải chọn lựa kĩ càng. Cắn người miệng mềm, phải chuẩn bị lễ vật thật thích hợp thì Bá Tống đạo hữu mới mềm lòng mà ra tay chữa trị cho người bệnh được.

Tống Thư Hàng nói: “Ngày mai đi, ngày mai bọn ta sẽ đến Thú giới.”

Bây giờ đã muộn lắm rồi, mà hắn thì vừa cà khịa cả đám đại lão ở Nho gia, thể xác rệu rã, tinh thần bải hoải, phải nghỉ ngơi cho thật tốt mới được.

“Quyết định vậy nhé, ta đi chuẩn bị nơi ở cho Bá Tống đạo hữu đây.” Thanh Loan Tiên Tử hớn hở nói.

Sau khi hẹn thời gian xong, Thanh Loan Tiên Tử vui vẻ ngắt liên lạc.

Tống Thư Hàng cất đĩa kim loại tròn đi, cười bảo: “Bạch tiền bối, Thập Lục, ngày mai chúng ta sẽ lên đường.”

Lần này có Bạch tiền bối hỗ trợ, cùng vào bí địa truyền thừa thánh sơn Gars, hắn thấy thiên Thánh Viên Long Lực Thần Công cuối cùng đã nằm trong tầm tay rồi!

Sau khi lấy được truyền thừa, phối hợp với Trình Lâm tự dũ pháp của hắn, nhất định có thể nhanh chóng luyện lại được thân thể mới.

[Ha ha, sau khi tái tạo được nhục thân, ta sẽ không phải sợ thân thể bị đại lão đánh tan nữa! Thậm chí nếu rảnh rỗi ta còn có thể cắt thân thể ra chơi!]

Mọc lại tứ chi là năng lực không thể thiếu của mỗi tu chân giả đó.

“Ta thì sao cũng được.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

“Ta cũng thế. Bây giờ đi luôn cũng được.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gỡ đầu mình xuống, rũ hết lá rụng trên tóc rồi lắp lại: “Chúng ta nghỉ ngơi một đêm trước đã. Thật sự là thân thể của ta không chịu nổi, đặc biệt là trạng thái tinh thần, cần phải nghỉ ngơi một lát.”

“Được rồi, vậy thì nghỉ một đêm.” Bạch tiền bối gật đầu: “À, để ta cho các ngươi xem phát minh mới này.”

Dứt lời, Bạch tiền bối lấy một chiếc hộp kim loại hình lập phương ra.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Dựa vào kí ức của phân thân, ta đã nghiên cứu ra vật này trong lúc rảnh rỗi, còn chưa đặt tên.” Nói xong, Bạch tiền bối vung tay ném ra.

Khối lập phương biến hình nhanh chóng hệt như transformer.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã biến thành một ngôi biệt thự bằng sắt thép.

“Trừ trạng thái nhà ở, nó còn có hình thái thuyền tiên, hình thái robot chiến đấu và hình thái pháo linh lực nữa.” Bạch tiền bối giới thiệu: “Đêm nay nghỉ ngơi ở đây đi.”

Tống Thư Hàng xoa cằm… hình thái robot chiến đấu à?

Chẳng phải hình thái đó rất thích hợp cho hắn sử dụng sao? Nếu không có thân thể bằng gỗ, cái đầu của hắn vừa hay cần thân thể sắt thép do Bạch tiền bối chế tác ra còn gì?

…

Biệt thự sắt thép lơ lửng trên mặt hồ.

Tống Thư Hàng mỏi mệt từ sâu trong tinh thần, bèn tìm một gian phòng, vùi đầu xuống giường mà nhắm mắt lại.

[A, từ từ, mình quên xin Thanh Loan Tiên Tử một suất lên thánh sơn nữa rồi.] Trước khi ngủ, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Hắn gắng gượng mở to đôi mắt mệt rã, mở ghi chú của điện thoại, nhập một chuỗi kí tự: Sau khi ngủ dậy, xin thêm suất lên thánh sơn Gars cho A Thập Lục vậy.

Nhập xong, hắn đặt điện thoại sang bên cạnh, chưa kịp chờ khóa màn hình đã ngủ thiếp đi.

Bên ngoài biệt thự sắt thép.

Tạo Hóa Tiên Tử ngồi ở cửa biệt thự, hai chân ngâm trong nước, ngẩn người.

Mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi công đức lượn vèo vèo trên mặt hồ.

Vũ Nhu Tử da đen cầm một sợi dây thừng, đầu kia dây thừng buộc vào đuôi cá voi công đức, chơi lướt sóng. Thân là một tâm ma hóa thân, cô nắm thẳng vào đuôi cá voi sẽ bị thương cho nên mới phải nối với một sợi thừng.

Vì nhất thời không tìm thấy ván lướt sóng, nên Xích Tiêu Kiếm tiền bối tạm thời thay thế.

Quy tiền bối bồng bềnh trên mặt hồ, bốn chân quẫy nước, vô cùng nhàn nhã.

Thông Nương… không ngờ Thông Nương lại đàng hoàng ngồi cạnh Bạch tiền bối để thỉnh giáo về vấn đề tu luyện!

Không biết Thông Nương hôm nay bị cái gì kích thích.

“Bạch long tỷ tỷ cũng ra chơi đi.” A Thập Lục gọi.

Bạch long tỷ tỷ vươn móng vuốt nhỏ gãi cằm, sau đó mỉm cười, bay vút lên không, phóng tới chỗ mỹ nhân rắn công đức.

A Thập Lục vươn vai một cái, đi vào trong biệt thự, không quấy rầy mọi người.

Cô tới phòng Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Trong phòng, Tống Thư Hàng đã ngủ thiếp đi từ lâu.

Hôm nay tinh thần hắn tiêu hao quá lớn, đến phòng ngự cơ bản cũng không màng, thậm chí không phát giác được cô vào đây.

A Thập Lục lấy một tấm chăn trong túi càn khôn ra đắp cho hắn.

Khi đắp chăn, cô thấy màn hình điện thoại của Tống Thư Hàng còn sáng, bèn đưa tay lấy máy định tắt màn hình đi cho hắn.

Lúc cầm điện thoại lên, cô thấy nội dung trong ghi chú của hắn.

A Thập Lục mỉm cười ngọt ngào, nhẹ tay khóa màn hình điện thoại rồi đặt lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng, ngủ ngon.” Cô hạ giọng nói khẽ rồi lại rón rén đi ra ngoài.

Tâm trạng đột nhiên sáng sủa hẳn ra.

…

Sau khi Tô Thị A Thập Lục rời phòng, một bóng hình hư ảo chui ra từ thân thể Tống Thư Hàng.

Đó là con linh quỷ chẳng hiểu sao có cảm giác tồn tại cực kì thấp của hắn.

Linh quỷ xinh xắn chui ra khỏi thân thể Tống Thư Hàng, hai tay túm một cái trong hư không như thể bắt được thứ gì.

Sau đó, nó bắt đầu gặm lấy gặm để, có vẻ hào hứng lắm.

Thứ nó đang ăn là trớ chú nguyền rủa. Sau khi trận pháp huyết tế của đại lão quả cầu béo kết thúc còn để lại nguyền rủa và di chứng trên người Tống Thư Hàng.

Bây giờ nguyền rủa ngon miệng này đang bị linh quỷ ôm lấy mà gặm.

Sau khi gặm nửa buổi trời, linh quỷ ợ một cái.

Tuy chỉ là nguyền rủa tiện tay hạ sau huyết tế, nhưng nguyền rủa của chúa tể Cửu U vẫn rất khổng lồ. Linh quỷ không thể ăn hết trong một lần, gặm mãi hồi lâu mới chỉ được một miếng nhỏ trên nó mà thôi.

Đối với linh quỷ mà nói, không còn gì hạnh phúc hơn thế.

Sau khi ăn no, linh quỷ trở lại trong thể nội của Tống Thư Hàng, tiêu hóa phần nguyền rủa vừa ăn được, tạo thành lực lượng của chính nó, đồng thời còn trả lại một phần linh lực cho kí chủ Tống Thư Hàng.

…

Tống Thư Hàng ngủ đến nửa đêm, trạng thái tinh thần đã khôi phục rất nhiều.

[Hình như mình còn việc gì đấy chưa làm thì phải.] Trong lúc ngủ mơ, dường như Tống Thư Hàng nhớ ra mình còn chuyện quan trọng chưa làm xong.

Trừ việc xin suất đi thánh sơn cho A Thập Lục, hắn còn việc gì khác nữa?

[À đúng rồi, mình phải vào thế giới Tà Liên xem trạng thái của Bạch tiền bối two thế nào.] Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra.

Chương 2009: Đi Ngược Dòng Nước, Không Tiến Ắt Lùi

Bạch tiền bối two bị đại lão quả cầu béo chơi xỏ, dùng khúc xương bất hủ rởm phong ấn tạm thời.

Theo những gì đại lão quả cầu béo nói thì nó phải phong ấn Bạch two ít nhất là hơn một nghìn năm… cho nên giữa đường nó còn định túm Tống Thư Hàng đến làm việc cho mình.

“Không biết tình hình của Bạch tiền bối two thế nào rồi?” Ý thức của Tống Thư Hàng vào thế giới hạch tâm, rồi vào thế giới Tà Liên qua thông đạo.

Khi vào đến thế giới Tà Liên, ý thức của hắn bị tự động thay thế bằng một “thể ý niệm” tương tự như hồn phách.

Đồng thời, cái đầu của hắn được triệu hoán đến để làm vật dẫn cho thể ý niệm.

Tống Thư Hàng vặn vặn cổ mình, nói: “Hừ, sao đầu cũng tới đây… Chậc, thế này chẳng phải là thân thể bằng gỗ của ta sẽ không có đầu ư? Thế thì phòng của ta trở thành hiện trường thảm án rồi còn gì nữa!”

Phát hiện xác nam trẻ tuổi nằm trên giường, phần đầu đã biến mất, hiện trường không có vết máu, không có hung khí. Đầu của thanh niên rốt cuộc đã biến đi đâu? Hung thủ sát hại hắn là ai?

“Khụ!” Tống Thư Hàng đánh giá thế giới Tà Liên.

Sau một thời gian không tới, hắn phát hiện ra thế giới Tà Liên đã thay đổi khá nhiều.

Ví dụ như…

Thế giới Tà Liên vốn là một mảnh đất hoang giờ đây đã được trồng đầy cây cỏ phong cách Cửu U.

Nhưng có thể thấy khi trồng đống cây cối này, Bạch tiền bối two chẳng quy hoạch gì cả, bạ đâu thì nhồi đấy.

Thể ý niệm của Tống Thư Hàng cứ đi được mấy bước thì lại thấy một vài báu vật trông có vẻ quý giá bị ném linh tinh trong những ngóc ngách của thế giới Tà Liên.

Đáng tiếc là không có linh thạch.

[Có lẽ Bạch tiền bối two cần một tiểu trợ lý Tà Liên để quản lý và quy hoạch thế giới Tà Liên.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

“Grào! Phường trộm cắp ở đâu dám xâm nhập vào lãnh địa của chủ nhân ta? Còn không mau ra đây nhận lấy cái chết!” Đúng lúc này, có tiếng hổ gầm truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại thì thấy con Bạch Hổ xấu độc đáo đang đứng giương nanh múa vuốt ở phía xa.

“Ồ, lâu rồi không gặp.” Tống Thư Hàng vẫy tay với con hổ xấu xí.

“Ô kìa… Bá Tống đấy à?” Thấy người đến là Tống Thư Hàng, con hổ xấu xí quơ móng vuốt, thân thể mảnh dài cong thành hình chữ U, lên tiếng hỏi: “Sao hôm nay lại rảnh rỗi chạy tới thế giới Tà Liên thế này? Ta cứ tưởng là cuối cùng cũng có người dám xông vào thế giới của chủ nhân, để con hổ trông nhà ta đây thi triển thân thủ một phen chứ. Không ngờ lại là ngươi, làm ta mừng hụt.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cảm thấy trừ khi là chán sống, nếu không thì chẳng có ai dám xâm nhập vào tận thế giới cá nhân của chúa tể Cửu U Bạch tiền bối để gây sự đâu.

“Bạch tiền bối đâu rồi?” Tống Thư Hàng hỏi: “Nghe nói ngài ấy bị đại lão quả cầu béo chơi một vố, ta đến xem tình hình thế nào, biết đâu lại giúp được gì đó.”

Nói không chừng hắn có thể dùng Khắc kim nhất kích – Thần kích, hiến tế khúc xương rởm mà đại lão quả cầu béo tạo ra như lần trước để phá vỡ phong ấn cũng nên.

“Chủ nhân ta đang ở chính giữa thế giới Tà Liên, ở đó có một cái sào huyệt cực kì đẹp, là chiến lợi phẩm của chủ nhân. Bây giờ chủ nhân đang ở đó.” Con hổ xấu xí liếm móng vuốt, chỉ một hướng cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng vẫy tay với con hổ xấu xí, sau đó thể ý niệm của hắn bay về chính giữa thế giới Tà Liên.

Khi gần đến nơi, hắn đã thấy cái sào huyệt mang đậm phong cách đại lão quả cầu béo.

Chiến lợi phẩm của Bạch tiền bối two quả nhiên là hốt được từ chỗ đại lão quả cầu béo. Không biết lần này Bạch tiền bối two bị chơi cho một vố, có phần nguyên nhân nào là từ cái sào huyệt này mà ra không?

Tống Thư Hàng đi tới lối vào sào huyệt cũ của đại lão quả cầu béo.

Hắn tìm mãi mà chẳng thấy chuông cửa đâu cả.

Thế là hắn đành banh họng ra mà gào: “Bạch tiền bối, ta đến đây ~ Mở cửa ra, ta mang ấm áp đến nè ~”

Vì sợ Bạch tiền bối two không nghe thấy, hắn còn cố tình hô mấy lần liền.

Một lát sau.

Một cánh cửa kim loại mở ra từ lối vào sào huyệt.

“Số! Bá! Tống! Thiên Đường có cửa thì ngươi không đi, Địa Ngục không lối ngươi lại lao đầu vào! Ăn một kiếm của ta đây!” Tà ma chuột Hamster phóng ra từ sau cánh cửa kim loại.

Nó tung người nhảy lên, thần binh tăm xỉa răng bên hông tự bay ra.

“Thiên! Ngoại! Phi! Ma!”

Vừa gặp đã đánh luôn à?

“Hay lắm, nhào qua đây!” Tống Thư Hàng hô lớn.

Hắn đã tưởng tượng cảnh này không biết bao nhiêu lần.

Đêm trăng tròn, trên đỉnh Tử Cấm.

Số Hamster tung người nhảy lên, kiếm như sao xẹt, chém một chiêu Thiên Ngoại Phi Ma về phía hắn.

Mà hắn thì có một tuyệt chiêu đang muốn thử.

Tuy lúc này không phải đêm trăng tròn, đây cũng không phải là đỉnh Tử Cấm, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng tới tâm trạng của Tống Thư Hàng.

Mái tóc dài của hắn điên cuồng bay múa, ngưng tụ ra hai mươi nắm đấm trong nháy mắt.

Sáu nắm đấm trong số đó thi triển Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, từ thức thứ nhất đến thức thứ sáu.

Hai nắm đấm thi triển hai thức trong Kim Cương Phục Ma Quyền.

Một nắm đấm thi triển Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn.

Hai bàn tay dùng chưởng như đao, thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm đao và… Dưỡng Đao thuật.

Chín bàn tay còn lại, ngón trỏ, ngón giữa và ngón vô danh ép xuống, ngón cái và ngón út dựng thẳng lên thành hình số sáu rồi lắc điên cuồng.

[666! 666! 666!]

Nhân sinh đặc sắc không cần kẻ khác lớn tiếng khen hay, chính ta có thể cổ vũ bản thân mình.

Sau lưng Tống Thư Hàng, sáu mươi sáu con thánh viên hiện hình.

Thánh viên lớn dẫn đầu nhìn chín bàn tay tóc đang cổ vũ trợ uy mà chìm vào trầm tư sâu sắc.

Đầu năm nay cạnh tranh cái gì cũng kịch liệt. Mọi thứ đều như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi.

Không biết vững bước tiến lên thì sẽ bị thời đại tàn khốc này đào thải.

Thế là một tay thánh viên lớn lật kinh văn Nho gia, miệng bắt đầu lầm rầm ngâm xướng, tay còn lại cũng tạo thành số sáu mà lắc lư khí thế.

Sáu mươi lăm thánh viên nhỏ sau lưng nó nhanh chóng học theo lão đại.

Bọn chúng dùng các loại ngôn ngữ khác nhau để ngâm xướng nội dung trong kinh văn.

Sáu mươi sáu con thánh viên giơ sáu mươi sáu cánh tay, vừa ngâm vừa lắc, đung đưa không ngừng.

Thiên Ngoại Phi Ma đối đầu với Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp + Kim Cương Phục Ma Quyền + Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn + Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Số Hamster đáng thương bị đánh ngu người.

Thân hình nó bay thẳng ra ngoài, đập vào vách tường kim loại của sào huyệt cũ nhà đại lão quả cầu béo rồi bị bật trở lại, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Dưỡng Đao thuật tích sức đã lâu trên cánh tay cuối cùng của Tống Thư Hàng đánh thẳng vào thân thể nó.

“A a a a~” Tà ma chuột Hamster hét lên một tiếng rồi ngã rạp xuống.

Tống Thư Hàng đón được nó bằng một tay: “Phục chưa?”

Sáu mươi sáu hư ảnh thánh viên lơ lửng giữa không trung, tạo thành một vòng tròn, vây xem tà ma chuột Hamster.

“Bao giờ ta tấn thăng lên lục phẩm… nhất định sẽ treo ngươi lên đánh!” Tà ma chuột Hamster nghiến răng nói.

“Cố lên!” Tống Thư Hàng mỉm cười, mái tóc tung bay.

“Vào đi, chủ nhân ta đang chờ ngươi đấy.” Tà ma chuột Hamster nhắm mắt lại. Bị sáu mươi sáu con thánh viên kia vây xem, áp lực cao quá.

…

Trong sào huyệt.

“Bạch tiền bối, ta đến rồi.” Tống Thư Hàng cao giọng gọi.

Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên: “Thư Hàng đến đúng lúc lắm. Mau dùng ánh sáng công đức hoặc thánh quang, ngăn mảnh vỡ ý chí Cổ U này lại cho ta!”

Chương 2010: Ha ha ha ~ a ~~

“Mảnh vỡ của ý chí Cửu U? Là mảnh vỡ của đại lão quả cầu béo sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trước đó hắn đã dùng bí pháp Giám Định để giám định khúc xương rởm dùng để chơi xỏ Bạch tiền bối của đại lão quả cầu béo, cho nên hắn biết trong khúc xương rởm ấy có một bộ phận thân thể của chính nó.

Xem ra lần này đại lão quả cầu béo mất cả chì lẫn chài rồi, không những không vây khốn được Bạch tiền bối two, mà còn bị Bạch tiền bối two rút mất bộ phận thân thể trong khúc xương rởm. Nó sắp bị trấn áp rồi sao?

Vừa nghe đến chuyện sắp được cà khịa đại lão quả cầu béo là Tống Thư Hàng hào hứng hẳn lên: “Ta đến ngay đây, làm thế nào để phong ấn đại lão quả cầu béo đây?”

Không chỉ hào hứng, bây giờ toàn thân hắn đều là gan cùng mình!

Đi theo sau Bạch tiền bối two để chơi xỏ đại lão quả cầu béo, Tống mỗ không biết sợ là gì hết!

“Ai bảo ngươi đó là mảnh vỡ của chúa tể Cửu U? Là mảnh vỡ của ý chí Cổ U.” Bạch tiền bối two nói.

“Mảnh vỡ của ý chí Cổ U?” Tống Thư Hàng thấy không phải là cà khịa đại lão quả cầu béo thì cụt hết cả hứng, bao nhiêu sức lực ban nãy đều bay biến hết.

Mà… ý chí Cổ U chẳng phải là cái kia sao?

“Là cái vị Danh m Ca Phá kia ấy hả?” Tống Thư Hàng nói ý chí hợp thể của thế giới Cổ U, đối ứng với thế giới Hắc Long.

Lúc ấy, Tống Thư Hàng đã biến mảnh vỡ Nhân Quả thương của vị Danh m Ca Phá này thành Nhân Quả đao, triệu hoán Bạch tiền bối + Bạch tiền bối two + Thiên Đạo Rồng Đốm + hai vị Sở các chủ và nhân vật thần bí sau lưng họ + con mắt Thánh Nhân Nho gia + sức mạnh ý chí lưới rồng cùng một lúc, đánh cho Hà Chỉ Ma Đế nổ tung.

“Từ từ đã, chẳng phải Bạch tiền bối bị đại lão quả cầu béo chơi một vố rồi phong ấn trong thế giới Tà Liên hay sao?” Tống Thư Hàng ngu mặt.

Bị phong ấn thì làm sao có thời gian đi kiếm mảnh vỡ của chúa tể Cổ U rồi xách nó đến tận thế giới Tà Liên cơ chứ?

Chẳng lẽ từ đầu đến cuối Bạch tiền bối two vẫn bình an vô sự à?

“Ừm, đây là lần đầu tiên bị quả cầu béo kia chơi xỏ trong năm nay, không chỉ phân thân mà bản thể cũng không động đậy được.” Bạch tiền bối two cười đáp.

Hắn đã đấu đá với quả cầu béo kia nhiều năm như vậy, thắng bại là chuyện thường.

Cũng không phải chưa bao giờ bị hố.

Nó đã trở thành một phần trong cuộc sống thường ngày của hai vị chúa tể Cửu U rồi.

Khi nói chuyện, Bạch tiền bối two chân thân hiện ra.

Lúc này, chân thân của hắn bị vây khốn trong một cây cột thủy tinh.

Trong cột thủy tinh, thân thể của Bạch tiền bối nổi lên chìm xuống… cạm bẫy mà đại lão quả cầu béo vất vả tạo ra không dễ phá chút nào.

Người đang phụ trách việc áp chế mảnh vỡ của ý chí Cổ U bên cạnh là hóa thân ý chí của Bạch tiền bối two, chính là cái hóa thân thường xuyên chạy tới hiện thế chơi đó.

Nhưng lúc này một nửa thân thể của hóa thân cũng bị trấn áp dưới cột thủy tinh, chỉ có nửa người trên là hoạt động được.

Tống Thư Hàng xoa cằm. Hắn phát hiện ra hai vị Bạch tiền bối ở hiện thế và Cửu U luôn duy trì một sự đồng bộ kì diệu bằng phương thức lạ lùng nào đó.

Bạch tiền bối của hiện thế thì cắt mình thành hai nửa, Bạch tiền bối ở Cửu U thì bị phong ấn mất nửa người.

“Này, nếu ngươi còn tiếp tục lẩm bẩm “Bạch two” ở trong lòng, ta không ngại biến ngươi thành một con bọ nhỏ cấn tay chân chính đâu nhé.” Bạch tiền bối two bổ sung.

“Không, Bạch tiền bối, ta thăng cấp rồi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Trước đó đại lão quả cầu béo không gọi ta là bọ nhỏ nữa, mà gọi là con chuột nhỏ cấn tay rồi.”

Từ khi mất ruột, lòng hắn càng thẳng, miệng hắn càng nhanh, đầu óc thậm chí còn không nhanh bằng cái mồm.

Khóe miệng của Bạch tiền bối two giật một cái: “…”

Biến thành con chuột mà tự hào đến thế hả?

“Mà nếu lần sau còn cơ hội gặp đại lão quả cầu béo, nói không chừng ta còn có thể tiếp tục tiến hóa, trở nên cấn tay hơn nữa. Dù sao ta cũng là do Bạch tiền bối nuôi dạy nên người mà, không có cấn tay nhất, chỉ có cấn tay hơn!” Tống Thư Hàng nhanh trí nịnh bợ.

Tuy lòng càng thẳng, miệng càng nhanh, nhưng đầu óc chung quy vẫn còn ở đó, vẫn biết đường vá víu sau khi tự lao đầu vào chỗ chết.

Khóe miệng Bạch tiền bối two lại giật một cái. Hắn cũng chẳng biết phải đánh giá Tống Thư Hàng thế nào nữa.

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, cả ngươi và hóa thân đều bị phong ấn, thế mảnh vỡ ý chí Cổ U này ở đâu ra vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối two bình tĩnh đáp: “Ta đã bố trí rất nhiều thủ đoạn ở thế giới Cổ U mà.”

Thế giới Cổ U chính là địa bàn mới mà hắn vừa thu được đấy.

Tuy có lẽ hắn không có thời gian đi quản lý thế giới Cổ U, sau này cũng có thể phải trả thế giới Cổ U cho ý chí Cổ U, nhưng trước mắt thì hắn vẫn rất thích địa bàn mới này.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, mau qua đây giúp ta một tay, dùng thánh quang phủ lên mảnh vỡ của ý chí Cổ U đi. Ta đang bị quả cầu béo kia phong ấn, có sức cũng không dùng được.” Bạch tiền bối two hóa thân vẫy tay.

Tống Thư Hàng tiến lên mấy bước, mái tóc tung bay, lấy găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ ra. Sau đó hắn thôi động ý niệm, dốc hết sức mình dẫn sức mạnh thánh quang của đại lão tinh cầu mọc mắt trong găng tay ra, phủ lên mảnh vỡ của ý chí Cổ U.

Thánh quang ấm áp sáng ngời khiến lòng người ấm áp.

Tà ma Hamster quát to: “Chít!”

Sau đó, nó lăn chiến thuật mấy vòng liền, động tác chuẩn như sách giáo khoa, vội vàng chuồn khỏi phạm vi thánh quang.

“Ọe ~ mùi vị thánh quang.” Bạch tiền bối two chân thân thốt ra.

Tống Thư Hàng: “…”

“Mở rộng thánh quang đi, phóng xuất cả sức mạnh công đức ra luôn thì càng tốt.” Bạch tiền bối two nói tiếp.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng bèn gia tăng cường độ thôi động thánh quang.

Còn ánh sáng công đức thì… mỹ nhân rắn công đức nhà hắn còn đang lướt sóng kia kìa.

Thánh quang lạnh lẽo đến từ đại lão tinh cầu mọc mắt có hiệu quả cực cao.

Mảnh vỡ của ý chí Cổ U đang rục rịch muốn động bị thánh quang nướng một hồi thì nằm im re, không nhúc nhích nữa.

Bạch tiền bối two nhanh chóng hạ liền mười đạo phong ấn, tăng thêm cả trận bàn phong ấn đã chuẩn bị từ lâu, phong mảnh vỡ của ý chí Cổ U thành một hạt châu nhỏ.

“Giải quyết xong rồi, đôi khi thánh quang cũng hiệu quả phết.” Bạch tiền bối two nói với vẻ hài lòng.

Tống Thư Hàng nhìn mảnh vỡ của ý chí Cổ U co lại thành hạt châu, hỏi: “Bạch tiền bối, ngài mang mảnh vỡ của ý chí Cổ U về làm gì vậy?”

“Ta định dùng nó làm cơ sở để chế tạo một hóa thân Cổ U để dạo chơi thế giới Cổ U… khụ… là quản lý thế giới Cổ U thay ta.” Bạch tiền bối two nói rõ là nghiêm túc.

Thân thể hắn đang chìm nổi trong cột thủy tinh, lúc này đã đổi tư thế thành chân hướng lên trời, đầu chúc xuống đất.

Mái tóc dài xõa xuống để lộ đôi tai hơi nhòn nhọn. Tai của Bạch tiền bối two nhọn hơn tai của Bạch tiền bối ở hiện thế một chút.

Cùng là tóc dài bay múa, nhưng Bạch tiền bối two thì tỏa mị lực ra tứ phía, còn Tống Thư Hàng là tóc ma rối bời bay vung bốn bề, hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

"Phải chế tạo thế nào?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

"Ta còn đang cân nhắc xem phải làm thế nào để cài đặt một chương trình cho hóa thân Cổ U này đây." Bạch tiền bối two xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đề nghị: "Bạch tiền bối two, ngài có muốn mô phỏng chương trình của tiểu trợ lý hạch tâm để đưa vào hóa thân Cổ U này không?"

"Tiểu trợ lý hạch tâm?" Bạch tiền bối two nhìn Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: "Bạch tiền bối, ngài không nhận ra thế giới Tà Liên của mình quá lộn xộn sao? Ta cũng không ngờ Bạch tiền bối lại lôi thôi đến vậy đấy, ha ha ha ~ a ~~~"

Chương 2011: Cày Điểm Thiện Cảm

Ơ? Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng mơ màng ngồi dậy, giơ tay lên gãi đầu. Sau đó hắn phát hiện trạng thái bây giờ của bản thân hơi kỳ lạ, đầu vẫn là đầu của hắn nhưng thân thể lại là thể ý niệm dạng linh hồn trong suốt.

“Ngươi tỉnh rồi à, số Bá Tống.” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt mỹ nhân xinh đẹp cùng với một cây đại thụ bảy màu.

Khuôn mặt mỹ nhân xinh đẹp này mọc ra trên đại thụ, đồng thời nhánh cây của nó còn đang quạt nhẹ.

“À, là ngươi à, Thụ Thụ.” Tống Thư Hàng nói.

Cây mỹ nhân bảy màu này là thú cưng số bốn của Bạch tiền bối two, ở chung với con hổ xấu xí trông cửa, được bắt ra từ nơi vốn là cấm địa Điện Hàn Đông, Thụ Thụ là tên của nó.

Thế mới nói về một số mặt nào đó, hai vị Bạch tiền bối duy trì một sự đồng điệu vi diệu.

Bạch tiền bối two có cây mỹ nhân bảy màu, Bạch tiền bối hiện thế có liễu yêu Khinh Vũ.

Nếu sủng vật của hai vị Bạch tiền bối có thể đối ứng với nhau hết...

Vậy mặt trời nhỏ ngươi bận không T233, tà ma chuột Hamster Nhiễm Chân và tinh tinh tướng quân của Bạch tiền bối two sẽ đối ứng với gì nhỉ?

“À đúng rồi, nơi này là thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng tỉnh táo lại.

Hắn nhớ bản thân chạy đến gặp Bạch tiền bối two, hắn còn giúp Bạch tiền bối áp chế mảnh vỡ thể tập hợp ý chí Cổ U.

Rồi sau đó, sao tự nhiên hắn lại ngủ nhỉ?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, phát hiện Bạch tiền bối two đang chìm nổi lên xuống trong cột thủy tinh, giữ nguyên tư thế đầu dưới chân trên, đang mỉm cười nhìn hắn.

“À đúng rồi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng chỉ vào cột thủy tinh nói: “Có muốn cho ta phá vỡ phong ấn của đại lão quả cầu béo thử không?”

“Ngươi?” Bạch tiền bối two trở mình hỏi: “Ngươi định phá phong ấn bằng cách nào?”

“Thật ra lần trước lúc đối đầu với đại lão quả cầu béo, đại lão quả cầu béo cũng sử dụng cạm bẫy phong ấn trong xương giả đối phó ta. Sau đó ta dùng Khắc Kim Nhất Kích, hiến tế luôn xương giả.” Tống Thư Hàng giải thích.

Trong mắt Bạch tiền bối two lộ ra vẻ tò mò, bèn nói: “Được, vậy ngươi cứ thử xem.”

Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh cột thủy tinh, đưa bàn tay của thể ý niệm ra chạm vào cột thủy tinh.

Xoẹt xoẹt xoẹt~

Một cảm giác như bị điện giật từ bàn tay truyền đến, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy não phồng lên, lập tức buông tay ra.

“Cột thủy tinh này là thủ đoạn phong ấn do quả cầu béo làm ra.” Bạch tiền bối two nói: “Nếu là phong ấn, một khi tiếp xúc trực tiếp với nó nhất định sẽ chịu thương tổn do bị phong ấn cắn trả.”

“Sao Bạch tiền bối ngài không nói sớm chứ?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Bạch tiền bối two thở dài: “Đây là thường thức căn bản về tu chân mà? Thân là nghìn năm đệ nhất thánh, dủ chỉ là hàng rởm thì ít nhiều gì cũng phải biết một số tri thức căn bản về tu chân chứ.”

“Thật ra hễ có thời gian rảnh là ta lại tranh thủ học tập ngay đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Chỉ là thời gian rảnh của hắn không nhiều mà thôi.

Đọc sách học tập chính là sở thích của hắn, nếu cho hắn thời gian, hắn có thể ngồi đọc sách suốt mấy ngày mấy đêm không cần nghỉ ngơi. Học tập làm con người ta vui vẻ~

Dứt lời, Tống Thư Hàng lại giơ tay trái lên chạm vào phong ấn.

Lần này hắn đã phòng bị sẵn.

Cảm giác như bị điện giật lại truyền đến nhưng Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị, hắn cắn răng chịu đựng.

“Tốt lắm, chạm vào nó rồi, tiếp theo là thử… thần kích!” Tống Thư Hàng quát khẽ.

Tay trái chạm vào cột thủy tinh, tay phải ngưng tụ ra một điểm sáng.

“Hiến tế cột thủy tinh nhưng không thể hiến tế Bạch tiền bối two ở bên trong. Đi nào, Khắc Kim Nhất Kích!”

Ong ong ong~

Bốp~

Trong thoáng chốc…

Điểm sáng trên đầu ngón tay bên tay phải của Tống Thư Hàng vỡ nát.

Khắc Kim Nhất Kích… thi triển thất bại.

Bởi vì cây cột thủy tinh này không phải bảo vật có thể bị hiến tế. Nó không còn là trạng thái xương giả nữa mà là trạng thái phong ấn hoàn chỉnh.

Xương giả phong ấn là bảo vật nhưng phong ấn hình thành sau khi sử dụng lại không nằm trong hàng ngũ bảo vật.

“Thất bại rồi à?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng thu hồi tay trái, thở dài: “Thất bại rồi, là ta quá lý tưởng hóa.”

“Không sao, dù gì người sống trên đời cũng phải có lý tưởng.” Bạch tiền bối two cười an ủi.

Mặc dù bị vây trong cây cột thủy tinh này nhưng hắn không hề sốt ruột lo âu gì cả.

Đối với hắn, cây cột thủy tinh này có tác dụng giống như kén lớn, lúc ngủ ở trong này hắn ngủ ngon đến lạ.

Vừa nhắc đến ngủ, hắn lại cảm thấy buồn ngủ, mí mắt cứ sụp xuống.

“Bạch tiền bối, bản thân ngài không thể phá vỡ phong ấn của đại lão quả cầu béo được à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Phá vỡ phong ấn? Có thể, đương nhiên ta có thể phá vỡ phong ấn.” Bạch tiền bối two gật đầu liên tục: “Tối đã là năm nghìn năm thì ta sẽ đi ra ngoài.”

Đối với Bạch tiền bối two, năm nghìn năm cũng chỉ là một giấc ngủ thôi.

“Mất đến năm nghìn năm thật ư?” Tống Thư Hàng sững sốt.

Không ngờ đại lão quả cầu béo lại không khoác lác, nó có thể phong ấn Bạch tiền bối two lâu đến năm nghìn năm thật ư? Hắn cứ tưởng đại lão quả cầu béo nói khoác chứ.

“Không có cách nào đi ra nhanh hơn sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Dù sao cũng chỉ là một giấc ngủ thôi.” Bạch tiền bối two khoát tay: “Hơn nữa mục đích chính khi ta lấy mảnh vỡ ý chí Cổ U đến đây là để nó phát huy tác dụng lúc ta ngủ say.”

“Hay là để ta thử lại lần nữa nhé?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Dứt lời, hắn dùng tóc làm tay chạm vào cột thủy tinh lần nữa.

Hắn thi triển bí pháp giám định, hy vọng có thể lấy được một ít manh mối.

Kích hoạt bí pháp giám định.

Lần này cái giá phải trả khi dùng bí pháp giám định thấp ngoài sức tưởng tượng của Tống Thư Hàng, chẳng qua trên mặt chỉ xuất hiện một vết cắt khá mờ.

Sau đó kết quả giám định hiện ra trong đầu hắn.

[Một phong ấn rất mạnh, có hiệu quả dài đến sáu nghìn sáu trăm sáu mươi sáu năm. Dù dùng ngoại lực mạnh mẽ can thiệp cũng phải mất mấy nghìn năm mới phá được.]

Ngoài ra không còn thông tin nào khác.

Đau đầu rồi đây.

Hắn thu hồi bàn tay do tóc biến thành.

Nhưng lúc hắn thu tóc về, đột nhiên trong lòng chợt động, tiện tay thả một phát Dưỡng Đao thuật lên cột thủy tinh.

Bây giờ Dưỡng Đao thuật giống như là linh lực vạn năng đối với Tống Thư Hàng.

Lúc gặp phải mấy thứ thần kỳ, các tu sĩ thích thả một phát linh lực. Bây giờ Tống Thư Hàng gặp một số thứ không thể giải quyết thì hắn cũng muốn thả một phát Dưỡng Đao thuật.

Oong~~

Dưỡng Đao thuật rơi lên cột thủy tinh.

Kết quả... chẳng có phản ứng gì cả.

Biến hóa duy nhất có thể là Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân và cây cột này trở nên thân thiết với nhau hơn một chút. Ít ra khi bàn tay hắn chạm vào cột thủy tinh thì cảm giác như bị điện giật đau nhói kia đã yếu đi rất nhiều.

Hình như là điểm thiện cảm +1 thì phải?

Vì vậy Tống Thư Hàng lại thử thả thêm mấy phát nữa.

Ánh sáng của Dưỡng Đao thuật lóe lên liên hồi.

Mấy phút sau.

Lúc Tống Thư Hàng chạm tay lên cột thủy tinh đã không có cảm giác như bị điện giật nữa.

“Vừa rồi người làm gì với phong ấn của quả cầu béo thế?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Ta đang cày điểm thiện cảm, ta nghĩ nếu cày đầy điểm thiện cảm giữa ta và nó thì biết đâu nó sẽ nể mặt ta mà mở cửa sau hay gì đó chẳng hạn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two lấy làm khó hiểu.

Chương 2012: Hồi Sinh Thất Bại?

“Có hiệu quả không?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Tình hình trước mắt là khi ta chạm vào cột thủy tinh thì không còn bị điện giật nữa, giống như vầy đây.” Tống Thư Hàng vừa nói vừa thu cánh tay do tóc biến thành về, sau đó lại chạm vào, biểu diễn cho Bạch tiền bối two xem.

Ngay sau đó...

“A a a a~” Bốn tiếng hét tiêu chuẩn mang thương hiệu Tống thị.

Tống Thư Hàng bị điện giật ngã xuống đất.

Số Hamster ở đằng xa lên tiếng: “Xem ra chẳng có tác dụng gì.”

Tống Thư Hàng run rẩy ngồi dậy: “...”

Không hổ là phong ấn của đại lão quả cầu béo, hắn vừa rút cánh tay tóc về thì nó lập tức trở mặt không nhận người.

“Xem ra trong quá trình cày điểm thiện cảm không thể buông tay, một khi buông tay, điểm thiện cảm sẽ quay về số ban đầu. Phải làm liền một mạch, cày đầy điểm thiện cảm mới được.” Tống Thư Hàng nghiêm túc tổng kết kinh nghiệm.

“Ngươi có thử nữa không?” Bạch tiền bối bình tĩnh hỏi.

Vất vả lắm Tống Thư Hàng mới khôi phục lại sau cơn tê dại do bị điện giật, lắc đầu đáp: “Thôi để lần sau đi, chờ ta điều chỉnh trạng thái xong rồi tái chiến.”

Không phải hắn sợ bị điện giật đau, chỉ là muốn một hơi cày đầy điểm thiện cảm chắc chắn không phải chuyện có thể hoàn thành ngay được, rất có thể phải cố gắng mấy ngày mấy đêm thậm chí là lâu hơn.

Mà khi trời vừa sáng hắn phải lên đường đi thú tu giới.

Vậy nên chuyện cày điểm thiện cảm cứ để đó, chờ hắn điều chỉnh trạng thái xong rồi lại đến tái chiến.

Tốt nhất là chờ hắn luyện hóa ra thân thể, đến lúc đó hai mươi cánh tay tóc + hai tay trái phải bắt đầu làm việc cùng nhau, mỗi giây hai mươi hai phát Dưỡng Đao thuật, cột thủy tinh phong ấn nhất định sẽ trở thành bạn tốt của hắn.

“Chờ ta trở về sau chuyến đi đến thú tu giới lại thử tiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Vốn dĩ do buồn ngủ, Bạch tiền bối two đã dần khép mắt lại nhưng khi nghe thấy từ thú tu giới, hắn lại từ từ mở mắt ra hỏi: “Ngươi chuẩn bị đi thú tu giới?”

“Đúng vậy, trời vừa sáng ta sẽ lên đường đi thú tu giới. Ngày mốt bí địa truyền thừa của thánh sơn Gars sẽ mở ra.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Xem ra ngươi cũng may mắn đấy, không ngờ thời gian thánh sơn mở lại đúng lúc như vậy.” Bạch tiền bối two gật đầu nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Nhờ phúc của Bạch tiền bối cả đấy.”

“Thôi nịnh hót đi, trong chuyện này ta không giúp ngươi cái gì hết.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vẫn mỉm cười, bởi vì lúc này tuyệt đối không thể để Bạch tiền bối two đọc được ý nghĩ trong lòng hắn thông qua vẻ mặt.

Nguy rồi, vừa rồi hình như ta đã sơ ý hò hét ở trong lòng là Bạch... sắc, bạch sắc bạch sắc, bạch sắc!

Bạch tiền bối two ngáp một cái nói: “Nếu ngươi muốn đi thánh sơn Gars ở thú tu giới thì đúng lúc ta có chuyện cần ngươi giúp đây.”

“Xin Bạch tiền bối cứ nói.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Rất lâu rất lâu về trước, có một con phượng hoàng ở thú tu giới mượn đi một tấm bia đá từ chỗ ta. Sau đó tấm bia đá kia vẫn luôn ở trong thánh sơn Gars, tính thời gian cũng đến lúc nên thu về rồi.” Bạch tiền bối two nói.

“Phượng hoàng ở thú tu giới chạy đến thế giới Cửu U mượn bia đá của Bạch tiền bối ư?” Tống Thư Hàng rất bội phục con phượng hoàng kia, vậy mà dám đi sâu vào thế giới Cửu U tìm chúa tể Cửu U mượn đồ, dũng khí thật đáng gờm.

“Đừng có nghĩ lung tung, đó là chuyện trước khi ta thành đạo.” Bạch tiền bối two nói: “Trước khi thành đạo ta đã làm giao dịch với con phượng hoàng kia. Phượng hoàng mượn đi tấm bia đá trong tay ta, mà ta thì học được Thánh Viên Long Lực Thần Công từ chỗ phượng hoàng.”

Dứt lời, bộ hóa thân kia của Bạch tiền bối đưa tay điểm một cái, một điểm sáng chui vào ấn đường của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, một pháp quyết điều khiển pháp khí xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Đang là pháp quyết dùng để điều khiển pháp khí bia đá kia.

“Vậy sau khi tiến vào thánh sơn Gars, ta sẽ tìm tấm bia đá kia rồi thu hồi nó giúp Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ừ.” Bạch tiền bối two đáp một tiếng, sau đó cơn buồn ngủ dâng trào, thân thể chìm nổi trong cột thủy tinh.

Tống Thư Hàng hoài nghi phải chăng cột thủy tinh phong ấn này của đại lão quả cầu béo có thêm chức năng an giấc, thoải mái, mơ đẹp giống như cái kén to nọ, vậy nên lúc Bạch tiền bối two ở trong đó sẽ ngủ rất ngon, vui quên trời đất, không muốn đi ra nữa?

Tà ma chuột Hamster ở bên cạnh giơ móng nhỏ chống dưới cằm, suy tư nói: “Số Bá Tống, ngươi tìm được thân thể dự bị chưa?”

Nếu số Bá Tống muốn đi thám hiểm thánh sơn Gars ở thú tu giới thì đâu thể nào chỉ bay đi với một cái đầu được.

“Hề hề, ta lấy được một thân thể bằng gỗ rất tốt, hành động tạm thời không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng trả lời.

Số Hamster khinh thường nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, ta còn muốn nhìn thấy cảnh đầu của số Bá Tống ngươi bay đi thú tu giới.”

“Khà khà, nhất định phải khiến ngươi thất vọng rồi.” Tống Thư Hàng đứng dậy, nói với Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, cũng trễ rồi, ta đi về trước đây.”

“Ừ.” Bạch tiền bối two đáp lại một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tống Thư Hàng lại vẫy tay chào số Hamster và cây mỹ nhân bảy màu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài hang ổ bọc thép kia.

Đi được mấy bước, hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Hắn quay đầu lại nói với Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, thế giới Tà Liên của ngài hơi loạn, có muốn phục chế một tiểu trợ lý hạch tâm để nó quản lý thế giới Tà Liên thay ngài không?”

Trong cột thủy tinh, Bạch tiền bối two hé mắt ra hỏi: “Phục chế bằng cách nào?”

Tống Thư Hàng trả lời: “Chúng ta có thể phục chế thêm một tiểu trợ lý ở chỗ ý chí lưới rồng của thế giới hắc long, tiểu trợ lý hạch tâm của ta chính là thể phục chế của tiểu trợ lý lưới rồng đấy.”

“Chạy đến thế giới hắc long phiền lắm, ngươi để tiểu trợ lý hạch tâm của ngươi đến thế giới Tà Liên một chuyến, ta xem thử có thể chế tạo ra một tiểu trợ lý giống nó hay không.” Bạch tiền bối two trả lời.

“Được thôi, vậy sau khi trở về thế giới hạch tâm thì ta sẽ để nó đến thế giới Tà Liên một chuyến.” Tống Thư Hàng lại bổ sung: “Bạch tiền bối, ngài không được tháo nó ra đấy nhé.”

“Ta có phải vị Bạch tiền bối hiện thế kia của ngươi đâu, ta không có thói quen tháo đồ.” Bạch tiền bối two ngáp một cái: “Hơn nữa những thứ ta tháo ra ta đều có thể sửa chữa hoàn mỹ, chưa bao giờ xảy ra vấn đề.”

Tống Thư Hàng: “...”

****

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, hình chiếu của mặt trời nhỏ T233 xuất hiện bên cạnh cột thủy tinh phong ấn Bạch tiền bối two.

“Hồi sinh thất bại rồi à?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Bẩm chủ nhân, hồi sinh đã hoàn thành. Đại trận hồi sinh do chủ nhân chuẩn bị xác nhận đã kích hoạt sử dụng, xác nhận số Bá Tống đã hồi sinh thành công.” Mặt trời nhỏ T233 trả lời.

Số Hamster nói: “Nói vậy nghĩa là lần này Bá Tống hồi sinh cũng không tái tạo ra thể xác mới, vẫn chỉ có đầu của hắn hồi sinh.”

“Thiên phạt quả nhiên không phải trò đùa.” Bạch tiền bối two

nói.

Vốn dĩ hắn định cho Tống Thư Hàng hồi sinh, tái tạo lại thân thể đã chôn vùi dưới thiên phạt. Không ngờ Tống Thư Hàng hồi sinh một lần vẫn chỉ khôi phục mỗi đầu.

Trong lúc mọi người nói chuyện, ngoài cửa hang ổ bọc thép lại có khách mới ghé thăm.

Là tiểu trợ lý hạch tâm đến phối hợp với Bạch tiền bối two theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng.

Chương 2013: Đừng Khen Thư Hàng, Nó Bay Lên Trời Mất

Lúc ý thức của Tống Thư Hàng ra khỏi thế giới hạch tâm, một ngày mới đã bắt đầu.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tiến vào phòng, chiếu lên giường.

Chồi non trên cơ thể bằng gỗ hé ra đón ánh mặt trời.

“Trời sáng rồi.” Tống Thư Hàng vươn tay ra cầm lấy điện thoại di động, trượt mở màn hình.

Ngày 22 tháng 11, 7:33 sáng.

“Trễ vậy rồi à, rời giường, rời giường thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Cơ thể bằng gỗ nằm trên giường bò dậy, nhấc đầu hắn lên rồi đi vào phòng tắm. Biệt thự bọc thép này của Bạch tiền bối hầu như có tất cả chức năng của một biệt thự hiện đại.

Sau khi tắm rửa cẩn thận cho đầu, cơ thể bằng gỗ lắp đầu vào lại.

Tống Thư Hàng đứng dậy xuống lầu, đi theo khí tức của Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó...

Hắn phát hiện Bạch tiền bối đang viết vẽ lên trên một tấm bảng đen nhỏ, giảng giải về tri thức tu luyện trong phòng khách ở lầu một.

Ở bên dưới, Thông Nương, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử da đen ngồi ngay ngắn, nghiêm túc học tập.

Tống Thư Hàng giật mình ra vẻ không dám tin, dụi mắt mấy cái sau đó mở mắt ra lại… Thông Nương thế mà vẫn ở đó!

Hơn nữa cô còn vừa học tập còn vừa ghi chép lại rất nghiêm túc!

Tống Thư Hàng vội ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao.

Hôm nay mặt trời mọc từ đằng tây à?

Hay là Thông Nương bị người ta đoạt xác thế?

Lúc này Bạch tiền bối vừa mới giảng bài xong.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại cười nói: “Thư Hàng, ngươi dậy rồi đấy à? Ngủ có ngon không?”

Tống Thư Hàng gật đầu trả lời: “Ngủ rất ngon giấc, tràn đầy sức sống giống như được sống lại, tinh thần sảng khoái dễ chịu vô cùng, cảm thấy di chứng do huyết tế để lại đều bị quét sạch.”

Hắn cảm thấy đầu mình không hề có dấu hiệu thiếu nước, trạng thái cực tốt. Nói không chừng sáng ngày mốt dù không mượn ngọc châu của Bạch tiền bối, đầu hắn vẫn có thể tung tăng như thường.

“Hôm nay chúng ta lên đường luôn đúng không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Đúng vậy, bây giờ có thể xuất phát.”

Nói đến đây, hắn chợt nghĩ đến một vấn đề.

Muốn đến thú tu giới thì phải đi đường nào?

Có hướng dẫn chỉ đường không?

“Bạch tiền bối, ngài biết đường đi đến thú tu giới không?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi. Nếu không được thì phải nhờ Thanh Loan tiên tử mở truyền tống trận không gian đến đón bọn họ thôi.

“Biết sơ sơ.” Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Thông Nương thu hồi sổ ghi chép nói: “Vậy chúng ta thông qua sức mạnh không gian của Bạch tiền bối đi thẳng đến đó luôn nhé?”

“Không, chúng ta ngồi xe đi.” Bạch tiền bối cười nói: “Hôm nay ta muốn lái xe, không dùng cổng không gian.”

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ biệt thự bọc thép bắt đầu biến hóa. Trong nháy mắt, biệt thự bọc thép đã biến thành một thanh phi kiếm cực to.

Tống Thư Hàng còn thấy cửa và cửa sổ trên phi kiếm.

Phi kiếm cực to hoàn thành biến hóa, mỹ nhân rắn công đức, Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu kiếm tiền bối và Tạo Hóa Tiên Tử lần lượt chui vào cửa sổ.

Ngay sau đó toàn bộ cửa và cửa sổ trên phi kiếm đóng kín.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nhắc nhở: “Cửa xe đã khóa, không ai xuống xe được nữa.”

Tống Thư Hàng: “...”

Chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy hơi bất an.

Lúc này một sợi tóc ngố của Sở các chủ ngóc lên trên đỉnh đầu, lên tiếng hỏi Bạch tiền bối: “Bạch đạo hữu, ngươi định đi về hướng nào?”

Bạch tiền bối suy nghĩ giây lát rồi trả lời: “Hướng nào cũng được, ta nhớ hướng nào cũng có một đường hầm thông với thú tu giới.”

“Đã vậy chúng ta đi về hướng khu Giang Nam đi.” Sở các chủ đề nghị.

Tống Thư Hàng hỏi: “Sở tiền bối có chuyện cần đến khu Giang Nam à?”

“Bên đó có một tiểu đạo hữu sắp độ kiếp, ngươi quên rồi sao?” Sở Các chủ trả lời: “Trước khi độ kiếp, người ta còn đến chỗ ở của ngươi để chào hỏi mà.”

Tống Thư Hàng vỗ tay một cái: “À, nhớ ra rồi, là vị tiểu đạo hữu tên Đinh Cam, ta nhớ trên người hắn có tâm ma ẩn nấp.”

Mỹ nhân rắn công đức bật cười nói: “Không biết lớn nhỏ gì cả.”

Tạo Hóa Tiên Tử tiếp lời: “Không phải tiểu đạo hữu, là ca ca.”

Vũ Nhu Tử da đen há miệng... hết lời thoại rồi.

Tống Thư Hàng: “...”

“Được thôi, vậy chúng ta đi khu Giang Nam trước.” Bạch tiền bối đồng ý.

****

Khu Giang Nam.

Một vị tu sĩ trẻ tuổi đang kiểm tra cẩn thận đại trận độ kiếp của bản thân.

Hắn là đệ tử của Phù Du Tinh Quang tông, đạo hiệu Đinh Cam, đang chuẩn bị độ thiên kiếp nhị tấn tam ở vùng bảo địa là khu Giang Nam này.

“Sư tỷ, sư phụ, trận pháp độ kiếp không có vấn đề gì.” Đinh

Cam truyền âm nói.

Hai vị sư tỷ của Đinh Cam đáp lại: “Tốt lắm, vậy đến lúc đó bọn ta ở bên ngoài hộ pháp cho đệ.”

“Lại kiểm tra trận pháp huyễn thuật ở bên ngoài thêm một lần để phòng ngừa bất trắc.” Một giọng nói trầm ổn vang lên bên tai Đinh Cam, là giọng của sư phụ hắn Đinh Thanh Vân.

Trận pháp huyễn thuật vừa là bình phong che chở cho tu sĩ lúc độ kiếp, đồng thời cũng là một loại trận pháp dự bị cuối cùng.

“Vâng thưa sư phụ.” Đinh Cam trả lời.

Hắn cầm chặt túi thơm trong túi áo.

Trong túi thơm này có một sợi tóc dài của Bá Tống Huyền Thánh, sợi tóc dài này có thể giúp hắn vượt qua tâm ma kiếp có thể xuất hiện, là thu hoạch lấy được vào lần trước khi hắn đi viếng thăm Bá Tống tiền bối.

Thật ra Bá Tống tiền bối rất bình dị dễ gần, không hề đáng sợ giống như khi giảng pháp lúc nhân tiền hiển thánh.

“Nhất định sẽ làm được.” Đinh Cam vỗ nhẹ vào túi hương, lòng tin dâng cao.

Có Bá Tống tiền bối che chở, hắn nhất định có thể vượt qua thiên kiếp một cách thuận lợi!

Sau khi kiểm tra tất cả trận pháp, pháp khí, linh thạch, đan dược đã chuẩn bị, Đinh Cam bắt đầu dẫn thiên kiếp nhị tấn tam xuống.

Sư phụ và hai vị sư tỷ của hắn lược trận giúp hắn.

Trên bầu trời khu Giang Nam, kiếp vân ngưng tụ, sấm chớp nổ đì đùng trong lôi vân.

“Lại có sấm sét nữa à?” Người dân trong khu Giang Nam ngẩng đầu nhìn trời.

Gần đây khí hậu ở khu Giang Nam rất kỳ lạ, thường xuyên có hiện tượng một giây trước bầu trời còn trong xanh quang đãng, một giây sau đột nhiên mây đen bao phủ, tiếng sấm rền vang.

Nhân viên trong trạm khí tượng ở khu Giang Nam thấy mà muốn khóc.

…

Cùng lúc đó, trong phòng riêng tại một nhà hàng ở khu Giang Nam.

Cha mẹ của Tống Thư Hàng đang họp mặt dùng cơm với mấy người bạn.

Hai vợ chồng đã thăm thú một vòng quanh khu Giang Nam, hôm nay trở lại tụ họp với mấy người bạn, sau đó sẽ đi thăm con trai cho Tống Thư Hàng một bất ngờ. Chờ thăm Tống Thư Hàng xong, bọn họ chuẩn bị lên đường đi thăm thú thành phố tiếp theo.

Ở tuổi của cha Tống mẹ Tống, lúc tụ họp trò chuyện với bạn bè, ngoài nói về cổ phiếu, sở thích, làm đẹp dưỡng sinh ra thì đa số đều nói về con cái mỗi nhà.

Trò chuyện được một lúc, chẳng biết tại sao lại nhắc đến Tống Thư Hàng.

“Dạo này con trai của lão Tống giỏi thật đấy.” Một ông bạn lâu năm của cha Tống cười nói: “Cách đây không lâu, Thư Hàng nhà lão Tống đóng một bộ phim điện ảnh nổi như cồn, tôi đã xem đi xem lại bộ phim đó những mấy lần.”

“Vai Cao Thăng sư huynh trong Trận Chiến Mạt Pháp đúng không? Đúng là diễn rất đạt, nhân vật sống động như thật.”

Cao Thặng sư huynh nhất định phải chết!

“Tôi nhớ thành tích học tập của thằng bé nhà lão Tống cũng rất tốt, năm ngoái thi đậu đại học Giang Nam đúng không?”

Ba Tống khiêm tốn nói: “Thư Hàng là một đứa rất biết cố gắng phấn đấu nhưng thằng bé này không chịu nổi lời khen, khen nhiều nó kiêu ngạo bay lên trời mất. Ha ha ha...”

Ầm~~

Một tiếng sấm rền nổ vang, cắt ngang lời khiêm tốn của ba Tống.

Chương 2014: Thư Hàng Nhà Ông Có Bạn Gái Rồi

Ba Tống bị tiếng nổ này làm giật mình.

Ông nhạy bén cảm giác được tiếng sấm này khác với tiếng sấm bình thường, nhưng rốt cuộc khác ở chỗ nào thì ông lại không nói ra được.

Tóm lại tiếng sấm này không bình thường!

Không chỉ ông mà cả mẹ Tống cũng có cảm giác tương tự.

Hai vợ chồng không hẹn mà nhìn nhau, cũng phát hiện vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương, hai người lại đồng thời mỉm cười sau đó lặng lẽ dời mắt đi.

“Gần đây khu Giang Nam rất hay có hiện tượng này, không biết tại sao lại có tiếng sét đánh. Nhưng đừng lo, chẳng mấy chốc sẽ hết thôi.” Bạn của ba Tống giải thích. Mấy tháng gần đây, tiếng sét đánh xuất hiện khá thường xuyên, mọi người cũng quen rồi.

Quả nhiên giống như lời mà bạn của ba Tống nói, tiếng sét đánh vang mấy tiếng sau đó dừng lại.

Nhóm bạn bè đã lâu chưa gặp nhau lại bắt đầu trò chuyện trên trời dưới đất.

Trò chuyện một lúc, đề tài lại chuyển về con cái.

Đây chính là cái giá của thời gian, sau khi đến một số tuổi nhất định, con cái sẽ trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống. Lúc tán gẫu, nói một hồi đề tài luôn trở về chuyện con cái.

Mấy người bạn thân của ba Tống và mẹ Tống đều có con cái lớn hơn Tống Thư Hàng mấy tuổi, đã đến lúc nói chuyện cưới gả.

Vì vậy đề tài cứ thế chuyển đến chuyện hôn nhân của con cái.

“Lão Tống, Thư Hàng nhà ông có bạn gái chưa?” Trên bàn rượu, có người đột nhiên hỏi: “Năm đó ông cũng không phải dạng vừa, vừa vào đại học đã theo đuổi được vợ. Về mặt này chắc thằng bé Thư Hàng không kém ông bao nhiêu đâu nhỉ?”

“Ha ha ha, chắc là... không đến nỗi nhỉ?” Ba Tống cũng không dám khẳng định.

Lại nói Thư Hàng cũng từng dẫn con gái về nhà, ngoài ra cũng có con gái đến nhà chơi, tính ra có đến mấy cô nhưng ai mới là bạn gái của Thư Hàng?

“Không đến nỗi là sao? Lẽ nào vẫn chưa có bạn gái?” Có người cười nói: “Nếu chưa có, hay là chúng ta làm thông gia nhé? Hai nhà thân càng thêm thân.”

“Con gái lớn nhà ông đã lập gia đình từ đời nào rồi, còn cô con gái nhỏ thì mới học trung học cơ sở chứ mấy?” Ba Tống dở khóc dở cười: “Phạm pháp như thế có ổn không đấy?”

Mọi người càng trò chuyện càng vui vẻ, đề tài chuyển rất nhanh.

Lúc này có người đi đến cửa sổ trong phòng, mở cửa sổ ra hóng gió.

“Ớ?” Lúc mở cửa sổ ra, người nọ tò mò nhìn bầu trời ở đằng xa.

Trên bầu trời mây đen dày đặc, nhìn giống như sắp có một trận mưa rào kèm theo sấm chớp. Trong mây đen có chớp lóe lên nhưng quỷ dị là lại không có tiếng sét đánh.

Song vừa mới chớp mắt, mây đen, sấm sét trên bầu trời lại biến mất tăm, bên ngoài là bầu trời sáng sủa.

“Chuyện gì thế này? Mình có uống bao nhiêu đâu.” Người nọ dụi mắt sau đó lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên bầu trời mây đen dày đặc, tia chớp lóe lên, là dấu hiệu bão tố sắp kéo đến.

Một cái chớp mắt, bầu trời trong xanh quang đãng, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Dường như hai cảnh tượng đang không ngừng hoán đổi cho nhau.

Người nọ vội lấy điện thoại di động ra, giơ lên trời rồi mở chức năng quay video.

Nhưng cảnh xuất hiện trong màn hình điện thoại chỉ là cảnh trời xanh mây trắng thường thường.

“Tôi uống mấy chai rồi thế?” Người bạn này của ba Tống quay đầu lại hỏi.

“Mới ba chai thôi.” Ba Tống trả lời.

“Vậy thì lạ thật, chẳng lẽ mới uống ba chai mà tôi say rồi ư? Mọi người đến đây xem này.” Người bạn này nói.

“Có gì hay à?” Trong phòng, từng người đứng dậy chen chúc bên cạnh cửa sổ nhỏ.

“Có thấy gì đâu? Chỉ là trời xanh mây trắng bình thường thôi mà?”

“Trời xanh và mây trắng? Khoan đã, ở bên này tôi nhìn thấy mây đen giăng đầy trời, nhìn như sắp có sét đánh ấy.”

“Bên tôi cũng là trời xanh mây trắng, không có gì khác thường.”

“Đợi đã, tôi vừa chớp mắt một cái lại thấy hai cảnh tượng hoán đổi cho nhau.”

Ba Tống và mẹ Tống cũng đi đến nhìn lên bầu trời.

“Lạ thật, hình như là do góc độ nhìn. Có mấy góc độ lúc nhìn sẽ thấy cảnh mây đen dày đặc, có mấy góc độ lúc nhìn lại thấy cảnh trời xanh mây trắng, còn có mấy góc độ lúc nhìn sẽ thấy hai cảnh tượng hoán đổi cho nhau.” Sau khi thử hết mấy góc độ, mẹ Tống tổng kết lại.

“Ảo ảnh?”

“Hình chiếu cỡ lớn?”

Dù nhìn kiểu gì cũng thấy hiện tượng này không bình thường.

Ba Tống cũng lấy máy hình ra quay lại nhưng cảnh quay lại được chỉ là cảnh trời xanh mây trắng.

Ba Tống nhíu mày.

“Đang đến gần, đám mây đen kia đang di chuyển về phía chúng ta!”

“Hay là tránh đi? Tôi cảm thấy hơi bất an.”

“Chờ đã, hình như bên dưới mây đen có người thì phải? Tôi có bị hoa mắt không vậy?”

Ba Tống buông máy ảnh, dùng mắt thường nhìn bầu trời.

Quả nhiên, bên dưới đám mây đen kỳ lạ kia có một bóng người đang chạy như điên giữa không trung. Trên chân hắn mang một đôi giày kỳ lạ, không ngừng phun khí.

Chính nhờ đôi giày này người nọ mới có thể đi trên không.

Mà đám mây đen kia cứ theo sát người nam mang đôi giày kỳ lạ như hình với bóng.

“Công nghệ cao à?”

“Giày phun khí?”

“Mây đen đến gần hơn rồi... Cậu này đẹp trai thật.”

Trên bầu trời, trong mây đen có sấm sét đánh xuống nhưng lại không có tiếng, yên tĩnh không tiếng động cứ như sấm sét đã mở chế độ im lặng.

Cậu trai kia lắc mình tránh qua một bên, sấm sét đánh sượt qua người hắn, cậu trai tiếp tục liều mạng chạy như điên trên không trung.

Một màn này nhìn hệt như cảnh trong phim khoa học viễn tưởng.

Lạ là bất kể điện thoại di động, máy quay phim hay những loại thiết bị ghi hình khác đều không thể quay lại cậu trai kia, chỉ quay lại được cảnh bầu trời quang đãng.

Cậu trai tránh được tám luồng sấm sét liên tiếp nhưng đến luồng sấm sét thứ chín lại bị đánh trúng.

Luồng sấm sét thứ chín đánh trúng ngay chính diện.

Cậu trai ngã từ trên không trung xuống.

Đúng lúc này, ở bên dưới lại có một bóng người bay lên. Hắn đưa tay ta cách không khều một cái, thiếu niên bị sét đánh trúng kia bị khều bay đi, rời xa phố xá náo nhiệt.

Ba Tống và mẹ Tống trợn tròn mắt.

“Lão Tống, con trai ông... bay lên trời à?”

“Ừ, tôi thấy rồi.” Ba Tống ngơ ngác đáp.

Bóng người bay lên kia là Tống Thư Hàng.

Hơn nữa rõ ràng cách khá xa, ngay cả mặt cũng thấy không rõ nhưng khi thấy được bóng người bay lên kia, chẳng biết tại sao mọi người trong phòng ăn đều có thể khẳng định bóng người kia chính là Tống Thư Hàng.

Mọi người cũng đâu khen Thư Hàng nhiều, sao thằng bé lại bay lên trời thế này?

…

Trong hư không.

Trong lúc nhảy lên, Tống Thư Hàng hỏi: “Sở tiền bối, chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi, chỉ cần dựa trên cơ sở trận pháp huyễn thuật độ kiếp, lại thêm một số huyễn thuật mới và dẫn dắt thôi miên là có thể đạt hiệu quả như mong muốn. Rất đơn giản, sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn.” Tiếng của Sở các chủ phát ra từ sợi tóc ngố.

Sợi tóc ngố lắc nhẹ.

Từng điểm sáng bé nhỏ tản ra từ sợi tóc ngố.

Những ai đang quan sát hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời đều nhìn thấy những điểm sáng bé nhỏ này.

Ngay sau đó chẳng biết tại sao trong cảnh mây đen giăng đầy trời trong mắt bọn họ lại có thêm rất nhiều thư như máy quay phim, dây cáp treo, khói phun, v.v…

“À, hóa ra là đóng phim.” Ý nghĩ này hiện lên trong đầu tất cả mọi người.

Sở các chủ cấp bậc Trường Sinh Giả tự mình ra tay, hiệu quả thôi miên, huyễn thuật cực mạnh.

Chương 2015: Người Đàn Ông Khiến Thiên Kiếp Thay Đổi Quy Tắc

Mặc dù hiệu quả thôi miên và huyễn thuật mà Sở các chủ thêm vào rất thô sơ, thậm chí có rất nhiều điểm không hợp lý, để ý một chút sẽ thấy ngay.

Nhưng... dưới sự ảnh hưởng nhờ vào tu vi cao siêu cấp Trường Sinh Giả của Sở các chủ, tất cả người trúng thuật may mắn thấy một màn này sẽ tự động bỏ qua những điểm không hợp lý.

Thậm chí mọi người còn tự động tưởng tượng, hoàn thiện những điểm không hợp lý đó.

Đây chính là chỗ tốt do tu vi cao siêu mang đến. Không cần thiết kế bố trí huyễn thuật tỉ mỉ gì cả, chỉ dựa vào tu vi nghiền ép là được.

Hơn nữa với sức ảnh hưởng cực lớn của cấp bậc Trường Sinh Giả, dù chỉ là huyễn thuật tiện tay thi triển, ít nhất cũng có thể duy trì gần trăm năm, thậm chí là lâu hơn đối với người bình thường.

Đối với con người, trăm năm chính là cả một đời.

Nói không chừng sẽ có người may mắn sống thọ, sau khi già đi sẽ nhớ lại một màn thấy được hôm nay. Sau đó hiệu quả ảnh hưởng của Trường Sinh Giả trên người biến mất, người nọ sẽ nhớ đến hàng loạt điểm không hợp lý trong một màn này.

****

Trong hư không.

“Làm phiền Sở tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng cười nói. Hắn lại vận dụng niệm lực, đáp xuống nhẹ nhàng bên cạnh Đinh Cam đạo hữu, đưa hắn đến ngoài ô khu Giang Nam.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ xoay một vòng rồi trả lời: “Chỉ là tùy ý thả tiểu huyễn thuật thôi, chuyện nhỏ ấy mà."

"À Sở tiền bối này, chúng ta làm vậy có tính là nhúng tay vào thiên kiếp không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ mỉm cười, nói dịu dàng: "Ngươi có tính là nhúng tay vào thiên kiếp hay không thì ta không biết nhưng ta có thể khẳng định, ta không nhúng tay vào thiên kiếp!"

Từ đầu đến cuối, cô chỉ thi triển mấy huyễn thuật thêm thôi miên dùng để yểm hộ thôi chứ không can thiệp vào thiên kiếp.

Nhưng Tống Thư Hàng thì khó nói lắm.

Khi hắn hiện thân, vừa lúc sư phụ của Đinh Cam ra tay đánh tan thiên kiếp. Sau đó Tống Thư Hàng dùng niệm lực khều bay Đinh Cam, chuyển hắn từ phố xá náo nhiệt đến ngoại ô.

Bình thường trong giai đoạn thiên kiếp bị đánh tan đến lúc thiên kiếp ngưng tụ lại lần nữa, Tống Thư Hàng khều bay Đinh Cam không tính là nhúng tay vào thiên kiếp.

Nhưng thiên kiếp hiện nay thay đổi từng ngày, có trời mới biết quy tắc phán đoán của nó có thay đổi hay không?

Quan trọng nhất là Tống Thư Hàng rất có duyên với thiên kiếp.

Nói không chừng thiên kiếp thấy hắn thì vui vẻ, vì vậy cưỡng ép cuốn hắn vào luôn thì sao?

"..." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía xa: "Hy vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi."

Trên bầu trời vùng ngoại ô, một thanh phi kiếm cực to đang bay lơ lửng.

Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục đang nằm bò bên cạnh cửa sổ, vẫy tay với hắn.

Tống Thư Hàng lập tức yên tâm hẳn!

...

"Cám ơn Bá Tống tiền bối ra tay giúp đỡ." Lúc này sư tôn của Đinh Cam hiện thân, ở đằng xa thi lễ với Tống Thư Hàng.

"Trước hết đừng lơ là, mặc dù thiên kiếp bị đánh tan nhưng thiên kiếp vẫn chưa kết thúc. Hiện nay thiên kiếp dị biến, dù bị đánh tan cũng sẽ ngưng tụ lại rất nhanh." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Lúc nãy Đinh Cam bị sấm sét đánh trúng, cả người cháy đen.

Tệ hơn nữa là tâm ma trên người hắn bắt đầu rục rịch, có thể biến thành tâm ma kiếp bất cứ lúc nào.

Sở dĩ nhóm người Tống Thư Hàng trực tiếp hiện thân trong khu vực độ kiếp của Đinh Cam là vì tâm ma trên người hắn có hành động khác thường.

Lần trước lúc Đinh Cam và sư tỷ của hắn đến thăm Tống Thư Hàng, Sở các chủ đã lấy một sợi tóc của Tống Thư Hàng cho hắn, đồng thời cô đã để lại ấn ký Thần Binh Kỳ Giám trên sợi tóc của Tống Thư Hàng. Thông qua sợi tóc này, cô có thể cảm ứng trạng thái của Đinh Cam mọi lúc.

Lúc cảm ứng được tâm ma trên người Đinh Cam có hành động khác thường, Sở các chủ thông báo cho Tống Thư Hàng và Bạch biết.

Sau khi được sự đồng ý của Bạch, Sở các chủ thông qua ấn ký Thần Binh Kỳ Giám trên sợi tóc của Tống Thư Hàng, kéo phi kiếm cực to xuyên không gian đến thẳng khu Giang Nam.

...

Sau khi dùng đan dược, khó khăn lắm Đinh Cam mới tỉnh lại.

Hắn ngồi dậy, cười khổ nhìn đại trận độ kiếp gần như hoàn hảo không hư hại gì ở bên cạnh.

Trước đó lúc thiên kiếp đánh xuống, tâm ma của hắn bị tác động.

Mặc dù hắn có đề phòng nhưng lúc đang chống cự thiên kiếp, tâm ma lợi dụng thời cơ gây khó dễ, quấy nhiễu trạng thái của hắn.

Bị tâm ma quấy nhiễu, Đinh Cam cứ thế vứt bỏ đại trận độ kiếp hoàn hảo, một đường chạy như điên đến phố xá náo nhiệt trong khu Giang Nam.

Nếu không nhờ Tống Thư Hàng và sư phụ hắn ra tay kịp thời, sợ rằng đã tạo thành đại loạn, thậm chí hắn có thể bị thân tử đạo tiêu.

Thông qua đó có thể thấy được người hộ pháp quan trọng đến mức nào.

Tán tu bình thường do không có tiền bối hộ pháp mạnh nên tỷ lệ chết trong khi độ kiếp mới cao như vậy.

“Bá Tống tiền bối.” Đinh Cam nhìn Tống Thư Hàng nói: “Tâm ma của ta mạnh hơn ta tưởng, ta...”

“Yên tâm đi, ngươi làm được.” Tống Thư Hàng khích lệ, đồng thời truyền âm nhập mật: “Thấy vị Bạch Thánh Quân ở bên cạnh không? Thiên kiếp của ngươi sắp ngưng tụ lại rồi. Trước khi thiên kiếp bổ xuống lần nữa, ngươi hãy khấn Bạch Thánh Quân, tin ta, lần này thiên kiếp của ngươi tuyệt đối không vấn đề gì. Lúc ngươi cầu khấn, thái độ càng thành khẩn hiệu quả sẽ càng tốt.”

Đinh Cam sững sờ.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn nhìn về vị trí Bạch Thánh Quân đang đứng, trịnh trọng lạy một lạy.

“Xin Bạch Thánh phù hộ cho ta vượt qua kiếp này... Xin Bạch Thánh bảo vệ ta!”

...

Thiên kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm ngưng tụ lần nữa.

Do đợt trước Đinh Cam hầu như không sử dụng đại trận độ kiếp nên đại trận độ kiếp vẫn hoàn hảo, chỉ cần bổ sung linh thạch là được.

Đinh Cam đứng trong đại trận độ kiếp, hồi hộp vô cùng.

Nỗi lo bên trong nỗi sợ bên ngoài.

Bên ngoài có thiên kiếp đánh xuống, bên trong có tâm ma quấy phá, còn có hai mắt của Bá Tống tiền bối đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Ầm~~

Lôi kiếp trên đỉnh đầu ngưng tụ lần nữa, lôi kiếp mang tính thăm dò bổ xuống.

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng nhìn luồng lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm kia mà chảy nước miếng.

“Chú ý hình tượng! Bây giờ ngươi là đại tiền bối Bá Tống Huyền Thánh đấy, đừng làm mất thể diện trước mặt người khác.” Sở các chủ lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn thiên kiếp chảy nước miếng, trông hệt như bị thiên kiếp bổ thành thằng đần vậy.

“Tiếc thật, lúc Đinh Cam độ kiếp không sử dụng đại trận độ kiếp ta cung cấp, nếu không lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm bắn ngược lại đều có thể phong ấn cất giữ. Hương vị của món lôi kiếp kho, ôi mùi vị ấy, hương vị đậm đà ấy…” Tống Thư Hàng liếm môi.

Đói quá.

Ánh mắt hắn nhìn lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm ngày càng thèm khát.

Không chỉ Tống Thư Hàng mà Bạch tiền bối nằm bò bên cửa sổ trên phi kiếm cực to cũng sáng mắt lên. Hắn đã thông qua phản hồi của phân thân, đồng bộ hương vị của món thiên kiếp kho từ xa.

Nhưng chân thân vẫn chưa thưởng thức hương vị của thiên kiếp kho thật sự.

Ăn ngon, muốn ăn.

Ba đôi mắt thèm khát nhìn chằm chằm vào kiếp vân.

Một đôi là của Bạch tiền bối, hai đôi là của Tống Thư Hàng, bây giờ hắn là thanh niên có bốn mắt.

Ầm ầm.

Lôi kiếp mang tính thăm dò bổ xuống xong.

Kiếp vân lại bắt đầu đợt ủ đợt lôi kiếp tiếp theo.

Nhưng đột nhiên trong kiếp vân lại xuất hiện từng mảng điểm sáng hình hoa tuyết, có cảm giác giống như máy vi tính bị lỗi màn hình giật lag.

Lẽ nào lôi kiếp nhị phẩm tấn thăng tam phẩm đang biến dị?

Mỗi lần bổ xuống, thiên kiếp sẽ căn cứ vào các loại số liệu như tu vi, trải nghiệm, công đức, nghiệp lực, thuộc tính, v.v… của tu sĩ, đánh xuống lôi kiếp khác nhau.

Hình như lôi kiếp nhắm vào Đinh Cam đang bắt đầu tính toán lại.

Một lúc lâu sau.

Thiên kiếp lại bổ xuống.

Ầm ầm~

Nhưng lần này không có lôi kiếp đánh xuống mà là từng tiếng nổ siêu thanh vang lên.

Lôi kiếp biến thành âm kiếp?

Chương 2016: Đánh Mặt Là Yêu Đó

Nước miếng đang chảy dài của Tống Thư Hàng loáng cái hết sạch.

m kiếp thì ăn bằng niềm tin à?

Cái hắn muốn ăn là lôi kiếp kho tàu từ nhị phẩm tấn tấn thăng tam phẩm chứ không phải âm kiếp — Hắn lập tức nhụt chí, nhưng vẫn phải giữ hình tượng “Nghìn năm đệ nhất thánh” dưới sự nhắc nhở của Sở các chủ, cố gắng giữ nguyên nụ cười trên môi.

Trên bầu trời, tiếng nổ siêu thanh rền vang.

Ngoài thiên kiếp có thuộc tính ngũ hành ra thì vẫn còn nhiều loại thiên kiếp khác nhau, âm kiếp là một loại khá là đặc biệt trong số đó.

m kiếp vô hình, khó mà đề phòng —— nhưng nếu chỉ xét về sức tấn công thì sát thương của âm kiếp thua xa lôi kiếp cùng cấp.

Lúc tiếng nổ siêu thanh dừng lại, trên người Đinh Cam tiểu hữu lập tức có từng đóa hoa máu bắn tung tóe, trong hai tai và hai mắt có máu tươi chảy ra không ngừng.

Trận pháp độ kiếp mà tu sĩ từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm bố trí chủ yếu là để phòng ngừa “Lôi kiếp”, hoàn toàn không có ai đề phòng âm kiếp cả. Đinh Cam cảm thấy chiêu âm kiếp này đúng là hèn hạ.

Giống như tình huống hôm trước vừa dặn dò là hôm nay sẽ kiểm tra môn “Toán”, kết quả là đột nhiên lại kiểm tra môn “Tiếng Nga” mà từ trước đến nay mình chưa học bao giờ vậy.

Đau gan không tả được.

Cảm giác của Đinh Cam bây giờ chính là như thế, giống như phải lấy một con yêu khuyển làm vợ vậy.

Cách tấn công của âm kiếp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm khá đơn giản, chủ yếu là chấn nhiếp và tấn công bằng cách giống với “Sư Tử Hống” mà thôi, thi thoảng sẽ xen lẫn một số cách tấn công bằng huyễn âm.

Cũng may đây chỉ là thiên kiếp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm mà thôi, nếu như là “Âm kiếp” lúc tấn thăng ngũ phẩm hay lục phẩm, với cái tính hèn hạ của thiên kiếp hiện nay, nói không chừng nó sẽ biến thành một buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương, một buổi biểu diễn bằng giọng ca gốc không được buff bởi Tạo Hóa tiên tử ấy chứ.

Sau khi liên tục trúng ba phát “Âm kiếp”, Đinh Cam bắt đầu thích ứng với cách tấn công của nó.

Hắn thử dùng những cách đối chọi và phòng ngự lại “Âm Ba Công”, cộng thêm buff cường hóa cơ thể của trận pháp độ kiếp, miễn cưỡng vẫn có thể chống chọi trước âm kiếp, giảm thương tổn của thiên kiếp đối với cơ thể xuống mức thấp nhất.

Chỉ cần giữa đường không xảy ra sai lầm gì thì có lẽ hắn sẽ trụ được cho tới lúc thiên kiếp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm kết thúc.

Bên trong kiếp vân, sấm chớp lập lòe.

Nhưng lại không có lôi kiếp giáng xuống.

Từng đợt âm kiếp không ngừng giáng xuống, làm toàn thân Đinh Cam chấn động.

Đinh Cam đang độ kiếp đã bị biến thành người máu, toàn thân bị chấn cho nhũn ra. Nhưng do sát thương của âm kiếp không đủ cao nên trạng thái của Đinh Cam xem như vẫn còn ổn, chỉ là thoạt nhìn có vẻ hơi thảm mà thôi.

...

...

"Đợt cuối cùng rồi."

Sợi tóc ngố của Sở các chủ lên tiếng.

Cô vẫn luôn chú ý trạng thái của kiếp vân.

Đòn tiếp theo cũng là đợt cuối cùng của thiên kiếp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm.

Vượt qua nó là có thể bước vào cảnh giới tam phẩm, không vượt qua thì về chầu ông bà.

Ầm ầm ầm ~

Đợt này, thứ giáng xuống là Lôi Kiếp!

Hai mắt của Đinh Cam trong trận pháp độ kiếp lập tức sáng ngời.

“Cám ơn Bạch Thánh Quân!”

Lần thiên kiếp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm này xem như ổn rồi!

“Trận pháp độ kiếp” mà hắn bố trí vốn là để “Chống lại lôi kiếp”, nhưng phần đầu của đợt thiên kiếp từ nhị phẩm tấn thăng tam phẩm của hắn đều là âm kiếp, những bố trí dùng để chống lại lôi kiếp trong trận pháp cũng không làm được gì, bây giờ những bố trí đó vẫn còn nguyên vẹn.

Trận pháp độ kiếp dùng để “Chống lại lôi kiếp” vẫn còn hoàn hảo, cộng thêm trạng thái cơ thể của hắn bây giờ xem như vẫn ổn, một kiếp cuối cùng này, chỉ cần nằm thôi cũng đủ vượt qua!

Hai mắt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều phát sáng.

Chờ lâu như vậy, cuối cùng thì lôi kiếp này cũng tới.

Tiếc là chỉ có một đạo lôi kiếp mà thôi, số lượng hơi ít một chút.

Ầm ~~

Lôi kiếp đánh mạnh lên trận pháp độ kiếp.

"Trận quyết —— Tị Lôi Trận, Lôi Vương Trận, Thiên Long Trận, Giáng Lôi Trận..."

Đinh Cam toàn thân là máu ra sức hét to.

Hắn một hơi mở hết những trận pháp đối phó “Thiên lôi” trong trận pháp độ kiếp ra.

Từ đầu đến cuối, tổng cộng có tới gần hai mươi đại trận.

Cái cảm giác này đúng là sướng.

Giống như lúc đang đánh bài vậy, trong tay cầm hai con joker, vất vả lắm mới trụ được đến phút cuối, rốt cuộc mới có thể đánh nó ra.

Cả thể xác và tinh thần cảm thấy thật dễ chịu!

Uy lực của thiên lôi, cuồn cuộn mà lại uy nghiêm.

Sau khi nó đánh mạnh lên đống trận pháp đó... thì lập tức bị bắn ngược ra ngoài.

Hai mươi trận pháp chống thiên lôi tổ hợp lại với nhau sẽ sinh ra tác dụng kỳ diệu.

Sau khi thiên bôi bị bắn ra, không có gì bất ngờ, nó bắn mạnh về phía Tống Thư Hàng.

"Ha ha ha ha, ta biết ngay là sẽ như vậy mà."

Tống Thư Hàng cười nói.

Trong nháy mắt khi thiên lôi giáng xuống, trong lòng của hắn đã có một loại trực giác —— Đại lão thiên kiếp có duyên với hắn, đến phút cuối nhất định sẽ nhảy về phía hắn!

Không có căn cứ gì cả, đây là trực giác của tu sĩ.

Nên hắn đã âm thầm chuẩn bị từ trước.

Quả nhiên trực giác của hắn không hề sai!

“Lôi kiếp cuối cùng” bắn về phía hắn, thân thể bằng gỗ đưa tay về phía trước, phối hợp với Tống Thư Hàng, niệm lực khổng lồ không ngừng truyền ra ngoài.

Lôi Kiếp bị trói cứng lại ở giữa không trung.

Hai tayTống Thư Hàng bắt đầu chà xát, lôi điện khổng lồ giống như bị hai bàn tay vô hình kẹp ở không trung rồi vò liên tục.

Tia lửa bắn ra bốn phía, tia điện xẹt lách tách.

Thiên lôi uy nghiêm lại bị vò thành một lôi trụ trước mắt bao người.

Đinh Cam không khỏi thầm nuốt ngụm nước bọt —— đạo Thiên Lôi này là thứ đủ để đánh hắn lúc không có “Trận pháp độ kiếp” trọng thương hay thậm chí là đánh đến chết luôn ấy chứ.

Nhưng thiên lôi đáng sợ như vậy lại bị chà xát thành đủ loại hình dáng trong tay Bá Tống Huyền Thánh, không có sức phản kháng.

"Bạch tiền bối!"

Sau khi Tống Thư Hàng vo thiên lôi thành hình trụ thì vội kêu lên.

Bạch tiền bối vượt qua không gian, xuất hiện bên cạnh trụ thiên kiếp, hắn đưa tay ra thuần thục nhấn một cái, một đạo phù văn phong ấn quấn quanh trụ thiên kiếp, chỉ trong nháy mắt đã bao bọc nó rồi phong ấn lại.

"Xong xuôi."

Tống Thư Hàng búng tay một cái, chuyểnthiên kiếp trụbị phong ấn vào trong “Thế giới hạch tâm”.

Đinh Cam, hai vị sư tỷ và sư phụ của hắn đều nhìn Bá Tống Huyền Thánh, Bạch Thánh Quân ở giữa hư không với vẻ khiếp sợ.

Hai vị Thánh Quân này, vậy mà đều nắm giữ sức mạnh không gian!

Cho dù là dịch chuyển tức thời của Bạch Thánh quân hay là lúc Bá Tống Huyền Thánh búng tay chuyển “trụ Thiên lôi” đi thì đều không hề dùng tới “Pháp khí càn khôn”.

Những Huyền Thánh đợt này ai cũng đáng sợ cả!

Sau khi Tống Thư Hàng thu Thiên Lôi lại thì quay sang cười nói với Bạch tiền bối:

"Bạch tiền bối, đêm nay chúng ta có thêm món mới rồi."

"Hay lắm."

Bạch tiền bối cười nói.

Nụ cười của hắn vừa xuất hiện thì loáng cái đã biến mất.

Chủ yếu là do bây giờ hắn chỉ có một nửa chân thân ở ngoài mà thôi, hắn không thể kiềm chế mị lực cá nhân của mình hoàn mỹ như trước được, sẽ có sơ suất. Nếu như cười lâu quá thì có thể sẽ ảnh hưởng đến tất cả sinh vật ở gần đây mất.

Tống Thư Hàng khựng lại, hắn nhìn cơ thể bằng gỗ của bản thân, sau đó mới gật đầu đầy hài lòng.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Đinh Cam rồi nói:

"Chúc mừng Đinh Cam tiểu đạo hữu."

Mỹ nhân rắn công đức nghe vậy, bèn nhảy phốc ra muốn mở miệng đọc lời thoại. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì đã bị sợi tóc ngố trên đầu Sở các chủ quấn lấy, đè vào trong cơ thể của Tống Thư Hàng.

Nửa cái đầu nhỏ của mỹ nhân rắn công đức kẹt ở sau lưng Tống Thư Hàng, đôi mắt đầy vẻ ấm ức.

"Cảm ơn Bá Tống tiền bối đã ra tay giúp đỡ."

Đinh Cam ôm quyền hành lễ.

"Không cần khách khí."

Tống Thư Hàng khoát tay rồi nói:

"Lần này tâm ma của ngươi không hóa thành tâm ma kiếp, sau khi trở về thì ngươi phải làm cho đạo tâm của mình trở nên kiên định hơn, hóa tâm ma... Đậu xanh, đánh mặt ta!"

Chỉ thấy Đinh Cam trong trận pháp độ kiếp đột nhiên cuộn mình lại đầy đau đớn.

Ở sau lưng hắn có một đoàn tâm ma “Tình cảm méo mó” bị sức mạnh thiên kiếp cụ thể hóa thành “Tâm ma kiếp”.

Chương 2017: Ngươi Đã Từng Yêu Ai Thật Sự Chưa?

Tống Thư Hàng còn chưa nói xong thì đã bị vả thẳng vào mặt, lòng đau như cắt.

Rõ ràng thiên kiếp đã kết thúc rồi, nhưng không ngờ vào phút cuối thì tâm ma ẩn nấp trong người Đinh Cam lại chuyển hóa thành “Tâm ma kiếp”, làm cho độ khó của thiên kiếp tăng mạnh.

Lúc tấn thăng tam phẩm là đã được hưởng đãi ngộ tâm ma kiếp rồi, cũng không biết nên nói đây là may mắn hay bất hạnh của Đinh Cam tiểu đạo hữu đây nữa.

"Cho nên đôi khi đừng có nói trước kẻo bước không qua mà ngã vỡ mặt đấy."

Lời nói của Sở các chủ vô cùng thấm thía:

"Sau này trước khi nói gì đó thì tốt nhất là hãy nói một lần trong đầu trước đã."

Tống Thư Hàng khẽ thở dài rồi đáp:

"Ta cũng muốn lắm chứ."

Nhưng đôi lúc ta không điều khiển được bản thân mà.

Sở các chủ:

"..."

Lúc đang nói chuyện, tâm ma trên người Đinh Cam tiểu đạo hữu ở bên dưới đã xảy ra biến hóa.

Rất nhiều xúc tu của loài mực xuất hiện, bện thành một cục, trong đó có mấy cái xúc tu đã bị thắt thành nút chết. “Tính chất tồn tại” của những xúc tu này thoắt cái đã xảy ra một số thay đổi.

Nó từ “Tâm ma” tiến hóa thành “Tâm ma Kiếp”!

Chỉ khác một chữ thôi, nhưng nó lại tiến hóa từ nguyên liệu tâm ma chỉ có “ m Ảnh Lãnh Chúa” mới có thể ăn thành nguyên liệu nấu ăn trong “Thực đơn thiên kiếp thịnh yến” rồi.

Cơ thể Đinh Cam bị những cái xúc tu mực này bao phủ... Nếu chỉ xét về mặt hình ảnh thì trông khá là 18+.

Tống Thư Hàng nhớ Sở các chủ đã từng nói tâm ma của Đinh Cam là “Yêu”.

Cái thứ gọi là yêu này là câu hỏi khó mà tất cả sinh vật có trí tuệ đều gặp phải.

Cho dù các môn phái tu chân lớn đều có mở những lớp phụ đạo tâm lý, tăng cường sự hiểu biết về “Yêu” của các đệ tử, nhưng mỗi lần các đệ tử sinh ra “Tâm ma” thì đa số đều có liên quan tới “Yêu”.

Cái thứ gọi là yêu này, cho dù ngươi có hiểu được tính chất của nó thì cũng không thể hoàn toàn nắm giữ được nó.

Cho dù là những tu sĩ tu luyện công pháp “Đoạn tuyệt tình yêu, cắt đứt tình cảm”, biến con tim của mình thành một tảng băng... Nhưng một khi những tu sĩ này yêu thì họ sẽ yêu cuồng nhiệt hơn hẳn những người khác, hậu quả cũng sẽ đáng sợ hơn.

...

...

"Nói ra thì nguyên nhân hình thành tâm ma về ‘Yêu’ mà Đinh Cam dính phải là gì nhỉ?"

Tống Thư Hàng thật ra cũng lấy làm tò mò.

Lần trước, bản thân Đinh Cam cũng đã nói về mặt tình cảm nam nữ hắn không có vấn đề gì, hắn có một đạo lữ tâm đầu ý hợp, tình cảm khá bền vững.

Về mặt tình bạn thì hắn càng không có sơ hở nào.

Nên rốt cuộc cái “Tình yêu méo mó” này từ đâu ra chứ?

Tống Thư Hàng nhìn về phía hai vị sư tỷ và sư phụ của Đinh Cam.

Lần trước hắn đã từng nhắc nhở Đinh Cam, kêu hắn chú ý chuyện tâm ma.

Vậy thì trong quãng thời gian này, ít nhất hắn cũng sẽ nghĩ ra nguyên nhân sinh ra tâm ma của bản thân, đồng thời tìm cách khắc chế rồi chứ nhỉ?

Ở đằng xa, hai vị sư tỷ của Đinh Cam lắc đầu.

Lần trước sau khi bái phỏng Bá Tống tiền bối, lúc Đinh Cam trở về quả thật đã vắt óc suy tư rất lâu... Nhưng hắn hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại có “Tâm ma”.

Bất kể là tình yêu, tình thân hay tình bạn thì hắn đều không tìm được đầu mối.

"Bạch tiền bối, ngươi thấy sao?"

Tống Thư Hàng xoay đầu lại nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối chậm rãi lắc đầu rồi nói:

"Ta cũng không hiểu rõ thứ gọi là yêu này lắm."

"Ơ? Bạch tiền bối ngươi mà lại không hiểu gì về yêu ư?"

Tống Thư Hàng kinh ngạc:

"Rõ ràng lúc ấy có người tỏ ... Khụ khụ khụ!"

Khuôn mặt Bạch tiền bối lộ rõ vẻ nghi hoặc:

"? ? ?"

"Không có gì đâu, Bạch tiền bối. Có thể là do lại bị viêm họng rồi, cổ họng hơi ngứa. Vừa tự nhiên ta lại nhớ tới Bạch Hạc tiền bối ấy mà."

Tống Thư Hàng từ tốn đáp, vừa rồi hắn đột nhiên nhớ tới lời nhắc nhở của Sở các chủ, bèn nói qua một lượt trong đầu đã. Sau đó lập tức phanh gấp, nhờ vậy mà giữ được cái mạng nhỏ, sẵn tiện đổ sang cho Bạch Hạc tiền bối.

"Thật ra Bạch Hạc cũng không phải thật sự yêu ta, nó chỉ đơn thuần là muốn đền ơn mà thôi."

Bạch tiền bối giải thích:

"Nếu như nó thật sự yêu ta thì giới tính của nó đã định hình từ lâu rồi."

"Ơ? Không phải đã nói Bạch Hạc tiền bối cần xác định quan hệ với đạo lữ thì mới có thể định hình giới tính sao?"

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi lại.

"Một khi yêu thật thì giới tính của nó sẽ được định hình ngay. Đối với nó, việc xác định quan hệ đạo lữ lại không quan trọng lắm."

Bạch tiền bối từ tốn đáp:

"Nếu như tình cảm không nhiều thì mới cần thực hiện nghi thức xác định quan hệ đạo lữ để định hình giới tính của tộc Bạch Hạc này."

"Chủng tộc này của Bạch Hạc tiền bối có thể lưu truyền đến bây giờ mà vẫn chưa bị tuyệt chủng đúng là không dễ dàng."

Tống Thư Hàng cảm thán.

"Vậy Bạch tiền bối, ngươi có từng thật sự yêu ai chưa vậy?"

Lúc này Thông Nương đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cô rất tò mò, rốt cuộc người như thế nào mới có thể khiến cho một người như Bạch tiền bối yêu thương thật lòng đây?

Rốt cuộc người hoặc sinh vật có thể được Bạch tiền bối yêu thương phải ưu tú đến mức nào đây?

Thông Nương đã hỏi một câu mà tất cả mọi người đều muốn biết, nhưng lại không dám hỏi theo bản năng.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma liếc Thông Nương, trong lòng thầm cảm thán:

“Không hổ là tuyển thủ hạt giống có tiềm lực trở thành Thiên Đạo!”

"Người mà ta từng yêu thật sự à?"

Bạch tiền bối sờ cằm rồi cố nhớ lại.

Trong lúc nhất thời, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Bạch long tỷ tỷ, Sở các chủ, Quy tiền bối thậm chí là mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đều vểnh tai lên chờ câu trả lời của Bạch tiền bối.

Ngay cả ở phía dưới, “Tâm ma kiếp” trên người Đinh Cam cũng không động đậy nữa mà lập tức trở nên yên lặng.

Hai sư tỷ và sư phụ của Đinh Cam ở nơi xa cũng vểnh tai lên.

Mọi thứ rơi vào yên lặng, không có chút âm thanh nào.

Mọi người đều nín thở, đợi câu trả lời của Bạch tiền bối.

"Hình như..."

Bạch tiền bối cố gắng nhớ lại một lúc rồi nói:

"Có lẽ... Không có ai cả."

Đáp án này khá hợp tình hợp lý, nhưng lại khiến cho mọi người cảm thấy tiếc nuối.

Mọi người ở đây đều muốn biết người mà Bạch tiền bối “Đã từng yêu thật sự” là ai.

Nhưng mặt khác, dường như trong lòng mọi người đều đang kháng cự lại đáp án này.

Cảm giác rất mâu thuẫn.

Tất cả mọi người thở dài thườn thượt, sau đó ai đang làm gì thì cứ làm tiếp.

Tâm ma xúc tu trên người Đinh Cam cũng bắt đầu vặn vẹo lần nữa.

"Vậy Bạch tiền bối này, ngươi có tiêu chuẩn gì cho đối tượng yêu đương của mình không?"

Hai mắt Thông Nương sáng lên, hỏi thêm một câu.

Trạng thái hôm nay của Thông Nương vô cùng dũng mãnh, giống như được thần linh trợ giúp vậy, liên tục hỏi mấy câu quan trọng.

"Chưa từng nghĩ tới."

Bạch tiền bối lắc đầu, sau đó lại nói tiếp:

"Ít nhất là không phản cảm, phải chung sống với nhau được. Cho tới bây giờ, những đạo hữu có thể chung sống hòa hợp với ta chính là thành viên trong ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’. Nếu như thật sự phải có yêu cầu gì đó thì mặt tình cảm ít nhất phải cỡ như những đạo hữu trong‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ mới được."

Không hiểu sao câu trả lời này của Bạch tiền bối cứ có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó ----- trả lời hơi qua loa.

Cứ có cảm giác Bạch tiền bối không nói vào trọng điểm vậy.

"Chuyện liên quan tới ‘Yêu’ dừng ở đây đi. Chuyện này thì tiền bối ta cũng không thể trả lời gì nhiều cho các ngươi được."

Bạch tiền bối mỉm cười đưa tay ra, sờ lên mầm hành củaThông Nương rồi nói:

"Đối với ta, ít nhất thì thứ gọi là ‘Yêu’ này phải làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc."

Phía dưới.

Hai tay Đinh Cam chống đất, từ từ đứng lên.

"Đúng vậy tiền bối, yêu là một chuyện hạnh phúc."

Hắn dùng hết sức gào lên, phát cẩu lương cho mọi người:

"Ta cảm thấy mình rất hạnh phúc!"

Chương 2018: Con Tim Cũng Lạnh Ngắt Luôn Rồi

Đinh Cam muốn nói cho mọi người biết, hắn rất hạnh phúc.

Tuy rằng lần này đạo lữ của hắn cũng không đến độ kiếp cùng hắn.

Nhưng hắn vẫn muốn gào to lên, sau đó phần tình cảm này của hắn sẽ được truyền tới tai đạo lữ thông qua lời miêu tả của sư phụ và sư tỷ. Hắn muốn nhân cơ hội này để nói cô ấy biết là hắn yêu cô nhiều đến nhường nào.

Phần tình cảm này của hắn rất hạnh phúc, tuyệt đối sẽ không liên quan tới tâm ma!

Quan trọng nhất là tình yêu giữa hắn và cô ấy tuyệt đối không có vấn đề gì, rất đơn thuần, tuyệt đối không hề méo mó.

"Ta rất hạnh phúc!"

Đinh Cam kêu lớn:

"Các ngươi cũng hạnh phúc chứ?"

"Không, ta họ Tống."*

Tống Thư Hàng nhịn không được mà đáp, câu trả lời này đã trở thành bản năng của hắn nên buột miệng thốt ra.

"..."

Khí thế của Đinh Cam thoáng cái đã bị bóp nghẹt.

"Ta họ Tô."

Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khẽ.

"Ta họ Thông nhỉ?"

Thông Nương chỉ mình.

"Ta... thôi bỏ đi."

Lúc Quy tiền bối nói được một nửa thì hụt hẫng chào thua ---- dường như nó không thể nói tên thật của mình ra.

Đinh Cam thộn mặt, ngẩn người hồi lâu.

Một lát sau, hắn mới bình tĩnh phớt lờ đi lời trêu chọc của mấy người Bá Tống tiền bối.

"Bạch Thánh tiền bối, cám ơn câu trả lời của ngài. Ta cảm thấy tình yêu của ta rất hạnh phúc, ta bây giờ tràn đầy sức mạnh. Cho dù là tâm ma mang thuộc tính ‘Tình yêu’ bị méo mó ra sao đi chăng nữa thì cũng không thể ảnh hưởng đến ta chút nào."

Đinh Cam lại gào lên một lần nữa.

Gào lớn có thể tăng cường khí thế của mình, làm cho lòng tin của mình trở nên vững vàng hơn.

Gào càng to thì khí phách càng cao.

"Tâm ma ký sinh trên người ta, không cần biết tại sao ngươi lại xuất hiện. Nhưng ngươi nhất định sẽ thất bại! Ngươi không thể làm con tim ta dao động chút nào đâu!"

Đinh Cam gầm lên với “Tâm ma kiếp” đang bám vào lưng mình:

"Cút ra khỏi người ta đi!"

Sau lưng của hắn, những xúc tu mực đã thắt lại giãy dụa không ngừng.

Nhưng nó càng giãy dụa thì những xúc tu mực càng thắt lại cứng hơn.

Một nút hai nút, thắt thành hàng nghìn nút.

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng sờ cằm nói:

"Đây là... sức mạnh của tình yêu à?"

"Sức mạnh của tình yêu đấy."

Quy tiền bối cũng lấy chân trước vuốt cằm của mình:

"Ta hiểu thêm một chút về ‘Tâm lý học’ rồi.”

"Quy đạo hữu, ta có cảm giác có thể'Tình yêu' chỉ là một phần sức mạnh mà Đinh Cam tiểu đạo hữu bộc phát ra mà thôi. Nhưng quan trọng hơn là... Các ngươi không nghĩ là Đinh Cam tiểu đạo hữu mắc chứng sợ vợ sao?"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hớn hở nói.

Nó nghi ngờ rất có thể“Sợ vợ” là một trong những nguyên nhân hình thành tâm ma của Đinh Cam.

Thú vị hơn hết chính là sợ vợ cũng có thể là sức mạnh giúp hắn xua đuổi tâm ma đấy.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của nó mà thôi, không thể xem như thật được.

Chỉ có thể tham khảo mà thôi.

Trong tiếng gào thét không ngừng của Đinh Cam, không ngờ tâm ma dính trên người hắn lại thật sự bị xua đi từng chút một.

Nhưng tâm ma kiếp sẽ không bị hóa giải hoàn toàn dễ như vậy.

Tâm Ma chết cũng không chịu ra, Đinh Cam thì cưỡng ép xua nó ra.

Hai bên rơi vào trạng thái giằng co.

Nhìn thôi cũng làm người ta căng thẳng.

Chẳng qua, người ngoài rất khó giúp được gì trong việc chống lại tâm ma kiếp này.

Tâm ma kiếp cũng là một phần của thiên kiếp, người ngoài không dễ nhúng tay vào.

"Tạo Hóa Tiên Tử?"

Tống Thư Hàng thử triệu hồi tiên tử.

Giọng hát của cô có khả năng chống lại “Tâm ma”.

Tạo Hóa Tiên Tử ló nửa cái đầu ra, liếc Đinh Cam một cái rồi nói:

"Tống ~ A Ngốc ~"

Sau đó, tiên tử buồn chán rụt đầu về nói: "Tống ~, úi chà ~ chà"

Tống Thư Hàng:

"..."

Nếu Tạo Hóa Tiên Tử không chịu giúp thì...

"Bạch tiền bối."

Hắn bèn gọi.

Bạch tiền bối nghi hoặc xoay đầu lại hỏi:

"Hả?"

"Tâm ma kiếp ăn được đấy. Hơn nữa chúng ta cũng chưa từng ăn bao giờ."

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Ánh mắt của Bạch tiền bối sáng lên.

"Trong thực đơn thiên kiếp, đẳng cấp của ‘Tâm ma kiếp sashimi’ còn cao hơn cả ‘Thiên kiếp kho tàu’ nữa."

Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Hai mắt Bạch tiền bối càng sáng hơn.

Dường như trong đôi mắt của hắn ẩn chứa cả trời sao, tự đi kèm ánh sáng rực rỡ.

Lúc này.

Kiếp vân trên bầu trời bắt đầu tản ra.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua kiếp vân đang dần tiêu tán, chiếu lên “Tâm ma kiếp” trên người Đinh Cam, đúng luc hình thành một chùm tia sáng.

Chùm tia sáng này giống như ánh sáng của thiên đường đang nghênh đón những linh hồn lạc lối trở về vậy.

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng, tâm ma kiếp trên người Đinh Cam bắt đầu rời khỏi cơ thể của hắn, từ từ bay lên trời.

"Bay lên trời ư? Hay nói đúng hơn là giống như đang bị thu về thế nhỉ?"

Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nói:

"Nói đến thì... Sau khi tâm ma kiếp bị xua đuổi thì nó sẽ không tiêu tán à?"

"Cái thứ gọi là tâm ma này giỏi biến hóa nhất. Cho dù tâm ma kiếp có xảy ra biến hóa gì đi chăng nữa thì cũng không lạ đâu. Không phải Bắc Hà đạo hữu năm đó vẫn yêu đương với tâm ma bao năm đấy ư?"

Bạch tiền bối nói.

Cho nên, sau khi tâm ma bị hóa giải và bị tu sĩ xua đuổi ra ngoài cơ thể mà còn khỏe khắn, thậm chí bị thu về cũng rất bình thường.

Cho dù xuất hiện nhiều thứ kỳ lạ hơn nữa thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Nhưng có thể khẳng định, thiên kiếp của Đinh Cam tiểu hữu đã kết thúc rồi chứ nhỉ?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ xác nhận:

"Đã kết thúc rồi, hắn đang trong trạng thái mở mạch đầu tiên trong bốn kỳ mạch lúc từ nhị phẩm tấn thăng lên tam phẩm."

"Nói cách khác..."

Tống Thư Hàng lấy một cái găng tay ra đeo lên.

“Chúc phúc tổ vu” sau khi kích hoạt sẽ có chức năng xuyên qua không gian trong phạm vi 500 mét.

Một lát sau, thân ảnh của Tống Thư Hàng xuất hiện ở phía trên tâm ma xúc tu mực có hàng nghìn nút thắt kia.

Dường như Tâm ma kiếp không phát hiện ra Tống Thư Hàng, vẫn tiếp tục bay lên.

Tống Thư Hàng dùng tay bắt lấy tâm ma kiếp xúc tu mực:

"Tâm ma kiếp này, ta xin nhé."

Tâm ma kiếp xúc tu mực không ngừng vặn vẹo, phát ra tiếng kêu chói tai.

Nhưng nó lại không thể xâm nhập vào cơ thể của Tống Thư Hàng, bởi vì hai tay của Vũ Nhu Tử da đen đã thò ra, nắm chặt lấy cơ thể của tâm ma kiếp.

Thân ảnh của Tống Thư Hàng lại lóe lên, sau đó hạ xuống bên cạnh Bạch tiền bối, đưa “Tâm ma kiếp” của Đinh Cam cho Bạch tiền bối phong ấn.

Bạch tiền bối đưa tay ra chấm lên “Tâm ma kiếp”, một hơi thi triển mười mấy loại thủ đoạn để phong ấn “Tâm ma kiếp” lại.

Thiên kiếp của Đinh Cam đã hoàn toàn kết thúc.

...

...

Giữa không trung.

Tống Thư Hàng lặng lẽ móc điện thoại di động ra, nhập mật mã để mở khóa.

Sau đó, hắn vào phần mềm chat rồi mở “Nhóm Cửu Châu Số 1” ra.

"Đổi đạo hiệu đi vậy."

Tống Thư Hàng nói xong thì đổi đạo hiệu hôm nay thành “Bá Đao Tống Nhất”, hắn đã từng thống kê, lần nào hắn đổi thành cái đạo hiệu này thì bản thân sẽ khá may mắn.

Sau đó, nhân lúc Bạch tiền bối đang phong ấn tâm ma kiếp thì hắn nhanh chóng nhập nội dung vào khung chat.

Bá Đao Tống Nhất:

"Các vị tiền bối trong nhóm, xin lặng lẽ tuyên bố một tin. Bạch tiền bối nói nếu như hắn muốn tìm nửa kia của mình thì ít nhất phải có tiêu chuẩn cỡ như thành viên của ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’. Cũng có nghĩa là, nếu Bạch tiền bối chọn nửa kia của mình thì rất có thể sẽ chọn từ trong nhóm ra. Icon like, nên các vị tiên tử trong nhóm cứ chuẩn bị đi nhé : Tin nhắn này sẽ bị gỡ sau 10 giây."

Tô Thị A Thập Lục:

"..."

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

"Ngươi đã làm gì Bạch tiền bối thế hả? Sao tự nhiên lại nói chuyện cưới gả với Bạch tiền bối chứ?"

Diệt Phượng Công Tử:

"Thư Hàng, ngươi lên cơn rồi à?"

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Khoảng 10 giây sau.

Trong nháy mắt khi Bạch tiền bối phong ấn xong “Tâm ma kiếp”, bắt đầu quay đầu lại thì hắn nhanh chóng nhấn nút “thu hồi tin nhắn”.

Ngón tay của cơ thể bằng gỗ bấm nhẹ một cái.

Một bảng tin nhắc nhở bay ra:

“Mất kết nối với internet.”

Con tim của Tống Thư Hàng thoáng cái đã trở nên lạnh ngắt.

*Trong tiếng Trung chữ họ và chữ hạnh đồng âm.

Chương 2019: Tống *nguyện vọng được thực hiện* Thư Hàng

Khi nhìn thấy khung thông báo [Mất kết nối Internet] thì Tống Thư Hàng liền biết ngay sắp có chuyện chẳng lành.

Sim có hai vạch sóng nhưng lại không có tín hiệu mạng.

Bình thường những lúc thế này đáng lẽ tim phải đập nhanh, hô hấp dồn dập… Nhưng hiện giờ hắn chỉ còn lại một cái đầu, cơ thể bằng gỗ không thể phối hợp với hắn mà cho tim đập nhanh được.

Trước đây đã từng có người đùa rằng đầu năm nay… Internet chính là đường sống của con người, một khi thiếu Internet thì con người sẽ không thể nào thích ứng được.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình nhất định là ngoại lệ.

Internet là đường sống á? Không thể nào, nếu như không có mạng thì hắn vẫn có thể đọc sách, coi cọp sách trong hiệu cho thuê sách vui hơn lên mạng nhiều.

Nhưng đến giờ phút này, hắn đã hoàn toàn hiểu được thế nào là ‘Internet chính là đường sống.

Ngón tay của hắn bấm liên tục trên màn hình điện thoại… Nhưng vẫn không thể kết nối được. Gặp ma rồi, đây là di động đã được cải tiến, dù là ở trong vũ trụ cũng có mạng đấy nhé!

Lúc này, Bạch tiền bối đã phong ấn xong và xoay đầu lại.

“Thư Hàng, phong ấn xong rồi đây này.”

Bạch tiền bối vẫy tay với Tống Thư Hàng:

“Nào, vươn tay ra.”

“Ta tới ngay đây.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đột nhiên nảy ra một ý, lướt ngón tay, mở tính năng nhắn tin, kéo đến tên Hoàng Sơn tiền bối… Hắn định gửi tin nhắn cho Hoàng Sơn tiền bối, nhờ tiền bối sử dụng chức năng ‘chủ nhóm thu hồi tin nhắn’ để gỡ tin nhắn của hắn.

Ta đúng là cơ trí quá mà!

Ngón tay của Tống Thư Hàng gõ như bay trên bàn phím, chi trong nháy mắt đã viết xong tin nhắn và gửi cho Hoàng Sơn tiền bối.

Gửi tin thành công!

Tuy rằng không có mạng nhưng vẫn có sóng điện thoại.

Bây giờ chỉ cần giữ chân Bạch tiền bối, không thể hắn nhìn điện thoại ngay là được.

Tống Thư Hàng bình tĩnh lại, cất điện thoại đi rồi chạy bước nhỏ tới chỗ Bạch tiền bối, đồng thời giơ tay phải của mình ra.

Trong lúc đang chạy… chuông di động của Bạch tiền bối vang lên.

Bạch tiền bối một tay nhấc’ tâm ma kiếp’ đã bị phong ấn, tay còn lại lấy di động ra nghe máy:

“A lô, Bạch Hạc đấy à, có chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng dừng bước, toàn thân cứng đờ.

Tô thị A Thập Lục giơ tay che mắt lại.

“Bạch tiền bối, nghe nói ngươi định tìm bạn trăm năm trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ à? Ta báo danh trước có được không?”

Giọng nói hưng phấn của Bạch Hạc Chân Quân vang lên.

Bạch tiền bối nghi hoặc hỏi lại:

“Tìm bạn trăm năm?”

Xuất phát từ một loại trực giác của riêng mình, Bạch tiền bối giương mắt nhìn thẳng vào Thư Hàng tiểu hữu.

Thư Hàng tiểu đạo hữu như đang biểu diễn bước đi trong vũ trụ, nhìn có vẻ như đang tiến lên… nhưng thực ra là không ngừng lùi lại.

“Ha ha.”

Bạch tiền bối nheo mắt lại, nở một nụ cười tuyệt đẹp.

“Là Thư Hàng gửi thứ gì lên nhóm à?”

Bạch tiền bối mỉm cười hỏi.

Nhưng đến đây thì Bạch Hạc Chân Quân lại rất có nghĩa khí:

“Không phải, không phải Thư Hàng tiểu hữu. Đây là tin tức ta lấy được từ nguồn tin riêng.”

“Ừm, được rồi, ta biết rồi. Lát nữa nói sau nhé.”

Bạch tiền bối nói.

Sau đó, Bạch tiền bối cúp máy, vẫy tay với Tống Thư Hàng đang ở đằng xa.

Tống Thư Hàng tiểu hữu ở phía xa lúng túng cười ngượng.

“Tới đây đi, ta cũng đâu có ăn thịt ngươi, ngươi tới nhận lấy tâm ma kiếp bị phong ấn này đi đã.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng liều mình đi tới bên cạnh Bạch tiền bối, run rẩy vươn tay phải ra… giống hệt một tên thổ dân đọc sai ‘Tam Tự Kinh’ sắp bị ăn đòn của Thất Sinh Phù Phủ Chủ vậy.

Bạch tiền bối mỉm cười đưa tâm ma kiếp đã bị phong ấn cho hắn.

Tống Thư Hàng dè dặt nhận lấy tâm ma kiếp.

Phong ấn không có vấn đề gì, tâm ma kiếp cũng sẽ không đột nhiên phá phong ấn thoát ra rồi nhảy lên người hắn.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, thu ‘tâm ma kiếp’ vào trong thế giới hạch tâm, làm bạn với lôi kiếp. Sau đó hắn lại len lén liếc Bạch tiền bối một cái.

“Đi thôi.”

Bạch tiền bối nhấc Lưu Tinh kiếm lên, xoay người thật thần thái, trở lại pháp khí phi kiếm khổng lồ.

Tống Thư Hàng thộn mặt ra.

Chỉ thế thôi à?

Không có xoắn ốc thăng thiên? Không có du lịch vũ trụ với tốc độ siêu thanh? Không có xoay tròn kiểu gió lốc? Không có những trừng phạt đáng sợ khác ư?

Bạch tiền bối đây là đã tha thứ cho ta sao?

Tống Thư Hàng ngẩn người một lúc lâu, đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Có thể vì sắp được nếm thử ‘thiên kiếp kho tàu’ và ‘tâm ma kiếp Sashimi’ nên hôm nay tâm trạng của Bạch tiền bối rất tốt. Một khi tâm trạng của hắn mà tốt thì rất nhiều chuyện nhỏ đều được ngó lơ.

Hôm nay rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng hiểu giỏi trù nghệ là chuyện quan trọng cỡ nào rồi.

“Ta đến đây, Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng mỉm cười xán lạn, hắn vẫy tay với A Thập Lục:

“Thập Lục, Quy tiền bối, chúng ta đi thôi.”

“Ta cược rằng Thư Hàng tiểu hữu không sống qua đêm nay.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Quy tiền bối nghiêm mặt phản bác:

“Đừng nói những lời xui xẻo như thế, ta cược hắn… ít nhất có thể sống đến chiều nay.”

Tô thị A Thập Lục bỏ bàn tay đang che mắt ra rồi rơi vào trầm tư.

Bạch long tỷ tỷ nói bên tai cô:

[Phản ứng của Bạch Thánh kỳ lạ quá, nói không chừng Bạch Thánh thật sự đang muốn tìm bạn trăm năm cũng nên?]

A Thập Lục lắc đầu.

Sau đó cô cưỡi lên bảo đao, đuổi theo Tống Thư Hàng.

Sau khi tất cả mọi người trở về pháp khí phi kiếm khổng lồ, pháp khí phi kiếm khởi động lần nữa, bay về hướng ‘thông đạo thú giới’.

Về phần bãi chiến trường còn sótlại sau độ kiếp thì cứ để cho thầy trò Đinh Cam tự xử lý.

…

…

Trong một phòng bao ở khu Giang Nam.

Ba Tống, mẹ Tống và bạn bè lại ngồi xuống tám chuyện trời nam đất bắc.

Do pháp thuật của Sở các chủ, tất cả mọi người vô thức bỏ qua hình ảnh ‘hiện tượng lạ’ bên ngoài cửa sổ vừa nãy.

Ấn tượng lưu lại trong đầu ba mẹ Tống là [Tống Thư Hàng lại bay lên trời rồi] và hai cô gái xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng sau đó.

.

Ba Tống và mẹ Tống liếc nhau, trong mắt hai vợ chồng đầy vẻ ăn ý.

****

Pháp khí phi kiếm tiến lên phía trước với tốc độ cực nhanh.

Bạch tiền bối đổi chế độ phi hành thành ‘lái tự động’, không cần người điều khiển cũng có thể đến được thú giới an toàn.

Như thế thì hắn có thể nghỉ ngơi một lát.

Bạch tiền bối đan chéo hai tay, chống ở dưới cằm.

Hai mắt của hắn vẫn sáng ngời, lấp lánh như những vì sao.

Nhưng nếu nhìn kỹ có thể phát hiện ra… hắn đã thất thần rồi.

Bên trong khoang pháp khí phi kiếm.

Quy tiền bối đang bổ sung tri thức tu luyện cho Thông Nương.

A Thập Lục ngồi dự thính cùng Tống Thư Hàng.

Bên cạnh Tống Thư Hàng không bao giờ thiếu Kiếp Tiên giảng bài và Trường Sinh Giả giảng pháp.

Khi Quy tiền bối nghiêm túc giảng bài thì nội dung bài giảng vô cùng tinh diệu… Năm đó Bắc Phương Đại Đế dạy dỗ nó thế nào thì nó lại dạy cho Thông Nương như thế.

Tống Thư Hàng nghe như si như mê.

Đột nhiên có một cơn gió cát thổi qua mặt hắn.

Trong cơn gió nóng bỏng mang theo mùi vị của sa mạc.

“Ớ?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Ngay sau đó, hắn phát hiện ra không biết từ lúc nào mình lại xuất hiện trên một sa mạc.

“Nơi này…”

Là ‘thực tại ảo’ của Bạch tiền bối – Sa mạc nóng bỏng mà?

“Bạch tiền bối lại thất thần nữa rồi à?”

Tống Thư Hàng ảo não xoa huyệt thái dương.

Sa mạc đến rồi, vậy tiếp theo là đến lượt bạch mã và thiếu niên áo xanh xuất hiện chứ nhỉ?

Leng keng~

Tiếng nhạc ngựa vui tai vang lên.

“Hay lắm.”

Tống Thư Hàng nói… Vốn hắn còn định tìm cơ hội vào sa mạc nóng bỏng của Bạch tiền bối một lần nữa. Không ngờ nguyện vọng lại thành hiện thực nhanh như thế.

Chương 2020: Tình tiết ẩn mới?

Cách đây không lâu Tống Thư Hàng còn nghĩ đợi đến khi về hiện thế, gặp lại Bạch tiền bối thì nhờ tiền bối mở ‘thực tại ảo’ ra lần nữa.

Không ngờ nguyện vọng này trở thành hiện thực nhanh như thế.

Trước kia khi hắn còn là một tay mơ tu chân thì đã từng rơi vào ‘thực tại ảo’ của Bạch tiền bối, bị thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã ngược đãi hết lần này đến lần khác với đủ mọi tư thế, thảm thiết vô cùng.

Mà hôm nay, hắn đã có được thực lực Chân Quân lục phẩm, chắc chắn có thể tẩn cho thiếu niên áo xanh trong thế giới sa mạc kia một trận!

Bởi vì theo như suy đoán của Đậu Đậu, thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã trong sa mạc đó chỉ có thực lực tam phẩm.

Lúc trước, khi Đậu Đậu, Tống Thư Hàng, Đường thiếu chủ cùng bị cuốn vào trong ‘thực tại ảo’, Đậu Đậu cũng từng gặp phải thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã kia. Khi đó Đậu Đậu cảnh giới tứ phẩm chỉ cần hiện ra chân thân rồi nằm bò dưới đất không động đậy thì thiếu niên áo xanh đã không thể đánh được nó.

Mà bây giờ mình có thực lực lục phẩm, đấu với thiếu niên cảnh giới tam phẩm… hề hề hề!

…

…

“Đến đây đi, thiếu niên.”

Tống Thư Hàng bật cười sảng khoái, xoay đầu về hướng phát ra tiếng chuông để, nhìn thiếu niên kia. Nôm nay, Tống mỗ ta sẽ dạy ngươi luyện quyền!

Leng keng, tiếng chuông ngựa càng ngày càng gần.

Chẳng mấy chốc, thân ảnh một người một ngựa đã đến gần

Tống Thư Hàng.

Ngựa trắng, áo xanh và thiếu niên.

Thiếu niên đó rất tuấn tú, môi hồng răng trắng, da như bạch ngọc, nhìn có vẻ như khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Không sai, chính là hắn!

Hắn vẫn y hệt sáu tháng trước, không thay đổi chút nào.

Tống Thư Hàng nhìn thấy thiếu niên áo xanh, thiếu niên cũng thấy hắn.

Bốn mắt nhìn nhau.

‘Bây giờ chắc hẳn sẽ là câu thoại đã trở thành ác mộng của mình [Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, rốt cuộc ta cũng tìm dược ngươi rồi] cho xem.’

Tống Thư Hàng ôn lại các tình tiết của ‘thực tại ảo’ một lượt.

Trong lúc hắn đang suy tư, bạch mã và thiếu niên áo xanh lại dừng bước ở cồn cát.

Hắn dắt ngựa, đứng từ xa nhìn Tống Thư Hàng nhưng không tiến lên nữa.

Tống Thư Hàng nghi hoặc: “???”

Sao còn chưa đi qua đây thế này?

Thiếu niên áo xanh vươn tay, dắt ngựa sang một bên.

Sau đó, hắn đứng ở chỗ cồn cát nhỏ, bắt đầu vung quyền.

Đầu tiên là quyền pháp căn bản… Kiến thức quyền pháp căn bản lúc đầu của Tống Thư Hàng đều là nhờ chịu đòn mà ra cả.

Sau khi đánh quyền pháp căn bản xong, quyền pháp của thiếu niên áo xanh thay đổi, biến thành quyền pháp cao cấp hơn.

Theo động tác của hắn, cát vàng bay lên, quyền kình bắn ra bốn phía.

Khí thế hào hùng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc gãi đầu.

Kịch bản này không đúng.

Chẳng lẽ ta đã khởi động tình tiết ẩn ư?

Tình tiết ẩn lần trước là thiếu niên áo xanh tỏ tình với Tiểu Bạch.

Lần này thì sao đây?

Tống Thư Hàng bắt đầu cảm thấy mong chờ

Một lúc lâu sau.

Thiếu niên áo xanh bên cồn cát đánh xong ba bộ quyền pháp thì thu quyền, thở hắt ra, sau đó dắt bạch mã của mình rời đi trong tiếng chuông vui tai.

Đi rồi…

Cứ thế mà đi luôn.

Chỉ còn một mình Tống Thư Hàng phơi khô cả thây trong sa mạc, mặt mày ngơ ngác.

Gạt hắn sang một bên phơi nắng như thế luôn ư?

Không tới tẩn hắn như trước kia hả?

“Đừng đi mà.”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, đuổi theo thiếu niên áo xanh kia.

Với tốc độ của hắn bây giờ, đuổi theo thiếu niên áo xanh không phải là chuyện quá khó khăn. Nhưng hắn mới đuổi được hai bước thì thân ảnh của thiếu niên áo xanh và bạch mã đã hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “…”

Không sao, lát nữa chắc chắn thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã kia sẽ xuất hiện tiếp.

Tống Thư Hàng dừng bước, tìm một chỗ trong sa mạc mà ngồi xuống.

Nếu như lát nữa lại gặp được thiếu niên áo xanh kia thì hắn sẽ không nói gì mà xông lên đánh ngay và luôn!

Đến lúc đó, nhất định phải để thiếu niên áo xanh nếm thử uy lực khi hai nắm đấm + hai mươi nắm đấm tóc cùng thi triển quyền pháp.

Khoảng năm sáu phút sau.

Một tràng tiếng chuông vui tai vang lên.

Đến rồi đến rồi!

Tống Thư Hàng nhảy bật dậy tại chỗ, nhìn về hướng phát ra tiếng chuông.

Thân ảnh của một người một ngựa đó lại đập vào mắt hắn.

“Hề hề hề.”

Tống Thư Hàng siết chặt hai tay, mái tóc dài tản ra, hóa thành hai mươi nắm đấm, chuẩn bị sẵn sàng.

Leng keng ~

Thiếu niên áo xanh và bạch mã xuất hiện trên cồn cát.

Cũng giống như lúc trước, khi hắn nhìn thấy Tống Thư Hàng thì dừng lại. Sau đó, hai người cùng nhìn nhau.

Thiếu niên dắt ngựa sang bên cạnh cồn cát, bắt đầu luyện quyền tại chỗ.

Lần này, Tống Thư Hàng không cho hắn cơ hội chạy trốn nữa.

“Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, Một!”

Một quyền này, trong cong có thẳng, quyền như trọng pháo, lực lớn thế nặng!

Thiếu niên áo xanh nhìn thấy Tống Thư Hàng nhảy tới thì mỉm cười.

“Tiểu Bạch, ngươi không tức giận nữa à?”

Vừa nói hắn vừa rướng người lên trước, giơ cổ tay lên, nhẹ nhàng ngăn cản cổ tay của Tống Thư Hàng.

Bốp ~

Nắm đấm của Tống Thư Hàng bị đỡ lấy một cách linh hoạt.

Đồng thời, thiếu niên kia giơ bàn tay lên, ấn vào lồng ngực của Tống Thư Hàng.

“???”

Tống Thư Hàng thúc giục niệm lực, cưỡng chế nâng cơ thể lên, tránh thoát một chưởng này.

Đồng thời, hai mươi nắm đấm tóc của hắn tập trung vị trí thiếu niên, ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’, ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’, ‘Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ ấn’, còn cả ‘Cự Kình Phún Xạ’ trong ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ Cự Kinh thiên cùng lúc tung ra.

Hai mươi nắm đấm đồng loạt đập về phía thiếu niên áo xanh.

“Hì hì hì, Tiểu Bạch thật lợi hại, nhưng ta sẽ không thua ngươi đâu.”

Thiếu niên áo xanh mỉm cười vui vẻ:

“Xem ra đây, bí pháp… thiên thủ thần thông!”

Hai bàn tay của thiếu niên liên tục vung lên, vạch ra một quỹ đạo quỷ dị, mỗi một quỹ tích của bàn tay đều hợp với ‘mệnh số’.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thấy trước mắt mình đâu đâu cũng là bàn tay của thiếu niên.

Là kỹ năng tấn công che mắt hèn hạ!

Song chưởng đầy trời hóa giải tất cả công kích của Tống Thư Hàng, nhưng thế công không hề giảm mà đánh mạnh về phía Tống Thư Hàng.

Đây hoàn toàn không phải là cảnh giới tam phẩm.

Cảnh giới tam phẩm không thể trâu bò như thế được.

Không được khinh địch nữa, phải coi thiếu niên áo xanh này thành kẻ địch cùng cảnh giới mới được.

Cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng chấn động.

“Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp, Nhị!”

Cả hai bàn tay và hai mươi nắm đấm tóc của hắn đồng loạt thi triển thức thứ hai này.

Quyền pháp rợp trời, trong tích tắc mỗi một nắm đấm đánh ra trăm quyền, quyền nào cũng có tốc độ siêu thanh.

Rầm rầm rầm rầm ~

Tống Thư Hàng và thiếu niên áo xanh lấy nhanh đánh nhanh, lấy quyền đối chưởng, không ngừng va chạm.

Mỗi khi bàn tay của hai người chạm vào nhau đều bộc phát ra khí thế khủng bổ, tạo ra tiếng va chạm như tiếng sấm.

Trong tích tắc, sau hơn ngàn vạn lần va chạm, trong sa mạc bắt đầu hình thành gió bão.

Không ngờ thiếu niên áo xanh lại bất phân cao thấp với Tống Thư Hàng.

“Ha.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Quyền chưởng không phân cao thấp nhưng hắn còn có đồng thuật.

“Thuật giám định cường giả!”

Mắt trái của Tống Thư Hàng sáng lên, đây là kỹ năng chỉ có cường giả tuyệt thế mới có thể miễn dịch, phải xem thiếu niên này có tự tránh được không.

Một khi thuật giám định cường giả được phóng ra, không thể trốn tránh!

“Suỵt”

Ngay khi mắt trái của Tống Thư Hàng sáng lên, một cái chân từ trên trời giáng xuống, rơi lên lưng hắn.

Cái chân đó đập hắn bẹp dí dưới đất.

Tống Thư Hàng: “???”

“A, tới giờ rồi. Ta phải trở về thôi.”

Thiếu niên áo xanh cũng ngừng lại.

Hắn tung người nhảy lên, cưỡi trên lưng ngựa, đi về đằng xa:

“Tiểu Bạch, ngươi để tóc dài đẹp lắm.”

Chương 2021: Con đường dài nhất ta đã từng đi

Mái tóc dài của Tống Thư Hàng bay tán loạn, tâm tình của hắn hiện giờ cũng hỗn loạn như chính mái tóc của mình vậy.

Đồng thời trong lòng của hắn cũng đoán được đại khái một trong những nguyên nhân kích hoạt 'tình tiết ẩn' rồi, đó chính là tóc dài!

Tóc dài cộng thêm một số nhân tố khác mà hắn chưa nghĩ ra đã cùng kích hoạt tình tiết ẩn lần này.

Nếu như đã đoán được nguyên nhân thì hóa giải sẽ dễ dàng hơn.

Tống Thư Hàng vung tay ra, 'song đao Ô Tặc Bạo Quân' trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú xuất hiện trong tay hắn. Hắn cầm trường đao cắt mái tóc dài của mình đi.

Mái tóc tung bay, tóc dài biến thành tóc ngắn.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Không có tóc dài thì sẽ không kích hoạt tình tiết ẩn mới như khi nãy nữa.

Vậy lát nữa, khi thiếu niên áo xanh lại xuất hiện thì chắc sẽ là thiếu niên bình thường trước kia.

Khà khà khà!

Tống Thư Hàng giơ song đao lên, đợi thiếu niên áo xanh xuất hiện lại.

Đồng thời, trong đầu của hắn bắt đầu sắp xếp lại nội dung mà 'tình tiết ẩn mới' lần này muốn thể hiện.

Chắc chắn tuyến thời gian của tình tiết ẩn lần này xảy ra sau [Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài đến eo] lần trước.

Hơn nữa, trong tình tiết ẩn này, thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã đã lỡ chọc giận 'Tiểu Bạch', vì thế khi xuất hiện hắn mới không tiếp xúc với 'Tiểu Bạch' luôn mà lại đứng ở cồn cát đằng xa múa võ. Trước khi 'Tiểu Bạch' nguôi giận, hắn luyện võ xong sẽ rời đi ngay.

Ngoài ra còn một điểm đáng chú ý nữa là ‘Tiểu Bạch’ đang để tóc dài.

Mặc kệ sau này tóc của ‘Tiểu Bạch’ có dài tới eo hay không, nhưng Tiểu Bạch thật sự đang nuôi tóc dài.

“Chậc chậc chậc.”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng nhếch lên, lại biết thêm được một quá khứ đen tối khác của Bạch tiền bối rồi.

Leng keng ~

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì tiếng chuông ngựa lại vang lên.

Lần này, thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã trở lại nhanh hơn lần trước.

[Không sai, thế này mới đúng là khoảng cách thời gian xuất hiện lại bình thường của ‘thiếu niên áo xanh’.]

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Thiếu niên áo xanh ngày trước treo hắn lên đánh, hành xác hắn đến rơi lệ lần nào cũng xuất hiện lại nhanh như thế đấy.

Đến rồi đến rồi.

Tống Thư Hàng quay đầu, nhìn về hướng phát ra tiếng chuông.

Thân ảnh một người một ngựa lại hiện lên lần nữa.

Nhưng lần này… không phải là thiếu niên.

Thiếu niên kia… đã trưởng thành rồi.

Vẫn tuấn mỹ như trước, dáng vẻ của hắn giống Bạch tiền bối hiện giờ tới ba phần.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, mình lại kích hoạt tình tiết ẩn mới rồi à?

“Tiểu Bạch, ngươi cắt tóc rồi.”

Thiếu niên phiên bản tóc dài lên tiếng, giọng nói của hắn không còn trẻ trung nữa mà có thêm vẻ trầm ổn.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Lúc trước để tóc dài thì kích hoạt tình tiết ẩn thứ hai, không ngờ cắt tóc rồi lại kích hoạt thêm tình tiết ẩn thứ ba thế này.

Hắn chỉ muốn thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng ban đầu

thôi.

Thôi bỏ đi, mặc kệ vậy.

Bất kể là già hay trẻ, dù sao cũng đều là ‘thiếu niên áo xanh’.

Đập hắn.

Tống Thư Hàng tung người nhảy lên, chân đạp hoa sen đen, thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ được thi triển tới cực hạn.

Cùng lúc đó, hắn phất tay trái, tế ‘đao Ô Tặc Bạo Quân’ bên trái ra.

Đao Độn Nguyệt Quang!

Bảo đao biến thành ánh trăng, như ẩn như hiện, chém về phía thiếu niên áo xanh.

Cổ tay phải của hắn chuyển động.

Ngọn lửa hừng hực bốc lên trên thân đao, đao ý trảm thiên ngưng tụ thành Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

“Ha ha ha, Tiểu Bạch ngươi vẫn không thay đổi gì cả.”

Thiếu niên áo xanh cười to sảng khoái.

Sau đó hắn vươn tay tế ra một thanh trường kiếm.

Kiếm quang lóe lên, hắn dùng một thủ pháp xảo diệu để chặn ‘Đao Độn Nguyệt Quang’ lại.

“Đi!”

Cùng lúc đó, một thanh nhuyễn kiếm bay ra từ thắt lưng của hắn, hóa thành kiếm quang bảy màu, chém về phía Tống Thư Hàng.

Lấy kiếm pháp đối phó với ‘ngự đao thuật’ của Tống Thư Hàng.

Lại dùng ‘ngự kiếm thuật’ để đối phó với Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Hai người bị cuốn vào cuộc chiến một lần nữa.

Một người một kiếm đại chiến với bảo đao trong không trung.

Một người một đao dây dưa với phi kiếm trên bầu trời.

Vì để duy trì thế cân bằng, Tống Thư Hàng không thể không thử sử dụng ‘Ngự Đao Tàn Đao’.

Chính là đao pháp mà Hằng Hỏa tiền bối chuẩn bị cho hắn.

Vừa học vừa ứng dụng.

Thiên phú ‘đao đạo’ của Tống Thư Hàng quả thật rất xuất chúng.

Trước đây từng có tiền bối đánh giá Tống Thư Hàng như thế này: Nếu như số liệu hóa thiên phú đao pháp, thiên tài đao đạo thông thường sẽ được chia điểm như sau: thiên phú kiếm thuật 1, thiên phú đao pháp 9 hoặc là lệch hẳn, thiên phú kiếm thuật 0, thiên phú đao pháp 10.

Mà Tống Thư Hàng lại chia điểm như thế này: Thiên phú kiếm thuật -10, thiên phú đao pháp 20.

Vừa học vừa dùng mà hắn lại có thể theo kịp tiết tấu của ‘thiếu niên áo xanh’, phải chăng là do thiếu niên kia luôn phối hợp với hắn?

Trận tỷ thí này không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Tống Thư Hàng toàn tâm toàn ý dốc sức chiến đấu, đắm chìm trong việc tu luyện ‘Tàn Đao’.

Bất tri bất giác, cả bộ ‘Tàn Đao’ đã được hắn thi triển từ đầu đến cuối một lượt.

“Sắp hết giờ rồi đấy Tiểu Bạch.”

Thiếu niên áo xanh lên tiếng.

Dứt lời, hắn lập tức lui lại.

“Lộc cộc!”

m thanh quen thuộc vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Một cái móng ngựa nện thẳng lên người hắn, đạp hắn nằm bẹp xuống đất.

Mặt của Tống Thư Hàng chôn dưới cát: “…”

“Ha ha ha ha.”

Thiếu niên áo xanh ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay ra chọc lên người hắn.

Tống Thư Hàng đang định ngẩng đầu lên, nhưng đúng lúc này, tay của thiếu niên áo xanh đặt lên đầu hắn, ấn nó vào trong cát.

Loài người lại độc ác đến mức này ư?

Lúc này nhân tính xấu xa đã được bộc lộ hoàn toàn.

“Ngươi nói xem tại sao con người đều phải chết nhỉ? Tiểu Bạch.”

Thiếu niên áo xanh đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “???”

Tình tiết ẩn thứ ba này lại có thêm tiến triển khó đỡ gì mới à?

Nên hắn yên lặng vùi mặt mình xuống sa mạc, phối hợp với nội dung vở kịch.

“Cho dù là tu luyện giả, nếu bị giết thì cũng phải chết.”

Thiếu niên áo xanh tiếp tục nói.

[Không, tu luyện giả bị giết vẫn có thể sống lại à nha ~ giống như ta nè.]

Tống Thư Hàng thầm đáp, nhưng hắn không lên tiếng, sợ quấy nhiễu hướng phát triển của tình tiết.

“A, hết giờ rồi.”

Thiếu niên áo xanh đột nhiên nói.

Sau đó hắn đứng bật dậy, nhảy lên trên mình bạch mã.

Bạch mã nhấc chân, phi nước đại rồi biến mất giữa sa mạc.

Tống Thư Hàng thộn mặt ra: “???”

Tình tiết đâu, tình tiết tiếp theo đâu?

“Ta đợi cả buổi trời như thế rồi, ngươi phải kể nốt tình tiết tiếp theo cho ta đi chứ.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời rồi nói…

“Tình tiết tiếp theo ta còn chưa viết xong.”

Lúc này, một giọng nói trong veo vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy ‘Tiểu Bạch’ đang ngồi khoanh chân trong sa mạc, cầm một nhánh cây vẽ lên mặt cát.

“Tiểu Bạch?”

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối phiên bản nhỏ.

“Là Bạch tiền bối.”

Tiểu Bạch ném nhánh cây đi, hài lòng vỗ tay:

“Đợi ta viết xong tình tiết tiếp theo rồi lại thả ngươi vào đây.”

“…”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật:

“Thế Bạch tiền bối, tình tiết ẩn thứ lúc trước và thứ ba khi nãy là?”

“Ừm, đều là ta viết ra ngay tại chỗ đấy.”

Bạch tiền bối gật đầu:

“Ta viết ra từng cái theo tâm lý của ngươi.”

Hóa ra con đường dài nhất mà ta đi qua chính là chiêu trò của Bạch tiền bối ngài. (*)

(*) tất cả mọi con đường mà ta đi đều do ngươi bố trí, ta bị nhốt bên trong không tìm thấy lối ra.

Chương 2022: Trải nghiệm khác nhau, ảo giác khác nhau

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, Tiểu Bạch vẫn đang ngồi xổm trong sa mạc, dùng nhánh cây vẽ vời trên nền cát.

“Tất cả những tình tiết này đều do Bạch tiền bối ngươi viết ra cả ư?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Bởi vì hắn càng nghĩ càng thấy có một số tình tiết rất vi diệu.

“Hết giờ rồi.”

Tiểu Bạch nói.

Lại là câu thoại này à?

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Giờ gì?”

“Chúng ta đến trạm rồi.”

Tiểu Bạch đáp.

Dứt lời, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trời đất đảo ngược, sa mạc nóng bỏng tách ra, cơ thể của hắn đã quay lại trong ‘pháp khí phi kiếm’.

Thực tại ảo bị giải trừ.

Hắn lập tức nhìn về phía Bạch tiền bối ở ghế lái… Không biết từ lúc nào, Bạch tiền bối đã nằm bò trên ghế mà ngủ, pháp khí phi kiếm đang tự động lái.

Tống Thư Hàng lại nhìn mái tóc dài của Bạch tiền bối.

Tuy chưa đến eo nhưng tóc của hắn đã dài hơn lần trước nhiều, hiện giờ tóc đã dài đến lưng, trên eo một chút.

[Có vẻ như sắp dài đến eo rồi.]

Tống Thư Hàng xoa cằm.

“Ơ, Thư Hàng ngươi cắt tóc rồi à?”

Tô thị A Thập Lục đứng bên cạnh chợt hỏi.

“Khụ khụ, do một vài nguyên nhân bất khả kháng nên ta buộc phải cắt tóc đi.”

Tống Thư Hàng xoay đầu nhìn A Thập Lục, Quy tiền bối và Thông Nương, hỏi:

“À mà Thập Lục, Thông Nương, khi nãy các ngươi có đi vào ‘thực tại ảo’ không?”

Tô thị A Thập Lục lắc đầu, gương mặt của cô ửng hồng, ngón tay thon dài cuốn lấy những sợi tóc ngắn của mình.

A Thập Lục thẹn thùng đẹp không sao tả xiết.

Nếu không phải bây giờ là cơ thể bằng gỗ thì chắc chắn nhịp tim của Tống Thư Hàng sẽ loạn nhịp.

Nhưng vấn đề là tại sao cô ấy phải thẹn thùng cơ chứ?

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Lúc này, Thông Nương đứng bên cạnh cười hì hì nói:

“Sau khi ta đi vào phòng của ngươi thì đã nhìn thấy rất nhiều Tống Thư Hàng không ngừng bật dậy khỏi giường, miệng lầm bầm những câu thoại chẳng ăn nhập gì với nhau, gì mà ‘ta đang ở bên cạnh ngươi’, gì mà ‘mau phanh lại, phía trước là vách núi’, sau đó còn cầu hôn ta nữa chứ. Nhưng mỗi lần cầu hôn xong là ngươi lại tự nhiên chết đi, biến thành một cái xác. Từ khi thực tại ảo bắt đầu cho đến kết thúc thì thi thể của ngươi đã chất đầy nửa căn phòng. Ban đầu ta còn sợ hết cả hồn, về sau lại thấy khá thú vị.”

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt.

Rõ ràng ‘thực tại ảo’ mà Thông Nương đi vào khác với hắn.

Chắc hẳn cô đã vào ‘thực tại ảo’ thứ hai của Bạch tiền bối, đó là phiên bản vẫn chưa hoàn thành.

“Thập Lục, cô cũng vào phiên bản này à?”

Tống Thư Hàng nhìn Tô thị A Thập Lục rồi hỏi.

“Ừm.”

Tô thị A Thập Lục nhẹ giọng đáp.

“A Thập Lục này, trong ‘thực tại ảo’ đó Tống Thư Hàng cũng cầu hôn cô à?”

Thông Nương cười hì hì hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Quy tiền bối đứng bên cạnh đột nhiên huơ chân trước, nũng nịu chen vào một câu:

“Thấy ghét quá hà, không biết tên người ta mà lại đi gọi người ta là Tiểu Quy Quy. Hơn nữa ta là rùa biển, không phải rùa lông xanh, không có mọc tóc được đâu.”

“Hả? Cái gì? Tiểu Quy Quy?”

Tống Thư Hàng không biết bây giờ mình nên bày ra vẻ mặt thế nào để thể hiện nội tâm của bản thân lúc này nữa.

Xem ra, “thực tại ảo” thứ hai của Bạch tiền bối đã thay đổi rồi. Hơn nữa câu thoại cầu hôn chỉ có một câu kia thôi mà nhỉ?

[Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài đến eo thì gả cho ta nhé.]

Nhưng hiển nhiên, trong ‘thực tại ảo’ thứ hai của Bạch tiền bối thì câu thoại này đã bị sửa lại.

Lại liên tưởng đến gương mặt đỏ bừng của A Thập Lục, Tống Thư Hàng có thể mường tượng ra được đại khái cảnh tượng đó.

E là lời thoại đã được sửa thành [Thập Lục, đợi cô tóc dài đến eo thì gả cho ta nhé…]

Của Thông Nương thì sửa thành tên cô ấy. Nếu gặp Quy tiền bối thì đổi luôn thành ‘Tiểu Quy Quy’.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng chợt thấy đau hết cả mề.

Bởi vì nếu theo như tình tiết này… nhỡ đâu có một người đàn ông bị cuốn vào trong ‘thực tại ảo’ của Bạch tiền bối, chẳng lẽ Tống Thư Hàng phiên bản thực tại ảo cũng phải tỏ tình với người đàn ông đó à?

Ví dụ như các thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ bị cuốn vào ‘thực tại ảo’ của Bạch tiền bối:

[Hoàng Sơn, đợi ngươi tóc dài đến eothì gả cho ta nhé?]

Nhìn nhìn nhìn nhìn… trời!

Hai tay Tống Thư Hàng vỗ cái bốp lên mặt mình.

Không thể tưởng tượng tiếp nữa, còn nghĩ nữa thì tối về thể nào cũng gặp ác mộng cho mà xem.

Nếu thật sự như thế, ‘thực tại ảo’ thứ hai của Bạch tiền bối sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Lần sau nhất định phải chú ý, không thể để Bạch tiền bối tiện tay thi triển ‘thực tại ảo’ được.

Phải nghĩ cho tương lai của mình.

“Thư Hàng, ‘thực tại ảo’ mà ngươi gặp phải không như thế à?”

Giọng nói của Bạch long tỷ tỷ vang lên.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi rồi gật đầu nói:

“Thứ ta vào là ‘thực tại ảo’ phiên bản cũ – thế giới sa mạc. Sau đó bị ngựa đá liền tù tì hai lần.”

“Ơ? Không cùng một thực tại ảo ư. Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ gặp phải cảnh tự tỏ tình với chính mình nữa chứ.”

Bạch long tỷ tỷ tiếc nuối nói.

Cô còn tưởng rằng Tống Thư Hàng cắt tóc là vì gặp phải cảnh tự tỏ tình nên sôi máu lên bèn cắt luôn mái tóc dài tới eo đi. Không ngờ là chẳng phải như thế.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật: “…”

Ban đầu Bạch long tỷ tỷ chính là một một người chị gái dịu dàng chu đáo, nhất cử nhất động đều tràn ngập khí tức thục nữ và sự dịu dàng của một người chị cả. Tống Thư Hàng bắt đầu thấy nhớ Bạch long tỷ tỷ ban đầu .

Khi đó, chỉ cần nghe thấy giọng nói dịu dàng của Bạch long tỷ tỷ thôi cũng khiến người ta cảm thấy như được chữa trị.

Móng vuốt nhỏ của Bạch long tỷ tỷ xòe ra, che miệng mỉm cười:

“Lúc trước ta còn nghĩ, nếu như một Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy ra tỏ tình với Tống Thư Hàng bản thể thì chắc là thú vị phải biết.

Ví dụ thế này, trong thực tại ảo, một Tống Thư Hàng ngồi xuống, nói với Tống Thư Hàng kia:

[Thư Hàng, đợi ngươi tóc dài tới eo thì gả cho ta nhé.]

Tiếp đó, Tống Thư Hàng khi ấy đúng lúc vẫn còn tóc dài, tóc bay phấp phới, đáp:

[Được.]

Cảnh tượng đó chắc chắn sẽ rất thú vị.”

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên:

“Bạch long tỷ tỷ.”

“Cảnh tượng đó kinh khủng quá.”

Tống Thư Hàng nói, nhưng hắn đột nhiên khựng lại.

Bạch long tỷ tỷ chớp mắt với hắn:

“Hì hì hì.”

“Ha ha… ha ha.”

Tống Thư Hàng gãi đầu… bây giờ trừ cười ra thì hắn không biết nên nói gì cả.

Đồng thời, trong đầu của hắn không nhịn được mà nghĩ tới buôi họp mặt thường niên vào tháng 12 của Tô thị.

Chân trước của Quy tiền bối chống lên cằm, thân là chuyên gia tâm lý học, nó đã đoán được rất nhiều chuyện từ vẻ mặt của Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục.

Hai bàn tay nhỏ bé của Thông Nương bám trên mai rùa, dường như cũng đang suy nghĩ gì đó.

“Núi… núi… núi!”

Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên chui ra rồi kêu lớn.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại.

“Núi núi núi, Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng hét lớn, vội vàng chạy đến bên cạnh Bạch tiền bối, vươn tay ra vỗ người hắn.

Bùm ~~

Hào quang hộ thể trên người Bạch tiền bối lóe lên.

Tống Thư Hàng bị bắn bay ra ngoài.

Chương 2023: Mặt nạ của Ngân Quái

Những tu sĩ có thực lực cường đại lợi hại như thế đấy, cho dù ngủ một giấc thì sức mạnh trong người hắn cũng sẽ tự động bảo vệ cơ thể.

Uy lực bắn ngược lại khá lớn.

Tống Thư Hàng bị đánh bay đi, lăn mấy vòng liền… mình ở lại, đầu chia xa.

Vũ Nhu Tử da đen kêu lên:

“Sắp đụng rồi, sắp đụng mất rồi.”

“Mau gọi Bạch tiền bối tỉnh lại đi.”

Cái đầu của Tống Thư Hàng sốt ruột kêu to.

“Muộn rồi!”

Tứ chi và đầu của Quy tiền bối rụt luôn vào trong mai, nó còn thuận tay mang luôn cả Thông Nương vào:

“Tất cả mọi người chuẩn bị cho việc va chạm đi.”

“Đầu của ta, đầu của ta.”

Tống Thư Hàng kêu toáng lên, vừa rồi hắn vô thức thúc giục mái tóc, muốn hóa tóc thành nắm đấm.

Nhưng sau đó hắn lại phát hiện ra bây giờ mình đang để tóc ngắn, chỉ có thể ngưng tụ ra hai mươi bàn tay nhỏ xíu. Trông như đặt hai mươi nắm đấm đồ chơi lên đầu đinh vậy.

Những bàn tay từ tóc thế này hoàn toàn không có chút tác dụng nào, cũng chẳng đấm được vào ngực ai, chỉ để trang trí mà thôi.

Tô thị A Thập Lục sải bước đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, cúi người định ôm lấy đầu của hắn.

Bùm ~~~

Pháp khí phi kiếm đã đâm sầm vào ngọn núi trước mặt.

Sau tiếng va chạm đinh tai nhức óc thì pháp khí phi kiếm khổng lồ đã tông sập đỉnh núi, cắm thẳng vào thân núi.

Bởi vì tốc độ phi hành của pháp khí phi kiếm quá nhanh nên lực va chạm cũng rất mạnh.

Đầu của Tống Thư Hàng lại bị văng ra ngoài lần nữa, A Thập Lục không thể nhặt đầu hắn được.

Đầu của hắn đập mạnh về phía tường sắt, đúng vào lúc sắp va chạm thì có một đóa hoa sen đen nở rộ, chêm vào giữa tường sắt và đầu của hắn giúp giảm lực va chạm.

Bốp!

Mặt của Tống Thư Hàng đụng thẳng vào hoa sen đen, tiếp xúc thân mật với tường sắt.

“A a a a ~”

Tống Thư Hàng hét thảm, nếu không phải hắn dùng niệm lực + hoa sen đen để hoãn lại kịp thời thì chắc lúc này mặt đã sưng vù lên rồi.

[Cũng may ta vẫn còn chút thủ đoạn.]

Tống Thư Hàng thầm đắc ý.

Khi hắn còn đang suy nghĩ, một chiếc mai rùa cực lớn lao về phía đầu của hắn.

Tống Thư Hàng hoảng sợ trợn trợn to hai mắt: “!!!”

Quy tiền bối!

Bốp!

Mai rùa của Quy tiền bối đập thẳng lên mặt Tống Thư Hàng.

Cú va chạm với lực đạo tuyệt vọng đó khiến Tống Thư Hàng đau khổ nhắm mắt lại.

“Ơ? Cú va chạm không mạnh như mình tưởng tượng nhỉ.”

Quy tiền bối nghi hoặc nói.

“Đó là đương nhiên.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói:

“Bởi vì có Tống mỗ ta giảm xóc cho tiền bối mà.”

Quy tiền bối thò đầu ra, nhìn Tống Thư Hàng suýt bị đè cho bẹp dí ở bên dưới, cười gượng nói:

“Ngươi vất vả rồi.”

“Vì mọi người phục vụ.”

Tống Thư Hàng thở dài:

“Quy tiền bối, ngươi có thể đi xuống rồi chứ? Mai rùa của ngươi cấn mặt ta đau quá, cho dù ta dùng ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ + ‘Cương Thủ’ + “Thánh Viên Long Lực Thần Công’ để cường hóa da mặt thì vẫn thấy đau lắm đấy nhé.”

“Ha ha ha.”

Quy tiền bối duỗi tứ chi ra, nhanh nhẹn nhảy xuống.

Đầu của Tống Thư Hàng bay lên, rơi xuống trên cơ thể bằng gỗ của mình:

“Nhiều cành cây bị gãy quá.”

“Ta cắt tỉa lại cho ngươi.”

Tô thị A Thập Lục bước lên, lấy một con dao nhỏ ra, chỉnh lại những cành cây bị đứt gãy cho Tống Thư Hàng.

Vẫn quy tắc cũ, các cành cây đều được bảo quản kỹ, nói không chừng về sau lại cần dùng đến.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối.”

Vũ Nhu Tử da đen vẫn còn đang gọi Bạch tiền bối tỉnh dậy.

Bạch tiền bối mơ màng ngẩng đầu lên, khóe miệng ẩn ẩn còn vương vết nước miếng.

Vũ Nhu Tử da đen lập tức quay đầu đi.

Bạch tiền bối vừa ngủ dậy không thu liễm mị lực của bản thân, cộng thêm dáng vẻ mơ màng khi vừa tỉnh ngủ kia, mị lực vô cùng đáng sợ… không thể nhìn thẳng.

“A, đến rồi à.”

Bạch tiền bối duỗi lưng một cái rồi đứng dậy.

Sau đó hắn quay đầu lại nhìn mấy người Tống Thư Hàng.

“Ừm, Thư Hàng này, hình xăm mai rùa trên mặt ngươi đẹp đấy.”

Bạch tiền bối khựng lại một chút rồi gật đầu tán thưởng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Cảm ơn lời khen của Bạch tiền bối.”

Đây còn là hoa văn mai rùa biển bản limited luôn đấy.

“Đi thôi, xuống khỏi phi kiếm đi. Chúng ta đã đến thú giới rồi.”

Dứt lời, Bạch tiền bối mở cửa pháp khí phi kiếm, chân đạp vào không trung.

“Chúng ta mau đuổi theo thôi.”

Dường như Tống Thư Hàng nghĩ ra điều gì đó nên vội nói.

Vũ Nhu Tử nahnh chóng trở lại trên người Tống Thư Hàng, tất cả cùng theo chân Bạch tiền bối đi đến chỗ thân núi mà pháp khí phi kiếm đã cắm vào.

Quả nhiên đúng như suy đoán của Tống Thư Hàng, lúc này Bạch tiền bối đang ngồi xổm trước một chiếc hố nhỏ, xắn tay áo lên để móc gì đó bên trong.

“Qủa nhiên là thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối đã được khởi động.”

Tống Thư Hàng giải thích:

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, mỗi khi thuộc tính này của Bạch tiền bối được kích hoạt thì có lẽ những người xung quanh sẽ gặp chút sự cố hơi thảm, nhưng chỉ cần vượt qua tai nạn thì sẽ được hưởng phú quý.”

“Thảm ư? Ta lại thấy không thảm lắm.”

Quy tiền bối nói, ngay cả khi phi kiếm va vào núi thì cũng có đầu của Tống Thư Hàng làm đệm cho nó rồi.

“Ừm, mình ta thảm.”

Tống Thư Hàng thở dài đáp.

Nhưng nói tóm lại, tai nạn lần này cũng không lớn lắm.

Chắc hẳn đẳng cấp của bảo vật cũng sẽ không cao.

“Có rồi.”

Bạch tiền bối móc ra một chiếc hòm nhỏ.

Trên chiếc hòm có hai tờ giấy niêm phong.

Một tờ trong đó viết:

“Răng vàng răng bạc, một lời định vạn quẻ trong thiên hạ.”

Tờ còn lại ghi:

“Mọi quẻ tường tận, ta là đại tiên sư vạn quẻ đều trúng!”

“Lời thoại bốc phét này quen thế nhỉ.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Hắn cảm thấy hình như mình đã nhìn thấy ở đâu rồi.

“Ừm.”

Bạch tiền bối cũng gật đầu, hắn vươn tay miết nhẹ hai tấm giấy niêm phong, hai tờ giấy rơi xuống, lộ ra một đống… mặt nạ.

“Mặt nạ!”

Hai mắt của Quy tiền bối sáng lên, nó rất thích loại bảo vật này.

“Là mặt nạ.”

Bạch tiền bối khoan thai nói.

Dứt lời, hắn vươn tay lấy một tờ giấy ra khỏi hòm.

Trên tờ giấy có một dòng chữ được viết bằng thứ văn tự trông như gà bới.

Tống Thư Hàng không hiểu loại chữ này.

Bạch tiền bối đọc to lên:

“Cuộc đời có muôn hình muôn vẻ, mỗi gương mặt một cuộc đời, mỗi cuộc đời là một loại hưởng thụ. Hai mươi gương mặt khác nhau này xin tặng cho người có duyên… Ngân Quái Thiên Tôn.”

Tô thị A Thập Lục nhìn những thứ có hình dạng như mặt nạ kia:

“Ngân Quái Thiên Tôn?”

“Sư phụ của Đồng Quái tiền bối? Truyền nhân của hệ quẻ kim loại?”

Tống Thư Hàng hỏi

Đệ tử của Đồng Quái Tiên Sư là Thiết Quái Toán Tiên, vậy vị Ngân Quái Thiên Tôn này chắc là sư phụ của Tiên Sư, mà ở trên nữa chắc chắn là Kim Quái…

Vậy trên Kim Quái là cái gì? Bỗng nhiên Tống Thư Hàng thấy hơi tò mò.

“Đây là mặt nạ dùng để dịch dung.”

Bạch tiền bối quay đầu nghĩ ngợi, sau đó đưa cho Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen, Thông Nương, Quy tiền bối mỗi người một chiếc mặt nạ.

“Phần còn lại tạm thời để ở chỗ ta. Nếu cần dùng thì cứ nói với ta, nếu không dùng đến, sau khi về hiện thế ta sẽ tặng mấy thứ này cho Đồng Quái đạo hữu.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cầm lấy mặt nạ dịch dung kia:

“Dán lên là có thể thay đổi gương mặt ư?”

“Chắc là thế.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Đến lúc tới thánh sơn Gars ở thú giới thì có lẽ sẽ dùng đến nó đấy.”

Đoàn người Tống Thư Hàng tranh thủ cất ‘mặt nạ dịch dung’ đi.

Bạch tiền bối đã nói ‘có lẽ sẽ dùng đến’, vậy thì chắc chắn là sẽ dùng tới.

Chương 2024: Tam Lãng tiền bối đang @ ta

Thông Nương tò mò nhìn xung quanh rồi hỏi:

“Nơi này chính là thú giới ư?”

“Đúng vậy, mùi này chính là không khí của thú giới.”

Tống Thư Hàng đáp, không khí ở thú giới khác với trái đất, nếu như ngửi kỹ sẽ thấy hơi giống mùi trứng gà, thậm chí khi đến những nơi có nhiệt độ cao thì mùi đó sẽ biến thành mùi ‘trứng xào’.

Ở thú giới, những khi đói bụng thì chỉ hít thở thôi cũng là khiến người ta cảm thấy như bị hành hạ.

Tống Thư Hàng móc đĩa tròn kim loại ra rồi nói:

“Để ta liên lạc với Thanh Loan Tiên Tử rồi xác định lại tọa độ của chúng ta. Đúng lúc cũng sắp đến giờ hẹn của ta và cô ấy rồi.”

“Được.”

Bạch tiền bối đáp

Dứt lời, Bạch tiền bối đi tới bên cạnh pháp khí phi kiếm khổng lồ… Bởi vì va chạm mạnh với ngọn núi khi đang ở tốc độ cao nên mũi kiếm đã bị tổn hại rất nghiêm trọng.

Tô thị A Thập Lục hỏi:

“Bạch tiền bối, phải sửa pháp khí phi kiếm lại à?”

“Không sao đâu.”

Bạch tiền bối cười đáp, hắn vươn tay chỉ một cái, pháp khí phi kiếm thu nhỏ lại chỉ bằng một tấm kim loại.

Bạch tiền bối bổ sung linh thạch cho nó rồi lại tế nó ra.

Xoẹt ~

Sau khi trải qua một quá trình biến hóa siêu khoa học viễn tưởng, tiểu phi kiếm kim loại đã biến thành phi kiếm khổng lồ một lần nữa.

Pháp khí phi kiếm khổng lồ sáng loáng, đến cả vết tích va chạm ở mũi kiếm cũng đã khôi phục lại như mới.

Tính năng này thật tiện lợi.

Sau khi có được tính năng này, mỗi lần lái phi kiếm thì không phải lo tới chuyện va chạm nữa.

Ở bên cạnh, chiếc đĩa tròn kim loại của Tống Thư Hàng đã kết nối được với Thanh Loan Tiên Tử.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi đã đến thú giới rồi à?”

Giọng nói của Thanh Loan Tiên tử ẩn chứa vẻ mong chờ rất rõ ràng.

Tống Thư Hàng cười ha ha đáp:

“Đúng thế, Thanh Loan Tiên Tử, bọn ta đã tới thú giới rồi. Chúng ta gặp nhau ở đâu đây?”

“Để ta gửi tọa độ cho Bá Tống đạo hữu, ta đã sắp xếp nơi ở cho Bá Tống đạo hữu và bạn của ngươi rồi, chỉ chờ các ngươi tới nữa thôi.”

Thanh Loan Tiên Tử cười nói.

Dứt lời, cô gửi vị trí tọa độ qua ‘đĩa tròn kim loại’ cho Tống Thư Hàng, hai bên có thể sử dụng đĩa tròn kim loại để chỉ đường, vô cùng tiện lợi.

Bạch tiền bối ghé đầu vào nhìn rồi gật gù nói:

“Không xa lắm, lên phi kiếm đi, chúng ta bay tới đó.”

…

…

Pháp khí phi kiếm khổng lồ được khởi động một lần nữa, đi thẳng tới tọa độ mà Thanh Loan Tiên Tử đã gửi qua.

Lần này Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối suốt chặng đường.

Hắn sợ trong lúc đang lái thì Bạch tiền bối lại đột nhiên thất thần, sau đó mở năng lực ‘thực tại ảo’.

Phi kiếm bay với tốc độ ổn định, có lẽ là do trên đường đi Tống Thư Hàng cứ nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối nên lần này hắn không thất thần nữa.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thông Nương đứng ở đằng sau lấy điện thoại ra rồi mở mạng lên xem phim.

“Ơ? Thông Nương, ở thú giới mà cũng có tín hiệu à?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Thông Nương hơi ngẩn ra, sau đó cô vỗ búp hành của mình rồi đáp:

“Đúng nhỉ, đây là thú giới mà, tại sao ta lại lên mạng được nhỉ?”

Tống Thư Hàng thộn mặt ra: “...”

Hành ngốc đáng yêu quá.

“Trong pháp khí phi kiếm có wifi di động đặc biệt do ta chế tạo ra, chỉ cần giữ đường hầm không gian giữa nó và hiện thế ở trái đất là có thể liên kết được với Internet ở trái đất.”

Bạch tiền bối không thèm quay đầu lại:

“Nguyên lý cũng giống như chuyện cổ ngươi kẹt ở ‘suối nguồn sự sống’ trong thế giới hạch tâm còn đầu lại chìa ra ở bên ngoài vậy. Wifi di động này của ta một nửa ở ở trái đất, một nửa để ở trên pháp khí phi kiếm.”

“Hóa ra là thế.”

Tống Thư Hàng gật đầu. Đó là một cách hay, nhưng những tu sĩ bình thường không sở hữu ‘năng lực không gian’ thì không thể học được.

“Thực ra ngoài cách này, tại những ‘chư thiên vạn giới’ có tín hiệu ổn định với trái đất thì tu chân giới cũng có bán wifi di động vượt thế giới, nhưng đó là truyền tín hiệu thông qua trận pháp không gian cố định, tín hiệu không tốt lắm, giả cả cũng cao.”

Bạch tiền bối tiếp tục nói.

“Có cần nhập mật khẩu kết nối không Bạch tiền bối?”

Tống Thư Hàng lấy di động ra, thử kết nối với wifi di động trong pháp khí phi kiếm.

“Không có mật khẩu, dù sao thì cũng chỉ có thể lên mạng khi ở trong pháp khí phi kiếm được thôi.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng vuốt điện thoại, kết nối Internet thành công.

Hắn mở ‘nhóm Cửu Châu số 1’ ra theo thói quen, đúng lúc nhìn thấy có người @ hắn.

Là Cuồng Đao Tứ Lãng.

“Tam Lãng tiền bối tìm ta có việc gì à?”

Tống Thư Hàng vươn tay kéo giao diện trò chuyện lên trên, tìm thấy tin nhắn của Cuồng Đao Tam Lãng có @ hắn.

Đó là tin nhắn cách đây khoảng hai phút.

‘Trùng hợp thật, nếu không phải đúng lúc ta mở mạng thì không thể nhìn thấy tin nhắn của Cuồng Đao Tam Lãng rồi.”

Hắn thầm nghĩ.

Trong khung chat.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“@ Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, ta nhớ ngươi có số liên lạc của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu nhỉ, gửi số điện thoại qua cho ta đi, ta định gửi đồ cho ngươi.”

Tam Lãng tiền bối định gửi gì nhỉ?

Tống Thư Hàng lại kéo lên trên, tìm thấy một tin nhắn khác của Tam Lãng tiền bối.

Nói đúng hơn là vài tin nhắn.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Thảm thảm thảm, hôm nay đúng là bi kịch. [Meme thổ huyết.]”

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời Tam Lãng:

“Có chuyện gì thế?”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Hôm nay cuối cùng ta cũng liên lạc được với Vân Tước Tử Tiên Tử lần nữa, cô ấy có chút chuyện cần làm ở thú giới. Vì thế hai người bọn ta hẹn gặp nhau ở thú giới.”

Đậu Đậu ngoan ngoãn:

“Má ngươi! Ban ngày ban mặt mà đã ngược cẩu, FA bọn ta chọc đến ngươi à?”

Diệt Phượng Công Tử:

“Đậu Đậu đừng có ngắt lời, đây rõ ràng là đút thức ăn cho chó (*), ngươi không hài lòng cái gì? Cứ ngoan ngoãn mà ăn là được rồi, thơm lắm.”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Tuyết Lang Động Chủ:

“Suýt nữa là ta quên, trước đây Diệt Phượng toàn tranh đồ ăn của Đậu Đậu. Ví như khúc xương đặc chế của Hoàng Sơn tiền bối chẳng hạn. Nên nếu có phát thức ăn cho chó thì Diệt Phượng cũng sẽ ăn rất ngon lành.”

Đậu Đậu ngoan ngoãn: “…”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Đừng chuyển chủ đề, ta muốn biết sau đó xảy ra chuyện gì. @Cuồng Đao Tứ Lãng, sau đó thì sao?”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“[Meme thở dài] Vì ta đến sớm, mãi mà Vân Tước Tử Tiên Tử vẫn chưa tới. Nên ta bắt đầu việc tu luyện hàng ngày ở một vách núi trong thú giới. Tu luyện được một lúc thì ta thấy chán nên ta đặt một chiếc xà ngang ở vách núi, sau đó tự phong ấn linh lực rồi bắt đầu chơi đủ trò với xà ngang, kích thích lắm luôn, ta nhiệt liệt đề cử mọi người nên thử xem, mỗi khi hai tay ôm lấy xà ngang, cơ thể bị văng ra ngoài vách núi, quay một vòng trên vách sâu vạn trượng thì sẽ kích thích không nói nên lời được luôn đấy!”

Bắc Hà Tán Nhân:

“… Tại sao tu luyện ở vách núi mà ngươi cũng tiện thể tự tìm chết được thế hả?”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Sau đó ngươi không cẩn thận trượt tay, rơi ra khỏi xà ngang, văng xuống vách núi đúng không?”

“Còn lâu mới trượt tay nhé, đâu phải ta mới chơi thế này lần đầu.”

Cuồng Đao Tứ Lãng phản bác:

“Lúc đó ta đang chơi hăng say, trạng thái tốt chưa từng thấy, thậm chí còn làm được động tác siêu khó mà trước đây không làm được khi chơi xà ngang. Nhưng đúng lúc này, không biết có một thanh phi kiếm khổng lồ bay từ đâu tới cắm sâu vào ngọn núi, làm vỡ cả ngọn núi luôn. Kẻ đang chơi hăng là ta văng luôn ra khỏi vách núi, ngã xuống sơn cốc, trọng thương.”

Đọc đến đây, Tống Thư Hàng: “…”

(*) Ở Trung Quốc, dân FA được gọi là cẩu độc thân. Khi những cặp yêu nhau anh anh em em tình cảm, dân FA sẽ nói mình bị cho ăn “thức ăn cho chó”

Chương 2025: Đem rồng theo

Trùng… trùng hợp quá.

Phi kiếm khổng lồ ‘từ trên trời giáng xuống, cắm vỡ cả ngọn núi’ mà Tam Lãng tiền bối nói tới nhìn kểu gì cũng thấy giống với ‘máy bay’ có tạo hình phi kiếm mà hiện giờ hắn đang ngồi!

Vì muốn high và kích thích, khi chơi đu xà ở vách núi, Tam Lãng tiền bối phong ấn tất cả linh lực của mình lại. Sau khi ngọn núi bị vỡ thì hắn rơi xuống vách núi, bị thương không nhẹ.

Bàn tay đang cầm di động của Tống Thư Hàng cứng đờ lại.

[Chẳng trách lần này hắn cảm thấy khi thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối bộc phát, ‘tai nạn’ mà mọi người phải chịu không lớn lắm, hóa ra là vì ‘nạn’ này đã được Tam Lãng tiền bối chia sẻ bớt không ít rồi ư?]

Hắn thầm nghĩ.

Bây giờ hắn phải giải thích ‘tai nạn’ này với Tam Lãng tiền bối như thế nào đây?

“Có chuyện gì thế?”

Tô thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Lúc nãy khi phi kiếm đâm vào vách núi, có lẽ… tông luôn cả vào Tam Lãng tiền bối rồi.”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Bạch tiền bối nghi hoặc quay đầu lại:

“Hả?”

Trên gương mặt của Tô thị A Thập Lục cũng đầy vẻ khó hiểu.

“Vừa nãy khi lên mạng, ta thấy tin nhắn của Tam Lãng tiền bối ở trong nhóm. Mà lúc đó Bạch tiền bối không cảm ứng được khí tức của Tam Lãng tiền bối à?”

Tống Thư Hàng dở khóc dờ cười nói.

Bạch tiền bối đáp:

“Khi ta tỉnh lại thì phi kiếm đã đâm vào vách núi rồi. Đợi khi ta hoàn toàn tỉnh táo thì chỉ cảm ứng được khí tức của bảo vật, không thấy Tam Lãng đạo hữu.”

Lúc này Tô thị A Thập Lục cũng đã xem hết tin nhắn, bèn nói:

“Có phải là do Tam Lãng tiền bối đã phong ấn tất cả linh lực của mình không?”

“Ngoại trừ phong ấn hết linh lực, nói không chừng trên người hắn còn có pháp khí che giấu khí tức nữa. Nơi này là thú giới, khi tới nơi này, một số tu sĩ nhân loại đều thích đeo những pháp khí như thế.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Thông Nương hỏi:

“Vậy chúng ta có cần quay lại xem vết thương của Tam Lãng tiền bối như thế nào không?”

“Vậy để ta quay đầu.”

Bạch tiền bối nói.

“Để ta hỏi xem vết thương của Tam Lãng tiền bối có nặng không.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn tiếp tục kéo màn hình xuống.

À mà… lúc trước Tam Lãng tiền bối @ hắn, hỏi hắn có số điện thoại của công ty chuyển phát Phong Thu hay không, còn nói muốn gửi đồ cho các đạo hữu trong nhóm.

Hắn đã ngã xuống vách núi rồi, tại sao còn có tâm trạng để gửi đồ cho mọi người nhỉ?

Chẳng lẽ…

Năng lực ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’ của Bạch tiền bối được phát động, sau khi rơi xuống vách núi, Tam Lãng tiền bối lại có thu hoạch lớn ư?

Sau khi kéo khung chat xuống, Tống Thư Hàng đã nhìn thấy tin nhắn tiếp theo của Tam Lãng tiền bối.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Không biết hôm nay ta đắc tội với vị đại lão nào, đang yên đang lành lại bị phi kiếm khổng lồ đâm vào. Phi kiếm đó siêu to luôn, còn rất hổ báo nữa, đại lão ra tay đúng là tuyệt tình. Một kẻ linh lực toàn thân đều bị phong ấn như ta rơi xuống vách núi, bị thương không nhẹ đâu.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Còn sống là may lắm rồi, lúc trước ngươi từng đắc tội với ai à?”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Ngươi có mang theo đan dược trị thương không?”

Lệ Chi Tiên Tử:

“Vân Tước Tử tiền bối tới rồi chưa?”

“Vẫn ổn, ta đã uống thuốc rồi. @Bắc Hà Tán Nhân, gần đây ta không đắc tội với ai hết, thậm chí mấy ngày gần đây ta vẫn luôn tích nhân phẩm (*), để cuộc gặp gỡ với Vân Tước Tử Tiên Tử lần này diễn ra thuận lợi, mới sáng ra là ta đã rửa một trăm tấm ảnh Bạch tiền bối cho vào trong hộp rồi gửi cho một trăm người lạ nhằm tăng nhân phẩm của bản thân đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng đọc đến đây thì im lặng ngẩng đầu nhìn trời.

Tam Lãng tiền bối, có phải ngài có hiểu làm gì đó với cách ‘tích nhân phẩm’ không?

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Vân Tước Tử đã tới rồi, cô ấy đang trị thương cho ta. Ngoài ra ta còn phát hiện, khi mình bị rơi xuống vách núi thì đúng lúc đè lên một đám ‘thú chi ngàn năm’. Cũng may nhờ có ‘thú chi ngàn năm’ này giảm xóc nên ta mới sống được. Số lượng thú chi rất lớn, phủ đầy mặt đất, ta đã hái một ít, đợi về hiện thế thì ta sẽ gửi cho mọi người. Coi như là mang đặc sản về cho mọi người vậy.”

Tiếp đó chính là tin nhắn Cuồng Đao Tam Lãng @Tống Thư Hàng.

Xuống dưới nữa là ảnh selfie hái ‘thú chi’ của Cuồng Đao Tam Lãng.

Nhìn hắn vẫn rất vui vẻ.

Sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng trả lời Tam Lãng tiền bối:

“@Cuồng Đao Tứ Lãng, vết thương của ngươi thế nào rồi, bây giờ bọn ta quay lại thăm ngươi đây.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“[Meme anh da đen chấm hỏi] Quay lại thăm ta?”

Bá Đao Tống Nhất:

“Ừm, thực ra hôm nay ta cũng ở thú giới, ta phải đến ‘Thánh sơn Gars’ để tham gia thí luyện. PS: Hôm nay là Bạch tiền bối lái xe tới thú giới, ‘xe’ của bọn ta là phi kiếm khổng lồ kết hợp khoa học kỹ thuật và kỹ thuật tu chân mà Bạch tiền bối mới chế tạo ra, bề ngoài có hình dáng như phi kiếm, thực ra không gian bên trong chẳng khác gì máy bay, hơn nữa còn có wifi di động nữa.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Sao ta càng nghe càng cảm thấy có gì đó sai sai thế nhỉ?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“[Meme ngọn nến.]”

Diệt Phượng Công Tử:

“[Meme ngọn nến] +1”

Lệ Chi Tiên Tử:

“[Meme ngọn nến] +2”

Ở phía dưới, các thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ nhanh chóng theo kịp, giữ vững đội hình.

Tống Thư Hàng:

“[Meme che mặt than khóc] Trong lúc lái xe, Bạch tiền bối lại ngủ mất. Sau khi vào thú giới thì sơ ý đụng phải một đỉnh núi, pháp khí phi kiếm tông bể ngọn núi đó luôn. Thật là trùng hợp.”

Tô thị A Thập Lục:

“[Meme ngoan ngoãn cắn hạt dưa.]”

Cuồng Đao Tam Lãng suýt chút đã khóc thành sông:

“Ta đã nói sao hôm nay lại lạ thế. Sau khi rơi từ vách núi xuống lại còn có tình tiết gặp được một đống bảo vật nữa.”

“Tam Lãng đạo hữu đừng khóc, hãy đứng lên thét gào đi.”

Diệt Phượng Công Tử hớn hở nói.

Tống Thư Hàng:

“@Cuồng Đao Tứ Lãng, bọn ta đã quay đầu rồi, tới thăm ngươi ngay đây.”

“Không, đừng!”

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nói:

“Đừng tới, bây giờ đừng để Bạch tiền bối tới. Ta không sao, ta ổn lắm rồi. Vân Tước Tử tiền bối cũng đã ở cạnh ta, đừng lo cho ta.”

Khát vọng sống mãnh liệt đột nhiên ập tới và trực giác của tu sĩ nói cho Tam Lãng, lúc này đừng để Bạch tiền bối đến gần hắn thì tốt hơn.

Tiếp đó, Cuồng Đao Tam Lãng lại bổ sung:

“Thực ra lát nữa ta và Vân Tước Tử cũng sẽ đến vùng phụ cận ‘thánh sơn Gars’. Chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi ấy mà, nên đừng lo cho ta.”

Tống Thư Hàng:

“Thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề gì, trạng thái bây giờ của ta siêu tốt.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

“Tiện thể ngươi cho ta số điện thoại của chuyển phát nhanh Phong Thu với, khi nào về ta sẽ gửi một ít ‘thú chi’ cho ngươi.”

…

…

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, truyền đạt lại ý của Tam Lãng tiền bối cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lúc rồi lại quay đầu.

Tuy nhiên trước khi đi, hắn lấy một cành cây trên ‘cơ thể bằng gỗ’ của Tống Thư Hàng từ chỗ A Thập Lục, gọt thành một thanh ‘phi kiếm dùng một lần’, đồng thời dán bốn tấm ‘mặt nạ dịch dung’ lên trên, bắn về phía sơn cốc ở đằng xa.

Người thấy đều có phần, khi chia bảo vật thì Bạch tiền bối rất công bằng.

Không lâu sau đó.

Cuồng Đao Tam Lãng gửi tin nhắn riêng cho Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, Bạch tiền bối gửi cho ta bốn tấm mặt nạ là có ý gì, ta hoang mang quá. Chắc không phải Bạch tiền bối muốn lột da ta đấy chứ?”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, đáp:

“Tam Lãng tiền bối, đây chỉ là mặt nạ dịch dung thôi.”

“Thế thì ta yên tâm rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói:

"Đúng rồi Thư Hàng, ngươi đến thánh sơn Gars là vì truyền thừa của 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' à? Vân Tước Tử bảo ta chuyển lời tới ngươi, nếu như ngươi định nhắm vào đó thì lúc vào thí luyện, tốt nhất là đem 'rồng' theo."

(*) Nhân phẩm (tiếng lóng) ý chỉ may mắn, vận may

Chương 2026: Thế mà ngươi đã kiêu ngạo rồi à?

Mang rồng?

Bảo ta mang một con rồng vào bí địa truyền thừa của Thánh sơn Gars à? Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Từ cái tên là có thể thấy, 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' chắc hẳn là kết hợp giữa thánh viên và long lực.

Nhưng kể từ khi hắn tu luyện môn thần công luyện thể này cho tới giờ thì chỉ tu luyện ra thánh viên, chưa từng nhìn thấy bóng dáng con rồng nào.

Theo như nhắc nhở của Vân Tước Tử tiền bối, chẳng lẽ 'truyền thừa tổng cương thiên' của công pháp này có liên quan đến 'rồng' ư?

Chỉ sau khi kết hợp với long lực thì 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' mới được coi như hoàn chỉnh chăng?

Trong lúc suy tư, hắn lại tiện tay gửi tin nhắn cho Tam Lãng tiền bối:

"Ngoại trừ 'rồng' ra thì ta có cần phải đem theo thánh viên vào không?"

"Thư Hàng, ta không ngờ ngươi lại là người như vậy, ngươi đang mắng xéo ta là khỉ mặt ngựa đấy à? Thư Hàng tiểu hữu, ngươi sa đọa rồi. Không nói chuyện với ngươi nữa, phí lên mạng vượt thế giới đắt lắm, ta tắt mạng đây, tắt mạng đấy nhé."

Cuồng Đao Tam Lãng trả lời.

Tống Thư Hàng thộn mặt ra: "???"

Không phải thế, ta bị oan, ý của ta không phải như thế đâu. Ta chỉ nghĩ rằng, nếu như đã mang 'rồng' vào thì có cần phối hợp đưa luôn cả thánh viên vào hay không thôi!

Đáng tiếc, avatar của Cuồng Đao Tam Lãng trong danh sách bạn bè đã tối lại, hắn đã offline rồi.

Hoàn toàn không cho người ta cơ hội giải thích.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời rồi thở dài một hơi.

“Tam Lãng nói gì với ngươi thế?”

Bạch tiền bối vừa lái xe vừa hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Tam Lãng tiền bối chuyển lời của Vân Tước Tử cho ta, nhắc ta khi đến thánh sơn Gars để thí luyện thì tốt nhất là nên mang ‘rồng’ theo.”

“Mang rồng? Ồ, vì là ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ nên phải mang rồng vào à?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Chắc là như thế.”

Tống Thư Hàng nói, nhìn sang A Thập Lục và Bạch long tỷ tỷ.

Nếu như phải mang ‘rồng’…

A Thập Lục đã kích hoạt huyết mạch ‘chân long’ trong cơ thể, còn Bạch long tỷ tỷ còn là ‘tổ tiên kim long’ từ thời Thiên Đình viễn cổ, là tồn tại chí tôn trong loài rồng.

Nếu như truyền thừa của ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ cần phối hợp với rồng thì đưa A Thập Lục vào trong là đủ rồi. Hơn nữa vốn dĩ hắn cũng định hỏi Thanh Loan Tiên Tử xem thử có thể lấy thêm một suất vào thánh sơn Gars để A Thập Lục vào cùng với hắn hay không.

“Nói không chừng bí địa truyền thừa của thánh sơn Gars sẽ chặn kết nối với ‘thế giới hạch tâm’ luôn đấy, để đề phòng bất trắc thì ta sẽ hỏi Thanh Loan Tiên Tử xem có lấy thêm được một suất nữa hay không.”

Tống Thư Hàng nói.

Những bí địa truyền thừa kiểu này đều thuộc vào hàng ‘cấm địa’.

Khả năng phong tỏa sức mạnh không gian chắc chắn là thứ cơ bản cần có.

Nên dẫn người đi vào trái phép thông qua ‘thế giới hạch tâm’ là hành động rất mạo hiểm.

Dứt lời, Tống Thư Hàng lại liên lạc với Thanh Loan Tiên Tử qua đĩa kim loại tròn.

Sau khi kết nối thì Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề:

“Thanh Loan Tiên Tử, ta muốn hỏi xem chỗ cô có thừa suất đi vào ‘thánh sơn Gars’ nào không?”

“Chỗ Bá Tống đạo hữu vẫn có người muốn vào thánh sơn à?”

Thanh Loan Tiên Tử hỏi lại.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Đúng thế.”

Thanh Loan Tiên Tử cười khổ nói:

“Xin lỗi Bá Tống đạo hữu nhé. Thời gian gấp quá… ngày mai thánh sơn sẽ mở ra, dù là ta thì cũng không thể lấy được thêm được suất nào khác trong thời gian ngắn như thế này đâu.”

Nếu như còn cách thời gian thánh sơn mở ra tận mười ngày nửa tháng thì cô vẫn có thể lấy thêm một suất nữa.

Bạch tiền bối đứng bên cạnh ra dấu tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp:

“Được rồi, cảm ơn Thanh Loan Tiên Tử, ta sẽ tự nghĩ cách vậy.”

Sau khi chấm dứt cuộc gọi với Thanh Loan Tiên Tử, hắn lại nhìn về phía Bạch tiền bối.

“Dùng ‘phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối’ của ta đi. Đến lúc đó, A Thập Lục ở trong thế giới hạch tâm của ngươi cầm phi kiếm dùng một lần, lấy ta làm tọa độ. Đợi sau khi chúng ta vào bí địa truyền thừa thì có thể phá thế giới mà ra. Cho dù thánh sơn Gars của thú giới có mạnh đến đâu cũng không thể địch lại ‘phòng tối của Thiên Đạo’ được.”

Bạch tiền bối mỉm cười nói.

“Tuyệt lắm!”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên.

Bạch tiền bối chân thân đúng là cực kỳ đáng tin.

Bạch tiền bối vạn năng ~

Bạch tiền bối mỉm cười, quay đầu tiếp tục lái xe rồi nói tiếp:

“Nhưng nếu như lấy thêm được một suất vào thánh sơn nữa thì càng tốt. Nếu như thí luyện ‘thánh sơn Gars’ còn có chứng thực đặc thù thì cho dù có đưa được A Thập Lục vào trong thí luyện chi địa cũng không thể kích hoạt thí luyện được, như thế cũng thành công cốc.”

Giống như bỏ qua ‘mật khẩu mở máy’ mà xâm nhập thẳng vào máy tính luôn vậy, nhưng nếu như không có tài khoản game được chứng thực thì không thể chơi được một số trò chơi nhất định trong máy tính.

“Nếu như bây giờ xuất hiện một con bọ cấn tay có tư cách vào thánh sơn Gars thì tốt quá.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma cười hề hề đáp:

“Ngươi đang nói chính bản thân mình đấy à?”

Vừa là bọ cấn tay, vừa có tư cách vào thánh sơn, chẳng phải đang nói chính Tống Thư Hàng hay sao?

Thông Nương nhắc nhở:

“Tống Thư Hàng đã thăng cấp từ bọ cấn tay thành chuột cấn tay rồi.”

“Cũng đúng.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma gật đầu kiếm.

Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối đột nhiên phanh gấp.

Pháp khí phi kiếm vốn đang di chuyển ổn định đột nhiên dừng gấp lại.

Tống Thư Hàng lập tức hạ trung bình tấn, đứng vững tại chỗ… Có tiền lệ tông núi lúc nãy, bây giờ hắn luôn đề phòng mọi lúc mọi nơi.

“Có chuyện gì thế?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi bóng Tống Thư Hàng:

“Lại tông vào núi à?”

Bạch tiền bối dừng phi kiếm lại, nhìn về nơi xa:

“Ở đằng trước có hai đám người đang giao đấu, trùng hợp lại nằm ngay trên con đường mà chúng ta phải đi qua, suýt nữa là tông trúng rồi.”

“Hay là chúng ta đi vòng vậy?”

Tống Thư Hàng hỏi

Bạch tiền bối:

“Chờ ta chuyển hướng đã, để đề phòng chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ tăng thêm một lớp cường hóa nữa cho pháp khí phi kiếm.”

Tăng cường hóa cho phi kiếm? Bạch tiền bối không định đâm thẳng tới đấy chứ?

Tống Thư Hàng chợt thấy hơi lo.

****

Lúc này, phía trước pháp khí phi kiếm của Bạch tiền bối có tất cả mười ba tu sĩ đang hỗn chiến. Mười ta tu sĩ này đều là thú tu, trên người họ hoặc nhiều hoặc ít đều có đặc thù chủng tộc và hình xăm.

Hai đám người đấu với nhau một trận rồi lại tạm thời tách ra.

Bến trái bảy người, bên phải sáu người, tạo thành hai phe đối lập.

Hai bên đối mặt, nghiến răng nghiến lợi.

“A!”

Bảy người bên trái đồng loạt rống lên.

Trên đầu bọn họ có hư ảnh thánh viên hiện lên. Hơn nữa số lượng không hề ít, người ít nhất cũng có hơn mười thánh viên… Cũng tức là, trong bảy người này, kẻ có thực lực thấp nhất cũng là tu sĩ ngũ phẩm.

Cầm đầu là một thú tu đội mũ rơm, đỉnh đầu có tới 41 thánh viên… Điều này chúng tỏ thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

“Chuyển Bàn Đạo Nhân, thực lực của ta hôm nay đã đạt tới cảnh giới 41 thánh viên, ngươi dựa vào cái gì mà đòi đấu với ta?”

Thú tu mũ rơm cười lạnh nói.

“Chỉ mới có 41 thánh viên mà ngươi đã kiêu ngạo rồi à?”

Một thú tu hổ tộc cõng ‘vòng quay’ thuộc phe sáu người bên phải cười lạnh đáp.

Mình hổ chấn động, trên lưng hiện lên ảnh ảo của 42 thánh viên.

…

…

Chương 2027: Quê Hương Của Bạch

"Hôm nay ta muốn nói cho ngươi biết, Chuyển Bàn ta còn mạnh hơn cả ngươi. Hây!"

Hai tay thú tu hổ tộc vòng quay chắp sau lưng, phô bày cơ ngực như đá cẩm thạch của bản thân.

Trên đỉnh đầu của hắn, 42 con thánh viên và hắn cùng nhau bày ra động tác “mình vượn chấn động”. Khí thế và linh lực to lớn trên người hắn tăng mạnh, ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được sóng khí đang sôi trào.

"Chẳng qua là nhiều hơn ta một con thánh viên mà thôi, nếu đánh thật thì chưa biết ai thua ai thắng đâu."

Thú tu mũ rơm không chịu yếu thế, cũng chắp hai tay sau lưng tôn lên cơ ngực phát triển của mình.

Hắn còn lớn hơn Chuyển Bàn Đạo Nhân, cơ bắp lại căng rõ hơn.

Đỉnh đầu của hắn cũng có 41 con thánh viên đang chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, linh lực tăng vọt, sóng khí sôi trào.

"Hây!"

Linh khí trên người bảy tên thú tu ở bên trái tăng vọt.

"Hây!"

Sáu tên thú tu ở bên phải cũng không chịu yếu thế.

Sóng khí hai bên va chạm và bùng nổ, mơ hồ hóa thành mây trụ. Dưới sự va chạm không ngừng của sóng khí, mây trụ có dấu hiệu tiến hóa thành vòi rồng.

Khóe miệng của Tống Thư Hàng ở đằng xa co giật.

Đang làm cái gì thế này?

So số lượng thánh viên? So khí thế? Hay đang so cuống họng đây?

"Rất có phong cách đánh nhau của thú giới."

Quy tiền bối tựa đầu vào cửa sổ nhìn hai nhóm thú tu ở đằng xa.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng đến gần cửa sổ để nhìn đám thú tu này, cô đoán:

"Thú tu của hai bên đều tu luyện ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, nói cách khác... Rất có thể bọn họ đến tham gia lần thí luyện truyền thừa 'Thánh sơn Gars' này."

"Vậy thì có lẽ họ sẽ có tư cách tiến vào bí địa truyền thừa của thánh sơn Gars rồi?"

Ánh mắt của Thông Nương sáng lên.

Không biết có thể cướp tư cách tham gia thí luyện này không nhỉ?

Lúc đang nói chuyện, hai nhóm thú tu lại hỗn chiến lần nữa.

Bởi vì hai bên đều tu luyện “Thánh Viên Long Lực Thần Công” nên đều đi theo con đường thể tu đánh cận chiến, nếu đánh hỗn chiến thì sẽ là mỗi đấm đánh vào da thịt. Khung cảnh có thể so với hiệu ứng trong phim võ hiệp bom tấn.

"Chuồn thôi chuồn thôi."

Bạch tiền bối nói.

Phạm vi hỗn chiến của đám thú tu càng lúc càng lớn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì pháp khí phi kiếm của bọn họ sẽ bị cuốn vào chiến trường mất.

Dứt lời, Bạch tiền bối quay pháp khí phi hành lại, chuẩn bị bay lách qua đám thú tu đang hỗn chiến.

Nhưng vào lúc này... Trong đám thú tu đang hỗn chiến có một người đội mũ giáp, bị đối thủ đánh vào mặt, toàn thân bay tới chỗ pháp khí phi kiếm.

Ầm ~ sau khi cô đụng vào pháp khí phi kiếm thì mũ giáp rơi xuống, để lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Tóc ngắn ngang vai, cộng them khuôn mặt dù không trang điểm nhưng cũng rất xinh đẹp, cả hàng chân mày được tỉa cắt tỉ mỉ nữa.

"A Thập Lục ư?"

Thông Nương nhịn không được mà kêu lên.

Từ kiểu tóc, cách ăn mặc, thậm chí là bộ dạng của người nọ đều cực kỳ giống với Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới, không lẽ lại là thí luyện hóa thân của Tô Thị A Thập Lục ư?

Hắn quay đầu nhìn về phía A Thập Lục.

Nhưng lần này A Thập Lục lại lắc đầu.

Nếu nhìn kỹ thì vị thú tu bị đánh bay lên pháp khí phi kiếm này vẫn hơi khác với Tô Thị A Thập Lục. Ví dụ như... Dáng người.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

"Hình như cô ta đã ngất rồi."

"Cứ mặc kệ như vậy hay sao?"

Thông Nương hỏi.

Vũ Nhu Tử da đen nói:

"Lỡ như cô ta là người thân của Tô Thị A Thập Lục thì sao?"

"Vậy thì cứ đưa đi trước đã."

Bạch tiền bối quyết định nói.

Ken két ~

Cửa khoang của pháp khí phi kiếm mở ra, đồng thời Bạch tiền bối cũng điều khiển quay pháp khí phi kiếm lại.

Tô Thị A Thập Lục phiên bản trưởng thành đang hôn mê đúng lúc rơi vào cửa khoang.

Cửa khoang đóng lại.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu, tự cho kỹ thuật của mình một like, sau đó nói:

"Đi thôi."

“Hay là chúng ta thông báo cho bạn của cô ta biết nhỉ?"

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng—— có lẽ là do đối phương trông rất giống cô, nên tự nhiên có cảm giác thân thiết.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi đồng ý:

"Được, Thư Hàng ngươi sử dụng truyền âm nhóm với hai bên đang giao chiến đi. Bảo họ sau khi đánh xong thì tới chỗ chúng ta nhận người."

Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma bổ sung:

"Nhưng chú ý là đừng có hù dọa hai nhóm tiểu đạo hữu đang giao chiến, nhất là đừng nhìn chằm chằm vào bọn họ đấy."

Tống Thư Hàng:

"..."

Hắn mở cửa sổ ra, thò đầu ra ngoài phi kiếm, gửi một tin truyền âm nhóm tới hai bên đang đánh nhau giữa hư không.

“Đứng im cấm nhúc nhích... Nghe cho rõ đây, đồng đội của các ngươi đang nằm trong tay của ta, sau khi các ngươi đánh xong thì đến chỗ Thanh Loan Tiên Tử tìm ta nhận người!”

Nói xong, Tống Thư Hàng kích hoạt tam đại thánh ấn của bản thân.

Tam đại thánh ấn Bá Tống, Bá Nho, Bá Long làm lòng người kinh hãi.

Sau khi rống xong, hai tay của hắn nắm lấy đầu rồi kéo đầu vào trong, trông rất giống nhân vật phản diện.

"Đi."

Bạch tiền bối tăng tốc lên, điều khiển pháp khí phi kiếm lách qua đám thú tu đang dây dưa với nhau, vèo ~ một tiếng, chớp mắt đã tăng tốc rời khỏi khu vực chiến trường.

Trước khi đám thú tu kịp phản ứng thì pháp khí phi kiếm đã bay xa.

...

...

Trong pháp khí phi kiếm.

Thông Nương nhìn sang thú tu đang hôn mê, hỏi:

"Hay là chữa thương cho cô ta một chút nhỉ?"

Bạch long tỷ tỷ chui ra từ người Tô Thị A Thập Lục, lập tức giơ móng vuốt nhỏ buff một phát “Trì Dũ thuật” lên người thú tu nọ.

Cô nàng thú tu hé mắt ra, nhìn Tô Thị A Thập Lục, rồi lại nhìn Bạch long tỷ tỷ.

Sau đó, trên mặt cô lộ ra một nụ cười quái gở rồi nhắm mắt lại.

"Khùng rồi hả?"

Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma nói.

Sau khi kiểm tra, Bạch long tỷ tỷ bèn nói:

"Có thể là do đầu của cô ta đã đập mạnh khi bị người ta đánh vào đầu bay qua đây mà. Nhưng mà không cần lo, công pháp cô ta tu luyện là 'Thánh Viên Long Lực Thần Công', cộng them thể chất mạnh mẽ của thú tu, ngủ một giấc rồi tỉnh lại là hết ngay ấy mà."

"Hay là Thư Hàng tặng cho cô ta một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ xem?"

Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma đề nghị.

"Tiền bối, Dưỡng Đao Thuật không phải vạn năng đâu."

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

...

...

Ở bên kia.

Đám thú tu đang hỗn chiến tạm dừng lại một lần nữa.

Hai bên đều đần mặt ra, trơ mắt nhìn pháp khí phi kiếm kia bay xa dần.

Vừa rồi Tống Thư Hàng truyền âm cho bọn họ... Bọn họ không hiểu một chữ nào cả.

Cũng không phải thú tu nào trong thú giới cũng biết ngoại ngữ.

Tuy nghe không hiểu, nhưng thân phận và tam đại “Thánh ấn” sáng mù mắt người của đối phương lập tức khiến họ đoán ra Tống Thư Hàng là ai.

"Bá... Bá Tống!"

"Bá... Bá Nho."

"Bá... Bá Long."

Tại sao Bá Tống Huyền Thánh lại xuất hiện ở thú giới chứ?

Sau một hồi sửng sốt, thú tu mũ rơm lại nhìn chằm chằm vào Chuyển Bàn Đạo Nhân lần nữa, cơ ngực của hai người đồng thời tưng tưng lên, sóng khí sôi trào, thánh viên ngửa đầu im lặng gào thét.

Trận hỗn chiến thứ ba lập tức mở màn.

Hai bên đều đánh tới mức ngu người luôn rồi.

****

Thú giới, trong phạm vi thánh sơn Gars.

Thanh Loan Tiên Tử mỉm cười, nghênh đón Bá Tống Huyền Thánh.

Pháp khí phi kiếm khổng lồ từ từ hạ xuống.

Đám người Tống Thư Hàngbước ra từ trong pháp khí phi hành, ngẩng đầu nhìn về phía “Thánh sơn Gars”.

Thánh sơn Gars không phải chỉ có một ngọn núi trơ trọi thôi đâu.

Nó được bao bọc bởi các dãy núi.

Trên thánh sơn, có một cây đại thụ che trờiđâm thẳng vào tầng mây.

Bạch tiền bối nhìn sang Thánh sơn, dường như nghĩ tới gì đó.

"Bạch tiền bối?"

Tống Thư Hàng kêu lên.

"Nơi này...Sau khi ta ra khỏi quê hương không lâu thì đã từng tới đây rồi."

Bạch tiền bối đột nhiên nói:

“Ta có cảm giác, có lẽ nó cách quê hương của ta không xa lắm.”

Chương 2028: Kim tiêm tự động

“Quê hương của Bạch tiền bối ư?” Tống Thư Hàng nghe vậy thì hai mắt sáng rỡ lên.

Bởi vì hắn nhớ, nếu như có thể tìm được quê hương của Bạch tiền bối thì có thể lấy thêm nhiều thông tin về thân phận và lai lịch của Bạch tiền bối hiện thế hơn!

Lần trước, do Bạch tiền bối hiện thế chủ động yêu cầu nên hai vị Bạch tiền bối luôn vì đủ mọi nhân tố mà vô thức tránh né đối phương đã chính thức gặp nhau.

Lần đầu tiên hai vị Bạch gặp nhau thì đã trao đổi tin tức mình có trong tay, ví như chuyện Bạch Thiên Đạo có để lại hậu thủ, sau khi chuẩn bị thì rất có thể đó là một cô em gái. Cũng như cách chế tạo phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối...

Cuối cùng, hai vị Bạch tiền bối lại tiến hành xác minh thân phận của nhau.

Giữa hai vị Bạch tiền bối có quá nhiều điểm tương đồng, từ tướng mạo đến cả tính cách.

Thậm chí ngay cả “lịch sử đen tối” của họ cũng giống hệt nhau, “đợi ngươi tóc dài đến eo” sẽ sinh ra hiệu quả doubạch long tỷ tỷekiThanh Loan tiên tử của hai vị Bạch tiền bối.

Nhưng trong sự kiện “đợi ngươi tóc dài đến eo” thì trí nhớ của hai vị Bạch tiền bối lại khác nhau.

Trong ký ức của Bạch tiền bối hiện thế thì hắn chính là vị Tiểu Bạch kia.

Nhưng trong ấn tượng của Bạch tiền bối two thì hắn lại là thiếu niên anh tuấn dắt ngựa trắng nọ. Phần trí nhớ này là tài sản chung của hắn và Bạch Thiên Đạo năm đó.

Trong trí nhớ của Bạch two, một ngày nọ, Tiểu Bạch vốn là hóa thân của sa mạc đột nhiên xảy ra vấn đề, không cách nào duy trì sự tồn tại của bản thân nên đã bắt đầu tan ra và “biến mất.”

Bạch two vì muốn giữ Tiểu Bạch lại nên cuối cùng chọn cách luyện hóa sa mạc đó, dung hợp cùng Tiểu Bạch, từ bỏ cái tên của mình để trở thành Bạch.

Trí nhớ của hai vị Bạch tiền bối lúc này lại sinh ra xung đột.

Nên ngày nào đó, Tống Thư Hàng vừa mới uống một viên Trùng Sinh hoàn nên không sợ chết đã sắn tay áo lên để dùng bí pháp giám định của mình tìm hiểu tin tức về Bạch tiền bối trong sự đồng ý của đối phương.

Cuối cùng hắn lấy được hai tin tức hữu dụng.

1.Bạch tiền bối là nhân loại, 2. Bạch tiền bối là tồn tại độc nhất vô vị của thế giới này, căn nguyên tồn tại của hắn không giống với người thường, 3. Tìm quê hương của Bạch tiền bối hoặc tìm hiểu thêm nhiều tin tức hơn.

“Quê hương của Bạch đạo hữu? Ở gần thánh sơn Gars ư?”

Thanh Loan tiên tử tò mò nhìn về phía Bạch Thánh. Chẳng lẽ Bạch Thánh là con dân của thú giới ư?

“Bản thân ta cũng không chắc lắm, ký ức về ‘quê hương’ của ta rất mơ hồ. Có thể là do đã quá lâu, cũng có thể là vì di chứng khi ta thi triển bí pháp lúc còn trẻ.” Bạch tiền bối đáp.

Bạch tiền bối lại mỉm cười nhìn về phía thánh sơn Gars rồi nói: “Trực giác nói cho ta biết, sau khi vào thánh sơn Gars thì chúng ta sẽ có thu hoạch.”

Nửa chân thân của Bạch tiền bối bước ra khỏi không gian thiên kiếp cửu phẩm, chọn cách cùng hắn tới tham gia chuyến thám hiểm thánh sơn Gars.

“Nên chúng ta hãy nghỉ ngơi lấy sức, ngày mai sẽ xông vào thánh sơn Gars này!” Tống Thư Hàng nói tó.

Bạch tiền bối ở bên cạnh thế này thì hắn sẽ không sợ thí luyện thánh sơn Gars này nữa!

“”Vậy ta đưa mọi người đến chỗ nghỉ chân đã được chuẩn bị để nghỉ qua đêm đã.” Gương mặt của Thanh Loan tiên tử ửng đỏ, đi trước đám người Tống Thư Hàng để dẫn đường cho họ.

Tống Thư Hàng vốn định nghỉ ngơi lấy sức, chuẩn bị cho đợt thí luyện thánh sơn Gars ngày mai. Nhưng nào ngờ vừa mới tới nơi mà Thanh Loan tiên tử chuẩn bị cho bọn họ không bao lâu thì hắn lại bắt đầu bận đủ thứ chuyện.

Có một nhóm bệnh nhân bị nhiễm tà năng Cửu U tìm tới tận cửa.

Bộ dạng đau đớn đáng thương, ánh mắt khao khát mong được cứu chữa cùng vẻ mặt mừng rỡ như thấy được hy vọng của họ khiến Tống Thư Hàng không đành lòng từ chối.

Tuy hắn đã mất trái tim máu thịt, nhưng trái tim gỗ của hắn cũng rất dịu dàng.

Dù tiếng ác đồn xa cỡ nào đi nữa, nhưng tấm lòng lương thiện nho nhỏ này của Tống Thư Hàng cũng không hề mất đi. Đây cũng là lý do các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 và hai vị Bạch tiền bối thích hắn.

Mà nhóm bệnh nhân này cũng cực kỳ nhiệt tình, do trước khi tới đây bọn họ đã được cao nhân chỉ điểm.

Nên sau khi chữa xong cho một nhóm người thì Tống Thư Hàng sẽ chuyển rất nhiều tài liệu luyện khí, hạt giống dược liệt, trái cây hoặc linh thực vào trong thế giới hạch tâm.

Đối mặt với thù lao, Tống Thư Hàng quán triệt tư tưởng không từ chối ai cả.

Hắn không phải loại người tốt bụng thành thật và cổ hủ kia.

Đúng lúc hắn cũng cần dùng tới mớ thù lao này.

Thế giới hạch tâm lớn như thế, nơi để trồng linh thực cũng có rất nhiều, trồng thêm các loại linh thực khác vào mới có lợi cho sự phát triển của thế giới hạch tâm.

Mấy đệ tử nhà mình còn chưa chế tạo pháp khí bản mệnh, thân là sư phụ thì hắn cũng phải chuẩn bị chút của cải cho các đệ tử. Để bọn họ có được xuất phát điểm tốt hơn trong việc tu luyện.

Nếu như tháng 12 tham gia buổi họp mặt của Tô thị thì cũng không nên đi tay không tới mà nhỉ/

Hơn nữa, nếu đã tới thú giới một chuyến thì kiểu gì cũng phải mang một ít đặc sản địa phương về cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1. Tam Lãng tiền bối cũng có, hắn ít nhiều gì cũng phải mang một ít mới được.

Sau khi trị liệu xong thì đã đến khuya.

Một ngày đã trôi qua.

Người bệnh cũng đã được chữa hòm hòm, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng ăn no xong thì dừng lại, quà biếu cũng nhận tới mỏi tay.

“Thư Hàng, bên ngươi đã xong chưa?” Tô Thị A Thập Lục đẩy cửa bước vào. Bảo đao thì lơ lửng sau lưng cô, cô gái “A Thập Lục phiên bản trưởng thành” nọ thì nằm trên độn quang của bảo đao.

Cô A Thập Lục trưởng thành này vẫn chưa tỉnh lại.

A Thập Lục vừa bước vào cửa thì bỗng nhiên có hơn một ngàn xúc tu bay về phía cô.

Là rễ hoa sen thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tốc độ của những sợi rễ này nhanh như chớp, A Thập Lục còn chưa kịp phản ứng thì những sợi rễ kia đã đâm vào trên người A Thập Lục bản trưởng thành sau lưng cô.

“Đợi đã, cắm sai rồi.” Tống Thư Hàng kêu to.

Vừa rồi ý thức của hắn đang ở bên trong thế giới hạch tâm để sửa sang lại thu hoạch lần này. Kết quả dường như rễ sen đã xem A Thập Lục bản trưởng thành là bệnh nhân nên tự động tiêm cho cô một phát.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng vội vàng ra lệnh cho rễ hoa sen: “Mau quay lại đi.”

Rễ hoa sen rút về vèo vèo.

Tuy rằng đã được Tống Thư Hàng ra lệnh ngừng lại kịp thời, nhưng ngay khi rễ hoa sen cắm rễ xuống thì cũng đã hấp thu được một phần năng lượng trên người A Thập Lục bản trưởng thành đó.

A Thập Lục bản trưởng thành đang hôn mê thoáng nhíu mày, phát ra tiếng rên đau đớn.

“May mà không bị hút khô.” Tống Thư Hàng vỗ tay bôm bốp, hình chiếu hoa sen lập tức biến mất.

Bạch long tỷ tỷ hiện ra trên người A Thập Lục, tò mò hỏi: “Rễ do hình chiếu hoa sen của ngươi phóng ra không chỉ rút tà năng Cửu U ra thôi đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Hoa sen của thế giới hạch tâm chẳng kiêng thứ gì hết.”

“... Hay là thử rút sức mạnh của A Thập Lục xem sao?” Móng vuốt nhỏ của bạch long tỷ tỷ vươn dài ra để xoa cằm rồng của mình.

Tống Thư Hàng mở to hai mắt, ngớ người ra.

“Chẳng phải ngươi cũng tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công , nếu như vị Vân Tước Tử kia đã nhắc ngươi mang theo rồng vào, nhưng A Thập Lục lại không có suất thì chi bằng ngươi cũng rút một phần năng lượng của A Thập Lục xem như dự bị đi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng nhìn về phía A Thập Lục.

Dùng xúc tu đâm cô ấy ư?

Không được không được... sau khi tự tưởng tượng xong thì hình ảnh này không được ổn cho lắm.

Chương 2029: Vậy ngươi nhất định đã quá hạn rồi

“Khụ, bạch long tỷ tỷ đừng lo.”

Tống Thư Hàng hắng giọng một tiếng rồi nói: “Cho dù A Thập Lục không có suất vào thánh sơn Gars thì chẳng phải vẫn còn phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối của Bạch tiền bối à.”

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn về phía bạch long tỷ tỷ rồi nói.: “Hơn nữa, nếu như cần phải rút năng lượng thì chẳng phải nên rút của bạch long tỷ tỷ ngươi mới đúng ư?”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý: “Dù sao thì bạch long tỷ tỷ ngươi mới là chân long mà.”

Bạch long tỷ tỷ câm nín.

Cô cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng cả buổi trời.

Cuối cùng cô lại lắc đầu, thở dài nói: “Qủa nhiên, trao đổi với kiểu thiếu niên ngây thơ mười năm mài kiếm chưa dùng tới như ngươi đúng là mệt mà. Đã tạo cơ hội cho rồi mà ngươi lại không nắm bắt được.” Ta giúp ngươi tán gái mà ngươi lại muốn đâm ta à?

Tống Thư Hàng: “???”

Tống Thư Hàng cảm thấy bạch long tỷ tỷ đang giễu hắn.

Két ~

Lúc này cửa lại bị người ta đẩy ra.

“Đã muộn như vậy rồi mà hai người các ngươi còn chưa nghỉ ngơi? Bị mất ngủ à?” Bạch tiền bối cầm một ấm nước không tới đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy cái ấm không đó, tự nhiên rót nước của suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm vào đầy trong ấm nước rồi đưa lại cho Bạch tiền bối, sau đó đáp: “Ta vừa mới xong việc.”

“Ta thấy đèn trong phòng Thư Hàng còn sáng nên mới vào xem thử.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Nếu đều chưa ngủ thì ta mời các ngươi uống trà vậy. Giữa trưa ta có dạo phố ở thú giới, mua được trà hoa. Uống vào sẽ có thể tăng cường chất lượng giấc ngủ, hiệu quả tốt lắm.” Bạch tiền bối mỉm cười nói.

Trong tiểu đình dưới ánh trăng lung linh.

Bạch tiền bối bắt đầu nấu nước để pha trà.

Quy tiền bối, Thông Nương, Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng xếp hàng ngồi ngay ngắn.

Cũng không biết trà hoa này của Bạch tiền bối được chế tạo từ hoa gì mà đặc biệt thơm.

Tống Thư Hàng uống một ly xong thì mí mắt đã trĩu nặng.

Lại uống thêm một ly thì đã lăn ra ngủ khò.

Trong lúc mơ màng, Tống Thư Hàng lại mơ thấy một cảnh tượng quen thuộc.

Đó là một thế giới chỉ toàn mây trắng xóa.

Tống Thư Hàng đi giữa tầng mây như giẫm trên bông.

Khi hắn đi tới thì có một thân ảnh xuất diện dẫn đường, còn hắn thì theo sau.

Đi một hồi thì thân ảnh phía trước đột nhiên xoay người lại.

Thánh Nhân Nho gia!

Hai mắt của Thánh Nhân sáng rực như mặt trời buổi sớm mai.

Nhìn thấy Thánh Nhân trâu bò quen thuộc kia thì eo của Tống Thư Hàng lập tức ẩn ẩn nhói lên. Hắn từng nghiên cứu nên biết rất có thể đây là cơn đau thắt khi mang thai.

Lần này Thánh Nhân lại muốn mang tới bất ngờ gì cho hắn đây?

Sau những nghiên cứu như ba mắt, mắt kép và mắt nhện xong, lẽ nào lần này Thánh Nhân muốn nghiên cứu mắt ruồi ư?

Nhưng bất ngờ là Thánh Nhân trong mơ không hề nói tới chủ đề “mắt” nữa mà chỉ lên tiếng hỏi: “Ngươi có biết nguyên anh không?”

“Biết chứ, đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, liên thượng hóa liên sẽ sinh ra nguyên anh.” Tống Thư Hàng đáp.

“Sai.” Hai mắt của Thánh Nhân sáng rực hữu thần: “Không mang thai thì lấy đâu ra nguyên anh?”

Tống Thư Hàng: “...”

Nói một thôi một hồi thì vẫn quay lại chủ đề “ánh nhìn mang thai” à?

Chiêu trò, tất cả đều là chơi chiêu cả.

“Không thai nghén thì không có trẻ con*, ngươi đã ngộ ra chưa?”

Ánh sáng trong mắt Thánh Nhân lóe lên rực rỡ.

*Anh vừa là nguyên anh vừa là trẻ con.

Đệch! Lại là thuật giám định cường giả!

Tống Thư Hàng giật thót, ý thức chợt trở nên mát lạnh nên bừng tỉnh khỏi cơn mê.

“May mà chỉ là mơ, may mà chỉ là mơ.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc nói chuyện thì hắn đột nhiên phát hiện ý thức của mình vẫn đang bay trên trời.

Hình như... giấc mơ này vẫn chưa kết thúc thì phải?

Mơ liên hoàn ư? Hay là mơ trong mơ?

Căn bản chẳng cho người ta cơ hội logout gì hết.

Trong giấc mơ.

Ý thức của hắn bay rồi lại bay, cuối cùng bay tới một tòa kiến trúc khá quen thuộc đối với hắn. Đó là trường học cũ của hắn, trường trung học thứ hai của thành phố Văn Châu.

Trong dãy lớp học này có một đám học sinh đang tập trung nghe giảng bài.

Trên bục giảng có một giáo viên vừa quen thuộc lại xa lạ đang ra sức truyền thụ kiến thức của đời mình cho các học sinh.

Bao gồm... cả quá trình mang thai và sinh con.

Nói tới nói lui thì vẫn là mang thai.

Tống Thư Hàng: “...”

Sao cơn ác mộng này vẫn chưa kết thúc thế này?

[Đủ chưa đó! Tại sao một tên đực rựa như ngươi mà mơ hết giấc này tới giấc khác toàn là mang thai thế hả!] một giọng nói yêu kiều đầy bất mãn vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

Ai đấy?

Có người đang gây ảnh hưởng tới giấc mơ của hắn ư?

Ta biết ngay mà, sao tự nhiên ta lại mơ thấy ác mộng liên quan tới mang thai liền tù tì như thế, hóa ra là có người đang âm thầm phá rối.

Nếu đã biết là có người đang phá rối thì sẽ dễ giải quyết thôi.

Phương diện mộng cảnh và tinh thần chính là điểm mạnh của Tống Thư Hàng.

Thiên phú nhập mộng thì tạm thời không cần nhắc tới. Dù là mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử trên người hắn, Vũ Nhu Tử da đen hoặc Xích Tiêu kiếm tâm ma đều giúp hắn có được khả năng chống cự lại cảnh trong mơ.

“Chân Ngã Minh Tưởng Kinh!” Tống Thư Hàng chủ động mở không gian ý thức của mình.

Không gian ý thức bao la được mở ra.

[Nói ra thì cũng lâu lắm không chú ý tới chân ngã của mình rồi, không biết bây giờ trạng thái của chân ngã đã biến thành gì rồi nhỉ?] Tống Thư Hàng tế chân ngã của mình ra.

Trong khoảng thời gian này, hắn từng bị Thánh Nhân Nho gia phụ thân, kiểu gì thì cũng phải dính chút khí chất Nho gia chứ nhỉ?

Chẳng mấy chốc thì chân ngã đã lơ lửng xuất hiện trong không gian ý thức.

Lần này Tống Thư Hàng đã đoán đúng. Chân ngã của hắn đúng là đã nhận được ảnh hương từ Thánh Nhân Nho gia.

Ví như trên đỉnh đầu của chân ngã đã xuất hiện khăn chít đầu kiểu Nho gia!

Nhìn xuống chút nữa…

Không có gì hết.

Chân ngã cũng giống như bản thể, chỉ có mỗi một cái đầu lơ lửng giữa không trung, còn phát ra ánh sáng màu đen của kim loại.

Tống Thư Hàng đau đớn nhắ tịt mắt lại, không đành lòng nhìn thẳng vào chân ngã của mình.

Tạo Hóa Tiên Tử xuất hiện, giơ tay sờ chân ngã của Tống Thư Hàng rồi mở miệng hát: “Tống ~ a ngốc ~ muốn dùng đầu lưỡi ~”

Mỹ nhân rắn công đức tiếp lời: “Vẽ ra một bức tranh giữa hư không.”

Vũ Nhu Tử da đen ở phía sau suy nghĩ một lúc rồi bổ sung: “Vẽ nên một chữ thảm?”

“Thảm.” Tống Thư Hàng không phản bác.

“Đừng nhây nữa, người đã ảnh hưởng tới mộng cảnh của ngươi là ai thế?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Thân là tâm ma chính thống, từ đầu chí cuối nó lại không hề cảm ứng được có người đang âm thầm ảnh hưởng tới mộng cảnh của Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức thân là ánh sáng công đức mà cũng không hề nhận được cảnh báo có công kích tinh thần gì.

“Ra rồi.” Tống Thư Hàng quay đầu lại.

Có một thân ảnh bị Tống Thư Hàng cưỡng chế hút ra, ngưng tụ thành hình giữa không gian ý thức.

Tóc ngắn ngang vai, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn và hàng mi đã được tỉa cẩn thận.

Là A Thập Lục phiên bản trưởng thành.

“Là cô?” Tống Thư Hàng nheo mắt lại.

Hắn thật sự không thể ngờ người ảnh hưởng tới mộng cảnh của mình là lại là cô ta.

Đối diện, Thập Lục lớn bình tĩnh nhìn lại Tống Thư Hàng.

“Nói đi, cô là ai, tại sao lại muốn ảnh hưởng tới mộng cảnh của ta?” Tống Thư Hàng hất tóc lên, hất bay cả biểu tượng của khí chất Nho gia mà khó khăn lắm hắn mới chấm mút được một chút – khăn chít đầu bay ra ngoài.

Mái tóc dài tung bay.

“Ta là... Tô Thị A Thập.” Thập Lục lớn khoan thai lên tiếng.

“Cô ta nói láo.” Vũ Nhu Tử da đen nói chắc nịch.

“Lục.” Thập Lục lớn kẹt cả buổi trời mới nhả từ cuối cùng ra được.

Tống Thư Hàng: “...”

Xích Tiêu kiếm nhìn chằm chằm vào Thập Lục lớn, nghiêm túc nói: “Nếu như cô là Tô Thị A Thập Lục... vậy thì chắc chắn cô đã bị quá hạn sử dụng rồi.”

Chương 2030: Ta lấy cơ thể của ngươi đi nhé!

Sau khi Xích Tiêu Kiếm tiền bối dứt lời, không biết tại sao bầu không khí lại trở nên lúng túng.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào Thập Lục lớn, Thập Lục lớn cũng nhìn ngược lại Tống Thư Hàng.

Lặng ngắt như tờ.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tâm ma nói:

“Vừa nãy ta chưa nói trúng điểm mấu chốt à? Tại sao các ngươi đều không nói gì thế? Người phát biểu như ta lúng túng lắm đấy.”

Đáp lại Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn là bầu không khí yên tĩnh như đã chết.

Đây đúng bạo lực lạnh.

Cuối cùng Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng phá vỡ yên lặng.

“Tại sao Thập Lục lớn lại xuất hiện trong cơ thể Tống tiền bối, lại còn ảnh hưởng đến mộng cảnh của tiền bối nữa chứ?”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Tống Thư Hàng trầm tư, chẳng mấy chốc đã nghĩ ra nguyên nhân.

Mỹ nhân rắn công đức phối hợp với hắn để thực hiện động tác ‘linh cơ lóe lên, vỗ đầu một cái’.

“Hay là do lúc trước ta không cẩn thận đâm vị Thập Lục lớn này một cái nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói.

Rễ của hình chiếu hoa sen không dừng lại, hút hết phần lớn năng lượng trên người Thập Lục lớn.

Chính phần năng lượng này ảnh hưởng đến mộng cảnh của hắn ư?

Thế này thì thú vị rồi đấy.

Bản thể của Thập Lục lớn chỉ có cảnh giới ngũ phẩm. Trong trận hỗn chiến lúc trước, cô bị đối phương vung một quyền đập trúng đầu, đập vào pháp khí phi hành của Bạch tiền bối rồi ngất đi.

Năng lượng của cô ấy lại có thể xuyên qua tầng tầng bảo vệ của mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu Kiếm tâm ma và thế giới hạch tâm để ảnh hưởng trực tiếp tới mộng cảnh của Tống Thư Hàng ư?

Đây là năng lực thiên phú gì thế?

“Xem ra ta phải kiểm tra cô một phen mới được.”

Mái tóc dài của Tống Thư Hàng hóa thành bàn tay, nhắm thẳng về phía Thập Lục lớn.

Đã đến lúc sử dụng ‘bí pháp giám định’ để tìm ra lai lịch của cô ta rồi.

Thập Lục lớn không nhúc nhích, cũng chẳng phản kháng hay trốn tránh, cô chỉ yên lặng nhìn Tống Thư Hàng:

“Lại định dùng xúc tu với ta à?”

Cánh tay tóc của Tống Thư Hàng khựng lại.

“Đây không phải là xúc tu, đây là tóc của ta! Nhìn cho rõ đi, là bàn tay hóa thành từ tóc. Hơn nữa, thứ lúc trước cũng không phải la xúc tu, là rễ thấu ảnh hoa sen của ta!”

Tống Thư Hàng phản bác mạnh mẽ.

“Rễ cây + Bàn tay tóc.”

Thập Lục lớn cười lạnh:

“Rễ + tay.” (*)

Tống Thư Hàng:

“…”

Có lúc uy lực của Chủy Độn (**) không hề kém những đòn tấn công vật lý!

Nhưng dù cho Chủy Độn của ngươi level max cũng không thể ngăn cản quyết tâm giám định ngươi của ta.

Bàn tay hóa thành từ tóc cuối cùng vẫn ấn lên người Thập Lục lớn.

Thế nhưng…

Không đợi Tống Thư Hàng thúc giục ‘bí pháp giám định’, Thập

Lục lớn trước mắt hắn lại bắt đầu tan biến.

Đầu tiên cơ thể của cô huyễn hoá thành hình dáng của một con ‘rồng’.

Mình rồng vỡ nát, chỉ còn lại bộ xương.

Cuối cùng, đến cả xương rồng cũng từ từ biến mất, hóa thành các đốm sáng.

“Tống tiền bối thật là lợi hại, sao ngươi lại làm được thế?”

Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi.

Bàn tay tóc của Tống Thư Hàng cứng đờ giữa không trung:

“Ta… chẳng làm gì hết. Chắc là do năng lượng bị ta hút ra của cô ấy đã tiêu hao hết rồi.”

Sau khi suy tư một lúc, Tống Thư Hàng lại nói:

“Đi thôi, rời khỏi không gian ý thức. Cơ thể của Thập Lục lớn vẫn đang ở chỗ A Thập Lục! Chúng ta đi giám định thẳng bản thể của cô ấy.”

…

Tống Thư Hàng mở mắt ra, trời đã tờ mờ sáng.

Một ngày mới đã bắt đầu.

“Chào buổi sáng, Thư Hàng.”

Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu liền nhìn thấy Bạch tiền bối đang bưng chén trà, nhấp một ngụm nhỏ.

“Thế mà đã qua một đêm rồi à?”

Tống Thư Hàng gãi đầu, sau khi uống trà hoa, hắn nằm mơ lộn xộn mấy lần, lại tiếp xúc với Thập Lục lớn, mới chớp mắt mà trời đã sáng rồi.

Bạch tiền bối mỉm cười:

“Hiệu quả của trà hoa tốt đấy chứ.”

“Hiệu quả hơi mạnh. Đúng rồi, Thập Lục lớn kia đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ chui từ bên cạnh ra, đuôi quấn lấy cổ Tống Thư Hàng, móng vuốt chỉ lên không trung.

Rầm ~~

Trên bầu trời vang lên tiếng chém nhau như sấm.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy thân ảnh đang giao đấu của Tô thị A Thập Lục và Thập Lục lớn.

“Trước đây, chúng ta đã nhìn lầm rồi.”

Bạch Long tỷ tỷ nghiêm túc nói:

“Thập Lục này cũng là một hóa thân thí luyện. Lúc trước trạng thái của cô ấy rất kỳ lạ, khắc hẳn những ‘hóa thân thí luyện’ khác. Hơn nữa những hóa thân thí luyện mà Thập Lục tiếp xúc trước đây chỉ tập hợp lại từ khắp các ngóc ngách trên thế giới sau khi cô đã bắt đầu thí luyện của Tô thị. Nhưng ‘hóa thân thí luyện’ lần này thì khác. Dường như cô ấy đã tồn tại từ rất lâu trước đây, vẫn luôn sinh sống trong thú giới.”

“Có khi nào liên quan đến việc ta hút năng lượng trên người cô ấy không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn kể lại cho Bạch Long tỷ tỷ nghe chuyện mộng cảnh của hắn bị Thập Lục lớn ảnh hưởng và việc sức mạnh của cô hóa thành xương rồng rồi biến mất.

“Xương rồng? Ảnh hưởng tới mộng cảnh?”

Bạch Long tỷ tỷ dường như có điều suy nghĩ.

Bạch tiền bối ngồi bên cạnh đặt ly trà xuống:

“Thận Long?”

Khác với truyền thuyết, Thận Long trong tu chân giới không phải là kết tinh của tình yêu vượt chủng tộc giữa rắn và chim Trĩ mà là biến chủng của hệ giao long.

Thận Long là loài có tiếng nhất trong hệ rồng về huyễn thuật và khống chế mộng cảnh.

Thận Long của tu chân giới có một sở thích thế này… Bọn chúng thích biến thành thức ăn để con người nuốt vào. Trong quá trình bị ăn, thường chúng sẽ không chết mà tạm thời ký sinh trên người những sinh linh khác. Sau đó bọn chúng sẽ dùng Thận Khí Huyễn Thuật để ảnh hưởng đến những sinh linh này, xây dựng thế giới thần khí, để ký chủ hoàn thành mọi nguyện vọng trong Thận Khí Huyễn Thuật, bọn chúng có thể lấy được một loại năng lượng từ trên người ký chủ để dùng cho việc tu luyện.

Nhưng nếu như gặp một đại lão có năng lực tiêu hóa nghịch thiên… có khi Thận Long cũng bị tiêu hóa, thân tử đạo tiêu.

Vừa kích thích vừa tìm đường chết.

Các Thận Long cũng từng xuất hiện trong Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

"Cái eo bảy màu của ta."

Tống Thư Hàng gật đầu nói… Eo bảy màu của hắn là do nội đan của Thận Long hóa thành.

Lúc ấy, khi cơ thể của hắn sắp bị 'thiên phạt' cho nổ tan xác, giọt máu của Thánh Nhân Nho gia đã dịch chuyển bảo vật quan trọng trên người hắn đi, đẩy thiệt hại của Tống Thư Hàng xuống mức thấp nhất.

"Có lẽ…"

Bạch Long tỷ tỷ nhìn Thập Lục lớn đang quyết đấu với Tô thị A Thập Lục:

"Có khi 'hóa thân thí luyện' lần này sử dụng thủ đoạn mà chúng ta không hay biết, dung hợp với một con Thận Long, thế nên mới sinh ra biến dị?"

"Sau đó, 'rễ hoa sen' của ta vừa hay hút mất Thận Long chi lực trong người cô ấy, thế nên cô ấy mới hiện nguyên hình chăng?"

Tống Thư Hàng nói tiếp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn Thập Lục lớn trong không trung.

Thập Lục lớn có cảnh giới ngũ phẩm, A Thập Lục có thể thắng được cô ấy không?

Tống Thư Hàng thấy hơi lo lắng.

Nhưng người ngoài không thể nhúng tay vào cuộc chiến thí luyện của A Thập Lục được.

Đến Bạch Long tỷ tỷ cũng chỉ có thể đứng bên cạnh xem cuộc chiến.

Điều Tống Thư Hàng có thể làm được chính là nhìn chằm chằm vào Thập Lục lớn, khiến cô ấy có áp lực tâm lý.

Trong chư thiên vạn giới, không có nhiều tu luyện giả có thể nhìn thẳng vào hai mắt của Bá Tống Huyền Thánh, đồng thời giữ được bình tĩnh dưới cái nhìn chằm chằm của hắn.

Thập Lục lớn bị nhìn chằm chằm thì thấy cả người không thoải mái.

Cô nhìn Tô thị A Thập Lục, thong thả nói:

“Một chiêu định thắng bại đi.”

“Được.”

Tô thị A Thập Lục tra đao vào vỏ, đồng thời bày ra đao thức của chiêu cuối.

Thập Lục lớn hít sâu một hơi.

Một lát sau…

Cô đột nhiên lao đến chỗ Tống Thư Hàng.

Nói đúng hơn, cô lao thẳng đến chỗ ‘cơ thể bằng gỗ’ của Tống Thư Hàng.

“Bá Tống.”

Thập Lục lớn mỉm cười:

“Ta lấy cơ thể của ngươi đi nhé!”

“Ta có thể tự vệ chính đáng nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử chui ra khỏi lưng Tống Thư Hàng, hát lên:

“Chưa từng mang thai, lấy đâu ra Nguyên Anh? Đến đây nào, cùng sinh hạ Nguyên Anh với ta nào!”

(*) Trong tiếng Trung, “rễ + tay” ghép lại thành “xúc tu”

(**) Chủy Độn: còn được gọi là Khẩu Độn, xuất phát từ anime Naruto, ngưng tụ pháp thuật ở miệng, thông qua lời nói để tạo thành sát thương tới kẻ địch.

Chương 2031: Ta Quay Người Lại Vì Ngươi

Hát xong, Tạo Hóa Tiên Tử còn làm vẻ mặt cực kì hung ác, giương nanh múa vuốt đe dọa Thập Lục lớn từ xa.

Tống Thư Hàng chỉ hận không thể lập tức nhét Tạo Hóa Tiên Tử vào cơ thể. Câu hát này tệ quá đi mất!

Thập Lục lớn giữa không trung không hề nao núng, thậm chí còn dám nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng rồi lao mình đánh về phía hắn với tốc độ cực nhanh!

“Uầy.”

Thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú như ẩn như hiện giữa không trung, đồng thời bảy đại mệnh luân cũng bắt đầu xuất hiện. Chỉ cần Tống Thư Hàng khẽ động suy nghĩ là tất cả những đòn công kích ấy sẽ ập xuống đầu Thập Lục lớn như một cơn sóng thần, quét cô nàng đi luôn.

“Thư Hàng, đừng ra tay.” Bạch long tỷ tỷ đột nhiên gõ nhẹ móng vuốt lên người Tống Thư Hàng rồi nói: “Tin tưởng A Thập Lục đi, con bé còn mạnh hơn tưởng tượng của ngươi đấy.”

Giữa không trung, Tô Thị A Thập Lục tuốt bảo đao ra khỏi vỏ.

Sừng rồng trên đầu cô dẫn sấm sét xuống, hơi nước tràn đầy trong không khí tự khi nào, hóa thành sương mù dày đặc.

Sấm sét và sương mù hóa thành một đồ hình khổng lồ dưới chân A Thập Lục… đó là một bức tranh sơn thủy phủ mây mù lượn lờ.

Thân hình của Thập Lục lớn cũng bị bao phủ trong phạm vi của hình vẽ khổng lồ ấy.

Ánh đao lóe lên.

Trên người Thập Lục lớn bỗng xuất hiện mấy chục vết đao, máu tươi văng tung tóe.

Hình vẽ khổng lồ kia không phải là một tấm phông nền, mà chính là một bộ phận trong “Đao” của Tô Thị A Thập Lục!

Khi đao của A Thập Lục rời vỏ, lưỡi sắc trong hình vẽ cũng lộ ra.

“Đây chính là đao đạo của A Thập Lục.” Bạch long tỷ tỷ nói với vẻ kiêu ngạo như người lớn thấy con trẻ nhà mình gặt hái thành tích tốt: “Con bé kết hợp thiên phú vẽ tranh và đao đạo lại với nhau, tạo nên đao đạo của riêng mình, đúng là thiên tài đao đạo chân chính.

Nét mặt của Thập Lục lớn đầy vẻ đau đớn, vết thương trên người khiến cho cô ta mất đi khả năng hành động.

Thân thể cô ta rơi từ trên trời xuống.

Tống Thư Hàng vươn ngón tay gẩy một cái, dùng niệm lực nâng Thập Lục lớn lên, ổn định thân thể để cô ta rơi xuống đất một cách vững vàng.

Thập Lục lớn mềm nhũn người nằm dưới đất, hơi nghiêng đầu nhìn thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng, trong ánh mắt ngập tràn lưu luyến.

“Xùy xùy!” Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng vẫn tiếp tục giương nanh múa vuốt.

Bạch long tỷ tỷ mỉm cười: “Kết thúc.”

Tô Thị A Thập Lục cũng đáp xuống từ không trung: “Bạch long tỷ tỷ, giúp ta.”

“Được.” Bạch long tỷ tỷ buông cái đuôi đang quấn cổ Tống Thư Hàng, trở lại trên người A Thập Lục.

Một khắc sau, sau lưng Tô Thị A Thập Lục, một thế giới tựa như Thực Tại Ảo mở ra, trong không gian thế giới ấy có một thiên hà cuộn chảy.

Bạch long tỷ tỷ cong móng vuốt ngoắc một cái, một cỗ quan tài thủy tinh mới xuất hiện và mở ra giữa thiên hà.

Khi nhìn thấy nghi thức thí luyện của A Thập Lục lần nữa, Tống Thư Hàng xoa cằm, chẳng hiểu sao lại nhớ đến Ngư Kiều Kiều đã lâu không gặp… và mộ địa dưới đáy biển của cô ấy.

Nếu A Thập Lục khai thác dịch vụ quan tài thủy tinh trên thiên hà này, nói không chừng còn có thể cạnh tranh với mộ địa dưới đáy biển của Ngư Kiều Kiều ấy chứ.

Bạch long tỷ tỷ liếc Tống Thư Hàng: “Sao ta cứ cảm thấy ngươi đang suy nghĩ cái gì thất lễ ấy nhỉ.”

Dường như khi ở bên cạnh Tống Thư Hàng, các đại lão đều tự động học được khả năng đọc mặt.

“Đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, chuyển Thập Lục lớn đến đây đi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng hơi cong ngón tay, niệm lực cuốn lấy thân thể của Thập Lục lớn, đưa cô đến trước mặt Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay tiếp lấy Thập Lục lớn, nhẹ nhàng đặt cô vào quan tài thủy tinh.

Nắp quan tài từ từ khép lại.

Tô Thị A Thập Lục cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng lơ là cảnh giác, trước khi nghi thức hoàn thành, cô vẫn phải cẩn thận.” Giọng nói của Bạch long tỷ tỷ vang lên.

Dứt lời, cô bao trùm cả người Tô Thị A Thập Lục, bày ra rất nhiều thuật pháp phòng ngự xung quanh A Thập Lục.

Đúng lúc đó, một luồng ánh chớp bắn ra từ khe hở của quan tài thủy tinh, tấn công vào lồng phòng ngự của bạch long tỷ tỷ.

Tô Thị A Thập Lục: “Ta chủ quan quá.”

Ánh chớp gặp phải thuật pháp phòng ngự của bạch long tỷ tỷ, chẳng làm nên cơm cháo gì…

Nhưng nó không biến mất, mà bắn ngược về phía Tống Thư Hàng như bị tấm gương chiết xạ ra.

“Thư Hàng cẩn thận!” Thông Nương ở phía xa hô lớn.

Nhưng dường như đã quá muộn.

Tách!

Tia chớp kia phóng vào Tống Thư Hàng rồi xâm nhập vào cơ thể hắn.

“Ngay từ lúc đầu, mục tiêu của nó đã là Thư Hàng.” Quy tiền bối chậm rãi nói.

Sau khi xâm nhập thân thể Tống Thư Hàng, tia chớp kia bắt đầu di chuyển trong thể nội của hắn như có sinh mệnh.

Nó muốn cướp đoạt thân thể bằng gỗ!

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn vào quan tài thủy tinh.

Hóa thân thí luyện của cô vẫn lẳng lặng nằm im trong đó.

“Có lẽ suy đoán trước đó của ta có sai sót.” Bạch long tỷ tỷ nói: “Xem ra không phải hóa thân thí luyện của A Thập Lục dung hợp với Thận Long, mà là một kẻ có lực lượng của Thận Long đã xâm chiếm hóa thân thí luyện của A Thập Lục.”

Bây giờ cái thứ có lực lượng Thận Long kia đã thoát ra khỏi hóa thân thí luyện của Tô Thị A Thập Lục, tìm được mục tiêu mới, toan cướp đoạt thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng.

“Nó muốn cướp thân thể của Thư Hàng? Mau mau khu trừ nó ra đi!” Thông Nương vội la lên. Thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng còn quan trọng hơn cả cái đầu của hắn!

Thân thể bằng gỗ này biết kết quả ngon, nhánh cây còn có thể dùng để luyện chế pháp khí.

Nếu trong tương lai ông chủ nghèo Tống Thư Hàng không trả nổi tiền lương, Thông Nương còn phải bán trái cây và nhánh cây trên thân thể bằng gỗ đi để bù lương mà!

Cho nên đối với Thông Nương thì thân thể bằng gỗ này tuyệt đối không thể gặp bất trắc gì được!

“Đừng lo.” Quy tiền bối cười ha hả.

“Thân thể của Thư Hàng không dễ bị chiếm đoạt như vậy đâu.” Bạch long tỷ tỷ cũng cười mà nói.

Bạch tiền bối bưng tách trà, khoan thai nhấp một ngụm.

Sau đó, một cây đại thụ bên cạnh hắn rung chuyển ầm ầm.

“Thập Lục lớn, màn biểu diễn của cô vô cùng xuất sắc, ta phải quay người lại vì cô đấy!” Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên, cây đại thụ từ từ xoay người lại, để lộ ra khuôn mặt hắn.

Động tác của tia chớp có sinh mệnh đang chiếm cứ thân thể “Tống Thư Hàng” bỗng cứng đờ ra.

Tống Thư Hàng đang ở bên cạnh Bạch Thánh Quân, thế thân thể mà nó đang chiếm cứ là của ai?

“Cô đang nghi ngờ sao? Thập Lục lớn?” Tống Thư Hàng nhếch miệng cười, tay phải kết thành thủ ấn: “Vậy thì để ta giải thích mối nghi ngờ ấy cho.”

Soạt!

“Tống Thư Hàng” đang bị Thập Lục lớn xâm chiếm bỗng biến thành một đám lửa.

“Hỏa Diễm Thế Thân pháp là một công pháp thế thân cực kì đáng tiền. Đúng như Hằng Hỏa tiền bối đoán, nó cực kì thích hợp với ta. Ta chỉ dành thời gian đọc một lượt từ đầu đến cuối là đã nhập môn rồi.” Tống Thư Hàng thả lỏng hai tay sau lưng: “Bây giờ thì bắt đầu màn diễn của cô đi, Thập Lục lớn!”

Sau khi một tia chớp có khả năng xâm chiếm thân thể của người khác chiếm phải một thế thân được pháp thuật tạo ra, thì sẽ phát sinh biến hỏa ảo diệu nào đây?

Nếu như chủ nhân của pháp thuật thế thân giải trừ pháp thuật, thì kết cục của tia chớp sẽ ra sao?

Chương 2032: Nếu Đồng Bạn Của Cô Ta Đến Tận Nơi Đón Người Thì Phải Làm Thế Nào?

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, vui vẻ nhìn thế thân hỏa diễm của mình và tia chớp đang chiếm cứ nó.

Trên đỉnh đầu hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử học theo hắn khoanh tay trước ngực, đôi gò bồng đảo vĩ đại ưỡn lên, cao hơn hắn nửa thân người.

Trên đỉnh đầu Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức cũng khoanh tay trước ngực, đôi bồng đảo dập dờn, cao hơn Tạo Hóa Tiên Tử nửa thân người.

Trên cùng là ma mới Vũ Nhu Tử da đen. Cô lơ lửng giữa trời làm động tác giống hệt hai vị tiền bối nhà mình, đôi gò bồng đảo khiêm tốn hơn chút xíu nhưng cũng vẫn vô cùng ngạo nghễ, cao hơn mỹ nhân rắn công đức nửa người.

Bốn người xếp thành hình bậc thang, cùng nhau nhìn chằm chằm Thập Lục lớn.

Tô Thị A Thập Lục ở cách đó không xa không nỡ nhìn phong cách của Tống Thư Hàng, giơ hai tay lên che mặt lại.

“Phong cách của Thư Hàng hết cứu rồi.” Bạch long tỷ tỷ thấp giọng cảm thán.

Tống Thư Hàng bây giờ có cảnh giới Chân Quân lục phẩm, tai thính vô cùng, đứng tít đằng xa vẫn nghe thấy tiếng của bạch long tỷ tỷ.

“…”

Không thể trách ta được!

Từ đầu đến cuối ta chỉ làm mỗi động tác khoanh tay trước ngực thôi mà.

“Thập Lục lớn muốn chạy khỏi thế thân hỏa diễm rồi kìa.” Lúc này, Thông Nương trên lưng Quy tiền bối nói.

Trong thế thân hỏa diễm, tia sét có sinh mệnh kia bắt đầu uốn éo, dường như muốn chạy ra khỏi nó.

Nhưng vào thì dễ… chứ ra thì không dễ chút nào.

Thế thân hỏa diễm của Tống Thư Hàng đang chủ động phối hợp với sự xâm chiếm của nó.

Sau hai hơi thở.

Hình thái thế thân hỏa diễm của Tống Thư Hàng lại biến hóa.

Đám lửa kia biến thành hình người.

Ngoại hình của thế thân hỏa diễm vốn lấy nguyên mẫu là Tống Thư Hàng, bây giờ, sau khi bị Thập Lục lớn xâm chiếm, dáng vẻ của nó bắt đầu thay đổi.

Trong quá trình biến hóa thành hình người, ngực của thế thân hỏa diễm to lên, eo bé lại, khung xương nhỏ đi, trông không khác gì nặn tượng đất sét.

Vài hơi thở sau.

Thế thân hỏa diễm biến thành dáng vẻ của Tô Thị A Thập Lục nhưng hình thể trưởng thành hơn và sừng rồng cũng khác. Trên đầu cô là sừng của Thận Long, không chỉ hình dáng khác với sừng rồng trên đầu A Thập Lục mà số lượng cũng chỉ có một chiếc.

“Hay đấy, thế mà lại biến thành dáng vẻ của A Thập Lục.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Hai tay Thập Lục lớn run lên. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, trong mắt như bùng lên ánh lửa.

“Chúc mừng cô, Thập Lục lớn.” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Cô đã chiếm cứ thế thân hỏa diễm của ta thành công rồi, bây giờ cô có cảm nghĩ gì không?”

Nói xong, hắn vươn tay ra, làm động tác bật ngón tay: “Mặt khác, ta phải nhắc nhở cô một chút. Tuy thế thân hỏa diễm của ta bị cô đoạt xá, nhưng nó vẫn là do pháp thuật của ta ngưng tụ ra, chuyện này sẽ không thay đổi. Chỉ cần ta búng tay một cái thôi, pháp thuật này sẽ biến mất.”

“Chỉ cần ta.” Tạo Hóa Tiên Tử hát lên.

“Búng ngón tay.” Mỹ nhân rắn công đức nói tiếp.

“Sẽ biến mất luôn!” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Tạo Hóa Tiên Tử ngẩng đầu lên, tiếp lời Vũ Nhu Tử da đen: “Biến ~ mất ~ luôn ~”

“Sẽ biến mất luôn” là bốn chữ!

Vũ Nhu Tử da đen le lưỡi.

Ở phía đối diện, Thập Lục lớn thế thân hỏa diễm cắn chặt răng.

Dưới làn da cô có ánh quang không ngừng chuyển động. Đó là tia chớp đã xâm chiếm thân thể của hỏa diễm thế thân, nó vẫn không ngừng cố gắng chạy ra bên ngoài, nhưng cứ mỗi lần rục rịch muốn chui ra thì lại bị áp chế.

“Xem ra năng lực “xâm chiếm” của nó không thể sử dụng lâu được.” Bạch tiền bối nhấp trà, gật đầu nói.

Quy tiền bối: “Nếu năng lực này mà sử dụng được liên tục thì nghịch thiên quá rồi.”

“Vậy thì hãy bắt đầu màn biểu diễn của cô đi.” Tống Thư Hàng nhếch miệng: “Nói về lai lịch của cô trước, vì sao lại kí sinh trên hóa thân thí luyện của A Thập Lục? Vì sao lại dòm ngó thân thể bằng gỗ của ta? Chỉ cần cô thể hiện xuất sắc thì ta sẽ thắp đèn cho.”

Thập Lục lớn há to miệng, nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng “A… a”

Cấu tạo của thế thân hỏa diễm khác với sinh vật, muốn phát ra được câu nói hoàn chỉnh thì cần có kĩ xảo đặc biệt.

Thập Lục lớn cắn răng, sau đó vươn tay nắm lấy sừng Thận Long trên đỉnh đầu mình.

“A… nha nha nha ~” Cô kêu to một tiếng, rồi nhổ mạnh sừng Thận Long trên đầu xuống.

Động tác này khiến Tống Thư Hàng giật nảy cả mình: “Đờ phắc!”

Nhìn thôi đã thấy đau rồi.

Sau khi nhổ sừng Thận Long, Thập Lục lớn cầm lấy nó, đâm mạnh vào thân thể mình, làm thủng một lỗ lớn lửa cháy bừng bừng.

Bạch tiền bối bưng chén trà, lên tiếng: “Xem ra nó muốn thoát ra khỏi thế thân hỏa diễm của ngươi bằng cách "chết đi". Có vẻ là năng lực xâm chiếm của nó sẽ được giải trừ khẩn cấp khi thân thể đã chết."

Tống Thư Hàng thở dài.

Sau đó hắn búng ngón tay "tách" một tiếng.

Tách ~ Tách ~ Tách ~

Trên đỉnh đầu hắn, ba vị tiên tử cũng đồng loạt búng ngón tay.

Tống Thư Hàng: "…"

Không nhét ba vị này vào trong thì hình tượng cả đời của mình đừng mong cứu nổi!

Trước mắt hắn, thế thân hỏa diễm lập tức biến mất.

Tuy bị chiếm lĩnh nhưng bản chất của thế thân hỏa diễm không thay đổi. Sự tồn tại của nó vẫn phụ thuộc vào khống chế của Tống Thư Hàng.

"Tia chớp kia có còn đó không?" Thông Nương hỏi.

"Xem ra nó đã biến mất cùng với thế thân hỏa diễm của Tống Thư Hàng rồi." Quy tiền bối chậm rãi đáp.

Bạch long tỷ tỷ tra xét một vòng rồi nói: "Lần này thì kết thúc thật rồi."

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, đẩy quan tài thủy tinh vào thiên hà. Một khắc sau, thế giới thiên hà đóng kín.

Nghi thức thí luyện hoàn thành.

A Thập Lục vươn mình một cái. Sau khi nghi thức hoàn thành, cô lại mạnh hơn một chút.

Trên người cô có thêm cảm giác "tựa như ảo mộng", đây là lực lượng của Thận Long.

Ngay sau đó, Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn xuống ngực mình, vẻ mặt thoáng chút mừng rỡ. Tuy nhìn bằng mắt thường thì khó mà thấy được, nhưng tu sĩ lại nắm rõ mỗi biến hóa trên thân thể mình rõ như lòng bàn tay.

Thế là Tô Thị A Thập Lục càng thêm tự tin với tương lai của bản thân mình.

Bạch long tỷ tỷ vỗ nhẹ vai cô.

"Này." Lúc này, Tống Thư Hàng hỏi: "Ban nãy Thập Lục lớn có suất vào thánh sơn Gars không nhỉ?”

Mặt khác, nếu bạn bè của cô ta đến tận nơi đón người thì phải làm sao?

Không thể giao Tô Thị A Thập Lục cho bạn bè của Thập Lục lớn thay cô ta được đúng không?

Nhìn kĩ thì vẻ ngoài của Tô Thị A Thập Lục hơi khác với Thập Lục lớn… nhất là dáng người, khác tương đối rõ đấy.

“Tống tiền bối ơi.” Vũ Nhu Tử da đen trên đỉnh đầu bỗng nói: “Ngươi có muốn ngưng tụ lại thế thân hỏa diễm thêm một lần nữa không?”

“Làm gì?”: Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời vươn tay kết một đạo ấn, một thế thân hỏa diễm mới ngưng tụ thành hình.

Trong hỏa diễm, một cô nàng eo nhỏ ngực mẩy xuất hiện trước mặt mọi người. Vì vòng eo quá thon nên dáng người nóng bỏng ngoài sức tưởng tượng.

Vũ Nhu Tử da đen cười hì hì: “Quả nhiên đúng như ta dự đoán.”

Thế thân hỏa diễm mới giương mắt lên, đối mắt với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 2033: Thập Lục, Sao Cô Lại Co Lại Rồi?

“Thế này là sao?” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Thế thân hỏa diễm khác với ánh sáng công đức và hóa thân bọc thép, nó là một pháp thuật hóa thân thuần túy. Sau khi được dùng thì thế thân hỏa diễm sẽ không “trở về” nữa, bởi nó là kĩ năng dạng tiêu hao.

Cũng giống như Hỏa Cầu thuật vậy.

Về lý mà nói, khi Hỏa Cầu thuật của pháp sư thả ra ngoài, bị kẻ địch bắt được và cải tạo, thì quá trình này sẽ không còn liên quan gì đến pháp sư phóng thích Hỏa Cầu thuật nữa, và các loại cải tạo của kẻ địch đối với hỏa cầu đã được phóng thích cũng không thể ảnh hưởng đến kĩ năng Hỏa Cầu thuật của pháp sư được.

Vậy chuyện trước mắt là sao?

Sau khi Thập Lục lớn thế thân hỏa diễm hiện thân, phản ứng đầu tiên của cô là vươn tay ra, kêu lên “nha nha nha” rồi rút mạnh sừng Thận Long trên đầu xuống.

Sau đó cô lại cầm sừng Thận Long đâm vào cơ thể, chỉ cầu chết quách cho xong, không muốn sống tạm bợ nữa.

“Thôi, tiêu rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Cái gì tiêu?” Thông Nương nhìn hắn với vẻ nghi hoặc.

“Bí pháp Hỏa Diễm Thế Thân của hắn tiêu.” Bạch tiền bối nhấp một ngụm trà, giải thích.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hỏa Diễm Thế Thân là một kĩ năng bảo mệnh.

Nó có thể phỏng chế ra dáng vẻ của bản thể một cách hoàn mỹ để chết thay cho bản thể.

Nhưng bây giờ thế thân hỏa diễm của Tống Thư Hàng lại biến thành dáng vẻ của Thập Lục lớn… khiến cho hiệu quả giảm bớt rất nhiều, ít nhất thì cũng không lừa gạt được đại chiêu của kẻ địch nữa.

Quan trọng hơn là Thập Lục lớn thế thân hỏa diễm vừa xuất hiện đã nhổ sừng Thận Long tự sát cật lực.

Trong tương lai, Tống Thư Hàng chiến đấu với kẻ địch, sau đó dùng Hỏa Diễm Thế Thân trong thời điểm then chốt, thế rồi thế thân hỏa diễm của hắn biến thành Thập Lục lớn, nhổ sừng Thận Long ra tự đâm lấy đâm để vào người mình… Thế thì còn đánh đấm cái nỗi gì nữa?

"A ~ Nha nha ~" Cuối cùng, thế thân hỏa diễm nổ tung.

Thập Lục lớn phát ra tiếng kêu mừng rỡ.

Theo kinh nghiệm trước kia của cô, thân thể kí sinh vừa biến mất thì cô cũng có thể phá thể chui ra.

Sau khi nổ tung, thế thân hỏa diễm biến mất.

"Tống tiền bối, có muốn thử một lần nữa không?" Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Tống Thư Hàng lại kết đạo ấn.

Một thế thân hỏa diễm mới hình thành.

Vẫn là dáng vẻ của Thập Lục lớn.

Hỏa Diễm Thế Thân ngang ngược như vậy đó.

Thập Lục lớn hỏa diễm lại trừng mắt nhìn nhau với Tống Thư Hàng, sau đó vươn tay, định nhổ sừng Thận Long của mình lần nữa.

"Đừng cố nữa." Tống Thư Hàng nói: "Dù cô có chết bao nhiêu lần cũng vô dụng. Thế thân hỏa diễm chết rồi se tan biến, ta ngưng tụ cái mới ra thì lại là cô thôi."

"A nha nha nha ~" Trong tiếng kêu của Thập Lục lớn đầy vẻ không cam lòng.

Tống Thư Hàng cảm thán: "Tặng cô một câu danh ngôn của nhóm Cửu Châu số 1 nhé: Người tìm đường chết sẽ chết! Không tìm đường chết sẽ không phải chết!"

"Câu này ai nói thế?" Bạch tiền bối hỏi.

"Tất cả mọi người đều nói với Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái Tiên Sư như vậy." Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối gật đầu rồi nói với Tống Thư Hàng: "Người không tìm đường chết sẽ không chết.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối cũng nói với Tống Thư Hàng: “Người tìm đường chết chắc chắn sẽ chết.”

“Sao hai người lại nói với ta vậy?” Tống Thư Hàng chẳng hiểu gì.

Bạch tiền bối mỉm cười, nụ cười ấm áp có khả năng gột rửa lòng người.

Nụ cười ấy đủ để tất cả mọi người dốc hết sức lực mà bảo vệ một ngàn năm.

…

Trong đình nhỏ.

Bạch tiền bối đổi lá trà, pha lại một ấm trà khác cho mọi người.

Tống Thư Hàng bắt đầu dùng niệm lực san phẳng những cái hố trên mặt đất – dấu vết do Tô Thị A Thập Lục chiến đấu với Thập Lục lớn để lại.

Lúc này, giọng nói của Thanh Loan Tiên Tử vang lên từ bên ngoài: “Bá Tống đạo hữu, mọi người đã nghỉ ngơi ổn thỏa chưa?”

“Thanh Loan Tiên Tử đến.” Thông Nương nói.

“Bọn ta dậy cả rồi, mời tiên tử vào.” Tống Thư Hàng đáp.

Thanh Loan Tiên Tử nói: “Chỗ ta có mấy vị khách muốn gặp Bá Tống đạo hữu.”

Lại là bệnh nhân à?

“Vào đi.” Tống Thư Hàng nói.

Tranh thủ thời gian trước khi vào thánh sơn Gars, hút một lượt tà năng Cửu U nữa, nói không chừng có thể thúc đẩy thế giới hạch tâm thăng cấp để cường hóa thêm một chút. Đúng lúc lắm.

Một lát sau.

Thanh Loan Tiên Tử đưa theo năm vị thú tu bước vào.

Trong năm thú tu, trừ người dẫn đầu ra thì bốn người còn lại đều tỏ vẻ lo lắng bất an, bởi vì họ sắp phải gặp Huyền Thánh kinh khủng nhất trong ngàn năm trở lại đây – Bá Tống tiền bối.

“Ơ? Không phải bệnh nhân à?” Thông Nương nói với vẻ thất vọng. Có bệnh nhân thì mới có bảo vật. Tuy bảo vật không phải là linh thạch, không thể dùng để trả lương, nhưng có thể bán đi để bù lương đấy!

Thấy năm vị thú tu kia bước vào, Tống Thư Hàng lập tức giải trừ Hỏa Diễm Thế Thân thuật.

Bởi vì năm người này chính là bạn bè của Thập Lục lớn.

Người dẫn đầu là Chuyển Bàn Đạo Nhân “hổ khu nhất chấn”, có bốn mươi hai con thánh viên.

Bọn họ đi theo Thanh Loan Tiên Tử, em gái thú tu đi cuối cùng bỗng ôm chặt lấy bụng mình. Đây là một loại bệnh có tên khoa học chính thức là “Di chứng Bá Tống giảng pháp”. Ở khắp chư thiên vạn giới đều có người mắc bệnh này.

Loại bệnh này không ảnh hưởng gì đến cuộc sống hằng ngày, nhưng cứ hễ nghe thấy tên Bá Tống Huyền Thánh, nhìn thấy ảnh chụp hay video về Bá Tống Huyền Thánh, hoặc nghe giọng nói của Bá Tống Huyền Thánh là lại phát tác.

“Bá Tống đạo hữu, Bạch Thánh Quân đạo hữu, mọi người chuẩn bị một chút, thánh sơn Gars sắp mở ra, ta đến để đưa mọi người đến đó.” Thanh Loan Tiên Tử nói xong, bèn lấy một con dấu nhỏ, ra hiệu cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đưa tay ra.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng vươn tay về phía cô.

Thanh Loan Tiên Tử đóng dấu lên cổ tay của Bạch tiền bối trước. Dấu ấn tỏa ra ánh sáng rồi biến mất.

Sau đó cô lại chuẩn bị đóng dấu xuống tay của Tống Thư Hàng.

“Thanh Loan Tiên Tử, từ từ đã.” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bèn nói: “Thân thể hiện tại của ta chỉ là thân thể tạm thời, không phải cùng bộ với đầu ta. Nếu đóng dấu lên cánh tay, có khi nào thân thể của ta vào được thánh sơn Gars mà cái đầu thì ở lại không?”

“Bá Tống đạo hữu lo lắng như vậy cũng có lý.” Thanh Loan Tiên Tử gật đầu, sau đó đóng dấu lên má Tống Thư Hàng.

Cô không đóng dấu lên trán là có nguyên nhân. Vì trong chư thiên vạn giới có nhiều tu sĩ mang thần thông dạng “Con mắt thứ ba”, hoặc là có thể phóng thích công kích từ giữa trán, như vậy sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của con dấu. Cho nên Thanh Loan Tiên Tử mới đóng dấu lên má Tống Thư Hàng.

Đóng dấu xong, Thanh Loan Tiên Tử lùi về phía sau mấy bước, gương mặt đỏ ửng lên.

Thông Nương nháy mắt: “Tống*Thích chữ lên mặt*Thư Hàng?”

“Đây là đóng dấu chứ không phải là thích chữ lên mặt!” Tống Thư Hàng phản bác.

Sau đó, hắn nhìn về phía Chuyển Bàn Đạo Nhân hổ khu nhất chấn kia.

“Bá Tống tiền bối, bọn ta đến đón bạn mình theo lời hẹn.” Chuyển Bàn Đạo Nhân bước lên một bước, cố trấn định mà nói.

Dứt lời, hắn nhìn về phía A Thập Lục.

“Ơ, Thập Lục, sao cô lại co lại thế kia?” Chuyển Bàn Đạo Nhân nói với vẻ nghi ngờ: “Đặc biệt là chỗ… không… ừm… nói chung là sao lại co vào thế này?”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Thanh Loan Tiên Tử hơi nghi hoặc, vị tiên tử bên cạnh Bá Tống đạo hữu chính là đồng bạn của Chuyển Bàn Đạo Nhân ư?

2034: Đầu người mình rồng và đầu rồng mình người

Khi ở hiện thế, Thanh Loan Tiên Tử đã tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục, cho nên cô rất nghi hoặc, chẳng biết Tô Thị A Thập Lục đã trở thành đồng bạn của Chuyển Bàn Đạo Nhân từ khi nào.

Bạch long tỷ tỷ duỗi móng vuốt vỗ nhẹ lên đầu Tô Thị A Thập Lục, nhìn đứa bé nhà mình với ánh mắt đầy an ủi.

Một thiếu niên thú tu sau lưng Chuyển Bàn Đạo Nhân cong chân đạp vào chân hắn một cái: “Sư phụ, đừng quậy.”

“Khụ, btbt, cảm ơn ngươi đã chăm sóc cho đồng bạn bị thương của bọn ta.” Dứt lời, Chuyển Bàn Đạo Nhân đã lấy một hộp quà nhỏ ra.

Trong phương diện tặng quà, người của Thú giới luôn rất cẩn thận.

“Theo lời đã hẹn, hôm nay bọn ta tới để đón Thập Lục về.” Chuyển Bàn Đạo Nhân nói tiếp.

Tống Thư Hàng mỉm cười đẩy món quà về rồi nói: “Cô ấy không phải Thập Lục nhà các ngươi, mà là Thập Lục của ta.”

Hắn toan nói thẳng cho mấy người của Thú giới này biết chuyện về Thập Lục lớn.

“Hả?” Chuyển Bàn Đạo Nhân thộn mặt. Sao mới qua một đêm mà Thập Lục đã trở thành “người của Bá Tống Huyền Thánh” rồi?

Sức quyến rũ của ngàn năm đệ nhất thánh kinh khủng đến vậy sao?

Trong lúc suy tư, hắn lại liếc thấy Bạch Thánh Quân đẹp như một bức họa đang ngồi trong đình.

[Với sức quyến rũ của Bạch Thánh Quân, nếu Thập Lục cảm mến ngài ấy trong một đêm thì ta tin. Nhưng đối tượng biến thành Bá Tống Huyền Thánh thì ta không thể nào hiểu được.” Chuyển Bàn Đạo Nhân nhíu mày.

Trừ phi…

Thực ra trong lòng Thập Lục cảm mến Bạch Thánh Quân, nhưng cô ấy đi đường vòng cứu quốc nên mới bày tỏ tình cảm với Bá Tống Huyền Thánh, nhằm mục đích ở lại bên cạnh Bạch Thánh Quân?

Nội tâm phong phú của Chuyển Bàn Đạo Nhân tưởng tượng ra cả một bộ phim yêu đương khổ tình chỉ trong nháy mắt.

Khi hắn đang chìm trong trí tưởng tượng bay xa, không sao kéo về được, thì em gái Thú tu đang run lẩy bẩy sau lưng hắn dồn hết dũng khí mà nói: “Bá… Bá Tống tiền bối, dù tất cả mọi người đều đã mang thai con của ngươi, nhưng ngươi cũng không thể dùng chuyện này để ép Thập Lục muội muội trở thành đạo lữ của ngươi được. Tuy Thập Lục muội muội từng nói cô ấy sẽ chỉ sinh con cho đạo lữ đầu tiên trong cuộc đời mình, nhưng ý cô ấy không phải là ăn cơm trước kẻng rồi mới trả tiền bổ sung!”

“Tiên tử đừng nói những lời dễ gây hiểu lầm như vậy. Trải nghiệm quá trình mang thai là chương “tình yêu của mẹ” trong bài giảng của Thánh Nhân Nho Gia, là một môn học cực kì nghiêm túc.” Tống Thư Hàng phản bác.

“Khụ.” Chuyển Bàn Đạo Nhân ho khẽ một tiếng rồi nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục: “Thập Lục, ý cô thế nào?”

Cả hắn và các thú tu sau lưng đều nhìn A Thập Lục bằng ánh mắt trông mong.

A Thập Lục xoa cằm, suy tư.

Trong lòng Tống Thư Hàng cũng có chút hiếu kì. Rõ ràng hình thể và khí chất của hai A Thập Lục khác hẳn nhau, thế mà Chuyển Bàn Đạo Nhân và đồng bạn đều nhận định Tô Thị A Thập Lục chính là Thập Lục lớn.

Từ đầu tới cuối, dường như bọn họ không hề nghĩ đến khả năng Tô Thị A Thập Lục không phải là đồng bạn của mình.

[Bởi vì nghi thức đã hoàn thành.] Bạch long tỷ tỷ truyền âm nhập mật với Tống Thư Hàng: “Sau khi nghi thức hoàn thành, Thập Lục lớn chính là A Thập Lục, thậm chí A Thập Lục còn có thể biết được cả kí ức của Thập Lục lớn. Bởi vậy các thú tu này coi A Thập Lục là Thập Lục lớn cũng là chuyện bình thường.]

Đây chính là nguyên nhân vì sao Tô Thị A Thập Lục nói với Tống Thư Hàng, dù thí luyện thất bại thì “cô” cũng không biến mất.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. Ta không hỏi mối nghi ngờ này ra, ta mới chỉ nghĩ trong lòng một chút thôi mà, sao bạch long tỷ tỷ đã trả lời ngay rồi?

“Ta sẽ tham gia thí luyện thánh địa Gars cùng với các ngươi.” Tô Thị A Thập Lục nói với Chuyển Bàn Đạo Nhân.

Thập Lục lớn và năm thú tu này luyện tập một trận pháp chuyên dùng để vượt qua thí luyện bên ngoài thánh sơn Gars. Nếu thiếu Thập Lục lớn, trận pháp thiếu đi một góc, sẽ trở thành tai nạn đối với đám người Chuyển Bàn Đạo Nhân.

Cho nên cô quyết định kết thúc nhân quả thay Thập Lục lớn.

Thêm nữa, cô cũng cần một suất tham gia thí luyện thánh sơn Gars.

Sau khi vượt qua thí luyện bên ngoài thánh sơn Gars là cô có thể tụ họp cùng Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, xin hãy giúp ta một chuyện.” Tô Thị A Thập Lục nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối gật đầu: “Cần ta làm gì nào?”

“Ngài có thể cắt ta và bạch long tỷ tỷ ra thành hai nửa không? Như ngài và phân thân của ngài ấy.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch long tỷ tỷ sợ đến nỗi suýt nữa thì bay màu: “…”

“Được thôi.” Bạch tiền bối trả lời.

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì: “Xin Bạch tiền bối giúp ta với.”

Cô vén áo lên, để lộ vòng eo thon nhỏ.

Bạch tiền bối lấy ra một pháp khí hình hộp, cắt một nhát lên eo cô.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, thân thể Tô Thị A Thập Lục tách đôi thành hai nửa.

Nhưng vết thương không có máu chảy ra, Tô Thị A Thập Lục vẫn nhảy nhót tưng bừng.

Tống Thư Hàng lùi về phía sau một bước, nhẹ nhàng ôm lấy nửa người trên của Tô Thị A Thập Lục.

Đồng thời, Bạch tiền bối lại cầm pháp khí rồi vẫy tay với bạch long tỷ tỷ.

“Không cắt có được không?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Bốn phía lặng phắc như tờ.

“Thôi được rồi, lúc cắt thì cẩn thận một chút nha, eo ta ở đây này, ngươi đừng tính sai nhé.” Bạch long tỷ tỷ thở dài.

Két!

Thân thể của bạch long tỷ tỷ cũng bị cắt thành hai nửa.

Tống Thư Hàng: “Không ngờ pháp khí này còn có hiệu quả với cả bạch long tỷ tỷ.”

Trạng thái của bạch long tỷ tỷ cũng là thể năng lượng thuần như mỹ nhân rắn công đức, thế mà cũng bị cắt làm đôi.

Sau đó, theo thao tác của Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ đổi nửa người cho nhau.

Một bên là A Thập Lục tổ hợp đầu người mình rồng.

Một bên là bạch long tỷ tỷ tổ hợp đầu rồng mình người.

Sau đó, A Thập Lục đầu người mình rồng vẫy tay với nhóm Tống Thư Hàng rồi lên đường đi với nhóm thú tu Chuyển Bàn Đạo Nhân.

Bạch long tỷ tỷ đầu rồng mình người đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, đặt móng vuốt lên vỗ vai hắn rồi dịu dàng nói: “Thư Hàng, trông dáng vẻ đầu rồng mình người của ta có giống tứ hải long vương trong phim không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Tứ hải long vương trong phim chỉ có mỗi cái đầu rồng, còn bạch long tỷ tỷ bây giờ cả nửa người trên là của rồng rồi. Mà bạch long tỷ tỷ này, cô không thể huyễn hóa thành dáng vẻ con người sao?”

“Bây giờ chưa thể. Sau này khi cảnh giới của A Thập Lục tăng lên thì ta cũng có thể lột xác như @#%× Tiên Tử sau lưng ngươi.” Bạch long tỷ tỷ trả lời: “Nhưng ta thích dáng vẻ rồng hơn.”

Tống Thư Hàng ngắm mình, Bạch tiền bối và tổ hợp Tô Thị A Thập Lục + bạch long tỷ tỷ.

Nhóm mình đúng là đồng bộ quá mà.

…

Dưới chân thánh sơn Gars.

Thanh Loan Tiên Tử đưa Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đến gần thánh sơn.

Quy tiền bối và Thông Nương được Tống Thư Hàng đưa vào thế giới hạch tâm.

“Bá Tống đạo hữu, Bạch Thánh Quân đạo hữu, chuẩn bị xong chưa?” Thanh Loan Tiên Tử nói: “Bí địa thí luyện sắp mở ra rồi.”

Khi họ đang nói chuyện, một vầng trăng sáng vàng kim hiển hiện ngay trên thánh sơn.

Vầng trăng hạ xuống, từng con đường ngưng tụ từ phù văn xuất hiện.

“Tất cả những người có tư cách thí luyện đều có thể đi theo con đường vàng kim này.” Thanh Loan Tiên Tử nói với khuôn mặt đỏ ửng: “Chúc Bá Tống đạo hữu ra quân đại thắng.”

Chương 2035: Ôm Chặt Lấy Đùi Bạch Tiền Bối

“Cảm ơn lời tốt lành của Thanh Loan Tiên Tử.” Tống Thư Hàng chắp tay nói.

Nhưng cái cụm “ra quân đại thắng” này có chỗ tương đồng thần kì với lập flag, Tống Thư Hàng nghe xong mà thấy đăng đắng trong lòng.

Từng con đường phù văn vàng kim hiện lên.

Trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối hiện lên đến sáu đường.

“Bạch tiền bối, chúng ta đi đường nào đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

Có vô số con đường thí luyện được tạo thành từ phù văn vàng kim. Nếu có người tu luyện nào bị khủng hoảng tu luyện mà đối mặt với nhiều đường thế này, chắc là sẽ rầu lòng đến chết mất thôi.

May mà bên cạnh mình có Bạch tiền bối.

Chỉ cần để Bạch tiền bối chọn rồi mình đuổi theo là được.

Bùa hộ mệnh thương hiệu Bạch tiền bối, ngài đáng giá!

“Đường này.” Bạch tiền bối lựa chọn đầu tiên rồi bước lên một con đường, sau đó được đưa lên thánh sơn Gars như đứng trên thang cuốn.

Tống Thư Hàng theo sát Bạch tiền bối.

Tổ hợp bạch long tỷ tỷ + A Thập Lục cũng lên theo. Cô cũng bước vào con đường thí luyện thành công.

“Xem ra dù bị cắt thành hai nửa thì A Thập Lục vẫn được coi là một chỉnh thể.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn bạch long tỷ tỷ rồi gật đầu nói.

Thế là phe mình lại được lãi một phần chiến lực.

Con đường phù văn vận chuyển, Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng và bạch long tỷ tỷ được đưa vào chỗ sâu trong thánh sơn Gars.

Tống Thư Hàng nhìn thấy trên những con đường thí luyện cách đó không xa, các tu sĩ tham gia thí luyện thi thoảng lại run lên bần bật hoặc phát ra từng tràng kêu rên thảm thiết, thậm chí còn có người quỳ rạp xuống đất mà kêu la đau đớn.

Xem ra, ngay từ khi bước lên con đường phù văn thì thí luyện của bí địa đã bắt đầu.

Cách tốt nhất để kiểm tra trình độ tu luyện công pháp Thánh Viên Long Lực Thần Công là gì?

Đương nhiên là tấn công!

Tấn công toàn bộ các phương diện trên thân thể của người tu luyện là có thể đo lường được trình độ tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công của người đó.

Cho nên thú tu nhóm phải chịu đủ loại tai nạn và trắc trở trên con đường phù văn.

Sét đánh, lửa thiêu, núi ép, nước dìm, đập nện, cắt chém… không thiếu thứ gì.

Người ngoài không thể nhìn thấy những phương thức công kích ấy. Chỉ những người đang đứng trên con đường phù văn thí luyện mới có thể nhìn thấy và trải nghiệm.

“May mà lần này có Bạch tiền bối đi cùng.” Tống Thư Hàng nói mà lòng còn sợ hãi.

Con đường phù văn mà hắn và Bạch tiền bối bước lên chưa hề có tai nạn gì xảy ra cả.

“Ơ? Ta còn tưởng ngươi sẽ thất vọng cơ. Dù sao ngươi cũng tự xưng là Tống*Hưởng thụ đau đớn*Càng đau đớn càng cường đại*Thư Hàng mà.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối lên tiếng. Trạng thái tồn tại của nó vô cùng đặc biệt, chui được vào cái bóng của Tống Thư Hàng như Vũ Nhu Tử da đen, cho nên có thể lẻn vào bí địa thí luyện.

Tống Thư Hàng: “…”

Sức chịu đựng đau đớn của ta khá mạnh, nhưng ta không phải là một kẻ thích bị tra tấn. Đừng có đánh đồng ta với cái bọn cuồng M.

“Thư Hàng, ngươi tập ba công pháp luyện thể cực mạnh cùng một lúc, đừng có sợ. Ta đề nghị ngươi vượt lên trên con đường thí luyện này, hưởng thụ những thí luyện ấy để cường hóa bản thân đi.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối nói đầy nghiêm túc.

Tống Thư Hàng đặt tay lên Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối, thi triển liền hai phát Dưỡng Đao thuật.

Sau hai phát Dưỡng Đao thuật, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đã yên tĩnh trở lại.

“Đến nơi rồi.” Bạch tiền bối xoay người, nói.

Con đường phù văn đưa tất cả mọi người đến gốc cây đại thụ trên thánh sơn Gars.

Bạch tiền bối nhấc chân bước xuống khỏi con đường phù văn.

Hắn vừa mới đi xong…

Đoàng!

Bên tai Tống Thư Hàng truyền đến tiếng nổ vang, đã thế lại còn nổ liên tiếp không ngừng, liên miên không dứt.

Trong tiếng nổ còn hòa lẫn tiếng sấm và tiếng lửa cháy hừng hực.

Đồng thời, cảm giác nặng nề đè lên đầu hắn như Thái Sơn áp đỉnh.

Bùa may mắn biết đi Bạch tiền bối vừa đi khỏi con đường phù văn, tất cả những thí luyện tích góp suốt dọc đường đồng loạt đổ ập xuống đầu Tống Thư Hàng trong phút cuối.

“A a a á ~” Tống Thư Hàng rên rỉ thảm thương.

Nếu những thí luyện tấn công đa phương diện này được tách riêng ra thì Tống Thư Hàng không sợ chút nào, bởi vì nỗi đau ấy đối với hắn chẳng khác nào mưa bụi.

Nhưng khi tất cả đòn công cùng đổ dồn xuống đầu một lúc thì sẽ tích đủ lượng để thay đổi chất, đạt đến đỉnh điểm cực hạn của hắn.

Tống Thư Hàng không nhịn được mà phá công, hét lên bốn tiếng thê thảm.

Thời gian công kích rất ngắn, bởi vì khi thí luyện ập xuống thì Tống Thư Hàng đã sắp đi tới điểm cuối con đường.

Vừa kêu thảm xong thì hắn cũng được đưa ra khỏi con đường phù văn.

Bạch tiền bối quay người lại thi triển Trì Dũ thuật cho Tống Thư Hàng, đồng thời phân tích: “Xem ra đau đớn trên con đường thí luyện là đau đớn về mặt tinh thần. Trên thân thể ngươi không có vết thương.”

“May mà là đau đớn trên tinh thần. Sức nhẫn nại đau đớn trên tinh thần của ta còn mạnh gấp mười lần nhục thân.” Tống Thư Hàng quay sang bạch long tỷ tỷ.

Tổ hợp bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục không sao chứ?

Trên con đường phù văn, bạch long tỷ tỷ dùng móng vuốt gãi cằm, đáp: “Sét đánh thôi, nhưng rất yếu.”

Cô vốn là rồng… có sức miễn dịch tổn thương từ lôi điện cực cao.

Một chút lôi điện trên con đường thí luyện còn chẳng đủ để gãi ngứa cho cô.

“Có lẽ bao nhiêu năng lượng trên con đường thí luyện đã đổ hết lên đầu Tống Thư Hàng ban nãy rồi.” Tóc ngố của Sở Các Chủ lên tiếng. Để đề phòng việc thế giới hạch tâm bị chặn lại khi vào bí địa thí luyện nên Sở Các Chủ đã luyện hóa một sợi tóc trên đầu mình, cấy lên đầu Tống Thư Hàng.

“Thì ra là thế, bảo sao ta lại thấy uy lực của nó hơi yếu.” Bạch long tỷ tỷ dịu dàng tặng cho Tống Thư Hàng một phát Trì Dũ thuật: “Vất vả rồi, Thư Hàng tiểu hữu.”

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực mình.

Sau lưng hắn, những thành viên trên đường thí luyện cũng được con đường phù văn đưa đến gốc đại thụ.

Gần như tất cả người tham gia thí luyện đều vượt qua con đường phù văn.

Thí luyện trên con đường phù văn chỉ là món khai vị mà thôi.

Những thành viên được lựa chọn đều có chút tài năng, có thể cắn răng chống đỡ qua con đường phù văn ấy.

Trừ mấy tên xui xẻo hôn mê giữa đường vì chuyện ngoài ý muốn, bị con đường phù văn tống ngược ra ngoài.

…

Khi tất cả thành viên đi qua con đường phù văn được đưa đến gốc cây, ánh trăng vàng kim lại giáng lâm.

Khi tắm mình dưới ánh trăng vằng vặc, Tống Thư Hàng cảm thấy da mặt mình dày hơn một ít. Phàm là người tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công thì đều được cường hóa nhờ ánh trăng này.

Ánh trăng kéo dài khoảng mười hơi thở.

Sau đó, gốc đại thụ kia mở ra.

Sau đó trong gốc cây xuất hiện những… khoang nhỏ.

Kích thước khoang lớn nhỏ khác nhau, có khoang một người, khoang hai người, cũng có những khoang vừa năm sáu người.

Tống Thư Hàng: "…"

"Xem ra, chúng ta sẽ phải ngồi vào những cái khoang này để đi tiếp." Sở Các Chủ phỏng đoán.

"Vẫn quy tắc cũ, Bạch tiền bối, ngài chọn khoang đi ạ." Tống Thư Hàng nói. Lần này hắn phải ôm thật chặt đùi của Bạch tiền bối, Bạch tiền bối vừa xuống khỏi khoang thì hắn sẽ theo sát ngay.

Đồng thời, hắn quay đầu tìm kiếm trong đám người, nhưng vì có quá nhiều thú tu nên tạm thời chưa tìm thấy A Thập Lục.

Chương 2036: Ác Ý Sâu Sắc Đến Từ Thế Giới

“Bạch long tỷ tỷ có cảm ứng được vị trí của A Thập Lục không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Để ta thử một chút.” Bạch long tỷ tỷ nhắm mắt tìm một chút rồi lắc đầu nói: “Thánh sơn Gars này quả nhiên có chút bản lĩnh. Ta chỉ cảm nhận được khí tức của A Thập Lục và một nửa khác của mình, nhưng vị trí chính xác của họ thay đổi liên tục nên không sao xác định được.”

Trong cảm ứng của bạch long tỷ tỷ, thánh sơn Gars tựa như được hình thành từ vô số không gian nhỏ hình lập phương, mà những không gian lập phương nhỏ này không ngừng di động theo từng giây một.

Vì tần suất biến hóa không gian quá nhanh, nên giây trước cô vừa mới xác định được khí tức của A Thập Lục, giây sau nó đã biến mất, làm cảm ứng bị đứt đoạn.

“Một nơi rất thú vị.” Bạch tiền bối cũng tán dương.

Hứng thú của hắn đã bị khơi lên rồi.

Tống Thư Hàng cười ha hả, nói: “Bạch tiền bối ơi, chúng ta chọn khoang nào đây?”

Nơi có thể hấp dẫn hứng thú của Bạch tiền bối thì sẽ tồn tại song song cả nguy cơ và kì ngộ. Tống Thư Hàng đã quyết định lần này phải ôm cho chặt đùi của Bạch tiền bối, tốt nhất là duy trì khoảng cách với Bạch tiền bối không quá một mét.

“Ừm, cái này đi.” Bạch tiền bối đưa tay, trông như tùy ý chỉ vào một khoang.

“Thế thì chọn nó, bạch long tỷ tỷ, chúng ta lên… ấy!” Tống Thư Hàng chỉ nói được nửa câu rồi ngưng bặt, bởi vì nơi mà Bạch tiền bối tùy ý chỉ là một khoang cỡ nhỏ dành cho một người.

Hơn nữa nó còn thuộc loại nhỏ trong số những khoang một người nữa chứ, cùng lắm chỉ nhét được A Thập Lục vào thôi. Thân thể bằng gỗ khổng lồ của Tống Thư Hàng bây giờ đừng có mơ mà chen vào được.

Nếu Bạch tiền bối vào đó thì hắn và bạch long tỷ tỷ phải làm sao?

Nếu cả nhóm bị tách ra hai nơi thì khoảng cách giữa hắn và Bạch tiền bối chắc chắn sẽ xa hơn một mét.

Đến lúc đó thì còn ôm đùi Bạch tiền bối thế nào được?

Không được, ta phải nỗ lực tranh thủ một chút.

“Bạch tiền bối, khoang này nhỏ quá, chúng ta thay cái khác được không?” Tống Thư Hàng thành khẩn đề nghị Bạch tiền bối.

Trong tình huống bình thường, Bạch tiền bối là người rất thấu tình đạt lý, nếu đề nghị của Tống Thư Hàng có lý thì Bạch tiền bối sẽ suy nghĩ một chút.

Nhưng lần này Bạch tiền bối đã chung tình với cái khoang nhỏ một người này rồi.

Hắn khẽ lắc đầu, mái tóc dài mượt đen óng theo gió tung bay.

“Ta đã chọn cái khoang một mình này rồi.” Bạch tiền bối chân thành nói: “Trực giác mách bảo ta khoang một mình này sẽ là nơi thú vị nhất, bất kì khoang nào khác đều không thú vị bằng nó đâu.”

“Nhưng khoang này quá nhỏ, cùng lắm chỉ đủ cho A Thập Lục vào thôi. Bạch tiền bối chen vào cũng vất vả lắm. Không gian quá nhỏ thì trải nghiệm chắc chắn cũng không quá tốt. Chúng ta đổi sang khoang lớn cho ba người đi.” Tống Thư Hàng khuyên nhủ.

Bạch tiền bối nhìn không gian hẹp trước mắt, như có điều suy nghĩ.

Chính xác, không gian quá nhỏ, hắn vào cũng sẽ bị chật.

“Đồ đần, đừng có lấy A Thập Lục ra làm đơn vị tính!” Bạch long tỷ tỷ bất mãn gõ đầu Tống Thư Hàng.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tâm ma cũng tỉnh táo lại. Nó vội vàng bổ sung: “Đúng rồi, tốt nhất là Bạch đạo hữu chọn cái khoang ba người, có vậy thì Thư Hàng ôm đùi ngươi mới tiện. Ha ha.”

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, ngươi thẳng thắn quá đấy.” Tóc ngố của Sở Các Chủ lên tiếng: “Tuy điều ngươi nói là sự thật, nhưng dù sao cũng phải chừa lại chút mặt mũi cho Thư Hàng chứ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma ho nhẹ một tiếng, sửa lời: “Bạch đạo hữu, Thư Hàng lo lắng cho an nguy của ngươi nên mười hi vọng được ngồi chung một khoang thuyền với ngươi, để có gì còn hỗ trợ được cho nhau ấy mà.”

Cõi lòng Tống Thư Hàng đắng ngắt.

“Chính xác, đúng là chỗ này hơi nhỏ thật.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng mỉm cười sung sướng.

Ngon rồi, sau khi hắn giải thích bằng lí lẽ và đả động bằng tình cảm, cuối cùng Bạch tiền bối cũng thay đổi quyết định rồi.

“Quyết định vậy đi.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Thư Hàng, lần này ta sẽ cho ngươi ôm đùi.”

“Vậy, Bạch tiền bối ơi, chúng ta chọn khoang nào ạ?” Tống Thư Hàng vui vẻ nói, sau đó tranh thủ cơ hội, nhanh chóng nhờ Bạch tiền bối chọn cho một khoang ba người.

“Không vội.” Bạch tiền bối mỉm cười.

Sau đó hắn nắm phần eo của mình, nhấc bổng lên.

Eo và chân cứ thế bị tách lìa.

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Thế này đi, ta giao đùi cho ngươi ôm đấy, Thư Hàng.” Bạch tiền bối mỉm cười để lộ má lúm đồng tiền tuyệt đẹp, sau đó chân thân của hắn chui tọt vào khoang nhỏ dành cho một người kia.

Thế này thì kích thước vừa đủ, ngon nghẻ, thoải mái dễ chịu vô cùng.

Bạch tiền bối gật đầu hài lòng.

Làm thế này vừa có thể ngồi trong khoang một người, vừa thỏa mãn ý nguyện ôm đùi hắn cho Thư Hàng tiểu hữu, hoàn mỹ!

Tống Thư Hàng: Σ(°°|||)□

Trong khoang một người, Bạch tiền bối giơ ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng. Phân thân của hắn – cũng chính là hai cái chân, thì chậm rãi chạy đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngây người như phỗng, cảm thấy ác ý thế gian ùn ùn kéo tới.

Mấy phút sau, Tống Thư Hàng và bạch long tỷ tỷ lên một khoang ba người sau khoang của Bạch tiền bối, hai chân của Bạch tiền bối phân thân ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, trông cứ như nửa người trên của hắn đang thi triển thuật ẩn thân.

Ôm đùi? Thật?

“Bạch long tỷ tỷ có biết xem bói không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có biết một ít.” Bạch long tỷ tỷ vui vẻ nói. Dù sao cô cũng là thủy tổ kim long của Thiên Đình Viễn Cổ, dù ở trong nhóm Trường Sinh Giả cũng được coi là tồn tại đỉnh cao.

Tống Thư Hàng chỉ vào mình, nói: “Tỷ tỷ có muốn xem cho ta một quẻ không?”

“Yên tâm đi, không chết được.” Bạch long tỷ tỷ nhanh chóng đáp.

Tống Thư Hàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài khoang thuyền, bỗng nhiên cảm thấy ngạt thở như nhồi máu cơ tim.

“Tập trung vào.” Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở: “Phải liên tục duy trì liên hệ với Bạch đạo hữu, như vậy dù có biến cố gì xảy ra thì ngươi cũng nắm được tin tức trực tiếp để mà ứng đối.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Cũng chỉ đành như thế.”

Một thời gian ngắn sau.

Tất cả người tham gia thí luyện đã đi qua con đường phù văn đều leo lên khoang trên đại thụ.

Ánh trăng vàng kim phủ xuống.

Mọi người đều cảm thấy khoang của mình chấn động.

Tống Thư Hàng vỗ thức vươn tay sờ bên cạnh nhưng lại vồ hụt: “Thế mà lại không có dây an toàn!”

Không có dây an toàn, chẳng có cảm giác an toàn gì cả.

Bùm!

Bên ngoài truyền đến tiếng nổ đầu tiên.

Trong tiếng pháo vang, dường như có thể nghe thấy tiếng của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài thì thấy khoang một người của Bạch tiền bối bị bắn ra như một chiếc phi thuyền nhỏ, sau đó bay về phía mặt trăng vàng kim với tốc độ cực nhanh.

Phi thuyền nhỏ phi hành với tốc độ cao và tư thế cực kì phong phú, thậm chí tướng bay của nó gần như còn sánh ngang với series phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối.

“Đây chính là… khoang kích thích nhất mà Bạch tiền bối lựa chọn sao?” Tống Thư Hàng nuốt nước miếng.

Bùm bùm bùm!

Ngay sau đó là tiếng pháo lớn hơn.

“Lại có khoang bị bắn đi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, là cả cây đại thụ bị bắn đi.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng: “???”

Gốc đại thụ cắm rễ trên thánh sơn Gars bắn thẳng lên trời, phóng về phía mặt trăng vàng kim.

Thật luôn? Đậu má!

“Thì ra là thế, bí địa thí luyện nằm trên mặt trăng vàng kim kia.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Có khi nào quê cũ của Bạch tiền bối nằm trên mặt trăng không nhỉ?”

Chương 2037: Nếu Không Phải Tiểu Đệ Nhà Ta Kéo Lại Thì Hôm Nay Ta Đã Nện Nát Ngươi Rồi

Tạo Hóa Tiên Tử thò đầu ra, vì không gian nhỏ hẹp nên cô chỉ có thể áp sát đầu vào lỗ tai Tống Thư Hàng mà lớn tiếng hát: “Ta đang ngước nhìn ~ mặt trăng ~”

Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên gào lên ngay bên tai làm Tống Thư Hàng giật bắn cả mình.

Hắn phản ứng cấp tốc, lập tức che bên tai còn lại. Kinh nghiệm mách bảo hắn, dù là ai trong Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức xuất hiện làm trò trước thì người kia sẽ theo sát phía sau để duy trì đội hình ngay.

Nhưng một hồi lâu sau…

Vẫn không thấy mỹ nhân rắn công đức xuất hiện để duy trì đội hình.

Tống Thư Hàng thộn mặt: “???”

Mỹ nhân rắn công đức không chạy ra làm trò, trong lòng hắn trống vắng như thiêu thiếu cái gì, vô cùng khó chịu.

Tiên tử ơi, cô ra hát tiếp một câu đi.

Cô hát xong thì trong lòng ta mới thoải mái hơn một chút.

Không phải dè dặt gì đâu, muốn hát thì cứ hát đi, phải tự tin lên chứ!

“Thí luyện mới tới rồi.” Bạch long tỷ tỷ dịu dàng nhắc nhở. Lúc này hình thể của cô đã thu nhỏ bằng với dáng người của A Thập Lục, nửa trên là rồng, nửa dưới là người, hình thái này khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến Ngư Kiều Kiều.

“Thí luyện đâu?” Tống Thư Hàng quay đầu lại.

Sau đó hắn nhìn thấy hai con quái vật cực lớn xuất hiện phía trước đại thụ và khoang một người của Bạch tiền bối. Đó là hai con thánh viên siêu to khổng lồ.

Con bên trái cơ bắp cuồn cuộn, con bên phải vóc dáng tầm thước.

Hai con thánh viên đứng song song giữa không trung, che lấp cả ánh trăng trên bầu trời.

Ngay khi hai con thánh viên hiện thân, sáu mươi sáu hư ảnh thánh viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng cũng hiển hiện. Thánh Viên Long Lực Thần Công bị kích hoạt một cách bị động.

Sáu mươi sáu con thánh viên đầu chít khăn nho, người mặc nho bào, tay nâng kinh thư Nho gia, xếp thành hình bông hoa sáu cánh có trung tâm là con thánh viên lớn của Bạch tiền bối two.

Lần này, sau khi xuất hiện, sáu mươi sáu con thánh viên không ngâm xướng kinh văn mà chỉ nhìn chằm chằm vào hai con thánh viên khổng lồ.

Không chỉ một mình Tống Thư Hàng, mà Thánh Viên Long Lực Thần Công trên người tất cả những thú tu tham dự thí luyện thánh sơn Gars đều bị kích hoạt.

Nhất thời không gian hiện đầy thánh viên lớn nhỏ, tạo thành một cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Nhưng trừ thánh viên nhà Tống Thư Hàng, thánh viên của những thú tu khác đều hỗn loạn co cụm thành một đám, trông có vẻ rất rối loạn.

Tống Thư Hàng nhìn hai con thánh viên lớn kia.

Xem ra lần thí luyện này là để hư ảnh thánh viên tu luyện ra từ Thánh Viên Long Lực Thần Công nhận được sự thừa nhận của hai con thánh viên khổng lồ ấy chăng?

Vậy không biết phần thí luyện tiếp theo có liên quan đến rồng không nhỉ?

Dù sao cũng là Thánh Viên Long Lực Thần Công mà, “viên” đã xuất hiện rồi, chẳng lẽ “long” lại không đến?

“Hú hú hú!” Thánh viên siêu to khổng lồ phát ra tiếng kêu kì quái.

Khi hư ảnh thánh viên của tất cả tham gia thí luyện đều bị kích hoạt ra, trong mắt con thánh viên bên trái có ánh sáng vàng phủ xuống, quét nhìn tất cả bọn họ.

Đúng như Tống Thư Hàng suy đoán, thí luyện của thánh sơn Gars chủ yếu nhằm vào Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Cho nên thánh viên khổng lồ phải giám định tư cách của người tu luyện tham gia thí luyện một lần nữa, ai không đủ điều kiện sẽ bị loại bỏ.

Người tu luyện bị ánh vàng quét trúng đều phải chịu áp lực cực lớn, suýt nữa thì quỳ rạp xuống mặt đất.

Ánh sáng vàng quét qua từng dãy.

Chỉ một loáng sau, ánh vàng trong mắt thánh viên lớn đã phủ xuống chỗ Tống Thư Hàng.

Đầu tiên, nó quét vào tổ hợp bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục.

[Từ từ, cả bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục đều không tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, hai người họ có thể vượt qua lần giám định này sao?] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Khi hắn còn đang suy tư thì ánh sáng vàng trong mắt thánh viên đã quét lên người tổ hợp bạch long tỷ tỷ và A Thập Lục, long uy trên người bạch long tỷ tỷ bị kích hoạt, thế là luồng sáng kia quét qua bọn họ một cái rồi thôi.

Xem ra cả hư ảnh thánh viên và “long lực” đều có thể thỏa mãn được điều kiện qua cửa.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn liếc nhìn sang Bạch tiền bối đang ngồi trong khoang VIP một người. Bạch tiền bối không tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, cũng không có long lực, hắn có thể vượt qua thí luyện lần này thuận lợi hay không?

Xoẹt!

Lúc này, luồng sáng từ thánh viên lớn đã phủ xuống người Tống Thư Hàng.

Luồng sáng vàng kim mở rộng, bao phủ cả sáu mươi sáu hư ảnh thánh viên của Tống Thư Hàng vào trong.

Đây là thời khắc vạn người chú mục.

Con thánh viên lớn được Bạch tiền bối two tặng vỗ nhẹ nho sam trên người, dường như nó chờ đợi thời khắc này đã lâu.

Trong ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, hư ảnh thánh viên lớn mở kinh văn Nho gia, sau đó giơ cao tay phải, dựng ngón cái và ngón út lên, tạo thành hình số 6.

Sau đó nó bắt đầu ngâm xướng kinh văn bằng giọng điệu uy nghiêm, đồng thời không ngừng lắc lư tay phải.

Sau khi thánh viên lớn lên tiếng, tất cả thánh viên nhỏ cũng bắt kịp tiết tấu.

Bọn chúng đồng loạt mở kinh văn, vung tay phải, ngâm xướng lên bằng đủ các loại ngôn ngữ khác nhau.

Thân thể của con thánh viên khổng lồ có cơ bắp cuồn cuộn cứng đờ ra.

Chưa bao giờ nó nhìn thấy hư ảnh thánh viên nào lạ lùng đến thế.

Thế là ánh sáng vàng kim trong mắt thánh viên khổng lồ chiếu rọi rực rỡ, luồng uy áp cường đại hơn ập xuống Tống Thư Hàng.

“Khỉ gió mi!” Tống Thư Hàng cả giận chửi um lên.

Sao thí luyện của hắn lại có vấn đề nữa rồi?

“Grào ~” Thánh viên lớn trên đỉnh đầu hắn rít lên một tiếng, quăng mạnh kinh văn Nho gia sang một bên, kéo nho sam của mình lên, để lộ cơ bắp rắn chắc như đá cẩm thạch.

Sau đó nó đấm ngực bình bịch như King Kong, khiêu khích con thánh viên siêu to khổng lồ nọ.

Đám thánh viên nhỏ xung quanh nhào tới, ôm chặt lấy chân của thánh viên lớn.

Thánh viên lớn không ngừng vỗ ngực, gầm thét liên tục, dáng vẻ ấy như đang tuyên bố: Nếu không phải đám đàn em này đang kéo ta lại thì hôm nay ta đã nện chết ngươi rồi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn hoài nghi không biết có phải Bạch tiền bối two đã ném con thánh viên cá biệt nhất trong đàn đến đầu quân cho hắn hay không. Hư ảnh thánh viên lớn này… đặc sắc quá!

Khiêu khích đến là lành nghề!

Không phải sợ, cứ khiêu khíc nó đi!

Sức chú ý của tất cả những thành viên đang tham gia thí luyện đều bị hấp dẫn về hướng này.

Từ trước tới giờ chưa thấy người tham gia thí luyện nào dám khiêu khích hai con Viên Vương trên đường thí luyện này cả.

“Từ từ đã, các vị có cảm thấy hư ảnh thánh viên mặc nho sam kia trông quen quen không?” Có thú tu đột nhiên ngỡ ra.

Sáu mươi sáu hư ảnh thánh viên này quá khác thường. Sao của người khác thì cởi trần trùng trục, chỉ có các ngươi là mặc nho sam nổi bần bật thế hả?

“Bá… Bá Tống Huyền Thánh!”

“Bá… Bá Nho Huyền Ma!”

“Bá… Bá Long Cổ Thánh!”

“Bá… Bá!”

Không ngờ cái vị đáng sợ này cũng tham gia thí luyện thanhs sơn Gars của Thú giới.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Tống Thư Hàng và thánh viên lớn hấp dẫn, chẳng ai để ý đến Bạch tiền bối đang ngồi trong khoang VIP.

Lúc này, con Viên Vương có dáng người tầm thước đang phối hợp với Bạch tiền bối để mua vui cho hắn.

Nó ôm lấy khoang VIP xoay tròn mấy vòng tại chỗ, sau đó ném mạnh ra như ném đĩa. Khi khoang vip bay về, nó lại dùng hai tay nâng lên rồi thi triển thần thông.

Oành!

Khoang vip lại bị bắn ra với vận tốc cao gấp trăm lần vận tốc âm thanh.

Bạch tiền bối chơi rất vui vẻ.

Viên Vương mệt vã mồ hôi.

Chương 2038: Bá Tống Huyền Thánh – Dòng Suối Mát Lành Trong Sa Mạc

Viên Vương gầy cũng rất tuyệt vọng.

Trước đây, công việc của nó là chờ Viên Vương cơ bắp giám định các thành viên tham dự thí luyện xong thì bước tới, nhấc đại thụ lên, dốc hết sức lực ném về phía mặt trăng với tốc độ khủng khiếp nhất.

Sau đó nó và Viên Vương cơ bắp chỉ còn việc thưởng thức tiếng kêu hoảng sợ của người tham gia thí luyện. Chỉ riêng những tiếng kêu thảm thiết muôn hình vạn trạng ấy là đã đủ để hai vị Viên Vương giải trí nhiều năm.

Cho những người tham gia thí luyện trải nghiệm sức mạnh của gia tốc vật lý siêu nhanh cũng là một vòng thí luyện.

Người tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công phải có thần kinh vững vàng, nếu không chịu được một chút tốc độ và độ cao như vậy thì làm sao mà ngẩng đầu ưỡn ngực làm người được?

Nhưng trong thí luyện lần này, có người chọn trúng khoang VIP ẩn quý giá.

Bình thường thì người chọn trúng khoang này chính là… người xui xẻo nhất.

Khoang này sẽ nhận được đãi ngộ phục vụ của Viên Vương gầy. Trước khi Viên Vương cường tráng giám định xong đám người tham gia thí luyện trên đại thụ, Viên Vương gầy sẽ dùng mọi thủ đoạn của mình để giày vò khoang VIP.

Với ranh giới cuối cùng và điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương tính mạng của người tham gia thí luyện trong khoang VIP, Viên Vương gầy sẽ dồn hết sức để dằn vặt người này, mục tiêu thấp nhất là hành hạ hắn cho đến khi té xỉu trên mặt đất, không đứng dậy được nữa thì thôi.

Viên Vương gầy vốn đang rất vui vẻ vì đã lâu lắm rồi không được giày vò khoang VIP.

Thế là nó vội tiến đến thi triển tuyệt chiêu.

m Tốc Đại Phong Xa – Ôm khoang VIP xoay tròn với tốc độ âm thanh.

Hình thức Chấn Động Địa Ngục – Rung lắc kịch liệt tại chỗ.

Hoặc là Hai Bờ Sống Chết – bắn khoang ra với tốc độ nhanh nhất rồi lại kéo giật về với tốc độ còn nhanh hơn.

Nó muốn nghe tiếng khóc kêu của người tham gia thí luyện trong thời gian ngắn nhất.

Ai ngờ nó đã sử dụng gần ba mươi tuyệt chiêu mà lại phát hiện ra vị tu sĩ trong khoang vẫn vô cùng hưng phấn, hăng hái bừng bừng.

“???” Viên Vương gầy hoài nghi “vượn sinh” của mình sâu sắc.

Nó hoài nghi không biết có phải vì đã mấy ngàn năm mình không dốc toàn lực ra tay nên bị lụi nghề rồi không.

Thế là sau đó nó dùng đến cả thủ đoạn pháp thuật.

Bắn khoang bằng Siêu Điện Từ pháo + trận pháp gia tốc gấp bốn lần + Viên Thánh Tật Phong thuật đẩy tốc độ bắn lên cực hạn vật lý, cộng thêm các chướng ngại vật trên đường bắn để tăng cường kích thích.

Thế mà người tham gia thí luyện trong khoang VIP còn hào hứng hơn!

Viên Vương gầy thộn mặt ra. Nó bèn nhìn vào người tham gia thí luyện trong khoang VIP xem người này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Bạch Thánh Quân!” Vừa nhìn một cái, nó đã nhận ra ngay thân phận của người này.

Dù không có hiệu quả “thiên hạ không ai không biết ngài”, chỉ với diện mạo của Bạch Thánh Quân thôi đã đủ để người ta gặp hắn một lần là nhớ mãi.

Thế là Viên Vương gầy càng dốc sức hơn.

Nó nghĩ ra đủ các loại hình trò chơi kích thích để hầu Bạch Thánh Quân.

Trong thời gian ngắn, cả trí lực và thể lực của Viên Vương gầy đều tiêu hao rất lớn, khiến cho nó vã mồ hôi hột.

Ngay khi Viên Vương gầy sắp không chống đỡ nổi nữa, thì rốt cuộc Viên Vương cường tráng cũng hoàn thành việc giám định tất cả những người tham gia thí luyện. Viên Vương có hai con mắt, cả hai con đều có thể phát ra ánh sáng.

Một mắt của nó đối kháng với thánh viên của Bá Tống Huyền Thánh từ đầu đến cuối, con mắt còn lại phóng ánh sáng giám định những người tham gia thí luyện khác.

Nhưng làm như vậy sẽ gia tăng gánh nặng cho đôi mắt nó.

Sau khi giám định xong xuôi, hai mắt của Viên Vương cường tráng khô khốc, muốn rơi lệ.

“Hú hú hú!” Hư ảnh thánh viên lớn trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng bắt đầu nhảy múa theo tiết tấu. Từ đầu tới cuối không hề tỏ ra yếu thế.

Thánh viên khổng lồ cường tráng nở một nụ cười đầy thâm ý.

Bá Tống Huyền Thánh, cứ việc phách lối đi! Ngươi chỉ có thể phách lối như vậy thêm một lát nữa thôi, sau đó ngươi sẽ phải nếm trải sự kích thích khi phi hành bằng tốc độ cực hạn của vật lý!

Lần này nó quyết định phối hợp với Viên Vương gầy để tăng độ khó của hình thức phi hành cực hạn vật lý lên gấp ba lần, thậm chí là cao hơn.

Nó quay đầu lại, kêu lên thật to với đồng bạn của mình.

Ai ngờ vừa quay đầu thì nó đã ngớ người ra.

Viên Vương gầy – bạn tốt của nó vã đầy mồ hôi, lông vượn trên người ướt rượt như dầm mưa, thậm chí còn đang thở hồng hộc như thể vừa tiêu hao cực lớn.

Viên Vương cường tráng thộn mặt: “???”

Nghe Viên Vương cường tráng kêu lên, Viên Vương gầy như được giải thoát.

Nó túm chặt lấy khoang của Bạch Thánh Quân, thi triển pháp thuật vứt thẳng lên mặt trăng.

Kết thúc rồi!

Hai vị Viên Vương nhìn nhau một cái, hốc mắt cả hai đều rưng rưng.

Đám người tham gia thí luyện lần này đều là yêu quái gì vậy chứ?

Trải nghiệm của hai vị Viên Vương giám khảo kém chưa từng thấy.

Hai Viên Vương cụng tay vào nhau.

Sau đó bọn chúng hít sâu một hơi, tích trữ lực lượng, rồi đồng thời đánh ra một chưởng dồn hết cả sức lực và pháp lực.

Hét lên đi!

Có trách thì hãy trách các ngươi tham gia thí luyện cùng Bá Tống Huyền Thánh và Bạch Thánh Quân, đừng có trách bọn ta!

Rầm!

Đại thụ bị bắn mạnh ra ngoài.

Tốc độ vốn đã vượt qua cả vận tốc âm thanh mà còn không ngừng tăng lên như vô cùng vô tận. Tất cả pháp thuật phụ trợ trên thân cây đều được mở ra, uy lực triển khai hoàn toàn, đẩy độ khó của thí luyện lên mức cao nhất.

Không chỉ như vậy, trên đường bay của đại thụ còn xuất hiện rất nhiều thiên thạch, khối sắt, sinh vật xương xẩu khổng lồ, cổ ma trong vũ trụ và các chướng ngại vật khác, vừa tăng cường kích thích, vừa đánh vào thị giác.

"Hãy hét lên thảm thiết cho ta!" Hai Viên Vương nhe răng ra cười.

Tuy tốc độ và xung kích này chưa chắc đã xi nhê gì với Bá Tống Huyền Thánh, nhưng đối với những người khác thì đã là độ khó cấp địa ngục rồi.

Chúng nó ăn quả đắng ở chỗ Bạch Thánh Quân và Bá Tống Huyền Thánh thì phải bắt đám người tham gia thí luyện khác bồi thường thôi.

"A a a á ~ Nhanh... nhanh quá... Sắp chết rồi, sắp chết rồi! Mau dừng lại!"

Ai ngờ, người kêu thảm thiết đầu tiên lại là Bá Tống Huyền Thánh.

Viên Vương cường tráng sững sờ.

Nó móc lỗ tai, cứ nghĩ là mình nghe nhầm.

Bá Tống Huyền Thánh trước đó còn kiêu ngạo đến vậy, mà bây giờ lại cùi bắp thế ư?

Nhưng đây đúng là tiếng kêu thảm thiết của Bá Tống Huyền Thánh. Hai Viên Vương còn thấy lờ mờ hình ảnh Bá Tống Huyền Thánh bám chặt vào cửa khoang mà rú lên ầm ĩ.

Tiếng kêu thảm thiết của Bá Tống Huyền Thánh như dòng suối mát lành trong sa mạc, tưới đẫm trái tim bi thương của hai vị Viên Vương.

Hai vị Viên Vương lại gật đầu rồi cụng tay với nhau lần nữa.

Sau đó, cả hai biến mất.

Ở bên trong đại thụ, tất cả người tham gia thí luyện phát hiện hư ảnh thánh viên trên đỉnh đầu mình cũng bắt đầu tăng cường.

Đây là chúc phúc và cường hóa mà bọn họ đạt được sau khi Thánh Viên Long Lực Thần Công của họ được Thánh Viên Vương thừa nhận.

Trong đó, sáu mươi sáu con thánh viên của Tống Thư Hàng được cường hóa mạnh mẽ nhất.

Trên mình mỗi hư ảnh thánh viên trên đỉnh đầu hắn đều hiện lên ánh kim, tựa như bọn chúng đang thi triển tuyệt kĩ Cương Thủ vậy.

Thánh viên tiến hóa – thánh viên bọc thép!

Điều này chứng minh hai vị Viên Vương cực kì tán thưởng Thánh Viên Long Lực Thần Công của Tống Thư Hàng.

Thân là quan giám khảo, bọn chúng vô cùng nghiêm túc và công bằng khi cho điểm.

Rầm!

Một tiếng va chạm lớn vang lên.

Đại thụ chạm vào mặt trăng, hạ xuống với tư thái ngang ngược, một nửa thân cây cắm ngập vào mặt đất.

Bảo sao mặt trăng của Thú giới lại nhiều hố như thế, hóa ra đều là do đại thụ cắm ra à?

Chương 2039: Thực Tại Ảo – Năng Lực Vạn Năng?

Sau cú va chạm mạnh, không ít thú tu trong các khoang không chống đỡ nổi mà rơi vào cơn hôn mê ngắn ngủi.

Đồng bạn của họ vội vàng ra tay, dùng các thủ đoạn để cứu tỉnh đồng đội của mình.

Người cho uống đan dịch, người thì dùng pháp thuật chữa trị, có người còn kêu gọi thống thiết… Nhưng thủ đoạn mà Tống Thư Hàng trông thấy nhiều nhất, thẳng thắn thô bạo nhất, chính là liên hoàn tát.

Thú tu lên được mặt trăng vàng kim đều có tố chất thân thể cường hãn và đã trải qua giám định của Viên Vương siêu to khổng lồ, thế nên đồng đội của họ cứ thế vung tay lên mà tát lấy tát để, chẳng khách sáo gì cả.

Bốp bốp bốp! Bép bép bép! Bốn phía vang vọng tiếng kêu và tiếng vả, tiết tấu đều đặn khiến cho người ta cảm thấy mình đang ở trong một buổi hòa nhạc lớn với những khán giả vỗ tay nhiệt tình.

“Bạch tiền bối đâu?” Hai chân nhũn cả ra, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. Thân thể bằng gỗ cũng phối hợp với cái đầu của hắn mà không ngừng run lên.

“Ở đằng kia, đang vẫy chúng ta kia kìa.” Bạch long tỷ tỷ chỉ móng vuốt về một hướng rồi trả lời.

Tống Thư Hàng quay sang nhìn về phía bạch long tỷ tỷ vừa chỉ.

Ở bên đó, khoang VIP của Bạch tiền bối đã mở ra, Bạch tiền bối đang dựa vào cửa sổ vẫy tay với Tống Thư Hàng, trông có vẻ tâm tình rất tốt.

“Chúng ta đi hội họp với Bạch tiền bối đi.” Tống Thư Hàng vịn chỗ ngồi, từ từ đứng dậy.

Khoang trống trên đại thụ mở ra.

Bạch long tỷ tỷ duỗi móng vuốt, ôm Tống Thư Hàng và nửa người của Bạch Thánh Quân, bay ra khỏi khoang.

Sau đó nửa người dưới của Bạch tiền bối tự động chạy về phía khoang VIP.

Nửa người còn lại của Bạch tiền bối bay ra khỏi khoang thuyền, kết nối một cách hoàn mỹ với hai chân của mình.

“Chắc hẳn nơi này chính là bí địa thí luyện thánh sơn Gars.” Bạch tiền bối nói, sau đó ngồi xuống, dùng ngón tay chọc lỗ trên mặt đất.

Mặt đất rất mềm, có một số nơi còn là bãi cát.

Tống Thư Hàng cũng ngồi xuống chọc lỗ trên mặt đất như Bạch tiền bối. Hắn chọc nhẹ một cái, mặt đất đã thủng mộ lỗ nhỏ, mà lực lượng vẫn không ngừng thẩm thấu vào lòng đất.

Sau khi sáu mươi sáu con thánh viên biến thành thánh viên bọc thép, thân thể Tống Thư Hàng đã được cường hóa lên rất nhiều.

Cho nên hắn không khống chế được cường độ của cú chọc này.

“Sau khi trải qua thí luyện và được Viên Vương thừa nhận, mức độ cường hóa của Thánh Viên Long Lực Thần Công còn vượt xa tưởng tượng của ta.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn lắc lắc tay, sau đó tiếp tục chọc đất để điều chỉnh lực lượng của mình.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn đối diện với chuyện sức mạnh của nhục thân tăng vọt, nên đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm lắm rồi.

“Ngươi chưa nhận ra nơi này mang đến cảm giác rất quen thuộc à?” Lúc này, sợi tóc ngố của Sở Các Chủ lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp: “Không hiểu vì sao khi đáp xuống mặt trăng vàng kim này thì ta lại có cảm giác thân thiết như “về nhà” vậy.”

“Không, ý ta là nó rất giống Bích Thủy Các của ta.” Sở Các Chủ nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên tiếng: “Không có gì lạ. Bích Thủy Các chính là nhà của Sở đạo hữu. Tống Thư Hàng thì lại cảm thấy nơi đây giống nhà mình. Bạch Thánh Quân cũng từng nói khi đến gần thánh sơn Gars, hắn bỗng nhớ về cố hương. Có lẽ mặt trăng vàng kim này có thể cho người ta cảm giác ấm áp như về nhà chăng?”

“Không… hết thảy những gì ở đây cực kì giống Thực Tại Ảo, ta nghĩ ý của Sở đạo hữu là như vậy đúng không?” Bạch long tỷ tỷ nói.

Không riêng một mảnh đất nào, mà toàn bộ mặt trăng vàng kim này đều giống một Thực Tại Ảo.

Thế thì ngầu quá!

Đây không phải là một thành phố, mà là cả một tinh cầu nhỏ đấy!

Sở Các Chủ có thể duy trì Bích Thủy Các đã là kì tích. Để duy trì Bích Thủy Các, thậm chí phần lớn thời gian cô còn phải chìm trong trạng thái ngủ say.

Mà tinh cầu màu vàng này có thể tích vượt xa Bích Thủy Các, thời gian duy trì nó cũng không phải một hai ngày. Nếu truy tra nguồn gốc của thánh sơn Gars và bí địa thí luyện thánh sơn Gars của Thú giới thì có khi phải tra đến trước thời Viễn Cổ!

Đó là thời đại mà cả Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đình Viễn Cổ đều chưa xuất hiện.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến cái gì, bèn hỏi: “Bạch long tỷ tỷ, ta nhớ cấu tạo của Thiên Đình Viễn Cổ cũng liên quan đến Thực Tại Ảo đúng không?”

“Đúng vậy, cấu tạo của Thiên Đình Viễn Cổ đúng là có liên quan đến Thực Tại Ảo, cũng có thể nói nó là bản cường hóa của Bích Thủy Các nhà Sở đạo hữu. Chính vì cấu tạo đặc thù ấy mới khiến các thành viên của Thiên Đình dung nhập Đạo của mình vào trong Thiên Đình.” Bạch long tỷ tỷ gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng suy tư: “Sao ta cảm thấy năng lực Thực Tại Ảo của cảnh giới Tôn Giả nghịch thiên thế nhỉ?”

“Chính xác đấy.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói: “Trong trí nhớ của ta, Xích Tiêu Tử từng khen ngợi sự đặc biệt của Thực Tại Ảo đến mấy lần liền.”

Hai mắt Bạch tiền bối sáng ngời lên: “Nếu mặt trăng màu vàng này là do Thực Tại Ảo diễn hóa thành thì nó sẽ có một hạch tâm, chúng ta tìm hạch tâm của nó ra đi!”

“Phải tìm thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đề nghị: “Hay là đào hang? Nếu là hạch tâm thì có khi nó tồn tại ở trong lòng mặt trăng đấy.”

“Nhưng cũng có thể nó nằm ở một chỗ khác trên mặt trăng vàng này, chẳng bằng để Bạch tiền bối dùng nhánh cây dò đường để tìm còn hơn.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừ, làm thế đi.” Bạch tiền bối gật đầu, bẻ một nhánh cây trên thân Tống Thư Hàng rồi ném lên trời.

Tách ~

Đột nhiên, một vệt sáng phóng tới, đánh nổ nhánh cây này.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt: “???”

Là ai mà dám đánh nát cả nhánh cây nhỏ xinh của hắn?

Tay đứt ruột xót, dù là nhánh cây nhỏ đã bị bẻ gãy cũng là một phần thân thể của hắn đấy nha!

Vệt sáng đột ngột xuất hiện này là mở màn của thí luyện.

Những con quái vật hình thù dữ tợn bỗng chui ra từ bóng tối giữa không trung.

Bọn chúng có thiên phú tương tự với năng lực không gian, có thể ngưng tụ ra từng mảng bóng tối giữa không trung rồi qua lại tự do trong bóng tối ấy.

“Đây cũng là một phần của thí luyện sao?” Bạch tiền bối xoa cằm nói.

Ở phía xa, một con quái vật ba mắt phát ra tiếng cười quái dị. Ban nãy chính nó đã bắn nổ nhánh cây của Tống Thư Hàng.

Đang cười, tự nhiên nó ho khù khụ như bị sặc.

Sau đó quái vật ba mắt đấm thùm thụp lên ngực mình, ai ngờ càng đấm càng sặc dữ hơn.

Sặc sấp mặt một hồi, con quái vật sùi bọt mép ngã xuống đất rồi run lên bần bật.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có kẻ địch tự cười rồi tự làm chính mình bị sặc đấy.

Cùng lúc ấy, những thú tu leo ra khỏi khoang trong đại thụ đã lao vào vật lộn với đám quái vật kia.

Đây cũng là một phần trong thí luyện sao?

“Đã vậy thì…” Sáu mươi sáu con thánh viên bọc thép trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng ngân lên vang dội, hắn tiến lên một bước, dộng một quyền lên con quái vật bị sặc đến sùi bọt mép kia.

Tạch!

“Khoan, cảm giác dưới nắm đấm không đúng!” Tống Thư Hàng vội vàng nhảy lùi lại. Nắm đấm của hắn vừa rồi hệt như đấm vào một quả bóng.

Có gì đó không ổn?

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư thì con quái vật ba mắt đã tiêu tán đi.

Sau đó, một lá bùa không trọn vẹn rơi vào nắm đấm của Tống Thư Hàng.

Từ trong phù văn tuôn ra một lượng lớn kinh nghiệm tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Chương 2040: Ê Răng Nhé, Anh Bạn

“Những phù văn đó là gì vậy?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm theo nghĩa đen.”

Đối với phần lớn những người tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, dữ liệu kinh nghiệm tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công là một thứ vô cùng quý báu.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng thì chúng lại hơi vô dụng. Bởi vì trước đó hắn vừa trải qua quá trình dung hợp với Thánh Nhân chấp niệm và Bất Diệt Chi Chủ chấp niệm, có được CPU bản nâng cấp, cho nên lý giải với Thánh Viên Long Lực Thần Công đã đạt mức cực cao.

Bởi vậy số điểm kinh nghiệm tu luyện này có rất ít tác dụng với hắn, nhét kẽ răng cũng không đủ.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi: “Ngươi có định kiếm thêm điểm kinh nghiệm không?”

“Thôi, không lãng phí thời gian nữa.” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Chúng ta thực hiện bước kế tiếp thôi.”

Bạch tiền bối hỏi: “Bước kế tiếp là gì?”

Đây là một câu hỏi khó, bởi vì cả hắn, Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ đều chẳng biết bước kế tiếp của thí luyện thánh sơn Gars là gì.

“Hay là chúng ta đi tìm hạch tâm của mặt trăng vàng kim này trước đi.” Tống Thư Hàng lại bẻ một nhánh cây trên người mình rồi đưa cho Bạch tiền bối.

“Ở hướng bốn giờ có người tu luyện bị quái vật đánh gục.” Bạch long tỷ tỷ lên tiếng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại thì thấy một thú tu lạc đàn bị mấy con quái vật dữ tợn đánh ngã. Quái vật há to miệng, đớp về phía thú tu với vẻ tham lam, hệt như sắp được ăn cơm sau mấy trăm năm nhịn đói.

Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý niệm, Cứ Xỉ Đao Luân trong mệnh luân phóng ra, chém hai con quái vật cùng một lúc.

Nhưng có quá nhiều quái vật vây quanh thú tu kia.

Số quái vật còn lại đã hung hăng đớp vào thân thể thú tu.

Sau một khắc, thú tu bị quái vật đớp trúng mất nước với tốc độ mắt thường có thể thấy được rồi biến thành khô kiệt.

Hai hơi thở sau, hắn đã biến thành một cái thây khô chỉ còn da bọc xương.

Sau khi hút khô thú tu nọ, đám quái vật kia càng thêm hung hãn, nhanh chóng nhào về phía những mục tiêu khác.

“Sao ta thấy cảnh này quen thế nhỉ?” Xích Tiêu Kiếm nói với vẻ nghi ngờ.

Tóc ngố của Sở Các Chủ lắc lư: “Trông giống những thú tu bị lây nhiễm tà năng Cửu U được Thanh Loan Tiên Tử đưa tới, sau đó bị Tống Thư Hàng dùng xúc tu của hình chiếu hoa sen hút khô ấy. Thoi thóp ngã xuống đất, gầy như da bọc xương, giống y hệt thế này.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sao chuyện này mà cũng liên tưởng đến ta?

“Không gặp nguy hiểm tính mạng, chỉ bị hút khô lực lượng, trở nên vô cùng yếu ớt thôi, mấy tháng nữa là khôi phục bình thường.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên tiếng: “Chậc, đến trạng thái cũng giống khi bị xúc tu của Tống Thư Hàng hút khô. Ta hoài nghi tám trăm năm trước mấy thứ này là người nhà của Tống Thư Hàng.”

“Tám trăm năm trước thì tổ tiên nhà ta cũng chưa sinh ra đâu.” Tống Thư Hàng phản bác.

Sau khi những thú tu kia bị quái vật hút hết lực lượng, đại thụ sẽ vươn cành túm lấy bọn họ, ném vào trong thân mình.

Trong vòng thí luyện này, dù có thất bại cũng không gặp nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm đưa về tĩnh dưỡng mấy tháng là lại thành hảo hán nhảy nhót tung tăng.

“Trông những thú tu bị hút khô kia đáng thương quá.” Vũ Nhu Tử da đen xuất hiện, nói.

Tống Thư Hàng: “Nhưng còn hơn là mất mạng.”

“Mà, các ngươi có phát hiện ra đám quái vật này khá giống tâm ma không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bổ sung: “Có, hình thái của đám quái vật này rất giống tâm ma.”

“Nói mới thấy đúng là giống thật.” Gần đây Tống Thư Hàng suốt ngày tiếp xúc với Xích Tiêu Kiếm tâm ma và Vũ Nhu Tử da đen, cho nên cũng chẳng lạ lẫm gì với tâm ma cả.

“Tổ hợp Thực Tại Ảo + tâm ma sao?” Bạch long tỷ tỷ như có điều suy nghĩ.

Mánh khóe này cực kì giống trò của Thiên Đế.

Thiên Đình Viễn Cổ được tạo dựng trên cơ sở Thực Tại Ảo, mà ở giai đoạn sau của nó, Thiên Đế đã ngấm ngầm nghiên cứu tâm ma, đồng thời cô cũng nghiên cứu ra kết quả. Hóa thân tâm ma của Vũ Nhu Tử có thể chứng minh điểm ấy.

Đây là trùng hợp ư?

“Có muốn bắt một con về nghiên cứu thứ không?” Tóc ngố Sở Các Chủ hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu, chẳng có hứng thú gì với đám quái vật này cả.

“Ta muốn bắt một con xem thử.” Dứt lời, Tống Thư Hàng toan mở thế giới hạch tâm ra.

Nhưng quả nhiên thế giới hạch tâm đã bị hạn chế trong không gian thí luyện thánh sơn Gars, cũng giống như khi mới vào không gian thiên kiếp vậy. Tuy hắn có thể cảm ứng được nó, đồng thời có thể mở nó ra, nhưng tốc độ mở cửa vô cùng chậm, chỉ sợ là mười ngày nửa tháng mới mở ra được.

Tốc độ đường truyền như con rùa!

“Thế thì bắt một con.” bạch long tỷ tỷ nói.

Dứt lời, cô vung vuốt rồng của mình một cái.

Một con quái vật trông giống chó bị lực lượng của bạch long tỷ tỷ dẫn đến, rơi thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng duỗi hai tay, bày thế mở đầu của quyền pháp, chuẩn bị cho con quái vật chó kia ăn một phát: “Phải khống chế cường độ cho tốt mới được, không thể đánh nổ nó tại trận, chỉ được làm nó hôn mê thôi.”

Nhưng ngay khi tiến vào phạm vi công kích của Tống Thư Hàng, cái đầu của con quái vật chó đột nhiên biến mất tăm.

Đồng thời, trên đầu Tống Thư Hàng xuất hiện một bóng đen.

Đầu của quái vật chó lao ra từ bóng tối, hung dữ đớp về phía đầu của Tống Thư Hàng.

Đây là thiên phú không gian “di chuyển trong bóng tối” của bọn chúng.

“Thư Hàng cẩn thận!” Tóc ngố của Sở Các Chủ la lên.

Đồng thời, sợi tóc ngố ấy cũng bắt đầu cử động. Vốn dĩ chỉ là một sợi tóc ngố cấy trên đầu Tống Thư Hàng, đã chạy thẳng xuống sau lưng theo đầu hắn.

Sợi tóc ngố này chỉ dùng để quan sát thế giới bên ngoài, tác dụng chủ yếu không phải là chiến đấu.

Tống Thư Hàng cũng không ngờ tóc ngố của Sở Các Chủ lại còn biết cử động.

Lúc này đầu chó kia đã cắn xuống.

“Ha ha, đầu của ta không phải là nhược điểm đâu.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Két!

Con chó cắn một phát, răng lợi nát đầy mồm.

Mặt nó ngu ra.

Trong “chó sinh” của mình, nó đã cắn không biết bao nhiêu cái đầu, nhưng chắc chắn cái đầu mà nó vừa cắn xong là cái cứng nhất.

Cứng đến quá thể quá đáng!

Này người anh em, đầu ngươi luyện kiểu gì mà cứng thế?

Ê răng quá, gãy hết cả rồi!

Đúng là tuyệt đường sống của đám kiếm cơm bằng răng như bọn ta mà!

Tống Thư Hàng túm cái đầu chó đang cắn trên đầu mình

xuống.

Bạch long tỷ tỷ duỗi móng vuốt, hạ mấy phong ấn lên mình quái vật chó.

“Xong xuôi.” Tống Thư Hàng thử ném con chó này vào vòng tay không gian nhưng thất bại, thế là đành kéo theo nó mà đi.

“Bạch tiền bối, ngài nói cho bọn ta biết bây giờ phải đi hướng nào đi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Bạch tiền bối.

“Giao cho ta.” Bạch tiền bối ném nhẹ nhánh cây lên.

Lần này Tống Thư Hàng nhìn đăm đăm bốn phía, chỉ sợ có thêm một con quái vật không có mắt phá hủy mất nhánh cây của hắn.

Chương 2041: Sự Thừa Nhận Của Rồng

Lần này cành cây do Bạch tiền bối ném lên yên ổn rơi xuống đất, chỉ về hướng năm giờ.

“Lần này cuối cùng cũng không có tên nào không có mắt đến quấy rối.” Tống Thư Hàng nói.

Tuy ngoài miệng thì nói vậy nhưng sâu trong lòng hắn lại hơi thất vọng. Nếu lần này cành cây lại bị người nào đó đánh nát, hắn định đề nghị Bạch tiền bối ném chân thân ra chỉ đường thử, có khi hiệu quả sẽ tốt hơn cũng không chừng?

Nhưng không ngờ phương pháp cành cây chỉ đường lại thành công, hơi đáng tiếc.

Khoan đã... Cốc~ không được, ta đang nghĩ gì vậy?

Tống Thư Hàng lập tức xua đi ý tưởng táo bạo vừa rồi, đè nó xuống sâu dưới não, phong ấn vô số tầng khiến nó không bao giờ thấy được mặt trời.

Còn sống mới là quan trọng nhất.

“Đi thôi, đi về hướng này.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ lại chạy lên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, đong đưa theo gió.

Bạch tiền bối nhặt cành cây lên, dẫn Tống Thư Hàng và bạch long tỷ tỷ đi về hướng năm giờ.

Trong tay Tống Thư Hàng kéo theo con khuyển quái rụng răng kia.

Khuyển quái không ngừng giãy giụa nhưng sức của nó không thể chống lại Tống Thư Hàng, hơn nữa còn bị phong ấn, làm nó càng giãy giụa càng trở nên vô lực.

Móng vuốt của nó cào trên đất để lại bốn vết cào rất sâu, nó vừa bị ép kéo đi vừa kêu gào trong tuyệt vọng.

Đám quái vật xung quanh liếc nhìn Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ, sau đó lặng lẽ quay đầu lại, chuyển mục tiêu công kích sang những thí luyện giả khác.

Bởi vì tất cả quái vật đều cảm nhận được ba người này không dễ chọc.

Tu vi của Bạch Thánh, bạch long và Bá Tống cộng lại cao hơn tổng thể tu vi của chín phần mười thí luyện giả đợt này cộng lại, vượt qua cả nửa thiên hạ!

Nói đúng hơn là Bạch Thánh và bạch long, hai vị cùng có chữ “Bạch” trong tên gọi đều thuộc hàng không chọc nổi, về phần Bá Tống chỉ là kèm theo thôi.

Vì vậy ba người Tống Thư Hàng cứ thế thoát khỏi vòng thí luyện quái vật, tiến thẳng về hướng năm giờ.

Dọc đường đi, Tống Thư Hàng thử tìm kiếm nhóm Tô Thị A Thập Lục và Chuyển Bàn Đạo Nhân nhưng tìm suốt một đường vẫn không tìm được A Thập Lục.

Giống như trước đó, bạch long tỷ tỷ có thể định vị khí tức của A Thập Lục nhưng trong thí luyện chi địa có nhiễu sóng không gian.

Tống Thư Hàng đành phải tạm thời từ bỏ, xem thử có thể gặp được Tô Thị A Thập Lục ở vòng thí luyện tiếp theo hay không mà thôi.

Sau khi đi được chừng mười nghìn mét, Bạch tiền bối lại lấy cành cây ra rồi ném lên cao.

Cành cây nhỏ của Tống Thư Hàng xoay tròn, cuối cùng cắm thẳng xuống đất.

“Thế này là có ý gì?” Bạch Long tỷ tỷ hiếu kỳ hỏi.

Tống Thư Hàng xoa cằm nói: “Chui xuống đất hay là bay lên trời đây?”

“Bên có chồi chắc là phần đầu, vậy là chỉ lên trời rồi?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút sau đó rút cành cây ra ném lên trời lần nữa.

Nhưng kết quả vẫn như vừa rồi, cành cây cắm xuống đất, đầu nhọn chỉ lên trời.

Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trên trời trống không chẳng có gì.

“Chẳng lẽ do vòng thí luyện quái vật vẫn chưa kết thúc nên đường hầm thí luyện trên không chưa mở ra?” Bạch long tỷ tỷ đưa ra ý kiến.

Bạch tiền bối mỉm cười: “Kệ đi, chúng ta cứ đi lên là được.”

Hắn đạp hư không, bước lên trời.

Bạch long tỷ tỷ đi theo sau.

Tống Thư Hàng đặt khuyển quái sang một bên cột lại trước sau đó mới đi theo, trở thành người đi cuối.

Vừa mới bước lên hư không được ba bước, Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy đỉnh đầu căng ra cứ như có một bàn tay vô hình đang đè trên đầu hắn, muốn đè hắn xuống dưới.

Mỗi lần lên cao một bước, lực đè này lại càng mạnh.

Do lực đè khá mạnh, hoa sen đen dưới chân xuất hiện vết rách.

66 thánh viên kim loại lại bị kích hoạt, lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, ngẩng đầu nhìn hư không.

Đi thông con đường lên trời chính là thí luyện?

Nhưng thoạt nhìn Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ không hề bị đè nén gì cả, ung dung bước lên cao.

“Chẳng lẽ lại là thí luyện chỉ dành cho thí luyện giả tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công?” Tống Thư Hàng cắn răng, tiếp tục bước từng bước lên không trung.

Ở phía trước, sau khi bước chừng trăm bước, bạch long tỷ tỷ dừng lại, ngồi cạnh Bạch tiền bối.

Hai người quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng bước được năm mươi bước, áp lực đè trên đỉnh đầu càng lớn, đầu suýt bị đè rơi khỏi cơ thể bằng gỗ.

Hắn đành phải dùng cả tay lẫn chân, thậm chí thi triển tăng phát thuật để tạo ra mái tóc dài, dùng tóc ngưng tụ thành bàn tay đỡ lấy đầu.

Khó khăn lắm hắn mới leo lên được độ cao trăm bước: “Đến nơi chưa?”

“Đến rồi.” Bạch tiền bối đưa tay kéo Tống Thư Hàng dậy.

Bạch long tỷ tỷ đưa móng vuốt nhỏ về phía trước, rạch nhẹ một phát.

Trong hư không trống rỗng bỗng có một con thần long hiện ra.

Dường như thần long còn đang ở trạng thái ngủ say, thân thể cuộn tròn, khóe miệng có vệt nước miếng mơ hồ.

“Quả nhiên, sau siêu cự viên vương là đến sự thừa nhận của rồng.” Tống Thư Hàng điều chỉnh hô hấp.

Vậy làm sao để con rồng này thừa nhận bản thân đây?

Sau khi suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng đưa hai bàn tay tóc ra chạm vào thần long. Tay trái thi triển bí pháp giám định kiểm tra xem thần long này là ảo hay thật, tay phải thi triển Dưỡng Đao thuật kiểm tra trình độ của nó.

Bạch tiền bối: “...”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Ngay khi hai bàn tay tóc của Tống Thư Hàng chạm vào thần long, thần long đột nhiên mở mắt.

“Ồ? Mới đó mà đến chỗ ta rồi à? Tư chất của thí luyện giả đợt này cao vậy sao?” Thần long lên tiếng.

Ngôn ngữ mà nó nói là ngôn ngữ của rồng.

Cũng may có bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh phiên dịch, không phải lo về vấn đề giao tiếp.

Lúc này hai pháp thuật trên bàn tay tóc của Tống Thư Hàng đã khởi động.

Bí pháp giám định bên tay trái, ánh sáng lóe lên.

Một cơn đau cực nhẹ xông lên não Tống Thư Hàng.

Giám định thất bại!

Lâu lắm rồi mới thấy giám định thất bại.

Hơn nữa cái giá phải trả khi thất bại cũng rất thấp, ngay cả miệng vết thương cũng không có.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng gặp trường hợp này.

Thường thì nều giám định thất bại đều là do gặp tồn tại siêu nhiên không thể giám định, hoặc là cái giá phải trả khi giám định vượt qua cực hạn mà Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận, dẫn đến bí pháp giám định bị buộc dừng lại giữa chừng.

Trong hai trường hợp này, cho dù giám định thất bại thì cái giá phải trả đều cực lớn.

Nhưng cái giá phải trả lần này lại cực thấp, gần như không có.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Dưỡng Đao thuật trên bàn tay tóc khác đồng thời lóe sáng.

Thần long khổng lồ ngửa đầu phát ra một tiếng rồng ngâm~~

Vừa tỉnh dậy đã được massage, sướng tê người.

Thần long cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, đôi mắt vốn còn buồn ngủ đã tỉnh hẳn, trong con ngươi khổng lồ chứa đầy vẻ tán thưởng.

"Thí luyện giả trẻ tuổi, ngươi sống thật có tâm." Thần long lên tiếng.

Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh phiên dịch.

Xem ra thần long rất vừa ý Dưỡng Đao thuật.

Nếu vừa ý vậy thì chuyện gì cũng dễ bàn.

Mái tóc dài của Tống Thư Hàng tản ra, hóa thành hai mươi nắm tay, đồng loạt chạm vào thân thể thần long.

Cùng lúc đó hai tay trên cơ thể bằng gỗ của hắn cũng chạm vào.

Dưỡng Đao thuật ×22, thuấn phát!

Thần long ngẩng đầu, trên thân thể phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt giống như mặt trời.

Một lúc lâu sau, ánh sáng biến mất.

Thần long cúi đầu nói với Tống Thư Hàng: "Tốt lắm, thí luyện giả trẻ tuổi, ta rất vừa ý ngươi."

Chương 2042: Tống * Chiến Sĩ Làm Công * Thư Hàng

“Có muốn ở lại làm công cho ta không? Tiền lương thì dễ bàn thôi.” Thần long cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, tiếp tục nói.

Bạch long tỷ tỷ tiếp tục ở bên cạnh phiên dịch cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...”

Đây là vừa ý ta, muốn ép ta ở lại à?

“Lẽ nào con rồng này nghiện Dưỡng Đao thuật rồi? Không sợ cuối cùng sẽ trở thành một con rồng vô dụng sao?” Sợi tóc ngố Sở các chủ cười nói.

Bạch long tỷ tỷ suy nghĩ một chút, sau đó thuận miệng dịch lại lời mà Sở các chủ vừa nói cho thần long nghe, dịch đúng từng chữ một.

Sở các chủ: “...”

Suýt quên mất bạch long là tình địch của cô, mặc dù lúc bình thường do có Tống Thư Hàng và A Thập Lục, các cô cũng xem như hợp tác vui vẻ nhưng đến lúc phá đám, vị tổ tiên kim long thời Thiên Đình viễn cổ này đúng là chẳng nể nang chút nào cả.

Thần long ho nhẹ một tiếng: “Vị tóc tiên tử này hiểu lầm rồi, ta chỉ cảm thấy vị... ơ? Bá Tống... Nho... Long? Sao một mình ngươi lại chiếm đến ba thánh hào?”

Trong chư thiên vạn giới, mọi người đều là một người một thánh hào, tại sao một mình vị tiểu hữu này lại mang đến ba thánh hào?

Bạch long tỷ tỷ tiến vào chế độ tự động phiên dịch, mặt không cảm xúc, làm máy phiên dịch cho nhóm người Tống Thư Hàng và thần long.

“Tóc tiên tử?” Sở các chủ nghe mà cạn lời.

Tóc dài bay múa, Tống Thư Hàng trả lời: “Ba thánh hào chỉ là kỳ ngộ nho nhỏ mà thôi, Long tiền bối cứ gọi ta là Bá Tống là được.”

Câu chuyện về ba thánh hào quá dài, nếu kể ra phải hao phí hơn nửa ngày.

“Thế thì gọi ngươi là Bá Tống vậy, thật ra ta cảm thấy gọi Bá Long nghe thân thiết hơn.” Thần long đáp: “Nói thật ta thấy pháp thuật làm người ta thoải mái này của Bá Tống tiểu hữu có thể dùng trong thí luyện, vậy nên ta mới muốn hắn làm công cho ta. Thật ra mấy năm gần đây ta cũng cạn kiệt ý tưởng rồi, không biết nên dùng phương án gì để khảo sát các thí luyện giả ở thánh sơn thí luyện địa. Nhưng vừa rồi, lúc cảm nhận được pháp thuật của Bá Tống tiểu hữu, cảm hứng trong ta cứ tuôn trào không ngừng.”

“Nói vậy làm công ý là để ta ở lại thả Dưỡng Đao thuật cho tất cả thí luyện giả ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, nghĩ đến cảnh đó tự dưng thấy kích thích vô cùng.

“Đúng là vậy, tiền lương đãi ngộ cực kỳ ưu đãi.” Trong đôi mắt của thần long tràn đầy ý cười.

Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình nói: “Nhưng ta cũng là thí luyện giả mà.”

“Chẳng phải người có vị long tiên tử này sao? Ngươi mang theo long tiên tử đi vào, thỏa mãn điều kiện ẩn là xem như qua ải. Ta thừa nhận ngươi. Ta có thể chúc phúc cho ngươi, cường hóa sức mạnh Thánh Viên Long Lực Thần Công của ngươi.” Thần long đáp.

Sự thừa nhận của nó chính là một loại nghi thức.

Trong thế giới thí luyện kim nguyệt này, sự thừa nhận của thần long có thần uy “ngôn xuất pháp tùy”.

Sáu mươi sáu thánh viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lại được cường hóa.

Trên thân thể làm từ kim loại của chúng hiện lên từng đường vân màu vàng giống như hình xăm.

Cuối cùng những đường vân màu vàng này tạo thành hình xăm rồng sống động như thật, vừa đẹp mắt lại rất oai phong.

Sau khi hình xăm rồng màu vàng xuất hiện, trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên cảm giác, ngay lúc này đây Thánh Viên

Long Lực Thần Công mới được xem là hình thái hoàn chỉnh.

Trước kia chỉ có sức mạnh thánh viên, bây giờ khi hắn dốc toàn lực thúc giục thần công mới có thể bộc phát ra thánh viên + sức mạnh của rồng!

Ánh sáng vàng tản đi.

Đại thánh viên thu hồi kim thư Nho gia, hắn vén nho bào của bản thân lên, quan sát long văn trên thân thể.

Mấy hơi thở sau.

Đại thánh viên đột nhiên ôm mặt gào khóc thảm thiết.

Đám tiểu thánh viên cũng đưa tay vén nho bào trên người lên.

Ngay sau đó phản ứng của chúng giống hệt của đại thánh viên, cả đám ôm mặt khóc nức nở.

Nhìn cứ như bị cưỡng bức ấy, cả đám khóc rất hung.

Tống Thư Hàng đần mặt: “???”

Chuyện gì thế này?

Hắn ngày càng không hiểu tâm tư của đám trang sức treo trên người mình.

Bạch tiền bối trầm ngâm suy tư sau đó nói: “Hay là đám nho viên này của ngươi cảm thấy xăm mình là làm trái với văn hóa Nho gia nên khi nhìn thấy hình xăm trên người, chúng nó mới khóc rống lên như thế?”

Dù sao Nho gia cũng có câu “Thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ, không dám tổn thương” (1) kia mà.

“Đây hình như đâu phải xăm mình?” Tống Thư Hàng nói: “Loại kim văn này chỉ là vẽ lên, cùng lắm xem như là hình vẽ màu hoặc hình xăm dán lên thân thể thôi, có gì đâu mà khóc?”

Đại thánh viên lập tức dừng khóc.

Nó lại buộc chặt nho sam, mở kinh văn Nho gia ra: “Hay hay hay~ hay hay hay~”

Một đám tiểu thánh viên làm theo động tác của lão đại.

Thần long cúi đầu nhìn biến hóa trên hư ảnh thánh viên của Tống Thư Hàng.

Nói thật, nó cũng xem như là kẻ sống lâu năm nhưng nó chưa từng thấy hư ảnh thánh viên của ai giống như hư ảnh thánh viên của vị Bá Tống tiểu hữu này, quá lạ đời cũng rất thú vị.

Thật sự muốn bắt tên này ở lại làm công cho nó quá.

Pháp thuật tên Dưỡng Đao thuật kia sướng rơn người.

“Ta lại tặng tiểu đạo hữu một lời nhắc, đây là lời nhắc chỉ có thí luyện giả mang theo rồng vào mới nhận được từ chỗ ta.” Thần long lại nói.

Trong lúc nói chuyện, nó quay đầu nhìn bạch long tỷ tỷ: “Bá Tống tiểu hữu ngươi chỉ cần kết hợp với bạch long tiên tử, Thánh Viên Long Lực Thần Công của ngươi còn có thể cao hơn một tầng, tiến vào giai đoạn cuối cùng. Lúc đó long văn trên người thánh viên sẽ thực thể hóa, không còn là hình xăm mà là tổ hợp một vượn + một rồng thực thụ. Đây mới là hình thái hoàn chỉnh thật sự của Thánh Viên Long Lực Thần Lực. Nếu thần công của ngươi đạt đến hình thái này, đến lúc đó tiến vào nơi sâu nhất trong bí địa thí luyện, xác suất có thể lĩnh ngộ phần tổng cương truyền thừa sẽ cao hơn hai thành!”

Bạch long tỷ tỷ tự động phiên dịch nhưng vừa phiên dịch xong, cô lại ngớ người ra.

Kết hợp là cái quái gì?

Sợi tóc ngố Sở các chủ lay nhẹ, dùng giọng dịu dàng nói: “Kết hợp? Thư Hàng, chuyện này liên quan đến việc ngươi có thể lĩnh ngộ tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công hay không, con đường tu hành ấy à, phải tu bước nào chắc bước đó, không được sai lầm. Ngươi kết hợp với bạch long đạo hữu đi, sau này nếu ngươi quen bạn gái, ta cũng có thể ra mặt giải thích cho ngươi. A~~ buông tay, buông móng!”

Bạch long tỷ tỷ nắm chặt sợi tóc ngố Sở các chủ, Sở các chủ lớn tiếng kháng nghị.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói: “Tình cảm giữa hai vị tiền bối thật tốt.”

Ánh mắt của hắn có sẵn bộ lọc, trong tưởng tượng của hắn... bạch long tỷ tỷ dịu dàng vuốt ve nhẹ nhàng sợi tóc ngố của mỹ nhân Sở các chủ lười biếng.

Nhưng nếu lọc chút nữa, hình tượng của hai vị tiên tử tiền bối vỡ nát khiến người ta tan nát cõi lòng.

Lúc này thần long lại giải thích: “Ý của hai chữ kết hợp mà ta nói ở đây là sức mạnh của ngươi kết hợp với sức mạnh của vị bạch long tiên tử này, quá trình này ta có thể hướng dẫn.”

Bạch long tỷ tỷ dừng móng vuốt nhỏ, lập tức phiên dịch những lời này.

“Ngoài ra, đạo hữu ngươi có biết nguyên anh của cảnh giới Tôn Giả thất phẩm không?” Lúc nói đến đây, thần long bỗng sững người.

Nó phát hiện ra một bug, tại sao Bá Tống có ba thánh hào này chỉ mới đạt đến cảnh giới lục phẩm?

“Ta biết, khi đến cảnh giới Tôn Giả, trên sen hóa anh.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thần long im lặng trong giây lát, nó quyết định bỏ qua bug sau đó nói: “Sai, nguyên anh không trải qua mang thai sinh ra đều là tà đạo.”

Tống Thư Hàng: “...”

Sao câu thoại này nghe quen tai thế nhỉ?

Chú thích:

(1) Nguyên văn hán việt: Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm hủy thương (một câu trong Hiếu Kinh).

Chương 2043: Quan Thí Luyện Đại Nhân Họ Tống

Mang thai khỉ chứ mang!

Đây đúng là câu thoại mà Thánh Nhân Nho gia đã nói trong cơn ác mộng hôm qua của ta mà?

“Bạch long tỷ tỷ, gõ ta một phát!” Tống Thư Hàng quay đầu lại nói với bạch long tỷ tỷ. Hắn hoài nghi phải chăng hắn rơi vào huyễn pháp, đang gặp ác mộng mà hắn không hề hay biết gì.

“Sao vậy? Ngươi lên cơn à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ta hoài nghi bây giờ ta đang mơ thấy ác mộng, đánh ta thử xem nhưng đừng đánh mạnh quá...”

“Ta sợ không khống chế được sức mình.” Bạch long tỷ tỷ lắc móng vuốt nhỏ, lúc trả lời Tống Thư Hàng, cô vẫn không quên công việc máy phiên dịch tự động.

“Để ta làm cho.” Bạch tiền bối nói, hắn cong ngón tay búng nhẹ vào trán Tống Thư Hàng.

Bốp~~

Một tiếng kêu rõ to vang lên, đầu của Tống Thư Hàng bị búng bay về phía thần long.

“Vãi!” Thần long vội dùng móng vuốt chụp đầu Tống Thư Hàng.

Vị Bạch Thánh này ra tay kinh khủng vậy ư? Đã dặn trước là đánh nhẹ một chút, đừng đánh mạnh quá, kết quả lại cong tay búng bay luôn đầu của Bá Tống đạo hữu?

“Đau quá đau quá!” Mái tóc dài của Tống Thư Hàng tung bay, có một chùm tóc ngưng tụ thành bàn tay xoa trán.

Cảm giác đau thấu da thịt này thật sự do thân xác trả về, điều này nói cho Tống Thư Hàng biết hắn không gặp ác mộng, nơi này là thế giới chân thực. Đối với đại sư đau đớn như Tống Thư Hàng, đau đớn về thể xác, đau đớn về linh hồn, đau đớn về tinh thần hay đau đớn trong mơ đều khác nhau, hắn có thể phân biệt dễ dàng.

Bạch long tỷ tỷ làm việc vô cùng chuyên nghiệp, phiên dịch luôn cả tiếng hét thảm thiết của Tống Thư Hàng cho thần long nghe.

Thần long nhìn đầu của Bá Tống Huyền Thánh nằm trong móng vuốt mình, há miệng nhưng không biết nói gì mới phải.

Lúc này hai mươi cánh tay tóc của Tống Thư Hàng giang ra hai bên trái phải giống như một đôi cánh, bắt đầu vỗ. Sau đó hắn cứ vỗ đôi cánh do tay tóc tạo thành bay về cơ thể bằng gỗ, trồng đầu lên lại.

Vãi thật, suýt đụng trúng eo thần long.

“Long tiền bối, ngài có biết Thánh Nhân Nho gia không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu đây không phải ác mộng, hắn hoài nghi thần long này có quan hệ riêng tư gì đó với Thánh Nhân Nho gia.

“Thánh Nhân cực mạnh thời đại viễn cổ ai mà không nghe, ai mà không biết? Năm đó thú giới bọn ta cũng có một vị Trường Sinh Giả trấn giữ, cô ấy từng đến hiện thế khiêu chiến Thánh Nhân Nho gia, cuối cùng bị đánh khóc trở về.” Thần long đáp.

Nó vừa nói vừa đắm chìm trong hồi ức, giọng điệu chứa đầy mùi vị tang thương. Những tồn tại sống qua nghìn vạn năm như nó, một khi chìm vào hồi ức sẽ tạo ra bầu khí tang thương như vậy.

Đây là mùi vị của năm tháng.

Tống Thư Hàng nhìn bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu, còn có mỹ nhân rắn công đức cùng với Tạo Hóa Tiên Tử. Cùng là những tồn tại sống từ thời đại viễn cổ đến nay, trên người mấy vị này không hề có mùi vị năm tháng.

Lúc Sở các chủ ở trong Bích Thủy các còn khá hơn một chút. Mặc dù lười biếng nhưng vẫn cho người ta cảm giác mỹ nhân ốm yếu, nhìn có ý vị lịch sử. Song từ khi Bích Thủy các do Sở các chủ two kế thừa, cô như trút được gánh nặng, bây giờ ngay cả một mặt mỹ nhân ốm yếu cũng rất khó thấy được.

“Long tiền bối, ngài có quan hệ riêng tư gì với Thánh Nhân Nho gia không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thần long lắc đầu trả lời: “Sự tồn tại của ta khá đặc biệt, luôn sống trong thế giới thánh sơn thí luyện này. Thánh Nhân Nho gia cũng chưa từng đến đây, chưa từng tiếp xúc với ta.”

“Vậy quan niệm ‘nguyên anh là do mang thai sinh ra’ mà ngài vừa nói từ đâu mà ra?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta thấy Bá Tống đạo hữu đang ở cảnh giới lục phẩm, ngưng tụ mệnh luân, trùng kích bình cảnh luân hậu thập trọng thiên đúng không? Xem tình trạng của ngươi, trong vòng trăm năm ắt sẽ ngưng tụ nguyên anh, trùng kích cảnh giới thất phẩm đúng chứ?” Thần long cúi đầu, nói với vẻ cao thâm khó lường.

Bạch Long tỷ tỷ hơi sững người: “...”

Sau khi suy nghĩ một chút, cô vẫn dịch lại nguyên văn cho Tống Thư Hàng nghe.

“Ặc... vâng, đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, trong vòng trăm năm quả thật hắn sẽ ngưng tụ nguyên anh, trùng kích cảnh giới thất phẩm, về chuyện này hắn rất tự tin.

Dù sao Bạch tiền bối two cũng đã bổ sung đủ chín long văn giúp hắn, với tư chất như vậy nếu ngay cả Tôn Giả thất phẩm cũng không thăng lên được thì quá làm mất mặt Bạch tiền bối two.

“Sau luân hậu thập trọng thiên là thiên thượng hóa liên, cuối cùng là liên khai hóa anh. Đây là con đường của tu sĩ bình thường. Trong đó bước thiên thượng hóa liên chính là giai đoạn ôn dưỡng, cũng là bước tốn nhiều thời gian nhất. Điều này Bá Tống tiểu hữu hẳn là biết nhỉ?” Thần long nói chậm rãi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bước thiên thượng hóa liên này chính là giai đoạn ôn dưỡng mà tu sĩ chuẩn bị, tích góp năng lượng, ngưng tụ ra nguyên anh. Giai đoạn ôn dưỡng là giai đoạn dày công tốn sức, tốn thời gian nhất.

Thậm chí có Chân Quân lục phẩm tốn chừng nghìn năm ở bước này. Thậm chí có một số Chân Quân thọ nguyên không nhiều bị kẹt cứng ở cảnh giới này, bị mài đến chết.

Thần long kết luận với vẻ cao thâm khó lường là trong vòng trăm năm Tống Thư Hàng ắt sẽ hóa anh, điều này có nghĩa là nó đã nhận định Tống Thư Hàng là thiên tài siêu cấp, căn cơ vững chắc, mới có hy vọng hoàn thành bước thiên thượng hóa liên, sinh ra nguyên anh trong vòng trăm năm.

“Bình thường, dù Bá Tống đạo hữu ngươi có thiên phú cao đến đâu vẫn phải tốn lượng lớn thời gian cho giai đoạn ôn dưỡng này. Nhưng hôm nay ngươi có chân long phối hợp lại thêm Thánh Viên Long Lực Thần Công bản hoàn chỉnh, phương thức sinh ra nguyên anh của ngươi không cần phiền toái như vậy, hoàn toàn có thể thông qua phương thức mang thai để nó ra đời thuận lợi hơn, nhanh hơn.” Thần long mỉm cười: “Loại phương thức mang thai sinh anh này có thể giúp ngươi giảm đi ít nhất là năm mươi năm khổ tu lúc ngươi trùng kích cảnh giới nguyên anh. Ta có thể bảo đảm ngươi sẽ sinh nguyên anh trong vòng năm mươi năm!”

Sinh nguyên anh trong vòng năm mươi năm? Tống Thư Hàng gãi đầu, đây là một phương án rất hấp dẫn.

“Long đạo hữu muốn bọn ta làm gì?” Bạch tiền bối hỏi thẳng. Hắn rất hứng thú về phương thức giảm bớt thời gian ôn dưỡng của bước thiên thượng hóa liên, mang thai sinh nguyên anh mà thần long vừa miêu tả.

“Hỏi rất hay.” Thần long mỉm cười: “Nếu Bá Tống đạo hữu không bằng lòng làm công dài hạn, vậy có bằng lòng làm công tạm thời cho ta không? Khi nào làm công xong, ta sẽ nói cho ngươi biết phương pháp để ngươi và vị bạch long tiên tử này hoặc những chân long khác kết hợp với nhau, hơn nữa ta có thể ở bên cạnh hướng dẫn.”

“Làm công tạm thời?” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

Bạch tiền bối lại hỏi: “Làm công tạm thời phải làm những gì? Rèn luyện đám tuyển thủ tham gia thí luyện thay ngươi ư?”

“Đúng, chính là như vậy.” Thần long cười to: “Có làm không?”

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối gật đầu: “Ta cảm thấy... quan thí luyện chơi vui đấy. Hơn nữa nếu ngươi gặp A Thập Lục còn có thể châm chước cho con bé.”

Bạch tiền bối thật thông minh.

Nhưng chuyện châm chước mà nói trắng trợn đường hoàng thế này có sao không?

“Ta nhận công việc làm công tạm thời này.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói với thần long.

Hôm nay Tống mỗ muốn làm quan thí luyện một lần.

Chương 2044: Những Trải Nghiệm Trong Quá Khứ Đã Đúc Nên Tống Thư Hàng Kiên Cường Của Hôm Nay

“Ngươi xác định muốn nhận công việc làm công tạm thời này thật à?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ đong đưa theo gió nói: “Làm công tạm thời là dễ bị chơi xỏ nhất đấy.”

Tống Thư Hàng trả lời phóng khoáng: “Không sao, ta nhận.”

Thứ nhất đây là công việc mà Bạch tiền bối đề xuất muốn nhận, thứ hai tiện tay còn có thể châm chước cho A Thập Lục, cớ sao không làm?

Có Bạch tiền bối ở bên cạnh, cho dù không may xảy ra chuyện thì đảm bảo đối tượng gánh tội cũng không phải hắn mà là nhân quả của thế giới, vậy nên Tống Thư Hàng rất thoải mái về mặt tâm lý.

“Thế thì... hợp đồng thành lập.” Thần long xoa móng vuốt, tạm thời chuyển một phần quyền hạn của mình cho Tống Thư Hàng.

Đây là quyền hạn của quan thí luyện.

Thành viên nào thông qua Tống Thư Hàng thí luyện có thể đến chỗ thần long nhận chúc phúc của rồng, cường hóa Thánh Viên Long Lực Thần Công, thêm hình xăm rồng lên người thánh viên.

Về phần nội dung thí luyện, thần long mở quyền hạn cao nhất cho Tống Thư Hàng, nó không can thiệp vào phương pháp thí luyện của Tống Thư Hàng, yêu cầu duy nhất là cường độ thí luyện nhất định phải đạt tiêu chuẩn.

Ngoài ra, thần long lại phần cho Bạch Thánh và bạch long tiên tử một phần quyền hạn phụ trợ bởi vì nó nhìn ra Bạch Thánh và bạch long tiên tử có vẻ rất có hứng thú.

Mua một tặng hai, kiếm lời rồi hơn nữa còn là lời lớn, chẳng khác gì mua một củ khoai tây lại được tặng hai khối vàng cùng thể tích.

Thần long hí hửng lượn qua một bên, im lặng tiến vào chế độ khán giả.

Nó khác với siêu cự viên vương, thí luyện năm nào siêu cự viên vương cũng chỉ đổi thang không đổi thuốc, phương pháp thí luyện chủ yếu vẫn là đưa các thí luyện giả lên kim nguyệt.

Còn nó năm nào cũng thay đổi đủ dạng đủ kiểu phương pháp tiến hành thí luyện các thí luyện giả, lâu dần, nguồn cảm hứng bị cạn kiệt. Nó sắp không nghĩ ra phương pháp gì mới để dày vò đám thú tu.

Hy vọng lần này Bá Tống tiểu hữu làm công tạm thời có thể mang đến bất ngờ cho nó, tiện thể cung cấp nguồn cảm hứng mới cho nó.

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ đáp xuống mặt đất.

“Bạch tiền bối, ngài nói chúng ta nên ra nội dung thí luyện gì đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cứ dùng thuật giám định cường giả cho rồi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đề nghị. Phương án này là thực tế nhất, có phải cường giả tuyệt thế hay không, vừa nhìn là thấy ngay.

“Nếu được, ta hy vọng không dùng đến phương án này.” Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nói.

Hắn đã cho chư thiên vạn giới quá nhiều tình yêu, cảm giác gần đây tình yêu tiêu hao quá lớn, cần phải giảm bớt, làm nhạt đi ấn tượng của mọi người về hắn, tích góp nhân phẩm. Sau này nếu hắn tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm, đến lúc nhân tiền hiển thánh + giảng pháp thật sự, nhân khí sẽ nhiều một chút.

“Ánh nhìn mang thai giữ lại làm của để dành đi.” Bạch tiền bối cũng đồng ý với hắn, bởi vì ánh nhìn mang thai vừa ra, tất cả thí luyện giả có mặt ở đây không ai có thể miễn dịch, vậy thì còn thí luyện gì nữa?

Nhưng mặc dù không thể sử dụng trực tiếp cũng có thể liệt ánh nhìn mang thai vào danh sách nội dung thí luyện, dùng để khảo sát cường độ tâm lý và ý chí của các thí luyện giả.

“Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu kiếm đạo hữu, thân là tâm ma, chắc các ngươi có cách tạo ra một nhóm ảo ảnh Thư Hàng nhỉ? Không cần có lực công kích, chỉ cần là ảo ảnh là được.” Bạch tiền bối hỏi.

“Tạo ảo ảnh rất đơn giản, dù sao Thư Hàng bản thể cũng ở đây. Chỉ cần phục chế đơn giản, sau đó dán lên là được.” Xích Tiêu kiếm tâm ma trả lời.

“Tốt lắm.” Bạch tiền bối gật đầu: “Lát nữa phục chế một số ảo ảnh Thư Hàng đặt ở các nơi trong khu vực thí luyện, chờ thí luyện giả tiến vào khu vực thí luyện, có thể chiếu ảo ảnh ra để ảo ảnh bày ra động tác thi triển ánh nhìn mang thai. Làm vậy có thể khảo nghiệm ý chí của các thí luyện giả.”

“Ý hay, Vũ Nhu Tử, chúng ta làm việc thôi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Vũ Nhu Tử da đen bước ra từ cái bóng của Tống Thư Hàng, nhắc nhở một cách dịu dàng lễ phép: “Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng Quái Lệ Lục Đậu Phượng.”

“Có quỷ mới nhớ được cái tên đó.” Xích Tiêu kiếm tâm ma không nhịn được kêu lên.

Trên mặt Vũ Nhu Tử da đen lộ rõ vẻ tủi thân. Cô và Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối bắt đầu phục chế hình dạng của Tống Thư Hàng, sau đó chôn ảo ảnh ở các nơi trong khu vực thí luyện theo như yêu cầu của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, bắt đầu ghi chép. Nếu lần sau trở về thế giới hắc long, hắn còn phải bố trí một động truyền thừa cho thiếu niên Xích Đồng có duyên với hắn.

Đến lúc đó hắn có thể sao chép lại phương pháp thí luyện lần này của Bạch tiền bối, đưa vào trong động truyền thừa để thí luyện Xích Đồng.

“Đúng rồi, các ngươi có từng trải qua chuyện gì cực kỳ kinh hồn khiếp vía không?” Bạch tiền bối xoa cằm hỏi. Nếu như có, hắn có thể sửa đổi lại những trải nghiệm kinh hồn khiếp vía đó, biến chúng thành một phần của thí luyện.

“Hẳn là có không ít.” Tống Thư Hàng lập tức động não load lại ký ức tu luyện của bản thân, sau đó kể ra: “Ví dụ như lúc mới đón Bạch tiền bối ngài xuất quan chẳng hạn, lúc đó tiền bối ngã sấp mặt tạo ra một cái hố to, dọa ta sợ hết hồn, cả người như nhũn ra.”

Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lắc lư khe khẽ, sau đó cô lại im lặng leo từ trên đỉnh đầu xuống lưng Tống Thư Hàng.

“Ừ, tiếp thu ý kiến.” Bạch tiền bối gật đầu: “Chờ thí luyện giả đến, sau khi trải qua khảo nghiệm ảo ảnh ý chí, Thư Hàng ngươi đi lên biểu diễn ngã sấp mặt cho bọn họ xem.”

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “???”

Tại sao ta phải đi lên biểu diễn?

“Bởi vì ngươi là quan thí luyện chứ sao.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói, trong tay hắn cũng có một cuốn sổ nhỏ, hắn đang ghi chép gì đó.

“Chuyện này... Bạch tiền bối, lúc ta sợ ta ngã xuống không tạo ra được hố lớn như vậy.” Tống Thư Hàng cố gắng cứu vãn tình hình.

Bạch tiền bối mỉm cười nói với Tống Thư Hàng: “Yên tâm, ta sẽ dùng pháp thuật phối hợp với ngươi, bảo đảm lúc ngươi ngã sấp mặt sẽ tạo ra hiệu quả chấn động.”

Tống Thư Hàng: “...”

Hình như ta tự hại ta nữa rồi đúng không?

“Ngoài ra ta đề nghị có thể vận dụng thực tại ảo của Thư Hàng.” Sau khi bố trí ảo ảnh đâu vào đấy, Xích Tiêu kiếm tâm ma lại đề nghị.

“Ngụy thực tại ảo của ta đâu có lực sát thương gì? Cùng lắm chỉ có sát thương thiên kiếp thì phải?” Tống Thư Hàng nói,

Hơn nữa kết cục của thực tại ảo rất có thể sẽ biến thành hắn đột nhiên bị Ma Thần trụ treo lên, chết đi trong tiếng la hét thảm thiết, như vậy quá mất mặt.

“Thực tại ảo ta nói không phải là cái đó mà là ảo ảnh trải nghiệm cái chết mà người từng tạo ra lúc ở thế giới hắc long ấy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối không hổ là tâm ma, nghĩ ra đủ loại ý tưởng độc lạ.

Trải nghiệm nó nói là chuyện thiếu niên Xích Đồng trải qua lúc trước, thuộc về những trải nghiệm đủ loại kiểu chết của Tống Thư Hàng.

Có trải nghiệm kiểu chết tuần hoàn, lượng máu chảy cực lớn do bị ngón tay của đại lão quả cầu béo giết chết hết lần này đến lần khác trong thế giới kim liên Nho gia.

Sau đó là trải nghiệm cái chết đau đớn do Tống Thư Hàng lấy thân luyện khí lúc luyện chế bản mệnh pháp khí.

Tiếp theo là bạo thể mà chết một cách kỳ lạ trong lúc bế quan.

Lúc ở thế giới Hắc long, vì để tránh thiên phạt, Tống Thư Hàng bị Bạch tiền bối phân thân chém chết, cắt thành miếng nhỏ.

Sau đó là sự kiện ở thế giới thiên kiếp, hắn chọn “tiếp nhận niềm vui của Cật Qua Thánh Quân”, bị kéo vào thế giới thiên kiếp cửu phẩm. Lúc đó hắn chỉ kịp bảo vệ con gái ngoan Lý m Trúc, bản thân không kịp phòng bị, bị đánh nát người…

V.v…

Những trải nghiệm đau đớn đó đã đúc nên Tống Thư Hàng kiên cường của hôm nay!

“Được đấy.” Bạch tiền bối ghi vào sổ nhỏ: “Lại thêm một số ý tưởng của ta, tính ra cũng đủ dùng rồi. Mọi người hãy làm cùng nhau, tranh thủ bố trí sân bãi xong trước khi đợt thí luyện giả tiếp theo đến!”

Chương 2045: Ngay Cả Nhắm Mắt Cũng Trở Thành Hy Vọng Xa Vời

Trạm thứ nhất trong thí luyện Kim Nguyệt.

Sau bao vất vả, cuối cùng hàng loạt quái vật dữ tợn loại tâm ma đã bị diệt sạch.

Thú tu tham gia thí luyện cũng tổn thất không ít thành viên. Những tên đáng thương đó bị quái vật hút thành xác khô, gầy đến mức da bọc xương, bộ dạng thê thảm đó giống như nhân dân bị nhà tư bản ép khô, làm người nghe phải rơi lệ.

Sợ là phải đến bốn năm tháng mới khôi phục lại được.

Giữa đường thí luyện, đại thụ cuốn từng người thất bại về khoang thuyền.

Sau khi tất cả quái vật bị giết sạch, đại thụ rút thân thể ra khỏi kim nguyệt, trong một trận chấn động ầm ầm, nó lên đường trở về thánh sơn Gars ở thú giới, tiện thể mang đi tất cả người thất bại.

Toàn bộ thí luyện giả cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

…

“Đi thôi, tiến đến trạm kế tiếp.” Một thú tu nữ có sừng dê vóc người cao gầy lên tiếng.

Đối với phần lớn thú tu tham gia thí luyện, trạm kế tiếp mới là trạm quan trọng nhất.

Mặc dù trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars cất giấu cuốn tổng cương truyền thừa cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công, thế nhưng truyền thừa cuối cùng cũng không phải mục tiêu của tất cả thành viên tiến vào bí địa thí luyện.

Mục tiêu của đa số thành viên ngũ phẩm, lục phẩm là lấy được sự thừa nhận của thần long ở trạm tiếp theo trong thí luyện kim nguyệt, để Để Thánh Viên Long Lực Thần Công của bản thân tiến vào trạng thái viên mãn, thêm hình xăm rồng lên người hư ảnh thánh viên.

Sau này chờ tấn thăng thất phẩm, bát phẩm, cửu phẩm, bọn họ sẽ đạt được tư cách tiến vào thí luyện thánh sơn Gars lần nữa, khi đó mới là lúc bọn họ đi tìm tổng cương truyền thừa cuối cùng.

"À mà trước đó ta thấy Bá Tống tiền bối và Bạch Thánh đã đi trạm kế tiếp, không biết bọn họ thông qua sự thừa nhận của thần long chưa?" Có vị thú tu một sừng lên tiếng.

Thành viên của thú giới vừa yêu vừa sợ Bá Tống.

Tại sao sợ thì không cần phải nói nhiều, còn yêu là vì hắn đã cung cấp phương án và dược tề chữa trị chứng tà năng Cửu U lây nhiễm, thậm chí Bá Tống Huyền Thánh còn là chuyên gia chữa trị chứng tà năng Cửu U lây nhiễm.

Trong những thí luyện giả có mặt ở đây, có một nhóm thành viên đều có bạn bè thân thích chịu ơn của Bá Tống Huyền Thánh gián tiếp hoặc trực tiếp.

"Tóm lại ta vẫn hy vọng Bá Tống tiền bối có thể thông qua sự thừa nhận của thần long một cách thuận lợi, hơn nữa tốt nhất là ngài ấy đã tiến vào trạm sau sau." Vị thú tu nữ sừng dê vóc người cao gầy nói.

Vì chịu ơn của Bá Tống tiền bối nên mọi người cũng không mong Bá Tống tiền bối thất bại.

Ngoài ra mọi người hy vọng sẽ không gặp phải Bá Tống tiền bối trên đường thí luyện.

Vậy nên hoặc là Bá Tống Huyền Thánh đã thông qua thí luyện, hoặc là đã tiến vào trạm sau sau, thậm chí là trạm sau sau sau mới là kết quả tốt nhất đối với mọi người.

"Với tu vi của Bá Tống tiền bối, dám chắc không chỉ bỏ xa chúng ta một con phố." Có thú tu vảy rắn cười to: "Không chừng ngài ấy đã tiến vào mấy trạm sau từ đời nào rồi, nói thật chúng ta không cần phải lo cho ngài ấy."

Thú tu một sừng cười nói: "Cũng đúng, một đám lục, thất phẩm như chúng ta lại lo lắng cho một vị bát phẩm như Bá Tống Huyền Thánh tiền bối, quả thật là không cần thiết."

Tô thị A Thập Lục lẫn trong đám đông nhếch miệng cười chứ không lên tiếng, chỉ im lặng nghe thú tu xung quanh khen ngợi Tống Thư Hàng.

...

Vì đã nếm mùi bị đám quái vật nhảy từ trong bóng ra tập kích ở trạm thứ nhất, vậy nên khi tiến vào trạm thứ hai trong thí luyện kim nguyệt, đa số thí luyện giả lựa chọn hành động theo tổ đội, có gì cũng dễ hỗ trợ cho nhau.

Không lâu sau, nhóm thí luyện giả đầu tiên đã tiến vào phạm vi trạm thứ hai.

“Đến rồi!” Thú tu vảy rắn reo lên.

“Cẩn thận, phía trước có một con âm ảnh thú!” Một thú tu lông đen nhắc nhở.

Chỉ thấy ở rìa trạm thí luyện thứ hai có một con âm ảnh thú loài chó bị cột trên cành cây nhỏ.

Con âm ảnh thú loài chó này ngước mắt nhìn thí luyện giả với vẻ uể oải, sau đó lại nhắm mắt, nằm trên đất giả chết.

“Tại sao ở trạm thí luyện thứ hai còn có âm ảnh thú qua lại?” Có thú tu nhíu mày.

Đám âm ảnh thú này có thể di chuyển lặng lẽ trong bóng, phương thức công kích quỷ dị, khó phòng bị. Khó khăn lắm bọn họ mới giết được một đám, trong thời gian ngắn không muốn chiến đấu với một đám nữa đâu.

“Ta đi làm thịt con âm ảnh thú này.” Thú tu vảy rắn xung phong nhận việc.

Lúc này thú tu nữ sừng dê vội nói: Khoan đã, trước hết đừng manh động. Ta nhớ lúc Bá Tống tiền bối rời khỏi trạm thứ nhất đã bắt đi một con âm ảnh thú hình chó, nó rất có thể là chiến lợi phẩm của Bá Tống tiền bối.”

“Đúng là có chuyện này, ta cũng nhớ Bá Tống tiền bối kéo đi một con âm ảnh thú hình chó.”

“Nhưng tại sao chó của Bá Tống tiền bối lại bị trói ở đây? Chẳng lẽ Bá Tống tiền bối vẫn chưa thông qua trạm thí luyện thứ hai?”

“Không thấy bóng dáng nhóm người Bá Tống tiền bối ở xung quanh đây, có khi nào... ngài ấy thất bại rồi không?”

“Với tu vi của Bá Tống tiền bối, không lý nào lại thất bại. Hay là Bá Tống tiền bối trói âm ảnh thú tạm ở đây, còn bản thân thì chạy đến trạm kế tiếp rồi?”

“Chúng ta đi vòng qua con âm ảnh thú này.”

Vì vậy tổ thí luyện giả đầu tiên gồm chín thú tu đã vòng qua âm ảnh thú hình, tiến vào phạm vi trạm thứ hai.

Ngay khi bước chân vào phạm vi của trạm thứ hai, bọn họ cảm thấy trời đất bỗng quay cuồng.

Ngay sau đó chín người bị tách ra truyền tống đến chín hướng.

“Sức mạnh không gian?”

Chín vị thú tu cả kinh, lập tức bày ra tư thế phòng ngự.

“Loẹt xoẹt~” Lúc này có tạp âm lúc thử micro vang lên bên tai bọn họ.

“Chào mừng đến trạm thứ hai trong thí luyện kim nguyệt, ở trạm này, các ngươi sẽ tiếp nhận thí luyện tàn khốc nhất. Người thành công sẽ được rồng thừa nhận, được chúc phúc của rồng. Kẻ thất bại sẽ rơi vào địa ngục tuyệt vọng, mãi mãi không được luân hồi.” Một giọng nữ dịu dàng vang lên.

Ngôn ngữ được dùng là ngôn ngữ của thú giới, không gây trở ngại về việc giao tiếp.

Chín thú tu nuốt nước bọt.

“Chuẩn bị xong chưa? Ta cho các ngươi mười giây, các ngươi hãy tập trung tinh thần, mở mắt thật to, thả ra phòng ngự, tiếp nhận thí luyện và đả kích tàn khốc nhất!”

Chín vị thú thu tập trung tinh thần lực cao độ, kích hoạt Thánh Viên Long Lực Thần Công hoàn toàn, đủ loại biện pháp phòng ngự thi nhau hiện ra.

Ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm về phía trước.

Đúng lúc này...

Một bóng người quen thuộc làm thú tu vừa kính vừa yêu vừa sợ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Sau khi người này xuất hiện, một đôi mắt thâm thúy chợt lóe sáng.

“Cái gì là yêu?”

“Cái gì là hiếu?”

“Biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?”

Trong đôi mắt kia lóe lên ánh sáng đáng sợ.

Bởi vì chín thú tu tập trung tinh thần lực cao độ, hai mắt mở thật to nhìn chằm chằm về phía trước nên bọn họ không còn đường tránh né.

Thậm chí ngay cả nhắm mắt cũng trở thành hy vọng xa vời!

Vốn dĩ không có đường lui.

“Bá... Bá... Tống...”

Chín thú tu đồng thanh phát ra tiếng hét thảm thiết, tâm lý lập tức vỡ nát hơn nửa.

Bọn họ từng nghĩ đến hàng nghìn hàng vạn loại phương án thí luyện có thể xuất hiện.

Nghĩ đến rất nhiều loại thí luyện tàn khốc.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng Bá Tống Huyền Thánh sẽ mai phục ở đây.

Thân là thí luyện giả, tại sao Bá Tống tiền bối lại trở thành một phần của thí luyện?

Chương 2046: Đạo Diễn Bạch, Sai Kịch Bản Rồi

Nói rõ mọi người đều là thí luyện giả nhưng sao ngài lại lặng lẽ trở thành quan thí luyện?

Các thú tu đoán đúng quá trình lại không đoán đúng kết quả.

Bọn họ biết quá trình thí luyện nhất định cực kỳ tàn khốc lại không ngờ rằng sự tàn khốc này là do chính Bá Tống tiền bối đưa đến.

Khi đôi mắt của Bá Tống tiền bối sáng lên, thế giới chìm vào bóng tối.

Cho dù hiệu quả của ánh nhìn mang thai chưa hiện ra, các thú tu đã bắt đầu cảm thấy bụng đau âm ĩ.

“Vấn đề là ta đã hiểu rất rõ tình mẹ vĩ đại thế nào rồi.” Thú tu vảy rắn khóc nước mắt đầm đìa: “Hơn nữa tộc bọn ta là tộc đẻ trứng, tình mẹ của bọn ta không đau đớn như vậy. Ánh nhìn mang thai của tiền bối không công bằng đối với những tộc đẻ trứng như bọn ta.”

“Nhìn trời, tên này nói rất có lý.” Tống Thư Hàng không còn lời nào để phản bác.

Trước mắt thú tu vảy rắn chỉ là ảo ảnh của Tống Thư Hàng, còn Tống Thư Hàng chân thân, Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ cùng với thần long thì đang quan sát phản ứng của các thú tu khi đối mặt với ảo ảnh của Tống Thư Hàng thông qua màn hình theo dõi.

Sau đó dựa vào những gì thấy được qua màn hình theo dõi, mọi người sẽ chấm điểm về cường độ ý chí của các thú tu, cuối cùng cộng hết lại lấy điểm trung bình, nhìn xem thí luyện giả có đạt tiêu chuẩn hay không.

Ngoài ra vì để mọi người đều có thể nghe hiểu ngôn ngữ của các thú tu, trên màn hình theo dõi còn có phụ đề phiên dịch.

“Có lẽ ánh nhìn mang thai không công bằng đối với sinh mệnh đẻ trứng thật. Lần sau nếu gặp lại Thánh Nhân đi dạo trên mây trong ác mộng…” Mới nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lắc đầu cười khổ.

“Được rồi, chấm điểm cho chín vị thí luyện giả này nào.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Chấm điểm cho ai trước đây?”

“Bắt đầu từ thú tu vảy rắn đi, dựa trên thang điểm mười, ta có thể cho sáu điểm về phản ứng của hắn.” Tống Thư Hàng nói.

Ít nhất vị thú tu vảy rắn này đã đưa ra điểm thiếu sót của ánh nhìn mang thai, có thể cộng thêm điểm.

“Ta cho bốn điểm, không thể nhiều hơn nữa.” Không ngờ Bạch long tỷ tỷ lại rất nghiêm khắc.

Bạch tiền bối xoa cằm nói: “Đừng nghiêm khắc như vậy, ta cảm thấy hắn rất thú vị, có thể cho sáu điểm.”

Thần long lấy bút ra ghi lại: “Như vậy điểm trung bình của thú tu vảy rắn là 5.3 điểm.”

“Tiếp theo đến vị thú tu tiên tử sừng dê đi, lúc cô ấy đối mặt với ánh nhìn mang thai, lúc đầu thì sợ hãi nhưng cả quá trình sau đó lại khá bình tĩnh, có thể cho tám điểm. Phản ứng của cô ấy làm ta nhớ đến con tà ma Cửu U sinh rất nhiều con nọ.” Tống Thư Hàng nhận xét.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu: “Lúc đối mặt với ánh nhìn mang thai, đúng là phái nữ có ưu thế. Đặc biệt là sau khi đã trải qua một lần, đến lần thứ hai sức miễn dịch có thể tăng lên không ít. Ta cũng cho tám điểm.”

Một lần sinh còn lạ, hai lần sinh càng quen càng thuận lợi, chỉ cần sinh đủ nhiều là có thể sinh ra kháng tính đối với ánh nhìn mang thai.

“Đồng ý, ta cũng cho tám điểm.” Bạch tiền bối nói.

Thần long tiếp tục ghi chép: “Vậy điểm trung bình là tám.”

Chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, bạch long tỷ tỷ đã chấm điểm xong cho chín thí luyện giả, thần long ở bên cạnh tính ra điểm trung bình rồi ghi chép lại.

Bốn người phân công hợp tác, phối hợp ăn ý.

…

Chín thí luyện giả thú tu la hét cả buổi nhưng hiệu quả của ánh nhìn mang thai lại không hiện ra.

Các thí luyện giả cúi đầu nhìn phần bụng bằng phẳng của bản thân rồi lại nhìn Bá Tống Huyền Thánh trước mặt, sau đó cùng cười khổ.

“Thì ra là vậy, chỉ là ảo ảnh.”

“Xem ra ảo ảnh của Bá Tống tiền bối cũng là một phần của thí luyện.”

“Đây là thí luyện kiểm tra năng lực phản ứng của chúng ta ư?”

“Cũng có thể là kiểm tra tinh thần lực hoặc ý chí của chúng ta?”

“Nếu đây là một vòng của thí luyện, không biết chúng ta được đánh giá thế nào?”

Mặc dù chín thí luyện giả bị truyền tống không gian tách ra nhưng thủ đoạn truyền tin từ xa giữa bọn họ vẫn còn, chín người có thể tiến hành trao đổi với nhau.

“Từ giờ chúng ta phải cẩn thận hơn, không chừng sẽ còn xuất hiện ảo ảnh khác của Bá Tống tiền bối.”

“Nhưng đừng căng thẳng quá, không thể bị ảo ảnh của Bá Tống tiền bối hù dọa giống như lần này được.”

“Dù gặp lại Bá Tống tiền bối, chúng ta cũng phải nghĩ cách xác định đối phương là ảo hay thật trước.”

Lúc chín thí luyện giả đang trao đổi với nhau, đột nhiên lại cảm thấy trời đất quay cuồng.

Năng lực không gian phát động lần nữa.

Bọn họ lại bị tập hợp lại cùng nhau.

“Chúc mừng các vị đã thông qua vòng một, tiếp theo mời Bá Tống Huyền Thánh phát thưởng cho các vị.” Giọng nữ thông báo dịu dàng kia lại vang lên.

“Đừng bị nội dung thông báo đánh lừa.”

“Lần trước nếu không phải do tiếng thông báo này bảo chúng ta tập trung tinh thần, mở mắt thật to thì chúng ta cũng không bị ảo ảnh của Bá Tống tiền bối hù dọa.”

“Lần này phải chuẩn bị tâm lý trước, lát nữa dù ảo ảnh hay chân thân của Bá Tống tiền bối xuất hiện thì cũng không được hoảng sợ.”

Chín thí luyện giả thầm trao đổi với nhau.

Lúc bọn họ âm thầm trao đổi, có một bóng người xuất hiện trong khoảng không phía trước.

Người này chính là Bá Tống Huyền Thánh!

Tống Thư Hàng mỉm cười nhìn chín thí luyện giả.

Chín thí luyện giả đồng loạt rủ mắt, giữ sự tôn kính nên có đối với Bá Tống tiền bối.

“Đầu tiên chúc mừng mọi người đã thông qua vòng một.” Tống Thư Hàng nói từ tốn.

Dứt lời, hắn bước chậm rãi về phía trước.

Dựa theo kịch bản định trước, sau khi bước mười bước sau, hắn sẽ thực hiện một cú ngã sấp mặt ngay trước mặt chín thí luyện giả, tiện thể đập ra một cái hố to trên mặt đất.

“Xin lỗi các vị đạo hữu ở thú giới.” Tống Thư Hàng nói thầm.

Đây đều là kịch bản của đạo diễn Bạch.

Đừng oán trách ta nhé!

Một bước, hai bước, ba bước...

Đột nhiên hắn trượt chân ngã xuống đất.

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “???”

Đạo diễn Bạch, sai kịch bản rồi, đã nói trước là bước mười bước mới ngã mà? Ta còn chưa chuẩn bị tâm lý!

Bịch~~

Tống Thư Hàng ngã xuống đất, phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Nhưng bây giờ hắn chỉ có cái đầu cứng, còn thân thể lại bằng gỗ. Lúc đập xuống đất, nếu không cố ý thao tác thì không cách nào đập ra hố to được.

Ầm~~

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên nổ tung.

Cả Tống Thư Hàng và chín thí luyện giả đều bị vụ nổ bao phủ.

Ngay sau đó tiếng hét thảm thiết vang lên không dứt.

Trong đó Tống Thư Hàng là người hét sung nhất, hắn đang giở chút thủ đoạn.

Mặc dù uy lực của vụ nổ không làm gì được hắn, chút đau đớn này chỉ là một bữa ăn sáng đối với hắn nhưng đứa trẻ kêu la sẽ có sữa uống, lúc này hét thảm thiết một chút là chính xác.

****

Đúng lúc này...

Nhóm thí luyện giả thứ hai cũng chạy vào sân thí luyện.

Đội ngũ Tô Thị A Thập Lục và Chuyển Bàn Đạo Nhân cũng nằm trong nhóm thí luyện giả thứ hai này.

Từ đằng xa mọi người đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết vang lên không dứt trong sân thí luyện, ngoài ra còn có tiếng nổ kinh hồn trước đó.

Tất cả thí luyện giả bất giác nuốt nước bọt.

Rốt cuộc là thí luyện kiểu gì lại khiến người ta la hét thảm thiết như vậy?

Đặc biệt trong đó có một giọng nam hét rất thảm, nghe mà thấy tan nát cõi lòng, có thể nói là hét xé ruột xé gan. Rốt cuộc chủ nhân của tiếng hét này đang chịu đựng đau đớn đến mức nào?

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Tiếng hét thảm thiết này là của Thư Hàng thì phải?

Chương 2047: Ta Không Nhịn Được Nở Nụ Cười Thật Thà

Nếu tiếng hét thảm thiết này đúng là của Thư Hàng, nói vậy Thư Hàng vẫn đang ở trạm thí luyện thứ hai? Hơn nữa rốt cuộc là dạng thí luyện gì lại có thể khiến Tống Thư Hàng hét thê thảm như vậy?

Tô Thị A Thập Lục xoa mi tâm, trực giác nói cho cô biết tiếng hét thảm thiết này có thể có vấn đề.

Vị thú tu nữ nọ trong đội ngũ hỏi khẽ: “Chuyển Bàn ca ca, chúng ta vào trận luôn hay sao?”

“Trước hết đợi chút đã.” Chuyển Bàn Đạo Nhân đưa tay tỏ ý mọi người trong đội ngồi xuống nghỉ ngơi dưỡng sức một hồi trước, đồng thời nhắc nhở: “Chúng ta ngồi xuống tìm hiểu tình hình trước. Theo kinh nghiệm của ta, mỗi năm thần long ở trạm thứ hai trong thí luyện kim nguyệt đều sẽ sửa đổi quy tắc thí luyện. Chúng ta chờ thí luyện giả khác vào trận rồi âm thầm quan sát, thu thập thông tin.”

Đây là một phương án cực kỳ lý trí, hơn nữa có không ít thí luyện giả cũng ôm ý nghĩ giống Chuyển Bàn Đạo Nhân.

Tiếc thay mọi chuyện đều nằm trong tính toán của đạo diễn Bạch.

Lúc nhóm người Chuyển Bàn Đạo Nhân ngồi xuống nghỉ ngơi chừng hai mươi giây, trong khu vực thí luyện có một giọng nữ dịu dàng truyền thẳng vào tai bọn họ: “Chào mừng đến trạm thứ hai trong thí luyện kim nguyệt, ở trạm này, các ngươi sẽ tiếp nhận thí luyện tàn khốc nhất. Người thành công sẽ được rồng thừa nhận, được chúc phúc của rồng. Kẻ thất bại sẽ rơi vào địa ngục tuyệt vọng, mãi mãi không được luân hồi!”

Chuyển Bàn Đạo Nhân sững người.

Bọn ta vẫn chưa tiến vào trạm thí luyện thứ hai mà?

Ngay sau đó nhóm người Chuyển Bàn Đạo Nhân bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Là sức mạnh không gian, bọn họ bị cuốn thẳng vào trong thí luyện.

Cách này đã cắt luôn cơ hội thu thập thông tin thông qua quan sát của các thí luyện giả.

“Hay!” Thần long cầm sổ nhỏ bằng móng vuốt, ghi chép thật nhanh.

“Ơ? Là A Thập Lục, đội ngũ của cô ấy và Chuyển Bàn Đạo Nhân cũng đi vào.” Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh nói, cô thấy được A Thập Lục trong nhóm thí luyện giả thứ hai.

“Thập Lục đến rồi à?” Vẫn đang hét thảm ở trong hố do ngã sấp mặt tạo ra, Tống Thư Hàng nhảy ra khỏi hố, không la hét thảm thiết nữa, tinh thần sung mãn.

Tiếp đó hắn lập tức sử dụng quyền hạn của quan thí luyện, tập hợp các thành viên trong tiểu đội của A Thập Lục sắp bị tách ra lại với nhau.

Những thí luyện giả khác trong nhóm thứ hai đều bị tách ra đưa đi dựa theo đầu người.

Chỉ có mỗi tiểu đội của A Thập Lục là được tập hợp đáp xuống chung một tọa độ.

Thần long dùng móng vuốt xoa cằm, cuối cùng ngầm cho phép Tống Thư Hàng làm như vậy, đồng thời nó lộ ra nụ cười thật thà.

…

Chuyển Bàn Đạo Nhân lắc đầu, xua đi cảm giác choáng váng sau khi bị truyền tống không gian.

“Đây là đâu?” Thiếu niên thú tu đệ tử của hắn hỏi.

Chuyển Bàn Đạo Nhân trả lời: “Nơi này chính là trạm thứ hai trong thí luyện kim nguyệt, chỉ cần thông qua thí luyện, các ngươi sẽ nhận được chúc phúc của rồng, trên người thánh viên ngưng tụ ra long văn giống ta. Nhớ cẩn thận đấy, trạm thí luyện thứ hai không phải đùa đâu.”

Chuyển Bàn Đạo Nhân đã là Tôn Giả thất phẩm, lúc ở cảnh giới lục phẩm hắn từng tiến vào thí luyện thánh sơn Gars một lần, được thần long chúc phúc. Hôm nay sau khi đạt đến cảnh giới Tôn

Giả, hắn lại tiến vào thánh sơn với mục đích lĩnh ngộ phần tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Trong lúc nói chuyện, giọng nữ thông báo dịu dàng lại vang lên.

Vẫn là thông báo lừa người như trước, bảo tất cả thú tu mở to mắt, tập trung tinh thần nhìn thẳng về phía trước.

“Sao giọng nói này nghe giống giọng của Sở các chủ tiền bối vậy nhỉ?” Tô Thị A Thập Lục nói thầm.

Trong lúc cô đang suy tư, giọng của Tống Thư Hàng vang lên bên tai các thành viên trong tiểu đội của A Thập Lục: “Lộ đề, lộ đề đây, hãy chuẩn bị tâm lý đón nhận hình ảnh ánh nhìn mang thai đập thẳng vào mắt. Nhưng đừng lo lắng, đây chỉ là ảo ảnh thôi, can đảm một chút, đừng sợ hãi.”

Chuyển Bàn Đạo Nhân quay đầu nhìn xung quanh với vẻ nghi hoặc: “Vừa rồi hình như ta nghe thấy tiếng của Bá Tống tiền bối thì phải?”

Cùng lúc đó, trong khi những thí luyện giả khác tập trung tinh thần, mở to mắt nhìn thẳng về phía trước...

Ảo ảnh của Tống Thư Hàng xuất hiện ngay trước mặt tất cả thí luyện giả, đôi mắt thâm thúy truyền đạt sự vĩ đại của tình mẹ cho tất cả sinh linh.

“Bá... Bá Tống?”

Trong phút chốc, tiếng la hét của các thí luyện giả vang lên không ngừng.

Mà nhờ có Tống Thư Hàng nhắc trước, mặc dù các thành viên trong tiểu đội của A Thập Lục hơi kinh ngạc nhưng không hoảng sợ.

“Bá Tống tiền bối? Tại sao lại xuất hiện ở đây?” Thiếu niên thú tu hỏi.

“Đây chỉ là ảo ảnh của Bá Tống tiền bối thôi, có điều thân là thí luyện giả tại sao Bá Tống tiền bối lại trở thành một phần của thí luyện?” Chuyển Bàn Đạo Nhân cau mày.

“Dù đã biết là ảo ảnh...” Vị thú tu nữ trong đội ngũ run rẩy lấy ra chai thuốc, đổ ra hai viên nuốt xuống. Cô bị mắc di chứng sau khi nghe Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp, dù biết rõ là ảo ảnh nhưng vẫn không nhịn được phát bệnh.

“Vừa rồi Bá Tống tiền bối nhắc trước cho chúng ta ư?” Thiếu niên thú tu lại hỏi.

Nói đến đây, tất cả thành viên trong đội đều quay đầu nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Nghĩ đi nghĩ lại, hình như cũng chỉ có một nguyên nhân là vì A Thập Lục quen biết Bá Tống tiền bối thì phải?

Vậy nên đây xem như là đi cửa sau ư? Bên quan viên giúp đỡ gian lận?

****

“Hay, nguồn cảm hứng của ta tuôn trào không ngừng.” Thần long vội ghi chép vào sổ nhỏ, hơn nữa còn tiện tay phục chế lại “tiếng thông báo” gian lận vừa rồi của Tống Thư Hàng.

Chỉ cần có tiếng thông báo, các thí luyện giả sẽ yên tâm, thậm chí dám nhìn thẳng vào ảo ảnh của Bá Tống tiểu hữu. Vậy nếu lần sau đổi ảo ảnh của Bá Tống tiểu hữu thành thí luyện khác thì sao nhỉ?

Ngay lúc các thí luyện giả thả lỏng tinh thần, đột nhiên thêm thí luyện nặng nề đến đáng sợ lên người bọn họ hẳn là có hiệu quả lắm?

Lần này kéo Bá Tống tiểu hữu qua làm công tạm thời đúng là một quyết định sáng suốt.

“Tiếp theo là đến vòng hai đúng không? Đến vòng ngã sấp mặt này, Thư Hàng định châm chước bằng cách nào đây?” Bạch long tỷ tỷ nói.

Vòng một còn có thể lén nhắc trước, đến vòng hai ngã sấp mặt nổ tung chắc là không kịp né tránh nhỉ?

“Mỏi mắt chờ mong.” Thần long lại lộ ra nụ cười thật thà.

…

Vòng hai ngã sấp mặt nổ tung bắt đầu.

Nhóm thí luyện giả thứ hai vào sân được tập hợp truyền tống lại chung một chỗ, còn nhóm thí luyện giả đầu tiên đã được truyền tống đến vòng ba, vòng ác mộng của Bá Tống Huyền Thánh.

Tiểu đội của Tô Thị A Thập Lục tụ lại cùng những thí luyện giả khác.

“Nội dung thí luyện của vòng này là gì đây? Không biết Bá Tống Huyền Thánh có nhắc trước nữa không?” Chuyển Bàn Đạo Nhân nói thầm.

Trong lúc đang suy tư, chân thân của Tống Thư Hàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Tống Thư Hàng nhìn về phía A Thập Lục, cong môi mỉm cười.

Lần này hắn không truyền âm nhắc trước.

Sau đó hắn nhấc chân bước đi, một bước, hai bước, ba bước... bốn bước...

Đạo diễn Bạch lại không hành động theo bài cũ rồi.

Lần trước mới bước ba bước đã nổ, lần này đã bước đến bước thứ tư.

Tống Thư Hàng hít thở sâu rồi bước tiếp.

Sau bước thứ sáu, hắn cảm thấy bản thân trượt chân.

Đến rồi!

Tống Thư Hàng giơ tay lên cầm lấy đầu hắn, ném mạnh về phía Tô Thị A Thập Lục.

Tóc dài bay múa.

Ầm~~

Cơ thể bằng gỗ ngã xuống đất, uy lực của vụ nổ bao trùm tất cả thành viên.

Cùng lúc đó, đầu tóc dài của Tống Thư Hàng bắt lấy A Thập Lục, lợi dụng quyền hạn của quan thí luyện, phá vỡ kết giới “cấm không”, mang A Thập Lục bay lên cao.

Thần long ở sau màn lại nở nụ cười thật thà.

Chương 2048: Lần Này Cuối Cùng Cũng Không Gặp Lại Bá Tống

“Có lẽ ta nên nhắc Bá Tống tiểu hữu trước.” Thần long vừa ghi chép vào sổ vừa nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Không sao, ta thấy hắn chơi rất vui vẻ.”

“Cũng đúng, vậy ta chỉ cần tiếp tục mỉm cười là được.” Nói xong, thần long lại lộ ra nụ cười thật thà.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Sóng não của hai vị này cùng tần số với nhau rồi à?

Lúc này trên màn hình theo dõi thí luyện, đầu của Tống Thư Hàng mang Tô Thị A Thập Lục ra khỏi phạm vi vụ nổ.

Về phần các thành viên khác trong tiểu đội của A Thập Lục, Tống Thư Hàng không đủ sức để lo.

Suy cho cùng hắn cũng chỉ có một cái đầu, mang không nổi nhiều người như vậy. Mặc dù tóc có thể biến ra hai mươi cánh tay nhưng trong lúc nguy cấp, hắn chỉ có thể bắt lấy một mình A Thập Lục.

Vả lại dù sao một tiểu đội của Chuyển Bàn Đạo Nhân cộng lại cũng không quan trọng bằng A Thập Lục, đây là sự thật không thể thay đổi.

Ngay từ đầu, chuyện hắn chỉ cứu A Thập Lục cũng là kết cục đã định trước.

Dù thời gian có quay ngược một trăm lần cũng không thay đổi được kết quả này.

Vậy nên... tiểu đội Chuyển Bàn Đạo Nhân và các thí luyện giả trong nhóm thứ hai chỉ có thể không cam lòng ngã xuống, bị chôn trong hố to do cú ngã sấp mặt nổ tung của Tống Thư Hàng tạo ra.

Bọn họ cũng muốn bay lên như Tống Thư Hàng nhưng kết giới cấm không trong sân thí luyện cưỡng ép áp chế bọn họ ở trên mặt đất, chịu đựng uy lực của vụ nổ.

Không có quyền hạn của quan thí luyện lại muốn bay lên trời ư? Đây là chuyện không thể.

“A a a~” Đủ kiểu tiếng hét thảm thiết vang lên không dứt, cuối cùng hợp lại thành một khúc hợp tấu bi thương.

Trên không trung, Tô Thị A Thập Lục ổn định thân thể, cô duỗi hai tay ra ôm đầu của Tống Thư Hàng vào trong ngực.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng ở bên dưới giống như chốn địa ngục, hơn nữa còn là một địa ngục không thể cứu vớt.

Quan trọng hơn là... có lẽ những thành viên rơi xuống địa ngục bên dưới cũng không muốn hắn đi cứu bọn họ. Dù sao đây cũng là một vòng của thí luyện, né tránh thí luyện không thể đạt được thành tích tốt.

Thí luyện càng kinh khủng càng phải kiên cường đối mặt.

Vậy mới nói đây là một địa ngục không thể cứu vớt.

Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi: “Thư Hàng, sao ngươi lại trở thành một phần của thí luyện?”

“Bởi vì ta nhận lời mời làm quan thí luyện tạm thời, ‘trở thành một phần của thí luyện’ chỉ là công việc ta đang làm thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Cô biết thể chất của cô có thể có chút vấn đề nhưng hiển nhiên thể chất của Tống Thư Hàng cũng có vấn đề không nhỏ, bất kể là chuyện bình thường thế nào, chỉ cần Tống Thư Hàng tham dự vào là có thể biến mọi chuyện trở nên náo nhiệt.

“Sau vòng ngã sấp mặt nổ tung chính là vòng thí luyện cuối cùng. Chờ tất cả thí luyện giả tập hợp đầy đủ, vòng cuối sẽ mở ra đồng thời chỉ mở ra một lần. Bởi vì muốn duy trì vòng cuối cần Bạch tiền bối ra tay trợ giúp, ngài ấy không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.” Tống Thư Hàng nói.

“Rất phù hợp với tính cách của Bạch tiền bối.” Tô Thị A Thập Lục cười đáp.

Cảnh “Bá Tống Huyền Thánh ngã sấp mặt nổ tung” ở bên dưới kéo dài rất lâu mới kết thúc trong luyến tiếc. Cũng trong lúc đó, số người tiến vào phạm vi nổ càng nhiều, tổng uy lực của cú ngã sấp mặt nổ tung sẽ càng lớn.

Sau khi vụ nổ kết thúc, từng thành viên tham gia thí luyện bò từ từ ra khỏi hố.

“Xem ra tạm thời không có ai rớt ở vòng hai.” Tống Thư Hàng vừa nhìn xuống phía dưới vừa nói.

Tô Thị A Thập Lục nháy mắt hỏi: “Chẳng lẽ ngươi đang mong có người rớt ở vòng hai à?”

“Mâu thuẫn lắm đúng không?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Bây giờ hắn vừa mong tất cả thí luyện giả đều thông qua vòng hai lại vừa mong bọn họ dừng bước ở vòng hai.

Bởi vì so với vòng hai, vòng ba chính là vực sâu không đáy còn đáng sợ hơn cả địa ngục.

Vòng ba là thí luyện do nhiều cái chết tạo thành, không phải ai cũng có thể tiếp nhận.

…

Thời gian trôi qua chậm rãi.

Nhóm thí luyện giả thứ ba thứ tư lần lượt đến, sau khi bọn họ thông qua vòng ảo ảnh ánh nhìn mang thai và vòng Bá Tống ngã sấp mặt, cuối cùng cũng đến lúc vòng ba mở ra.

Tất cả thí luyện giả được tập hợp lại, đưa đến trước một cánh cửa.

Ngay sau đó giọng nữ dịu dàng kia vang lên: “Chúc mừng mọi người đã thông qua hai vòng trước, bây giờ sẽ tiến vào vòng cuối của trạm thứ hai trong thí luyện kim nguyệt lần này.”

Tất cả thí luyện giả hăng hái hẳn lên.

Cuối cùng cũng sắp tiến vào vòng cuối, chỉ cần thông qua thí luyện cuối cùng là có thể nhận được chúc phúc của thần long.

Chừng tám phần mười thí luyện giả có mặt ở đây đều hướng về mục tiêu này.

“Mời tất cả thí luyện giả đặt tay lên cửa, cửa lớn sẽ dựa theo sự lựa chọn của mọi người mà ban cho thí luyện khác nhau." Giọng nữ dịu dàng xen lẫn lười biếng lại vang lên.

"Thí luyện bắt đầu rồi, chúng ta cũng đi xuống thôi." Tô Thị A Thập Lục nói.

"Không, chúng ta không cần xuống." Tống Thư Hàng động ý niệm, cơ thể bằng gỗ nằm dưới đáy hố bò ra, nhảy vọt lên không trung, gắn với đầu của Tống Thư Hàng.

Tiết mục Bá Tống Huyền Thánh ngã sấp mặt mà nhóm thí luyện giả thứ ba, thứ tư chứng kiến đều do một mình cơ thể bằng gỗ hoàn thành. Trong cả quá trình, đầu của Tống Thư Hàng chỉ ở trên không trung quan sát tình hình thí luyện ở bên dưới.

"Cô cứ đi theo ta, để ta dẫn cô thông qua thí luyện cuối cùng." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục bật cười: "Được."

Ở bên dưới, trên cửa lớn lại vang lên giọng nữ dịu dàng nọ: "Thí luyện bắt đầu."

Tất cả thí luyện giả nuốt nước bột, dè dặt đặt tay lên cánh cửa cực lớn trước mắt. Tất cả mọi người đều đã bị giọng nữ dịu dàng này lừa nên bây giờ rất cảnh giác.

Thậm chí có người còn thêm đủ loại pháp thuật, đeo đủ loại pháp khí lên tay rồi mới đặt tay lên cửa.

Khi bàn tay của bọn họ chạm vào cánh cửa, tiếng của Bạch Thánh vang lên trong đầu bọn họ.

Người nào từng nghe Bạch Thánh giảng pháp thì không thể quên được tiếng của hắn.

"Giả thiết: Trong một không gian trống trải không có vật để trốn, kẻ địch của ngươi đứng cách ngươi tám trăm mét, đã hoàn thành thi pháp thần phong chú, quỹ tích gió cắt là nửa vòng tròn, dưới tiền đề không có ngoại vật quấy nhiễu. Hỏi: Ngươi phải né tránh thế nào mới có thể tránh khỏi công kích của thần phong chú một cách chính xác? Hoặc phải áp dụng biện pháp gì để phòng ngự?"

Cả đám thí luyện giả đần mặt ngơ ngác.

Nội dung thí luyện vòng cuối khác với tưởng tượng của bọn họ nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là loại đề bài này có rất nhiều đáp án.

Mỗi thí luyện giả đều có công pháp tu luyện, pháp thuật sở trường, cảnh giới khác nhau nên đáp án đưa ra cho đề bài này cũng nhiều vô số.

Bất kể là phòng ngự, né tránh thậm chí là phản kích, một nghìn người có thể sẽ có gần nghìn đáp án khác nhau.

Sau khi thí luyện giả không ngừng đưa ra đáp án, thân hình bọn họ biến mất trước cửa.

Ngay sau đó bọn họ phát hiện bản thân xuất hiện trong từng thế giới khác nhau.

Bất kể thí luyện giả ở thế giới nào cũng đều lập tức quan sát xung quanh.

Sau đó... bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Lần này không còn nhìn thấy bóng dáng của Bá Tống Huyền Thánh!

Nói thật, bọn họ hơi sợ Bá Tống tiền bối.

Chương 2049: Hôm Nay Chúng Ta Đều Là Bá Tống

Trong lòng các thú tu vẫn kính yêu Bá Tống tiền bối nhưng riêng trong đợt thí luyện này, bọn họ thật sự không muốn gặp lại Bá Tống tiền bối.

Lúc này ở vòng cuối của trạm thí luyện thứ hai, thấy Bá Tống tiền bối không xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

“Chỉ cần không có Bá Tống tiền bối, ở vòng thí luyện cuối, chúng ta có thể vượt qua!” Ý tưởng và niềm tin này hiện lên trong đầu của chín phần mười thí luyện giả.

Mỗi thế giới mà thí luyện giả đi vào đều khác nhau.

Có người xuất hiện sau lưng một vị tiên tử tóc vàng với khuôn mặt mơ hồ, vị tiên tử tóc vàng này đang chuyên chú dùng búa nện pháp khí trên bệ rèn. Cảnh tượng này giống như cảnh trong mơ.

Có người ngồi im lặng giữa một đám cao nhân tiền bối, bên tai vang lên tiếng các tiền bối giảng pháp mơ hồ. Tương tự như trên, khuôn mặt của những vị tiền bối giảng pháp này cũng mơ hồ, không thấy rõ.

Có người đứng đối diện với một con cá voi khổng lồ, cự kình ngẩng đầu nhìn trời như đang chờ đợi điều gì đó.

Có người phát hiện bản thân đang chiến đấu với một người kim loại mang đậm phong cách khoa học viễn tưởng.

Còn có mấy vị khá may mắn, lại ở chung chỗ với Bạch Thánh, Bạch Thánh đang mỉm cười với bọn họ... Cười một tiếng khuynh thành, cười hai tiếng khuynh quốc, bọn họ cảm thấy bản thân như muốn hòa tan trong nụ cười của Bạch Thánh, trở thành fan não tàn của Bạch Thánh.

Cuối cùng còn có một nhóm người xuất hiện bên cạnh một đám đệ tử Nho gia. Hình như các đệ tử Nho gia đang rất bận rộn, ngoài ra khuôn mặt của các đệ tử Nho gia cũng mơ hồ, không thấy rõ mặt thật.

…

Hậu trường.

Bạch tiền bối, bạch long tỷ tỷ đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Đây là sản phẩm được tiến hành cải tạo dựa trên cơ sở thực tại ảo của Bạch tiền bối, lại dùng ký ức của Tống Thư Hàng làm kịch bản, sau đó lại được Bạch tiền bối gia công nghệ thuật tạo thành.

Chỉ cần có kịch bản, trong thế giới thực tại ảo, đạo diễn Bạch không gì không làm được.

Sau khi tấn thăng bát phẩm, thế giới thực tại ảo của đạo diễn Bạch trở nên vô cùng đặc biệt. Lúc hắn chủ động khống chế, mọi thứ trong thế giới ảo ảnh có thể thay đổi tùy ý theo ý chí của hắn, muốn thay đổi thế nào thì thay đổi thế đó.

Về điểm này, lần trước đích thân Tống Thư Hàng đã trải nghiệm một lần.

Còn bạch long tỷ tỷ thì phụ trách việc sao chép lại những “đau đớn” trong ký ức của Tống Thư Hàng rồi đồng bộ chúng với thế giới thực tại ảo của đạo diễn Bạch.

Tống Thư Hàng chỉ cần ở im trong bí địa thí luyện, sau đó phối hợp với bạch long tỷ tỷ truyền “đau đớn” đi là được.

“Bắt đầu thôi.” Bạch tiền bối nói.

“Đã chuẩn bị ổn thỏa.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Thần long thầm nuốt nước bọt.

Tống Thư Hàng nhận được tín hiệu của bạch long tỷ tỷ.

“Hãy để thế giới cảm nhận đau đớn nào!” Tống Thư Hàng ôm Tô Thị A Thập Lục, trầm giọng nói.

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt tỏ vẻ nghi hoặc.

“Công việc, đây cũng là một phần của công việc.” Tống Thư Hàng đáp nghiêm túc.

Lúc này đây, thế giới thí luyện ở vòng ba chính thức khởi động.

Nội dung kịch bản của mỗi thế giới ảo ảnh tiến vào diễn biến chính.

Tiên tử tóc vàng giơ búa nhỏ và búa lớn lên cao rồi nói: “Chuẩn bị xong chưa? Bá Tống đạo hữu, tiếp theo chính là khâu cuối cùng của luyện khí, chuẩn bị sẵn sàng trả giá chưa?”

Trong nhóm các tiền bối giảng pháp luận đạo, có người nhìn về phía thí luyện giả, hỏi với vẻ bình tĩnh: “Bá Tống, ngươi thấy thế nào?”

Cá voi khổng lồ nói: “Đến rồi, thiên kiếp cuối cùng, cắn răng chịu đựng đi Bá Tống, sống hay chết chính là giây phút này đây!”

Người kim loại mang phong cách khoa học viễn tưởng gằn giọng quát: “Bá Tống, lần này ngươi nhất định phải chết!”

Bạch Thánh nói khẽ với đôi mắt sâu thẳm: “Hãy thứ lỗi cho ta, Bá Tống.”

Các đệ tử của Nho gia đột nhiên xoay người lại nói với thí luyện giả: “Bá Tống tiền bối, ngài đến rồi.”

Đợi... đợi đã!

Bá Tống?

Đây là đang gọi bọn ta ư?

Thí luyện giả trong mỗi thế giới ngẩn người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bọn họ cứ tưởng rằng trong vòng thí luyện cuối này không có Bá Tống tiền bối, vậy nên bọn họ mới có lòng tin có thể vượt qua vòng cuối.

Nhưng không ai ngờ rằng mọi chuyện lại thay đổi đột ngột như vậy.

Đúng là bọn họ không “nhìn” thấy Bá Tống bởi vì chính bọn họ... đã biến thành Bá Tống tiền bối!

Sự biến chuyển này quá bất ngờ, các thí luyện giả không hề phòng bị.

Một dự cảm không may dâng lên trong lòng mọi người.

Chúng ta đã biến thành Bá Tống tiền bối, sau đó chúng ta phải làm gì? Chúng ta có thể làm gì?

Có thí luyện giả hoang mang tự hỏi lòng.

Nhưng bọn họ không cách nào khống chế diễn biến của kịch bản.

Lúc này đây bọn họ chính là những diễn viên đang diễn nghiêm túc theo tình tiết trong kịch bản.

“Keng~~” Vị tiên tử tóc vàng cao gầy nọ nện búa mạnh xuống. Cùng lúc đó, nhóm “Bá Tống” trong thế giới này phát hiện bản thân đột nhiên tung người nhảy về phía bệ rèn nóng như lò luyện kia!

Ngọn lửa trên bệ rèn cực kỳ kinh khủng, đó là lửa phượng hoàng bất tử bất diệt!

Bá Tống tiền bối muốn làm gì vậy?

Lấy thân luyện khí ư?

Điên rồi sao? Bá Tống tiền bối điên rồi!

Lấy thân luyện khí là một loại phương pháp luyện khí mê tín, không ngờ còn có người muốn lấy thân thử nghiệm?

Bởi vì loại phương pháp luyện khí này quá tàn nhẫn, hơn nữa xác suất tăng lên phẩm của chất pháp khí quá thấp nên hẳn là đã bị tu luyện giới phỉ nhổ loại bỏ từ lâu rồi mới đúng.

Người nào sử dụng loại phương pháp luyện khí này đều là đồ ngu ngốc!

Chẳng mấy chốc thân thể của đám “Bá Tống” nhảy vào lò luyện đã bị lửa phượng hoàng hòa tan.

“A a a~” Từng tiếng hét thảm thiết vang khắp bầu trời, xông thẳng lên mây.

Nỗi đau đớn khi lấy thân luyện khí là đau đớn cấp thế giới.

Dù có lấy ra toàn bộ vốn từ chỉ sự đau đớn trong đầu bọn họ cũng không đủ để hình dung cơn đau mà thân thể bọn họ đang chịu đựng lúc này.

Ngay khi bọn họ cho rằng đây đã là cực hạn của nỗi đau cấp thế giới thì... búa to của tiên tử tóc vàng lại đập xuống.

Búa to vô tình đập xuống làm bọn họ biết rằng đau đớn giống như vũ trụ, vô biên vô tận. Ngay khi ngươi cho rằng bản thân đã đạt đến cực hạn thì một búa đập xuống lại có thể khiến ngươi thể nghiệm cảnh giới mới của đau đớn.

Ngoài la hét thảm thiết, bọn họ chẳng làm được gì cả.

…

Trong nhóm giảng pháp, đám "Bá Tống" đang sững sờ đột nhiên cảm thấy thân thể nóng lên.

Ngay sau đó cảm giác đau đớn tê liệt ùa đến.

Ầm~

Thân thể bọn họ bỗng dưng nổ tung thành sương máu.

Cảm giác đau đớn khi nổ tung này truyền từ trong ra ngoài.

Mặc dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng lại có nét đẹp thê lương giống như nghệ thuật.

"A a a~" Tiếng hét thảm thiết như khúc quân hành cất lên vang dội.

Mặc dù các thí luyện giả đã nổ thành sương máu nhưng cảm giác đau đớn ấy vẫn còn quanh quẩn trong tinh thần bọn họ, giống như sóng lớn, hết đợt này đến đợt khác, đợt sau cao hơn đợt trước.

Đây là nghệ thuật về sự đau đớn.

Thật ra Tống Thư Hàng không có ký ức về cảnh tượng chết nổ thành sương máu, lúc đó hắn đang ở trạng thái ngủ say. Thế nhưng trong đầu hắn có rất nhiều ký ức về nỗi đau đớn tương tự.

Mấy lần cưỡng ép sử dụng bí pháp giám định, hắn đều chịu đau đớn gần mức nỗi đau bạo thể. Hơn nữa đau đớn do tác dụng phụ khi thi triển bí pháp giám định mang đến còn đau gấp mười lần nỗi đau đớn bình thường!

Vậy nên Tống mỗ hắn chỉ cần tìm sơ trong ký ức là có thể rút ra thể nghiệm đau đớn có đẳng cấp tương tự.

...

Trong thế giới có cá voi khổng lồ.

"Thể nghiệm cho đã đi, đây là thể nghiệm thiên kiếp Kiếp Tiên cửu phẩm quý giá đấy." Cự kình nói.

Các Bá Tống trợn to hai mắt.

Cái gì?

Thiên kiếp cửu phẩm?

Ầm~~

Một luồng kiếp lôi làm người ta phải run rẩy đánh xuống.

Trong kiếp lôi ẩn chứa uy năng và pháp tắc diệt thế kinh khủng.

Đối mặt kiếp lôi đẳng cấp này, các Bá Tống có cảnh giới trung bình là lục phẩm chỉ có nước quỳ thôi.

Chương 2050: Bạch Tiền Bối Vui Vẻ

Để thí luyện giả ngũ, lục phẩm đối mặt với đại lão thiên kiếp cửu phẩm đúng là làm khó người khác quá mức.

Không bất tỉnh dưới thiên uy của đại lão thiên kiếp cũng xem như ý chí của bọn họ rất mạnh rồi. Có thể xông đến trạm thứ hai trong thí luyện kim nguyệt đã là tinh anh của thú giới.

Tóm lại trước mặt 99.999% tu luyện giả, đại lão thiên kiếp có uy nghiêm nắm giữ sống chết của bọn họ.

Nhóm Bá Tống trong thế giới cự kình run lẩy bẩy.

Lần thí luyện này độ khó quá lớn, hoàn toàn vượt sức tưởng tượng!

Ầm~

Đối mặt thiên kiếp cửu phẩm, ngay cả chống cự bọn họ cũng không có sức chống, chỉ là bản năng muốn phòng ngự một chút, còn nội tâm lại tràn ngập tuyệt vọng.

Chênh lệch quá lớn!

Ngay cả cụm từ "chênh lệch một trời một vực" cũng không đủ để hình dung trường hợp này.

Không phải ai cũng có thiên phú trở thành "con bọ nhỏ cấn tay", khi đối mặt với sự chênh lệch đến tuyệt vọng, đa số mọi người chỉ có thể trở thành con bọ nhỏ yếu ớt bị bóp một phát là chết, không hề cấn tay.

Thiên kiếp bổ xuống.

Nhóm Bá Tống trong thế giới này chết cực kỳ nhanh gọn.

Trực tiếp bị đánh ra bả, hóa thành bụi.

Song mặc dù đã thành bả nhưng ý chí của bọn họ vẫn còn sống... Cảm giác đau đớn do bị thiên kiếp đánh nát cứ ùa vào trong đầu bọn họ từng cơn.

Tiếng la hét thảm thiết đầy tuyệt vọng và sợ hãi của bọn họ gia nhập vào đội ngũ gào thét, trở thành một phần giai điệu của dàn hợp xướng vĩ mô.

Nhưng hơi khác với hai đội hét thảm trước là trong đội hét thảm này có tiếng hét của ba vị Bá Tống lại mang theo vẻ kích động mơ hồ.

Giống như cự kình đã nói, đây là thể nghiệm thiên kiếp Kiếp Tiên cửu phẩm quý giá.

Dù bị đánh nát bấy trong nháy mắt, đau đến mức không muốn sống, hét thảm đến mức xé ruột xé gan, đến mức rách cổ họng nhưng chỉ cần ngẫm lại kỹ sẽ phát hiện lần thể nghiệm này có thể trở thành kinh nghiệm nhân sinh quý giá!

Vừa đau đớn lại vừa vui vẻ.

Trong nhóm Bá Tống ở thế giới cự kình, có ba vị đã nếm được sự tuyệt vời trong đau đớn.

Trong tương lai ba vị này có tư chất tiến hóa thành con bọ nhỏ cấn tay.

Một vị trong đó chính là hổ tu Chuyển Bàn Đạo Nhân thuộc tiểu đội của A Thập Lục.

...

So sánh với nhóm Bá Tống tìm thấy niềm vui trong đau khổ ở thế giới cự kình, nhóm Bá Tống ở thế giới người kim loại thể lỏng lại ngơ ngác.

Nhóm Bá Tống này đích thân thể nghiệm quá trình chiến đấu với người kim loại thể lỏng.

Bọn họ cảm giác được đây là một trận chiến có một không hai!

Là thần chiến cấp bậc hàng đầu thế giới.

Trên lý thuyết, chỉ cần từ trong đó lĩnh ngộ được chút da lông cũng đã đạt được ích lợi cực lớn.

Nhưng cấp bậc chiến đấu quá cao.

Vượt qua một bước là thiên tài, nếu vượt qua nhiều bước vậy thì không ai hiểu được.

Hơn nữa trên thân người kim loại thể lỏng ở phía đối diện không ngừng tràn ra khí tức khủng bố.

Mặc dù bộ dạng của người kim loại thể lỏng này mơ hồ đến mức gần giống như mosaic hình người nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến sự kinh khủng của nó.

Khí tức khiến người ta tuyệt vọng trên người nó cứ như gom hết tất cả tà ác của thế gian vào người.

Lúc nhìn nó, trong đầu nhóm Bá Tống chỉ có sợ hãi, tư duy cũng đông cứng.

Trong trạng thái này, bọn họ lại càng không thể lĩnh ngộ được gì.

Tình cảnh này chính là đầu sỏ gây ra tình trạng bây giờ của Tống Thư Hàng. Thiên phạt song long đánh nát thân thể của Tống Thư Hàng, cũng là nguyên nhân làm Tống Thư Hàng đến thú giới tìm kiếm tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Lúc cảnh này đang diễn ra giữa chừng, Bạch tiền bối ở hậu trường đột nhiên kêu khẽ một tiếng: “Ơ?”

Hắn cho tạm dừng cảnh này lại.

“Xảy ra chuyện gì à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: “ Ừ, chúng ta đổi cảnh khác.”

Thần long hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy?”

“Ta phát hiện một chuyện thú vị, cảnh này dẫn ra cảm ứng của một số năng lượng thú vị ở thú giới. Trước hết cất cảnh này lại, nói không chừng còn hữu dụng.” Bạch tiền bối nở nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười này phát ra từ nội tâm, không còn là nụ cười mỉm điềm tĩnh khi hắn cố gắng kiềm chế sức hút của bản thân lúc bình thường nữa.

“Lần này đến thánh sơn Gars chơi với Thư Hàng tiểu hữu đúng là một quyết định đúng đắn, quả nhiên lại gặp được chuyện thú vị.”

Bạch tiền bối rất vui.

Nụ cười này làm sức hút của Bạch bộc lộ hoàn toàn.

Bạch long tỷ tỷ và thần long ở bên cạnh nhìn đến ngây dại.

“Đổi cảnh.” Bạch tiền bối bắt đầu thao tác.

Vốn đang đại chiến với người kim loại thể lỏng, nhóm Bá Tống đột nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Bọn họ bị đưa sang một thế giới đen như mực.

Trước mặt bọn họ là Bạch Thánh với vẻ mặt hiền hòa.

Trong tay Bạch Thánh cầm một thanh kiếm sắc bén.

“Hãy thứ lỗi cho ta, Bá Tống.” Bạch Thánh nói.

Nhóm Bá Tống vốn diễn kịch bản người kim loại thể lỏng cửa đều bị chuyển sang kịch bản Bạch Thánh.

Trên đỉnh đầu nhóm Bá Tống xuất hiện một đám mây đen tương tự như kiếp vân nhưng đám mây đen này còn kinh khủng hơn kiếp vân của thiên kiếp nghìn lần, vạn lần!

Đại lão thiên kiếp mang uy nghiêm vô song song giữa kẽ tay của nó còn có một tia hy vọng sống sót.

Còn đám mây đen trên đỉnh đầu và ánh sáng lôi phạt trong đó lại tràn ngập sự tuyệt vọng, không để lại một con đường sống nào, không chết không thôi!

Đây không phải thiên kiếp mà là thiên phạt!

Thiên phạt tồn tại là vì xóa bỏ, chủ yếu nhắm vào chúa tể Cửu U cố xông đến hiện thế hoặc nhắm vào một số tồn tại vượt quy tắc.

Lôi phạt còn đang tụ lực.

Uy áp kinh khủng đè lên người nhóm Bá Tống.

Sẽ chết, sẽ chết, sẽ chết!

Trúng luồng lôi phạt này nhất định sẽ chết, không có cách nào tránh khỏi, sẽ thần hình câu diệt.

Trong lòng nhóm Bá Tống bị sự tuyệt vọng lấp đầy.

Hầu hết Bá Tống quay đầu lại nhìn Bạch Thánh.

Dưới thiên phạt diệt vong này, cũng chỉ có Bạch Thánh có thể mang đến từng tia ấm áp cho bọn họ.

Nếu ở chung với Bạch Thánh... có lẽ chết cũng đáng.

Ngay lúc nhóm Bá Tống nghĩ như vậy, kiếm trong tay Bạch Thánh bỗng lóe sáng.

Kiếm quang hóa thành kiếm võng, cắt nhóm Bá Tống thành từng khối vuông vức đều nhau.

Nhóm Bá Tống sững sờ không dám tin.

Bạch Thánh ra tay... chém bọn họ?

Diễn biến quái quỷ gì thế này?

Vì tăng kịch tính và tiết tấu cho kịch bản, Bạch tiền bối đã tiến hành gia công, chỉnh sửa tất cả kịch bản.

Lúc kiếm võng sắc bén phủ xuống, Bạch tiền bối còn bỏ thêm “viên đạn thời gian” cho nhóm Bá Tống.

Tất cả Bá Tống đều có thể thấy rõ đến từng chi tiết cảnh kiếm quang rơi lên thân thể, cắt bọn họ thành từng khối.

Đau khổ quá!

Bị Bạch Thánh tự tay giết chết còn làm người ta tuyệt vọng hơn cả bị thiên phạt đánh chết.

Lại một đội la hét thảm thiết gia nhập vào dàn hợp xướng hét thảm.

Hậu trường.

Bạch tiền bối xoa cằm.

Quả nhiên không phải ai cũng giống Thư Hàng tiểu hữu, không phải ai cũng có thể nếm trải đau đớn, chịu đựng đau đớn.

Kịch bản Bạch Thánh kết thúc.

Bạch tiền bối chuyển sự chú ý sang kịch bản thế giới kim liên Nho gia.

Đây là kịch bản có độ bi thảm cao nhất.

“Để ta thí nghiệm lần nữa.” Bạch tiền bối nói.

Trước đó kịch bản người kim loại thể lỏng đã gợi ra phản ứng của đợt năng lượng kia.

Vậy lần này kịch bản thế giới kim loại Nho gia sẽ như thế nào?

Theo ký ức của Tống Thư Hàng, người ra tay trong kịch bản này cũng là chúa tể Cửu U quả cầu béo.

Chương 2051: Là Ai Giết Bá Tống Huyền Thánh?

"Cốt truyện này có vấn đề gì sao?"

Thần long ở bên cạnh tò mò hỏi. Tại sao lúc tới cốt truyện này thì trông Bạch Thánh có vẻ vui thế nhỉ.

"Nói chung thì đây là một cốt truyện khá bi thảm."

Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Thần long ngu người, thế tại sao Bạch Thánh ngươi lại vui như vậy?

Lúc trước nó còn cảm thấy mình và Bạch Thánh có chung sóng não với nhau. Nhưng mới chớp mắt cái thôi mà không biết sóng não Bạch Thánh đã bay đi đâu mất rồi.

Màn hình giám sát và điều khiển đổi cảnh.

Nhóm cuối cùng, số lượng người thí luyện vào trong “Cốt truyện thế giới Kim Liên Nho gia” là nhóm ít người nhất trong các “Cốt truyện”. Từ một mức độ nào đó thì bọn họ xem như đặc biệt may mắn.

Đám “Bá Tống” này ngơ ngơ ngác ngác đi lại trong thế giới Kim Liên của Nho gia. Các đệ tử Nho gia ở bên cạnh hành lễ với bọn họ tới tấp.

"Bắt đầu đi."

Bạch tiền bối nói.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu, bắt đầu thi pháp.

Cốt truyện thế giới Kim Liên Nho gia bắt đầu tăng tốc độ.

Đám “Bá Tống” này được mời tới bên cạnh các vị gia trưởng của Nho gia, đứng chung một chỗ với các vị gia trưởng này.

Ở xung quanh, dường như tất cả thành viên Nho gia đều đang đợi gì đó.

Thật ra đám “Bá Tống” trong cốt truyện rất tò mò, không biết Nho gia đang chuẩn bị cho hoạt động gì đây?

Nhưng do lúc Bạch Thánh viết cốt truyện đã sửa lại rất nhiều thứ. Cho nên đến tận bây đám “Bá Tống” giờ vẫn chưa hiểu gì cả, không biết rốt cuộc mình đang ở đâu hay phải làm gì.

Đột nhiên, các đệ tử Nho gia bắt đầu hoảng loạn.

Không gian sụp đổ.

Một ngón tay làm bằng sắt thép đâm thủng không gian, xuất hiện trước mặt mọi người.

"A a a a ~~"

Ở bên cạnh, có một vị gia trưởng Nho gia đột nhiên kêu thảm, dường như thứ mà ngón tay bằng kim loại kia đâm thủng không phải không gian mà là cơ thể hắn.

Trong hư không, ngón tay bằng sắt thép kia quấy nhẹ.

"*Cười phẫn nộ*, ai đã để lại lạc ấn trong thế giới này? Là ai cướp mất bảo vật của ta hả?"

Một giọng nói như kim loại đang gào lớn.

Một uy áp khiến người khác phải tuyệt vọng giáng xuống.

Lúc nghe được giọng nói này, đám “Bá Tống” đang thí luyện ở đây đều có cảm giác linh hồn của mình đang bị thương, cơ thể và linh hồn cứ như muốn nổ tung vậy.

"Không phải ta, không phải ta làm."

Đám “Bá Tống” nói to trong lòng.

Không phải ta, ta không làm, đừng có giận cá chém thớt tới ta à nha.

Lúc này, vị gia trưởngNho gia đang kêu thảm ở bên cạnh kia đột nhiên vươn tay đẩy nhẹ đám “Bá Tống” một cái.

Trong lòng nhóm Bá Tống hoảng hốt.

Làm gì thế này, muốn đẩy bọn họ ra làm người chịu tội thay đấy à?

"Xin lỗi nhé, Bá Tống đạo hữu. Chuyện lần này không nên liên lụy tới ngươi. Để ta đưa ngươi rời khỏi đây."

Vị gia trưởng Nho gia kia lên tiếng.

"*Cười phẫn nộ* Muốn chạy ư? Ai cũng chạy không thoát đâu, các ngươi đều phải chết."

Thanh âm kia giận dữ nói.

Ngón tay làm bằng sắt thép kia đâm mạnh một cái.

Một loại sức mạnh dơ bẩn, tà ác, kinh khủng vô cùng đè xuống từ trên ngón tay sắt thép này —— đây là tà năng Cửu U, hơn nữa còn là tà năng Cửu U mạnh nhất.

Dưới sự điều khiển của ngón tay sắt thép, tà năng Cửu U hóa thành cơn bão cuốn về phía mọi người, bao gồm cả đám “Bá Tống” đang thí luyện.

Uy lực của cơn bão tà năng Cửu U là không thể chống đỡ.

Đây đã là sức mạnh vượt xa giới hạn bình thường, có thể hủy diệt cả thế giới.

Lúc nhóm Bá Tống đối mặt với cơn bão này, trong đầu có cảm giác bản thân mình vô cùng nhỏ bé và hèn mọn.

Ngay cả tư cách làm một “con bọ cấn tay” cũng không có, trực tiếp bị “Cơn bão tà năng Cửu U” này quấy nát.

Lượng máu chảy ra cực lớn!

Máu tươi của bọn họ và đệ tử Nho gia đã nhuộm “Cơn bão tà năng Cửu U” màu đen thành màu đỏ sậm, sau đó lại bị cơn bão cuốn theo, rải ra khắp không gian Kim Liên.

Nhưng bị quấy nát vẫn chưa phải kết thúc, lúc “Thi cốt” của bọn họ nằm trên mặt đất thì vẫn phải chịu sự xâm thực của “Tà năng Cửu U”. Đau đớn đến tận xương tủy, cũng đau thấm tận linh hồn.

Đau đớn cả ba mặt cơ thể, linh hồn và tinh thần kéo tới cùng một lúc.

Cơn đau đớn dữ dội đã vượt qua giới hạn có thể thừa nhận của đám “Bá Tống”.

“Rốt cuộc ngón tay kim loại này là ai đây?”

“Ai đã giết hại Bá Tống Huyền Thánh?”

“Chẳng lẽ mọi thứ ở đây chính là những thứ mà Bá Tống Huyền Thánh đã từng trải qua ư?”

“Bá Tống Huyền Thánh đã từng chịu đựng qua đau đớn như vậy sao? Hắn đã từng bị tà năng Cửu U tra tấn rồi ư?”

“Chẳng trách Bá Tống tiền bối lại có thể nghiên cứu ra cách điều chế và thuốc nhằm vào ‘Tà năng Cửu U’, lý giải của hắn đối với ‘Tà năng Cửu U’ đã khắc sâu vào tận xương tủy rồi.”

Suy nghĩ của mỗi vị "Bá Tống" đều hóa thành khung chat xuất hiện ở hậu trường, màn hình giám sát và điều khiển.

Từ những khung chat thỉnh thoảng nổi lên này có thể thấy được, tư chất của đám "Người thí luyện" này quả thật là tốt nhất trong lần thí luyện này, bọn họ không phải chỉ biết kêu thảm và đau đớn, trong lúc kêu thảm thì họvẫn biết động não suy nghĩ một số thứ.

"Sắp chết rồi, sắp chết thật rồi."

"Không có ai tới cứu ta sao?"

"Ý thức bắt đầu mơ hồi rồi."

"Tiêu rồi."

Cơn đau đớn dài đằng đẵng của đám "Bá Tống" này cuối cùng cũng kết thúc.

"Không lẽ lúc ấy Bá Tống tiền bối đã từng chết một lần? Chết trong cơn bão tà năng Cửu U này ư?"

"Đây đúng là mối thù đoạt mạng, thì ra đây chính là nguyên nhân mà sau này Bá Tống tiền bối trở thành chuyên gia 'Trị liệu tà năng Cửu U ăn mòn'."

Phía hậu trường.

Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ vươn dài, gãi cằm nói:

"Ta có cảm giác sau khi đợt cốt truyện này kết thúc thì danh tiếng của Thư Hàng ở thú giới sẽ tăng thêm một lần nữa."

Trí tưởng tượng phong phú đúng là đồ tốt.

Một số chuyện không hợp lý, sau khi trải qua bao tưởng tượng thích hợp thì sẽ trở thành hợp lý.

Thậm chí Bạch Long tỷ tỷ chỉ ở hậu trường xem khung chat thôi cũng cảm thấy mình như bị tẩy não vậy —— thì ra Tống Thư Hàng tiểu hữu trở thành chuyên gia "Chữa tà năng Cửu U lây nhiễm " là do hắn hận tà năng Cửu U sâu sắc.

"Cuối cùng… cũng kết thúc rồi. Đây là cảm giác của cái chết sao? Đúng là tàn khốc."

Trong lòng đám "Bá Tống" này có một loại cảm ngộ giống nhau.

Kết thúc ư?

Không, vẫn chưa đâu!

Một vị gia trưởng Nho gia run rẩy đứng lên, toàn thân hắn đều là máu, trong hai mắt hắn tràn đầy bi thương.

Hắn vươn tay ra như đang thi triển pháp thuật gì đó? Hay là đang sử dụng quyền lực nào đó nhỉ?

Sau đó, “Thời gian” trong không gian dường như đang đảo ngược.

Toàn bộ xương vỡ và máu thịt trong không gian đều trở về như cũ.

Nhóm Bá Tống hồi sinh, các đệ tử Nho gia cũng hồi sinh.

Đám “Bá Tống” đang thí luyện đều ngu người.

"*Cười lạnh* tạp chủng, hồi sinh không cứu vớt được các ngươi đâu."

Giọng nói kim loại kia lại cất lời.

Ngón tay đó lại đâm mạnh lần nữa.

Cơn bão chết chóc lại nổi lên.

“Đậu xanh, lại nữa à?”

Nội tâm nhóm Bá Tống thoáng cái đã sụp đổ.

Đã trải nghiệm kiểu chết đó một lần rồi, bọn họ không muốn trải nghiệm thêm lần nữa.

Hậu trường.

Bạch tiền bối gật đầu nói:

"Chuyện còn kinh khủng hơn chết thảm là gì đây?"

"Là chết thảm hai lần."

Thần long giành trả lời.

Bạch tiền bối tiếp tục hỏi:

"Vậy thì chuyện kinh khủng hơn chết hai lần là gì?"

Thần long đáp lại do dự:

"Chắc là chết thảm thêm lần nữa?"

"Không, là chết tuần hoàn."

Bạch Long tỷ tỷ đẩy nhẹ sống mũi của mình, lần tới cô định đặt làm một bộ kính áp tròng phẳng, cỡ chân long có thể dùng.

Thần long nuốt ngụm nước miếng rồi nói:

"Bọn họ sẽ chết hết lần này tới lần khác sao?"

Ánh mắt Bạch tiền bối nhìn về phía thú giới dưới không gian Kim Nguyệt.

Dừng lại vào lúc nào thì phải xem luồng “Tà năng Cửu U” trong thú giới đó có hành động gì rồi mới quyết định.

Chương 2052: Thánh Kỵ Sĩ Của Đội Nào Vậy, Có Biết Buff Máu Không Thế?

Ngón tay kim loại nghiền nát Tống Thư Hàng lần này tới lần khác trong cốt truyện thế giới Kim Liên cũng chính là chúa tể quả cầu béo.

Lúc trước "Cốt truyện người kim loại thể lỏng" ngoài ý muốn gây ra phản ứng của những "Mảnh vỡ ngụy thần binh" của tà năng Cửu U kia, như vậy "Cốt truyện thế giới Kim Liên" tương tự có khiến cho những mảnh vỡ đó phản ứng hay không đây?

Lần này Bạch tiền bối đã chuẩn bị kỹ càng, hắn rất mong chờ những chuyện kế tiếp.

Hắn cứ cảm thấy vị chúa tể quả cầu béo kia đang có mưu đồ gì đó, nó rải nhiều "Mảnh vỡ ngụy thần binh" khắp thú giới như vậy nhất định không chỉ đơn giản là muốn gia tăng dân số tà ma Cửu U mà thôi.

Nhiều "Ngụy thần binh, mảnh vỡ bảo vật" rải khắp thú giới như vậy, tạo cảm giác như đang tiến hành bước mở màn của một nghi thức nào đó.

Mà "Cốt truyện người kim loại thể lỏng" lúc trước khiến cho tà năng Cửu U trong "Mảnh vỡ ngụy thần binh" phản ứng, nói không chừng là do đã đáp ứng khâu nào đó trong "Nghi thức" này chăng?

Để ta lót dép hóng xem nào!

Ánh mắt Bạch tiền bối nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát và điều khiển.

****

Bên trong cốt truyện thế giới Kim Liên.

Đám "Bá Tống" đang ngu người được hồi sinh —— bọn họ hoàn toàn không thể ngờ còn loại thao tác kỳ lạ như hồi sinh tại chỗ như vậy.

Nhưng vấn đề là ngón tay kim loại đâm thủng không gian đó vẫn còn ở đây, vị đại lão này vẫn chưa rời đi đấy nhé.

Đúng như lời vị đại lão này đã nói... Dù có hồi sinh cũng cứu không được “Bá Tống”.

Cơn bão tà năng Cửu U lại nổi lên lần nữa.

Làn gió chết chóc lại thổi tới.

Đám “Bá Tống” trong cốt truyện thế giới Kim Liên, da và xươngtách rời, máu tươi tung bay, xương cốt bị tà năng Cửu U xâm thực.

Vẫn cùng một kiểu, đau đớn vô cùng.

Nhóm Bá Tống lại “Chết” trong tuyệt vọng một lần nữa.

Ngay cả sức để kêu thảm cũng không có, chỉ có thể phát ra tiếng hừ hừ đầy bất lực.

“Chắc là lần này kết thúc rồi nhỉ?”

“Thủ đoạn hồi sinh đều là thủ đoạn cuối cùng của tu sĩ. Đặc biệt là loại thủ đoạn hồi sinh tại chỗ thế này lại càng quý giá hơn.Tiếp theo, cho dù còn có thể hồi sinh đi chăng nữa thì cũng cần thời gian chờ hồi chiêu chứ nhỉ?”

“Lần này nếu cho ta ngủ một giấc thật ngon thì có thể ta sẽ đánh một giấc khá dài đấy.”

Những suy nghĩ tương tự xuất hiện trong đầu của đám “Bá Tống”.

Nhưng ngay lúc bọn họ như trút được gánh nặng, chuẩn bị đi tới một góc để nghỉ ngơi cho thật tốt rồi liếm vết thương của mình như một con thú bị thương thì...

Vị gia trưởng Nho gia ngoan cường kia lại run rẩy đứng lên lần nữa, hắn cúi thấp đầu, toàn thân tỏa ra mộtkhí tức bi thương.

Tâm hồn của đám “Bá Tống” cũng run rẩy theo.

Đại ca ơi, bọn ta gọi ngài là đại ca được chưa?

Nếu không thì bọn ta gọi ngài là cha luôn nhé.

Ngài đừng đứng lên nữa được không?

Ngài đứng, bọn ta nằm, áp lực lớn lắm đó.

Vị gia trưởng Nho gia đang bi thương vung tay, năng lực không biết là pháp thuật hay quyền hạn đó lại phát động lần nữa.

Nhóm Bá Tống vừa bị vùi dập giữa chợ đời muốn nghỉ ngơi một lát, lại hồi sinh tại chỗ.

Vừa mới hồi sinh thì nhóm Bá Tống đã khóc một dòng sông.

Bọn họ lấy hết sức bú sữa mẹ ra để chạy thục mạng, hòng thoát khỏi thế giới này.

Thế nhưng hai chân thì làm sao chạy thoát được pháp thuật của chúa tể Cửu U đây?

Cơn bão tà năng độc ác lại cuốn tới, mang theo sự chết chóc.

Nhóm Bá Tống thay đổi tư thế, lại trải nghiệm mùi vị của cái chết thêm lần nữa.

Cùng một kiểu chết, cùng một nỗi đau.

Người ta có câu trước lạ sau quen.

Nhưng lần này đã là lần thứ ba rồi, bọn họ vẫn không thể thích ứng được với nỗi đau vượt quá giới hạn chịu đựng của tinh thần, thể xác và linh hồn này.

“Ba lần rồi đấy, quá tam ba bận. Chắc lần này kết thúc rồi nhỉ?”

“Những thứ này sẽ trở thành trải nghiệm của Bá Tống tiền bối sao? Nếu như đúng thì rốt cuộc năm đó Bá Tống tiền bối đã chết bao nhiêu lần đây?”

Lúc đám “Bá Tống” vừa kêu thảm vừa suy nghĩ thì vị gia trưởng Nho gia kia lại run rẩy đứng lên.

Nội tâm nhóm Bá Tống nhóm cũng run rẩy theo.

Đây là thánh kỵ sĩ nhà ai thế hả? Có biết buff máu không vậy? Có biết dùng hồi sinh không vậy?

Thuật hồi sinh đang khóc đấy.

Bộ không thể chờ vị đại lão ngón tay kim loại kia rời khỏi rồi mới hồi sinh đội mình à?

Nhưng trong hiện thực, “Hồi sinh” sẽ không hiện bảng thông báo chấp nhận hay từ chối.

Cho dù không muốn thì bọn họ vẫn bị hồi sinh.

Có lẽ là do chết liên tục quá nhiều lần nên ánh mắt của vài vị “Bá Tống” mơ hồ xuất hiện ảo giác.

Bọn họ thấy được bức tượng “Chiến thần” to lớn của thú giới xuất hiện giữa trời, đang mỉm cười từ bi với chúng sinh.

Chiến Thần là một đại năng Trường Sinh Giả vô cùng cổ xưa của thú thần giới, đã sáng tạo rất nhiều công pháp thích hợp cho “Thú tu” tu luyện, thậm chí đã từng thống nhất thú giới.

Cho nên hắn được thú giới hiện nay xem như tổ tiên của thú tu.

Bức tượng chiến thần nhìn về phía chúng sinh, cất giọng dịu dàng:

"Ngươi có khao khát sức mạnh không?"

Giọng nói này mờ ảo xa xôi, như gần lại như xa, giống nam lại giống nữ, như già lại như trẻ, nghe quỷ dị vô cùng. Thế nhưng trong giọng nói này lại mang theo một loại dụ hoặc, khiến người khác vừa nghe thấy đã lập tức động lòng không thôi.

“Không ta khao khát cái chết. Cái loại khiến ta chết một lúc, tạm thời không cần hồi sinh ấy.”

“Ta cần ấm áp.”

“Ta cần yêu thương.”

“Ta muốn thế giới hòa bình.”

Trong đầu của đám “Bá Tống” đã bị hồi sinh giày vò đến mức chết đi sống lại này ngoài “Chết” ra thì chỉ có “Chết” mà thôi.

Lúc này bọn họ khát vọng đủ thứ linh tinh, thậm chí ngay cả cái chết cũng có người khao khát. Nhưng lại không ai khát vọng sức mạnh.

—— Cộng thêm sự kiện “tà năng Cửu U lây nhiễm ” trong thú giới đã ầm ĩ cỡ này rồi.

Đám thú tu tiến vào “Thí luyện thánh sơn Gars” đều biết rõ quá trình “tà năng Cửu U lây nhiễm”.

Tất cả người thí luyện rất mẫn cảm với câu hỏi “Ngươi có khao khát sức mạnh không?” này.

Cho dù ý thức đang trong trại thái u mê thì bọn họ cũng sẽ né tránh câu hỏi này theo bản năng, không trả lời trực tiếp.

…

…

Những câu trả lời của nhóm Bá Tống cũng xuất hiện trên màn hình giám sát và điều khiển thông qua khung chat.

"Đến rồi!"

Bạch tiền bối cười nói.

Những câu trả lời đặc biệt này đã chứng tỏ những người thí luyện đang chịu ảnh hưởng của các mảnh vỡ ngụy thần binh và tà năng Cửu U trong “Thú giới”.

Nhưng thế giới Kim Nguyệt trong “Thí luyện thánh sơn Gars” là một không gian đặc biệt.

Ngay cả thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng cũng tạm thời bị chặn.

Vì vậy, năng lượng của tà năng Cửu U không thể xâm nhập vào trong không gian Kim Nguyệt. Chỉ có thể truyền một số ảnh hưởng tinh thần yếu ớt tới từ xa mà thôi.

"Có thể chấm dứt cốt truyện thí luyện rồi."

Bạch tiền bối nói, hắn đã có được kết quả mà mình mong muốn.

Bạch Long tỷ tỷ gõ móng vuốt vào hư không, miệng đáp:

"Đã rõ."

Thần long thầm thở phào một hơi.

Nó có cảm giác, nếu như cứ “Chết” mãi như vậy, sau khi đi ra có thể những thí luyện giả trong cốt truyện này sẽ phát điên mất.

Dưới thao tác của Bạch Long tỷ tỷ, cốt truyện thế giới Kim Liên Nho gia cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn kết thúc.

Cái chết tuần hoàn bị phá giải.

Đồng thời, lúc “Cốt truyện thế giới Kim Liên” được thu lại, Bạch tiền bối lại tế ra một thanh “Phi kiếm dùng một lần”.

Là phi kiếm được gọt bằng cành cây của Tống Thư Hàng.

"Phi kiếm dùng một lần loại tìm hiểu nguồn gốc, đi đi!"

Bạch tiền bối bấm kiếm quyết, phi kiếm “Vèo~” một tiếng, bay vào hư không.

Chương 2053: Khoảng cách âm

Khoảng cách giữa người với người có thể xa bao nhiêu?

Nếu như chỉ nhìn bằng con mắt của người bình thường… Thế giới rất rộng lớn còn con người quả thực vô cùng nhỏ bé. Trong thế giới rộng lớn này, con người bán mạng tìm kiếm, muốn tìm thấy một người không có khoảng cách với mình.

Đối với Bạch Thánh thì tâm trạng mới là tất cả.

Chỉ cần tâm trạng tốt, dù là chân trời góc biển cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần một suy nghĩ, dù bao xa thì hắn đều có thể đưa một người đến bên một người khác, để khoảng cách giữa họ từ chân trời góc biển thành không có khoảng cách, thậm chí là khoảng cách âm.

“Đi đi!”

Sau khi Bạch tiền bối niệm kiếm quyết xong, một thanh phi kiếm dùng một lần mới toanh đã bước lên hành trình của mình.

Nó bay lên trời, lần theo manh mối, phá vỡ phong tỏa không gian ‘bí địa thí luyện của thánh sơn Gars’.

Nó men theo ảnh hưởng tinh thần, xông thẳng đến cội nguồn của ‘tà năng Cửu U’.

Sau đó nó cứ thế biến mất.

“Đậu xanh.”

Thần long kinh ngạc kêu lên.

Trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars bị phong tỏa không gian này, đến cả nó cũng chỉ có thể sử dụng quyền hạn của ‘quan thí luyện’ để sử dụng năng lượng không gian ở một mức độ nhỏ trong phạm vi thí luyện thuộc về mình.

Mà Bạch Thánh lại không thèm đoái hoài gì đến ‘phong tỏa không gian’, thoải mái khống chế năng lượng không gian, dùng đến ngon lành cành đào.

Rốt cuộc Bạch Thánh là thần thánh phương nào?

Đúng là… quá quyến rũ.

Bạch Long tỷ tỷ nghẹo đầu rồng của mình, bình tĩnh đáp:

“Không nói tục chửi thề, tất cả cùng làm người văn minh.”

Thần long há miệng, không còn gì để nói: “…”

Nó im lặng đứng dậy hoạt động mình rồng.

Bây giờ đến lượt nó xuất hiện ban chúc phúc cho những thú tu đã thông qua thí luyện rồi.

…

…

Trong sân thí luyện.

‘Kịch bản thế giới’ của thực tại ảo được giải trừ.

Cuối cùng, những người thí luyện lâm vào cái chết tuần hoàn cũng được giải thoát.

Bọn họ uể oải nằm sấp trên đất, không nhúc nhích.

“Cứ để ta nằm thế này một lúc là được, đừng ai gọi ta hết.”

“Ta cũng thế, thậm chí bây giờ ta còn không muốn nói gì hết.”

“Mà các ngươi đã trải qua tình tiết gì thế, của ta là Bá Tống tiền bối đang giảng pháp thì tự bạo. Cơn đau đớn đó, đời này ta khó mà quên được.”

“Ta trải qua tình tiết Bạch Thánh giết chết Bá Tống tiền bối, nhưng dù như thế thì ta vẫn thích Bạch Thánh.”

“Cách chết của Bá Tống tiền bối ở chỗ ta là bị một vị tiên tử tóc vàng đem đi luyện khí, thảm đến mức không thể diễn tả nổi luôn.”

“Trải nghiệm của các ngươi đúng là hạnh phúc, ta phải chết rồi lại hồi sinh hết lần này đến lần khác, ta không biết phải miêu tả cảm giác tuyệt vọng đó như thế nào cho các ngươi hiểu nữa.”

Đám đông trong bí địa thí luyện bắt đầu nói chuyện với nhau.

Giống như đám học sinh thi xong thì sẽ nói chuyện với nhau về nội dung bài thi và một vài chỗ mình đắc ý, các thí luyện giả cũng bắt đầu kể cho nhau nghe những kinh nghiệm và thu hoạch của mình trong thí luyện.

“Sự đau đớn mà Bá Tống tiền bối phải chịu còn nhiều hơn chúng ta.”

“Trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình, rốt cuộc hắn đã phải trải qua bao nhiêu lần chết đi và tuyệt vọng đây?”

“Bá Tống Huyền Thánh là vị Thánh Quân đầu tiên trong gần một nghìn năm nay, sư tôn của ta đã từng dự đoán, cuộc đời của Bá Tống tiền bối chắc hẳn không vượt quá nghìn năm. Trong một nghìn năm mà phải trải qua bao nhiêu đau khổ như thế, quả nhiên… con đường của mỗi một vị Thánh Quân đều tràn ngập máu tươi, có máu của kẻ địch, cũng có máu của chính mình.”

Đánh giá của các thú tu với ‘Bá Tống tiền bối’ cũng tăng lên theo.

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng ôm A Thập Lục, bước đi trong không trung.

Thân là quan thí luyện, hắn có thể tàng hình, không để các thí sinh ở bên dưới phát hiện ra.

Tống Thư Hàng thổn thức:

“Nếu như để bọn họ biết những tai nạn và đau đớn này đều là thứ ta trải qua chỉ trong vòng hơn nửa năm thì không biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào?”

A Thập Lục vươn bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng áp lên má của Tống Thư Hàng.

Dường như khoảng cách giữa hai người đã xích lại gần hơn.

Trái tim của cả hai cũng càng gần gũi với nhau.

Lúc này, ‘Póc~’ một tiếng, từ sau lưng Tống Thư Hàng có một nụ hoa mọc lên đến đỉnh đầu, bắt đầu nở rộ, vô cùng đáng yêu.

“Hì hì~”

Tô thị A Thập Lục không nhịn được mà bật cười.

Cùng lúc đó.

Bầu trời sáng trưng đột nhiên phủ đầy mây đen, sấm chớp lập lòe.

Thân ảnh khổng lồ của Thần long hiện ra trong mây đen.

Sự xuất hiện của nó đại biểu cho việc thí luyện đã kết thúc.

“Ngươi vất vả rồi, Bá Tống đạo hữu, mời sang bên cạnh nghỉ ngơi một lúc.”

Thần long lên tiếng.

Nhưng vì lần này không có Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch cho nó nên Tống Thư Hàng vẫn thộn mặt đứng nguyên tại chỗ.

Thần long ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một hơi.

Sau đó, nó quyết định không đếm xỉa đến Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục nữa.

Nó cúi đầu nhìn xuống đám thí luyện giả kia.

"Chúc mừng các ngươi, con dân dũng cảm của thú giới. Tất cả các ngươi đều vượt qua thí luyện lần này… Thí luyện lần này vô cùng đặc biệt. Nỗ lực của các ngươi, ta đều nhìn thấy."

Thần long trầm giọng nói.

Giọng nói của nó tràn ngập uy nghiêm.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng để ý rằng lúc thần long nói chuyện thì có hai giọng vang lên.

Nó vừa mở miệng, long ngữ và ngôn ngữ của thú giới cùng bật ra, chạy song song với nhau.

Đây là thiên phú đặc biệt của nó ư?

Các thành viên thú giới ở bên dưới đều vui mừng ngẩng đầu nhìn thần long.

"Nỗ lực của các ngươi đã ta thừa nhận. Phấn đấu của các ngươi sẽ do ta chúc phúc."

Cơ thể to lớn của Thần long di chuyển trong các tầng mây.

Cùng với giọng nói uy nghiêm của nó, nghi thức chúc phúc bắt đầu.

Cơ thể của tất cả những thú tu vượt qua thí luyện đều nóng lên.

Trên đỉnh đầu bọn họ hiện lên hư ảnh của các thánh viên.

Tất cả hư ảnh thánh viên đều im lặng an vị trên đỉnh đầu của tu luyện giả, tiếp nhận chúc phúc của thần long. Sức mạnh thuộc về 'rồng' tác động lên người thánh viên.

Nếu là thú tu lần đầu tiên tiếp nhận chúc phúc, trên hư ảnh thánh viên sẽ xuất hiện 'long văn' giống như Tống Thư Hàng.

Mà những thú tu nhận chúc phúc lần thứ hai thì 'long văn' trên người thánh viên sẽ lớn hơn, cảm giác như hình xăm biến từ '2D' thành '3D' vậy, dường như lúc nào cũng có thể nhảy từ ra khỏi người thánh viên.

Nghi thức thừa nhận của rồng kết thúc.

Dưới sự sắp xếp của thần long, sau khi nghỉ ngơi chốc lát, tất cả các thí luyện giả lần lượt bò dậy khỏi mặt đất, đi tới nơi sâu hơn của thí luyện.

Trạm tiếp theo, bọn chúng phải đi tới đường hầm luyện ngục ‘tổng cương bí địa truyền thừa’.

Đợi sau khi đám thí luyện giả bắt đầu rút đi, thần long vẫy móng vuốt với Tống Thư Hàng và A Thập Lục, ý bảo hai người đi theo.

Nó muốn dẫn Tống Thư Hàng đi họp mặt với Bạch Long Tiên Tử trước, sau đó sẽ phát phần thưởng.

****

Ở phía bên kia.

‘Phi kiếm dùng một lần số lần theo manh mối’ của Bạch Thánh phá vỡ tầng tầng không gian, tập trung mục tiêu, đâm thẳng về phía trước.

Sau lần nhảy vượt không gian cuối cùng, nó chui ra khỏi không gian.

Khi xuyên qua không gian, nó sử dụng năng lực siêu thời không mạn bộ của ‘rùa tai ương khổng lồ’, đây là thiên phú không gian quỷ dị đến cả chúa tể cầu béo cũng không thể phát hiện ra được.

Chỗ phi kiếm dùng một lần xuất hiện là di chỉ của một cung điện bỏ hoang.

Bên trong di chỉ này có đầy quạ đen.

Quạ đen đông đúc bao phủ toàn bộ phạm vi di chỉ, chỉ riêng cảnh tượng này cũng đã đủ khiến người ta sởn gai ốc.

Trong di chỉ này, đám quạ đen vốn ồn ào lại im phắc, không kêu lấy một tiếng.

‘Vèo ~’

Phi kiếm dùng một lần xuyên qua không gian, bắn trúng vào một vật thể cứng rắn.

Hơn nữa còn biến khoảng cách giữa mình và vật thể cứng rắn kia thành số âm.

Chương 2054: Thông tin đợi xóa

‘Biu ~’ một tiếng.

Một bông hoa xinh đẹp nở rộ giữa không trung.

Đây chính là đóa hoa chỉ nở rộ trên người sinh vật… nói đúng hơn là chỉ nở trên người sinh vật có ‘máu tươi’.

Nghệ danh của nó là ‘Huyết Hoa’.

Trong mắt một số kẻ có tính cách vặn vẹo thì đây là đóa hoa đẹp nhất thế gian.

Nhưng ‘Huyết Hoa’ lần này lại nở ra từ tấm bia được làm từ một tảng đá đen kịt.

“A ~ a~”

Bia đá còn phát ra tiếng kêu thảm như tiếng đá vỡ.

‘Phi kiếm dùng một lần số lần theo dấu vết’ mà Bạch tiền bối tế ra đang cắm vào chính phía sau tấm bia đá kia.

Máu tươi không ngừng phun ra từ phần lưng của tấm bia, cứ như đâm một đao vào lon Coca vừa bị lắc vậy.

Đây là không biết từ đâu chui ra đường đường chính chính đâm sau lưng.

“A ~ a ~ Thanh kiếm này từ đâu chui ra vậy? Là ai phóng kiếm thế? Sao ta không phát giác ra được thế nhỉ?”

Giọng nói trên bia đá vang lên.

Không đúng, theo lý mà nói trên đời này chỉ cần có người khóa vị trí, ý đồ tấn công nó thì nó sẽ cảm nhận được ngay lập tức mới đúng. Từ khi được chế tạo ra nó đã có tính năng này rồi.

Đợi chút đã… Đúng rồi, nơi này không phải thế giới Cửu U.

“Thế giới đáng chết này.”

Giọng nói của tấm bia đá có vẻ rất tức giận.

Sau đó, có một đợt dao động quỷ dị truyền tới từ bia đá.

Sau khi cảm nhận được dao động này, những con quạ đen trong phế tích bay tới, chúng dùng móng vuốt bắt lấy phi kiếm, vỗ cánh thật mạnh, muốn rút ‘phi kiếm dùng một lần’ ra khỏi bia đá.

Nhưng thanh phi kiếm dùng một lần này cắm rất chặt, dựa vào sức của lũ quạ đen này thì hoàn toàn không thể rút nó ra trong thời gian ngắn được.

“Đau đau đau…”

Tấm bia đá liên tục kêu thảm.

Hồi lâu sau.

Sau khi hết đám quạ này đến đám quạ khác thay nhau tiếp sức xuất trận, khó khắn lắm chúng mới rút được ‘phi kiếm dùng một lần’ trên bia đá ra.

Điều thần kỳ là ngay khi thanh phi kiếm bị rút ra thì máu trên tấm bia cũng ngừng chảy.

Đám quạ đen chộp lấy thanh phi kiếm được làm từ gỗ này, đặt nó lên phía trên bia đá.

Phía trước tảng đá có khắc hai quả cầu tròn.

Có vẻ như hai quả cầu tròn này là mắt của bia đá thì phải?

“Sao kiểu dáng của thứ này nhìn quen thế nhỉ?”

Thanh âm phát ra từ trong bia đá nói.

Càng nhìn càng cảm thấy hình như đã gặp phi kiếm làm bằng gỗ này ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời chưa thể tìm ra được tin tức cụ thể từ kho dữ liệu.

“Quạc ~ quạc ~”

Bầy quạ đen bay tròn quanh đỉnh tấm bia.

Không biết trong lúc chúng nó cứ bay mãi thế này mà muốn đi vệ sinh thì làm sao đây? Nếu như chúng nó ị trên tấm bia dá thì có bị vặt cổ không nhỉ?

Hai con mắt của tấm bia đảo quanh, một lúc sau, có một thứ giống như mũi mọc ra từ phía dưới con mắt.

Mũi co duỗi!

Còn có cả tính năng tiên tiến này nữa cơ à.

Đầu năm nay, để tạo ra thiết bị toàn màn hình thật sự theo kịp thời đại, mọi người đều gắng sức sáng tạo.

Có đám quạ đen quắp lấy phi kiếm, đưa tới trước mũi của tấm bia.

Tấm bia hít hít ngửi ngửi.

“Khí tức tổng thể khá xa lạ, không biết tại sao nguyên liệu chế tạo lại là gỗ. Nhưng mà … bên trên có mùi rất quen thuộc. Lấy dữ liệu mùi hương, bắt đầu so sánh đối chiếu.”

Bia đá nói.

Nó bắt đầu đọc kho dữ liệu khổng lồ của mình, so sánh mùi này với nội dung trong kho dữ liệu.

Từng chuỗi phù văn mã số không ngừng lóe lên bên trên bia đá.

Năm phút sau tấm bia đá cuối cùng cũng tìm thấy thông tin tương ứng từ kho dữ liệu khổng lồ của mình.

Sở dĩ lâu như thế mới tìm được dữ liệu là vì phần thông tin này đã bị kéo đến ‘trạm thu hồi’, nằm trong trạng thái đợi bị xóa.

Nếu như chậm thêm mười ngày nửa tháng nữa thì dữ liệu này sẽ bị xóa mất.

“Ký hiệu này là… khí tức của Bá Tống.”

Bia đã xác định lại nhiều lần.

Sau đó nó lại trầm mặc.

“Quạc ~ quạc ~ quạc ~”

Quạ đen trên đỉnh đầu không ngừng xoay tròn, phát ra tiếng kêu khiến người ta thấy phiền lòng.

“Trong kho dữ liệu ghi lại, Bá Tống đã bị thiên phạt đánh chết, đến hài cốt cũng không còn. Điều này tuyệt đối không thể sai được. Bá Tống đã chết rồi.”

Giọng nói trong tấm bia đá vang lên lần nữa.

Những sinh mệnh chết dưới thiên phạt sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn, bị diệt trừ từ tận gốc rễ. Dù có dùng thủ đoạn hồi sinh nào cũng không thể khiến người bị thiên phạt đánh chết sống lại.

Cho dù Bá Tống có vô số thủ đoạn sống lại, sau khi hóa thành tro bụi dưới thiên phạt thì cũng vẫn thập tử vô sinh. Vì thế phần dữ liệu liên quan đến Bá Tống mới bị chuyển đến trạm thu hồi, vì ghi nhớ chúng đã chẳng còn giá trị gì nữa…

Nếu vậy, thanh phi kiếm dược làm từ gỗ này rốt cuộc là sao đây?

Bên trên nhiễm đầy khí tức của Bá Tống.

Sau một lúc lâu trầm tư.

Bia đá đưa ra suy đoán đơn giản và có khả năng cao nhất.

“Có lẽ đây là pháp khí Bá Tống luyện chế khi còn sống, bị người khác tìm được chăng?”

Bia đá tổng kết.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có khả năng này mà thôi.

Nói gì đi nữa thì Bá Tống cũng là con chuột cấn tay, lúc sinh thời chắc chắn hắn đã luyện chế một số pháp khí. Sau khi hắn chết, di sản của hắn chắc chắn sẽ được người khác kế thừa hoặc là bị những tu sĩ khác lấy đi.

“Đúng là một tên phiền toái, cho dù đã chết cũng không chịu yên tĩnh, cấn tay thật đấy.”

Thanh âm trong bia đá lại nói tiếp.

Sau đó, từ sau lưng tấm bia… cũng chính là chỗ bị phi kiếm cắm trúng lúc trước bật ra một ngăn tủ, bên trong có một hạt châu đang lăn tròn.

Hạt châu là đạo cụ để lưu trữ dữ liệu.

Bia đá nhập tất cả những những chuyện liên quan đến ‘phi kiếm bằng gỗ, khí tức của Bá Tống Huyền Thánh và suy đoán của mình’ vào trong hạt châu.

Một con quạ đáp xuống, há miệng nuốt lấy hạt châu.

Sau đó, nó giương cánh bay lên trời. Trên bầu trời có một thông đạo tạm thời thông đến ‘thế giới Cửu U’. Qụa đen mang theo hạt châu chui vào trong thông đạo, tiến vào thế giới Cửu U.

“Gửi thanh phi kiếm này về máy chủ đi. Nói không chừng máy chủ có thể nghiên cứu ra nhiều thứ hơn từ nó.”

Bia đá lại nói tiếp.

Dứt lời, lại có hai con quạ đen đáp xuống, quắp lấy phi kiếm, bay tới thông đạo đến thế giới Cửu U.

Phi kiếm dùng một lần số lần theo dấu vết rung nhẹ, trước khi bị đưa vào thế giới Cửu U, nó bí mật gửi tín hiệu cho Bạch tiền bối.

Đợi sau khi hạt châu và phi kiếm đều biến mất, bia đá lại bắt đầu suy đoán một chuyện khác.

Rốt cuộc phi kiếm này là do ai phóng tới đây?

Không có manh mối gì cả.

Phi kiếm tự nhiên chui từ trong hư trung ra, cắm vào người nó.

Manh mối có thể sử dụng hiện tại là có lẽ người phóng phi kiếm quen biết với Bá Tống đã chết. Chưa kể kiểu dáng của thanh phi kiếm bằng gỗ kia rất quen mắt, có thể đây cũng là một manh mối.

Trong lúc bia đá còn đang trầm tư, một con quạ trở về từ thế giới Cửu U, mang về hai tin tức.

[Bạch.]

[Di chuyển trận địa.]

****

Trăng vàng trên cao.

Bạch tiền bối lấy notebook ra, ghi một tọa độ vào.

Tọa độ này chính là vị trí của tấm bia đá màu đen.

“Bia đá này nhìn có vẻ rất tiên tiến.”

Bạch tiền bối xoay tròn cây bút trong tay, muốn tháo nó ra để xem kết cấu bên trong quá.

Lúc này, thần long đưa Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục về khu giám sát.

“Thư Hàng.”

Bạch tiền bối nói:

“Chúc mừng ngươi, ngươi đã chết hẳn trong ghi chép rồi.”

Tống Thư Hàng ngu người: “???”

Chương 2055: Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp

Tống Thư Hàng đã từng cho rằng, thứ công bằng nhất với con người trên đời này chính là 'cái chết', bất luận ngươi là ai, có quyền thế hay không, có giàu sang hay không, xinh đẹp hay xấu xí, đều không tránh khỏi cái chết.

Cho dù là cái chết nặng tựa Thái Sơn hay nhẹ tựa lông hồng thì cũng chẳng có gì khác biệt, đều là chết cả.

Ai rồi cũng phải chết.

Chết rồi đến mai táng, đến hoàn toàn bị quên lãng, sau đó cả chứng cứ chứng minh từng 'tồn tại trên đời' cũng bị quên đi.

Sống không mang đến, chết không mang đi.

Thật là thương cảm và đầy thi vị.

Cho đến một ngày khi Tống Thư Hàng cũng chết đi, hắn mới phát hiện hóa ra cái chết cũng không công bằng.

Bây giờ, khi nhắc tới 'cái chết', sự thương cảm và sợ hãi của hắn đã nhỏ đến đáng thương.

Tống Thư Hàng sờ lên … da mặt cứng rắn của mình.

Cơ thể vẫn còn ấm.

Hắn còn sống, ít nhất thì đầu của hắn vẫn khỏe.

"Bạch tiền bối, ta chết lần nữa bao giờ vậy?"

Tống Thư Hàng ngơ ngác nói.

"Ừm… trong ghi chép của cái vị béo… chúa tể béo kia thì ngươi đã chết hoàn toàn rồi."

Khi nói chuyện, hai tay Bạch tiền bối vẽ một vòng tròn lớn trong không trung.

Bởi có lẽ 'tà năng Cửu U' vẫn còn thẩm thấu trong 'bí địa thí luyện của thánh sơn Gars', vì thế đến cả tên hiệu của 'chúa tể quả cầu béo' Bạch tiền bối cũng không nhắc tới, tránh bị cảm ứng được.

Tống Thư Hàng nhanh chóng hiểu ý hắn.

“Hơn nữa, có lẽ thêm một thời gian nữa, những ghi chép liên quan đế ngươi ở chỗ chúa tể béo đều phải chuyển đến trạm thu hồi.”

Bạch tiền bối nói tiếp.

Tay phải của Tống Thư Hàng nắm lại rồi đập vào tay trái, vui vẻ nói:

“Tuyệt cú mèo!”

Đây đúng là một tin tức tốt.

Chúa tể quả cầu béo vẫn luôn đứng trong top 3 ‘những người hắn không muốn gặp nhất’... Thậm chí còn là tồn tại ngồi vững trên vương tọa luôn.

Lần nào Tống Thư Hàng gặp chính diện với nó cũng chẳng có chuyện tốt lành gì.

Trong số bao nhiêu cái chết mà hắn đã trải qua, nhiều lần là do đại lão quả cầu béo.

Ở thế giới kim liên của Nho gia, hắn bị đại lão quả cầu béo nghiền chết nhiều lần, nếu không có yếu tố tâm lý xuất sắc, hắn đã sụp đổ tinh thần, trở thành bệnh nhân tâm thần từ lâu rồi.

Nguyên nhân hắn bị Bạch tiền bối phân thân chém giết trong thế giới hắc long là do một giọt ‘tiểu phân thân dạng lỏng’ của đai lão quả cầu béo dẫn thiên phạt tới, để Tống Thư Hàng không phải chết dưới thiên phạt, Bạch tiền bối phân thân đành ra tay chém chết hắn trước.

Trong sự kiện thiên phạt lần này, thiên phạt tạo thành ‘song long đoạt châu’, hủy diệt cơ thể của hắn, cũng là bởi vì đại lão quả cầu béo mà ra.

Nếu không có Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối che chở cho hắn, hắn đã nghẻo từ lâu rồi.

Tóm lại, mỗi lần gặp chúa tể quả cầu béo cũng là bất hạnh của hắn.

Hắn thật sự sợ đại lão quả cầu béo.

Bây giờ nghe thấy trong ghi chép của đại lão quả cầu béo, hắn đã chết hoàn toàn, tâm trạng của hắn lập tức bay bổng, cảm giác như trúng giải năm triệu tệ vậy.

“Vậu bây giờ ta phải khiêm tốn một chút mới được.”

Tống Thư Hàng nắm tay nói.

Khiếm tốn một thời gian, cứ sống tạm bợ đi, để đại lão quả cầu béo hoàn toàn quên mất hắn. Tốt nhất là ném hết tất cả những ghi chép liên quan đến hắn vào trạm thu hồi rồi xóa triệt để, không thể phục hồi lại.

Như thế thì đại lão quả cầu béo sẽ không đến gây rắc rối cho hắn nữa.

“Ừm, khiêm tốn để phát triển.”

Bạch tiền bối nhẹ nhàng vỗ vai Tống Thư Hàng, đồng thời hái hai dị quả từ trên người hắn xuống, xoa vài cái rồi ăn một cách ngon lành.

“Ít nhất phải khiêm tốn đến lần nhân tiền hiển thánh tiếp theo của mình.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, thần long hơi khựng lại, hỏi:

“Nhân tiền hiển thánh lần sau của ngươi là vào lúc nào? Ta thấy ngươi đã có 3 thánh hiệu rồi, có phải ngươi đã hiển thánh ba lần rồi không?”

Thần long cuộn tròn người lại, nép vào bên người Bạch Long Tiên Tử , nghe cô phiên dịch cho mình.

Vừa nãy nó vừa nghe Bạch Long Tiên Tử phiên dịch vừa để mắt tới các thú tu tiến vào trạm thí luyện tiếp theo. Nó đặc biệt chú ý đến hổ tu ‘Chuyển Bàn Đạo Nhân’ kia.

Thực ra, vốn dĩ nhóm Chuyển Bàn Đạo Nhân và Tô thị A Thập Lục không cần phải trải nghiệm trạm thí luyện này mà có thể tiến thẳng đến giai đoạn ban thưởng luôn.

Bởi vì tiểu cô nương Tô thị A Thập Lục thân mang huyết mạch chân long, cũng coi như mang ‘rồng’ giống Bá Tống mang theo Bạch Long Tiên Tử vậy.

Nhưng lúc trước thấy Bá Tống tiểu hữu chơi high quá nên nó không nhẫn tâm nhắc điều này với tiểu hữu. Cứ để mặc hắn sử dụng quyền hạn của quản lý, thỏa sức mở cửa sau để chơi.

Nếu không thân là quan thí luyện chính, sao nó có thể mở to mắt nhìn Bá Tống tiểu hữu phạm quy cơ chứ?

“Ha ha, lần nhân tiền hiển thánh tiếp theo còn phải hỏi à? Đương nhiên là bát phẩm rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời không chút do dự.

Trước khi đến bát phẩm, tuyệt đối không thể kiêu ngạo.

Thần long lại không nhịn được mà hỏi:

“Vậy ba thánh hiệu trước đó ngươi làm sao mà có vậy?”

“Một cái là trải qua độ kiếp tập thể ở hiện thế, ngưng tụ thánh ấn nên có. Một cái là do lúc ở thế giới Cửu U không may bị cuốn vào thế giới ma kiếp, sau đó ngưng tụ ra.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Thần long gật đầu, hai thánh hiệu này khá dễ hiểu.

‘Thánh ấn’ trong hiện thế chư thiên vạn giới và ‘ma ấn’ tương ứng ở thế giới Cửu U.

“Thứ ba là cổ ấn, ngưng tụ ra trong một tiểu thế giới kỳ lạ. Thế giới kia rất đặc biệt, tự tạo thành một giới, không thuộc hiện thế cũng chẳng nằm trong Cửu U.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Còn có chuyện như thế nữa cơ à?”

Thần long trợn mắt há mồm.

Chẳng trách một mình Bá Tống tiểu hữu ngưng tụ ba thánh ấn, thế này thì người khác làm sao học được.

Nhưng mà… khi nói đến đặc điểm ‘tự thành một giới, không thuộc hiện thế cũng không nằm trong Cửu U’, trong ký ức của thần long đột nhiên hiện lên cảm giác ‘như đã từng biết’.

Hình như rất lâu rất lâu trước kia, nó đã từng nghe nói về nơi tương tự như thế.

Nhưng vì cách thức tồn tại của nó khá đặc thù, khác với những sinh linh khác, vì thế trong trí nhớ của nó thì những chuyện quá xa xưa đã không còn rõ ràng nữa.

Thần long lắc đầu, ho nhẹ một tiếng rồi nói:

“Bá Tống tiểu hữu, bây giờ ta sẽ truyền thụ cách kết hợp với rồng, tăng cường cường hóa ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ và diệu pháp mang thai sinh hạ Nguyên Anh cho ngươi!”

Hiệu quả của thí luyện mà Bá Tống, Bạch thánh, Bạch Long Tiên Tử bố trí còn mạnh hơn tưởng tượng của nó… Nói thật lòng, trong quá trình thí luyện, quan chủ khảo như nó cũng cảm thấy đau lòng cho mấy thí luyện giả kia.

Bây giờ là lúc nên đưa 'giải thưởng' đã hứa cho Tống Thư Hàng rồi.

"Phải làm như thế nào?"

Tống Thư Hàng ngồi xuống.

"Môn diệu pháp này tên là gì?"

Bạch Long tỷ tỷ cũng hỏi.

"Bá Tống đạo hữu đừng nóng vội, cứ nghe ta chỉ dẫn rồi làm theo từng bước là được."

Thần long trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng trước rồi đáp lại Bạch Long Tiên Tử :

"Môn diệu pháp này thực ra là một chương phụ tu bổ sung của 'Thánh Viên Long Lực Thần Công', tên nó là 'Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp'."

"Hình như ta đã nghe thấy tên công pháp này ở đâu rồi thì phải."

Bạch tiền bối đột nhiên nói:

"Ta nhớ mang máng, có một bộ đao tu tâm pháp đặc biệt…"

"Không hổ là Bạch đạo hữu, kiến thức rộng rãi thật."

Thần long cười ha hả, đáp:

"Thực ra 'Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp' này được cải biên từ bộ đao kinh 'Long Hổ Giao Hối Thần Đao Tâm Pháp'. Còn nữa, người sáng tạo ra bộ đao tu tâm pháp đó cũng chính là người tạo ra Thánh Viên Long Lực Thần Công."

Đao pháp?

Tống Thư Hàng gãi đầu, nếu như là công pháp cải biên từ đao pháp, có lẽ thật sự thích hợp với hắn cũng nên?

"Trước tiên, ta cần phải có long châu."

Thần long lên tiếng.

Hắn vừa dứt lời, Bạch Long tỷ tỷ và Tô thị A Thập Lục đồng thời tế long châu của mình ra.

Chương 2056: Noi gương ông hồ lô chứ nhỉ?

Thần long thấy vậy thì đuôi rồng cứng lại.

Cảnh tượng này có vẻ không ổn cho lắm.

Tu luyện Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp chỉ cần một viên long châu là được. Tuy nó luôn miệng nói nguyên anh không được sinh ra từ thai nghén đều là tà đạo.

Nhưng nguyên anh vẫn khác với trẻ con... ít nhất thì nguyên anh không có chuyện sinh đôi sinh ba.

Mỗi người chỉ có một nguyên anh mà thôi.

Nên nếu có hai viên long châu thì phải làm sao bây giờ?

Chỉ có thể chọn một trong hai mà thôi.

Nếu như nó rơi vào tình cảnh như Bá Tống tiểu hữu thì phải chọn kiểu gì đây?

Hình như chọn viên long châu nào cũng không ổn lắm thì phải.

Thần long chợt thấy đau thắt cả ruột... đau chừng 1% ruột.

Phần còn lại đều là tò mò xen lẫn hí hửng chờ xem trò hay.

“Sao Thập Lục cũng có long châu thế này?” Tống Thư Hàng lấy làm thắc mắc

Mặc dù đã thức tỉnh huyết mạch chân long, nhưng cấu tạo thân thể của A Thập Lục căn bản vẫn thiên về nhân loại mà?

“Chuyện mới gần đây thôi.” Tô thị A Thập Lục đap: “Có buổi sáng nọ tỉnh lại thì thấy cổ họng hơi ngứa nên ho vài tiếng, sau đó phun ra một viên long châu luôn.”

Tống Thư Hàng: “...”

A Thập Lục nói mới gần đây, là khi cô ấy vừa mới chiến đấu với hóa thân xong đúng không?

“Ta vốn còn tưởng là mình bị bệnh, nhưng chỉ lát sau thì bản năng đã mách bảo với ta rằng nó chính là long châu của ta.” Tô Thị A Thập Lục giải thích.

“Qúa trình hóa rồng của A Thập Lục được đẩy nhanh như thế đúng là một tin tức tốt.” Bạch Long tỷ tỷ cúi người áp sát A Thập Lục, mỉm cười nói.

Tốc độ hóa rồng càng nhanh thì chứng tỏ mức độ hoàn thành thí luyện của A Thập Lục càng cao.

Tống Thư Hàng giơ tay đón lấy hai viên long châu của Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục, sau đó hỏi: “Cuối cùng sẽ có một ngày A Thập Lục hoàn toàn biến thành rồng ư?”

“Làm gì dễ như thế chứ? Ngươi cho rằng chân long là củ cải, dễ dàng biến ra như thế à?” Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói: “Nhưng sau khi quá trình hóa rồng trở nên sâu hơn thì A Thập Lục sẽ ngày càng có sức hút hơn đấy.”

Tô thị A Thập Lục bất giác nhìn xuống ngực của mình.

Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ vỗ nhẹ trên đầu cô, sức hút mà cô nói không phải cái này.

Tống Thư Hàng nhìn long châu trong tay mình, chợt nảy ra một ý: “Bạch Long tỷ tỷ, long châu có đáng giá không?”

“Ta đập chết ngươi bây giờ.” Bạch Long tỷ tỷ lại dịu dàng đe dọa.

“Không không không, ý ta không phải như thế. Ta không định bán long châu của tỷ tỷ và A Thập Lục. Ta đang nghĩ nếu như long châu rất có giá thì liệu ta có cơ hội hóa rồng hay không? Sau đó ta có thể dùng việc sản xuất long châu để bán kiếm tiền.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối đứng bên cạnh nghe thấy chữ “tiền” thì ngẩng đầu lên nói: “Cần tiền à? Ta cho ngươi vay thêm nhé.”

“Bạch tiền bối đừng chen vào, ta đang nghiêm túc tìm cách trả nợ đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối viết nhanh lên notebook của mình: “Ngươi tìm cách trả tiền lãi trước đi đã.”

“Ngươi không có huyết mạch rồng, đừng có mơ hão nữa.” Bạch Long tỷ tỷ cũng đáp luôn.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu: “Nhìn trời ~”

“Lại nói... Thư Hàng ngươi muốn dùng viên long châu nào đây?” Ngón tay của Bạch tiền bối xoay tròn cây bút trong tay, lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng đáp cái roẹt: “Đương nhiên là dùng hết cả hai rồi.”

“Nhưng tiếc là ngươi chỉ có thể dùng một viên long châu mà thôi.” Thần long lên tiếng.

Bạch Long tỷ tỷ tiến vào hình thức phiên dịch.

“Tại sao chứ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại: “Không phải càng nhiều long châu càng tốt à?”

“Nhưng ngươi chỉ có một mình, tối đa cũng chỉ sinh ra được một nguyên anh mà thôi, ham nhiều không được đâu.” Chân trước của thần long làm ra động tác khoát tay.

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ, chợt hỏi lại: “Ý của Long tiền bối chính là mỗi một tu luyện giả chỉ có thể sinh ra một nguyên anh, nên chỉ có thể dùng một viên long châu thôi ư?”

“Cũng giống như một đứa trẻ không thể được hai người phụ nữ sinh ra vậy, mỗi đứa trẻ chỉ có một người mẹ thôi.” Thần long giải thích.

Tống Thư Hàng nhanh mồm nói ngay: “Mang thai hộ thì sao? Theo lý thuyết thì trứng của đứa bé có thể do mẹ ruột cung cấp, sau đó đưa cho người khác mang thai hộ. Vậy chẳng phải nó đã được hai người phụ nữ sinh ra còn gì.”

Thật ra hắn cũng hiểu đạo lý đó, nhưng do đột nhiên hắn nhớ tới chuyện mang thai hộ nên mới nói mà không thèm suy nghĩ.

Máy phiên dịch Bạch Long tỷ tỷ hoàn thành việc chuyển ngữ máy móc, lúc dịch xong thì cô mới sực nhận ra, tên Thư Hàng này lại ngứa da rồi.

Trên sừng rồng của thần long có ánh điện lóe lên lách tách.

Tức điên thật rồi đấy à?

Bạch Long tỷ tỷ giơ móng vuốt ra cốc đầu Tống Thư Hàng một cú thật mạnh: “Đừng có nhây.”

“Thế ta đổi cái khác vậy, cũng như một đứa trẻ không thể ‘đồng thời’ được hai người phụ nữ sinh ra, không thể có chuyện người này sinh nửa trên, người kia sinh nửa dưới được. Một cái nguyên anh cũng không thể có được hai viên long châu.” Thần long đổi sang ví dụ khác.

Tống Thư Hàng nghe xong thì cười lớn nói: “Thế thì ta yên tâm rồi, ta muốn dùng cả hai viên long châu. Thực ra nếu như có nhiều long châu hơn thì ta cũng chẳng từ chối đâu!”

Thần long: “???”

Cái tên này, ngươi có chịu nghe rồng nói chuyện đàng hoàng không thế hả!

Có tin ta vặt đầu ngươi xuống làm bóng để đá không?

Bịch ~

Đầu của Tống Thư Hàng đột nhiên rơi xuống... Hắn hớn hở quá nên ngửa đầu cười lớn, kết quả là đầu của hắn rơi bịch xuống đất.

Trước đó đầu của Tống Thư Hàng bị Bạch tiền bối cốc cho một cú bay đi, lúc cứu A Thập Lục thì lại lấy xuống một lần, chưa kịp dán lại. Nay lại bị Bạch Long tỷ tỷ cốc cho một cái rồi đắc ý cười lớn nên bị rơi tiếp.

Thấy vậy, không hiểu sao thần long lại thấy hả dạ.

A Thập Lục thuần thục ôm lấy đầu của Tống Thư Hàng, nhón chân đặt đầu hắn lên lại.

“Long tiền bối, đừng lo cho ta.” Tống Thư Hàng vỗ lồng ngực nói: “Shh ~ sao đau thế nhỉ.”

Vỗ lộn chỗ nên đánh trúng mắt ngực.

[Ta căn bản không lo cho ngươi, từ đầu chí cuối ta đều đang hả hê đây này.] thần long thầm nghĩ trong bụng.

Nhưng ngoài mặt thì nó vẫn phải duy trì tư thái uy nghiêm của mình.

“Thật ra đừng nói là hai viên long châu, ít nhất thì ta vẫn có thể dùng thêm năm viên nữa ấy chứ!” Tống Thư Hàng giơ năm ngón tay ra.

Thần long khịt mũi, phun hai luồng khí ra: “Ý ngươi là ngươi muốn hấp thu bảy viên long châu?”

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Ta là người đàn ông phải sinh ít nhất bảy nguyên anh, học theo ông hồ lô*.”

(ông lão trong hoạt hình bảy anh em hồ lô.)

“Cũng đúng.” Bạch tiền bối đứng bên cạnh gật đầu nói: “Nếu như tính luôn cả đan điền bản mệnh thì nói không chừng sẽ có đến tám nguyên anh đấy chứ.”

[Ơ? Ngay cả Bạch Thánh ngươi cũng điên theo Bá Tống tiểu hữu à?] thần long khựng lại một lúc, sau đó lại nhìn thẳng vào thân thể Tống Thư Hàng: “Hay là nói, thân thể Bá Tống tiểu hữu có gì đó kỳ lạ?”

Bạch Thánh luôn mang tới cảm giác cực kỳ đáng tin cho người khác.

Nếu như ngay cả Bạch Thánh cũng cho rằng Bá Tống Huyền Thánh có thể sinh ra hơn một nguyên ảnh, chẳng lẽ là do Bá Tống có thể chất đặc thù nào đo ư?

Hai mắt của thần long như có thể nhìn xuyên qua mọi thứ, nhìn chầm chầm về phía Tống Thư Hàng.

Mắt rồng nhìn xuyên qua thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng, nhưng lại không cách nào nhìn thấu qua giọt máu Thánh Nhân.

Nay bí mật trên người Tống Thư Hàng đều bị dung nạp vào trong giọt máu Thánh Nhân, chỉ có thể thấy loáng thoáng một đốm sáng bảy màu mà thôi.

Thần long không nhìn thấu Tống Thư Hàng, đành phải thu hồi ánh nhìn.

Nó lại không cam lòng + tò mò.

“Khụ, Bá Tống tiểu hữu này.” Thần long nghiêm giọng nói: “Nếu như ngươi có thể chứng minh những gì mình nói là thật thì ta cũng có thể cho ngươi mượn long châu của ta dùng một lúc.”

Chương 2057: Người thành thật đặc biệt dễ thiệt thòi

Vất vả lắm thần long mới hạ được quyết tâm.

Trong tình huống bình thường thì long châu không thể đưa ra ngoài, dù sao thì nó cũng là thứ riêng tư mà.

Nếu như Bá Tống đạo hữu thật sự có thể chứng minh hắn có thể sinh ra được bảy nguyên anh thì việc được long châu của nó giúp đỡ chính là vinh hạnh của Bá Tống!

Đây là lần đầu tiên nó quyết định cho người khác mượn dùng long châu của mình.

Nếu như không phải vì nể mặt Bạch Thánh thì dù có một trăm Bá Tống ở đây cũng đừng hòng có được cơ hội mượn long châu của nó!

Nhưng sau khi nghe Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch xong thì Tống Thư Hàng cũng không hề lộ ra vẻ mặt tương tự như “mừng rỡ”.

Hắn nghiêm túc đáp: “Thôi bỏ đi. A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ quen thân với ta nên kết hợp với sức mạnh của họ một chút để sinh ra nguyên anh cũng không sao hết. Nhưng nếu kết hợp với long châu của Long tiền bối thì sẽ khiến ta thấy kỳ cục lắm. Dù sao chúng ta cũng phải kết hợp với nhau thì mới có thể sinh nguyên anh ra mà.”

Trên sừng rồng của thần long lại có tia chớp lóe lên lách tách, bắn ra vô số tia lửa đẹp mắt.

Nó rất muốn bổ đầu Bá Tống đạo hữu ra để xem thử cuối cùng đầu óc tên này được cấu tạo như thế nào mà nói chuyện toàn khiến rồng tức lộn cả mề thế này.

Sau khi phiên dịch xong thì Bạch Long tỷ tỷ cũng thở dài một hơi.

Cô lại vươn móng vuốt nhỏ ra búng cái đầu vừa gắn lại của Tống Thư Hàng bay ra ngoài.

“Đừng có nhây vớ vẩn nữa, nghiêm túc bàn việc chính đi. Đưa bảy kim đan của ngươi ra, đừng có dông dài nữa, không thì coi chừng ta bắn bay đầu của ngươi vây giờ.” Ngay sau đó, thanh âm dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ lại vang lên.

Tô thị A Thập Lục chạy qua nhặt đầu của Tống Thư Hàng lên, đặt vào chỗ cũ.

“Bạch Long tỷ tỷ lại bắn bay đầu ta rồi.” Tống Thư Hàng thở dài nói: “Thật ra mấy lời uy hiếp chỉ nên nói trước khi ra tay, thật đấy.”

A Thập Lục cười hì hì, nhón chân đặt đầu hắn lại chỗ cũ.

Thần long ở trên không lại thấy đời bỗng đẹp sao. Mỗi khi đầu của Bá Tống tiểu hữu bị người ta bắn bay thì nó lại thấy sướng từ sừng tới đuôi.

Bạch tiền bối ở bên cạnh cầm bút gõ nhẹ vào cằm của mình, trên mặt lộ vẻ đăm chiêu.

Hiện tại thì Tống Thư Hàng, thần long, Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục đã tạo thành một vòng tuần hoàn đặc biệt.

Tống Thư Hàng phụ trách lầy lội, thần long phụ trách tức nghẹn họng, Bạch Long tỷ tỷ phụ trách ra tay trừng phạt, A Thập Lục phụ trách gắn đầu Tống Thư Hàng lại, thần long lại phụ trách việc hả hê.

Nên thần long sẽ rơi vào vòng tuần hoàn khép kín là “tức ói máu” – “Hả hê” – “Tiếp tục tức ói máu”.

Trong lúc bất giác, nó đã thân thiết với mọi người hơn rồi.

Mà hình như gần đây Tam Lãng cũng tới thú giới rồi nhỉ?

Không biết bây giờ hắn đang làm gì nữa?

Bên cạnh, giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ lại vang lên lần nữa: “Ta cảnh cáo lần cuối đấy, đừng có chày cối nữa, còn luyên thuyên là ta gọt đẹp ngươi bây giờ.”

“Éc...” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Không thể chọc được, không thể chọc được nữa.

Nên hắn lại ngẩng đầu nhìn về phía thần long.

Thần long cũng nhìn hắn.

“Vậy tiền bối này, ta sẽ chứng minh bản thân đúng như ước định.” Tống Thư Hàng nói.

Ừm, tuy rằng hiện tại vẫn chưa quen thân với thần long tiền bối cho lắm, nhưng thứ như tình đồng chí này có thể dần dần bồi đắp. Đợi sau khi mọi chuyện đâu đã vào đấy thì lại thêm bạn để tiện liên lạc, cứ mượn sức mạnh long châu trước đi đã.

Ngoài ra chứng minh bản thân có bảy kim đan không khó chút nào.

Ý niệm lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Sau đó, một đao luân răng cửa xuất hiện bên cạnh hắn.

"Mệnh luân của Chân Quân lục phẩm?" thần long hỏi, nó nhìn ra mệnh luân này của Tống Thư Hàng là do tám thanh đao răng cưa tổ hợp lại mà thành.

Nhưng thứ này cũng không thể chứng minh Tống Thư Hàng có tám kim đan được.

"Đúng vậy, là mệnh luân." Tống Thư Hàng đáp: "Mỗi kim đan một mệnh luân."

Trong lúc nói chuyện thì lại có bảy mệnh luân liên tục hiện leent rên người Tống Thư Hàng.

Kiếm luân do kiếm bản to tạo thành, hiệt luân do trang sách kim loại tạo thành, xỉ luân do kiếm xoắn ốc tạo thành, quyển luân do các bánh răng sắc bén tạo thành, cùng với mệnh luân bát giác khác người kia – dường như mỗi góc của mệnh luân bát giác này đều nối liền với nhân quả.

Thần long đứng bên cạnh trợn mắt há mồm.

Bảy mệnh luân với các thuộc tính khác nhau liên tục xoay tròn quanh người Tống Thư Hàng.

Chỉ cần một ý niệm của Tống Thư Hàng thôi là bảy mệnh luân này có thể tiến hành tấn công kẻ địch tới tấp như vũ bão.

"Đan điền của ngươi sắp xếp bảy kim đan này kiểu gì?" thần long cảm thấy thế giới quan của mình đã hứng một cú trời giáng: "Ngươi không sợ bạo thể mà chết à?"

"Không sợ, có phải chưa từng nổ đâu." Tống Thư Hàng phất tay một cái, động tác đầy cảm giác nhẹ nhàng như không.

Thần long: "..."

"Hơn nữa ta cũng không chứa hết tất cả kim đan trong đan điền bản mệnh. Bảy viên tiểu kim đan của ta đều chia ra tọa lạc trong bảy tiểu đan điền.” Tống Thư Hàng lại nói tiếp.

Thần long thoáng cái đã bắt được trọng tâm câu chuyện: “Đan điền bản mệnh của ngươi thì sao?”

“Ừ, còn một viên kim đan béo đang bơi lội, nhưng nó khá đặc biệt, vẫn chưa ngưng tụ ra mệnh luân.” Tống Thư Hàng đáp.

Tống Thư Hàng nhíu mày, trong lòng cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhịn không được lại hỏi: “Ngươi làm kiểu gì mà được hay thế?”

Tuy nó biết là mình không nên hỏi vấn đề này.

Chuyện tu luyện là thứ cực kỳ riêng tư và bí mật, nói không chừng chính là lá bài tẩy của một tu sĩ.

Hỏi chuyện riêng tư thế này cũng vô duyên chẳng khác gì vừa gặp đã hỏi người ta hôm nay mặc đồ lót màu gì vậy.

Nhưng nó thật sự rất tò mò muốn biết.

Lòng tò mò không chỉ hại chết mèo mà còn hại chết rồng.

“Nếu như ta nói mình cứ luyện xong là nó tự có thì ngươi có tin không?” Tống Thư Hàng đáp rất thành thật.

“Có ma mới tin!” thần long há miệng tung một chiêu long châu vả mặt với Tống Thư Hàng.

Một viên long châu xinh đẹp có cảm giác hư ảo nện lên mặt Tống Thư Hàng, đánh bay đầu của hắn.

Tống Thư Hàng: “...”

Nhìn đi, đây chính là cuộc đời.

Lúc lầy lội thì sẽ rơi đầu.

Khi không lầy lội cũng bay đầu.

Cuộc đời nơi nào cũng phải rơi đầu!

Người thành thật đi đâu cũng chịu thiệt thòi như vậy đấy.

Nhưng lần này.

Đầu của Tống Thư Hàng... cuối cùng cũng không rơi xuống đất.

Dường như Tô thị A Thập Lục ở bên cạnh đã có chuẩn bị từ trước.

Ngay khi Tống Thư Hàng bị long châu dán mặt thì cô đã cất bước đi tới sau lưng Tống Thư Hàng, nhanh chóng nhón chân nhảy nhẹ lên, hai tay đẩy đầu của Tống Thư Hàng, điệu nghệ như đánh bóng chuyền.

Tiểu Thập Lục ngày càng đáng yêu.

“Đánh đẹp lắm.” Bạch Long tỷ tỷ cho A Thập Lục một cái like.

“10 điểm.” Bạch tiền bối gật đầu phụ hóa.

Thần long trên bầu trời lại thấy sướng thêm lần nữa.

Tuy là đầu không bị rơi xuống, nhưng thấy đầu của Bá Tống đạo hữu bị đánh như bóng chuyền thì nó vẫn thấy vui lắm.

Tống Thư Hàng giơ tay chỉnh đầu của mình ngay lại rồi nói: “Nên đôi khi nói thật lại không ai thèm tin.”

“Ừ, cái này thì đúng rồi.” Bạch tiền bối làm chứng cho Tống Thư Hàng: “Ở phương diện bảy kim đan này thì đúng là Thư Hàng cứ chết vài lần là có bảy kim đan đấy.”

“Không phải luyện mà ra à?” thần long hỏi ngược lại.

“Như nhau cả ấy mà.” Bạch tiền bối đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, ý bảo hắn giơ tay ra.

Tống Thư Hàng nghi hoặc giơ tay phải ra.

Bạch tiền bối há miệng, ngay sau đó lại có một viên long châu được hắn phun ra.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Bạch tiền bối cũng biết kỹ năng nhả long châu này ư?

Chương 2058: Hôm nay cũng tràn ngập cảm giác tồn tại

Đây là viên long châu thứ tư!

“Bạch tiền bối đúng là không gì không làm được mà!” Tống Thư Hàng nhìn long châu trong tay, nhịn không được mà cảm thán.

Cảm giác trừ chuyện sinh con ra thì trên đời này không có chuyện gì mà Bạch tiền bối không làm được.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn hoài nghi, nếu như Bạch tiền bối đột nhiên nổi hứng thì nói không chừng pháp tắc thiên địa cũng sẽ bắt đầu tiến hóa, tạo ra pháp tắc khiến đàn ông sinh con để đáp ứng nhu cầu của Bạch tiền bối.

Ngoài ra, nếu như Bạch tiền bối có thể nhả long châu...

Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng rực lên: “Bạch tiền bối, chẳng lẽ trong tay ngươi có bí pháp giúp nhân loại có thể hóa rồng ư?”

“Gì cơ???” Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng với vẻ khó hiểu.

“Đây là long châu của thận long à?” Bạch Long tỷ tỷ nhìn viên long châu trong tay Tống Thư Hàng, sau đó đánh tiếng hỏi thử.

Bạch tiền bối gật đầu đáp: “Đúng vậy, là long châu của thận long.”

“Không phải long châu của Bạch tiền bối ư?” Tống Thư Hàng thất vọng thấy rõ, hắn còn định học bí thuật hóa rồng để sản xuất long châu kiếm tiền.

“Ta không phải rồng thì lấy đâu ra long châu chứ?” Bạch tiền bối cười nói: “Nhưng nếu rảnh rỗi thì nói không chừng ta sẽ nghiên cứu cấu tạo của long châu một phen, tìm hiểu xem long châu được tạo ra kiểu gì. Nói không chừng ta cũng có thể ngưng tụ ra một viên châu của riêng mình ấy chứ.”

“Bạch châu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối liếc Tống Thư Hàng một cái: “Khả năng đặt tên của ngươi tệ quá đấy nhé.”

Tô thị A Thập Lục quay đầu cười trộm.

“Đành chịu thôi, tên công pháp mà ta tu luyện chẳng được mấy cái bình thường. Được trui rèn lâu dần nên tài đặt tên của ta cũng bị kéo xuống cùng tiêu chuẩn đó luôn.” Tống Thư Hàng nhăn nhó nói.

Series Quyền Pháp Căn Nản, series Cương Thủ, series Khiên Đao thuật, series Khắc Kim, tên của công pháp nào cũng nằm sát rạt mặt đất.

“Khả năng đặt tên kém thì đừng có chày cối lấp liếm nữa, thành thật một chút đi.” Bạch tiền bối hôm nay nói chuyện khá huỵch toẹt: “Ngoài ra viên thận long châu này cũng là ngươi giao cho ta đấy.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc thì lập tức nhớ tới chuyện này: “Thận long trong Thực Tiên yến à?”

Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ có một đàn thận long xen lẫn trong thức ăn. Trong đó, tộc trưởng thận long đã tiếp nhận thế giới mộng cảnh của Tống Thư Hàng.

Lúc đó tộc trưởng thận long tung hết bản lĩnh, sáng lập ra một thế giới mộng cảnh có liên quan tới “Tiểu Bạch”. Kết quả không ngờ chơi hơi quá trớn nên đã thu hút sự chú ý của Bạch tiền bối two.

Sau đó tộc trưởng thận long bị Bạch tiền bối two bắt đi làm thú cưng. Trước khi bị bắt thì ngay cả long châu cũng bị Bạch tiền bối two nặn ra, đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau đó... Tống Thư Hàng lại giao viên long châu đó cho Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối dùng nghiên cứu huyễn pháp thận long.

Còn Bạch tiền bối thì giao yêu đan bảy màu của kình yêu có năng lực thận long cho Tống Thư Hàng.

Vì viên long châu thận long này chỉ chuyền qua tay Tống Thư Hàng có một chút, chưa kịp cầm nóng tay nên suýt chút nữa hắn đã quên béng việc này.

Tay trái của Tống Thư Hàng cầm hai viên long châu, tay phải cầm hai viên.

“Đúng rồi, thần long tiền bối. Long châu của tộc trưởng thận long thiếu bản thể ở bên cạnh phối hợp thì có vấn đề gì không?”

Thần long suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chỉ cần ngươi có thể dẫn sức mạnh bên trong thận long châu ra là được.”

“Vậy thì không thành vấn đề.” Bạch tiền bối nói: “Ta đã có thể thoải mái thuyên chuyển năng lượng trong thận long châu rồi, tới lúc đó để ta phối hợp với Thư Hàng là được.”

“Vậy thì đã có bốn viên long châu rồi.” Tống Thư Hàng cười hề hề.

Tô thị A Thập Lục suy nghĩ một lúc rồi lại nhìn về phía Bạch Long Tiên Tử : “Bạch Long tỷ tỷ có cách nào kiếm thêm ba viên long châu không?”

Tiểu Thập Lục đang định kiếm đủ bảy viên long châu cho Tống Thư Hàng đây mà.

“Nếu như là ở trạng thái bình thường thì tạm thời chuyển vài viên long châu tới chỉ là việc nhỏ. Nhưng của bây giờ thì không làm được.” Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu đáp.

“Tiếc quá.” Tô thị A Thập Lục nói: “Nếu như lúc này mà có các tiền bối trong nhóm ở đây thì tốt rồi, Giao Bá tiền bối hẳn là cũng sẽ có long châu.”

“Hay là dùng một phiếu bảo hiểm để gọi vị cái gì cũng có thể bán đạo hữu kia tới rồi mua thêm ba viên long châu nhỉ?” Bạch tiền bối đề nghị.

Trong mắt Bạch tiền bối thì phiếu bảo hiểm = thuật triệu hồi đại lão cái gì cũng có thể bán.

“Hay cứ để ta thử liên lạc với các tiền bối trước đã.” Tống Thư Hàng cũng nói.

Lời nói của Tô thị A Thập Lục và Bạch tiền bối đã nhắc nhở hắn.

Long châu thì có thể mượn tạm từ chỗ các tiền bối mà.

Nên ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào trong giọt máu Thánh Nhân, tiến vào trong linh hồ của kim đan thứ sáu và thứ bảy.

Hắn kích hoạt mã QR kim đan và kim đan mạng lưới.

Mấy đại lão thông qua mã QR kim đan để thêm bạn với hắn đều có một đống chức năng riêng, có thể thông qua cách thức truyền công từ xa để gửi tin nhắn đính kèm tới để trao đổi với hắn.

Nhưng do thực lực bản thân Tống Thư Hàng không đủ nên vẫn chưa học được cách truyền công từ xa này.

Nhưng lần trước, khi đối mặt với đại lão quả cầu béo, trước dục vọng sống còn mãnh liệt của Tống Thư Hàng thì mã QR kim đan cũng hắn đã chủ động gửi yêu cầu xin giúp đỡ từ tất cả các đại lão đã thêm bạn với hắn.

Cho nên... chỉ cần ý niệm đủ mãnh liệt thì hắn có thể thông qua mã QR kim đan để gửi tín hiệu xin giúp đỡ tới bạn bè của mình.

“Các tiền bối, đặc biệt là các tiền bối và đại lão họ nhà rồng xin cho ta mượn long châu dùng một lúc.” Trong đầu Tống Thư Hàng liên tục nhấn mạnh suy nghĩ này.

Bởi vì đây là lần đầu tiên chủ động làm thế nên hắn cố gắng đơn giản hóa nội dung suy nghĩ trong đầu mình xuống.

Còn chuyện báo đáp sau khi mượn dùng long châu thì đợi liên hệ xong lại thương lượng cũng được.

Khởi động đi, chức năng liên lạc của mã QR!

Tống Thư Hàng ra sức nín thở tập trung, nín tới mức mặt mày cũng đỏ bừng.

Hồi lâu sau.

Cuối cùng thì mã QR kim đan cũng lóe sáng.

Nó bắt đầu gửi tin tức xin giúp đỡ cho bạn bè của Tống Thư Hàng theo ý chí của hắn.

Một phần bạn bè đã chọn ra từ trước nhận được tin tức.

[Ting ~ Bá Tống xin ngươi giúp đỡ từ xa, nội dung cụ thể là: Xin vay một viên long châu, đồng ý giúp đỡ hắn từ xa một phen?]

[Ting ~ Hà Chỉ Ma Đế từ chối yêu cầu giúp đỡ từ xa của ngươi: Tin nhắn đính kèm: ...]

[Ting ~ Bất Diệt Chi Chủ từ chối yêu cầu giúp đỡ từ xa của ngươi.]

Hai vị đại lão đang ở trong sổ đen này cũng nhận được lời xin giúp đỡ của Tống Thư Hàng, sau đó cũng lạnh lùng từ chối ngay lập tức.

Chủ yếu là trình độ của hai vị này cực cao, thuộc hàng đại lão đứng đầu dưới Thiên Đạo nên lời thỉnh cầu mà Tống Thư Hàng gửi đi căn bản không tránh bọn họ được.

[Ting ~ Bạn xấu Thiên Đế truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn đính kèm: Chào Tống tiền bối, đây là phúc lợi năng lượng của hôm nay.]

[Ting ~ Minh hữu quả cầu béo ý chí lưới rồng đã đồng ý lời xin giúp đỡ của ngươi, bắt đầu tiến hành giúp đỡ từ xa.]

“Được rồi!” Tống Thư Hàng mừng rỡ nói.

Thành công thật rồi.

Ý chí lưới rồng đại biểu cho thế giới hắc long, cô ấy nhận giúp đỡ... sẽ không đưa hết long châu ở thế giới hắc long sang đây đấy chứ? Hoặc là cô ấy cũng có long châu riêng của mình?

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử giúp ngươi chuyển tiếp cho Rồng Đốm two, chuyển tiếp thất bại...]

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ừ, lại là Trình Lâm Tiên Tử đã “chết đến mức không thể chết hơn”.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử đã chuyển tiếp cho Rồng Đốm two lần nữa, chuyển tiếp thất bại...] x10 lần.

Hình như hôm nay Trình Lâm Tiên Tử rất rảnh rỗi.

Ngay sau đó trong đầu Tống Thư Hàng đã bị spam kín.

Tiếng ting ting đầy ma lực kia vang lên không dứt bên tai hắn.

Chỉ trong thời gian chưa tới một giây mà Trình Lâm Tiên Tử đã chuyển tiếp giúp Tống Thư Hàng gần 300 lần.

Hôm nay tiên tư đang ra sức tăng cường cảm giác tồn tại của mình.

Chương 2059: Nickname đáng yêu mới

Trong chư thiên vạn giới này, chỉ có Trình Lâm Tiên Tử mới dám lớn lối kêu réo đại lão Rồng Đốm như thế.

Nếu như những kẻ khác mà dám réo đại lão Rồng Đốm kiểu đó thì đã bị bóp chết ngay và luôn rồi. Trừ khi trở thành một con sâu cấn tay, đồng loại với Tống Thư Hàng trước kia thì mới không sợ bị bóp chết ngay và luôn, ít nhất thì cũng đỡ được một hai cái bóp rồi mới chết.

Đại lão Rồng Đốm cũng rất kiên nhẫn chịu đựng, dù Trình Lâm Tiên Tử kêu réo bao nhiêu lần thì hắn đều bấm từ chối không chút do dự.

Cứ như vậy, Trình Lâm Tiên Tử và đại lão Rồng Đốm đã dùng đầu của Tống Thư Hàng làm “chiến trường”, bắt đầu tiến hành đợt so kè sức chịu đựng, để xem ai chịu không nổi mà đầu hàng trước.

Dù là Trình Lâm Tiên Tử hay đại lão Rồng Đốm thì sức kiên nhẫn của họ đều tính bằng đơn vị vạn năm. Nếu như giữa hai bên không có ai chịu thỏa hiệp trước thì nó sẽ biến thành lần so kè kéo dài vạn năm!!

Mười hai giây sau...

Có người gục ngã giữa sa trường!

Cuộc chiến vạn năm vừa bắt đầu thì đã có người chịu không nổi mà làm bể kèo cuộc “đại chiến vạn năm” này.

Người vừa nằm sấp chính là Tống Thư Hàng.

Hắn thật sự nhịn không được.

Mười hai giây, Trình Lâm Tiên Tử đã gửi gần vạn tin chuyển tiếp cho đại lão Rồng Đốm mà không biết mệt là gì. Còn đại lão Rồng Đốm thì từ chối gần vạn lần không chút nương tay.

Bây giờ trong đầu Tống Thư Hàng chỉ toàn là tiếng “ting ting ting”.

Tiếng này vang lên ngay trong đầu nên có bịt tai cũng vô dụng.

Vì nghe quá nhiều khiến Tống Thư Hàng sinh ra phản ứng buồn nôn mỗi khi nghe thấy tiếng “ting~”, thai còn chưa kịp mang thì nôn nghén đã tới trước, phục vụ chu đáo đến mức khiến cho người ta không khỏi bấm like.

“Oẹ, mong Trình Lâm Tiên Tử thương tình nương tay.” Tống Thư Hàng thều thào nói.

Nhưng thật đáng tiếc, Trình Lâm Tiên Tử không nhận được tiếng rên rỉ của hắn. Nếu không gửi tin nhắn bằng mã QR kim đan thì Trình Lâm Tiên Tử không cách nào cảm ứng được.

Dù sao thì cũng cách muôn đèo vạn suối mà.

Trình Lâm Tiên Tử tăng nhanh tần suất chuyển tiếp cho đại lão Rồng Đốm lên gấp mấy lần.

Tống Thư Hàng đã tiến vào hình thức thoái hóa tuổi già, lúc này đầu óc của hắn không thể làm được gì, chỉ có thể liên tục xử lý phản hồi từ trận chiến đo sức chịu đựng của Trình Lâm Tiên Tử và đại lão Rồng Đốm.

Não bị quá tải. Cuối cùng...

Đại lão Rồng Đốm thấy phiền nên có phản ứng.

[Ting ~ Rồng Đốm đổi tên tài khoản thành Tiểu Ban Ban, ting ~ Tiểu Ban Ban đã đưa ngươi vào sổ đen.]

Tống Thư Hàng ngu người: “???”

Lại đặt cái nickname đáng yêu như Tiểu Ban Ban luôn cơ à.

Còn nữa, hắn bị Tiểu Ban Ban đưa vào sổ đen?

Sao lại như vậy chứ? Tại sao lại như vậy cơ chứ?

Người dùng tuyệt chiêu “réo tên cùng năm tháng” để gọi Rồng Đốm tiền bối là Trình Lâm Tiên Tử mà, tại sao hắn cũng bị đại lão Rồng Đốm kéo vào sổ đen chứ?

Cảm giác này giống như một người cha trầm ổn, một nhóc siêu quậy và một người qua đường A ngồi nghỉ cùng một chỗ.

Nhóc siêu quậy kia liên tục quấy rối người cha trầm ổn nọ.

Sau đó người cha kia tức giận xoay người nện cho người qua đường A một cú đấm tình cha trời giáng.

Người qua đường A mới vô tội làm sao?

Cho dù ngươi thương con gái của mình thì cũng không thể đối xử với ta như vậy chứ!

Nhưng chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã hiểu rõ tại sao đại lão Rồng Đốm lại làm như vậy.

…

Sau khi đại lão Rồng Đốm đổi tên + Bạch Long tỷ tỷock Tống Thư Hàng thì Trình Lâm Tiên Tử lại chuyển tiếp thất bại.

Nhưng nguyên nhân chuyển tiếp thất bại lần này lại khác trước.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử chuyển tiếp cho Rồng Đốm, chuyển tiếp thất bại… Không tìm thấy người dùng này.]

Trình Lâm Tiên Tử ngừng thao tác chuyển tiếp.

Không tìm thấy người dùng này?

Vậy thì có hai khả năng.

Một là Rồng Đốm đã thoát ra khỏi nhóm, nhưng khả năng này rất thấp… cũng không phù hợp với tính cách của đại lão Rồng Đốm.

Thứ hai chính là đối phương đã đổi tên.

Nên Trình Lâm Tiên Tử lại mở hình thức thao tác mới.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử dùng chức năng hậu trường từ xa.]

Đây là cái gì?

Chính bản thân Tống Thư Hàng cũng không biết mã QR kim đan của mình lại có nhiều chức năng khó đỡ như thế.

Nói chung thì vẫn là do cảnh giới của hắn không đủ, rõ ràng sở hữu quyền hạn cao nhất, nhưng thủ đoạn thao tác cụ thể lại không đủ nên mã QR kim đan vẫn chưa update phiên bản mới.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử xin dùng quyền kiểm tra tạm thời, có đồng ý hay không?]

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, thao tác này của Trình Lâm Tiên Tử là tiến hành xin thông qua linh quỷ của hắn.

Linh quỷ này…

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Hắn nhớ rõ, sau khi mình và Vũ Nhu Tử cùng lấy được linh quỷ đầu tiên thì sau này đã bị thư sinh thủy tinh cưỡng chế mượn đi. Khế ước quan hệ giữa hắn và linh quỷ đầu tiên vẫn còn đó, nhưng khế ước đang ở trong trạng thái khiếm khuyết rất kỳ lạ.

Linh quỷ thứ hai... chắc chắn hắn vẫn còn linh quỷ thứ hai mới đúng, hơn nữa tồn tại của linh quỷ này ắt hẳn cũng rất đặc biệt. Cảm giác kỳ lạ này... hẳn và linh quỷ thứ hai của hắn đã vào nơi nào đó tương tự như phòng tối Thiên Đạo thì phải?

Sau đó là linh quỷ thứ ba hiện tại.

Hắn không nhớ gì nhiều về linh quỷ thứ ba này, chỉ biết là một hôm nào đó vừa tỉnh dậy thì linh quỷ thứ hai đã biến thành linh quỷ thứ ba này.

Nay xem ra linh quỷ thứ ba này có liên hệ sâu xa gì đó với Trình Lâm Tiên Tử.

[Đồng ý!] Tống Thư Hàng mở quyền kiểm tra tạm thời cho Trình Lâm Tiên Tử.

Hắn thích đi cà khịa nhất đấy.

Khi hắn bấm đồng ý thì đã quên béng chuyện mới một giây trước mình hãy còn đang trong trạng thái dị ứng và buồn nôn.

Bệnh Tam Lãng giai đoạn cuối có một thời gian tự tìm đường chết rất đặc biệt, ấy chính là không nhớ được cái gì quá năm giây.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn đính kèm: Tiểu Thư Hàng ngươi phối hợp hay lắm. Ngươi cứ chờ ở đó, để xem ta lấy được long châu cho ngươi kiểu gì nhé! Tưởng đổi tên là có thể thoát được tuyệt chiêu chuyển tiếp của ta à? Ngây thơ hết sức!]

Nói xong, Tống Thư Hàng cảm ứng được Trình Lâm Tiên Tử đã thông qua linh quỷ để bắt đầu sử dụng quyền kiểm tra tạm thời. Bắt đầu tìm kiếm trong danh sách bạn bè của Tống Thư Hàng.

Tìm hết một lần từ đầu chí cuối.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn đính kèm: Rồng Đốm đâu?]

“Trong sổ đen, hắn đổi tên thành Tiểu Ban Ban rồi.” Tống Thư Hàng nói với linh quỷ.

Hắn bán đứng đại lão Rồng Đốm không chút do dự.

Tống Thư Hàng vừa nói xong thì Trình Lâm Tiên Tử lập tức kiểm tra sổ đen.

Nhưng cô lại không thể vào sổ đen được.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử xin kéo Tiểu Ban Ban ra khỏi sổ đen, đưa vào danh sách minh hữu, có đồng ý hay không?]

Tống Thư Hàng lập tức chọn đồng ý.

...

Nơi Rồng Đốm đang ẩn cư.

[Ting ~ Bá Tống Huyền Thánh mong được đưa ngươi ra khỏi sổ đen, đưa vào danh sách minh hữu, có đồng ý hay không?]

“Từ chối.” Đại lão Rồng Đốm ngáp một cái.

Đưa về danh sách minh hữu là không có cửa rồi, đời này cũng sẽ không chuyển lại nữa. Vào sổ đen cứ như về nhà vậy, hai đồng chí trong đó cũng là tồn tại có tiếng trong chư thiên vạn giới, ở nơi này cũng không thể xem như mất thân phận được, nó cực kỳ thích ở đây.

...

[Ting ~ Tiểu Ban Ban từ chối chuyển ra khỏi sổ đen.]

“Qủa nhiên là vậy.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Hắn vẫn hoài nghi thứ này căn bản không phải sổ đen gì hết mà là nhóm khách vip.

Chương 2060: A, viên long châu này có độc ~

Khi hắn đưa đại lão phe địch vào sổ đen thì mã QR kim đan sẽ thân thiết và chân thành nhắc nhở đối phương là Tống mỗ hắn đã kéo người ta vào sổ đen.

Khi hắn muốn chuyển người ta ra khỏi sổ đen thì còn phải nhận được sự đồng ý của đối phương.

Mỗi lần hắn “cầu cứu” thì nhóm trong sổ đen cũng sẽ nhận được tin tức, căn bản không thể chặn được.

Thậm chí hôm nay dù Trình Lâm Tiên Tử đã dùng quyền kiểm tra tạm thời để tra danh sách bạn bè thì cũng không thể cưỡng chế kiểm tra sổ đen được.

Nhắm thẳng vào bạn bè, bảo vệ kẻ địch kín kẽ.

Đây là sổ đen khỉ khô gì đây?

Đây rõ ràng là danh sách đại gia vip, đủ loại đặc quyền.

Chẳng trách lần trước muốn kéo Bất Diệt Chi Chủ ra thì nó lại chơi xấu không thèm ra. Mấy danh sách khác làm gì dễ chịu như sổ đen chứ?

Rề rà cả buổi trời, dường như ngay cả người có nhiều thủ đoạn thao tác nhất như Trình Lâm Tiên Tử “đã chết” cũng không thể làm gì Tiểu Ban Ban.

Trình Lâm Tiên Tử ngừng thử nghiệm.

[Ting ~ Tiểu Ban Ban truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn đính kèm: Ha ha ha, ông đây mãi mãi là ông của ngươi.]

Tống Thư Hàng ôm đầu nhìn trời, mệt tim muốn về hưu quá.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì lại có một thông báo vang lên.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử đã đưa ngươi vào sổ đen, đang tiến hành đồng bộ, Trình Lâm Tiên Tử đã bị ngươi đưa vào sổ đen.]

“Nhìn trời!” chuyện mà Tống Thư Hàng lo lắng nhất đã xảy ra.

Sau khi các đại lão biết chỗ hay của sổ đen xong thì nói không chừng tất cả đều muốn ở lì trong đó, không chịu đi ra.

[Ting ~ Trình Lâm Tiên Tử trong sổ đen đã giúp ngươi chuyển tiếp cho Tiểu Ban Ban cùng ở trong sổ đen, bắt đầu chuyển tiếp... chuyển tiếp thất bại, Tiểu Ban Ban từ chối chuyển tiếp.]

Tống Thư Hàng: “...”

Danh sách bạn bè bình thường không thể liên lạc với sổ đen được.

Nhưng cùng ở trong sổ đen có thể liên lạc với sổ đen.

Tuy rằng ông ngươi vẫn là ông ngươi, ông... Không đúng, cái này không đúng, cái từ đối ứng với ông không thích hợp để hình dung Trình Lâm Tiên Tử xinh đẹp như hoa được.

Gần đây dục vọng sống còn của Tống Thư Hàng rất kỳ lạ, lúc mạnh lúc xìu, giống như diễn viên trong mấy bộ phim nhiệt huyết vậy. Lúc xìu thì đám tôm tép cũng đánh không lại, khi mạnh thì ngay cả boss cuối cũng có thể một đao chém chết.

Tiểu Ban Ban chặn chuyển tiếp không chút lưu tình, nhưng mọi thứ lại bước vào tình trạng hệt như ban đầu.

Trình Lâm Tiên Tử bắt đầu spam liền tù tì để réo Tiểu Ban Ban, tốc độ spam ngày càng nhanh.

Tiếng ting ting ting vang lên trong đầu Tống Thư Hàng liên tục.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Lần này hắn không ngã xuống.

Khả năng nhẫn nại và thích ứng của hắn đều đứng đầu thiên hạ.

Chỉ cần trải qua một lần thì đến lần thứ hai, cơ thể hắn sẽ nhanh chóng sinh ra tính đề kháng.

Tiếng ting ting spam cũng vậy, chỉ cần quen với nó thì những gì còn lại đối với Tống Thư Hàng chỉ là quá trình nhịn đau mà thôi.

Làm quen với đau đớn, nhịn đau, hưởng thụ cơn đau.

Cuộc đời của đàn ông đích thực chính là như thế, khi học được cách tìm vui trong đau khổ thì khi gặp đau đớn lớn hơn nữa cũng phải mỉm cười nghênh đón, chôn sâu đau đớn và áp lực ở tận đáy lòng, giữ nụ cười tươi lại cho người thân nhìn thấy.

[Ting ~ Tiểu Ban Ban xin chuyển ra khỏi sổ đen.]

Xem ra Rồng Đốm two tiền bối cuối cùng cũng nhịn không được mà muốn trốn ra khỏi sổ đen.

“Ha ha ha ha ha, Tiểu Ban Ban ngươi cũng có ngày hôm nay.” Tống Thư Hàng cười ha hả, chọn “không” chẳng chút do dự.

Lúc này cuối cùng hắn cũng cảm nhận được “điểm sướng” của Bất Diệt Chi Chủ khi từ chối chuyển ra khỏi sổ đen lần trước. Ban đầu là ngươi Bạch Long tỷ tỷock ta, kéo ta vào sổ đen. Bây giờ muốn ta đi thì ta sẽ đồng ý chắc?

“Tình yêu không phải anh muốn bán là bán, muốn mua là mua ~*” Tống Thư Hàng đang rất high, thân thể bằng gỗ lắc lư.

(*)Lời bài hát “Mua bán tình yêu”

Cà khịa đại lão vốn là một chuyện khiến người ta sinh nghiện.

Mặc kệ đại lão này có phải quân mình hay không, dù sao thì cứ cà xong lại muốn khịa tiếp.

Về phần cà khịa đại lão xong, đặc biệt là hậu quả sau khi cà khịa đại lão phe mình ấy à, dục vọng sống còn của Tống Thư Hàng lại teo mất tiêu rồi, hắn căn bản chưa thể nghĩ nhiều như thế.

Tô thị A Thập Lục vỗ Tống Thư Hàng một cái.

Nhưng hắn không có phản ứng gì.

“Thằng bé này hết cứu rồi.” Bạch Long tỷ tỷ cảm thán.

“Lúc trước hắn đột nhiên thộn mặt ra ta còn tưởng là hắn điên thật rồi ấy chứ.” Thần long bổ sung.

Không biết từ lúc nào mà Bạch tiền bối đã cầm một ly nước trái cây trong tay, hắn xoay ống hút rồi nói: “Có hai ý thức cường đại đang dùng đầu óc của Tống Thư Hàng làm chiến trường để trao đổi với nhau.”

[Ting ~ Tiểu Ban Ban đồng ý với yêu cầu chuyển tiếp của Trình Lâm Tiên Tử.]

Cuộc chiến của hai cha con nhà này cuối cùng vẫn là đại lão Rồng Đốm two thỏa hiệp trước tiên, chứ không thật sự trở thành cuộc chiến kéo dài vạn năm.

[Ting ~ Tiểu Ban Ban mở hình thức trao đổi bằng chữ viết từ xa.]

Tống Thư Hàng: “...”

Bây giờ cuối cùng Tống Thư Hàng cũng xác định được một việc, những đại lão có thực lực càng cao, cảnh giới càng mạnh thì thao tác trên mã QR kim đan lại càng nhiều.

Cả Trình Lâm Tiên Tử cũng chỉ có thể dùng cách gửi 1 điểm năng lượng để gửi tin nhắn nhằm trao đổi với Tống Thư Hàng.

Nhưng đại lão Rồng Đốm two thì lại có thể mở ra cả một hình thức trao đổi mới.

Ngay sau đó, trước mắt Tống Thư Hàng xuất hiện một đóa sen, trên hoa sen có thứ giống như chữ viết ẩn hiện.

Tiểu Ban Ban: [Hôm nay là lần đầu tiên Trình Lâm làm nũng với ta lâu như thế sau gần vạn năm.]

Tống Thư Hàng: “...”

Ngài gọi cái thao tác quấy rối “réo tên cùng năm tháng” đó là làm nũng á?

Tiểu Ban Ban: [Hôm nay ta rất vui.]

Tiểu Ban Ban: [Nên ngươi nhất định phải chết, Bá Tống.] Câu này vừa lóe lên thì đã bị đại lão Rồng Đốm two xóa đi.

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều là tu luyện giả, nhãn lực của người này tốt hơn cả người kia.

“Ngươi đắc tội với vị này rồi à?” Bạch tiền bối hỏi.

“Vị này là ai thế? Nhìn cái tên này mà ta cứ có cảm giác khó chịu thế nào ấy.” Thần long lên tiếng, đây là áp chế trình độ từ trong tiềm thức.

Rõ ràng là một cái tên rất đáng yêu, nhưng đối mặt với cái tên này thì thần long lại thấy toàn thân cứng ngắc.

“Cảm giác vị Tiểu Ban Ban này là một tồn tại mạnh đến mức đáng sợ, tồn tại cỡ này chỉ cần một câu nói cũng có thể kéo sức mạnh thiên địa tới tạo thành nguyền rủa, Thư Hàng ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Bạch Long tỷ tỷ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “...”

Thật ra từ đầu chí cuối hắn chỉ bấm “không” có một cái thôi mà.

Tiểu Ban Ban: [Long châu của ta thì không thể cho ngươi mượn được, trừ khi ngươi không muốn sống nữa.]

Thấy câu này, chẳng biết tại sao Tống Thư Hàng lại tự tưởng tượng ra một cảnh tượng – Hắn nhận lấy long châu mà đại lão Rồng Đốm two gửi tới, sau đó đột nhiên hét thảm một tiếng rồi ngã vật ra, sau đó rên rỉ: “A, viên long châu này có độc.”

Hắn chỉ đột nhiên nghĩ tới cái này mà thôi.

Nhưng ngay sau khi hắn tự tưởng tượng xong thì trên bảng chữ lại hiện lên một dòng:

Bá Tống: [A ~ Viên long châu này có độc.]

Tiểu Ban Ban: [...]

Tiểu Ban Ban: [Ta nói cho ngươi biết, loại như ngươi vào phim thì chắc chắn không sống quá ba tập, ngươi có tin không?]

Bá Tống: [Ừ, ta tin chứ. Hơn nửa năm này, chia đều ra thì đúng là có chuyện ba tập chết một lần thật.]

Tiểu Ban Ban: [...]

Tiểu Ban Ban: [Đừng có tổ lái, long châu của ta không thể cho ngươi mượn được. Nhưng ta có một viên long châu của... con trai ta, có thể cho ngươi mượn dùng một lúc.]

Chương 2061: Tức Vì Nó Không Biết Phấn Đấu!

Đại lão Rồng Đốm có con á?

Trước giờ Tống Thư Hàng cứ tưởng đại lão Rồng Đốm độc thân, không ngờ nó có cả con trai luôn rồi.

Tiểu Ban Ban: "Không nói nhảm với ngươi nữa, chuẩn bị xong rồi, bây giờ ta sẽ truyền long châu cho ngươi."

Dứt lời, hoa sen và bảng viết chữ đều biến mất.

Ngay sau đó bên cạnh Tống Thư Hàng có một cổng không gian lớn bằng nắm tay bị cưỡng ép mở ra.

Thần long ở bên cạnh thấy cảnh này thì râu rồng giật nhẹ. Hôm nay nó đã thấy người khác cưỡng ép đột phá hệ thống phong tỏa không gian ở bí địa thí luyện Kim Nguyệt thánh sơn Gars hai lần liền.

Cả Bạch Thánh và vị Tiểu Ban Ban thần bí này đều có thể thi triển sức mạnh không gian mà không cần quan tâm gì đến hệ thống phong tỏa không gian ở thánh sơn thí luyện.

Xem ra đã đến lúc phải đổi mới, thăng cấp hệ thống phong tỏa không gian ở thánh sơn lên rồi.

Sau khi cổng không gian lớn bằng nắm tay mở ra, có một viên long châu màu trắng đen đan xen rơi vào tay Tống Thư Hàng. Không hổ là long châu của con trai đại lão Rồng Đốm, ngay cả long châu cũng có vằn, gen di truyền mới mạnh làm sao.

Tống Thư Hàng rất tò mò muốn biết rốt cuộc con trai của đại lão Rồng Đốm là ai?

Nhưng đại lão Rồng Đốm không hề cho hắn cơ hội để hỏi, tạm thời hắn đành phải giữ thắc mắc này lại trong lòng.

Chờ sau này có cơ hội lại hỏi thử.

"Được năm viên long châu rồi." Trên tay trái của Tống Thư Hàng cầm long châu của A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ, còn tay phải thì cầm long châu của Bạch tiền bối, thần long và con trai

Rồng Đốm two.

Vẻ mặt của thần long khá phức tạp.

Lẽ nào tên này thật sự muốn gom đủ bảy viên long châu ư?

[Ting~ Tiểu trợ lý lưới rồng đã chuẩn bị đâu vào đấy, mời Bá Tống chuẩn bị nhận long châu.]

Sau khi thông báo kết thúc, bên cạnh Tống Thư Hàng lại xuất hiện một cổng không gian cỡ nhỏ.

“Cái thứ ba.” Thần long ngửa mặt lên trời thở dài. Hệ thống phong tỏa không gian của thánh sơn nhà bọn họ đã thành hoa viên sau nhà người ta luôn rồi, đại lão nào cũng vận dụng pháp thuật không gian cực mượt.

Không được, xong lần này phải lập tức đổi mới, thăng cấp toàn diện hệ thống phòng ngự phong tỏa không gian, phải tranh thủ hoàn thành sớm để các thí luyện giả ở đợt thí luyện sau cảm nhận được uy lực đáng sợ của hệ thống phong tỏa không gian.

Sau khi cổng không gian cỡ nhỏ mở ra, tay của mỹ nhân da đen Côn Na nữ sĩ vươn ra, trong lòng bàn tay cô có một viên long châu màu đen.

“Chẳng lẽ đây chính là long châu của hắc long?” Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

Tay của Côn Na nữ sĩ thả long châu vào trong tay Tống Thư Hàng, sau đó cô xua tay. Thể tích của thế giới thể hắc long khổng lồ như vậy, nếu nó phun long châu ra thì viên long châu đó ít nhất cũng phải lớn bằng một tỉnh vừa và nhỏ.

“Nói chung là cảm ơn nhé.” Tống Thư Hàng nói, phần ân tình này phải nhớ kỹ.

Tay của Côn Na nữ sĩ ra dấu “OK” sau đó lùi về cổng không gian, chớp mắt đã biến mất.

“Được sáu viên rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Chỉ cần một viên nữa là gom đủ bảy viên.

“Phải đi đâu kiếm viên long châu cuối cùng đây?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Trong tay Bạch tiền bối còn viên long châu nào nữa không?”

Những lúc như thế này đương nhiên phải hỏi Bạch tiền bối vạn năng trước.

“Có lẽ còn cũng có lẽ không, không nhớ nổi. Nhưng dù trong tay ta còn long châu thì chắc phẩm cấp của nó cũng không cao lắm, nếu không ta nhất định sẽ có ấn tượng.” Bạch tiền bối trả lời.

Bây giờ trong tay Tống Thư Hàng có sáu viên long châu, mỗi viên đều có lai lịch khác nhau. Nếu lấy long châu bình thường làm viên cuối cùng góp vào cho đủ số, còn không bằng chờ rời khỏi đây lại tìm long châu khác tốt hơn.

“Nếu vậy...” Trong đầu Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Nếu bây giờ hắn lấy ra một số bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiền bối ra thì không biết có thể triệu hồi cha rùa thông qua tiểu thư rùa tai ương không nhỉ?

Hắn nhớ cha rùa có tạo hình thân rùa đầu rồng giống Bá Hạ (1), oai phong vô cùng. Nếu có đầu rồng, nói không chừng nó cũng cũng có long châu thì sao?

Nhưng nghĩ lại, hắn vẫn từ bỏ ý nghĩ đầy cám dỗ này.

Bởi vì nếu cha rùa đến đây, khả năng lớn nhất là thưởng cho hắn một phát Long Hống pháo chứ không phải một viên long châu.

Hơn nữa cũng chưa xác định được cha rùa có long châu hay không.

Tống Thư Hàng lại bắt đầu vắt hết óc suy nghĩ.

“Mà trừ long châu ra thì có thể dùng loại châu khác thay thế không?” Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Thần long đáp: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như con mắt Thánh Nhân Nho gia chẳng hạn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thần long: “...”

Nếu tròng mắt dùng được thì ta móc hai viên ra cho ngươi luôn đấy, đồ đần! Ngươi xem long châu của chân long bọn ta là thứ gì hả?

“Xem ra là không được.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Sau đó hắn nhìn Tô Thị A Thập Lục.

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên mất cô ấy!” Tống Thư Hàng bỗng cười to.

Sau đó hắn thi triển Hỏa Diễm Thế Thân Pháp mới học được.

Trong lửa, A Thập Lục lớn được ngưng tụ ra.

Lần này Thập Lục lớn không tự sát ngay. Cô đang chờ thời cơ, muốn xem thử có cơ hội chui ra khỏi bộ thế thân lửa này, lại đi chiếm đoạt thân thể của những sinh vật khác hay không.

Mặc dù có lẽ tỷ lệ thành công rất thấp nhưng sống trên đời, dù sao cũng phải có một nguyện vọng và hy vọng chứ đúng không?

“Thập Lục lớn, cô có long châu không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thập Lục lớn ngẩng đầu, nhìn Thư Hàng với ánh mắt khinh miệt.

“Nếu cô có long châu...” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Không chừng ta có thể nghiên cứu cách giúp cô tách khỏi Hỏa Diễm Thế Thân Pháp.”

Dù sao Hỏa Diễm Thế Thân Pháp là pháp thuật bảo mệnh, hắn cũng muốn môn pháp thuật này của bản thân được bình thường.

Hai mắt Thập Lục lớn sáng lên.

Nhưng ngay sau đó cô lại cúi đầu thất vọng.

Cô không có long châu.

“Vậy ta xé một phiếu bảo hiểm triệu hồi cái gì cũng có thể bán tiền bối đến đây nhé.” Tô Thị A Thập Lục lấy ra một phiếu bảo hiểm nói.

Trên người đại lão cái gì cũng có thể bán có đủ loại hàng tốt, ắt hẳn cũng có vật quý giá như long châu.

“Ta nhắc trước các vị một điều.” Lúc này thần long lên tiếng: “Lát nữa lúc chúng ta tu luyện Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp thì cần phải kích hoạt sức mạnh trong long châu để tiến hành phối hợp. Hơn nữa chủ nhân của long châu phải còn sống mới được.”

Sáu viên long châu trong tay Tống Thư Hàng đều có sức sống tràn đầy, chứng tỏ chủ nhân của chúng đang ở trạng thái rất tốt.

Nhưng nếu là long châu giao dịch mua bán rất có thể là long châu do rồng chết để lại. Loại long châu này không thể dùng để tu luyện Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp.

Suy cho cùng thứ mà phương pháp sinh nguyên anh này cần là sức sống sinh mệnh, nếu long châu mang đầy tử khí thì còn sinh cái quái gì nữa?

“Có lẽ trong tay đại lão cái gì cũng có thể bán có long châu còn sống? Dù sao hầu như cái gì ngài ấy cũng có thể bán mà.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Nếu không được nữa thì hỏi đại lão cái gì cũng có thể bán thử xem có thể mượn một viên long châu từ trong tay chân long còn sống hay không, sau khi dùng xong sẽ trả lại.

“Vậy ta triệu hồi đây.” Tô Thị A Thập Lục kích hoạt một phiếu bảo hiểm.

Ngay sau đó, trong hư không sinh ra dao động không gian.

Thần long tức đến nổi cong cả sừng rồng. Nó tức vì phòng ngự của thánh sơn Gars quá cùi bắp! Tức vì nó không biết phấn đấu!

Bốn lần rồi, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, đây đã là người thứ tư không xem sự tồn tại của hệ thống cầm cố ở thánh sơn Gars ra gì.

Sau khi trong hư không sinh ra dao động không gian...

Một bàn tay to đột nhiên vươn ra, tóm lấy Thập Lục lớn rồi biến mất.

Tống Thư Hàng: “...”

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Ừ, đây mới là chức năng thật sự của phiếu bảo hiểm, cứu thoát Tô Thị A Thập Lục ngay lúc nguy hiểm.

Hình như không có vấn đề gì.

Nhưng... đại lão cái gì cũng có thể bán... cứu sai đối tượng rồi.

Chú thích:

Bá Hạ: Theo truyền thuyết rồng sinh chín con, Bá Hạ là con trưởng của rồng, có hình dáng thân rùa đầu rồng, mang sức mạnh vượt bậc.

Chương 2062: Chủ Nhân, Có Tin Tức Thú Vị

Tô Thị A Thập Lục nhìn bàn tay to biến mất hỏi: “Hay là xé thêm một phiếu bảo hiểm nữa?”

Cô cảm thấy ngoài thể chất có chút vấn đề ra, không chừng bản thân cô còn có năng lực dễ bị người khác nhận nhầm. Còn nhớ trước kia lúc An Tri Ma Quân lao từ trên trời xuống muốn bắt cô, ai ngờ lại bắt nhầm Thư Hàng ở bên cạnh cô mang đi.

Hơn nữa nếu nhớ kỹ lại, lúc cô còn còn nhỏ những chuyện tương tự thế này cũng từng xảy ra mấy lần.

“Đừng xé nữa, phí lắm. Sau khi phát hiện cứu sai người thì đại lão cái gì cũng có thể bán sẽ liên hệ lại với chúng ta nhanh thôi.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Nếu biết cách dùng, một phiếu bảo hiểm chính là thủ đoạn bảo mệnh, không thể lãng phí như vậy.

Hơn nữa hắn rất tin tưởng dịch vụ của đại lão cái gì cũng có thể bán, đại lão đã treo biển làm ăn hàng nghìn hàng vạn năm, chất lượng dịch vụ khỏi phải bàn.

Dù là khách hàng mà ngài ấy rất chán ghét nhưng chỉ cần chịu ra giá gấp mấy lần, đều mua được thứ tốt từ chỗ ngài ấy. Hơn nữa bảo đảm là hàng chất lượng cao, không lừa già gạt trẻ!

Một khi giao dịch xảy ra vấn đề, đại lão cái gì cũng có thể bán cũng sẽ xử lý kịp thời.

Mua đồ ở chỗ ngài ấy, yên tâm hơn hẳn!

Tống Thư Hàng hiểu đại lão cái gì cũng có thể bán rất rõ, hắn thật lòng muốn kết bạn với đại lão.

Đúng rồi, vì để đại lão cái gì cũng có thể bán phát hiện bản thân bắt sai người sớm một chút, Tống Thư Hàng búng tay nhẹ một cái giải trừ Hỏa Diễm Thế Thân Pháp.

…

Mấy phút trước.

Trong thế giới Tà Liên.

Đại lão cái gì cũng có thể bán đang tiến hành giao dịch với sủng vật số một mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng nói không sai.

Dù là người đại lão cái gì cũng có thể bán chán ghét nhưng chỉ cần chịu ra giá gấp mấy lần mua đồ ở chỗ hắn, đại lão có thể dâng tặng nụ cười nghề nghiệp chuyên nghiệp nhất, hoàn thành giao dịch.

Đây có thể là dịch vụ “nụ cười Trường Sinh Giả” có giá rẻ nhất chư thiên vạn giới.

Lúc này đại lão cái gì cũng có thể bán hơi căng thẳng, hắn luôn ở trạng thái nhấp nhổm muốn chạy trốn.

Lần trước bị Bạch tiền bối two bắt đi một lần, đối với đại lão cái gì cũng có thể bán thì thế giới Tà Liên này là một nơi cực kỳ nguy hiểm, có thể không bước vào tốt nhất không nên bước vào.

Hơn nữa tiếng tăm của các chúa tể Cửu U ở bên ngoài không tốt lắm, thân là tồn tại tà ác nhất, xảo trá nhất, xấu xa nhất trên đời, không ai dám hy vọng xa vời chúa tể Cửu U sẽ có thứ gọi là lương tâm. Làm không tốt, chẳng may chúa tể Cửu U giở trò không chịu trả tiền thì chỉ có nước lỗ vốn, không thu lại được.

Nhưng trước cám dỗ lợi nhuận khổng lồ gấp mười nghìn lần, hắn vẫn nhắm mắt nhắm mũi đi qua.

Nếu lỗ thì lỗ hết vốn, không thu lại được gì nhưng nếu kiếm lời, đó chính là món lời siêu cấp gấp mười nghìn lần. Làm xong vụ này, tiền lời kiếm được có thể bằng với mấy chục năm thậm chí là hơn trăm năm cố gắng trước kia!

Dù có khả năng sẽ bị chúa tể Cửu U “quỵt tiền”, hắn vẫn muốn làm vụ làm ăn kiếm lời gấp mười nghìn lần này!

Quá trình giao dịch cực kỳ thuận lợi.

Trước mắt những món hàng mà mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 muốn cũng chỉ có mỗi đại lão cái gì cũng có thể bán lấy ra được.

Hơn nữa lợi nhuận gấp mười nghìn lần cũng là lời do bên chúa tể Cửu U đề ra. Nếu không có sự hấp dẫn của lợi nhuận gấp mười nghìn lần, làm sao hấp dẫn đại lão cái gì cũng có thể bán đến đây được?

Ngay lúc giao dịch sắp hoàn thành, đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên cảm ứng được tín hiệu do phiếu bảo hiểm truyền đến.

Hơn nữa vị trí của tín hiệu đang ở rất gần hắn.

Lúc này khoảng cách giữa hắn và Tô Thị A Thập Lục là một thế giới Tà Liên đến thế giới hạch tâm rồi đến thánh sơn Gars.

Vì vậy đại lão cái gì cũng có thể bán tiện tay đi bắt Tô Thị A Thập Lục.

Một trảo bắt lấy.

Một Tô Thị A Thập Lục vào tay.

Một phiếu bảo hiểm hoàn thành sứ mệnh của nó.

“Ơ? Là Tô Thị A Thập Lục cô nương hay đi theo số Bá Tống đây mà?” Mặt trời nhỏ nhìn Tô Thị A Thập Lục, tò mò nói: “Sao ta cyws thấy là lạ thế nào ấy, không giống trước kia.”

Thập Lục lớn ngẩng đầu nhìn mặt trời khổng lồ... chói mắt quá.

“Dậy thì rồi ư?” Đại lão cái gì cũng có thể bán cũng nghi hoặc.

Đúng lúc này, một tiếng “bụp~” vang lên, nghe giống như tiếng bong bóng bị đâm nổ.

Tô Thị A Thập Lục bản cao lớn trước mắt bỗng nổ tung rồi biến mất.

“Thì ra là vậy, đây là một thế thân lửa.” Mặt trời nhỏ mỉm cười giải thích: “Pháp thuật bảo mệnh hệ hỏa, Hỏa Diễm Thế Thân Pháp.”

Trong lòng đại lão cái gì cũng có thể bán chợt lạnh, hắn bất giác xiết chặt tấm chăn trên người, chỉ cảm thấy thế giới này tràn đầy ác ý đối với hắn.

“Tô Thị A Thập Lục tiểu cô nương luôn đi theo số Bá Tống, lẽ nào số Bá Tống lại đối đầu với đại nhân vật nào đó làm ảnh hưởng đến cô ấy à?” Mặt trời nhỏ mỉm cười nói.

“Ta... đi xem thử lần nữa.” Đại lão cái gì cũng có thể bán cắn răng nói.

“Không sao, bên ta không vội, cái gì cũng có thể bán đạo hữu xử lý xong chuyện lại đến tiếp tục giao dịch cũng được. Yên tâm đi, chủ nhân của ta nói sẽ không ăn bớt linh thạch của ngươi đâu, ngươi đừng lo.” Mặt trời nhỏ nói với thái độ thân thiện.

Đại lão cái gì cũng có thể bán xiết chặt tấm chăn trên người, phất tay một cái, hơn nửa thân thể xuyên qua không gian chen vào tọa độ của Tô Thị A Thập Lục.

****

Bí địa thí luyện ở thánh sơn Gars.

Thần long nhìn hệ thống phong tỏa không gian nhà mình lại bị người ta xuyên qua với vẻ mặt đau khổ.

Người đến lần này là một nhân vật rất nổi danh ở chư thiên vạn giới, là tồn tại trong truyền thuyết - cái gì cũng có thể bán.

Đây chính là nhân vật rất khó nhìn thấy, hành tung bí hiểm, vô số người trong chư thiên vạn giới mong muốn được gặp hắn, mua ít đồ từ chỗ hắn. Nhưng nếu là vô duyên thì mọi người rất khó tìm thấy hắn.

Ngoài thân phận thương nhân nổi danh vạn giới, vị này còn nổi tiếng với bí pháp không gian thông thiên triệt địa.

Bị nhân vật thế này xuyên hệ thống phong tỏa không gian thì vẫn có thể hiểu được.

Thần long đang sử dụng phép thắng lợi tinh thần (1) tự an ủi bản thân.

Nếu không tự an ủi bản thân thì tâm lý của thần long sẽ bị xuyên thành cái rổ mất, đắng lòng không thể tả.

“Nhìn này, cái gì cũng có thể bán tiền bối đến rồi.” Tống Thư Hàng hớn hở nói với Tô Thị A Thập Lục.

Trong hư không, trước hết đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn Tô Thị A Thập Lục vóc người bình thường sau đó hắn lại nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt u oán.

Lại là Bá Tống.

Mỗi lần gặp Bá Tống là chẳng có chuyện gì tốt lành hết.

Hắn đang cân nhắc đến việc thêm điều khoản vào phiếu bảo hiểm: Không thể sử dụng phiếu bảo hiểm nếu có mặt Bá Tống trong phạm vi một kilomet.

Tên này chính là sao quả tạ của hắn.

Phải kéo hắn vào sổ đen, cả đời này không làm ăn gì với hắn nữa hết.

[Ting~ Cái gì cũng có thể bán kéo ngươi vào sổ đen, đang tiến hành đồng bộ… Cái gì cũng có thể bán đã bị ngươi đồng bộ kéo vào sổ đen.]

Sau Hà Chỉ Ma Đế, Bất Diệt Chi Chủ và Tiểu Ban Ban, đại lão cái gì cũng có thể bán trở thành vị đại lão thứ tư vào ở trong sổ đen.

Tống Thư Hàng: "…"

Đại lão cái gì cũng có thể bán: "…"

Ngay sau đó, đại lão lộ ra nụ cười tươi roi rói.

Tuyệt lắm!

Khi tâm trạng tốt, nụ cười của hắn cũng đẹp hơn ba phân.

"Tô thị tiểu tiên tử, xin lỗi vì vừa rồi đã thao tác sai nhé." Đại lão cái gì cũng có thể bán nói với Thập Lục: "Ta tự làm chủ bồi thường chút bảo vật cho cô, cô có muốn thứ gì không?"

A Thập Lục đáp ngay không chút do dự: "Long châu, long châu của chân long còn sống, chỉ cần mượn dùng một chút là được."

Đại lão cái gì cũng có thể bán xoa cằm, đau đầu suy nghĩ.

Mà trong thế giới Tà Liên sau lưng hắn, mặt trời nhỏ T233 bình tĩnh liên hệ với Bạch chúa tể: "Chủ nhân, có tin tức thú vị."

Chú thích:

Phép thắng lợi tinh thần là tạo ra những thắng lợi trong tưởng tượng mà thực chất là thất bại, được nhắc đến trong tác phẩm AQ Chính Truyện của nhà văn Lỗ Tấn.

Chương 2063: Bằng Chứng Rút Tiền

“Cuối cùng số Bá Tống đã bị cái gì cũng có thể bán đạo hữu kéo vào sổ đen, cuối cùng màn kịch mà chúng ta đợi suốt mấy tháng đã diễn ra rồi.” Mặt trời nhỏ nhắn tin.

Sâu trong thế giới Tà Liên vang lên mấy tiếng cười vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

“Tiếp theo là báo cáo chuyện chính.” Mặt trời nhỏ T233 tiếp tục nói.

Vị kia tiểu tiên tử của Tô thị cần một viên long châu, hơn nữa phải là long châu của chân long còn sống.

Nhìn Bá Tống cầm ba viên long châu trên tay trái, ba viên long châu trên tay phải ở bên cạnh, mặt trời nhỏ dùng ánh mặt trời cũng có thể đoán ra Tô thị tiểu tiên tử muốn long châu là để cho Bá Tống.

Số Bá Tống cần một viên long châu còn sức sống, cái gì cũng có thể bán đạo hữu phải giao hàng cho số Bá Tống.

Đối với chúa tể Cửu U, tin tức này có rất nhiều khoảng trống để lợi dụng.

Dù sao cũng là chúa tể Cửu U, có một số việc có thể thoải mái đi làm, người trong chư thiên vạn giới có thể hiểu được.

Mặt trời nhỏ ấm áp bắt đầu kể rõ lại đầu đuôi câu chuyện cho Bạch chúa tể biết.

...

Ở phía đối diện, đại lão cái gì cũng có thể bán hỏi: “Chỉ cần mượn dùng một viên long châu của chân long là được đúng không?”

Nói sao nhỉ...

Cái giá này thấp hơn hắn tưởng rất nhiều.

Với mặt mũi của hắn, đi tìm đại một người bạn chân long nào đó, mượn dùng long châu một chút rồi trả lại ngay cũng không phải việc gì khó, hầu như không tốn gì cả.

“Đúng vậy, mượn dùng là được.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Nhưng phải là long châu của chân long.” Bạch Long tỷ tỷ bổ sung, không thể kéo cấp bậc viên long châu này của Tống Thư Hàng xuống thấp được.

“Ta hiểu rồi, chờ ta một chút, ta đi hoàn thành một vụ làm ăn lớn xong sẽ qua đây ngay.” Đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười nói.

Lúc gần đi, hắn vẫy tay chào Tống Thư Hàng rất nhiệt tình.

Tạm biệt ngài~ Tạm biệt số Bá Tống, sau lần gặp này chính là vĩnh biệt.

Nhìn đại lão cái gì cũng có thể bán nhiệt tình như vậy, Tống Thư Hàng cũng chỉ mỉm cười tiễn khách.

...

Thế giới Tà Liên.

Đại lão cái gì cũng có thể bán mặt lộ ra nụ cười nghề nghiệp, nói với mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233: “Đạo hữu, xin lỗi đã để ngươi đợi lâu.”

“Không cần vội, không sao hết.” Mặt trời nhỏ T233 cười thân thiện.

“Vậy chúng ta tính hóa đơn thanh toán thôi.” Đại lão cái gì cũng có thể bán vừa mong đợi lại vừa lo lắng.

Lợi nhuận gấp mười nghìn lần là thứ hấp dẫn hắn nhất.

Nhưng nghĩ đến việc đối phương là chúa tể Cửu U, lật lọng như cơm bữa, đại lão cái gì cũng có thể bán cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý không lấy được đủ lợi nhuận gấp mười nghìn lần rồi.

Nhưng lợi nhuận không thể quá thấp, nếu giảm từ mười nghìn xuống còn bảy, tám nghìn lần, hắn vẫn chấp nhận được. Bạch chúa tể vẫn có chút đáng tin, lần trước nói trả lại chăn cho hắn, cuối cùng vẫn trả lại thật.

Cũng chính vì Bạch chúa tể đáng tin hơn những sinh vật Cửu U khác nên lần này hắn mới nhắm mắt nhắm mũi đi vào thế giới Tà Liên giao dịch.

Nếu không, biết rõ là giao dịch tự động đưa đến cửa để bị lừa, còn lâu hắn mới nhận.

"Nếu thanh toán... lần này bên ta sẽ trả trước một nửa tiền hàng, chờ xác định hàng hóa không có vấn đề gì sẽ trả tiếp nửa còn lại. Bây giờ giao dịch ở hiện thế đều dùng phương thức này, chúng ta cũng phải bắt kịp thời đại. Hơn nữa chúng ta cũng cần xác định hàng hóa của đạo hữu có vấn đề gì hay không đúng chứ?" Mặt trời nhỏ nói chậm rãi: "Yên tâm, chủ nhân của ta là chúa tể Cửu U, không quỵt nợ đâu. Chỉ cần hàng hóa không thành vấn đề, tối đa trong vòng nửa tháng, bên ta sẽ trả đủ số tiền hàng còn lại, bọn ta là người giữ chữ tín."

Lý do của mặt trời nhỏ rất hợp tình hợp lý, không có gì để phản bác.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: "..."

Lúc nói ra những lời này, các ngươi không cảm thấy cắn rứt lương tâm sao?

Chúa tể Cửu U không quỵt nợ có còn là chúa tể Cửu U nữa không?

Thôi thôi, một nửa thì một nửa vậy.

Trong lòng đại lão đã tính toán chỉ lấy được một nửa tiền hàng rồi.

Một nửa là lợi nhuận năm nghìn lần, như thế cũng đủ rồi.

Mặc dù ít hơn dự tính một chút nhưng vẫn còn ở mức đại lão cái gì cũng có thể bán chấp nhận được.

Mặt trời nhỏ T233 tiếp tục nói: "Bây giờ sẽ thanh toán một nửa tiền hàng..."

Lúc nói đến đây, nó chợt dừng lại chốc lát.

"Có vấn đề gì về một nửa hàng khoản này à?" Đại lão cái gì cũng có thể bán trợn to hai mắt, trong lòng lo lắng bất an.

Có tin ta lật bàn không hả?

Dù là chúa tể Cửu U, hắn cũng không nhường nửa bước về chuyện tiền bạc đâu.

"Không, không có vấn đề gì, chỉ là vừa rồi ta đang nhận tin của chủ nhân thôi." Mặt trời nhỏ ấm áp nói: "Một nửa tiền hàng này bên ta sẽ trả tiền mặt, dùng linh thạch để thanh toán toàn bộ!"

Chúa tể Cửu U cũng cất giữ một ít linh thạch nhưng không nhiều lắm, dù gì bình thường cũng không dùng đến.

Đương nhiên… nói “cất giữ không nhiều lắm” là so với những kho bảo vật khác của chúa tể Cửu U. Thật ra số lượng thật sự lại khổng lồ đến mức không thể thống kê hết được.

Nghe vậy, đại lão cái gì cũng có thể bán thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mặt trời của mặt trời nhỏ T233 càng thêm rực rỡ. Chuyện làm ăn cũng không thể chỉ thấy cái lợi trước mắt làm ảnh hưởng đến lợi ích lâu dài được. Giai đoạn đầu cần đầu tư một chút, một nửa lợi nhuận tiền hàng chính là một đợt đầu tư.

Xem ra cái gì cũng có thể bán đạo hữu rất hài lòng.

Nếu tiếp tục giao dịch thêm mấy lần nữa, ắt hẳn cái gì cũng có thể bán sẽ buông lỏng cảnh giác.

“Lại nói chủ nhân của ta là chúa tể Cửu U giữ chữ tín nên ngươi đừng lo về một nửa tiền hàng còn lại. Bên ta sẽ đưa cho ngươi một ‘bằng chứng rút tiền’, bằng chứng rút tiền này có giá trị liên thành. Tối đa trong vòng nửa tháng, bên ta sẽ thông báo để đạo hữu cầm bằng chứng rút tiền đến cửa lấy tiền.” Mặt trời nhỏ T233 bổ sung: “Hơn nữa bên ta sẽ cho ngươi một cơ hội sử dụng bằng chứng rút tiền, phải biết quý trọng đấy.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nghe mà ngẩn người.

Bạch chúa tể quả là quân tử như hoa sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn trong số các chúa tể Cửu U!

Sau đó mặt trời nhỏ T233 lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho đại lão cái gì cũng có thể bán, tiếp đó lại lấy ra linh thạch chất đống thành núi để hoàn thành việc thanh toán.

Đại lão cái gì cũng có thể bán mở hộp ra, chỉ thấy trong hộp có một viên ngọc đang tỏa sáng lấp lánh.

Đây là… long châu?

Hơn nữa còn là long châu của chân long còn sống, trong long châu tràn đầy sức sống.

“Viên long châu này có ý nghĩa không tầm thường đối với chủ nhân của ta, đạo hữu hãy quý trọng sử dụng nó đúng cách.” Mặt trời nhỏ T233 cười nói.

Khóa miệng của đại lão cái gì cũng có thể bán co giật.

Được rồi, hắn đã biết nên dùng viên long châu này như thế nào rồi.

Hắn biết mối quan hệ giữa Bá Tống Huyền Thánh và Bạch chúa tể Cửu U.

Lúc này trùng hợp tiểu tiên tử Tô Thị lại muốn một viên long châu của chân long còn sống.

Chắc viên long châu này là do Bạch chúa tể chuẩn bị riêng cho Bá Tống chứ gì?

Mượn tay hắn giao viên long châu này cho Bá Tống, Bạch chúa tể còn khấu trừ một nửa tiền hàng của hắn.

Mọi chuyện đều là lỗi của Bá Tống Huyền Thánh.

Quả nhiên dính đến Bá Tống là chẳng có chuyện gì tốt lành.

“T233 đạo hữu yên tâm, ta sẽ xử lý tốt chuyện này.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Vì một nửa tiền hàng còn lại của hắn, đương nhiên hắn sẽ lo liệu chuyện này chu đáo trót lọt.

Dứt lời, đại lão cái gì cũng có thể bán mang linh thạch và long châu đi.

Sau đó hắn lại xuất hiện ở tọa độ Tống Thư Hàng đang đứng.

Chương 2064: Long Châu Của Schrödinger

Đại lão cái gì cũng có thể bán lại ra sân đầy ấn tượng, nửa người của hắn hiện ra từ trong hư không, dùng giọng tự mang theo tiếng vang nói: “Tô thị tiểu cô nương trẻ tuổi, thứ cô muốn là...”

“Long châu của chân long là được, kim long châu hay ngân long châu bọn ta đều không muốn.” Tống Thư Hàng vội giành trả lời trước.

Đại lão cái gì cũng có thể bán liếc nhìn Tống Thư Hàng sau đó im lặng quay đầu lại, xem Bá Tống như không tồn tại. Mắt không thấy tâm không phiền, nhưng nếu không làm được “mắt không thấy”, vậy thì hãy thêm một tầng pháp thuật lưới lọc lên võng mạc, tự động lọc mất hình ảnh của Bá Tống.

Tô Thị A Thập Lục ho khẽ một tiếng rồi nói: “Tiền bối, ta chỉ cần mượn long châu của chân long là được.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu với vẻ đầy uy nghiêm, hắn trịnh trọng đưa một chiếc hộp nhỏ cho Tô Thị A Thập Lục: “Đây là long châu cực kỳ quý giá, có giá trị liên thành. Nhớ kỹ, chỉ có thể sử dụng một lần... Nếu sử dụng lần thứ hai sẽ làm long châu bị thương tổn, mọi trách nhiệm đều do Bá Tống Huyền Thánh phụ trách. Nếu đổi thành linh thạch cửu phẩm, nó có giá trị bằng cả một ngọn đồi linh thạch, tương đương với chừng hai mũ Bình Thiên công đức bán cho Bá Tống lúc trước. Vậy nên phải nhớ kỹ không được làm hỏng nó đấy.”

“Ta... Nhìn trời, tương đương với hai mũ Bình Thiên công đức?” Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, lần trước giá của một chiếc mũ Bình Thiên đã là cả một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch.

Đó gần như là món nợ mà cả đời Tống mỗ hắn cũng không trả nổi.

Trước kia hắn còn nghĩ chờ tu vi thực lực tăng lên, tốc độ kiếm lấy linh thạch của tu sĩ nhất định sẽ ngày càng nhanh, đến lúc đó hắn có thể kiếm nhiều linh thạch hơn để trả nợ.

Leo càng cao kiếm càng nhiều, lý luận này không sai nhưng hiện thực tàn khốc lại chính là thứ tồn tại để đâm nát ảo tưởng.

Sau khi đẳng cấp tăng lên, quả thật tốc độ kiếm linh thạch của hắn cũng tăng lên. Ít nhất có thể đánh quái cao cấp hơn, đi đổi linh thạch cao cấp hơn, thăm dò di tích có độ khó cao hơn, lấy được chiến lợi phẩm cao cấp hơn.

Nhưng vấn đề là tốc độ tiêu tiền của hắn cũng tăng nhanh hơn, nhiều lúc tiền còn chưa đến tay đã hết sạch.

Nợ tiền một chiếc mũ Bình Thiên đã ép hắn đến mức không xoay mình nổi, nếu lại nợ tiền hai chiếc mũ Bình Thiên, có lẽ... chỉ còn nước mang theo Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ chạy trốn?

Không đúng không đúng, Bạch tiền bối cũng là chủ nợ.

Đùa gì vậy, ai đời trốn nợ còn dẫn theo chủ nợ?

Trốn nợ cũng không phải trò đùa, không phải đi ra ngoài du lịch.

Nhưng nếu trốn nợ mà không dẫn bạch tiền bối theo, Tống Thư Hàng sợ bản thân sẽ toi cơm ngay.

Trong thoáng chốc, trong đầu Tống Thư Hàng đã hiện lên vô vàn suy nghĩ.

...

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh nhận lấy hộp nhỏ.

“Giao dịch hoàn thành.” Đại lão cái gì cũng có thể bán trịnh trọng tuyên bố.

Giao dịch thì phải có cảm giác như một nghi thức thế này, như vậy mới có thể khiến khách hàng cảm thấy đồng tiền bản thân bỏ tiền ra là đáng giá, cũng giống như nghi thức khi mua xe mới ấy.

“Đại lão, xin dừng bước.” Tống Thư Hàng dè đặt hỏi: “Cái gì cũng có thể bán tiền bối, trước khi nhận viên long châu này, ta muốn hỏi viên long châu này không có vấn đề gì chứ? Vẫn tốt chứ? Không bị hỏng chứ?”

Viên long châu này có giá bằng hai chiếc mũ Bình Thiên công đức lận đấy, đương nhiên hắn phải để mắt nhiều hơn rồi. Sau khi cắm “mắt” vào, Tống mỗ hắn chính là thanh niên năm mắt.

Đại lão cái gì cũng có thể bán vừa nghe thấy vấn đề này, cả người đột nhiên run rẩy dữ dội, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mặt đại lão biến sắc, mặt của Tống Thư Hàng cũng biến sắc theo.

Mặt đại lão cái gì cũng có thể bán biến sắc giống hệt như kịch đổi mặt Tứ Xuyên (1).

Chẳng lẽ đại lão đang muốn gài hàng ta?

Viên long châu này có vấn đề gì ư?

Đại lão cái gì cũng có thể bán muốn moi tiền hai chiếc mũ Bình Thiên công đức từ chỗ ta?

“A Thập Lục cẩn thận đấy, trước tiên đừng mở hộp ra.” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Mà trong hư không, đại lão cái gì cũng có thể bán cũng đang hối hận xanh ruột.

Sơ ý quá, không ngờ trong lúc tiến hành giao dịch với chúa tể Cửu U, bản thân lại phạm phải lỗi sơ ý.

Lúc nhận long châu do mặt trời nhỏ Ngươi Bận Không T233 đưa cho, hắn lại không kiểm hàng kỹ.

Lúc đó hắn chỉ nhìn sơ hình dáng của long châu, xác định là long châu của chân long còn sống rồi thôi chứ hắn không lấy long châu ra khỏi hộp, quan sát kỹ xem nó có bị tổn hại gì không.

Nếu long châu này có vấn đề, vậy một nửa tiền hàng còn lại của hắn bay mất rồi còn gì?

“Chắc chắn là do lúc ở thế giới Tà Liên, ta bị ý chí chúa tể Cửu U ảnh hưởng nên mới phạm phải sai lầm lớn như vậy.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói thầm.

Chúa tể Cửu U cực kỳ kinh khủng.

Lần sao trước khi đến thế giới Tà Liên giao dịch, hắn nhất định phải buff thêm mấy bộ pháp thuật phụ trợ lên người để chống lại sự ảnh hưởng của chúa tể Cửu U.

“Thật ra lúc lấy được viên long châu này, ta cũng không kiểm hàng kỹ.” Trong hư không, đại lão cái gì cũng có thể bán nói với tâm trạng nặng nề: “Đây là sai lầm lớn thứ hai mà ta phạm phải trong năm nay.”

Sai lầm lớn thứ nhất là quen biết Bá Tống.

“Vậy nên ta cũng không xác định được rốt cuộc long châu trong chiếc hộp này có vấn đề gì hay không, có thể là tốt cũng có thể là bị hỏng. Theo lý luận của một nhà vật lý nổi tiếng nào đó, long châu trong hộp tồn tại ở cả hai trạng thái là tốt và bị hỏng cùng một lúc. Sự sống chết của nó thuộc về trạng thái chồng chập. Chỉ khi nào mở hộp ra, ngươi mới biết viên long châu này sống hay chết.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói nghiêm túc.

Bạch Long tỷ tỷ cười nói: “Long châu của Schrödinger (2)?”

“Ta không quan tâm đến điều này.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Ta chỉ muốn biết nếu long châu có vấn đề thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn có linh cảm có lẽ bản thân đã bị lừa rồi.

“Bạch Thánh, ngươi thấy thế nào?” Đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên nhìn về phía Bạch tiền bối hỏi.

“Mở đi.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Ta vẫn đang chờ xem Tống Thư Hàng mang thai bảy nguyên anh đấy.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán bỗng cười to, trong lòng bình tĩnh lại, nói với thái độ hào phóng: “Mở đi, nếu hỏng ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Ngón tay thon dài của Tô Thị A Thập Lục mở hộp nhỏ ra.

Ngay lúc chiếc hộp mở ra, một phong ấn cũng được mở theo.

Long châu tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

“Viên long châu này...” Thần long và Bạch Long tỷ tỷ ở bên cạnh đồng thanh nói.

Hai vị đại lão long tộc cùng cảm ứng được sự khác thường của long châu.

Cấp bậc của viên long châu này cực cao.

Hơn nữa chủng loại của nó cũng vô cùng đặc biệt.

“Cảm giác này... là Long Ma ư?” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

“Long Ma? Nghe quen thế... Đúng rồi, Long Ma dược tề!” Tống Thư Hàng đã nhớ ra, đó là Long Ma dược tề có thể tăng cường thể chất của tu sĩ, sau khi uống vào còn có thể kết kén.

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi: “Long Ma cũng là chân long ư?”

Long Ma không phải một loại trong vực ngoại thiên ma sao?

Theo thủ đoạn của tu sĩ không ngừng tăng lên, vực ngoại thiên ma không còn là tai nạn đối với hiện thế nữa mà là boss dã ngoài có thể cày phần thưởng, rất được giới tu sĩ hoan nghênh, nếu chậm tay đừng mơ cày được.

“Đây cũng là điều ta không cách nào hiểu nổi.” Bạch Long tỷ tỷ giơ móng vuốt nhỏ chạm nhẹ vào long châu.

Loại khí tức này tuyệt đối không sai.

Bên trong long châu còn ẩn chứa cuồng loạn của vực ngoại thiên ma.

Nhưng... Long Ma cũng có long châu ư?

Chú thích:

(1) Kịch đổi mặt Tứ Xuyên (hay còn gọi là Xuyên kịch) là kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc.

(2) Dựa theo cụm “con mèo của Schrödinger”, một thí nghiệm tưởng tượng được nghĩ ra bởi Erwin Schrödinger để cho thấy sự thiếu hoàn hảo của những cách hiểu về cơ học lượng tử vào thời của ông, khi suy diễn từ các hệ vật lý vi mô sang các hệ vật lý vĩ mô.

Mô tả sơ về thí nghiệm: Một con mèo còn sống sẽ được đặt vào trong một chiếc hộp kín với một loại chất nổ có 50% xác suất phát nổ giết chết con mèo khi đóng nắp hộp.

Chiếc hộp được giả thiết là không thể phát hiện bất kỳ chuyện gì xảy ra bên trong cho đến khi mở nắp ra. Do đó, khi chưa mở nắp sẽ không ai biết con mèo còn sống hay đã chết. Điều này có nghĩa là khi nắp hộp còn đóng, con mèo sẽ có hai trạng thái sống và chết cùng một lúc.

(Trích từ https://vnexpress.net/khoa-hoc/thi-nghiem-meosong-meo-chet-o-cap-do-phan-tu-3477048.html)

Chương 2065: Không Còn Thời Gian Nữa, Chuẩn Bị Vào Phòng Sinh Nhanh!

Bắt chước lời của thần long đáp lại Tống Thư Hàng trước đó: Ngươi xem long châu của chân long bọn ta là gì hả?

Không phải viên tròn nào cũng đều là long châu.

Không phải thứ gì do con mèo con chó nào đó phun đại ra cũng đều gọi là long châu!

Long Ma, chủng tộc được xếp vào chủng loại vực ngoại thiên ma lại ngưng tụ ra một viên long châu chân chính.

Điều này làm hai vị đại lão long tộc là thần long và Bạch Long tỷ tỷ không sao hiểu nổi.

Nói đơn giản cảm giác này giống như một ngày nào đó, tự dưng trong miệng một con chó lại phun ra ngà voi siêu to vậy.

“Bản thân vực ngoại thiên ma rất kỳ lạ.” Lúc này Bạch tiền bối lên tiếng.

Thật ra các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng chú ý đến điều này.

Mỗi lần vực ngoại thiên ma xuất hiện ngẫu nhiên chỉ biết phá hủy mọi thứ trước mắt chúng. Vậy nên mỗi khi vực ngoại thiên ma hiện thân, các tu luyện giả phải lập tức giải quyết chúng, không để chúng tạo thành thiệt hại lớn hơn đối với hiện thế.

Mà sau khi vực ngoại thiên ma bị giết chết, mọi người phát hiện trên người hoặc trong cơ thể chúng mang theo đủ loại bảo vật.

Có linh thạch, có pháp khí, thậm chí có cả đan dược hoặc dược liệu thiên tài địa bảo quý giá.

Các tu luyện giả đưa ra rất nhiều suy đoán.

Có người cho rằng đây là chiến lợi phẩm của đám vực ngoại thiên ma. Có lẽ sau khi đánh chết tu sĩ, đám vực ngoại thiên ma đã đoạt vật phẩm trên người các tu sĩ rồi mang theo trên người như một bản năng.

Cũng có người cho rằng có thể vực ngoại thiên ma đã từng sở hữu một nền văn minh tu chân. Có lẽ trước khi biến thành bộ dạng không chút lý trí, chỉ biết phá hủy như hôm nay, chúng cũng có một thời đại hưng thịnh phồn vinh thuộc về chúng.

Bạch tiền bối tiếp tục suy đoán: “Không chừng trước khi bị biến thành vực ngoại thiên ma, Long Ma đã từng là một loại chân long, là long tộc thuộc về hệ thống tu luyện nào đó chăng?”

Thần long im lặng, không biết phải trả lời thế nào. Cảm giác này cũng giống như khi muốn một con người bình thường thừa nhận bản thân là đồng bào với một con khỉ đầu chó Mandrill vậy.

Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn đại lão cái gì cũng có thể bán.

Viên long châu này do cái gì cũng có thể bán mang đến, hơn nữa chân long huyết ma đối ứng với long châu cũng còn sống, vậy thì cái gì cũng có thể bán lấy được long châu từ đâu?

“Đừng nhìn ta, trong vụ giao dịch này ta cũng chỉ là bên trung gian thôi. Viên long châu này không phải của ta, chờ các ngươi dùng xong, ta còn phải mang nó về trả lại cho đối phương.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng dùng tóc tạo thành một bàn tay nhỏ, lấy long châu Long Ma từ trong tay Tô Thị A Thập Lục rồi hỏi: “Thần long tiền bối, ta có thể dùng... viên long châu này không?”

“Về mặt lý thuyết thì có thể dùng.” Thần long trả lời.

Chỉ cần là long châu của chân long là được.

“Nếu đã vậy, hãy xem ta đây.” Tống Thư Hàng thử dùng bí pháp giám định.

Bí pháp giám định được kích hoạt.

Trên mặt Tống Thư Hàng xuất hiện một vết thương nhỏ, phí giám định cực thấp.

Đồng thời có một thông tin được trả về trong đầu hắn.

[Bảo vật của một vị chúa tể Cửu U: Long châu Long Ma.]

Thông tin rất ngắn gọn, thảo nảo phí giám định lại thấp như vậy.

Tống Thư Hàng định tiếp tục thi triển bí pháp giám định, muốn lấy được nhiều thông tin hơn nhưng không hiệu quả.

Xem ra tín hiệu bị chặn rồi thì phải?

Tống Thư Hàng đưa tay cầm lấy long châu, giơ lên trước mặt quan sát kỹ.

Hiện nay trong thế giới Cửu U có hai vị chúa tể.

Vậy viên long châu này là của ai?

"Chắc là của Bạch tiền bối two." Trong lòng hắn lập tức đưa ra phán đoán.

Nếu đây là long châu Long Ma của đại lão quả cầu béo, vậy thì ngay khi hắn cầm lấy long châu, không chừng long châu sẽ thả ra kịch độc không thuốc giải độc chết hắn.

Thế nên long châu này hẳn là của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng đưa long châu lên mũi ngửi, không có mùi gì, cũng không ngửi thấy khí tức của Bạch tiền bối two.

"Muốn ăn nó à?" Bạch tiền bối ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

Tiếng của Bạch tiền bối như mang theo ma lực.

Hoặc có thể nói hình như tiếng của hắn đã kích hoạt năng lực nào đó của long châu Long Ma.

Khi Bạch tiền bối vừa dứt lời, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy viên long châu Long Ma này thật thơm.

Thơm quá, muốn ăn nó quá.

Bây giờ trong mắt Tống Thư Hàng, viên long châu Long Ma này đã biến thành món ngon tuyệt thế, không thể dùng ý chí chống cự lại được.

Nước bọt tiết ra không ngừng.

Bụng cũng đói cồn cào.

Dịch dạ dày tiết ra.

Vì vậy Tống Thư Hàng cầm long châu lên, bỏ vào miệng nuốt xuống.

"Đậu xanh!" Trong hư không, đại lão cái gì cũng có thể bán cả kinh la lên.

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên là hố trời.

Viên long châu lớn như vậy lại dám bỏ vào miệng nuốt xuống luôn.

Mệt tim quá, không muốn gặp lại Bá Tống Huyền Thánh. Lần sau nếu có giao dịch với Bá Tống, hắn phải kéo đệ tử đáng yêu của hắn đến, để nó tiến hành giao dịch với Bá Tống mới được.

Còn hắn sẽ lui ra sau màn.

Như vậy nếu chẳng may vì hành động điên rồ nào đó của Bá Tống mà thiếu món nợ khổng lồ, cũng có thể dùng đệ tử đáng yêu để gán nợ.

Thần long và Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cạn lời: "..."

"Ăn ngon không?" Bạch Long tỷ tỷ cười dịu dàng.

Tống Thư Hàng gật đầu theo bản năng: "Ăn ngon, rất thơm, dư vị tuyệt vời."

Ăn xong còn muốn ăn nữa.

Hơn nữa sau khi ăn vào, hắn có thể xác định đây là đồ của Bạch tiền bối two. Mặc dù giấu rất kỹ nhưng sâu trong long châu có cất giấu khí tức của Bạch tiền bối two.

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nhắc nhở: "Đây là long châu có giá bằng hai chiếc mũ Bình Thiên công đức đấy."

Tống Thư Hàng: "..."

"Bá Tống tiểu hữu, long châu là do ngươi nuốt, nếu long châu có hư hao gì, ngươi phải chịu trách nhiệm bồi thường." Trong hư không, đại lão cái gì cũng có thể bán lập tức nói.

Khoản nợ này hắn không gánh đâu.

Tống Thư Hàng đột nhiên bừng tỉnh, hắn vội vỗ ngực muốn phún long châu ra.

"Không cần phiền toái như vậy." Bạch tiền bối nói.

Hắn tiến lên một bước, giờ tay cầm đầu Tống Thư Hàng rồi nhấc lên nhẹ nhàng.

Đầu của Thư Hàng bị nhấc khỏi cổ.

Viên long châu kia... đang kẹt ở dưới cổ, tỏa sáng lấp lánh.

Đầu của Tống Thư Hàng và cơ thể bằng gỗ là hai phần ghép vào nhau, về bản chất miệng của hắn không hề thông với bụng. Thứ hắn nuốt vào cũng không thể trôi xuống bụng cơ thể bằng gỗ.

Vậy nên dù hắn có vỗ ngực kiểu gì cũng không thể phun long châu ra bởi vì nó vốn không trôi xuống bụng.

“Thập Lục, móc long châu ra.” Bạch tiền bối nói.

“Khoan đã... khoan đã Bạch tiền bối, móc từ dưới cổ ra có kỳ quái lắm không?” Tống Thư Hàng kêu lên.

Đúng lúc này trong long châu Long Ma có rất nhiều sợi tơ kéo dài ra, lấy cổ Tống Thư Hàng làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh.

Đồng thời còn có sợi tơ chui từ trong miệng Tống Thư Hàng ra.

Đây là dấu hiệu sắp kết kén ư?

Kết kén chính là sở trường của Tống Thư Hàng.

Mặc dù chín năm giáo dục bắt buộc không dạy hắn kết kén nhưng hắn tự học thành tài.

“Ơ?” Vừa thấy cảnh này, thần long sững sốt trong giây lát.

Tiếp đó nó nhắc nhở: “Đặt sáu viên long châu còn lại cạnh hắn, sức mạnh của long châu Long Ma đã bị kích hoạt. Bạch đạo hữu, Tô thị tiểu cô nương, Bạch Long Tiên Tử , các ngươi hãy phối hợp kích hoạt sức mạnh trong tất cả long châu. Ngoài ra Thư Hàng tiểu hữu hãy nghe khẩu lệnh của, ta sẽ giảng giải từng bước tu luyện Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp cho ngươi, nghe cho kỹ.”

Tóm lại là không còn thời gian nữa, mau chuẩn bị sinh nguyên anh thôi!

Chương 2066: Cao Ngạo Lạnh Lùng, Tự Chọn Đi.Jpg

Thần Long tiền bối, sai kế hoạch rồi.

Đã bàn với nhau là để ta học Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp trước, sau đó tiền bối hướng dẫn ta từng bước tiến vào giai đoạn sinh nguyên anh mà?

Sao bây giờ diễn biến nhanh quá vậy, chưa gì hết đã đến đoạn sinh mổ thế hả?

Ta là Tống Thư Hàng, bây giờ ta đang rất hoảng loạn.

Ta không biết tiếp theo ta sẽ gặp phải chuyện gì, trực giác nói cho ta biết kế hoạch mà thần long tiền bối vạch sẵn đã phá sản hoàn toàn.

Ta không biết tiếp theo bản thân sẽ phải trải qua chuyện gì.

Kế hoạch không theo kịp biến hóa, lo quá.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng không nói được, trong miệng hắn không ngừng phun tơ, viên long châu Long Ma mà hắn nuốt vào đã bị kích hoạt hoàn toàn.

Cùng lúc đó Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục đồng thời bắt đầu kích hoạt viên long châu tương ứng với bản thân dựa theo sự hướng dẫn của thần long. Sau đó ba viên long châu của thần long, Tiểu Ban Ban và Côn Na tiên tử cũng được kích hoạt.

Sáu viên long châu tạo thành một vòng sáng, không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, cộng hưởng với long châu Long Ma bị hắn nuốt vào.

Thần Long tiền bối cất giọng trầm thấp bắt đầu giảng giải nội dung của Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp.

Bạch Long tỷ tỷ bắt đầu quá trình tự động phiên dịch.

Tống Thư Hàng sử dụng thuật truyền âm nhóm nói: “Đợi đã thần long tiền bối, ta muốn vừa tu luyện Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp vừa kết kén có được không?”

“Kết kén?” Thần long nhìn đống tơ không ngừng tuôn ra từ trong miệng Tống Thư Hàng: “Được rồi, ngươi thử đi. Nhưng lúc kết kén, ngươi nhất định phải tập trung phối hợp với ta, không được phân tâm.”

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng trả lời.

Dứt lời, đầu hắn bắt đầu lắc lư một cách thành thạo.

Bạch tiền bối ở bên cạnh đưa tay ra vẫy nhẹ, đất trên mặt đất dâng lên hóa thành ba bức tường vây quanh Tống Thư Hàng, thế này thì Tống Thư Hàng cũng có cái để phòng ngự trong lúc kết kén.

Bạch tiền bối cũng từng kết kén, biết Tống Thư Hàng cần gì.

Nhìn bộ dạng kết kén thành thạo của Tống Thư Hàng, trong lòng chợt động, thần long tiền bối nói: “Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh là còn sâu bướm yêu?”

Nhìn động tác của Bá Tống thành thạo như vậy, hiển nhiên không phải lần đầu kết kén.

Nếu không phải sâu yêu ai lại rảnh hơi đi học kết kén chứ?

Cứ tưởng rằng Bá Tống là nhân tộc chứ, chẳng lẽ bản thân nhìn lầm rồi?

“Phụt~” Bạch Long tỷ tỷ nghe vậy, không nhịn được phì cười. Câu này cô không phiên dịch mà dùng long ngữ trả lời thần long với vẻ nghiêm túc: “Đúng vậy, hơn nữa Thư Hàng còn là một con sâu nhỏ cấn tay. Điều này đã được nhiều đại nhân vật trong chư thiên vạn giới công nhận, trong đó thậm chí có mấy vị lão tiền bối còn mạnh hơn ta.”

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười: “...”

Sau khi thức tỉnh huyết mạch chân long, cô nhận được một số tri thức truyền thừa từ trong huyết mạch. Trong đó có một ít truyền thừa vụn vặt về long ngữ, vậy nên cô có thể nghe hiểu chút ít long ngữ đơn giản.

Mà trùng hợp là cô lại nghe hiểu đoạn đối thoại vừa rồi giữa Bạch Long tỷ tỷ và thần long.

“Bạch Long tỷ tỷ, tỷ gạt thần Long tiền bối như vậy, chẳng may ngài ấy đi tuyên truyền khắp nơi thì biết làm sao bây giờ?” A

Thập Lục nói nhỏ.

"Vậy thì tốt chứ sao." Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng giải thích: "Che giấu thông tin về bản thân, làm người khác không nắm được gốc gác của mình, có lợi vô cùng. Thử nghĩ mà xem nếu sau này có người muốn gây bất lợi cho Thư Hàng, bọn họ dùng phương pháp nhắm vào sâu yêu để đối phó Thư Hàng nhưng lại không hiệu quả, chẳng phải thú vị lắm sao?"

Tại sao phải giả thiết Thư Hàng bị người khác nhắm vào vậy?

A Thập Lục vốn muốn phản bác nhưng sau khi nhớ lại những chuyện Tống Thư Hàng trả qua mấy tháng này, đột nhiên cô không biết phải phản bác kiểu gì mới đúng.

Lúc này đây tâm trạng của tiểu Thập Lục siêu phức tạp.

...

Trước hết thần long giải thích nội dung của Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp cho Tống Thư Hàng nghe, để hắn nhớ kỹ nội dung công pháp.

Đây xem như là dặn dò tóm lược các bước mang thai sinh nở, làm tốt công tác tâm lý cho sản phụ.

Khi thần long giới thiệu công pháp xong, Tống Thư Hàng đã kết ra khung kén.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là sâu bướm yêu cấn tay, ngay cả tốc độ kết kén cũng không tầm thường.

Sau đó nó bắt đầu dẫn dắt Tống Thư Hàng vào phần chính.

"Bây giờ Bá Tống ngươi hãy đọc thầm khẩu quyết quyển thứ nhất của Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp, lại dẫn long lực trong long châu vào trong linh hồ để long lực tiếp xúc với linh hồ." Thần long bắt đầu hướng dẫn.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi: "Tiền bối, ta có bảy linh hồ trong bảy tiểu đan điền, ta phải chia bảy long châu thế nào đây?"

"Có quỷ mới biết phải chia thế nào, một lần mang thai bảy ta chưa từng trải qua." Thần long lắc đầu: "Hay là ngươi cứ chia tùy duyên đi?"

Bạch tiền bối gật đầu đồng ý: "Nếu không có phương án cụ thể, cứ nhắm mắt chọn đại là một ý hay đấy.”

Tống Thư Hàng: “...”

Phương án này chỉ thích hợp với Bạch tiền bối ngài thôi, ngài nhắm mắt lại chọn đại đảm bảo chính là phương án tốt nhất, người khác học theo ngài sẽ chết chắc.

“Hay là để long lực của long châu tự lựa chọn?” Bạch Long tỷ tỷ đề nghị: “Mặc dù long lực trong long châu không có ý thức nhưng vật hợp theo loại, không chừng chúng sẽ tự động tìm được tiểu đan điền thích hợp nhất để dung hợp thì sao?”

“Để ta thử xem.” Tống Thư Hàng thở dài.

Công tác chuẩn bị chưa đầy đủ.

Nếu là lúc bình thường hẳn là hắn và các vị tiền bối sẽ ngồi xuống, nghiên cứu kỹ thuộc tính của long châu rồi lại nghiên cứu thuộc tính của tiểu đan điền, sau đó lần lượt ghép đôi chúng với nhau.

Tiếp theo sẽ dựa vào kết quả ghép đôi, tiến hành đối ứng long lực trong long châu với linh hồ trong tiểu đan điền.

Nhưng bây giờ hắn xem như sinh non, không có nhiều thời gian chuẩn bị.

Ý thức của Tống Thư Hàng đi vào trong đan điền bản mệnh. Thánh huyết của Thánh Nhân Nho gia đúng là thứ tốt, trước khi thân thể Tống Thư Hàng bị hủy, nó đa mang ra thứ quan trọng nhất.

Sau khi long châu được các chủ nhân kích hoạt, long lực trong bảy viên long châu dung nhập vào đầu của Tống Thư Hàng trước, sau đó lại xuôi theo thánh huyết tiến vào đan điền bản mệnh.

Trên đan điền kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng xuất hiện hình chiếu của bảy viên long châu.

“Rồi đấy, bây giờ các ngươi tự chọn đi.” Tống Thư Hàng nói với hình chiếu long lực của bảy viên long châu: “Phía trước có bảy tiểu đan điền, các ngươi hãy chọn một cái mình thích rồi vào ở đi.”

Cao ngạo lạnh lùng, tự chọn đi.jpg

Một lúc lâu sau...

Hình chiếu của bảy viên long châu không có chút phản ứng nào.

Kế hoạch để chúng tự tìm tiểu đan điền thích hợp tuyên bố phá sản.

Hết cách rồi, đành tùy duyên vậy.

Tống Thư Hàng tìm hình chiếu long lực của long châu thuộc về Tô Thị A Thập Lục trước.

So với những long châu khác, long lực trong long châu của A Thập Lục nhỏ nhất, khá dễ khống chế.

Tống Thư Hàng cẩn thận dùng niệm lực bọc hình chiếu long lực của long châu thuộc về A Thập Lục lại, chuẩn bị chuyển nó vào tiểu đan điền số một.

Hình chiếu long lực của long châu thuộc về A Thập Lục bị dời từ từ ra khỏi đỉnh đầu của kình đan.

“Ơ? Hửm?” Ở bên ngoài, A Thập Lục chớp mắt nghi hoặc.

“Đừng lo, lúc long lực trong long châu được dời đi để dung hợp với linh hồn, chân long đối ứng với long châu sẽ có ảo giác bản thân đang cưỡi mây lướt gió, đây là hiện tượng bình thường.” Thần long giải thích.

“Cưỡi mây lướt gió?” Trên mặt A Thập Lục lộ ra vẻ vi diệu. Cô cảm thấy bản thân như được một đôi tay ấm áp nâng niu, sau đó lắc lư dữ dội.

Trong đan điền bản mệnh.

Lúc Tống Thư Hàng mất bao công sức mới chuyển được hình chiếu long lực của long châu thuộc về A Thập Lục đi, kình đan vốn lười như heo ở bên dưới đột nhiên mở mắt.

Dường như bị cướp mất món đồ chơi yêu thích, nó quẫy mạnh một phát.

Hãy ăn chiêu quẫy nước của ta!

Chương 2067: Bước Kế Tiếp Cực Kỳ Quan Trọng, Hãy Nghe Cho Kỹ!

Tư thế vẫn đẹp mắt như trước!

Cá voi nhảy lên, thân thể trông to béo vậy mà lại bộc phát sự linh hoạt bất ngờ!

Tống Thư Hàng đần mặt nhìn hình chiếu long lực của long châu thuộc về A Thập Lục bị kình đan nuốt mất.

Có muốn cản cũng không được.

Con cá voi đần này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Tại sao mãi mà nó không rút ra được bài học nhớ đời vậy?

Trên thế giới này không phải thứ gì cũng ăn được, tại sao nó không hiểu đạo lý này chứ?

Ở ngoại giới, Tô thị A Thập Lục lộ ra vẻ mặt quái dị.

“Lần này ta có cảm giác hình như long châu của ta bị thứ gì đó nuốt mất.” Tiểu Thập Lục cố gắng miêu tả cảm giác vi diệu này.

“Bị nuốt mất ư? Sao lạ vậy kìa?” Thần long thắc mắc.

Chưa từng nghe nói có ai tu luyện Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp lại khiến chân long có cảm giác long châu của bản thân bị nuốt mất.

Nó rất muốn xem thử rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng nhưng do có thánh huyết của Thánh Nhân Nho gia ngăn cách, thần long không thể xem tình hình linh hồ trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Phiền toái hơn nữa là theo tốc độ kết kén của Tống Thư Hàng càng lúc càng nhanh, thân thể hắn cũng dần bị kén bao bọc, ngay cả dáng dấp cũng không thấy rõ.

...

Trong kén.

Cho dù hình chiếu long lực của long châu thuộc về A Thập Lục đã bị kình đan nuốt mất, Tống Thư Hàng vẫn bình tĩnh như thường.

Hắn là người từng trải, chút sóng gió nhỏ này không thể làm mặt hắn biến sắc được nữa.

Bởi vì trong lòng hắn biết rõ chỉ cần gọi mỹ nhân rắn công đức ra, con cá voi đần này nuốt vào bao nhiêu sẽ phải phun ra bấy nhiêu.

Ngoài ra chiêu quẫy nước của kình đan làm hắn nhớ lại chuyện lúc bản thân còn ở cảnh giới ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng nhớ hồi trước lúc đám tiểu kim đan dung nhập vào đan điền bản mệnh cũng bị kình đan nuốt như thế này.

Tiếp đó sau khi bị nặn ra, mấy viên tiểu kim đan lại tự động tìm một tiểu đan điền rồi vào ở.

Nếu ta để con cá voi đần này nuốt hết hình chiếu long lực của long châu vào, sau đó lại để mỹ nhân rắn công đức nặn hình chiếu long châu ra, có khi nào hình chiếu long châu sẽ tự động đi tìm linh hồ trong tiểu đan điền thích hợp với chúng không?

Cách ày tốt hơn tùy duyên nhiều.

Có thể thử xem!

Thế là Tống Thư Hàng bắt đầu dùng niệm lực, từ từ chuyển hình chiếu của sáu viên long châu còn lại ra khỏi đỉnh đầu kình đan.

Quả nhiên con cá kình đần này hết thuốc chữa rồi.

Mỗi lần Tống Thư Hàng dời đi một viên long châu, nó sẽ vội nhảy lên nuốt mất hình chiếu long châu.

Ở ngoại giới.

Sắc mặt của Bạch Long tỷ tỷ và thần long lần lượt biến đổi.

Hai vị đại lão long tộc cũng có cảm giác hình như long châu của bản thân bị thứ gì đó nuốt mất.

…

Sau khi hình chiếu của cả bảy viên long châu bị nuốt mắt, Tống Thư Hàng cười to, tiếp đó hắn gọi mỹ nhân rắn công đức ra.

Cứ tưởng rằng sau khi hắn vượt qua cảnh giới ngũ phẩm, tuyệt kỹ nặn cá voi của mỹ nhân rắn công đức sẽ không còn đất dụng võ, không ngờ ở lục phẩm, kỹ năng này vẫn hữu dụng.

Mỹ nhân rắn công đức xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Cô duỗi người, thân thể hiện ra ở bên ngoài kén lớn.

“Đây là gì? Ánh sáng công đức à?” Thần long nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Mặc dù biết đến giai đoạn sau, ánh sáng công đức có thể thực thể hóa thành đủ loại hình dáng, thế nhưng thần long chưa từng thấy loại ánh sáng công đức nào lại sống động giống như ánh sáng công đức của Bá Tống. Lần này tỉnh lại, thần long chưa kịp xem giảng pháp của vị Huyền Thánh họ Tống nào đó nên không biết rõ về mỹ nhân rắn công đức.

Sau khi hiện thân, mỹ nhân rắn công đức nhìn quanh một vòng trước.

Thấy thần long, Bạch Long tỷ tỷ, Tô thị A Thập Lục và cả Bạch tiền bối đều đang nhìn mình, cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, vì vậy cô cuốn đuôi lại.

“A a a~ a~” Mỹ nhân rắn giơ tay lên che ngực, từ từ ngã xuống.

Chết rồi ư?

Thần long đần mặt ngơ ngác.

“Đừng đùa nữa tiên tử, ta bị sinh non, vào hỗ trợ nhanh.” Trong kén truyền ra tiếng của Tống Thư Hàng.

Sau đó mỹ nhân rắn công đức bình tĩnh bò dậy.

Cô kề sát vào kén, hai tay xuyên qua kén tiến vào đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Thánh huyết của Thánh Nhân Nho gia không hề cản trở tay cô.

Mỹ nhân rắn bắt lấy kình đan một cách thành thạo.

Mặc dù kình đan có thêm linh hồ đã mạnh hơn trước trước nhưng mỹ nhân rắn công đức còn mạnh hơn nó.

Kình đan tránh né hai lần trong đan điền bản mệnh, cuối cùng vẫn bị mỹ nhân rắn công đức bắt được.

Sau đó trong tiếng kêu bi thảm không tiếng động của kình đan, từng viên “long châu” bị nặn ra.

Đúng vậy, thứ bị nặn ra… chính là long châu!

Thứ bị nó nuốt mất là hình chiếu long lực của bảy viên long châu, thế nhưng thứ bị nặn ra lại là long châu hàng thật giá thật!

Đúng là ăn cỏ vào lại cho ra sữa mà!

“Phát tài rồi!” Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng.

Nếu quả thật kình đan có thể nuốt hình chiếu long lực của long châu vào rồi sinh ra long châu, vậy là hắn có thể bán long châu làm giàu rồi?

Rốt cuộc Tống mỗ hắn cũng có được một con đường làm giàu có thể phất nhanh trong thời gian ngắn rồi ư?

Ngón tay vàng?

Không, phải nói là ngón tay long châu mới đúng nhỉ?

Số bảy đúng là một con số may mắn.

Một tuần có bảy ngày, Bắc Đẩu có bảy ngôi sau, long châu có bảy viên.

…

“Mỹ nhân rắn công đức đang làm gì vậy?” Thần long tò mò hỏi.

“Hẳn là đang…” Mới nói được nửa câu, Tô thị A Thập Lục đột nhiên dừng lại.

Bởi vì cô phát hiện nếu nói tiếp sẽ làm người nghe hiểu lầm lớn.

“Thành công rồi!” Lúc này trong kén phát ra tiếng của Tống Thư Hàng.

Tiếng la của hắn vừa lúc cắt đứt sự lúng túng của tiểu Thập Lục.

Tổng cộng có bảy viên tiểu long châu chuyển động quanh kình đan.

Sau khi bảy viên tiểu long châu trải qua quá trình bị kình nuốt vào rồi lại bị nặn ra, Tống Thư Hàng cảm ứng được giữa hắn và bảy viên tiểu long châu có mối liên hệ rất thân thiết.

Vì vậy hắn lại thử ra lệnh cho bảy viên tiểu long châu: “Đi đi mấy đứa, đi tìm tiểu đan điền thích hợp với các ngươi rồi vào ở đi!”

Lần này mấy viên tiểu long châu rất nghe lời.

Đứa hành động đầu tiên là viên tiểu long châu đối ứng với A Thập Lục, là long châu tiểu tiểu A Thập Lục do sức mạnh trong long châu của A Thập Lục kết hợp với kình đan sinh ra.

Nó bắt đầu di chuyển dọc theo đan điền bản mệnh, ngược dòng mà đi.

Cuối cùng nó tiến vào trong linh hồ do tiểu kim đan thứ nhất biến thành.

Đây là tiểu kim đan bình thường nhất trong cơ thể Tống Thư Hàng, một viên tiểu kim đan chín long văn rất bình thường.

Ngay sau đó là long châu thận long do Bạch tiền bối lấy ra, nó tiến vào trong linh hồ do tiểu kim đan thứ hai yêu đan bảy màu biến thành. Tống Thư Hàng đoán chắc là do cả hai đều có liên quan gì đó đến sức mạnh của thận long.

Tiểu long châu đối ứng với Bạch Long tỷ tỷ tiến vào trong linh hồ do kim toản công đức biến thành ở tiểu đan điền thứ ba. Có lẽ do trạng thái bây giờ của Bạch Long tỷ tỷ tương tự với thể công đức nên long châu của cô và kim toản công đức đã hấp dẫn lẫn nhau.

Long châu Long Ma do Bạch tiền bối two đưa đến tiến vào trong linh hồ do hạch tâm huyết ma biến thành ở tiểu đan điền thứ tư. Điều này cũng chẳng có gì bất ngờ, cả hai đều thuộc nhất hệ vực ngoại thiên ma, có cùng nguồn gốc.

Còn viên long châu do đại lão Rồng Đốm đưa, nói là long châu của con trai nó thì tiến vào trong linh hồ do lò phản ứng hạt nhân máy móc biến thành ở đan điền thứ năm.

Long châu của thần long tiến vào trong linh hồ do thần huyết cổ vu biến thành ở tiểu đan điền thứ sáu.

Long châu của Côn Na tiên tử thì tiến vào tiểu đan điền thứ bảy, ở trong linh hồ do Cổ U long phách được Tống Thư Hàng ngưng tự ra khi ở thế giới hắc long biến thành.

Ngoại trừ long châu của đại lão Rồng Đốm và long châu của thần long, mấy viên long châu khác đều lựa chọn nơi thích hợp nhất với chúng.

Bảy viên tiểu long châu đã vào chỗ của riêng mình.

“Bước kế tiếp là gì vậy thần long tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bước kế tiếp cực kỳ quan trọng. Ngươi phải dùng sức mạnh của linh hồ ôn dưỡng hình chiếu long lực của long châu giống như ôn dưỡng pháp khí, để nó tiến hóa thành ngụy long châu gần giống thực thể. Bước này là một quá trình kiên trì lâu dài, tốn rất nhiều thời gian, ngươi phải chuẩn bị tâm lý sẽ bế quan một quãng thời gian.” Thần long nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn nhìn tiểu long châu đã là thực thể trong linh hồ của bản thân.

Nếu ta nói ra sự thật này thì có khi nào sẽ bị thần long tiền bối đánh chết không?

Chương 2068: Nhắm Mắt Lại, Mở Mắt Ra, Ta Chính Là Một Bá Tống Hoàn Toàn Mới

Tống Thư Hàng cũng rất tuyệt vọng.

Quá trình tu luyện không diễn ra theo lẽ thường, hắn cũng bó tay.

Trong cơ thể những tu sĩ khác không có cá voi đần giống hắn nên phải dùng linh hồ ôn dưỡng hình chiếu long lực của long châu giống như ôn dưỡng pháp khí, để chúng tiến hóa thành trạng thái gần giống thực thể. Theo như lời thần long tiền bối nói quá trình này khá dài, có thể phải bế quan.

Mà nếu tu sĩ bế quan thì phải bế ít nhất là một tháng.

Nhưng long châu trong tiểu đan điền của hắn đã hóa thực chất, về mặt lý thuyết hắn không cần làm bước này nữa.

Nói vậy là hắn có thể bỏ qua bước này?

Hay là... ngụy trang một chút, giả bộ như bản thân đang ôn dưỡng long châu, làm qua loa cho xong chuyện?

Nhưng nếu làm vậy thì lại nảy sinh một vấn đề, hắn phải giả bộ trong bao lâu mới được đây?

Cũng không thể bắt hắn giả bộ mười ngày nửa tháng, quá lãng phí thời gian.

Hắn cũng không có kỹ năng diễn xuất cao siêu như mỹ nhân rắn công đức, không diễn được lâu như vậy.

Tóm lại...

Ít nhiều gì cứ diễn trước đã, làm đại cho có nghi thức.

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói đúng, đầu năm nay nghi thức rất quan trọng, một nghi thức trang trọng sẽ làm người ta sinh ra nhận thức chung.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng đưa ý thức vào trong tiểu đan điền, bắt đầu nghiên cứu mấy viên tiểu long châu trong cơ thể.

Hắn muốn nhìn kỹ xem thử mấy viên tiểu long châu này có điểm đặc biệt gì, có khả năng đào tạo hay không.

Đầu tiên là viên tiểu long châu đối ứng với A Thập Lục.

Về bản chất, viên tiểu long châu này là do hình chiếu long lực của chân long châu thuộc về Tô Thị A Thập Lục tạo thành, sau đó được kình đan chuyển hóa.

Về mặt cấu tạo, nó hẳn là giống với ngụy long châu thực thể hóa mà thần long tiền bối miêu tả.

“Thoạt nhìn chẳng khác gì long châu thật, chỉ là thể tích nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.” Tống Thư Hàng bắt đầu dùng tinh thần lực cẩn thận bao bọc tiểu long châu lại.

Tiểu long châu cũng rất vui vẻ, tỏa ra khí tức thân thiết với Tống Thư Hàng. Lúc tinh thần lực của Tống Thư Hàng tiếp xúc với tiểu long châu, chẳng tốn chút sức nào đã có thể dung nhập vào bên trong, không hề gặp trở ngại.

Trong tinh thần lực cảm ứng của hắn, tiểu long châu như hóa thành một Tô thị A Thập Lục nhỏ nhắn xinh xắn.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng hóa thành bàn tay, mười ngón tay đan xen với A Thập Lục long châu.

Dường như tinh thần lực, long lực và sức mạnh của tiểu đan điền thứ nhất đã hình thành một vòng tuần hoàn, tự hình thành hệ thống. Hơn nữa chúng lại kết hợp với đan điền bản mệnh và sáu tiểu đan điền còn lại tạo thành một vòng tuần hoàn lớn, thật thần kỳ.

Cũng trong lúc đó, bảy đại mệnh luân của Tống Thư Hàng bắt đầu tự động di chuyển.

Tất cả chúng hội tụ đến tiểu đan điền thứ nhất.

Bảy đại mệnh luân bắt đầu xoay tròn, lăn đều, làm nóng người thủ sẵn tư thế chuẩn bị chơi một trận.

Trước mắt, cảnh giới của Tống Thư Hàng đang kẹt ở giai đoạn trùng kích thất trọng thiên trong luân hậu thập trọng thiên.

Thật ra bát, cửu, thập trọng thiên sau thất trọng thiên chính là VIP thường, VIP cao cấp và VIP chí tôn trong Chân Quân lục phẩm.

Chỉ có kim đan có bảy long văn trở lên mới có cơ hội đặt chân vào ba tầng cảnh giới này.

Chân Quân lục phẩm VIP thường bát trọng thiên đã có thực lực thoát khỏi tay Tôn Giả thất phẩm do Chân Quân lục phẩm lục trọng thiên bình thường chuyển tu tấn cấp lên.

Về phần Chân Quân lục phẩm VIP cao cấp cửu trọng thiên, độ khó tu luyện của nó không hề thấp hơn Chân Quân bình thường tấn thăng Tôn Giả, lực chiến cũng không yếu hơn Tôn Giả bình thường quá nhiều, chỉ là không có một số thủ đoạn của cấp Tôn Giả. Hơn nữa chỉ có kim đan cơ sở có tám long văn trở lên mới có cơ hội bước vào cảnh giới này.

Mà VIP chí tôn thập trọng thiên đối ứng với kim đan chín long văn chính là cấu hình xa hoa nhất chư thiên vạn giới.

Chân Quân lục phẩm vượt cấp chém giết Tôn Giả thất phẩm là những lời dùng để nói về thiên chi kiêu tử ở cấp độ này.

Có ít nhất chín mươi chín phần trăm đại lão Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới đều sở hữu cấu hình này lúc còn trẻ. Trong số các đại lão Tống Thư Hàng biết, cũng chỉ có Hà Chỉ Ma Đế nằm trong danh sách đen là sở hữu bản cấu hình thấp lúc còn trẻ.

...

Trong tiểu đan điền thứ nhất, bảy đại mệnh luân xoay tròn điên cuồng, đang chờ mệnh lệnh của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ giây lát sau đó hạ lệnh tấn công cho bảy đại mệnh luân.

Dù sao cũng đang rảnh, vừa lúc trùng kích thập trọng thiên cũng không lãng phí thời gian.

Ầm!

Bảy đại mệnh luân công kích điên cuồng vào cửa ải thập trọng thiên ở tiểu đan điền thứ nhất.

Bảy đánh một, điều này có nghĩa là Tống Thư Hàng trùng kích bình cảnh nhẹ nhàng hơn người khác bảy lần. Mặc dù số lượng đan điền của hắn cũng nhiều hơn người khác bảy lần nhưng tóm lại là hiệu suất sẽ nhanh hơn!

Lại thêm phía trước Tống Thư Hàng có ánh sáng công đức buff, phía sau có linh quỷ lặng lẽ phụ trợ, trái phải có hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hộ thể, trên đỉnh đầu có ba đại thánh ấn tỏa sáng rực rỡ. Ngoài ra còn có Thánh Viên Long Lực Thần Công lên cấp lần này cùng với long lực của tiểu long châu đối ứng với Tô Thị A Thập Lục tương trợ, có thể nói đây là bảy đại mệnh luân dũng mãnh nhất từ trước đến nay.

Lần này cửa ải thất trọng thiên không thể cản được bảy đại mệnh luân dũng mãnh như hổ báo.

Nó yếu ớt mỏng mảnh như một tờ giấy, bị cắt nát tàn nhẫn, ngay cả vụn cũng không còn.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là kẻ đã ác với kẻ địch, còn ác hơn với chính mình. Hắn đối phó với bình cảnh tấn cấp trong cơ thể cực kỳ tàn bạo vô tình, không hề nương tay.

Sau khi cửa ải thất trọng thiên bị đột phá, cửa ải bát trọng thiên cũng không kiên trì được bao lâu đã bị bảy đại mệnh luân phanh thây xé nát.

Lúc tu sĩ bình thường trùng kích những cửa ải này đều phải tốn thời gian tốn công sức đi mài từng chút một. Hơn nữa mệnh luân và cửa ải thập trọng thiên luôn quyết đấu quang minh chính đại với nhau theo chế độ 1vs1 đàn ông đích thực.

Trong lịch sử chưa thấy ai chơi chiến thuật quần kích 7vs1, phía sau còn treo đủ loại phụ trợ đủ loại buff như Tống Thư Hàng.

Nếu cửa ải bình cảnh thập trọng thiên có linh, chúng đã tố cáo hành vi tàn bạo vô tình của Bá Tống lên Thiên Đạo rồi.

Lão bát bị giết chết, lão cửu và lão thập cũng nối gót đi theo huynh đệ.

Người một nhà phải đi cùng nhau, không xin được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng mong được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Hơn nữa ngay cả kiểu chết cũng từ một dạng mà ra, bình cảnh bát, cửu, thập trọng thiên đều bị đánh nát một cách bạo lực, nghiền nát hoàn toàn.

Khi ửa ải thập trọng thiên bị đánh vỡ, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu hắn như được thay mới.

Cả người hắn đều tăng lên một cấp bậc.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Tuy không nỡ nhưng tinh thần lực của Tống Thư Hàng vẫn phải buông tay nhỏ của A Thập Lục long châu ra, chạy thẳng đến tiểu đan điền thứ hai.

Nơi đó là chỗ ở của thận long châu do Bạch tiền bối lấy ra.

“Thừa thế xông lên làm liền một mạch, hôm nay Tống mỗ ta phải làm bảy tiểu đan điền trùng kích đến thập trọng thiên!” Tống Thư Hàng tuyên bố đầy khí thế.

Cảm giác này cũng giống như khi muốn thông quan liền một mạch lúc chơi game vậy.

Siêu thú vị!

Ngoài ra, tiểu long châu trong tiểu đan điền thứ nhất đã biến thành A Thập Lục long châu, không biết tiểu thận long châu trong tiểu đan điền thứ hai sẽ biến thành bộ dáng gì đây?

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng tiến vào tiểu đan điền thứ hai, bắt đầu quấn lấy viên tiểu long châu thứ hai một cách thành thạo.

Giống như lúc nãy, thận long châu cũng đón nhận tinh thần lực của Tống Thư Hàng dung nhập vào trong đó.

Trong thế giới cảm nhận của Tống Thư Hàng, thận long châu bắt đầu biến hóa.

Trong thoáng chốc, dưới tinh thần cảm ứng của Tống Thư Hàng, nó biến thành hình dáng một vị mỹ nhân Giang Nam dịu dàng như nước.

Tống Thư Hàng: “...”

Chương 2069: Tiền Bối, Ta Bế Quan Xong Rồi

Nói thật, dù viên thận long châu này biến thành bộ dạng của tộc trưởng thận long hay bộ dạng của Tiểu Bạch tiền bối thì Tống Thư Hàng đều không bất ngờ.

Thế nhưng…

Nhìn mỹ nhân Giang Nam dịu dàng như nước trước mắt, Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi bản thân.

Hắn bắt đầu hoài nghi phải chăng bản thân đã từng thầm mến bà chủ tiệm sách, nếu không sao cô ấy lại xuất hiện vào lúc này?

Nhưng Tống Thư Hàng có thể khẳng định bản thân chưa từng nghĩ đến chuyện bà chủ tiệm sách sẽ trở thành đối tượng yêu đương.

“Vậy nên rốt cuộc là sao thế này? Tại sao long châu của tộc tưởng thận long lại biến thành dáng vẻ của bà chủ tiệm sách?” Tống Thư Hàng đặt tay lên ngực tự hỏi, gần đây hắn cũng đâu nghĩ đến chuyện muốn đi tiệm sách mướn sách đâu?

“Thương lượng chút nhé, đổi hình dạng khác được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu là bộ dạng này, sao hắn dám dung hợp chứ? Cứ có cảm giác đang sàm sỡ bà chủ tiệm sách người ta ấy.

Ít ra nên đổi sang dáng vẻ nào đó làm hắn dung hợp mà không chịu áp lực.

Dường như cảm ứng được ý nghĩ của Tống Thư Hàng, tiểu long châu thận long cũng vui vẻ tiếp nhận mệnh lệnh.

Ngay sau đó, hình thái bà chủ tiệm sách trước mắt bắt đầu biến hóa.

Nói đúng hơn là thân hình của cô ấy bắt đầu tiêu tán, cuối cùng lại ngưng tụ thành một long trảo.

Đây là long trảo của tộc trưởng thận long.

Thân là long châu đối ứng với thận long, viên tiểu long châu này trời sinh đã có tính chất thiên biến vạn hóa, chỉ là không biết quy luật lúc nó hóa hình được tính thế nào?

Sau khi thấy tiểu long châu biến thành long trảo của thận long, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đưa tay ra bắt tay với long trảo của tộc trưởng thận long.

Một cái bắt tay trang trọng, rất có tính nghi thức nhưng cứ cảm thấy xúc cảm khi chạm vào long trảo này có gì đó là lạ.

Ngay sau đó, dưới đủ loại buff, đủ loại phụ trợ tăng cường, bảy mệnh luân ở sát vách gào thét xông đến, tiến vào trong đan điền thứ hai.

“Lên!” Tống Thư Hàng hạ lệnh ngắn gọn.

Bảy đại mệnh luân cực kỳ sung sức, xông thẳng về phía trước.

Cửa ải thất, bát, cửu, thập trọng thiên trong đan điền thứ hai lần lượt thất thủ.

Thời gian đột phá còn nhanh lúc ở tiểu đan điền thứ nhất hai hơi thở.

Có câu quen tay hay việc, quả nhiên người xưa không lừa ta!

…

“Trạm kế tiếp!” Sau khi bắt long trảo của tộc trưởng thận long, Tống Thư Hàng tiến thẳng đến mục tiêu tiếp theo.

Đêm nay đã định là một đêm máu chảy thành sông!

Trạm thứ ba, long châu của Bạch Long tỷ tỷ.

Trạm này khá bình thường, không xảy ra sự cố gì. Tiểu long châu đối ứng với Bạch Long tỷ tỷ biến thành tiểu Bạch Long, Tống Thư Hàng chỉ cần bắt long trảo của cô mang tính nghi thức là được.

Vừa bắt tay, bảy đại mệnh luân đã hô hào xông đến, đan điền thứ ba máu chảy thành sông, cửa ải bảo vệ lần lượt bị phá nát, xác nằm ngổn ngang.

…

“Go!” Tống Thư Hàng phất tay, tiến vào trạm thứ tư.

Trạm này là long châu do Bạch tiền bối two đưa đến.

Viên long châu này hẳn là đối ứng với Long Ma, chắc long châu cũng sẽ hóa hình thành Long Ma.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng bao bọc long châu Long Ma.

Sau đó một cái kén xuất hiện trong tinh thần cảm ứng của hắn.

Long Ma trong tưởng tượng lại không xuất hiện.

Tống Thư Hàng hơi ngạc nhiên.

Tinh thần lực của hắn chạm vào kén.

Trong kén truyền ra dao động khí tức, hình như là khí tức của Bạch tiền bối two.

“Không phải Long Ma ư? Vậy long châu Long Ma ở đâu ra? Hay là... hình thái hóa hình của long châu có liên quan đến ý chí của ta?” Trong lòng Tống Thư Hàng hiện ra mấy thắc mắc.

Nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều nữa.

Bảy đại mệnh luân lại lao đến, Tống Thư Hàng chỉ cần động ý niệm, bảy đại mệnh luân đã chém giết đỏ mắt bắt đầu công kích cửa ải bình ảnh một cách hung tàn, dùng tốc độ và hiệu suất nhanh hơn, tiễn thất trọng thiên và ba đại cửa ải bình cảnh cấp VIP là bát, cửu, thập trọng thiên đi gặp Thiên Đạo.

Bàn tay của Tống Thư Hàng rời khỏi kén.

Trong đầu hắn hiện ra một suy đoán táo báo.

Lẽ nào viên long châu này là của chính Bạch tiền bối two?

Lần sau gặp lại Bạch tiền bối two, hắn có nên nói bóng nói gió hỏi thử không?

“Thôi, tạm thời không nghĩ nhiều nữa. Trạm kế tiếp, xuất phát.” Tống Thư Hàng để tạm chuyện này ở trong lòng, xoay người xông đến trạm thứ năm.

...

Long châu ở trạm thứ năm là long châu long tử do đại lão Rồng Đốm two đưa.

Cũng không biết con trai của Rồng Đốm two có bộ dạng thế nào, có phải là đại lão một phương trong chư thiên vạn giới không? Thân phận cụ thể là ai?

Tống Thư Hàng ôm lòng hiếu kỳ chạm vào viên long châu này.

Ngay sau đó trong thế giới tinh thần cảm ứng của hắn xuất hiện mấy bóng người.

Có bóng người hư ảo đang vung Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Có bóng người hư ảo cầm hoa sen mỉm cười.

Có bóng người giơ quạt nhảy múa.

Tất cả những bóng người này hội tụ vào nhau, cuối cùng hình thành bộ dạng của Trình Lâm Tiên Tử.

"Không phải bộ dạng của long tử mà là của Trình Lâm Tiên Tử ư?" Tống Thư Hàng cảm thấy Trình Lâm Tiên Tử không phù hợp với điều kiện của long tử.

Bất kể tay cầm Cửu Tu Phượng Hoàng đao, cầm hoa sen hay giơ quạt múa đều không hợp với Trình Lâm Tiên Tử.

Hắn có cảm giác đại lão Rồng Đốm two đang che giấu sự thật, cuối cùng kéo Trình Lâm Tiên Tử ra làm bia đỡ đạn.

Nhưng thôi, những gì nên biết sau này sẽ có cơ hội được biết.

Hơn nữa nếu là bộ dạng Trình Lâm Tiên Tử, hắn dung hợp cũng không áp lực.

Tống Thư Hàng đập tay với Trình Lâm Tiên Tử "long tử".

Hắn cũng rất quen thuộc với Trình Lâm Tiên Tử "chết đến không thể chết hơn được nữa".

Bốp~~

Sau khi hai người đập tay với nhau, bước dung hợp long lực hoàn thành.

Bảy đại mệnh luân lại xông vào ồ ạt, biến đan điền thứ năm của Tống Thư Hàng thành chiến trường.

...

Long châu của thần long với Côn Na tiên tử long văn ở trạm thứ sáu, thứ bảy xem như bình thường.

Tống Thư Hàng cầm long trảo của thần long, đập tay với Côn Na tiên tử, hoàn thành nghi thức giao tiếp.

Theo bảy đại mệnh luân gắng sức trùng kích lần cuối, cửa ải thập trọng thiên ở đan điền thứ bảy bị phá vỡ.

Bảy đại mệnh luân phát ra tiếng cộng hưởng.

Trong kén, trên người Tống Thư Hàng truyền ra tiếng sóng biển.

Có thiên địa dị tượng do kim liên và long ảnh tạo thành hiện ra từ trong kén.

Toàn bộ kén to như được nhuộm thành màu vàng.

Ngoài mặt thần long vẫn bình tĩnh nhưng trong nội tâm lại hết sức kinh ngạc.

Chuyện gì thế này?

Chưa từng nghe nói trong quá trình ôn dưỡng long châu sẽ xuất hiện động tĩnh lớn thế này, nào là thiên địa chi âm tiếng sóng biển, nào là thiên địa dị tượng đi kèm.

Bá Tống Huyền Thánh lại đang bày trò gì đây?

“Khí tức của Thư Hàng đang tăng lên liên tục.” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Bạch Long tỷ tỷ dùng móng nhỏ gãi cằm nói: “Đây là cảm giác khi đến thập trọng thiên trong luân hậu thập trọng thiên thì phải?”

Hơn nữa không chỉ là một lần.

Ước chừng bảy lần.

Lẽ nào Thư Hàng đều cho bảy tiểu đan điền trùng kích đến thập trọng thiên trong luân hậu thập trọng thiên?

Bạch tiền bối giơ tay lên điểm về phía đám kim liên thiên địa dị tượng.

Ngón tay hắn điểm nhẹ, kim liên lại biến mất.

“Tiếc thật, hình như không ăn được.” Bạch tiền bối thầm tiếc nuối.

Soạt~~

Lúc này kén bị phá, vô số cành màu xanh lá độ ngột đâm ra, vươn dài rất nhanh.

Là cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng.

Tu vi của Thư Hàng tăng lên đã tác động đến cơ thể bằng gỗ, làm nó lại bị kích thích sinh trưởng.

Cành cây đâm chồi nảy lộc, lá xanh hoa đỏ, từng quả trái cây tươi ngon treo ở đầu cành.

“Tiền bối, ta bế quan xong rồi.” Tống Thư Hàng nói rất bình tĩnh: “Bước kế tiếp chúng ta phải làm gì?”

Chương 2070: Ngoan Ngoãn Ngồi Ngay Ngắn, Khiêm Tốn Thỉnh Giáo

Cái gì?

Bế quan xong rồi?

Bá Tống, hình như ngươi hiểu sai về hai chữ “bế quan” này rồi đúng không?

Ngươi lại gần đây, hôm nay thần long thủ hộ thánh sơn Gars là ta đây sẽ dạy cho ngươi cách bế quan và tư thế bế quan chính xác.

Trong lòng thần long như có sóng biển trào dâng, hết đợt này đến đợt khác.

Nó đang thầm sắp xếp từ ngữ, thậm chí đã chuẩn bị xong tư thế phát động thần công mồm mép.

Lúc này chỉ thấy cành cây trên người Bá Tống không ngừng vươn dài, chìa đến trước mặt Bách Thánh, Bạch Long Tiên Tử , Tô Thị A Thập Lục và nó.

Lần này cành cây khác nhau lại kết ra quả khác nhau, có lớn có nhỏ.

Có quả nhỏ bằng quả mơ, có quả lớn bằng nắm tay, cũng có quả to bằng cái niêu...

Bách Thánh và Tô Thị A Thập Lục tiểu tiên tử lần lượt đưa tay ra hái quả căng mọng trên cành, lau vài cái, người trước thì cắn một miếng to, người sau thì cắn một miếng nhỏ ăn ngon lành.

Mỹ nhân rắn công đức tiên tử sau lưng Tống Thư Hàng cũng hái quả. Thân hình cô biến to, hóa thành hình thái bảo vệ cực lớn, một lần ăn nguyên một quả.

“Đây là dạng thực thể hóa của ánh sáng công đức mà? Tại sao có thể ăn đồ ăn?” Thần long cảm thấy thế giới quan của bản thân đều bị đổi mới.

Lần đầu tiên thấy ánh sáng công đức còn có loại hành động

này.

Trong lúc suy tư, có một hương thơm tươi mát nhàn nhạt bay vào trong mũi nó. Long trảo của thần long không tự chủ đưa về phía trước cào nhẹ một phát, móng vuốt sắc bén cắt rơi một quả hạch rồi khẩy vào trong miệng.

Ôi~ ngon quá~

Hương vị của loại quả này vô cùng đặc biệt, mặc dù bên trong chứa rất ít linh lực nhưng được cái ăn rất ngon.

Hơn nữa quả có kích cỡ khác nhau, hương vị cũng khác nhau.

Đặc biệt là loại quả nhỏ nhất, lúc ăn vào trong miệng giống như đang ăn kẹo nổ, trái cây sẽ nổ ngay trong miệng.

Thần long không nhịn được, lại ăn thêm mấy quả.

...

Một hồi lâu sau.

Trong tay Bách Thánh xách một túi trái cây, bên trong chứa đầy loại quả nhỏ như quả mơ: “Phụt phụt phụt~”

Bách Thánh phun một mớ hạt vào trong hố nhỏ ở bên cạnh, sau đó dùng bình thổ chú lấp lại.

Tô Thị A Thập Lục gọi bảo đao của bản thân ra, bắt đầu cắt tỉa cành cây trên cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng, không để chúng gây trở ngại cho hành động.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen thì phụ trách việc sửa sang lại đống cành được cắt xuống, cắt chúng thành từng thanh dài, dùng để làm hình thức ban đầu cho phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối.

Có mấy cành sinh trưởng cực tốt được giữ lại, Tống Thư Hàng định chuyển chúng vào thế giới hạch tâm trồng thử, xem chúng có sống được không.

Trong lúc đó, Bạch Long tỷ tỷ còn ném mấy quả cho đại lão cái gì cũng có thể bán trong hư không.

Đại lão cái gì cũng có thể bán nhận lấy trái cây, gặm một cách hung tợn.

Thứ mà hắn đang gặm chính là thân thể của Bá Tống.

Phải ăn tươi nuốt sống hắn!

…

Động tác của A Thập Lục vô cùng lưu loát, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cô cắt tỉa cơ thể bằng gỗ giúp Tống Thư Hàng.

Khi cắt đến eo Tống Thư Hàng, A Thập Lục thấy được quả hạch khác lạ chưa chín kia.

Hình như Tống Thư Hàng không thể thúc chín quả này mà cứ để nó lớn lên từng chút một giống như một quả thiên tài địa bảo?

Sau khi liếc nhìn quả hạch, Tô Thị A Thập Lục nhảy vọt qua nó, để nó sinh trưởng tùy ý.

"Tiền bối, ăn ngon không?" Lúc này, Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng rồi hỏi.

Long trảo của thần long hơi cứng lại: "Ăn ngon."

"Vậy bây giờ chúng ta tiến hành bước tiếp theo được chưa?" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Long trảo của thần long lại cứng đờ lần hai: "Được."

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, ăn của người ta thì phải nói năng với người ta mềm mỏng hơn thôi.

Cũng vì tham ăn ăn hơi nhiều nên lúc đối mặt với Bá Tống, thần long không nghiêm giọng nổi.

Vốn dĩ còn nói muốn dạy Bá Tống tư thế bế quan và tri thức bế quan chính xác, bây giờ thì thôi vậy.

Tiến vào bước kế tiếp nào.

"Tiếp theo là bước cuối cùng của Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp." Thần long lau miệng: "Bình thường sau khi tu sĩ tiến vào cảnh giới lục phẩm, từng tiểu cảnh giới đều cần bỏ công sức ra mài. Kim đan hóa hồ, hồ thượng mệnh luân, luân hậu thập trọng thiên, thiên thượng hóa liên, mỗi cảnh giới đều cần rất nhiều thời gian. Đặc biệt là luân hậu thập trọng thiên và thiên thượng hóa liên, đây là hai giai đoạn hành xác người ta nhất." Thần long bắt đầu giảng giải.

"Ừ, quả thật là rất hành xác." Tống Thư Hàng thở dài nói.

Bạch Long tỷ tỷ ở bên cạnh trợn trừng mắt.

Hành cái rắm rồng chứ hành, vừa rồi ngươi một hơi mở hết thất, bát, cửu, thập trọng thiên của cả bảy tiểu đan điền, vậy mà bây giờ còn dám nói câu này à?

Tạo Hóa Tiên Tử im lặng suy nghĩ chốc lát sau đó hát: “Này~~ tiểu yêu tinh dụ người nhà ngươi~”

Mỹ nhân rắn công đức nháy mắt hát tiếp: “Cái máy làm sữa đậu nành dụ người nhà ngươi~ Ôi”

Vũ Nhu Tử da đen đeo Xích Tiêu kiếm tiền bối trên lưng, trong ngực ôm một bó cành Tống thị, cô lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, bởi vì cô cảm thấy lần này cô không theo kịp tiết tấu.

Có tiểu yêu tinh với máy làm sữa đậu nành dụ người rồi, cô còn biết hát gì nữa đây?

Nhưng hai vị tiền bối cực kỳ nghiêm khắc, hai người đồng thời quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Vũ Nhu Tử da đen, mong chờ màn thể hiện của cô.

Vũ Nhu Tử da đen cảm thấy áp lực lớn núi lớn.

“Hey~ chiếc... xe lu dụ người nhà ngươi?” Vũ Nhu Tử da đen dùng cách rap để hát.

Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức nhìn Vũ Nhu Tử với ánh mắt thương hại, sau đó lặng lẽ quay đầu lại.

Vũ Nhu Tử da đen: “...”

Ánh mắt thương hại của hai vị tiền bối làm người ta buồn quá đi.

Bạch Long tỷ tỷ rảnh rỗi không có gì làm bèn dịch hết từng câu đối thoại cho thần long nghe, lại tiến vào chế độ máy phiên dịch tự động.

Trong hư không, râu rồng của thần long co giật.

“Ta thấy ngươi đã hoàn thành cảnh giới luân hậu thập trọng thiên, bây giờ ngươi đang đối mặt với máy làm sữa đậu nành dụ người nhất... ặc, là tiểu cảnh giới hành xác người ta nhất trong quá trình tấn thăng nguyên anh.” Thần long hơi sơ ý chút thôi là đã bị liệu rồi.

Bạch Long tỷ tỷ hớn hở dịch nguyên lại lời thần long nói.

Phiên dịch đúng là một công việc khiến rồng vui vẻ.

Cảnh giới thiên thượng hóa liên là cảnh giới hành người đúng nghĩa. Có một số Chân Quân lục phẩm không đủ tư chất, cả đời bị hành chết ở tiểu cảnh giới này, trăm nghìn năm không cách nào đột phá.

Trong lịch sử tu chân, có khối Chân Quân mài tiểu cảnh giới này bảy tám trăm năm thậm chí hơn nghìn năm.

Sau khi vất vả điều chỉnh lại trạng thái, thần long tiếp tục nói với vẻ nghiêm túc: "Bây giờ ngươi chỉ cần hoàn thành bước cuối cùng của Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp là có thể rút ngắn thời gian mài tiểu cảnh giới hành người thiên thượng hóa liên từ ít nhất là trăm năm xuống còn năm mươi... thậm chí là càng ngắn!"

"Xin tiền bối chỉ bảo." Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, khiêm tốn thỉnh giáo.

"Bước cuối cùng này khá huyền diệu." Thần long ngừng một lát rồi nói: "Ngươi biết 'tình yêu' không?"

Sở dĩ thần long hỏi câu này là vì trong tu sĩ nhân loại có một số môn phái bảo thủ, không hành động theo lẽ thường, thích luyện công pháp tuyệt tình tuyệt dục.

"Đương nhiên biết." Tống Thư Hàng gật đầu đáp: "Dù sao ta cũng là một người đàn ông bình thường."

Hai mắt của Tạo Hóa Tiên Tử sáng lên: "Cái gì là hiếu?"

Mỹ nhân rắn công đức: "Cái gì là yêu?"

Tống Thư Hàng không quay đầu lại, tóc dài hóa thành hai bàn tay bắt lấy hai tiên tử bướng bỉnh sau đó treo bọn họ lên cành cây của cơ thể bằng gỗ.

Vũ Nhu Tử da đen vừa xua tay lia lịa vừa lui về phía sau.

"Ngươi hiểu 'tình yêu' là gì thì tốt rồi." Thần long gật đầu nói: "Ở bước cuối cùng này, ngươi phải dùng tình yêu để tiếp xúc với viên ngụy long châu trong cơ thể, phối hợp với Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp, truyền đạt tình yêu của ngươi cho ngụy long châu."

Chương 2071: Còn Sáu Trạm Mạnh Giống Thế Này Nữa

“Tình yêu? Tình mẹ ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chủ yếu là do lát nữa phải mang thai sinh nguyên anh nên trong đầu hắn lập tức nghĩ đến tình mẹ.

Đây đều là lỗi của Thánh Nhân Nho gia!

Còn nguyên nhân thứ yếu là do vừa rồi hai vị tiên tử bướng bỉnh quấy rối.

Ngoài ra, nếu truyền tình mẹ cho bảy viên ngụy long châu trong cơ thể chắc cũng khá tiện?

Ví dụ như trực tiếp dùng ánh nhìn Thánh Nhân Nho gia chẳng hạn?

“Một tên đàn ông như ngươi có cái trứng tình mẹ nào không? Ngươi biết đẻ trứng không?” Thần Long tiền bối nói với giọng điệu khinh miệt, long tộc bọn ta biết đẻ trứng đấy nhé!

Tống Thư Hàng gãi đầu, mỉm cười ngại ngùng lại không mất lễ phép.

Ngay sau đó, ngoại trừ Bạch tiền bối vẫn đang phun hột ra thì cả Bạch Long tỷ tỷ vừa phiên dịch xong, Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức, Vũ Nhu Tử da đen, Tô Thị A Thập Lục, thậm chí đại lão cái gì cũng có thể bán trên không trung đều dùng ánh mắt vi diệu nhìn thần long tiền bối.

“Ta nói sai cái gì sao?” Trên mặt thần long lộ vẻ khó hiểu.

“Ngoài truyền tình yêu + phối hợp Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp ra còn cần làm gì nữa không?” Tống Thư Hàng hỏi, kịp thời giúp cho thần long tiền bối thoát khỏi lúng túng.

“Sau đó cứ để tất cả thuận theo tự nhiên là được.” Thần long giải thích: “Trước đó ta có nói Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp là bí pháp phụ trợ được người sáng tạo soạn lại từ một bộ tâm pháp đao kinh có tên là Long Hổ Giao Hội Thần Đao Tâm Pháp do chính hắn sáng tạo ra, bản thân nó chính là bí pháp long hổ giao hòa. Chỉ cần ngươi không ngừng truyền tình yêu vào, cảnh giới của Thánh Viên Long Lực Thần Công cũng thỏa mãn điều kiện, đến lúc đó Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp sẽ tự động dẫn ngươi tiến vào bước cuối cùng, chính là lấy thân ngươi làm thánh viên chi khu, giao hòa với long lực, dựng dục ra nguyên anh thai.”

Quá trình này giảm bớt rất nhiều thời gian công sức mài cảnh giới thiên thượng hóa liên.

Sau khi nguyên anh thai thành hình, chỉ cần dưỡng thai cho tốt, đừng để sinh non, cuối cùng có thể hóa ra nguyên anh. Ngay cả bước liên khai sinh anh sau cảnh giới thiên thượng hóa liên cũng có thể lược bỏ.

Có thể nói chỉ cần nguyên anh thai thành hình, dưỡng thai cho tốt thì chẳng khác nào cánh cửa bước vào Tôn Giả thất phẩm đã mở ra… với tiền đề là phải ngưng tụ ra nguyên anh thai thai thành công.

“Thư Hàng, ngươi có nắm chắc không?” Phiên dịch xong, Bạch Long tỷ tỷ lại hỏi.

Mặc dù Tống Thư Hàng vận dụng “tình mẹ” rất quen tay nhưng điều này không thể nào che giấu được sự thật hắn vẫn là tay mơ trong tình cảm.

“Chắc là được.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu: “Đừng tạo áp lực cho mình quá, hãy thí nghiệm với long châu của tiểu Thập Lục trước, bước này khá phù hợp với trạng thái bây giờ của ngươi.”

Tự do phát huy, thử diễn đúng theo con người thật của bản thân.

Bạch tiền bối đột nhiên hỏi: “Ngoài tình yêu thì có thể dùng tình bạn hoặc tình thân không?”

Thần long gật đầu trả lời: “Chỉ cần có tình là được, về phần là tình gì thì không quan trọng.”

Có những lời này, Tống Thư Hàng yên tâm hẳn.

“Ta đi đây!” Hắn siết chặt nắm đấm.

Sáu viên long châu trên đỉnh đầu hắn vẫn đang xoay tròn, long châu Long Ma trong cổ họng vẫn còn phóng long lực, tiến hành lần phối hợp cuối cùng với hắn.

“Chúc Tống tiền bối thành công, một hơi mang thai bảy.” Vũ Nhu Tử da đen chúc.

Đây là lời chúc chân thành của một tâm ma.

“Mang thai không phải lỗi của ngươi~ chỉ là ngươi vẫn chưa nghĩ ra phải làm mẹ thế nào~” Tạo Hóa Tiên Tử bị treo trên cành cây hát với giọng hơi run.

Ở tư thế bị treo không thích hợp phát lực, hát không thoải mái.

Tống Thư Hàng giơ tay vỗ đầu mình, ý thức tiến vào huyết võng do thánh huyết của Thánh Nhân Nho gia kết ra, lại tiến vào trong đan điền bản mệnh, đi đến mục tiêu.

…

Sau khi tiến vào tiểu đan điền thứ nhất lần nữa, tinh thần lực của Tống Thư Hàng nhìn xung quanh.

Viên ngụy long châu đối ứng với Tô Thị A Thập Lục đang lượn quanh linh hồ trong tiểu đan điền.

Mệnh luân đao luân răng cưa đã trở về vị trí cũ, chìm nổi trong linh hồ, tiếp nhận sự ôn dưỡng của linh hồ.

Mà viên ngụy long châu đối ứng với A Thập Lục lại tự nhét bản thân vào chính giữa bánh răng cưa.

Đao luân là do tám thanh đại đao răng cưa gắn liền nhau tạo thành, vừa lúc có thể lấp ngụy long châu vào lỗ trống chính giữa.

Nó đã hợp thành một thể với cả linh hồ đan điền.

“Không dùng ánh nhìn mang thai được rồi.” Tống Thư Hàng nói thầm.

Bây giờ không phải lúc đùa giỡn, nếu chẳng may xảy ra vấn đề gì thì hắn không biết đi đâu mà khóc.

Chuyện lần này có liên quan đến việc hắn có thể sinh ra nguyên anh hay không, đây là chuyện cực kỳ nghiêm túc.

Vậy nên lần này hắn đi theo con đường bình thường, thành thật thử phương án mà thần long tiền bối truyền thụ cho.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu niệm khẩu quyết công pháp của Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp, thử vận chuyển bí pháp. Đồng thời hắn đến gần ngụy long châu đối ứng với Tô Thị A Thập Lục.

Bước tiếp theo là phải truyền “tình yêu” của bản thân cho ngụy long châu.

Vấn đề ở đây là phải truyền tình yêu thế nào mới đúng? Dù sao tình yêu cũng không phải vật phẩm thực thể, không thể lấy ra được.

Chỉ còn cách truyền đi bằng miệng cùng với tinh thần lực thôi.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng đến gần ngụy long châu, chuẩn bị lên tiếng.

Trong đầu hắn hiện ra rất nhiều cách bày tỏ tình yêu.

Thế nhưng...

Đến khi muốn thực hiện những cách này, hắn đột nhiên phát hiện nói thì dễ, lúc đi làm mới thấy không đơn giản như vậy.

Tinh thần lực của hắn dừng lại ở bên cạnh ngụy long châu, không nhúc nhích.

Một hồi lâu sau.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: “Hăng hái lên nào, hơn nữa... phía sau còn sáu viên long châu đang chờ!”

Lúc này hãy lấy ra dũng khí khi đối mặt với đại lão.

Nghĩ như vậy, tinh thần lực của hắn tiếp xúc với ngụy long châu.

Long châu số một, đây chính là tình yêu của ta, hãy tiếp nhận tình yêu của ta!

Ting~

Một tiếng động như tiếng chuông gió vang lên trong ý thức của Tống Thư Hàng.

Khi tinh thần lực của hắn tiếp xúc với ngụy long châu, hình ảnh trước mắt thay đổi.

Trước đó đã gặp trường hợp này một lần nên Tống Thư Hàng rất bình tĩnh. Tiếp theo hắn sẽ thấy được một Tô Thị A Thập Lục do ngụy long châu biến thành trong thế giới tinh thần.

Đúng như hắn đoán.

Ngụy long châu mang hắn tiến vào thế giới tinh thần.

Đây là một lớp học mùa hè bình thường, bàn ghế hơi cũ kỹ.

Tống Thư Hàng ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ánh mặt trời gay gắt chiếu lên mặt hắn làm mặt nóng rát.

Gió thổi qua cửa sổ, mang đến từng tia mát lạnh.

Tống Thư Hàng quay đầu qua.

Người đang ngồi ở vị trí gần lối đi chính là Tô Thị A Thập Lục.

Cô nằm trên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên hai cánh tay, nghiêng mặt nhìn Tống Thư Hàng.

Gió thổi qua, mái tóc đen nhánh của cô lay nhẹ.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn Tống Thư Hàng không chớp mắt.

Cực kỳ quyến rũ.

“Cuối cùng cũng chịu nhìn về phía ta rồi à?” Tô Thị A Thập Lục nghiêng mặt nói nhỏ.

“Ha ha, ha ha, ừ.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tô Thị A Thập Lục xoay mặt lại, giấu hơn nửa khuôn mặt qua cánh tay: “Ngươi có thứ gì muốn giao cho ta không?”

“Có.” Tống Thư Hàng lại gật đầu, nói với giọng điệu kiên định: “Là tình yêu, ta muốn truyền tình yêu cho cô.”

“Truyền cho ta? Cho A Thập Lục ư?” Trong đôi mắt của Tô Thị A Thập Lục chứa đầy vẻ giảo hoạt.

Tống Thư Hàng: “?”

Ngay sau đó tất cả bạn học trong lớp đồng loạt xoay người lại nhìn hắn.

Cả một lớp toàn tiểu Thập Lục.

Chương 2072: Thư Hàng Thiên Vị

Chói... chói mắt quá!

Khi cả một lớp với đủ kiểu tiểu Thập Lục mỉm cười nhìn mình, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy... dường như ánh mặt trời bên ngoài lớp học trở nên gắt hơn, nóng bóng hơn làm nhiệt độ cơ thể của hắn cũng bất giác tăng lên một chút.

“Thư Hàng.” A Thập Lục ngồi ở bàn kế bên gọi, trong mắt mang theo ý cười: “Bây giờ ngươi muốn giao tình yêu cho A Thập Lục nào?”

Tống Thư Hàng nhìn một phòng tiểu Thập Lục: “...”

Ý là chỉ có thể chọn một tiểu Thập Lục từ trong lớp ư?

Không ngờ đề bài lại gài ở đây!

Quả nhiên việc truyền tình yêu không hề dễ như hắn tưởng, muốn ngưng tụ ra nguyên anh thai thành công không phải chỉ dựa vào cái miệng là có thể làm được.

Mà rất có thể hắn còn phải trải qua sáu lần khảo nghiệm như thế này nữa!

Không tốt, sáu lần không tốt.

Nếu ta không làm gì, nói không chừng sẽ phải thất bại ở sáu lần khảo nghiệm này.

Sóng to gió lớn phía trước ta đều vượt qua, chẳng lẽ bây giờ lại thất bại ở bước cuối cùng này?

Đây là muốn ép hắn tung tuyệt chiêu ư?

Nói đến tuyệt chiêu...

Một ý tưởng táo bạo nảy ra trong đầu hắn.

Sáu trám khảo nghiệm không phải chuyện đùa, nếu lại dùng phương pháp nguyên thủy này đi truyền tình yêu, hiệu suất thật sự quá thấp.

Từ trạm tiếp theo trở đi, hắn phải thay đổi phương án.

Hắn phải rót tình yêu vào trong... Dưỡng Đao thuật, dùng hành động để truyền tình yêu của hắn!

Cái này gọi là dao sắc chặt đây rồi, cách giải quyết mọi việc nhanh chóng dứt khoát!

Dưỡng Đao thuật là đao pháp nên không có vấn đề gì.

…

“Thư Hàng, quyết định xong chưa?” A Thập Lục ngồi bên cạnh vẫn dụ người như vậy.

Tiểu Thập Lục ngồi phía trước xoay người lại, hai tay chống cằm nhìn Tống Thư Hàng không chớp mắt: “Chọn A Thập Lục nào?”

Tiểu Thập Lục này cưng không chịu được.

Đồng thời Tống Thư Hàng cảm giác có người đang chọc lưng hắn.

Hắn quay đầu lại thì thấy tiểu Thập Lục ngồi phía sau đang dùng ngón tay chọc nhẹ hắn. Thấy hắn quay đầu lại, tiểu Thập Lục này vội quay đầu đi, lén liếc nhìn hắn.

Cô bé này thì đáng yêu không chịu được.

“Ai cũng là A Thập Lục thật sự, mỗi người đều như vậy.” Ngay cả trên bục giảng cũng có A Thập Lục đeo mắt kính không độ. A Thập Lục đã từng đảm nhiệm chức giảng viên mỹ thuật dạy mấy buổi ở đại học Giang Nam, giảng viên A Thập Lục trên bục giảng chính là tạo hình lúc đó.

Thế này rất tốt, cho năm sao.

“Thật ra… như vậy… cũng rất tốt.” Tống Thư Hàng đáp lại một câu cao thăm khó dò. Thật ra chính hắn cũng không biết lời hắn nói có ý gì nhưng kiểu trả lời cao thâm khó dò này rất phù hợp với tâm trạng bây giờ của hắn.

“Hửm?” Cô nàng A Thập Lục cực kỳ quyến rũ ngồi bên cạnh nheo mắt lại.

Tống Thư Hàng trả lời: “Thật ra cả một A Thập Lục thế này cũng rất tốt.”

Nếu tất cả đều là A Thập Lục… cũng nghĩa là không cần thiết phải lựa chọn.

“Ta còn tưởng ngươi sẽ bị dọa chứ.” A Thập Lục ngồi bên cạnh hỏi.

“Xem ra ngươi đã chuẩn bị xong rồi.” Giảng viên A Thập Lục trên bục giảng nhìn Tống Thư Hàng: “Vậy ngươi có năng lực truyền tình yêu cho tất cả A Thập Lục không? Ta nói là tất cả nhé!”

Giảng viên A Thập Lục nhấn mạnh nhiều lần từ “tất cả”.

Tống Thư Hàng sững người hỏi: “Chẳng lẽ số lượng A Thập Lục không chỉ có một lớp này?”

“Ngươi đoán xem?” A Thập Lục ngồi bên cạnh nói với giọng ngọt lịm.

Đừng nói là có một trường Tô thị A Thập Lục nhé?

Còn muốn tăng độ khó của đề bài lên nữa à?

Tiểu Thập Lục ngồi phía trước xoay người lại, dựa vào gần: “Nếu quyết định xong rồi, vậy chúng ta tiến vào khâu tiếp theo nhé? Yêu không đơn giản cứ nói ngoài miệng là được.”

Dứt lời, tiểu Thập Lục ngồi bàn trước dùng hai tay chống má, khuôn mặt nhỏ hơi ngẩng lên, cô nhắm mắt lại. Bởi vì ngại ngùng, hai hàng lông mi dài khẽ run không ngừng.

Tiểu yêu tinh quyến rũ phiên bản hiện thực.JPG

“Yêu là phải thể hiện bằng hành động.” A Thập Lục ngồi bên cạnh mỉm cười đầy thâm ý.

Tống Thư Hàng nhìn lông mi thật dài, chiếc mũi nhỏ xinh xắn cùng với đôi môi hơi vểnh lên của tiểu Thập Lục ngồi bàn trước.

Đây là đòi hôn, trong hiện thực hắn còn chưa đến bước này.

“Vậy nên có thể luyện tập trong thế giới hư ảo này trước.” A Thập Lục ngồi bên cạnh nói.

“Hơn nữa ở đây có rất nhiều A Thập Lục cho ngươi luyện tập.”

“Nếu ngươi thấy không đủ, còn có thể có nhiều A Thập Lục hơn nữa.”

“Quyết định xong chưa nào?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Thập Lục dễ thương ngồi bàn trước ửng đỏ nhưng cô vẫn nhắm chặt hai mắt, không trốn tránh.

Tống Thư Hàng hơi nghiêng người về phía trước.

Hắn đưa hai tay ra, nâng nhẹ gò má của tiểu Thập Lục ngồi bàn trước.

Da thịt rất non rất mịn, thậm chí hắn có thể cảm nhận hơi thở của tiểu Thập Lục ngồi bàn trước phả trên cổ tay hắn.

Lúc nâng khuôn mặt cô, hắn có thể cảm nhận được cô đang căng thẳng.

Chân thật đến mức làm người ta hoài nghi không biết nơi này có đúng là thế giới tinh thần hư ảo hay không.

“Vậy nên ta quyết định giải quyết mọi việc nhanh gọn, dứt khoát.” Trên khuôn mặt như do kim loại đúc thành của Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười cởi mở chú định sẽ cô độc cả đời.

Chỉ thấy tay trái tay phải của hắn đồng thời vuốt nhẹ khuôn mặt của A Thập Lục dễ thương ngồi bàn trước.

Hai phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp chứa tất cả tình yêu trong lòng hắn được thả lên người A Thập Lục dễ thương không chịu được.

Phần tình yêu này rất thuần khiết.

Mà tình yêu có thể cường hóa hiệu quả của Dưỡng Đao thuật đến mức cao nhất.

“Ơ? Ơ?” Tiểu Thập Lục mở mắt ra, hai hàng lông mi dài lay nhẹ.

Sau đó... cô yếu ớt vô lực nằm xuống bàn Tống Thư Hàng, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào cánh tay, phát ra tiếng hô khe khẽ.

“Có một số việc, lần đầu tiên rất ý nghĩa.” Tống Thư Hàng hài lòng thu hồi bàn tay: “Vậy nên ta định giữ lại lần đầu tiên cho hiện thực.”

“Ngươi thật thiên vị, A Thập Lục trong hiện thực da mặt quá mỏng, cô ấy không bằng bọn ta.” A Thập Lục ngồi bên cạnh lại giấu nửa khuôn mặt nhỏ vào cánh tay, chỉ lộ ra đôi mắt, nói với giọng điệu bất mãn.

“Không phải thiên vị.” Tống Thư Hàng thi triển tăng phát thuật kết hợp với Trình Lâm tự dũ pháp, lập tức làm tóc dài đến năm mét.

Tóc dài bay lượn, ngưng tụ thành hai mươi bàn tay nhỏ.

Trên tất cả bàn tay nhỏ đều tỏa ra ánh sáng của Dưỡng Đao thuật.

“Thiên vị.” A Thập Lục ngồi bên cạnh quay đầu lại.

Dưỡng Đao thuật không ngừng rơi xuống người tất cả Tô thị A Thập Lục trong lớp.

Trong phát Dưỡng Đao thuật nào cũng chứa đựng tình yêu thuần khiết của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẫm kỹ lại, đột nhiên phát hiện Dưỡng Đao thuật đúng là thuật được sáng tạo dành riêng cho bước cuối cùng của Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp!

Một cái truyền tình yêu, một cái cần được truyền tình yêu.

Đúng là một cặp trời sinh.

Trong nháy mắt, ngoại trừ A Thập Lục ngồi bên cạnh ra, tất cả A Thập Lục trong lớp đều bị Tống Thư Hàng trượt tay vuốt một lần.

A Thập Lục ngồi bên cạnh lại quay đầu qua, lộ ra đôi mắt nhìn Tống Thư Hàng: “Còn nói mình không thiên vị?”

“Ừ, đương nhiên không thiên vị.” Tống Thư Hàng thẳng thắn đáp: “Bởi vì các cô đều là A Thập Lục nên không khác gì nhau. Dù ta thiên vị ai thì kết quả đều là ta đang thiên vị Tô thị A Thập Lục, không có mâu thuẫn gì cả.”

“Thư Hàng, da mặt ngươi dày quá.” A Thập Lục ngồi bên cạnh bật cười.

“Phải vậy thôi, Thánh Viên Long Lực Thần Công, Nho Gia Kim Cương Thân cộng thêm Cương Thủ biến dị đã đúc thành da mặt hôm nay của ta.” Tống Thư Hàng đưa tay sờ đầu A Thập Lục ngồi bên cạnh.

Một phát Dưỡng Đao thuật lặng lẽ sáng lên.

Chương 2073: Đơn Giản Thô Bạo, Không Lãng Phí Thời Gian Nữa!

Vậy là kết thúc.

Tống Thư Hàng nói thầm.

Tất cả Tô Thị A Thập Lục trong lớp học đều đã bị hắn trượt tay vuốt một phát Dưỡng Đao thuật, trong mỗi phát Dưỡng Đao thuật đều chứa đầy tình yêu.

Hắn còn kiểm tra một lượt, phát hiện ngoài lớp học cũng không có không gian nào khác, nói vậy là đã không còn Tô Thị A Thập Lục.

“Hoàn thành.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

“Bước tiếp theo chính là kết nguyên anh thai đúng không?” Tô Thị A Thập Lục ngồi bên cạnh hỏi.

Tống Thư Hàng sờ đầu cô đáp: “Đúng vậy, chỉ cần truyền đủ tình yêu cho long châu, thỏa mãn điều kiện, tiếp theo nguyên anh thai tự nhiên có thể thành hình.”

Cảm giác sờ đầu A Thập Lục thật thoải mái. Thật ra lúc ở hiện thế, Tống Thư Hàng vẫn muốn sờ đầu A Thập Lục nhưng sợ tổn thương lòng tự ái của A Thập Lục nên hắn không làm như vậy.

“Nếu ngươi muốn kết nguyên anh thai, ta có một thứ muốn tặng cho ngươi.” A Thập Lục ngồi bên cạnh bị sờ đầu đưa một tay chầm chậm về phía Tống Thư Hàng.

Cô vùi đầu vào cánh tay còn lại, không chịu ngẩng đầu lên.

Bàn tay nhỏ trắng nõn mở ra, trong lòng bàn tay có một quả dâu tây nhỏ.

Cái gì đây?

Thoạt nhìn thì là dâu tây, cũng mang mùi thơm của dâu tây nhưng hắn nhìn ra được nó không phải trái cây mà giống một viên kẹo hơn.

"Tặng ngươi đấy." Tô Thị A Thập Lục nói: "Ăn ngon lắm, vị dâu tây."

Tống Thư Hàng nhận lấy viên kẹo dâu tây, dường như trên viên kẹo còn mang theo mùi hương trên bàn tay của tiểu Thập Lục: "Cảm ơn."

Hắn ném viên kẹo dâu tây vào trong miệng, bắt đầu nhai.

"Ồ? Lúc ngửi thì là vị dâu tây những khi ăn vào lại là vị táo." Tống Thư Hàng nói.

Nhưng ăn rất ngon.

"Là thuốc ngừa thai." A Thập Lục ngồi bên cạnh rụt tay nhỏ về.

Tống Thư Hàng: "Ể?"

"Là thuốc ngừa thai." Tô Thị A Thập Lục lặp lại, bản chất của con người chính là cái máy lặp lại.

Tống Thư Hàng: "..."

Cô cho một gã đàn ông như ta ăn thuốc ngừa thai làm gì?

Chẳng lẽ là do ta muốn ngưng kết nguyên anh thai? Nhưng việc này khác với mang thai mà?

Hôm nay Tống mỗ cũng hoang mang vô cùng.

"Có sợ không?" Tô Thị A Thập Lục lại quay đầu qua, cười xấu xa nói.

Tống Thư Hàng: "..."

"Đùa ngươi chút thôi, yên tâm đi." Tô Thị A Thập Lục xua tay nói.

Trong lúc nói chuyện, cả phòng học bắt đầu biến mất.

"Gặp lại sau nhé Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục chào tạm biệt.

Tất cả A Thập Lục cũng bắt đầu tan biến.

Nhưng không có gì phải buồn cả, dù sao... sẽ gặp lại sớm thôi.

Mặc dù có chút luyến tiếc nhưng đối với Tống Thư Hàng đây là chuyện tốt. Điều này chứng tỏ hắn đã truyền đủ tình yêu vào ngụy long châu Tô Thị A Thập Lục.

Bây giờ chỉ cần vận chuyển Thánh Viên Long Lực Thần Công và Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp là có thể thuận theo tự nhiên kết ra nguyên anh thai.

“Tiếp theo chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích xuất hiện!”

Rốt cuộc nguyên anh thai thành hình như thế nào?

Tống Thư Hàng rất tò mò muốn biết.

Do đủ loại phân tích trên mạng hiện đại, Tống Thư Hàng không tự chủ được cứ đặt kim đan và kết thạch, nguyên anh và mang thai mười tháng chung với nhau.

Rõ ràng kim đan và nguyên anh là những thứ rất vĩ đại, rất cao siêu.

Mãi đến khi chính thức tiếp xúc với tu chân cũng như hiểu rõ quá trình “mở linh hồ, mệnh luận, hồ thượng hóa liên, liên thượng sinh anh” của Chân Quân lục phẩm, hình tượng nguyên anh vĩ đại đã sụp đổ trong lòng Tống Thư Hàng lại được dựng lên.

Nhưng hôm nay có vẻ hắn phải sinh nguyên anh thông qua phương thức mang thai thật rồi. Có lẽ sau hôm nay, hình tượng nguyên anh trong lòng hắn lại sụp đổ lần nữa.

“Thôi, sụp thì sụp vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ hắn đã là Bá Tống + Bá Nho + Bá Long, tâm lý rất vững chắc, chút chuyện nhỏ này không thể đả kích được hắn.

Chỉ cần sau này có thể sinh ra nguyên anh, dù bắt hắn trải qua mười tháng mang thai thật cũng ok, đâu phải chưa thử lần nào.

Tu vi quan trọng hơn hình tượng nhiều.

…

Trong tiểu đan điền số một.

Ngụy long châu số hiệu A Thập Lục đang ở chính giữa đao luân răng cưa.

Tống Thư Hàng bắt đầu làm theo lời dặn của thần long, đồng thời vận chuyển Thánh Viên Long Lực Thần Công và Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp.

Thánh viên kiểu mới hiện ra từ trên thân thể Tống Thư Hàng, viên long châu thuộc về Tô Thị A Thập Lục trên đỉnh đầu hắn cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn phối hợp cuối cùng.

Có ba mươi ba món pháp khí xuất hiện bên cạnh đao luân và ngụy long châu Tô Thị A Thập Lục trong linh hồ.

Những pháp khí này không phải thực thể, chúng chỉ là hình chiếu năng lượng của bản mệnh pháp khí.

Từng món pháp khí trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiện ra bên cạnh đao luân và ngụy long châu A Thập Lục, sau đó bắt đầu hợp lại.

Sau mười hơi thở.

Thánh thành không bao giờ thất thủ hiện ra trước mặt Tống Thư Hàng, bảo vệ kỹ đao luân và ngụy long châu. Giống nhau trước kia, thể tinh thần lực của Tống Thư Hàng bị đặt trước cổng thánh thành không bao giờ thất thủ.

Trong thánh thành truyền ra một luồng sức hút.

“Nước” trong linh hồ cuốn thành vòi rồng, bị đưa vào trong thánh thành không bao giờ thất thủ.

Trong chớp mắt, nước trong linh hồ đã bị hút sạch!

Đây chính là linh hồ cấp bậc thập trọng thiên, cũng có nghĩa là nguồn năng lượng có thể so với Tôn Giả thất phẩm đã bị hút khô chỉ trong một cái nháy mắt ngắn ngủi.

Bình thường nếu năng lượng trong cơ thể bị hút khô, tu sĩ chỉ có thể dùng đan dược đả tọa tu luyện để khôi phục.

Nhưng Tống Thư Hàng có đan điền bản mệnh + bảy tiểu đan điền, còn có linh quỷ làm hậu thuẫn.

Năng lượng trong đan điền bản mệnh và sáu linh hồ khác được điều động đến. Trong chớp mắt, linh hồ trong tiểu đan điền thứ nhất vừa khô kiệt đã khôi phục như lúc đầu.

Ngay sau đó thánh thành không bao giờ thất thủ lại sinh ra lực hút, hút sạch nước trong linh hồ.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, tổng cộng bảy lần.

“Lẽ nào ta thật sự là rất có duyên với con số bảy này?”

Sau bảy lần, ngụy long châu A Thập Lục không hút năng lượng trong linh hồ nữa, hình chiếu thánh thành không bao giờ thất thủ bọc kín nó lại giống như một cái kén.

Hồ hồn trong linh hồ cũng chính là diễn đồ kim đan gốc “thánh thành không bao giờ thất thủ” và diễn đồ tương phản “sau khi thánh thành sụp đổ... người khổng lồ hủy diệt vạn vật” cũng dung nhập vào trong ngụy long châu theo sức mạnh của linh hồ.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng xuyên qua hình chiếu thánh thành, nhìn vào bên trong.

Nước hồ của bảy linh hồ bao quanh ngụy long châu, sức mạnh của hồ hồn dung nhập vào trong long châu.

Thoạt nhìn đúng là khá giống quá trình mang thai.

Nhưng quá trình này chậm vô cùng.

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng cảm thấy cứ tiếp tục nhìn thế này cũng không phải cách, hoàn toàn là đang lãng phí thời gian.

"Đã thế thì trước khi nguyên anh thai thành hình, giải quyết sáu viên long châu còn lại vậy." Tống Thư Hàng quyết định.

Không thể tốn quá nhiều thời gian ở sáu viên long châu còn lại giống ngụy long châu A Thập Lục được.

Thế nên giải quyết một mạch luôn nào.

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào đan điền thứ hai.

Viên ngụy long châu do thận long châu Bạch tiền bối biến thành cũng đang nằm chính giữa kiếm luân do kiếm bản to hợp thành.

"Ta đến đây, hãy nhận tình yêu của ta!"

Lần này Tống Thư Hàng không dùng tinh thần lực bao bọc thận long châu, hắn áp dụng cách thức đơn giản thô bạo, trực tiếp vận chuyển Dưỡng Đao thuật tràn đầy tình yêu, vỗ vào viên ngụy long châu thận long.

Chương 2074: Kế Hoạch Tác Chiến Của Hà Chỉ Ma Đế

Giải quyết nhanh gọn dứt khoát!

Hơn nữa sử dụng trực tiếp lên bản thể của ngụy long châu, thậm chí có thể bỏ qua khâu vào thế giới tinh thần, không cần trải qua tình tiết tương tự như “A Thập Lục đầy màn hình”.

Đơn giản thô bạo nhưng cực kỳ hữu hiệu.

Trong Dưỡng Đao thuật ngưng tụ tình yêu lớn nhất của Tống Thư Hàng, rót một mạch vào trong thận long châu.

Sau khi nhận một phát Dưỡng Đao thuật, trên ngụy long châu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hữu hiệu!

Nhưng lượng không đủ.

“Quả nhiên muốn một phát giải quyết xong là quá khó.” Tống Thư Hàng nói thầm.

Vì vậy hắn dùng luôn cả tay trái lẫn tay phải, luân phiên thay nhau.

Trong linh hồ ở tiểu đan điền thứ hai, ánh sáng của từng phát Dưỡng Đao thuật tràn đầy tình yêu không ngừng lóe lên.

Sau khi nhận gần ba mươi phát Dưỡng Đao thuật, ngụy long châu thận long bị kích hoạt hoàn toàn.

Có thận khí tỏa ra từ ngụy long châu thận long.

Đồng thời lại có hư ảnh của ba mươi ba món pháp khí xuất hiện, là hình chiếu của bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai. Nó cũng bắt đầu ngưng tụ bên cạnh ngụy long châu, hóa thành thánh kiếm Chung Yên.

Thân kiếm giống như vỏ trứng.

Hồ hồn thánh kiếm mang đến sự kết thúc cho thế giới hiện ra, nhập vào ngụy long châu.

Ngụy long châu thận long ở trong thân kiếm bắt đầu tiến hóa.

“Bước cuối cùng.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trên thánh kiếm Chung Yên thả ra lực hút, hút nước hồ trong linh hồ ở bên dưới. Nước hồ hóa thành vòi rồng, bị kéo vào trong thánh kiếm Chung Yên.

Lúc này mực nước trong linh hồ thứ hai chỉ có chừng một phần mười.

Trước đó lúc linh hồ thứ nhất ngưng tụ nguyên anh thai đã hút đi hút lại bảy lần, gần như ép khô năng lượng trong sáu linh hồ khác và bản mệnh linh hồ.

Bây giờ dù gom tất cả năng lượng trong những linh hồ khác và bản mệnh linh hồ lại cùng lắm chỉ đủ cho đan điền thứ hai hấp thu một lần.

Tống Thư Hàng không lựa chọn làm như vậy, vẫn giữ lại năng lượng trong những linh hồ khác để duy trì hoạt động bình thường trong cơ thể cùng với nhanh chóng khôi phục linh lực.

Bây giờ trong cơ thể hắn còn có một nguồn năng lượng dự bị bằng cỡ một linh hồ.

Ý niệm vừa động, từ sâu trong cơ thể hắn nơi linh quỷ ẩn mình có một dòng linh lực tinh thuần tuôn ra, rót vào trong linh hồ thứ hai.

Thân là tool hack đáng gờm của tu sĩ, bình thường linh quỷ luôn tinh luyện linh lực trong cơ thể tu sĩ 24/24, tự động treo máy gia tăng tốc độ khôi phục linh lực. Hơn nữa lúc cần thiết, linh lực của linh quỷ còn có thể chuyển qua cho bản thân tu sĩ sử dụng.

Theo linh lực của linh quỷ rót vào, nước hồ trong linh hồ ở đan điền thứ hai đầy lên rất nhanh.

Mà linh lực dự trữ của linh quỷ chỉ còn dư lại chừng một thành.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng đạo.

Ào ào~~

Thể tích của vòi rồng tăng lên. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ nước hồ tràn đầy trong linh hồ thứ hai đã bị hút vào trong thánh kiếm Chung Yên để ôn dưỡng ngụy long châu, dựng dục nguyên anh thai.

Đồng thời trong cơ thể Tống Thư Hàng truyền đến cảm giác "trống rỗng" đã lâu chưa xuất hiện.

Từ khi hắn tu luyện ra bảy tiểu đan điền, đây là lần đầu tiên hắn bị hút triệt để thế này, ngay cả nguồn năng lượng dự trữ của linh quỷ cũng bị rút sạch.

"Tiếp theo phải tiến vào trạng thái tu luyện khôi phục linh lực đã lâu chưa làm thôi." Tống Thư Hàng nói thầm.

Ở trạng thái bình thường, hắn chỉ cần dựa vào linh quỷ treo máy, ngủ một giấc để khôi phục linh lực là được.

Hôm nay bị hút sạch, hắn muốn hợp tác với linh quỷ cùng tu luyện, tăng nhanh tốc độ khôi phục linh lực.

...

Vì vậy thân thể Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, bày ra tư thế đả tọa tu luyện, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể bắt đầu vận chuyển.

Mỹ nhân rắn công đức lấy ra một số đan dược khôi phục linh lực từ trong pháp khí vòng tay của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử dùng tay mở miệng Tống Thư Hàng ra, mỹ nhân rắn công đức ném đan dược vào trong miệng Tống Thư Hàng.

Những đan dược này đa số đều là cấp bậc ngũ phẩm, có một ít là cấp bậc lục phẩm, phần lớn là chiến lợi phẩm của Tống Thư Hàng.

Thật ra đối với Tống Thư Hàng bây giờ, số đan dược khôi phục linh này hơi ít nhưng có còn hơn không.

Vũ Nhu Tử da đen thì mò ra được mấy viên linh thạch từ một góc trong pháp khí vòng tay của Tống Thư Hàng.

Phần lớn linh thạch mà Nho gia tặng cho Tống Thư Hàng đều bị Tống Thư Hàng chuyển vào thế giới hạch tâm dùng để trả nợ. Chỉ có mấy viên linh thạch phẩm chất không tốt lắm bị Tống Thư Hàng nhét vào trong pháp khí vòng tay.

Vũ Nhu Tử da đen lấy linh thạch ra, cô dùng tay kẹp chúng, dán chúng lên mặt Tống Thư Hàng. Bình thường phải thả linh thạch vào trong tay Tống Thư Hàng để hắn có thể rút lấy linh lực trong linh thạch lúc tu luyện, tăng nhanh tốc độ khôi phục năng lượng trong cơ thể.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng chỉ còn lại cái đầu, Vũ Nhu Tử da đen chỉ có thể dán linh thạch lên mặt hắn, hy vọng Tống Thư Hàng có thể hấp thu trong quá trình tu luyện.

“Xem ra hắn đã tiêu hao hết năng lượng, không biết hắn hoàn thành mấy viên long châu rồi?” Thần long nói.

“Chắc là một viên.” Tô thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ đã đổi lại nửa người, lúc này cô đang ngồi ôm đầu gối, vùi mặt vào trong đầu gối trả lời.

Bạch Long tỷ tỷ xoa nhẹ đầu cô.

“Nếu mỗi lần hoàn thành kết nguyên anh thai cho một viên long châu lại phải đả tọa tu luyện, vậy kế tiếp phải tiêu hao không ít thời gian.” Thần long nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ giây lát sau đó lấy ra một bình đan dược cấp bậc thất phẩm ném cho mỹ nhân rắn công đức. Bây giờ Tống Thư Hàng đã bước vào cảnh giới lục phẩm VIP chí tôn thập trọng thiên, lượng đan dược cần dùng phải tính theo lượng của tôn giả thất phẩm.

“Tốc độ khôi phục linh lực của Thư Hàng vẫn khá nhanh.” Xích Tiêu kiếm tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng có linh quỷ, thánh ấn, ánh sáng công đức, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lại thêm sự tăng cường của bảy tiểu đan điền, tốc độ khôi phục linh lực không phải dạng vừa.

“Nhưng lượng tích trữ của hắn cũng lớn hơn tu sĩ cùng cấp bình thường rất nhiều.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Có cách nào giúp Tống tiền bối khôi phục linh lực nhanh chóng không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Sẽ để lại di chứng, đừng dùng thì hơn.” Bạch tiền bối đáp.

****

Hiện thế, công minh giới trong chư thiên vạn giới.

Cách đây không lâu, trong một góc tại thế giới của ma tu này xuất hiện một cấm địa tại ương mới.

Tất cả sinh vật bước vào cấm địa này đều bị hút thành thây khô, thần hình câu diệt.

Ở công minh giới, chuyện này rất bình thường.

Từ xưa đến nay hoàn cảnh sống ở đây luôn khắc nghiệt như vậy, trong tiểu thế giới này khắp nơi đều là núi lửa đang hoạt động, có thể biến thành cấm địa bất cứ lúc nào.

Sâu trong vùng cấm địa mới này.

Từng cây Ma Thần trụ làm bằng đá xếp thành một đại trận.

Trong trận có một người cao lớn toàn thân là máu từ từ mở mắt ra.

Người này đã từng là vạn ma chi chủ, hiện nay còn được ghi chép lại trong sách giáo khoa của một số môn phái ma tu cổ xưa - Hà Chỉ Ma Đế.

Bên cạnh người cao to này có một phân thân đang lẩm bẩm với vẻ mặt bình tĩnh: “Năng lượng mà bản thể tích góp đã đạt mức Kiếp Tiên cửu phẩm đỉnh phong, thế này là đủ rồi.”

Bá Long Cổ Thánh, đến lúc bắt hắn phải trả giá đắt rồi.

Trên mặt phân thân lộ ra vẻ dữ tợn.

[Ting~ Có muốn truyền tất cả năng lượng cho Bá Tống Huyền Thánh không? Có/ Không?]

“Có! Đây chính là tấm lòng thành của ta, truyền cho hắn toàn bộ.”

Chết đi, chết đi, chết đi!

Bạo thể mà chết đi Bá Tống!

Chương 2075: Từ Hai Bàn Tay Trắng Đến Đầy Tràn Thỏa Mãn

Phương án làm Bá Tống Huyền Thánh ăn nó đến bạo thể là chọn lựa duy nhất mà Hà Chỉ Ma Đế có thể làm được bây giờ.

Không biết đến năm nào tháng nào bản thể của hắn mới khôi phục hoàn toàn. Lần trước một đao do tên Bá Tống Huyền Thánh đáng chết kia mượn pháp khí nhân quả chém ra quá khủng bố, phải tốn ít nhất mấy trăm năm thương thế mới khôi phục hoàn toàn.

Nhưng Hà Chỉ Ma Đế lại không cam lòng phải chờ mấy trăm năm mới được đi báo thù.

Thân là đại đế ma môn, hắn luôn tuân theo phương châm có thù phải báo, không để qua đêm.

Ngọn lửa báo thù trong lòng cứ hành hạ hắn mỗi ngày mỗi đêm.

Ngày nào hắn cũng vắt óc nghĩ phương án báo thù.

Cho đến một ngày nọ, hắn phát hiện danh sách đen có một chức năng là truyền tống năng lượng cho Bá Tống Huyền Thánh.

Hắn bắt đầu quan sát, nghiên cứu chức năng này.

Ma Đế phát hiện, thông qua chức năng lực này hắn có thể truyền tống năng lượng trực tiếp cho Bá Tống Huyền Thánh.

Trong lúc truyền sẽ có tiêu hao nhất định, cách càng xa tiêu hao càng lớn.

Nhưng Hà Chỉ Ma Đế đã nghiên cứu ra cách hạn chế tiêu hao trên đường truyền năng lượng xuống mức thấp nhất. Trong lúc truyền năng lượng, có thể vận dụng sức mạnh không gian cắm một cây Ma Thần trụ vào gần Bá Tống Huyền Thánh, dùng Ma Thần trụ làm hóa thân tiến hành trung chuyển truyền năng lượng qua, như vậy có thể khống chế tiêu hao ở mức chừng hai ba thành.

Bằng cách này, năng lượng cấp Kiếp Tiên đỉnh phong sẽ không hao tổn quá nhiều, dù trên đường tiêu hao mất hai ba thành thì lượng năng lượng vẫn ở mức giữa Kiếp Tiên đỉnh cấp đến đỉnh phong.

Mà liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh, hắn cũng biết Bá Tống là nghìn năm đệ nhất thánh, mới tấn thăng năm nay.

Thân là Ma Đế, cho dù nơi hắn đang ở là cấm địa, hắn vẫn có rất nhiều thủ đoạn lấy được tình báo mình muốn.

Một Huyền Thánh mới tấn thăng bị rót vào năng lượng Kiếp Tiên đỉnh phong, kết cục đã định!

Thế nên...

Nổ thành pháo hoa đi Bá Tống!

Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi!

...

Bí địa thí luyện thánh sơn Gars, thế giới Kim Nguyệt.

Thân thể Tống Thư Hàng vẫn giữ tư thế tu luyện, còn đang cố gắng tinh luyện linh lực.

Vũ Nhu Tử da đen dùng hai tay cầm linh thạch đèn lên mặt Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử tiếp tục mở miệng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn bướng bỉnh bò ra xa hai mét, bắn nhẹ một viên đan dược cấp Tôn Giả thất phẩm vào trong miệng Tống Thư Hàng.

“À mà bây giờ Thư Hàng ăn đan dược có hiệu quả không?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi, nuốt long châu còn kẹt ở cổ mà?

“Ai biết được?” Thần long đáp.

Đúng lúc này, thần long đột nhiên ngẩng đầu nhìn không trung.

Trên bầu trời thế giới Kim Nguyệt có một cây Ma Thần trụ đột phá hệ thống phong tỏa không gian, cưỡng ép chui vào thế giới này.

“ĐM, lại nữa à?” Thần long oán hận cắn móng vuốt.

Mấy người các ngươi xem hệ thống phong tỏa không gian của thánh sơn Gars là vườn sau đấy à? Tên nào muốn vào thì vào.

Lúc này Tống Thư Hàng đang vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công tinh luyện linh lực, cả người đột nhiên run dữ dội.

[Ting~ Hà Chỉ Ma Đế trong danh sách đen truyền 9999999+ linh lực ngươi, bởi lượng linh lực quá khổng lồ, có nhận hay không? Có / Không?]

Trong đầu Tống Thư Hàng vang lên tiếng thông báo.

Lúc trước bất kể Thiên Đế, Trình Lâm Tiên Tử hay các đại lão trong nhóm truyền năng lượng cho Tống Thư Hàng đều truyền một lượng nhỏ, hoặc là Tống Thư Hàng chủ động phát yêu cầu xin tiếp viện, các đại lão mới truyền năng lượng từ xa trợ giúp hắn, vậy nên vẫn chưa kích hoạt chức năng lựa chọn có nhận năng lượng hay không.

Lần này lượng năng lượng do Hà Chỉ Ma Đế truyền đến quá khổng lồ, đủ để làm Tống Thư Hàng bạo thể mà chết nên chức năng lựa chọn được kích hoạt.

Có lúc công năng mã QR kim đan này vẫn rất tri kỷ.

Lúc nhận được thông báo này, Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Hà Chỉ Ma Đế truyền năng lượng cho hắn ư?

Hơn nữa còn truyền một lượng linh lực cực kỳ khổng lồ, lớn đến mức không cách nào thống kê được?

“Ma Đế biết ta thiếu năng lượng nên ra tay trợ giúp từ ngàn dặm xa xôi?” Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên ý niệm này.

Nhưng ngay sau đó hắn lại lắc đầu.

Làm người phải tự mình biết mình.

Tống mỗ hắn được cái tự mình hiểu lấy, hắn không phải Bạch tiền bối, không có sức hấp dẫn lớn như vậy.

Hơn nữa Hà Chỉ Ma Đế hận không thể giết chết hắn, sao có thể truyền năng lượng đến giúp hắn vượt qua cửa ải khó trong thời khắc quan trọng được?

Trong chuyện này nhất định có âm mưu gì đó.

Vậy thì... từ chối hay là không?

“Vẫn nên từ chối thôi, cứ có cảm giác không an toàn.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hắn đang ở thời điểm tấn cấp quan trọng, không thể để xảy ra sai lầm gì được.

Tấn cấp là chuyện cực kỳ nghiêm túc!

[Ting~ Trình Lâm Tiên Tử trong danh sách đen truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn đính kèm: Đừng từ chối, thử xem có thể chia lượng linh lực này thành từng nhóm rồi tiếp thu hay không trước đã. Nếu không thể thì tiếp thu luôn một lần. Khi nào chống đỡ không nổi, hãy chuyển năng lượng sang cho linh quỷ của ngươi, ta sẽ giải quyết thay ngươi!]

Hôm nay Trình Lâm Tiên Tử đã chết lại luôn theo dõi trạng thái của Tống Thư Hàng.

Có vị Dao Trì Nữ Đế cực mạnh này bảo đảm, Tống Thư Hàng yên tâm vô cùng.

Vậy thì nhận đi.

Hắn thử dụng ý thức gửi mệnh lệnh cho mã QR kim đan xem thử có thể chia nguồn năng lượng khổng lồ này thành 42 phần rồi truyền lần lượt từng phần đến theo như đề nghị của Trình Lâm Tiên Tử hay không?

Có lẽ là do hôm nay Tống Thư Hàng đã thăng lên đến cảnh giới lục phẩm VIP chí tôn thập trọng thiên, ít nhiều gì cũng xem như là nhân vật cấp Tôn Giả nên quyền hạn tăng lên không ít.

Mã QR kim đan tiếp nhận mệnh lệnh.

[Ting~ Thử chia nhỏ 9999999+ linh lực của Hà Chỉ Ma Đế thành từng nhóm.]

[Ting~ Chia nhỏ thành từng nhóm thất bại.]

Hết cách rồi.

Tống Thư Hàng thở dài: “Trình Lâm Tiên Tử, nhờ cô đấy!”

Sau đó hắn lựa chọn “Có”.

[Ting~ tiếp nhận 9999999+ linh lực do Hà Chỉ Ma Đế truyền đến, truyền tống bắt đầu.]

Ngay sau đó có một nguồn năng lượng khổng lồ đến đáng sợ xuyên qua cây Ma Thần trụ làm trạm trung chuyển trong hư không, phủ xuống người Tống Thư Hàng.

Các thành viên trong bí địa thí luyện bỗng ngẩng đầu nhìn hư không.

Cảm giác này giống như có Kiếp Tiên hiện thân khiến thân thể không ngừng run rẩy.

Cái gì cũng có thể bán tiền bối trên không trung nhíu mày. Vào thời khắc quan trọng hắn phải bảo vệ đầu của Tống Thư Hàng, long châu trong đó có liên quan đến một nửa tiền hàng còn lại của hắn.

Ở phía dưới, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử cũng nhíu mày.

Hai vị tiên tử không chơi đùa nữa, bắt đầu nghiêm túc.

Mỹ nhân rắn công đức mở hình thái bảo vệ, bao bọc thân thể Tống Thư Hàng, hai tay chắp lại như đang cầu nguyện.

Tạo Hóa Tiên Tử thì tiến vào đầu Tống Thư Hàng, cường hóa hắn từ trong ra ngoài.

Các cô tạo thành hai tấm lưới lọc, lọc sơ năng lượng do Hà Chỉ Ma Đế truyền đến.

Còn ý thức của Tống Thư Hàng lập tức tiến vào linh hồ ở đan điền thứ hai.

Theo năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế truyền đến, đan điền bản mệnh vốn sắp cạn khô lại được rót đầy trong nháy mắt.

Đan điền bản mệnh và kình đan liều mạng vận chuyển, dùng tốc độ nhanh nhất chuyển hóa những năng lượng này thành linh lực của bản thân Tống Thư Hàng, sau đó chuyển linh lực vào trong bảy tiểu đan điền.

Tất cả linh hồ trong bảy tiểu đan điền đều tràn đầy.

Năng lượng dư thừa bị Tống Thư Hàng tức tốc chuyển sang cho linh quỷ, đồng thời còn dẫn một phần vào trong cơ thể bằng gỗ.

Cảm giác từ thân thể bị hút khô đến cả người căng tràn như bây giờ, Tống Thư Hàng cảm thấy sảng khoái đến lạ.

Sau khi được bổ sung linh lực, linh hồ trong tiểu đan điền thứ hai bắt đầu vận chuyển.

Quá trình vòi rồng hút nước lại xuất hiện.

Nước trong linh hồ ở đan điền thứ hai lại bị hút sạch, sau đó lập tức được linh lực do Hà Chỉ Ma Đế truyền đến rót đầy.

Lại hút sạch rồi lại được rót đầy.

Trong thời gian ngắn, tiểu đan điền thứ hai cũng thỏa mãn bảy lần, tiến vào giai đoạn nguyên anh thai.

Tống Thư Hàng không có thời gian chú ý nhiều đến trạng thái hóa nguyên anh thai.

Hắn liều mạng lao về phía đan điền thứ ba.

Dù sao năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế vẫn đang rót vào cuồn cuộn không ngừng!

Nhân cơ hội này, hắn muốn giải quyết luôn năm viên ngụy long châu còn lại.

Chương 2076: Tu Chân

Nhanh hơn, nhanh hơn nữa!

Tống Thư Hàng ép bản thân đến cực hạn, ép tất cả tiềm lực trong người ra.

Bởi vì dường như hắn cảm ứng được một mùi vị quen thuộc.

Đó là... mùi vị của cái chết.

Tống Thư Hàng cảm giác nếu tốc độ không nhanh hơn, đầu hắn sẽ nổ tung.

Mặc dù có Trình Lâm Tiên Tử bảo đảm nhưng cảm giác bị cái bóng chết chóc bao phủ vẫn quen thuộc vẫn chân thực như vậy, tựa như một con hung thú gào thét đang đuổi theo sau lưng hắn, muốn nuốt chửng hắn.

Vậy nên Thư Hàng không tự chủ được liều mạng dốc toàn lực.

Nhanh hơn, nhanh hơn nữa!

Chỉ cần ta chạy đủ nhanh, cái chết sẽ đuổi theo không kịp!

...

Ngoại giới.

“Phụt phụt phụt phụt phụt~ viên thứ hai hoàn thành rồi.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Hắn cảm ứng được viê thận long châu do bản thân kích hoạt đã hoàn thành sứ mệnh, tạm ngừng truyền long lực, ngụy long châu đối ứng với nó đã tiến vào trạng thái kết nguyên anh.

Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, trong lòng chợt động, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào đầu gối hơi ngước lên lộ ra một con mắt, lén nhìn Bạch tiền bối với vẻ mong đợi.

Nhưng cô thấy vẻ mặt của Bạch tiền bối vẫn bình tĩnh như thường, không hề có dấu hiệu bị ảnh hưởng.

Trong lòng A Thập Lục hơi nghi hoặc.

Quả nhiên Bạch tiền bối không giống người thường.

“Bình thổ chú.” Lúc này Bạch tiền bối đã ăn xong số trái cây nhỏ như quả mơ, hắn giơ tay bấm pháp ấn thi triển bình thổ chú, chôn toàn bộ hạt trong hố nhỏ.

Sau đó hắn nhíu mày nhìn Ma Thần trụ trong hư không.

Linh lực trong Ma Thần trụ truyền đến đang chảy cuồn cuộn vào trong cơ thể Thư Hàng, cung cấp năng lượng cho Tống Thư Hàng tấn cấp.

Cũng nhờ có nguồn linh lực này tiếp viện, Tống Thư Hàng mới có thể tiếp tục quá trình tân cấp.

Nhưng suy cho cùng những năng lượng này không phải của bản thân Tống Thư Hàng.

Mặc dù đã trải qua nhiều tầng lọc, năng lượng truyền đến cũng xem như là năng lượng tinh khiết nhưng dù sao vẫn sẽ để lại di chứng.

“Bạch đạo hữu cũng đang lo lắng à?” Giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

“Ừ.” Bạch tiền bối gật đầu đáp.

“Dùng nguồn năng lượng ngoại lai lớn như vậy để tấn cấp, chỉ sợ di chứng sẽ không nhỏ.” Thần long cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nói.

Vũ Nhu Tử da đen sững sờ: “Di chứng? Tống tiền bối ư?”

Trong lòng Tô Thị A Thập Lục cũng lo lắng không yên.

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối lại gật đầu: “Nếu là lúc bình thường, sau khi năng lượng ngoại lai truyền đến, chỉ cần người nhận luyện hóa từng chút một, vận hành thêm mấy chu thiên theo hệ thống tu luyện của bản thân là có thể đóng dấu ấn của bản thân lên năng lượng ngoại lai, triệt để biến chúng thành năng lượng của bản thân. Nhưng bây giờ quá gấp rút, Thư Hàng không có thời gian luyện hóa nguồn năng lượng ngoại lai này triệt để, chỉ mới lọc qua một lần đã rút chúng ra sử dụng.”

“Bạch tiền bối, vậy có cách giải quyết không?” Tô Thị A Thập Lục thấp giọng hỏi.

“Chưa xác định, lát nữa phải xem thử di chứng xuất hiện trên người Thư Hàng thuộc loại nào mới hốt thuốc đúng bệnh được.” Bạch tiền bối trả lời.

“Thật ra không cần lo lắng quá.” Lúc này Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên nói: “Nếu di chứng quá lớn, cùng lắm thì chết thôi.

Sau khi chết, phần lớn di chứng sẽ tự khỏi mà không cần thuốc.”

Không hổ là tâm ma, luôn đề ra ý tưởng vô cùng ác độc.

Vũ Nhu Tử da đen dùng ánh mắt yếu đuối nhìn Xích Tiêu kiếm tâm ma nói: “Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài quá tàn nhẫn.”

“Cùng là tâm ma, sao cô lại đáng thất vọng thế này?” Xích Tiêu kiếm tâm ma đắng lòng nói.

“Chính xác, nếu thật sự đến bước đường cùng, cái giá phải trả để chữa trị quá lớn, có thể cân nhắc đến phương án chết một lần.” Bạch tiền bối xoa cằm, bình tĩnh nói.

Thần long ở bên cạnh nghe mọi người bàn chuyện với vẻ mặt bình tĩnh, mồ hôi lạnh bất giác chảy xuống.

“Ơ?” Lúc này thân thể của Bạch tiền bối đột nhiên run lên giống như bị thứ gì đó tác động vào!

Ánh mắt của Tô Thị A Thập Lục lập tức nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối, âm thầm quan sát trạng thái của hắn.

Bạch tiền bối đưa tay di động trong hư không, vừa động vừa nói: “Hình như ta có thêm một số năng lực, hoặc có thể nói là... quyền hạn?”

Là chức năng bạn bè mã QR kim đan của Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng ngưng tụ nguyên anh thai thứ hai, chức năng bạn bè mã QR kim đan không ngừng hoàn thiện, có thêm một số công năng mới.

Mà thân là người cung cấp long châu thứ hai, Bạch tiền bối nhận được một số quyền hạn đặc biệt.

Ví dụ như hắn có được một mã QR thuộc về chính hắn, cũng có chức năng kết bạn, kéo người khác vào danh sách bạn bè mã QR.

Kéo người thay Tống Thư Hàng.

Có vẻ khá giống với quyền hạn của nhân viên quản lý.

Đồng thời Bạch tiền bối phát hiện bản thân có thể thấy được một danh sách, trong đó đều là bạn bè mã QR kim đan của Tống Thư Hàng.

Thú vị!

Bạch tiền bối tiếp xúc đến sự vật mới mẽ, chơi vui quên trời quên đất.

“Có mục đặt tên không? Nói thế nào cũng là một nhóm bạn, nên có một cái tên mới đúng.” Bạch tiền bối thầm nghĩ.

Bạch tiền bối vừa nghĩ như vậy, một tin nhắn thông báo xuất hiện trước mặt hắn.

[Tít~ Có đặt tên cho nhóm bạn bè mã QR kim đan của Bá Tống không? Có / Không?]

[Có.] Bạch tiền bối lựa chọn.

Sau đó một khung trống hiện ra trước mắt hắn.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Bạch tiền bối nhập tên “nhóm Cửu Châu số 1” vào khung trống.

Nhưng mới vừa nhập xong, hắn lại lắc đầu.

Nhóm này không phải nhóm do má mì Hoàng Sơn lập ra nên vẫn nên đặt tên mới thì hơn.

“Tốt nhất nên để cho Thư Hàng tiểu hữu đặt.” Bạch tiền bối lại nghĩ.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Bạch tiền bối lại nhập mấy cái tên vào khung trống để Thư Hàng tham khảo.

Nhóm tu chân Cửu Châu, nhóm bế quan tu luyện, nhóm đạo hữu giao lưu.

“Cứ cảm thấy tên nào đọc lên cũng không thuận miệng.” Bạch tiền bối nói.

Cuối cùng hắn lại tiện tay bổ sung thêm cái tên “tu chân”.

Ừ, tên này được đấy.

Đơn giản dễ hiểu.

Về phần những cái tên khác, chờ Thư Hàng ngưng tụ nguyên anh thai xong rồi bàn.

Bạch tiền bối đưa tay ra điểm vào, tạm thời giữ lại những tên nhóm này.

“Viên... viên thứ ba hoàn... hoàn thành rồi. Thư Hàng... thế như chẻ tre.” Lúc này Bạch Long tỷ tỷ cuốn thành một quả cầu, trông có vẻ rất lạnh, run rẩy nói.

Người đối ứng với viên ngụy long châu thứ ba của Tống Thư Hàng chính là Bạch Long tỷ tỷ.

A Thập Lục khịt mũi, nhìn Bạch Long tỷ tỷ rồi lại nhìn Bạch tiền bối tinh thần phấn chấn.

Quả nhiên Bạch tiền bối quá đặc biệt.

Nhưng...

Cũng chính vì Bạch tiền bối đặc biệt như vậy nên có lúc, ngài ấy sẽ lộ vẻ cực kỳ đáng tin, đặc biệt là lúc gặp chuyện lớn.

****

Thế giới Tà Liên.

Số hamster, kim cương đại tinh tinh, nguyên tộc trưởng thận long, thụ yêu mọc khuôn mặt mỹ nhân xinh đẹp, bốn sủng vật của Bạch tiền bối đang tụ lại một chỗ.

“Ngươi vẫn chưa xong à?” Số hamster nhìn tộc trưởng thận long.

Vốn dĩ bốn sủng vật đang đánh bài nhưng đang chơi, đột nhiên nguyên tộc trưởng thận long bắt đầu run rẩy, run mãi không dứt, đồng thời không ngừng phát ra tiếng rên làm chuột ta đỏ mặt.

Bây giờ thận long cuốn thân thể thành một quả cầu, giấu đầu của bản thân vào trong quả cầu, không chịu đi ra.

Số hamster mệt tim vô cùng.

Chương 2077: Chat

Lúc này, trong thế giới tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Thể tinh thần của hắn hăng hái chạy thẳng đến tiểu đan điền thứ tư.

Chỉ cần ta chạy đủ nhanh, cái chết chỉ có thể theo sau ta ngửi bụi!

“Ngụy long châu ở tiểu đan điền thứ tư đối ứng với Bạch tiền bối two.” Thể tinh thần của Tống Thư Hàng xoa hai tay, tay trái tay phải mỗi tay một phát Dưỡng Đao thuật.

Mỗi lần thi triển Dưỡng Đao thuật, tình yêu Tống Thư Hàng rót vào đều không giống nhau. Tình yêu của hắn đối với Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ đều thuộc loại khác nhau.

“Bạch tiền bối two, tiếp nhận tình yêu của ta nào.” Thể tinh thần của Tống Thư Hàng hô to, xông vào tiểu đan điền thứ tư.

“Cút~~” Tiếng rống giận của Bạch tiền bối two vang lên.

Sau đó thể tinh thần của Tống Thư Hàng ngơ ngác bay ngược ra ngoài thế giới tiểu đan điền thứ tư.

Thể tinh thần ngồi ở cửa vào tiểu đan điền thứ tư, nghi hoặc gãi đầu, thế là hai phát Dưỡng Đao thuật nhập vào người hắn.

Không có cảm giác gì lớn, hệt như có người đang massage bả vai đau nhức cho hắn.

Nói vậy là... về bản chất Dưỡng Đao thuật chính là massage thuật?

Nhưng đây không phải trọng điểm.

“Kịch bản này không đúng!” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trước đó bất kể lúc vỗ ngụy long châu thận long hay ngụy long châu Bạch Long tỷ tỷ đều không có tình tiết này.

Một lúc sau.

Thể tinh thần của Tống Thư Hàng lại cẩn thận tiến vào thế giới tiểu đan điền thứ tư.

Lần này hắn không rống to gì cả, chỉ lặng lẽ đi vào.

Trên linh hồ trong tiểu đan điền thứ tư xuất hiện một cầu luân do kiếm xoắn ốc chồng chéo tạo thành.

Ngụy long châu Long Ma đối ứng với Bạch tiền bối two bị cầu luân bao quanh, lẳng lặng lơ lửng trên linh hồ.

Thấy Tống Thư Hàng lại đi vào, ngụy long châu Long Ma động đậy giống như một con mắt, chuyển hướng Tống Thư Hàng.

“Thần long tiền bối lừa ta, còn nói không thể dùng con mắt thay cho long châu, viên ngụy long châu Long Ma này là con mắt chứ là gì.” Tống Thư Hàng nói thầm.

“Hi Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng giơ tay chào hỏi.

Không hổ là chúa tể Cửu U, không giống người thường.

Ngoài ra hắn có thể xác định một chuyện.

Viên long châu được gọi là long châu Long Ma kia không phải do Long Ma nào kết ra hết... tám chín phần là long châu do chính Bạch tiền bối two ngưng ra.

Nhưng hiển nhiên là Bạch tiền bối two muốn che giấu chuyện này.

Có lẽ phun long châu là chuyện rất xấu hổ đối với Bạch tiền bối two?

Thế nên Tống Thư Hàng lanh trí không vạch trần chuyện này.

Đôi khi nhìn thấu mà không nói ra mới có thể giữ vững tình bạn và cảm tình.

“Dù là thể tinh thần, biểu cảm trên bản mặt thối này của ngươi vẫn phải sống động giống hệt bản thể mới chịu được à?” Tiếng của Bạch tiền bối two vang lên, trong giọng điệu lộ rõ sự bất mãn.

Tống Thư Hàng: “...”

Sau đó khuôn mặt của Tống Thư Hàng thể tinh thần trở nên mơ hồ giống như bị thánh mục phủ lên một tầng thánh quang.

Bạch tiền bối two càng bất mãn.

Ngươi không thể đổi sang ám mục được à?

Sau khi thở dài, Bạch tiền bối two không lãng phí thời gian nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Ta thấy tình trạng của ngươi không ổn lắm, có người đang ép truyền công cho ngươi à?”

“Là Hà Chỉ Ma Đế.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Bạch tiền bối two nghi hoặc: “Tại sao hắn lại truyền công cho ngươi?”

“Không rõ nguyên nhân cụ thể là gì nhưng Bạch tiền bối t... đột nhiên hắn truyền công cho ta, mà đúng lúc ta lại cần nguồn năng lượng này, vì vậy ta đồng ý nhận.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Sẽ bạo thể mà chết đấy, tổng giá trị của nguồn năng lượng này gần bằng với lượng của một Kiếm Tiên đỉnh phong.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên: “Bạch tiền bối đừng lo, Trình Lâm Tiên Tử đang bảo vệ ta từ xa. Khi sắp bạo thể, ta sẽ truyền năng lượng sang cho linh quỷ của ta, tiến hành khơi thông.”

“Ngươi không nghĩ đến khả năng nếu chẳng may tốc độ khơi thông quá chậm, ngươi vẫn sẽ bạo thể mà chết à?” Bạch tiền bối two bật cười.

Đây chính là năng lượng Kiếp Tiên đỉnh phong, giống như nước sông chảy ngược. Còn đường hầm năng lượng giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ chỉ có thể xem như một dòng suối nhỏ, thậm chí còn muốn nhỏ hơn.

Tống Thư Hàng: “...”

“Thôi được rồi, đến lúc đó nếu chẳng may tốc độ khơi thông theo không kịp, ngươi hãy cầm chặt long châu Long Ma ta cho ngươi, khơi thêm dòng chia sẻ chút năng lượng.” Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng yên tâm hẳn: “Cảm ơn Bạch tiền bối.”

“Còn nữa, đừng quên bia đá của ta đấy, lúc nào rời khỏi bí địa thí luyện thánh sơn Gars nhớ thu hồi bia đá cho ta.” Bạch tiền bối two dặn dò.

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.” Tống Thư Hàng nói.

“Tốt lắm, vậy thế nhé, ngươi đang bận làm gì thì làm tiếp đi.” Bạch tiền bối two đáp.

“Ặc~” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Nhiệm vụ của hắn vẫn chưa hoàn thành.

Sau khi nghĩ ngợi giây lát, Tống Thư Hàng bấm bụng nói:

"Bạch tiền bối, ta còn phải truyền tình yêu vào trong viên ngụy long châu Long Ma này."

"Miễn, không có cửa đâu!" Bạch tiền bối two từ chối thẳng thừng: "Ta là chúa tể Cửu U, đối với ta tình yêu mà ngươi hiểu cực kỳ đáng ghét. Về chuyện kết anh ta tự có thủ đoạn giải quyết thay ngươi. Ngươi tiếp tục đi trạm kế tiếp đi, đừng ở đây làm chướng mắt ta nữa."

Chẳng lẽ đối với chúa tể Cửu U, tình yêu cũng giống như thánh quang, phải xem ngược lại?

Nhưng không đúng.

Nếu nói tình yêu cũng phải xem ngược, vậy tình cảm giữa Bạch tiền bối two và hắn, cũng như với những sủng vật kia là tình cảm gì?

Hận ư?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối two rất hận hắn?

Nhưng nếu Bạch tiền bối two nói có cách giải quyết, Tống Thư Hàng cũng không hỏi thêm nữa.

Hắn bắt đầu lui ra khỏi tiểu đan điền thứ tư.

Trong lúc hắn lui ra, cầu luân kiếm xoắn ốc bao quanh ngụy long châu của Bạch tiền bối two bắt đầu hấp thu nước trong linh hồ.

Trong nháy mắt đã lặp đi lặp lại hấp thu bảy lần, tiến vào trạng thái kết nguyên anh thai.

Tống Thư Hàng xoa cằm: "Bạch tiền bối đúng là toàn năng, không gì không làm được."

Trước kia lúc ở hiện thế hắn còn nghĩ, trừ sinh con ra thì hình như trên đời này không có chuyện gì Bạch tiền bối không làm được. Bây giờ xem ra kể cả sinh con một mình Bạch tiền bối two cũng làm được!

"A~~" Trong lúc đang suy tư, một luồng sức mạnh vỗ lên người hắn, đánh hắn thành quả cầu lăn nhanh về phía tiểu đan điền thứ năm.

Nơi đó có long châu của con trai đại lão Rồng Đốm two.

...

Thấy Tống Thư Hàng lăn xa, Bạch tiền bối two đột nhiên nói: “Quên mất, đáng lẽ phải bắt hắn đổi bằng một truyện cười mới đúng.”

Dù gì hắn cũng đã giúp Tống Thư Hàng làm xong bước kết nguyên anh thai.

Lần này lỗ rồi.

Lần sau phải bắt Thư Hàng đền bù truyện cười mới được.

Dao động tinh thần của Bạch tiền bối two bắt đầu bình thường lại.

Sau khi trở thành chúa tể Cửu U, không còn ai nói chuyện bình thường với hắn giống như Tống Thư Hàng.

“Nói chuyện phiếm bình thường.” Bạch tiền bối two bất giác nhớ lại cảnh tượng sa mạc, bạch mã.

Theo sự tưởng niệm của Bạch tiền bối two lan ra, xung quanh Tống Thư Hàng trong hiện thức bắt đầu xuất hiện cát vàng.

“Thực tại ảo, cát vàng. Nguy rồi, Bạch tiền bối lại thất thần.” Vũ Nhu Tử da đen kêu lên.

“Ta không có.” Bạch tiền bối phản bác: “Không phải ta.”

“Là Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Quanh người Tống Thư Hàng cát vàng bay lượn đầy trời, tạo thành hình thức ban đầu của thực tại ảo.

“Không phải Thư Hàng.” Bạch tiền bối nói

Dứt lời, hắn bước chầm chậm về phía trước.

Hắn cảm nhận được trong thực tại ảo này có cảm giác thân thiết không ngừng truyền đến.

Có hương vị của quê nhà.

Chương 2078: Nhóm

Bạch tiền bối đưa tay ra chạm nhẹ vào cát vàng đầy trời.

Ngay sau đó thân hình hắn biến mất, bị cuốn vào trong thực tại ảo.

“Bạch tiền bối!” Vũ Nhu Tử da đen kêu lên đầy lo lắng.

Nếu cát vàng đầy trời này không phải thực tại ảo của Bạch tiền bối cũng không phải của Tống tiền bối, đường đột đi vào như vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao?

“Ta đi theo xem thử.” Sau khi suy nghĩ một lúc, Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng. Nó cũng cảm thấy rất hứng thú về cảnh tượng cát vàng đầy trời đột nhiên xuất hiện này.

Dứt lời, Xích Tiêu kiếm tâm ma hóa thành kiếm quang bay về phía vùng cát vàng kia.

Ngay lúc nó sắp chui vào phạm vi cát vàng, một bàn tay to màu vàng nắm chặt nó.

“A a a, nóng nóng nóng, @#%× tiên tử đừng quấy rối, cô và ta là công đức và tâm ma, tiếp xúc trực tiếp chỉ làm bị thương nhau thôi, buông tay ra nhanh!” Xích Tiêu kiếm tâm ma hét lên, trên thân kiếm đã bốc khói!

Mỹ nhân rắn công đức không nói gì, bàn tay cô vỗ nhẹ, một ấn ký in vào trên thân Xích Tiêu kiếm tâm ma. Đây là ấn ký của công pháp đặc biệt Thần Binh Kỳ Giám có thể thu hồi thần binh từ xa, chính là công pháp mà Tống Thư Hàng lấy được trong Tán Tài Vương Tọa.

Sau khi để lại ấn ký, bàn tay của mỹ nhân rắn công đức lại thu về thật nhanh. Có ấn ký này rồi, cô có thể xác định tọa độ của Xích Tiêu kiếm tâm ma, phòng trường hợp nó đi lạc.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tăng tốc chui vào trong cát vàng, chớp mắt cũng đã biến mất.

“Hay là ta cũng vào xem thử?” Vũ Nhu Tử da đen nói nhỏ. Cô luôn cảm thấy Bạch tiền bối và Xích Tiêu kiếm tâm ma cực kỳ không đáng tin.

Nhưng cô vừa dứt lời, cát vàng đầy trời bắt đầu biến mất.

Cát vàng rơi xuống đất tan ra giống như tuyết, dung nhập vào trong đất biến mất tăm.

Thực tại ảo biến mất.

“Ơ?” Vũ Nhu Tử da đen trợn tròn mắt.

Bởi vì Bạch tiền bối và Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng biến mất rồi!

Theo lý thuyết, khi thực tại ảo được giải trừ, người bị cuốn vào thực tại ảo sẽ xuất hiện tại chỗ mới đúng?

“Chuyện gì thế này?” Bạch long tỷ tỷ đến gần Tống Thư Hàng, cô không cảm ứng được dao động không gian, tại sao Bạch Thánh và Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng biến mất theo?

Tô Thị A Thập Lục nghĩ đến gì đó bèn hỏi: “Thánh sơn Gars có map ẩn không?”

Bạch long tỷ tỷ phiên dịch cho thần long giúp cô.

Thần long lắc đầu, nó ở bí địa thí luyện thánh sơn lâu như vậy, chưa từng nghe nói đến chuyện có map ẩn.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức mở mắt ra, môi nở nụ cười đắc ý. Để lại ấn ký trên thân Xích Tiêu kiếm tâm ma đúng là một quyết định chính xác.

Chỉ cần có ấn ký phòng đi lạc + năng lượng đầy đủ, như vậy dù Xích Tiêu kiếm tâm ma đi đến bất kỳ nơi nào trong chư thiên vạn giới, cô cũng có thể định vị tọa độ của Xích Tiêu kiếm tâm ma.

Nhưng bây giờ cô phải bảo vệ Tống Thư Hàng, không có thời gian.

Phải đợi Tống Thư Hàng kết thúc quá trình kết nguyên anh thai, sau đó cô có thể phối hợp với Thư Hàng định vị tọa độ của Xích Tiêu kiếm tâm ma.

****

Lúc này.

Trong tiểu đan điền thứ năm của Thư Hàng.

Có vết xe đổ khi gặp Bạch tiền bối two trước đó, lần này Tống Thư Hàng không gào rống không lỗ mãng tiến vào mà chỉ im lặng đi vào tiểu đan điền thứ năm.

Ngụy long châu ở đây đối ứng với con trai của đại lão rồng đốm two.

Nếu đại lão rồng đốm có con trai thật, đó tuyệt đối là một vị đại lão không chọc nổi, phải tôn trọng.

Mệnh luân ở tiểu đan điền thứ năm do tám bánh răng bén nhọn chồng lên nhau mà thành. Hồ hồn là hành tinh sáng tạo và hủy diệt theo hình thức truyện tranh bốn ô.

Hạch tâm ở tiểu đan điền thứ năm là lò phản ứng hạt nhân máy móc. Sau khi Tống Thư Hàng tấn thăng lục phẩm, lò phản ứng này lại chìm xuống đáy linh hồ, nằm im bất động.

Hình thức tổng thể mang đậm phong cách khoa học viễn tưởng.

Nhưng bây giờ cuối cùng lò phản ứng hạt nhân máy móc cũng rời khỏi đáy hồ, bay lên trên mặt hồ. Mệnh luân bánh răng phân tán ra, dừng ở hai bên lò phản ứng hạt nhân giống như đôi cánh.

Ngụy long châu đối ứng với con trai của đại lão rồng đốm two khảm vào bên trong lò phản ứng.

Tống Thư Hàng cứ có cảm giác lò phản ứng hạt nhân và ngụy long châu sẽ kết hợp với nhau, tiến hóa thành cơ giáp rồi nhảy ra vậy.

“Con trai của rồng đốm tiền bối, mặc dù không biết ngài có đang theo dõi nơi này hay không, tóm lại... ta xin đắc tội!” Thể tinh thần của Tống Thư Hàng ôm quyền nói.

Trình Lâm tiên tử chết rồi còn đang theo dõi Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy hết nói nổi, cô có cảm giác Thư Hàng đang sàm sỡ cô qua ngụy long châu.

Thể tinh thần của Tống Thư Hàng tiến lên, ngụy long châu trong lò phản ứng hạt nhân không có phản ứng bài xích.

Vì vậy Tống Thư Hàng đưa tay ra xuyên qua lò phản ứng hạt nhân, chạm vào ngụy long châu, thả liền mấy phát Dưỡng Đao thuật.

Bởi vì hắn không quen biết con trai của rồng đốm two nên cũng không biết phải truyền loại tình yêu nào mới đúng. Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn truyền cảm tình của bản thân đối với Trình

Lâm tiên tử và đại lão rồng đốm two vào trong Dưỡng Đao thuật lần này.

Đều là người một nhà, mong là có hiệu quả.

Ngụy long châu thuận lợi tiếp thu Dưỡng Đao thuật chứa đầy tình yêu của Tống Thư Hàng.

Có thể là do có liên quan đến phong cách máy móc, cả quá trình nó cực kỳ bình tĩnh.

Trên ngụy long châu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lò phản ứng hạt nhân bắt đầu hấp thu nước hồ trong linh hồ bê dưới, tiến vào trạng thái kết nguyên anh thai.

“Xong việc.” Tống Thư Hàng mừng thầm.

Cả quá trình rất thuận lợi.

Sau đó hắn lui ra ngoài, chuẩn bị chạy đến trạm kế tiếp.

[Ting~ Muốn Được Chụp Ảnh Màu kết bạn với ngươi. Tin nhắn đính kèm: Không.]

Tống Thư Hàng: “???”

Đây là gì?

Có người kết bạn với hắn thông qua kim đan mã QR?

Lúc Tống Thư Hàng thấy cái tên quỷ dị này, đột nhiên trong lòng chợt động, hắn nhìn lại viên ngụy long châu đối ứng với con trai của rồng đốm two.

Hắn lại thả một phát Dưỡng Đao thuật lên ngụy long châu.

[Ting~ Muốn Được Chụp Ảnh Màu truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn đính kèm: Không.]

Tống Thư Hàng: “...”

“Tiền bối, cảm ơn đã hỗ trợ, hẹn gặp lại sau.” Cuối cùng Tống Thư Hàng ôm quyền chào ngụy long châu sau đó xoay người rời đi.

Trên đường đi đến trạm kế tiếp, Tống Thư Hàng kéo Muốn Được Chụp Ảnh Màu vào nhóm đồng minh, sau đó thêm chú thích là “con trai rồng đốm two”.

“Chức năng chú thích tiện lợi thực dụng, rất tốt.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Theo cảnh giới không ngừng tăng lên, cuối cùng hắn cũng bắt đầu có được một số chức năng thực dụng!

Có cảm giác danh sách bạn bè kim đan mã QR này càng ngày càng hoàn thiện, càng ngày càng có một hình thức ban đầu của một “nhóm”.

Hay là đặt một tên nhóm cho danh sách bạn bè này?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay lúc chú thích “con trai rồng đốm two” xong...

[Ting~ Con trai rồng đốm two đã kéo ngươi vào danh sách đen, đang tiến hành đồng bộ, con trai rồng đốm two đã bị ngươi kéo vào danh sách đen.]

“???” Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

[Con trai rồng đốm two trong danh sách đen chuyển tiếp cho Tiểu Ban Ban trong danh sách đen thay ngươi, bắt đầu chuyển tiếp... Chuyển tiếp thất bại, Tiểu Ban Ban từ chối chuyển tiếp.]

Một lúc sau.

[Ting~ Tiểu Ban Ban truyền tống 1 điểm năng lượng ngươi. Tin nhắn đính kèm: Con trai rồng đốm two có mấy nghĩa? Ngươi muốn làm cha ta?]

Chương 2079: Tự Mình Tiến Công

“???” Tống Thư Hàng kiểm tra lại tên chú thích mà bản thân vừa đổi cho bạn mới.

Con trai Rồng Đốm two.

Có vấn đề gì đâu?

Mãi đến khi... nhìn đi nhìn lại mấy lần, cuối cùng hắn cũng nhìn ra chỗ bất thường!

Cái tên con trai Rồng Đốm two này có hai nghĩa.

Một là nghĩa mà Tống Thư Hàng muốn thể hiện, “con trai của Rồng Đốm two tiền bối”.

Một nghĩa khác là “Rồng Đốm là con trai”.

Tống Thư Hàng: “...”

Ngôn ngữ Trung Hoa bác đại tinh thâm.

Có trời chứng giám, hắn thật sự không có ý muốn làm cha của Rồng Đốm two tiền bối, hắn không có gan, cũng không có thực lực làm việc này.

“Hiểu lầm, Rồng Đốm tiền bối, đây là hiểu lầm. Ngài hãy nhìn vẻ mặt chân thành của ta này, ta tuyệt đối không có ý đó.” Tống Thư Hàng thử giải thích với Rồng Đốm tiền bối.

Lúc này thuộc tính “nghĩ gì cũng hiện lên trên mặt” của hắn lại rất hữu dụng!

Thông qua đọc mặt thuật tiêu chuẩn của các đại lão, ý nghĩ nội tâm chân thành của hắn nhất định có thể truyền đến Rồng Đốm tiền bối qua khuôn mặt nam tính sáng sủa này.

Tống Thư Hàng cố gắng giữ nụ cười chân thành, hy vọng có thể truyền chân thiện mỹ trong nội tâm của bản thân cho Rồng Đốm tiền bối lúc ngài ấy đang đọc mặt.

[Ting~ Đại lão Rồng Đốm truyền tống 1 điểm năng lượng. Tin nhắn đính kèm: Một mặt thánh quang, ha ha. Ngươi đang tìm phân (1) đúng không?]

Mở miệng thì nói là vẻ mặt chân thành, kết quả lại là một mặt thánh quang.

Nó là chúa tể Cửu U đời thứ ba, thế mà lại dụ nó nhìn một mặt thánh quang?

Mưu đồ hiểm ác.

Thù này nó nhớ kỹ rồi.

Đại lão Rồng Đốm ngắt kết nối.

Nụ cười trên mặt Tống Thư Hàng cứng đờ.

[Trình Lâm Tiên Tử truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi. Tin nhắn đính kèm: Đừng lãng phí thời gian, còn kéo dài nữa cẩn thận bạo thể đấy.]

Trình Lâm đã thấy được cảnh mà bản thân muốn xem, bây giờ tâm trạng rất tốt.

Vì vậy cô lên tiếng nhắc nhở Thư Hàng, trong bảy viên ngụy long châu còn hai viên cuối cùng chưa hoàn thành bước kết nguyên anh thai.

...

“Trạm kế tiếp là ngụy long châu đối ứng với thần long tiền bối.” Tống Thư Hàng hít thở sâu, lấy lại tinh thần.

Hạch tâm của tiểu đan điền thứ sáu là diễn đồ kim đan mã QR, mệnh luân chính là mệnh luân hình bát giác bình thường, đật là một tiểu đan điền cực kỳ quan trọng.

Ngụy long châu đối ứng với thần long không dị biến, nó im lặng lơ lửng trên mệnh luận bát giác.

“Thần Long tiền bối, đắc tội.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Ánh sáng bắt đầu lóe lên trên hai tay hắn.

Do cũng không thân với thần long tiền bối lắm nên hắn ra sức rót tình bạn vào trong Dưỡng Đao thuật.

Hy vọng phần tình yêu thuộc loại tình bạn này sẽ đạt tiêu chuẩn.

Thế nhưng...

Hắn còn chưa kịp truyền tình bạn cho ngụy long châu thần long, đột nhiên ngụy long châu lại tự động sáng lên.

Ánh sáng chớp lóe, càng chớp càng sáng, càng chớp càng

nhanh.

Trên mặt Tống Thư Hàng lộ vẻ nghi hoặc: “???”

Sau khi chớp lóe gần mười lần, ngụy long châu bắt đầu tiến vào trạng thai thiêu đốt, tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Tiếp đó Tống Thư Hàng chẳng cần làm gì, ngụy long châu đối ứng với thần long đã tiến vào trạng thái kết anh, bắt đầu hấp thu nước trong linh hồ.

Lặp đi lặp lại bảy lần!

Giống như đã có người truyền tình yêu vào trong ngụy long châu đối ứng với thần long rồi vậy.

Nhưng vấn đề là Tống Thư Hàng còn chưa truyền tình yêu vào long châu.

Vậy nên chuyện gì đã xảy ra với ngụy long châu đối ứng với thần long tiền bối?

Tự mình tiến công?

Tự kỷ?

Dùng tình yêu phát điện?

Tống Thư Hàng nhìn hai tay lóe sáng của bản thân rồi lại nhìn ngụy long châu.

“Quan trọng là kết quả, vậy nên đạt được kết quả là tốt rồi.” Tống Thư Hàng tự an ủi bản thân.

Nói xong, hắn đứng dậy đi đến tiểu đan điền cuối cùng.

Thời gian của hắn vô cùng quý báu.

“Mà sao cứ có cảm giác hình như có người truyền tình yêu vào ngụy long châu thay ta vậy kìa, là ảo giác ư?”

…

Tiểu đan điền thứ bảy.

Tống Thư Hàng mang theo hai tay lóe sáng bước vào tiểu đan điền cuối cùng: “Chỉ cần truyền tình yêu vào viên ngụy long châu này nữa là xong!”

Đây là ngụy long châu do long lực trong long châu của Côn Na nữ sĩ ở thế giới hắc long biến thành.

Là người quen cũ.

Thế nên chắc là sẽ qua ải nhẹ nhàng nhỉ?

Hồ hồn của linh hồ ở tiểu đan điền thứ bảy là thế giới được kết nối, là mạng lưới của diễn đồ kim đan mã QR.

Kim đan trấn thủ ở đây là Cổ U long phách, do hệ thống ma pháp của thế giới hắc long ngưng tụ thành.

Tống Thư Hàng bước vào tiểu đan điền thứ bảy.

Vừa tiến vào linh hồ, hắn đã thấy Cổ U Long Phách hiện ra từ tiếp điểm, đang nâng ngụy long châu đối ứng với Côn Na nữ sĩ trong lòng bàn tay.

Bộ dạng của Cổ U Long Phách là lấy Tống Thư Hàng làm mẫu, toàn thân mọc đầy vảy rồng, trên đầu có một cặp sừng rồng, sau lưng mọc cánh rồng, phần đuôi còn có một cái đuôi cá voi rất to.

Sau khi tu sĩ tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm, bản mệnh kim đan sẽ tan ra hóa thành linh hồ, diễn đồ kim đan sẽ hóa thành hồ hồn. Thế nhưng Cổ U Long Phách là vật phẩm ngoại lai, sau khi Tống Thư Hàng tấn thăng lục phẩm, nó không biến mất mà nằm ở tiếp điểm trong trung tâm mạng lưới.

Nó vừa là kim đan lại vừa là hóa thân ma lực của Tống Thư Hàng.

Cổ U Long Phách không có ý thức tự chủ nhưng khi bị ảnh hưởng bởi chấp niệm mãnh liệt của Tống Thư Hàng, nó có thể thực hiện một số phản ứng đơn giản ví dụ như bây giờ hình như nó đang... truyền tình cảm của Tống Thư Hàng cho ngụy long châu đối ứng với Côn Na tiên tử?

Mà ngụy long châu cũng bắt đầu lóe sáng, phản hồi tình yêu của Cổ U long phách.

Một lát sau...

Quá trình ngụy long châu ngưng kết nguyên anh thai tiến vào giai đoạn cuối, bắt đầu bước vòi rồng hút nước.

Tống Thư Hàng cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Cổ U Long Phách, nhân viên tốt điển hình cấp thế giới.

Đúng là con giun đũa trong lòng ông chủ, hơn nữa năng lực chấp hành siêu mạnh!

Sau khi viên long châu cuối cùng tiến vào trạng thái kết nguyên anh thai, cảnh giới của hắn lại tiến thêm một bước.

Tiếp theo Tống Thư Hàng không cần làm gì, chỉ cần giống như người mang thai mười tháng, lẳng lặng chờ nguyên anh ra đời là có thể bước vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

Theo như suy đoán của thần long tiền bối, từ khi kết ra nguyên anh thai đến khi nguyên anh ra đời cần tốn chừng năm mươi năm.

Đối với tu chân giả, nhiêu đây thời gian ngắn đến khó tin.

Năm mươi năm cũng chỉ là thời gian bế tiểu quan mà thôi!

Vừa lúc có thể tranh thủ quãng thời gian này để chuẩn bị độ kiếp.

...

Thể tinh thần của Tống Thư Hàng chui ra khỏi tiểu đan điền, tiến vào đan điền bản mệnh, quan sát biến hóa của nguyên anh thai do bảy viên ngụy long châu kết ra.

“Năm mươi năm sao?” Hắn lẩm bẩm.

[Tít~ Có đặt tên cho nhóm bạn bè mã QR kim đan không? Có / Không?

Tiếng thông báo quen thuộc vang lên trong đầu hắn.

Hửm?

Trước đó đúng là hắn có nghĩ đến chuyện đặt tên cho nhóm bạn bè trong danh sách.

Không ngờ lại có chức năng này thật.

“Có.” Tống Thư Hàng quả quyết lựa chọn.

[Tít~ Bạn thân Bạch đề ra mấy tên dự bị: Nhóm tu chân Cửu Châu, nhóm bế quan tu luyện, nhóm đạo hữu giao lưu, tu chân. Chỉ để tham khảo.]

“Bạch tiền bối cũng đặt tên cho danh sách ư?”

Nhóm tu chân Cửu Châu? Nhóm bế quan tu luyện, nhóm đạo hữu giao lưu?

Mấy cái tên này tên nào nghe cũng khá hay.

“Nhưng nếu lấy tên kiểu như nhóm chat Bá Tống thì sẽ thú vị hơn chứ nhỉ?”

Một lúc lâu sau...

Tống Thư Hàng đưa tay ra điểm nhẹ vào cái tên “tu chân”.

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn tên này.

Đơn giản, ngắn gọn, không màu mè.

Chú thích:

Phiên âm khá giống tìm chết, 找死 ([zhǎosǐ] tìm chết) – 找屎 ([zhǎoshǐ] tìm phân)

Chương 2080: Đại Đạo Chí Giản

Đại đạo chí giản.

Đây là ý tưởng khi Tống Thư Hàng chọn cái tên “Tu Chân” làm tên nhóm cho danh sách bạn bè mã QR kim đan.

Trong đầu hắn có rất nhiều tên nhóm phức tạp hơn hoặc là có chất thơ hơn. Chỉ cần hắn muốn, dù một sọt tên hắn cũng nghĩ ra được.

Nhưng đôi khi một cái tên hoa lệ cũng không bằng vẻ đẹp của sự giản đơn.

Tu Chân, cái tên này chỉ thẳng vào căn nguyên.

Đây là cái tên mà sâu trong nội tâm hắn mong muốn.

Trong mơ hồ hắn cảm giác được cái tên cực kỳ quan trọng, rất có thể liên quan đến tương lai của hắn.

“Cứ quyết định vậy đi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, trong lòng rất kiên quyết.

[Xác định sử dụng “Tu Chân” làm tên nhóm, có tiến hành thông báo hay không? Có / Không?] Tiếng thông báo vang lên lần nữa.

“Tạm thời cứ để đó đã.” Tống Thư Hàng chọn không.

Bây giờ hắn đang ở thời kỳ “giữ khiêm tốn”, không muốn khua chiêng giống trống làm nổi bật sự tồn tại của bản thân như vậy.

Chờ sau này đến lúc thích hợp lại công bố tên nhóm chat “Tu Chân” này.

Khiêm tốn phát triển, không phê cần chơi ngu!

Ngay khi tên nhóm chat Tu Chân được xác định, Tống Thư Hàng có cảm giác mơ hồ dường như bản thân vừa bước ra một bước cực kỳ quan trọng.

Thậm chí có thể có liên quan đến bước ngoặt trong tương lai của hắn!

Nhờ đó tâm linh hắn cũng được thăng hoa.

Cảm giác này rất kỳ diệu, không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả cụ thể, chỉ có thể miễn cưỡng dùng hai chữ “huyền diệu” để khái quát.

Đi kèm với cảm giác huyền diệu truyền đến khi tâm linh đang thăng hoa, Tống Thư Hàng còn cảm nhận được từng cơn đau ảo do đầu và thân thể không tồn tại đồng loạt truyền đến.

Đây là hạnh phúc đi kèm với đau đớn ư?

“Quá trình tâm linh thăng hoa thật thần kỳ.” Tống Thư Hàng cảm khái. Nhưng đẳng cấp của loại đau đớn này quá thấp, ngay cả tư cách khiến hắn phát ra tiếng hét thảm cũng không có.

“Thần kỳ cái rắm, thân thể ngươi sắp nổ rồi kìa, nếu ngươi còn không chịu hành động, ngày này năm sau ta có thể đến nhảy disco trên mộ phần của ngươi.” Từng lời nói của Trình Lâm Tiên Tử như mũi tên đâm thẳng vào tim hắn.

Vãi đạn, suýt quên mất Hà Chỉ Ma Đế vẫn đang truyền năng lượng đến muốn khiến ta bạo thể mà chết.

“Trình Lâm Tiên Tử giúp ta với!” Tống Thư Hàng vội thúc giục kình đan bản mệnh, vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công điên cuồng, rót năng lượng mà Hà Chỉ Ma Đế truyền đến sang cho linh quỷ.

Lúc sáu viên ngụy long châu trong cơ thể hắn kết nguyên anh thai, mỗi viên tiêu hao bảy lần năng lượng, tổng số lượng cực kỳ khổng lồ.

Tổng kết lại số năng lượng đã tiêu hao ít nhất bằng với năng lượng của một Huyền Thánh bát phẩm. Phải biết bây giờ Tống Thư Hàng chỉ là tấn thăng từ lục phẩm lên thất phẩm! Hơn nữa còn chỉ là tiểu đan điền tấn thăng, đan điền kình đan bản mệnh vẫn không có động tĩnh gì.

Nhưng so với nguồn năng lượng gần Kiếp Tiên cửu phẩm đỉnh phong do Hà Chỉ Ma Đế truyện đến, chút tiêu hao này chẳng là gì, ngay cả số lẻ cũng chưa dùng hết!

Số năng lượng Ma Đế còn dư lại vẫn đủ khiến Tống Thư Hàng chết rất nhiều lần!

…

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể Tống Thư Hàng vận chuyển quá tải nhưng nhờ có thánh huyết và ba đại thần công luyện thể hộ thể, trong thời gian ngắn không cần lo đến vấn đề thân thể Tống Thư Hàng bị quá tải.

Kình đan bản mệnh đang chìm nổi trong bản mệnh linh hồ cực lớn, năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế rót vào trong cơ thể Tống Thư Hàng sẽ đi qua nó rồi truyền ngược sang cơ thể linh quỷ.

Trong quá trình này, mỗi khi truyền ngược một nhóm năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế đi, kình đan bản mệnh cũng sẽ tiện thể luyện hóa một phần năng lượng của Ma Đế để bản thân dùng.

Thuận nước ăn hoa hồng.

Bảy tiểu đan điền đã tiến vào trạng thái kết nguyên anh thai, chúng không cần tiêu hao năng lượng nữa mà bắt đầu trợ giúp kình đan bản mệnh, tiến hành luyện hóa năng lượng rót vào cơ thể, thuận nước ăn một phần hoa hồng rồi lại trả về cho kình đan bản mệnh.

Trong quá trình này, sức mạnh, pháp tắc, thuộc tính của bảy tiểu đan điền đều bắt đầu truyền cho kình đan bản mệnh.

Kim đan, yêu đan, kim toản công đức, hạch tâm vực ngoại thiên ma, lò phản ứng hạt nhân máy móc, thần huyết cổ vu, Cổ U long phách, bảy viên tiểu kim đan khác nhau, hầu như dung nạp đủ loại chủng tộc trong chư thiên vạn giới.

Nhân, yêu, thể sinh mệnh đặc biệt, vực ngoại thiên ma, sinh mệnh máy móc, cổ vu, thú.

Bao la vạn tượng, thứ gì cũng có.

Mà từ trên người Tống Thư Hàng có thể thấy được bóng dáng của đủ loại hệ thống tu luyện, nào là đạo tông, phật môn, nho gia, cổ vu, yêu, cơ giới, ma pháp.

Cũng bao la vạn tượng.

Tất cả diễn đồ kim đan trên mỗi viên tiểu kim đan kết hợp với nhau, mơ hồ hóa thành một “nền móng” khổng lồ.

Toàn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú tập trung đến đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, vây quanh kình đan, phát ra tiếng cộng hưởng.

Từ khi Tống Thư Hàng tiếp xúc tu chân đến bây giờ, hắn vẫn đi theo con đường tán tu, công pháp tu luyện cực kỳ đa dạng. Công pháp nào thích hợp với bản thân hắn đều luyện.

Đến hôm nay, những gì hắn tiếp xúc, những gì hắn tu luyện đều bắt đầu tiến hành “tổng kết” lần đầu tiên.

Đây cũng là một quá trình quan trọng khi Chân Quân lục phẩm bước vào Tôn Giả thất phẩm.

...

“Ào ~” Trong bản mệnh linh hồ, kình đan đột nhiên nhảy vọt lên thật cao, ra khỏi mặt hồ.

Diễn đồ kim đan tinh lộ trên người nó bắt đầu sáng lên.

Từng thành viên Tống Thư Hàng quen thuộc đang đứng trên tinh lộ kình đan cực dài này.

Người đứng ở vị trí đầu tiên trên tinh lộ là Vũ Nhu Tử...

Sau lưng cô là Dược Sư, Giang Tử Yên, Bắc Hà Tán Nhân, Thông Huyền Đại Sư... Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tô Thị A Thất... Đậu Đậu, Bạch Hạc Chân Quân... Tam Nhật sư huynh, Quả Quả, Thông Nương... Ni Cô, Ngư Kiều Kiều, Giao Bá Chân Quân, Đồng Quái Tiên Sư... Diệt Phượng Công Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Cuồng Đao Tam Lãng... Một vị nam tử nhìn rất tuấn tú nhưng hình như không quen biết.

Lệ Chi Tiên Tử, Tạo Hóa Pháp Vương, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Đông Phương Lục Tiên Tử, Linh Điệp Tôn Giả, v.v... Tất cả thành viên đứng dọc theo tinh lộ.

Phía sau là Sở các chủ, thân ảnh trong bóng Sở các chủ.

Nhóm đại lão Tống Thư Hàng làm quen sau này gồm Quy tiền bối, Bắc Phương Đại Đế, Cật Qua Thánh Quân cũng đều xuất hiện.

Thứ tự đứng được xếp theo thứ tự Tống Thư Hàng tiếp xúc trước sau trong hiện thực.

Hơn nữa tất cả thành viên trên tinh lộ đều có một điểm chung đó là bọn họ đều bị Tống Thư Hàng đưa vào nhóm chat Tu Chân.

Trên căn bản, những ai kết bạn với Tống Thư Hàng đều xuất hiện trên tinh lộ kình đan, ngoại trừ mấy tồn tại khá đặc biệt.

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, Rồng Đốm, Trình Lâm Tiên Tử đã chết không thể chết lại đích và Thánh Nhân Nho Gia, @#%x tiên tử và Tạo Hóa Tiên Tử, Bạch Long tỷ tỷ và Thiên Đế cùng với

Côn Na tiên tử lưới rồng.

Còn có... Tô Thị A Thập Lục.

Nhóm này đều là những tồn tại đặc biệt, với thực lực của Tống Thư Hàng không thể ghi lại thân ảnh của bọn họ!

“Thân ảnh của A Thập Lục vẫn không xuất hiện ư?” Tống Thư Hàng nhìn kình đan lẩm bẩm.

Ánh mắt nhìn dọc theo tinh lộ mãi đến điểm cuối.

Ở nơi đó còn có một Vũ Nhu Tử Tống Thư Hàng hoài nghi là Thiên Đế đang đẩy ra cánh cửa ở điểm cuối.

Sau khi nhảy ra mặt hồ, kình đan lắc lư liên hồi.

Trên tinh lộ kình đan lại xuất hiện thêm mấy thân ảnh.

Đều là mấy người bạn Tống Thư Hàng mới thêm vào, Bất Diệt Chi Chủ, Hà Chỉ Ma Đế, cái gì cũng có thể bán tiền bối.

Tiểu đan điền thứ sáu là mã QR vào nhóm.

Tiểu đan điền thứ bảy là mạng lưới.

Còn kình đan là máy chủ, nó ghi chép thông tin của tất cả thành viên trong nhóm.

Chương 2081: Tống Thư Hàng bị ép nổ, kéo dài hơi tàn, mười giây nữa là toi!

Tống Thư Hàng nhìn tinh lộ cá voi mập, trong lòng có một cảm giác rất mãnh liệt.

Sẽ có một ngày, đám tồn tại đặc biệt của Bạch tiền bối này sẽ bi hắn vẽ lên ‘tinh lộ cá voi mập’, đó chính là lúc thần công của hắn đại thành!

Kim đan cá voi mập lăn lộn trên ‘linh hồ’, nhưng bởi vì nó quá béo nên lại rơi tõm xuống, chìm vào trong hồ.

Nhưng nó vẫn không từ bỏ, vẫy đuôi, một lần nữa nhảy lên khỏi mặt hồ.

Sau đó, nó há miệng hít một hơi.

Toàn bộ linh lực trong linh hồ bản mệnh khổng lồ bị nó hút hết.

Chỉ cần ta ăn đủ nhanh, mập mạp sẽ không đuổi kịp ta nữa!

Những linh lực này lại bị kim đan cá voi mập phun ra từ lỗ mũi.

Linh lực bị đè ép ở mức độ cao phun ra.

Cuối cùng, những linh lực này hóa thành một vòng tròn ánh sáng.

Thoạt nhìn có hơi giống vòng ánh sáng của thiên sứ nhưng vòng ánh sáng của kim đan cá voi mập có gai, hơn nữa còn có tám vật thể hình lỗ.

“Mệnh luân?”

Tống Thư Hàng liếc một cái là nhận ra thuộc tính của vòng ánh sáng này ngay.

Kim đan cá voi mập tiến hóa… thành cá voi mập mệnh luân ư?

Mệnh luân này nhìn có vẻ rất lợi hại, nhưng không biết nó có năng lực đặc biệt gì đây?

Tống Thư Hàng vô cùng mong đợi.

Chắc hẳn ít nhất phải có uy lực ‘lục phẩm’ đỉnh phong chứ nhỉ? Dù nói thế nào đi nữa cũng là mệnh luân do kình đan bản mệnh của hắn ngưng tụ ra mà.

Nghìn năm đệ nhất thánh chỉ biết ‘dẫn thiên lôi’ như hắn phải dựa vào đám ‘mệnh luân’ đặc biệt này để khoe mẽ.

Tiến hóa thành công xong, kim đan cá voi mập mệnh luân xoay tròn một cách linh hoạt phía trên linh hồ.

Hình như mệnh luân này còn có… chức năng ‘phi hành’ thì phải? Nó có thể dẫn dắt cơ thể khổng lồ của kim đan cá voi mập bay lên.

Dưới sự dẫn dắt của mệnh luân, kim đan cá voi mập từ từ đáp xuống linh hồ bản mệnh khô héo.

‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ tiếp tục vận chuyển, dẫn dắt năng lượng của ‘Hà Chỉ Ma Đế’ lấp đầy linh hồ.

Như thế thì cộng thêm phân luồng của linh quỷ, áp lực của Tống Thư Hàng bỗng nhẹ đi.

[Tiếp tục chống đỡ một lát nữa, nếu như không được vẫn còn long châu của Bạch tiền bối two.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần cẩn thận không quậy phá, không thực hiện thao tác gây rối, lần này hắn sẽ không chết được!

“An phận, an phận.”

Tống Thư Hàng tự dặn dò mình nhiều lần.

Khát vọng sống của Tống Thư Hàng lúc mạnh lúc yếu, nhưng hiện giờ chính là lúc nó bộc phát, có thể nói là mạnh tới mức giết chết Boss cuối chỉ trong chớp mắt!

Trái tim rối loạn, khát vọng được quẩy, toàn bộ đều bị hắn đè chặt dưới đáy lòng, còn đóng đinh lên, không để bọn chúng có cơ hội trở mình.

…

…

Công Minh Giới, Cấm Địa.

Phía Hà Chỉ Ma Đế đã kết thúc quá trình truyền năng lượng, toàn bộ năng lượng đều đã được truyền đến một đầu mút nào đó trong không trung, sau đó rót thẳng cho Bá Tống.

Thông qua tính năng của ‘danh sách đen’, nó có thể cảm ứng được Bá Tống Huyền Thánh đang khổ sở tiếp nhận sức mạnh to lớn mà nó truyền đến.

Bởi vì là nguồn truyền sức mạnh nên nó biết nhục thân của Bá Tống đã cận kề ranh giới sụp đổ.

“Không ngờ có thể chống đỡ lâu như thế, nghìn năm đệ nhất thánh đúng là có chút thực lực.”

Hà Chỉ Ma Đế phân thân nói.

Dứt lời, hắn sử dụng ‘ma thần trụ’ để quét trạng thái của Tống Thư Hàng.

Khi kết quả quét truyền về Công Minh Giới, Hà Chỉ Ma Đế bật cười sảng khoái.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha, Bá Tống, hôm nay ta sẽ cho ngươi đi đời nhà ma!”

Từ những hình ảnh truyền về có thể thấy, Bá Tống Huyền Thánh đã nổ rồi… Cơ thể của hắn đã nổ xong, hiện giờ chỉ còn lại cái đầu kéo dài hơi tàn thôi!

Mà đầu của hắn chắc cũng chẳng cầm cự được bao lâu.

Nhiều nhất một phút nữa… đầu của Bá Tống cũng sẽ nổ nốt!

Hà Chỉ Ma Đế cảm thấy tư duy của mình thông suốt, tất cả sự buồn bực trong lòng đều được quét sạch, dường như tâm cảnh bước lên một cảnh giới nhỏ.

“Các ma tu chúng ta theo đuổi việc báo thù ngay và luôn. Chỉ cần báo thù xong, tư duy liền thông suốt.”

Hà Chỉ Ma Đế nhẹ giọng nói.

Giờ này khắc này, lòng nó vui sướng, rất muốn được chia sẻ cùng mọi người.

Rất muốn để tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới biết, Hà Chỉ Ma Đế nó đã ép nổ Bá Tống Huyền Thánh. Rất muốn chia sẻ hình ảnh Bá Tống Huyền Thánh chỉ còn đúng cái đầu khổ sở chống đỡ cho tất cả những đạo hữu hận hắn ta.

[Bạn có muốn chia sẻ tâm trạng với tất cả mọi người hay không? Có chia sẻ hình ảnh này lên newfeed không?]

Một tiếng thông báo dịu dàng vang lên.

“Có. Ơ? Đợi đã… Đây có phải là tính năng danh sách đen của Bá Tống không?”

Hà Chỉ Ma Đế vui mừng.

‘Danh sách đen’ này nhiều tính năng thật đấy.

Trước kia hắn không để ý ‘danh sách đen’ này có nhiều thao tác như thế.

Dùng kênh của Bá Tống, công bố tin tức hắn bị nổ tung.

Sung sướng gấp đôi.

Có cảm giác sảng khoái như dùng đao của kẻ địch đâm lại chính kẻ địch, giẫm đạp kẻ địch trên chính đại bản doanh của hắn, ấn hắn xuống đất mà giày vò, xỉ nhục.

Hà Chỉ Ma Đế đang lựa chọn thời điểm để công bố tin tức, còn lấy một tiêu đề vô cùng bắt mắt.

…

…

Ước chừng khoảng hai hơi thở sau.

Tất cả các thành viên Tống Thư Hàng thêm vào nhóm chat ‘tu chân’ đều nhận được một tin tức mới.

Thành viên trong danh sách đen ‘Hà Chỉ Ma Đế’ công bố một tin tức trên bảng tin.

Bảng tin hả?

‘Danh sách bạn bè’ của Tống Thư Hàng còn có tính năng này nữa cơ à?

Là chức năng mới hả?

Tất cả mọi người đều có thể nhận được cũng như vào xem bảng tin này.

Bởi vì là tính năng mới nên các đạo hữu đều thấy hứng thú, tất cả các thành viên đang rảnh rỗi đều click vào xem.

[Tin rúng động, Bá Tống nổ tung rồi, chỉ còn kéo dài hơi tàn, mười giây nữa là toi!]

Người up bài là Hà Chỉ Ma Đế.

Không hổ là tuyệt thế tiên trù có thể sáng tạo ra ‘menu thiên kiếp’, Hà Chỉ Ma Đế vẫn luôn dẫn đầu xu hướng.

Bên dưới tiêu đề là nội dung cụ thể.

Chỉ ngắn gọn mấy câu, Hà Chỉ Ma Đế đã miêu tả kế hoạch cách không truyền năng lượng khổng lồ gần ‘Kiếp Tiên đỉnh phong’ cho Bá Tống để thổi căng hắn.

Bên dưới là là video ‘Bá Tống bị căng đến nổ tung, chỉ còn sót lại một cái đầu, kéo dài hơi tàn, đầu lúc nào cũng có thể nổ tung’.

Bất Diệt Ma Chủ đang ngủ say tuy không có ý thức chủ thể nhưng xuất phát từ ‘bản năng’, nó là người đầu tiên like cho Hà Chỉ Ma Đế.

Sau đó là Tiểu Ban Ban, đại lão cái gì cũng có thể bán trong danh sách đen cũng like.

Trình Lâm Tiên Tử thử chức năng “comment”, thế mà lại thành công thật.

“Cảm ơn Hà Chỉ đạo hữu khen thưởng năng lượng ‘Kiếp Tiên’ nha”

Trình Lâm Tiên Tử comment, sau đó cô cũng tiện tay like luôn.

[Tri âm] Cuồng Đao Tam Lãng bình luận:

“Đợi đã, ta hơi hồ đồ rồi. Chẳng phải cơ thể của Thư Hàng tiểu hữu đã nổ từ lâu rồi sao? Cơ thể của hắn nổ thêm lần nữa lúc nào thế?”

[CPU hack] Diệt Phượng Công Tử:

“Hà Chỉ Ma Đế là ai? Cái tên này nghe quen tai quá?”

[Hung thần xa lộ] Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Kích động chụp chung với Hà Chỉ tiền bối, là Hà Chỉ tiền bối còn sống à?”

[Hoàng Sơn ma ma] Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Thư Hàng, ngươi có ổn không? Trả lời đi.”

Nhưng một lúc sau.

[Tinh ~ Hoàng Sơn ma ma kéo ngươi vào sổ đen. Đang đồng bộ, ‘Hoàng Sơn ma ma’ đã bị ngươi kéo vào sổ đen.]

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng trải nghiệm được ‘mệt tim muốn về hưu’ là tâm trạng gì rồi.

Chương 2081: Tống Thư Hàng bị ép nổ, kéo dài hơi tàn, mười giây nữa là toi!

Tống Thư Hàng nhìn tinh lộ cá voi mập, trong lòng có một cảm giác rất mãnh liệt.

Sẽ có một ngày, đám tồn tại đặc biệt của Bạch tiền bối này sẽ bi hắn vẽ lên ‘tinh lộ cá voi mập’, đó chính là lúc thần công của hắn đại thành!

Kim đan cá voi mập lăn lộn trên ‘linh hồ’, nhưng bởi vì nó quá béo nên lại rơi tõm xuống, chìm vào trong hồ.

Nhưng nó vẫn không từ bỏ, vẫy đuôi, một lần nữa nhảy lên khỏi mặt hồ.

Sau đó, nó há miệng hít một hơi.

Toàn bộ linh lực trong linh hồ bản mệnh khổng lồ bị nó hút hết.

Chỉ cần ta ăn đủ nhanh, mập mạp sẽ không đuổi kịp ta nữa!

Những linh lực này lại bị kim đan cá voi mập phun ra từ lỗ mũi.

Linh lực bị đè ép ở mức độ cao phun ra.

Cuối cùng, những linh lực này hóa thành một vòng tròn ánh sáng.

Thoạt nhìn có hơi giống vòng ánh sáng của thiên sứ nhưng vòng ánh sáng của kim đan cá voi mập có gai, hơn nữa còn có tám vật thể hình lỗ.

“Mệnh luân?”

Tống Thư Hàng liếc một cái là nhận ra thuộc tính của vòng ánh sáng này ngay.

Kim đan cá voi mập tiến hóa… thành cá voi mập mệnh luân ư?

Mệnh luân này nhìn có vẻ rất lợi hại, nhưng không biết nó có năng lực đặc biệt gì đây?

Tống Thư Hàng vô cùng mong đợi.

Chắc hẳn ít nhất phải có uy lực ‘lục phẩm’ đỉnh phong chứ nhỉ? Dù nói thế nào đi nữa cũng là mệnh luân do kình đan bản mệnh của hắn ngưng tụ ra mà.

Nghìn năm đệ nhất thánh chỉ biết ‘dẫn thiên lôi’ như hắn phải dựa vào đám ‘mệnh luân’ đặc biệt này để khoe mẽ.

Tiến hóa thành công xong, kim đan cá voi mập mệnh luân xoay tròn một cách linh hoạt phía trên linh hồ.

Hình như mệnh luân này còn có… chức năng ‘phi hành’ thì phải? Nó có thể dẫn dắt cơ thể khổng lồ của kim đan cá voi mập bay lên.

Dưới sự dẫn dắt của mệnh luân, kim đan cá voi mập từ từ đáp xuống linh hồ bản mệnh khô héo.

‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ tiếp tục vận chuyển, dẫn dắt năng lượng của ‘Hà Chỉ Ma Đế’ lấp đầy linh hồ.

Như thế thì cộng thêm phân luồng của linh quỷ, áp lực của Tống Thư Hàng bỗng nhẹ đi.

[Tiếp tục chống đỡ một lát nữa, nếu như không được vẫn còn long châu của Bạch tiền bối two.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần cẩn thận không quậy phá, không thực hiện thao tác gây rối, lần này hắn sẽ không chết được!

“An phận, an phận.”

Tống Thư Hàng tự dặn dò mình nhiều lần.

Khát vọng sống của Tống Thư Hàng lúc mạnh lúc yếu, nhưng hiện giờ chính là lúc nó bộc phát, có thể nói là mạnh tới mức giết chết Boss cuối chỉ trong chớp mắt!

Trái tim rối loạn, khát vọng được quẩy, toàn bộ đều bị hắn đè chặt dưới đáy lòng, còn đóng đinh lên, không để bọn chúng có cơ hội trở mình.

…

…

Công Minh Giới, Cấm Địa.

Phía Hà Chỉ Ma Đế đã kết thúc quá trình truyền năng lượng, toàn bộ năng lượng đều đã được truyền đến một đầu mút nào đó trong không trung, sau đó rót thẳng cho Bá Tống.

Thông qua tính năng của 'danh sách đen', nó có thể cảm ứng được Bá Tống Huyền Thánh đang khổ sở tiếp nhận sức mạnh to lớn mà nó truyền đến.

Bởi vì là nguồn truyền sức mạnh nên nó biết nhục thân của Bá Tống đã cận kề ranh giới sụp đổ.

"Không ngờ có thể chống đỡ lâu như thế, nghìn năm đệ nhất thánh đúng là có chút thực lực."

Hà Chỉ Ma Đế phân thân nói.

Dứt lời, hắn sử dụng 'ma thần trụ' để quét trạng thái của Tống Thư Hàng.

Khi kết quả quét truyền về Công Minh Giới, Hà Chỉ Ma Đế bật cười sảng khoái.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha, Bá Tống, hôm nay ta sẽ cho ngươi đi đời nhà ma!"

Từ những hình ảnh truyền về có thể thấy, Bá Tống Huyền Thánh đã nổ rồi… Cơ thể của hắn đã nổ xong, hiện giờ chỉ còn lại cái đầu kéo dài hơi tàn thôi!

Mà đầu của hắn chắc cũng chẳng cầm cự được bao lâu.

Nhiều nhất một phút nữa… đầu của Bá Tống cũng sẽ nổ nốt!

Hà Chỉ Ma Đế cảm thấy tư duy của mình thông suốt, tất cả sự buồn bực trong lòng đều được quét sạch, dường như tâm cảnh bước lên một cảnh giới nhỏ.

"Các ma tu chúng ta theo đuổi việc báo thù ngay và luôn. Chỉ cần báo thù xong, tư duy liền thông suốt."

Hà Chỉ Ma Đế nhẹ giọng nói.

Giờ này khắc này, lòng nó vui sướng, rất muốn được chia sẻ cùng mọi người.

Rất muốn để tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới biết, Hà Chỉ Ma Đế nó đã ép nổ Bá Tống Huyền Thánh. Rất muốn chia sẻ hình ảnh Bá Tống Huyền Thánh chỉ còn đúng cái đầu khổ sở chống đỡ cho tất cả những đạo hữu hận hắn ta.

[Bạn có muốn chia sẻ tâm trạng với tất cả mọi người hay không? Có chia sẻ hình ảnh này lên newfeed không?]

Một tiếng thông báo dịu dàng vang lên.

“Có. Ơ? Đợi đã… Đây có phải là tính năng danh sách đen của Bá Tống không?”

Hà Chỉ Ma Đế vui mừng.

‘Danh sách đen’ này nhiều tính năng thật đấy.

Trước kia hắn không để ý ‘danh sách đen’ này có nhiều thao tác như thế.

Dùng kênh của Bá Tống, công bố tin tức hắn bị nổ tung.

Sung sướng gấp đôi.

Có cảm giác sảng khoái như dùng đao của kẻ địch đâm lại chính kẻ địch, giẫm đạp kẻ địch trên chính đại bản doanh của hắn, ấn hắn xuống đất mà giày vò, xỉ nhục.

Hà Chỉ Ma Đế đang lựa chọn thời điểm để công bố tin tức, còn lấy một tiêu đề vô cùng bắt mắt.

…

…

Ước chừng khoảng hai hơi thở sau.

Tất cả các thành viên Tống Thư Hàng thêm vào nhóm chat ‘tu chân’ đều nhận được một tin tức mới.

Thành viên trong danh sách đen ‘Hà Chỉ Ma Đế’ công bố một tin tức trên bảng tin.

Bảng tin hả?

‘Danh sách bạn bè’ của Tống Thư Hàng còn có tính năng này nữa cơ à?

Là chức năng mới hả?

Tất cả mọi người đều có thể nhận được cũng như vào xem bảng tin này.

Bởi vì là tính năng mới nên các đạo hữu đều thấy hứng thú, tất cả các thành viên đang rảnh rỗi đều click vào xem.

[Tin rúng động, Bá Tống nổ tung rồi, chỉ còn kéo dài hơi tàn, mười giây nữa là toi!]

Người up bài là Hà Chỉ Ma Đế.

Không hổ là tuyệt thế tiên trù có thể sáng tạo ra ‘menu thiên kiếp’, Hà Chỉ Ma Đế vẫn luôn dẫn đầu xu hướng.

Bên dưới tiêu đề là nội dung cụ thể.

Chỉ ngắn gọn mấy câu, Hà Chỉ Ma Đế đã miêu tả kế hoạch cách không truyền năng lượng khổng lồ gần ‘Kiếp Tiên đỉnh phong’ cho Bá Tống để thổi căng hắn.

Bên dưới là là video ‘Bá Tống bị căng đến nổ tung, chỉ còn sót lại một cái đầu, kéo dài hơi tàn, đầu lúc nào cũng có thể nổ tung’.

Bất Diệt Ma Chủ đang ngủ say tuy không có ý thức chủ thể nhưng xuất phát từ ‘bản năng’, nó là người đầu tiên like cho Hà Chỉ Ma Đế.

Sau đó là Tiểu Ban Ban, đại lão cái gì cũng có thể bán trong danh sách đen cũng like.

Trình Lâm Tiên Tử thử chức năng “comment”, thế mà lại thành công thật.

“Cảm ơn Hà Chỉ đạo hữu khen thưởng năng lượng ‘Kiếp Tiên’ nha”

Trình Lâm Tiên Tử comment, sau đó cô cũng tiện tay like luôn.

[Tri âm] Cuồng Đao Tam Lãng bình luận:

“Đợi đã, ta hơi hồ đồ rồi. Chẳng phải cơ thể của Thư Hàng tiểu hữu đã nổ từ lâu rồi sao? Cơ thể của hắn nổ thêm lần nữa lúc nào thế?”

[CPU hack] Diệt Phượng Công Tử:

“Hà Chỉ Ma Đế là ai? Cái tên này nghe quen tai quá?”

[Hung thần xa lộ] Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Kích động chụp chung với Hà Chỉ tiền bối, là Hà Chỉ tiền bối còn sống à?”

[Hoàng Sơn ma ma] Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Thư Hàng, ngươi có ổn không? Trả lời đi.”

Nhưng một lúc sau.

[Tinh ~ Hoàng Sơn ma ma kéo ngươi vào sổ đen. Đang đồng bộ, ‘Hoàng Sơn ma ma’ đã bị ngươi kéo vào sổ đen.]

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng được trải nghiệm tâm trạng ‘mệt tim muốn về hưu’ rồi.

Chương 2082: Năm tháng thoi đưa, bắt nạt ta ít tuổi

Hoàng Sơn ma ma ta sai rồi.

Tại sao những thứ riêng tư như ‘ghi chú’ mà lại để các tiền bối ‘bị ghi chú’ xem được chứ!

Đây đâu phải ‘ghi chú’ cá nhân? Đây thành danh hiệu nhóm luôn!

Tống Thư Hàng liếc nhìn một hàng ghi chú dài trong danh sách bạn bè của mình, trong lòng chợt lạnh.

Đợi chống đỡ qua đợt truyền công lực này của ‘Hà Chỉ Ma Đế’, hắn phải lập tức sửa hết tất cả tên ghi chú, tránh trở mặt với các vị tiền bối.

Nhỡ đầu tất cả các vị tiền bối đều chen vào danh sách đen VIP thì làm sao còn nói chuyện vui vẻ được nữa?

…

…

Thông tin có giá trị kỷ niệm đầu tiên Hà Chỉ Ma Đế đăng trên newfeed này, chẳng mấy chốc liền bị các thành viên trong ‘tu chân’ đổ dồn vào xem.

Chỉ cần là thành viên nhàn rỗi đều sẽ bình luận… Không những quan sát Ma Đế được ghi trong sách giáo khoa ma môn, quan trọng hơn là xem biệt danh của mình là gì.

Nguyện vọng của Hà Chỉ Ma Đế thành sự thật, sự thành công và vui vẻ của nó nhanh chóng khuếch tán. Nhưng nhìn những bình luận này, không biết vì sao ma đế cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

[Bạn tốt sắt thép] Đậu Đậu:

“Thư Hàng có còn sống không? Lén nói cho ngươi biết, Hoàng Sơn đang lên kế hoạch đi mượn ‘bí cảnh trì độn’ của Bạch tiền bối. Hắn nói ngươi tấn thăng quá nhanh, có khi cháy hỏng não rồi, cần phải bế quan một thời gian để bình tĩnh lại. Nếu như ngươi chết, sau khi chết thì liên lạc lại với ta.”

Tống Thư Hàng: “…”

Bí cảnh trì độn của Bạch tiền bối vô cùng đáng sợ, có thể nói đó là nơi khiến tất cả ‘người bệnh Tam Lãng’ cảm thấy tuyệt vọng.

Về ta phải mọc ngay một nhánh đầy ‘quả mơ’ đem hối lộ Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối không cho Hoàng Sơn ma ma mượn bí cảnh.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

[Bạn xấu] Thiên Đế:

“Tống Thư Hàng bị chọi nổ rồi à? Chuyện xảy ra lúc nào thế? Mười giây tiếp theo đầu của Tống Thư Hàng cũng nổ hả? Hà Chỉ đạo hữu lợi hại quá ~”

Thiên Đế nhấn like cho Hà Chỉ Ma Đế.

Đậu Đậu: “…”

Biệt hiệu của Thiên Đế thật là lợi hại, khiến nó cảm thấy thân thiết một cách kỳ lạ.

[Bạn tốt đáng tin] Bắc Hà Tán Nhân:

“Ngại quá, ta đến muộn. Lúc nãy ta phải tiếp đãi một vị đạo hữu, không thể trả lời ngay lập tức. À mà biệt hiệu của Đậu Đậu và vị bạn xấu bên trên có phải bị nhầm cho nhau không?”

Thân là Thánh Đấu Sĩ của ‘nhóm Cửu Châu số một’, Bắc Hà Tán Nhân lúc nào cũng online, từ trước đến nay vẫn là người bình luận đầu tiên.

Hôm nay lại sơ xảy mất đi ngai vàng.

Thế nhưng, Bắc Hà Tán Nhân vẫn là một vị tiền bối tỉ mỉ đáng tin, vừa liếc mắt đã phát hiện ra vấn đề ở biệt danh của Đậu Đậu và Thiên Đế.

[Bạn xấu] Thiên Đế:

“Tống tiền bối, ta đa ta đa ~~”

[Vũ Nhu Tử da trắng] Vũ Nhu Tử:

“Ta đa ta đa ~~ là cái gì? Lầu trên, bao giờ ngươi trả linh quỷ cho ta?”

[Tổ tiên kim long] Bạch Long tỷ tỷ:

“Để ta phiên dịch cho, ý của cô ấy là: Tống Thư Hàng, ngươi chết chắc rồi.”

Bạch Long tỷ tỷ, phiên dịch chuyên nghiệp, dưới gầm trời này không có ngôn ngữ nào mà cô không dịch được.

[Tô thị A Thập Lục] A Thập Lục:

“Thư Hàng đang ở giai đoạn luyện hóa năng lượng quan trọng, chắc tạm thời hắn không thể nhìn thấy comment của mọi người đâu.”

Kẻ luôn nhìn trộm màn hình là Tống Thư Hàng đỏ bừng cả mặt.

Thực ra hắn vẫn luôn phân tâm, vừa vận chuyển ‘Tam Thập Tam Thiên Tiên Nhất Khí Công’, rót ngược năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế lại cho linh quỷ, vừa thỉnh thoảng nhìn bài đăng trên newfeed của Hà Chỉ Ma Đế.

Vừa nãy hắn cũng định đăng bài lên newfeed Hà Chỉ Ma Đế, lộ mặt ra cho Ma Đế khó chịu.

Nhưng A Thập Lục đã nói thế rồi, hắn chỉ có thể yên lặng từ bỏ kế hoạch lộ mặt thôi.

Ít nhất hắn phải giả vờ như đang nghiêm túc tu luyện.

“À mà Thiên Đế cũng phải cho vào danh sách đen chứ nhỉ.”

Tống Thư Hàng đắng lòng nói.

Nhưng một lúc sau, hắn lại sững sờ.

Thiên Đế bị cho vào danh sách đen có gì đáng để đắng lòng đâu?

Hai người vốn thuộc hai phe khác nhau, tuy rằng cũng có lúc hợp tác, rồi còn tỏ vẻ đáng yêu… nhưng lúc cần bẫy đối phương, cả hai đều quyết không nương tay.

Hơn nữa với thực lực của Thiên Đế, cô có đủ tư cách để vào hàng VIP của ‘danh sách đen’.

Hà Chỉ Ma Đế, Bất Diệt Chi Chủ, Tiểu Ban Ban (đại lão Rồng Đốm two), đại lão cái gì cũng có thể bán, Trình Lâm tiên tử, còn có con trai của đại lão Rồng Đốm… và cả Hoàng Sơn ma ma đều có mặt trong danh sách đen.

Thực lực của Thiên Đế cũng khoảng cấp bậc này, thuộc vào tốp đầu của thế giới.

[Tinh ~ 'bạn xấu' Thiên Đế gửi của bạn gửi cho bạn một điểm năng lượng, kèm lời: Ha ha, Tống Thư Hàng, đây là phần thưởng năng lượng của ngày hôm nay. Mặt khác, có chuyện này ta muốn hỏi ngươi, 'Nam Thu tự' nhà ta có phải ở chỗ Tống tiền bối không?]

Nam Thu tự, cung điện của Nam Phương Đại Đế.

Nó và 'điện Hàn Đông' của Bắc Phương Đại Đế, 'Hạ Cung' của Tây Phương Đại Đế và 'Đông Phương Xuân Các' của Đông Phương Đại Đế tạo thành cung điện tứ phương đại đế của Thiên Đình viễn cổ.

Lần trước Nam Thu tự này bị Bạch tiền bối nổ ra, bây giờ tạm thời đặt trong 'thế giới hạch tâm' của Tống Thư Hàng.

Sau khì nhìn thấy tin nhắn này, Tống Thư Hàng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hắn nhớ tới đánh giá của Quy tiền bối về 'Nam Phương Đại Đế'.

Cười híp mắt, không phải người tốt.

Nam Phương Đại Đế luôn luôn mỉm cười, mặt mũi hiền lành, nhưng thực ra lại là một người rất khó chơi. Nếu chọi nhau với hắn, những ngày tháng tiếp theo có lẽ sẽ không bao giờ yên ổn.

Đây là kiểu mà Tống Thư Hàng sợ nhất.

Khi một vị đại lão đến cả thể diện cũng không cần, cả ngày tranh thủ đến ăn hiếp một tên nhãi nhép, vậy tên nhãi nhép kia phải làm sao?

Hay là… phủ nhận?

Dù sao 'Nam Thu tự' cũng được đặt trong thế giới hạch tâm rồi, không lo Thiên Đế phát hiện.

Chỉ cần hắn chết cũng không nhận từng thấy 'Nam Thu tự', Thiên Đế cũng chẳng làm gì được hắn.

Trong lúc đang suy tư, Thiên Đế lại gửi một điểm năng lượng nữa cho hắn, kèm lời:

[Không cần phủ nhận đâu, Tống tiền bối. Trên thực tế, sau khi Nam Thu tự bị ngươi mang đi không lâu, ta đã lờ mờ cảm ứng được rồi. Nếu như 'Nam Thu tự'; đã ở trong tay ngươi thì ta không khách sáo nữa. Ta đa ta đa ~]

Ta đa ta đa?

Đúng rồi, lúc nãy Bạch Long tỷ tỷ từng phiên dịch, nó có nghĩa là ‘ngươi chết chắc rồi’.

[Tinh ~ Thiên Đế truyền một điểm năng lượng cho ngươi, kèm lời: Tống tiền bối, ngươi biết không, thời gian là thứ vô tình nhất. Nó vừa khiến ngươi già đi, lại bắt nạt ngươi nhỏ tuổi.]

“Cái gì?”

Tống Thư Hàng thộn mặt ra, chủ đề nhảy quá nhanh, một giây trước còn ta đa ta đa uy hiếp ta, một giây sau lại bắt đầu văn thơ luôn rồi hả?

Trong lúc đang suy tư, một cánh cửa không gian to cỡ bàn tay mở ra.

Thần long tiền bối đứng bên cạnh cũng bắt đầu đau dạ dày.

Một bàn tay thon dài thò từ trong cánh cửa không gian ra, chỉ vào Tống Thư Hàng:

“Năm tháng tăm tối, bắt nạt ta ít tuổi!”

Tên của chiêu thức tình thơ ý họa này vô cùng tu chân.

Thế này mới hợp với chủ đề ‘tu chân’.

Sau khi chỉ vào không trung xong, ngón tay này lại rụt về, biến mất không thấy bóng dáng.

“Bạch Long tỷ tỷ, đó là ‘Thiên Đế’ à?”

Tô thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

“Ừm, là cô ấy. Nhưng yên tâm đi, cô ấy chỉ qua đây thêm buff thôi, không phải là pháp thuật sát thương đâu.”

Bạch Long tỷ tỷ an ủi.

Nếu như là pháp thuật sát thương, cô đã ra tay ngăn cản từ lâu rồi.

Chương 2083: Thế giới điên cuồng

Tô thị A Thập Lục vẫn thấy hơi lo lắng:

“Thiên Đế buff thêm gì cho Tống Thư Hàng thế?”

“Không nhìn ra được.”

Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu đáp.

Tuy rằng sau khi Thiên Đế vươn tay ra còn báo một cái tên tình thơ ý họa… nhưng ai cũng biết, tên chiêu thức mà các tu sĩ lớn tiếng báo ra tám chín phần đều là tiện miệng gọi bừa.

Lớn tiếng báo tên chiêu thức có tác dụng khuếch trương khí thế của bản thân + làm màu tỏ vẻ cao thâm.

Mà tên chiêu thức giả nói bừa còn có tác dụng đánh lạc hướng kẻ địch ngây thơ, nhỡ đâu có tên ngốc nào đó tin thật thì sao?

Vì thế ngoài những kẻ mới vào đời, nếu không khi giao đấu với tu sĩ, những cái tên mà đối phương rống ra, tốt nhất đến cả dấu câu cũng đừng tin.

“Ta đi hỏi xem cô ấy buff cái gì.”

Bạch Long tỷ tỷ nói.

Sau khi nhóm ‘mã QR kim đan’ của Tống Thư Hàng mở newfeed, có một số chuyện trở nên tiện lợi hơn nhiều.

Bạch Long tỷ tỷ đi vào bài đăng trên bảng tin của Hà Chỉ Ma Đế, để lại comment ở dưới:

“Thiên Đế, ra đây một chút. Ngươi thêm buff gì cho Thư Hàng thế?”

Nhưng Thiên Đế không xuất hiện nữa.

“Buff tử vong à?”

Đậu Đậu suy đoán.

“Xem ra lần này Thư Hàng chết chắc rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng nói, Hà Chỉ Ma Đế và Thiên Đế liên thủ đối phó với Tống Thư Hàng, hoàn toàn không để cho người ta có cơ hội sống sót.

…

…

Lúc này.

Tống Thư Hàng không thể tiếp tục quan tâm đến bài đăng của Hà Chỉ Ma Đế nữa, hắn thật sự bắt đầu bận rộn.

Nguyên thần của hắn có thể 'nhìn' thấy bên cạnh mình hiện lên ảnh ảo của một cung điện to lớn, đó là ảnh ảo của Nam Thu tự.

Đây là buff Thiên Đế để lại, chỉ có Tống Thư Hàng mới nhìn thấy hình thái của buff này.

Sau khi ảnh ảo 'Nam Thu tự' đè lên người hắn, không ngờ Nam Thu tự thật sự nằm trong thế giới hạch tâm lại bắt đầu cộng minh. Cũng giống như kỹ năng 'hình chiếu điện công đức' mà mỹ nhân rắn công đức thi triển, dẫn dắt trực tiếp năng lượng của điện công đức trong thế giới hạch tâm.

Khi cộng minh, bản thể Nam Thu tự mở 'chiếc hộp thời gian' trong tự.

Sức mạnh thời gian thấm ra ngoài.

Trong một đầu nút trong không trung… sức mạnh Hà Chỉ Ma Đế rót vào phân thành hai phần!

Phần năng lượng lớn hơn tiếp tục cưỡng chế rót vào người Tống Thư Hàng, phần nhỏ hơn lại bị 'ảnh ảo Nam Thu tự' mà Thiên Đế vứt lại hấp thu, chuyển hóa thành nguồn năng lượng của buff này.

Thời gian là thứ vô tình nhất, nó làm ngươi già đi, lại bắt nạt ngươi ít tuổi.

Tống Thư Hàng hôm nay đã bị thời gian vô tình bắt nạt.

Hắn phát hiện ra, tốc độ thời gian chảy qua người hắ bắt đầu có sự bất thường.

Là hiệu quả 'thời gian gia tốc'.

Nhưng chỉ gia tốc với cơ thể của hắn, ý thức của hắn thì vẫn chưa bị gia tốc.

Điều này vô cùng đáng sợ.

Cứ như thế, ngộ nhỡ cơ thể xảy ra chuyện gì, ý thức của hắn không kịp khống chế, e là sẽ lật xe ngay.

“Trình Lâm tỷ tỷ giúp ta với.”

Tống Thư Hàng gào thét trong lòng.

“Không biết lớn nhỏ, bây giờ ta đang thao tác từ xa, độ trễ càng lớn. Tự ngươi cắn răng chịu đựng đi.”

Lần này Trình Lâm Tiên Tử phát ngôn thông qua ‘linh quỷ’ của Tống Thư Hàng.

Độ trễ quá lớn, không thể không thay đổi cách thức liên lạc.

“Long châu… long châu của Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, bắt đầu chuyển một phần sức mạnh đến long châu đặt ở cổ họng, chia luồng lần nữa.

…

…

Thời gian ở thế giới bên ngoài trôi qua từ từ.

Mà ở bên trong ảnh ảo ‘Nam Thu tự’, thời gian của Tống Thư Hàng trôi đi như ăn cướp.

Tống Thư Hàng không thể tính ra cơ thể của mình bị gia tốc đến mức nào, dường như buff mà Thiên Đế ném vào hắn không có giới hạn, nó cứ gia tốc mãi, không ngừng gia tốc.

Nếu như còn tiếp tục gia tốc như thế, nhất định xe nát người chết, chắc là Bạch tiền bối sẽ rất thích cảm giác ‘gia tốc’ này nhỉ? Nếu như buff này mà dùng với Bạch tiền bối thì tốt rồi.

“A a a, sắp lật xe rồi, sắp lật xe rồi.”

Tống Thư Hàng vô cùng nôn nóng.

Tốc độ vận chuyển ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ của hắn đã điên mất rồi.

Nếu như ở trạng thái bình thường, vận tốc vận chuyển ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ của hắn là 60 km, vậy tốc độ hiện giờ đã lên đến hơn 600 km rồi.

Hơn nữa tốc độ này còn đang điên cuồng tăng lên, đạt đến cực hạn có thể khống chế được của Tống Thư Hàng.

Không chỉ như thế, đến năng lượng Ma Đế rót vào cơ thể Tống Thư Hàng cũng chịu ảnh hưởng bởi sức mạnh thời gian của ảnh ảo Nam Thu tự, tăng tốc độ rót sức mạnh cho kịp tiết tấu.

Không thể tiếp tục như thế nữa, chắc chắn ý thức sẽ không theo kịp được.

Đến lúc đó sẽ nổ tung mà chết mất.

“Nếu như đã không thể khống chế…”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng.

Vậy thuận theo bản năng đi.

Kim đan cá voi mập có thể chia sẻ áp lực đan điền bản mệnh với hắn.

Bảy tiểu đan điền còn lại đang ở trạng thái kết anh thai, bọn chúng chẳng thể làm gì, không thể chia sẻ áp lực với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hoàn toàn thả mình tự do.

Hắn chuyên tâm cường hóa trạng thái của bản thân, nếu như nhất định phải tông xe, vậy thì hãy khiến bản thân trở nên rắn chắc, kiên cố hơn.

Trên đỉnh đầu hắn hiện lên ảnh ảo của 88 thánh viên. Bên dưới lớp Nho phục của các thánh viên, hình xăm chân long lập lòe phát sáng!

Số lượng thánh viên tăng vọt từ 66 lên 88 trong nháy mắt. Hơn nữa số lượng này vẫn đang không ngừng tăng lên.

Sau khi hiện thân, 88 thánh viên lật giở kinh văn Nho gia, bắt đầu tụng niệm.

Nhưng bởi vì chịu ảnh hưởng của ‘dòng chảy thời gian’, giọng đọc kinh văn của chúng bị tăng tốc thành một chuỗi ‘ô ô ô ô ~’, hoàn toàn không nghe rõ bọn chúng niệm từ gì.

Đầu của hắn biến thành kim loại đen kịt.

Tam đại thánh ấn lơ lửng trên đỉnh đầu, gia trì cho cơ thể hắn.

Ong~~

Khi Tống Thư Hàng cường hóa đầu mình đến cực hạn, tai hắn đột nhiên ù đi.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy ý thức của mình bay lên.

Dường như hắn nhảy ra khỏi ‘dòng sông’, ‘nhìn’ thấy rất nhiều phân nhánh của dòng sông này.

Nhưng phía xa của dòng sông bị bao phủ bởi sương mù, khiến hắn không thể nhìn rõ các chi tiết của nhánh sông.

[Có chuyện gì vậy?]

[Bị thời gian của Thiên Đế ảnh hưởng à?]

[Nếu như là tác động thời gian, chắc đây không phải là dự đoán tương lai đấy chứ?]

Trong não hải của Tống Thư Hàng hiện lên rất nhiều ý niệm.

Dòng sông này có rất nhiều phân nhánh.

Không có chỉ đường, không có ký hiệu đường đi, hoàn toàn không thể lựa chọn.

Bụp ~

Thời gian mà cá nhảy lên khỏi mặt nước rất ngắn ngủi. Tống Thư Hàng cũng chỉ duy trì trạng thái này trong chớp mắt rồi lại rơi xuống 'sông lớn'.

…

…

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về nhục thân.

Ngay sau đó, hắn hoảng sợ phát hiện ra, cơ thể của mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong bảy tiểu đan điền.

Mỗi viên 'ngụy long châu' bị nước linh hồ bao lấy đều bắt đầu sinh trưởng.

Lờ mờ có thể nhìn thấy bọn chúng kết hợp với nước linh hồ, linh phách, mệnh luân chi lực, huyễn hóa ra hình dáng ban đầu của một đứa trẻ.

Nhưng đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, Tống Thư Hàng nhạy cảm phát hiện ra, bụng của mỗi một 'đứa trẻ' đều mọc ra một thứ trông như chiếc đuôi nhỏ.

[Vị trí này, hình dáng này…]

Bụng, rốn?

Rốn, cuống rốn?

Cuống, cuống gì?

Nó thật sự là cuống rốn!

Là thế giới này điên hay là ta bị điên?

“Thời gian tu luyện của ta ngắn, ngươi đừng có lừa ta. Nguyên Anh mà cũng có cuống rốn ư?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chương 2084: Trưởng thành trong bất giác

Có phải là đuôi mọc sai vị trí, chuyển đến rốn không?

Tống Thư Hàng quan sát bảy tiểu Nguyên Anh một lần nữa.

Không sai.

Thật sự là cuống rốn.

Bảy cuống rốn này nối với linh hồ, cả linh hồ đan điền đều trở thành nhau thai của chúng.

Phôi thai bảy tiểu Nguyên Anh này không hấp thụ năng lượng trực tiếp từ linh hồ mà là dùng linh hồ làm trung gian để hấp thu năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế, chuyển thành dinh dưỡng phát triển cho mình.

Dinh dưỡng mà bảy tiểu Nguyên Anh này cần để thành hình, phát triển đều lấy từ chỗ Hà Chỉ Ma Đế… Vì thế, Hà Chỉ Ma Đế mới là mẹ của chúng nhỉ?

[Bậy nào, không thể so sánh như thế được.]

Tống Thư Hàng lắc đầu liên tục.

Tác dụng lớn nhất của Hà Chỉ Ma Đế cùng lắm chỉ là làm 'đất', cung cấp chất dinh dưỡng cần thiết cho hạt giống phát triển.

Nghĩ như thế, trong lòng hắn thấy thoải mái hơn nhiều.

Bảy Nguyên Anh cần rất nhiều năng lượng để phát triển.

'Năm mươi năm' mà thần long tiền bối dự tính là một con số khá tiêu chuẩn.

Trong tình huống bình thường, cho dù Tống Thư Hàng bật hết các tool hack hỗ trợ tu luyện, muốn để bảy tiểu Nguyên Anh này trưởng thành e là cũng phải khổ công hàng chục năm.

Dù sao thì đây cũng là giai đoạn 'mài giũa' trong quá trình tu luyện mà, thừ phải mài là thời gian.

Nhưng thần long tiền bối chắc chắn không thể ngờ được rằng, ta đa ta đa Thiên Đế lại đột nhiên chui ra, cho Tống Thư Hàng một cái buff thời gian.

Cộng thêm Hà Chỉ Ma Đế truyền năng lượng 'Kiếp Tiên cửu phẩm' đến các tiết điểm trong không trung rồi không ngừng rót vào cơ thể Tống Thư Hàng, ý đồ nổ chết hắn.

Đòn tấn công của hai vị đại lão vô cùng ăn ý, tổ hợp kỹ năng này vừa tung ra, cho dù là Huyền Thánh bát phẩm cũng chỉ còn đường chết.

Nếu không phải trong người Tống Thư Hàng có 'Trình Lâm Tiên Tử + linh quỷ' và cả 'long châu của Bạch tiền bối' âm thầm thay hắn khai thông năng lượng, hôm nay Tống Thư Hàng đã nổ chết từ lâu rồi.

Bây giờ hai bên hình thành một sự cân bằng vi diệu, sự cân bằng này tạo khoảng trống cho Tống Thư Hàng hành động.

Nhờ có sự cân bằng này, bảy tiểu Nguyên Anh của hắn bắt đầu phát triển khỏe mạnh!

Hơn nữa, loại phát triển này vừa vương đạo vừa chính thống, dưới sự ảnh hưởng của 'thời quang chi đạo', kiểu phát triển này hoàn toàn đơn thuần, khác hẳn phát triển bằng các chất kích thích!

Thân là đại đạo cấp VIP trong trường sinh chi đạo, thời quang chi đạo cao thâm khó lường, tuyệt diệu khôn cùng.

Nắm giữ thời quang chi đạo, ngươi có thể trải nghiệm thú vui mà người bình thường không thể cảm nhận được.

"Nếu như cứ tiếp tục như vậy, mấy bào thai Nguyên Anh này của ta có phát triển thành Nguyên Anh luôn không nhỉ?"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu như chúng phát triển thành 'Nguyên Anh' luôn, vậy mình có phải độ kiếp tấn thăng không?

Hoặc là phải đợi kim đan cá voi mập trong đan điền bản mệnh kết thành Nguyên Anh rồi lại độ 'kiếp Tôn Giả thất phẩm'?

[Bất luận có độ kiếp hay không, lần này nhất định phải an phận.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Độ kiếp tập thể sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu chết cả bầy.

Chết không đáng sợ, điều đáng sợ là khi chết còn làm liên lụy đến người mà mình yêu quý.

Tinh thần thể của Tống Thư Hàng vuốt nhẹ cơ ngực bên trái của mình, không biết tại sao chỉ cần nhớ tới ‘độ kiếp tập thể’, trong lòng hắn liền có cảm giác bi ai khó nói thành lời.

Điều này khiến hắn vô thức kháng cự ‘độ kiếp tập thể’.

Vì thế lần này tuyệt đối không thể để người mình yêu quý bị cuốn vào trong thiên kiếp nữa.

Đàn ông luôn rút kinh nghiệm từ đủ các trải nghiệm của mình… Sau đó, bất tri bất giác mà trưởng thành.

****

Ở bên ngoài.

Hai chân trước của thần long cố gắng muốn tạo động tác ‘ôm ngực’ nhưng vì móng vuốt quá ngắn, hai móng của nó chỉ miễn cưỡng chạm được vào nhau.

Tuy nhiên điều này không hề ảnh hưởng đến khí thế của thần lòng.

Nó nói với giọng trầm thấp, uy nghiêm:

“Xem ra là buff gia tốc thời gian thì phải?”

“Ừm, hơn nữa chắc hẳn chỉ có công hiệu gia tốc thời gian trên cơ thể.”

Tô thị A Thập Lục dùng chất giọng dịu dàng, thành thục của mình mà đáp lời.

Bạch Long tỷ tỷ đứng bên cạnh lo lắng nói:

“Thư Hàng không sao chứ, khí tức trên người hắn nhanh hơn rồi.”

“Cô không phải lo, đây là do thời gian trôi qua nhanh hơn thôi. Vì thế, thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng cũng đang tăng vọt. Bây giờ hắn giống như đang ở trạng thái bế quan. Đối với nhục thân của hắn, không chừng thời gian chúng ta nói một câu bằng nhiều tiếng bế quan hoặc thậm chí còn hơn ấy chứ. Cộng thêm bên ngoài còn có Hà Chỉ đạo hữu không ngừng rót năng lượng vào, cảnh giới tăng nhanh cũng là chuyện bình thường.”

Tô thị A Thập Lục khoanh tay trước ngực, nhún vai, dịu dàng mà ổn trọng đáp.

“Nếu như cứ tiếp tục như vậy, Thư Hàng có tấn thăng luôn

không?”

Trong giọng nói của Bạch Long tỷ tỷ vẫn không giấu nổi sự lo lắng.

Thần long: “…”

Nó thấy mình như bị vả mặt.

“Thần long tiền bối, phôi thai Nguyên Anh của Tống tiền bối đã bắt đầu trưởng thành rồi.”

Vũ Nhu Tử da đen nói với thần long tiền bối.

Thần long tiền bối thở dài:

“A, đúng thế, ta nhìn thấy rồi Vũ Nhu Tử.”

Ta cần thể diện, thế nên đừng nói nữa Vũ Nhu Tử Tiên Tử.

“Nếu muốn tấn thăng, vẫn còn thiếu một chút nữa.”

Đúng lúc này, Tô thị A Thập Lục bình tĩnh suy đoán:

“Một là, lần thăng cấp này của Tống Thư Hàng đều dựa vào năng lượng mà Hà Chỉ Ma Đế rót vào, căn cơ không ổn định, sẽ để lại hậu hoạn. Hai là, đừng quên hiện giờ hắn chỉ còn lại một cái đầu, không có cơ thể hoàn chỉnh. Hắn chắc sẽ bị kẹt ở khâu tấn thăng lên thất phẩm cuối cùng.”

Bạch Long tỷ tỷ thở phào nhẹ nhõm:

“Thế là tốt rồi, như thế Thư Hàng sẽ có thêm thời gian chuẩn bị, không phải vội vàng đối phó với thiên kiếp.”

“Thay vì lo lắng cho Thư Hàng, chi bằng tự lo cho mình thì hơn.”

Tô thị A Thập Lục lại huých ngực, nói với Bạch Long tỷ tỷ:

“Xét cho cùng, ‘Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp’ mà Tống Thư Hàng tu luyện lần này vẫn là một môn pháp môn ‘Long Hổ Giao Hối’. Cô cho Tống Thư Hàng mượn long châu, tất nhiên cũng sẽ nhận được phản hồi từ hắn. Đến lúc đó, cảnh giới của cô cũng gần đến cực hạn.”

“Không thể tiếp tục áp chế à?”

Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Không thể, thời cơ đến rồi.”

Tô thị A Thập Lục nói.

…

…

Tống Thư Hàng hiện giờ đã không còn khái niệm thời gian nữa.

Hắn trầm mê trong sự tuyệt diệu của ‘bế quan’, không thể tự tỉnh lại.

Lần này nguyên thần của hắn không chạy lung tung khắp nơi, cũng không phân tâm nữa mà thực sự nghiêm túc bế quan tu luyện, nuôi dưỡng bảy tiểu Nguyên Anh trong cơ thể, phân luồng năng lượng khổng lồ của Hà Chỉ Ma Đế cho ‘linh quỷ’ và ‘long châu của Bạch tiền bối’.

Tu luyện khiến cho người ta vui vẻ.

Không biết trôi qua bao lâu, năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế càng ngày càng ít, kình đạo càng ngày càng yếu.

Trùng hợp là hiệu ứng buff thời gian của Thiên Đế cũng bắt đầu yếu đi.

Mà dường như bảy tiểu Nguyên Anh trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng phát triển đến lúc mấu chốt, không tiếp tục lớn lên nữa mà là đợi thời cơ, bước nốt bước cuối cùng.

[Là cơ thể!]

Tống Thư Hàng ngộ ra.

Do cơ thể của hắn chưa mọc lại, vô hình trung trở thành một ‘hạn chế’.

Chỉ khi cơ thể một lần nữa sống lại, bảy tiểu Nguyên Anh này mới có thể thực sự hoàn thiện.

“Là lúc nên kết thúc rồi.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn từ từ mở mắt ra.

Chương 2085: Thập Lục, Tán ta không? Hay là ta tán thử cho cô xem nhé?

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt ra.

Lúc này, trên người hắn có thêm cảm giác của vòng quay thời gian, cơ thể bằng gỗ cành lá xum xuê đến mức không thể chịu nổi, dưới ảnh hưởng của thời quang đại đạo, hôm nay nó đang cố gắng vì sự nghiệp xanh hóa, hít CO2, nhả ra O2.

Các tu sĩ chúng ta cần phải có tinh thần cống hiến cho thế giới như cây đại thụ này.

Chịu khó chịu khổ, có khổ ta gánh, ăn đất, hít CO2, kết quả ngọt, nhả ra hương thơm nức mũi và O2.

Để thế giới này tốt đẹp hơn, ta thậm chí có thể để cành của mình bị chặt xuống, không hề oán hận.

Cơ thể của Tống Thư Hàng vừa cử động liền nghe thấy tiếng gió thổi qua rừng cây.

Cái đầu chôn trong các nhánh cây dường như được trở về với thiên nhiên.

Cơ thể của hắn đong đưa, pháp thuật thời quang của Thiên Đế cũng dần biến mất.

Tuy rằng công lực của Hà Chỉ Ma Đế vẫn đang rót vào người hắn nhưng chẳng làm nên trò trống gì được nữa rồi. Cường độ năng lượng còn lại chỉ có thể coi như hoa quả điểm tâm sau bữa ăn thôi, thậm chí chỉ cần Tống Thư Hàng thi triển ‘dưỡng đao thuật’ 100 phát liên tiếp là có thể tiêu hao hết số năng lượng này.

Mưu kế ác độc của Hà Chỉ Ma Đế đã hoàn toàn thất bại.

Nếu như không vì phải an phận, bây giờ Tống Thư Hàng đã nhảy nhót trong newfeed của Hà Chỉ Ma Đế rồi.

“An phận, an phận. Chuyện này ta cứ ghi lại trước đã, đợi ta tấn thăng từ thất phẩm lên bát phẩm, thực sự nhân tiền hiển thánh rồi lại lấy ra giày vò trái tim Hà Chỉ Ma Đế.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu chỉ đâm tim trong ‘newfeed’, cảm giác thành tựu sẽ giới hạn trong danh sách bạn bè của mình, hơn nữa phần lớn trong đó đều là người phe mình, không đủ thỏa mãn.

Thế nên trước hết cứ nhịn đã.

Đợi đến khi nhân tiền hiển thánh, giảng pháp trước chư thiên vạn giới rồi lại cảm ơn Hà Chỉ Ma Đế thưởng cho năng lượng kiếp tiên đỉnh phong’, đến lúc đó cho dù Hà Chỉ Ma Đế cứng rắn như sắp thép cũng sẽ bị đâm thành khuôn kim loại toàn lỗ cho xem!

“Có đôi khi, chờ đợi nhất thời là để thu hoạch quả ngọt hơn.”

Tống Thư Hàng gật đầu, nhẹ giọng nói.

Chỉ chờ đợi một thời gian thôi mà, hắn có thể làm được.

…

…

“Mệt rồi.”

Đúng lúc này, giọng nói của mỹ nhân rắn công đức vang lên bên tai hắn:

“Ta mệt rồi.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy trên mặt mỹ nhân rắn công đức chứa đầy vẻ mỏi mệt, cơ thể công đức vốn kim quang xán lạn giờ lại ảm đạm, có cảm giác như lúc nào có thể vỡ nát bất cứ lúc nào vậy

“Vất vả cho cô rồi, tiên tử.”

Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Trong chuyện lần này, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử giúp hắn tạo ra một tấm lưới, lọc đi một phần năng lượng mà Hà Chỉ Ma Đế truyền tới.

Nếu như không có họ, sự ‘cân bằng’ trong cơ thể Tống Thư Hàng không thể hình thành.

“Ừm.”

Lần này mỹ nhân rắn công đức mệt thật, đến cả sức để trêu hắn cũng không có.

Tạo Hóa Tiên Tử trong cơ thể hắn thì không còn sức để trả lời mà tiến vào trạng thái nghỉ ngơi luôn.

Sau khi đáp một tiếng, mỹ nhân rắn công đức vươn tay nắm lấy ‘song đao Ô Tặc Bạo Quân’ đang bay lơ lửng bên người Tống Thư Hàng.

Sau đó… tay trái một đao, tay phải một đao, cô đâm thẳng vào cổ họng và tim mình.

Song đao sắc bén vô song đâm xuyên qua người mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm: “!!!”

“A a a ~ a ~”

Mỹ nhân rắn công đức kêu lên thảm thiết, ngã sấp xuống đất…

Lần này không phải giả chết.

Cơ thể của cô hoàn toàn vỡ nát, hóa thành ánh sáng công đức, tiêu tán trong không trung.

Sau đó ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng lại ngưng tụ lại.

Khoảng hơn mười phút sau, một mỹ nhân rắn công đức hoàn toàn mới, tràn ngập sức sống lại có thể xuất hiện rồi.

Tống Thư Hàng: “…”

Không có thứ gì mà chết một lần không giải quyết được hả?

Những mỹ nhân rắn công đức vừa chết, khống khí liền trở nên rất kỳ lạ.

“Khụ, Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử quá mệt mỏi, vì thế khởi động lại rồi, một lát nữa là hồi phục thôi.”

Tống Thư Hàng nói với mọi người.

Thần long: “…”

“Khiến mọi người lo lắng rồi.”

Tống Thư Hàng dứt lời, nhìn thẳng vào A Thập Lục nhỏ bé.

A Thập Lục khoanh tay trước ngực, mỉm cười dịu dàng, hào phóng với hắn.

Nụ cười hôm nay của A Thập Lục thật là động lòng người.

Nụ cười khiến cho người ta nhớ mãi này không khỏi gợi lên hình ảnh Tống Thư Hàng truyền ‘tình yêu’ vào ngụy long châu của A Thập Lục.

Hắn nhớ trong cảnh này, A Thập Lục nhà bên rất biết tán tỉnh.

Đúng, chính là dáng vẻ này.

Lúc này, Tô thị A Thập Lục hai tay khoanh trước ngực, mỉm cười giống như A Thập Lục nhà bên, vừa dịu dàng vừa quyến rũ.

“Thập Lục.”

Tống Thư Hàng vui vẻ vẫy tay với cô, nói:

“Tán ta không?”

Hắn đột nhiên muốn xem thử, khi tán tỉnh người khác, Tô thị A Thập Lục trong hiện thực sẽ như thế nào?

Tống Thư Hàng nhớ trong cảnh ‘ngụy long châu’, A Thập Lục nhà bên nói A Thập Lục trong hiện thực thẹn thùng quá, không biết tán tỉnh người khác thế nào.

Tống Thư Hàng không phục.

Lúc trước A Thập Lục còn biết dùng chân đẩy người ta vào tường nữa cơ… tuy rằng khi đó hắn đang ngồi.

Hơn nữa, thẹn thùng cũng có cách trêu chọc của thẹn thùng.

Thần long: “…”

Nó nhìn da mặt như kim loại của Tống Thư Hàng, không hổ là da mặt làm từ sắt thép, những lời không biết xấu hổ như thế mà cũng nói ra thản nhiên vậy được.

Ngươi không xấu hổ nhưng con gái nhà người ta xấu hổ đấy biết không hả?

“Khụ khụ!”

Dường như Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra câu nói của mình không thỏa đáng, ban ngày ban mặt mà hắn lại bảo một tiểu cô nương tán mình đi, thế này không phải có bệnh à.

“Hay là, ta tán thử cho cô xem nhé?”

Vì thế, Tống Thư Hàng cố gắng cứu vãn.

Da mặt sắt thép, không sợ mất mặt.

Móng vuốt của bạch long tỷ tỷ vươn ra, che kín hai mắt.

Tô thị A Thập Lục lặng lẽ huých ngực, chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Thập Lục, hôm nay cô cười rất quyến rũ.”

Tống Thư Hàng đứng dậy, đi đến bên cạnh Tô thị A Thập Lục:

“Giúp ta cắt tỉa cành cây trước đã nhé.”

Tô thị A Thập Lục cúi đầu rút đoản đao từ sau lưng ra.

Thừa dịp cô cúi đầu, Tống Thư Hàng vươn tay, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Hắn nhớ lại ánh mắt trêu chọc của Tô thị A Thập Lục nhà bên trong ‘cảnh ngụy long châu’, sau đó hắn cũng dùng ánh mắt đó, cúi đầu nhìn sâu vào mắt A Thập Lục.

Cành lá tươi tốt có thể che đi tầm mắt của mọi người.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn vào đôi môi của A Thập Lục, hắn không khỏi so sánh môi của cô với ‘Tiểu Thập Lục’ định hôn trong cảnh ngụy long châu.

“Khụ.”

Đúng lúc này, Tô thị A Thập Lục trong bụi cây họ nhẹ một tiếng:

“Cắt, dừng lại đã, đừng tán nữa, ta là Bạch Long.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Nói thật, ngươi dùng trạng thái cành lá rậm rạp thế này mà đi ghẹo gái, ta thật sự không tiếp nhận nổi, cứ thấy có thể bật cười bất cứ lúc nào. Nhưng nếu cười thì lại sợ sẽ tổn thương lòng tự tôn của ngươi nên ta nhịn vất vả lắm.”

Tô thị A Thập Lục vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng, chỉ Bạch Long đứng bên cạnh:

“Đó mới là A Thập Lục.”

Tống Thư Hàng thộn mặt: “???”

“Mặt nạ ‘Ngân Quái Thiên Tôn’ mà lần trước Bạch tiền bối đào được.”

Bạch Long bụm mắt, giải thích.

Nhân sinh muôn màu muôn vẻ, mỗi mặt một cuộc đời, một cuộc đời một hưởng thụ.

Đeo mặt nạ lên, trải nghiệm những cuộc sống khác.

Dịch dung thuật hệ kim loại thật đúng là một tool hack tà đạo.

[Tinh ~ Có đưa ‘Tri âm’ Đồng Quái Tiên Sư vào danh sách đen không? Có/Không?]

Chương 2086: Muốn mơ hãy đợi đến tối

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, ngón tay nhấn mạnh xuống.

Nhấn xuống… [không].

Tống Thư Hàng hắn cũng không phải là một người thích ‘trút giận lên người khác’.

Người chế tạo ra mặt nạ là Ngân Quái Thiên Tôn chứ không phải Đồng Quái tiền bối. Vì thế làm sao hắn có thể kéo ‘tri âm’ Đồng Quái tiền bối của mình vào danh sách đen, tàn nhẫn đẩy hắn vào hố lửa được chứ?

VIP, à không đúng, là danh sách đen, vào thì dễ mà ra thì khó.

Thế nên hắn không thể cho Đồng Quái tiền bối vào đó được.

Cùng lắm sau này gặp được Ngân Quái Thiên Tôn rồi… lại kéo hắn vào danh sách đen.

Oan có đầu, nợ có chủ.

Tự dưng giận lây sang người vô tội là hành động của kẻ thất bại.

Vì thế Đồng Quái tiền bối cứ ở trong danh sách bạn bè là được!

…

…

Sau khi cắn răng chọn xong, Tống Thư Hàng thở dài một hơi, nhìn Bạch Long tỷ tỷ trong hình dáng A Thập Lục ở trước mặt.

Lại ghi chú thêm lần nữa… dịch dung thuật của hệ kim loại thực ra là một tool hack tà đạo. Chỉ đeo mặt nạ dịch dung mà lại có thể thay đổi luôn cả cơ thể hả?

Thế này đúng là phi khoa học.

“Bạch Long tỷ tỷ, phải vất vả lắm ta mới có dũng khí đấy.”

Tống Thư Hàng thở dài, cành lá xum xuê che đi sự lúng túng lúc này của hắn.

Tán tỉnh người ta trước mặt đám đông thế này, đời này hắn mới làm lần đầu.

Lần này là do hắn lỡ miệng, thốt lên ‘Thập Lục, tán ta không?’, sau đó đành tiếp tục mặt dày, tiếp tục trêu chọc A Thập Lục.

Muốn tái hiện lại cảnh tượng này, thiên thời địa lợi nhân hòa, không được thiếu bất cứ yếu tố nào.

Không biết phải đợi đến bao giờ mới lại có cơ hội như thế.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Chẳng ai ngờ Bạch Long tỷ tỷ và Tô thị A Thập Lục lại đổi hình dáng cho nhau.

“Hay là ta giữ im lặng, ngươi tiếp tục ghẹo gái của ngươi nhé?”

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói.

Dáng vẻ dịu dàng của cô như đang thương tiếc cho một đứa bé ngốc nghếch vậy.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, sau đó cưỡng chế chuyển chủ đè:

“Bạch Long tỷ tỷ, tại sao cô lại đổi hình dáng với A Thập Lục thế?”

Hắn chuyển chủ đề hơi cứng nhắc, nhưng vẫn có thể giảm bớt lúng túng.

“Tống tiền bối, có lẽ… là do ta.”

Vũ Nhu Tử da đen bên cạnh rụt rè giơ tay lên:

“Lúc nãy khi Tống tiền bối sắp tu hành xong, ta lặng lẽ nghiên cứu mặt nạ ‘Ngân Quái Thiên Tôn’ mà Bạch tiền bối gửi cho ta.”

Khi Tống Thư Hàng gần tu luyện xong, trạng thái dần theo chiều hướng ổn định.

Vì thế mọi người cũng không lo cho hắn nữa, nên làm gì thì làm cái đó, Vũ Nhu Tử da đen nghĩ ngay tới mặt nạ ‘Ngân Quái Thiên Tôn’, cô muốn thử tính năng của nó.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử da đen:

“Nếu như là cô nghiên cứu mặt nạ, tại sao cuối cùng lại thành A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ đổi hình dáng cho nhau?”

Một vị đầu bếp khổ luyện trù nghệ, cuối cùng tại sao lại thành quốc họa đại sư?

Bị Tống Thư Hàng nhìn chăm chú, Vũ Nhu Tử da đen ngại ngùng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói:

“Bởi vì ta phát hiện ra mình là tâm ma, không cần mặt nạ cũng có thể huyễn hóa thành mọi thứ, hoàn toàn không cần dùng đến mặt nạ này. Vì thế ta để Bạch Long tỷ tỷ thử công dụng của nó.”

Bạch Long tỷ tỷ đứng bên cạnh dịu dàng giải thích:

“Mà vì nhân loại ta quen thuộc nhất hiện giờ là A Thập Lục, vì thế ta quyết định dùng mặt nạ dịch dung để biến thành hình dáng của cô ấy. Chỉ cần mặt nạ + hiểu biết của ta với A Thập Lục là có thể mô phỏng ra năm phần khí chất rồi.”

Nếu như không phải bị Tống Thư Hàng trêu chọc, cho cô thêm chút thời gian nữa, thậm chí cô còn có thể mô phỏng ra tám phần khí chất của A Thập Lục.

Tống Thư Hàng lại nhìn A Thập Lục trong hình dáng của Bạch Long tỷ tỷ.

Tại sao A Thập Lục lai phải biến thành Bạch Long tỷ tỷ?

“Bạch Long tỷ tỷ phát hiện ra tính năng của mặt nạ này rất cường đại, không chỉ đơn giản là ‘dịch dung’. Khi dịch dung thành ta, cô ấy cảm thấy quá trình giống như dùng năng lực thiên phú của long tộc để hóa thành hình người lúc trước vậy. Vì thế cô ấy muốn ta thử dịch dung thành cô ấy, xem xem có thu hoạch gì không.”

A Thập Lục lên tiếng giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu, hỏi:

“Thế có hiệu quả không?”

“Ừm, hiệu quả rất tốt.”

Tô thị A Thập Lục đáp.

Khi dịch dung thành Bạch Long tỷ tỷ, cô cảm thấy dường như cơ thể của mình hoàn toàn ‘hóa rồng’.

Hiện giờ mỗi một vảy rồng, vuốt rồng, đuôi rồng trên người cô đều vô cùng chân thật.

Cô đã thực sự thể nghiệm, trải qua toàn bộ quá trình từ người biến thành rồng.

Vốn cô đang ở trạng thái kích hoạt huyết mạch chân long, cơ thể đang trong giai đoạn ‘hóa rồng’.

Lần này sử dụng mặt nạ của ‘Ngân Quái Thiên Tôn’ xong, lĩnh ngộ của cô với ‘hóa rồng’ tăng lên nhiều, thậm chí huyết mạch chân long trong người cũng bị kích thích, tiến vào giai đoạn sôi sục.

Nhờ có ảnh hưởng này, linh lực trong cơ thể A Thập Lục không ngừng tăng lên.

Hơn nữa Bạch Long tỷ tỷ cũng giải trừ áp chế thực lực của cô, thực lực của cô tiến vào giai đoạn tăng vọt.

“Có hiệu quả là tốt rồi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Chỉ là hơi tiếc một chút.

Bạch Long tỷ tỷ trong hình dáng A Thập Lục liếc mắt là nhìn ra ý nghĩ của hắn, vì thế cô truyền âm nhập mật:

“Nếu như thấy tiếc thì lại đi trêu ghẹo A Thập Lục lần nữa đi. Dựa vào da mặt sắt thép của ngươi, thiên kiếp cũng không đánh nứt được, sợ gì chứ? Hơn nữa không chỉ mình ngươi tiếc, ngươi nhìn xem có phải vảy rồng của Tiểu Thập Lục đang rung nhẹ không, đây là biểu hiện cho thấy hiện giờ cô ấy cũng đang cảm thấy rất tiếc nuối.”

Tống Thư Hàng trợn mắt lên.

A Thập Lục bây giờ đang có hình dáng của Bạch Long tỷ tỷ cô đó, làm sao mà ta trêu ghẹo được?

Lúc này, thần long tiền bối đứng bên cạnh lên tiếng:

“Thủ pháp dịch dung này thật sự khó hiểu.”

Hai mắt của nó lấp lóe, nó đang thi triển một pháp thuật nhìn thấu nào đó của long tộc.

Hơn nữa trên người nó có quyền hạn của thí luyện quan thánh sơn Gars, để phòng trường hợp có người trà trộn vào thí luyện nên trong các quyền hạn của thí luyện quan có sẵn tính năng nhìn rõ ngụy trang, huyễn hóa, dịch dung.

Nhưng hiện giờ, thần long sử dụng quyền hạn + pháp thuật nhìn thấu cũng không thể hiểu được dịch dung của A Thập Lục và Bạch Long.

Cảm giác như đến cả 'chân thân' của các cô cũng đã thay đổi… Thay vì dịch dung, nó càng giống như tính năng yêu tu ngũ phẩm hóa thành hình người hơn.

Yêu tu lên đến ngũ phẩm, cả yêu hình hay nhân hình đều là một phần của 'chân thân'. Trong Huyền Thánh giảng pháp, bọn chúng có thể tự do lựa chọn hiển thánh với 'yêu hình' hoặc 'nhân hình'.

Thần long nói ra tình hình mình nhìn thấy và suy đoán của mình.

Bạch Long tỷ tỷ phụ trách phiên dịch.

"Sau khi dịch dung xong, dường như biến thành chân thân luôn hả?"

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Nếu như thật sự có tính năng dịch dung như yêu tu ngũ phẩm hóa hình người, vậy sau này hắn tấn thăng lên bát phẩm, khi nhân tiền hiển thánh, có thể dùng mặt nạ này dịch dung thành hình dáng mị lực cao không nhỉ?

Nghĩ thôi cũng thấy khoái rồi.

Nhưng hắn lại lắc đầu ngay lập tức, mơ phải để đến tối mới mơ, không gian thiên kiếp Huyền Thánh há lại để một tấm mặt nạ dịch dung qua mặt chắc?

Xẹt ~

Đúng lúc này, năng lượng Hà Chỉ Ma Đế truyền ra từ các tiết điểm trong không trung cuối cùng cũng khô cạn.

Ngay sau đó, có sáu viên long châu hiện lên trên đầu Tống Thư Hàng.

Sáu viên long châu bay một vòng xung quanh hắn, như đang chào tạm biệt.

Sau đó, tất cả đều về vị trí vốn có của mình.

Trong không trung.

Đại lão cái gì cũng có thể bán thò đầu qua:

"Viên long châu mà ta mượn giúp ngươi đâu?"

Chương 2087: Bệnh lâu thành bác sĩ

“Cái gì cũng có thể bán tiền bối yên tâm, long châu không chạy được đâu.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Hơn nữa đây là long châu của Bạch tiền bối, vì thế không cần phải lo.

Dứt lời, Tống Thư Hàng vung tay lên.

Sáu viên long châu lơ lửng bên người hắn ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Long châu của Tô thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, thần long, con trai của Rồng Đốm two, thế giới hắc long Côn Na nữ sĩ và long châu mà Bạch tiền bối cho hắn mượn.

Bởi vì Bạch tiền bối đã lén chạy đi cày phó bản, vì thế nên viên Thận long châu này sẽ tạm thời do Tống Thư Hàng bảo quản.

Dưới sự dẫn dắt từ năng lượng của chủ nhân, long châu của con trai Rồng Đốm two và Côn Na nữ sĩ phá vỡ cấm chế không gian, lẻn vào không trung, biến mất hoàn toàn.

Thần long tiền bối nhìn thấy cảnh này, vuốt rồng run lên.

Không biết hắn lấy từ đâu ra một lọ đan dược, dốc hai viên vào miệng.

Ngay khi hắn uống đan dược, long châu của hắn cũng trở về, vì thế long châu và đan dược cùng bị nuốt xuống.

Thần long: “…”

Cảm giác này giống như đang ăn bánh trôi, không cẩn thận nuốt liền hai viên, vô cùng khó chịu.

Bạch Long tỷ tỷ trong dáng vẻ của A Thập Lục giơ tay phải nhẹ nhàng cầm long châu, tay trái che miệng, miệng nhỏ hé ra, nuốt long châu vào.

Ưu nhã, xinh đẹp.

Rõ ràng là hình dáng nhỏ nhắn của A Thập Lục nhưng nhất cử nhất động của Bạch Long tỷ tỷ lại khiến người ta có cảm giác chín chắn.

Loại cảm giác trái ngược mãnh liệt này lại tạo nên mỹ cảm khác biệt.

Tống Thư Hàng thầm thay đổi nhiều góc độ quan sát nhưng vẫn không nhìn thấy Bạch Long tỷ tỷ nuốt long châu về như thế nào… là nuốt xuống hay ngậm trong miệng?

Hắn lại xoay người nhìn sang A Thập Lục… kết quả là cô đã nuốt long châu mất rồi, hắn chẳng nhìn được gì cả.

Sau khi thu long châu về, khí thế của Tô thị A Thập Lục mạnh lên một bậc, hai chiếc sừng trên đỉnh đầu thỉnh thoảng lại lóe lên ánh điện.

Hôm nay cô đã ở bước tấn thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm cuối cùng, tiên cốt phải ngưng tụ ở tứ phẩm đã thành hình, đâm vào hư đan nhờ sự trợ giúp của Bạch Long tỷ tỷ.

Trên thực tế, A Thập Lục đã đạt đến điểm giới hạn ‘tấn cấp độ kiếp’ từ lâu nhưng Bạch Long tỷ tỷ luôn áp chế sức mạnh của cô để ‘ép long văn’.

Bạch Long tỷ tỷ có yêu cầu rất cao với A Thập Lục, ở phương diện này cô vô cùng nghiêm khắc.

Thấp nhất phải là kim đan tám long văn!

Bởi nếu như chỉ là kim đan bảy long văn… sau này xác suất bước vào cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’ của cdoo gần như bằng không. Nếu như là kim đan tám long văn, trong lịch sử tốt xấu gì còn có vài tồn tại cấp bậc sách giáo khoa trở thành Trường Sinh Giả.

Ví dụ như nhân vật sống trong sách giáo khoa như Hà Chỉ Ma Đế.

“A Thập Lục sắp độ kiếp à?”

Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi, hắn ngửi thấy trên người cô có mùi đặc trưng khi thiên kiếp chuẩn bị giáng lâm.

Gần nửa năm nay, hắn và thiên kiếp đại gia mỗi tháng đều phải gặp một hai lần, nếu như tính cả những lần đứng nhìn người bên cạnh độ kiếp, số lần gặp thiên kiếp đại gia còn tăng lên nữa, Tống Thư Hàng quen thuộc thiên kiếp đến không thể quen hơn.

Bệnh lâu thành bác sĩ.

Đồng thời, độ qua nhiều thiên kiếp rồi, độ thường xuyên rồi, Tống Thư Hàng cũng thành nửa chuyên gia độ kiếp.

Sở dĩ chỉ là nửa chuyên gia là do kinh nghiệm độ kiếp của hắn không có giá trị tham khảo, cũng chỉ có hiệu quả, uy lực và những chiêu trò mới hàng tháng của đại lão thiên kiếp là có thể lấy ra giảng giải cho các hậu bối thôi.

“Ừm, cô ấy đã tích lũy hòm hòm rồi. Trải qua bao nhiêu lần sinh tử, nếm trải biết bao đau khổ như thế, bây giờ cô ấy đã có đủ điều kiện xung kích chín long văn. Giữ tám xông chín.”

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu nói.

“Có nhanh quá không?”

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Tuy rằng khi hỏi vấn đề này, hắn thấy hơi là lạ nhưng hắn thật sự lo cho A Thập Lục.

Lấy thời gian độ kiếp của tu sĩ thông thường mà tính, lần độ kiếp lên tứ phẩm của A Thập Lục mới xảy ra cách đây chưa đầy nửa năm.

“Không nhanh.”

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói:

“Ta đã từng đưa cô ấy đến một bí cảnh long giới thí luyện một thời gian dài. Đó là bí cảnh thời gian, vì thế Thập Lục thăng cấp là chuyện nước chảy hành sông, không hề đốt cháy giai đoạn, ngươi không phải lo.”

Nói cách khác, trong gần nửa năm qua, thực ra thời gian tu luyện của A Thập Lục đã rất dài rồi à.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Như thế thì hắn yên tâm rồi.

…

…

Bụp ~

Lúc này, một ngón tay gõ lên đầu Tống Thư Hàng, phát ra tiếng chuông thanh thúy.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’.

“Long châu?”

Cái gì cũng có thể bán tiền bối hỏi, đây chính là bằng chứng nhận hàng của hắn đấy.

“Yên tâm đi tiền bối.”

Tống Thư Hàng há miệng, nhổ long châu của Bạch tiền bối two ra.

Cái gì cũng có thể bán tiền bối giật khóe miệng.

Hắn vươn tay thi triển pháp thuật, hơi nước trong trời đất ngưng tụ lại, bao lấy viên long châu kia, rửa nó 360 độ không góc chết một lượt.

“Không ngờ tiền bối lại còn mắc bệnh sạch sẽ.”

Tống Thư Hàng nói.

Cái gì cũng có thể bán tiền bối trợn mắt lên:

“Ta nhổ hạt châu ra khỏi miệng, ngươi thử dùng tay cầm trực tiếp cho ta xem nào?”

“Có lý.”

Tống Thư Hàng gãi đầu… Lúc trước khi A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ nhổ long châu của mình ra, hắn đều vươn tay cầm lấy luôn!

Cái gì cũng có thể bán đại lão cần long châu, quan sát tỉ mỉ.

Lúc trước khi ở thế giới tà liên giao hàng với mặt trời nhỏ số T233, hắn không kiểm hàng cẩn thận. Lần này hắn đặc biệt lưu ý, khi lấy được long châu từ chỗ Tống Thư Hàng, hắn đánh giá từ trên xuống dưới, quan sát tỉ mỉ một lượt.

Hắn sợ long châu xuất hiện bất cứ tỳ vết nào, ảnh hưởng đến việc lấy tiền.

“Ừm, nhìn qua không vấn đề gì.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán thỏa mãn gật đầu.

Sau đó hắn lấy ra một cái hộp, dùng một chiếc khăn lụa cẩn thận bao lấy long châu, định đặt nó vào trong hộp.

Tóm lấy.

Không nhúc nhích.

Đại lão cái gì cũng có thể bán lại tóm lấy lần nữa.

Long châu lơ lửng trong không trung, cứ như là được cố định, không di chuyển chút nào.

Đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

“Ta chẳng làm gì hết!”

Tống Thư Hàng khoát tay liên tục, để bày tỏ mình trong sạch, Tống Thư Hàng còn lùi về sau ba bước.

Hắn vừa lùi, long châu cũng lùi theo.

Tống Thư Hàng lùi bao nhiêu, long châu liền lùi theo bấy nhiêu, từ đầu đến cuối vẫn giữa khoảng cách một cánh tay với hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

“Tiền bối, nếu như ta nói ta thật sự không động tay chân với viên long châu này, ngươi có tin không?”

Tống Thư Hàng rụt rè hỏi.

“Ừm, ta tin.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu chắc chắn.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đại lão cái gì cũng có thể bán rất hiểu hắn mà.

“Thế nên, bao giờ ngươi có thể trả viên long châu này cho ta?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán bình tĩnh nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn vươn tay ra nắm lấy long châu, sau đó đặt nó vào trong hộp của đại lão cái gì cũng có thể bán.

Lần này, long châu không tiếp tục kháng cự nữa.

Đại lão cái gì cũng có thể bán không yên tâm, sau khi kiểm tra lại lần nữa mới đóng hộp, cất viên long châu này đi.

“Vĩnh biệt nhé, Bá Tống đạo hữu.”

Đại lão vẫy tay đầy tiêu sái, xé rách cấm chế không gian.

“Lần trước tiền bối cũng nói như thế.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Đại lão cái gì cũng có thể bán khựng lại, một lát sau., hắn không quay đầu lại mà lẩn vào trong hư không, hoàn toàn biến mất.

Chương 2088: Vấn đề lại quay về điểm khởi đầu

Thực ra Tống Thư Hàng rất muốn giữ đại lão cái gì cũng có thể bán lại.

Bởi vì trực giác nói cho hắn biết, sắp tới sẽ có chỗ phải nhờ vả đại lão 'cái gì cũng có thể bán'... Ví dụ như trạng thái cơ thể hắn hiện giờ hơi không ổn.

Khi pháp thuật thời gian của Thiên Đế kết thúc, sức mạnh Kiếp Tiên đỉnh phong của Hà Chỉ Ma Đế rót xong, Tống Thư Hàng cứ cảm thấy cơ thể của hắn có gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói cụ thể chỗ nào không ổn.

Vừa nãy hắn chỉ mải trêu chọc Tô thị A Thập Lục, cả cơ thể ở trong trạng thái 'khẩn trương, kích thích', kích thích về mặt tinh thần áp chế sự bất thường của cơ thể.

Mà sau khi trêu chọc xong, long châu trở về, đại lão cái gì cũng có thể bán rời đi, cơ thể của Tống Thư Hàng bắt đầu có phản ứng không khỏe.

Đầu tiên là có cơ thể có triệu chứng cánh tay ma (*).

Rõ ràng cơ thể từ cổ trở xuống của hắn đã nổ rồi, nhưng cơ thể hiện giờ cơ thể của hắn lại truyền tới cảm giác đau đớn như bị lửa thiêu, ngoài ra còn có ảo giác bị xe lu của Đông Phương Lục Tiên Tử nghiền qua nhiều lần nữa.

Đau đớn chân thực như thế khiến Tống Thư Hàng có cảm giác như cơ thể của mình đã mọc lại.

Thế nhưng, đau đớn thế này chẳng là gì với Tống Thư Hàng, những cơn đau mà hắn từng trải qua còn nhiều hơn cơm mà người đồng trang lứa ăn nữa, có đau gấp mười lần hắn cũng chịu được!

Nhưng dưới ảo giác đau đớn do bị lửa thiêu và xe lu cán qua, cứ cách hai mươi giây là lại đau eo, thế này mới là trí mạng.

Cảm giác đau eo cứ như có người đá mạnh vào phần eo của hắn vậy, eo và đan điền của hắn như sắp bị đá vỡ, cả tâm lý và cơ thể đều khó có thể chịu đựng được đau đớn dữ dội thế này.

Mặt khác, ngoại trừ đau đớn, Tống Thư Hàng còn cảm thấy khí huyết của mình đang chảy ngược.

Năng lượng trong cơ thể vận chuyển theo ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, đang yên đang lành thì có lúc đột nhiên nghịch ngợm, phanh gấp hoặc rút lui tại chỗ.

Cảm giác này khiến hắn muốn nôn ra máu.

Nhưng với trạng thái hiện tại, hắn không thể nôn ra máu được, nghẹn đến khó chịu.

“Tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Lúc này, một sợi tóc ngố trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng uể oải vểnh lên, nói.

Là tóc ngố của Sở các chủ.

Giọng nói của cô rất yếu, cứ như có thể tắt thở bất cứ lúc nào vậy…

Khi mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử xây dựng ‘lưới lọc’, sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng cống hiến tất cả sức mạnh còn lại của nó.

Nhưng bởi vì khi ở trong ‘thí luyện thánh sơn Gars’, thế giới hạch tâm bị ngắt kết nối, sợi tóc ngố không thể điều động năng lượng từ bản thể, sau khi năng lượng trong tóc tiêu hao hết, không thể nhận được bổ sung, vì vậy nó rất yếu ớt.

“Là di chứng.”

Bạch Long tỷ tỷ trong dáng vẻ A Thập Lục thong thả nói.

Cô tiến lên một bước, vươn tay ấn lên người Tống Thư Hàng, sử dụng pháp thuật hệ tinh thần ‘dẫn dắt, trấn an’ để giảm bớt sự đau đớn của hắn.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Là do Hà Chỉ Ma Đế tặng năng lượng à?”

Hiện tại hắn đã không còn là tu chân chân chính.

Vì thế Sở các chủ và Bạch Long tỷ tỷ vừa nhắc tới, hắn đã hiểu ngay nguyên nhân.

Khi ngưng tụ phôi thai Nguyên Anh, hắn đã sử dụng một lượng lớn sức mạnh của Hà Chỉ Ma Đế. Vì thời gian cấp bách, năng lượng mà Hà Chỉ Ma Đế truyền từ xa tới này chưa được luyện hóa đã được điều động sử dụng.

Tất nhiên cách này sẽ để lại hậu họa.

Ảo giác đau đớn và khí huyết đảo ngược mới là khởi đầu của hậu họa.

Nếu như không giải quyết di chứng này ngay, trạng thái của hắn sẽ còn tồi tệ hơn nữa.

“Tiền bối, có cách giải quyết không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Thực ra… trong lúc Tống tiền bối ngươi chuyên tâm tu luyện, Bạch tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã thảo luận chuyện này rồi.”

Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng:

“Lúc ấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói, thực ra chỉ cần Tống Thư Hàng ‘chết’ một lần, chuyện gì cũng được giải quyết cả.”

“Đừng luôn miệng nhắc đến chuyện kinh khủng như chết chứ.”

Tống Thư Hàng mệt tim hết sức.

“Ừm, ta cũng nghĩ thế. Vì thế lúc đó ta đã rất nghiêm túc phản đối phương án của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.”

Vũ Nhu Tử da đen cười điềm tĩnh, đáp.

Nhưng cứ cười cứ cười, gương mặt nhỏ nhắn của cô lại nhăn vào:

“Sau đó ta bị Xích Tiêu Kiếm tiền bối trách mắng một trận, nó dùng giọng nói thanh thúy đáng yêu lớn tiếng nói ta không xứng làm tâm ma.”

“…”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, nói:

“Đợi Xích Tiêu Kiếm tiền bối về, ta sẽ để nó thấy thế nào là ‘tâm ma’ thật sự, ta nhất định phải để nó sinh ra một tiểu tâm ma.”

Bạch Long tỷ tỷ cứ phiên dịch mãi không ngừng.

Khóe miệng thần long co giật.

“Ngoại trừ ‘chết một lần’ ra, còn có phương án nào khác không?”

Tống Thư Hàng hỏi với giọng mong đợi.

Trong khi nói chuyện, hắn lại cảm thấy đan điền và phần bụng của mình bị người ta chà đạp… hơn nữa cảm giác đau đớn này còn đang tăng lên.

Vừa mới bắt đầu chỉ là ‘giẫm mạnh một cước’, bây giờ đã tiến hóa thành ‘nhảy nhót trên bụng’.

Nếu như cứ tiếp tục thế này, cường độ chà đạp bụng chẳng mấy chốc sẽ tiến hóa thành ‘khiêu vũ trong quảng trường’ và ‘nhảy disco trước mộ’.(**)

“Thư Hàng, ngươi nói bệnh trạng hiện tại của mình trước, sau đó các tiền bối mới tiện kê đơn được.”

Tô thị A Thập Lục trong dáng vẻ Bạch Long tỷ tỷ bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, dùng móng vuốt sắc bén nhẹ nhàng chỉnh lý những cành cây quá mức tươi tốt trên người hắn.

“Xét tổng thể, một là cơ thể có triệu chứng ‘cánh tay ma’, hai là khí huyết chảy ngược.”

Tống Thư Hàng nói sơ qua bệnh trạng của mình một lượt.

Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch lại một cách hoàn mỹ.

Nhưng thần long tiền bối vẫn nghe tới mức ngẩn người.

Bởi vì dường như trong miêu tả của Tống Thư Hàng có rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp.

Ví dụ như cảm giác bị Đông Phương Lục Tiên Tử chèn qua, còn có mấy thứ loạn cào cào như disco trước mộ nữa.

Nghe có cảm giác như bệnh nặng thời kỳ cuối hết thuốc chữa.

“Chỉ có hai trạng thái thế này thôi à?”

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ thều thào.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Tạm thời chỉ có hai phản ứng khó chịu này thôi.”

“Cánh tay ma chắc hẳn là phản ứng ‘nhập ma’ trong tẩu hỏa nhập ma, thuộc về di chứng tinh thần.”

Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Mà khí huyết chảy ngược là do năng lượng trong cơ thể ‘tẩu hỏa’, nhưng có ‘thánh huyết’ của Thánh Nhân Nho gia trấn áp, xét về tổng thể phản ứng tẩu hỏa này không dấy lên sóng gió gì được đâu.”

Sở các chủ bổ sung.

Máu của thánh Nhân Nho Gia đúng là đồ tốt.

Nếu không có nó trấn áp, chỉ riêng di chứng ‘khí huyết chảy ngược’ cũng đủ để giày vò Tống Thư Hàng đến tự nổ luôn rồi.

“Mọi thứ còn tốt hơn tưởng tượng của ta.”

Bạch Long tỷ tỷ nói:

“Về phần phương án giải quyết, vẫn phải dựa vào bế quan. Ngươi tranh thủ thời gian bế quan đi, luyện hóa cẩn thận tất cả năng lượng thuộc về Hà Chỉ Ma Đế, để chúng thực sự trở thành năng lượng của bản thân, đóng lên dấu ấn của ngươi. Như vậy di chứng khí huyết chảy ngược tự nhiên sẽ biến mất.”

“Di chứng về mặt tinh thần chỉ có thể dựa vào ý chí cường đại của bản thân để khắc chế thôi.”

Sở các chủ nói.

“Còn có một phương án nữa, đó chính là khiến cho cơ thể của mình trở nên cường đại hơn. Chỉ cần cơ thể mạnh lên, khí huyết chảy ngược nhỏ nhoi, hít một hơi là trấn áp được.”

Thần long thong thả nói:

“Vì thế, vấn đề lại quay lại điểm khởi đầu.”

Tổng cương truyền thừa của ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ đang vẫy gọi thiếu niên Bá Tống.

(*) Cánh tay (các chi) ma (Phantom Limb) là thuật ngữ mà giới y học dùng để diễn tả hiện tượng thông thường ở người đã bị cưa cụt cánh tay hoặc chân nhưng vẫn có cảm giác nóng lạnh, đau đớn ở những vị trí này như tay chân còn tồn tại.

(**) Ở một vài nơi tại Trung Quốc, người ta nhảy trước phần mộ trong tang lễ

Chương 2089: Toi rồi, là cảm giác tắc... nghẽn cơ tim

“Ta hiểu rồi, truyền thừa cuối cùng của ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’. Ta vốn tới đây vì nó, bây giờ... ta càng sốt ruột muốn có được nó.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Dứt lời, hắn nhìn về phía thần long tiền bối:

“Tiền bối, thí luyện cuối cùng trong thánh sơn Gars còn mấy hoạt động nữa?”

Nói gì đi nữa hắn cùng là người từng đảm nhiệm vai trò ‘thí luyện quan’, có thể tiết lộ chút tin nội bộ không? Hắn phải lên tinh thần, xông thẳng tới ‘khu vực thí luyện truyền thừa’!

Bạch Long tỷ tỷ tiếp tục phiên dịch với vẻ lạnh lùng.

“Đúng là còn vài hoạt động tuyển chọn nữa, hơn nữa độ khó không nhỏ đâu. Trong số những thí luyện giả thông qua ở chỗ ta vừa nãy, ít nhất có sáu phần trở lên được lựa chọn... Nhưng đối với ngươi, những hoạt động đó không có ý nghĩa gì cả.”

Thần long tiền bối chậm rãi đáp.

Tuy rằng nó tiếp xúc với Tống Thư Hàng chưa lâu, nhưng trong khoảng thời gian này, tam quan của nó đã bị đả kích nặng nề!

Bảy tiểu đan điền ngưng kết phôi thai Nguyên Anh, ‘năng lượng Kiếp Tiên đỉnh phong’ rót vào cơ thể cũng có thể chống đỡ được, ánh sáng công đức vừa đáng yêu vừa có thần trí, lực lượng viện trợ nhiều không đếm hết.

Tính riêng quá trình mượn vài viên long châu của người khác, chỉ trong vài phút Bá Tống tiểu hữu đã tìm được một lô các đại lão cường đại có thể vượt qua ‘giam cầm không gian của thánh sơn Gars’, xuyên thủng cấm chế, gửi long châu tới đây từ xa.

Với trang bị thần trang này, để hắn xông vào không gian thí luyện với các thí luyện giả khác thì đúng là bắt nạt người ta quá!

Áp lực tâm lý của những thí luyện giả khác sẽ lớn biết bao?

Thân là thí luyện quan của ‘bí địa thí luyện thánh sơn Gars’, vì lo lắng cho tương lai của các tu sĩ tiềm năng ở thú giới, thần long cảm thấy mình cần phải dùng suất tuyển thẳng, đưa Bá Tống đến điểm cuối luôn, tránh trên đường đi hắn đâm tim các thí luyện giả của thú giới.

Với năng lực đâm tim của Bá Tống, cho dù là các anh em siêu hợp kim sắt thép cũng bị thủng thành cái sàng cho xem.

Dù sao thì mỗi lần thí luyện, nó đều có bốn suất đưa thẳng đến vạch cuối.

Nhưng tính cho tới nay, mấy suất này đều nát dưới móng vuốt của nó, thậm chí các thú tu tham gia thí luyện hiện này còn không biết trong tay thần long còn có thiết lập cho đi thẳng đến cuối nữa cơ.

“Ta đưa người đến cổng tổng cương truyền thừa luôn… Về phần có thể mở cửa, đi vào tổng cương bí địa truyền thừa hay không thì phải xem duyên phận của chính mình.”

Thần long tiền bối thong thả nói.

“Thông đạo của nhân viên nội bộ à?”

Nghe Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch xong, hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Đây chính là chỗ tốt của ‘nhân viên tạm thời’.

Thần long tiền bối trợn mắt.

Là ta cho ngươi một suất đi thẳng đấy chứ.

Nhưng nghĩ lại, nó lười phải giải thích.

Bởi vì nếu giải thích chuyện đi thẳng, nói không chừng còn phải giải thích vì sao phải cho Tống Thư Hàng đi thẳng. Ngộ nhỡ không giải thích rõ ràng, khiến Bá Tống Huyền Thánh hiểu lầm nó với hắn có giao tình gì mà nhân cơ hội… Vậy nếu nó giải thích, chẳng phải phiền càng thêm phiền hay sao?

Vì thế thần long gật đầu:

“Đúng, đây chính là thông đạo của nhân viên nội bộ.”

Tống Thư Hàng nghe thế thì mừng rỡ:

“Nếu như đã là thông đạo của nhân viên, vậy Bạch Long tỷ tỷ cũng có thể truyền tống vào đúng không? Lúc nãy cô ấy và Bạch tiền bối cùng phối hợp với ta, thế nên cô ấy cũng được coi là nhân viên tạm thời mà đúng không?”

Hiện giờ Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục là một thể, nếu cô vào, đương nhiên A Thập Lục cũng vào theo.

Móng vuốt của thần long khựng lại.

Thế mà cũng có thể nhân cơ hội được cơ à?

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là tồn tại được xưng tụng là ‘bọ cấn tay’, quả thực khó đối phó.

“Thôi, dù sao vẫn chưa dùng hết suất.”

Thần long mệt tim thở dài:

“Đúng thế, thông đạo của nhân viên tiện lợi thế đấy. Ta đưa các ngươi qua đó.”

Tống Thư Hàng nhìn thần long tiền bối với ánh mắt cảm kích… Hắn cảm thấy giữa mình và thần long tiền bối đã có một hạt giống ‘tình bạn’ nảy mầm.

Hơn nữa tính cách của thần long tiền bối thật sự rất thích hợp để trở thành một người bạn thân.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta sắp tới trạm cuối cùng đấy.”

Tống Thư Hàng thu lại các nhánh cây mà Tô thị A Thập Lục đã cắt xuống… Là lúc nên tạm biệt cơ thể bằng gỗ, ngưng tụ nhục thân của riêng mình rồi!

“Tống tiền bối, chúng ta không đợi Bạch tiền bối à?”

Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng.

Tô thị A Thập Lục nói:

“À mà Bạch tiền bối chạy đi đâu rồi nhỉ?”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Đợi Bạch đạo hữu đi ra, ta cũng sẽ đưa hắn đến thẳng trạm cuối luôn.”

Thần long đứng bên cạnh nói.

“Cũng được.”

Tống Thư Hàng chắp tay với thần long tiền bối:

“Vậy làm phiền thần long tiền bối rồi.”

“Chuyện nhỏ thôi.”

Thần long dứt lời, vươn tay ra sau lưng chỉ một cái, mở ra một vòng tròn ánh sáng.

Vòng tròn ánh sáng xoay tròn, phóng ra ánh sáng bảy màu , cuối cùng hóa thành một thông đạo không gian.

“Đúng rồi thần long tiền bối.”

Tống Thư Hàng vươn tay tế ra ‘mã QR kim đan’, để nó bay lơ lửng trước mặt thần long tiền bối.

Nếu như đã có hạt giống tình bạn, vậy tình bạn đáng quý này phải được nuôi dưỡng, tranh thủ cơ hội nảy mầm.

“Đây là cái gì?”

Thần long tò mò dùng tinh thần lực quét ‘mã QR kim đan’… Đây là một trong số những căn bệnh chung của tu sĩ trong chư thiên vạn giới.

Gặp phải thứ gì kỳ lạ không thể hiểu được, thử rót linh lực vào hoặc dùng tinh thần lực quét cấu tạo của nó là những thao tác cơ bản.

Thần long cũng không ngoại lệ.

Sau khi tinh thần lực quét qua, một nhắc nhở bật ra.

[Tinh ~ Bạn đã kết bạn với ‘Bá Tống Huyền Thánh’.]

Đoạn văn tự này không cần phiên dịch, bởi vì nó thành hình ở ngay trong tinh thần của thần long, tự có chức năng phiên dịch.

Thần long: “???”

Cái gì thế hả, làm gì thế kia?

Ta kết bạn với Bá Tống bao giờ?

[Tinh ~ Bạn đã được thêm vào nhóm ‘VIP đại lão’ mới lập của Bá Tống, tinh ~ Biệt danh Bá Tống đặt cho bạn là ‘Bảy long châu’.]

Móng vuốt của thần long ấn chặt vào lồng ngực.

Từ ‘bạn’ này vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Còn có biệt danh chu đáo ‘’bảy long châu’ này nữa.

Không, không ổn rồi, hình như tim của nó đập nhanh lên rồi.

Đây là cảm giác … tắc nghẽn cơ tim.

Không, không đúng.

Không phải nghẽn cơ tim!

Nghẽn cơ tim không dữ dội như thế.

Cảm giác vi diệu này…

Toi rồi, là động lòng…

Cảm giác mạch máu nứt vỡ!!

Những chuyện mà nó muốn tránh nhất lại cứ lần lượt trở thành hiện thực trước mắt nó.

Sợ cái gì là cái đó tới.

Lần tới nếu như có cơ hội gặp lại, nó nhất định phải ấn Bá Tống Huyền Thánh xuống đất, không cho hắn cơ hội lên tiếng… Tiện thể cho hắn biết lực chiến của bảy long châu đáng sợ thế nào.

****

Ở phía bên kia.

Vũ Nhu Tử da đen, Bạch Long tỷ tỷ trở về trong cơ thể của mình.

Sau đó, Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục bước lên thông đạo bảy màu.

Thông đạo không phải đường nằm ngang mà giống như một cái giếng sâu.

Hai người rơi thẳng xuống.

Tống Thư Hàng căng thẳng nắm lấy… móng vuốt của Tô thị A Thập Lục.

“Có ổn không?”

A Thập Lục hỏi, cô biết Tống Thư Hàng sợ độ cao và tốc độ.

Đuôi rồng của cô quấn lấy eo hắn.

“Vẫn ổn.”

Tống Thư Hàng mạnh miệng nói:

“Chỉ là ta đột nhiên nghĩ ra, ta vẫn buộc con chó bên ngoài bí địa thí luyện, chưa mang nó vào.

Chương 2090: Cuối cùng ta cũng trở thành một người đàn ông có thao tác ngon lành rồi

Đó là quái thú hình chó đầu tiên mà Tống Thư Hàng bắt được ở thí luyện địa trên kim nguyệt sau khi bị phóng từ 'thánh sơn Gars' lên kim nguyệt.

Vì cấu tạo cơ thể của bọn chúng rất giống với tâm ma nên Tống Thư Hàng thấy tò mò với chúng. Vì vậy hắn bắt lấy một con quái thú hình chó, xem thử có thể mang về nuôi được không.

Trước khi gặp gỡ thần long tiền bối, Tống Thư Hàng buộc con chó đở ở bên ngoài, bây giờ chắc là nó vẫn đang bị buộc ở đó.

"Đợi khi về thì nhớ mang nó về theo."

Tô thị A Thập Lục cười nói.

"Cũng chỉ đành như thế."

Tống Thư Hàng gật đầu một cách ổn trọng, mượn cuộc nói chuyện với A Thập Lục để chuyển sự chú ý, giảm bớt bệnh của mình.

"À di chứng của ngươi có biến hóa mới không?"

Đúng lúc này, sợi tóc ngố của Sở các chủ đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói:

"Vẫn như cũ, buồn nôn và đau bụng."

"Ừm."

Tóc ngố của Sở các chủ có vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

Từ nãy tới giờ cô vẫn luôn nghĩ tới bệnh trạng của Tống Thư Hàng, đây là di chứng sau khi Hà Chỉ Ma Đế rót công lực, nhưng nếu như nghĩ kỹ lại… có phải bệnh trạng này hơi giống nôn nghén sau khi mang thai không nhỉ?

Tống Thư Hàng:

"Ta cứ cảm thấy sợi tóc ngố của Sở các chủ đang truyền tới ác ý."

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Giọng nói của Sở các chủ đều đều, không thể đọc ra bất cứ dao động cảm xúc nào:

“Còn nữa, có lẽ di chứng của ngươi không nghiêm trọng như ta nghĩ đâu.”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ nghi hoặc.

“Từ khi di chứng phát tác cho đến giờ, bệnh trạng của ngươi có vẻ như không nặng thêm. Ta nghĩ tới một chuyện.”

Sở các chủ tiếp tục nói:

“Là tác dụng ‘pháp thuật thời gian’ của Thiên Đế.”

Trong pháp thuật thời gian đó, cơ thể của Tống Thư Hàng và hệ thống tu luyện bị máu Thánh Nhân Nho gia bao bọc đều tăng tốc… tương đương với tiến hành một đợt ‘bế quan’ không ngắn.

Có lẽ chính bởi như thế, di chứng của Tống Thư Hàng mới nhẹ như vậy.

“Thế nên ta phải cảm ơn cô ấy à?”

Tống Thư Hàng nói.

“Thôi khỏi cảm ơn.”

Sở các chủ nói, cô và Thiên Đế không hợp, cả hai là kẻ địch của nhau.

…

…

“Đến rồi.”

Bạch Long tỷ tỷ hình người nhô đầu ra, nói.

Trước đây Bạch Long tỷ tỷ ký sinh trên người Tô thị A Thập Lục… Bây giờ xem ra lại là A Thập Lục ký sinh trên người Bạch Long.

“Biết rồi.”

Tống Thư Hàng đạp chân trong không trung nhẹ nhàng bước đi.

Đóa hoa sen màu đen hiện lên dưới bàn chân, nâng đỡ cơ thể hắn.

Tống Thư Hàng và Tống Thư Hàng đáp xuống một cách thuận lợi.

Thông đạo không gian bảy màu trên đỉnh đầu hoàn toàn biến mất.

Địa điểm đáp xuống là một không gian đen kịt cũ rích chẳng có chút sáng tạo nào, có cảm giác vô cùng đè nén như khi bị ném vào phòng tối vậy.

Đây cũng là chiêu trò mà phần lớn các 'thí luyện địa' thích dùng.

Thế nhưng khi Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục rơi xuống đất, xung quanh như được bật đèn, sáng bừng lên.

"Thuyền? Thuyền tiên?"

Tống Thư Hàng nhìn xuống dưới chân.

Lúc này hắn và A Thập Lục rơi xuống một chiếc thuyền cổ xưa cỡ lớn. Trước mặt bọn họ chính là cửa vào của thuyền tiên.

Đây là tổng cương bí địa truyền thừa của 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' ư?

Điều này khiến hắn hơi bất ngờ.

Tống Thư Hàng còn tưởng rằng bí địa truyền thừa sẽ nằm trong một hang động lớn hoặc là bí cảnh độc lập chứ.

"Vào thôi."

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói. Cô cũng hơi tò mò, tổng cương truyền thừa của 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' sẽ như thế nào.

Tống Thư Hàng vươn tay ra ấn lên cửa thuyền tiên, định đẩy nó ra.

Nhưng trên cửa hiện lên nhiều tầng phù văn cảnh cáo màu đỏ, hình thành một lớp đối kháng, từ chối Tống Thư Hàng.

"Không thể đi vào dễ dàng nhỉ?"

Tống Thư Hàng nói.

Tô thị A Thập Lục đứng bên cạnh suy đoán:

"Liệu có liên quan đến 'ấn ký' Thanh Loan Tiên Tử đóng lên tay chúng ta không?"

Chính là ấn ký tư cách tham gia 'thí luyện thánh sơn Gars'.

"Ta nhớ ấn ký của ta được đóng trên mặt."

Tống Thư Hàng nhớ ra chuyện này.

Vì thế hắn đưa mặt của mình lại gần, dán lên cửa thuyền.

Tinh ~

Tiếng mở khóa điện tử vui tai vang lên, phù văn màu đỏ trên cửa thuyền tiên cỡ lớn biến mất.

Tống Thư Hàng dựng thẳng ngón tay cái lên với Tô thị A Thập Lục.

Sau đó, hắn hơi ngửa đầu lên, tạo dáng rồi vươn tay đẩy cửa ra… Hắn định dùng một tư thế ngầu lòi để đi vào chiếc thuyền tiên lớn này.

Đẩy…

Cánh cửa không động đậy.

Tiếp tục đẩy…

Cánh cửa vẫn không thèm nể mặt Bá Tống Huyền Thánh.

Cảnh tượng này thật quen thuộc.

Lần trước khi đại lão cái gì cũng có thể bán cầm lấy long châu, chẳng phải cũng gặp tình huống tương tự sao?

Báo ứng tới nhanh như thế à?

Nhưng ta không động tay động chân gì với long châu mà, dựa vào cái gì mà báo ứng lên đầu ta chứ?

“Để ta thử xem.”

Tô thị A Thập Lục lắc mình, móng rồng chụp về phía trước, phối hợp với Tống Thư Hàng để đẩy cánh cửa.

Hai người cùng dùng sức.

Nhưng cánh cửa thuyền tiên vẫn không nể mặt.

Tống Thư Hàng đắng lòng nhìn ‘thuyền tiên’ khổng lồ này… cứ không nể mặt như thế, có tin ta vứt ngươi vào thế giới hạch tâm luôn không!

“Ta nhớ lúc trước thần long đạo hữu đã từng nói, nếu như vô duyên, sẽ không thể bước vào cánh cửa truyền thừa cuối cùng được.”

Giọng nói của Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

“Hoặc có lẽ tư thế mở cửa của các ngươi không đúng, có lẽ trước khi mở cửa phải đọc thần chú gì đó chăng?”

Sở các chủ cũng nhắc nhở.

“Ta đi hỏi thăm thần long tiền bối thử xem.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn mở danh sách bạn bè trong nhóm chat tu chân ra, tìm đến 'Bảy long châu' thần long tiền bối mình vừa thêm vào.

"Có tính năng trò chuyện không?"

Tống Thư Hàng thử ra lệnh cho nhóm chat tu chân.

Dù sao thì Hà Chỉ Ma Đế còn mở được cả bảng tin, theo lý mà nói tính năng cơ bản hơn cả như trò chuyện chắc phải có mới đúng?

…

…

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng từ bỏ việc tìm kiếm chức năng 'trò chuyện' mà đi tìm cách khác.

"Có thể gửi một điểm năng lượng từ xa cho thần long tiền bối không?"

Tống Thư Hàng lại hạ lệnh.

Lần này, mã QR lập tức chấp hành mệnh lệnh.

[Tinh, truyền năng lượng từ xa cho 'Bảy long châu' thần long, có đính kèm tin nhắn không?]

"Ha ha ha, rốt cuộc ta cũng là một người đàn ông có thao tác ngon lành rồi."

Tống Thư Hàng vô cùng vui sướng.

[Tinh ~ gửi thành công.]

Tống Thư Hàng ngẩn ra, gửi thành công?

Gửi cái gì rồi?

Đợi đã!

Rốt cuộc vừa nãy đã gửi cái quỷ gì thế, thu hồi, mau thu hồi!

******

Phía bên kia.

Thần long tiền bối đang nằm sấp trong không trung… xem tiếp sóng 'Huyền Thánh giảng pháp' kỳ này.

Vì nó vừa thức tỉnh không lâu nên nó xem lần lượt từng Huyền Thánh giảng pháp, bắt đầu từ 'nghìn năm đệ nhất thánh' Bá Tống Huyền Thánh.

Tốc độ xem của thần long tiền bối rất nhanh.

Dù trạng thái tồn tại khác thường nhưng đại lão như nó vẫn có một số thủ đoạn đặc thù. Khi xem tiếp sóng, nó có thể dùng tốc độ nhanh gấp mười hoặc thậm chí hơn để xem nhanh Huyền Thánh giảng pháp.

Dù sao đối với tồn tại có cảnh giới như nó, Huyền Thánh giảng pháp bát phẩm cũng chỉ cần xem qua loa, liếc mắt một cái xem có gì thú vị không, không có nhiều Huyền Thánh giảng pháp hữu dụng với bọn nó.

Chẳng mấy chốc, thần long tiền bối đã xem hết bảy Huyền Thánh giảng pháp.

Chương 2091: Lão tặc Bá Tống độc ác

“Thú vị lắm, Bá Tống lại còn là nghìn năm đệ nhất thánh nữa.”

Thần long tiền bối xem một mạch bảy Huyền Thánh giảng pháp đầu tiên, sau đó bấm vào cái thứ tám rồi nói.

Đối với nó thì trong bảy giảng pháp đầu tiên thì chẳng có mấy cái xuất sắc. Dù sao thì người giảng pháp đều là Huyền Thánh mới tấn chức, cảnh giới và tầm nhìn đều đã giảm chế chiều sâu trong giảng pháp của họ.

Thật ra cho dù là những thiên chi kiêu tử khác thì lúc Huyền Thánh giảng pháp cũng chưa chắc sẽ giảng ra được nội dung siêu thoát gì.

“Nhưng giảng pháp của Bá Tống cũng khá đấy chứ.” Thần long có thể xác định, chắc chắn là có người nhét bản thảo giảng pháp cho Bá Tống!

Thiên giảng pháp đó chính là phần căn bản trong Đạo Tạng đã được lưu truyền rộng rãi. Trong đó thật sự có loại hương vị siêu thoát, đây tuyệt đối là bản thảo giảng pháp của cấp bậc Trường Sinh Gỉa. Chỉ là tài giảng giải và cảnh giới của Bá Tống Huyền Thánh không đủ nên mới làm giảm bớt hiệu quả bản thảo, đúng là đáng tiếc.

Mong có cơ hội được nghe bản thảo giảng pháp gốc.

Giảng pháp Phệ hẹ của nghìn năm đệ nhị thánh Thất Sinh Phù Phủ Chủ thì cũng khá.

Sau đó là giảng pháp của vị nghìn năm đệ lục thánh Bạch Thánh kia, vô cùng tuyệt vời. Trên người Bạch Thánh có rất nhiều điều thần bí, ngay cả thần long cũng không thể nhìn thấu nông sâu. Thần long cũng cho điểm hiệu quả giảng pháp của hắn khá cao.

Nhưng vị khác căn bản cũng chỉ đạt chuẩn... Tệ nhất chính là vị nghìn năm đệ tam thánh kia, lại dám dùng cơ hội Huyền Thánh giảng pháp để tỏ tình, cách làm này thiếu chút nữa đã khiến thần long ngã dập mặt.

Thần long thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của mấy thanh niên dạo này nữa.

...

“Cái thứ tám rồi, lại nói, ngoại trừ hàng rởm như Bá Tống Huyền Thánh thì gần đây xuất hiện nhiều Huyền Thánh tới vậy à?” thần long tiền bối thầm nghĩ.

Xưa kia cả nghìn năm cũng khó mà có được vị Huyền Thánh bát phẩm nào, năm nay thì giống như hè nhau ùa ra vậy.

Quả nhiên... thiên địa đại biến đã sắp tới rồi.

Loạn thế xuất anh hùng, cùng nghĩa đó, những thiên tài cũng sẽ lần lượt xuất hiện trong lúc thiên địa đại biến.

Một đại thế đã sắp tới rồi.

Trong lúc suy nghĩ, thần long mở giảng pháp thứ tám ra.

“Bá Nho Huyền Thánh giảng pháp? Hình như đây cũng là Bá Tống tiểu hữu mà.” Thần long lẩm bẩm.

Nhưng Huyền Ma không phải thánh hào của thế giới Cửu U à?

Từ khi nào mà hiện thế cũng nhận được giảng pháp hiển thánh của thế giới Cửu U thế này? Chẳng lẽ hiện thế và thế giới cửu u đã thống nhất nhận thức, tiến vào giai đoạn hợp tác trao đổi với nhau rồi à?

Trong mấy năm ta ngủ say thì bên ngoài đã xảy ra những chuyện gì thế này?

Thần long tiền bối mở bản thảo giảng pháp ra, bắt đầu xem với tâm trạng vô cùng hoang mang.

Bá Nho Huyền Ma giảng pháp nói về Đạo Tâm Chủng Ma.

Phần đầu tiên xem như cũng hợp lệ, không có chỗ nào đặc biệt xuất sắc, cũng không có sai sót gì.

Thần long tiền bối xem mà thấy chán.

Nên nó lại mở hình thức xem tua nhanh gấp mười lần.

Đúng lúc này.

Ting ~ một tiếng.

Trong đầu thần long nhận được một tín hiệu.

[Bá Tống Huyền Thánh truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Ha ha ha, rốt cuộc ta cũng là người đàn ông có đủ thao tác phức tạp rồi.]

Cũng giống như lần trước, thông báo vang lên thẳng trong đầu thần long, kèm theo hiệu quả phiên dịch.

Thần long ngu người.

Cái gì thế này?

Tin nhắn quấy rối à?

Vừa mới thêm bạn đã gửi tin nhắn quấy rối cho người ta thế này là muốn ra oai đấy hả?

Lát nữa nó phải nghiên cứu chức năng này một phen, để xem có thể chặn Bá Tống Huyền Thánh hay không.

Thấy Bá Tống Huyền Thánh thì thần long lập tức liên tưởng tới trái tim mong manh đã bị tổn thương của mình.

Nên thần long không trả lời tin nhắn quấy rối của Tống Thư Hàng, lại chuyển sự chú ý vào Bá Nho Huyền Ma giảng pháp.

Do đang tua nhanh gấp 10 lần nền chỉ trong thời gian thần long đọc thất thần thì nội dung Bá Nho Huyền Ma giảng pháp đã nhảy vọt qua một đoạn.

Hình như Bá Nho Huyền Ma trong giảng pháp đã lái chệch trọng tâm.

Hắn không nói về Đạo Tâm Chủng Ma nữa mà đổi thành bản thảo giảng pháp khác.

“Thế nào là hiếu?”

“Thế nào là yêu?” Thanh âm của Bá Nho Huyền Ma hỏi thẳng vào lòng người!

Thậm chí, ẩn ẩn còn có cảm giác như “khí chất” trên người Bá Nho Huyền Ma cũng đã thay đổi.

Biến thành khí chất thư sinh Nho gia.

“Thú vị lắm, đổi bản thảo giữa chừng à?” thần long tiền bối lập tức hứng thú.

Ngay sau đó...

“Biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?” Thanh âm của Bá Nho Huyền Ma như hỏi thẳng vào lòng người, khiến lòng người bị thu hút.

"Hãy nhìn vào mắt ta!" Bá Nho Huyền Ma hét lớn.

Hắn lúc này giống hệt như vị Thánh Nhân của Nho gia giáng lâm, phát ra uy nghiêm vô thượng.

Thần long cũng bất giác nhìn về phía đôi mắt của Bá Nho Huyền Ma.

Sau đó thần long nhìn thấy một tia sáng kỳ lạ lóe lên, sức mạnh khủng khiếp trong đó xuyên thấu qua màn hình Huyền Thánh giảng pháp để giáng thẳng xuống người nó.

Cảnh giới thực lực của thần long rất mạnh, ngay cả bạch long tỷ tỷ cũng không dám xem thường nó. Cảnh giới thật của nó rất có thể vào hàng Trường Sinh Giả!

Nhưng nó lại tồn tại ở trạng thái rất đặc thù!

Điểm này thì thần long đã chính miệng nói với Tống Thư Hàng.

Cũng vì bị trạng thái hạn chế... nên nó đã trúng chiêu.

Thuật giám định cường giả của con mắt Thánh Nhân vượt qua thời gian mấy tháng, chiếu thẳng lên người thần long, mang tới trải nghiệm quý báu cho nó.

Ngay khi thuật giám định cường giả có hiệu lực, thần long lập tức hiểu rõ vì sao bị trường sinh giả từng thay mặt thú giới đi khiêu chiến vị Thánh Nhân Nho gia kia lại khóc lóc quay về.

Bây giờ nó cũng muốn khóc.

Đồng thời nó lập tức nhớ tới "thao tác phức tạp" trong lời nhắn của Bá Tống gửi tới khi nãy.

Đây chính là thao tác phức tạp mà Bá Tống nói ư?

[Ting ~ Bá Tống Huyền Thánh truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tiền bối, khi nãy là ta đang thử chức năng chứ chưa điều chỉnh xong, giờ thì bình thường rồi. Ta muốn hỏi thăm tiền bối xem rốt cuộc có cần khẩu quyết gì để mở cửa chính của bí địa tổng cương truyền thừa không? Hay là phải dùng tư thế gì để mở nó ấy?]

Thần long tức tới mức toàn thân run lên.

Trên thuyền tiên khổng lồ trước cửa truyền thừa.

“Đã gửi yêu cầu cho thần long tiền bối xong rồi, không biết thần long tiền bối có hiểu không nữa? Có cần chức năng phiên dichjkhoong nhỉ?” Tống Thư Hàng thấy hơi lo lắng.

Ting ~

Lúc này lại có thanh âm quen thuộc vang lên trong đầu hắn.

“Tới rồi, có trả lời rồi.” Tống Thư Hàng reo lên mừng rỡ.

[Thần long ‘Thất Long Châu’ truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Cút đi! Thứ độc ác!]

Tống Thư Hàng ngu người.

Ta có làm gì đâu?

Ta đã làm gì chọc giận thần long tiền bối à?

Sao lại nói ta độc ác chứ?

Hay là có kẻ ngụy trang thành ta rồi đi cà khịa thần long tiền bối nhỉ?

“Có đáp án chưa?” Tô thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Hay là chúng ta phá cửa vào nhé?” Sở các chủ đề nghị.

“Đừng nóng vội, chờ ta hỏi vị tiền bối khác cái đã.” Tống Thư Hàng lập tức nhanh trí đổi sang Bạch tiền bối two.

[Bạn thân] Bạch tiền bối two, hình như trước chữ bạn thân còn có gì đó nhưng đã bị xóa đi nên không thấy rõ lắm.

Tống Thư Hàng lại dùng cách truyền công lực để gửi kèm lời nhắn: [Bạch tiền bối có rảnh không thế? Ta đã vào bí địa truyền thừa cuối cùng của thánh sơn Gars rồi. Nhưng đang bị chặn ở ngoài cửa, ngươi có biết cách mở không?]

Bạch tiền bối two đáp rất nhanh: [Thử thi triển pháp quyết trên tấm bia đá mà ta đã thu hồi đi.]

Thi triển pháp quyết khống chế trên bia đá ư?

Tấm bia đá đang ở trên thuyền thiên này á?

Tống Thư Hàng nghe lời, thi triển bí pháp.

Hắn vừa thi pháp thì lập tức cảm thấy dưới chân bị thứ gì đó dẫn dắt.

Ngay sau đó.

Đùng ~~

Sau một tiếng nổ như sấm rền, chiếc thuyền tiên phụ trách tổng cương truyền thừa kia đã nổ tung.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Chương 2092: Con mắt Long Viên VS con mắt Thánh Nhân

Ngay khi thuyền tiên khổng lồ nổ tung, tấm bia đá vốn đã hưởng ứng với pháp quyết của Tống Thư Hàng, dần dần bị dẫn dắt cũng lập tức bị chặn liên hệ!

Đạo diễn, kịch bản này không đúng rồi!

Ta chỉ muốn mở cửa thôi chứ không hề nghĩ tới chuyện sẽ phá chiếc thuyền tiên này, ta cũng có phải thành viên tổ phá mìn đâu. Ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, chưa từng nghĩ tới chuyện dùng thủ đoạn nổ pháo để giải quyết vấn đề nha.

Tống Thư Hàng một lòng mong mỏi hòa bình ngẩng đầu nhìn trời.

Rõ ràng đã không còn tìm nữa nhưng trong lồng ngực vẫn truyền tới cảm giác lạnh lẽo, lạnh ơi là lạnh.

Đặc biệt, chỉ cần nghĩ tới giá trị của chiếc thuyền tiên này, nghĩ tới con số bồi thường khi làm nổ nó thì Tống Thư Hàng lại tái mặt mếu máo.

Hắn không chắc giá cụ thể của chiếc thuyền tiên tổng cương truyền thừa này đáng giá bao nhiêu... Hắn chỉ biết rằng đó là một con số trên trời mà Tống mỗ hắn không đền nổi.

Lần này toi thật rồi.

Ầm ầm ~~

Uy lực vụ nổ của thuyền tiên truyền thừa quét ra xung quanh, vô tình cuốn phăng tất cả.

Nhưng hai cánh cửa của chiếc thuyền tiên này vẫn im lìm đóng chặt, chúng không hề bị phá vỡ, không chỉ không nể mặt Tống Thư Hàng mà còn không thèm nể mặt vụ nổ thuyền tiên sau lưng.

Mặt ai nó cũng không nể!

Uy lực của vụ nổ đều bị chúng nó cản lại.

Đám người Tống Thư Hàng đứng trước cửa vẫn bình yên vô sự.

“Tống tiền bối, thuyền tiên tổng cương truyền thừa nổ rồi.” Vũ Nhu Tử da đen chui ra từ trong bóng của Tống Thư Hàng, nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy căn bệnh “đau ảo” của mình lại nặng hơn, quả tim vốn đã biến mất truyền tới từng cơn đau xé lòng: “Ừ, ta biết rồi Vũ Nhu Tử ạ.”

Tô thị A Thập Lục dùng vuốt rồng vỗ nhẹ lên vai Tống Thư Hàng.

“Không sao đâu Thập Lục. Đừng lo cho ta.” Tống Thư Hàng giơ tay vỗ mặt mình.

Người đàn ông đích thực phải dám đối diện với nhân sinh thảm khốc, cũng dám nhìn thẳng vào vụ nổ.

Hơn nữa ngay cả chúa tể cửu u đại lão quả cầu béo còn bị hắn cà khịa biết bao nhiêu lần, tố chất tâm lý của hắn không phải dạng vừa đâu.

Hắn nhanh chóng ép bản thân tỉnh táo lại.

Sau khi tỉnh táo lại, Tống Thư Hàng bắt đầu cân nhắc xem phải giải quyết vấn đề hiện tại kiểu gì.

Trốn tránh là hành vi yếu hèn, hơn nữa dù hắn có muốn trốn cũng không thoát được.

“Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, Sở tiền bối... Mọi người nói xem, liệu có phải vụ nổ khi nãy là ảo giác không nhỉ?” Tống Thư Hàng giơ tay sờ lên hai cánh cửa kia.

Vụ nổ mạnh tới vậy mà hai cánh cửa này lại không hề sứt mẻ gì, đúng là kỳ lạ.

“Là vụ nổ xịn đấy.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng đpá: “Nhưng đúng là hai cánh cửa này rất quái dị.”

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu nói: “Dựa theo kinh nghiệm mà bản thể của ta xem lén trong nhật lý của cha, nói không chừng chiếc thuyền tiên kia chỉ là một lớp vỏ ngoài để che giấu tai mắt người khác. Rất có thể, bí địa truyền thừa thật sự đã được ẩn giấu trong bí cảnh nằm sau hai cánh cửa này.”

Tác dụng của vỏ bọc chính là một cái bẫy.

Nếu như có kẻ thí luyện nào đó không vào được "cửa" mà sinh tà tâm, sau đó cố gắng phá cửa mà vào thì sẽ chui từ nơi khác vào trong thuyền tiên. Có lẽ thuyền tiên sẽ biến thành một cái bẫy, khiến cho những kẻ đó chịu chút đau khổ.

Đây cũng là một vài thủ đoạn mà các đại năng thế hệ trước thích dùng.

Tuy chiêu này hơi cổ lỗ sĩ, nhưng lại rất thực dụng.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì hai mắt sáng lên: "Nói cách khác, nói không chừng chiếc thuyền tiên đã bị ta làm nổ chẳng đáng giá mấy đúng không?"

"Ha ha ha, ngươi dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là không thể có chuyện đó rồi. Gía trị của thuyền tiên chắc chắn vượt xa tưởng tượng của ngươi. Tạm thời chúng ta không cần phải nói tới giá trị lịch sử của nó, chỉ riêng giá cả của chiếc thuyền tiên khổng lồ đó thôi nhé. Giá của mấy loại thuyền tiên dài cả ngàn thước như thế toàn tính theo trăm tấn, hơn nữa còn là linh thạch cửu phẩm đấy." Bạch long tỷ tỷ tính sơ cho Tống Thư Hàng nghe.

"Bây giờ Tống tiền bối không có chân." Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Gương mặt vốn trắng bệch của Tống Thư Hàng nay lại càng tái hơn, ngay cả Cương Thủ biến dị cũng không thể át nổi độ trắng trên mặt hắn lúc này.

"Chuẩn bị tinh thần để đền tiền đi." Sở các chủ bổ sung, đồng thời cô cũng chú ý quan sát chiếc thuyền tiên đã bị nổ kia.

Thuyền tiên đã bị nổ nát bấy, không còn sót lại chút gì, một chút manh mối cũng không có.

"Tiếp theo phải làm sao đây?" Vũ Nhu Tử da đen quay sang hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vỗ mặt, ngẩng đầu nhìn hai cánh cửa trước mặt.

Chẳng biết tại sao, sau khi biết số linh thạch phải bồi thường nằm ngoài khả năng chi trả của mình thì hắn lại không còn cảm giác gì nữa.

Dù sao thì cũng nổ rồi...

Cũng chỉ còn cách đền tiền thôi.

Hắn không đền nổi thì chỉ còn đường đi vay.

Nếu đã không còn lựa chọn khác thì Tống Thư Hàng lại bình tĩnh hẳn ra.

“Nếu đã nổ rồi thì làm thoải mái.” Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Sau đó hắn lại bấm pháp quyết, tiếp tục dẫn dắt tấm bia đá đã bị Bạch tiền bối two mượn đi.

Dù sao thì thuyền tiên cũng chẳng còn gì để nổ nữa, chỉ còn lại có hai cánh cửa vô cùng chắc chắn này mà thôi.

Nếu như tấm bia đá đó có thể mở được hai cánh cửa này thì ít nhất hắn cũng có cơ hội lĩnh ngộ thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Xem như kiếm lại chút gì đó bù tổn thất.

Sau khi bấm hết pháp ấn, Tống Thư Hàng lại cảm ứng được sự tồn tại của tấm bia đá này.

Tấm bia đá bắt đầu đáp lại Tống Thư Hàng, tiếp nhận sức mạnh dẫn dắt như bắt đầu xuất hiện từ trong một “vực sâu” nào đó.

“Tới rồi! Thập Lục cô lui ra sau lưng ta đi!” Tống Thư Hàng nói.

Thân thể bằng gỗ đủ to, hoàn toàn có thể che cho một A Thập Lục.

Sau khi tấm bia đá bị dẫn dắt lần nữa, phía sau hai cánh cửa lại vang tới từng tiếng nổ ầm ầm.

Bởi vì lần này không còn “thuyền tiên” để mà nổ, nên tiếng ầm ầm này cứ vang lên mãi.

Tròn ba phút sau.

Hai cánh cửa không hề nể mặt bất kỳ ai cuối cùng cũng có phản ứng.

Cửa chính từ từ mở ra trong một tiếng vang khá rợn người.

Nó không mở ra ngoài hay vào trong... mà là két két rồi từ từ kéo lên trên như cửa cuốn.

Tống Thư Hàng: "..."

Tô thị A Thập Lục: "..."

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Tất cả đồng loạt nghĩ tới một khả năng.

Nói không chừng trước đó là do kiểu mở cửa không đúng nên đẩy, kéo, nổ kiểu gì cũng không mở. Cánh cửa này phải đấy lên mới đúng.

"Đây là thiết kế của tên dở hơi nào đây? Nếu đã là cửa cuốn thì tại sao còn làm dạng 'hai cánh cửa' để lừa người ta chứ?" Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi.

Cửa cuốn kéo lên hết, để lộ ra thứ ở phía sau cánh cửa.

Một con ngươi với đồng tử dựng thẳng khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Tống Thư Hàng không khỏi quay lại nhìn Tô thị A Thập Lục.

Con ngươi này... là mắt rồng.

Sau khi mắt rồng mở ra thì nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Từ con mắt khổng lồ này, mọi người có thể cảm nhận được tâm trạng "bất mãn" từ chủ nhân của nó.

Giống như đang ngủ ngon thì bị người ta lôi đầu dậy.

Long uy khủng bố lan ra.

Đồng thời còn có một pháp thuật dạng xoắn ốc bắn ra từ trong mắt rồng, đổ ập xuống chỗ Tống Thư Hàng.

"Đồng thuật ư?" Sở các chủ nói.

Tạo Hóa Tiên Tử uể oải chui ra từ trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, bàn tay nhỏ bé của cô vỗ nhẹ lên hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Mắt phải của Tống Thư Hàng cũng lóe sáng.

Chương 2093: Nhìn đi, bây giờ chúng ta có duyên rồi

Hai con mắt lặng lẽ đối diện với nhau.

Nhưng lúc này vô thanh lại thắng hữu thanh.

Mặc dù mắt rồng không lên tiếng, nhưng lốc xoáy và long uy trong đó đều đang thể hiện sự uy hiếp với Tống Thư Hàng – Tiểu bối, dám phá giấc ngủ của ta, có phải ngươi chán sống rồi không? Muốn chết kiểu gì hả?

Con mắt của Thánh Nhân nho gia trong mắt phải của Tống Thư Hàng lại lóe ra ánh sáng đáng sợ và quỷ dị hơn – Nhìn vào mắt của ta đi, ta cho phép ngươi lựa lời nói lại.

Hai con mắt đều có thể đứng vào hàng cao nhất trong chư thiên vạn giới nhìn thẳng vào nhau, không bên nào cam lòng yếu thế.

Dòng xoáy trong mắt rồng ngày càng lớn hơn.

Ánh sáng quỷ dị trong con mắt Thánh Nhân thì trở nên vặn vẹo và đáng sợ hơn nữa.

Chỉ riêng áp lực do hai con mắt phát ra khi lườm nhau cũng đủ đè bẹp tu sĩ bình thường.

Thậm chí linh lực trong thiên địa cũng bất giác hội tụ lại điên cuồng xung quanh hai con mắt kia!

Linh lực đậm đặc đến mức biến thành từng làn sương trắng.

Hít vào một hơi thì chỉ toàn là linh lực tinh thuần, vô cùng sảng khoái.

Nếu như có tiểu tu sĩ Trúc Cơ chịu được áp lực cỡ này bước vào giữa hai con mắt này, chỉ hít một hơi thôi cũng đã có hiệu quả như uống một phần thối thể dịch cao cấp nhất.

[Nếu lúc này mà thế giới hạch tâm của mình mở ra được thì tốt rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ, vậy thì hắn có thể hốt hết mớ linh lực này vào trong thế giới hạch tâm rồi.

Trong lúc nghĩ vậy, vô số cành lá trên thân thể bằng gỗ của

Tống Thư Hàng bị linh lực nồng đậm ảnh hưởng nên bắt đầu phát triển.

Trùng hợp là có một nhánh chìa ra trước mặt 'mắt rồng'.

Một đóa hoa rực rỡ mọc ra từ trong ngách lá.

Hoa tươi khoe sắc, vô cùng đẹp mắt.

Cảnh tượng "hai mắt đối diện" vô cùng áp lực và uy nghiêm lại bị nhánh cây và bông hoa này phá rối, bầu không khí thoắt cái đã bay sạch.

Mắt rồng không lườm nổi nữa.

Ánh sáng quỷ dị trong con mắt Thánh Nhân nho gia của Tống Thư Hàng cũng dần tiêu tán.

Bầu không khí khá lúng túng.

...

Một lúc sau.

"Các ngươi chính là thí luyện giả đến lĩnh ngộ tổng cương truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công đấy à?" một giọng nói như sấm rền vang lên.

Nó dùng ngôn ngữ long tộc, đây là chủ nhân mắt rồng đang lên tiếng.

Cứ lúng túng mãi như thế cũng không phải cách hay, nên nó đã lên tiếng phá vỡ im lặng trước.

Nếu là long ngữ thì lại đến lượt máy phiên dịch hiệu bạch long tỷ tỷ lên sân rồi.

"Đúng vậy." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

"Thế thì các ngươi đi được rồi." Giọng nói như sấm rền kia lại tiếp tục lên tiếng.

"Tại sao chứ?" Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào mắt rồng chẳng chút yếu thế, đã đến nước này rồi, sao hắn có thể bỏ cuộc dễ dàng như thế được chứ?

"Vì chúng ta vô duyên!" trong mắt rồng ánh lên vẻ trêu chọc.

"Gặp nhau tức là có duyên." Tống Thư Hàng biện luận: "Chúng ta đã gặp mặt thfi sao lại nói là vô duyên chứ?"

Có duyên hay không, con mắt rồng này nói không tính. Tống Thư Hàng không tự mình tiến vào bí địa truyền thừa một lần thì sẽ không cam lòng rời khỏi đây.

“Lời này không phải do ta nói.” Mắt rồng nhìn chằm chằm vào con mắt của Tống Thư Hàng, đột nhiên nói: “Đúng là con mắt khiến người ta hoài niệm.”

Nghe đoạn phiên dịch lời mắt rồng nói từ bạch long tỷ tỷ xong, chẳng biết tại sao trong lòng Tống Thư Hàng lại dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

“Dù có gặp thì cũng là vô duyên. Thứ như duyên phận không thể cưỡng cầu.” Mắt rồng nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng: “Năm đó Thánh Nhân cũng đã đáp lại ta như vậy, ta và hắn cả đời vô duyên. Nên ngươi cảm giác mặt mũi mình lớn thì sẽ có duyên với ta à?”

“Ngươi chính là Trường Sinh Gỉa thú giới đã bị Thánh Nhân đánh khóc ư?” Tống Thư Hàng bật thốt.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Cô có nên dịch câu này ra không nhỉ.

Gần đây Tống Thư Hàng chuyên đâm vào tim của mấy vị đại lão cực kỳ cứng, cô không thể phối hợp tìm đường chết với Tống Thư Hàng được.

“Ồ? Cả việc này mà ngươi cũng biết à?”

Mắt rồng cười lớn, ngôn ngữ mà nó dùng vẫn là long ngữ, nhưng lại cộng thêm hiệu quả pháp thuật nên dù không cần bạch long tỷ tỷ phiên dịch thì mọi người đều có thể nghe hiểu những gì nó đang nói.

Bạch long tỷ tỷ cảm thấy mệt tim, muốn đưa A Thập Lục đi khỏi đây quá.

“Đi đi, ta sẽ không truy cứu việc ngươi phá hủy thuyền tiên. Đừng có làm phiền ta nữa, chúng ta đã được định sẵn là vô duyên rồi, cả đời này cũng sẽ vô duyên.” Mắt rồng lại nói tiếp.

Nói xong, mắt của nó từ từ khép lại.

“Tiền bối đợi đã.” Tống Thư Hàng giơ tay gọi.

Trong đầu thì lại nhanh chóng động não.

Nhân lúc mắt rồng còn chưa khép kín, hai tay của Tống Thư Hàng khua một cái, một hình chiếu kim đan mã QR to tướng đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Kim quang lóe sáng, vô cùng chói mắt.

Khi mắt rồng đang từ từ khép mắt lại thì đúng lúc nhìn thấy hình chiếu mã QR nọ.

[Thứ gì thế này?] suy nghĩ lóe lên trong lòng nó.

Sau đó, xuất phát từ bản năng của tất cả tu sĩ trong chư thiên vạn giới, nó vô thức dùng "tinh thần lực" quét qua mã QR nọ.

[Ting ~ Ngài đã thêm Bá Tống Huyền Thánh làm bạn.]

Thanh âm này vang lên trong ý thức của nó.

Mắt rồng đột nhiên mở to, trừng mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Cái gì đây?

Thêm Bá Tống Huyền Thánh làm bạn?

Bá Tống Huyền Thánh không phải chính là con bọ nhỏ cấn tay này ư?

Tại sao ta lại thêm hắn làm bạn thế này?

Đùa nhau à!

Năm đó Thánh Nhân nho gia vô tình từ chối, nói mình và hắn vô duyên. Bây giờ kẻ thừa kế con mắt Thánh Nhân lại vô duyên vô cớ trở thành bạn của nó?

Coi ta là cái gì chứ hả?

[Ting ~ Bá Tống chuyển ngài vào "Nhóm đại lão VIP", ting ~ Bá Tống đặt biệt danh cho ngài là "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ".]

Mắt rồng: "..."

"Nhìn đi, bây giờ thì chúng ta đã có duyên rồi." Thân thể của Tống Thư Hàng hơi ngã ra sau.

Một cái bàn trong vòng tay pháp khí tự động xuất hiện.

Tống Thư Hàng ngồi chễm chệ, hai tay đan chéo chống cằm, dùng tư thế đầy áp lực nhìn thẳng vào mắt rồng: "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ."

Tuy rằng mặt mũi của ta cũng không lớn lắm, nhưng mặt ta dày!

Đây chính là da mặt mà thiên phạt cũng không đánh thủng được đấy, đứng trước da mặt cứng cỡ này, “cả đời vô duyên” gì gì đó đều là mây bay.

Mắt rồng: “…”

Cái này thì hữu duyên khỉ gì chứ hả!

Nó đang định phản bác Tống Thư Hàng thì trong đầu lại hiện lên một hàng tin nhóm bạn dài ngoẳng.

Tên nhóm là [Tu Chân].

Có danh sách bạn bè cực kỳ phức tạp.

Mà trong nhóm đại lão VIP của nó thì tạm thời chỉ có hai người.

Nó cùng với thần long tiền bối, quan thí luyện của thế giới Kim Nguyệt đều được đánh dấu tên là bảy Long Châu.

“Ha ha ha.” Mắt rồng liếc nhìn Tống Thư Hàng: “Đã có chức năng thêm bạn ta thì chắc cũng phải có chức năng xóa kết bạn đúng không.”

“Tiếc quá, tạm thời chức năng xóa kết bạn vẫn chưa mở.” Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp lời, trong lòng lặng lẽ bỏ thêm một câu – tối đa chỉ có chức năng kéo vào sổ đen mà thôi.

Mắt rồng nhìn Tống Thư Hàng chòng chọc.

Tống Thư Hàng nhìn lại không chút yếu thế.

Dường như cục diện lại quay về trạng thái ban đầu.

“Ngươi thắng.” Mắt rồng thở dài một hơi rồi bổ sung: “Xem như ngươi may mắn, lần thí luyện này ta chính là người chủ trì khâu cuối cùng. Nếu đổi lại là vị quan thí luyện khác thì ngươi đã bị ném ra khỏi thí luyện thánh sơn Gars từ lâu rồi.”

“Dù sao thì chúng ta cũng có duyên mà, tiền bối.” Tống Thư Hàng cười tươi phụ họa.

“Hứ!” mắt rồng lạnh lùng nói: “Sau khi rời khỏi đây thì nhớ thanh toán tiền cho chiếc thuyền tiên đã bị hủy kia đấy nhé.”

Chương 2094: Ta không phải Tống Đầu Gỗ

Tống Thư Hàng sửng sốt: “Không phải tiền bối đã nói không tính tiền ta à?”

“Không truy cứu chỉ thành lập với điều kiện tiên quyết là ngươi cút đi.” Thanh âm của mắt rồng lại vang lên. Vừa muốn vào bí địa tổng cương truyền thừa, vừa muốn miễn tính tiền à? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế?

Tống Thư Hàng bất giác nói: “Nếu bây giờ ta đi thì sao?”

“Bây giờ mới muốn cút à? Muộn rồi.” Trong mắt rồng ánh lên vẻ hả hê.

Lúc trước bảo ngươi biến thì ngươi không chịu.

Bây giờ muốn đi à? Hề hề, không có cửa đâu.

“Đừng từ chối nhanh thế, thật ra tư thế lượn đi của ta đẹp lắm.” Tống Thư Hàng nói, thậm chí hắn có thể đổi đủ kiểu, một đường lượn thẳng vào trong bí địa tổng cương truyền thừa ấy chứ.

Mí của mắt rồng chớp nhẹ vài cái, trong mắt của đám người Tống Thư Hàng thì đó là hai cánh cửa rơi xuống rồi lại cuốn lên.

“Đừng luyên thuyên nữa, vào đi.” Thanh âm kia lại vang lên lần nữa.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng và tô thị A Thập Lục bị hút vào trong dòng xoáy của mắt rồng.

Dòng xoáy trong mắt rồng chính là lối tiến vào bí địa tổng cương truyền thừa.

Pặc ~

Lúc bị cuốn vào dòng xoáy, cành cây nhỏ vừa mọc ra trên người Tống Thư Hàng bị gãy, đóa hoa trên đó lững lờ giữa không trung vô cùng đẹp mắt.

…

“Cuối cùng cũng vào được rồi.” Tống Thư Hàng thở phào.

Từ khi vào thánh sơn Gars đến nay thì đã lăn qua lăn lại hơn nửa ngày, còn gánh một món nợ kếch xù, bây giờ cuối cùng cũng vào được bí địa tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công rồi.

“Chỉ cần lĩnh ngộ được thiên tổng cương truyền thừa đó thì tất cả mọi thứ trong chuyến đi này đều đáng giá cả.” Bạch long tỷ tỷ khoan thai nói.

Vũ Nhu Tử da đen bổ sung: “Nhưng nếu Tống tiền bối lĩnh ngộ thất bại thì lần này hắn không chỉ tốn thời gian mà còn gánh một khoảng nợ đến mấy trăm tấn linh thạch cửu phẩm đấy.”

“Ừ, ta biết chứ, Vũ Nhu Tử... Nhưng đừng nói nữa, tạm thời đừng có nhắc tới việc này.”

Tống Thư Hàng cảm giác chứng “đau ảo” ở chỗ tim của mình lại phát tác rồi.

Mỗi khi thế này thì hắn mới có thể xác định Vũ Nhu Tử da đen đúng là tâm ma, cô ấy đâm tim vừa chuẩn lại vừa hiểm.

“Vậy tiếp theo ngươi định lĩnh ngộ thiên tổng cương truyền thừa này kiểu gì đây? Có nắm chắc không?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ hỏi dò.

Thoạt nhìn thì bí địa tổng cương truyền thừa này là một thế giới được tạo thành từ thủy tinh.

Trên đất đầy cụm tinh thể trong suốt do từng khối thủy tinh lớn tổ hợp lại mà thành, phía trên đỉnh đầu cũng mọc ra đủ loại thủy tinh sặc sỡ nhiều màu vô cùng đẹp mắt, thoạt nhìn giống hệt như một thắng cảnh du lịch.

“Cũng hơi hơi chắc.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp. Có thủ đoạn gian lận như bí pháp giám định này, tỷ lệ hắn lĩnh ngộ ra tổng cương truyền thừa sẽ cao hơn những thí luyện giả bình thường.

“Bí mật truyền thừa hẳn là nằm trong những cột thủy tinh này đúng không?” bạch long tỷ tỷ tỷ tỷ nói, trước kia cô cũng từng bố trí bí cảnh truyền thừa cùng loại thế này.

“Để ta thử xem sao.” Mái tóc dài của Tống Thư Hàng cuốn lên, biến thành một bàn tay tóc.

Hắn lập tức dùng bí pháp giám định để tìm kiếm manh mối, không lãng phí chút thời gian nào.

Bàn tay tóc đặt lên thủy tinh.

Bí pháp giám định kích hoạt, phải trả một cái giá... cái giá phải trả rất nhỏ, chỉ vạch ra một vết thương cực nhỏ trên mặt Tống Thư Hàng.

Vết thương vừa mới xuất hiện thì đã nhanh chóng khôi phục trước khă năng tự lành siêu mạnh của Tống Thư Hàng.

Chẳng mấy chốc thì kết quả giám định đã chuyển vào trong đầu Tống Thư Hàng.

[Thủy tinh truyền thừa trong thánh sơn Gars của thú giới, xếp thủy tinh theo trình tự chính xác sẽ có thu hoạch khiến ngươi hài lòng.]

“Xếp đống thủy tinh này theo trình tự chính xác?” Tống Thư Hàng nhìn hằng hà sa số thủy tinh kia, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Thế này thì phải sắp xếp kiểu gì đây?

Trình tự chính xác của nó là gì?

“Đống thủy tinh này sợ là phải gần cả trăm nghìn đúng không?” tinh thần lực của bạch long tỷ tỷ quét qua, tính ước lượng số lượng thủy tinh.

Nếu xếp từng khối thì phải xếp đến ngày tháng năm nào đây?

“Trong đây nhất định có bí quyết gì đó.” Tống Thư Hàng khẳng định chắc nịch.

Tô thị A Thập Lục ngồi xổm một bên, nghiên cứu đống thủy tinh này thật kỹ.

Bàn tay tóc của Tống Thư Hàng lại đặt lên thủy tinh.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn lại thử tế cấu đồ kim đan mã QR của mình ra.

“Ngươi định làm gì đấy? Thêm bạn đến nghiện rồi à?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Ta muốn xem thử những thủy tinh truyền thừa này có thông linh hay không? Nếu như đã thông linh thì biết đâu chúng có thể thêm bạn với ta thì sao?”

Thêm bạn thì sẽ thành người một nhà, khi đó mọi chuyện đều sẽ dễ bàn hơn.

“Vấn đề là ngươi làm sao để biết chúng nó đã thông linh hay chưa? Chúng nó vốn là thủy tinh, nếu như không muốn nói chuyện, chỉ cần không động đậy thì không ai nhìn thấu chúng cả.” Sở các chủ nói.

Lúc này Tô thị A Thập Lục ở bên cạnh lại lên tiếng: “Thư Hàng, hay là chúng ta dùng Dưỡng Đao thuật thử xem sao?”

Nếu như đống thủy tinh này thật sự thông linh, nói không chừng có thể tiếp nhận hiệu quả mát xa của Dưỡng Đao thuật thì sao?

“Thập Lục nghĩ giống hệt ta.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Nói xong, tóc của hắn tản ra, biến thành 20 cánh tay chia ra đặt lên mấy cụm tinh thể thủy tinh kia.

Cánh tay tóc lướt nhẹ.

Ánh sáng Dưỡng Đao thuật lóe lên trong bí địa truyền thừa.

Oong ~~

Mấy cụm tinh thể được Dưỡng Đao thuật làm dịu bắt đầu lóe sáng, cùng phát ra tiếng như “đao minh”.

Đồng thời, loại “lóe sáng” này như lan ra xung, bắt đầu lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm lan ra xung quanh.

Gần trăm nghìn thủy tinh được thắp sáng, lan ra theo hình vòng tròn.

Cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

“Dưỡng Đao thuật này đúng là tà thuật.” Bạch long tỷ tỷ cảm thán.

“Không phải đâu bạch long tỷ tỷ, đây không phải hiệu quả của Dưỡng Đao thuật.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Đoạn, có 108 hư ảnh thánh viên hiện lên trên đỉnh đầu của hắn.

Sau khi hư ảnh thánh viên xuất hiện thì đống “thủy tinh” kia lại càng sáng hơn.

“Thật ra chỉ cần là thí luyện giả đã từng tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công rót linh lực của mình vào những cụm tinh thể này thì đều có thể kích hoạt chúng.” Tống Thư Hàng vừa nói thì hai mươi bàn tay tóc vẫn lướt không ngừng nghỉ, liên tục phóng thích Dưỡng Đao thuật.

Điều này khiến cho lời giải thích của hắn nghe chẳng hề đáng tin chút nào.

“Tại sao Tống tiền bối vẫn phóng Dưỡng Đao thuật mãi thế?” Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi.

“Hỏi hay lắm.” Tống Thư Hàng đáp, ta chỉ chờ các ngươi hỏi câu này thôi, tiện nối cầu cho ta nhảy qua đề tài tiếp theo.

“Sở dĩ ta vẫn dùng Dưỡng Đao thuật là vì nó có hiệu suất cao hơn cách vận chuyển linh lực nhiều. Hơn nữa Dưỡng Đao thuật còn có thể tăng cường tỉ lệ đồng bộ giữa ta và những cụm tinh thể này.” Bàn tay tóc của Tống Thư Hàng đang vuốt liên tục, vuốt không biết mệt.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả thủy tinh đều được thắp sáng.

Hơn nữa... không biết có phải do Dưỡng Đao thuật đã làm cho đám thủy tinh này hài lòng hay không, sau khi chúng sáng lên thì lại bắt đầu tự động sắp xếp.

Bên trong mỗi khối thủy tinh đều có một phù văn.

Nếu tổ hợp lại thì đúng là Thánh Viên Long Lực Thần Công chỉ thiếu thiên “tổng cương”.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng lướt qua thiên công pháp do thủy tinh xếp thành, cũng tiến hành so sánh với Thánh Viên Long Lực Thần Công mà mình đã tu luyện, để xem phiên bản mình tu luyện có sai sót gì hay không.

Sau khi tiến hành đối chiếu từng câu từng chữ trên thủy tinh thì ánh mắt của hắn dần trở nên mơ màng.

“Vào trạng thái rồi.” Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh truyền âm cho mọi người, ý bảo tất cả đừng làm phiền Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hai mắt mơ màng đột nhiên giật thót.

Sau đó, hắn phát hiện ý thức của mình đã tiến vào một căn phòng thủy tinh.

Trong căn phòng thủy tinh này có một cái xích đu, một bóng người đang ngồi đánh đu trên đó.

Dường như đã nhận ra sự có mặt của Tống Thư Hàng nên bóng người nọ xoay đầu lại, mỉm cười với Tống Thư Hàng rồi dịu dàng nói: “Ngươi đã tới rồi.”

Giọng nói cực kỳ bắt tai.

Ngoài ra, chủ nhân của giọng nói này giống như đang hỏi thăm một người bạn cũ của mình, chẳng có chút cảm giác xa lạ nào.

Tống Thư Hàng ngẩn tò te.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh này quen hắn à?

Nhưng hắn dám chắc mình chưa từng tới căn phòng này, cũng chưa từng tiếp xúc với vị này.

Nên nhất định là đối phương đã nhận lầm người rồi!

Nghĩ tới đây, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức xuất hiện rất nhiều hình cảnh.

Một cây trúc thông thiên triệt địa, một tiểu bạch long, Sở các chủ, Trường Sinh Gỉa hai tay mọc đầy mắt...

Lần đầu tiên gặp hắn thì những đại lão này đều nhận lầm người...

Ngoài ra, phản ứng đầu tiên của những đại lão này sau khi nhận lầm chính là đánh hắn.

“Ta không phải!!” Tống Thư Hàng xua tay liên tục: “Chắc chắn tiền bối đã nhận lầm người rồi, đừng có ra tay nhé!”

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh ngớ ra.

“Tiền bối ngươi nhìn kỹ một chút là nhận ra ta chỉ là một tiểu tu sĩ vừa bước chân vào tu chân giới không lâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Chương 2095: Tiền bối, xin hãy cho ta một con đường sống

Nói xong lại nhỡ miệng tuôn câu “tiểu tu sĩ vừa bước chân vào tu chân giới không lâu” ra rồi.

Thật ra câu nói này đã lâu lắm... Ừm, hai ba tháng không dùng tới rồi.

Kể từ sau khi hắn ngưng tụ kim đan, trở thành Linh Hoàng ngũ phẩm thì đã không nói lời thoại này ra khỏi miệng nữa.

Nhưng hai vị tiên tử thích đùa nhây nghịch dại là mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử lại thích dùng lời thoại này để làm hắn nghẹn họng.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh nhìn Tống Thư Hàng lăm lăm.

Tống Thư Hàng nhìn hắn đầy cảnh giác và đề phòng, sợ đối phương đột nhiên nổi điên đánh người.

Cuối cùng, chủ nhân của căn phòng thủy tinh bèn nói: “Đạo hữu, trước kia... Chúng ta có quen biết à?”

Lúc này đến lượt Tống Thư Hàng thộn mặt ra: “???”

“Nếu như ta nhớ không lầm thì... tiểu đạo hữu à, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà? Trước kia ngươi từng tới đây rồi à?” chủ nhân của căn phòng thủy tinh đứng dậy, hắn vốn cao to, nay đứng lên thì đầu cũng gần đụng trần thủy tinh.

Vóc dáng kiểu này mà đi chơi bóng rổ thì chỉ cần đứng kế bên khung rổ thôi, chẳng cần nhảy làm gì, cứ giơ tay úp đại là thành dunk tất, không cho người ta chút đường sống nào.

“Hở? Ha ha ha ha!” Tống Thư Hàng cười gượng, gật đầu cật lực: “Đúng đúng đúng, lần đầu gặp, xin chiếu cố nhiều hơn!”

Hóa ra là hiểu lầm.

Nhưng mới gặp lần đầu thì tiền bối ngài đừng có nói chuyện bằng giọng điệu thân quen kiểu đó để chào hỏi chứ, dọa ta sợ muốn thót tim, còn tưởng là lại gặp chủ nợ của Tống Đầu Gỗ đây

này.

“Ngại quá. Gần đây thần kinh của ta hơi nhạy cảm thái quá.” Tống Thư Hàng gãi đầu nói.

“Ừ, ta có thể nhìn ra được, ngươi cũng hơi ‘tẩu hỏa nhập ma’. Chắc là gần đây có kỳ ngộ, cảnh giới không yên, nên nhiệt huyết xông lên đầu khiến tư duy hỗn loạn.” chủ nhân của căn phòng thủy tinh mỉm cười, dùng giọng nói trầm khàn quyến rũ kia để cất lời: “Nhưng không sao hết, Thánh Viên Long Lực Thần Công rất có hiệu quả ở phương diện này. Ngươi chăm chỉ tu luyện thì chỉ cần một năm thôi là triệu chứng tẩu hỏa nhập ma này sẽ được giải quyết hoàn toàn.”

“Một năm ư?” Tống Thư Hàng xoa cằm, sau đó giơ ngón cái lên nói với Chủ nhân của căn phòng thủy tinh: “Tiền bối đúng là tinh mắt, ta cũng vì một chút kỳ ngộ nhỏ nên cảnh giới không yên.”

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh gật đầu, có vẻ như rất hưởng thụ lời nịnh nọt của Tống Thư Hàng: “Nhưng ngươi cũng may mắn lắm, nhờ trạng nhiệt huyết xông lên đầu, tư duy hỗn loạn vì tẩu hỏa nhập ma này nên ngươi mới dễ dàng thông qua phù văn thủy tinh dẫn đạo mà vào đây.”

Nói tóm lại, những người đầu óc càng ngu si, tư duy càng đơn giản thì càng dễ bị phù văn thủy tinh dẫn đạo ảnh hưởng, tiếp nhận dẫn dắt.

“May mắn ư?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm. Hắn cũng không biết phải hình dung vận may của mình hôm nay thế nào nữa.

Tuy đã thành công tiến vào bí địa tổng cương truyền thừa này, nhưng hắn lại gánh một khoản nợ mấy trăm tấn linh thạch cửu phẩm.

May mắn và bất hạnh quấn chặt lấy nhau như chuỗi DNA, không thể tách rời.

[Đúng rồi, là do bùa hộ mệnh may mắn hình người của mình đã rời đi!]

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra nguyên nhân.

Khi xúi quẩy ập tới cũng là vì bùa hộ mệnh của hắn đã đi mất.

Nếu như bùa hộ mệnh vẫn còn ở đây thì việc mở cửa mí mắt của mắt rồng kia chắc chắn sẽ không phức tạp như thế. Bùa hộ mệnh bước lên nhấn một cái thì cửa sẽ ngoan ngoãn mở ra.

Tổn thất cực lớn này vốn có thể tránh được.

“Thời gian của ta không có nhiều. Tiểu đạo hữu, tiếp theo chúng ta hãy vào vấn đề chính đi.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh lên tiếng, hắn lại ngồi xuống ghế, cũng tỏ ý bảo Tống Thư Hàng ngồi xuống đối diện mình.

Tống Thư Hàng ngồi thẳng lưng, hắn biết rõ tiếp theo chính lúc mình lấy được tổng cương truyền thừa.

Nhưng không biết Chủ nhân của căn phòng thủy tinh định truyền thừa tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công kiểu gì nhỉ?

“Nếu ngươi đã tới đây, vậy chắc ngươi cũng biết thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công là một thiên công pháp kèm theo sức mạnh cấp pháp tắc rồi. Hiện thế không thể dung nạp nó, hơn nữa cũng vượt qua cực hạn ghi chép lại bằng văn tự. Dù có dùng ngôn ngữ viễn cổ hoặc ngôn ngữ rồng đặc biệt thì cũng không thể dùng giấy bút để ghi chúng lại. Cho dù cưỡng chế ghi lại thì chữ viết ra cũng sẽ bị sức mạnh trong thiên địa xóa đi. Thậm chí ngay cả ngọc giản truyền công cũng không thể ghi lại nội dung của nó.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh từ tốn nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vâng, ta biết rõ.”

Cũng vì thiên tổng cương truyền thừa đặc thù như thế, vì để nó có thể tiếp tục truyền thừa nên mới thành lập bí địa truyền thừa thánh sơn Gars để truyền thừa nó.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh mỉm cười nói tiếp: “Dù là trong hàng công pháp có sức mạnh cấp pháp tắc thì thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công cũng là một tồn tại đặc thù. Thậm chí ngay cả thần vật như Đại Đạo Chi Hoa cũng không thể chứa được nội dung của nó. Nên cách truyền thừa của nó cực kỳ đặc biệt, ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ đấy.”

“Đại Đạo Chi Hoa là gì?” Tống Thư Hàng lấy làm tò mò.

“Một loại thần vật chuyên dùng để ghi lại các công pháp có sức mạnh pháp tắc, lá mọc một nghìn năm, lá rụng một nghìn năm, sau khi rụng hết lá thì mới nở hoa, hoa nở lại thêm một nghìn năm. Mỗi đóa Đại Đạo Chi Hoa đều có thể ghi lại một thiên công pháp có sức mạnh cấp pháp tắc. Nhưng chỉ có thể dùng một lần, vô cùng quý giá.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh khoan thai giải thích.

“Tăng hiểu biết rồi.” Tống Thư Hàng gật gù.

“Thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công thậm chí không thể ghi vào Đại Đạo Chi Hoa, nên bọn ta đã dùng một thủ đoạn cực kỳ đặc biệt để các người kế thừa có thể tiếp xúc với nó.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh giơ hai tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu năng lượng màu lam to cỡ quả bóng rổ.

Quả nhiên vị tiền bối này có chơi bóng rổ!

“Tiền bối, làm ơn cho đối thủ một con đường sống với.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Gì cơ?” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Gì cơ?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Vừa rồi trong lòng ngươi nghĩ ‘chừa cho đối thủ một con đường sống’ là có ý gì?” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh hỏi lại với vẻ khó hiểu.

Đậu xanh... đọc tâm thuật đã lâu không gặp.

“Không phải đọc tâm thuật, đây chỉ là một loại cảm ứng tâm linh thôi. Trong lòng ngươi nghĩ tới ta thì ta sẽ có cảm ứng. Đọc tâm thuật thì xâm phạm bí mật đời tư quá nên bình thường bọn ta đều không cần.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh giải thích.

Tống Thư Hàng: “...”

“Hơn nữa, thật ra ta cảm thấy khi đối mặt với đạo hữu thì căn bản không cần dùng đọct âm thuật làm gì.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh bổ sung: “Vẻ mặt ucar ngươi rất sinh động, ta nhìn một cái là có thể đoán ra được ngươi đang nghĩ gì ngay.”

Tống Thư Hàng: “...”

Tiền bối, xin hãy chừa cho ta một con đường sống với.

“Ha ha.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh cười lớn, giơ quả bóng rổ màu lam trong tay lên: “Bước cuối cùng, đừng có phản kháng, hãy đón nhận sức mạnh của nó đi.”

Hắn đẩy quả bóng về phía Tống Thư Hàng rồi nói: “Tiểu đạo hữu, ngươi sắp vinh hạnh và may mắn được tiếp xúc với sức mạnh thời gian đấy!”

Chương 2096: Tổng cương truyền thừa, thăm dò quá khứ!

Trong các đại đạo Trường Sinh Gỉa thì đại đạo thời gian cũng nằm trong hàng VIP chí tôn.

Nắm giữ thời quan, qua mặt thời gian chẳng khác nào nắm giữ thế giới.

So với sức mạnh không gian mà Kiếp Tiên cửu phẩm có thể nắm giữ thì sức mạnh thời gian lại vô cùng thần bí. Phần lớn cuộc đời của các tu sĩ trong chư thiên vạn giới đều không thể tiếp xúc với sức mạnh thời gian.

Có thể tiếp xúc với sức mạnh thời gian ở cảnh giới lục phẩm, thất phẩm thì chẳng khác nào cơ duyên lớn bằng trời đối với tu sĩ. Khi tiếp xúc với sức mạnh thời gian, chỉ cần nắm được kỳ ngộ thì tâm linh của tu sĩ sẽ được thăng hoa.

Giống như một người vốn sống ở tầng hai tầng ba, ngày nọ đột nhiên được đưa lên sân thượng building trăm tầng, tầm mắt thoáng cái sẽ được gia tăng.

Trước kia Chủ nhân của căn phòng thủy tinh đã từng tiếp xúc với vài thiên tài của thú giới.

Trước khi Tống Thư Hàng tới thì thi thoảng vẫn sẽ có vài thành viên cấp thiên tài xông qua từng thí luyện, cuối cùng đến được căn phòng thủy tinh này.

Mỗi lần, khi Chủ nhân của căn phòng thủy tinh tế quả cầu năng lượng mang theo sức mạnh thời gian này ra đưa về phía đối phương thì trên mặt họ đều ánh lên vẻ kinh hỉ.

Sức mạnh thời gian chính là tuyệt vời như thế, khiến người ta động tâm + kinh hỉ.

Nhưng lần này, phản ứng của vị tiểu đạo hữu tẩu hỏa nhập ma này khá kỳ lạ.

Chủ yếu là “mặt” của hắn rất dễ đọc.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh để ý thấy, khi vị tiểu đạo hữu này nghe đến “vinh hạnh...” thì trên mặt đầy vẻ chờ mong.

Lúc tới “may mắn được tiếp xúc...” thì hai mắt của hắn lại sáng rực lên.

Nhưng khi nghe thấy chữ “sức mạnh thời gian” quan trọng nhất thì tiểu đạo hữu này lại ngớ ra.

Sau đó còn lộ rõ vẻ thất vọng.

Hắn đang xem thường sức mạnh thời gian à?

Hoặc đây không phải lần đầu tiểu đạo hữu này tiếp xúc với sức mạnh thời gian? Thậm chí còn được tiếp xúc thường xuyên?

Bàn tay đưa ra của chủ nhân của căn phòng thủy tinh chợt khựng lại, sau đó... ấn quả cầu năng lượng màu lam này lên mặt Tống Thư Hàng!

Đừng hiểu lầm, hắn không phải kẻ bụng dạ hẹp hòi.

Chủ yếu là khi hắn định ấn quả cầu năng lượng lên lồng ngực của vị tiểu hữu này thì đột nhiên cảm ứng được trạng thái của tiểu hữu này khá quỷ dị, dường như bản thể của hắn chỉ còn lại một cái đầu.

Chẳng lẽ vị tiểu hữu này là đầu đặc biệt thành tinh? Hay là chủng tộc đặc thù như Não Ma*?

*Brainiac một nhân vật phản diện trong truyện tranh DC, kẻ thù của Siêu Nhân.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh cũng là người có kiên thức rộng rãi nên không kinh ngạc gì mấy.

Nên hắn mới vươn tay cao hơn, dán quả cầu năng lượng ẩn chứa sức mạnh thời gian lên mặt của vị tiểu hữu này.

Chẳng biết tại sao, sau khi làm vậy thì Chủ nhân của căn phòng thủy tinh lại xuất hiện cảm giác “sướng cực”.

Vì mình lấy cầu nện vào mặt người khác nên mới đã tay như thế ư?

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh rơi vào trầm tư.

Ừm... cứ nhớ cái này lại trước đã.

Nếu như vẫn có thí luyện giả thành công vào đây thì lại tế quả cầu sức mạnh thời gian ra thử vỗ mặt lần nữa.

Dù sao thì vỗ mặt hay vỗ ngực cũng có hiệu quả như nhau, trừ khi đối phương là kỵ sĩ không đầu hoặc thân hình như Hình Thiên.

Từ đó về sau, Chủ nhân của căn phòng thủy tinh bắt đầu đổi sang dùng quả cầu năng lượng sức mạnh thời gian nện vào mặt thí luyện giả.

Mặt của Tống Thư Hàng đau rát.

Khi quả cầu thời gian đáng lẽ phải nện vào lồng ngực bị đổi chỗ, bất ngờ dán lên mặt hắn thì hắn không hề có bất kỳ sự đề phòng nào, gương mặt đau rát như phải bỏng.

Sức mạnh thời gian khủng bố như thế đấy.

Sau khi bị quả cầu năng lượng sức mạnh thời gian đập lên mặt, thân thể Tống Thư Hàng lại được trải nghiệm cảm giác “phi thăng” vô cùng tuyệt vời.

Toàn thân… Nói đúng hơn là cái đầu của hắn cảm giác như thoát khỏi gông xiềng, bắt đầu phi thăng.

Ý thức của hắn thoát ra khỏi “hiện tại”, vươn ra khỏi dòng thời gian.

Nhưng lần này ý thức của hắn không hề “nhìn lén” tương lai nữa mà là dõi theo quá khứ!

Ý thức của hắn ngược dòng thời gian.

Trong quá trình này, ý thức của hắn ngày càng mơ hồ, cảm thấy mệt mỏi.

Tống Thư Hàng vội vàng tập trung tinh thần để giữ cho nguyên thần được tỉnh táo.

Cơ thể hắn đã từng tiếp xúc với sức mạnh thời gian, thậm chí ngay cả bí pháp giám định của hắn cũng có liên quan phần nào với thời gian.

Nên trong quá trình theo dõi quá khứ, hắn không hôn mê nữa mà giữ được tỉnh táo từ đầu chí cuối.

Hắn cảm nhận được rõ ràng rằng ý thưc scuar mình đã bị sức mạnh thời gian bao phủ.

Trong quá trình này, hắn cảm giác “hiểu biết” của mình về bí pháp giám định càng lúc càng sâu hơn.

“Đi một ngày đàn học một sàng khôn, ngược dòng thời gian giúp tri thức của ta được tăng lên.” Tống Thư Hàng nghiêm túc gật gù cảm thán.

Đùng!!!

Cuối cùng, quả bóng rổ bọc kín đầu của Tống Thư Hàng biến mất.

Ý thức của Tống Thư Hàng đã đến được "đích đến".

Nhưng hắn có thể cảm giác được trạng thái của mình lúc này đã bị hạn chế.

Hắn không thể mở miệng nói chuyện hay cục cựa được.

Ngay cả tầm mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy vật thể trong phạm vi 10 mét, xa hơn nữa chỉ là một màn suong dày.

Hơn nữa hắn cũng không có thân hình, chỉ lơ lửng trên không trung như một u lih trong suốt.

"Thì ra là thế, đây là hạn chế à." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tuy rằng quả cầu năng lượng do Chủ nhân của căn phòng thủy tinh đánh ra cũng có thời gian chi đạo, nhưng hạn chế lại cực lớn. Chỉ có thể đư ý thức của Tống Thư Hàng đến một địa điểm đặc biệt trong quá khứ mà thôi.

Hơn nữa, hắn chỉ có thể im lặng quan sát như một người qua đường, không thể tạo thành ảnh hưởng với quá khứ.

[Sao có vể giống với nhập mộng của mình thế nhỉ.] Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Trong lúc suy nghĩ, thân thể của hắn đã hành động nằm ngoài tầm khống chế.

Thân thể liên tục bay về phía trước.

Cuối cùng đi tới trước một rừng trúc giống hệt tiên cảnh.

Trong rừng trúc có rồng bay phượng múa, đủ loại tiên thú chỉ có trong thần thoại đang ô đùa nơi đây.

Trong phần đông thần thú nọ, có hai con ở cạnh giếng nước trong rừng trúc là khiến người ta chú ý nhiều nhất.

Một con rồng.

Một con vượn.

Giữa hai con là một vị lão giả cơ bắp cuồn cuộn.

Trên hai tay của lão giả cũng xăm hình rồng và vượn. Hắn ngồi xếp bằng, trên gối đặt một thanh cự nhận.

Phong cách của hắn hoàn toàn không hợp với rừng trúc tiên cảnh này.

Sau khi tới, Tống Thư Hàng phát hiện có bảy thú tu mặt mày nghiêm túc đang ngồi trong rừng trúc.

“Mọi người đã đến đông đủ rồi đấy à?” ánh mắt của lão giả đảo qua bảy thú tu, sau đó lại nhìn lướt qua phía Tống Thư Hàng.

“Hôm nay ra sẽ truyền thụ cho các ngươi một môn thần thông luyện thể, nó đứng thứ ba trong số các công pháp mà ta sáng chế mấy năm nay.” Lão giả khoan thai nói: “Tên gọi Thánh Viên Long Lực Thần Công.”

Dứt lời, lão giả bắt đầu giảng giải thật từ tốn.

Phần đầu giảng đúng là thiên căn bản của Thánh Viên Long Lực Thần Công, cũng là phần lưu truyền cả ở bên ngoài thú giới.

Cùng là thiên căn bản của Thánh Viên Long Lực Thần Công, nhưng khi được thốt ra từ miệng lão giả này thì lại có trình độ cực cao.

Cũng giống với Đạo Tạng mà Trình Lâm đã giảng vậy.

Tống Thư Hàng nghe như say như mê.

Cảm thấy hiểu biết của mình về Thánh Viên Long Lực Thần Công liên tục trở nên sâu sắc hơn.

Tống Thư Hàng dám khẳng định, chờ sau khi mình về thì số lượng thánh viên sẽ tăng thêm một lứa nữa!

Chương 2097: Người sống thì phải biết đổi mới

Đáng tiếc, dường như trạng thái hiện tại không thể kêt nối với kim đan mã QR, không thể đăng nhập hệ thống tu chân được.

Bằng không nhất định phải lưu lại quá trình giảng giải Thánh Viên Long Lực Thần Công của vị lão giả này lại, sau đó gửi vào trong vòng bạn bè của hệ thống tu chân để làm màu mới được.

Thậm chí hắn cũng đã nghĩ xong cả nội dung bài viết rồi: Hôm nay vượt thời gian, quay về quá khứ để xem giảng pháp của một vị tiền bối. Tiền bối giảng đúng là tinh diệu, ta nghe như say như mê.

Nhưng không sao cả, chờ sau khi quay về thì Tống Thư Hàng cũng có thể gửi lên vòng bạn bè để bù lại sau.

Ừ, trước khi gửi lên vòng bạn bè, hắn phải nghiên cứu một chuyện – không biết hệ thống chat tu chân này có chức năng chặn bạn bè gì đó hay không. Ví như lúc đăng lên vòng bạn bè thì đừng cho Hà Chỉ Ma Đế và Bất Diệt Chi Chủ thấy.

Vì hắn còn định chờ đến lần Huyền Thánh giảng pháp sau sẽ mang tới kinh hỉ lớn cho Hà Chỉ Ma Đế.

Sở dĩ kinh hỉ được gọi là kinh hỉ cũng vì nó đầy tính bất ngờ.

Nếu như bị Hà Chỉ Ma Đế biết trước thì sẽ không được hiệu quả kinh hỉ nữa.

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên mà thôi.

Tống Thư Hàng lại lập tức tập trung tinh thần, chuyên tâm nghe vị lão giả này giảng pháp.

Lão giả giảng mười vạn chữ đầu của Thánh Viên Long Lực Thần Công khá nhanh, nhưng lại vô cùng thấu triệt.

Dư vị vô cùng.

Sau khi nghe xong toàn bộ phần giảng pháp này... Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy mình bị trướng bụng.

Nói đúng hơn là có cảm giác no căng – mỹ mãn tới căng tràn...

“Phần giảng pháp này đúng là đỉnh thật.”

Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng bội phục.

Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với thủ đoạn giảng pháp chỉ mới nghe thôi đã khiến người ta có cảm giác no bụng. Nếu dùng loại kỹ xảo này lên Huyền Thánh giảng pháp, sau đó tăng lượng no bụng lên thì có thể khiến người trong chư thiên vạn giới "no căng" không nhỉ?

Quay về phải nghiên cứu kỹ xảo giảng pháp này với các vị tiền bối mới được, để xem có học được theo hay không.

Sống đến già, học đến già.

Con người chỉ cần còn sống thì phải học tập mỗi ngày.

Tống Thư Hàng ẩn ẩn chờ mong đến lần Huyền Thánh giảng pháp tiếp theo.

Mong rằng lần Huyền Thánh giảng pháp thứ tư của mình có thể mang tới trải nghiệm và cảm giác giống hệt thế nầy cho các vị đạo hữu trong chư thiên vạn giới.

Sáng tạo, con người sống thì phải sáng tạo để đổi mới.

...

Bên giếng nước trong rừng trúc, lão giả thoáng dừng lại.

Thánh viên bên cạnh dâng một tách trà lên cho hắn.

Lão giả nhấp một ngụm trà để thông giọng, sau đó nói tiếp: "Tiếp theo chính là thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công, cũng là tinh túy của bộ thần công này. Có thể nói, nó chinhs là nét vẽ mắt cho rồng của Thánh Viên Long Lực Thần Công."

Tới rồi!

Tống Thư Hàng tập trung 200% tinh thần.

Hắn chỉ chờ có giây phút này thôi.

Hơn nữa hắn cũng biết rõ cách giảng pháp củ lão giả tiếp theo cũng sẽ khác hẳn với phần giảng pháp trước đó.

Bởi vì thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công có một trình tự là cần thí luyện giả "lĩnh ngộ", chứ không chỉ đơn giản là nghe lão giả giảng pháp.

Bảy thú tu thoạt nhìn có vẻ giống đệ tử của lão giả cũng nín thở tập trung tinh thần.

Một lúc sau, lão giả mới mở miệng.

Hắn vừa mở miệng, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu mình như nổ tung. Chỉ còn lại một tràng tiếng oong oong cực kỳ khủng bố, tai ù đi, ngay cả tầm mắt cũng trống rỗng.

Đây chính là "công pháp" không thể dùng ngôn ngữ để lưu lại, không thể dùng miệng để biểu đạt, không thể dùng mắt để quan sát.

Ngoại trừ tiếng oong oong thì Tống Thư Hàng không cảm ứng được gì cả.

Mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, ngay cả tinh thần lực cũng bị chặn.

Thế này thì còn hiểu tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công kiểu gì nữa?

Chẳng lẽ ta thật sự vô duyên với tổng cương truyền thừa ư?

Lần này sắp lỗ to rồi ư?

Không lấy được tổng cương truyền thừa mà còn gánh một khoảng nợ thuyền tiên khổng lồ.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì tiếng nổ lớn trong đầu đột nhiên tắt hẳn.

Tầm mắt dần khôi phục lại.

Tống Thư Hàng chợt phát hiện mình đã biến thành trạng thái 2D "dẹp lép", hơn nữa còn co lại chỉ cỡ lòng bàn tay.

Khong riêng gì hắn mà cả bảy đệ tử thú tu kia đều biến thành hình dán 2D.

Kiểu này nhìn quen quen thế nhỉ?

Lão giả đang giảng pháp vẫn không hề ngừng miệng.

Nhưng Tống Thư Hàng không nghe thấy giọng của hắn.

Ngôn không thể truyền.

Lão giả vẫy tay một cái.

Tám hình dán bao gồm cả Tống Thư Hàng đều được triệu hoán qua.

Thần long và thánh viên bắt đầu hành động, chúng nó dán hết bảy hình dán thú tu lên cánh tay của lão giả.

Thần long và thánh viên không thể trông thấy hình dán 2D trong sốt do Tống Thư Hàng biến thành.

Nhưng trước lực hút của lão giả kia thì hình dán cho Tống Thư Hàng biến thành vẫn đáp lên cánh tay của hắn.

Cảm giác này khá vi diệu.

Tống Thư Hàng không muốn hình dung cảm giác này, thậm chí cũng không muốn nhớ lại nó.

“Bảy người các ngươi chuẩn bị xong chưa, cơ hội chỉ có một thôi đấy nhé.” Lão giả lên tiếng.

Lúc này Tống Thư Hàng mới chú ý rằng lão giả vẫn luôn dùng ngôn ngữ viễn cổ để nói chuyện, nhưng hắn vẫn nghe hiểu được.

Ngay sau đó.

Mi tâm của lão giả có tia sáng lóe lên.

Hắn đang mở một phần ký ức của mình ra.

Bảy thú tu + Tống Thư Hàng trong suốt bị ánh sáng bao phủ, ý thức được đưa vào trong một đoạn ký ức của lão giả.

Cơ hội thuận lợi giúp học được tổng cương truyền thừa không thể nói bằng lời, không thể nào ghi chép, không thể nào quan sát chính là... lúc lão giả “sáng tạo” ra nó.

Nói đúng hơn là khi nó vẫn chưa triệt để hoàn thành.

Ý thức của Tống Thư Hàng và bảy thú tu bị đưa vào một đoạn thời gian nào đó trong ký ức của lão giả.

Bọn họ bám vào trên người lão giả đang trong quá trình sáng tạo tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công hệt như giấy dán.

Tất cả bắt đầu quan sát quá trình sáng tạo tổng cương truyền thừa của lão giả từ đầu chí cuối.

Từ lập dự án ban đầu đến phác thảo, đi vào chi tiết, lần lượt thí nghiệm và sửa chữa để cho ra số liệu chính xác nhất.

Lần lượt sửa chữa và hoàn thiện.

Dù là tồn tại ở cấp bậc của lão giả, muốn sáng tạo ra một bộ công pháp cấp pháp tắc cũng không hề dễ chút nào.

Quá trình này khiến Tống Thư Hàng nhớ tới thí nghiệm của mấy nhà khoa học.

Quá trình sáng tác kéo dài đăng đẳng.

Sửa chữa hết ngàn vạn phiên bản.

Bảy thú tu và Tống Thư Hàng bắt đầu thể nghiệm quá trình này thật kỹ.

[Hơi giống với nhập mộng, nhưng lại không có cảm giác chân thực như khi nhập mộng.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhập mộng là bản thân thay thế và sắm vai nhân vật bị nhập mộng. Còn loại pháp thuật hình dán 2D của lão giả này lại dùng góc độ hình dán tiến vào ký ức của hắn để theo dõi.

“Cũng hòm hòm rồi.” Lão giả đang trong quá trình sáng tác lên tiếng.

Hắn bắt đầu chính thức biên soạn thiên chính của tổng cương truyền thừa.

Khi bắt đầu biên soạn thì ý thức của bảy thú tu và Tống Thư Hàng bắt đầu mơ hồ.

Thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công chính thức, dù là trong ký ức của lão giả thì cũng không thể truyền đạt đầy đủ được.

Nhưng mục đích truyền công của lão giả đã đạt đến.

Quan trọng nhất chính là toàn bộ quá trình sáng tác, lần lượt chỉnh sửa, bao kinh nghiệm cân nhắc về tổng cương truyền thừa, đó mới là nội dung chính cần truyền.

Theo lý thuyết thì từ những kinh nghiệm này đã đủ để lĩnh ngộ ra tổng cương truyền thừa.

Xem như đi đường vòng để cứu quốc.

…

Ý thức của Tống Thư Hàng quay về căn phòng thủy tinh.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh mỉm cười nhìn hắn: “Tiểu hữu, có thu hoạch không?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt.

Hắn chỉ là một con gà mờ vừa mới bước chân vào tu chân nửa năm thôi!

Chương 2098: Tri thức cao đoan và tri thức cao đẳng va chạm

Thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Tống Thư Hàng, Chủ nhân của căn phòng thủy tinh suy nghĩ một lúc rồi đoán: “Lĩnh ngộ thất bại à?”

Tống Thư Hàng vẫn không có phản ứng gì, vẻ mặt vẫn quái dị như trước.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh bật cười, vươn tay vỗ nhẹ lên thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng rồi an ủi: “Đừng buồn, lĩnh ngộ thất bại cũng là chuyện thường tình. Ngươi còn trẻ, vẫn còn cơ hội mà. Chờ đến khi ngươi tấn chức Tôn Gỉa thất phẩm thì lại nhận được tư cách vào thí luyện thánh sơn Gars lần nữa. Cứ tiếp tục cố gắng, đừng nhụt chí.”

“Cảm ơn tiền bối.”

“Còn nữa, thật ra thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công có rất nhiều cách lĩnh ngộ. Có người có thể lĩnh ngộ theo từng bước thí nghiệm trong quá trình sáng tạo thần công, khi ý thức quay về từ quá khứ là sẽ lập tức lĩnh ngộ ra được thiên tổng cương truyền thừa. Nhưng có người ngộ tính không cao thì sẽ nhớ hết phần lớn chi tiết trong quá trình sáng tạo thần công, đợi ra khỏi phó bản thí luyện thánh sơn Gars thì mới từ từ suy ngẫm và cân nhắc lại. Sau đó lĩnh ngộ ra được thiên tổng cương truyền thừa của riêng mình.”

Chủ nhân của căn phòng thủy lại hỏi: “Nên tiểu đạo hữu ngươi đã nhớ bao nhiêu chi tiết sáng tạo thần công thế?”

Nhưng do bị ảnh hưởng của thời gian chi đạo + sức mạnh thiên địa lúc biên soạn thần công ảnh hưởng và quấy nhiễu nên dù phần lớn tu sĩ cưỡng chế ghi nhớ, thì cũng không thể nhớ hoàn toàn chi tiết quá trình sáng tạo bằng cách thứ hai được.

Dựa vào những ký ức không hoàn chỉnh này cũng có tỉ lệ lĩnh ngộ ra thiên tổng cương truyền thừa, nhưng cuối cùng cũng không hoàn mỹ bằng trực tiếp lĩnh ngộ trong lúc quan sát quá khứ.

“Nghĩ kỹ lại thì phần lớn quá trình ta đều nhớ cả.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trạng thái hiện tại của hắn rất lạ.

Chính bản thân hắn cũng không biết là mình đã lĩnh ngộ được hay chưa.

Trong lúc theo dõi quá trình lão giả kia sáng tạo ra thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công, dường như hắn đã lĩnh ngộ ra được thứ gì đó rất quan trọng.

Nhưng cụ thể đã lĩnh ngộ được gì thì hắn lại khó mà diễn tả được – vì hắn không hiểu.

Bản thân lại không hiểu thứ mà mình đã lĩnh ngộ ra, ngươi nói xem có tin được không?

Thực ra Tống Thư Hàng căn bản xem không hiểu quá trình thí nghiệm của lão giả.

Trình độ tri thức mà lão giả dùng trong quá trình sáng tạo thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công từ nông đến sâu, từ thất phâm đến tận Kiếp Tiên đều có.

Rất nhiều chỗ mấu chốt còn ẩn chứa pháp tắc đại đạo.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng thấy mệt tim.

Lượng tri thức của hắn bị thiếu hụt và không đa dạng.

Với Tống Thư Hàng, quá trình xem lão giả sáng tạo thần công chẳng khác gì học sinh tiểu học mới học nhân chia đã phải đối mặt với số liệu chế tạo đầu đạn hạt nhân vậy, chỉ biết ngu người mà nhìn.

Tuyệt vọng tột độ.

Thật ra Tống Thư Hàng đã chăm chỉ lắm rồi.

Bây giờ, chỉ cần rảnh rỗi là hắn sẽ chủ động đi bổ sung tri thức thiếu hụt ở phương diện tu chân ngay... nhưng thời gian “rảnh” của hắn lại rất ít.

Thời gian tu luyện chính là hạn chế lớn nhất.

Hơn phẩn nửa tri thức tu chân mà hắn có được bây giờ đều đến từ nhập mộng.

Phân nửa còn lại là lấy được từ kỳ ngộ.

Ví như Trình Lâm giảng pháp hoặc là pháp tắc tinh hà dùng mắt thường để tiếp xúc, còn có tin tức về bất hủ mà hắn lấy được một chút từ chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ và Thánh Nhân nho gia... những kinh nghiệm này sau đó đều mang theo một số tri thức khả quan.

Những tri thức này có trình độ rất cao. Phần lớn đều nhét thẳng vào trong đầu Tống Thư Hàng, với cảnh giới của Tống Thư Hàng hiện tại thì căn bản không thể nào hiểu được.

Cũng chính vì trong đầu hắn nhét quá nhiều tri thức cao đoan, nên lúc quan sát thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công nên hắn luôn sinh ra một loại cộng minh mà mình không thể giải thích được.

Là những tri thức cao cấp trong đầu hắn đã xảy ra va chạm nảy lửa với tri thức trong quá trình sáng tạo truyền thừa của lão giả nọ.

Trong quá trình tri thức va chạm này, Tống Thư Hàng đã lĩnh ngộ được rất nhiều... nhưng lại không hiểu gì hết.

Đây là nguyên nhân khiến sắc mặt của Tống Thư Hàng cổ quái như vậy.

“Ngươi nhớ phần lớn thần công à?” Chủ nhân của căn phòng thủy nhìn Tống Thư Hàng, như có điều suy nghĩ – đúng rồi, hẳn là vị tiểu hữu này thường xuyên tiếp xúc với thời gian chi đạo nên thân thể đã quen với sức ảnh hưởng của nó. Bởi vậy nên hắn sẽ nhớ được nhiều quá trình sáng tạo thần công hơn những thí luyện giả khác.

“Nếu đã vậy thì ngươi phải tranh thủ thời gian để củng cố những ký ức trong đầu lại, tốt nhất là nhớ hết từng chi tiết. Đợi sau khi trở về thì ngươi có thể từ từ ngẫm lại, minh tưởng, có lẽ sẽ lĩnh ngộ ra được tổng cương truyền thừa của riêng mình từ đó.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh nói.

“Cảm ơn lời trấn an của tiền bối.” Tống Thư Hàng ôm quyền hành lễ.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh mỉm cười đáp: “Vậy thì chúng ta tạm biệt nhau ở đây vậy. Mong lần sau có cơ hội gặp lại.”

Đập mặt thật sự quá sướng, lần sau gặp hắn vẫn muốn đập mặt tiểu đạo hữu này tiếp.

“Mong có cơ hội gặp lại.” Tống Thư Hàng gật đầu nói. Nhưng trong lòng hắn biết rõ bản thân mình chắc là không có cơ hội nữa. Hắn không phải thành viên của thú giới, suất tham gia thí luyện lần này vẫn là Thanh Loan Tiên Tử tranh thủ giành lấy cho hắn.

“Tiếp theo tiểu đạo hữu hãy thả lỏng đi. Ta sẽ tiễn ngươi rời khỏi đây.” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh đứng dậy.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Trước khi đi, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, tiền bối này. Hay là chúng ta thêm bạn nhé?”

“Hả?” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh nghi hoặc hỏi lại.

“Thêm bạn ấy, sau này có gì cũng tiện liên lạc. Ta cảm thấy chúng ta khá hợp tính nhau đấy.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh thoạt nhìn có vẻ dễ nói chuyện, tính tình cũng tốt.

Nên dù có hợp ý hay không thì trước tiên cứ thêm bạn rồi tính sau.

“Làm kiểu gì đây?” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh tò mò hỏi lại.

Tống Thư Hàng thuần thục tế đồ án kim đan mã QR của mình ra.

Hắn vừa tế ra thì vị Chủ nhân của căn phòng thủy tinh kia đã dùng tinh thần lực quét cái xoẹt qua đồ án theo thói quen của tu sĩ.

[Ting~]

Tiếng thông báo đồng thời vang lên trong đầu Tống Thư Hàng và Chủ nhân của căn phòng thủy tinh.

Nhưng Chủ nhân của căn phòng thủy tinh lại không thể gia nhập danh sách bạn bè.

“Trong đầu ta kêu ting một tiếng, thế là đã thành công chưa?” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh hỏi lại.

“Không được ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Chủ nhân của căn phòng thủy tinh.

Ngay cả người đã “chết đến không thể chết hơn” như Trình Lâm Tiên Tử vẫn có thể thêm bạn với hắn.

Ngay cả cấp bậc chúa tể Cửu U như Bạch tiền bối two và Tiểu Ban Ban cũng không có sự cố gì.

Chủ nhân của căn phòng thủy tinh đang sống sờ sờ ra đó nhưng lại không thể gia nhập ư?

“Xem ra là vấn đề bên ta rồi đúng không?” Chủ nhân của căn phòng thủy tinh mỉm cười: “Thôi vậy, nếu có duyên thì sẽ gặp lại. Nếu vô duyên thì chẳng cần cưỡng cầu.”

Nói đoạn, hắn vỗ tay một cái.

Thân hình của Tống Thư Hàng biến mất, rời khỏi không gian phòng thủy tinh này.

Chương 2099: Có chức năng copy, paste không?

“Đừng, để ta thử lại lần nữa đi, thứ như duyên phận chẳng phải đều là cưỡng cầu à!” Tống Thư Hàng nhịn không được mà kêu lên.

Hắn vừa mở mắt ra thì phát hiện mình đã quay về trong không gian đầy cụm tinh thể kia.

Bên cạnh, A Thập Lục đang trong trạng thái tiểu bạch long kề sát vào, tò mò nhìn hắn: “Cưỡng cầu cái gì?”

Vũ Nhu Tử da đen đang nghiên cứu những ụ tinh thể lóe sáng kia.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ đang lắc lư trong gió.

“Ngươi gặp cái gì thế? Còn đòi cưỡng cầu duyên phận?” Sở các chủ lười nhác hỏi.

Bạch long tỷ tỷ chui đầu ra hỏi: “Gặp được tiên tử xinh đẹp nào đấy à?”

Nếu gặp được tiên tử thì phải đẹp tới cỡ nào mới khiến cho Tống Thư Hàng kêu gào đòi cưỡng cầu duyên phận chứ?

Dù sao thì tiên tử dính trên người Tống Thư Hàng đều có tiêu chuẩn cực cao mà.

Nên chỉ cần Tống Thư Hàng không mù thì đã gặp được đại mỹ nhân nào đó rồi ư?

“Không phải tiên tử gì cả mà là một vị tiền bối cao to.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu tiếc nuối. Chắc là hắn không còn cơ hội tiến vào căn phòng thủy tinh kia nữa rồi.

Hơn nữa lại không thể thêm bạn.

Lần bỏ qua này chắc là cả đời cũng không còn cơ hội gặp lại.

“Nhân vật tiền bối có sức hút tới vậy? So với Bạch Thánh thì sao?” Sở các chủ lấy làm tò mò.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Sở các chủ đang nghĩ đi đâu vậy? Chuyện đó thì liên quan gì tới sức hút chứ? Ta chỉ muốn thêm bạn với đối phương nhưng không được. Trực giác nói cho ta biết, với tình huống đặc thù này thì đối phương nhất định vô cùng đặc biệt. Nên ta muốn thử xem có cách nào khác để giữ liên lạc với đối phương hay không. Kết quả còn chưa nói xong thì đã ra rồi.”

“Không thể thêm bạn từ kim đan mã QR ư?” Vũ Nhu Tử da đen suy tư: “Liệu có phải đấy không phải chân thân không? Ví như người máy chỉ biết chấp hành theo trình tự ấy?”

“Ta cũng không rõ lắm.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Ta vốn còn định dùng bí pháp giám định xem thử thế nào, nhưng đối phương lại không cho ta cơ hội. Đúng là đáng tiếc.”

“Thư Hàng, ngươi lấy được tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công chưa?” Tô thị A Thập Lục hỏi.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng ngồi dậy, gãi đầu đáp: “Việc này hơi khó nói.”

“Không lĩnh ngộ được à?” bạch long tỷ tỷ hỏi lại.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ an ủi: “Không lĩnh ngộ được cũng không sao cả, mọi người hiểu mà.”

“Trong mắt các tiền bối ta dốt đến vậy ư?” Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn là người đã thi đỗ vào trường đại học Giang Nam đây nhé. Tuy không tính là học sinh giỏi gì, nhưng chỉ cần tập trung thì khả năng học tập của hắn cũng mạnh lắm đấy.

“Thật ra ta có lĩnh ngộ được một vài thứ.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ cười nói: “Nói vậy là nhận được truyền thừa rồi chứ gì?”

“Ừm, nói sao đây nhỉ, ta lại không hiểu thứ mà mình đã lĩnh ngộ ra. Đây chính là nguyên nhân ta bảo là khó nói.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng đáp.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Sở các chủ: “...”

Thứ mình lĩnh ngộ ra mà bản thân lại không hiểu?

Nguyên lý gì thế này?

Nếu bản thân đã không hiểu thì ngươi lĩnh ngộ ra kiểu gì?

“Nói ra nghe xem nào.” Sở các chủ nói: “Để ta và bạch long tỷ tỷ phân tích giúp ngươi.”

Cô là các chủ của Bích Thủy Các, Trường Sinh Giả.

Cô ấy là tổ tiên kim long, Trường Sinh Giả.

Chỉ cần Tống Thư Hàng có thể miêu tả đại khái, với cảnh giới và nhãn lực của bọn họ thì vẫn có thể dễ dàng phân tích và giảng giải cho Tống Thư Hàng.

Nếu như trùng hợp là kiến thức về lĩnh vực khác với trường sinh chi đạo của họ thì trong chức năng nhóm chat Tu Chân của Tống Thư Hàng vẫn còn vài vị đạo hữu, có thể giải thích thắc mắc từ xa.

“Chuyện này lại liên quan tới một vấn đề khác.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời rồi nói: “Thiên tổng cương truyền thừa này chỉ có thể ý truyền, không thể dạy bằng lời nói, ta không diễn tả được.”

Hắn căn bản cũng không biết phải miêu tả và biểu đạt loại lĩnh ngộ này của mình kiểu gì.

“Ngươi thế này thì bọn ta giúp ngươi thế nào được?” Sở các chủ thở dài.

Thế này thì không trách các cô được rồi, muốn trách thì trách chính bản thân Tống Thư Hàng hắn không nên thân thôi.

Tô thị A Thập Lục lại hỏi: “Thư Hàng, ngươi cần tri thức về mặt nào? Ngươi cứ tổng hợp lại, sau đó nhờ Sở tiền bối và bạch long tỷ tỷ phổ cập cho ngươi cũng được.”

Thiếu gì thì bù cái đó vào.

“Vấn đề là bây giờ ta còn không biết mình cần bổ sung tri thức gì nữa.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, theo những gì ngươi kể thì bây giờ ngươi đang ở trạng thái cá mặn rồi, có thể gọi là trạng thái dốt đặc cán mai.” Vũ Nhu Tử da đen ở bên cạnh cẩn thận góp ý.

Ngay cả chuyện mình cần học cái gì cũng không biết, đây chính là chàng trai vàng trong làng học dốt.

Tống Thư Hàng: “...”

Vũ Nhu Tử, đã nói đúng còn nói to!

“Nhưng ta vẫn có thể cứu vãn được.” Tống Thư Hàng ngồi xuống, nói: “Ta đã nhớ hết toàn bộ quá trình sáng tạo thiên tổng cương truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công của vị lão giả kia rồi. Mỗi chi tiết đều in sâu trong đầu ta đây. Ta có thể miêu tả quá trình này lại cho Sở tiền bối.”

“Ừm, như thế thì vẫn còn cứu vãn được.” Bạch long tỷ tỷ gật đầu nói: “Thế ngươi nói đi.”

Tống Thư Hàng nhắm mắt, sắp xếp lại trí nhớ của mình.

Sau đó hắn dựa theo những gì mình nhớ, bắt đầu miêu tả lại lúc mình nhìn ngược dòng thời gian để quan sát quá trình sáng tạo thần công.

Lúc Tống Thư Hàng đang miêu tả thì mỹ nhân rắn công đức đột nhiên xông ra từ sau lưng hắn.

Cô giơ hai tay lên cao.

Trên đỉnh đầu của cô bắt đầu biến ra “máy chiếu 3D”.

Tống Thư Hàng nói tới đâu thì máy chiếu này sẽ chiếu hình ảnh tới đó.

Có hình, có cả tiếng.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu với cọng tóc ngố của Sở các chủ một cái, không lên tiếng quấy rầy Tống Thư Hàng.

Quá trình sáng tác công pháp cụ thể rất dài dòng.

Tống Thư Hàng lại miêu tả vô cùng cặn kẽ.

Một lần giảng này... kéo dài hai ngày hai đêm!

Tống Thư Hàng nói hoài nói mãi, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử da đen ở bên cạnh im lặng nghe.

Sở các chủ và bạch long tỷ tỷ vừa nghe vừa nhìn, lại còn dùng bí pháp truyền âm để trao đổi với nhau.

“Cuối cùng chính là vị lão giả kia chính thức biên soạn Thánh Viên Long Lực Thần Công. Ký ức về quá trình này đã bị sức mạnh thiên địa ảnh hưởng, ta thật sự không thể nhớ rõ được.” Tống Thư Hàng dừng lại.

Sau đó hắn lại quay sang A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen và bạch long tỷ tỷ, hỏi: “Đúng rồi, các cô có cảm thấy no căng bụng không?”

“Hả?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ cuốn lại.

“Thư Hàng ngươi đói à?” A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói với vẻ tiếc nuối: “Xem ra thí nghiệm của ta đã thất bại rồi.”

Trong quá trình miêu tả vừa rồi, hắn đã cố ý mô phỏng trạng thái, tiết tấu và kỹ xảo lúc giảng pháp của lão giả nọ, muốn xem thử có thể bắt chước được kỹ xảo khiến người ta “nghe no bụng” như của lão giả kia hay không.

Quả nhiên loại kỹ xảo này không dễ bắt chước như vậy.

Hắn lại quay sang hỏi bạch long tỷ tỷ: “bạch long tỷ tỷ, mọi người có manh mối gì không?”

“Ừm, đại khái cũng hiểu một chút rồi. Nếu như ngươi muốn hiểu quá trình thí nghiệm này thì lượng tri thức tu chân cần học không nhỏ chút nào đâu.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Cần bao nhiêu?” Tống Thư Hàng dè dặt hỏi lại.

“Học ngày học đêm, nếu chỉ học trọng điểm thì phải tốn một hai năm mới chỉ học được phần khung thôi.” Sở các chủ ước chừng.

Tống Thư Hàng: “...”

Vậy hai vị tiên tử có chức năng copy paste không? Kiểu như copy xong paste hết phần tri thức cần thiết vào đầu ta đấy?

Chương 2100: Gieo nhân nào gặt quả đấy

“Ngươi đang nghĩ cái gì đấy?” bạch long tỷ tỷ hỏi.

Lần này vẻ mặt của Tống Thư Hàng quá phức tạp nên cô nhất thời không thể đọc mặt đoán ý được.

“Ta đang nghĩ tại sao trên đời này không có pháp thuật copy tri thức rồi paste vào trong đầu chứ? Giống như quán đỉnh truyền công ấy?” Tống Thư Hàng đáp.

Học có mỗi phần khung thôi mà cũng phải mất một hai năm, muốn học toàn bộ tri thức thì phải tốn bao lâu đây?

Cọng tóc ngố của Sở các chủ lắc lư: “Ngươi coi tri thức là cái gì hả? Không cần học thì còn gọi là tri thức à?”

“Ồ, Thư Hàng nói vậy làm ta nhớ hình như đã từng nghe nói tới một loại pháp thuật tương tự như thế. Dùng thần vật thiên địa cực kỳ quý giá để lưu giữ một vài tri thức đặc thù nhằm đạt được mục đích truyền thừa.” Bạch long tỷ tỷ nói: “Nhưng tiếc là ta chưa từng tận mắt nhìn thấy thủ đoạn tương tự như thế.”

Mặc kệ đã từng thấy qua hay chưa... chỉ cần là thứ mà Sở các chủ nói “Tuyệt đối không có khả năng” thì cô cứ nắm chặc thời cơ mà phản pháo là chuẩn nhất.

Sửa lưng người khác đúng là sướng!

“Đừng lãng phí thời gian nữa, đã lâu như vậy rồi, chắc những thí luyện giả khác cũng sắp đánh tới rồi.” Sở các chủ nói: “Tiếp theo chúng ta ra ngoài trước hay là tiếp tục ở lại đây?”

“Ừm, cứ ở lại đây đi.” Tống Thư Hàng quyết định: “Đến lúc đó, nếu có thí luyện giả khác thuận lợi đến đây, hơn nữa còn thành công nắm giữ thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công trong quá trình quan sát quá khứ thì chúng ta cũng có thể xác minh với người nọ một phen, nói không chừng sẽ có thu hoạch. Hơn nữa... Nếu như Bạch tiền bối quay về thì chắc là hắn cũng sẽ tới đây trước tiên.”

“Cũng đúng.” Sở các chủ gật đầu.

Bạch long tỷ tỷ: “Nhân lúc những thí luyện giả khác còn chưa tới, ta sẽ bổ túc tri thức căn bản cho ngươi trước.”

“Ta sẽ ở bên cạnh bổ sung cho bạch long tỷ tỷ.” Sở các chủ nói. Chỉ cần Bạch Long tiên tử nói sai hoặc sót chỗ nào là cô sẽ nghiêm khắc lên án, chỉ ra chỗ sai.

“Yên tâm đi, bằng trình độ của ta mà giảng những tri thức căn bản này thì không có chuyện sai được.” Bạch long tỷ tỷ nói đầy tự tin: “Cô vĩnh viên không có cơ hội bắt lỗi ta đâu.”

“Chuyện đời khó nói ~” Sở các chủ khoan thai đáp.

Tống Thư Hàng: “...”

Tô thị A Thập Lục: “...”

Trong thế giới thủy tinh.

Bạch long tỷ tỷ bắt đầu giảng pháp.

Trường Sinh Gỉa giảng pháp hàng thật giá thật, dù chỉ đang giảng những tri thức pháp thuật tương đối căn bản, nhưng bản chất vẫn không thay đổi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc lắng nghe.

A Thập Lục ngồi bên trái của hắn.

Vũ Nhu Tử da đen hai tay ôm đầu gối ngồi bên phải hắn.

Bạch long tỷ tỷ bắt đầu giảng pháp, trong thiên địa có đại đạo chi âm bắt đầu đáp lại, cũng có tiếng chuông ngân vang lên phụ họa, đủ loại dị tượng liên tục sinh ra.

Nếu như có thể, Tống Thư Hàng thật sự rất muốn lôi hết đệ tử của mình, Thông Nương và tất cả sủng vật trong thế giới hạch tâm ra nghe bạch long tỷ tỷ giảng pháp. Tiếc là thế giới hạch tâm vẫn còn đang đánh bài chuồn.

Giảng pháp của bạch long tỷ tỷ tiến vào diệu cảnh.

Sở các chủ mãi mà không tìm ra sơ hở của cô, cọng tóc ngố xìu xuống thấy rõ.

Trong thế giới thủy tinh.

Mười vạn trụ thủy tinh đã cộng minh bắt đầu lóe sáng liên tục.

Linh lực trong hư không đều bị giảng pháp hút về, hội tụ lại nơi này như một dòng xoáy.

Thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng được linh khí tưới tắm, lại rục rịch đâm chồi.

Lại có nhánh cây mới mọc ra từ chỗ gãy.

Sinh mệnh lực của thân thể bằng gỗ còn ương ngạnh hơn cả cỏ dại, vừa cắt xong lại đâm chồi. Chỉ trong thời gian hơn mười ngày ngắn ngủi mà Tống Thư Hàng đã tích được nửa phòng nhánh cây để làm phi kiếm dùng một lần.

“Ơ? Thơm thế.” Vũ Nhu Tử da đen đang nghe giảng pháp đột nhiên nhịn không được mà hít sâu một hơi.

Một mùi hương mà ngay cả Trường Sinh Gỉa giảng pháp cũng không áp chế được khiến cô không thể bỏ qua.

Không riêng gì cô, ngay cả Tô thị A Thập Lục cũng để ý tới mùi thơm lạ này.

Hai người khụt khịt mũi, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía nguồn gốc của mùi thơm – phần eo của thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng.

Trên đó có một quả trái cây đã chín, phát ra ánh sáng bảy màu.

Dị quả này khác với những dị quả khác trên thân thể của Tống Thư Hàng, dị quả khác rất nhanh chín, một đợt linh lực tưới xuống là có thể mọc ra cả đống.

Mà dị quả này đã trải qua Hà Chỉ Ma Đế truyền công từ xa + thời gian chi đạo của Thiên Đế, lại có linh lực của Tống Thư Hàng tưới tắm một ngày mấy lần, mãi cho đến bây giờ lại có thêm linh lực từ thiên địa dị tượng và bạch long tỷ tỷ giảng pháp tẩm bổ thì mới chín hẳn.

Cảm giác tồn tại của hương thơm đó quá mạnh.

Bạch long tỷ tỷ đành phải tạm dừng quá trình giảng pháp, buổi học bổ túc này không thể nào tiến hành được nữa rồi.

Sở các chủ nhắc nhở: “Thư Hàng, ngươi xử lý quả trái cây này trước đi, không thì còn giảng kiểu gì nữa?”

Tống Thư Hàng cười gượng, giơ tay nắm lấy quả trái cây nọ kéo mạnh một cái.

“Shhh~” Lúc hái xuống thì hắn đột nhiên hít sâu một hơi.

Khac với những quả trái cây trên cành khác, lúc hái quả bảy màu này xuống Tống Thư Hàng thậm chí còn có cảm giác đau đớn như cốt nhục bị chia lìa.

“Trông có vẻ ngon thế.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

“Nhưng mấy loại quả có màu sắc sặc sỡ thường có kịch độc đấy.” Sở các chủ nhắc nhở.

“Để ta giám định cái đã.” Tóc dài của Tống Thư Hàng biến thành một bàn tay nhỏ, vỗ nhẹ lên quả trái cây này.

Thi triển bí pháp giám định.

[Dị quả không tên: quả trái cây mọc ra do thân thể bằng gỗ kết hợp với Bá Tống Huyền Thánh, bởi vì mọc trên eo nên có bảo quang bảy màu.]

[Bên trong quả trái cây thần kỳ này ẩn chứa tri thức và trí tuệ. Đây là tri thức khổng lồ mà Bá Tống Huyền Thánh không thể nào hiểu nổi, trải qua thân thể bằng gỗ chuyển hóa, kết hợp với trí tuệ của thân thể bằng gỗ, trải qua đủ loại kỳ ngộ mà kết thành.]

[Cách dùng: Dùng miệng ăn.]

Tống Thư Hàng nắm quả trái cây này, hồi lâu không nói nên lời.

“Tống tiền bối, quả này có ăn được không?” Hai mắt của Vũ Nhu Tử da đen sáng rực lên.

“Ăn được, nhưng tạm thời không thể cho cô quả này được.” Tống Thư Hàng xoa nhẹ quả trái cây này: “Nó là quả trí tuệ. Ta đã biết cách nó mọc ra rồi, quả tiếp theo sẽ chia cho các cô.”

“Qủa trí tuệ? Táo à?” Tô thị A Thập Lục chớp mắt hỏi.

“Ý ta là nó truyền thừa trí tuệ và tri thức.” Tống Thư Hàng há miệng cắn một miếng.

Ngon quá.

Không hổ là dị quả mọc ra trên người hắn, hương vị không thua Thiệt Xán Liên Hoa là bao.

Bạch long tỷ tỷ ngớ ra: “Truyền thừa trí tuệ và tri thức?”

Là “thần vật truyền thừa trí tuệ và tri thức” mà khi nãy ta đã nói bừa đấy ư?

Vũ Nhu Tử da đen nuốt nước bọt rồi nói: “Sao ta cứ thấy lúc Tống tiền bối ăn nó cứ như đang tương tàn thế.”

“Dùng tương tàn thì không ổn lắm.” Sở các chủ nhắc nhở: “Ta cảm thấy nên dùng gieo nhân nào gặt quả đó thì đúng hơn.”

“Sở Tiên Tử dùng từ chính xác lắm.” Bạch long tỷ tỷ gật đầu, khi nãy cô cũng nghĩ tới câu này.

Tô thị A Thập Lục hỏi: “Có hiệu quả không?”

“Vẫn chưa, ta vừa mới ăn thôi mà.” Tống Thư Hàng xoa tay.

“Ta có một vấn đề.” Vũ Nhu Tử da đen giơ tay: “Vừa rồi ta đã muốn nhắc, nay Tống tiền bối ngươi chỉ còn lại có một cái đầu thôi, ăn quả trí tuệ xong thì có tiêu hóa được không?”

Chương 2101: Bắt Tay Thực Hiện Kế Hoạch Nghiên Cứu Kỹ Năng Mới

Lần trước nuốt long châu còn bị nghẹn, ai biết lần này ăn quả trí tuệ có bị nghẹn không thể tiêu hóa, lãng phí vô ích hay không? Vũ Nhu Tử da đen hơi lo lắng.

Tống Thư Hàng: “...”

Vũ Nhu Tử da đen không nhắc thì thôi, cô vừa nhắc đến là Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy nghẹn họng rồi.

Trong họng như mắc xương!

“Quả nhiên Tống tiền bối bị nghẹn rồi, quá lãng phí, không bằng cho ta... Không đúng, ta là tâm ma, chưa chắc đã ăn được. Tống tiền bối có thể suy xét tặng cho A Thập Lục.” Vũ Nhu Tử da đen đề nghị.

Tống Thư Hàng bóp cổ họng, ngẩng đầu nhìn trời. Hắn đang nghĩ có nên móc quả trí tuệ ra hay không.

“Không sao, đừng lo.” Sở các chủ nghiêm túc an ủi Tống Thư Hàng: “Nếu trong quả này thật sự chứa đựng trí tuệ và tri thức thì không chừng Thư Hàng ngươi có thể tiêu hóa đấy.”

Trên mặt Tống Thư Hàng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Tính ra não mới là bộ phận dùng tri thức, ngươi có thể thử dùng bộ não tiêu hóa quả trí tuệ này.” Sở các chủ nghiêm túc đề nghị, cuối cùng cô lại bổ sung: “Trừ khi ngươi không có não.”

Tống Thư Hàng: “...”

Não nhà ai có thể tiêu hóa thức ăn trực tiếp chứ? Rõ ràng Sở tiền bối đang gián tiếp nói hắn không có đầu óc, ít nhiều gì hắn cũng là học sinh xuất sắc đấy nhé.

Trong cổ họng còn nghẹn quả trí tuệ, khó chịu quá.

Thôi, xem ra hắn không có phúc hưởng thụ bảo vật này, chỉ có thể móc nó ra thôi.

Tống Thư Hàng bóp cổ họng, vào thế sẵn sàng.

Nhưng đúng lúc này...

Quả trí tuệ kẹt trong cổ họng tự động tan ra, hóa thành từng dòng năng lượng dung nhập vào đầu của Tống Thư Hàng.

Theo năng lượng của quả trí tuệ dung nhập vào, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc trở nên cực kỳ minh mẫn, đồng thời còn có rất nhiều tri thức rót vào đầu hắn.

Trong những tri thức này có một số vốn đã tích trữ sẵn trong đầu Tống Thư Hàng, bây giờ theo năng lượng của quả trí tuệ dung nhập vào, hắn giống như đốn ngộ, lập tức hiểu ra những tri thức mà trước kia không hiểu này.

Còn có lượng lớn tri thức lý luận tu chân vốn có sẵn trong cơ thể bằng gỗ cũng rót vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Ngoài ra cơ thể bằng gỗ này vô cùng đặc biệt.

Trước khi nó mất đầu, chắc hẳn ít nhất cũng từ cảnh giới bát phẩm trở lên nên mới được Thiên Đế cất giữ lại. Lượng tri thức mà bản thân nó tích trữ cực kỳ phong phú.

Hơn nữa hình như cảm ứng được trạng thái hiện giờ của Tống Thư Hàng, tri thức truyền ra từ trong quả trí tuệ rất có tính thiết thực, đúng là phần Tống Thư Hàng còn thiếu.

Toàn bộ đều là tri thức có thể dùng để giải thích nội dung trong thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công, không hề có cái nào dư thừa. Lượng tri thức mà một quả trí tuệ có thể chứa đựng là có hạn, nó không thể lãng phí.

Quả nhiên sâu trong cơ thể bằng gỗ còn cất giữ một số tri thức đơn giản?

“Lát nữa không chừng có thể đâm tim Sở tiền bối, không ngờ ta thật sự có thể dùng não hấp thu quả trí tuệ.”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Tiếc là lượng tri thức mà quả trí tuệ có thể chứa đựng có hạn. Nếu không, không chừng có thể dồn tri thức vào nâng bản thân lên thẳng cấp bậc đại tiền bối có tri thức phong phú chân chính cũng nên?

“Tham lam quá rồi, như vậy không tốt.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Tham lam là bản tính của con người, có rồi sẽ còn muốn nhiều hơn.

Song xét về bản chất, tham lam tri thức là chuyện tốt.

Nhưng đôi khi vẫn phải kiềm chế lòng tham.

Suy cho cùng thông qua quả trí tuệ lấy được tri thức cũng không phải thủ đoạn đúng đắn. Tri thức do bản thân học tập chăm chỉ tích lũy được mới là tri thức chân chính, không thể phụ thuộc quá mức vào quả trí tuệ.

Nhưng thỉnh thoảng dùng nó để hỗ trợ cho việc học tập giống như mượn CPU lúc trước thì không sao.

Trong lúc suy nghĩ, toàn bộ năng lượng của cả quả trí tuệ đã bị Tống Thư Hàng hấp thu hết.

“Xong.” Tống Thư Hàng cười to.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu: “Xem ra quả trí tuệ này không cần tiêu hóa, bản thân nó có cấu tạo tương tự như thể năng lượng.”

“Nói vậy nghĩa là... ta cũng ăn được?” Hai mắt của Vũ Nhu Tử da đen sáng lên, cô lại nhìn về phía eo của Tống Thư Hàng.

A Thập Lục cũng vậy, ánh mắt cũng nhìn vào phần eo trên cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng.

Ở đó, chỗ quả trí tuệ bị hái mất lại có hai nụ hoa nhỏ bắt đầu mọc ra.

Tốc độ sinh trưởng rất chậm, không giống dị quả trên cành khác.

Xem ra hai nụ hoa này là quả trí tuệ.

Hái đi một quả lại có thể kết ra hai.

Vậy lần sau nếu hái đi hai quả thì có khi nào sẽ kết ra bốn không?

“Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng cười ha hả, chuẩn bị đâm tim Sở các chủ.

Sở các chủ: “Chuyện gì?”

“Không, không có gì. Ta chỉ muốn nói hình như lượng tri thức dự trữ của ta trở nên rất phong phú, không chừng có thể hiểu nội dung trong tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần

Công. Sở tiền bối, bạch long tỷ tỷ, chúng ta bàn về nội dung thiên tổng cương đi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Trong một thoáng hình như sợi tóc ngố Sở các chủ trên đầu không còn mềm mại nữa mà trở nên cứng rắn như lưỡi dao, có cảm giác cực kỳ sắc bén.

Tống Thư Hàng cảm thấy lạnh cả da đầu, lập tức sửa lời.

Phải công nhận chức năng của sợi tóc ngố Sở các chủ này rất tốt.

Đừng xem thường sợi tóc ngố này.

Đây chính là sợi tóc ngố Trường Sinh Giả, lúc cần thiết chỉ cần rót linh lực vào là có thể sắc bén như thần binh.

Sau này khi chiến đấu với kẻ địch, có lẽ hắn nên cân nhắc đến việc dùng thêm kỹ năng kiểu như “đầu búa va đập”, đặc biệt là kiểu công kích nhảy thẳng lên, thân thể bắn về phía kẻ địch như đạn đại bác.

Trước khi đỉnh đầu đụng trúng kẻ địch, hắn lại rót linh lực vào sợi tóc ngố Sở các chủ để nó trở nên sắc bén như kiếm.

Nhãi con, hãy xem sợi tóc ngố của ta đâm chết ngươi đây!

Sợi tóc ngố Trường Sinh Giả tự mang thuộc tính phá phòng, phòng ngự lục phẩm thất phẩm bình thường không chống đỡ nổi, chắc chắn mang đến hiệu quả cực tốt.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy sướng.

Lúc này, bạch long tỷ tỷ đột nhiên nhắc nhở: “Có người đến.”

Sau khi nhóm người Tống Thư Hàng tiến vào tiểu thế giới thủy tinh này hai ngày rưỡi, cuối cùng cũng có vị thí luyện giả đầu tiên tiến vào thành công.

Vậy nên đường hầm nhân viên do thần long tiền bối mở vẫn rất có giá trị.

Có thể tiết kiệm giúp Tống Thư Hàng một, hai ngày.

“Cuối cùng cũng có người đến.” Tống Thư Hàng phấn chấn hẳn lên.

Lát nữa chắc các thí luyện giả cũng phải tiến vào vòng ‘xếp thủy tinh’ nhỉ?

Sau khi ý thức của Tống Thư Hàng đi gặp “chủ nhân của căn phòng thủy tinh”, thủy tinh khắp nơi lại khôi phục nguyên trạng, biến thành đống thủy tinh lộn xộn, chờ vị thí luyện giả kế tiếp đến xếp chúng.

Mười vạn khối thủy tinh, muốn xếp chính xác phải mất rất nhiều thời gian đúng không?

Hắn, nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh có bí pháp gia truyền, có thể xếp mười vạn khối thủy tinh chính xác dễ như trở bàn tay.

Một lần chỉ thu phí một viên linh thạch cửu phẩm.

Vậy nên có muốn dùng dịch vụ chăm sóc của Bá Tống Huyền Thánh không nào?

Trong đầu Tống Thư Hàng còn nghĩ sẵn mấy câu nói bắt chước theo giọng điệu mua bán của đại lão cái gì cũng có thể bán.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn muốn ở lại chờ những thí luyện giả khác.

Trong tiếng va chạm lanh lảnh của cả đống thủy tinh, thí luyện giả mới xuất hiện.

Lại là người quen cũ.

Toàn thân Chuyển Bàn Đạo Nhân chấn động.

Người quen cũ càng tốt, giao dịch với người quen cũ sẽ dễ dàng hơn. Trên môi Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười tươi rói, chuẩn bị tiếp đón.

Đúng lúc này...

Quanh hắn và Tô Thị A Thập Lục bỗng xuất hiện một cái lồng hình cầu.

Lực lượng không gian phát động.

Bọn họ bị chuyển vào trong không gian đặc thù hình cầu, bị cách ly, treo lơ lửng trên không trung.

“Fuck, khó khăn lắm ta mới nghĩ ra được cách kiếm tiền.” Tống Thư Hàng đắng lòng thay cho chính mình.

Chương 2102: Gặp Lại Hệ Thống Học Bá

Chẳng lẽ số trời đã định ta không có tài làm ăn buôn bán ư?

Có phải ta xem nhẹ yếu tố nào rồi không?

Tống Thư Hàng vắt óc suy nghĩ điểm khác biệt giữa bản thân và đại lão cái gì cũng có thể bán đại lão.

Trong lúc Chuyển Bàn Đạo Nhân đang xếp mười vạn khối thủy tinh với thái độ nghiêm túc, hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

“Ta có linh cảm Thư Hàng ngươi sắp làm chuyện ngu ngốc.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói. Bởi vì sợi tóc ngố mọc ở trên đầu Tống Thư Hàng nên đôi khi có thể tiếp thu một chút sóng điện não của Tống Thư Hàng, từ đó đọc được một vài thông tin.

Sở các chủ vừa dứt lời, Tống Thư Hàng đã kéo một tấm chăn từ trong vòng tay pháp khí ra rồi quấn quanh người. Hàng nhái do Bạch tiền bối two chế ra? Tấm chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán, chế phẩm của chúa tể Cửu U, chất lượng đáng tin cậy.

Chăn rất lớn, đủ để Tống Thư Hàng bao bọc toàn bộ cơ thể bằng gỗ cực to, chỉ có mắt và sợi tóc ngố Sở các chủ lộ ra khỏi chăn.

Sở các chủ: “...”

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

“Tống tiền bối cũng thích loại chăn này giống bản thể của ta à?” Vũ Nhu Tử da đen lo lắng nói: “Thật ra ta cảm thấy bộ dạng quấn chăn trông hơi quê.”

Nhưng bản thể của cô lại cảm thấy bộ dạng quấn chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán rất chất, bản thể của cô còn mua tấm chăn cùng kiểu với chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán để tặng cho a cha.

Chỉ cần vừa nghĩ đến cảnh bản thể và a cha Linh Điệp cùng quấn chăn ngồi thành hàng, Vũ Nhu Tử da đen đã cảm thấy khí chất cực ngầu của a cha lập tức bị hủy hoại hoàn toàn.

Tống Thư Hàng thở dài nói: “Ở thời đại lòng người ấm lạnh vô chừng này, chỉ có tấm chăn trên người mới có thể mang đến chút ấm áp cho bản thân.”

“Ngu xuẩn.” Bạch long tỷ tỷ nhận xét thẳng.

“Ta đang bắt chước giọng điệu của đại lão cái gì cũng có thể bán, tất nhiên ta vẫn khác với ngài ấy.” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Lúc cần sự ấm áp, ta không cần dùng chăn.”

Sở các chủ: “Ngươi dựa vào tình yêu tìm kiếm sự ấm áp?”

“Không, chính ta có thể phát sáng tỏa nhiệt.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Vũ Nhu Tử da đen thở dài: “Tống tiền bối, ngươi hết thuốc chữa rồi.”

“Hoàn cảnh, phải xem hoàn cảnh. Mặc dù da mặt ta rất dày nhưng có mấy lời vẫn phải xem hoàn cảnh mới được.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ nói sang chuyện khác: “Thư Hàng, vậy ngươi quấn chăn lên người làm gì?”

“Thật ra ta muốn trở thành một thương nhân.” Tống Thư Hàng trả lời.

Nhưng tiếc là trước mắt xem ra dù đã quấn thêm tấm chăn do Bạch tiền bối two đặc chế, hắn cũng không thể chuyển chức.

“Thương nhân?” Vũ Nhu Tử da đen nhìn Tống Thư Hàng với vẻ tò mò.

Tống Thư Hàng thở dài: “Là đàn ông, không thể không có tiền.”

Tiền không phải vạn năng nhưng không có tiền là vạn vạn điều không thể.

Yêu cầu của Tống Thư Hàng không cao, hắn chỉ mong trong túi không trống trơn như bây giờ, ít nhất cũng có mấy viên linh thạch lẻ tẻ đủ tiêu dùng hằng ngày.

Ngoài ra lúc phát lì xì cho hậu bối, đệ tử vào đầu năm mới, hắn mong ít nhất bản thân cũng có thể lấy linh thạch ra để lì xì.

Yêu cầu của hắn nhỏ bé đến đáng thương, khiến người ta phải đau lòng.

"Ngươi định bán thứ gì?" Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

"Bán kỹ thuật." Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp: "Dưỡng Đao thuật của ta có thể xếp gọn mười vạn khối thủy tinh trong thời gian ngắn, các ngươi nói nếu ta ra giá mỗi lần một viên linh thạch cửu phẩm, Chuyển Bàn Đạo Nhân ở bên dưới có bằng lòng bỏ linh thạch ra mua không?"

"Nếu ngươi hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào Chuyển Bàn Đạo Nhân, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng quỷ dị, ta nghĩ Chuyển Bàn Đạo Nhân sẽ bỏ linh thạch ra mua đấy." Bạch long tỷ tỷ nói chậm rãi.

Với một tu sĩ có cảnh giới Tôn Giả thất phẩm như Chuyển Bàn Đạo Nhân, thủ đoạn pháp thuật vô cùng phong phú, đảm bảo vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Xếp mười vạn khối thủy tinh, chắc chắn hắn sẽ không dùng tay dời từng khối.

Thế nên trong tình huống bình thường, hắn sẽ không bỏ ra một viên linh thạch cửu phẩm để mua một lần xếp mười vạn thủy tinh.

Trừ khi Tống Thư Hàng dùng ánh sáng quỷ dị gây áp lực cho hắn, ép mua ép bán.

Trong lúc trên này nói chuyện, quả nhiên Chuyển Bàn Đạo Nhân ở bên dưới đã bắt đầu thi pháp.

Hắn giơ tay lên vỗ trán một phát, trên trán xuất hiện một phù văn chữ vương "Vương". Hắn vốn là hổ tu, phù văn này là pháp thuật do hắn kết hợp với thiên phú của bản thân tự nghĩ ra.

Sau khi xuất hiện, phù văn chữ vương không ngừng tách ra trong hư không.

Chỉ trong mấy hơi thở, nó đã tách ra được hơn mười nghìn phù văn chữ vương nhỏ.

"Đi!" Chuyển Bàn Đạo Nhân dùng tay điểm nhẹ, hơn mười nghìn phù văn chữ vương bay về phía mười vạn khối thủy tinh, bắt đầu chuyển dời.

Chỉ hơn mười lần chuyển dời, mười vạn khối thủy tinh đã được sắp xếp ngay ngắn.

Một vị Tôn Giả thất phẩm hàng xịn không bơm nước, dù ở đâu cũng có thể được mọi người gọi một tiếng “đại tiền bối”. Bọn họ ai cũng sở hữu tri thức pháp thuật phong phú với hàng trăm thủ đoạn pháp thuật.

“Nhìn thấy không?” Sở các chủ nói: “Đây chính là thủ đoạn mà Tôn Giả thất phẩm nên có đấy.”

“Dù gì ngươi cũng sắp trùng kích cảnh giới thất phẩm, ngưng tụ nguyên anh, đừng chỉ biết dựa vào Chưởng Tâm Lôi với Dẫn Lôi thuật để giữ thể diện như trước nữa.” Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh bình tĩnh khuyên răn.

Tống Thư Hàng lặng lẽ mở chăn ra, chôn luôn đầu vào trong. May mà mình chưa chào hàng với Chuyển Bàn Đạo Nhân, nếu không thì mất mặt chết.

Xin lỗi, ta đã làm mất thể diện của tất cả Chân Quân lục phẩm.

Ngoài ra chẳng bao lâu nữa, có lẽ ta sẽ còn làm mất thể diện của tất cả Tôn Giả thất phẩm.

Ong~~

Ở bên dưới, có tiếng cộng hưởng của thủy tinh vang lên.

Mười vạn khối thủy tinh được Chuyển Bàn Đạo Nhân xếp chính xác, bắt đầu cộng hưởng, tổ hợp thành phần căn bản của Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen, bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ lại xem bộ công pháp luyện thể nổi danh khắp chư thiên vạn giới.

“Chúng ta làm thế này có tính là trộm không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Cô đã xem nội dung của bộ Thánh Viên Long Lực Thần Công này hai lần, với trí nhớ của tu sĩ, nội dung công pháp tự nhiên đã khắc sâu trong đầu. Chỉ cần cô muốn, sau khi trở về cô có thể bắt đầu tu luyện bộ công pháp này.

Vũ Nhu Tử da đen cũng vậy, mặc dù là tâm ma nhưng cô có thể truyền nội dung công pháp cho bản thể để bản thể tu luyện.

Bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ lại càng khỏi phải nói. Với cảnh giới Trường Sinh Giả, sau khi nhìn qua một lần, chỉ cần hai người muốn tu luyện thì có thể tu luyện bộ công pháp này đến cảnh giới cực cao ngay lập tức.

“Chắc là không đâu, chúng ta tiến vào thí luyện thánh sơn Gars một cách quang minh chánh đại, lấy được Thánh Viên Long Lực Thần Công hoàn chỉnh cũng là một phần của quá trình thí luyện.” Tống Thư Hàng nói: “Sau khi trở về, A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều có thể thử tu luyện bộ công pháp này. Chỉ cần luyện đến nhập môn, lúc đó để ta xem thử có thể xin một con thánh viên từ chỗ Bạch tiền bối two hay không, để hai người hoàn thành việc tu luyện môn thần công này luôn.”

Như vậy có thể bỏ qua quá trình ngưng tụ con thánh viên đầu tiên đầy gian khổ.

Tống Thư Hàng vừa nói, ánh mắt vừa nhìn chăm chú vào mười vạn khối thủy tinh tỏa sáng lấp lánh bên dưới.

Hắn muốn xem thử bản thân có thể tiến vào tòa nhà thủy tinh kia lần nữa, gặp lại vị tiền bối cao to nọ hay không.

Theo tinh thần lực ngưng tụ, trong ý thức của hắn hiện ra một hình vẽ anh em hồ lô 3D.

“Ơ?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đây là hệ thống học bá do Bạch tiền bối cài lên người hắn lúc trước mà?

Vốn dĩ dán ở eo nhưng bây giờ thân thể hắn đã bị hủy, vậy mà hệ thống học bá vẫn còn ư?

Chương 2103: Thánh Viên Sinh Rồng

Vốn dĩ hệ thống tu luyện trong thân thể Tống Thư Hàng là do thánh huyết của Thánh Nhân Nho Gia bỏ túi mang theo.

Nhưng hệ thống học bá in trên thân thể cũ lại không được thánh huyết của Thánh Nhân mang đi.

Về mặt lý thuyết, đáng lẽ hệ thống học bá này đã hóa thành tro bụi theo thân thể cũ dưới sức mạnh của thiên phạt rồi mới phải. Nhưng đồ do Bạch tiền bối chế tạo quả nhiên vô cùng đặc biệt.

Nó không chỉ in trên eo đơn giản như vậy, cho dù thân thể hóa thành tro, nó vẫn tồn tại đi theo Tống Thư Hàng, không rời không bỏ.

“Nhưng ta không hề kích hoạt hệ thống học bá, tại sao nó lại đột nhiên xuất hiện thế này?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Trong lúc suy tư, hình vẽ anh em hồ lô 3D trong đầu hắn mở rộng ra.

Tống Thư Hàng bị đưa vào trong hệ thống học bá.

Lúc vừa bước vào, hắn đã biết tại sao hệ thống học bá lại đột nhiên xuất hiện, là do quả trí tuệ bảy màu kia.

Tại vị trí trung tâm trong không gian của hệ thống học bá, hư ảnh quả trí tuệ bảy màu đang chuyển động từng vòng, bay lơ lửng trong hư không.

Nó giống như một chiếc usb chứa đầy tư liệu học tập được kết nối với hệ thống học bá, làm phong phú kho tri thức và kho chủ đề của hệ thống học bá.

“Thì ra là vậy.”

Quả trí tuệ bảy màu đã kết hợp với những tri thức trong đầu Tống Thư Hàng, cũng trải qua sự chuyển hóa của cơ thể bằng gỗ, có thêm tri thức của chính cơ thể bằng gỗ.

Đồng thời nó còn kết hợp với sức mạnh thuộc về hệ thống học bá của Bạch tiền bối. Có lẽ đại khái là vì hệ thống học bá cũng nằm ở phần eo chăng?

Tri thức cơ bản của cơ thể bằng gỗ truyền đến từ trong quả trí tuệ được hệ thống sắp xếp phân chia, củng cố lại cho Tống Thư Hàng.

Những tri thức cao siêu trong đầu Tống Thư Hàng trải qua sự giải thích, chuyển hóa sơ bộ của cơ thể bằng gỗ, sau đó được hệ thống học bá truyền thụ thêm bước nữa.

Hệ thống học bá khởi động, chế độ học tập mở ra.

[Bắt đầu đưa tài liệu học tập bên ngoài vào sử dụng, tiến vào khóa học thứ nhất. Đào tạo học bá số một, hệ thống học bá hân hạnh phục vụ ngài.] Đây là tiếng do Bạch tiền bối tự lồng.

Nếu thất bại, hệ thống học bá rất nhân tính hóa, sẽ cung cấp dịch vụ trừng phạt theo khả năng chịu đựng của ký chủ.

…

Trong hiện thực, hai mắt Tống Thư Hàng trống rỗng, hắn lại rơi vào trạng thái thất thần.

“Ý thức của Thư Hàng lại bay đi đâu rồi.” Bạch long tỷ tỷ nói nhỏ.

Sở các chủ suy đoán: “Hay là ý thức của hắn lại tiến vào căn phòng thủy tinh kia rồi?”

“Cảm thấy không giống lắm, có thể là lĩnh ngộ được điều gì đó chăng?” Bạch long tỷ tỷ nói.

Vũ Nhu Tử da đen cũng đưa ra suy đoán: “Có khi nào Tống tiền bối bị lây bệnh ‘thất thần’ của Bạch tiền bối không? Gần đây số lần hắn tự dưng thất thần hơi nhiều.”

“Đừng lo, Thư Hàng không có năng lực ngã lún đất, dù có thất thần cũng không việc gì phải sợ.” Tô Thị A Thập Lục an ủi.

Thời gian Tống Thư Hàng thất thần kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Chuyển Bàn Đạo Nhân ở bên dưới cũng vào đúng trạng thái, hai mắt mơ màng, ý thức tiến vào thế giới căn phòng thủy tinh.

Thế giới lại khôi phục sự im lặng.

…

Tô Thị A Thập Lục nhàm chán không có gì làm bèn xem bản công pháp Thánh Viên Long Lực Thần Công trong hư không, nhưng do cô không bắt đầu tu luyện nên không thể tiến vào thế giới căn phòng thủy tinh.

Vũ Nhu Tử da đen tò mò quan sát trạng thái của Tống Thư Hàng, nhìn mãi không biết chán.

Thời gian trôi qua từng chút.

“Ơ? Mau nhìn này, Tống tiền bối có biến hóa.” Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên kêu lên.

Đầu của Tống Thư Hàng trên cơ thể bằng gỗ bay lên từ từ, trông cực kỳ kinh dị.

Trên đỉnh đầu của hắn, một đám hư ảnh thánh viên hiện ra.

Số lượng thánh viên lại tăng lên một ít, từ 108 tăng vọt lên 123 con. Đây là thu hoạch đạt được khi nghe vị lão giả kia giảng pháp lúc quan sát quá khứ, cộng với lợi ích trả về khi lượng tri thức của Tống Thư không ngừng được tăng cường, hiểu về Thánh Viên Long Lực Thần Công sâu hơn.

Do số lượng tăng vọt lên đến 123 con nên đại thánh viên còn chưa kịp xếp trận hình mới, cuối cùng đành phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất. Đại thánh viên lấy bản thân nó làm trung tâm, đám tiểu thánh viên thì xếp hai hàng ngang dọc, tạo thành đội ngũ hình chữ thập.

Sau khi miễn cưỡng xếp xong đội hình, đại thánh viên mở kinh văn Nho gia ra, chuẩn bị tụng niệm. Nhưng mới vừa mở miệng, dùng ngôn ngữ viễn cổ tụng chữ thứ nhất thì nó bỗng dưng đứng hình.

Chốc lát sau, đại thánh viên vung tay lên.

Một đám tiểu thánh viên xếp thành mấy vòng tròn vây quanh đại thánh viên, tạo thành một “chuồng vượn” bảo vệ sự riêng tư cho đại thánh viên.

Trong “chuồng vượn”, đại thánh viên cẩn thận cởi nho sam, vén vạt áo trước ngực lên.

“Nó không thấy che như vậy cũng vô ích sao?” Bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu lên nói.

Chuồng vượn có che thế nào thì ở vị trí của các cô vẫn có thể xem rõ quá trình. Chuồng vượn có che hay không cũng chẳng có tác dụng gì.

"Mặc kệ hữu dụng hay không, nói chung cứ phải làm theo quy trình, việc này liên quan đến mặt mũi mà." Sở các chủ đáp.

"Nghi thức rất quan trọng." Vũ Nhu Tử da đen nói.

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Trên không trung.

Đại thánh viên vén nho sam lên, cẩn thận nhìn vào trong.

Ngay sau đó nó nhắm mắt lại, quay ngoắt đầu đi, trên mặt lộ rõ vẻ thống khổ.

Vẻ mặt sống động cực kỳ truyền thần.

Đời này không còn gì lưu luyến, không dám nhìn thẳng, không dám tin, tuyệt vọng...

Vẻ mặt của nó không ngừng biến hóa, vặn vẹo, phối hợp với ngôn ngữ cơ thể khoa trương.

Kỹ năng diễn xuất cấp ảnh đế.

Thấy vậy, bạch long tỷ tỷ rất muốn vỗ tay khen nó.

"Vừa rồi nó nhìn thấy gì vậy?" Vũ Nhu Tử da đen lấy làm tì mò.

Đại thánh viên hít thở sâu, lại cẩn thận vén áo lên, mở mắt nhìn vào trong.

Một lát sau nó im lặng kéo nho sam lại, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Dường như đời vượn chỉ còn lại sự tăm tối.

Đại thánh viên càng đau khổ càng khiến Vũ Nhu Tử da đen ở bên dưới tò mò.

"Lẽ nào hình xăm lại biến hóa?" Sở các chủ suy đoán.

Cô nhớ lúc ở bí địa thí luyện chỗ thần long, thí luyện giả nào lấy được sự thừa nhận của thần long, trên người thánh viên đều có thêm một hình xăm rồng.

Đúng lúc này, trên người đại thánh viên đột nhiên truyền ra một tiếng rồng ngâm kéo dài.

"Xem ra cô đoán đúng rồi." Bạch long tỷ tỷ nói.

Một long ảnh trông sống động như thật chui ra từ trên người đại thánh viên, đầu rồng thò ra khỏi nho y.

Đại thánh viên cố sức đè nó vào lại nhưng long ảnh cực kỳ linh hoạt, đầu rồng lắc nhẹ tránh khỏi bàn tay của đại thánh viên, nó trượt nhẹ chui ra khỏi người đại thánh viên.

Thể tích của long ảnh mới ra đời không lớn, bằng như lúc còn là hình xăm. Nó bay lượn vòng quanh đại thánh viên hết vòng này đến vòng khác.

Đám tiểu thánh viên thấy vậy, tất cả cởi nho sam, cẩn thận liếc nhìn vào trong nho sam.

Giây tiếp theo, tất cả tiểu thánh viên đồng loạt quay đầu đi, mặt đầy vẻ thống khổ, chẳng tha thiết trần đời này nữa.

Chuẩn không cần chỉnh, hình xăm rồng trên người chúng cũng đang hóa thành hư ảnh muốn chui ra.

“Đây là dấu hiệu Thánh Viên Long Lực Thần Công bắt đầu biến hóa ư?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Thân hình mỹ nhân rắn công đức cũng chui ra khỏi người Tống Thư Hàng.

Cô nhìn đám thánh viên trên không trung sau đó lại cúi đầu nhìn ngực mình.

Quá lớn, ảnh hưởng tầm nhìn.

Hơn nữa trên người cô cũng không có long văn tương tự.

Tiếc ghê.

Chương 2104: Vật Trấn Áp

Bạch long tỷ tỷ thấy mỹ nhân rắn công đức hết nhìn ngực lại nhìn thánh viên trên bầu trời, vội nhắc nhở: “@#%× Tiên Tử đừng làm rộn.”

Cô sợ mỹ nhân rắn công đức học theo động tác của thánh viên sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

“Ơ? Nhìn kìa, Tống tiền bối bắt đầu tái sinh da thịt rồi.” Lúc này Vũ Nhu Tử da đen lại hô lên.

Chỉ thấy chỗ cổ dưới đầu của Tống Thư Hàng đang treo lơ lửng trên không trung bắt đầu quá trình tái sinh.

Hơn nữa tốc độ của quá trình này không chậm, gần như đang tái sinh với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Bạch long tỷ tỷ thở dài: “Cứ có cảm giác như đang xem phim kinh dị ấy.”

Đầu của Tống Thư Hàng bay lơ lửng trên không trung, tấm chăn cùng kiểu với chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán trùm trên đầu hắn, còn sợi tóc ngố linh hoạt thì đang xoay từng vòng.

Nếu cảnh này xuất hiện ở hiện thế, không biết sẽ dọa bao nhiêu người sợ chết khiếp nữa?

“Pặc~ Nói chung là hiệu quả của tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công còn tốt hơn ta tưởng.” Trong giọng điệu của Sở các chủ lộ rõ sự mừng rỡ.

Bây giờ cô và Tống Thư Hàng là người cùng cảnh ngộ. Cô ngâm trong ao dưới suối nguồn sự sống lâu như vậy, trước mắt chỉ mới tái sinh đến xương quai xanh.

Không biết thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công có hiệu quả đối với cô, giúp tốc độ tái sinh của cô tăng lên không?

Mặc dù trước kia cô chỉ ru rú trong nhà, có thể ở lì trong Bích Thủy các nghìn năm không ra khỏi cửa. Nhưng ở lì trong nhà và chỉ còn lại một cái đầu là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Cô hy vọng thân thể có thể tái sinh hoàn chỉnh, sau đó cô lại tìm một nơi yên tĩnh tiếp tục cuộc sống ở lì một chỗ.

“Cô hết hy vọng rồi, cô chỉ còn lại một cái đầu, định tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công kiểu gì?” Bạch long tỷ tỷ cười nói.

Sở các chủ mỉm cười đáp lại với vẻ cao thâm khó dò: “Bây giờ ta không chỉ có mỗi cái đầu đâu nhé. Hơn nữa nếu ta muốn tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công cũng không có gì khó. Mà bạch long tiên tử à, đúng là ta chỉ còn lại một cái đầu nhưng hình như trạng thái của cô còn tồi tệ hơn ta đấy. Trạng thái bây giờ của cô tương tự như @#%× Tiên Tử, thậm chí còn chưa tiến vào giai đoạn hồi sinh nữa.”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

“Chỉ cần ta có thể khôi phục thân thể trước, vậy là ta nhanh hơn cô một bước rồi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ đong đưa theo gió: “Pặc~”

“Chờ cô khôi phục thân thể được đã rồi hãy nói.” Bạch long tỷ tỷ nhếch môi: “Đến lúc đó cũng đừng xin ta hỗ trợ.”

Sở các chủ muốn tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, mà cô chính là tổ tiên kim long.

“Ơ? Tốc độ tái sinh thân thể của Thư Hàng giảm xuống rồi.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Mới đầu cổ của Tống Thư Hàng tái sinh rất nhanh, trong thời gian ngắn đã tái sinh đến bả vai. Nhưng vừa đến vị trí này, tốc độ tái sinh bỗng chậm lại.

Bạch long tỷ tỷ quay đầu nói: “Hay là hết năng lượng nên hắn cần nghỉ ngơi một lúc?”

“Cũng có thể là Thư Hàng vẫn đang lĩnh ngộ phần tiếp theo trong thiên tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công. Bộ tổng cương này cực kỳ thâm ảo phức tạp, cần lĩnh ngộ từng bước một.” Sở các chủ suy đoán.

“Vậy có cần đút chút đan dược cho Tống tiền bối không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Hai mắt của mỹ nhân rắn công đức sáng lên, hai tay nâng cằm Tống Thư Hàng, chủ động mở miệng hắn ra.

Tô Thị A Thập Lục lấy đan dược Tôn Giả thất phẩm mà Bạch tiền bối cho Thư Hàng trước đó ra, trút ra một viên cẩn thận bỏ vào miệng Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức nắm cằm Tống Thư Hàng, chủ động giúp hắn nhai.

“Thế này có nuốt xuống được không?” Vũ Nhu Tử da đen lo lắng hỏi.

“Lúc nãy hắn có thể hấp thu quả trí tuệ, chắc đan dược cũng được chứ nhỉ?” Bạch long tỷ tỷ nói.

Thật sự có tác dụng.

Sau khi Tống Thư Hàng dùng đan dược, tốc độ tái sinh thân thể tăng lên một chút.

…

Vũ Nhu Tử và A Thập Lục phối hợp với mỹ nhân rắn công đức đút đan dược.

Sợi tóc ngố Sở các chủ thì theo dõi trạng thái của Tống Thư Hàng, tránh cho Tống Thư Hàng bị đút no căng.

Đột nhiên sợi tóc ngố của Sở các chủ giống như ra đa, chuyển hướng tám giờ, run nhẹ: “Có thí luyện giả mới tiến vào.”

Bạch long tỷ tỷ nói: “Chắc các thí luyện giả không nhìn thấy nơi chúng ta đang ở đâu.”

Nơi các cô đang ở bây giờ là một tiểu không gian hình cầu, là tiểu thế giới không gian độc lập trong thế giới thủy tinh, thuộc loại giới trong giới.

Các cô có thể thấy thí luyện giả mới song góc nhìn của thí luyện giả lại không thể nhìn thấy các cô.

“Nhưng vẫn sẽ có chút khí tức lộ ra.” Sở các chủ nói. Chính cô đã dựa vào cách cảm ứng khí tức, phát hiện có thí luyện giả mới đến.

Hơn nữa trên người thí luyện giả mới đến cất giấu một loại sức mạnh khiến cô cảm thấy khó chịu nhưng lại rất thân thiết.

Vì vậy sợi tóc ngố Sở các chủ khẽ run lên.

Tấm chăn che phủ Tống Thư Hàng bị mở toang ra, bao bọc cả cơ thể bằng gỗ, Tô Thị A Thập Lục, bạch long tiên tử và Vũ Nhu

Tử da đen vào trong.

Khí tức của mọi người được tấm chăn này giấu đi.

Bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục phối hợp, đến gần Tống Thư Hàng.

“Có điều gì khác thường à?” Bạch long tỷ tỷ truyền âm hỏi.

“Ta cảm ứng được một loại sức mạnh rất khó chịu, chúng ta cứ trốn trước đã, im lặng theo dõi tình hình.” Sở các chủ đáp.

...

Trong thế giới thủy tinh.

Thí luyện giả mới xông vào là một hán tử gầy gò mặc giáp nhẹ màu bạc, vác trường thương.

Từ vẻ ngoài không nhìn ra đặc điểm chủng tộc của hắn.

Lúc hắn bước vào sân thí luyện, Chuyển Bàn Đạo Nhân còn ở trạng thái thất thần được sức mạnh không gian bao bọc, được đưa vào một không gian giới trong giới khác.

Hán tử gầy gò mặc giáp nhẹ liếc nhìn vị trí Chuyển Bàn Đạo Nhân vừa ở.

Dường như ánh mắt của hắn có thể nhìn xuyên qua ngăn cách không gian, thấy được Chuyển Bàn Đạo Nhân trong không gian giới trong giới.

“Hổ tu, hóa ra là hắn.” Hán tử gầy gò mặc giáp nhẹ lẩm bẩm.

Hắn lại quay đầu nhìn xung quanh, không hề phát hiện nhóm người Tống Thư Hàng đang được tấm chăn bao phủ.

“Tốt, thời cơ đến rồi.” Hán tử gầy gò mặc giáp nhẹ gật đầu.

Hắn giơ trường thương của bản thân lên, hít sâu một hơi.

Sau đó cánh tay hắn bóp nhẹ, trường thương vừa nhìn đã biết không phải vật phàm bị bóp gãy.

Trong cán thương có một chiếc nhẫn sứt mẻ màu đen, phát tán ra sương mù đen kịt.

Hán tử gầy gò mặc giáp nhẹ cầm lấy chiếc nhẫn, đeo nó vào ngón tay.

Trong hư không như có một giọng nói lẩm bẩm bên tai hắn.

Giọng nói kia chứa đầy sự cám dỗ, dường như nó có thể ban cho người ta tất cả, dụ dỗ người ta sa đọa.

Có vẻ hán tử gầy gò mặc giáp nhẹ đã bị cám dỗ, đôi mắt trở nên mơ màng.

“Cảnh giới, ta chỉ cần một thứ, đó chính là cảnh giới. Hãy giúp ta đột phá cảnh giới lục phẩm, kéo dài thọ nguyên đã cạn kiệt.” Hán tử lẩm bẩm.

Nhìn vừa giống đang cầu nguyện lại vừa giống như đang giao dịch với ác ma.

Giọng nói trầm thấp đầy cám dỗ trong hư không càng ngày càng mạnh.

Ngay lúc đám sương mù đen sắp cắn nuốt hán tử mặc giáp nhẹ, hán tử mặc giáp nhẹ đột nhiên cắn răng, tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống.

“Khà khà.” Hắn nhét chiếc nhẫn vào trong cán thương rồi phong ấn lại.

“Quả nhiên chỉ là cám dỗ cấp thấp như một chương trình chết, chỉ bằng vào thủ đoạn tầm thường này mà muốn cắn nuốt ta à?” Hắn lại vác trường thương, đi chầm chậm trong thế giới thủy tinh, vừa đi vừa tìm kiếm thứ gì đó.

...

Thú giới.

Trong một đầm lầy đầy quạ đen, có một tấm bia đá to do đá đen tạo thành dựng trong đó.

Chính là tấm bia đá bị Phi kiếm dùng một lần số lần theo dấu vết của Bạch tiền bối đâm trúng.

Sau khi nhận được tin [Bạch] [dời trận địa], nó đã chuyển từ trong di tích đến đầm lầy này.

“Tham lam là bản tính của sinh vật, chỉ cần lợi dụng sự tham lam là có thể đạt được mục đích dễ dàng.” Bia đá nói chậm rãi.

Thí luyện thánh sơn Gars là một phần khá quan trọng trong trong thí nghiệm của nó ở thú giới. Nhưng không biết trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars có vật gì đang trấn áp khiến nó phải bó tay.

Vì vậy nó bắt đầu dụ dỗ một số thú tu “thông minh” để bọn họ thăm dò thực hư về vật trấn áp, nhìn xem có cách nào phá hủy vật trấn áp này không.

Chương 2105: Bí Mật Của Thiên Đạo Tiền Nhiệm

Hiểu rõ bản tính tham lam của con người mới dễ lợi dụng con người hơn.

Loại người tự cho mình là thông minh mới là con cờ dễ bị lợi dụng nhất.

Tính đến thời điểm hiện tại, kế hoạch ở thú giới của bia lớn màu đen đang tiến hành rất thuận lợi. Ngoại trừ việc bị Bạch đâm một kiếm từ xa ra thì toàn bộ kế hoạch đều nằm trong sự khống chế của nó.

Lúc này từng đường hầm không gian đen ngòm hiện ra trong hư không. Năm bóng người toàn thân bọc trong sương đen tà năng Cửu U bước ra từ trong đường hầm không gian, đáp xuống phía trước bia đá đen.

Bọn họ đều là cao thủ bị tà năng Cửu U lây nhiễm trong thú giới, đọa lạc trở thành tà ma.

Tu vi của những thú tu đọa lạc vẫn chưa đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, bọn họ mượn sức mạnh của bia đá đen mới có thể sử dụng đường hầm không gian đen, tiến hành xuyên không gian.

“Đã phát tán tà khí xong chưa?” Bia đá đen hỏi.

Một thú tu có đặc trưng của thằn lằn gật đầu đáp: “Dựa theo kế hoạch, toàn bộ nhóm tà khí này đã được phát tán ra bắc hiên giới của thú giới. Nhưng hiện nay thú giới đã có phòng bị đối với tà khí, sau khi tà khí phát tán ra bị người gặp được, chẳng mấy chốc sẽ bị mang đi phong ấn. Bây giờ số người bị lây nhiễm càng ngày càng ít.”

“Không sao.” Bia đá đen bình tĩnh nói: “Bây giờ chúng ta chỉ cần phát tán tà khí là đủ rồi. Đến giai đoạn này, lây nhiễm càng nhiều sinh linh không còn là mục đích chủ yếu của ta nữa. Tất cả đều nằm trong tính toán của ta.”

“Bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Một thú tu khác mọc vảy màu đen hỏi.

“Tiếp theo phải kiên nhẫn chờ đợi.” Bia đá đen chậm rãi nói: “Trước khi tiến vào bước cuối cùng trong kế hoạch, ta phải loại bỏ một thứ phiền phức trong thánh sơn Gars ở thú giới. Con cờ thứ nhất của ta đã tiến vào bí địa thí luyện thánh sơn thành công.”

“Trong thánh sơn Gars có người bảo vệ cực mạnh, con cờ có thể thành công không?” Thú tu thần lẫn hỏi.

“Tác dụng của con cờ chỉ là để dò xét tin tức về vật trấn áp bên trong thánh sơn Gars, chỉ khi nào biết lai lịch của nó là gì, ta mới có thể lên kế hoạch phá hủy nó. Đương nhiên, nếu con cờ có thể mang vật trấn áp về hoặc phá hủy nó thì càng tốt.” Bia đá đen đáp.

“Cần bọn ta ra tay không?” Thú tu vảy đen hỏi.

Bia lớn suy xét thận trọng: “Không vội, mấy người bảo vệ thánh sơn không dễ đối phó, bây giờ chưa phải lúc đối đầu trực diện với bọn họ.”

“Vậy... sau khi phá hủy vật trấn áp, chúng ta phải làm gì?” Một thú tu gầy trơ xương dùng giọng khàn khàn hỏi.

“Đến lúc đó, toàn bộ thú giới sẽ nằm dưới sự khống chế của ta. Bí mật do Thiên Đạo tiền nhiệm cất giấu trong thú giới này sẽ trở thành vật sở hữu của ta.” Bia đá nói.

Thiên Đạo đời trước, cũng chính là Thiên Đạo đối ứng với chúa tể Bạch Cửu U, có thể nói là một tồn tại tùy hứng vô cùng.

Chỉ vì lý do không muốn tiếp tục làm nữa nên hắn đã vứt bỏ chức vị Thiên Đạo.

Nhưng từ đủ loại manh mối cho thấy hình như vị Thiên Đạo tùy hứng này phát hiện ra một số chuyện, hắn bố trí rất nhiều thứ lung ta lung tung.

Mà ở thú giới có một bí mật do Thiên Đạo tiền nhiệm để lại.

Bí mật này có liên quan đến “thời gian”.

Thậm chí rất có thể còn có thông tin liên quan đến “thoát thân”.

Sau khi không muốn làm Thiên Đạo nữa, Thiên Đạo tiền nhiệm tự từ chức. Những tồn tại đứng đầu chư thiên vạn giới đều suy đoán phải chăng Thiên Đạo tiền nhiệm đã tìm ra phương pháp thoát thân khỏi chức vị Thiên Đạo một cách thuận lợi?

Vậy nên ngoài thống trị thú giới, kế hoạch lớn của bia đá đen còn có một mục đích khác là đào ra bí mật do Thiên Đạo tiền nhiệm giấu ở nơi này.

****

Bí địa thí luyện, trong thế giới thủy tinh.

Hán tử gầy gò vác trường thương bước đi chậm rãi, kiểm tra từng tấc đất dưới chân.

Sức mạnh của chiếc nhẫn tà khí trong trường thương đang xuyên qua phong ấn, thì thầm bên tai hắn.

Nhưng loại thì thầm ở mức này chẳng gây ảnh hưởng gì đối với hắn.

Sau khi bị tà năng Cửu U trong tà khí lây nhiễm, thú tu sẽ đọa lạc trở thành tà ma, thành nô lệ của tà khí.

Nhưng người nào kiềm chế được bản thân, dựa vào ý chí mạnh mẽ cắt ngang quá trình lây nhiễm của tà khí giống như hắn thì có thể có thể đọc được một số tin tức từ trong bản nguyên của tà khí.

Trong mấy tháng gần đây, dựa vào tin tức lấy được nhờ cách phá giải ngược, hắn đã lấy được không ít lợi ích.

Lần này mục tiêu của hán tử gầy gò là một món thần binh trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars.

Đây là một món thần binh Kiếp Tiên, trước mắt là vật vô chủ.

Nó cũng không thuộc về thánh sơn Gars, không biết là ai đặt nó trong thánh sơn.

Về phần sau khi lấy thần binh này đi có thể gây ảnh hưởng gì đối với thánh sơn Gars hay không thì hắn không quan tâm, việc này có liên quan gì đến hắn đâu chứ?

Mặc dù hắn sống ở thú giới nhưng hắn lại không phải thú tu.

Sau khi lấy được thần binh, hắn sẽ rời khỏi thú giới.

Hán tử gầy gò mở rộng ý thức đến cực hạn, thâm nhập sâu xuống dưới lòng đất trong thế giới thủy tinh, tìm kiếm từng tấc một.

Số hắn rất may.

Sau hơn nửa tiếng tìm kiếm, hắn đã cảm ứng được khí tức của bảo vật!

“Tìm được rồi!” Hán tử gầy gò nhếch mép cười.

Hơn nữa trùng hợp là hình như bảo vật này đang ở trạng thái “phá đất chui lên”.

Xuyên qua ý thức rà quét có thể thấy được, vốn dĩ bảo vật này hẳn là bị chôn sâu dưới lòng đất thế giới thủy tinh nhưng hôm nay có thể là ngày nó xuất thế, bảo vật tự động chui lên trên qua một đoạn đường dài, để lại vết tích di chuyển thật dài ở phía sau.

Theo truyền thuyết, một khi bảo vật thần binh đạt đến cảnh giới bát cửu phẩm, có khả năng sinh ra linh tính.

Thiên tài địa bảo, người có duyên thì được.

Lẽ nào bảo vật này cảm ứng được duyên giữa nó và hắn nên vội vã chui từ dưới đất lên?

“Đây quả nhiên là cơ duyên của ta.” Hán tử gầy gò cười to, tâm trạng tốt vô cùng.

Hắn cầm lấy trường thương, đâm mạnh xuống đất.

Trường thương xoay tròn.

Ầm ầm!

Mặt đất bị đánh ra một hố, thông thẳng xuống chỗ bảo vật thần binh đang ở.

Hán tử gầy gò tung người nhảy vào xuống hố, kích động lao về phía bảo bối.

…

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đang đắm chìm trong trạng thái học tập đột nhiên trong lòng sinh ra cảm ứng.

Đầu hắn vẫn chưa tỉnh táo, còn đang từ từ tái sinh.

Nhưng dựa vào tâm linh cảm ứng của Tống Thư Hàng, cơ thể bằng gỗ bắt đầu thực hiện pháp ấn, thi triển ấn quyết khống chế pháp khí bia đá mà Bạch tiền bối two đã dạy.

Sau khi cơ thể bằng gỗ kết ấn thi pháp, pháp khí bia đá dưới lòng đất thế giới thủy tinh lại nhận được lời kêu gọi, nó chấn động cực mạnh, tiếp tục chui lên trên.

…

“Đây là… thần binh tự phát ra tiếng!” Hán tử gầy gò thấy thần binh phía dưới phát ra bảo quang, chủ động xông về phía hắn, trong lòng vui mừng không thôi.

Quả nhiên số trời đã định ta chính là chủ nhân của thần binh này.

Nó đang chủ động đến gần ta!

Nó là của ta!

“Đến đây nào, hãy cùng ta bước lên đỉnh thế giới nào.” Hán tử gầy gò giang hai cánh tay ra.

Chương 2106: Thế Giới Ngày Càng Tiến Bộ, Không Thăng Cấp Sẽ Bị Đào Thải

Hôm nay Ưng Đạt ta sẽ bước lên đỉnh cao mới trong cuộc đời!

Hán tử gầy gò giang rộng hai cánh tay, đồng thời lại mở tất cả phòng ngự trên người, cường hóa thể chất bản thân, kích hoạt Thánh Viên Long Lực Thần Công hộ thể.

Bảo bối chọn chủ, tự động "sa vào lòng" là chuyện đáng mừng. Nhưng đừng quên bảo bối này chính là thần binh Kiếp Tiên, dù đã chôn dưới lòng lâu năm, có lẽ phẩm chất đã giảm xuống song ít nhất cũng còn giữ lại được uy năng cỡ thần binh Huyền Thánh.

Thần binh cấp bậc như vậy xông đến, chắc chắn lực xung kích không nhỏ. Hắn cũng không thể vì không chuẩn bị phòng ngự đầy đủ, kết quả lại chết dưới cú va chạm khi thần binh chọn chủ được.

Hắn không muốn trở thành đầu đề trên nhật báo thú tu ngày mai.

Lên đầu đề là chuyện tốt nhưng cũng phải xem là dùng tư thế gì để lên.

Nếu tư thế chính xác sẽ làm vô số thú tu ngưỡng mộ, trở thành nhân vật tỏa sáng.

Nếu dùng sai tư thế, sẽ trở thành trò cười ở thú giới trong một quãng thời gian sau đó.

Hán tử gầy gò Ưng Đạt cũng có là người có kinh nghiệm.

Mặc dù chưa từng thấy thần binh Kiếp Tiên nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy mà chẳng phải sao?

Sau khi mở hết phòng ngự, thêm vào hộ thể, Ưng Đạt dốc hết sức nghênh đón bảo bối.

Ầm ầm~

Bảo bối phá đất chui lên gây ra động tĩnh cực lớn, mặt đất chấn động như muốn xoay mình.

Cũng may Ưng Đạt đã mở một đường hầm nhân tạo cho bảo bối, nó chỉ cần đi dọc theo đường hầm này chui thẳng lên trên là được, độ chấn động do hành động phá đất chui lên của nó được giảm đi đáng kể.

“Thấy rồi.” Khi khoảng cách ngày càng gần, Ưng Đạt thấy được hình dạng của bảo bối.

Đó là một tấm bia đá trông rất bình thường, đơn giản đầy khí thế, đúng kiểu Ưng Đạt thích.

Ầm!

Bia đá va vào Ưng Đạt.

Pháp thuật hộ thể trên người Ưng Đạt bị đụng nát, sau đó toàn bộ linh lực hộ thể và pháp khí hộ thể đều bị phá vỡ.

Nhờ có nhiều tầng giảm xóc như vậy, thân thể Ưng Đạt mới dán lên bia đá một cách thuận lợi. Tầng hộ thể Thánh Viên Long Lực Thần Công cuối cùng đã giúp hắn chống đỡ được.

“Ha ha ha, bé con mi đúng là nhiệt tình.” Ưng Đạt cười to, cả người nằm bò trên bia đá, sờ soạng tấm bia đá.

“Thần binh Kiếp Tiên, thần binh Kiếp Tiên hàng thật giá thật.” Ưng Đạt lập tức đưa ra phán đoán.

Bởi vì hắn đã từng thấy pháp khí Huyền Thánh một lần từ đằng xa, từng tiếp xúc với uy áp của pháp khí Huyền Thánh, vậy nên hắn phát hiện uy áp của pháp khí Huyền Thánh còn không bằng một phần vạn của tấm bia đá này!

Hắn hạnh phúc sờ đông sờ tây trên tấm bia đá.

Của ta, của ta, nó là của ta!

Hôm nay quả nhiên là ngày may mắn.

…

Hôm nay đúng thật là ngày may mắn của Ưng Đạt.

Sau khi bị pháp quyết do cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng thi triển lôi kéo, bia đá chỉ chui từ dưới đất lên với tốc độ và sức mạnh bình thường. Tốc độ bị lôi kéo cũng không tính là nhanh, không kích phát ra lực sát thương và uy năng của bia đá.

Nếu pháp khí bia đá do Bạch tiền bối two luyện chế trước khi thành đạo này đang ở trạng thái kích phát lực sát thương, cho dù chỉ đụng nhẹ cũng đủ khiến Ưng Đạt tan xương nát thịt.

Ầm ầm~

Sau khi bia đá đụng vào người Ưng Đạt, thế đến vẫn không giảm, vọt thẳng ra khỏi mặt đất.

“Được rồi được rồi, đừng làm nũng nữa, mau dừng lại nào.” Ưng Đạt đặt tay lên bia đá, rót một luồng linh lực thâm hậu vào.

Bất kể gặp chuyện gì hoặc thứ gì, cứ dùng tinh thần lực quét xem một lần + rót linh lực vào là chính xác, phương án này được dùng phổ biến khắp chư thiên vạn giới.

Nhưng khi Ưng Đạt rót linh lực vào bia đá, linh lực lại bị bắn ngược ra.

Tấm bia đá này... không tiếp nhận linh lực của hắn.

Ưng Đạt đần mặt ngơ ngác: “???”

Chuyện gì thế này?

Chẳng phải thần binh bia đá tự động chọn chủ, sa vào lòng hắn sao?

Tại sao lại không nhận linh lực của hắn?

Thậm chí tại sao hắn còn cảm giác được tấm bia đá này đang bị sức mạnh khác triệu hồi, không ngừng bay lên trên?

“Bị sức mạnh khác triệu hồi ư?”

“Chẳng lẽ... người nó chọn làm chủ không phải ta?”

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Ưng Đạt.

Nhưng nếu nó không nhận ta làm chủ, vậy ai đang triệu hoán nó?

Ngoài ta ra, ở đây còn có ai?

“Chuyển Bàn Đạo Nhân!” Ưng Đạt lập tức nhớ đến hổ tu Chuyển Bàn Đạo Nhân chợt lóe lên trước đó.

Hôm này trong thế giới thủy tinh này chỉ có hắn và Chuyển Bàn Đạo Nhân.

Nếu không phải hắn, vậy thì nhất định là Chuyển Bàn Đạo Nhân rồi.

“Không đúng không đúng, rõ ràng Chuyển Bàn Đạo Nhân đang ở trạng thái lĩnh ngộ thiên tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công, sao có thể ra tay triệu hoán tấm bia đá này được?” Ưng Đạt lại nhíu mày.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Chẳng lẽ còn có người khác đang nấp trong bóng tối muốn làm ngư ông đắc lợi?

“Dừng lại cho ta!” Ưng Đạt dùng hai tay đè trên bia đá, dồn sức trấn áp, muốn áp chế bia đá.

Bản thân hắn cũng biết làm như vậy là quá lỗ mãng nhưng lúc này sợi dây có tên khoa học là “lý trí” trong đầu hắn đang ở bờ vực đứt đoạn.

Cũng trong lúc này tiếng thì thầm trên chiếc nhẫn tà khí đột phá phong ấn của trường thương, không ngừng thì thầm bên tai hắn.

“Ngươi muốn sức mạnh không? Ngươi muốn thọ nguyên không? Ngươi muốn đột phá không? Hãy đeo ta lên, ngươi sẽ có được tất cả.” Trong tiếng thì thầm này chứa đầy sự cám dỗ tà ác.

Không ngờ giọng nói cám dỗ này còn thăng cấp.

Nó dựa vào câu trả lời của Ưng Đạt trước đó, bắt đầu dùng thọ nguyên làm điểm đột phá, cám dỗ điên cuồng.

“Cút, bản tọa còn lâu lắm mới chết già, thọ nguyên còn rất dài, không cần ngươi cho!” Ưng Đạt cắn răng trầm giọng quát.

Muốn đột phá là thật nhưng thọ nguyên sắp hết vốn chỉ là cái cớ hắn dùng để lừa tà khí này thôi.

Hư thực đan xen, thật giả lẫn lộn.

Nếu không, sao hắn thoát được sự cắn nuốt của tà khí, giữ được tỉnh táo chứ?

Tiếng thì thầm kia bỗng im lặng.

Một lát sau, giọng nói cám dỗ lại vang lên: “Vậy... điều ngươi muốn là em gái ngực bự ư?”

Giọng nói cám dỗ này quả thật đã thăng cấp.

Bây giờ nó có thể thống kê toàn bộ số liệu của những người bị tà năng Cửu U lây nhiễm, tạo thành một kho dữ liệu khổng lồ.

Từ đó cách dụ dỗ của nó không theo kịch bản cũ nữa mà trở nên biến hóa khôn lường.

Ví dụ như lúc đối mặt với Ưng Đạt, đầu tiên tà khí hỏi theo kịch bản cũ là “Có muốn lực lượng không?”.

Mà sau khi bị Ưng Đạt từ chối...

Tà khí lập tức điều động sử dụng dữ liệu trong kho dữ liệu khổng lồ, tìm ra “quá trình” tương tự từ trong kho dữ liệu rồi rút nó ra, thực hành bước dụ dỗ tiếp theo đối với Ưng Đạt.

Thế giới ngày càng tiến bộ, vạn vật ngày càng tiến bộ, không thăng cấp sẽ bị đào thải!

“Xem ra quả là ngươi muốn em gái ngực to, đeo nhẫn vào, ngươi sẽ có được em gái ngực to đẹp nhất tốt nhất thế gian.” Tiếng thì thầm trở nên có sức hút vô cùng.

Ưng Đạt: “...”

Ngươi xem ta là biến thái à?

Điều ta muốn là sức mạnh có thể trấn áp bia đá, điều ta muốn là lấy được bia đá này!

“Khoan đã... nếu đeo nhẫn lên, ta có thể ‘mượn’ sức mạnh siêu cường trong chiếc nhẫn để trấn áp bia đá. Chỉ cần ta nhanh tay trấn áp bia đá, nhanh tay tháo chiếc nhẫn xuống, lúc đó tà năng Cửu U không cách nào xâm chiếm ta. Đúng vậy, chỉ cần ta đủ nhanh, ý chí của ta hoàn toàn có thể chống đỡ được.”

Một ý tưởng hiện ra trong đầu Ưng Đạt.

Lúc hắn đang nghĩ như vậy, thân thể đã hành động.

Trường thương tách đôi, chiếc nhẫn bay ra, trôi lơ lửng bên cạnh Ưng Đạt.

Chương 2107: Hỏi Ngươi Có Sợ Không Hả?

Ưng Đạt đưa tay ra, trịnh trọng xỏ ngón tay vào trong chiếc nhẫn.

Ngay sau đó tà năng Cửu U trong chiếc nhẫn đã vào thế chờ hành động từ lâu lập tức tuôn ra ồ ạt, bám vào trên người hắn, cưỡng ép kích phát tiềm lực của hắn, đồng thời trao cho hắn sức mạnh vô song.

Chính là cảm giác này!

Tiếp theo chỉ cần ta kiên trì, áp chế... bia... đá...

Trong lúc đang suy tư, Ưng Đạt đột nhiên phát hiện tốc độ tư duy của bản thân trở nên chậm đi.

Một cơn buồn ngủ mãnh liệt kéo đến.

Lý trí mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo lại sụp đổ, không ngăn được thế công của tà năng Cửu U.

Sau hai hơi thở, ý thức của Ưng Đạt dần mơ hồ... Trong mông lung, dường như hắn thấy được có mấy viên kim loại đang quay quanh đầu hắn, còn phát ra âm thanh kỳ lạ.

Mấy viên kim loại này như có chức năng thôi miên, càng quay càng nhanh làm Ưng Đạt chóng mặt buồn nôn.

Cảm giác này là... cảm giác say xe.

Tiếp đó hắn đã mất ý thức.

Lượng tà năng Cửu U khổng lồ bọc kín thân thể Ưng Đạt.

Một ma ảnh chui ra từ trong cái bóng của hắn, giương nanh múa vuốt, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương.

Nó khống chế thân thể Ưng Đạt, sau đó đưa hai bàn tay ra chạm vào tấm bia đá một cách đầy tự tin, muốn làm bia đá dừng lại.

Ken két~

Sức mạnh của ma ảnh đối kháng với lực va đập của bia đá phát ra một loạt tiếng ma sát chói tai.

“A a a~” Ma ảnh hét lên thảm thiết, bàn tay của nó đặt trên bia đá đang không ngừng bị hòa tan, động tác của nó đã kích hoạt cơ chế phòng ngự của bia đá.

…

Trong tấm chăn to.

Sợi tóc ngố Sở các chủ lên tiếng: “Hóa ra là tà năng Cửu U, thảo nào làm ta cảm thấy vừa khó chịu lại vừa vừa thân thiết.”

Tà năng Cửu U là sức mạnh trái ngược với linh lực, lại tự mang giọng nói cám dỗ nên mới làm Sở các chủ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng hiện giờ Sở các chủ two đã chuyển hóa thành trạng thái tà ma Cửu U, vào cư trú trong thế giới Cửu U, thế nên Sở các chủ mới có cảm giác thân thiết với tà năng Cửu U.

“Có phải nó sắp đụng vào rồi không?” Tô Thị A Thập Lục nói nhỏ.

Vũ Nhu Tử da đen: “Nhưng nơi này là tiểu không gian độc lập, tấm bia đá kia có đi vào được không?”

“Có thể.” Bạch long tỷ tỷ khẳng định.

Đây là thần binh Kiếp Tiên, bản thân nó có thuộc tính phá vỡ không gian.

Ầm~~

Bạch long tỷ tỷ vừa dứt lời, tấm bia đá kia đã đụng vào trong tiểu không gian độc lập mà nhóm người Tống Thư Hàng đang ở.

Sợi tóc ngố Sở các chủ run lên, cuốn chăn mang tất cả mọi người lui về phía sau một đoạn, tránh va đập.

Rầm…

Bia đá cực lớn rơi vào trong tiểu không gian.

Ưng Đạt và ma ảnh trong cái bóng của hắn cũng bị mang vào theo.

Ma ảnh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía nhóm người Tống Thư Hàng, hai mắt đỏ bừng.

“Trận!” Lúc này bạch long tỷ tỷ giơ ngón tay lên, lắc nhẹ.

Một trận pháp cỡ lớn thành hình, trong nháy mắt bao trùm tiểu không gian độc lập.

Phong tỏa không gian, phong tỏa tin tức, phong tỏa khí tức.

Thế này thì dù là ma ảnh cũng không thể truyền tin tức trong tiểu không gian độc lập ra ngoài.

Một chữ thành trận, tu vi của bạch long tỷ tỷ lại khôi phục không ít.

“Rống~” Ma ảnh cong người nằm bò trên bia đá, nhìn nhóm người Tống Thư Hàng đầy cảnh giác, đồng thời phát ra tiếng gầm trầm thấp ra oai.

“Giết chết nó đi.” Sở các chủ nói.

“Ai lên? Cô ra tay hay là ta?” Bạch long tỷ tỷ hỏi ngược lại.

“Để ta!” Lúc này, tiếng của Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu nhìn ra sau: “Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi... ơ?”

Sau lưng cô, Tống Thư Hàng vốn đang trầm mê học tập không kiềm chế đã tỉnh lại bởi sự cộng hưởng của bia đá.

Vừa mở mắt, hắn đã thấy ma ảnh kia.

Mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra...

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn lập tức đưa ra hành động chính xác.

Ngay khi phát hiện thân phận của ma ảnh là thể lây nhiễm tà ma Cửu U, hắn nhanh tay lấy ra một tấm mặt nạ dán lên mặt. Đây là mặt nạ dịch dung của Ngân Quái Thiên Tôn.

Khi hắn ngẩng đầu lên, mặt hắn đã biến thành mặt của một đại nhân vật trong chư thiên vạn giới. Đó là nam tử sống trong sách giáo khoa của Ma môn cổ xưa, một đời Ma Đế tận tụy - Trường Sinh Giả Hà Chỉ Ma Đế.

Chính vì thấy khuôn mặt của Hà Chỉ Ma Đế nên A Thập Lục mới sững sờ.

...

Lúc này, thân xác của Tống Thư Hàng đã tái tạo được hơn nửa cơ ngực.

Cơ thể bằng gỗ bước lên trước một bước, đỡ lấy Tống Thư Hàng, đặt hắn lên trên bả vai.

“Hơi cấn.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: "..."

Bạch long tỷ tỷ: "..."

"Nhìn bộ dạng bây giờ của Tống tiền bối giống như lúc dùng phần mềm PS chỉnh hình kéo thân thể lên, vô tình kéo ra hai cái vai vậy." Vũ Nhu Tử da đen nhận xét.

"Đừng để ý đến ngoại hình bây giờ của ta." Tống Thư Hàng xua tay sau đó lại nói: "Bạch long tỷ tỷ, A Thập Lục, hai người xem thử ý thức có thể tiến vào hệ thống Tu Chân, quay lại cảnh ta sắp diễn được không."

"Ngươi muốn làm gì?" Bạch long tỷ tỷ hỏi.

"Đến lúc đó thì gửi lên vòng bạn bè giúp ta." Dứt lời, Tống Thư Hàng bước mấy bước đến trước mặt ma ảnh.

Dường như cảm ứng được Tống Thư Hàng là đầu sỏ sau màn triệu hoán bia đá, ma ảnh nhìn về phía hắn gầm gừ liên tục, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

"Lần này ta lĩnh ngộ được một tuyệt kỹ, vừa lúc dùng ngươi luyện tay luôn vậy." Tống Thư Hàng nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi: "Là võ học trong thiên tổng cương truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công à?"

"Ừ, cũng hơi liên quan đến Thánh Viên Long Lực Thần Công." Tống Thư Hàng trả lời.

Nói xong, hắn vận chuyển ba đại công pháp luyện thể.

Cương Thủ biến dị phủ một tầng màu đen nhánh như kim loại lên đầu hắn, Thánh Viên Long Lực Thần Công và Nho Gia Kim Cương Thân cường hóa độ cứng cho đầu hắn.

Đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh nói: "Chiêu này có tên là..."

Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ ở phía sau đang thử chức năng của hệ thống chat Tu Chân, thử quay video lại.

Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân là một diễn viên trời sinh, lúc đối diện với ống kính thì hắn nhập vai cực nhanh.

Tiếc là ma ảnh ở phía đối diện không phối hợp.

Tống Thư Hàng còn chưa nói lời thoại xong, ma ảnh kia đột nhiên nhào tới. Tà năng Cửu U đậm đặc đến mức hóa lỏng xô về phía Tống Thư Hàng giống như sóng biển đen kịt.

Vai phụ kiểu này, sau khi diễn xong cảnh quay đừng mong lĩnh được cơm hộp.

Tống Thư Hàng thở dài, giơ tay lên lấy đầu xuống. Tay phải trên cơ thể bằng gỗ vận hết sức, đập đầu về phía ma ảnh.

Sở các chủ: "..."

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Tô Thị A Thập Lục: "..."

Vũ Nhu Tử da đen giơ tay phải lên che trán, không nỡ nhìn thẳng.

Bởi vì khoảng cách giữa hai bên rất ngắn nên chỉ trong nháy mắt, đầu của Tống Thư Hàng đã gặp ma ảnh.

"Rống~~" Ma ảnh mang theo sóng lớn tà năng Cửu U lao về phía Tống Thư Hàng.

"Chết đi!" Tống Thư Hàng hét lên đầy giận dữ.

Trong nháy mắt hắn rót lượng lớn linh lực vào trong sợi tóc ngố Sở các chủ. Sợi tóc ngố Sở các chủ trở nên thẳng tắp, thậm chí ngay cả phần giấu đi cũng bị kéo ra.

Tóc Trường Sinh Giả dài ba mét, có sợ hay không?

Sở các chủ: "!!!"

Chương 2108: Được Chết Dưới Sợi Tóc Ngố Trường Sinh Giả Là Vinh Hạnh Của Ngươi

Tư thế thi triển kỹ năng mới của Tống Thư Hàng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Sở các chủ.

Cô đã đánh giá thấp năng lực tự tìm đường chết của Tống Thư Hàng. Bây giờ trong lúc chiến đấu, tên này lại còn biết dùng đầu công kích?

Vì bất ngờ nên nhất thời cô không phản ứng kịp.

Ngay sau đó, sợi tóc ngố Sở các chủ dài ba mét giống như lưỡi dao sắc bén, vô tình đâm vào trong cơ thể ma ảnh. Hơn nữa loại thủ đoạn công kích này giống như dao bấm tự động hèn hạ, lúc thân đao sắp đụng trúng người kẻ địch, lưỡi đao mới đột nhiên bắn ra làm kẻ địch hết đường né tránh.

Mỗi giọt máu hay sợi tóc dài của Trường Sinh Giả đều có uy năng chém biển đốt sông.

Mà mái tóc của Sở các chủ cũng rất nổi tiếng trong giới Trường Sinh Giả, bởi vì mái tóc dài chính là thủ đoạn công kích của cô, tạo ra lực sát thương đáng sợ.

“Hừ, hãy ăn sợi tóc ngố của ta!” Tống Thư Hàng vừa công kích vừa lồng tiếng cho bản thân.

Đầu hắn lăn cực nhanh trong hư không, nhảy điệu lắc đầu.

Tống Thư Hàng chưa từng học điệu lắc đầu chân chính nhưng hắn biết một bí quyết.

Nếu không biết nhảy điệu lắc đầu, vậy chỉ cần dùng đầu viết chữ trong hư không là được. Lấy đầu làm bút, viết kiểu chữ phức tạp.

Viết rồi lại viết, thế là ra điệu lắc đầu, đơn giản vậy thôi.

Sau khi hắn viết xong mấy chữ phức tạp, ma ảnh trong hư không đã bị cắt nát, bị xoắn ra bả. Dưới khí tức Trường Sinh Giả của Sở các chủ, ma ảnh tà năng Cửu U bị diệt triệt để.

Đây chính là uy năng của mái tóc dài Trường Sinh Giả. Sau khi dùng một lần, sẽ làm người ta muốn ngừng mà không được. Biết rõ là đâm đầu vào chỗ chết nhưng lại không cưỡng nổi, lần sau vẫn quyết tâm muốn dùng nó.

Đầu Tống Thư Hàng dừng lại cực ngầu.

Hắn hất tóc, sợi tóc ngố của Sở các chủ mất đi linh lực duy trì, bắt đầu rũ xuống, bị hắn hất ra sau đầu: “Được chết dưới sợi tóc ngố Trường Sinh Giả là vinh hạnh của ngươi.”

Đang dùng mặt của người khác nên hắn mới tự tin vậy đấy.

Tống Thư Hàng cố ý nói bằng giọng trầm ổn. Hắn không bắt chước giọng của Hà Chỉ Ma Đế được nên đành đè thấp giọng xuống. Dù sao chỉ cần không để người khác nhận ra là giọng của hắn là được.

“Ta sắp nhìn không nổi nữa rồi.” Vũ Nhu Tử da đen dùng hai tay che mặt lại.

“Ta cảm thấy được đấy chứ.” Bạch long tỷ tỷ nói với giọng điệu trầm ổn: “Mặc dù nhìn chiêu này rất vô lý nhưng thật ra nó cực kỳ thực dụng. Đầu tiên, khi người khác cho rằng đây là công kích đầu búa thì sợi tóc ngố mà nó ẩn giấu mới là bản thể của công kích. Hơn nữa chỉ có sử dụng như vậy mới tính là tận dụng triệt để sợi tóc ngố vô dụng này.”

Lúc nói đến đây, bạch long tỷ tỷ lại ngập ngừng.

Bởi vì cô thật sự không chém ios nổi nữa.

Phải vắt nát óc suy nghĩ từ mới, tranh thủ chém thêm mấy câu.

Không có tiếng khen của bạch long tỷ tỷ, bầu không khí bỗng trở nên lặng ngắt.

Tống Thư Hàng vẫn giữ tư thế hất tóc.

Hắn biết, tiếp theo... phải chấp nhận nhân quả đến từ Sở các chủ.

Vũ Nhu Tử từng nói mọi người đều là người trưởng thành, bản thân đã làm ra nhân thì phải có giác ngộ nuốt quả vào.

Tống Thư Hàng cũng không thiếu loại giác ngộ này... với tiền đề là phải khống chế tốt mức độ tự tìm đường chết.

“Ha ha ha ha.” Sợi tóc ngố Sở các chủ bật cười: “Được chết dưới sợi tóc ngố Trường Sinh Giả là vinh hạnh của ngươi, câu này ta thích.”

Ơ? Sở các chủ thế mà không tức giận, hơn nữa còn rất vừa ý ư?

Tống Thư Hàng yên tâm hẳn: “Ha ha, Sở tiền bối ngài cũng cảm thấy vậy sao? Ta nghĩ rất lâu mới ra được câu thoại này, đọc ra thấy feel bất ngờ.”

“Ừ, chi bằng... ngươi cũng vinh hạnh một lần đi.” Sở các chủ bình tĩnh nói.

“Ể?” Tống Thư Hàng hét lên thảm thiết: “Khoan đã Sở tiền bối... A a a a~”

Sợi tóc ngố Sở các chủ quấn lấy cổ hắn rồi siết chặt.

Uy lực của tóc Trường Sinh Giả, dù chỉ có một sợi cũng đủ cắt núi chém biển!

Ngay lúc bị siết cổ, dường như Tống Thư Hàng thấy được ông nội đã cưỡi hạc về tây đang mỉm cười với hắn.

Sắp chết, sắp chết, sắp chết rồi!

“Có quay lại đoạn này không?” Bạch long tỷ tỷ ở một bên tận chức tận trách hỏi.

Cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

Cắt bỏ, cắt bỏ đoạn này!

Bây giờ hắn hối hận vô cùng.

Hắn hối hận sao bản thân lại tái tạo cổ ra sớm như vậy làm gì?

Nếu bây giờ cổ hắn vẫn chưa mọc ra lại, phương thức siết cổ của Sở các chủ sẽ không uy hiếp được hắn!

“Có muốn trăn trối gì không?” Tiếng của Sở các chủ vang lên bên tai hắn.

Có... Ta còn muốn sống thêm năm trăm năm.

Tất nhiên, câu này Tống Thư Hàng chỉ dám nghĩ trong đầu, tuyệt đối không nói ra. Hắn cũng không muốn tìm đường chết lần nữa, chẳng may Sở các chủ tức giận, siết chết hắn thật thì biết làm sao?

Cơ hội hồi sinh quý giá, không thể dùng cho loại chuyện ngu xuẩn như tự tìm đường chết được.

“Không muốn trăn trối gì đúng không?” Sợi tóc của Sở các chủ bắt đầu siết chặt.

Lần này nhất định phải cho Tống Thư Hàng một bài học nhớ đời, ít nhất phải để hắn nếm thử mùi vị nghẹt thở.

“Khụ khụ.” Tống Thư Hàng mở miệng nói một cách khó khăn: “Sở tiền bối, không biết... bây giờ ngài vui hơn chút nào chưa?”

“Gì?” Sở các chủ nghi hoặc hỏi lại.

“Sau khi tiến vào thánh sơn Gars, Sở tiền bối ngài cứ có vẻ suy sụp tinh thần nên ta muốn làm ngài vui vẻ một chút.” Tống Thư Hàng giải thích: “Bây giờ xem ra ngài phấn chấn hơn nhiều rồi.”

“Ta? Suy sụp tinh thần?” Sợi tóc ngố Sở các chủ sững sở.

Chuyện khi nào? Ta suy sụp tinh thần khi nào sao ta không biết?

Nhưng...

Vì muốn giúp cô phấn chấn tinh thần nên Tống Thư Hàng mới sử dụng sợi tóc ngố của cô đâm ma ảnh kia, vì muốn tạo ra cảnh trước mắt, vì muốn giúp cô thay đổi tâm trạng ư?

Có lúc thích đi tìm đường chết nhưng có lúc lại đột nhiên chu đáo làm người ta muốn khóc.

Thậm chí ngươi không cách nào biết được hắn chỉ đang tìm đường chết như bình thường hay đang dùng cách tìm đường chết để che giấu sự quan tâm chu đáo của hắn.

Kiểu tính cách này...

Sợi tóc ngố Sở các chủ đang siết cổ Tống Thư Hàng dần buông lỏng.

Trong lòng hơi cảm động.

Bởi vì bất giác cô lại nhớ đến một tên cũng họ Tống, cũng rất thích tìm đường chết.

Cảm giác được sợi tóc ngố trên cổ buông lỏng, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

[CMN, ta thông minh quá đi mất, không ngờ lại nghĩ ra được cách cứu mạng như vậy.] Sâu trong lòng Tống Thư Hàng tự tặng một like cho chính mình.

Ngoài ra vì phòng ngừa bị các tiền bối đọc được suy nghĩ thật trong lòng thông qua thuộc tính "nghĩ gì cũng viết lên mặt" của bản thân, Tống Thư Hàng cố gắng giữ vẻ mặt đau đớn.

Vẻ mặt nghiêm túc hay không cảm xúc đều không hợp với hắn.

Chỉ có vẻ mặt đau đớn mới thích hợp với ngụy trang của hắn nhất.

Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt trầm tư, không nói lời nào.

Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt.

Mặc dù cô không có đọc mặt thuật nhưng cô biết chắc Tống tiền bối đang nói bậy.

"Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục chỉ vào tấm bia đá kia: "Tấm bia đá này nên xử lý thế nào?"

"Trước hết cứ thu hồi nó đi." Tống Thư Hàng vừa xoa cổ vừa trả lời.

Trong thời gian ngắn hắn không muốn nếm cảm giác nghẹt thở sắp chết như vừa rồi lần thứ hai, hắn cần thời gian thích ứng.

Tống Thư Hàng đến gần bia đá.

Mái tóc dài của hắn hóa thành bàn tay, dựa theo pháp quyết Bạch tiền bối two truyền thụ, chuẩn bị thu hồi bia đá.

Nhưng khi bàn tay tóc của hắn chạm vào bia đá, muốn thu nó vào trong cơ thể giống như thu pháp bảo bình thường thì bia đá lại bắt đầu kháng cự.

Nó từ chối tiến vào thân thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi kinh ngạc.

Một lát sau, hắn quay đầu nhìn cơ thể bằng gỗ.

Từ đầu đến cuối mặc dù hắn là ngươi sử dụng pháp quyết nhưng người thực hiện pháp ấn vẫn là cơ thể bằng gỗ.

Chương 2109: Ngươi Là Đao! Ngươi Chính Là Đao!

Nói vậy lẽ nào... phải do cơ thể bằng gỗ thu hồi bia đá?

Nhưng cơ thể bằng gỗ chỉ là thân thể tạm thời của hắn, nếu để nó thu bia đá thì ai biết có sinh ra biến cố gì không?

"Dùng pháp khí càn khôn thu hồi nó thử xem được không?" Tô Thị A Thập Lục đề nghị.

"Để ta làm thử." Tống Thư Hàng lấy vòng tay pháp khí ra, đưa về phía bia đá rồi lắc nhẹ.

Bia đá chỉ khẽ động chứ không bị thu vào trong pháp khí càn khôn.

Thu hồi thất bại.

"Không được." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó khống chế cơ thể bằng gỗ thi triển pháp quyết.

Thôi thì tạm thời cứ để cơ thể bằng gỗ thu hồi tấm bia đá này, sau đó lại cất cơ thể bằng gỗ vào trong túi thu nhỏ một tấc vậy.

Túi thu nhỏ một tấc có thể chứa Thông Nương, chắc cũng có thể chứa cơ thể bằng gỗ.

Cơ thể bằng gỗ thực hiện pháp ấn, đánh một ấn quyết về phía bia đá.

"Ong~" Bia đá khẽ chấn động, sau đó cũng từ chối tiến vào trong cơ thể bằng gỗ.

Ngược lại cơ thể bằng gỗ lại bị bia đá phản đòn, suýt bị hút dính vào trên thân bia đá.

Tống Thư Hàng vội cho cơ thể bằng gỗ dừng thi pháp.

Ngay cả cơ thể bằng gỗ cũng không được ư?

Chẳng lẽ pháp quyết Bạch tiền bối two dạy cho hắn bị sai?

Có nên liên lạc với Bạch tiền bối two, xem thử là sai ở điểm nào không?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, bia đá vốn nằm ngang trên đất lại đứng dậy, ném bay Ưng Đạt hôn mê đang nằm trên người nó.

Sau đó phù văn trên bia đá lần lượt sáng lên, thân bia đá chấn động không ngừng.

“Nó đang nhảy điệu lắc đầu à?” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Tống Thư Hàng suy đoán: “Thoạt nhìn hình như nó muốn giao tiếp với chúng ta. Có ai biết nó muốn nói gì không?”

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cũng lắc.

Bia đá không có mặt, hơn nữa nó không phải Tống Thư Hàng, không thể đọc được ý nó muốn biểu đạt thông qua đọc mặt.

“Nếu bây giờ Xích Tiêu kiếm tiền bối vẫn còn ở đây thì tốt rồi.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối là khí linh của pháp khí.

Đều là pháp khí, không chừng nó có thể giao tiếp với tấm bia đá này cũng nên?

Mỹ nhân rắn công đức nghe thấy ba tiếng “Xích Tiêu kiếm”, hai mắt bỗng sáng lên. Cô có để lại ấn ký trên thân Xích Tiêu kiếm tâm ma.

Nếu phối hợp với công pháp Thần Binh Kỳ Giám của Tống Thư Hàng, có thể định vị tọa độ của nó. Từ đó tiến thêm một bước, định vị được tọa độ của Bạch tiền bối.

Bia đá vẫn đang chấn động, nhấp nháy không ngừng.

Nó đang cố gắng biểu đạt ý nghĩ của bản thân.

Tiếc là... không thể giao tiếp.

“Có thể sử dụng độc tâm thuật đối với nó không?” Tống Thư Hàng nhìn bạch long tỷ tỷ.

“Độc tâm thuật của ta còn chưa tu luyện đến trình độ có thể sử dụng đối với pháp khí.” Bạch long tỷ tỷ trợn mắt, tiếc là bây giờ cô vẫn giữ dáng vẻ của Tô Thị A Thập Lục. Nếu không, cô vừa trợn mắt, cả người từ trên xuống dưới đều trắng toát.

“Nếu cách này cũng không được, vậy ta phải ra tay thôi.” Mái tóc dài của Tống Thư Hàng tung bay, cực kỳ có khí thế.

Vũ Nhu Tử da đen: “Bí pháp giám định?”

Tô Thị A Thập Lục: “Dưỡng Đao thuật?”

“Sai!” Tống Thư Hàng tạo ra hai bàn tay tóc: “Con nít mới chọn một trong hai, thân là người trưởng thành, ta chọn cả hai!”

“Người trưởng thành?” Lúc nghe được từ này, bạch long tỷ tỷ có cảm giác rất vi diệu.

Cuối cùng mỹ nhân rắn công đức cũng tìm được cơ hội lên tiếng, vội vàng giải thích nghi hoặc cho bạch long tỷ tỷ: “Tại hạ là Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn. Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi đến đánh ta đi?”

Đúng, chính là cảm giác vi diệu này.

Pặc~ Vù~

Hai bàn tay tóc của Tống Thư Hàng vỗ lên bia đá cùng lúc.

Cái giá phải trả khi thi triển bí pháp giám định hiện ra.

Một vết máu nhỏ xuất hiện trên mặt Tống Thư Hàng. Gần đây lúc sử dụng bí pháp giám định, cái giá phải trả đều rất thấp. Chút đau đớn cỏn con này, Tống Thư Hàng không hề cảm giác được.

Điều này làm hắn rất không thích ứng.

[Bia đá kỳ lạ: Pháp khí do A Bạch luyện chế trước khi thành đạo, bị phượng hoàng ở thú giới mượn đi, đặt trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars.]

Đây đều là những thông tin Bạch tiền bối two từng nói với Tống Thư Hàng nên cái giá giám định mới thấp như vậy.

Ngoài những điều này, bí pháp giám định không lấy được thông tin gì khác.

Lúc Dưỡng Đao thuật ở bên kia vỗ vào bia đá, mặt ngoài bia đá chỉ hơi lóe sáng, hiệu quả cũng không tốt lắm.

“Thất bại?” Vũ Nhu Tử da đen nhìn bia đá đầy kinh ngạc.

“Ngay cả loại tà pháp như Dưỡng Đao thuật cũng không hiệu quả ư?” Bạch long tỷ tỷ cũng tò mò nhìn sang, trường hợp này thật hiếm thấy.

Tống Thư Hàng trầm tư giây lát, sau đó nói: “Có lẽ là do tình yêu của ta không đủ.”

Lúc dựng dục bảy phôi thai nguyên anh trong cơ thể, hắn đã hiểu Dưỡng Đao thuật sâu thêm một tầng.

Dưỡng Đao thuật bình thường và Dưỡng Đao thuật chứa đựng tình yêu, hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Bàn tay tóc lại chạm vào bia đá, hắn nói: “Thật ra ta hy vọng có thể mượn hiệu quả của Dưỡng Đao thuật để ta và bia đá đạt đến cảnh giới nhân đao hợp nhất. Từ đó cảm nhận được phần nào tâm tư và ý nghĩ mà nó muốn biểu đạt.”

Người đao hợp nhất cũng giống như đao ý, là kỹ xảo mà đao tu hạng nhất chân chính phải nắm giữ.

“Nhưng nó là bia đá.” Sở các chủ nhắc nhở.

Thế nên đừng ảo tưởng nữa.

Nó không phải đao.

“Trong lòng có đao, trong tay sẽ có đao. Chỉ cần trong lòng ta thừa nhận, như vậy vạn vật trong tay ta đều là đao.” Tống Thư Hàng đáp.

Lúc đầu khi lấy được Dưỡng Đao thuật, hắn còn học tập tri thức lý luận đao pháp Tam Thiên Đao Kinh thông qua nhập mộng.

Hắn không rành những cơ sở tri thức lý luận tu chân khác nhưng lại khá giỏi về mảng tri thức đao đạo, học sinh học lệch đều như vậy.

Chỉ cần trong lòng ta có đao, bất kể cành cây hay ngọn cỏ, tất cả đều là đao trong tay ta!

Ngay cả tấm bia đá này... cũng là đao!

Tống Thư Hàng lại thi triển Dưỡng Đao thuật lên bia đá, đồng thời trong miệng lẩm bẩm: “Ngươi là đao, ngươi chính là đao!”

Bia đá không ngừng chấn động.

Sở các chủ: “...”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Tẩy não thôi miên?

Tà thuật + thôi miên, đây đúng là một tổ hợp tệ hại đến cực điểm.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái nhập định minh tưởng.

“Lẽ nào nhân đao hợp nhất thật ư?” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Nhân bia hợp nhất?” Sở các chủ đính chính.

Vũ Nhu Tử da đen suy đoán: “Hoặc là lại tiến vào trạng thái học tập rồi. Lúc đầu Tống tiền bối vốn đang ở trạng thái học tập, chỉ là bị bia đá ảnh hưởng mới ra khỏi trạng thái học tập.”

Mấy người xếp thành vòng tròn, vây xem Tống Thư Hàng và bia đá.

Một lúc lâu sau...

Tống Thư Hàng vẫn không có động tĩnh gì.

“Cứ nhìn chằm chằm thế này cũng chán nhỉ?” Sở các chủ nói.

“Ừ, thế nên vừa rồi nhân lúc rảnh rỗi, ta đã đăng một tin lên nhóm chat Tu Chân với tiêu đề [Hừ, hãy ăn sợi tóc ngố của ta!]. Tiếc là không có chức năng @, nếu không ta nhất định phải @ cô.” Bạch long tỷ tỷ thong dong đáp.

Sở các chủ: “!!!”

Cô lập tức tiến vào nhóm chat Tu Chân.

Chương 2110: Mộc Lan Dệt Bên Cửa

Lại có một tin mới lặng lẽ hiện ra trong nhóm chat Tu Chân sau tin của Hà Chỉ Ma Đế.

Tin thứ hai được đăng trong nhóm chat Tu Chân này cũng khiến tất cả mọi người chú ý đến giống như tin thứ nhất của Hà Chỉ Ma Đế.

Thứ gì mới mẻ cũng luôn thu hút được sự chú ý của mọi người trong thời gian ngắn.

Tiêu đề: [Hừ, hãy ăn sợi tóc ngố của ta!]

Người đăng là tổ tiên kim long bạch long tiên tử.

Nhìn cái tên này, hình như lại là một vị đại lão tuyệt thế?

[Bạn tốt đáng tin] Bắc Hà Tán Nhân: “Lần này lão phu thắng!”

Ngai vàng thuộc về hắn, thánh online vĩnh viễn. Bây giờ vừa phải canh nhóm Cửu Châu số 1 lại phải canh nhóm Tu Chân, khá là bận rộn.

[Người đàn ông có sở thích cầu nguyện] Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Nếu ta nhớ không lầm thì tổ tiên kim long chính là vị kia trong truyền thuyết long tộc, chủ động triệu hoán Giao Bá tiền bối.”

Fuck hậu bối, biệt danh quái quỷ gì thế này? Gần đây Tống Thư Hàng tiểu hữu ngứa da quá thể.

Vốn dĩ Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhận thỉnh cầu của một vị trưởng bối. Vì nhân quả trong Thực Tiên yến ở Trường Sinh Kiếm Tông, vị trưởng bối kia muốn thông qua hắn tặng cho Thư Hàng tiểu hữu một nhóm bảo vật.

Mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ biết trước mắt Tống Thư Hàng rất thiếu linh thạch, vậy nên đang suy nghĩ có nên tặng một đống lớn linh thạch cho Tống Thư Hàng hay không. Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên vẫn nên quy ra thành bảo vật thích hợp thì thực tế hơn.

Dù sao Thư Hàng tiểu hữu cũng không giữ được linh thạch, nếu đổi thành bảo vật, nói không chừng có thể ở trong tay hắn lâu một chút.

[Danh sách đen] Hoàng Sơn Tôn Giả: “Tín hiệu chỗ ta không tốt lắm, lần này là video à? Ta tải cả buổi vẫn chưa mở ra, video nói về cái gì vậy?”

[Giấy chứng nhận bạn tốt] Tuyết Lang Động Chủ: “Bên ta tải được rồi, đúng là video... có điều không quen chủ nhân của video. Nhưng sợi tóc ngố của vị đạo hữu này thật đáng gờm.”

[Hung thần xa lộ] Đông Phương Lục: “Hà... Hà Chỉ Ma Đế?”

[Danh sách đen] Hà Chỉ Ma Đế: “ĐM!”

Fuck bá chủ địa ngục, tại sao hắn lại xuất hiện trong video này?

Nhân vật chính trong video chính là hắn.

Hay nói đúng hơn là hắn chỉ còn lại bả vai + đầu.

Hơn nữa hắn đang dùng một loại phương thức công kích hết sức đáng xấu hổ công kích một ma ảnh rác rưởi do tà năng Cửu U hình thành. Loại ma ảnh hạ đẳng này, hắn chỉ cần thổi một hơi cũng có thể diệt cả một quân đoàn, ok?

Cần gì phải ném đầu, dùng sợi tóc ngố đâm người chứ?

“Hóa ra đây chính là Hà Chỉ Ma Đế đấy à?” [Bảy long châu] Thần long tiền bối kinh ngạc nói: “Trước kia chỉ nghe danh, lần này mới được thấy tận mặt hắn. Sợi tóc ngố của Hà Chỉ đạo hữu thật lợi hại!”

“Ta không có, không phải ta, không được nói bậy, ta không có sợi tóc ngố!” Hà Chỉ Ma Đế tức đến mức bị nội thương, nhưng vì giữ uy nghiêm của Ma Đế, hắn không thể hiện thân.

Hắn biết lúc này hắn đang trong trường hợp giống như bị đất vàng rơi vào đáy quần, không giải thích rõ được... Vậy nên còn không bằng giữ bình tĩnh, không lên tiếng.

Lại nói hắn không quen biết, cũng chưa từng gặp mặt tổ tiên kim long, tại sao vị tổ tiên kim long này lại vu khống cho hắn như vậy?

Còn một việc làm hắn rất để ý.

Chức năng của kim đan mã QR vẫn còn.

Đây không phải chuyện gì tốt.

[Tần thủ (1)] Sở các chủ: “Hà Chỉ đạo hữu, có tức không?”

“Ngây thơ, loại khiêu khích tầm thường này sao có thể làm lung lay ý chí của ta được chứ?” Hà Chỉ Ma Đế lại im lặng trả lời.

Hắn cũng chưa từng nghe đến vị Sở các chủ này.

“Nếu tức giận, chúng ta liên thủ giết chết tổ tiên kim long đi.” [Tần thủ] Sở các chủ nói.

Hà Chỉ Ma Đế: “...”

Luôn có điêu dân muốn hại bản đế!

...

Trong không gian giới trong giới ở thế giới thủy tinh.

Sợi tóc ngố Sở Các chủ lại quấn lấy cổ Tống Thư Hàng. Hôm nay nếu Tống Thư Hàng không sửa lại biệt danh [Tần thủ], hắn đừng hòng sống sót rời đi!

Nhưng...

Thấy Tống Thư Hàng còn đang trong trạng thái minh tưởng, cô đành phải thu hồi sợi tóc ngố.

Không thể quấy nhiễu tu sĩ đang ở trạng thái tu luyện minh tưởng, đây là thường thức.

Vậy nên chờ Tống Thư Hàng lui khỏi trạng thái minh tưởng, cô lại siết chết hắn.

“Xem bộ dạng của hắn, hình như tiến vào trạng thái nhân đao hợp nhất thật rồi thì phải?” Bạch long tỷ tỷ nói chậm rãi.

Bởi vì bia đá bên dưới đang chấn động cùng tần số với nhịp thở của Tống Thư Hàng.

Hiển nhiên hai bên đã bắt được sóng của nhau.

“Có thể xem tấm bia đá này thành đao thật ư?” Vũ Nhu Tử da đen hiếu kỳ nói.

Bạch long tỷ tỷ: “Thiên phú đao pháp của Thư Hàng đúng là vô lý bất chấp.”

Chỉ cần trong lòng cho rằng bia đá là đao, không ngờ có thể tiến vào trạng thái nhân đao hợp nhất thật.

“Nếu đang ở trạng thái nhân đao hợp nhất, vậy chắc Thư Hàng hiểu được ý của bia đá nhỉ?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Lúc này, trong thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng.

Chân ngã của hắn đang ôm một tấm bia đá lớn. Nếu là nhân đao hợp nhất bình thường, đao sẽ xuất hiện trên đầu gối chân ngã.

Nhưng bia đá quá lớn, thể tích phản chiếu vào thế giới tinh thần cũng lớn như thế.

Tống Thư Hàng đành phải ôm nó, giao tiếp với nó.

Nhưng trước mắt, quá trình giao tiếp không thuận lợi lắm.

Tống Thư Hàng: “Ngươi có chuyện gì đó muốn truyền đạt cho ta đúng không?”

Bia đá: “Vịt con vịt con... Cạp cạp.”

Tống Thư Hàng: “???”

Bia đá: “Mèo con mèo con... Meo meo.”

Tống Thư Hàng: “Đừng quậy, thời gian của trạng thái người đao hợp nhất có hạn, đây lại là lần đầu tiên ta và ngươi tiến vào trạng thái này, đừng lãng phí thời gian nữa!”

Bia đá: “Gà con gà con?”

“Phần sau... không thể đọc tiếp.” Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên bia đá.

Bia đá: “Gà con gà con... chiếp...”

“Than thở lại thở than
Mộc Lan dệt bên cửa.
Không nghe tiếng thoi đưa
Chỉ nghe cô than thở (2).” Tống Thư Hàng vội nói tiếp.

Bia đá: “...”

Một lúc lâu sau.

Bia đá: “Ta chỉ là đang... cài đặt ngôn ngữ... của ngươi để tiện... giao tiếp với ngươi.”

“Cài đặt ngôn ngữ?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

“Hệ thống... học bá, ta chỉ... lợi dụng một chút. Nó và ta... có cùng nguồn gốc.” Bia đá nói rất chậm.

Bia đá là kiệt tác do Bạch tiền bối two chế tạo trước khi thành đạo, cũng chính là tác phẩm của vị Bạch Thiên Đạo nọ.

Mà hệ thống học bá lại là tác phẩm của Bạch tiền bối.

Vậy là vừa rồi nó đang học ngôn ngữ ư?

“Gần đây ta đang trấn áp một vật nên chưa thể rời khỏi nơi này.” Bia đá càng nói càng lưu loát.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi: “Trấn áp thứ gì? Quái vật ư?”

Nếu là quái vật, có mạnh hay không?

“Là vật do chủ nhân của ta để lại.” Bia đá trả lời.

Tống Thư Hàng: “Không đúng, Bạch tiền bối two còn nhờ ta mang ngươi về mà, trừ khi…”

Trừ khi vật được để lại đây là vật do Bạch Thiên Đạo tiền bối để lại sau khi Bạch thành đạo, cũng chính là sau khi Bạch tiền bối two sinh ra ở Cửu U?

Thế nên Bạch tiền bối two mới không biết nơi này trấn áp bảo vật?

Mấy manh mối trong đầu Tống Thư Hàng xâu chuỗi lại với nhau.

Phượng hoàng mượn bia đá của Bạch tiền bối, đặt nó trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars.

Tiếp đó sau khi Bạch Thiên Đạo thành đạo lại đến đây thả đồ?

Bạch tiền bối hiện thế từng nói có thể “cố hương của ngài ấy” ở gần thánh sơn Gars.

Sau khi tiến vào thánh sơn, Bạch tiền bối và Xích Tiêu kiếm tiền bối lại tiến vào map ẩn.

Hắn, Tống *bậc thầy trinh thám* Thư Hàng đã phát hiện ra chân tướng.

Chú thích:

(1) Tần thủ: Con cồ cộ, loài bọ to giống ve sầu, thân đen bóng có một khoanh vàng. Vì trán nó rộng mà vuông nên trán đẹp được gọi là “tần thủ”.

(2) Bốn câu đầu trong bài Mộc Lan thi (bản dịch của Nam Trân).

Chương 2111: Tri m Quý Tri m, Hận Gặp Nhau Quá Muộn

Tống Thư Hàng suy đoán, dưới tác dụng của vận khí nghịch thiên, Bạch tiền bối hiện thế đã tiến vào map ẩn, nơi đó hẳn là tiểu thế giới bí cảnh do Bạch Thiên Đạo năm đó để lại.

Cũng chính là vật mà bia đá đang trấn áp.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng nhớ trước kia lúc Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối trao đổi tin tức với nhau có nhắc đến một chuyện. Hình như Bạch Thiên Đạo năm đó từng nói muốn để lại một muội muội cho Bạch tiền bối two.

“Vậy nên chân tướng chính là Bạch tiền bối đi vào, Bạch muội muội đi ra.” Tống Thư Hàng lanh trí nói.

Bia đá: “Gì cơ?”

“Không có gì, đùa thôi, thuận miệng nói đại ấy mà.” Khát vọng cầu sinh của Tống Thư Hàng đột nhiên bùng nổ, hắn cố ép suy đoán đang rục rịch trong đầu xuống, ghim chết nó sâu trong tâm hồn.

Có một số ý nghĩ có thể giấu trong lòng trộm vui một mình nhưng tuyệt đối không thể nói ra chia sẻ với người khác.

Nếu không sẽ chết chắc.

Bia đá: “...”

“Vậy là do trên người còn gánh nhiệm vụ trấn áp nên ngươi không thể rời khỏi nơi này đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn hỏi cho có để xác định lại câu trả lời của bia đá thôi, lúc về cũng dễ ăn nói với Bạch tiền bối two.

Bia đá trả lời: “Đúng vậy, khi nào nhiệm vụ chưa kết thúc thì ta không thể theo ngươi trở về được.”

“Vậy lát nữa ta thi pháp nhét ngươi xuống lòng đất lại, sau đó ta sẽ kể lại tình huống của ngươi cho Bạch two tiền bối biết.” Tống Thư Hàng đáp.

“Bạch thỏ? Bạch thỏ là ai?” Bia đá ngây ra.

“Không phải, ngươi nghe lầm rồi, ta không nói bạch thỏ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Ta nói là Bạch Cửu U tiền bối, Bạch chúa tể.”

“À, là Bạch đen.” Bia đá nói.

Tống Thư Hàng: “Gì?”

“Không có gì, không có gì! Ta nói lắp, không đúng, là ngươi nghe lầm.” Bia đá cũng nghiêm túc nói: “ Đúng, là ngươi nghe lầm.”

Tống Thư Hàng ôm bia đá, nhìn nó chầm chầm.

Mặc dù bia đá không có mắt nhưng hình như nó cũng đang nhìn chăm chú vào Tống Thư Hàng.

Một lát sau.

Đột nhiên cả hai cùng bật cười sảng khoái.

Bạch thỏ hay Bạch đen gì cũng như nhau, đều là những biệt danh dở hơi, không thể gọi trước mặt Bạch Cửu U tiền bối.

Sau khi “nhìn nhau cười”, Tống Thư Hàng và bia đá càng có tiếng nói chung, dường như thời gian duy trì trạng thái nhân đao hợp nhất lại lâu hơn một chút.

Cả hai đều cảm thấy rất hợp ý nhau.

“Chờ ta hoàn thành sứ mệnh, có rảnh chúng ta hợp tác với nhau.” Bia đá nói.

“Đang có ý này.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Sau này lúc ta đánh với đủ kiểu đại lão, hy vọng có thể mang ngươi theo. Ta cảm thấy chúng ta rất hợp nhau.”

“Đánh đại lão ư? Đúng là chuyện xưa làm người ta hoài niệm. Năm đó chủ nhân của ta cũng mang ta đi chinh chiến khắp nơi, trung bình cứ cách hai mươi năm sẽ khiêu chiến ít nhất một đại lão. Năm đó ta cũng có danh tiếng khá vang dội trong chư thiên vạn giới.” Bia đá hoài niệm.

Con người sống lâu sẽ thích hoài niệm quá khứ, pháp khí cũng không ngoại lệ.

Sau khi hoài niệm quá khứ xong, bia đá lại hỏi: “Ngươi cũng thích đánh đại lão à? Đánh được nhiều chưa?”

“Bình thường, thật ra cũng chẳng được mấy người.” Tống Thư

Hàng xua tay nói: “Hơn nữa thật ra ta cũng không thích đánh đại lão lắm nhưng đôi khi không hiểu sao lại đánh nhau. Có lúc vốn không phải lỗi của ta, ta chỉ ngồi trong nhà, tội lại từ trên trời rơi xuống.”

Mặc dù lúc đánh đại lão rất kích thích.

“Nói vậy ngươi có vấn đề về thể chất rồi.” Bia đá nói với giọng điệu từng trải: “Mà này, trung bình mấy chục năm ngươi đánh đại lão một lần?”

Mấy chục niên đánh một lần ư?

Hỏi vậy là làm khó Tống Thư Hàng rồi.

“Nếu tính trung bình, một... một năm?” Tống Thư Hàng hơi chột dạ trả lời.

Ngay cả Bạch Thiên Đạo năm đó cũng phải hai mươi mấy năm mới khiêu chiến một kẻ địch cấp đại lão. Trường hợp của hắn hơi bất thường.

“Một năm đánh một lần? Tần suất này của ngươi cao quá rồi đấy.” Bia đá phát ra tiếng chép miệng.

Sau đó nó quan sát Tống Thư Hàng.

Cảnh giới hiện giờ của Tống Thư Hàng đang ở giai đoạn lục tấn thất.

Thì ra là vậy.

Cảnh giới lục phẩm, vậy chắc đại lão mà tiểu tử này đối đầu là Tôn Giả thất phẩm hoặc Huyền Thánh bát phẩm?

Nếu thế thì có tần suất này cũng có thể hiểu được.

“Ta hiểu đại khai rồi nhưng không sao, theo tu vi tăng lên, sau này kẻ địch ngươi có thể đánh sẽ nhiều hơn, mạnh hơn. Đến lúc đó, ta và ngươi người bia hợp nhất, trước hết càn quét các vị đại lão ngươi muốn đánh, sau đó ta lại dẫn ngươi đi đánh đại lão chân chính, những tồn tại thuộc cấp bậc hàng đầu chư thiên vạn giới.” Bia đá nói đầy tự tin.

Tống Thư Hàng: “...”

Đại lão mạnh hơn ư?

Hắn bất giác nhớ đến danh sách đen của bản thân.

Hà Chỉ Ma Đế, Bất Diệt Chi Chủ.

Còn có Thiên Đế miễn cưỡng xem như trung lập.

Lại thêm đại lão quả cầu béo, đại lão hành tinh mọc mắt tạm thời chưa thêm vào danh sách đen.

Đại lão mạnh hơn những vị nằm trong danh sách trên...

Là Thiên... Thiên Đạo sao?

“Được, vậy thì hứa thế nhé.” Tống Thư Hàng tỏ thái độ kiên quyết.

Sau này nếu có một ngày, một tiểu tu sĩ như hắn cũng có cơ hội đánh Thiên Đạo, hắn nhất định phải mang bia đá theo.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Ta có linh cảm trong vòng một năm nhiệm vụ của ta sẽ kết thúc, đến lúc đó chúng ta cùng xông pha giang hồ.” Bia đá nói đầy khí phách.

Theo Tống Thư Hàng và bia đá càng trò chuyện càng hợp ý, cảm tình giữa hai người tăng vọt.

Trạng thái nhân đao hợp nhất càng ngày càng củng cố, thời gian duy trì cũng không ngừng tăng lên.

“Vậy hẹn một năm sau gặp lại ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

“Thật sư rất muốn trò chuyện với ngươi lâu hơn nhưng tiếc là ta có nhiệm vụ trên người.” Bia đá thở dài.

Cái gọi là tri kỷ chính là cảm giác này, càng trò chuyện càng thích thú, hận không thể nói thâu đêm suốt sáng.

“Để ta tiễn bia đá đạo hữu trở về.” Tống Thư Hàng nhiệt tình nói.

Bia đá: “Tiễn người nghìn dặm rồi cũng phải từ biệt, xin Tống tiểu hữu dừng bước, tự ta đi là được rồi.”

Sau đó trạng thái nhân đao hợp nhất biến mất.

Ý thức của Tống Thư Hàng và bia đá cùng trở về.

“Ong~” Bia đá phát ra tiếng chấn động khe khẽ.

Đầu của Tống Thư Hàng bay lên, bàn tay tóc bày ra tư thế hành lễ “ôm quyền đưa tiễn”.

Soạt~

Bia đá tự động bay lên, phá vỡ không gian giới trong giới lần nữa, trở lại thế giới thủy tinh.

Ngay sau đó nó lại bay về phía hố sâu nọ để trở về lòng đất.

"A! Quên hỏi nó có phải Bạch tiền bối đã tiến vào trong bí cảnh nó trấn áp hay không rồi." Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Hắn vội đưa tay ra, chuẩn bị gọi bia đá lại.

Vèo~

Đúng lúc này lại có một vật lướt qua hắn, vọt về phía.

Là cơ thể bằng gỗ!

Lúc này dường như cơ thể bằng gỗ bị sức mạnh nào đó "kéo" đi.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Hắn vội vươn cánh tay tóc ra, bắt lấy bàn tay của cơ thể bằng gỗ.

Có thể bằng gỗ lại chụp ngược về phía Tống Thư Hàng.

Trên cơ thể bằng gỗ tràn ra một lực hút cực mạnh.

Tống Thư Hàng và nó bị kéo ra khỏi giới trong giới, rơi xuống cái hố mà bia đá vừa chui vào ở phía dưới.

Cơ thể bằng gỗ bị bia đá hút đi!

Tống Thư Hàng: "..."

Bia đá đạo hữu chơi xấu, trước khi rời đi còn muốn tiện tay kéo cơ thể bằng gỗ của hắn theo à?

Chương 2112: Xin Đừng Thêm Lại

Giữa người và người tri âm quý tri âm, hận gặp nhau quá muộn.

Đây là một loại duyên phận.

Trong cuộc đời rồi sẽ gặp đủ mọi kiểu người, hoặc lướt qua vai nhau, hoặc quay đầu nhìn nhau, hoặc trở thành bạn nhưng không thân.

Mà trong vô số cuộc gặp gỡ ấy, hai người có thể trở thành tri âm, có chung đề tài chung hứng thú chung sở thích nói mãi không hết, đây là chuyện hiếm thấy biết nhường nào?

Nhưng mà...

“Hành động trục lợi triệt để thế này thật quá đáng, Tống mỗ ta không hề làm loại chuyện này!” Tống Thư Hàng bắt lấy cơ thể bằng gỗ, vừa bị kéo đi theo vừa thầm phê bình.

Vậy nên sao ta lại trở thành bạn tri âm với bia đá đạo hữu nhỉ?

Sao người... pháp khí có thể trở thành bạn tri âm với ta lại là kiểu “người” tiện tay dắt trộm dê, trục lợi vô độ như vậy được chứ?

Chẳng lẽ ta bắt sai đài?

Không, không đúng.

Tống Thư Hàng cảm ứng kỹ lại, đột nhiên phát hiện không phải bia đá đang kéo cơ thể bằng gỗ mà là cơ thể bằng gỗ đang liên hệ chặt chẽ với bia đá!

Không ngờ bên ta mới là bên chủ động?

Suýt nữa trách oan bia đá đạo hữu rồi.

“Cơ thể bằng gỗ đang làm gì thế không biết?” Tống Thư Hàng lập tức hạ lệnh cho cơ thể bằng gỗ, để nó cắt đứt liên hệ với bia đá.

Cơ thể bằng gỗ tức tốc thi triển pháp quyết nhưng vô dụng.

Giữa nó và bia đá cứ như có lực hút không cách nào chặt đứt đang hấp dẫn lẫn nhau.

“Là do pháp quyết trước đó.” Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tống Thư Hàng lộ ra vẻ mặt đầy nghi hoặc: “???”

“Trước đó lúc ở không gian giới trong giới, ngươi khống chế cơ thể bằng gỗ sử dụng pháp quyết thu hồi đối với bia đá, muốn thu nó vào trong cơ thể bằng gỗ. Nhưng vì bia đá chủ động kháng cự nên không thu hồi thành công, ngược lại cơ thể bằng gỗ bị pháp quyết cắn trả, bị hút đến nơi bia đá đang ở.” Sở các chủ giải thích.

Lúc đó nếu Tống Thư Hàng không quyết đoán kịp thời, lập tức cho cơ thể bằng gỗ dừng pháp ấn thì không chừng cơ thể bằng gỗ đã bị bia đá hút vào rồi.

Chính vì vậy nên giữa cơ thể bằng gỗ và bia đá đã thành lập một mối liên hệ từ tính mơ hồ. Khi hai bên cách xa nhau ở một khoảng cách nhất định sẽ hút lấy nhau.

Lại do sức mạnh của bia đá cao hơn cơ thể bằng gỗ quá nhiều nên khi bia đá chui xuống lòng đất, cơ thể bằng gỗ cũng bị kéo xuống theo.

Tống Thư Hàng: “...”

Cũng có nghĩa là cơ thể bằng gỗ của hắn tạm thời không thể rời khỏi bia đá?

Đau não ghê.

Tống Thư Hàng còn định chờ bản thân mọc ra hai cánh tay hoàn chỉnh, hợp thể với cơ thể bằng gỗ, cho ra hình thái bốn tay. Nếu cộng thêm mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử và linh quỷ, hắn có thể cho ra hình thái mười tay hoàn mỹ!

Nếu lại thêm hai mươi cánh tay tóc...

Thần thông ba mươi tay, sợ chưa hả?

Đến lúc đó một mình hắn có thể sử dụng ba mươi loại phương thức công kích cùng một lúc, trong tu sĩ cùng cảnh giới, ai có thể ngăn nổi?

Hắn sẽ là Chân Quân mạnh nhất, hoặc nâng lên một bậc nữa là Tôn Giả mạnh nhất!

Nghĩ thôi đã thấy cực ngầu rồi.

Nhớ lúc trước, trước khi Tô Thị A Thất tiền bối lên lục phẩm, ngài ấy đã được các thế lực tu chân trên trái đất công nhận là Linh Hoàng mạnh nhất, trong tầng lớp ngũ phẩm chiến lực của ngài ấy mạnh nhất!

Những người tu chân trên trái đất chỉ cần nhắc đến Tô thị A Thất, trong đầu lập tức hiện ra các từ như “mạnh nhất” “khí tràng mạnh mẽ” “ngũ phẩm hắn vi tôn”.

A Thất tiền bối cao khoảng một mét chín nhưng khí tràng của ngài ấy cao ít nhất hai mét tám!

Nếu mình cũng có thể trở thành lục phẩm mạnh nhất hoặc thất phẩm mạnh nhất...

Haizz, nghĩ kỹ lại mới thấy hình như chẳng có ý nghĩa gì.

Dù sao tiếng xấu của Bá Tống Huyền Thánh vẫn còn đó.

Tiếc thật, cứ có cảm giác đã bỏ lỡ một cơ hội ra sân cực ngầu.

“Nhưng tác dụng phụ do bị pháp thuật cắn trả kiểu này gây ra không mang tính vĩnh cửu. Tối đa sau một hai tháng, loại liên hệ từ tính này sẽ biến mất.” Sở các chủ suy đoán.

Tống Thư Hàng thở dài: “Nhưng ta không thể để cơ thể bằng gỗ ở lại đây một hai tháng được.”

Nơi này là bí địa thí luyện thánh sơn Gars, là thánh địa ở thú giới chứ không phải vườn hoa sau nhà, ít nhất với tu vi của Tống Thư Hàng thì không cách nào muốn vào thì vào.

Nếu để cơ thể bằng gỗ ở lại đây, có trời mới biết phải chờ đến bao giờ mới có cơ hội mang nó đi?

“Nếu lúc này có thể sử dụng thế giới hạch tâm thì tốt biết mấy.”

Chỉ cần đưa cơ thể bằng gỗ vào thế giới hạch tâm là xong, không phải lo bia đá hút nó đi nữa.

Tuy túi thu nhỏ một tấc trong tay Tống Thư Hàng cũng có thể chứa cơ thể bằng gỗ nhưng vô dụng, đến lúc đó sợ rằng cả cơ thể bằng gỗ và túi thu nhỏ một tấc đều bị hút đi luôn.

Vòng tay pháp khí thì không thể chứa cơ thể bằng gỗ. Cơ thể bằng gỗ là vật còn sống, không phải vật phẩm.

Ầm~~

Lúc này, cuối cùng bia đá cũng về lại đáy hố, về lại nơi nó ở ngay từ đầu.

“Ơ? Tống tiểu hữu, sao ngươi cùng đến đây?” Nó tò mò “nhìn” Tống Thư Hàng.

Sau khi nó đi xuống, cơ thể bằng gỗ và thân xác Tống Thư Hàng cũng xuống theo.

Lẽ nào Tống tiểu hữu luyến tiếc nó, muốn tiếp tục trò chuyện và giao lưu với nó ư?

“Nói ra rất dài.” Tống Thư Hàng thở dài.

Cơ thể bằng gỗ ngoan ngoãn ngồi im, đồng thời nâng vai Tống Thư Hàng lên để trên bả vai nó.

Tống Thư Hàng giải thích ngắn gọn cho bia đá nghe về trạng thái bây giờ của cơ thể bằng gỗ.

“Xem ra giữa chúng ta quả là có duyên.” Bia đá vui vẻ nói: “Chi bằng Tống tiểu hữu ngươi cứ ở lại đây với ta một hai tháng, chờ tác dụng phụ do bị pháp quyết cắn trả gây ra biến mất thì ta lại đưa các ngươi rời đi?”

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Mặc dù rất muốn ở lại trò chuyện với bia đá đạo hữu nhưng ta còn có rất nhiều chuyện phải xử lý. Để ta hỏi Bạch tiền bối two thử xem ngài ấy có cách nào giải quyết vấn đề bị pháp quyết cắn trả không.”

“Ngươi có thể liên lạc với Bạch đen à? Hắn ở thế giới Cửu U, giữa các ngươi liên lạc thuận tiện vậy sao?” Bia đá tò mò hỏi.

“Ta có một nhóm chat đặc biệt tên là Tu Chân, là một chức năng kỳ diệu vô cùng. À đúng rồi, không biết bia đá đạo hữu có thể gia nhập nhóm chat này không? Muốn thử không?” Tống Thư Hàng nói.

Hắn chưa từng thêm pháp khí.

Vốn dĩ lúc đầu muốn thêm Xích Tiêu kiếm tiền bối vào nhóm nhưng lúc đó chức năng kim đan mã QR chưa hoàn thiện, hơn nữa lại đang ở thế giới hắc long, bị hạn chế, Xích Tiêu kiếm tiền bối kết bạn thất bại.

Vừa nói xong, Tống Thư Hàng phất tay chiếu ra hư ảnh mã

QR.

“Đây là cái gì?” Bia đá thả tinh thần lực ra, quét qua mã QR.

[Ting~ Ngài đã gia nhập Tu Chân, xin đừng thêm lại.]

Bia đá: “???”

Cùng lúc đó Tống Thư Hàng cũng nhận được thông báo tương tự.

Nhưng rõ ràng trong danh sách bạn tốt không có tên của bia đá.

“Quái lạ, kết bạn thất bại rồi.” Tống Thư Hàng nhíu mày.

“Chuyện gì vậy?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng kể lại chuyện bia đá kết bạn thất bại cho Sở các chủ nghe.

“Có hai khả năng.” Sở các chủ phân tích: “Khả năng thứ nhất là ngươi và nó đã từng tiến vào trạng thái nhân đao hợp nhất nên hệ thống ngầm thừa nhận nó là bạn của ngươi.”

“Bia, xin hãy chú ý một chút, ta là bia.” Bia đá kháng nghị.

“Nhưng trong danh sách bạn bè của ta không có nó.” Tống Thư Hàng lắc đầu đáp.

“Khả năng thứ hai là sóng tinh thần của pháp khí giống của chủ nhân, hay là hệ thống Tu Chân ngầm thừa nhận bia đá thành một vị nào đó trong danh sách bạn bè của ngươi?” Sở các chủ tiếp tục phân tích.

Khả năng này rất lớn!

...

Ở một nơi khác.

Thú giới.

Trong đầm lầy đầy quạ đen.

Trên một tấm bia to lớn màu đen tản ra sức mạnh hắc ám nồng đậm.

“Chuyện gì thế này? Rõ ràng vừa rồi còn cảm ứng được vật trấn áp đã bị dời đi nơi khác rồi mà, tại sao lại trở về chứ?” Bia lớn màu đen nghi hoặc.

Lẽ nào người bị lây nhiễm tên Ưng Đạt kia không lấy được bảo vật trấn áp?

Nhưng dù thất bại cũng phải có tin tức truyền về chứ?

Kỹ thuật truyền tin nó cài trên người Ưng Đạt cực kỳ tiên tiến, thậm chí có thể chia ra thành mấy nghìn mảnh nhỏ, hầu như rất khó bị chặn triệt để mới đúng.

Trong lúc đang suy nghĩ...

Có một mảnh nhỏ tin tức rời truyền đến trong tay nó.

Chính là tin tức do Ưng Đạt truyền về.

Bia lớn màu đen đọc tin tức.

Một hình ảnh hiện lên.

Trong hình, một cái đầu lắc điên cuồng, sợi tóc ngố trên đỉnh đầu đột nhiên đâm ra, chém chết ma ảnh.

Mặc dù là mảnh vỡ nhưng rất may mắn, ít nhất có thể nhận dạng khuôn mặt của cái đầu này đến tám phần.

“Cái đầu này là ai? Đối chiếu kho thông tin cho ta!” Bia lớn màu đen trầm giọng quát.

Chương 2113: Giúp Ngươi Một Tay

Nó muốn biết rốt cuộc cái đầu này là ai.

Mặc dù chỉ là một mảnh vỡ tin tức nho nhỏ nhưng bia lớn màu đen có thể cảm ứng được mơ hồ cái đầu này... hay nói đúng hơn là công kích sợi tóc ngố của cái đầu này có uy lực cực lớn.

Là công kích gần đạt đến cấp Kiếp Tiên cửu phẩm.

Nếu trong kho dữ liệu khổng lồ của nó có ghi chép, cũng đối chiếu ra thân phận đối phương, nó nhất định sẽ nghĩ cách cho đối phương một bài học.

Món nợ này không thể cứ tính như vậy được.

Sau khi bia lớn màu đen ra lệnh, kho dữ liệu khổng lồ bắt đầu vận hành, bắt đầu kiểm tra đối chiếu chủ nhân của cái đầu kia.

Đây là thời đại thông tin lớn, dữ liệu lớn (1)!

Đừng tưởng rằng phạm sai lầm rồi có thể trốn tránh!

Ngoài ra, kế hoạch nhằm vào vật trấn áp ở bí địa thí luyện thánh sơn Gars phải tiến vào bước kế tiếp.

Vật trấn áp... Trước đó nó đã biến mất trong chốc lát.

Mặc dù nó đã trở lại ngay lập tức nhưng bia lớn màu đen vẫn tranh thủ thời gian hoàn thành một số sắp đặt.

****

Ở bên này.

Tống Thư Hàng lại kiểm tra danh sách bạn bè Tu Chân lại một lượt, xác định là chưa add bia đá.

“Nếu dựa theo khả năng thứ hai mà Sở các chủ tiền bối đoán, nói vậy không chừng tinh thần lực của bia đá đạo hữu ngươi bị nhận lầm thành Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two. Có khi ngươi đã có thể đăng nhập vào nhóm chat này rồi cũng nên?” Tống Thư Hàng nhìn bia đá, ý bảo nó thử xem.

Thân thể bia đá rung nhẹ giống như khi điện thoại di động nhận được tin nhắn: “Không được.”

“Xem ra phải chờ chức năng nhóm chat Tu Chân của ta thăng cấp update lần nữa mới được.” Tống Thư Hàng thở dài tiếc nuối.

Bia đá rung nhẹ tỏ vẻ tiếc nuối, nó và Tống tiểu hữu hợp nhau như vậy, vừa gặp đã thân.

Nếu không có chức năng chat từ xa này, không biết phải đến năm nào tháng nào mới gặp lại nhau?

“Bia đá đạo hữu, ngươi cất hình chiếu kim đan mã QR này đi. Chờ đến tháng sau, ngươi lại quét thử lần nữa. Nếu khi đó chức năng nhóm chat Tu Chân của ta đã thăng cấp cập nhật, không chừng có thể tách ngươi với Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two ra, ngươi có thể kết bạn với ta, chúng ta có thể trò chuyện bất cứ lúc nào. Nếu không được, vậy cứ cách... ưm, cứ cách một tháng người lại thử quét một lần.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Hôm nay bảy phôi thai nguyên anh trong bụng hắn đã thành hình.

Tiếp theo chỉ cần hiểu triệt để phần thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công, tái sinh lại thân thể là có thể sinh một mạch bảy nguyên anh!

Chờ nguyên anh ra đời, xem như hắn đã bước chân vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, đến lúc đó chắc chắn chức năng nhóm chat Tu Chân sẽ tăng cấp.

“Được!” Bia đá cứ như chuyển sang chế độ rung, mỗi lần trả lời sẽ rung không ngừng.

“Vậy tiếp theo để ta liên lạc với Bạch tiền bối two thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Xem thử Bạch tiền bối two có cách nào giải quyết tác dụng phụ do bị pháp thuật cắn trả gây ra giữa cơ thể bằng gỗ và bia đá không.

Tống Thư Hàng sử dụng chức năng truyền công từ xa của nhóm chat Tu Chân, truyền một điểm năng lượng cho Bạch tiền bối two, kèm theo lời nhắn: [Bạch tiền bối có đó không?]

[Ting~ số Bá Tống truyền một điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Bạch tiền bối có đó không?] Thân thể bia đá khẽ rung, nhận được một thông báo.

Bia đá: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Hai người đều cảm ứng được quá trình giọt năng lượng này truyền đi. Một điểm năng lượng của Tống Thư Hàng không nhập vào bên trong thân thể bia đá.

Nhờ một điểm năng lượng này, mối liên hệ giữa một người một bia tiến thêm một bước.

“Xem ra ngươi đã gắn số của Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng cảm thấy răng đau âm ĩ.

Hơn nữa do khoảng cách, bia đá bắt được năng lượng mà Tống Thư Hàng vốn muốn truyền cho Bạch tiền bối two.

Gan đau, thế này nghĩa là không liên lạc được với Bạch tiền bối two rồi còn gì?

“Nếu bia đá đạo hữu có thể nhận năng lượng, vậy nó có thể sử dụng chức năng truyền năng lượng, truyền một điểm năng lượng cho Bạch Cửu U tiền bối hay không?” Sở các chủ đề nghị.

“Không được, ngoài bị động nhận tin tức ra thì ta chẳng có giao diện chức năng gì hết.” Thân thể bia đá rung lên trả lời.

Tống Thư Hàng: “...”

Đúng là phế thật, không hề có chức năng thao tác gì, chỉ có thể bị động nhận tin tức, chỉ có thể tạo tác dụng quấy rối, đúng chất ở chui không hộ khẩu.

“Tiếc là bây giờ thế giới hạch tâm của ta không mở ra được. Nếu không, có thể liên hệ trực tiếp với Bạch tiền bối two rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Thế giới hạch tâm? Tiểu thế giới?” Bia đá cả kinh: “Bạch đen... không không không, Bạch, chúa tể Bạch Cửu U đang ở trong tiểu thế giới của ngươi á?”

Đậu xanh, Tống tiểu hữu ngươi đúng là đồ hại anh em!

Bạch đen thần thông quảng đại, nếu hắn thật sự ở trong tiểu thế giới của ngươi, vậy chắc chắn hắn đã thấy hết từng lời nói từng hành động giữa chúng ta rồi.

Tuy thuật phong tỏa không gian ở thánh sơn Gars rất mạnh nhưng sao có thể ngăn cản được sự thăm dò của chúa tể Cửu U

Bạch đen chứ.

Ta với ngươi xong đời rồi!

Hơn nữa, tại sao một tiểu tu sĩ lục phẩm như ngươi lại có thứ cao cấp như tiểu thế giới hả?

Bia đá bỗng có cảm giác Tống tiểu hữu có thể sẽ là cục tạ của đời nó.

Trước đó do hai người hợp ý nhau, trò chuyện quá high, có thể nó đã xem nhẹ không ít thứ.

Nếu bình tĩnh nghĩ kỹ lại... cứ có cảm giác trên người Tống tiểu hữu có rất nhiều điểm lừa tình không thích hợp.

“Bia đá đạo hữu đừng lo lắng, Bạch đen... two, ngài ấy đang ở trong tiểu thế giới Tà Liên tại thế giới Cửu U. Ngài ấy là chúa tể Cửu U, sao có thể ở trong tiểu thế giới của ta được?” Tống Thư Hàng nói.

Nghe vậy, bia đá thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, Bạch đen là chúa tể Cửu U, hắn không thể tiến vào hiện thế, nó suýt quên mất chuyện này.

“Sở dĩ ta có thể thông qua thế giới hạch tâm liên lạc với Bạch tiền bối two là vì thế giới hạch tâm của ta có thể kết nối với tiểu thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Đậu xanh!” Bia đá mới vừa thở phào lại bị dọa giật thót tim.

Tống tiểu hữu, cục tạ nặng ký nhà ngươi, nếu hai tiểu thế giới kết nối với nhau thì có khác gì một tiểu thế giới đâu!

“Bia đá đạo hữu đừng lo, gần đây vì đấu với một vị chúa tể Cửu U khác, Bạch tiền bối two đã bị vị chúa tể công nghệ cao kia tính kế lừa một vố. Bây giờ ngài ấy vẫn đang ở trạng thái phong ấn, phải lâu lắm mới có thể thoát khỏi phong ấn.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Không chỉ Bạch tiền bối two mà cả phân thân hình chiếu của hắn cũng bị chúa tể quả cầu béo phong ấn.

Bây giờ ý thức của Bạch tiền bối two đã bị trói buộc trong tiểu thế giới Tà Liên.

Bia đá mới vừa giật thót tim lại bình tĩnh lại: “Lần sau có gì thì nói hết một lần, đừng có chia ra ba bốn phần như vậy, ta già rồi, tim không chịu nổi.”

“Ngươi có tim à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bia đá “liếc” Tống Thư Hàng, cười lạnh nói: “Không phải ngươi cũng không có đấy à?”

Hai người nói xong lại “mắt đối mắt” với nhau.

Lát sau, một người một bia lại bật cười khoái chí.

Sở các chủ: “…”

Thiểu năng ngu si!

“Tống tiểu hữu, nếu ngươi muốn mở thế giới hạch tâm, ta có thể giúp ngươi một tay.” Bia đá nói.

Chú thích:

Dữ liệu lớn (Big data) là một thuật ngữ cho việc xử lý một tập hợp dữ liệu rất lớn và phức tạp mà các ứng dụng xử lý dữ liệu truyền thống không xử lý được.

Chương 2114: Bưng Chén Vàng Xin Cơm

“Giúp một tay?” Tống Thư Hàng nhìn bia đá từ trên xuống dưới.

Đâm tim là bệnh nhưng khi căn bệnh này tái phát lại cực kỳ thoải mái, làm người ta trầm mê trong trạng thái phát bệnh không dứt ra được.

Trong đó Huyền Trọng phái của Lục Tu Tiên Tử là môn phái rất nổi danh với căn bệnh này.

Môn phái này cực nghiện đâm tim khách hàng, vang danh thiên hạ với kỹ thuật đâm tim và tay nghề luyện chế pháp khí tuyệt diệu. Đối với bọn họ, đâm tim là niềm vui, người ngoài không cách nào tưởng tượng được.

“Dừng, ta biết ngươi định nói gì tiếp rồi.” Bia đá cười ha ha: “Nhưng ta có tay thật nhé!”

Vừa nói xong, đột nhiên có rất nhiều bàn tay chui ra từ phía sau bia đá, bày ra tư thế Quan m nghìn tay.

“Quá khủng, bia đá đạo hữu.” Tống Thư Hàng tâm phục khẩu phục.

Sở các chủ: “...”

“À mà bia đá đạo hữu ngươi có thể mở hệ thống phong tỏa không gian sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bia đá mỉm cười: “Nói thế nào ta cũng đã ở bí địa thí luyện thánh sơn Gars rất lâu, đã trở thành một phần của bí địa thí luyện. Thế nên về hệ thống phong tỏa không gian ở bí địa thí luyện, ta hiểu rõ như lòng bàn tay.”

“Bia đá đạo hữu có thể giải phong tỏa không gian trên người ta không?” Tống Thư Hàng vui vẻ hỏi.

Nếu mở được thế giới hạch tâm, hắn có thể làm được rất nhiều việc.

“Ta không có quyền hạn đó, ta có phải quan thí luyện của thánh sơn Gars đâu.” Bia đá nói chậm rãi: “Nhưng ta có cách có thể giúp ngươi cảm ứng được sự tồn tại của phong tỏa không gian, sau đó ngươi và ta tiến vào trạng thái người bia hợp nhất, mượn sức mạnh của ta quấy nhiễu phong tỏa không gian trên người ngươi trong thời gian ngắn, từ đó mở ra thế giới hạch tâm của ngươi. Lát nữa thực hiện sẽ hơi khó khăn, ngươi phải canh chuẩn thời cơ mở thế giới hạch tâm.”

“Tuy không hiểu ngươi đang nói gì nhưng có cảm giác rất đáng gờm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Nói chung là nghe có vẻ rất ghê gớm.

“Cảm ứng được phong tỏa không gian trước hạn ư? Nói cách khác, bia đá đạo hữu ngươi có thể giúp Tống Thư Hàng cảm ứng được sức mạnh không gian trước thời hạn?” Sợi tóc ngố Sở Các chủ đã khôi phục chiều dài bình thường, hơi vểnh lên.

Sức mạnh không gian là quyền năng của Kiếp Tiên cửu phẩm. Nếu bia đá có thể giúp Tống Thư Hàng cảm ứng được sức mạnh không gian khi còn ở cảnh giới lục phẩm, vậy thủ đoạn của nó có thể nói là nghịch thiên.

“Cảm ứng được sức mạnh không gian trước hạn khó lắm sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Sở Các chủ: “Phí lời, nếu không khó sao nó trở thành đặc quyền của Kiếp Tiên cửu phẩm được?”

“Ta nhớ Linh Điệp Tôn Giả cha của Vũ Nhu Tử... à bây giờ là Thánh Quân rồi. Lúc ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, Linh Điệp tiền bối đã nắm giữ một phần lý luận không gian, thậm chí có thể ra tay quấy nhiễu truyền tống không gian theo kiểu đơn giản.” Tống Thư Hàng nói.

Cả Bạch tiền bối nữa, lúc ở Tôn Giả thất phẩm đã thức tỉnh thiên phú không gian, dùng cực kỳ thành thạo.

Còn có Toàn Phong Tôn Giả thích làm màu nhất tu chân giới, lúc hắn mượn pháp khí tông môn cũng có thể làm ra thủ đoạn quấy nhiễu không gian.

“Ngươi đó nha, đừng xem trường hợp đặc biệt thành lệ thường.” Sợi tóc ngố Sở các chủ gõ nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng:

“Chư thiên vạn giới lớn như vậy, tất nhiên sẽ có vài người đặc biệt. Nhưng điều này không có nghĩa tất cả mọi người đều có thể ‘tác động không gian’ khi còn ở thất phẩm.”

“Điều này ta biết.” Tống Thư Hàng gật đầu, nói nghiêm túc với bia đá: “Xin bia đá đạo hữu dạy ta.”

Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh.

Sợi tóc ngố Sở Các chủ đong đưa nhẹ nhàng.

Mỹ nhân rắn công đức lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Cá voi mập công đức đỡ sau lưng cô, để cô có thể dựa vào thoải mái.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng đầy hứng thú.

Bia đá hắng giọng, bắt đầu giảng giải phương pháp cảm ứng phong tỏa không gian: “Tống tiểu hữu, ngươi đã trải qua truyền tống không gian chưa? Không tính tiến vào tiểu thế giới.”

Thể nghiệm này cực kỳ quan trọng, nếu ngay cả truyền tống không gian cũng chưa trải qua, vậy bước tiếp theo không dễ làm.

“Có, thể nghiệm hàng ngày luôn.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp. Trừ những lần ké Bạch tiền bối và các vị đại lão truyền tống ra, trong tay hắn còn có pháp khí chúc phúc tổ vu, có thể giúp hắn tiến hành bước nhảy không gian trong phạm vi năm trăm mét.

Bia đá: “...”

Ừm, tên này đúng là một cục tạ.

Ngươi có thấy tu sĩ lục phẩm nhà ai ngày nào cũng thể nghiệm truyền tống không gian không? Ngươi tưởng Kiếp Tiên cửu phẩm ai cũng nhàn rỗi không có gì làm, ngày nào cũng mở cổng truyền tống cho ngươi chơi à?

“Có thể nghiệm là tốt rồi, vậy lúc ngươi dùng truyền tống không gian, có cảm ngộ hay tự nghiệm ra điều gì không?” Bia đá hỏi tiếp.

“Có.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Ngồi đường hầm không gian rất nhiều lần, ít nhiều gì cũng có chút cảm ngộ.

Hơn nữa sau lần hoán đổi với phân thân trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm, không hiểu sau trong đầu hắn có thêm một số lý giải về tri thức không gian.

Nghĩ lại chắc là phản hồi mà thiên kiếp cửu phẩm cho hắn?

Hơn nữa bao tay chúc phúc tổ vu của hắn có thể tăng cường lực tương tác của người mang đối với không gian.

Vì vậy Tống Thư Hàng mở miệng trình bày sơ lược những hiểu biết của bản thân về sức mạnh không gian.

Hắn nói rất rời rạc, dù sao bản thân hắn cũng chưa từng học tập có hệ thống về tri thức liên quan đến không gian.

“Ồ? Không ngờ ngươi lại có không ít lĩnh ngộ về không gian.” Sở các chủ hơi kinh ngạc.

Cô cứ tưởng tri thức lý luận tu chân của Tống Thư Hàng chẳng ra sao, không ngờ Tống Thư Hàng lại có không ít nhận xét độc đáo về phương diện lý luận cao cấp như không gian.

“Thấy nhiều nên có thể hiểu được một ít.” Tống Thư Hàng khiêm tốn đáp.

“Vậy là đủ rồi.” Bia đá nói: “Ngươi đã hiểu về không gian sâu như vậy, muốn quấy nhiễu không gian cũng không hề khó.”

“Vậy tiếp theo ta sẽ thêm một pháp thuật lên mắt ngươi, để mắt ngươi có thể thấy các loại nguyên tố trong thế giới. Phối hợp với những lý giải của ngươi về không gian, ngươi phải tìm được nguyên tố không gian trong rất nhiều loại nguyên tố.” Bia đá giảng giải.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi: “Pháp thuật gì?”

“Ta không nhớ rõ tên, nói chung chính là một loại pháp thuật, ngươi chuẩn bị xong chưa?” Bia đá hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Xong rồi.”

Vô số bàn tay phía sau bia đá cử động, trong đó có một bàn tay đưa về phía mắt của Tống Thư Hàng.

Ngay khi bàn tay của bia đá chạm vào, mắt trái của Tống Thư Hàng bỗng sáng lên!

Trong mắt trái phát ra ánh sáng vàng chói mắt.

Ngay cả bia đá cũng cảm ứng được một luồng sức mạnh đáng sợ ẩn trong ánh sáng vàng này!

“Đôi mắt của ngươi làm sao thế này?” Bia đá kêu lên.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến sự đặc biệt của mắt trái, vội xin lỗi: “Xin lỗi bia đá đạo hữu, ta quên nói với ngươi, con mắt này chính là con mắt Thánh Nhân Nho gia.”

“Cục tạ nhà ngươi!” Bia đá tức muốn lật bàn.

Tuy nó vẫn luôn ở trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars giữ nhiệm vụ trấn áp nhưng nó cũng có nghe nói đến Thánh Nhân Nho gia. Ở thời đại viễn cổ, các thí luyện giả tiến vào thế giới thủy tinh rất hay nhắc đến vị Thánh Nhân Nho gia siêu khủng này.

Mặc dù không biết tại sao con mắt của vị Thánh Nhân Nho gia siêu khủng này lại ở trong hốc mắt của Tống tiểu hữu. Nhưng là...

Ngươi có được con mắt khủng như vậy mà không biết lợi dụng nó à?

Ngươi không thể khai phá năng lực của con mắt đó, dùng nó để xem nguyên tố không gian à?

Ngươi đúng là bưng chén vàng đi xin cơm mà!

Chương 2115: Đánh Dấu Trọng Điểm, Highlight VIP

“Tại sao ngươi không thử khai phá chức năng của con mắt Thánh Nhân Nho gia?” Bia đá hận rèn sắt không thành thép.

Sở các chủ: “...”

Bia đá đạo hữu à, nếu những lời này truyền đến hiện thế, ngươi sẽ bị mọi người đánh đấy có biết không hả?

Vô số tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều đang run rẩy trước thuật giám định cường giả của Bá Tống Huyền Thánh. Bọn họ chỉ cầu mong Bá Tống Huyền Thánh đừng vận dụng năng lực của con mắt Thánh Nhân Nho gia nữa.

Vậy mà ngươi còn khuyên Tống Thư Hàng nghiên cứu khai phá thêm chức năng của con mắt Thánh Nhân này?

Nếu Tống Thư Hàng dốc lòng nghiên cứu chức năng của con mắt Thánh Nhân Nho gia, nghiên cứu ra đủ loại ánh nhìn như ánh nhìn sinh đôi, sinh ba hoặc ánh nhìn phá thai gì đó, đảm bảo tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sẽ đâm người giấy nguyền rủa bia đá.

Tống Thư Hàng giải thích: “Thật ra trước mắt ta vẫn đang trong giai đoạn thích ứng con mắt Thánh Nhân Nho gia, dù sao ta chỉ có được nó mới mấy tháng thôi.”

Hơn nữa con mắt Thánh Nhân Nho gia là trạng bị tự động hóa hoàn toàn. Không cần hắn khai phá, đến lúc thích hợp, tự con mắt Thánh Nhân Nho gia sẽ mở chức năng tương ứng.

Ví dụ như ánh nhìn mang thai, ví dụ như cường hóa thị giác của Tống Thư Hàng, ví dụ như khóa nhược điểm khi đối hiến với Hà Chỉ Ma Đế, tự động phá giải tính toán của Hà Chỉ Ma Đế, chỉ ra nhược điểm của Hà Chỉ Ma Đế.

“Thì ra là vậy, nếu mới lấy được mấy tháng thì vẫn có thể hiểu được.” Bia đá trả lời.

Sở các chủ: “...”

Cô rất muốn đâm chọc mấy câu nhưng lời cứ mắc ở cổ họng, không biết phải biểu đạt thế nào.

“À mà bia đá đạo hữu này, cụ thể thì nguyên tố không gian có màu gì? Nó có điểm đặc biệt gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong lúc hắn đang nói chuyện với bia đá, con mắt Thánh Nhân Nho gia đã thăng cấp xong. Chịu sự ảnh hưởng bởi pháp thuật của bia đá, con mắt Thánh Nhân tại thêm phần mềm mới, có thêm năng lực dò xét nguyên tố.

Tống Thư Hàng thấy được các loại nguyên tố trong trời đất.

Đủ loại nguyên tố tràn ngập cả thế giới. Mỗi loại có màu sắc khác nhau, mỗi loại nguyên tố đều đang di động cực kỳ sinh động.

Thế giới trở nên rực rỡ muôn màu muôn sắc.

Muốn tìm được nguyên tố không gian trong nhiều loại nguyên tố thế này không phải chuyện dễ.

“Làm sao để tìm nguyên tố không gian, không ai có thể giúp ngươi.” Bia đá nghiêm túc nói: “Hình thái nguyên tố trong mắt mỗi tu sĩ đều khác nhau. Dù là nguyên tố lửa bình thường, trong mắt một nghìn tu luyện giả sẽ có một nghìn hình thái khác nhau. Nguyên tố trong thế giới là tồn tại rất sinh động, đối với từng người khác nhau chúng lại thể hiện ra hình thái khác nhau. Vậy nên ngươi chỉ có thể vận dụng những gì ngươi hiểu về không gian để chọn ra nguyên tố không gian trong mắt ngươi.”

Bia đá chưa nói rõ một chuyện là trừ khi có thể chất không gian, nếu không dù là tu sĩ hiểu rất sâu về tri thức không gian muốn tìm ra nguyên tố không gian trong vô vàn nguyên tố cũng phải tra đi xét lại rất nhiều lần, không mười ngày nửa tháng, rất khó tìm được nguyên tố không gian.

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Thảo nào lúc nãy bia đá đạo hữu lại hỏi hắn có hiểu biết gì về không gian không.

Nếu vốn hiểu biết về không gian không đủ, muốn tìm ra nguyên tố không gian từ trong nhiều nguyên tố thế giới như vậy chẳng khác nào mò kim dưới đáy biển.

“Hì hì hì.” Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử phát ra tiếng cười êm tai.

Cô nhảy lên nhẹ nhàng, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức ngẩn ra trong giây lát, sau đó không cam lòng yếu thế lập đáp xuống sau lưng Tạo Hóa Tiên Tử.

Hai vị tiên tử đồng thời bày ra tư thế bạch hạc giương cánh + kim kê độc lập.

“Cầu xin ta đi~ Cầu xin ta đi~ Chỉ cần ngươi cầu xin ta~ Ta sẽ trợ giúp ngươi~” Tạo Hóa Tiên Tử hát.

“Tạo Hóa Tiên Tử có cách giúp ta? Cầu xin tiên tử giúp ta.” Tống Thư Hàng xin tiên tử giúp đỡ không chút do dự.

Hắn vốn là thanh niên mặt dày hơn cả bê tông cốt thép.

Da mặt ấy à, lúc cần bỏ thì hắn sẽ vứt đi không chút do dự.

Tạo Hóa Tiên Tử cười khúc khích, tiến lên trước, đặt tay lên mắt Tống Thư Hàng.

Con mắt Thánh Nhân lại hơi sáng lên, lại có thêm một chức năng mới.

Mặc dù hình thái nguyên tố thế giới trong mắt mỗi người đều khác nhau nhưng bây giờ Tống Thư Hàng đang mượn con mắt Thánh Nhân mắt để “nhìn”.

Ngay sau đó tất cả nguyên tố thế giới trong mắt Tống Thư Hàng đều được đánh ký hiệu.

Ngọn lửa, sấm sét là hai loại nguyên tố sinh động nhất quanh Tống Thư Hàng, đây là do thể chất của bản thân Tống Thư Hàng ảnh hưởng.

Sau đó các nguyên tố khác ví dụ như đất, nước cùng với một “bảng tuần hoàn nguyên tố” hiện ra trước mắt Tống Thư Hàng.

Trong vô vàn ký hiệu, chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã tìm được nguyên tố không gian.

Chủ yếu là do nguyên tố không gian được con mắt Thánh Nhân Nho gia đánh dấu trọng điểm, tên nó còn có hiệu ứng highlight VIP.

Cảm giác dùng tool hack có sướng không?

Sướng muốn chết!

“Tìm được ngươi rồi.” Tống Thư Hàng cười to: “Bia đá đạo hữu, tiếp theo ta phải làm sao mới có thể quấy nhiễu phong tỏa không gian?”

Bia đá: “…”

Ít nhất phải mất mười ngày nửa tháng mới tìm ra được nguyên tố không gian chứ?

Tống tiểu hữu không hề làm theo kịch bản gì hết.

May mà nó không nói chuyện phải mất mười ngày nửa tháng mới tìm được nguyên tố không gian cho Tống Thư Hàng tiểu hữu biết, nếu không mặt bị vả sưng rồi.

Quả nhiên khi tiếp xúc với kiểu người “tạ” thế này, có một số lời không thể nói hết ra được.

Nếu nói quá vẹn toàn rất dễ bị bọn họ vả mặt. Nó nhớ năm đó Bạch chủ nhân đã vả mặt cả đám tu sĩ ăn nói quá vẹn toàn kia hết lần này đến lần khác.

Vậy nên bia đá cũng có chút kinh nghiệm về mặt này.

Sau khi thầm thở dài, bia đá lại nghiêm túc hướng dẫn: “Tiếp theo chúng ta tiến vào trạng thái nhân bia hợp nhất. Mượn sức mạnh của ta, ngươi có thể ‘nhìn’ thấy phong tỏa không gian trong thời gian ngắn, cũng dùng sức mạnh của ta mở nó ra. Do thời gian rất ngắn nên ngươi phải tranh thủ thời gian cơ mở thế giới hạch tâm ra.”

“Ta biết rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Hắn và bia đá đạo hữu càng ngày càng ăn ý.

Với độ ăn ý của hai người bây giờ, muốn tiến vào trạng thái nhân bia hợp nhất rất dễ.

Con mắt Thánh Nhân vẫn khóa chặt nguyên tố không gian, highlight nổi bật chúng lên.

Tống Thư Hàng khống chế cơ thể bằng gỗ, ôm lấy bia đá.

“Chuẩn bị xong chưa?” Bia đá hỏi.

“3, 2, 1, người bia hợp nhất!” Tống Thư Hàng trầm giọng quát.

Đồng thời trong lòng hắn nói thêm một câu “nhân đao hợp nhất”.

Tinh thần lực của bia đá và Tống Thư Hàng đồng bộ với nhau, tâm hồn hai người phối hợp, thuận lợi tiến vào trạng thái người bia hợp nhất.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng trong thế giới tinh thần hơi biến hóa.

Lần này Tống Thư Hàng trong thế giới tinh thần biến thành người khổng lồ đội trời đạp đất.

Hắn cầm bia đá như cầm một phiến đá.

“Fuck, làm ta giật cả mình, sao ngươi lại biến to thế này?” Bia đá kêu lên.

“Có thể là do kích hoạt con mắt Thánh Nhân Nho gia, nhờ sự tăng cường của Thánh Nhân tiền bối nên thể tinh thần của ta được cường hóa chăng?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Bia đá: “...”

Thôi bỏ qua, bây giờ không phải lúc bàn chuyện kích cỡ to nhỏ.

“Nắm chặt ta, ta mang ngươi đi thể nghiệm sức mạnh không gian.” Bia đá nghiêm túc nói.

Bên ngoài thế giới tinh thần.

Mỹ nhân rắn công đức đưa tay ra khẩy nhẹ.

Cá voi mập công đức nhảy bật lên, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng. Trong cơ thể nó có một vật thể nhỏ đang tỏa sáng lấp lánh.

Chương 2116: Oan Gia... Lại Là Ta!

Đó là một vật thể tương tự như một “khúc xương”.

Sau khi đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, cá voi mập công đức dung nhập vào trong đầu hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức cũng nhảy lên cao, dùng tư thế nhảy cầu tuyệt đẹp để trở lại trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Loáng thoáng truyền ra hiệu ứng âm thanh tiếng nước bắn tung tóe.

Cùng lúc đó.

Trong trạng thái nhân bia hợp nhất.

“Chuẩn bị xong chưa Tống tiểu hữu?” Bia đá hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Xong rồi, bia đá đạo hữu.”

“Tiếp theo ta sẽ mở quyền hạn không gian trên thân thể ta để ngươi tạm thời có thể tiếp xúc với sức mạnh không gian. Thời cơ chỉ trong chớp mắt, ngươi phải canh chuẩn khoảnh khắc ta mở quyền hạn. Ưm, ngươi cũng đừng căng thẳng quá, chỉ cần chúng ta vẫn ở trạng thái người bia hợp nhất, chúng ta có thể thử nghiệm lại, đừng sợ sẽ thất bại.” Bia đá nói.

“Ta hiểu rồi, bia đá đạo hữu!” Tống Thư Hàng cảm kích đáp.

Thế này thì hắn cũng sẽ không căng thẳng quá mức.

Đồng thời trong lòng hắn suy đoán có lẽ năng lực tiếp xúc không gian của bia đá tương tự như năng lực cắt không gian lúc Tối Huyễn Dân Tộc Phong Tôn Giả sử dụng Đoạn Không Tử Mẫu luân.

Lợi dụng pháp khí cửu phẩm, tiếp xúc với bản chất của sức mạnh không gian.

Mạnh hơn ban phúc của tổ vu chỉ truyền linh lực vào tiến hành bước nhảy không gian một chút.

“Chuẩn bị, 3, 2, 1, bắt đầu kết nối!” Bia đá hô lên.

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần.

Trạng thái người bia hợp nhất, độ ăn ý của hắn và bia đá đạt cấp EX.

Trong nháy mắt ngay lúc bia đá mở quyền hạn, Tống Thư Hàng thuận lợi tiếp xúc với hạch tâm của nó.

Ngay sau đó.

“Thành công chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thành công rồi, độ ăn ý giữa chúng ta quả là rất mạnh, một lần đã thành công, cực kỳ hiếm thấy.” Bia đá trả lời.

Mặc dù Tống tiểu hữu có hơi “tạ”, nhưng lại cực kỳ ăn ý với nó.

Nhưng đồng thời bia đá cứ có cảm giác có điểm gì đó là lạ.

Trong phương án lần này, bia đá đóng vai trò như kiếp cốt của Kiếp Tiên cửu phẩm. Kiếp cốt còn được gọi là giấy thông hành xuyên không gian, sau khi Huyền Thánh bát phẩm tấn thăng Kiếp Tiên cửu phẩm, trong có thể mới sinh ra thứ này.

Nếu không có kiếp cốt, tu sĩ bình thường không có tư cách tiếp xúc với nguyên tố không gian.

Thông qua trạng thái người bia hợp nhất với Tống Thư Hàng, cộng thêm mở quyền hạn trên người, bia đá dùng bản thân làm kiếp cốt để Tống Thư Hàng có thể tiếp xúc với nguyên tố không gian trong thời gian ngắn.

Nhưng bây giờ...

Sau khi Tống Thư Hàng kết nối thành công với nó, nó còn chưa bắt đầu giới thiệu bước tiếp theo, Tống Thư Hàng đã tự hành động theo bản năng, tiếp xúc với nguyên tố không gian.

Không hề giống tân thủ.

Tên này có thật là Chân Quân lục phẩm không vậy?

Không phải là Kiếp Tiên cửu phẩm giả dạng đấy chứ?

“Thấy được rồi bia đá đạo hữu, ta cảm ứng được sức mạnh không gian, hơn nữa có cảm giác chỉ cần bản thân vươn tay ra là có thể quấy nhiễu không gian! Năng lực này... quá khủng!” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Hắn ngày càng mong đợi lần hợp tác với bia đá trong tương lai.

“Ha ha ha, ha ha ha.” Bia đá phát ra một tràng cười sảng khoái.

Bởi vì ngoài cười ra, nó cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Tiếp theo chúng ta phải làm thế nào để mở phong tỏa không gian của thánh sơn Gars?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Từ chỗ thân xác hắn, con mắt Thánh Nhân quét nhìn xung quanh.

Mượn sự cộng hưởng với bia đá, Tống Thư Hàng thấy được một tầng sức mạnh không gian sâu hơn. Sức mạnh của phong tỏa không gian ở thánh sơn Gars giống như nước biển, ngập tràn khắp mọi ngõ ngách trong không gian thí luyện thánh sơn.

Phương thức phong tỏa này rất kín kẽ, không thấy rõ sơ hở.

Phải làm sao mới có thể vượt qua sức mạnh phong tỏa không gian mênh mông như nước biển này đây?

“Đây chính là phong tỏa ở thánh sơn ư? Như biển nước ấy, chỗ nào cũng có, vô cùng vô tận. Chúng ta có thể phá vỡ phong tỏa này thật à?” Tống Thư Hàng thở dài.

“Ha ha, dù phong tỏa có mạnh đến đâu vẫn sẽ có sơ hở và cách phá giải.” Bia đá bình tĩnh nói.

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng nó không hề bình tĩnh nổi. Nó còn chưa bắt đầu giới thiệu, vậy mà Tống Thư Hàng đã thấy luôn cả phong tỏa không gian ở thánh sơn Gars rồi?

Thấy ngươi thành thạo như vậy, tài xế già như ta tuyệt vọng lắm biết không?

Có để cho yên người ta hướng dẫn không hả?

“Khụ!” Bia đá hắng giọng nói: “Bước kế tiếp chính là quấy nhiễu phong tỏa không gian, tạo ra một khe hở trước sau đó ngươi bắt lấy cơ hội, ở trong khe hở này mở ra thế giới hạch tâm.”

“Quấy nhiễu không gian bằng cách nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thật ra có rất nhiều cách nhưng bây giờ chúng ta sẽ sử dụng cách đơn giản nhất thô bạo nhất.” Bia đá trả lời: “Cách đơn giản nhất là sử dụng năng lực của ta, chọn một vùng phong tỏa không gian rồi ra sức trấn áp, ép ra một khu vực chân không. Sau đó thừa dịp phong tỏa chưa khôi phục, tức tốc mở ra thế giới hạch tâm của ngươi.”

Tác dụng chủ yếu của nó chính là trấn áp.

Một bia đè xuống, thứ gì cũng có thể bị trấn áp.

Bia đá càng nói càng hăng máu: “Đến đây, dùng pháp quyết Bạch đen dạy ngươi để sử dụng ta đi!”

“Được, bia đá đạo hữu!” Tống Thư Hàng cũng đáp lại đầy nhiệt huyết.

Sở các chủ: “...”

Sóng não của hai tên này khớp hoàn toàn rồi.

Có thể bằng gỗ thi triển pháp quyết.

Bia đá to lớn bay lên, dồn sức đè về phía một tiết điểm trong hư không. Đó là nơi phong tỏa không gian khá yếu, là tiết điểm tìm được bằng con mắt của Thánh Nhân Nho gia.

Ầm!

Bia đá đè xuống.

Sức mạnh phong tỏa không gian như nước biển ở chỗ tiết điểm nhỏ này bị đẩy ra, tạo thành khu vực chân không.

Tối đa là sau một hơi thở, khu vực chân không này sẽ bị lấp lại.

“Chính là lúc này!” Bia đá kêu lên.

“Mở ra nào, thế giới hạch tâm!” Tống Thư Hàng đưa tay ấn về phía khu vực chân không.

Thế giới hạch tâm ăn hại thuận lợi mở ra.

Thành công!

Tống Thư Hàng và bia đá cùng mừng rỡ.

****

Cũng trong lúc đó.

Trong đầm lầy đầy quạ đen bay lượn.

“Chính là lúc này!” Bia lớn màu đen lên tiếng.

Bây giờ nó đang nhất tâm nhị dụng.

Một bên theo dõi trạng thái của kho dữ liệu, đối chiếu thân phận của cái đầu kia.

Một bên khống chế tiết điểm mà Ưng Đạt để lại trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars, kích hoạt bố trí của bản thân.

…

Bên cạnh bia đá.

Ngay lúc thế giới hạch tâm mở ra, đột nhiên có vô số sợi rễ chui ra từ trong thế giới hạch tâm.

“Cái gì đây?” Bia đá hỏi.

“Là rễ của thế giới hạch tâm nhưng ta không hề triệu hoán chúng, sao chúng lại đi ra nhỉ?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Vù vù vù~

Vô số sợi rễ đột nhiên lướt qua Tống Thư Hàng và bia đá, đâm vào hư không phía sau.

Ở đó có một tiết điểm không gian nho nhỏ đang mở.

Có một loại tà năng Cửu U đặc biệt bí ẩn đang chảy ra chầm chậm từ trong tiết điểm nhỏ này.

Rễ của thế giới hạch tâm hớn hở cắm rễ vào số tà năng Cửu U đang chảy ra.

Tà năng Cửu U độ tinh khiết cao bị rễ hấp thu nhanh chóng, trở thành chất dinh dưỡng của thế giới hạch tâm.

“Tà năng Cửu U? Sao thứ này có thể chảy vào đây chứ?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Lẽ nào do hán tử gầy gò để lại?

…

Trong đầm lầy đầy quạ đen.

“Chuyện gì thế này? Chuyện gì thế này?” Bia lớn màu đen hét lên.

Hình như lượng tà năng mà nó hao tâm tổn sức truyền đến thánh sơn Gars đang bị ai đó cắn nuốt?

Là ai, là ai to gan như vậy?

Tin tức, truyền tin tức cho ta ngay!

Một lát sau.

Có mảnh nhỏ tin tức truyền đến chỗ bia lớn màu đen.

Trong tin tức gửi về có chứa một đoạn hình ảnh.

Một bia đá lớn, một cái đầu quen thuộc.

Sau lưng cái đầu có vô số xúc tu vươn ra, đâm vào trong tà năng Cửu U.

“Lại là hắn!” Bia lớn màu đen tức giận hét lên.

Không phải oan gia không chạm mặt.

Chương 2117: Thư Hàng, Ngươi Biết Nhân Bia Hợp Nhất Không?

Tên này năm lần bảy lượt phá hỏng kế hoạch của nó, đúng là đang nhằm vào nó có mục đích.

Vì vậy bia lớn màu đen cắn răng tăng nhanh tốc độ tra số liệu.

Hôm nay nếu không tìm ra thông tin về tên này, nó không cách nào thông suốt được.

Dưới ý chí của bia lớn màu đen, kho dữ liệu khổng lồ dốc toàn lực kiểm tra, tiến hành đồng bộ hóa đa luồng.

Chẳng mấy chốc kho dữ liệu đã tìm được thông tin có liên quan đến cái đầu kia.

Đó là một quyển tài liệu sách giáo khoa của Ma môn cổ xưa ở hiện thế, là dữ liệu do một con tà ma Cửu U trà trộn vào tu chân giới hiện thế lập ra.

Trong sách giáo khoa có một tấm ảnh đại diện của nam. Đúng, giống hệt với người trong mảnh nhỏ tin tức, có một cái đầu + bả vai hoàn chỉnh. Còn có sợi tóc ngố hay không thì không nhìn ra bởi vì trùng hợp là trên tấm ảnh trong sách giáo khoa, đỉnh đầu của Hà Chỉ Ma Đế nằm ngoài bức ảnh.

“Nhân vật truyền cảm hứng của Ma môn, đại nhân vật thời đại thái cổ, Hà Chỉ Ma Đế. Lấy tư chất tám long văn, cuối cùng chứng đạo trường sinh, hơn nữa còn là tồn tại hàng đầu trong tầng lớp Trường Sinh Giả. Đã từng... nghe đồn rằng hắn còn cạnh tranh chức vị Thiên Đạo.” Bia lớn màu đen đọc tư liệu.

Vãi! Tên này còn từng cạnh tranh chức vị Thiên Đạo?

Từng cạnh tranh chức vị Thiên Đạo mà trong sách giáo khoa nhắc đến không đơn giản chỉ là tham gia cạnh tranh chức vị Thiên Đạo cho vui, mà là cuộc chiến tranh chức vị Thiên Đạo chân chính tương tự như cuộc chiến giữa Thánh Nhân Nho gia vs quả cầu kim thể lỏng.

Chẳng lẽ Hà Chỉ Ma Đế phát hiện trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars cất giấu bí mật của Thiên Đạo đời trước?

Hẳn là vậy rồi, cũng chỉ có bí mật liên quan đến Thiên Đạo mới có sức hấp dẫn đối với Trường Sinh Giả hàng đầu. Trường Sinh Giả đẳng cấp này, chí ở Thiên Đạo, chí ở bất hủ.

“Tên này... không dễ đối phó.” Bia lớn màu đen trầm giọng nói.

Tồn tại ở đẳng cấp này ít nhất cũng thuộc tầng thứ xếp ngay sau Thánh Nhân Nho Gia. Hàng nghìn hàng vạn năm qua đi, không chừng hắn đã đột phá, chen chân vào tầng thứ cùng cấp với Thánh Nhân Nho gia rồi cũng nên.

“Nếu đúng như vậy, không dẫn hắn vào thế giới Cửu U thì hầu như không thể đối phó với hắn.” Bia lớn màu đen suy nghĩ.

Nó nhanh chóng chỉnh lại thông tin, truyền đến thế giới Cửu U, mời chúa tể quyết định.

Đối thủ ở tầng thứ này đã vượt khỏi phạm vi xử lý của nó.

Nhưng nó lại cực kỳ không cam lòng.

Trong mảnh nhỏ tin tức, Hà Chỉ Ma Đế ở trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars còn liên hệ với vật trấn áp, chính là tấm bia đá có ngoại hình rất anh tuấn kia!

Một bia đá anh tuấn như vậy đúng là mỹ nam tử trong giới bia đá.

Nếu Hà Chỉ Ma Đế làm bia đá anh tuấn xiêu lòng, lấy được bí mật của Thiên Đạo tiền nhiệm, vậy thì kế hoạch mà nó tốn công tốn sức sắp đặt, tâm huyết của nó đều trở nên vô dụng.

Mọi cố gắng phó mặc cho dòng nước cuốn trôi.

“Không thể cứ từ bỏ như vậy được, bí mật của Thiên Đạo tiền nhiệm còn chưa bị tìm ra, ta vẫn còn cơ hội.” Bia lớn màu đen tỏ thái độ kiên quyết.

****

Ở bên kia.

Bia đá nhìn chằm chằm vào tiết điểm không gian nhỏ nọ, buồn bực nói: “Xem ra trong phút chốc lúc ta rời đi đã có người động tay động chân ở đây, bày ra tiết điểm không gian này, truyền tà năng

Cửu U từ xa đến.”

Chất lượng của tà năng Cửu U cực cao, nếu đối ứng với linh lực thì ít nhất cũng đạt chất lượng bát, cửu phẩm.

Nói xong, nó lại nhìn Tống Thư Hàng.

Tống tiểu hữu không chỉ là tạ... mà còn hơi biến thái.

Hơn nữa không ngờ tiểu thế giới hạch tâm của hắn lại có thể hấp thu trực tiếp tà năng Cửu U.

Đây chính là tà năng Cửu U, là năng lượng trái ngược hoàn toàn với tu luyện giả.

Đối với tu luyện giả thì đây chính là kịch độc.

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhân đao hợp nhất cảm ứng được “ánh mắt” của bia đá, thậm chí đoán được ý nghĩ trong lòng nó.

Hắn cười to nói: “Bia đá đạo hữu đừng kinh ngạc, dù sao ta cũng thuộc hệ thực vật, hút vào CO2 thở ra O2 là hoạt động cơ bản.”

“Nghe ngươi nói vậy cũng có lý.” Bia đá cảm thấy nó đã bị Tống Thư Hàng thuyết phục.

Sở các chủ: “...”

Trên người ngươi lắp một cơ thể bằng gỗ thì tính là thuộc hệ thực vật? Vậy bản thể của ta ngâm dưới nước suốt ngày thì tính là gì? Hệ cá à?

Trong khi hai bên nói chuyện, tà năng Cửu U trong tiết điểm không gian kia ngừng chảy, ngay cả tiết điểm không gian cũng co rút lại rồi vỡ nát.

Đối phương đã quyết định tự phá hủy tiết điểm không gian, tránh cho rễ của Tống Thư Hàng lần theo tiết điểm không gian tìm ra nguồn gốc.

“Hết rồi, ta còn tưởng nó sẽ chảy ra thêm một ít tà năng Cửu U chứ.” Tống Thư Hàng nói với giọng tiếc nuối.

Phẩm chất của đợt năng lượng này rất cao, tiểu thế giới hạch tâm ăn rất thỏa mãn.

Vô số rễ hình chiếu hoa sen xoay một vòng trong hư không, sau đó bắt đầu rút về.

“Bia đá đạo hữu, phải cẩn thận với tiết điểm này.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Nếu tà năng Cửu U đã xuất hiện thì phải cảnh giác, đề phòng một chút.

Nói không chừng tà năng Cửu U còn có chiêu trò khác, có thể mở tiết điểm mới.

“Ngươi nghĩ cũng giống ta.” Bia đá bật cười.

Thần giao cách cảm, vừa nói đã hiểu.

Dứt lời, nó thúc giục sức mạnh trấn áp của bản thân, bao phủ xung quanh, tạo thành một vùng lĩnh vực thuộc về nó.

Làm xong, nó nói với Tống Thư Hàng: “Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa. Trước khi thế giới hạch tâm của ngươi đóng lại, hãy liên lạc với hắc... dạ (1) ngươi không hiểu lòng ta~~ ô ô ô ô~ ô~”

Sở các chủ: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn lén tặng cho bia đá đạo hữu một like.

Dục vọng cầu sinh thật mãnh liệt, giống hắn.

Sau đó nguyên thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu, tiến vào thế giới hạch tâm. Thật ra hắn muốn đưa cơ thể bằng gỗ hoặc đầu vào thế giới hạch tâm nhưng do cửa vào thế giới hạch tâm nhỏ quá.

Thế nên chỉ có thể lui một bước, để nguyên thần của bản thân tiến vào, sau đó đến thế giới Tà Liên tìm Bạch tiền bối two xin trợ giúp.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bước vào thế giới hạch tâm.

Điểm đạt chân là Điện Hàn Đông.

Cách cửa vào thế giới Tà Liên không xa.

“Phải tranh thủ thời gian, nếu không khi thế giới hạch tâm đóng lại, nguyên thần của ta cũng sẽ bị nhốt trong thế giới hạch tâm.” Tống Thư Hàng nguyên thần nói thầm.

Ngay sau đó nguyên thần của hắn biến mất ngay tại chỗ, sử dụng quyền hạn, thuấn di thẳng đến lối vào thế giới Tà Liên.

Tại lối vào thế giới Tà Liên có trồng một mảng thực vật.

Đây là linh thực Tống Thư Hàng chưa từng thấy, nhìn không giống vật ở hiện thế...

“Chẳng lẽ là linh thực Cửu U do Bạch tiền bối two trong?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng thời trong lòng như có cảm ứng, hắn quay đầu nhìn về hướng sáu giờ.

Vừa quay đầu lại, hắn thấy được một người quen.

Bóng người tuấn mỹ vô song, chỉ đứng im ở đó cũng đã làm trời đất ảm đạm.

Bạch tiền bối two?

“Bạch tiền bối, sao ngài lại ở đây?” Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi.

Lần trước chẳng phải ngài nói bản thân còn bị phong ấn, không thể thoát ra sao?

Bản thể và phân thân hình chiếu đều không thể nhúc nhích.

“À, đây là một phân thân nghiên cứu của ta. Phân thân này không có sức chiến đấu, chuyên dùng để nghiên cứu pháp thuật, pháp bảo, khoa học kỹ thuật.” Bạch tiền bối two đứng dậy trả lời.

Hắn buông chiếc xẻng trong tay xuống.

Trong rừng cây dưới chân hắn có một cái hố to.

“Thư Hàng, ngươi biết nhân bia hợp nhất không?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Biết biết, ta mới vừa trải qua nhân bia hợp nhất.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Chú thích:

Bia đá định nói hắc Bạch (Bạch đen) nhưng kịp thời sửa miệng là hắc dạ (màn đêm).

Chương 2118: Xoay Tròn, Nhảy, Ta Nhắm Hai Mắt Lại

“Hơn nữa bây giờ ta đang ở trạng thái nhân bia hợp nhất.” Tống Thư Hàng nói.

Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two mỉm cười: “Thư Hàng, đôi khi nguyên thần rất yếu ớt. Mỗi lần cho nguyên thần xuất khiếu, ngươi phải chú ý an toàn đấy.”

“Vâng thưa Bạch tiền bối. Thật ra trước kia lúc nguyên thần của ta xuất khiếu, sẽ có Xích Tiêu kiếm tiền bối ở bên cạnh bảo vệ. Lần này chủ yếu là tiến vào thế giới hạch tâm của bản thân, khá an toàn.” Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, hắn lại nhìn đám linh thực Cửu U tươi tốt rồi hỏi: “Bạch tiền bối, đám linh thực này đều là do ngài trồng à?”

“Ừ, đây cũng là hạng mục nghiên cứu của bộ phân thân này. Ta đang thử mang một số linh thực Cửu U đến trồng ở hiện thế, nhìn xem sẽ có thay đổi gì. Mục đích chính là quá trình biến hóa này, ta đang thí nghiệm một pháp thuật.” Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two mỉm cười.

Số lượng phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two không ít.

Tống Thư Hàng ngồi xổm bên cạnh hố to nọ, nghi hoặc hỏi: “Vậy hố lớn này dùng để trồng cái gì?”

“Để trồng Bá Tống.” Bạch tiền bối two cười nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Nếu ta nhớ không lầm thì ta chính là Bá Tống mà?

Má ơi!

Không ổn!

Trong lòng chợt động, Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy sang bên phải, thực hiện chiến thuật lăn tròn...

Tư thế cực kỳ dứt khoát, không hề lôi thôi rườm rà.

Rầm!!!

Một chiếc xẻng đột nhiên đập xuống, đúng lúc nện trên đầu Tống Thư Hàng đang thực hiện chiến thuật lăn tròn.

Tống Thư Hàng nguyên thần chấn động, ý thức hoảng hốt, vô lực ngã xuống đất.

Có lăn thế nào cũng không tránh khỏi xẻng.

Tuy nói phân thân nghiên cứu không có sức chiến đấu nhưng cái gọi là "không có sức chiến đấu" cũng là lấy Bạch tiền bối two bản thể làm tiêu chuẩn.

Nếu thật sự không có chút sức chiến đấu nào thì làm sao những phân thân này nghiên cứu pháp thuật được?

"Thư Hàng, nguyên thần thật sự rất yếu ớt, ngươi phải cẩn thận." Bạch tiền bối two phân thân nghiên cứu cười hiền hòa, chiếc xẻng trong tay hắn hất nhẹ, đưa Tống Thư Hàng nguyên thần vào trong hố to.

Tống Thư Hàng nguyên thần run rẩy vươn tay ra: "Bạch tiền bối... Ta không phải cơ thể bằng gỗ, không nảy mầm được."

"Ừ, ta biết." Bạch tiền bối two bắt đầu lấp đất lại.

"Bạch tiền bối, ngài đến thế giới hạch tâm của ta... khi nào vậy?" Tống Thư Hàng lại run rẩy hỏi, hình như hắn đã đoán được chân tướng.

"Hai ngày trước." Bạch tiền bối two cười thật tươi, ra sức xúc đất: "Ngươi xem, một mảnh linh thực này đều do ta mang đến, trồng từng cấy xuống trong hai ngày này đấy."

Nói vậy nghĩa là... rất có thể Bạch tiền bối two đã nghe được những gì hắn và bia đá đạo hữu nói hôm nay.

"Yên tâm đi, ngươi sẽ không cô đơn đâu." Bạch tiền bối two phân thân thành thạo xúc đất, nhanh tay lấp hố.

Trước mắt Tống Thư Hàng tối om.

Sẽ không cô đơn? Ý là sẽ có người ở chung với hắn ư?

Lúc này người có thể đến ở với hắn cũng chỉ có bia đá đạo hữu thôi thì phải?

Bạch tiền bối two cực kỳ công bằng.

Chẳng biết tại sao trong lòng Tống Thư Hàng lại có cảm giác cân bằng.

“Không đúng không đúng, sao ta có thể xấu xa như vậy chứ? Bia đá đạo hữu là tri kỷ của ta, ta không thể hại nó. Vậy nên... hãy cảm ứng được ý niệm của ta nhanh nào!”

Tống Thư Hàng và bia đá vẫn đang ở trạng thái nhân đao hợp nhất, hy vọng bia đá đạo hữu có thể cảm ứng được ý niệm của hắn lúc này, chuẩn bị sẵn tâm lý.

Bạch tiền bối two vung xẻng rất nhanh, chôn nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Chôn Tống Thư Hàng xong, Bạch tiền bối two cắm xẻng xuống đất rồi lẩm bẩm: “Quên mất, đáng lẽ phải dùng bình thổ chú chứ.”

Tống Thư Hàng nguyên thần trong hố âm thầm sử dụng quyền hạn của thế giới hạch tâm để quan sát tình hình. Hắn không dám dùng tinh thần lực quét xem, sợ làm Bạch tiền bối two tức giận thêm.

Sau khi chôn Tống Thư Hàng xong, Bạch tiền bối two lại vẫy tay.

Ngay sau đó, khí linh của bia đá bị ép kéo đến, tiến vào thế giới hạch tâm.

Bây giờ trong lòng bia đá đạo hữu chỉ có một ý nghĩ.

Tống tiểu hữu, cục tạ nặng ký nhà ngươi!

Trong trạng thái nhân bia hợp nhất, quả thật nó đã thu được ý niệm cảnh báo do Tống Thư Hàng truyền đến.

Nhưng cảnh báo thì làm được cái rắm gì chứ?

Giống như bây giờ này, Bạch chúa tể chỉ cần vẫy tay một cái, khí linh của nó lập tức hí hửng chạy đến.

“Mấy năm này khổ cho ngươi rồi.” Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two cầm bia đá, quét mắt tìm một vị trí tốt rồi cắm mạnh khí linh xuống đất.

“Nhiệm vụ chủ nhân giao cho ta, dù tan xương nát thịt ta cũng sẽ hoàn thành!” Bia đá mạnh miệng nói.

“Nếu ngươi còn có nhiệm vụ trong người, vậy cứ tiếp tục trấn thủ bí địa thí luyện thánh sơn Gars đi, chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ ta lại đến thu hồi ngươi.” Bạch tiền bối two phân thân nghiên cứu nói từ tốn.

Vừa nói hắn vừa ngồi xổm cạnh bia đá, dùng ngón tay làm bút, bắt đầu khắc chữ.

Chữ to: [Tống Thư Hàng chi mộ]

Chữ nhỏ: [Ngày 27 tháng 11 năm 2019, Bá Tống Huyền Thánh yên giấc nghìn thu ở đây.]

Chữ nhỏ: [Bạch Cửu U lập.]

Ở dưới cùng còn khắc một hình vẽ kim đan mã QR.

Bên cạnh mã QR có ghi chú: [Quét mã để tảo mộ cho Bá Tống Huyền Thánh.]

Khắc xong, Bạch tiền bối two hài lòng gật đầu.

“Chủ nhân, thế này không tốt lắm thì phải?” Bia đá ủ rũ nói.

Nói thế nào nó cũng là mỹ nam tử trong giới bia đá.

“Ta cảm thấy rất tốt.” Bạch tiền bối two vừa vỗ nhẹ lên bia đá vừa nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy đổi tên thành ‘bia mộ Bá Tống’. Chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ trấn áp, ta cho phép ngươi tổ đội với Tống Thư Hàng hành động một quãng thời gian. Nhưng ta có một yêu cầu, mỗi lần Thư Hàng dùng ngươi đối địch, ngươi phải phối hợp hét to tên mới của ngươi lên.”

Bia đá: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Trong đầu hai tên đang ở trạng thái nhân bia hợp nhất cùng hiện ra một cảnh tượng.

Kẻ địch của Tống Thư Hàng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, khí chất như tiên, kiếm khí tung hoành.

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng đột nhiên lấy ra một tấm bia lớn: “Tên giặc kia, hãy ăn một kích của ta!”

“Bia mộ Bá Tống!” Bia đá phối hợp rống to.

Đừng chọc ta, nếu chọc giận ta, ta điên tiết sẽ bò từ dưới đất lên, lật bia mộ đập chết ngươi...

“Ừ, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.” Bạch tiền bối two vừa lòng nói.

Hắn lại vẫy tay.

Tà ma chuột hamster, đại kingkong tinh tinh tướng quân, thận long, thụ yêu mặt mỹ nhân, tất cả đều đi ra từ trong thế giới Tà

Liên.

Bạch tiền bối two hỏi: “Trong số các ngươi ai muốn nhảy disco trên phần mộ của Bá Tống?”

“Chủ nhân, ta muốn ta muốn!” Tà ma chuột hamster hớn hở xung phong.

Nó tung người nhảy lên phần mộ của Tống Thư Hàng, lắc cái mông nhỏ một cách nhiệt tình, nhảy rất sung sức.

Xoay tròn, nhảy, ta nhắm hai mắt.

Bạch two ngáp một cái, hài lòng rời khỏi thế giới hạch tâm.

Sau khi Bạch tiền bối rời đi.

Thận long mỉm cười nói: “Số Bá Tống, đừng quên nhân bia hợp nhất.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Đừng xem thường chữ do chủ nhân của ta khắc lên có được không vậy?” Tà ma chuột hamster lắc eo như điên: “Chủ nhân khắc chữ lên trên bia đá, có nghĩa là đã mở quyền hạn cho ngươi.”

Trong mỗi chữ viết của chúa tể Cửu U đều chứa đựng quyền năng cấp pháp tắc.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Trong lòng bia đá cũng có cảm ứng.

Hai người cách lớp đất thật dày, mắt đối mắt với nhau qua tâm hồn.

Chương 2119: Không Gian Và Thần Binh Kỳ Giám

Bạch tiền bối khắc chữ lên khí linh của bia đá nghĩa là mở ra quyền hạn nào đó ư?

Nó vậy cũng có nghĩa là giữa hai người bọn họ sẽ có năng lực mới nào đó?

Nguyên thần của Tống Thư Hàng và khí linh của bia đá đạo hữu nhìn nhau cách tầng đất dày, hiểu ý mỉm cười.

Tà ma chuột hamster đổ mồ hôi như tắm, sau khi nhảy được mấy khúc, nó hài lòng dừng lại.

“Có thắp nhang không?” Kim cương tinh tinh tướng quân ở bên cạnh hỏi.

Thận long nói: “Ít nhiều gì cũng nên thắp một chút.” Dù sao cũng là đến viếng mộ.

Tà ma chuột hamster vén áo bào kiếm sĩ lên một cách cực ngầu rồi nói: “Nhưng chúng ta không mang theo nhang đèn.”

“Dùng cành cây của ta này, vừa lúc ta muốn thay một mớ cành già.” Thụ yêu mặt mỹ nhân nói.

Dứt lời, cô rung thân thể, một mớ cành già bị cô rung rơi xuống.

Dưới mộ, Tống Thư Hàng học được kỹ năng mới.

Mấy phút sau.

Tà ma chuột hamster, tinh tinh tướng quân, thận long cắm từng cây nhang làm bằng gỗ lên phần mộ của Tống Thư Hàng rồi thắp lên.

Vì là cành cây do thụ yêu thay ra nên sau khi đốt “nhang” này, mùi thơm cứ lượn lờ xung quanh, hơn nữa còn cháy rất lâu.

Tà ma chuột hamster chắp hai móng lại trước ngực: “Số Bá Tống, ngày này năm sau ta vẫn sẽ đến cắt cỏ trên mộ cho ngươi.”

Tiếng của Tống Thư Hàng phát ra từ dưới lòng đất: “Miễn đi.”

Ngày này năm sau, sao ta có thể còn ở trong cái hố này chứ?

“Chủ nhân của ta nói vào ngày này năm sau lại chôn ngươi một lần, chúc mừng nhé.” Tà ma chuột hamster nói: “Vậy nên vào ngày này năm sau, ta sẽ đến nhảy disco thắp nhang cho ngươi tiếp.”

Tống Thư Hàng: “...”

Bia đá: “...”

Vốn dĩ bia đá đạo hữu muốn cười nhưng nó đột nhiên nghĩ đến nếu vào ngày này năm sau Tống Thư Hàng lại bị bắt đến đây, bị chôn lần nữa, nghĩa là nó cũng sẽ bị bắt đến cắm trước mộ. Vậy thì đương nhiên là nó không cười nổi nữa.

Đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

“Hẹn năm sau gặp lại.” Tà ma chuột hamster vẫy móng vuốt chào, sau đó lui về thế giới Tà Liên.

“Nhớ sống cho tốt.” Thận long cũng rời đi.

“Mai táng của hôm nay là vì sống lại của ngày mai, đừng tuyệt vọng.” Tinh tinh tướng quân vỗ nhẹ lên mộ bia.

Thụ yêu mặt mỹ nhân chỉ mỉm cười, không nhắn lại gì.

...

Đợi đám sủng vật của Bạch tiền bối two rời đi, bia đá thở dài nặng nề.

Tống Thư Hàng dưới mộ cũng thở dài: “Ta suýt tưởng rằng mình chết thật rồi chứ.”

“Ta cũng vậy.” Bia đá nói: “Sắp tới chúng ta phải khống chế tốt miệng mình mới được.”

“Đang có ý này.” Tống Thư Hàng nói.

Không ngờ Bạch tiền bối two còn có phân thân nghiên cứu, sau này phải cẩn thận hơn.

Lại qua mấy phút sau.

“Tống tiểu hữu, khi nào chúng ta đi ra?” Khí linh của bia đá hỏi: “Nếu tính thời gian, chắc cửa ra của thế giới hạch tâm sắp đóng lại rồi thì phải?”

“Hay là ra ngay bây giờ luôn?” Nguyên thần của Tống Thư Hàng chui từ dưới lòng đất lên.

Bây giờ hắn là thể nguyên thần, xuyên tường chui vách chỉ là chuyện nhỏ.

Đương nhiên phần mộ cũng nằm trong trong phạm vi hắn có thể chui.

“Ngươi không thể chui bình thường từ dưới mộ lên được à? Tự dưng bay ra từ dưới mộ giống như u linh làm ta giật cả mình.” Bia đá đạo hữu nói.

“Cho xin đi, chúng ta thuộc hệ tu chân, u linh có gì phải sợ?” Nguyên thần của Tống Thư Hàng phủi bùn đất không tồn tại trên người: “Hơn nữa nếu chui ra từ dưới mộ, làm gì có tư thế bình thường nào chứ?”

“Ngươi nói vậy cũng có lý.” Bia đá khẽ rung bia nói.

Sở các chủ: “...”

“Đi thôi, rời khỏi thế giới hạch tâm trước rồi nói tiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Lề mề nữa là thế giới hạch tâm đóng lại... thật...

“ĐM!” Tống Thư Hàng đột nhiên la lên.

Bia đá: “Sao thế?”

“Thế giới hạch tâm đóng lại rồi.” Tống Thư Hàng đắng lòng nói: “Rõ ràng vừa rồi cửa ra không gian còn lớn bằng nắm tay, đột nhiên toàn bộ đóng kín lại.”

Bia đá ngẩng đầu “nhìn” trời.

Tống tiểu hữu quả nhiên là cục tạ nặng ký.

“Bia đá đạo hữu, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?” Bia đá cảm thấy bản thân đang tiến hóa, nói không chừng trong cơ thể nó đã tiến hóa ra tim. Bây giờ nó có cảm giác như bị nhồi máu cơ tim ấy.

“Đúng rồi, Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến sợi tóc ngố trên đỉnh đầu.

Bản thể của Sở các chủ đang ở trong thế giới hạch tâm.

Dựa vào tu vi Trường Sinh Giả của cô, ép mở ra thế giới hạch tâm, mở một đường hầm không gian trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Xin lỗi, Sở tiền bối mà ngươi gọi đang ngủ trưa.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ phát ra tiếng nói lạnh lùng.

Tống Thư Hàng: “...”

Hiển nhiên Sở các chủ vẫn chưa nguôi giận.

Đại khái là do sự kiện “dùng sợi tóc ngố làm kiếm”.

Nếu vậy, Tống Thư Hàng chỉ có thể sử dụng cách khác.

“Quy tiền bối, có thể giúp ta mở thế giới hạch tâm và đường hầm không gian ở thánh sơn Gars không?” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

“Nhìn trời~ Thư Hàng, tiền bối ta chịu bó tay.” Quy tiền bối truyền âm trả lời.

Dù không bị Bắc Phương Đại Đế phong ấn tu vi, nó cũng chỉ là rùa biển cấp Kiếp Tiên bình thường, không chắc có thể phá vỡ phong tỏa không gian ở bí địa thí luyện thánh sơn Gars.

Huống chi tu vi bây giờ của nó đã bị phong ấn, bị áp chế xuống chỉ có cảnh giới bát phẩm.

Làm sao đây?

Chẳng lẽ phải trở lại thế giới Tà Liên đi tìm Bạch tiền bối two?

Chẳng may lại bị chôn nữa thì biết làm thế nào?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Bia đá ở cạnh hắn.

“Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.” Bia đá nói.

“Trùng hợp thật, ta cũng nghĩ như vậy.” Tống Thư Hàng đáp lại: “Có một loại cô độc gọi là đến cuối cùng con người chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Quả do chính mình chơi ngu kết ra, dù cắn nát răng cũng phải nuốt xuống.

“Tống tiểu hữu, một lần nữa, trạng thái nhân bia hợp nhất!” Bia đá sôi máu nói.

“Đổi... Đổi cụm từ khác đi. Ta cảm thấy sắp tới bản thân sẽ hơi dị ứng với cụm nhân bia hợp nhất.” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bia đá im lặng giây lát rồi nói: “Ta cũng vậy, thế đổi thành gì đây?”

“Nhân đao hợp nhất?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Ngươi mới là đao!” Bia đá tức giận bác bỏ: “Bia đao hợp nhất.”

“Được rồi, vậy thì bia đao hợp nhất, dù sao cũng chỉ là một cái tên.” Tống Thư Hàng tiếp nhận rất thản nhiên.

Nguyên thần và khí linh cộng hưởng.

Hai người tiến vào trạng thái đồng bộ, bia đao hợp nhất.

Đồng thời Tống Thư Hàng động tâm niệm, tiểu trợ lý hạch tâm hiện ra ở giữa Tống Thư Hàng và bia đá, trợ giúp hai người.

“Cảm ứng được rồi, nguyên tố không gian.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bia đá: “Tốt lắm, bước tiếp theo là nghĩ cách để ta kết nối với bản thể của ta, sau đó trấn áp, phá vỡ phong tỏa không gian ở bí địa thí luyện lần nữa! Ngươi có thủ đoạn gì có liên quan đến không gian đều thử hết đi.”

Tống Thư Hàng: “Ta thử xem… Tiểu trợ lý hạch tâm, chuẩn bị mở cửa ra của thế giới hạch tâm.”

“Khoan đã, ngươi đang làm gì vậy? Ta cảm thấy thân bia phát lạnh.” Bia đá đột nhiên kêu lên.

“Thần Binh Kỳ Giám, một loại thủ đoạn không gian ta biết. Yên tâm, cái này khác với Dưỡng Đao thuật, nó không phải tà thuật.” Tống Thư Hàng giải thích.

Đây cũng là bí pháp duy nhất có liên quan đến không gian mà hắn biết.

Trong tay hắn còn có một môn Tụ Lý Càn Khôn do Bạch tiền bối ném cho hắn nhưng chưa học.

“Ơ? Hình như thật sự có hiệu quả, có không gian đang bị mở ra.” Bia đá kêu lên.

“Ta cũng cảm ứng được, lần này ổn rồi.” Tống Thư Hàng cười to, hắn đưa tay tìm tòi trong hư không!

Bàn tay của hắn xuyên qua thế giới hạch tâm sau đó bắt được… một chuôi đao quen thuộc.

Bảo đao Bá Toái!

Chương 2120: Chết Chôn Theo

Tống Thư Hàng: “...”

Lúc này Bảo đao Bá Toái hẳn là đang cắm trên Điền Thiên đảo, lần trước lúc hắn rời khỏi Điền Thiên đảo, sơ ý để lại bảo đao Bá Toái và đệ tử Sở Sở trên đảo.

Vốn dĩ định chờ trở về từ thú giới, hắn sẽ đón đệ tử và bảo đao về.

Không ngờ hôm nay đưa tay chộp một cái lại bắt được bảo đao Bá Toái.

Nghĩ kỹ lại, trên bảo đao Bá Toái đúng là có ấn ký Thần Binh Kỳ Giám do mỹ nhân rắn công đức đóng lên.

Thần Binh Kỳ Giám do Tống đầu gỗ lưu lại là một bộ công pháp treo đầu dê bán thịt chó.

Nghe tên cứ nghĩ đây là một bộ pháp thuật chuyên dùng để giám định thần binh.

Thực tế tác dụng của nó là để lại ấn ký trên pháp khí thần binh, sau đó thông qua bí pháp Thần Binh Kỳ Giám, dù ở chân trời góc biển cũng có thể định vị tọa độ, thu hồi pháp khí thần binh.

Đây là bí pháp chỉ có đại lão cấp Kiếp Tiên hoặc các thiên chi kiêu tử có thiên phú không gian đặc biệt mới có thể sử dụng.

“Thế này có tính là ta đã nắm giữ Thần Binh Kỳ Giám không?” Tống Thư Hàng cầm chuôi bảo đao Bá Toái.

Hắn không nắm giữ sức mạnh không gian đúng nghĩa.

Lúc này nhờ dựa vào sự phụ trợ của bản thể con mắt Thánh Nhân Nho + bia mộ Bá Tống + thế giới hạch tâm cùng với sự giúp đỡ chi viện của mỹ nhân rắn công đức truyền đến, hắn mới kích hoạt Thần Binh Kỳ Giám thành công.

Hơn nữa do là lấy thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển... lúc cầm chuôi bảo đao Bá Toái, Tống Thư Hàng có thể cảm giác được thân thể hắn cũng có thể đi theo cánh tay, đến thẳng vị trí của bảo đao Bá Toái!

“Tuyệt!” Tống Thư Hàng cười khà khà.

“Lại sao nữa?” Bia đá nghi hoặc.

“Thần Binh Kỳ Giám rất tuyệt, thú vị hơn ta tưởng nhiều.” Tống Thư Hàng cười to.

Đây là tọa độ!

Trước giờ thế giới hạch tâm của hắn đều là vào từ đâu thì ra ở đó, rất dễ bị người ta nhắm vào.

Trước kia khi phân thân vẫn còn, hắn có thể dùng phân thân làm tọa độ tạm thời, ở thế giới hạch tâm mở một cửa ra khác. Nhưng sau khi phân thân tiến vào thế giới thiên kiếp cửu phẩm, Tống Thư Hàng lại mất đi tọa độ để dùng.

Hôm nay bảo đao Bá Toái lại có thêm chức năng làm tọa độ mới!

Hơn nữa tọa độ mới này có thuộc tính có thể sao chép.

Chỉ cần để mỹ nhân rắn công đức để lại tọa độ trên một số vật thể bền chắc, lại đặt những tọa độ này ở nơi mình muốn, vậy là Tống Thư Hàng có thể sử dụng tổ hợp Thần Binh Kỳ Giám + thế giới hạch tâm, xây dựng một mạng lưới truyền tống.

Thậm chí nếu nghiên cứu khai thác Thần Binh Kỳ Giám sâu hơn, nói không chừng còn có thể áp dụng pháp thuật này vào trong chiến đấu.

Đây là một pháp thuật có tiềm năng.

“Vậy chúng ta có thể trở về bí địa thí luyện thánh sơn Gars không?” Bia đá hỏi.

Tống Thư Hàng: “...” Không thể, chỉ có thể ngồi xe không gian đến Điền Thiên đảo.

“Thế thì đừng gây rối nữa được không?” Bia đá chân thành nói.

“Để ta lo cho, bia đá đạo hữu.” Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nguyên thần buông lỏng tay cầm chuôi bảo đao Bá Toái tay.

Hắn không thu hồi bảo đao Bá Toái mà tạm thời cứ để nó tiếp tục làm một tọa độ.

Chờ rời khỏi bí địa thí luyện thánh sơn Gars, hắn có thể thử dùng Bá Toái làm tọa độ, nhảy thẳng đến Điền Thiên đảo.

Tiếp đó Tống Thư Hàng lại thi triển Thần Binh Kỳ Giám.

Lần này có cảm giác hơn lần trước.

“Lúc này trúng rồi, ta ngửi thấy mùi vị của bí địa thí luyện thánh sơn Gars.” Bia đá cười nói.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó đưa tay chụp vào hư không.

Lần này bắt được một vật thể hình chuôi.

“Fuck, ai đấy hả? Hù chết ta, có tin ta chém ngươi không?” Giọng nói đáng yêu của Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối vang lên: “Muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo ta theo!”

“Tiền bối, đao hạ lưu tình! Là ta, Tống Thư Hàng bên hồ Đại Minh đây (1)!” Tống Thư Hàng vội kêu lên.

“Hồ em gái ngươi, may mà kịp thời phát hiện ra là khí tức của ngươi, nếu không ta đã chém ngươi từ đời nào rồi.” Nói xong, Xích Tiêu kiếm tâm ma kéo một phát.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bị Xích Tiêu kiếm tâm ma kéo qua.

“Chờ đã, đừng bỏ bia ta lại một mình!” Bia đá đạo hữu vội la lên, khí linh nhảy lên, hút nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó cả nó và Tống Thư Hàng đều bị Xích Tiêu kiếm tâm ma kéo đi.

...

...

Ầm~

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bị kéo ra khỏi thế giới hạch tâm, ngã vào một vùng cát vàng.

Sa mạc?

Hơn nữa vùng sa mạc này đang đang nhảy múa nhiệt tình - là bão cát!

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài hại ta!” Tống Thư Hàng kêu lên.

“Ha ha ha, dù sao ta cũng là tâm ma mà.” Xích tiêu kiếm tâm ma cười nói: “Hơn nữa là ngươi hại ta trước.”

Tống Thư Hàng: “???”

Bia đá: “...” Tóm lại ta mới là bia đá giáp vô tội bị cuốn vào.

Gió cát bạo động, cát vàng vùi dập như sóng biển.

Chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng, bia đá, Xích Tiêu kiếm đều bị chôn sống.

Bão cát đến nhanh đi cũng nhanh, hiển nhiên đây không phải bão cát tự nhiên bình thường.

Bão cát qua đi, sa mạc lại khôi phục sự im lặng.

Trên sa mạc vô tận xuất hiện một tấm bia lớn.

Bên cạnh bia lớn còn cắm một thanh cổ kiếm màu đen.

Sa mạc bao la, mộ bia, cổ kiếm...

Cực kỳ hiu quạnh.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bị chôn sâu dưới cát, gan đau từng cơn.

Hắn đang xót thay cho chính mình, bị chôn sống hai lần liền.

“Mà Xích Tiêu kiếm tiền bối này, Bạch tiền bối đâu?” Hắn hỏi.

Trước đó A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ nói với hắn là Xích Tiêu kiếm tiền bối biến mất cùng với Bạch tiền bối.

“Đang ở gần đây thôi, trước khi ta bị ngươi tóm, ta và hắn đang đang tránh bão cát. Nếu ngươi không đột nhiên thò tay ra tóm chuôi kiếm của ta, chắc lúc này ta đã tránh bão cát thành công giống Bạch đạo hữu rồi.” Xích Tiêu kiếm trả lời.

Đây chính là điều làm Xích Tiêu kiếm tiền bối buồn bực.

Nó đang yên phận tránh bão cát, đột nhiên có một bàn tay thò ra từ trong hư không tóm lấy nó, làm nó bị cuốn vào trong bão cát.

“Xin lỗi.” Tống Thư Hàng là một thanh niên dám thừa nhận sai lầm.

“Không sao, đừng để tâm. Dù sao thù này ta nhớ kỹ, sau này có cơ hội sẽ trả lại cho ngươi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma cười nói: “Dù gì lão phu cũng là tâm ma mà.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Ồ? Thư Hàng?” Đúng lúc này, thân hình Bạch tiền bối đáp xuống từ trên không trung.

Trên người Bạch tiền bối không nhiễm một hạt bụi, hắn tránh bão cát rất khéo. Ngoài ra trong tay hắn còn cầm một cây linh thạch giống như cây cột, đây là một cái tiểu linh mạch bị phong ấn, là thu hoạch Bạch tiền bối lấy được trong trận bão cát vừa rồi.

“Thư Hàng, sao ngươi cũng đến đây?” Sau khi đáp xuống, Bạch tiền bối lại thấy bia đá: “Tống Thư Hàng chi mộ? Ngày 27 tháng 11 năm 2019, Bá Tống Huyền Thánh yên giấc nghìn thu ở đây? Phụt, Thừ Hàng ngươi đi tìm đường chết tự mang bia mộ theo à?”

Sợ bản thân chết rồi không ai nhận ra mình, không ai nhặt xác cho nên tự mang bia mộ, chết chôn theo sao?

Gần đây Thư Hàng tiểu hữu rất có tính tự giác.

“Đang chơi trò gì vậy? Có cần ta đào ngươi lên không?” Bạch tiền bối đứng trước bia, gõ lên bia đá hỏi.

“Bạch tiền bối, đây không phải trò chơi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Thật ra chỉ là máu thơ văn trong người ta trỗi dậy thôi.”

“Gì cơ?” Bạch tiền bối nháy mắt.

Cả thân bia của “bia mộ Bá Tống” ở phía đối diện nóng lên.

“Bạch tiền bối, lúc nằm dưới lòng đất, ta đột nhiên nghĩ đến một câu thơ.” Tống Thư Hàng nói: “Về sau nữa, hương sầu là nấm mồ thấp bé. Ta ở bên trong, Bạch tiền bối ngài ở bên ngoài (2).”

Tâm ma xích tiêu kiếm: “...”

Chú thích:

(1) Trong phim Hoàn Châu Cách Cách, Tiểu Yến Tử đã hỏi Càn Long một câu: “Hoàng thượng, người còn nhớ Hạ Vũ Hà bên Hồ Đại Minh không?”

(2) Mấy câu thơ trong bài Hương Sầu (Nỗi nhớ quê) của Dư Quang Trung. Bản gốc là:

Về sau nữa,
Hương sầu là nấm mồ thấp bé,
Con ở bên ngoài,
Mẹ ở bên trong.

Chương 2121: Thế Giới Độc Lập Không Hạn Chế

Vẫn là câu nói kia.

Không tự tìm đường chết sẽ không chết, tại sao có một số người lại không hiểu đạo lý này nhỉ?

Xích Tiêu kiếm tâm ma nghĩ dù lúc này Bạch tiền bối có lấy Lưu Tinh kiếm ra cắm xuống mộ, đâm nguyên thần của Tống Thư Hàng ở bên dưới thành cái rổ cũng không quá đáng chút nào!

“Yên tâm đi.” Bạch tiền bối vỗ lên bia đá, nói với giọng dịu dàng: “Chờ Thư Hàng ngươi chết thật rồi, mỗi lần xuất quan ta sẽ nhớ tảo mộ cho ngươi. Tính thời gian thì cũng sắp đến ngày giỗ của Lục Nhĩ Kiếm Quân rồi, nếu Thư Hàng ngươi chầu trời mấy ngày này, lần sau ta có thể tảo mộ chung cho cả ngươi và Lục Nhĩ Kiếm Quân. Đến lúc đó ngươi ở trong mộ, ta ở ngoài mộ, ta cắt cỏ quanh mộ cho ngươi.”

Lục Nhĩ Kiếm Quân là một người bạn thân mà Bạch tiền bối quen biết trước lần bế quan trước, trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng có mấy vị đạo hữu biết người này.

Tu vi là cảnh giới Chân Quân lục phẩm.

Ba mươi năm trước, lúc hắn trùng kích cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, bị tâm ma quấn thân nên hóa thành tro bụi dưới kiếp hỏa, thân tử đạo tiêu.

Lần này sau khi xuất quan, nghe được tin Lục Nhĩ Kiếm Quân độ kiếp thất bại từ chỗ Hoàng Sơn, Bạch tiền bối chỉ để lại một tiếng thở dài não nề.

“Nếu sắp toi mạng thì hãy tranh thủ thời gian, chọn một ngày tốt trong mấy ngày này đi.” Bạch tiền bối lại ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ lên mộ phần.

Tống Thư Hàng dưới mộ vội kêu to: “Đừng, Bạch tiền bối ngài đừng nói nữa!”

Miệng vàng của Bạch tiền bối vừa phán, chẳng may biến thành sự thật thì biết làm sao?

Tháng này đã đến ngày 27 rồi, mục tiêu nhỏ nhoi của hắn bây giờ là bình an sống đến cuối tháng.

“Bạch đạo hữu à thật ra ngươi không cần lo lắng vấn đề ngày giỗ đâu.” Xích Tiêu kiếm tâm ma cười khà khà nói: “Ta có linh cảm lần sau ngươi xuất quan thì dù là ngày nào cũng có thể đi viếng mộ Tống Thư Hàng. Một năm có 365 ngày, ngày nào cũng là ngày giỗ của Tống Thư Hàng cả.”

“Xích Tiêu kiếm tiền bối đừng phán lung tung! Cùng lắm thì mười hai tháng, mỗi tháng sẽ có một ngày giỗ của ta thôi, còn một năm 365 ngày ngày nào cũng là ngày giỗ của ta thì quá đáng lắm luôn á!” Tống Thư Hàng tức giận phản bác.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

Thân là một con tâm ma đâm tim, chẳng biết tại sao lúc này nó lại hơi thương hại Tống Thư Hàng.

365 ngày, ngày nào cũng là ngày giỗ, vừa nghe đã biết đang nói đùa nên không có cảm giác gì.

Nhưng khi nghe chính miệng Thư Hàng nói “mười hai tháng, mỗi tháng sẽ có một ngày giỗ” thì lại cảm thấy đây là sự thật.

Mà thường thì sự thật sẽ đâm tim hơn đùa giỡn nhiều.

Bia đá: “...”

Rốt cuộc trước khi quen nó, Tống tiểu hữu đã trải qua những chuyện gì thế này?

Rốt cuộc là quá khứ và trải nghiệm thế nào mới có thể khiến cho một người thừa nhận bản thân có khả năng gặp phải chuyện đáng buồn là “mỗi tháng sẽ có một ngày giỗ” như thế?

“Nghe ngươi nói vậy, ta lại không xuống tay được.” Bạch tiền bối dở khóc dở cười, vừa vỗ nhẹ lên mộ vừa nói: “Còn chưa chịu ra? Chẳng lẽ ngươi muốn ở dưới đó ăn tết luôn ư?”

“Ra ngay đây.” Tống Thư Hàng cười khà khà.

Lần này nguyên thần của hắn đẩy đất ra trước rồi mới chui ra. Mỗi lần chui từ trong mộ ra ta đều phải đổi kiểu.

Cuộc sống vốn đơn điệu nhàm chán, phải thay đổi nhiều hơn từ chi tiết mới có thể làm cuộc sống thú vị hơn.

Sau khi nguyên thần chui ra ngoài, việc đầu tiên Tống Thư Hàng làm là bắt lấy Xích Tiêu kiếm tiền bối treo sau eo, tiếp đó ôm lấy bia đá đạo hữu, kéo nó từ trong đất ra.

“Phụt, quét mã tảo mộ, theo kịp thời đại, meo!” Xích Tiêu kiếm tiền bối thấy hàng chữ dưới cùng trên bia đá, không nhịn được bật cười.

Bia đá lắc nhẹ thân bia, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Nháy mắt nó đã thu nhỏ lại chỉ còn lớn bằng bàn tay, bay đến cạnh Bạch tiền bối, vứt bỏ Tống tiểu hữu.

“Hửm?” Bạch tiền bối bắt lấy khí linh của bia đá.

“Đây là bia đá đạo hữu, là tác phẩm của Bạch Thiên Đạo tiền bối năm đó.” Tống Thư Hàng giải thích.

Bia đá đạo hữu bổ sung: “Bây giờ ta tên là bia mộ của Bá Tống.”

“Phụt~ tên rất hay.” Xích Tiêu kiếm tâm ma lại không nhịn được mà bật cười.

Tống Thư Hàng: “...”

“Thì ra là vậy.” Bạch tiền bối gật đầu.

Hóa ra là tác phẩm của Bạch Thiên Đạo, thảo nào khi hắn tiếp xúc với bia đá thì lại có cảm giác thân thiết.

“Vị này là Bạch tiền bối ở hiện thế của ta, khác với Bạch Thiên Đạo tiền bối.” Tống Thư Hàng lại giới thiệu Bạch tiền bối cho bia đá biết, tránh cho bia đá nhầm lẫn Bạch tiền bối với Bạch Thiên Đạo.

Bia đá rung lên khe khẽ như đang “quan sát” Bạch tiền bối.

Đúng là có khác biệt với chủ nhân trong trí nhớ của nó, cũng khác hẳn Bạch đen Cửu U.

“À Bạch tiền bối này, đây là đâu thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong lòng hắn có một suy đoán, nơi này rất có thể chính là bí mật do Bạch Thiên Đạo để lại, là nơi mà bia đá trấn áp bấy lâu, thậm chí rất có thể là cố hương của Bạch tiền bối.

“Nơi này có thể là cố hương của ta.” Bạch tiền bối trả lời.

Nhưng bản thân Bạch tiền bối cũng không xác định được.

Ngoài vùng sa mạc vô tận quen thuộc này, hắn không phát hiện ra bất kỳ người hay sự vật nào khác.

“Bia đá đạo hữu, ngươi có thể cung cấp thông tin gì về thế giới này không?” Tống Thư Hàng lại nhìn bia đá trong tay Bạch tiền bối.

Năm đó Bạch Thiên Đạo để bia đá tiếp tục trấn thủ nơi này, trấn áp thế giới này, nói vậy chắc là nó biết thông tin về thế giới này mới đúng.

“Xem ra hôm nay nhiệm vụ của ta sắp hoàn thành rồi.” Bia đá cảm khái.

Trước kia thế giới bị nó trấn áp này luôn ở trạng thái đóng kín, dù không có nó trấn áp cũng không ai có thể đi vào thế giới này.

Hôm nay thế giới này lại chủ động mở ra.

Vậy cũng có nghĩa là nhiệm vụ mà Bạch Thiên Đạo giao phó cho nó sắp kết thúc.

“Chủ nhân từng nói với ta thế giới này là một thế giới “độc lập, tự cong”. Tự cong thật sự, bất kể về mặt không gian hay thời gian, nó không hề bị hạn chế cũng như bị ảnh hưởng.” Bia đá nói: “Nói đúng hơn là nó không thuộc về thế giới này.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Hắn nhớ đến thông tin lấy được sau khi dùng bí pháp giám định giám định Bạch tiền bối lúc trước.

[Bạch là một tồn tại rất đặc biệt đối với thế giới này. Hắn là độc nhất vô nhị, căn nguyên tồn tại của hắn không giống người thường. hãy thử tìm được cố hương của Bạch, lấy được nhiều thông tin hơn.]

Đầu mối khớp rồi.

Chắc đên tám chín phần nơi này là cố hương của Bạch tiền bối.

Nếu vậy... bây giờ là lúc lấy được nhiều thông tin hơn đúng không?

Nguyên thần của Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, tay phải vỗ mạnh lên sa mạc đầy khí thế: “Hãy ăn một chiêu bí pháp giám định của ta!”

Bí pháp giám định kích hoạt.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bắt đầu run rẩy, từng cơn đau dữ dội tác động thẳng vào nguyên thần.

Những cơn đau dữ dội lâu rồi chưa xuất hiện.

Gần đây khi sử dụng bí pháp giám định, cái giả phải trả chỉ là một số vết thương nhỏ, ngay cả tư cách làm Tống Thư Hàng cảm thấy “đau” cũng không có.

Cái giả phải trả lần này khiến Tống Thư Hàng tiến vào chế độ rung như điện thoại di động.

Theo thân thể hắn rung không ngừng, một nửa nguyên thần chìm từ từ vào trong cát.

Bia đá: “…”

Nó cảm thấy dù là Dưỡng Đao thuật, Thần Binh Kỳ Giám hay bí pháp giám định Tống Thư Hàng đang dùng đều chẳng có thứ nào bình thường, vừa nhìn cứ có cảm giác như tà thuật vậy.

Chẳng mấy chốc kết quả giám định đã được gửi đến trong đầu Tống Thư Hàng.

[Cát của năm tỷ năm trước, trong mỗi hạt cát đều chứa đựng mùi vị năm tháng và khí tức cổ xưa, quan sát kỹ ngươi sẽ phát hiện chúng chứa đựng sức hấp dẫn không sao tả được.]

Đệch!

Chương 2122: Ngày Hôm Đó, Thế Giới Vốn Ngưng Đọng Lại Bắt Đầu Vận Hành

Ở trong sách ghi lại mẹ trái đất nhà ta cũng mới bốn tỷ sáu trăm triệu năm tuổi, cát này còn lớn tuổi hơn cả trái đất!

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Theo cảnh giới tăng lên, hắn không chế bí pháp giám định càng ngày càng thành thạo, hôm nay nếu hắn sẩy tay chạm vào trái đất khởi động bí pháp giám định cũng không đến mức mất mạng.

Nhưng trả cái giá cực lớn, cuối cùng lại giám định ra cát của năm tỷ năm trước... thế này có khác gì làm người ta uất ức đâu?

Chẳng bằng cứ giám định thất bại luôn cho rồi.

“Hay là còn có những thông tin ẩn khác chưa được gửi về?” Nguyên thần của Tống Thư Hàng giữ nguyên động tác thi triển bí pháp giám định.

Một lúc lâu sau...

Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi: “Giám định ra kết quả chưa?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, trả lời nghiêm túc: “Ra rồi, lấy được một thông tin cực kỳ cổ xưa.”

“Nói nghe thử.” Bạch tiền bối cũng tò mò nói, hắn rất để ý đến nơi có thể là cố hương của bản thân này.

“Theo như thông tin ta lấy được, cát trong sa mạc này đã có năm tỷ năm lịch sử.” Tống Thư Hàng xoa cằm, đáp với vẻ cao thâm khó dò.

Bạch tiền bối: “...”

Xích Tiêu kiếm tâm ma thừa cơ đề nghị với Bạch tiền bối: “Thư Hàng kiểu này là vô dụng toàn tập rồi, hay là chôn hắn đi? Bạch đạo hữu ngươi có thể dùng ta đâm tên này một kiếm, đảm bảo miệng vết thương bằng phẳng, đẹp mắt, còn có thể làm hắn chịu đựng đau đớn level max.”

“Chuyện này đâu thể trách ta được chứ? Đây chính là thông tin do bí pháp giám định giám định ra, uổng công ta chịu đau mở chế độ rung.” Trong lúc nguyên thần của Tống Thư Hàng nói, thân thể hắn vẫn còn mở chế độ rung với độ cong nhỏ.

Do là nguyên thần nên trên người không xuất hiện miệng vết thương... Nhưng chắc chắn miệng vết thương là do bản thể gánh chịu.

Đương nhiên cũng có tỷ lệ rất nhỏ là thương thế sẽ do linh quỷ hoặc hóa thân tương tự gánh chịu?

Trước kia linh quỷ đời đầu của hắn đau đến mức cầu xin bản thể an ủi.

“Nhưng ngoại trừ niên hạn, thật ra còn có thu hoạch khác.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng từ từ ngừng rung, sau khi thích ứng với mức độ đau đớn này, hắn nghiêm túc nói: “Ngoài có năm tỷ năm lịch sử ra, những hạt cát này còn rất có sức hấp dẫn.”

“Cái quái gì đây?” Chuôi kiếm của Xích Tiêu kiếm tâm ma hơi giơ lên, “trừng” Tống Thư Hàng.

Người ta nói độc thân lâu, nhìn cái gì cũng cảm thấy đẹp mắt, còn Thư Hàng độc thân lâu, bây giờ nhìn sa mạc cũng cảm thấy có sức hấp dẫn ư?

“Là kết quả do bí pháp giám định gửi về.” Tống Thư Hàng lại ngồi xổm xuống, nâng cát lên quan sát kỹ.

Từng hạt cát bé nhỏ mang theo độ ấm dễ chịu, chảy xuống qua kẽ tay hắn.

Tống Thư Hàng giơ tay lên, hai bàn tay xòe ra.

Cát vàng bay theo gió rơi xuống, mỗi một hạt cát như được đúc bằng vàng, tự mang hiệu ứng ánh sáng, nhìn rất đẹp mắt.

Quả nhiên giống như suy đoán của hắn. Cát trong sa mạc có thuộc tính hấp dẫn giống như Bạch tiền bối, chỉ là sức hấp dẫn này bị phân tán ra khắp sa mạc nên không bá đạo như sức hấp dẫn của Bạch tiền bối bản thể.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Quái, chẳng lẽ ta cũng độc thân quá lâu rồi?”

Lúc cát rơi xuống, tự dưng nó cũng cảm thấy những hạt cát này đầy sức hấp dẫn, cứ muốn sống mãi trong sa mạc bầu bạn với những hạt cát này đến hết đời.

Trở về nó phải đi tìm chủ nhân Xích Tiêu Tử đạo trưởng suýt bị nó quên mất tâm sự mới được, tiện thể hỏi Xích Tiêu Tử xem trong chư thiên vạn giới có kiếm linh nào thích hợp làm một nửa kia của nó không?

"Thế giới... động rồi." Lúc này, bia đá đột nhiên dùng giọng điệu như ngâm thơ nói với vẻ cao thâm khó lường.

Bạch tiền bối cũng ngồi xuống, hắn bao linh mạch hình trụ kia lại rồi ném vào không trung, dùng niệm lực nâng nó. Sau đó hắn cắm mười ngón tay vào trong cát, nâng cát lên, để chúng chảy xuống qua kẻ tay.

Khi cát mịn từ kẻ tay của Bạch tiền bối chảy xuống, mọi người có thể cảm giác được thế giới đang khẽ chấn động.

Nhưng đây không phải chấn động về vật lý.

Giống như một chiếc đồng hồ cát bị lật ngược, cát lại bắt đầu chảy xuống.

Thế giới vốn ngưng đọng lại bắt đầu khởi động, vận hành.

Thế giới... sống lại lần nữa.

Một mặt trời từ từ nhô lên, ánh nắng chiếu xuống, cả sa mạc phát ra bảo quang chói mắt.

Tống Thư Hàng, Xích Tiêu kiếm và bia đá đều chuyển sự chú ý sang nơi mặt trời nhô lên.

Bịch~

Lúc này, sau lưng bỗng vang lên tiếng vật nặng rơi xuống.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy linh mạch hình trụ mà Bạch tiền bối đào được trước đó rơi xuống đất.

"Bạch tiền bối?" Tống Thư Hàng sững sờ.

Bạch tiền bối lại biến mất.

Bên dưới linh mạch hình trụ, ở nơi vốn là vị trí mà Bạch tiền bối đứng chỉ còn lại một chiếc pháp bào, chính là pháp y có thể biến hóa khôn lường của Bạch tiền bối.

"Biến mất rồi ư?" Bia đá cũng ngây ngươi.

Trước nó còn lơ lửng bên cạnh Bạch tiền bối, vậy mà chớp mắt Bạch đã biến mất.

Tống Thư Hàng chau mày, hắn tiến lên thu chiến lợi phẩm của Bạch tiền bối là linh mạch hình trụ vào pháp khí vòng tay, sau đó lại nhặt pháp bào kia lên.

“Có cảm ứng được khí tức của Bạch đạo hữu không?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

“Khắp nơi đều có.” Bia đá trả lời.

Khắp cả thế giới, nơi nào cũng ngập tràn khí tức của Bạch, thế này thì không thể thông qua khí tức tìm ra vị trí của hắn được.

Tống Thư Hàng cũng thu pháp bào vào trong pháp khí vòng tay. Nếu Bạch Hạc Chân Quân ở đây, chắc cô sẽ mặc pháp bào này lên người ngay lập tức nhỉ?

“Sa mạc này chính là Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Trong tay Tống Thư Hàng có mấy phiên bản về thân phận của Bạch.

Tinh linh Tiểu Bạch do sa mạc thai nghén ra.

Vì muốn giữ lại Bạch sắp biến mất, thiếu niên áo xanh dắt bạch mã đã luyện hóa sa mạc, tạo thành một “Bạch” bản hợp thể.

Thậm chí con bạch mã mà thiếu niên áo xanh dắt theo cũng rất thần bí.

Mà chuyện Bạch tiền bối biến mất hiển nhiên có liên quan đến sa mạc này.

“Đi, chúng ta đi sâu vào sa mạc xem thử.” Tống Thư Hàng nâng bia đá đạo hữu đã thu nhỏ lên, treo Xích Tiêu kiếm tiền bối ở sau eo, sải bước đi về nơi mặt trời nhô lên.

“Chúng ta phải đi đâu?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Không biết, hẳn là đi đến nơi muốn đi.”

“Máu thơ văn lại trỗi dậy đấy à?” Tâm ma Xích Tiêu kiếm hỏi.

“Chuyện này thì có quan hệ gì đến máu thơ văn đâu?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói: “Chỉ là dựa vào trực giác, nghe theo trái tim mách bảo, đi đến nơi muốn đi thôi.”

Bia đá lại “nhìn” Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng của lúc này lại cho người ta cảm giác đáng tin đến bất ngờ.

Ngoài mặt trời trên không trung, trong sa mạc chẳng còn bất kỳ thứ gì để phân biệt đường đi.

Trên đường Xích Tiêu kiếm tâm ma thử dùng pháp thuật để lại ký hiệu trên đường đi qua.

Nhưng sau khi để lại ký hiệu, cứ đi xa được một đoạn, ký hiệu lại biến mất...

“Chúng ta sẽ lạc đường ư?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

“Yên tâm đi, không lạc đường đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Vừa nói hắn vừa tung người nhảy lên, chân đạp hoa sen đen, thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành của Nho gia, tăng tốc lao về phía trước.

Một tòa kiến trúc xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Có kiến trúc nghĩa là có khả năng có người ở.

Chương 2123: Sống Sót... Hơn Nữa Phải Sống Hạnh Phúc Hơn Bất Kỳ Ai

Tốc độ của nguyên thần nhanh hơn thân xác, lúc này vận dụng thân pháp, có thể nói là trong chớp mắt đã đi xa nghìn dặm.

Một cái chớp mắt, Tống Thư Hàng đáp xuống trước tòa kiến trúc kia.

“Không ngờ lại là mộ.” Tâm ma Xích Tiêu kiếm nhìn tòa kiến trúc kia.

Bia đá: “...”

Từ khi nó bị chủ nhân Bạch đen Cửu U đổi tên thành bia mộ của Bá Tống, hình như nó cứ liên tục gặp phải sự việc có liên quan đến “mộ” thì phải?

“Thoạt nhìn còn rất mới.” Tống Thư Hàng vươn tay sờ nhẹ lên cổ mộ.

Nhìn tổng thể hình như mới xây không lâu.

Mộ cũng không lớn lắm, về cơ bản cũng do nấm mộ + thân mộ + bia mộ tạo thành.

Trên bia mộ khắc rất nhiều chữ viết phức tạp, Tống Thư Hàng không biết chữ nào cả.

Không phải chữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng hỏi: “Xích Tiêu kiếm tiền bối, bia đá đạo hữu, các ngươi có biết loại chữ này không?”

“Ta bất lực.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đáp.

“Chữ viết này... nhìn khá quen mắt nhưng ta chưa từng học, lúc ta được chủ nhân tạo ra, chữ viết được sử dụng chính đã là chữ viễn cổ và một loại chữ tự sáng tạo khác. Đây chắc là chữ chủ nhân dùng lúc còn trẻ.” Bia đá nói.

Chủ nhân mà nó nói đương nhiên là chỉ Bạch Thiên Đạo.

“Đáng tiếc, nếu lúc này có thể liên lạc với Bạch tiền bối two, chắc sẽ biết được nội dung khắc trên bia mộ nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bia đá nhảy xuống, đụng nhẹ vào phần mộ kia sau đó suy đoán: “Phần mộ này được xây... chưa quá một năm!”

Cũng không biết nó dùng cách gì tra ra được số liệu chính xác.

“Nhưng không thể suy đoán thời gian của thế giới này theo lẽ thường được.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Trước đó mọi người cũng cảm ứng được, khi cát chảy xuống qua kẻ tay của Bạch tiền bối, cả thế giới mới “sống” lại, bắt đầu vận hành.

Kết hợp với thông tin mà bia đá biết được từ chỗ Bạch Thiên Đạo, thế giới này không bị hạn chế cũng như ảnh hưởng bởi “thời gian, không gian”, là một thế giới tự do chân chính.

Thế nên không thể tính thời gian ở thế giới này theo như lẽ thường được. Nói không chừng trước khi Bạch tiền bối đi vào, thời gian trong thế giới này vẫn ở trạng thái ngưng đọng cũng nên.

“Đúng rồi, những chữ viết này nhìn có giống chữ của Bạch tiền bối không?” Tống Thư Hàng hỏi bia đá.

“Hơi giống nhưng ý ta là giống chữ của chủ nhân Bạch, nhìn khá giống nét chữ của hắn.” Bia đá gật đầu đáp.

“Nếu đúng là chữ của Bạch tiền bối, không chừng ta biết đây là mộ của ai.” Tống Thư Hàng nói, vừa nói hắn lại vừa nhìn chằm chằm vào bia đá một hồi.

Trên bia đá có chữ do Bạch tiền bối two khắc lên, mới vừa khắc lên không lâu, còn nóng hổi đây.

Tống Thư Hàng đối chiếu hai nét chữ với nhau.

Mặc dù chữ viết khác nhau nhưng nét chữ đúng là khá giống nhau.

Bia đá: “...”

Bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm như vậy, nó cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Giả thiết như vậy, nếu mộ này là do Bạch tiền bối lập nên thật...” Tống Thư Hàng nói.

Nơi này là cố hương của Bạch tiền bối.

Theo như ký ức của Bạch tiền bối, người nằm trong ngôi mộ này rất có thể là vị "thiếu niên áo xanh dắt bạch mã" kia, chính là vị đã đè Tống Thư Hàng xuống đất nện hết lần này đến lần khác trong thực tại ảo.

Trong ký ức của Bạch tiền bối hiện thế, kết cục của thiếu niên là thân tử đạo tiêu.

Tống Thư Hàng: "Thiếu niên áo xanh dắt bạch mã."

"Có muốn mở mộ ra xem thử không?" Xích Tiêu kiếm tâm ma đề nghị. Một lần nữa nó lại thực hiện chức trách chính xác của tâm ma, dụ dỗ Tống Thư Hàng làm một số chuyện "thú vị".

"Sau khi mở nó ra, nói không chừng ta phải tiến vào." Tống Thư Hàng mỉm cười, hắn đã nhìn ra trò dụ dỗ của Xích Tiêu kiếm tiền bối: "Ta cũng không muốn vào ngày này năm sau, Bạch tiền bối sẽ đến đây cắt cỏ quanh mộ cho ta đâu."

Hắn nhìn sa mạc chói mắt dưới chân.

Hiện giờ có lẽ sa mạc này đã thành hóa thân của Bạch tiền bối rồi.

Lần này hắn không tự đi tìm đường chết đâu.

Tống *Không học theo Tam Lãng tiền bối* Thư Hàng.

Hơn nữa nếu đây đúng thật là bia do chính tay Bạch tiền bối dựng, mộ do chính tay Bạch tiền bối tạo, dù không có bất kỳ cơ quan cạm bẫy gì, Tống Thư Hàng cũng không dám động vào.

Ai đào người đó chết!

Dứt lời, hắn chắp hai tay lại tế bái trước mộ: "Tiền bối, mặc dù ngài đánh ta rất nhiều lần trong thực tại ảo nhưng ta không so đo đâu. Hơn nữa trong ký ức của Bạch tiền bối two, ngài chính là Bạch tiền bối two, vậy nên tiếp theo ta xin mạo phạm một chút..."

Lại nói cảm giác đứng ngoài mộ tảo mộ thế này rất vi diệu.

Đột nhiên Tống Thư Hàng lại mong đợi kết cục của Công Tử Hải, kẻ thù truyền kiếp trước của hắn. Nếu có một ngày Công Tử Hải lặng lẽ chết đi, được mai táng ở đâu đó, có lẽ hắn... sẽ đi tảo mộ tế lễ?

Bia đá đạo hữu hỏi: "Ngươi muốn nhảy disco trên mộ phần hả?"

“Đương nhiên là không, ta là loại người đó à?” Tống Thư Hàng đáp,.

Sau khi tế bái xong, hắn tiến lên một bước đi đến trước tấm bia đá kia, đặt tay lên đó.

“Lúc nãy mới dùng bí pháp giám định một lần để giám định sa mạc, không biết bản thể chịu đựng bao nhiêu vết thương, vậy nên lần này phải cẩn thận một chút. Nếu giá giám định quá cao thì phải dừng lại ngay.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Dù sao bản thể của hắn chỉ còn lại đầu + bả vai, lượng máu tồn trức không đủ. Nếu giá giám định quá cao, một khi không xử lý tốt có khi não văng ra ngoài luôn chứ chẳng đùa.

Cẩn thận một chút chỉ có lợi chứ không hại.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, bí thuật giám định được kích hoạt. Lần này toàn bộ quá trình hắn rất cẩn thận, nghiêm khắc giữ cái giá phải trả ở mức an toàn.

Cũng may là giá giám định rất thấp.

Mức độ đau đớn bằng chừng một phát thuật giám định cường giả.

Đối với Tống Thư Hàng, mức độ đau đớn này vẫn nằm trong giới hạn có thể chấp nhận. Bây giờ hắn hoàn toàn có thể vừa chịu đựng tác dụng phụ của thuật giám định cường giả vừa đại chiến với người khác, hơn nữa còn không hề ảnh hưởng đến trạng thái chiến đấu.

Chỉ lát sau kết giả giám định đã được truyền vào trong đầu hắn.

[Bia mộ của người vô danh, không còn ai nhớ tên của chủ nhân trong mộ, bị xóa bỏ hoàn toàn. Bia đá do chính tay Bạch dựng lên, chỉ là trong mộ trống rỗng không hề có gì. Mở phần mộ, ngươi có thể thấy một quan tài rỗng. Nếu nằm vào trong đó, có lẽ ngươi sẽ có thu hoạch bất ngờ.]

Tống Thư Hàng: “...”

Ngay cả bí pháp giám định cũng muốn lừa ta nằm vào?

Ngây thơ quá!

Đây là mộ do chính tay Bạch tiền bối lập nên.

Tống Thư Hàng ta, nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống không muốn chết, càng không đi đào mộ!

Ta hiểu rõ sự đáng quý của sinh mạng hơn ai khác.

Sống sót... hơn nữa phải sống hạnh phúc hơn bất kỳ ai, đây là mục tiêu trong tháng này của ta.

Nói xong, thân thể Tống Thư Hàng từ từ chìm xuống dưới cát.

Bây giờ hắn là thể nguyên thần, có thể xuyên tường chui vách, không gì không thể. Chỉ cần trong phần mộ này không có cấm chế hoặc phòng ngự do tu sĩ lưu lại, hắn đều có thể lẻn vào.

Để đề phòng bất trắc, lúc hắn lẻn vào, một tay khác còn nắm chặt bia đá. Bây giờ bia đá là trạng thái khí linh, cùng cảnh ngộ với hắn, cũng có thể xuyên tường chui vách.

Tổ hợp bia đá + hắn có thể sử dụng Thần Binh Kỳ Giám, dùng Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối làm tọa độ.

Một khi có biến, bọn họ có thể chui thẳng đến bên cạnh Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Quá trình lẻn vào vô cùng thuận lợi, không có bất kỳ trở ngại nào.

Quả nhiên trong mộ chỉ có một quan tài rỗng.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng cẩn thận chui vào trong quan tài.

Chương 2124: Ta Không Phải Bạch Two!

Dù Tống mỗ ta có bị đánh chết cũng không chơi ngu đi đào mộ do Bạch tiền bối xây cho thiếu niên áo xanh dắt bạch mã.

Nhưng... nếu dưới tiền đề không phá hủy mộ của thiếu niên áo xanh dắt bạch mã, dùng linh thể lẻn vào, trái lại có thể thử xem.

Để lại sẵn đường lui, hành sự cẩn thận.

Sau đó bia đá và Tống Thư Hàng cùng tiến vào chiếc quan tài rỗng kia.

Sau khi Tống Thư Hàng bước lên con đường tu luyện, chiều cao của hắn đã nghênh đón mùa xuân thứ hai, trong nửa năm cao được 7cm. Bây giờ hắn đã cao 1m82, một chiều cao làm Tô Thị A Thập Lục phải hâm mộ.

Với chiều cao này, lúc hắn nằm vào trong quan tài rỗng... không ngờ lại vừa như in!

Chiều cao hay bề ngang đều cực kỳ thích hợp.

Lúc nằm ở bên trong có cảm giác giống như về nhà, làm người ta yên tâm.

Nhưng mà...

“Ngoài nằm rất thoải mái ra thì chẳng có phát hiện gì khác.” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Về những sự việc cụ thể thế này, bí pháp giám định vẫn rất chính xác, nó nhắc nhở tiến vào quan tài rỗng sẽ có phát hiện khác. Thế nhưng Tống Thư Hàng đã tìm tòi khắp quan tài rỗng vẫn không tìm thấy manh mối mới.

Hắn còn cố ý quan sát nắp quan tài... nhưng trên nắp quan tài cũng không có khắc thần công tuyệt thế, làm hắn thất vọng vô cùng.

Nếu trong quan tài rỗng không khắc thứ gì, vậy nghĩa là cần thủ đoạn kích hoạt nào đó?

Tống Thư Hàng bắt đầu trầm tư.

“Rung, rung rồi.” Bia đá đạo hữu đi vào với hắn đột nhiên run rẩy nói.

Tống Thư Hàng vừa cúi đầu thì thấy bia đá đạo hữu lại tiến vào chế độ rung như điện thoại di động.

Bây giờ kích thước của bia đá đạo hữu đã thu nhỏ lại, chỉ còn lớn bằng một chiếc điện thoại di động, lúc rung lên trông rất thú vị.

Nếu hàng chữ “Tống Thư Hàng chi mộ” ở trên bia không nhấp nháy thì càng tốt.

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: “Ngươi kích hoạt cạm bẫy gì rồi? Chúng ta có nên đi ra ngoài không?”

“Không phải ta kích hoạt, mà là ta bị kích hoạt. Đừng đi ra ngoài, hẳn là manh mối do chủ nhân của ta lưu lại, không có nguy hiểm đâu.” Bia đá trả lời.

Vừa nghe là manh mối do Bạch Thiên Đạo lưu lại, sau khi suy nghĩ trong giây lát, Tống Thư Hàng vội đứng dậy chuẩn bị ra khỏi quan tài rỗng. Tính cách của Bạch Thiên Đạo không đáng tin cho lắm. Vì nghiên cứu, hắn từng lén cắt bắp đùi của Bạch tiền bối two.

Vì sự an toàn của bắp đùi trên người mình, hắn vẫn nên rời khỏi quan tài rỗng thì tốt hơn.

“Đừng để bia ta lại một mình!” Bia đá có thần giao cách cảm với hắn kêu lên, khí linh của nó đè Tống Thư Hàng ở lại trong quan tài.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật: “Ngươi nói là manh mối do Bạch Thiên Đạo tiền bối lưu lại, không có nguy hiểm mà? Tại sao lại đè ta chứ?”

“Ta... Ta sợ cô đơn?” Bia đá đạo hữu nghiêm túc đáp.

Tống Thư Hàng: “...”

Hàng nghìn hàng vạn năm qua, ngài vẫn luôn ở trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars mà chẳng phải sao? Sợ cô đơn cái rắm! Không thể tìm cái cớ nào hợp lý hơn à?

“Tống tiểu hữu, chỉ cần lần này ngươi không bỏ ta lại, ta sẽ nhận ngươi làm huynh đệ tốt. Từ nay về sau, dù là núi đao biển lửa ta cũng sẽ xông vào với ngươi. Huynh đệ tốt, cả đời luôn!” Bia đá đạo hữu lại dụ dỗ.

“Tuyệt giao.” Tống Thư Hàng quả quyết.

Tài ăn nói của bia đá đạo hữu quá kém, ai lại dùng cách này dụ dỗ người khác chứ? Ngươi càng dụ dỗ như vậy, trong lòng người bị dụ dỗ sẽ càng sợ hãi hơn đó có biết không hả?

“Muộn rồi, huynh đệ tốt nhà ngươi, ta nhận chắc rồi.” Bia đá dính chặt vào Tống Thư Hàng, đè nguyên thần của hắn vào trong quan tài.

“Buông tay, buông tay, ta nhận ngươi làm huynh đệ tốt. Ngươi nặng quá... sắp chết rồi, sắp chết rồi!” Nguyên thần của Tống Thư Hàng bị đè đau la lên.

Cùng lúc đó, tấm bia bên ngoài mộ của thiếu niên áo xanh dắt bạch cũng bắt đầu rung, nó đang cộng hưởng với bia đá đạo hữu trong mộ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Xích Tiêu kiếm tâm ma, tấm bia bên ngoài mộ bắt đầu biến hóa.

Chữ viết phức tạp, không quen biết trên bia bỗng chuyển hóa thành chữ viết Hoa Hạ.

Dòng chữ “Tống Thư Hàng chi mộ” hiện ra.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

Một lát sau.

Vành chắn trên chuôi kiếm của nó duỗi ra, hóa thành hai cánh tay.

Cánh tay chạm và đuôi kiếm, vành chắn và thân kiếm làm dấu chữ thập.

Tiếp đó lại hai tay chắp lại, tế bái Tống Thư Hàng.

Chuyện gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, không trốn đi đâu được.

Có số bị chôn cuối cùng cũng sẽ bị chôn, đây chính là vận mệnh.

...

Trong quan tài dưới mộ.

Trên nắp mộ vốn rất bình thường lại chiếu ra một vòng xoáy tinh vân cực lớn, trong vòng xoáy có vô số sao.

Giống như đang xem điện ảnh có hiệu ứng đặc biệt.

Tống Thư Hàng và bia đá đều bình tĩnh lại.

Quá trình kích hoạt kết thúc, manh mối do Bạch Thiên Đạo lưu lại sắp mở ra.

“Tống tiểu hữu, huynh đệ tốt!” Bia đá nói nhỏ.

Tống Thư Hàng: “...”

Sau khi xoay mười vòng, cuối cùng vòng xoáy tinh vân chiếu trên nắp quan tài đã ổn định.

“Roẹt roẹt~”

Đây là âm thanh chói tai khi chỉnh âm.

Một lát sau.

“Muốn thu lại tiếng của Thiên Đạo đúng là phiền toái, phải trải qua rất nhiều lần chuyển đổi. Rõ ràng ta chỉ muốn để lại lời nhắn bình thường thôi mà. Tốt rồi, đã chỉnh xong, bây giờ bắt đầu thu lời nhắn.”

“Xoẹt xoẹt xoẹt~”

“Hello Bạch U U, lúc nghe được đoạn lời nhắn này của ta, chư thiên vạn giới nhất định đã xảy ra biến hóa lớn. Ví dụ như chắc chắn ta đã từ chức Thiên Đạo, còn ngươi thì vẫn giữ chức chúa tể Cửu U, có đúng không? Khó tin lắm đúng không? Rõ ràng ta đã từ chức Thiên Đạo, vậy mà ngươi vẫn còn ngồi trên ghế chúa tể Cửu U. Có ngạc nhiên không? Có vui vẻ không?” Tiếng của Bạch vang lên.

Đây là cách nói chuyện của Bạch Thiên Đạo.

Bạch Thiên Đạo, Bạch Cửu U và Bạch tiền bối hiện thế, giọng của ba người cực kỳ giống nhau. Bình thường Tống Thư Hàng đều dựa vào giọng, thói quen và cách nói chuyện để phân biệt bọn họ.

“À mà... Bạch U U là ai?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bia đá im lặng chốc lát, sau đó suy đoán: “Hình như là Bạch đen ở Cửu U thì phải? Cũng chỉ có hắn mới có liên quan đến ‘Bạch’ với ‘U U’.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Chúng ta hãy quên xưng hô này đi, tuyệt đối không thể để nó lưu lại dấu vết trong lòng chúng ta. Nếu không lần sau gặp lại Bạch đen, chẳng may không phản ứng kịp, buộc miệng nói ra thì thứ chờ chúng ta chỉ có đường chết thôi.” Bia đá vẫn còn sợ hãi.

“Đồng cảm, phải phong ấn mấy từ này lại, tốt nhất là xóa sạch nó ra khỏi đầu.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Lúc này, tiếng của Bạch Thiên Đạo trên nắp quan tài tiếp tục vang lên.

“Ta biết ngươi còn giữ một lần quyền hạn chúa tể Cửu U đi đến hiện thế nên sau khi ngươi sai người thu hồi bia đá, cũng phát hiện ra manh mối ta để lại trong bia đá, chắc chắn ngươi sẽ không nhịn được mà sử dụng quyền hạn đi hiện thế, đi đến thế giới đặc biệt do ta lưu lại này. Tất cả đều nằm trong sự tính toán của ta. Bạch U U, ngươi sợ không?” Giọng điệu đắc ý của Bạch Thiên Đạo vang lên.

Tống Thư Hàng: “...”

Xin, xin lỗi, ta không phải Bạch tiền bối two.

Ngoài ra, nếu hắn không nhớ lầm thì Bạch tiền bối two đã dùng hết quyền hạn đi hiện thế rồi, mục đích là dùng để vẽ diễn đồ kim đan chín long văn cho hắn.

Nói thật là lúc đó Tống Thư Hàng hoàn toàn không ngờ rằng Bạch tiền bối two sẽ dùng quyền hạn quý giá này để giúp hắn.

Chương 2125: A Bạch Luôn Nhớ Ngươi Kính Bút

Phải biết là quyền hạn chúa tể Cửu U đi đến hiện thế cực kỳ quý giá, không đúng, phải nói là vô giá.

“Bia đá đạo hữu, ngươi có chức năng ghi hình không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lời nhắn trên nắp quan tài là lời nhắn do Bạch Thiên Đạo gửi cho Bạch tiền bối two, vậy nên hắn có trách nhiệm mang đoạn lời nhắn này về giao cho Bạch tiền bối two.

“Xin lỗi, ta là bia đá, không phải điện thoại di động, đừng thấy ta biết rung rồi tưởng ta là điện thoại di động thật.” Bia đá đạo hữu trả lời với giọng điệu chín chắn.

“Ngươi làm ta thất vọng quá, ngay cả chức năng ghi hình cũng không có thì làm sao làm bia mộ được?” Tống Thư Hàng thở dài.

Hết cách rồi, đến lúc đó đành phải tự mở miệng chuyển lời cho Bạch tiền bối two vậy.

Đương nhiên trong quá trình chuyển lời, nhất định phải chú ý thay “Bạch U U” bằng danh từ khác.

Bia đá: “...” Bia mộ ở thời đại này đều phải có chức năng ghi hình à?

Vòng xoáy tinh vân trên nắp quan tài tiếp tục chuyển động.

Tiếng của Bạch Thiên Đạo tiếp tục truyền ra.

“Bây giờ vào việc chính nào, nếu ngươi đi đến sa mạc này, lại đến trước bia mộ của chúng ta, vậy chắc chắn Tiểu Bạch cũng tiến vào thế giới này chung với ngươi đúng không? Có vui vẻ không? Ngoài ra, xin lỗi nhé, năm đó hứa để lại một muội muội cho ngươi nhưng ta phải thất hứa rồi.”

“Thất hứa?” Tống Thư Hàng và bia đá cùng trầm tư.

Kết hợp với lời nhắn của Bạch Thiên Đạo... Chẳng lẽ Bạch tiền bối hiện thế đúng là thủ đoạn do Bạch Thiên Đạo để lại? Là muội muội mà Bạch Thiên Đạo muốn để lại cho Bạch tiền bối two nhưng thất bại?

“Xoẹt xoẹt~”

“Vừa rồi ngươi đang nghĩ phải chẳng Tiểu Bạch là muội muội mà ta để lại cho ngươi đúng không? Trong đầu ngươi nhất định nghĩ đến chuyện này, đúng chứ? Có phải tiếc lắm không? Nhưng rất tiếc Tiểu Bạch không phải muội muội ta muốn để lại cho ngươi.” Tiếng của Bạch Thiên Đạo tiếp tục vang lên.

Tống Thư Hàng: “...”

Bia đá: “...”

Thế này có tính là kế câu cá không? Ném mồi câu ra trước mặt, cố ý dụ người ta phạm sai lầm.

“Xoẹt xoẹt~”

“Tiểu Bạch vẫn là Tiểu Bạch, hắn chỉ có thể là hắn, một tồn tại có quá khứ không giống chúng ta, cuối cùng sinh ra một ‘Bạch’ khác với chúng ta. Hắn không liên quan gì đến thí nghiệm của ta, ta cũng không liên quan gì đến hắn nhưng cuối cùng hắn lại xuất hiện ở trước mắt ta.”

“Xoẹt xoẹt~”

“Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công còn cần cải tiến nhưng ta không còn thời gian nữa. Đây chỉ là duyên do ta tiện tay tạo ra, xem như một nước cờ vô tình. Cụ thể sau này sẽ xảy ra biến hóa thú vị gì đó, Bạch U U ngươi tự xem mà làm đi.”

“Xoẹt xoẹt~”

“Thiên Đạo đương nhiệm là Thiên Đạo đời thứ tám, chú ý... đời tiếp theo cực kỳ quan trọng. Đời thứ chín sắp tới là một bước ngoặt cực lớn. Khi sắp đến đời thứ chín, thế giới sẽ xảy ra biến hóa. Linh lực lại trở nên sinh động, một đại thời đại sắp mở ra. Là hủy diệt hoàn toàn hay mở ra một kỷ nguyên mới, tất cả phải xem tạo hóa của đời thứ chín.”

“Xoẹt~”

“Chúc Bạch U U ngươi ngày nào cũng vui vẻ, A Bạch luôn nhớ ngươi. Kính bút.”

“Xoẹt~~”

Sau khi âm thanh chói tai cuối cùng vang lên, vòng xoáy tinh vân trên nắp quan tài biến mất, lời nhắn của Bạch Thiên Đạo kết thúc.

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “Hết rồi?”

“Hình như là vậy, hết rồi.” Bia đá đạo hữu nói.

Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Sao lời nhắn do Bạch Thiên Đạo hao tâm tốn sức để lại ngắn quá vậy? Hơn nữa cũng không có manh mối gì thật sự quan trọng. Nội dung lời nhắn thì lộn xộn, cái này một chút, cái kia một chút, chẳng đâu vào đâu.

Lời nhắn kiểu này chắc tìm đại ai đó mang về cho Bạch tiền bối two cũng được nhỉ?

“Nếu chỉ vì mấy câu lời nhắn này lại để Bạch tiền bối two tốn một lần quyền hạn tiến vào hiện thế, dù là Bạch Thiên Đạo cũng không thể đùa như vậy.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Bạch Thiên Đạo không thể nào không đáng tin như vậy được.

Chẳng lẽ trong lời nhắn này cất giấu ám hiệu gì đó? Loại ám hiệu chỉ có bạch thiên đạo và Bạch tiền bối two biết?

Hay là chỉ khi nào bản thân Bạch tiền bối two nằm vào trong quan tài mới có thể kích hoạt lời nhắn thật sự?

Trong đầu Tống Thư Hàng nhớ kỹ lại lời nhắn do Bạch Thiên Đạo lưu lại, phân tích tỉ mỉ.

“Tống tiểu hữu, đừng nghĩ nhiều.” Bia đá thở dài nói: “Thật ra chủ nhân của ta có khả năng làm ra loại chuyện này lắm. Sau khi hắn trở thành Thiên Đạo, tính cách hắn vậy đấy. Nghe hắn nói là do lúc hắn mới vừa nhậm chức không lâu, chơi hứng quá, chơi hỏng luôn quyền năng Thiên Đạo nên tính cách có chút di chứng.”

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn đặt tay lên nắp quan tài.

“Có thể kích hoạt lời nhắn lần hai không?” Tống Thư Hàng hỏi bia đá.

“Ta không biết, vừa rồi ta là bị động kích hoạt chứ không phải do ta chủ động.” Bia đá trả lời.

Tay của Tống Thư Hàng không ngừng vuốt ve nắp quan tài.

Bia đá thấy vậy bèn hỏi: “Lại muốn dùng bí pháp giám định toàn thân phát run kia của ngươi à?”

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Có lẽ ta đã phát hiện ra chút manh mối.”

Lúc phân tích kỹ lời nhắn của Bạch Thiên Đạo, đột nhiên hắn phát hiện hình như tạp âm “xoẹt xoẹt~” trong lời nhắn xuất hiện quá thường xuyên thì phải?

Lúc đầu xuất hiện tạp âm là do Bạch Thiên Đạo đang chỉnh tần số để thu lại tiếng của Thiên Đạo nhưng sau đó, giữa mỗi đoạn lời nhắn đều xuất hiện tiếng “xoẹt xoẹt~” chói tai.

Với năng lực của Thiên Đạo, đã điều chỉnh tần số một lần rồi thì không thể nào để xảy ra vấn đề nhiều lần như vậy mới đúng chứ?

Thế nên…

Lẽ nào đây là manh mối do Bạch Thiên Đạo cố ý để lại?

Lời nhắn thật sự rất có thể được giấu trong một loạt tiếng “xoẹt xoẹt~” kia.

“Nếu có thể nghe lại một lần nữa, nói không chừng sẽ lấy được lời nhắn hoàn chỉnh mà Bạch Thiên Đạo muốn để lại cho Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Để ta thử xem.” Bia đá đạo hữu đáp.

Thân thể nó lại bắt đầu rung với mục đích muốn kích hoạt sự cộng hưởng của mộ huyệt và nắp quan tài.

Rung cả buổi trời, ngoài nguyên thần yếu ớt của Tống Thư Hàng bị rung đến tê dại ra thì chẳng có tác dụng gì.

“Haizz, vẫn là câu nói kia, có một loại cô độc gọi là cuối cùng con người chỉ có thể dựa vào chính mình.” Tống Thư Hàng thở dài cảm thán.

Lời vừa dứt, bàn tay đặt trên nắp quan tài sáng lên.

Bí pháp giám định được kích hoạt lần nữa.

Lần này thứ cần giám định là lời nhắn ẩn mà Bạch Thiên Đạo để lại, chuyện liên quan đến Thiên Đạo, phí giám định thế nào dùng cổ để nghĩ cũng biết, chắc chắn là siêu cao.

Tống Thư Hàng cẩn thận khống chế bí pháp giám định. Nếu phí giám định quá lớn, hắn nhất định phải cưỡng ép dừng bí thuật lại.

Ngay sau đó, đến lúc trả phí giám định.

Mức phí phải trả hoàn toàn nằm ngoài sự liệu của Tống Thư Hàng.

Quá thấp, gần như hắn không hề cảm nhận được bản thân đã trả phí.

[Một nắp quan tài đã từng là vật thần bí: Mấy phút trước, dường như bên trong nó cất giấu một bí mật lớn nhưng bây giờ, bí mật này đã bị kích hoạt, nắp quan tài cũng trở thành vật bình thường.]

Tống Thư Hàng: “...”

Ta muốn bí pháp giám định như ngươi có tác dụng gì chứ?

Nếu thật sự không được, có nên chuyển quan tài vào thế giới hạch tâm, xem thử Bạch tiền bối two có cách nào lấy được hoặc hoàn nguyên lại lời nhắn trên đó không?

Chương 2126: Ta Nghĩ Ta Sẽ Chết Hoàn Toàn

Không được không được, nếu dời quan tài đi là phá hỏng kết cấu mộ rồi còn gì.

Sao hắn có thể chơi ngu như vậy được, muốn xem thử hôm nay bản thân có đủ may mắn hay không? Thử xem pháp thuật hồi sinh của bản thân có đáng tin hay không à?

Thế nên ý tưởng dời quan tài đi mới vừa lóe lên đã bị Tống Thư Hàng ép sâu xuống não, không cho nó có cơ hội ngóc dậy.

Bia đá đạo hữu ở bên cạnh hỏi: “Có giám định ra điều gì hữu dụng không?”

Nguyên thần của Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Vậy làm sao bây giờ? Hay là dời quan tài vào thế giới hạch tâm của ngươi?” Lối suy nghĩ của bia đá đạo hữu giống hệt của Tống Thư Hàng, sự ăn ý giữa hai người tựa như thần giao cách cảm của anh em sinh đôi.

“Không ổn, dời quan tài đi quá mạo hiểm. Còn không bằng đi hỏi Bạch tiền bối two, xem thử phân thân nghiên cứu của ngài ấy có cách nào tiến vào hiện thế không.” Tống Thư Hàng lắc đầu đáp.

Bia đá đạo hữu: “Nếu không được, vậy ngươi thử vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công xem thử có thể cộng hưởng với nắp quan tài không?”

Phiên bản đầu phiên của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều do Bạch Thiên Đạo sáng tạo ra. Lúc ở không gian khép kín tại Điền Thiên đảo, Bạch Thiên Đạo vượt thời gian từng nhắc đến việc này.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chính là “nhân” do Bạch Thiên Đạo ném xuống, về phần có thể đập trúng người nào hay không, lại đập trúng ai, ai sẽ trở thành “quả” và “người có duyên” thì phải xem nhân phẩm và mặt.

Từ xưa đến nay, truyền thừa Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên

Nhất Khí Công cũng gặp rất nhiều sóng gió. Ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, truyền thừa này hóa thân thành Thú Thần Bộ của Thiên Đình viễn cổ, dung nhập vào Thiên Đình, trở thành một phần cực kỳ quan trọng của Thiên Đình.

Lúc Thiên Đình viễn cổ sắp bị hủy diệt, Tống đầu gỗ âm thầm hành động, dời truyền thừa của Thần Thú Bộ đi, tiếp tục truyền thừa xuống bằng hai phương thức là minh và ám để truyền thừa không bị đứt đoạn trong niên đại hỗn loạn.

Bốn quyển đầu của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong tay Tống Thư Hàng từng được tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã phá sản sửa đổi, lại được Bạch tiền bối hiện thế cải tiến... Nội dung phần sau, do công pháp và phần cứng không khớp nên từng làm Tống Thư Hàng bạo thể mà chết, vậy nên nội dung của mấy cuốn sau cũng được cải tiến, sửa đổi rất nhiều.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà Tống Thư Hàng đang tu luyện có khác biệt rất lớn so với bản đầu tiên nhưng về bản chất vẫn không thay đổi quá nhiều.

“Ta thử xem.” Tống Thư Hàng im lặng vận chuyển công pháp.

Quan tài vẫn không có bất kỳ dị biến gì.

Giống như thông tin mà thuật giám định gửi về, nó đã hoàn toàn biến thành quan tài bình thường.

Nhưng...

Trong đầu Tống Thư Hàng, đoạn lời nhắn của Bạch Thiên Đạo tự động phát lại.

Bắt đầu phát lại từ đầu, gồm cả những tiếng “Xoẹt xoẹt~” kia.

Bia đá cẳng thẳng, nhìn hắn hỏi: “Có hiệu quả không?”

“Có, hữu dụng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau khi lời nhắn phát lại một lần, Tống Thư Hàng đã nghe rất kỹ và cũng nghe ra được một số tiếng nói lẫn trong tiếng “xoẹt xoẹt~” kia.

Quả nhiên có tin tức bị giấu trong những âm thanh nghe như tạp âm kia.

Nhưng Tống Thư Hàng lại nghe không hiểu ngôn ngữ mà giọng nói nọ sử dụng.

Nghe giống như những lời lẩm bẩm vô nghĩa của Bạch Thiên Đạo.

“Quả nhiên vẫn phải đi tìm Bạch tiền bối two mới được.” Tống Thư Hàng nói, hắn đặt tay lên khí linh của bia đá: “Bia đá đạo hữu, đến lúc thể hiện tình bạn của chúng ta rồi.”

Dù chỉ là hình thái nguyên thần và khí linh, bọn họ cũng phải thử xem có thể mở thế giới hạch tâm, truyền tin tức đến chỗ Bạch tiền bối two hay không.

“Không cần đâu, trong tiểu thế giới đặc biệt này, sức mạnh cầm cố mà thế giới hạch tâm phải chịu đã bắt đầu yếu đi, ý thức của ta có thể thông qua thế giới hạch tâm đi vào đến bên cạnh nguyên thần của ngươi.” Tiếng của Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tay của Tống Thư Hàng lập tức cứng đờ.

Thuật phong ấn của đại lão quả cầu béo chẳng đáng tin gì cả!

Tạ! Đại lão quả cầu béo đúng là cục tạ vàng nặng ký! Ta và bia đá đạo hữu sắp tắt điện rồi!

“Thư Hàng, ngươi sao vậy?” Cảm ứng được toàn thân Tống Thư Hàng cứng đờ, Bia đá đạo hữu lo lắng hỏi.

Chẳng lẽ tin tức được giấu trong đống tạp âm xoẹt xoẹt kia có nội dung rất đáng sợ?

“Bạch tiền bối, ý thức của ngài đến đây từ lúc nào vậy?” Tống Thư Hàng dè đặt hỏi.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, bia đá đạo hữu cũng cứng đờ lạnh ngắt.

“Lúc ngươi vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.” Bạch tiền bối two thong dong trả lời.

Vừa nghe vậy, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là lúc đó, hắn và bia đá đạo hữu hẳn là không nói từ gì cấm kỵ hết.

“Ngươi lại vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, tâm vô tạp niệm một lần nữa.” Tiếng của Bạch tiền bối two vang lên.

Lúc cảm ứng được ý niệm Tống Thư Hàng không ngừng kêu gọi hắn, hắn đã bỏ lỡ lời nhắn trên nắp quan tài.

Bây giờ hắn chỉ có thể để Tống Thư Hàng phối hợp rồi đọc lại lời nhắn và tin tức mà Bạch Thiên Đạo để lại từ trên người Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối ngài muốn dùng độc tâm thuật à?” Tống Thư Hàng hơi căng thẳng.

Không biết ai phát minh ra độc tâm thuật, đúng là pháp thuật ác ôn nhất mà, người phát minh ra nó chẳng hiểu cái gì gọi là riêng tư cả.

Bạch tiền bối two an ủi: “Yên tâm, ở mức này không cần dùng độc tâm thuật, ta chỉ đọc một số tín hiệu ở mặt ngoài thôi. Ngươi chỉ cần tâm vô tạp niệm, toàn lực vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công là được.”

Nghe vậy, Tống Thư Hàng yên tâm hơn nhiều.

Hắn bắt đầu vận chuyển công pháp.

Lời nhắn của Bạch Thiên Đạo trong đầu hắn bắt đầu phát lại lần nữa.

CÙng lúc đó có một luồng ý thức nhỏ của Bạch tiền bối two phụ thể lên nguyên thần của hắn.

Giọng nói đầy sức sống của Bạch Thiên Đạo lại vang lên.

Lú hắn nói xong phần mở màn, những tiếng “xoẹt xoẹt xoẹt~” đầu tiên vang lên.

Lần này nhờ có một luồng ý thức của Bạch tiền bối two phụ thể, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng nghe được tiếng nói ẩn trong đống tạp âm.

Bạch Thiên Đạo dùng chất giọng trầm thấp nói rất nghiêm túc.

“Nghe được mấy lời này có nghĩa là rốt cuộc ngươi cũng đã tới, Bạch U U.”

Bạch tiền bối two: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Dù giọng nói có trầm thấp, có nghiêm túc cỡ nào thì khi gọi ra cái tên Bạch U U này, bầu không khí lập tức bị phá hủy.

“Ta thất bại rồi, lần thất bại triệt để thứ hai trong đời. Lần đầu tiên là lúc Tiểu Bạch bắt đầu tan biến, lần thứ hai chính là bây giờ, từ một lần 'siêu thoát' ngắn ngủi kia, sau khi gặp các ngươi ở bờ bên kia thời gian, ta bị kéo về từ trạng thái siêu thoát. Quyền năng Thiên Đạo mà ta đang gánh giống như một sợi dây thừng, lúc ta muốn siêu thoát, nó lại kéo ta về."

"Ta để lại chín phương pháp thoát thân nhưng chẳng có loại nào hiệu quả."

"Xin lỗi, chắc khả năng để lại một muội muội cũng thất bại rồi."

"Tất nhiên... cũng không phải ta không thu hoạch được gì. Ta là Thiên Đạo đầu tiên suýt siêu thoát. Trước ta, không có bất kỳ Thiên Đạo nào làm được giống ta. Ta có một suy đoán cực kỳ táo báo."

"Nếu có hai cá thể khác nhau cùng chứng đạo, kế thừa thiên sứ, trở thành Thiên Đạo... vậy sẽ trở thành chìa khóa!"

"Cuối cùng, ta nghĩ ta sẽ chết hoàn toàn giống như Công Đức đạo hữu. Ta chết rồi sẽ không có hy vọng hồi sinh. Vĩnh biệt Bạch U U."

Chương 2127: Ra Bài Tập Cho Ngươi, Tháng Sau Kiểm Tra

Nói thật, lúc nghe Bạch Thiên Đạo để lại lời nhắn nói mình sắp chết hẳn, ngay cả cơ hội hồi sinh cũng không có... Tống Thư Hàng không muốn nói gì cả, chỉ muốn âm thầm ném một mã QR kim đan ra.

Chết hẳn hay chưa cứ dùng tinh thần lực quét mã QR của hắn đi!

Nếu có thể kết bạn vậy thì đừng nhắc đến hai chữ “chết hẳn” với hắn.

Chủ yếu là hắn đã tiếp xúc với mấy tiền bối kiểu như tiền bối chết hẳn, tiền bối đang chết, tiền bối chết đã lâu, tiền bối chưa chết hoàn toàn, cộng lại có thể góp đủ một bàn mạt chược.

Trình Lâm tiên tử chết không thể lại chết.

Thánh Nhân Nho gia chết đến không cách nào hồi sinh.

Bạch long tỷ tỷ đang ở trạng thái chết.

@#%× chết thành ánh sáng công đức.

Tống Thư Hàng cảm thấy từ “chết hẳn” này trong thế giới quan của bản thân đã biên vị hoàn toàn rồi.

“Hết rồi à?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Vâng, hết rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two: “...”

Một lúc lâu sau.

Bạch tiền bối two đột nhiên hỏi: “Ngươi nhớ hết nội dung lời nhắn?”

“Nhớ... Không không không, Bạch tiền bối, ta không nhớ gì hết, một chữ cũng không. Gần đây do ta chỉ còn lại cái đầu, không có tim cung cấp máu, não thiếu dưỡng khí nên có một số thứ không cách nào nhớ rõ.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa, trả lời.

Bia đá đạo hữu thầm tặng một like cho Tống Thư Hàng.

“Xạo vừa thôi, nếu ngươi không nhớ những nội dung này thì sao ta lại đọc được hả?” Bạch tiền bối two mệt tim hết sức.

“Nhớ tạm thời, đúng, đây là nhớ tạm thời, là kiểu vừa quay đầu đã quên sạch ấy.” Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

Bạch tiền bối two thở dài nói: “Thôi, chính ngươi nhớ giữ kín miệng là được. Về khả năng hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo mà A Bạch nói, ngươi có ý kiến gì không?”

“Bạch tiền bối, nói thật ta chỉ là một tiểu tu sĩ lục phẩm thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Thiên Đạo là một tầm cao vĩ đại, hắn còn cách những mấy đại cảnh giới mới đến.

Tri thức lý luận của hắn cũng chưa đạt đến mức có thể thảo luận về Thiên Đạo.

Thậm chí hắn hoài nghi dù bản thân có tăng thêm mấy đại cảnh giới vẫn không có tư cách bàn về chuyện Thiên Đạo với người khác. Trừ khi cho hắn nhập mộng bám vào một vị Trường Sinh Giả thích học tập, học tất cả kiến thức của Trường Sinh Giả.

Đề tài này bàn không nổi, bàn không nổi.

“Thư Hàng, ngươi có từng nghĩ sẽ làm Thiên Đạo không?” Bạch tiền bối two đột nhiên lại hỏi.

“Hẳn là không, bởi vì cứ cảm thấy Thiên Đạo là một cái hố, mà tính cách của ta cũng không thuộc kiểu ‘trời sập xuống, ta đến chống’. Nếu được, ta hy vọng có thể trở thành một Trường Sinh Giả, sống nhìn từng đời Thiên Đạo thay đổi, tranh thủ sống đến phần đại kết cục. Thậm chí sống đến lúc thế giới mới mở ra.” Tống Thư Hàng trả lời thẳng thắn.

Nói thật, hắn có thể là Chân Quân lục phẩm hiểu rõ Thiên Đạo nhất trong chư thiên vạn giới.

Bởi vì hiểu nội tình khá rõ, biết càng nhiều lại càng không muốn nhảy vào cái hố Thiên Đạo này.

Nếu có một ngày trời sập thật, hắn hy vọng có thể hưởng ké sự bảo vệ của vị đại lão “chống trời” kia, bước vào thế giới mới.

“Thiên Đạo cũng không phải cái hố, cái hố là người trở thành Thiên Đạo.” Bạch tiền bối two chậm rãi nói: “Nếu sau khi trở thành Thiên Đạo, không làm chuyện ngớ ngẩn, không tự tìm đường chết, đó chính là tồn tại bất hủ bất diệt chân chính. Thậm chí dù chư thiên vạn giới có đến ngày tận thế, Thiên Đạo bất hủ bất diệt vẫn có thể sống đến chương mới. Đây đều là những điều A Bạch từng nói. Nếu ngươi trở thành Thiên Đạo, không đi tìm đường chết… Thôi, xem như ta chưa nói gì.”

Bàn về khả năng Thư Hàng không làm chuyện ngớ ngẩn sau khi trở thành Thiên Đạo?

Đề tài này không hề có giá trị nghiên cứu.

Tống Thư Hàng: “…”

“Chủ nhân của ta, hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo, có khả năng này sao?” Bia đá hỏi.

“Ta không biết, cũng nghĩ không ra phải làm thế nào nhưng có lẽ ngay lúc tấn thăng Thiên Đạo, nhận thiên mệnh sẽ có khoảng trống thể thực hiện.” Bạch tiền bối two nói.

Hắn nhớ lại tình cảnh lúc bản thân tranh đoạt chức vị Thiên Đạo lần đầu tiên.

Lần đầu tiên tranh đoạt chức vị Thiên Đạo thành công, hắn vẫn ở cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, mặc dù đã ngộ ra đạo trường sinh của bản thân nhưng vẫn chưa bước ra bước cuối cùng, chưa trở thành Trường Sinh Giả.

Ngay lúc hắn sắp gánh thiên mệnh, trở thành Thiên Đạo, trong lòng đột nhiên có cảm giác. Trực giác nói cho hắn biết còn chưa đến lúc hắn trở thành Thiên Đạo.

Vì vậy hắn trao đổi tư cách Thiên Đạo với Công Đức Đạo Nhân.

Bạch quả thật là tồn tại cực kỳ đặc biệt trong số các đời Thiên Đạo.

Hắn là tồn tại duy nhất thành công đoạt được chức vị Thiên Đạo hai lần, cũng là tồn tại duy nhất chân chính siêu thoát Thiên Đạo nửa bước.

Sau khi nghĩ kỹ lại, Bạch tiền bối two cảm thấy nếu thật sự muốn làm gì đó đối với “kế thừa Thiên Đạo”, cũng chỉ có khoảnh khắc đó mới có cơ hội.

“Nói vậy nghĩa là một người trở thành Thiên Đạo, một người khác chỉ cần như cá mặn, ăn ké một chút là có thể ké thành Thiên Đạo à?” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Bạch tiền bối two: “...”

“Thôi bỏ đi, đề tài này vẫn còn quá sớm đối với ta.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Không sớm, có rảnh thì suy nghĩ kỹ về chuyện này, cân nhắc nên làm thế nào để hai người đồng thời trở thành Thiên Đạo.” Bạch tiền bối two nói: “Xem như bài tập ta ra cho ngươi, tháng sau ta muốn kiểm tra.”

“...” Tống Thư Hàng: “Có thể tìm ngoại viện không?”

“Có thể.” Bạch tiền bối two đáp.

Nếu không có ngoại viện hỗ trợ, dựa vào một tiểu tu sĩ lục phẩm chẳng biết gì về tri thức lý luận tu chân như ngươi thì hoàn thành bài tập này kiểu gì?

“Được rồi, nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi đây.” Bạch tiền bối two lại nói, vừa nói vừa giải trừ trạng thái phụ thể.

“Khoan đã Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vội đưa tay ra: “Ta có một việc. Lúc ở bí địa thí luyện thánh sơn Gars, do bị khống pháp pháp quyết cắn trả nên cơ thể bằng gỗ của ta chịu tác dụng phụ, bị bia đá đạo hữu hấp dẫn, trong thời gian ngắn không tách ra được, có cách nào giải quyết không?”

Trước đó hắn và bia đá tìm đủ mọi cách tiến vào thế giới hạch tâm chính là muốn hỏi Bạch tiền bối two về vấn đề này, nhưng do thao tác sai lầm, tiến vào thế giới hạch tâm lại bị Bạch tiền bối two chôn sống.

“Mang bia mộ của ngươi theo là được rồi, tạm thời cứ để nó ở chỗ ngươi. Khi nào ngươi chết thì ta tặng luôn nó cho ngươi.” Bạch tiền bối two lạnh lùng trả lời.

“Đúng rồi, bây giờ nhiệm vụ của ta đã kết thúc. Thế giới này không cần ta ở lại trấn áp nữa, đến lúc đó ta đi theo Tống tiểu hữu là được.” Bia đá rung lên khe khẽ.

Vấn đề nan giải đã được giải quyết dễ dàng!

Thấy bia đá vui như vậy, điểm vui vẻ của Bạch tiền bối two -1.

“Đúng rồi, Bạch tiền bối, còn một vấn đề nữa.” Tống Thư

Hàng nói: “Trước đó Bạch tiền bối hiện thế đột nhiên biến mất, chỉ để lại y bào. Ta hoài nghi ngài ấy đã hòa làm một thể sa mạc, phải làm thế nào mới tìm được ngài ấy?”

“Ta là chúa tể Cửu U, tại sao phải giúp ngươi chứ?” Bạch tiền bối two cười to.

Ý thức của hắn rút khỏi hư không, biến mất tăm.

Tống Thư Hàng: “???”

Chương 2128: Tự Mình Truy Điệu Cho Chính Mình

“Nhất định là do ngươi lại vô tình đắc tội chủ nhân của ta nên chủ nhân mới tức giận.” Bia đá nghiêm giọng trách cứ.

“Đừng đổ lỗi cho ra, nếu Bạch tiền bối giận thật, vậy chắc chắn hai chúng ta đều có lỗi, không ai được trốn tránh trách nhiệm. Hơn nữa, tốt nhất là chúng ta không nên bàn tiếp về đề tài trách nhiệm này. Nếu không, chắc chắn chúng ta sẽ rơi vào kết cục cả hai đều chịu thiệt.” Tống Thư Hàng đáp

Bia đá đạo hữu thở dài: “Tống tiểu hữu ngươi nói đúng.”

Nếu nói tiếp về đề tài này, nó và Tống Thư Hàng sẽ tiến vào quá trình đấu đá lẫn nhau. Trước khi hắc... dạ đến, trong khi chủ nhân Bạch Cửu U còn có thể thông qua thế giới hạch tâm theo dõi tình hình của Tống Thư Hàng và nó, đấu đá lẫn nhau chỉ khiến cả hai chịu thiệt thôi.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Bia đá lại hỏi.

Chẳng lẽ cứ tiếp tục nằm trong quan tài?

“Trước hết ra khỏi mộ lại nói tiếp, sau đó nghĩ cách tìm ra Bạch tiền bối rồi rời khỏi thế giới này.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bia đá đạo hữu rung thân bia, tỏ vẻ đồng ý: “Được, sau khi trở về bí địa thí luyện thánh sơn Gars, theo như ước định, bản thể của ta sẽ đi theo ngươi cùng xông pha giang hồ. Chúng ta hợp tác đi đánh đại lão khắp chư thiên vạn giới!”

“Một lời đã định.” Tống Thư Hàng cười to.

Hắn cầm chặt khí linh thu nhỏ của bia đá, thân hình chui lên trên giống như đang bơi lội.

Phần mộ không hề sinh ra cấm chế hay phòng ngự.

Tống Thư Hàng và bia đá chui từ trong mộ ra rất thuận lợi.

Sau khi hai người chui ra khỏi nấm mộ, vừa lúc thấy vành chắn trên chuôi kiếm của Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối hóa thành hai cánh tay, đang tế bái rất nghiêm túc.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma trả lời với giọng trầm thấp, đầy thương cảm: “Ta đang truy điệu cho một người bạn của ta.”

Dứt lời, cánh tay của nó chỉ vào bia mộ.

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn quay đầu nhìn mộ huyệt.

Chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào chữ trên bia mộ lại biến thành “Tống Thư Hàng chi mộ”.

Tống Thư Hàng: “...”

Bia đá đạo hữu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đoán chắc là lúc ta và mộ huyệt sinh ra cộng hưởng, tấm bia này cũng biến hóa.”

Lại do trên người nó bị chủ nhân Bạch Cửu U khắc lên dòng chữ “Tống Thư Hàng chi mộ” nên mấy chữ này mới bị đồng bộ hóa lên bia đá ở bên ngoài.

“Thật ra như vầy cũng tốt mà.” Xích Tiêu kiếm tâm ma cười nói: “Có sẵn một mộ huyệt thế này, Thư Hàng ngươi tiết kiệm được tiền mua mộ huyệt. Hơn nữa ta có ý kiến là sau này mỗi lần chết, ngươi hãy lập một ngôi mộ để truy điệu cho chính ngươi.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Muốn thấy nén hương hay, dâng một bó hoa không? Từ mình truy điệu cho chính mình, chắc có cảm giác mới lạ lắm đúng không?” Xích Tiêu kiếm tâm ma lại nhân cơ hội đâm tim.

“Cũng được.” Tống Thư Hàng đáp.

Câu trả lời của hắn làm Xích Tiêu kiếm tâm ma hơi sững sờ.

Tố chất tâm lý của Tống Thư Hàng lại mạnh hơn rồi à? Đâm tim như vậy mà hắn vẫn thờ ơ?

Trong lúc nó đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đặt bàn tay lên thân kiếm của Xích Tiêu kiếm tâm ma.

Dưỡng Đao thuật ×10!

Mười phát Dưỡng Đao thuật vừa ra, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối thoải mái rơi xuống đất giống như vừa được massage một trận.

Bia đá đạo hữu ở bên cạnh lặng lẽ lui về sau một bước.

Nó không nhìn ra lai lịch, không nhìn ra nguyên lý của pháp thuật này, tà môn vô cùng!

Tống Thư Hàng nhặt Xích Tiêu kiếm tâm ma lên, cắm nó trước mộ.

Cơ thể bằng gỗ không có ở đây, không thể dùng cành cây thay nhang đèn nên cắm Xích Tiêu kiếm tâm ma thay vậy.

Quan trọng là tấm lòng và không khí nghi thức thôi.

Sau khi suy nghĩ trong giây lát, Tống Thư Hàng lại há miệng phun hoa. Từng đóa sen trắng thánh khiết hiện ra trong hư không, kết thành đám đậu lên trên mộ phần.

Hắn chỉ có thể lấy ra hoa sen thôi... mặc dù thả hoa sen trong lễ truy điệu hơi kỳ lạ nhưng bây giờ điều kiện có hạn, không để ý được nhiều như vậy.

“Người ra đi hãy yên nghỉ, người còn sống phải kiên cường sống tiếp.” Tống Thư Hàng chắp hai tay trước ngực nói: “Tống mỗ ta phải kiên cường sống tiếp, sống đến khi thế giới không còn tồn tại nữa!”

Sau khi lễ truy điệu kết thúc, hắn vung tay lên: “Đi thôi!”

Bia đá đạo hữu bay lên không, hút Xích Tiêu kiếm tâm ma lên giống như nam châm, đi theo sau lưng Tống Thư Hàng.

“Tiếp theo phải đi tìm vị Bạch hiện thế kia đúng không? Làm sao tìm được hắn đây?” Bia đá hỏi.

“Nếu Bạch tiền bối two không chịu hỗ trợ, chỉ có thể dựa vào trực giác thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Im miệng ngay, không được gọi chủ nhân như vậy.” Bia đá vội kêu lên.

Tống Thư Hàng lập tức che miệng lại: “Lỡ miệng... may mà ta không gọi ra một cái tên cấm kỵ khác.”

Một người, một bia, một kiếm vừa nói vừa biến mất dần trong sa mạc mênh mông.

Ở sau lưng.

Đám hoa sen quanh mộ huyệt đong đưa theo gió, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Bàn về mùi thơm, bàn về hương vị, sen trắng do Thiệt Xán

Liên Hoa ngưng tụ ra có thể đạt đến cấp bậc Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Cát vàng trong sa mạc như bị hấp dẫn.

Một bãi cát nhỏ bị gió cuốn lên, lan đến bên cạnh đám sen trắng kia.

Ngay sau đó cát ngưng tụ thành hình dáng một người thấp bé.

Nhìn thoáng qua có thể thấy được đây là hình dáng của Tiểu Bạch trong thực tại ảo.

Tiểu Bạch do cát biến thành ngồi xổm cạnh đám sen trắng, hai tay nâng một đóa sen trắng lên, há miệng thật to, cắn nguyện cả nụ hoa.

Nhai, nuốt xuống.

Sau đó Tiểu Bạch do cát biến thành lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Hắn lại hái một đóa sen trắng khác, há miệng nhét luôn cả hoa và lá vào.

Vẻ mặt lại càng thỏa mãn.

Không lâu sau, cả đám lớn Thiệt Xán Liên Hoa do Tống Thư Hàng để lại đã bị quét sạch.

Tiểu Bạch do cát biến thành lại phân tán, hóa thành một bãi cát vàng nhỏ.

Gió thổi qua, cuốn lên bãi cát vàng này, đưa nó về lại trong sa mạc.

…

Trong sa mạc.

Một người, một bia, một kiếm cứ tràn tiến về trước không mục đích.

“Trực giác của ngươi có phản ứng gì không? Có cảm ứng được vị trí của Bạch đạo hữu không?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, hắn ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ lên sa mạc nói: “Thật ra có thể cả vùng sa mạc này đều là Bạch tiền bối, ngài ấy đang tồn tại ở một góc nào đó trong sa mạc này.”

“Vậy chúng ta đang tìm cái gì?” Bia đá hiếu kỳ hỏi.

“Ta đang thử xem có thể tìm được một ốc đảo hay không, nếu như tìm được, ở đó tỷ lệ dẫn Bạch tiền bối đi ra là cao nhất.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ốc đảo mà hắn nói chính là nơi thiếu niên áo xanh dắt bạch mã và Tiểu Bạch thường xuyên tập võ trong thế giới thức tại ảo.

Nơi đó hẳn là nơi có ấn tượng sâu sắc nhất đối với Bạch tiền bối, tỷ lệ có thể dẫn Bạch tiền bối ra cũng sẽ lớn hơn một chút.

“Sau khi tìm được nơi đó, ngươi định dùng cách gì dẫn Bạch đạo hữu ra?” Xích Tiêu kiếm tâm ma lại hỏi.

“Với tình hình bây giờ, cũng chỉ có thể dựa vào mỹ thực thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bản thân hắn có thể ngưng tụ ra Thiệt Xán Liên Hoa.

Chỉ cần phối hợp với bia đá đạo hữu mở ra thế giới hạch tâm, hắn còn có thể lấy ra nước suối mới mẽ từ suối nguồn sự sống.

Trong thế giới hạch tâm còn tồn trữ một số hạt sen Đao Ý Thông Huyền, một số linh thực thực dụng chắc cũng đã chín...

Chương 2129: Sao Nó Cũng Chạy Vào Đây?

Thật ra ngoài dùng mỹ thực hấp dẫn Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng còn một cách đơn giản trực tiếp hơn, vả lại bảo đảm hiệu quả cực cao.

Nhưng cân nhắc đến tình hình bây giờ, Bạch tiền bối two đang theo dõi hắn thông qua thế giới hạch tâm, Bạch tiền bối hợp nhất với sa mạc hiện diện khắp mọi nơi, thế giới này lại là bí mật do Bạch Thiên Đạo lưu lại.

Nếu dùng cách đơn giản trực tiếp kia, sợ rằng hôm nay “Tống Thư Hàng chi mộ” sẽ nâng cao chất lượng, từ mộ rỗng tiến hóa thành mộ đặc ruột mất.

Vậy nên chỉ có thể chọn cách lợi dụng mỹ thức dụ Bạch tiền bối ra.

“Có nắm chắc không?” Bia đá đạo hữu hỏi.

“Chỉ có thể thử xem sao, nếu không thể dụ Bạch tiền bối ra, nguyên thần của chúng ta cũng phải nghĩ cách rời khỏi nơi này.” Tống Thư Hàng đáp.

Thân xác của bọn họ còn ở trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars, mà nơi đó còn có một tọa độ không gian sẽ tạo thành tiếp điểm không gian.

Khi tiếp điểm không gian thành hình sẽ có tà năng Cửu U chảy ra từ trong đó.

Nếu không xử lý thỏa đáng, tà năng Cửu U sẽ gây ra ảnh hưởng phiền toái đối với bản thể của hắn và thân thể pháp khí của bia đá.

May mà có bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục trông coi chỗ đó, cũng yên tâm một chút.

“Trực giác của ngươi có đáng tin không?” Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng. Một người, một bia, một kiếm đã đi trong sa mạc rất lâu nhưng ngay cả cái bóng của ốc đảo cũng không thấy.

“Trước kia có thể không chính xác lắm nhưng bây giờ trực giác của ta cực chuẩn.” Tống Thư Hàng trả lời đầy tự tin.

Trước đó hắn đã dựa vào trực giác tìm thấy ngôi mộ kia đấy thôi.

“Tin ngươi một lần nhưng chỉ cho ngươi tối đa là mười phút, quá thời gian chúng ta phải quay lại, ta có dự cảm không tốt lắm.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

“Dự cảm không tốt lắm đối với tâm ma, vậy chắc là chuyện tốt đối với chúng ta nhỉ?” Tống Thư Hàng cười nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

“Ốc đảo, ta thấy phía trước có một ốc đảo!” Lúc này, bia đá lên tiếng.

“Ở đâu? Ta có thấy gì đâu.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nghi hoặc.

“Đi theo ta!” Bia đá ném Xích Tiêu kiếm xuống, đi trước dẫn đường.

Ở cố hương của Bạch tiền bối này, giác quan của bia đá nhạy cảm hơn của Tống Thư Hàng và Xích Tiêu kiếm tâm ma nhiều, dù sao nó cũng tính là pháp khí của Bạch tiền bối.

Sau hơn mười phút đi theo bia đá, ba người đã đi đến ốc đảo.

Một hồ nhỏ, mấy cây thực vật màu xanh lá chưa từng thấy trên trái đất, còn có một bãi cỏ nhỏ lưa thưa.

“Chính là chỗ này, không sai.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngay tại vị trí gần cồn cát kia bên cạnh ốc đảo, hắn bị thiếu niên áo xanh dắt bạch mã đè xuống đất, dùng đủ loại kỹ năng đánh hắn đến khóc.

“Ta thấy vị trí bên hồ nhỏ được đấy, ở đó ăn cơm dã ngoại, bày ra mỹ thực hấp dẫn Bạch đạo hữu đến, các ngươi thấy thế nào?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

“Ok, chọn chỗ đó đi.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Đầu tiên là thiện trán liên hoa đơn giản nhất, một năng lực thiên phú không cần mượn công cụ gì, bất cứ lúc nào bất cứ đâu cũng có thể ngưng tụ ra.

Thật ra ngoài ăn ngon, có thể dùng để làm màu lúc giảng pháp thì kỹ năng này còn có thể kiếm tiền, chỉ là tốc độ kiếm tiền hơi chậm. Mãi đến bây giờ, Tống Thư Hàng vẫn chưa chuyển hóa một rương cỏ Đao Ý Thông Huyền của Bạch tiền bối thành hạt sen Đao Ý Thông Huyền.

Theo thực lực tăng lên, bây giờ tốc độ tạo ra hoa sen của Tống Thư Hàng cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã ngưng tụ ra năm mét vuông đầy hoa sen.

"Bia đá đạo hữu, lại đến lúc thể hiện tình bạn của chúng ta rồi." Tống Thư Hàng gọi.

Bia đá bay vào trong tay hắn, nhắc nhở: "Đúng rồi, sau này hãy gọi ta là bia mộ của Bá Tống."

Tống Thư Hàng: "..."

Hắn thả liền hai phát Dưỡng Đao thuật lên khí linh của bia đá không chút do dự. Đừng hiểu lầm, Dưỡng Đao thuật này khác với Dưỡng Đao thuật mang tính trả thù sau khi bị Xích Tiêu kiếm tiền bối đâm tim.

Hai phát Dưỡng Đao thuật này là để giúp hắn và bia đá đạo hữu tiến vào trạng thái bia đao hợp nhất nhanh hơn.

Ừ, Tống Thư Hàng tự thôi miên bản thân là một tấm bia, còn bia đá đạo hữu trong tay hắn chắc chắn là đao rồi.

Nếu không phải đao thì biết thi triển Dưỡng Đao thuật này thế nào? Rồi làm sao tiến vào trạng thái hợp nhất với đao?

Mượn sức mạnh của bia đá đạo hữu, tiểu thế giới hạch tâm lại mở ra một cửa nhỏ.

Đồng thời tiểu trợ lý hạch tâm cũng đã chuẩn bị ổn thỏa.

Một thùng đựng nước suối mới chảy ra từ suối nguồn sự sống được chuyển ra, còn có một phần linh quả có thể hái cũng được chuyển ra theo.

Thật ra Tống Thư Hàng còn muốn chuẩn bị một phần thiên kiếp kho nhưng tiếc là thiếu một vị dược sư phối hợp với hắn.

Một tấm khăn được trải ra ngay ngắn, linh quả và nước suối của suối nguồn sự sống được bày biện thỏa đáng.

Thiểu thế giới hạch tâm từ từ đóng lại.

"Tiếp theo chờ xem khi nào Bạch tiền bối mắc câu." Tống Thư Hàng nói.

Hắn đã cố gắng hết sức rồi.

****

Ở nơi khác.

Thú giới, bí địa thí luyện thánh sơn Gars.

Người càng lo chuyện gì, chuyện đó lại càng có khả năng xảy ra.

Tống Thư Hàng đang lo tọa độ không gian kia sẽ mở ra tiếp điểm lần nữa, tiết ra tà năng Cửu U... Sau đó chuyện này quả nhiên xảy ra.

Tà năng Cửu U cứ tuôn ra cuồn cuộn, còn cuồng bạo hơn lần trước.

Mà lần này không có rễ hình chiếu hoa sen của Tống Thư Hàng hấp thu tà năng, trong nháy mắt tà năng Cửu U tràn ra bọc lấy thân thể của Tống Thư Hàng và bia đá.

“Bạch long tỷ tỷ!” Tô Thị A Thập Lục lo lắng gọi.

“Yên tâm, đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.” Bạch long tỷ tỷ cười nói.

Cô đưa tay ra điểm nhẹ, giới trong giới ở bí địa thí luyện bị cưỡng ép mở ra, cô mang Tô Thị A Thập Lục nhảy về hướng Tống Thư Hàng.

Tà năng Cửu U như thủy triều, bao phủ Tống Thư Hàng và bia đá.

Nhưng trên người Tống Thư Hàng phát ra ánh sáng công đức chói mắt. Ánh sáng công đức hóa thành công đức điện, bài xích tất cả tà năng ở bên ngoài.

Ánh sáng công đức tự động hộ thể, không cần Tống Thư Hàng khống chế.

Trên bia đá bên dưới cũng tràn ra một luồng sức mạnh trấn áp, trấn áp một phần tà năng Cửu U.

“Long ấn!” Bạch long tỷ tỷ khẽ quát.

Một thân long uy hóa thành thực chất, tạo thành một đại ấn, đè thẳng xuống tà năng Cửu U.

Ầm~~

Phần lớn tà năng Cửu U bị đánh tan.

Nhưng còn một phần nhỏ tà năng Cửu U xâm nhập vào trong "bí bảo" do bia đá trấn áp. Trước đó lúc bia đá bị Tống Thư Hàng triệu hoán, rời đi cương vị một lúc, tà năng Cửu U đã tiến hành xâm nhập bộ phận đối với "bí bảo" do bia đá trấn áp.

Lần này tiện đà mở ra bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm đang bị trấn áp.

Một vòng xoáy màu đen bị mở ra.

Tống Thư Hàng, bia đá, cơ thể bằng gỗ cùng với một phần tà năng Cửu U bị vòng xoáy nuốt chửng.

"Thư Hàng!" Tô Thị A Thập Lục tung người tiến lên bắt lấy Tống Thư Hàng, sau đó... cô cũng bị kéo vào vòng xoáy.

Bạch long tỷ tỷ thở dài, đành phải đi theo.

...

Ốc đảo trong sa mạc.

"Đến rồi, có thứ gì đó xuất hiện!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Ầm ầm~

Ngay sau đó, một cành non xanh biếc chui ra từ dưới lòng đất.

Trên cành treo từng trái linh quả mê người.

Đây không phải Bạch tiền bối!

Tống Thư Hàng trợn to hai mắt: "Đây là cơ thể bằng gỗ của ta mà?"

Sao nó cũng chạy vào đây thế này?

Chương 2130: Đâm Tim Ngươi, Thân Ta Đau, Như Vậy Đâu Có Được!

Hơn nữa cành non này đang đong đưa theo gió, nhìn rất cuốn hút.

Tống Thư Hàng dùng tay giữ chặt cành non rồi kéo mạnh lên.

Soạt~~

Cơ thể bằng gỗ vô tội bị hắn kéo từ dưới cát lên không chút thương tiếc.

Hơn nữa bên dưới cơ thể bằng gỗ còn nối với thân xác của Tống Thư Hàng và với thân xác pháp khí của bia đá.

Kéo một phát ra cả một chuỗi.

“Nguy rồi.” Tống Thư Hàng vừa thấy một chuỗi này bị kéo ra, trong lòng lo lắng không yên.

Bí địa thí luyện thánh sơn Gars xảy ra chuyện!

Nguyên nhân là do tiếp điểm tà năng Cửu U kia ư?

Dù có bạch long tỷ tỷ và A Thập Lục trông chừng cũng không thể tránh khỏi chuyện bất trắc xảy ra.

Vậy bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục đi đâu rồi?

Tại sao không nối liền với chuỗi này?

Không nối liền thì không thể đầy đủ.

Hay là bạch long tỷ tỷ và Tô thị A Thập Lục không bị cuốn vào?

Chỉ trong chớp mắt, trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra vô vàn suy nghĩ.

“Thân xác pháp khí của ta đây mà? Chuyện gì thế này? Sao nó lại vào đây?” Khí linh của bia đá kêu lên.

Không có thân xác pháp khí của nó trấn áp, sợ là thế giới bí mật do chủ nhân Bạch Thiên Đạo lưu lại này sẽ xảy ra chuyện.

Không được, nó phải lập tức rời khỏi thế giới này, trở lại bí địa thí luyện thánh sơn Gars, tiếp tục trấn áp thế giới bí mật này!

Nghĩ đến đây, khí linh của bia đá tung người nhảy lên, trở về trong thân xác pháp khí.

Lúc khí linh của nó trở về, pháp khí bia đá cũng hiện lên những dòng chữ do Bạch tiền bối two khắc.

Trong đó hàng chữ to “Tống Thư Hàng chi mộ” thật sự rất bắt mắt.

Ở bên kia, nguyên thần của Tống Thư Hàng cũng trở về trong đầu.

Bia đá lo lắng nói: “Tống tiểu hữu, ngươi và ta hợp lực, giúp ta về bí địa thí luyện thánh sơn Gars trước.”

Tống Thư Hàng hoặc hỏi ngược lại: “Bia đá đạo hữu, chẳng phải ngươi nói nhiệm vụ của bản thân đã hoàn thành rồi sao?”

Tại sao còn lo lắng vội vã muốn đi về?

“Nếu tiếp tục tiến hành như bình thường, có lẽ nhiệm vụ có thể kết thúc trong hôm nay. Nhưng bây giờ thế giới bí mật này còn chưa xuất hiện biến hóa, vị Bạch tiền bối hiện thế kia của ngươi cũng chưa khôi phục. Theo tình hình bây giờ ta vẫn phải tiếp tục trấn áp thế giới bí mật này, phòng ngừa những người khác hoặc thế lực khác dòm ngó nó, chẳng hạn như đám tà năng Cửu U quỷ dị kia. Ta tuyệt đối không thể để nó tiến vào thế giới này nửa bước.” Bia đá giải thích.

“Ta hiểu rồi, bia đá đạo hữu, tiến vào trạng thái bia đao hợp nhất!” Đầu + bả vai của Tống Thư Hàng bay lên trên cơ thể bằng gỗ, đưa tay về phía bia đá.

“Bia đao hợp nhất!” Bia đá bay vào tay phải trên cơ thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm tâm ma lơ lửng trên không trúng khẽ rung thân kiếm. Lúc nghe thấy câu “bia đao hợp nhất”, nó đã nhìn thấu suy nghĩ của Tống Thư Hàng.

“Bia” ở đây chắc chắn không phải chỉ bia đá đạo hữu, còn “đao” chắc chắn cũng không phải chỉ Thư Hàng tiểu hữu.

Vậy nên nó đang suy nghĩ có nên nhân cơ hội này đâm tim bia đá đạo hữu không?

Dù sao nó cũng là tâm ma mà!

Ầm~~

Ngay lúc Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu bắt tay nhau, bên dưới sa mạc dột nhiên bạo động.

Tà năng Cửu U phun trào như núi lửa, làm ô nhiễm thế giới sa mạc. Cũng trong lúc đó, nơi nào trong thế giới sa mạc cũng có tà năng Cửu U phun trào!

“Sao lại thế này? Trong thời gian ngắn như vậy sao lại có nhiều tà năng Cửu U xâm nhập vào thế này? Chuyện này thật phản tu chân.” Bia đá lo lắng nói.

Lượng tà năng Cửu U này quá bất thường.

Không thể để lượng tà năng Cửu U tăng lên tiếp được!

“Tống tiểu hữu, không còn thời gian nữa, tăng tốc nhanh!” Bia đá kêu lên.

“Đã sẵn sàng.” Tống Thư Hàng nói: “Sao có thể để các ngươi tùy ý phá hủy cố hương của Bạch tiền bối được chứ!”

Bia đao hợp nhất!

Nguyên thần và khí linh của hai người tiến vào trạng thái cộng hưởng.

Sau khi một người một bia hợp tác, có hai tiếp điểm đồng thời xuất hiện trong hư không.

Một tiếp điểm kết nối với bí địa thí luyện thánh sơn Gars.

Một tiếp điểm khác kết nối với thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Thế giới hạch tâm, ra trận!” Tống Thư Hàng quát lên.

Trước đó thế giới hạch tâm cũng đã cảm ứng được ý chí của chủ nhân, toàn bộ rễ hình chiếu hoa sen lập tức vươn ra.

Chỉ trong nháy mắt vô số rễ hình chiếu hoa sen đã phủ kín tầm mắt của Tống Thư Hàng và Xích Tiêu kiếm tâm ma.

Nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn là rễ hình chiếu hoa sen.

Công kích toàn bản đồ!

“Thật đáng... đáng sợ!” Xích Tiêu kiếm tâm ma chỉ cảm thấy chuôi kiếm tê dại.

Chẳng biết từ lúc nào số lượng rễ của Tống Thư Hàng lại khủng bố đến mức này.

Đại khái là theo cảnh giới của hắn tăng lên, thế giới hạch tâm thăng cấp, những sợi rễ này cũng được cường hóa, sinh sôi nhiều hơn.

Vốn dĩ Xích Tiêu kiếm muốn đâm tim bia đá đạo hữu nhưng giờ lại âm thầm bỏ đi ý nghĩ này.

Nó sợ nếu bây giờ đi đâm tim bia đá đạo hữu, Tống Thư Hàng sẽ dùng đống rễ sen này đâm thân nó.

Nếu so sánh giữa đâm tim với đâm thân, nó cảm thấy đâm thân đau đớn hơn.

Bởi vì đâm tim người đau là người khác, còn đâm thân người đau là chính mình.

Đâm tim ngươi, thân ta đau.

Nó đường đường là tâm ma, không thèm làm kiểu làm ăn lỗ vốn này đâu.

“Ta đi ra ngoài trước, trấn áp đống tà năng Cửu U này.” Bia đá trầm giọng nói.

Thân thể nó thu nhỏ lại, xông vào tiếp điểm không gian kết nối với bí địa thí luyện thánh sơn Gars.

Thế nhưng...

Khi thân thể của nó xông vào tiếp điểm không gian, trong tiếp điểm không gian lại có tà năng Cửu U tràn ra như nước lũ, đẩy nó về lại.

“Tống tiểu hữu!” Bia đá vội kêu to.

“Yên tâm, cứ xông lên đi, ta là hậu phương và... thi thể vững chắc nhất sau lưng ngươi.” Tống Thư Hàng vung tay lên, vô số rễ sen ngưng tụ thành một bó, đâm về phía tiếp điểm không gian, cắn nuốt toàn bộ tà năng Cửu U đang tràn đến.

Có hắn ở đây, hôm nay tuyệt đối không cho phép đống tà năng Cửu U này phá hủy thế giới sa mạc của Bạch tiền bối.

Trở thành chất dinh dưỡng cho thế giới hạch tâm của hắn hết đi!

Vừa lúc thế giới hạch tâm cũng cần tiến hóa lần nữa.

****

Cùng lúc đó.

Trong đầm lầy đầy quạ đen.

Trên bia lớn màu đen hiện ra một khuôn mặt người, lúc này trên khuôn mặt lộ ra vẻ khó chịu giống như bị táo bón.

Quả nhiên, lại lại lại là hắn, người đàn ông sách giáo khoa của Ma môn, Hà Chỉ Ma Đế.

Nó vắt óc tìm đủ mọi cách cho năng lượng của bản thân xâm nhập vào bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm, kết quả tên Hà Chỉ Ma Đế này lại đang ở trong bí bảo chờ nó.

Mà càng làm nó bất an là khi tà năng Cửu U của nó tiến vào trong bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm, bên dưới sa mạc đột nhiên phun ra lượng lớn tà năng Cửu U tinh khiết!

Trong bí bảo do Thiên Đạo tiền nhiệm để lại vậy mà có tà năng Cửu U ư?

Điều này càng khơi dậy sự hứng thú của bia lớn màu đen.

Trước hết nó tổng kết chuyện này lại, gửi một phần báo cáo cho chúa tể ở Cửu U.

Sau đó nó bắt đầu thử khống chế đống tà năng Cửu U kia.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần là tà năng Cửu U thì nó đều có thể không chế ở một mức nhất định mới đúng.

Thử nghiệm của bia lớn màu đen thành công... một nửa.

Lúc nó dùng tà năng Cửu U của bản thân không chế tà năng trong bí bảo, nó phát hiện tà năng của bản thân và tà năng trong bí bảo hòa làm một thể, chẳng phân biệt được bên nào với bên nào.

Thậm chí trong phạm vi ý chí, nó có thể khống chế đống tà năng này.

Nhưng về tổng thể, lại có một sức mạnh cưỡng chế ép nó tiến vào quỹ đạo chuyển động nào đó.

Chương 2131: Bạch U U Trẻ Tuổi, Ngươi Đánh Mất Bạch nào? Là Bạch Trẻ Con, Bạch Thiếu Niên Hay Là Bạch Trưởng Thành?

Không ổn!

Sao lại có cảm giác bị gài bẫy thế này?

Bia lớn màu đen hơi bất an, nó lập tức quyết định chuẩn bị cắt đứt liên hệ với bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm, ngắt kết nối với tà năng Cửu U trong bí bảo.

Ngay lúc nó chuẩn bị hành động, bỗng có một tiếng cười sung sướng vang lên bên tai nó.

[Này Bạch U U trẻ tuổi, cuối cùng ngươi cũng phát hiện ra câu trả lời cho câu đố ta để lại. Tốt lắm, xem ra lối tư duy của ngươi vẫn có thể đuổi kịp tiết tấu của ta. Nếu đã bị ngươi phát hiện, vậy ta cũng không giấu nữa. Thi triển toàn bộ sức mạnh của ngươi ra, dùng sức mạnh của ngươi kích hoạt bước cuối cùng này. Dốc hết tất cả, ngươi sẽ lấy được thứ ngươi muốn nhất!”

Bia lớn màu đen sững sốt.

Đây là tiếng của chúa tể bạch Cửu U? Không đúng, đây rất có thể là lời nhắn của Bạch Thiên Đạo tiền nhiệm!

Bia lớn màu đen ngẩn người trong giây lát, sau đó lập tức báo tin này cho chúa tể Cửu U.

Nhưng khi nó vừa báo cáo xong, trong bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm thả ra một lực hút cực mạnh, xuyên hạn chế về không gian, phủ xuống người nó.

Sau đó tà năng Cửu U cực kỳ tinh thuần trên người nó bị cướp đoạt điên cuồng, toàn bộ bị hút đi, rót vào trong bí bảo.

Ngay cả bản mệnh tà năng Cửu U tinh thuần do chúa tể chuyển hóa từng chút một thông qua phương thức chia thành nhóm nhỏ cũng bị cướp đi!

Số tà năng này chính là mạng sống của bia lớn màu đen.

“Nguy rồi.” Bia lớn màu đen vội cưỡng chế ngắt kết nối với lưới lớn.

Nhưng đã muộn... Lúc này nó không thể tự quyết định được nữa.

Lấy nó làm trung tâm, một tấm lưới lớn hiện ra. Tấm lưới này là đại trận dùng tất cả người bị tà năng Cửu U lây nhiễm tạo thành.

Mỗi một người bị lây nhiễm là một phần của lưới lớn.

Hạt giống tà năng Cửu U trên thân người bị lây nhiễm đều là tà năng tinh thuần do chúa tể Cửu U cố ý tinh luyện, lại lấy người bị lây nhiễm làm đất ươm, nảy mầm sinh trưởng nhanh chóng khỏe mạnh.

Chỉ cần mọi việc diễn ra thuận lợi, thậm chí có thể biến hơn nửa thú giới thành tiểu thế giới Cửu U tại hiện thế, trở thành căn cứ của tà ma Cửu U ở hiện thế.

Nhưng bây giờ toàn bộ tà năng cực kỳ tinh thuần trên người bị lây nhiễm trong tấm lưới lớn này đều bị hút ngược ra, truyền lên thân bia lớn màu đen, lại lấy bia lớn màu đen làm trung tâm, không ngừng rót ngược vào trong bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm.

Bia lớn màu đen tuyệt vọng vô cùng.

Ngay cả tắt nguồn nó cũng không làm được, chỉ có thể mặc cho đối phương điên cuồng rút đi năng lượng của nó.

“Nếu lần này không thể kích hoạt bí bảo, không có thu hoạch gì thì xong đời thật rồi.” Bia lớn màu đen tuyệt vọng nói.

Những người bị lây nhiễm này chính là mạng sống của nó.

Nếu toàn bộ người bị tà năng Cửu U lây nhiễm đều xảy ra vấn đề, thậm chí ngay cả cơ hội hồi sinh nó cũng không có!

Bây giờ chỉ hy vọng chúa tể nhanh chóng truyền mệnh lệnh chính xác cho nó, nói cho nó biết nên làm gì.

****

Ở nơi khác.

Trong sa mạc.

“Cố lên Tống tiểu hữu!” Bia đá hét lớn.

Sắp thành công rồi, nó đã chen được nửa người vào trong tiếp điểm không gian. Dù tà năng Cửu U dâng trào cuồn cuộn có tăng lực va đập cũng không cản được nó.

Chỉ chút nữa thôi là nó có thể trở về bí địa thí luyện thánh sơn Gars, đến lúc đó hãy xem nó đặt mông trấn áp hoàn toàn tà năng Cửu U!

Ngay lúc rễ sen của Tống Thư Hàng đang đối kháng với tà năng Cửu U rót vào, liều mạng trợ giúp bia đá...

Không ai phát hiện ở chỗ tấm khăn trải trên ốc đảo, có một đống cát nhỏ trồi lên.

Giống như trước đó, cát hóa thành bộ dạng của Tiểu Bạch, hắn nghiêng đầu nhìn hoa sen, nước suối suối nguồn sự sống, linh quả và hạt sen Đao Ý Thông Huyền được bày trên khăn.

Có thể là do đã ăn hoa sen rồi nên sau khi suy nghĩ một chút, hắn cẩn thận bò đến bên cạnh nước suối của suối nguồn sự sống, thè lưỡi ra liếm một ít.

“Chà~” Trong miệng hắn phát ra tiếng kêu thỏa mãn.

Hắn lại liếm một chút.

Lại liếm một chút.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn một người, một cây, một bia, một kiếm đang chiến đấu hăng hái ở đằng xa, nháy mắt một cái rồi lại cúi đầu uống một ngụm nước suối.

Gió cát nổi lên.

Lại có một đống cát nhỏ ngưng tụ bên cạnh Tiểu Bạch.

Đống cát nhỏ này cũng bắt đầu hóa hình.

Không lâu sau, một “Tiểu Bạch thiếu niên” xuất hiện.

Hắn nhìn “Bạch trẻ con”, sau đó di chuyển đến bên cạnh nhặt hạt sen Đao ý thông huyền lên, cẩn thận liếm thử rồi mới nhét vào trong miệng.

“Ưm~” Bạch thiếu niên hài lòng nheo mắt lại, ngồi xếp bằng bên cạnh hạt sen, chăm chỉ nhét hạt sen vào trong miệng.

Lại một trận gió cát nổi lên.

Thể tích của cơn gió cát lần này lớn hơn một chút.

Trong hớp mắt nó biến thành bộ dạng của một Bạch trưởng thành.

Sau khi Bạch trưởng thành xuất hiện, khóe miệng nhếch lên lộ ra ý cười. Hắn ngồi xuống cảnh tấm khăn, chỉ đưa tay gom hoa sen và đủ loại linh quả còn lại đến trước mặt mình chứ không cướp đồ ăn của Bạch trẻ con và Bạch thiếu niên.

Ba "Bạch" khác nhau hiện thân.

Một lát sau, có một giọng nói vang lên bên tai tất cả mọi người.

"Bạch U U trẻ tuổi, đến lúc làm đề trắc nghiệm rồi. Xin hỏi ngươi đánh mất Bạch nào? Là Bạch trẻ con đáng yêu này, Bạch thiếu niên cool ngầu này hay là Bạch trưởng thành này?"

Tống Thư Hàng: "???"

Bia đá: "???"

Xích Tiêu kiếm tiền bối: "???"

Ba người đồng loạt xoay người nhìn về phía ốc đảo.

Chẳng biết từ lúc nào ở đó lại xuất hiện ba Bạch tiền bối với hình thái khác nhau.

"Là Bạch tiền bối, nhưng tại sao lại có đến ba người?" Tống Thư Hàng cảm thấy đau não.

Kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa.

Hắn có tính thế nào cũng không tính được sẽ có những ba Bạch tiền bối chui ra.

Mà theo như lời nhắn của Bạch Thiên Đạo... trong ba Bạch tiền bối này, rất có thể chỉ có một là hàng chính hãng.

Theo lẽ thường, nếu lựa chọn đúng thì phá quan đi ra, tìm về Bạch tiền bối chân chính. Nếu đáp sai, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Chọn ai đây?" Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

"Cần gì phải chọn nữa? Chắc chắn là chủ nhân phiên bản trưởng thành rồi." Bia đá vừa cố chen vào tiếp điểm vừa la lớn.

"Nhưng nếu là Bạch tiền bối phiên bản trưởng thành, ngươi không thấy đề trắc nghiệm này quá dễ à?" Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích.

"Ta có một phương án rất đáng tin." Lúc này, Xích Tiêu kiếm tâm ma điềm tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "Mời Xích Tiêu kiếm tiền bối nói."

"Bên chúng ta có ba người, nói đúng hơn là một người, một bia, một kiếm. Bia kiếm, hai từ này hợp lại rất thú vị, ha ha ha." Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Tống Thư Hàng: "..."

"Ta hiểu ý của kiếm đạo hữu rồi, ba người chúng ta mỗi người chọn một, nhất định có người chọn trúng, đúng không?" Bia đá lên tiếng.

"Vào thời điểm quan trọng, Xích Tiêu kiếm tiền bối vẫn rất đáng tin." Tống Thư Hàng cười nói: "Vậy ai chọn trước?"

"Ngươi đi, vận khí của ngươi khá kém nên vừa lúc có thể dùng để loại trừ, đề cao tỷ lệ trúng thưởng của ta và bia đá đạo hữu." Xích Tiêu kiếm tâm ma đáp.

Tống Thư Hàng: "..."

Ngươi chắc chắn ta không chọn trúng đến vậy à?

Bị người ta nói như vậy, nếu ta không cố gắng thể hiện một chút, chẳng phải sẽ bị xem thường triệt để sao?

Tống Thư Hàng nhìn Bạch trẻ con, Bạch thiếu niên, Bạch trưởng thành.

Sau khi suy nghĩ trong chốc lát, hắn chỉ ngón tay vào Bạch tiền bối trẻ con: "Chính là ngài, Bạch tiền bối!"

Không phải do Bạch trẻ con đáng yêu nhất mới chọn, lựa chọn của Tống Thư Hàng cũng có cơ sở!

Đầu tiên, thế giới bí bảo này là thế giới sa mạc nóng bỏng.

Mà trong thực tại ảo của Bạch tiền bối, vị Tiểu Bạch kia cũng ở hình thái trẻ con thế này.

Vật nên Tống Thư Hàng đã lựa chọn dựa theo lối suy nghĩ của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng cực kỳ tự tin.

Vận khí?

Trước thực lực chân chính, cần gì phải dựa vào vận khí để đoán mò chứ?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đưa ra sự lựa chọn của bản thân, cả thế giới bắt đầu chấn động, sinh ra phản ứng dây chuyền.

“Fuck, Thư Hàng đoán mò vậy mà trúng thật à?” Xích Tiêu kiếm tiền bối không dám tin “mắt” mình.

“Là thực lực!” Tống Thư Hàng cười to: “Tống mỗ ta đã tính toán rồi mới chọn chứ không phải đoán mò nhé.”

“Thì ra là vậy, cũng có nghĩa là thật ra vận khí của ngươi vẫn thảm như trước, không đáng nhắc đến, thế thì ta yên tâm rồi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Trên tâm khăn trải trên đất.

Bạch tiền bối trưởng thành ôm tất cả hoa sen và linh quả lên, dung nhập vào trong sa mạc, biến mất chẳng thấy đâu.

Bạch thiếu niên cũng ôm lấy hạt sen Đao Ý Thông Huyền, lui về phía sau một bước, hóa thành gió cát tan đi.

Chỉ có Bạch trẻ con vẫn ngồi ngay ngắn trên khăn.

“Bạch tiền bối, ta chọn chính xác rồi đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch trẻ con không trả lời.

Hắn chắp hai tay lại, xoa nhẹ, trên người hắn hiện ra từng phù văn.

Theo động tác của hắn, cả thế giới sa mạc chấn động, hưởng ứng.

“Ha ha ha, nhiệm vụ của ta kết thúc rồi! Ta tự do hoàn toàn rồi!” Bia đá la to.

Lúc Tống Thư Hàng đưa ra lựa chọn, nó cảm ứng được nhiệm vụ mà chủ nhân Bạch Thiên Đạo giao cho nó đã kết thúc hẳn.

Từ giờ trở đi, nó là một tấm bia đá tự do.

Tiếp theo là lúc rời núi, khiến các đại lão trong chư thiên vạn giới nhớ lại uy danh của nó...

Không đúng, nó đổi tên rồi, vậy nên là lúc khiến các đại lão trong chư thiên vạn giới nhớ kỹ tên mới của nó - Bia mộ của Bá

Tống!

Nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần vội vã trở về bí địa thí luyện thánh sơn Gars để trấn áp nữa.

Bia đá kéo thân thể ra khỏi tiếp điểm không gian, trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Mọi người hãy sẵn sàng.” Lúc này Bạch trẻ con nhìn Tống Thư Hàng, mở miệng nói.

Ánh mắt và vẻ mặt của Bạch trẻ con vừa điềm tĩnh lại ôn hòa, là Bạch tiền bối quen thuộc.

“Chấn động sắp bắt đầu rồi, có thể sẽ bị hôn mê tạm thời nhưng đừng lo lắng.” Bạch trẻ con nói: “Ta sẽ bảo vệ các ngươi.”

Dưới sự khống chế của Bạch trẻ con, lượng tà năng Cửu U cực kỳ khổng lồ bị rút đi, hóa thành năng nguyên.

Phải cảm ơn bia lớn màu đen đã tốt bụng cung cấp tà năng Cửu U.

Đồng thời, thế giới sa mạc hóa thành một thuật thức của đạo pháp.

Năng lượng + thuật thức, đạo pháp khởi động.

Ánh sáng pháp thuật bao phủ Tống Thư Hàng, bia đá, Xích Tiêu kiếm... cùng với Tô Thị A Thập Lục và bạch Long tỷ tỷ ở một nơi khác trong sa mạc.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Cảm giác say xe này... đại đạo thời gian?” Trước khi ý thức hôn mê, trong đầu hắn hiện lên một ý niệm.

Giống pháp thuật của chủ nhân nhà thủy tinh.

Cũng là một pháp thuật loại thời gian, có thể chuyển ý thức của người trúng thuật về quá khứ.

Chẳng lẽ Bạch Thiên Đạo có một số bí mật không thể dùng ngôn ngữ ghi chép giống như tổng cương truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công, chỉ có thể trở về quá khứ để quan sát?

Chương 2132:Gan Rồng Mật Phượng

Nếu đúng là thể nghiệm pháp thuật thời gian chiếu ý thức về quá khứgiống như trong nhà thủy tinh, vậy phải chănglần này có cơ hội tiếp xúc với thời đại của Bạch tiền bối trẻ con?

Chắc sẽ thú vị lắm nhỉ?

Trong lúc suy nghĩ, ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào bóng tối, rơi vào trạng thái hôn mê.

...

Trong căn phỏng thủy tinh tổng cương truyền thừa ở thánh sơn Gars.

Vị chủ nhân của căn phòng thủy tinhcó thân hình cao lớn kia đang mỉm cười, thích thú đập quả cầu năng lượng liên quan đến thời gian lên mặt một vị thú tu.

Cảm giác đập mặt thật sung sướng, không cách nào dừng lại được.

Sâu trong nội tâm của chủ nhân của căn phòng thủy tinhbắt đầu chúc phúc cho các thí luyện giả. Hy vọng lần này có càng nhiều thú tu hoàn thành thí luyện phía trước, thuận lợi đi vào căn phòng thủy tinhcủa hắn.

Như vậy hắn có thể đập nhiều mặt hơn.

Nhưng đột nhiên cánh tay của chủ nhân của căn phòng thủy tinhlại cứng đờ.

Hắn chau mày, cảm ứng tình hình trong bí địa thí luyện thánh sơn.

“Đại đạo thời gian... pháp tắc thời gian, hơn nữa còn cực kỳ thâm ảo.”Chủ nhân của căn phòng thủy tinhlẩm bẩm.

Là ai thi triển pháp thuật thời gian mạnh như vậy ở bí địa thí luyện thánh sơn?

Hắn vận dụng quyền hạn của quan thí luyện, kiểm tra khắp bí địa thí luyện nhưng lại không thu được kết quả gì.

Nhưng mà... sóng dao động của sức mạnh thời gian cực kỳ rõ ràng!

Chẳng lẽ sâu trong bí địa thí luyện có map ẩn mà ngay cả bọn họ cũng không biết?

Không thể nào, bí địa thí luyện là địa bàn của bọn họ, sao có thể có map ẩn mà ngay cả bọn họ cũng không biết được?

Nghĩ đến đây, chủ nhân của căn phòng thủy tinhlập tức gửi một tin tức báo cáo chuyện này cho thần long và các thánh viên biết, đồng thời gửi kèm suy đoán của bản thân thông qua con đường truyền tin nội bộ của quan thí luyện.

...

Trạm thí luyện thứ hai.

Lúc thần long nhận được tin của chủ nhân nhà thủy tinh, tim gan co rúm, đau đớn dữ dội.

Cầm cố không gian bị người ta đâm thành cái sàng thì cũng thôi, bây giờ lại còn có người xông vào map ẩn trong bí địa thí luyện thánh sơn?

Khốn kiếp, xem bí địa thí luyện thánh sơn của bọn ta là chỗ nào hả?

Móa nó, đau gan quá!

Thần long cảm thấy nếu bây giờ móc lá gan trong người nó ra, dùng gan này nhất định có thể chế biến thành món "gan rồng mật phượng" cao cấp nhất. Bởi vì nghe nói dùng gan rồng được móc ra lúc rồng đau khổ nhất mới có thể chế biến ra món gan rồng mật phượng tươi ngon mỹ vị nhất.

Có một quãng thời gian trong chợ tu chân giới từng xuất hiện lượng lớn gan rồng, hơn nữa mỗi lá gan rồng đều là cực phẩm.

Sau đó điều tra ra mới biết dạo đó có một con rồng ngu xuẩn thích bị ngược đãi, mỗi lần bản thân đau khổ nhất, nó lại móc gan của mình ra mang đi bán đấu giá.

Dù sao đối với một con rồng đã đạt đến cảnh giới nhất định, mất một lá gan chẳng là gì cả, ngủ một giấc là có thể mọc ra lại.

Không ổn, vừa nghĩ đến nỗi sỉ nhục của long tộc này, thần long lại cảm thấy gan càng đau dữ dội hơn.

****

Thế giới Cửu U.

Chúa tể quả cầu béo gửi một mệnh lệnh cho bia lớn màu đen ở thú giới: "Bằng mọi giá phải kích hoạt được bí bảo do Thiên Đạo tiền nhiệm lưu lại, xâm nhập vào, lấy bí mật của Thiên Đạo tiền nhiệm được giấu trong bí bảo."

Đồng thời chúa tể quả cầu béo còn gửi một sủng vật tà ma đặc biệt mà bản thân tạo ragần đây đến chỗ bia lớn màu đen, để con sủng vật tà ma này trợ giúp bia lớn màu đen.

Con sủng vật tà ma này là sản phẩm do chúa tể quả cầu béo kết hợp thành quả nghiên cứu khúc xương bất hủ + thành quả nghiên cứu thận của Bá Tống xấu xa tạo ra.

Đây là một sủng vật cầu kim loại nhỏ nhiễm một phần khí tức bất hủ, ở một mức độ nào đó cũng xem là phân thân mà chúa tể quả cầu béo có thể khống chế từ xa.

Vào thời khắc quan trọng, con sủng vật tà ma này có thể sử dụng năng lượng của chúa tể quả cầu béo, bùng nổ chiến lực cực mạnh trong thời gian ngắn... Cái giá phải trả chính là sau khi bùng nổ xong, phân thân sủng vật quý giá này sẽ hóa thành tro bụi dưới sức mạnh của thiên phạt.

Làm xong mấy việc này, bản thể của chúa tể quả cầu béo xuyên không gian, đi đến bên ngoài thế giới tà liên.

Nó hắng giọng một tiếng.

"Bạch U U~~ Bạch U U, ngươi ra đây cho ta! Ta biết ngươi có cách có thể nghe thấy tiếng ta gọi. Ra đây cho ta, có giỏi thì đi ra đây cho ta!" Thân thể của đại lão quả cầu béo cứ nhảy tưng tưng trên mặt đất.

Tà ma chuột hamster đang ngồi xổm ở cửa vào thế giới tà liên, khóe miệng co giật.

"Bạch U U, đừng giả chết với ta. Đi ra đây nói chuyện, ta nói cho ngươi biết hôm nay ta không đến gây chuyện, ta chỉ muốn tán gẫu với ngươi thôi." Chúa tể quả cầu béo vẫn nhảy tưng tưng.

"Ta không nghe thấy gì hết." Tà ma chuột hamster che lỗ tai lại, miệng lẩm bẩm.

"Không ngờ ngươi kiên nhẫn được lâu như vậy, [cười nhạt], xem ra ngươi không thừa nhận cái tên Bạch U U này? Không sao, ta còn một cái tên khác, chắc chắn ngươi sẽ thích. Bạch two đúng chứ? Là phát âm này đúng không? Ta thấy ngươi thích cách gọi Bạch two này hơn Bạch U U thì phải?" Đại lão quả cầu béo cười sung sướng.

Tà ma chuột hamster thở dài.

Nó biết số Bá Tống lại phải lãnh đạn thay rồi.

Số Bá Tống sắp die rồi.

Nhưng mà tại sao biệt danh Bạch two này lại truyền đến tai đại lão quả cầu béo nhỉ?

Bên ngoài thế giới tà liên.

Đại lão quả cầu béo nhảy nhót lăn lộn hồi lâu, thấy Bạch U Uvẫn không để ý đến nó, nó nhàm chán bèn mở cổng truyền tống không gian rời đi.

Dù sao nó cũng là người bận rộn.

Vì muốn tranh thủ giúp bản thân có thể chiếm đoạt ngôi vị chúa tể Cửu U giống như Bạch U U trước khi Thiên Đạo quả cầu béo“không biết phấn đấu” biến mất, nó còn phải triển khai rất nhiều kế hoạch lớn.

Thấy đại lão quả cầu béo rời đi, tà ma chuột hamster lặng lẽ thông qua chức năng kim đan mã QR, truyền một giọt năng lượng cho số Bá Tống.

Cũng nhắn lại cho Tống Thư Hàng: Tự cầu phúc đi số Bá Tống.

[Ting~ Truyền năng lượng thất bại, số Bá Tống đang nằm ngoài vùng phủ sóng.]

Tà ma mặt chuột hamster đần mặt ra: “???”

Nằm ngoài vùng phủ sóng là cái quái gì?

Bá Tống Huyền Thánh xuyên không rồi ư?

****

Ở nơi khác.

Ý thức của Tống Thư Hàng từ từ tỉnh lại.

“Đến rồi à?” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Đảo ngược thời gian, đưa ý thức về quá khứ, tốc độ rất nhanh.

Nhắm mắt lại, mở mắt ra là đến.

“Không, vẫn chưa đến.” Bên cạnh vang lên tiếng của Xích Tiêu kiếm.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì phát hiện Xích Tiêu kiếm tâm ma đang canh giữ bên người hắn, xung quanh là sức mạnh của pháp tắc thời gian, lúc này bọn họ vẫn ở trong quá trình nghịch chuyển thời gian.

“Cảm ơn Xích Tiêu kiếm tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma, miệng dao găm tâm đậu hủ.

Mặc dù ngoài miệng cứ hay đâm tim người ta nhưng vào lúc quan trọng, lần nào nó cũng im lặng bảo vệ nhóm người Tống Thư Hàng.

“Ơ? Bia đá đạo hữu đâu?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn quanh, phát hiện chỉ có hắn và Xích Tiêu kiếm, không thấy bia đá đâu.

“Nó không vào.”Xích Tiêu kiếm tâm ma đáp.

Tống Thư Hàng: “Ơ?”

“Sau khi đạo thuật thời gian do sa mạc biến thành vận chuyển, mặc dù pháp thuật cũng bao phủ bia đá đạo hữu nhưng cuối cùng ý thức của nó bị giữ lại. Nó trở thành một tọa độ để chúng ta sử dụng khi trở về. Đây cũng là thiết lập do chủ nhân của đạo thuật cài đặt sẵn từ trước.” Xích Tiêu kiếm tâm ma suy đoán.

Tống Thư Hàng gật đầu, xem ra là sắp xếp của Thiên Đạo.

“Mất bao lâu nữa chúng ta mới có thể rời khỏi trạng thái nghịch chuyển thời gian này?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Muốn nghe lời nói thật hay nói dối?” Xích tiêu kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng bỗng thấy lạnh gáy, có dự cảm xấu: “Đương nhiên là lời nói thật.”

Chương 2133: Chết Già Trong Pháp Thuật Nghịch Chuyển Thời Gian?

Kiểu câu hỏi “ngươi muốn nghe lời thật hay lời nói dối” thế này, vừa nghe đã biết chắc chắn có chuyện chẳng lành.

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình huống xấu nhất.

“Ngươi vẫn là một người đàn ông rất thẳng thắn.” Xích Tiêu kiếm tâm ma cười nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Đây xem như là đang khen hắn à?

“Trước khi nói thật, ta cho ngươi xem một chức năng mới của ta. Đây là một chức năng nhỏ do ta tự lắp cho bản thân cách đây không lâu, cực kỳ thú vị vị cũng rất hợp thẩm mỹ.” Xích Tiêu kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Lúc này còn xem chức năng mới gì nữa? Không thể dứt khoát nói toạc móng heo, đi thẳng vào vấn đề à?

Lối suy nghĩ của tâm ma quả nhiên không cách nào hiểu được.

Đặc biệt là loại cực phẩm trong tâm ma như Xích Tiêu kiếm tiền bối.

“Được rồi, chứ năng mới gì vậy?” Tống Thư Hàng phối hợp hỏi.

“Khà khà khà.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đưa chuôi kiếm của bản thân về phía Tống Thư Hàng, chỗ vành chắn trên chuôi kiếm có một nắp tròn bật lên, để lộ ra một mặt đồng hồ như kiểu đồng hồ đeo tay.

Tống Thư Hàng: “...”

Đây chính là thứ ngươi muốn cho ta xem ư?

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng cố hợp tác khen mấy tiếng: “ Ừ, kiểu dáng của chiếc đồng hồ đeo tay này rất hợp thời trang, Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài rất có mắt thẩm mỹ.”

“Ai bảo ngươi xem kiểu dáng? Nhìn kim giờ ấy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Kim giờ trên mặt đồng hồ đang quay ngược từ từ.

“Có vấn đề gì đâu, chúng ta đang ở trong trạng thái thời gian quay ngược, pháp tắc thời gian đang nghịch chuyển, kim giờ quay ngược cũng rất bình thường mà?” Tống Thư Hàng đáp.

“Vấn đề là tốc độ quay ngược của kim giờ.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở: “Nó đang quay ngược với tốc độ rất bình thường, cứ lùi lại từng giây từng giây, đây mới là điểm chính. Sau khi chúng ta tiến vào đạo thuật thời gian, đồng hồ trên người ta bắt đầu quay ngược, tính đến bây giờ đã lùi lại một tiếng, bằng với tổng thời gian chúng ta ở trong pháp thuật thời gian.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ý mà Xích Tiêu kiếm tâm ma muốn nói: “Nghĩa là chúng ta không bay ‘vèo~’ đến thẳng thời đại Bạch tiền bối trẻ con tồn tại mà phải quay ngược thời gian từng giây từng phút giống như nghịch chuyển thời gian thật sự?”

“Đúng, đây chính là ý ta muốn nói, khă năng phân tích của ngươi rất tốt.” Xích Tiêu kiếm tiền bối khen ngợi.

Tống Thư Hàng bàng hoàng lo lắng, hắn nghĩ đến một chuyện. Cũng không biết lần này pháp thuật nghịch chuyển thời gian lấy thời trẻ con của Bạch tiền bối làm tọa độ, hay là lấy thời trẻ con của Bạch Thiên Đạo làm tọa độ?

Nếu là của Bạch tiền bối thì còn đỡ.

Nếu là của Bạch Thiên Đạo... Hắn là Thiên Đạo đời trước, còn xuất hiện trước Thánh Nhân Nho gia một thời đại.

Nếu muốn xuyên đến niên đại của Bạch Thiên Đạo, khoảng thời gian có thể dài đến mấy trăm triệu năm!

Mấy trăm triệu năm, Tống mỗ hắn đã chết mất xác rồi.

Thọ nguyên của một trăm Chân Quân lục phẩm cũng không lấp đầy được cái hố trời này.

“Ta phải chết già trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian à?” Tống Thư Hàng cảm thấy gan quặn đau hệt giống như bị xơ gan.

“Không đến mức đó, bây giờ thứ bị cuốn vào trong pháp thuật này là ý thức của ngươi, lại có pháp tắc của nghịch chuyển thời gian, dù ngươi ở trong đạo thuật thời gian này trải qua hàng tỷ năm, chờ tác dụng của pháp thuật biến mất, ý thức của ngươi sẽ trở về, không ảnh hưởng gì đến trạng thái thọ nguyên của ngươi hết.” Xích Tiêu kiếm tiền bối giải thích một cách chậm rãi.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm: “Nếu vậy thì còn may.”

“May cái gì mà may? Một thằng đàn ông như ngươi ở chung với một thanh đại bảo kiếm như ta, nói không chừng phải ở đây hàng tỷ năm, ngươi không điên ta sẽ phát điên.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đóng nắp đồng hồ lại.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng hỏi: “Vậy Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài có cách giải quyết gì không?”

“Ta quả thật có một cách.” Xích Tiêu kiếm tâm ma điềm tĩnh nói: “Trong thời gian dài đằng đẵng, vì bảo đảm hai chúng ta sẽ không bị điên, cứ cách mỗi tiếng đồng hồ, ngươi hãy thả Dưỡng Đao thuật cho ta. Chỉ cần có Dưỡng Đao thuật, dù là mấy trăm triệu năm ta cũng có thể vượt qua.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Lúc này nếu có thêm mấy người thì tốt biết rồi.” Hắn thở dài.

Ba người có thể đấu địa chủ, bốn người có thể chơi nhiều kiểu hơn.

Trong lúc hắn đang suy tư, Xích Tiêu kiếm tiền bối đột nhiên kêu lên: “Ơ? Phía trước có xe lao tới, coi chừng tông xe!”

Tống Thư Hàng: “Gì?”

Ầm~~

Bên cạnh truyền đến tiếng va chạm.

Cùng lúc đó có một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn: “Thư Hàng!”

Tống Thư Hàng vừa quay người lại thì thấy bạch long tỷ tỷ đang che chở Tô Thị A Thập Lục xuất hiện ở cạnh bên.

Tô Thị A Thập Lục mừng rỡ nhào về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội giang hai tay ra đỡ lấy thân thể của cô, ôm vào trong ngực.

“Thập Lục, sao hai người cũng đến đây?” Tống Thư Hàng ôm lấy cô, xoay một vòng, hóa giải lực va chạm.

Chủ yếu là bạch long tỷ tỷ bảo vệ A Thập Lục, sau đó A Thập Lục nhào tới, uy lực hệt như đạn đại bác cỡ nhỏ.

Bạch long tỷ tỷ giải thích: “Bọn ta theo thân xác của ngươi và thân thể pháp khí của bia đá tiến vào thế giới sa mạc. Sau khi tiến vào không lâu, thấy một ngôi mộ có khắc dòng chữ ‘Tống Thư Hàng chi mộ’. Lúc bọn ta đang định đào mộ lên xem thử thì sa mạc đột nhiên hóa thành đạo thuật thời gian, ý thức của bọn ta bị rút ra, bị cuốn vào trong đạo thuật này.”

“Thư Hàng, pháp thuật thời gian này là sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng giải thích: “Theo như ta suy đoán thì chắc pháp thuật thời gian này sẽ đưa ý thức của chúng ta về thời đại của Bạch tiền bối trẻ con, thế nhưng pháp thuật thời gian này hơi máy móc.”

Tống Thư Hàng nói ra những suy luận của bản thân và Xích Tiêu kiếm tiền bối.

...

“Nói vậy nghĩa là ý thức của chúng ta có thể phải ở trong đạo thuật thời gian này mấy trăm triệu năm? Chà, đối với Thư Hàng, không chừng đây lại là một cơ hội tốt đấy.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “Hửm?”

Bạch long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ đẩy mắt kính không tồn tại rồi nói: “Tận dụng quãng thời gian dài này để dạy bù cho ngươi, lượng tri thức tu chân của ngươi nghèo nàn đến mức khiến ta đau lòng.”

“Dù dạy bù cũng đâu cần thời gian dài như vậy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

“Đi bước nào hay bước đó, ta và Xích Tiêu kiếm đạo hữu có thể nhân cơ hội này dạy tri thức của bản thân cho Thư Hàng và A

Thập Lục.” Bạch long tỷ tỷ nói với Tống Thư Hàng: “Không chừng sau khi tác dụng của pháp thuật thời gian này kết thúc, lượng tri thức của ngươi cũng theo kịp cảnh giới của ngươi. Sao? Có học không?”

“Tất nhiên là học rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa.

Một trong những mục tiêu trong đời hắn: Trở thành một vị đại tiền bối đáng tin, kiến thức uyên bác.

Bây giờ có một cơ hội học tập đặt ở trước mặt, sao hắn có thể bỏ qua được?

…

Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân có thể trở thành học bá hệ tu chân, dù sao trong người hắn đã có gen học bá. Sở dĩ tri thức tu chân kiến thức nghèo nàn như vậy là do hắn không có thời gian học tập.

Hắn tràn đầy tự tin bắt đầu đi theo bạch long tỷ tỷ học tập.

Ngày thứ nhất… Bạch long tỷ tỷ dạy rất nhiều tri thức. Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân đã nhớ toàn bộ nhưng không lâu sau, hắn phát hiện bản thân chẳng nhớ gì cả.

Không chỉ vậy, có rất nhiều trí nhớ trong đầu hắn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Theo pháp tắc thời gian đảo ngược từng chút một, dường như ngay cả Xích Tiêu kiếm tâm ma và bạch long tỷ tỷ ở trước mắt cũng bắt đầu trở nên xa lạ.

Chương 2134: Hi, Xin Chào, Ta Tên Tống Thư Hàng

Cảm giác này không tốt lắm.

Trí nhớ liên quan đến Xích Tiêu kiếm tâm ma và bạch long tỷ tỷ trong đầu hắn vẫn còn đó nhưng không thể tránh khỏi việc trở nên mơ hồ. Chịu sự ảnh hưởng này, một cảm giác xa lạ không cách nào miêu tả được hiện ra.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, chúng ta đã ở trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian này bao lâu rồi?” Tống Thư Hàng cau mày hỏi.

“Nếu tính theo đồng hồ trên người ta thì chúng ta đã ở đây ba mươi tiếng, tính ra là chừng một ngày rưỡi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma trả lời.

“Mới chừng một ngày rưỡi thôi à?” Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Vậy tại sao trí nhớ về Xích Tiêu kiếm và bạch long tỷ tỷ trong đầu hắn lại trở nên mơ hồ?

Du có lùi về một ngày trước thì tình cảm giữa hắn với Xích Tiêu kiếm và bạch long tỷ tỷ cũng không thay đổi mới đúng?

“Hai vị tiền bối, ta có một tin không tốt.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch long tỷ tỷ liếc nhìn Tống Thư Hàng: “Đừng nói là ngươi quên tri thức ta dạy cho ngươi nhé?”

“Vâng, đúng vậy, xin lỗi cô bạch long.” Giọng điệu của Tống Thư Hàng xìu xuống ngay lập tức.

Bạch long tỷ tỷ thở dài: “Quên bao nhiêu?”

“Quên sạch rồi.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng cúi đầu.

“...” Bạch long tỷ tỷ: “Dù gì ngươi cũng là học bá thi đậu đại học Giang Nam, sao năng lực học tập lại yếu như vậy? Năm đó ngươi học lớp bổ túc mới thi đậu đại học Giang Nam à?”

“Chuyện này không liên quan gì đến năng lực học tập hết, là do ảnh hưởng của pháp thuật nghịch chuyển thời gian.” Tống Thư

Hàng giải thích: “Không chỉ tri thức học tập của ta bị ảnh hưởng mà trạng thái của cũng bị năng lực thời gian ảnh hưởng. Chẳng hạn như bây giờ, Xích Tiêu kiếm tiền bối, ta cảm thấy giữa ta và ngài có khoảng cách.”

“Nói nhảm, nếu giữa chúng ta không có khoảng cách, ngươi đã là người chết rồi, nên nhớ ta là thần binh lợi kiếm đấy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma kiêu ngạo nói.

Thân là một thanh thần binh, nếu giữa nó và một sinh vật không có khoảng cách, vậy có nghĩa là nó đã đâm vào trong thân thể đối phương. Mà với uy năng của thần binh Trường Sinh Giả như nó, một kiếm đâm vào, dù chỉ là đâm mũi kiếm vào thôi cũng có thể khiến cho Tống Thư Hàng mất một cơ hội hồi sinh.

“...” Tống Thư Hàng: “Có khoảng cách mà ta nói không phải ý đó, ý ta là do bị pháp thuật nghịch chuyển thời gian ảnh hưởng, trí nhớ của ta bắt đầu mơ hồ, thậm chí cảm thấy giữa ta và Xích Tiêu kiếm tiền bối lại xuất hiện cảm giác xa lạ.”

“Gì? Cảm giác xa lạ?” Xích Tiêu kiếm tâm ma ngẩn ra, sau đó vội nói: “Vậy thì mau cho ta một phát Dưỡng Đao thuật để tăng tình cảm giữa chúng ta, nhanh chóng đuổi cảm giác xa lạ kia đi.”

Tống Thư Hàng: “...”

Kiếm này xem như vứt.

“Dù pháp thuật nghịch chuyển thời gian có thể làm trí nhớ trở nên mơ hồ cũng không lý nào lại ảnh hưởng đến trí nhớ của Thư Hàng chỉ trong một ngày rưỡi được.” Bạch long tỷ tỷ bình tĩnh phân tích: “Như vậy chỉ có một khả năng, làm trí nhớ trở nên mơ hồ cũng là một phần của pháp thuật nghịch chuyển thời gian này.”

Pháp thuật nghịch chuyển thời gian này vốn rất kỳ lạ, lúc nghịch chuyển thời gian, không đến tọa độ thời gian trong nháy mắt mà lại quay ngược với tốc độ -1, -1.

Trong pháp thuật này chắc chắn còn cất giấu tác dụng quan trọng gì đó.

“Trí nhớ của các tiền bối có bị ảnh hưởng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trí nhớ của ta rất bình thường, với cảnh giới của ta, pháp thuật ảnh hưởng trí nhớ kiểu này rất khó tác động lên ta.” Bạch long tỷ tỷ trả lời.

Xích Tiêu kiếm tâm ma; “Ta cũng vậy.”

“A Thập Lục thì sao?” Tống Thư Hàng vội nhìn Tô Thị A Thập Lục trong ngực.

Trong những người có mặt ở đây, cảnh giới của Tô Thị A Thập Lục thấp nhất, hơn nữa cô lại đang ở giai đoạn đại thí luyện của Thiên Hà Tô Thị, trạng thái không tốt.

Hắn vừa cúi đầu thì thấy Tô Thị A Thập Lục đang nhìn hắn với ánh mắt mê mang.

Không ổn, quả nhiên A Thập Lục bị ảnh hưởng rất lớn.

Chỉ là không biết trí nhớ của cô bị mơ hồ hóa đến mức nào rồi?

Chẳng may trí nhớ của A Thập Lục bị hoàn nguyên đến trước khi quen biết hắn...

Đó cũng không phải kết quả Tống Thư Hàng muốn thấy.

Có nên làm công tác phòng hờ trước không nhỉ?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nhìn Tô Thị A Thập Lục, trên môi lộ ra nụ cười mà bản thân cho là đẹp nhất. Nụ cười của hắn đã từng được các tiền bối trong nhóm nhận xét là nụ cười vô hại với cả người và vật.

Tuy nụ cười kiểu này không gây thiện cảm với mọi người nhưng ít ra cũng không khiến mọi người cảm thấy ác cảm.

Trong ngực, lông mi dài của Tô Thị A Thập Lục chớp nhẹ.

“Hi, xin chào, ta tên Tống Thư Hàng.” Tống Thư Hàng nói với Tô Thị A Thập Lục.

Cường hóa trí nhớ, tăng cường ấn tượng.

Chỉ cần khắc sâu ấn tượng đến một mức nào đó, dù mất trí nhớ cũng còn lại một số bản năng.

“Phụt~ Thư Hàng ngươi làm gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục không nhịn được bật cười.

Xem trạng thái này của cô, chẳng lẽ tạm thời chưa bị ảnh hưởng?

“Để A Thập Lục cô hiểu rõ ta nhiều hơn, miễn cho quên mất ta chứ sao.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Chẳng lẽ hiệu quả mất trí nhớ của pháp thuật nghịch chuyển thời gian chỉ có tác dụng với hắn?

Chỉ hại một mình hắn, không thấy hơi quá đáng à?

Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn trời, thất vọng nói: “Cứ tưởng có thể tận dụng cơ hội này bồi dưỡng ngươi thành tu sĩ tinh anh có tri thức ngang tầm với cảnh giới, bây giờ xem ra số trời đã định ngươi vô duyên với tri thức rồi.”

“Chưa chắc, không chừng khi pháp thuật nghịch chuyển thời gian kết thúc, những tri thức mà bạch long đạo hữu dạy cho Thư Hàng sẽ trở về thì sao? Vậy nên bạch long đạo hữu à, ngươi có thể tiếp tục giảng giải tri thức tu chân phần sau.” Xích Tiêu kiếm tâm ma suy đoán.

“Không có tri thức cơ bản phần trước làm nền tảng, dù dạy phần sau, hắn cũng không hiểu được.” Bạch long tỷ tỷ lắc đầu đáp.

“Tiếc thật.” Xích Tiêu kiếm tâm ma lại nhìn Tống Thư Hàng.

Thân kiếm của nó đột nhiên tỏa sáng!

Nó nghĩ đến một khả năng.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Tống Thư Hàng sẽ quên mất nó, phải chăng nó có thể nghĩ cách lừa Dưỡng Đao thuật?

…

Hiệu quả của pháp thuật nghịch chuyển thời gian vẫn tiếp tục.

“Xích Tiêu kiếm đạo hữu, thời gian trôi qua bao lâu rồi?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Cô cảm thấy hơi nhàm chán + buồn ngủ.

“Ta không để ý đến đồng hồ.” Xích Tiêu kiếm tâm ma trả lời.

Thú vui bây giờ của nó đang tập trung trên người Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

“Xin chào, ta tên Tống Thư Hàng, lần đầu gặp mặt.” Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh Tô Thị A Thập Lục .

“Ta tên Tô Thị A Thập Lục.” A Thập Lục bày ra tư thế hai tay chống má, trả lời.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút sau đó nghiêm túc nói: “Ta thấy A Thập Lục cô rất quen, có phải trước kia chúng ta từng gặp nhau rồi không? Xin lỗi, không phải ta đang tìm cớ bắt chuyện đâu, đây là suy nghĩ thật lòng của ta đấy.”

“Ừ, trước kia từng gặp nhau rồi.” Tô Thị A Thập Lục kiên nhẫn trả lời.

“Trước kia chúng ta có quan hệ gì?” Tống Thư Hàng căng thẳng hỏi: “Xin lỗi, trí nhớ của ta hơi mơ hồ, nhất thời không nghĩ ra.”

“Trước kia giữa chúng ta là quan hệ thầy trò.” Tô Thị A Thập Lục nghiêng mặt sang một bên, trong mắt hiện ý cười, lông mi dài chớp nhẹ, nhìn rất dụ người.

“Thầy trò? Hóa ra ta là thầy à?” Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Hắn vậy mà lại quên mất sự thật bản thân là thầy giáo.

“Không, ta là thầy.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Ể?” Tống Thư Hàng nhìn cô gái nhỏ con trước mặt với vẻ khiếp sợ.

Chương 2135: Người Tiếp Theo!

Cô gái nhỏ thế này mà là giáo viên của hắn à?

Sao lại thế được?

Nhìn cô giống học sinh cấp ba hơn, thậm chí có khi còn nhỏ hơn ấy chứ?

Sau khi suy đi nghĩ lại, Tống Thư Hàng dè dặt hỏi ra thắc mắc trong lòng: “A Thập Lục, cô trưởng thành rồi à?”

“Đúng vậy, ta trưởng thành rồi. Còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không, Thư Hàng?” Tô Thị A Thập Lục khoanh tay đặt lên đầu gối, cái đầu nhỏ gối lên hai cánh tay, cười híp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẫn mỉm cười điềm tĩnh: “Cô giáo A Thập Lục thật đáng yêu.”

“Ừ, cảm ơn.” Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào đáp.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tống *Hôm nay lại thành công sống sót* Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm tâm ma bay lơ lửng ở bên cạnh xem trò vui đã nén cười đến mức sắp bị nội thương.

Phim này đúng là xem trăm lần cũng không chán, hơn nữa mỗi lần đều có trò hay mới.

Hôm nay nó mới phát hiện, tiểu cô nương Tô Thị này thú vị hơn trong ấn tượng của nó nhiều.

Trước kia, lúc nó đi theo Tống Thư Hàng chỉ toàn tiếp xúc với một tiểu cô nương Tô Thị dịu dàng săn sóc. Ở một giai đoạn nào đó, các thiếu nữ luôn muốn dành hết tất cả dịu dàng cho người mình thích.

“Đúng rồi, A Thập Lục này, giữa chúng ta chỉ là quan hệ thầy trò thôi ư?” Lúc này, Tống Thư Hàng trầm ngâm hồi lâu lại cẩn thận hỏi.

Hắn nhạy cảm phát hiện quan hệ giữa hắn và A Thập Lục thân thiết hơn một chút, tuyệt đối không chỉ đơn giản là quan hệ thầy trò.

Vì cẩn thận, hắn không hỏi trắng ra mà hỏi gián tiếp thăm dò thử.

“Ồ, bạch long đạo hữu mau nghe này, lần này kịch bản có thay đổi.” Xích Tiêu kiếm dùng truyền âm nhập mật kêu lên.

Thật ra đoạn đối thoại kiểu như “Xin chào, ta tên Tống Thư Hàng, lần đầu gặp mặt” giữa Tống Thư Hàng và A Thập Lục đã xuất hiện ba lần rồi, lần này là lần thứ tư.

Nhưng ở mấy lần trước, Tống Thư Hàng không hỏi vấn đề nào tương tự thế này.

Điều này làm Xích Tiêu kiếm tâm ma cảm thấy sung sướng như “tìm được nội dung ẩn”.

Bạch long tỷ tỷ mệt mỏi mở mắt liếc nhìn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa, sau đó cô dùng đuôi đè chặt Xích Tiêu kiếm, không cho xích Tiêu kiếm đi quấy rầy.

Hình như Tô Thị A Thập Lục cũng hơi bất ngờ, sau đó cô ngẩng đầu lên gật đầu đáp: “Đúng vậy, không chỉ đơn giản là thầy trò.”

“Vậy quan hệ giữa chúng ta là?” Tống Thư Hàng mừng rỡ hỏi.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười không đáp.

“Ta có linh cảm câu nói tiếp theo của Tống Thư Hàng sẽ là một câu mang đậm tính chất đi tìm đường chết. Chúng ta hãy bắt chước mạch não của Tống Thư Hàng, suy nghĩ theo lối tư duy của hắn, sau khi lấy được tiền đề ‘không chỉ đơn giản là quan hệ thầy trò’, suy đoán đầu tiên hiện ra trong đầu hắn... chắc là quan hệ chị em. Nếu chưa xác định A Thập Lục đã trưởng thành, không chừng sẽ còn suy xét đến khả năng là anh em thậm chí là cha con.” Xích Tiêu kiếm tâm ma truyền âm nói với bạch long tỷ tỷ.

Ngay lúc Xích Tiêu kiếm tâm ma tự tin suy đoán tâm tư của Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng lại đột nhiên đưa tay ra dịu dàng ôm Tô Thị A Thập Lục vào trong ngực.

Do thiếu thông tin nghiêm trọng nên không thể suy đoán quan hệ giữa bản thân và A Thập Lục, thế nhưng có thể xác định một điều là độ thân mật giữa hắn và A Thập Lục cực cao.

Vậy nên Tống Thư Hàng lựa chọn một cái ôm thích hợp.

Bất kể là người thân, bạn thân hay là người có quan hệ thân cận hơn, lúc này một cái ôm cũng không có vẻ quá đột ngột.

Cẩn thận, tinh tế, mà vào lúc quan trọng lại không thiếu dũng khí khiêu chiến.

Đây chính là Tống Thư Hàng.

“Là ảo giác ư? Tống Thư Hàng mất trí nhớ lại thông minh hơn à?” Xích Tiêu kiếm tâm ma truyền âm cho bạch long tỷ tỷ.

“Hắn vẫn luôn là một tiểu tử thông minh.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Lúc ở đảo thần bí, cô đã tiếp xúc với Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục mím môi, thuận thế dựa sát vào ngực Tống Thư Hàng.

Trong cả quá trình ôm, tinh thần lực của Tống Thư Hàng vẫn quan sát kỹ phản ứng của Tô Thị A Thập Lục.

Nếu cô lộ ra phản ứng “kháng cự”, Tống Thư Hàng sẽ lập tức buông tay.

Sau khi thấy A Thập Lục không kháng cự, thậm chí còn dựa sát vào, Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn thuận theo bản năng, ôm chặt cô gái vừa quen thuộc lại xa lạ này vào lòng.

…

Hiệu quả của pháp thuật nghịch chuyển thời gian vẫn còn hữu hiệu, tựa như thật sự muốn kéo dài hơn trăm triệu năm.

Tống Thư Hàng ôm chặt Tô Thị A Thập Lục, đôi mắt lại trở nên mơ màng.

Một lát sau.

Hắn nhìn cô gái nhỏ nhắn trong ngực, sau khi suy nghĩ một chút, hắn cắn răng hỏi: “Xin chào, xin hỏi… ta tên gì?”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt bất đắc dĩ.

Cuối cùng vẫn đến bước này.

Dưới sự ảnh hưởng từ pháp tắc của pháp thuật nghịch chuyển thời gian, ngay cả tên họ bản thân là gì Tống Thư Hàng cũng không nhớ nổi.

Bị tẩy trắng hoàn toàn.

“Thư Hàng, tên của ngươi là Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục kiên nhẫn trả lời. Cô cũng không ghét kiểu đối thoại này, ngược lại cảm thấy khá vui.

“Vậy à.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm đọc tên mình, hai cánh tay vẫn ôm chặt cô gái trong ngực.

Khi ngay cả tên mình cũng không nhớ nổi, trong lòng hắn bỗng sinh ra cảm giác cô độc bất lực, cứ như cả thế giới đều hoàn toàn xa lạ với hắn.

Mà trong thế giới bản thân chẳng biết gì cả này, chỉ có cô gái vừa xa lạ lại quen thuộc trong ngực có thể mang đến sự ấm áp cho hắn.

“Ta có thể mạo muội hỏi một chuyện được không?” Tống Thư Hàng lại dè đặt hỏi.

A Thập Lục trả lời thẳng: “Ta tên Tô Thị A Thập Lục.”

Ơ? Sao cô gái này biết ta muốn hỏi tên của cô ấy nhỉ?

Đây là thần giao cách cảm ư?

“Tô Thị A Thập Lục, họ Tô à? Su Hang (1), Tô Hàng... Thì ra là vậy, ta cũng họ Tô. Chúng ta là người một nhà à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Phụt~” Tô Thị A Thập Lục không nhịn được bật cười.

Bạch long tỷ tỷ và Xích Tiêu kiếm ở bên cạnh cũng nín rất khổ cực nhưng hai người lại không thể lên tiếng, một kiếm một rồng chỉ có thể tiếp tục giả làm phông nền.

“Trước kia ta từng ảo tưởng đến chuyện cho ngươi đổi sang họ Tô nhưng bây giờ ta tuyệt đối không cho ngươi đổi họ, cũng không có ai cho ngươi đổi họ đâu.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bây giờ trong chư thiên vạn giới, ai mà không biết đến danh tiếng của Tống Thư Hàng, của nghìn năm đệ nhất thánh? Hắn là vị Huyền Thánh đầu tiên tấn thăng bát phẩm trong gần nghìn năm qua.

Mặc dù là hàng giả nhưng trừ cô và A Thất ra, trong Thiên Hà Tô Thị chẳng ai biết cả.

Lấy uy danh vang dội của Tống Thư Hàng bây giờ... trưởng lão của Thiên Hà Tô Thị dám cho hắn đổi họ sao? Có gan thì nhìn thẳng vào mắt của Tống Thư Hàng, nói ra ý tưởng táo bạo của bản thân đi!

“Ta không phải họ Tô? Vậy ta họ gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Họ Tống.” A Thập Lục đáp.

“Họ này chẳng ra sao hết.” Tống Thư Hàng xoa cằm: “Nhưng đi cùng với cái tên Su Hang thì nghe cũng hay đấy.”

“Đúng rồi, A Thập Lục này, giữa chúng ta là quan hệ gì?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Đương nhiên là... ơ?” Tô Thị A Thập Lục mới nói được một nửa, đột nhiên ngẩn ra.

Cô rời khỏi ngực Tống Thư Hàng ngồi dậy, nhìn về phía bạch long tỷ tỷ kêu lên: “Bạch long tỷ tỷ, trí nhớ của ta cũng bắt đầu có vấn đề rồi.”

“Nhìn trời, chẳng lẽ mất trí nhớ cũng là từng người mất? Xếp hàng tẩy trắng trí nhớ à?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nâng chuôi kiếm lên, “nhìn” lên trên.

Chú thích:

(1) Họ Tô (苏) có phiên âm là [sū], Thư Hàng (书航) có phiên âm là [Shū háng], nghe khá giống nhau.

Chương 2136: Giải Pháp Lưu Trữ Trí Nhớ Trên Đám Mây

“Đừng sợ, chỉ là mất trí nhớ tạm thời thôi. Bây giờ A Thập Lục mất trí nhớ, vừa lúc bắt cặp với Tống Thư Hàng tạo thành bộ đôi mất trí nhớ. Không chừng sau khi pháp thuật nghịch chuyển thời gian kết thúc, hai ngươi còn có thể nhớ lại chuyện này, sẽ rất thú vị.” Bạch long tỷ tỷ dịu dàng an ủi.

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Cô xoa mi tâm, bình tĩnh nói: “Bạch long tỷ tỷ, tốc độ mất trí nhớ của ta nhanh hơn của Thư Hàng rất nhiều, trí nhớ đang trở nên mơ hồ rất nhanh.”

Tống Thư Hàng còn đối thoại với cô bốn lần, đến lần thứ năm, trí nhớ mới bị tẩy trắng hoàn toàn. Mà cô phát hiện trí nhớ của bản thân đang mơ hồ hóa nhanh chóng với tốc độ có thể cảm nhận được.

Chẳng hạn như bây giờ.

Một giây trước cô đang định trả lời Tống Thư Hàng, giải thích mối quan hệ giữa cô và hắn.

Trước khi trả lời, trong đầu cô có đến mấy đáp án. Nhưng lúc mở miệng, tất cả đáp án trong đầu đều mơ hồ hóa, làm cô không nói được gì.

Những ký ức một giây trước còn ấn tượng sâu sắc, một giây sau đã bị xóa sạch.

“Đừng lo lắng, cứ thuận theo tự nhiên. Nếu pháp thuật nghịch chuyển thời gian này xuất phát từ tay Thiên Đạo tiền nhiệm, chắc chắn không đơn giản như vậy. Trí nhớ mơ hồ hóa hẳn là mấu chốt của pháp thuật, đừng nên chống cự.” Bạch long tỷ tỷ khuyên giải.

A Thập Lục há miệng, hình như đang muốn nói gì đó...

Đúng lúc này, hai tay của Tống Thư Hàng lại ôm lấy eo cô từ phía sau.

Đối với Tống Thư Hàng, trong thế giới xa lạ này chỉ có Tô Thị

A Thập Lục có thể mang đến cảm giác quen thuộc và ấm áp cho hắn. Lúc A Thập Lục rời ngực hắn đứng dậy, hắn cảm thấy rất khó chịu bèn canh đúng thời cơ, lại ôm cô vào lòng.

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Tô Thị A Thập Lục: "..."

Cô quay đầu mặt đối mặt với Tống Thư Hàng.

Chừng ba hơi thở sau.

"À... xin chào, xin hỏi ta tên gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Thư... hở?" Tô Thị A Thập Lục nhíu mày.

"Tô n? Tên này nghe hơi lạ." Tống Thư Hàng ôm chặt thiếu nữ trong ngực: "Còn cô tên gì?"

"Tô... ơ?" Tô Thị A Thập Lục lại nhíu mày.

"Tô Y (1)? Tên cô cũng kỳ lạ giống ta." Tống Thư Hàng cười hì hì.

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Trí nhớ của A Thập Lục cũng sắp bị tẩy sạch rồi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma ở bên cạnh đã cười đến rung người. Nếu nó không phải là một thanh kiếm, có lẽ bây giờ nó đã cười chảy nước mắt rồi.

Nhưng Xích Tiêu kiếm tâm ma đang cười khoái chí đột nhiên cứng họng.

Bạch long tỷ tỷ liếc nó, đại khái đã đoán được lý do nó cứng họng: "Ngươi cũng bắt đầu mất trí nhớ à?"

"Nhìn trời, trí nhớ của ta cũng xảy ra vấn đề. Ta quên chủ nhân của ta là ai rồi, đáng chết... Ta còn tưởng ta là thần binh Trường Sinh Giả, sẽ không bị ảnh hưởng." Xích Tiêu kiếm tâm ma dùng giọng điệu nghiến răng nghiến lợi, oán hận nói.

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Trước kia ngươi vẫn nhớ chủ nhân của ngươi là ai à? Ta còn tưởng ngươi chơi vui quên trời quên đất, xem Tống Thư Hàng tiểu hữu làm chủ nhân của ngươi từ lâu rồi chứ.

...

Tốc độ mất trí nhớ của Xích Tiêu kiếm tâm ma còn nhanh hơn của Tô Thị A Thập Lục.

Chỉ sau năm hơi thở, nó đã bị tẩy trắng, hoang mang bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, theo bản năng muốn dựa sát vào hắn.

Sau khi mất đi nhận thức về thế giới, dường như bất kể sinh vật hay pháp khí đều sẽ tụ lại với nhau, theo bản năng muốn đến gần sự vật mà bản thân "quen thuộc".

"Tiếp theo sẽ đến lượt ta ư?" Bạch long tỷ tỷ nói.

Giống như suy đoán của cô, sau khi Xích Tiêu kiếm tâm ma bị tẩy trắng, trí nhớ của cô cũng bắt đầu chịu ảnh hưởng.

Thật ra với cảnh giới và thực lực của bạch long tỷ tỷ, cho dù bây giờ không phải là bản thể, dù bản thể vẫn đang ở trạng thái chờ hồi sinh, cô vẫn có thủ đoạn có thể chống lại tác dụng trí nhớ mơ hồ hóa.

Thân là Trường Sinh Giả, là tồn tại đã bước ra đạo của bản thân, trong tay vẫn có một số thủ đoạn.

Nhưng bạch long tỷ tỷ lại chủ động phối hợp với tác dụng của pháp thuật nghịch chuyển thời gian, không chống cự lại sự ảnh hưởng của trí nhớ mơ hồ hóa.

Cô cũng không lo trí nhớ bị xóa sạch.

Bây giờ cô chỉ dùng hình thức tương tự như hóa thân công đức phụ thể ở trên người Tô Thị A Thập Lục, dù trí nhớ bị xóa sạch, trong bản thể được mai táng ở đảo thần bí có sao lưu một phần trí nhớ hoàn chỉnh.

Chỉ cần trở về trái đất ở hiện thế, cô có thể đồng bộ hóa với bản thể, khôi phục trí nhớ.

Giải pháp lưu trữ trí nhớ trên đám mây (2).

Thật ra ắt hẳn Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng có chức năng tương tự.

****

Một lúc lâu sau.

Trí nhớ của Bạch long tỷ tỷ cũng bị tẩy sạch.

Sau khi mất đi trí nhớ, cô không hề hoảng loạn, vẫn bình tĩnh lượn vòng trong hư không.

Ở bên dưới, Tống Thư Hàng dắt Tô Thị A Thập Lục, cõng Xích

Tiêu kiếm tâm ma.

Hình như trong lòng có cảm ứng, A Thập Lục ngẩng đầu nhìn về phía bạch long tỷ tỷ. Dù đã mất trí nhớ nhưng quan hệ cộng sinh giữa hai người cũng không biến mất.

Bạch long tỷ tỷ suy nghĩ một chút sau đó thân hình thu nhỏ lại, lượn quanh người A Thập Lục.

Bây giờ bốn người đều là thể ý thức mất trí nhớ, không có mục tiêu gì cả.

Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Ta hơi đói rồi, các ngươi thì sao?”

“Ta cũng hơi đói, có đồ ăn không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Chẳng biết tại sao lần này bốn người không hỏi tên của nhau... Có thể là trực giác của tu sĩ nói cho bọn họ biết có hỏi cũng vô ích nên không cần hỏi nhảm nữa.

Bạch long tỷ tỷ nhìn quanh một vòng sau đó lắc đầu: “Không thấy thứ gì ăn được hết.”

Tống Thư Hàng nhìn bạch long tỷ tỷ, suy nghĩ gì đó rồi đột nhiên xua tay nói: “Nói trước nhé, ta ăn không ngon đâu.”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Sau khi nói xong, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Ngươi ăn được không? Nhìn ngươi rất ngon miệng, giòn tan.”

“Ta là đao, ngươi nhìn cho rõ đi, ta là một thanh đao. Đao có ăn được không hả?” Xích Tiêu kiếm tâm ma tức giận nói.

“Đao là cái gì?” Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh hỏi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời: “Đao là thứ không ăn được.”

Sau khi nói xong, hắn lại ngẩng đầu nhìn bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Cô thề nếu tên này dám nhắm vào cô, muốn ăn cô, cô sẽ xuống “miệng” cắn đứt đầu tên ngu xuẩn này trước.

“Trông ngươi có vẻ rất ngon miệng, ngươi có ăn được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ há miệng to, lộ ra hàm răng sắc bén.

“Khoan đã, sợi dài trắng tỷ tỷ, ta không hỏi tỷ.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa, sau đó chỉ vào vị trí bên cạnh bạch long tỷ tỷ: “Ta đang hỏi nó.”

Mọi người nhìn theo ngón tay của Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy ở đó có một vật thể lớn bằng viên dango (3) đang lơ lửng trong hư không, trông có vẻ rất mềm, rất ngon miệng.

Vật thể kia cứ chìm nổi trong hư không, không nói gì.

“Nó không trả lời, xem ra là có thể ăn.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn tiến lên một bước, bắt lấy viên tròn màu trắng rồi đưa cho bạch long tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, tỷ có muốn ăn không?”

Mặc dù bị mất trí nhớ nhưng gói ngôn ngữ và một số thường thức cơ bản nhất vẫn còn.

Đối với thứ xa lạ tốt nhất là không nên ăn, nếu thật sự muốn ăn thì tốt nhất là phải thử độc trước, xác định không có vấn đề gì mới được ăn.

Bạch long tỷ tỷ mỉm cười, cô nhận lấy viên tròn màu trắng, đột nhiên vung móng vuốt tạo ra một loạt tàn ảnh, nhét viên tròn vào trong miệng Tống Thư Hàng.

Trên mặt tên này như đang viết “không biết thứ này có ăn được không, để sợi dài trắng tỷ tỷ thử độc trước đã”, đây là lần đầu tiên cô thấy một sinh vật có vẻ mặt phong phú đến vậy đấy.

Chú thích:

(1) 嗯(ân)-恩(ân) và咦 (di)-伊 (y) có cách đọc khá giống nhau nên TTH mới nhầm.

(2) Tất cả các dịch vụ được người dùng lựa chọn để upload dữ liệu lên lưu trữ online đó được gọi là hình thức lưu trữ đám mây (cloud storage).

(3) Dango là một loại bánh trôi trong ẩm thực Nhật Bản được làm từ bột nếp. Bánh này thường được ăn với trà xanh.

Chương 2137: Lối Đi VIP, Thông Suốt Không Trở Ngại

Nói thật bốn chữ “vẻ mặt phong phú” không thể lột tả hết về tên này, phải nói là trên mặt tự mang phụ đề mới đúng.

“Ô ô ô~” Tống Thư Hàng cũng chỉ giãy giụa mấy cái mang tính tượng trưng.

Không biết viên dango này được tạo thành từ thành phần gì, vừa vào miệng đã tan.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, viên dango trong miệng đã biến mất, dung nhập vào trong miệng hắn, trượt xuống cổ họng.

Hơn nữa phải biết bây giờ mấy người Tống Thư Hàng đang ở thể tinh thần.

Bạch long tỷ tỷ tò mò nhìn hắn: “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon, vừa vào miệng đã tan, trong miệng còn lưu lại mùi thơm.” Tống Thư Hàng trả lời thành thật.

Hắn còn chưa kịp nếm kỹ vị của dango, dango đã trượt xuống bụng hắn. Nhưng mùi thơm của dango vẫn còn đọng lại trong miệng, dư vị khó quên.

Với hương vị này, dù có độc Tống Thư Hàng cũng muốn nếm tiếp.

Nếu có cơ hội được ăn lần nữa, hắn nhất định phải thưởng thức thật kỹ, tuyệt đối không thể ăn như trâu nhai mẫu đơn được.

“Vậy muốn ăn nữa không?” Tiếng của Tô Thị A Thập Lục vang lên sau lưng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy trong tay của thiếu nữ nhỏ nhắn này đang nâng mấy vật thể hình dango, có viên lớn bằng nắm tay, có viên nhỏ bằng quả vải.

“Nhiều vậy à?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

“Thỉnh thoảng trong hư không còn xuất hiện nhiều hơn, ta chỉ tiện tay nhặt mấy viên thôi.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Sau khi ngẫm nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng anh dũng nói: “Để ta ăn thêm một viên nữa, mấy phút sau nếu ta vẫn chưa chết, mọi người có thể thử ăn mấy viên!”

Dù sao hắn cũng đã ăn một viên, cho dù có độc thì độc một mình hắn là đủ rồi.

Nếu chết thật cũng xem như hy sinh vì mọi người.

Nói xong, Tống Thư Hàng lấy một viên dango lớn bằng nắm tay từ trong tay thiếu nữ trước mặt, lần này hắn cầm dango, chuẩn bị thưởng thức thật kỹ.

Các bước của nhà phê bình ẩm thực: Nhìn, ngửi, nếm.

Trước hết là xem vẻ ngoài.

Tống Thư Hàng cầm viên dango, nhìn rất thâm tình.

Ừ, rất đáng yêu, nhìn rất ngon miệng.

Sau đó là ngửi mùi thơm.

Hắn ngửi viên gango. Bản thân dango không có hương thơm hoặc là nói vào khoảnh khắc “vừa vào miệng đã tan”, hương thơm của nó mới tỏa ra. Thế nhưng lúc này hình như trên viên dango có một mùi hương nhàn nhạt. À, là hương thơm trên người thiếu nữ nhỏ nhắn trước mắt.

Bước cuối cùng là nếm.

Do sợ vật này vừa vào miệng đã tan, sợ bản thân không thưởng thức được mùi vị của nó một cách trọn vẹn, Tống Thư Hàng định liếm một chút trước.

Hắn giơ viên dango lên, đưa lưỡi ra liếm nhẹ.

Sau đó... viên dango này theo đầu lưỡi tan ra, rót vào trong miệng, chảy thẳng xuống bụng hắn.

Cả quá trình diễn ra cực nhanh, cổ họng của Tống Thư Hàng cứ như một lối đi VIP mở riêng cho dango, thông suốt không trở ngại.

Tống Thư Hàng: “...”

Fuck, hắn lại không nếm được mùi vị.

Thở dài, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, nói với sợi dài trắng tỷ tỷ và thiếu nữ nhỏ nhắn: “Bây giờ chúng ta chờ mấy phút, xem thử ta có trúng độc chết không.”

Bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Trong lúc chờ, bạch long tỷ tỷ nhàm chán không có gì làm bèn hái một nhóm dango màu trắng từ trong hư không.

…

Mấy phút sau.

A Thập Lục ôm đầy dango màu trắng trong ngực, mặt lộ vẻ mê mang.

Cái đuôi của bạch long tỷ tỷ uốn cong thành nửa hình cầu, bên trong cũng chất đống dango màu trắng, đôi mắt mơ màng.

"Đây là đâu?"

"Ta đang làm gì?"

"Đống viên tròn màu trắng này là cái gì?"

"Tại sao ta lại hái mấy viên màu trắng này?"

Hai người đưa ra hết thắc mắc này đến thắc mắc khác.

Tống Thư Hàng chau mày suy nghĩ sau đó đưa ra suy đoán: "Ta hoài nghi đống viên tròn màu trắng này hẳn là đồ ăn."

"Chúng có ăn được không? Không có độc đấy chứ?" Xích Tiêu kiếm trên lưng lo lắng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục cũng lo lắng nhìn về đống viên tròn màu trắng kia.

Lúc này, Tống Thư Hàng cắn răng nói: "Đối với đồ ăn chưa biết rõ, chúng ta phải cảnh giác. Chúng ta có bốn sinh vật, thôi thì… để ta thử độc cho. Ta sẽ ăn trước một viên, sau khi ta ăn xong, mọi người ở bên cạnh chờ một lát, nhìn xem ta có bị trúng độc không. Nếu như ta ăn vào mà không có chuyện, mọi người lại ăn cũng không muộn."

"Được." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Dứt lời, cô đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, ý bảo Tống Thư Hàng hãy lấy một viên tròn màu trắng từ trong ngực cô.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, lại chọn một viên tròn màu trắng lớn bằng nắm tay.

Cầm lấy viên tròn, hắn nhìn xong rồi lại ngửi, sau đó ngẩng đầu bóp viên tròn, liếm nhẹ một cái.

Viên tròn màu trắng hóa thành chất lỏng, quen đường chảy theo lối đi VIP cổ họng tiến vào trong bụng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...”

“Ta cảm thấy cảnh này cực kỳ quen thuộc.” Tô Thị A Thập Lục chun mũi nhỏ.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu nói: “Ta cũng vậy.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma dùng chuôi kiếm vỗ lên người Tống Thư Hàng: “Sao rồi? Có cảm giác gì không? Có đau bụng không?”

“Cảm giác ăn ngon, không có cảm giác khác. Chúng ta chờ thêm một lát nữa, nếu như ta không sao thì có nghĩa là viên tròn màu trắng ăn được.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Nói xong, hắn ngồi xếp bằng, bắt đầu chờ tác dụng của dược lực.

A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, Xích Tiêu kiếm ở bên cạnh vây xem.

“Ồ, hình như có cảm giác rồi.” Tống Thư Hàng bắt đầu bình tĩnh phân tích trạng thái của bản thân: “Ta cảm thấy trên thân thể mình lấy bả vai, xương quai xanh làm đường phân cách, từ dưới đường phân cách đến cơ ngực cứ ngứa ngáy từng cơn.”

“Viên tròn này có độc?” Xích Tiêu kiếm la lên.

“Không, không giống như có độc. Cảm giác này khác với cảm giác trúng độc, cảm giác ngứa này rất thoải mái giống như hồi sinh ấy! Cực kỳ thoải mái!” Tống Thư Hàng nói.

“Viên tròn kia có ăn được không? Ta cảm thấy hơi đói.” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch long tỷ tỷ vung móng lên, bình tĩnh nói: “Chờ một chút, thường thì sau khi cảm giác ngứa, thoải mái qua đi mới chính là lúc kịch độc phát tác thật sự. Ngứa và thoải mái chỉ là ảo giác lúc kịch độc phát tác gây ra thôi!”

Vì vậy mọi người lại bắt đầu vây xem Tống Thư Hàng.

****

Cùng lúc đó.

Trong bí địa thí luyện thánh sơn Gars.

Đã qua hai ngày kể từ khi nhóm người Tống Thư Hàng bị cuốn vào bí cảnh thời gian.

Ở Hoa Hạ trên trái đất đã là ngày 29 tháng 11.

Trong thế giới bí bảo của Bạch Thiên Đạo ở bí địa thí luyện.

Bia đá đạo hữu im lặng bảo vệ Tống Thư Hàng và cơ thể bằng gỗ.

Do cơ thể bằng gỗ không có ý thức bản thể nên không bị pháp thuật nghịch chuyển thời gian ảnh hưởng.

Ngoài ra trong hai ngày này, nó còn tìm ra thân thể của bạch long và Tô Thị A Thập Lục, cùng đưa vào phạm vi bảo vệ của nó.

Phương thức bảo vệ của bia đá đạo hữu rất đơn giản thô bạo. Nó đào một cái hố, tạo một không gian pháp thuật đơn giản, kéo hết mấy người Tống Thư Hàng vào trong đó.

Cuối cùng, thân bia của nó trấn áp ở bên trên, tạo thành phòng ngự hoàn mỹ.

Bia mộ, đại thụ, bảo kiếm.

Hơi thở cô quanh ngập tràn trong không khí.

“Ơ? Khí tức của Thư Hàng đang biến hóa?” Bia đá “nhìn” vào trong mộ.

Thân thể Tống Thư Hàng vốn chỉ còn lại đầu + bả vai lại bắt đầu tái sinh nhanh chóng.

Trong mấy hơi thở đã tái sinh đến chỗ cơ ngực.

Sau khi sinh ra cơ ngực, cuối cùng hắn cũng có ngực để người khác dựa vào.

Đồng thời có một giọt máu hiện ra trên cơ thể bằng gỗ.

Bên dưới giọt máu này kết một tấm lưới máu, trong lưới máu phát ra bảo quang bảy màu.

Giọt máu chui vào trong mộ, dung nhập vào trong thân thể Tống Thư Hàng.

Chương 2138: Thân Như Lưu Ly, Trong Ngoài Trong Suốt

Sau khi giọt máu của Thánh Nhân tiến vào thân thể Tống Thư Hàng, "vật thể quý trọng" vốn thuộc về Tống Thư Hàng mà lưới máu mang theo trả về cho nguyên chủ.

Đồng thời, giọt máu của Thánh Nhân còn mang về lượng sinh cơ và năng lượng khổng lồ. Đây đều là sinh cơ và năng lượng do giọt máu của Thánh Nhân tích góp trong thời gian gần đây.

Bảo quang bảy màu vào vị trí, hệ thống tu luyện vào vị trí, kết nối hoàn mỹ với thân thể của Tống Thư Hàng.

Sau đó tốc độ khôi phục thân thể của Tống Thư Hàng lại tăng nhanh gấp đôi!

Thánh Viên Long Lực Thần Công tự động kích hoạt.

123 hư ảnh thánh viên xuất hiện trong hư không phía trên Tống Thư Hàng. Do thân thể của Tống Thư Hàng được đặt trong mộ nên lúc hư ảnh thánh viên hiện ra, vừa lúc "đặt chân" trước mộ phần.

Đại thánh viên đứng đầu, 122 tiểu thánh viên còn lại vừa đủ xếp thành một hình chữ nhật.

Đồng thời trên người mỗi hư ảnh thánh viên lại có một tiểu chân long thu nhỏ quấn quanh.

Vừa có vượn vừa có rồng, đúng là thánh viên long lực!

Sau khi hiện thân, đại thánh viên đứng đầu nhìn bia mộ của Tống Thư Hàng, thân vượn đột nhiên ngã ngửa ra sau, trên mặt lộ vẻ cực kỳ khiếp sợ!

Tống Thư Hàng chi mộ?

122 tiểu thánh viên ở sau lưng cũng ngả nửa người trên ra sau cùng lúc, đồng loạt bày ra vẻ khiếp sợ.

Bia đá đạo hữu: "..."

Đang múa đấy à?

Khó khăn lắm đại thánh viên mới bình tĩnh lại.

Tay nó run rẩy lấy thánh văn Nho gia ra.

Hư ảnh chân long quấn quanh người nó cuộn mình ngồi trước mặt nó, đầu rồng cúi thấp, sừng rồng tạo thành giá đỡ.

Đại thánh viên trịnh trọng đặt kinh văn Thánh Nhân Nho gia vào nhánh sừng rồng trên đỉnh đầu chân long.

122 tiểu thánh viên ở sau lưng đồng loạt thực hiện động tác giống hệt.

Cứ đều là tự động đẹp.

Một khi động tác đồng đều thống nhất, nhìn vào sẽ có cảm giác rất trạng trọng.

Đại thánh viên chắp hai tay lại, mở miệng tụng niệm trang nghiêm như một vị cao tăng: “Tế tế tế~ tế tế tế~”

Đám tiểu thánh viên ở phía sau cũng bắt nhịp theo: “Tế tế tế~ tế tế tế~”

Tiếng tụng niệm uy nghiêm nặng nề vang vọng phía trên Tống Thư Hàng chi mộ.

Đại mạc, bia mộ, cây già, tàn kiếm... còn có 123 thánh viên giống như cao tăng.

Bầu không khí bi ai đang ngưng tụ.

Nếu tiếp xúc với bầu không khí này sẽ làm tuyến lệ bị kích thích, khiến người ta không nén được phải rơi nước mắt.

Điều này làm bia đá đạo hữu sinh ra ảo giác “Tống Thư Hàng chết thật rồi”.

...

Thấy đại thánh viên và đám tiểu thánh viên có vẻ không đáng tin vậy thôi chứ thật ra tác dụng của chúng cực lớn.

Sau khi xuất hiện chúng tự động phối hợp tái tạo thân xác Tống Thư Hàng, vận chuyển Thánh Viên Long Lực Thần Công ở mức cao nhất, tăng cường tốc độ tái tạo thân thể.

Đặc biệt là đại thánh viên đầu đàn, bí ẩn vô cùng.

Nó là thánh viên do Bạch tiền bối two tặng, trong cơ thể nó chứa đựng lý giải và cảm ngộ của Bạch tiền bối two về Thánh Viên Quyển Kinh Lực Thần Công.

Trước kia cảnh giới của Tống Thư Hàng chưa đạt tiêu chuẩn, lại không có tổng cương truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công. Đại thánh viên chỉ ở trong bóng tối âm thầm dạy dỗ tiểu thánh viên mới sinh giúp Tống Thư Hàng, để tiểu thánh viên mới sinh nhanh chóng hoàn thành phối hợp với Tống Thư Hàng, để lúc Tống Thư Hàng vận chuyển Thánh Viên Long Lực Thần Công không xảy ra vấn đề gì.

Mà bây giờ sự lý giải của Tống Thư Hàng về Thánh Viên Long Lực Thần Công đã đạt yêu cầu, mà hắn cũng lấy được phần tổng cương truyền thừa. Con đại thánh viên này bắt đầu phối hợp với Tống Thư Hàng, cộng hưởng từng chút cảm ngộ về Thánh Viên Long Lực Thần Công của Bạch tiền bối two với Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối two chưa học tổng cương truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công nhưng hắn là chúa tể Cửu U, có lý giải và ý nghĩ riêng của bản thân về phần sau của bộ công pháp này.

Những lý giải và cảm ngộ này được truyền cho Tống Thư Hàng thông qua đại thánh viên, rất có ích cho Tống Thư Hàng.

Cứ thế tốc độ khôi phục thân thể Tống Thư Hàng lại +1.

Sau khi cơ ngực với hình dạng hoàn mỹ sinh ra, một chiếc xương sống thành hình hoàn toàn.

Lại lấy xương sống làm chủ, các bộ phận còn lại nhanh chóng sinh ra.

Giọt máu của Thánh Nhân Nho gia bay lên bay xuống, cường hóa hiệu quả khôi phục, đồng thời tiện thể cường hóa thân xác Tống Thư Hàng.

Nho Gia Kim Cương Thân cũng tự động vận chuyển, phối hợp với Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Cả Cương Thủ và Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cũng tự động vận chuyển.

Đủ loại công pháp, thần thông mà Tống Thư Hàng từng tu luyện cũng bắt đầu được kích hoạt.

Đặc biệt là thiên phú của thân thể hắn, từng cái hiện ra.

Trên phần mộ hiện ra từng đám sen trắng như tuyết.

Còn có một hàng hoa sen đen như ẩn như hiện.

Ngoài ra còn có tiếng tụng niệm trầm thấp tự động vang lên, không phải tiếng tụng niệm của đám thánh viên mà là hiệu ứng do Địa Tạng Độ Hồn Kinh và Nhật Ký Của Cao Tăng Khổ Hạnh mang đến.

Ngay sau đó là Tam Thiên Đao Kinh và Dưỡng Đao thuật mà Tống Thư Hàng học được thông qua nhập mộng.

Tiếp đó là Đạo Tạng quyển cơ bản thuộc về Trình Lâm giảng pháp.

Tất cả tri thức Tống Thư Hàng từng tiếp xúc đều hội tụ vào trong tiếng tụng niệm khe khẽ này, cuối cùng những âm thanh này hóa thành đại đạo chi âm.

Lúc này nếu có người ở cạnh mộ lắng nghe, chắc chắn sẽ thu được rất nhiều lợi ích.

…

“Trận thế hồi sinh này thật không nhỏ chút nào.” Bia đá đạo hữu thở dài cảm thán.

Không đúng, không phải hồi sinh mà là tái tạo thân thể.

Trận thế này giống hệt như có bảo vật xuất thế, làm thiên địa biến hóa.

May mà nơi này là thế giới bí mật của chủ nhân Bạch Thiên Đạo, không có người ngoài, nếu không chỉ bằng hàng loạt dị tượng thế này chắc đã hấp dẫn cả đống tu luyện giả đến tầm bảo rồi.

Vèo~~

Tình hình tái sinh thân thể của Tống Thư Hàng rất tốt, chẳng mấy chốc ngay cả eo cũng được tái sinh, bảo quang bảy màu nằm vào vị trí bản thân quen thuộc, phát ra tiếng kêu mừng rỡ.

“Xuống dưới tiếp chính là khu vực cấm.” Bia đá đạo hữu lẩm bẩm. Sau khi suy nghĩ một chút, nó bắt đầu điều động cát, chuẩn bị đến lúc đó sẽ che giúp Tống Thư Hàng.

Trong lúc nó đang suy tư, mỹ nhân rắn công đức lại chui ra khỏi thân xác của Tống Thư Hàng.

“Ơ? Tiên tử cô không bị cuốn vào pháp thuật nghịch chuyển thời gian à?” Bia đá đạo hữu nghi hoặc.

Rõ ràng vị tiên tử công đức này có ý thức của chính mình, khác với cơ thể bằng gỗ.

Tại sao cô ấy lại không bị pháp thuật cuốn vào chứ?

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu, tiếp đó đôi cánh sau lưng cô mở rộng bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó thân hình của Tạo Hóa Tiên Tử cũng chui ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng. Cô cũng không bị pháp thuật nghịch chuyển thời gian mang đi.

Sau khi hiện thân, cô tháo con mắt Thánh Nhân Nho gia trên người Tống Thư Hàng xuống nhưng lại không lắp mắt của chính Tống Thư Hàng vào. Bây giờ Tống Thư Hàng đang ở trạng thái "tái sinh thân xác" nên cô muốn xem thử Tống Thư Hàng có thể sinh ra con mắt khác hay không.

Sau khi hai vị tiên tử là công đức và Tạo Hóa hiện ra, thân thể của Tống Thư Hàng chịu ảnh hưởng bởi ánh sáng công đức và năng lượng Nho gia của Tạo Hóa Tiên Tử, lại thêm đủ loại công pháp luyện thể hắn tu luyện, sau khi thân thể được cường hóa đến một mức nhất định, thân thể hắn bắt đầu trở nên trong suốt.

"Thân như lưu ly, trong ngoài trong suốt?" Bia đá nhìn Tống Thư Hàng đầy kinh ngạc.

Đây chính là đặc trưng về thể chất xuất hiện sau khi tu sĩ tu luyện công pháp luyện thể đến cảnh giới nhất định.

Chứng tỏ thể chất của Tống Thư Hàng đã đến cảnh giới đại thành.

"Còn thiếu~ một chút~" Lúc này Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên cất tiếng hát.

Cô vừa nói xong, linh quỷ của Tống Thư Hàng lại hiện ra.

Chương 2139: Cá Mặn Lật Mình

“Tống tiểu hữu còn có linh quỷ ư?” Bia đá lẩm bẩm.

Cấu hình của tên này khủng bố thật.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu kiếm tâm ma... bây giờ lại có cả linh quỷ, vừa nhìn đã biết là cấu hình cao rồi.

Trong lòng bia đá đạo hữu bắt đầu xem trọng cảnh giới của các đại lão mà Tống Thư Hàng đối đầu trước kia.

Nó có cảm giác có lẽ những đại lão mà Tống tiểu hữu từng đối đầu không hề yếu như nó tưởng.

Vốn dĩ nó còn nghĩ sau khi ra ngoài sẽ dẫn Tống Thư Hàng đi ngao du, đi đánh Kiếp Tiên cửu phẩm.

Bây giờ thấy cầu hình của Tống Thư Hàng... với cấu hình này, chỉ cần thao tác tốt, không cần nó trợ giúp cũng có thể chống lại đại lão rất mạnh.

Lúc bia đá đạo hữu đang trầm tư, linh quỷ của Tống Thư Hàng đã bắt đầu phối hợp với mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử cùng cường hóa thân thể mới.

Linh quỷ của Thư Hàng rất kỳ lạ, thoạt nhìn chỉ có cảnh giới lục phẩm nhưng lúc cô phối hợp với mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử lúc, thủ đoạn thi triển ra lại không phải thủ đoạn mà cảnh giới lục phẩm có thể sử dụng!

Linh quỷ xuất hiện, bổ sung vào lỗ hổng cuối cùng.

Toàn thân Tống Thư Hàng hóa thành trạng thái lưu ly trong suốt.

“Mặt trời ló dạng rồi la la~ cừu vui vẻ ơi~ la la~” (1) Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên mở miệng hát.

Bia đá đạo hữu lập tức chú ý đến cô.

Lúc này Tạo Hóa Tiên Tử quỳ trên ngực Tống Thư Hàng, tay nhỏ đặt cạnh hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Trong hốc mắt có một con mắt hoàn toàn mới mọc ra.

Thí nghiệm của Tạo Hóa Tiên Tử thành công.

Hơn nữa con mắt này như được đúc bằng lưu ly, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật làm bằng đá quý.

Hát xong, Tạo Hóa Tiên Tử cười khanh khách, tay cô phủ lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng... Con mắt hoàn toàn mới kia lại bị cô móc ra.

Bia đá đạo hữu: "..."

Làm gì vậy? Vị tiên tử này muốn làm gì đây?

Trước đó trong hốc mắt của Tống Thư Hàng lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia, bị móc ra thì cũng thôi, bây giờ con mắt này là do chính bản thân Tống Thư Hàng mọc ra mà? Tại sao lại móc ra chứ?

Tạo Hóa Tiên Tử híp mắt lại, cẩn thận thu hồi con mắt mới mọc của Tống Thư Hàng. Cô làm thế này là vì muốn chuẩn bị một số mắt dự bị cho Tống Thư Hàng. Nếu chẳng may Tống Thư Hàng gặp chuyện ngoài ý muốn, mắt bị hỏng thì cũng có mắt mới để thay.

Chẳng hạn như mỗi khi Tống Thư Hàng ép xung (2) con mắt Thánh Nhân Nho gia, nhiệt độ trong hốc mắt hắn sẽ tăng lên cực cao. Lúc này nếu tháo con mắt Thánh Nhân Nho gia ra, thay mắt của Tống Thư Hàng vào... mắt hắn sẽ bị sức mạnh còn sót lại trong hốc mắt phá hủy.

Thật ra con mắt của Tống Thư Hàng từng bị thương một lần, vẫn luôn mang theo tai họa ngầm.

Vậy nên nhân cơ hội này, Tạo Hóa Tiên Tử muốn giữ lại chuẩn bị mấy con mắt dự bị cho Tống Thư Hàng.

...

Cốc cốc cốc~

Lúc này, ở phần bụng của Tống Thư Hàng lại truyền ra những tiếng gõ trong trẻo.

Là do linh quỷ của Tống Thư Hàng làm.

Cô ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, một tay đặt trên người hắn giúp cường hóa thân thể, một tay khác lại gõ vào phần bụng trong suốt của Tống Thư Hàng.

Lúc này nhìn vào trong bụng trong suốt của Tống Thư Hàng có thể thấy được một đoàn bảo quang bảy màu cùng với đan điền bản mệnh được giọt máu của Thánh Nhân Nho gia bảo vệ.

Máu của Thánh Nhân là ngoại vật, sẽ không dung hợp hoàn toàn với Tống Thư Hàng. Cũng giống như con mắt, nó có thể thoát khỏi thân thể Tống Thư Hàng bất cứ lúc nào.

Công việc chính của nó là bảo vệ một số thứ quan trọng trong cơ thể Tống Thư Hàng. Nếu thân thể của Tống Thư Hàng bị hủy, nó có thể ôm đồ chạy trốn, làm giảm tổn thất mà Tống Thư Hàng phải chịu xuống mức thấp nhất.

Có thể nói nó là một cách bảo hiểm.

Đan điền bản mệnh của tu sĩ vốn là một tồn tại mang tính trừu tượng về mặt ý nghĩa, là thứ mà mắt thường không thấy được. Nhưng dưới sự bao bọc của giọt máu Thánh Nhân Nho gia, xuyên qua bụng trong suốt của Tống Thư Hàng, mọi người lại có thể nhìn thấy đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng trong thời gian ngắn.

Thoạt nhìn đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng rộng mênh mông.

Trong đó có một viên kình đan đang phơi bụng...

“Ơ? Thứ này là... kim đan?” Bia đá nghi hoặc.

Tống Thư Hàng là Chân Quân lục phẩm hàng thật giá thật, tại sao trong đan điền bản mệnh vẫn còn “kim đan” tồn tại?

Trừ khi... kim đan của hắn cũng là kim đan không long văn khác người thường?

Cũng chỉ có kim đan không long văn mới không cần khắc họa diễn đồ kim đan, không cần vẽ mắt cho rồng. Thậm chí ở cảnh giới lục phẩm cũng không có mấy bước rườm rà như hồ thượng mệnh luân, thập trọng thiên, thiên thượng hóa liên gì cả.

Đối với tu sĩ sở hữu kim đan không long văn, trong quá trình từ ngũ phẩm đến thất phẩm không cần lo nghĩ gì, chỉ cần vùi đầu khổ tu, tích lũy sức mạnh là được.

Khi tu luyện đến cảnh giới lục phẩm, kim đan sẽ phun ra “suối nguồn sự sống”, trực tiếp tạo thành linh hồ.

Khi tu luyện đến cảnh giới thất phẩm, kim đan sẽ chìm xuống hóa thành hạt giống, kết hoa sen, sinh ra nguyên anh.

Vậy nên chỉ có tu sĩ sở hữu kim đan không long văn mới còn kim đan tồn tại trong cơ thể khi đã lên cảnh giới lục phẩm. Lúc tu sĩ bình thường tấn thăng từ cảnh giới ngũ phẩm lên lục phẩm, kim đan sẽ tan ra, hóa thành linh hồ.

"Nhưng không đúng! Ta cũng không mù, kim đan này là kim đan chín long văn mà? Trong chín long văn này, long văn nào cũng cực kỳ kinh khủng, là long văn hàng thật giá thật. Kim đan này không phải kim đan không long văn!" Bia đá đạo hữu lẩm bẩm.

"Bởi vì long văn trên kim đan là được vẽ lên." Lúc này có một giọng nói dịu dàng đáp lại.

Bia đá đạo hữu: "Ể? Cái gì? Vẽ lên?"

"Ừ, chính miệng Tống tiền bối nói long văn trên kim đan của hắn là do Bạch Cửu U tiền bối vẽ lên." Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng.

Cô ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng với bộ dạng rất thục nữ.

Chẳng biết tại sao Vũ Nhu Tử da đen cũng không bị pháp thuật nghịch chuyển thời gian mang đi.

"Nói vậy... kim đan của hắn đúng thật là kim đan không long văn ư?" Bia đá đạo hữu nói nhỏ.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân làm tên này quen biết "Bạch đen" khi ở cảnh giới lục phẩm?

Vì đều là người sở hữu kim đan không long văn nên Bạch đen mới dành sự chăm sóc đặc biệt cho hắn?

Nếu không, với bản tính đáng sợ của chúa tể Cửu U, tại sao hắn phải trợ giúp một tiểu tu sĩ mới lục phẩm về mọi mặt trong khi tên này cũng không phải sủng vật của hắn?

Vũ Nhu Tử da đen lắc đầu, ăn nói nhỏ nhẹ: "Nhưng nghe Tống tiền bối từng nói lúc đầu kim đan của hắn cũng có long văn, nhớ là có ba đường thì phải?"

"Ba long văn? Phế tới vậy à?" Bia đá đạo hữu nhìn Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới: "Hay là có ẩn tình khác? Nhưng nếu có long văn, vậy thì không phải kim đan không long văn rồi. Cũng đúng, từ xưa đến nay, chỉ có mỗi chủ nhân của ta sở hữu kim đan không long văn. Chủ nhân của ta là tồn tại có một không hai.”

“Ưm… tiền bối…” Vũ Nhu Tử da đen cười tươi như hoa, chỉ vào chính mình: “Ta chính là người sở hữu kim đan không long văn.”

Đâm tim giống như kiếm pháp tuyệt thế, tìm sơ hở, một kích toi mạng, nhanh, chuẩn, ác!

Bia đá đạo hữu: “…”

Không để người ta tán gẫu vui vẻ được à!!!

“Nhưng nhìn kình đan của Tống tiền bối cứ như sắp chết ấy.” Đâm tim xong, Vũ Nhu Tử da đen lại tốt bụng chủ động nói sang chuyện khác.

Trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, kình đan giống như một con cá vàng ăn no căng, bụng ngửa lên, nổi trên mặt linh hồ, trông có vẻ rất khổ sở.

“Hay là nó đã ăn gì đó nên bị sình bụng.” Bia đá nói.

Nhưng vừa nói xong, nó lại thầm mắng bản thân ngu xuẩn… Đây là kim đan, mặc dù ngoại hình kỳ lạ nhưng về bản chất vẫn là kim đan.

Ngươi từng thấy kim đan nhà ai ăn đồ vật chưa?

Chú thích:

(1) Bài hát 太阳出来喜洋洋 (Mặt Trời Ló Dạng Rồi Cừu Vui Vẻ Ơi), dân ca Tứ Xuyên.

(2) Tăng tốc phần cứng máy tính (ép xung) là tập hợp những phương pháp, kỹ thuật, thủ thuật…nhằm thay đổi hiệu năng làm việc của thiết bị phần cứng nhằm cải thiện, tối ưu các khả năng được thiết kế ban đầu của các linh kiện, thiết bị phần cứng.

Chương 2140: Kình Đan Kiên Cường Bất Khuất

Ngay lúc bia đá thầm phỉ nhổ, kình đan cá mặn đang phơi bụng trong bản mệnh linh hồ của Tống Thư Hàng bỗng lật mình, cái đuôi vỗ mạnh, nước trong linh hồ bị cuộn trào.

Ngay sau đó thân hình nó nhảy lên cao, đâm vào hư không, đồng thời nó há miệng cắn vào hư không một phát.

Hình như có một viên tròn màu trắng nho nhỏ bị kình đan nuốt vào trong bụng.

"Ợ~~" Sau khi kình đan nuốt viên tròn màu trắng vào, bụng của nó lại phình to hơn một chút.

Ngay sau đó thân thể nó mất đi động năng, rơi thẳng vào trong linh hồ.

Tiếp đó con cá voi đần này tiếp tục phơi bụng, nổi trên bản mệnh linh hồ, thoạt nhìn có vẻ rất khổ sở.

Thật ra nó cũng không muốn lật mình phơi bụng, chỉ là thứ nó nuốt vào có sức nổi nên bụng của nó cứ nổi trên mặt nước, làm nó không lật mình lại được.

Vì vậy nó chỉ có thể phơi bụng, giữ tư thế cá mặn lật mình, cũng giống như chuyện ngực rồng quá lớn, rơi xuống nước sẽ nổi lên ấy.

Bia đá đạo hữu: "..."

Móa, có cần vả bia nhanh vậy không? Mặt bia bị vả sưng vù luôn rồi này.

Con cá voi mập này có thật là kim đan không vậy?

Tại sao kim đan lại biết nhảy lên ăn đồ vật?

Rốt cuộc đây là kim đan của nhà nào? Sao tu luyện ra được? Nguyên lý là gì?

Điều này quá phản tu chân!

Hay là ta đang nằm mơ?

Khoan đã, mơ cái quái gì chứ, ta chỉ là một tấm bia đá thôi.

Ngay lúc này đây, những ý niệm hiện ra trong đầu bia đá đạo hữu đủ để đóng thành một bộ phim dài 24 tập.

“Xem ra đúng là ăn no căng, viên tròn màu trắng mà nó nuốt lúc nãy là thứ gì?” Vũ Nhu Tử da đen thắc mắc.

“Ta không thấy rõ, thậm chí cũng không chú ý đến vật đó xuất hiện thế nào. Hình như là tự nhiên xuất hiện trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng thì phải?” Bia đá đạo hữu đầ “mặt” ra.

“Mặc kệ là thứ gì, chỉ biết nó ăn quá nhiều, không tiêu hóa nổi.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Dứt lời, cô nhìn về phía mỹ nhân rắn công đức.

“Đến lúc biểu diễn kỹ thuật chân chính rồi!” Mỹ nhân rắn công đức đọc lời thoại đầy tự tin.

Đôi cánh bên eo cô vẫn bảo vệ kín riêng tư cá nhân cho Tống Thư Hàng.

Đồng thời cô vặn cái eo mềm mại không xương, di chuyển đến trước người Tống Thư Hàng, đưa hai tay về phía bụng hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh lộ ra vẻ mặt hâm mộ bởi vì chỉ có mỗi tuyệt kỹ này là cô không học được.

Đây là kỹ năng độc quyền của mỹ nhân rắn công đức.

Trước ánh mắt không dám tin của bia đá đạo hữu, đôi tay của vị tiên tử công đức kia xuyên vào bụng Tống Thư Hàng, thậm chí xuyên thẳng vào đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng!

“Như vậy cũng được à?” Bia đá đạo hữu cảm thấy thế giới quan bị đả kích.

Trên người Tống Thư Hàng tiểu hữu xuất hiện quá nhiều chuyện lạ đời.

Nhưng lần này, về lý thuyết thì có thể giải thích được.

Ánh sáng công đức vốn là một thể với Tống Thư Hàng, cô có thể tiến vào đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, về lý thuyết thì không có vấn đề gì.

Nhưng hành động tiếp theo lại làm bia đá đạo hữu lo lắng không thôi.

Tay của mỹ nhân rắn công đức bắt lấy kình đan chẳng chút nể nang.

Trong mắt kình đan lộ ra vẻ tuyệt vọng. Lần này ăn no căng, nó không thể né tránh nhanh nhạy được.

Mấy lần trước nó còn có thể đại chiến né tránh mấy hiệp với mỹ nhân rắn công đức rồi mới bị bắt. Nó chống cự ngoan cường, kiên cường bất khuất, tuy bại mà vinh.

Nhưng lần này, ngay cả tránh né nó cũng không có sức.

Mỹ thực quả nhiên là kẻ địch lớn nhất của kiên cường bất khuất.

Một tay mỹ nhân rắn công đức nắm đuôi kình đan, một tay khác nặn dưới bụng, bóp nhẹ lên trên...

Động tác này cực kỳ thành thạo.

Đây tuyệt đối không phải làm một lần hai lần là có thể thành thạo đến mức này.

Nói đến nặn kình đan, tiên tử công đức đã là tay lão luyện.

Kình đan khổ sở há miệng, có một cục tròn màu trắng cực lớn bị ép nặn ra khỏi miệng nó.

Chỉ có một cục?

Hơn nữa rõ ràng cảm giác được cục tròn màu trắng này lớn hơn cục tròn màu trắng mà kình đan nuốt vào rất nhiều.

“Chẳng lẽ tất cả cục tròn màu trắng bị mập kình nuốt vào đang dung hợp thành một ở trong bụng nó?” Vũ Nhu Tử da đen suy đoán.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với suy đoán này.

“Nhưng cục tròn màu trắng này là thứ gì?” Vũ Nhu Tử da đen lại tò mò hỏi.

Sau khi bị nặn ra cục tròn màu trắng trong bụng, kình đan giống như lão Grandet (1) keo kiệt, đột nhiên bị người ta cướp mất tất cả tiền bạc, đời không còn gì luyến tiếc nữa.

Mỹ nhân rắn công đức thử đưa tay chạm vào cục tròn màu trắng kia.

Cô là ánh sáng công đức, dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn bị nổ tung thì qua một đoạn thời gian là có thể đầy máu sống lại, vậy nên những thứ không biết hay thử nghiệm nguy hiểm, cô đều sẽ đứng ra gánh vác.

Ngay lúc ngón tay của mỹ nhân rắn công đức chạm nhẹ vào cục tròn màu trắng, cô giống như bị điện giật, cả người run rẩy, ngay cả đôi cánh bảo vệ riêng tư cho Tống Thư Hàng cũng suýt buông ra.

Cũng may cô nhanh chóng khống chế bản thân, bảo vệ được chút khí tiết cuối cùng của Tống Thư Hàng.

“Phù~” Mỹ nhân rắn công đức thở phào một hơi.

Ngay khi tiếp xúc với cục tròn màu trắng, ý thức của cô như bị kéo vào trong một vòng xoáy thời gian, sắp bị kéo vào vực sâu thời gian.

“Sức mạnh thời gian.” Mỹ nhân rắn công đức dùng giọng nói của cô nói.

Chủ yếu là do nhất thời không tìm được câu thoại thích hợp trong kho lời thoại, cô chỉ có thể diễn đúng theo con người thật của bản thân.

Nhưng khi cô diễn như vậy, phí ra sân rất đắt nên cô tận lực tích chữ như vàng.

“Sức mạnh thời gian?” Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ một chút rồi đưa ra suy đoán: “Chẳng lẽ là thu hoạch của Tống tiền bối trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian?”

Cục tròn nhỏ do sức mạnh thời gian hình thành trôi lơ lửng, bay tới bay lui trên bản mệnh linh hồ của Tống Thư Hàng.

Nhưng lần này kình đan không phát động công kích “quẫy nước” đối với nó nữa.

Đây là nguyên tắc của kình đan, thứ gì từng bị nó nuốt, nó sẽ không đi nuốt lần thứ hai.

Đặc biệt là thứ bị người ta ép nặn ra ngoài, nó cũng sẽ không để ý đến nữa. Hình như việc này có liên quan đến tôn nghiêm của nó?

“Những cục tròn màu trắng này không gây hại gì cho thân thể của Tống tiền bối đấy chứ?” Vũ Nhu Tử da đen hơi lo lắng hỏi.

Bia đá trả lời: “Chắc là không, ngược lại ta cảm thấy nó đang cường hóa thân thể mới của Tống Thư Hàng.”

Trong lúc mọi người nói chuyện, lại có cục tròn màu trắng xuất hiện trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Thể tích của cục tròn mới xuất hiện nhỏ hơn thể tích của cục tròn nặn ra từ trong bụng kình đan chừng mười lần.

Kình đan nhảy vọt lên, bày ra tư thế đẹp mắt, miệng to ngậm một phát, nuốt cục tròn nhỏ vào trong bụng.

Lúc này tay của mỹ nhân rắn công đức vẫn còn ở trong đan điền của Tống Thư Hàng.

Cô tóm lấy kình đan không chút thương tiếc, nặn cục tròn nhỏ nó vừa nuốt vào ra ngoài. Thứ này nuốt xuống lại không thể tiêu hóa, vậy nên kình đan nuốt một cục, cô sẽ nặn ra một cục.

Như vậy cứ lặp đi lặp lại...

Sau khi cục tròn lớn bị nặn ra, kình đan nuốt vào tổng cộng bảy cục tròn nhỏ, lại bị mỹ nhân rắn công đức nặn ra từng cục một.

Một lớn bảy nhỏ, cộng lại là tám cục tròn màu trắng đang lơ lửng bên trên bản mệnh linh hồ.

Trùng hợp là chúng vừa lúc phù hợp với tám đan điền một lớn bảy nhỏ của Tống Thư Hàng.

Sau khi đan điền bản mệnh yên tĩnh lại...

Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên phát hiện, trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cũng xuất hiện dao động năng lượng thời gian của cục tròn nhỏ màu trắng.

Chú thích:

(1) Lão Grandet là một nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của Honoré de Balzac. Lão ta là một nhà tư sản nổi tiếng về sự giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt

Chương 2141: Mở Mắt!

“Xem ra đúng là nhóm người Tống tiền bối đã lấy được kỳ ngộ trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian.” Vũ Nhu Tử da đen phán đoán.

Theo bia đá phán đoán, cục tròn màu trắng chứa đựng sức mạnh thời gian lần lượt xuất hiện trong cơ thể Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục mang đến lợi ích cực lớn cho hai người.

“Thật khiến người ta hâm mộ.” Vũ Nhu Tử da đen nói nhỏ.

Đáng tiếc cô không phải bản thể, nếu không, chắc ý thức bản thể của cô cũng có thể đi mạo hiểm với Tống tiền bối, tiến vào pháp thuật nghịch chuyển thời gian, khám phá những điều thần bí về thời gian nhỉ?

Số lượng cục trắng nhỏ xuất hiện trong cơ thể A Thập Lục không nhiều, sau khi xuất hiện chừng ba cục thì không thấy xuất hiện nữa.

Lúc này trong đan điền của Tống Thư Hàng lại xảy ra dị biến.

Khi một lớn bảy nhỏ tám cục tròn màu trắng lơ lửng trong đan điền bản mệnh, chẳng biết tại sao kình đan bản mệnh lại nổi điên lên.

Đột nhiên nó lại lao ra khỏi mặt hồ linh hồ, nâng đuôi lên đập liên hồi vào mấy cục tròn màu trắng kia.

“Dường như quen biết én quay về~ (1)” Mỹ nhân rắn công đức ngâm thơ.

Vũ Nhu Tử da đen sững sờ, buộc miệng nói: “Không thể đành sao hoa rã cánh (2)?”

Không đúng, ý của công đức tiên tử không phải thế này.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Vũ Nhu Tử da đen suy đoán: “Ý mà công đức tiên tử muốn biểu đạt là hình như đã từng gặp cảnh này rồi?”

Vũ Nhu Tử da đen là một con tâm ma hiểu lòng người.

Bốp bốp bốp bốp~

Theo một loạt hành động điên tiết hổ báo của kình đan, bảy cục trắng nhỏ bị đánh bay ra ngoài, đi ngược lên trên dọc theo lối đi từ bản mệnh linh hồ đến bảy tiểu đan điền còn lại.

Về phần cục trắng lớn kia, do thể tích khá lớn, mặc dù bị kình đan bản mệnh đánh một trận nhưng vẫn ở lại trong đan điền bản mệnh, không bị đánh bay.

Bảy cục tròn nhỏ đi ngược dòng tiến vào bảy tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, trong mỗi tiểu đan điền có một cục tròn nhỏ.

Ngay ngắn gọn gàng, cảnh đẹp ý vui.

Sau khi tiến vào tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, mấy cục tròn nhỏ giống như chất xúc tác, bắt đầu ảnh hưởng đến từng phôi thai nguyên anh sắp thành hình.

Cũng trong lúc đó... cuối cùng hai chân của Tống Thư Hàng cũng được tái tạo xong!

Sau khi gót chân mọc ra, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, Thánh Viên Long Lực Thẩm Công, Nho Gia Kim Cương Thân, Cương Thủ biến dị, một loạt công pháp vận chuyển điên cuồng trong cơ thể hắn dần chậm lại.

Tốc độ vận chuyển công pháp từ chế độ quá tải khôi phục lại chế độ bình thường.

Một Tống Thư Hàng mới ra đời, dù là thiên kiếp cũng không thể hủy diệt hắn hoàn toàn.

Lúc thân thể khôi phục, di chứng sau khi Hà Chỉ Ma Đế truyền công còn sót lại trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng biến mất.

Tổng cương truyền thừa Thánh Viên Long Lực Thần Công huyền bí vô cùng, trong lúc tái tạo thân thể còn nghiền nát hết những trạng thái xấu mà thân thể mắc phải.

Ngoài ra di chứng để lại sau khi đại lão quả cầu béo huyết tế Tống Thư Hàng lúc trước cũng bị nghiền nát.

Chỉ có chút sức mạnh nguyền rủa cuối cùng do huyết tế lưu lại bí quá hóa liều, cứ cố giãy giụa.

Sức mạnh nguyền rủa còn sót lại ngưng tụ thành một điểm, hiện ra trên đầu Tống Thư Hàng. Sau đó nó hóa thành một tấm da to, lao đến thân xác mới của Tống Thư Hàng.

Bộp!

Linh quỷ của Tống Thư Hàng đột nhiên đưa tay ra bắt lấy sức mạnh nguyền rủa, hai tay cô xoa nắn, vò sức mạnh nguyền rủa thành một cục.

Sau đó… trước ánh mắt khiếp sợ của bia đá đạo hữu, cô giơ sức mạnh nguyền rủa lên rồi nuốt luôn vào bụng, thỏa mãn liếm khóe miệng: “Ợ~”

Nếu là nguyền rủa huyết tế hoàn chỉnh của đại lão quả cầu béo, cô chỉ có thể gặm từng chút một như tằm ăn rỗi. Nhưng với chút nguyền rủa huyết tế còn sót lại này, đương nhiên cô có thể nuốt trọn một lần.

“Tại sao linh quỷ lại có năng lực cắn nuốt nguyền rủa chứ?” Bia đá đạo hữu nghi hoặc.

“Có thể là biến dị.” Vũ Nhu Tử da đen nhớ lại nói: “Ta nhớ linh quỷ trước của Tống tiền bối… Không đúng, hình như là linh quỷ trước trước chứ nhỉ? Ta cũng không nhớ rõ, nói chung là lúc đó linh quỷ của Tống tiền bối cũng có năng lực cắn nuốt nguyền rủa.”

Bia đá đạo hữu: “…”

Nghe có vẻ như Tống Thư Hàng từng có nhiều hơn một con linh quỷ?

Linh quỷ, đặc biệt là linh quỷ cấu hình cao là loại quý hiếm chứ không phải cải trắng.

Đối với các đại lão, linh quỷ cấu hình trung bình và thấp không tính là gì nhưng linh quỷ cấu hình cao thì một số đại lão cũng sẽ động tâm. Bản thân không cần cũng có thể giữ lại cho đệ tử hậu bối.

Bia đá đạo hữu cảm thấy bản thân lại phát hiện ra một điểm chung giữa Tống Thư Hàng và chủ nhân. Có thể bọn họ đều có thiên phú tầm bảo? Chính là loại ra cửa ngã một phát cũng có thể đập ra một quặng linh thạch?

Nếu đúng như vậy, chắc Tống tiểu hữu giàu lắm nhỉ?

Không chừng trong nhà có đến mấy quặng linh thạch cũng nên.

Đây là chuyện tốt bởi vì nó có rất nhiều chức năng VIP đặc biệt nhưng phải tiêu hao lượng lớn linh thạch mới kích hoạt được.

Dù sao chủ nhân Bạch Thiên Đạo của nó chính là một người không thiếu tiền, có tiền cũng là một loại thiên phú siêu năng lực.

Nếu trong nhà không có mấy quặng linh thạch, thật sự không dùng nổi mấy chức năng VIP của nó.

Nếu Tống tiểu hữu cũng có rất nhiều linh thạch, vậy là có thể kích hoạt những chức năng kia của nó rồi, đến lúc đó ngay cả Trường Sinh Giả cũng có thể đối đầu trực diện ấy chứ!

Nghĩ đến đây, trong lòng bia đá đạo hữu bắt đầu vui vẻ.

“Ồ, thân thể của Thư Hàng tái tạo xong rồi à?” Lúc này, tiếng của Sở các chủ vang lên.

Sợi tóc ngố của cô chui từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng ra.

Ý thức chính của Sở các chủ ở trong thế giới hạch tâm, ý thức để lại trong sợi tóc ngố chỉ là ý thức phụ, tương tự như trạm trung chuyển tín hiệu nên ý thức của cô mới không bị cuốn vào trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian.

Chẳng qua bị pháp thuật ảnh hưởng, tín hiệu của cô bị nhiễu.

Mãi đến khi thân xác của Tống Thư Hàng khôi phục hoàn toàn, ý thức chính của cô mới kết nối lại với sợi tóc ngố.

“Đúng vậy Sở tiền bối, sự cố gắng của Tống tiền bối không uổng phí, hắn đã dùng tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công tái tạo thân xác thành công.” Vũ Nhu Tử da đen đáp.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ vươn ra, quan sát trạng thái của Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới: “Ái chà~ Toàn thân trong suốt, thân như lưu ly, tiểu tử này kiếm lời rồi. Rất nhiều Huyền Thánh bát phẩm bình thường cũng không đạt được trạng thái thân như lưu ly cả người trong suốt thế này.”

“Thể chất của Tống tiền bối đạt đến cường độ bát phẩm rồi ư?” Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi.

“Khó mà nói, thân lưu ly trong suốt này là một loại cảnh giới luyện thể. Nhưng bây giờ ngay cả tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công hắn cũng tu luyện thành công, tố chất thân thể đạt đến lĩnh vực bát phẩm cũng không có gì lạ.” Sở các chủ trả lời.

Chỉ dựa vào cường độ thân thể này, nếu độ thiên kiếp lục tấn thất bình thường, không biến dị, Tống Thư Hàng nằm im cũng qua được, thậm chí còn có thể trêu đùa thiên kiếp một phen.

“Hơn nữa thân lưu ly này còn có một diệu dụng.” Sở các chủ nói.

Mọi người vểnh tai lên nghe Sở các chủ giảng giải.

“Có được thân lưu ly trong suốt này, đi bệnh viện khám bệnh không cần chụp CT hay X quang gì cả, chỉ cần khống chế tốt là có thể khống chế mức độ trong suốt hóa thân thể theo ý muốn của bản thân, ngay cả khoa chỉnh hình cũng không cần đi.” Sở các chủ cười to.

Bia đá đạo hữu: “...”

“Theo như mạch suy nghĩ của Sở tiền bối, nếu Tống tiền bối là con gái, vậy khi mang thai có thể thấy được hình hài của đứa trẻ trong bụng luôn rồi còn gì?” Vũ Nhu Tử da đen che miệng cười khẽ.

Dứt lời, cô nhìn về phía những “phôi thai nguyên anh mập mạp” trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau đó cô thấy được nguyên anh trong tiểu đan điền thứ nhất của Tống Thư Hàng từ từ mở mắt ra.

Chú thích:

(1) (2) Hai câu trong bài Hoán Khê Sa của Án Thù, theo bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo.

Chương 2142: Chúng Có Được Sinh Ra Không?

Vũ Nhu Tử da đen dời mắt đi theo bản năng. Cô là tâm ma, khi cảm ứng được ánh mắt của nguyên anh tu sĩ, sẽ né tránh theo bản năng.

Vốn dĩ lúc tu sĩ lục phẩm tấn thăng thất phẩm, nguyên anh mới sinh ra.

Trong tình huống bình thường, nguyên anh của tu sĩ cả đời sẽ mở mắt hai lần. Lần mở mắt thứ nhất đại diện cho việc tu sĩ chính thức bước vào cảnh giới thất phẩm, dẫn thiên kiếp thất phẩm xuống.

Sau khi nguyên anh mở mắt sẽ dẫn thiên kiếp xuống.

Mà sau khi tu sĩ vượt qua thiên kiếp, nguyên anh sẽ nhắm mắt lại, lặng lẽ tích góp sức mạnh.

Mãi đến khi tu sĩ bước vào cảnh giới Huyền Thánh, tiến vào thế giới độ kiếp bát phẩm, nó mới mở mắt ra lần nữa, bùng nổ toàn bộ sức mạnh tích góp được, tấn thăng lên cảnh giới cao hơn, mở ra vòng tiến hóa tiếp theo.

Lúc nguyên anh mở mắt, ánh mắt của nó có hiệu quả “phá tà, diệt tâm chướng”, vậy nên sẽ làm Vũ Nhu Tử tâm ma cảm thấy khó chịu.

Kim đan – linh hồ – nguyên anh, ba cảnh giới này là một vòng tiến hóa hoàn chỉnh.

Tương tự với ba giai đoạn tiến hóa hoàn chỉnh của Tống Thư Hàng là con bọ cấn tay – kén lớn ai cũng thích ngủ – sóc nhỏ cấn tay.

Bắt đầu từ bát phẩm chính là một vòng tiến hóa hoàn toàn mới. Vậy nên Huyền Thánh bát phẩm mới có mấy điều đặc biệt như nhân tiền hiển thánh, huyền thánh giảng pháp khác biệt với Tôn Giả thất phẩm.

Vũ Nhu Tử da đen tránh qua một bên nói: “Nguy rồi, nguyên anh trong bụng Tống tiền bối mở mắt.”

Nguyên anh mở mắt có nghĩa là thiên kiếp sắp đến.

Dù đây chỉ là nguyên anh trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng nhưng nó cũng là hàng thật.

“Tại sao lại mở mắt vào lúc này?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ chuyển động.

Bây giờ ý thức của Tống Thư Hàng đang ở trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian, không ở trong bản thể, độ kiếp kiểu gì đây?

Hơn nữa nếu lúc này thiên kiếp giáng xuống, không chừng sẽ làm nhiễu pháp thuật nghịch chuyển thời gian, làm pháp thuật do Thiên Đạo bố trí cắn trả, có khả năng lấy mất mạng nhỏ của Tống Thư Hàng.

“Đừng lo, nơi này là thế giới bí bảo do chủ nhân của ta để lại, dù dẫn thiên kiếp xuống, chắc chắn sẽ có thời gian chuẩn bị tâm lý.” Bia đá đạo hữu trầm giọng nói.

Hơn nữa theo như trí nhớ của nó, nếu thiên kiếp quá mạnh, nó có thể ra tay đánh tan thiên kiếp, trì hoãn thời gian độ kiếp của Tống Thư Hàng.

Trước kia lúc tu sĩ độ kiếp đều sẽ có người hộ đạo bảo vệ. Ngoài bảo vệ người độ kiếp không để bị người ngoài quấy nhiễu, vào thời điểm quan trọng người hộ đạo còn có thể ra tay đánh tan thiên kiếp.

Vậy nên bia đá đạo hữu cực kỳ bình tĩnh nói: “Ta sẽ theo dõi tình hình thiên kiếp ở ngoại giới, các ngươi hãy chú ý trạng thái của Tống tiểu hữu.”

“Mà sao Tống tiền bối lại đột nhiên tấn cấp?” Vũ Nhu Tử da đen thắc mắc.

“Ta nghi là lo mấy cục tròn màu trắng mà kình đan nuốt vào trước đó.” Bia đá suy nghĩ một chút lại nói: “Vũ Nhu Tử tiên tử, các cô cũng nhớ chú ý đến trạng thái của tiểu nha đầu Tô thị ở bên cạnh, ta có dự cảm không lành.”

“Sở tiền bối, ngài làm nhé.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Cô là tâm ma, nếu Tô Thị A Thập Lục sắp tấn cấp, cô không tiện tiếp xúc với A Thập Lục để tránh dẫn ra tâm ma dưới đáy lòng A Thập Lục, gây phiền toái cho việc độ kiếp của A Thập Lục.

Vũ Nhu Tử da đen không chỉ săn sóc mà còn rất tốt bụng.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, sợi tóc ngố của Sở các chủ kéo dài ra, linh hoạt nhấc áo A Thập Lục lên, dán vào bụng dưới của cô.

Có thể là sợi tóc ngố hơi lạnh làm thân thể của A Thập Lục giật nhẹ.

"Chín khúc tiên cốt đã dung nhập hoàn mỹ vào trong hư đan, đồng thời có một loạt sức mạnh là sức mạnh công đức, sức mạnh chúc phúc thị tộc, long lực cường hóa cho hư đan, hỗ trợ A Thập Lục ngưng tụ bản mệnh kim đan, tăng thêm số lượng long văn trên kim đan." Sợi tóc ngố của Sở các chủ báo cáo trạng thái của Tô Thị A Thập Lục.

Quả nhiên giống như bia đá suy đoán, A Thập Lục cũng đã tiến vào trạng thái sắp độ kiếp.

Trong đan điền bản mệnh của A Thập Lục có ba cục trắng nhỏ chìm nổi lên xuống, phóng ra sức mạnh thời gian, dường như trên mấy cục trắng nhỏ này còn mang theo khí tức may mắn.

Trong tình huống bình thường thì không thể nhìn thấy "may mắn" nhưng có khí tức của một số thứ, từ góc độ nào đó lại đại diện cho sự may mắn.

Ví dụ như long mạch.

Lúc này khí tức trên cục trắng nhỏ trong đan điền A Thập Lục giống như long mạch, đại diện cho may mắn.

Có ba cục tròn nhỏ này trong người, lúc A Thập Lục ngưng tụ long văn kim đan, tỷ lệ ngưng tụ ra số lượng long văn cao nhất sẽ được tăng lên.

Ví dụ như với thực lực của A Thập Lục, số lượng long văn mà bản thân cô có thể ngưng tụ ra là từ tám đến chín đường, có thể là tám long văn cũng có thể là chín long văn. Có cục trắng nhỏ cường hóa, tỷ lệ ngưng tụ ra chín long văn sẽ được tăng cao.

"Cục trắng nhỏ này là thứ tốt." Sở các chủ nói.

Cũng không biết rốt cuộc thứ này có lai lịch gì, hình thành như thế nào?

Nếu có thể lấy một ít về, nhất định có thể bán được giá cao trong giới tu sĩ.

“Nhưng ta lại không thiếu tiền.” Sở các chủ bật cười, không nghĩ nhiều nữa.

“Nói vậy là A Thập Lục cũng sắp độ kiếp?” Vũ Nhu Tử da đen xoa huyệt thái dương, mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Không thể bình an độ thiên kiếp bình thường một lần à Tống tiền bối?

“Nước mắt của ngươi~ yếu đuối mang theo nỗi bi thương~ (1)” Lúc này Tạo Hóa Tiên Tử vừa ngâm nga một câu hát vừa vươn tay ra vỗ nhẹ lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Lại một con mắt giống như đá quý bị cô lấy ra.

“Khoan đã tiên tử! Quá trình tái sinh của Tống tiểu hữu đã kết thúc, bây giờ cô lấy mắt hắn ra, trong thời gian ngắn sẽ không mọc ra lại đâu.” Bia đá đạo hữu vội kêu lên.

Vị tiên tử Nho gia này móc mắt quá quen tay, móc nghiện luôn rồi.

Tạo Hóa Tiên Tử cười hì hì, lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào cho Tống Thư Hàng... Sắp độ kiếp rồi, đương nhiên phải thay trang bị mạnh nhất, đây là thường thức.

Đến lúc chống lại thiên kiếp sẽ hữu dụng.

Đây là chuyện rất bình thường, cũng chỉ có người mới như bia đá đạo hữu mới không hiểu, ở một bên hô to gọi nhỏ.

Sau khi thay mắt Thánh Nhân vào cho Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử lại chỉ tay vào bụng Tống Thư Hàng.

Ở đó, nguyên anh thứ hai cũng từ từ mở mắt ra.

Ngay sau đó giống như phản ứng dây chuyền.

Thứ ba, thứ tư... tổng cộng bảy tiểu nguyên anh lần lượt mở mắt.

Lúc này bảy tiểu nguyên anh còn bị lớp nước linh hồ “dày cộm” bọc thành kén lớn.

Sau khi mở mắt ra, chúng tò mò nhìn thế giới này, sau đó bắt đầu cử động cánh tay trong kén, chìm nổi lên xuống.

Bảy tiểu nguyên anh nhìn giống như bảy đứa trẻ sơ sinh thật.

Ít nhất từ trước đến giờ bia đá đọa hữu chưa từng thấy nguyên anh nào hoạt bát như vậy.

Sau khi di động một vòng, bảy tiểu nguyên anh yên tĩnh lại.

Chúng nằm im trên vách kén, không nhúc nhích.

Không hề có ý muốn đi ra ngoài, cứ nằm im như thế.

“Rất đáng yêu.” Vũ Nhu Tử da đen cẩn thận tránh ánh mắt của các nguyên anh, nhìn mặt bên của chúng: “Chúng có được sinh ra không?”

“Nếu sinh ra thì biến thành phim kinh dị rồi còn gì.” Sở các chủ nói.

Sở các chủ vừa dứt lời...

Phim kinh dị đã bắt đầu rồi.

Cuống rốn của bảy tiểu nguyên anh đâm xuyên kén, kéo dài ra.

Chú thích:

(1) Lời bài hát Đài Hoa Cúc do Châu Kiệt Luân thể hiện.

Chương 2143: Hôm Nay Cuối Cùng Nó Cũng Có Bộ Dạng Của Kim Đan

Đây cũng là điểm khác biệt giữa tiểu nguyên anh của Tống Thư Hàng và nguyên anh bình thường.

Chúng có cuống rốn.

Không phải cái đuôi nhỏ mọc ở phía trước mà là cuống rốn hàng thật giá thật mọc ra từ rốn, chính là loại dùng để hấp thu dinh dưỡng từ cơ thể mẹ.

Trẻ sơ sinh có cuống rốn rất bình thường, hình ảnh cũng không vấn đề gì.

Nhưng giống như cảnh tượng trong bụng Tống Thư Hàng bây giờ, cuống rốn của bảy tiểu nguyên anh này kéo dài ra giống như xúc tu, đi dọc theo đường từ tiểu đan điền đến đan điền bản mệnh thì lập tức biến thành phim kinh dị.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cứng đờ.

Tên tiểu tử Tống Thư Hàng này chuyên môn muốn vả mặt cô hay sao vậy?

Thù này... cô nhớ kỹ.

Đến lúc đó chờ Tống Thư Hàng tỉnh lại, cô sẽ gộp mối thù này với hai mối thù trước là dùng sợi tóc ngố làm kiếm với biệt danh “tần thủ” báo luôn một lần.

Cô nhất định phải cho Tống Thư Hàng biết cái gì gọi là nỗi kinh hoàng của sự nghẹt thở.

Hơn nữa phải dạy cho hắn biết tôn trọng tiền bối.

Dạy dỗ bằng biện pháp vật lý!

...

“Sở tiền bối, lúc phụ nữ sinh con cũng sẽ trải qua những bước tương tự thế này à?” Vũ Nhu Tử da đen đứng nép một bên nhìn nguyên anh, dịu dàng hỏi.

“Không biết, không sinh nên không rõ.” Sở các chủ trả lời.

Vũ Nhu Tử da đen im lặng gật đầu, quả nhiên giống như cô nghĩ, Sở tiền bối vẫn không có đạo lữ. Phải nhớ điều này, sau này không chừng còn có thể dùng để đâm tim.

“Cuống rốn đâm vào trong đan điền bản mệnh rồi.” Bia đá đạo hữu lên tiếng. Vừa nói câu này ra, nó cứ có cảm giác cực không hợp với Tống tiểu hữu, thật sự nghe rất lạ, không theo lẽ thường.

Tại linh hồ trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Sau khi điên tiết đánh bay mấy cục trắng nhỏ, bây giờ trông kình đan có vẻ bớt giận không ít.

Nó vẫn nổi trên mặt nước giống như trước, còn cục tròn to trên đỉnh đầu cứ bay lượn không mục đích.

Bay một hồi, cục tròn to lại bay đến đỉnh đầu của kình đan.

Nó giống như một cục tóc giả đậu trên đầu kình đan, tiện thể chặn kín lỗ thở của kình đan.

Kình đan lại điên tiết.

Nó nhảy vọt lên, đẩy cục trắng to lên cao sau đó hất bay cục trắng trên đầu, đồng thời còn dùng đuôi tặng mười tám liên kích cho cục trắng.

Bốp bốp bốp bốp~

Đánh xong, kình đan rơi xuống nước.

Cục tròn to lại nhởn nhơ bay đến, đậu tiếp trên đầu kình đan. Trước khi đậu nó còn cố ý điều chỉnh vị trí đáp xuống, chặn kín lỗ thở của kình đan.

Quá trình này đã diễn ra mấy lần rồi.

Cuối cùng kình đan bị dày vò không chịu nổi đành chịu thua. Nó nổi trên mặt nước, để mặc cục tròn to xây ổ trên đỉnh đầu nó, dù sao nó cũng chưa dùng đến lỗ thở này.

Ngay lúc kình đan bị dày vò đến bất lực, có bảy cuống rốn chui từ trong tiểu đan điền ra.

So với rễ sen của Tống Thư Hàng, bảy cuống rốn có thể kéo dài này mới thật sự giống xúc tu.

Vừa lúc kình đan cũng nhìn thấy bảy cuống rốn này.

Sau khi thấy được kình đan, cả bảy cuống rốn mừng rỡ lao tới giống như đám trẻ con thấy được mẹ.

Kình đan thì lộ rõ vẻ giống như bị dọa hết hồn.

Tiếp đó kình đan lại điên tiết.

Nó lập tức lao lên, dùng đuôi vỗ về phía bảy cuống rốn kia.

Bốp bốp bốp bốp!

Đuôi kình đan quét sạch quân địch.

Một chuỗi liên hoàn kích vỗ ra, tất cả cuống rốn dính vào đuôi của kình đan.

Dính rất chặt như hợp thành một thể.

Nhìn rất buồn cười, giống như trên đuôi kình đan mọc ra bảy cuống rốn vậy.

“Bóng chiều đã ngả, lòng này lìa đôi, vì người ở tận chân trời~ (1)” Mỹ nhân rắn công đức dùng giọng điệu tuyệt vọng ngâm hai câu thơ.

Giọng điệu tuyệt vọng này tựa như tâm trạng bây giờ của kình đan.

“Diễn biến gì thế này?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ xoay lại, nhìn chằm chằm vào đan điền bản mệnh trong bụng trong suốt của Tống Thư Hàng.

Bia đá đạo hữu suy đoán: “Hay là bảy tiểu nguyên anh của Tống tiểu hữu không có đủ năng lượng để ra đời nên muốn hấp thu dinh dưỡng từ đan điền bản mệnh?”

“Không đúng, năng lượng đã đủ từ lâu rồi mà.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ đong đưa.

Lúc trước nhờ nguồn công lực do Hà Chỉ Ma Đế truyền từ xa đến, nguyên anh của Tống Thư Hàng đã thu đủ năng lượng tiến hóa. Sở các chủ cảm ứng được bảy tiểu nguyên anh này có thể phá xác mà ra bất cứ lúc nào, đưa Tống Thư Hàng bước vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

Nhưng chúng lại không có làm vậy.

“Nếu không phải hấp thu năng lượng từ đan điền bản mệnh, vậy chính là muốn trả năng lượng về cho bản mệnh kim đan?” Bia đá đạo hữu lại đoán.

“@#%x tiên tử?” Sở các chủ nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức đưa tay vào trong đan điền của Tống Thư Hàng, chạm nhẹ vào bản mệnh kim đan của Tống Thư Hàng rồi lại bóp bảy cuống rốn kia.

Sau đó cô gật đầu.

Từng dòng năng lượng cực kỳ tinh thuần được truyền từ chỗ bảy tiểu nguyên anh vào trong kình đan bản mệnh.

Kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng giống như được bơm khí, không ngừng phình to.

“Lúc này nếu là kim đan không long văn, kim đan sẽ dung nhập vào đáy hồ hóa thành hạt giống, kết ra hoa sen, sau đó sinh ra nguyên anh.” Bia đá đạo hữu nói.

Nhìn tình huống trước mắt, kình đan của Tống Thư Hàng có rất nhiều điểm tương tự với kim đan không long văn.

Liệu viên kim đan này có rơi xuống nước, kết ra hoa sen không?

“Tóm lại, xem tình hình này thì Tống tiền bối sắp độ kiếp rồi, không chỉ tiểu đan điền mà ngay cả bản mệnh kim đan cũng sắp độ kiếp thì phải?” Vũ Nhu Tử da đen nói.

“Đúng vậy.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ gật một đáp.

Vũ Nhu Tử da đen giơ hai tay chống má nhìn Tống Thư Hàng.

Nhanh thật, lại sắp độ kiếp nữa rồi.

Bản thể của cô lại sắp bị Tống tiền bối bỏ xa một cảnh giới.

“Cảnh tượng độ kiếp với Tống tiền bối lần trước cứ như mới hôm qua.” Vũ Nhu Tử da đen cảm khái.

Nhắc đến thiên kiếp, đột nhiên cô lại nhớ đến món thiên kiếp kho.

Vì vậy Vũ Nhu Tử da đen nói thêm: “Hương vị của món thiên kiếp kho rất ngon, đột nhiên lại hoài niệm hương vị của nó.”

Bia đá đạo hữu đần mặt ra.

Thiên kiếp kho?

Trong những năm bia mỗ trấn áp ở thánh sơn Gars, rốt cuộc ngoại giới đã xảy ra biến hóa gì vậy?

“Có rồi, có biến hóa.” Sở các chủ bỗng lên tiếng.

Lúc này trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, cuối cùng kình đan cũng có bộ dạng mà một viên “kim đan” nên có!

Cuối cùng nó bị thổi thành hình cầu.

Tròn vo!

Đây mới là kim đan, nếu không tròn sao gọi là kim đan được?

Đồng thời kình đan cũng đạt đến cực hạn... nếu thổi nữa nó sẽ nổ tung.

Sau khi đến cực hạn, cuối cùng kình đan cũng có biến hóa.

Dưới đáy bụng của nó có một đóa hoa sen đen rất lớn nở rộ.

“Không hóa thành hạt giống mà sinh ra hoa sen?” Bia đá đạo hữu nói,

Quả nhiên có điểm khác với kim đan không long văn.

“Sao nhìn giống dị năng bộ bộ sinh liên của Tống tiền bối vậy?” Vũ Nhu Tử da đen nghi hoặc.

Hoa sen đen nâng kình đan.

Đồng thời diễn đồ tinh lộ trên thân kình đan sáng lên.

Trên diễn đồ tinh lộ, thân ảnh của từng thành viên nhóm Cửu Châu số 1 chiếu ra, trông rất sống động. Thân ảnh của từng vị tiền bối kết duyên với Tống Thư Hàng lần lượt xuất hiện.

Nhìn giống hệt như còn sống.

“Cái gì đây? Diễn đồ kim đan à?” Bia đá đạo hữu sững sờ.

Không biết có phải ảo giác hay không mà nó ngửi thấy khí tức của “đạo” trên diễn đồ tinh lộ này.

Chú thích:

(1) Câu thơ trong bài Thiên Tịnh Sa - Thu Tứ của Mã Trí Viễn, dùng bản dịch của Nguyễn Lãm Thắng.

Chương 2144: Hóa Ra Không Phải Đạo Mà Là Mùi Của Các Đại Lão

Loại khí tức của đạo này chỉ thoáng qua rồi biến mất nên bia đá cũng không xác định được.

“Nếu trên diễn đồ tinh lộ này thật sự có khí tức của đạo, vậy có nghĩa là nó có tiềm lực này?” Bia đá đạo hữu lẩm bẩm.

Tiềm lực đại diện cho tương lai.

Nhưng... đạo mà diễn đồ tinh lộ này đề cập đến là đạo về phương diện nào?

Bia đá quan sát rất nhiều lần nhưng không nhìn ra manh mối gì. Thông tin quá ít, không thể đưa ra kết luận.

Ngược lại hình như ánh sáng công đức sau lưng Tống Thư Hàng lại ẩn chứa một đạo trường sinh hoàn chỉnh.

Nhưng @#%× tiên tử sau lưng Tống Thư Hàng lại không muốn chứng đạo trường sinh này, cô không hề vận dụng đại đạo trường sinh công đức này.

Hơn nữa trạng thái của cô rất kỳ lạ, nguồn sức mạnh công đức mà cô dùng để duy trì sự tồn tại của bản thân đến từ Tống Thư Hàng... Nếu cô chứng đạo trường sinh công đức này, đến lúc đó không biết đạo được chứng sẽ tính cho cô hay cho Tống Thư Hàng?

Nhìn mỹ nhân rắn công đức xong, bia đá lại nhìn về phía vị tiên tử Nho gia nói chuyện bằng cách hát kia... Nếu nó không nhìn lầm thì trên người vị tiên tử này cũng cất giấu đạo trường sinh, hơn nữa không chỉ một đạo.

Tiếp đó nó lại nhìn sợi tóc ngố trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Đúng rồi, suýt quên mất sợi tóc ngố này. Đây là sợi tóc ngố Trường Sinh Giả, đâm người một phát toi mạng, là một trong những phụ kiện có cấp bậc cao nhất trên người Tống Thư Hàng.

Cuối cùng nó lại vui vẻ nhìn về phía Vũ Nhu Tử da đen. Chỉ có vị tâm ma tiên tử này là khá bình thường, mặc dù sở hữu kim đan không long văn nhưng trước mắt cô là phụ kiện bình thường nhất trên người Tống Thư Hàng.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của bia đá tiền bối, Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười với bia đá tiền bối.

Bia đá đạo hữu thầm gật đầu.

Người bình thường nhất lại là một hóa thân tâm ma, bỗng dưng cảm thấy thật bi ai.

...

Trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Kình đan tròn vo được hoa sen đen nâng, đuôi nối với bảy cuống rốn.

Sức mạnh của bảy tiểu nguyên anh kết hợp với sức mạnh của kình đan.

Mã QR vào nhóm.

Mạng lưới.

Cổng phân biệt kết nối với hiện thế, thế giới Cửu U.

Lõi công đức và lõi thiên ma quản lý bạn bè và danh sách đen.

Còn có lõi xử lý hệ khoa học kỹ thuật.

Lại thêm chức năng "máy chủ" của kình đan bản mệnh.

Một hệ thống hoàn chỉnh chính thức thành hình.

"Sắp sinh nguyên anh chưa?" Bia đá nói với giọng điệu đầy mong đợi.

Vừa không theo phương pháp sinh nguyên anh của kim đan không long văn, cũng không theo con đường của kim đan có long văn bình thường, rốt cuộc nguyên anh của Tống Thư Hàng sẽ ra đời bằng cách nào?

Biến hóa cuối cùng từ từ diễn ra.

Mọi người nhìn chằm chằm vào đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng không chớp mắt.

Lúc này kình đan không còn vẻ đần độn như trước nữa mà đã tiến vào trạng thái nghiêm túc.

Miệng nó cứ đóng mở, hình như đang nói gì đó?

“Xem bộ dạng này của nó... chẳng lẽ bước tiếp theo nó muốn hút nước trong linh hồ?” Vũ Nhu Tử da đen suy đoán.

Nhìn kình đan bị bơm phồng thành quả bóng, cô không đành lòng. Nếu nó muốn hút nước trong linh hồ, bể bụng thì biết làm sao?

“Hình như nó đang nói chuyện thì phải?” Sở các chủ đột nhiên lên tiếng.

“Không thể nào, kim đan sao biết nói...” Bia đá đạo hữu phủ định theo bản năng, nhưng vừa nói được một nửa nó bỗng im miệng.

Kim đan có thể ăn đồ vật, có thể bị nặn, nghe nói còn có thể sinh con, thế nên... tại sao không thể nói chuyện?

Vì phòng ngừa bản thân lại bị kim đan của Tống Thư Hàng vả bia, nó im miệng kịp thời.

Chỉ cần ta không nói gì, giữ im lặng, hiệu ứng vả bia không thể tác động lên người ta được!

“Tu chân.” Lúc này linh quỷ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt cô đờ đẫn giống như một máy phiên dịch không có linh hồn.

“Tu chân?” Bia đá đạo hữu nghi hoặc: “Là nội dung mà kình đan đang nói à?”

“Tu chân.” Linh quỷ lặp lại như đang trả lời bia đá.

“Ý gì đây?” Bia đá đạo hữu thở dài, hận không sử dụng độc tâm thuật đối với linh quỷ.

Lúc này, Sở các chủ nói: “Ta nghĩ chắc là tên của diễn đồ kim đan mã QR.”

Tống Thư Hàng từng quyết định đặt một cái tên cho chức năng bạn bè mã QR này, một cái tên rất đơn giản cũng rất có nội hàm - Tu Chân.

“Tu Chân? Tên nhóm chat? Danh sách bạn bè mã QR?” Nhớ đến chuyện này, bia đá đạo hữu lại cảm thấy mệt mỏi. Nó không thể kết bạn với Tống Thư Hàng, là người ở lậu không hộ khẩu, trước mắt nó chỉ có thể nhận một phần tin nhắn của Bạch đen Cửu

U.

“Xem ra kình đan cũng chấp nhận cái tên này.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Đây hẳn là một bước trong quá trình tiến hóa của kim đan trong người Tống tiền bối.

“Bốp~” Lúc này kình đan phun ra một bong bóng.

Sau đó trên người nó truyền ra tiếng rạn nứt.

Xem ra nguyên anh của Tống Thư Hàng muốn phá cơ thể kình đan trực tiếp đi ra.

“Ơ? Không thể sinh ra ư?” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Nếu cá voi mập rạn nứt, có nghĩa là kình đan sắp vỡ nát?

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay ra dường như muốn nặn kình đan... nhưng đến giữa chừng cô lại dừng tay.

Quá trình sinh nguyên anh của Tống Thư Hàng khác với tu sĩ bình thường, không có tiền lệ.

Lúc này nếu cô ra tay nặn kình đan, chẳng may phá hỏng quá trình tiến hóa của nguyên anh thuộc về Tống Thư Hàng thì biết làm sao?

Vậy nên trừ khi quá trình tấn cấp của Tống Thư Hàng xảy ra vấn đề, nếu không phải thuận theo tự nhiên.

Vào thời khắc quan trọng, mỹ nhân rắn công đức cực kỳ bình tĩnh, đáng tin.

Rắc~ rắc~

Thân thể kình đan không ngừng nứt ra.

Thậm chí ngay cả diễn đồ tinh lộ trên người nó cũng bắt đầu tan vỡ.

Vù~~

Ngay lúc diễn đồ tinh lộ bắt đầu tan vỡ, những bóng người trên diễn đồ tinh lộ sáng bừng lên.

Sau đó có từng điểm năng lượng được truyền từ xa đến.

Có năng lượng do Thiên Đế truyền đến.

Có năng lượng do Trình Lâm tiên tử truyền đến.

Có năng lượng do Tiểu Ban Ban truyền đến.

Tiếp đó còn có năng lượng của đại lão cái gì cũng có thể bán, Côn Na nữ sĩ, Sở các chủ two.

Do lòng có cảm ứng nên những đại lão này mới gửi một giọt năng lượng đến, xem thử rốt cuộc Tống Thư Hàng gặp phải chuyện gì.

Cuối cùng ngay cả Bạch tiền bối two cũng bị kinh động.

Bia đá đạo hữu: "..."

Đúng rồi, chính là cảm giác này.

Đây chính là khí tức của đạo chỉ thoáng qua mà nó cảm ứng được trên diễn đồ tinh lộ trước đó.

Hóa ra những khí tức này không phải do diễn đồ tinh lộ của Tống Thư Hàng phát ra, mà là khí tức của các đại lão ẩn sau diễn đồ tinh lộ.

Trong nháy mắt, bia đá đạo hữu đã cảm ứng được khí tức của năm vị đại lão Trường Sinh Giả thoáng qua.

"Thảo nào ta nhìn kiểu gì cũng nhìn không ra diễn đồ tinh lộ của Tống tiểu hữu thuộc về đạo gì, hóa ra vốn không phải đạo của hắn mà là mùi của các vị đại lão Trường Sinh Giả đi qua để lại." Bia đá đạo hữu nói thầm.

Hèn gì khí tức của đạo chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Thế nhưng...

Chờ đã!

Khí tức của năm vị đại lão Trường Sinh Giả, hơn nữa số lượng còn đang gia tăng?

Ngoài ra vị Trường Sinh Giả nào cũng thân với Tống tiểu hữu đến mức có thể truyền công lực từ xa.

Bia đá đạo hữu chợt thấy lòng mình lạnh lẽo.

Khiêm tốn, khiêm tốn.

Bia đá đạo hữu nghĩ kỹ rồi, chờ trở về hiện thế, nó nhất định phải làm việc khiêm tốn.

Chương 2145: Hy Vọng Có Thể Mượn Lời Chúc Tốt Lành Của Đạo Hữu

“Vừa rồi có rất nhiều khí tức thoáng qua, xem ra việc diễn đồ tinh lộ tan vỡ kinh động rất nhiều người.” Sở các chủ nói.

Ngay cả Sở two ở khe hở giữa thế giới Cửu U và hiện thế cũng bị kinh động.

“Diễn đồ tinh lộ tan vỡ rồi còn khôi phục lại được không? Ta có cảm giác giá diễn đồ tinh lộ này cực kỳ quan trọng.” Vũ Nhu Tử da đen nhíu mày hỏi.

Đây là trực giác của cô. Lúc thấy diễn đồ tinh lộ tan vỡ, từng người quen trên đó bắt đầu nứt ra, Vũ Nhu Tử da đen cảm thấy bất an vô cùng.

Đặc biệt là bản thể của cô còn đứng ở vị trí đầu tiên trên diễn đồ tinh lộ...

“Yên tâm đi, phá xác sinh nguyên anh chỉ là sự lột xác của kình đan, từ kình đan lột xác thành nguyên anh. Vậy nên chắc chắn diễn đồ tinh lộ sẽ được chuyển đến trên nguyên anh của Thư Hàng, đừng lo lắng về điều này.” Sở các chủ giải thích.

Trong đan điền bản mệnh.

Đột nhiên thân thể của kình đan lại bắt đầu hồi phục.

Có thể là do kinh động đến các đại lão, sau đó các đại lão lần lượt truyền công từ xa đến, số năng lượng này đã giúp kình đan vốn rạn nứt lại tự hồi phục mà không cần thuốc.

Kình đan nâng đầu lên nhìn cục tròn màu trắng trong hư không.

Mặc dù nó không phát ra tiếng nhưng động tác này của nó lại vô tình để lộ ra hơi thở tuyệt vọng.

Loại tuyệt vọng này nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra được.

“Giống như mới sinh con được một nửa, đầu đứa bé đã đi ra nhưng lại có một bác sĩ nhiệt tình, vì lo người mẹ mất quá nhiều máu nên cố nhét đứa bé về lại.” Sở các chủ đưa ra ví dụ.

“Ta cảm thấy kình đan hẳn là đang sinh mổ... Bụng đã rạch, đứa bé cũng sắp được lấy ra nhưng lại bị người ta nhét về, còn khâu vết mổ lại. Tiện thể còn thi triển trì dũ thuật, chữa lành vết thương hoàn toàn.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Thảm~~

Mỹ nhân rắn công đức trầm ngâm suy tư, cô đang nghĩ không biết có nên vẽ mấy chữ thảm lên trên thân kình đan hay không.

Bia đá đạo hữu cảm thấy bản thân không cách nào chen vào đề tài này được, đành than một câu: “Tiếc thật, ta chỉ là một tấm bia đá, không hiểu được cảm giác sinh con.”

Vũ Nhu Tử da đen nghe vậy quay qua nhìn bia đá đạo hữu.

Cô không nói gì nhưng trong mắt lại như chứa đựng ý tứ sâu xa.

Bia đá bị Vũ Nhu Tử da đen nhìn đến hoảng sợ, trên thân bia cứ như mọc ra rêu xanh.

“Sao vậy? Trên người ta có vấn đề gì à?” Bia đá hỏi.

“Không có gì thưa tiền bối, ta chỉ đang suy nghĩ một chuyện thôi.” Vũ Nhu Tử da đen để lộ ra nụ cười ấm áo. Tuy thân là một con tâm ma nhưng nụ cười của cô lại mang tính xoa dịu chữa lành, ủ ấm lòng người.

Sau khi về hiện thế, cô sẽ dụ bia đá tiền bối xem Huyền Ma giảng pháp của Tống tiền bối.

Chỉ là không biết ánh nhìn mang thai trong phần giảng pháp có tác dụng đối với khí linh hay không?

Bia đá đạo hữu: “...”

Mà lúc này, trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Kình đan lại bắt đầu nhảy.

Thân thể tròn vo của nó nhảy cật lực trên hoa sen đen, đang làm công tác chuẩn bị.

Lần này nó muốn hoàn thành quá trình lột xác liền một mạch, từ cá voi mập tiến hóa thành nguyên anh mập!

Thân thể của kình đan lại rạn nứt.

Nhưng lần này lực khống chế của kình đan đã khá hơn nhiều, nó cố gắng hết sức giữ cho diễn đồ tinh lộ được nguyên vẹn, mở vết rách ở trên lưng, lấy lỗ thở làm đường trung gian, chia ra hai nửa.

Làm thế này để tránh cho lột xác được một nửa lại có một đám đại lão truyền năng lượng từ xa đến, quấy rầy nó tiến hóa.

Rắc rắc rắc~

Trên lưng kình đan nứt ra, có một đoàn ánh sáng hình người chậm rãi chui ra từ phần lưng.

“Ra rồi, là nguyên anh!” Vũ Nhu Tử da đen cười nói.

Hơn nữa, kỳ diệu là nguyên anh ánh sáng này không làm cô cảm thấy bài xích.

Bóng người ánh sáng nho nhỏ cố gắng chui ra khỏi thân thể kình đan.

Trong lúc nó chui ra ngoài, diễn đồ tinh lộ và chín long văn trên thân kình đan bắt đầu dời lên người nguyên anh.

Nguyên anh thành hình!

“Từ giờ Tống tiền bối có thể vào nhóm Cửu Châu số 1 đổi tên thành Tống Tôn Giả rồi.” Vũ Nhu Tử da đen che miệng cười khẽ.

“Đừng mừng vội, hắn còn phải độ một trận đại kiếp nữa.” Bia đá đạo hữu nghiêm túc nói.

Trong lòng nó bất an vô cùng.

Bảy tiểu nguyên anh, một đại nguyên anh kỳ quái.

Không nói về chất lượng, chỉ nói về số lượng... một mình Tống tiểu hữu bằng với tám Tôn Giả tấn cấp đúng chứ?

Vậy thiên kiếp của hắn sẽ mạnh đến mức nào?

Tám thiên kiếp thất phẩm, có khi uy lực của nó sẽ cường hóa đến gần bằng uy lực của Huyền Thánh kiếp bát phẩm cũng không chừng?

“Tống tiểu hữu có chuẩn bị trận pháp độ kiếp không? Ta đoán không chừng thiên kiếp của hắn sẽ có uy lực gần bằng uy lực của Huyền Thánh kiếp bát phẩm, nếu không có trận pháp độ kiếp, một kiếp này sợ rằng không dễ qua.” Bia đá đạo hữu hỏi.

"Hình như trước kia Tống tiền bối có chuẩn bị trận pháp độ kiếp nhưng dù sao hắn cũng không dùng đến." Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười đáp.

Sở các chủ lại thở dài: "Nếu chỉ là thiên kiếp có uy lực gần bằng Huyền Thánh bát phẩm thì tốt."

Nếu giống như bia đá đạo hữu tính toán, chỉ là thiên kiếp có uy lực thất phẩm đỉnh phong, gần đến cấp Huyền Thánh bát phẩm, với thủ đoạn bây giờ của Tống Thư Hàng thì không cần phải lo gì cả.

"Hy vọng lần này có thể mượn lời chúc tốt lành của bia đá đạo hữu." Sở các chủ nói.

Bia đá đạo hữu: "???"

Chúc tốt lành?

Ta nói uy lực của thiên kiếp gần bằng thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm đấy!

"Nguyên anh của Tống tiền bối vẫn chưa mở mắt à?" Lúc này tiếng của Vũ Nhu Tử da đen làm dời đi sự chú ý của bia đá.

Trong đan điền bản mệnh.

Nguyên anh của Tống Thư Hàng đang ngồi xếp bằng.

Ngoại hình của nó rất đặc biệt.

Thường thì nguyên anh của tu sĩ bình thường đều có ngoại hình là bản thu nhỏ của bản thân.

Nhưng nguyên anh của Tống Thư Hàng lại có bộ dạng của một đứa bé sơ sinh thật sự, tóc trên đỉnh đầu rất ít.

Nguyên anh Tống trẻ con ngồi nghiêm chỉnh trên hoa sen đen.

Hai mắt nhắm nghiền, không mở mắt.

Ở phía dưới, thân thể cũ kình đan từ từ chìm xuống.

"Chẳng lẽ bị bí cảnh của chủ nhân ảnh hưởng, không thể dẫn thiên kiếp xuống nên chưa mở mắt?" Bia đá suy đoán.

Lúc nguyên anh mở mắt cũng là lúc dẫn thiên kiếp xuống.

Có lẽ chính vì không thể dẫn thiên kiếp xuống nên nguyên anh vẫn cứ nhắm mắt.

"Nhưng không đúng, các tiểu nguyên anh mở mắt hết rồi mà?" Vũ Nhu Tử da đen nói.

Sở các chủ suy nghĩ: “Lẽ nào quá trình tấn cấp vẫn chưa hoàn thành? Còn có bước khác?”

Đúng lúc này, trong đan điền bản mệnh lại xuất hiện dị biến.

Cục trắng to tách ra, hóa thành rất nhiều điểm nhỏ, rơi rải rác trên linh hồ trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó.

Thân thể cũ kình đan đã chìm xuống đáy linh hồ.

Dường như thỏa mãn điều kiện nào đó.

Chỗ mi tâm của Tống Thư Hàng sáng bừng lên.

Tạo Hóa Tiên Tử che miệng, nhìn chằm chằm vào mi tâm của Tống Thư Hàng.

Lẽ nào là dấu hiệu muốn mở con mắt thứ ba?

Nhưng tiếc là đã khiến tiên tử thất vọng rồi.

Chỗ mi tâm Tống Thư Hàng sáng lên, thứ xuất hiện không phải con mắt thứ ba... mà là một phù văn.

Phù văn Long Phù Chuyển Sinh bản hoàn thiện, thủ đoạn hồi sinh quý giá có nguồn gốc từ phù văn hồi sinh của thế giới hắc long, có thể hồi sinh cả cường giả cửu phẩm.

Lúc này rõ ràng Tống Thư Hàng còn sống, vậy mà phù văn hồi sinh này lại bị kích hoạt.

Sau đó sức mạnh của phù văn hồi sinh bao phủ thân thể cũ kình đan.

Chương 2146: Tranh Thủ Từng Phút Từng Giây

Khi ánh sáng của phù văn Long Phù Chuyển Sinh chiếu xuống, thân xác kình đan vốn đã chìm xuống đáy linh hồ lại nổi lên.

Thân xác vốn đã rạn nứt lại khôi phục.

Bia đá đạo hữu đần mặt ra: “Chuyện gì thế này?”

“Không biết, nhưng phù văn này là pháp thuật hồi sinh.” Sở các chủ đáp, điều này rất quan trọng!

Vũ Nhu Tử da đen chỉ vào kình đan: “Vết rách trên thân kình đan lại khôi phục rồi.”

“Vô dụng thôi, dù vết rách trên kim đan có khôi phục lại cũng chẳng có tác dụng gì, kim đan đã lột xác thành nguyên anh rồi.” Bia đá đạo hữu nói.

Cũng có nghĩa là bây giờ kình đan chỉ là một cái xác không có linh hồn.

Sở các chủ thở dài: “Ta nói... đây là phù văn hồi sinh. Chú ý, là phù văn hồi sinh đấy. Bây giờ Tống Thư Hàng vẫn không chết, tại sao nó lại bị kích hoạt?”

“Chẳng lẽ... muốn hồi sinh kình đan?” Hai mắt Vũ Nhu Tử da đen sáng lên.

Bia đá đạo hữu phản bác: “Không đúng, kim đan vẫn chưa chết, nó chỉ lột xác thành nguyên anh như sâu tiến hóa thành bướm thôi, đâu có lý do gì kích hoạt phù văn hồi sinh chứ?”

“Lẽ nào Tống tiền bối ở trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian lại chết rồi?” Vũ Nhu Tử da đen xoa cằm đoán.

Bia đá đạo hữu chợt sững người, nó nhạy bén chú ý đến chữ “lại” trong câu nói của Vũ Nhu Tử da đen.

Lại chết rồi?

Chết là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng, tại sao phải thêm chữ “lại” vào?

Trừ khi... cái chết không còn là chuyện nghiêm trọng đối với

Tống tiểu hữu nữa.

“I i a~” Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh đang dùng tay móc trong mi tâm của Tống Thư Hàng.

Cô còn tưởng Tống Thư Hàng sẽ mọc ra con mắt thứ ba, ai ngờ mừng hụt một trận.

Phù văn chuyển sinh trên mi tâm không phải con mắt, Tạo Hóa Tiên Tử không thể móc nó ra, chỉ là cô không cam lòng, cứ bướng bỉnh dùng tay móc đi móc lại hết lần này đến lần khác.

Ngay khi cô đã móc hơn mười lần...

Phù văn chuyển sinh trên mi tâm đột nhiên biến mất.

Tạo Hóa Tiên Tử: “!!!”

Cô vội vàng cúi đầu nhìn tay mình.

Nhưng trong tay cô trống rỗng, chẳng có gì cả.

Nàng lại vội vàng nhìn vào đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Quả nhiên phù văn Long Phù Chuyển Sinh đã di chuyển vào trong đan điền của Tống Thư Hàng, hơn nữa còn tiến thẳng vào trong thân xác của kình đan bản mệnh.

Phù văn Long Phù Chuyển Sinh của Tống Thư Hàng lấy được từ thế giới hắc long, là chúc phúc do lưới rồng ban cho mỗi vị pháp sư cấp chín rời khỏi thế giới hắc long. Dù những pháp sư cấp chín này chết ở bên ngoài cũng có thể mượn phù văn Long Phù Chuyển Sinh, sống lại ở thế giới hắc long, cái giá phải trả là tu vi bị giảm.

Về phù văn Long Phù Chuyển Sinh của Tống Thư Hàng, sau mấy lần tiếp xúc với xương bất hủ, nó đã được hoàn thiện, hơn nữa còn được tiến hóa.

Bây giờ chính Tống Thư Hàng cũng không biết phù văn Long Phù Chuyển Sinh này sẽ có hiệu quả thế nào!

...

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, phù văn Long Phù Chuyển Sinh dung nhập vào kình đan.

Phù văn hồi sinh bị kích hoạt hoàn toàn.

Dưới tác dụng của phù văn Long Phù Chuyển Sinh, kình đan bắt đầu sống lại.

Nó dần đầy đặn lên, thậm chí diễn đồ tinh lộ vốn đã chuyển đến trên người nguyên anh cũng bắt đầu khôi phục, thân cá đã xẹp lại được bơm căng thành hình cầu.

Đồng thời, diễn đồ tinh lộ trên thân kình đan và diễn đồ tinh lộ trên người nguyên anh cùng cộng hưởng, đồng bộ!

“Fuck, kim đan sống lại thật à?” Bia đá đạo hữu chỉ cảm thấy mặt bia đau ê ẩm, tên nào cũng luyện đại suất bi thủ (1), vả mặt bia không chút nể nang.

“Đây có tính là máy chủ dự bị không?” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Vì bảo đảm sự an toàn của dữ liệu, ngoài máy chủ, còn phải có một máy chủ dự bị sao lưu số liệu, để khi máy chủ bị hỏng bất ngờ thì không bị mất dữ liệu?

Trong lúc mọi người nói chuyện, kình đan vừa hồi sinh lại nổi lên mặt hồ.

Nó nhảy lên trên hoa sen đen.

Nguyên anh ngồi xếp bằng thuận thế bày ra tư thế ngũ tâm hướng thiên.

Kình đan nằm trên hai tay nó, được nguyên anh giơ lên.

“Tranh tết? Em bé ôm cá?” Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Hình ảnh này cực kỳ giống tranh tết em bé ôm cá.

Sở các chủ không nhịn được mà bật cười: “May mắn.”

“Các ngươi nhìn đỉnh đầu kình đan kìa.” Bia đá đạo hữu lên tiếng.

Chỉ thấy chỗ đỉnh đầu của kình đan hiện ra một dấu ấn của phù văn Long Phù Chuyển Sinh.

Nhưng năng lượng bên trong phù văn Long Phù Chuyển Sinh đã hết sạch, chỉ còn lại một dấu ấn mờ nhạt chứng minh nó đã từng tồn tại trên thế giới này.

“Phù văn Long Phù Chuyển Sinh này còn dùng được không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Phù văn chuyển từ mi tâm của Tống tiền bối lên mi tâm của kình đan chứ không biến mất hẳn!

“Để ta xem thử.” Sở các chủ kiểm tra kình đan thật kỹ.

Một lát sau, Sở các chủ nói: “Hình như phù văn này có thể sử dụng nhiều lần nhưng... tốc độ tích lũy năng lượng của nó rất chậm. Chờ nó tích lũy đủ năng lượng lần nữa, sợ rằng phải mất tám đến mười năm.”

“Tám đến mười năm?” Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt khẳng định: “Xem ra lần sau Tống tiền bối không dùng nó được rồi.”

Với người có nhịp sống nhanh của người hiện đại như Tống tiền bối, luôn tranh thủ từng phút từng giây. Tám năm mười năm quá dài, sao Tống tiền bối chờ nổi chứ?

Nhịp sống của Tống tiền bối rất nhanh, muốn theo kịp bước chân của hắn cũng không dễ.

Loại thủ đoạn hồi sinh mất tám năm mười năm mới có thể dùng lại này nhất định sẽ bị Tống tiền bối đào thải.

Thân bia của bia đá đạo hữu lại cứng đờ.

“Tống tiền bối lại chết rồi à?”

“Tám đến mười năm, Tống tiền bối không dùng nó được rồi.”

Từng câu nói của Vũ Nhu Tử da đen cứ vang vọng trong đầu nó.

Theo như suy đoán sơ bộ, trong mười năm Tống tiểu hữu sẽ phải chết một lần?

Trước hết cứ nhớ kỹ đó...

Thân là một bia mộ, nó nhất định phải chú ý đến cái chết của Tống tiểu hữu.

Đây là sứ mệnh mà chủ nhân Bạch đen giao cho nó.

Xem ra ngoài đánh đại lão, nó còn có rất nhiều tác dụng, không phải lo sẽ thất nghiệp.

“Nhưng không ngờ phù văn Long Phù Chuyển Sinh lại dùng cho kình đan thật.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ chậm rãi xoay tròn.

Nói thật, điều này rất phản tu chân.

Nếu kim đan vỡ nát sẽ bị phán là chết, vậy một số tu sĩ có thủ đoạn hồi sinh trong chư thiên vạn giới, lúc ngũ tấn lục, thủ đoạn hồi sinh đều bị kích hoạt hết rồi còn gì?

Không thể hiểu nổi.

Vũ Nhu Tử da đen suy đoán: “Hay là ý thức của Tống tiền bối ở trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian cũng bị ảnh hưởng. Ý thức gặp nguy hiểm + kim đan vỡ nát, hai chuyện xảy ra cùng lúc dẫn đến việc phù văn Long Phù Chuyển Sinh bị kích hoạt?”

“Khả năng này rất lớn.” Sở các chủ đáp.

Sợi tóc ngố lại chui vào áo trong của A Thập Lục, dán lên bụng dưới của cô.

Hư đan trong cơ thể A Thập Lục cũng đã ngưng tụ đến cực hạn, có thể dẫn thiên kiếp xuống, tấn thăng Linh Hoàng ngũ phẩm bất cứ lúc nào.

Chú thích:

(1) Đại suất bi thủ: Đây là một môn võ thuật của Thiếu Lâm, đại khái là tụ toàn lực vào lòng bàn tay rồi phát lực.

Chương 2147: Đánh Lừa Thời Gian, Đánh Lừa Thế Giới, Đánh Lừa Bản Thân

Lúc này, trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian.

Đúng như Vũ Nhu Tử da đen suy đoán, nhóm người Tống Thư Hàng vừa trải qua một lần trắc trở.

Tống Thư Hàng, Xích Tiêu kiếm, Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, bốn người đã mất trí nhớ hoàn toàn.

Theo bản năng, bốn người tụ lại một chỗ.

Tay trái Tống Thư Hàng cầm Xích Tiêu kiếm, tay phải nắm tay Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ quấn trên người A Thập Lục.

Hình như pháp thuật nghịch chuyển thời gian sắp kết thúc.

Bốn người đều có linh cảm bọn họ sắp rời khỏi pháp thuật nghịch chuyển thời gian này nên bốn người cố giữ chặt lấy nhau, không tách ra.

Ngay lúc hiệu quả của pháp thuật sắp biến mất, đột nhiên có một bia lớn màu đen hùng xông tới.

Bia lớn cũng mất trí nhớ.

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nó cứ xông thẳng tới theo bản năng, muốn nghiền nát nhóm người Tống Thư Hàng.

“Coi chừng!” Tống Thư Hàng hét lớn, hắn lắc mình chắn trước mặt Tô Thị A Thập Lục, che chở cô.

Đồng thời tay trái cầm Xích Tiêu kiếm chém thẳng về phía bia lớn màu đen.

Thoạt nhìn bia lớn màu đen cực kỳ ngang ngược, dường như có thể trấn áp tất cả. Nhưng khi chính thức tiếp xúc... Tống Thư Hàng phát hiện tên này yếu như sên.

Lúc tay hắn cầm Xích Tiêu kiếm chém xuống, bia lớn màu đen bị cắt thành hai nửa dễ như cắt đậu hủ, không chút trở ngại!

Bia lớn màu đen bị cắt thành hai nửa, tách ra hai bên trái phải lướt qua nhóm người Tống Thư Hàng, bay về điểm cuối, lại dường như đụng trúng thứ gì đó, phát ra tiếng vang ầm ầm.

"Sao yếu quá vậy?" Tống Thư Hàng cũng sững sờ.

Nhưng một lát sau, hắn vung Xích Tiêu kiếm trong tay: "Không đúng, không phải đối phương quá yếu mà là kiếm trong tay ta khắc chế đối phương."

Trước đó sợi dài trắng tỷ tỷ có nói bây giờ bọn họ hẳn là thể ý thức, mà thanh kiếm màu đen trong tay hắn lại có lực sát thương cực lớn đối với thể ý thức!

"Đao, ta là đao." Trường kiếm trong tay nhắc nhở.

"Vâng vâng vâng, ngài là đao." Tống Thư Hàng gật đầu phụ họa.

Mặc dù hắn mất trí nhớ nhưng có một số kiến thức cơ bản vẫn tồn tại, chẳng hạn như ngôn ngữ, lại chẳng hạn như sự khác nhau giữa đao và kiếm.

Đúng là một thanh kiếm kỳ quái, rõ ràng là kiếm lại cứ nói bản thân là đao?

Rốt cuộc trước khi mất trí nhớ, thanh kiếm tiền bối này đã trải qua chuyện gì mà trong tiềm thức cứ cho rằng bản thân là một thanh đao?

Vừa nói Tống Thư Hàng vừa quen tay vỗ nhẹ lên đao.

Một pháp thuật không biết nguyên lý là gì được thi triển lên thân đao dựa theo bản năng của thân thể.

"Ái chà chà chà~ sảng khoái quá~ đây là pháp thuật gì?" Xích Tiêu kiếm thoải mái đến run thân kiếm.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp: "Không biết, ta chỉ thi triển theo bản năng thôi."

"Thêm phát nữa đi, cảm giác này giống như có người bôi dầu bảo dưỡng đao lên toàn thân ta, lại dùng đá mài đao cao cấp nhất để mài ấy." Xích Tiêu kiếm kêu lên.

Tống Thư Hàng: "..."

"Cẩn thận, coi chừng sóng xung kích!" Đúng lúc này Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng cảnh báo của sợi dài trắng tỷ tỷ.

Trên thân bia lớn màu đen bị cắt thành hai nửa ở sau lưng lóe lên ánh chớp tia lửa.

Ầm~~

Bia lớn màu đen nổ tung.

Trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian, nhóm người Tống Thư Hàng không có chỗ nào để trốn.

Trên người Tống Thư Hàng bỗng hiện lên một loạt pháp thuật hộ thể, hắn kéo thiếu nữ nhỏ nhắn vào trong ngực, phối hợp với sợi dài trắng tỷ tỷ cùng bảo vệ cô.

Cùng lúc đó, cuối cùng pháp thuật nghịch chuyển thời gian cũng đến điểm cuối.

Ngay lúc này, thế giới dừng lại.

Vụ nổ sau lưng, sóng xung kích hủy diệt do vụ nổ sinh ra, động tác Tống Thư Hàng che chở thiếu nữ nhỏ nhắn, bạch long trước mắt, Xích Tiêu kiếm trong tay, tất cả đều dừng lại.

Ý thức của bọn họ vẫn còn, còn có thể suy nghĩ nhưng thân thể không cử động được.

Tiếp theo...

“Cái chết” kéo đến.

“Chết” là một bước của pháp thuật nghịch chuyển thời gian, là bước đánh lừa thế giới.

Trong khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng, Xích Tiêu kiếm, Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ đều rơi vào trạng thái chết.

“Không sai, là mùi vị của cái chết.” Tống Thư Hàng thầm xác định.

Mùi vị quen thuộc, hắn tuyệt đối không nhận sai... Cho dù không có trí nhớ nhưng mùi vị này đã khắc sâu vào xương, vào linh hồn hắn, tuyệt đối không quên được.

Thế là bọn họ duy trì trạng thái chết, bị đưa ra khỏi pháp thuật nghịch chuyển thời gian.

Cùng lúc đó... thân thể của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ở hiện thế đối ứng với ý thức cũng tiến vào trạng thái chết.

Muốn đánh lừa thời gian, đánh lừa thế giới, nhất định phải đánh lừa bản thân trước.

Trạng thái chết này chỉ duy trì trong một khoảnh khắc, thậm chí ngay cả Sở các chủ và bia đá cũng không phát hiện ra.

Nhưng Long Phù Chuyển Sinh lại bắt được khoảnh khắc thân thể Tống Thư Hàng chết đi, sau đó bị kích hoạt.

...

Nhóm người Tống Thư Hàng duy trì trạng thái chết cùng với hiệu ứng dừng thời gian, rời khỏi pháp thuật nghịch chuyển thời gian.

Bốn người và hai nửa bia lớn màu đen xuất hiện trong một sa mạc vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cũng không biết qua bao lâu.

Trạng thái chết được giải trừ...

Tiếp đó hiệu ứng dừng thời gian cũng được giải trừ...

Ầm~~

Bia lớn màu đen bị cắt thành hai nửa nổ tung.

Nhưng lúc này nó cách nhóm người Tống Thư Hàng khá xa, dù nổ tan xương nát thịt cũng không làm gì được bốn người Tống Thư Hàng.

“Đây là đâu?” Tô Thị A Thập Lục bò dậy, quay đầu nhìn xung quanh.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Rất quen thuộc nhưng không nhớ nổi là nơi nào.”

“Chúng ta xuất hiện ở đây là vì có sứ mệnh gì đó ư?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

Bạch long tỷ tỷ dịu dàng nói: “Trong trạng thái mất trí nhớ thế này, dù có sứ mệnh cũng chẳng làm được gì.”

“Người kéo chúng ta vào pháp thuật đó là ai?” Tống Thư Hàng hỏi: “Có lẽ hắn đã sắp xếp sẵn, sẽ nói cho chúng ta biết tiếp theo nên làm gì?”

Leng keng~ leng keng~

Trong lúc mọi người nói chuyện bỗng có tiếng chuông êm tai vang lên, từ đằng xa có một con bạch mã chậm rãi tiến đến.

Cả người Tống Thư Hàng đột nhiên run lên.

Tô Thị A Thập Lục đang nắm tay hắn nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Không biết, lúc nghe tiếng chuông này, ta có cảm giác có một thứ gì đó rất kinh khủng sắp đến. Chắc chắn trước khi mất trí nhớ, ta từng bị thứ kinh khủng đó hành hạ.” Tống Thư Hàng đáp.

“Đừng sợ, lần này có bọn ta ở bên cạnh.” Tô Thị A Thập Lục nhón chân lên, vỗ nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng.

Bạch mã từ từ đến gần, đi đến bên cạnh nhóm người Tống Thư Hàng.

“Ơ? Chỉ có ngựa? Không có người?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói.

Cứ có cảm giác đáng lẽ bên cạnh con bạch mã này phải có một người mới đúng?

Bạch mã liếc nhìn Tống Thư Hàng sau đó lại cúi đầu, đi đến chỗ bia lớn màu đen nổ tung.

Tiếp đó nó dùng chân trước bên trái giẫm lên hài cốt của bia lớn màu đen, một chuỗi tin tức hiện ra trên bia lớn màu đen bị đọc lấy.

Động tác này rất thành thạo, cứ như bia lớn màu đen là sản phẩm do nó thiết kế chế tạo ra vậy!

“Thần thánh phương nào?” Tống Thư Hàng cầm Xích Tiêu kiếm trong tay, đề cao cảnh giác.

Bạch mã đọc thông tin xong, mỉm cười giống như người.

Chỉ thấy nó đứng bằng hai chân, bày ra tư thế bạch hạc giương cánh + kim kê độc lập: “Hí~”

Chương 2148: Ta Có Thể Lấy Thân Bồi Thường

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn vẫn đề cao cảnh giác, tay cầm chặt Xích Tiêu kiếm, sau đó lui về sau từng bước một.

Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ cũng một lui về sau từng chút theo hắn.

“Con ngựa này có vấn đề gì à?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời: “Có vấn đề rất lớn, mặc dù mất trí nhớ nhưng khi nhìn thấy cái móng đó thì ta lại thấy đau não.”

Nếu móng ngựa đang bày tư thế bạch hạc giương cánh kia gõ xuống, sẽ chết người đấy. Hắn cứ có cảm giác bản thân từng bị móng ngựa này đánh lén vào lúc nào đó, ở nơi nào đó. Vậy nên khi nhìn thấy cái móng này, hắn sẽ có phản ứng theo bản năng.

Bạch mã bày thế xong, thấy Tống Thư Hàng lui về phía sau, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường rất sinh động. Trên mặt một con ngựa lại có thể làm ra vẻ khinh thường rất sống động, đúng là làm khó bắp thịt thần kinh trên mặt nó.

Bạch mã đặt bốn chân chạm đất, xoay người bắt đầu trở lại chỗ hài cốt của bia lớn màu đen.

Sau khi bị đọc thông tin xong, hài cốt của bia lớn màu đen bắt đầu phai màu, từ bia lớn màu đen biến thành bộ dạng bia đá bình thường.

“Mã tiền bối, có thể hỏi một vấn đề không? Bia lớn màu đen này là bảo vật của ngài ư?” Tống Thư Hàng dè dặt hỏi.

Chính hắn đã cắt bia lớn màu đen này như cắt đậu hủ, nếu nó là bảo vật của bạch mã tiền bối, vậy hắn đã gây họa rồi còn gì?

Bạch mã quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng cười đầy thâm ý.

“Nếu là bảo vật của ta, ngươi định bồi thường tiền cho ta à?” Một giọng nói hư ảo truyền ra từ trên thân bạch mã.

Không phát ra từ trong miệng mà là từ trên lưng bạch mã.

Giọng nói này cực kỳ êm tai, hơn nữa còn tự mang hiệu ứng “điểm thiện cảm +99”.

Tống Thư Hàng bất giác sờ túi. Mặc dù khái niệm về tiền trong đầu hắn hơi mơ hồ nhưng có một chuyện hắn lại nhớ rõ, hắn không có tiền.

“Tiền bối, nếu không có tiền... có thể lấy thân bồi thường được không?” Tống Thư Hàng thận trọng nói: “Ta có thể làm công trả nợ, khắp người ta có chút sức, có thể làm một số công việc tay chân.”

Tô Thị A Thập Lục ở sau lưng vội kéo Tống Thư Hàng: “Không phải lấy thân bồi thường, dùng sai từ rồi.”

“Vậy nên dùng từ gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Tô Thị A Thập Lục nhíu mày nhưng bây giờ cô cũng không nghĩ ra được từ để thay thế, trí nhớ mơ hồ hóa rất nghiêm trọng, càng muốn nhớ lại thứ gì thì lại càng không nhớ nổi.

Trạng thái này khiến cô cực kỳ không thích ứng.

“Được thôi.” Lúc này, giọng nói trên lưng ngựa đột nhiên nói: “Vậy thì lấy thân bồi thường đi, đi theo ta. Đúng lúc ta có một thí nghiệm cần ngươi phối hợp, Bá Tống tiên sinh.”

“Bá Tống? Là đang gọi ta sao?” Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình.

“Đúng vậy... Bá Tống chính là tên của ngươi.” Bạch mã thuận miệng trả lời. Nó xoay người đi về phía trước, đồng thời chân sau bên phải giẫm lên hài cốt của bia lớn màu đen.

Chân ngựa vừa đạp lên, đống hài cốt lập tức biến mất hẳn, cứ như bị xóa bỏ khỏi thế giới.

“Sao ta cứ có cảm giác tấm bia lớn này nhìn cũng rất quen mắt.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Hắn đoán chắc bản thân có một người bạn có khuôn mặt giống bia lớn.

“Chúng ta có nên đi theo nó không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi nhỏ.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Bây giờ chúng ta mất trí nhớ tập thể, nếu muốn tìm manh mối chỉ có thể đi theo nó. Mà phải công nhận con bạch mã này quá ngầu. Nếu có được một tọa kỵ bạch mã như vậy chắc chắn sẽ rất oai phong.”

Eo đeo trường kiếm, áo xanh tuấn mã, nghĩ thôi đã thấy rất phong độ rồi.

“Những lời này của ngươi sẽ bị bạch mã ở phía trước nghe được.” Lúc này bạch long tỷ tỷ nhắc nhở.

Họa là từ miệng mà ra.

Có mấy lời trước khi nói ra khỏi miệng, tốt nhất nên để não xử lý một lần sẽ tốt hơn.

Bạch mã đi trước xoay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt khinh miệt.

Tống Thư Hàng: “...”

Cứ thế.

Một ngựa, một rồng, một kiếm, hai người bắt đầu bước đi trong sa mạc mênh mông.

Cũng không biết đi bao lâu, bạch mã ở phía trước dừng lại.

Tống Thư Hàng hỏi: “Đến chưa?”

“Đến rồi, lát nữa nghe khẩu lệnh của ta, ta đếm đến ba, các ngươi nhắm mắt lại.” Giọng nói trên thân bạch mã đáp.

Xích Tiêu kiếm tâm ma không nhịn được nói móc một câu: “Ta không có mắt.”

“Vậy lát nữa ngươi ở lại bên ngoài với ta.” Bạch mã nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “???”

Khoan đã, muốn bắt nó ở lại một mình?

Ở thế giới xa lạ này cũng chỉ có sợi dài trắng nữ sĩ, cô nương nhỏ nhắn và thiếu niên có khuôn mặt người tốt có thể mang đến cảm giác quen thuộc cho no, nó không muốn tách khỏi ba người này.

“Không được, bốn người bọn ta đi chung với nhau. Sống cùng nhau, chết cũng phải cùng nhau, tuyệt không tách ra.” Xích Tiêu kiếm tâm ma vội nói.

“Đừng làm rộn, nếu đi tiếp, đối với ngươi chính là địa ngục. Bá Tống, để thanh kiếm này lại, tạm thời để ta giữ giúp ngươi.”

Bạch mã lên tiếng.

Tống Thư Hàng do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đưa Xích Tiêu kiếm tâm ma cho bạch mã.

Mặc dù mất trí nhớ nhưng trực giác nói cho hắn biết làm như vậy là lựa chọn chính xác nhất.

Lúc đưa Xích Tiêu kiếm, Tống Thư Hàng tiện thể hỏi: “Tiền bối, phải treo kiếm lên người... ặc.”

Hắn còn chưa nói xong đã thấy bạch mã há miệng cắn chặt Xích Tiêu kiếm tâm ma, đầu ngước lên, Xích Tiêu kiếm bị nó nuốt vào trong bụng.

Tống Thư Hàng: “...”

Cảnh tượng này có déjà vu (1) cực mạnh, làm người ta cảm thấy quen thuộc vô cùng.

“Yên tâm đi, đây gọi là biểu diễn nuốt kiếm chứ không phải ăn nó đâu. Chờ ngươi đi ra, ta sẽ trả nó lại cho ngươi.” Giọng nói trên thân bạch mã giải thích.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

“Được rồi, hãy nghe khẩu lệnh của ta. Ba, hai, một, nhắm mắt, trong lòng đếm đến mười rồi mở mắt ra.” Bạch mã nói.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ phối hợp nhắm mắt lại, sau đó trong lòng im lặng đếm.

Sau khi đếm đến mười, Tống Thư Hàng mở mắt ra đầu tiên.

Tiếp đó hắn phát hiện trước mắt mình xuất hiện một đám cục tròn màu trắng.

Vô số cục tròn có lớn có nhỏ trôi lơ lửng trong hư không, cảnh tượng cực kỳ đồ sồ.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Tô Thị A Thập Lục không khỏi sờ bụng, thấy đống cục tròn nhỏ này, cô cảm giác bụng hơi căng.

“Đây là không gian thí nghiệm của ta, là một thí nghiệm thú vị về đại đạo thời gian. Nếu ngươi muốn lấy thân bồi thường, vừa lúc có thể phối hợp với ta hoàn thành thí nghiệm này.” Giọng nói trên thân bạch mã cười đáp.

“Có nguy hiểm đến tính mạng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có nhưng mối nguy hiểm đến tính mạng đó là do bản thân ngươi có sẵn. Ngược lại thí nghiệm của ta còn có thể hạ thấp hệ số nguy hiểm đến tính mạng của ngươi.” Giọng nói trên thân bạch mã trả lời.

“Vậy hãy để cô ấy và sợi dài trắng tỷ tỷ rời đi trước.” Tống Thư Hàng đẩy nhẹ Tô Thị A Thập Lục: “Người muốn lấy thân bồi thường chỉ có một mình ta, đừng kéo cô ấy vào.”

“Ngươi sai rồi, không phải ta muốn kéo cô ấy vào mà là ở tương lai, ngươi và cô ấy đã bị kéo vào cùng nhau.” Giọng nói trên thân bạch mã nói.

Tống Thư Hàng: “Người nói vậy là có ý gì?”

“Đừng sợ, ngoài ra... ta nghĩ kỹ rồi, lúc nãy có thể ta đã nhìn lầm. Bia lớn màu đen kia không phải đồ của ta mà là hàng nhái, có người lén dùng thiết kế mô phỏng ra.” Bạch mã lại bổ sung.

Chú thích:

(1) Déjà vu (từ tiếng Pháp có nghĩa là “đã nhìn thấy”) là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào.

Chương 2149: Bởi Vì Ta Quá Giỏi Chứ Sao!

Nhìn lầm rồi?

Bia lớn màu đen không phải đồ của bạch mã tiền bối?

Cũng có nghĩa là về mặt lý thuyết ta không cần lấy thân bồi thường?

Vậy ta chịu thiệt rồi còn gì?

“Bạch mã tiền bối, ngài lừa ta!” Tống Thư Hàng hét to.

“Không lừa không lừa... nói cho ngươi biết người khác xin làm vật thí nghiệm cho thí nghiệm của ta, ta còn không muốn kìa.” Giọng nói trên thân bạch mã cười đáp.

“Trả ‘lấy thân bồi thường’ lại cho ta.” Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân chịu thiệt thòi quá lớn.

Bạch mã nghiêng đầu, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lát sau, nó nghiêm túc gật đầu: “Được, vậy ta thiếu ngươi một lần lấy thân bồi thường. Chờ ngươi còn sống đi ra, ta cũng lấy thân bồi thường cho ngươi một lần.”

Tống Thư Hàng: “...”

Câu này nghe cứ có cảm giác là lạ chỗ nào ấy.

Ngay sau đó trước mắt hắn và Tô Thị A Thập Lục trở nên mơ hồ giống như rơi vào sương mù dày đặc, không thấy được bóng dáng của bạch mã.

Là đám cục tròn màu trắng kia, chúng tản ra, hóa thành sương trắng bao phủ khắp không gian.

...

Bạch mã đứng im cạnh vùng sương mù, nhìn chăm chú về phía trước.

Xích Tiêu kiếm tâm ma không nhịn được hỏi: “Ngươi muốn làm thí nghiệm gì? Ta cảnh cáo ngươi nếu ngươi muốn hại thiếu niên có khuôn mặt người tốt thì đừng trách ta không khách khí.”

Có tin ta đâm thủng dạ dày của ngươi không hả?

Không phải ai cũng biểu diễn nuốt kiếm được đâu nhé!

“Ngươi làm mất mặt tâm ma quá đấy, ta chưa từng thấy tâm ma nào chính trực như ngươi.” Bạch mã bật cười.

Xích Tiêu kiếm tâm ma buộc miệng nói: “Không sợ, còn có một con tâm ma làm bia đỡ cho ta. Ơ? Còn có một tâm ma là ai ?”

Đôi khi mất trí nhớ là chuyện cực kỳ đau đầu.

“Yên tâm đi, ta đang giúp hắn.” Giọng nói trên thân bạch mã đáp.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “???”

“Vốn dĩ thí nghiệm này là ta chuẩn bị cho Bạch thỏ với mục đích là giúp hắn thoát khỏi thế giới Cửu U, lấy được sự tự do chân chính. Nhưng lần đó lúc mắt ta nhìn đến tương lai, thấy Bạch thỏ vẫn là chúa tể Cửu U, ta biết mọi sắp xếp và thí nghiệm do ta bày ra nhất định sẽ chấm dứt bằng sự thất bại.” Bạch mã giải thích.

Xích Tiêu kiếm tâm ma im lặng hồi lâu sau đó nói: “Có thể nói đơn giản một chút được không? Bây giờ ta đang mất trí nhớ, nói quá chuyên nghiệp ta không hiểu được, tốt nhất là nói đơn giản dễ hiểu thôi.”

“Chuyện liên quan đến ‘thời gian’ vốn rất loạn, không dễ giải thích. Nếu ngươi không hiểu, vậy thì chỉ cần biết ta đang tiến hành một thí nghiệm nhất định sẽ thất bại, mà trùng hợp là thí nghiệm này lại có thể giúp Bá Tống.” Bạch mã tóm gọn lại.

“Ngươi có thể giúp hắn cái gì?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Giọng nói trên thân bạch mã vang lên: “Giúp hắn dời thiên kiếp từ tương lai đến quá khứ.”

Ở tương lai, số Bá Tống vẫn đang trong trạng thái “độ thiên kiếp cửu phẩm”.

Nếu hắn lại tiến vào trạng thái độ kiếp lục tấn thất, thiên kiếp hai hợp một, bản thể sẽ dung nhập vào trong thiên kiếp cửu phẩm, đồng thời thiên kiếp cửu phẩm đang độ cũng tăng lên đến một cấp bậc kinh khủng.

Mà thí nghiệm của nó lại có thể kéo thiên kiếp lục tấn thất của Bá Tống đến quá khứ, để Bá Tống độ thiên kiếp lục tấn thất của hắn ở thời đại này.

“Chuyện như vậy cũng làm được? Ngươi có lai lịch gì?” Xích Tiêu kiếm tâm ma trầm giọng hỏi.

“Những người khác không làm được, thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng không làm được. Đại đạo thời gian cũng chỉ có thể nhìn trộm quá khứ lại không thể thay đổi quá khứ nhưng ta có thể.” Bạch mã nhìn sương mù dày đặc, giọng nói trở nên mờ ảo như phát ra từ bốn phương tám hướng.

“Tại sao?” Xích Tiêu kiếm tâm ma thắc mắc.

“Bởi vì ta quá giỏi chứ sao!” Bạch mã cười to đáp.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

Muốn đâm thủng dạ dày, thủng tim tên này quá!

Nhưng... đại đạo thời gian không thể thay đổi quá khứ, chỉ có thể nhìn trộm quá khứ. Vậy nên lúc ở trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian, bọn họ mới bị xóa mất toàn bộ trí nhớ để tránh gây ảnh hưởng đến quá khứ?

“Tiếc thật, ta chuẩn bị lâu như vậy vốn dĩ đều là vì Bạch thỏ.” Bạch mã lại than thở đầy tiếc nuối.

****

Hiện thế.

Bí địa thí luyện thánh sơn Gars, thú giới.

“Mở mắt! Nguyên anh của Tống tiền bối mở mắt!” Vũ Nhu Tử da đen kêu lên.

Bản mệnh nguyên anh của Tống Thư Hàng ôm cá voi mập từ từ mở mắt ra.

Điều này đồng nghĩa với việc thiên kiếp thất phẩm sắp giáng xuống.

“Bia đá đạo hữu!” Sở các chủ kêu lên, sợi tóc ngố của cô giống như chân dài, leo xuống khỏi đỉnh đầu Tống Thư Hàng, di chuyển đến đỉnh đầu của Vũ Nhu Tử da đen.

“Không thành vấn đề, ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.” Bia đá trả lời.

Ngay sau đó chỉ thấy cát trong mộ huyệt không ngừng di động, thân xác của Tống Thư Hàng bị cát bao bọc, bắn ra như đạn đại bác.

Mỹ nhân rắn công đức bảo vệ kỹ thân xác của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử thì chui vào chỗ sâu trong thân thể Tống Thư Hàng.

Khi độ kiếp sắp bắt đầu, trong phạm vi độ kiếp không thể có những tu sĩ khác quấy nhiễu.

Cũng chỉ có mỹ nhân rắn công đức có thể giúp Tống Thư Hàng một tay.

Tạo Hóa Tiên Tử chính là một phương án bảo đảm.

Cô không thể ra tay, trừ khi Tống Thư Hàng đến thời khắc sống còn, cô mới ra tay làm trì hoãn thời gian độ thiên kiếp.

Lúc này Sở các chủ lại thông báo: “Tô Thị A Thập Lục ở bên này cũng sắp độ kiếp.”

“Cứ để ta lo.” Bia đá đạo hữu lại la to.

Ngay sau đó Tô Thị A Thập Lục cũng bắn ra như đạn đại bác nhưng bắn ngược hướng với Tống Thư Hàng.

Thế này thì không gian độ kiếp của hai người sẽ không bị chồng lên nhau, có một vùng giảm chấn.

“Vũ Nhu Tử tiên tử cứ ở yên trong hố, cô là tâm ma, gặp phải thiên kiếp không chết cũng tàn phế. Ta đi hộ pháp cho Tống tiểu hữu và tiểu cô nương Tô thị.” Bia đá nói thêm.

Có nó ở đây, Tống tiểu hữu và tiểu cô nương Tô thị tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Chờ thiên kiếp giáng xuống, nếu công đức tiên tử không thể bảo vệ Tống Thư Hàng, nó sẽ ra tay đánh tan thiên kiếp!

Bên tiểu cô nương Tô thị cũng giống như vậy.

****

Ở một nơi khác.

Trong thế giới sa mạc sau khi nghịch chuyển thời gian.

Ý thức của Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn không trung.

Sương mù dày đặc do đám cục tròn màu trắng kia biến thành bao quanh thể ý thức của hắn.

Thể ý thức bắt đầu ngưng tụ, bắt đầu hóa thành thực thể.

Đám cục tròn màu trắng kia có sức mạnh thời gian, chúng giống như đường hầm thông quá khứ tương lai.

Dưới sự ảnh hưởng của cục tròn màu trắng, ý thức của Tống Thư Hàng ở quá khứ lại kết nối với thân xác của Tống Thư Hàng ở tương lai.

Trạng thái của Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cũng tương tự.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn thân thể mình.

“Ơ? Sao thân thể ta lại trở nên trong suốt thế này?” Hắn thắc mắc.

“Thân như lưu ly, sao ngươi làm được hay vậy?” Bạch long tỷ tỷ hiếu kỳ hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, hắn lại nhìn bụng mình: “Trong bụng ta có tám đứa bé. Ta... mang thai ư? Ta cảm thấy chúng nó sắp ra rồi, phải sinh mổ à?”

Chẳng biết tại sao khi đối mặt với chuyện có lẽ bản thân đang mang thai, Tống Thư Hàng lại có vẻ cực kỳ bình tình.

“Chúng không phải trẻ con mà là nguyên anh.” Bạch long tỷ tỷ chỉ ra sai lầm của Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh xấu hổ che mắt.

Ầm~~

Trên bầu trời xuất hiện kiếp vân.

Là thiên kiếp lục tấn thất.

Trước mắt vẫn bình thường, không phải loại biến dị.

Chương 2150: Thiên Kiếp Yếu Ớt, Bất Lực, Ngây Thơ

Lúc này thiên kiếp còn rất ngây thơ đơn giản, lúc giáng xuống sẽ thực hiện một quy trình cố định.

Đầu tiên là kiếp vân thông báo.

Đây là muốn nói cho người độ kiếp biết thiên kiếp sắp đến rồi, mau mau chuẩn bị sẵn sàng. Trước kia thời gian kiếp vân chuẩn bị rất dài để người độ kiếp có đủ thời gian chạy đến địa điểm độ kiếp đã chuẩn bị từ trước. Bước này tương đương với việc "thông báo miệng".

Tiếp theo là đợt lôi kiếp thứ nhất mang tính cảnh báo.

Lôi kiếp mang tính cảnh báo cực kỳ tiêu chuẩn, uy lực không lớn, trên cơ bản sẽ không gây tổn thương quá lớn đối với người độ kiếp. Đây là muốn nói cho người độ kiếp biết thiên kiếp đã chính thức bắt đầu. Bước này tương đương với "nổ súng lên trời cảnh báo".

Bây giờ thứ bổ xuống người Tống Thư Hàng chính là loại lôi kiếp mang tính cảnh báo này.

Ầm~~

Một cột lôi kiếp có uy lực tầm lục phẩm bổ về phía thân thể Tống Thư Hàng.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ phải đối phó với cột lôi kiếp này thế nào thì đột nhiên trên người hắn tỏa ra ánh sáng công đức nồng đậm.

Ánh sáng công đức ngưng tụ thành hình dáng một mỹ nhân rắn, nhưng do bị hạn chế bởi yếu tố hoàn cảnh nên thân thể cô rất mơ hồ, hơi thô ráp. Thỉnh thoảng thân thể cô còn xuất hiện hiện tượng "bị lag", giống như file phim bị lỗi, lúc mở ra xem thì xuất hiện hiện tượng màn hình bị nhiễu vậy.

Sau khi hiện thân, vị mỹ nhân rắn công đức này đã dùng tay không bắt lấy cột lôi kiếp mang tính cảnh báo kia.

Lôi kiếp ngây thơ bị tóm gọn.

“Pặc pặc pặc~” Lôi kiếp không ngừng giãy giụa, vặn vẹo như một con rắn lớn.

Nhưng dù nó giãy giụa kiểu gì cũng không thể thoát khỏi hai tay của mỹ nhân rắn công đức.

Đồng thời có một con cá voi mập công đức hiện ra sau lưng mỹ nhân rắn công đức.

Cá voi mập há miệng, mỹ nhân rắn công đức lập tức nhét cột lôi kiếp hiền lành này vào trong miệng nó.

“Sao con cá voi đần này lại nuốt đồ lung tung như vậy... Ơ, không đúng.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trí nhớ thiếu hụt, hỗn loạn, về một số chi tiết, nghĩ đến não lại đau.

Cứ thế lôi kiếp mang tính cảnh báo bị phong ấn trong bụng của cá voi mập công đức. Lôi điện nổ ở trong bụng cá voi mập công đức nhưng lại không thể đột phá.

“Tự dưng ta cảm thấy thiên kiếp hơi đáng thương.” Tống Thư Hàng gãi đầu nói.

Thiếu nữ nhỏ nhắn ở bên cạnh gật đầu phụ họa, cô cũng thấy vậy.

“Đừng khinh suất, đây chỉ là lôi kiếp mang tính cảnh báo thôi nên uy lực khá nhỏ. Theo như ấn tượng của ta, thiên kiếp phía sau sẽ có uy lực rất mạnh, khác biệt hoàn toàn với lôi kiếp mang tính cảnh báo, ngươi đừng xem thường thiên kiếp.” Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở.

“Đã biết, ta tuyệt đối sẽ không xem thường.” Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu đáp.

Khi nghe thấy hai chữ thiên kiếp, trong lòng hắn bỗng dâng lên vô vàn cảm xúc phức tạp khó tả.

Đau gan, thân thiết, thống khổ, ngon miệng...

Rất phức tạp.

Tống Thư Hàng cũng không biết rốt cuộc trước khi mất trí nhớ, bản thân đã đối xử với thiên kiếp như thế nào.

Nhưng cảm xúc phức tạp cũng chứng minh một chuyện...

Trước khi mất trí nhớ, hắn cực kỳ coi trọng thiên kiếp.

Vậy nên khi đối mặt với đại lão thiên kiếp, hắn phải tập trung cao độ.

Kiếp vân trên đỉnh đầu càng ngày càng lớn.

Sức mạnh ngũ hành ngưng tụ trong kiếp vân.

“A a a a a!!!” Tống Thư Hàng nắm hai tay thành quyền, bắp thịt toàn thân nổi lên cuồn cuộn.

“Ngươi làm gì vậy?” Thiếu nữ nhỏ nhắn nghi hoặc hỏi.

“Ta đang phát công nhưng vấn đề là ta quên công này phát thế nào rồi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Nhìn trời.”

Thiếu nữ nhỏ nhắn: “...”

“Nhưng trực giác nói cho ta biết lúc này dựa vào ý chí có thể dẫn ra sức mạnh trong cơ thể ta. A a a a!” Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, trong miệng lại phát ra tiếng hét kỳ lạ.

Không ngờ lại thành công thật!

Dựa vào ý niệm mãnh liệt, sức mạnh trong cơ thể hắn bị dẫn ra, bắt đầu vận chuyển.

Đầu tiên trên người hắn được phủ thêm một tầng màu đen như màu kim cương đen, vốn là thân lưu ly, bây giờ lại hóa thành màu kim cương đen, lại có rất nhiều nho văn Nho gia như ẩn như hiện trên người hắn.

Ngay sau đó có 123 thánh viên mặc nho phục ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn, trên cổ mỗi thánh viên còn quấn một khăn quàng cổ hình rồng.

Sau khi đám thánh viên hiện thân, đại thánh viên giơ tay phải của nó lên.

122 tiểu thánh viên nhanh chóng xếp hàng. Trong quá trình xếp, các tiểu thánh viên giơ hai tay sang ngang, giữ khoảng cách đều nhau giữa mỗi thánh viên.

Chỉ trong chớp mắt, một chữ điện “奠” (1) cực lớn thành hình trên không trung.

Đại thánh viên đứng ở đỉnh chữ đại “大” trong chữ “điện”, vị trí này tượng trung cho địa vị thủ lĩnh thánh viên vững chắc của nó!

Tống Thư Hàng: "…"

Tô Thị A Thập Lục: "…"

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Gió nổi lên.

Nho phục trên người các thánh viên tung bay theo gió, khăn quàng chân long trên cổ chúng thò đầu ra bày sẵn tư thế, để đầu rồng và sừng rồng tạo thành giá đỡ.

Đây là trận hình mới mà thánh viên và chân long đã bàn trước.

Hình tam giác, hình tròn, hình vuông, hình ngũ giác bình thường không còn thỏa mãn được cách ra sân của các thánh viên nữa, chúng nó đang theo đuổi cái mới, theo đuổi sự đột phá.

Cách ra sân với trận hình chữ "điện" này chắc chắn là một sự sáng tạo, một sự đột phá táo bạo, một thế giới mới về trận hình… bởi vì còn rất nhiều chữ hán, thậm chí là chữ viết khác để các thánh viên lựa chọn.

Có "trận hình chữ viết" này rồi, đại thánh viên không cần sầu về việc thay đổi trận hình cho lần ra sân sau nữa.

Bên ngoài màn sương mù dày đặc.

Bạch mã cười "rớt móng", tiếng cười của giọng nói truyền ra từ trên thân nó rất êm tai.

Lúc nghe thấy tiếng cười êm tai này, Xích Tiêu kiếm tâm ma cảm thấy bản thân yêu mất rồi.

"Tâm trạng tốt hơn rất nhiều." Giọng nói trên thân bạch mã nói.

Hôm nay tâm trạng của nó vốn khá tồi tệ.

Bởi vì tính thời gian, sắp đến lúc nó phải rời đi rồi.

"Ta có thể giúp được gì cho ngươi không?" Xích Tiêu kiếm tâm ma dùng giọng nói đáng yêu hỏi nghiêm túc.

"Chỉ cần ngươi đừng nghĩ đến chuyện đâm thủng dạ dày của ta nữa là đủ rồi." Giọng nói trên thân bạch mã cười đáp.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: "…"

"Phần sau của thiên kiếp không làm khó được Bá Tống song… tiểu tiên tử ở bên cạnh cũng sắp bắt đầu độ kiếp rồi." Bạch mã cười nói.

Bên trong sương mù dày đặc.

Tô Thị A Thập Lục nhìn thánh viên xếp trận hình chữ điện trên không trung, nhìn chân long trên cổ chúng, sau đó cô quay đầu nhìn bạch long tỷ tỷ quấn trên người mình.

Là một loài!

Sợi dài trắng tỷ tỷ và thứ trên cổ thánh viên là cùng một loài, ngoại trừ màu sắc, về hình dáng trên cơ bản giống nhau như đúc.

A Thập Lục chớp mắt nhìn bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ nhìn lại cô.

Tô Thị A Thập Lục dùng tay muốn nâng bạch long tỷ tỷ lên... nhưng có thể là do sức không đủ, nâng không nổi.

Một lát sau.

“Được rồi, chỉ một lần thôi đấy.” Bạch long tỷ tỷ thở dài, nói với giọng điệu cưng chiều.

Sau đó thân hình của cô bắt đầu thu nhỏ lại, trong nháy mắt đã thu nhỏ bằng một chiếc khăn quàng cổ.

Tô Thị A Thập Lục học theo dáng vẻ của thánh viên trên không trung, quấn bạch long tỷ tỷ trên cổ.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh thấy vậy hâm mộ không thôi.

“Sợi dài trắng tỷ tỷ, hay là tỷ biến dài ra một chút, một nửa quấn trên cổ tiểu tiên tử, một nửa quấn trên cổ ta được không?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Cút!” Bạch long tỷ tỷ tức giận mắng.

Xem cô là cái gì chứ?

Chú thích:

(1) Điện (奠): Cúng, tế.

Chương 2151: Ngay cả lòng tự tin cũng bị đả kích

Dường như trong tiếng quát khẽ của bạch long tỷ tỷ có sức mạnh “ngôn xuất pháp tùy”.

Cô vừa quát “lăn”, Tống Thư Hàng bèn lăn luôn.

Đã thế lại còn lăn siêu nhanh.

Lăn lông lốc ra xa.

Trên bầu trời, đạo thiên kiếp lục tấn thất chính thức đầu tiên bắt đầu giáng xuống, không còn là công kích kiểu cảnh cáo nữa, vừa ra tay đã ném ngay một phát Ngũ Hành kiếp tiêu chuẩn lục phẩm đỉnh phong.

Lực lượng ngũ hành bao phủ một nửa bầu trời, hỏa diễm và lôi điện đua nhau gầm thét, mưa đá lẫn bão cát hoành hành ngang dọc, cảnh tượng chẳng khác nào tận thế…

Tống Thư Hàng biết thiên kiếp này đánh về phía mình, để tránh tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn bên cạnh bị cuốn vào nên hắn đã chủ động chạy ra xa, gom hết sát thương của Ngũ Hành kiếp.

Sau khi chạy đi, Tống Thư Hàng đứng vững lại, nghênh đón Ngũ Hành kiếp.

Đòn công của thiên kiếp xuất hiện cả trên trời lẫn dưới đất.

Lần này mỹ nhân rắn công đức trên không trung không ra tay bắt giữ thiên kiếp, vì cô chỉ có hứng thú với lôi kiếp mà thôi.

Cô tản ra, hóa thành ánh sáng công đức, hòa mình vào thân thể Tống Thư Hàng để cường hóa lực phòng ngự của hắn.

Ngũ Hành kiếp chính là viên đá mài dao tuyệt hảo đối với tu sĩ tu luyện công pháp luyện thể.

Nếu lòng tự tin đủ cao đến mức chỉ dùng nhục thể để đối kháng với Ngũ Hành kiếp mà không cần bất cứ pháp khí phòng ngự hay trận pháp phụ trợ nào, thì sẽ có lợi ích vô cùng lớn đối với công pháp luyện thể. Nếu may mắn thì còn có thể nâng cao công pháp luyện thể lên một bậc.

Nhưng Tống Thư Hàng đang mất trí nhớ không biết chuyện ấy. Dù hắn có còn trí nhớ thì cũng không biết chuyện ấy.

“Tới đi!” Tống Thư Hàng hét lớn một tiếng với Ngũ Hành kiếp.

Sau đó hắn ôm đầu ngồi thụp xuống, tạo thành tư thế phòng ngự không góc chết.

Mất trí nhớ, quên sạch cả công pháp, chẳng còn ấn tượng gì với thuật pháp công kích, lúc này hắn chỉ biết ôm đầu chịu trận để xem mình có kĩ năng phòng ngự phản công hay không thôi.

Ngũ Hành kiếp hung hãn nhào tới, bao phủ từ đầu tới chân Tống Thư Hàng.

“Á á á á!” Tống Thư Hàng cắn chặt răng, căng cứng cơ bắp toàn thân, hứng chịu sát thương của thiên kiếp.

Nhưng á á được mấy tiếng thì hắn im bặt.

Trong tư thế ôm đầu ngồi thụp xuống, hắn nghi ngờ ngẩng lên, liếc nhìn cảnh tượng như tận thế đang diễn ra trên bầu trời.

Sau đó hắn vươn tay gãi đầu.

“Có thế thôi à?” Tống Thư Hàng hỏi đầy nghi hoặc.

Ngũ Hành kiếp dấm to mưa nhỏ, trông thì hoành tráng mà lực công kích mềm xèo, có phải hàng rởm không đấy?

…

“Bá Tống, ngươi không sao chứ?” Tô Thị A Thập Lục đứng phía xa lo lắng gọi. Cô nghe thấy bạch mã gọi Tống Thư Hàng là “Bá Tống” nên cũng gọi theo.

Nhìn từ vị trí của cô, Tống Thư Hàng bị Ngũ Hành kiếp phủ kín cả người, trông có vẻ vô cùng nguy hiểm.

Ngũ kiếp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ bao phủ cả người hắn, năm loại lực lượng hình thành một vòng tuần hoàn. Có thể nói, dù là người tu luyện thuộc tính nào thì cũng bị Ngũ Hành kiếp khắc chế.

Nếu bất cẩn để lực lượng của Ngũ Hành kiếp xâm nhập vào thân thể, ngũ kiếp sẽ tàn phá nhục thân của tu sĩ từ phía trong, cực kì đáng sợ.

“Không sao không sao, không đau không ngứa. Mức độ đau đớn của Ngũ Hành kiếp này hơi bị thấp thì phải?” Trong Ngũ Hành kiếp, Tống Thư Hàng đứng dậy, phẩy tay áo mà đáp.

Yếu, quá yếu.

Đây mà là uy lực chân chính của thiên kiếp sao?

Đòn đánh của nó chẳng khác gì cú vả của trẻ con, vừa yếu ớt lại vừa bất lực.

Đã thế còn mang lại cảm giác thoải mái nữa chứ.

Tống Thư Hàng bị Ngũ Hành kiếp đánh cho tự tin hẳn lên luôn.

Nếu đây là uy lực chân chính của thiên kiếp lục tấn thất thì Bá Tống hắn có nằm cũng qua!

"Lại đây đi, mạnh mẽ lên, đói ăn à?" Tống Thư Hàng hô vang khiêu khích thiên kiếp.

Nói thật… khiêu khích cái kiểu phách lối như thế không phù hợp với tính cách thận trọng của Tống Thư Hàng.

Nhưng khi bị thiên kiếp giáng đòn, từ đáy lòng Tống Thư Hàng có một cảm giác quen thuộc và thân thiết tuôn trào mãnh liệt. Thế là hắn không nén nổi lòng mình, bật thốt lên lời khiêu khích.

Ngũ Hành kiếp tăng sức tấn công.

Năm loại lực lượng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ hình thành một vòng tuần hoàn, hô ứng lẫn nhau, tăng cường sức sát thương cho nhau.

Lôi hỏa, cuồng phong, băng lạnh thấu xương… lực lượng ngũ hành bao phủ xung quanh Tống Thư Hàng tiến vào hình thức bạo tẩu.

"Chỉ có thế thôi sao? Sức sát thương của ngươi chỉ tăng có một mảnh bằng móng tay út vậy thôi à? Mạnh nữa lên, dồn hết sức lực của ngươi đi, nhào vào đây! Hãy cho ta cảm nhận được một chút đau đớn đi mà!" Tống Thư Hàng khiêu khích không khoan nhượng.

Chỉ có cách này mới có thể ép ra được tiềm lực của thiên kiếp.

Đây không phải là khiêu khích suông, mà là đòn khích tướng chiến lược của Tống Thư Hàng.

Bởi vì trong đầu hắn đột nhiên nảy ra một vài tri thức liên quan tới thiên kiếp.

Khi thiên kiếp giáng xuống, nếu không biến dị giữa đường thì "tổng lượng sát thương" là không đổi.

Nếu thiên kiếp lần này giữ nguyên tổng lượng sát thương là 100, thì ép nó phải tiêu hao năng lượng ở giai đoạn trước là chuyện cực kì có lợi.

Vì càng về giai đoạn sau thì phương thức tấn công của thiên kiếp sẽ càng đa dạng và ra trò hơn.

Cùng một lượng năng lượng ấy, nhưng tổn thương tạo thành bởi đòn giáng ở giai đoạn trước và giai đoạn sau là hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau.

Cho nên Tống Thư Hàng mới lớn tiếng khiêu khích, những mong thiên kiếp có thể hao tổn năng lượng trong phương thức Ngũ Hành kiếp.

Thiên kiếp giáng xuống ầm ầm, uy lực của Ngũ Hành kiếp không ngừng tăng lên.

Tống Thư Hàng vẫn nhảy nhót tung tăng và khẩu nghiệp không ngớt miệng.

Tô Thị A Thập Lục ở phía xa bám chặt bạch long tỷ tỷ. Tuy cô cũng mất trí nhớ, nhưng bản năng mách bảo cô rằng kiểu độ kiếp của Tống Thư Hàng có chỗ nào đó sai sai.

“Chính là như vậy! Thế mới mạnh mẽ chứ. Ta bắt đầu cảm thấy hơi đau rồi đấy, như là bị móng tay cấu nhẹ một cái vậy. Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền! Tiếp tục gia tăng lực lượng đi, không cần phải thương ta!” Tống Thư Hàng hô lên.

Ngũ Hành kiếp trên bầu trời cũng rất nể mặt mà tăng uy lực.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Tống Thư Hàng.

Kì diệu quá!

Đúng vào lúc Tống Thư Hàng đang suy tư…

Thì từ trên người hắn, có một luồng đao ý uy nghiêm phóng thẳng lên trời.

Đạo đao ý này có uy năng chém rách bầu trời, như đòn bộc phát của kẻ xưa nay trầm mặc.

Không chỉ bộc phát trong trầm mặc, mà còn tử vong trong trầm mặc!

Đao ý chém ngược lên trời, hết thảy mọi thứ ngăn trước mặt nó đều bị chém tan.

Lôi hỏa, cát bụi, băng tuyết, thiên kiếp hệ mộc hay gió bão đều bị chém nát.

Cả kiếp vân trên bầu trời cũng bị đao xẻ làm đôi.

Sau khi xé rách kiếp vân, đao ý vẫn ngưng tụ không tan, tiếp túc phóng thẳng vào tinh không mênh mông lồng lộng, như muốn chém vỡ cả khung trời.

Ngũ Hành kiếp tan xác pháo.

Kiếp vân trong hư không ngưng tụ một lần nữa, ấp ủ đợt thiên kiếp tiếp theo.

Tống Thư Hàng: “…”

Đây là cái quái quỷ gì vậy?

Sao trên người ta đột nhiên lại xuất hiện đao ý này?

Khi hai chữ “đao ý” hiển hiện trong đầu hắn, thì cũng có một đạo đao ý từ cơ thể hắn hiện lên.

Đao ý quấn quanh người hắn, tạo thành một bộ bảo giáp hoa lệ.

Bộ bảo giáp ấy khéo léo che đi tình cảnh xấu hổ của Tống Thư Hàng.

“Khải ý?” Tống Thư Hàng sờ lên bảo giáp trên người mình.

Khó trách ta không nhớ nổi bất cứ pháp môn công kích nào của mình.

Thì ra ta là một MT chuyên tu phòng ngự sao?

Chương 2152: Kiếp vân, đại nhật, hỏa vũ, hắc liên, và hắn.

“Tuyệt quá, không ngờ mình lại chuyên tu phòng ngự.” Tống Thư Hàng cười ha hả nói.

Trong trạng thái mất trí nhớ, chẳng nhớ nổi cái gì, tu sĩ chuyên tu phòng ngự sẽ có ưu thế trời cho khi đối mặt với thiên kiếp.

Ít ra thì phòng ngự càng cao, chống đỡ sẽ được càng lâu. Chỉ cần phòng ngự cao là có thể sống tạm trong thiên kiếp được rồi.

Người chuyên tu công kích mà quên mất thuật pháp công kích đúng lúc đương đầu với thiên kiếp, chỉ biết vung kiếm chém chay thì cứa lòng biết mấy?

Sau khi khải ý bảo giáp xuất hiện, Tống Thư Hàng càng thêm tự tin.

Bên ngoài mây mù.

Nhân lúc kiếp vân lại ngưng tụ, đợt thiên kiếp tiếp theo còn chưa giáng lâm, bạch mã vui vẻ lên tiếng: “Bá Tống tiểu hữu này, ngươi khiêu khích thiên kiếp như thế không sao chứ hả?”

“Thưa tiền bối, đây là chiến lược của ta. Ta đã ép thiên kiếp phải tiêu hao năng lượng trong những đợt trước để giảm bớt nguy hiểm trong giai đoạn sau đấy.” Tống Thư Hàng đáp vang.

“Ừ, nhóc con sáng tạo lắm. Nhưng ngươi khiêu khích thiên kiếp kiểu ấy, cẩn thận bị ghi thành đối tượng cá biệt trong kho số liệu nhé.” Trong giọng nói của bạch mã tiền bối ngập tràn vui vẻ và chờ mong.

Tống Thư Hàng: “Cái gì cơ? Kho số liệu?”

“Trên nguyên tắc, thiên kiếp là pháp tắc giáng lâm theo lập trình có sẵn. Để duy trì sự vận hành của thiên kiếp, mỗi một thiên kiếp đều được ghi lại, tạo thành một kho số liệu khổng lồ. Nhờ vậy, tu sĩ khác nhau mới có thiên kiếp tương ứng khác nhau và thích hợp nhất với mình.” Bạch mã tiền bối giải thích: “Cho nên ngươi mà cứ chê nó yếu như thế thì rất có thể sẽ bị ghi chép thành đối tượng cá biệt đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thiên kiếp còn có chức năng này nữa à? Bây giờ hắn mới biết đấy.

“Ta biết rồi, cảm ơn lời nhắc nhở của tiền bối. Từ bây giờ ta sẽ nhún mình!”

Trượng phu sống ở trên đời, nếu không sợ vợ gọi gì trượng phu?

Ơ nhầm nhầm.

Đại trượng phu phải biết co giãn!

Khi cần hèn thì Tống Thư Hàng cũng có thể vứt hết liêm sỉ mà sống cho thật hèn.

“Sĩ diện là chúa nhanh chết.” Bạch mã tiền bối cười nói.

“Ta hiểu, có câu chết vì sĩ diện mà.” Tống Thư Hàng gật đầu phụ họa.

…

Mấy hơi thở sau.

Trong sương mù.

Đợt thiên kiếp thứ ba hung hãn giáng lâm. Kiếp vân bị xé toạc, một vòng đại nhật đỏ tía từ trên trời giáng xuống.

Đại Nhật Chân Hỏa kiếp!

Sau khi tính toán, uy lực của thiên kiếp đã vọt lên cấp sát thương thất phẩm. Đây là cấp bậc thiên kiếp mạnh nhất có thể xuất hiện trực tiếp ở hiện thế, nếu còn tiếp tục tăng cường thì sẽ phải vào thế giới thiên kiếp của Huyền Thánh.

Đại Nhật Chân Hỏa kiếp đánh về phía Tống Thư Hàng với khí thế không gì địch nổi.

“Phạm vi lớn đến vậy sao?” Tống Thư Hàng tê cả da đầu.

Phạm vi tấn công của Đại Nhật Chân Hỏa kiếp lần này tính sơ sơ phải ngang một cái sân vận động, thậm chí có khi cong lớn hơn.

Vậy thì không thể đối kháng nó trên mặt đất được.

Nếu không tiên tử nhỏ nhắn đáng yêu sẽ bị cuốn vào mất.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, kéo căng cơ bắp dưới chân, nhảy phốc lên.

Hắn thậm chí còn quên mình có năng lực đạp không mà đi, muốn lên cao thì chỉ có cách nhảy.

Cú nhảy này đưa Tống Thư Hàng đến một tầm cao khiến chính hắn giật nảy cả mình.

Nhìn mặt đất và sa mạc không ngừng thu nhỏ dưới chân, Tống Thư Hàng bỗng thấy chân cẳng mềm nhũn.

Nhảy cao quá, hết cả hồn.

“Chẳng lẽ mình có chứng sợ độ cao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Má nó chứ mất mặt!

Thân là một tu sĩ, cầm kiếm trên tay, chu du chân trời, nói không chừng còn có thể ngự kiếm phi hành, thế mà lại mắc chứng sợ độ cao?

Mình trước khi mất trí nhớ đúng là nỗi nhục của toàn thể các tu sĩ!

Tống Thư Hàng âm thầm khinh bỉ chính mình trước khi mất đi trí nhớ.

Sau đó hắn hít sâu một hơi, khống chế tiết tấu thông qua hô hấp, để hai chân đang run của mình run theo nhịp.

Một hai ba bốn, năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn, năm sáu bảy tám.

Tốt lắm, cứ run theo tiết tấu thế này sẽ khắc chế được chứng sợ độ cao.

Thế là Tống Thư Hàng vừa đếm số vừa siết chặt nắm tay, hung hăng đấm về phía Đại Nhật Chân Hỏa kiếp kia.

Khi hắn vung quyền đấm ra, kí ức của cơ bắp cũng theo đà thức tỉnh.

Kim Cương Căn Bản quyền pháp thức thứ hai được đánh ra một cách tự nhiên.

Nắm đấm của Tống Thư Hàng tấn công liên tục như lưu tinh, lực lượng trong tám nguyên anh và kim đan cá voi mập được lưu chuyển, linh lực tự động phối hợp xuất quyền.

Cộng thêm bây giờ Tống Thư Hàng còn đang ở trong trạng thái được ba đại công pháp tôi luyện thân thể tăng cường.

Mỗi quyền hắn đánh ra đều phát ra tiếng nổ vang trong thiên địa.

“Ba hai ba bốn, run thêm lần nữa, đánh nổ cho ta!” Tống Thư Hàng vừa đếm số dõng dạc, hai chân run một cái rõ hào hùng, vừa ngưng tụ toàn bộ lực lượng vào nắm đấm rồi hung hăng nện xuống.

Một trăm hai mươi ba con thánh viên trên đỉnh đầu phối hợp với quyền của hắn, phát ra tiếng quát khẽ “A đa đa đa”, làm BGM tự động.

Một trăm hai mươi ba con thần long thì phối hợp với quyền giáng xuống, Tống Thư Hàng đấm một quyền thì lại có một thần long theo quyền mà ra!

Chỉ trong chớp mắt, Tống Thư Hàng đã tung liền một trăm hai mươi ba quyền. Một trăm hai mươi ba con thần long theo lực quyền đấm thẳng vào Đại Nhật Chân Hỏa kiếp.

Quyền nào cũng có chân long hộ tống như bóng với hình, hình tượng này cực kì phù hợp với mắt thẩm mỹ của Tống Thư Hàng.

Nắm đấm không ngừng đánh vào Đại Nhật Chân Hỏa kiếp.

Thiên địa đều chấn động, thế gian dường như sắp lâm vào hủy diệt.

Đại Nhật Chân Hỏa kiếp khổng lồ bị lực quyền ảnh hưởng, dường như hơi phình ra, dao động không ổn định.

Quyền dừng.

Thân thể Tống Thư Hàng vọt tới giữa không trung.

Rầm!

Đại Nhật Chân Hỏa kiếp lên sàn hoa mỹ, rầm rộ hung hăng, rầm rầm phát nổ!

Kiếp thứ ba đáng sợ bị Tống Thư Hàng đánh nổ tan xác giữa không trung.

Thái Dương Chân Hỏa tan tác rơi xuống thành một trận mưa lửa.

Tống Thư Hàng đang trên đà rơi lăn một cái, dưới chân xuất hiện hai đóa sen đen nâng hắn lên, để hắn đứng vững giữa hư không.

…

Kiếp vân đen đặc, đại nhật nổ tung, mưa lửa lập lòe, hắc liên lóe sáng, và cả bóng hình sừng sững mặc bảo giáp đứng ngạo nghễ giữa thiên địa kia.

Tất cả đều in sâu trong đáy mắt của Tô Thị A Thập Lục.

Cô không khỏi siết chặt chiếc khăn quàng bạch long tỷ tỷ trên cổ, kéo nhẹ thân thể bạch long tỷ tỷ một chút để che đi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Trái tim đập sao mà nhanh quá, cả khuôn mặt cũng nóng bừng lên.

Và hô hấp thì trở nên dồn dập.

Cảm giác này… là thiên kiếp tới.

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn đan điền bản mệnh của mình.

Hư đan ngưng tụ thành thực.

Một viên kim đan đang ngưng tụ, kim đan sắp thành hình.

Trong hư không, kiếp vân hiển hiện.

Nhưng lần này không phải là kiếp vân của Bá Tống, mà là của cô.

“Thiên kiếp của Bá Tống còn chưa kết thúc, thiên kiếp của ta đã tới. Tỷ tỷ, có thể giúp ta áp chế thiên kiếp của mình được không?” Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng kéo bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ há miệng, đang định trả lời Tô Thị A Thập Lục.

“Không cần áp chế, cũng không cần lo lắng.” Giọng nói của bạch mã tiền bối vang lên bên ngoài màn sương mù: “Thí nghiệm… à nhầm, kì ngộ mà ta sắp xếp cho các ngươi đấy! Kì ngộ ngay ở lúc này, cần ngươi và Bá Tống bắt tay cùng mở!”

“Thời gian của ta không nhiều lắm. Trước khi biến mất, ta sẽ che chở cho ngươi và Bá Tống, kiên trì cho đến khi các ngươi bình an trở về.”

“Đừng phản kháng.”

“Ta vẫn sẽ tồn tại cùng các ngươi.”

Giọng nói của bạch mã càng ngày càng dịu dàng, nhưng cũng mỗi lúc một xa xôi.

Chương 2153: Lướt sóng giữa lôi hải

“Đừng tin lời vớ vẩn của nó!” Tỷ tỷ trong hình hài chiếc khăn quàng cổ dài mảnh lên tiếng nhắc nhở.

Độ kiếp tập thể sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy.

Độ kiếp làm sao mà mang ra đùa được!

Thế mới biết cái đám khuyên người ta độ kiếp tập thể có lòng dạ độc ác cỡ nào!

Đám này phải bị ghi vào “Tu chân gian vọng lục”!

Quan trọng nhất là cung cách nói chuyện của con ngựa trắng kia khiến bạch long tỷ tỷ cảm thấy nó cực kì không đáng tin. Tin vào lời của đám người đáng ngờ này, rất có thể kết cục là bị hố.

Tô Thị A Thập Lục lựa chọn tin tưởng vào tỷ tỷ khăn quàng cổ, bởi vì cô cảm thấy thân thiết với tỷ tỷ này hơn.

Mà cô cũng không muốn thiên kiếp của mình ảnh hưởng tới việc độ kiếp của Bá Tống. Cô không muốn Bá Tống bị tổn thương vì việc đó.

Thế là Tô Thị A Thập Lục quay người đi ngược lại phía của Tống Thư Hàng với tốc độ cực nhanh, kéo giãn khoảng cách giữa mình và hắn.

Bên ngoài màn sương, bạch mã thở dài.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên tiếng an ủi: “Đừng buồn, dù sao ngươi mới gặp bọn họ lần đầu, lòng tin giữa người với người là phải có thời gian mới xây dựng được.”

“Tiếc rằng ta không có thời gian.” Bạch mã đau lòng nói: “Thân thể của ta đã bắt đầu biến mất rồi.”

“Đúng rồi… nói đến chuyện biến mất. Nếu ngươi biến mất thì ta có rơi ra khỏi dạ dày ngươi không?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma đột nhiên hỏi.

Thân là tâm ma, tuy đang yêu đương nhưng nó vẫn rất là quan tâm đến bản thân mình, sự sống còn của chính mình mới là quan trọng nhất.

“Ngươi đang ở trong thân thể của ta. Ta biến mất thì đương nhiên ngươi cũng biến mất theo.” Bạch mã nói như lẽ đương nhiên.

“Chờ đã, chờ chút! Thế trước khi biến mất thì ngươi phun ta ra đi!” Xích Tiêu Kiếm tâm ma vội la lên.

Nhưng lần này bạch mã không trả lời vấn đề của nó nữa.

Dù Xích Tiêu Kiếm tâm ma có gào rách cổ họng thì cũng không ai đến cứu nó.

…

Trong màn sương.

Tô Thị A Thập Lục đang cố gắng kéo giãn khoảng cách của mình và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chân đạp hắc liên, hai chân run theo nhịp, tay phải nắm chặt.

Vốn dĩ hắn định sống hèn một phen, nhưng phạm vi của Đại Nhật Chân Hỏa kiếp lại vượt quá phạm vi dự đoán của hắn. Để tránh vị tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn kia bị liên lụy, hắn đành chọn cách đón đầu thiên kiếp giữa không trung.

Nhưng ai ngờ Đại Nhật Chân Hỏa kiếp lại tôn thờ chủ nghĩa hình thức, nhìn thì hoành tráng mà thực lực lại chẳng đỡ nổi một chiêu, mới đánh có một trăm hai mươi ba quyền đã nổ banh xác.

Ta muốn sống hèn, ta muốn nhún mình, nhưng tốt xấu gì ngươi cũng phải cứng rắn lên một chút chứ!

Chết lãng xẹt như thế thì làm sao mà ta sợ được!

Tống Thư Hàng vô cùng lo lắng.

“Đợt tiếp theo ta nhất định sẽ dè dặt hơn, lúc đánh quyền chỉ xuất ba phần lực thôi.” Hắn thề thốt trong lòng.

“Đừng e dè gì cả.” Giọng nói như gần mà như vô cùng xa xôi của bạch mã vang lên bên tai Tống Thư Hàng, như đang nghe nhạc qua tai nghe mà thoắt cái tai nghe bị kéo ra xa vậy.

Tống Thư Hàng: “???”

“Ta đã chuẩn bị xong sân khấu cho các ngươi rồi, can đảm lên đi!” Giọng nói của bạch mã lại vang lên lần nữa.

“Từ từ, sân khấu là gì?” Tống Thư Hàng nói: “Có kịch bản không?”

Hắn mơ hồ nhớ kĩ thuật diễn xuất của mình rất cao siêu. Nếu có kịch bản…

Khoan đã… kịch bản là cái gì? Ký ức lại bắt đầu hỗn loạn rồi.

“Cứ phát huy tùy thích.” Bạch mã lại nói.

Sau đó, nó bổ sung thêm: “Độ kiếp tập thể vô cùng đặc biệt. Ta đoán nó chính là điểm mấu chốt để phá vỡ cục này. Đạo hữu mà chưa kết phường độ kiếp với nhau thì chưa thể gọi là đạo hữu thực sự. Cho nên tương lai ngươi phải quý trọng đối tượng cùng độ kiếp với mình đấy.”

“Độ kiếp tập thể chết cả bầy đó!” Tống Thư Hàng thốt ra.

Dù có mất trí nhớ, không còn ấn tượng gì về trải nghiệm trước kia, nhưng hắn vẫn muốn hô to những lời này.

“Bắt đầu.” Bạch mã nói.

Một khắc sau, kiếp vân lớn của Tống Thư Hàng áp sát kiếp vân nhỏ của Tô Thị A Thập Lục.

Tuy A Thập Lục đang cố gắng kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng, nhưng tốc độ chạy của cô làm sao mà sánh được với tốc độ của kiếp vân.

Đồng thời, tất cả nguyên anh trong thể nội Tống Thư Hàng nhắm mắt lại rồi mở bừng mắt ra.

Uy lực của tám nguyên anh đồng loạt phóng xuất.

Trên bầu trời, kiếp vân thuộc về Tống Thư Hàng phình to, nuốt chửng kiếp vân của Tô Thị A Thập Lục.

Bầu trời sa mạc bị kiếp vân đen đặc phủ kín.

Lôi xà ẩn mình lượn vòng trong mây.

Tựa như ngày tàn của thế giới.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên tất cả mây đen và kiếp lôi đều biến mất.

Giữa không trung, Tống Thư Hàng nhíu mày. Cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc này khiến cho dự cảm bất an dâng lên trong lòng hắn.

Thế giới thiên kiếp, không gian độ kiếp của Huyền Thánh.

Hai cụm từ này xẹt qua bộ não của Tống Thư Hàng như sao băng.

Sau một khắc, cả hắn, tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn và tỷ tỷ khăn quàng cổ đồng thời biến mất.

“Ta dùng danh nghĩa của “Bạch” để chúc phúc cho ngươi.” Bạch mã lẩm bẩm.

Lời chúc phúc của nó có độc, nhưng lúc này, lời chúc phúc ấy có thể tăng tỷ lệ sống sót cho Bá Tống.

…

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ xuất hiện trong một thế giới hắc ám và hỗn độn.

“Đây là đâu?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Đây là thế giới độ kiếp của Huyền Thánh. Chỉ có thiên kiếp thất tấn bát mới bị kéo vào không gian này.” Tống Thư Hàng đáp.

“Tình cảnh bết bát nhất vẫn đến.” Bạch long tỷ tỷ lòng đắng ngắt.

“Khăn quàng cổ tỷ tỷ chớ sợ. Tuy đã mất đi kí ức nhưng ta cảm thấy vô cùng quen thuộc với không gian này. Chúng ta có thể sống sót.” Tống Thư Hàng an ủi.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Khi họ đang nói chuyện thì thế giới Huyền Thánh đen đặc bỗng xảy ra biến hóa.

“Ầm ầm!” Lôi quang bốn phía sáng rực trời, hóa thành lôi hải xung quanh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Lôi hải mênh mông tràn đầy sức mạnh hủy diệt, mỗi luồng điện đều mang uy lực có thể xé nát tu sĩ lục phẩm.

Hai người bị vây quanh như đảo hoang giữa biển khơi.

“Shhh” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Thế này thì còn chơi đùa vui vẻ thế nào được nữa?

Lôi hải cuồn cuộn. Ở nơi thẳm sâu, dường như có một cú đòn tấn công đáng sợ đang trồi lên.

“Chúng ta phải làm sao đây?” Tô Thị A Thập Lục bất giác ôm lấy cánh tay của Tống Thư Hàng. Cô đang sợ. Cô sợ người thiếu niên xinh trai này sẽ cắm đầu lao vào lôi hải.

Cho nên cô phải kéo tay thiếu niên lại trước, để tránh hắn mất não đi đối đầu trực diện với lôi hải kia.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn, mỉm cười: “Không cần lo lắng, có ta đây rồi.”

Cười xong, hắn lại nhìn khải ý bảo giáp lóe sáng trên canh tay.

Bảo giáp là thứ tốt.

Có thể bảo vệ chủ nhân ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Nhưng đôi khi nó lại là thứ lạnh lẽo ngăn cách giữa người và người, cản trở đôi người hiểu nhau. Trong cuộc sống mà cứ bọc mình trong bảo giáp thật dày thì làm sao mà kết giao với bạn bè tri kỉ?

Cho nên Tống Thư Hàng rất muốn rút bảo giáp về.

Nhưng cân nhắc đến lôi hải vây quanh tứ phía, hắn chỉ đành từ bỏ ý nghĩ ấy.

“Cô ở lại đây, để ta đi thăm dò xem uy lực của lôi hải này thế nào.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nói với tiên nữ nhỏ nhắn.

Sau đó hắn vặn cổ rắc một cái.

Chuẩn bị đi vào lôi hải lướt sóng một phen.

Chương 2154: Bóng lưng của ta

“Đừng làm liều. Trong thế giới thiên kiếp này, uy lực của bất kì đạo kiếp lôi nào từ lôi hải cũng đủ để đánh chết một tu sĩ lục phẩm đấy.” Tỷ tỷ khăn quàng cổ lên tiếng nhắc nhở.

Mà vị tiểu hữu bộc trực này vốn đang độ kiếp lục phẩm lên thất phẩm, mới chỉ là một tu sĩ lục phẩm bước nửa bước vào cảnh giới thất phẩm mà thôi.

Tô Thị A Thập Lục cũng ôm chặt cánh tay của Tống Thư Hàng. Định luật Murphy nói người ta sợ cái gì thì chắc chắn cái đó sẽ xảy ra. Trước đó cô sợ thiếu niên này mất não, quả nhiên bây giờ não hắn mất thật.

“Yên tâm đi, ta nắm chắc trong lòng mà.” Tống Thư Hàng xòe tay xoa nhẹ lên mái đầu của tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn: “Ta sẽ bình an trở về, sau đó đưa cô ra khỏi thế giới độ kiếp này an toàn. Xin lỗi vì đã đưa cô vào không gian này nhé.”

Dứt lời, hắn xốc nách thiếu nữ, bế cô lên, đặt sang một bên.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Tống Thư Hàng đứng dậy, rảo bước đi vào lôi hải.

Hắn đi cực kì phóng khoáng. Trong cảm nhận của hắn, bóng lưng mà hắn để lại cho vị tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn kia nhất định là vô cùng vĩ đại và cao lớn.

Như bóng lưng của một người cha vậy.

Không phải Tống Thư Hàng muốn làm cha của tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn kia, mà là hắn cảm thấy bóng lưng của mình nhất định phải toát ra khí thế đáng tin như thế.

Sau lưng hắn.

Tô Thị A Thập Lục nhìn thiếu niên đang phóng khoáng đi xa và một trăm hai mươi ba con thánh viên trên đỉnh đầu hắn, vẻ mặt cực kì bất đắc dĩ.

Nói thật, trông thiếu niên có vẻ giống anh bán bóng bay với một trăm hai mươi ba con thánh viên trên đỉnh đầu. Dù ở giữa thế giới thiên kiếp nguy hiểm này, bầu không khí cũng không nghiêm túc nổi.

Bạch long tỷ tỷ yên lặng phủ lên mình Tô Thị A Thập Lục. Tuy cô phụ sinh trên người Tô Thị A Thập Lục nhưng lại không thể can thiệp quá nhiều vào thiên kiếp, nếu không sẽ dẫn đến thiên kiếp dị biến.

Sự tồn tại của bạch long tỷ tỷ vẫn có sự khác biệt với mỹ nhân rắn công đức.

Sức mạnh công đức tạo nên mỹ nhân rắn công đức thuộc về chính Tống Thư Hàng, do hắn tích lũy từng chút một. Cho nên trong thế giới thiên kiếp, mỹ nhân rắn công đức có thể dốc toàn lực ra tay, bởi vì dưới sự phán đoán của thế giới thiên kiếp, cô không khác gì với Tống Thư Hàng.

Còn bạch long tỷ tỷ lại là thủy tổ Kim Long, cho nên trong thế giới thiên kiếp, cô mà muốn ra tay thì phải chú ý chừng mực.

…

Chỉ sau mấy bước, Tống Thư Hàng đã đến bên cạnh lôi hải.

Đầu tiên, hắn xoay người, đặt tay lên kiếp lôi đang không ngừng phát ra tiếng vang để thích ứng với nhiệt độ nước… nhầm, thích ứng với cường độ của kiếp lôi.

Quả nhiên đúng như hắn tưởng tượng.

Kiếp lôi “có thể hủy diệt tu sĩ lục phẩm chỉ bằng một đòn” mà tỷ tỷ khăn quàng cổ nói căn bản chẳng xi nhê gì với hắn. Đặc biệt là khi có bảo giáp phòng ngự, thậm chí hắn còn không cảm thấy tê vì điện giật.

Thật khiến người ta thất vọng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đứng dậy bước vào lôi hải, ánh mắt nhìn chăm chú vào sâu bên trong nó.

Ở nơi đó, có một thiên kiếp khiến hắn cũng cảm nhận được uy hiếp đang tụ thành.

Cho nên hắn định đánh trực diện, đập tan thiên kiếp có tính uy hiếp kia, tuyệt đối không để cho nó đánh vào tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn nọ.

Sau khi bước vào lôi hải, Tống Thư Hàng dừng lại một chút, xác định không có vấn đề gì mới bước tiếp một bước.

To gan nhưng vẫn cẩn thận.

Cứ thế, hắn lại lội thêm một đoạn trong lôi hải.

“Thế này không được, biết phải đi đến bao giờ? Lướt sóng thì cũng phải có ván trượt chứ!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khi đang suy nghĩ…

Thì “Vèo” một cái, một vật có dạng ván trượt đã trôi nổi ngay bên cạnh hắn.

Đó là một tấm thuẫn tạo thành từ mai rùa!

Mà giữa hắn với tấm thuẫn này còn có cảm giác huyết mạch tương liên!

Nhưng cũng như mỹ nhân rắn công đức, khi tấm ván trượt… tấm thuẫn này xuất hiện, thi thoảng lại bị nhiễu hình ảnh, như thể “sự tồn tại” của nó không được ổn định cho lắm.

“Ha ha ha, ta nói ngay mà, nếu ta đã là MT chuyên tu phòng ngự thì làm sao có thể không có thuẫn được? Chắc đây là pháp khí bản mệnh của ta rồi.” Tống Thư Hàng nắm lấy tấm thuẫn này.

Thuẫn nơi tay, tâm không lay.

Có thuẫn ở đây, trong lôi hải này chẳng còn thiên kiếp nào làm tổn thương đến ta được nữa!

Tống Thư Hàng nhấn một cái, đặt tấm thuẫn trên mặt biển, sau đó thả người nhảy lên, chân đạp thuẫn mai rùa.

“Đi!” Tống Thư Hàng vỗ tay thành tiếng.

Một trăm hai mươi ba con thánh viên trên đỉnh đầu hắn cùng đưa tay phải ra vỗ vang.

Đều tăm tắp, ngập tràn cảm giác uy nghiêm.

Vèo!

Thuẫn mai rùa đưa Tống Thư Hàng xông lên trong lôi hải mênh mang.

Tiếng sấm sét nổ vang, những luồng điện không ngừng nổi lên dưới thuẫn mai rùa, nhưng tất cả đều không làm thương tổn được Tống Thư Hàng trên đại thuẫn.

Có vẻ như lôi hải thiên kiếp đã bị chọc giận.

Trên mặt biển, thi thoảng lại có lôi trụ và lưới sét phóng lên, trên bầu trời thì có lôi mâu nhọn hoắt chĩa xuống.

Trên trời dưới đất, đâu đâu cũng là đòn thù và cạm bẫy.

Tống Thư Hàng giẫm trên thuẫn mai rùa, nhạy bén tránh né những cạm bẫy, lao vun vút đi trên lôi hải vô bờ.

Lướt sóng ở lôi hải? Thật luôn!

“Tiếc quá. Ban đầu ta cứ nghĩ mình có thể ngự kiếm phi hành, không ngờ ta lại là thuẫn tu, chỉ có thể ngự thuẫn mà phi thôi.” Tống Thư Hàng bình ổn tâm tình, khống chế tiết tấu hoạt động của thuẫn.

Nhưng thuẫn tu cũng không tệ.

Tuy lúc ngự khí phi hành không được ngầu như kiếm tiên, nhưng lướt sóng dưới biển thì kiếm tiên cũng không nhẹ nhàng như thuẫn tu được!

“Lúc này chỉ còn thiếu BGM!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Theo suy nghĩ của hắn.

Mỹ nhân rắn công đức và một tiên tử khác lặng lẽ hiện thân.

Hai vị tiên tử, một người cầm cây đàn tì bà – bảo bối nhặt được ở Tán Tài Vương Tọa.

Một vị khác thì đặt một chiếc cổ cầm trên đuôi rắn – đến từ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Một khắc sau, tiếng đàn sục sôi khí thế vang lên,

Một trăm hai mươi ba con thánh viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng ngâm xướng từng tiếng trầm vang hữu lực hòa cùng tiếng đàn, chân long trên cổ dùng thanh âm hoa lệ phụ họa.

Dàn đồng ca vượn, rồng, rắn và mỹ nhân đồng thời hưởng ứng lệnh triệu tập của chủ nhân.

Trong tiếng đàn ca hòa cùng tiếng hát vang, Tống Thư Hàng ngự thuẫn mai rùa, lướt vèo vèo về vị trí thiên kiếp đang phôi thai giữa lôi hải.

…

Trên khu vực đảo hoang trống không trong lôi hải, Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ nhìn thiếu niên bộc trực đang lướt sóng.

“Tỷ tỷ, hắn muốn làm gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

Cô có thể thấy thiếu niên này không chỉ muốn lướt sóng trên lôi hải một cách tầm thường.

“Mục tiêu của hắn có thể là thiên kiếp đang nổi lên sâu trong lôi hải. Có lẽ hắn muốn thăm dò cường độ của thiên kiếp kia.” bạch long tỷ tỷ đã đoán ra mục đích của Tống Thư Hàng.

“Nguy hiểm quá.” Tô Thị A Thập Lục cau mày nói.

“Đừng lo, đến thời điểm then chốt, ta sẽ kéo hắn về. Tuy ta không thể chủ động chống lại thiên kiếp, nhưng trong phạm vi có thể, ta vẫn trợ giúp một chút được cho các ngươi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Chúng ta có thể vượt qua thiên kiếp này được không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch long tỷ tỷ yên lặng.

Hỏi: Tổ hợp một tu sĩ lục phẩm lên thất phẩm + một tu sĩ tứ phẩm lên ngũ phẩm, phải làm gì để vượt qua thiên kiếp bát phẩm?

Đáp: Nằm xuống mà mơ!

Trong tình huống bình thường trừ khi là nằm mơ, nếu không thì chuyện một tu sĩ lục phẩm lên thất phẩm và một tu sĩ tứ phẩm lên ngũ phẩm vượt qua thiên kiếp bát phẩm là điều không thể.

Nhưng đây không phải là tình huống bình thường.

Bạch long tỷ tỷ nhìn thiếu niên đang lướt sóng trên lôi hải kia.

Rõ ràng thiếu niên ấy đã không còn nằm trong phạm trù “bình thường” nữa rồi.

Chương 2155: Hoặc là đồng sinh, hoặc là cộng tử

Tống Thư Hàng cưỡi gió vượt sóng, đơn độc lẻ loi… mang theo dàn đồng ca thánh viên, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử, lao về chỗ sâu trong lôi hải.

Rốt cuộc hắn cũng cảm nhận được sự uy hiếp của thiên kiếp.

Đó là một quả lôi cầu khổng lồ đang phôi thai trên lôi hải.

Dưới lôi cầu là một bàn tay tạo thành từ kiếp vân tím ngắt.

Tạo hình này quen mắt ghê.

Hắn không khỏi nhìn xuống tay mình.

Trên đỉnh đầu hắn, mỹ nhân rắn công đức vừa đàn vừa hát: “Chưởng ~ Tâm ~ Lôi ~”

“Vớ vẩn.” Tống Thư Hàng chỉ vào quả lôi cầu khổng lồ trước mặt: “Chưởng Tâm Lôi gì mà to thế kia?”

Năng lượng của kiếp lôi trên lôi hải không ngừng hội tụ vào Chưởng Tâm Lôi kia. Nếu cứ để nó tích góp lực lượng như vậy thì sợ rằng uy lực của nó sẽ đủ để hủy diệt hết thảy chỉ trong một kích.

Như thể cảm nhận được khí tức của Tống Thư Hàng.

Bàn tay kiếp vân trên lôi hải giơ cao, nhắm thẳng vào hắn. Trong lòng bàn tay, quả lôi cầu khủng bố phát ra tiếng hồ quang điện vang lên ầm ầm.

Đã thế còn không chỉ có một cái.

Như phản ứng dây chuyền, hết bàn tay kiếp vân này đến bàn tay kiếp vân khác mọc lên trên lôi hải. Mỗi cánh tay ấy như một cây cột vây khốn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Cả đống Chưởng Tâm Lôi khổng lồ thế này, nếu chúng đồng thời vỗ xuống thì dù mình có là sắt thép cũng bị hòa tan mất ấy chứ!

Không khí trở nên nặng nề, không gian cũng trầm lắng xuống.

Tiếng đàn của hai vị tiên tử ngưng bặt giữa không trung. Một trăm hai mươi ba con thánh viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng cũng chỉ ngâm khe khẽ.

Nhưng những Chưởng Tâm Lôi đang giơ cao kia không lập tức tấn công. Chúng giằng co với Tống Thư Hàng như đang ngưng tụ sức mạnh.

Khoảng ba hơi thở sau.

Hai vị tiên tử trên vai Tống Thư Hàng lại bắt đầu đánh đàn.

Cổ cầm và tì bà hợp tấu.

Nhưng khúc nhạc đã thay đổi, không còn sục sôi như trước nữa.

Một giai điệu vô cùng bi thương cất lên từ hai cây đàn trong tay tiên tử.

Giai điệu này quen đến không thể quen hơn.

Ngay cả Tống Thư Hàng mất trí nhớ cũng cảm thấy mình đã nghe ở đâu rồi.

Khúc nhạc này là nhạc đưa đám!

Mấy năm về trước, khi an táng người quá cố, nhiều nơi sẽ mời dàn nhạc đến thổi kèn đánh trống, tấu nhạc buồn thương để tiễn đưa.

Hai vị tiên tử đang tấu đúng cái giai điệu đám ma ấy đấy!

Tiếc nuối duy nhất là hai vị tiên tử chỉ có thể đánh đàn, còn thiếu tiếng kèn thê lương và đàn cò ai oán, làm cho bầu không khí không sao hoàn mỹ được.

Được thánh viên lớn chỉ đạo, dàn đồng ca thánh viên cất lên tiếng hát buồn rầu bằng giọng điệu bi thương.

Tương lai nếu Tống Thư Hàng có nằm xuống thì hắn không chỉ tự mang bia mộ, mà còn mang nguyên một dàn nhạc đám ma đủ kèn đủ trống và một đám nho hầu biết phúng điếu, được phục vụ trọn gói đàng hoàng.

Chết cũng không cần làm phiền người khác.

…

Ầm ầm!

Dường như bị nhạc đám ma kích thích, những bàn tay kiếp vân Chưởng Tâm Lôi đang giơ cao đồng loạt tấn công Tống Thư Hàng. Thực tế thì chúng vẫn chưa ngưng tụ năng lượng hoàn toàn, có thể xem là thiên kiếp đẻ non.

Tống Thư Hàng vội vàng nâng thuẫn mai rùa trên tay. Mục đích hắn vào nơi sâu của lôi hải một mình chính là để thử uy lực mà thiên kiếp ở đây đang ấp ủ.

“Số Chưởng Tâm Lôi này nhiều quá, có cách nào để giảm bớt không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ. Nếu là thử nghiệm thì chỉ cần đỡ một phát Chưởng Tâm Lôi từ chính diện là đủ rồi.

Khi hắn suy nghĩ, tám nguyên anh trong thể nội đã nhận được mệnh lệnh.

Bảy tiểu nguyên anh nhấc tay lên, bảy mệnh luân khác nhau đồng thời xuất hiện trong tay chúng.

Tiểu nguyên anh hất tay một cái. Đao luân răng cưa, kiếm luân đại kiếm, hiệt luân kim loại, kiếm cầu luân xoắn ốc, xỉ luân bánh răng lẻm, quyển luân do sợi tơ sắc bén kết vòng mà thành cùng với mệnh luân bát giác trông có vẻ bình thường đều xuất hiện.

Bảy mệnh luân gào thét bay đi, đánh về những Chưởng Tâm Lôi khổng lồ.

Đòng thời, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, mệnh luân cá voi mập trong đan điền bản mệnh hiển hiện. Đó là mệnh luân tấn công tầm xa có hình dạng vòng pháo dây gai trông hệt như một chiếc vương miện.

Mệnh luân được xem là thiên phú tấn công, khác với pháp thuật. Dù Tống Thư Hàng không có kí ức, nhưng chỉ cần hắn nghĩ đến “tấn công” thì mệnh luân sẽ hiện ra, nguyên lý này cũng giống như Bộ Bộ Sinh Liên vậy.

Mệnh luân vốn là phương thức công kích lục phẩm, nhưng khi được tiểu nguyên anh lấy ra thì cũng được tiểu nguyên anh đang phụ lên cường hóa.

Không chỉ vậy, sau mỗi mệnh luân đều hiển hiện hư ảnh của ba mươi ba loại pháp khí. Đó là pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng. Chúng lấy lực lượng của chính mình để tăng cường cho mệnh luân.

Sau hai tầng cường hóa, những mệnh luân này đã bộc phát uy năng vượt xa lục phẩm.

Bọn chúng đương đầu trực diện với những Chưởng Tâm Lôi khổng lồ. Chưởng Tâm Lôi này là đám trẻ đẻ non, uy lực tương đương với một đòn toàn lực của Tôn Giả thất phẩm.

Mệnh luân chém ra, xẻ cả Chưởng Tâm Lôi khổng lồ và kiếp vân ra làm đôi. Đồng thời, vòng pháo dây gai trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng khai hỏa, bắn nổ Chưởng Tâm Lôi khổng lồ bị bổ đôi.

Sau khi mệnh luân càn quét một vòng thì chỉ còn sót lại một Chưởng Tâm Lôi khổng lồ để Tống Thư Hàng thử nghiệm uy lực.

Đùng!

Chưởng Tâm Lôi khổng lồ bị chừa lại vồ xuống Tống Thư Hàng, đập vào đại thuẫn mai rùa của hắn.

Tống Thư Hàng đứng giữa không trung, chẳng hề suy suyển.

Uy lực của Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp bị thuẫn mai rùa ngăn lại hoàn toàn, chút tê liệt do dòng điện từ lôi kiếp chẳng ăn thua gì với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lắc lắc tay. Hắn đã nắm được cơ bản về uy lực của Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp.

“Nếu chỉ như vậy thì nói không chừng ta có thể chống đỡ được. Chỉ cần nó tiến hành theo đúng chất lượng này.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nếu thiên kiếp không biến dị mà phát triển theo quá trình bình thường, thì đã không đắng…

Ý niệm này mới đi được nửa vòng trong đầu Tống Thư Hàng, còn chưa thành một dòng suy nghĩ hoàn chỉnh…

“Má nó!” Tống Thư Hàng ôm chặt lấy đại thuẫn mai rùa.

Lôi hải biến hóa.

Thiên kiếp này không đi lối thường.

Toàn bộ lực lượng của lôi hải ngưng tụ lại chỉ trong nháy mắt như bị hút về một lỗ đen.

Có lẽ vì cho rằng tiến hành theo quá trình bình thường là lãng phí sinh mệnh, cho nên thiên kiếp của Huyền Thánh này mới đốt cháy giai đoạn, đi từ bắt đầu đến kết thúc luôn.

Tất cả sức mạnh thiên kiếp ngưng tụ thành kiếp cuối cùng.

Kiếp cuối cùng – Suy Tử Chi Kiếp.

Ở giai đoạn đầu của thời kì viễn cổ, nếu Huyền Thánh bát phẩm thể hiện xuất sắc trong không gian độ kiếp của Huyền Thánh thì sẽ có một tỉ lệ hiếm hoi làm xuất hiện kiếp này.

Kiếp này không phải vật lý, không phải pháp thuật, cũng không phải tâm ma.

Mà là đòn công thuộc cấp bậc pháp tắc.

Mặt khác, còn một tiền đề nữa để thiên kiếp loại này xuất hiện.

Người độ kiếp mà nó nhắm vào là tu sĩ có tài năng trời phú, tiếp xúc đến “Đạo” và bắt đầu tìm tòi “Đạo” của chính mình ngay từ thất phẩm.

Ví dụ như Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, minh ngộ “đạo” mà mình muốn đi và bắt đầu đặt nền móng cho “Đạo” của mình trong tương lai ngay từ cảnh giới Tôn Giả.

Chỉ khi trên thân người độ kiếp có khí tức của “đạo”, thì mới có tư cách dẫn phát “kiếp ẩn” này.

Suy Tử Chi Kiếp hóa thành một luồng đen chiếu thẳng xuống Tống Thư Hàng, xuyên qua thân mình hắn, rọi vào Tô Thị A Thập Lục xa xôi.

Ánh quang mang theo điềm chẳng lành nối liền cả hai người.

Hoặc là đồng sinh, hoặc là cộng tử.

…

Cùng lúc ấy.

Bạch mã ở bên ngoài cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể nó tan thành những hạt nhỏ.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma trong dạ dày nó thì rơi xuống đất, phát ra một tiếng “keng”.

Chương 2156: Hãy để ta ngự trên ngai vàng thống khổ kia

“Không biến mất cùng nhau à?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma sững sờ.

Mũi kiếm ngây ngốc cắm phập xuống đất, gió cát nóng rát quất lên thân kiếm nó.

Một hồi lâu sau.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma mới thở phào nhẹ nhõm: “Lừa đảo, hại anh đây hết cả hồn!”

Nó còn tưởng mình phải biến mất cùng với bạch mã kia. Thân là một tâm ma biết thương lấy chính mình, nó không muốn cứ thế go die đâu!

Thân mình Xích Tiêu Kiếm tâm ma chậm rãi lơ lửng trên không.

“Không biến mất thật nha ~” Đột nhiên, nó bất giác lẩm bẩm.

Rõ ràng nó không biến mất cùng với bạch mã, nhưng sao trong lòng lại trống vắng thế này?

Hình như nó… thất tình rồi?

“Không đúng, từ từ đã!” Đột nhiên, ý thức của Xích Tiêu Kiếm tâm ma đảo qua phẩm vị màn sương. Cậu nhóc xinh trai cho nó cảm giác thân thiết và tiên tử dễ thương nhỏ nhắn kia vẫn chưa ra ngoài.

Nói cách khác, thiên kiếp vẫn chưa kết thúc.

Thế mà con ngựa trắng kia lại biến mất tăm!

Má nó!

Bị con ngựa trắng kia chơi xỏ rồi!

…

Trong không gian độ kiếp của Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng duy trì động tác ôm chặt thuẫn mai rùa, đứng thẳng bất động trong không gian, không sao nhúc nhích được.

Tử quang màu đen xuyên qua lồng ngữ đã chặn lại mọi động tác của hắn.

Trên người hắn, những luồng tử khí xám ngắt thấy được bằng mắt thường hiện lên.

Tử khí màu xám toát ra khí tức mục nát, quấn quanh người Tống Thư Hàng.

Kiếp cuối cùng – Suy Tử Chi Kiếp.

Giết ngay và luôn như thế này chính là kiểu kiếp cố tình gây sự nhất.

Nếu không thể phá cục mà ra từ Suy Tử Chi Kiếp thì chỉ có thể mặc cho tử vong bao phủ, toàn thân bốc mùi, nằm xuống trong tiếng nhạc buồn đưa ma.

Chết ở đây chính là chết vĩnh hằng, pháp khí hồi sinh cũng không thể phát huy tác dụng.

Bởi vì tu sĩ chết trong Suy Tử Chi Kiếp là chết tự nhiên vì già yếu, không phù hợp với điều kiện hồi sinh.

Sau lưng hắn.

Tô Thị A Thập Lục cũng rơi vào tình cảnh không động đậy được.

Ánh đen xuyên qua người Tống Thư Hàng cũng xuyên cả qua trái tim cô.

Khí tức tử vong bao trùm Tô Thị A Thập Lục, khiến làn da của cô mất đi ánh sáng.

Bạch long tỷ tỷ trên cổ Tô Thị A Thập Lục lo lắng vạn phần. Kiếp cuối cùng này đến đột ngột đến mức cô không ngăn cản nổi.

Đối mặt với thiên kiếp kì dị này, chỉ có thể dựa vào chính bản thân Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục thôi.

Để xem may mắn, ý chí và sinh mệnh lực của hai người có thể phá vỡ được kiếp nạn này không.

…

“A a a a!” Tống Thư Hàng ở phía trước đột nhiên kêu gào thảm thiết.

Khi tử khí quấn thân, cả nhục thể và tinh thần lực của hắn đều bị công kích.

Đau đớn kịch liệt khơi gợi một phần kí ức của Tống Thư Hàng.

Đó là kí ức liên quan tới “cái chết lặp lại không ngừng”.

Cái chết thảm khốc không thể làm một dũng sĩ chân chính nao núng.

Một dũng sĩ chân chính phải có can đảm để đương đầu với cái chết đẫm máu nhất.

Mỹ nhân rắn công đức đang đánh đàn bên cạnh lộn mèo một cú xinh đẹp rồi trở về thân thể của Tống Thư Hàng. Tạo Hóa Tiên Tử cũng theo sát phía sau.

Sức mạnh công đức khổng lồ được kích hoạt hoàn toàn.

Khi độ kiếp, sức mạnh công đức chính là năng lực vạn năng. Ở giai đoạn nào của thiên kiếp thì nó cúng có thể phát huy tác dụng.

Sau khi bộc phát dữ dội, ánh sáng công đức bắt đầu đối kháng với tử khí màu xám, ngăn chặn nó xâm nhập và phá hủy thân thể Tống Thư Hàng.

Trên phương diện tinh thần, nỗi sợ hãi cái chết mà Suy Tử Chi Kiếp mang tới căn bản không hề làm Tống Thư Hàng run sợ.

Đồng thời, khi bị Suy Tử Chi Kiếp kích thích, từ thẳm sâu trong cơ thể Tống Thư Hàng, một luồng sinh cơ khác thường được kích phát ra.

Đó là sinh cơ không thuộc về tu sĩ bình thường, là sinh cơ vượt xa khỏi cực hạn của một người tu luyện phổ thông, là Kiếp Tiên sinh cơ mà chỉ có tu sĩ đã vượt qua thiên kiếp cửu phẩm mới có thể kích phát.

Khi Kiếp Tiên sinh cơ bộc phát, tử khí màu xám quấn quanh Tống Thư Hàng bị áp chế và bài trừ trong khoảnh khắc.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt ra.

Trên gương mặt thiện lương dường như nhuộm một tầng tiên khí.

“Hôm nay, vận may của ta hẳn là đại cát.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói. Suy Tử Chi Kiếp bị hắn khắc chế, thật sự là quá may mắn.

Hắn cứ có cảm giác hôm nay vận may của mình được tăng cao một cách bất thường.

…

Sau lưng Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục bị ánh tử quang màu đen đâm xuyên cũng bị ảnh hưởng bởi Tống Thư Hàng.

Lúc này, quan hệ giữa cô và Tống Thư Hàng chính là đồng sinh cộng tử.

Tống Thư Hàng chiếm thế áp đảo trong công cuộc kháng chiến với Suy Tử Chi Kiếp, hóa giải áp lực cho cô. Không chỉ vậy, dường như còn có “vận khí” từ Tống Thư Hàng truyền sang nơi cô.

Trên thân Tô Thị A Thập Lục cũng có ánh sáng mờ mịt như hơi nước hiển hiện. Đó là lực lượng kết hợp giữa sức mạnh công đức, long khí, khí vận của Thiên Hà Tô thị và vận khí đặc biệt hòa quyện mà thành.

Bạch long tỷ tỷ giúp cô dẫn luồng sáng mịt mờ này đối kháng với tử khí.

Trong thể nội của Tô Thị A Thập Lục, một luồng sinh cơ khác thường cũng bắt đầu được sản sinh.

Đó là sinh cơ “tìm đường sống trong chỗ chết”.

Như là cây khô gặp xuân về.

Sinh cơ Kiếp Tiên của Tống Thư Hàng và sinh cơ khô mộc phùng xuân của Tô Thị A Thập Lục cộng hưởng với nhau, liên thủ chống lại Suy Tử Chi Kiếp.

Vững vàng sừng sững.

Suy Tử Chi Kiếp khiến cho con trời chân chính cũng phải thất kinh, lại liên tục bại lui, mất sạch mặt mũi khi gặp Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Từ sâu thẳm đáy lòng, cả Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đều không hề bị nỗi sợ tử vong ràng buộc, điều này cũng khiến uy lực của Suy Tử Chi Kiếp suy giảm đi nhiều.

Sức mạnh của Suy Tử Chi Kiếp dần dần yếu bớt.

Thiên kiếp pháp tắc do toàn bộ lực lượng thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm ngưng tụ mà ra thuộc loại hình bộc phát thời gian ngắn chứ không duy trì lâu.

Sau bốn hơi thở…

Ánh tử quang màu đen xuyên qua Tống Thư Hàng và Tô Thị A

Thập Lục thu nhỏ lại.

Cuối cùng, nó biến mất.

Suy Tử Chi Kiếp kết thúc!

Khí tức thiên kiếp tiêu tan.

Thiên kiếp cũng kết thúc!

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay, Bá Tống hắn lại sống rồi.

May mà thiên kiếp của Huyền Thánh bát phẩm biến thành Suy Tử Chi Kiếp, hắn mới có thể vượt qua thuận lợi như vậy.

“Thiên kiếp kết thúc rồi, tỷ tỷ dài mảnh màu trắng ơi, chúng ta có thể ra khỏi thế giới thiên kiếp này chưa?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía tiên tử xinh xắn sau lưng mình.

Vừa nhìn, hắn đã giật nảy mình.

Nơi trái tim của tiên tử nhỏ nhắn ấy thủng một lỗ lớn, mà cô thì đang đứng cứng đờ ở đó.

Chẳng lẽ khi tử quang màu đen kia xuyên qua hắn và tiên tử nhỏ nhắn này, còn kèm theo hiệu quả sát thương xuyên thủng sao?

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên dự cảm không lành.

Hắn cúi đầu nhìn xuống ngực.

Lồng ngực hắn cũng thủng một lỗ lớn.

Nhưng hắn lại không cảm thấy đau.

“Đây là di chứng của tử quang thiên kiếp ban nãy à?” Tống Thư Hàng không hề sợ hãi mà tỉnh táo suy nghĩ rồi nói.

Tiên tử xinh xắn duỗi ngón tay, chọc nhẹ vào lỗ hổng trên ngực, gật đầu đáp: “Đúng vậy, ban nãy ta bị nó đâm xuyên tim đấy.”

Khi còn đang nói, thân thể cô đột nhiên ngã về phía sau.

Tống Thư Hàng lao tới đỡ lấy cô.

Đồng thời, hắn đưa tay sờ trong hư không một cái.

Một lá phù vương tọa cổ quái hiện lên trong tay hắn.

Bảo tọa ấy được tạo thành từ xương của một loài vật không biết tên nào đó, phía trên cắm tua tủa mười hai lưỡi dao đen nhánh sắc lẹm.

U hỏa âm trầm trôi nổi trên ngai.

Nhìn tổng thể, nó giống như vương tọa của BOSS vong linh trong trò chơi ma huyễn phương Tây, tỏa ra khí tức âm u và chết chóc.

Phần đệm ngồi của vương tọa mọc đầy gai xương, cái dài nhất phải cỡ một ngón tay!

Tống Thư Hàng ngồi xuống không chút do dự, và ôm lấy tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn vào lòng.

Chương 2157: Quấy rầy rồi, cáo từ!

Vì mất trí nhớ nên Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhớ vì sao trong tay mình lại có một pháp bảo cổ quái… hoặc có thể nói là tàn bạo như thế.

Sự tàn bạo của pháp bảo vương tọa này không nhắm vào kẻ địch mà nhắm vào bản thân. Câu nói “khi ta mà đã tàn nhẫn lên thì sẽ cực kì độc ác với chính mình” sinh ra là để miêu tả nó.

Tống Thư Hàng cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

Trong thời khắc nguy hiểm, bản năng đã mách bảo hắn lấy pháp bảo vương tọa này ra.

Trực giác nói cho hắn biết pháp bảo vương tọa này có thể phát huy tác dụng. Trong Tu Chân giới, pháp khí càng cổ quái thì càng có tác dụng đặc biệt và thú vị.

Chỉ cần vương tọa này cứu được chính mình đang thủng ngực và tiên tử nhỏ nhắn bị mất trái tim, thì hắn không có gì phải do dự.

Tống Thư Hàng cũng chẳng chần chừ khi đối mặt với gai xương đầy đệm ngồi.

Bởi vì hắn có bảo giáp mà!

Có bảo giáp giảm xóc rồi, đám gai xương này không đáng sợ.

Một lát sau…

“Sh… SHHH!!” Tống Thư Hàng ngồi trên vương tọa, không ngừng xuýt xoa.

Nỗi đau đớn kịch liệt trào lên như sóng triều, hết đợt này đến đợt khác.

Cảm giác đau đớn mà thoải mái này không thể nào tả cho người ngoài nghe được.

Hắn vừa chịu đựng đau đớn, vừa ôm lấy tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn trong lòng và quan sát tình hình của cô.

Vương tọa này đúng là có hiệu quả!

Trạng thái của tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn mất đi trái tim, suýt nữa hôn mê đã dần dần ổn định lại.

Tống Thư Hàng cũng vậy. Cảm giác trống hoác lạnh lẽo ở ngực hắn đã biến mất.

Hai người ngồi trên vương tọa đáng sợ, không hề nhúc nhích.

“Vương tọa này là pháp khí gì vậy?” Lúc này, tỷ tỷ mảnh dài màu trắng lên tiếng hỏi.

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết nó có thể phát huy được tác dụng thôi. Thực tế thì khi ta ngồi lên bảo tọa này, vết thương trên thân thể đã ổn định lại ngay.” Tống Thư Hàng đáp.

Vương tọa này có tác dụng “treo mạng”.

Bất luận vết thương nặng đến cỡ nào, chỉ cần ngồi lên nó là có thể giữ được một hơi thở.

“Ta cũng thế.” Tô Thị A Thập Lục nói. Tuy cô ngồi trên người Bá Tống, nhưng hiệu quả giữ mạng của bảo tọa vẫn tác dụng lên người cô. Có lẽ vì cô chiếm diện tích khá nhỏ nên khi ngồi cùng Bá Tống thì cả hai được tính là một người chăng?

“Vấn đề duy nhất là hiện tại ta không đứng lên được.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói. Chỉ cần hắn rời khỏi vương tọa tàn bạo này thì hiệu quả giữ mạng sẽ biến mất.

Hắn thì không sao, vì lỗ hổng trên ngực đang dần dần khôi phục. Có lẽ mấy loại công pháp luyện thể mà hắn luyện cũng đang phát huy công hiệu tự lành chăng?

Nhưng trái tim của tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn trên người lại không có dấu hiệu khôi phục.

Khi lỗ hổng trên người hắn được chữa trị xong, chỉ có thể để một mình tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn ngồi trên vương tọa này thôi.

“Tóm lại, phải rời khỏi không gian đáng chết này trước đã.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần giữ được một hơi thở, ra khỏi không gian độ kiếp này, sẽ tìm ra cách chữa trị trái tim cho tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn.

Bạch long tỷ tỷ đáp: “Muốn đi thì có lẽ cần một bước nữa.”

Cô mơ hồ nhớ sau khi Huyền Thánh bát phẩm độ kiếp xong thì còn một khâu cực kì quan trọng nữa.

“Còn một khâu nữa? Chẳng lẽ thiên kiếp này vẫn chưa kết thúc sao?” Tống Thư Hàng cau mày suy tư. Tỷ tỷ dài mảnh màu trắng nói vậy khiến hắn cũng nhớ hình như là còn một khâu nữa thật.

Một khâu cực kì phong cách.

“Trong trí nhớ mơ hồ của ta, bước tiếp theo hẳn là thu quân, không có nguy hiểm gì lớn.” Bạch long tỷ tỷ xoa cằm nói. Chỉ cần không tự tìm đường chết là được.

“Vậy bao giờ khâu kế tiếp mới bắt đầu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chờ đi, đừng sốt ruột.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng nghiến răng: “Ta không sốt ruột, ta chỉ thấy hơi nhói thôi.”

Vương tọa dưới thân đang không ngừng hành hạ hắn.

Đây chính là cái giá phải trả khi “giữ mạng”.

…

Khi vui chơi giải trí thì thời gian trôi rất nhanh, một tiếng đồng hồ chỉ trong chớp mắt. Nhưng lúc chờ đợi, một phút lại dài tựa một giờ.

Tống Thư Hàng ngồi trên vương tọa đau đớn tàn bạo, gánh chịu hết nỗi đau này đến nỗi đau khác.

Kẻ phát minh ra cái vương tọa này chắc chắn là một tên biến thái!

Ngồi trên vương tọa để giữ mạng lại phải chịu đựng đau đớn liên tục. Gầm trời này làm gì có ai chịu đựng nổi đau đớn dày vò liên tục cơ chứ!

Khi Tống Thư Hàng nghĩ đến đây…

Hắn bỗng hoảng sợ phát hiện ra rằng nhục thân của mình đang làm quen với loại đau đớn ấy.

Gánh chịu đau đớn, quen với đau đớn.

Sau đó, khinh thường đau đớn!

“Tuy từ đầu ta đã biết ta chịu đau rất giỏi, nhưng có phải khả năng chấp nhận đau đớn của ta hơi bị trâu quá rồi không?” Nội tâm Tống Thư Hàng dấy lên dự cảm không lành.

Rốt cuộc thì trước khi mất trí nhớ, ta là người như thế nào đây?

Vì sao ta lại có khả năng thích ứng đau đớn cường đại như vậy chứ?

Đây không phải là năng lực mà một tu sĩ MT phòng ngự bình thường có thể tu ra được.

Thậm chí, theo thời gian trôi qua, Tống Thư Hàng phát hiện ra một chuyện còn kinh khủng hơn.

Đó là hắn bắt đầu hưởng thụ đau đớn.

Cảm giác nhoi nhói trên vương tọa tàn bạo dần dần chuyển hóa thành cảm giác sảng khoái như được mát xa.

Cơ bắp toàn thân hắn đang phản hồi tín hiệu “tê dại thoải mái, đê mê lâng lâng, kĩ thuật mát xa này thật tuyệt vời” về cho não bộ.

Vương tọa tàn nhẫn dường như đã biến thành một chiếc ghế xoa bóp.

“Đây tuyệt đối không phải là một năng lực bình thường.” Tống Thư Hàng hơi bị hoảng.

Năng lực này có thể sẽ khiến người ta hiểu lầm hắn mất.

Cho nên, tuyệt đối không thể để cho tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn và tỷ tỷ dài mảnh màu trắng phát hiện ra hắn đang hưởng thụ đau đớn.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng thi thoảng lại hít sâu một hơi, xuýt xoa kêu đau.

Mỗi khi hắn hít sâu và kêu rên thì lồng ngực trống rỗng không có trái tim của tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn cũng lạnh đi một tí.

Tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn vươn tay nắm lấy tay của Tống Thư Hàng.

“Sh…” Tống Thư Hàng lại hít sâu một hơi.

Sau lưng hắn, kho lời thoại của mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ update.

…

Chẳng biết bao lâu trôi qua.

Ý thức của Tống Thư Hàng có chút mơ hồ.

Chức năng xoa bóp của ghế dựa thoải mái quá, 5 sao luôn!

Xoa bóp một hồi, hắn mệt rũ.

Sau khi cơn buồn ngủ dâng lên, hắn thậm chí còn không giả vờ hít khí kêu đau được nữa.

Đầu hắn lệch sang một bên, tựa vào hai thanh đao sắc bén đen sì phía sau.

Lúc này, hiệu quả luyện thể hiện rõ.

Đầu sắt.

Lưỡi dao sắc bén chẳng thể làm tổn thương được da đầu của Tống Thư Hàng.

Hắn cứ thế đi vào mộng đẹp.

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Ngươi hít đi, hít khí nữa đi ta xem!

Ngươi tiếp tục hít cho ta xem nào!

…

Cuộc đời tựa phù du, như mộng không phải mộng. Phù sinh là gì? Như mộng mà thôi.

Tống Thư Hàng phát hiện ra mình đang ở giữa một vòng xoáy khổng lồ.

Giữa vòng xoáy có một cầu thang ngược, hệt như một thế giới trong gương.

Nơi này nhìn quen thật.

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy vào vòng xoáy.

Sau khi vào trong, cầu thang biến thành một kim tự tháp khổng lồ.

Tống Thư Hàng đi lên theo cầu thang.

Một cánh cửa gỗ xuất hiện trước mắt hắn.

Đó là một cánh cửa gỗ bình thường, không có trang trí, cũng không có phù văn hay điêu khắc gì cả.

Tống Thư Hàng vươn tay mở cửa ra.

"Ngươi tới rồi." Sau cửa, một thiếu niên ba mắt mỉm cười nói: "Ta chờ mãi đấy, vào đây, bước vào ván cược này, đánh cược hết thảy đi!"

Đánh cược?

Cờ bạc là bác thằng bần.

“Quấy rầy rồi, cáo từ!” Tống Thư Hàng chắp tay, quay người đi, đóng cửa lại.

Chương 2158: Ứng tuyển nhân viên vệ sinh nhà kho

Tuy kí ức bị che mờ nhưng khái niệm “cờ bạc là bác thằng bần” vẫn in sâu trong đầu óc Tống Thư Hàng.

Cho nên vừa nghe thấy thiếu niên ba mắt nói muốn đánh cược với mình thì Tống Thư Hàng không hề do dự mà chọn bỏ đi luôn.

Cờ bạc hút sách là thói xấu mà cả đời người không nên dính vào.

Thân là người nối nghiệp tương lai của Tổ quốc, làm sao hắn có thể dây vào thói xấu như vậy được chứ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người nối nghiệp là làm gì nhỉ?

Thấy Tống Thư Hàng quay mông đi thẳng, thiếu niên ba mắt vội vàng gọi: “Từ từ, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Nhưng Tống Thư Hàng đã quả quyết đóng sập cửa lại.

Thiếu niên ba mắt: “…”

Bây giờ hắn có thể xác định đầu óc thằng nhãi Bá Tống này có vấn đề.

Đã vậy thì chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu thôi.

“Bá Tống, quay lại đây, có gì từ từ nói. Lần trước chẳng phải ngươi nói muốn ứng tuyển làm nhân viên vệ sinh cho nhà kho của ta sao? Quay lại ngồi xuống tâm sự nào, nói không chừng ta lại cho ngươi một cơ hội đấy.” Thiếu niên ba mắt dụ dỗ.

Dù sao trước mắt trong kho của hắn cũng chẳng có rác rưởi gì, có nhận Bá Tống làm nhân viên vệ sinh thì thằng nhóc này cũng chẳng thu hoạch được gì cả.

Bên ngoài cánh cửa, vẻ mặt Tống Thư Hàng vô cùng nghi hoặc.

Hắn đã từng muốn ứng tuyển làm nhân viên vệ sinh ở đây sao?

Rốt cuộc trước khi mất trí nhớ, ta là người như thế nào vậy?

Thân là tu sĩ mà mắc chứng sợ độ cao, có tật “hưởng thụ đau đớn", thậm chí ứng tuyển làm nhân viên vệ sinh mà còn bị người ta từ chối.

Tống Thư Hàng cảm thấy sau khi mất trí nhớ, mình sống kiểu gì cũng tốt hơn trước kia.

Cân nhắc một lát, Tống Thư Hàng quay người mở cửa ra.

Không phải hắn muốn ứng tuyển làm nhân viên vệ sinh nhà kho, mà vì dường như thiếu niên ba mắt kia có quen biết với hắn trước khi mất đi trí nhớ.

Cửa gỗ vừa được mở ra.

Tống Thư Hàng thấy thiếu niên ba mắt ngồi trên ghế, tay bưng cái chén, vẻ mặt cảm khái.

Trông cứ như một ông già.

Tống Thư Hàng đánh giá thiếu niên.

Trên khuyên tai của thiếu niên treo hai viên đá quý hình con mắt, trên ngón tay cũng đeo một chiếc nhẫn khảm đá quý giống nhãn cầu.

Không chỉ như vậy, trong không gian đằng sau cửa gỗ, đâu đâu cũng thấy vật trang trí có chủ đề là mắt.

Đến cả người hầu dâng trà cũng là yêu quái mắt.

Mắt ở khắp mọi nơi.

Cả người Tống Thư Hàng ớn lạnh. Hắn hơi bị dị ứng với nhãn cầu.

"Tiền bối, còn chưa được thỉnh giáo tôn tính đại danh của ngài." Tống Thư Hàng chắp tay nói với thiếu niên ba mắt. Nhìn đối phương có vẻ là thiếu niên, nhưng chắc chắn là một vị đại lão.

"Tên và lai lịch của ta thì không thể nói cho ngươi được. Nhưng ngươi đừng để ý, ta không muốn hại ngươi, mà là muốn chơi toàn thế giới." Thiếu niên ba mắt thổi trà, uống một ngụm, mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: "…"

"Trông cái dáng vẻ ngu ngơ này của ngươi, là kí ức có vấn đề hả?" Thiếu niên dùng con mắt thứ ba trên trán liếc Tống Thư Hàng, miệng hơi nhếch lên.

"Phải." Tống Thư Hàng gật đầu. Khi mất trí nhớ thì không nên nói nhiều, nói càng nhiều càng sai lắm.

“Ngồi đi, đừng câu nệ. Ngươi mất trí nhớ còn thú vị hơn lúc không mất trí nhớ nhiều.” Thiếu niên ba mắt vui vẻ nói.

Dứt lời, người hầu con mắt và xúc tu kia dâng tiên trà cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận chén trà: “Cảm ơn.”

Hắn cũng cảm thấy sau khi mất trí nhớ, mình có tương lai hơn hẳn.

“Nếu ngươi đã mất trí nhớ thì ta cũng không nói nhiều. Để ta giới thiệu đơn giản một chút, đây là thế giới đặc biệt của ta, cầu thang ngoài kia là Tán Tài Vương Tọa. Ở cảnh giới thứ 6, 7, 8, 9, ngươi đều nhận được một cơ hội đánh cược cùng ta. Bây giờ ngươi đã ở vào giai đoạn lục phẩm lên thất phẩm, nếu tấn thăng lên thất phẩm thì cơ hội đánh cược ở lục phẩm sẽ mất, ngươi sẽ bỏ uổng một lần. Cho nên, bây giờ ngươi có muốn cược với ta không?” Thiếu niên ba mắt giới thiệu sơ lược.

“Ta không có tiền.” Tống Thư Hàng nói trong vô thức.

“Ta không cần thứ phàm tục như tiền.” Thiếu niên ba mắt nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời, hắn thốt lên: “Nếu tiền bối không cần tiền thì có thể mang tới đổi chậu inox ở chỗ ta.”

Thiếu niên ba mắt: “…”

“Khụ, xin lỗi. Bây giờ kí ức của ta hơi mơ hồ, đôi khi có những hành vi mà ta không thể khống chế được. Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi.” Tống Thư Hàng xin lỗi ngay tắp lự.

Đối mặt với đại lão quái dị thế này, lỡ mà quẩy quá, bị bóp chết tươi thì toi.

Đại trượng phu biết cà khịa nhưng cũng phải biết nhún mình, lúc cần mềm thì tuyệt không được cứng.

Thiếu niên ba mắt nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Ở chỗ ta, bất cứ bảo vật gì có giá trị đều có thể trở thành tiền cược.”

“Nhưng trên người ta hình như chẳng có bảo vật gì cả, chỉ có một đống khỉ thôi.” Tống Thư Hàng vỗ tay một phát, một trăm hai mươi ba con thánh viên mặc nho phục và khăn quàng chân long xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

“Đây là hình chiếu thánh viên của Thánh Viên Long Lực Thần Công sao? Cũng được, cái này có thể dùng làm tiền cược. Một trăm hai mươi ba con thánh viên này của ngươi còn là bản biến dị, ta có thể tính giá cao cho.” Thiếu niên ba mắt gật đầu nói.

Tuy luôn ở thế giới đằng sau cửa gỗ, nhưng hắn có rất nhiều thủ đoạn để thu thập được tin tức từ thế giới bên ngoài, cho nên vẫn có hiểu biết về Thánh Viên Long Lực Thần Công của Thú giới.

“Cái này cũng được sao?” Tống Thư Hàng ngu mặt. Tuy hắn mất trí nhớ, nhưng đám thánh viên này chỉ là hình chiếu do Thánh Viên Long Lực Thần Công mà hắn tu luyện cụ hiện hóa ra mà thôi. Có thể nói chúng là một phần trong công pháp mà hắn tu luyện, nếu trở thành tiền cược thì biết giao nhận thế nào?

“Chỉ cần ngươi bằng lòng thì cái gì cũng có thể bị tách ra trong nghi thức đánh cược của ta. Ngay cả khái niệm như trù tâm hay kiếm ý mà ta còn tách được, nói gì đến dăm ba cái hình chiếu thánh viên.” Thiếu niên ba mắt chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Tuy đám khỉ này rất dở hơi, nhưng muốn lấy chúng ra làm tiền cược thì ta không làm được.”

“Dù đã mất trí nhớ nhưng cái tính này của ngươi vẫn không thay đổi.” thiếu niên ba mắt cười nói.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng bảo: “Cho nên, tiền bối ạ, ta nghĩ mình không có gì bỏ ra làm tiền cược được đâu. Xin lỗi tiền bối, ta xin được bỏ qua cơ hội đánh bạc ở lục phẩm vậy.”

“Ta rất thích con mắt bên trái của ngươi.” Thiếu niên ba mắt đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng hơi sững ra.

Con mắt bên trái?

Con mắt mà cũng làm tiền cược được à?

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư, một bàn tay trắng nõn thò ra khỏi hốc mắt hắn.

Kinh dị hết cả hồn!

Bàn tay này mở ra, bên trong có một đôi tròng mắt đẹp long lanh như bảo ngọc.

Đây là mắt thật của Tống Thư Hàng.

Khi hắn dùng thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công sinh nhục thân, Tạo Hóa Tiên Tử đã móc chúng xuống làm mắt dự bị.

Trong hốc mắt bên trái của Tống Thư Hàng là con mắt của Thánh Nhân Nho Gia, Tạo Hóa Tiên Tử chắc chắn không chịu lấy nó ra làm tiền cược.

Cho nên cô lấy đôi mắt dự bị của Tống Thư Hàng ra.

Thiếu niên ba mắt nhìn đôi mắt trong tay Tạo Hóa Tiên Tửm suy nghĩ một lát rồi nói: “Đôi mắt này cũng thú vị đấy. Trong này ẩn chứa huyền bí tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công, miễn cưỡng có thể trở thành vật sưu tập của ta.”

Chương 2159: Có phải ngươi hiểu lầm về may mắn rồi không?

“Đây chẳng phải là mắt của ta sao?” Thần thức của Tống Thư Hàng đảo qua đôi mắt… nói đúng hơn là hai con mắt trái này.

Đôi mắt này có thể trở thành tiền cược?

Nói cách khác, bọn chúng cực kì đáng tiền?

Vậy chẳng phải tương lai ta có thể làm giàu nhờ bán mắt rồi sao?

Trong một thoáng, vô vàn suy nghĩ hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bên này, sau khi có được câu trả lời khẳng định của thiếu niên ba mắt, một bàn tay khác của tiên tử thò ra từ hốc mắt bên phải của Tống Thư Hàng, ra dấu OK.

Hiệp nghị đạt thành.

Sau đó, bàn tay trắng ngần và hai con mắt kia đều được thu về.

Thiếu niên ba mắt gật đầu, nói với Tống Thư Hàng: “Ta sẽ chuẩn bị bảo vật có giá trị tương đương với đôi mắt của ngươi làm tiền cược. Ngươi có thể lựa chọn hai vật từ những bảo vật này.”

Dứt lời, hắn vung tay lên.

Một đống bảo vật lơ lửng trong không trung, bay tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Chủng loại bảo vật vô cùng phong phú, bao gồm cả pháp khí, đan dược, thiên tài địa bảo, pháp thuật, bí thuật, thậm chí còn có cả những bảo vật dạng khái niệm như đao ý, côn ý, quyền ý…

Tống Thư Hàng liếc sơ đống bảo vật này, cuối cùng, một viên đan dược quen thuộc lọt vào tầm mắt hắn.

Hắn vươn tay ra bắt lấy viên đan dược đó: “Đây là gì vậy?”

“Trùng Sinh đan, thánh dược chữa thương. Nó có rất nhiều tên gọi như Sinh Cơ Hoạt Huyết đan, Phục Tô đan, Tái Sinh đan. Tu sĩ lục phẩm trở xuống có thể dùng. Sau khi uống nó, dù có bị chém ngang lưng hay gọt thành gậy người, chỉ cần còn một hơi thở thì vẫn có thể tái sinh. Nhưng nó không thể chữa trị được vết thương do thiên kiếp hoặc là công pháp đặc biệt tạo thành.” Thiếu niên ba mắt giải thích: “Thứ này cũng tương đương với một pháp khí hồi sinh, dùng tốt lắm đấy.”

Tống Thư Hàng xoa cằm, cảm thấy hình như mình đã uống một thứ tương tự thế này rồi.

“Đúng rồi, bị mất tim mà uống thuốc này thì có chữa được không?” Tống Thư Hàng bỗng hỏi.

Thiếu niên ba mắt hỏi lại: “Ngươi thất tình à?”

Tống Thư Hàng: “???”

“Ừm, trông vẻ mặt ngươi thì không phải thất tình rồi. Thế là tim ngươi bị đào đi thật hả? Trong tình huống bình thường, chỉ cần không bị tổn thương do thiên kiếp thì uống thuốc này xong, mất tim cũng vẫn mọc lại được.” Thiếu niên ba mắt gật đầu nói.

“Thế thì đáng tiếc quá.” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối. Trái tim của tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn mất vì thiên kiếp, đan dược này không có tác dụng rồi.

Dứt lời, hắn lại tìm tòi trong đống bảo vật.

Sau đó, hắn thấy trong đống bảo vật đó có một vật phẩm với phong cách hoàn toàn khác biệt.

Đó là một khối lập phương kim loại, bên trên hiện ra một hình chiếu 3D.

Hình chiếu 3D là một người máy đơn giản, hơi giống với những trí tuệ nhân tạo phục vụ khách hàng.

Hình tượng của thứ đồ chơi này khác hẳn với những đan dược, pháp khí và bí tịch võ công còn lại.

Trong Tu Chân giới, cái gì càng lạ thì càng đặc biệt.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng tò mò cầm khối lập phương nhỏ đó lên.

Khi ngón tay hắn chạm vào khối lập phương, hình chiếu 3D liền biến thành mặt hắn.

Tống Thư Hàng: "…"

"Đây là một pháp khí mà ta mới mô phỏng ra… vẫn còn là hàng thử nghiệm. Tên nó là "Trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online". Chỉ cần nạp cho nó một ít dữ liệu là nó có thể trả lời câu hỏi online. À, nhắc nhở ngươi một chút, trong tay ngươi chỉ là máy phụ. Giá trị của máy chủ rất cao, với đôi mắt của ngươi thì không đổi được." Thiếu niên ba mắt nói.

"Hàng thử nghiệm? Lại còn là máy nhánh? Thế có dùng được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trực giác mách bảo hắn rằng thứ này cực kì hợp với hắn.

Nói không chừng pháp khí này có thể trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời của hắn cũng nên.

"Miễn cưỡng có thể coi là thành công một nửa." Thiếu niên ba mắt trả lời: "Vì kho dữ liệu quá lớn, muốn tạo dựng thì vô cùng phiền phức, cho nên ta đã gắn máy chủ của nó ở một phân thân của ta, để phân thân trở thành kho dữ liệu, cũng để phân thân bổ sung dữ liệu cho máy chủ từng chút một."

Tống Thư Hàng: "…"

Thế sao không để phân thân của ngài ra mặt trả lời online luôn đi? Thế chẳng chính xác hơn, chẳng thông minh hơn à?

"Thế mới nói là chỉ thành công một nửa." Thiếu niên ba mắt thở dài.

"Vậy ta sẽ lấy cái này." Tống Thư Hàng quyết định.

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng khoản "máy chủ đặt trên phân thân của thiếu niên ba mắt" đã đủ giá trị rồi. Thông qua máy nhánh này, có thể liên hệ trực tiếp với phân thân của thiếu niên ba mắt!

Chỉ cần thao tác thỏa đáng thì chắc chắn sẽ có tác dụng vô tận.

"Được, một trong hai bảo vật là trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online. Ta phải nhắc nhở ngươi một chút, vì trong tay ngươi là máy nhánh, nên sau khi sử dụng sẽ bị rớt mạng. Sau mỗi lần sử dụng, ngươi có thể đến tìm ta để nối mạng lại." Thiếu niên ba mắt nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “…”

Lại còn rớt mạng nữa mới kì khôi chứ!

“Bảo vật còn lại ngươi muốn lấy là gì?” Thiếu niên ba mắt lại hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi lại chọn viên Trùng Sinh đan kia. Đan dược này cực kì quý giá, dùng tốt thì không khác gì một pháp khí hồi sinh.

Tuy hắn không dùng đến, nhưng dù bán lấy tiền hay cho hậu bối dùng thì đều có lợi.

“Hiệp nghị đạt thành! Giờ chúng ta vào thẳng giai đoạn đánh cược thôi. Để đảm bảo tính kích thích, nguyên tắc đánh cược của ta chỉ có hai chữ: Tuyệt đối công bằng!” Thiếu niên ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Lần này ngươi muốn đánh cược cái gì? Lần trước ta đã quyết định hạng mục đánh cược rồi, lần này đến lượt ngươi.” Thiếu niên ba mắt cười nói: “Để duy trì nguyên tắc công băng, khi đánh cược, ta sẽ áp chế cảnh giới, thể chất, tinh thần lực và các thuộc tính các của mình xuống cho bằng với ngươi.”

Chơi là phải hết mình!

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát, đột nhiên nhớ tới khả năng chịu đựng đau đớn của mình.

“Chúng ta cược xem ai chịu đau giỏi hơn đi.” Tống Thư Hàng đề nghị với vẻ chờ mong.

Thiếu niên ba mắt cứng đờ cả mặt mày, sau đó đột nhiên xua tay chặn lại: “Sáng tạo, Bá Tống, sống ở đời là phải sáng tạo! Lần trước chúng ta đã cược chịu đau rồi, lần này chơi trò mới đi! Thay cách khác đi, đừng có lần nào cũng thi chịu đau nữa.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn lại nghĩ một lát, rồi nhớ ra vận may quái đản của mình hôm nay.

“Thế thì cược may mắn đi, thế nào? Chỉ cược mỗi may mắn thôi.” Tống Thư Hàng đề nghị.

Quan trọng là vật mang ra đánh cược là hai con mắt dự bị của hắn.

Thắng thì tốt, thua cũng chẳng xót.

“Cược may mắn? Ngươi chắc chứ?” Thiếu niên ba mắt cười bí hiểm nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Chắc.”

“Cược thế nào?” Thiếu niên ba mắt hào hứng. Dù là oẳn tù tì, so xúc xắc, tính điểm số hay cược mặt đồng xu thì hắn cũng nắm chắc thắng lợi trong tay.

Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi nói: “Thế này đi. Chúng ta phong ấn hoàn toàn linh lực trong thể nội, tăng thêm pháp thuật làm suy yếu thể chất… đúng rồi, phải kèm theo trận pháp gia tốc ngẫu nhiên 10 lần nữa, sau đó đồng thời nhảy từ độ cao một vạn mét xuống. Lúc rơi xuống đất, ai bị thương nhẹ hơn thì người đó may hơn.”

Thiếu niên ba mắt: “…”

Bố khỉ tiên sư, đây mà là cách cược may mắn à?

Có phải ngươi hiểu lầm gì đó về hai chữ “may mắn” rồi không?

Chương 2160: Một trận tranh tài không có kẻ thắng

Mấy phút sau…

Từ mười ngàn mét trên không trung, có hai bóng người đạp tầng mây nhìn xuống dưới.

“Chuẩn bị xong chưa?” Thiếu niên ba mắt hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hình như hắn đang lẩm bẩm đếm số, nghe như là đếm nhịp “một hai ba bốn, năm sáu bảy tám…”

Thiếu niên ba mắt ho nhẹ một tiếng, bổ sung: “Hai mươi giây sau, các loại năng lực phi hành như Bộ Bộ Sinh Liên hay Đạp Không Nhi Hành trên người chúng ta sẽ bị vô hiệu hóa.”

“Mười khóa linh lực trong thể nội sẽ khóa chặt tất cả năng lượng, thậm chí sức mạnh công đức cũng bị vô hiệu hóa tạm thời.”

“Hư Nhược Trớ Chú mà ta tự mình thực hiện sẽ khiến thể chất của chúng ta yếu đi đến một mức cực kì kích thích.”

“Còn có trận pháp gia tốc 10 lần ngẫu nhiên, cứ mười lăm giây sẽ cài đặt lại một lần. Mỗi lần tăng tốc ngẫu nhiên từ gấp đôi đến gấp mười lần. Đến khi đó, ai rơi xuống đất trước, ai bị thương nhẹ hơn, thì phải trông vào may mắn!”

Cuối cùng thiếu niên ba mắt vẫn đồng ý với hình thức đánh cược mà Tống Thư Hàng đưa ra.

Tuy hắn cảm thấy cách lý giải của Tống Thư Hàng với hai chữ “may mắn” cực kì sai trái, nhưng hình thức thi đấu này lại vô cùng kích thích!

Hắn không ngại chơi với Tống Thư Hàng một chút.

Còn kết quả trận đấu thì đã được định sẵn trước khi bắt đầu.

Bởi vì ấn đường của Tống Thư Hàng đang đen sì!

Cho nên… cứ hưởng thụ quá trình tranh tài và kích thích đi thôi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Không vấn đề gì.”

“3, 2, 1!” Thiếu niên ba mắt vỗ tay thành tiếng.

Bép!

Giữa hắn và Tống Thư Hàng được một lớp phù văn vàng rực vây quanh, đó chính là minh chứng nghi thức đánh cược đã được kích hoạt.

Đồng thời, phù văn cấm bay cũng được kích hoạt.

Tất cả thủ đoạn dùng để bay lên trời hay đi trên không đều bị cấm.

Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt lao xuống từ không trung.

“A a a a ~ A a a a ~” Tống Thư Hàng kêu to thành tiếng.

Quá kích thích, khiến cho tiếng đếm nhịp cũng biến thành một chuỗi âm a a vô nghĩa.

Có trời mới biết, thân là một tu sĩ, vì sao trước kia hắn lại mắc chứng sợ độ cao.

“Ha ha ha ha ~” Thiếu niên ba mắt thì lại lớn tiếng cười vang.

Năng lượng trong cơ thể bị cấm chế hoàn toàn, thể chất bị suy yếu đến cùng cực, rơi xuống từ độ cao mười ngàn mét, thậm chí còn có cảm giác hít thở khó khăn.

Cách chơi này thật là cao cấp.

Sao trước kia hắn lại không nghĩ tới nhỉ?

Bá Tống tiểu hữu mất trí nhớ thú vị hơn khi chưa mất trí nhớ nhiều.

Khi hai người rơi xuống khoảng vài trăm mét, trận pháp gia tốc 10 lần ngẫu nhiên trên người họ bắt đầu khởi động!

Đây là thời khắc chứng kiến vận may của mỗi người.

Ai là quý tộc châu u, ai là cùng đinh châu Phi, sẽ được quyết định vào lúc này đây!

“Hôm nay ấn đường của Bá Tống tiểu hữu biến thành màu đen, gia tốc của hắn nhất định sẽ tăng từ tám lần trở lên, mà hôm nay vận khí của ta không tồi, chắc chắn là sẽ tăng tốc từ năm lần trở xuống.” Thiếu niên ba mắt suy đoán.

Xoẹt!

Trận pháp gia tốc 10 lần ngẫu nhiên trên người hắn sáng lên trước.

Ánh sáng gia tốc chín lần khiến sắc mặt hắn trắng bệch.

Sao hôm nay ta lại đen đủi như vậy?

Nhưng thế cũng không sao. Hôm nay dù ta có đen cũng vẫn hên hơn Bá Tống tiểu hữu một chút. Ấn đường của hắn đen sì như sắp ép ra dầu hỏa thế kia cơ mà.

Nghĩ tới đây, thiếu niên ba mắt nhìn sang phía Tống Thư Hàng.

Trận pháp gia tốc 10 lần ngẫu nhiên cũng vừa được kích hoạt và sáng lên, ánh quang của trận pháp vọt lên tận mốc tăng gấp 10 lần.

“Ha ha, quả nhiên đúng như ta suy đoán.” Thiếu niên ba mắt vui vẻ trong lòng.

Nhưng hắn còn chưa vui xong, ánh sáng trận pháp gia tốc trên người Tống Thư Hàng đã tối đi, giảm xuống còn gấp hai lần rồi mới kích hoạt hoàn toàn.

Thiếu niên ba mắt: “???”

Vụ gì đây? Vì sao trận pháp gia tốc đã tăng gấp mười lần lại giảm còn có gấp đôi chứ?

Bá Tống tiểu hữu ấn đường đen thui sao lại may mắn thế này?

Trừ khi… có một loại chúc phúc nào đó đang đi kèm với vận xui của hắn?

Con mắt thứ ba của thiếu niên ba mắt ghim chặt lên người Tống Thư Hàng.

Trong một nháy mắt, hắn thấy trên thân Tống Thư Hàng phát sinh biến hóa. Mái tóc của hắn trở nên mềm mại như tơ lụa, dài đến ngang lưng, hình thể cũng trở nên đẹp dẽ hơn… Và quan trọng là, có mị lực vô cùng vô tận phóng thích ra từ hắn.

“Đùa nhau à? Đến khí vận cũng bật hack nữa ư?” Thiếu niên ba mắt cả giận nói.

Rõ ràng trên người Bá Tống tiểu hữu đang được bao phủ bởi một loại chúc phúc cực kì cường đại.

Dưới sự chúc phúc mạnh mẽ này, khí vận nhọ nồi từ ấn đường đen sì của Tống Thư Hàng tiểu hữu bị đảo ngược.

Thiếu niên ba mắt định rủa xả Bá Tống bật hack. Nhưng trận pháp gia tốc tám lần và gia tốc hai lần đã kéo giãn khoảng cách giữa hai người họ.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian này chính là ngươi tăng tốc tám lần chạy đằng trước, ta tăng tốc gấp đôi đuổi theo sau. Ngươi càng chạy càng nhanh, ta dốc hết toàn lực vẫn chẳng thể nào đuổi kịp.

Đây chính là sự lãng mạn giữa gia tốc tám lần và gia tốc gấp đôi.

“Ta không tin hiệu quả của lời chúc phúc này có thể duy trì đến khi ván cược kết thúc!” Thiếu niên ba mắt thầm nghĩ.

Pháp thuật chúc phúc hay cầu nguyện để tăng may mắn nào cũng có giới hạn thời gian.

Chúng không thể tăng cường may mắn cho người được chúc phúc vĩnh viễn.

Bao giờ hiệu quả của loại chúc phúc này biến mất thì vận xui tận mạng của Bá Tống sẽ tự phát huy tác dụng.

Mười lăm giây sau…

Trận pháp gia tốc 10 lần ngẫu nhiên khởi động lại.

Thiếu niên ba mắt đang bị gia tốc tám lần biến thành chín lần.

Mà gia tốc gấp đôi trên người Tống Thư Hàng thì duy trì không đổi.

Thiếu niên ba mắt: “…”

Hắn nghĩ mình không thể nào nhọ đến thế được…

Chẳng lẽ… chúc phúc tăng vận may trên người Bá Tống tiểu hữu còn có hiệu quả phản đòn? Khi chúc phúc cho Bá Tống tiểu hữu, nó còn tiện thể nguyền rủa người khác, hoặc là hút may mắn ở người khác cho Bá Tống tiểu hữu nữa hay sao?

Thiếu niên ba mắt cảm thấy có lẽ mình đã tìm ra chân tướng.

Lại mười lăm giây nữa trôi qua…

Thiếu niên ba mắt tăng tốc mười lần.

Tống Thư Hàng tăng tốc ba lần.

Khoảng cách giữa cả hai mỗi lúc một xa.

Trong tầm mắt Tống Thư Hàng, thiếu niên ba mắt đã biến thành một chấm đen nhỏ xíu.

“Rơi càng nhanh, chết càng thảm.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Trận cá cược này đã chẳng còn chút gay cấn nào nữa.

“Quả nhiên, hôm nay ta vô cùng may mắn.” Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Cảm giác được vận may bao phủ này thật là hạnh phúc biết bao.

“Nếu ngày nào mình cũng được may mắn bằng nửa hôm nay thì hay biết mấy ~”

Rầm!

Một tiếng ầm vang lên, đánh dấu trò chơi kết thúc.

Thiếu niên ba mắt rơi xuống đất trước một bước. Sau lần tăng tốc gấp năm ở đoạn cuối, hắn tạo nên hẳn một hố thiên thạch khổng lồ.

Thân thể suy yếu đến cực hạn bị thương trầm trọng.

“Sh… shhhh.” Thiếu niên ba mắt nằm trong hố thiên thạch mà hít hà đau đớn.

“Xem ra thân thể này… phải mang đi bảo dưỡng rồi.” Hắn khẽ nói.

Một lúc lâu sau.

Rầm!

Tống Thư Hàng tạo nên một cái hố to ngay bên cạnh hắn.

“Ta thắng!” Tống Thư Hàng nằm trong hố, run rẩy nói.

“Ừ, ngươi thắng.” Thiếu niên ba mắt liếc nhìn trạng thái thê thảm không kém của Tống Thư Hàng.

Tuy Tống Thư Hàng thắng cược, nhưng trận đấu này lại không có ai thắng cả.

Bọn họ đều bị trọng thương, kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi.

“Cầm đi đi, cả đan dược và pháp bảo, ôm hết đi, của ngươi tất.” Thấy Tống Thư Hàng bị thương nặng, thiếu niên ba mắt cũng an ủi phần nào.

Chương 2161: @Bá Đao Tống Nhất

Cá cược chấm dứt.

Thiếu niên ba mắt lại thua.

Kẻ khát vọng thắng lợi như hắn, sau khi đổi sang đối thủ khác thì thành tích vẫn là thua hai trận liên tiếp.

Trùng Sinh đan và pháp khí trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online được chuyển đến tay Tống Thư Hàng.

Sau đó, ý thức Tống Thư Hàng rời khỏi không gian Tán Tài Vương Tọa, trở về cơ thể của mình.

****

Trong thế giới thiên kiếp Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng ngồi trên Nhẫn Nại Vương Tọa mở to hai mắt.

Ta vừa... Ngủ quên ư?

Cái ngai vàng này ngồi thoải mái thật, cứ ngồi như vậy một lát là ngủ mất tiêu.

Không ổn, ta ngủ bao lâu rồi? Trong lúc ngồi lại quên mất phải kêu thảm, chuyện mình làm ra vẻ thê thảm không biết đã bị tiên tử xinh xắn và khăn quàng trắng tỷ tỷ nhìn thấu chưa nhỉ?

Tống Thư Hàng âm thầm lau nước miếng, nhìn về phía ngực mình.

Dưới tác dụng của thiên tổng cương truyền thừa “Thánh Viên Long Lực Thần Công” + công pháp trùng sinh không biết tên, cái lỗ lớn trên ngực hắn đã gần như khép lại, những vết thương còn lại chỉ là chuyện nhỏ đối với hắn mà thôi, sẽ không ảnh hưởng hành động của hắn.

"Ngươi tỉnh rồi à?"

Khăn quàng trắng tỷ tỷ cười như không cười.

"Éc, tỷ tỷ, vừa rồi ta... Hình như đau đến mức ngất đi thì phải?"

Tống Thư Hàng nói.

Cái cớ này hay đấy!

Tống Thư Hàng không khỏi cho sự nhanh trí của mình một like.

"Hơ hơ hơ."

Khăn quàng trắng tỷ tỷ chỉ cười mà không nói.

Tống Thư Hàng phối hợp cười khan một tiếng, lại nhìn về phía tiên tử xinh xắn trên ngực mình.

Cái lỗ nơi trái tim cô vẫn chưa khép lại.

Xem ra, chỉ có thể chờ đến khi ra khỏi thế giới thiên kiếp Huyền Thánh này rồi nghĩ cách trị vết thương của cô. Trước đó, hắn phải dựa vào Nhẫn Nại Vương Tọa để kéo dài hơi tàn, ổn định thương thế của cô.

Dường như cảm ứng được tâm trạng của Tống Thư Hàng không ổn định, tiên tử xinh xắn thò tay ra vỗ lên tay hắn:

"Ta không sao đâu, đừng lo."

"Khi nào chúng ta mới có thể rời khỏi không gian Huyền Thánh này đây?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu đã có “Bước tiếp theo” rồi thì tại sao còn chưa khởi động nhỉ?

Hắn cũng đã ngủ xong một giấc rồi.

Đừng nói là muốn giam bọn hắn trong không gian Huyền Thánh này luôn đấy nhé?

"Đến rồi!"

Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

“Bước tiếp theo” chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến.

Rốt cuộc bước tiếp theo của kiếp huyền thánh bát phẩm là gì đây?

…

…

Trong một tương lai xa xôi, ở Hoa Hạ trên Trái Đất, ngày 29 tháng 11 năm 2019, lúc hoàng hôn.

Mọi tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đều có cảm ứng.

Bất kể là tu luyện giả đi theo con đường nào đi chăng nữa, hệ tu chân, hệ cổ vu, hệ thần đạo, hệ pháp thuật thời viễn cổ, hay là hệ ma pháp thời cận cổ, chỉ cần là tu luyện giả, cho dù thực lực ra sao, không cần biết ngươi là đại lão tu luyện ngàn vạn năm hay là tay mơ mới tu luyện không lâu, trong lòng đều sinh ra cảm ứng!

"Loại cảm giác này, không lẽ lại có người trở thành Huyền Thánh ư?"

Một vị cư sĩ khuôn mặt anh tuấn nhìn lên trời với ánh mắt khao khát.

Nửa năm gần nay, có thể là do một thời đại tu luyện hoàng kim sắp đến, những Huyền Thánh nghìn năm cũng không có được một người bây giờ lại nối đuôi nhau xuất hiện.

Bây giờ, đám tay mơ khắp chư thiên vạn giới cũng đã quen với loại cảm ứng không biết từ đâu ra này là chuyện gì rồi.

"Trừ Bá Tống Huyền Thánh một mình hiển thánh ba lần, một lần hiện thân Huyền Ma ở thế giới cửu u ra, đây có lẽ là lần hiển thánh thứ 12 rồi nhỉ?"

Trong chư thiên vạn giới có tu luyện giả thống kê nói.

Mới nửa năm là đã có 12 vị Huyền Thánh bát phẩm rồi. Kỷ lục này, cho dù là thời đại viễn cổ linh khí dồi dào cũng chưa từng xuất hiện.

Quả nhiên là hậu tích bạc phát*.

"Không biết lần này là tu luyện giả hệ nào hiển thánh đây?"

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đều đang mong đợi.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Bắc Hà Tán Nhân:

"@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu có ở đây không? Có không?"

"Lão Bắc Hà gọi Thư Hàng làm gì vậy?"

Đông Phương Lục Tiên Tử tò mò hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân:

"*Icon than thở* Để ngừa chuyện ngoài ý muốn ấy mà, do đó ta thử gọi Tống tiểu hữu trước đã, xem hắn có online không. Nếu như hắn đang online, vậy thì người hiển thánh sẽ không phải hắn. Nếu như hắn không online thì... Mọi người nên chuẩn bị tâm lý cho thật tốt."

Hoàng Sơn Tôn Giả:

"..."

Lão Bắc Hà nói rất có lý, khiến người ta không thể phản bác lại được.

Diệt Phượng Công Tử:

"Vậy ta cũng sẵn gọi vài người xem thử. @Bạch, @Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, @Cuồng Đao Tứ Lãng."

Một lát sau.

Lệ Chi Tiên Tử:

"Thư Hàng không có phản ứng."

"Đừng nói lại là hắn hiển thánh đấy nhé?"

Đông Phương Lục Tiên Tử xoa huyệt thái dương.

Vô Song Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử):

"Có thể Tống tiền bối đang ở nơi nào đó không có sóng chăng? Ta nhớ Tống tiền bối và Bạch tiền bối dắt tay nhau đi thú giới rồi mà? Vân Tước Tử tiền bối và Tam Lãng tiền bối dường như cũng đi thú giới rồi. Có thể là do thú giới không có sóng."

"Lời của Vũ Nhu Tử có lý đấy."

Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu nói.

"Xin Hoàng Sơn tiền bối hãy gọi ta là Vô Song Điệp Tiên."

Vũ Nhu Tử nghiêm túc nhắc nhở.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“...”

Linh Điệp đạo hữu bạn ta ơi, ngươi vất vả rồi.

"Ủa? Chờ một chút, các ngươi có ai chú ý không, ta có cảm giác lần nhân tiền hiển thánh này hơi sai sai."

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu lên tiếng nhắc nhở.

Nên nói sao nhỉ, cứ có cảm giác lần nhân tiền hiển thánh này giống như là đang “Phát lại” chứ không phải đang “Livestream”.

Giống như là sau khi bế quan xong thì bắt được tín hiệu Huyền Thánh hiển thánh vậy.

"Chờ chút, ta nhớ là Bạch tiền bối có chức năng lên mạng mọi lúc mọi nơi mà nhỉ? Cho dù là ở thú giới đi chăng nữa, trên lý thuyết, Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng có thể thu được tín hiệu mới đúng."

Hiến Công Cư Sĩ đột nhiên nhắc nhở.

Vô Song Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử):

"Xin trả lời Hiến Công tiền bối, Tống tiền bối lần này đi thú giới là muốn xông bí cảnh thánh sơn Gars của thú giới. Trong những loại bí cảnh này, trên lý thuyết thì tín hiệu sẽ bị chặn lại mới đúng. Ngoài ra, các tiền bối trong nhóm, ai có thể dùng chức năng ‘Kim đan mã QR’ gửi một tin nhắn cho Tống tiền bối không? Xem thử Tống tiền bối có nhắn lại không."

"Ta thử xem."

Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

"Ê này, mọi người có chú ý đến tới câu nói của ta không vậy? Có cần ta spam câu này không?"

Chỗ nào đó ở Hoa Hạ.

Bắc Hà Tán Nhân đang uống trà, hai mắt đột nhiên sáng lên.

Hắn đã đọc được câu nói này của “Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu” đạo hữu.

Sau đó, hắn kéo tin nhắn trong nhóm lên, kéo đến câu nói của Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu.

"Có cảm giác nhân tiền hiển thánh lần này hơi sai sai à? Quả thật... Có cảm giác khác với những lần ‘Nhân tiền hiển thánh’ bình thường."

Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu lên, lặng lẽ ngắm nhìn.

Lần nhân tiền hiển thánh này, dường như có chút chậm trễ về thời gian.

Cũng có một loại cảm giác như đang “Phát lại” vậy.

Giống như là lần “Nhân tiền hiển thánh” này đã bị phong ấn rất lâu rồi, mãi cho đến bây giờ mới được phát vậy.

Bắc Hà Tán Nhân nói hết những suy đoán của mình trong nhóm. Lại trích dẫn câu nói của Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu, trả lời câu nói đó, để cho mọi người không phớt lờ Minh Nguyệt Cư Sĩ.

"Là thời gian, lần Huyền Thánh giảng pháp này đến từ quá khứ vô cùng xa xưa. Xa xưa hơn cả thời đại của Thánh Nhân Nho gia nữa!"

Lúc này, Vô Song Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử) lại lên tiếng.

Thông tin này của cô lấy được từ “Thiên Đế”.

"Huyền Thánh giảng pháp đến từ thời đại xa xưa ư? Tại sao đến bây giờ phong ấn mới được giải trừ? Tại sao bây giờ mới xuất hiện?"

Thất Tu Thánh Quân nhíu mày.

"Đến rồi!"

Tô thị A Thất nói.

Khung cảnh nhân tiền hiển thánh cuối cùng cũng xuất hiện.

Đầu tiên... Là một cái ghế trông vô cùng tàn bạo, sau đó là hai đôi chân một lớn một nhỏ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tô thị A Thất lập tức trợn to hai con mắt.

*Hậu tích bạc phát: Tích lũy sâu dày, từ từ thả ra.

Chương 2162: Thiên Kiếp, Tàn Nhẫn Vô Tình Biết Bao

Tô Thị A Thất cũng không có khả năng đặc biệt gì như “Xem chân biết người, nhìn đùi biết gái”.

Nhưng mà hắn lại có thể “nhìn giày biết người” đó!

Trong hình ảnh “Nhân tiền hiển thánh” kỳ lạ đến từ thời viễn cổ, dường như đã xuyên qua hàng nghìn hàng vạn năm này, chủ nhân của đôi chân nhỏ nhắn ngồi trên ngai vàng kia mang một đôi giày đáng yêu.

Đôi giày này chính là hàng đặc chế của Thiên Hà Tô Thị, được chế tạo riêng cho mỗi đệ tử “thiên tài tên có số” của Thiên Hà Tô Thị, mỗi một đôi giày đều là pháp khí đặc biệt, không đôi nào giống đôi nào.

Mà trên đôi giày này có một ký hiệu đặc biệt chỉ Tô Thị A Thập Lục mới có —— cộng thêm kiểu dáng quen thuộc này, Tô Thị A Thất tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

"*Voice chat* Là A Thập Lục, nhất định là A Thập Lục!"

Tô Thị A Thất hét lớn trong voice chat.

Nội tâm hắn bây giờ vô cùng phức tạp, đầu hắn cũng trống rỗng theo —— Sao A Thập Lục cũng lẫn vào trong “Nhân tiền hiển thánh” thế này?

Chẳng lẽ là độ kiếp tập thể ư?

Nhưng tại sao A Thập Lục lại chạy tới “Quá khứ” thế này? Lại còn hiển thánh trong thời viễn cổ nữa chứ?

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lúc Bắc Hà Tán Nhân nghe được lời của Tô Thị A Thất thì cảm thấy giật thót tim, bèn hỏi:

"A Thất, ngươi khẳng định đây là A Thập Lục ư?"

Nếu như chủ nhân của đôi chân nhỏ bé này là Tô Thị A Thập Lục, vậy thì chủ nhân của đôi chân lớn trên ngai vàng kia... Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy không ổn lắm.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"Nhìn trời."

Cô đang rèn luyện kỹ thuật lái xe trong sân bãi nhà mình, trong lúc đang cầm lái cô vươn tay ra bấm nghe voice chat, sau đó suýt chút nữa đã tông vào cột sắt... Quả nhiên, lái xe không nên dùng điện thoại, cũng không nên xem live stream.

Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên chen vào:

"Chậc chậc, chỉ nhìn chân thôi đã có thể nhận ra là A Thập Lục rồi, không ngờ A Thất ngươi lại là siscon* cơ đấy."

*Cuồng chị gái và em gái quá mức.

"Đồng Quái đạo hữu, vào đêm trăng tròn lần sau, chúng ta đánh một trận đi nào."

Cho dù đầu óc Tô Thị A Thất đang trống rỗng, nhưng hắn vẫn khiêu chiến Đồng Quái Tiên Sư theo bản năng, đánh nhau là thứ mà Tô Thị A Thất thích nhất.

Ngay sau đó, hắn lại nhanh chóng trả lời:

"Các ngươi thấy đôi giày nhỏ trong hình ảnh nhân tiền hiển thánh không? Trên mũi giày có một ký hiệu hình bông hoa nhỏ, đó là ký hiệu đặc biệt của Thiên Hà Tô Thị bọn ta, nó đại diện cho ấn ký cá nhân của Tô Thị A Thập Lục."

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

"Nhìn trời, không ổn rồi."

Trong hình ảnh nhân tiền hiển thánh.

Bởi vì có sự chậm trễ và đứng hình kỳ lạ, hình ảnh của nhân tiền hiển thánh chiếu rất là chậm.

Các đạo hữu trong “Nhóm Cửu Châu Số 1” cũng đã nói cả buổi trời rồi, hình ảnh của nhân tiền hiển thánh cũng chỉ mới chiếu tới đùi của hai người mà thôi —— góc nhìn của nhân tiền hiển thánh được chiếu từ dưới lên trên.

Lúc hình ảnh chiếu tới góc độ này, tất cả mọi người đều có thể thấy được, chủ nhân của đôi chân lớn ngồi trên cái ghế trông rất dữ tợn đáng sợ kia, đang dùng cơ thể của mình làm “Đệm thịt” để ngăn lại những xương gai và lưỡi dao trên cái ghế dữ tợn đó.

Còn chủ nhân của đôi chân nhỏ kia thì đang ngồi trong ngực của hắn.

“Hình ảnh khiến cho người xem cảm thấy khó chịu, phê bình phê bình!

“Tại sao nhân tiền hiển thánh lại xuất hiện hai người nhỉ? Chẳng lẽ lại là độ kiếp tập thể ư?”

“Hình ảnh lần nhân tiền hiển thánh này lạ thế nhỉ? Cảm giác bị lag nặng lắm.”

“Gần đây đã có nhiều lần 'Nhân tiền hiển thánh' là độ kiếp tập thể rồi, có lẽ đây là một kiểu mới của Huyền Thánh Kiếp chăng?”

“Tăng thêm sự nghiên cứu và khả năng đối với ‘Độ kiếp tập thể’ rồi, trong này nhất định có phương pháp bí mật sâu xa nào đó. Nói không chừng lúc độ kiếp tập thể, chỉ cần các thành viên trong nhóm phối hợp tốt thì sẽ có thể tăng xác suất độ kiếp thành công lên ấy chứ!”

“Nếu lại là một hơi hiển thánh hai người, vậy thì ngoài Bá Tống tiền bối hiển thánh ba lần ra, lần này chắc sẽ xuất hiện vị thánh thứ 12 và 13 trong nghìn năm nay nhỉ? Như nếu như cộng thêm lần ‘Bá Nho hiển thánh’ và ‘Bá Long hiển thánh’ của Bá Tống tiền bối, lại thêm lần hiển thánh của Hamster Huyền Ma ở thế giới Cửu U nữa, vậy lần Huyền Thánh giảng pháp này chính là của vị thánh thứ 15 và 16 rồi.”

Các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới ngắm nhìn lần “Nhân tiền hiển thánh” kỳ lạ này rồi bàn tán sôi nổi.

…

…

Nhóm Cửu Châu Số 1

Hoàng Sơn Tôn Giả:

"*Icon thở dài* Nếu như chủ nhân của đôi chân này là Tô Thị A Thập Lục, vậy thì thân phận của người đang làm đệm thịt kia… Chắc hẳn trong lòng mọi người đều biết là ai rồi."

"Có thể là Tống tiền bối."

Vô Song Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử) trả lời, các tiền bối trong nhóm đều thông minh giống cô, thoáng cái đã đoán được thân phận của Tống tiền bối.

Có lúc thông minh quá sẽ không thấy có gì bất ngờ cả, như vậy sẽ cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Chắc chắn là Tống Thư Hàng rồi."

Lệ Chi Tiên Tử trả lời.

"Nhìn dáng người cũng giống."

Bắc Hà Tán Nhân bổ sung.

"Còn bộ khôi giáp trông đỏm dáng đó nữa, rõ ràng chính là khải ý của Tống Thư Hàng."

Giao Bá Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam.

Tô Thị A Thất:

"Là đao ý."

A Thất luôn rất so đo về “Đao”.

Diệt Phượng Công Tử:

"Vậy thì vấn đề xuất hiện rồi đây, nếu như đây là Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng, vậy sao bọn họ lại chạy tới ‘Thời viễn cổ’ để hiển thánh chứ?"

Vừa rồi Vũ Nhu Tử đã từng nhắc, đoạn “Nhân tiền hiển thánh” này đến từ “Thời viễn cổ” xa xôi, hơn nữa còn sớm hơn cả thời đại của Thánh Nhân Nho gia.

"Lần nhân tiền hiển thánh này chỗ nào cũng kỳ lạ, có một loại cảm giác mâu thuẫn không nói nên lời."

Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Không chỉ về mặt “Thời gian”, mà dường như“Không gian” cũng đang vặn vẹo.

Lúc Thất Tu Thánh Quân xem hình ảnh lần “Nhân tiền hiển thánh” này, chẳng biết tại sao lại luôn nhớ tới “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao”.

Cứ có cảm giác dường như hình ảnh lần nhân tiền hiển thánh này và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao có điểm chung gì đó.

Nhưng điểm chung ở đâu thì hắn lại không nói được.

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh dần dần chiếu từ dưới lên trên.

Cuối cùng cũng chiếu tới ngực.

Trong khoảnh khắc này, khắp chư thiên vạn giới đều chấn động.

Bởi vì nơi trái tim của vị tiên tử nhỏ nhắn kia, lại có một cái lỗ trong suốt!

Không có vết máu, lỗ hổng này trông rất là tự nhiên.

Thông qua cái lỗ này, còn có thể thấy được hoa văn trên bộ khôi giáp mà vị tu sĩ kia đang ôm cô.

“Nhóm Cửu Châu Số 1” vốn đang trò chuyện rất sôi nổi, loáng cái đã trở nên im lặng.

Một hồi lâu.

Bắc Hà Tán Nhân vội vàng gõ nói:

"Đợi một chút, A Thất ngươi đừng sốt ruột. Đối với tu sĩ chúng ta, cho dù mất đi trái tim cũng chưa chắc sẽ chết. Nói không chừng A Thập Lục chỉ bị thương trong thiên kiếp mà thôi."

Ngẩng đầu ngắm nhìn hình ảnh hiển thánh, khi thấy cái lỗ nơi trái tim của vị tiên tử nhỏ nhắn đó, trong lòng Bắc Hà Tán Nhân cũng lạnh toát.

Tại sao người bị thương vẫn luôn là Tiểu Thập Lục chứ.

Bắc Hà Tán Nhân đặt chén trà xuống, khẽ thở dài.

Lần thiên kiếp từ tam phẩm thăng lên tứ phẩm, Tô Thị A Thập Lục trọng thương gần chết, lần đó không có thuốc cứu chữa. Sau này lúc A Thất tới tìm hắn uống rượu, hắn kể nếu như không phải Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện, sau đó khơi dậy ham muốn sống còn của A Thập Lục thì có lẽ lúc ấy cô đã lành ít dữ nhiều.

Lần thiên kiếp từ tứ phẩm thăng lên ngũ phẩm này cô lại xảy ra chuyện.

Cả cuộc đời cô quả thực bị thiên kiếp khắc chế khắp nơi. Sao lại tàn nhẫn vô tình với cô đến thế.

...

...

Cùng lúc đó, trao đổi giữa chư thiên vạn giới lại lần nữa nổ tung lên.

“Độ kiếp tập thể sướng một phút, thân tử đạo chết cả bầy.”

“Khó trách lúc nhân tiền hiển thánh lại một hơi xuất hiện hình ảnh hai vị Huyền Thánh hiển thánh. Rất có thể trong đó có một vị đã thân tử đạo tiêu, còn vị kia chẳng qua là đang đau khổ ôm thi thể của cô ta mà thôi.”

Chương 2163: Vị Đại Đế Khích Lệ Ý Chí Người Khác

“Bọn họ có lẽ là một đôi đạo lữ, cho nên bèn chọn độ kiếp cùng nhau. Chẳng qua thiên kiếp vốn vô tình, dưới thiên kiếp vị tiên tử này lại bất hạnh thân tử đạo tiêu. Do đó, vị nghìn năm đệ thập nhị thánh này mới ôm thi thể của cô, thậm chí đến lúc ‘Nhân tiền hiển thánh’ cũng không đứng dậy, thay vào đó là bi thương ngồi trên ngai vàng.”

“Nói không chừng vị nghìn năm đệ thập nhị thánh này đã có ý muốn chết rồi.”

“Nếu là như vậy thật, thế thì lát nữa tới đoạn 'Huyền Thánh giảng pháp', vị nghìn năm đệ thập nhị thánh này sẽ phấn chấn trở lại để giảng pháp chứ?”

Mới được một nửa khung cảnh hiển thánh mà thôi, ngay cả đầu còn chưa thấy thì các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đã tưởng tượng ra một bộ phim tình cảm bi thương hàng trăm vạn chữ rồi.

Tình yêu và hiện thực, sinh tử lưu luyến, sinh ly tử biệt, loại kịch bản này cho dù ở xó xĩnh nào của chư thiên vạn giới đều rất được hoan nghênh.

...

...

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Vô Song Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử):

"A Thất tiền bối, ngươi đừng lo. Ngươi nhìn kỹ ngực của A Thập Lục xem."

"Hả? Xem ngực à? ... Vẫn xẹp lép như trước, chưa trổ mã gì mà."

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên online.

Cũng không biết hắn vẫn còn ở thú giới hay đã trở về hiện thế rồi đây.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“...”

[Hệ thống nhắc nhở: Cuồng Đao Tứ Lãng đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả cấm chat 5 phút.]

Việc không cấm chat cả ngày, chẳng qua là do cần phải cho Tam Lãng một cơ hội để trao đổi về đoạn “Nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp” tiếp theo mà thôi.

"Ý của ta là, nhìn ngực của A Thập Lục đang phập phồng xem. Tuy rằng hơi chậm, nhưng chỉ cần chú ý thì sẽ thấy sau một thời gian ngắn thì ngực của cô vẫn sẽ phập phồng lên xuống. Nói cách khác, cô ấy đang hô hấp đó. *Icon mỉm cười*”

Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Sau khi Bắc Hà Tán Nhân cẩn thận nhìn kỹ, quả thật như lời Vũ Nhu Tử nói, A Thập Lục vẫn còn hô hấp. Lúc trước sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cái lỗ nơi trái tim của A Thập Lục, cộng thêm nguyên nhân chậm trễ nữa, trong lúc nhất thời lại không có ai phát hiện được điều đó.

Tô thị A Thất:

"Cảm ơn Vũ Nhu Tử. *Like*”

Sau khi được Vũ Nhu Tử nhắc nhở hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

Tuy rằng cái lỗ nơi trái tim vẫn còn, nhưng chỉ cần còn sống thì sẽ còn hi vọng cứu chữa.

"Tới rồi, sắp lộ mặt rồi. Ta mong có thể thấy được vẻ mặt của các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới khi thấy lại là Thư Hàng tiểu hữu quá. Không nói nữa, đau gan quá, con tim cũng chịu không nổi rồi. Hoàng Sơn tiền bối, lần tới nếu có ‘Thuốc trợ tim cấp tốc’ thì nhớ để cho ta một phần nhé."

Bắc Hà Tán Nhân nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

Icon thuốc viên

Hắn đang lặng lẽ cắn thuốc, từ khi thành lập “Nhóm Cửu Châu Số 1” đến nay, số tiền hắn dùng để mua đan dược “trợ tim cấp tốc” đặc chế mỗi tháng đã lên tới một viên linh thạch ngũ phẩm

rồi.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

"Hâm mộ ghê."

"*Voice chat* Để ta nói cho các ngươi biết một chuyện đau lòng hơn."

Thất Tu Thánh Quân đột nhiên gửi một voice chat lên nhóm, giọng nói vui tai của Lục Tu Tiên Tử từ từ vang lên:

"Nếu như ta nhớ không lầm thì trước lần hiển thánh này Tống Thư Hàng đã có tu vi Chân Quân lục phẩm rồi. Nói cách khác, nếu như sau khi độ kiếp bình thường, tu vi của hắn... "

"Lục Tu Tiên Tử im ngay đi, nói nữa thì cô sẽ mất ta mãi mãi đó."

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân nhanh chóng nói.

Lúc đang nói chuyện, hình ảnh của nhân tiền hiển thánh vẫn kiên định đầy nghị lực chiếu từ dưới lên trên.

Thứ xuất hiện đầu tiên là cơ thể và đầu của Tô Thị A Thập Lục, cô trông khá nhỏ nhắn xinh xắn, cho dù đang ngồi trong lòng đi chăng nữa thì mặt của cô cũng sẽ lộ ra sớm hơn Tống Thư Hàng. Trong khung cảnh đó, cái cằm đáng yêu của cô đang lộ ra từng chút một.

Roẹt ~ roẹt ~

Ngay lúc đầu của A Thập Lục sắp lộ ra hết, hình ảnh của nhân tiền hiển thánh đột nhiên như bị mờ màn hình vậy, giống như bị nhiễu sóng.

Thất Tu Thánh Quân nheo mắt lại.

Khắp chư thiên vạn giới, ai có thể ảnh hưởng đến hình ảnh của “Nhân tiền hiển thánh” chứ?

Cho dù là tu luyện giả có tu vi gì đi nữa đều khó có thể làm được chuyện này, cho dù là Nho gia Thánh Nhân vẫn còn sống cũng không làm được!

Trừ khi...

Trong hình ảnh nhân tiền hiển thánh.

Cái cằm lúc đầu của A Thập Lục đã biến mất, thay vào đó là...

Một cái đầu Bạch Long uy phong ngầu lòi!

Một cái đầu Bạch Long vừa với kích thước cơ thể của A Thập Lục xuất hiện trên người cô.

Tỉ lệ rõ ràng đã trải qua điều chỉnh.

Cái đầu Bạch Long này và cơ thể của A Thập Lục thật sự hợp đến mức không chê vào đâu được.

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới trầm mặc. Tuy rằng đầu rồng và cơ thể nối với nhau không chê vào đâu được, nhưng mà về tổng thể thì hình ảnh này vẫn sai trái lắm à nha.

Nhóm Cửu Châu Số 1.

"Rồng, đầu rồng á?"

Bắc Hà Tán Nhân ngẩn người.

Tô Thị A Thất:

"Có thể là do A Thập Lục đã kích hoạt huyết mạch chân long trong cơ thể mình. Trước đó không lâu A Thập Lục đã mọc ra một cái sừng rồng nhỏ rồi, bây giờ những lúc ra ngoài, cô ấy đều lấy tóc bọc sừng lại. Mà lúc nhân tiền hiển thánh thì 'Bản thể' của Huyền Thánh sẽ được chiếu khắp chư thiên vạn giới. Do đó, việc A Thập Lục xuất hiện một cái đầu rồng cũng có thể hiểu được."

"Có lý."

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

Vân Trung Tiên Khách:

"Ta chính là muốn biết, lần độ kiếp tập thể tiếp theo có thể đặt vé vào cổng trước không đây?"

Từ khi hắn bế quan đi ra, cứ luôn có cảm giác cả thế giới đều thay đổi mất rồi.

Đa số các đạo hữu trong nhóm đều hốt được một danh hiệu "Cổ Thánh", tuy rằng không có đãi ngộ là giảng pháp cho cả chư thiên vạn giới nghe, nhưng treo một cái thánh hào cũng rất uy phong, làm cho người khác hâm mộ lắm đấy chứ.

"Độ kiếp tập thể sướng một chút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy. *Meme mắt trái của Bá Tống*"

Vô Song Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử) nghiêm túc nhắc nhở.

Cô đang nhắc nhở rất nghiêm túc, lúc độ kiếp tập thể chỉ cần bất cẩn một chút thôi là sẽ để lại tiếc nuối và tâm ma cả đời. Đây là điều mà cô không muốn nhìn thấy, cô không muốn các tiền bối trong nhóm xảy ra chuyện gì cả.

"Vũ Nhu Tử, đừng gửi cái meme này! Tam Lãng chết tiệt."

Hoàng Sơn Tôn Giả đau tim nói.

Bởi vì cái meme mắt trái của Tống Thư Hàng này là do Cuồng Đao Tam Lãng gửi vào “Nhóm Cửu Châu Số 1”, cũng không biết Tam Lãng lấy được cái meme này kiểu gì nữa.

Lúc đang nói chuyện.

Sau lưng Tô Thị A Thập Lục đầu rồng, người đàn ông kia cũng bắt đầu lộ mặt.

Giống với trước đó, lúc khuôn mặt người đàn ông đó sắp xuất hiện, hình ảnh cũng sẽ bị “Nhiễu sóng mờ màn hình” trong chốc lát.

"Chẳng lẽ diện mạo của Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng sẽ thay đổi ư?"

Bắc Hà Tán Nhân chú ý tới chi tiết này.

Diệt Phượng Công Tử đang nằm sấp trên cửa bằng thủy tinh nhà mình, vừa cào cửa thủy tinh, vừa ngẩng đầu xem nhân tiền hiển thánh. Cứ cào mãi cào mãi, sau đó hắn lại móc điện thoại ra trả lời:

"Nói đến thì, nếu A Thập Lục mọc ra một cái đầu rồng, đừng nói Thư Hàng cũng sẽ mọc ra một cái đầu phượng nhé?"

Trong hình ảnh nhân tiền hiển thánh, khuôn mặt của người đàn ông đó cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là khuôn mặt của một người đàn ông uy nghiêm.

Không giận mà uy, kèm theo khí thế của một vị vua.

Đây là khuôn mặt của một vị đế vương.

“Hà... Hà Chỉ Đại Đế!”

Một số tu sĩ Ma môn cổ xưa trong chư thiên vạn giới trợn to hai mắt.

Khuôn mặt này chính là người đàn ông sống sách giáo khoa của Ma môn.

Đây chính là vị Hà Chỉ Ma Đế trong truyền thuyết với thiên phú tám long văn, cuối cùng nghịch tập thành công, đàn áp những người cùng thế hệ, mở ra đạo trường sinh của bản thân, trở thành một vị đại đế Ma môn khích lệ ý chí người khác!

“Lần nhân tiền hiển thánh này là lần giảng pháp mà năm đó Hà Chỉ Ma Đế chứng đạo sao?”

“Nhưng mà, tại sao lần hiển thánh của Hà Chỉ Ma Đế lại xuất hiện vào lúc này chứ?”

Ở hiện thế.

Cấm địa của Công Minh giới.

Hà Chỉ Ma Đế ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào hình ảnh nhân tiền hiển thánh:

"? ? ?"

Chương 2164: Xin Chào Mọi Người, Ta Tên Là Hà Chỉ Ma Đế

Tại sao mặt ta lại xuất hiện trên Huyền Thánh giảng pháp chứ? Người đang giảng pháp là ta, vậy thì kẻ đang ngồi đây lại là ai đây?

Không lẽ là do trạng thái bây giờ của ta không tốt, nên sinh ra tâm ma, xuất hiện ảo giác rồi chăng?

Hà Chỉ Ma Đế nhìn chằm chằm vào hình ảnh hiển thánh.

Ai cũng biết, lúc Huyền Thánh hiển thánh và giảng pháp thì khuôn mặt thật của bản thân sẽ lộ ra—— cho dù là dịch dung hay ngụy trang đi chăng nữa thì đến lúc Huyền Thánh giảng pháp cũng không thể giấu được.

Cho dù là yêu tu thì cũng chỉ có thể chọn hóa thành dạng người hay dạng thú mà thôi, nhưng tuyệt đối không thể biến thành một người khác được.

Không có tu sĩ nào có thể xen vào “Nhân tiền hiển thánh” của một vị Huyền Thánh, cho dù là tồn tại cấp bậc Thánh Nhân Nho gia đi chăng nữa cũng không thể.

Do đó, rốt cuộc tên “Hà Chỉ Ma Đế” đang giảng pháp này từ đâu chui ra đây?

"Đây cũng không phải là khung cảnh 'Nhân tiền hiển thánh' của ta năm đó, ta cũng chưa từng ôm con gái cùng nhau độ kiếp, bởi ta vốn không có con gái. Nên đây là kẻ nào chứ?"

Hà Chỉ Ma Đế lạnh lùng ngắm nhìn hình ảnh trong nhân tiền hiển thánh.

Sau khi suy nghĩ tỉ mỉ một lúc, hắn bèn nghĩ tới một khả năng.

Khắp chư thiên vạn giới, không có tu sĩ nào có thể xen vào “Nhân tiền hiển thánh” cả.

Nhưng nếu như là tồn tại siêu thoát hai chữ “Tu sĩ” thì sao?

Hà Chỉ Ma Đế bèn cảm thấy sợ hãi vô cùng.

"Nhưng như vậy thì lại không đúng. Nếu như là ‘Thiên’ siêu thoát cả tu sĩ, vậy thì tại sao nó lại lôi ta vào chuyện này chứ? Tại sao phải để cho vị Huyền Thánh đang độ kiếp này xuất hiện bằng khuôn mặt của ta?"

Hà Chỉ Ma Đế cau mày.

Sau một hồi lâu.

"Xem ra lại phải đổi địa bàn rồi."

Ma Đế nói khẽ.

Cứ có cảm giác như có người muốn chơi hắn vậy.

...

...

Các đạo hữu trong "Nhóm Cửu Châu Số 1" đều ngẩn người.

Bắc Hà Tán Nhân nhíu mày, nói:

"Không phải Thư Hàng sao? Không lẽ chúng ta đoán sai?"

"Hà Chỉ Ma Đế!"

Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng nói, đồng thời cô nhanh chóng copy những đoạn liên quan tới Hà Chỉ Ma Đế trong sách giáo khoa, sau đó gửi vào nhóm.

Thất Tu Thánh Quân:

"Tên này chính là Hà Chỉ Ma Đế được nhắc tới lần trước sao? Nếu như là đoạn hiển thánh của Ma Đế, vậy thì đã có thể lý giải được việc nó thuộc về 'Thời đại viễn cổ' còn xa xưa hơn thời của Thánh Nhân Nho gia rồi."

"Không đúng... Đây là Tống tiền bối!"

Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Cho dù là khuôn mặt khác nhau, nhưng mà trực giác nói cho cô biết, đây chính là Tống Thư Hàng.

...

...

Hình ảnh của nhân tiền hiển thánh đã hiện ra hoàn toàn. Hình ảnh bắt đầu xoay tròn một cách chậm rãi, chiếu hết các góc độ từ trước đến sau của Huyền Thánh cho các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới xem.

Lên tivi của chư thiên vạn giới, có thể nói là vinh quang lớn nhất cả cuộc đời của một tu sĩ.

Tống Thư Hàng ngồi trên ngai vàng mát xa, hắn vươn tay ra, sờ nhẹ lên mặt mình.

Hắn có cảm giác trong nháy mắt khi tới đoạn “Nhân tiền hiển thánh”, thời gian trên người hắn xuất hiện sự chồng chéo.

Quá khứ và tương lai chồng chéo lên nhau.

Sau đó trên mặt hắn bèn xuất hiện một cái mặt nạ.

Lúc nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh sẽ phải lộ ra khuôn mặt thật của bản thân. Việc dịch dung khi nhân tiền hiển thánh không hề có chút tác dụng nào.

Nhưng hắn lại xuất hiện trong hình ảnh “Nhân tiền hiển thánh” bằng khuôn mặt đã “Dịch dung” của mình.

"Thú vị thật, không biết bây giờ ta đã 'Dịch dung' thành ai rồi nhỉ?"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bạch Long tỷ tỷ liếc Tống Thư Hàng.

Cô có thể cảm ứng được, vừa rồi trong nháy mắt, quá khứ và tương lai chồng chéo lên nhau trên người Tống Thư Hàng, hiệu quả thí nghiệm mà bạch mã nói đã bắt đầu phát huy hiệu quả.

Dưới thí nghiệm quấy nhiễu của bạch mã, Tống Thư Hàng có thể hiển thánh bằng “Mặt nạ dịch dung”.

Đây rốt cuộc là thí nghiệm gì nhỉ? Bạch Long tỷ tỷ cũng cảm thấy tò mò.

Ngón tay Tống Thư Hàng quẹt lên mặt nạ dịch dung một cái, ngay lúc lòng hắn cảm thấy “Tò mò” thì... Bí pháp giám định tự động kích hoạt.

Đầu ngón tay hơi đau đớn, đây là cái giá phải trả của bí pháp giám định.

“Mặt nạ dịch dung của Ngân Quái Thiên Tôn (đã sử dụng): Hàng dùng một lần, dùng xong thì vứt. Nhân vật được dịch dung: Hà Chỉ Ma Đế của Ma Môn, một Trường Sinh Giả hàng đầu, là nhân vật khích lệ ý chí người khác khi lấy tám long văn bước ra đạo trường sinh của bản thân.”

Thì ra ta đã dịch dung thành Hà Chỉ Ma Đế à?

Tuy rằng không biết Hà Chỉ Ma Đế là ai, nhưng có cảm giác ngầu lắm đấy chứ.

Tống Thư Hàng sờ lên cái mặt nạ này, trong lòng đột nhiên có một loại xúc động mãnh liệt. Hắn muốn tháo mặt nạ xuống, nhìn về phía ống kính và mọi người... Nên nói là chào hỏi với Hà Chỉ Ma Đế mới đúng.

Nhưng hắn vẫn nhịn xuống loại xúc động này.

Xúc động nhất thời đều là lời xúi bậy của ma quỷ.

Hắn là một người cẩn thận, tinh tế và kiên nhẫn.

Do đó, việc chào hỏi Hà Chỉ Ma Đế không cần gấp như vậy.

Dục tốc bất đạt.

Hắn muốn chuẩn bị tâm trạng cho thật tốt, để vào lúc thích hợp nhất lại tháo mặt nạ ra, cho Hà Chỉ Ma Đế một điều kinh hỉ.

...

...

Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải bản thể ngẩng đầu ngắm nhìn Hà Chỉ Ma Đế trong “Nhân tiền hiển thánh”, sau đó rơi vào trầm tư.

Tuy rằng khuôn mặt này là của Hà Chỉ Ma Đế.

Nhưng khí chất lại không phải.

Hắn đã lấy được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, nên cũng hiểu rõ phần nào về Ma Đế.

Do đó, hắn có thể nhận ra Hà Chỉ Ma Đế đang giảng pháp kia có vấn đề.

Nhưng mà... Nếu như đây không phải Hà Chỉ Ma Đế thì sẽ là ai chứ?

Công Tử Hải chậm rãi nhắm mắt lại, vươn tay ra đè lên ngực mình.

Tim hắn nặng trĩu đến lạ thường.

Trái tim đang quá tải, giống như một xe lại chở hàng có sức nặng của mười xe vậy, mỗi một lần tim đập đều vô cùng tốn sức.

****

Trong không gian Huyền Thánh.

Sau khi Tống Thư Hàng âm thầm quyết định xong, bèn lấy ngón tay ra khỏi mặt nạ.

"Chuẩn bị xong hết chưa? Sau khi nhân tiền hiển thánh sẽ tới ngưng tụ thánh ấn, sau đó chính là đoạn Huyền Thánh giảng pháp."

Bạch Long tỷ tỷ nhắc nhở.

Những thông tin liên quan tới trình tự của nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn và Huyền Thánh giảng pháp, sẽ tự động xuất hiện ở trong đầu Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Đây là quy tắc đã được lập ra ngay từ thời thái cổ.

Đây vừa là nhắc nhở vừa là một loại hướng dẫn.

Nếu như thật sự xuất hiện một vị Huyền Thánh mới, thì sau khi vị Huyền Thánh đó độ kiếp thành công trong tình huống không biết gì cả, như vậy lời nhắc nhở này sẽ có thể hướng dẫn vị Huyền Thánh mới đó làm theo từng bước.

"Giảng pháp à?"

Tống Thư Hàng cau mày.

Không ổn, hắn đã mất trí nhớ rồi, phải nói gì đây?

Đến lúc đó sợ rằng sẽ trở nên tẻ nhạt đây.

"Tiểu tiên tử, cô đã chuẩn bị gì chưa?"

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục lắc đầu.

Khăn quàng trắng tỷ tỷ trả lời giúp cô:

"Nếu cô ấy giảng pháp, ta có thể ở một bên giúp đỡ. Cho dù trí nhớ đã trở nên mơ hồ, nhưng cảnh giới của ta vẫn còn. Chỉ cần bắt được một trọng điểm thôi là ta sẽ có thể lập tức hiểu ra rất nhiều thứ, cũng đủ ứng phó giảng pháp rồi."

"Vậy tỷ tỷ cũng giúp ta một tay chứ?"

Tống Thư Hàng nói.

"Xin lỗi nhé, thứ lỗi cho sự bất lực của ta. Huyền Thánh giảng pháp là từng người một lên, ta cũng không thể phân thân được."

Khăn quàng trắng tỷ tỷ bó tay.

Tống Thư Hàng:

“...”

Má ơi, lúc này nên làm sao đây?

Hắn đang trong quá trình nhân tiền hiển thánh đó, tất cả tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đều đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Nếu như lúc giảng pháp lại không nói được gì, thất lễ như vậy, chẳng phải sẽ mất mặt trước mọi người lắm sao?

Đến lúc đó, nhất định sẽ trở thành trò cười khắp chư thiên vạn giới mất.

Vậy hắn sao làm người được nữa đây trời?

Ừm... Ủa.

Đợi chút.

Mất mặt, bị cả chư thiên vạn giới chế nhạo à?

Ha ha ha.

Mất mặt à?

Khuôn mặt bây giờ của ta là vị “Hà Chỉ Ma Đế” kia mà.

Cho dù có mất mặt đi chăng nữa, người mất mặt cũng có phải là ta đâu.

Tống Thư Hàng vui vẻ.

"Chẳng qua là Huyền Thánh giảng pháp mà thôi, cho dù ta có mất trí nhớ đi chăng nữa cũng không làm khó được ta đâu."

Tống Thư Hàng tự tin nói.

Chương 2165: Tô... Tô Gì Đây?

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đều đang giữ nguyên tư thế nhìn trời.

Tiếp theo chính là giai đoạn ngưng tụ thánh ấn.

Đây là giờ phút đáng để kỷ niệm.

Trong hình ảnh.

Vị “Hà Chỉ Ma Đế” kia đứng dậy, cẩn thận đặt tiên tử đầu rồng xuống cái vương tọa hung ác kia.

Sau đó hắn đứng dậy tiến về phía trước, hai tay vỗ vào nhau, bắt đầu ngưng tụ thánh ấn.

Có một luồng ánh sáng công đức khổng lồ bắt đầu ngưng tụ trên người vị “Hà Chỉ Ma Đế” này.

Tu sĩ Ma môn ngẩn người.

Bọn họ đã bị dọa bởi lượng ánh sáng công đức khổng lồ như thế này.

Luồng ánh sáng công đức này không chỉ nhiều thôi đâu, chất lượng cũng cao đến kinh khủng. Cho dù là cao tăng Phật Môn hay Thánh Hiền Nho gia đi chăng nữa cũng không có mấy ai có thể ngưng tụ ra lượng ánh sáng công đức khổng lồ như vậy ấy chứ.

Sau đó.

Ở giữa bầu trời có một cái thánh ấn hình thức ban đầu đang được ngưng tụ ra, nó hạ xuống trước mặt “Hà Chỉ Ma Đế”.

Nếu như đây thật sự là khung cảnh thành thánh của “Hà Chỉ Ma Đế”, vậy thì thánh hào của hắn có lẽ là “Hà Chỉ” nhỉ? Các tu sĩ Ma môn thầm nghĩ.

Sau đó, sự việc hoàn toàn giống với suy nghĩ của bọn họ.

Vị “Hà Chỉ Ma Đế” này vươn tay ra vẽ lên thánh ấn một cái.

Hai chữ Hà Chỉ xuất hiện.

Tuy nhiên... Hai chữ này không phải “Chữ viễn cổ”, mà là chữ viết của Hoa Hạ trên trái đất ở hiện thế, đã vậy còn là giản thể nữa chứ.

Lúc “Nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn”, sẽ có pháp tắc đảm nhận chức phiên dịch, nhờ vậy mấy chữ này mọi người đều có thể xem hiểu.

Nhưng bây giờ trong hiện thế, cơ mặt của những tu luyện giả đã từng tiếp xúc với chữ viết Hoa Hạ đều đang co giật.

Sau khi viết xong hai chữ “Hà Chỉ”, vị “Hà Chỉ Ma Đế” này lại rơi vào trầm tư.

Sau đó hắn lại vươn tay ra vẽ lên thánh ấn, thêm một chữ X lên hai chữ “Hà Chỉ”.

Động tác này đều làm cho tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới trở nên nghẹt thở.

...

...

"Quả nhiên, thánh hào vẫn không thể đặt tùy ý như vậy. Hà Chỉ đã là thánh hào của người khác rồi, hơn nữa cái thánh hào này lại không may mắn cho lắm."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi gạch đi đạo hiệu “Hà Chỉ” này, hắn bèn bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Cuối cùng hắn lại thuận theo bản năng của hắn, lấy tay làm bút viết một chữ “Bá” lên trên thánh ấn.

Ừm, quả nhiên hắn vẫn thích chữ này hơn.

"Hít ~~"

Chẳng biết tại sao, khi tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới nhìn thấy chữ này đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Năm nay...

Nói đúng hơn là vào đầu tháng bảy năm nay, mỗi khi mọi người đọc tới chữ “Bá” là sẽ bị cà lăm, mà mỗi khi cà lăm là sẽ đọc lại chữ “Bá” này hai lần trở lên.

Nếu như không phải đã xác định lại khuôn mặt này không phải khuôn mặt quen thuộc kia, nói không chừng đã có rất nhiều tu sĩ ngắt mạng rồi.

“Sau chữ Bá thì nên dùng chữ gì cho tốt đây?”

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Hắn nhớ lúc trước bạch mã đã từng gọi hắn là Bá Tống.

Nên viết Bá Tống không nhỉ?

Không được không được, Bá Tống đã là một “Thánh hào” của hắn rồi. Không thể lặp lại.

Như vậy, thử kết hợp chữ Bá và Hà Chỉ Ma Đế xem.

Bá Đế?

Tên này có khí thế đấy!

Nhưng cái tên này lại không hợp với phong cách khiêm tốn của hắn.

Trong tiềm thức của hắn, hắn luôn muốn khiêm tốn một chút, ít nhất là trong quãng thời gian gần đây nhất định phải cố gắng khiêm tốn.

Do đó, nhượng bộ một chút vậy.

Bá Ma thì sao nhỉ?

Tống Thư Hàng vừa mới suy nghĩ trong lòng, thánh ấn đã sinh ra cảm ứng.

Thánh hào Bá Ma đã được xác định.

...

...

Hôm nay là một ngày trọng đại.

Trong con mắt của những tu luyện giả không biết “Hà Chỉ Ma Đế”, vị nghìn năm đệ thập nhị thánh xuất hiện vào hôm nay, tên của hắn là Bá Ma!

Còn những tu luyện giả biết “Hà Chỉ Ma Đế” thì lại giật mình.

Nếu như đây thật sự là khung cảnh “Hà Chỉ Ma Đế” hiển thánh trong quá khứ. Vậy thì thánh hào chính thức của Hà Chỉ Đại Đế là “Bá Ma” ư?

Bá Ma Hà Chỉ!

Khí phách biết bao.

...

...

Trong “Nhóm Cửu Châu Số 1”.

Hoàng Sơn Thánh Quân:

"Bá Ma... "

Bắc Hà Tán Nhân:

"Phong cách đặt tên này... "

Tô Thị A Thất:

"Trước đó là Bá Tống, Bá Nho, Bá Long... "

Vô Song Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử):

"Ta nói rồi mà, đây là chắc chắn là Tống tiền bối."

Lệ Chi Tiên Tử:

"@Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, *Icon viên thuốc*."

Hoàng Sơn Thánh Quân:

"Đang uống."

Lệ Chi Tiên Tử:

"Nhớ uống nhiều nước kẻo nghẹn đấy."

Hoàng Sơn Thánh Quân:

"Ừm, ta đi nấu một bình nước trước đã. Không hiểu sao cứ có cảm giác lát nữa sẽ còn dùng tới."

Diệt Phượng Công Tử lăn qua lăn lại trên đất:

"Có phải Tống Thư Hàng tiểu hữu hay không, chỉ cần chờ đến lúc giảng pháp xong, hỏi hắn là biết chứ gì."

Đông Phương Lục Tiên Tử bò ra từ chiếc xe bị lật, trả lời:

"Thật ra điều này không phải vấn đề, vấn đề là... Lát nữa Bá Ma giảng pháp, các ngươi có xem không? Ta muốn tìm người xem chung với ta, lỡ như là 'Hà Chỉ Ma Đế' của Ma môn bọn ta giảng pháp thật thì sao, ta tuyệt đối sẽ không lỡ mất dịp này."

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

"Để ta xem chung với cô, Lục Tử."

Vân Trung Tiên Khách đề nghị:

"Bầu không khí không cần nghiêm túc như vậy đâu, ta đề nghị lúc Bá Ma sắp giảng pháp, mọi người hãy tiến vào trạng thái bế quan tu luyện đi. Một lát nữa đi ra, hỏi những đạo hữu đã xem giảng pháp ấy, hỏi họ nội dung của buổi giảng pháp là gì. Sau đó mới chọn có nên xem lại hay không."

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Cuối cùng cũng hết cấm chat... Ha ha ha, mọi người đều sinh ra từ mẹ mà, tại sao Tiên Khách đạo hữu ngươi lại thông mình thế nhỉ? Ta đề nghị, để chủ nhóm xem giảng pháp trước đi, chủ nhóm phải dẫn đầu chứ."

Đồng Quái Tiên Sư:

"Hay đấy!"

Lệ Chi Tiên Tử:

"@Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, *Icon viên thuốc*."

Hoàng Sơn Thánh Quân:

"..."

Cái nhóm tồi tệ này nên giải tán, giải tán!

...

...

Thánh hào Bá Ma đã được xác định.

Chư thiên vạn giới lại sôi trào.

Bởi vì sau đoạn hiển thánh và thánh hào chính là đoạn quan trọng nhất!

"Tiếp theo chắc là tới Huyền Thánh giảng pháp rồi nhỉ?"

"Nhưng mà, vị Bá Ma Huyền Thánh vừa mới mất đi đạo lữ này có thể điều chỉnh tâm trạng cho thật tốt để giảng pháp không đây?"

"Bá Ma Hà Chỉ Đại Đế không phải loại đàn ông dễ gục ngã như vậy đâu. Chúng ta có thể kỳ vọng vào buổi giảng pháp của hắn."

"Đại Đế không phải loại người sẽ bị tình cảm đánh bại đâu, dựa theo ghi chép của Ma môn, hắn là một người đàn ông độc thân cả đời đấy. Độc thân bằng thực lực đó, những thứ tình cảm ngu ngốc đó sao có thể đánh bại được hắn cơ chứ?"

Lúc chư thiên vạn giới đang bàn luận vô cùng sôi nổi.

Hình ảnh hiển thánh lại được chuyển sang vị tiên tử đầu rồng kia.

Có thánh ấn đang bắt đầu hình thành bên người cô.

"Wow! Vị tiên tử này còn sống!"

"Hơn nữa cô ấy đang ngưng tụ thánh ấn, điều này nói lên cô ấy đã độ kiếp thành công rồi."

"Chắc là trước đó chúng ta đã hiểu lầm rồi, có thể là do vị tiên tử này trời sinh đã có một cái lỗ ở ngực, chứ không phải bị thương bởi thiên kiếp đâu."

Việc độ kiếp theo nhóm, xem ra có triển vọng thật đấy chứ.

Thánh ấn xuất hiện ở bên người Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng cũng tò mò nhìn về phía cô, muốn xem thử cô gái cũng bị mất trí nhớ như hắn này sẽ lấy tên gì.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay ra, vẽ lên thánh ấn một cái.

Một chữ “Tô” hiện lên.

Chữ Tô trong Tô Thị đã trở thành bản năng khắc sâu vào trong xương cốt của A Thập Lục rồi, lúc viết thánh hào, việc cô không bỏ chữ này là đương nhiên.

Sau khi viết xong chữ “Tô”, cô bắt đầu do dự.

Nên viết đạo hiệu gì đây?

Trí nhớ của cô quá mơ hồ, cô không nhớ đạo hiệu của mình rốt cuộc là gì.

Tô Thị A Thất đang xem live stream vô cùng nghi hoặc. Rốt cuộc A Thập Lục đang do dự cái gì chứ?

Chẳng lẽ cô không muốn lấy “Tô Thị A Thập Lục” làm thánh hào của cô sao?

Con số mười sáu này có một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Tiểu Thập Lục không nên bỏ nó mới đúng chứ.

Trong hình ảnh hiển thánh.

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu, nhìn về phía Tống Thư Hàng với ánh mắt nghi hoặc, cô muốn trưng cầu ý kiến của hắn.

"Tô... Tô?"

Tống Thư Hàng sờ cằm, suy ngẫm.

Hắn đọc lại chữ “Tô” hết lần này đến lần khác.

Đột nhiên, hắn đọc một cụm từ theo bản năng:

"Tô Hàng!"

Tuy rằng không biết Tô Hàng có ý gì, nhưng hắn lại có ấn tượng rất sâu sắc với từ này, có cảm giác rất quý giá.

Chương 2166: Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại

"Tô 'Hàng' à? Nghe không giống đạo hiệu cho lắm."

Khăng quàng trắng tỷ tỷ nói. Hơn nữa, cô cũng cảm thấy cái tên này vô cùng quen tai, dường như đã từng nghe ở đâu rồi.

Tống Thư Hàng trả lời:

"Quả thật không giống một đạo hiệu... Nhưng nó có lẽ rất có ý nghĩa, cho dù mất trí nhớ đi chăng nữa, nhưng ta vẫn có cảm giác cái tên này vô cùng quan trọng với ta."

"Ta cũng cảm thấy cái tên này vô cùng quan trọng."

Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói. Lúc cô nghe được cái tên này cũng cảm thấy tràn đầy sức mạnh, cho dù phải đối mặt với thử thách lớn hơn nữa, cô cũng sẽ không lùi bước.

"Nếu vậy các ngươi có nhớ được rốt cuộc nó có ý nghĩa đặc biệt gì không?"

Khăn quàng trắng tỷ tỷ gãi cằm, nói:

"Thánh hào là danh hiệu tôn quý gắn liền với cuộc đời một tu sĩ, đã đặt rồi thì cả đời sẽ không thể thay đổi được đâu."

Tống Thư Hàng sờ cằm, trong miệng lẩm nhẩm hai chữ Tô "Hàng", Tô "Hàng".

Cứ đọc mãi đọc mãi, đột nhiên hắn thuận miệng nói một câu:

"Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng*?"

Khăn quàng trắng tỷ tỷ:

"..."

"Ta cho rằng chắc không phải ý này đâu."

Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói:

"Cái tên này rất quan trọng với ta, đối với ta nó vô cùng đặc biệt, nhưng ta lại không thể xem nó như đạo hiệu của ta được."

Tống Thư Hàng:

"Vậy cô có ý kiến gì không?"

"Tô Thị... Tô... "

Tô Thị A Thập Lục lẩm nhẩm, sau đó, cô lại mơ hồ nghĩ tới một chữ:

"Tô Sơn?"

"Thư Sơn à, chữ Thư và chữ Tô đọc khác nhau đó."

Khăn quàng trắng tỷ tỷ nói.

"Ừm, nhưng vẫn là Tô Sơn đi."

A Thập Lục quyết định nói.

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

"Tô Sơn Áp Lực Đại?"

Do sự ảnh hưởng của giọng địa phương, nên hắn không phân biệt rõ phát âm của chữ “Thư” và chữ “Tô”. Sau đó khi nghe được hai chữ Tô Sơn, hắn lập tức muốn nối thêm vế “Áp Lực Đại” vào.

Hắn có cảm giác “Thư Sơn” và “Áp Lực Đại” rất hợp với nhau.

"Khả năng đặt tên của ngươi nát ơi là nát."

Khăn quàng trắng tỷ tỷ khinh thường nhìn Tống Thư Hàng. Nếu như lấy thánh hào là “Tô Sơn Áp Lực Đại”, nhất định sẽ bị người ta cười đến rụng răng.

"Vậy thì, Tô Sơn Tiên Tử, Tô Sơn Tử, Tô Sơn Tiên Khách, Tô Sơn Tán Nhân, Tô Sơn Phủ Chủ, Tô Sơn Cư Sĩ thì sao?"

Tống Thư Hàng nói ra một đống danh xưng.

"Những hậu tố này không phải đạo hiệu, mà là một loại xưng hô. Giống như tiên sinh và tiểu thư vậy."

Khăn quàng trắng tỷ tỷ trợn mắt, mắt vừa trợn lên, cả người cô lập tức trở nên trắng như tuyết, không còn chút màu đen nào.

"Vậy thì Tô Sơn đi, nghe khí thế lắm đấy."

Tống Thư Hàng nói.

Thảo luận kết thúc.

Tô Thị A Thập Lục nghĩ thầm trong lòng, hai chữ “Tô Sơn” bắt đầu xuất hiện trên Thánh Ấn.

Sau khi viết xong Tô Sơn, ngón tay cô bèn chấm một cái, bất giác thêm chữ số “Mười Sáu” sau hai chữ “Tô Sơn”. Nhưng sau một hồi suy nghĩ, cô lại gạch đi.

Tuy con số 16 này rất có duyên với cô, nhưng vẫn là để dành đến khi cô chính thức nhân tiền hiển thánh đi. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lúc cô từ thất phẩm thăng lên bát phẩm, có thể sẽ còn hiển thánh thêm lần nữa.

Thánh hào đã chính thức được xác định.

Nghìn năm đệ thập nhị thánh Tô Sơn Huyền Thánh.

Hay theo một cách tính khác, sẽ là nghìn năm đệ thập lục thánh, Tô Sơn Huyền Thánh.

Cái thánh hào này, nghe có vẻ giống với loại đạo hiệu địa danh của Hoàng Sơn Tôn Giả.

Do trong quá trình "Ngưng tụ Thánh Ấn", hình ảnh hiển thánh đều tập trung lên người Tô Thị A Thập Lục.

Cho nên khắp chư thiên vạn giới đều không thấy Tống Thư Hàng và Bạch Long tỷ tỷ, cũng không biết đến quá trình trao đổi giữa họ.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy cảnh Tô Thị A Thập Lục viết chữ "Tô" lên Thánh Ấn, sau đó lại viết thêm chữ "Sơn" và "Thập Lục". Đến cuối cùng, cô lại vươn tay ra xóa hai chữ "Thập Lục" đi, xác định thánh hào của mình là "Tô Sơn".

...

...

Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tô Thị A Thất:

"..."

Lúc A Thất thấy Tô Thị A Thập Lục xóa hai chữ số "Thập Lục" này đi, hắn lập tức có cảm giác gan của mình đang co thắt mạnh.

Cứ có cảm giác như A Thập Lục muốn vứt bỏ "Thiên Hà Tô Thị" vậy.

Cô nàng Thập Lục ngốc nghếch này, cô nên xóa chữ "Sơn" đi, để lại

"Thập Lục" mới đúng chứ!

"Hơn nữa, cái đạo hiệu Tô Sơn này rốt cuộc là cái quái gì vậy!"

Tô Thị A Thất phàn nàn trong nhóm.

Bắc Hà Tán Nhân:

"*Icon cười gian* Không biết trong Thiên Hà Tô Thị có bao nhiêu người nhận ra thân phận của A Thập Lục nhỉ."

Nếu các trưởng lão Tô Thị nhận ra thân phận của A Thập Lục, lại thấy cảnh cô xóa hai chữ “Thập Lục” trên đạo hiệu mình, vậy các trưởng lão Thiên Hà Tô Thị sẽ phải đau tim đến mức nào đây?

Xem ra thuốc trợ tim cấp tốc dành cho tu sĩ sắp đắt hàng rồi đây —— Thử nghĩ xem, sau khi A Thập Lục giảng pháp xong, cả người cô sẽ được bao trùm hiệu ứng “Khắp thiên hạ không ai không biết” đấy.

Đến lúc đó, khi các trưởng lão Thiên Hà Tô Thị gặp cô, chắc chắn họ sẽ đau dạ dày, đau tim, đau thận, đau đủ thứ.

Chỉ cần mỗi ngày A Thập Lục đi dạo một vòng khu vực gia tộc Thiên Hà Tô Thị thôi, sợ rằng các trưởng lão Thiên Hà Tô Thị cũng sẽ đau gan đến mức giảm thọ.

"Tô Sơn, Tô Sơn. Đọc lên khá là giống với Thư Sơn đấy chứ. *Meme Bạch tiền bối cột tóc hai bím*"

Vũ Nhu Tử trả lời.

Một bao cát hình con chó đang bị Diệt Phượng Công Tử đánh túi bụi, hắn vừa luyện quyền, vừa dùng ngón chân trả lời một cách thuần thục:

"Thư Sơn, Áp Lực Đại à?"

Tô Thị A Thất:

“…”

Bắc Hà Tán Nhân:

"Đây chắc là nickname lúc Tống Thư Hàng tiểu hữu vừa mới vào trong nhóm nhỉ, khi đó hắn vẫn chưa biết chúng ta là tu luyện giả. Ngẫm lại quả thật năm tháng không tha cho ai, bây giờ hắn đã không còn là tay mơ của ngày trước nữa rồi."

"@Tô Thị A Thất, A Thất, đã tới lúc ngươi phải cân nhắc xem có nên mời Thư Hàng tới buổi họp hằng năm của Thiên Hà Tô Thị không rồi đấy."

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tô Thị A Thất:

“…”

"Ta quyết định rồi, lần tới khi ta nhân tiền hiển thánh, đạo hiệu của ta sẽ là Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại! Ta vẫn còn một lần cơ hội hiển thánh mà."

Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Vừa dứt lời, cô lập tức đổi nickname của mình trong nhóm thành "Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử)".

Bắc Hà Tán Nhân:

"*Icon đau đớn che mặt*"

Hoàng Sơn Tôn Giả:

"@Linh Điệp Thánh Quân, *Icon viên thuốc*."

Một lát sau.

Một ID tên Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Linh Điệp Thánh Quân) online:

“...”

Hai cha con có một nickname giống nhau.

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“...”

Hắn run rẩy móc thuốc trợ tim cấp tốc ra, sau đó đổ ra một viên, lập tức uống bằng nước sôi.

****

Trên Linh Điệp Đảo.

Vũ Nhu Tử ngồi trước máy tính, một tay chống cằm, tay kia thì đang gõ nhẹ lên máy tính.

Đồng thời, cô ngẩng đầu nhìn lên Tô Thị A Thập Lục trong hình ảnh “Nhân tiền hiển thánh”, như nghĩ tới gì đó.

"Không hiểu sao cứ cảm thấy khó chịu thế nào ấy."

Cô nói khẽ.

Rất là khó chịu.

Bởi vì hôm nay cô không vui nổi.

Ngay cả suy nghĩ lặng lẽ trốn khỏi nhà, chạy ra ngoài chơi cũng không có.

Không lẽ là do thiếu sự kích thích trong cuộc sống ư?

"Cô muốn kích thích sao? "

Một giọng nói dụ dỗ vang lên trong đầu Vũ Nhu Tử.

Không phải tâm ma.

Tâm ma của cô đã bị cắt ra, đưa cho Tống tiền bối rồi.

Giọng nói này, là tên chiếm giữ Linh Quỷ của cô—— Giọng của Thiên Đế.

Vũ Nhu Tử cười hì hì một tiếng.

Lời dụ dỗ của Thiên Đế không có chút hấp dẫn nào đối với cô.

Thứ kích thích mà cô muốn, Thiên Đế không cho được.

...

...

Giai đoạn đặt thánh hào chấm dứt.

Quá trình nhân tiền hiển thánh, đã tiến vào giai đoạn cao trào nhất.

Huyền Thánh giảng pháp!

Đây cũng là giai đoạn mà tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới mong chờ nhất.

Một bài Huyền Thánh giảng pháp tuyệt vời, có thể khiến cho tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới thu hoạch rất nhiều.

Lần này.

Tu luyện giả của Ma môn đều đang lót dép hóng.

Bởi vì đây rất có thể là bài giảng pháp của "Bá Ma" Hà Chỉ Đại Đế hiển thánh năm đó!

*Hàng của Hàng Châu, một thành phố tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Chương 2167: Hà Chỉ Đạo Hữu, Có Ngạc Nhiên Hay Không?

Nói thật, tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới thời nay đều có một loại cảm giác vừa yêu vừa sợ đối với "Huyền Thánh giảng pháp".

Tại sao yêu thì không cần nói cũng biết, Huyền Thánh giảng pháp miễn phí, người nghe sẽ nhận được rất nhiều lợi ích. Nếu như có thể nghe được một lần Huyền Thánh giảng pháp phù hợp với bản thân, thậm chí còn có thể khiến cho tu luyện giả trực tiếp đột phá cảnh giới ấy chứ.

Còn sợ là do vị Huyền Thánh mà không ai dám nhắc tới "Thánh hào" ở giữa nơi đông người kia, hắn đã làm cho cả chư thiên vạn giới bị tổn thương sâu sắc dù là về mặt tâm linh hay về mặt cơ thể.

Mấy tháng nay, khi tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới nhắc đến "Huyền Thánh giảng pháp", cơ thể sẽ không khỏi đau nhói.

Nhưng may mắn thay, trước khi Huyền Thánh giảng pháp vẫn còn một giai đoạn quan trọng là "Nhân tiền hiển thánh".

Trong giai đoạn quan trọng này, tu sĩ chỉ có thể xuất hiện bằng "Khuôn mặt thật" của bản thân.

Không thể không bội phục vị tồn tại thiết lập "Nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp" lúc đó, tầm mắt của vị đó thật sự nhìn xa trông rộng vô cùng!

Trước tiên phải hiển thánh, sau đó mới giảng pháp, những bước này quan trọng biết bao!

Bây giờ, tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới cũng đã có kinh nghiệm rồi.

Một khi tu luyện giả trong "Huyền Thánh giảng pháp" là Bá Tống Huyền Thánh thì bất kể là phiên bản trẻ con, phiên bản thiếu niên, phiên bản thanh niên, phiên bản trung niên hay là phiên bản người già đi chăng nữa...

Dù sao chỉ cần là Bá Tống Huyền Thánh thì bọn họ sẽ lập tức ngắt mạng khi “Huyền Thánh giảng pháp” sắp bắt đầu —— chỉ cần xong giai đoạn “Nhân tiền hiển thánh”, bọn họ lập tức tiến vào trạng thái bế quan, như vậy sẽ có thể ngâm “Huyền Thánh giảng pháp” từ livestream thành xem lại.

Sau đó, có thể chờ những phản hồi của một số nhóm dũng sĩ can đảm dám xem Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp, như vậy mọi người mới quyết định có xem lần “Huyền Thánh giảng pháp” này hay không.

Dũng sĩ là gì? Những người có gan xem trực tiếp buổi giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh đều là dũng sĩ.

Mà lần này.

Người hiển thánh là Hà Chỉ Ma Đế, hoàn toàn khác với Bá Tống.

Do đó lần “Huyền Thánh giảng pháp” này, tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới có thể yên tâm thưởng thức.

…

…

Trong tình huống mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào hắn, Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc, bước vào vị trí của “Huyền Thánh giảng pháp”.

Lúc vừa bước lên vị trí này, hắn lập tức có cảm giác có vô số con mắt trong chư thiên vạn giới đang ngắm nhìn hắn, nhìn chằm chằm vào hắn từ trong hư không.

—— Huyền Thánh bát phẩm, nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ Thánh Ấn. Từ đó về sau, khắp thiên hạ không ai không biết.

Nếu như là một Huyền Thánh lần đầu tiên giảng pháp, khi bước lên đài giảng pháp, sẽ bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, thông thường trong nháy mắt sẽ có chút không được tự nhiên.

Nhưng Tống Thư Hàng đã quen với loại cảm giác này.

“Vậy thì tiếp theo phải nói gì đây?”

Tống Thư Hàng sờ lên mặt của mình, cảm thấy mặt nạ trên mặt mình vẫn còn.

Trước tiên thì… Làm một câu dạo đầu đi!

"Xin chào các vị đạo hữu, các vị tiên tử, các vị tiền bối khắp chư thiên vạn giới, tại hạ là Hà Chỉ, thánh hào Bá... Ma. Tại hạ đã trải qua hàng nghìn lần suýt chết, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới Huyền Thánh. Hôm nay giảng pháp ở đây, nếu như có chỗ nào giảng tệ, mong rằng mọi người sẽ cho ta mặt mũi."

Tống Thư Hàng chắp tay với các vị đạo hữu khắp chư thiên vạn giới một cách phóng khoáng, giới thiệu đơn giản về bản thân.

Chỉ một lời dạo đầu đơn giản mà thôi, đã trực tiếp khiến cho tu luyện giả của Ma môn khắp chư thiên vạn giới sôi trào rồi!

“Thật sự là Hà Chỉ Đại Đế, thật sự là hắn!”

“Đây thật sự là đoạn Huyền Thánh giảng pháp được niêm phong bảo tồn lại từ thời viễn cổ sao? Không ngờ vào lúc còn sống lại có thể thấy được cảnh Hà Chỉ Ma Đế giảng pháp.”

“Hà Chỉ Ma Đế vạn thuế!”

“Nội dung giảng pháp năm đó của Hà Chỉ Đại Đế là gì vậy? Có lưu truyền tới thời nay không? "

“Đại Đế của Ma Môn chúng ta giảng pháp vượt qua thời không, ngày hôm nay đã hiển lộ rõ ràng, Ma Môn chúng ta đang hưng thịnh!”

Những đệ tử Ma Môn thời viễn cổ có sách giáo khoa ghi chép về Hà Chỉ Ma Đế, bắt đầu hưng phấn tới tấp.

Mà những tu luyện giả hệ khác không biết Hà Chỉ Ma Đế cũng đang lót dép hóng, mong chờ buổi giảng pháp của Ma Đế.

Chỉ một số ít người đã nhận ra có gì đó không đúng nên giữ im lặng.

Ví dụ như một cấm địa nào đó ở Công Minh Giới.

Hà Chỉ Ma Đế bản tôn mặt trầm như nước, mặt hắn đen đến mức sắp vắt ra được mực, nói:

"Bá Ma Hà Chỉ, ha ha ha."

Tên khốn này, đừng để hắn bắt được sơ hở đấy.

Với thực lực của Hà Chỉ Ma Đế, hắn cũng phát hiện được lần giảng pháp này đang “Vượt qua thời không”. Đoạn giảng pháp này, dường như là xuất hiện vào thời viễn cổ, nhưng lại bị niêm phong bảo tồn cho tới giờ, mãi đến hôm nay mới được dỡ bỏ phong ấn.

Dám giả mạo hắn để giảng pháp vào thời viễn cổ, tên này rốt cuộc là ai?

…

…

Trên đài giảng pháp của Huyền Thánh.

Sau khi Tống Thư Hàng giới thiệu sơ lược về bản thân, bèn vỗ nhẹ lên bộ khôi giáp trên người mình.

Con mắt hắn hơi trầm xuống, trong đầu còn đang suy nghĩ cách ứng phó với lần “Giảng pháp” này.

Lúc mới bắt đầu, hắn nghĩ rằng, dù sao bản thân cũng đang dùng khuôn mặt của “Hà Chỉ Ma Đế” mà, cùng lắm thì cắn răng lên giảng thôi, trong đầu nghĩ đến cái gì thì nói cái đó.

Cố gắng hết mình, cho dù giảng tệ cũng không thể trách hắn được.

Dù sao người mất mặt cũng không phải hắn.

Nhưng trong nháy mắt khi thật sự bước lên đài giảng pháp, trong lòng hắn như nghĩ tới gì đó.

Trí nhớ và kinh nghiệm của cơ thể nói cho hắn biết, sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, chỉ cần giảng tốt thì sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Bình thường thì một tu sĩ, cả đời cũng chỉ có một lần “Huyền Thánh giảng pháp” mà thôi, do đó dùng ngón chân để nghĩ cũng biết nó quý giá đến nhường nào.

Vì vậy, không thể lãng phí lần giảng pháp này được.

Tính cách cẩn thận, to gan của Tống Thư Hàng, cùng với thiên phú chuyển nguy thành an của hắn đã phát huy tác dụng trong lúc mấu chốt.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, trong đầu hắn xuất hiện một phương án “Trên lý thuyết có thể thực hiện được”.

Hắn không còn lựa chọn nào khác, bèn không chút do dự tiếp nhận phương án này!

“Tuy rằng không biết hình thức giảng pháp của trước kia ra sao, nhưng hôm nay, hãy để Bá Tống ta... À không Bá Ma, cho mọi người thấy một hình thức giảng pháp khác với những lần trước đi.

"

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn ngồi xếp bằng, tiến vào “Trạng thái giảng pháp”.

Mặt nạ “Hà Chỉ Đại Đế” trên mặt hắn tỏa ra sự uy nghiêm.

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới vểnh tai lên nghe.

"Vậy thì hôm nay, ta sẽ giảng một chút về ‘Năm năm mô phỏng ba năm thi đại học’ cho mọi người nghe."

Giọng nói uy nghiêm, trầm thấp của Tống Thư Hàng vang lên.

“Phương án giảng pháp” của hắn cần một chút thời gian để chuẩn bị.

Do đó, đúng lúc hắn có thể mượn khuôn mặt của “Hà Chỉ Ma Đế” để điều hòa bầu không khí giảng pháp, sẵn tiện kéo dài một chút thời gian.

"Phì~~"

Tô Thị A Thập Lục ở sau lưng nhịn không được mà phì cười ra tiếng.

Bạch Long tỷ tỷ suýt rớt cả cằm.

Tên này điên rồi à?

Trong giảng pháp mà cũng dám nói giỡn à? Hắn không sợ đến lúc đó sẽ không thể hội tụ được sức mạnh công đức của tu sĩ khắp chư thiên vạn giới sao? Không sợ đến phút cuối cùng sẽ bị tâm ma kiếp cắn trả hay sao?

Trong lúc đang suy nghĩ, Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên nghĩ đến một thứ... “Mỹ nhân rắn công đức” sống động như thật kia trên người Bá Tống. Loại sức mạnh công đức đã thực chất hóa đến mức này, cho dù mười tên Huyền Thánh bát phẩm ngồi phi toa đứng đầu cũng dí không kịp ấy chứ!

Có sức mạnh công đức hùng hồn như vậy, tên này hoàn toàn có vốn để làm bừa trong “Huyền Thánh giảng pháp”.

Có công đức thì muốn làm gì cũng được.

Đồng thời.

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới há to mồm, ngẩn người ra.

Mọi người đều đang hoài nghi lỗ tai của mình có nghe nhầm hay không.

“Năm năm mô phỏng ba năm thi đại học” ư?

Cái quái gì vậy?

…

…

Công Minh Giới.

Mặt của Hà Chỉ Ma Đế đen đến mức có thể nặn ra than.

Hắn có thể cảm ứng được một luồng ác ý vô cùng nồng đậm từ trên người tên “Hà Chỉ giả” này.

…

…

Nhóm Cửu Châu Số 1.

"Nếu tên này không phải Thư Hàng tiểu hữu thì ta sẽ cắt đầu mình xuống cho các ngươi đá banh!"

Cuồng Đao Tứ Lãng phát biểu.

“*Voice chat* Đây nhất định là lỗi của Tam Lãng.”

Dược Sư đau tim nói.

Nhớ lại lúc vừa mới gặp, Thư Hàng tiểu hữu trong sáng đến mức nào cơ chứ?

Đây nhất định là lỗi của Tam Lãng.

Chương 2168: Bá Tống Quyến rũ, Trả Lời Câu Hỏi Online

"Hở? Liên quan gì đến ta chứ?"

Cuồng Đao Tam Lãng buồn bực nói.

Diệt Phượng Công Tử sau khi cào cửa, lăn mình, đánh bao cát Đậu Đậu xong thì bắt đầu nghiêm túc chém gió trước máy tính:

"Vị đạo hữu lầu trên biết rõ tại sao mà."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“*Meme Tống Thư Hàng bay lên trời theo hình xoắn ốc* Bây giờ tâm trạng của ta rất phức tạp."

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

"Sao tâm trạng Lục Tử lại phức tạp cgyws?"

"Bởi vì Lục Thần là Thánh nữ của Ma môn mà."

Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng đáp.

Trong sách giáo khoa của Ma Môn, Hà Chỉ Đại Đế là vị Ma Đế khích lệ ý chí của người khác, có danh tiếng rất cao trong Ma môn. Bây giờ bỗng nhiên thấy Tống tiểu hữu treo khuôn mặt của Hà Chỉ Ma Đế lên đi nghịch dại trong “Nhân tiền hiển thánh”, tâm trạng của Đông Phương Lục Tiên Tử đương nhiên phức tạp rồi.

Bắc Hà Tán Nhân:

"Lục Thần á?"

"Nước hoa à?"*

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi tiếp.

Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử):

"Để ta đoán xem, ý của Tam Lãng tiền bối chính là Thần đua xe Đông Phương Lục chứ gì."

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Chính xác, *Meme Vũ Nhu Tử cúi chào*."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“...”

Cô lặng lẽ móc điện thoại di động của mình ra, sau đó bấm mở ứng dụng bản đồ chỉ đường khắp thế giới thông dụng trong “Nhóm Cửu Châu Số 1”, đồng thời gõ “Động phủ của Cuồng Đao Tam Lãng” lên.

Chỉ lát sau, một động phủ nhỏ dạng biệt thự của Tam Lãng xuất hiện ở một nơi trên bản đồ cách cô khoảng 10km.

Đông Phương Lục Tiên Tử thiết lập nơi này làm đích đến, bắt đầu chỉ đường.

Sau đó cô lặng lẽ Screenshots lại, gửi tấm hình đó vào trong “Nhóm Cửu Châu Số 1”.

"Chuẩn bị xuất phát, đích đến là ‘Động phủ số 33 của Tam Lãng’, quãng đường dài 11,3km, từ đây đến đó cần 5 phút. Ta sẽ vừa xem 'Huyền Thánh giảng pháp’ vừa đến động phủ của Tam Lãng, mọi người chúc ta lên đường bình an đi nào. *Meme Tống Thư Hàng kêu thảm khi rơi từ trên trời xuống*."

Đông Phương Lục Tiên Tử gửi.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

"Σ(っ°Д°;)っ "

"Xin Lục Tử hãy nương tay, những người dân trên quãng đường 11,3km đó vô tội mà, đừng vạ lây cho họ chứ, không nên vì Tam Lãng mà làm cho những người dân đó chịu khổ."

Đông Phương Tĩnh Tuyết an ủi.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“...”

Cô nàng ngốc Tĩnh Tuyết này, tuy rằng chúng ta cùng một gia tộc, nhưng cô có cần làm ta đau tim vậy không?

"E hèm."

Tô thị A Thất trả lời:

"Lục Tử đừng sợ, để ta qua đó đập Tam Lãng một trận nhừ tử, sau đó trói hắn lại đưa qua chỗ cô nhé."

Đông Phương Lục Tiên Tử:

"OK!"

Đồng Quái Tiên Sư:

"Ta có một sáng kiến, hay là chúng ta cùng nhau nghiên cứu một phần mềm nhỏ đi, khi nào Tam Lãng chat hơn 10 chữ trong nhóm thì sẽ bị cấm chat ngay lập tức."

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“...”

"Được đấy."

Hoàng Sơn Tôn Giả nói:

"Sau khi nghiên cứu xong phần mềm này, ta sẽ thêm cả Tam Lãng và Đồng Quái vào."

Đồng Quái Tiên Sư:

"(⊙? ⊙) "

"Tự lấy đá đè chân mình."

Bắc Hà Tán Nhân hớp một ngụm trà, khi thấy cảnh tên bói bịp bị chơi một vố, hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái.

...

...

Trên đài giảng pháp.

"Đùa chút thôi, tiếp theo chúng ta sẽ chính thức tiến vào giai đoạn giảng pháp."

Khuôn mặt Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Hắn bắt đầu nghiêm túc, bắt đầu sắp đặt bầu không khí giảng pháp cho bản thân.

Trong hư không, từng đóa hoa sen trắng tinh xuất hiện —— Thiệt Xán Liên Hoa.

Dưới người hắn lại có một đóa hoa sen màu đen nở rộ —— Bộ Bộ Sinh Liên.

Ánh sáng công đức trên người hắn tăng vọt, trong ánh mắt của mọi người trong chư thiên vạn giới, luồng ánh sáng công đức đó hóa thành một vị mỹ nhân rắn khổng lồ.

Hai tay mỹ nhân rắn công đức ôm ngực. Ánh sáng công đức chói mắt đến mức suýt chút nữa làm mù mắt các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới.

“Tại sao Hà Chỉ Ma Đế lại có sức mạnh công đức kinh khủng như vậy chứ?”

“Chờ... chờ chút đã. Sao vị mỹ nhân rắn này trông quen thế nhỉ? "

“Dáng dấp của người con gái công đức này, chẳng phải đây là hóa thân Nữ Đế công đức của Bá Tống Huyền Thánh sao?”

“Bá... Bá Ma ư?”

“Bế quan, ta muốn bế quan.”

“Lỡ như là trùng hợp thì sao, đây là mỹ nhân rắn mà, dường như hơi khác với Nữ Đế Công Đức. Nữ Đế trông rất uy nghiêm, còn vị mỹ nhân rắn này lại rất dễ thương, chắc là hai người khác nhau mà nhỉ? "

“Đừng sợ, người đang giảng pháp chính là Hà Chỉ Ma Đế, chứ không phải Bá Tống. Huyền Thánh giảng pháp, nhất định phải xuất hiện bằng khuôn mặt thật của mình. Cho dù là Bá Tống Huyền Thánh đi chăng nữa, cũng không thể biến thành Hà Chỉ Ma Đế được. Đây là quy luật thép không ai có thể thay đổi.”

Vào lúc này thì bế quan cũng muộn rồi. Huyền Thánh giảng pháp đã chính thức bắt đầu, họ đã bỏ lỡ giai đoạn dùng “Phiếu bế quan” rồi.

"Ta không biết những tiền bối trước đó giảng pháp như thế nào. Nhưng hôm nay, ta sẽ dùng một loại giảng pháp mới."

Tống Thư Hàng từ tốn nói.

Lúc đang nói chuyện, mắt trái của hắn bắt đầu sáng lên.

Mắt trái lóe lên luồng ánh sáng quen thuộc.

Khắp chư thiên vạn giới, không ai quên được ánh mắt và luồng ánh sáng quen thuộc này.

"Con mắt của Thánh Nhân Nho gia!!!!"

Theo việc mắt trái của vị “Hà Chỉ Ma Đế” này sáng lên.

Một giọng nói tràn đầy ma tính dường như vang lên trong đầu mọi tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới.

“Trị hiếu”

“Cái gì là hiếu?”

“Cái gì là yêu?”

“Biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?”

Đây là ảo giác.

Nhưng lại vô cùng chân thực.

“Biết chứ, bọn ta biết chứ.”

Loạn rồi, loạn hết rồi.

Tại sao Hà Chỉ Ma Đế lại có con mắt của Thánh Nhân Nho gia chứ?

Tại sao Ma Đế lại có sức mạnh công đức khổng lồ như vậy?

Là do thế giới này bị bóp méo sao? Hay là do tính người đã trở nên sa đọa?

Ngay lúc cái thánh hào “Bá Ma” này được ngưng tụ, chúng ta nên ngắt mạng ngay lập tức, sau đó bế quan quách luôn cho rồi!

Tu luyện giả khắp chư Thiên vạn giới than khóc.

Nhưng mà...

Ánh nhìn mang thai và nỗi đau sinh nở trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện.

Ánh sáng từ mắt trái của “Hà Chỉ Ma Đế” không phải “Ánh nhìn mang thai”. Nó là một loại “Liên kết”, thông qua sự tăng cường của “Huyền Thánh giảng pháp”, những tu luyện giả xem giảng pháp sẽ sinh ra một sự “Liên kết” với vị “Hà Chỉ Ma Đế” đang giảng pháp.

Trong quá trình “Huyền Thánh giảng pháp”, một số năng lực của Huyền Thánh đang giảng pháp sẽ được buff mạnh.

Giống như trước đó vậy, lúc “Bá Nho Huyền Ma” Tống Thư Hàng giảng pháp, hắn mượn con mắt của Thánh Nhân Nho gia thi triển “Ánh nhìn mang thai”, ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng không thoát được! Đây chính là hiệu quả tăng cường của Huyền Thánh giảng pháp.

"Tốt lắm, giống hệt với suy nghĩ của mình, đó là mượn hiệu quả của giảng pháp và liên kết thành công... Việc chuẩn bị đã xong."

“Hà Chỉ Ma Đế” đang giảng pháp nói khẽ.

Giọng của hắn vô cùng dịu dàng.

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đang bất an cũng dần bình tĩnh lại.

"Tiếp theo, chính là giai đoạn cuối cùng."

Tống Thư Hàng vươn tay tế ra một hộp vuông nhỏ bằng kim loại.

Đây là “Trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online” mà hắn đánh cược thắng vị thiếu niên ba mắt kia trong giấc mơ. Vốn còn tưởng chỉ là mơ thôi, nhưng hai món bảo vật thắng được lại thật sự xuất hiện trong tay hắn!

Cái trí tuệ nhân tạo này sẽ trực tiếp liên kết với một phân thân của thiếu niên ba mắt, lấy phân thân làm cơ sở dữ liệu.

Tống Thư Hàng chính là muốn mượn chức năng của pháp khí này để vượt qua giảng pháp.

Sau khi dùng xong một lần, cái pháp khí này sẽ bị ngắt mạng... Nhưng mà không sao, sau khi dùng xong, lại đi tìm thiếu niên ba mắt để truy cập quay số lần nữa là có thể dùng tiếp rồi, đây là bảo vật có thể sử dụng tuần hoàn đấy.

Phương án giảng pháp to gan mà Tống Thư Hàng nhanh trí nghĩ ra——Bá Tống quyến rũ, trả lời câu hỏi online.

Nhưng trước khi giảng pháp, hắn vẫn còn một số chuyện muốn làm.

Hắn muốn chào hỏi vị Hà Chỉ Ma Đế thật, đồng thời phải cảm ơn luồng năng lượng Kiếp Tiên mà hắn ban thưởng cho —— Trí nhớ của Tống Thư Hàng đang dần hồi phục.

*Bên Trung Quốc có một hãng nước hoa tên Lục Thần nên Lệ Chi tiên tử mới hỏi có phải là nước hoa không.

Chương 2169: Ngươi Là Người Bạn Tốt Nhất Của Ta

Có thể là do “Thí nghiệm” của bạch mã đã sắp kết thúc.

Tống Thư Hàng phát hiện trí nhớ của hắn như đang chảy ngược lại vậy, hắn bắt đầu nhớ lại những chuyện mấy ngày gần nay.

Ví dụ như bản thân, khăn quàng trắng tỷ tỷ, tiên tử nhỏ nhắn, cây kiếm tự xưng là đao, những chuyện xảy ra dưới hiệu quả của pháp thuật “Nghịch chuyển thời không”... Và chuyện bản thân hắn từng bị “Hà Chỉ Ma Đế” truyền công lực từ xa.

Lúc trí nhớ chảy ngược lại thì sẽ cảm rất thú vị.

Cuộc sống đảo ngược.

Trong quá trình này, ngươi sẽ phát hiện bản thân mình đang tiếp xúc thân mật với một người xa lạ không biết từ đâu ra, sau đó mới là quả trình quen biết từ từ, cuối cùng mới khung cảnh khi hai người vẫn còn xa lạ.

...

...

"Lần giảng pháp này của ta, không còn là hình thức truyền thống ‘Ta giảng, các ngươi nghe’ nữa. Nhân lúc được buff bởi 'Huyền Thánh giảng pháp', ta muốn tiến hành một lần giảng pháp có sự tương tác qua lại lẫn nhau. Các ngươi hỏi, ta trả lời... Ta sẽ trả lời câu hỏi online cho mọi người."

Tống Thư Hàng nhếch miệng lên, từ tốn nói.

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới nghe vậy bèn rục rịch.

“Giảng pháp có tính tương tác qua lại lẫn nhau ư?”

“Huyền Thánh giảng pháp thì phải tương tác thế nào?”

“Nghe nói lúc Huyền Thánh giảng pháp, vị Huyền Thánh đang giảng pháp có thể thu được ý niệm của tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới, đồng thời chọn ra một số thông tin phản hồi của các tu luyện giả. Chẳng lẽ, Bá Ma tiền bối muốn lợi dụng chức năng này ư? "

Khác với Huyền Thánh dỏm như Tống Thư Hàng, những Huyền Thánh hàng thật lúc giảng pháp sẽ có thể thu được những phản hồi đến từ khắp chư thiên vạn giới —— giống như xem khung chat lúc live stream vậy.

“Nhưng số người nghe giảng pháp lên đến hàng nghìn hàng vạn người, Bá Ma tiền bối sẽ tương tác với mọi người như thế nào đây? Chẳng lẽ là muốn bốc thăm trúng thưởng xem ai được chọn ư?”

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng tu luyện giả khắp chư Thiên vạn giới ai cũng ngứa ngáy muốn thử.

Cách giảng pháp của Bá Ma tiền bối quả thật khác với mọi người, vô cùng sáng tạo.

Nếu như... Câu hỏi mà bản thân đặt ra được Bá Ma tiền bối trả lời online, nói không chừng sẽ có thể gỡ bỏ nút thắt trong lòng, khiến cho cảnh giới của mình tăng lên luôn ấy chứ.

Tuy rằng xác suất được chọn từ trong hàng nghìn hàng vạn tu luyện giả là vô cùng thấp, nhưng thứ này lại giống như chơi xổ số trúng thưởng vậy, xác suất càng nhỏ càng thú vị mà.

...

...

Nhóm Cửu Châu Số 1

Lệ Chi Tiên Tử nuốt một viên đan dược vị cam, nói với giọng nghi hoặc:

"Chờ chút đã, Thư Hàng muốn trả lời câu hỏi online cho tu luyện khắp chư thiên vạn giới cơ á? Ta có nghe lầm không vậy?"

"Chẳng lẽ đây thật không phải Thư Hàng tiểu hữu ư? *Icon khiếp sợ*”

Trong tay Bắc Hà Tán Nhân đã cầm sẵn một viên thuốc sáp, lúc nào cũng có thể bỏ vào miệng.

Diệt Phượng Công Tử nói thẳng:

"Thứ cho ta nói thẳng, với trình độ tri thức của Thư Hàng, sao có thể làm được việc giải thích nghi hoặc cho tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới được chứ? Hắn ngay cả giải thích nghi hoặc cho tu sĩ nhị phẩm cũng không được, điều này tuyệt đối không thể nào! *Meme Vũ Như Tử làm động tác bắn tay*”

"Hoàng Sơn tiền bối thấy thế nào?"

Dược Sư hỏi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu đáp:

"Ta đang nằm nghiêng xem đây."

Dược Sư:

“...”

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu:

"Thật trùng hợp, ta cũng đang nằm nghiêng xem đây, với tư thế này nếu như mang thai sẽ có thể giảm bớt cảm giác đau đớn ép bụng. Đúng rồi, ta còn bào chế ra một loại đan dược vị quýt này."

Giáo Bá Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam:

"Thì ra không chỉ có mình ta bào chế thuốc thôi, vị mà ta bào chế là vị thịt chó."

Tuyết Lang Động Chủ:

"Thật trùng hợp, ta cũng bào chế vị thịt chó đây."

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

"Động Chủ, vốn sinh cùng một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau*? @Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân."

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân:

“*Meme Vũ Như Tử vung tiền*”

"Quả thật trình độ tri thức của Tống tiền bối vẫn còn chưa đủ... Nhưng mà, lỡ như hắn vẫn còn thủ đoạn đặc biệt gì đó thì sao? Ví dụ như sử dụng chức năng ‘kim đan mã QR’ để nhờ đại lão giúp đỡ? Hay có pháp khí đặc biệt nào đó? Suy cho cùng, trong Huyền Thánh giảng pháp còn có thể dùng bản thảo nữa mà."

Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử) nhắc nhở.

Điền Thiên Đảo Chủ:

"Có lý đó, cho dù trình độ tri thức của hắn chưa tới, nhưng hắn có thể bật hack mà."

Vậy là, các tiền bối trong nhóm lại bắt đầu tò mò, không biết Tống Thư Hàng lần này lại giở trò gì đây.

...

…

Trên đài giảng pháp của Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng mỉm cười, tiếp tục nói:

"Xin nhắc nhở các vị đạo hữu một chút, mỗi người chỉ có một cơ hội để hỏi mà thôi, hơn nữa phải là những câu hỏi liên quan tới vấn đề ‘Tu luyện’. Do đó, nếu muốn hỏi điều gì, xin hãy nghĩ kỹ trong lòng trước đã. Sau khi trả lời xong một câu hỏi, ta sẽ không trả lời câu hỏi khác nữa. Mong các vị đạo hữu sẽ quý trọng cơ hội này. Ta sẽ cho mọi người một chút thời gian để chuẩn bị."

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, giao lưu giữa các chư thiên vạn giới lại bùng nổ.

“Tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới đều có thể đặt câu hỏi ư?”

“Không phải bốc thăm trúng thưởng sao?”

“Sao mà làm được vậy? Bá Ma tiền bối sẽ trả lời câu hỏi của mọi người thế nào đây? Cho dù có hiệu quả của 'Huyền Thánh giảng pháp' đi chăng nữa, hắn vẫn phải trả lời hàng nghìn hàng vạn câu hỏi đấy, như vậy phải trả lời tới khi nào đây? Cho dù năng lực tính toán Bá Ma tiền bối cực mạnh đi chăng nữa, sợ rằng cũng phải mất mấy chục, mấy trăm năm để trả lời ấy chứ?”

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới vẫn vội vã chuẩn bị “Câu hỏi” trong lòng.

Cơ hội đặt câu hỏi chỉ có một mà thôi, do đó nhất định phải sắp xếp lại câu hỏi quan trọng và mấu chốt nhất về mặt tu luyện của bản thân.

Đa số tu luyện giả đều vô cùng quý trọng cơ hội này.

Đương nhiên, rừng lớn thì loại chim gì cũng có.

Chư thiên vạn giới lớn như vậy, số người người thích tìm đường chết, hoặc là có mục đích khác, hoặc là tự cho là thông minh cũng không hề ít.

Trong hình ảnh giảng pháp.

Tống Thư Hàng bấm thời gian, cảm thấy cũng tới lúc rồi.

Nhân lúc tu sĩ khắp chư thiên vạn giới đang chuẩn bị câu hỏi, hắn có thể hỏi thăm Hà Chỉ Ma Đế bằng cách chỉ đích danh, nhằm gửi lời cảm ơn tới món quà tình bạn của Hà Chỉ Ma Đế.

"E hèm, cũng tới lúc rồi. Hà Chỉ tiền bối... Đúng vậy, chính là ngươi đấy, Hà Chỉ Ma Đế tiền bối. Nhất định ngươi đang xem giảng pháp phải không, ta nghĩ rằng, ngươi nhất định đang vô cùng nghi hoặc rằng tại sao ta lại xuất hiện ở đây đúng không?"

Tống Thư Hàng nheo mắt lại cười nói.

Điệu cười này, vô cùng giống nhân vật phản diện.

Đa số tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đều ngẩn người ra.

Còn một số người lại như nghĩ tới gì đó.

Còn những người lại biết rõ sự thật thì che chán, cảm xúc phức tạp.

Công Minh Giới.

Ánh mắt Hà Chỉ Ma Đế lạnh lẽo, nếu như sự lạnh lẽo trong mắt hắn được đưa tới Bắc Cực, như vậy gấu bắc cực sẽ không cần lo phải mất nhà nữa.

Cuối cùng cũng lộ mặt rồi sao?

Đến đi, để ta xem thử rốt cuộc là ai lại dám lấy mặt ta hiển thánh vào thời viễn cổ nào.

"Đầu tiên, ta muốn cảm ơn ngươi, Hà Chỉ tiền bối."

Tống Thư Hàng từ tốn nói.

Hắn vươn tay ra, bắt đầu lột mặt nạ xuống thật chậm.

Dưới khuôn mặt uy nghiêm của bậc đế vương, một cái cằm nọng lòi ra —— có thể là do lúc mà chỉ còn lại một cái đầu, dinh dưỡng đều bị cái đầu đó hấp thu hết rồi nên cằm của Tống Thư Hàng mới nhiều thịt như vậy.

"Cám ơn năng lượng cấp độ ‘Kiếp Tiên’ mà Hà Chỉ tiền bối ban thưởng cho ta từ xa mấy ngày trước nhé, cũng là nhờ nguồn năng lượng này nên ta mới có thể gặp lại mọi người hôm nay. Hà Chỉ tiền bối, từ giờ trở đi ngươi chính là người bạn tốt nhất của ta!"

Tống Thư Hàng lột mạnh tấm mặt nạ trên mặt mình xuống.

Một khuôn mặt đang cười rất ấm áp, rất lương thiện lộ ra trước mặt mọi người.

"Bá... Bá Tống!"

"Bá... Bá Nho!"

"Bá... Bá Long!"

"Bá... Bá Ma!"

"Bá... Bá... Bá... "

Đôi khi, cà lăm cũng là một loại bệnh, nó sẽ lây cho những người khác.

* Vốn sinh cùng một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau: Ý chỉ sinh ra từ một nguồn, tại sao phải tàn sát lẫn nhau như vậy?

Chương 2170: Ngài Cứ Hiển Đi, Bọn Ta Sẽ Phối Hợp Với Ngài

Thủ đoạn hèn hạ của Bá Tống, hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Chẳng ai ngờ rằng hắn lại có thể sử dụng thuật dịch dung trong lúc "Nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp", che giấu khuôn mặt thật của bản thân.

Hàng nghìn hàng vạn năm qua, lúc tu sĩ "Huyền Thánh giảng pháp" nhất định phải xuất hiện bằng khuôn mặt thật của bản thân, quy luật thép không thể ngụy trang hay dịch dung đã bị Bá Tống Huyền Thánh phá tan bành.

Đúng là không biết xấu hổ!

Lần trước Bá Tống xuất hiện với hình dạng của một đứa bé, mọi người đều bị hắn lừa một vố. Thế là, tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đã có kinh nghiệm... Lần này tất cả mọi người đều đề phòng Bá Tống ở những độ tuổi khác nhau.

Nhưng không ai nghĩ tới, lần này Bá Tống lại trực tiếp sử dụng thuật dịch dung, hơn nữa còn chẳng biết tại sao, loại thuật dịch dung này còn có thể lách qua "Quy luật thép của Huyền Thánh giảng pháp" nữa chứ.

Ngươi chơi như vậy người ta đề phòng bằng niềm tin à?

Lần sau bọn ta sẽ xem Huyền Thánh giảng pháp cho ngươi vừa lòng được chưa?

Mọi người đều là tu sĩ mà, nên thành thật một chút, đi thẳng vào vấn đề đi chứ.

Bọn ta sẽ xem hết từ đầu đến cuối mà, nhưng trước khi ngươi giảng pháp, có thể cho bọn ta chuẩn bị tâm lý trước được không?

Rất nhiều tu sĩ đều nghĩ như vậy, bọn họ hi vọng "Những lời muốn nói" của bản thân sẽ có thể thông qua chức năng khung chat của Huyền Thánh giảng pháp, truyền tới Bá Tống tiền bối.

Nếu như Bá Tống Huyền Thánh có giảng pháp lần nữa, mong rằng hãy thẳng thắn và dứt khoát hơn một chút, đừng có vòng vo nhiều như vậy nữa.

“Nói đến thì các vị sư huynh có chú ý tới không? Hình như Bá Tống vừa mới nói là muốn cám ơn Hà Chỉ Ma Đế đã khen thưởng ‘Một luồng năng lượng Kiếp Tiên’ cho hắn thì phải? Nhường cho hắn có cơ hội bước lên đài giảng pháp? Thêm một cơ hội giảng pháp nữa?”

Có người nhạy bén phát hiện được ý tứ của Bá Tống.

“Bá Tống Huyền Thánh có thể giảng pháp lần thứ tư, rất có thể là do Hà Chỉ Ma Đế tạo nên?”

“Cho nên lúc Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh, mặt hắn mới biến thành khuôn mặt của Hà Chỉ Ma Đế, nói không chừng Ma Đế đang âm thầm giúp hắn?”

Không ít tu luyện giả bắt đầu có những suy luận to gan.

...

...

Công Minh giới.

Khi khuôn mặt hiền lành đó của Tống Thư Hàng lòi ra, lại nghe thấy những lời nói xằng của hắn, Hà Chỉ Ma Đế đã tức muốn lộn ruột.

Ngực của Ma Đế khó chịu đến mức cuống cả lên, nếu như không phải tâm chí của hắn kiên định thì lúc này đã tức đến phun máu rồi.

Tính tới tính lui, nhưng không ngờ lại là tên Bá Tống này.

Tên âm binh này...

Nhìn thấy dáng vẻ nhảy nhót tưng bừng của Bá Tống, Hà Chỉ Ma Đế biết luồng năng lượng Kiếp Tiên mà hắn rót vào tên này đã có đi mà không có về rồi, không những không làm Tống Thư Hàng bị thương, mà còn đẩy hắn lên bảo tọa Huyền Thánh giảng pháp lần nữa.

Người tốt không sống lâu, kẻ thù sống nghìn năm.

Rốt cuộc tại sao tên âm binh Bá Tống này lại có thể trở về “Thời đại viễn cổ” nhỉ, lại còn hiển thánh giảng pháp nữa chứ?

"Chẳng qua là một luồng năng lượng Kiếp Tiên mà thôi, coi như tặng cho ngươi đi."

Hà Chỉ Ma Đế cắn răng nói:

“Nhưng đừng để ta bắt thêm được cơ hội nào nữa đấy.”

Chỉ cần ngươi lòi ra sơ hở thôi, ta nhất định sẽ...

Lúc nói được một nửa, Hà Chỉ Ma Đế cắn răng, nuối nửa câu còn lại vào bụng.

Bây giờ Bá Tống đang trong trạng thái “Huyền Thánh giảng pháp”.

Lỡ như suy nghĩ của hắn bị ném đến trước mặt Bá Tống Huyền Thánh thì sao, khác gì một con chó đang sủa đâu chứ? Như vậy chỉ tổ làm trò cười cho người khác mà thôi.

Đường đường là Hà Chỉ Ma Đế, còn chưa sa sút tới mức phải nói lời cay độc để giữ gìn mặt mũi đâu.

Hắn chỉ cần nấp ở trong tối, chớp lấy thời cơ, chờ cơ hội hành động, sau đó dùng một chiêu lấy mạng kẻ thù.

...

...

Vô Cực Ma Tông.

Khi Công Tử Hải nhìn thấy khuôn mặt vô hại này thì cũng cảm thấy đau đầu vô cùng.

Đồng thời, tâm ma bắt chước giọng của Bá Tống vang lên trong lòng hắn:

“Hà Chỉ Ma Đế mạnh kinh khủng. Ngày ấy, nhờ có thiên thời, địa lợi, nhân hòa kết hợp với nhau, ta mới có thể đánh hắn nổ tan xác.”

Đánh nổ, đánh nổ.

Ma Đế bị đánh nổ.

Giọng nói kia của tâm ma lại tiếp tục vang lên:

“Công Tử Hải, đột nhiên ngươi trở nên yếu như vậy thật sự khiến ta thấy không quen lắm.”

"Nhịn hắn, nhường hắn, kệ hắn, tránh hắn, chịu hắn, kính hắn, không cần để ý đến hắn."

Công Tử Hải lẩm bẩm.

Tâm cảnh của hắn, lại được nâng cao thêm một bậc dưới áp lực này.

Công tử Hải quả thật có rất nhiều điểm giống với Hà Chỉ Ma Đế.

Ví dụ như hai người đều là tư chất “Tám long văn”, ví dụ như hai người đều có ý chí tuyệt đối sẽ không chịu thua, ví dụ như hai người đều có dã tâm lớn lao, hơn nữa hai người đều am hiểu sắp đặt mưu đồ. Nhưng điểm khác duy nhất chính là Công tử Hải không có thiên phú của một Tiên Trù cho lắm.

"Áp lực không thể quật ngã ta, mà chỉ có thể khiến cho ta mạnh mẽ hơn."

Công tử Hải lẩm bẩm.

Sau đó, chỉ cần tránh khỏi “Bá Tống Huyền Thánh” là được.

Sau lần tiếp xúc trước đó, có thể thấy được Bá Tống Huyền Thánh đã mất đi hứng thú đối với hắn rồi... Chỉ cần hắn không đi gây sự, đoán chừng Bá Tống Huyền Thánh cũng lười để ý đến hắn.

Nhịn hắn, tránh hắn.

Không được hành động theo cảm tính.

Trong tương lai, nhất định sẽ có một ngày...

**** **** ****

Trên đài giảng pháp của Huyền Thánh.

Tấm mặt nạ kia trong tay Tống Thư Hàng hóa thành tro tàn.

Đáng tiếc, một tấm mặt nạ quý giá lại lãng phí như thế, nếu như có thể dùng được nhiều lần thì nói không chừng còn có thể phát huy được tác dụng ấy chứ.

"Như vậy chắc là mọi người cũng đã chuẩn bị xong câu hỏi rồi nhỉ?"

Tống Thư Hàng đưa tay ra, ngón trỏ vẽ lên không trung.

Một khối lập phương bằng kim loại tràn đầy phong cách khoa học kỹ thuật xuất hiện.

Đồng thời, có một hình chiếu khuôn mặt Tống Thư Hàng phiên bản người máy chibi xuất hiện.

“Trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online.”

Lúc này, thông qua “Con mắt của Thánh Nhân Nho gia + Buff của Huyền Thánh giảng pháp”, pháp khí này bắt đầu liên kết với vô số tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới.

Buff của Huyền Thánh giảng pháp quả thật rất mạnh!

Chỉ cần Tống Thư Hàng mở pháp khí này ra, tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới sẽ có thể đưa ra câu hỏi của mình với nó. Cơ sở dữ liệu của nó liên kết với một phân thân của vị tiền bối thiếu niên ba mắt, Tống Thư Hàng tin tưởng vào khả năng trả lời câu hỏi của nó.

"Trả lời câu hỏi online, bắt đầu đếm ngược. Khi đếm ngược từ 20 tới 0, xin mọi người hãy nhanh chóng đưa ra câu hỏi của mình. Nhớ kỹ, mỗi người chỉ có một cơ hội trả lời câu hỏi mà thôi. Chỉ trả lời những câu hỏi liên quan tới tu luyện. Xin đừng chơi trò tâm cơ trong lúc đặt câu hỏi, những câu hỏi không hợp lệ, ta sẽ không trả lời."

Tống Thư Hàng nghiêm túc nhắc nhở.

Dứt lời, hắn kích hoạt chương trình “Trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online”.

20 giây đếm ngược bắt đầu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại nhắc nhở: "Cuối cùng là lời nhắc nhở hữu nghị: Bởi vì lần giảng pháp online này vô cùng sáng tạo... Cho nên, chỉ có những đạo hữu xem ‘Live stream’ mới có tư cách đặt câu hỏi. Còn những đạo hữu xem ‘Phát lại’ thì chỉ có thể xem lại một số câu hỏi và đáp án đã được nhắc tới mà thôi. Sau khi giảng pháp kết thúc, vẫn mong các vị đạo hữu sẽ chuyển lời cho nhau."

Bá Tống quyến rũ, trả lời câu hỏi online, đương nhiên là phải trong lúc online mới có hiệu quả chứ.

Giống như đang xem phát lại của một video đã live stream vậy, “Đặt câu hỏi” lúc xem phát lại, người live stream không online thì đương nhiên sẽ không có ai trả lời rồi.

“Chuyển lời cho nhau ư? Lão tặc Bá Tống gian xảo vô sỉ!”

Trong đầu các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới lập tức xuất hiện suy nghĩ này.

Đây là ép mọi người phải xem live stream mà!

Hơn nữa nghe giọng điệu của Bá Tống Huyền Thánh giống như đang lót đường cho lần giảng pháp sau thế nhỉ?

Bốn lần hiển thánh vẫn chưa thỏa mãn hắn sao?

Thôi thôi... Đã chết lặng rồi.

Quá tam ba bận.

Lần thứ nhất hiển thánh là bình thường, lần thứ hai hiển thánh là kinh ngạc, lần thứ ba hiển thánh mọi người đều kinh hãi, còn lần thứ tư thì đã chết lặng rồi.

Thích hiển thì hiển đi.

Chỉ cần thành thật một chút thì ngài cứ việc hiển, bọn ta xem là được.

Chương 2171: Ta tán tài như thế, chắc tiền bối sẽ vui lắm đây

Để mọi người chuyền tai nhau quả thật là để đặt cơ sở cho lần ‘Nhân tiền hiển thánh Huyền Thánh giảng pháp’ lần sau.

Tống Thư Hàng trông bĩnh tĩnh đấy nhưng thật ra trong lòng hắn lại thấy rất ngại.

Nếu không phải ba đại công pháp luyện thể của hắn đã tiến lên một tầm cao mới, da mặt dày hơn cứng hơn thì nói không chừng hôm nay sẽ bị chọc thủng mất rồi.

Nhưng hết cách rồi, hiện giờ hắn mới chỉ là lục tấn thất, sau này còn phải thăng từ thất phẩm lên bát phẩm nữa, khi đó mới là giảng pháp bát phẩm thật sự của hắn. Nếu như da mặt mà không dày, ngộ nhỡ lần giảng pháp sau mọi người đều không xem livestream, giảng pháp của hắn không ai bấm like ủng hộ thì chẳng phải sẽ ngượng lắm sao?

Đếm ngược 20 giây nhanh chóng kết thúc.

“Chào mọi người, ta là trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online. Mọi người có thắc mắc gì trong quá trình tu luyện thì có thể hỏi ta.”

Hình chiếu Tống Thư Hàng chibi 3D lên tiếng.

Trong chớp mắt, tất cả các tu luyện giả đang xem ‘Huyền Thánh giảng pháp’ trong chư thiên vạn giới đều nhanh chóng gửi câu hỏi của mình đến cho ‘Bá Ma Huyền Thánh’ thông qua ý niệm.

Lần này, số người xem livestream ‘Huyền Thánh giảng pháp’ nhiều hơn cả ba lần giảng pháp trước của Tống Thư Hàng!

Trong những lần giảng pháp trước, luôn có một số tu luyện giả vì lý do nào đó mà bỏ lỡ livestream giảng pháp.

Nhưng lần này, vì [Bá Tống Huyền Thánh hỏi đáp online], nên rất nhiều tu luyện giả đang ở chế độ ‘bế quan có thể đánh thức’ đều bị sư huynh đệ, đệ tử hoặc thân bằng hảo hữu của mình gọi ra xem stream của Bá Tống.

Dù sao chỉ khi xem livestream trực tiếp mới có thể đặt câu hỏi, xem phát lại thì không có chức năng này nữa!

Tự mình hỏi và xem người khác hỏi đáp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nếu như tiết mục 'Bá Tống gợi cảm trả lời câu hỏi online' của Tống Thư Hàng có thể bắt đầu muộn một chút, số lượng tu luyện giả xem 'Huyền Thánh giảng pháp' sẽ còn nhiều nữa.

"Thế này cũng phù hợp với nguyên tắc của 'Tán Tài Vương Tọa'. Ta đã cược thắng hai món bảo vật, một món để cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới dùng, tương đương với tán tài rồi. Một mũi tên trúng hai đích, tuyệt."

Tống Thư Hàng đã khôi phục một chút ký ức tự like cho sự cơ trí của mình.

…

…

Mỗi tu luyện giả trong chư thiên vạn giới hỏi một câu, trong đó có rất nhiều câu trùng lặp, nhưng số lượng câu hỏi vẫn nhiều đến mức không thể thống kê, vô cùng đáng sợ.

Nếu như không có buff pháp tắc ưu tiên đẳng cấp tối cao của 'Huyền Thánh giảng pháp', đưa ra nhiều câu hỏi như thế một lúc, 'trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online' trong tay Tống Thư Hàng sẽ phát nổ mất.

Lúc này.

Bốn đạo cụ pháp tắc cấp cao nhất là con mắt của Thánh Nhân Nho gia + buff của pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp + pháp tắc tán tài của Tán Tài Vương Tọa + kho dữ liệu thiếu niên ba mắt phân thân đồng thời hoạt động, tạo thành một server có thể chứa được tất cả các câu hỏi của tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

"Ba mắt tiền bối, nghi thức tán tài của ta sắp bắt đầu rồi, tiếp nhận tán tài của ta đi."

Trong lòng Tống Thư Hàng hăng hái nói.

Tán tài và xem người khác tán tài cũng là một sở thích của ba mắt tiền bối.

Cho nên lần này mình tán tài cho cả chư thiên vạn giới như thế, chắc ba mắt tiền bối sẽ vui lắm.

…

…

Thế giới đằng sau cánh cửa gỗ.

Hôm nay thế giới này là chế độ cầu vồng sau mưa.

Thế giới đằng sau cánh cửa gỗ sẽ thay đổi theo tâm trạng của thiếu niên ba mắt.

Chế độ cầu vồng sau mưa có nghĩa tâm trạng của thiếu niên ba mắt rất tốt, tâm trạng hôm nay là tươi mát + rực rỡ.

Quản gia tròng mắt dùng xúc tu dâng trà thơm lên.

Thiếu niên ba mắt nâng chén trà, tựa vào xích đu, nhẹ nhàng đung đưa, nhấp một hớp trà nhỏ.

“Tâm trạng của lão gia rất tốt, có chuyện gì vui sao?”

Quản gia tròng mắt hỏi.

Thiếu niên ba mắt gật đầu:

“Vừa đánh cược một ván, mặc dù thua nhưng lối chơi rất kích thích nên cũng hơi vui. Ta đã ghi chép lối chơi này lại rồi, đợi khế ước với Tống Thư Hàng tiểu hữu kết thúc thì ta sẽ chơi trò này với người ký khế ước tiếp theo. Vì rất mong chờ nên tâm trạng cũng tốt theo.”

Phong ấn thực lực toàn thân, rơi từ trên không xuống, tăng tốc mười lần thay đổi liên tục, hạ cánh sống còn phải xem nhân phẩm, thú vị biết bao.

So với Tiêu Dao Tán Tiên ngàn năm không có lối đánh cược mới, Bá Tống tiểu hữu có trí tưởng tượng phong phú hơn nhiều, lối đánh cược càng ngày càng thú vị.

Quản gia tròng mắt: “…”

“A ~~ a a a ~~ a ~~”

Thiếu niên ba mắt đột nhiên kêu thảm, chén trà trên tay rơi xuống đất.

“Lão gia sao vậy?”

Quản gia tròng mắt vội vàng đi tới, dùng xúc tu nâng chén trà lên, đồng thời giữ chiếc xích đu đang đung đưa lại.

“Có chuyện gì vậy, suýt nữa là phân thân đã nổ tung rồi, lượng tin tức này điên rồi ư.”

Thiếu niên ba mắt run rẩy vịn lấy tay vịn xích đu, đến cả giọng nói cũng run theo.

Là Bá Tống tiểu hữu giở trò ư?

Trong một tích tắc, giống như tất cả các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều gửi câu hỏi đến cho phân thân của hắn vậy.

Đủ loại ngôn ngữ, đủ loại thắc mắc, đủ loại đẳng cấp… đầu của hắn bị nhét chật ních.

Giống như hàng tỷ tỷ con ruồi, con muỗi, con ve đồng thời vo ve bên tai hắn vậy.

Phân thân không cầm cự được nữa, trực tiếp cầu cứu thiếu niên ba mắt bản thể, đồng thời phân luồng một phần thông tin cho thiếu niên ba mắt, tránh không để phân thân nổ tung.

Thiếu niên ba mắt run rẩy, ngón tay in hằn lên tay vịn xích đu.

Bá Tống tiểu hữu coi hắn là gì chứ, tưởng hắn là Thiên Đạo chắc?

Hơn nữa, rốt cuộc tại sao tên này có thể gửi câu hỏi của ‘cả chư thiên vạn giới’ tới đây được?

Sau năm hơi thở.

Thiếu niên ba mắt + phân thân xử lý những câu hỏi đơn giản và những câu trùng lặp trước.

Sau đó lại dọn ra không gian xử lý lớn hơn, nhanh chóng giải quyết những câu hỏi tu luyện phức tạp.

Sau khi có một phần tài nguyên tính toán trống, thiếu niên ba mắt bắt đầu bắt ngược lại tin tức của Tống Thư Hàng, xem thử rốt cuộc tên này đang làm gì.

“Cảm giác này… Huyền Thánh giảng pháp? Má nó, điên à!”

Thiếu niên ba mắt vỗ mạnh xuống tay vịn xích đu.

Cũng đúng, chỉ có buff của Huyền Thánh giảng pháp mới có thể tạo ra BUG như thế được.

Thế mà ta còn ngốc nghếch giao pháp khí ‘trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online’ cho Bá Tống tiểu hữu, ta ngu quá mà.

Thiếu niên ba mắt thở dài:

“Phải thừa nhận, ta đã xem thường năng lực chơi ngu nghịch dại của tên tiểu tử Bá Tống đó rồi.”

Đúng lúc này.

Thông qua Tán Tài Vương Tọa, có một luồng ‘tâm ý’ của Tống Thư Hàng được gửi tới.

[Ba mắt tiền bối, nghi thức tán tài của ta sắp bắt đầu rồi, tiếp nhận tán tài của ta đi.]

[Lần này ta tán tài cho tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, chắc ba mắt tiền bối sẽ vui lắm đúng không.]

Thiếu niên ba mắt: “…”

Cùng lúc đó, hắn xử lý xong tất cả các câu hỏi, mệt mỏi ngã lên xích đu, mười ngón tay nắm chặt tay vịn.

“Ta… không… vui.”

Thiếu niên ba mắt nhấn mạnh từng từ một.

Tán tài như thế này, ta vui không nổi.

Đùng đoàng ~~

Thế giới vốn đang là cầu vồng sau mưa bắt đầu chuyển sang mưa to gió lớn.

Quản gia tròng mắt lặng lẽ bật ô lên.

Hắn bắt đầu thấy nể Bá Tống Huyền Thánh rồi.

Trong chư thiên vạn giới này, Bá Tống Huyền Thánh là người đầu tiên có thể dùng nghi thức tán tài mà lão gia thích nhất, khiến lão gia tán tài đến mức mệt rũ người.

Chương 2172: Chư thiên vạn giới, tâm phục khẩu phục, mắt cũng phục!

Mưa lớn ầm ầm đổ xuống.

Thời tiết của thế giới sau cánh cửa gỗ đại diện cho tâm trạng của thiếu niên ba mắt. Lúc trước còn là tâm trạng rực rỡ, bây giờ đã thành mưa như trút nước luôn.

‘Điều này có nghĩa là lão gia đang rất đau đớn.’

Quản gia tròng mắt thầm nói, xúc tu của nó bật ô lên, đứng bên cạnh thiếu niên ba mắt.

Một lát sau.

Thiếu niên ba mắt dầm mưa ướt cả người xoay đầu lại nhìn quản gia của mình… Quản gia bật ô, thế mà chỉ lo cho mình, không che cho hắn.

Thiếu niên ba mắt buồn thối ruột… thế là mưa lại càng lớn hơn.

Bởi vì mưa càng lớn nên thiếu niên ba mắt càng buồn… Sau đó, mưa lại càng lớn.

Tuần hoàn vô hạn, hoàn toàn không dừng lại được.

Mưa to tầm tã, hoa viên xinh đẹp, thiếu niên tuấn mỹ trên xích đu dầm mưa, quản gia che ô đứng bên cạnh tạo thành một cảnh tượng như trong tranh sơn dầu, trong sự hài hòa lại có chút bi thương.

****

Ở phía bên kia.

Các thắc mắc mà tu luyện giả trong chư thiên vạn giới gửi cho ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đều lần lượt được giải đáp.

Hơn nữa đáp án được gửi lại rất nhanh.

Những vấn đề đơn giản chỉ mất thời gian một hơi thở.

Những câu phức tạp cũng cùng lắm là ba hơi thở mà thôi.

Sau khi nhận được đáp án cho câu hỏi của mình, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bắt đầu thảo luận, thậm chí còn có người vượt thế giới để trao đổi thu hoạch với bạn thân của mình.

Sau đó, các tu luyện giả phát hiện ra chỉ cần hỏi nghiêm túc, bất luận là tu luyện giả của 'hệ thống tu luyện' nào, bất luận dùng ngôn ngữ gì, bất luận là vấn đề về tâm cảnh, công pháp hay pháp thuật... chỉ cần có liên quan tới 'tu luyện' đều sẽ có câu trả lời khiến bản thân hài lòng!

Là đáp án hài lòng thật sự!

Câu trả lời của Bá Tống Huyền Thánh giống như đứng trên đỉnh phong của mỗi một hệ thống tu luyện, dùng góc độ chỉ điểm để giải đáp nghi hoặc của các tu luyện giả trên con đường tu luyện.

[Tri thức của Bá Tống Huyền Thánh uyên bác đến thế sao?]

[Hệ thống tu luyện trong chư thiên vạn giới nhiều như sao trên trời, mỗi một hệ thống lại có thể chia nhỏ thành nhiều hệ phái khác nhau. Huyền Thánh bát phẩm thông thường có thể nắm vững phần lớn tri thức trong hệ thống tu luyện của mình đã khủng bố lắm rồi. Mà Bá Tống Huyền Thánh , làm sao mà hắn tinh thông tất cả hệ thống tu luyện, tất cả hệ phái trong chư thiên vạn giới được chứ?]

Lấy ví dụ như hệ tu chân, hệ tu chân chia ra thành Phật môn, Nho gia, Đạo tông, Ma môn..., mà riêng Đạo tông cũng chia nhỏ ra thành rất nhiều hệ khác nhau. Phương pháp tu luyện, hệ thống tri thức tu luyện của mỗi một môn, mỗi một tông đều khác nhau.

Ví dụ như hệ thánh quang, hệ ma pháp, hệ cổ vu, hệ chiến sĩ ... Hơn nữa còn có các tu luyện giả khác của chư thiên vạn giới, như thiên nhân, thú giới, cổ giới... Công Minh giới.

Có một vài hệ thống tu luyện, tri thức lý luận hoàn toàn khác biệt.

[Chỉ cần là vấn đề nghiêm túc, tất cả mọi người đều nhận được câu trả lời hài lòng!]

Lúc này, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều bị chấn động!

Hình tượng mới của Bá Tống Huyền Thánh bắt đầu được dựng lên trong lòng tất cả các tu luyện giả.

Hình tượng cao lớn này được xây dựng không phải vì sự đáng sợ của ‘ánh nhìn mang thai’ mà là vì học thức cao thâm khó lường.

[Chẳng lẽ đây chính là ‘vạn pháp quy nhất’ trong truyền thuyết? Khi cảnh giới đạt đến cực điểm, chỉ cần là vấn đề liên quan đến tu luyện, bất kể là hệ thống tu luyện gì, môn phái nào, Bá Tống Huyền Thánh đều có thể bắt đầu từ bổn nguyên ‘nhất’ để giải đáp cho mọi người?]

[Rốt cuộc cảnh giới học thức của Bá Tống Huyền Thánh đã đạt đến trình độ nào rồi?]

Lần này các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều tâm phục khẩu phục… Ừm, mắt cũng phục, mắt đã phục luôn từ mấy lần trước rồi.

…

…

Tất cả các tu luyện giả đặt câu hỏi bình thường đều nhận được câu trà lời khiến mình hài lòng.

Nhưng một số vấn đề tự tìm đường chết, tự cho là thông minh, không liên quan đến ‘tu luyện’ thì sẽ nhận được đáp án là một đồ án tròng mắt quỷ dị.

Không phải ‘ánh nhìn mang thai’ của Bá Tống, nhưng cũng vô cùng quái dị, nhìn vào tròng mắt này, trong lòng sẽ sinh ra cảm giác bất an.

Những vấn đề không hợp lệ này có nội dung thiên biến vạn hóa.

Có người hỏi một số thông tin đời tư xấu hổ của Bá Tống Huyền Thánh, có người hỏi thăm cách thức liên lạc của Tô tiên tử mảnh mai, có người hỏi Linh Điệp Cổ Thánh cùng hiển thánh lần trước đã có hôn phối chưa, có người hỏi cách liên hệ của ‘Bạch Thánh Quân’ lần trước trước hiển thánh cùng Tống Thư Hàng, có người hỏi ‘Thất Sinh Phù Thánh Quân’ có đạo lữ hay chưa… nhưng chẳng ai hỏi đến tình hình hôn nhân của Bá Tống Huyền Thánh cả.

Mặt dày nhất là có người hỏi mỹ nhân rắn công đức có thể kết đạo lữ được hay không?

Tất cả những vấn đề xấu hổ này đều được tặng câu trả lời là đồ án 'tròng mắt'.

…

….

Cùng lúc đó.

Trong chư thiên vạn giới, trên gương mặt của một vài tồn tại lánh đời, đứng ở đỉnh thế giới cũng xuất hiện vẻ giật mình.

Đây là nhóm Kiếp Tiên lần trước ngoài ý muốn trúng phải ánh nhìn mang thai của Tống Thư Hàng.

Vì Thiên Đạo sắp thay đổi nên bọn họ đi ở ẩn, nhưng khi biết Bá Tống lại giảng pháp thì họ lập tức thi triển thần thông, tiếp thu giảng pháp của hắn.

Hoàn toàn không phải là nghiện mang thai, chỉ đơn giản là không phục!

Vì thế khi tiết mục 'Bá Tống gợi cảm, trả lời câu hỏi online' xuất hiện, đám Kiếp Tiên cửu phẩm này cười gian, gửi cho Tống Thư Hàng những nan đề trong quá trình tu luyện của mình.

Lấy nan đề tu luyện của Kiếp Tiên cửu phẩm để làm khó một Huyền Thánh bát phẩm đang giảng pháp, trước kia các Kiếp Tiên tuyệt đối sẽ không làm chuyện mất mặt thế này.

Nhưng nếu đối phương là Bá Tống Huyền Thánh, các Kiếp Tiên sẽ chơi luôn mà không gượng tay.

Họ muốn làm khó Bá Tống, khiến hắn phải nhận thua!

Nhưng điều khiến họ khiếp sợ là, chỉ sau năm sáu hơi thở, những nan đề trên tu luyện của họ đều đã được giải thích!

Câu trả lời ngắn gọn dễ hiểu, không sử dụng câu cú khí phách để làm màu.

Nhưng từ những đáp án ngắn gọn này, dường như các Kiếp Tiên nhìn thấy một Bá Tống Huyền Thánh cao to vô hạn.

Thân ảnh của Bá Tống đội trời đạp đất.

Không nói đến tu vi, chỉ luận 'kiến thức', Bá Tống Huyền Thánh thực sự cao cao tại thượng. Hắn dùng tư thái 'chỉ điểm, dẫn dắt’ của thầy giáo để giải đáp nghi hoặc cho đám Kiếp Tiên này.

Ai giỏi làm thầy!

Vấn đề làm khó những Kiếp Tiên hàng chục thậm chí hàng trăm năm nay được giải quyết chỉ trong hai ba câu ngắn ngủi của Bá Tống Huyền Thánh.

Nói thật lòng, nếu như đang gặp nhau, chỉ điểm trình độ cao thế này xứng đáng nhận một vái! Đây là ân truyền dạy giảng giải nghi hoặc!

[Đây thật sự là một vị Huyền Thánh ư?]

[Không, chắc chắn Bá Tống không phải là một Huyền Thánh.]

[Nhân tiền hiển thánh hết lần này đến lần khác đã nói cho chúng ta biết, hắn nhất định không phải là Huyền Thánh.]

[Rất có thể Bá Tống Huyền Thánh là một Kiếp Tiên đang bước ra ‘đạo trường sinh’ của mình, hắn hiển thánh nhiều lần là để hoàn thiện đạo. Nói không chừng đạo của hắn có liên quan đến ‘nhân tiền hiển thánh, giảng pháp’. Cũng tức là, thêm một thời gian nữa, Bá Tống Huyền Thánh sẽ tiếp tục hiển thánh!]

Lúc này, trong lòng các Kiếp Tiên chợt động.

Có người bắt đầu hạ chỉ ý cho hậu bối và đệ tử của mình.

…

…

Cùng lúc đó, ở Thiên Hà Tô thị.

Tộc trưởng Tô thị đột nhiên nhận được chỉ ý của một lão tổ tông ‘đã qua đời’… Chỉ ý đến từ lão tổ ‘Tô thị Thằng Kết’.

Lão tổ mong rằng có thể mời Bá Tống Huyền Thánh đến tham gia bữa tiệc thường niên của Thiên Hà Tô thị.

Chương 2173: Cây sấm thiên kiếp

Trên đài Huyền Thánh giảng pháp.

Tống Thư Hàng mỉm cười cao thâm khó lường, sau khi suy nghĩ, hắn khép lại đôi mắt mang đến áp lực to lớn cho các tu luyện giả.

Vô cùng hoàn mỹ.

Hắn muốn tranh thủ cực đại hóa sức mạnh công đức được phản hồi lại trong lần giảng pháp này, vì thế sau khi tiết mục 'Bá Tống gợi cảm trả lời câu hỏi online' kết thúc, hắn liền nhắm mắt lại.

Nhưng hắn không biết, ngay khi hắn nhắm mắt lại, tâm can của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cũng bắt đầu run rẩy.

Bởi vì họ nhớ lần trước 'Bá Nho Huyền Ma' giảng pháp cũng như thế này, Bá Tống nhắm hai mắt lại, sau đó mở bừng ra, phối hợp với con mắt của Thánh Nhân Nho gia, kích thích tuyến lệ của tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Đó chính là vết xe đổ.

Vì thế khi nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh nhắm mắt lại, tất cả mọi người đều thấy căng thẳng.

Những tu luyện giả có kinh nghiệm bắt đầu uống thuốc, hoặc nằm ngửa, hoặc nằm nghiêng, hoặc nằm lơ lửng.

Còn có một số tu luyện giả cố gắng gửi câu hỏi thứ hai cho Bá Tống... nhưng do pháp khí 'trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online' dùng một lần rồi sẽ offline luôn nên câu hỏi thứ hai của các tu luyện giả như đá chìm đáy biển

"Giảng pháp lần này kết thúc."

Tống Thư Hàng nhắm mắt, bình tĩnh nói.

[Kết...kết thúc rồi ư?]

[Không có ánh nhìn mang thai à?]

[Thế này không Bá Tống, không khoa học!]

[Nếu như không có ánh nhìn mang thai, ta cứ cảm thấy Bá Tống giảng pháp đã thiếu đi thứ gì đó.]

[Ta phí công uống thuốc rồi à?]

Mặc dù hơi tiếc nuối và cảm giác chưa hoàn mỹ nhưng ‘ý nguyện’ của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vẫn không ngừng ngưng tụ, tập hợp lại chỗ Tống Thư Hàng.

Sức mạnh ý nguyện giống như tín ngưỡng này được nghi thức ‘Huyền Thánh giảng pháp’ thu thập, chuyển hóa, khi rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng thì bọn chúng đã hóa thành ánh sáng công đức đầy trời!

Ánh sáng công đức trong lần giảng pháp này mãnh liệt hơn tất cả những lần trước.

Một là do số người nghe giảng pháp nhiều hơn, tiếp theo là vì lần giảng pháp này sử dụng chế độ trả lời câu hỏi online để giải đáp thắc mắc trong lòng các tu luyện giả, đây là ân tình chỉ dẫn giải đáp nghi hoặc.

Đến cả đám Kiếp Tiên cửu phẩm kia cũng tâm phục khẩu phục.

Vì thế công đức mà Tống Thư Hàng lấy được lần này dồi dào vô cùng.

Công đức như biển từ trên đỉnh đầu áp xuống.

….

…

Sau lưng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức chắp hai cổ tay lại, bàn tay như đóa hoa đang nở rộ từ từ giơ lên cao.

Cá voi mập công đức nâng đỡ cơ thể cô, lờ mờ có thể nhìn thấy sấm sét trong cơ thể cá voi mập công đức đang lập lòe… đó là kiếp lôi!

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới xoa mắt… Bọn họ không nhìn nhầm, đó thật sự là sấm sét thiên kiếp.

Những tu luyện giả không hiểu sự tình ngẩn ra, không biết Bá Tống Huyền Thánh phong ấn kiếp lôi này làm gì, chỉ là khâm phục thủ đoạn của mà hắn thôi.

Một số tu luyện giả biết chuyện thì liếm khóe miệng, nhớ lại mùi vị ngon lành của thiên kiếp, nước miếng sắp chảy dài tới nơi.

…

…

Vì giữ hình tượng, Tống Thư Hàng không quay đầu nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng nếu như tính vị trí, lần này công đức tiên tử sẽ hóa đuôi rắn thành hai chân rồi nhỉ?

Mà vị trí cấm kỵ đã được che lại bằng đôi cánh ở eo của cô, vì thế nhìn bên ngoài thì không có vấn đề gì.

Tống Thư Hàng vẫn rất chờ mong hình dáng của công đức tiên tử khi hóa hai chân.

Sức mạnh công đức đầy trời nhập vào cơ thể mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt.

Theo thói quen, cô nghĩ tới chuyện ‘chết’ một lần.

Nhưng nhớ ra những lần hiển thánh trước cô đều ‘chết’ rồi nên lại thấy không mới mẻ nữa.

Đáng tiếc là Xích Tiêu Kiếm bản thể không ở đây.

Nếu không, cô có thể biểu diễn một màn nuốt kiếm sống cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Xoẹt xoẹt ~

Công đức trong công đức hải giáng xuống, nhập vào cơ thể của mỹ nhân rắn công đức.

Cường độ cơ thể mỹ nhân rắn công đức không ngừng tăng lên, nếu không phải bị hạn chế bởi cảnh giới của Tống Thư Hàng, nói không chừng lần này cường độ cơ thể của cô có thể thăng lên gần bằng khi là ‘@#%× Tiên Tử’ rồi ấy chứ.

Cường độ cơ thể của mỹ nhân rắn công đức đang tăng lên, nhưng hai chân của cô ấy lại không tiến hóa… cô đang cố gắng giữ trạng thái ‘đuôi rắn’.

Sức mạnh công đức còn thừa được cô truyền tới cá voi mập công đức, cường hóa cho nó.

Chỉ là lần này sức mạnh công đức quá dồi dào, cho dù cá voi mập công đức có bị nhồi nổ tung cũng không thể dung nạp hết sức mạnh khổng lồ như thế.

Mà sức mạnh công đức trên đỉnh đầu vẫn không ngừng rót xuống.

Cá voi mập công đức không chứa nổi sức mạnh lớn như thế, chỉ có thể phun chúng ra bằng lỗ hô hấp.

Sau khi lực lượng của công đức hải lần này đi một vòng trong cơ thể của mỹ nhân rắn công đức và cá voi mập công đức, đến cả lực lượng ‘kiếp lôi’ trong cá voi mập công đức cũng phun ra.

Phần sức mạnh này hóa hình sau lưng Tống Thư Hàng, hóa thành dị tượng công đức cụ thể hóa thứ ba của Tống Thư Hàng.

Một ‘cây sấm sét’ khổng lồ từ từ mọc lên.

Công đức làm thân cây, kiếp lôi hóa thành lá.

Cây sấm sét khổng lồ này càng ngày càng lớn, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một vật thể cao hai mươi mét.

Tiếng điện hồ xẹt xẹt không ngừng vang lên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn cây sấm sét này: “…”

Hắn dở khóc dở cười nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Tiên tử đang làm gì vậy?

Dùng phần sức mạnh công đức này để cường hóa bản thân, thúc đẩy bản thân tiến hóa chẳng phải tốt hơn sao? Tại sao lại chia nó ra chứ?

Mỹ nhân rắn công đức càng mạnh, Tống Thư Hàng lại càng an toàn hơn.

Hơn nữa, cái cây này có tác dụng gì chứ?

Trong trí nhớ dần dần khôi phục, ‘cây’ do sức mạnh công đức của Bạch tiền bối hóa thành ít nhất còn có thể kết quả ăn.

Cây sấm sét này có kết quả được không?

Mỹ nhân rắn công đức cười hì hì.

Cô đột nhiên vươn tay ôm lấy cây sấm sét, cái cây khổng lồ cao hai mươi mét bị cô nhấc lên.

Sau đó đuôi rắn bật một cái, nhảy lên cá voi mập công đức.

Đây là mỹ nhân rắn công đức chế độ kỵ sĩ.

Cây sấm sét khổng lồ biến thành trường thương kỵ sĩ, cá voi mập công đức biến thành tọa kỵ.

Mỹ nhân rắn công đức không còn là nhân vật ‘phòng thủ’ bị động như trước kia, cô đang muốn phát triển chế độ tấn công rồi.

Mỹ nhân rắn công đức kỵ sĩ vung cây sấm sét trong tay, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, cô lấy ‘mũ Bình Thiên’ ra rồi đội lên.

‘Sức mạnh công đức’ còn lại trên đỉnh đầu rót vào trong mũ Bình Thiên, hoàn tất việc nạp năng lượng.

Đế bào hoa lệ phủ lên người mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức chế độ đế vương kỵ sĩ!

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hai mắt mình sắp bị chói đến mù luôn rồi.

Cuối cùng, tất cả sức mạnh công đức trên đỉnh đầu đều bị cây sấm sét hấp thu hết.

Mỹ nhân rắn công đức, cá voi mập công đức, cây sấm sét công đức đều quay lại trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Nó là bảo bối.”

Khi trở lại trong người Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên cúi người thì thầm bên tai hắn.

Cô đang nói tới cây sấm sét.

Cây sấm sét không chỉ là thương kỵ sĩ của cô, nó còn có tác dụng lớn hơn.

Nó sẽ là một bộ phận không thể thiếu trong hệ thống của Tống Thư Hàng.

“Hả?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Mỹ nhân rắn công đức không trả lời, cô cầm cây sấm sét nhập vào người hắn.

Dị tượng đầy trời tan đi.

Mà trong cơ thể Tống Thư Hàng, tất cả các Nguyên Anh đều từ từ nhắm mắt lại.

Thiên kiếp lục phẩm tấn thăng thất phẩm kết thúc hoàn toàn.

Tống Thư Hàng xoay người xuống khỏi ‘đài Huyền Thánh giảng pháp’.

Hắn nhẹ nhàng nhấc chân bước một bước.

Nguyên Anh trong tiểu đan điền đầu tiên hơi lóe lên.

Dường như là dòng điện chạy qua.

Sau đó, có dị tượng khuếch tán ra từ Nguyên Anh trong tiểu đan điền đầu tiên.

Chương 2174: Ta tạo thế cho cô!

Lúc này, trong không gian Huyền Thánh giảng pháp.

Tống Thư Hàng xoay người, xuống khỏi đài giảng pháp, bước đi bước đầu tiên.

Ở phía đối diện, bạch long tỷ tỷ đẩy ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’, đưa Tô thị A Thập Lục bay về phía đài giảng pháp.

Hai người một rồng, sáu mắt nhìn nhau.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, Nguyên Anh trong đan điền đầu tiên dường như nhận được tín hiệu… Nguyên Anh này là mượn ‘long châu’ của Tô thị A Thập Lục mà dưỡng dục thành.

Lúc này, khi kẻ chính thức bước vào thất phẩm là Tống Thư Hàng tiếp xúc với Tô thị A Thập Lục, tiểu Nguyên Anh sinh ra cộng minh với long châu của cô.

Có sức mạnh ảo giác lan ra từ tiểu Nguyên Anh.

Đây là sức mạnh tượng trưng của Tôn Giả thất phẩm – thực tại ảo.

Quyền lực Tôn Giả khiến Tống Thư Hàng nếm hết đau khổ nhưng cũng lấy được nhiều lợi ích.

Sau khi tu sĩ lục phẩm tấn thăng lên Tôn Giả, cần một khoảng thời gian nhất định để chuyển hóa hình ảnh ấn tượng sâu đậm nhất trong não hải của mình thành ‘thực tại ảo’, tạo nên thế giới ảo.

Giống như ‘sa mạc nóng bỏng’ và ‘căn phòng Tống Thư Hàng’ hiện đang được xây dựng của Bạch tiền bối.

Hay như ‘thế giới cổ mộ’ của Thất Tu Tôn Giả.

Nhưng tiểu Nguyên Anh của Tống Thư Hàng là một tác phẩm không chào đời theo con đường bình thường… giống như sự khác nhau giữa trẻ con thụ tinh ống nghiệm và trẻ con bình thường vậy.

Sau khi cộng minh với long châu của Tô thị A Thập Lục, tiểu Nguyên Anh kích hoạt luôn năng lực ‘thực tại ảo’.

Một tòa thánh thành đồ sộ, uy nghiêm, phòng thủ chắc chắn hiện lên…

Cửa thánh thành đóng chặt, trước cửa thành có một chiến xa Hà Long Thần Hành và áo giáp vàng.

Chính là diễn đồ [thánh thành không bao giờ thất thủ] của tiểu kim đan đầu tiên.

Tiểu Nguyên Anh đây là đang lười biếng.

Nó cụ thể hóa luôn ‘diễn đồ kim đan’ thành cảnh tượng của ‘thực tại ảo’.

Mặt dày vô sỉ!

Thực tại ảo cụ thể hóa, thánh thành to lớn bảo vệ Tô thị A Thập Lục ở bên trong.

Tô thị A Thập Lục trên bảo tọa được thánh thành vây quanh, đẩy lên đỉnh thành, tựa như chủ nhân của thánh thành.

Tống Thư Hàng võ trang đầy đủ được đưa lên chiến xa Hà Long Thần Hành, đẩy ra ngoài cửa thánh thành.

“Thực tại ảo?”

Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời…

Trên bầu trời có vô số thiên kiếp đang thành hình.

Đó là tất cả lôi kiếp mà Tống Thư Hàng đã trải qua, bọn chúng được Tống Thư Hàng vẽ lên diễn đồ kim đan, bây giờ lại bị ‘thực tại ảo’ cụ thể hóa ra.

Thiên kiếp nhị phẩm tấn tam phẩm mười một đợt ngàn năm khó gặp.

Thiên kiếp tam phẩm tấn tứ phẩm 5 + 1.

Thiên ma kiếp tứ phẩm tấn thăng ngũ phẩm do ma kiếp Cửu U và thiên kiếp lần đầu liên thủ tạo thành.

Biển thiên kiếp, sấm sét ma kiếp, thiên kiếp hình cầu sấm sét, kiếp lôi rồng sấm sét, mưa sấm sét, thiên kiếp ngũ hành, tử tiêu thần lôi, thiên kiếp Chưởng Tâm Lôi, thiên kiếp đạn đạo hiện đại hóa, thiên kiếp vũ khí hạt nhân.

Sự phong phú của chủng loại thiên kiếp khiến cho người ta thấy chua xót + da đầu tê dại.

Hơn nữa, có lẽ do Tống Thư Hàng ngưng tụ ra ‘cây sấm sét thiên kiếp' nên trong thực tại ảo của 'thánh thành không bao giờ thất thủ', thiên kiếp trên bầu trời mang theo hơi thở của thiên kiếp chính tông chứ không chỉ đơn giản chỉ là kết quả của ảo giác nữa.

Điều này vô cùng đáng sợ.

Nếu như có kẻ địch bị cuốn vào trong thế giới ảo giác này, chỉ riêng thiên kiếp đầy trời cũng khiến cho kẻ địch ăn đủ rồi.

…

…

Tống Thư Hàng vươn tay ấn về phía bầu trời.

Toàn bộ thiên kiếp, ma kiếp đang giăng kín bầu trời đều bị nhấn nút tạm dừng, không động đậy. Đây là 'thế giới ảo' của Tống Thư Hàng, tất cả mọi thứ trong thế giới ảo đều chịu sự chi phối từ ý chí của hắn.

Dù sao khi ở cảnh giới lục phẩm đã có thể thử nghiệm làm người đàn ông trong ngụy thực tại ảo bản nhái 'sa mạc nóng bỏng', Tống Thư Hàng vẫn có chút kinh nghiệm trong việc điều khiển thực tại ảo.

Trên đầu thành, ánh mắt của A Thập Lục và Tống Thư Hàng giao nhau.

"Nghĩ xong nội dung giảng pháp rồi à?"

Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi.

"Ừm."

Tô thị A Thập Lục gật đầu… nhân lúc Tống Thư Hàng giảng pháp, khăn quàng cổ tỷ tỷ đã chuẩn bị cho cô một bản thảo giảng pháp.

Chỉ là… đã có chế độ giảng pháp trả lời câu hỏi online mới lạ của Tống Thư Hàng, không biết giảng pháp của cô có hấp dẫn được các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới không? Cô thấy hơi thấp thỏm.

Mặt khác, trong hoạt động 'Bá Tống trả lời câu hỏi online' lúc trước, A Thập Lục cũng nhân cơ hội hỏi một câu… Sau đó cô nhận được đáp án là đồ án tròng mắt. Chuyện này đến cả khăn quàng tỷ tỷ cô cũng không kể.

"Đi thôi, tự tin lên, thực ra giảng pháp nhẹ nhàng lắm. Chỉ cần nhớ kỹ, chúng ta đang tán tài chứ không phải ứng tuyển nhận khảo hạch. Chuẩn bị tâm thái cho tốt.”

Tống Thư Hàng cười nói, dứt lời hắn lại bước lên trước, đi xuống đài huyền thánh giảng pháp.

Vù ~

Thế giới thực tại ảo xoay tròn.

Tống Thư Hàng bị dịch chuyển đến trên ‘đài Huyền Thánh giảng pháp’.

Mà lúc này, ‘thực tại ảo’ vẫn chưa giải trừ… Bởi vì con gà bệnh Tống Thư Hàng không biết cách giải trừ thực tại ảo ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’.

Phương pháp giải trừ ngụy ‘thực tại ảo’ không giống với hàng thật.

Điều thú vị là, khi A Thập Lục xuất hiện trên đài giảng pháp, nội dung của thực tại ảo cũng bị kéo lên đài, phản chiếu trước chư thiên vạn giới.

Có thể là do tiểu Nguyên Anh chủ thể của thực tại ảo này là kim đan của Tống Thư Hàng và long châu của Tô thị A Thập Lục cùng mang thai ra nên đài Huyền Thánh giảng pháp thừa nhận ‘thực tại ảo’ cũng là một bộ phận của A Thập Lục chăng?

Thấy thế Tống Thư Hàng lập tức dừng việc nghĩ cách giải trừ ‘thực tại ảo’.

Hắn muốn dùng ‘thực tại ảo’ để tạo thế cho vị tiên tử mảnh mai này.

Đánh đòn phủ đầu.

Mặc kệ nội dung giảng pháp ra sao, lúc bắt đầu bày ra khí thế hùng mạnh là có thể trấn áp người khác. Ít nhất cũng có thể khiến cho những tu sĩ tay mơ nhất, nhị phẩm kinh sợ.

****

Phần lớn các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới còn đang đắm chìm trong đáp án ‘Bá Tống Huyền Thánh trả lời câu hỏi online’, dư vị văng vẳng.

Lúc này, Huyền Thánh thứ hai ‘Tô Sơn’ bắt đầu giảng pháp.

[Mà Tô Sơn nghe cứ như Tô Tam ấy nhỉ?]

[Nếu như Tô Sơn Huyền Thánh cùng giảng pháp với Bá Tống Huyền Thánh, có lẽ nào cũng có chế độ giảng pháp đặc biệt không?]

[Bất kết là chế độ mới hay cũ, chỉ cần là Huyền Thánh giảng pháp thì chúng ta cũng thu được nhiều lợi ích rồi, đừng nghĩ nhiều, nghe đi.]

Trong lúc tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đang thảo luận, hình chiếu của Huyền Thánh giảng pháp thứ hai hiện ra.

Ầm ầm ~~

Một tòa thánh thành khổng lồ xuất hiện trước mắt các tu luyện giả.

Thánh thành to lớn uy nghiêm, mang tới cảm giác bức bách.

Lúc này Tô Sơn Huyền Thánh đang ngồi trên đỉnh thánh thành.

Tuy rằng cô có dáng người nhỏ nhắn nhưng khí thế lúc này ít nhất cũng phải năm mét tám!

Đồng thời, trên đỉnh đầu Tô Sơn Huyền Thánh có vô số thiên kiếp hiện lên.

Đủ loại kiếp lôi, ngũ hành thiên kiếp, thiên kiếp tổ hợp, thậm chí đến cả ma kiếp cũng có, khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt. Ở nơi cao nhất, biển ma lôi và biển thiên lôi rạch đôi bầu trời, mang đến cảnh tượng như khi tận thế.

Tiếng ‘đùng đoàng’ vừa nãy là âm thanh do thiên kiếp, ma kiếp phát ra.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bất giác nuốt nước bọt.

Tô Sơn Huyền Thánh còn chưa bắt đầu giảng pháp thì khí thế đã trấn áp toàn trường rồi!

Chương 2175: Uốn lưỡi lên cho ta

Đặc biệt là dưới tòa ‘thánh thành’ này còn có thân ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Đó là Bá Tống Huyền Thánh kim thân võ trang tận răng.

Rõ ràng giảng pháp của hắn đã kết thúc nhưng người đàn ông này có cảm giác tồn tại quá mạnh, cho dù có nấp sau màn cũng vẫn bắt mắt.

Khi Tô Sơn Huyền Thánh giảng pháp còn chưa chính thức bắt đầu, avatar Bá Tống Huyền Thánh ở dưới thánh thành không ngừng lấp lóe.

Đôi mắt vẫn đang nhắm chặt kia dường như đang yêu cầu các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nể mặt.

Điên mất thôi!

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân gửi tin nhắn:

“Chắn hẳn hoạt động ‘trả lời câu hỏi online’ của Tống Thư Hàng vừa nãy là mượn sức mạnh của pháp khí. Lúc nãy ta đã hỏi một vấn đề tu luyện rất thâm sâu, không quá ba giây, Tống Thư Hàng đã cho ta một đáp án rất đáng tin. Câu trả lời ngắn gọn, rõ ràng này không phải là phong cách của Thư Hàng.”

“Ta hỏi một vấn đề của cấp Huyền Thánh bát phẩm, cũng lấy được đáp án trong vòng năm giây.”

Thất Tu Thánh Quân mỉm cười gõ phím.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Tính năng trả lời câu hỏi online chắc là tác dụng của khối kim loại vuông mà Thư Hàng tiểu hữu tế ra lúc giảng pháp. Mỗi lần giảng pháp đổi một chiêu trò mới, Thư Hàng tiểu hữu… ừm, cũng chẳng dễ dàng gì.”

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ớ? Các ngươi nhận được đáp án đáng tin á? Ta chỉ có đồ án tròng mắt thôi.”

“Tam Lãng, trong lòng ngươi phải biết tại sao mình lại nhận được đồ án tròng mắt chứ. [Meme Tam Lãng xoắn ốc thăng thiên].”

Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

Cuồng Đao Tứ Lãng:

“Ta không tin chỉ có một mình ta nhận được tròng mắt, @Đồng Quái Tiên Sư, @ Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử), @Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời, @Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân, @Đông Phương Tĩnh Tuyết, @Bạch”

Nhìn thấy danh sách @ dài dằng dặc của Cuồng Đao Tam Lãng, Hoàng Sơn Tôn Giả lặng lẽ cho trái tim của mình một phát Chưởng Tâm Lôi để kích điện.

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

Đến lúc đó phải cân nhắc chuyện cho phần lớn các thành viên trong danh sách trên gia nhập [Danh sách cấm nói quá mười chữ.]

Diệt Phượng Công Tử: “…”

Đồng Quái Tiên Sư: "..."

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “…”

Ta là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn đại nhân: “…”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời: “…”

Vô thanh thắng hữu thanh.

Đúng như dự đoán của Cuồng Đao Tam Lãng, câu trả lời của mấy người này quả nhiên cũng là meme tròng mắt.

Nhưng Vũ Nhu Tử không đáp, trong các thành viên vô thanh thắng hữu thanh lại lòi ra Diệt Phượng Công Tử.

“Tam Lãng tiền bối, ta nghiêm túc hỏi một vấn đề liên quan đến ‘thời gian chi đạo’, đồng thời nhận được một câu trả lời rất hài lòng. Mọi người đều là tu sĩ, cơ hội để giải đáp những thắc mắc trên con đường tu luyện rõ ràng như vậy sao có thể lãng phí được? [Meme Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên]”

Vũ Nhu Tử nghiêm túc đáp.

Hoàng Sơn Tôn Giả bỗng cảm thấy vui mừng.

Người cũng vui mừng không kém là Linh Điệp Thánh Quân.

“À mà các ngươi đoán xem A Thập Lục sẽ giảng cái gì đây? Có khi nào cũng mượn pháp khí của Tống Thư Hàng để giảng pháp không?”

Diệt Phượng Công Tử chủ động chuyển chủ đề.

Trên đài Huyền Thánh giảng pháp, Tô thị A Thập Lục bày ra khí thế hoành tráng, thánh thành, sấm sét thiên kiếp, khăn quàng bạch long, còn có avatar Tống Thư Hàng ở dưới thành nữa.

Chỉ riêng đoạn mở màn này cũng đủ khiến hình tượng của A Thập Lục khắc sâu vào lòng người.

“A Thập Lục vừa mới tấn thăng lên ngũ phẩm, bản thảo giảng pháp của cô ấy phải làm thế nào đây.”

Tô thị A Thất lo sợ nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Không sao đâu, chắc chắn trên người Tống Thư Hàng có bản thảo giảng pháp phù hợp, lần trước ta cũng mua được bản thảo từ Con Rối Tiên Tử bên cạnh Tống Thư Hàng đấy.”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu:

“Nhân tiền hiển thánh ơi~”

Tạo Hóa Pháp Vương:

“A Thất, điện thoại của ngươi reo kìa.”

Tô thị A Thất:

“Ai gọi tới vậy?”

“Tô thị A Tứ?”

Tạo Hóa Pháp Vương đáp.

Bắc Hà Tán Nhân:

“[Meme ngơ ngác] Tạo Hóa, ngươi đang ở cùng A Thất hả?”

“Ừm, ta sắp mở concert ở Thiên Hà Tô thị, vì thế tìm đến động phủ của A Thất, ngày mai ta sẽ đi cùng hắn tới địa phận của tộc Thiên Hà Tô thị. A Thất đang sạc điện thoại ở chỗ ta.”

Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Thiên Hà Tô thị đồng ý cho ngươi mở concert ư?”

“Hiện giờ ta đang là người nổi tiếng của tu chân giới, lịch trình biểu diễn của ta được sắp xếp kín tới tận sang năm đấy nhé. Nếu không phải bận tâm tu luyện, mỗi ngày ta có thể mở ba concert. [Meme Vũ Nhu Tử hất tóc đàn ghi ta].”

Tạo Hóa Pháp Vương đắc ý nói.

Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy, tu chân giới sắp toi rồi.

Ở phía bên kia.

Tô thị A Thất chạy từ phòng bên cạnh sang, cầm lấy điện thoại.

“A Thất, người đang nhân tiền hiển thánh trên đỉnh đầu chúng ta là A Thập Lục đấy à?”

Giọng nói của Tô thị A Tứ truyền từ đầu bên kia điện thoại tới.

“Ừm, đúng là cô ấy. Có chuyện gì à?”

Tô thị A Thất nói.

Trầm mặc hồi lâu, Tô thị A Tứ hỏi:

“Vậy… cô ấy thật sự muốn soán vị ư?”

“Hả?”

Tô thị A Thất thộn mặt ra.

“Thánh hiệu Tô Tam ấy.”

Tô thị A Tứ nhắc nhở, đây là đạo hiệu của hắn trước đây.

Tô thị A Thất: “…”

Là Sơn mà, uốn lưỡi lên mà đọc cho ta, Sơn!

“Đúng rồi, lão tổ truyền lời tới tộc trưởng, tộc trưởng lại chuyển lời cho ta, ta lại chuyển cho ngươi.”

Tô thị A Tứ tiếp tục nói.

Tô thị A Thất:

“Vị lão tổ nào?”

“Thằng Kết lão tổ.”

Tô thị A Tứ hạ giọng nói:

“Nói cho ngươi hay, ta chỉ nói cho ngươi biết thôi đấy, ngươi đừng nói cho người khác, hiện giờ tộc trưởng đang âm thầm dỡ linh bài đấy. Vốn dĩ tưởng rằng Tô thị Thằng Kết lão tổ đã chết rồi, không ngờ hắn vẫn chưa chết hẳn. Uổng cho trước đây khi bái tế hắn ta còn rơi nhiều nước mắt như thế. Lúc nhỏ còn cầu nguyện với hắn bao nhiêu lần, tất cả đều là công cốc cả.”

“…”

Tô thị A Thất hỏi:

“Lão tổ nói gì?”

“Lão tổ vẫn còn sống, ngươi không kinh ngạc chút nào à?”

Tô thị A Tứ ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, lúc trước ta đã phát hiện ra rồi.”

Tô thị A Thất đáp.

“A Thất đã trưởng thành, có bí mật riêng của mình luôn rồi.”

Tô thị A Tứ cảm thán.

Tô thị A Thất: “…”

Lát nữa khi trói Tam Lãng đi gặp Đông Phương Lục Tiên Tử, phải chiến với hắn thêm mấy trận mới được.

“Không nói nhiều nữa, cước điện thoại đắt lắm. Ta truyền đạt ngắn gọn lời của lão tổ cho ngươi: Lão tổ hy vọng trong bữa tiệc thường niên của Thiên Hà Tô thị lần này có thể mời ‘Bá Tống Huyền Thánh’ tới. Nhiệm vụ này giao cho A Thất ngươi nhé, nếu ngươi còn muốn mời người khác thì ta sẽ để lại suất lớn nhất cho ngươi, muốn mời bao nhiêu cũng được, muốn mời ai thì mời người đó. Có phần mà, thoải mái đi! Cho dù ngươi có muốn mời mèo mời chó đến cũng không thành vấn đề!”

Tô thị A Tứ nói.

“Ta hiểu rồi.”

Tô thị A Thất ngẩng đầu nhìn trời.

Lão tổ cũng lên tiếng rồi.

Hắn từng lo rằng Tống Thư Hàng sẽ phải chịu áp lực đến từ Thiên Hà Tô thị.

Theo dòng chảy của thời gian, Tống tiểu hữu đã đạt tới cảnh giới đáng tin cậy.

“Mà A Thập Lục thật sự muốn soán vị à?”

Tô thị A Tứ lại hỏi.

Tô thị A Thất dịu dàng nói:

“Đề cử một quyển sách cho tiền bối, ‘Luận văn’ lớp 1 tiểu học, quyển 1.”

Nói xong hắn liền cúp máy.

Cùng lúc đó.

Trên đài Huyền Thánh giảng pháp.

Tô thị A Thập Lục lên tiếng:

“Các đạo hữu chư thiên vạn giới, hôm nay ta sẽ bàn với các ngươi về ‘Lôi Pháp’.”

Đùng đoàng ~~

Thiên lôi, ma lôi trên đỉnh đầu càng nổ vang hơn… Là Bá Tống đứng sau lưng thao tác, tăng thêm khí thế cho A Thập Lục.

“Bá Tống, phối âm nhỏ lại một chút.”

A Thập Lục quay đầu lại nói nhỏ.

Chương 2176: Trái tim không được bổ sung

Phối âm quá lớn, mọi người sẽ không nghe thấy nội dung giảng pháp.

Tống Thư Hàng gật đầu thấu hiểu, nắm chặt tay lại, tiếng sầm đùng đoàng nhỏ đi quá nửa.

Tiếng sấm nhỏ lại, tiêu hao khi khống chế ‘thực tại ảo’ cũng giảm xuống theo, hắn có thêm một phần tinh lực.

Đương nhiên tinh lực dư thừa này không thể để lãng phí.

Sau khi suy nghĩ, hắn sử dụng số tinh lực thừa này để khống chế ánh sáng… của lôi điện.

Ma kiếp, lôi kiếp trên bầu trời vang lên một cách có tiết tấu theo ý chí của Tống Thư Hàng.

Các loại thiên kiếp lần lượt nổ tung dựa theo màu sắc khác nhau.

Ánh sáng của kiếp lôi giống như ánh đèn rực rỡ, chiếu sáng Tô thị A Thập Lục.

Khăn quàng trắng tỷ tỷ: “…”

Ăn no rửng mỡ hả?

Tinh lực nhiều quá không có chỗ dùng à?

Cô quay đầu lại nhìn về chỗ của Tống Thư Hàng.

Ừm, tên này đúng là ăn no rỗi việc thật.

Độ kiếp kết thúc, sức mạnh công đức dồi dào, trạng thái tổng thể của Tống Thư Hàng tăng lên nhiều. Bất luận là nguyên thần, nhục thân, công lực, cường độ đều được nâng lên.

Tống Thư Hàng hiện giờ bành trướng vô tận, tinh lực nổ tung, không chỗ phát tiết.

Khăn quàng trắng tỷ tỷ thở dài, nói với Tô thị A Thập Lục:

“Bắt đầu giảng pháp đi.”

Giao lại áng sáng và phối ấm cho Tống Thư Hàng.

A Thập Lục mỉm cười, tựa lưng vào ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’, mở miệng giảng 'Lôi Pháp'.

Cơn đau của Nhẫn Nại Vương Tọa không ngừng truyền tới, cô không có năng lực 'thích ứng và hưởng thụ đau đớn' như Tống Thư Hàng, chí có thể dựa vào ý chí để chống đỡ.

Cả chương 'Lôi Pháp' từ nông đến sâu, trong quá trình giảng pháp có Bạch Long tỷ tỷ ở bên cạnh giúp đỡ, trạng thái giảng pháp của Tô thị A Thập Lục rất ổn định.

Ngay từ đầu, khi nghe 'Lôi Pháp giảng pháp' các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới còn cảm thấy chương giảng pháp này quá đơn giản. Trọng điểm của lôi pháp gần như chỉ là cơ bản của nhất phẩm và nhị phẩm.

Những tu sĩ có cảnh giới khá cao đã nắm vững những tri thức lôi pháp cơ bản này từ lâu rồi.

[Có phải nội dung giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh đơn giản quá không?]

[Những kiến thức Lôi Pháp này ta đã biết từ lâu rồi, là cơ bản trong cơ bản.]

[Trong Huyền Thánh giảng pháp, giảng kiến thức lôi pháp cơ bản thật sự không sao chứ?]

[Kiến thức Lôi Pháp thế này thì ta cũng lên giảng pháp được.]

[Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Bá Tống Huyền Thánh liều mạng tạo khí thế cho Tô Sơn Huyền Thánh ư?]

Vì Bá Tống Huyền Thánh biết năng lực giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh quá nát nên trước khi giảng pháp phải cố gắng tăng khí thế của cô?

Trong lúc các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới suy đoán, nội dung giảng pháp của Tô thị A Thập Lục bắt đầu trở nên ảo diệu, ngày càng thâm sâu.

Trên đài Huyền Thánh giảng pháp, đủ loại thiên địa dị tượng hiện lên.

Âm thanh đại đạo giảng pháp cơ bản nhất, tiếng chuông.

Tiếp theo là hoa đại đạo.

Tiếp đó là hình ảnh cá chép vượt Long Môn, các dị tượng không ngừng hiện lên theo thứ tự từ nhỏ đến lớn.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bắt đầu vểnh tai lên nghe giảng pháp.

[Tuyệt diệu, đây mới là nội dung mà chúng ta khát vọng.]

[Đúng là như thế, giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh đã tiến vào diệu cảnh, đại thiện.]

[Giảng pháp này quả đúng là phúc lợi cho tất cả các tu luyện giả hệ lôi trong thiên hạ.]

Phần lớn tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đặc biệt là tu luyện giả hệ lôi đều nghe như si như say.

Nhưng cứ nghe cứ nghe…

Giảng pháp của Tô thị A Thập Lục càng thêm cao siêu.

Phần lớn các tu luyện giả bắt đầu không hiểu được nữa…

Nội dung giảng pháp quá sâu xa ảo diệu, trong thời gian ngắn khó mà lý giải được. Lúc này, chỉ một câu nói của Tô Sơn Huyền Thánh, các tu luyện giả cũng phải suy xét nhiều lần trong lòng mới có thu hoạch.

[Đợi… đợi chút đã, Tô Sơn Huyền Thánh, bọn ta sai rồi. Ảo diệu quá, dừng lại một chút đi!]

[Đừng nói nhanh như thế, cho bọn ta thời gian để phản ứng với chứ ~]

[Hoặc là thả chậm tiết tấu một chút cũng được.]

Các tu luyện giả điên cuồng truyền đạt suy nghĩ của mình lên, hy vọng Tô Sơn Huyền Thánh đang giảng pháp có thể nhìn thấy suy nghĩ của họ.

Nhưng đáng tiếc, Tô Sơn Huyền Thánh là hàng dởm, lúc giảng pháp, cô không có năng lực cũng như quyền hạn để xem phản hồi.

Cô giảng giải đâu ra đấy theo kịch bản của Bạch Long tỷ tỷ.

Đến cuối cùng, nội dung giảng pháp đã sâu xa tới mức đến cả các Kiếp Tiên cũng không hiểu.

Ví dụ như nhóm Kiếp Tiên xem giảng pháp của Bá Tống xong thuận tiện xem luôn giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh, lúc này mặt ai cũng ngơ ngác.

[Đây là Huyền Thánh giảng pháp ư?]

[Đùa… đùa gì thế. Đây chắc chắn là Kiếp Tiên giảng pháp, thậm chí có thể là…]

Thậm chí có thể là giảng pháp vượt mức Kiếp Tiên, đạt cảnh giới Trường Sinh Giả.

[Không hiểu, đoạn giảng pháp này đã liên quan đến cội nguồn pháp tắc của lôi hệ rồi.]

[Không hổ là tiên tử được Bá Tống Huyền Thánh ôm vào lòng khi hiển thánh.]

[Trước tiên cứ nhớ đó đã, đợi giảng pháp kết thúc thì ngẫm kỹ lại sau.]

[Hai màn giảng pháp hôm nay, một mới mẻ, một cao thâm. Được xem hai màn giảng pháp này đúng là chuyện đáng mừng.]

****

Thấy trên người Tô thị A Thập Lục không ngừng xuất hiện dị tượng giảng pháp, Tống Thư Hàng liền biết lần giảng pháp này của cô ổn rồi!

Nội dung giảng pháp phía sau của A Thập Lục quá cao siêu, Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu.

Thế nhưng phần trước của ‘Lôi Pháp giảng pháp’ lại rất hữu dụng với hắn.

Ít nhất hiện giờ, lý giải của hắn với ‘Chưởng Tâm Lôi’, ‘Dẫn Lôi Thuật’ và ‘Nạp Điện Thuật’ đã lên một tầm cao mới.

Đặc biệt là lý giải với ‘Chưởng Tâm Lôi’, giảng pháp kết hợp uy lực ‘thiên kiếp Chưởng Tâm Lôi’ mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc, trải nghiệm khiến hắn càng thấu triệt về Chưởng Tâm Lôi hơn.

Hắn nâng tay lên.

Lần này không cần vẽ phù văn, chỉ cần dùng ý niệm, Chưởng Tâm Lôi chói mắt liền xuất hiện trong tay hắn.

Hắn nhẹ nhàng lật tay lại, thể tích của Chưởng Tâm Lôi tăng vọt.

Từ ‘Chưởng Tâm Lôi’ biến thành ‘kích thước của một quả bóng rổ, nhanh chóng phình to tới đường kính năm mét.

Hơn nữa, đây cũng mới chỉ là hình dáng ban đầu.

Chỉ cần hắn tiếp tục rót năng lượng vào Chưởng Tâm Lôi khổng lồ này, thể tích của nó vẫn sẽ điên cuồng tăng lên… Tống Thư Hàng tính sơ qua, đường kính cực hạn của ‘Chưởng Tâm Lôi khổng lồ’ phải là 500 mét, có lẽ còn lớn hơn.

Miễn cưỡng xem như ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thôn nhỏ’ nhỉ?

Đợi khi lý giải của hắn với Chưởng Tâm Lôi sâu hơn, chắc hẳn có thể mở rộng nó đến ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thôn lớn’.

Chỉ cần độ thành thạo tăng lên, cuối cùng sẽ có một ngày, ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố’ là chuyện trong lòng bàn tay!

…

….

Giảng pháp của Tô thị A Thập Lục tiến vào phần cuối.

Sau khi giảng pháp của cô kết thúc, ý niệm của các tu luyện giả tập hợp lại, hóa thành sức mạnh công đức to lớn giáng xuống người cô.

Tổng kết bài giảng pháp của A Thập Lục: Tuy không hiểu nhưng chắc chắc lợi hại!

Chẳng mấy người trong chư thiên vạn giới hiểu được chương cuối cùng của giảng pháp, nhưng tóm lại có vẻ rất lợi hại.

Sức mạnh công đức ngưng tụ lại lớn hơn so với dự liệu của Bạch Long tỷ tỷ một chút.

“Ánh sáng công đức của A Thập Lục sẽ ngưng tụ thành hình thái gì đây nhỉ?”

Tống Thư Hàng thấy hơi tò mò.

Là dung nhập vào cơ thể Bạch Long tỷ tỷ, tăng cường sự tồn tại của cô ấy hay là một lần nữa cụ hiện hóa thành thực thể ánh sáng công đức mới?

Một lát sau.

Ánh sáng công đức trong không trung giáng xuống người A Thập Lục, cuối cùng… rót vào lồng ngực trống rỗng của cô.

Chỗ trống trong tim được sức mạnh công đức lấp đầy.

Ánh sáng công đức khổng lồ ngưng tụ trong ngực A Thập Lục, ép lại, hóa hình.

Cuối cùng, sức mạnh công đức hóa thành một trái tim công đức ảo!

[Ánh sáng công đức này muốn chữa lành vết thương thiên kiếp ở ngực của cô ấy?]

Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Sức mạnh công đức còn có tác dụng này nữa à?

Nhưng… nếu như ánh sáng công đức có thể chữa khỏi thương thế ở tim của tiểu tiên tử thì thật là tốt.

Trong lúc suy tư, trái tim công đức ảo hoàn toàn thành hình.

Nó bắt đầu đập như trái tim bình thường.

Cùng với nhịp tim mạnh mẽ, gương mặt của A Thập Lục cũng khôi phục huyết khí.

Thình ~ thịch ~

Trái tim công đức nảy lên một cách có tiết tấu.

Nhưng cứ đập cứ đập… đột nhiên, nó lại vỡ tan.

“Ớ? Có chuyện gì thế?”

Tống Thư Hàng ngơ ra, vừa nãy còn đập rất ổn mà.

“Trái tim được tạo thành từ công đức không được bổ sung. Nó không có chỗ dựa, như một cái cây không rễ, dòng nước không nguồn vậy.”

Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói.

“Không được bổ sung? Dùng cái gì để bổ sung? Tình yêu à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Nói đến bổ sung tình yêu, tay phải của hắn lại không nhịn được ma sát trong không trung.

Chương 2177: Đâm tim rồi, Bạch tiền bối!

“Có phải ngươi hiểu lầm gì đó về ‘tình yêu’ không?”

Khăn quàng trắng tỷ tỷ liếc Tống Thư Hàng.

Tên này thật sự cho rằng ‘tình yêu’ là thứ vạn năng, thiếu gì cũng có thể lấy ‘yêu’ bù vào hả?

“Bởi vì chỉ cần nhắc tới ‘trái tim’ không có chỗ dựa… người bình thường lập tức sẽ nhớ tới ‘yêu’. Dùng tình yêu để lấp đầy nội tâm trống rỗng.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

Khăn quàng trắng tỷ tỷ: “…”

Đừng liên hệ ‘không có tim’ về mặt vật lý với ‘trái tim trống rỗng’ trên phương diện tình cảm chứ.

“Ừm, nếu như ánh sáng công đức cần một chỗ dựa để ngưng tụ thành trái tim, có lẽ chỗ ta có một bảo vật có tác dụng đấy.”

Tống Thư Hàng nói, ngón tay gảy nhẹ, một viên đan dược xuất hiện trong tay hắn.

Thánh dược trị thương ‘Trùng Sinh Đan’, tuy rằng nó không có hiệu quả với vết thương do thiên kiếp gây ra, nhưng tạm thời dùng nó làm chỗ dựa cho ánh sáng công đức chắc hẳn không thành vấn đề.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, bắn viên đan dược vào chỗ trống trên ngực tiểu tiên tử nhỏ xinh.

Bây giờ đang là hoạt động cuối cùng của ‘Huyền Thánh giảng pháp’, bao nhiêu con mắt trong chư thiên vạn giới còn đang nhìn… nếu không, chắc chắn hắn sẽ lựa chọn một phương án ổn thỏa hơn, tận tay đặt đan dược vào trong ngực tiểu tiên tử.

Dù sao khi bắn đan được đi, ngộ nhỡ bắn quá mạnh, rất dễ khiến đan dược xuyên qua lồng ngực của tiểu tiên tử, không thể ổn thỏa bằng tự tay đặt vào được.

Đúng như suy đoán của Tống Thư Hàng, thánh dược trị thương mà tiền bối ba mắt xuất khẩu hoàn toàn đủ sức để trở thành chỗ dựa cho 'ánh sáng công đức'.

Lấy nó làm trung tâm, ánh sáng công đức khổng lồ ngưng tụ thành một trái tim, nảy lên lần nữa.

Lần này, bất luận đập nhanh thế nào nó cũng không vỡ ra nữa.

Sức mạnh công đức còn lại lấp đầy lồng ngực trống rỗng của tiên tử mảnh mai xong… chuyển sang dung nhập vào người khăn quàng trắng tỷ tỷ.

Khăn quàng trắng tỷ tỷ không từ chối, phần ánh sáng công đức này sẽ khiến liên hệ giữa cô và A Thập Lục càng khắng khít hơn.

Hiệu quả của Huyền Thánh giảng pháp từ từ tan đi.

Hiệu ứng 'thực tại ảo' của Tống Thư Hàng cũng biến mất.

…

…

"Xong xuôi rồi."

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

"Bây giờ chúng ta ra khỏi không gian này nhỉ?"

Tống Thư Hàng nói.

Bình thường sau khi giảng pháp kết thúc, không gian thiên kiếp sẽ đóng lại, Huyền Thánh đã giảng pháp sẽ được dịch chuyển ra ngoài.

Tô thị A Thập Lục cúi đầu, nhìn xuống lồng ngực đã được ánh sáng công đức lấp đầy của mình. Sau khi suy nghĩ chốc lát, cô thử đứng lên khỏi 'Nhẫn Nại Vương Tọa'.

Tống Thư Hàng vội vàng tiến lên, đứng bên cạnh 'Nhẫn Nại Vương Tọa', vươn tay đỡ lấy cánh tay mềm mại của tiểu tiên tử nhỏ nhắn.

Một khi cơ thể của tiểu tiên tử nhỏ nhắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, hắn có thể đỡ lấy cô, bế cô lại vương tọa.

Cánh tay màu sắt thép bắt lấy bàn tay nhỏ bé trong dự liệu.

Vào khoảnh khắc hai tay chạm vào nhau… Tống Thư Hàng cảm thấy linh hồn của mình kích động đến mức như muốn chui ra khỏi nhục thân, cơ thể và ý thức sắp bị tách rời.

'Nắm tay thôi mà, có cần làm hiệu ứng khoa trương thế không?’

‘Không… không đúng… không phải hiệu ứng.’

Tống Thư Hàng nhanh chóng phát hiện ra, hiện tượng thể xác và linh hồn tách rời không phải là ảo giác.

Mà là ý thức của hắn thật sự tách ra khỏi nhục thân.

Không chỉ hắn, Tô tiên tử bên cạnh hắn cũng thế, cơ thể và linh hồn của cô bị xé ra.

Là thời gian vô tình!

Thời gian là vô tình nhất, nó khiến cơ thể và linh hồn của con người cùng ra đời, hai bên liên kết tạo thành mối quan hệ thân mật nhất. Nhưng cuối cùng, thời gian vô tình lại khiến chúng tách ra, để cơ thể và linh hồn phân cách, vĩnh viễn chia xa.

Lúc này Tống Thư Hàng và Tô tiên tử cũng ở trong trạng thái này.

Thời gian ngàn ngàn vạn vạn năm dài đằng đẵng vô tình xé linh hồn khỏi cơ thể, khiến cơ thể, linh hồn của bọn họ bị dòng chảy thời gian ngăn cản, không thể ở cùng nhau.

Thê lương, thật sự quá thê lương.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình có thể viết một bài văn tám trăm từ để miêu tả cảm giác lưu luyến không rời đầy thê lương này.

…

…

Cùng lúc đó, khi linh hồn và cơ thể của Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục bị tách ra, không gian Huyền Thánh độ kiếp cũng thu nhỏ lại, vỡ vụn.

[Xoẹt ~~]

Lúc này, âm thanh như trang giấy bị xé rách vang lên.

Là không gian… bị người khác xé ra.

Trong không gian độ kiếp phong cách đen trắng, một thân ảnh rực rỡ bước vào.

Hắn vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Tóc dài đen nhánh tung bay, đây là một trân bảo thế giới tự có hiệu ứng phát sáng.

"Bạch tiền bối."

"Bạch tiền bối."

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục không hẹn mà cùng gọi.

"Ta tới rồi."

Bạch tiền bối mỉm cười, sau lưng hắn có một thanh trường kiếm… Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

"Bạch tiền bối, cứu bọn ta với."

Tống Thư Hàng vươn tay nói, hắn cảm thấy tám mươi giây nữa, linh hồn và cơ thể hắn sẽ hoàn toàn tách ra mất.

Đến lúc đó, hắn sẽ thật sự toi đời.

"Đừng lo, ta đến đây vì chuyện này mà."

Bạch tiền bối nói.

Hắn từ từ bước đến bên người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối lấy tay làm đao, đột ngột đâm một đao vào lồng ngực Tống Thư Hàng.

"Sẽ hơi đau đấy, cắn răng nhịn một chút."

Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tiền bối ~ ngài phải nói trước khi đâm ta chứ.

"Đau đau đau ~ đâm tim rồi, Bạch tiền bối!"

Tống Thư Hàng cảm thấy cơ ngực cứng như sắt thép của mình bị xé rách, tay của Bạch tiền bối vươn vào trong ngực, nắm lấy trái tim của hắn.

Đây là cảm giác bị nắm chặt, không thể hô hấp trong truyền thuyết ư?

Điều quỷ dị là… không có máu tươi chảy ra từ miệng vết thương.

Bạch tiền bối móc tay ra.

Một trái tim hoàn chỉnh xuất hiện trong tay hắn.

Hơn nữa khác với trái tim máu chảy đầm đìa của người bình thường, trái tim bị móc ra này giống như được tạo nên từ đá quý, toàn thân trong suốt, giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

"Tim bị tắc nghẽn, xơ vữa rồi à?"

Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Trong khi nói chuyện, cơ thể của hắn tự động vận chuyển tam đại tôi thể công pháp, còn phối hợp thêm một loại tự chữa lành bí ẩn nữa..

Trong đan điền, trên đỉnh đầu của cá voi mập bản mệnh có một phù văn sáng lên, âm thầm phối hợp.

Chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng cảm thấy ngực mình ngưa ngứa, chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian nữa, có khi lại sinh ra một trái tim lưu ly hóa nữa cũng nên?

Một tay Bạch tiền bối cầm trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng, tay còn lại vỗ nhẹ lên người hắn.

Bộp ~

Cơ thể và ý thức của Tống Thư Hàng cùng Tô thị A Thập Lục hoàn toàn chia tách, biến mất tăm.

Đây là thủ đoạn mà ‘Thiên Đạo Bạch’ để lại.

Khi Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục độ kiếp, giảng pháp, nhục thân và ý thức của họ kéo dài qua thời gian ngàn ngàn vạn vạn năm, hợp nhất tạm thời.

Sau khi giảng pháp tấn cấp kết thúc, ý thức thân thể chia lìa, ý thức vẫn dừng lại ở ‘quá khứ’, nhục thân trở về hiện tại.

“Chết rồi, chết rồi, chết rồi ~”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Thư Hàng tiểu hữu đừng làm loạn nữa, bây giờ ta muốn phong ấn ý thức của ngươi, đưa các ngươi trở về.”

Bạch tiền bối cười nói.

Tô thị A Thập Lục tò mò nhìn trái tim lưu ly trên tay Bạch tiền bối.

Trở về có liên quan gì đến việc Bạch tiền bối móc tim của Bá Tống chứ?

Dường như nhìn ra nghi hoặc trong lòng A Thập Lục, Bạch tiền bối tung trái tim lưu ly nên rồi nói:

“Đây là cầu nối dùng để phong ấn ý thức của các ngươi.”

Bạch tiền bối đừng chơi ném tim của ta chứ, tim đập nhanh rồi đây này!

Chương 2178: Tống số 001

“Phong ấn ý thức? Không phải là kết thúc pháp thuật nghịch chuyển thời gian, kéo ý thức về tương lai sao?” Lúc này, bạch long tỷ tỷ lên tiếng.

Trí nhớ của cô khôi phục nhanh nhất, ký ức gần đây đã khôi phục bảy tám phần.

Cứ cái gì dính đến “phong ấn” là cô bắt đầu trở nên nhạy cảm. Vì những kẻ trường sinh bất tử như cô bình thường tuyệt đối không cho phép người khác phong ấn mình.

“Pháp thuật nghịch chuyển thời gian đã kết thúc.” Bạch tiền bối nhẹ nhàng vỗ Xích Tiêu Kiếm tâm ma rồi nói: “Cho nên ta phải mang ý thức của các ngươi về thông qua một phương pháp khác.”

Pháp thuật nghịch chuyển thời gian lần này là thíc nghiệm và phúc lợi của Bạch Thiên Đạo. Trừ việc đưa ý thức của mọi người về quá khứ, hắn còn tiến hành một số thí nghiệm trong quá trình này.

Để đảm bảo thí nghiệm thuận lợi và không bị cắt ngang nửa chừng, nên dù pháp thuật kết thúc thì hiệu quả nghịch chuyển thời gian vẫn không biến mất.

Bởi vậy, muốn trở về thì phải nghĩ biện pháp khác.

“Cho nên ngài muốn phong ấn ý thức của mọi người vào trái tim của ta sao? Trái tim của ta có chỗ nào đặc biệt, có thể bảo vệ ý thức của mọi người, tiến hành xuyên qua thời gian ư?” Tống Thư Hàng nhìn trái tim lưu ly của mình. Nói mới nhớ, tốt xấu gì thì bây giờ hắn cũng đã là Tôn Giả thất phẩm rồi.

Nếu lấy trái tim lưu ly này ra bán lấy tiền thì sẽ được bao nhiêu linh thạch nhỉ?

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi nói: “Vì trái tim của ngươi tương đối cứng ấy mà.”

Không phải hắn thuận tay muốn lấy trái tim của Tống Thư Hàng mà là đã suy xét rất kĩ. Để kiếm ra cái cớ vừa rồi, hắn đã phải tính toán rất lâu.

“Mặt khác, dùng trái tim của ngươi là vật chứa phong ấn cũng là để thêm một tầng bảo hiểm.” Bạch tiền bối bổ sung.

Dứt lời, trên tay hắn xuất hiện một chiếc đĩa tròn lớn tỏa sương mù mờ ảo.

Chiếc đĩa tròn này là bảo vật mà Bạch Thiên Đạo để lại, cũng là phương án hắn lưu lại để đưa ý thức của mọi người về tương lai.

Quá trình bình thường là cho ý thức của mọi người vào thẳng trong chiếc đĩa tròn này để trở về.

Nhưng cân nhắc đến tính tình không đáng tin cậy của Bạch Thiên Đạo, Bạch tiền bối cảm thấy cần phải tăng thêm một tầng bảo hiểm nữa.

Ý thức của bạch long tỷ tỷ kéo dài ra, nhẹ nhàng tiếp xúc với lớp sương mù trên đĩa tròn.

Sau khi tiếp xúc, ý thức của cô lại mau chóng lui về, nói với vẻ ngờ ngợ: “Khí tức bất hủ?”

“Nói đúng hơn thì là khí tức ngụy bất hủ.” Tống Thư Hàng đáp.

Sương mù trên đĩa tròn này không khác lắm với hóa thân sương mù của hắn.

Sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, ký ức của hắn cũng đã khôi phục bảy tám phần. Chủ yếu vì thời gian tu luyện của hắn rất ngắn nên những ký ức liên quan đến phương diện này khôi phục cực kì nhanh.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Bạch tiền bối, chiếc đĩa tròn này chính là pháp khí để đưa ý thức của bọn ta về sao?”

Bạch tiền bối gật đầu.

“Vậy trong chiếc đĩa tròn này ẩn chứa pháp thuật thời gian à?” A Thập Lục lại hỏi.

“Không sai.” Bạch tiền bối đáp: “Ta sẽ dẫn ý thức của mọi người vào trái tim của Tống Thư Hàng và tiến hành phong ấn trước, sau đó lại đưa trái tim của hắn vào đĩa tròn, như vậy nếu trong quá trình có bất trắc gì thì còn có trái tim của Thư Hàng để giảm xóc.”

Tống Thư Hàng: "…"

Đau lòng cho trái tim của mình quá.

"Thế còn Bạch tiền bối thì sao?" Tô Thị A Thập Lục lại hỏi.

Chẳng lẽ ý thức của Bạch tiền bối không trở về qua chiếc đĩa tròn này à?

"Đương nhiên là ta cũng vào đĩa tròn để trở về. Mà… chỉ cần một nửa thân thể ta về là được rồi. Việc thao tác đĩa tròn có thể giao cho nửa phân thân của ta. Sau khi kích hoạt đĩa tròn, phân thân có thể giải trừ pháp thuật rồi tiêu tán.

Dứt lời, Bạch tiền bối đưa tay nhấc một cái, nhấc bổng nửa người trên của mình lên.

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Tô Thị A Thập Lục: "…"

"Ha ha ha, đã vậy thì chúng ta trở về thôi." Tống Thư Hàng cười nói.

Nhìn thấy Bạch tiền bối thân thể tách rời, cuối cùng hắn cũng dám khẳng định Bạch tiền bối trước mắt mình đúng là Bạch tiền bối thật rồi.

…

Đầu tiên, Bạch tiền bối vẽ lên trái tim của Tống Thư Hàng một chuỗi phù văn phức tạp.

Hắn cứ vẽ một nét thì Tống Thư Hàng lại cảm thấy tim mình ngứa hơn một chút. Tuy rằng đây chỉ là ảo giác, nhưng dù là ai thấy trái tim mình bị lấy ra để vẽ thì đều sẽ sinh ra ảo giác như vậy mà thôi.

Bạch long tỷ tỷ đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình để xác định nguyên lý vận chuyển của phù văn trận pháp phong ấn này.

"Xong, được rồi." Bạch tiền bối hài lòng giơ trái tim của Tống Thư Hàng lên: "Pháp khí phong ấn trái tim dùng một lần… Tống số 001."

Tống Thư Hàng vỗ tay nhiệt liệt. Cung cách đặt tên này đúng là của Bạch tiền bối rồi.

Mặt khác… bao giờ về hắn phải tìm Dược Sư tiền bối, hỏi xem có đan dược bù tim không để tích trữ một ít mới được. Vì Tống số

001 là pháp khí dùng một lần nên hắn phải cân nhắc đến chuyện bổ sung tim thôi.

“Nào, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối nhìn nhóm Tống Thư Hàng gồm hai người, một rồng, một kiếm.

Bạch long tỷ tỷ: “Ta không vấn đề gì.”

Tống Thư Hàng: “Chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Tô Thị A Thập Lục gật nhẹ đầu.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma thở dài não ruột. Không ngờ một kẻ lắm mồm như nó mà từ đầu đến cuối lại chẳng nói năng gì.

“Vậy thì, Thư Hàng!” Bạch tiền bối gọi.

Tống Thư Hàng: “Có!”

Sau đó, ý thức của hắn bị kéo thành một sợi mì, hút vào trái tim lưu ly.

Nhìn trời. Sao cái pháp khí phong ấn… Tống số 001 này lại ra gì và này nọ thế? Tống Thư Hàng thấy trái tim mình đang rục rịch. Phải xem có thể móc thêm một quả tim lưu ly nữa ra, chế thành Tống số 001 rồi mang theo bên người phòng thân không mới được.

“A Thập Lục.” Bạch tiền bối lại điểm danh.

“Có!” A Thập Lục cười một tiếng, theo gót Tống Thư Hàng.

“Bạch Long đạo hữu.” Bạch tiền bối nhìn về phía bạch long tỷ tỷ.

“Đây.” Bạch long tỷ tỷ gật đầu đáp. Thân thể cô vốn đã là sợi dài màu trắng nên không bị kéo thành mì sợi, cứ thế được kéo vào luôn.

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu.” Bạch tiền bối gọi cái tên cuối cùng.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma chĩa chuôi kiếm vào Bạch tiền bối: “Ta… aaaa… thất tình rồi… aaaaaa.”

Ý thức của nó cũng được kéo vào theo.

Bạch tiền bối gật đầu hài lòng, một tay nâng trái tim của Tống Thư Hàng, tay kia mở đĩa tròn ra.

Trong đĩa tròn là một vị diện kì lạ.

Trong vị diện ấy có vô số tia sáng lạ lùng, trên mỗi tia sáng đều ẩn chứa lực lượng thời gian.

Lúc này, tất cả những tia sáng ấy đều đứng im, bất động.

Trong đĩa tròn chính là một không gian ngừng thời gian.

Bạch tiền bối nâng trái tim của Tống Thư Hàng, cẩn thận đưa nó vào trong đĩa tròn.

Vừa vào đĩa tròn, trái tim lưu ly thi thoảng còn đập thình thịch dường như đã bị đông cứng.

Bạch tiền bối khẽ gật đầu.

Sau đó, nửa người trên của hắn hóa thành luồng sáng, tiến vào trong đĩa tròn.

Nửa người dưới của phân thân khéo léo dùng chân đóng đĩa tròn, phong tỏa và kích hoạt nó.

Sau khi đĩa tròn được kích hoạt, bèn hóa thành một luồng sáng, tan biến trong không gian Huyền Thánh giảng pháp.

Nửa người của Bạch tiền bối phân thân hơi lắc lư một chút, tìm một vị trí hài lòng, sau đó ngồi xếp bằng xuống trong không gian giảng pháp.

Tách!

Pháp thuật phân thân bị giải trừ.

Một nửa phân thân lập tức biến mất.

Chương 2179: Tống *Học ghẹo người* Thư Hàng

Sau khi trái tim của Tống Thư Hàng được Bạch tiền bối đưa vào đĩa tròn thì ý thức của tất cả mọi người đều bị đóng băng.

Trong thế giới của đĩa tròn, tất cả mọi thứ đều ngưng đọng lại.

Ngay cả nửa người của Bạch tiền bối cũng áp sát vào trái tim lưu ly và rơi vào trạng thái đóng băng.

Đĩa tròn trôi xa, ẩn náu dưới sự bảo vệ của màn sương mù ngụy bất hủ. Chỉ cần nó không hiện thân thì trong chư thiên vạn giới sẽ không một ai tìm ra sự tồn tại của nó.

Ý thức của Tống Thư Hàng cũng bị ngưng đọng lại. Trong thế giới đĩa tròn, khái niệm thời gian dường như đã mất đi.

…

Chẳng biết trải qua bao lâu, Tống Thư Hàng đang “đóng băng” đột nhiên bắt đầu nằm mơ.

Hắn mơ thấy một sa mạc nóng bỏng, không phải sa mạc của Bạch tiền bối, mà là một sa mạc lạ lẫm nóng ran như địa ngục.

Trong giấc mộng, hắn đi chân trần trên sa mạc như một cao tăng khổ hạnh. Mặt cát nóng rẫy làm bàn chân rát bỏng.

Thế mới biết người đầu tiên phát minh ra giày đúng là một thiên tài!

Vì chân bị bỏng nên Tống Thư Hàng bị đánh thức.

Ý thức của hắn “mở mắt” ra.

Sau đó, hắn nhìn thấy bạch long tỷ tỷ bên cạnh mình.

Nói thật, nhất định bạch long tỷ tỷ là một đại mỹ nhân của Long tộc.

Sừng của cô vô cùng đẹp đẽ, tỏa ánh hào quang sáng ngời, hình dạng cực kì xinh đẹp. Ngư Kiều Kiều từng nói, với Long tộc, muốn xét đẹp trai xinh gái thì trước hết phải nhìn vào cái sừng.

Sau đó mới nhìn hình thể.

Hình thể của bạch long tỷ tỷ thon dài, tỉ lệ hoàn mỹ, rất thích hợp để làm khăn quàng cổ.

Không biết bạch long tỷ tỷ mà hóa thành hình người thì sẽ có hình dáng thế nào nhỉ?

Ý thức của Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về một phía khác.

Phía đó là Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục ngủ say cuộn mình như con tôm nhỏ, vừa xinh xắn lại vừa đáng yêu.

Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh ngắm nhìn Tô Thị A Thập Lục đang ở trạng thái đóng băng, nghĩ thầm: “Không biết tương lai A Thập Lục có thể lớn lên như Thập Lục lớn không nhỉ?”

Cảm giác khó không phải dạng vừa đâu.

Mặt khác, hắn lại nhớ tới A Thập Lục trong mộng cảnh khi dung hợp long châu, vô cùng thú vị, cực kì quyến rũ.

Tống Thư Hàng nhớ lại tư thái làm lòng người ngứa ngáy của Tô Thị A Thập Lục, rồi… hắn gối mặt mình lên hai tay, giấu non nửa khuôn mặt trong đôi tay, nghiêng đầu để lộ mắt, nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Đúng rồi, chính là tư thế này.

Lần sau hắn phải dùng tư thế này để nói chuyện với A Thập Lục xem cô ấy phản ứng thế nào mới được. Bây giờ nhân lúc A Thập Lục đang “đứng hình”, luyện tập thôi!

Làm thế này còn thích hơn nhìn gương luyện tập nhiều!

Tống *ghẹo người* Thư Hàng.

Sau mấy lần luyện tập, ý thức của Tống Thư Hàng lại thẩm thấu ra ngoài, xem có thể nhìn thế giới bên ngoài qua trái tim của mình hay không.

Khi hắn nghĩ như vậy, ý thức bèn xuyên qua trái tim và thấm ra ngoài thật.

Một khắc sau, ý thức của hắn nhìn thấy Bạch tiền bối đang nằm trên trái tim lưu ly!

Bạch tiền bối cũng đang ở trong trạng thái đóng băng.

Hai tay hắn giao nhau, đầu gối trên cánh tay, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài hơi nhếch lên, những sợi tóc đen tản mác trên gương mặt làm toát lên khí chất biếng nhác…

Bạch *Quyến rũ chết người*!

“Không học được, không học được.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Vụ này khó quá, không theo được.

Ý thức của hắn lặng lẽ lách qua Bạch tiền bối rồi thăm dò tiếp ra thế giới bên ngoài.

Nhưng hắn còn chưa thành công thì trái tim lưu ly đã tỏa ra lực hút, kéo hắn về.

Ý thức của Tống Thư Hàng lại rơi vào trạng thái đóng băng.

…

Sau đó, lại chẳng biết bao lâu trôi qua.

Tống Tôn Giả mới lên chức lại bắt đầu nằm mơ.

Lần này, hắn mơ thấy mình bị hồng thủy cuốn đi. Hắn giãy giụa, vùng vẫy trong hồng thủy, cuối cùng không đấu lại được lực lượng thiên nhiên, bị nước lũ bao trùm, không sao thở nổi, cực kì đau đớn.

Giấc mộng này vô cùng quen thuộc. Tống Thư Hàng nhớ khi còn bé, cứ mỗi lần tè dầm hoặc sắp tè dầm là lại mơ thấy giấc mộng tương tự thế này.

Mỗi khi mơ đến đoạn không chống lại được hồng thủy, chỉ cần hơi lơi lỏng hoặc từ bỏ chống cự thì hồng thủy trong hiện thực sẽ ập đến, vẽ một bức bản đồ lên giường nằm.

Vừa nghĩ đến việc mình có thể từ dầm, Tống Tôn Giả mở choàng mắt ra.

Sau đó, sừng rồng của bạch long tỷ tỷ lọt vào tầm mắt hắn.

Hình ảnh quen thuộc, người và vật đều quen thuộc.

Ý thức của Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn bạch long tỷ tỷ một cái rồi lại quay sang nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Sau một hồi nghĩ ngợi…

Hắn lại luyện tập “dáng vẻ ghẹo người” bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó ý thức của hắn thẩm thấu ra ngoài trái tim.

Trên trái tim lưu ly, Bạch tiền bối vẫn duy trì tư thế cực kì quyến rũ.

Tống Thư Hàng không nhịn được mà chăm chú nhìn hồi lâu, sau đó vội vàng đưa ý thức ra thế giới bên ngoài.

Lần trước thời gian bị dày vò quá lâu, nên vừa hết thời gian thì ý thức của hắn đã bị kéo ngay về trái tim lưu ly. Lần này hắn muốn nhìn xem nếu tranh thủ thời gian thì mình có thể thấy những gì xảy ra ở thế giới bên ngoài hay không.

Ý thức của Tống Thư Hàng dường như đã thẩm thấu thành công ra ngoài… một khoảnh khắc.

Thời gian thẩm thấu thành công ngắn ngủi đến mức khiến hắn đắng hết cả lòng mề.

Sau khoảnh khắc ấy, ý thức của hắn lại bị kéo về trái tim lưu ly.

Khi ý thức lại một lần nữa lâm vào trạng thái đóng băng, hắn tỉ mỉ ngẫm lại tin tức vừa thu được trong khoảnh khắc tiếp xúc với thế giới bên ngoài ban nãy.

Đầu tiên, là nước.

Thế giới bên ngoài dường như là đáy nước, rất phù hợp với giấc mơ bị dìm nước của hắn ban nãy.

Sau đó, hình như có một thiếu nữ đang nghịch nước.

Hai chân thiếu nữ đong đưa trong làn nước.

Dáng dấp của cô cực kì giống với Sở các chủ. À không đúng, phải là giống với Sở các chủ two.

Vừa nghĩ đến Sở các chủ two, Tống Thư Hàng lại sờ lên cổ mình theo bản năng.

Hú hồn cái đầu còn nguyên.

Sau đó hắn lại chìm vào trạng thái đóng băng.

…

Trong đĩa tròn không có năm tháng, nhưng thời gian ở thế giới bên ngoài lại vùn vụt trôi nhanh.

Trong giấc mộng của Bá Ma Huyền Thánh mới nhậm chức.

Hắn mơ thấy mình đang đi lại trên mây, dưới tầng mây… là bệnh sợ độ cao!

Hắn không dám nhìn xuống dưới, vì chỉ sợ mình đạp hụt một bước thì sẽ ngã lộn cổ từ trên mây xuống.

Một người tên là Edward Murphy từng đưa ra một định luật: Đó là bạn càng lo sợ chuyện gì thì chuyện đó càng có khả năng xảy ra.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ đến chuyện đạp hụt thì chỉ một khắc sau hắn đã đạp hụt luôn, và ngã từ tầng mây xuống thật.

“A aaaa ~” Bá Ma Huyền Thánh đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Lần này, sau khi tỉnh lại, hắn đã bình tĩnh hơn không ít.

Đầu tiên hắn ngắm nhìn bạch long tỷ tỷ, sau đó lại luyện tập làm động tác ghẹo người với Tô Thị A Thập Lục, rồi thẩm thấu ý thức ra ngoài, ngắm nhìn Bạch tiền bối mị lực vô biên, học tập tư thế quyến rũ của ngài.

Cuối cùng, hắn đưa ý thức ra bên ngoài.

Ý thức của hắn vừa thẩm thấu ra ngoài đã thấy tử khí đông lai, tường vân che trời, rồng bay phượng múa.

Hình ảnh này quen thuộc biết bao.

“Là hắn, là Thánh Nhân ngầu lòi!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Không thể nào sai được, đây chính là dị tượng trong thiên địa vào cái khoảnh khắc mà Thánh Nhân Nho gia được sinh ra.

Đó là người đàn ông được định sẵn rằng sẽ xuất chúng phi phàm từ khi được sinh ra, cả đời ngầu lòi, từ xưa đến nay hiếm ai địch nổi.

Cho dù sau khi chết, hắn chỉ để lại có một con mắt.

Nhưng uy danh của hắn vẫn dựa vào danh tiếng của Bá Tống để chấn nhiếp chư thiên vạn giới.

Chương 2180: Vua thả thính

“Dù là sa mạc, Sở các chủ của Bích Thủy Các hay Thánh Nhân Nho gia thì đều là người hoặc vật liên quan đến ta. Đây là đánh dấu tiết điểm thời gian sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Quan trọng hơn là…

Sau khi Bạch tiền bối kích hoạt pháp khí đĩa tròn, nó không đưa thẳng ý thức của bọn họ về tương lai.

Từ thế giới sa mạc, đến Sở các chủ, rồi đến Thánh Nhân Nho gia, rõ ràng là lịch sử đang phát triển.

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động.

Nếu vậy…

Khi trở về đến hiện tại, chiến đấu với kẻ địch, có phải hắn có thể đọc câu thoại kia rồi không?

“Ta đã bị giam cầm hàng vạn năm…”

Không đúng… phải sửa đổi một chút.

“Ta đã trôi qua ngàn vạn năm, trải qua hết thời đại này đến thời đại khác, thế mà ngươi dám đối địch với ta? Các ngươi đang tự tìm đường chết!”

Thật kích thích.

Mỗi tội hơi xấu hổ…

Mà trong tình huống bình thường, còn chưa đọc xong lời thoại thì kẻ địch đã cầm đao chém ngươi rồi. Dài quá!

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ ngợi thì ý thức của hắn đã bị kéo về, lâm vào trạng thái đóng băng.

…

Sau đó…

Tống Thư Hàng thi thoảng lại thoát khỏi trạng thái đóng băng, đồng thời có thể đưa ý thức ra ngoài đĩa tròn trong một khoảng thời gian ngắn ngủi để dò xét tin tức bên ngoài.

Đôi khi, hắn có thể biết được một vài tin tức chính xác.

Đôi khi thì chẳng thu hoạch được gì.

Sau hình ảnh về Thánh Nhân Nho gia, khi Tống Thư Hàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài thì tin tức dò xét được dường như có bạch long tỷ tỷ và Thiên Đế.

Tin tức về bạch long tỷ tỷ, là hắn "nhìn thấy" trong một bộ xương của Kim Long thái cổ đã chết sinh thành nên một con rồng nhỏ trắng muốt. Đây chính là nơi bạch long tỷ tỷ được sinh ra.

Tin tức về Thiên Đế là tiếng âm vang khắp chư thiên vạn giới khi Thiên Đình được thành lập.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng thẩm thấu ra bên ngoài thêm mấy lần.

Nhưng tin tức hắn thu được không có giá trị gì, không thể suy đoán ra tình hình cụ thể ở thế giới bên ngoài được.

…

Tuy không phỏng đoán được tình hình cụ thể, nhưng Tống Thư Hàng vẫn đưa ý thức ra ngoài để tìm hiểu thế giới bên ngoài mà không biết mệt.

Thông qua cách này, hắn có thể phỏng đoán đại khái xem khi nào thì mình "đến trạm".

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ý thức của Tống Thư Hàng tỉnh lại lần nữa. Lần này hắn thức tỉnh tự nhiên, không hề gặp ác mộng.

"Thế mà lại tỉnh tự nhiên. Làm ta chẳng quen gì cả." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Khi đã quen với việc tỉnh dậy từ ác mộng mà đột nhiên lại được tỉnh tự nhiên, cứ thấy thiêu thiếu thú vị thế nào.

Cũng giống những lần trước, Tống Thư Hàng vừa tỉnh lại thì bạch long tỷ tỷ đã lọt vào tầm mắt hắn.

Vì đã nhìn quá nhiều lần, nên Tống Thư Hàng chỉ liếc cô một cái rồi quay sang vị trí của Tô Thị A Thập Lục.

"Chẳng biết lúc nào mới đến trạm đây."

Nói xong, hắn quay sang Tô Thị A Thập Lục, liên tiếp làm mấy tư thế "ghẹo người".

Đây là trọn bộ tư thế thả tính mà hắn nghiệm ra trong những lần tỉnh lại nhàn cư vi bất thiện. Có tất cả chín động tác, thả thính ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Với làn da mặt thiên phạt còn đánh không rách của hắn bây giờ, nếu Tô Thị A Thập Lục tỉnh lại mà thấy cả bộ tư thế thả thính này sẽ phản ứng thế nào đây? A Thập Lục có dính thính không nhỉ?

Sau khi kết thúc bộ động tác, ý thức của Tống Thư Hàng bay lên, thẩm thấu ra khỏi trái tim lưu ly.

…

Sau khi ý thức của Tống Thư Hàng rời đi.

Bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục đồng loạt mở to mắt ra.

Một người một rồng nhìn nhau.

“Vừa nãy là Thư Hàng thật hả?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Ừm, đúng là hắn.” Tô Thị A Thập Lục lau nước mắt trên khóe mi, nhếch miệng lên. Trời mới biết cô nhịn cười khổ sở đến chừng nào.

Tống Thư Hàng thả thính thú vị chết đi được.

Bạch long tỷ tỷ im lặng hồi lâu mới nói bằng giọng khẳng định chắc nịch: “Hắn uống lộn thuốc rồi.”

Cả bộ động tác thả thính ban nãy là sao? Làm bao nhiêu vảy rồng của cô đều dựng đứng hết lên rồi!

“Bạch long tỷ tỷ, chúng ta đang là thể ý thức mà.” A Thập Lục nhắc nhở, thể ý thức thì làm sao mà uống thuốc được?

“Thế thì nghĩa là hôm nay hắn ngừng thuốc, không có uống.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Nhìn ngốc ngốc đáng yêu mà.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Nhưng không ngờ thằng ranh này khôn ra, biết thả thính gái rồi cơ đấy. Tuy cách thả thính còn sai trái lắm, nhưng ít ra thì nó cũng đã có ý thức về chuyện này rồi.” Bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời, có ý thức là đã tốt hơn tên đầu gỗ nào đó nhiều lắm: “Để lần sau ta dạy hắn cách thả thính cao cấp vậy.”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

“Có vẻ như hiệu quả của pháp thuật thời gian đã kết thúc, chúng ta về đến nơi rồi. Chờ Bạch đạo hữu mở phong ấn đưa chúng ta ra là được.” Bạch long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Tuy chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Nhưng có cảm giác như đã trải qua thời gian rất lâu…

…

Bên ngoài trái tim lưu ly.

Ý thức của Tống Thư Hàng liếc Bạch tiền bối một cái như thường lệ.

“Ơ? Sao ta lại thấy Bạch tiền bối càng hút mắt hơn thế nhỉ?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Bạch tiền bối trước đó tựa như một tác phẩm nghệ thuật không có sự sống.

Mà Bạch tiền bối giờ đây như thể sắp sống dậy vậy.

Gãi đầu mấy cái, ý thức của Tống Thư Hàng lại thẩm thấu ra ngoài. Thời gian có thể ra ngoài rất ngắn, hắn phải tranh thủ thời gian để tránh việc chưa kịp ra đến nơi thì đã bị kéo về trái tim lưu ly.

Khi ý thức của Tống Thư Hàng đã thẩm thấu ra bên ngoài, hắn phát hiện ra đĩa tròn lại rơi vào một sa mạc.

Có vẻ nó rất thích sa mạc.

Trong những lần thẩm thấu ra trước đây, ý thức của hắn đã gặp sa mạc mấy lần rồi.

“Sa mạc này đại diện cho thời đại nào? Tượng trưng cho nhân vật nào? Hay là người quen nào của ta?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Hắn cố gắng hết sức đưa ý thức của mình thẩm thấu và khuếch tán ra

Lần này phạm vi khuếch tán ý thức của hắn cực kì lớn, lớn hơn rất nhiều so với những lần trước.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng tiếp xúc đến một vật cực kì quen thuộc.

Đó là một tấm bia đá cực lớn, đội trời đạp đất, sừng sững giữa sa mạc.

“A? Đây chẳng phải là bia huynh sao?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Xem ra tiết điểm thời gian lần này là bia đá đạo hữu, không biết là bia huynh ở thời kì nào thôi.

“Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Hắn giật nảy mình, một phần lớn ý thức được thu về.

Sau khi thu ý thức về, hắn nhìn thấy nửa người của Bạch tiền bối đang ngáp một cái.

Bạch tiền bối tỉnh?

Ồ? Vậy chẳng phải là bọn họ đã trở về thành công rồi sao?

Tống Thư Hàng tranh thủ đưa ý thức ra ngoài một lần nữa, tìm về hướng bia huynh.

Khi ý thức quét qua, hắn thấy được mặt còn lại của bia huynh.

Trên đó viết mấy chữ to: Tống Thư Hàng chi mộ.

Ha ha, hóa ra là thời đại này.

Ý thức của họ đã trở về bình an rồi.

“Đang nhìn gì thế?” Bạch tiền bối hỏi.

“Nhìn mộ bia của chính ta.” Tống Thư Hàng đang vui, bèn đáp giỡn.

Bạch tiền bối liếc ra ngoài một cái: “Ồ, là bia đá à? Nó đang đánh nhau với ai thế?”

“Đánh nhau?” Tống Thư Hàng sững sờ.

Ý thức của hắn lại khuếch tán ra.

Sau đó, một tà ma cổ quái xuất hiện trong phạm vi cảm ứng của hắn.

Khi ý thức “nhìn” thấy tà ma cổ quái này, thể ý thức của Tống Thư Hàng bất giác sờ xuống phần eo…

Chương 2181: Thận chiến mộ bia

Không hiểu vì sao khi nhìn con tà ma kì quái này thì Tống Thư Hàng lại cảm thấy thận mình ngưa ngứa.

Trên đời này luôn có kẻ nhớ nhung quả thận lớn của ta!

“Thư Hàng, đau lưng à?” Bạch tiền bối hỏi.

“Không phải, Bạch tiền bối, ta không đau lưng, nhưng chẳng hiểu sao khi nhìn thấy tà ma này thì ta lại nhớ đến quả thận đã từng bị mất đi.” Tống Thư Hàng nói với vẻ thương cảm.

“Ừm, cảm giác của ngươi không sai.” Bạch tiền bối gật đầu: “Thứ tạo thành tà ma này đúng là có liên quan đến quả thận đã bị hoại tử của ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng giật mình: “!!!”

“Mặt khác, ngươi có thấy trên người nó có những sợi tà năng Cửu U hóa sương mù kia không?” Nửa người Bạch tiền bối đến gần Tống Thư Hàng, chỉ vào tà ma kia mà hỏi.

Tống Thư Hàng quan sát cẩn thận thì đúng là thấy trên người tà ma Cửu U kia có những sợi tà năng Cửu U hóa sương: “Sao sương mù này lại giống với trạng thái sương mù của ta thế?”

“Đúng, trạng thái này có thể gọi là “hình thức ngụy ngụy ngụy bất hủ”.” Bạch tiền bối gật đầu nói tiếp: “Xem ra chúa tể quả cầu của Cửu U đã có thu hoạch không nhỏ sau khi nghiên cứu khúc xương bất hủ và quả thận lớn hoại tử của ngươi.”

Dù sao nó cũng là chúa tể Cửu U, sự tồn tại gần với Thiên Đạo nhất.

“Nói cách khác, đây là tác phẩm của chúa tể quả cầu béo sao?” Tống Thư Hàng cau mày.

Đây không phải là tin tức tốt lành gì.

Chúa tể quả cầu béo càng nghiên cứu rõ ràng về “bất hủ”, thì nói không chừng sau này nó có thể trực tiếp giáng lâm đến hiện thế mà không cần khúc xương bất hủ nữa.

Quan trọng hơn là, nếu đây là tác phẩm của Chúa tể quả cầu béo, thì có nghĩa là quả thận bị cắt lấy và hoại tử của hắn đã bị Chúa tể quả cầu béo nhặt đi, thậm chí còn bị mang đi nghiên cứu?

Vừa nghĩ đến việc quả thận của mình bị Chúa tể quả cầu béo nghiên cứu ngày đêm là Tống Thư Hàng lại cảm thấy thận lạnh ngắt. Lạnh nữa thì hắn sẽ bị âm hư mất thôi!

…

Ở thế giới bên ngoài, trận chiến giữa tà ma thận của Tống Thư Hàng và bia mộ của Tống Thư Hàng tiến vào hồi gay cấn.

Thận của ta chiến đấu với bia mộ của ta, nói ra ai mà tin được? Tống Thư Hàng đắng hết cả lòng.

Rầm!

Lúc này, tà ma thận giơ cao hai tay, một quả lôi cầu màu đen khổng lồ ngưng tụ giữa hai tay nó.

Thể tích của lôi cầu màu đen điên cuồng phóng đại, chẳng mấy chốc đường kính đã lên đến năm mét!

Tà ma rống lên một tiếng rồi nện lôi cầu xuống.

Trên thân bia đá, phù văn sáng lên tạo thành pháp thuật phòng ngự như chiếc thuẫn, đỡ lấy quả cầu sấm sét ngang ngược kia.

Cuồng lôi đen thẫm chạm vào pháp thuật dạng thuẫn, ánh sáng tà lôi sáng chói một vùng trời, tiếng sét không ngừng vang vọng.

“Má nó! Đã dùng thận của ta chế tạo ra tà ma thì thôi đi, lại còn bắt chước cả Chưởng Tâm Lôi khổng lồ nữa chứ!” Tống Thư Hàng bất mãn.

“Đây không phải là Chưởng Tâm Lôi. Người ta phóng lôi pháp ra từ hai tay kia kìa.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Đây là lôi pháp cao cấp, Cuồng Lôi Bạo Cức. Tà ma này dùng tà năng Cửu U để thôi động nó, lực phá hoại còn cao hơn Chưởng Tâm Lôi một bậc.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Đi, chúng ta sắp ra ngoài. Bia đá đạo hữu vừa đối kháng với tà ma kia, vừa phải thủ hộ nhục thân của mọi người, cực kì bị động. Phương thức công kích của nó là trấn áp, nhưng bây giờ nó phải bảo vệ nhục thân của mọi người nên không thể thi triển được. Chúng ta ra ngoài, phối hợp với bia đá đạo hữu, bắt con tà ma này đi.” Bạch tiền bối nói mà hai mắt sáng ngời.

Tống Thư Hàng nhìn thấy hai con mắt sáng trưng của Bạch tiền bối thì trong lòng hơi động, bèn hỏi: “Bắt làm thú cưng à?”

Hình như cả Bạch U U trong thế giới Cửu U và Bạch tiền bối trong hiện thế đều rất thích nuôi thú cưng thì phải.

Nhưng khả năng nuôi thú cưng của Bạch U U cứ phải gọi là cao thủ hàng đầu, còn Bạch tiền bối thì… tựa hồ đã từng nuôi chết thú cưng luôn.

“Không nuôi đâu, xấu lắm. Bắt về giải phẫu.” Bạch tiền bối nói.

“Đó là thận của ta đấy.” Tống Thư Hàng thốt lên.

“Ngươi về trái tim lưu ly đi. Ta sẽ thi pháp đưa mọi người ra ngoài, bắt con tà ma này lại đã rồi nói.” Dứt lời, Bạch tiền bối vỗ lên ý thức của Tống Thư Hàng một cái.

Ý thức của hắn bị đánh vào trái tim lưu ly.

Ầm ầm!

Ở thế giới bên ngoài, tà ma lại bắt đầu thôi động những lôi pháp cao cấp để đánh nhau với bia đá.

Mượn sự che giấu của cuồng lôi đang lấp kín bầu trời, Bạch tiền bối thi pháp, thôi động đĩa tròn, tới gần nhục thân của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

…

Trong trái tim lưu ly.

Thấy ý thức của Tống Thư Hàng trở về, Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng tạo lại tư thế lúc bị đóng băng, nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái “bào thai”, không hề nhúc nhích.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Làm cái gì thế?

“Bạch long tỷ tỷ cũng phối hợp một chút đi. Nếu để Thư Hàng biết trước đó hành động thả thính của hắn bị chúng ta nhìn thấy thì nhất định sẽ rất xấu hổ, sau này không thả nữa thì phải làm sao?” “Tô Thị A Thập Lục nói với bạch long tỷ tỷ qua “tâm linh tương thông”.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Chẳng lẽ A Thập Lục còn muốn Tống Thư Hàng biểu diễn chín động tác thả thính kia lần nữa à? Vảy rồng đã dựng đứng hết lên rồi đây này thấy không?

Nhưng đây là quyết định của Tô Thị A Thập Lục nên cô vẫn quyết định phối hợp với A Thập Lục, quay lại trạng thái khi bị đóng băng, không nhúc nhích nữa.

Bạch long tỷ tỷ vừa bày xong tư thế thì ý thức của Tống Thư Hàng cũng bị đẩy về.

“Ủa? Bạch long tỷ tỷ và A Thập Lục còn chưa tỉnh à?” Tống Thư Hàng gãi đầu hoài nghi.

Trạng thái đóng băng phải kết thúc rồi mới đúng chứ?

Cảm giác cứng đờ khi bị đóng băng trên người A Thập Lục đã biến mất rồi.

“Chẳng lẽ phải chờ Bạch tiền bối thi pháp xong thì mới khôi phục ư?” Tống Thư Hàng bước tới, chọc khẽ lên mặt A Thập Lục.

Cảm giác không tồi, có thể xác định trạng thái đóng băng của A Thập Lục đã được giải trừ rồi.

Trong trạng thái đóng băng, Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc với cả bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục, cả hai đều cứng đơ như tượng ngọc vậy.

Gạt sợi tóc vương trên trán A Thập Lục ra sau vành tai, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn bạch long tỷ tỷ.

Một ý nghĩ táo bạo nảy ra trong đầu hắn.

Thực ra hắn đã muốn biến ý nghĩ này thành hiện thực mấy lần khi khôi phục lại ý thức từ trạng thái đóng băng, nhưng khi đó thân thể của bạch long tỷ tỷ và A Thập Lục đều cứng như đá, không thể thay đổi được.

Bây giờ, nhân lúc trạng thái đóng băng đã giải trừ mà bạch long tỷ tỷ và A Thập Lục còn chưa tỉnh lại, hắn có thể thử một lần.

Tống Thư Hàng bật cười vui vẻ.

Hắn bước tới, cẩn thận túm lấy bạch long tỷ tỷ. Hình thể của bạch long tỷ tỷ lúc này đang thu nhỏ nên Tống Thư Hàng có thể bắt lấy bằng một bàn tay.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Thằng ranh Thư Hàng này muốn làm gì?

Tuy rất muốn quất đuôi đánh bay thằng ranh này, nhưng nể tình tâm ý của A Thập Lục nên cô đành tạm thời nhịn xuống.

Tống Thư Hàng thấy bạch long tỷ tỷ không hề phản ứng thì trong lòng chắc mẩm.

Thế là…

Hắn nắm lấy bạch long tỷ tỷ, quàng cô lên cổ mình.

“Tuyệt quá!” Tống Thư Hàng vừa lòng thỏa ý.

Khăn quàng cổ bạch long, ngài xứng đáng sở hữu!

Trước đó khi còn đang mất trí nhớ, thấy bạch long tỷ tỷ vây quanh Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng đã ghen tị chết đi được.

Bây giờ có được cơ hội hiếm hoi, đương nhiên hắn phải thử cảm giác có khăn quàng cổ bạch long rồi.

Thừa lúc ý thức của bạch long tỷ tỷ còn chưa tỉnh lại, phải tận dụng thời cơ, mất rồi là không có lại nữa đâu!

Vừa suy tư, Tống Thư Hàng vừa kéo bạch long tỷ tỷ trên cổ, quấn thành một vòng.

Khăng quàng cổ khăn quàng cổ, không quấn thì còn gọi gì là khăn quàng cổ cơ chứ?

Chương 2182: Công kích của nữ đế

Khéo làm sao, khi Tống Thư Hàng quấn bạch long tỷ tỷ lên cổ mình hai vòng thì đầu rồng của bạch long tỷ tỷ cũng đối diện với hắn.

Đôi mắt rồng uy nghiêm của bạch long tỷ tỷ từ từ mở ra.

Long uy đáng sợ phóng thích.

Một người một rồng trợn mắt nhìn nhau.

Tống Thư Hàng: "…"

Nhìn trời, quả này độn thổ không đỡ xấu hổ rồi!

"Có thể cho ta biết ngươi đang làm gì không? Thư Hàng tiểu hữu." Bạch long tỷ tỷ nghiến răng nghiến lợi.

Có phải mấy gã nhà họ Tống đều bị nguyền rủa rồi không?

Trước khi đầu thai, có người được thiên sứ hôn. Còn đám họ Tống mà cô tiếp xúc, chắc chắn trước khi đầu thai đã bị Husky ngáo liếm rồi!

Tống Thư Hàng cái khó ló cái khôn: "Ha ha, bạch long tỷ tỷ, đừng hiểu lầm… thực ra ta thấy cô đang ngủ say nên định đưa cô đến bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, khi vận chuyển thấy thân hình cô thích hợp để khoác lên vai… thôi xin lỗi, ta không bịa nổi nữa."

"Bịa đi, bịa nữa đi, bịa mà ta thấy hài lòng thì ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng." Bạch long tỷ tỷ nhe hàm răng sắc nhọn.

Vừa nói chuyện, khăn quàng cổ bạch long tỷ tỷ vừa siết chặt lại.

Khăn quàng cổ bạch long – chức năng tự động co lại giữ ấm. Ngài đáng đời được hưởng!

"Bạch long tỷ tỷ, á á á á, sắp chết rồi! Sắp chết thật rồi…" Tống Thư Hàng kêu gào thảm thiết.

"Chết đi, ngu xuẩn!" Bạch long tỷ tỷ gầm lên phẫn nộ.

Đáng tiếc bây giờ Sở các chủ không online.

Nếu không cô nhất định sẽ có tiếng nói chung với bạch long tỷ tỷ, nói không chừng cả hai còn có thể vứt bỏ quá khứ mà bắt tay hợp tác nữa ấy chứ.

Vụt!

Đúng lúc này, Bạch tiền bối thi pháp thành công.

Chiếc đĩa tròn thần kì chui vào hầm mộ mà bia đá đạo hữu đang bảo vệ.

Đĩa tròn nứt làm đôi. Sứ mệnh của nó đã kết thúc rồi.

Nửa người trên của Bạch tiền bối nâng trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng, lách mình vào hầm mộ.

Vừa thấy Bạch, bia đá đã vui mừng quá đỗi.

“Bọn ta về rồi đây.” Bạch tiền bối khẽ gật đầu với bia đá, đồng thời nhấn lên trái tim lưu ly kia một cái.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Xích Tiêu Kiếm ý thức và bạch long trong trái tim lưu ly đều được chuyển ra ngoài.

Trên bầu trời.

Con tà ma kia nhìn thấy Bạch tiền bối xuất hiện thì lập tức cảm thấy không ổn.

Hai tay nó vẩy mạnh một cái.

Sau lưng nó, gần một trăm lôi hoàn hiển hiện, trong mỗi lôi hoàn đều có một đạo lôi xạ ngưng tụ thành hình.

“Chết đi!” Tà ma lớn tiếng quát. Có lẽ vì trong cấu tạo của nó chứa quả thận hoại tử của Tống Thư Hàng, nên khi mở miệng nói tiếng người, nó còn phát ra được tiếng Hoa Hạ giọng Văn Châu.

Trên một trăm đạo lôi xạ cường lực phóng thẳng xuống từ hư không.

“A a a ~ Bạch long tỷ tỷ tha mạng, sắp đứt rồi, sắp đứt rồi! Đây là nhục thể đó!” Trong huyệt mộ truyền ra tiếng kêu gào của Tống Thư Hàng. Khi trở về nhục thân, bạch long tỷ tỷ vẫn đang quấn trên cổ hắn.

Lần này là nhục thể thực sự bị tổn thương!

Cổ bị siết chặt, cảm giác ngạt thở trùng điệp vọt tới, cổ hắn dường như sắp bị vặn gãy.

Chủ nhân bị công kích, ánh sáng công đức lập tức hộ thể!

Trên thân Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức bùng lên.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân bảo vệ hắn.

Nhưng cô không ngăn cản bạch long tỷ tỷ, mà xuyên thẳng qua hầm mộ, nghênh đón hàng trăm đạo lôi xạ trên bầu trời.

Khi đón đầu công kích, mỹ nhân rắn công đức buộc mái tóc dài, đội mũ Bình Thiên, gài trâm ngọc lên.

Những chuỗi châu trên mũ Bình Thiên rũ xuống, nhẹ nhàng lắc lư theo động tác của mỹ nhân rắn công đức, trong đôi mắt cô tỏa ra ánh hào quang vô hạn uy nghiêm.

Một khắc sau, một luồng sức mạnh công đức cường đại phủ xuống từ mũ Bình Thiên, dung nhập vào thể nội của mỹ nhân rắn công đức.

Một bộ long bào kiểu nữ hoa lệ rực rỡ hiển hiện khoác trên mình cô, vạt long bào dài giấu đi đuôi rắn, cổ áo có cửu long uốn mình, sinh động như thật.

Mỹ nhân rắn công đức – Hình thái Nữ Đế.

Một tiếng cá voi kêu vang dội cất lên, cá voi công đức khổng lồ từ không trung hạ xuống, đáp lên cái đuôi của mỹ nhân rắn công đức.

Tiếng hồ quang điện nổ vang, một cây cây sấm sét công đức xuyên qua không gian, hiển hiện trong tay Nữ Đế.

Mỹ nhân rắn công đức – hình thức Đế vương kỵ sĩ!

"VeNi_ViDi_ViCi." Mỹ nhân rắn công đức lạnh lùng nói.

Ta tới, ta nhìn, ta chinh phục!

Điều duy nhất không hoàn hảo là lời thoại này là giọng nam, chẳng biết cô cắt ở bộ phim nào.

Một khắc sau, cây sấm sét công đức trong tay mỹ nhân rắn công đức vung lên, quét ngang.

Hơn một trăm luồng lôi xạ kinh khủng phóng tới trở nên bé nhỏ và yếu ớt vô cùng trước cây sấm sét công đức khổng lồ. Dù có gộp chúng vào chung một chỗ cũng chẳng lớn bằng một nhánh của cây sấm sét công đức.

Mà trên mỗi lá cây của cây sấm sét đều ẩn chứa sức mạnh của kiếp lôi.

Sấm sét từ thiên kiếp có hiệu quả khắc chế to lớn đối với pháp thuật tà lôi Cửu U mà tà ma thả ra.

Một gốc cây quét sạch ngàn quân, từng tia lôi xạ bị đánh tan xác pháo.

Dư thế của mỹ nhân rắn công đức không giảm. Cô ôm cây sấm sét, phát động công kích với tà ma: “Ta trải qua ngàn vạn năm thời gian, trải qua hết thời đại này đến thời đại khác!”

Tạo Hóa Tiên Tử hiện thân bên cạnh cô chẳng biết tự khi nào: “Thế mà bây giờ ngươi dám đối địch với ta? Các ngươi đang tìm đường chết!”

Lần này hai người không đưa thêm Vũ Nhu Tử da đen.

Vì ánh sáng công đức và sức mạnh của cây sấm sét thiên kiếp chính là tai họa của Vũ Nhu Tử da đen.

Lần này, các cô thực sự không lay chuyển nổi Vũ Nhu Tử da đen.

Khi Tạo Hóa Tiên Tử nói xong câu “tự tìm đường chết”, cây sấm sét công đức trong tay mỹ nhân rắn công đức cũng giáng lên mình tà ma như một cây chùy công thành.

Tà ma cũng muốn tránh né, nhưng cây sấm sét quá lớn, phạm vi công kích quá rộng, tốc độ của mỹ nhân rắn công đức lại quá nhanh, khiến cho nó vô cùng tuyệt vọng.

Càng tuyệt vọng hơn là Tạo Hóa Tiên Tử còn ném cho nó một phát pháp thuật trói buộc.

Chơi thế ai chơi lại?!

Tà ma đau đớn nhắm mắt, cố gắng chịu đựng cú đánh trời giáng của mỹ nhân rắn công đức.

“A a a ~” Thân thể tà ma bị đập nát như cám, tản ra thành hình thái sương mù, nhưng kể cả như vậy, sức mạnh thiên kiếp vẫn không buông tha, quyết tâm quấn lấy sương mù màu đen mà truy kích tới cùng.

Mà sau khi đập nát tà ma, mỹ nhân rắn công đức cũng không dừng lại. Cô phóng vụt lên không trung, tiếp tục công kích, chẳng mấy chốc thân hình đã hóa thành một ngôi sao công đức lấp lánh ánh sáng.

Đây là trò của cá voi công đức. Nó mà đã phóng là không có phanh.

Trên lưng cá voi, mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại nhìn con tà ma bị đập nát như tương, trong đôi mắt xinh đẹp toát ra vẻ tán thành.

Không phải tán thành thực lực của tà ma, mà là bốn tiếng kêu thảm của nó cực kì tiêu chuẩn.

Trong hầm mộ.

Tống Thư Hàng đang kêu rên liên hồi đột nhiên ngưng bặt.

Lời thoại mà mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử vừa phối hợp hô vang vẫn còn vang vọng bên tai hắn.

“Vì sao câu thoại này lại được lưu trong kho lời thoại của mỹ nhân rắn công đức?”

Khi nghe thấy câu thoại này thực sự được hô vang, cảm giác xấu hổ mãnh liệt đổ ập xuống đầu hắn như sóng cuộn biển gầm.

Đến cái da mặt được ba đại thần thông tôi thể tăng cường độ dày của hắn cũng không chịu được!

Lúc này đây, Tống Thư Hàng từ bỏ chống cự.

Hắn muốn chết quách đi cho rồi.

“Đây là ánh sáng công đức?” Bia đá đạo hữu ngây ngẩn cả người.

Sức công phá của mỹ nhân rắn công đức – hình thái đế vương kỵ sĩ đã vượt qua sự tưởng tượng của bia đá đạo hữu luôn rồi.

Chương 2183: Nơi có dục vọng sống sót mạnh mẽ nhất

Tống Thư Hàng cảnh giới lục phẩm… à, bây giờ đã là thất phẩm.

Ánh sáng công đức thất phẩm bạo phát mà lại có lực phá hoại kinh khủng hơn pháp khí cửu phẩm như nó sao?

Chuyện này không tu chân!

Mà, chẳng phải ánh sáng công đức lấy thủ hộ và phòng ngự làm chủ hay sao? Lực công kích bùng nổ vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy? Thế không phải là cướp bát cơm của người khác à?

Bia đá đạo hữu càng nghĩ càng chột dạ.

Mà thôi mà thôi, cứ gác chuyện này sang một bên cái đã.

Chuyện quan trọng bây giờ là trấn áp tà ma trên không trung. Tuy nó đã bị một cú đòn của mỹ nhân rắn công đức đánh tan thành sương mù, nhưng vẫn chưa chết hẳn.

Bây giờ đám người Tống Thư Hàng đã tỉnh lại, cuối cùng nó cũng có thể ra tay trấn áp tà ma kia rồi.

Khi bia đá đạo hữu chuẩn bị ra tay thì Bạch tiền bối lại ra khỏi huyệt động.

“Để ta. Ngươi cứ hoàn thành chức trách của mình là được.” Bạch tiền bối cười nói.

Trong tay hắn còn có một thân thể bằng gỗ.

“Hoàn thành chức trách của mình?” Bia đá đạo hữu sững người, nhưng lại ngộ ra ngay sau đó.

Chức trách vốn có của nó là làm bia mộ của Tống Thư Hàng mà!

Nói cách khác, Tống Thư Hàng trong hầm mộ sắp chết rồi à?

Thế thì nó thật sự không tiện rời cương vị thật.

Dù sao đây cũng là sứ mệnh mới mà Bạch đen chủ nhân ở Cửu U giao cho nó.

Thế là bia đá đạo hữu chuyên tâm dựng thẳng lên.

Bạch tiền bối đưa tay vỗ một cái lên thân thể bằng gỗ: “Thân thể bằng gỗ, ngươi có thể thu nhỏ một chút không?”

“Thân thể bằng gỗ không có thần trí, nó chỉ có một vài bản năng thôi.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở. Nếu có thần trí thì nó đã bị pháp thuật nghịch chuyển thời gian đưa về quá khứ rồi.

Nhưng bia đá đạo hữu vừa dứt lời, thân thể bằng gỗ đã thu nhỏ lại một cách cực kì ngoan ngoãn.

Không đúng, không phải là thu nhỏ.

Mà là nửa người trên của nó bắt đầu co vào trong.

Từng đoạn từng đoạn thu vào hệt như một chiếc gậy rút gọn.

Trong nháy mắt, thân thể bằng gỗ chỉ còn lại một nửa, được phân định bằng hai “quả đặc biệt” ở phần hông.

Bia đá đạo hữu: “…”

Đây thật sự là thân thể của Bá Tống à? Sao lại ngoan thế?

“Tốt lắm.” Bạch tiền bối thỏa mãn vỗ thân thể bằng gỗ, sau đó đặt nửa người trên của mình lên một nửa thân thể gỗ kia, hợp hai thành một.

Chẳng hề có bài xích hay không thích ứng, ngay sau khi nửa thân trên của Bạch tiền bối nối liên với nửa thân dưới của thân thể gỗ, hai bên lập tức đạt tới trạng thái đồng bộ tối đa.

Bạch tiền bối thử một loạt động tác có độ khó cao như đá chân, nâng cao chân, xoạc thẳng chân… rồi gật đầu thỏa mãn.

Sau đó, hắn gọi với vào Tống Thư Hàng trong hầm mộ: “Thư Hàng, trả quần áo của ta lại đây.”

Bấy giờ bia đá đạo hữu mới phát hiện ra trên người Bạch Thánh Quân chỉ mặc mỗi một chiếc áo trong màu trắng.

Trong hầm mộ.

Tống Thư Hàng run rẩy vươn tay. Một bộ pháp bào bay ra khỏi vòng tay càn khôn của hắn, đáp vào tay Bạch tiền bối.

“Chết đi cho ta!” Bạch long tỷ tỷ gầm lên rồi duỗi mạnh người một cái.

Rắc!

Cổ của Tống Thư Hàng phát ra một tiếng vang giòn.

Tống Tôn Giả ngoẹo đầu, hai mắt trợn trắng dã.

"Bạch long tỷ tỷ." Tô Thị A Thập Lục lo lắng nhìn Tống Thư Hàng.

Bạch long tỷ tỷ hừ một tiếng, thân rồng thon dài buông cổ Tống Thư Hàng ra.

Lúc này, cổ của Tống Thư Hàng vặn thành một góc độ quái dị, giống hệt như khi trúng chiêu bẻ đầu của cha rùa tai ương khổng lồ trước kia.

Bia đá đạo hữu thấy thế, bèn tranh thủ dựng thẳng lên.

Mấy chữ "Tống Thư Hàng chi mộ" phát sáng.

Đáng tiếc là lần này Tống Thư Hàng không kích hoạt Thánh Viên Long Lực Thần Công nên không có thánh viên hát nhạc đưa ma, bầu không khí chưa được đầy đủ cho lắm.

Tô Thị A Thập Lục thở dài, ngồi quỳ trước mặt Tống Thư Hàng, ôm cái đầu của hắn mà nói: "Rõ thật là, ngươi mới gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 năm nay, sao lại bị Tam Lãng tiền bối tiêm nhiễm ra thành thế này?"

Dứt lời, Tô Thị A Thập Lục ôm đầu Tống Thư Hàng vặn đánh rắc một tiếng.

Đầu của Tống Thư Hàng lại xoay về.

Thiên tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công thật là phi phàm.

Sau khi tu luyện xong thiên tổng cương truyền thừa, thân thể của Tống Thư Hàng càng ngày càng dẻo dai, sinh mệnh lực cực kì dồi dào, muốn chết cũng là cả một vấn đề!

Hai mắt trắng dã của Tống Thư Hàng dần khôi phục.

Hắn chớp mắt với Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Bạch long tỷ tỷ sau lưng cô dường như có cảm giác, bèn quay đầu lại.

Tống Thư Hàng thoắt cái oặt đầu trắng mắt như cũ, còn thè lưỡi ra.

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Thè lưỡi ra làm gì? Trêu ngươi ta đấy hả?

"A Thập Lục tránh ra!" Bạch long tỷ tỷ nghiến răng nghiến lợi, thân hình phóng lên, cuốn lên cổ Tống Thư Hàng.

Bên ngoài, bia đá đạo hữu ngẩng đầu, ưỡn ngực, mấy chữ "Tống Thư Hàng chi mộ" tỏa sáng lấp lóe, dự báo điềm chết của Tống Thư Hàng đã tới gần.

…

Bên ngoài hầm mộ.

Bạch tiền bối nhận pháp bào, khoác lên người mình.

Pháp bào tự động biến thành một chiếc áo khoác trắng phong cách, phối với một chiếc quần phủ bên ngoài thân thể bằng gỗ.

"Ra!" Bạch tiền bối quát khẽ một tiếng.

Lưu Tinh kiếm phá không phóng tới, xuất hiện trong tay Bạch tiền bối.

Trong hư không, sương mù màu đen bị mỹ nhân rắn công đức đánh nát vất vả lắm mới khôi phục được hình người, nhưng thể tích đã co nhỏ lại.

Sau khi ngưng tụ thành hình, hóa thân sương mù lập tức kích hoạt độn pháp toan chạy trốn.

Bạch tiền bối vung kiếm, tùy ý chém một nhát.

Kiếm khí phá vỡ không gian, chém thẳng lên sương mù đen.

Hai chân của cụm sương đen hình người bị chặt đứt.

Hai cái chân rụng từ trên trời xuống…

Ban đầu Bạch tiền bối muốn chém ngang eo hóa thân sương mù kia cơ, nhưng khi Bạch tiền bối xuất kiếm, dường như nó có cảm ứng, bèn cố sống cố chết nhích lên một đoạn, tránh vị trí quả thận đi, chỉ bị chém đứt hai chân mà thôi.

"Không hổ là thận của Thư Hàng." Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Thận của Tống Thư Hàng chính là bộ phận có dục vọng sống sót mạnh mẽ nhất toàn thân hắn, cũng là nơi phòng ngự mạnh nhất. Dường như tà ma thận hoại tử này cũng kế thừa được đặc điểm ấy.

Lúc này, nửa người trên của tà ma sương mù hóa vội vàng trốn về phương xa.

Khi bỏ chạy, nó còn thuận tay cuỗm luôn một nửa chiếc đĩa tròn.

Nhiệm vụ chủ yếu của nó khi tiến vào bí tàng của Thiên Đạo tiền nhiệm lần này chính là lấy bí bảo trong bí tàng.

Mà trên chiếc đĩa tròn kia có khí tức của Thiên Đạo tiền nhiệm, xem ra nó chính là bí bảo thực sự.

Thế là khi chạy trốn, tà ma còn không quên chấp hành nhiệm vụ, cuỗm mất nửa cái đĩa tròn.

Vèo!

Bí pháp mà tà ma dùng để bỏ chạy cực kì cao minh, vì dù sao nó cũng là tác phẩm mà Chúa Tể quả cầu béo phát minh ra. Chỉ trong chớp mắt, nó đã biến mất tăm tích.

“Bạch Thánh, không bắt được nó sao?” Bia đá đạo hữu hỏi.

Nó cảm thấy Bạch Thánh hoàn toàn có thể bắt được tà ma kia, sao lại bỏ qua như vậy?

“Chỉ cần phần này là đủ để giải phẫu nghiên cứu rồi.” Bạch tiền bối lấy một chiếc hộp ngọc, vẫy tay một cái, cất hai cái chân sương mù kia vào.

Sau khi cất hộp ngọc, Bạch tiền bối mỉm cười thần bí: “Mặt khác, phải thả dây dài mới câu được cá lớn. Đừng chỉ nhìn lợi ích trước mắt. Chúng ta phải nhìn xa trông rộng vào.”

Phù văn trên bia đá lóe sáng. Tuy không hiểu nhưng nghe có vẻ rất lợi hại.

Bạch tiền bối bước tới, nhặt nửa chiếc đĩa tròn còn lại.

Đĩa tròn đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình, giờ đây, nó có được một chức năng hoàn toàn mới.

Chương 2184: Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ

Chiếc đĩa tròn ban đầu suýt nữa đi đời nhà ma, suýt bị Bạch tiền bối đem đi kê đáy bảo khố không biết số bao nhiêu của hắn, giờ đây lại gặp mùa xuân mới.

Tuy đã vỡ thành hai mảnh, nhưng về bản chất, đĩa tròn vẫn là một thể.

Nửa chiếc đĩa tròn trong tay Bạch tiền bối và nửa còn lại bị tà ma thận của Tống Thư Hàng cuỗm đi sẽ sinh ra liên hệ tương hỗ, không khác gì một cái GPS định vị tầm xa.

Thả dây dài mới câu được cá lớn. Ở khoản này, Bạch tiền bối luôn là một tay thiện nghệ.

Sau khi thu hồi đĩa tròn, Bạch tiền bối quay người gọi với vào hầm mộ: “Bên ngoài xong rồi, Thư Hàng, Thập Lục, hai đứa ra đây.”

Phù văn trên mình bia đá đạo hữu lóe sáng, trả lời: “Bạch đạo hữu à, hình như Thư Hàng bị siết cổ ngất rồi.”

Bạch tiền bối: “...”

Đường đường một Tôn Giả, còn là Tôn giả luyện đến ba loại bí pháp thần công luyện thể, thế mà bị người ta siết cổ cho ngất đi? Đúng là hợp với hình tượng của Thư Hàng tiểu hữu thật.

Rầm!

Đúng lúc này, một ngôi sao băng phóng thẳng xuống từ trời cao. Đó là mỹ nhân rắn công đức kị sĩ vừa không phanh được ban nãy.

Vất vả lắm cô mới thắng được giữa không trung, rồi quay đầu cua ngược trở về.

Xuất phát từ đâu thì lao về đúng chỗ đó.

“A a ~ Tống ~ A ngốc ngốc ngốc ~” Đáp xuống cùng mỹ nhân rắn công đức còn có Tạo Hóa Tiên Tử đang kêu la.

Hai vị tiên tử đồng thời phi xuống như một viên đạn đại bác.

Sau tiếng nổ ầm ầm vang trời, bia đá đạo hữu bị lật tung.

Bạch tiền bối lùi về phía sau một bước nhỏ, vừa vặn tránh được sóng xung kích của vụ nổ.

Nhưng hầm mộ đang chôn giấu đám Tống Thư Hàng thì bị lật tung nóc.

“Nổ mộ tổ nhà người ta, thù này không đội trời chung!” Trong phần mộ nổ tanh bành vang lên tiếng hét phẫn nộ của Xích Tiêu Kiếm.

Ý thức của nó vừa mới khôi phục. Khí linh vẫn khác một chút so với sinh vật, cho nên ý thức của Xích Tiêu Kiếm khôi phục tương đối chậm.

Kết quả là nó vừa khôi phục thì chốn tạm cư là mộ của Tống Thư Hàng đã bị người ta đánh nổ tung.

Nổ đến nỗi nó hoài nghi cả kiếm sinh.

Không thể nhịn nổi nữa!

Kẻ nào to gan dám phá cả mộ của Bá Tống Huyền Thánh thế hả?

Muốn giết người à?

Xích Tiêu Kiếm tâm ma vừa mắng nhiếc xong thì đã bị người ta xách chuôi lên.

“Úi, nóng nóng nóng!” Xích Tiêu Kiếm hét lớn.

Nó nghếch chuôi kiếm lên nhìn, ai ngờ người xách nó lên lại là mỹ nhân rắn công đức.

“Á á á ~ Tiên tử ơi, mau buông tay!” Xích Tiêu Kiếm tâm ma kêu lên. Cô là công đức, ta là tâm ma, chúng ta miễn cưỡng ở bên nhau là không hạnh phúc đâu, sẽ chỉ tổn thương lẫn nhau thôi!

“Hì hì hì.” Mỹ nhân rắn công đức cười khúc khích.

Sau đó cô nhấc Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên, nuốt vào bụng.

“@#%× Tiên Tử, đừng mà! Ta còn trẻ! Ta không muốn chết!” Xích Tiêu Kiếm tâm ma hốt hoảng gào to.

Bây giờ nó là phân thân tâm ma chứ không phải là bản thể.

Nếu bị mỹ nhân rắn công đức nuốt vào bụng, đồng nghĩa với việc bị sức mạnh công đức có độ tinh khiết cao bao phủ, nó sẽ đi đời nhà ma!

“Ực!”

Mỹ nhân rắn công đức nuốt xuống.

Sau khi Xích Tiêu Kiếm bản thể đi mất, tuyệt kĩ nuốt kiếm của cô bị bỏ phí đã lâu, mãi đến hôm nay mới được tái xuất giang hồ!

Để phục sinh tuyệt kĩ của mình, cô đã tiến hóa ra một chức năng mới!

Lần này, Tống Thư Hàng giảng pháp chư thiên vạn giới đã áp dụng phương thức Bá Tống trả lời online, thu thập được một lượng sức mạnh công đức lớn trước nay chưa từng có.

Lượng sức mạnh công đức này còn nhiều và mạnh hơn nhiều mấy lần Huyền Thánh giảng pháp trước đây!

Sau khi làn sóng sức mạnh công đức này dung nhập vào cơ thể, lẽ ra đuôi rắn của mỹ nhân rắn công đức phải lột đi để thay bằng hai chân mới đúng. Nhưng cô đã cưỡng chế ngăn cái đuôi của mình tiến hóa.

Vậy… đống sức mạnh công đức ấy đi đâu mất rồi?

Lượng sức mạnh công đức được cô chia sang cá voi mập và cây sấm sét công đức chỉ là một phần sóng công đức thu được từ lần giảng pháp này mà thôi!

Luồng sức mạnh công đức khổng lồ mà Tống Thư Hàng thu được sau giảng pháp tuyệt đối không chỉ có thế.

Đáp án chân chính nằm trong bụng mỹ nhân rắn công đức.

Lần tiến hóa này, cô đã tạo ra một không gian dị thứ nguyên trong bụng mình.

Không gian dị thứ nguyên không thuộc tính, thích hợp để chứa Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

Vào thời điểm mấu chốt, không gian dị thứ nguyên tân tiến này còn có thể trở thành đòn sát thủ của cô.

Mỹ nhân rắn công đức vô cùng hài lòng.

Keng!

Xích Tiêu Kiếm tâm ma rơi vào không gian dị thứ nguyên không thuộc tính tinh khiết này thì cả cây kiếm ngớ ra một cục.

Trong không gian dị thứ nguyên này có một cửa sổ nhỏ. Một cửa kết nối với thị giác của mỹ nhân rắn công đức, một cửa kết nối thính giác, còn mấy cửa khác kết nối với khứu giác, cảm ứng tinh thần và các chức năng khác…

“Đừng bảo @#%x Tiên Tử cô tiến hóa cái không gian này dành riêng cho ta đấy nhé?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma lạnh ngắt cả cõi lòng.

Tiên tử, ta không đáng để cô trả cái giá lớn như thế đâu!

Cứ nghĩ mình là tâm ma thì có thể trốn thoát đãi ngộ nuốt kiếm, ma cao một trượng, đạo lại cao đến cả dặm!

Tạo Hóa Tiên Tử bên cạnh vỗ tay khí thế.

…

Cạnh đó.

Sau khi mộ phần bị nổ tung, bạch long tỷ tỷ che chở A Thập Lục, A Thập Lục thì khiêng Tống Thư Hàng, cả ba văng lên trời, mãi mới ổn định được thân mình.

Khi A Thập Lục đáp đất, Bạch tiền bối bước đến, đặt tay lên trán Tống Thư Hàng.

“Ngất thật à?” Bạch tiền bối nói.

Bạch long tỷ tỷ ngượng ngùng quay đầu sang hướng khác.

“Bạch tiền bối, có cần làm Thư Hàng tỉnh lại không?” Tô Thị A Thập Lục vất vả ôm lấy Tống Thư Hàng, hỏi.

“Chưa vội…” Bạch tiền bối lắc đầu.

Hắn cảm thấy trạng thái của Tống Thư Hàng có vẻ giống nhập định chứ không đơn giản chỉ là hôn mê.

Rất có thể khi bị bạch long đạo hữu siết cổ, Tống Thư Hàng đã có cảm giác, tiến vào trạng thái nhập định, nên nhìn mới giống hôn mê.

“Chúng ta ra khỏi bí cảnh này trước đã.” Bạch tiền bối nói.

Về địa điểm thí luyện Gars thánh sơn, rồi trở lại Thú giới.

Sau đó Bạch tiền bối muốn ở lại Thú giới vài ngày để phơi nắng và câu cá.

Nếu câu được cá lớn thì không còn gì tốt bằng.

…

Ý thức của Tống Thư Hàng không tiến vào trạng thái nhập định, mà bước vào thế giới sau cửa gỗ qua Tán Tài Vương Tọa, đến gặp tiền bối ba mắt.

Lần này không phải hắn chủ động kích hoạt Tán Tài Vương Tọa, mà là sau khi ý thức của hắn trở về nhục thân, Tán Tài Vương Tọa cảm ứng được hắn đã thăng lên thất phẩm, bèn dẫn dắt hắn tới đó. Mỗi một cảnh giới, hắn lại có một lần đánh cược cùng với thiếu niên ba mắt.

Đẩy cánh cửa gỗ quen thuộc kia ra, Tống Thư Hàng cẩn thận thò cái đầu vào trước.

Sau khi khôi phục ký ức, hồi tưởng lại cái tiết mục "Bá Tống gợi cảm trả lời câu hỏi online" mà mình phát minh ra khi giảng pháp lúc mất trí nhớ, hắn cảm thấy mình hơi bị có lỗi với tiền bối ba mắt.

Cho nên… bây giờ hắn rất chi là e dè.

Phải ngó chừng thời tiết trong thế giới sau cửa, xem tâm trạng của tiền bối ba mắt thế nào cái đã.

Ch nên hắn mới thò đầu vào xem trước.

Rầm rầm!

Trong thế giới sau cửa, trời đang đổ mưa to tầm tã.

"Tiêu rồi, tâm trạng của tiền bối ba mắt đang cực kì tồi tệ!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ.

Thế là Tống Thư Hàng quả quyết lùi về, chuẩn bị chuồn êm.

Chương 2185: Nghe ta n…

Có lẽ vì hôm nay trái tim bị Bạch tiền bối lấy ra mà chưa kịp bổ sung, nên Tống Thư Hàng cảm thấy mình cực kì nhát chết.

Nhưng nhát thì nhát đi, nhiều khi nhát không phải là chuyện xấu.

Khi Tống Thư Hàng lẳng lặng đóng cửa vào, thì trong thế giới sau cửa truyền ra tiếng của vị quản gia tròng mắt.

“Lão gia, hay là nghe nhạc nhé? Nghe nhạc có thể khiến tâm trạng vui vẻ hơn đấy.” Nói xong, quản gia tròng mắt lấy một pháp khí âm nhạc ra và bắt đầu thao tác.

Tiếng trống dồn dập vang lên.

Tiết tấu của khúc dạo đầu này có độc. Người ta vừa nghe thấy nhịp trống thì thân thể cũng bất giác lắc lư theo.

Nghe khúc dạo đầu vui vẻ này, Tống Thư Hàng bỗng hoảng hốt trong lòng. Bởi vì trong nhóm Cửu Châu số 1 có một vị tiền bối chuyên dùng phong cách như thế này để mở đầu các bài hát của mình.

Bài hát mà quản gia tròng mắt định bật không phải là tác phẩm của vị tiền bối đáng sợ kia đấy chứ?

Đi mau đi mau, nếu đúng là ca khúc của vị tiền bối kia thật thì không đi là tiêu đời!

Tống Thư Hàng kiên định quay người.

Đúng lúc này, nhịp trống dồn dập và tiếng nhạc dạo kết thúc.

Ngay sau đó là tiếng ca rành mạch to vang của một người con gái.

Không phải giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương!

Mà ngôn ngữ của bài ca này cũng rất đặc biệt, có lẽ là ngôn ngữ của một giới lạ nào đó trong chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương là được.

Nếu là tiếng ca của Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng sợ mình chưa kịp chuồn khỏi Tán Tài Vương Tọa thì đã ngã gục rồi.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Tống Thư Hàng tiếp tục lùi bước, rời xa cửa gỗ.

Hôm nay hắn muốn hèn đến cùng.

Sau cửa gỗ, tiếng ca của người con gái kia càng vang dội hơn.

Thậm chí còn truyền ra xuyên qua cánh cửa!

Tống Thư Hàng đang chuồn êm đột nhiên phát hiện thân thể mình đang bất giác lúc lắc theo tiếng ca kia.

Tiếng trống thùng thùng, tiếng nhạc xập xình, hòa quyện với tiếng ca tiết tấu nhanh.

Mỗi một nhịp hát của cô đều kéo người khác nhảy múa cùng.

Tống Thư Hàng đã lên tới cảnh giới Tôn Giả thất phẩm mà vẫn không thể miễn dịch được.

Thân thể hắn không ngừng giật lắc như nhảy fund dance, lại cà giật cà giật như trúng đạn.

Đầu hắn thì lắc lư trái phải trên dưới như lên dây cót.

Tiếng ca của cô gái này có cùng lực lượng như của Tạo Hóa Pháp Vương, có thể chi phối được người nghe, cực kì đáng sợ.

Càng hao tâm tổn trí hơn, là sau khi bị tiếng ca chi phối, Tống Thư Hàng bất giác đến gần nơi phát ra tiếng ca.

Nói cách khác, hắn đang chuẩn bị chuồn êm thì đột nhiên vừa nhảy cà giật, vừa lắc lư đầu, tự đưa thân về cửa gỗ.

Bố khỉ!

Đừng bảo ta là Trường Sinh Giả đang hát đấy nhé!

Tống Thư Hàng thân bất do kỉ gật gù lắc lư, đẩy tung cửa gỗ.

Két!

Cánh cửa lại mở ra.

…

Đằng sau cửa vẫn là cơn mưa to như trút nước.

Thiếu niên ba mắt nằm trên ghế xích đu, nét mặt u buồn, mặc cho những hạt mưa rơi trên người mình.

Thời tiết trong thế giới này biến hóa theo tâm trạng của thiếu niên ba mắt, hoàn toàn nhận hắn làm chúa tể.

Nhưng bây giờ hắn lại mặc cho mưa rơi trên người, thế mới biết tâm trạng hắn đang tồi tệ đến mức nào.

Bên cạnh thiếu niên ba mắt, quản gia tròng mắt che dù, nhưng chỉ che cho chính mình, mặc cho hắn ướt sũng nước mưa.

Tống Thư Hàng đang lắc lư gật gù cảm thấy thận mình đau nhói.

Cảnh này làm hắn nhớ tới thánh thành không bao giờ thất thủ trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của mình.

Mặt khác, trong tay quản gia còn cầm một pháp khí trông như cái loa. Tiếng ca của cô gái kia truyền từ trong đó ra.

Bịch bịch bịch! Tống Thư Hàng nhảy cà giật đến trước mặt thiếu niên ba mắt, tới gần cái loa kia.

Đồng thời, theo nhịp nhạc, đầu hắn không ngừng lắc lư, hất tung từng hạt nước mưa ướt đẫm.

Trong giờ khắc này, hắn như bị thần nhảy nhập thể.

Mãi đến khi Tống Thư Hàng trượt tới tận trước mặt thiếu niên ba mắt, tiếng ca chi phối kia mới từ từ dừng lại.

Tiếng ca biến mất, Tống Thư Hàng cũng lấy lại được tự do.

Con mắt thứ ba trên trán thiếu niên ba mắt nhìn thẳng vào mặt hắn.

Đúng là cách gặp gỡ tồi đến không thể tốt hơn.

“Hi, tiền bối.” Tống Thư Hàng làm động tác cuối cùng của bài múa cà giật, nhìn thiếu niên ba mắt, kiên trì chào hỏi.

“Ha ha ha, Bá Tống tiểu hữu.” Thiếu niên ba mắt ngẩng đầu lên, nở nụ cười xán lạn.

Chỉ trong chốc lát, mưa rào trên trời đã biến mất.

Ánh sáng mặt trời ấm áp chan hòa chiếu xuống thế gian.

Ngay cả nước mưa trên người thiếu niên ba mắt cũng không còn.

Quản gia tròng mắt im lặng cất dù đi.

Bá Tống Huyền Thánh vừa đến, tâm trạng của lão gia đã tốt hơn hẳn. Tuy là hàng rởm, nhưng vẫn không hổ là ngàn năm đệ nhất thánh.

“Chúc mừng ngươi tấn thăng lên Tôn Giả thất phẩm, tiểu hữu.” Thiếu niên ba mắt ngồi dậy từ ghế xích đu, cười nhạt nói.

“May nhờ có pháp khí của tiền bối giúp đỡ, nếu không có trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online của tiền bối, ta tuyệt đối không thể sống sót qua được Huyền Thánh giảng pháp, cũng không thể tấn thăng lên cảnh giới thất phẩm được.” Tống Thư Hàng nở nụ cười chân thành: “Mặt khác, đúng lúc ta cũng mượn Huyền Thánh giảng pháp để hoàn thành ước định với Tán Tài Vương Tọa, rải cơ hội được trả lời câu hỏi cho toàn bộ chư thiên vạn giới.”

Trông sắc mặt của tiền bối ba mắt thì hẳn nhiên Bá Tống trả lời online đã chơi hắn một vố to. Xem phản ứng của tiền bối và sự thay đổi của thời tiết trong thế giới này, rõ ràng đã đến lúc hắn tính sổ với Tống Thư Hàng.

Đây chính là cục diện bết bát nhất.

Cho nên Tống Thư Hàng dứt khoát đập nồi dìm thuyền, dùng ước định Tán Tài Vương Tọa để chặn họng tiền bối ba mắt trước.

“Bá Tống tiểu hữu làm tốt lắm.” Tiền bối ba mắt cười ha hả, vung tay lên: “Lần này ngươi đến tìm ta để tiến hành đánh cược ở cấp bậc Tôn Giả sao?”

“Không không không, ta vừa mới thăng cấp, chưa muốn đánh cược vội.” Tống Thư Hàng xua tay liên tục: “Với lại, ta cũng chưa chuẩn bị được tiền cược. Lần này chỉ có thể ý thức của ta vào đây, nhục thân còn ở ngoài kia kìa.”

Thiếu niên ba mắt nhìn Tống Thư Hàng, nhếch miệng: “Tiếc quá, ta mong được đánh cược một trận với Bá Tống tiểu hữu lắm rồi.”

“Còn nhiều thời gian mà. Chờ ta củng cố cảnh giới Tôn Giả thất phẩm xong rồi cược cũng chưa muộn.” Tống Thư Hàng chân thành nói.

Hôm nay dù tiền bối ba mắt có nói gì đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ không mắc lừa đâu. Tiền bối ba mắt nói gì, hắn cũng sẽ coi là dụ hoặc, không nhìn đến, không quan tâm, không để ý!

“Thôi được, còn nhiều thời gian.” Thiếu niên ba mắt nói: “Thư Hàng tiểu hữu đã tấn thăng đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, ta có một áo bí liên quan đến cảnh giới thất phẩm đây, ngươi có muốn nghe thử không?”

“Xin tiền bối cứ nói.” Tống Thư Hàng lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, nghiêm túc nghe giảng.

Tiền bối ba mắt ngồi thẳng người lên, nói: “Sau khi tấn thăng đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, ngươi chỉ cần tốn năm ngày để tôi luyện tâm cảnh là có thể ngưng tụ ra Thực Tại Ảo. Ta muốn giảng áo bí liên quan đến Thực Tại Ảo. Bây giờ ngươi chưa ngưng tụ ra Thực Tại Ảo thì cũng không phải vội, cứ nghe ta n…”

Đối diện hắn, Tống Tôn Giả vừa lên chức lặng lẽ mở Thực Tại Ảo của mình – Thánh thành không bao giờ thất thủ.

Thiếu niên ba mắt: “…”

Chương 2186: Chó ngáp phải ruồi?

Thiếu niên ba mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ngồi ở phía đối diện, sau lưng hắn, ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ sáng tới chướng mắt.

“Lão gia, ngài bị vả mặt rồi.”

Quản gia tròng mắt đứng bên cạnh dịu giọng nhắc nhở rồi lại lấy ô ra.

Ào ào ~ Cơn mưa lớn vừa tạnh lại đổ xuống như trút nước.

Mây đen bao phủ, khiến cho ‘thế giới sau cánh cửa gỗ’ nhiễm màu đêm tối.

Quản gia tròng mắt bật ô lên một cách thành thục, che mình khỏi cơn mưa, người không dính một hạt mưa nào.

Thiếu niên ba mắt nhìn Tống Thư Hàng một cái rồi nói:

“Ngươi không thể hành động theo trình tự bình thường được à?”

Bình thường sau khi tấn cấp, Tôn Giả thất phẩm sẽ ngay lập tức bế quan củng cố cảnh giới, tiếp đó mài rũa tâm cảnh của mình, đồng thời miêu tả ra ký ức khắc sâu nhất trong đầu, cộng thêm ngẫm nghĩ, dùng thời gian một hoặc vài năm để tạo thành ‘thực tại ảo’ của riêng mình.

Rõ ràng Tống Thư Hàng chỉ vừa tấn cấp, ‘thực tại ảo’ này là sao đây?

Ngồi phía đối diện, Tống Thư Hàng khoát tay liên tục:

“Tiền bối, ta thực sự không có ý gì khác. Ta chỉ muốn cho tiền bối xem ‘thực tại ảo’ này mà thôi. Vì nó khá là đặc biệt, nó không phải là ‘thực tại ảo’ do Nguyên Anh bản mệnh ngưng tụ ra mà là do ‘nguyên diễn đồ kim đan’ của tiểu nguyên anh thứ nhất diễn hóa mà thành. Dường như nó khác với ‘thực tại ảo’ bình thường, ta nghi ngờ sớm muộn gì sáu tiểu Nguyên Anh khác của mình cũng lại biến ra mỗi cái một ‘thực tại ảo’ nữa.”

Thiếu niên ba mắt: “…”

Nói cách khác, ít nhất ngươi còn có tận sáu ‘thực tại ảo’ như thế này nữa đúng không?

Bá Tống, ngươi còn dám nói mình không có ý gì khác ư!

Cơn mưa càng ngày càng lớn, thỉnh thoảng còn xen thêm mưa đá.

Chiếc ô của quản gia tròng mắt bị đập thủng mấy lỗ liền.

Vài cục mưa đá nện lên trên người nó.

Quản gia tròng mắt yên lặng thở dài… Kiểu lão gia tâm trạng thay đổi thất thường thế này thật là khó hầu hạ.

Nó yên lặng cụp chiếc ô nát vào, để xuống một bên.

Sau đó nó lại móc ra một chiếc ô sắt thép hình dáng như lá chắn, yên lặng bung ra.

Keng keng keng! Mưa đá rơi xuống trên chiếc ô sắt thép, phát ra tiếng va chạm thanh thúy, ấy thế mà lại rất vui tai.

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng cũng dựng một tấm khiên mai rùa lên, chống đỡ với mưa đá trên bầu trời.

“Tiền bối, ta thật sự không có ý gì khác. Bởi thực ra từ khi ở cảnh giới lục phẩm ta đã có một ‘thực tại ảo’ rồi, không tin thì ngươi xem này!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng giải thích.

Sở dĩ đến lúc này còn tế ra một ‘thực tại ảo’ khác để kích thích đại lão không phải vì Tống Thư Hàng không có khát vọng sống, ngược lại khát vọng sống của hắn hiện giờ đang được thể hiện mãnh liệt hơn bao giờ hết!

Bởi vì trong thế giới ảo giác ‘ngụy sa mạc của Bạch tiền bối’ còn có một Bạch tiền bối nhỏ tuổi.

Trong tuyệt cảnh, Tống Thư Hàng hy vọng Bạch nhỏ tuổi có thể mang đến may mắn cho mình!

Khát vọng sống mãnh liệt thôi thúc hắn hành động như thế.

Thiếu niên ba mắt: “???”

“Lão gia, Bá Tống Huyền Thánh nói khi ở lục phẩm thì đã có ‘thực tại ảo’ rồi.”

Quản gia tròng mắt nhắc nhở.

“Câm miệng.”

Thiếu niên ba mắt cảm thấy gan bắt đầu trướng đau.

Lúc này, Tống Thư Hàng ở phía đối diện sốt ruột búng tay một cái.

‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’ biến mất, biến thành một sa mạc nóng bỏng.

Mưa to, mưa đá toàn bộ rơi xuống trên sa mạc nóng nực.

[Bạch tiền bối giúp ta với!]

Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện trong lòng.

Xuất hiện đi, Bạch tiền bối nhỏ tuổi!

Thế nhưng…

Bạch nhỏ tuổi mà hắn cầu nguyện không xuất hiện.

Trong ‘ngụy thế giới sa mạc nóng bỏng của Bạch tiền bối’ truyền tới tiếng đùng đoàng.

Sau đó, một cây Ma Thần Trụ thô to dâng lên trong sa mạc.

“Không hay rồi!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Thấy cây Ma Thần Trụ này xuất hiện, trong lòng Tống Thư Hàng chợt lạnh.

Mỗi khi Ma Thần Trụ hiện thân, hắn đều bị treo lên thiêu chết.

Tuy rằng không chết thật nhưng cảm giác đó không dễ chịu chút nào.

Điều quan trọng hơn là, bị treo lên nướng rất mất mặt…

Trong tiếng ầm ầm, Ma Thần Trụ nhanh chóng nổi lên.

Ngay sau đó…

Thiếu niên ba mắt bị Ma Thần Trụ nâng lên, cứ thế cho đến độ cao hơn hai mươi mét, bị treo trên đỉnh Ma Thần Trụ. Lại còn có ma hỏa khủng bố bốc lên trên trụ, chỉ trong chớp mắt đã đốt thiếu niên ba mắt thành một người lửa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, đơ người ra nhìn người lửa trên Ma Thần Trụ.

Toi rồi, hôm nay Tống mỗ ta toi chắc luôn rồi.

Quản gia tròng mắt yên lặng ngẩng đầu, nhìn lão gia đang bị Ma Thần Trụ treo lên.

“Ơ, đây không phải là Ma Thần Trụ của Hà Chỉ Ma Đế à.”

Quản gia tròng mắt nói… Bảo sao lão gia không tránh không né, cứ để Ma Thần Trụ treo lên như thế.

Có vẻ như nhìn thấy trụ của Hà Chỉ Ma Đế, ký ức trước đây bị gợi lại nhỉ?

Sau đó quản gia tròng mắt vươn hai cái xúc tu ra, bày ra động tác ‘chắp tay’, bắt đầu tụng niệm.

Đồng thời nó còn nói với Tống Thư Hàng:

“Bá Tống Huyền Thánh, hãy tranh thủ cơ hội cầu nguyện đi. Đây là ‘thần minh’ sống bị treo lên thiêu đó, nhân cơ hội cầu nguyện, không thể lỡ cơ hội, lỡ rồi không có nữa đâu.”

Tống Thư Hàng: “…”

Quản gia tròng mắt này làm thế nào mà sống đến bây giờ vậy? Đúng là kỳ tích mà.

Hay là quản gia tròng mắt này cũng giống như mỹ nhân rắn công đức, có năng lực chủ nhân bất tử thì sẽ hồi sinh vô hạn?

Còn nữa… hình như quản gia tròng mắt quen với Hà Chỉ Ma Đế.

Cộng thêm chuyện năm đó Hà Chỉ Ma Đế từng tham gia quyết đấu tranh đoạt vị trí thiên đạo, chẳng lẽ Hà Chỉ Ma Đế chính là người tranh Thiên Đạo với thiếu niên ba mắt hả?

Hay là Hà Chỉ Ma Đế từng có chuyện gì với thiếu niên ba mắt?

Trên Ma Thần Trụ.

Thiếu niên ba mắt bị treo khoảng mười hơi thở thì mới hồi thần.

Hắn hơi cử động là có thể giãy ra khỏi Ma Thần Trụ, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Trên bầu trời, mưa lớn, mưa đá đã biến mất.

Có điều bầu trời vẫn giăng kín mây đen…

Quản gia tròng mắt thu chiếc ô sắt thép lại, móc một chiếc xích đu ra.

Thiếu niên ba mắt nằm xuống xích đu.

Hắn đột nhiên nhìn về hướng sáu giờ của sa mạc nóng bỏng, qua hồi lâu, hắn thu ánh mắt lại.

‘Giải trừ ‘thực tại ảo’ này đi.”

Thiếu niên ba mắt thong thả nói.

Tống Thư Hàng búng tay một cái, giải trừ ảo giác. Hắn lại ngoan ngoãn ngồi đối diện thiếu niên ba mắt… Hình như cây Ma Thần Trụ đó chó ngáp phải ruồi, giúp hắn tránh được một kiếp!

“Trở lại chuyện chính, nếu như ngươi đã thức tỉnh năng lực ‘thực tại ảo’, vậy chắc ngươi có thể cảm ứng ra, năng lực thiên phú ‘thực tại ảo’ của Tôn Giả thất phẩm là một thứ rất kỳ diệu. Thậm chí về mặt lý thuyết, năng lực này không nên là năng lực của Tôn Giả thất phẩm. Bởi vì nó có liên quan đến pháp tắc ‘hư thực’ và cả sáng tạo.”

Thiếu niên ba mắt nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn nhớ, từng có tiền bối nói với hắn những điều tương tự.

“Vì thế, sau khi tấn thăng lên thất phẩm, ngươi đừng vội thăng lên bát phẩm làm gì. Kiến nghị của ta là, nghiên cứu sâu ‘thực tại ảo’. À mà chỗ ta có một tâm đắc liên quan đến ‘thực tại ảo’, ngươi tiến lên trước, ta truyền thụ nó cho ngươi.”

Thiếu niên ba mắt vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Nói đoạn, hắn vươn tay vạch trán của mình, móc con mắt thứ ba ra.

Chương 2187: Ngươi đau à? Nhưng đau đớn của ta còn lớn hơn ngươi!

Quả nhiên, móc mắt mới đúng là tiêu chuẩn của các đại lão.

Tống Thư Hàng tiến lên, đi tới trước mặt thiếu niên ba mắt… Đồng thời, trong lòng hắn cân nhắc tới chuyện ‘thực tại ảo’.

Khi tiền bối ba mắt giảng đến tầm quan trọng của ‘thực tại ảo’, hắn nghĩ ngay đến ‘Bích Thủy Các’ của Sở các chủ.

Bích Thủy Các của Sở các chủ thậm chí còn chân thực đến mức cả tu sĩ đều không phân biệt được thật giả.

Từng lá cây ngọn cỏ, con người sự vật trong đó dường như đều có sinh mệnh.

Ngàn ngàn vạn vạn năm nay, Sở các chủ luôn duy trì hình thái của ‘Bích Thủy Các’, ‘Bích Thủy Các’ của cô dường như vượt qua hạn chế của ‘thực tại ảo’.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nhớ đến Thiên Đình viễn cổ.

Một số bộ phận tạo nên Thiên Đình viễn cổ cũng là ‘thực tại ảo’!

Lúc trước, còn có tàn dư của Thiên Đình viễn cổ đến cướp đoạt ‘Bích Thủy Các’ của Sở các chủ, định dùng Bích Thủy Các làm gốc để xây dựng lại Thiên Đình.

“Rất tốt, thả lỏng.”

Tiền bối ba mắt nghiêm túc nói, hắn đặt con mắt thứ ba vào trong lòng bàn tay của mình, ấn lên trán Tống Thư Hàng, nhắc nhở:

“Đừng kháng cự, tiếp nhận thông tin mà ta truyền cho ngươi!”

Bí mật ẩn giấu của thực tại ảo nằm trong con mắt thứ ba này à?

Trong lúc đang suy tư, thiếu niên ba mắt đã đặt lòng bàn tay lên trán hắn.

Con mắt tiếp xúc với làn da của Tống Thư Hàng, trán hắn xuất hiện một cảm giác như bị điện giật.

Đầu hắn run lên!

Cảm giác đau đớn này trong chớp mắt đạt đến tiêu chuẩn tiếp nhận đau đớn của Tống Thư Hàng.

“Shhh ~”

Tống Thư Hàng hít vào một ngụm khí lạnh.

Lạnh như băng.

Rõ ràng không phải là nhục thân, chỉ là ý thức thể, nhưng cảm giác đau đớn này vẫn chân thực đến thế.

“Sẽ đau một chút, cố nhịn nhé.”

Tiền bối ba mắt thong thả nói.

[Tiền bối phải nhắc ta trước chứ.]

Tống Thư Hàng thở dài.

“Nếu như ta nhắc ngươi trước, thì ngươi sẽ phòng bị ‘đau đớn’ theo bản năng, thế thì làm sao mà thả lỏng được?”

Tiền bối ba mắt vừa quan sát vẻ mặt của Tống Thư Hàng vừa trả lời.

Sau đó, một số thông tin nghiên cứu về ‘thực tại ảo’ xông từ con mắt thứ ba vào đại não của Tống Thư Hàng.

Quả thật là số liệu kết quả nghiên cứu.

Tống Thư Hàng bắt đầu phối hợp, tiếp nhận dữ liệu thông tin.

Tốc độ truyền thông tin không nhanh nhưng vì cưỡng chế rót vào nên sẽ sinh ra đau đớn.

[Nếu như mã QR ‘Tu Chân’ của ta có thể phát triển chức năng truyền thông tin thì tuyệt biết mấy.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn cảm thấy mã QR ‘Tu Chân’ còn rất nhiều tính năng có thể phát triển, hoàn thiện thêm.

Tính năng ‘Tu Chân’ đến năng lượng tinh khiết cũng có thể truyền đi được, chắc chắn cũng có thể truyền tin tức và tri thức.

Bây giờ hắn là Tôn Giả thất phẩm, đợi khi hắn tiếp tục tấn cấp, nhất định có thể phát triển nhiều tính năng và quyền hạn hơn.

Trong lúc đang suy tư, hắn liếc thấy con mắt lớn của quản gia tròng mắt không ngừng nhấp nháy, liều mạng nháy mắt với hắn.

Tống Thư Hàng: “???”

Quản gia tròng mắt nháy mắt thật lực giống liếc mắt đưa tình quá.

Nó muốn truyền đạt tín hiệu gì cho ta?

Không hay rồi, có khả năng là tiền bối ba mắt gài hàng hắn rồi! Tống Thư Hàng tỉnh ngộ.

Nhưng mọi thứ đã muộn.

Ngay sau đó.

“A a a a ~ nổ rồi, nổ rồi, sắp nổ rồi!”

Tống Thư Hàng kêu thảm.

Đột nhiên có một lượng tin tức khổng lồ truyền từ con mắt trong lòng bàn tay của tiền bối ba mắt vào não hải của hắn.

Tin tức tựa như một dòng điện, cưỡng chế rót vào đầu Tống Thư Hàng.

Rung động tủy não!

Nếu như nói lúc trước dữ liệu nghiên cứu ‘thực tại ảo’ là 1KB thì lần này dữ liệu rót vào não hắn tăng đến 1TB, chênh lệch đến hơn 1 tỷ lần.

Những tin tức này không phải dữ liệu nghiên cứu ‘thực tại ảo’ nữa mà là số liệu câu hỏi được tạo thành từ vô số âm thanh, vô số loại ngôn ngữ.

Tất cả đều là các câu hỏi liên quan đến ‘tu chân’.

Các cảnh giới, các hệ tu luyện, các tu luyện giả trên thế giới đặt ra đủ loại câu hỏi.

Có giọng nam giọng nữ, có già có trẻ, có thô có thanh…

Nhiều tin tức như thế cùng nhét vào một lúc, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình sắp nổ tới nơi rồi.

[Đây... là câu hỏi mà chư thiên vạn giới đặt ra ở hoạt động ‘Bá Tống trả lời câu hỏi online’ trong Huyền Thánh giảng pháp của ta sao?]

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Đây đều là ‘nhân’ mà hắn trồng xuống.

Nhân quả nhân quả chính là thứ thần kỳ vậy đấy.

‘Nhân’ chính mình gieo xuống thì phải có giác ngộ tự nuốt ‘quả’… BY: Vũ Nhu Tử Tiên Tử nhóm Cửu Châu số 1.

Tống Thư Hàng vẫn luôn cảm thấy Vũ Nhu Tử nói rất có lý.

Mọi người đều là người trưởng thành, đã gieo ‘nhân’ xuống, đừng trốn tránh ‘quả’ mà mình tạo ra.

Nhưng mà…

‘Quả’ này lớn quá.

Bây giờ trả nợ còn có chế độ trả góp mà.

Khi nuốt ‘quả’, có thể chia nhỏ ra ăn không?

Vì thế Tống Thư Hàng run tay, run giọng nói:

“Tiền bối ~~ xin đợi một chút ~ sắp nổ rồi ~”

“Đau à?”

Thiếu niên ba mắt hỏi, giọng nói dịu dàng tựa như anh trai nhà bên vậy.

Tống Thư Hàng run rẩy gật đầu… Một lượng lớn tin tức cùng rót vào đầu một lúc, đối với hắn đây là một loại đau đớn hoàn toàn mới, hắn vẫn chưa thích ứng với phương thức đau đớn này.

Hơn nữa, cấp độ đau đớn này ngay tức khắc tăng đến cực hạn, khiến cho Tống Thư Hàng không có thời gian thích ứng.

…Nếu như tốc độ truyền dữ liệu chậm hơn một chút, Tống Thư Hàng có lòng tin mình sẽ từ từ thích ứng được với nó.

“Ngươi đau đớn là đúng rồi.”

Thiếu niên ba mắt dịu dàng nói:

“Đừng sợ, tuy rằng ngươi rất đau đớn, nhưng mà… đau đớn của ta còn lớn hơn ngươi!”

Quản gia tròng mắt dùng xúc tu che mắt lại, không nỡ nhìn thẳng cảnh tượng này.

Đồng thời, một xúc tu khác của hắn kéo ghế lên trước, đặt vào phía sau Tống Thư Hàng, để hắn ngồi xuống.

“Cơn đau ngươi chịu đựng bây giờ chỉ là một phần triệu triệu đau đớn ta phải chịu khi ngươi ‘giảng pháp’. Cảm nhận được chưa? Lúc đó ta đau đến run rẩy, không xuống nổi giường. Bao nhiêu năm nay, ngươi là người đầu tiên khiến ta đau đớn như thế.”

Thiếu niên ba mắt vui vẻ nói:

“Vì thế, ngươi nên lấy làm kiêu ngạo đi Bá Tống tiểu hữu. Ngẩng đầu ưỡn ngực lên đi, ngươi là người giỏi nhất! Ngươi xứng đáng nhận được vinh dự và kiêu ngạo này.”

[Vinh dự và kiêu ngạo này ta không nhận được không?]

Hai tay của Tống Thư Hàng bám chặt vào tay vịn ghế, thậm chí còn để lại mấy dấu tay trên tay vịn.

Chất lượng của chiếc ghế này là bảy sao bảy kim cương, tốt đến khó tin.

“Đừng vội, Bá Tống tiểu hữu. Đây mới là ‘lượng thông tin Bá Tống trả lời câu hỏi online’ đợt đầu tiên. Ta đã chuẩn bị cho tiểu hữu mười đợt dữ liệu thông tin… Vốn dĩ đây là một hạng mục thi đấu trong ‘đánh cược thất phẩm’ ta chuẩn bị cho ngươi, không ngờ lại phát huy tác dụng trước thời hạn.”

Thiếu niên ba mắt cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng trợn mắt.

Còn có chín đợt nữa.

Sắp chết… sắp chết… sắp chết rồi.

“Hãy cầm cự nhé, Bá Tống tiểu hữu. Chỉ cần ngươi chống đỡ được đến đợt thứ mười, ta sẽ tặng con mắt này cho ngươi.”

Thiếu niên ba mắt dịu dàng nói.

Dữ liệu của chín đợt tiếp theo càng ngày càng tàn khốc.

Hắn cược rằng cùng lắm Bá Tống chỉ có thể chống đỡ đến đợt thứ tư!

Chương 2188: Sự dịu dàng chết tiệt

Đau đầu quá!

Cảm giác giống như có một chiếc gậy sắt được nung nóng nhét vào đầu rồi quấy loạn não vậy, não của hắn cũng run cả lên.

Đây mới là tinh túy của ‘gan ngỗng vỗ béo’… một khi đầu chưa nổ thì cứ nhồi tiếp cho đến chết!

Hoàn toàn không để người khác có cơ hội thích ứng với đau đớn, đúng là phạm quy mà.

Mười ngón tay của Tống Thư Hàng bám chặt vào tay vịn, môi tái nhợt, ngón chân đau đến mức co lại.

Tiền bối ba mắt đứng bên cạnh thỉnh thoảng còn dùng giọng nói dịu dàng để hỏi hắn:

“Đau không? Còn chưa hôn mê à? Vẫn còn ý thức à? Vẫn nhịn được à?”

Giọng nói của tiền bối vừa nhẹ vừa ấm, nếu chỉ nghe giọng nói, người ta sẽ cảm thấy dịu dàng như được chữa trị.

Sự dịu dàng chết tiệt ~

Quản gia tròng mắt đứng bên cạnh đang suy nghĩ xem có nên xoa huyệt Thái Dương cho Tống tiểu hữu, giảm bớt sự đau đớn cho hắn hay không?

Bá Tống tiểu hữu bây giờ thảm quá, nó nhìn mà còn thấy xót, vì hắn mà rơi một giọt lệ thật to.

“Cố gắng lên, Bá Tống tiểu hữu. Đợt thứ nhất sắp qua rồi, có hy vọng thắng lợi. Ngươi có thể mà, nhất định phải kiên trì đấy.”

Tiền bối ba mắt ra sức cổ vũ cho Tống Thư Hàng.

Nếu như ngay cả đợt thứ nhất mà Tống Thư Hàng cũng không chịu được, mười luồng dữ liệu mà hắn dày công thiết kế phía sau chẳng phải là lãng phí à? Vì thế ít nhất Bá Tống cũng phải chống đỡ đến đợt thứ tư, như thế hắn mới có cảm giác thỏa mãn.

“Bá Tống đạo hữu, có cần gậy ngậm không?”

Quản gia tròng mắt chu đáo hỏi han.

Lúc này Tống Thư Hàng đang cắn chặt răng, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, nếu cứ tiếp tục như thế, nói không chừng sẽ cắn đứt lưỡi mất. Vì thế quản gia tròng mắt cảm thấy lúc này hắn cần một cái gậy để ngậm.

Thiếu niên ba mắt xoay người lại, nhìn thẳng vào quản gia tròng mắt… Nếu không phải tên này không có miệng, hắn nhất định phải cho nó ngậm gậy, để nó hoàn toàn câm miệng lại!

Năm hơi thở sau.

Tống Thư Hàng trên ghế đột nhiên mềm oặt xuống.

Hắn há mồm thở dốc, sắc mặt tái nhợt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh… Trong thế giới sau cánh cửa gỗ của thiếu niên ba mắt, ý thức thể chẳng khác gì bản thể cả.

Đợt dữ liệu đầu tiên đã được truyền xong.

Trong đầu Tống Thư Hàng có thêm vô số câu hỏi đa dạng phong phú, tất cả đều là những thắc mắc trong quá trình tu luyện mà các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đặt ra.

Về mặt lý thuyết, thắc mắc cũng là một phần của ‘tri thức’.

Nhưng vấn đề là, dữ liệu mà tiền bối ba mắt truyền tới… chỉ có câu hỏi, không có đáp án!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu các câu hỏi trong đợt dữ liệu đầu tiên.

Không phải tri thức lý luận của hắn thấp.

Mà là vì bất đồng ngôn ngữ.

Ngôn ngữ là một phần không thể thiếu trong giao tiếp giữa người với người, một khi bất đồng ngôn ngữ thì mỏi não lắm.

Với Tống Thư Hàng, ‘luồng dữ liệu câu hỏi’ lớn này chẳng khác gì vô tự thiên thư.

Ngoại trừ nhồi đầu hắn đến mức run rẩy, não trương đau ra thì chẳng có tác dụng gì.

Tống Thư Hàng uể oải tựa lưng vào ghế… Cơn đau này chẳng kém gì tử vong!

Lúc trước khi học ‘bí pháp giám định’, trong đầu hắn không ngừng vang lên tiếng niệm kinh 88888, nhưng nếu so với cơn đau khi nhồi dữ liệu này, chênh lệch chẳng khác gì giữa trời và đất.

Tuy nhiên, sau khi một cơn đau qua đi, Tống Thư Hàng cảm thấy dường như mình đã thích ứng một chút với đau đớn kiểu mới này rồi.

Trong cơ thể hắn bắt đầu sinh ra kháng thể với cơn đau này.

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác hay không, Tống Thư Hàng cảm thấy cường độ thần thức cũng tăng lên rất nhiều, trong quá trình dòng dữ liệu rót vào đầu hắn, tinh thần lực cũng trưởng thành hơn một chút.

“Bá Tống tiểu hữu, chúc mừng ngươi vượt qua đợt khảo nghiệm đầu tiên. Nhưng bây giờ không phải là lúc để nghỉ ngơi! Còn chín đợt khảo nghiệm nữa đang đợi ngươi, chúng ta không có thời gian để lãng phí cho chuyện vô bổ như nghỉ ngơi này. Nghỉ ngơi chính là lãng phí sinh mệnh, chúng ta phải tiếp tục hành động.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối kích động nói.

“Đợi… đợi chút đã, tiền bối. Ít nhất để ta thở đã chứ!”

Tống Thư Hàng run rẩy nói.

“Không thành vấn đề, dù gì ngươi cũng là tiểu bối mà. Ta không thể khiến ngươi có ấn tượng ta ỷ lớn hiếp bé được. Ta sẽ cho ngươi thời gian hít thở.”

Thiếu niên ba mắt gật đầu nói.

Quản gia tròng mắt bên cạnh nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt thương hại.

Ngay sau đó, thiếu niên ba mắt lại ấn tay lên trán Tống Thư Hàng:

“Lúc nãy ngươi đã hít thở ba hơi rồi, nào, dòng dữ liệu trùng kích thứ hai khởi động! Phải rèn sắt khi còn nóng chứ!”

“A a a a”

Bốn tiếng kêu thảm kinh điển của Tống Thư Hàng vang lên.

Tiền bối ba mắt bỉ ổi, không ngờ hắn lại chơi chữ.

[Nếu như có thể chia bớt sự đau đớn này cho người khác thì tốt rồi, chỉ cần chia bớt đau đớn, ta có thể quen với cơn đau này nhanh hơn, sau đó sinh ra càng nhiều kháng thể dể thích ứng nó.]

Khi đầu óc run rẩy, trong lòng Tống Thư Hàng vô thức hiện lên suy nghĩ này.

Đúng vào lúc đó…

Đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy dường như cơn đau trong đầu mình đã giảm đi nhiều!

Giống như đau đớn thật sự được chia bớt vậy.

Rõ ràng cường độ ‘dòng dữ liệu’ mà tiền bối ba mắt rót với không giảm đi, thậm chí so với đợt thứ nhất, cường độ ‘dòng số liệu’ đợt thứ hai còn tăng lên.

Là do tác dụng tâm lý ư?

Dữ liệu mà Tống Thư Hàng tiếp nhận đang không ngừng tăng lên, chuyện này không thể giả được.

Thế nhưng cấp độ đau đớn lại nhanh chóng giảm xuống.

[Chẳng lẽ ta đã bắt đầu thích ứng với kiểu đau đớn này rồi à?]

[Không đúng ~ Năng lực chịu đựng với loại đau đớn này của ta vẫn còn rất yếu.]

[Cơn đau thật sự được phân luồng rồi!]

[Chẳng lẽ chức năng mới của mã QR ‘Tu Chân’ chia bớt sự đau đớn của ta cho người khác rồi à?]

[Cũng không đúng, nếu như được chia bớt, tính năng bạn bè của mã QR ‘Tu Chân’ sẽ được kích hoạt. Nhưng lần này lại không có động tĩnh gì.]

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn đi kiểm tra một lượt tính năng mã QR Tu Chân, nó không hề được kích hoạt.

Vậy thì rốt cuộc đau đớn của mình đã bị phân đi đâu rồi?

“Ngươi đang run rẩy, đau đớn lắm à, Bá Tống tiểu hữu.”

Tiền bối ba mắt tiếp tục dùng giọng nói vừa nhẹ vừa ấm, dịu dàng hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, toàn thân run rẩy, nhắm mắt lại… Bởi vì đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, hắn sợ thiếu niên ba mắt nhận ra chuyện đau đớn đang giảm bớt từ mắt hắn.

Bởi vì đau đớn bỗng nhiên được san bớt nên cấp độ đau đớn giảm xuống một giới hạn.

‘Thiên phú chịu đựng đau đớn’ của Tống Thư Hàng được kích hoạt toàn bộ.

Năng lực thích ứng với cơn đau mới này nhanh chóng tăng lên.

Sau hai mươi hơi thở, ‘luồng dữ liệu’ thứ hai bước vào gian đoạn cuối.

Lúc này, một niềm vui bất ngờ mới xuất hiện.

Tống Thư Hàng có thể hiểu một phần các câu hỏi trong ‘luồng dữ liệu’ thứ hai.

Các tu luyện giả đặt câu hỏi trong ‘luồng số liệu’ thứ hai này là tu luyện giả của hiện thế trái đất.

Hiểu ngôn ngữ rồi, cho dù không có đáp án, những thắc mắc trong quá trình tu luyện này cũng có thể trở thành kinh nghiệm của Tống Thư Hàng.

Ngoài ra…

Các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ chắc hẳn cũng xem hoạt động ‘Bá Tống gợi cảm trả lời câu hỏi online’ của hắn nhỉ?

Không biết các tiền bối trong nhóm hỏi chuyện gì?

Tống Thư Hàng thấy hơi tò mò… cái tên này ấy mà, chỉ cần đầu không còn đau thì hắn lại tưng tửng ngay.

Chương 2189: Chỗ nào phải phối hợp diễn xuất với ngươi, ta sẽ cố gắng diễn

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác xông vào não hải của Tống Thư Hàng.

Tất cả các thắc mắc và vấn đề liên quan đến tu luyện đều được hỏi bằng ngôn ngữ hiện thế trái đất.

Có đủ các ngôn ngữ từ nhiều quốc gia, thậm chí còn cả tiếng địa phương giống như ngôn ngữ của người ngoài hành tinh nữa.

Ngữ hệ lớn, ngữ hệ nhỏ, ngôn ngữ ít người dùng, nhất tề rót thẳng vào não.

Tống Thư Hàng khổ sở chống đỡ, chờ đợi câu hỏi bằng tiếng Trung… Hắn rất tò mò các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ sẽ đặt ra những câu hỏi kỳ quái nào?

Đợi hồi lâu.

Rốt cuộc có một giọng nói của thiếu niên vang lên, hắn ta đặt câu hỏi bằng tiếng Trung:

[Bá Ma tiền bối, hiện ta đang ở cảnh giới tam phẩm, hiện đang tu luyện dẫn lôi thuật trong ‘Thiên Sư Lôi Pháp’, nhưng bị kẹt ở bình cảnh ‘tứ lôi’. Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đột phá đến giai đoạn ‘ngũ lôi oanh đỉnh’? Có bí quyết gì không?]

Nhìn trời, đó là một thiên tài lôi hệ!

Mới ở cảnh giới tam phẩm mà đã tu luyện được dẫn lôi thuật trong ‘Thiên Sư Lôi Pháp’ đến bình cảnh tứ lôi.

Kẻ đạt đến cảnh giới thất phẩm nhưng chỉ miễn cưỡng học được dẫn lôi thuật nhị lôi như Tống Thư Hàng thấy cả người rét run.

Cũng may lúc giảng pháp dùng pháp khí ‘trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi online’, nếu không chỉ câu hỏi thế này, Tống Thư Hàng đã không trả lời nổi rồi!

Sau khi câu hỏi của thiếu niên này vang lên, chỉ trong chớp mắt đã có hàng trăm vấn đề bằng tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Nga cùng rót vào trong đầu Tống Thư Hàng.

“A a a a ~”

Tống Thư Hàng ôm cổ, nhắm mắt lại, gào thét thống khổ, thậm chí từ đôi mắt đang nhắm nghiền còn chảy ra vài giọt nước mắt nữa.

Tuy nhiên trong lòng hắn đang vô cùng mong đợi:

[Tới đây nào, tới đây, tất cả các câu hỏi bằng tiếng Trung hội tụ hết lại đây, ta muốn lấy các câu hỏi của tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ra…]

Nhưng đúng lúc này.

‘Luồng dữ liệu câu hỏi giảng pháp’ đợt 2 đột nhiên kết thúc.

Những dữ liệu đang rót thẳng vào đầu hắn bị cưỡng chế cắt đứt.

Tống Thư Hàng ngẩn người ra.

[Hết… hết rồi? Đừng mà, kiên trì thêm chút nữa, để ta đọc được câu hỏi của các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ cái đã ~]

Luồng dữ liệu rót vào đầu hắn còn có tính năng ‘to be continued’ à?

Cũng đâu phải phim truyền hình, sao phải cắt thế làm gì?

Nhưng hắn không thể chạy tới ôm lấy tiền bối ba mắt bảo hắn đừng ngừng, tiếp tục rót dữ liệu đi.

Không những thế, vì không để tiền bối ba mắt phát giác ra sự khác thường của mình, hắn con phải diễn trọn vai nữa.

Với tình hình hiện tại, diễn trọn vai không phải là một việc khó.

Trong đợt rót dữ liệu thứ hai này, Tống Thư Hàng chỉ có một chút miễn dịch với ‘cơn đau truyền dữ liệu’, đau đớn mãnh liệt kích thích cơ thể và thần kinh cảm giác của hắn.

Hắn chỉ cần khoa trương hóa phản ứng của cơ thể với cơn đau lên một chút là được.

…

…

Vì thế, sau khi hai đợt xung kích kết thúc.

Tống Thư Hàng xụi lơ trên ghế, há miệng thở dốc, mồ hôi đổ xuống như tắm, trên mặt không rõ là mồ hôi hay nước mắt, suy yếu đến mức không thốt ra nổi tiếng nào… Nhìn trông thảm gấp mấy lần đợt trước.

Tiền bối ba mắt lớn tiếng cổ vũ cho Tống Thư Hàng:

“Đây mới chỉ là đợt thứ hai thôi, thế mà ngươi đã không chịu được rồi à? Nghị lực của ngươi đâu? Kiên cường chọi nhau với ta trong đợt cá cược đầu tiên đâu? Lấy nghị lực và kiên cường chịu đựng đau đớn ra, đừng chịu thua đau đớn cấp độ này! Phải biết rằng, cho dù là đợt đau đớn thứ hai cũng không bằng một phần vạn cơn đau của ta khi đó!”

Đồng thời, hắn vung tay lên.

Quản gia tròng mắt đứng bên cạnh móc khăn ra, lau mồ hôi và nước mắt cho Tống Thư Hàng.

[Xem ra, đến đợt thứ ba tên này cũng không chịu nổi rồi.]

Tiền bối ba mắt nhìn Tống Thư Hàng đang mất nước, thầm nghĩ trong lòng.

Hơi tiếc nuối một chút nhưng rất có cảm giác thành tựu.

Mười đợt tấn công dữ liệu do mình thiết kế có hiệu quả xuất chúng như thế, thân là người sáng tạo, hắn vô cùng hài lòng.

Sau khi lau hết mồ hôi cho Tống Thư Hàng, quản gia tròng mắt lui sang một bên.

Thiếu niên ba mắt sốt ruột ấn tay lên trán Tống Thư Hàng, thúc giục rót dữ liệu đợt ba.

“Tiền… bối…, để ta nghỉ ngơi một chút, a a a a ~”

Tống Thư Hàng phối thêm tiếng kêu thảm.

Chỗ nào cần phối hợp diễn xuất với ngươi ~ ta cố hết sức để diễn ~

Cường độ của đợt ‘tấn công dữ liệu’ thứ ba còn mạnh hơn hai lần trước.

Vẻ mặt đau đớn mà Tống Thư Hàng bộc lộ lúc này tám phần là thật, hai phần là diễn, diễn xuất ngẫu hứng vô cùng xuất sắc.

Tuy rằng có thuộc tính ‘mặt thẳng’ nhưng vẻ đau đớn trên mặt hắn hiện giờ thật sự thăng hoa, đến cả tiền bối ba mắt cũng không nhìn ra điều bất thường gì.

…

…

Trước khi ‘phân luồng’, cường độ cơn đau của đợt tấn công dữ liệu thứ ba vô cùng khủng bố, Tống Thư Hàng cảm thấy suýt chút nữa là mình toi rồi.

Cũng may cảm giác đau đớn dữ dội này chỉ duy trì trong chớp mắt, sau đó nhanh chóng được chia bớt.

Đồng thời, nội dung câu hỏi của các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ mà Tống Thư Hàng mong đợi cũng hiện lên trong não hải của hắn cùng luồng dữ liệu ồ ạt.

“Rốt cuộc cũng tới rồi!”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Cùng lúc đó hắn phát hiện ra đầu óc của mình thật là thần kỳ.

Theo lý thuyết, khi dòng dữ liệu khổng lồ như thế rót vào não, tất cả dữ liệu đều phải loạn cào cào mới đúng.

Thế nhưng bây giờ tuy là đầu hắn trướng đau, nhưng vẫn có thể phân loại, lưu trữ những dữ liệu đã nhận được.

Nếu như lúc này Tống Thư Hàng sử dụng ‘thuật xóa ký ức’ của Bạch tiền bối với chính mình thì hắn sẽ nhận ra trong đầu của mình hiện đang có rất nhiều ổ cứng khác nhau..

Ổ C, ổ D, ổ E, ổ F, còn có ổ G để đọc DVD và biểu tượng ‘My Network Places’ và ‘Internet Explorer’ nữa.

Ổ F là ổ trí nhớ của đồ trang sức xx trên người Tống Thư Hàng.

Ổ E rất thần bí, dường như có liên quan đến linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Ổ D là nơi lưu trữ ký ức thông thường của Tống Thư Hàng… Lúc này ổ D đang kết nối với 7 ổ nhỏ, dung lượng vô cùng lớn. Tất cả thông tin mà thiếu niên ba mắt rót vào đều được chuyển vào ổ D, tự động phân loại, sắp xếp và nén lại.

…

..

Trong lúc đau đớn, nghĩ đến những chuyện khác có thể phân tán sự chú ý, khiến mình không cảm thấy quá đau đớn nữa.

Tống Thư Hàng bây giờ xem như là mua vui trong đau đớn.

Tất cả những câu hỏi có liên quan đến các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đều được hắn lấy ra, sắp xếp lại theo thứ tự đặt câu hỏi.

Đầu tiên là Bắc Hà Tán Nhân, hắn là thánh đấu sĩ vĩnh viễn online của nhóm Cửu Châu số một, là người đầu tiên đặt câu hỏi.

Câu hỏi của Bắc Hà Tán Nhân rất chính quy, là thắc mắc về tu luyện.

Tống Thư Hàng đọc câu hỏi mà ngơ ra… từ nào trong câu hỏi của Bắc Hà tiền bối hắn cũng hiểu, nhưng ghép lại với nhau thì hắn không hiểu nữa.

Sau Bắc Hà Tán Nhân là Vũ Nhu Tử.

Tư duy logic của Vũ Nhu Tử vô cùng linh hoạt, là lối tư duy của thiên tài.

Cô ấy hỏi chuyện gì nhỉ?

Tống Thư Hàng rất tò mò.

[Tống tiền bối, nếu như sau này ta nắm giữ ‘sức mạnh thời gian’, ta có thể ảnh hưởng đến cô ấy, lấy được thông tin tu luyện từ cô ấy không?]

Vấn đề của Vũ Nhu Tử rất kỳ diệu.

“Vũ Nhu Tử muốn bật hack à?”

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau Vũ Nhu Tử là Tô thị A Thập Lục.

“Ơ, lúc đó Tô thị A Thập Lục mất trí nhớ và hiển thánh cùng ta mà, cô ấy cũng hỏi à?”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn mở câu hỏi của A Thập Lục ra.

[Bá Tống, chúng ta có quan hệ đạo lữ song tu à?]

Đây là thắc mắc sâu trong lòng của A Thập Lục mất trí nhớ.

Chương 2190: Hãy để ta phá hủy hạnh phúc của ngươi nào!

Lúc đó trí nhớ của Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục bị mơ hồ hóa.

Trong tình hình đó, hai người dựa dẫm vào nhau theo bản năng, thân mật khăng khít.

Thế nên lúc đó Tô thị A Thập Lục mới hỏi như thế.

“Đạo lữ song tu á?”

Tống Thư Hàng nhẩm lại cụm từ này, khổ não suy tư.

Đây là một cụm từ vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cảm giác xa lạ này không có phải vì hắn ‘không hiểu cụm từ này’ mà là sự xa lạ đến từ tâm lý… Cũng giống như cảm giác xa lạ của một FA khi đối mặt với từ ‘bạn gái’ vậy. Đương nhiên, những đại lão FA bằng thực lực không trong nằm trong phạm vi ‘bình thường’ này.

Mà ‘cảm giác quen thuộc’ lại đến từ tật ‘nhìn gì cũng thấy quen mắt, nghe gì cũng thấy quen tai’ gần đây của hắn.

[Không biết ‘Bá Tống trả lời câu hỏi online’ trả lời câu hỏi này của A Thập Lục như thế nào?]

Tống Thư Hàng cảm thấy như có một con mèo đang gãi vào lòng mình.

Theo nguyên tắc, hoạt động ‘Bá Tống trả lời câu hỏi online’ chỉ trả lời những thắc mắc có liên quan đến ‘tu luyện’, những vấn đề không liên quan gì đến tu luyện sẽ không nhận được đáp án.

Nhưng câu hỏi của A Thập Lục cũng dính đến ‘tu luyện’… Song tu cũng là một con đường tu luyện mà.

Ngộ nhỡ ‘Bá Tống trả lời câu hỏi online’ gửi cho A Thập Lục vài chương ‘song tu công pháp’ thì phải làm sao đây? Chẳng phải là ngại lắm sao?

Hơn nữa, nếu như Tô thị A Thập Lục hiểu lầm ‘song tu công pháp’ này là hắn đưa cho cô, vậy phải dàn xếp thế nào đây chứ.

Tống Thư Hàng nhíu mày, tính toán làm sao để xử lý và dàn xếp ‘khả năng’ này.

Đợi… đợi đã.

Nếu như nghĩ kỹ lại, cho dù ngoài ý muốn gửi cho A Thập Lục ‘song tu công pháp’, hình như cũng không đến mức xấu hổ tột cùng.

Hơn nữa, có khi đó là một cơ hội?

Hay là mình tranh thủ thời gian tìm Tô thị A Thập Lục để xác nhận xem cô nhận được đáp án như thế nào?

Trong não hải của Tống Thư Hàng vụt qua rất nhiều suy nghĩ.

Khóe miệng hắn bất giác giương lên.

…

…

Bởi vì quá nhập tâm suy nghĩ chuyện của A Thập Lục, Tống Thư Hàng quên duy trì ‘chế độ biểu diễn’.

Cơn đau khi luồng dữ liệu thứ 3 rót vào não vẫn còn tiếp diễn.

Trên mặt Tống Thư Hàng vẫn hiện lên vẻ thống khổ, rên rỉ thảm thiết khiến người ta chua xót… Nhưng vì thiếu đi sự hỗ trợ của ‘biểu diễn’ nên ‘hệ số đau đớn’ của vẻ mặt và tiếng kêu thảm đều thấp đi nhiều, nhìn phát là biết ngay cơn đau của hắn đang giảm đi.

“Có chuyện gì thế? Chẳng lẽ là đau đớn đến chết lặng, không chịu được nữa rồi?”

Thiếu niên ba mắt nhíu mày.

Hệ số kêu thảm của Tống Thư Hàng giảm xuống, hệ số vui vẻ của hắn cũng theo đó mà giảm theo.

Thiếu niên ba mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, nhanh chóng phát hiện ra tuy rằng tên này đang kêu gào đau đớn nhưng khóe miệng thỉnh thoảng lại nhếch lên, như gặp được chuyện gì hạnh phúc lắm.

Vẻ mặt đau đớn đan xen vui sướng này quả đúng là vặn vẹo!

Thiếu niên ba mắt nhìn thấy biểu cảm này của Tống Thư Hàng, thiếu chút nữa là tức điên lên.

Tên này bị biến thái à?

“Hắn đang hưởng thụ đau đớn?”

Giọng nói của thiếu niên ba mắt cũng không còn tự nhiên nữa.

“Lão gia, ta thấy hai mắt của Bá Tống tiểu hữu vô thần, e là đang dùng cách phân tán sự chú ý để giảm bớt hệ số thống khổ. Nói không chừng khi chịu đựng đau đớn, hắn nghĩ đến một số chuyện hạnh phúc để đối chọi lại cơn đau.”

Quản gia tròng mắt đứng bên cạnh suy đoán.

“Có lý, để ta đọc suy nghĩ của hắn xem.”

Thiếu niên ba mắt nói.

Thân là đại lão tuyệt thế, tất nhiên phải phối hợp với thuật đọc tâm.

Nhưng vì để ý đến ‘bí mật riêng tư’ của Tống Thư Hàng nên khi tiếp xúc với hắn, thiếu niên ba mắt không dùng thuật đọc tâm… Hơn nữa hiệu quả đọc mặt cũng chẳng kém là bao.

Mặt khác, hiện giờ Tống Thư Hàng đang bị rót dữ liệu vào đầu, thiếu niên ba mắt sợ khi mình sử dụng thuật đọc tâm, thứ đọc được sẽ là vô số dữ liệu đáng ghét.

“Để ta xem tên này đang nghĩ gì nào.”

Thiếu niên ba mắt nói, hắn kích hoạt đọc tâm thuật, nhẹ nhàng tiếp cận tâm linh Tống Thư Hàng.

Một lát sau, hắn cảm thấy hơi trướng bụng.

Bá Tống Huyền Thánh thật sự dùng cách phân tán sự chú ý, dùng hạnh phúc để đối kháng với đau khổ.

Hơn nữa cội nguồn hạnh phúc của hắn lại đến từ luồng dữ liệu đang rót vào não.

Thiếu niên ba mắt sờ lên tay vịn ghế, vết ngón tay hằn sâu trên tay vịn thể hiện cấp độ đau đớn mà hắn phải gánh chịu lúc trước.

“Ha, nếu ngươi hạnh phúc thì làm sao ta vui vẻ được?”

Hắn cười hì hì.

Bá Tống tiểu hữu, hãy để ta phá hủy hạnh phúc của ngươi nào!

Vì thế hắn đẩy nhanh tốc độ rót luồng dữ liệu.

Không thể thay đổi tổng lượng của dữ liệu được… một đại nhân vật như hắn, lời hứa đáng giá ngàn vàng. Nếu đã nói có mười đợt thí luyện rót dữ liệu, hắn sẽ không tăng thêm ‘số lượng’ khi đang khảo hạch.

Nhưng đẩy nhanh tốc độ của dòng dữ liệu thì không có vấn đề gì.

Kêu thảm đi, Bá Tống tiểu hữu.

Tốc độ truyền dữ liệu ngay lập tức tăng vọt.

Hệ số kêu thảm và đau đớn của Tống Thư Hàng cũng tăng trở lại.

Thiếu niên ba mắt bỗng thấy vui vẻ… Tiếng kêu thảm thiết của Bá Tống tiểu hữu khiến người ta phải nghiện mà.

Rõ ràng là tiếng kêu chói tai, nhưng với thiếu niên ba mắt, nó lại như âm thanh của tự nhiên, nghe nhiều cung không chán.

Vài hơi thở sau…

Đợt rót dữ liệu thứ ba chấm dứt.

Vì đẩy nhanh tốc độ rót dữ liệu nên đợt thí luyện thứ ba này tốn ít thời gian hơn nhiều.

Tuy nhiên lần này thiếu niên ba mắt không cho Tống Thư Hàng thời gian để thở.

“Đợt thứ tư, có thể chống đỡ qua đợt này đã đáng để kiêu ngạo rồi, Bá Tống tiểu hữu. Cho dù là Huyền Thánh bát phẩm chân chính cũng không thể chống đỡ được cường độ rót não đợt bốn. Kêu thảm di, sau đó… ngã xuống nào!”

Thiếu niên ba mắt bắt đầu đợt truyền dữ liệu thứ tư ngay lập tức.

Tốc độ truyền của đợt thứ tư cũng tăng lên một chút.

“A a a ~”

Tống Thư Hàng ngửa đầu ôm cổ kêu lớn.

Chú ý, đây không phải diễn.

Mà là ‘phân luồng đau đớn’ đã đến cực hạn, không thể chịu đựng đau đớn lớn hơn nữa.

Cơn đau còn lại do một mình Tống Thư Hàng gánh chịu.

Hắn kêu đến khản cả giọng.

Trong thống khổ cực điểm, hắn không thể phân tâm nghĩ đến ‘chuyện của A Thập Lục’.

Đau đớn này mới chỉ là đợt thứ tư thôi.

Phía sau còn sáu đợt đau đớn mạnh hơn đang đợi hắn.

Cho dù hắn có năng lực thích ứng rất mạnh với đau đớn cũng không thể gắng gượng được đến đợt thứ mười.

Nếu như không có biện pháp phân luồng khác, hắn chết là cái chắc.

[Ơ? Khoan đã, sao ta phải chịu đựng hết mười đợt đau đớn chứ?]

Khi đau đớn tới cực điểm, Tống Thư Hàng bỗng nghĩ tới một chuyện.

Tuy rằng sau khi mười đợt đau đớn kết thúc, tiền bối ba mắt sẽ tặng con mắt thứ ba cho hắn nhưng hắn cũng không thích con mắt thứ ba cho lắm… Đến giờ còn chưa biết nó có tác dụng gì nữa kìa.

Vì thế, hắn có thể đầu hàng mà!

“Tiền ~ bối ~ ta ~ nhận ~ thua ~”

Tống Thư Hàng run rẩy kêu lên.

“Thật đáng tiếc, trận thí luyện này không có chức năng đầu hàng, hoặc là hoàn toàn mất đi ý thức, hoặc là chịu đến cuối cùng.”

Thiếu niên ba mắt vươn tay ra ấn:

“Đợt thứ năm!”

Đợt thứ tư lại không hạ được Bá Tống, điều này khiến hắn thấy hơi bất ngờ. Nhưng Bá Tống không cầm cự được nữa, hắn đã muốn đầu hàng rồi.

Cơn đau của đợt thứ năm chắc chắn có thể khiến hắn mất đi ý thức!

Chương 2191: Chúc mừng Bá Tống nhận được một con mắt

Đợt thứ năm càng thêm mãnh liệt điên cuồng đánh vào hắn như cuồng phong bão táp.

Đúng như dự liệu của thiếu niên ba mắt.

Tống Thư Hàng kêu càng thảm thiết hơn, hai mắt trợn trừng, ý thức bị luồng dữ liệu tấn công đến mức mơ hồ. Hắn đang ở gần bờ vực 'mất đi ý thức', chỉ thiếu một chút nữa thôi là sẽ hôn mê!

Lúc này không thừa thắng xông lên còn đợi đến khi nào?

Thiếu niên ba mắt tăng thêm sức lực, đẩy nhanh tốc độ rót dữ liệu, tranh thủ đánh bại Bá Tống.

Chẳng mấy chốc… đợt rót dữ liệu thứ năm đã kết thúc.

Thiếu niên ba mắt yên lặng nhìn Tống Thư Hàng trước mặt.

Lúc này Tống Thư Hàng hô hấp dồn dập, hai mắt không tự chủ mà trợn ngược lên, ngón tay ngón chân co giật, nhưng hắn vẫn giữ được tỉnh táo tối thiểu, chưa hôn mê!

[Tốt lắm, không ngờ ngươi lại may mắn chống chọi được đến đợt thứ năm, nhưng chắc chắn ngươi không qua khỏi đợt thứ sáu đâu!]

Thiếu niên ba mắt thề trong lòng.

"Đợt tấn công dữ liệu thứ sáu bắt đầu!"

Thiếu niên ba mắt bình tĩnh nói.

Đợt tấn công thứ sáu điên cuông hơn, tàn bạo hơn giáng xuống.

Tống Thư Hàng càng thêm khó chịu, đến cả tiếng kêu thảm cũng trở nên yếu ớt, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy vô lực.

Hắn đã trở thành một con cá mặn, nhìn như một giây sau sẽ lập tức mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

Thiếu niên ba mắt lại tăng tốc, tăng cường lực trùng kích bạo phát của luồng dữ liệu.

Chẳng mấy chốc… đợt thứ sáu kết thúc.

Tống cá mặn nhìn như một giây sau sẽ mất đi ý thức lại kiên trì đến cuối cùng.

Rõ ràng hắn thất bại tới nơi rồi, vậy mà lại cố gắng chống đỡ được thêm hai đợt nữa.

Thiếu niên ba mắt: "…"

Tên này gắng gượng giỏi thật đấy!

Chống đỡ đến chết là dùng để nói tới loại người như Bá Tống này đây.

[Ta không tin ngươi còn có thể gắng gượng tiếp nữa!]

Cường độ của đợt thứ bảy đã đạt đến cấp độ chịu đựng của Kiếp Tiên cửu phẩm, bất luận thế nào, Bá Tống không thể chống đỡ tiếp được nữa.

"Đợt thứ bảy bắt đầu!"

Thiếu niên ba mắt kêu lên.

Đợt tấn công thứ bảy càng thêm hung tàn, thậm chí không có nhân tính giáng lâm.

Lần này, Bá Tống Huyền Thánh điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, tiếng kêu thảm của hắn trở nên trầm thấp, biên độ run rẩy thu nhỏ lại, thậm chí vẻ mặt cũng hồng hào hơn một chút.

Hai mắt vốn đang trợn ngược cũng dần khôi phục nguyên trạng.

Hình như hắn có tinh thần hơn một chút thì phải?

Đợt thứ bảy… chấm dứt.

"Bây giờ là đợt thứ tám rồi, lão gia."

Quản gia tròng mắt đứng bên cạnh nhắc nhở.

Thiếu niên ba mắt: "…"

Tâm trạng vốn đang vui sướng vì tiếng kêu thảm của Bá Tống lại trở nên tồi tệ.

Bầu trời của thế giới sau cánh cửa một lần nữa ngưng tụ mây đen.

"Đợt thứ tám rồi? Còn ba đợt nữa à?"

Tống Thư Hàng thều thào.

Rốt cuộc hắn cũng đã thích ứng được với đau đớn mãnh liệt 'dữ liệu rót não' rồi, thiên phú miễn dịch thống khổ được kích hoạt tới cấp độ cao nhất.

Chịu đựng đau đớn… thích ứng đau đớn…

Chỉ cần thích ứng với loại đau đớn này từ tận gốc rễ, về sau cho dù cường độ đau đớn có tăng lên, Tống Thư Hàng cũng có thể thích ứng được trong thời gian ngắn.

“Đến đây nào, tiền bối, đợt thứ tám, ta vẫn chịu đựng tiếp được!”

Tống Thư Hàng kiên định nói.

“Vậy ngươi phải chuẩn bị cho tốt đấy, đã đến đợt thứ tám rồi, nếu đầu có nổ tung thì cũng đừng trách ta nhé.”

Thiếu niên ba mắt nhẫn tâm nói.

Sau đó…

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm thấy hình như Bá Tống lại có tinh thần hơn thì phải?

Thiếu niên ba mắt không tin, lần này hắn không nói nhiều nữa mà khởi động đợt thứ chín luôn.

Cường độ của đợt thứ chín khiến cho Bá Tống Huyền Thánh run rẩy một hồi.

Nhưng hắn nhanh chóng hồi phục lại.

Thậm chí tiếng kêu thảm của Bá Tống cũng biến mất, chỉ thỉnh thoảng hít thở mạnh, chứng minh quả thật hắn đang chịu đựng đau đớn khi ‘dữ liệu rót vào não’.

“Đợt cuối cùng rồi, lão gia.”

Quản gia tròng mắt nói.

“Đợt cuối cùng rồi, tiền bối!”

Tống Thư Hàng cũng lên tiếng.

Thế giới sau cánh cửa giăng kín mưa phùn.

“Nói thật cho ta biết, Bá Tống. Ngươi đã giở thủ đoạn gì từ đợt thứ bảy trở đi thế?”

Thiếu niên ba mắt hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu… Chỉ cần thích ứng với đau đớn, chẳng cần phải dùng thủ đoạn gì nữa!

Thiếu niên ba mắt im lặng hồi lâu, nghiêm túc nói:

“Ta không ngờ ngươi lại có thể chống đỡ được đến đợt thứ mười!”

“Chính bản thân ta cũng không ngờ.”

Tống Thư Hàng thành thực đáp… Hắn tưởng rằng qua đợt thứ sáu là mình toi luôn rồi.

“Trước khi kích hoạt đợt thí luyện thứ mười, ta phải nhắc ngươi chuyện này trước. Trên thực tế, cường độ truyền dữ liệu của đợt thứ mười không được thiết kế cho những tu sĩ có cảnh giới như ngươi. Uy lực của đợt thứ mười còn đáng sợ hơn đợt 1- 9 cộng lại với nhau. Vì thế, ngươi hãy suy nghĩ kỹ xem có muốn tiếp nhận đợt thí luyện thứ mười không.”

Thiếu niên ba mắt nhìn Tống Thư Hàng, nói với giọng nghiêm túc.

“Đến đi, tiền bối. Ta tin tưởng khả năng chịu đựng đau đớn của mình.”

Tống Thư Hàng tự tin đáp.

Tống Thư Hàng tự tin như thế là vì hắn đã hoàn toàn thích ứng với tác dụng phụ đau đớn của ‘rót dữ liệu vào não’ rồi.

Chịu đựng đau đớn – thích ứng đau đớn – hưởng thụ đau đớn.

Cho dù đợt thứ mười mạnh hơn đợt 1 – 9 cộng lại, Tống Thư Hàng cũng có tự tin để trải nghiệm một phen.

“Hy vọng tự tin của ngươi không hại ngươi.”

Thiếu niên ba mắt nghiêm túc đáp.

Nói đoạn, hắn vươn tay ấn lên trán Tống Thư Hàng:

“Đợt thứ mười!!”

Bùm ~~

Đợt dữ liệu cuối cùng ập tới, giống như đạn hạt nhân nổ tung trong đầu Tống Thư Hàng.

Một cơn đau mãnh liệt không thể hình dung bùng nổ.

Nhưng đau đớn chỉ kéo dài trong chớp mắt.

Sau khi đau đớn mãnh liệt qua đi, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc tỉnh táo, vô cùng dễ chịu.

Thần thức tinh thần lực tăng lên một cảnh giới hoàn toàn mới!

Cảm giác thoải mái thanh tỉnh chính là chỗ kỳ diệu do thần thức thay đổi mang tới.

Tống Thư Hàng không nhịn được bày ra vẻ mặt hưởng thụ.

Nhìn thấy vẻ mặt hưởng thụ vặn vẹo này, thiếu niên ba mắt nổi hết da gà da vịt trên cánh tay.

“Lão gia, Bá Tống bị chơi hỏng luôn rồi.”

Quản gia tròng mắt nhắc nhở.

Thiếu niên ba mắt trầm mặc hồi lâu, không hề do dự mà tăng tốc độ truyền dữ liệu.

Sau mười lăm hơi thở.

Đợt thí luyện thứ mười kết thúc.

Tống Thư Hàng dưới bàn tay của thiếu niên ba mắt tỏ ra thoải mái hưởng thụ.

Thậm chí khi đợt truyền dữ liệu này kết thúc, Tống Thư Hàng còn mơ màng mở mắt ra hỏi:

“Kết thúc rồi à?”

Thiếu niên ba mắt: “…”

Quản gia tròng mắt bên cạnh nhắc nhở:

“Đúng thế, xong rồi. Chúc mừng Bá Tống Huyền Thánh nhé, ngươi đã nhận được con mắt thứ ba của lão gia!”

“Mới thế mà đã xong rồi á?”

Tống Thư Hàng tỏ ra lưu luyến… Hắn có thể cảm nhận được, nếu như tiếp tục truyền dữ liệu một lúc nữa, thần thức tinh thần lực của hắn sẽ còn tiến hóa thêm, thực hiện tiến hóa nước đôi!

Thiếu niên ba mắt: “…”

Một lúc sau.

“Bá Tống, đã đến lúc ngươi phải trở về rồi.”

Thiếu niên ba mắt nói.

Tâm trạng của hắn không tốt, không muốn nói nhiều, chỉ muốn tên chướng mắt này mau mau biến mất.

Dứt lời, thiếu niên ba mắt đặt con mắt thứ ba vào trong tay Tống Thư Hàng.

Tiếp đó hắn xoay người, tóm lấy quản gia tròng mắt, bóp thật mạnh.

Bịch ~

Một tròng mắt nhỏ rơi ra khỏi đồng tử của quản gia.

Thiếu niên ba mắt cầm lấy con mắt mới này, lắp lên trán mình một cách thuần thục.

Quản gia tròng mắt còn có chức năng này nữa cơ à!

“Tiền bối, con mắt này có tác dụng gì vậy?”

Tống Thư Hàng nhìn con mắt trong lòng bàn tay, hỏi.

“Chẳng phải ngươi vừa trải nghiệm một phần chức năng của nó rồi sao.”

Thiếu niên ba mắt dứt lời, đẩy nhẹ Tống Thư Hàng một cái.

Ngay lập tức, Tống Thư Hàng bị đẩy bay ra ngoài, đụng vào cửa gỗ, biến mất ở tận cùng của Tán Tài Vương Tọa.

Mãi tới khi Tống Thư Hàng hoàn toàn khuất bóng, quản gia tròng mắt mới cẩn thận nhắc nhở:

“Lão gia, con mắt ngài tặng đi vừa nãy vẫn còn liên kết với kho dữ liệu.”

Thiếu niên ba mắt: “!!!”

Hủy bỏ liên kết, mau hủy bỏ liên kết ngay!

Chương 2192: Khi ta cà khịa đại lão, có rất nhiều thủ đoạn, nhưng không thể thiếu được bia đá đạo hữu

Ý thức của Tống Thư Hàng bị thiếu niên ba mắt đánh bay đi, rơi vào Tán Tài Vương Tọa rồi lại trung chuyển về hiện thế thú giới.

5 giờ sáng ngày 30 tháng 11, ngày Tân Vị, tháng Kỷ Hợi, năm Kỷ Hợi theo giờ Hoa Hạ.

“Bùm ~~ ầm ầm ~”

Khi ý thức của trở về nhục thân, Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng nổ lớn như trời long đất lở vang lên bên tai.

Bên tai hắn là đủ tiếng gọi lo lắng, tiếng kêu thảm.

[Xảy ra chuyện gì thế?]

Tống Thư Hàng mở choàng mắt ra.

Tận thế đến rồi?

Ác ma xâm chiếm hiện thế?

Hay là người ngoài hành tinh xuất hiện?

Vừa mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang nằm… dưới giường hoàng đế rộng ba mét.

Tống Thư Hàng: “???”

Sao ta lại ở đây được?

Trước khi hôn mê hắn nhớ mình vẫn đang ở ‘bí địa thí luyện thánh sơn Gars’, chỉ chớp mắt một cái đã đổi địa điểm rồi.

[Ta đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?]

Tiếng nổ ầm ầm vẫn đang tiếp diễn, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Giường lớn quay cuồng, các loại đồ gia dụng đổ ngã, nóc nhà bị sụp, từng mảng ngói vỡ rơi xuống.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, bao lấy Tống Thư Hàng, dựng lên một tòa Điện Công Đức cỡ nhỏ để bảo vệ chủ nhân.

“A Thập Lục đâu? Bạch tiền bối đâu?”

Tống Thư Hàng tiến hành quét thần thức… Thần thức ra đa mới tiến hóa rất hữu dụng.

Ý niệm chợt động, một hình quét hiện trường rộng lớn xuất hiện trong não hải của Tống Thư Hàng.

Tô thị A Thập Lục đang đứng ở cửa ra vào, tay bưng một chậu nước. Cửa phòng để mở, xem ra trước khi xảy ra động đất cô đang định đi vào phòng… lúc này Bạch Long tỷ tỷ đang bảo vệ cho cô.

Sau đó… là Bạch tiền bối.

Lúc này Bạch tiền bối đang mặc một chiếc áo gió dáng dài cool ngầu, ngã sấp phía trước A Thập Lục!

Tống Thư Hàng thấy thế thì bừng tỉnh:

“Ngã lún đất? Hóa ra là Bạch tiền bối ngã à.”

Xem tình hình động đất, chắc hẳn Bạch tiền bối đã khống chế lực ngã xuống, ít nhất không ngã thành một cái hố lớn ở ngoài phòng.

“Ta không làm, không phải ta, đừng đổ oan cho ta!”

Bạch tiền bối bò lên khỏi mặt đất, phủi bụi đất không tồn tại trên người, ngượng ngùng nói.

Tống Thư Hàng:

“Không phải ngã trên đất bằng, vậy sao Bạch tiền bối có thể ngã được?”

“Là động đất, động đất rất mạnh. Thậm chí một số công trình kiến trúc được pháp thuật cường hóa cũng không thể trụ được mà sụp đổ trong trận động đất này.”

Bạch tiền bối giải thích

Nói xong, hắn lại ngồi xổm xuống, vươn tay gõ lên chỗ mình vừa ngã xuống.

Sau đó ấn một chưởng xuống.

Pháp thuật ‘hóa cát’ được kích hoạt, chỗ vừa nãy Bạch tiền bối ngã xuống hóa thành cát.

Bạch tiền bối vươn tay móc, lấy ra một vật có hình dáng như rễ cây từ đống cát.

Tống Thư Hàng:

“Đây là gì vậy?”

“Một loại đặc sản của thú giới – Địa Long Qủa. Nghe nói nó chỉ xuất hiện khi xảy ra động đất cực mạnh.”

Bạch tiền bối nói:

“Địa Long Qủa có thể củng cố cảnh giới, có tác dụng kỳ diệu với những tu sĩ vừa tấn thăng.”

Dứt lời, hắn bẻ hai nhánh rễ cây ra, đưa một nhánh cho Tống Thư Hàng, nhánh còn lại ném cho Tô thị A Thập Lục.

Chia bảo vật kiểu Bạch tiền bối? Người thấy đều có phần.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục vừa tấn thăng xong, đúng lúc đang cần bảo vật này.

“Rửa sạch rồi ăn sống là được, cũng ngon đấy.”

Bạch tiền bối lại bẻ một nhánh Địa Long Qủa nữa, tước vỏ ngoài đi, sau đó thuần thục sử dụng một đạo pháp hệ thủy, để lộ ra thịt quả trắng nõn, bỏ vào trong miệng, cắn xuống.

Miệng tràn ngập hương vị tươi ngon, mùi thơm của linh quả tràn khắp căn phòng.

…

…

Bên ngoài phòng.

Tiếng nổ ầm ầm bắt đầu nhỏ dần, chấn động tiến vào hồi kết.

Tiếng trao đổi của các tu sĩ trong thú giới truyền vào trong tai Tống Thư Hàng.

“Động đất kết thúc rồi à? Thương vong ra sao?”

“Có hơn một trăm người thường bị thương, nhưng chỉ là vết thương nhẹ, không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Động đất mạnh như thế mà chỉ thương vong ít thế này, may thật đấy.”

“Chất lượng công trình của chúng ta rất tốt, hơn nữa vẫn luôn được gia trì cường hóa.”

“Hơn nữa, ta nghe nói… lần này vì ‘thí luyện thánh sơn’ mở ra, Thanh Loan Tiên Tử còn mời một vật cát tường nổi tiếng trong chư thiên vạn giới tới tọa trấn thú giới. Vì thế lần này chúng ta có thể may mắn thoát khỏi trận động đất lớn như thế này, hoàn toàn là do vật cát tường phù hộ.”

“…”

Tống Thư Hàng bất giác nhìn sang Bạch tiền bối.

Dang tiếng ‘vật cát tường’ của Bạch tiền bối đã truyền đến thú giới rồi ư?

“Đừng nhìn ta, không phải ta, nhìn chính mình ấy.”

Bạch tiền bối khoát tay nói.

“Ta? Vật cát tường?”

Tống Thư Hàng tự nhìn bản thân mình.

Hắn thật sự không nhìn ra trên người mình có điểm gì liên quan đến ‘vật cát tường’.

“Tồn tại một năm ‘nhân tiền hiển thánh’ ba bốn lần không phải là vật cát tường thì là gì?”

Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tâm ma vang lên từ trong bụng mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng yên lặng tước vỏ Địa Long Quả, bỏ vào miệng cắn một miếng.

“Đúng rồi Thư Hàng. Trả lại ngươi thứ này.”

Bạch tiền bối vươn tay móc một viên đá quý to bằng nắm tay ra khỏi túi áo, ném cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay ra đón lấy… Hóa ra là tim, là trái tim lưu ly mà Bạch tiền bối móc của hắn. Bên trên còn có vết tích phù văn pháp thuật mà Bạch tiền bối vẽ.

“Phải lắp lại à?”

Tống Thư Hàng nhìn xuống lồng ngực của mình.

Sau đó hắn cảm thấy trong ngực mình có tiếng tim đập theo tiết tấu. Lồng ngực của hắn đã sốt ruột sinh ra một trái tim mới từ lâu rồi.

Như vậy thì trái tim lưu ly trong tay hắn sẽ trở thành đồ thừa.

Tim thừa ra bán lấy tiền hay là tặng cho người khác?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn… lồng ngực của Tô thị A Thập Lục.

“Làm gì thế, ngươi nhìn gì vậy!”

Bạch Long tỷ tỷ cúi đầu, dùng đầu rồng khổng lồ che lấp ngực của A Thập Lục.

Bạch Long tỷ tỷ dụng tâm lương khổ, cô sợ ánh mắt của Tống Thư Hàng sẽ tạo thành áp lực tâm lý với A Thập Lục.

“Trái tim công đức của A Thập Lục có vận hành bình thường không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, hiện tại chưa có vấn đề gì.”

Tô thị A Thập Lục gật đầu đáp, lấy thánh dược trị thương ‘Trùng Sinh đan’ làm hạch tâm, sức mạnh công đức có chỗ dựa, hoàn toàn thay thế chức năng của tim.

Tống Thư Hàng đi tới trước mặt Tô thị A Thập Lục, đặt trái tim lưu ly vào tay cô:

“Để cho chắc, cô cứ cầm trái tim lưu ly này trước đi.”

Ngộ nhỡ trái tim công đức xảy ra vấn đề gì, hoặc là hạch tâm ‘Trùng Sinh đan’ mất công hiệu, vậy có lẽ trái tim lưu ly sẽ có ích.

Tô thị A Thập Lục cầm lấy trái tim lưu ly với vẻ mặt phức tạp.

“Tặng tim của ta cho cô đấy.”

Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn Tô thị A Thập Lục, giọng nói trầm thấp, trêu chọc lòng người…Thức thứ năm trong chín thức thả thính.

Bạch Long tỷ tỷ: “…”

Vảy rồng của cô như bị điện giật, thiếu chút nữa là dựng đứng lên.

Tô thị A Thập Lục nhoẻn miệng cười, cẩn thận cất trái tim lưu ly đi.

“Đúng rồi, chúng ta ra khỏi thánh sơn Gars rồi à? Bia đá đạo hữu có đi theo chúng ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bia đá đạo hữu đã giao hẹn với hắn rồi, phải cùng hắn xông tới chân trời góc bể, chọi nhau với các đại lão trong chư thiên vạn giới.

“Ta đây.”

Ở bên cạnh chiếc giường xa hoa quay cuồng, một tấm bia đá dựng đứng lên, nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha, đi lên tặng cho bia đá đạo hữu một cái ôm nhiệt tình:

“Bia đá đạo hữu, về sau nếu như ta muốn cà khịa đại lão thì phải nhờ vào ngươi rồi!”

“Cứ… cứ giao cho ta.”

Khí thế của bia đá đạo hữu không được mạnh cho lắm.

[Trình Lâm!]

Trong khi nói chuyện, trên bầu trời đột nhiên vang lên một giọng nói như tiếng sấm:

[Ta ngửi thấy khí tức của cô rồi, Trình Lâm, ra đây cho ta!]

Chương 2193: Bá Tống ta không gánh họa đâu!

Khi nghe thấy giọng nói này, Tống Thư Hàng thay đổi mấy vẻ mặt liền… Điều này cho thấy trong nháy mắt trong lòng hắn vụt qua rất nhiều suy nghĩ.

Cuối cùng, hắn lựa chọn mặc kệ tiếng kêu gào trên bầu trời.

Dù sao người mà vị đạo hữu không rõ lai lịch này gọi cũng là ‘Trình Lâm’, không liên quan gì đến Bá Tống hắn cả!

Số Bá Tống ta hôm nay không gánh họa hộ Trình Lâm đâu.

Sau khi cất trái tim lưu ly đi, Tô thị A Thập Lục nhìn thẳng vào Bạch Long tỷ tỷ, Bạch Long tỷ tỷ hiểu ý gật đầu. Bọn họ biết quan hệ giữa Trình Lâm Tiên Tử và Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối đứng bên cạnh cất Địa Long Quả, nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

[Dọa ta giật nảy mình.]

Bia đá đạo hữu thầm thở phào nhẹ nhõm…Nó còn tưởng rằng mình vừa trả lời Tống Thư Hàng xong, trên trời lập tức có đại lão nhảy ra đánh nhau với Tống Thư Hàng chứ!

Nó vừa mới ra khỏi ‘bí cảnh thánh sơn Gars’, còn chưa kịp khởi động, chưa chuẩn bị tốt để đánh nhau với đại lão.

Thế nhưng, nếu như đại lão trên bầu trời không phải đến đánh Tống Thư Hàng, vậy đúng líc ra nhảy nhót một chút, bày tỏ lòng tin muốn đưa Tống Thư Hàng đi đánh đại lão, thể hiện nhiệt huyết của bản thân.

Nghĩ tới đây, bia đá đạo hữu dựng thẳng dậy, phù văn trên người lóe sáng, trầm giọng nói:

“Ta còn tưởng vị trên bầu trời này muốn chọi chúng ta, không ngờ người hắn muốn đối phó là ‘Trình Lâm’, làm ta mừng hụt, ta còn tưởng mình có thể ra tay, danh chấn thiên hạ một lần nữa chứ… Nhưng không sao cả, Tống tiểu hữu. Về sau còn nhiều cơ hội chọi đại lão lắm, chúng ta liên thủ, xông thẳng tới chân trời!”

Từ đầu đến cưới, Tống Thư Hàng vẫn mỉm cười lịch sự.

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào bia đá đạo hữu, đôi mắt xinh đẹp lóe lên.

Đôi mắt của cô như biết nói chuyện vậy.

Từ khi gặp nhau tới nay, đây là lần đầu tiên bia đá nhìn thấy mỹ nhân rắn công đức có biểu cảm phong phú như thế.

Trước đây, mỹ nhân rắn công đức đều ở trạng thái 'giả chết, giả người máy, giả sinh vật công đức không có ý thức', rất hiếm khi lộ ra cảm xúc thật của mình.

Nó cứ cảm thấy trong mắt mỹ nhân rắn công đức chứa thâm ý.

Nhưng vì cô không có chức năng 'bị đọc mặt' như Tống Thư Hàng, vì thế nhất thời nó không đoán được cô đang nghĩ gì.

"Trình Lâm, cô ra đây cho ta. Có giỏi thì tới đây, không dám đi ra à?"

Giọng nói tức giận trên bầu trời kia tiếp tục vang lên.

Bia đá đạo hữu ho khan, nói:

"Để ta xem xem tên này có lai lịch gì mà huênh hoang như thế?"

Nó muốn xem thử đại lão trên bầu trời kia có lai lịch lớn không?

Bia đá đạo hữu vừa liếc đại lão trên bầu trời vừa hỏi:

"À mà Trình Lâm là ai thế?"

"Chuyện Trình Lâm là ai nói ra dài lắm."

Tống Thư Hàng thở dài.

Bia đá đạo hữu:

"Thế nói ngắn gọn thôi!"

Tu sĩ chúng ta phải tranh từng phút từng giây để tu luyện, làm gì có thời gian mà lãng phí.

"Người bình thường nói tới Trình Lâm, chắc hẳn là chỉ Dao Trì Nữ Đế thời Thiên Đình viễn cổ, Trình Lâm Tiên Tử đã chết đến không thể chết tiếp được nữa."

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Khi nói đến mấy chữ 'chết đến không thể chết tiếp được nữa', Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi, nhấn mạnh trọng điểm.

Bia đá đạo hữu nghe thế thì hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm… Cũng tức là Trình Lâm Tiên Tử này tuyệt đối không phải là Tống Thư Hàng.

“Nhưng còn một khả năng nữa.”

Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

“Hả?”

Bia đá đạo hữu nghi hoặc nói.

“Thực ra ta cũng là Trình Lâm.”

Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình, nói.

Nói đúng hơn là ‘Trình Lâm Tiên Tử chết đến không thể chết tiếp được nữa’ cưỡng chế truyền đạo hiệu Trình Lâm này cho hắn.

Vì thế ngoại trừ bảy đạo hiệu cũ cùng bốn thánh hiệu hiện nay, hắn còn một đạo hiệu là Trình Lâm.

Bia đá đạo hữu: (□°Д°)□□□□□

Tại sao ngươi lại có một cái tên nữ tính như Trình Lâm cơ chứ!

Nói tới nói lui, vòng vo một hồi, vị đại lão trên không trung kia đến để đánh ngươi đúng không!

“Nhưng mà bia đá đạo hữu đừng vui vội, không có chỗ cho chúng ta lên sân khấu đâu. Vị đại lão đó muốn đành Trình Lâm Dao Trì Nữ Đế thời viễn cổ cơ, không phải là Tống mỗ.”

Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Bia đá đạo hữu: “…”

Đã bảo ngươi nói ngắn gọn rồi, nói hết một mạch thì chết à? Chết à?!

“Thật đáng tiếc, ta vừa làm nóng người, đang chuẩn bị ra tay!”

Phù văn trên người bia đá đạo hữu lóe lên, nó dùng ngữ khí của đại tông sư, bình thản nói.

“Yên tâm đi, bia đá đạo hữu. Đại lão trong chư thiên vạn giới nhiều như thế, sẽ có một người phù hợp với chúng ta thôi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, thấy bia đá đạo hữu nhiệt huyết sôi trào thế này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cũng bị lây theo, trong lòng nảy ra suy nghĩ ‘muốn đánh thẳng vị đại lão trên đỉnh đầu’.

Khi đang nói chuyện.

Đột nhiên có một luồng sức mạnh tựa như ‘mộng cảnh’ bao vây Tống Thư Hàng, cuốn luôn cả bia đá, Tô thị A Thập Lục và Bạch tiền bối ở bên cạnh hắn vào.

Sức mạnh hư ảo như mộng cảnh này vô cùng quen thuộc.

Không phải là do tật ‘nhìn gì cũng quen mắt, nghe gì cũng quen tai’ của hắn mà là quen thật.

…

…

Sức mạnh mộng cảnh nhẹ nhàng bao lấy, đưa đám người Tống Thư Hàng đến thế giới hư ảo.

Đó là một thảo nguyên mênh mông.

Gió nhẹ lướt qua, những bụi cỏ trên thảo nguyên nhấp nhô như sóng biển, thỉnh thoảng còn phảng phất mùi cỏ mát lành hòa cùng… mùi phân trâu.

Còn có mùi rượu nồng đậm truyền từ sau tới.

Tống Thư Hàng quay đầu lại liền nhìn thấy một cái cây quen thuộc.

Dưới cây có một thanh niên mặc áo lông chồn, vẻ mặt như mắc bệnh nguy kịch.

Ở bên cạnh hắn là một chum rượu lớn, mùi rượu truyền từ trong chiếc chum này ra.

“Là ngươi à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước khi tới thú giới, hắn cũng bị cuốn vào thế giới ảo này.

Lúc đó cũng là thanh niên mặc áo lông chồn này tiếp đãi hắn, hắn nhớ còn có một vị Nha Tiên đạo hữu hệ ‘quẻ ngà voi’ bói cho hắn ba quẻ.

“Sao cô lại tiếp tục tới đây thế Trình Lâm!”

Thanh niên mặc áo lông chồn kia nâng chén rượu trong tay lên, uống một ngụm.

Tống Thư Hàng: “…”

Lại nữa rồi, lần trước hai người họ nhận nhầm hắn thành

Trình Lâm, lần này cũng không ngoại lệ.

“Thư Hàng?”

Tô thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt ngạc nhiên, Bạch Long tỷ tỷ trên người cô thì nheo mắt lại.

Bia đá đạo hữu cũng nhìn Tống Thư Hàng với vẻ nghi hoặc.

Bạch tiền bối xoa cằm, gật đầu chắc chắn:

“Trường Sinh Giả, Trình Lâm.”

Trong mắt mấy người này, Tống Thư Hàng đội đạo quan xiêu xiêu vẹo vẹo, diện mạo bị ánh sáng của ‘nguyệt luân Trường Sinh Giả’ che lấp, nhìn không rõ, người mặc đạo bào rộng rãi, chân đạp hoa sen tinh khiết.

Đúng là cách ăn mặc và dáng vẻ của Trình Lâm.

Mỹ nhân rắn công đức bám sát sau lưng Tống Thư Hàng, gác cằm lên vai hắn, vô cùng thân mật.

“Dừng lại.”

Tống Thư Hàng đan hai tay vào nhau:

“Tuy rằng không biết vì sao mỗi lần ngươi kéo ta vào trong huyễn cảnh này, ta đều biến thành hình dáng của Trình Lâm, nhưng… ta là Bá Tống!”

“@#%× Tiên Tử, Kim Long Tiên Tử.”

Sau lưng hắn, vị Nha Tiên đạo hữu hệ quẻ ngà voi xuất hiện, hắn vái chào mỹ nhân rắn công đức và Bạch Long tỷ tỷ.

Tiếp dó, hắn nhìn sang Tống Thư Hàng:

“Cô không nên đến đây, Trình Lâm. Cô phải biết trong thú giới xuất hiện một nhóm người thuộc Thiên Đình cũ, bọn chúng hận cô thấu xương.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hết đường chối cãi âu cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Chương 2194: Tống tiểu hữu, ca ca chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi

Mấy tên này hoàn toàn không hiểu tiếng người.

Bất luận mình giải thích thế nào cũng không có tác dụng.

Mỗi khi thế này, Tống Thư Hàng lại thấu hiểu cảm giác của Hoàng Sơn ma ma… Mệt tim quá, muốn nhìn trời.

[Chẳng lẽ từ sau khi ta kế thừa đạo hiệu Trình Lâm này thì cũng kế thừa luôn nhân quả của Trình Lâm à?]

Thế nhưng nhân quả của Trình Lâm… chính là món nợ khổng lồ phá hủy Thiên Đình viễn cổ.

Không được, Bá Tống ta hôm nay không chịu nổi uất ức này, nhân quả lớn như thế, một tu sĩ thất phẩm nhỏ nhoi như ta làm sao mà gánh được?

Oan có đầu, nợ có chủ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tống Thư Hàng có kế hoạch.

“Vậy thì tới đi!”

Tống Thư Hàng nói với giọng hào sảng.

“Hả?”

Mỹ nhân rắn công đức kinh ngạc nhìn hắn, Thư Hàng đột nhiên hào sảng thế này đúng là hơi đẹp trai.

“Tất cả những kẻ hận Trình Lâm thấu xương cứ việc tới đây đi.”

Tống Thư Hàng nắm tay lại nói.

Chẳng phải các ngươi muốn đánh ‘Trình Lâm’ sao?

Ta cho các ngươi cơ hội!

Nếu như cảm thấy chỉ chọi một mình Trình Lâm chưa đủ kích thích, ta còn có thể giới thiệu cho các ngươi một người anh em tốt của Trình Lâm – đại lão ‘rất muốn chụp một bức ảnh rực rỡ’.

Nếu như cả anh em của Trình Lâm cũng không thể thỏa mãn các ngươi, ta còn có thể giới thiệu một nhân vật thần bí có biệt danh siêu cute là ‘Tiểu Ban Ban’ cho các ngươi luôn!

“Cô muốn làm bọn ta tức chết à?”

Đạo nhân quẻ ngà voi tức giận nói.

Thanh niên mặc áo lông chồn ho khan, bưng chén rượu lên, khó khăn lắm mới dứt ho, nói:

“Huyễn cảnh mà ta bố trí có thể tranh thủ một chút thời gian cho cô. Trình Lâm, đây là lần cuối cùng ta và Nha Tiên giúp cô. Mau rời khỏi thú giới đi!”

Quẻ ngà voi đạo nhân và thanh niên áo lông chồn cùng nhìn ‘Trình Lâm’, sâu trong mắt hai người ẩn chứa sự dịu dàng khôn tả.

Mỹ nhân rắn công đức không hề nể tình mà làm mặt quỷ với hai người.

“Mau đi đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Thanh niên áo lông chồn lại ho khan.

Quẻ ngà voi đạo nhân bổ sung:

“Trình Lâm… đừng tới thú giới nữa!”

“Vô dụng thôi, đã muộn rồi.”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

Dứt lời, hắn khoát tay.

Một cây công đức khổng lồ hiện ra, trên cây đầy mọc ra rất nhiều quả công đức.

Bạch tiền bối vung cây công đức, quét ngang thật mạnh.

Bùm ~~

Dường như có một lực lượng quỷ dị trong không trung bị cây công đức của Bạch tiền bối đánh cho nổ tung, biến mất hoàn toàn.

“Đã có người khóa vị trí của Tống Thư Hàng, sau đó tiến hành tấn công vượt không gian với hắn.”

Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói.

Tấn công vượt không gian tầm xa là chiêu số cơ bản của các đại lão cửu phẩm trở lên.

Tống Thư Hàng vô cùng hâm mộ.

Thân là tu sĩ thất phẩm, ‘thủ đoạn tấn công tầm xa’ duy nhất của hắn hiện nay vẫn là ‘ngự đao thuật’ tứ phẩm lấy đầu kẻ địch ngoài ngàn dặm.

“Sao lại nhanh như thế!”

Đạo nhân quẻ ngà voi vội kêu lên.

Thanh niên áo lông chồn cười khổ, uống hết rượu trong chén.

“Hai người các ngươi đi đi.”

Đúng lúc này, Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói:

“Các ngươi không cần phải xen vào ân oán giữa Trình Lâm và Thiên Đình viễn cổ. Các ngươi có lập trường của mình.”

“Kim Long tiền bối, lập trường của cô là gì?”

Thanh niên áo lông chồn nhìn Bạch Long.

“Ta à.”

Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu rồng lên một cách kiêu ngạo:

“Ta đã chết rồi, chết phơi thây rồi. Đối với một người đã chết, lập trường còn quan trọng không?”

“Đi đi, ở lại đây cũng chỉ thành bia ngắm thôi.”

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, hắn lấy tay làm kiếm, vạch một đường, một tia kiếm quang bao lấy mấy người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, hắn rời khỏi thế giới ảo.

Đạo nhân quẻ ngà voi và thanh niên áo lông chồn yên lặng nhìn nơi đám người Bạch tiền bối biến mất, hồi lâu không lên tiếng.

“Bạch Thánh Quân à.”

Thanh niên áo lông chồn lẩm bẩm.

Đạo nhân quẻ ngà voi:

“Hả?”

“Bạch Thánh Quân mang đến cho ta cảm giác như mối tình đầu của ta vậy.”

Thanh niên áo lông chồn đột nhiên nói.

Đạo nhân quẻ ngà voi: “…”

Hắn bỗng không biết phải tiếp lời người bạn thân này của mình thế nào… Thân là một thầy bói, hắn dựa vào miệng mà kiếm cơm, mồm miệng vốn lanh lợi, nhưng lúc này, hắn lại cảm thấy vốn từ của mình thật nghèo nàn.

Sau một hồi trầm mặc, đạo nhân quẻ ngà voi trầm giọng nói:

"Ta đi theo Trình Lâm, nếu như thật sự đến thời khắc cuối cùng, ta sẽ ra tay."

Dứt lời, không đợi thanh niên áo lông chồn đáp, đạo nhân quẻ ngà voi đã biến mất.

"Đợi đã, Nha Tiên. Ta chỉ muốn nói, vị Bạch Thánh vừa rồi mang đến cho ta kích thích về mặt thị giác, khiến ta nhớ đến mối tình đầu của mình thôi."

Thiếu niên áo lông chồn kêu lên, đặt chén rượu xuống, cũng biến mất khỏi thảo nguyên hư ảo này.

…

…

Thú giới.

Kiếm quang của Bạch tiền bối che chở đám người Tống Thư Hàng trở về thú giới.

Ở bên cạnh bọn hắn, tầng sức mạnh hư ảo kia đã biến mất.

"Trình Lâm!"

"Trình – Lâm -"

"Trình ~ Lâm ~"

Hơn mười giọng nói cùng vang lên bên tai Tống Thư Hàng, mỗi một giọng nói đều cắn răng nghiến lợi gọi tên Trình Lâm.

Trình Lâm Tiên Tử đúng là một người phụ nữ nghiệp chướng nặng nề.

"Ra!"

Bạch tiền bối quát khẽ, Lưu Tinh Kiếm hiện lên.

Hắn nâng tay lên, Lưu Tinh Kiếm bay ngược lên trời.

Bùm ~~

Trong không trung có một luồng sương mù màu xanh ngọc giáng xuống.

Có thể lờ mờ nhìn thấy sau đám sương mù này có một bóng hình hư ảo đứng trên pháp đàn, miệng lẩm bẩm, thi triển pháp thuật từ xa.

Bình thường khi các đại lão thi triển pháp thuật tầm xa, tiện tay phất nhẹ là có thể phát ra một đòn tấn công uy lực khủng bố

rồi.

Mà khi đại lão nghiêm túc lập pháp đàn, làm phép niệm chú… vậy uy lực của pháp thuật sẽ tăng gấp bội.

Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối xông lên trời, thân kiếm được sức mạnh công đức gia trì, cắm thẳng vào trong sương mù xanh, kiếm khí phóng ra, chém loạn trong sương mù.

Thế nhưng, đám sương mù này chỉ là ‘quân tiên phong’ mà thôi.

Sau đó lại có mười mấy loại pháp thuật hiện lên bốn phía trong thú giới, tấn công Tống Thư Hàng từ khoảng cách cực xa.

Có luồng sáng thô to, bắn thẳng từ ngoài tầng khí quyển tới, đúng chuẩn công nghệ cao.

Có nguyền rủa trí mạng, vô hình vô chất, không biết bao giờ thì xuất hiện.

Có đao quang sắc bén đột nhiên chui ra, chém về phía Tống Thư Hàng.

Thậm chí có tôi thể đại lão đấm một quyền cách ngàn vạn dặm, quyền kình khóa chặt Tống Thư Hàng, đập xuống thật mạnh, thô bạo vô cùng.

Các đại lão tồn tại từ thời Thiên Đình viễn cổ tới nay có thủ đoạn tấn công phong phú, khiến Tống Thư Hàng vô cùng ngưỡng mộ.

“Bia đá đạo hữu!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Đã đến lúc bia đá đạo hữu xuất hiện rồi.

Ta và ngươi liên thủ, cùng sáng lập truyền kỳ đánh hết các đại lão.

Mà truyền kỳ này sẽ bắt đầu từ việc đối mặt với đòn tấn công tầm xa của hơn mười vị ‘đại lão còn sót lại của Thiên Đình viễn cổ’.

Bia đá đạo hữu: “…”

Cả mười mấy loại tấn công tầm xa này đều có uy lực của ‘Kiếp Tiên cửu phẩm’.

Trong đó, có Kiếp Tiên cửu phẩm ra tay từ xa, cũng có Huyền

Thánh bát phẩm mượn pháp khí cửu phẩm, phát động tấn công cấp Kiếp Tiên.

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên là một cái hố to bằng trời.

Cho dù ta nói muốn dẫn ngươi đi đánh đại lão, nhưng mới mở màn đã là cuộc tấn công của hơn mười vị Kiếp Tiên, món khai vị này có quá đáng lắm không?

Bia đá đạo hữu cắn chặt răng.

Ngay sau đó, mấy chữ 'Tống Thư Hàng chi mộ' trên người nó bắt đầu lóe sáng.

Tống tiểu hữu, ca ca ta chỉ có thể giúp ngươi tới đây thôi.

Ngươi cứ can đảm mà tiến lên đi, không việc gì phải sợ hãi cái chết.

Ta ở hậu phương chi viện cho ngươi, nếu ngươi có chuyện bất trắc gì, ta có thể đào hố chôn cất ngươi tại chỗ.

Chương 2195: Chức năng quét mã tảo mộ

Đối mặt với hơn mười đòn tấn công cấp Kiếp Tiên, mỹ nhân rắn công đức ra tay phòng ngự trước một bước.

Lúc trước, khi kiếm khí của Bạch tiền bối bảo vệ mọi người ra khỏi thế giới ảo, mỹ nhân rắn công đức đã cuốn mái tóc dài của mình lên, đội mũ Bình Thiên vào.

Khi các đòn tấn công giáng xuống, mỹ nhân rắn công đức nhắm chuẩn thời cơ, dựng nên ‘hình chiếu Điện Công Đức’ để tiến hành phòng ngự.

Luồng sáng giáng lâm từ ngoài bầu khí quyển đến đầu tiên, giáng xuống hình chiếu Điện Công Đức.

Ngay sau đó là đao quang sắc bén vượt không gian, còn có một trường lực bóp méo vạn vật.

Hình chiếu Điện Công Đức chống đỡ được khoảng hai hơi thở rồi vỡ vụn.

Thế nhưng cô đã tranh thủ được thời gian phản kích cho mọi người.

…

…

“Bia đá đạo hữu!”

Tống Thư Hàng vươn tay ra, niệm lực vô hình thúc động, hút luôn nó vào tay.

Niệm lực pháp môn này là thủ đoạn lần trước tà ma chuột hamster hiển thánh truyền cho chư thiên vạn giới. Thực ra nguồn gốc là pháp môn vận dụng năng lượng Bạch tiền bối two thiết kế cho một nhóm người nhất định.

Khi Tống Thư Hàng dùng niệm lực vô hình hút lấy bia đá đạo hữu, hắn cảm thấy niệm lực và bia đá đạo hữu vô cùng tương xứng. Vận dụng niệm lực để thúc giục bia đá giống như ‘khống bảo pháp quyết’ vậy, không có lực cản trở mà lại càng tiện lợi!

“Rốt cuộc cũng đến lượt chúng ta lên sân khấu rồi, bia đá đạo hữu.”

Tống Thư Hàng hào sảng nói.... Đại kế trong lòng hắn cần có bia đá đạo hữu tương trợ.

Bia đá đạo hữu thấy thế, chỉ đành liều mạng kích hoạt phù văn trên người mình, khởi động xong trong nháy mắt.

Đồng thời, mấy chữ ‘Tống Thư Hàng chi mộ’ trên người nó nhạt đi.

Thế nhưng dòng chữ ‘Cửu U Bạch lập’ ở bên dưới lại sáng lên.

Chớ xem thường hàng chữ này, đây là do chúa tể Cửu U tự tay chấp bút đấy, hơn nữa hắn còn để lại tên thật của mình.

Bản thân mấy chữ này đã có sức mạnh khổng lồ.

Tương đương với thánh chỉ.

Nếu như ném bia đá đạo hữu vào trong thế giới Cửu U, chỉ cần dùng mấy chữ trên người nó là có thể điều động một phần tà năng Cửu U, sử dụng một vài quyền hạn của ‘chúa tể Cửu U’.

“Lên thôi, bia đạo hữu!”

Tống Thư Hàng vươn tay ấn lên bia đá đạo hữu, một tia ‘đao ý’ rơi xuống trên người nó.

Sau đó, hắn chắp tay thành pháp quyết, tế ra bia đá đạo hữu, đón lấy một đòn tấn công của Kiếp Tiên, lớn tiếng quát:

“Trấn áp!”

“Má ngươi, ngươi có xem hướng dẫn sử dụng không., ta không được dùng như thế đâu!”

Bia đá đạo hữu kêu lên.

Nào có ai tế thẳng nó ra rồi lỗ mãng đón lấy ‘tấn công pháp thuật’ của kẻ địch cớ chứ! Nó có phải là lá chắn đâu!

Nếu không biết dùng nó, xin hãy xem hướng dẫn sử dụng trước khi dùng.

Bùm ~

Bia đã đã đụng phải ‘chùm sáng bắn tỉa’ kia.

Khi xuyên qua hình chiếu Điện Công Đức của mỹ nhân rắn công đức, chùm sáng bắn tia đã tiêu hao phần lớn năng lượng. Lần này đụng phải bia đá đạo hữu, nó liền nổ tung, hóa thành pháo hoa nhức mắt.

Chức năng trấn áp phong ấn của bia đá đạo hữu không có đất dụng võ.

Sau khi pháo hoa nhức mắt biến mất, trên người bia đá đạo hữu lại có thêm một bộ áo giáp.

Võ trang đầy đủ, nếu nhìn bề ngoài, bia đá đạo hữu mình mặc áo giáp trông vô cùng hung tàn!

“Trấn áp!”

Sức mạnh trấn áp trên tấm bia đã phóng ra, đè bẹp ‘sức mạnh bóp méo’ đang nấp trong bóng tối, trói buộc nó vào một khu vực nhỏ.

…

…

Vù ~ lúc này, đao quang sắc bén kia đột nhiên chui ra khỏi không trung, chém về phía Tống Thư Hàng… Phía trước đao quang còn gắn một ‘chùm ánh sáng’, sau khi phá vỡ hình chiếu Điện Công Đức, nó đã tiêu hao khá nhiều.

Nhưng nó vẫn vô cùng sắc bén, nếu như Tống Thư Hàng bị trúng một đao, chắc chắn không dễ chịu gì cho cam.

“Ha!”

Tống Thư Hàng hất đầu…ăn một đòn ‘tóc ngố Trường Sinh Giả đột kích’ của ta đây!

Trong nháy mắt sợi tóc ngố của Sở các chủ dài ra tới hơn ba mét, hất lên đao khí sắc bén kia. Tóc của Sở các chủ bản thể có thể chém núi mở sông.

Tóc dài cùng đao ý sắc bén va vào nhau, giằng co trong chốc lát, sau đó đao ý sắc bén vỡ vụn.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ từ từ thu lại… cuối cùng quấn quanh cổ Tống Thư Hàng.

Nếu lát nữa Tống Thư Hàng còn muốn sử dụng tóc của cô, vậy trước hết phải để tóc siết chặt cổ của hắn đã… Càng siết cổ chặt, cô càng truyền tới nhiều sức mạnh hơn để giúp hắn.

“Cẩn thận nguyền rủa.”

Đúng lúc này, Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nhắc nhở.

Cô không ra tay đánh trả, chỉ phụ trách tăng cường phòng ngự cho mọi người. Vì dù sao cô cũng là người còn sót lại của Thiên Đình viễn cổ.

Bạch Long tỷ tỷ vừa dứt lời, nguyền rủa vẫn đang ẩn núp kia bạo phát, quấn về phía Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng… Do toàn thần Tô thị A Thập Lục đều được Bạch Long tỷ tỷ bảo vệ nên nguyền rủa bỏ qua cô luôn.

Nguyền rủa chia làm hai đường, nhưng khi một phần nguyền rủa sắp đến gần Bạch tiền bối thì đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, nó quyết đoán quay đầu!

Tất cả sức mạnh nguyền rủa đổ bộ về hướng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…"

Thế này là sao?

Hắn cảm thấy mình bị phân biệt đối xử.

Sức mạnh nguyền rủa mãnh liệt bao vây Tống Thư Hàng.

"A, máu ta chảy đầy đất ~"

Mỹ nhân rắn công đức chế độ Nữ Đế đọc lên những lời thoại không biết ở đâu ra, chắn hết nguyền rủa, không cho nó chạm vào Tống Thư Hàng mảy may.

Bạch Long tỷ tỷ nhìn nguyền rủa này, phân tích:

"Đây là nguyền rủa thần nhân chết già."

[Sao tên nghe quen tai thế nhỉ.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

"Còn nhớ kiếp nạn cuối cùng 'Kiếp cuối – chết già' mà ngươi và A Thập Lục trải qua khi độ kiếp không? Nguyền rủa này mô phỏng theo kiếp cuối, là một pháp thuật nguyền rủa khiến cho người ta đau đầu."

Bạch Long tỷ tỷ nói.

Cô vừa dứt lời, một bàn tay nhỏ bé vươn ra khỏi người Tống Thư Hàng, tóm lấy sức mạnh nguyền rủa 'nguyền rủa thần nhân chết già'.

Là tay của linh quỷ.

Cùng lúc đó, mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu lên, nhổ Xích Tiêu Kiếm tâm ma ra.

Xích Tiêu Kiếm chém liền mấy nhát vào nguyền rủa.

Sức mạnh nguyền rủa bị chém thành mười mảnh.

Linh quỷ liên tục chà xát hai tay, nặn sức mạnh nguyền rủa thành mười quả cầu nhỏ.

Cô cầm lấy một quả cầu nguyền rủa, nuốt thẳng xuống.

Chín quả cầu nguyền rủa khác bị mỹ nhân rắn công đức nuốt vào trong bụng, cất đi làm lương thực dự trữ.

Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu vẫn không nói được gì.

…

…

Bụp ~

Trên đỉnh đầu, bia đá đạo hữu hứng trọn một quyền.

Là quyền kình vượt qua ngàn vạn dặm để đánh tới đây.

“Thực sự coi ta là lá chắn à, cho dù mặc áo giáp rồi ta vẫn là một tấm bia đá thôi đấy biết không hả?”

Bia đá đạo hữu tức giận nói.

Sau khi nó nổi giận, chữ ký của Bạch tiền bối two trên người cũng bắt đầu sáng lên, như đang phát lệnh hiệu triệu vậy.

Ngay sau đó, có ‘tà năng Cửu U’ khổng lồ ở các địa vực thú giới gần đó được điều động đến, vọt tới bên cạnh bia đá đạo hữu.

Phần lớn những tà năng này là do chúa tể cầu béo dày công bố trí tại thú giới. Lúc này, dưới hiệu lệnh chữ ký của Bạch tiền bối two, ngoại trừ những tà năng có ấn ký của chúa tể Cửu U, tất cả các tà năng Cửu U của địa vực này đều được điều động tới, mặc cho bia đá sai sử.

Trong tiếng rống giận của bia đá, tà năng Cửu U hóa thành sức mạnh trấn áp, ngăn cản, trấn áp hết những đường tấn công của Kiếp Tiên lại.

Cảm giác sân nhà vô địch này khiến cho bia đá nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được mà nhớ lại năm đó.

…

…

Đợt tấn công cấp kiếp Tiên đầu tiên bị cản hết lại.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, mỉm cười.

Chắc cũng sắp tới giờ rồi.

Hắn đưa tay lên vuốt trán mình.

Một con mắt hoàn toàn mới, có dao động năng lượng không thua gì con mắt của Thánh Nhân Nho gia sáng lên.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại kết một pháp ấn khống bảo.

Diễn đồ kim đan mã QR trên người bia đá đạo hữu sáng lên.

Đây là chức năng tảo mộ mà Bạch tiền bối two để lại.

Bên cạnh mã QR có chú thích: [Quét mã, tảo mộ cho Bá Tống Huyền Thánh.]

Chương 2196: Khoảnh Khắc Ta Trở Thành Ma Quỷ

Tuy rằng Bạch tiền bối two nói là “Mã QR” dùng để tảo mộ, nhưng thật ra đây chính là “Mã QR thêm bạn” của Tống Thư Hàng.

Lúc này, dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, “Mã QR” trên người bia đá đạo hữu sáng rực lên.

Chỉ cần dùng tinh thần lực quét nhẹ cái “Mã QR” này thì sẽ lập tức thêm bạn với “Bá Tống”, cơ hội hiếm có, chỉ một lần duy nhất mà thôi!

Đương nhiên... Tống Thư Hàng cũng chưa ngây thơ đến mức chờ hơn mười vị đại lão của Thiên Đình kia sẽ lên cơn thần kinh giẫm đinh mà dùng tinh thần lực quét cái “Mã QR” này.

Trong lúc chiến đấu, đôi bên ít nhất cũng sẽ giữ một chút đề phòng, sẽ không tùy tiện dùng tinh thần lực quét pháp thuật của kẻ thù.

Do đó, có thể “Con mắt” mà tiền bối ba mắt giao cho hắn sẽ phát huy tác dụng.

Lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy thì...

“Ting~ Tượng Nha Quái Nha Tiên thêm ngươi làm bạn, xin hãy chọn nhóm bạn mà hắn sẽ được thêm vào.”

“Ting~ Tửu Trung Tiên thêm ngươi làm bạn, xin hãy chọn nhóm bạn mà hắn sẽ được thêm vào.”

Tống Thư Hàng:

"..."

Thật sự có người dùng tinh thần lực quét “Mã QR” luôn kìa!!!

“Thêm vào nhóm ‘Thiên Đình viễn cổ’.”

Hắn nhanh chóng quyết định.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kích hoạt con mắt mà tiền bối ba mắt “Tặng” cho hắn. Ngoài hai vị đại lão thêm bạn lung tung này ra, những vị đại lão khác đều không mắc thói quen “Thấy thứ gì lạ thì sẽ dùng tinh thần lực quét một cái, hoặc rót chút linh lực vào” của tu sĩ.

Nếu vậy thì chỉ còn nước ra sức lôi kéo quan hệ mà thôi!

Sau khi tiền bối ba mắt đưa hắn con mắt này thì không hề hướng dẫn sử dụng gì cả.

Cụ thể nó có chức năng thần kỳ gì thì Tống Thư Hàng phải tự mình nghiên cứu khám phá mới được. Nhưng mà Tống Thư Hàng đã được trải nghiệm hai chức năng trong đó.

Ấy chính là "Kết nối và cưỡng ép chia sẻ dữ liệu", cũng chính là chức năng "Luồng dữ liệu nhồi sọ" mà tiền bối ba mắt dùng để trừng phạt Tống Thư Hàng.

Chỉ cần sử dụng con mắt thứ ba, hắn sẽ có thể cưỡng ép kết nối tinh thần với mục tiêu. Sau đó, Tống Thư Hàng sẽ có thể trực tiếp rót "Mã QR" vào trong đầu mục tiêu.

"Chế độ cưỡng chế thêm bạn" chẳng khác gì chiêu mà các hacker thường dùng.

Nhưng lúc con mắt thứ ba cưỡng chế kết nối với mục tiêu thì vẫn sẽ có một vài hạn chế. Lúc đó tiền bối ba mắt vẫn phải móc con mắt ra, sau đó nhét con mắt lên trán Tống Thư Hàng, như vậy mới có thể tiến hành rót nhiều dữ liệu vào não.

Cho nên bây giờ chính là lúc "Con mắt Thánh Nhân Nho gia" tỏa sáng.

Lúc suy nghĩ lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử lập tức xuất hiện bên cạnh hắn. Ngón cái và ngón trỏ của hai tay cô tạo thành một vòng tròn, sau đó đặt trước mắt trái của Tống Thư Hàng, phối hợp toàn lực kích hoạt hiệu quả của con mắt Thánh Nhân.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia cũng theo đó sáng lên.

Đây không phải "Ánh nhìn mang thai" mà là mượn một số nguyên lý của nó, cách không tập trung mục tiêu, từ đó hai bên sinh ra kết nối với nhau. Tống Thư Hàng đã từng kích hoạt chức năng này trong lần "Bá Tống gợi cảm, trả lời câu hỏi online".

Lúc ấy mượn nhờ buff của "Huyền Thánh giảng pháp", hắn đã dùng con mắt Thánh Nhân Nho gia kết nối với tất cả tu luyện giả đang xem live stream!

Bây giờ hắn mượn nhờ sức mạnh của Tạo Hóa Tiên Tử, lợi dụng con mắt Thánh Nhân men theo quỹ tích của hơn mười luồng “Tấn công Kiếp Tiên” kia, sau đó định vị mục tiêu ngược lại những đại lão Thiên Đình viễn cổ đó cũng không khó lắm.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia khóa mục tiêu, sinh ra kết nối.

Thần nhãn thứ ba và con mắt Thánh Nhân phối hợp chặt chẽ với nhau, con mắt thứ ba tiếp nhận kết nối từ con mắt Thánh Nhân, sau đó tiến vào trạng thái cưỡng chế kết nối và chia sẻ dữ liệu.

Cưỡng chế kết nối, thành công!

Chỉ chớp mắt, Tống Thư Hàng có cảm giác giữa hắn và mười hai đại lão của Thiên Đình viễn cổ đã xuất hiện sự kết nối cưỡng chế tạm thời.

"Ha ha ha ha, tiếp một chiêu ô nhiễm tinh thần của ta đi!"

Tống Thư Hàng nở một nụ cười đau đớn đầy quỷ dị.

Nhưng mà... Trước khi nhồi sọ, hắn cần phải ổn định tính năng “Kết nối” giữa hắn và mười hai thành viên của Thiên Đình viễn cổ cái đã.

Cũng có nghĩa là phải thêm bạn trước.

Ngay sau đó, hình vẽ “Mã QR Thêm Bạn Tu Chân” của Tống Thư Hàng bị cưỡng ép rót vào trong đầu mười hai vị thành viên của Thiên Đình.

Để đảm bảo đạt được mục đích, Tống Thư Hàng còn chuẩn bị thêm một số thứ nữa.

Bởi vì không biết “Mã QR” nhồi sọ này có có hiệu lực hay không, nên Tống Thư Hàng còn lôi kéo một chút tinh thần lực của mười hai thành viên Thiên Đình này.

Bia đá đạo hữu và hình vẽ “Mã QR” trên người nó được đưa đến trước mặt mười hai thành viên của Thiên Đình.

Một công đôi việc, hiệu quả khỏi chê.

“Ting~ Tinh Ngân Tiên Tử thêm ngươi làm bạn, xin hãy chọn nhóm bạn mà cô ta sẽ được thêm vào.”

“Ting~ Ám Nguyệt Tinh Quân thêm ngươi làm bạn...”

“Ting~ Tam Lộ Cư Sĩ thêm ngươi làm bạn...”

...

“Ting~ Địch Tử Thiên Vương thêm ngươi làm bạn...”

...

“Ting~ Thần Định Hiên Đạo Nhân thêm ngươi làm bạn...”

...

“Ting~ Tiên Trù Thái Đan Tiên Tử thêm ngươi làm bạn...”

Hàng loạt tiếng thông báo hệ thống vang lên trong đầu Tống Thư Hàng. Sau khi vang liên tục mười hai lần, tất cả thành viên Thiên Đình viễn cổ bị con mắt Thánh Nhân Nho gia + thần nhãn thứ ba hốt được đều bị cưỡng ép lôi vào danh sách bạn bè của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng còn chú ý tới, không ngờ trong đó còn có một vị tiên tử là tiên trù cơ đấy.

Không lẽ bây giờ tiên trù nào cũng hăng máu như vậy à?

"Lôi hết vào trong nhóm ‘Thiên Đình viễn cổ’ đi."

Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng.

Cùng lúc đó.

Mười hai đại lão đang hăng máu của Thiên Đình viễn cổ đều nhíu mày.

Trong đầu của các quý ông quý bà này đều vang lên một tiếng nhắc nhở.

“Ting~ ngươi đã thêm Bá Tống Huyền Thánh làm bạn, được đưa vào nhóm bạn ‘Thiên Đình viễn cổ’.”

Bá Tống Huyền Thánh ư?

Làm bạn á?

Mười hai đại lão hăng máu của Thiên Đình viễn cổ nhất thời không hiểu mô tê gì.

Ngay sau đó, trong đầu họ lại vang lên một giọng nói.

“Ting~ Bá Tống Huyền Thánh truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng, tin nhắn đính kèm: Xin chào các vị của Thiên Đình viễn cổ, ta là tiểu tu sĩ gà mờ Bá Tống. Có thể là do các ngươi sống lánh đời hoặc ở trong bí cảnh ‘Ngăn cách với thế giới bên ngoài’ nào đó nên mới chưa xem ta giảng pháp, nhưng không...”

Câu thứ nhất mới nói được một nửa thì đã bị cắt đứt, cảnh giới của Tống Thư Hàng không đủ nên mỗi lần nói lại bị hạn chế số chữ.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp tình huống thế này.

Hết cách, Tống Thư Hàng đành phải lặng lẽ bồi thêm một câu.

“Ting~ Bá Tống Huyền Thánh truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng, tin nhắn đính kèm: Sao cả. Chúng ta đã trở thành bạn rồi, sau này các ngươi sẽ có rất nhiều thời gian để làm quen với ta. Điều ta muốn nói với mọi người là...”

Lúc nói đến đây thì lại bị ngắt quãng.

Không ngờ lúc liên tục sử dụng chức năng “tin nhắn đính kèm” thì số từ hạn chế lại càng lúc càng nhiều.

Nó hoàn toàn không cho hắn làm màu một lần cho xong mà!

Tống Thư Hàng tuyệt vọng rồi.

Hắn nghiến răng, lại gửi một lần cuối cùng.

“Ting~ tin nhắn đính kèm: Khoảnh khắc mà ta trở thành ma quỷ, cả thế giới chính là địa ngục!”

Tống Thư Hàng:

"???"

Hắn không nói câu này mà.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên thì phát hiện mỹ nhân rắn công đức đang hất tóc một cách ngầu lòi.

Đồng thời, cô còn chuyển tiếp câu nói này cho Thiên Đế trong nhóm “Bạn xấu” của Tống Thư Hàng.

Chương 2197: Gọi Cha Đi!

Đã chuyển tiếp rồi còn @Thiên Đế nữa chứ, có thể nói đây là hành động vô cùng ghê gớm.

Mỹ nhân rắn công đức thân là bông hoa của Thiên Đình viễn cổ, lại còn là bạn thân của Trình Lâm Tiên Tử, có trời mới biết cô sẽ đứng về phía nào lúc đối mặt với những đồng đội cũ ở Thiên Đình đây?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, muốn tìm được một chút cảm xúc “Hoài niệm” hoặc “Đau buồn” trên mặt mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn không tìm được bất cứ cảm xúc buồn bã nhớ nhung gì trên mặt cô cả.

“Ting~ Thiên Đế trong nhóm ‘Bạn xấu’ đã truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng: Tống tiền bối, đây là năng lượng của ngày hôm nay, ngoài ra gần đây ta rất bận, không có chuyện gì đừng làm phiền ta. Bye bye~”

Tống Thư Hàng:

"..."

Hết rồi hả?

Chỉ vậy thôi sao? Còn bye bye nữa chứ?

Cô không thấy ta đang cà khịa với thành viên của Thiên Đình cũ sao?!

Hơn nữa những thành viên này đều theo phe Thiên Đế đó, cho dù đã Thiên Đình tan rã nhiều năm, nhưng bọn họ vẫn muốn xây dựng lại Thiên Đình viễn cổ đấy.

Cô không thể phản ứng bình thường một chút hay sao?!

Sau khi nghĩ xong, Tống Thư Hàng ấn huyệt thái dương của mình.

Hắn có cảm giác mình đã bệnh rồi, còn bị bệnh rất nặng. Thiên Đế không có chút phản ứng bình thường nào, không hề vượt qua không gian để giúp những thành viên của Thiên Đình cũ đập hắn, thế mà hắn lại cảm thấy khó chịu nữa chứ?

Mặc kệ đây là bệnh gì thì cũng phải chữa.

Nhưng mà... Thôi kệ đi.

Việc quan trọng bây giờ là... Làm việc theo kế hoạch.

Tuy rằng câu cuối cùng bị mỹ nhân rắn công đức giành nói mất tiêu, nhưng câu cuối mà cô ấy nói... nghe cũng thú vị lắm đấy chứ.

Bởi vì việc mà Tống mỗ hắn sắp làm chính là hành vi của ma quỷ.

"Đến đi, để ta cho các ngươi biết thế nào là địa ngục!"

Tống Thư Hàng lại nở nụ cười đau đớn quỷ dị đó.

Trên bầu trời...

Bia đá đạo hữu rơi xuống đất, cắm ở trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay đè lên người nó, tay phải trượt nhẹ xuống, nói:

"Chế độ bia đao hợp nhất!"

Sau khi hắn và bia đá đạo hữu tiến vào trạng thái “Nhân đao hợp nhất”, hắn sẽ được buff bởi bia đá đạo hữu, như vậy hắn sẽ có thể khiến cho mười hai thành viên của Thiên Đình viễn cổ càng đau đớn hơn!

Ô...ô...n...g ~~

Bia đá đạo hữu vốn muốn lên án Tống Thư Hàng vì đã xem nó như tấm khiên, thế nhưng dưới sự ảnh hưởng của “Dưỡng Đao Thuật”, nó tạm thời không lên án Tống Thư Hàng nữa mà tiền vào chế độ “Bia đao hợp nhất” cùng với hắn.

Bạch tiền bối vươn tay ra chấm một cái, Lưu Tinh Kiếm trở về rồi bay xung quanh mọi người, hộ pháp cho Tống Thư Hàng.

"Ăn một chiêu luồng dữ liệu nhồi sọ vô cùng dễ dàng của ta đi!"

Nụ cười đau đớn quỷ dị trên mặt Tống Thư Hàng dần dần trở nên hung ác, điệu cười của hắn chẳng khác gì phản diện.

Trong luồng dữ liệu mà Tống Thư Hàng chọn để nhồi sọ có một phần lớn được lấy từ những dữ liệu mà tiền bối ba mắt dùng để nhồi vào não hắn, là những câu hỏi của tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới... Tức là những câu hỏi không có đáp án.

Ngoài ra Tống Thư Hàng còn thêm một số gia vị nữa.

Hắn còn thêm cả những trí nhớ lúc Thông Nương vẫn chưa hóa hình, những trải nghiệm mấy trăm năm được trồng trên đỉnh núi, chịu đựng gió thổi, dầm mưa, dãi nắng vào trong luồng dữ liệu. Hơn nữa Tống Thư Hàng còn chuyển phần dữ liệu trí nhớ này tới chỗ quan trọng nhất nữa.

Hắn muốn thử xem, sau khi bị nhồi trí nhớ ba trăm năm chịu cảnh gió thổi, dầm mưa, dãi nắng của Thông Nương vào não, liệu mười hai đại lão của Thiên Đình sẽ có những trải nghiệm khác nhau hay không?

Nếu thí nghiệm thành công, như vậy có nghĩa là Tống Thư Hàng sẽ nắm giữ thêm một tuyệt kỹ vô cùng đáng sợ.

Có thất bại cũng chẳng sao, dù sao cũng chỉ là một thí nghiệm nho nhỏ mà thôi.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia + thần nhãn thứ ba + buff của bia đá đạo hữu.

Luồng dữ liệu khổng lồ đó chảy về phía mười hai thành viên của Thiên Đình cùng một lúc.

…

…

Sau vài hơi thở.

Trong Thú giới, trời nam đất bắc, tổng cộng mười một nơi + bầu trời phía trên đám người Tống Thư Hàng đồng thời vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Mười hai thành viên Thiên Đình, trong đó có bảy vị là Huyền Thánh bát phẩm.

Bọn họ là đời sau hoặc truyền nhân của những thành viên Thiên Đình sau khi nó sụp đổ. Trước đó, bọn họ đã mượn nhờ "Pháp khí Kiếp Tiên" để chém Tống Thư Hàng một đòn tấn công có cấp độ Kiếp Tiên từ xa.

Bảy vị Huyền Thánh này là những người gào thét thê thảm nhất khi trúng đòn "Luồng dữ liệu nhồi sọ".

Cường độ luồng dữ liệu mà Tống Thư Hàng dùng để nhồi sọ là lấy cường độ "Đợt thứ mười" trong thí luyện của tiền bối ba mắt làm tiêu chuẩn, đây là cường độ mà ngay cả Kiếp Tiên cũng sẽ cảm thấy đau đớn!

Bọn họ lấy cảnh giới Huyền Thánh chịu đựng đau đớn cấp Kiếp Tiên nên não lập tức chấn động.

Còn năm thành viên có cảnh giới và chiến lực của Kiếp Tiên cũng đang ôm đầu kêu lên đau đớn.

Loại đau đớn đầy sáng tạo này khắp chư thiên vạn giới hầu như không ai có thể chịu đựng được.

“Ting~ Bá Tống gửi kèm tin nhắn: Các ngươi đau đớn lắm à? Đau đớn là đúng rồi, ta đã phải chịu đựng nỗi đau đó đến tận mười lần cơ! Bây giờ các ngươi đã hiểu được nỗi đau của ta chưa?”

Mười hai thành viên của Thiên Đình viễn cổ như căng cả não ra, giống như có người đang rót nước vào trong não họ vậy.

Trong đó bảy vị Huyền Thánh bát phẩm kia đã bắt đầu xuất hiện ảo giác, bọn họ phát hiện bản thân họ đã biến thành một cọng hành được trồng trên đỉnh núi, chịu cảnh gió thổi, dầm mưa, dãi nắng.

Hơn nữa đây không phải trải nghiệm của một ngày hay hai ngày, mà là đến tận mấy trăm năm.

Bấy nhiêu thời gian cũng đủ để bọn họ bế quan một lần rồi.

“Ting~”

Lúc này, tiếng vang khốn kiếp đó lại vang lên trong đầu bọn họ.

Còn... còn nữa ư?

Nhưng lần này Bá Tống Huyền Thánh lại không làm khó bọn họ.

“Ting~ Bá Tống Huyền Thánh giúp ngươi chuyển tiếp cuộc gọi cho Trình Lâm Tiên Tử.”

Một câu nói vang lên trong đầu mười hai thành viên Thiên Đình.

Trình Lâm?

Trình Lâm! ! !

Mười hai thành viên Thiên Đình cố nhịn cảm giác đau đầu lại, giãy giụa đứng lên.

Trong lòng bọn họ có một nỗi oán hận vô tận, muốn trút hết cho Trình Lâm.

“Ting, chuyển tiếp cuộc gọi thất bại ~~ Trình Lâm Tiên Tử đã chết, có việc thì đốt vàng mã. Chuyện nhỏ thì chiêu hồn, chuyện lớn thì đào mộ.”

Tống Thư Hàng:

"..."

Mười hai thành viên Thiên Đình:

"..."

Tống Thư Hàng cắn răng một cái, hắn truyền 1 điểm năng lượng cho Trình Lâm Tiên Tử.

“Ting~ truyền năng lượng thất bại, thành viên trong 'Sổ đen' Trình Lâm Tiên Tử từ chối nhận tin nhắn.”

Tống Thư Hàng có cảm giác đầu của mình bắt đầu to lên.

Khách VIP của sổ đen, thật sự không thể hiểu được mà.

Sau đó hắn lại thử truyền năng lượng cho con trai của Rồng Đốm two đại lão —— “Muốn Được Chụp Ảnh Màu” đại lão, nhưng vị đại lão này cũng từ chối nhận năng lượng của Tống Thư Hàng.

Sau này ta nhất định phải đối xử với Hoàng Sơn ma ma tốt hơn mới được —— Tống *Mệt tim quá* Thư Hàng nghĩ thầm.

Sau đó, hắn thực hiện một lựa chọn cuối cùng.

“Ting~ Bá Tống Huyền Thánh chuyển tiếp cuộc gọi cho ‘Bạn xấu’ Thiên Đế giùm ngươi.”

Lại một câu nói vang lên trong đầu mười hai thành viên Thiên Đình.

Thiên Đế ư?

Đầu tiên là Trình Lâm Tiên Tử, tiếp theo là Thiên Đế.

Tên Bá Tống Huyền Thánh này đang giỡn mặt với bọn họ sao?

...

...

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng vừa mới dùng chức năng “Chuyển tiếp”, Thiên Đế đã nhanh chóng gửi một tin nhắn tới.

“Thiên Đế gửi kèm tin nhắn: Khiêm tốn, làm người phải khiêm nhường một chút chứ, Tống tiền bối. Không lẽ ngươi không biết hai chữ ‘Khiêm tốn’ này viết thế nào sao?”

Tống Thư Hàng:

"..."

Đây có phải lỗi của ta đâu, lần này là do thành viên của Thiên Đình viễn cổ chủ động đến tận cửa đòi đánh ta đấy chứ!

“Thiên Đế gửi kèm tin nhắn: Chuyện này Tống tiền bối ngươi tự mà giải quyết, đừng có tìm ta nữa. Ta thật sự rất bận, đừng nói thêm gì nữa đấy.”

Dứt lời, cô từ chối cuộc gọi mà Tống Thư Hàng chuyển tiếp giùm mười hai thành viên Thiên Đình.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương của mình lần nữa.

Ngay lúc hắn đang đau đầu không biết phải xử lý chuyện này thế nào đây.

Đột nhiên “Tiểu Ban Ban” trong sổ đen gửi một tin nhắn đến:

“Ngươi kế thừa đạo hiệu 'Trình Lâm' này rồi à?”

Rồng Đốm two đại lão ư? Không lẽ hắn muốn ra mặt cho Trình Lâm Tiên Tử sao?

Tống Thư Hàng suy đi nghĩ lại, bèn dè dặt trả lời:

“Chắc là có thể xem như đã kế thừa cái đạo hiệu này rồi.”

Một lát sau.

Rồng Đốm two đại lão trả lời:

“Vậy thì gọi cha đi!”

Chương 2198: Cô Cũng Chết Rồi Sao?

Gọi cha á?

Không ngờ Rồng Đốm two tiền bối còn có sở thích này cơ đấy?

"Tao ăn hai cái thôi, còn dư cho mày hết đấy."*

—— nếu như là cuộc đối thoại giữa bạn bè với nhau, Tống Thư Hàng nhất định sẽ trả lời như vậy.

Tuy nhiên đối với những đại lão như Rồng Đốm two, hắn đương nhiên không thể tìm chết như vậy được rồi.

Muốn tìm chết cũng phải xem xem thiên thời, địa lợi, nhân hòa chứ.

Tống Thư Hàng nghĩ như vậy.

Nhưng lúc này, Rồng Đốm two đại lão lại đột nhiên gửi thêm một câu đến:

“Ăn hai cái á?”

Tống Thư Hàng:

"? ? ?"

Chờ, chờ chút đã!

Vừa rồi ta có truyền năng lượng và kèm theo câu nói nào đâu, mỹ nhân rắn công đức cũng không hề trả lời giùm ta mà.

“Hay đấy, đáp hay lắm.”

Rồng Đốm two đại lão lại gửi một câu tới.

Ngay sau đó, trong đầu Tống Thư Hàng lại vang lên một tiếng chuông thông báo.

“Ting~ 'Tiểu Ban Ban' trong sổ đen đã chuyển tiếp cuộc gọi cho 'Trình Lâm’, đồng thời truyền cho cô ấy một chiêu ‘Đao pháp’.”

Rồng Đốm two đại lão sống ở một thế giới thần bí, ẩn nấp ở chỗ sâu trong di tích động phủ cũ của Trình Lâm, hoàn toàn không can thiệp vào thế giới bên ngoài.

Cho dù có chức năng tán gẫu “Tu chân” của Tống Thư Hàng, nhưng lúc muốn nó truyền một thứ gì đó thì đều sẽ thông qua

“Trình Lâm” làm trạm trung chuyển trước đã.

Ngay cả truyền thụ “Đao pháp” cũng không ngoại lệ.

“Ting~ 'Trình Lâm Tiên Tử' trong sổ đen truyền một chiêu ‘Đao pháp’ cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Đao pháp này tên ‘Nhân Đao’, chính là từ bi chi đao. "

Tống Thư Hàng:

"? ? ?"

Thân là một con động vật có vú cấn tay nho nhỏ, đôi khi hắn thật sự không thể hiểu nổi tư duy của các đại lão chút nào.

Bởi vì hắn thật sự không hiểu tại sao Rồng Đốm two đại lão lại truyền thụ “Đao pháp” cho mình vào lúc này.

Do đó...

Có nên nhận chiêu “Đao pháp” này không đây?

Tống Thư Hàng vừa mới tìm chết một cách bị động xong, nên có chút chột dạ.

“Ting~, Trình Lâm Tiên Tử gửi kèm tin nhắn: Thư Hàng, trong chiêu đao pháp này ẩn chứa một luồng đao ý của Tiểu Ban Ban, là thủ đoạn mà ta xin hắn dùng để giúp ngươi giải quyết chuyện lần này đấy. Không cần cảm ơn ta đâu~”

Thì ra là vậy.

Chẳng trách vị Rồng Đốm two đại lão từ trước đến nay luôn lười để ý đến hắn lại tự nhiên chạy tới tán dóc, thì ra là do yêu cầu của Trình Lâm Tiên Tử.

“Tóm lại thì ta vẫn phải cảm ơn tiên tử đấy.”

Tống Thư Hàng gửi một câu trả lời.

Trình Lâm Tiên Tử nhanh chóng đáp lại:

“Không cần khách sáo, ngoài ra... Thư Hàng này, ta cũng đã chết đến mức không thể chết thêm nữa rồi, cho nên nếu như lần tới có gặp phải chuyện tương tự thì ngươi cứ nói chuyện riêng với ta đi. Đừng chuyển tiếp cuộc gọi của những người không liên quan cho ta nữa, như vậy ta khó xử lắm đấy nhé.”

Tống Thư Hàng:

"..."

Sau khi thở dài thật sâu, Tống Thư Hàng lựa chọn tiếp nhận

“Nhân Đao”.

Từ bi chi đao, cái tên nghe rất có phật tính.

Đao pháp này sẽ đối phó với thành viên của “Thiên Đình viễn cổ” thế nào đây?

Khi Tống Thư Hàng bắt đầu tiếp nhận “Nhân Đao”, Tạo Hóa Tiên Tử đứng bên cạnh hắn đột nhiên lùi lại vài bước theo bản năng —— Trên người Thư Hàng có một luồng đao ý giống như vực sâu không đáy đang ngưng tụ.

Luồng đao ý này khiến cho Tạo Hóa Tiên Tử cảm thấy nặng nề, vô cùng khó chịu, cho nên cô mới lùi lại theo bản năng.

"Thư Hàng, ngươi đang làm gì vậy?"

Bạch tiền bối xoay đầu lại, nghi hoặc hỏi.

"Đây... Hoàn toàn... Không phải... Nhân Đao..."

Tống Thư Hàng ngã sấp mặt về phía trước, hắn giống như một người sắp chết đuối đang tuyệt vọng vươn tay lên trên.

Đao pháp mà Rồng Đốm two đại lão truyền tới thông qua Trình Lâm Tiên Tử hoàn toàn không phải “Từ bi chi đao” gì cả.

Mà là “Tuyệt Chứng Chi Đao”*.

Lúc tiếp xúc với đao pháp này, trong nháy mắt Tống Thư Hàng đã nếm trải được nỗi đau của một nghìn loại bệnh tật.

Từ những loại bệnh đơn giản thường thấy như cảm cúm phát sốt, gãy xương, những loại bệnh về mắt tai mũi họng, bệnh nội tạng, bệnh về máu, bệnh tâm thần, chứng gió ấm, các loại bệnh ung thư... Thậm chí bao gồm cả một số bệnh mà xưa nay con người không mắc phải như bệnh vảy, bệnh mọc sừng.

Bệnh nhỏ bệnh vừa bệnh nặng, bao gồm cả những bệnh nan y mà Tống Thư Hàng biết và không biết, đều xuất hiện cùng một lúc.

Trong đó còn có một số bệnh có thể nói là bệnh nan y đối với tu sĩ —— có chứng tẩu hỏa nhập ma nghiêm trọng, cũng có những pháp thuật tấn công dạng bệnh nan y mà tu sĩ sáng tạo ra chuyên dùng để nhằm vào tu sĩ.

Một nghìn loại bệnh tật, đã vậy còn là phiên bản sau khi được cường hóa bởi đao pháp của Rồng Đốm two đại lão đồng thời lên đài.

Lúc Tống Thư Hàng ngã xuống, nỗi đau của một nghìn loại bệnh tật mà hắn nếm trải được cũng thông qua “Kết nối” để chia sẻ cho mười hai thành viên Thiên Đình viễn cổ kia.

Mười hai thành viên Thiên Đình viễn cổ kia cũng chịu không nổi.

Các nơi trong Thú giới, có mười một vị đại lão của Thiên Đình viễn cổ ngã sấp trên mặt đất.

Nếu như chỉ là nỗi đau của một nghìn loại bệnh phiên bản cường hóa thôi, nói không chừng bọn họ sẽ còn hy vọng cắn răng chịu đựng. Nhưng bên trong nỗi đau một nghìn loại bệnh đó, còn ẩn chứa một luồng đao ý nữa.

Luồng đao ý vô cùng đáng sợ này làm cho ý chí bọn họ trực tiếp tan rã.

Đồng thời.

Trên đỉnh đầu đám người Tống Thư Hàng có một con kỳ lân khổng lồ rơi từ trên cao xuống... Nó chính là thành viên Thiên Đình viễn cổ thứ mười hai đã tấn công Tống Thư Hàng, cũng là kẻ đầu tiên phát hiện chiến lực Kiếp Tiên của “Khí tức Trình Lâm”.

Cơ thể khổng lồ rơi xuống, nếu như để nó rơi thẳng xuống đất thì sẽ là một đợt tai nạn đối với khu vực này.

Nếu như con Kỳ Lân thú với chiến lực Kiếp Tiên này rơi xuống mặt đất, sẽ tương đương với một viên thiên thạch khổng lồ rơi từ trên trời xuống.

Ở phía dưới, Bạch tiền bối đã nhìn thấy Kỳ Lân thú rơi từ trên cao xuống, hắn tế Lưu Tinh Kiếm ra, chuẩn bị đỡ lấy nó.

Tuy nhiên khi Kỳ Lân thú rơi được một nửa thì tốc độ rơi xuống đột nhiên dừng lại.

Bên cạnh người nó, có một cánh cửa không gian mở ra.

Một cái vuốt chim nho nhỏ nhấc cả người nó lên, sau đó từ từ hạ xuống.

Chủ nhân của cái vuốt chim này không hoàn toàn hiện thân. Nhưng chỉ khí tức mà cái vuốt chim này tỏa ra cũng đã vượt xa cấp độ Kiếp Tiên rồi.

Đây rất có thể là một Trường Sinh Giả, hoặc là một tiếp Kiếp

Tiên cực mạnh đã gần với cấp độ Trường Sinh Giả, đã đạp ra “đạo” của bản thân.

Cũng chính là do có nó làm hậu phương nên mười hai thành viên của Thiên Đình viễn cổ mới dám trực tiếp tấn công “Dao Trì Nữ Đế” Trình Lâm một cách hăng máu như vậy.

…

…

Một lát sau.

Cái vuốt chim này mang theo Kỳ Lân thú hạ xuống trước mặt Bạch tiền bối và Thư Hàng.

Trên vuốt chim có một con mắt mở ra.

Nó nhìn về phía Bạch tiền bối trước tiên, dừng lại trên người hắn một chút, sau đó thì chớp mắt thân thiện với Bạch.

Sau đó, nó lại nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long, tiếp theo là Tống Thư Hàng đang nằm sấp dưới đất và mỹ nhân rắn công đức.

Giọng nói của một cô gái vang lên từ vuốt chim:

"Kim Long đạo hữu, đã lâu không gặp, cô vẫn khỏe chứ?"

"Không khỏe lắm."

Bạch Long trợn mắt nói:

"Cô không thấy ta đã chết rồi sao?"

Vuốt chim co rút một cái, nó lại nhìn sang mỹ nhân rắn công đức rồi hỏi:

"Cô cũng chết rồi sao?"

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu.

Vuốt chim thở dài một hơi rồi tiếp:

"Được rồi... Vậy Trình Lâm thì sao? Tại sao không ra gặp ta chứ?"

"Cô ta cũng chết rồi."

Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh đáp.

"Vừa rồi kỳ lân đã cảm ứng được khí tức của Trình Lâm."

Chim trảo bình tĩnh nói:

"Cho nên, ta chỉ muốn biết, Trình Lâm đang ở đâu?"

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, sau đó cô đưa tay chỉ vào

Tống Thư Hàng đang nằm sấp trên đất.

Vuốt chim nhìn sang Tống Thư Hàng ở dưới đất, móng vuốt co rút thêm lần nữa, nói:

"Hắn ư? Hắn là Trình Lâm?"

Nó buông Kỳ Lân thú xuống, bay về phía Tống Thư Hàng, chộp tới muốn lật hắn lại.

*Đây là một trend bên Trung, dùng để đối lại khi có người nói bạn là con của người đó, câu này được lấy trong tiểu thuyết “Lạc đà tường tử” của Lão Xá tiên sinh, đây là câu nói của người ông nói với người cháu, sử dụng câu này để đối lại có nghĩa bạn là ông nội của người đó.

*Tuyệt Chứng: Bệnh nan y

Chương 2199: Tại Sao Ngươi Lại Đánh Hắn?

Cá mặn lật mình!

Móng chim nhỏ nhắn xinh xắn tóm chặt thân thể Tống Thư Hàng rồi lật hắn lại.

Ngay sau đó một khuôn mặt đau đớn, méo mó, giãy giụa giống như khuôn mặt trong bức tranh sơn dầu “Tiếng Thét” (1) xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ nhìn vẻ mặt cũng biết được trước khi ngã xuống đất, chủ nhân của khuôn mặt này đã chịu đau đớn lớn đến mức nào.

Móng chim nhỏ cũng bị vẻ mặt khoa trương này dọa giật mình.

Nhưng ngay sau đó, con mắt trên móng chim nhỏ lại trợn tròn.

Bởi sau khi bỏ qua vẻ thống khổ khoa trương trên khuôn mặt này, có thể thấy được khuôn mặt của con cá mặn lật mình này là một khuôn mặt trẻ tuổi hiền hòa.

Khuôn mặt quen thuộc, “mùi” còn quen thuộc hơn.

“Tống đầu gỗ!” Móng chim nhỏ kêu to.

Ba chữ này cứ như có ma lực, lập tức kích thích mấy “người” đang có mặt ở đây.

Móng vuốt nhỏ của bạch long tỷ tỷ không ngừng cào cấu trong hư không như muốn xé nát thứ gì đó… Cảm xúc dao động mãnh liệt đến mức ảnh hưởng đến cả Tô Thị A Thập Lục.

Một sợi tóc dài nhỏ bỗng siết chặt cổ Tống Thư Hàng… Tống Thư Hàng trong trạng thái ngã sấp mặt quằn quại co giật.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, cái đuôi chuyển động, lui về sau một bước.

Ngay sau đó móng chim nhỏ kêu to kia đột nhiên cào thẳng lên mặt Tống Thư Hàng.

Móng chim sắc bén giống như lưỡi dao, lóe lên ánh sáng lạnh.

Két!

Một loạt tiếng ma sát chói tai vang lên, trên da mặt của Tống Thư Hàng bắn ra tia lửa lóa mắt.

Không ngờ móng chim sắc bén lại không thể cào rách da mặt hắn, chỉ để lại năm vệt trắng khá mờ trên mặt của hắn.

Nhưng sau đó có một lực đập tác động lên mặt Tống Thư Hàng, cổ Tống Thư Hàng phát ra tiếng vang, đầu vặn vẹo theo một góc độ vô cùng quỷ dị.

Trên thân bia đá đạo hữu ở bên cạnh có phù văn bắt đầu tỏa sáng lấp lánh, nó và Tống Thư Hàng vẫn đang duy trì trạng thái bia đao hợp nhất.

Vì nó đã chịu phần lớn sát thương do đòn công kích của móng chim sắc bén gây ra thay Tống Thư Hàng nên công kích của móng chim mới không thể cào rách da mặt cứng rắn của Tống Thư Hàng.

“Ngươi là ai?” Tiếng của Sở các chủ vang lên.

Đuôi tóc sắc bén chỉ thẳng vào móng chim.

Tại sao lại đánh Tống đầu gỗ?

Mặc dù đánh Tống Thư Hàng, nhưng rõ ràng đối phương muốn cào mặt của Tống đầu gỗ.

Người bị đánh là Thư Hàng nhưng người đối phương muốn cào thật sự là Tống đầu gỗ.

“Tống đầu gỗ, trả tiền mồ hôi nước mắt lại cho ta!” Móng chim sắc bén kia tức giận quát.

Sở các chủ: “...”

Hóa ra vị này đến đòi tiền mồ hôi nước mắt à?

Vậy nên khí thế của Sở các chủ lập tức yếu đi phân nửa.

Đuôi tóc sắc bén cũng rụt về.

Trong hư không, móng chim nhỏ mở ra, sau lưng nó có một cổng không gian cực lớn bị xé mở, có vẻ như bản thể của nó muốn chui từ trong không gian ra.

Bạch long tỷ tỷ lên tiếng nhắc nhở: “Bình tĩnh đi, Phượng Nghi Cầm Chủ, hãy bình tĩnh lại trước đi đã. Cô nhìn kỹ đi, nhìn kỹ khuôn mặt của thiếu niên này đi đã.”

“Bình tĩnh? Cô bảo ta làm sao mà bình tĩnh được đây hả? Kim long tiên tử, ta biết cô luôn bảo vệ hắn nhưng bây giờ cô không bảo… Ơ?” Móng vuốt nhỏ đột nhiên ngẩn ra.

Nếu nhìn kỹ, nhìn nghiêm túc khuôn mặt của thiếu niên này sẽ phát hiện thiếu niên này không giống Tống đầu gỗ.

Hơn nữa…

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, bốn thánh hào khác nhau lần lượt hiện lên trong đầu cô.

Không phải Tống đầu gỗ ư?

Phượng Nghi Cầm Chủ lại quan sát kỹ, con mắt trên móng vuốt lại gần khuôn mặt của Tống Thư Hàng, nghiên cứu kỹ từng tế bào.

Thật sự không phải Tống đầu gỗ!

Thoạt nhìn thì hơi giống, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện người này không phải Tống đầu gỗ.

“Chuyển thế? Không, không đúng, tuyệt đối không phải hồi sinh hoặc chuyển thế. Nhưng cảm giác quen thuộc vừa rồi là sao đây?” Móng vuốt nhỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ bất an cào cấu trong hư không.

Một lúc lâu sau.

“Khoan đã, Tống đầu gỗ không phải người ta muốn tìm, người ta muốn tìm là Trình Lâm.” Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên tỉnh ngộ.

Hôm nay cô không kiếm chuyện với Tống đầu gỗ, cô phải tìm cho ra Trình Lâm.

Ngay lúc cô nói ra cái tên “Trình Lâm”, trên người Tống Thư Hàng cá mặn đột nhiên bắn ra một luồng đao mang. Trong luồng đao mang này nhiễm mùi của Trình Lâm!

Tên của Trình Lâm giống như một “tín hiệu”, một khi báo tín hiệu ra sẽ kích hoạt luồng đao mang này.

Đao mang nhanh như chớp, hơn nữa lúc nó hiện thân, dường như cả không gian không chịu nổi sức mạnh của nó, mặt đất sụp đổ, không gian vặn vẹo!

Phượng Nghi Cầm Chủ kinh hoàng, móng vuốt nhỏ bỗng dưng biến mất trong hư không, sử dụng luôn năng lực không gian để chạy trốn.

Ngay sau đó thân hình của cô xuất hiện ở trên không cách đó một dặm.

Nhưng lúc móng vuốt của cô vừa xuất hiện lại "đáp" ngay trên một luồng đao mang!

Hóa ra luồng đao mang quỷ dị kia đã đợi sẵn ở tọa độ này, chờ móng vuốt nhỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ tự động đáp xuống đao mang.

"Định vị nhân quả?" Phượng Nghi Cầm Chủ giật mình nói.

Lúc luồng đao mang kia chém ra còn mang theo pháp tắc nhân quả, hết đường né tránh.

Đao mang nhập thể.

Tất cả pháp thuật, tiên năng hộ thể của cô đều bị đao mang phá vỡ!

Sau đó có hơn mười nghìn loại hiệu ứng "bệnh nan y" khác nhau bùng nổ bên trong móng vuốt của cô.

"A a a~ Trình Lâm!" Phượng Nghi Cầm Chủ phát ra tiếng hét thảm thiết giống như tiếng hát, nước mắt lớn bằng hạt đậu chảy từ trong con mắt trên móng vuốt ra, rơi xuống mặt đất.

Nước mắt rơi xuống đất, đập ra một cái hố to, hóa thành hồ nhỏ tràn đầy linh khí.

...

Ở bên dưới.

Chỗ Tống Thư Hàng nằm trước đó đã trở thành đống đổ nát.

Tô Thị A Thập Lục vác thân thể Tống Thư Hàng lên: "Hay là chúng ta nhân cơ hội này để rời khỏi nơi đây?"

"Ta mang các ngươi đi." Bạch tiền bối vung tay, ống tay áo của áo khoác ngoài phong cách biến to ra.

Tụ lý càn khôn, pháp thuật kỹ xảo loại không gian.

Tống Thư Hàng, A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ đều bị Bạch tiền bối thu vào trong tay áo.

Lưu Tinh kiếm vào vỏ.

"Trước hết tìm một nơi ở Thú giới để chơi một thời gian cái đã." Bạch tiền bối nói, giữa ngón tay trên một tay khác của hắn xuất hiện nửa đĩa tròn đang chuyển động nhẹ nhàng.

Nói xong, hắn thi triển năng lực không gian, mở ra một đường hầm không gian.

Nhưng đắn đo một hồi, Bạch tiền bối đột nhiên mỉm cười.

Hắn xóa đường hầm không gian, sau đó...

Bạch tiền bối lấy ra một chiếc "mặt nạ" rồi đeo lên mặt mình.

Sau khi đeo mặt nạ lên, thân hình và khuôn mặt của hắn bỗng biến hóa, chớp mắt đã biến thành bộ dạng của Tống Thư Hàng.

Đồng thời hắn vừa động suy nghĩ, mỹ nhân rắn công đức trong tụ lý càn khôn chui ra, bám vào sau lưng hắn.

"Hoàn mỹ." Bạch tiền bối xoa mặt, thu hồi nửa đĩa tròn.

Cuối cùng hắn nằm xuống vị trí mà Tống Thư Hàng đã ngã trước đó để rồi nhắm mắt lại.

Mỹ nhân rắn công đức cuộn tròn đuôi, ngoan ngoãn "ngồi" bên cạnh hắn.

...

Không lâu sau.

Con kỳ lân kia tỉnh lại đầu tiên.

Nó vật vã mở mắt ra, nhìn về phía người đàn ông nằm trên mặt đất ở đằng xa.

"Trình Lâm đâu?" Nó nghi hoặc hỏi.

"Hắn chính là Trình Lâm." Trong hư không, một cổng không gian mở ra.

Móng vuốt nhỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ khóc đỏ mắt chui ra khỏi cổng không gian.

Cô nhìn đống đổ nát, phát hiện chỉ còn lại mỗi Tống Thư Hàng, những người khác đã biến mất.

"Kéo hắn đi!" Phượng Nghi Cầm Chủ nghiến răng nói.

"Được." Kỳ lân đi đến trước mặt "Tống Thư Hàng", nâng hắn lên đặt trên lưng mình một cách dịu dàng.

Phượng Nghi Cầm Chủ: "..."

Ta bảo ngươi kéo hắn đi thì động tác phải hung ác, tàn bạo vào chứ, ngươi dịu dàng như vậy là có ý gì hả?

Chú thích:

(1) Tiếng Thét (The Scream) là tên của một trong bốn bản sáng

tác dưới dạng tranh vẽ và in trên đá theo trường phái biểu hiện của danh họa người Na Uy Edvard Munch vào khoảng năm 1893 và 1910.

Chương 2200: Đạo Hữu Sát Vách, Ngươi Vẫn Ổn Chứ?

“Ta nhớ ngươi có dịu dàng như vậy bao giờ đâu!” Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm Kỳ Lân thú.

Phải hung tàn vào, cắn chân hắn, kéo hắn lên xoay như chong chóng cho hắn biết mặt chứ!

“Đừng quên hắn chính là Trình Lâm đấy.” Phượng Nghi Cầm Chủ nhắc nhở.

Mặc dù nhìn thì là một thiếu niên nhưng hắn quả thật là Trình Lâm không lẫn đi đâu được, một đao vừa rồi đã có thể chứng minh.

“Ta biết, nhưng mà...” Kỳ Lân thú dè đặt nhìn người trẻ tuổi trên lưng mình.

Dù biết người trẻ tuổi này chính là Trình Lâm nhưng không biết tại sao nó lại không ra tay tàn nhẫn được.

Thậm chí sau khi Phượng Nghi Cầm Chủ nhắc nhở nó người trẻ tuổi này chính là Trình Lâm Tiên Tử thì trong lòng nó lại càng dịu dàng hơn.

Trái tim bất giác đập nhanh hơn.

Không ổn, cảm giác rung động này...

“Chẳng lẽ trước giờ ta... luôn thầm mến Trình Lâm?”

Một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Kỳ Lân thú.

Nó căm ghét Trình Lâm, thậm chí chỉ cần nghe thấy cái tên này sẽ đau đớn đến phát điên.

Chẳng lẽ đây là biểu hiện của “yêu càng nhiều, hận càng sâu” ư?

Ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm là ứng cử viên đạo lữ song tu trong lòng không ít đạo hữu.

Chẳng lẽ trong lòng ta cũng từng ấp ủ tình yêu đối với Trình Lâm Nữ Đế? Thế nên khi Trình Lâm trở thành hung thủ hủy diệt Thiên Đình thì ta mới hận đến vậy?

Kỳ Lân thú bắt đầu hoài nghi chính bản thân mình.

Thậm chí dung mạo của Trình Lâm Tiên Tử còn dần hiện ra trong đầu nó.

Khi nhớ lại cô gái luôn đội đạo quan xiêu vẹo kia, dường như đúng thật là xinh đẹp động lòng người như mộng như ảo.

...

Bạch tiền bối trên lưng Kỳ Lân thú âm thầm điều chỉnh góc độ, tìm một tư thế nằm thoải mái, nhắm mắt dưỡng thần... tranh thủ bế quan ngắn hạn.

Mỹ nhân rắn công đức ngoan ngoãn "ngồi" bên cạnh hắn, im lặng canh giữ.

"Không đúng không đúng, không đúng." Kỳ Lân thú đột nhiên lắc đầu nguầy nguậy.

Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc nhìn nó: "???"

"Không có gì, vừa rồi nhất thời u mê, cũng may ta kịp thời tỉnh táo lại." Kỳ Lân thú lại nhìn thiếu niên trên lưng: "Trình Lâm Nữ Đế quả nhiên đáng sợ."

Phượng Nghi Cầm Chủ: "..."

"Chúng ta xử lý hắn thế nào đây?" Kỳ Lân thú trầm giọng hỏi.

"Quay về trước đã." Phượng Nghi Cầm Chủ đáp: "Sau đó triệu tập các thành viên đang phân tán lại, chúng ta sẽ tra hỏi... chuyển thế của Trình Lâm ngay trước mặt tất cả thành viên."

Nói thật, cô cũng không xác định được người trẻ tuổi này có phải chuyển thế của Trình Lâm hay không, trước đó lúc quan sát kỹ đối phương, cô cảm thấy người trẻ tuổi có bốn thánh hào này không phải chuyển thế của ai cả.

Nhưng mối quan hệ giữa hắn và Trình Lâm lại là thật.

Tất cả chờ đến lúc tra hỏi phải hỏi cho rõ mới được!

Nghĩ đến đây, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ rạch một đường, cổng không gian mở ra.

Cô và Kỳ Lân thú lần lượt tiến vào cổng không gian, biến mất không thấy đâu.

****

Bạch tiền bối tranh thủ bế quan, bị Kỳ Lân thú mang về bí cảnh do thành viên Thiên Đình viễn cổ bố trí ở Thú giới.

Bí cảnh này được ghép từ mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ lại mà thành.

Kỳ Lân thú mang Bạch tiền bối vào trong mảnh vỡ Thiên Đình "Tỏa Tiên Ngục", tạm thời nhốt lại.

Trong Tỏa Tiên Ngục có bảy mươi hai loại thủ pháp cấm chế không gian khác nhau, tạo thành khóa không gian lồng vào nhau. Dù Trường Sinh Giả đi vào thì cũng khó mà thoát ra trong thời gian ngắn.

Nhưng xét thấy Trình Lâm Nữ Đế đã từng tham gia xây dựng Tỏa Tiên Ngục, vì đề phòng sự cố có thể xảy ra, Kỳ Lân thú quyết định tự làm cai ngục để canh giữ.

Sau khi dịu dàng nhốt Bá Tống vào trong một nhà ngục, nó ngồi xổm bên cạnh, lặng lẽ giám sát hắn.

Lúc này.

Trong tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối.

Tô Thị A Thập Lục đang lau mồ hôi lạnh chảy ra do thống khổ giúp Tống Thư Hàng.

"Bạch long tỷ tỷ, trạng thái bây giờ của Thư Hàng vẫn ổn chứ?" Cô hỏi.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu nói: "Rất ổn, mọi chỉ số đều cực tốt, về phần tại sao hắn mãi vẫn chưa tỉnh lại thì chắc là đang lĩnh ngộ một đao vừa rồi chăng?"

Vừa rồi luồng đao ý chém ra từ trong cơ thể Tống Thư Hàng cao thâm khó lường, ngay cả cô cũng không thể nhìn thấu sự huyền bí trong đao pháp đó.

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng cực cao, thậm chí còn cao hơn thiên phú luyện thể của hắn một bậc.

Bạch long tỷ tỷ cảm ứng được tinh thần của Tống Thư Hàng vô cùng sinh động, chắc là đang nhân cơ hội này lĩnh ngộ sự huyền bí về đao ý hoặc là đang tiếp thụ truyền thừa.

"Bạch đạo hữu ngụy trang thành Thư Hàng, bị mang vào trong bí cảnh mà các thành viên Thiên Đình đang ẩn nấp." Sở Các chủ nói.

Thần thức của cô lặng lẽ xuyên qua tụ lý càn khôn, quan sát tình hình ở bên ngoài.

“Phải chăng Bạch đạo hữu phát hiện ra điều gì đó nên mới mạo hiểm lẻn vào trong căn cứ của thành viên Thiên Đình?” Bạch long tỷ tỷ hiếu kỳ nói.

Sau khi phân tích tính cách của Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục đoán: “Có thể là do... thú vị chăng?”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

“Không gian ở đây bị phong tỏa rồi, ta cảm ứng được mấy chục loại thủ pháp phong tỏa không gian với hình thái khác nhau.” Sở các chủ lên tiếng.

Bạch long tỷ tỷ đắc ý nói: “Bởi vì nơi này là Tỏa Tiên Ngục mà, ban đầu lúc thiết kế chế tạo nó, mục tiêu của bọn ta là chế tạo ra một cấm địa ngay cả Trường Sinh Giả cũng không thể thoát ra trong thời gian ngắn, nó là kiệt tác đắc ý của bọn ta đấy.”

“Sau đó cô tuyệt đối không ngờ rằng sẽ có ngày bản thân lại bị nhốt vào trong Tỏa Tiên Ngục này, tự mình hại mình.” Sở các chủ giễu cợt.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

“Sở tiền bối, bây giờ Bạch tiền bối đang làm gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục vội nói sang chuyện khác.

Sở các chủ cảm ứng trạng thái của Bạch sau đó đáp: “Hình như là... đang bế quan?”

Tô Thị A Thập Lục xoa ấn đường.

À, một hành động rất Bạch tiền bối.

“Ồ, trong Tỏa Tiên Ngục này còn nhốt người khác.” Sở các chủ đột nhiên nói.

Nhưng do ở trong này thần thức rà quét của cô bị hạn chế nên không thể thấy rõ sát vách nhốt ai.

Lúc Sở các chủ cảm ứng được đối phương, đạo hữu ở sát vách cũng phát hiện tình hình bên này.

Ngay sau đó, một giọng nam cực kỳ đặc sắc vang lên: “Ơ? Thư Hàng tiểu hữu, sao ngươi cũng vào đây thế?”

Là người quen à?

Giọng nói này...

“Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Giọng nói của Tam Lãng rất đặc sắc, hệt như con người của hắn vậy, nên A Thập Lục vừa nghe đã nhận ra ngay.

Nhưng tại sao Tam Lãng tiền bối lại bị bắt, còn bị nhốt trong Tỏa Tiên Ngục này chứ?

Hắn đã gây ra chuyện gì đây? Lẽ nào hắn chọc phải thành viên của Thiên Đình viễn cổ?

Khi biết Cuồng Đao Tam Lãng cũng bị bắt nhốt, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu A Thập Lục không phải “Tại sao thành viên Thiên Đình lại bắt Tam Lãng?” mà là “Tam Lãng tiền bối đã gây ra chuyện gì?”.

“Không phải Thư Hàng tiểu hữu.” Lúc này lại có một giọng nữ vang lên: “Là Bạch đạo hữu dùng dịch dung thuật.”

Nghe giọng thì hẳn là Vân Tước Tử Tiên Tử.

“Dịch dung thuật ư?” Cuồng Đao Tam Lãng sững sốt.

Nếu là dịch dung thuật...

“Vậy tại sao Vân Tước Tử tiền bối lại khẳng định hắn là Bạch tiền bối?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

“Rất đơn giản, một người ngay cả nằm trên đất không động đậy mà cũng có thể nằm đẹp khỏi chê như vậy, ngoài Bạch đạo hữu, ta thật sự không nghĩ ra được ai khác.” Vân Tước Tử cười duyên trả lời.

Chương 2201: Thủ đoạn mà cố nhân để lại

Phỏng đoán của Vân Tước Tử không hề có sơ hở.

“Tuy không biết vì sao Bạch tiền bối lại ngụy trang thành dáng vẻ của Tống Thư Hàng rồi bị giam vào thiên lao này, nhưng chỉ cần Bạch tiền bối ở đây thì chính là một chuyện cực tốt đối với chúng ta.” Cuồng Đao Tam Lãng nói,

Bạch tiền bối có mặt ở đây nghĩa là may mắn đứng về phía bọn họ.

Vậy thì xác xuất vượt ngục thành công của hắn và Vân Tước Tử sẽ lớn hơn nhiều.

“Dịch dung thuật? Ngụy trang?” Lúc này, Kỳ Lân đang lặng lẽ ngồi trong góc khuất của Tỏa Tiên Ngục sững sờ.

Thì ra là thế.

Thảo nào Trình Lâm lại mang hình hài nam tử.

Thì ra cô ta vẫn luôn dùng dịch dung thuật để cải trang!

Kỳ Lân thú âm thầm đánh giá “Trình Lâm” mang dáng vẻ thanh niên trong ngục.

Bên dưới gương mặt hiền lành này là Trình Lâm Tiên Tử sao?

Không ổn, tâm chướng lại nổi lên rồi!

“Phá!” Kỳ Lân thú thầm quát một tiếng, phá vỡ tâm chướng mang tên Trình Lâm.

Sau khi phá tâm chướng, nó bắt đầu tỉnh táo suy nghĩ.

Trong phòng thiên lao sát vách đang giam một nam một nữ, dường như có quen biết với “Trình Lâm”.

Thế thì giá trị của hai kẻ kia tăng lên rồi.

Biết đâu mình có thể khai thác được tin tức gì đó về Trình Lâm từ hai người bọn họ cũng nên.

Nghĩ tới đây, Kỳ Lân thú kết ấn, gửi tin tức này và việc Trình Lâm dịch dung cho Phượng Nghi đàn chủ.

Để phòng ngừa bất trắc, nó nhất định phải giám thị Trình Lâm một tấc không rời, không thể bỏ đi tùy tiện được.

…

“Bạch tiền bối ~ Bạch tiền bối ~ tỉnh lại đi.” Cuồng Đao Tam Lãng thử dùng truyền âm nhập mật để gọi Bạch tiền bối đang nằm dưới đất.

Nhưng Bạch tiền bối chẳng hề phản ứng chút nào.

Vân Tước Tử lắc đầu, mái tóc dài màu lam nhẹ nhàng bay múa: “Bạch đạo hữu đang bế quan.”

Bạch đạo hữu mà đã bế quan thì dù thiên kiếp đánh xuống cũng chưa chắc đã tỉnh.

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi bằng thủ đoạn truyền âm.

“Chờ.” Vân Tước Tử đáp.

Chờ Bạch đạo hữu tỉnh dậy rồi nói tiếp.

Trong Tỏa Tiên Ngục yên tĩnh trở lại.

Bạch tiền bối vẫn đang bế quan.

Vân Tước Tử và Cuồng Đao Tam Lãng cũng nhắm mắt dưỡng thần trong gian phòng sát vách.

Kỳ Lân thú thì vẫn đang bí mật theo dõi.

…

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chẳng biết bao lâu sau, từ nơi Kỳ Lân thú không nhìn thấy, một cọng tóc dài thò ra khỏi tay áo của Bạch tiền bối.

Cọng tóc dài này tự mang hiệu quả tàng hình tự vệ và che đậy tất cả khí tức – tóc ngố của Trường Sinh Giả là nhiều công dụng như vậy đó.

Cọng tóc ngố vươn dài, tránh khỏi cảm ứng của Kỳ Lân thú, lặng lẽ vươn đến bên tai Cuồng Đao Tam Lãng ở phòng thiên lao sát vách.

“Tam Lãng tiền bối.” Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục vang lên từ cọng tóc ngố, vang lên ngay trong tay Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đang nhắm mắt dưỡng thần giật nảy cả mình.

“Ta là A Thập Lục đây, ngươi đừng nhúc nhích, con Kỳ Lân thú ở ngoài kia vẫn đang âm thầm dòm ngó chúng ta đấy. Ngươi dùng truyền âm nhập mật với cọng tóc này là chúng ta có thể nói chuyện với nhau.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cuồng Đao Tam Lãng thuộc trường phái diễn xuất duy trì vẻ mặt bình tĩnh, bắt đầu nói chuyện qua cọng tóc ngố theo chỉ dẫn của Tô Thị A Thập Lục.

“A Thập Lục, sao cô cũng ở đây? Mấy người ở đâu đấy?” Cuồng Đao Tam Lãng tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục trả lời: “Bọn ta đang ở trong tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối, Thư Hàng cũng ở đây này.”

“Ha ha, người một nhà đi đâu cũng có nhau thế hả? Mà sao các ngươi lại bị bắt vào đây?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: “Nói ra thì dài lắm, hình như Thư Hàng có chút hiểu lầm với thành viên của Thiên Đình, sau đó có lẽ Bạch tiền bối cảm thấy trò này vui nên mới phối hợp để Kỳ Lân thú bắt tới. Tam Lãng tiền bối, các ngươi thì sao?”

“Bọn ta cố ý khiêu khích thành viên của Thiên Đình rồi bị bắt nhốt vào đây. Ta và Vân Tước Tử tiền bối muốn lẻn vào để tìm một vật… hoặc nên nói là một nơi.” Cuồng Đao Tam Lãng cười hì hì.

“Tiền bối muốn tìm gì thế?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng hơi nhích lỗ tai: “Cái này thì để Vân Tước Tử tiền bối giải thích cho cô hiểu đi.”

Khi nói chuyện với Tô Thị A Thập Lục, hắn cũng dùng truyền âm nhập mật để trao đổi thông tin với Vân Tước Tử.

Sau đó, cọng tóc ngố của Trường Sinh Giả bên tai Cuồng Đao Tam Lãng chuyển hướng sang chỗ Vân Tước Tử.

“Ủa? Cái đầu này…” Sở Các Chủ cảm ứng được tai của Vân Tước Tử thì trong lòng hơi động.

Mái tóc dài xanh lam hoa lệ, hàng mi và đôi mắt băng lam này, chẳng phải là cái đầu mà Tống Thư Hàng đã tặng Sở two trước đó sao?

Trước kia cô không để ý, lần này tới gần Vân Tước Tử mới phát giác ra.

“Vân Tước Tử tiền bối, cô đang tìm cái gì vậy?” Tô Thị A Thập

Lục hỏi.

Biết đâu cô có thể giúp đỡ một tay.

“Một đại trận hồi sinh, có thể có kết cấu như một tế đàn, là thủ đoạn hồi sinh mà cố nhân bố trí.” Vân Tước Tử dịu dàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “Cố nhân?”

Nghe giọng điệu của Vân Tước Tử thì có lẽ cố nhân này không phải là thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, cũng chẳng có ai trong nhóm đi bố trí đại trận hồi sinh của mình tít trong hang ổ của thành viên Thiên Đình tại Thú giới cả.

“Là thủ đoạn hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại.” Vân Tước Tử đáp.

Gần đây, sau khi khúc xương bất hủ được đoạt lại từ tay chúa tể quả cầu béo rồi được hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia mang đi giữ gìn, kí ức hỗn loạn trong đầu cô đã rõ ràng hơn một chút.

Cô nhớ Thánh Nhân Nho gia có một đại trận hồi sinh ẩn mình ở Thú giới.

Trận pháp này rất đặc biệt, trước khi được kích hoạt thì nó chẳng có bất cứ quan hệ gì với Thánh Nhân Nho gia cả.

Có lẽ… có một tỉ lệ rất nhỏ nào đó, trận pháp này được lưu lại, né được sự rà soát của Thiên Đạo năm đó chăng?

Nhớ tới việc này, cô bèn muốn tới Thú giới xem thử, xem đại trận hồi sinh kia có còn ở đó không.

Và nếu còn thì nó có hiệu quả hay không.

Thế là cô và Cuồng Đao Tam Lãng cùng vào Thú giới tìm kiếm manh mối.

Cuối cùng, manh mối chỉ tới nơi này.

Đại trận hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại năm đó nằm ngay trong hang ổ của thành viên Thiên Đình ở đây.

“Thủ đoạn hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia?” Vừa nghe tin này thì Tô Thị A Thập Lục đã sững ra.

Đây là tin tức cấp bậc vũ khí hạt nhân đó!

Đồng thời, cô cúi đầu nhìn qua không gian tụ lý càn khôn. Bạch tiền bối chủ động được đưa tới đây, không phải là do vận may của ngài âm thầm dẫn đường đấy chứ?

“Là vật liên quan đến Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đình Viễn Cổ sao?” Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ.

Cô nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Chắc là vị tiên tử Nho gia kia phải có phản ứng gì đó chứ nhỉ?

Quả nhiên.

Tạo Hóa Tiên Tử chui ra từ thể nội của Tống Thư Hàng.

“Tiên tử có biết việc này không?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu.

Ngay cả cô cũng không biết lão sư của mình bố trí đại trận hồi sinh ở đây.

Vũ Nhu Tử da đen náu mình trong cái bóng của Tống Thư Hàng lẳng lặng lưu trữ tất cả những gì mà mình nhìn thấy, chờ bao giờ có tín hiệu thì đồng bộ tin tức với bản thể.

Vũ Nhu Tử da đen đã ngửi thấy tin cực sốc thoang thoảng đâu đây.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi xích lại gần cọng tóc ngố của Tống Thư Hàng, nói: “Vân Tước Tử tiền bối, hai người có kế hoạch gì chưa?”

“Kế hoạch của ta gồm ba bước. Bước thứ nhất, chúng ta phải vượt ngục. Bước thứ hai là đi tìm đại trận hồi sinh kia. Bước cuối là rời khỏi nơi này.” Vân Tước Tử tiền bối đường hoàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Chương 2202: Minh chí, nguyện thế giới hòa bình

Ta có cần phải vỗ tay hoan hô kế hoạch ba bước của Vân Tước Tử tiền bối không đây?

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười: “Vân Tước Tử tiền bối, cô định vượt Tỏa Tiên Ngục này thế nào?”

Trước đó bạch long tỷ tỷ đã nói Tỏa Tiên Ngục là không gian giam giữ do mấy chục loại thủ đoạn giam cầm không gian đan xen quấn bện vào nhau tạo thành, đến cả Trường Sinh Giả bị nhốt vào đây cũng không thể thoát ra trong thời gian ngắn.

Vân Tước Tử tiền bối có cách để ra ngoài ư?

“Cứ giao cho ta. Chỉ cần chờ Bạch đại hữu tỉnh dậy là chúng ta sẽ phá cục vượt ngục ngay.” Vân Tước Tử đã tính trước từ lâu rồi.

Cô vừa dứt lời thì Bạch tiền bối đang bế quan đã mở mắt ra, y như nghe thấy có người đang gọi tên mình.

Hắn bật dậy từ mặt đất.

Tỉnh rồi hả?

“Bạch tiền bối, ngài tỉnh rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng vui vẻ truyền âm sang.

Bạch tiền bối đứng thẳng quay đầu lại, nhìn về hướng Cuồng Đao Tam Lãng với vẻ mặt rất chi là lơ mơ.

Con ngươi của hắn không hề có tiêu cự, rõ ràng là vẫn chưa tỉnh hẳn.

Thấy thế, trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng lạnh ngắt.

Bạch tiền bối chưa tỉnh ngủ = thất thần = nguyên một cục thiên tai di động!

“Vân Tước Tử tiền bối, chiến thuật né tránh!” Cuồng Đao Tam Lãng hô lên.

Đồng thời, thân hình hắn cúi rạp xuống, lăn mình chiến thuật rời xa Bạch tiền bối trong nháy mắt.

“Đừng căng thẳng thế, Bạch đạo hữu không có dấu hiệu sẽ ngã xuống đâu.” Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

Nhưng cô cũng đặt hết sự chú ý vào bước chân của Bạch để đề phòng bất trắc.

Bạch tiền bối ở phía đối diện lơ mơ nhìn về vị trí của Tam Lãng nửa ngày trời rồi quay đầu lại.

Sau đó hắn ngồi xuống tại chỗ, đặt tay xuống mặt đất.

Mặt đất Tỏa Tiên Ngục là do từng khối nham thạch kết thành, mỗi khối lại được gia cố phòng ngự tầng tầng lớp lớp, bên trên khắc phù văn trận pháp. Tổ hợp chúng với nhau tạo nên một đại trận phong ấn đỉnh phong, vô cùng phức tạp và rất khó phá hư.

Bạch tiền bối ngồi xuống, vươn tay túm một khối nham thạch rồi bốc mạnh lên!

Khối nham thạch nặng trịch bị hắn xách lên khỏi mặt đất.

Thế mà hiệu quả của đại trận phong ấn không bị kích phát ra.

Thiếu khối nham thạch này, trận pháp phức tạp chẳng khác nào bị đào một cái hố.

Kì Lân Thú đang theo dõi trong chỗ tối chết sững người.

Khối đá vừa bị nhấc lên là tiết điểm – nhược điểm của toàn bộ trận pháp sao?

Không được, phải ngăn cô ấy lại!

Kì Lân Thú hơi động suy nghĩ, nhưng nó còn chưa kịp ra tay thì Bạch tiền bối đã lần lượt nhấc lên thêm năm khối đá nữa.

Hắn vung tay một cái, sáu khối nham thạch được ghép thành một rương đá hình vuông.

Mỹ nhân rắn công đức tiến đến, dùng cái đuôi dài quấn chặt rương đá để nó không bị tách ra thành từng mảnh.

Cuối cùng, Bạch tiền bối chui vào rương đá này, cuộn mình lại.

Rương đá đóng nắp, chỉ để lại một khe hở nhỏ.

Phù văn từ rương đá chui ra đóng ấn lên khối đá, chỉ trong nháy mắt, một trận pháp phòng thủ dùng cho việc bế quan cực kì tinh diệu đã hoàn thành.

Vô cùng thuần thục!

Kì Lân Thú đang âm thầm theo dõi: “…”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Vân Tước Tử tiên tử: “…”

“Mộng du à?” Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ phát ra tiếng nói.

“Có thể đây là một loại bản năng. Nghe nói trước đây khi bế quan, Bạch tiền bối sẽ tạo nên một lớp xác đá bên ngoài để biến mình thành một pho tượng. Có lẽ hoàn cảnh ở Tỏa Tiên Ngục không đạt đến tiêu chuẩn địa điểm bế quan của Bạch tiền bối, nên ngài ấy mới thôi động thân thể theo bản năng để tạo nên một chỗ bế quan an toàn đáng tin hơn.” Tô Thị A Thập Lục phỏng đoán.

“An toàn sao?” Cuồng Đao Tam Lãng lại lăn chiến thuật quay lại.

Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn đánh giá Tỏa Tiên Ngục và đại trận phong ấn mà Bạch đạo hữu vừa đào ra, sau đó nhoẻn miệng cười.

Bạch đạo hữu đúng là một phúc tinh.

Cô vốn đang chờ Bạch đạo hữu tỉnh dậy rồi phối hợp với hắn để vượt ngục.

Nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

Bạch đạo hữu đã trải phẳng con đường vượt ngục cho cô rồi.

“Mọi người chuẩn bị đi, chúng ta sẽ vượt ngục ra ngoài ngay bây giờ!” Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn truyền âm nói.

Dứt lời, mái tóc xanh lam dài của cô hơi hất lên.

Trên mái tóc ấy ngưng tụ từng luồng khí lạnh. Được khí lạnh tăng cường, toàn bộ mái tóc biến thành lưỡi đao sắc bén.

Tóc lam như đao bổ xuống hai cổ tay cô.

Hai bàn tay đứt lìa.

Vết thương bị băng phong kín, không chảy ra một giọt máu tươi.

Đồng thời, còng tay phong ấn linh lực trên cổ tay cô cũng rơi xuống.

Cuồng Đao Tam Lãng bên cạnh đã chuẩn bị trước.

Hai cánh tay của Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn vừa rơi xuống, hắn đã vươn tay đón được ngay rồi nâng chúng lên.

Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn đưa tay ấn một cái, cổ tay và bàn tay chạm vào nhau, vết thương khép lại, hoàn hảo như ban đầu.

"Tam Lãng lui ra!" Vân Tước Tử nói.

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng lùi về phía sau với tốc độ cực nhanh.

Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn lấy một lọ thuốc từ trong ngực ra.

Dường như hôm nay phản ứng của Kì Lân Thú ẩn nấp trong bóng tối chậm mất nửa nhịp. Nó nhanh chóng ra tay, một bàn tay tạo thành từ tiên năng chụp xuống người Vân Tước Tử.

Tuy không biết cô ta muốn làm gì nhưng cứ ngăn cản lại là xong.

Đồng thời, nó kích hoạt cảnh báo của Tỏa Tiên Ngục.

Tinh!

Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn đánh vỡ lọ thuốc kia.

Đồng thời, pháp thuật đã chuẩn bị sẵn sàng trên người cô lập tức kích hoạt.

Pháp thuật này được chuẩn bị trước khi cô và Tam Lãng ra tay, phù văn được cô vẽ ngay trên người mình.

"Minh chí [*], chúng sinh chứng giám. Nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, hết thảy tà ma ngoại đạo trên thế gian này vĩnh viễn không thể nhập thế. Nếu không, ta sẽ phải chịu nỗi đau phân thây!"

[Minh chí: khắc sâu chí hướng vĩ đại vào lòng, ngụ ý chỉ chí hướng kiên định, đến chết không từ.]

Lấy cô làm trung tâm, một pháp thuật quái dị bộc phát ra.

Pháp thuật này cực kì cổ xưa. Khi nó được thi triển, có khí tức thời gian xa xưa tỏa ra từ thân thể Vân Tước Tử.

Tựa như pháp thuật bản nguyên từ thời thiên địa sơ khai.

Bàn tay lớn của Kì Lân Thú đang đánh về phía Vân Tước Tử bị lực lượng pháp thuật đẩy ra, không thể tới gần cô được.

"Minh chí, chúng sinh chứng giám, nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, tất cả chúng sinh trên thế gian này đều được tự tại, công đức vô lượng. Nếu không, ta sẽ phải chịu vạn kiếp gia thân, thân tử đạo tiêu."

Giữa thiên địa, có khí tức khổng lồ tràn tới Vân Tước Tử

Huyền Nữ Môn, quấn quanh trên người cô.

“Điên rồi à?” Kì Lân Thú trừng to mắt.

Nó có thể cảm ứng được vị tiên tử này đang thi triển một pháp thuật tương tự như “chí nguyện vĩ đại” của Phật môn, nhưng nó còn cao siêu và xa xưa hơn nhiều.

Thuật pháp kiểu chí nguyện này đã nói là phải làm.

Nếu không làm được thì không phải chuyện chơi đâu.

Nguyện vọng kiểu như “chúng sinh đều tự tại” này là có thể đem ra hứa bừa sao?

Đã thế, chỉ “chứng đạo Huyền Thánh” thôi mà nổ lời thề to vậy?

Chuyện này chẳng khác nào “Ta ước mình có một viên linh thạch nhất phẩm, ta nguyện đánh đổi mạng sống để lấy viên linh thạch nhất phẩm này”.

Giá trị vật cầu được với cái giá phải trả hoàn toàn không liên quan gì với nhau hết!

Nhưng lúc này, Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn vẫn chưa dừng lại.

“Minh chí, chúng sinh chứng giám. Nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, chư thiên vạn giới, thế giới hòa bình, không còn chiến tranh. Nếu không, ta nguyện vỡ nát tựa sao trời!”

Hòa bình thế giới?

Vụ này đến Thiên Đạo còn không làm được, một kẻ mới chứng đạo Huyền Thánh như cô lấy đâu ra lá gan mà đi thề độc thế hả?

“Chứng thệ… Ha ha ha, ta đi chết đây!” Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn dang hai tay ra. Những chí nguyện to lớn này, đương nhiên là cô không thực hiện được rồi.

Chương 2203: Không bị chú ý mới là vô địch

Một khắc sau, thân thể của Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn vỡ nát như sao trời thật.

Năng lượng vô cùng lớn được dẫn tới từ ba lời thề chí nguyện vĩ đại bao phủ toàn thân cô rồi nổ tung. Luồng năng lượng sau còn khổng lồ hơn luồng năng lượng trước.

Ầm ầm!

Một cụm mây hình nấm nổ tung từ nhục thân của Vân Tước Tử.

Toàn bộ Tỏa Tiên Ngục rung lên.

Cuồng Đao Tam Lãng lăn đến một góc của Tỏa Tiên Ngục, co lại thành một cục. Nơi này chính là vị trí an toàn trong kế hoạch của Vân Tước Tử, chỉ cần hắn không làm gì bừa bãi thì sẽ không bị nổ chết.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ cũng rụt về rương đá của Bạch tiền bối.

“Bạch đạo hữu tạo ra cái rương này là vì chuyện này sao?” Trong đầu Sở Các Chủ bỗng nảy ra một suy nghĩ như vậy.

“Đồ điên.” Kì Lân Thú cảm thấy như có cả một đám Kì Lân Thú con đang phi nước đại trong lòng mình.

Đây là lần đầu tiên nó gặp một tiên tử có tính cách như thế này đấy, tính tình gì mà tệ quá đi mất.

Nhưng mà…

Năng lượng của ba đại chí nguyện này khổng lồ thật đấy, song còn chưa đủ để phá vỡ Tỏa Tiên Ngục.

Tỏa Tiên Ngục không dễ phá như thế đâu.

Đồng thời, Kì Lân Thú ra tay trấn áp đám mây hình nấm.

Có lẽ vì tâm chướng nên phản ứng của nó hôm nay luôn chậm mất một nhịp. Khi “Trình Lâm” nhấc từng phiến đá lên hay khi vị tiên tử tự bạo này nói ra lời thề, nó đều hành động chậm một

bước.

Trong đầu nó cứ bất giác hiện lên dáng vẻ của Trình Lâm, hơn nữa dáng vẻ Trình Lâm trong ấn tượng của nó lại còn chồng lên dáng vẻ của thanh niên trẻ trong ngục kia nữa chứ.

Tâm chướng tựa hồ muốn tiến hóa thành tâm ma, chuyện này khiến Kì Lân Thú đắng ngắt cõi lòng.

Mặt khác, trừ tâm chướng ra thì bộ não bị tổn thương do số liệu của Bá Tống Huyền Thánh và tác dụng phụ của bệnh nan y cũng là những lý do khiến phản ứng của nó chậm đi.

“Lắng xuống!” Kì Lân Thú vươn móng vuốt đè xuống đám mây hình nấm.

Nhưng khi nó vừa vung vuốt thì hai gian Tỏa Tiên Ngục trước mắt đã bị phá ra.

Lại chậm nửa nhịp.

Kì Lân Thú: “!!!”

Không thể thế được, Tỏa Tiên Ngục làm sao có thể bị vụ nổ kiểu này phá vỡ được chứ? Dù trận pháp phong ấn trên mặt đất đã bị “Trình Lâm” đào mất mấy mảnh khiến nó trở nên không hoàn chỉnh, nhưng chỉnh thể Tỏa Tiên Ngục cũng đâu có giảm xuống quá nhiều.

Nhưng lúc này nó không còn thời gian mà suy nghĩ nữa.

Đại lao Tỏa Tiên Ngục bị phá, nhưng người bên trong tuyệt đối không thể thoát ra.

Kì Lân Thú tập trung tinh thần.

Hai trảo của nó liên tục chuyển động, đánh ra một pháp thuật trói buộc cường lực, chụp xuống hai gian thiên lao. Nó lựa chọn ở lại đây để giám thị bí mật thật là sáng suốt!

Mà nó cũng đã kích hoạt cảnh báo của thiên lao, đồng bạn sẽ chạy tới nhanh thôi.

Dù là “Trình Lâm” hay gã đàn ông nhìn như mắc bệnh truyền nhiễm kia cũng đừng hòng chạy thoát khỏi Tỏa Tiên Ngục.

Còn tiên tử điên cuồng thì đã vỡ nát như bụi sao, thân tử đạo tiêu rồi, đã thế còn là kiểu chết mà pháp khí hồi sinh cũng không khôi phục nổi nữa chứ. Chúng sinh chứng giám không phải chuyện đùa, khi chết bởi chí nguyện phản phệ thì chẳng thủ đoạn hồi sinh nào cứu nổi cô ta cả.

Pháp thuật trói buộc mà Kì Lân Thú thi triển hóa thành một tấm lưới lớn chụp về phía trước.

Pháp thuật trói buộc này có phạm vi rộng và năng lực mạnh, cũng là pháp thuật mà Kì Lân Thú rất thích và vô cùng am hiểu.

Tạch!

Lưới lớn chụp xuống, nhốt sống tất cả các sinh vật trong lao.

"Chạy đâu cho thoát!" Kì Lân Thú hiện thân, trầm giọng nói với hai gian thiên lao.

"Be be be ~" Đúng lúc này, một tiếng kêu quái dị truyền ra từ trong lao.

Mây mù sau khi linh lực nổ tung và thiên lao bị phá tan đi.

Trong Tỏa Tiên Ngục…

Một con rùa đen mặt ngu bị trói cứng trong lưới lớn.

Tiếng "be be be" kì lạ ban nãy chính là do nó phát ra.

Con rùa giương mắt nhìn Kì Lân Thú đắm đuối.

Kì Lân Thú: "…"

Hôm nay mạch não của nó chậm nửa nhịp, lại không kịp phản ứng rồi!

Trong lưới lớn, con rùa kia lại phát ra giọng nữ ngọt ngào: "Meo meo ~"

Giả vờ dễ thương hả?

"Đạo hữu là thần thánh phương nào?" Kì Lân Thú nghiến răng hỏi.

Con rùa khổng lồ này sao lại xuất hiện ở đây? Kì Lân Thú thấy rõ con rùa này không phải do gã đàn ông như mắc bệnh truyền nhiễm kia hóa thành, vì hắn là con người chứ không phải là yêu quái, mà nó lại càng không phải là Trình Lâm.

Nó xuất hiện trong Tỏa Tiên Ngục này như thế nào chứ?

Từ nãy đến giờ, Kì Lân Thú có cảm ứng được dao động không gian nào đâu.

Chẳng lẽ không gian giam giữ Tỏa Tiên Ngục chỉ dùng để làm cảnh thôi sao?

Rùa tai ương khổng lồ chớp chớp mắt, cuối cùng thở dài, thấy tim mệt rũ.

Bất đồng ngôn ngữ, không thể nào mà giao tiếp được.

Một khắc sau.

Thân hình rùa tai ương khổng lồ hóa thành hư ảo như muốn bỏ chạy.

“Chạy đâu cho thoát!” Kì Lân Thú cả giận quát.

Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, coi Tỏa Tiên Ngục này là cái chợ à?

Kì Lân Thú vung móng vuốt, lưới lớn thu lại, pháp thuật trói buộc này cũng mang cả sức mạnh giam cầm không gian.

Bị pháp thuật trói buộc của ta túm được mà có thể đi dễ dàng vậy sao?

Khi nó đang nghĩ như vậy…

Piu ~ Rùa tai ương khổng lồ biến mất tăm hơi.

Trong lưới lớn mang phong ấn giam cầm chỉ còn lại toàn không khí.

Móng vuốt của Kì Lân Thú cào chơi vơi trong không trung.

Quan trọng hơn là, thứ biến mất cùng con rùa kia còn có rương đá của Trình Lâm và gã đàn ông như mầm bệnh kia nữa!

“Baru!” Kì Lân Thú phẫn nộ vung vuốt vồ lên cột, dùng tiếng mẹ đẻ giận dữ mắng.

Oành ~ Trên cây cột lớn in hằn vết móng sâu hoắm.

“Chắc chắn là con rùa ban nãy đã cứu Trình Lâm và gã đàn ông kia đi rồi.”

“Vất vả lắm mới bắt được Trình Lâm Tiên Tử, thế mà lại để cô ta chạy mất.”

Kì Lân Thú nghiến răng chạy ra ngoài Tỏa Tiên Ngục.

Bây giờ nó vô cùng tức giận.

Nó ấm ức vì trạng thái của mình hôm nay có vấn đề, lúc nào cũng chậm một nhịp, không thể trông coi Tỏa Tiên Ngục cho tốt.

Nó càng giận đồng bạn không chịu góp sức hơn.

Vì sao nó kích hoạt cảnh báo của Tỏa Tiên Ngục mà chẳng thấy mống đồng bạn nào chạy đến vậy?

Đến cả Phượng Nghi đàn chủ cũng không hiện thân là thế nào?

Động tĩnh trong Tỏa Tiên Ngục lớn như vậy, chẳng lẽ đồng bạn và Phượng Nghi đàn chủ đều không phát hiện ra sao?

Hay là bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi?

Đáy lòng Kì Lân Thú dấy lên dự cảm không lành.

…

Lúc này, bên ngoài Tỏa Tiên Ngục.

Một dòng chất lỏng màu xám không đáng chú ý đang chậm rãi di chuyển.

Dòng chất lỏng màu xám này rất kì diệu, vì nó có năng lực "bị người xem nhẹ".

Giống hệt như một vị đạo hữu rất đẹp trai nào đó trong nhóm Cửu Châu số 1.

Dù người ta có nhìn thấy nó thì chỉ cần ngẩng đầu lên một cái là lại quên béng nó ngay.

Dòng chất lỏng màu xám kia di chuyển một cách chậm chạp.

Trong dòng chất lỏng ấy có một người nhỏ xíu chỉ bằng cái móng tay.

Người tí hon này khiêng một chiếc rương, khống chế chất lỏng màu xám tiến về phía trước.

Đó chính là Cuồng Đao Tam Lãng và rương đá có Bạch tiền bối.

Chất lỏng màu xám này là lọ thuốc mà Vân Tước Tử tiền bối lấy ra đánh vỡ trước khi thi pháp.

Chất lỏng này chính là vật liệu thi pháp của Vân Tước Tử và cũng là một phần trong kế hoạch chạy trốn.

Hơn nữa có còn là một dấu mốc.

Khi tìm được nơi an toàn, một Vân Tước Tử hoàn toàn mới có thể dùng nó để hồi sinh.

Chương 2204: Thật bất công với tu sĩ luyện thể bình thường

Chất lỏng màu xám bao bọc Cuồng Đao Tam Lãng và rương đá của Bạch tiền bối tăng nhanh tốc độ di chuyển sau khi ra khỏi Tỏa Tiên Ngục.

Tuy hình thể của Cuồng Đao Tam Lãng đã thu nhỏ lại chỉ bằng cái móng tay, nhưng khi hắn tăng tốc chạy nhanh thì gió cũng không đuổi kịp. Dù sao thì thực lực Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm vẫn còn ở đó mà.

Từ khe hở của rương đá, cọng tóc ngố của Sở Các Chủ lại nhú ra, kéo dài ra ngoài chất lỏng màu xám để quan sát tình hình bên ngoài.

“Ồ? Hình như các thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ gặp phiền toái rồi, bọn họ đang giao chiến với kẻ khác, thỏa nào chúng ta đánh nổ Tỏa Tiên Ngục để trốn ra mà lại chỉ có mỗi con Kì Lân Thú kia canh gác.” Sở Các Chủ nói.

Thần thức của Sở Các Chủ lặng lẽ đảo qua khu vực gần đó, phát hiện ra các thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ đang giao chiến với thế lực khác.

Thế lực ngoại lai xâm nhập vào hang ổ của thành viên Thiên Đình, đến cả Phượng Nghi đàn chủ có thực lực Trường Sinh Giả cũng bị cuộc đột kích này cản chân.

Trong những kẻ xâm nhập cũng có Trường Sinh Giả sao? Hay bọn chúng có thủ đoạn khác để kìm chế Phượng Nghi đàn chủ?

Đồng thời, Sở Các Chủ dùng pháp thuật hình chiếu, chiếu những gì thần thức của mình cảm ứng được lên không gian tụ lý càn khôn.

“Xem ra hôm nay chúng ta rất may mắn.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Nếu không phải thế lực ngoại lai kia chọn đúng hôm nay để đánh lén hang ổ của thành viên Thiên Đình Viễn Cổ thì bọn họ sẽ không dễ dàng trốn thoát Tỏa Tiên Ngục như vậy.

Thiên thời địa lợi hoàn hảo hơn cả kịch bản viết sẵn.

“Hôm nay chúng ta có Bạch tiền bối, được Bạch khí độ, đương nhiên là may mắn rồi.” Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng, nhìn chằm chằm hình ảnh được Sở Các Chủ chiếu ra.

Tình hình chiến đấu trong mảnh vỡ Thiên Đình đang cực kì ác liệt.

Kẻ xâm nhập và thành viên Thiên Đình đều đồng loại thi triển thần thông, giết chóc lẫn nhau.

Máu tươi tung tóe, chân đứt tay gãy, pháp khí vỡ vụn, phi kiếm gãy rời không ngừng rơi từ không trung xuống.

“Trước mắt không có dao động năng lượng khi Kiếp Tiên cửu phẩm giao chiến, xem ra Kiếp Tiên cửu phẩm đã chuyển chiến trường sang nơi khác rồi.” Sở Các Chủ vừa chiếu hình vừa giảng giải về chiến trường. Giọng nói lười biếng khi giảng bài trở nên cực kì hấp dẫn.

“Dù sao nơi này cũng là bí cảnh được tạo dựng nên từ mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ, có ý nghĩa rất đặc biệt với thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ. Kiếp Tiên cửu phẩm nhất định phải nghĩ cách di chuyển đi nơi khác, để tránh gây tổn thương gián tiếp cho mảnh vỡ Thiên Đình. Không chỉ Kiếp Tiên cửu phẩm đâu, chiến trường của bát phẩm cũng phải chuyển đi.” Bạch long tỷ tỷ nói khẽ.

“Đúng vậy. Mặt khác, bây giờ trong thế giới của Thiên Đình Viễn Cổ cón có hai Kiếp Tiên cửu phẩm tọa trấn ở một bơi bí mật nhưng không ra tay, cộng thêm Kì Lân Thú vừa ra khỏi Tỏa Tiên Ngục, chiến cuộc tổng thể vẫn tương đối ổn.” Sở Các Chủ lia ống kính qua hang ổ trong mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ.

Một vị là một người đàn ông đầu trọc, hai tay ôm ngực.

Một vị khác là một cô gái có rắn quấn bên hông, dùng quạt che nửa khuôn mặt nhỏ, trong đôi mắt ngập tràn vẻ cảnh giác.

Hai vị này là Kiếp Tiên phụ trách trấn thủ.

Người đàn ông đầu trọc là Kiếp Tiên thật, còn cô gái thì nắm giữ pháp khó Kiếp Tiên đỉnh tiêm. Với cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm của mình, cô ta có thể bộc phát sức phá hoại gần bằng Kiếp Tiên trong thời gian ngắn.

“Các thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ đang ẩn nấp trong Thú giới cũng có thể nhanh chóng chạy về hang ổ. Cuộc chiến càng kéo dài thì càng có lợi cho phe Thiên Đình.” Bạch long tỷ tỷ bình thản nói.

“Kiếp Tiên và Huyền Thánh di chuyển đến nơi khác để chiến đấu rồi sao?”

Nghe vậy, Vũ Nhu Tử da đen hơi tiếc nuối. Ban đầu cô còn định quan sát Kiếp Tiên và Huyền Thánh chính thống chiến đấu ra sao cho thật nghiêm túc, để mở mang tầm mắt và tích lũy kinh nghiệm mà.

Hiếm lắm mới có cơ hỗ xem cao thủ quyết đấu qua livestream của Sở Các Chủ, xem livestream thì không sợ không chịu nổi áp bách trong trận chiến của các Kiếp Tiên.

Đáng tiếc…

“Đừng nản lòng. Tuy không được xem Huyền Thánh chiến đấu, nhưng trên bầu trời cũng có mấy vị Tôn Giả chiến đấu đặc sắc lắm. Ví dụ như chỗ này, hai vị Tôn Giả đều là cường giả thể tu, giáp lá cà với nhau, đánh quyền nào là đau quyền đấy, trông cực kì dũng mãnh, chỉ xem thôi mà đã thấy nhiệt huyết sôi trào rồi.” Sở Các Chủ nói rồi chuyển ống kinh sang một góc khác trên bầu trời.

Tuy trong số các thành viên sót lại của Thiên Đình Viễn Cổ có mấy vị cường giả Kiếp Tiên và Huyền Thánh, nhưng Tôn Giả thất phẩm thì lại khá ít.

Sở dĩ tình trạng số lượng Kiếp Tiên và Huyền Thánh nhiều hơn Tôn Giả diễn ra là bởi vì Kiếp Tiên và Huyền Thánh sống lâu hơn!

Có mấy vị Kiếp Tiên trong đó đã sống suốt từ thời Viễn Cổ cho đến tận bây giờ!

Tôn Giả thất phẩm thì phần lớn là hậu duệ hoặc đệ tử, truyền nhân của thành viên Thiên Đình năm đó, cơ bản mới tấn thăng trong vài ngàn năm trở lại đây.

Nên so ra thì số lượng Tôn Giả còn ít hơn Kiếp Tiên và Huyền Thánh.

Trong hình chiếu của Sở Các Chủ, hai vị Tôn Giả toàn thân cơ bắp, cánh tay còn to hơn eo của Vũ Nhu Tử đang điền cuồng tẩn nhau.

Phong cách hùng hổ tới cực điểm.

“Không ngờ Sở đạo hữu lại thích loại hình đàn ông thế này.” Bạch long tỷ tỷ bật cười: “Đã vậy, vì sao cô lại xem trọng tên Tống Đầu Gỗ lẻo khoẻo kia chứ?”

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ kết thành cái nơ con bướm đầy khiêu khích, chỉ cười không nói. Ai bảo Tống Đầu Gỗ bây giờ vẫn là tên lẻo khoẻo? Phong cách của hắn bây giờ mạnh mẽ lắm nhé, đánh Kiếp Tiên cửu phẩm mà còn dám vung nắm đấm lên giáp lá cà trực diện kia kìa.

Trong trí nhớ của cô, bóng dáng vàng kim như King Kong của hắn khi cứu cô ra khỏi Sinh Tử Song Thụ hào hùng đến cực điểm!

Sau sự kiện ấy, cô mới có hứng thú với tu sĩ thuần luyện thể như vậy.

Tin tức của Bạch Long đạo hữu lạc hậu rồi, ván này cô thắng!

Rầm rầm rầm ~

Trong hình chiếu, khi hai tu sĩ luyện thể lao vào tẩn nhau thục mạng, mỗi cú đấm, mỗi đòn giáng đều vang lên tiếng sấm ầm ầm.

“Sở tiền bối, bạch long tỷ tỷ, hai vị tu sĩ thất phẩm này mà so bới Tống tiền bối thì sao? Không tính pháp thuật và những cái khác, chỉ xét cường độ thân thể và khả năng đánh giáp lá cà thôi ấy.” Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên hỏi.

Cô nhớ Tống tiền bối cũng là tu sĩ luyện thể mà.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Sở Các Chủ: “…”

Một lúc lâu sau, Sở Các Chủ mới thốt lời thấm thía: “Vũ Nhu Tử, đừng lấy cái thằng mặt dày đến mức thiên phạt còn đánh không thủng ấy ra so sánh với tu sĩ bình thường, so thế không công bằng.”

Khi cô nói chuyện, hai tu sĩ luyện thể trên không trung tâm hữu linh tê, đồng thời vung quyền đấm thẳng vào mặt đối phương.

Đấm thẳng vào mặt từ chính diện!

Cả hai đều không hề né tránh.

Nắm đấm hai bên như lún sâu vào mặt đối phương, cả mắt, mũi, miệng… như đều bị đấm ngập vào đầu.

Máu tươi tung tóe!

Răng Tôn Giả rụng giữa không trung.

Bạch long tỷ tỷ vung tay nói: “Ví dụ như quyền này. Nếu bọn họ đánh với Tống Thư Hàng thì chắc chắn là mặt của nó sẽ không bị lõm vào như thế đâu. Ngược lại, quả đấm của bọn họ có khi còn bị phản lực làm bị thương ấy.”

“Bạch long tỷ tỷ, đừng dìm hàng Thư Hàng như vậy mà.” Tô Thị A Thập Lục kéo nhẹ tay bạch long tỷ tỷ.

Chương 2205: Sao lần này lại thành có họa thì ta gánh?

A Thập Lục cảm thấy nhất định là bạch long tỷ tỷ vẫn còn để bụng vụ Tống Thư Hàng coi cô thành khăn quàng mà choàng lên cổ.

“Dìm hàng nó?” Bạch long tỷ tỷ vỗ nhẹ móng vuốt lên vai Tô Thị A Thập Lục.

Cô nàng này trẻ người non dạ quá.

Cô với Sở đạo hữu có dìm hàng thằng ranh kia đâu? Hai người bọn họ đang nói sự thật đấy!

Nếu bọn họ muốn dìm hàng nó thì đã nói quá hơn rồi.

Ví dụ như, tu sĩ luyện thể nhà người ta đấm vào mặt Tống Thư Hàng, mặt nó thì bình yên vô sự, còn nắm đấm của người ta in nguyên một quả dấu hình khuôn mặt. Thế mới là dìm hàng!

Khi họ đang nói chuyện, hai tu sĩ luyện thể trong hình chiếu của Sở Các Chủ đã phân thắng bại.

Hai tu sĩ thất phẩm này thực lực tương đương, thể chất tương đương, cảnh giới tương đương, thậm chí đến sức chịu đựng cũng tương đương nhau.

Trước khi Sở Các Chủ quay đến thì họ đã đánh nhau được một lúc lâu rồi.

Khi đấm thẳng vào mặt nhau, thực ra cuộc chiến giữa họ đã đi vào hồi kết. Hai bên đang dùng phương thức lấy thương đổi thương để lao vào liều mạng với nhau.

Sau khi khô máu mấy chiêu, cả hai rớt từ không trung xuống.

Khi mới đến lưng chừng trời thì họ lần lượt hôn mê.

…

“Đánh đấm thế này chẳng có kĩ thuật gì cả, đây là phản ví dụ, hai đứa nhớ đừng có học đấy.” bạch long tỷ tỷ đánh giá xong rồi căn dặn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử da đen.

Cách thức chiến đấu kiểu mãng phu này chỉ mù quáng dốc hết sức ra choảng nhau, thiếu hụt kĩ xảo nghiêm trọng, không phù hợp với Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

“Ta lại cảm thấy chiến đấu thế này mới nhiệt huyết, mà trong lúc cần thiết, kiểu chiến đấu này còn có thể làm bùng nổ tiềm lực nữa đấy.” Sở Các Chủ phản bác.

Những cơ bắp căng tràn chắc nịch kia, nhưng lằn gân xanh như mãng xà kia, sự buông thả sảng khoái và khí tức khi quyền tung cước đá kia đều khiến cô cảm thấy cực kì thú vị.

Có lẽ yêu ai yêu cả đường đi chính là cảm giác này.

Tùm!

Rầm!

Hai tu sĩ phái cơ bắp rơi xuống phát ra tiếng động khác nhau. Một người rơi vòa hồ nhỏ trong mảnh vỡ Thiên Đình làm dấy lên một cột sóng cao, một người khác thì rớt ngay trước mặt Cuồng Đao Tam Lãng.

Vị trí rơi cách Cuồng Đao Tam Lãng có một bước chân, mặt đất bị đâm thành một hố sâu hoắm. Thân là tu sĩ luyện thể, bọn họ có thể chất cường hãn, không rơi nát như thịt băm, chỉ có mặt đất và cái hồ kia là chịu trận.

Cuồng Đao Tam Lãng suýt bị rơi trúng giật nảy cả mình.

“Suýt nữa rơi vào ta rồi!” Tam Lãng sợ thót cả tim. Nếu bị một tu sĩ luyện thể hôn mê rơi từ trên trời xuống nện trúng thì cái thân nho nhỏ này của hắn sẽ bị đè bẹp mất thôi.

May mà có khoảng cách một bước, lại có chất lỏng màu xám bảo vệ, nên dù rơi xuống hố thì Tam Lãng cũng không bị thương.

“Dù sao cũng là Bạch tiền bối, may mắn đi kèm với hiểm nguy.” Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục truyền ra từ cọng tóc ngố.

Khi đi ra khỏi Tỏa Tiên Ngục, may mắn của bọn họ tăng vọt.

Bây giờ gặp tai nạn cũng là chuyện bình thường.

“Chẳng phải bình thường có tai nạn gì thì Thư Hàng tiểu hữu sẽ gánh hết sao? Sao lần này lại là ta gánh chứ?” Cuồng Đao Tam Lãng nghĩ thầm trong lòng. Đương nhiên là hắn không dám nói ra miệng rồi.

Đồng thời, Tam Lãng ngẩng đầu nhìn tu sĩ thất phẩm phái cơ bắp trong hố sâu. Hắn ta máu me đầy đầu, mặt bị lõm vào, còn đang từ từ khôi phục, trên người cũng đầy dấu quyền rất sâu.

Cuồng Đao Tam Lãng suy nghĩ một lát rồi hỏi cọng tóc ngố: “Gã này là người của Thiên Đình Viễn Cổ hay là kẻ xâm nhập? Các tiền bối có phân biệt được không?”

“Là người của Thiên Đình. Trên người hắn có ám hiệu, ngay ở cổ tay kia kìa.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Cô là thủy tổ kim long của Thiên Đình Viễn Cổ nên biết dấu hiệu này.

“Hay thật.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả: “Ban nãy suýt bị nện trúng là họa, nhưng người đang hôn mê này là của phe Thiên Đình Viễn Cổ thì lại là vận may của chúng ta.”

Nói đoạn, hắn lấy một chiếc mặt nạ trong người ra.

Đây là tác phẩm của Ngân Quái trong series thầy bùa kim loại – mặt nạ hóa trang dùng một lần. Hiệu quả ai dùng là người ấy biết.

Cuồng Đao Tam Lãng quan sát tu sĩ đang hôn mê một hồi, sau đó đeo tấm mặt nạ kia lên.

Chỉ một loáng sau, hình dạng của hắn đã biến thành Tôn Giả cơ bắp của Thiên Đình Viễn Cổ, từ dấu hiệu trên cổ tay đến vết thương trên mặt và trên người đều giống y xì.

Nhưng vì vẫn bị chất lỏng màu xám vây quanh nên thân hình hắn chỉ nhỏ bằng móng tay thôi.

Dịch dung… nói đúng ra là biến thân xong, Cuồng Đao Tam Lãng nắm chặt nắm đấm, đánh một bộ quyền pháp ngay tại chỗ.

“Cơ bắp toàn thân cứ như thật vậy, hoàn toàn không còn là hóa trang nữa rồi.” Tam Lãng lẩm bẩm nói.

Hắn cảm thấy dường như mình đã biến thành một tên vai u thịt bắp thật.

Không ngờ dịch dung thuật của nhà Đồng Quái lại kinh dị đến mức này.

Thế này thì tương lai còn ai nhận ra Đồng Quái nữa?

Đồng thời, Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên thả trí tưởng tượng bay xa.

Đồng Quái… thực sự là Đồng Quái sao?

Nghe nói trong họ hàng nhà thầy bùa kim loại, trên Đồng Quái là Ngân Quái, trên Ngân Quái là Kim Quái.

Nhưng Đồng Quái cơ hồ chưa từng nhắc đến chuyện về sư tôn Ngân Quái, Kim Quái lại càng khỏi phải bàn.

"Nói không chừng kì thực trên thế gian này không có Kim Quái hay Ngân Quái, tất cả chỉ là một mình Đồng Quái mà thôi." Cuồng Đao Tam Lãng xoa cằm, suy tư nói.

"Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối còn có một đồ đệ là Thiết Quái nữa mà." Lúc này, giọng nói của Vũ Nhu Tử da đen truyền ra từ cọng tóc ngố, nhắc nhở Cuồng Đao Tam Lãng không nên quyên chuyện đó.

"Cũng phải." Cuồng Đao Tam Lãng bật cười ha hả, không nghĩ về chuyện này nữa.

Sau đó hắn kết một đạo ấn, thân hình chui ra khỏi chất lỏng màu xám.

Sau khi chui ra, cả người hắn nhanh chóng phình to, biến về kích thước bình thường trong nháy mắt.

"Tam Lãng tiền bối muốn dùng dịch dung thuật này để tìm trận pháp hồi sinh của Thánh Nhân sao?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

"Đúng vậy. Đúng lúc hắn bị trọng thương, có thể tạm thời rút lui khỏi chiến trường. Thân phận này là thích hợp cho chúng ta lợi dụng nhất." Cuồng Đao Tam Lãng gật đầu nói.

"Vấn đề bây giờ là chúng ta xử lý Tôn Giả thất phẩm này thế nào đây?" Sở Các Chủ hỏi.

Bạch long tỷ tỷ do dự một chút: "Nếu có thể thì… giữ mạng lại cho hắn đi."

Khi họ đang nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức chui từ chất lỏng màu xám ra.

Cô vẫy tay một cái, một con cá voi mập công đức xuất hiện.

Cá voi mập công đức nuốt chửng tu sĩ cơ bắp bị thương vào bụng, giải quyết gọn gàng vấn đề phải xử lý hắn như thế nào.

"@#%× Tiên Tử, cá voi mập của cô sẽ không tiêu hóa mất hắn chứ?" Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức chỉ cười hì hì rồi vỗ nhẹ lên cá voi mập công đức của mình.

Một khắc sau, phần bụng của nó nhúc nhích.

Vết thương trên người tu sĩ cơ bắp trong bụng nó đang từ từ khôi phục.

Cá voi mập công đức có khả năng chữa trị.

Sau khi cá voi mập công đức nuốt chửng tu sĩ luyện thể kia, mỹ nhân rắn công đức lại triệu hồi nó về chất lỏng màu xám, thu nó lại bằng cỡ ngón tay.

Đồng thời, trên mặt hố truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Mau mau mau, cứu Bích Lãng Tôn Giả dưới hố lên đi!” Người phụ trách chữa trị của Thiên Đình hô vang.

Bích Lãng?

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Chương 2206: Cô ấy có thể là một Tam Lãng khác

Tam Lãng cảm thấy đạo hiệu của đối phương sinh ra là để chửi người, hay cụ thể hơn là chỉ mặt mà chửi hắn.

Thực ra trong Tu Chân giới rất hay có chuyện như vậy.

Ví dụ như Ngọc La khí tông ở miền Bắc Hoa Hạ có một vị đại sư đúc pháp khí nổi danh tên là Thương Sinh Đạo Nhân.

Mà ở ngay Sát Đao Minh cách vách Ngọc La khí tông thì có một vị đao khách lấy đạo hiệu là Trảm Thương Sinh.

Vì ở gần nhau nên thi thoảng hai tông môn này lại giao lưu học hỏi.

Thân là tinh anh mỗi phái, Thương Sinh Đạo Nhân và Trảm Thương Sinh cứ ít lâu lại phải gặp nhau một lần.

Khi mọi người giới thiệu tên của họ thì tình cảnh là như thế này…

“Vị này là Thương Sinh Đạo Nhân của Ngọc La khí tông.”

“Vị này là Trảm Thương Sinh của Sát Đao minh.”

Thế là giữa hai bên nồng nặc mùi thuốc súng.

…

“Đưa Bích Lãng Tôn Giả ra khỏi hố trước đã.” Người phụ trách chữa trị của Thiên Đình nhanh chóng nhảy xuống hố.

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nhắm mắt lại, áp chế khí tức, bắt chước trạng thái bị trọng thương, đồng thời vươn tay vớt chất lỏng màu xám vào tay mình.

Trừ đạo hiệu “Bích Lãng” nghe hơi bị nhói lòng, mọi chuyện đều được tiến hành rất thuận lợi.

Bây giờ chuyện duy nhất cần chú ý chính là thời gian hồi sinh của Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn. Chi mong sao cô không hồi sinh đúng lúc người phụ trách chữa trị của Thiên Đình Viễn Cổ đang vận chuyển Bích Lãng Tôn Giả.

Đội chữa trị của Thiên Đình Viễn Cổ nhẹ nhàng đặt Cuồng Đao

Tam Lãng lên phi kiếm, dùng độn quang nâng hắn lên rồi đưa hắn ra khỏi hố sâu.

“Cẩn thận một chút, đừng chạm vào vết thương của Bích Lãng Tôn Giả.”

“Nhanh cái tay lên, đừng có ngây ra đó, còn bao nhiêu đồng bạn đang chờ chúng ta đưa đi kia kìa.”

Trên đường di chuyển, có nhân viên chữa trị của Thiên Đình Viễn Cổ đề nghị: “Bích Lãng Tôn Giả bị thương nặng lắm, xử lý vết thương bên ngoài cho hắn trước đi.”

Sau đó, một loạt pháp thuật trị liệu phủ xuống người Cuồng Đao Tam Lãng, thế mà vết thương trên người hắn thì chẳng khôi phục gì cả.

“Không được, thuật trị liệu của chúng ta đẳng cấp quá thấp. Vết thương của Bích Lãng Tôn Giả là do Tôn Giả thất phẩm đánh ra, thuật trị liệu cấp thấp không chữa trị được. Cho hắn uống đan dược trị thương để ổn định tình hình vết thương trước đã.” Có người lên tiếng.

Một nhân viên chữa trị nào đó ở bên cạnh cạy miệng Cuồng Đao Tam Lãng ra, tống một đống đan dược chẳng biết có hiệu quả gì vào miệng hắn.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Nè anh trai, bây giờ ta đang hôn mê bất tỉnh đấy nhá. Ngươi nhét một đống đan dược to đùng cho ta, lại còn không phải là loại “vào miệng tan ngay”, không sợ ta mắc nghẹn mà chết à?

Đúng lúc Tam Lãng đang rủa xả thì nhân viên chữa trị kia đã nắm lấy cằm hắn rồi bật hình thức “nhai nuốt thủ công”, dùng tay giúp hắn nhai đan dược.

Nhưng vị này không có kĩ thuật giúp người ta nhai nuốt thủ công khéo léo như Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức. Khi giúp Tam Lãng nhai đan dược, vị này bóp cằm hắn đau điếng.

Cảnh này bị cọng tóc ngố của Sở Các Chủ livestream rõ rành rành.

Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ và Vũ Nhu Tử da đen lẳng lặng đứng ngoài quan sát, không nói lời nào.

…

Tuy cách làm của nhân viên chữa trị Thiên Đình Viễn Cổ hơi thô bạo nhưng hiệu quả lại không tồi.

Chẳng bao lâu sau, mấy viên thuốc trong miệng Cuồng Đao Tam Lãng đã bị nhai nát.

Nhưng vì không biết mấy viên đan dược này có hiệu quả cụ thể gì nên Cuồng Đao Tam Lãng ngậm chúng trong miệng chứ không nuốt vội.

Hắn muốn thử tác dụng của thuốc trước đã rồi mới quyết định.

Dù sao thì hắn cũng có chút kinh nghiệm trong cái vụ nếm thuốc này.

Hồi còn trẻ, hắn từng trộm đan dược của một đại tiền bối luyện đan cùng với một con tiểu yêu rồi ăn như kẹo, cộng thêm mấy năm nay đã uống không biết bao nhiêu đan dược trị thương vì đủ mọi nguyên nhân, cho nên cũng hiểu biết ít nhiều.

“Gay rồi Đổng tiền bối ơi, Bích Lãng Tôn Giả hôn mê sâu quá, hắn nuốt không trôi.” Nhân viên chữa trị bóp cằm Cuồng Đao Tam Lãng lo lắng nói.

Đổng tiền bối ở phía trước đáp mà không quay đầu lại: “Dùng pháp thuật nhồi hết đan dược xuống cho Bích Lãng Tôn Giả.”

“Nhưng ta không biết pháp thuật đó.” Nhân viên bóp cằm Tam Lãng trả lời.

Đổng tiền bối lại nói: “Có ai biết không? Ai biết pháp thuật tương tự thì giúp Bích Lãng Tôn Giả uống thuốc đi.”

“Tiền bối ơi, bọn ta là nhân viên chữa trị hệ tâm lý và tam ma, không ai học pháp thuật kiểu này cả.” Có đội viên cười khổ đáp.

Bình thường bọn họ phụ trách hỗ trợ phụ đạo tâm lý cho người tu luyện của Thiên Đình, khuyên nhủ họ khi gặp tâm chướng để giảm thiểu tỉ lệ sinh ra tâm ma.

Nhân viên trị liệu thuộc hệ này chỉ biết một vài pháp thuật chữa trị đơn giản, bởi vậy khi đi ra ngoài cứu chữa thương binh trong trận chiến, công việc vận chuyển thương binh đến hậu phương mới rơi vào đầu bọn họ.

Nhân viên chữa trị thực sự phụ trách chữa thương đã bận đến hoa mắt chóng mặt ở hậu phương, không thể phân thân được.

“Không còn cách nào khác, dùng miệng mớm thuốc cho Bích Lãng Tôn Giả đi. Duy trì tốc độ, đừng dừng lại.”

Nghe xong, nhân viên chữa trị đang bóp cằm Tam Lãng cứng đơ hết cả tay.

Cuồng Đao Tam Lãng chỉ cảm thấy cằm mình bị bóp đâu thấu trời.

…

Trong không gian tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối.

Vũ Nhu Tử da đen, Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ ngồi xếp hàng xem livestream.

Đối mặt với tình huống sắp bị mớm thuốc “miệng đối miệng”, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sẽ lựa chọn thế nào?

Phi kiếm dùng để vận chuyển Tam Lãng tiền bối vẫn đang bay thật vững vàng về phía hậu phương.

“Cứu mạng người là quan trọng nhất!” Đồng tiền bối thúc giục.

Thần thức của Cuồng Đao Tam Lãng lặng lẽ quét qua tiểu đội chữa trị đang vận chuyển Bích Lãng Tôn Giả bị thương. Tất cả đều là đựa rựa, không có tiên tử nào cả.

Nhân viên chữa trị đang nắm cằm hắn cắn răng hạ quyết tâm.

Cậu chàng vừa duy trì tốc độ đồng hành cùng phi kiếm, vừa cúi xuống, áp sát khuôn mặt Bích Lãng Tôn Giả.

“Ực, ực!” Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nuốt hết thuốc xuống.

Để đối phương nghe được tiếng nuốt mà hắn nuốt cực kì mạnh, làm phát ra tiếng vang siêu lớn!

Vừa rồi hắn đã xác định đan dược trong miệng mình phần lớn là thuốc trị nội thương và tăng cường linh lực.

Có vết thương thì chữa vết thương, không có thì bồi bổ cơ thể.

Coi như ăn kẹo vậy.

Mỗi tội số kẹo này hơi bị nhiều, nuốt xuống cùng một lúc nghẹn chết đi được.

“Bích Lãng Tôn Giả nuốt rồi!” Nhân viên trị lệu kia reo lên như trút được gánh nặng.

Đối với nhân viên chữa trị thì dùng miệng mớm thuốc không phải là chuyện gì khó chấp nhận.

Nhưng không khó chấp nhận không có nghĩa là thích làm, nếu có thể miễn được là tốt nhất.

“A Lương giác ngộ cao đấy.” Đổng tiền bối ở phía trước khen ngợi.

Sau đó hắn vung tay lên một cái, cách đó không xa, lại có một phi kiếm khác được hộ tống đến đây.

Trên phi kiếm là một vị tiên tử xinh đẹp tuyệt trần đang hôn mê vì bị thương nặng.

“Việc cho Viên Viên Tiên Tử uống đan dược cũng giao cho ngươi luôn nhé.” Đổng tiền bối khích lệ.

Không trải qua thí luyện, làm sao thấy cầu vồng?

Đàn ông có giác ngộ cao mới có thể gánh vác được nhiệm vụ nặng nề về sau.

Trên phi kiếm bên cạnh, thân mình mềm mại của Viên Viên Tiên Tử đang hôn mê hơi run lên, nhưng vì biên độ rất nhỏ nên không ai để ý.

Chỉ có cọng tóc ngố của Sở Các Chủ đang quan sát xung quanh là nhạy cảm bắt được động tác này.

“Vị Viên Viên Tiên Tử này có vấn đề, cô ấy có thể là một Tam Lãng khác.” Sở Các Chủ nói.

Chương 2207: Tôn Giả thất phẩm chết đói

Cuồng Đao Tam Lãng: “???”

“Ý của Sở tiền bối là Viên Viên Tiên Tử kia cũng là kẻ ngụy trang giả mạo như Tam Lãng tiền bối. Viên Viên Tiên Tử thật sự… chắc là lành ít dữ nhiều.” Vũ Nhu Tử da đen giải thích.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ vẫy một cái: “Không sai.”

Bạch long tỷ tỷ bổ sung: “Có lẽ cô ta là thành viên của thế lực đối địch ngụy trang vào.”

“Vừa tấn công chính diện, vừa phái người giả mạo thương binh lẻn vào hậu phương của người ta… Nói cách khác, mục tiêu chân chính của thế lực đối địch có thể là một vật nào đó trong hang ổ của Thiên Đình, một vật không lớn lắm, chỉ cần một hoặc vài người là lấy đi được.” Tô Thị A Thập Lục phỏng đoán.

“Cũng có thể là vừa gây hỗn loạn, vừa lẻn vào nơi sâu nhất trong hang ổ Thiên Đình, để phá trung tâm khống chế của bí cảnh tạo thành từ mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ này, đạt thành mục tiêu.” Sở Các Chủ phân tích bổ sung.

Vũ Nhu Tử da đen nói: “Nhưng trong hang ổ của Thiên Đình còn hai vị có chiến lực Kiếp Tiên trấn thủ, dù bọn họ có vào được trung tâm khống chế thì cũng không dễ dàng phá hủy nó như vậy.”

“Thực ra ta có dự cảm không lành.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tóc ngố của Sở Các Chủ hơi khựng lại: “Ta cũng thế. Ta hoài nghi mục tiêu của Viên Viên Tiên Tử giả này cũng giống với chúng ta.”

Nghe đến đây, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ cảm thấy gan đau nhức nhối.

Ta chỉ muốn đi ngó thủ đoạn hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia một cái xem có thể hâm nóng Thánh Nhân lạnh ngắt lại hay không thôi, có cần phải bày trận lớn đến thế để chào đón ta không?

Không thể để ta thuận lợi lẻn vào hậu phương, đến chỗ giấu thủ đoạn hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia, triệu hoán Vân Tước Tử tiền bối rồi kết thúc công việc, rời khỏi hang ổ thành viên Thiên Đình Viễn Cổ bình an sao?

…

Bên cạnh Tam Lãng.

Dường như nội tâm Viên Viên Tiên Tử đang giãy giụa, khiến ngón tay của cô nàng cũng run theo.

“Cô ta đang phân vân không biết có nên tỉnh lại từ trạng thái hôn me ehay không.” Tóc ngố của Sở Các Chủ phóng đại hình ảnh của Viên Viên Tiên Tử giả rồi giảng giải: “Chắc chắn cô ta nghe thấy lời của “Đổng tiền bối”, trong lòng kháng cự việc bị “A Lương” mớm thuốc, nhưng cô ta lại muốn lẻn vào hậu phương, trạng thái hôn mê mới là dễ trót lọt nhất. Hôn mê thì không cần phải giao lưu, nguy cơ bị lộ sẽ nhỏ hơn nhiều.”

Sau đó, Sở Các Chủ mở rộng phạm vi quan sát.

Trong hình ảnh, các thành viên trong đội chữa trị của Thiên Đình Viễn Cổ đang nhìn A Lương bằng ánh mắt ghen tị.

Phía trước đội ngũ, Đổng tiền bối lên tiếng: “Duy trì tốc độ, đừng dừng lại, A Lương, cho Viên Viên Tiên Tử uống thuốc đi.”

Viên Viên Tiên Tử giả cuối cùng không tỉnh lại.

“Xem ra cô ta đã hạ quyết tâm hôn mê đến cùng rồi.” Sở Các Chủ nói.

Đúng là Viên Viên Tiên Tử đã hạ quyết tâm. Cô đang nhớ tới quá trình Bích Lãng Tôn Giả bị mớm thuốc ban nãy.

Đầu tiên là dùng tay cho nhai thủ công, sau đó khi Bích Lãng Tôn Giả không nuốt được thì mới đến khâu dùng miệng mớm thuốc đã nhai nát.

Cho nên cô có thể học theo Bích Lãng Tôn Giả, nuốt thuốc luôn sau khi nhai thủ công!

Nghĩ vậy, Viên Viên Tiên Tử vững lòng hẳn.

Ở bên cạnh phi kiếm.

A Lương lấy mấy viên đan dược, dùng một tay giữ cằm Viên Viên Tiên Tử rồi mở miệng cô ra.

Thật thà quá!

Đây đúng là một con người chân chất chưa hề bị thế tục nhiễm bẩn!

Nếu giao cơ hội mớm thuốc cho đồng bạn của A Lương thì bọn họ đã tự nhai nát thuốc rồi mớm vào miệng Viên Viên Tiên Tử từ lâu.

Thế mà A Lương lại thật thà đến mức định giúp Viên Viên Tiên Tử nhai thuốc thủ công trước.

Đám đồng bạn nhao nhao quăng ánh mắt khó tả thành lời về phía hắn.

Cơ hội thế này mà lại giao cho thằng đầu đất mới lãng phí làm sao!

Nhưng giao cơ hội này cho một gã thành thật thì đúng là một điều may mắn.

Viên Viên Tiên Tử giả vờ hôn mê âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng vào lúc này, Đổng tiền bối ở phía trước lại nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa. Viên Viên Tiên Tử bị thương nặng hơn Bích Lãng Tôn Giả, cô ấy lại không phải là tu sĩ luyện thể, dù có giúp nhai bằng tay thì chưa chắc cô ấy đã nuốt xuống được. Ngươi bỏ qua bước đó mà tiến tới bước thứ ba luôn đi.”

“A? Dạ? Vâng.” A Lương ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó hắn nhét mấy viên đan dược vào miệng mình, nhai nát.

Quá trình mớm thuốc biến đổi bất ngờ đến mức không ai kịp trở tay.

Dù cách một cái màn hình, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen và bạch long tỷ tỷ vẫn cảm nhận được sự tuyệt vọng chết nửa con người từ Viên Viên Tiên Tử giả.

Trên màn hình.

A Lương thật thà vừa duy trì tốc độ ngang với phi kiếm, vừa cúi đầu cho Viên Viên Tiên Tử uống thuốc.

Tóc ngố của Sở Các Chủ còn cố tình phóng to đoạn này để chuẩn bị dạy một khóa cho Vũ Nhu Tử da đen và Tô Thị A Thập Lục trẻ tuổi.

Nhưng đang lúc cô định mở đầu bài giảng thì phát hiện ra mình chỉ có kiến thức lý thuyết chứ chẳng có miếng kinh nghiệm thực tiễn nào.

Cuối cùng Sở Các Chủ nín thinh luôn.

Vũ Nhu Tử da đen nhìn cảnh này chăm chú. Để bảo vệ tôn nghiêm của tâm ma, cô buộc chính mình phải nhìn không chớp mắt.

Còn Tô Thị A Thập Lục xem cảnh ấy thì lại cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

…

Ở bên ngoài.

“Ha ha ha.” Khỏi nói trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng vui vẻ đến mức nào.

Này thì ngụy trang! Này thì quấy rối kế hoạch của ta!

Khi hắn đang vui như mở cờ trong bụng thì bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói mềm mại: “Cương Phong tiền bối, vì sao ngươi trốn thoát kiếp nạn mà ta lại bị cưỡng ép mớm thuốc? Thế giới này thật không công bằng.”

Giọng nói mềm mại này nói chuyện bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Gần đây Cuồng Đao Tam Lãng đang học bù ngôn ngữ viễn cổ căn bản, miễn cưỡng có thể nghe hiểu được câu này.

Sau khi kết hợp đoạn truyền âm này với những gì vừa mới diễn ra.

Chân tướng đã ngoi lên mặt nước.

Giọng nói mềm mại này chính là của Viên Viên Tiên Tử giả vừa bị cưỡng hôn.

Mà có vẻ như cô coi Bích Lãng Tôn Giả mà Cuồng Đao Tam Lãng đang cải trang là một tiền bối tên Cương Phong nào đó.

Nói cách khác, trong kế hoạch của bọn họ, vốn dĩ Cương Phong sẽ tìm cách ngụy trang thành Bích Lãng Tôn Giả đề trà trộn vào hậu phương của hang ổ Thiên Đình.

Cho nên bây giờ Viên Viên Tiên Tử giả mới nhận nhầm người.

“Hay, hay lắm!” Trong nháy mắt, vô vàn suy nghĩ hiện lên trong đầu Cuồng Đao Tam Lãng.

Mỗi một ý nghĩ đều ngập tràn tính khiêu chiến và cảm giác kích thích tột cùng.

…

Trong tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối.

Sở Các Chủ cố định ống kính trên người Cuồng Đao Tam Lãng và Viên Viên Tiên Tử giả, xem hai người được đưa vào hậu phương và chờ chữa trị.

Đổng tiền bối lại dẫn thành viên tiểu đội sấp ngửa chạy ra tiền tuyến để vận chuyển thương binh.

Tam Lãng và Viên Viên Tiên Tử giả yên tĩnh nằm đó, tìm kiếm thời cơ thoát thân, không ai làm gì cả.

Hình ảnh có vẻ rất nhàm chán.

Đúng lúc này, bụng của Tống Thư Hàng phát ra một tiếng kêu vang dội.

Vũ Nhu Tử da đen nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối đói bụng à?”

Theo lý thuyết thì nhu cầu của Tôn Giả thất phẩm đối với việc ăn uống là rất ít, trừ khi bị tiêu hao quá nhiều.

Chẳng lẽ Tống tiền bối vẫn luôn ở trạng thái tiêu hao khi đang hôn mê sao?

“Ta cho hắn ăn Tích Cốc đan.” Tô Thị A Thập Lục lấy một bình nhỏ trong túi rồi dốc một viên ra.

Sau đó trong ánh mắt nghi hoặc của Vũ Nhu Tử da đen, cô bình tĩnh nhét viên Tích Cốc đan ấy vào miệng mình.

Chương 2208: Long uy cường hóa mỗi tháng chỉ sử dụng được một lần

Học thì phải đi đôi với hành mới vui chứ.

Trên thế giới này làm gì còn chuyện vui hơn vừa mới học được tri thức mới thì đã có cơ hội thực hành ngay?

Bây giờ Tô Thị A Thập Lục đang áp dụng tri thức vào thực hành ngay tắp lự.

Đầu tiên, cô nhai nát Tích Cốc đan, sau đó đỡ Tống Thư Hàng dậy, cúi người dán mặt về phía hắn.

"Từ… từ từ đã!" Vũ Nhu Tử da đen bên cạnh nói.

Trực giác của tâm ma mách bảo cô rằng Tô Thị A Thập Lục làm thế có hơi không ổn.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: "…"

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Thực tế thì Tô Thị A Thập Lục đang cực kì căng thẳng. Trái tim công đức đập liên hồi như múa, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tung ra.

Vất vả lắm cô mới gom đủ dũng khí để kề sát lại bên Tống Thư Hàng. Cô biết chuyện mà mình sắp làm, hơn nữa đã chuẩn bị trong lòng từ lâu.

Nhưng khi nhìn thấy mặt Tống Thư Hàng thật thì động tác của cô bắt đầu lag, không sao trôi chảy như cô lúc thường được.

Đặc biệt khi Vũ Nhu Tử da đen ở bên cạnh cất tiếng gọi thì lại càng khiến cô luống cuống hơn.

"Nếu bây giờ Tống Thư Hàng đột nhiên tỉnh lại…"

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó…

Suy nghĩ này như đã kích hoạt một "điều kiện" nào đó, đạt thành hiệu quả như ước nguyện với ngôi sao may mắn. Thế là điều ước của cô… lập tức thành hiện thực luôn.

Tống Thư Hàng đang hôn mê đến vả mặt còn không tỉnh đột nhiên mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau chăm chú.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Tóc ngố của Sở Các Chủ thắt nút lại.

Bạch long tỷ tỷ thở dài não ruột trong lòng.

…

Tống Thư Hàng đang lĩnh hội đao ý “nhân đao” từ đại lão rồng đốm two.

Sau khi đao ý này được chém ra thì còn một phần nhỏ vẫn lưu lại trong cơ thể hắn.

Hắn không mong có thể lĩnh hội triệt để đao ý này, chỉ cần tìm hiểu được một chút sơ sơ là tốt rồi. Hắn rất tự hiểu lấy mình, đao ý cấp chúa tể Cửu U không phải là thứ mà tiểu tu sĩ như hắn có thể ngộ ra được.

Trong quá trình lĩnh hội đạo đao ý này, cả thể năng, linh lực trong thể nội và tinh thần lực của hắn đều không ngừng tiêu hao.

Nếu không phải thần thức và tinh thần lực của hắn vừa tiếp nhận “dòng số liệu tưới đầu” của đại lão ba mắt và được cường hóa thì đã không thể chịu nổi tiêu hao khi lĩnh hội đao ý đó.

Nói không chừng khi lĩnh hội được một nửa thì đã nổ não rồi.

Vì tiêu hao quá lớn nên cảm giác đói bụng mới xuất hiện. Tống Thư Hàng bị cơn đói gọi cho tỉnh lại.

Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tô Thị A Thập Lục áp sát tới mình.

Hai má cô căng phồng như định hô hấp nhân tạo cho hắn vậy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Đáng yêu quá.” Trong đầu Tống Thư Hàng bật ra suy nghĩ ấy.

Tô Thị A Thập Lục phùng má trông như một con hamster nhỏ dễ thương.

Lý trí mách bảo Tống Thư Hàng lúc này phải nhắm mắt lại ngay, giả bộ như mình còn đang hôn mê mới là cách làm chính xác nhất.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục đáng yêu quá, khiến hắn không thể không chăm chú nhìn thêm hồi lâu.

…

“Không chấp nhận được.” Cuối cùng, bạch long tỷ tỷ nhịn hết nổi.

Cô quay đầu rồng lại, giương đôi mắt vàng óng lườm Tống Thư Hàng.

Một năng lực thiên phú bị cô phóng ra, phủ xuống Tống Thư Hàng.

Đây là năng lực thiên phú mà bạch long tỷ tỷ chỉ có thể dùng một lần mỗi tháng – Long uy cường hóa.

Long uy của cô vốn đã là cấp bậc đỉnh tiêm của chân long, lại được thiên phú cường hóa, có thể khiến cả cảnh giới Trường Sinh Giả phải gặp phiền hà.

Đương nhiên khi sử dụng long uy với Tống Thư Hàng thì cô không dùng hết toàn lực, mà chỉ phủ long uy lên người hắn trong một khoảnh khắc mà thôi.

Như vậy có thể bắt hắn ngủ thêm giây lát trong điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương đến hắn.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tầm mắt mình tối sầm. Đây là một trải nghiệm đau đớn tinh thần hoàn toàn mới, là nỗi đau đớn mà thiên phú chịu đựng của hắn còn chưa ghi chép lại.

Đã thế làn sóng xung kích này chỉ kéo dài ngắn ngủi một khoảnh khắc, làm thiên phú chịu đựng đau đớn của hắn thậm chí không kịp lập hồ sơ.

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái rồi hôn mê bất tỉnh.

…

“Cô gian lận.” Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ truyền âm cho bạch long tỷ tỷ. Thư Hàng tỉnh lại chẳng phải là thú vị hơn ư? Sao lại phải đánh nó hôn mê?

Bạch long tỷ tỷ: “Có giỏi cô cắn ta cái?”

Sở Các Chủ: “…”

Nếu không phải cọng tóc ngố của ta chưa tiến hóa ra răng và miệng thì ta đã cắn vào vảy ngược của cô rồi.

…

Thấy Tống Thư Hàng lại ngất đi, Tô Thị A Thập Lục vừa thấy hụt hẫng lại vừa âm thầm may mắn.

Nói thật là khi Tống Thư Hàng mở mắt ra thì ý định “mớm thuốc” ban đầu của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng nếu Thư Hàng đã phát hiện ra cô muốn làm gì mà cô bỏ dở nửa chừng thì càng không ổn.

“Ùng ục.” Bụng của Tống Thư Hàng lại phát ra tiếng sôi.

Tô Thị A Thập Lục không do dự nữa, đưa miệng tới theo phương án mà mình đã diễn tập hàng trăm ngàn lần trong đầu.

Lần trước là để chuẩn bị cảm xúc cho quen, lần này cô nhất định phải mớm thuốc cho Tống Thư Hàng vào lúc hắn đang tỉnh táo.

…

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ nhẹ nhàng xoay tròn.

Cắn thủy tổ kim long là không cắn được, vì tóc ngố không biết cắn người, mà cái đầu của cô thì không rời khỏi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng được.

“Cô đã giở trò thì đừng trách ta phá rối.” Tóc ngố của Sở Các Chủ uốn thành móc câu giữa không trung, âm thầm sử dụng bí pháp.

Mái tóc dài là một phần quan trọng trên thân thể và cũng là vũ khí của Sở Các Chủ. Mỗi sợi tóc của cô đều được tôi luyện bằng linh lực và có thể gửi thần thức vào.

Sau khi bí pháp của cô được kích hoạt, thần thức của Tống Thư Hàng bị lặng lẽ rút ra, chuyển dời sang cọng tóc ngố.

Khi Tô Thị A Thập Lục cúi người áp môi lên, ý thức của Tống Thư Hàng cũng được chuyển sang cọng tóc ngố của Sở Các Chủ, chính hắn thì tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Thần thức của Sở Các Chủ và thần thức của Tống Thư Hàng cụ hiện hóa thành hình người, ngồi xếp hàng trên cọng tóc ngố, dùng góc độ “người thứ ba” để quan sát toàn bộ quá trình Tô Thị A Thập Lục dùng môi mớm thuốc cho hắn.

“Có cảm tưởng gì không, hả Bá Tống tiểu hữu?” Tay phải của

Sở Các Chủ nắm hờ, đưa đến bên miệng Tống Thư Hàng, giả vờ làm chiếc micro.

“Phê quá.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Trừ chuyện đó ra thì còn cảm tưởng gì không?” Nói xong, Sở Các Chủ lại đưa nắm tay đến bên miệng hắn.

“Lần sau nếu có thể, ta hi vọng sau khi ta bị bạch long tỷ tỷ đánh ngất, Sở Các Chủ lặng lẽ đánh thức ta dậy…” Tống Thư Hàng nói với vẻ thành khẩn.

Sau khi thần thức ly thể thì chỉ có thể ở bên cạnh nhìn thôi.

“Ngươi còn muốn nếm thử mùi vị được người ta mớm thuốc cho nữa à?” Sở Các Chủ hỏi.

“Nếu có cơ hội.” Tống Thư Hàng phối hợp trả lời.

Sở Các Chủ gật đầu rồi chỉ vào mình mà nói: “Vậy để ta phối hợp với ngươi nhé?”

“Tiền bối á?” Tống Thư Hàng nhìn đôi môi đỏ thắm của Sở Các Chủ, tỉnh táo xua tay lia lịa. Rõ ràng đây là một cái bẫy khảo nghiệm, làm sao hắn có thể mắc câu?

Khi Tống Thư Hàng đang xua tay, Sở Các Chủ biến quyền thành chưởng, phẩy nhẹ một cái, thế là hắn bị một luồng lực mềm mại quật ngã xuống đất.

Khi ngã xuống đất, hắn đột nhiên phát hiện ra giữa mình và Sở Các Chủ còn có một thần thức thứ ba.

Chương 2209: Sau khi chết vẫn ngầu như cũ

Thần thức thứ ba này là linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Vì linh quỷ và Tống Thư Hàng là một thể, nên khi thần thức của hắn bị Sở Các Chủ hút ra thì linh quỷ cũng bị rút ra và chuyển sang cọng tóc ngố theo.

Trong tình huống bình thường, vẻ ngoài của linh quỷ sẽ được đồng hóa theo vẻ ngoài của túc chủ, hai người một thể, cùng tiến cùng lui. Nhưng linh quỷ của Tống Thư Hàng lại khác hẳn với bản thể của hắn, đến giới tính còn là nữ.

Sau khi cụ hiện hóa thì thần thức của linh quỷ rất nhỏ, chỉ khoảng năm sáu tuổi.

“Kì lạ, sao thần thức của linh quỷ lại yếu thế này?” Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ linh quỷ của hắn có vấn đề?

“Thấy không? Đây chính là thể ý thức của linh quỷ nhà ngươi.” Sở Các Chủ lướt qua Tống Thư Hàng, vươn tay bế linh quỷ vào lòng như ôm một con búp bê.

Linh quỷ rất mực ngây thơ ngoan ngoãn, mặc cho Sở Các Chủ ôm mà không hề phản kháng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Có thấy.”

“Chắc ngươi cũng biết giác quan của linh quỷ có thể đồng bộ với túc chủ. Cho nên nếu ngươi muốn nếm thử hương vị được người ta mớm thuốc, thì ta có thể cho ngươi nếm gián tiếp qua linh quỷ của ngươi.” Sở Các Chủ ôm linh quỷ của Tống Thư Hàng, nói.

“Tiền bối, ta cảm thấy ta mà dám nói là “muốn” thì sẽ bị cô đánh chết.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói, hoàn toàn không bị sắc đẹp của Sở Các Chủ mê hoặc.

Đạo tâm của hắn kiên định đến cỡ nào cơ chứ? Làm sao kiểu dụ hoặc này có thể khiến hắn lung lay được?

“...” Sở Các Chủ lười biếng ngả ra phía sau: “Quả nhiên ngươi có duyên với Phật môn.”

“Đừng nói linh tinh, không phải đâu, không thể nào.” Tống Thư Hàng lắc đầu quầy quậy.

Dù hắn đã bất cẩn tấn thăng lên tận cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, nhưng hắn không muốn nên duyên nên phận gì với cửa Phật hết.

Hán còn muốn kết hôn sinh con như người bình thường, tốt nhất là một trai một gái để hưởng ứng chính sách một nhà hai con, vợ chồng hạnh phúc của chính phủ.

Sau đó hắn sẽ nhìn con gái lớn lên từng ngày, đến khi nên vợ nên chồng với người ta, hắn sẽ nắm tay con gái, đặt vào tay một gã trai trẻ tuổi có gương mặt mơ hồ rồi chúc phúc cho đôi trẻ…

Để rồi trong đêm dài đằng đẵng, vợ chồng hắn ôm nhau vùi mặt vào chăn khóc tu tu.

Tuy Tôn Giả thất phẩm sinh con không dễ nhưng không phải là không sinh được. Chẳng phải Linh Điệp Tôn Giả tấn thăng lên cảnh giới Tôn Giả rồi mới sinh Vũ Nhu Tử hay sao?

Chỉ cần chăm chỉ một chút thì Tôn Giả thất phẩm vẫn có thể sinh con được thôi.

Linh Điệp Thánh Quân chính là tấm gương của hắn.

Thậm chí, chỉ cần có công mài sắt thì ắt có ngày nên kim. Sau khi con gái đi lấy chồng, hắn còn có thể sinh thêm một đứa nữa, tranh thủ sinh thêm một cô con gái là có thể khỏa lấp nỗi lòng thương cảm khi con mình thành vợ người ta rồi.

Sở Các Chủ ngồi dậy, nhìn nét mặt thay đổi phong phú của Tống Thư Hàng mà cảm thấy như mình vừa xem cả một bộ phim ngắn.

“Nếu ta cam đoan không đánh chết ngươi thì sao? Có muốn thử một chút không? Dù sao cũng chỉ là dùng miệng mớm thuốc cho linh quỷ của ngươi thôi mà. Linh quỷ của ngươi thân thiết với ta, ta cũng không ghét nó.” Sở Các Chủ hỏi tiếp.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng cho cô cảm giác rất khác lạ, trừ mối quan hệ họ hàng gần, còn có một cảm giác sâu sắc hơn mà không thể hình dung rõ.

Lần này Tống Thư Hàng lắc đầu còn nhanh hơn: “Thôi thôi, Sở tiền bối đủ tuổi làm bà cố tổ của ta, ta không quen.”

Sở Các Chủ: “???”

Thằng nhóc Thư Hàng này cái gì cũng tốt, mỗi tội đôi khi mồm nhanh hơn não, không biết nói tiếng người.

Sở Các Chủ túm linh quỷ nhỏ nhắn của Tống Thư Hàng, coi nó như vũ khí mà úp vào mặt hắn. Tống Thư Hàng và linh quỷ tuy hai mà một, dùng nó để đánh Tống Thư Hàng có thể khiến hắn đau đớn gấp đôi!

Bép!

Dù bị vung lên làm vũ khí nhưng linh quỷ vẫn ngoan ngoãn hồn nhiên, không hề phản kháng.

Sau khi bị xoay tròn một vòng thì nó dán mình vào mặt Tống Thư Hàng.

“Lượn đi!” Sở Các Chủ quát.

Cô hất mạnh một cái, thần thức của Tống Thư Hàng và linh quỷ đồng thời bị hất văng khỏi cọng tóc ngố, trở về bên trong nhục thân.

Nhưng lần này hắn đã rút kinh nghiệm nên không mở mắt ra nữa.

Khi Tống Thư Hàng về đến nơi thì Tô Thị A Thập Lục đang chậm rãi đứng thẳng dậy.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong khoang miệng mình còn ngan ngát hương thơm.

Đó là mùi của Tích Cốc đan vị hoa quả hòa lẫn với mùi của Tô Thị A Thập Lục.

Hay là hôm nay không đánh răng nữa nhỉ?

À đúng rồi, bây giờ hắn đã là Tôn Giả thất phẩm, căn bản không cần đánh răng. Đừng nói là hôm nay, cả năm tới không đánh răng cũng là chuyện bình thường.

Đồng thời, hắn cảm thấy cái đói trong bụng mình đã bắt đầu biến mất.

Tích Cốc đan đúng là thứ tốt.

Ăn đã ngon, chơi lại còn vui.

“Tỉnh rồi à?” Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng hỏi.

“Không dám tỉnh, không dám tỉnh.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vạn nhất hắn mở mắt ra mà bạch long tỷ tỷ lại phát long uy thì phải làm sao?

Cho nên hắn tiếp tục giả vờ hôn mê, không nhúc nhích.

Sau đó âm thầm đặt sự chú ý của mình lên cánh môi.

Dường như đôi môi vẫn còn vương lại xúc cảm và độ ấm từ Tô Thị A Thập Lục.

Ngoại trừ điều đó, hình như trên môi hắn còn có cảm giác gì đó khác…

Khi ngẫm kĩ ra, thì cảm xúc này hơi hơi quái lạ, cứ như hắn tự hôn chính mình vậy, kì dị không nói nên lời.

“Tống tiền bối có đói nữa không?” Vũ Nhu Tử da đen bên cạnh hỏi.

Thân là một tâm ma, cô cảm thấy thi thoảng mình phải làm gì đó cho tròn trách nhiệm của tâm ma.

“Tạm thời không đói, cảm ơn cô, Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng Quái Lệ Lục Đậu Phượng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ nhưng không dám đáp lời, cũng không dám sử dụng truyền âm nhập mật.

Bạch long tỷ tỷ là nhân vật cấp bậc đại lão đấy. Hắn mà sử dụng truyền âm nhập mật, nhất định cô ấy sẽ phát hiện ra dao động pháp thuật ngay.

…

Cùng lúc đó.

Cuồng Đao Tam Lãng và Viên Viên Tiên Tử cuối cùng cũng tìm được cơ hội thoát thân.

Nhân lúc thương binh đổ vào ngày một nhiều, nhân viên chữa trị không thể dành thời gian chữa cho họ trong thời gian ngắn, họ bèn lặng lẽ chuồn khỏi giường mà không gây chú ý cho bất kì ai.

Tất cả đều được tiến hành một cách vô cùng thuận lợi.

May mắn làm bạn cùng bọn họ.

Sau khi rời khỏi khu chữa trị thương binh, hai người thuận lợi lẻn vào hậu phương của hang ổ thành viên Thiên Đình.

Trên đường không bị ai ngăn cản.

"Cương Phong tiền bối, chúng ta chia ra hành động từ đây đi." Viên Viên Tiên Tử truyền âm cho Cuồng Đao Tam Lãng: "Theo tin tức nhận được thì đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia được ẩn giấu ở gần khu vực này."

Cuồng Đao Tam Lãng lạnh nhạt gật đầu.

Hai vị tiền bối đoán trúng rồi, mục tiêu thực sự của thế lực xâm lăng đúng là đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia.

Bọn họ muốn làm gì? Muốn hồi sinh Thánh Nhân Nho gia sao?

Bọn họ là thành viên của Nho gia à?

Trong đầu Cuồng Đao Tam Lãng hiện lên mấy suy đoán.

"Tiền bối, đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia trong truyền thuyết nhất định có thể gánh vác được lực lượng của đế tôn. Đám người của Thiên Đình Viễn Cổ muốn cải tạo nó thành trận pháp hồi sinh để Thiên Đế chuyển sinh, không ngờ lại thành món hời cho chúng ta."

Cuồng Đao Tam Lãng lặng lẽ gật đầu.

Thì ra là thế.

Bảo sao thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ lại thu thập đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia, hóa ra là để hồi sinh Thiên Đế?

Chuyện mà thế lực xâm lăng muốn làm cũng tương tự như các thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ, họ cũng muốn mượn nó để hồi sinh "Đế tôn".

Thánh Nhân Nho gia quả thực rất ngầu. Một cái đại trận hồi sinh ngài để lại cũng đủ khiến cho thế lực khắp nơi phải rục rịch lao vào.

Chương 2210: Bá Tống xin ngài giúp đỡ từ xa

Sau khi giao hẹn ám hiệu liên hệ cẩn thận, Viên Viên Tiên Tử giả và Cuồng Đao Tam Lãng tạm biệt nhau, chia ra hành động, tìm kiếm đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia.

Viên Viên Tiên Tử giả vừa đi khuất, Tam Lãng đã nhanh chóng báo toàn bộ thông tin mà mình biết cho cọng tóc ngố của Sở Các Chủ để cô chuyển lại cho mọi người.

“Thiên Đình Viễn Cổ sửa đổi đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia để hồi sinh Thiên Đế?” Bạch long tỷ tỷ nhíu mày. Xem ra sau khi chiếm lĩnh linh quỷ của Vũ Nhu Tử thì Thiên Đế không liên lạc với bộ hạ cũ của mình, thậm chí cô ta còn cố tình giấu diếm bọn họ.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ nói: “Còn thế lực xâm lăng thì muốn sửa đổi đại trận hồi sinh nhằm hồi sinh đế tôn của bọn họ. Mà Đế Tôn là ai? Đã ai nghe thấy cái tên này bao giờ chưa?”

Sau khi Bích Thủy các bị hủy, cô vẫn ở trong Thực Tại Ảo, không nắm được nhiều thông tin về thế giới bên ngoài, cho nên chưa từng nghe qua sự tồn tại của “Đế tôn”.

“Có vẻ lợi hại, nhưng ta chưa từng nghe truyền thuyết nào về “đế tôn” này cả.” Vũ Nhu Tử da đen lắc đầu.

Cô ngồi bên cạnh Tống tiền bối đang hôn mê, muốn xem thử khi nào Tống tiền bối lại đói để cô làm tròn chức trách tâm ma.

Tô Thị A Thập Lục cũng lắc đầu: “Thiên Hà Tô thị cũng không có ghi chép gì liên quan.”

Tống Thư Hàng đang “hôn mê” cũng trầm tư suy nghĩ, lục soát thông tin về “Đế tôn” trong đầu mình.

Một lát sau…

“Lục cái của khỉ, hôm nay mình mới nghe đến tên vị đại lão “Đế tôn” này lần đầu tiên thôi!” Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc mình bây giờ cứ rối tinh lên, chẳng linh hoạt gì cả, nhất định là di chứng Long uy của bạch long tỷ tỷ còn chưa tan hết rồi.

Lúc này mình không nên đi lục soát kí ức của mình, mà phải lên mạng đặt câu hỏi online mới đúng!

Phải sử dụng tính năng chat của Tu Chân cho linh hoạt và hiệu quả chứ!

Thế là Tống Thư Hàng bắt đầu âm thầm kích hoạt năng lực chat Tu Chân của mình.

“Này Tu Chân, soạn cho ta một tin nhắn xin giúp đỡ đi!” Tống Thư Hàng bắt đầu thử sử dụng tính năng chat của Tu Chân.

Hắn nhớ rằng ý nguyện cấp thiết của mình sẽ được gửi cho tất cả bạn tốt thông qua tính năng chat của Tu Chân.

Theo ý nguyện của hắn, tính năng chat của Tu Chân kích hoạt công năng xin giúp đỡ trên nhóm.

“Tinh ~ Bá Tống xin ngài giúp đỡ từ xa, nội dung cụ thể như sau: Các vị tiền bối, đạo hữu, tiên tử, có ai biết “Đế Tôn” có lai lịch gì không? Online chờ, siêu gấp! – Có muốn trợ giúp Bá Tống một tay không? Có/Không?”

“Đúng, làm thế đúng rồi, sau đó chặn danh sách hảo hữu từ Thiên Đình Viễn Cổ của ta đi, gửi nhóm.”

Danh sách thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ là người trong cuộc, nhất định phải chặn bọn họ trước.

Sau đó hỏi các tiền bối, đạo hữu, tiên tử trong danh sách bạn tốt xem có ai biết tin tức gì không.

Thông minh ghê! Tống Thư Hàng like mạnh cho chính mình.

…

Một lát sau.

Một tin nhắn xin giúp đỡ được gửi cho tất cả bạn tốt trong danh sách của Tống Thư Hàng.

Sau đó…

Bạch long tỷ tỷ, Sở Các Chủ và Tô Thị A Thập Lục đồng loạt nhìn về phía hắn.

Tống Thư Hàng đang “hôn mê” cảm nhận được mấy luồng ánh mắt ngưng tụ trên người mình, toàn thân hắn run lên. Má ơi, tiêu rồi!

Khi gửi tin nhắn xin giúp đỡ, hắn chỉ chặn mỗi danh sách thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ mà quên không chặn bạch long tỷ tỷ và Sở Các Chủ.

Di chứng Long uy của bạch long tỷ tỷ thật đáng sợ. Đầu óc đặc quánh lại như bã đậu, kiểu gì cũng quên mất mấy cái nhỏ nhặt.

Bây giờ muốn giả vờ hôn mê cũng không kịp nữa.

Tống Thư Hàng đành lúng túng mở mắt ra: “Thật… thật ra là ta đang mộng du, mọi người có tin không?”

“Tính năng chat Tu Chân của ngươi càng ngày càng thực dụng rồi đấy.” Sở Các Chủ mỉm cười nói.

“Tinh ~ Sở Các Chủ từ chối giúp đỡ từ xa.”

Bạch long tỷ tỷ gác cằm lên móng vuốt, nhìn Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

“Tinh ~ Thủy tổ Kim Long từ chối giúp đỡ từ xa.”

“Có người trả lời chưa?” Tô Thị A Thập Lục vô thức tránh ánh mắt của Tống Thư Hàng, nhỏ giọng hỏi.

Dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa thẹn thùng của A Thập Lục đáng yêu quá đi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: “Tạm thời chưa có ai.”

“Tinh ~ Hà Chỉ Ma Đế từ chối trợ giúp từ xa. Ps: Bíp bíp bíp bíp bíp!”

Có vẻ Hà Chỉ Ma Đế phát rồ luôn rồi.

Khi thấy dòng PS kia, Tống Thư Hàng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Hà Chỉ Ma Đế phùng mang trợn má thành con cá nóc.

“Tinh ~ Bất Diệt Chi Chủ từ chối trợ giúp từ xa. PS: khò khò ~ khò khò ~”

“Tinh ~ [Sổ đen] hàng gì cũng có thể bán truyền 1 điểm năng lượng cho ngươi, PS: Ta có tin đây.”

“Có tin gì?” Tống Thư Hàng nhảy dựng lên.

“Tin của ai?” Bạch long tỷ tỷ tò mò hỏi.

“Là đại lão hàng gì cũng có thể bán, hắn nói hắn có tin tức về Đế Tôn. A, từ từ đã, đại lão không nhận lời xin giúp đỡ của ta.” Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện đại lão hàng gì cũng có thể bán chỉ chuyển lời đính kèm theo phương thức truyền công từ xa

mà thôi.

Chẳng lẽ…

“Đại lão hàng gì cũng có thể bán PS: Muốn không? Muốn tin tức của ta thì mang một ngàn viên linh thạch ngũ phẩm đến đây, ta sẽ cho ngươi biết tất cả những gì liên quan đến Đế Tôn!”

Biết ngay mà.

“Một… một ngàn viên linh thạch ngũ phẩm?” Nghe thấy con số này, Tống Thư Hàng hơi chột dạ.

Có muốn mua tin tức này không?

“Tinh ~ [Sổ đen] Trình Lâm Tiên Tử PS: Ngươi hỏi Đế Tôn làm gì?”

Ồ? Hình như Trình Lâm Tiên Tử biết gì đó.

Tống Thư Hàng vội vàng gửi một điểm năng lượng về, PS: “Bộ hạ cũ của Đế Tôn đang tấn công một hang ổ của thành viên Thiên Đình còn sót lại, muốn tìm đại trận hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại để hồi sinh Đế Tôn. Xin hỏi Trình Lâm Tiên Tử có tin tức gì về Đế Tôn không?”

Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng mới nhớ đến một chuyện.

Hắn quay sang nhìn bên cạnh mình.

Tạo Hóa Tiên Tử đang ngồi yên lặng ở đó, cực kì hiền lành, chẳng nói chẳng rằng.

“Tạo Hóa Tiên Tử à, Nho gia có biết về trận pháp hồi sinh này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên Đình Viễn Cổ, bộ hạ cũ của Đế Tôn, Vân Tước Tử Huyền Nữ Môn… cả đám người đông đảo này đều biết về đại trận hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại.

Vậy Nho gia thì sao?

Tạo Hóa Tiên Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, đầu tiên thì gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Vũ Nhu Tử da đen chẳng hiểu gì cả: “???”

Gật đầu xong lại lắc đầu là sao?

“Nho gia trước kia thì biết, nhưng Nho gia bây giờ không biết.” Tống Thư Hàng giải thích.

Nho gia đã bị đánh gục triệt để.

Không chỉ không còn cao thủ, mà tri thức truyền thừa cũng bị gián đoạn.

Đúng lúc này, Trình Lâm Tiên Tử lại gửi tin đến: “Lẽ ra ta phải nghĩ đến từ sớm mới đúng, lúc trước thì ngươi vào quậy phá trong Thú giới, bây giờ lại cà khịa cả thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ. Đang ở trong hang ổ của dư đảng Thiên Đình Viễn Cổ trong Thú giới phải không?”

Cách một cái phần mềm tính năng chat Tu Chân, Tống Thư Hàng vẫn còn nghe được sự bất đắc dĩ đượm đầy trong giọng nói của Trình Lâm Tiên Tử.

Chương 2201: Thủ đoạn mà cố nhân để lại

Phỏng đoán của Vân Tước Tử không hề có sơ hở.

“Tuy không biết vì sao Bạch tiền bối lại ngụy trang thành dáng vẻ của Tống Thư Hàng rồi bị giam vào thiên lao này, nhưng chỉ cần Bạch tiền bối ở đây thì chính là một chuyện cực tốt đối với chúng ta.” Cuồng Đao Tam Lãng nói,

Bạch tiền bối có mặt ở đây nghĩa là may mắn đứng về phía bọn họ.

Vậy thì xác xuất vượt ngục thành công của hắn và Vân Tước Tử sẽ lớn hơn nhiều.

“Dịch dung thuật? Ngụy trang?” Lúc này, Kỳ Lân đang lặng lẽ ngồi trong góc khuất của Tỏa Tiên Ngục sững sờ.

Thì ra là thế.

Thảo nào Trình Lâm lại mang hình hài nam tử.

Thì ra cô ta vẫn luôn dùng dịch dung thuật để cải trang!

Kỳ Lân thú âm thầm đánh giá “Trình Lâm” mang dáng vẻ thanh niên trong ngục.

Bên dưới gương mặt hiền lành này là Trình Lâm Tiên Tử sao?

Không ổn, tâm chướng lại nổi lên rồi!

“Phá!” Kỳ Lân thú thầm quát một tiếng, phá vỡ tâm chướng mang tên Trình Lâm.

Sau khi phá tâm chướng, nó bắt đầu tỉnh táo suy nghĩ.

Trong phòng thiên lao sát vách đang giam một nam một nữ, dường như có quen biết với “Trình Lâm”.

Thế thì giá trị của hai kẻ kia tăng lên rồi.

Biết đâu mình có thể khai thác được tin tức gì đó về Trình Lâm từ hai người bọn họ cũng nên.

Nghĩ tới đây, Kỳ Lân thú kết ấn, gửi tin tức này và việc Trình Lâm dịch dung cho Phượng Nghi Cầm Chủ.

Để phòng ngừa bất trắc, nó nhất định phải giám thị Trình Lâm một tấc không rời, không thể bỏ đi tùy tiện được.

…

"Bạch tiền bối ~ Bạch tiền bối ~ tỉnh lại đi." Cuồng Đao Tam Lãng thử dùng truyền âm nhập mật để gọi Bạch tiền bối đang nằm dưới đất.

Nhưng Bạch tiền bối chẳng hề phản ứng chút nào.

Vân Tước Tử lắc đầu, mái tóc dài màu lam nhẹ nhàng bay múa: "Bạch đạo hữu đang bế quan."

Bạch đạo hữu mà đã bế quan thì dù thiên kiếp đánh xuống cũng chưa chắc đã tỉnh.

"Vậy chúng ta phải làm sao đây?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi bằng thủ đoạn truyền âm.

"Chờ." Vân Tước Tử đáp.

Chờ Bạch đạo hữu tỉnh dậy rồi nói tiếp.

Trong Tỏa Tiên Ngục yên tĩnh trở lại.

Bạch tiền bối vẫn đang bế quan.

Vân Tước Tử và Cuồng Đao Tam Lãng cũng nhắm mắt dưỡng thần trong gian phòng sát vách.

Kỳ Lân thú thì vẫn đang bí mật theo dõi.

…

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chẳng biết bao lâu sau, từ nơi Kỳ Lân thú không nhìn thấy, một cọng tóc dài thò ra khỏi tay áo của Bạch tiền bối.

Cọng tóc dài này tự mang hiệu quả tàng hình tự vệ và che đậy tất cả khí tức – tóc ngố của Trường Sinh Giả là nhiều công dụng như vậy đó.

Cọng tóc ngố vươn dài, tránh khỏi cảm ứng của Kỳ Lân thú, lặng lẽ vươn đến bên tai Cuồng Đao Tam Lãng ở phòng thiên lao sát vách.

"Tam Lãng tiền bối." Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục vang lên từ cọng tóc ngố, vang lên ngay trong tay Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đang nhắm mắt dưỡng thần giật nảy cả mình.

"Ta là A Thập Lục đây, ngươi đừng nhúc nhích, con Kỳ Lân thú ở ngoài kia vẫn đang âm thầm dòm ngó chúng ta đấy. Ngươi dùng truyền âm nhập mật với cọng tóc này là chúng ta có thể nói chuyện với nhau.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cuồng Đao Tam Lãng thuộc trường phái diễn xuất duy trì vẻ mặt bình tĩnh, bắt đầu nói chuyện qua cọng tóc ngố theo chỉ dẫn của Tô Thị A Thập Lục.

“A Thập Lục, sao cô cũng ở đây? Mấy người ở đâu đấy?” Cuồng Đao Tam Lãng tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục trả lời: “Bọn ta đang ở trong tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối, Thư Hàng cũng ở đây này.”

“Ha ha, người một nhà đi đâu cũng có nhau thế hả? Mà sao các ngươi lại bị bắt vào đây?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: “Nói ra thì dài lắm, hình như Thư Hàng có chút hiểu lầm với thành viên của Thiên Đình, sau đó có lẽ Bạch tiền bối cảm thấy trò này vui nên mới phối hợp để Kỳ Lân thú bắt tới. Tam Lãng tiền bối, các ngươi thì sao?”

“Bọn ta cố ý khiêu khích thành viên của Thiên Đình rồi bị bắt nhốt vào đây. Ta và Vân Tước Tử tiền bối muốn lẻn vào để tìm một vật… hoặc nên nói là một nơi.” Cuồng Đao Tam Lãng cười hì hì.

“Tiền bối muốn tìm gì thế?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng hơi nhích lỗ tai: “Cái này thì để Vân Tước Tử tiền bối giải thích cho cô hiểu đi.”

Khi nói chuyện với Tô Thị A Thập Lục, hắn cũng dùng truyền âm nhập mật để trao đổi thông tin với Vân Tước Tử.

Sau đó, cọng tóc ngố của Trường Sinh Giả bên tai Cuồng Đao Tam Lãng chuyển hướng sang chỗ Vân Tước Tử.

“Ủa? Cái đầu này…” Sở các chủ cảm ứng được tai của Vân Tước Tử thì trong lòng hơi động.

Mái tóc dài xanh lam hoa lệ, hàng mi và đôi mắt băng lam này, chẳng phải là cái đầu mà Tống Thư Hàng đã tặng Sở two trước đó sao?

Trước kia cô không để ý, lần này tới gần Vân Tước Tử mới phát giác ra.

“Vân Tước Tử tiền bối, cô đang tìm cái gì vậy?” Tô Thị A Thập

Lục hỏi.

Biết đâu cô có thể giúp đỡ một tay.

“Một đại trận hồi sinh, có thể có kết cấu như một tế đàn, là thủ đoạn hồi sinh mà cố nhân bố trí.” Vân Tước Tử dịu dàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “Cố nhân?”

Nghe giọng điệu của Vân Tước Tử thì có lẽ cố nhân này không phải là thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, cũng chẳng có ai trong nhóm đi bố trí đại trận hồi sinh của mình tít trong hang ổ của thành viên Thiên Đình tại Thú giới cả.

“Là thủ đoạn hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại.” Vân Tước Tử đáp.

Gần đây, sau khi khúc xương bất hủ được đoạt lại từ tay chúa tể quả cầu béo rồi được hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia mang đi giữ gìn, kí ức hỗn loạn trong đầu cô đã rõ ràng hơn một chút.

Cô nhớ Thánh Nhân Nho gia có một đại trận hồi sinh ẩn mình ở Thú giới.

Trận pháp này rất đặc biệt, trước khi được kích hoạt thì nó chẳng có bất cứ quan hệ gì với Thánh Nhân Nho gia cả.

Có lẽ... có một tỉ lệ rất nhỏ nào đó, trận pháp này được lưu lại, né được sự rà soát của Thiên Đạo năm đó chăng?

Nhớ tới việc này, cô bèn muốn tới Thú giới xem thử, xem đại trận hồi sinh kia có còn ở đó không.

Và nếu còn thì nó có hiệu quả hay không.

Thế là cô và Cuồng Đao Tam Lãng cùng vào Thú giới tìm kiếm manh mối.

Cuối cùng, manh mối chỉ tới nơi này.

Đại trận hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại năm đó nằm ngay trong hang ổ của thành viên Thiên Đình ở đây.

“Thủ đoạn hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia?” Vừa nghe tin này thì Tô Thị A Thập Lục đã sững ra.

Đây là tin tức cấp bậc vũ khí hạt nhân đó!

Đồng thời, cô cúi đầu nhìn qua không gian tụ lý càn khôn. Bạch tiền bối chủ động được đưa tới đây, không phải là do vận may của ngài âm thầm dẫn đường đấy chứ?

“Là vật liên quan đến Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đình viễn cổ sao?” Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ.

Cô nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Chắc là vị tiên tử Nho gia kia phải có phản ứng gì đó chứ nhỉ?

Quả nhiên.

Tạo Hóa Tiên Tử chui ra từ thể nội của Tống Thư Hàng.

“Tiên tử có biết việc này không?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu.

Ngay cả cô cũng không biết lão sư của mình bố trí đại trận hồi sinh ở đây.

Vũ Nhu Tử da đen náu mình trong cái bóng của Tống Thư Hàng lẳng lặng lưu trữ tất cả những gì mà mình nhìn thấy, chờ bao giờ có tín hiệu thì đồng bộ tin tức với bản thể.

Vũ Nhu Tử da đen đã ngửi thấy tin cực sốc thoang thoảng đâu đây.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi xích lại gần cọng tóc ngố của Tống Thư Hàng, nói: “Vân Tước Tử tiền bối, hai người có kế hoạch gì chưa?”

“Kế hoạch của ta gồm ba bước. Bước thứ nhất, chúng ta phải vượt ngục. Bước thứ hai là đi tìm đại trận hồi sinh kia. Bước cuối là rời khỏi nơi này.” Vân Tước Tử tiền bối đường hoàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Chương 2202: Minh chí, nguyện thế giới hòa bình

Ta có cần phải vỗ tay hoan hô kế hoạch ba bước của Vân Tước Tử tiền bối không đây?

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười: “Vân Tước Tử tiền bối, cô định vượt Tỏa Tiên Ngục này thế nào?”

Trước đó bạch long tỷ tỷ đã nói Tỏa Tiên Ngục là không gian giam giữ do mấy chục loại thủ đoạn giam cầm không gian đan xen quấn bện vào nhau tạo thành, đến cả Trường Sinh Giả bị nhốt vào đây cũng không thể thoát ra trong thời gian ngắn.

Vân Tước Tử tiền bối có cách để ra ngoài ư?

“Cứ giao cho ta. Chỉ cần chờ Bạch đại hữu tỉnh dậy là chúng ta sẽ phá cục vượt ngục ngay.” Vân Tước Tử đã tính trước từ lâu rồi.

Cô vừa dứt lời thì Bạch tiền bối đang bế quan đã mở mắt ra, y như nghe thấy có người đang gọi tên mình.

Hắn bật dậy từ mặt đất.

Tỉnh rồi hả?

“Bạch tiền bối, ngài tỉnh rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng vui vẻ truyền âm sang.

Bạch tiền bối đứng thẳng quay đầu lại, nhìn về hướng Cuồng Đao Tam Lãng với vẻ mặt rất chi là lơ mơ.

Con ngươi của hắn không hề có tiêu cự, rõ ràng là vẫn chưa tỉnh hẳn.

Thấy thế, trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng lạnh ngắt.

Bạch tiền bối chưa tỉnh ngủ = thất thần = nguyên một cục thiên tai di động!

“Vân Tước Tử tiền bối, chiến thuật né tránh!” Cuồng Đao Tam Lãng hô lên.

Đồng thời, thân hình hắn cúi rạp xuống, lăn mình chiến thuật rời xa Bạch tiền bối trong nháy mắt.

“Đừng căng thẳng thế, Bạch đạo hữu không có dấu hiệu sẽ ngã xuống đâu.” Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

Nhưng cô cũng đặt hết sự chú ý vào bước chân của Bạch để đề phòng bất trắc.

Bạch tiền bối ở phía đối diện lơ mơ nhìn về vị trí của Tam Lãng nửa ngày trời rồi quay đầu lại.

Sau đó hắn ngồi xuống tại chỗ, đặt tay xuống mặt đất.

Mặt đất Tỏa Tiên Ngục là do từng khối nham thạch kết thành, mỗi khối lại được gia cố phòng ngự tầng tầng lớp lớp, bên trên khắc phù văn trận pháp. Tổ hợp chúng với nhau tạo nên một đại trận phong ấn đỉnh phong, vô cùng phức tạp và rất khó phá hư.

Bạch tiền bối ngồi xuống, vươn tay túm một khối nham thạch rồi nhấc mạnh lên!

Khối nham thạch nặng trịch bị hắn kéo lên khỏi mặt đất.

Thế mà hiệu quả của đại trận phong ấn không bị kích phát ra.

Thiếu khối nham thạch này, trận pháp phức tạp chẳng khác nào bị đào một cái hố.

Kỳ Lân thú đang theo dõi trong chỗ tối chết sững người.

Khối đá vừa bị nhấc lên là tiết điểm – nhược điểm của toàn bộ trận pháp sao?

Không được, phải ngăn cô ấy lại!

Kỳ Lân thú hơi động suy nghĩ, nhưng nó còn chưa kịp ra tay thì Bạch tiền bối đã lần lượt nhấc lên thêm năm khối đá nữa.

Hắn vung tay một cái, sáu khối nham thạch được ghép thành một rương đá hình vuông.

Mỹ nhân rắn công đức tiến đến, dùng cái đuôi dài quấn chặt rương đá để nó không bị tách ra thành từng mảnh.

Cuối cùng, Bạch tiền bối chui vào rương đá này, cuộn mình lại.

Rương đá đóng nắp, chỉ để lại một khe hở nhỏ.

Phù văn chui ra từ rương đá đóng ấn lên khối đá, chỉ trong nháy mắt, một trận pháp phòng thủ dùng cho việc bế quan cực kì tinh diệu đã hoàn thành.

Vô cùng thuần thục!

Kỳ Lân thú đang âm thầm theo dõi: “…”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Vân Tước Tử Tiên Tử: “…”

“Mộng du à?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ phát ra tiếng nói.

“Có thể đây là một loại bản năng. Nghe nói trước đây khi bế quan, Bạch tiền bối sẽ tạo nên một lớp xác đá bên ngoài để biến mình thành một pho tượng. Có lẽ hoàn cảnh ở Tỏa Tiên Ngục không đạt đến tiêu chuẩn địa điểm bế quan của Bạch tiền bối, nên ngài ấy mới thôi động thân thể theo bản năng để tạo nên một chỗ bế quan an toàn đáng tin hơn.” Tô Thị A Thập Lục phỏng đoán.

“An toàn sao?” Cuồng Đao Tam Lãng lại lăn chiến thuật quay lại.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đánh giá Tỏa Tiên Ngục và đại trận phong ấn mà Bạch đạo hữu vừa đào ra, sau đó nhoẻn miệng cười.

Bạch đạo hữu đúng là một phúc tinh của mọi người.

Cô vốn đang chờ Bạch đạo hữu tỉnh dậy rồi phối hợp với hắn để vượt ngục.

Nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

Bạch đạo hữu đã trải phẳng con đường vượt ngục cho cô rồi.

“Mọi người chuẩn bị đi, chúng ta sẽ vượt ngục ra ngoài ngay bây giờ!” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử truyền âm nói.

Dứt lời, mái tóc xanh lam dài của cô hơi hất lên.

Trên mái tóc ấy ngưng tụ từng luồng khí lạnh. Được khí lạnh tăng cường, toàn bộ mái tóc biến thành lưỡi đao sắc bén.

Tóc lam như đao bổ xuống hai cổ tay cô.

Hai bàn tay đứt lìa.

Vết thương bị băng phong kín, không chảy ra một giọt máu tươi.

Đồng thời, còng tay phong ấn linh lực trên cổ tay cô cũng rơi xuống.

Cuồng Đao Tam Lãng bên cạnh đã chuẩn bị trước.

Hai cánh tay của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vừa rơi xuống thì hắn đã vươn tay đón được ngay rồi nâng chúng lên.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay ấn một cái, cổ tay và bàn tay chạm vào nhau, vết thương khép lại, hoàn hảo như ban đầu.

“Tam Lãng lui ra!” Vân Tước Tử nói.

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng lùi về phía sau với tốc độ cực nhanh.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lấy một lọ thuốc từ trong ngực ra.

Dường như hôm nay phản ứng của Kỳ Lân thú ẩn nấp trong bóng tối chậm mất nửa nhịp. Nó nhanh chóng ra tay, một bàn tay tạo thành từ tiên năng chụp xuống người Vân Tước Tử.

Tuy không biết cô ta muốn làm gì nhưng cứ ngăn cản lại là xong.

Đồng thời, nó kích hoạt cảnh báo của Tỏa Tiên Ngục.

Tinh!

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đánh vỡ lọ thuốc kia.

Đồng thời, pháp thuật đã chuẩn bị sẵn sàng trên người cô lập tức kích hoạt.

Pháp thuật này được chuẩn bị trước khi cô và Tam Lãng ra tay, phù văn được cô vẽ ngay trên người mình.

“Minh chí [*], chúng sinh chứng giám. Nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, hết thảy tà ma ngoại đạo trên thế gian này vĩnh viễn không thể nhập thế. Nếu không, ta sẽ phải chịu nỗi đau phân thây!”

[Minh chí: khắc sâu chí hướng vĩ đại vào lòng, ngụ ý chỉ chí hướng kiên định, đến chết không từ.]

Lấy cô làm trung tâm, một pháp thuật quái dị bộc phát ra.

Pháp thuật này cực kì cổ xưa. Khi nó được thi triển, có khí tức thời gian xa xưa tỏa ra từ thân thể Vân Tước Tử.

Tựa như pháp thuật bản nguyên từ thời thiên địa sơ khai.

Bàn tay lớn của Kỳ Lân thú đang đánh về phía Vân Tước Tử bị lực lượng pháp thuật đẩy ra, không thể tới gần cô được.

“Minh chí, chúng sinh chứng giám, nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, tất cả chúng sinh trên thế gian này đều được tự tại, công đức vô lượng. Nếu không, ta sẽ phải chịu vạn kiếp gia thân, thân tử đạo tiêu.”

Giữa thiên địa, có khí tức khổng lồ tràn tới Huyền Nữ Môn

Vân Tước Tử, quấn quanh trên người cô.

“Điên rồi à?” Kỳ Lân thú trừng to mắt.

Nó có thể cảm ứng được vị tiên tử này đang thi triển một pháp thuật tương tự như “chí nguyện vĩ đại” của Phật môn, nhưng nó còn cao siêu và xa xưa hơn nhiều.

Thuật pháp kiểu chí nguyện này đã nói là phải làm.

Nếu không làm được thì không phải chuyện chơi đâu.

Nguyện vọng kiểu như “chúng sinh đều tự tại” này là có thể đem ra hứa bừa sao?

Đã thế, chỉ “chứng đạo Huyền Thánh” thôi mà nổ lời thề lớn đến vậy ư?

Chuyện này chẳng khác nào “Ta ước mình có một viên linh thạch nhất phẩm, ta nguyện đánh đổi mạng sống để lấy viên linh thạch nhất phẩm này”.

Giá trị vật cầu được với cái giá phải trả hoàn toàn không liên quan gì với nhau hết!

Nhưng lúc này, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vẫn chưa dừng lại.

“Minh chí, chúng sinh chứng giám. Nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, chư thiên vạn giới, thế giới hòa bình, không còn chiến tranh. Nếu không, ta nguyện vỡ nát tựa sao trời!”

Hòa bình thế giới?

Vụ này đến Thiên Đạo còn không làm được, một kẻ mới chứng đạo Huyền Thánh như cô lấy đâu ra lá gan mà đi thề độc thế hả?

“Chứng thệ… Ha ha ha, ta đi chết đây!” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử dang hai tay ra. Những chí nguyện to lớn này, đương nhiên là cô không thực hiện được rồi.

Chương 2203: Không bị chú ý mới là vô địch

Một khắc sau, thân thể của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thật sự vỡ nát như sao trời.

Năng lượng vô cùng lớn được dẫn tới từ ba lời thề chí nguyện vĩ đại bao phủ toàn thân cô rồi nổ tung. Luồng năng lượng sau còn khổng lồ hơn luồng năng lượng trước.

Ầm ầm!

Một cụm mây hình nấm nổ tung từ nhục thân của Vân Tước Tử.

Toàn bộ Tỏa Tiên Ngục rung lên.

Cuồng Đao Tam Lãng lăn đến một góc của Tỏa Tiên Ngục, co lại thành một cục. Nơi này chính là vị trí an toàn trong kế hoạch của Vân Tước Tử, chỉ cần hắn không làm bậy thì sẽ không bị nổ chết.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ cũng rụt về rương đá của Bạch tiền bối.

“Bạch đạo hữu tạo ra cái rương này là vì chuyện này sao?” Trong đầu Sở các chủ bỗng nảy ra một suy nghĩ như vậy.

“Đồ điên.” Kỳ Lân thú cảm thấy như có cả một đám Kỳ Lân thú con đang phi nước đại trong lòng mình.

Đây là lần đầu tiên nó gặp một tiên tử có tính cách như thế này đấy, tính tình gì mà tệ quá đi mất.

Nhưng mà…

Năng lượng của ba đại chí nguyện này khổng lồ thật đấy, song còn chưa đủ để phá vỡ Tỏa Tiên Ngục.

Tỏa Tiên Ngục không dễ phá như thế đâu.

Đồng thời, Kỳ Lân thú ra tay trấn áp đám mây hình nấm.

Có lẽ vì tâm chướng nên phản ứng của nó hôm nay luôn chậm mất một nhịp. Khi “Trình Lâm” nhấc từng phiến đá lên hay khi vị tiên tử tự bạo này nói ra lời thề, nó đều hành động chậm một

bước.

Trong đầu nó cứ bất giác hiện lên dáng vẻ của Trình Lâm, hơn nữa dáng vẻ Trình Lâm trong ấn tượng của nó lại còn chồng lên dáng vẻ của thanh niên trẻ trong ngục kia nữa chứ.

Tâm chướng tựa hồ muốn tiến hóa thành tâm ma, chuyện này khiến Kỳ Lân thú đắng ngắt cõi lòng.

Mặt khác, trừ tâm chướng ra thì bộ não bị tổn thương do số liệu của Bá Tống Huyền Thánh và tác dụng phụ của các chứng bệnh nan y cũng là những lý do khiến phản ứng của nó chậm đi.

“Lắng xuống!” Kỳ Lân thú vươn móng vuốt đè xuống đám mây hình nấm.

Nhưng khi nó vừa vung vuốt thì hai gian Tỏa Tiên Ngục trước mắt đã bị phá ra.

Lại chậm nửa nhịp.

Kỳ Lân thú: “!!!”

Không thể thế được, Tỏa Tiên Ngục làm sao có thể bị vụ nổ kiểu này phá vỡ được chứ? Dù trận pháp phong ấn trên mặt đất đã bị “Trình Lâm” đào mất mấy mảnh khiến nó trở nên không hoàn chỉnh, nhưng chỉnh thể Tỏa Tiên Ngục cũng đâu có giảm xuống quá nhiều.

Nhưng lúc này nó không còn thời gian mà suy nghĩ nữa.

Đại lao Tỏa Tiên Ngục bị phá, nhưng người bên trong tuyệt đối không thể thoát ra.

Kỳ Lân thú tập trung tinh thần.

Hai trảo của nó liên tục chuyển động, đánh ra một pháp thuật trói buộc cường lực, chụp xuống hai gian thiên lao. Nó lựa chọn ở lại đây để giám thị bí mật thật là sáng suốt!

Mà nó cũng đã kích hoạt cảnh báo của thiên lao, đồng bạn sẽ chạy tới nhanh thôi.

Dù là “Trình Lâm” hay gã đàn ông nhìn như mắc bệnh truyền nhiễm kia cũng đừng hòng chạy thoát khỏi Tỏa Tiên Ngục.

Còn tiên tử điên cuồng thì đã vỡ nát như bụi sao, thân tử đạo tiêu rồi, đã thế còn là kiểu chết mà pháp khí hồi sinh cũng không khôi phục nổi nữa chứ. Chúng sinh chứng giám không phải chuyện đùa, khi chết bởi chí nguyện phản phệ thì chẳng thủ đoạn hồi sinh nào cứu nổi cô ta cả.

Pháp thuật trói buộc mà Kỳ Lân thú thi triển hóa thành một tấm lưới lớn chụp về phía trước.

Pháp thuật trói buộc này có phạm vi rộng và năng lực mạnh, cũng là pháp thuật mà Kỳ Lân thú rất thích và vô cùng am hiểu.

Tạch!

Lưới lớn chụp xuống, nhốt hết tất cả các sinh vật trong lao.

“Chạy đâu cho thoát!” Kỳ Lân thú hiện thân, trầm giọng nói với hai gian thiên lao.

“Be be be ~” Đúng lúc này, một tiếng kêu quái dị truyền ra từ trong lao.

Mây mù sau khi linh lực nổ tung và thiên lao bị phá tan đi.

Trong Tỏa Tiên Ngục…

Một con rùa đen mặt ngu bị trói cứng trong lưới lớn.

Tiếng “be be be” kì lạ ban nãy chính là do nó phát ra.

Con rùa giương mắt nhìn Kỳ Lân thú đắm đuối.

Kỳ Lân thú: “…”

Hôm nay mạch não của nó chậm nửa nhịp, lại không kịp phản ứng rồi!

Trong lưới lớn, con rùa kia lại phát ra giọng nữ ngọt ngào: “Meo meo ~”

Giả vờ dễ thương hả?

“Đạo hữu là thần thánh phương nào?” Kỳ Lân thú nghiến răng hỏi.

Con rùa khổng lồ này sao lại xuất hiện ở đây? Kỳ Lân thú thấy rõ con rùa này không phải do gã đàn ông như mắc bệnh truyền nhiễm kia hóa thành, vì hắn là con người chứ không phải là yêu quái, mà nó lại càng không phải là Trình Lâm.

Nó xuất hiện trong Tỏa Tiên Ngục này như thế nào chứ?

Từ nãy đến giờ, Kỳ Lân thú có cảm ứng được dao động không gian nào đâu.

Chẳng lẽ không gian giam giữ Tỏa Tiên Ngục chỉ dùng để làm cảnh thôi sao?

Rùa tai ương khổng lồ chớp chớp mắt, cuối cùng thở dài, thấy tim mệt rũ.

Bất đồng ngôn ngữ, không thể nào mà giao tiếp được.

Một khắc sau.

Thân hình rùa tai ương khổng lồ hóa thành hư ảo như muốn bỏ chạy.

“Chạy đâu cho thoát!” Kỳ Lân thú cả giận quát.

Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, coi Tỏa Tiên Ngục này là cái chợ à?

Kỳ Lân thú vung móng vuốt, lưới lớn thu lại, pháp thuật trói buộc này cũng mang cả sức mạnh giam cầm không gian.

Bị pháp thuật trói buộc của ta túm được mà có thể đi dễ dàng vậy sao?

Khi nó đang nghĩ như vậy…

Biu ~ Rùa tai ương khổng lồ biến mất tăm hơi.

Trong lưới lớn mang phong ấn giam cầm chỉ còn lại toàn không khí.

Móng vuốt của Kỳ Lân thú cào chơi vơi trong không trung.

Quan trọng hơn là, thứ biến mất cùng con rùa kia còn có rương đá của Trình Lâm và gã đàn ông như mầm bệnh kia nữa!

“Baru!” Kỳ Lân thú phẫn nộ vung vuốt vồ lên cột, dùng tiếng mẹ đẻ giận dữ mắng.

Oành ~ Trên cây cột lớn in hằn vết móng sâu hoắm.

“Chắc chắn là con rùa ban nãy đã cứu Trình Lâm và gã đàn ông kia đi rồi.”

“Vất vả lắm mới bắt được Trình Lâm Tiên Tử, thế mà lại để cô ta chạy mất.”

Kỳ Lân thú nghiến răng chạy ra ngoài Tỏa Tiên Ngục.

Bây giờ nó vô cùng tức giận.

Nó ấm ức vì trạng thái của mình hôm nay có vấn đề, lúc nào cũng chậm một nhịp, không thể trông coi Tỏa Tiên Ngục cho tốt.

Nó càng giận đồng bạn không chịu góp sức hơn.

Vì sao nó kích hoạt cảnh báo của Tỏa Tiên Ngục mà chẳng thấy mống đồng bạn nào chạy đến vậy?

Đến cả Phượng Nghi Cầm Chủ cũng không hiện thân là thế nào?

Động tĩnh trong Tỏa Tiên Ngục lớn như vậy, chẳng lẽ đồng bạn và Phượng Nghi Cầm Chủ đều không phát hiện ra sao?

Hay là bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi?

Đáy lòng Kỳ Lân thú dấy lên dự cảm không lành.

…

Lúc này, bên ngoài Tỏa Tiên Ngục.

Một dòng chất lỏng màu xám không đáng chú ý đang chậm rãi di chuyển.

Dòng chất lỏng màu xám này rất kì diệu, vì nó có năng lực “bị người ta xem nhẹ”.

Giống hệt như một vị đạo hữu rất đẹp trai nào đó trong nhóm Cửu Châu số 1.

Dù người ta có nhìn thấy nó thì chỉ cần ngẩng đầu lên một cái là lại quên béng nó ngay.

Dòng chất lỏng màu xám kia di chuyển một cách chậm chạp.

Trong dòng chất lỏng ấy có một người nhỏ xíu chỉ bằng cái móng tay.

Người tí hon này khiêng một chiếc rương, khống chế chất lỏng màu xám tiến về phía trước.

Đó chính là Cuồng Đao Tam Lãng và rương đá có Bạch tiền bối.

Chất lỏng màu xám này là lọ thuốc mà Vân Tước Tử tiền bối lấy ra đánh vỡ trước khi thi pháp.

Chất lỏng này chính là vật liệu thi pháp của Vân Tước Tử và cũng là một phần trong kế hoạch chạy trốn.

Hơn nữa có còn là một dấu mốc.

Khi tìm được nơi an toàn, một Vân Tước Tử hoàn toàn mới có thể dùng nó để hồi sinh.

Chương 2204: Thật bất công với tu sĩ luyện thể bình thường

Chất lỏng màu xám bao bọc Cuồng Đao Tam Lãng và rương đá của Bạch tiền bối tăng nhanh tốc độ di chuyển sau khi ra khỏi Tỏa Tiên Ngục.

Tuy hình thể của Cuồng Đao Tam Lãng đã thu nhỏ lại chỉ bằng cái móng tay, nhưng khi hắn tăng tốc chạy nhanh thì gió cũng không đuổi kịp. Dù sao thì thực lực Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm vẫn còn ở đó mà.

Từ khe hở của rương đá, cọng tóc ngố của Sở các chủ lại nhú ra, kéo dài ra ngoài chất lỏng màu xám để quan sát tình hình bên ngoài.

“Ồ? Hình như các thành viên của Thiên Đình viễn cổ gặp phiền toái rồi, bọn họ đang giao chiến với kẻ khác, thỏa nào chúng ta đánh nổ Tỏa Tiên Ngục để trốn ra mà lại chỉ có mỗi con Kỳ Lân thú kia canh gác.” Sở các chủ nói.

Thần thức của Sở các chủ lặng lẽ đảo qua khu vực gần đó, phát hiện ra các thành viên của Thiên Đình viễn cổ đang giao chiến với thế lực khác.

Thế lực ngoại lai xâm nhập vào hang ổ của thành viên Thiên Đình, đến cả Phượng Nghi Cầm Chủ có thực lực Trường Sinh Giả cũng bị cuộc đột kích này cản chân.

Trong những kẻ xâm nhập cũng có Trường Sinh Giả sao? Hay bọn chúng có thủ đoạn khác để kềm chế Phượng Nghi Cầm Chủ?

Đồng thời, Sở các chủ dùng pháp thuật hình chiếu, chiếu những gì thần thức của mình cảm ứng được lên không gian tụ lý càn khôn.

“Xem ra hôm nay chúng ta rất may mắn.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Nếu không phải thế lực ngoại lai kia chọn đúng hôm nay để đánh lén hang ổ của thành viên Thiên Đình viễn cổ thì bọn họ sẽ không dễ dàng trốn thoát Tỏa Tiên Ngục như vậy.

Thiên thời địa lợi hoàn hảo hơn cả kịch bản viết sẵn.

“Hôm nay chúng ta có Bạch tiền bối, được Bạch khí độ, đương nhiên là may mắn rồi.” Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng, nhìn chằm chằm hình ảnh được Sở các chủ chiếu ra.

Tình hình chiến đấu trong mảnh vỡ Thiên Đình đang cực kì ác liệt.

Kẻ xâm nhập và thành viên Thiên Đình đều đồng loại thi triển thần thông, giết chóc lẫn nhau.

Máu tươi tung tóe, chân đứt tay gãy, pháp khí vỡ vụn, phi kiếm gãy rời không ngừng rơi từ không trung xuống.

“Trước mắt không có dao động năng lượng khi Kiếp Tiên cửu phẩm giao chiến, xem ra Kiếp Tiên cửu phẩm đã chuyển chiến trường sang nơi khác rồi.” Sở các chủ vừa chiếu hình vừa giảng giải về chiến trường. Giọng nói lười biếng khi giảng bài trở nên cực kì hấp dẫn.

“Dù sao nơi này cũng là bí cảnh được tạo dựng nên từ mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, có ý nghĩa rất đặc biệt với thành viên của Thiên Đình viễn cổ. Kiếp Tiên cửu phẩm nhất định phải nghĩ cách di chuyển đi nơi khác, để tránh gây tổn thương gián tiếp cho mảnh vỡ Thiên Đình. Không chỉ Kiếp Tiên cửu phẩm đâu, chiến trường của bát phẩm cũng phải chuyển đi.” Bạch long tỷ tỷ nói khẽ.

“Đúng vậy. Mặt khác, bây giờ trong thế giới của Thiên Đình viễn cổ cón có hai Kiếp Tiên cửu phẩm tọa trấn ở một bơi bí mật nhưng không ra tay, cộng thêm Kỳ Lân thú vừa ra khỏi Tỏa Tiên Ngục, chiến cuộc tổng thể vẫn tương đối ổn.” Sở các chủ lia ống kính qua hang ổ trong mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

Một vị là một người đàn ông đầu trọc, hai tay ôm ngực.

Một vị khác là một cô gái có rắn quấn bên hông, dùng quạt che nửa khuôn mặt nhỏ, trong đôi mắt ngập tràn vẻ cảnh giác.

Hai vị này là Kiếp Tiên phụ trách trấn thủ.

Người đàn ông đầu trọc là Kiếp Tiên thật, còn cô gái thì nắm giữ pháp khí Kiếp Tiên đỉnh tiêm. Với cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm của mình, cô ta có thể bộc phát sức phá hoại gần bằng Kiếp Tiên trong thời gian ngắn.

“Các thành viên của Thiên Đình viễn cổ đang ẩn nấp trong Thú giới cũng có thể nhanh chóng chạy về hang ổ. Cuộc chiến càng kéo dài thì càng có lợi cho phe Thiên Đình.” Bạch long tỷ tỷ bình thản nói.

“Kiếp Tiên và Huyền Thánh di chuyển đến nơi khác để chiến đấu rồi sao?”

Nghe vậy, Vũ Nhu Tử da đen chợt thấy tiếc nuối. Ban đầu cô còn định quan sát Kiếp Tiên và Huyền Thánh chính thống chiến đấu ra sao cho thật nghiêm túc, để mở mang tầm mắt và tích lũy kinh nghiệm mà.

Hiếm lắm mới có cơ hỗ xem cao thủ quyết đấu qua livestream của Sở các chủ, xem livestream thì không sợ không chịu nổi áp bách trong trận chiến của các Kiếp Tiên.

Đáng tiếc…

“Đừng nản lòng. Tuy không được xem Huyền Thánh chiến đấu, nhưng trên bầu trời cũng có mấy vị Tôn Giả chiến đấu đặc sắc lắm. Ví dụ như chỗ này, hai vị Tôn Giả đều là cường giả thể tu, giáp lá cà với nhau, đánh quyền nào là đau quyền đấy, trông cực kì dũng mãnh, chỉ xem thôi mà đã thấy nhiệt huyết sôi trào rồi.” Sở các chủ nói rồi chuyển ống kinh sang một góc khác trên bầu trời.

Tuy trong số các thành viên sót lại của Thiên Đình viễn cổ có mấy vị cường giả Kiếp Tiên và Huyền Thánh, nhưng Tôn Giả thất phẩm thì lại khá ít.

Sở dĩ tình trạng số lượng Kiếp Tiên và Huyền Thánh nhiều hơn Tôn Giả diễn ra là bởi vì Kiếp Tiên và Huyền Thánh sống lâu hơn!

Có mấy vị Kiếp Tiên trong đó đã sống suốt từ thời Viễn Cổ cho đến tận bây giờ!

Tôn Giả thất phẩm thì phần lớn là hậu duệ hoặc đệ tử, truyền nhân của thành viên Thiên Đình năm đó, cơ bản mới tấn thăng trong vài ngàn năm trở lại đây.

Nên so ra thì số lượng Tôn Giả còn ít hơn Kiếp Tiên và Huyền Thánh.

Trong hình chiếu của Sở các chủ, hai vị Tôn Giả toàn thân đầy cơ bắp, cánh tay còn to hơn eo của Vũ Nhu Tử đang điền cuồng tẩn nhau.

Phong cách hùng hổ tới cực điểm.

“Không ngờ Sở đạo hữu lại thích mẫu đàn ông thế này.” Bạch long tỷ tỷ bật cười: “Đã vậy, vì sao cô lại xem trọng tên Tống Đầu Gỗ lẻo khoẻo kia chứ?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ kết thành cái nơ con bướm đầy khiêu khích, chỉ cười không nói. Ai bảo Tống Đầu Gỗ bây giờ vẫn là tên lẻo khoẻo? Phong cách của hắn bây giờ mạnh mẽ lắm nhé, đánh Kiếp Tiên cửu phẩm mà còn dám vung nắm đấm lên giáp lá cà trực diện kia kìa.

Trong trí nhớ của cô, bóng dáng vàng kim như kim cang của hắn khi cứu cô ra khỏi Sinh Tử Song Thụ hào hùng đến cực điểm!

Sau sự kiện ấy, cô mới có hứng thú với tu sĩ thuần luyện thể như vậy.

Tin tức của Bạch Long đạo hữu lạc hậu rồi, ván này cô thắng!

Rầm rầm rầm ~

Trong hình chiếu, khi hai tu sĩ luyện thể lao vào tẩn nhau thục mạng, mỗi cú đấm, mỗi đòn giáng đều vang lên tiếng sấm ầm ầm.

“Sở tiền bối, bạch long tỷ tỷ, hai vị tu sĩ thất phẩm này mà so với Tống tiền bối thì sao? Không tính pháp thuật và những cái khác, chỉ xét cường độ thân thể và khả năng đánh giáp lá cà thôi ấy.” Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên hỏi.

Cô nhớ Tống tiền bối cũng là tu sĩ luyện thể mà.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Sở các chủ: “...”

Một lúc lâu sau, Sở các chủ mới thốt lời thấm thía: “Vũ Nhu Tử, đừng lấy cái tên mặt dày đến mức thiên phạt còn đánh không thủng ấy ra so sánh với tu sĩ bình thường, so thế không công bằng.”

Khi cô nói chuyện, hai tu sĩ luyện thể trên không trung tâm hữu linh tê, đồng thời vung quyền đấm thẳng vào mặt đối phương.

Đấm thẳng vào mặt từ chính diện!

Cả hai đều không hề né tránh.

Nắm đấm hai bên như lún sâu vào mặt đối phương, cả mắt, mũi, miệng… như đều bị đấm ngập vào đầu.

Máu tươi tung tóe!

Răng Tôn Giả rụng giữa không trung.

Bạch long tỷ tỷ vung tay nói: “Ví dụ như quyền này. Nếu bọn họ đánh với Tống Thư Hàng thì chắc chắn là mặt của nó sẽ không bị lõm vào như thế đâu. Ngược lại, quả đấm của bọn họ có khi còn bị lực phản chấn làm bị thương ấy.”

“Bạch long tỷ tỷ, đừng bỉ bôi Thư Hàng như vậy mà.” Tô Thị A Thập Lục kéo nhẹ tay bạch long tỷ tỷ.

Chương 2205: Sao lần này lại thành có họa thì ta gánh?

A Thập Lục cảm thấy nhất định là bạch long tỷ tỷ vẫn còn để bụng vụ Tống Thư Hàng coi cô thành khăn quàng mà choàng lên cổ.

“Bỉ bôi nó?” Bạch long tỷ tỷ vỗ nhẹ móng vuốt lên vai Tô Thị A Thập Lục.

Cô em này trẻ người non dạ quá.

Cô với Sở đạo hữu có bỉ bôi thằng ranh kia đâu? Hai người bọn họ đang nói sự thật đấy!

Nếu bọn họ muốn bỉ bôi nó thì đã nói quá hơn rồi.

Ví dụ như, tu sĩ luyện thể nhà người ta đấm vào mặt Tống Thư Hàng, mặt nó thì bình yên vô sự, còn nắm đấm của người ta in nguyên một dấu hình khuôn mặt. Thế mới là bỉ bôi!

Khi họ đang nói chuyện, hai tu sĩ luyện thể trong hình chiếu của Sở các chủ đã phân thắng bại.

Hai tu sĩ thất phẩm này có thực lực tương đương, thể chất tương đương, cảnh giới tương đương, thậm chí đến sức chịu đựng cũng tương đương nhau.

Trước khi Sở các chủ quay đến thì họ đã đánh nhau được một lúc lâu rồi.

Khi đấm thẳng vào mặt nhau, thực ra cuộc chiến giữa họ đã đi vào hồi kết. Hai bên đang dùng phương thức lấy thương đổi thương để lao vào liều mạng với nhau.

Sau khi khô máu mấy chiêu, cả hai rớt từ không trung xuống.

Khi mới đến lưng chừng trời thì họ lần lượt hôn mê.

…

“Đánh đấm thế này chẳng có kĩ thuật gì cả, đây là phản ví dụ, hai đứa nhớ đừng có học đấy.” bạch long tỷ tỷ đánh giá xong rồi căn dặn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử da đen.

Cách thức chiến đấu kiểu mãng phu này chỉ mù quáng dốc hết sức ra choảng nhau, thiếu hụt kĩ xảo nghiêm trọng, không phù hợp với Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

"Ta lại cảm thấy chiến đấu thế này mới nhiệt huyết, mà trong lúc cần thiết, kiểu chiến đấu này còn có thể làm bùng nổ tiềm lực nữa đấy." Sở các chủ phản bác.

Những cơ bắp căng tràn chắc nịch kia, nhưng lằn gân xanh như mãng xà kia, sự buông thả sảng khoái và khí tức khi quyền tung cước đá kia đều khiến cô cảm thấy cực kì thú vị.

Có lẽ yêu ai yêu cả đường đi chính là cảm giác này.

Tùm!

Rầm!

Hai tu sĩ phái cơ bắp rơi xuống phát ra tiếng động khác nhau. Một người rơi vòa hồ nhỏ trong mảnh vỡ Thiên Đình làm dấy lên một cột sóng cao, một người khác thì rớt ngay trước mặt Cuồng Đao Tam Lãng.

Vị trí rơi cách Cuồng Đao Tam Lãng có một bước chân, mặt đất bị đâm thành một hố sâu hoắm. Thân là tu sĩ luyện thể, bọn họ có thể chất cường hãn, không rơi nát như thịt băm, chỉ có mặt đất và cái hồ kia là chịu trận.

Cuồng Đao Tam Lãng suýt bị rơi trúng giật nảy cả mình.

"Suýt nữa rơi vào ta rồi!" Tam Lãng sợ thót cả tim. Nếu bị một tu sĩ luyện thể hôn mê rơi từ trên trời xuống nện trúng thì cái thân nho nhỏ này của hắn sẽ bị đè bẹp mất thôi.

May mà có khoảng cách một bước, lại có chất lỏng màu xám bảo vệ, nên dù rơi xuống hố thì Tam Lãng cũng không bị thương.

"Dù sao cũng là Bạch tiền bối, may mắn đi kèm với hiểm nguy." Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục truyền ra từ cọng tóc ngố.

Khi đi ra khỏi Tỏa Tiên Ngục, may mắn của bọn họ đã tăng vọt.

Bây giờ gặp tai nạn cũng là chuyện bình thường.

"Chẳng phải bình thường có tai nạn gì thì Thư Hàng tiểu hữu sẽ gánh hết sao? Sao lần này lại là ta gánh chứ?" Cuồng Đao Tam Lãng nghĩ thầm trong lòng. Đương nhiên là hắn không dám nói ra miệng rồi.

Đồng thời, Tam Lãng ngẩng đầu nhìn tu sĩ thất phẩm phái cơ bắp trong hố sâu. Hắn ta máu me đầy đầu, mặt bị lõm vào, còn đang từ từ khôi phục, trên người cũng đầy dấu quyền rất sâu.

Cuồng Đao Tam Lãng suy nghĩ một lát rồi hỏi cọng tóc ngố: “Gã này là người của Thiên Đình viễn cổ hay là kẻ xâm nhập? Các tiền bối có phân biệt được không?”

“Là người của Thiên Đình. Trên người hắn có ám hiệu, ngay ở cổ tay kia kìa.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Cô là tổ tiên kim long của Thiên Đình viễn cổ nên biết dấu hiệu này.

“Hay thật.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả: “Ban nãy suýt bị nện trúng là họa, nhưng người đang hôn mê này là của phe Thiên Đình viễn cổ thì lại là vận may của chúng ta.”

Nói đoạn, hắn lấy một chiếc mặt nạ trong người ra.

Đây là tác phẩm của Ngân Quái trong series quẻ kim loại – mặt nạ dịch dung dùng một lần. Hiệu quả ai dùng thì người ấy biết.

Cuồng Đao Tam Lãng quan sát tu sĩ đang hôn mê một hồi, sau đó đeo tấm mặt nạ kia lên.

Chỉ một loáng sau, hình dạng của hắn đã biến thành Tôn Giả cơ bắp của Thiên Đình viễn cổ, từ dấu hiệu trên cổ tay đến vết thương trên mặt và trên người đều giống y xì.

Nhưng vì vẫn bị chất lỏng màu xám vây quanh nên thân hình hắn chỉ nhỏ bằng móng tay mà thôi.

Dịch dung… nói đúng ra là biến thân xong, Cuồng Đao Tam Lãng nắm chặt nắm đấm, đánh một bộ quyền pháp ngay tại chỗ.

“Cơ bắp toàn thân cứ như thật vậy, hoàn toàn không còn là hóa trang nữa rồi.” Tam Lãng lẩm bẩm nói.

Hắn cảm thấy dường như mình đã biến thành một tên vai u thịt bắp thật.

Không ngờ dịch dung thuật của nhà Đồng Quái lại kinh dị đến mức này.

Thế này thì tương lai còn ai nhận ra Đồng Quái nữa?

Đồng thời, Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên thả trí tưởng tượng bay xa.

Đồng Quái… thực sự là Đồng Quái sao?

Nghe nói trong họ hàng nhà quẻ kim loại, trên Đồng Quái là Ngân Quái, trên Ngân Quái là Kim Quái.

Nhưng Đồng Quái cơ hồ chưa từng nhắc đến chuyện về sư tôn Ngân Quái, Kim Quái lại càng khỏi phải bàn.

“Nói không chừng kì thực trên thế gian này không có Kim Quái hay Ngân Quái, tất cả chỉ là một mình Đồng Quái mà thôi.” Cuồng Đao Tam Lãng xoa cằm, suy tư nói.

“Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối còn có một đồ đệ là Thiết Quái nữa mà.” Lúc này, giọng nói của Vũ Nhu Tử da đen truyền ra từ cọng tóc ngố, nhắc nhở Cuồng Đao Tam Lãng không nên quyên chuyện đó.

“Cũng phải.” Cuồng Đao Tam Lãng bật cười ha hả, không nghĩ về chuyện này nữa.

Sau đó hắn kết một đạo ấn, thân hình chui ra khỏi chất lỏng màu xám.

Sau khi chui ra, cả người hắn nhanh chóng phình to, biến về kích thước bình thường trong nháy mắt.

“Tam Lãng tiền bối muốn dùng dịch dung thuật này để tìm trận pháp hồi sinh của Thánh Nhân sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Đúng vậy. Đúng lúc hắn bị trọng thương, có thể tạm thời rút lui khỏi chiến trường. Thân phận này là thích hợp cho chúng ta lợi dụng nhất.” Cuồng Đao Tam Lãng gật đầu nói.

“Vấn đề bây giờ là chúng ta xử lý Tôn Giả thất phẩm này thế nào đây?” Sở các chủ hỏi.

Bạch long tỷ tỷ do dự một chút: “Nếu có thể thì… giữ mạng lại cho hắn đi.”

Khi họ đang nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức chui từ chất lỏng màu xám ra.

Cô vẫy tay một cái, một con cá voi mập công đức xuất hiện.

Cá voi mập công đức nuốt chửng tu sĩ cơ bắp bị thương vào bụng, giải quyết gọn gàng vấn đề phải xử lý hắn như thế nào.

“@#%× Tiên Tử, cá voi mập của cô sẽ không tiêu hóa hắn đấy chứ?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức chỉ cười hì hì rồi vỗ nhẹ lên cá voi mập công đức của mình.

Một khắc sau, phần bụng của nó nhúc nhích.

Vết thương trên người tu sĩ cơ bắp trong bụng nó đang từ từ khôi phục.

Cá voi mập công đức có khả năng chữa trị.

Sau khi cá voi mập công đức nuốt chửng tu sĩ luyện thể kia, mỹ nhân rắn công đức lại triệu hồi nó về chất lỏng màu xám, thu nó lại bằng cỡ ngón tay.

Đồng thời, trên mặt hố truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Mau mau mau, cứu Bích Lãng Tôn Giả dưới hố lên đi!” Người phụ trách chữa trị của Thiên Đình hô vang.

Bích Lãng?

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Chương 2206: Cô ấy có thể là một Tam Lãng khác

Tam Lãng cảm thấy đạo hiệu của đối phương sinh ra là để chửi người, hay cụ thể hơn là chỉ mặt mà chửi hắn.

Thực ra trong Tu Chân giới rất hay có chuyện như vậy.

Ví dụ như Ngọc La khí tông ở miền Bắc Hoa Hạ có một vị đại sư đúc pháp khí nổi danh tên là Thương Sinh Đạo Nhân.

Mà ở ngay Sát Đao Minh cách vách Ngọc La khí tông thì có một vị đao khách lấy đạo hiệu là Trảm Thương Sinh.

Vì ở gần nhau nên thi thoảng hai tông môn này lại giao lưu học hỏi.

Thân là tinh anh mỗi phái, Thương Sinh Đạo Nhân và Trảm Thương Sinh cứ ít lâu lại phải gặp nhau một lần.

Khi mọi người giới thiệu tên của họ thì tình cảnh là như thế này…

“Vị này là Thương Sinh Đạo Nhân của Ngọc La khí tông.”

“Vị này là Trảm Thương Sinh của Sát Đao minh.”

Thế là giữa hai bên nồng nặc mùi thuốc súng.

…

“Đưa Bích Lãng Tôn Giả ra khỏi hố trước đã.” Người phụ trách chữa trị của Thiên Đình nhanh chóng nhảy xuống hố.

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nhắm mắt lại, áp chế khí tức, bắt chước trạng thái bị trọng thương, đồng thời vươn tay vớt chất lỏng màu xám vào tay mình.

Trừ đạo hiệu “Bích Lãng” nghe hơi bị nhói lòng, mọi chuyện đều được tiến hành rất thuận lợi.

Bây giờ chuyện duy nhất cần chú ý chính là thời gian hồi sinh của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử. Chi mong sao cô không hồi sinh đúng lúc người phụ trách chữa trị của Thiên Đình viễn cổ đang vận chuyển Bích Lãng Tôn Giả.

Đội chữa trị của Thiên Đình viễn cổ nhẹ nhàng đặt Cuồng Đao

Tam Lãng lên phi kiếm, dùng độn quang nâng hắn lên rồi đưa hắn ra khỏi hố sâu.

“Cẩn thận một chút, đừng chạm vào vết thương của Bích Lãng Tôn Giả.”

“Nhanh cái tay lên, đừng có ngây ra đó, còn bao nhiêu đồng bạn đang chờ chúng ta đưa đi kia kìa.”

Trên đường di chuyển, có nhân viên chữa trị của Thiên Đình viễn cổ đề nghị: “Bích Lãng Tôn Giả bị thương nặng lắm, xử lý vết thương bên ngoài cho hắn trước đi.”

Sau đó, một loạt pháp thuật trị liệu phủ xuống người Cuồng Đao Tam Lãng, thế mà vết thương trên người hắn thì chẳng khôi phục gì cả.

“Không được, thuật trị liệu của chúng ta có đẳng cấp quá thấp. Vết thương của Bích Lãng Tôn Giả là do Tôn Giả thất phẩm đánh ra, thuật trị liệu cấp thấp không chữa trị được. Cho hắn uống đan dược trị thương để ổn định tình hình vết thương trước đã.” Có người lên tiếng.

Một nhân viên chữa trị nào đó ở bên cạnh cạy miệng Cuồng Đao Tam Lãng ra, tống một đống đan dược chẳng biết có hiệu quả gì vào miệng hắn.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Này ông anh kia ơi, bây giờ ta đang hôn mê bất tỉnh đấy nhá. Ngươi nhét một đống đan dược to đùng cho ta, lại còn không phải là loại “vào miệng tan ngay”, không sợ ta mắc nghẹn mà chết à?

Đúng lúc Tam Lãng đang rủa xả thì nhân viên chữa trị kia đã nắm lấy cằm hắn rồi bật hình thức “nhai nuốt thủ công”, dùng tay giúp hắn nhai đan dược.

Nhưng vị này không có kĩ thuật giúp người ta nhai nuốt thủ công khéo léo như Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức. Khi giúp Tam Lãng nhai đan dược, vị này bóp cằm hắn đau điếng.

Cảnh này bị cọng tóc ngố của Sở các chủ livestream rõ rành rành.

Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ và Vũ Nhu Tử da đen lẳng lặng đứng ngoài quan sát, không nói lời nào.

…

Tuy cách làm của nhân viên chữa trị Thiên Đình viễn cổ hơi thô bạo nhưng hiệu quả lại không tồi.

Chẳng bao lâu sau, mấy viên thuốc trong miệng Cuồng Đao Tam Lãng đã bị nhai nát.

Nhưng vì không biết mấy viên đan dược này có hiệu quả cụ thể gì nên Cuồng Đao Tam Lãng ngậm chúng trong miệng chứ không nuốt vội.

Hắn muốn thử tác dụng của thuốc trước đã rồi mới quyết định.

Dù sao thì hắn cũng có chút kinh nghiệm trong cái vụ nếm thuốc này.

Hồi còn trẻ, hắn từng trộm đan dược của một đại tiền bối luyện đan cùng với một con tiểu yêu rồi ăn như kẹo, cộng thêm mấy năm nay đã uống không biết bao nhiêu đan dược trị thương vì đủ mọi nguyên nhân, cho nên cũng hiểu biết ít nhiều.

“Gay rồi Đổng tiền bối ơi, Bích Lãng Tôn Giả hôn mê sâu quá, hắn nuốt không trôi.” Nhân viên chữa trị bóp cằm Cuồng Đao Tam Lãng lo lắng nói.

Đổng tiền bối ở phía trước đáp mà không quay đầu lại: “Dùng pháp thuật nhồi hết đan dược xuống cho Bích Lãng Tôn Giả.”

“Nhưng ta không biết pháp thuật đó.” Nhân viên bóp cằm Tam Lãng trả lời.

Đổng tiền bối lại nói: “Có ai biết không? Ai biết pháp thuật tương tự thì giúp Bích Lãng Tôn Giả uống thuốc đi.”

“Tiền bối ơi, bọn ta là nhân viên chữa trị hệ tâm lý và tâm ma, không ai học pháp thuật kiểu này cả.” Có đội viên cười khổ đáp.

Bình thường bọn họ phụ trách hỗ trợ phụ đạo tâm lý cho người tu luyện của Thiên Đình, khuyên nhủ họ khi gặp tâm chướng để giảm thiểu tỉ lệ sinh ra tâm ma.

Nhân viên trị liệu thuộc hệ này chỉ biết một vài pháp thuật chữa trị đơn giản, bởi vậy khi đi ra ngoài cứu chữa thương binh trong trận chiến, công việc vận chuyển thương binh đến hậu phương mới rơi vào đầu bọn họ.

Nhân viên chữa trị thực sự phụ trách chữa thương đã bận đến hoa mắt chóng mặt ở hậu phương, không thể phân thân được.

“Không còn cách nào khác, dùng miệng mớm thuốc cho Bích Lãng Tôn Giả đi. Duy trì tốc độ, đừng dừng lại.”

Nghe xong, nhân viên chữa trị đang bóp cằm Tam Lãng cứng đơ hết cả tay.

Cuồng Đao Tam Lãng chỉ cảm thấy cằm mình bị bóp đâu thấu trời.

…

Trong không gian tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối.

Vũ Nhu Tử da đen, Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ ngồi xếp hàng xem livestream.

Đối mặt với tình huống sắp bị mớm thuốc “miệng đối miệng”, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sẽ lựa chọn thế nào đây?

Phi kiếm dùng để vận chuyển Tam Lãng tiền bối vẫn đang bay thật vững vàng về phía hậu phương.

“Cứu mạng người là quan trọng nhất!” Đồng tiền bối thúc giục.

Thần thức của Cuồng Đao Tam Lãng lặng lẽ quét qua tiểu đội chữa trị đang vận chuyển Bích Lãng Tôn Giả bị thương. Tất cả đều là đực rựa, không có tiên tử nào cả.

Nhân viên chữa trị đang nắm cằm hắn cắn răng hạ quyết tâm.

Cậu chàng vừa duy trì tốc độ đồng hành cùng phi kiếm, vừa cúi xuống, áp sát khuôn mặt Bích Lãng Tôn Giả.

“Ực, ực!” Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nuốt hết cả họng thuốc xuống.

Để đối phương nghe được tiếng nuốt mà hắn nuốt cực kì mạnh, làm phát ra tiếng vang siêu lớn!

Vừa rồi hắn đã xác định đan dược trong miệng mình phần lớn là thuốc trị nội thương và tăng cường linh lực.

Có vết thương thì chữa vết thương, không có thì bồi bổ cơ thể.

Coi như ăn kẹo vậy.

Mỗi tội số kẹo này hơi bị nhiều, nuốt xuống cùng một lúc nghẹn chết đi được.

"Bích Lãng Tôn Giả nuốt rồi!" Nhân viên trị lệu kia reo lên như trút được gánh nặng.

Đối với nhân viên chữa trị thì dùng miệng mớm thuốc không phải là chuyện gì khó chấp nhận.

Nhưng không khó chấp nhận không có nghĩa là thích làm, nếu có thể miễn được là tốt nhất.

"A Lương giác ngộ cao đấy." Đổng tiền bối ở phía trước khen ngợi.

Sau đó hắn vung tay lên một cái, cách đó không xa, lại có một phi kiếm khác được hộ tống đến đây.

Trên phi kiếm là một vị tiên tử xinh đẹp tuyệt trần đang hôn mê vì bị thương nặng.

"Việc cho Viên Viên Tiên Tử uống đan dược cũng giao cho ngươi luôn nhé." Đổng tiền bối khích lệ.

Không trải qua thí luyện, làm sao thấy cầu vồng?

Đàn ông có giác ngộ cao mới có thể gánh vác được nhiệm vụ nặng nề về sau.

Trên phi kiếm bên cạnh, thân mình mềm mại của Viên Viên Tiên Tử đang hôn mê hơi run lên, nhưng vì biên độ rất nhỏ nên không ai để ý.

Chỉ có cọng tóc ngố của Sở các chủ đang quan sát xung quanh là nhạy cảm bắt được động tác này.

"Vị Viên Viên Tiên Tử này có vấn đề, có thể cô ấy là một Tam Lãng khác." Sở các chủ nói.

Chương 2207: Tôn Giả thất phẩm chết đói

Cuồng Đao Tam Lãng: “???”

“Ý của Sở tiền bối là Viên Viên Tiên Tử kia cũng là kẻ ngụy trang giả mạo như Tam Lãng tiền bối. Viên Viên Tiên Tử thật sự… chắc là lành ít dữ nhiều.” Vũ Nhu Tử da đen giải thích.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ vẫy một cái: “Không sai.”

Bạch long tỷ tỷ bổ sung: “Có lẽ cô ta là thành viên của thế lực đối địch ngụy trang vào.”

“Vừa tấn công chính diện, vừa phái người giả mạo thương binh lẻn vào hậu phương của người ta… Nói cách khác, mục tiêu thật sự của thế lực đối địch có thể là một vật nào đó trong hang ổ của Thiên Đình, một vật không lớn lắm, chỉ cần một hoặc vài người là lấy đi được.” Tô Thị A Thập Lục phỏng đoán.

“Cũng có thể là vừa gây hỗn loạn, vừa lẻn vào nơi sâu nhất trong hang ổ Thiên Đình, để phá trung tâm khống chế của bí cảnh tạo thành từ mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này, đạt thành mục tiêu.” Sở các chủ phân tích bổ sung.

Vũ Nhu Tử da đen nói: “Nhưng trong hang ổ của Thiên Đình còn hai vị có chiến lực Kiếp Tiên trấn thủ, dù bọn họ có vào được trung tâm khống chế thì cũng không dễ dàng phá hủy nó như vậy.”

“Thực ra ta có dự cảm không lành.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tóc ngố của Sở các chủ hơi khựng lại: “Ta cũng thế. Ta hoài nghi mục tiêu của Viên Viên Tiên Tử giả này cũng giống với chúng ta.”

Nghe đến đây, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ cảm thấy gan đau nhức nhối.

Ta chỉ muốn đi ngó thủ đoạn hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia một cái xem có thể hâm nóng Thánh Nhân lạnh ngắt lại hay không thôi, có cần phải bày trận lớn đến thế để chào đón ta không?

Không thể để ta thuận lợi lẻn vào hậu phương, đến chỗ giấu thủ đoạn hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia, triệu hoán Vân Tước Tử tiền bối rồi kết thúc công việc, rời khỏi hang ổ thành viên Thiên Đình viễn cổ bình an sao?

…

Bên cạnh Tam Lãng.

Dường như nội tâm Viên Viên Tiên Tử đang giãy giụa, khiến ngón tay của cô nàng cũng run theo.

“Cô ta đang phân vân không biết có nên tỉnh lại từ trạng thái hôn mê hay không.” Tóc ngố của Sở các chủ phóng đại hình ảnh của Viên Viên Tiên Tử giả rồi giảng giải: “Chắc chắn cô ta nghe thấy lời của “Đổng tiền bối”, trong lòng kháng cự việc bị “A Lương” mớm thuốc, nhưng cô ta lại muốn lẻn vào hậu phương, trạng thái hôn mê mới là dễ trót lọt nhất. Hôn mê thì không cần phải giao lưu, nguy cơ bị lộ sẽ nhỏ hơn nhiều.”

Sau đó, Sở các chủ mở rộng phạm vi quan sát.

Trong hình ảnh, các thành viên trong đội chữa trị của Thiên Đình viễn cổ đang nhìn A Lương bằng ánh mắt ghen tị.

Phía trước đội ngũ, Đổng tiền bối lên tiếng: “Duy trì tốc độ, đừng dừng lại, A Lương, cho Viên Viên Tiên Tử uống thuốc đi.”

Viên Viên Tiên Tử giả cuối cùng cũng không tỉnh lại.

“Xem ra cô ta đã hạ quyết tâm hôn mê đến cùng rồi.” Sở các chủ nói.

Đúng là Viên Viên Tiên Tử đã hạ quyết tâm. Cô đang nhớ tới quá trình Bích Lãng Tôn Giả bị mớm thuốc ban nãy.

Đầu tiên là dùng tay cho nhai thủ công, sau đó khi Bích Lãng Tôn Giả không nuốt được thì mới đến khâu dùng miệng mớm thuốc đã nhai nát.

Cho nên cô có thể học theo Bích Lãng Tôn Giả, nuốt thuốc luôn sau khi nhai thủ công!

Nghĩ vậy, Viên Viên Tiên Tử vững lòng hẳn.

Ở bên cạnh phi kiếm.

A Lương lấy mấy viên đan dược, dùng một tay giữ cằm Viên Viên Tiên Tử rồi mở miệng cô ra.

Thật thà quá!

Đây đúng là một con người chân chất chưa hề bị thế tục nhiễm bẩn!

Nếu giao cơ hội mớm thuốc cho đồng bạn của A Lương thì bọn họ đã tự nhai nát thuốc rồi mớm vào miệng Viên Viên Tiên Tử từ lâu.

Thế mà A Lương lại thật thà đến mức định giúp Viên Viên Tiên Tử nhai thuốc thủ công trước.

Đám đồng bạn nhao nhao quăng ánh mắt khó tả thành lời về phía hắn.

Cơ hội thế này mà lại giao cho thằng đầu đất mới lãng phí làm sao!

Nhưng giao cơ hội này cho một gã thành thật thì đúng là một điều may mắn.

Viên Viên Tiên Tử giả vờ hôn mê âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng vào lúc này, Đổng tiền bối ở phía trước lại nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa. Viên Viên Tiên Tử bị thương nặng hơn Bích Lãng Tôn Giả, cô ấy lại không phải là tu sĩ luyện thể, dù có giúp nhai bằng tay thì chưa chắc cô ấy đã nuốt xuống được. Ngươi bỏ qua bước đó mà tiến tới bước thứ ba luôn đi.”

“A? Dạ? Vâng.” A Lương ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó hắn nhét mấy viên đan dược vào miệng mình, nhai nát.

Quá trình mớm thuốc biến đổi bất ngờ đến mức không ai kịp trở tay.

Dù cách một cái màn hình, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen và bạch long tỷ tỷ vẫn cảm nhận được sự tuyệt vọng chết nửa con người từ Viên Viên Tiên Tử giả.

Trên màn hình.

A Lương thật thà vừa duy trì tốc độ ngang với phi kiếm, vừa cúi đầu cho Viên Viên Tiên Tử uống thuốc.

Tóc ngố của Sở các chủ còn cố tình phóng to đoạn này để chuẩn bị dạy một khóa cho Vũ Nhu Tử da đen và Tô Thị A Thập Lục trẻ tuổi.

Nhưng đang lúc cô định mở đầu bài giảng thì phát hiện ra mình chỉ có kiến thức lý thuyết chứ chẳng có miếng kinh nghiệm thực tiễn nào.

Cuối cùng Sở các chủ đành nín thinh.

Vũ Nhu Tử da đen nhìn cảnh này thật kỹ. Để bảo vệ tôn nghiêm của tâm ma, cô buộc chính mình phải nhìn không chớp mắt.

Còn Tô Thị A Thập Lục xem cảnh ấy thì lại cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

…

Ở bên ngoài.

“Ha ha ha.” Khỏi nói cũng biết trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng vui vẻ đến mức nào.

Này thì ngụy trang! Này thì quấy rối kế hoạch của ta!

Khi hắn đang vui như mở cờ trong bụng thì bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói mềm mại: “Cương Phong tiền bối, vì sao ngươi trốn thoát kiếp nạn mà ta lại bị cưỡng ép mớm thuốc? Thế giới này thật không công bằng.”

Giọng nói mềm mại này nói chuyện bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Gần đây Cuồng Đao Tam Lãng đang học bù ngôn ngữ viễn cổ căn bản, miễn cưỡng có thể nghe hiểu được câu này.

Sau khi kết hợp đoạn truyền âm này với những gì vừa mới diễn ra.

Chân tướng đã ngoi lên mặt nước.

Giọng nói mềm mại này chính là của Viên Viên Tiên Tử giả vừa bị cưỡng hôn.

Mà có vẻ như cô coi Bích Lãng Tôn Giả mà Cuồng Đao Tam Lãng đang cải trang là một tiền bối tên Cương Phong nào đó.

Nói cách khác, trong kế hoạch của bọn họ, vốn dĩ Cương Phong sẽ tìm cách ngụy trang thành Bích Lãng Tôn Giả để trà trộn vào hậu phương của hang ổ Thiên Đình.

Cho nên bây giờ Viên Viên Tiên Tử giả mới nhận nhầm người.

“Hay, hay lắm!” Trong nháy mắt, vô vàn suy nghĩ hiện lên trong đầu Cuồng Đao Tam Lãng.

Mỗi một ý nghĩ đều ngập tràn tính khiêu chiến và cảm giác kích thích tột cùng.

…

Trong tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối.

Sở các chủ cố định ống kính trên người Cuồng Đao Tam Lãng và Viên Viên Tiên Tử giả, xem hai người được đưa vào hậu phương và chờ chữa trị.

Đổng tiền bối lại dẫn thành viên tiểu đội sấp ngửa chạy ra tiền tuyến để vận chuyển thương binh.

Tam Lãng và Viên Viên Tiên Tử giả yên tĩnh nằm đó, tìm kiếm thời cơ thoát thân, không ai làm gì cả.

Hình ảnh có vẻ rất nhàm chán.

Đúng lúc này, bụng của Tống Thư Hàng phát ra một tiếng kêu vang dội.

Vũ Nhu Tử da đen nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối đói bụng à?”

Theo lý thuyết thì nhu cầu của Tôn Giả thất phẩm đối với việc ăn uống là rất ít, trừ khi bị tiêu hao quá nhiều.

Chẳng lẽ Tống tiền bối vẫn luôn ở trạng thái tiêu hao khi đang hôn mê sao?

“Để ta cho hắn ăn Tích Cốc đan.” Tô Thị A Thập Lục lấy một bình nhỏ trong túi rồi dốc một viên ra.

Sau đó trong ánh mắt nghi hoặc của Vũ Nhu Tử da đen, cô bình tĩnh nhét viên Tích Cốc đan ấy vào miệng mình.

Chương 2208: Long uy cường hóa mỗi tháng chỉ sử dụng được một lần

Học thì phải đi đôi với hành mới vui chứ.

Trên thế giới này làm gì còn chuyện vui hơn vừa mới học được tri thức mới thì đã có cơ hội thực hành ngay?

Bây giờ Tô Thị A Thập Lục đang áp dụng tri thức vào thực hành ngay tắp lự.

Đầu tiên, cô nhai nát Tích Cốc đan, sau đó đỡ Tống Thư Hàng dậy, cúi người dán mặt về phía hắn.

“Từ… từ từ đã!” Vũ Nhu Tử da đen bên cạnh nói.

Trực giác của tâm ma mách bảo cô rằng Tô Thị A Thập Lục làm thế có hơi không ổn.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Thực tế thì Tô Thị A Thập Lục đang cực kì căng thẳng. Trái tim công đức đập liên hồi như múa, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tung ra.

Vất vả lắm cô mới gom đủ dũng khí để kề sát lại bên Tống Thư Hàng. Cô biết chuyện mà mình sắp làm, hơn nữa đã chuẩn bị trong lòng từ lâu.

Nhưng khi nhìn thấy mặt Tống Thư Hàng thật thì động tác của cô bắt đầu lag, không sao trôi chảy như cô lúc thường được.

Đặc biệt khi Vũ Nhu Tử da đen ở bên cạnh cất tiếng gọi thì lại càng khiến cô luống cuống hơn.

“Nếu bây giờ Tống Thư Hàng đột nhiên tỉnh lại…”

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó…

Suy nghĩ này như đã kích hoạt một “điều kiện” nào đó, đạt thành hiệu quả như ước nguyện với ngôi sao may mắn. Thế là điều ước của cô… lập tức thành hiện thực luôn.

Tống Thư Hàng đang hôn mê đến vả mặt còn không tỉnh đột nhiên mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau đắm đuối.

Tô Thị A Thập Lục: "…"

Tóc ngố của Sở các chủ thắt nút lại.

Bạch long tỷ tỷ thở dài não ruột.

…

Tống Thư Hàng đang lĩnh hội đao ý "nhân đao" từ đại lão Rồng Đốm two.

Sau khi đao ý này được chém ra thì còn một phần nhỏ vẫn lưu lại trong cơ thể hắn.

Hắn không mong có thể lĩnh hội triệt để đao ý này, chỉ cần tìm hiểu được một chút sơ sơ là tốt rồi. Hắn rất tự hiểu lấy mình, đao ý cấp chúa tể Cửu U không phải là thứ mà tiểu tu sĩ như hắn có thể ngộ ra được.

Trong quá trình lĩnh hội đạo đao ý này, cả thể năng, linh lực trong thể nội và tinh thần lực của hắn đều không ngừng tiêu hao.

Nếu không phải thần thức và tinh thần lực của hắn vừa tiếp nhận "dòng dữ liệu nhồi sọ" của đại lão ba mắt và được cường hóa thì đã không thể chịu nổi tiêu hao khi lĩnh hội đao ý đó.

Nói không chừng khi lĩnh hội được một nửa thì đã nổ não rồi.

Vì tiêu hao quá lớn nên cảm giác đói bụng mới xuất hiện. Tống Thư Hàng bị cơn đói gọi cho tỉnh lại.

Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tô Thị A Thập Lục áp sát tới mình.

Hai má cô căng phồng như định hô hấp nhân tạo cho hắn vậy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Đáng yêu quá." Trong đầu Tống Thư Hàng bật ra suy nghĩ ấy.

Tô Thị A Thập Lục phùng má trông như một con hamster nhỏ dễ thương.

Lý trí mách bảo Tống Thư Hàng lúc này phải nhắm mắt lại ngay, giả bộ như mình còn đang hôn mê mới là cách làm chính xác nhất.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục đáng yêu quá, khiến hắn không thể không nhìn thêm một lúc.

…

“Không thể chấp nhận được.” Cuối cùng, bạch long tỷ tỷ nhịn hết nổi.

Cô quay đầu rồng lại, giương đôi mắt vàng óng lườm Tống Thư Hàng.

Một năng lực thiên phú bị cô phóng ra, phủ xuống Tống Thư Hàng.

Đây là năng lực thiên phú mà bạch long tỷ tỷ chỉ có thể dùng một lần mỗi tháng – Long uy cường hóa.

Long uy của cô vốn đã là cấp bậc đỉnh tiêm của chân long, lại được thiên phú cường hóa, có thể khiến cả cảnh giới Trường Sinh Giả phải gặp phiền hà.

Đương nhiên khi sử dụng long uy với Tống Thư Hàng thì cô không dùng hết toàn lực, mà chỉ phủ long uy lên người hắn trong một khoảnh khắc mà thôi.

Như vậy có thể bắt hắn ngủ thêm giây lát trong điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương đến hắn.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tầm mắt mình tối sầm. Đây là một trải nghiệm đau đớn tinh thần hoàn toàn mới, là nỗi đau đớn mà thiên phú chịu đựng của hắn còn chưa ghi chép lại.

Đã thế làn sóng xung kích này chỉ kéo dài ngắn ngủi một khoảnh khắc, làm thiên phú chịu đựng đau đớn của hắn thậm chí không kịp lập hồ sơ.

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái rồi hôn mê bất tỉnh.

…

“Cô gian lận.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ truyền âm cho bạch long tỷ tỷ. Thư Hàng tỉnh lại chẳng phải thú vị hơn ư? Sao lại phải đánh nó hôn mê chứ?

Bạch long tỷ tỷ: “Có giỏi cô cắn ta đi?”

Sở các chủ: “…”

Nếu không phải cọng tóc ngố của ta chưa tiến hóa ra răng và miệng thì ta đã cắn vào vảy ngược của cô rồi.

…

Thấy Tống Thư Hàng lại ngất đi, Tô Thị A Thập Lục vừa thấy hụt hẫng lại vừa âm thầm may mắn.

Nói thật là khi Tống Thư Hàng mở mắt ra thì ý định “mớm thuốc” ban đầu của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng nếu Thư Hàng đã phát hiện ra cô muốn làm gì mà cô bỏ dở nửa chừng thì càng không ổn.

“Ùng ục.” Bụng của Tống Thư Hàng lại phát ra tiếng sôi.

Tô Thị A Thập Lục không do dự nữa, đưa miệng tới theo phương án mà mình đã diễn tập hàng trăm ngàn lần trong đầu.

Lần trước là để chuẩn bị cảm xúc cho quen, lần này cô nhất định phải mớm thuốc cho Tống Thư Hàng vào lúc hắn đang tỉnh táo.

…

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhẹ nhàng xoay tròn.

Cắn tổ tiên kim long là không được, vì tóc ngố không biết cắn người, mà cái đầu của cô thì không rời khỏi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng được.

“Cô đã giở trò thì đừng trách ta phá rối.” Tóc ngố của Sở các chủ uốn thành móc câu giữa không trung, âm thầm sử dụng bí pháp.

Mái tóc dài là một phần quan trọng trên thân thể và cũng là vũ khí của Sở các chủ. Mỗi sợi tóc của cô đều được tôi luyện bằng linh lực và có thể gửi thần thức vào.

Sau khi bí pháp của cô được kích hoạt, thần thức của Tống Thư Hàng bị lặng lẽ rút ra, chuyển dời sang cọng tóc ngố.

Khi Tô Thị A Thập Lục cúi người áp môi lên, ý thức của Tống Thư Hàng cũng được chuyển sang cọng tóc ngố của Sở các chủ, chính hắn thì tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Thần thức của Sở các chủ và thần thức của Tống Thư Hàng hóa thành hình người, ngồi xếp hàng trên cọng tóc ngố, dùng góc độ “người thứ ba” để quan sát toàn bộ quá trình Tô Thị A Thập Lục dùng môi mớm thuốc cho hắn.

“Có cảm tưởng gì không, hả Bá Tống tiểu hữu?” Tay phải của

Sở các chủ nắm hờ, đưa đến bên miệng Tống Thư Hàng, giả vờ làm chiếc micro.

“Phê quá.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Trừ chuyện đó ra thì còn cảm tưởng gì không?” Nói xong, Sở các chủ lại đưa nắm tay đến bên miệng hắn.

“Lần sau nếu có thể, ta hy vọng sau khi ta bị bạch long tỷ tỷ đánh ngất thì Sở các chủ hãy lặng lẽ đánh thức ta dậy…” Tống Thư Hàng nói với vẻ thành khẩn.

Sau khi thần thức ly thể thì chỉ có thể ở bên cạnh nhìn thôi.

“Ngươi còn muốn nếm thử mùi vị được người ta mớm thuốc cho nữa à?” Sở các chủ hỏi.

“Nếu có cơ hội.” Tống Thư Hàng phối hợp trả lời.

Sở các chủ gật đầu rồi chỉ vào mình mà nói: “Vậy để ta phối hợp với ngươi nhé?”

“Tiền bối á?” Tống Thư Hàng nhìn đôi môi đỏ thắm của Sở các chủ, tỉnh táo xua tay lia lịa. Rõ ràng đây là một cái bẫy khảo nghiệm, làm sao hắn có thể mắc câu được chứ?

Khi Tống Thư Hàng đang xua tay, Sở các chủ biến quyền thành chưởng, phẩy nhẹ một cái, thế là hắn bị một luồng lực mềm mại quật ngã xuống đất.

Khi ngã xuống đất, hắn đột nhiên phát hiện ra giữa mình và Sở các chủ còn có một thần thức thứ ba.

Chương 2209: Sau khi chết vẫn ngầu như cũ

Thần thức thứ ba này là linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Vì linh quỷ và Tống Thư Hàng là một thể, nên khi thần thức của hắn bị Sở các chủ hút ra thì linh quỷ cũng bị rút ra và chuyển sang cọng tóc ngố theo.

Trong tình huống bình thường, vẻ ngoài của linh quỷ sẽ được đồng hóa theo vẻ ngoài của túc chủ, hai người một thể, cùng tiến cùng lui. Nhưng linh quỷ của Tống Thư Hàng lại khác hẳn với bản thể của hắn, đến giới tính còn là nữ.

Sau khi cụ hiện hóa thì thần thức của linh quỷ rất nhỏ, chỉ khoảng năm sáu tuổi.

“Kì lạ, sao thần thức của linh quỷ lại yếu thế này?” Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ linh quỷ của hắn có vấn đề?

“Thấy không? Đây chính là thể ý thức của linh quỷ nhà ngươi.” Sở các chủ lướt qua Tống Thư Hàng, vươn tay bế linh quỷ vào lòng như ôm một con búp bê.

Linh quỷ rất mực ngây thơ ngoan ngoãn, mặc cho Sở các chủ ôm mà không hề phản kháng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Có thấy.”

“Chắc ngươi cũng biết giác quan của linh quỷ có thể đồng bộ với túc chủ. Cho nên nếu ngươi muốn nếm thử hương vị được người ta mớm thuốc thì ta có thể cho ngươi nếm gián tiếp qua linh quỷ của ngươi.” Sở các chủ ôm linh quỷ của Tống Thư Hàng, nói.

“Tiền bối, ta cảm thấy ta mà dám nói là “muốn” thì sẽ bị cô đánh chết.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói, hoàn toàn không bị sắc đẹp của Sở các chủ mê hoặc.

Đạo tâm của hắn kiên định đến cỡ nào cơ chứ? Làm sao kiểu dụ hoặc này có thể khiến hắn lung lay được?

“…” Sở các chủ lười biếng ngả ra phía sau: “Quả nhiên ngươi có duyên với Phật môn.”

“Đừng nói linh tinh, không phải đâu, không thể nào có chuyện ấy được.” Tống Thư Hàng lắc đầu quầy quậy.

Dù hắn đã bất cẩn tấn thăng lên tận cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, nhưng hắn không muốn nên duyên nên phận gì với cửa Phật hết.

Hán còn muốn kết hôn sinh con như người bình thường, tốt nhất là một trai một gái để hưởng ứng chính sách một nhà hai con, vợ chồng hạnh phúc của chính phủ.

Sau đó hắn sẽ nhìn con gái lớn lên từng ngày, đến khi nên vợ nên chồng với người ta, hắn sẽ nắm tay con gái, đặt vào tay một gã trai trẻ tuổi có gương mặt mơ hồ rồi chúc phúc cho đôi trẻ…

Để rồi trong đêm dài đằng đẵng, vợ chồng hắn ôm nhau vùi mặt vào chăn khóc tu tu.

Tuy Tôn Giả thất phẩm sinh con không dễ nhưng không phải là không sinh được. Chẳng phải Linh Điệp Tôn Giả tấn thăng lên cảnh giới Tôn Giả rồi mới sinh Vũ Nhu Tử hay sao?

Chỉ cần chăm chỉ một chút thì Tôn Giả thất phẩm vẫn có thể sinh con được thôi.

Linh Điệp Thánh Quân chính là tấm gương của hắn.

Thậm chí, chỉ cần có công mài sắt thì ắt có ngày nên kim. Sau khi con gái đi lấy chồng, hắn còn có thể sinh thêm một đứa nữa, tranh thủ sinh thêm một cô con gái là có thể khỏa lấp nỗi lòng thương cảm khi con mình thành vợ người ta rồi.

Sở các chủ ngồi dậy, nhìn nét mặt thay đổi phong phú của Tống Thư Hàng mà cảm thấy như mình vừa xem cả một bộ phim ngắn.

“Nếu ta cam đoan không đánh chết ngươi thì sao? Có muốn thử một chút không? Dù sao cũng chỉ là dùng miệng mớm thuốc cho linh quỷ của ngươi thôi mà. Linh quỷ của ngươi thân thiết với ta, ta cũng không ghét nó.” Sở các chủ hỏi tiếp.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng cho cô cảm giác rất khác lạ, trừ mối quan hệ họ hàng gần, còn có một cảm giác sâu sắc hơn mà không thể hình dung rõ.

Lần này Tống Thư Hàng lắc đầu còn nhanh hơn: “Thôi thôi, Sở tiền bối đủ tuổi làm bà cố tổ của ta, ta không quen.”

Sở các chủ: “???”

Thằng nhóc Thư Hàng này cái gì cũng tốt, mỗi tội đôi khi mồm nhanh hơn não thì lại không biết nói tiếng người.

Sở các chủ túm linh quỷ nhỏ nhắn của Tống Thư Hàng, coi nó như vũ khí mà úp vào mặt hắn. Tống Thư Hàng và linh quỷ tuy hai mà một, dùng nó để đánh Tống Thư Hàng có thể khiến hắn đau đớn gấp đôi!

Bép!

Dù bị vung lên làm vũ khí nhưng linh quỷ vẫn ngoan ngoãn hồn nhiên, không hề phản kháng.

Sau khi bị xoay tròn một vòng thì nó dán mình vào mặt Tống Thư Hàng.

“Lượn đi!” Sở các chủ quát.

Cô hất mạnh một cái, thần thức của Tống Thư Hàng và linh quỷ đồng thời bị hất văng khỏi cọng tóc ngố, trở về bên trong nhục thân.

Nhưng lần này hắn đã rút kinh nghiệm nên không mở mắt ra nữa.

Khi Tống Thư Hàng về đến nơi thì Tô Thị A Thập Lục đang chậm rãi đứng thẳng dậy.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong khoang miệng mình còn ngan ngát hương thơm.

Đó là mùi của Tích Cốc đan vị hoa quả hòa lẫn với mùi của Tô Thị A Thập Lục.

Hay là hôm nay không đánh răng nữa nhỉ?

À đúng rồi, bây giờ hắn đã là Tôn Giả thất phẩm, căn bản không cần đánh răng. Đừng nói là hôm nay, cả năm tới không đánh răng cũng là chuyện bình thường.

Đồng thời, hắn cảm thấy cái đói trong bụng mình đã bắt đầu biến mất.

Tích Cốc đan đúng là thứ tốt.

Ăn đã ngon, chơi lại còn vui.

“Tỉnh rồi à?” Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng hỏi.

"Không dám tỉnh, không dám tỉnh." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vạn nhất hắn mở mắt ra mà bạch long tỷ tỷ lại phát long uy thì phải làm sao?

Cho nên hắn tiếp tục giả vờ hôn mê, không nhúc nhích.

Sau đó âm thầm đặt sự chú ý của mình lên cánh môi.

Dường như đôi môi vẫn còn vương lại xúc cảm và độ ấm từ Tô Thị A Thập Lục.

Ngoại trừ điều đó, hình như trên môi hắn còn có cảm giác gì đó khác…

Khi ngẫm kĩ ra, thì cảm xúc này hơi hơi quái lạ, cứ như hắn tự hôn chính mình vậy, kì dị không nói nên lời.

"Tống tiền bối có đói nữa không?" Vũ Nhu Tử da đen bên cạnh hỏi.

Thân là một tâm ma, cô cảm thấy thi thoảng mình phải làm gì đó cho tròn trách nhiệm của tâm ma.

"Tạm thời không đói, cảm ơn cô, Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng Quái Lệ Lục Đậu Phượng." Tống Thư Hàng thầm nghĩ nhưng không dám đáp lời, cũng không dám sử dụng truyền âm nhập mật.

Bạch long tỷ tỷ là nhân vật cấp bậc đại lão đấy. Hắn mà sử dụng truyền âm nhập mật, nhất định cô ấy sẽ phát hiện ra dao động pháp thuật ngay.

…

Cùng lúc đó.

Cuồng Đao Tam Lãng và Viên Viên Tiên Tử cuối cùng cũng tìm được cơ hội thoát thân.

Nhân lúc thương binh đổ vào ngày một nhiều, nhân viên chữa trị không thể dành thời gian chữa cho họ trong thời gian ngắn, họ bèn lặng lẽ chuồn khỏi giường mà không gây chú ý cho bất kì ai.

Tất cả đều được tiến hành một cách vô cùng thuận lợi.

May mắn làm bạn cùng bọn họ.

Sau khi rời khỏi khu chữa trị thương binh, hai người thuận lợi lẻn vào hậu phương của hang ổ thành viên Thiên Đình.

Trên đường không bị ai ngăn cản.

"Cương Phong tiền bối, chúng ta chia ra hành động từ đây đi."

Viên Viên Tiên Tử truyền âm cho Cuồng Đao Tam Lãng: “Theo tin tức nhận được thì đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia được ẩn giấu ở gần khu vực này.”

Cuồng Đao Tam Lãng lạnh nhạt gật đầu.

Hai vị tiền bối đoán trúng rồi, mục tiêu thực sự của thế lực xâm lăng đúng là đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia.

Bọn họ muốn làm gì? Muốn hồi sinh Thánh Nhân Nho gia sao?

Bọn họ là thành viên của Nho gia à?

Trong đầu Cuồng Đao Tam Lãng hiện lên mấy suy đoán.

“Tiền bối, đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia trong truyền thuyết nhất định có thể gánh vác được lực lượng của Đế Tôn. Đám người của Thiên Đình viễn cổ muốn cải tạo nó thành trận pháp hồi sinh để Thiên Đế chuyển sinh, không ngờ lại thành món hời cho chúng ta.”

Cuồng Đao Tam Lãng lặng lẽ gật đầu.

Thì ra là thế.

Bảo sao thành viên của Thiên Đình viễn cổ lại thu thập đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia, hóa ra là để hồi sinh Thiên Đế?

Chuyện mà thế lực xâm lăng muốn làm cũng tương tự như các thành viên của Thiên Đình viễn cổ, họ cũng muốn mượn nó để hồi sinh “Đế Tôn”.

Thánh Nhân Nho gia quả thực rất ngầu. Một cái đại trận hồi sinh ngài để lại cũng đủ khiến cho thế lực khắp nơi phải rục rịch lao vào.

Chương 2210: Bá Tống xin ngài giúp đỡ từ xa

Sau khi giao hẹn ám hiệu liên hệ cẩn thận, Viên Viên Tiên Tử giả và Cuồng Đao Tam Lãng tạm biệt nhau, chia ra hành động, tìm kiếm đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia.

Viên Viên Tiên Tử giả vừa đi khuất, Tam Lãng đã nhanh chóng báo toàn bộ thông tin mà mình biết cho cọng tóc ngố của Sở các chủ để cô chuyển lại cho mọi người.

“Thiên Đình viễn cổ sửa đổi đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia để hồi sinh Thiên Đế?” Bạch long tỷ tỷ nhíu mày. Xem ra sau khi chiếm lĩnh linh quỷ của Vũ Nhu Tử thì Thiên Đế không liên lạc với bộ hạ cũ của mình, thậm chí cô ta còn cố tình giấu diếm bọn họ.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói: “Còn thế lực xâm lăng thì muốn sửa đổi đại trận hồi sinh nhằm hồi sinh Đế Tôn của bọn họ. Mà Đế Tôn là ai? Đã ai nghe thấy cái tên này bao giờ chưa?”

Sau khi Bích Thủy các bị hủy, cô vẫn ở trong Thực Tại Ảo, không nắm được nhiều thông tin về thế giới bên ngoài, cho nên chưa từng nghe qua sự tồn tại của “Đế Tôn”.

“Có vẻ lợi hại, nhưng ta chưa từng nghe truyền thuyết nào về “Đế Tôn” này cả.” Vũ Nhu Tử da đen lắc đầu.

Cô ngồi bên cạnh Tống tiền bối đang hôn mê, muốn xem thử khi nào Tống tiền bối lại đói để cô làm tròn chức trách tâm ma.

Tô Thị A Thập Lục cũng lắc đầu: “Thiên Hà Tô thị cũng không có ghi chép gì liên quan.”

Tống Thư Hàng đang “hôn mê” cũng trầm tư suy nghĩ, lục soát thông tin về “Đế Tôn” trong đầu mình.

Một lát sau…

“Lục cái của khỉ, hôm nay mình mới nghe đến tên vị đại lão “Đế Tôn” này lần đầu tiên thôi!” Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc mình bây giờ cứ rối tinh lên, chẳng linh hoạt gì cả, nhất định là di chứng Long uy của bạch long tỷ tỷ còn chưa tan hết rồi.

Lúc này mình không nên đi lục soát kí ức của mình, mà phải lên mạng đặt câu hỏi online mới đúng!

Phải sử dụng tính năng chat của Tu Chân cho linh hoạt và hiệu quả chứ!

Thế là Tống Thư Hàng bắt đầu âm thầm kích hoạt năng lực nhóm chat Tu Chân của mình.

“Này Tu Chân, soạn cho ta một tin nhắn xin giúp đỡ đi!” Tống Thư Hàng bắt đầu thử sử dụng tính năng chat của Tu Chân.

Hắn nhớ rằng ý nguyện cấp thiết của mình sẽ được gửi cho tất cả bạn tốt thông qua tính năng chat của Tu Chân.

Theo ý nguyện của hắn, tính năng chat của Tu Chân kích hoạt công năng xin giúp đỡ trên nhóm.

“Ting ~ Bá Tống xin ngài giúp đỡ từ xa, nội dung cụ thể như sau: Các vị tiền bối, đạo hữu, tiên tử, có ai biết “Đế Tôn” có lai lịch gì không? Online chờ, siêu gấp! – Có muốn trợ giúp Bá Tống một tay không? Có/Không?”

“Đúng, làm thế đúng rồi, sau đó chặn danh sách hảo hữu từ Thiên Đình viễn cổ của ta đi, gửi cho nhóm.”

Danh sách thành viên của Thiên Đình viễn cổ là người trong cuộc, nhất định phải chặn bọn họ trước.

Sau đó hỏi các tiền bối, đạo hữu, tiên tử trong danh sách bạn tốt xem có ai biết tin tức gì không.

Thông minh ghê! Tống Thư Hàng like mạnh cho chính mình.

…

Một lát sau.

Một tin nhắn xin giúp đỡ được gửi cho tất cả bạn tốt trong danh sách của Tống Thư Hàng.

Sau đó…

Bạch long tỷ tỷ, Sở các chủ và Tô Thị A Thập Lục đồng loạt nhìn về phía hắn.

Tống Thư Hàng đang “hôn mê” cảm nhận được mấy luồng ánh mắt ngưng tụ trên người mình, toàn thân hắn run lên. Má ơi, tiêu rồi!

Khi gửi tin nhắn xin giúp đỡ, hắn chỉ chặn mỗi danh sách thành viên của Thiên Đình viễn cổ mà quên không chặn bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ.

Di chứng Long uy của bạch long tỷ tỷ thật đáng sợ. Đầu óc đặc quánh lại như bã đậu, kiểu gì cũng quên mất mấy cái nhỏ nhặt.

Bây giờ muốn giả vờ hôn mê cũng không kịp nữa.

Tống Thư Hàng đành lúng túng mở mắt ra: "Thật… thật ra là ta đang mộng du, mọi người có tin không?"

"Tính năng chat Tu Chân của ngươi càng ngày càng thực dụng rồi đấy." Sở các chủ mỉm cười nói.

"Ting ~ Sở các chủ từ chối giúp đỡ từ xa."

Bạch long tỷ tỷ gác cằm lên móng vuốt, nhìn Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

"Ting ~ Tổ tiên Kim Long từ chối giúp đỡ từ xa."

"Có người trả lời chưa?" Tô Thị A Thập Lục vô thức tránh ánh mắt của Tống Thư Hàng, nhỏ giọng hỏi.

Dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa thẹn thùng của A Thập Lục đáng yêu quá đi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: "Tạm thời chưa có ai."

"Ting ~ Hà Chỉ Ma Đế từ chối trợ giúp từ xa. Tin nhắn đính kèm: Bíp bíp bíp bíp bíp!"

Có vẻ Hà Chỉ Ma Đế phát rồ luôn rồi.

Khi thấy dòng tin nhắn đính kèm kia, Tống Thư Hàng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Hà Chỉ Ma Đế phùng mang trợn má thành con cá nóc.

"Ting ~ Bất Diệt Chi Chủ từ chối trợ giúp từ xa. Tin nhắn đính kèm: khò khò ~ khò khò ~"

"Ting ~ [Sổ đen] hàng gì cũng có thể bán truyền 1 điểm năng lượng cho ngươi, Tin nhắn đính kèm: Ta có tin đây."

"Có tin gì?" Tống Thư Hàng nhảy dựng lên.

"Tin của ai?" Bạch long tỷ tỷ tò mò hỏi.

"Là đại lão hàng gì cũng có thể bán, hắn nói mình có tin tức về Đế Tôn. A, từ từ đã, đại lão không nhận lời xin giúp đỡ của ta." Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện đại lão hàng gì cũng có thể bán chỉ chuyển lời đính kèm theo phương thức truyền công từ xa mà thôi.

Chẳng lẽ…

“Đại lão hàng gì cũng có thể bán: Muốn không? Muốn tin tức của ta thì mang một ngàn viên linh thạch ngũ phẩm đến đây, ta sẽ cho ngươi biết tất cả những gì liên quan đến Đế Tôn!”

Biết ngay mà.

“Một… một ngàn viên linh thạch ngũ phẩm?” Nghe thấy con số này, Tống Thư Hàng bỗng chột dạ.

Có muốn mua tin tức này không?

“Ting ~ [Sổ đen] Trình Lâm Tiên Tử: Ngươi hỏi Đế Tôn làm gì?”

Ồ? Hình như Trình Lâm Tiên Tử biết gì đó.

Tống Thư Hàng vội vàng gửi một điểm năng lượng về, tin nhắn đính kèm: “Bộ hạ cũ của Đế Tôn đang tấn công một hang ổ của thành viên Thiên Đình còn sót lại, muốn tìm đại trận hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại để hồi sinh Đế Tôn. Xin hỏi Trình Lâm Tiên Tử có tin tức gì về Đế Tôn không?”

Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng mới nhớ đến một chuyện.

Hắn quay sang nhìn bên cạnh mình.

Tạo Hóa Tiên Tử đang ngồi yên lặng ở đó, cực kì hiền lành, chẳng nói chẳng rằng.

“Tạo Hóa Tiên Tử à, Nho gia có biết về trận pháp hồi sinh này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên Đình viễn cổ, bộ hạ cũ của Đế Tôn, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử… cả đám người đông đảo này đều biết về đại trận hồi sinh mà Thánh Nhân Nho gia để lại.

Vậy Nho gia thì sao?

Tạo Hóa Tiên Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, đầu tiên thì gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Vũ Nhu Tử da đen chẳng hiểu gì cả: “???”

Gật đầu xong lại lắc đầu là sao?

“Nho gia trước kia thì biết, nhưng Nho gia bây giờ không biết.” Tống Thư Hàng giải thích.

Nho gia đã bị đánh gục triệt để.

Không chỉ không còn cao thủ, mà tri thức truyền thừa cũng bị gián đoạn.

Đúng lúc này, Trình Lâm Tiên Tử lại gửi tin đến: “Lẽ ra ta phải nghĩ đến từ sớm mới đúng, lúc trước thì ngươi vào quậy phá trong Thú giới, bây giờ lại cà khịa cả thành viên của Thiên Đình viễn cổ. Đang ở trong hang ổ của dư đảng Thiên Đình viễn cổ trong Thú giới phải không?”

Cách một cái phần mềm tính năng chat Tu Chân, Tống Thư Hàng vẫn còn nghe được sự bất đắc dĩ đượm đầy trong giọng nói của Trình Lâm Tiên Tử.

Chương 2211: Mặc Dù Vậy Nó Vẫn Mở Ra

Kiểu giọng điệu bất đắc dĩ này làm Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến một khả năng.

Hắn nhanh chóng gửi tin nhắn: “Chẳng lẽ… là cô, Trình Lâm Tiên Tử, cô chính là Đế Tôn?”

Tống Thư Hàng gửi tin đã nhanh, Trình Lâm Tiên Tử trả lời còn nhanh hơn.

“Trình Lâm Tiên Tử gửi tin đính kèm: Là cái đầu ngươi! Nếu ta là Đế Tôn thì sẽ sai đám thuộc hạ cũ tìm ngươi, đào hố sâu chôn ngươi xuống trước tiên, miễn cho ngươi ở lại đây quấy rối phá đám.”

Tống Thư Hàng: “…”

Mặc dù đúng là ta thường hay quấy rối nhưng lần này chuyện tiến vào hang ổ dư đảng Thiên Đình thật sự không phải lỗi của ta, lúc ta còn đang hôn mê đã bị Bạch tiền bối mang vào đây. Ngoài ra người đang tung tăng bung lụa ở bên ngoài bây giờ là Tam Lãng tiền bối.

“Trình Lâm Tiên Tử gửi tin đính kèm: Niên đại mà Đế Tôn xuất hiện cực kỳ xa xưa, đã tồn tại trước kỷ nguyên của Thiên Đạo đời thứ ba, các ngươi không biết hắn cũng bình thường. Đế Tôn là ‘thần chỉ trời sinh’, quản lý một nhóm thần linh cũng do trời sinh, đã từng chinh phục hơn phân nửa chư thiên vạn giới… Chẳng qua bị hạn chế bởi thân phận ‘thần chỉ trời sinh’, cả đời này điểm bắt đầu cũng chính là điểm kết thúc của hắn, vô duyên với chức vị Thiên Đạo, số mệnh đã định cả đời chỉ là một thuộc hạ dưới quyền Thiên Đạo. Vì muốn đột phá hạn chế, hắn đã tiến hành rất nhiều thử nghiệm, sau đó thì toi mạng, thân tử đạo tiêu. Sau thời của Thiên Đạo đời thứ ba thì không thấy hắn đâu nữa. Ngay cả thần linh trời sinh dưới trướng hắn cũng đều ẩn thân.”

Trình Lâm Tiên Tử lập tức nói ra lai lịch của Đế Tôn.

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, hắn nghiêm túc đặt câu hỏi: “Trình Lâm Tiên Tử, tại sao cô có thể gửi nhiều chữ như vậy trong một lần gửi tin? Có bí quyết gì không?”

Bởi vì có lúc hắn nhập chữ nhiều, tin nhắn không gửi đi được sẽ bị cắt ngắn.

...

Lúc Trình Lâm Tiên Tử ở phương xa nhận được hồi đáp của Tống Thư Hàng thì ngón tay cứng đờ.

Trong một thoáng vừa rồi, trong đầu tiên tử hiện ra cả triệu phương án, tất cả đều liên quan đến việc làm sao bóp chết nghìn năm đệ nhất thánh.

Trước kia chỉ có cô tung tẩy đi khiêu chiến người khác, lý trí cực kỳ bình tĩnh. Nhưng kể từ khi kết duyên với Bá Tống, cô phát hiện đôi khi bản thân cứ muốn bóp động vật nhỏ đáng yêu, tính khí nóng nảy vô cùng.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng ở bên kia lại gửi tin đến.

Lần này là tin nhắn xin lỗi: “Cảm ơn Trình Lâm Tiên Tử đã cung cấp thông tin, vừa rồi ta ăn một phát long uy của bạch long tỷ tỷ, đầu óc còn hơi mơ hồ, có lúc lỡ miệng nói bậy nên nếu có chỗ nào đắc tội... Tiên tử cứ đánh ta đi! (đã bị gạch ngang) Xin tiên tử bỏ qua cho.”

Trình Lâm Tiên Tử: “...”

Cô lấy ra một pháp khí hình điện thoại di động, mở khóa, lặng lẽ mở một phần mềm tên là “DiDi sét đánh”, sau đó đặt một phần sét đánh từ xa cho Bá Tống. Thời gian đặt là trong một tháng tới, địa điểm đặt là ở “khu Giang Nam - Hoa Hạ - Trái đất - Hiện thế”.

Chỉ cần trong một tháng tới, Tống Thư Hàng trở về phạm vi khu Giang Nam ở hiện thế thì sẽ được hưởng thụ một phần sét đánh.

Trình Lâm Tiên Tử hài lòng gật đầu, một phần sét đánh không đả thương được Tống Thư Hàng nhưng ít nhiều gì cũng có thể làm cô hả giận.

Lúc này Tống Thư Hàng lại gửi tin đến: “Trình Lâm Tiên Tử, cô biết tin Đế Tôn xông vào hang ổ dư đảng Thiên Đình à?”

Ngay cả tin tức về đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia cũng không làm Trình Lâm Tiên Tử kinh ngạc.

Lại thêm giọng điệu bất đắc dĩ trước đó của Trình Lâm Tiên Tử.

Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra một giả thiết, hắn lại gửi tin hỏi: “Trình Lâm Tiên Tử, có phải cô lại nhảy ra khỏi mộ để tung tăng khắp nơi không?”

Một hồi lâu sau...

Trình Lâm Tiên Tử trả lời: “Chuyện thuộc hạ cũ của Đế Tôn tấn công hang ổ dư đảng Thiên Đình là do ta lén dẫn dắt. Ta tiết lộ tin tức về đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia cho thuộc hạ cũ của Đế Tôn biết.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “...”

Trình Lâm Tiên Tử quả nhiên là một người phụ nữ nghiệp chướng nặng nề.

...

Ở bên kia.

Trình Lâm Tiên Tử nhận được tin mới.

“Ting~ Bá Tống gửi tin nhắn đính kèm: Trình Lâm Tiên Tử quả nhiên là một người phụ nữ nghiệp chướng nặng nề.”

Kéo vào sổ đen, tuyệt giao!

Ngay lúc Trình Lâm Tiên Tử chuẩn bị kéo Tống Thư Hàng vào sổ đen thì lại phát hiện mình đã ở trong sổ đen siêu VIP của Tống Thư Hàng.

“Trở về ta phải đánh linh quỷ của ngươi một trận, lại cộng hưởng đau đớn qua cho ngươi.” Trình Lâm Tiên Tử oán hận nghĩ thầm.

Sau khi cô âm thầm tưởng tượng ra một trăm lẻ tám loại tư thế đánh linh quỷ của Tống Thư Hàng, tâm trạng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Sau khi bình tĩnh, Trình Lâm Tiên Tử lại gửi tin cho Tống Thư Hàng: “Về chuyện thuộc hạ cũ của Đế Tôn tấn công hang ổ dư đảng Thiên Đình thì ngươi đừng có phá rối, ở một bên im lặng nhìn là được rồi, đừng nhúng tay vào.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: “Trình Lâm Tiên Tử cô cũng muốn mượn đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia để sống lại à?”

“Ta đang chết yên lành, tại sao phải sống lại chứ? Ta có một người bạn, là Đạo Tử trong mười ba kiếp tiên của Nho gia. Tin tức về đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia là do hắn tiết lộ ra ngoài, hắn muốn thu hồi đại trận hồi sinh này.” Trình Lâm Tiên Tử giải thích.

“Đạo Tử? Cái tên này nghe quen thế.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tạo Hóa Tiên Tử.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tạo Hóa Tiên Tử phất tay, thi triển một pháp thuật chiếu hình.

Sau đó hình ảnh của ông chú tài xế lúc đến Nho gia lần trước hiện lên trong pháp thuật chiếu hình.

“À, thì ra là hắn. Quái lạ, sao ta cứ quên mất hắn thế nhỉ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nếu là kế hoạch do Đạo Tử trong mười ba kiếp tiên Nho gia âm thầm bày ra, vậy hắn sẽ ngoan ngoãn im lặng ở một bên quan sát, không nhúng tay vào sự kiện đại trận hồi sinh Thánh Nhân lần này.

“Yên tâm đi Trình Lâm Tiên Tử, Tống mỗ ta cũng là một người biết nặng nhẹ. Về sự kiện lần này, ta sẽ cố gắng hết sức kiềm chế bản thân, chỉ lẳng lặng đứng xem.” Tống Thư Hàng bảo đảm với Trình Lâm Tiên Tử.

Hắn vừa dứt lời...

Rương đá mà Bạch tiền bối bế quan bỗng mở ra, Bạch tiền bối mang khuôn mặt của Tống Thư Hàng mở mắt, tỉnh lại từ trạng thái bế quan ngắn hạn.

Tống ?Bạch tiền bối? Thư Hàng chui ra khỏi rương đá, duỗi người một cái.

Sau đó hắn nhếch mũi ngửi.

“Ngửi thấy rồi, mùi của bảo vật!” Bạch tiền bối kêu lên.

Cũng trong lúc đó, chất lỏng màu xám bao quanh mọi người phân tán ra.

Nó chia thành hai dòng xông vào hư không.

Trong hư không, hai dòng chất lỏng màu xám quấn lấy nhau giống như kết cấu ADN.

Lấy chất lỏng màu xám này làm trung tâm, một bộ thân thể của nữ bắt đầu hình thành trong hư không.

Nhìn giống hệt như in 3D.

Sau khi hoàn thành sơ hình của thân thể, mái tóc dài màu lam xõa xuống.

Mái tóc dài màu lam dày mượt giống như một chiếc áo choáng, che phủ thân thể của cô gái.

Đôi mắt màu lam từ từ mở ra, lông mi dài vỗ nhẹ.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử... đã sống lại và lợi hại hơn xưa.

“Là nơi này ư?” Vân Tước Tử nói nhỏ.

Lúc này giọng của cô không tràn đầy sức sống giống như trước. Trong giọng nói trầm thấp xen lẫn sự nặng nề không phù hợp với tính cách của Vân Tước Tử.

Cô đưa tay ra, nhấn nhẹ vào hư không.

Một điểm nhỏ màu đen xuất hiện giữa lòng bàn tay cô.

Đại trận hồi sinh do Thánh Nhân Nho Gia để lại được giấu trong điểm đen này.

Mặc dù Vân Tước Tử không có pháp quyết mở không gian đại trận hồi sinh nhưng sau khi cảm ứng được khí tức của Vân Tước Tử, cửa vào không gian này vẫn tự động mở ra.

Chương 2212: Ngươi Muốn Giành Đất Diễn Với Ta?

Đây là cửa sau mà Thánh Nhân Nho Gia để lại cho Vân Tước Tử.

Dù dư đảng Thiên Đình viễn cổ đã tăng thêm rất nhiều cấm chế, phòng ngự và đủ loại biện pháp chống trộm ở cửa vào không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia cũng không cản được Vân Tước Tử.

Bởi vì chỗ được gia cố chỉ là cửa chính của không gian.

Ngoài Thánh Nhân, không ai biết đến cửa sau dành riêng cho Vân Tước Tử này.

Cảnh này được cọng tóc ngố của Sở các chủ truyền lại vô cùng hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng: "..."

Tống mỗ ta thật sự là một thanh niên biết nặng nhẹ, nói không phá rối chắc chắn sẽ không phá rối.

Nhưng không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia tự mở cửa thì đâu thể trách ta đúng không?

Hắn lặng lẽ truyền một điểm năng lượng cho Trình Lâm Tiên Tử ở nơi xa xăm kèm theo lời nhắn: "Trình Lâm Tiên Tử, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ta muốn tĩnh lặng nhưng ngay cả Thánh Nhân Nho Gia cũng không cho ta cơ hội này."

Trình Lâm Tiên Tử: "Hửm? Ngươi làm gì rồi à? Ngươi làm gì với không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia rồi thế hả?"

"Ta không làm gì hết, ta im lặng đứng ở bên cạnh xem. Nhưng sau khi Vân Tước Tử tiền bối xuất hiện thì không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia lại tự động mở ra." Tống Thư Hàng lập tức dùng chức năng đính kèm tin nhắn để trả lời.

Trình Lâm Tiên Tử: "..."

Bên phía Thánh Nhân mở cửa sau?

...

Bên ngoài không gian hồi sinh của Thánh Nhân.

“Vào đi.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối nói.

Lời vừa dứt, điểm đen nhỏ trước mặt cô sinh ra một lực hút, hút cả cô, Bạch Thánh và Tam Lãng thương hiệu Bích Lãng (1) đi vào.

Điểm đen nhỏ này nhỏ vô hạn lại lớn vô hạn.

Lúc bị hút vào điểm đen, Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy bản thân như đang chơi game, loading tiến vào thế giới phó bản... Đầu tiên là màn hình đen, chờ phó bản loading xong, khôi phục ánh sáng thì bọn họ đã xuất hiện trong thế giới phó bản.

Sau khi tiến vào không gian đại trận hồi sinh, Bạch tiền bối phất nhẹ ống tay áo, thả Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ và Vũ Nhu Tử da đen ra.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn bị nhốt trong tụ lý càn khôn, chưa được thả ra ngoài.

Tống Thư Hàng: “???”

Bạch tiền bối làm gì vậy, thả ta ra đi chứ!

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, đừng quên ta mà!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Bạch tiền bối trả lời: “Bây giờ ngươi không thể đi ra được.”

Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, Vũ Nhu Tử da đen nhìn Bạch tiền bối với ánh mắt nghi hoặc.

Tống Thư Hàng cũng đần mặt hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ... trong đại trận hồi sinh này có nhân tố bất lợi đối với ta ư?”

Đúng rồi, chẳng lẽ là vì con mắt Thánh Nhân Nho Gia trong hốc mắt mình, hoặc là giọt máu Thánh Nhân trong cơ thể mình?

Nếu người mang thánh nhãn và thánh huyết như mình xuất hiện, không chừng sẽ trực tiếp kích hoạt đại trận hồi sinh?

Không hổ là Bạch tiền bối, suy nghĩ thấu đáo cặn kẽ.

Bạch tiền bối nghiêm túc trả lời: “Bởi vì bây giờ ta mới là Tống Thư Hàng, nếu ngươi đi ra thì có đến hai Tống Thư Hàng rồi còn gì? Ngươi muốn giành đất diễn với ta à?”

Tống Thư Hàng: “???”

Tô Thị A Thập Lục: “...”

Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt một cái.

“Trước hết ngươi cứ ở trong tụ lý càn khôn của ta, Tạo Hóa Tiên Tử cũng đừng đi ra. Khi nào cảm thấy được thì ta lại thả các ngươi ra.” Lúc này Bạch tiền bối lại nói.

Bạch long tỷ tỷ cười nói: “Chắc Bạch đạo hữu sợ Thư Hàng và Tạo Hóa Tiên Tử đi ra sẽ làm đại trận hồi sinh xảy ra dị biến, vậy nên trước hết cứ im lặng theo dõi tình hình rồi mới quyết định.”

Tô Thị A Thập Lục hiểu ý gật đầu.

Bạch long tỷ tỷ quay đầu nhìn quanh không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia: “Ta rất thích nơi này.”

Bởi vì ở trong không gian này, màu sắc của mọi người đều trở nên giống cô.

Đây là một thế giới chỉ có hai màu đen trắng.

Cát trắng, cỏ trắng với hồ lớn màu đen.

Mọi người đứng trên bãi cát cũng bị không gian ảnh hưởng, biến thành màu đen trắng.

“Đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho Gia đâu?” Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi.

Trong không gian này không hề thấy trận pháp nào cả.

“Toàn bộ không gian đều là bộ phận tạo thành đại trận hồi sinh.” Vân Tước Tử trả lời.

Cô tiến lên mấy bước, ngồi xổm cạnh hồ lớn màu đen kia, vươn tay ra tiếp xúc với nước hồ đen như mực.

Tam Lãng thương hiệu Bích Lãng ngẫm nghĩ nói: “Còn hồ lớn màu đen này chính là hạch tâm của đại trận hồi sinh?”

“Đúng vậy.” Vân Tước Tử gật đầu đáp.

Tiếp đó cô giơ đầu ngón tay ra sau, đưa bàn tay về phía Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng lấy ra một pháp khí càn khôn hình vòng tay đặt lên tay Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử đứng dậy đeo pháp khí lên, lấy ra một bộ váy từ trong đó, thản nhiên mặc vào.

Cuồng đao Tam Lãng quay đầu dời tầm mắt.

Mỹ nhân rắn công đức giơ tay che mắt Bạch tiền bối.

“À mà trong không gian này không có người canh giữ ư?” Bạch tiền bối hỏi.

Lúc bị che mắt, hắn lại muốn nhân cơ hội bế quan một chút.

Vì ngăn cản dục vọng bế quan của bản thân, hắn đành phải nói chuyện để dời sự chú ý.

“Có thể là dư đảng Thiên Đình rất tự tin về kỹ thuật phong tỏa không gian Thánh Nhân Nho Gia của bản thân, hoặc là không thể ở lâu trong không gian đại trận hồi sinh này nên không thể phái người canh giữ nơi này dài hạn chăng?” Tống Thư Hàng ở trong tụ lý càn khôn nói.

“Xem ra là nguyên nhân thứ hai, có người đến.” Bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn vùng hư không trên mặt hồ.

Trên mặt hồ đen như mực có một hư ảnh cổng lớn màu trắng hiện ra.

Sau đó một người đàn ông đầu trọc bước ra từ trong cổng lớn.

Chính là một trong hai vị có chiến lực cấp Kiếp Tiên bí mật trấn thủ hang ổ Thiên Đình.

Ngoài nhiệm vụ âm thầm trấn thủ hang ổ Thiên Đình, hắn còn phụ trách bảo vệ không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia.

Vừa rồi hắn cảm ứng được có người xông vào không gian này nên thi triển pháp quyết với tốc độ nhanh nhất, tiến vào không gian từ “cửa chính”.

“Không ngờ chúng ta hao tâm tốn sức bày đủ loại thủ đoạn phong tỏa, phòng ngự ở cửa vào không gian nhưng vẫn có người xông vào được.” Người đàn ông đầu trọc khoanh hai tay trước ngực, chân đạp hư không, đứng ở trên cao nhìn xuống nhóm người trên bãi cát: “Ta rất tò mò, các ngươi chui vào trong không gian này bằng cách nào? Ta vẫn luôn trấn thủ ở cửa vào không gian, cũng có nghĩa là... các ngươi không tiến vào bằng cửa đó?”

Không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân còn có cửa vào khác, đây không phải chuyện tốt đối với bọn họ.

Nói xong, ánh mắt của hắn đúng lúc quét đến chỗ bạch long.

“Tổ tiên kim long, hóa ra là cô.” Người đàn ông đầu trọc trầm giọng nói: “Nếu là cô thì có thể hiểu được, xem ra là cô đã lén phá giải thủ pháp phong tỏa của bọn ta.”

“Đừng đổ oan cho ta, ta ở phe trung lập.” Bạch long tỷ tỷ lắc đầu phủ nhận.

Không phải tổ tiên kim long làm?

Hiển nhiên người đàn ông đầu trọc rất tin tưởng bạch long.

Vậy là ai phá giải phong tỏa?

Ánh mắt của hắn chuyển đế trên người Bạch ?Tống Thư Hàng? Thánh.

“Ta biết ngươi, nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh. Ta từng ra khỏi bí cảnh, đúng lúc xem được màn nhân tiền hiển thánh của người.” Người đàn ông đầu trọc xoay cổ phát ra tiếng rắc rắc, giễu cợt: “Không ngờ ngoài thiên phú tu luyện, ngươi còn rất có tiềm chất làm chuột nhỏ.”

Bạch ?Tống Thư Hàng? Thánh gật đầu đáp: “Rất nhiều người gọi ta là con chuột cấn tay.”

Tống Thư Hàng: “...”

Người đàn ông đầu trọc: “...”

Chú thích:

(1) Bích Lãng tên tiếng anh là Ariel, là thương hiệu bột giặt của tập đoàn P&G (Procter & Gamble).

Chương 2213: Ngươi Đã Bị Thánh Nhân Nho Gia Đá Ra Khỏi Không Gian

Bạch tiền bối à, thật ra danh hiệu này cũng không có gì đáng để tự hào đâu.

Tống Thư Hàng ở trong không gian tụ lý càn khôn đau đớn tự đập đầu vào tay áo.

“Nhưng… người xông vào không gian này cũng không phải ta.” Bạch ?Tống Thư Hàng? Thánh nói.

Người đàn ông đầu trọc lộ ra nụ cười lạnh lùng tiêu chuẩn như sách giáo khoa: “Ngươi tưởng ta sẽ tin tưởng ngươi à?”

“Mặc kệ ngươi có tin hay không nhưng dù sao cũng không phải ta làm.” Bạch tiền bối mỉm cười.

Người đàn ông đầu trọc cứng người, nụ cười lạnh lùng tiêu chuẩn như sách giáo khoa của hắn cũng không giữ nổi nữa.

Một lát sau.

Hắn dời mục tiêu sang bên cạnh… Ở đó có một tên to con cơ bắp đang cuộn tròn, hai tay ấn trên mặt giống như đà điểu chôn đầu xuống cát.

“Bích Lãng!!!” Sau khi thấy rõ bộ dạng của tên to con cơ bắp, người đàn ông đầu trọc tức giận hét lên.

Hiển nhiên quan hệ giữa Bích Lãng và hắn thân thiết hơn quan hệ bạn bè bình thường, xét từ một thân cơ bắp trên người, quan hệ giữa hai người rất có thể là quan hệ thầy trò.

Cuồng Đao Tam Lãng bị tiếng hét lớn này dọa giật mình.

Vừa rồi hắn ngồi xổm ở đó là đang lấy mặt nạ dịch dung xuống. Bởi vì đã vào không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia, không cần phải giữ khuôn mặt của Bích Lãng Tôn Giả làm gì nữa.

Vốn dĩ trong đầu hắn còn có mấy kế hoạch lợi dụng thân phận

Bích Lãng Tôn Giả đi làm một số chuyện táo bạo nhưng bây giờ mục đích đã đạt được, mấy kế hoạch táo bạo này không dùng được nữa.

Tam Lãng giật mình ngẩng đầu nhìn người đàn ông đầu trọc đang tức giận trên không trung.

Vẻ mặt tức giận và tiếng hét to, Bích Lãng Tôn Giả và người đàn ông đầu trọc có quan hệ gì với nhau nhỉ?

Cuồng Đao Tam Lãng suy nghĩ một chút, não đột nhiên chuột rút.

Hắn giơ tay lên che mặt, dùng giọng điệu đau khổ nói: “Tiền bối, ngài là người tốt, chúng ta... chia tay đi.”

Không gian lập tức lặng ngắt như tờ.

Giống như một sự im lặng chết chóc.

“Ngươi không phải Bích Lãng... thì ra là vậy, đây cũng là thủ đoạn của các ngươi?” Trên đầu người đàn ông đầu trọc nổi gân xanh.

Nếu những người này không chịu nói ra đã lẻn vào không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân bằng cách nào, vậy đành phải bắt bọn họ lại trước, nghiêm hình bức cung hoặc là trực tiếp đọc trí nhớ.

“Các ngươi tự khoanh tay chịu trói hay là muốn ta bắt các ngươi?” Người đàn ông đầu trọc xòe mười ngón tay ra rồi nắm lại thành quyền.

Trên người hắn bùng cháy ngọn lửa màu trắng xám.

Khí tức Kiếp Tiên khủng bố hung ác phủ xuống.

Thân là người canh giữ không gian này, hắn không thể để không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được.

Ở bên dưới.

Bạch tiền bối cho hai tay vào trong túi áo khoác, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Bạch long tỷ tỷ che chở cho Tô Thị A Thập Lục.

Cuồng Đao Tam Lãng bị khí tức Kiếp Tiên đè ép nên co rúm lại.

Lúc này Vân Tước Tử bên bờ hồ đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Ngươi muốn giết ta à?”

Người đàn ông đầu trọc lạnh lùng nói: “Ta cho các ngươi cơ hội khoanh tay chịu trói.”

“Sau đó nhốt bọn ta vào Tỏa Tiên Ngục à?” Vân Tước Tử vén mái tóc dài ra sau lưng: “Khó khăn lắm ta mới ra khỏi Tỏa Tiên Ngục, không muốn trở lại trong đó nữa.”

“Chuyện này không do ngươi quyết định!” Người đàn ông đầu trọc đưa tay ra cách không vỗ về phía Vân Tước Tử. Chỉ là một Tôn Giả Thất Phẩm, hắn muốn nhào nặn thế nào cũng được.

Một đại thủ ấn vỗ về phía Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử không hề sợ hãi, ưỡn ngực nghênh đón đại thủ ấn.

Đúng lúc này...

Trong hồ nhỏ đen như mực bỗng tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia sinh ra phản ứng.

Ánh sáng vàng phóng lên cao, hóa thành một Nho văn in trên người người đàn ông đầu trọc.

Đây là một chữ “phong”.

Người đàn ông đầu trọc và đại thủ ấn do hắn đánh ra bỗng dừng lại giữa không trung giống như trúng phải hiệu ứng “thời gian dừng lại”.

“Chuyện gì thế này?” Người đàn ông đầu trọc thắc mắc.

Tại sao trận pháp hồi sinh của Thánh Nhân đột nhiên kích hoạt? Sao lại có cảm giác dường như trận pháp hồi sinh của Thánh Nhân đang bảo vệ nữ Tôn Giả Thất Phẩm này?

...

Trong tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng cười to. Nhảy nhót trên mộ phần của Thánh Nhân thì cũng thôi, vậy mà còn muốn làm khó dễ Vân Tước Tử trên mộ phần của Thánh Nhân à?

Ầm~~

Mặt nước đen như mực bùng nổ lần hai, lại có một Nho văn lóe lên.

Đây là một chữ “trục”.

Người đàn ông đầu trọc và đại thủ ấn do hắn đánh ra bị nho văn thứ hai vỗ trúng, bị đánh bay đi, máu Kiếp Tiên nhỏ xuống bên dưới.

Cuối cùng hắn cũng bị đánh văng ra khỏi không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia, bị trục xuất.

“Xin chúc mừng, ngươi đã bị chủ nhóm Thánh Nhân Nho Gia đá ra khỏi không gian~” Tống Thư Hàng phối âm cho vị Kiếp Tiên đầu trọc kia.

Trong thời gian ngắn, người đàn ông đầu trọc không thể trở lại được.

Hơn nữa những người khác cũng tạm thời không vào được không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân... bởi vì cửa chính của không gian đã bị khóa trái.

“Thánh Nhân sắp sống lại ư?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Vân Tước Tử lắc đầu.

Hai nho văn bắn ra từ dưới đáy hồ vừa rồi chỉ là thủ đoạn do Thánh Nhân Nho Gia để lại lúc còn sống.

Nếu cô bị công kích khi ở trong không gian đại trận thì chúng sẽ bị kích hoạt.

“Đại trận hồi sinh này không hoàn chỉnh.” Vân Tước Tử nói.

Vũ Nhu Tử da đen hỏi: “Không hoàn chỉnh? Từng bị thành viên của Thiên Đình phá hủy ư?”

Lúc này Bạch tiền bối đi đến cạnh bờ hồ, đưa tay vào trong nước hồ dò xét.

Một lát sau.

Bạch tiền bối lên tiếng: “Đại trận hồi sinh này bị xóa mất một tầng căn nguyên.”

Đại trận này là thủ đoạn hồi sinh do Thánh Nhân Nho Gia âm thầm bố trí nhưng cuối cùng nó vẫn không thể tránh khỏi Thiên Đạo đương nhiệm, bị Thiên Đạo xóa mất thông tin nguồn hồi sinh từ căn nguyên.

Thánh Nhân Nho Gia không thể dựa vào đại trận hồi sinh này để sống lại được nữa.

“Thì ra là vậy, chính vì nó bị xóa mất một tầng căn nguyên nên thành viên của Thiên Đình và thuộc hạ cũ của Đế Tôn mới nhắm vào nó. Chỉ cần bổ sung thông tin của Thiên Đế hoặc Đế Tôn vào trong tầng căn nguyên bị xóa, sửa chữa nó lại là có thể biến đại trận hồi sinh này thành đại trận hồi sinh Thiên Đế hoặc Đế Tôn.” Bạch long tỷ tỷ suy đoán.

Cũng chỉ có loại đại trận hồi sinh do Thánh Nhân Nho Gia bày ra này mới có hy vọng hồi sinh Thiên Đế và Đế Tôn có cảnh giới không thua kém bao nhiêu.

“Nếu sử dụng thánh nhãn và thánh huyết của Thánh Nhân thì có thể tu bổ hoàn chỉnh đại trận này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vô dụng thôi, trận pháp này không làm hắn sống lại nữa đâu.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thở dài.

Người xóa đi thông tin căn nguyên là Thiên Đạo đương nhiệm, dưới sự ảnh hưởng của sức mạnh Thiên Đạo, không thể bổ sung thông tin của Thánh Nhân Nho Gia vào được nữa.

“Thế nên hãy giao trận pháp hồi sinh này cho bọn ta đi.” Lúc này, trên người Cuồng Đao Tam Lãng thương hiệu Bích Lãng bỗng phát ra một giọng nữ.

Tiếp đó sau lưng Tam Lãng mọc ra một mầm cây nhỏ.

Mầm cây này lớn cực nhanh, trong chớp mắt đã vươn dài đến hồ đen, đâm vào trong hồ.

Kỳ lạ là Vân Tước Tử, Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ đều không làm gì mầm cây này.

Mầm cây nở rộ trong hồ.

Sau đó vị Viên Viên Tiên Tử giả kia đứng dậy từ đỉnh mầm cây.

Cô nhìn về phía Tam Lãng thương hiệu Bích Lãng, cười ngọt ngào: “Xin lỗi đạo hữu, ngươi là người tốt, thế nên... ta đã lợi dụng ngươi.”

“Cô vẫn luôn ký sinh trên người ta?” Cuồng Đao Tam Lãng xoay đầu lại, dùng giọng điệu bi thương nói: “Cô trồng hạt giống trên người ta, còn tạo ra sinh mệnh mới. Cô làm vậy thì phải chịu trách nhiệm đấy!”

Chương 2214: Ta Chỉ Bắt Chước Bình Tĩnh Theo Thôi

Vị Viên Viên Tiên Tử giả ở phía đối diện lập tức cứng miệng.

Cô không biết phải trả lời câu nói thần kinh của Cuồng Đao Tam Lãng thế nào.

Trong trận chiến ngôn ngữ này, cô đã thua hoàn toàn rồi.

“Ha ha~” Thấy vậy, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vui vẻ bật cười. Trước kia lúc ở trong nhóm Cửu Châu số 1, cô rất thích xem mấy cảnh tương tự thế này.

“Vị tiên tử bị cưỡng hôn này khiêu khích nhầm đối tượng rồi.” Tô Thị A Thập Lục nhìn Viên Viên Tiên Tử giả với ánh mắt thương tiếc.

“Trừ khi có năng lực pháp thuật cấm ngôn của Hoàng Sơn tiền bối, nếu không một khi nói nhảm với Tam Lãng tiền bối thì... sẽ bị lây bệnh đấy.” Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc nói.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy thuật cấm ngôn của Hoàng Sơn tiền bối đúng là thủ đoạn hiệu quả nhất để đối phó Đậu Đậu, Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối và Tống tiền bối.

Viên Viên Tiên Tử giả ở phía đối diện thầm cắn răng.

Cô không nói nhảm nữa... khả năng nói nhảm không địch lại đối phương, có nói tiếp cũng chỉ tự chuốc lấy nhục mà thôi.

Nhưng không sao, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành.

Lúc mầm cây của cô ở trên người Cuồng Đao Tam Lãng vươn dài ra, cắm vào trong hồ đen, cô cũng đã đưa pháp khí chứa thông tin của Đế Tôn vào trong hồ đen, dùng nó để bổ sung hoàn thiện đại trận hồi sinh cao cấp nhất chư thiên vạn giới này.

Pháp khí đó là vật do Đế Tôn để lại trước khi biến mất, cũng là nhân tố quyết định để Đế Tôn sống lại.

Nhiệm vụ kết thúc!

Cô mỉm cười nhìn nhóm người Cuồng Đao Tam Lãng đoàn người.

“Sai lầm lớn nhất của các ngươi chính là không ngăn cản ta.”

“Thấy cô cười tươi như hoa thế kia, ta biết kế hoạch và nhiệm vụ của cô nhất định đã hoàn thành.” Bích Lãng Tôn Giả do Cuồng Đao Tam Lãng biến thành đứng dậy, cười đáp lại Viên Viên Tiên Tử giả.

Có kinh nghiệm trước đó, Viên Viên Tiên Tử giả không dám đáp lời tùy tiện, sợ mình bị hớ hàng.

“Cô ta đưa một món pháp khí vào trong hồ đen.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử híp mắt, nãy giờ cô vẫn ngồi cạnh hồ đen, ngón tay luôn tiếp xúc với hồ đen.

Bạch tiền bối ở bên cạnh xoa cằm suy nghĩ...

Sau đó hắn búng tay một cái, lấy ra một cây “đèn thần” từ trong pháp khí càn khôn.

Đèn thần phun khói... Thần đèn Lư Sơn Lộ Ma Tôn hiện thân.

Sau khi xuất hiện, Lư Sơn Lộ Ma Tôn lấy ra một cái ghế, một cái bàn đặt trước mặt Bạch tiền bối.

Bạch ?Tống Thư Hàng? Thánh thoải mái ngồi xuống, mười ngón tay đan chéo chống dưới cằm.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn im lặng bay lơ lửng bên cạnh hắn.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Bạch tiền bối ngài diễn sâu quá rồi.

“Ta nghĩ pháp khí mà cô ta vừa đưa vào trong hồ đen hẳn là bảo vật chứa thông tin Đế Tôn, tương tự như đế châu mà Thiên Đế đã giao cho một số thành viên của Thiên Đình trước khi Thiên Đình bị hủy diệt.” Bạch tiền bối nói với giọng điệu cực kỳ căng thẳng.

Viên Viên Tiên Tử giả nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng do Bạch tiền bối biến thành.

Trái tim bất giác đập nhanh hơn một nhịp.

Mấy nghìn năm rồi mới có cảm giác rung động này.

“Nhưng trước khi đưa bảo vật chứa đựng thông tin Đế Tôn này vào, tiên tử cô có từng nghĩ đến một khả năng là có thể dưới đáy hồ đen này có bảo vật chứa thông tin của người khác được chôn sẵn từ trước, ví dụ như... Thiên Đế chẳng hạn?” Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia này nằm trong tay thành viên của Thiên Đình viễn cổ nhiều năm như vậy, nếu chỉ cần đưa một pháp khí chứa đựng thông tin vào là có thể tu bổ hoàn thiện trận pháp hồi sinh này, vậy thì không lý nào thành viên của Thiên Đình viễn cổ lại không chôn đế châu xuống.

Số lượng đế châu trong tay thành viên của Thiên Đình không hề ít.

“Vậy đến lúc đó rốt cuộc sẽ hồi sinh ai đây? Là Thiên Đế hay Đế Tôn?” Cuồng Đao Tam Lãng tiếp lời.

“Nói không chừng trước khi hồi sinh, thông tin của Thiên Đế sẽ đánh nhau một trận với thông tin của Đế Tôn thì sao?” Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc suy đoán.

“Ý hay, chi bằng cứ làm vậy đi.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười nói.

Viên Viên Tiên Tử giả siết nhẹ nắm đấm, trên mặt cô không hề có vẻ hoang mang, ngược lại có cảm giác đã tính sẵn từ trước.

Khi biết đám dư đảng Thiên Đình viễn cổ nắm giữ tin tức về đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia, đương nhiên bên cô đã tính đến khả năng này.

Từ việc tấn công hang ổ của dư đảng Thiên Đình viễn cổ đến việc lẻn vào trong không gian đại trận hồi sinh này, mỗi một bước và thời gian hành động đều được bên cô tính toán rất kỹ càng.

Pháp khí mà cô đưa vào trong hồ đen đã được cải tạo, trong đó có phương án đối phó với thông tin Thiên Đế của Thiên Đình.

Còn cụ thể phương án cải tạo và nguyên lý của pháp khí này thế nào thì cô không biết, dù sao đây cũng không phải chuyên môn của cô.

Nhiệm vụ của cô là đưa pháp khí xuống dưới đáy hồ và cho cành cây của bản thân cắm rễ dưới đáy hồ, tiếp đó là chờ pháp khí chứa thông tin Đế Tôn phát huy tác dụng là được.

…

“Vị tiên tử này và Tống tiểu hữu nhất định có tiếng nói chung với nhau.” Lúc này bạch long tỷ tỷ lên tiếng.

Vũ Nhu Tử da đen lộ ra vẻ nghi hoặc: “Tại sao?”

“Bởi vì cô ta giống Tống Thư Hàng, nghĩ gì cũng viết lên mặt.” Bạch long tỷ tỷ nhếch miệng cười.

Dù là khuôn mặt đã dịch dung, vẻ mặt của vị Viên Viên Tiên Tử giả này vẫn rất sống động.

Nếu lấy mặt nạ dịch dung xuống, chỉ sợ mặt cô ta cũng giống Tống Thư Hàng, tự hiện ra thông tin chi tiết, chỉ cần biết cách là có thể đọc được.

Vũ Nhu Tử da đen: “...”

Hóa ra là đọc mặt thuật, một loại kỹ năng cực kỳ không thân thiện đối với Tống tiền bối.

“Bạch long tỷ tỷ, chúng ta không cần ngăn cản cô ta thật à?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta ở phe trung lập.” Bạch long tỷ tỷ trả lời.

Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở: “Nhưng vị Viên Viên Tiên Tử giả này ở phe Đế Tôn, là thế lực thứ ba.”

“Có lý nhưng ta không thể ra tay.” Bạch long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ vỗ nhẹ lên đầu A Thập Lục: “Ta vẫn chưa đến lúc hồi sinh.”

Cô đã chuẩn bị xong phương án hồi sinh, nếu cô nhúng tay vào đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia, chẳng may bị hồi sinh thì sẽ làm rối loạn kế hoạch của cô.

“Hơn nữa từ nãy đến giờ Vân Tước Tử tiên tử không hề hoang mang, cô ấy là người trong cuộc, các ngươi cứ bình tĩnh đi.” Bạch long tỷ tỷ lại nói.

“Ơ?” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nghe vậy thì đột nhiên quay đầu lại nói: “Ta vẫn không hoang mang là vì thấy bạch long đạo hữu và Bạch đạo hữu đều rất bình tĩnh nên ta chỉ bắt chước bình tĩnh theo thôi.”

“Ừ, ta thấy bạch long đạo hữu và Vân Tước Tử đạo hữu rất bình tĩnh nên ta cũng bắt chước bình tĩnh theo.” Bạch tiền bối nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “...”

Vũ Nhu Tử da đen: “...”

Tô Thị A Thập Lục: “...”

“Rào~~” Trong lúc mọi người nói chuyện, hồ đen bỗng cuộn trào dữ dội.

Không ngờ đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho Gia thật sự được tu bổ hoàn thiện và kích hoạt.

Trên mặt Viên Viên Tiên Tử giả lộ ra vẻ vui mừng.

Bạch tiền bối, bạch long tỷ tỷ và Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Trong đại trận hồi sinh, một cột sáng màu vàng phóng lên cao.

Cột sáng chia ra làm bốn.

Trong mỗi cột sáng chứa đựng một thân ảnh cao lớn.

Viên Viên Tiên Tử giả sững sốt.

Đây có nghĩa là có bốn người được hồi sinh cùng nhau?

Thiên Đế và Đế Tôn cùng sống lại?

Vậy còn hai người khác là ai?

Chương 2215: Đường Lui Do Thánh Nhân Sắp Xếp

Viên Viên Tiên Tử giả nhìn chằm chằm vào bốn người trong cột sáng.

Trong bốn người này, rốt cuộc ai mới là Đế Tôn đây?

Chỉ khi nào nhận ra Đế Tôn, chờ đến khi Đế Tôn sống lại thì cô mới tiện qua bảo vệ được.

Nhưng ánh sáng của bốn cột sáng quá chói mắt, trong đó ẩn chứa quy tắc pháp thuật hồi sinh cực mạnh. Viên Viên Tiên Tử giả nhìn đến mức rát cả mắt cũng chỉ thấy được hình dáng mơ hồ của bốn bóng người cao lớn.

Thậm chí sau khi nhìn hồi lâu, cô cảm thấy hai mắt bắt đầu đau căng như muốn nứt ra.

Viên Viên Tiên Tử giả vội nhắm hai mắt đau đớn lại nhưng lúc này trong hốc mắt đã chảy ra nước mắt lẫn với máu.

Đại trận hồi sinh do Thánh Nhân Nho Gia bày ra có cấp bậc quá cao, trong đó ẩn chứa sự huyền bí về Trường Sinh Giả hồi sinh. Với thực lực của cô, nếu nhìn lâu thì không chỉ hai mắt nứt ra, thậm chí thần hồn cũng sẽ bị tổn thương.

Cảnh giới chưa đủ, chỉ có thể tạm thời dời mắt khỏi bốn cột sáng kia.

Hơn nữa cũng may đạo tâm của Viên Viên Tiên Tử giả kiên định. Nếu đạo tâm không vững, khi nhìn chằm chằm vào bốn cột sáng kia sẽ bị hấp dẫn, không dời mắt nổi, mãi đến khi tròng mắt nổ tung mới dừng.

Sau khi Viên Viên Tiên Tử giả quay đầu, mở đôi mắt đau nhức ra thì thấy lúc này "Bá Tống", bạch long và A Thập Lục mà cô che chở cùng với Vân Tước Tử, Vũ Nhu Tử da đen đều đang nhìn chằm chằm vào bốn cột sáng.

Đôi mắt của bọn họ không hề thấy khó chịu!

Sao lại như vậy chứ? Trong những người này có mấy vị có thực lực cảnh giới thấp hơn cô rất nhiều, tại sao mấy người này có thể nhìn chằm chằm vào cột sáng đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia mà ta lại không được?

Lẽ nào bọn họ ai cũng mở tool hack ư?

Viên Viên Tiên Tử giả lại quay đầu nhìn người có khả năng tồn tại sự an ủi cuối cùng, Bích Lãng Tôn Giả giả.

Vị Bích Lãng Tôn Giả này không có gì đặc biệt, trước đó lúc bị khí tức Kiếp Tiên áp chế hắn đã sợ đến mức co rúm người. Nếu là hắn, nhất định có thể mang đến sự an ủi về mặt tâm lý cho cô.

Lúc cô nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng, lại thấy đối phương cũng đang nhìn chằm chằm vào cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này trong tay Cuồng Đao Tam Lãng cầm một thanh đại đao rất đặc sắc, đậm chất riêng, đang kéo qua kéo lại cưa một mầm cây... Đúng vậy, chính là mầm cây vươn dài ra từ trên người Cuồng Đao Tam Lãng.

“Rốt cuộc cũng phát hiện rồi à?” Cuồng Đao Tam Lãng cười xởi lởi, bắt đầu tăng tốc độ cưa.

Viên Viên Tiên Tử giả: “...”

“Tiên tử, cho hỏi lúc ta cắt cành cây này thì cô có đau không?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi, đại đao trong tay lại cưa nhiệt tình hơn, chỗ bị cưa trên cành bắn ra tia lửa.

Tên này hoàn toàn không hành động theo lẽ thường.

Hơn nữa tên này không hề bị hấp dẫn bởi pháp tắc đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho Gia.

Là do đạo tâm kiên định? Hay là do nguyên nhân nào khác?

Ánh sáng vàng của bốn cột sáng càng ngày càng mạnh, dần ngưng thực, bốn người trong cột sáng đã bị ánh sáng nhấn chìm hoàn toàn.

“Lần hồi sinh này là mua một tặng ba à?” Bạch long tỷ tỷ nghi hoặc.

“Nếu đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia là dựa vào thông tin của Thiên Đế và Đế Tôn tu bổ hoàn thiện, vậy hẳn là mua hai tặng hai.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đáp. Lúc này mỹ nhân rắn công đức đang bay sau lưng Bạch tiền bối, Xích Tiêu kiếm tâm ma nhìn xuyên qua cô, cũng đang quan sát bốn cột sáng kia.

Tô Thị A Thập Lục nêu ra điểm khả nghi: “Vấn đề là người được hồi sinh thật sự là Thiên Đế và Đế Tôn ư?”

“Ta có cách có thể kiểm tra.” Tống Thư Hàng trong tụ lý càn khôn sử dụng chức năng truyền âm nhóm.

Hắn lập tức mở chức năng chat Tu Chân, gửi một điểm năng lượng cho Thiên Đế.

Sau đó gửi kèm tin nhắn: “Thiên Đế tiên tử có đó không? Hỏi cô một chuyện... Cô đã bắt đầu sống lại chưa?”

Đơn giản mà lại trực tiếp.

Còn cách nghiệm chứng nào đơn giản nhanh gọn hơn cách hỏi thẳng người trong cuộc?

Một lát sau.

Thiên Đế truyền lại một điểm năng lượng, cũng gửi kèm lời nhắn: “Tống tiền bối, ta có chết đâu, tại sao phải sống lại chứ? Chẳng lẽ ngươi đang nguyền rủa ta? Coi chừng ta nguyền rủa giết ngươi đấy!”

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, sau đó truyền âm nhóm cho nhóm người Bạch tiền bối: “Thiên Đế vẫn đang sống rất tốt, không hồi sinh, có thể khẳng định trong bốn người kia không có cô ấy.”

Dứt lời, hắn lại nghĩ đến Trình Lâm Tiên Tử, suýt quên mất người phụ nữ nghiệp chướng nặng nề này, cô là chủ mưu sau sự kiện lần này, nhất định biết nguyên nhân tại sao trận pháp hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia lại mua một tặng ba.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng vội truyền một điểm năng lượng cho Trình Lâm Tiên Tử kèm theo tin nhắn: “Trình Lâm Tiên Tử, trận pháp hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia đã bị kích hoạt. Thuộc hạ cũ của Đế Tôn đã tu bổ hoàn thiện trận pháp hồi sinh này, bây giờ tổng cộng có bốn cột sáng vọt lên từ trong hồ đen, có bốn người đang hồi sinh.”

Lần này Trình Lâm Tiên Tử hồi âm cực nhanh: “Cái gì? Có bốn người đang hồi sinh? Không thể nào!”

Cô có vẻ rất giật mình.

Thân là chủ mưu sau màn, hình như cô cũng không ngờ rằng sẽ có bốn người hồi sinh cùng một lúc.

Tống Thư Hàng: “...”

Tiên tử à, chủ mưu sau màn như cô chẳng chuyên nghiệp gì cả.

Tống Thư Hàng lại gửi một điểm năng lượng kèm với tin nhắn: “Trình Lâm Tiên Tử, các cô dụ thuộc hạ cũ của Đế Tôn tấn công hang ổ của dư đảng Thiên Đình viễn cổ, lại mang pháp khí Đế Tôn được cải tạo, rốt cuộc là cô muốn hồi sinh ai?”

Thuộc hạ cũ của Đế Tôn muốn hồi sinh Đế Tôn.

Dư đảng Thiên Đình muốn hồi sinh Thiên Đế vẫn chưa chết.

Trình Lâm Tiên Tử và Đạo Tử hợp tác với nhau, chắc chắn cũng có đối tượng muốn hồi sinh.

Nhưng lần này Trình Lâm Tiên Tử không trả lời ngay, bây giờ cô đang tìm Đạo Tử và mấy thành viên khác.

“Xuất hiện rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng.

Ánh sáng phủ quanh bốn cột sáng bắt đầu tan biến.

Sau đó có bốn vị nam tử thân hình cao lớn, khí chất nho nhã hiện ra trong hư không.

Bốn nam tử xếp thành một hàng.

Vị thứ nhất nho nhã lễ độ, thoạt nhìn rất dễ gần.

Vị thứ hai thần thái phấn chấn, tràn đầy tự tin, trông rất tài ba.

Vị thứ ba tuấn mỹ vô song, siêu trần thoát tục.

Vị thứ tư vẻ mặt cứng nhắc, vừa nhìn đã biết chính là một con mọt sách.

“Ơ?” Tống Thư Hàng ngớ người.

Bốn nam tử này hắn đều biết.

Nói đúng hơn là... Tống Thư Hàng biết thi thể kim thân của bốn vị này.

Lần trước chính hắn đã đưa kim thân Kiếp Tiên của bốn vị này về đến Nho gia để an táng.

Bốn vị trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia.

Có thể nói chuyện bốn vị này được hồi sinh nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Bất kể dư đảng Thiên Đình, thuộc hạ cũ của Đế Tôn hay chủ mưu sau màn là Trình Lâm đều không nghĩ đến khả năng này.

“Các ngươi là ai? Đế Tôn đâu?” Viên Viên Tiên Tử giả trợn to hai mắt.

Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Cuồng Đao Tam Lãng bật cười, giơ đao chém xuống, một đao chặt đứt cành cây chỉ còn lại lớp vỏ mỏng.

Tay của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vẫn không rời khỏi hồ đen.

Vẻ mặt cô rất bình tĩnh cứ như đã đoán được khả năng này từ trước.

“Đây là đường lui mà hắn âm thầm để lại cho đệ tử của mình.” Vân Tước Tử nói.

Ngay từ đầu, đây đã không phải đại trận hồi sinh cho Thánh Nhân.

Hắn bố trí đại trận này là cho đệ tử của hắn.

“Nói vậy đây là đại trận dùng để hồi sinh mười ba Kiếp Tiên sau khi chết? Nếu thế thì... Thư Sinh Thủy Tinh đâu?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Chương 2216: Xin Lỗi Sư Muội

Lưu Ly Thư Sinh lừa lấy mất linh quỷ thứ nhất của hắn không trả cũng chết rồi mà?

Nếu là trận pháp hồi sinh do Thánh Nhân Nho Gia để lại cho đệ tử, vậy về mặt lý thuyết thì Lưu Ly Thư Sinh đã chết cũng sẽ được hồi sinh mới đúng chứ?

Cọng tóc ngố Sở các chủ trả lời: “Có ba khả năng. Một là chết hẳn thật rồi, ngay cả trận pháp hồi sinh cũng không có tác dụng đối với hắn. Đúng nghĩa thần hình câu diệt, không còn khả năng hồi sinh. Khả năng thứ hai ngược lại với khả năng thứ nhất, chính là vị Lưu Ly Thư Sinh trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia kia vẫn chưa chết hẳn. Nếu chưa chết hẳn thì tất nhiên không tồn tại lựa chọn hồi sinh. Về phần khả năng thứ ba, chính là xem vận khí. Có thể vận khí của Lưu Ly Thư Sinh khá kém... Ngươi phải biết trận pháp hồi sinh cũng có tỷ lệ hồi sinh. Tu sĩ có cảnh giới càng cao, độ khó hồi sinh càng lớn, xác suất hồi sinh thành công lại càng nhỏ. Thật ra muốn lần nào cũng hồi sinh thành công giống như ngươi rất khó.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi gật đầu: “Nói cách khác, nếu lần sau ta cần pháp khí hồi sinh, tốt nhất phải kiếm được loại hồi sinh thành công trăm phần trăm, nếu không không chừng sẽ hồi sinh thất bại? Hoặc là ta phải chuẩn bị thêm mấy phương án hồi sinh. Khi phương án một thất bại, có lẽ phương án hai tiến hành thuận lợi, cứ thế mà suy ra.”

Sau khi nghe thấy những lời này của Tống Thư Hàng, cuối cùng Xích Tiêu kiếm tâm ma không nhịn được nữa: “Không, Thư Hàng, ta nghĩ tốt nhất ngươi đừng chuẩn bị phương án hồi sinh! Thật đấy, nghe lời ta đi.”

Mỗi lần trên người có một phương án hồi sinh thì Tống Thư Hàng lại dùng luôn cho nóng. Nếu hắn chuẩn bị phương án hồi sinh một hai ba, Xích Tiêu kiếm tâm ma sợ sau này một năm 365 ngày, ngày nào cũng là ngày giỗ của Tống Thư Hàng.

Thậm chí nếu nghiêm trọng, trong 365 ngày giỗ này mỗi ngày còn phải chia ra thượng trung hạ. Ý là buổi sáng cúng một đợt, buổi trưa một đợt, buổi tối còn phải cúng thêm một đợt.

“Tại sao chứ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tập trung suy nghĩ một lát sau đó nghiêm túc trả lời: “Thân là tu sĩ, nếu ngươi dựa vào một loại bảo vật nào đó quá nhiều sẽ sinh ra tính lệ thuộc, điều này sẽ gây bất lợi đối với sự phát triển tương lai của ngươi... Ngươi không thể lệ thuộc quá nhiều vào loại thủ đoạn hồi sinh không chính quy này. Chẳng may ngươi hồi sinh mãi thành quen, sau đó một ngày nào đó trên người ngươi không có pháp khí hồi sinh thì biết làm thế nào?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nói rất có lý, khiến người ta cảnh tỉnh.

Tống Thư Hàng lại ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

“Xích Tiêu kiếm đạo hữu nói không sai nhưng vì nó là tâm ma, nghe nó nói thì Thư Hàng ngươi nên tin một nửa thôi, lời của nó nửa thật nửa giả đấy.” Sở các chủ nhắc nhở.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

Đúng là lời nó nói nửa thật nửa giả nhưng một nửa giả kia cũng là vì muốn tốt cho Tống Thư Hàng mà!

Chỉ là nó không nói ra thuộc tính có phương án hồi sinh thì sẽ dùng ngay kẻo phí của Tống Thư Hàng thôi.

Mục đích của ta là tốt... Khoan... khoan đã!

Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên dùng chuôi kiếm va mạnh vào vách không gian trong bụng mỹ nhân rắn công đức.

Ta là tâm ma, ta là tâm ma!

Thân là tâm ma, vậy mà nó lại quan tâm chu đáo mọi bề cho Tống Thư Hàng... Thể diện của các đời tâm ma đã bị nó ném sạch rồi.

Nhưng...

Dưỡng Đao Thuật đúng là rất sướng!

...

Trong hư không phía trên hồ đen.

Ánh sáng vàng trên hồ đã tản đi hết.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia đồng loạt mở mắt ra.

"Sao lại thế này?" Viên Viên Tiên Tử giả đứng trên đỉnh mầm cây, trái tim như rơi xuống vực sâu không đáy, rơi xuống mãi không ngừng.

Bốn Kiếp Tiên Nho gia cất bước đạp không đi về phía bờ hồ.

Bọn họ lướt qua người Viên Viên Tiên Tử giả.

Lúc đi ngang qua Viên Viên Tiên Tử giả, vị Kiếp Tiên mọt sách kia vươn tay vỗ nhẹ lên đầu cô: "Tiên tử cực khổ rồi."

Viên Viên Tiên Tử giả cảm nhận được bàn tay ấm áp trên đỉnh đầu, ngẩng đầu lên một cách máy móc nhìn Kiếp Tiên mọt sách.

Kiếp Tiên mọt sách nhìn cô rồi cười toe toét như tên ngốc, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Bốn vị Kiếp Tiên cùng đi đến bờ hồ, đáp xuống cạnh Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Bọn họ thi lễ chào Vân Tước Tử. Lai lịch của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử rất thần bí, cô từng là người dạy vỡ lòng trên con đường tu luyện của Thánh Nhân, dẫn Thánh Nhân bước lên con đường tu hành.

Vậy nên xét về thân phận, cô có tư cách nhận một lễ này của mười ba Kiếp Tiên.

Vân Tước Tử nhìn bốn người, nhíu mày: "Các ngươi..."

Vị Kiếp Tiên mọt sách kia gật đầu nói: "Đúng vậy Vân Tước Tử tiền bối, nói tóm lại bọn ta... hồi sinh thất bại rồi."

"Trận pháp do sư phụ để lại từng bị phá hủy, mặc dù đã tu bổ hoàn thiện nhưng lại bị thay đổi quá nhiều." Vị Kiếp Tiên tuấn mỹ thoát tục bổ sung nói.

"Hơn nữa, thời gian đã quá lâu." Vị Kiếp Tiên nho nhã lễ độ nói.

Nếu là năm đó, lúc bọn họ mới chết, đại trận hồi sinh này có thể lập tức kích hoạt, dưới tác dụng mạnh mẽ của thủ đoạn do Thánh Nhân để lại, bốn người bọn họ có thể hồi sinh với tư thái gần như hoàn mỹ.

Nhưng bây giờ... thời đại viễn cổ đã kết thúc từ lâu, cách thời đại của Thánh Nhân hàng nghìn hàng vạn năm.

Thời gian như thoi đưa.

Dù dùng thủ đoạn do Thánh Nhân Nho Gia để lại cũng không thể làm đệ tử đã chết hàng nghìn hàng vạn năm sống lại một cách hoàn mỹ.

Vân Tước Tử là chuyên gia hồi sinh, từ xưa đến nay cũng không tìm được ai có kinh nghiệm hồi sinh phong phú hơn cô. Vậy nên cô vừa liếc mắt đã nhìn ra điểm khiếm khuyết của bốn vị đệ tử Nho gia này.

Mặc dù bọn họ được hồi sinh nhưng lại không thoát khỏi trạng thái “chết”, tương tự như trạng thái “hồi quang phản chiếu”.

Tối đa là mấy ngày sau, bọn họ sẽ lại biến mất, mà lần này biến mất chính là cái chết vĩnh hằng, không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể làm bọn họ sống lại lần nữa.

“Bọn ta muốn tranh thủ chút thời gian cuối cùng trở về thăm Nho gia.” Vị Kiếp Tiên đầy tài hoa lên tiếng, sau đó hắn lại hỏi: “Bây giờ Nho gia... còn tồn tại không?”

“Vẫn còn.” Từ xa truyền đến tiếng của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối phất nhẹ tay áo, Tống Thư Hàng và Tạo Hóa Tiên Tử trong tụ lý càn khôn được đưa ra.

Tống Thư Hàng ổn định thân hình đáp xuống đất.

Tạo Hóa Tiên Tử lại rúc ở sau lưng Tống Thư Hàng, giấu thân hình nhỏ bé sau lưng hắn...

Hình như cô không dám gặp bốn vị huynh trưởng của mình.

Ở trong tụ lý càn khôn, cô đã nghe được tin bốn vị Kiếp Tiên Nho gia hồi sinh thất bại.

Vị Kiếp Tiên mọt sách nhìn Tống Thư Hàng và Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng hắn, lần đầu tiên trên khuôn mặt đờ đẫn lộ ra nụ cười bình thường.

Chân vừa động, ngay sau đó hắn đã xuất hiện bên cạnh Tạo Hóa Tiên Tử.

Sau đó hắn đặt tay lên... đỉnh đầu Tống Thư Hàng, xoa nhẹ: “Xin lỗi sư muội, rõ ràng đã hứa nếu gặp lại nhau sẽ không để cái chết chia lìa nữa, nhưng lần này có lẽ bọn ta phải thất hứa rồi.”

Tống Thư Hàng: “???”

Ngài xin lỗi Tạo Hóa Tiên Tử thì sờ đầu ta làm gì?

Bàn tay của Kiếp Tiên mọt sách lại sờ tới sờ lui trên đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn đối phương với ánh mắt nghi ngờ.

Chẳng lẽ… mắt của vị này bị gì à?

Chương 2217: Các Ngươi Đều Là Mắt Của Ta

Hay là thân phận thật sự của ta sắp sửa hé lộ?

Thật ra… ta chính là chuyển thế của Tạo Hóa Tiên Tử?

Nếu nghĩ như vậy thì có một số chuyện đã được sáng tỏ. Ví dụ như tại sao Tạo Hóa Tiên Tử lại chuyển từ trên người Tạo Hóa Pháp Vương lên người hắn, sau đó cũng rất ít khi trở về.

Trí tưởng tượng của Tống Thư Hàng ngày càng bay xa. Chủ yếu là do đầu còn chịu ảnh hưởng bởi long uy của bạch long tỷ tỷ nên khá mơ hồ. Cảm giác giống như lúc say rượu, không được logic cho lắm, những ý tưởng tựa như đúng mà lại sai trái cứ không ngừng chui ra.

Lúc này Kiếp Tiên mọt sách đột nhiên lên tiếng: “Lúc sờ đầu tiểu hữu, phát hiện con mắt của lão sư sẽ nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng ta có một cảm giác không nói nên lời, không khỏi nhớ đến lão sư, vừa đau khổ lại vừa hoài niệm.”

Khóe miệng của Tống Thư Hàng co giật: “…”

Có tin con mắt của lão sư ngài sẽ lóe sáng, khiến ngài càng hoài niệm và khổ sở hơn nữa không?

Nhưng đột nhiên Tống Thư Hàng phát hiện nãy giờ Kiếp Tiên mọt sách đều nói chuyện bằng ngôn ngữ viễn cổ, nhưng kỳ lạ là hắn lại nghe hiểu rất dễ dàng.

Lẽ nào năng lực học tập của hắn tăng vọt, có thể nghe hiểu phần lớn ngôn ngữ viễn cổ ư?

Hay là có ai đó âm thầm phiên dịch giúp hắn?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư… cuối cùng Tạo Hóa Tiên Tử cũng chui ra từ sau lưng hắn.

Cô nhìn Kiếp Tiên mọt sách và ba vị Kiếp Tiên Nho gia ở đằng xa.

Ba vị Kiếp Tiên Nho gia ở đằng xa nhìn cô mỉm cười.

Tạo Hóa Tiên Tử hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm bốn vị sư huynh hồi lâu như muốn khắc sâu hình dáng của bọn họ vào trong đầu.

Một lúc lâu sau.

Cô xoay người, chui vào trong ngực Tống Thư Hàng.

Trông cô có vẻ rất đau buồn.

Tống Thư Hàng theo bản năng giơ tay muốn đỡ lấy Tạo Hóa Tiên Tử đang chìm trong bi thương, thậm chí hắn đã nghĩ sẵn lời thoại an ủi cô... Thế nhưng Tạo Hóa Tiên Tử lại chui thẳng vào trong cơ thể hắn như lặn xuống nước.

Tống Thư Hàng cứng người, giữ nguyên động tác giơ tay, cảm thấy hơi lúng túng.

Kiếp Tiên mọt sách thấy vậy, tiến lên tặng cho Tống Thư Hàng một cái ôm nhiệt tình, đúng lúc hóa giải sự lúng túng giúp hắn: “Tiểu hữu, nhờ ngươi chăm sóc sư muội nhà ta nhé. Mặc dù muội ấy hơi nghịch ngợm, còn thề cả đời sẽ không sinh con nhưng bản tính của muội ấy rất hiền lành.”

Tống Thư Hàng há miệng chuẩn định nói gì đó.

Nhưng lúc miệng vừa há ra, trong miệng hắn lại phát ra một giọng hát như âm thanh tự nhiên.

Ca từ cũng là ngôn ngữ viễn cổ.

Tiếng hát ngày càng lảnh lót, truyền khắp không gian đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho Gia.

Trong tiếng ca như âm thanh tự nhiên này ẩn chứa sức mạnh làm người ta mê muội, làm tất cả mọi người không tự chủ được chìm đắm trong tiếng ca này.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia phối hợp gõ nhịp một cách thành thạo.

Lúc bọn họ còn sống, cầm kỳ thi họa, múa kiếm ngâm thơ loại nào cũng tinh thông.

Do bây giờ trong tay không có nhạc cụ thích hợp, nếu không bốn vị Kiếp Tiên Nho gia nhất định sẽ phối hợp với Tạo Hóa Tiên Tử, đệm một khúc cho cô ngay tại đây.

Ba vị Kiếp Tiên Nho gia đứng bên cạnh Vân Tước Tử vừa ngân nga vừa đánh nhịp.

Còn Kiếp Tiên mọt sách ôm Tống Thư Hàng thì không ngừng vỗ lên lưng Tống Thư Hàng.

Mỗi một lần vỗ như vận sức đánh trống lớn!

Tống Thư Hàng bị vỗ đến mức khí huyết sôi trào, sắp phun cả nội tạng ra... nhất định là Kiếp Tiên mọt sách cố ý.

Một lát sau.

Ba đại công pháp luyện thể tự động hộ thể, lần lượt kích hoạt.

Cương Thủ biến dị phủ một tầng đen như màu kim loại lên phần lưng của Tống Thư Hàng.

Kiếp Tiên mọt sách vốn như đang đánh trống, bây giờ lại biến thành gõ chuông, âm thanh từ tiếng trống thùng thùng biến thành tiếng kim loại va chạm.

Âm thanh đột nhiên thay đổi làm Kiếp Tiên mọt sách sững sờ, suýt gõ sai nhịp.

Không chỉ vậy, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng còn xuất hiện 123 thánh viên mặc nho sam tay cầm kinh thư.

Đám thánh viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng xếp thành một hình tam giác ba chiều. Lần này chúng nó nể mặt chủ nhân, không bày trận chữ điện nữa.

Sau khi hiện thân, đám thánh viên chủ động tiến vào chế độ “đại hợp xướng hòa âm”.

Toàn bộ 123 thánh viên này đều tinh thông âm luật nhịp phách.

Chỗ nào trong bài hát của Tạo Hóa Tiên Tử cần “hòa âm”, chúng sẽ tiếp nối vào một cách tuyệt diệu, kết hợp với từng đợt hát bè.

Lần này con đại thánh viên đứng đầu vào vai nhạc trưởng.

Kiếp Tiên mọt sách ngẩng đầu nhìn “đoàn hợp xướng thánh viên” rầm rộ bên trên, trợn mắt há hốc mồm: “Đây hẳn là Thánh Viên Long Lực Thần Công của thú giới, khoan đã, hình như còn có Nho Gia Kim Cương Thân của chúng ta thì phải?”

Cả đời này hắn chưa từng thấy ai có thể luyện hai đại thần công thành ra thế này cả.

Thảo nào sư muội lại bằng lòng phụ thân trên người vị tiểu hữu này.

Hóa ra là cùng sở thích!

Một người mà trên người lúc nào cũng mang theo một đoàn hợp xướng, mỗi thánh viên đều tinh thông âm luật mới có thể phát huy khả năng ca hát của sư muội đến mức cao nhất!

Thấy bộ dạng khiếp sợ của Kiếp Tiên mọt sách, Tống Thư Hàng thầm lấy làm đắc ý.

Vẫn chưa hết đâu!

Tống Thư Hàng động ý niệm, mỹ nhân rắn công đức đứng dậy bơi qua, cô cuộn tròn đuôi lại, “ngồi” trên thân cá voi mập công đức.

Tiên cầm Nhạn Vĩ Tiên Sinh trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bay ra khỏi đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, đáp xuống trên đuôi rắn của mỹ nhân rắn.

Mỹ nhân rắn công đức khảy đàn, sau khi điều chỉnh một chút, hòa vào giai điệu hợp tấu một cách hoàn mỹ, đệm nhạc cho Tạo Hóa Tiên Tử. Trình độ âm luật của mỹ nhân rắn công đức cũng được xếp vào hàng đỉnh cao.

Đồng thời, Vũ Nhu Tử da đen cũng đứng dậy.

Nếu muốn trở thành một tâm ma đạt tiêu chuẩn, khả năng nhảy múa tuyệt đối không thể yếu kém được. Vũ Nhu Tử da đen bắt đầu nhảy múa, dáng người cô cao gầy, hai chân thon dài, trời sinh đã thích hợp để nhảy múa.

“Tiếc là không thể mở thế giới hạch tâm ở nơi này, nếu không ta còn có thể đóng góp nhiều tiết mục hơn nữa.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Hát chính, đoàn hợp xướng, ban nhạc, vũ đạo, thậm chí là hiệu ứng ánh sáng, chỉ cần cho Tống Thư Hàng thời gian là hắn có thể chuẩn bị đầy đủ hết.

“Tiểu hữu đúng là lợi hại.” Kiếp Tiên mọt sách bội phục.

Trong chư thiên vạn giới, muốn tạo ra một đoàn hợp xướng mạnh hơn đoàn hợp xướng của Tống Thư Hàng không hề khó, nhưng Kiếp Tiên mọt sách thấy rõ toàn bộ đoàn hợp xướng của Tống Thư Hàng đều là phụ kiện của hắn!

Đây là tập hợp một đoàn hợp xướng trên người, một mình hắn chính là một đoàn hợp xướng.

Một khúc ca kết thúc.

Bất kể người hát chính, người đệm nhạc, người hợp xướng hay người nghe hát đều cực kỳ hài lòng.

Bốn vị Kiếp Tiên cũng rất hài lòng về "cơ bắp" mà Tống Thư Hàng thể hiện. Đoàn hợp xướng mạnh mẽ này chỉ cần chuyển đổi một chút thì sẽ có lực công kích đỉnh cấp.

Thế này bọn họ cũng yên tâm để sư muội ở lại bên cạnh vị tiểu hữu này.

"Vân Tước Tử tiền bối, tiểu hữu, các vị đạo hữu, đến lúc bọn ta phải đi rồi." Kiếp Tiên mọt sách thi lễ chào mọi người. Thời gian tồn tại của bọn họ có hạn nên phải tranh thủ trở về thăm Nho gia một chuyến trước khi biến mất hoàn toàn.

Nếu có thể, bọn họ muốn tranh thủ để lại nhiều thứ hơn cho Nho gia trước khi biến mất, quan trọng nhất chính là tri thức truyền thừa.

Tri thức mới là tài sản quý giá nhất.

"Bốn vị tiền bối lên đường bình an." Tống Thư Hàng chắp tay chúc.

Lời vừa dứt, trong hai mắt hắn có hai bàn tay nắm thành quyền đưa ra.

Là tay của Tạo Hóa Tiên Tử.

Tống Thư Hàng: "..."

Hai bàn tay của Tạo Hóa Tiên Tử mở ra, trong mỗi bàn tay có một con mắt xinh đẹp như được đúc bằng lưu ly.

"Mắt của sư đệ?" Kiếp Tiên mọt sách giật mình.

"Không, đây là mắt của ta." Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

"Cô ấy muốn bốn người các ngươi sống nhờ trong đôi mắt này. Trong đôi mắt này chứa đựng sức mạnh hồi sinh của thiên tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công, có lẽ nó có thể làm thời gian tồn tại của bốn người các ngươi dài hơn một chút." cọng tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng giải thích.

"Sợi...cọng tóc ngố thành tinh?" Kiếp Tiên tuấn mỹ thoát tục kinh ngạc bật thốt.

Sở các chủ: “...”

Đồ ngu xuẩn, hãy ăn một chiêu “cọng tóc ngố Trường Sinh Giả đột kích” của ta!

Trước ánh mắt kinh ngạc của Kiếp Tiên tuấn mỹ thoát tục, cọng tóc ngố vươn dài ra, đâm về phía hắn.

Chương 2218: Ma da?

Sau đó…

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia bị một cọng tóc ngố xiên vào nhau, ngay ngắn chỉnh tề.

Kiếp Tiên mọt sách: “…”

Kiếp Tiên nho nhã lễ độ: “…”

Kiếp Tiên thần thái phấn chấn: “…”

Tại sao ba người bọn họ cũng bị xiên chứ?

Ba người bọn họ có tội tình gì đâu?

“Sở tiên tử, cô hơi quá đáng rồi đấy, chỉ có một người nói sai, tại sao cô lại xiên luôn cả bốn chứ?” Bạch long tỷ tỷ trách móc: “Hơn nữa thật ra vị đạo hữu Nho gia này cũng không nói sai, bây giờ cô đúng là một cọng tóc ngố mà? Muốn trách thì trách Tống Thư Hàng cắm cô trên đỉnh đầu mới đúng!”

Tống Thư Hàng: “???”

Vậy nên… là lỗi của ta à?

Cọng tóc ngố Sở các chủ từ từ rút về, sau đó quấn quanh cổ Tống Thư Hàng.

Nhưng cọng tóc ngố cũng không siết chặt, đây là phán kéo dài thời hạn thi hành án tử cho Tống Thư Hàng, nếu về sau hắn biểu hiện tốt, có lẽ có thể đổi thành vô thời hạn chẳng?

“Được rồi, là lỗi của ta, đều là lỗi của ta!” Tống Thư Hàng thở dài, nhìn bốn vị Kiếp Tiên Nho gia hỏi: “Bốn vị tiền bối, hai con mắt có đủ dùng không?”

Chỉ có hai con mắt mà lại có đến bốn vị Kiếp Tiên Nho gia.

Lúc hắn dùng thiên tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công tái sinh thân thể, Tạo Hóa Tiên Tử chỉ móc ra hai con mắt. Nếu biết mắt mình quý giá thế này, lúc đó hắn nhất định sẽ nhờ tiên tử móc ra nhiều một chút để dự phòng.

Kiếp Tiên mọt sách đáp: “Nói thật, nếu có thêm hai con mắt nữa thì càng tốt.”

Tay của Tạo Hóa Tiên Tử vươn ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng giống như một cặp sừng hươu, đong đưa liên tục. Dù bây giờ lại móc mắt của Tống Thư Hàng ra cũng không có công hiệu giống hai con mắt lưu ly này.

Trừ khi... lại chém đầu Tống Thư Hàng, phá hủy thân thể hắn hoàn toàn, sau đó để hắn vận chuyển thiên tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công để sống lại một lần nữa. Trong lúc thân thể tái sinh lại tiếp tục móc mắt hắn ra.

"Nhưng có hai con cũng đủ cho bốn người bọn ta ở nhờ rồi." Kiếp Tiên mọt sách nói.

Hắn nhận lấy hai con mắt lưu ly, ôm quyền nói với Tống Thư Hàng: "Bá Tống đạo hữu, vậy tạm thời mượn cặp mắt này của ngươi dùng nhé. Khi nào bốn người bọn ta biến mất, bọn ta sẽ nhờ đệ tử Nho gia trả chúng lại cho tiểu hữu. Đến lúc đó bọn ta sẽ để lại chút lễ vật trong mắt của Bá Tống tiểu hữu, hy vọng ngươi sẽ thích."

Lúc Tống Thư Hàng nghe những lời này, trong lòng chợt dâng lên cảm giác mất mác mãnh liệt cứ như cặp mắt lưu ly quý giá này sắp một đi không trở lại.

"Thôi chào Bá Tống đạo hữu, bọn ta đi đây." Kiếp Tiên mọt sách nói.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: "Lúc đi ra các ngài nhớ chú ý an toàn, bây giờ bên ngoài là hang ổ của dư đảng Thiên Đình, có đủ loại thủ đoạn phong tỏa không gian."

Đang nói Tống Thư Hàng lại thấy Kiếp Tiên mọt sách mở một cổng không gian.

Cổng không gian chói mắt tỏa ra ánh sáng trắng.

Nơi này là không gian đại trận hồi sinh do Thánh Nhân Nho Gia bày ra, chuyên dùng để hồi sinh đệ tử của mình.

Vì bảo đảm đệ tử mình được an toàn sau khi hồi sinh, trong không gian đại trận hồi sinh này, các đệ tử của hắn có thể sử dụng sức mạnh không gian.

Trừ đệ tử của hắn, năng lực không gian của những người khác đều bị phong tỏa, không thể thi triển.

"Đạo hữu yên tâm, bọn ta sẽ thông qua đường hầm không gian rời khỏi nơi này, về thẳng Nho gia ở hiện thế.” Kiếp Tiên mọt sách mỉm cười nói với Tống Thư Hàng.

Kiếp Tiên nho nhã lễ độ vẫy tay chào nhóm người Tống Thư Hàng: “Tạm biệt.”

“Chờ chút đã!” Tống Thư Hàng vội kêu lên: “Cho bọn ta đi nhờ xe với, chúng ta đi chung với nhau!”

Có đường hầm không gian có thể trực tiếp rời đi, đương nhiên phải nhân cơ hội đi theo rồi, nếu không bọn họ còn phải ra khỏi không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho Gia, xông vào hang ổ của dư đảng Thiên Đình.

“Bá Tống đạo hữu cũng muốn đi cùng à? Vậy thì tốt quá rồi.” Kiếp Tiên mọt sách cười nói.

Bọn họ đã chết hàng nghìn hàng vạn năm, không biết gì về tình hình của Nho gia bay giờ. Nếu vị Bá Tống tiểu hữu có quan hệ mật thiết với Nho gia này bằng lòng đi đến Nho gia với bọn họ, giới thiệu tình hình hiện giờ của Nho gia cho bọn họ biết, vậy thì vừa đúng ý hắn.

“Bạch tiền bối, hay là chúng ta rời đi trước nhé? Nếu Bạch tiền bối muốn về thú giới câu cá thì từ trái đất ở hiện thế trở lại thú giới cũng không muộn mà.” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

“Ta không có ý kiến.” Bạch tiền bối đáp, dù sao cũng chỉ là một lần xuyên không gian thôi.

“Vậy thì đi thôi đi thôi!” Tống Thư Hàng cười to.

“Bá Tống tiểu hữu, mời~” Kiếp Tiên mọt sách giữ cổng không gian, bày ra tư thế “mời vào” đối với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thu hồi hư ảnh thánh viên đầy trời rồi nhét hết mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen vào trong người.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, hắn chạy đến trước cổng không gian nhảy vào.

Bịch~~

Ngay sau khi Tống Thư Hàng nhảy vào cổng không gian, trong hư không bên trên hồ đen lại xuất hiện một đường hầm không gian. Tống Thư Hàng rơi ra từ đường hầm không gian này, rớt xuống hồ đen.

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn chìm nổi trong hồ đen, con mắt trái nhìn chằm chằm vào Kiếp Tiên mọt sách với vẻ bất thiện.

Vị Kiếp Tiên Nho gia này thật âm hiểm.

Chẳng lẽ muốn trả mối thù bị Sở các chủ xiên thành kẹo hồ lô ư?

“Ơ?” Kiếp Tiên mọt sách cũng kinh ngạc.

Hắn khẳng định điểm đến của cổng không gian do hắn mở là Nho gia ở hiện thế.

Nhưng lúc Bá Tống tiểu hữu nhảy vào cổng không gian, đường hầm không gian lại bị bẻ cong, Bá Tống tiểu hữu rơi vào trong hồ đen.

“Là biện pháp an toàn do sư phụ để lại.” Lúc này, vị Kiếp Tiên tuấn mỹ thoát tục mới nói ra suy đoán của mình.

Vì sự an toàn của các đệ tử sau khi hồi sinh, Thánh Nhân đúng là đã dốc hết tâm sức.

Trong không gian đại trận hồi sinh này, các đệ tử của hắn có năng lực mở đường hầm không gian... Nhưng vì đề phòng kẻ địch lợi dụng cổng không gian do đệ tử của hắn mở ra đuổi theo đệ tử được hồi sinh, Thánh Nhân còn để lại thủ đoạn bẻ cong không gian. Dù kẻ địch có nhảy vào đường hầm không gian do mười ba Kiếp Tiên mở ra cũng sẽ bị thủ đoạn bẻ cong không gian ảnh hưởng, không cách nào rời đi.

“Vì chúng ta, sư phụ đã hao hết tâm tư, chỉ tiếc...” Kiếp Tiên mọt sách buồn bã nói.

Kiếp Tiên nho nhã lễ độ lên tiếng: “Xin lỗi Bá Tống tiểu hữu, sợ là bọn ta không thể mang ngươi đi được.”

Tống Thư Hàng trong hồ đen cũng phản ứng lại, gật đầu đáp: “Không hổ là thủ đoạn của Thánh Nhân ngầu lòi, phong cách này có thể hiểu được.”

Thủ đoạn bảo hiểm mà Thánh Nhân để lại cho Vân Tước Tử cũng liên hoàn thế này, diệt sạch mọi khả năng ngoài ý muốn. Thậm chí ngay cả chúa tể Cửu U cũng bị thủ đoạn tính toán do

Thánh Nhân để lại lừa hai vố liền.

“Thánh Nhân ngầu lòi?” Khóe miệng Kiếp Tiên mọt sách co giật.

…

Một lúc sau.

Bốn vị Kiếp Tiên lại ôm quyền tạm biệt nhóm người Tống Thư Hàng, thông qua đường hầm không gian rời khỏi không gian này, biến mất tăm.

“Tiếp theo chúng ta cũng phải nghĩ cách rời khỏi nơi này.” Tống Thư Hàng nói.

Thân thể hắn di chuyển trong hồ đen, chuẩn bị lên bờ tụ họp với nhóm người Bạch tiền bối.

Nhưng ngay lúc chuẩn bị đi lên… hắn đột nhiên cảm thấy có một bàn tay tóm lấy chân hắn muốn kéo hắn xuống đáy hồ!

Ma da à?

Chương 2219: Trả Góp, Cập Nhật Tức Thời

Quá đáng thật!

Chỉ là một con ma da nho nhỏ lại dám thò tay tóm lấy đùi của người chủ tương lai đất nước như ta ư?

Hơn nữa bàn tay này còn rất khỏe.

Chân phải của Tống Thư Hàng phát lực, đạp một cước thật mạnh.

Ầm~~

Trong hồ đen bắn lên một cột nước.

Với thực lực bây giờ của Tống Thư Hàng, một quyền tung ra đủ sức làm thác nước chảy ngược!

Chuyện đá một cước làm bắn lên cột nước thế này chỉ là thao tác cơ bản mà thôi.

Đồng thời thần thức của hắn quét qua phần chân, hắn muốn xem thử rốt cuộc thứ mai phục dưới đáy hồ đen nắm chân hắn là thứ gì?

Vì lý do an toàn, hắn còn tranh thủ thi triển Thiên Sư Chính Pháp - Dẫn Lôi thuật.

Tổng cộng có ba cột sấm sét bị dẫn xuống, đánh về phía bản thể của Tống Thư Hàng.

Đến nào, hãy cùng nếm thử mùi vị của những cột sấm sét ngọt ngào này đi!

Với tu vi Tôn Giả thất phẩm bây giờ của hắn, dù là Dẫn Lôi thuật rất bình thường ở trong tay hắn cũng có thể bộc phát ra uy lực khủng bố. Hơn nữa theo cảnh giới tăng lên, hắn cảm thấy khả năng khống chế Dẫn Lôi thuật của bản thân lại tăng lên một bậc. Chắc chẳng bao lâu nữa, hắn có thể sử dụng Tứ Lôi Pháp, tiếp đó chính là cảnh giới đại thành Ngũ Lôi Oanh Đỉnh.

Quan trọng nhất là ba cột sấm sét này là để báo động cho Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ, báo cho hai vị tiền bối biết hắn bị công kích. Nếu bàn tay dưới đáy hồ quá mạnh, Bạch tiền bối và bạch long tỷ tỷ cũng có thể cứu viện kịp thời.

Cọng tóc ngố Sở các chủ trên cổ cũng phát hiện ra dị trạng, nó rời khỏi cổ Tống Thư Hàng, đuôi tóc nhằm vào bàn tay kỳ lạ dưới đáy hồ, tóc như kiếm, đâm một phát cực kỳ hung ác!

Ngay sau đó là hộ thể mỹ nhân rắn công đức. Do bị hồ đen ảnh hưởng, thân là ánh sáng công đức, lần này cô không phải người đầu tiên tự động hộ chủ.

Mỹ nhân rắn công đức cảm thấy bản thân bị khiêu khích, cô hiện thân bao bọc Tống Thư Hàng, đồng thời tung luôn tuyệt chiêu, hai tay chắp lại thi triển ngay pháp thuật công đức cực mạnh, Công Đức Đại Nhật.

Cột nước nổ tung, sấm sét bổ xuống, kiếm ý Trường Sinh Giả hung mãnh, một mặt trời công đức chói mắt hiện ra trong hồ đen.

Khung cảnh cực kỳ hoành tráng.

Bàn tay trong hồ đen cũng không ngờ trong nháy mắt Tống Thư Hàng có thể bộc phát công kích kinh khủng như vậy.

Một loạt bong bóng nước nổi lên.

Bàn tay tóm lấy Tống Thư Hàng không cam lòng nhưng vẫn phải buông ra, bị Công Đức Đại Nhật và cọng tóc ngố của Sở các chủ hợp lại đánh xuống đáy hồ.

Tống Thư Hàng bắt lấy cơ hội nhảy lên, chân đạp hư không, từng đóa hoa sen màu đen hiện ra dưới chân, nâng đỡ thân hình hắn.

“Thứ vừa rồi là gì vậy?” Tống Thư Hàng cau mày nhìn hồ đen.

Hồ đen là khu vực trung tâm của đại trận hồi sinh do Thánh Nhân Nho gia bố trí, nếu thần thức của tu sĩ xâm nhập vào trong đó sẽ bị hạn chế.

Hình như bàn tay mà thần thức của Tống Thư Hàng quét được là móng vuốt của một loài thú.

“Là một con thủy thú xấu xí… hơn nữa không ngờ con thủy thú này lại có thể sinh tồn trong không gian đại trận hồi sinh do Thánh Nhân Nho gia bố trí.” Cọng tóc ngố Sở Các chủ lên tiếng.

“Nó đi về phía vị Viên Viên Tiên Tử giả kia.” Vân Tước Tử nói, bàn tay cô còn đặt trong hồ đen... không biết rốt cuộc cô muốn làm gì.

Viên Viên Tiên Tử giả vẫn đứng trên đỉnh mầm cây trên mặt hồ hồ đen.

Sau khi nghe thấy câu nói của Vân Tước Tử, cô lập tức tung người nhảy lên, chân đạp hư không né tránh con thủy thú kia.

Ào~

Thủy thú đến gần vị trí Viên Viên Tiên Tử giả vừa đứng, đưa tay nắm chặt mầm cây kéo xuống đáy hồ.

“Đây là thủ đoạn của bên cô à?” Tống Thư Hàng nhìn Viên Viên Tiên Tử giả.

Đối phương lắc đầu lia lịa.

“Vậy chẳng lẽ là thủ đoạn của dư đảng Thiên Đình viễn cổ?” Tống Thư Hàng nhìn chân mình, ở đó còn lại mấy sợi lông bị kiếm khí của cọng tóc ngố Sở các chủ cắt đứt khi thủy thú tóm lấy đùi hắn.

Tống Thư Hàng đưa tay phải ra, khớp tay của găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ mở ra để lộ ngón tay. Sau đó hắn khom lưng nhặt mấy sợi lông lên, kích hoạt bí pháp giám định.

Sau khi kích hoạt bí pháp, trên cổ tay hắn xuất hiện một miệng vết thương rất cạn, có mấy giọt máu lăn ra từ trong miệng vết thương, rơi vào hồ đen.

“Quên sương mù hóa thân thể rồi, lãng phí mấy giọt máu.” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Bây giờ hắn là Tôn Giả thất phẩm hàng thật giá thật, hơn nữa còn thối thể đại thành, tu luyện tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công. Hôm nay thân xác của hắn có giá trị y học không hề thua kém những linh thú kia, mỗi một giọt máu đều là bảo bối.

Rút ra một ống máu thêm chút dược liệu là có thể luyện ra một lò đan dược tốt.

Chỉ lát sau bí pháp giám định đã gửi thông tin vào trong đầu hắn.

Đồng thời miệng vết thương trên cánh tay hắn khép lại rất nhanh.

[Thủy thú biến dị: Nguyên thân là sủng vật làm cảnh do Thánh Nhân Nho gia thu dưỡng, đã từng thả nuôi trong hồ đen của đại trận hồi sinh, tăng thêm chút mỹ cảm cho hồ đen hiu quạnh. Sau khi Thánh Nhân chết, bầy thủy thú xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhiều lần biến dị. Sinh sôi đến nay, chỉ còn sót lại một con thủy thú biến dị cuối cùng.]

Sủng vật làm cảnh? Nói cách khác thứ này là do năm đó Thánh Nhân Nho gia cảm thấy hồ đen quá hiu quạnh nên thả nuôi một nhóm sủng vật làm cảnh kiểu như cá vàng vào. Kết quả không ngờ sau đời đời sinh sôi, chúng đã biến dị?

Nuôi cá vàng trong không gian hồi sinh đệ tử của bản thân, loại chuyện này cũng chỉ có Thánh Nhân ngầu lòi mới làm ra.

Tống Thư Hàng ném mấy sợi lông đi, chuẩn bị truyền thông tin cho mấy người Bạch tiền bối.

Nhưng lúc này miệng vết thương cạn trên cánh tay hắn lại vỡ ra, lại có mấy giọt máu chảy ra.

Tống Thư Hàng: “???”

Từ khi nào mà cái giá phải trả khi thi triển bí pháp giám định còn có thể trả góp vậy?

[Thủy thú biến dị bị cải tạo: Thành viên của Thiên Đình viễn cổ bắt thủy thú biến dị, chôn đế châu vào trong cơ thể nó, lại chôn pháp khí chứa thông tin Thiên Đế vào vảy của nó. Chỉ chờ thời cơ chín muồi, Thiên Đế có thể mượn trận pháp hồi sinh sống lại.]

“Dư đảng Thiên Đình lao tâm khổ tứ thật.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Nhưng vấn đề là... Thiên Đế vẫn chưa chết, vẫn còn tung tăng nhảy nhót, vốn dĩ không cần trận pháp hồi sinh.

Nhưng có được một đám thuộc hạ cũ trung thành như vậy, làm người ta thật hâm mộ.

Thiên Đình viễn cổ đã bị hủy diệt nhiều năm như vậy nhưng những thuộc hạ cũ này vẫn không từ bỏ, cũng không biết năm đó Thiên Đế cho bọn họ uống bùa mê thuốc lú gì.

“Bạch tiền bối, con thủy thú biến dị này là do Thánh Nhân Nho gia nuôi... A a a~~” Tống Thư Hàng vừa nói được một nửa, miệng vết thương trên cánh tay lại vỡ ra, lần này vết thương lại sâu hơn một chút.

Thậm chí còn có cảm giác đau nhức giống như ngón chân đá trúng chân bàn, rõ ràng thương không nặng nhưng lại đau thấu tim.

Lại có giọt máu chảy ra từ trên cánh tay, rơi vào hồ đen.

“Xong chưa vậy hả?” Tống Thư Hàng nổi giận.

Rốt cuộc phải trả góp mấy kỳ đây?

Đừng nói với ta là hình thức một năm mười hai kỳ nhá, chi bằng giải quyết dứt khoát, để ta đau một lần cho xong.

[Thủy thú biến dị bị cải tạo đã nuốt mất mầm cây thông tin Đế Tôn: Bởi vì tham lam, ăn mất mầm cây dưới chân Viên Viên Tiên Tử giả, trong cơ thể thủy thú có thêm thông tin hồi sinh Đế Tôn. Hai loại thông tin mạnh mẽ sinh ra xung đột trong cơ thể nó.]

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn biết bí pháp giám định của bản thân chắc chắn đã tiến hóa, không ngờ còn tự động cập nhật kết quả giám định.

“Bây giờ cập nhật xong chưa ?” Tống Thư Hàng nhìn cánh tay mình.

Sau khi thủy thú ăn mất mầm cây, hẳn là không còn thứ khác có thể ăn, chắc thông tin bây giờ đã là thông tin mới nhất...

Trong lúc đang suy tư, vết thương đáng chết lại vỡ ra.

Tống Thư Hàng: “...”

Chương 2220: Trận Chiến Dữ Liệu

Trừ mầm cây, con thủy thú này còn ăn thứ gì nữa?

Trong hồ đen này còn thứ gì mà thủy thú ăn được?

Tống Thư Hàng bất giác nhìn cánh tay đau âm ỉ của mình... vết thương, giọt máu.

Trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Dự cảm của tu sĩ thường rất chuẩn.

Bí pháp giám định truyền kết quả về.

[Thủy thú biến dị chứa ba loại thông tin Thiên Đế, Đế Tôn, Bá Tống: Ba loại thông tin dữ liệu hồi sinh khác nhau tạo thành trạng thái ba bên đối lập trong cơ thể thủy thú, quả là thần kỳ.]

Tống Thư Hàng: “...”

Mỗi lần thủy thú biến dị biến hóa đều phải cập nhật thông tin một lần, ăn thứ gì mới mẽ sẽ kích hoạt chức năng cập nhật tức thời của bí pháp giám định.

Vậy chẳng lẽ thủy thú biến dị đánh rắm, ngủ một giấc, uống chút nước đều sẽ kích hoạt bí pháp giám định à?

“Lần này hướng tiến hóa của bí pháp giám định không ổn lắm, nếu không khống chế hình thức trả góp, cập nhật thông tin tức thời này sẽ gây chết người chứ chẳng đùa.” Tống Thư Hàng phiền não nói.

Nếu loại cập nhật tức thời này không tự động dừng lại... hôm nay hắn giám định quả cầu, ngày mai giám định sợi lông, ngày mốt giám định quỷ. Sau đó mỗi ngày hắn không cần làm gì hết, chỉ nằm trên giường chờ tiếp nhận quá trình cập nhật thông tin tức thời của cầu, lông, quỷ, bắt đầu xả máu trả giá.

Thế nhưng...

Không ngờ thông tin hồi sinh của một con cá mặn như hắn lại có thể ngang sức với thông tin của Thiên Đế và Đế Tôn, tạo thành ba bên đối lập trong cơ thể thủy thú biến dị, điều này làm hắn rất bất ngờ.

“Ngươi có sao không?” Cọng tóc ngố Sở các chủ hỏi.

“Chút đau đớn này chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần nó không tiếp tục cập nhật thông tin... ta sẽ không sao hết.” Tống Thư Hàng nhìn cánh tay của bản thân, miệng vết thương trên cánh tay đã khép lại, cuối cùng không có dấu hiệu vỡ ra nữa.

“Ta mang ngươi lên bờ trước đã.” Cọng tóc ngố Sở Các chủ nói.

Sau đó mái tóc dài của Sở các chủ bắt đầu xoay tròn giống như chân vịt, mang Tống Thư Hàng về bãi cát.

Tống Thư Hàng: “...”

Bay thẳng lên, đáp thẳng xuống, đây chính là ưu điểm của kiểu bay xoắn ốc.

...

Sau khi đáp xuống bên bờ hồ.

Tô Thị A Thập Lục tiến lên đỡ hắn: “Thư Hàng, vừa rồi ngươi muốn nói ra lai lịch của con thủy thú kia à? Thủy thú có liên quan đến Thánh Nhân Nho gia ư?”

Tống Thư Hàng gật đầu, nói rõ lai lịch và quá trình biến dị của thủy thú cho mọi người nghe.

Bạch tiền bối nghe xong cũng cảm thấy rất hứng thú: “Thủy thú là sủng vật làm cảnh do Thánh Nhân Nho gia nuôi?”

“Ta không thấy rõ toàn thân của thủy thú nhưng Sở các chủ nói bộ dạng của nó khá xấu xí. Thủy thú đã trải qua nhiều đời biến dị, hẳn là không còn hiệu quả làm cảnh như năm đó nữa.” Tống Thư Hàng suy đoán.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Bạch tiền bối nói: “Vậy cứ kệ đi, đến lúc rồi, chúng ta rời khỏi không gian hồi sinh này thôi.”

“Được.” Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu nhìn về phía Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử gọi: “Vân Tước Tử tiền bối, Tam Lãng tiền bối, đến lúc về rồi.”

Vân Tước Tử gật đầu, lấy tay ra khỏi hồ đen.

Nãy giờ cô vẫn thử truyền linh lực vào trong hồ đen, muốn nhìn xem trận pháp hồi sinh có biến hóa gì mới không, biết đâu Thánh Nhân Nho gia còn bố trí, ẩn giấu thủ đoạn cuối cùng gì đó sâu trong hồ đen.

Bây giờ xem ra thông tin liên quan đến bản thân Thánh Nhân Nho gia đã bị xóa sạch, không còn sót lại gì cả.

Sau khi đứng dậy, Vân Tước Tử nhìn cổ tay mình, chợt nghĩ ra một ý: “Các ngươi nói nếu ta nhỏ chút máu vào trong hồ thì có biến hóa gì không?”

Dùng tinh thần lực rà quét, truyền linh lực vào đều là thao tác cơ bản của tu sĩ. Mà tiếp sau hai loại thao tác cơ bản này, còn có một bước nữa là nhỏ máu thử.

Trong máu chứa đựng dấu ấn của tu sĩ, đôi khi gặp một số chuyện mà tinh thần lực rà quét và truyền linh lực vào đều không giải quyết được, có lẽ nhỏ chút máu sẽ nhận được niềm vui bất ngờ.

“Nhất định sẽ có biến hóa.” Tống Thư Hàng khẳng định: “Đến lúc đó trong hồ sẽ thêm một con rùa khổng lồ tranh giành chức vị ‘hồ hồn’ với thủy thú biến dị.”

Đến lúc đó, không chừng thủy thú biến dị nuốt máu của Vân Tước Tử tiền bối vào sẽ khiến hắn cập nhật thông tin giám định.

Sau đó thủy thú biến dị bị rùa tai ương khổng lồ nuốt chửng, lại cập nhật tức thời một lượt.

Nghĩ đến khả năng này thì não của Tống Thư Hàng lại đau.

Vân Tước Tử nghe vậy thì cười ngượng ngùng, từ bỏ ý tưởng nhỏ máu thử.

…

Bên cạnh.

Bạch tiền bối lấy ra một chồng phi kiếm được làm từ cành cây của cơ thể bằng gỗ, bắt đầu điêu khắc lên phi kiếm. Từng thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối được chế tác thành phẩm, mỗi người một thanh.

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, điểm đến của phi kiếm dùng một lần được cài đặt ở đâu?”

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Đi mặt trăng ở hiện thế đi. Ta chuẩn bị mở một động phủ mới ở đó dùng để thực hiện kế hoạch câu cá thú giới. Đúng rồi, bây giờ Thư Hàng ngươi đã đạt đến cảnh giới thất phẩm, cũng là lúc chính thức mở một động phủ thuộc về chính ngươi.”

“Ta không cần mở động phủ, ta có tiểu thế giới hạch tâm. Hơn nữa trước kia Nho gia cũng tặng tiểu động phủ cho ta.” Tống Thư Hàng trả lời. Lúc nói đến thế giới hạch tâm, hắn chuyển sang dùng phương thức truyền âm.

“Mở động phủ đại diện cho thể diện của một vị tu sĩ, đến tháng mười hai ngươi phải đi tham gia hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô Thị, cần một động phủ chính thức để giữ thể diện, đừng làm mất mặt các đạo hữu trong nhóm chúng ta. Tiểu động phủ mà Nho gia tặng cho ngươi lúc trước quá nhỏ, miễn cưỡng làm nơi nghỉ phép để nghỉ ngơi, không thích hợp với thân phận bây giờ của ngươi.” Bạch tiền bối nói: “Đến lúc đó ta giúp ngươi tìm một mảnh đất trên trăng đất, ngươi học theo ta, mở một động phủ phù hợp với thân phận.”

Bạch tiền bối nói rất có lý.

“Đến lúc đó xin nhờ Bạch tiền bối dạy ta mở động phủ.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Thật ra việc mở động phủ cực kỳ đơn giản, đầu tiên thiết kế tên động phủ, sau đó đập ra một cái hố ở địa bàn mà bản thân chọn, ví dụ như...” Đang nói, hai mắt Bạch tiền bối bỗng trở nên mơ màng.

“Không ổn~” Tô Thị A Thập Lục kêu lên.

“Đừng hoảng sợ!” Tống Thư Hàng lắc mình lướt về phía trước, vận chuyển ba đại công pháp thối thể, vươn tay ra đỡ Bạch tiền bối.

Ầm~~

Tống Thư Hàng đỡ Bạch tiền bối thành công... nhưng thân thể hắn giống như một cây sắt bị sức mạnh cực lớn đóng xuống đất.

Cả không gian bắt đầu chấn động, hồ đen sôi trào.

Con thủy thú trong hồ đen bị hoảng sợ, nhảy lên khỏi mặt nước.

Đây là một con thủy thú xấu xí lại dễ thương giống như cá giọt nước, bụng nó có vảy, hai bên thân cá mỗi bên có một cánh tay to khỏe.

Trước đó chính đôi tay này đã tóm lấy đùi Tống Thư Hàng.

Trùng hợp là hai mắt của thủy thú biến dị nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng, bốn mắt nhìn nhau.

“Ha ha, không ngờ ngươi lại tự ra khỏi nước?” Tống Thư Hàng cười to.

Con mắt trái của hắn lập tức sáng lên.

Vốn dĩ cho rằng bản thân phải rời khỏi không gian đại trận hồi sinh, vô duyên gặp gỡ con thủy thú này.

Không ngờ cú ngã này của Bạch tiền bối lại làm thủy thú biến dị đi ra, để hắn có thể gặp thủy thú trước khi rời đi.

Lúc thấy con mắt trái của Tống Thư Hàng sáng lên , con thủy thú xấu xí dễ thương kia phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

Gen sợ hãi in trong bộ gen của nó bùng nổ.

Đồng thời ba loại thông tin hồi sinh thuộc về Thiên Đế, Đế Tôn, Tống Thư Hàng trong cơ thể nó bắt đầu sinh động lên.

Một trận chiến giữa dữ liệu bùng nổ!

Chương 2221: Tiền Bối, Ngươi Chỉ Cần Phụ Trách Kéo Giá Trị Nhan Sắc Bình Quân Thôi

Con thủy thú phiên bản thủy trích ngư này là kết tinh sau khi biến dị trăm ngàn lần do Thánh Nhân năm đó để lại.

Cả đời nó đều chưa từng gặp Thánh Nhân Nho gia, cũng chưa từng tiếp xúc với con mắt Thánh Nhân.

Thế nhưng sự sợ hãi ghi khắc trên linh hồn truyền lại đời đời khiến nó muốn bùng nổ theo bản năng.

Nhưng tất cả đã muộn rồi.

Trong nháy mắt khi thân thể mập mạp của nó nhảy ra khỏi mặt nước, bốn mắt nhìn nhau với Tống Thư Hàng thì nhân quả này cũng đã được kết nối.

“Đã đến lúc xem ngươi có phải là cường giả hay không rồi!” Tống Thư Hàng nghiêm giọng nói.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng‘ngoắc’ một cái.

Lại nói, rõ ràng chỉ đổi tên, nhưng thuật giám định cường giả nghe hay hơn ‘ánh nhìn mang thai’ nhiều, toàn bộ ý cảnh đều xảy ra biến hóa… Vậy nên mới nói, biết đặt tên là chuyện quan trọng dường nào.

Phía sau.

Bạch long tỷ tỷ nhỏ giọng nói với A Thập Lục: “Cược lớn hay cược nhỏ?”

Tô Thị A Thập Lục trưng ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: “Lớn nhỏ gì cơ?”

Bạch long tỷ tỷ muốn cược xem bụng con ‘thủy thú biến dị’ này sẽ lớn bao nhiêu ư?

“Ta cược lớn.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đáp.

“Ta cũng thế.” Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng tiếp lời.

Bạch long tỷ tỳ cười hì hì, nói: “Vậy ta cược nhỏ, ta cho rằng thuật giám định cường giả chỉ là ‘mang một thai’, hiện nay còn chưa có ‘ánh nhìn song thai’ hoặc cấp bậc cao hơn. Mà đối với loài cá, ‘mang một thai’ chỉ là mang một trứng cá. Cho nên, ta cược bụng con thủy thủ biến dị này căn bản không lớn lên được.”

“Vậy ta cũng cược nhỏ giống với bạch long tỷ tỷ.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bên cạnh, Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta cược là…”

“Xuỵt ~~ Bạch đạo hữu đừng lên tiếng.” Vân Tước Tử đặt ngón tay trước miệng, nói.

Vẻ mặt Bạch tiền bối vô cùng nghi hoặc: “? ? ?”

“Bạch tiền bối chỉ cần yên lặng nâng cao giá trị nhan sắc bình quân của nhóm người chúng ta, đừng để điểm bình quân bị Thư Hàng kéo xuống là được. Loại chuyện như tham gia đánh cược này cứ giao cho bọn ta đi.” Cuồng Đao Tam Lãng vỗ ngực nói.

Loại chuyện như cược lớn cược nhỏ này, Bạch tiền bối mà tham gia thì còn chơi cái gì nữa.

Bạch tiền bối: “…”

Tủi thân quá.

Tô Thị A Thập Lục thấy thế, sau khi suy nghĩ một chút thì lặng lẽ lui về sau mấy bước, kéo dãn khoảng cách với Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, tránh cho lát nữa bị tai vạ lan đến.

Bạch long tỷ tỷ ấn like cho hành vi cẩn thận của A Thập Lục.

Phía trước.

Tống Thư Hàng lúc này hận không thể quay đầu tặng cho Tam Lãng tiền bối một phát ‘ thuật giám định cường giả’, cái gì gọi là đừng để Thư Hàng kéo giá trị nhan sắc bình quân xuống hả?

Mặc khác… con thủy thú biến dị đằng trước đúng là hơi quỷ dị!

Sau khi nó trúng phải thuật giám định cường giả thì lơ lửng trên mặt nước, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn và sợ hãi. Nhưng hiệu quả của thuật giám định cường giả không hiện ra trên người nó!

Bình thường, sau khi trúng phải một luồng hào quang từ con mắt Thánh Nhân nơi mắt trái của hắn thì trong vòng mười giây, trên thân người trúng sẽ xuất hiện hiệu quả pháp thuật.

Nhưng bây giờ, đám người Bạch tiền bối sau lưng đã nói chuyện xong một đợt, trên người thủy thú biến dị vẫn chưa xuất hiện hiệu quả pháp thuật.

“Chẳng lẽ là có kháng thể tổ truyền?” Sở các chủ suy đoán.

“Ngay cả ta cũng không thể sinh ra kháng thể như vậy.” Tống Thư Hàng trả lời. Hắn vẫn rất tự tin vào năng lực sinh ra kháng thể của thân thể mình.

Trong lúc nói chuyện, thủy thú biến dị rốt cuộc phát sinh phản ứng.

Thân thể của nó bắt đầu không ngừng căng phồng, phình to lên như cá nóc vậy.

Chẳng mấy chốc đã phình to thành hình quả bóng.

“Xem ra ngươi không phải cường giả tuyệt thế.” Mỹ nhân rắn công đức chui tọt ra thật nhanh từ phía sau Tống Thư Hàng, dùng giọng nói lạnh lùng phát ra lời thoại.

Tạo Hóa Tiên Tử không cam lòng yếu thế, khí thế mười phần: “Tống ~ A ngốc, a đần!”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Tạo Hóa Tiên Tử cô không cướp được lời thoại thì thôi đi, tại sao phải lôi ta vào chứ?

Nhưng mà… nhìn thấy Tạo Hóa Tiên Tử vẫn nhảy nhót tung tăng, sôi nổi như thế, Tống Thư Hàng cũng yên tâm phần nào. Chuyện bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia hồi sinh thất bại, Tống Thư Hàng cũng không biết phải an ủi Tạo Hóa Tiên Tử như thế nào.

“Xem ra là ta thắng.” Cuồng Đao Tam Lãng tự tin nói: “Cho dù là thai đá, trúng phải ‘ánh nhìn mang thai’ thì cũng phải phình to lên. Nói gì đến thủy thú nuôi để làm cảnh.”

“Thua thì thua thôi, tiền thua cược, ta có thể giúp ngươi và Vân Tước Tử Tiên Tử một chuyện nhỏ. Nếu như có yêu cầu thì cứ liên hệ với ta.” Bạch long tỷ tỷ hóa thành khăn quàng cổ quấn lấy cổ A Thập Lục, cười nói.

Bạch tiền bối u oán nhìn mọi người.

Sau đó, hắn chỉ vào bụng con cá kia nói: “Vậy lần này để ta làm nhà cái, trong bụng con cá này có mấy thai? Đoán đúng ta tặng ngay một rương ‘trái cây công đức’. Đừng dùng thần thức và pháp thuật để nhìn trộm thủy thú.”

Trên cây công đức của hắn lại trĩu quả, cần hái xuống nữa rồi, đúng lúc có thể dùng để tặng cho người đoán đúng.

“Một thai chứ nhỉ?” Giọng Xích Tiêu kiếm tâm ma truyền ra từ trong bụng của mỹ nhân rắn công đức.

“Chờ chút đã!” Tô Thị A Thập Lục phát hiện ‘trọng điểm’, bèn lên tiếng hỏi: “Con thủy thú này thật sự mang thai rồi à!?”

‘Thuật giám định cường giả’ của Thư Hàng chỉ có thể khiến người trúng thuật thể nghiệm cơn đau khi mang thai, nhưng cũng không có công hiệu khiếp vía khiến người trúng thuật mang thai thật sự.

Chẳng lẽ con thủy thú này có thể chất đặc thù, sau khi trúng thuật giám định cường giả thì sẽ thật sự mang thai?

“Bạch đạo hữu chỉ bảo mọi người cược xem trong bụng nó có ‘mấy thai’, nhưng cũng không nói là hiệu quả từ ‘ánh nhìn mang thai’ của Tống Thư Hàng mà.” Bạch long tỷ tỷ vỗ nhẹ A Thập Lục, cười nói.

“Ta đoán là hai thai.” Cuồng Đao Tam Lãng suy tư rồi nói: “Thành viên Thiên Đình viễn cổ và bộ hạ cũ Đế Tôn đều động tay động chân vào ‘trận pháp hồi sinh Thánh Nhân Nho gia’. Quan trọng nhất là… trong bụng con thủy thú biến dị này có hai luồng hào quang, đúng lúc đối ứng với lực lượng của Thiên Đế và Đế Tôn.”

Tô Thị A Thập Lục ngước mắt nhìn lên, quả nhiên thấy trong cái bụng phình lên thành hình quả bóng của thủy thú có hai luồng hào quang lóe lên.

Hai luồng hào quang đó có độ sáng ngang ngửa, giống như đang đối đầu nhau.

“Hoàn toàn chính xác, trong đó có một hào quang thuộc về Thiên Đế.” Bạch long tỷ tỷ chứng thực.

Vậy kẻ đối đầu với Thiên Đế chính là Đế Tôn, không lẫn đi đâu được.

“Vậy bọn ta cũng cược hai thai nhé?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bên cạnh, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử giơ ba ngón tay ra nói: “Vậy ta cược ba thai. Một thai và hai thai đều đã có người đoán, xét đến khí vận của Bạch đạo hữu, tốt nhất là chúng ta không nên đoán trùng nhau. Tránh cho bị nhà cái ăn hết.”

“Có lý, vậy ta cược bốn thai.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Được rồi, vậy ta cược năm thai.” Tô Thị A Thập Lục thuận miệng nói.

Bạch tiền bối: “…”

Phía trước.

Nét mặt Tống Thư Hàng trông rất nghiêm trọng.

Trong cơ thể thủy thú biến dị, tin tức thuộc về Thiên Đế và Đế Tôn đang dây dưa, quấy rối lẫn nhau. Mà tin tức thuộc về hắn bị Thiên Đế và Đế Tôn áp chế triệt để.

Đây là chuyện rất bình thường, lúc đầu hắn chính là phương yếu nhất trong ba phương.

Nhưng lúc tin tức của hắn bị áp chế, tin tức thuộc về Thiên Đế và Đế Tôn vậy mà lại bắt đầu cắn nuốt phần tin tức kia của hắn.

Loại cắn nuốt này đã ẩn ẩn kéo đến bản thể của hắn.

Đúng là tai bay vạ gió.

Nếu như hắn để mặc cho tin tức của Thiên Đế và Đế Tôn tiếp tục tranh đấu thì bản thân hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí.” Tống Thư Hàng vươn tay chạm một cái lên trán mình.

Mắt thần của đại lão ba mắt mở ra.

Nhận một phát ‘tin rác nhồi sọ’ của ta đi!

Chương 2222: Các Đại Lão Đều Nhạy Cảm Như Vậy Ư

Lần đầu lạ, lần hai quen.

Sau khi dùng mắt thần thứ ba vài lần, Tống Thư Hàng đã bắt đầu khống chế con mắt thần này thuận buồm xuôi gió hơn.

Thậm chí còn tự học được một vài thao tác mới.

Lần này, hắn xáo trộn và đánh tan toàn bộ câu hỏi giảng pháp có được từ tiền bối ba mắt, tiếp đó chồng chéo chúng nó lên nhau rồi tống hết cho mục tiêu.

Công kích tin rác chân chính.

Những số liệu này gần như không có giá trị gì, nhưng ăn nhau ở số lượng phong phú.

Một tia ý thức của hắn rót đám tin tức khổng lồ này về phía mục tiêu: thủy ngư biến dị, tin tức Thiên Đế, tin tức Đế Tôn.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới hầu như chưa từng tiếp xúc với loại phương thức công kích này, là thủ đoạn công kích vô cùng mới mẻ và sáng tạo.

Thủy ngư biến dị là kẻ đầu tiên không chịu nổi.

Đôi mắt của nó trợn trắng, cái bụng phồng to lật lên trên, hai cánh tay vô lực rủ xuống.

Ngay sau đó, số tin rác khổng lồ lại tuôn về phía ‘tin tức Thiên Đế’ và ‘tin tức Đế Tôn’.

Cho các ngươi mượn gió bẻ măng mà ảnh hưởng đến bản thể của ta, tới đây, tổn thương lẫn nhau đi nào!

Trong lòng Tống Thư Hàng rất chờ mong, nếu như bị rót vào số lượng lớn tin rác bên trong ‘tin tức hồi sinh’ của Thiên Đế và Đế Tôn thì sẽ phát sinh biến hóa như thế nào?

Phương pháp công kích bằng tin rác quả nhiên rất hữu hiệu, lại thêm mắt thần mà tiền bối ba mắt tặng cho không kém gì con mắt của Thánh Nhân Nho gia. Có mắt thần hỗ trợ, ‘tin tức hồi sinh’ của Thiên Đế và Đế Tôn căn bản không cách nào chống cự lại

được.

Hai luồng hào quang bắt đầu trở nên ảm đạm.

Tống Thư Hàng cười ha hả, tâm trạng vô cùng sung sướng.

[Ting ~ Thiên Đế truyền 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối có phải ngươi vừa làm gì ta rồi không? Vừa rồi đột nhiên ta cảm thấy hơi sợ hãi, cảm giác như có người đang nhằm vào ta vậy. Thế là ta gieo một quẻ, kết quả trên quẻ tượng biểu hiện Tống tiền bối ngươi đang đánh ta! Ngươi đang làm gì đó, có tin ta bíp bíp bíp ngươi không?]

Tống Thư Hàng: “…”

Thiên Đế nhạy cảm như vậy à? Rót chút tin rác vào ‘tin tức hồi sinh’ của cô ta thôi mà, cô ta ở xa tận chân trời cũng cảm ứng được việc bản thân bị nhằm vào ư?

Đại lão sau khi có được thực lực ở một cảnh giới nhất định đáng sợ quá đi mất. Nói không chừng ngươi nói xấu một câu sau lưng thôi thì họ cũng có thể cảm giác được, tiếp đó gieo một quẻ là tính ra được ngươi ngay.

“Tất cả đại lão đều nhạy cảm giống Thiên Đế ư?” Trong đầu Tống Thư Hàng chợt hiện lên một ý tưởng thú vị.

Hắn vừa nghĩ vừa trả lời tin nhắn cho Thiên Đế.

[Tin nhắn đính kèm: Ngoài ý muốn, đây là chuyện nằm ngoài ý muốn thôi, lần sau có rảnh ta giải thích cho cô nghe. Nói chung, lần này không phải ta đang đánh cô.]

Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng kéo danh sách bạn bè trên chức năng chat Tu Chân ra, mở ‘sổ đen’ ra.

Thừa dịp hiện tại có thời gian, hắn muốn thí nghiệm ý tưởng vừa rồi của mình một lần.

Lý luận nếu như không có thực tiễn thì vĩnh viễn là lý luận suông.

Có ý tưởng thì phải thực hành mới có kết quả được.

“Đầu tiên là Hà Chỉ Ma Đế, thử nghiệm với hắn trước xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía tên của Hà Chỉ Ma Đế, trong lòng mắng to một trận, moi toàn bộ từ ngữ chửi bới trong đầu ra rồi ụp hết lên người Hà Chỉ Ma Đế một lần.

Chửi bới cũng là công việc đầy trí tuệ đấy, lần đầu tiên Tống Thư Hàng phát hiện chửi bới một người từ xa cũng là chuyện mệt mỏi như vậy.

“Kế tiếp, gửi tin nhắn cho Hà Chỉ Ma Đế hỏi tình huống xem nào.” Tống Thư Hàng vươn tay gửi cho Hà Chỉ Ma Đế 1 điểm năng lượng, sau đó là tin nhắn đính kèm.

[Tin nhắn đính kèm: Hà Chỉ tiền bối, vừa rồi có cảm thấy toàn thân phát lạnh hay không?]

Hà Chỉ Ma Đế đang dưỡng thương ở cấm địa Công Minh giới xa xôi đột nhiên ‘ting~’ một tiếng, nhận được một tin nhắn mới.

Ý niệm trong đầu hắn hơi động, mở tin nhắn ra.

“Bá Tống!” Hà Chỉ Ma Đế cắn răng nói.

Lúc nhìn thấy cái tên này, ý niệm trong đầu hắn lập tức tắc nghẽn, toàn thân khó chịu.

Nhưng mà… tại sao Bá Tống lại gửi tin nhắn cho hắn chứ?

Tên kia có âm mưu gì?

[Ting~ Bá Tống gửi 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Hà Chỉ tiền bối, vừa rồi có cảm thấy toàn thân phát lạnh hay không?]

Hà Chỉ Ma Đế: “? ? ?”

Vừa rồi? Toàn thân phát lạnh?

Tên Bá Tống này làm gì mình ư?

Mình vẫn luôn âm thầm mưu hại tên Bá Tống này, suy ngược lại thì khẳng định Bá Tống cũng không ngoại lệ. Chỉ cần bắt được cơ hội, chắc chắn đối phương cũng sẽ nghĩ hết mọi cách để mưu hại hắn!

Hà Chỉ Ma Đế cắn răng một cái, gửi 1 điểm năng lượng về cho Tống Thư Hàng, tin nhắn đính kèm: [Ngươi đã làm gì ta thế hả?]

Đồng thời, Hà Chỉ Ma Đế nhanh chóng gieo quẻ và tính toán.

Chẳng lẽ tên Bá Tống này đã tìm được phương pháp nguyền rủa đáng sợ gì đó rồi thi pháp từ xa với hắn?

Hoặc giả là tìm được pháp khí cường đại nào đó, đã định vị được vị trí của hắn, muốn phát động công kích vượt giới với hắn?

…

…

Trong không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng vừa duy trì ‘công kích tin rác’ của mắt thần thứ ba vừa nhận hồi âm của Hà Chỉ Ma Đế.

“Ể? Hà Chỉ Ma Đế không có phản ứng? Xem ra hắn không nhạy cảm bằng Thiên Đế, dù ta liều mạng chửi bới sau lưng thì hắn cũng không có phản ứng. Đây chính là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ ư?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cọng tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu: “…”

Trong lòng cô hiện giờ có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng lại cảm thấy không có lấy một câu thích hợp.

Cấm địa Công Minh giới.

Hà Chỉ Ma Đế gieo quẻ lớn, sau khi cố sức suy tính một hồi… vậy mà lại thật sự để hắn tính ra được đáp án.

Kết quả quẻ tượng là: Vào mấy phút trước, Bá Tống Huyền Thánh đã mắng hắn một trận sau lưng.

Mắng lâu chừng ba phút, đừng thấy thời gian chỉ có ba phút, đó là bởi vì tốc độ mắng chửi của Bá Tống rất nhanh. Ba phút đồng hồ, tổng cộng hắn đã sử dụng ngôn ngữ của sáu quốc gia + hai loại tiếng địa phương để chửi bới Hà Chỉ Ma Đế.

Sau khi suy tính ra quẻ tượng, Hà Chỉ Ma Đế cầm quẻ bói mà câm nín hồi lâu.

“Đậu xanh rau má!” Ma Đế ném mạnh quẻ bói trên mặt đất.

Mẹ nó ta cũng là một thằng ngu à, còn mải lo Bá Tống Huyền Thánh âm thầm thi pháp với ta, hoặc là có động tác lớn gì đó.

Đầu óc tên này có bệnh!

Sau khi khó khăn lắm mới bình tĩnh lại.

Đột nhiên, trong lòng Hà Chỉ Ma Đế phát lạnh.

“Thì ra là thế, đang thăm dò ta ư?” Hà Chỉ Ma Đế trầm giọng nói.

Kẻ có thể tấn thăng đến Huyền Thánh nào có ai là đèn cạn dầu đâu chứ.

Đổi vị trí rồi suy nghĩ một chút, Bá Tống Huyền Thánh cố ý giăng một bàn cờ như vậy, rất có thể là một lần thăm dò.

Kế tiếp, e rằng công kích chân chính của Bá Tống Huyền Thánh sẽ ẩn nấp trong một lần thăm dò nào đó.

“Phải cẩn thận một chút, kế hoạch thay đổi nơi bế quan cũng phải làm sớm hơn mới được.” Hà Chỉ Ma Đế thầm nghĩ.

****

Bên kia.

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng ngừng phương án công kích tin rác từ mắt thần thứ ba.

‘Tin tức hồi sinh’ thuộc về Thiên Đế và Đế Tôn đã bị giày vò đến hấp hối, ảm đạm không còn ánh sáng.

“Nếu như tin tức hồi sinh của bọn họ đã suy yếu như thế…” Tống Thư Hàng khẽ động trong lòng.

Sau đó, hắn trầm giọng nói: “Công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Sở các chủ, xin bảo vệ ta!”

Đồng thời hắn còn tế ra đạo hữu bia đá, một phát ‘Dưỡng Đao thuật’ hạ xuống, đôi bên tiến vào trạng thái bia đao hợp nhất.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa.

Tống Thư Hàng mở mắt phải ra, so với mắt Thánh Nhân Nho gia và mắt thần của tiền bối ba mắt thì mắt phải của Tống Thư Hàng là thứ kéo chân sau.

Nhưng mà, mắt phải của hắn rất có tiềm lực.

“Ánh nhìn phôi thai!” Trong mắt phải của Tống Thư Hàng có một pháp thuật thiên phú độc nhất vô nhị!

Chương 2223: Đạo Quả

Thiên phú pháp thuật này có tiền đồ vô hạn.

Một ngày nào đó, uy danh của nó sẽ vang dội chư thiên vạn giới.

‘Ánh nhìn phôi thai’ tập trung vào vị trí của thủy thú biến dị, mượn thân thể nó để tiến thêm một bước định vị luồng tin tức hồi sinh của Thiên Đế.

Dù sao hắn cũng khá quen thuộc với Thiên Đế, đánh Thiên Đế cũng tương đối nắm chắc hơn.

Mặc khác, thông qua tin nhắn đính kèm vừa rồi của Thiên Đế thì có thể đoán được cô ta có cảm ứng nhất định đối với luồng tin tức hồi sinh này, nhưng liên hệ giữa cô ta và luồng tin tức hồi sinh này cũng không mạnh cho lắm.

Đương nhiên Thiên Đế gửi tin nhắn đính kèm cho hắn cũng có thể là tung hỏa mù đánh lừa, dùng để nhiễu loạn phán đoán của hắn.

Vì vậy có tin hay không thì phải xem phán đoán của chính mình.

Mà tin nhắn trả lời Tống Thư Hàng gửi cho Thiên Đế lúc trước là câu trả lời tiêu chuẩn như phía chính phủ, trong dòng hồi âm dài dòng kia lại không có bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Hiệu quả của ánh nhìn phôi thai sinh ra tác dụng cực nhanh.

Có từng hoa văn hình dạng miếng vảy xuất hiện trên người thủy thú biến dị, trên bụng nó cũng ngưng tụ ra một đài hoa.

Cùng với việc nụ hoa thành hình, tin tức hồi sinh của Thiên Đế trong cơ thể thủy thú bị cướp đoạt và hút ra.

“Thành công rồi.” Tống Thư Hàng tạm thời nhắm mắt phải lại, để mắt phải nghỉ ngơi một lúc.

Chờ sau khi thành công rút tin tức hồi sinh của Thiên Đế ra ngoài, bước tiếp theo chính là rút tin tức hồi sinh của Đế Tôn ra.

Tống Thư Hàng không dám rút tin tức hồi sinh của cả Thiên Đế và Đế Tôn ra cùng một lúc, tránh cho lúc ‘ánh nhìn phôi thai’ nở hoa kết quả, tin tức hồi sinh của hai vị đại lão xảy ra va chạm và phát sinh vấn đề.

…

…

Bờ bên kia hồ đen.

Ngụy Viên Viên Tiên Tử nhìn thủy thú biến dị và quả đang kết quả trên bụng nó chằm chằm, cô ta muốn hành động nhưng lại không thể động đậy, trước người cô ta có một thanh phi kiếm linh hoạt thích thú lượn lờ như con cá vậy.

Phi kiếm lượn lờ không ổn định, nhưng kiếm ý sắc bén khiến người khác sợ hãi trên thân nó vẫn luôn tập trung vào cô ta.

Đây là Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối.

Chỉ cần Ngụy Viên Viên Tiên Tử dám có hành động gì khác thường, thanh thần binh đã sinh ra kiếm linh này sẽ để lại một lỗ thủng trong suốt trên người cô ta không chút lưu tình.

Ngay từ đầu, Ngụy Viên Viên Tiên Tử bị phi kiếm uy hiếp, không dám nhúc nhích.

Đến cuối cùng, cô ta muốn động đậy cũng không được. Lúc Lưu Tinh kiếm bay lượn từng vòng đã lặng lẽ bố trí một trận pháp bên cạnh cô ta. Cô ta bị buộc chặt tại chỗ, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Trong lòng Ngụy Viên Viên Tiên Tử vô cùng hoảng sợ.

Trình độ trận pháp của người bày trận đúng là kinh khủng nhất mà cô ta từng gặp. Bày trận từ lúc nào, làm sao bày trận, thủ pháp bày trận ra sao, toàn bộ cô ta đều không thể nhìn thấu.

Trong lúc bất giác, cô ta đã trở thành thịt cá trên thớt, mặc người chém giết.

Cô ta lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng và một Tống Thư Hàng khác nữa ở nơi xa, không biết đến lúc đó hai vị ‘Tống đạo hữu’ này sẽ xử trí mình thế nào đây?

…

…

Trên bụng thủy thú biến dị, đóa hoa ‘ánh nhìn phôi thai’ rốt cuộc cũng nở rộ.

Hoa nở, hoa rơi, kết quả thành công.

Quả lần này là một vật thể hình viên trân châu.

Tống Thư Hàng vẫy tay, quả có chứa ‘đạo hồi sinh của Thiên Đế’ bèn rơi vào trong tay hắn.

Trân châu vào tay ấm áp, trong lúc mơ hồ còn có khí tức thuộc về Thiên Đế truyền ra ngoài.

“Thoạt nhìn cứ như đế châu size lớn thế nhỉ?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nói đến đế châu, hắn bèn nhớ lại bản thân lúc trước, mỗi lần tiếp xúc với đế châu thì nó sẽ lập tức ‘rắc rắc’ một cái vỡ vụn. Thế là suýt chút nữa hắn đã gánh một đống oan rồi.

Vũ Nhu Tử da đen chui ra từ trong cái bóng, nhìn viên trân châu này rồi nói: “Tống tiền bối, quả này cho ta một loại cảm giác rất thân thiết.”

“Thân thiết?” Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát thì suy đoán: “Có thể bởi vì nó có liên hệ với Thiên Đế chăng? Thiên Đế tạm thời ở vào trạng thái nhất thể với Vũ Nhu Tử và linh quỷ, vì vậy lúc cô nhìn thấy nó sẽ có cảm giác thân thiết.”

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu.

“Nếu muốn nghiệm chứng giữa quả này và Thiên Đế có liên hệ hay không thì chúng ta có thể làm thí nghiệm nhỏ.” Tống Thư Hàng dứt lời, tay phải trượt nhẹ một phát lên quả này.

Một phát ‘Dưỡng Đao thuật’ rơi lên quả.

“Chỉ cần nhìn xem hiệu quả của Dưỡng Đao thuật có thể ảnh hưởng trên người Thiên Đế hay không là có thể suy ra được đáp án từ đó.” Tống Thư Hàng nói: “Kế tiếp chúng ta cứ chờ xem Thiên Đế có liên hệ với ta lần nữa hay không.”

Hắn vừa dứt lời, viên trân châu lớn trong tay ‘rắc rắc’ một cái, vỡ vụn.

Tống Thư Hàng: “…”

Sở các chủ: “…”

“Tống tiền bối, quả này vỡ nát rồi.” Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Ta thấy được, Vũ Nhu

Tử.”

Sau khi đế châu số lớn vỡ ra, có một quả đầy hoa văn xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Ánh nhìn phôi thai, bảo vật mỗi lần kết ra đều không giống nhau.

“Thoạt nhìn thì có thể ăn đấy.” Bạch tiền bối nhìn quả này rồi bình luận.

“Ngửi mùi cũng rất thơm.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Dường như trong quả này ẩn giấu ‘đạo’ thì phải?” Sở các chủ nói.

“Có thể gọi nó là ‘đạo quả’, nó là quả ngưng tụ từ tin tức hồi sinh của Thiên Đế, có thể bên trong có giấu bí mật của Thiên Đế.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

“Quả này tính như một thai ư?” Góc độ chú ý của Cuồng Đao Tam Lãng luôn không giống với người thường.

Vân Tước Tử lắc đầu nói: “Không tính như vậy được.”

“Nếu như thế giới hạch tâm của ta có thể mở ra thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng nhìn ‘đạo quả’ này, nếu như thế giới hạch tâm có thể mở ra, chỉ cần rút rễ cây của hình chiếu hoa sen ra rồi đâm vào quả là có thể rút ‘đạo’ của Thiên Đế ra, hòa vào trong thế giới hạch tâm.

“Tống tiền bối, hình như quả đang biến mất kìa.” Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng vừa nhìn lại, quả nhiên quả đầy hoa văn trên bàn tay đang dần hòa tan.

“Nếu không thì Thư Hàng ngươi giám định thử xem, sau đó ăn vào luôn.” Bạch tiền bối nói.

“Để ta thử xem.” Tống Thư Hàng kích hoạt bí pháp giám định.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, trước khi sử dụng bí pháp giám định, hắn kích hoạt hóa thân sương mù.

Kết quả giám định phản hồi vào đầu hắn rất nhanh.

[Đạo quả thần bí: Có lẽ quả này quá nóng nên đang bốc hơi, chi bằng chúng ta gọt nó ra ăn đi.]

Tống Thư Hàng: “…”

Sau đó hắn há mồm, nuốt quả đó vào bụng luôn.

“Ăn ngon không?” Bạch tiền bối hỏi với vẻ chờ mong.

Tống Thư Hàng nhớ lại một chút: “Mùi vị cũng ngon lắm.”

“Hay là chúng ta cho thủy thú biến dị một phát ánh nhìn phôi thai nữa nhé?” Bạch tiền bối chỉ vào thủy thú nói. Trên người thủy thú còn có tin tức hồi sinh của Đế Tôn, trên lý thuyết thì còn có thể kết ra một quả nữa.

“Ta cũng đang có ý đó!” Tống Thư Hàng xoay người, mắt phải sáng lên, lại phóng ra một phát ánh nhìn phôi thai về phía bụng của thủy thú biến dị.

Nhưng lần này, trên người thủy thú biến dị không hiện lên hoa văn mới.

Bụp~

Bụng của thủy thú biến dị cứ như quả bóng bay bị thổi hơi quá mức nên nổ tung.

Uy lực nổ tung tạo thành một lớp song lớn trên hồ nước.

Thân thể thủy thú biến dị bị nổ thành hơn mười phần, rơi lả tả.

“Chết rồi à?” Tống Thư Hàng sững sờ.

Chẳng lẽ sau khi hai phát ‘ánh nhìn mang thai’ lần lượt đánh trúng mục tiêu thì đánh ra thuộc tính ẩn giấu [phân thây bạo thể] ư?

Thuộc tính bạo thể bằng hai đòn tấn công?

Oành oành ~ Oành oành ~

Hơn mười phần thi thể của thủy thú biến dị rơi vào hồ đen…

Sau đó, mỗi một phần thi thể của thủy thú bắt đầu biến hóa. Chẳng mấy chốc đã hóa thành hơn mười con thủy thú biến dị nhỏ hơn.

“Thứ này là sinh sản phân bào à?” Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy đau đầu.

Nếu là sinh sản phân bào thì sẽ tính là mấy bào thai đây?

“Tính là mười bào thai nhỉ? Dù sao các ngươi đều thua cả rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cười lại cười… đầu hắn đột nhiên ngã dúi vào bờ cát.

Đạo quả đã ăn lúc trước bắt đầu phát huy hiệu quả.

Tác dụng phụ của đạo quả xuất hiện.

Chủ yếu là trong bản hướng dẫn có nhắc nhở phải ‘gọt ra ăn’, nhưng Tống Thư Hàng lại nuốt vào cái một, nên khó tránh khỏi việc tác dụng phụ hơi lớn hơn một chút.

Chương 2224: Đến Lúc Bế Quan Lâu Dài Rồi

“Vui quá hóa buồn à?” Cọng tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng khua nhẹ.

Thân thể Tống Thư Hàng khẽ co giật một cái, nhưng không thể bò lên khỏi bãi cát.

Tư thế cắm đầu vào bãi cát của hắn không đúng lắm, mặt cắm xuống đất, nửa gương mặt đều vùi sâu vào trong cát, nói không ra lời. Nếu như không phải hiện giờ hắn đã tu luyện thành công thì rất có thể sẽ ngạt thở mà chết.

Vũ Nhu Tử da đen ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, hỏi: “Muốn uống thước à? Tống tiền bối ơi? Tích cốc đan hay là đan dược chữa thương đây?”

Tống Thư Hàng run rẩy vươn cánh tay, lắc qua lắc lại.

Hiện tại công hiệu của đạo quả Thiên Đế trong cơ thể hắn đã khai hỏa toàn bộ, mỗi một góc trong cơ thể đều như đang bị thiêu đốt vậy. Lúc này nếu uống thêm chút đan dược thì nói không chừng sẽ bạo thể mà chết.

Bây giờ trên người hắn cũng không có thủ đoạn hay pháp khí hồi sinh nào, không thể chết được.

Hai tay mỹ nhân rắn công đức xách Tống Thư Hàng lên, lật người hắn lại.

Tô Thị A Thập Lục lấy khăn tay ra lau cát trên mặt giúp Tống Thư Hàng.

“Có cần một phát trì dũ thuật không?” Bạch long tỷ tỷ bên cạnh dò hỏi.

Tống Thư Hàng tiếp tục run rẩy xua tay.

Nguyên lý giống như trên, hắn sợ trì dũ thuật sẽ làm mình nổ tung.

Bạch tiền bối tiến lên, vươn tay đặt lên mạch tay của Tống Thư Hàng, thần thức đảo qua, quét hình toàn bộ các phương vị một lần cho Tống Thư Hàng.

Ở phương diện quét hình này, thần thức dùng vô cùng tiện lợi, cho nên trước đây lúc các tu sĩ tiến hành 'lịch lãm hồng trần' thì thường đặc biệt thích ngụy trang thành thần y vân du bốn phương. Chủ yếu cũng là bởi vì thần thức nhẹ nhàng quét qua, dù bệnh tình ẩn nấp sâu bao nhiêu cũng có thể bị tra ra, chức năng thần thức quét hình có độ xứng đôi cực cao với thần y.

Sau khi quét hình hoàn tất, Bạch tiền bối nói: "Phương diện thân thể không thành vấn đề, không có tai họa ngầm."

Bạch long tỷ tỷ suy đoán: "Có thể là bị đạo quả Thiên Đế vừa rồi làm no căng rồi. Đây chính là đạo quả liên quan đến tin tức hồi sinh của Thiên Đế, vậy mà hắn nuốt vào cái một, không bạo thể mà chết đã là may lắm rồi."

Lần này Tống Thư Hàng run rẩy vươn tay, ra dấu 'OK'.

"Thoạt nhìn thì không có vấn đề quá lớn, chỉ cần ngoan ngoãn bế quan một thời gian để tiêu hóa đạo quả Thiên Đế là có thể khôi phục thôi." Bạch tiền bối nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói lời thấm thía: "Đã tấn chức Tôn Giả thất phẩm rồi, Thư Hàng ngươi cũng đến lúc nên bế quan một lần đi."

Tống Thư Hàng: "…"

"Nếu như muốn bế quan, có thể cho ngươi mượn thạch thất lâm thời kia của ta." Bạch tiền bối cười nói, đồng thời vươn tay vẫy một cái.

Thạch thất lâm thời ư?

Là pháp khí bế quan gì à?

Chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng đã biết thạch thất lâm thời là cái gì, chính là cái rương đá mà Bạch tiền bối xốc nền đá Tỏa Tiên ngục tổ hợp thành lúc trước.

Cái rương đá này cũng bị cuốn vào trong 'đại trận không gian hồi sinh Thánh Nhân' cùng với mọi người.

Rương đá mở ra.

Bạch tiền bối vươn tay khẽ nâng, thân thể Tống Thư Hàng được linh lực nâng lên, đưa vào rương đá.

Bên cạnh…

Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, mỹ nhân rắn công đức và Xích Tiêu kiếm tâm ma, Tạo Hóa Tiên Tử, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Cuồng Đao Tam Lãng vây quanh rương đá, đưa mắt nhìn theo Tống Thư Hàng bị đặt vào rương đá.

Cứ thấy một màn này có cảm giác nghi thức nặng nề.

“Ngoan ngoãn bế quan, thời gian bế quan lần này của ngươi có thể sẽ hơi dài đấy.” Bạch tiền bối lên tiếng.

[Phải… phải mất bao lâu?] Tống Thư Hàng có chút không yên lòng bèn dùng phương thức truyền âm nhập mật dò hỏi.

Không muốn đột nhiên bế quan một đợt dài đằng đẵng một trăm tám mươi năm đâu.

Hắn còn rất nhiều chuyện chưa làm, trước khi bế quan lâu dài thì phải bàn giao ổn thỏa một ít chuyện nơi thế tục và ở tu chân giới rồi mới yên tâm bế quan lâu dài được.

“Vậy thì phải xem chừng nào ngươi có thể hấp thu xong năng lượng từ đạo quả. Ngươi có tám nguyên anh + một kim đan cá voi mập nên hẳn là tương đối có ưu thế ở phương diện hấp thu năng lượng. Ngoài ra, ngươi không cần lo lắng chuyện ở thế tục hoặc mấy việc vụn vặt ở tu chân giới đâu.” Bạch tiền bối vươn tay chỉ mặt mình, hắn còn chưa tháo mặt nạ dịch dung xuống, vẫn còn duy trì diện mạo của Tống Thư Hàng.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian Tống Thư Hàng bế quan, hắn có thể chơi trò ‘sắm vai Tống Thư Hàng’, chơi đến khi nào thấy chán mới thôi.

“Vậy nên ngươi cứ yên tâm bế quan cho tốt đi.” Bạch tiền bối nói.

Sau đó, tiền bối vươn tay đóng rương đá lại.

Phía bên trong rương đá rơi vào bóng tối.

Trong nháy mắt trước khi rương đá khép lại, khóe mắt Tống Thư Hàng liếc qua đúng lúc nhìn thấy bia đá đạo hữu đang vững vàng đứng trước rương đá, bắt đầu phóng thích chức năng ‘thủ hộ’.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhìn trời, rốt cuộc cũng nhớ tới cảm xúc nghi thức nặng nề này là sao rồi.

Cảm giác cứ như mình đang bị hạ táng vậy.

Mộ bia, quan tài đá, tất cả đều có đủ.

Quan tài đá này và Bá Tống đạo hữu ta có duyên… Trở về ta sẽ tế luyện nó, để xem có thể biến nó thành pháp khí hay không. Về sau nhìn ai không vừa mắt thì trực tiếp nhét hắn vào quan tài đá để chôn sống luôn.

[Nhưng có Bạch tiền bối thay ta xử lý chuyện trong thế tục, an bài việc ở tu chân giới, vậy thì ta có thể an tâm bế quan rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu lặng lẽ vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, mặc dù trong tay hắn có bản hoàn chỉnh của bộ công pháp này, nhưng bởi vì nguyên nhân tương đối đặc thù của bản thân, mỗi lần sau khi tấn chức cảnh giới, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công này cũng phải tiến hành một ít điều chỉnh nho nhỏ.

Bằng không sẽ không phát huy ra được uy lực tám nguyên anh của hắn.

Đồng thời, ba đại công pháp luyện thể lặng lẽ vận hành, giúp Tống Thư Hàng tiêu hóa dược hiệu của đạo quả Thiên Đế.

Cùng với việc công pháp vận chuyển từng lần một, tinh thần của Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái ‘bế quan’ chân chính.

Trong loại trạng thái tinh thần này, sẽ có cảm giác ‘bế quan một ngày, ngoài động đã nghìn năm’.

Tống Tôn Giả thất phẩm, rốt cuộc bước vào cánh cửa bế quan đúng nghĩa lần đầu tiên.

[Ting~ Hà Chỉ Ma Đế trong sổ đen truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Không không không không không.]

* 空: trống không, trống rỗng.

Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới tiến vào hình thức tinh thần bế quan lập tức bị đánh trở về nguyên hình.

Hà Chỉ Ma Đế đang làm gì vậy?

[Ting~ Trình Lâm Tiên Tử trong sổ đen truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Thư Hàng ngươi lại làm trò gì thế hả? Ta có thể cảm giác được chức năng chat ‘Tu Chân’ đang xảy ra biến hóa!]

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Chức năng mạng chat Tu Chân đang xảy ra biến hóa ư?

Vì sao ngay cả bản thân ta cũng không biết chứ?

Vì sao Trình Lâm Tiên Tử cô lại nắm rõ chức năng Tu Chân này hơn cả ta?

[Ting~ Bạn xấu Thiên Đế truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, ngươi lại đang chơi trò gì thế hả? Trong vòng một ngày thôi mà lăn qua lăn lại mấy lần rồi, có thể ở yên một chút không?]

Liên tục ba người nhắn tin cho mình, xem ra mấy vị đại lão này đều chú ý tới việc chức năng mạng chat Tu Chân đang dị biến.

Mà nguyên nhân dị biến chắc chắn là bởi vì mình ăn đạo quả Thiên Đế.

Ngay sau đó, ngay cả Bạch tiền bối two cũng bị kinh động, gửi tin nhắn đính kèm tới: [Thư Hàng, có phải ngươi lại đi chọc quả cầu béo rồi không?]

Cái này thì thật sự không có!

Tống Thư Hàng gửi trả cho Bạch tiền bối two một tin nhắn đính kèm: [Không có chọc, thật sự không có chọc! Lần này ta ăn một đạo quả, sau đó dẫn đến sự biến đổi của năng lực chat của Tu Chân.]

Chương 2225: Có Cần Hỗ trợ kỹ thuật Hay Không?

Đạo quả? Ăn?

Bạch tiền bối two thở dài thườn thượt, hắn đoán đạo quả trong miệng Tống Thư Hàng không phải thứ hắn nghĩ đến.

“Mà thôi quên đi, chỉ cần không phải chọc quả cầu béo là được rồi.” Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Đồng thời, hắn tiện tay gửi lại 1 điểm năng lượng cho Tống Thư Hàng, tin nhắn đính kèm: [Đạo quả ngươi ăn là thứ gì?]

Tại sao lại khiến toàn bộ chức năng chat Tu Chân chấn động chứ?

Suýt chút nữa hắn đã cho rằng Tống Thư Hàng lặng lẽ trốn hắn đi chọc quả cầu béo… sau đó bị quả cầu béo nhận ra chức năng chat Tu Chân này.

Trong các đại địch của Tống Thư Hàng, cũng chỉ có quả cầu béo có năng lực này, sau khi khi cưỡng ép quấy rối Tu Chân thì mới khiến nó rung chuyển dữ dội như vậy.

[Là quả kết ra khi ‘tin tức hồi sinh của Thiên Đế’ bị ‘ánh nhìn phôi thai’ của ta bắn trúng. Mùi vị không tệ, chỉ là ăn vào rồi thì bị no căng đến phát sợ… Hiện tại ta đang bế quan, dự định tiêu hóa cho hết nó đây.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đồng thời, hắn copy lại hai tin nhắn đã gửi cho Bạch tiền bối two rồi gửi cho Trình Lâm Tiên Tử.

Cuối cùng là bên chỗ Thiên Đế.

Hồi âm cho Thiên Đế, không thể copy paste được.

Nhưng lại không thể không hồi âm… Lỡ như Thiên Đế thấy hắn lâu quá không trả lời nên gieo một quẻ, tính ra được ‘tin tức hồi sinh’ của chính cô ta bị biến thành trái cây rồi ăn mất thì chắc chẳn cô ta sẽ đến đây tính sổ.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng gửi cho Thiên Đế một tin nhắn đính kèm: [Không có lăn qua lăn lại gì cả, lần này là thao tác bình thường. Là chức năng chat Tu Chân đang thăng cấp. Trong lúc thăng cấp có thể sẽ dẫn đến một ít rung chuyển, nhưng không cần lo lắng, sau khi thăng cấp xong, chức năng của nó sẽ càng hoàn thiện và thuận tiện hơn. Vì để nó có thể yên lành thăng cấp, ta dự định sẽ bế quan một thời gian.]

Sau khi hồi âm xong, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Bởi như vậy, chỗ Thiên Đế cũng đã trấn an thỏa đáng.

Về phần một dọc ‘Không không không’ mà Hà Chỉ Ma Đế gửi tới thì có thể bỏ qua một bên, không cần quan tâm.

Dù sao Hà Chỉ Ma Đế cũng không thể chui qua chức năng chat Tu Chân để tới đây cắn hắn được.

“Kế tiếp hãy nghiêm túc bế quan nào.” Tống Thư Hàng nhắm mắt lại. Hắn vận hành Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công lần nữa, điều chỉnh trạng thái tinh thần, chuẩn bị tiến vào trạng thái bế quan lần nữa.

Đúng lúc này…

[Ting~ bạn xấu Thiên Đế gửi 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, ngươi là tên lừa đảo, có phải ngươi đang gạt ta chuyện gì không?]

Tim Tống Thư Hàng đập hẫng đi một nhịp.

Thiên Đế phát giác được cái gì rồi ư?

Không ổn… Đây là đề tài liên quan đến mạng sống, phải trả lời thế nào mới tốt đây?

Một khi đáp sai, nói không chừng sẽ bạo thể bỏ mình mất.

Trong lúc đang suy tư, lại có một tin nhắn gửi tới, lần này là Trình Lâm Tiên Tử gửi tin nhắn đính kèm: [Ngươi là thiếu niên có lá gan to nhất mà ta từng gặp đấy, ngay cả quả do tin tức hồi sinh của Thiên Đế kết ra mà cũng dám ăn trực tiếp. Không phải ngươi bị trúng gió rồi đấy chứ.]

Ta không có, ta rất khỏe mạnh, mỗi ngày ta đều uống thuốc đúng giờ, hơn nữa sức ăn của ta cũng ít lắm.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời Trình Lâm Tiên Tử… lại có tiếng tin nhắn mới vang lên.

Lần này là tin nhắn đính kèm của lưới rồng thế giới Hắc Long:

[Quản lý viên Bá Tống, cần hỗ trợ kỹ thuật không? Chức năng chat Tu Chân của ngươi đang dung hợp 'số liệu' tương tự rồi bổ khuyết để tiến hóa. Có cần hỗ trợ kỹ thuật đến từ 'quả cầu béo lưới rồng' hay không? Có/Không?]

Xem ra lần tiến hóa này của chức năng chat Tu Chân đã ảnh hưởng đến cả Côn Na nữ sĩ bên lưới rồng.

Mặc khác… Tu Chân đang dung hợp 'số liệu' tương tự à?

Tống Thư Hàng lập tức nhận ra trọng điểm.

Số liệu bên trong 'tin tức hồi sinh của Thiên Đế' tương tự với chức năng chat Tu Chân của hắn.

Đạo của Thiên Đế là Thiên Đình chi đạo.

Toàn bộ Thiên Đình đều là đạo của cô ta, mỗi một thành viên trong Thiên Đình đều là một phần tử trong đại đạo của cô.

Mà chức năng chat Tu Chân của mình lại là thêm bạn với từng đạo hữu 'có quen biết'.

Hình như hơi giống một chút, nhưng kỳ thật về mặt tính chất lại hoàn toàn khác biệt.

Bổ khuyết, tiến hóa…

Tống Thư Hàng duỗi tay chạm một cái lên chữ [Có], quả thực hắn cần lưới rồng hỗ trợ ở phương diện kỹ thuật.

[Ting~ quả cầu béo lưới rồng cung cấp hỗ trợ kỹ thuật cho ngươi, bắt đầu kết nối… Kết nối trung chuyển qua tiểu trợ lý hạch tâm, kết nối thành công.]

Giọng nữ cơ giới của quả cầu béo ý chí lưới rồng thế giới Hắc Long không ngừng vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bởi vì ngăn cách giữa thế giới Hắc Long và hiện thế, lúc cô cung cấp hỗ trợ kỹ thuật cho Tống Thư Hàng, cần lấy tiểu trợ lý hạch tâm làm trạm trung chuyển. Tiểu trợ lý hạch tâm là bản phục chế của tiểu trợ lý lưới rồng, cũng hòa làm một thể với thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Lấy cô làm trạm trung chuyển, vừa có thể tăng nhanh hiệu suất, lại có thể giảm bớt tiêu hao.

Từ khi ý chí lưới rồng bắt đầu hỗ trợ kỹ thuật từ xa, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu mình mát lạnh.

Vô số ‘tin tức, số liệu’ lóe lên trong ý thức của hắn.

Tống Thư Hàng cảm giác bản thân… Hoặc nên nói là chức năng chat Tu Chân của mình đã hóa thành một con rắn săn mồi khổng lồ.

Con rắn săn mồi này bơi lượn trong không gian tối tăm.

Trong không gian tối tăm này lại có vô số đốm sáng lớn nhỏ. Mấy đốm sáng đó đều là tin tức ẩn chứa trong đạo quả Thiên Đế, trong đó có ‘đạo’ thuộc về Thiên Đạo.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, con rắn săn mồi khổng lồ nhanh nhẹn qua lại như con thoi, nuốt lấy những đốm sáng kia.

Ở giữa, ý chí lưới rồng còn cung cấp chức năng ‘dẫn đường’ giúp Tống Thư Hàng tránh được một vài đốm sáng, những đốm sáng kia là tin tức không thể nuốt được.

Chức năng mạng chat Tu Chân muốn bổ khuyết rồi tiến hóa, mà không phải đồng hóa cùng với ‘đạo’ của Thiên Đế.

[Hỗ trợ kỹ thuật này mạnh đến bùng nổ luôn, cảm ơn cô, ý chí lưới rồng.] Tống Thư Hàng gửi lại một tin nhắn đính kèm.

[Tiện tay mà thôi, xin gọi nickname của ta là quả cầu béo.] Ý chỉ lưới rồng trả lời rất nhanh.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co rút một cái.

Có trời mới biết tại sao ý chí lưới rồng của thế giới Hắc Long lại thích cái tên ‘quả cầu béo’ này. Nói thật, mỗi khi nghe thấy từ ‘quả cầu béo’, Tống Thư Hàng sẽ sinh ra hai loại bản năng hoàn toàn trái ngược nhau.

Tuy rằng hai loại bản năng trái ngược nhau, nhưng hiểu từ ý nghĩa trên mặt chữ thì lại giống nhau phân nửa… Một là đánh, hai là sợ.

*chữ đánh 怼 và chữ sợ 怂 đều có bộ tâm nằm dưới.

[Ting~ Trình Lâm Tiên Tử gửi tin nhắn đính kèm: Trên người ngươi còn đạo cụ hồi sinh không?]

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Trình Lâm Tiên Tử muốn làm gì?

[Không còn, không còn. Vốn có một phù văn Long Phù Chuyển

Sinh, nhưng lúc tấn chức cảnh giới thất phẩm đã tiêu hao trên người kim đan cá voi mập rồi. Hiện tại phù văn Long Phù Chuyển Sinh còn đang bổ sung năng lượng lần nữa, vẫn chưa khôi phục. Trình Lâm Tiên Tử cô đừng có vọng động!] Tống Thư Hàng trả lời tin nhắn cực nhanh.

Trình Lâm Tiên Tử thở dài, gửi tin nhắn đính kèm: [Trong quả kết thành từ tin tức hồi sinh của Thiên Đế khẳng định ẩn chứa đạo của cô ta. 'Đạo' của cô ta vô cùng bá đạo, một khi dính tới, trừ khi 'thân tử đạo tiêu', nếu không thì không cách nào thoát thân. Bạch long đạo hữu, còn có Bắc Phương đạo hữu bên cạnh ngươi đều là ví dụ sống đấy. Ngươi đừng vội hấp thu đạo quả, trước tiên nghĩ biện pháp tìm hiểu trận pháp hồi sinh đi đã. Đến lúc đó, khi hấp thu xong đạo quả thì chuẩn bị chết một lần để thoát thân.]

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn im lặng ngắm nhìn hóa thân 'rắn săn mồi' của 'Tu Chân'.

Có lẽ, chắc là, hình như… đã muộn mất rồi.

Chương 2226: Bế Quan Mệt Thật Đấy

Tiền bối kính yêu đang thúc giục ta mau chết một lần, nhưng hồi sinh của ta còn chưa chuẩn bị xong, làm sao bây giờ? Online chờ gấp.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng gửi 1 điểm năng lượng cho Trình Lâm Tiên Tử, tin nhắn đính kèm: [Có lẽ đã muộn rồi, Trình Lâm tỷ tỷ. Thân hình rắn săn mồi của ta đã dài lên gấp mười sáu lần, còn đang liên tục dài ra, đã không cách nào ngừng lại được nữa.]

Trình Lâm Tiên Tử nhận được tin nhắn đính kèm của Tống Thư Hàng thì nghệch mặt ra.

Thứ gì đây?

Rắn săn mồi là cái quỷ gì?

Ta và ngươi đang nói chuyện nghiêm túc mà ngươi lại nói chuyện rắn săn mồi với ta?

Trọng tâm câu chuyện căn bản không cùng một kênh, làm sao ta cứu được ngươi đây?

Có một thoáng, Trình Lâm Tiên Tử rất kệ xác Tống Thư Hàng, mặc hắn tự sinh tự diệt.

Nếu không phải bên cạnh có một tiên tử đáng yêu cứ luôn khuyên nhủ thì nói không chừng cô sẽ thuận theo chức năng của chat Tu Chân, vượt qua không gian bò đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nặn hắn từ ‘con chuột nhỏ cấn tay’ thành ‘rắn săn mồi dài thòn lòn’ ấy chứ.

Sau khi khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh, Trình Lâm Tiên Tử gửi cho Tống Thư Hàng 1 điểm năng lượng, tin nhắn đính kèm: [Ta và ngươi đang nói về mối nguy của ‘Thiên Đế chi đạo’, ngươi lại nói với ta về rắn săn mồi? Nếu như hôm nay ngươi trả lời trọn vẹn đề tài này thì ngày mai ta sẽ biến ngươi thành một con rắn săn mồi đấy.]

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đột nhiên phát hiện khoảng cách đúng là thứ tốt!

Chỉ cần ở một khoảng cách nhất định thì dù là Trình Lâm Tiên Tử cũng không cách nào sử dụng đọc mặt thuật và đọc tâm thuật … Thậm chí ngay cả lối tư duy cũng không theo kịp tiết tấu của hắn, một vài chuyện mà không nói rõ thì Trình Lâm tỷ tỷ sẽ không hiểu được.

[Là lỗi của ta… Vừa rồi ta không giải thích rõ ràng. Lúc trước khi ta hấp thu đạo quả Thiên Đế, Côn Na nữ sĩ của thế giới Hắc Long hỗ trợ kỹ thuật từ xa cho ta, giúp ta hấp thu thứ ở trong đạo quả Thiên Đế như...] Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

Khó khăn lắm mới từ ‘con bọ cấn tay’ tiến hóa thành ‘động vật có vú cấn tay’, hắn cũng không muốn thoái hóa thành động vật bò sát đâu.

Nhưng khi hắn đang liều mạng giải thích thì chức năng hạn chế số lượng từ trong ‘tin nhắn đính kèm’ lại ngẫu nhiên xuất hiện.

Tống Thư Hàng: “…”

Giải thích đến lúc mấu chốt lại bị cắt ngang.

Thời điểm mấu chốt thì tuột xích xe, khiến người ta gấp muốn điên.

Cũng may hắn chú ý tới việc hạn chế số lượng từ… Bằng không nếu chỉ gửi nửa câu như thế mà không có đoạn bên dưới, e rằng ngày mai hắn sẽ bị Trình Lâm Tiên Tử nặn thành hình sợi mất thôi.

Vì vậy hắn nhanh chóng bấm tin nhắn đính kèm gửi qua: [... tin tức. Dưới sự hỗ trợ kỹ thuật của cô ấy, hiện tại hệ thống chat Tu Chân đã hóa thành một con rắn săn mồi, đang nuốt tin tức bên trong đạo quả Thiên Đế. Trình Lâm Tiên Tử, ta còn cứu được không?]

Sau khi nhận được tin tức, Trình Lâm Tiên Tử ở đối diện lâm vào trầm tư.

Tiên tử im lặng cả buổi trời, trong lòng Tống Thư Hàng không khỏi trở nên lạnh lẽo.

Sau một lúc lâu, tin tức của Trình Lâm Tiên Tử rốt cuộc cũng tới: [Rắn săn mồi của ngươi nuốt ‘tin tức Thiên Đế’ có chọn lọc, hay là nuốt hết toàn bộ tin tức của Thiên Đế?]

[Trước mắt chỉ nuốt một vài tin tức được chọn, Côn Na nữ sĩ có một bảng dẫn đường, biết tránh khỏi một vài tin tức Thiên Đế nguy hiểm.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đối diện, Trình Lâm Tiên Tử lại trầm mặc.

Lại qua một lúc lâu sau.

Cô trả lời: [Để ta liên hệ với Côn Na nữ sĩ, nói chuyện thẳng với cô ấy. Cô ấy nằm trong dánh sách bạn bè nào của ngươi? Giúp ta chuyển tiếp đi.]

Chuyện liên quan đến an nguy của bản thân, Tống Thư Hàng không dám làm bậy chút nào.

Hắn nhanh chóng giúp Trình Lâm Tiên Tử chuyển tiếp qua cho ‘quả cầu béo ý chí lưới rồng’ trong danh sách ‘minh hữu’.

Côn Na nữ sĩ rất nể tình, hoàn thành kết nối với Trình Lâm Tiên Tử.

Hai vị đại lão bắt đầm âm thầm trao đổi.

Tống tiểu hữu ở bên cạnh ngoan ngoãn ngồi đó, không đi quấy rầy các đại lão bí mật hội đàm.

…

…

Ước chừng sáu phút sau, g giọng nói của Côn Na nữ sĩ vang lên trong đầu Tống Thư Hàn lần nữa.

[Ting, quả cầu béo lưới rồng cung cấp hỗ trợ kỹ thuật mới, dẫn Trình Lâm Tiên Tử tiến vào đầu mút. Dẫn nhập thành công!]

Hỗ trợ kỹ thuật thăng cấp.

Ngay sau đó, trò chơi rắn săn mồi trong đầu Tống Thư Hàng kia lại xảy ra biến hóa mới.

Trên cơ sở phiên bản rắn săn mồi ban đầu, nó được tăng thêm năng lực ‘phân biệt đốm sáng tin tức Thiên Đế’.

Đốm sáng tin tức thuộc về Thiên Đế được chia thành màu đỏ, màu vàng và màu xanh, giống như đèn tín hiệu giao thông vậy.

Màu xanh là tin tức an toàn, thuộc về số liệu có thể yên tâm mà ăn.

Màu đỏ là tin tức nguy hiểm, thuộc về đám số liệu tuyệt đối không thể hấp thu.

Màu vàng là tin tức mập mờ, thuộc về số liệu mà Trình Lâm Tiên Tử không cách nào xác định trong thời gian ngắn, cần tốn thời gian để giám định, đến lúc đó mới phân loại được. Hoặc là thuộc về màu xanh lá, hoặc là thuộc về màu đỏ.

Thân từng là Dao Trì Nữ Đế của Thiên Đình, cũng là một trong những tội nhân đã hủy diệt Thiên Đình viễn cổ, Trình Lâm Tiên Tử có hiểu biết rất sâu đối với Thiên Đế.

Thậm chí, cô hiểu ‘đạo’ của Thiên Đế rõ như lòng bàn tay! Cho nên mới có thể dễ dàng phân chia tính an toàn trong số liệu của đạo quả Thiên Đế.

Sau khi có thêm ‘hack tool Trình Lâm Tiên Tử’, phối hợp với chức năng ‘dẫn đường’ của Côn Na nữ sĩ, con rắn săn mồi của Tống Thư Hàng như cá gặp nước, bơi lượn càng thêm lả lơi.

Đốm sáng màu xanh thì ăn hết, đốm sáng màu đỏ thì tránh đi, đốm sáng màu vàng thì trước tiên cứ tạm để đấy.

Kể từ đó, rắn săn mồi nhanh chóng dài thêm ra, tốc độ hấp thu đạo quả Thiên Đế cũng tăng lên một đoạn.

[Cảm ơn Trình Lâm Tiên Tử.] Tống Thư Hàng cảm động gửi tin nhắn đính kèm.

Trình Lâm Tiên Tử bình tĩnh hồi âm: [Không cần khách sáo, đây là thù lao vì ngươi vẫn luôn chăm sóc @#%×. Đồng thời, nhân tiện cũng cảm ơn mấy người các ngươi đi lung tung, khiến bốn vị Kiếp Tiên Nho gia có thể hồi sinh.]

[Đáng tiếc, e rằng chẳng bao lâu nữa bốn vị Kiếp Tiên Nho gia kia sẽ không còn.] Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Lâm Tiên Tử: [Gì cơ?]

[Ơ? Trình Lâm Tiên Tử cô không biết à? Việc hồi sinh bốn vị Kiếp Tiên Nho gia không hoàn mỹ, chỉ sợ mấy ngày nữa thì bọn họ sẽ biến mất hẳn giữa trời đất.] Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn còn tưởng rằng thân là người chủ mưu đứng sau màn trong ‘sự kiện đại trận hồi sinh Nho gia’, cái gì Trình Lâm Tiên Tử cũng biết chứ.

Kết quả Trình Lâm Tiên Tử lại là vị chủ mưu không đạt tiêu chuẩn.

Lại qua một lúc sau.

Trình Lâm Tiên Tử lại gửi thêm tin nhắn bổ sung: [Đạo Tử bảo ta cảm ơn ngươi đã tặng con mắt cho bốn vị Kiếp Tiên. Chờ sau khi ngươi xuất quan, hắn sẽ cảm ơn ngươi đàng hoàng. Gần đây ngươi có thiếu gì thì cứ cân nhắc cho kỹ đi.]

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy nửa câu đầu, khóe miệng giật một cái, không phải tặng, là cho mượn, là cho mượn!

Mặc khác, gần đây có thiếu gì ư?

Đúng rồi… hẳn là hắn thiếu tài liệu xây động phủ.

Bạch tiền bối muốn giúp hắn chế tạo động phủ trên mặt trăng để hắn giữ thể diện trên buổi họp mặt thường niên của Tô thị.

Điều này có thể xếp vào phạm vi cân nhắc.

[Cố lên, ngoan ngoãn bế quan chơi rắn săn mồi. Sớm hấp thu tin tức hữu dụng trong đạo quả Thiên Đế chút.] Trình Lâm Tiên Tử lại trả lời thêm một câu, sau đó thì không liên hệ với Tống Thư Hàng nữa.

Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn thay đổi tư thế trong quan tài đá, đổi thành trạng thái nằm úp sấp, bắt đầu nghiêm túc bế quan.

Đang trong quá trình bế quan, hắn vất vả chơi rắn săn mồi Tu Chân dài lên đến gấp hai mươi lần.

[Ting~ Thiên Đế gửi tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, ngươi có thể nói cho ta biết vì sao lúc Tu Chân thăng cấp lại có thêm mùi vị rất quen thuộc với ta hay không?]

Tim Tống Thư Hàng hụt một nhịp.

Có cảm giác như ăn trộm trái cây bị chủ nhà bắt được.

Chương 2227: Trong Không Gian Tối Đen Như Mực, Online Cầu Cứu Một Cách Bất Lực

Mỗi một lời nói dối đều cần dùng mười lời nói dối khác để bù vào.

Tống Thư Hàng lại không thể dùng kỹ năng nói dối với Thiên Đế. Đối phương là đại lão đứng đầu chư thiên vạn giới, loại kỹ năng cấp thấp như nói dối rất có thể sẽ bị nhìn thấu trong một cái liếc mắt.

Cho nên khi trả lời Thiên Đế, cách mà Tống Thư Hàng áp dụng chính là ‘cố gắng nói lời gây hiểu lầm’ và ‘giấu giếm một phần sự thật’.

Nhưng mà hiện tại vẫn xuất hiện sơ hở.

Nếu như muốn xóa bỏ tất cả nghi hoặc của Thiên Đế thì cần nhiều ‘lời nói gây hiểu lầm’ hơn… kể từ đó sẽ rơi vào một vòng tuần hoàn chết.

Cứ cảm thấy bất kể trả lời thế nào cũng sẽ có vấn đề.

Chung quy thì kinh nghiệm từng trải trong đời mình quá ngắn, xử sự còn chưa đủ ranh ma.

“Xem ra chỉ có thể nhờ mấy tiền bối quen thuộc với Thiên Đế giúp đỡ.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chẳng hạn như bạch long tỷ tỷ, hay Trình Lâm Tiên Tử vậy.

Họ là nhóm người hiểu rõ Thiên Đế nhất, có lẽ sẽ giúp hắn nghĩ ra một cách hoàn mỹ để trả lời nghi vấn của Thiên Đế.

Nhưng mà phải xin giúp đỡ thế nào mới tốt đây?

[Tiền bối, có chuyện tới nơi rồi. Thiên Đế phát hiện lúc chức năng chat Tu Chân của ta thăng cấp lại xuất hiện rất nhiều khí tức và pháp tắc mà cô ta quen thuộc, cô ta đang chất vấn ta, ta phải trả lời thế nào đây?]

“Ừm, cách này không tệ, cứ xin giúp đỡ như vậy đi. Đáng tiếc ta còn chưa thêm bạn với Bắc Phương Đại Đế, nếu không có thể có thêm một vị đại lão trong đội ngũ tư vấn giải thích nghi hoặc rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc đang suy tư, dưới ‘nguyện vọng’ mạnh mẽ của hắn, chức năng Tu Chân nhanh chóng hình thành một tin nhắn xin giúp đỡ…

Đầu tiên là tập thể các đại lão cấp VIP thuộc sổ đen nhận được tin nhắn xin giúp đỡ từ Tống Thư Hàng.

Hà Chỉ Ma Đế với tâm tình rất ác liệt lại lại lại nhận được tin nhắn xin giúp đỡ này.

[Ting~ nội tâm Bá Tống Huyền Thánh vô cùng phiền não, hắn đang nghĩ xem nên giải thích với Thiên Đế như thế nào. Có bằng lòng giúp hắn một tay hay không? Có/Không?]

Hà Chỉ Ma Đế không cần suy nghĩ, trực tiếp chọn ‘Không’, cũng gõ vào chỗ tin nhắn đính kèm một dòng ‘Ha ha’ đầy xem thường.

Nhưng vừa lựa chọn xong, Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên nện mạnh xuống đất, phương viên mười dặm xung quanh rung lên dữ dội.

“Ta nên chọn ‘Có’ mới đúng chứ!” Hà Chỉ Ma Đế hối hận kinh khủng.

Loại chuyện như ‘giải quyết hiểu lầm’ này nên để đại ma đầu như hắn ra tay trợ giúp hòa giải, sau đó khiến Tống Thư Hàng và Thiên Đế sinh ra hiểu lầm lớn hơn… cuối cùng rạn nứt quan hệ.

Dù cho thất bại thì hắn cũng không mất gì.

Đừng nói là chuyện hại người không lợi mình, đối mặt với Tống Thư Hàng, dù là chuyện giết địch tám trăm, tự tổn hại một ngàn thì hắn cũng làm nốt.

Tiếp bước Hà Chỉ Ma Đế… Bất Diệt Chi Chủ, Rồng Đốm two, đại lão cái gì cũng có thể bán, Muốn Chụp Được Chụp Ảnh Màu, Hoàng Sơn Chân Quân đều lần lượt từ chối tin nhắn xin giúp đỡ của Tống Thư Hàng.

Trình Lâm Tiên Tử gửi một tin nhắn đính kèm qua: [Ngươi lại đang chơi trò gì nữa? Không phải đã nói sẽ ngoan ngoãn bế quan ư?]

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng đã không rảnh trả lời Trình

Lâm Tiên Tử.

Thao tác dở hơi của chức năng Tu Chân đã đâm một nhát vào eo của Tống Thư Hàng.

Từng thông báo từ chối từ các đại lão cấp VIP trong sổ đen đều phản hồi đến trong đầu Tống Thư Hàng.

“Mau dừng lại, mau dừng lại!” Tống Thư Hàng vội vàng bảo ngừng.

Dường như tạm thời chỉ có thành viên cấp VIP trong sổ đen nhận được tin tức xin giúp đỡ. Thành viên trong danh sách khác thuộc về danh sách xin cứu trợ thứ hai.

Hiện tại dừng lại vẫn còn kịp!

Tin tức xin giúp đỡ này tuyệt đối không thể gửi đến chỗ ‘bạn xấu’ Thiên Đế được.

Bằng không sẽ chết chắc đấy.

Đúng lúc này.

[Ting~ bạn xấu Thiên Đế đã chấp nhận yêu cầu giúp đỡ của ngài. Bắt đầu tiến hành giúp đỡ, mở module chức năng mới, chức năng video call lâm thời.]

Tống Thư Hàng: “…”

Tống mỗ ta xin thề, lần này sau khi chức năng Tu Chân thăng cấp, nhất định phải làm ‘trí tuệ nhân tạo’ cho nó.

Không được rồi, gan đau quá.

Thận cũng bắt đầu đau.

Trước mặt hắn có một màn hình điện thoại đang dần thành hình, vì module chức năng mới còn đang ở giai đoạn thí nghiệm nên ngay cả option ‘close’ cũng không có.

Trước khi một phần mềm được đưa ra thị trường thành công thì bao giờ cũng trải qua vô số lần thử nghiệm thất bại. Dù vậy, sau khi đưa ra thị trường nó vẫn sẽ có rất nhiều thiếu sót cần phải giải quyết và tiến hành nâng cấp.

Cọng tóc ngố Sở các chủ ở đỉnh đầu Tống Thư Hàng nhẹ nhàng cuốn thành hình xoắn ốc, trực giác nói cho cô biết là Tống Thư Hàng sắp tiêu đời rồi.

Trên màn sáng nho nhỏ chiếu ra hai cửa sổ một lớn một nhỏ.

Trong cửa sổ lớn là Thiên Đế ‘giúp Tống Thư Hàng một tay’.

Trong cửa sổ nhỏ là một vùng tối đen, mơ hồ có thể nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn được ‘màn sáng’ rọi lên… chính là Tống Thư Hàng bị nhét vào trong quan tài đá.

“Hế lô, Tống tiền bối. Đây là chức năng mới sau khi chức năng mạng chat Tu Chân thăng cấp đấy à? Rõ ràng ngay cả khung chat chữ còn chưa tiến hóa hoàn toàn, nhưng chức năng video call lại xuất hiện trước một bước. Tống tiền bối, cây kỹ năng và cây khoa học kỹ thuật của ngươi lệch nhau ghê thế.” Trong cửa sổ lớn, Thiên Đế ngồi trên một vương tọa, một tay chống cằm, hai chân thon dài bắt chéo nhau.

Rõ ràng có cùng dung mạo với Vũ Nhu Tử, nhưng chỉ cần nhìn vào khí chất là có thể lập tức phân biệt được cô và Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng: “…”

Lúc này, hắn cố gắng nghiêm mặt, không có cảm xúc, tránh cho bị đọc mặt.

Đồng thời, hắn cũng không biết mình nên nói gì với Thiên Đế.

“Tống tiền bối, đừng áp lực làm gì. Tuy rằng nhà ta còn bao việc, nhưng chúng ta vẫn nên tâm sự một lần chứ nhỉ! Thả lỏng đi… Chỗ ngươi tối thật đấy.” Thiên Đế híp mắt lại.

“Bởi vì ta đang bế quan.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Hiện tại trong cơ thể ta có vô số ý niệm đốn ngộ, cần tranh thủ bế quan để tiêu hóa những đốn ngộ này. Nên hay là chờ ta xuất quan rồi chúng ta trò chuyện tiếp nhé?”

“Vậy ngươi cứ bế đi, ta ở đây nhìn ngươi bế quan.” Thiên Đế cười ha ha.

Tống Thư Hàng: “…”

“Quả nhiên ngươi đang hấp thu ‘đạo’ của ta. Còn khởi nguồn của ‘đạo’ đó thì ta cũng có thể đoán được, là số liệu được cất giữ trong tin tức hồi sinh đúng không.” Thiên Đế chậm rãi nói.

Tiêu rồi tiêu rồi, không giấu được nữa rồi.

“Tống tiền bối, ‘đạo’ của ta rất nguy hiểm.” Thiên Đế cúi người, nghiêm túc nói: “Vô cùng nguy hiểm, nếu như có thể, ta hy vọng ngươi có thể lập tức dừng loại hành vi này lại.”

“Cụ thể là nguy hiểm tới mức nào?” Tống Thư Hàng hỏi, hắn đã hấp thu rất nhiều, cho nên mới hỏi câu này.

“Ngươi có quen biết với tổ tiên kim long, Bắc Phương cũng có quan hệ tốt với ngươi. Hẳn là ngươi cũng đã biết ‘đạo’ của ta bao dung vạn vật, nhưng đi vào dễ dàng, muốn thoát ra lại khó khăn đúng không?” Thiên Đế chậm rãi nói.

“Phải.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Nhưng đây chỉ là khó khăn nguy hiểm bên ngoài thôi.” Thiên Đế vươn tay chỉ về phía bầu trời: “Nguy hiểm chân chính bắt nguồn từ nơi này. Đạo của ta đã từng là một phần trong kế hoạch ‘bổ khuyết bản thân’ của vị này. Ngươi hấp thu đạo của ta thì có khả năng ngươi sẽ trở thành một phần của kế hoạch bổ khuyết đó.”

“Ể? Thế ra cô cũng biết việc này à?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Thiên Đế: “! ! !”

Dáng vẻ uy nghiêm của cô không duy trì được nữa rồi.

Cái quái gì vậy, vì sao trông giống như Tống tiền bối ngươi đã biết chuyện này từ lâu rồi thế hả?

Chương 2228: Đàn Ông Phải Tràn Đầy Cảm Giác Thần Bí

Tình cảnh lại lặng ngắt như tờ.

Tống Thư Hàng tuyệt đối là cường giả thuộc hệ ‘thiên tài buôn chuyện’, nói chuyện một lát là có thể nói đến chết luôn..

“Tống tiền bối, hình như ngươi đã biết chuyện này từ trước rồi nhỉ? Biết đạo của ta là một phần trong kế hoạch bổ khuyết bản thân của vị này?” Thiên Đế nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, nhấn từng chữ một.

Rõ ràng chuyện này là bí mật lớn nhất của cô, từ trước đến nay cô chưa từng nói với kẻ khác… Vì sao Tống Thư Hàng lại biết chuyện này chứ?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn… nắp quan tài.

Quan tài đá bị nhét kín, cũng nghẹt như trái tim đang bị nhồi máu của hắn vậy.

Một lát sau, Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù và một chút xíu xìu xiu duyên phận, đúng là ta có biết một vài chuyện về kế hoạch bổ khuyết này.”

Bởi vì chút xíu xìu xiu duyên phận kia, hắn đã từng nhập mộng đến trên người nguyên hình của Thiên Đế.

Ngẫm lại thì đó là một đoạn ký ức đau khổ gần với ‘mấy trăm năm đời hành của Thông Nương’.

Nói thật, trước đây khi nhập mộng vào nguyên hình Thiên Đế ‘bị xem thành tài liệu thí nghiệm’, nỗi đau đớn và cô quạnh đó còn cao hơn cả cuộc đời Thông Nương.

Chỉ là khi nhập mộng vào nguyên hình Thiên Đế, đạo tâm của hắn đã vô cùng kiên định, không phải tay mơ vừa tiếp xúc với tu hành như lúc đầu. Nên tuy rằng đau đớn và cô quạnh tăng lên, nhưng không thể để lại ấn tượng mạnh bằng ‘mấy trăm năm đời hành của Thông Nương’.

Tống Thư Hàng cũng có cùng cảm thụ với đủ loại thí nghiệm mà Cầu Thiên Đạo đã làm trên người nguyên hình Thiên Đế.

Đoạn 'ký ức' này có thể ngay cả bản thân Thiên Đế cũng không có, lúc trở thành vật thí nghiệm, cô đang ở trong trạng thái tương tự như phôi thai.

Cho nên nếu nói về tin tức liên quan đến lai lịch của Thiên Đế, Tống Thư Hàng là người biết rõ nhất trong chư thiên vạn giới này. Thiên Đạo không phải người nên không tính.

Nguyên hình Thiên Đế trưởng thành trong từng lần thí nghiệm, cuối cùng bị bồi dưỡng thành 'Thiên Đế 01 phiên bản bé trai', tiếp đó Thiên Đế phiên bản bé trai đến nhân gian bắt đầu tu luyện, cuối cùng trong một lần ngoài ý muốn, Thiên Đế phiên bản bé trai nghe được 'lời triệu hoán' của Bá Tống nên tìm đến một vách núi, mở ra cú nhảy đầu tiên trong cuộc đời.

Có thể nói Tống Thư Hàng rõ như lòng bàn tay.

Nhưng về sau rốt cuộc trên người Thiên Đế xảy ra chuyện gì, vì sao từ Thiên Đế phiên bản bé trai biến thành nữ đế? Những nghi hoặc này phải chờ khi Tống Thư Hàng nhập mộng Thiên Đế lần tới mới có thể tìm được đáp án.

…

…

Sau một hồi im lặng thật lâu.

"Đột nhiên không nhìn thấu được ngươi nữa rồi, Tống tiền bối." Thiên Đế lên tiếng.

Cách màn hình, lại thêm Tống Thư Hàng cố nghiêm mặt hết sức nên cô không cách nào đọc được bất cứ tin tức hữu dụng gì trên mặt hắn.

Tống Thư Hàng dùng một loại giọng nói trầm thấp, chín chắn để đáp lại: "Đàn ông phải tràn đầy cảm giác thần bí chứ."

"Là phụ nữ, cảm ơn." Sở các chủ trên đỉnh đầu đột nhiên mở miệng.

Tống Thư Hàng: "…"

"Nếu như Tống tiền bối ngươi biết đến kế hoạch bổ khuyết này, như vậy trong lòng ngươi cũng hiểu nguy cơ sau khi hấp thu 'đạo' của ta nhỉ." Thân thể Thiên Đế ngã về sau, dựa lưng vào vương tọa.

Cô không quá muốn cuốn Tống Thư Hàng vào trong ‘kế hoạch bổ khuyết’ của Thiên Đạo hiện thời, bởi vì cô đã đặt tiền cược trên người Tống Thư Hàng, nói đúng hơn là cô có một vài kế hoạch trên hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

Ngoài ra… vừa rồi lúc Tống Thư Hàng dùng giọng nói ‘trầm thấp, chín chắn’ kia lại khiến cô cảm thấy rất quen tai.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong lòng hắn hiểu được, nhưng không dùng được.

Năng lực của Tu Chân đã hấp thu số lượng lớn ‘đạo’ của Thiên Đế, dù cho hiện tại dừng lại cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa công năng của Tu Chân là vừa hấp thu vừa thăng cấp, muốn nhả ra lại đã là chuyện không thể nào rồi.

Cũng may trong quá trình hấp thu đạo của Thiên Đế đã có Côn Na nữ sĩ cung cấp hỗ trợ kỹ thuật từ xa, lại dẫn Trình Lâm Tiên Tử vào hệ thống phụ trợ, phân chia đạo của Thiên Đế thành ba loại màu sắc. Hiện nay hắn đều hấp thu màu xanh an toàn, nên hẳn là có thể tránh được kết cục xấu nhất ở một mức độ nhất định.

“Vậy ta không nói nhiều nữa… Nghĩ kỹ lại, kỳ thực với ta mà nói thì Tống tiền bối ngươi và ta cùng bị cuốn vào kế hoạch bổ khuyết này là chuyện vô cùng có lợi ấy chứ~ Ngươi ở phía trước thu hút hỏa lực của ‘vị kia’, ta ở phía sau trợ uy cho ngươi.” Thiên Đế nói đến đây vui vẻ cười nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Như vậy, lần sau lúc gặp lại nói không chừng chúng ta sẽ ở cùng phe đấy. Bye bye.” Thiên Đế vẫy tay.

Chức năng video call lâm thời kết thúc.

Màn sáng tan đi.

Tống Thư Hàng sờ cằm, vốn cho rằng mình sắp toi đến nơi rồi, không ngờ sau khi kết thúc cuộc gọi thì mình vẫn sống nhăn răng.

Lập trường của Thiên Đế vô cùng cổ quái.

Trên đỉnh đầu, cọng tóc ngố Sở các chủ lười biếng mở miệng: “Nói tóm lại là ngươi vừa qua được một ải.”

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc này, trong đầu hắn bắt đầu nhớ lại quá trình khi nhập mộng vào hình thức ban đầu của Thiên Đế, bị Cầu Thiên Đạo thí nghiệm bao phen.

[Quá trình thí nghiệm này hẳn là Cầu Thiên Đạo đang an bày một vài thủ đoạn khống chế trong hình thức ban đầu của Thiên Đế. Có khi nào sẽ tìm được một ít manh mối hữu dụng từ đó để tránh khỏi phương án 'kế hoạch bổ khuyết' của Cầu Thiên Đạo không nhỉ?]

…

…

Đồng thời, trên một hành tinh nhỏ ở chỗ Thiên Đế.

Thiên Đế ngồi trên vương tọa, lâm vào trầm tư.

Trước mặt cô bày ra một bộ quẻ tượng, nhưng kết quả quẻ tượng lại như mộng như ảo, không tính ra được kết quả rõ ràng.

"Đàn ông phải tràn đầy cảm giác thần bí." Cô mở miệng, phỏng theo giọng nói trầm thấp, chín chắn mà Tống Thư Hàng phát ra lúc gọi video vừa rồi kia.

Trực giác nói cho cô biết giọng nói này chính là chìa khóa giúp cô phá giải bí mật của Tống Thư Hàng.

Chỉ là trong lúc nhất thời cô thật sự không nghĩ ra được manh mối.

Vì vậy, Thiên Đế tạm thời không nghĩ đến nữa.

Sau đó cô đứng lên, bước đi về hướng căn phòng phía sau vương tọa.

Nơi đó chứa Thái Dương thuyền cô lấy được từ thế giới Hắc Long, trong mặt trời nhỏ này còn phong ấn hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

[Ngươi đang phiền não cái gì?] Một giọng nói điện tử vang lên từ Thái Dương thuyền.

Giọng nói này có tính xuyên thấu đặc thù, như ma âm rót vào não.

"Không tính là phiền não, chỉ là hôm nay ấn tượng của ta với Bá Tống Huyền Thánh đã thay đổi một chút." Thiên Đế cười khẽ nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa, kế tiếp chúng ta trở về hiện thế nhé? Trái đất đi. Tại đó có một mảnh vỡ Thiên Đình quan trọng cần phải thu hồi.”

[Đảo thần bí ư?] Giọng nói điện tử kia lên tiếng.

“Đúng, đảo thần bí.” Thiên Đế gật đầu.

Cô đi về trước, Thái Dương thuyển mở một cánh cửa ra để cô bước nhanh vào trong.

[Khởi hành, định vị tọa độ ở bầu trời vùng biển phía đông, trái đất, hiện thế.] Giọng nói điện tử kia tiếp tục mở miệng.

Thái Dương thuyền trạng thái vầng thái dương nhỏ bay lên không, sau khi gia tốc ngắn ngủi thì xuyên qua không gian.

****

Lúc này, trong quan tài đá.

Trình Lâm Tiên Tử gửi tin tức tới lần nữa: [Vừa rồi ngươi đang giao lưu với Thiên Đế à?]

[Thao tác củ chuối của mạng chat Tu Chân suýt chút nữa bẻ đã gãy bờ eo thon mảnh mai của ta rồi.] Tống Thư Hàng bấm tin nhắn đính kèm trả lời.

Tiếp đó, hắn kể sơ lại nội dung trò chuyện giữa Thiên Đế và hắn, chuyện liên quan đến ‘kế hoạch bổ khuyết’ của Thiên Đạo’ một lượt.

Đồng thời, hắn lại triệu hoán Bạch tiền bối two…

Chương 2229: Nhìn Thấu Nói Không Hết

Một mạch mở mấy khung chat, multi-threading (đa luồng) đồng thời còn chat chit luôn.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình như được trở về thời thiếu niên, khi mới vừa tiếp xúc với các loại phần mềm chat.

Khi đó chỉ buôn chuyện thôi mà hắn cũng có thể tám cả đêm… Chính hắn cũng không biết rốt cuộc mình đã nói chuyện gì với người ta.

Sau đó nữa, khi hắn đã chuyển sang mê đọc sách thì thời gian cắm đầu vào chat chit mới dần dần ít đi.

Đây chính là sức hút của tri thức!

Tống Thư Hàng lại kể sơ về kế hoạch bổ khuyết của Cầu Thiên Đạo với Bạch tiền bối two.

Đồng thời, hắn cũng tả sơ về phần ký ức lúc bản thân nhập mộng Thiên Đế rồi bị đại lão quả cầu kim loại thể lỏng nghiên cứu cho Bạch tiền bối two nghe.

Bạch tiền bối two gửi tin nhắn đính kèm: [Thư Hàng, ngươi còn nói mình không đi chọc quả cầu béo à?] Thế này là đã chọc thẳng đến bản tôn của quả cầu béo luôn rồi đấy, biết không hả?

Tống Thư Hàng: “…”

Không có chuyện đó!

Ta chỉ là người phiêu bạc trong giang hồ, khi khổng khi khổng lại dính chưởng.

Người trong giang hồ, thân bất do kỷ mà.

Đồng thời, Trình Lâm Tiên Tử cũng gửi tin nhắn đính kèm: [Không ngờ Thiên Đế cũng đã phát hiện ra chuyện mình là kế hoạch bổ khuyết của Thiên Đạo, việc này đúng là nằm ngoài dự liệu của ta.]

Tống Thư Hàng: “…”

Thì ra ngay cả Trình Lâm Tiên Tử cô cũng biết kế hoạch bổ khuyết này à?

Vì sao có cảm giác bí mật này của Thiên Đế đã bị người trên toàn thế giới biết cả rồi, chỉ có bản thân Thiên Đế lúc ấy vẫn chưa hay biết gì thế này?

Trong lúc đang suy tư, Bạch tiền bối two bổ sung thêm một tin nhắn đính kèm: [Ngươi cứ an tâm bế quan đi, thứ nên hấp thu thì cứ hấp thu cho bằng sạch. Nhưng lúc hấp thu đạo quả Thiên Đế thì nhớ ghi chép số liệu lại. Chờ sau khi trở về hiện thế thì chuyển đống số liệu đó cho ta, ta sẽ nghiên cứu giúp ngươi xem sao. Mặt khác… giao thêm cho ta một phần thông tin thật kỹ về thí nghiệm nghiên cứu hình thức ban đầu của Thiên Đế kia nhé. Thủ đoạn của quả cầu béo, không ai hiểu rõ hơn ta đâu. Chờ ta nghiên cứu kỹ rồi xem thử có thể tạo ra cách phá giải cho ngươi hay không.]

Tuy rằng Cầu U U và quả cầu Thiên Đạo vẫn khác nhau, nhưng cả hai có cùng ký ức trước khi tấn chức Thiên Đạo, thủ đoạn cá nhân cũng sẽ không thay đổi quá nhiều.

Thuận theo mạch suy nghĩ của Cầu U U có thể đoán được thủ pháp đại khái của Cầu Thiên Đạo.

Kết hợp với ký ức về thí nghiệm nghiên cứu Thiên Đế của Tống Thư Hàng, cùng với số liệu hắn hấp thu được từ đạo quả Thiên Đế, Bạch tiền bối two có… hai phần mười nắm chắc sẽ giúp Tống Thư Hàng tạo ra một phương án phá giải pháp thuật bổ khuyết loại cá nhân.

Đương nhiên, hắn sẽ không nói loại chuyện như ‘gần hai phần mười nắm chắc thành công’ với Tống Thư Hàng rồi.

Có một số việc nhìn thấu chứ không thể nói hết, nói rõ rồi thì không còn ý nghĩa nữa.

Cũng sẽ mất đi rất nhiều niềm vui.

Mà đối với Tống Thư Hàng… câu trả lời này của Bạch tiền bối two chẳng khác gì định hải thần châm.

Hắn lập tức an tâm hẳn.

[Không thành vấn đề, Bạch tiền bối. Ta sẽ ghi chép số liệu lại thật kỹ càng, đến lúc đó chúng ta đánh bay ‘kế hoạch bổ khuyết’ của đại lão cầu Thiên Đạo nhé!] Tống Thư Hàng nói một cách hào hùng.

[Ừ, cố lên. Ngoài ra ta phải nhắc nhở ngươi, hiện tại bản thể của ta vẫn còn trong trạng thái bị quả cầu béo phong ấn, ngươi đừng có bung lụa nhiều quá, tránh cho ta không cách nào ra tay cứu ngươi được.] Bạch tiền bối two bình tĩnh hồi âm.

Khí thế hào hùng của Tống Thư Hàng lập tức bay hơi hơn phân nửa.

…

…

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Trình Lâm Tiên Tử và Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng đổi tư thế nằm nghiêng để tiếp tục bế quan.

Lúc này không có đại lão quấy rầy hắn thông qua phương thức ‘tin nhắn đính kèm’ nữa.

Trong biển ý thức.

Con rắn săn mồi đại diện cho chức năng chat Tu Chân đã thành một con quái vật khổng lồ.

Phần có số liệu phù hợp với chức năng Tu Chân trong đạo của Thiên Đế không ngừng bị hấp thu.

Tống Thư Hàng có dự cảm, chờ sau khi bế quan xong thì chức năng Tu Chân sẽ chính thức thành hình.

Tư thế nằm nghiêng hơi cấn, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến chuyện bế quan.

Theo sự vận chuyển của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công và ba đại công pháp luyện thể, Tống Thư Hàng tiến vào hình thức bế quan lần nữa.

Lần này, rốt cuộc hắn cũng có thể yên tâm bế quan rồi.

****

Trong không gian hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia.

“Rốt cuộc cũng bắt được rồi.” Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng.

Cô giơ cái lưới lớn trong tay lên, trong lưới có một con thủy thú xấu xí đang ra sức giãy giụa.

“Chắc đây là con cuối cùng rồi nhỉ?” Tô Thị A Thập Lục nói.

Trước khi rời khỏi không gian hồi sinh Thánh Nhân, Bạch tiền bối đột nhiên nổi hứng thú muốn bắt đám thủy thú ‘sinh sản phân tách’ lúc trước mang đi.

Bởi vì cái hồ đen này khá quỷ dị, bắt hơn mười con thủy thú cũng hơi thời gian.

“Chắc cũng đủ rồi, ta cũng không định bắt hết tất cả thủy thú mang đi.” Bạch ?Tống Thư Hàng? Thánh mỉm cười.

Hắn thi triển tụ lý càn khôn, thu hồi mười hai con thủy thú bắt được kia. Sau đó lại thu quan tài đá chứa Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu vào cùng.

Vũ Nhu Tử da đen, hai vị tiên tử Tạo Hóa và công đức tạm thời trở về thân thể của Tống Thư Hàng trước.

“Chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối lấy phi kiếm dùng một lần ra rồi hỏi.

Tô Thị A Thập Lục, Vân Tước Tử Tiên Tử, Cuồng Đao Tam Lãng gật đầu, cầm thanh kiếm gỗ mà Bạch tiền bối chia cho mọi người lúc trước.

“Mục tiêu, mặt trăng, hiện thế. Đi!” Bạch tiền bối bấm một kiếm quyết.

Lưu Tinh kiếm trở về, trận pháp trói buộc trên người Viên Viên Tiên Tử giả cũng được cởi bỏ.

Ngay sau đó phi kiếm dùng một lần trong tay mọi người sáng lên, bắt đầu xuyên qua không gian.

Bóng dáng Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối biến mất trước tiên.

“Đi thôi, Tam Lãng.” Vân Tước Tử Tiên Tử hô một câu, sau đó lại nhìn hồ đen một cái thật sâu rồi biến mất theo.

Cuồng Đao Tam Lãng là người cuối cùng rời đi.

Trong tay hắn cầm thanh kiếm gỗ phát sáng, ánh mắt lại nhìn xuống hồ đen.

Trong hồ đen, có một con cá béo nhảy lên, là thủy thú con tách ra may mắn không bị bắt.

Con thủy thú này nhảy ra khỏi mặt nước, muốn công kích vị Viên Viên Tiên Tử giả kia, nuốt chửng lấy cô ta.

Nhưng trong nháy mắt nó nhảy ra khỏi mặt nước… ánh mắt đúng lúc đối diện với Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng nhếch miệng cười nhìn về phía con thủy thú may mắn còn sống sót kia.

Thân thể thủy thú cứng đờ, sau khi nhảy ra khỏi mặt nước thì dừng lại trong hư không hai giầy rồi 'tùm~' một tiếng, rơi thẳng vào hồ… vẫn còn người chưa đi!

'Vèo~' Lúc này, thanh kiếm gỗ trong tay Tam Lãng phát sáng, mang theo hắn lẩn vào không gian, tan biến khỏi đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho gia.

Viên Viên Tiên Tử giả được tự do, vội vàng rời đi từ khoảng không bên trên hồ đen.

Cô không có thủ đoạn xuyên qua không gian của Bạch tiền bối, càng không có đặc quyền của Vân Tước Tử. Nếu cô muốn rời khỏi 'đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho gia' thì chỉ có thể đi theo con đường chính quy, không có cửa sau.

…

…

Bên ngoài không gian đại trận hồi sinh.

Gương mặt vị Kiếp Tiên đầu trọc dư đảng Thiên Đình sa sầm xuống.

Chẳng ai ngờ không gian Thánh Nhân Nho gia sẽ chủ động đuổi người, còn có trí tuệ và năng lực khóa cửa lại như thế.

Kiếp Tiên đầu trọc đang chờ, chờ không gian mở ra lần nữa.

Đồng thời hắn còn phái người bao vây không gian cực kỳ chặt chẽ.

Đến lúc đó, dù là nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống, hay là tên ngụy trang thành 'Bích Lãng' kia đều đừng hỏng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Xoẹt~~

Sau khi Vân Tước Tử rời đi không lâu, phong tỏa không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân chấm dứt.

Cửa không gian được mở ra lần nữa.

Kiếp Tiên đầu trọc là kẻ đầu tiên xông vào không gian, hắn đang nôn nóng muốn ịn lên mặt Bá Tống một quyền.

Chương 2230: Đào Một Động Phủ

Nhưng sau khi vừa tiến vào không gian thì ngoại trừ vị Viên Viên Tiên Tử kia ra, ngay cả một cọng lông Bá Tống cũng không để lại.

Rõ ràng để đề phòng đám người Bá Tống chạy trốn từ ‘cửa sau’, Kiếp Tiên đầu trọc đã phái người bao vây khắp ‘không gian hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia’.

Nhưng vẫn không thấy tung tích đám người Bá Tống đâu cả.

Nói cách khác, đám người Bá Tống không đi ra từ ‘tiểu thế giới trận pháp hồi sinh của Thánh Nhân’, mà trực tiếp vận dụng năng lực không gian để rời đi trong tiểu thế giới này!

“Hệ thống phong tỏa không gian của chúng ta chắc chắn có sơ hở.” Kiếp Tiên đầu trọc cắn răng oán hận nói. Hệ thống phong tỏa không gian phức tạp mà bọn họ vẫn lấy làm tự hào, vốn tưởng rằng có thể cầm chân cả Trường Sinh Giả một thời gian.

Không ngờ đám người Bá Tống có thể đi lại tự nhiên như thế. Đúng là xem hệ thống phong tỏa không gian mà bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo như sân sau nhà mình. Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Chắc chắn đám người Bá Tống Huyền Thánh đã tìm được sơ hở trong hệ thống phong tỏa không gian của bọn họ.

“Trước tiên hãy dẫn cô ta đi cho ta!” Kiếp Tiên đầu trọc quét mắt về phía Viên Viên Tiên Tử giả.

Viên Viên Tiên Tử giả không chống cự, cô rất phối hợp để thành viên dư đảng Thiên Đình dẫn đi. Thứ chờ đợi cô chính là đại lao Tỏa Tiên ngục.

“Báo tin cho đồng bọn rải rác ở chư thiên vạn giới, bảo bọn họ chú ý hành tung của Bá Tống Huyền Thánh thật kỹ. Có tin gì thì lập tức truyền về… Chú ý, lúc đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh, tuyệt đối đừng hành động nông nổi.” Kiếp Tiên đầu trọc ra lệnh.

Nghìn năm đệ nhất thánh đúng là danh bất hư truyền, thực lực và thủ đoạn cũng không phải chuyện đùa.

Kiếp Tiên đầu trọc nhớ lại tình cảnh lúc nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh, dáng vẻ của Bá Tống Huyền Thánh ngoài đời thật còn có khí chất hơn, khiến người ta không muốn đối địch với hắn hơn so với lúc Kiếp Tiên đầu trọc nhìn thấy trong lúc 'nhân tiền hiển thánh' nhiều.

Hơn nữa rất có thể Bá Tống Huyền Thánh có quan hệ với Trình Lâm.

Vì vậy, lúc đối phó Bá Tống, nói không chừng còn phải mời Phượng Nghi Cầm Chủ tự mình ra tay.

Sau khi dặn dò, Kiếp Tiên đầu trọc bắt đầu kiểm tra đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia và hồ đen thật kỹ.

Sau khi kiểm tra xong, sắc mặt Kiếp Tiên đầu trọc càng thêm khó coi.

'Tin tức hồi sinh của Thiên Đế' mà bọn họ bố trí trong hồ đen đã biến mất toàn bộ.

Hơn nữa, năng lượng của đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho gia cũng bị tiêu hao một phần cực lớn.

"Bá Tống! Trình Lâm!" Kiếp Tiên đầu trọc đánh mạnh một quyền vào hư không.

…

…

Chờ sau khi Kiếp Tiên đầu trọc và thành viên dư đảng Thiên Đình rời đi.

Có một mầm cây chui ra từ dưới đáy hồ.

Con thủy thú còn sót lại kia đúng lúc bơi qua phía trên mầm cây nhỏ nọ.

Lúc này, trên mầm cây có một hạt giống lặng lẽ dán lên người thủy thú, bắt đầu mai phục. Đây chính là thủ đoạn của vị Viên Viên Tiên Tử giả kia.

Cô có gan gánh nhiệm vụ xông vào 'không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân' thì sẽ không dễ dàng xong phim như vậy.

Đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho gia một mạch hồi sinh bốn vị Kiếp Tiên Nho gia nên tiêu hao cực lớn. Nhưng nó vẫn không sụp đổ, vẫn còn có hiệu quả hồi sinh. Dù sao, lúc Thánh Nhân bố trí đại trận này là để chuẩn bị cho mười ba Kiếp Tiên Nho gia.

[Vẫn còn cơ hội.] chân thân của Viên Viên Tiên Tử giả ẩn núp bên trong hạt giống để chờ đợi thời cơ.

****

Mặt trăng, hiện thế.

Kiếm quang của Cuồng Đao Tam Lãng xuất hiện cuối cùng.

Phi kiếm dùng một lần mở ra một khe nứt không gian trên tọa độ mặt trăng.

Nửa người của Cuồng Đao Tam Lãng chui ra từ khe nứt không gian thì thấy Bạch tiền bối phiên bản Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen, Vân Tước Tử đều đứng trên mặt đất chờ hắn.

“Tam Lãng tiền bối, ngươi chậm quá.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Cuồng Đao Tam Lãng trịnh trọng trả lời: “Bởi vì ta đang suy nghĩ về một vấn đề, Vũ Nhu Tử ạ.”

“Suy nghĩ ư? Tam Lãng tiền bối đang suy nghĩ gì thế?” Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng chỉ vào bản thân nói: “Cô nói xem, giống như ta bây giờ, một nửa kẹt ở mặt trăng tại hiện thế, một nửa khác kẹt trong khe nứt không gian. Khi khe nứt không gian biến mất thì ta sẽ thế nào?”

“Ngươi sẽ chết.” Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc đáp.

Cuồng Đao Tam Lãng xua tay: “Sẽ chết chỉ là một trong những khả năng đó, ta đang suy nghĩ đến một khả năng khác. Liệu có thể khiến nửa phần trên và nửa phần dưới của thân thể ta bị không gian cắt làm hai nửa, nhưng vẫn có thể hoạt động tự do tựa như hai cá thể hay không?”

“Đừng có tự tìm đường chết.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn tay kéo Cuồng Đao Tam Lãng ra khỏi khe nứt không gian.

Sau khi Tam Lãng hạ xuống, thanh phi kiếm dùng một lần trong tay hắn hóa thành gỗ vụn rồi tiêu tán do năng lượng bên trong phi kiếm dùng một lần đã tiêu hao gần như không còn. Nếu lại muộn chút nữa thì khe nứt không gian sẽ đóng kín.

Bạch long tỷ tỷ cười lớn: “Tam Lãng tiểu hữu, nếu như ngươi ra khỏi khe nứt không gian chậm thêm chút nữa thì sẽ giống như Bạch đạo hữu bây giờ vậy.”

Cuồng Đao Tam Lãng nghi hoặc nhìn về phía bạch long tỷ tỷ: “Giống như Bạch tiền bối ư? Vì sao chứ?”

“Bởi vì hiện tại ta đang ở vào hình thức mà ngươi khao khát được có.” Bạch tiền bối phiên bản Tống Thư Hàng dứt lời thì vươn tay nhấc eo mình lên… hai bộ phận trên dưới của thân thể bị tách ra.

Cuồng Đao Tam Lãng trợn to mắt.

Bạch tiền bối bình tĩnh đặt thân thể mình lại, hỏi: “Vân Tước Tử đạo hữu muốn đi đâu tiếp đây? Cần ta tiễn các cô một đoạn không?”

Vân Tước Tử suy nghĩ một lát rồi đáp: “Tiếp theo ta phải về trái đất một chuyến trước trước đã, sau đó có thể sẽ đến Nho gia.”

“Có cần ta đưa các cô đi không?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Vân Tước Tử lắc đầu: “Không cần đâu, cũng chẳng gấp lắm.”

…

…

Vân Tước Tử và Cuồng Đao Tam Lãng lựa chọn bay về trái đất.

Sau khi từ biệt mọi người, hai người ngự kiếm, đao xông vào vũ trụ rồi biến mất.

Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại di động ra, lắc nhẹ một cái.

Trên mặt trăng có phân bộ của Thiên Hà Tô thị, tín hiệu di động của cô nằm trong trạng thái đầy sóng.

“Ngày 1 tháng 12 rồi.” Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng nói.

“Tiểu Thập Lục phải về à?” Bạch tiền bối hỏi, buổi họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô thị sắp diễn ra. Thân là thiên tài thừa kế ‘đạo hiệu chữ số’ của Thiên Hà Tô Thị, Tô Thị A Thập Lục là nhân vật chính trong buổi họp mặt thường niên, cần chạy về sớm để phối hợp với các hoạt động của buổi họp mặt.

“Vâng.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Bạch tiền bối cười sờ đầu A Thập Lục, nói: “Vậy khi đó gặp lại trên buổi họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô thị nhé, nếu lúc đó Thư Hàng xuất quan thì ta sẽ dẫn hắn tới.”

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng nói.

Sức hấp dẫn của Bạch tiền bối + dáng vẻ của Tống Thư Hàng đúng là tồn tại cấp bậc phạm quy với cô.

Làm cho cô ngay cả nói chuyện cũng xìu xuống, chẳng đủ khí thế chút nào.

“Cần ta tiễn cô về Thiên Hà Tô thị không? Ta biết vị trí của Thiên Hà Tô thị đấy.” Bạch tiền bối lại hỏi.

Tô Thị A Thập Lục suy một lát thì gật đầu.

Bây giờ Tống Thư Hàng còn đang bế quan, cô không cần phải bay từ mặt trăng về trái đất một mình.

Bạch tiền bối vươn tay đặt lên người A Thập Lục, năng lực không gian thiên phú khởi động, trực tiếp đưa cô về gần tộc Tô thị ở trái đất.

“Lại nói, hôm nay A Thập Lục tỏa ra hào quang may mắn. Xem ra cô bé sẽ gặp được chuyện vui rồi.” Bạch tiền bối cười nói.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử da đen đang nhân cơ hội thử kết nối với bản thể, muốn chia sẻ ‘trải nghiệm’ gần đây cho bản thể.

“Vậy Bạch tiền bối này, gần đây ta có may mắn không?” Vũ Nhu Tử da đen thuận miệng hỏi.

“Ờm, không nhìn ra được.” Bạch tiền bối nghiêm túc đáp lời.

Bởi vì ấn đường của Vũ Nhu Tử da đen vốn là màu đen mà.

Vũ Nhu Tử da đen: “? ? ?”

“Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ trên mặt trăng để đào động phủ cho Thư Hàng đi.” Bạch tiền bối cười nói.

Chương 2231: Kết duyên, dứt duyên

Bạch tiền bối dẫn Vũ Nhu Tử da đen dạo một vòng trên mặt trăng, định tìm một chỗ thích hợp để đánh dấu địa bàn, đào động phủ.

Bởi vì với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay, con người đã có thể vươn ‘tay’ vào trong vũ trụ, thám hiểm mặt trăng và một vài hành tinh khác trong hệ Mặt Trời, nên một số tu sĩ không thích bị quấy rầy bắt đầu ẩn giấu động phủ của mình thật kỹ, hoặc là dứt khoát dời động phủ tới nơi khác.

Mặt trăng bây giờ tĩnh mịch hơn mấy trăm năm trước rất nhiều. Hơn nữa cũng có rất nhiều địa bàn tốt để trống.

Bạch tiền bối dẫn Vũ Nhu Tử da đen đi dạo gần nửa ngày trên mặt trăng… có thể nhìn ra tâm trạng của hắn đang rất tốt.

Đặc biệt là khi phần lớn tu sĩ nhìn thấy mình từ xa đều cúi đầu đi đường vòng khiến Bạch tiền bối cảm thấy rất thú vị.

Trước đây vì mị lực quá lớn lại chưa thể khống chế được nên dù đi đến đâu hắn cũng trở thành tiêu điểm, trước giờ chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ như thế này.

Chính vì chưa từng có nên mới cảm thấy mới lạ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy mấy vị đạo hữu từng gặp mặt vài lần trong mấy trăm năm qua cũng tránh ‘Tống Thư Hàng’ từ xa, Bạch tiền bối lại cảm thấy rất chi là hay ho.

Có đôi khi, Bạch tiền bối còn cố tình lại gần bạn cũ.

Chơi vui đến quên hết cả trời đất.

“Bạch tiền bối, chúng ta cũng đi cả nửa ngày rồi, đã tìm được địa bàn thích hợp chưa?”

Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng hỏi… Cô nghĩ có khi nào Bạch tiền bối chơi high quá, quên luôn chuyện chọn địa bàn động phủ cho Tống tiền bối rồi hay không?

Cơ thể của Bạch tiền bối đang dẫn đường phía trước chợt cứng lại.

Vũ Nhu Tử da đen thở dài… Qủa nhiên, Bạch tiền bối chơi high quá nên quên mất chuyện chọn địa bàn rồi.

“Ha ha, vừa nãy đi dạo một vòng, tuy rằng đã nhìn thấy mấy địa bàn khá tốt nhưng bố cục tổng thể lại không đủ khí thế!”

Bạch tiền bối nghiêm túc đáp:

“Bây giờ chúng ta đến khu vực khác xem sao, nhất định có thể chọn cho Thư Hàng một phong thủy bảo địa.”

Vũ Nhu Tử da đen: “…”

Còn nữa, lúc nãy Bạch tiền bối cứ luôn miệng nói phong thủy bảo địa, đào hố gì đó.

Nhưng sao cứ có cảm giác như không phải đang tìm động phủ cho Tống tiền bối thế nhỉ?

“Ơ, lại gặp người quen rồi này.”

Bạch tiền bối đi trước dẫn đường chợt nói.

Vũ Nhu Tử da đen thở dài, im lặng nhắm mắt lại… Xem ra trước khi chưa chơi chán thì Bạch tiền bối sẽ không tập trung làm chính sự đâu.

Thế nên nghĩ tới nghĩ lui, cứ để Bạch tiền bối phát tiết hết tinh lực, chơi chán rồi lại bàn chuyện chính sau cũng được.

“Người quen lần này Thư Hàng tiểu hữu cũng biết đấy. Lúc trước khi ta gửi Thư Hàng lên vũ trụ còn từng nhờ hắn bố trí ‘trận pháp thí luyện’ trong vũ trụ để Thư Hàng luyện tập một phen. Nhưng cuối cùng trận pháp đó lại không được dùng tới.”

Bạch tiền bối vừa bay vừa giải thích với Vũ Nhu Tử da đen.

Sau khi nghe Bạch tiền bối giới thiệu xong, Vũ Nhu Tử da đen cũng thấy hứng thú, bay về phía trước cùng hắn:

“Vị tiền bối này tên là gì thế?”

“Đạo hiệu là Khốc Lão Nhân, là một đạo hữu rất thú vị, có điều nếu tiếp xúc với hắn lâu thì sẽ không chịu nổi.”

Bạch tiền bối giải thích.

…

…

Ở phía trước, Khốc Lão Nhân vừa trở về từ chợ tu sĩ, hắn cầm theo một chiếc hộp đựng thiên tài địa bảo và đan được cần dùng trong lúc tu luyện.

Hắn trở về động phủ nhỏ trên mặt trăng của mình, kết pháp quyết, mở cửa động phủ.

“Khốc đạo hữu, lâu rồi không gặp.”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng hắn.

Khốc Lão Nhân vừa quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh đang bay về phía mình, theo sau còn có một vị tiên tử chân dài.

Vị tiên tử này chắc là con gái của Linh Điệp Tôn Giả nhỉ? Hắn đã từng gặp cô một lần nên có chút ấn tượng… nhưng khi xưa là một cô nương trắng nõn, sao lớn lên lại đen thế này nhỉ?

Con gái mười tám thay đổi hẳn, nhưng biến thành đen thế này thì hắn mới thấy lần đầu.

“Là ngươi à, Bá Tống Huyền Thánh.”

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, Khốc Lão Nhân kích động đến mức lệ rơi lã chã. Nước mắt không ngừng lăn dài trên mặt hắn.

Bá Tống Huyền Thánh có duyên với hắn.

Mấy tháng trước, Khốc Lão Nhân muốn gia nhập Bích Thủy Các, Bá Tống Huyền Thánh còn giúp hắn rất nhiều… Đáng tiếc Sở các chủ của Bích Thủy Các từ chối nhận hắn làm đồ đệ.

Về sau Khốc Lão Nhân lùi một bước, muốn bái nhập thành môn hạ của Thư Hàng, gián tiếp đạt được mục đích bái nhập Bích Thủy Các… Nhưng có một phần ký ức ở giữa bị mơ hồ đi, chuyện hắn bái nhập môn hạ của Bá Tống Huyền Thánh không được giải quyết nữa.

Thời gian trước, Khốc Lão Nhân vẫn luôn muốn tìm gặp Bá Tống Huyền Thánh nhưng lại không có cơ hội chạm mặt.

Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh tự mình tìm tới cửa, hắn không nhịn được nỗi cảm động nên mới bật khóc như thế.

Bạch tiền bối thắng gấp tại chỗ: “…”

Hắn lo Khốc Lão Nhân kích động quá mức sẽ vừa khóc vừa bổ nhào vào người hắn, sau đó nhấn chìm hắn trong nước mắt.

Nói thật, Bạch tiền bối luôn sợ Khốc Lão Nhân sẽ chết vì mất nước.

“Chào Khốc tiền bối.”

Vũ Nhu Tử da đen ngoan ngoãn chào hỏi.

“Chào Vũ Nhu Tử Tiên Tử.”

Chẳng dễ gì Khốc Lão Nhân mới khống chế được cảm xúc của mình, ôm quyền vái chào Vũ Nhu Tử.

Bạch tiền bối bước lên vỗ Khốc Lão Nhân:

“Gần đây ngươi có khỏe không?”

Hắn nhớ Tống Thư Hàng đã từng đồng ý nghĩ cách để Khốc Lão Nhân bái sư gia nhập Bích Thủy Các, bây giờ Sở các chủ đã trở thành cọng tóc ngố của Tống Thư Hàng, có lẽ chuyện gia nhập Bích Thủy Các vẫn còn hy vọng.

“Ừm, vẫn khỏe. À mà mấy hôm trước có một vị tiên tử tìm đến đây dạy ta phần sau của ‘Thiên Khấp Bảo Điển’, gần đây ta đang chuẩn bị bế quan để trùng kích cảnh giới.”

Khốc Lão Nhân vừa khóc lóc vừa nói.

[Chỉ dẫn ngươi tu luyện ‘Thiên Khấp Bảo Điển’? Ai?]

Cọng tóc ngố của Sở các chủ vươn đầu ra khỏi tụ lý càn khôn để nghe ngóng tin tức của thế giới bên ngoài.

Nghe Khốc Lão Nhân nói thế thì Sở các chủ cũng giật mình.

Bạch tiền bối cũng tỏ vẻ nghi hoặc:

“Tiên tử? Chỉ dẫn ngươi tu luyện? Vị tiên tử nào?”

“Là… là…”

Khốc Lão Nhân vô thức muốn trả lời, nhưng nói được một nửa hắn lại nhíu mày lại.

Bởi vì hắn đột nhiên hoảng sợ phát hiện ra mình không nhớ ra vị tiên tử đó là ai.

Rõ ràng gần đây đều là vị tiên tử đó chỉ dẫn hắn phần sau của ‘Thiên Khấp Bảo Điển’, nhưng hắn hoàn toàn không nhớ nổi thứ gì về cô ấy.

“Sao lại thế được!”

Khốc Lão Nhân ôm đầu, lo lắng đến mức nước mắt rơi như mưa.

“Khốc đạo hữu không cần sốt ruột.”

Bạch tiền bối mỉm cười vỗ lên người Khốc Lão Nhân.

Nụ cười của hắn kèm theo sức mạnh trấn an lòng người.

Khốc Lão Nhân nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Bây giờ vị tiên tử kia đang ở đâu?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Ta… không nhớ.”

Khốc Lão Nhân lắc đầu cười khổ.

“Đừng vội, Khốc đạo hữu. Có lẽ vị tiên tử đó không muốn để ngươi biết thân phận của cô ấy. Trên thế gian này luôn có những đạo hữu lương thiện làm việc tốt mà không để lại tên như thế đấy.”

Bạch tiền bối an ủi.

Khốc Lão Nhân suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

…

…

Một lúc sau.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen được Khốc Lão Nhân mời đến động phủ của hắn nghỉ ngơi.

Khốc Lão Nhân xoay người, pha trà cho hai người.

Sau khi Khốc Lão Nhân tạm thời rời đi, Bạch tiền bối đột nhiên xoay người lại, cười nói:

“Tiên tử thần bí, không ra đây gặp mọi người à?”

Chương 2232: Tìm một cái hố lớn thích hợp

Nghe Bạch tiền bối nói thế, Vũ Nhu Tử da đen vội quay đầu nhìn lại đằng sau.

Thế mà cô lại không cảm ứng được sau lưng có người!

Khả năng thu liễm khí tức của đối phương mạnh đến thế sao? Là tiền bối cao nhân ư?

Vừa quay đầu lại cô đã nhìn thấy một tiên tử kiểu tài nữ im lặng ngồi trong góc, tay cầm một quyển sách dày cộm nhìn về phía bọn họ.

Cô ấy mặc một chiếc váy dài màu tím, mái tóc màu nâu được tết lại thành đuôi sam, tóc mài dài che bớt mắt cô, trông yếu ớt động lòng người.

Vấn đề là đối phương hoàn toàn không thu liễm khí tức.

Vũ Nhu Tử da đen: "…"

Không thu liễm khí tức nhưng từ đầu tới cuối cô đều không cảm ứng được đối phương, cảm giác tồn tại thấp quá đi mất… Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng không nhịn được mà nhớ đến vị tiền bối nào đó trong 'nhóm Cửu Châu số 1'.

Sau khi nhớ tới vị tiền bối kia, trong lòng Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng bỗng thấy hơi chua xót.

Cảm giác tồn tại của vị tiên tử này quá thấp, sau khi dạy Khốc Lão Nhân công pháp xong, Khốc Lão Nhân cũng không nhớ được cô ấy, không biết cô ấy có thấy đau lòng không nhỉ?

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen nhìn chằm chằm vào vị tiên tử thần bí kia.

Tiên tử thần bí cũng nhìn vào Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen, mắt không hề chớp lấy một cái.

"Làm sao ngươi phát hiện ra ta?"

Vị tiên tử thần bí này nghi hoặc hỏi lại.

"Vừa vào đây ta đã nhìn thấy cô rồi."

Bạch tiền bối đáp.

Tiên tử thần bí chớp mắt, mỉm cười ngọt ngào.

Bạch tiền bối bổ sung:

"Đã lâu không gặp, Diệp Tư Tiên Tử."

Tiên tử thần bí bỗng ngẩn ra.

Bởi vì hắn gọi đúng tên của cô!

"Lúc trước ta còn đang đoán rốt cuộc là ai dạy 'Thiên Khấp Bảo Điển' cho Khốc Lão Nhân? Nghĩ tới nghĩ lui, quả nhiên chỉ có mình cô thôi, đúng như những gì ta suy đoán."

Giọng nói của Bạch tiền bối biến lại, trở về với giọng vốn có của mình.

"Bạch tiền bối ngươi đúng là đặc biệt."

Diệp Tư cất quyển sách kia đi… Vừa nãy ngay khi nhìn thấy 'Bá Tống' này thì cô cũng biết đó không phải là Thư Hàng.

Giữa cô và Tống Thư Hàng có tồn tại khế ước. Loại cảm ứng khế ước này không dễ gì bị che lấp. Tiếp đó, chỉ cần dựa vào mị lực của đối phương thì cô nhanh chóng đoán ra thân phận của 'Bạch tiền bối'.

"Là hiệu quả tương tự như 'phòng tối của Thiên Đạo' à?"

Bạch tiền bối hỏi.

Nhưng điều đặc biệt là, trên người mang theo hiệu quả của 'phòng tối Thiên Đạo' mà Diệp Tư vẫn có thể hoạt động tại hiện thế.

"Ừm."

Diệp Tư gật đầu, tiếp:

"Khi hoạt động bên ngoài ta sẽ dùng pahaant hân đặc biệt."

Vũ Nhu Tử da đen không lên tiếng, yên lặng ghi nhớ cảnh tượng trước mắt lại, sau đó chia sẻ một mạch cho bản thể.

"Cô muốn gặp Thư Hàng không? Hắn còn đang ở trong tụ lý càn khôn của ta đây."

Bạch tiền bối huơ ống tay áo.

Diệp Tư lắc đầu:

"Không cần đâu, thực ra ta vẫn luôn ở bên cạnh hắn."

Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt.

“Muốn gặp Sở các chủ không, tuy rằng bây giờ cô ấy chỉ là một cọng tóc ngố, ừm ~ cọng tóc ngố này chính là cô ấy đấy.”

Bạch tiền bối chỉ vào cọng tóc ngố lòi ra khỏi tay áo.

Diệp Tư dở khóc dở cười.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ hơi run lên.

Vũ Nhu Tử da đen tiếp tục yên lặng ghi lại hình ảnh.

“Tại sao đột nhiên cô lại muốn dạy ‘Thiên Khấp Bảo Điển’ cho Khốc Lão Nhân thế?”

Rốt cuộc Bạch tiền bối cũng chuyển đến chủ đề chính.

“Dứt duyên.”

Diệp Tự ngồi ngay ngắn lại, nhẹ giọng đáp.

Có rất nhiều rất nhiều duyên, cô đang âm thầm chấm dứt từng cái một.

“Xem ra cô sắp có hành động lớn đây, sắp làm đại sự à?”

Bạch tiền bối hỏi.

Kết duyên, dứt duyên.

Sau khi dứt duyên, thanh toán nhân quả thì sẽ không còn gút mắc gì nữa, hơn nữa hiện giờ Diệp Tư đang ở chế độ ‘phòng tối của Thiên Đạo’, đây chính là dấu hiệu sắp sửa làm đại sự.

“Ừm.”

Diệp Tư gật đầu.

“Chú ý an toàn, cần giúp gì thì có thể tìm ta thông qua Thư Hàng.”

Bạch tiền bối nhẹ giọng nói, hắn không hỏi Diệp Tư định làm gì cả.

Dù sao… chỉ cần là thực sự làm huyện lớn thì hắn đều có hứng thú.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

Diệp Tư ngoan ngoãn đáp.

Bạch tiền bối cười khà khà nói:

“Tuổi trẻ thật là tốt.”

Trong lúc đang nói chuyện, Khốc Lão Nhân đi pha trà cũng đã trở lại.

Khi nhìn thấy Diệp Tư thì hắn thoáng ngẩn ra, sau đó giống như rơi vào hồi ức, qua hồi lâu cuối cùng cũng nhớ ra.

“Tiên tử, cô vẫn còn ở đây ư!”

Khốc Lão Nhân cảm động đến mức nước mắt rơi đầy mặt.

Đây mới là phản ứng bình thường của tu sĩ khi nhìn thấy Diệp Tư hiện nay.

“Ta vẫn luôn ở đây.”

Diệp Tư lên tiếng an ủi.

“Bá Tống Huyền Thánh, đây chính là vị tiên tử đã dạy ta phần sau của ‘Thiên Khấp Bảo Điển’ đấy.”

Khốc Lão Nhân kích động nói với Bạch tiền bối.

“Ừ, ta biết rồi.”

Bạch tiền bối cười đáp.

Khốc Lão Nhân bưng ấm trà, rót cho mỗi người một chén linh trà.

Diệp Tư cầm lấy linh trà, nhấp khẽ một ngụm:

“Ta đã dạy hết phần tiếp theo của ‘Thiên Khấp Bản Điển’ cho ngươi rồi. Ngươi chỉ cần tu luyện theo từng bước, với tư chất của ngươi thì sẽ có hy vọng lên đến Tôn Giả thất phẩm đấy. Con đường tu luyện tiếp theo phải dựa vào chính bản thân ngươi rồi.”

“Vâng, cảm ơn tiên tử đã chỉ dẫn.”

Khốc Lão Nhân gật đầu nói, hắn móc một quyển sổ ra, ghi lại hết những lời Diệp Tư nói, tránh những khi tự nhiên lại quên hết những lời chỉ dẫn của tiên tử.

“Duyên giữa ta và ngươi đến đây là chấm dứt. Sau này có duyên sẽ gặp lại.”

Diệp Tư mỉm cười rồi nói tiếp.

Khốc Lão Nhân lấy ra một chiếc hộp, giao cho Diệp Tư.

Đó là những phần còn sót lại của ‘Thiên Khấp Bảo Điển’ mà hắn lấy được khi còn trẻ cùng với vị trí lấy được truyền thừa ban đầu.

Diệp Tư cầm lấy chiếc hộp rồi cất đi, xoay người nhìn Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen:

“Bạch…”

“Khụ!”

Bạch tiền bối ho khan một tiếng, dùng giọng nói của Tống Thư Hàng mà đáp:

“Diệp Tư Tiên Tử, sau này gặp lại.”

Diệp Tư lập tức hiểu ý của Bạch tiền bối.

“Bá Tống đạo hữu, Vũ Nhu Tử Tiên Tử, hẹn gặp lại sau.”

Cô vẫy tay với Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối.

Sau đó, có một cánh cửa không gian mở ra bên cạnh cô.

Lúc này Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên hỏi:

“Diệp Tư Tiên Tử, bây giờ cô định đi đâu thế?”

“Chắc là tới thành phố Văn Châu một chuyến.”

Diệp Tư đáp:

“Vũ Nhu Tử Tiên Tử muốn đi cùng ta à?”

Vũ Nhu Tử da đen lắc đầu:

“Ta chỉ hỏi thôi.”

Diệp Tư vuốt đầu Vũ Nhu Tử da đen đầy yêu chiều, sau đó biến mất sau cánh cửa không gian.

“Tiếp theo bọn ta cũng không quấy rầy Khốc Lão Nhân bế quan nữa.”

Bạch tiền bối đứng dậy, tạm biệt Khốc Lão Nhân, đến lúc nên đi rồi.

Vũ Nhu Tử da đen ngơ ngác sờ lên đỉnh đầu mình, cũng chào tạm biệt Khốc Lão Nhân.

…

…

Bạch tiền bối đưa Vũ Nhu Tử rời khỏi động phủ của Khốc Lão Nhân.

“Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta đi về hướng nào đây?”

Vũ Nhu Tử đa đen hỏi.

“Ừm…”

Bạch tiền bối xoa cằm trầm tư chốc lát, lấy một ‘nhánh cây của Thư Hàng’ từ trong pháp bảo không gian ra rồi vứt lên không trung.

Nhánh cây lộn vòng, xoay tròn.

Sau khi rơi xuống, nó chỉ về hướng ba giờ.

“Tốt lắm, đi thẳng hướng này đi. Nhất định có thể tìm được một cái hố lớn thích hợp.”

Bạch tiền bối nói.

Trong khi nói chuyện… hắn nhìn lại vị trí nằm ở phía sau, gần động phủ của Khốc Lão Nhân.

Chương 2233: Ngươi là ma quỷ à?

Có người đang nhìn trộm bọn họ.

“Thú vị lắm.”

Bạch tiền bối cảm thấy rất thú vị… Vào lúc tất cả mọi người đều không dám nhìn thẳng vào ‘Bá Tống’ mà vẫn có người âm thầm bám theo họ.

Bạch tiền bối vươn tay ra, tấm lệnh bài bạc trên tay lật lại.

Tấm lệnh bài bạc này và rương đá trong tụ lý càn khôn của hắn liên kết thành một thể, hai bên tương thông. Như thế trong lúc đóng giả thành Tống Thư Hàng, khi các tu sĩ trong chư thiên vạn giới nhìn hắn sẽ không cảm ứng được thánh hào của ‘Bạch Thánh’ mà là mấy thánh hào ‘Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma’.

Nhưng vì Tống Thư Hàng có tới bốn thánh hào, cứ một lúc Bạch tiền bối lại phải lật lệnh bài, đổi thánh hào khác… Trò chơi lật đổi thánh hào rất thú vị.

Bạch tiền bối đi trước dẫn đường, tay cầm một nhánh cây quơ nhẹ.

Vũ Nhu Tử da đen theo sát phía sau.

Kẻ nhìn lén trong bóng tối kia cũng đi theo ở đằng xa.

Bạch tiền bối không đi nhanh… nếu như đi nhanh quá, nhỡ kẻ theo bám theo không kịp thì làm thế nào?

Cứ đi hoài đi mãi, đột nhiên có một tia kiếm quang xé không bay tới, rơi về phía chỗ của Bạch tiền bối.

“Tiền bối cẩn thận.”

Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.Quái Lệ Lục Đậu Phượng Tiên Tử kêu lên.

“Đừng lo, không phải kẻ địch đâu.”

Bạch tiền bối vẫy tay, kiếm quang trong không trung rơi xuống tay hắn.

Là Lưu Tinh Kiếm có vỏ.

Trên thân Lưu Tinh Kiếm còn treo một tờ giấy, bên trên viết một chữ ‘được’ to tướng.

Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt, lấy làm khó hiểu.

“Ta vừa đặt trước một bàn tiên hào ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, vừa hay cô ấy đang ở trái đất. Lát nữa chúng ta tìm thấy địa bàn rồi thì có thể ăn cơm trước khi đào động phủ.”

Bạch tiền bối giải thích.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu.

…

…

Hơn nửa tiếng sau.

Bạch tiền bối dẫn Vũ Nhu Tử da đen rời khỏi khu tập trung của các tu sĩ lúc trước, bước ra khỏi phạm vi bảo vệ của trận pháp bảo vệ khu tập trung.

Sau đó lại bay về hướng nhánh cây chỉ hồi lâu, cuối cùng Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen đáp xuống một khu vực hoang vu.

“Ừm, nơi này tốt đấy…Vũ Nhu Tử đứng đợi bên cạnh nhé.”

Bạch tiền bối gật đầu, truyền âm với Vũ Nhu Tử da đen… Sau khi rời khỏi trận pháp bảo vệ thì không tiện nói chuyện trên mặt trăng.

Dứt lời, Bạch tiền bối móc ra một chiếc la bàn, nhìn trái liếc phải, miệng lẩm bẩm, bấm đốt ngón tay rất chuyên nghiệp.

Vũ Nhu Tử da đen không hiểu lắm về chuyện tìm bảo địa nên im lặng ngồi bên cạnh đợi.

Lại thêm nửa ngày nữa.

“Cũng tạm ổn rồi.”

Bạch tiền bối cất la bàn đi, gật đầu nói.

Để tiện trao đổi, vừa nãy khi đo lường mặt đất, Bạch tiền bối tiện chân vẽ một trận pháp lên đó. Trong trận pháp này, hai người có thể trao đổi bình thường bằng cách nói chuyện, không cần phải dựa vào ‘truyền âm nhập mật’ nữa.

Vũ Nhu Tử da đen hỏi:

“Tiền bối, xác định được vị trí cụ thể rồi à?”

“Không, ta nói đồ ăn đặt trước của Biệt Tuyết Tiên Cơ chắc là sắp tới, ta muốn ăn cơm rồi.”

Bạch tiền bối đáp.

Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt vài cái.

Uỳnh ~~

Trong khi nói chuyện, đột nhiên từ đằng xa có một pháp bảo hình dáng như ‘tàu hỏa’ lao tới đây.

‘Pháp khí tàu hỏa’ này có tổng cộng mười khoang, tốc độ cuồng bạo.

“Đừng nói với ta đây là xe đưa đồ ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ đấy nhé!”

Vũ Nhu Tử da đen nói… Xe thức ăn này chẳng khác gì xe công thành, tông sập tất cả những vật cản trước mặt nó.

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Đúng thế, chính là xe thức ăn. Lúc trước khi Biệt Tuyết Tiên Cơ thiết kế chiếc xe thức ăn này còn từng liên lạc với ta, ta đã chỉ điểm cho cô ấy làm thế nào để xe đi nhanh hơn, vững hơn, có sức trùng kích hơn.”

Vũ Nhu Tử da đen ngẩng đầu nhìn trời.

Đúng lúc này, xe đồ ăn đột nhiên phanh gấp… hình như đụng phải thứ gì đó thì phải?

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên:

“A a a~”

Quả nhiên là đụng phải thứ gì đó rồi!

Tiếng thét này thê thảm đến mức khiến mọi người chua xót.

Dưới hiệu quả trận pháp của Bạch tiền bối, tiếng hét càng vang vọng hơn ~~

Mỹ nhân rắn công đức chui ra khỏi ‘tụ lý càn khôn’ của Bạch tiền bối, giơ một tấm biển có ghi [3.2 điểm] lên.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng hiện lên tay, cầm một tấm biển [3.3 điểm].

Ở góc dưới cùng bên phải của tấm biển còn ghi ‘Điểm tối đa: 10 điểm’.

Sau khi giơ biển xong, hai vị tiên tử đồng loạt nhìn sang Vũ Nhu Tử da đen.

“Ơ? Ta cũng phải cho điểm à?”

Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng Tiên Tử chỉ vào bản thân mình.

Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức nghiêm túc gật đầu.

Vũ Nhu Tử da đen nghĩ ngợi chốc lát, giơ bốn ngón tay lên:

“Vậy cho 4 điểm nhé? Tuy rằng chỉ kêu thảm ba tiếng nhưng cảm xúc ‘thảm thiết’ rất cao, chỗ này có thể cộng thêm điểm.”

Vào lúc này, Vũ Nhu Tử da đen cũng coi như có chút dáng vẻ của tâm ma.

Thân là một tâm ma đạt tiêu chuẩn, người khác càng đau khổ thì cô phải càng điềm tĩnh, thậm chí phải ngồi bên cạnh đâm chọc mới đúng.

Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức nhìn nhau, cuối cùng gật đầu tán thành… Điểm số của Vũ Nhu Tử da đen đã qua ải rồi.

Tàu hỏa giao đồ ăn dừng lại trong hàng ngàn tia lửa.

Phía trước tàu hỏa, một thân ảnh đang ở ‘trạng thái ẩn thân’ hiện ra, tiếng kêu thảm chính là do hắn phát ra.

Bởi vì đang ở trên mặt trăng, lại không có ‘trận pháp bảo vệ’ của chợ tu chân nên cảnh tượng hắn bị tông phải vô cùng khoa trương.

Sau khi lộn vòng với độ khó cấp 10 trên bầu trời xong, thân ảnh đó chật vật rơi xuống đât, nằm im bất động.

“Chết rồi à?”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tâm ma vang lên từ bụng mỹ nhân rắn công đức:

“Còn sống, vẫn còn thở. Tu luyện giả không dễ chết thế đâu.”

“Nhưng nhìn có vẻ như bị thương nặng lắm, hết cứu nổi rồi.”

Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc nói, bản tính tâm ma của cô có tính chọn lọc, chỉ nhắm vào một số đối tượng nhất định.

Tay của kẻ nhìn lén bị tông ngã lăn trên mặt đất kia không ngừng co giật… Hắn cảm thấy mình vẫn còn cứu được.

“Đừng từ bỏ chữa trị, sinh mệnh quý giá lắm.”

Bạch tiền bối dứt lời, lấy một dụng cụ từ pháp khí càn khôn ra.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nghi hoặc nhìn dụng cụ này:

“Đây là cái gì vậy?”

“Máy X-quang dùng trong y học, lần trước ta rút thăm trúng thưởng nhận được đấy, ta vẫn để nó trong pháp khí không gian. Hôm nay cuối cùng cũng phát huy công dụng rồi.” Bạch tiền bối giải thích.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

Bây giờ ta mới biết hoạt động rút thăm trúng thưởng còn có thứ này đấy.

Mỹ nhân rắn công đức bay tới phía trước, dùng đuôi cuốn tên bị xe tông kia lên, đưa hắn tới chỗ máy chụp X-quang.

“Không có điện thì dùng thế nào được?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Bạch tiền bối cầm rắc cắm lên:

“Có ta đây, ta dùng Nạp Điện Thuật thay nguồn điện.”

Có Bạch tiền bối làm nguồn điện, máy X-quang bắt đầu quét.

Chẳng mấy chốc, phim X-quang đã ra.

“Theo như phim X-quang thì tên này gãy xương rồi… Mọi người xem, xương sườn gãy tận vài cái liền.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

“Dùng trị liệu thuật đi, nhưng tốt nhất là chữa lành xương cốt trước cái đã.”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

“Chuyện chữa xương cứ giao cho ta.”

Vũ Nhu Tử da đen tuyên bố hùng hồn. Dứt lời, cô mượn di động của Bạch tiền bối, mở một ứng dụng photoshop ra.

Vũ Nhu Tử bản thể giỏi làm gói meme, thân là tâm ma, thiên phú của cô ở phương diện này cũng rất cao, đảm bảo có thể nối hết những chiếc xương bị gãy trong phim X-quang kia lại.

Chương 2234: Tố chất của lớp tu sĩ này không ổn

“Chỉ cần cho ta một phút là ta có thể dùng ứng dụng nối xương hắn về lại như cũ.”

Vũ Nhu Tử da đen hào hứng nói.

Vị tu sĩ bị tông ngã ra đất kia co giật vài cái: “???”

Dùng ứng dụng để nối xương của hắn về lại á?

Ta có nghe lầm không vậy?

Hay đó là ứng dụng cài sẵn trong một pháp khí trị liệu tiên tiến nào đó nhỉ?

“Đúng rồi… sau khi nối liền xương xong, ta còn cà da cho hắn luôn, hạ độ sáng của xương cốt trong phim X-quang xuống, để ánh sáng của tấm phim nhìn dịu hơn, không gây hại cho mắt.”

Vũ Nhu Tử da đen bổ sung.

Tu sĩ bị tông trung: “!!!”

Vị tiên tử kia ơi, cô là ma quỷ đấy à?

“Làm tốt lắm, Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.Quái Lệ Lục Đậu Phượng. Rốt cuộc cô cũng có chút phong thái của tâm ma rồi đấy.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma lớn tiếng tán thưởng.

Kể từ khi nó tiếp xúc với Vũ Nhu Tử da đen đến nay, hôm nay là ngày cô giống với tâm ma nhất.

Tu sĩ bị đâm rốt cuộc không chịu nổi nữa, hai mắt trợn ngược, bất tỉnh nhân sự.

Tâm ma… đây là tâm ma của ta sao?

…

…

“Mới thế mà đã ngất đi rồi à? Khả năng thừa nhận của lứa tu sĩ này tệ quá đi mất.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đánh giá, chỉ một chút đau đớn và đả kích thế này mà cũng không chịu đựng được:

“Kém hơn Tống Thư Hàng nhiều.”

Bạch tiền bối đang mở cửa ‘xe đồ ăn’ hơi khựng lại… Bây giờ hắn đang dùng thân phận của ‘Tống Thư Hàng’, vậy hắn có cần nói vài câu phản bác cho ‘bản thân’ không?

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở:

“Năng lực thừa nhận của Tống tiền bối không thể làm thước đo cho tu sĩ bình thường được, dù sao thì một người là chuyên nghiệp, một người là nghiệp dư, không cùng một cấp bậc mà.”

Vũ Nhu Tử da đen nói rất có lý, Bạch tiền bối muốn phản bác vài câu cho ‘Tống Thư Hàng’ cũng không còn gì để nói nữa.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Không định cứu tên tu sĩ bị hôn mê này thật đấy à?

Bạch tiền bối đi vào ‘xe đồ ăn’, mang từng món ăn mà Biệt Tuyết Tiên Cơ chuyển đến ra ngoài.

Có mười khoang tàu hỏa, mỗi khoang chỉ đặt một món ăn.

“Lần sau phải thiết kế cho Biệt Tuyết Tiên Cơ một xe đồ ăn cỡ nhỏ mới được.”

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, hắn lại lấy một chiếc bàn ăn ra, bày thức ăn ngay ngắn lên bàn.

Thế nhưng Xích Tiêu Kiếm tâm ma lại hỏi:

“Xử lý tên tu sĩ này thế nào bây giờ? Có cần đánh thức hắn dậy không?”

“Để ta đánh thức hắn, chỉ cần ta kết pháp quyết, chiếc xe đồ ăn này sẽ quay đầu trở lại tiên phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ. Mọi người cứ đặt vị đạo hữu này lên đường trở về của chiếc xe, để chiếc xe cán qua là hắn sẽ tỉnh lại thôi.”

Bạch tiền bối đề nghị.

“Ý kiến hay!”

Vũ Nhu Tử da đen nói:

“Ta chuyển hắn qua đó.”

“Khụ… khụ… khụ!”

Tu sĩ đó ho khan dữ dội, khát vọng sống mãnh liệt đã gọi hắn tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Nếu còn không tỉnh lại thì hắn sẽ chết thật mất.

Nào có ai cho cả đoàn tàu chèn lên người bị thương để gọi người ta dậy cơ chứ, mấy tên này đều là tâm ma cả đấy à?

Bạch tiền bối vỗ tay thật nhẹ.

Bốp ~

Ngay sau đó, xe đồ ăn hình đoàn tàu khởi động xình xịch, đi lướt qua người kẻ bị thương kia, trở lại tiên phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tu sĩ bị thương sợ tới mức vã hết mồ hôi lạnh.

"Tố chất tâm lý quá kém."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhân cơ hội đâm chọc và đả kích.

Thân là một tâm ma đạt tiêu chuẩn, mục đích của nó chính là khiến những tu sĩ bình thường sụp đổ, để một tiểu tâm ma sinh ra trong người bọn họ.

"Nói đi, ngươi là ai, tại sao lại theo dõi ta?"

Bạch tiền bối ngồi ngay ngắn lên ghế chính của bàn ăn.

Mỹ nhân rắn công đức buộc khăn ăn cho hắn, đồng thời mở từng hộp thức ăn ra.

Tạo Hóa Tiên Tử phụ trách đút thức ăn cho Bạch tiền bối.

Vũ Nhu Tử da đen dâng trà.

Bạch tiền bối không cần động một ngón tay, Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức, Vũ Nhu Tử da đen và hắn vô cùng ăn ý, biết lúc nào phải ăn, lúc nào cần uống, đến chỉ lệnh cũng không cần luôn.

"Ta cảm thấy sau này chắc chắn Thư Hàng sẽ bị nuôi thành một tên bỏ đi."

Cọng tóc ngố của Sở các chủ thở dài.

Ba vị tiên tử này vừa biết tấn công vừa biết phòng thủ, biết hát biết múa, biết cướp lời thoại bày động tác, bây giờ đến đút cơm dâng trà cũng bao trọn gói luôn.

Ý nghĩa tồn tại của Tống Thư Hàng là cái gì?

Nói cách khác, Tống Thư Hàng còn cần làm gì nữa?

Vị tu sĩ bị thương trên mặt đất… nuốt một ngụm nước bọt.

"Không muốn nói hả?"

Bạch tiền bối cúi đầu nhìn xuống tu sĩ bị thương một cách uy nghiêm, mắt trái mô phỏng ra ánh sáng chói lòa.

“Khoan… khoan đã, Bá Tống tiền bối hạ nhãn lưu tình, không không không, không cần lưu tình.”

Tu sĩ bị thương trưng ra vẻ mặt bi thương:

“Không phải là ta không chịu nói, ta cũng không có chuyện gì không thể nói được. Ta chỉ là một tán tu bình thường, có lúc kiêm luôn nhân viên tình báo, kiếm thêm thu nhập thôi ấy mà.”

“Có người muốn mua tình báo của ta hả?”

Bạch tiền bối gõ tay lên bàn, hỏi:

“Là ai?”

“Ta không rõ lai lịch của người mua, trong mấy chuyện mua bán tình báo như thế này, bên mua đều cố tình giấu thân phận, có lúc còn truyền đạt mệnh lệnh thông qua trung gian. Ta chỉ cần cung cấp tọa độ của Bá Tống tiền bối là có thể kiếm được một món linh thạch lớn.”

Tu sĩ bị thương cười khổ:

“Ta bị tiền tài che mờ mắt nên mới theo dõi Bá Tống tiền bối.”

Hắn vừa dứt lời, cọng tóc ngố của Sở các chủ đã cuốn lên:

“Ngươi không nói thật!”

“Tiên tử ơi oan quá, ta đã nói hết tất cả những gì mình biết rồi. Thật đấy!”

Tu sĩ bị thương vội vàng nói.

“Dùng đọc tâm thuật đi, hoặc là trực tiếp rút trí nhớ luôn.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đề nghị.

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen lại nhấc tay lên nói:

“Các tiền bối, ta có một kế hoạch rất hay, hay là để ta thử xem sao nhé?”

Bạch tiền bối nhìn cô, gật đầu đáp:

“Được, dù sao chúng ta cũng không vội mà.”

Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười, đi về phía tu sĩ bị thương.

Tu sĩ bị thương thấy cô đi về phía mình, tim đập nhanh hơn.

Hắn muốn trốn tránh.

Nhưng lúc này, có một sợi tóc chui từ tay áo của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ ra rồi chạm vào người hắn, khiến người hắn cứng lại như hóa đá, không thể động đậy.

Sau khi đi tới bên cạnh tu sĩ bị thương, trước tiên Vũ Nhu Tử da đen mở danh sách cuộc gọi trong điện thoại của Bạch tiền bối ra, gọi cho một vị tiền bối khác.

“A lô, tiền bối, sao hôm nay lại nhớ gọi điện cho ta thế? Tìm ta có chuyện gì không?”

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một tràng cười vui vẻ.

“Tạo Hóa tiền bối, là ta đây, Vũ Nhu Tử tâm ma đây này.”

Vũ Nhu Tử da đen nói tiếp:

“Tiền bối, gần đây ngươi có bài hát mới nào không, bài nào mạnh mẽ một chút, kiểu giống như ‘Thất Sát Ca’ ấy?”

“Có, đương nhiên là có rồi! Hôm kia ta vừa mới viết một bài hát mới, tên là ‘Lại giết lên cửu trùng thiên’, hôm nay vừa phối âm xong này.”

Tạo Hóa Pháp Vương cười khà khà đáp.

“Tiền bối, ngươi có thể hát thử một lần cho ta nghe không?”

Vũ Nhu Tử da đen ngoan ngoãn nói.

“Không thành vấn đề… Chờ ta một lát, ta đi lấy nhạc cụ.”

Tạo Hóa Pháp Vương trả lời mà không hề do dự… Trong tâm trạng vui vẻ, thậm chí hắn còn không để ý đến chuyện đối phương là Vũ Nhu Tử tâm ma.

Một lúc sau, từ điện thoại truyền ra tiếng nhạc dạo.

Hai tay của Vũ Nhu Tử da đen nhanh chóng cử động, cô lấy chiếc tai nghe đã chuẩn bị từ lâu ra, cắm vào điện thoại.

Bước tiếp theo, đút tai nghe vào trong tai của tu sĩ đang bị thương kia.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đứng phía sau trợn mắt há mồm.

Hôm nay Vũ Nhu Tử da đen đúng là ác ma.

Chương 2235: Đừng sợ, không sao đâu, bia đá đạo hữu

Đến Bạch tiền bối cũng phải nhìn Vũ Nhu Tử da đen bằng cặp mắt khác.

Vốn dĩ hắn cho rằng Vũ Nhu Tử da đen là tâm ma cấp đồng xanh, nhưng bây giờ xem ra… cô ấy là một tâm ma trình cao thủ tiềm ẩn.

Còn nữa, hiệu quả bài hát mới 'Lại giết lên cửu trùng thiên' của Tạo Hóa Pháp Vương vô cùng tốt!

Mặc dù mọi người không nghe được chi tiết cụ thể của bài hát nhưng từ biểu hiện của vị tu sĩ đang bị thương này có thể nhận ra bài hát mới này sục sôi thế nào.

Gương mặt của tu sĩ bị thương cứ như biết đổi màu, đổi hết một lượt đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím.

"Có thể nhìn ra bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương có phong cách màu cầu vồng."

Bạch tiền bối yên lặng gật đầu, nghiêm túc đánh giá bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương từ xa.

Lại qua một lúc nữa, tu sĩ bị thương trợn ngược hai mắt, miệng sùi bọt mép… Cho dù đã trúng pháp thuật trói buộc, cơ thể của hắn vẫn không ngừng run rẩy và co giật.

Ngôn ngữ cớ thể có khả năng biểu đạt rất mạnh, gợi tả hơn ngôn ngữ bằng miệng nhiều. Bây giờ tu sĩ bị thương đã phát huy ngôn ngữ cơ thể đến cực hạn, từ những động tác nhỏ có thể cảm nhận được trải nghiệm nghe nhạc như nghẹt thở của hắn.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bổ sung:

"Bây giờ bên cạnh Tạo Hóa Pháp Vương không có thanh âm thiên nhiên của Tạo Hóa Tiên Tử trung hòa, nên sức sát thương của giọng hát còn tàn bạo hơn."

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu nói:

"Tống ~ a ngốc ~"

Hai phút sau…

Thủ đoạn của Vũ Nhu Tử mang lại hiệu quả rõ rệt!

Vị tu sĩ bị thương này đã khai hết tất cả.

“Thế lực muốn mua tọa độ của Bá Tống tiền bối là một thế lực cổ xưa của thú giới - Quảng Đình Đường, bọn họ chỉ cần tọa độ của tiền bối thôi. Hơn nữa họ còn đánh dấu nhấn mạnh trong nhiệm vụ, yêu cầu đừng quấy rầy Bá Tống tiền bối, không được động thủ với tiền bối, chỉ cần tọa độ. Đây là một nhiệm vụ khá nhẹ nhàng… Ta đã tiếp xúc vài lần với Quảng Đình Đường, bọn họ chi tiền rất hào phòng, chưa khất nợ lần nào.”

“Ta vốn nghĩ báo lại tọa độ cho họ khi ở chợ mặt trăng, nhưng khi nhìn thấy Bá Tống tiền bối thì ta lại bất giác bám theo ngài. Có lẽ ta thật sự bị tiền tài che mờ hai mắt rồi…”

Tu sĩ bị thương không ngừng cung khai.

Nghe tới đó, tất cả mọi người đều nhìn sang Bạch tiền bối.

“Khụ… được rồi, đây là lỗi của ta.”

Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn trời.

Dù cho khoác bộ dạng của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ - người có thể khiến cho trẻ con ngừng khóc lên thì mị lực của hắn vẫn không thể che lấp. Chỉ cần nhìn hắn trong một thời gian dài thì mọi người vẫn sẽ bị thu hút.

“Quảng Đình Đường là thế lực thế nào? Tống Thư Hàng… gây hấn với thế lực này từ lúc nào thế?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nghi hoặc nói.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ mỉm cười:

“Bia đá đạo hữu hiện giờ đang rất hoang mang.”

Bây giờ, thông qua cô, bia đá đạo hữu có thể quan sát thế giới bên ngoài bất cứ lúc nào.

“Đừng sợ, không sao đâu bia đá đạo hữu ạ. Trước đây ta cũng hoảng hốt như ngươi vậy, bây giờ một ngày không cà khịa đại lão ta lại thấy khó chịu hết cả người.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma lớn tiếng an ủi.

“Chắc Quảng Đình Đường là dư đảng của Thiên Đình.”

Vũ Nhu Tử da đen suy đoán:

“Chúng ta vừa phá hủy kế hoạch hồi sinh Thiên Đế của bọn họ rồi còn nghênh ngang rời khỏi ‘đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho gia’, chắc chắn đối phương sẽ tìm cách lần ra tung tích của chúng ta để báo thù.”

“Nhưng tại sao chỉ truy nã một mình Tống Thư Hàng chứ?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nghi hoặc hỏi.

“Có phải là vì lúc đó có hai Thư Hàng không? Không đúng… được rồi, có lẽ vẫn là lỗi của ta nhỉ?”

Bạch tiền bối tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời.

Ở hiện trường lúc đó có Vân Tước Tử, Cuồng Đao Tam Lãng, kẻ ngụy trang thành Tống Thư Hàng là hắn, Vũ Nhu Tử da đen và mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng có lẽ kẻ ngụy trang thành Tống Thư Hàng như hắn là bắt mắt nhất, thế nên Thiên Đình chỉ truy nã một mình ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Vũ Nhu Tử da đen tổng kết:

“Nói tóm lại, ở trên mặt trăng chúng ta không còn an toàn nữa. Nói không chừng bây giờ đã có người báo lại tin tức cho Quảng Đình Đường, các thành viên của Thiên Đình viễn cổ có thể tung đòn tấn công vượt không gian bất cứ lúc nào. Bạch tiền bối, chúng ta phải đối phó thế nào đây?”

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Đừng lo, có ta đây. Một khi tình hình không ổn thì chúng ta có thể dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi đây.”

Năng lực xuyên không gian của rùa tai ương khổng lồ có thể tiến cũng có thể lùi, Bạch tiền bối nắm chắc ít nhất cũng có thể đảm bảo an toàn cho mọi người.

“Hơn nữa, tốt nhất là tìm cơ hội giải quyết luôn chuyện Thiên Đình truy nã ‘Bá Tống Huyền Thánh’. Bằng không cứ bị truy nã thế này, trong thời gian dài sắp tới, Tống Thư Hàng sẽ bị phiền phức đeo bám mất.”

Bạch tiền bối bổ sung.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma gật đầu:

“Hiện trên người Tống Thư Hàng không có đồng vàng hồi sinh, đúng là nên cẩn thận một chút thì hơn.”

“Vì thế… có đánh không?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói:

“Nhưng mà năng lượng của ta chưa khôi phục được nhiều, nếu như Trường Sinh Giả của đối phương ra tay, nhiều nhất ta chỉ đỡ giúp Bạch đạo hữu hai hiệp được thôi.”

“Hai hiệp là đủ rồi.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Lát nữa, chúng ta đào động phủ trước… Ta có một pháp thuật mới sáng chế rất hay, vốn định dùng để đối phó bọn cá lớn của thú giới, bây giờ nói không chừng có thể thử trên các đạo hữu của Quảng Đình Đường trước.”

“Có cần bọn ta giúp làm gì không?”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Ta cần một lượng lớn ‘phi kiếm dùng một lần’ để bố trận, lát nữa mọi người giúp ta vót gỗ thành kiếm nhé.”

“Cứ để bọn ta lo.”

Vũ Nhu Tử nói xong, quay lại đối diện với tu sĩ bị thương:

“Ngươi còn lời gì để nói nữa không?”

Tu sĩ bị thương sùi bọn mép xong thì bắt đầu tuôn hết tình báo trong đầu mình ra.

Không chỉ là lần theo dõi này, thậm chí hắn còn khai hết tất cả những thông tin mà mình biết ra.

[Người vừa tấn thăng lên Huyền Thánh – ‘Thất Tu Thánh Quân’ đã đào được một bảo khố trong một quặng mỏ nào đó, nghe nói có liên quan đến bí bảo và vị Trường Sinh Giả khôi lỗi thiên tài của Mặc môn. Bí bảo hiện thế, dẫn nổ cấm chế của quặng mỏ. Có rất nhiều công nhân mỏ ôm bí bảo chạy trốn. Trong những công nhân chạy trốn có tán tu Thiên Nham Tán Nhân, đại yêu hình người Mặc Nhiễm, Bảo Bình Phong Chủ và bảy vị phong chủ khác của Vô Cực Ma Tông. Thất Tu Thánh Quân tuyên bố muốn có được tọa độ của mấy công nhân mỏ chạy trốn này.]

[Lý Đạo Quân ở khu tây của mặt trăng trở về từ sâu trong vũ trụ, mang theo một món bảo vật. Nghe nói bảo vật này có thể kích hoạt ‘pháp khí bản mệnh’ của tu sĩ, có xác suất nhỏ giúp pháp khí bản mệnh ngưng tụ thành ý thức yếu ớt… hoặc là khiến ý thức yếu ớt của pháp khí tiến hóa, có xác suất nhỏ tiến hóa thành khí linh. Có người đồng ý chi một lượng linh thạch lớn, hy vọng có thể mượn được bảo vật của Lý Đạo Quân. Hiện tại của Lý Đạo Quân hành tung bất định, không ai biết vị trí của hắn. Lý Đạo Quân có thực lực cường hãn, đề nghị cố gắng tiếp xúc hòa bình, tìm ra phương án có lợi cho cả đôi bên.]

[Hiện thế: Gần đây hòn đảo thần bí trên trái đất lại có dấu hiệu xuất thế, có một đám đạo hữu không cam tâm và vài vị tiền bối muốn lấy lại trí nhớ đang thu mua tọa độ của hòn đảo thần bí đó với giá cao.]

[Gần đây đại tông Ma đạo là ‘Vô Cực Ma Tông’ đang tổ chức một đợt thịnh điển ma đạo, sau thịnh điển sẽ là nhập ma tế hai trăm năm một lần của Vô Cực Ma Tông. Những tán tu muốn gia nhập Vô Cực Ma Tông đang thu mua ‘nhập ma lệnh’ với giá cao, hy vọng có cơ hội vào tu luyện trong ma tông.]

Hết tin tức này đến tin tức khác thốt ra khỏi miệng tu sĩ bị thương.

Hóa ra cái tên có ý chí yếu đuối này lại đúng là một con buôn tình báo chính hiệu đấy ư?

Chương 2236: Gia tộc thêm thành viên

“Tên này biết nhiều thông tin thật đấy.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu đáp:

“Dù sao hắn cũng là dân chuyên nghiệp mà.”

Cô rút tai nghe ra khỏi tai tu sĩ bị thương… giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đã ngừng lại, vì tai nghe được tu sĩ bị thương đeo nên Vũ Nhu Tử da đen không biết bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương kết thúc lúc nào.

Vừa tháo tai nghe ra, trên gương mặt của tu sĩ bị thương lộ ra vẻ giải thoát. Hai mí mắt của hắn hạnh phúc trợn ngược, cuối cùng nhịn không được nữa thật sự ngất đi.

“Ta cảm thấy có thể cân nhắc cường hóa tai nghe này một chút, nói không chừng một ngày nào đó sẽ cần dùng đến đấy.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử da đen: “???”

“Mỗi lần tra khảo đều dùng đến Tạo Hóa đạo hữu, như thế có quá tàn nhẫn không?”

Bạch tiền bối tự tưởng tượng ra cảnh tượng đó, cảm thấy vừa sướng lại vừa tàn nhẫn.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bật cười giòn giã rồi giải thích:

“Ta nghĩ cho Thư Hàng cả thôi… Lần trước vị Bạch two ở Cửu U kia có nhắc nhở Thư Hàng, nói phương thức chiến đấu hợp với hắn nhất là xông thẳng lên, sau đó ép đối phương đọ nội công với mình. Nếu như đọ nội công với kẻ cùng cảnh giới thì Thư Hàng rất có ưu thế.”

Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử da đen nghe thế thì gật đầu liên tục, cọng tóc ngố của Sở các chủ đánh dấu tick.

Nếu cùng cảnh giới, ép đối phương đọ nọi công với mình, Tống Thư Hàng có tám nguyên anh + 1 kim đan cá voi mập, 8+1 đối đầu với 1 của đối phương, quả thật hắn chiếm ưu thế.

“Các ngươi nghĩ mà xem, nếu như trong quá trình ép người khác đọ nội công với mình, tốt nhất là Tống Thư Hàng đột nhiên tế ra một cái tai nghe vào lúc mấu chốt, sau đó nhét vào trong tai của đối phương rồi mở bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương lên, như thế chẳng phải cực kỳ phù hợp ư?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Theo miêu tả của Xích Tiêu Kiếm tâm ma, một cảnh tượng sinh động như thật hiện lên trong đầu của mọi người.

Đây là một đoạn giảng giải tự kèm hình ảnh minh họa.

“Tẩu hỏa nhập ma?”

Bạch tiền bối nói.

“Linh lực bạo tẩu?”

Sở các chủ bổ sung.

“Tống, ngu ngu ngu ~ ngốc ~”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

“Tạo Hóa Tiên Tử nói có lý lắm.”

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu nói.

Tổ hợp ép người ta đọ nội công + rót thẳng giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, sẽ tiêu diệt kẻ địch từ nhục thân cho tới tinh thần.

“Đợi hôm nay hòa hoãn mâu thuẫn với Quảng Đình Đảng xong thì ta sẽ nghĩ cách luyện chế tai nghe này.”

Lời miêu tả của Xích Tiêu Kiếm tâm ma đã khơi gợi hứng thú của Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, ta đề nghị chúng ta luyện chế một cặp ‘tai nghe không dây’, như thế hiệu quả sẽ cao hơn, cũng dễ giấu hơn.”

Vũ Nhu Tử da đen đề nghị.

Sở các chủ lên tiếng tán thành:

“Ta thấy tốt nhất là có cả chức năng ‘khóa mục tiêu là lỗ tai của kẻ địch’, sau khi tế ra nó có thể chủ động đi tìm đôi tai thật sự của kẻ địch rồi tự nhét vào. Ta thấy nên luyện chế hai đôi, có một số yêu tộc đạo hữu sau khi hóa thành hình người, ngoại trừ tai người ra thì còn có cả tai thú. Bốn nguồn âm thanh, nhân đối trải nghiệm, gấp bội kích thích.”

“Cường độ của tai nghe không dây rất quan trọng, nếu không ngộ nhỡ linh lực của tu sĩ đối thủ chấn động, bóp nát tai nghe luôn thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói tiếp.

Sau khi suy nghĩ một lát, Bạch tiền bối móc một quyển sổ ra, ghi hết những điều này lại, tiện thể suy nghĩ luôn hình dáng ban đầu của pháp khí.

“Thứ này không khó chế tạo, chúng ta còn có thể ghi âm lại tất cả những bài hát kinh điển của Tạo Hóa đạo hữu vào trong pháp khí tai nghe. Dù sao không phải lúc nào Tạo Hóa đạo hữu cũng online, không thể lần nào cũng triệu tập đến hát được. Đến lúc đó, những bài hát ghi âm sẵn có thể chống đỡ một lát, tuy rằng không có sức sát thương bằng khi livestream trực tiếp… nhưng như thế cũng đủ rồi.”

Bạch tiền bối nói.

Hơn nữa độ khó khi chế tạo thứ này cũng không cao. Nếu như hiệu quả tốt, hắn định nhân dịp Tết năm nay luyện chế một trăm bộ, tặng cho mỗi một đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ hai đôi, xem như là quà mừng năm mới.

Đến lúc các thành viên trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ đối mặt với kẻ địch, nhanh tay ném ra hai hoặc bốn cái tai nghe không dây, khóa chặt tai của kẻ thù.

Chỉ cần kẻ địch không phải là fan của Tạo Hóa Pháp Vương, chỉ cần ra tay trước một bước thì sẽ giành được thắng lợi.

…

…

Sau khi ăn uống no say, Bạch tiền bối bắt đầu bố trí động phủ.

Tu sĩ bị thương kia đã bị Bạch tiền bối dùng ‘phi kiếm dùng một lần bản 005’ phóng đi rồi, đích đến chính là Thất Tu phủ của Thất Tu Thánh Quân.

Chỗ Thất Tu Thánh Quân vừa mất một đống công nhân đào mỏ, đúng lúc có thể bổ sung cho hắn một tên.

Ship hàng tận cửa, phục vụ chu đáo.

Mặt khác, Bạch tiền bối có gắn một tờ giấy lên trên ‘phi kiếm dùng một lần’, bảo Thất Tu Thánh Quân sắp xếp cho vị đạo hữu này đào quặng ba tháng.

Thực ra đối với tu sĩ, thời gian ba tháng chỉ chớp mắt là qua.

Dù sao vị tu sĩ bị thương này cũng đã trải qua chuyện bị xe chở đồ ăn tông phải + lễ rửa tội bằng giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, trừng phạt như thế là đủ rồi.

Chỉ là đề phòng thời gian tới hắn lại chạy ra ngoài lăng xăng, nên trước tiên Bạch tiền bối gửi hắn đến chỗ Thất Tu Thánh Quân đào quặng ba tháng, coi như bế quan.

“Bây giờ phải đào một cái hố to thôi.”

Bạch tiền bối đi vào khu vực động phủ đã chọn, vươn tay ấn nhẹ lên mặt đất một cái.

Dường như mặt dất hưởng ứng lời hiệu triệu của hắn, tự động hạ xuống, tạo thành một chiếc hố khiến Bạch tiền bối hài lòng.

Vốn dĩ bản thân Bạch tiền bối đã có thuộc tính ‘Thổ’, pháp thuật thuộc tính Thổ mà hắn thông thạo nhất chính là Bình Thổ Chú.

Đừng xem Thường Bình Thổ Chú, trước đây khi Bạch tiền bối nghiêm thúc thi triển pháp thuật này, có thể dùng đất lấp phẳng cả thành phố chỉ trong chớp mắt. Hơn nữa hiện giờ Bạch tiền bối đã thăng cấp lên bát phẩm, sức sát thương của Bình Thổ Chú sẽ còn cao hơn nữa.

“Ơ? Không dùng cách ‘ngã trên đất bằng’ à?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đột nhiên hỏi… Lúc nãy khi nghe Bạch đạo hữu nói muốn đào một cái hố, trong não hãi của nó tự động tưởng tượng ra cảnh Bạch đạo hữu tìm một nơi nào đó, nằm úp xuống mặt đất, tạo thành một cái hố lớn.

Bạch tiền bối: “…”

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, đột nhiên cô vươn tay hái xuống mấy quả công đức… Chính là quả trên cây công đức của Bạch tiền bối. Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng vẫn còn hàng tồn.

Sau đó, mỹ nhân rắn công đức nuốt một ngụm hết mấy quả liền… Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, ta chỉ có thể giúp ngươi tới đây thôi.

“Ai ya, tiên tử đừng làm bậy.”

Mũi kiếm của Xích Tiêu Kiếm tâm ma kêu lên, nó là tâm ma đấy, quả công đức này rơi xuống sẽ tạo thành sát thương khổng lồ với nó.

Vũ Nhu Tử da đen đứng bên cạnh nhanh chóng tiến vào chế độ ngoan ngoãn, cô ngồi cạnh Bạch tiền bối, ra sức vót kiếm, mười kiếm một bó, chuyển cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối cầm lấy phi kiếm làm bằng gỗ, dịu dàng xoa đầu Vũ Nhu Tử da đen.

Sau đó, hắn bắt đầu luyện chế tất cả mấy thanh phi kiếm này thành kiểu ‘phá phòng tối’, sau đó sắp xếp mấy thanh phi kiếm này vào trong cái hố của động phủ, dường như muốn dùng chúng để làm móng.

“Chẳng lẽ Bạch đạo hữu muốn chế tạo một động phủ có thể ‘dịch chuyển không gian’ ư?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghi hoặc hỏi.

“Ừm, đúng thế.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

“Nhưng nếu muốn chế tạo động phủ có thể dịch chuyển không gian, dùng ‘phi kiếm dùng một lần 005’ bình thường để làm nền không được à?”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Nếu như là vượt không gian bình thường thì không thành vấn đề…”

Bạch tiền bối đáp.

Dứt lời, hắn mở di động, gửi tin nhắn cho Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu:

“Cư sĩ, ta chuẩn bị thêm một loạt thành viên mới cho gia tộc của ngươi đây.”

Chương 2237: Tống Tôn Giả

“Nhưng mục tiêu lần này của ta là để động phủ tiến hành một lần vượt không gian không theo lẽ thường, vì thế cần phải là ‘bản phá phòng tối’ mới được.”

Bạch tiền bối mỉm cười, giải thích với Vũ Nhu Tử da đen.

Nghe thế, Vũ Nhu Tử da đen và cọng tóc ngố của Sở các chủ tựa như có điều suy nghĩ.

…

…

Trong gần nửa năm nay, đây là lần đầu tiên Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ nhận được tin nhắn riêng của người khác, hắn vui đến mức suýt nữa thì bật khóc.

Vào nửa cuối năm nay, hắn thuận lợi đột phá, cảnh giới được nâng cao một bậc… Sau đó hắn phát hiện ra cảm giác tồn tại của mình càng thấp hơn.

Trước đây khi nói chuyện trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’, cùng lắm các đạo hữu chỉ không nhớ nổi đạo hiệu của hắn, nhưng tóm lại vẫn sẽ trả lời hắn. Nhưng gần nửa năm nay, hắn gần như đã trở thành kẻ trong suốt trong nhóm rồi.

Nếu như hắn muốn tuyên bố tin tức quan trọng, chỉ có thể liên tục spam, nếu không sẽ bị các đạo hữu trong nhóm không sơ ý bỏ qua.

Nói thật, gẩn đây Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ sắp sinh ra cả tâm ma luôn rồi.

Nhưng hôm nay, đột nhiên có người trong nhóm nhắn tin riêng cho hắn, hơn nữa còn không phải là kiểu tin nhắn gửi chung cả nhóm.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ nhanh chóng mở tin nhắn ra.

“Là Bạch tiền bối, quả nhiên Bạch tiền bối là người đặc biệt nhất.”

Cư sĩ cảm khái.

Sau đó hắn liếc nội dung tin nhắn mà Bạch tiền bối gửi cho

hắn.

Đợi đã, tin nhắn này có ý gì?

Bạch tiền bối sắp cho gia tộc của hắn tăng thêm một bầy thành viên nữa á?

“Ta có gia tộc từ khi nào vậy?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ thộn mặt ra.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối gửi nhầm à?

Có khi nào hắn muốn gửi tin nhắn cho một vị ‘Cư Sĩ’ khác, ví dụ như Hiến Công Cư Sĩ hoặc là một vài vị tu sĩ khác trong nhóm, nhưng lại không sơ ý gửi đến cho mình không nhỉ?

Sau khi suy nghĩ, cư sĩ quyết định trả lời tin nhắn của Bạch tiền bối:

“Bạch tiền bối, ngươi gửi nhầm tin nhắn à?”

“Không gửi nhầm đâu… Trong mấy hôm sắp tới, ta sẽ chế tạo một nhóm tri âm cho ngươi.”

Bạch tiền bối gửi một meme ‘mặt cười’.

Sau đó, Bạch tiền bối lại gửi tin nhắn vào nhóm Cửu Châu số 1.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

A Bạch:

“@ Hoàng Sơn Tôn Giả, Hoàng Sơn đạo hữu, ngươi có danh sách động phủ năm nay của các đạo hữu trong nhóm không. Mấy hôm nay ta sẽ chuẩn bị quà năm mới, đến lúc đó ta sẽ gửi cho các đạo hữu.”

Có một vài đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 chăm đổi động phủ lắm, cần phải thống kê lại đã.

Hôm nay Bắc Hà Tán Nhân vẫn là người đầu tiên trả lời:

“Bạch tiền bối đã trở về từ thú giới rồi à? Nếu muốn danh sách thì có cần ta giúp không?”

A Bạch:

“Hôm nay ta vừa về đây ~”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Chỗ ta có địa chỉ động phủ mà một bộ phận đạo hữu đang ở trong năm nay. Nhưng có vài người không có chỗ ở nhất định. @

Toàn bộ thành viên, tất cả các thành viên không có chỗ ở nhất định, Đồng Quái, Tiên Khách mới xuất quan, còn cả Đông Phương Tĩnh Tuyết nữa… Những người còn lại ta không điểm tên nữa, mọi người gửi địa chỉ có thể nhận hàng được cho Bạch Thánh đi.”

Ngoài ra, Hoàng Sơn Tôn Giả phát hiện ra Bạch tiền bối đã đổi nick trong nhóm của mình rồi… Có chuyện gì xảy ra thế này, chắc không phải Bạch tiền bối lại thăng cấp đấy chứ?

Bắc Hà Tán Nhân:

“Hoàng Sơn tiền bối, chỗ ta cũng có một danh sách. Lát nữa ta gửi cho ngươi bổ sung thêm vào.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu:

“Được!”

Hiện giờ trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ chỉ có mình Bắc Hà Tán Nhân có thể khiến Hoàng Sơn tiền bối thấy an ủi phần nào… Điều kiện tiên quyết là tên bói bịp đó đừng xuất hiện.

Lệ Chi Tiên Tử:

“[Meme Vũ Nhu Tử báo cáo] Báo cáo chủ nhóm và Bạch tiền bối, ta sẽ trở lại trái đất trước Tết, hiện tại đang lập tổ đội thực hiện nhiệm vụ với các sư tỷ muội.”

Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Được!”

A Bạch:

“Được!”

Vân Trung Tiên Khách:

“Ơ? Vậy chẳng phải ta may mắn lắm sao, kịp xuất quan ngay trong năm. Vừa xuất quan là nhận được quà năm mới của Bạch tiền bối rồi.”

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Bạch tiền bối định tặng quà Tết à? Năm nay tặng quà gì vậy? [Meme Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên]”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời:

“Chỉ cần là quà mà Bạch tiền bối tặng thì ta đều thích hết.”

A Bạch:

“Qùa cụ thể thế nào tạm thời giữ bí mật… Năm nay chơi vui lắm, vì thế có lẽ quà Tết không chỉ có một món, có lẽ ta sẽ chuẩn bị cho mọi người một bưu kiện.”

Năm nay thu hoạch khá nhiều, cũng vui hơn mấy lần trước, vì thế ngoài tai nghe không dây sắp sửa sản xuất ra, Bạch tiền bối còn chuẩn bị thêm một ít quà nữa, góp lại thành quà Tết.

“Ta đột nhiên bắt đầu chờ mong Tết năm nay mau tới rồi đấy.”

Diệt Phượng Công Tử trồi lên để trả lời.

Nghĩ tới chuyện Bạch tiền bối phát quà Tết, công tử bắt đầu thấy mong đợi… Nhưng không biết tại sao, rõ ràng hắn thấy vô cùng mong đợi mà trong tim lại có cảm giác lạnh lẽo, không thể nào xóa bỏ được.

Là do thời tiết chuyển lạnh, mình cần phải đổi một cái ổ khác à?

Ừm, phải rút thời gian tìm Thư Hàng tiểu hữu để lấy một ít da lông linh thú mới được… Nghe nói thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đang khởi nghiệp nuôi linh thú, đến lúc đó hắn có thể ủng hộ việc làm ăn của Thư Hàng tiểu hữu.

Đông Phương Tĩnh Tuyết:

“[Meme Vũ Nhu Tử gõ cửa] Mà Tết năm nay có tổ chức hoạt động liên hoan cỡ lớn không? Đến lúc đó, ta và Đậu Đậu lên sân khấu hát tặng mọi người một bài.”

[Thông báo hệ thống: Đông Phương Tĩnh Tuyết đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả cấm chat 5 phút.]

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “…”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử thể hiện cho mọi người biết thế nào là tinh thần ‘tích cực nhận sai, chết không hối cải’ một cách hoàn mỹ.

Trong lúc tất cả mọi người đang trao đổi, một tài khoản mới online.

Tống Tôn Giả:

“Bạch tiền bối định tặng quà Tết à? Vậy… bây giờ ta xin cho đệ tử của ta gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 có còn kịp không?”

Dược Sư: “…”

Diệt Phượng Công Tử: “…”

Lệ Chi Tiên Tử: “…”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Sau đó là Giao Bá Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân cũng lũ lượt gửi hàng loạt dấu chấm.

Tống Tôn Giả.

Rõ ràng đây là danh xưng thấp hơn Bá Tống Huyền Thánh một bậc, nhưng sức công kích mà ba chữ ‘Tống Tôn Giả’ mang đến lại mạnh hơn cả ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

A Bạch: “???”

Thư Hàng, không phải ngươi đang bế quan ư, sao lại xuất hiện ở khung chat của nhóm Cửu Châu số 1 vậy?

Bạch tiền bối đang nghĩ, có cần phải tiến hành biện pháp ‘cưỡng chế bế quan’ với Tống Thư Hàng hay không… Cắt mạng, tịch thu điện thoại, đóng tất cả các thông đạo liên lạc giữa hắn và thế giới bên ngoài?

“Ơ? Sao nick của ta lại sửa lại thế này?”

Tống Tôn Giả nghi hoặc nói.

“Ta sửa đấy ~ thích không? [Meme Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên]”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử online trả lời.

Vân Tước Tử Tiên Tử cũng là quản trị viên.

Đông Phương Lục Tiên Tử:

“Đâm tim nhau quá đi, Vân Tước Tử tiền bối.”

A Bạch:

“Ta đi cắt mạng của Thư Hàng đây. [Meme vung tay]”

Tống Tôn Giả:

“Đợi đã, Bạch tiền bối. Nghe ta giải thích… Ta đang bế quan, ta không lười biếng mà! Đừng cắt mạng của ta!”

“Ta online là có chuyện quan trọng. Chức năng chat ‘Tu Chân’ của ta đang thăng cấp. Côn Na nữ sĩ hỏi ta có mô hình thăng cấp cụ thể hay không, vì thế nên ta mới online, giới thiệu cho nữ sĩ biết thao tác cơ bản của nhóm chat~”

Tống Tôn Giả liều mạng giải thích.

Chương 2238: Vậy Nên Bọn Ta Đều Là Cánh Của Ngươi À?

Tống Thư Hàng đang nói sự thật.

Dưới sự trợ giúp của các vị đại lão Côn Na nữ sĩ, Trình Lâm Tiên Tử, chức năng chat Tu Chân của hắn đã biến thành rắn săn mồi, không ngừng cắn nuốt số liệu bên trong ‘tin tức hồi sinh của Thiên Đế’, hấp thu ưu điểm trong đó để bổ khuyết, giúp bản thân mình thăng cấp.

Mà lúc số liệu cắn nuốt được tích lũy đến một trình độ nhất định, chức năng chat Tu Chân cần tiến hành một lần điều chỉnh toàn bộ kết cấu dựa trên nền tảng vốn có.

Côn Na nữ sĩchịu trách nhiệm hỗ trợ từ xa lập tức để Tống Thư Hàng chọn một bản mẫu cấu trúc ưa thích. Lúc điều chỉnh chức năng Tu Chân, cô cũng cố gắng hết sức điều chỉnh nó thành khuôn mẫu quen thuộc và đúng sở thích của Tống Thư Hàng, như vậy sẽ thuận tiện để Tống Thư Hàng quản lý và thao tác về sau.

Cho nên, trong lúc cấp bách khi đang bế quan Tống Thư Hàng mới có thể dành thời gian lên mạng, mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, thuận tiện gửi một tin nhắn lên.

Kỳ thực không phải hắn mê chat, hắn đang thông qua hành vi chat để giới thiệu cho Côn Na nữ sĩvề khuôn mẫu phần mềm chat thích hợp và quen thuộc của bản thân.

Tống Thư Hàng cũng không mơ tưởng xa vời, thứ hắn giới thiệu với Côn Na nữ sĩđều là một vài chức năng căn bản của phần mềm chat, chẳng hạn như chat riêng, chat nhóm, khuôn mẫu chat, nhập nội dung bằng giọng nói và các chức năng cơ bản khác.

Những chức năng khác có thể chờ khi chức năng chat Tu Chân hoàn thiện lần nữa trong tương lai thì tiến hành tăng thêm trên kết cấu chính là được.

Mà lúc giới thiệu nhóm Cửu Châu số 1 với nữ sĩ lưới rồng… hắn lại đúng lúc thấy được Bạch tiền bối muốn phát quà năm mới, vì vậy nên mới nhịn không được mà gửi một tin nhắn.

“Thư Hàng, thiên phú Tu Chân ngươi nói chính là chức năng chat của kim đan mã QR kia ư?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Tôn Giả: “Đúng, chính là năng lực kia. Bạch tiền bối đã chuẩn bị cho nó mấy cái tên, sau đó ta chọn cái tên ‘Tu Chân’ từ trong đó để gọi thiên phú này, cảm thấy cái tên này là thích hợp nhất… Hiện tại năng lực thiên phú mạng chat Tu Chân đang được hoàn thiện từng bước.”

“Cho nên ngươi đang muốn trở thành trưởng nhóm mới? @ Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hoàng Sơn tiền bối, Thư Hàng muốn mưu triều soán vị.” Cuồng Đao Tam Lãng trồi lên nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả đang nhìn màn hình máy vi tính của mình, cũng không trả lời Cuồng Đao Tam Lãng… lúc này Hoàng Sơn Tôn Giả đang thấy vui sướng!

Hắn cảm thấy quả thật mình có thể về hưu được rồi. Tiếp đó, ánh mắt hắn nhìn về phía mấy chiếc bình nhỏ trên bàn… Là lúc nói lời tạm biệt với chúng nó, thời điểm xa nhau đã tới rồi.

“Tam Lãng tiền bối ngươi đừng có nói mò! Thực ra, , ta không gánh nổi chức trách ‘nhóm trưởng’ trong thiên phú chat Tu Chân này của mình đâu. Ta chỉ là một máy chủ, một vật dẫn, một thân thể chủ mà thôi.” Tống Thư Hàng phản bác.

Sau khi xem đến đây, Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời đột nhiên trả lời: “Một thân thể chủ? Thân thể giống như chim chóc ấy hả?”

Bản thể của Bạch Hạc Chân Quân là một con bạch hạc, cho nên nhắc tới ‘thân thể’, hắn lập tức liên tưởng tới thân chim theo bản năng cũng là chuyện rất bình thường.

“Bạch Hạc tiền bối cho là như vậy cũng không thành vấn đề, dù sao cũng là ý này.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Thế cho nên… bọn ta đều là cánh của Tống tiền bối ư?” Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử) đột nhiên online nói.

Tống Tôn Giả: “Gì cơ? [meme ngu người]”

“Ta không phải, [meme động Vũ Nhu Tử lắc đầu], ta là cánh của Bạch tiền bối.” Bạch Hạc Chân Quân nhanh chóng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Khả năng ví von của Bạch Hạc tệ thật đấy.”

Tuyết Lang Động Chủ: “Lại nói, ta vừa mới tiến hóa ra một đôi cánh. Bỗng nhiên ta lại không thèm chúng nó nữa rồi.”

Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): “Tống tiền bối, lần này ngươi bế quan bao lâu vậy?”

“Bây giờ ta còn đang bế đây!” Tống Thư Hàng trả lời.

A Bạch: “…”

Tống Tôn Giả: “Từ ngày hôm qua ta đã bắt đầu bế quan, vẫn luôn bế cho đến tận bây giờ. Tuy rằng tán gẫu với mọi người, nhưng ta nhất tâm nhị dụng, còn đang khống chế rắn săn mồi cắn nuốt tin tức. Trạng thái bế quan không hề đứt đoạn.”

“Lúc bế quan nên để điện thoại di động ở bên ngoài, đó là thao tác cơ bản khi bế quan hiện nay.” Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói.

A Bạch: “Đúng đấy.”

Ngay sau đó, trong danh sách thành viên, avatar của Tống Thư Hàng trở nên xám xịt.

Bạch tiền bối đã cắt đứt tín hiệu internet của hắn.

…

…

Trong quan tài đá.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại mất tín hiệu, rơi vào tuyệt vọng tựa như cá mặn vậy.

Vừa rồi hắn không kiểm soát được bản thân, bởi vì có một thời gian không buôn chuyện trong nhóm Cửu Châu số 1 nên khó tránh khỏi việc hơi tham lam, sơ ý tám chuyện trong nhóm hơi lâu một chút, kết quả bị Bạch tiền bối nhìn ra sơ hở nên cắt mất internet của hắn.

[Thu thập tin tức hoàn thành, ta sẽ dựa theo nhu cầu của nhân viên quản lý Bá Tống, cố gắng hết sức điều chỉnh kết cấu của nhóm chat Tu Chân.] Tiếng nhắc nhở của Côn Na nữ sĩđã vang lên một lát.

“Bế quan bế quan.” Tống Thư Hàng cất điện thoại di động đi.

Đồng thời, trong lòng hắn có một mục tiêu hoàn toàn mới, tương lai, hắn muốn kết nối chức năng Tu Chân của mình vào internet.

Tốt nhất có thể kết nối Tu Chân một cách trơn tru vào trong các phần mềm chat đang lưu thông trên thị trường hiện nay.

Đến lúc đó, dù cho hắn có buôn dưa lê trong nhóm tán gẫu thì đều là bế quan + tu luyện chân chính, hơn nữa ngay cả Bạch tiền bối cũng không thể cắt mạng của hắn.

Trước mắt cảnh giới, kỹ thuật lẫn kinh nghiệm của hắn đều không đủ.

Nhưng hắn còn trẻ, vẫn còn cơ hội.

Nếu sống trên đời mà không có mục tiêu thì khác gì cá mặn chứ?

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1

Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): “Tống tiền bối lên đường bình an. [meme vẫy tay]”

“Lại nói, hôm nay Vũ Nhu Tử không đổi đạo hiệu mới ư? Linh Điệp tiền bối được nghỉ hôm nay à?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Hắn vừa hỏi xong, Linh Điệp Thánh Quân trong danh sách bạn bè lập tức bật ngay một cửa sổ trò chuyện riêng, cũng gửi cho hắn một bức ảnh đám mây hình nấm.

“Cảm ơn Tam Lãng tiền bối nhắc nhở, chủ yếu là do hôm nay ta vừa kết thúc việc tu luyện, mới khôi phục lại từ trạng thái đả tọa. Ta sẽ lập tức đi tìm a cha đòi đạo hiệu mới đây.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Ngay sau đó, Linh Điệp Thánh Quân spam cho Cuồng Đao Tam Lãng một loạt các hình ảnh nổi điên.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Thoạt nhìn có vẻ Linh Điệp tiền bối đang rất cáu kỉnh, không ổn rồi.

Chi bằng ta khiến hắn cáu kỉnh hơn nữa nhỉ?

Vậy là, Cuồng Đao Tam Lãng chụp màn hình tin nhắn của Linh Điệp Thánh Quân… chuyển tiếp cho Vũ Nhu Tử.

Lúc chuyển tiếp, hắn còn dùng chức năng đánh dấu, sử dụng bút màu đỏ khoanh tròn chỗ ‘thời gian’ của tin nhắn mà Linh Điệp Thánh Quân gửi cho hắn.

Chỉ cần Vũ Nhu Tử cô nương xem thời gian tán gẫu trong nhóm, lại đối chiếu với thời gian chat riêng của Linh Điệp Thánh Quân và Cuồng Đao Tam Lãng là có thể hiểu được ý tứ trong đó.

Tất cả đều không cần nói lời nào.

Sau khi nhắn riêng cho Vũ Nhu Tử xong, Tam Lãng còn chưa thỏa lòng.

Hắn lại gửi nhật ký chat riêng của mình với Vũ Nhu Tử cho Linh Điệp tiền bối.

“Linh Điệp tiền bối, không cần cảm ơn ta ~ ta chỉ là công nhân vận chuyển của tạo hóa mà thôi.” Tam Lãng nhắn lại.

A~ sướng thật.

Tam Lãng trong vũ trụ cất điện thoại đi.

Tiếp đó, hắn lại đột nhiên run rẩy.

“Làm sao thế?” Vân Tước Tử nghi hoặc truyền âm hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng truyền âm trả lời: “Vừa rồi… đột nhiên không kiểm soát được bản thân, liên tục đi tìm chết liên tục ba lần. Có cảm giác đã đắc tội hẳn với Linh Điệp tiền bối rồi. Hay là Vân Tước Tử tiền bối này, chúng ta đừng về trái đất vội mà chạy một vòng trong vũ trụ được không?”

Chương 2239: Kiến Trúc Như Thế Là Kiến Trúc Không Có Linh Hồn!

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử mỉm cười, cô nhẹ nhàng hất mái tóc dài màu lam của mình lên, tiếp đó vươn cánh tay nhỏ nhắn của mình về phía Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng trưng ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Nắm tay ta nào.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử dịu dàng truyền âm.

“Vân Tước Tử tiền bối đồng ý rồi à?” Cuồng Đao Tam Lãng không trực tiếp nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của Vân Tước Tử mà cảnh giác hỏi lại.

Dù sao… số lần hắn bị gài hàng cũng không ít.

“Đừng có nói nhảm nữa.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn tay nắm lấy Tam Lãng.

Sau đó, cô tăng nhanh tốc độ ngự kiếm phi hành: “Thời gian của ta rất quý giá, sao có thể lãng phí trong vũ trụ được chứ? Bây giờ chúng ta tăng nhanh tốc độ trở về trái đất thôi. Nắm chặt nào, Tam Lãng!”

Hai luồng độn quang lóe lên trên không trung, lao nhanh về phía trái đất.

Trong đó một luồng độn quang vui thích lập lòe, một luồng độn quang khác lại lộ ra mùi vị tuyệt vọng.

Bên kia, trên Linh Điệp đảo.

Linh Điệp Thánh Quân nhìn điện thoại di động của mình: “…”

Một lát sau, hắn lẳng lặng móc quẻ bói ra. Nghe nói Tam Lãng đang trở về từ mặt trăng, hắn định tính xem lúc nào thì Cuồng Đao Tam Lãng sẽ đến trái đất.

Đừng để hắn tính ra kết quả quẻ bói, nếu không lúc lễ mừng năm mới ở Linh Điệp đảo năm nay, hắn sẽ giết một tên Cuồng Đao

Tam Lãng để tế trời!

Năm nay giết Tam Lãng, năm sau giết Tứ Lãng, mỗi năm giết một tên Lãng dùng để trấn khí vận của Linh Điệp đảo.

…

…

Trên mặt trăng.

Bạch tiền bối duỗi lưng một cái, bên trong hố đã lót một lớp phi kiếm dùng một lần.

A Bạch mới là vừa tán gẫu vừa làm việc thật sự mà không phạm sai lầm gì.

Hắn có thể tận dụng cành cây của ‘thân thể bằng gỗ’ để chat chit, phía bên kia, hai tay hắn đang không ngừng chế tác phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối.

Lúc buôn dưa lê trong nhóm chat xong thì ‘hố’ trong động phủ cũng được phủ kín phi kiếm dùng một lần.

Bước đầu tiên nhanh chóng được hoàn thành!

“Tiền bối, cần thêm kiếm gỗ nữa không?” Vũ Nhu Tử da đen ngoan ngoãn hỏi, bàn tay nhỏ bé của cô đang run nhẹ. Gọt liền tù tì nhiều phi kiếm như vậy, bàn tay của cô đã sinh ra một loại quán tính. Dù trong tay không còn cành cây nữa thì nó cũng bất giác làm ra động tác gọt phi kiếm.

Có lẽ cô là tâm ma đầu tiên trên thế giới cần cù như vậy đấy.

Bạch tiền bối sờ đầu Vũ Nhu Tử da đen lần nữa: “Vất vả rồi, tạm thời không cần nữa.”

“Bước tiếp theo là xây động phủ đúng không? Bạch đạo hữu chuẩn bị làm thế nào?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Bạch tiền bối vươn tay vẫy nhẹ một cái, thi triển một huyễn thuật thị giác đơn giản.

Sau đó có vài loại động phủ phong cách lướt qua trên hố.

Cái đầu tiên là động phủ phong cách cổ xưa, loại phong cách này cũng là xu hướng chính trên mặt trăng, phù hợp với thẩm mỹ của tu sĩ mấy trăm năm thậm chí là hơn một nghìn năm trước. Hiện tại xem ra cũng có một loại phong vị đặc thù.

Tay Bạch tiền bối vẽ một cái, một động phủ phong cách khoa học viễn tưởng chế tạo từ sắt thép hiện ra, tựa như phong cách trong tác phẩm điện ảnh và truyền hình khoa học viễn tưởng vậy.

Tiếp đó còn có phong cách ma huyễn, phong cách điền viên tự nhiên, phong cách rừng rậm nguyên thủy…

Đủ các loại động phủ phong cách lóe lên bên trên.

[Chẳng lẽ Bạch đạo hữu muốn xây cho Tống Thư Hàng một cái động phủ huyễn thuật ư?] Xích Tiêu kiếm tâm ma thầm nghĩ.

Lúc này, Bạch tiền bối dò hỏi: “Các ngươi cảm thấy loại nào thì tốt hơn?”

[Thì ra không phải muốn làm động phủ huyễn thuật, chỉ là xem phong cách thiết kế.] Xích Tiêu kiếm tâm ma có chút thất vọng.

Nhưng mà lần này nó đã có kinh nghiệm, ngoan ngoãn phối hợp đáp lời: “Ta cảm thấy loại động phủ phong cách nguyên thủy, hình dạng sơn động vừa rồi vô cùng thích hợp với Thư Hàng.”

Nếu như xây thành động phủ như vậy, mỗi ngày lúc Thư Hàng đi ra khỏi động phủ thì có thể đứng ở cửa sơn động, ngửa mặt lên trời thét dài, thú vị biết bao nhiêu?

“Kỳ thật ta cảm thấy dù sao cũng đã có sẵn hố, cứ trực tiếp bỏ quan tài đá của Tống Thư Hàng vào rồi đắp đất lên đi. Sau đó dựng bia đá đạo hữu lên trên, còn có thể trồng cây công đức cũng lên, một động phủ đơn giản thực dụng lập tức thành hình.” Cọng tóc ngố Sở các chủ dùng giọng điệu lười nhác để nói.

“Sở các chủ, Tống tiền bối sẽ khóc đấy.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Cọng tóc ngố Sở các chủ cười nói: “Không đâu, đến lúc đó phụ trách khóc đã có bầy khỉ kia của hắn. Nếu thật sự không được thì Khốc Lão Nhân trước kia cũng rất thích hợp đấy. Dù sao đều ở trên mặt trăng cả, mời hắn qua đây cũng không mất bao lâu.”

“Chắc chắn các ngươi đều bị Tam Lãng lây bệnh… Ai cũng nhiễm bệnh cả rồi, chừng nào về ta sẽ giúp các ngươi kiểm tra thân thể.” Bạch tiền bối nói. Động phủ hiện tại hắn muốn xây là mồi nhử, đến lúc đó kẻ vào ở chính là ‘Tống Thư Hàng’ do hắn dịch dung.

Nếu là mồi nhử thì không thể làm trò trẻ con như vậy được.

“Nghiêm túc mà nói, ta cảm thấy tòa tháp cao kia trông rất đẹp, chính là tháp cao có kết cấu hình trụ, thoạt nhìn rất thu hút.” Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc nói: “Ngoài ra ta đề nghị có thể trang trí một con mắt thánh khổng lồ đang bốc cháy trên đỉnh của tòa tháp cao kia để làm dấu hiệu. Dấu hiệu của Tống tiền bối chính là con mắt Thánh Nhân, người khác vừa nhìn thấy tháp cao hình trụ và con mắt thánh đang bốc cháy thì có thể lập tức đoán ra đây là động phủ của Tống tiền bối.”

Lúc dựng tháp cao lên, tu sĩ ở khu vực mặt trăng này đều bị bao phủ dưới cái nhìn lom lom từ ‘thánh nhãn rực lửa’ của Tống tiền bối, nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị con mắt Thánh Nhân chi phối.

Sau khi Bạch tiền bối suy xét một lúc thì gật đầu: “Được, vậy quyết định thế đi. Ghi thêm một điểm công lao cho Vũ Nhu Tử nhé, đến lúc ta phát quà năm mới sẽ gửi cho cô và bản thể của cô mỗi người một món.”

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen lộ ra nụ cười thục nữ vô cùng điềm tĩnh.

“Kế tiếp… bắt đầu xây dựng thôi.” Bạch tiền bối bấm pháp quyết ‘Bình Thổ Chú’, hố trên mặt đất được lấp lên một tầng, bao trùm toàn bộ phi kiếm dùng một lần.

Nhưng Bạch tiền bối vẫn chưa kết thúc, linh lực không ngừng chuyển động.

Dường như mặt đất nhận được mệnh lệnh, lấy hố làm cơ sở, lăn mình về phía trước rồi ngưng tụ lại, chồng lên tầng tầng, hóa thành tháp cao tựa như in 3D vậy.

“Tháp cao tạo như vậy là tháp cao không có linh hồn!” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhịn không được mà phỉ nhổ.

“Chúng ta không có dư thời gian đến vậy… Đành phải tạo vỏ bọc đại khái trước đã.” Bạch tiền bối giải thích.

Rất có thể dư đảng Thiên Đình đã tập kết và bắt đầu hành động, vậy nên không thể tạo ra từng tầng tháp cao một cách nghiêm túc.

Chỉ đành tạo vỏ ngoài trước rồi tiến hành ngụy trang sau vậy.

Chờ sau khi mọi chuyện kết thúc thì lại nghiêm túc tạo ra một cái nữa là được.

Trong tiếng vang ầm ầm, một tòa tháp cao chừng năm trăm mét thành hình.

“Chắc cũng đủ rồi.” Bạch tiền bối ngừng pháp quyết Bình Thổ Chú, hài lòng gật đầu.

“Nhưng kế tiếp làm sao chế tác con mắt hỏa diễm đây?” Cọng tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp mắt, sau đó cô làm ra động tác ‘móc mắt’: “Tống ~ a móc nha ~”

“Hay là thôi đi, con mắt lưu ly của Tống tiền bối cũng tặng cho bốn vị Kiếp Tiên Nho gia rồi. Nếu lại móc mắt, lỡ như không mọc ra được nữa thì làm sao đây?” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức chợt khựng lại, cô nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó cô vươn tay mở thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng ra, cầm lấy một con mắt khổng lồ đang bốc cháy từ trong đó.

Lai lịch của con mắt này không hề tầm thường.

Nó đã từng là một con ngươi ‘thần linh’ tương đương với Kiếp Tiên cửu phẩm.

Kết quả lần đó, Bạch tiền bối two cho Tống Thư Hàng mượn 2346 hư ảnh thánh viên… Con ngươi thần linh đã bị đập nổ tung, để lại con mắt khổng lồ đang bốc cháy này, nó vẫn luôn ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Không tệ.” Bạch tiền bối cười lớn nhận lấy con mắt này.

Sau đó… hắn phong tỏa quan tài đá của Tống Thư Hàng triệt để, ngay cả ‘thần thức’ cũng khóa kín, không cho hắn nhìn trộm bên ngoài nữa.

Chương 2240: Cảm Giác Động Lòng Đã Lâu Không Gặp

Tối quá tối quá tối quá…

Mạng bị cắt, thần thức bị niêm phong, chức năng chat Tu Chân thì đang thăng cấp.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen đều ở bên ngoài.

“Sở các chủ… cô còn ở đây không?” Tống Thư Hàng hỏi, đồ mang trên người hiện tại cũng chỉ còn lại Sở các chủ mà thôi.

Nhưng lần này, Sở các chủ vẫn luôn ở trên đỉnh đầu của hắn lại không trả lời.

Tống Thư Hàng vội vươn tay chụp lên đầu mình… vị trí vốn là nơi cọng tóc ngố Sở các chủ cắm rễ bây giờ lại trống không.

“Lẽ nào Sở các chủ cũng bị Bạch tiền bối cưỡng chế bắt ra ngoài rồi ư?” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Không còn cách nào khác, hiện tại hắn không làm được gì nữa rồi, buộc lòng phải yên lặng bế quan, ngoan ngoãn chơi rắn săn mồi của mình mà thôi.

….

….

Trong ống tay áo của Bạch tiền bối, cọng tóc ngố Sở các chủ dịch chuyển ra ngoài từ trong ống tay áo tựa như chiếc chân dài vậy. Để phối hợp cho Tống Thư Hàng bế quan, cô không thể lưu lại trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng nữa.

Bằng không lúc cô dòm ngó ngoại giới, chẳng khác nào chia sẻ tin tức bên ngoài với Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối phối hợp vươn tay đón lấy cọng tóc ngố Sở các chủ rồi cắm cô lên đỉnh đầu mình. Lại nói với mọi người: “Đi thôi, chúng ta mang ‘con mắt lớn’ cuối cùng này treo lên trên đỉnh tháp, vậy là động phủ lâm thời này xem như đã hoàn thành.”

Nhiều thứ trên người Tống Thư Hàng đều tụ tập bên cạnh

Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối khẽ động ý niệm, thi triển ra năng lực không gian thiên phú, tất cả mọi người được chuyển dời đến trên đỉnh tháp.

Nơi đỉnh của tháp cao hình trụ có kiến trúc tạo hình hai bàn tay khổng lồ, hai bàn tay như hoa sen nở rộ, tựa như đang nâng vật gì đó, đây là nơi để đặt 'con mắt rực lửa'.

Bạch tiền bối nâng con mắt to đang rực lửa kia lên, đặt nó vào hai bàn tay.

"Đúng rồi, làm sao để kích hoạt nó vậy? Truyền linh lực vào à?" Bạch tiền bối quay đầu nhìn về phía mỹ nhân rắn công đức rồi hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu.

Sau đó cô sáp lại, cuộn đuôi lên đập 'bộp' một phát vào con mắt đang rực lửa kia.

"Đau~ nhẹ một chút." Xích Tiêu kiếm tâm ma cất giọng eo éo lồng tiếng cho con mắt.

Sau khi bị quất một cú tàn nhẫn, con mắt bị kích hoạt.

Nó có chức năng tự động điều chỉnh kích thước.

Sau khi kích hoạt, hình thể của nó bắt đầu tăng vọt, trong nháy mắt đã biến thành con mắt siêu to khổng lồ với đường kính hơn hai mươi mét, vừa vặn đặt gọn vào giữa hai bàn tay.

Con mắt khổng lồ rực lửa bắt đầu chủ động xoay tròn thật chậm, nó quét qua bốn phía từng vòng một tựa như ra đa vậy.

Lại do trước đó nó vẫn được đặt trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, bị thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đồng hóa, nhiễm một tia khí tức 'Bá Tống'.

Dường như trong con mắt hỏa diễm khổng lồ đang không ngừng hiện lên hào quang quỷ dị, khiến người ta có một loại cảm giác áp bách vô hình.

"Giải quyết xong rồi." Bạch tiền bối vỗ tay một cái.

"Muốn chụp chung một tấm hình không?" Vũ Nhu Tử da đen đề nghị, dù sao đây cũng là động phủ đầu tiên xây dựng tại mặt trăng trên danh nghĩa của Tống tiền bối.

Mắt của Xích Tiêu kiếm tâm ma sáng lên, khen ngợi: “Tiếp đó chờ khi Tống Thư Hàng xuất quan thì chúng ta có thể dùng tấm hình chụp chung này đâm tim hắn, ý kiến hay lắm Vũ Nhu Tử da đen ạ!”

Vũ Nhu Tử da đen: “…”

Ta không hề nghĩ như vậy, đừng nói oan ta.

“Vậy thì chụp một tấm hình đi, thừa dịp lưu lại kỷ niệm trước khi tòa bảo tháp này vẫn chưa bị hủy diệt cũng được.” Bạch tiền bối lại tế ‘thần đèn’ ra rồi chà nhẹ, triệu hoán Lư Sơn Lộ Ma Tôn ra.

Sau khi Lư Sơn Lộ Ma Tôn hiện thân thì lẳng lặng nhận lấy điện thoại di động trong tay Bạch tiền bối, lơ lửng đến nơi xa trên tháp cao. Hắn nhắm màn hình vào ngay chỗ Bạch tiền bối, cũng cố gắng chụp cả tháp cao vào.

Hai tay Bạch tiền bối phiên bản Tống Thư Hàng vươn ra, cũng kích hoạt pháp thuật ‘thần thông bốn cánh tay’.

Tiếp đó, mỹ nhân rắn công đức, Vũ Nhu Tử da đen, Tạo Hóa Tiên Tử nhẹ nhàng lơ lửng, mỗi người di chuyển đến đứng trên một bàn tay của Bạch tiền bối, phối hợp vô cùng ăn ý.

Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng tạm thời được thả ra, bị tay phải Bạch tiền bối nắm lấy.

Lưu Tinh kiếm xoay tròn bên cạnh Bạch tiền bối tựa như một chú cá bơi lội.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn điều chỉnh góc độ xong, chụp tanh tách liên tục.

Hắn chụp mọi người từ đủ các góc độ khác nhau.

Sau khi chụp xong, Lư Sơn Lộ Ma Tôn yên lặng trở về trong thần đèn, hiện tại hắn không hề đề cập tới chuyện ‘khi nào thì được tự do’ nữa.

Trong khoảng thời gian nán lại trong thần đèn, hắn đã nhìn ra chỗ đặc thù của Bạch Thánh.

Vốn tuổi thọ của Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã sắp hết nên mới bế tử quan, muốn đột phá cảnh giới Tôn Giả thất phẩm. Nhưng nói thật, chính hắn cũng tự biết xác suất đột phá của bản thân rất mong manh.

Nếu Huyền Thánh bát phẩm dễ đột phá như vậy, lúc trước cũng sẽ không xuất hiện ‘thời kỳ không có Huyền Thánh mới’ gần nghìn năm.

Nhưng chỉ cần tiếp tục đi theo bên cạnh Bạch Thánh, nói không chừng tương lai sẽ có cơ hội ké được phúc duyên ‘một người đắc đạo, gà chó thăng thiên’.

Hiện nay điều duy nhất Ma Tôn lo lắng là… khả năng nuôi sủng vật của Bạch Thánh không tốt cho lắm.

Hy vọng bản thân đừng bị nuôi đến chết luôn.

…

…

Bạch tiền bối nhận lại điện thoại, gật đầu ra chiều hài lòng.

Kỹ thuật chụp hình của Lư Sơn Lộ Ma Tôn rất tốt, mỗi một góc độ đều chụp vô cùng hoàn hảo, kỹ thuật này sắp theo kịp Lệ Chi Tiên Tử rồi.

Bạch tiền bối tiện tay mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, chọn lựa một tấm chụp cận cảnh và một tấm chụp từ xa rồi gửi vào nhóm. Lại chuyển mấy tấm hình này vào trong không gian cá nhân của mình.

“Kế tiếp, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ thời cơ thôi.” Bạch tiền bối cất điện thoại đi.

Trước khi đợi được cá cắn câu, Bạch tiền bối nhàm chán rảnh rỗi bèn bắt đầu tranh trí cho tháp cao, vẽ lên đủ loại phù văn để tăng thêm mỹ cảm, cường hóa thân tháp.

…

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Thành viên trong nhóm vốn đang thảo luận ‘quà mừng năm mới’ của Bạch tiền bối, cũng ám chỉ trưởng nhóm Hoàng Sơn tiền bối nên phát một bao lì xì mừng năm mới cho mọi người.

Lúc này, A Bạch đột nhiên lại gửi hai tấm hình.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ể? Chụp trên mặt trăng à? Trước đây chưa từng nhìn thấy tòa kiến trúc này, là động phủ mới của vị đạo hữu nào vậy?”

Lệ Chi Tiên Tử: “Kỹ thuật chụp hình này không tệ chút nào.”

Diệt Phượng Công Tử: “Ta bị ảo giác à? Vì sao lại cảm thấy Thư Hàng đột nhiên trở nên đẹp trai hơn nhiều thế này? Trong nháy mắt vừa rồi khi nhìn thấy ảnh chụp thì ta đã rung rinh luôn đấy.”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “@ Diệt Phượng Công Tử, thì ra không phải mình ta có loại cảm giác này, nói thật, vừa rồi ta cũng vậy. Có loại cảm giác động lòng đã lâu không thấy.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Thằng răng trước kia đã trở thành một người đàn ông đầy sức hút rồi.”

Dược Sư: “…” Hắn cố gắng gõ chữ [trước kia?] trên điện thoại.

Thất Sinh Phù Phủ chủ: “Chẳng lẽ sau khi tấn thăng thành Tôn Giả thất phẩm, khí tràng của Thư Hàng tiểu hữu đã xảy ra biến đổi ư?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Vớ vẩn, sau khi tấn chức Tôn Giả thất phẩm căn bản không thay đổi lớn như vậy.”

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời: “Bạch tiền bối thì sao? Bạch tiền bối đâu rồi? Nếu là chụp ảnh chung thì tại sao không có Bạch tiền bối, ta không muốn nhìn tên Hàng ngốc đâu.”

Đồng Quái Tiên Sư: “Hừmmm~ cứ cảm thấy là lạ chỗ nào ấy. Thư Hàng tiểu hữu đang bế quan mà… hơn nữa còn bị Bạch tiền bối cắt mạng. Vì sao Bạch tiền bối lại phải lôi Tống Thư Hàng ra ngoài chụp ảnh chứ? Hơn nữa, khí chất của ‘Tống Thư Hàng’ này lại giống với Bạch tiền bối hơn.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Có lẽ đó chính là Bạch đạo hữu chăng?”

****

Bên kia.

Sau khi Bạch tiền bối trang trí cho toàn thân tháp cao xong, trong hư không trên đỉnh đầu cuối cùng cũng có chấn động không gian truyền đến.

“Đến rồi đến rồi.” Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Chương 2241: Nên Tới Cuối Cùng Cũng Tới

Các tu luyện giả ở một khu vực nào đó trên mặt trăng hôm nay rất hoảng sợ.

Nửa ngày trước, có người nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh đi dạo ở khu chợ trên mặt trăng, dường như đang tìm thứ gì đó. Lúc ấy đã có một vài tu luyện giả sinh ra dự cảm chẳng lành.

Nửa ngày sau… khi trên khoảng đất trống cách khu chợ không xa bỗng nhiên mọc lên một toàn ngọn tháp năm trăm mét, dự cảm chẳng lành của nhóm tu luyện giả kia rốt cuộc cũng trở thành sự thật.

Bá Tống Huyền Thánh đây là muốn xây động phủ mới trên mặt trăng.

Xem ra Bá Tống Huyền Thánh muốn ở lại trên mặt trăng thật rồi.

Nhìn từ góc độ thời gian của Huyền Thánh bát phẩm, e rằng một lần ở này sẽ kéo dài đến mấy trăm năm.

Điều khiến mọi người hoảng sợ hơn chính là, trên tòa ngọn tháp năm trăm mét kia lại có một con mắt rực lửa xuất hiện.

Trên con mắt rực lửa này tràn đầy khí tức của Bá Tống Huyền Thánh, dấu ấn cá nhân vô cùng rõ ràng. Nhìn thấy nó, mọi người không khỏi nhớ lại từng đoạn ký ức nghĩ đến mà kinh kia.

Sau đó… con mắt đang rực lửa kia lại còn tự động xoay tròn.

Nếu như nó chỉ lẳng lặng lơ lửng trên đỉnh tháp thì cũng thôi đi, áp lực tâm lý của mọi người sẽ không lớn đến vậy. Thế nhưng con mắt này lại xoay từng vòng một, mỗi khi nó xoay một vòng thì sẽ lập tức khiến mọi người cảm thấy giống như ‘nó’ đang nhìn mình.

Hơn nữa nó còn xoay tròn cực nhanh, xoay chẳng khác gì quạt máy… đúng là không chừa đường sống cho người ta mà.

“Có ai lớn gan dám đi góp ý với Bá Tống Huyền Thánh cùng ta không?” Một vị tu sĩ có danh vọng kiên trì đứng ra.

Hắn định triệu tập một nhóm tu sĩ đi góp ý với Bá Tống Huyền Thánh, hy vọng con mắt rực lửa này đừng xoay tròn một cách cần mẫn như thế.

Vận tốc xoay này tương đương với quạt gió cấp sáu rồi, hy vọng Bá Tống Huyền Thánh hạ cấp bậc xuống.

Ngay lúc vị tu sĩ có danh vọng này chuẩn bị hành động.

Đột nhiên có tu sĩ tinh mắt phát hiện trên đỉnh tháp nơi động phủ mới của Bá Tống Huyền Thánh có một khe nứt không gian khổng lồ!

“Chấn động không gian? Chẳng lẽ có Kiếp Tiên hiện thân?” Vị tu sĩ vô cùng có danh vọng kia sửng sốt.

“Có phải có Kiếp Tiên tiền bối đúng lúc ẩn cư ở khu vực này với chúng ta không. Sau đó Kiếp Tiên tiền bối cũng không chịu nổi con mắt có vận tốc quay cỡ quạt gió cấp sáu trên đỉnh tháp của Bá Tống tiền bối nên mới tới đó?” Một tu luyện giả thuộc hệ thống pháp thuật phương tây suy đoán.

Mọi người ngẫm lại thì cảm thấy rất hợp lý.

“Tuyệt vời, cứ như vậy, dù là Bá Tống tiền bối thì cũng phải nể mặt Kiếp Tiên tiền bối chứ nhỉ?” Có vị đạo trưởng sờ lồng ngực của mình, cảm thấy rốt cuộc trái tim đang nhói lên của mình cũng bình tĩnh được một lúc.

Nhưng lúc này, có một vị yêu tu lên tiếng nhắc nhở: “Hiện tại đã mừng thầm thì còn sớm lắm… Các ngươi đừng quên tu chân giới có một lời đồn rằng Bá Tống Huyền Thánh kỳ thực không phải là Huyền Thánh. Trên thực tế, hắn là một Kiếp Tiên chân chính. Hơn nữa còn là loại Kiếp Tiên sắp bước ra ‘đạo’ của mình. Sở dĩ hắn lần lượt hiển thánh như thế chỉ là do đang thực tiễn ‘đạo’ của bản thân mà thôi.”

“Hơn nữa, việc Kiếp Tiên tiền bối hiện thân tìm tới tận cửa mới là đáng sợ nhất… Bởi vì điều này có nghĩa là ngay cả Kiếp Tiên tiền bối cũng không chịu được áp lực khi con mắt của Bá Tống Huyền Thánh không ngừng quét hình.” Một vị tiên tử với gương mặt trẻ con bên cạnh yêu tu bổ sung.

Nói cách khác… rất có thể Bá Tống Huyền Thánh còn đáng sợ hơn Kiếp Tiên tiền bối.

Lúc mọi người nghĩ đến loại khả năng này thì trong lòng lập tức trở nên tuyệt vọng.

“Nhưng nếu nghĩ theo chiều hướng tốt, nói không chừng Bá Tống Huyền Thánh sẽ nể mặt Kiếp Tiên tiền bối thì sao? Dù sao thì mặt mũi của Kiếp Tiên tiền bối vẫn lớn hơn mặt mũi của chúng ta.” Một vị tán tiên lên tiếng.

Vì vậy, tu sĩ của cả khu vực đều bắt đầu chú ý đến ‘ngọn tháp của Bá Tống Huyền Thánh’.

Thậm chí bọn họ bắt đầu gọi thêm bạn bè đến…

Trong vòng vài giây, chuyện có Kiếp Tiên đến thăm ngọn tháp của Bá Tống Huyền Thánh đã truyền khắp mặt trăng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đi ra khỏi động phủ của mình, cau mày nhìn ngọn ngọn tháp năm trăm mét phương xa kia: “Bạch Thánh sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Đồng thời, trong động phủ của Thất Tu.

Thất Tu Thánh Quân vốn đang minh tưởng tu luyện cũng bị Lục Tu Tiên Tử đánh thức, vội vàng đi ra khỏi động phủ.

Hắn nhanh chóng gửi tin nhắn về việc này vào nhóm Cửu Châu số 1.

…

…

Lúc này.

Con mắt hỏa diễm ngửa mặt lên, tròng mắt khổng lồ tập trung vào khe nứt trên không trung.

Khe nứt không gian dần mở rộng ra.

Ngay sau đó, một con phượng hoàng vô cùng to lớn chui ra từ khe nứt không gian.

Thân thể con phượng hoàng này dài gần hai trăm mét, lúc giang cánh ra thì như che trời lấp đất.

Cô ta chỉ có một móng vuốt, trên móng vuốt mọc ra một con mắt chuyển động vô cùng linh hoạt.

Chính là Phượng Nghi Cầm Chủ, boss của sào huyệt Thiên

Đình viễn cổ ở Thú giới, sở hữu sức chiến đấu của Trường Sinh Giả.

Lần trước khi cô ta hiện thân bắt Tống Thư Hàng thì chỉ hiện ra một cái móng vuốt thu nhỏ mà thôi.

Lần này, chân than của cô ta đã trực tiếp giáng lâm.

Sự xuất hiện của cô ta đại biểu cho việc 'bộ hạ cũ của Đế Tôn' tấn công sào huyệt dư đảng Thiên Đình viễn cổ thất bại.

Kế hoạch của bộ hạ cũ Đế Tôn thất bại, đoán chừng đã rút lui…

Ngọn lửa trên người Phượng Nghi Cầm Chủ bốc cháy hừng hực, cũng giống như cơn phẫn nộ của cô ta vậy.

Tống Thư Hàng do Bạch tiền bối biến thành hai tay ôm ngực, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Mỹ nhân rắn công đức lơ lửng sau lưng hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử hắng giọng một cái, chuẩn bị hát vang một khúc bất cứ lúc nào, tay chuyển động phối một đoạn nhạc nền.

Trên bầu trời.

Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ cúi đầu, đôi mắt phượng + con mắt trên móng vuốt nhìn Bá Tống Huyền Thánh chằm chằm.

Sau đó, bên cạnh cô ta lại có một cánh cửa không gian mở ra.

Kiếp Tiên đầu trọc dẫn theo hai vị Huyền Thánh bát phẩm hiện thân.

Hai vị Huyền Thánh bát phẩm này đều là tồn tại nắm giữ thần binh Kiếp Tiên, vào lúc mấu chốt có thể chém ra công kích cấp Kiếp Tiên.

"Ngươi đã đến rồi." Bạch tiền bối mỉm cười.

Ánh mắt hắn quét qua đội hình đám 'dư đảng Thiên Đình' này… số lượng thành viên Thiên Đình ít hơn dự tính của hắn.

Nhưng ngẫm lại thì cũng đúng, dù sao dư đảng Thiên Đình vừa đại chiến một trận với bộ hạ cũ của Đế Tôn xong, trong sào huyệt khẳng định còn cần người trấn giữ, tránh cho bộ hạ cũ của Đế Tôn quay trở lại.

Phượng Nghi Cầm Chủ có thể tự mình đến đây, thậm chí còn dẫn theo Kiếp Tiên đầu trọc + hai vị Huyền Thánh như thế này đã là cực hạn mà dư đảng Thiên Đình hiện tại có thể điều động.

“Ta không muốn nói nhảm với ngươi.” Phượng Nghi Cầm Chủ cắn răng mở miệng.

Nói thật, cô ta đang mang đầy phẫn nộ mà đuổi tới đây. Bá Tống Huyền Thánh bị nghi là hậu thủ của Trình Lâm Tiên Tử này không chỉ làm nổ Tỏa Tiên ngục, mà còn phá hủy đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia, hoàn toàn phá hủy kế hoạch của cô ta.

Lúc cô ta tới đây thì hận không thể trực tiếp bóp chết Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng lúc chân chính gặp mặt…

Khi nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh…

Sự phẫn nộ trong lòng chợt biến mất.

Hỏa diễm rực lửa trên người cô ta cũng dần yếu bớt.

Vì vậy, không thể nói chuyện với Bá Tống Huyền Thánh được.

Phải trực tiếp ra tay.

Nếu như nói chuyện tiếp, cô ta sợ bản thân sẽ mềm lòng, không thể hạ thủ được.

Thế nên Phượng Nghi Cầm Chủ không do dự nữa.

Móng vuốt của cô ta đè thẳng xuống ngọn tháp có gắn con mắt hỏa diễm.

Một kích này là có thể trực tiếp giẫm bẹp cả ngọn tháp và Bá Tống.

Đồng thời lúc Phượng Nghi Cầm Chủ động thủ, trong hư không lại truyền đến một đợt chấn động không gian yếu ớt.

Sau đó, hư ảnh một tấm bia lớn màu đen lẳng lặng xuất hiện.

Có một bóng đen đỡ lấy tấm bia, xen lẫn trong cái bóng công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ, đồng thời cũng phát động công kích về phía ‘Tống Thư Hàng’.

Mắt Bạch tiền bối sáng lên.

Không ngờ, con cá vẫn mắc câu!

Chương 2242: Hôm Nay Bá Tống Ta Công Nhận Ngươi Rồi

Đúng là niềm vui bất ngờ.

Vốn Bạch tiền bối chỉ muốn dùng dư đảng Thiên Đình làm thí nghiệm thử một lần trước, để xem mức độ khả thi của phương án tạo động phủ trên mặt trăng này cao bao nhiêu.

Chờ sau khi thí nghiệm kết thúc thì lại tạo một động phủ nữa, tiếp theo sẽ đến Thú giới tung tin tức ra để câu được con cá lớn ở Thú giới.

Không ngờ con cá lớn ở Thú giới đã tự mình đưa tới cửa.

Trên mặt Bạch tiền bối lộ ra nụ cười xán lạn, thấp giọng nói: “Hôm nay ta đúng là may mắn.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma bên cạnh nghe vậy thì muốn nói gì đó, rồi lại không biết nên nói gì cho phải. Dù sao thì ngày nào Bạch đạo hữu cũng rất may mắn, thật sự không có gì đáng nói cả.

…

…

Trên đỉnh đầu, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ ập xuống.

Không gian không chịu nổi lực lượng của cô nên bắt đầu nứt vỡ.

Từng khe nứt không gian phủ đầy phần không gian bên dưới móng vuốt. Trong khe nứt không gian có luồng điện đen kịt tựa chất lỏng chảy ra. Đó là tác dụng phụ sau khi không gian bị cưỡng ép xé rách, những luồng điện đen kịt này cũng không phải lôi điện… mà là thứ tương tự như ‘máu’ chảy ra sau khi không gian bị thương, không có cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm mà tiếp xúc với những luồng điện đen kịt này thì sẽ chết ngay lập tức.

Mỗi lần khi cường giả tuyệt thế chiến đấu thật sự, thứ đầu tiên bị thương luôn là không gian vô tội.

Bên dưới, ‘ngọn tháp con mắt’ vừa hình thành không chịu nổi áp lực từ móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nên bắt đầu vỡ vụn. Dù sao nó cũng là kiến trúc Bạch tiền bối lâm thời làm ra… không biến thành bùn đã là nể tình lắm rồi.

Sở dĩ nó có thể chống đỡ đến bây giờ ít nhiều gì cũng là nhờ tác dụng phòng ngự từ phù văn mà Bạch tiền bối đã khắc trên thân tháp.

Khi Phượng Nghi Cầm Chủ xuất móng vuốt ra, con mắt hỏa diễm đang rực lửa kia cũng đồng thời bắn một cột sáng đỏ rực về phía móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Chức trách của nó chính là phòng ngự.

Chỉ tiếc cột sáng nó bắn ra lại không thể chống lại móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Cột sáng trực tiếp bị móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đánh thành bụi sáng.

Con mắt hỏa diễm sợ co vòi nên không bắn hỏa diễm ra nữa.

Mà cũng trong lúc đó, cái bóng ẩn dưới công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ vung tấm bia đá đen kịt kia lên cao, phong tỏa không gian phía dưới, ngăn cản ‘Bá Tống Huyền Thánh’ bên dưới dùng thủ đoạn không gian chạy trốn.

Hắn có ý định phối hợp với công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ, đồng thời cũng cố gắng hết sức để không quấy nhiễu Phượng Nghi Cầm Chủ.

Thiên la địa võng, lại thêm vị Kiếp Tiên đầu trọc đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Dưới góc nhìn của tất cả mọi người có mặt tại chỗ này thì đây đúng là tuyệt cảnh.

Lúc này, ánh mắt tất cả các tu sĩ còn có thể đứng ở khu vực này trên mặt trăng đều tập trung trên người Bá Tống Huyền Thánh trên ngọn tháp có con mắt rực lửa kia.

Lúc Phượng Nghi Cầm Chủ phát động công kích, tu sĩ có thực lực không đủ đều chịu không nổi mà nằm thẳng cẳng cả rồi.

Tu sĩ có thực lực và đủ tư cách ở lại thì cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Chẳng ai ngờ rằng đại lão bước ra từ trong cánh cửa không gian lại trực tiếp tấn công Bá Tống Huyền Thánh. Hơn nữa, nhìn uy thế của đòn công kích này thì người đến nhất định cũng là những tồn tại đứng đầu nhất trong các Kiếp Tiên.

Đối mặt với tồn tại đáng sợ như vậy, Bá Tống Huyền Thánh phải ứng đối thế nào đây?

[Thời điểm kiểm chứng lời đồn đã đến rồi!]

Ý nghĩa này xuất hiện trong lòng một phần tu sĩ. Rốt cuộc Bá Tống Huyền Thánh có phải là tồn tại cấp Kiếp Tiên như trong truyền thuyết hay không?

…

…

Trên ngọn tháp với con mắt rực lửa, Bá Tống Huyền Thánh mặc áo choàng màu trắng, tung bay trong gió.

Dưới uy áp từ công kích của móng vuốt, mái tóc ngắn của Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên bắt đầu mọc dài ra. Chỉ trong nháy mắt đã dài ngang lưng.

Đối mặt với tuyệt cảnh và đòn tấn công có thể hủy diệt cả thế giới, Bá Tống Huyền Thánh không hề sợ hãi chút nào, hắn giang hai cánh tay một cách cool ngầu, trực tiếp đối mặt với công kích kia.

Đẹp trai?

Hoặc nên nói là tuấn mỹ?

Trong nháy mắt, tất cả tu sĩ, bất kể là hệ tu sĩ, hệ yêu tu, hệ thú tu, hệ ma pháp, hệ thánh quang… chỉ cần còn sống thì tất cả đều phát hiện nhịp tim của mình bắt đầu tăng tốc.

Hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

Bá Tống Huyền Thánh sẽ chặn đòn tấn công này như thế nào đây? Hắn sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?!

Mọi người phát hiện chẳng biết tại sao bản thân lại bắt đầu lo lắng cho Bá Tống Huyền Thánh.

Ầm ầm ầm ~~

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đè đến chỗ cách đỉnh đầu Bá Tống Huyền Thánh hơn mười mét.

Thế nhưng… móng vuốt của cô ta lại không đè xuống được

nữa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Mọi người nghi hoặc nhìn Bá Tống Huyền Thánh.

“Là tóc! Là một sợi tóc! Trời ạ ~~” Tu luyện giả có ánh mắt tinh tường lập tức nhìn thấy rõ tình tiết chiến đấu.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Bá Tống Huyền Thánh tuấn mỹ vô song có một sợi tóc ngố đang kéo dài tới hơn mười mét, chống đỡ trong móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Chỉ một sợi tóc đã có thể chặn được một kích đầy phẫn nộ của Phượng Nghi Cầm Chủ!

Nhẹ nhàng biết bao.

Quyết đấu giữa tu sĩ, nếu như trong trường hợp đối kháng gần người… việc dùng một ngón tay ngăn chặn đòn đánh toàn lực của đối phương là việc làm cực kỳ kích thích.

Mà Bá Tống Huyền Thánh còn kinh khủng hơn tưởng tượng của mọi người nhiều.

Hắn chỉ dùng một sợi tóc đã ngăn được công kích của phượng hoàng khổng lồ tiền bối.

“Trường Sinh Giả lộn nhào thình lình đâm tới ~” Lúc này, một giọng hát êm tai vang lên bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh, dùng cách ca hát để báo tên chiêu thức của Bá Tống Huyền Thánh.

“Có thể chết dưới sợi tóc ngố của ta ~ là vinh hạnh của ngươi ~” Lại một giọng hát êm tai vang lên, là mỹ nhân rắn công đức không cam lòng yếu thế nên cất giọng hát.

Nhưng sau khi hát xong, cô phát hiện lời bài hát và tình cảnh không tương xứng cho lắm.

Vì vậy mỹ nhân rắn công đức lại hát bổ sung: “Không thể ~ vậy mà ngươi lại có thể ngăn được đòn tấn công từ ~ một sợi tóc ngố của ta! Hôm nay Bá Tống ta ~ công nhận ngươi rồi ~~”

“Hai cô ngốc các cô, đợi sau khi trở về ta sẽ bóp chết các cô.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nổi đóa.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử da đen vừa định hát tiếp lời ngoan ngoãn ngậm miệng lại ngay lập tức.

May quá…

Hôm nay chẳng biết tại sao, Bá Tống Huyền Thánh đặc biệt tuấn mỹ cũng không bị tiếng ca của hai vị tiên tử ảnh hưởng.

Khí chất của hắn vẫn xuất trần như trích tiên.

Sợi tóc dài trên đỉnh đầu hất nhẹ một cái, hất bay công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Sở các chủ.” Giọng nói của Phượng Nghi Cầm Chủ vang lên trong hư không.

Cô nhận ra được khí tức trên sợi tóc ngố này.

Lúc đó, dư đảng Thiên Đình ở Thú giới từng âm mưu cướp Bích Thủy Các của Sở các chủ.

Không ngờ Sở các chủ của Bích Thủy Các lại ở cùng với truyền nhân của Trình Lâm.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhẹ nhàng siết lại.

Ngay sau đó, tổng cộng năm loại đạo thuật công kích siêu quy mô ngưng tụ trên đầu móng vuốt của cô ta.

“Xích Tiêu kiếm đạo hữu.” Bạch tiền bối quát khẽ một tiếng rồi vẫy tay.

Xích Tiêu kiếm tâm ma rơi vào tay phải hắn.

Lưu Tinh kiếm trở về tay trái của Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vung một đao một kiếm… chém xuống bên dưới.

Ầm~~

Đỉnh ngọn ngọn tháp bị chém ra.

Con mắt rực lửa kia được mỹ nhân rắn công đức thu hồi.

Sau đó, Bạch tiền bối dẫn theo tất cả mọi người nhảy vào trong ngọn tháp hình trụ.

“Bái bai nha ~~” Thân hình của Bạch tiền bối rơi vào trong tháp hình trụ, đồng thời còn ném một cái hôn gió lên trên.

Tất cả phi kiếm dùng một lần dưới đáy không gian hình trụ đều được kích hoạt.

Lực lượng không gian lớn đến kinh người bỗng chốc ngưng tụ.

“Không xong, hắn muốn bỏ trốn thông qua trận pháp không gian… Đây là trận pháp gì mà lại không cách nào phong tỏa được cơ chứ.” Thân ảnh trong bóng tối vội la lên.

Hắn suy nghĩ chốc lát rồi lập tức nhảy ra khỏi bóng tối, nối gót nhảy vào ngọn tháp hình trụ để đuổi theo.

Phượng Nghi Cầm Chủ hừ lạnh một tiếng, cô ta ném móng vuốt của mình ra. Móng vuốt của cô ta lại như pháp khí được tế ra, bay nhanh về phía tháp hình trụ.

Chương 2243: Từ Hôm Nay Trở Đi, Chúng Ta Bị Cả Thế Giới Lãng Quên

"Chúng ta cũng theo!" Kiếp Tiên đầu trọc trầm giọng nói.

Hắn dẫn theo hai vị Huyền Thánh một nam một nữ cùng nhảy vào ngọn tháp hình trụ kia, đuổi theo Bá Tống Huyền Thánh.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cần bọn họ phối hợp.

Lần này tuyệt đối phải bắt được Bá Tống Huyền Thánh lần nữa.

Cứ như vậy, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, thân ảnh ẩn giấu trong bóng tối, Kiếp Tiên đầu trọc, hai vị Huyền Thánh lần lượt nhảy vào trong không gian toà tháp.

Trong tháp.

Bá Tống Huyền Thánh nhanh chóng rơi xuống dưới.

Dù đang rơi nhưng trông hắn vẫn không hề nhếch nhác chút nào, rơi cũng rơi ra khí chất.

"Bá Tống, ngươi cho là mình sẽ trốn được ư?" Kiếp Tiên đầu trọc gầm lên.

Hắn theo sát phía sau móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, hai tay nắm chặt lại, tập trung vị trí của Bá Tống, chuẩn bị đấm vào mặt hắn.

"Đáng tiếc, thế mà chỉ có mấy người các ngươi theo vào." Bá Tống Huyền Thánh phía trước quay đầu nhìn lại, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Bá Tống Huyền Thánh mang vẻ mặt tiếc nuối vẫn đẹp trai lai láng.

Xoẹt ~~

Lúc này, dưới đáy ngọn tháp tuôn ra mấy trăm luồng kiếm quang.

Lực lượng không gian quỷ dị, không cách nào giam cầm kia lại phát động.

Cả tòa ngọn tháp hình trụ biến thành trong suốt.

Ngay sau đó, ngọn tháp hình trụ và tất cả mọi người trong tháp đều biến mất.

Tại nơi ngọn tháp con mắt hỏa diễm từng tọa lạc chỉ còn lại một cái hố lớn.

…

…

Tu sĩ ở khu vực mặt trăng nuốt một ngụm nước miếng.

[Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên là Kiếp Tiên!]

Lời đồn này rốt cuộc đã được kiểm chứng.

Khi bị dồn đến đường cùng mà Bá Tống Huyền Thánh vẫn có thể bình yên thoát thân, thậm chí trước khi đi còn mang theo động phủ ngọn tháp mình vừa xây xong. Điều đó đủ để chứng minh sự bình tĩnh của Bá Tống Huyền Thánh.

Tu sĩ còn tỉnh táo bắt đầu thảo luận với nhau.

Có người không kịp chờ đợi bèn thông qua các thủ đoạn khoa học kỹ thuật hoặc tu chân, muốn truyền bá chuyện này ra ngoài.

Nhưng lúc mọi người ở đây lấy điện thoại di động hoặc pháp khí truyền tin ra, chuẩn bị ghi lại chuyện này vào đó thì ngón tay bỗng đồng thời khựng lại.

“Chờ đã, Bá gì ấy nhỉ?” Vị tiên tử mặt trẻ con lên tiếng hỏi đầu tiên.

“Là Bá Mộc Huyền Thánh à?” Có vị đạo trưởng nhíu mày hỏi.

“Không đúng, hình như là Vũ Miên Huyền Thánh.” Yêu tu bên cạnh phản bác.

“Các ngươi nhớ nhầm cả rồi, ta nhớ là Mang Thai Thánh Quân.” Một vu sư trầm giọng nói.

Chúng tu luyện giả nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ mờ mịt.

Sau khi nhìn nhau khoảng hơn mười giây.

“Chờ chút đã, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ?” Có người lại hỏi.

“Vì sao chúng ta lại vây quanh ở đây chứ?”

“Hình như đã xảy ra một trận đại chiến, là chiến đấu giữa vị phượng hoàng tiền bối này và một người khác. Nhưng mà vị phượng hoàng tiền bối này đang chiến đấu với ai nhỉ?”

Trí nhớ của mọi người càng ngày càng mơ hồ.

Nơi xa, Thất Tu Thánh Quân âm thầm vây xem nhíu mày. Hắn đã từng là chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cho nên biết một ít bí mật mà những người khác không biết.

“Lục Tu, trí nhớ của cô cũng chịu ảnh hưởng à?” Thất Tu Thánh Quân hỏi.

Lục Tu Tiên Tử im lặng gật đầu.

“Ngay cả cô cũng chịu ảnh hưởng, vậy chính là ‘tin tức tồn tại’ đã bị xóa đi từ căn nguyên rồi.” Thất Tu Thánh Quân nhẹ giọng nói.

Hắn lại nhìn về phía con phượng hoàng khổng lồ trong hư không kia.

Lúc này, Phượng Nghi Cầm Chủ lẳng lặng lơ lửng trên không.

“Ta đang ở đâu? Tại sao ta lại ở chỗ này? Ta ở chỗ này làm gì chứ?” Phượng Nghi Cầm Chủ cảm thấy nghi hoặc.

Cô ta muốn dùng móng vuốt gãi đầu của mình.

Nhưng lúc ý niệm hiện lên trong đầu, cô ta lại phát hiện mình lại không có móng vuốt.

Vị trí vốn nên là móng vuốt lúc này lại trống không khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Phượng Nghi Cầm Chủ lại trầm mặc hồi lâu.

“À, đúng rồi. Ta vốn không có móng vuốt mà.” Phượng Nghi Cầm Chủ chợt hiểu ra.

Lại qua một lúc lâu sau.

Phượng Nghi Cầm Chủ vung cánh lên, mở cánh cổng không gian ra rồi chui vào đó, biến mất không thấy đâu nữa.

Vùng trời trên mặt trăng lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

Không gian lúc trước bị xé rách do Phượng Nghi Cầm Chủ ra tay cũng đang dần khôi phục và khép miệng lại.

…

…

Tộc địa Thiên Hà Tô Thị.

Tô Thị A Thập Lục vốn đang tắm rửa đột nhiên khựng lại.

“Thư Hàng…” Cô thì thầm gọi một tiếng.

Chân mày cô níu chặt lại, nhanh chóng dùng móng tay khắc ba chữ ‘Tống Thư Hàng’ lên vách tường của phòng tắm.

Nhưng chữ cô vừa khắc xuống lại dần biến mất ngay sau đó, giống như đã bị một bàn tay vô hình xóa đi vậy.

“Sự tồn tại của Thư Hàng đã bị chặn từ căn nguyên, hắn lại đang làm trò gì đây?” Bạch long tỷ tỷ hiện lên.

“Lần này Thư Hàng đang bế quan, hẳn là Bạch tiền bối lại kích phát kỳ ngộ gì đó.” Tô Thị A Thập Lục lập tức giải thích thay cho Tống Thư Hàng, chỉ là giọng cô cứ lí nhí nghe có vẻ như cực kỳ chột dạ.

Nói rồi cô lại vươn tay khắc hai chữ ‘Tô Hàng’ lên vách tường lần nữa.

Lần này hai chữ nọ không bị xóa đi.

Tô Thị A Thập Lục hài lòng gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào.

Không nhớ được Tống Thư Hàng, vậy trước tiên cứ nhớ ‘Tô Hàng’ cũng tốt.

Dù sao bất kể cô đọc ‘Thư Hàng’ hay đọc ‘Tô Hàng’ thì Tống Thư Hàng thân là người Văn Châu cũng chẳng phân biệt được.

…

…

Khu vực thành phố Văn Châu.

Ba Tống và mẹ Tống kết thúc chuyến du lịch, tạm thời trở về nhà.

Hai người định ở nhà nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại xuất phát đến nơi tiếp theo. Thừa dịp đứa con cả Tống Thư Hàng còn chưa nghỉ hè, bọn họ muốn đi ra ngoài nhiều hơn một chút.

Hai vợ chồng thân mật ngồi trên ghế sô pha, dựa sát vào nhau.

“Ông nói xem chờ đứa thứ hai sinh ra thì Thư Hàng có mừng không?” Mẹ Tống sờ bụng mình.

Nhưng ba Tống lại giật mình: “Đứa thứ hai? Đây không phải đứa con đầu tiên của chúng ta à?”

Mẹ Tống cũng ngẩn ra, một lát sau bà lại cười tươi: “Đúng vậy, đây là đứa con đầu tiên của chúng ta.”

Hai vợ chồng nhìn nhau cười, rồi lại dựa sát vào nhau.

Phía sau cách đó không xa, một vị tiên tử đang ẩn thân bị đâm trúng tuyến lệ, lặng lẽ chảy nước mắt.

Thư Hàng lại bị ba mẹ quên mất rồi.

Cũng may lần này, em gái hoặc em trai còn chưa sinh ra… Nếu không, sau khi ba Tống và mẹ Tống quên mất Thư Hàng, nói không chừng lại muốn mang thai thêm đứa nữa ấy chứ.

Đến lúc đó từ mang thai đứa thứ hai đổi thành mang thai đứa thứ ba, địa vị của Thư Hàng sẽ trở nên lúng túng hơn.

…

…

Linh Điệp đảo.

Vũ Nhu Tử đang đòi cha mình đặt đạo hiệu hôm nay chợt khựng lại.

Liên hệ giữa cô và Vũ Nhu Tử tâm ma bị cắt đứt rồi.

Hơn nữa ký ức liên quan tới Vũ Nhu Tử tâm ma cũng đã biến mất, thứ phai nhạt cùng nó còn có ký ức về Tống tiền bối và Bạch tiền bối.

[Hiệu quả của phòng tối à?] Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói.

Cũng may cô để Vũ Nhu Tử da đen ở bên cạnh Tống tiền bối, chờ đến khi Tống tiền bối và Bạch tiền bối đi ra khỏi ‘phòng tối Thiên Đạo’ thì cô sẽ có được những trải nghiệm thú vị từ Vũ Nhu Tử da đen.

“A cha.” Vũ Nhu Tử nói: “Chi bằng lấy tên Di Vong Tiên Tử làm đạo hiệu của con hôm nay đi!”

* di vong: lãng quên.

Linh Điệp Thánh Quân nghệch mặt ra: “? ? ?”

****

Lúc này.

Trong một không gian thuần màu trắng.

Ngọn tháp con mắt hình trụ từ từ trôi dạt.

Tất cả phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối đều bị Bạch tiền bối cho nổ cùng một lúc, ngăn được móng vuốt của

Phượng Nghi Cầm Chủ thêm lần nữa.

Sau khi vụ nổ qua đi.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ dừng lại, Kiếp Tiên đầu trọc và hai vị Huyền Thánh đứng sau lưng móng vuốt.

“Đây là nơi nào?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng hỏi.

Cô ta cảm ứng được liên hệ giữa mình và bản thể lại bị cắt đứt.

“Nơi này là một góc xó xỉnh bị thế giới quên lãng.” Tống Thư Hàng do Bạch tiền bối biến thành dùng giọng nói tang thương đáp: “Ở nơi này, ngươi, ta, tất cả mọi người đều sẽ bị cả thế giới lãng quên hoàn toàn.”

Chương 2244: Hóa Thành Ánh Sáng

“Có ý gì?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng hỏi.

“Phòng giam Thiên Đạo!” Lúc này, con tà ma trong bóng tối kia sợ hãi hét lên, nó nhận ra ‘nơi bị thế giới lãng quên’ này là nơi mà pháp tắc Thiên Đạo chuyên dùng để giam giữ một vài ‘cá thể đặc thù’.

Sau khi móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghe được mấy từ ‘Phòng giam Thiên Đạo’ thì thần sắc trong con mắt kịch biến.

Tuy cô ta chưa từng tiếp xúc với Phòng giam Thiên Đạo, nhưng từng nghe được tin đồn tương tự.

“Là không gian mà một khi bị nhốt vào thì sẽ bị xóa sạch từ bản nguyên, bị tất cả sinh linh trên chư thiên vạn giới lãng quên kia ư?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bất an cào cào.

Phía sau Bạch tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử há miệng hát: “Hớ hờ hơ ~, đây chính là ~ phòng ~ tối ~ Thiên Đạo ~”

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên nói: “Bản thể của ta còn ở bên ngoài!”

“Nhưng bản thể của cô nhất định sẽ cho rằng mình trời sinh không có móng vuốt… Bởi vì ký ức liên quan đến móng vuốt trong trí nhớ của cô ta về cô sẽ bị phai nhạt toàn bộ. Bản thể của cô vốn chỉ có một cái móng vuốt, giờ thì tốt rồi, biến thành một con chim không vuốt.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nhân cơ hội đâm tim.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ pử đối diện run rẩy như bị rút gân vậy.

“Vì sao ngươi có thể mở không gian này ra!” Con tà ma quỷ dị kia lên tiếng, bởi vì là sản phẩm từ cuộc nghiên cứu ‘khúc xương bất hủ + phần thận hoại tử của Bá Tống’ của quả cầu béo, cho nên trên người con tà ma này phát ra sương mù nhàn nhạt, hơi giống với ‘thân thể ngụy bất hủ’ của Tống Thư Hàng.

Đúng vậy, vì sao Ngục giam Thiên Đạo chỉ Thiên Đạo mới mở ra được lại bị Bá Tống Huyền Thánh mở ra? Kiếp Tiên đầu trọc, Phượng Nghi Cầm Chủ đều nhìn chằm chằm vào Bá Tống Huyền Thánh.

“Bởi vì ~ ta đẹp trai ~” Mỹ nhân rắn công đức cướp lời đáp.

Bạch tiền bối vươn tay nhét hai vị tiên tử công đức và Tạo Hóa vào trong tụ lý càn khôn.

Hắn cũng không phải Tống Thư Hàng, không thể mặc kệ hai vị tiên tử mãi được.

“Ngươi đã lợi dụng quy tắc gì thế hả?” Con tà ma thận Bá Tống kia nghĩ đến một khả năng.

Đương kim Thiên Đạo bị thiếu mất một phần, nên tư duy cứng nhắc, làm theo trình tự một cách máy móc.

Dưới tình huống như vậy, e rằng chỉ cần đáp ứng được một điều kiện tiên quyết nào đó thì pháp tắc Thiên Đạo sẽ dựa theo thiết lập mà ra tay, bắt mục tiêu bỏ vào trong Phòng giam Thiên Đạo.

Rất có thể Bá Tống Huyền Thánh biết được ‘điều kiện tiên quyết’ này nên đã lợi dụng quy tắc dẫn dụ Ngục giam Thiên Đạomở ra hòng kéo tất cả mọi người vào trong Phòng giam Thiên Đạo.

Tà ma thận vừa nhắc nhở thì Phượng Nghi Cầm Chủ cũng lập tức nghĩ đến khả năng này.

Đối diện.

Sau khi Bạch tiền bối cất hai vị tiên tử vừa lầy vừa nhây xong thì nhẹ nhàng vung áo choàng lên, nói: “Trọng điểm không phải là vì sao ta có thể mở không gian này ra, trọng điểm là hiện tại mọi người đều ở trong Phòng giam Thiên Đạo, bây giờ người bên ngoài đã hoàn toàn quên mất chúng ta. Cho nên, mọi người có muốn quên đi tất cả ân oán, mượn cơ hội này nói hết suy nghĩ trong lòng, trở thành bạn tốt của nhau không? Bởi vì trong thời gian dài đằng đẵng sắp tới, chúng ta không dựa vào ai được ngoại trừ nhau đâu.”

Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

Kiếp Tiên đầu trọc: “…”

Hai vị Huyền Thánh: “…”

Cứ cảm thấy hình như mình thật sự bị Bá Tống Huyền Thánh thuyết phục mất rồi.

Ngục giam Thiên Đạocó vào không có ra, trừ khi Thiên Đạo ra tay thả bọn họ rời đi.

Nếu không, nói không chừng bọn họ thật sự chỉ có thể ở lại Ngục giam Thiên Đạovĩnh viễn, bị thế giới bên ngoài lãng quên triệt để.

Trong không gian màu thuần trắng này, mấy người bọn họ phải chung sống như thế nào cũng là một vấn đề lớn.

“Nói hết suy nghĩ trong lòng ra với nhau? Ngay cả lòng ta cũng không có, làm sao nói hết.” Tà ma quỷ dị cười lạnh nói.

Xích Tiêu kiếm trong tay Bạch tiền bối gật đầu nói: “Cũng đúng, tên này chỉ có thận không có tim.”

“Cho nên, ngươi muốn đánh ta à?” Bạch tiền bối nhìn tà ma.

“Chí ít thì ta muốn bắt ngươi lại.” Tà ma quỷ dị trầm giọng nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhẹ nhàng bắn ra: “Ta cũng đang có ý đó.”

Trong lúc nói chuyện, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bắn ra lần nữa, móng vuốt tung lên một cái, linh lực nơi Bạch tiền bối đứng bắt đầu vặn vẹo.

Kiếp Tiên đầu trọc liên tục nện hai quyền về phía Bạch tiền bối, hai quyền khủng bố áp xuống tựa như đạn pháo đánh tới vậy.

“Vậy các ngươi đuổi theo ta đi.” Bạch tiền bối cười ha ha, hắn tế Lưu Tinh kiếm lên, thân hóa thành độn quang, ‘vèo ~’ một tiếng đã tháo chạy về phương xa.

Đồng thời, vỏ kiếm do pháp khí tổ hợp tam thập tam thú biến thành kia của hắn cũng biến ảo, nơi chuôi của Lưu Tinh kiếm biến hóa ra hai kết cấu động cơ xoắn ốc phun khí của máy bay.

Trong tiếng nổ ầm ầm, nó cung cấp lực đẩy khổng lồ cho việc phi hành của Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối lấy được bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này trong ‘không gian phong bế’ ở Điền Thiên đảo… là tác phẩm của Bạch Thiên Đạo.

Lúc này bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã thể hiện uy năng của bản thân, giúp tốc độ phi hành của Bạch tiền bối tăng lên hơn mười lần chỉ trong nháy mắt.

…

…

Ngay sau đó.

Trong không gian Ngục giam Thiên Đạonày.

Tống Thư Hàng do Bạch tiền bối biến thành ngự kiếm, qua lại như con thoi ở phía trước.

Đám người tà ma quỷ dị + Phượng Nghi Cầm Chủ + Kiếp Tiên đầu trọc đuổi theo phía sau.

Phía trước thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười sảng khoái của Bạch tiền bối, còn có tiếng gầm rú của động cơ xoắn ốc.

Hưởng thụ tốc độ, hưởng thụ kích thích.

Đối với Bạch tiền bối mà nói, loại cảm giác phía sau có đại địch điên cuồng đuổi theo, buộc hắn phát huy tốc độ của mình đến mức tận cùng đúng là tuyệt không thể tả.

Đại địch đuổi theo càng dữ dội, tiềm lực của Bạch tiền bối lại càng được phóng thích lớn hơn, độn quang ngự kiếm phi hành càng thêm thần tốc.

Ngay cả móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ cũng không đuổi theo kịp tốc độ độn quang của hắn lúc này.

Trò chơi ngươi chạy ta đuổi này đã tiến hành cả ngày trời.

Đám người Phượng Nghi Cầm Chủ đều rượt đuổi tới nỗi tim gan phát đau.

Mỗi lần cô ta tăng tốc, cảm thấy suýt chút nữa là đuổi kịp Bá Tống Huyền Thánh thì động cơ xoắn ốc kia lại nổ ầm ầm, tiếp đó tốc độ của Bá Tống Huyền Thánh lại tăng lên một bậc.

“Chán quá.” Lúc này, Bạch tiền bối đang phi độn phía trước đột nhiên lên tiếng.

Trò chơi có thú vị hơn nữa thì chơi lâu cũng sẽ thấy chán.

Sau khi chơi kích thích tốc độ một ngày một đêm, Bạch tiền bối cũng bắt đầu thấy chán ngấy.

“Ta không chơi nữa.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Dứt lời, hắn duỗi tay ném một thanh kiếm gỗ ra.

Trong con mắt trên móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ ở phía sau lộ vẻ nghi hoặc: “? ? ?”

Ngay sau đó, Bá Tống Huyền Thánh phía trước biến thành ánh sáng.

Không phải độn quang mà là chùm ánh sáng thật sự.

Tiếp đó, Bá Tống Huyền Thánh lập tức biến mất.

“Làm sao có thể như thế được!” Tà ma quả thận bị rớt lại phía sau mấy bước gầm lên.

Bá Tống Huyền Thánh lại có thể thoát ra khỏi không gian Ngục giam Thiên Đạođược ư?

Vì sao Bá Tống Huyền Thánh có thể thoát ra khỏi Ngục giam Thiên Đạomà ngay cả chúa tể Cửu U bị giam vào cũng không thể thoát thân chứ?

Trừ khi…

Bá Tống Huyền Thánh chính là Thiên Đạo?

Nhưng điều đó là không thể nào, Bá Tống Huyền Thánh tuyệt đối không thể nào là Thiên Đạo được. Thân là tác phẩm cũng như thân thể dùng để giáng lâm của đương kim chúa tể Cửu U, nó là kẻ hiểu rõ điểm ấy nhất.

Không phải Thiên Đạo, nhưng lại có được quyền hạn của Thiên Đạo.

[Chẳng lẽ… hắn chính là bộ phận bị mất đi của bản thể Thiên Đạo?]

Một suy đoán to gan hiện lên.

Trong ngàn vạn năm tháng đằng đẵng, bộ phận bị Thánh Nhân Nho gia dùng năng lực thiên phú ‘gặm’ mất kia lại chuyển sinh làm người ư?

Chương 2245: Bạn Cũ Xin Gặp

Bạch tiền bối dẫn theo Tống Thư Hàng hóa thành ánh sáng biến mất, để lại móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, Kiếp Tiên đầu trọc và con tà ma quái dị kia nghệch mặt ra tại chỗ.

“Lưu lại nói hết lòng mình như đã hứa đâu? Trong thời gian dài đằng đẵng sắp tới, chúng ta không thể dựa vào ai được ngoại trừ nhau như đã nói đâu?” Kiếp Tiên đầu trọc hét lớn về phía hư không.

Quả nhiên là người càng xinh đẹp thì sẽ càng giỏi nói dối, Bá Tống Huyền Thánh hôm nay và hôm qua miễn cưỡng cũng có thể phân vào hàng ngũ ‘tuấn mỹ’.

“Chúng ta có cách nào để biến thành ánh sáng rời đi không?” Nam Huyền Thánh kia suy tư rồi nói.

Tà ma quả thận đáp đắng chát: “Trừ khi một ngày nào đó Thiên Đạo nhìn thấy chúng ta rồi thả ra, bằng không dựa vào lực lượng của chính mình, chúng ta căn bản không cách nào ra khỏi không gian Phòng giam Thiên Đạo…”

“Vậy kế tiếp chúng ta phải sống luôn trong không gian này à?” Nữ Huyền Thánh nhíu mày.

Sau khi tà ma quả thận trầm mặc chốc lát thì đột nhiên nói: “Vậy chúng ta có cần nói hết lòng mình với nhau rồi trở thành bạn bè không?”

Kiếp Tiên đầu trọc: “…”

Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

“Hay là ngươi nói ta nghe thử xem tại sao ngươi muốn đối phó với Bá Tống Huyền Thánh?” Nam Huyền Thánh dò hỏi.

Nói hết lòng mình thì trước tiên phải bắt đầu từ giao lưu trò chuyện.

…

…

Bên kia.

Bạch tiền bối không trực tiếp dẫn đám người Tống Thư Hàng trở về hiện thế.

Hắn điều khiển phi kiếm dùng một lần xông vào khe hở trong phòng tối Thiên Đạo.

Phòng tối Thiên Đạo không chỉ có một, mà là từ nhiều không gian Ngục giam Thiên Đạotổ hợp tạo thành, kích thước lớn nhỏ cũng khác nhau.

Không gian Ngục giam Thiên Đạonhỏ thì bay vài chục phút sẽ đến điểm cuối, tiến vào hình thức 'vòng lặp vô hạn'. Không gian Ngục giam Thiên Đạolớn thì như cái hôm nay, Bạch tiền bối đã bay một ngày một đêm cũng không đến điểm cuối.

Mỗi không gian Ngục giam Thiên Đạođều có một điểm giống nhau, chúng nó đều vô cùng sạch sẽ… Chủ yếu là bởi vì mỗi lần sau khi phạm nhân trong các phòng tối Thiên Đạo tử vong hoặc được thả ra, đồ vật hoặc hài cốt của các phạm nhân để lại đều sẽ bị vách tường che chắn này hấp thu, lưu trữ để duy trì cho mỗi không gian phòng tối Thiên Đạo đều trong lành và trống rỗng.

Bên trong vách tường che chắn thì thứ gì cũng có.

Có nước hoàng tuyền kịch độc, có mảnh vỡ pháp khí, có lượng lớn vật chất vàng cám… có vài thứ là di vật tiền nhân để lại, có vài thứ là vật chất tồn tại từ lúc không gian Ngục giam Thiên Đạođược sinh ra.

Đủ loại đồ vật hữu dụng, vô dụng, tai hại, thứ gì cũng có.

Bạch tiền bối đáp xuống một mảnh đất…

Đây là một mảnh đất lớn rất bình thường, cũng không biết làm sao nó lại bị 'thu vào' trong khe hở giữa các bức tường ngăn che của phòng tối Thiên Đạo.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu: "Nơi này cũng không tệ."

"Bạch tiền bối, chúng ta không ra ngoài à?" Vũ Nhu Tử da đen ngoi đầu lên khỏi cái bóng, sau đó dõi mắt nhìn bốn phía.

Cô nhìn thấy xung quanh đều là nước hoàng tuyền kịch độc và các loại đồ vật chỉ nhìn thôi đã khiến da đầu cô run lên.

"Trước tiên sẽ không ra ngoài, ta muốn chuẩn bị một chỗ bế quan thật tốt cho Thư Hàng." Bạch tiền bối bước lên mảnh đất dưới chân, thôi động pháp thuật.

Mảnh đất này bắt đầu điên cuồng tăng trưởng, trên đường tăng trưởng, nó cuốn rất nhiều ‘rác rưởi’ chung quanh vào trong đất, dùng để tăng cường cường độ của hòn đảo.

Sau hơn mười giây, mảnh đất nhỏ ban đầu đã tăng trưởng thành một hòn đảo lớn.

Đảo lớn bay lơ lửng bên trên nước hoàng tuyền kịch độc.

Nước hoàng tuyền kịch độc lại không làm tổn hại hòn đảo mảy may, ngược lại còn dịu dàng nâng đỡ hòn đảo.

Bạch tiền bối lại vươn tay thi pháp, triệu hoán đám vàng cám phía xa xa kia lại rồi rải lên đảo.

“Bảo vật trong khe hở lần trước đã bị chúng ta lấy hết một lần, lần này bảo vật hữu dụng không còn nhiều lắm.” Bạch tiền bối nói với giọng điệu tiếc nuối.

Lúc nói câu này, hắn lại không ý thức được mình đã thu gom đủ loại ‘bảo vật’ nhét đầy hơn phân nửa pháp khí không gian, toàn bộ đều có phẩm chất từ bát phẩm trở lên.

“Chờ sau khi ra ngoài, mỗi người đều được chia một phần.” Bạch tiền bối vỗ pháp khí không gian.

Vũ Nhu Tử da đen nghi hoặc nói: “Ta cũng có phần à?”

“Đương nhiên rồi.” Bạch tiền bối dịu dàng sờ đầu Vũ Nhu Tử da đen.

Mỹ nhân rắn công đức chui ra khỏi tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối, Xích Tiêu kiếm tâm ma lại hỏi: “Muốn để Tống Thư Hàng ở lại đây à?”

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Ừm, để hắn ở lại đây bế quan một thời gian. Nơi này vẫn có được hiệu quả của phòng tối Thiên Đạo, như vậy, ký ức liên quan đến Thư Hàng trong đầu đám đại địch ở chư thiên vạn giới đều sẽ nằm trong trạng thái nhạt nhòa rồi biến mất.”

Chẳng hạn như Phượng Nghi Cầm Chủ bản thể cũng sẽ không nhớ được Tống Thư Hàng.

Chờ hắn đi ra ngoài lại nghĩ cách đưa Phượng Nghi Cầm Chủ bản thể vào đây… đến lúc đó lại thả Tống Thư Hàng ra.

Bản thể của tấm bia màu đen ở Thú giới kia cũng phải tống vào đây luôn.

Đỡ phải làm nhiều lần.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng chui ra khỏi tụ lý càn khôn.

Ba vị tiên tử sóng vai nhau đứng trong cái hố ở trung tâm hòn đảo, đây là chỗ bế quan mà Bạch tiền bối giữ lại cho Tống Thư Hàng khi chế tác 'hòn đảo lớn' này.

Tụ lý càn khôn của Bạch tiền bối mở ra.

Chiếc rương đá chứa Tống Thư Hàng kia được thả ra ngoài, đúng lúc bỏ vào trong chiếc hố nọ.

Vàng cám xung quanh tựa như có sinh mệnh vậy, chủ động đến phủ lên 'chiếc rương bế quan' của Tống Thư Hàng.

Sau đó bia đá đạo hữu cũng được Bạch tiền bối thả ra, trấn thủ ở nơi bế quan của Tống Thư Hàng.

"Bia đá đạo hữu, thời gian tiếp theo phải làm phiền ngươi chăm sóc Thư Hàng rồi." Bạch tiền bối lên tiếng.

"Cứ tin ở ta! Có ta ở đây thì nhất định sẽ bảo vệ Bá Tống chu toàn." Bia đá đạo hữu cam đoan.

Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Hay là ta cũng ở lại chăm sóc Tống tiền bối nhé?"

"Không cần đâu, Vũ Nhu Tử tâm ma cô ra ngoài cùng ta. Kế hoạch tiếp theo của ta cần dùng đến sức mạnh của cô và Xích Tiêu kiếm tâm ma đạo hữu." Bạch tiền bối khẽ mỉm cười nói: "Yên tâm đi, chúng ta sẽ về đón Thư Hàng xuất quan nhanh thôi."

Mặc khác, ngoại trừ bia đá đạo hữu ra, kỳ thật Bạch tiền bối còn để lại một vị đạo hữu khác chăm sóc Tống Thư Hàng.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn bên trong đèn thần cũng được Bạch tiền bối để lại trước mộ của Tống Thư Hàng.

Sau khi an bày địa điểm bế quan của Tống Thư Hàng thỏa đáng … Bạch tiền bối lại kích hoạt phi kiếm dùng một lần, hoàn toàn rời khỏi không gian Phòng giam Thiên Đạo.

****

Lúc này trong bí cảnh mà Quảng Đình Đường - dư đảng Thiên Đình tọa lạc tại Thú giới.

Sau khi Phượng Nghi Cầm Chủ từ mặt trăng, hiện thế trở về

Thú giới thì quay về chỗ tu luyện của bản thân, một động phủ dạng tổ trên cây ngô đồng.

Sau khi trở lại động phủ, thân thể cao lớn của cô ta nằm sấp trên một cái ổ hình dạng chiếc giường lớn.

“Cứ cảm thấy không quen thế nào ấy.” Phượng Nghi Cầm Chủ lẩm bẩm.

Mặc dù trong trí nhớ, bản thân mình vẫn luôn không có ‘móng vuốt’, nhưng loại cảm giác khó chịu đầy quỷ dị này là sao đây?

Không có móng vuốt, cái bụng nằm thẳng trên giường như thế vô cùng khó chịu.

Sau khi khó khăn lắm mới quen được với loại trạng thái này, cô ta bắt đầu tập trung xử lý công việc của Quảng Đình Đường.

Vừa đánh một trận với bộ hạ cũ của Đế Tôn, Quảng Đình Đường có rất nhiều chuyện cần giải quyết.

“Kỳ quái, vì sao những chuyện này đều cần ta xử lý chứ? Cứ cảm thấy trước kia hẳn là có một người nào khác giúp ta xử lý những chuyện như thế này mới đúng.” Phượng Nghi Cầm Chủ vừa giải quyết công việc vừa lẩm bẩm: “Xem ra ta cần phải đề bạt một nhân tài mới được.”

“Cầm Chủ, có người cầu kiến. Nói là bạn cũ của thời đại Thiên Đình.” Lúc này lại có người truyền âm từ xa cho cô ta.

“Bạn cũ Thiên Đình ư?” Phượng Nghi Cầm Chủ nhíu mày, thần thức lập tức phóng ra ngoài.

Chỉ thấy có một người đàn ông toàn thân màu vàng đứng tại lối vào bí cảnh … Tay trái của người nọ còn cầm một cây bàn chải.

Chương 2246: Nếu Ta Là Cô Thì Mỏ Đã Mổ Xuống Từ Lâu Rồi

Tay trái của người đàn ông màu vàng cầm một chiếc bàn chải, tay phải xách một cái thùng, dáng người hơi nhỏ gầy, hình như là người khổ tu.

Ai đây?

Phượng Nghi Cầm Chủ nhíu mày, cô không nhớ mình có một người bạn cũ thế này ở thời đại Thiên Đình viễn cổ. Thế nhưng một thân da vàng kia nhìn khá quen mắt, ở thời đại Thiên Đình cũng có mấy vị đạo hữu có làn da vàng sáng chói như vậy.

Dường như cảm ứng được thần thức rà quét của Phượng Nghi Cầm Chủ, người đàn ông màu vàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Phượng Nghi Cầm Chủ rồi mỉm cười.

“Bị cảm ứng được ư?” Phượng Nghi Cầm Chủ hơi kinh ngạc. Lúc dùng thần thức quét qua, cô đã cố gắng che giấu hết mức có thể, không muốn để đối phương phát hiện.

Nhưng không ngờ giác quan của đối phương lại nhạy bén như vậy.

Rất mạnh!

Phượng Nghi Cầm Chủ cảm nhận được trong thân thể nhỏ gầy của người đàn ông màu vàng này chứa đựng một nguồn năng lượng đáng sợ như một thùng thuốc nổ, không hề yếu hơn cô.

Nếu đối phương cố xông vào, phòng ngự của bí cảnh Thiên Đình chắc chắn không thể ngăn được hắn.

Cân nhắc đến việc mới vừa đánh một trận với thuộc hạ cũ của Đế Tôn, Phượng Nghi Cầm Chủ không muốn có thêm rắc rối nữa.

“Để hắn vào, mời hắn đi thẳng đến động phủ của ta.” Phượng Nghi Cầm Chủ truyền âm nói.

Động phủ này là địa bàn của cô, là mảnh vỡ cung điện của cô lúc ở thời đại Thiên Đình. Ở đây thì cô có thể phát huy sức mạnh đến mức cao nhất.

…

Mấy phút sau.

người đàn ông màu vàng nhỏ gầy kia được thành viên của Quảng Đình Đường dẫn đến cửa vào động phủ của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Tiểu đạo trưởng dẫn đường cố ý giảm tốc độ đi, do mới làm một trận với thuộc hạ cũ của Đế Tôn nên mọi người đều đề cao cảnh giác.

Người đàn ông màu vàng nhỏ gầy cũng không để ý, hắn rất phối hợp đi theo sau tiểu đạo trưởng dẫn đường, vừa đi vừa ngắm phong cảnh xung quanh.

“Đến rồi thưa tiền bối, nơi này chính là động phủ của Cầm Chủ.” Tiểu đạo trưởng dẫn đường cung kính nói.

Vừa nói xong, tiểu đạo trưởng thầm giật mình. Khi hắn đối mặt với vị người đàn ông màu vàng nhỏ gầy này, giọng điệu bất giác lại mang theo vẻ cung kính.

Rõ ràng từ đầu đến cuối, người đàn ông màu vàng nhỏ gầy này không hề thả ra uy áp gì, dọc đường đi vẫn giữ nụ cười ôn hòa.

“Thật đáng sợ, có lẽ vị này cũng là đại tiền bối sống từ thời đại Thiên Đình đến nay giống như cầm chủ!” Tiểu đạo trưởng thầm nghĩ.

“Cảm ơn tiểu hữu, tiểu hữu có muốn quét một thân da vàng không? Để cảm ơn vì đã dẫn đường, ta có thể miễn phí quét một tầng cho ngươi, màu vàng khí phách, vô cùng thời trang.” Người đàn ông màu vàng nhỏ gầy mỉm cười giơ cái thùng trong tay lên, bên trong chứa nước sơn màu vàng chói mắt.

Tiểu đạo trưởng lắc đầu lia lịa, xua tay đáp: “Cảm ơn ý tốt của tiền bối, ta không cần đâu.”

“Tiếc thật, ngươi bỏ lỡ một cơ duyên rồi.” Người đàn ông màu vàng thu hồi thùng sơn: “Đây chính là bảo bối mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng phải hâm mộ. Lúc còn ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, người khác xin ta quét một lớp cho hắn, ta còn không nỡ cho kia kìa.”

Tiểu đạo trưởng kinh ngạc ngây người.

Loại sơn vàng này quý giá đến vậy cơ á?

“Hẹn gặp lại tiểu đạo trưởng sau, con người ngươi rất tốt.” Người đàn ông màu vàng cắm bàn chải vào trong túi quần, sau đó đẩy cửa đi vào.

Lúc hắn đẩy cửa vào, bàn chải trong túi quần vẫn còn lắc qua lắc lại, cực kỳ bắt mắt.

Tiểu đạo trưởng đứng ở cửa động phủ ngây người hồi lâu.

Hắn đặt tay lên ngực... nhớ lại những lời người đàn ông màu vàng vừa nói, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác mất mác.

Cứ cảm thấy dường như bản thân thật sự mất đi một đại cơ duyên.

...

Phượng Nghi Cầm Chủ theo dõi mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Thời đại Thiên Đình viễn cổ, quét sơn cho người khác, sơn vàng quý giá, màu vàng khí phách.

Dựa theo những từ khóa này, Phượng Nghi Cầm Chủ bắt đầu lục lọi trong trí nhớ của bản thân.

Chỉ lát sau, một cảnh tượng kinh điển xuất hiện trong đầu cô.

Đó là cảnh một người đàn ông không nhớ rõ khuôn mặt la hét thảm thiết, bị người ta đánh từ đầu này chạy đến đầu kia của Thiên Đình, vô cùng ngoạn mục.

Tất cả người của Thiên Đình đều nghe rõ tiếng hét thảm thiết của hắn.

Cũng chính từ ngày đó trở đi, vốn là Bạch Long Hoàng đã biến thành tổ tiên kim long.

“Tống Đầu Gỗ?” Phượng Nghi Cầm Chủ lẩm bẩm.

Nhưng... đâu có giống đâu.

Bất kể là hình tượng, khí chất hay dáng người của người đàn ông màu vàng nhỏ gầy đều rất khác với Tống Đầu Gỗ.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, người đàn ông màu vàng đã đi đến trước mặt cô.

Hắn không ngại ngần gì cả, cứ tự nhiên ngồi xuống.

Lúc này thân hình của Phượng Nghi Cầm Chủ đã thu nhỏ lại nhưng vẫn cao gần mười mét.

Người đàn ông màu vàng lại hơi nhỏ gầy, lúc ngồi trước mặt cô nhìn cứ như con gà với con sâu.

“Chậc, cứ có cảm giác cô vừa cúi đầu sẽ mổ ta nuốt vào bụng ấy.” Sau khi ngồi xếp bằng ngay ngắn, người đàn ông màu vàng cười to nói.

“Ngươi là ai?” Mặc dù trong lòng đã có suy đoán nhưng Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn hỏi lại.

Người đàn ông màu vàng giơ tay đáp: “Kiểm tra ám hiệu à? Ta chính là ta, là pháo hoa có sắc màu riêng việt nhất!”

Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm vào đối phương với đôi mắt tàn bạo, cô đang nghĩ có nên mổ tên này nuốt vào bụng luôn không.

“Trong lòng cô đã có suy đoán thì cần gì phải hỏi nữa.” Người đàn ông màu vàng dùng hai tay nắm lấy chân mình, ngồi dưới đất lắc lư như con lật đật.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...”

“Mà này, chân của cô đâu? Tại sao lại mất tiêu thế?” Người đàn ông màu vàng đột nhiên hỏi.

“Ta không có chân.” Phượng Nghi Cầm Chủ lạnh lùng trả lời.

“Ơ?” Người đàn ông màu vàng ngẩn ra trong giây lát, sau đó bỗng bật cười.

Cười đáp nỗi chảy cả nước mắt.

“Cười cái gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ buồn bực quát, ngọn lửa trên người lập tức chạy bùng.

“Phượng Nghi Tiên Tử, cô vốn là thần thú loài phượng có huyết thống Tất Phương (1). Bây giờ ngay cả chân cũng bị người ta lấy mất, vậy mà bản thân cô lại chẳng hay biết gì, xem ra cô đã bị gài hàng một vố rồi.” Người đàn ông màu vàng như vẫn lắc lư như con lật đật, nói tiếp: “Có phải gần đây cô cảm thấy bản thân trở nên rất khó chịu, cứ có cảm giác thiếu mất thứ gì đó không?”

Ánh mắt của Phượng Nghi Cầm Chủ lộ bắt đầu đanh lại.

Nếu không có ai nhắc, có lẽ cô vẫn cảm thấy bản thân “thật sự không có chân”.

Nhưng chỉ cần có người vạch trần, với cảnh giới của cô thì lập tức có thể cảm ứng được điều khác thường.

“Vậy... chân của ta đâu?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Màu vàng người đàn ông cười đáp: “Cô hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây?”

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...”

“Đúng rồi, Phượng Nghi Tiên Tử này, muốn quét sơn vàng không? Hôm nay ưu đãi, quét một lớp da vàng chỉ nửa giá thôi.” Người đàn ông đột nhiên rút bàn chải trong túi quần ra, lắc qua lắc lại.

“Cút!” Phượng Nghi Cầm Chủ buồn bực quát.

Cô không muốn đổi đạo hiệu thành “Kim Phượng Cầm Chủ” đâu.

“Cô đã bỏ lỡ một cơ duyên rồi.” Người đàn ông màu vàng lắc đầu nói.

“Bớt dụ người đi, nói đi, ngươi đến tìm ta có chuyện gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng hỏi.

“Cô kiềm chế giỏi thật... Ta với cô nói nhảm cả buổi rồi cô mới nhịn không được mà đi vào vấn đề chính. Nếu ta mà là cô, lảm nhảm lâu như vậy thì mỏ đã mổ xuống từ đời nào rồi.” Người đàn ông màu vàng cười nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...”

Ngươi còn lảm nhảm nữa, có tin ta mổ xuống thật không hả?

Người đàn ông màu vàng đứng dậy, hắn đưa tay ấn nhẹ, thùng sơn vàng và bàn chải bị thu vào trong pháp khí không gian.

Sau đó hắn giang tay về phía Phượng Nghi Cầm Chủ làm ra động tác ôm: “Đến đây, hãy trở thành chim của ta nào!”

Chú thích:

(1) Theo Sơn Hải Dị Thú Chí, Tất Phương là một loài quái điểu một chân, là loài chim điềm báo hỏa hoạn. Tất Phương có ngoại hình giống con hạc, mỏ màu trắng, trên lông vũ màu đen có vằn màu đỏ, cả ngày kêu tên mình.

Chương 2247: Một Vị Bá Tống Đẹp Trai Ra Sân

Sau đó...

Mỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ mổ xuống không chút do dự!

Cú mổ này còn nhanh hơn tia chớp.

Hơn nữa một kích này không hề nương tay, rõ ràng Phượng Nghi Cầm Chủ muốn mổ nát người đàn ông màu vàng giống như mổ một con sâu nhỏ.

“Nói mổ là cô mổ thật, thân là Trường Sinh Giả, thủ đoạn công kích của cô nghèo nàn đến vậy à?” Người đàn ông màu vàng cười nói, hắn không hề tránh né, mặc cho mỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ mổ lên người mình.

Keng~~

Một tiếng động giống như tiếng chuông vang lên.

Một kích đầy uy lực của Phượng Nghi Cầm Chủ lại chỉ để lại một vết xước nhỏ trên người người đàn ông màu vàng, lộ ra thân thể màu bạc dưới lớp sơn màu vàng.

“Sao lại thế này?” Ánh mắt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm vào người đàn ông màu vàng ở bên cạnh. Một kích này của cô không hề nương tay nhưng lúc đánh vào trên người người đàn ông màu vàng, không những không mổ bay hắn, ngược lại còn chịu phản lực truyền ra từ trên người đối phương làm miệng đau nhức.

Lúc này...

Mỏ cô cắm xuống đất bên cạnh người đàn ông màu vàng. May mà nơi này là động phủ của cô, đã được cường hóa rất nhiều tầng, nếu không cú mổ này đã mổ ra một cái hố to sâu thăm thẳm, đồng thời gây ra động đất cường độ cao trong bí cảnh rồi.

Người đàn ông màu vàng vẫn lắc lư như con lật đật, hắn giơ nắm tay mới nắm chân lên lắc qua lắc lại trước mắt Phượng Nghi Cầm Chủ, đắc ý nói: “Nhìn thấy chưa? Nếu bây giờ ta tung ra một quyền, mắt của cô sẽ bị lây bệnh phù chân của ta.”

Phượng Nghi Cầm Chủ lập tức nhắm mắt phải lại, chỉ hé ra một kẽ hở.

“Ta không có ác ý, nên cô không cần phản ứng quá khích như vậy đâu.” Nói xong, người đàn ông màu vàng lấy ra một cuộn băng keo, dán kĩ lên xung quanh vết xước trên người, dùng băng keo bao quanh vết xước lại.

Tiếp đó hắn lấy sơn vàng và một chiếc bàn chải nhỏ ra, cẩn thận tu bổ vết xước trên người rồi dùng giấy nhám đánh bóng cẩn thận.

Sau khi tu bổ vết xước xong, người đàn ông màu vàng xé băng keo quanh vết xước ra, còn tiến hành đánh bóng vùng da này.

Bây giờ Phượng Nghi Cầm Chủ cũng không biết nên dùng vẻ mặt gì để diễn tả nội tâm sụp đổ lúc này.

“Thấy không? Lần này ta dùng sơn vàng số 1 nên bị cô mổ ra một vết xước. Nếu ta dùng sơn vàng chí tôn từng sử dụng ở Thiên Đình viễn cổ năm đó, một kích này của cô còn lâu mới mổ ra được vết xước trên người ta.” Người đàn ông tóc vàng giơ thùng sơn trong tay lên.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...”

Cô từ từ ngẩng đầu lên, mắt lại nhìn xuống người đàn ông màu vàng.

Đồng thời trong đầu cô phân tích lại cảnh tượng một kích vừa rồi của bản thân.

“Lúc một kích vừa rồi của ta mổ lên người ngươi... uy lực đã bị yếu đi.” Giọng nói của Phượng Nghi Cầm Chủ rất trong trẻo, cảm xúc cũng đã bình tĩnh lại. Sau khi bình tĩnh, cô đưa ra thắc mắc của bản thân.

“Bởi vì cô dựa vào đạo của Thiên Đế để bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả nên bị hạn chế bởi đạo của thiên Đế, đây là chuyện đương nhiên.” Người đàn ông màu vàng thong dong đáp.

Lúc Phượng Nghi Cầm Chủ gia nhập Thiên Đình viễn cổ thì cô vẫn chưa phải Trường Sinh Giả, không giống nhóm đại lão Trường Sinh Giả nguyên sinh như Tứ Phương Đại Đế, Bạch Long Hoàng hay Trình Lâm Tiên Tử.

Khi chứng đạo trường sinh, cô đã mượn nền tảng từ đạo Thiên Đình của Thiên Đế.

Mượn nền tảng từ đạo của Thiên Đế, đương nhiên sẽ bị hạn chế.

Khi nghe đến đây, Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Thân thể cô bỗng nhảy bắn lên từ “giường ổ”, nhìn chằm chằm vào người đàn ông màu vàng: “Ngươi... ngươi... ngươi...”

“Đúng, cô đoán không sai.” Người đàn ông màu vàng giang hai tay ra: “Bây giờ, ta... trẫm chính là Thiên Đế! Đạo Thiên Đình, đạo của Thiên Đế đã bị ta kế thừa!”

Sau khi bắn lên trên cao, Phượng Nghi Cầm Chủ lơ lửng trong hư không không rơi xuống, cô lắc đầu lia lịa nói: “Không thể nào.”

“Trên đời này không có gì là không thể, thế cục xoay vần, năm nay đến nhà ta.” Người đàn ông màu vàng ngồi ngay ngắn, bày ra dáng vẻ uy nghiêm: “Thật ra nếu cô cảm ứng kỹ sẽ cảm ứng được sự thật bây giờ ta chính là Thiên Đế.”

Phượng Nghi Cầm Chủ không chân trông giống như một quả khinh khí cầu, đã sắp bay đến nóc động phủ. Đây là do bản năng của cô muốn né tránh, muốn cách xa người đàn ông màu vàng này ra.

“Đừng sợ, ta khác với Thiên Đế... Ngoan, xuống đây, ta cũng có ăn cô thịt đâu.” Người đàn ông màu vàng ngoắc tay gọi Phượng Nghi Cầm Chủ.

Phượng Nghi Cầm Chủ không đáp lại, vẫn đóng vai khinh khí cầu.

“Lần này ta đến là muốn giải thoát cho cô.” Người đàn ông màu vàng nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...”

“Cô vẫn luôn thu thập mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, thậm chí còn lên kế hoạch muốn hồi sinh Thiên Đế, nói trắng ra là vì cô và những đạo hữu may mắn còn sống sót năm đó đều bị hạn chế bởi đạo Thiên Đình. Nếu không có mảnh vỡ Thiên Đình và đạo của

Thiên Đế chống đỡ, đạo trường sinh của cô sẽ tan vỡ, thậm chí rất có thể tu vi của cô sẽ rơi xuống cảnh giới Kiếp Tiên.” Người đàn ông màu vàng ngẩng đầu lên nói.

Những tồn tại giống như Phượng Nghi Cầm Chủ là người bị hại nặng nhất sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt.

Đạo của cô phụ thuộc vào Thiên Đình viễn cổ nên cô chịu hạn chế lớn hơn Tứ Phương Đại Đế và tổ tiên kim long.

“Mà ta có cách giúp cô được giải thoát... hai vị Đại Đế Bắc Phương và Tây Phương đều đã được tự do.” Người đàn ông màu vàng đứng dậy, nhìn về phía Phượng Nghi Cầm Chủ: “Đây là cơ hội duy nhất của cô.”

“Ta phải làm gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ dè dặt hỏi. Đối mặt với cám dỗ bậc này, không thể nào không động lòng được.

“Rất đơn giản.” Người đàn ông màu vàng tươi cười rạng rỡ: “Cô chỉ cần chết một lần là được, còn những việc khác cứ để ta lo.”

“...” Phượng Nghi Cầm Chủ im lặng, một lát sau: “Cho ta chút thời gian để suy nghĩ đã.”

“Không thành vấn đề, đây là chuyện liên quan đến cả đời, đúng là cô cần phải suy nghĩ thật kỹ. Nhưng đừng nghĩ lâu quá nhé bởi vì ta không có nhiều cơ hội hiện thân tiếp xúc trực tiếp với cô thế này đâu. Ta không thể bảo đảm lần sau hiện thân trước mặt cô sẽ là khi nào.” Người đàn ông màu vàng đáp.

Phượng Nghi Cầm Chủ im lặng gật đầu.

“Nếu cô suy xét đến chuyện muốn giải thoát, vậy có một số việc cô có thể buông xuống. Cô không cần tìm cách hồi sinh Thiên Đế, cũng không cần cố chấp thu thập mảnh vỡ Thiên Đình nữa, cô có thể sống thoải mái hơn.” Người đàn ông màu vàng nói.

“Ngươi muốn mảnh vỡ Thiên Đình?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Người đàn ông màu vàng lắc đầu: “Ta khác với Thiên Đế, mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ chẳng có ý nghĩa gì với ta cả.”

“Nếu đã vậy, cứ để ta tiếp tục thu thập đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Cô có thể giải thoát... nhưng trong số những thuộc hạ cũ của Thiên Đình cô tập hợp lại, có rất nhiều thành viên chỉ một lòng một dạ muốn tái dựng lại Thiên Đình năm đó.

Dù giải thoát, cô vẫn muốn bảo vệ đám bạn cũ của Thiên Đình ngày xưa này.

Ít nhất phải cho bọn họ một nơi dung thân.

“Cô vẫn tốt bụng như vậy nên khi gặp người như ta thì cô sẽ luôn chịu thiệt, rất dễ bị ta lừa bán thân còn đếm tiền giúp ta.” Người đàn ông màu vàng nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...”

Có muốn nói chuyện nữa không đấy? Không nói chuyện nghiêm túc được à? Nói chuyện theo kiểu bình thường ngươi sẽ chết sao?

“Nói vậy nghĩa là nếu được giải thoát, cô sẽ không truy cứu chuyện trận pháp hồi sinh nữa?” Lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh người đàn ông màu vàng và Phượng Nghi Cầm Chủ.

Một vị Bá Tống đẹp trai bước ra từ trong khe hở không gian.

Chương 2248: Từ Hôm Nay Trở Đi, Ta Chính Là Bá * Tống Huyền Thánh

Vị Bá Tống đẹp trai này mặc một chiếc áo khoác rất ngầu, trong tay cầm một cây dù.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện thật ra cây dù này là kiếm + vỏ kiếm + mặt dù gai ngược.

Chỉ cần lắc dù một cái, gai ngược dữ tợn sẽ bật ra đâm vào cơ thể kẻ địch, tạo thành vết thương nặng gây mất máu lớn.

Là đại hung khí!

“Ai?” Phượng Nghi Cầm Chủ lập tức đề cao cảnh giác, nhìn chằm chằm vào người người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Nơi này là bí cảnh do mảnh vỡ Thiên Đình tạo thành, khắp nơi đều được bố trí thủ đoạn phong tỏa không gian. Đặc biệt là nơi cô đang ở, là động phủ của cô, hơn nữa còn là chỗ bế quan ngay trung tâm động phủ.

Trên mỗi một tấc đất ở đây đều có thủ đoạn phong tỏa không gian do chính tay cô khắc lên.

Nhưng người người đàn ông đột nhiên xuất hiện này lại thông qua thủ đoạn không gian, đi thẳng đến bên cạnh cô như vào chốn không người.

“Thủ đoạn phong tỏa không gian của ta tệ đến vậy sao?” Phượng Nghi Cầm Chủ bắt đầu hoài nghi bản thân.

“À, các ngươi có thể gọi ta là... Bá Tống.” Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Đã diễn thì phải diễn đến cùng, dù bây giờ Tống Thư Hàng đã bị hắn đặt vào trong vách tường phòng tối Thiên Đạo bế tử quan, người đời không nhớ được uy danh của Bá Tống nữa, nhưng chỉ cần hắn còn đóng vai Tống Thư Hàng thì nhất định phải có tố chất của diễn viên.

Vốn dĩ Bạch tiền bối định tìm một cơ hội, đóng gói Phượng Nghi Cầm Chủ và nhân vật quan trọng trong dư đảng Thiên Đình đưa vào trong phòng tối Thiên Đạo, chờ sau này Tống Thư Hàng có đủ sức tự vệ lại thả bọn họ ra.

Nhưng vừa rồi, sau khi nghe thấy cuộc nói chuyện giữa người đàn ông màu vàng và Phượng Nghi Cầm Chủ, hắn lại thay đổi ý định.

…

"Bá Tống?" Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm vào vị Bá Tống trước mặt mình.

Ngay sau đó…hiệu ứng "nhân vật thiên hạ ai cũng biết" phát huy tác dụng.

Bá Tống cái con khỉ!

"Bạch Thánh Quân!" Phượng Nghi Cầm Chủ kêu lên.

Tay của Bạch tiền bối cứng đờ… Bị người ta vạch trần thánh hào ngay trước mặt thế này đúng là xấu hổ quá đi mất.

Thế này thì làm sao diễn tiếp đây?

Hắn giơ tay chọt thẻ bạc nhỏ trên cổ tay, thở dài: "Quả nhiên sau khi Thư Hàng bị bỏ lại trong phòng tối thì chức năng đổi thánh hào sẽ mất tác dụng, chơi chẳng vui gì cả."

Phượng Nghi Cầm Chủ: "…"

Người đàn ông màu vàng: "…"

Sau khi suy nghĩ trong chốc lát, Bạch tiền bối lật tay lại.

Một thánh ấn hiện ra trên bàn tay hắn.

Nhìn thánh ấn, Bạch tiền bối lại rơi vào trầm tư.

"Không… không ổn, Bạch tiền bối lại thất thần rồi!" Vũ Nhu Tử da đen chui nửa người ra khỏi cái bóng để nhắc nhở.

"Không phải thất thần, ta chỉ đang suy nghĩ vấn đề thôi." Bạch tiền bối khom lưng, cưng chìu sờ đầu Vũ Nhu Tử da đen.

Sau đó hắn nhìn về phía người đàn ông màu vàng hỏi: "Đạo hữu, sơn vàng trong tay ngươi có bán không?"

"Tất nhiên là bán rồi, hôm nay ưu đãi cực lớn, bán nửa giá, mua một tặng một." Người đàn ông màu vàng lộ ra nụ cười cởi mở như tìm được tri âm.

“Bán cho ta một thùng.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Người đàn ông màu vàng lấy ra một thùng sơn vàng mới đưa cho Bạch Thánh, ngoài ra còn tặng thêm một hàng bàn chải có lớn có nhỏ: “Sơn vàng số 1 có giá gốc là một viên linh thạch cửu phẩm, nửa giá thu ngươi năm viên linh thạch bát phẩm. Nếu quý khách thích, chỗ ta còn có nhiều loại khác, chỉ cần bỏ ra 888 viên linh thạch cửu phẩm là có thể mang loại chí tôn về nhà.”

Bạch tiền bối nhận lấy sơn vàng, sau đó quay ngược thánh ấn của bản thân lại.

Hắn dùng bàn chải nhỏ tỉ mỉ quét một tầng sơn vàng thật dày lên thánh ấn, che mất thánh hào “Bạch Thánh Quân”.

“Làm gì thế kia?” Phượng Nghi Cầm Chủ đần mặt ra.

Quét sơn vàng lên thánh ấn?

Nhưng thánh ấn của Huyền Thánh bát phẩm là một loại vật phẩm khái niệm, chỉ cần thu hồi, lần sau thả ra nó vẫn mới tinh. Dù quét sơn vàng lên cũng đâu thể biến nó thành kim ấn chứ?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, vị Bạch Thánh trước mắt đã quét một tầng sơn vàng dày 1cm lên thánh ấn.

Sau đó hắn bắt đầu khắc chữ “Bá * Tống” lên tầng nước sơn phủ trên thánh ấn.

Tuy có thêm một dấu “*” giữa hai chữ “Bá Tống” nhưng đọc lên vẫn có hiệu quả giống nhau.

“Xong xuôi.” Bạch thánh thổi nhẹ một hơi lên thánh ấn.

Một hơi này giống như một loại “ban ơn”, rót linh tính mới vào thánh ấn.

Thánh ấn tỏa sáng lấp lánh.

Tiếp đó Phượng Nghi Cầm Chủ phát hiện khi cô nhìn chằm chằm vào Bạch Thánh, cái tên mà hiệu ứng “nhân vật thiên hạ ai cũng biết” gửi về lại biến thành “Bá * Tống”.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “!!!”

Cái quái gì thế này?

Cô sống lâu như vậy, từ thời đại viễn cổ mãi đến bây giờ, chưa từng nghe nói còn có kiểu đổi thánh hào của bản thân thế này.

Đúng là quá tùy hứng, muốn làm gì thì làm.

Chẳng lẽ là chức năng của loại sơn vàng kia?

Sơn vàng kia thần kỳ vậy ư?

Phượng Nghi Cầm Chủ quay đầu nhìn người đàn ông màu vàng... Nhưng lúc này người đàn ông màu vàng cũng đang nhìn Bạch Thánh với vẻ mặt đần thối đúng chuẩn, hai mắt trợn tròn, miệng há thật to.

Thấy vẻ mặt này thì rõ rồi, sơn vàng không hề có hiệu quả "sửa đổi thánh hào".

"Tốt lắm~ Bây giờ ta chính là Bá Tống Huyền Thánh." Bạch tiền bối hài lòng nói, hắn giao thánh ấn của mình cho Vũ Nhu Tử da đen giữ.

Bởi nếu thu hồi thánh ấn, nó sẽ trở về như cũ. Vì duy trì hiệu quả của sơn vàng, tạm thời chỉ có thể để thánh ấn ở bên ngoài mà thôi.

"Tiếp theo chúng ta bàn chuyện nào." 'Bá * Tống Huyền Thánh' hoàn toàn mới quay qua nói với Phượng Nghi Cầm Chủ và người đàn ông màu vàng.

Người đàn ông màu vàng mỉm cười: "Mời đạo hữu nói."

"Ngươi vào đây bằng cách nào?" Phượng Nghi Cầm Chủ cướp lời hỏi trước.

"Vào bằng năng lực không gian thiên phú của ta, yên tâm đi, thủ đoạn phong tỏa không gian của cô rất phức tạp, người bình thường không phá giải được đâu, đừng lo." Bạch tiền bối an ủi.

Phượng Nghi Cầm Chủ: "..."

"Vừa rồi ta nghe hai vị trao đổi với nhau, chỉ cần được giải thoát Phượng Nghi Tiên Tử sẽ không để ý đến chuyện trận pháp hồi sinh nữa, chuyện trước đó có thể xóa sạch luôn không?" Bạch tiền bối nói.

"Chuyện trước đó?" Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc hỏi lại.

"Ừ, chắc cô quên mất rồi. Thật ra chủ yếu là vì bọn ta nên trận pháp hồi sinh Thánh Nhân Nho gia mà các cô cất giữ đã xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn. Chuyện cô không có chân cũng xem như do ta, nhưng... là cô đánh bọn ta trước nên tính ra chuyện cái chân là lỗi của cô." Bạch tiền bối giải thích.

Phượng Nghi Cầm Chủ cố nhớ lại nhưng lại không nhớ được bất kỳ chuyện gì.

“Liên quan đến chuyện này, mọi người có thể ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc, bàn bạc cách giải quyết không? Không cầu xóa sạch nhưng suy cho cùng cũng phải bàn bạc kỹ, xem thử có thể giải quyết hay không.” Bạch tiền bối cho hai tay vào trong túi áo khoác, âm thầm bấm kiếm quyết.

Phượng Nghi Cầm Chủ còn chưa trả lời, người đàn ông màu vàng ở bên cạnh đột nhiên nói: “Bá Tống đạo hữu, để ta nói chuyện với Phượng Nghi Tiên Tử trước được không?”

Bạch tiền bối nhìn về phía Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Ta và Phượng Nghi Tiên Tử cần nghiêm túc bàn bạc riêng với nhau.” Người đàn ông màu vàng nói.

Hình như hắn đã phát hiện Bạch tiền bối đang lén bấm kiếm quyết?

“Được thôi.” Bạch tiền bối gật đầu.

“Phượng Nghi Tiên Tử, ta thấy thật ra giữa cô và Bá Tống Huyền Thánh có một số hiểu lầm, thế nên nếu được, mọi người hãy ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với nhau đi.” Màu vàng người đàn ông nói.

“Ngươi biết người tên Bá Tống kia à?” Phượng Nghi Tiên Tử trừng mắt hỏi.

Chương 2249: Là Nam, Bá Tống Là Nam!

Vừa nghe thấy câu hỏi này, người đàn ông màu vàng lập tức trả lời: “Là nam, Bá Tống là nam.”

Phượng Nghi Cầm Chủ: “???”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo thế này là ý gì?

“Không đúng, chờ chút, để ta bình tĩnh lại cái đã.” Người đàn ông màu vàng xua tay lia lịa: “Ta hơi nhạy cảm với cách hỏi vừa rồi của cô.”

Phượng Nghi Cầm Chủ: “Không đúng? Nói vậy Bá Tống là một tiên tử?”

“Không phải ý này, đừng nói lạc đề.” Người đàn ông màu vàng ngồi ngay ngắn, tiến vào trạng thái nghiêm túc: “Sau đây ta sắp tiết lộ một bí mật cực lớn, liên quan đến thân phận của Bá Tống Huyền Thánh, tốt nhất là đừng truyền bí mật này ra ngoài.”

“Ngươi nói đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ đáp: “Ta cũng không phải người lắm miệng, nếu thân phận của hắn quả thật có quan hệ trọng đại thì ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.”

“Thật ra không chỉ ta mà cả Phượng Nghi Tiên Tử cô cũng biết hoặc từng nghe nói đến Bá Tống Huyền Thánh, bởi vì... hắn là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế!” Người đàn ông màu vàng trầm giọng nói: “Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại xông vào không gian đại trận hồi sinh Thánh Nhân Nho gia mà cô âm thầm sắp đặt, bởi vì đó vốn là thủ đoạn do đời trước của hắn bày ra, đời này tự nhiên hắn sẽ trở về. Cũng giống như nhân loại bình thường sau khi lớn lên vẫn cần ăn cơm uống nước vậy, đây là một loại bản năng.”

Phượng Nghi Cầm Chủ: “Thánh Nhân Nho gia chuyển thế?”

Bạch tiền bối ở bên cạnh xoa cằm trầm tư. Thánh Nhân chuyển thế? Tự nhiên đi đến thủ đoạn do đời trước bố trí?

“Điểm này thì không sai đi đâu được, tạm thời thông tin liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh đang bị chặn, nhất thời cô không nhớ ra hắn. Nhưng bây giờ cô chỉ cần nhớ kỹ những lời ta vừa nói, khi nào thông tin liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh trong đầu cô khôi phục, cô lại cẩn thận đối chiếu với lời của ta, lúc đó cô sẽ phát hiện ra rất nhiều manh mối. Bất kể ánh mắt hay năng lực của hắn, mặt nào cũng mang điểm đặc trưng của Thánh Nhân Nho gia cả.” Người đàn ông màu vàng bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

Phượng Nghi Cầm Chủ trầm ngâm suy nghĩ sau đó nói: “Nếu hắn đúng là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế thật, vậy ta cũng không tiện so đo với hắn về chuyện liên quan đến đại trận hồi sinh.”

“Nếu không tin, cô có thể sử dụng thủ đoạn lén đến Nho gia hỏi thăm tin tức. Nho gia giữ chuyện này rất kín nhưng với thủ đoạn của cô, nếu chỉ đi xác nhận thông tin hẳn là không khó đâu nhỉ.” Người đàn ông màu vàng nhắc nhở.

“Ngươi không nói thì ta cũng sẽ nghĩ cách đi xác nhận.” Phượng Nghi Cầm Chủ trả lời.

Người đàn ông màu vàng lại nói: “Ngoài ra, có một chuyện ta nhất định phải nói cho cô biết.”

“Ngươi nói đi, ta nghe đây.” Phượng Nghi Cầm Chủ đáp.

Người đàn ông màu vàng: “Nếu cô nhớ lại thông tin về Bá Tống Huyền Thánh, không chừng trong trí nhớ của cô sẽ liên hệ hắn với Trình Lâm. Nhưng cô đừng lo, bởi vì khí tức Trình Lâm trên người hắn chỉ là sự cố bất ngờ thôi, không phải tự có mà là bị dính vào... Hết tháng này, khí tức Trình Lâm trên người hắn sẽ biến mất.”

Phượng Nghi Cầm Chủ vừa nghe thấy cái tên Trình Lâm thì khí tức trên người lập tức mất khống chế.

Sự oán hận của cô đối với Trình Lâm không hề giảm.

“Tại sao chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia lại có quan hệ với Trình Lâm chứ?” Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm vào người đàn ông màu vàng.

“Cũng chẳng có quan hệ gì hết, chuyển thế của Thánh Nhân từng đi qua di tích của Trình Lâm nên dính khí tức của cô ấy, chỉ vậy thôi.” Người đàn ông màu vàng đáp: “Hơn nữa, Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm... cô ấy đã chết hoàn toàn rồi.”

“Ngươi nghĩ ta sẽ tin ư?” Phượng Nghi Cầm Chủ cười lạnh nói.

Người đàn ông màu vàng đứng dậy, trả lời đầy tự tin: “Lần này không giống đâu, lần này cô ấy chết thật rồi, cũng không có cơ hội sống lại. Ngay cả đạo trường sinh của cô ấy cũng không thể thai nghén cô ấy lại. Một tháng sau, trong chư thiên vạn giới sẽ không còn khí tức của Trình Lâm nữa.”

Phượng Nghi Cầm Chủ im lặng.

Một lát sau, cô đột nhiên nhìn Bạch Thánh Quân hỏi: “Bạch Thánh Quân lại có quan hệ gì với Bá Tống Huyền Thánh?”

“Đã từng cảm thấy Bá Tống là một hậu bối bình thường... bây giờ cảm thấy hắn rất đặc biệt.” Bạch tiền bối trả lời.

“Bá Tống Huyền Thánh là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế thật à?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Bạch tiền bối đáp: “Ta từng thấy hắn hiện thân với tư thái Thánh Nhân Nho gia chống lại đại địch.”

Người hiền lành như hắn, vào thời khắc quyết định thế này tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất. Ít nhất thì hắn không thể gây thêm rắc rối, chỉ cần thuận theo tự nhiên để sự việc tiếp tục phát triển là được.

Phượng Nghi Cầm Chủ lại im lặng trong chốc lát, sau đó đột nhiên hỏi: “Chân của ta đâu?”

“Chờ lần sau gặp mặt, ta sẽ mang chân về cho cô.” Bạch tiền bối gật đầu đáp.

“Được, vậy... chờ trạng thái của Bá Tống Huyền Thánh khôi phục, ta sẽ tự đi xác định hắn có phải Thánh Nhân Nho gia hay không. Nếu đúng, ta và hắn có thể ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với nhau.” Phượng Nghi Cầm Chủ đưa ra quyết định.

“Thế thì tốt quá rồi, nếu đã bàn chuyện xong thì ta đi trước đây.” Người đàn ông màu vàng cười nói. Hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi, trông có vẻ rất vội, hình như muốn né tránh gì đó.

“Vậy giữa ngươi và Bá Tống có quan hệ gì với nhau?” Phượng

Nghi Cầm Chủ đột nhiên lại nhìn chằm chằm vào vào người đàn ông màu vàng: “Nếu như nói Bạch Huyền Thánh là bạn tốt của Bá Tống, quan hệ rất tốt nên đến tìm ta, muốn giải quyết hiểu lầm giữa ta và Bá Tống Huyền Thánh, thế còn ngươi thì sao?”

Khi đối mặt với chuyện liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh, rõ ràng người đàn ông màu vàng tỏ ra quan tâm quá mức.

Thậm chí nếu cô nghĩ kỹ lại... người đàn ông màu vàng nói muốn giúp cô “giải thoát” cũng như đề ra đủ loại phương án hoàn toàn là vì muốn tạo điều kiện thuận lợi cho việc giải quyết ân oán có khả năng tồn tại giữa cô và Bá Tống Huyền Thánh.

Chỉ cần ngẫm lại sẽ phát hiện ra hắn đang thu dọn tàn cục giúp Bá Tống Huyền Thánh.

Cô nhớ hình như hắn đâu có quan hệ gì với Nho gia?

“Bị cô phát hiện ra rồi, Phượng Nghi Tiên Tử cô vẫn tinh ý như thế.” Người đàn ông màu vàng thở dài, xoay người lại.

Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn thẳng vào hắn.

“Thật ra... ta là mẹ của Bá Tống Huyền Thánh.” Người đàn ông màu vàng đắc ý nói.

Ngay sau đó một sợi tóc dài sắc bén như trường mâu đâm thẳng về phía eo của hắn .

Sợi tóc dài đâm ra còn mang theo pháp tắc “sinh tử, khô vinh”.

Ting!

Một âm thanh trong trẻo êm tai vang lên.

Người đàn ông màu vàng đắc ý nói: “Thấy không? Dựa theo đối tượng tính cách khác nhau, lúc đánh ta âm thanh phát ra cũng sẽ khác nhau. Lúc Phượng Nghi Tiên Tử cô đánh ta, âm thanh phát ra là tiếng chuông ngân dài, mà lúc vị tiên tử sợi tóc ngố này đánh ta, âm thanh phát ra lại là tiếng ting ting trong trẻo.”

Lúc hắn đang nói chuyện, sợi tóc dài kia lại cuộn thành hình kiếm xoắn ốc, bắt đầu quay điên cuồng.

“Đừng quay, đừng quay nữa, thân thể lần này của ta cứng rắn đến đáng sợ, không thua gì lần trước. Thân thể lần trước cô không cắn nổi, thân thể lần này cô dùng tóc đâm thì chắc chắn cũng đâm không thủng đâu.” Người đàn ông màu vàng cúi đầu, cười dịu dàng: “Thấy cô vẫn bình an vô sự như thế thì ta yên tâm rồi.”

Tóc dài xoay tròn bỗng dừng lại.

“Xin lỗi, lần sau ta sẽ đổi một thân thể yếu hơn để cô đánh một trận cho hả giận, bây giờ ta rất tự tin về khả năng chịu đòn của bản thân.” Người đàn ông màu vàng gõ nhẹ lên sợi tóc dài của Sở các chủ.

Sau đó thân hình hắn lui về phía sau, dung nhập vào trong không gian rồi biến mất ngay tại chỗ: “Phượng Nghi Tiên Tử, cố gắng suy nghĩ nhanh lên nhé.”

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...”

Ta sẽ cường hóa trận pháp phong tỏa không gian lên mười lần!

Chương 2250: Thực Tại Ảo? Ánh Sáng Trong Hỗn Độn

Phượng Nghi Cầm Chủ lại quay qua nhìn Bạch Huyền Thánh: “Có phải ngươi cũng muốn dùng năng lực không gian, ‘vèo~’ một cái để biến mất không?”

Bạch tiền bối suy nghĩ giây lát rồi lịch sự hỏi: “Vậy ta đi bằng cửa chính nhé?”

Phượng Nghi Cầm Chủ dùng phần nhọn trên cánh chim xoa đầu, cảm thấy đau não quá thể: “Thôi, ngươi cũng ‘vèo~’ một cái để rời đi luôn đi.”

Nếu ngươi đi bằng cửa chính thì ta phải giải thích với người khác thế nào đây?

“Vậy tạm biệt Phượng Nghi Tiên Tử nhé.” Bạch tiền bối cười ôm quyền chào tạm biệt.

“Sau này gặp lại, mặc dù ngươi lừa mất chân của ta nhưng ta cảm thấy Bạch đạo hữu ngươi thuộc kiểu người rất có nghĩa khí, ta cũng không ghét đạo hữu có tính cách như ngươi, sau này có lẽ chúng ta có thể làm bạn với nhau.” Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên nói.

Bạch tiền bối mỉm cười: “Nếu có duyên gặp lại, ta và cô cùng uống một ly nhé.”

“Được.” Phượng Nghi Cầm Chủ gật đầu đáp.

Bạch tiền bối đưa tay rạch một đường, kiếm quang lóe lên, thân hình hắn dung nhập vào trong hư không, biến mất không thấy đâu.

Thân thể khổng lồ của Phượng Nghi Cầm Chủ chậm rãi đáp xuống giường ổ của bản thân.

“Là độn thuật đặc biệt ư? Vừa rồi thoáng thấy kiếm quang lóe lên... Kiếm quang kia chứa đựng dao động không gian kỳ lạ.” Hai cánh của cô vỗ nhẹ, viết ra một chuỗi công thức phù văn pháp thuật trong hư không.

Cô muốn thăng cấp động phủ này, chế tạo lại trận pháp phong tỏa không gian.

Đồng thời cũng phải nhét độn thuật đặc biệt mà Bạch Thánh vừa thi triển vào phạm vi đối tượng phòng bị trọng điểm.

…

Sau khi rời khỏi bí cảnh của dư đảng Thiên Đình, Bạch tiền bối đáp xuống một đỉnh núi ở thú giới.

“Sở tiền bối, người màu vàng vừa rồi là ai thế?” Vũ Nhu Tử da đen chui ra, tò mò hỏi.

Tóc của Sở các chủ đã rút ngắn lại như chiều dài bình thường, lặng lẽ xoay tròn trên đỉnh đầu Bạch tiền bối.

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Vũ Nhu Tử, Sở các chủ suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Tống Đầu Gỗ.”

“À, là đầu sỏ làm Tống tiền bối thường xuyên bị đánh mà không rõ lý do lúc trước đấy à.” Vũ Nhu Tử da đen ghi chép tin tức này lại, còn vẽ vòng đỏ khoanh tròn tin tức này lại làm dấu, lần sau chuẩn bị chia sẻ cho bản thể.

“Nhưng ngoại hình của vị Tống Đầu Gỗ này đâu có giống Thư Hàng, ngay cả khí chất cũng khác xa mà.” Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng.

“Trước kia bộ dạng của hắn không phải thế này… Hơn nữa lần này xuất hiện cũng không phải mặt thật của hắn.” Sở các chủ đáp, hôm nay trông cô có vẻ không hăng hái lắm.

Vũ Nhu Tử da đen không nói về đề tài này nữa.

“Bạch đạo hữu, ngươi đang nghĩ gì thế? Không được thất thần đâu đấy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu: “Không thất thần, ta đang suy nghĩ chuyện của Thánh Nhân Nho gia.”

Vũ Nhu Tử da đen: “Tống tiền bối là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế thật ư?”

“Khi chưa xác định hoặc phủ định trăm phần trăm thì ta khó mà lời vấn đề này.” Bạch tiền bối nheo mắt, nhìn xuống phía dưới.

Dưới đỉnh núi là một vùng tà năng Cửu U cực kỳ nồng đậm.

Nhờ vị đạo hữu Tống Đầu Gỗ kia, chuyện dư đảng Thiên Đình viễn cổ xem như được giải quyết.

Vậy kế tiếp, trước khi Thư Hàng xuất quan, xem thử có thể xử lý một phần tai họa ngầm này ở thú giới hay không. Nếu tiếp tục để bia lớn màu đen ở lại thì sẽ rất bất lợi đối với Tống Thư Hàng.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Bạch tiền bối hỏi: "@#%x Tiên Tử, cô có thể xin Thư Hàng mở một số quyền hạn của thế giới hạch tâm được không? Tiếp theo chúng ta cần thế giới hạch tâm của Thư Hàng phối hợp đấy."

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu.

Theo Tống Thư Hàng tấn cấp, cũng đến lúc đút đồ ăn cho thế giới hạch tâm rồi.

****

Trong khe hở giữa vách tường nhà giam Thiên Đạo.

Bia đá đạo hữu ngẩng đầu nhìn trời.

Phía trên bia đá là một bầu trời xanh thẳm, dưới thân chính là một thành phố vô cùng phồn vinh.

Thành phố nằm cạnh biển.

Trong thành phố nhỏ phồn vinh này, người đến người đi, xe cộ qua lại nườm nượp.

Cao ốc bê tông cốt thép, đường phố rộng rãi.

Trong mắt bia đá đạo hữu, nơi này mang đậm phong cách dị vực.

"Đây chính là thành phố nơi Bá Tống đạo hữu sinh sống ư?" Bia đá nói.

Bây giờ nơi mà nó đang ở, tất cả những thứ mà nó nhìn thấy đều là những gì lộ ra từ trên người Tống Thư Hàng đang bế quan.

Đây là thực tại ảo.

Không phải ngụy thế giới sa mạc do mượn Ma Thần trụ tạo thành, cũng không phải hình chiếu do diễn đồ kim đan chiếu ra. Lần này là ảo ảnh do Tống Thư Hàng dựa vào sức mạnh của Tôn Giả thất phẩm, dùng một luồng ý niệm biến thành trong lúc đang bế quan.

Có thể nói kiểu bế quan trước kia của Tống Thư Hàng là bế quan sơ đẳng.

Mà lần này, hắn đã thật sự tiến vào chế độ bế quan chuyên sâu.

Đây là một tiến bộ vượt bậc!

Trong thực tại ảo, đủ loại nhân vật hư ảo giống hệt như thật, tái hiện lại cuộc đời của bản thân.

Có lẽ ngay cả chính những người trong ảo ảnh cũng cho rằng bản thân là tồn tại chân thật.

Từ xưa đến nay, rất nhiều đại lão đều cho rằng thiên phú thực tại ảo của Tôn Giả thất phẩm là một năng lực rất đặc biệt.

Tính ra thì đáng lẽ năng lực này không phải loại sức mạnh mà Tôn Giả thất phẩm có thể nắm giữ.

Bất kể năng lực lý giải về pháp tắc hay năng lực khống chế sức mạnh bản nguyên, theo lý thuyết Tôn Giả thất phẩm không đủ khả năng tạo ra kỳ tích như thực tại ảo.

Ấy vậy mà một khi tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đạt đến cảnh giới thất phẩm lại có thể tạo ra cũng như nắm giữ thực tại ảo.

Ảo ảnh mà Tống Thư Hàng chiếu ra lúc này chính là cảnh thành phố Văn Châu quê hương của hắn.

Nhưng chẳng mấy chốc, thực tại ảo này lại xảy ra biến hóa.

Từ cảnh tượng thành phố Văn Châu đổi sang đại học Giang Nam.

Cao ốc chọc trời biến thành từng tòa nhà dạy học, quảng trường biến thành bãi tập và sân vận động, nhà dân biến thành ký túc xá...

Cùng lúc đó, trên người những người dân sống ở thành phố Văn Châu ảo ảnh trước đó nhanh chóng biến hóa.

Trong quá trình bọn họ đi về phía trước, quần áo trên người bắt đầu biến hóa, chuyển đổi, ngoại hình cũng không ngừng thay đổi.

Trong vòng mười bước, tất cả người dân đã biến thành học sinh, thầy cô và nhân viên, trở thành một phần của trường học.

Cả quá trình chuyển đổi nước cực kỳ trôi chảy.

Thậm chí nếu có người tiến vào thực tại ảo này, tiếp xúc với những nhân vật trong đây, sẽ phát hiện trong vòng mười bước, nhận thức của bọn họ cũng đã chuyển đổi từ “người dân” thành “học sinh”.

Bia đá đạo hữu thầm cảm thán.

Đây chính là năng lực thực tại ảo của Tôn Giả thất phẩm.

Chúng sinh như mộng.

Vạn vật như mộng.

Thế giới như mộng.

Trước đó lúc ở trong không gian nhà gỗ sau Tán Tài Vương Tọa, tiền bối ba mắt cố ý nhắc nhở Tống Thư Hàng, sau khi tấn thăng thất phẩm đừng vội lên cấp mà hãy cố gắng khống chế, tìm hiểu thực tại ảo.

Tống Thư Hàng vẫn nhớ kỹ lời của tiền bối ba mắt.

Bây giờ hình như Tống Thư Hàng đang thử xây dựng một bộ khung thực tại ảo thuộc về riêng mình.

Bia đá đạo hữu rất tò mò muốn biết cuối cùng Tống Thư Hàng sẽ tạo ra một thế giới như thế nào.

Trong lúc nó đang suy tư, bầu trời trên đại học Giang Nam trong thực tại ảo bỗng tối sầm lại.

Bóng tối bao trùm cả thế giới, nuốt chửng thế giới.

Không gian thực tại ảo biến thành hỗn độn.

Rất lâu sau, trong hỗn độn xuất hiện ánh sáng.

Ánh sáng kia là rất nhiều ký tự.

Vô số 0 và vô số 1.

“Cái gì đây?” Bia đá đạo hữu đần mặt ngơ ngác.

Chương 2251: Có Tiền Thì Muốn Chơi Kiểu gì Cũng Được

“Thứ gì đây? Thư Hàng, ra đây gặp ta một chút, hoa hết cả mắt rồi đây này.” Bia đá đạo hữu kêu lên.

Trước mắt nó có đến mấy trăm triệu 0 và 1.

Nếu chép xuống tất cả, dùng mấy quyển vở cũng không chép hết được.

Nó nhìn thấy mà hoa cả mắt.

Lúc bia đá đạo hữu kêu gào, có một chuỗi 0 và 1 tổ hợp thành hình người mơ hồ đối mặt với nó: “Bia đá đạo hữu, đừng sợ, cần ta ôm ngươi không?”

Bia đá đạo hữu: “...”

Nó không trả lời Tống Thư Hàng, chỉ là mấy chữ to “Tống Thư Hàng chi mộ” trên thân nó bắt đầu tỏa sáng lấp lánh.

Bây giờ nó phát hiện, đôi lúc mấy chữ khắc trên người mình rất có ích!

Lúc này Tống Thư Hàng bắt đầu giải thích: “Những thứ này là con số, tròn là 0, gạch đứng là 1.”

“Ngươi làm cả buổi... cuối cùng tạo ra một thực tại ảo thế này đấy à?” Dòng chữ “Tống Thư Hàng chi mộ” trên thân bia đá đạo hữu ngày càng sáng hơn.

Nếu ánh sáng trong hỗn độn chỉ là những con số 1 và 0, vậy đây có lẽ là thực tại ảo kỳ lạ nhất cũng vô dụng nhất mà nó từng tiếp xúc.

“Bia đá đạo hữu, ngươi đừng xem thường hai con số này, trong mắt một loại người tên là lập trình viên thì chúng có quyền năng sáng tạo ra tất cả!” Tống Thư Hàng phấn khích trả lời: “Chỉ cần là thứ ngươi nghĩ ra được thì đều có thể tạo thành thông qua hai con số này!”

Nói thế nào bạn cùng phòng Dương Đức cũng là một lập trình viên, Tống Thư Hàng cũng biết sơ về lĩnh vực này.

“Sáng tạo tất cả?” Bia đá đạo hữu sững sốt.

Thế thì ghê gớm quá rồi còn gì!

Nếu đúng vậy thì tiềm lực của thực tại ảo này là vô hạn, tiến lên có thể công lui về có thể thủ, diệu dụng vô cùng.

Nhưng bia đá đạo hữu lập tức nghĩ đến một vấn đề mấu chốt nên hỏi ngay: “Vậy ngươi có thân với loại sinh vật lập trình viên kia không? Ngươi biết làm thế nào để biến đống 0 và 1 này thành thứ mình cần không?”

“Sau khi lên đại học thì ta học về chế tạo máy. Về lĩnh vực lập trình thì ta chỉ xem có mấy cuốn sách thôi, thiếu kiến thức học tập có hệ thống.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Bia đá đạo hữu ngẩn ra: “Đại học là ai?”

Tống Thư Hàng: “...”

“Khoan đã, ngươi không cần trả lời, ta đã nhìn ra được từ trên mặt ngươi.” Bia đá đạo hữu lên tiếng nói.

Mặt to Tống Thư Hàng do mấy nghìn số 0 và 1 tạo thành, vẻ mặt cực kỳ sinh động.

Trước kia còn cần “đọc mặt thuật” phối hợp mới có thể đọc được ý của hắn.

Bây giờ những 0 và 1 có thể tổ hợp thành chữ viết, viết hết tâm tư của Tống Thư Hàng lên trên mặt.

Tống Thư Hàng: “...”

“Cho nên, nói cả buổi, thực tại ảo này của ngươi chẳng có chút tác dụng gì hết.” Bia đá đạo hữu hữu khí vô lực nói: “Thừa dịp thực tại ảo còn chưa định hình thì tranh thủ bỏ vào lò luyện lại đi.”

Thực tại ảo của Tôn Giả thất phẩm là cảnh tượng khắc sâu nhất trong lòng + trí nhớ thực thể hóa ra, sau đó trải qua hơn mười năm thậm chí là mấy trăm năm mài giũa mới hoàn toàn thành hình được.

Bây giờ Tống Thư Hàng về lò luyện lại vẫn còn kịp.

“Không gấp không gấp, thật ra với năng lực học tập bây giờ của ta, tranh thủ thời gian đi học lập trình máy tính thì chắc là vẫn còn kịp. Chỉ cần cho ta mười ngày nửa tháng là ta có thể tiến hóa thành một lập trình viên thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Mười ngày nửa tháng sau, nói không chừng ngươi đã tấn cấp tiếp rồi.” Bia đá đạo hữu đạo.

“Đừng nói bậy, lần trước sau khi độ kiếp ý thức của ta từng tiến vào Tán Tài Vương Tọa, tiếp xúc với đại lão ba mắt. Đại lão dặn ta sau khi bước vào cảnh giới thất phẩm thì đừng vội lên cấp, nhất định phải mài giũa năng lực thực tại ảo cho kỹ. Lần này ta nhất định phải mài giũa, tranh thủ tìm hiểu cho rõ về năng lực thực tại ảo.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Cố lên Bá Tống đạo hữu, ngươi là giỏi nhất đấy.” Bia đá đạo hữu khích lệ đồng thời, hàng chữ “Tống Thư Hàng chi mộ” trên người nó bắt đầu nhấp nháy theo nhịp như những ngôi sao nhỏ.

Tống Thư Hàng: “...”

Lúc nói chuyện nghiêm túc, bia đá đạo hữu ngươi đừng nhấp nháy như vậy được không?

Bia đá đạo hữu dừng hành động nhấp nháy lại rồi nói: “Bây giờ ngươi đang ở trạng thái bế quan, ngươi định làm thế nào để học tập tiến hóa thành lập trình viên đây?”

“Đây là một vấn đề lớn.” Tống Thư Hàng đáp.

Có lẽ ta nên suy xét đến việc xuất quan sớm chứ nhỉ?

“Nếu muốn xuất quan, ít nhất phải chờ ngươi hấp thu đạo quả Thiên Đế xong rồi hãy nói.” Bia đá đạo hữu lên tiếng.

Lượng thông tin chứa trong đạo quả Thiên Đế quá lớn, đến bây giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa hấp thu xong.

“Nếu không còn cách nào khác, đành phải cân nhắc đến chuyện về lò luyện lại thôi.” Khuôn mặt do 1 và 0 tổ hợp thành của Tống Thư Hàng run rẩy.

Ngay sau đó hắn đột nhiên nói: “Đúng rồi, nói đến chuyện nghiên cứu thực tại ảo, ta chợt nảy ra một ý thế này.”

“Lại chuyển để tài.” Bia đá đạo hữu thầm thở dài.

May là lần này chuyển đề không đột ngột lắm.

“Nói đi, trong đầu ngươi có ý tưởng điên rồ gì thế?” Bia đá đạo hữu hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ngươi nói nếu ta lại triệu hoán một thực tại ảo nữa ở trong thế giới do 1 và 0 tạo thành này thì sẽ thế nào?”

Bia đá đạo hữu: “Gì cơ?”

Chuyện này làm sao mà thực hiện được chứ?

Dù là Tôn Giả thất phẩm nắm giữ hai loại năng lực thực tại ảo khác nhau cũng không thể chồng hai thực tại ảo bất đồng lên nhau được.

“Năng lực thực tại ảo thứ nhất của ta là mượn ngoại lực hình thành lúc ở lục phẩm. Trên lý thuyết, nó và thực tại ảo của bản thân ta hẳn là sẽ không xung khắc với nhau.” Tống Thàng nói.

Nói thử là thử.

Sau đó hắn bắt đầu triệu hoán ảo ảnh “ngụy* thế giới sa mạc”.

Trong thế giới do 0 và 1 tạo thành, từng cây Ma Thần trụ trồi lên.

“Đến rồi đến rồi, xuất hiện thật rồi kìa.” Tống Thư Hàng cười to.

Trong hỗn độn, từng cây Ma Thần trụ này dựng lên một vùng trời đất.

Một thế giới sa mạc vô hạn thành hình.

Mà vùng hỗn độn đen như mực và vô số 0 với 1 đang nhấp nháy kia bao quanh sa mạc này, trở thành bầu trời của sa mạc.

Bia đá đạo hữu đi vào sa mạc.

Khuôn mặt Tống Thư Hàng do 0 và 1 tạo thành ở bên cạnh nó cũng đáp xuống sa mạc.

“Xem đi, ta thành công rồi đây này.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Bia đá đạo hữu: “...”

“Bạch tiền bối, tiểu Bạch tiền bối ơi.” Khuôn mặt Tống Thư Hàng do con số hợp thành la to trong thế giới sa mạc.

Chỉ lát sau, hắn đã tìm thấy Tiểu Bạch ở cạnh hồ nước gần ốc đảo.

Tiểu Bạch mặt liệt đang im lặng lật sách.

Nghe thấy tiếng của Tống Thư Hàng thì hắn quay đầu lại nhìn.

“Thực tại ảo?” Tiểu Bạch hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, ta đang xây dựng thực tại ảo của riêng mình nhưng bây giờ vẫn đang ở giai đoạn tìm tòi nghiên cứu." Tống Thư Hàng trả lời.

"Khá lắm." Tiểu Bạch gật đầu: "Trên người ngươi đã có 'ngụy* thế giới sa mạc' này lại có thực tạo ảo do diễn đồ kim đan của bảy tiểu đan điền biến thành, vậy nên ngươi không cần phát triển thực tại ảo của bản thân theo hướng thiên về lực sát thương. Ngươi có thể tìm tòi phân tích thật kỹ, nghiên cứu tìm hiểu thực tại ảo của chính mình."

Đây là vốn riêng của Tống Thư Hàng.

Nói trắng ra là có tiền thì muốn chơi kiểu gì cũng được.

Chương 2252: Có Bổ Nhiệm Hoàng Sơn Ma Ma Làm Chủ Nhóm Không? Có/Không?

“Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy nhân lúc bế quan, ta tiếp tục nghiên cứu xem thử có phát hiện gì mới không.”

“Đi đi.” Tiểu Bạch gật đầu đáp.

“Tạm biệt Tiểu Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng xoay người, kéo bia đá đạo hữu lên chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã.” Lúc này, hình như Tiểu Bạch ở phía sau đột nhiên nghĩ đến điều gì đó nên cất giọng gọi hắn lại.

Mặt to Tống Thư Hàng số liệu quay lại, trên mặt hiện lên hai chữ “nghi hoặc”.

“Bắt tay.” Tiểu Bạch đưa tay nhỏ ra nói.

Tống Thư Hàng số liệu hóa không nhịn được liếc nhìn quyển sách trên tay Tiểu Bạch, xem thử quyển sách mà Tiểu Bạch tiền bối đang xem có phải là Bách Khoa Nuôi Thú Cưng hay không.

Tiểu Bạch tiền bối thở dài: “Đừng nghĩ bậy, bắt tay.”

Tống Thư Hàng cười trừ, bên dưới mặt to số liệu hóa biến ra một cánh “tay”, bắt tay với Tiểu Bạch.

Hai bàn tay vừa tiếp xúc với nhau.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy dường như bản thân nhận được rất nhiều thông tin từ trên người Tiểu Bạch.

Ví dụ như bây giờ số lượng 0 và 1 tạo thành thân thể hắn đều tăng một đoạn.

“Cái gì đây?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

“Là thủ đoạn pháp thuật ta dung nhập vào thực tại ảo này của ngươi… nói đúng hơn là số liệu hóa một phần trí nhớ của bản thân, sau đó dung nhập vào trong thực tại ảo. Ngoài ra thủ pháp này còn có rất nhiều tác dụng khác. Ta đoán hẳn là ngươi đang cần một thủ đoạn thế này.” Tiểu Bạch giải thích.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Sau khi tạm biệt Tiểu Bạch, hắn về lại trong hỗn độn, đồng thời đóng cửa “ngụy * thế giới ảo ảnh sa mạc”.

...

Tống Thư Hàng trầm tư suy nghĩ.

Sau khi nhận được thông tin pháp thuật do Tiểu Bạch truyền đến, dường như hắn đã nghĩ thông điều gì đó, tiến vào trạng thái tương tự như lĩnh ngộ.

Bia đá im lặng canh giữ ở bên cạnh, không quấy rầy hắn.

Một lúc lâu sau.

“Hình như là có thể thật!” Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên.

Bia đá đạo hữu: “Ngươi nghĩ thông suốt cái gì rồi à?”

Tống Thư Hàng trả lời: “Lúc trước ta vẫn luôn nghĩ chờ chức năng chat Tu Chân thăng cấp sẽ lắp một trí tuệ nhân tạo cho nó để ta có thể khống chế, quản lý chức năng mới của chat Tu Chân tiện hơn. Bây giờ có thủ đoạn pháp thuật do Tiểu Bạch tiền bối truyền đến, có lẽ phương án này có thể thực hiện.”

Bia đá đạo hữu nghi hoặc hỏi: “Ngươi định làm thế nào?”

“Trước hết để ta suy tính một lần ở trong thực tại ảo xem thử phương án này có được hay không đã.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, hắn vận dụng ý niệm, vô số 0 và 1 bắt đầu chuyển động.

“Ngươi học được năng lực lập trình viên rồi à?” Bia đá sững sờ.

“Chưa... nhưng dù gì nó cũng là thực tại ảo của ta, ta có thể thực hiện một số thao tác đơn giản, vả lại còn có thủ đoạn pháp thuật do Tiểu Bạch truyền cho.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn bắt đầu dùng thủ đoạn pháp thuật do Tiểu Bạch truyền đến, số liệu hóa một phần trí nhớ của bản thân tồn trữ vào trong thực tại ảo, tạo ra một người thể tồn tại đặc biệt trong thực tại ảo tương tự như Tiểu Bạch trong “ngụy * thế giới sa mạc”.

Đồng thời hắn bắt đầu thử liên hệ với lưới rồng nữ sĩ thông qua chức năng chat Tu Chân.

Dù hắn tiến vào phòng tối Thiên Đạo, chư thiên vạn giới đều quên mất hắn nhưng sự tồn tại của lưới rồng nữ sĩ rất đặc biệt, cô vẫn hỗ trợ Tống Thư Hàng từ xa.

Ở thế giới hắc long, sự tồn tại của lưới rồng nữ sĩ tương đương với Thiên Đạo, có lẽ chính vì thân phận này nên cô mới không bị phòng tối Thiên Đạo ảnh hưởng chăng?

Tống Thư Hàng thử gửi năng lượng cho lưới rồng nữ sĩ đồng thời dùng phương thức tin nhắn đính kèm để lại lời nhắn.

Hắn gửi ý tưởng và suy nghĩ của bản thân cho lưới rồng nữ sĩ.

Nhưng... lời nhắn của hắn lại như đá chìm đáy biển.

Lưới rồng nữ sĩ không hề nhắn lại cho hắn.

“Là không nhận được tin nhắn hay nhận được tin nhắn rồi nhưng không thể trả lời ta?” Tống Thư Hàng cau mày.

Xem ra phòng tối Thiên Đạo vẫn sinh ra hạn chế nhất định đối với lưới rồng nữ sĩ.

Nếu là nhận được tin nhắn rồi nhưng không thể hồi âm... phải chăng lưới rồng nữ sĩ đã bắt đầu tiến hành sửa đổi thiết kế kết cấu dựa theo suy nghĩ của hắn?

Tống Thư Hàng chuyển sự chú ý đến chức năng chat Tu Chân đang thăng cấp.

Quả nhiên!

Lưới rồng nữ sĩ quá siêu!

Kết cấu của chức năng chat Tu Chân đang tiến hành một số điều chỉnh.

Tống Thư Hàng duy trì thực tại ảo 1 và 0, còn lưới rồng nữ sĩ có thể trực tiếp rút ra một phần thông tin từ trong đó, thiết kế một trí tuệ nhân tạo cho Tống Thư Hàng.

Đây vốn chính là sở trường của lưới rồng nữ sĩ. Tiểu trợ lý lưới rồng, hệ thống lưới rồng, quyền hạn quản lý lưới rồng đều là những thứ mà lưới rồng nữ sĩ từng nghiên cứu.

Phần cốt lõi không thay đổi, cô đổi vỏ ngoài cho tiểu trợ lý lưới rồng, dẫn số liệu của Tống Thư Hàng vào, chẳng mấy chốc đã tạo ra một “tiểu trợ lý Tu Chân” cho Tống Thư Hàng.

Hơn nữa tiểu trợ lý Tu Chân và tiểu trợ lý hạch tâm trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng có cùng nguồn gốc, sau này nếu

Tống Thư Hàng cần thì có thể để hai trí tuệ nhân tạo tiến hành kết nối với nhau.

****

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Một ngày lặng lẽ trôi qua.

Đổi sang thời gian ở thủ đô Hoa Hạ đã là ngày 3 tháng 1.

“Thông báo: Tiểu trợ lý Tu Chân đã được chế tạo hoàn tất, tiến vào giai đoạn chạy thử, có muốn đặt tên cho nó hay không? Có/ Không.”

“Đặt tên là Bá Tống đi... Khoan đã, không ổn. Cái tên này sẽ mang đến áp lực cho người mới, đổi tên khác thân thiết một chút, gọi là ‘Tiểu Tống’ được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chi bằng cứ gọi là con chuột nhỏ cấn tay cho rồi.” Bia đá đạo hữu nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Tiền bối ngài nói vậy là đang xem thường ta, ta đã tiến hóa từ con bọ nhỏ cấn tay thành chuột nhỏ cấn tay rồi thì sau nay nhất định ta sẽ còn tiến hóa nữa.

“Có đồng ý đặt tên là [chuột nhỏ cấn tay] hay không? Có/ Không.” Tiếng thông báo lại vang lên.

Xem ra ngay cả lưới rồng nữ sĩ cũng rất thích cái tên này.

“Không ổn không ổn, chuột nhỏ không đáng yêu, đổi cái tên khác cùng loại nhưng đáng yêu một chút.” Tống Thư Hàng suy tư.

“Có đồng ý đổi tên thành [sóc nhỏ cấn tay] hay không ? Có/ Không.”

“Cái tên này hay đấy.” Bia đá đạo hữu nhận xét.

“Được, vậy trước hết cứ dùng cái tên này, sau này có cơ hội lại đổi cái khác.” Tống Thư Hàng thỏa hiệp.

Quan trọng là chức năng, còn tên gọi thì có thể châm chước một chút.

“Tiểu trợ lý Tu Chân [sóc nhỏ cấn tay] hân hạnh được phục vụ ngài. Có muốn thể nghiệm chức năng mới sau lần thăng cấp này không?” Một giọng nói ngây thơ vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Là giọng của Tống Thư Hàng thiếu niên.

“Chức năng mới? Chức năng gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chức năng nhóm chat nhiều người. Có muốn tạo một nhóm chat nhiều người hay không?” Giọng nói ngây thơ trả lời.

“Muốn.” Tống Thư Hàng vui vẻ đáp: “Đầu tiên hãy thử tạo một nhóm chat nhiều người tên là [Nhóm Cửu Châu số 2].”

Sóc nhỏ cấn tay: “Thông báo: Nhóm Cửu Châu số 2 được tạo thành công.”

“Có thể chuyển [Hoàng Sơn ma ma] trong danh sách đen của ta qua để hắn làm chủ nhóm được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sóc nhỏ cấn tay: “Có đồng ý bổ nhiệm Hoàng Sơn ma ma làm chủ nhóm hay không? Có/ Không?”

Chương 2253: Quay Đầu Lại, Có Điều Bất Ngờ

"Có!" Tống Thư Hàng trả lời thật to.

Trong số các tiền bối mà hắn biết, Hoàng Sơn tiền bối là ứng cử viên đáng tin cậy nhất cho chức chủ nhóm, không ai có thể sánh bằng.

Dù là Bắc Hà Tán Nhân hay Hằng Hỏa Chân Quân... về mặt gánh vác chức trách "chủ nhóm", cải hai đều không đáng tin và có uy nghiêm bằng Hoàng Sơn tiền bối.

Sóc nhỏ cấn tay: "Chấp hành mệnh lệnh, nhóm chat nhiều người [Nhóm Cửu Châu số 2] được tạo thành công, chủ nhóm có biệt danh là [Hoàng Sơn ma ma] Hoàng Sơn Tôn Giả, danh sách thành viên hiện tại: [Bá * Tống Nho Long Ma] Tống Tôn Giả. Có muốn thêm thành viên mới hay không? Có/ Không?"

"Có! Để ta xem thử có thể kéo những thành viên nào vào nhóm Cửu Châu số 2. Mà chuột nhỏ cấn tay này, trước hết ngươi hãy gửi một thông báo hệ thống cho Hoàng Sơn tiền bối. Trên thế giới này không ai thích hợp làm chủ nhóm hơn Hoàng Sơn tiền bối." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Về chuyện thêm người, hắn có thể thêm một nhóm lão tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 với một nhóm "tiền bối đã chết thẳng cẳng" vào trước, số thành viên còn lại thì để cho Hoàng Sơn tiền bối bổ sung.

Sóc nhỏ cấn tay: "Chấp hành mệnh lệnh."

...

Trái đất, hiện thế.

Trong một động phủ nào đó ở nước ngoài của Hoàng Sơn tiền bối.

Trên cổ mang một pháp bảo vòng cổ mới, Đậu Đậu nhàm chán thảy từng viên thức ăn cho chó vị chu quả lên, dùng miệng đón lấy.

Chu quả này là do Bạch tiền bối dùng phi kiếm gửi về cho nó, vốn là quà mà Bạch tiền bối đã hứa cho nó lúc xuất quan. Gần đây Bạch tiền bối mới nhớ ra chuyện này, dùng phi kiếm dùng một lần gửi chu quả đến.

Hoàng Sơn Tôn Giả đã luyện chế chu quả này thành thức ăn cho chó làm quà vặt cho Đậu Đậu ăn.

"Đậu Đậu, không chừng qua năm nay ta có thể bồi dưỡng ra một chủ nhóm mới, đến lúc đó có thể chuyển giao nhiệm vụ quản lý nhóm Cửu Châu số 1 cho chủ nhóm mới rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả dựa vào ghế, tay nâng chén rượu nhấp một ngụm rượu nóng.

"Gâu~" Đậu Đậu tùy ý đáp một tiếng.

Gần đây nó cảm thấy có thể bản thân sắp đến kỳ sinh sản rồi, khó chịu vô cùng.

Ngoài ra... bây giờ nó đã là đại khuyển yêu ngũ phẩm, cũng xem như đã trưởng thành.

Nếu đã trưởng thành, việc bỏ nhà ra đi chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Chó trưởng thành phải chịu trách nhiệm về hành vi của bản thân, dù có bỏ nhà ra đi thì Hoàng Sơn cũng không sai người đưa nó về nữa.

Hơn nữa đừng nói bỏ nhà ra đi, thậm chí bây giờ Hoàng Sơn đại ngốc còn đang cân nhắc không biết có nên mở một động phủ cho nó để nó sống riêng hay không kia.

Nội tâm chó hoang mang tột độ!!!

Tạm thời Đậu Đậu vẫn chưa thể thích ứng với những thay đổi sau khi trưởng thành này.

Đây chính là phiền não của tuổi dậy thì.

Đậu Đậu thầm thở dài, thảy một viên thức ăn cho chó vị chu quả lên... Nhưng do phiền não, lần này góc độ nó thảy thức ăn cho chó bị lệch.

Thức ăn cho chó vị chu quả bay lên, bắn trúng màn hình máy tính của Hoàng Sơn Tôn Giả sau đó bắn ngược lại.

"Gâu~" Thân hình Đậu Đậu lao về phía trước nhanh như chớp, chạy lên trên bàn làm việc của Hoàng Sơn Tôn Giả, há miệng ngậm thức ăn cho chó một cách cực ngầu.

“Phụt~~” Đúng lúc này, Hoàng Sơn Tôn Giả vốn đang nhấp rượu nóng đột nhiên phun hết ra.

Rượu lẫn với nước miếng phun đầy người, đầy mặt Đậu Đậu.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ không kịp đề phòng!

“Gâu gâu?” Đậu Đậu quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hoàng Sơn: “Hoàng Sơn đại ngốc, ngươi cố ý đúng không?”

“Không... Không phải.” Hoàng Sơn Tôn Giả đặt chén rượu xuống, lau miệng.

Đồng thời hắn còn lẩm bẩm: “Nhất định là ảo giác, nhất định là do gần đây ta quá mệt mỏi nên trong đầu mới xuất hiện ảo giác.”

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng.

“Ting~ Hệ thống thông báo: Nhóm chat nhiều người [nhóm Cửu Châu số 2] được tạo thành công, chúc mừng [Hoàng Sơn ma ma] ngài đã trở thành chủ nhóm của [nhóm Cửu Châu số 2]. Thành viên trong nhóm hiện có: Trống trống trống trống.”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...”

“Ngươi bị bệnh à? Hoàng Sơn đại ngốc?” Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

Hoàng Sơn Tôn Giả run rẩy vươn tay cầm lấy bình đan dược trên bàn, đổ một viên đan dược tròn vo ra rồi nuốt vào.

Nhóm Cửu Châu số 2 là cái quái gì vậy?

Hơn nữa tại sao hắn lại trở thành chủ nhóm chứ?

Còn cụm “trống trống trống trống” trong danh sách thành viên là sao?

Trong lúc hắn đang suy tư, trong đầu không ngừng có tiếng thông báo vang lên.

Từng cái tên quen thuộc bị kéo vào nhóm Cửu Châu số 2.

Bạch Thánh Quân, Linh Điệp Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu Tiên Tử, Lệ Chi Tiên Tử, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Tiếp theo là Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Tô Thị A Thất, Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư, Dược Sư, Giang Tử Yên, Diệt Phượng Công Tử, Đông Phương Lục

Tiên Tử, Hiến Công Cư Sĩ, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Giao Bá Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân... Từng thành viên cũ trong nhóm Cửu Châu số 1 bị kéo vào nhóm này.

Sau đó là Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Ngư Kiều Kiều, Đậu Đậu, Tiểu Quả Quả, Thi, Chúc, Sở Sở, Thông Nương, tước yêu Tiểu Thải đều bị kéo vào.

Nhóm Cửu Châu số 2 vốn trống không lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Chờ tất cả thành viên cũ trong nhóm Cửu Châu số 1 được thêm vào hết, thao tác thêm người mới dần chậm lại.

Nhưng chỉ lát sau lại có một nhóm thành viên mới bị kéo vào trong nhóm.

Bích Thủy các Sở các chủ, Trình Lâm Tiên Tử, bạch long tiên tử, quả cầu béo lưới rồng nữ sĩ, cái gì cũng có thể bán, thần long ở thú giới, Long Đồng, v.v..

Hầu như tất cả thành viên trong danh sách bạn tốt của Tống Thư Hàng đều bị kéo vào trong nhóm.

Ngoại trừ Thiên Đế và nhóm thành viên Thiên Đình mới gia nhập cách đây không lâu.

Về phần Hà Chỉ và Bất Diệt Chi Chủ, tất nhiên tạm thời sẽ không thêm vào.

Ngoài ra Tống Thư Hàng cũng không thêm Bạch tiền bối two... Thân phận của Bạch tiền bối two khá đặc biệt, Tống Thư Hàng định trò chuyện riêng hỏi ý kiến của ngài ấy trước rồi mới thêm.

Trường hợp tương tự còn có đại lão Rồng Đốm two.

Chỉ là nhóm Cửu Châu số 2 vừa mới thành lập, các chức năng vẫn đang trong quá trình chờ cập nhật.

Trước mắt các thành viên gia nhập nhóm chỉ có thể nhìn thấy tên thanh viên trong danh sách chứ chưa thể tiến hành trao đổi với nhau.

Do không thể chat trong nhóm Cửu Châu số 2, vì vậy một số thành viên nhanh tay lấy điện thoại di động ra, mở giao diện nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân: “@Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hoàng Sơn tiền bối, vừa rồi trong đầu ta đột nhiên xuất hiện [nhóm Cửu Châu số 2], chuyện này là sao? Là thứ do Hoàng Sơn tiền bối ngài tạo ra à?”

Do Tống Thư Hàng còn đang bế quan trong phòng tối Thiên Đạo, bị chặn căn nguyên nên lúc này các thành viên không hề nhớ đến sự tồn tại của Bá Tống.

Vậy nên tất nhiên mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía chủ nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Nhóm Cửu Châu số 2, Hoàng Sơn tiền bối ngài đã thức tỉnh chức năng thiên phú gì sao?” Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Diệt Phượng Công Tử: “[Chat voice] Meo~”

Thất Tu Thánh Quân: “Trong nhóm đó ta còn thấy được rất nhiều thành viên đặc biệt.”

“Các ngươi nói xem nhóm Cửu Châu số 2 là cái gì?”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta thấy được một số khuôn mặt mới ở trong nhóm Cửu Châu số 2... Hoàng Sơn tiền bối, nhóm số 2 chat bằng cách nào? Ta đang rất nóng lòng muốn chat với những khuôn mặt mới này.”

Linh Điệp Thánh Quân: “Tam Lãng đạo hữu, ngươi hãy quay đầu lại nhìn về hướng năm giờ sẽ có điều bất ngờ.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “???”

Chương 2254: Thế Giới Bắt Đầu Sụp Đổ Từ Một Góc Không Ai Biết

Bắc Hà Tán Nhân: “Lần này Tam Lãng lại làm gì vậy?”

“Hình như hắn lúc chat trong nhóm nhắc Vũ Nhu Tử tìm Linh Điệp tiền bối đòi đạo hiệu mới của hôm qua.” Tuyết Lang Động Chủ thuận miệng trả lời.

Tô Thị A Thất lên tiếng: “Chắc Tam Lãng phải die mấy ngày rồi... Vốn dĩ ta đã dùng cả vệ tinh để định vị tọa độ của hắn, chuẩn bị đi tìm hắn, không ngờ Linh Điệp tiền bối lại nhanh hơn một bước.”

Di Vong Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) đột nhiên online: “Đúng vậy, hôm nay lại là một ngày mới bắt đầu, a cha vẫn chưa gửi đạo hiệu của hôm nay cho ta, cảm ơn các tiền bối đã nhắc nhở~”

Tuyết Lang Động Chủ: “[Meme husky im lặng].”

Có phải ta cũng sắp die rồi không?

“À mà Hoàng Sơn tiền bối đâu? Hoàng Sơn tiền bối vẫn chưa hồi âm à?” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử lấy làm thắc mắc.

Rõ ràng đã lập nhóm Cửu Châu số 2 nhưng Hoàng Sơn tiền bối vẫn im lặng, ngay cả đạo hữu trong nhóm @ hắn cũng không hồi âm.

Lúc này Đậu Đậu phiền não gửi tin: “Hoàng Sơn đại ngốc vừa mới uống thuốc, còn đang ngẩn người, hình như đang nghiên cứu chức năng của nhóm Cửu Châu số 2. Ngoài ra, từ phản ứng vừa rồi của Hoàng Sơn đại ngốc cho thấy hình như nhóm Cửu Châu số 2 này không phải do hắn lập ra.”

“Nhưng Hoàng Sơn tiền bối là chủ nhóm mà?” Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc hỏi.

Đậu Đậu phiền não: “[Ảnh động Vũ Nhu Tử lắc đầu], cụ thể thế nào ta cũng không rõ, chờ Hoàng Sơn đại ngốc ngẩn người xong tỉnh táo lại rồi nói sau.”

…

Ở một nơi khác.

Tộc địa của Thiên Hà Tô thị.

Tô Thị A Thập Lục đứng trên một tòa tháp cao, trong tai đeo tai nghe, hình như đang nghe nhạc.

“Chờ chút, nhóm Cửu Châu số 2 này ở đâu ra đây?” Bạch long tỷ tỷ quấn trên cổ A Thập Lục đột nhiên lên tiếng, trong ý thức của cô xuất hiện một thông báo hệ thống.

Tô Thị A Thập Lục mở mắt, lúc này trong đôi mắt cô chỉ có sự tĩnh lặng, không hề có cảm xúc dao động.

“Nhóm này có vấn đề gì sao?” Cô thấp giọng hỏi.

“Ta cảm ứng được đạo của Thiên Đế ở trong đó.” Bạch long tỷ tỷ cau mày, chuyển sang dùng hình thức tâm linh để trao đổi.

Đúng là gặp quỷ mà.

Khó khăn lắm cô mới mượn ‘cái chết’ thoát thân khỏi đạo Thiên Đình của Thiên Đế, trong nháy mắt chẳng hiểu sao lại bị kéo vào nhóm Cửu Châu số 2 này.

Mới ra hang hổ, vừa quay đầu lại vào ổ sói ư?

“Không phải đạo của Thiên Đế, bạch long tỷ tỷ đừng cuống lên.” Tô Thị A Thập Lục khẳng định.

Bạch long tỷ tỷ sững người sau đó cảm ứng kỹ lại.

Quả nhiên, mặc dù cảm giác mà nhóm Cửu Châu số 2 này mang đến cho cô rất giống đạo của Thiên Đế nhưng xét từ căn nguyên lại khác nhau hoàn toàn.... Nhóm Cửu Châu số 2 này không có loại ràng buộc cực mạnh kia.

“Không được, ta phải nghiên cứu thứ này một chút. Nếu có nguy hiểm, ta phải kéo ngươi ra khỏi nhóm này ngay lập tức.” Bạch long tỷ tỷ vẫn không yên tâm.

“Ừ.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh gật đầu.

****

Cùng lúc đó.

Trong khe hở tường kép phòng tối Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng nhận được mấy thông báo từ sóc nhỏ cấn tay.

“Chủ nhóm Hoàng Sơn ma ma kích hoạt chức năng chat bằng tin nhắn văn bản nhóm, có mở hay không?”

“Có!” Tống Thư Hàng gật đầu trả lời.

Khi lập nhóm Cửu Châu số 2, đây chính là thời khắc hắn mong đợi.

“Chủ nhóm Hoàng Sơn ma ma kích hoạt quyền hạn chủ nhóm, quyền hạn nhân viên quản lý. Có mở hay không?”

“Mở mở mở!” Tống Thư Hàng đáp ba tiếng liền.

Ngay sau đó từng chức năng của nhóm Cửu Châu số 2 bắt đầu được kích hoạt, online.

“Ơ? Hình như chat được rồi thì phải?” Bắc Hà Tán Nhân gửi tin nhắn thứ nhất lên nhóm Cửu Châu số 2.

Từ lúc bị kéo vào nhóm Cửu Châu số 2, hắn vẫn luôn thử đủ loại thao tác.

Sau khi tin nhắn thứ nhất được gửi đi, cả nhóm Cửu Châu số 2 bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Lệ Chi Tiên Tử: “Chỉ có thể gửi tin nhắn văn bản, không thể đăng ảnh cũng không có chức năng chat voice. Cả hệ thống còn rất nguyên sơ, chỉ cài đặt chức năng cơ bản nhất.”

Đậu Đậu: “Cũng không có chức năng gửi meme, chỉ có thể gửi chữ. Lúc này ta đột nhiên rất muốn @ Thông Huyền Đại Sư.”

“Cũng không có chức năng @ nhưng ta có thể hiểu được ý của Đậu Đậu. Nếu không thể gửi meme, vậy Thông Huyền Đại Sư không thể sử dụng nhóm Cửu Châu số 2 này được rồi. Hình như hắn phải tu luyện bế khẩu thiện... đến bát phẩm.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Thông Huyền phương trượng nén bi thương.”

Cái gì cũng có thể bán: “Nhóm Cửu Châu số 2 này là cái gì? Tại sao ta lại bị kéo vào đây chứ?”

Tống Thư Hàng ở hậu trường thấy đại lão cái gì cũng có thể bán lộ diện thì mừng thầm trong lòng.

“Sóc nhỏ cấn tay, có thể thêm hiệu ứng bảy màu cool ngầu cho biệt danh của đại lão cái gì cũng có thể bán không? Làm người khác chú ý đến hắn một chút ấy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sóc nhỏ cấn tay: “Xác nhận mệnh lệnh, thi hành thành công.”

Sau đó tên của đại lão cái gì cũng có thể bán bắt đầu phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Một thao tác làm người ta khó thở.

Trừ đại lão cái gì cũng có thể bán, có thể mấy vị đại lão và thành viên khác vẫn đang âm thầm theo dõi.

“Lần sau nếu có cơ hội, phải kéo các đại lão như Bắc Phương tiền bối, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng vào mới được. Nếu những đại lão ở đẳng cấp này nổi hứng chỉ điểm một hai câu thì đều là cơ duyên cực lớn đối với mọi người.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dứt lời, ý thức của hắn tạm thời ra khỏi nhóm Cửu Châu số 2.

Đúng lúc này lại có một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

“Ting~ [Bạn xấu] Thiên Đế truyền tống 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối ơi, đây là năng lượng của hôm nay nhé.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Thiên Đế cũng không chịu ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo ư?

Chẳng lẽ Thiên Đế cũng đặc biệt như Bạch tiền bối?

...

Bầu trời biển Đông, trái đất, hiện thế.

Thiên Đế ngồi trên thuyền mặt trời, một tay chống má.

Lúc này thuyền mặt trời đã thu liễm ánh sáng và hơi nóng, lẳng lặng treo trên không, ẩn nấp trong khe hở không gian.

Trên tay trái của Thiên Đế có một chiếc gương cổ, trong gương chiếu ra ba chữ “Tống tiền bối”.

“Trí nhớ trở nên cực kỳ mơ hồ, là hiệu quả của không ngục giam Thiên Đạo ư?” Thiên Đế lẩm bẩm.

Ngay sau đó cô lại gõ nhẹ lên chiếc gương.

Một đoạn lời nhắn đã được lưu từ trước hiện ra.

Sau đó cô lại gửi một điểm năng lượng cho “Tống tiền bối”, dùng chức năng tin nhắn đính kèm để tiến hành trao đổi.

“Khi nhận được tin nhắn này của ta, chắc Tống tiền bối ngươi đã dung hợp rất nhiều thông tin của ta, hơn nữa hẳn là ngươi đã tiếp xúc với đạo rồi nhỉ? Như vậy bây giờ ắt hẳn ngươi đã cảm ứng được rồi đúng không? Thế giới này đã bắt đầu sụp đổ từ một góc không ai biết. Đây là điềm báo Thiên Đạo đương nhiệm bắt đầu mất quyền bính. Cuối cùng, chúc Tống tiền bối bình an."

Đạo của cô là phương án để Thiên Đạo cầu kim loại thể lỏng bổ khuyế, hoàn thiện bản than. Nên chỉ cần tiếp xúc với đạo của cô thì sẽ cảm ứng được trạng thái của Thiên Đạo.

Thiên Đạo đương nhiệm đã là nỏ mạnh hết đà.

"À, xin lỗi, ta không cảm ứng được gì cả... Cô có thể nói cho ta biết làm thế nào để cảm ứng không?" Lúc này, câu trả lời của Tống Thư Hàng vang lên.

Chương 2255: Di Vật Thiên Đạo

Trên khuôn mặt vốn bình tĩnh của Thiên Đế đột nhiên lộ ra vẻ sững sốt.

Kỳ lạ, theo lý thuyết chỉ cần tiếp xúc với đạo của cô thì đối phương sẽ tự động cảm ứng được trạng thái của Thiên Đạo đương nhiệm, cảm ứng được thế giới đang sụp đổ mới đúng, vốn dĩ chẳng cần phải học cách cảm ứng gì cả.

Tại sao Bá Tống lại không cảm ứng được sự biến hóa của Thiên Đạo?

Chẳng lẽ... là do sự đặc biệt của không gian phòng giam thiên đạo? Hay là đạo của Bá Tống khác với người thường?

Thiên Đế lại đưa tay ra lướt trên gương cổ.

Nhưng rất tiếc, trên gương cổ không có câu trả lời thích hợp cho vấn đề ngu xuẩn này của Tống Thư Hàng.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một lát, Thiên Đế gửi cho Tống Thư Hàng hai chữ: “Cố lên!”

****

Trong khe hở tường kép phòng tối Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng đần mặt nhìn câu trả lời của Thiên Đế.

Cố lên?

Trên thế giới này đâu phải chuyện gì cũng có thể dựa vào “cố lên” là hoàn thành được.

Hắn cảm thấy đại lão trên thế giới này đều có sở thích “nói chuyện không nói hết, cứ nói một nửa giữ lại một nửa”.

Lẽ nào cảm thấy nói chuyện kiểu này có vẻ thần bí hơn?

Nhưng kiểu nói chuyện này lại chính là tai nạn đối với ma mới “nghe lời”, chẳng may hiểu sai sẽ rơi xuống vực sâu không đáy, sai một ly đi một dặm.

Nhưng may mà ta có ngoại viện!

Tống Thư Hàng bắt đầu liên hệ với Bạch tiền bối two thông qua chức năng chat Tu Chân.

Thân là chúa tể Cửu U, Bạch tiền bối biết nhiều chuyện của

Thiên Đạo nhất.

Hơn nữa vừa lúc hắn cũng muốn hỏi Bạch tiền bối có muốn gia nhập nhóm Cửu Châu số 2 không.

“Chỉ cần chức năng chat Tu Chân của ta thăng cấp đủ nhanh, dù là phòng tối Thiên Đạo cũng không thể ngăn cản ta liên hệ với ngoại giới!” Tống Thư Hàng đã tìm được niềm vui trong gian khổ.

Sau đó hắn gửi một điểm năng lượng cho Bạch tiền bối two kèm theo câu hỏi: “Bạch tiền bối, ngài có đó không?”

Một lát sau Bạch tiền bối two trả lời: “Sau này có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng hỏi ta có đó hay không để ta khỏi lãng phí thời gian trả lời câu ‘có đó không?’ của ngươi, mệt lắm.”

Tống Thư Hàng: “...”

Có lý!

Được rồi, vậy nói toạc móng lợn, đi thẳng vào chủ đề luôn.

“Bạch tiền bối, ngài biết chuyện khi Thiên Đạo bắt đầu mất quyền bính, chư thiên vạn giới bắt đầu sụp đổ từ một góc thế giới không ai biết là thế nào không?” Tống Thư Hàng thuật lại nội dung trong tin nhắn mà Thiên Đế vừa gửi cho hắn.

“Thiên Đạo dần mất quyền bính? Ngươi lấy được tin tức này từ đâu thế?” Bạch tiền bối two hỏi ngược lại.

Chuyện Thiên Đạo sắp thoái vị các đại lão trong chư thiên vạn giới đều cảm ứng được, rất nhiều đại lão đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Nhưng chuyện Thiên Đạo đang dần mất quyền bính, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không phát hiện.

Tống Thư Hàng trả lời: “Là Thiên Đế nói.”

“Xem ra trạng thái của Thiên Đạo đương nhiệm còn tồi tệ hơn ta tưởng. Thật ra ở thời đại viễn cổ cũng từng xảy ra chuyện tương tự. Lúc Thiên Đạo đổi nhiệm kỳ, Thiên Đạo tiền nhiệm biến mất, Thiên Đạo kế nhiệm chưa kế thừa thiên mệnh, quyền bính Thiên Đạo quản lý chư thiên vạn giới trở thành vật vô chủ, vì vậy pháp tắc của thế giới bắt đầu sụp đổ từ một góc mà không ai biết.” Bạch tiền bối trả lời.

Nhưng trước kia loại chuyện này đều xảy ra sau khi Thiên Đạo biến mất.

Mà bây giờ Thiên Đạo đương nhiệm vẫn còn tại vị mà loại chuyện này lại xảy ra, không cần nói cũng biết trạng thái của Thiên Đạo đương nhiệm tệ cỡ nào.

“Bạch tiền bối, trong quá trình này ta có cần chú ý điều gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trước đó lúc nói chuyện với Thiên Đế, đầu tiên cô chúc hắn bình an, sau đó lại bảo hắn cố lên.

Cứ có cảm giác hắn cần phải cảnh giác điều gì đó.

Vậy nên Tống Thư Hàng mới hỏi câu này.

“Ưm... Nếu nơi ngươi đang ở trùng hợp nằm trong phạm vi góc thế giới sụp đổ, vậy ngươi phải chú ý một chút. Trong khu vực mất đi pháp tắc Thiên Đạo bao trùm, có thể sẽ xuất hiện một số di vật hung tàn.” Bạch tiền bối trả lời.

Di vật được nhắc đến ở đây là chỉ “di vật Thiên Đạo”.

Nhưng khác với di vật đạo khí như Cửu Tu Phượng Hoàng đao hay hành tinh mọc mắt.

Quái vật xuất hiện trong thế giới sụp đổ có thể được xem là thi thể tinh thần còn lại sau khi Thiên Đạo “chết”.

Không có cách gọi cố định bởi vì hầu như không sinh linh nào trong chư thiên vạn giới từng tiếp xúc với thứ này.

Mỗi lần Thiên Đạo thay đổi, những di vật Thiên Đạo này chỉ xuất hiện trong “thế giới sụp đổ”. Nhưng thế giới sụp đổ đều ở một góc thế giới không ai biết.

Bạch tiền bối two giới thiệu sơ lược cho Tống Thư Hàng biết.

Nghe giới thiệu xong, Tống Thư Hàng lại nói: “Bây giờ ta đang ở trong phòng tối Thiên Đạo, đây hẳn là nơi Thiên Đạo chú ý đặc biệt, chắc sẽ không trở thành địa điểm sụp đổ đầu tiên đâu nhỉ.”

Bạch tiền bối two im lặng trong chốc lát sau đó hồi đáp: “Phòng tối Thiên Đạo? Thư Hàng... ngươi không cảm thấy nơi đó mới phù hợp với miêu tả góc thế giới không ai biết à?”

Một không gian đặc biệt mãi mãi không bị người trong chư thiên vạn giới nhớ đến, ngay cả người bị nhốt trong đó cũng sẽ bị xóa khỏi trí nhớ của người đời. Đây mới là nơi nguy hiểm nhất.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Chắc ta không bất hạnh đến mức đó chứ?

Hơn nữa, nói thế nào nơi này cũng là do chính Bạch tiền bối chọn.

Ít nhiều gì cũng dính chút may mắn của Bạch tiền bối chứ nhỉ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, nước hoàng tuyền bên dưới đảo nhỏ hắn bế quan bắt đầu cuộn trào.

Hình như có thứ gì đó muốn chui ra khỏi mặt nước.

“Số Bá Tống, cẩn thận, có thứ gì đó sắp chui ra kìa.” Bia đá đạo hữu trầm giọng nhắc nhở.

Nó bắt đầu phát huy tác dụng của bản thân, trấn áp, bảo vệ chỗ Tống Thư Hàng bế quan.

Tống Thư Hàng: “...”

Lẽ nào bị Bạch tiền bối two nói trúng rồi?

Tiếp theo là... di vật Thiên Đạo hung tàn sắp chui ra khỏi nước sông hoàng tuyền.

“Bạch tiền bối... nếu là di vật Thiên Đạo, có phải là bao gồm di vật của các đời Thiên Đạo hay không?” Tống Thư Hàng lập tức hỏi Bạch tiền bối.

Nếu là di vật của các đời Thiên Đạo, phải chăng trong đó có di vật của Bạch Thiên Đạo, Thiên Đạo Rồng Đốm, Thiên Đạo tiền bối ba mắt hoặc Công Đức Đạo Nhân Thiên Đạo?

Nếu là di vật của Bạch Thiên Đạo, vậy đó sẽ là Bạch tiền bối four à?

“Không biết, dựa trên nguyên lý thì hẳn là có hết di vật của các đời Thiên Đạo.” Bạch tiền bối trả lời.

Ào~

Có một thứ chui hẳn ra khỏi nước sông Hoàng Tuyền.

Đó là một vật thể hình cầu màu bạc, thân thể của nó như được đúc bằng kim loại nhưng lại có tính lưu động của chất lỏng.

“Không ổn, quẻ hạ hạ... là di vật của đại lão quả cầu béo.” Tống Thư Hàng đau khổ nói.

Di vật cầu kim loại thể lỏng chui ra khỏi nước sông Hoàng Tuyền, nó dừng lại trong hư không một chút sau đó đáp xuống mộ phần của Tống Thư Hàng.

Bia đá đạo hữu truyền âm hỏi: “Thư Hàng, tên này là ai đây?”

“Chắc là di vật của... Thiên Đạo đương nhiệm? Yên tâm, không phải Cầu U U cũng không phải Cầu Thiên Đạo, bia đá tiền bối đừng sợ!” Tống Thư Hàng truyền âm trả lời: “À mà bia đá đạo hữu, tính ra đây mới là tồn tại cấp bậc đại lão đầu tiên mà chúng ta chính thức đối mặt, ngươi có cảm giác bùng cháy không?”

Chương 2256: Chỉ Cần Số Lượng Đùi Vàng Trong Danh Sách Của Ta Đủ Nhiều

“Muốn ta bùng cháy á?” Bia đá đạo hữu đột nhiên truyền âm nói: “Ngươi có linh thạch không?”

Thật ra lúc này Tống Thư Hàng trong hố đang rất hoang mang. Đối mặt với di vật Thiên Đạo được Bạch tiền bối two công nhận là thứ hung tàn, trong lòng hắn cũng tuyệt vọng lắm...

Trực giác nói cho Tống Thư Hàng biết một mình hắn tuyệt đối không thể chống lại thứ này.

Tuy trong lòng đang rất hoang mang nhưng về mặt cảm xúc lại bình tĩnh đến lạ.

Thứ nhất là do hắn có kinh nghiệm đối địch phong phú, hắn đã chống lại chúa tể quả cầu béo Cửu U nhiều lần. Có một số thứ, một khi quen rồi thì sẽ mất đi cảm giác thần bí, ví dụ như quả cầu béo và cầu U U.

Mặc dù quả cầu trước mắt không phải quả cầu béo Cửu U nhưng đều có nguồn gốc từ Cầu Thiên Đạo, là thi thể tinh thần Thiên Đạo còn lại trong thế giới sụp đổ sau khi quyền bính của Thiên Đạo mất đi, về bản chất đều là cầu cả.

Thường thì di vật Thiên Đạo, nó sẽ xuất hiện sau khi Thiên Đạo biến mất nhưng Thiên Đạo đương nhiệm lại không đi theo con đường bình thường, còn chưa thoái vị thì di vật Thiên Đạo đã vội vàng hiện thân.

Thứ hai, khi trong lòng tuyệt vọng đến một mức độ nhất định, rơi vào đường cùng của sự tuyệt vọng, con người sẽ bình tĩnh một cách lạ thường, tương tự với trạng thái “điều đáng buồn nhất là cõi lòng đã chết”.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang ở trạng thái tổ hợp này, trong lòng hoang mang nhưng cảm xúc lại cực kỳ bình tĩnh, mâu thuẫn vô cùng.

“Linh thạch? Chắc là có một ít.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong thế giới hạch tâm của hắn quả thật có một số linh thạch kha khá, đó là tiền bồi thường cho m Ảnh Lãnh Chúa.

Chỉ là đến giờ vẫn không có cơ hội gặp mặt m Ảnh Lãnh Chúa nên Tống Thư Hàng vẫn giữ số linh thạch này trong thế giới hạch tâm.

“Nếu có đủ linh thạch thì ngươi có thể kích hoạt chức năng ẩn của ta. Chỉ cần có đủ linh thạch, dù là Trường Sinh Giả chúng ta cũng có thể chiến một trận!” Bia đá đạo hữu tuyên bố dõng dạc.

Tống Thư Hàng: “...”

Lại là một tên phá sản!

“Nếu” là chữ khiến người ta đau lòng nhất.

Nếu ta có dư dả linh thạch hoặc bảo vật, ta chỉ dựa vào khắc kim nhất kích là có thể đại chiến trực diện mấy chục hiệp với Trường Sinh Giả rồi!

“Nào nào, bây giờ không phải lúc keo kiệt, lấy linh thạch của ngươi ra đây, chúng ta bùng cháy một trận đi nào.” Bia đá đạo hữu vội truyền âm.

Mặc dù di vật của Cầu Thiên Đạo kia cứ lẳng lặng đứng im trước mộ Tống Thư Hàng, không hề nhúc nhích gì, thế nhưng trên người nó lại không ngừng phóng ra khí tức “thế giới sụp đổ, tan vỡ, kết thúc”.

Nó là thứ đối lập với mọi vật chất.

Dù nó chỉ đứng im một chỗ không ra tay thì vạn vật xung quanh cũng sẽ bắt đầu tan vỡ.

Lúc này bia đá đang dốc hết sức kích hoạt chức năng bảo vệ của bản thân, nếu không có nó ở đây, phần mộ của Tống Thư Hàng đã vỡ nát từ lâu rồi.

“Không phải ta keo kiệt... mà là bây giờ ta không thể lấy linh thạch ra.” Tống Thư Hàng cười khổ trả lời.

Nếu bây giờ có thể mở thế giới hạch tâm thì hắn đã mang theo bia đá đạo hữu trốn vào trong đó từ đời nào rồi.

Đồng thời hắn tức tốc báo cáo tình hình bây giờ của mình cho

Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, không xong rồi, di vật Thiên Đạo thật sự xuất hiện ở chỗ ta bế quan, bây giờ đang đứng trước phần mộ của ta. Là di vật của quả cầu béo, của đại lão quả cầu béo Thiên Đạo đấy.”

Thằng nhóc xui xẻo này~~ Bạch tiền bối two im lặng một hồi sau đó trả lời: “Nó có ra tay với ngươi không?”

“Không có, nó chỉ đứng im bất động... cứ như đang viếng mộ cho ta vậy. Nhưng dù nó chỉ đứng im bất động thì khí tức phá hủy vạn vật trên người nó cũng đủ sức phá hủy chỗ ta bế quan. Bạch tiền bối, có phương án hoặc diệu kế gì có thể giúp được ta không?” Tống Thư Hàng vội nói.

Bạch tiền bối two trả lời: “Đừng manh động, hãy bình tĩnh lại, không được động đậy. Lúc mới xuất hiện, di vật Thiên Đạo có hình thức và quy tắc hành động cố định, nếu nó không ra tay xử ngươi, vậy chứng tỏ các ngươi không thỏa mãn điều kiện để nó động thủ. Các ngươi đừng manh động, hãy giữ nguyên hiện trạng đi.”

“Ngoài ra... ×&%￥$.” Bạch tiền bối two gửi hai lời nhắn đính kèm nhưng nội dung của lời nhắn thứ hai lại là một chuỗi ký tự lộn xộn.

Chuyện gì thế này?

Nếu đối tượng chat là Dược Sư tiền bối, khi hắn đột nhiên gửi một đống ký tự lộn xộn thế này có thể là do đầu hắn bị Giang Tử Yên ấn trên bàn phím.

Nhưng đầu của Bạch tiền bối two... ai dám ấn chứ?

Thế nên lẽ nào bên Bạch tiền bối two xảy ra chuyện?

Nghĩ đến chuyện Bạch tiền bối two vẫn đang bị đại lão quả cầu béo phong ấn, Tống Thư Hàng lại lo lắng không yên.

Lúc này, tiếng của bia đá đạo hữu lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng: “Nếu không có linh thạch, chúng ta sẽ chết chùm cả lũ. Nếu thật sự không còn cách nào khác, ta bảo vệ ngươi, ngươi nghĩ cách rời đi. Trong tay ngươi có cách rời khỏi tường kép không gian phòng giam thiên đạo này không?

“Đừng manh động! Bia đá đạo hữu hãy bình tĩnh!” Tống Thư Hàng vội thuật lại lời của Bạch tiền bối two.

Đồng thời hắn lại tức tốc gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối two, hỏi tình hình của bên phía hắn.

Bạch tiền bối two trả lời rất nhanh nhưng câu trả lời của ngài ấy lại là một chuỗi ký tự lộn xộn.

Vẫn trả lời được chứng tỏ Bạch tiền bối two không sao.

Vậy có thể vấn đề là ở bên mình?

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Chẳng lẽ là do di vật Thiên Đạo trước mộ phần gây ra ảnh hưởng, làm mối liên hệ giữa thế giới Cửu U bên Bạch tiền bối two và hắn bị nhiễu?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lập tức liên lạc với một vị Bạch tiền bối khác ở hiện thế. Muốn rời khỏi không gian phòng giam thiên đạo phải dựa vào phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của Bạch tiền bối.

Chỉ cần số lượng đùi vàng trong danh sách bạn bè của ta đủ nhiều, di vật Thiên Đạo không thể ngăn cản ta liên hệ với đủ kiểu tiền bối được.

Tống Thư Hàng kết nối được với Bạch tiền bối, tức tốc phát tín hiệu cầu cứu: “SOS, Bạch tiền bối mau đến cứu ta, sắp chết rồi, sắp chết rồi!”

Bạch tiền bối: “⊙⊙●○◎¤”

Không ổn, lại là ký tự lộn xộn.

“Một ngày nào đó, khi chức năng chat Tu Chân của ta thăng cấp hoàn toàn thì đừng ai hòng ngăn cản được ta!”

Tống Thư Hàng thầm thề.

Bây giờ chỉ là không biết tín hiệu hắn gửi cho Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two có biến thành ký tự lộn xộn hay không.

Nếu tín hiệu gửi đi vẫn bình thường, hai vị Bạch tiền bối có thể thấy lời cầu cứu của hắn.

Nhưng nếu tín hiệu gửi đi cũng biến thành ký tự lộn xộn...

Có lẽ chính hắn phải tự nghĩ cách giải quyết chuyện lần này thôi.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng lại gửi mấy tín hiệu cầu cứu cho Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối.

Dù biết tin nhắn sẽ biến thành ký tự lộn xộn nhưng một hơi gửi nhiều tin nhắn với ký tự lộn xộn đi như vậy, chắc chắn Bạch tiền bối cũng sẽ nhận ra hắn đang gặp nguy hiểm.

…

“Nguy rồi, nó bắt đầu động rồi.” Bia đá đạo hữu lại truyền âm nói.

Có hai cánh tay kim loại vươn ra từ trên thân cầu di vật Thiên Đạo vốn đang đứng im trước mộ phần.

Hai cánh tay kim loại cắm vào hố cát vàng, bắt đầu đào móc.

Rào rào~~

Cánh tay kim loại hất lên, một đống cát lớn bị hất tung.

“Không thể đợi được nữa!” Bia đá đạo hữu kêu lên.

Nếu đợi tiếp thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Ầm~~

Bia đá đạo hữu vừa vừa nói xong, quan tài đá của Tống Thư Hàng nổ tung, bắn về phía cầu di vật Thiên Đạo.

Chương 2257: Cần Tiền Hay Cần Mạng?

Quan tài nổ rồi?

Tống Thư Hàng trong quan tài đá đần mặt ngơ ngác.

Ta không mang họ Newton, cũng không tên Isaac, tại sao nắp quan tài của ta lại bay đi thế này?

Mất quan tài, chẳng khác nào hắn phải đối mặt trực diện với cầu di vật Thiên Đạo, áp lực này lớn đến mức nào chứ?

Ầm~ ầm ầm~

Lúc này các mảnh quan tài đã bắn đến trước mặt cầu di vật Thiên Đạo, trên mỗi mảnh quan tài đều có kiếm khí sắc bén kèm theo, chém về phía cầu di vật Thiên Đạo!

Kiếm quang đầy trời hóa thành kiếm võng, bao phủ cầu di vật Thiên Đạo, giữ chặt nó lại.

Đồng thời... có một thanh kiếm gỗ rơi ra từ khe hở giữa các mảnh quan tài đá giải thể, xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Đây là phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của Bạch tiền bối.

Quan tài đá nổ tung là cơ chế phòng ngự do Bạch tiền bối cài đặt trước khi rời đi.

Chỉ cần cát vàng chỗ Tống Thư Hàng bế quan bị người khác chạm vào, bị đào mất mấy tầng, cơ chế phòng ngự này sẽ bị kích hoạt.

Công kích của quan tài nổ tung có thể tranh thủ một chút thời gian cho Tống Thư Hàng, đồng thời cũng sẽ đánh thức Tống Thư Hàng đang trong trạng thái bế quan... Mặc dù chức năng đánh thức này không cần dùng tới.

Ngay lúc quan tài nổ tung, phi kiếm dùng một lần sẽ bị kích hoạt, mang Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu rời khỏi khe hở tường kép phòng tối Thiên Đạo.

Vì để Tống Thư Hàng tập trung bế quan, vì để hắn bế quan được an toàn, Bạch tiền bối đã bố trí cực kỳ tỉ mỉ.

Lúc này, phi kiếm dùng một lần đã sẵn sàng.

Kiếm gỗ hóa thành một luồng sáng, quấn lấy Tống Thư Hàng và bia đá.

Sau đó Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu biến thành ánh sáng, bay vụt lên trời.

Cầu di vật Thiên Đạo đứng ngẩn ra đó, nhận toàn bộ kiếm quang trảm kích... Nó không thể ngăn cản độn quang của phi kiếm dùng một lần.

“Ha ha ha~” Sau khi biến thành ánh sáng, Tống Thư Hàng phát ra một tràng cười sảng khoái.

An toàn rồi!

Một khi phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của Bạch tiền bối được kích hoạt, ngay cả đại lão quả cầu béo Cửu U cũng không thể ngăn cản được.

Đến bây giờ Tống Thư Hàng mới chính thức yên lòng, bình tĩnh hẳn lại.

Bia đá đạo hữu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may Bạch thánh bố trí cẩn thận, rốt cuộc lại tránh được kiếp này.

Luồng sáng do phi kiếm dùng một lần biến thành đâm xuyên không gian, bắt đầu chạy về hiện thế.

Tống Thư Hàng cảm ứng được mối liên hệ giữa bản thân và thế giới hạch tâm đã khôi phục lại.

Thế này mới là an toàn thật sự!

Thế giới hạch tâm không bị chặn, chứng tỏ nguy cơ đã qua.

Chỉ cần thế giới hạch tâm có thể mở ra, Tống Thư Hàng có trăm nghìn loại thao tác khác nhau có thể đánh lại hoặc bỏ trốn, tiến lên có thể công, lui về có thể thủ.

Ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy... Đột nhiên ở phía sau bỗng xuất hiện một lực hút khủng khiếp.

Không ngờ kiếm quang đã phá vỡ không gian phòng giam thiên đạo lại bị kéo về.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Ngay cả phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối cũng không thể thoát khỏi lực hút này ư?

Tinh thần lực của hắn quét về sau, kết quả luồng tinh thần lực này lại bị lực hút cực mạnh kéo về và nuốt chửng.

Ở sau lưng.

Cầu di vật Thiên Đạo biến thành một lỗ đen không thể đo lường, bây giờ chỉ có thể mượn phương thức gián tiếp cảm ứng được sự tồn tại của nó.

Vạn vật xung quanh lỗ đen đều bị nuốt chửng.

Cát vàng, hòn đảo, nước sông Hoàng Tuyền có độc... thậm chí là cả ánh sáng!

Ngay cả luồng sáng do phi kiếm dùng một lần biến thành cũng không thể thoát khỏi lực hút của lỗ đen, bị cưỡng ép kéo về.

Trong lúc kiếm quang bị kéo về, Tống Thư Hàng cảm ứng được thế giới hạch tâm đang dần mất kết nối với hắn.

“Mở thế giới hạch tâm, trốn vào!”

Nhân lúc thế giới hạch tâm còn chưa bị chặn hẳn, bây giờ không trốn thì còn đợi khi nào nữa?

Thế giới hạch tâm lập tức mở ra.

Nhưng... Tống Thư Hàng lại không thể đi vào.

Trong lực hút của cầu di vật Thiên Đạo có chứa sức mạnh quấy nhiễu và phá vỡ không gian, hơn nữa còn chứa một tia sức mạnh Thiên Đạo không trọn vẹn.

Đây cũng là lý do tại sao phi kiếm dùng một lần cũng bị kéo vào.

Sức mạnh Thiên Đạo áp đảo vạn vật, đây là sự ngự trị cấp pháp tắc.

Thế giới hạch tâm không thể mang Tống Thư Hàng và bia đá rời đi an toàn, không chỉ vậy, còn có rất nhiều vật thể lóe sáng trong thế giới hạch tâm bị lực hút của lỗ đen do cầu di vật Thiên Đạo biến thành hút ra.

Là linh thạch!

Vật thể lóe sáng chính là từng rương linh thạch cùng với hạt của quả bảo thạch trồng trong thế giới hạch tâm... Hạt của quả bảo thạch có hình thái giống linh thạch!

Tống Thư Hàng há miệng thật to nhưng không phát ra được bất kỳ thanh âm nào.

Lòng đau đến mức nói không nên lời.

Đây là tiền trả nợ của hắn đấy, là linh thạch dùng để trả nợ cho m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối, là chút tiền mọn duy nhất mà hắn có được.

Nhưng lúc này, hắn lại không thể đóng cửa thế giới hạch tâm lại được.

Giữa mạng và tiền, quả nhiên vẫn là tiền… không đúng, quả nhiên vẫn là mạng quan trọng hơn.

Nếu bây giờ đóng cửa vào thế giới hạch tâm lại thì chẳng khác nào đóng luôn cửa sống của bản thân.

Mở ra thì còn có một tia hy vọng sống sót.

Vậy nên… dù thấy linh thạch không ngừng bị hút ra, Tống Thư Hàng cũng tuyệt đối không thể đóng cửa lại. Việc hắn có thể làm chính là sai tiểu trợ lý hạch tâm nhanh tay di dời tài sản, chuyển bảo vật và linh thạch chưa bị hút ra đi chỗ khác để giảm bớt tổn thất.

“Linh thạch? Đến hay lắm!” Bia đá đạo hữu mừng thầm trong lòng.

Bia đá trong độn quang quét một vòng.

Toàn bộ linh thạch bị hút ra khỏi thế giới hạch tâm đều bị nó thu lấy, dung nhập vào thân bia.

Tống Thư Hàng đau lòng muốn chết nhưng vẫn cảm thấy được an ủi phần nào.

Linh thạch bị bia đá đạo hữu ăn vẫn tốt hơn là bị lỗ đen do cầu di vật Thiên Đạo biến thành nuột chửng, nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà.

Sau khi bia đá đạo hữu nuốt lượng lớn linh thạch, bên trong thân bia có một tầng đường vân sáng lên.

Không ngờ thân bia của nó còn chia ra hai tầng trong ngoài.

Tầng bên trong cất giấu bí ẩn và thủ đoạn công kích chân chính, chẳng qua cần phải tốn lượng lớn linh thạch mới có thể kích hoạt được.

Nó là pháp khí đại gia, nói thật, nghèo như Tống Thư Hàng căn bản không thể dùng nó nổi.

Lượng lớn linh thạch thiêu đốt.

“Trấn thần!” Bia đá đạo hữu trầm giọng quát.

Bên trong thân bia có hai chữ thái cổ sáng lên, không phải chữ viễn cổ mà là chữ thái cổ còn xa xưa hơn.

Sau đó có một hư ảnh bia lớn trắng tinh chui ra khỏi cơ thể bia đá đạo hữu.

Lúc mới xuất hiện, bia lớn màu trắng có cùng kích thước với bia đá đạo hữu. Nhưng chẳng mấy chốc, trên người nó bùng lên ánh sáng trắng thuần khiết.

Ánh sáng trắng này giống như ngọn lửa, điên cuồng đốt cháy mọi vật chất có thể đốt xung quanh nó.

Trong nháy mắt nó đã biến thành một mặt trời màu trắng thật to, vô cùng chói mắt.

Hai phù văn thái cổ “trấn thần” bên trong mặt trời chứa đựng sức mạnh không gì sánh bằng, ép về phía lỗ đen do cầu di vật Thiên Đạo biến thành.

Ở phía sau, Tống Thư Hàng cảm giác lực hút trên người bỗng yếu bớt.

Nhưng... vẫn chưa đủ.

Nếu lực hút yếu đi một chút nữa thì hắn có thể chui vào thế giới hạch tâm.

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra rất nhiều thủ đoạn.

Đầu tiên là kỹ năng ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân mà hắn đã dùng quen tay, chắc chắn kỹ năng này không có tác dụng gì đối với cầu di vật Thiên Đạo.

Phần Thiên Hỏa Diễm đao cần Xích Tiêu kiếm tiền bối phối hợp nhưng bây giờ Xích Tiêu kiếm tiền bối lại không ở đây.

Dưỡng Đao thuật cần đến gần đối phương để vuốt, bây giờ hắn trốn còn không kịp, đến gần đối phương đúng là tự tìm đường chết.

Dùng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú công kích? Không ổn, đây là pháp khí bản mệnh của hắn, nếu bị hút vào lỗ đen sẽ lỗ to.

Nhân Quả đao? Không được, thời gian tụ lực quá dài, hơn nữa còn phải xem vận khí. Nếu không có đại lão bằng lòng trợ giúp, Nhân Quả đao không thể phát huy ra được hiệu quả vốn có.

Nghĩ tới nghĩ lui, thủ đoạn thích hợp nhất lại có uy lực đả thương cầu di vật Thiên Đạo cũng chỉ có kỹ năng... khắc kim nhất kích mà Tống Thư Hàng không muốn dùng tới nhất.

Mạng quan trọng hay là tiền quan trọng?

Là tiền... khoan, khoan đã, là mạng.

Chương 2258: Đây Là Số Gia Sản Cuối Cùng Của Ta!

Thật ra trước khi bước vào cảnh giới lục phẩm, đối với cá nhân Tống Thư Hàng, có thể tiền quan trọng hơn.

Bởi vì... pháp khí hồi sinh dưới lục phẩm khá rẻ.

Hắn rất thân với đại lão cái gì cũng có thể bán, cũng từng hợp tác nhiều lần với hàng gì cũng có thể bổ tiên tử. Lúc mua đồng vàng hồi sinh ở chỗ tiên tử, mua nhiều còn có ưu đãi, mua mười còn được tặng hai.

Dưới cảnh giới lục phẩm, tiền quan trọng hơn mạng.

Nhưng sau khi bước vào cảnh giới lục phẩm, việc hồi sinh trở nên rất phiền toái.

Pháp khí hồi sinh bình thường không thể thỏa mãn yêu cầu của tu sĩ lục phẩm.

Chân Quân lục phẩm muốn sống lại nhất định phải bố trí trận pháp hồi sinh ở nơi nào đó trong chư thiên vạn giới, ngoài ra còn phải trải qua quá trình nhỏ máu, tỏa hồn, buộc định này nọ mới có thể sống lại.

Vì vậy nước lên thì thuyền lên, cái giá hồi sinh tự nhiên cũng tăng lên.

Mà bây giờ Tống Thư Hàng đã là Tôn Giả thất phẩm, giá cả của trận pháp hồi sinh cấp Tôn Giả càng đắt đỏ hơn, Tống Thư Hàng không đủ khả năng chi trả.

“Thần kích khắc kim nhất kích!” Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, run rẩy điểm về phía trước.

Tiểu trợ lý hạch tâm tuân theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, ném hết mấy rương linh thạch còn dư lại vừa dời đi ra khỏi thế giới hạch tâm.

Có mấy viên linh thạch vỡ cuối cùng mà Tống Thư Hàng lén giấu kỹ cũng bị tiểu trợ lý hạch tâm moi ra...

Ngoài ra còn có một nhóm bảo vật luyện khí như lông thú mới lấy xuống từ trên người linh thú và ma thú trong thế giới hạch tâm cũng bị ném ra.

Sau một kích này, trên người Tống Thư Hàng ngay cả một viên linh thạch vỡ cũng không có, hoàn toàn trở về trước thời kỳ giải phóng!

Tất cả linh thạch cùng với chút gia sản Tống Thư Hàng mới tích góp được đều đổ hết vào khắc kim nhất kích, dung nhập vào đoàn sáng giữa ngón tay hắn.

Lo số liệu của linh thạch và pháp bảo không đủ dẫn đến uy lực của khắc kim nhất kích không đủ mạnh, Tống Thư Hàng còn truyền hết linh lực trong người vào khắc kim nhất kích, tăng cường uy lực hiến tế.

“Đại lão quả cầu béo, hãy nhận lấy, đây là số gia sản cuối cùng của ta!” Tống Thư Hàng trầm giọng quát.

Bia đá đạo hữu ở bên cạnh nghe thấy những lời này của Tống Thư Hàng, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác chua xót.

Khắc kim nhất kích bắn ra!

Một kiến trúc hình thang đảo ngược hiện ra sau lưng hắn, trên đỉnh kiến trúc hình thang ngược này có một vương tọa, là hư ảnh của Tán Tài Vương Tọa.

Sau đó từng sợi tóc trên đầu Tống Thư Hàng dựng ngược, chỉa thẳng lên trời. Một đầu tóc ngắn chớp mắt lại dài ra, mỗi sợi tóc dài đều nhuộm ánh vàng.

Sức mạnh của Tán Tài Vương Tọa bám vào sau lưng Tống Thư Hàng, hóa thành một đôi cánh ánh sáng khổng lồ.

Trên đôi cánh ánh sáng xuất hiện một con mắt xinh đẹp. Đôi cánh ánh sáng này là một cầu nối, nó có thể làm sức mạnh của con mắt này bắn ra.

Con mắt trên cánh ánh sáng từ từ mở ra, nhìn chằm chằm vào cầu di vật Thiên Đạo. Cùng lúc đó, mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng cũng đồng bộ mở ra.

Mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng vốn là của tiền bối ba mắt.

Mà khắc kim nhất kích này vốn cũng là của tiền bối ba mắt.

Hai bên hỗ trợ lẫn nhau!

Tống Thư Hàng phát hiện uy lực của khắc kim nhất kích được cường hóa, không ngờ mắt thần thứ ba còn ẩn giấu tác dụng như vậy!

"Hãy ăn một phát khắc kim nhất kích người nghèo của ta!"

Xọet!

Ánh sáng giữa ngón tay bắn về phía lỗ đen do cầu di vật Thiên Đạo biến thành!

Lúc một chỉ này điểm ra, trong tường kép không gian phòng giam thiên đạo, tất cả bảo vật ở đằng xa giống như bị một lực hút tác động lên. Đống cát vàng chưa bị cầu di vật Thiên Đạo hấp thu, mảnh vỡ pháp khí, nước sông Hoàng Tuyền có độc, đủ loại pháp vật lung ta lung tung, toàn bộ bị khắc kim nhất kích hút tới, bị hiến tế, dung nhập vào giữa ngón tay của Tống Thư Hàng.

Đây cũng là tác dụng của mắt thần thứ ba trên trán.

Là nó chủ động hút tất cả bảo vật có thể hiến tế ở xung quanh đến, tăng cường uy năng cho khắc kim nhất kích của Tống Thư Hàng.

Trấn thần, mặt trời bia đá trắng.

Thần kích, khắc kim nhất kích chói mắt.

Hai loại công kích VIP phá sản nện lên người cầu di vật Thiên Đạo.

Hai công kích VIP này đang thể hiện rõ cho mọi người hiểu về câu danh ngôn "tiền bạc chính là sức mạnh"!

Chỉ cần chịu đập tiền, kẻ địch sẽ trở nên yếu ớt trước sức mạnh của tiền bạc.

Giống như bây giờ, lực hút của cầu di vật Thiên Đạo tác động lên người Tống Thư Hàng lại yếu bớt.

"Chính là lúc này!" Tống Thư Hàng chớp lấy thời cơ.

Hắn quấn lấy bia đá đạo hữu, tung người nhảy lên.

Hôm nay thế giới hạch tâm rất cố gắng, phối hợp hút Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu vào. Đồng thời sâu trong thế giới hạch tâm có mấy sợi tóc vươn ra, quấn lấy Tống Thư Hàng rồi kéo mạnh một cái!

Ầm!

Sau lưng vang lên tiếng nổ cực lớn nhưng tất cả không liên quan gì đến Tống Thư Hàng nữa.

Ở phía sau... lực hút của cầu di vật Thiên Đạo chỉ có thể cuốn lấy chiếc giầy trên chân Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu bình an trốn vào thế giới hạch tâm.

Thế giới hạch tâm lập tức đóng lại, không cho cầu di vật Thiên Đạo có cơ hội xông vào.

“Phù~” Tống Thư Hàng đi chân trần, ngã xuống cạnh hồ suối nguồn sự sống: “Sống, sống sót rồi!”

Vừa rồi hắn đã truyền tất cả linh lực vào trong khắc kim nhất kích, lúc này đang ở trạng thái khô kiệt suy yếu.

Sở các chủ ung dung thu hồi mấy sợi tóc dài, nhìn Tống Thư Hàng đang chật vật hỏi: “Lần này đánh với ai thế? Nếu ta không ra tay kéo ngươi vào, không chừng ngươi đã bị kéo ra ngoài lại rồi.”

Có thể khiến Tống Thư Hàng chật vật như vậy, thực lực của đối phương chắc chắn sẽ không hề thấp.

“Cầu di vật Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng thều thào trả lời.

Sở Các chủ: “Gì cơ?”

Vừa nghe thấy hai chữ Thiên Đạo thì cô đã cảm thấy da đầu tê dại.

“Theo như Bạch tiền bối two giới thiệu đó là thi thể tinh thần Thiên Đạo hình thành trong thế giới sụp đổ khi quyền bính Thiên Đạo bắt đầu biến mất, vậy nên mới gọi là di vật Thiên Đạo, nói chung là quái vật rất đáng sợ.” Tống Thư Hàng giải thích.

Sở các chủ: “...”

Đánh quả cầu béo xong lại đi đánh Cầu Thiên Đạo? Thư Hàng lại tiến bộ rồi đấy.

“Hôm nay suýt chút nữa là bể bia rồi.” Bia đá đạo hữu ở bên cạnh rên rỉ than. Nó cũng chẳng tốt hơn Tống Thư Hàng bao nhiêu, một kích “trấn thần” kia của nó cũng thuộc dạng kỹ năng bùng nổ, sau khi dùng xong nó lại cảm thấy bên trong thân bia giống như bị móc rỗng vậy.

“Bia đá đạo hữu, thấy thế nào? Kích thích không?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn bia đá đạo hữu, cười hỏi. Do hắn đi chân trần nên có thể thấy ngón chân của hắn vặn vẹo, co giật. Đây là di chứng do kích thích quá độ để lại.

Bia đá đạo hữu không muốn nói chuyện.

Lúc nó bị Tống Thư Hàng gọi ra từ cấm địa thánh sơn Gars ở thú giới, trong lòng đã có giác ngộ. Lúc đó nó mơ hồ cảm giác được Bá Tống là một cái hố, đại lão hắn chống lại có thể sẽ vượt sức tưởng tượng của nó.

Nhưng bây giờ bia đá phát hiện mình vẫn đánh giá thấp Bá Tống.

Nào có ai đánh đại lão kiểu này?

Đánh đại lão cũng phải theo phương pháp cơ bản chứ?

Bây giờ nó đã biết Tống Thư Hàng là Huyền Thánh rởm, cảnh giới chính thức mới chỉ đến Tôn Giả thất phẩm mà thôi.

Tôn Giả thất phẩm lại chạy đi đánh di vật Thiên Đạo, đại lão ngươi đánh ở đẳng cấp quá cao rồi đấy có biết không?

Thế nên nó không muốn nói chuyện, nó chỉ muốn im lặng mà thôi.

Ở thượng nguồn suối nguồn sự sống, Thông Nương dùng ly lấy một ly nước suối, đưa đến bên miệng Tống Thư Hàng.

“Ực ực ực~” Tống Thư Hàng uống ừng ực: “A, đã quá ~ Cảm ơn Thông Nương, cảm giác như được sống lại ấy.”

Cửu Phượng Hoàng Đao sau lưng Thông Nương bay ra, thân mật lượn quanh Tống Thư Hàng.

Lại có rễ hình chiếu hoa sen hiện ra, hình như chúng đang rút về từ ngoại giới.

“Ơ?” Tống Thư Hàng phát hiện những rễ sen này... đang hấp thu năng lượng?

Chương 2259: Tiên Tử Vẫn Bá Đạo Như Mọi Khi

Rễ sen của thế giới hạch tâm không ngừng hút tà năng Cửu U, dung nhập vào thế giới hạch tâm.

“Ơ, tà năng Cửu U ở đâu ra thế này?” Tống Thư Hàng nhắm mắt cảm ứng, chẳng mấy chốc đã phát hiện vị trí rễ sen xuất hiện là ở thú giới. Lúc này nó đang tham lam hấp thu tà năng Cửu U chất lượng cao.

Tà năng có chất lượng cao thế này, Tống Thư Hàng dùng ngón chân cũng đoán được đây là tác phẩm do chúa tể quả cầu béo Cửu U để lại ở thú giới.

Hắn ở trong tường kép không gian phòng giam thiên đạo đối chiến với cầu di vật Thiên Đạo, thế giới hạch tâm của hắn thì ở thú giới đánh cầu chúa tể Cửu U, cầu đen cầu trắng đều đánh hết một lượt.

Sở các chủ lười biếng trả lời: “Là @#%× Tiên Tử, cô ấy xin ngươi mở chức năng thả hình chiếu rễ sen của thế giới hạch tâm, đi chiếm đoạt một nhóm tà năng Cửu U. Tính ra cũng đến lúc rồi, hẳn là tà năng Cửu U ở chỗ cô ấy đã bắt đầu bị hấp thu vào.”

“Nhìn trời, công đức tiên tử lại xin phép ta á?” Tống Thư Hàng kinh ngạc, hôm nay mặt trời mọc đằng tây à?

Mỹ nhân rắn công đức mà còn biết làm việc theo quy trình như thế?

Điều này không phù hợp với tính cách nghịch ngợm của cô ấy chút nào.

Một người mà ngay cả lời thoại cũng cướp như mỹ nhân rắn công đức lại biết nghĩ đến cảm nhận của hắn mà chủ động xin phép ư?

Mỹ nhân rắn công đức là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, là một thể với hắn, vậy nên Tống Thư Hàng đã cho cô một số quyền hạn của thế giới hạch tâm. Đây là vì đề phòng một ngày nào gặp nguy hiểm, mỹ nhân rắn công đức có thể điều khiển thế giới hạch tâm thay Tống Thư Hàng, tìm được đường sống trong tuyệt cảnh!

Nhưng do trước kia cấp bậc của thế giới hạch tâm khá thấp, chức năng cũng ít nên dù mỹ nhân rắn công đức có một phần quyền hạn, lúc rời xa Tống Thư Hàng ở một khoảng cách nhất định thì cô lại chẳng làm được gì.

Hôm nay, theo thế giới hạch tâm không ngừng tiến hóa, bất giác mỹ nhân rắn công đức đã có thể cùng mở cửa vào thế giới hạch tâm với Tống Thư Hàng ở hai nơi khác nhau.

Trường hợp này cũng giống như Tống Thư Hàng và phân thân của hắn trước kia, có thể xem thế giới hạch tâm như một trạm trung chuyển không gian, tiến hành vượt không gian đường dài.

“Nhưng... sao ta lại không nhận được lời xin phép nào thế nhỉ?” Tống Thư Hàng nhớ lại, lúc hắn ở trong tường kép phòng tối Thiên Đạo, không hề nhận được “lời xin phép” của mỹ nhân rắn công đức.

“Bởi vì lời xin phép của @#%× Tiên Tử không thể đưa đến chỗ ngươi, lúc đó tín hiệu bên ngươi bị chặn với quấy nhiễu rồi, cuối cùng lời xin phép này được đưa đến chỗ tiểu trợ lý hạch tâm... Với sự phối hợp của tiểu trợ lý hạch tâm, @#%× Tiên Tử mới mở được một cửa nhỏ ở thú giới, dẫn hình chiếu rễ sen tiến vào thú giới cướp đoạt tà năng Cửu U.” Sở các chủ giải thích.

Hiện giờ sợi tóc ngố của cô đã được luyện chế, giống như một phân thân đặc biệt của cô. Lúc này sợi tóc ngố kia đang cắm trên đỉnh đầu Bạch Thánh Quân, thế nên Sở các chủ luôn lấy được tình báo sớm nhất.

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng đưa tay ra cách không ấn vào bên phải.

Tiểu trợ lý hạch tâm nhỏ nhắn xinh xắn được gọi đến.

Tống Thư Hàng sờ đầu nó: “Vất vả rồi.”

Tiểu trợ lý hạch tâm phối hợp cọ đầu vào bàn tay của Tống Thư Hàng.

“Đúng rồi, Sở các chủ, Bạch tiền bối định làm gì vậy?” Sau khi uống nước suối vào, Tống Thư Hàng đã khôi phục chút thể lực nên mở miệng hỏi.

“Mục tiêu ngắn hạn của Bạch đạo hữu là dọn sạch tà năng Cửu U ở thú giới, tranh thủ để thế giới hạch tâm của ngươi góp đủ năng lượng thăng cấp một lần. Ta đã nói cho hắn biết chuyện kéo ngươi bình an ra khỏi phòng tối Thiên Đạo rồi.” Sở các chủ trả lời.

Tống Thư Hàng cảm thấy ấm lòng không thôi.

Sau đó hắn gửi tin nhắn cho Bạch tiền bối thông qua chức năng chat Tu Chân: “Ta ra rồi Bạch tiền bối, bế quan bị gián đoạn nhưng game rắn săn mồi của ta vẫn tiếp tục, tiến trình hấp thu đạo quả Thiên Đế không dừng lại, chỉ là chuyển về hậu trường hoạt động.”

Tiếp đó hắn cũng nhắn tin báo bình an cho Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối trả lời rất nhanh: “Không sao là tốt rồi, ta nhờ @#%× Tiên Tử gửi hai thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối cho ngươi để phòng bất trắc.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Lại gửi hai thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối cho ta?

Mới vừa xảy ra sự kiện di vật Thiên Đạo, chắc chắn Bạch tiền bối sẽ không tàn nhẫn tới mức đưa hắn vào lại trong phòng tối Thiên Đạo. Nhưng lúc này Bạch tiền bối lại gửi hai thanh phi kiếm cho hắn để phòng bất trắc.

“Vậy... có nghĩa là ta sẽ còn gặp bất trắc tiếp ư?” Tống Thư Hàng cuống lên.

Đúng lúc này có hai thanh kiếm gỗ bọc trong kim quang công đức được đưa vào thế giới hạch tâm, lại được tiểu trợ lý hạch tâm chuyển đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sờ hai thanh kiếm gỗ, sau khi suy nghĩ một hồi, hắn thu một thanh vào trong vòng tay pháp khí.

“Bên này hơi bận, nếu muốn đến tìm ta thì phải liên lạc với ta trước, sau khi ta chắc chắn xung quanh an toàn rồi thì ngươi hãy đến. Ngoài ra có mấy chuyện, trước đó ta thấy Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ ngơ ngác đực ra trong nhóm số 1 không chen lời vào được, ngươi quên kéo hắn vào nhóm Cửu Châu số 2 rồi.”

“Bây giờ ngươi đã là Tôn Giả thất phẩm, chờ ta dọn xong tầng tà năng Cửu U này ở thú giới, chúng ta lại lặng lẽ trở về trái đất thu bí cảnh Dao Trì. Đến lúc đó, cũng cất vào thế giới hạch tâm của ngươi. Sau khi thu bí cảnh Dao Trì, tính sơ thì thế giới hạch tâm của ngươi hẳn là có thể tiến hóa một lần... Hơn nữa lúc trở về thu bí cảnh Dao Trì, không chừng chúng ta còn có thể nhân cơ hội đánh Vô Cực Ma Tông một trận, một công đôi việc luôn.”

“Về chuyện mở động phủ ở mặt trăng thì chúng ta phải tính toán lại. Bây giờ ngươi đã là Tôn Giả thất phẩm, mặc dù thời gian tu luyện ngắn nhưng cũng xem là nhân vật cấp tiền bối ở tu chân giới, vậy nên ngươi phải thu xếp chuyện ở thế tục đi, tránh cho sau này chuyện thế tục trở thành phiền phức của ngươi.”

Bạch tiền bối dặn dò rất nhiều chuyện.

Mỗi chuyện hắn đều tách ra nói, mỗi lần đều truyền một ít năng lượng kèm theo lời nhắn.

Đối với thân thể vừa bị ép khô của Tống Thư Hàng, số năng lượng do Bạch tiền bối truyền đến mỗi lần gửi tin nhắn đính kèm giống như cam lộ trong hoang mạc, vô cùng có ích.

“Đã rõ, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn mở danh sách bạn bè Tu Chân, bắt đầu tìm Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu Cư Sĩ.

Tìm từ trên xuống dưới, lại tìm từ dưới lên trên.

“Ta nhớ là đã từng kết bạn với cư sĩ rồi mà, sao lại không tìm thấy chứ? Khoan đã, hình như chưa kết bạn với cư sĩ.” Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Hay là gửi lại mã QR cho cư sĩ nhỉ?

Chuyện này phải chờ ra khỏi thế giới hạch tâm, trở về hiện thế lại tính tiếp.

Ngoài ra, liên quan đến Dao Trì tiên cảnh, đó là ổ của Trình Lâm Tiên Tử...

Trước kia không quen Trình Lâm Tiên Tử, dù dọn ổ cũng không có áp lực tâm lý. Nhưng bây giờ chơi thân với Trình Lâm Tiên Tử rồi, có nên báo một tiếng cho tiên tử biết trước khi dọn ổ của cô ấy không nhỉ?

Suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng nhấp vào tên Trình Lâm Tiên Tử trong danh sách đen rồi gửi lời nhắn đi: “Có đó không? Trình Lâm Tiên Tử, qua mấy ngày nữa ta chuẩn bị dọn Dao Trì tiên cảnh vào thế giới hạch tâm, phê chuẩn một tiếng được không?”

“Ting~ Trình Lâm Tiên Tử trong sổ đen đã tắt máy, chuyển tiếp cuộc gọi... Chuyển tiếp cho Tiểu Ban Ban trong sổ đen.”

Trình Lâm Tiên Tử vẫn bá đạo như mọi khi.

...

Trong tường kép không gian phòng giam thiên đạo.

Cầu di vật Thiên Đạo giải trừ hình thái lỗ đen, trong một cánh tay hóa lỏng của nó cầm một chiếc giầy, lại chuyển sang trạng thái im lặng.

Chương 2260: Hàng Đần Thối Dưới Cây Đần Thối

Vốn dĩ có hai chiếc giầy nhưng một chiếc đã bị dư uy của đại chiêu nghiền nát lúc lỗ đen do cầu di vật Thiên Đạo biến thành đụng độ với trấn thần bạch nhật và khắc kim nhất kích, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc.

Lai lịch của trấn thần bạch nhật và khắc kim nhất kích đều cực lớn, cầu di vật Thiên Đạo không suy tính ra được thứ gì hữu dụng từ hai công kích này.

Song nó lại có thể suy tính ra rất nhiều thứ từ chiếc giầy nhìn như bình thường kia.

Cầu di vật Thiên Đạo cầm chiếc giầy, bắt đầu hành động dựa theo bản năng. Lúc này cầu di vật Thiên Đạo chưa có năng lực tư duy độc lập, nó chỉ hành động dựa theo một số quy tắc và khuôn mẫu cố định cùng với chút ít bản năng.

Ví dụ như khi cầm chiếc giầy này, nó sẽ thực hiện một loạt thao tác lần lượt là dựa vào khí tức để suy tính, nắm bắt thông tin, định vị từ xa để tìm ra chủ nhân của chiếc giầy.

Nhưng do bây giờ cầu di vật Thiên Đạo đang ở trong không gian tường kép phòng tối Thiên Đạo nên rất nhiều thủ đoạn nó thi triển ra đều bị phòng tối Thiên Đạo hạn chế, hiệu quả kỹ năng bị giới hạn trong phạm vi phòng tối Thiên Đạo, không thể lần đến trên người Tống Thư Hàng.

Nhưng cầu di vật Thiên Đạo không bỏ cuộc, hay nói đúng hơn là bây giờ nó không hề biết bỏ cuộc là thứ gì.

Khi không có sự kiện mới nào thu hút sự chú ý của mình, nó cứ cầm chiếc giầy, không ngừng sử dụng đủ loại pháp thuật, kỹ năng để định vị chủ nhân của chiếc giầy. Dù là trăm năm, nghìn năm, nó sẽ tiếp tục làm như thế mãi.

Hơn nữa thân là di vật tinh thần của Thiên Đạo, số lượng thủ đoạn tìm kiếm mà nó có nhiều như sao trên trời. Nó bắt đầu thử nghiệm từng kỹ năng, liên tục thi triển pháp thuật lên chiếc giầy hết lần này đến lần khác.

Trên chiếc giầy không ngừng lóe lên ánh sáng pháp thuật rực rỡ.

Nếu... chiếc giầy này may mắn sống sót qua lễ rửa tội của hàng loạt pháp thuật, nói không chừng nó sẽ trở thành một món pháp khí cực mạnh.

Bởi vì nó là chiếc giầy được di vật Thiên Đạo khai quang!

Trời không phụ lòng người.

Nửa ngày trôi qua...

Không biết ở đợt thi triển pháp thuật thứ mấy, cuối cùng chiếc giầy trong tay cầu di vật Thiên Đạo bắt đầu chớp lóe ánh sáng vàng!

Nó đã được cường hóa.

Bây giờ có thể gọi nó là “giày thể thao +10”.

Sau khi được cường hóa, trên chiếc giầy có một “sợi dây” như ẩn như hiện đâm vào hư không, bắt đầu quá trình lần theo manh mối truy tìm mục tiêu.

Cầu di vật Thiên Đạo tiếp tục cầm chiếc giầy, đứng im bất động.

...

Ở một nơi khác.

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng đang đả tọa tu luyện, khôi phục linh lực đã tiêu hao. Hiện giờ hắn có 1+7 nguyên anh, cộng thêm một viên kình đan được hồi sinh, tổng cộng là 1+7+1, tốc độ khôi phục linh lực cực nhanh.

Người đông sức mạnh, chính là đạo lý này.

Đúng lúc này... trong đầu hắn đột nhiên nhảy ra một thông báo.

“Ting~ Tiểu Ban Ban trong sổ đen nhận chuyển tiếp từ Trình Lâm Tiên Tử, tạo lập module chat riêng thành công.”

Tống Thư Hàng mở mắt ra: “Ơ? Đại lão Rồng Đốm two vậy mà lại nhận chuyển tiếp?”

Nửa ngày trước hắn liên lạc với Trình Lâm Tiên Tử, muốn hỏi chuyện có thể dọn bí cảnh Dao Trì của cô đi không.

Kết quả Trình Lâm Tiên Tử quá bá đạo, vận dụng đủ chiêu trò, không ngờ còn cài cả chức năng chuyển tiếp cuộc gọi.

Mà đại lão Rồng Đốm two cũng giống như những lần trước, dường như không thèm để ý đến chuyển tiếp này.

Vậy nên Tống Thư Hàng bỏ cuộc, không liên hệ với Trình Lâm Tiên Tử nữa, bắt đầu đả tọa tu luyện khôi phục linh lực.

Không ngờ qua nửa ngày, đại lão Rồng Đốm two đột nhiên nhận chuyển tiếp.

Đều nói quan niệm về thời gian của đại lão khác với ma mới.

Có lẽ đối với đại lão Rồng Đốm two, nửa ngày chắc chỉ là một cái chớp mắt thôi nhỉ?

“Lại là tên Bá Tống lớn lên không đẹp nhà ngươi, tìm ta có chuyện gì? Ơ, chức năng Tu Chân này lại thăng cấp à?” Đại lão Rồng Đốm two hỏi trước.

Tống Thư Hàng xoa cằm, lớn lên có đẹp hay không hắn không thèm để ý, dù sao cũng là đàn ông, bộ dạng xấu một chút cũng không sao.

Lại nói đại lão Rồng Đốm two là rồng, thẩm mỹ của loài rồng không giống người bình thường. Vậy nên dù lần nào nói chuyện đại lão Rồng Đốm two cũng chê Tống Thư Hàng không đủ đẹp nhưng hắn không hề để bụng.

“Thật ra ta muốn tìm Trình Lâm Tiên Tử có chuyện, nhưng cô ấy tắt máy rồi... ta không biết thao tác này là gì nữa, sau đó cô ấy lại chuyển tiếp kết nối của ta cho tiền bối.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đại lão Rồng Đốm two: “Nó lại đang lái máy bay gì nữa?” (1)

“Cũng có thể là đang lái tàu điện chăng?” Tống Thư Hàng buộc miệng đáp.

Mặc dù đại lão Rồng Đốm two ở suốt trong bí cảnh đặc biệt nhưng gần đây hình như nó vẫn luôn chú ý đến thông tin ở ngoại giới. Bây giờ lúc nói chuyện với nó không còn cảm thấy có khoảng cách thế hệ nữa.

Đại lão Rồng Đốm two: “Coi chừng ta đánh ngươi đấy... để chuyện Trình Lâm qua một bên đi, ngươi lại muốn lái máy bay gì?”

“Ta không lái máy bay, vốn dĩ ta chỉ muốn hỏi Trình Lâm Tiên Tử một chuyện, ta sắp dọn bí cảnh Dao Trì của cô ấy đi, hỏi cô ấy có đồng ý hay không.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đại lão Rồng Đốm two lại hỏi: “Dọn đi đâu?”

“Dọn vào thế giới hạch tâm của ta.” Tống Thư Hàng thành thật đáp.

Đại lão Rồng Đốm two trả lời rất nhanh: “Không vấn đề gì, cứ dọn đi. Dọn sớm một chút để nó không có chỗ để về, như vậy nó mới biết về nhà thăm con rồng già cô độc ta đây. Chuyện này ta cho phép ngươi đấy, nếu Trình Lâm hỏi thì cứ nói là ta cho phép ngươi làm như vậy nhé.”

“Ok~” Tống Thư Hàng bật cười.

Dù sao việc chuyển tiếp này là do chính Trình Lâm Tiên Tử làm, đây chính là nhân quả!

Đại lão Rồng Đốm two: “Trình Lâm còn cái ổ nào khác không? Nếu có ta cho phép ngươi dọn hết. Nếu ngươi dọn không nổi thì ta có thể giúp ngươi từ xa.”

“Trước mắt ta chỉ biết có một chỗ này thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đại lão Rồng Đốm two: “Cố lên! Còn chuyện gì nữa không?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, tạm thời không nghĩ ra chuyện gì khác... nhưng hắn không kết thúc cuộc nói chuyện với đại lão Rồng Đốm two ngay.

Khó lắm mới liên hệ được với đại lão Rồng Đốm two một lần nên hắn phải suy nghĩ thật kỹ, xem thử còn có chuyện gì muốn hỏi không để giải quyết một lần luôn.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang vắt óc suy nghĩ...

“Định mệnh, thứ gì đây?” Đại lão Rồng Đốm two đột nhiên gửi một tin nhắn đến.

Tống Thư Hàng đần mặt hỏi: “Sao vậy Tiểu Ban Ban tiền bối?”

“Ngươi bị người ta theo dõi à? Hừ, một tồn tại giống thi thể mà cũng dám đánh lén ta.” Đại lão Rồng Đốm two trả lời.

Tống Thư Hàng đần mặt lần hai.

Chuyện gì thế này? Có người xuyên qua mình đánh lén đại lão Rồng Đốm two?

“Không còn chuyện gì nữa thì ngắt kết nối đi, trong thời gian ngắn đừng liên hệ với ta để tránh bị bại lộ.” Đại lão Rồng Đốm two dặn dò.

“Vâng thưa tiền bối.” Tống Thư Hàng gãi đầu, ngắt kết nối với đại lão Rồng Đốm two.

Trên cây đần thối kết quả đần thối, quả đần thối rơi trúng Hàng đần thối.

Chú thích:

搞什么飞机 (lái máy bay) nghĩa là đang làm cái quái gì?

Chương 2261: Chức Năng Cảnh Báo Virus

Tống Thư Hàng gãi đầu, lại quay sang nhìn Sở các chủ, Quy tiền bối và Thông Nương trong suối nguồn sự sống.

Bia đá đạo hữu ở bên cạnh nhịn không được mà nói: “Bá Tống đạo hữu, ngươi không bế quan thì cũng thôi đi, ngay cả tu luyện bình thường mà cũng không chịu nổi nửa ngày à?”

“Ta không tu luyện là có lý do, vừa rồi Tiểu Ban Ban tiền bối đột nhiên liên hệ với ta, ta đành phải tạm thời dừng việc tu luyện lại. Nhưng không sao, mới tu luyện nửa ngày mà linh lực của ta đã khôi phục hơn phân nửa rồi. Hơn nữa trong cơ thể ta còn có linh quỷ, bây giờ dù ta không chủ động tu luyện, linh quỷ cũng có chức năng treo máy. Ta sẽ để 1 + 7 + 1 nguyên anh và kim đan phối hợp với linh quỷ, cố gắng khôi phục linh lực trong thời gian nhanh nhất.” Tống Thư Hàng giải thích.

Bia đá đạo hữu: “...”

Linh quỷ luôn được giới tu sĩ công nhận là tool hack tu luyện chính thức, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Ngoài ra vừa rồi có người định vị tọa độ của ta, xuyên qua ta đánh lén đại lão Rồng Đốm two. Chuyện này các vị tiền bối thấy thế nào?” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Ở trong thế giới hạch tâm mà cũng có thể định vị tọa độ của ngươi?” Sở các chủ nhíu mày.

Cô biết rõ thế giới hạch tâm mạnh thế nào. Một khi thế giới hạch tâm sợ sệt, nó chỉ cần chuyển sang trạng thái đóng kín, lúc đó ngay cả Trường Sinh Giả cũng không thể xông vào!

Đừng thấy nó ăn hại như vậy mà lầm, thật ra chỉ là do tốc độ thăng cấp của thế giới hạch tâm không theo kịp tốc độ update cấp bậc kẻ địch mà Tống Thư Hàng phải chống lại thôi, lần nào nó cũng bị chặn bởi thủ đoạn phong tỏa không gian do cường địch của Tống Thư Hàng thi triển.

Nếu Tống Thư Hàng thăng cấp nó lên ngang với cấp bậc kẻ địch mà Tống Thư Hàng chống lại thì nó tuyệt đối sẽ không ăn hại như vậy.

“Thấy thế nào à? Hay là... ta bò nhìn thử xem sao?” Quy tiền bối nói.

“Vậy ta nằm nhìn.” Thông Nương cười nói.

“Quy tiền bối và Thông Nương đừng đùa nữa, đang nói chuyện nghiêm túc mà.” Tống Thư Hàng xua tay.

Đồng thời hắn nghĩ đến một khả năng.

Vì để chắc chắn, hắn còn cần Sở các chủ xác nhận một chút: “Sở tiền bối, vừa rồi trên người ta... có cảm giác bị người khác định vị tọa độ không?”

“Ta không có cảm giác gì cả.” Sở các chủ lắc đầu. Lúc cô lắc đầu, mái tóc dài đong đưa làm bọt nước sóng sánh, thân thể của cô nổi lên, để lộ ra xương quai xanh khiến Quy tiền bối hâm mộ.

“Ngươi đoán ra được gì rồi à?” Bia đá đạo hữu hỏi.

“Ừ.” Tống Thư Hàng giơ chân lên: “Ta nghi là cầu di vật Thiên Đạo đang tiến hành công kích ta từ xa. Các đại lão bình thường lần theo dây mạng đi đánh người đều là thao tác bình thường, còn cầu di vật Thiên Đạo lại lần theo mạng không dây đi đánh người. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, bởi vì có thể thủ đoạn mà nó dùng là thủ đoạn cấp Thiên Đạo, nên ngay cả Sở các chủ cũng không phát hiện ra.”

Dù sao mới vừa đụng độ với nhau, ký ức vẫn còn mới mẻ.

Thế nên đối tượng mà Tống Thư Hàng hoài nghi đầu tiên đương nhiên là cầu di vật Thiên Đạo.

Nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt cũng chỉ có cầu di vật Thiên Đạo có khả năng làm chuyện này nhất.

“Ngươi đã trốn vào thế giới hạch tâm mà vẫn bị nó định vị tọa độ, ngươi đang ở vào tình thế rất nguy hiểm.” Bia đá đạo hữu trầm giọng nói.

Thế này chẳng khác nào lợi kiếm treo trên đỉnh đầu, có thể chém xuống bất cứ lúc nào.

“Vậy nên bia đá đạo hữu à, chúng ta không được tùy tiện đánh nhau với đại lão. Các đại lão có rất lắm chiêu trò, mỗi lần đánh nhau đều để lại di chứng. Lần trước ta thảm đến mức chỉ còn lại một cái đầu cũng là do đánh nhau với đại lão, bị thiên phạt nện đấy.” Tống Thư Hàng nói than thở.

Bia đá đạo hữu: “...”

Ngươi còn mặt mũi để nói những lời này à?

Ai cho ngươi dũng khí đấy?

“Ngươi định xử lý thế nào?” Quy tiền bối trở mình, nghiêm túc hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta định liên hệ với lưới rồng nữ sĩ, xem thử cô ấy có bắt được tín hiệu gì không.”

Lưới rồng nữ sĩ luôn trợ giúp hắn từ xa, giúp hắn hấp thu đạo quả Thiên Đế, thăng cấp chức năng chat Tu Chân.

Hơn nữa lưới rồng nữ sĩ có quyền bính tương tự như Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng mở danh sách bạn bè, liên hệ với lưới rồng nữ sĩ.

Do chức năng chat riêng đã được kích hoạt, sau này khi Tống Thư Hàng và các đại lão trong danh sách bạn bè trò chuyện với nhau, không cần truyền công gửi kèm tin nhắn phức tạp như trước nữa.

“Quản lý viên Bá Tống, còn 60 ngày 03 tiếng nữa quá trình hấp thu đạo quả Thiên Đế mới kết thúc, ngươi còn chuyện gì nữa không?” Lưới rồng nữ sĩ hồi âm.

“Là thế này, vừa rồi có khả năng cầu di vật Thiên Đạo đã tiến hành định vị tọa độ của ta từ xa, lưới rồng nữ sĩ cô có bắt được tín hiệu không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu có tín hiệu ngay lúc cầu di vật Thiên Đạo phát động công kích từ xa, vậy Tống Thư Hàng cũng có rất nhiều cách để đối phó.

“Quản lý viên Bá Tống chờ một chút.” Lưới rồng nữ sĩ đáp.

Chừng năm sáu phút sau.

Lưới rồng nữ sĩ báo lại: “Đối chiếu lịch sử tín hiệu hoàn tất... Đổi sang đơn vị thời gian ở thế giới của quản lý viên Bá Tống, vào chín phút trước, có tín hiệu ngoại lai quấy nhiễu. Có cần thời gian chính xác hơn không?”

Nhận được câu trả lời xác thực, Tống Thư Hàng vui mừng: “Không cần thời gian chính xác, biết đại khái là được rồi. Lưới rồng nữ sĩ, cô có thể đánh dấu tín hiệu quấy nhiễu ngoại lai này không? Nếu lần sau nó lại quấy nhiễu ta thì lập tức thông báo cho ta biết, như thế có được không?”

“Xác định hạng mục, bắt đầu tính toán... tính toán hoàn tất. Phương án khả thi, ta sẽ bổ sung một chức năng nhỏ vào chức năng Tu Chân.” Lưới rồng nữ sĩ trả lời.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn lưới rồng nữ sĩ, đại ân này Tống mỗ sẽ nhớ kỹ!”

“Update nhật ký, xác nhận: Quản lý viên Bá Tống nợ ta một đại ân +1.” Lưới rồng nữ sĩ hồi âm.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha ha.”

Lưới rồng nữ sĩ thật thú vị.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với lưới rồng nữ sĩ, Tống Thư Hàng mở mắt ra.

“Xử lý ổn thỏa chưa?” Bia đá đạo hữu hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Trong nhật ký của lưới rồng nữ sĩ có ghi lại tín hiệu quấy nhiễu từ xa kia, sau đó ta nhờ lưới rồng nữ sĩ cài đặt chức năng cảnh báo virus. Chỉ cần tín hiệu quấy nhiễu từ xa này xuất hiện lần nữa, ta có thể nhận được cảnh báo trước tiên.”

“Chức năng này rất hữu ích.” Sở các chủ gật đầu, sau đó chỉ ra điểm mấu chốt: “Nhưng vấn đề là ngươi định xử lý công kích từ xa của đối phương thế nào?”

Chỉ cảnh báo thôi chưa đủ, còn thiếu cách xử lý công kích.

“Thật ra ta đã có phương án giải quyết vấn đề này.” Tống Thư Hàng mỉm cười, mở danh sách đen ra: “Vừa rồi lúc ta trao đổi từ xa với Rồng Đốm two tiền bối, công kích quấy nhiễu của cầu di vật Thiên Đạo đã bị chuyển đến chỗ Rồng Đốm two tiền bối.”

Bây giờ mới chỉ có chức năng cảnh báo virus, sau này có một ngày hắn nhất định sẽ nghiên cứu ra chức năng diệt virus!

Hai mắt Quy tiền bối sáng lên: “Nói vậy có nghĩa là...”

Sở các chủ: “Chỉ cần dùng thủ pháp tương tự…”

Thông Nương: “Là có thể chuyển dời quấy nhiễu.”

“Nhưng ngươi định chuyển cho ai?” Bia đá đạo hữu tò mò hỏi.

“Trong danh sách bạn bè của ta không phải ai cũng là bạn tốt.” Tống Thư Hàng cười nói.

Ví dụ như Hà Chỉ Ma Đế, Hà Chỉ Ma Đế và Hà Chỉ Ma Đế.

Còn có Bất Diệt Chi Chủ.

Không được nữa thì vẫn còn thành viên dư đảng Thiên Đình mới thêm vào trước đó.

“Thư Hàng ngươi đúng là xấu xa.” Thông Nương vừa xoa thân hành vừa chỉ trích.

Tống Thư Hàng búng nhẹ lên búp hành của cô: “Vậy ta chuyển tiếp tín hiệu cho cô nhé?”

Bụp~

Do Tống Thư Hàng đã tấn thăng lên Tôn Giả thất phẩm, hơn nữa tu luyện thành công ba đại công pháp thối thể, hắn cảm thấy là một cái búng nhẹ… nhưng lại búng bay luôn búp hành của Thông Nương.

Chương 2262: Thân Phận

Tống Thư Hàng thề với trời, hắn thật sự không cố ý.

Xoẹt~ Búp hành của Thông Nương xoay một vòng, cuối cùng cắm xuống mảnh đất màu mỡ bên cạnh suối nguồn sự sống giống như một lưỡi dao sắc bén.

“Ơ? Chuyện gì vậy? Sao thế giới bỗng nhiên tối đen thế này?” Thông Nương vẫn giữ nguyên động tác một tay xoa thân hành, ngơ ngác hỏi.

Quy tiền bối: “...”

Sở các chủ: “...”

Ngay lúc hành ngốc còn chưa phản ứng kịp, Tống Thư Hàng đã thực hiện một hành động mà chính hắn cũng không ngờ tới!

Thân hình hắn chuyển động, dưới chân thi triển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, trong nháy mắt lướt đến chỗ búp hành bị hắn búng gãy của Thông Nương, vươn tay bắt lấy búp hành.

Sau đó Tống Thư Hàng ném nhẹ một phát, lần này hắn đã chú ý khống chế sức mạnh.

Búp hành của Thông Nương lại xoay một vòng bay về lại, yên vị trên thân hành của cô.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng lập tức động ý niệm, lấy ra một cuộn băng keo trong cỡ nhỏ từ thế giới hạch tâm.

Ngay lúc búp hành của Thông Nương về lại thân thể, hắn lại lắc mình đến bên cạnh Thông Nương, hai tay khéo léo dùng băng keo cẩn thận quấn một vòng quanh chỗ búp hành bị gãy.

Cả quá trình như nước chảy mây trôi, trong một giây đã xong xuôi.

Nếu dùng keo 520 để dán thì hiệu quả sẽ tốt hơn... nhưng trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không có keo 502.

Sau khi dán búp hành của Thông Nương lại, Tống Thư Hàng trở về vị trí cũ, nhoẻn môi mỉm cười.

“Ơ, thị giác lại khôi phục rồi nhưng mà... cảm thấy hơi chóng mặt.” Thông Nương vừa nói vừa giơ tay lên nắm lấy búp hành.

Sau đó cô sờ trúng băng keo trong bóng loáng.

Tay nhỏ của Thông Nương chọt mấy cái vào băng keo trong: "…"

Cô lại ngẩng "đầu" nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi chột dạ nhìn sang chỗ khác.

"Họ Tống kia, ngươi lại làm gì búp hành của ta vậy hả?" Thông Nương gắt gỏng hỏi.

Rõ ràng Tống Thư Hàng đã hứa sẽ không động vào búp hành của cô.

Quả nhiên, đàn ông đều là đồ móng heo.

Tống Thư Hàng chột dạ nói: "Ngoài ý muốn, thật sự là chuyện ngoài ý muốn."

"Gãy rồi thì lấy xuống đi, miễn cưỡng dán lại không hạnh phúc đâu." Quy tiền bối an ủi.

Nghe vậy, Thông Nương rưng rức, nước mắt hành thơm ngọt chảy xuống.

Cũng may Biệt Tuyết Tiên Cơ không có ở đây.

"Tăng tiền lương." Thông Nương lột băng keo trong trên người xuống, cầm búp hành dính trên băng keo trong lắc qua lắc lại, kháng nghị với Tống Thư Hàng.

Gần đây, ngoài việc cố gắng tu luyện ra, Thông Nương còn phối hợp với tiểu trợ lý hạch tâm quản lý thế giới hạch tâm.

Cô là một nhân viên đạt tiêu chuẩn.

"Không thành vấn đề!" Tống Thư Hàng phất tay đồng ý.

Tăng tiền lương chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Mặc dù bây giờ trên người hắn không có đồng nào nhưng trong thế giới hạch tâm khắp nơi ngập tràn cơ hội kinh doanh, khắp nơi đều là mỏ vàng, chỉ cần khai thác hợp lý thì sẽ có được tài nguyên cuồn cuộn.

Mà dù không có thiên phú kinh doanh, hắn còn có thể bán đất kiếm sống, trở thành trùm bất động sản ở tu chân giới.

Sau khi vất vả trấn an Thông Nương xong, Tống Thư Hàng đứng dậy hít thở sâu, thậm chí còn đánh bộ Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp làm nóng người.

“Ngươi muốn làm gì?” Sở các chủ hỏi.

“Chúng ta không thể trốn mãi trong thế giới hạch tâm được, cuối cùng cũng phải đi ra ngoài. Ta định mở một khe hở xem thử bây giờ chúng ta đang ở đâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trước đó thế giới hạch tâm trốn ra khỏi tường kép phòng tối Thiên Đạo, không biết bây giờ đã thoát khỏi phạm vi của phòng tối Thiên Đạo hay chưa.

Nếu vẫn còn trong phạm vi của phòng tối Thiên Đạo thì phải coi chừng cầu di vật Thiên Đạo công kích.

Sở các chủ và Quy tiền bối nghe vậy lập tức lên tinh thần, để phòng có biến.

Tống Thư Hàng cẩn thận mở một lỗ nhỏ ở cửa vào thế giới hạch tâm.

Bên ngoài lỗ nhỏ đen như mực, hình như không phải không gian phòng tối Thiên Đạo, cũng không thấy bóng dáng cầu di vật Thiên Đạo đâu.

“Đây là đâu?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói.

Một lọn tóc dài của Sở các chủ xuyên qua lỗ nhỏ, dò xét bên ngoại.

Một lát sau, cô suy đoán: “Xem ra bây giờ ngươi đang kẹt giữa phòng tối Thiên Đạo và hiện thế.”

Đại khái giống như trường hợp bị kẹt trong vách tường lúc sử dụng truyền tống không gian ngẫu nhiên vậy.

Nếu Tống Thư Hàng không có thế giới hạch tâm, có thể mạng nhỏ của hắn đã tiêu tùng trong lần mắc kẹt này rồi.

“Kẹt giữa phòng tối Thiên Đạo và hiện thế? Vậy ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo trên người ta còn không?” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Chuyện này thì ta không rõ.” Sở các chủ lắc đầu.

“Để ta tìm một người thử xem.” Tống Thư Hàng hí hửng nói.

Hắn ấn vào cái tên Hà Chỉ Ma Đế trong danh sách bạn bè, gửi tin nhắn riêng cho Ma Đế.

Nhất định phải cho Hà Chỉ Ma Đế thể nghiệm chức năng mới này.

“Hà Chỉ tiền bối, đoán xem ta là ai~” Tống Thư Hàng gửi tin đi.

“Cút!” Hà Chỉ Ma Đế đáp lại ngay lập tức.

Với một chữ ngắn gọn này, Tống Thư Hàng đã biết Hà Chỉ Ma Đế còn nhớ hắn.

“Chậc, xem ra ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo đã biến mất rồi.” Hắn nói với giọng điệu tiếc nuối.

Nói thật, hắn hơi hoài niệm về hiệu quả trong lần lén vượt biên ra khỏi phòng tối Thiên Đạo với Bạch tiền bối... Hiệu quả nâng cao của nhãn hiệu Tả Hữu Cư Sĩ.

Ở trạng thái tiểu trong suốt, hắn có thể làm rất nhiều chuyện.

“Ngươi muốn về hiện thế không? Ta cảm giác được ở tọa độ này, năng lực không gian của ta không bị hạn chế. Trước tiên ngươi hãy ra khỏi thế giới hạch tâm, tiến vào vùng hư không ở bên ngoài, ta có thể giúp ngươi một tay, đưa ngươi về hiện thế.” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng giơ tay hỏi: “Sở các chủ, nếu ta ra khỏi thế giới hạch tâm thì có bị tường không gian kẹp chết không?”

“Với thể chất của ngươi thì hẳn là có thể chống đỡ được một lúc, chút thời gian này đã đủ để ta đưa ngươi về hiện thế rồi.” Sở các chủ há miệng ngáp, trông có vẻ khá buồn ngủ.

Tống Thư Hàng suy xét một hồi, đột nhiên hai mắt sáng lên: “Có lẽ... ta có cách về thẳng hiện thế.”

Dứt lời, hắn bắt đầu vận chuyển thuật pháp Thần Binh Kỳ Giám.

Đây là công pháp do Tống đầu gỗ sáng tạo ra, có thể đóng dấu lên thần binh, thông qua năng lực không gian thu hồi thần binh.

Mà khi công pháp này vào tay Tống Thư Hàng, kết hợp với thế giới hạch tâm... Có thể biến thần binh được đóng dấu thành một tọa độ.

“Tìm kiếm, định vị, tìm được rồi!” Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Tay phải của hắn nhẹ nhàng nắm lại.

Trên Điền Thiên đảo ở hiện thế xa xôi, một thanh bảo đao phát ra tiếng ngâm khe khẽ.

Một vị tiên tử váy đen đang cẩn thận nấu nướng, chế biến tiên hào quay đầu lại, nhìn về phía bảo đao nọ.

“Sở Sở tỷ tỷ, làm sao vậy?” Có một vị tiên tử rửa rau ở bên cạnh ngẩng đầu hỏi.

Vị tiên tử phụ trách việc rửa rau này có vẻ mặt giống như trẻ con, toát ra cảm giác ngây thơ non nớt... loáng thoáng lộ ra nét ngốc nghếch.

“Đao phát ra tiếng ngâm.” Sở Sở nói.

Đao này hẳn là vật do một người rất quan trọng đối với cô để lại, nhưng trí nhớ của cô hơi mơ hồ, nhất thời không nhớ nổi hình dáng cụ thể của chủ nhân thanh đao này.

Đúng lúc này, một cổng không gian bỗng xuất hiện bên cạnh thanh đao.

Tống Thư Hàng bước ra khỏi cổng không gian, Thông Nương không đầu đứng trên bả vai hắn.

Ngay lúc hắn bước vào hiện thế, trí nhớ về Bá Tống Huyền Thánh trong đầu tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới lập tức khôi phục hoàn toàn như nước biển dâng cao.

“Bái kiến Bá Tống tiền bối!” Đồng thời tất cả tu sĩ có mặt ở đây đứng dậy, cung kính hành lễ chào Tống Thư Hàng.

Chương 2263: Đây Chính Là Bá Tống Huyền Thánh!

Tống Thư Hàng thoáng khựng lại.

Nói thật... hắn vẫn chưa quen với việc được nhiều người cung kính hành lễ như thế.

“Sở Sở bái kiến sư phụ.” Sở Sở buông dụng cụ tiên trù trong tay xuống, cúi người hành lễ.

Trong khoảng thời gian Tống Thư Hàng bị đưa vào không gian phòng giam thiên đạo, trí nhớ về hắn trong đầu tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều mơ hồ hóa, mọi người mất đi ấn tượng về hắn.

Mà khi hắn kẹt giữa không gian phòng giam thiên đạo và hiện thế, ảnh hưởng của phòng tối Thiên Đạo dần biến mất. Nhưng phần lớn tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vẫn còn rất xa lạ về Bá Tống Huyền Thánh.

Bây giờ ngay khi hắn bước vào hiện thế, trí nhớ về hắn trong đầu tu luyện giả trong chư thiên vạn giới tràn về như thủy triều.

Vậy nên khi đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh bằng xương bằng thịt, mọi người cảm thấy rất vi diệu.

Vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Trí nhớ về Bá Tống vừa mơ hồ lại vừa rõ ràng.

Vô hình đã làm xuất hiện khoảng cách.

Dưới ảnh hưởng của cảm giác này, những tu sĩ Điền Thiên đảo có mặt ở đây vừa nhìn thấy Tống Thư Hàng hiện thân đã bất giác cung kính hành lễ.

“Chào các vị đạo hữu, các đạo hữu đừng câu nệ.” Ngón tay của Tống Thư Hàng ngoắc nhẹ, ngự đao thuật được thi triển, bảo đao Bá Toái trở về yên vị trong tay hắn.

Sau khi nghe giọng nói ôn hòa của Bá Tống Huyền Thánh, chẳng biết tại sao tất cả tu sĩ đều thầm thở phào nhẹ nhõm, cứ có cảm giác như vừa tránh được một kiếp.

Đồng thời có tu sĩ lén ngẩng đầu nhìn Bá Tống Huyền Thánh... dám làm như vậy đều là người to gan.

Vừa nhìn lên thì lập tức ngây dại!

Chỉ thấy dường như có một tầng ánh sáng nhạt bao quanh Bá Tống Huyền Thánh, đó là ánh sáng của đạo và pháp tắc.

Tống Thư Hàng vừa đụng độ với cầu di vật Thiên Đạo, trong lúc đối kháng lại tung hai tuyệt chiêu phá sản. Sau cuộc chiến, trên người bị nhiễm dư uy của một số pháp thuật là điều khó tránh.

Vả lại tường kép phòng tối Thiên Đạo là một nơi đặc biệt, hơn nữa quyền hạn Thiên Đạo ở đó vừa mất đi, Tống Thư Hàng lại mới từ nơi đó đi ra, trong thời gian ngắn trên người còn mang theo một loại khí tức rất đặc biệt.

Lại thêm Thông Nương trên bả vai Tống Thư Hàng cắm rễ lên Ngộ Đạo thạch.

Đủ loại hiệu ứng đặc biệt hợp lại với nhau, biến thành ánh sáng vô cùng huyền diệu trên người Tống Thư Hàng.

Ngay khi ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, mấy vị tu sĩ gan lớn này chỉ cảm thấy đầu óc như có linh quang bùng nổ, chợt ngộ ra rất nhiều điều.

Khó khăn gặp phải trong lúc tu luyện, chỗ không hiểu trong công pháp hoặc là một chút lĩnh ngộ cần trong tu luyện để phá lớp giấy cuối cùng... mọi vấn đề đều được giải đáp ngay lúc ngẩng đầu nhìn Bá Tống Huyền Thánh.

Đây chính là nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh!

Cũng chỉ có tiền bối có đại trí tuệ thế này mới dám giải đáp nghi hoặc trong lòng tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lúc nhân tiền giảng pháp.

Có tu sĩ to gan dẫn đầu, những tu sĩ khác cũng làm theo, từng người ngẩng đầu nhìn Bá Tống Huyền Thánh sau đó chìm vào trạng thái lĩnh ngộ, trầm mê trong đó.

Toàn trường im phăng phắc, im lặng đến mức làm người ta hoảng sợ.

Không ai lên tiếng, thậm chí còn nín thở một cách vô thức.

Tống Thư Hàng: “...”

Bầu không khí im lặng quỷ dị này là sao đây?

“Chúc mừng sư phụ, cảnh giới lại cao hơn một tầng.” Sở Sở là người đầu tiên tỉnh táo lại, truyền âm nói với Tống Thư Hàng.

Cô không lên tiếng để tránh ảnh hưởng đến những tu sĩ đang chìm trong trạng thái lĩnh ngộ ở xung quanh.

Cô xuất thân từ tiểu thế gia tu chân, biết rõ trạng thái lĩnh ngộ này quan trọng như thế nào đối với tu sĩ bình thường.

Một khi nắm bắt được không chừng sẽ ảnh hưởng đến “duyên” cả đời.

Tống Thư Hàng gật đầu với Sở Sở, tỏ ý cô hãy thu hồi bộ dụng cụ tiên trù rồi đi theo hắn.

Tống Thư Hàng dẫn theo Sở Sở lặng lẽ rời đi, không hề quấy rầy đến các tu sĩ đang lĩnh ngộ.

Sau lưng, vị tiên tử có vẻ ngốc nghếch kia cũng đi theo, nửa bước không rời.

“Ơ? Điền Điềm Phó Đảo Chủ? Cô tỉnh lại rồi à?” Lúc này Tống Thư Hàng mới phát hiện vị tiên tử ngây thơ này lại chính là Điền Điềm tiền bối.

Hồn phách của Điền Điềm bị tổn thương trong sự kiện Điền Thiên đảo lần trước, sau chuyện đó hình như vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

“Hửm?” Điền Điềm nghiêng đầu, tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

Sở Sở ở bên cạnh giới thiệu: “Sư phụ, trạng thái của Điền Điềm tiền bối vẫn đang điều chỉnh, nghe Điền Thiên tiền bối nói cô ấy còn cần chừng một năm nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn. Bây giờ có lúc cô ấy giống hệt như trẻ con vậy.”

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu, lại quay qua hỏi Sở Sở: “Sở Sở, gần đây tu luyện thế nào?”

Đây cũng là lần đầu tiên hắn làm sư phụ, không có kinh nghiệm cho lắm.

Sở Sở gật đầu trả lời: “Gần đây tu luyện vô cùng thuận lợi, sau khi tiếp xúc với trù tâm sư phụ cho thì ta tiến bộ rất nhanh về phương diện tiên trù. Hơn nữa Điền Thiên tiền bối vẫn luôn cung cấp nguyên liệu nấu ăn cho ta luyện tập.”

Nói thật, Sở Sở cảm giác gần đây cảnh giới của bản thân có thể nói là tăng vùn vụt.

Cô rất thích hợp với đạo tiên trù, từ khi kết hợp tiên trù với tu luyện, cô đã đột phá đến mấy tiểu cảnh giới.

Trước đây dù cô nằm mơ cũng không ngờ tu luyện có thể dễ dàng như vậy... Không cần phiền não về đan dược, không cần bôn ba vì tài nguyên.

Cô mới tiếp xúc với tiên trù không lâu, sư phụ đã chuẩn bị sẵn trù tâm cho cô.

Đối với Sở Sở mà nói, cuộc sống bây giờ chính là cuộc sống trong mơ khi còn bé.

"Ta không dạy được gì về phương diện tu luyện tiên trù, đến lúc đó ta sẽ liên hệ với Biệt Tuyết Tiên Cơ, xem thử cô ấy có thể dạy phụ đạo không." Tống Thư Hàng cười nói.

Trong thế giới hạch tâm của hắn nuôi không ít linh thú, còn có ma thú đến từ thế giới hắc long. Những ma thú này không giống hệ thống thuộc về chư thiên vạn giới ở hiện thế, chắc chắn rất có sức hấp dẫn đối với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hơn nữa từ điển các món ăn thiên kiếp trong tay hắn cũng là một cám dỗ trí mạng đối với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngoài ra Sở Sở còn có một trù tâm của Hà Chỉ Ma Đế.

Kết hợp ba điều này lại, nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ dạy cho Sở Sở tuyệt đối không thành vấn đề.

Hắn vừa nghĩ đến đây, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tống Thư Hàng mở ra xem, không ngờ lại là Biệt Tuyết Tiên Cơ gọi đến.

Sau khi trí nhớ về Tống Thư Hàng khôi phục hoàn toàn, Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức gọi điện cho hắn.

"Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến." Tống Thư Hàng thả một phát sung điện thuật cho điện thoại, sau đó nhận cuộc gọi của Tiên Cơ.

"Bá Tống đạo hữu, ngươi có ở khu Giang Nam không?" Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

"Không, ta đang ở Điền Thiên đảo nhưng ta sắp phải về khu

Giang Nam một chuyến, Tiên Cơ tìm ta có chuyện gì không?” Tống Thư Hàng đáp.

“Bạch đạo hữu… có ở cạnh ngươi không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi nhỏ.

“Không có, giữa đường Bạch tiền bối có chuyện nên tách ra hành động riêng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Thế à, vậy tạm biệt.”

“Khoan đã, Biệt Tuyết tiên tử chờ một chút.” Tống Thư Hàng kêu lên: “Ta muốn bàn chuyện làm ăn với Tiên Cơ.”

“Làm ăn? Thông tin về Bạch đạo hữu à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ mừng rỡ hỏi lại.

“Không phải… là chuyện làm ăn bình thường. Trong tay ta có một số chủng loại nguyên liệu nấu ăn đặc biệt, Tiên Cơ có hứng thú không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta ở khu Giang Nam chờ ngươi, cho ta thấy hàng trước rồi chúng ta bàn tiếp.” Biệt Tuyết Tiên Cơ buồn bã đáp.

Chương 2264: Ta Sờ Tận Tay Nhé!

Sau khi kết thúc cuộc gọi với với Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng lại rơi vào trạng thái trầm tư.

“Sao vậy sư phụ?” Sở Sở nghi hoặc hỏi.

“Ta đang hoài thai… không đúng, ta đang hoài nghi giá trị quan của Biệt Tuyết Tiên Cơ.” Tống Thư Hàng xoa cằm đáp.

Có lẽ mình có thể bán chít thông tin về Bạch tiền bối cho Biệt Tuyết Tiên Cơ, sau đó nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ điểm Sở Sở tu luyện tiên trù? Trực giác nói cho hắn biết nếu làm như vậy thì cả Biệt Tuyết Tiên Cơ và hắn đều vui?

“Hai bên cùng thắng!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sở Sở đần mặt ngơ ngác.

…

Tống Thư Hàng dẫn Sở Sở và Điền Điềm Phó Đảo Chủ đi đến động phủ của Điền Thiên Đảo Chủ.

“Điền Thiên tiền bối, mở cửa đón nắng ấm nào!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Hắn vừa dứt lời, Điền Điềm Phó Đảo Chủ đứng bên cạnh đột nhiên nhấc chân đạp cửa động phủ một phát, trực tiếp đá văng cửa.

Đơn giản thô bạo.

“Đúng rồi, sư phụ, hình như sáng sớm hôm nay Điền Thiên Đảo Chủ đã ra ngoài mua dược liệu rồi.” Lúc này Sở Sở đột nhiên nhớ ra chuyện này bèn nói: “Gần đây Điền Thiên tiền bối đang thu gom dược liệu tẩm bổ hồn phách, tranh thủ giúp Điền Điềm tiền bối sớm ngày hồi phục.”

Tống Thư Hàng: “…”

Vốn dĩ hắn muốn gặp Điền Thiên Đảo Chủ, tiện thể chào tạm biệt Điền Thiên Đảo Chủ rồi mang theo Sở Sở rời đi.

Không ngờ đúng lúc tiền bối lại đi vắng.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra gọi cho Điền Thiên Đảo Chủ.

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh.

“Thư Hàng đạo hữu, tìm ta có chuyện gì không?” Điền Thiên Đảo Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Điền Thiên tiền bối, ta vừa mới đến Điền Thiên đảo, chuẩn bị mang theo Sở Sở rời đi. Vốn dĩ muốn nói lời tạm biệt với ngài nhưng Sở Sở nói ngài đã ra ngoài lúc sáng sớm, vậy nên ta gọi điện cho ngài.”

Điền Thiên Đảo Chủ cười nói: “Hay là các ngươi ở trên đảo nghỉ ngơi một đêm đi, ngày mai ta sẽ về đảo.”

“Thôi để lần sau vậy, tiền bối ngài cứ làm việc của mình đi.” Tống Thư Hàng cười trả lời. Dù cách điện thoại cũng nghe ra được sự mệt mỏi trong giọng nói của Điền Thiên Đảo Chủ. Vì để Điền Điềm Phó Đảo Chủ sớm ngày hồi phục, Điền Thiên Đảo Chủ phải nói là hao hết tâm huyết.

Mà Điền Thiên Đảo Chủ và Điền Điềm Phó Đảo Chủ là anh em ruột hay sao nhỉ?

Tống Thư Hàng rất tò mò về chuyện này nhưng lại không hỏi ra miệng được.

Gọi điện cho Điền Thiên tiền bối xong, Tống Thư Hàng lại lấy ra một cành cây từ trong pháp khí càn khôn.

Đây là cành của thân thể bằng gỗ.

Sau đó hắn học theo Bạch tiền bối dùng ngón tay làm kiếm... đao, bắt đầu vót cành cây thành hình một thanh đoản đao.

Sở Sở và Điền Điềm Tiên Tử ở bên cạnh đều tò mò nhìn hắn.

“Cỡ này được rồi.” Tống Thư Hàng cầm đao gỗ, ý niệm vừa động, cá voi mập công đức hiện ra sau lưng hắn.

Sau đó Tống Thư Hàng vận chuyển Thần Binh Kỳ Giám, cá voi mập công đức ở sau lưng giữ đồng bộ với hắn, hợp lực đóng dấu Thần Binh Kỳ Giám lên đao gỗ.

Muốn thi triển Thần Binh Kỳ Giám, người thi thuật phải có năng lực không gian hoặc là cảnh giới Kiếp Tiên. Do cảnh giới không đạt yêu cầu, Tống Thư Hàng không thể thi pháp một mình nên phải mượn sức mạnh của mỹ nhân rắn công đức.

"Xong rồi." Tống Thư Hàng giơ đoản đao lên.

Chỉ cần đóng dấu Thần Binh Kỳ Giám lên, thanh đoản đao này có thể trở thành một tọa độ. Như vậy hắn có thể mượn thế giới hạch tâm, tiến hành vượt qua không gian.

"Sư phụ học được cách chế tạo phi kiếm dùng một lần của Bạch Thánh Quân rồi ư?" Sở Sở tò mò hỏi.

"Đây không phải là phi kiếm dùng một lần, đây là vật thay thế cho Bá Toái." Tống Thư Hàng múa may đao gỗ: "Nếu có thể cường hóa một chút thì càng tốt."

Đáng tiếc... hắn không học thuật luyện khí.

Vì vậy Tống Thư Hàng chỉ có thể triệu hồi bốn thánh ấn, cho chúng lần lượt đóng dấu lên đao gỗ.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma.

Bốn thánh ấn đóng dấu lên đao gỗ, cường hóa đao gỗ làm cường độ của nó tăng vọt.

"Mặc dù ta không biết thuật luyện khí nhưng ta có nhiều thánh ấn." Tống Thư Hàng tự giễu, sau đó đưa đao gỗ cho Điền Điềm Tiên Tử.

"Tặng cho ta chơi?" Điền Điềm Tiên Tử nghi hoặc hỏi.

"Ừ... Đúng vậy, tặng cho cô đấy." Tống Thư Hàng đáp.

"Cảm ơn." Điền Điềm Tiên Tử rất lịch sự. Cô muốn giấu món quà này đi... Ví dụ như chôn sâu dưới hẻm núi ở Điền Thiên đảo, đó là nơi cô cất giữ đồ chơi của mình.

"Sau đó ta lại đến động phủ của Hoàng Sơn ma... tiền bối tại khu Giang Nam ở Văn Châu cùng với các địa điểm quan trọng khác, để lại mỗi nơi một thanh đao gỗ." Tống Thư Hàng suy tư.

Trước kia không tìm được vật phẩm thích hợp dùng để chịu tải dấu ấn của Thần Binh Kỳ Giám, vật phẩm bình thường sẽ vỡ nát vì không chịu nổi sức mạnh của dấu ấn, dùng pháp khí làm tọa độ lại quá lãng phí, Tống Thư Hàng cũng không giàu như vậy.

Bây giờ cành của thân thể bằng gỗ xuất hiện, giải quyết vấn đề khó khăn này một cách hoàn mỹ.

Chỉ cần chôn mấy thanh đao gỗ ở những chỗ bí ẩn trong chư thiên vạn giới là có thể tiết kiệm được rất nhiều lộ phí.

...

Sau khi chào tạm biệt Điền Điềm Tiên Tử, Tống Thư Hàng lấy áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra, mang theo Sở Sở lên đường về khu Giang Nam.

Ngự áo choàng phi hành có cảm giác như ngồi thảm bay, rất thú vị!

Điểm độc đáo nhất của bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là hoán đổi tùy tâm.

Chơi ngự đao ngán rồi có thể chuyển sang ngự kiếm phi hành để đổi khẩu vị.

Có chiến xa Hà Long Thần Hành cực ngầu, có tường Tứ Đổ Vương Giả an toàn đáng tin, thậm chí còn có pháp khí hình trụ.

Ngự thuẫn phi hành, ngự nhẫn phi hành, ngự nón sắt phi hành, ngự phất trần phi hành, ngự đàn phi hành, ba mươi ba loại khẩu vị lựa chọn tùy thích.

Nếu cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn với ba mươi ba loại khẩu vị, bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú còn có thể tiến hành tổ hợp, biến hóa khôn lường.

Hôm nay Tống Thư Hàng đã là Tôn Giả thất phẩm, tốc độ ngự áo choàng phi hành cũng nhanh đến kinh người, từ Điền Thiên đảo trở lại khu Giang Nam chẳng mất bao nhiêu thời gian.

...

Hôm sau, thứ tư, sáng sớm ngày 4 tháng 12.

Khu Giang Nam.

Trên không trung có một người đang ngự kiếm quang, trên kiếm quang còn có hai người, mở trận pháp ẩn thân bay trong hư không.

Đích đến của ba người này là đại học Giang Nam.

“Nhắc đến Bá Tống Huyền Thánh, phải công nhận là quá trâu bò! Lần trước lúc lén trốn ra ngoài tìm A Thập Lục, ta có gặp hắn một lần, lúc đó hắn ngự cánh cửa phi hành, không ngờ cánh cửa kia lại là pháp khí bát phẩm. Ta sờ tận tay, cảm giác đó... sướng khỏi phải nói.” Trong đó có một thiếu niên vừa ngự kiếm phi hành vừa tám chuyện với hai người bạn ở phía sau.

Hai người bạn ở phía sau đều lộ ra vẻ khiếp sợ, trong mắt chứa đầy hâm mộ.

Hai người bạn đi cùng đều là thiếu niên, một nam một nữ.

“Không chỉ vậy thôi đâu, bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh còn có một thanh thần binh biết nói, đó là thần binh Trường Sinh Giả đấy! Suýt nữa là ta sờ được rồi.” Thiếu niên ngự kiếm tiếp tục khoe khoang.

“Thần binh Trường Sinh Giả? Còn biết nói? Vậy là có khí linh rồi còn gì?” Tiểu tiên tử phía sau kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, chính là thần binh có khí linh... Hơn nữa ta nhớ hình như ta còn sờ một vật cấp Trường Sinh Giả khác, cũng biết nói, thế nhưng trí nhớ hơi mơ hồ.” Thiếu niên ngự kiếm gãi đầu: “Nói chung là cảm giác khi sờ cực đã.”

Chương 2265: Dịch Vụ Kết Thúc, Xin Nhớ Đánh Giá Năm Sao

Nghe thấy thiếu niên ngự kiếm được sờ nhiều bảo vật như vậy, hai người bạn nhỏ sau lưng vừa hâm mộ lại vừa bội phục.

“Đúng rồi, còn có Bạch Thánh Quân nữa, các ngươi biết không? Chính là vị Bạch Thánh các ngươi biết ấy, ta cũng suýt sờ được!” Thiếu niên ngự kiếm tiếp tục khoe.

Lúc ấy chỉ chút nữa thôi là hắn có thể sờ được Bạch Thánh Quân trong truyền thuyết, đáng tiếc, chỉ thiếu chút xíu nữa mà thôi.

Tiểu tiên tử ở phía sau nhịn không được hỏi: “Không Vân sư huynh, lần này chúng ta có thể nhìn thấy Bạch Thánh Quân không?”

“Chuyện này thì ta không chắc, có thể nhìn thấy Bạch Thánh Quân hay không phải xem vận khí của chúng ta.” Tô Không Vân mỉm cười.

Thiếu niên ngự kiếm chính là Tô Không Vân, em họ của Tô thị A Thập Lục. Lần này nó dẫn theo tộc đệ và tộc muội đến đại học Giang Nam tìm Bá Tống Huyền Thánh để đưa thiệp mời.

Sau khi Tô Không Vân tấn thăng cảnh giới tam phẩm thành công, đãi ngộ trong tộc lại tăng lên không ít. Lần này nhận được nhiệm vụ đưa thiệp mời cho Bá Tống, nó còn nhận được một món pháp khí phi hành chế tạo riêng cho mình.

Phi kiếm ván cửa kiểu bổ sung năng lượng...

Là sản phẩm cùng series với con rối phi long của Tống Thư Hàng lúc trước nhưng có tạo hình là phi kiếm.

Cần linh thạch để khởi động, tốc độ của phi kiếm bình thường, ngoài phi hành thì không còn chức năng gì khác, nhưng có thể giúp tu sĩ dưới tứ phẩm thể nghiệm trước khoái cảm ngự kiếm phi hành.

“Nếu lần này cũng được gặp Bạch Thánh Quân thì tốt rồi.” Tiểu tu sĩ sau lưng lộ ra vẻ mong đợi.

Sau đó vị tiểu tiên tử kia lại hỏi nhỏ: “Không Vân sư huynh này… vậy huynh có sờ Bá Tống Huyền Thánh chưa?”

“Đương nhiên là rồi, lúc đó Bá Tống Huyền Thánh ở ngay cạnh ta, sao ta lại có thể bỏ qua được? Ta sờ tận tay, cảm giác cũng siêu đã.” Tô Không Vân đắc ý nói.

Tiểu tiên tử và tiểu tu sĩ không nhịn được nuốt nước bọt, nhìn Tô Không Vân với ánh mắt đầy kính nể.

Nói thật, cảm giác khi nghe thấy Tô Không Vân tự tay sờ Bá Tống Huyền Thánh còn kích thích hơn khi nghe nó nói tự tay sờ thần binh Trường Sinh Giả!

“Có mang… mang thai không?” Tiểu tiên tử rụt rè hỏi.

“Gì?” Tô Không Vân sững sốt giây lát sau đó cười gượng nói: “Không đến mức đó, Bá Tống Huyền Thánh không đáng sợ như trong truyền thuyết đâu. Bắt tay với hắn, tiếp xúc một chút cũng sẽ không mang thai đâu, yên tâm đi.”

Nghe đến đây, tiểu tiên tử mới yên tâm hơn một chút.

“Hơn nữa lúc đó Bá Tống Huyền Thánh mạnh lắm. Biết thiên kiếp không? Lúc đó ta độ thiên kiếp nhị tấn tam, Bá Tống Huyền Thánh đi lên dùng tay vò thiên kiếp, thiên kiếp nổ đôm đốp, đó là thiên kiếp thê thảm nhất mà ta từng thấy trong đời, chẳng có tí uy nghiêm nào.” Tô Không Vân nói.

Thậm chí Bá Tống Huyền Thánh còn có thể bắt thiên kiếp làm món ăn, ăn luôn thiên kiếp, đáng sợ vô cùng.

Nói thật, lúc đó nó rất may mắn vì gặp được Bá Tống Huyền Thánh trong lúc tìm Tô Thị A Thập Lục.

Tuy thời gian ở chung với Bá Tống Huyền Thánh rất ngắn nhưng trải nghiệm đó… đã đủ để nó khoe khoang kiêu ngạo mấy năm.

“Nói thật, ta hoài nghi Bá Tống Huyền Thánh là lôi thần chuyển thế, hắn không hề sợ sấm sét thiên kiếp.” Tô Không Vân nói tiếp: “Thậm chí dù mỗi lần Bá Tống Huyền Thánh ra sân đều có tiếng sấm ầm ầm theo cùng, ta cũng không cảm thấy bất ngờ.”

Bá Tống Huyền Thánh chính là người đàn ông trời sinh được sấm sét yêu quý.

Đúng lúc này...

Đột nhiên cách đó không xa, mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm vang lên không dứt.

“Có người độ kiếp ư? Không đúng, đây không phải kiếp vân.” Tô Không Vân thi triển thủ ấn, ổn định phi kiếm dưới chân.

Tiểu tiên tử mắt tinh: “Bên dưới mây đen có người!”

Ba người tập trung nhìn kỹ vào chỗ mây đen tụ tập.

“Ơ?” Tô Không Vân sững sốt.

Chỉ thấy bên dưới đám mây đen kia có một tấm thảm bay đang bay lượn.

Trên thảm bay cũng có ba người.

Trong đó có một vị tiên tử xinh đẹp mặc váy đen, vớ đen, dáng người cao gầy, điểm duy nhất không được đẹp lắm là độ cong trước ngực không đủ.

Một vị tiên tử khác khá đáng sợ... Đó là một tiên tử mặc sườn xám màu xanh lá, thân hình bốc lửa nhưng cô lại không có đầu.

Mà người khống chế thảm bay phi hành chính là một nam tử trẻ tuổi.

Từ khí chất trông có vẻ hơn 40 tuổi, lộ ra khí tức tang thương nhưng nếu nhìn kỹ, dường như lại chỉ là một thanh niên chừng hai mươi.

“Bá... Bá Tống!” Tiểu tiên tử buột miệng thốt lên, gọi ra thánh hào của nam tử này.

“Bá... Bá Long!” Tiểu tu sĩ cũng không có ngoại lệ.

Tô Không Vân nuốt nước bọt, không ngờ là Bá Tống tiền bối thật.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn đám mây đen.

Ầm ầm~~

Tiếng sấm nổ vang dội.

Sau đó một đám sấm sét đánh về phía Bá Tống Huyền Thánh!

Đám sấm sét này cực kỳ kinh khủng, uy lực còn đáng sợ hơn thiên kiếp nhị tấn tam của nó lúc trước.

Mỗi một luồng sấm sét đều có uy lực đánh chết tu sĩ tam phẩm, thậm chí là tứ phẩm.

Thế nhưng...

Đối với Bá Tống Huyền Thánh, uy lực của đám sấm sét này quá yếu.

Thậm chí lúc sấm sét đánh xuống, Bá Tống Huyền Thánh cũng lười chống cự.

Nhưng vì lo cho hai vị tiên tử nên hắn tung người lên, hút hết sấm sét giống như cột thu lôi.

Vô số sấm sét bổ lên người hắn lại không thể đả thương hắn dù chỉ là một chút.

Lúc này đây, Bá Tống Huyền Thánh như đang đắm mình trong sấm sét tựa như lôi thần giáng thế.

...

Ở phía đối diện.

Tống Thư Hàng thộn mặt ra.

Lúc hắn vừa bước vào khu Giang Nam, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai hắn.

“DiDi sét đánh hân hạnh được phục vụ ngài. Bá Tống Huyền Thánh thân mến, phần sét đánh mà ngài đặt trước đã có hiệu lực, uy lực ở mức ngũ phẩm, tổng cộng hai mươi phát thần lôi, phạm vi là khu Giang Nam. Trời giáng lôi phạt, chính nghĩa đã đến. Chúc ngài sống vui vẻ.”

Ngay sau đó hắn có cảm giác bản thân bị định vị tọa độ.

Tiếp đó, một đợt sấm sét cực lớn từ trên trời giáng xuống.

“Chẳng lẽ là đánh lén? Không đúng, nhà ai đánh lén lại còn nhắc trước? Hơn nữa còn báo cụ thể uy lực và phạm vi của thiên lôi chứ?” Rất nhiều ý niệm lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Hơn nữa vừa rồi trong nội dung thông báo có nhắc phần sét đánh này là một loại dịch vụ đặt trước.

Tống Thư Hàng chắc chắn bản thân chưa từng đặt trước loại dịch vụ này.

Hắn đâu có điên, tại sao phải đặt sấm sét đến đánh chính mình? Rảnh rỗi sinh nông nỗi à?

Quan trọng hơn là... hắn không có tiền.

Nếu không có tiền, làm sao đặt trước loại dịch vụ “DiDi sét đánh” này được?

“Chẳng lẽ có người cố ý đặt sấm sét muốn đánh chết ta? Nhưng là ai chứ?” Tống Thư Hàng cau mày.

Ầm ầm~~

Sấm sét không ngừng bổ xuống.

Hai mươi phát thần lôi đến nhanh đi cũng nhanh.

Tống Thư Hàng không bị thương chút nào cả, khôi giáp đao ý tự động hộ thể bảo vệ hắn kín kẽ.

Ngoài làm người ta thộn mặt ra, đợt DiDi sét đánh này không có tác dụng gì khác.

Tống Thư Hàng gãi đầu, thu đao ý khôi giáp trên người, chân đạp hoa sen đen chậm rãi đáp xuống.

“Dịch vụ kết thúc, nếu ngài hài lòng về lần phục vụ này, hãy nhớ cho một đánh giá năm sao.”

Tiếng thông báo kia lại vang lên.

Tống Thư Hàng lập tức dùng thần thức rà quét nhưng lại không tìm được đối tượng khả nghi.

Ngược lại ba đứa nhóc ở cách đó không xa lại bị thần thức của Tống Thư Hàng quét trúng.

“Ồ, là tên nhóc này.” Tống Thư Hàng lập tức nhận ra thiếu niên cái gì cũng muốn sờ kia.

Chương 2266: Tống Tiền Bối Hào Phóng Rộng Rãi

Mặc dù thời gian tiếp xúc không lâu nhưng tính cách của cậu em họ cái gì cũng muốn sờ này của Tô Thị A Thập Lục làm người ta rất ấn tượng.

Lúc trước nếu Tống Thư Hàng không kịp thời dùng niệm lực kéo nó đi, chỉ sợ Tô Không Vân đã đi lên sờ Bạch tiền bối rồi.

“Chẳng phải Tô Không Vân về Thiên Hà Tô Thị rồi sao? Tại sao lại chạy đến khu Giang Nam? Chẳng lẽ lại bỏ nhà ra đi à?” Tống Thư Hàng nghĩ.

Trong lúc hắn đang suy tư, Tô Không Vân đã bấm pháp quyết, khống chế phi kiếm ván cửa dưới chân bay đến gần Tống Thư Hàng.

Tô Không Vân nhìn... thảm bay Bá Tống Huyền Thánh đang ngồi, hai mắt sáng lên. Lẽ nào tấm thảm này cũng là một món pháp khí bát phẩm? Muốn sờ nó quá đi, cảm giác mềm mại đó chắc chắn sẽ đã tay hơn cánh cửa cứng rắn lần trước nhiều.

Ngoài ra vị Thánh Quân, Kiếp Tiên nào trong truyền thuyết cũng có bản lĩnh phi thường, chỉ cần trong miệng nhắc đến thành hào của Thánh Quân hoặc Kiếp Tiên thì bọn họ đều cảm ứng được ngay.

Quả nhiên là vậy!

Vừa rồi mình và hai đứa bạn đang nói về Bá Tống Huyền Thánh, Bá Tống Huyền Thánh cảm ứng được nên mới xuất hiện ngay trước mặt bọn họ!

Hơn nữa ngay cả phương thức ra sân cũng giống như nó miêu tả, đắm mình trong vạn lôi, xuất hiện đầy khí phách.

Vì vậy hình tượng Bá Tống Huyền Thánh trong lòng Tô Không Vân lại càng vĩ đại hơn.

Sau khi phi kiếm ván cửa bay đến gần Tống Thư Hàng, Tô Không Vân và hai người bạn nhỏ phía sau cùng hành lễ: “Bái kiến

Bá Tống Thánh Quân.”

Lần này Bá Tống Huyền Thánh không còn là bộ dạng thiếu niên nữa, trông có vẻ uy nghiêm hơn. Cũng có thể là do lần này không có Tô Thị A Thập Lục bên cạnh nên lúc đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh, Tô Không Vân cảm thấy áp lực lớn hơn lần trước gấp mấy lần.

“Không Vân, ngươi lại lén trốn ra khỏi Thiên Hà Tô Thị đấy à?” Tống Thư Hàng ngồi giữa thảm bay, bên trái là Sở Sở, bên phải là Thông Nương.

Sở Sở và Thông Nương giống như rào chắn, mang đến cảm giác an toàn vững vàng cho Tống Thư Hàng.

“Không có không có, lần này ta nhận nhiệm vụ đi ra từ cửa chính của Thiên Hà Tô Thị, ta phụ trách đưa thiệp mời cho Tống tiền bối.” Tô Không Vân xua tay lia lịa.

Dứt lời nó lấy ra một cái chai nhỏ, lấy ra một tấm thiệp mời từ trong đó, cách không đưa về phía Tống Thư Hàng.

Lúc thấy Tô Không Vân lấy chai nhỏ ra, tiểu tu sĩ và tiểu tiên tử ở phía sau hâm mộ không thôi. Đây là pháp khí tương tự như túi thu nhỏ một tấc, là quà gặp mặt mà Bá Tống tiền bối tặng cho Tô Không Vân.

Tống Thư Hàng vẫy tay, niệm lực vô hình nâng thiệp mời đưa đến trước mặt hắn.

“Thì ra là thiệp mời tham dự buổi họp mặt thường niên của Tô Thị.” Tống Thư Hàng mỉm cười. Lúc nghe Tô Không Vân nói muốn đưa thiệp mời cho mình thì hắn cũng đã đoán được.

Tống Thư Hàng cất thiệp mời vào vòng tay pháp khí, gật đầu nói: “Không thành vấn đề, ta nhất định sẽ đến tham dự hội nghị thường niên của Tô Thị. Các ngươi còn nhiệm vụ nào nữa không?”

Tô Không Vân gật đầu trả lời: “Trong tay ta còn một thiệp mời phải giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng Biệt Tuyết Tiên Cơ hành tung bất định, tạm thời ta chưa liên hệ được.”

Nó định đưa thiệp mời cho Bá Tống Huyền Thánh xong lại gọi điện cho Tô thị A Thất, hỏi thăm vị trí hiện giờ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Trùng hợp thật đấy.” Tống Thư Hàng cố gắng giữ nụ cười ôn hòa bởi vì hắn cảm giác được tiểu tu sĩ và tiểu tiên tử sau lưng Tô Không Vân giống như chim cút con bị diều hâu dọa sợ, hành lễ xong cứ rúc vào sau lưng Tô Không Vân. Vì không dọa hai bạn nhỏ, Tống Thư Hàng cố giữ nụ cười dịu dàng, cố làm người ta cảm thấy thân thiết nhất có thể.

“Đúng lúc hay ta cũng muốn đi gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ, ngươi cứ đi theo ta là được.” Tống Thư Hàng thân thiết nói.

“Trùng hợp vậy ư? Cảm ơn Bá Tống tiền bối!” Tô Không Vân không nhịn được mà xoa tay. Nếu muốn đi theo Bá Tống tiền bối, chắc chắn pháp khí phi hành hình phi kiếm này của nó không theo kịp.

Vậy nên tiếp theo chắc Bá Tống tiền bối sẽ cho bọn họ ngồi lên tấm thảm bay kia nhỉ?

Lúc đó nó có thể sờ thảm bay bát phẩm rồi.

Hôm nay Bá Tống tiền bối đúng là một người đàn ông ấm áp.

Tống Thư Hàng: “…”

Thấy Tô Không Vân không ngừng xoa tay thì hắn biết ngay, nhất định là tật cũ của thằng nhóc này lại tái phát.

Mặc dù rất muốn dùng niệm lực biến thành bàn tay tóm lấy Tô Không Vân bay đi giống như lần trước, nhưng làm vậy sợ rằng sẽ dọa tiểu tu sĩ và tiểu tiên tử.

“Pháp khí phi hành của các ngươi bay quá chậm… Lên đây đi.” Nói xong, Tống Thư Hàng đưa tay ra điểm vào hư không.

Một điểm bảo quang từ đan điền hắn lóe lên, chiến xa Hà Long Thần Hành xuất hiện.

Đây là pháp khí có ngoại hình bắt mắt nhất trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Long thú màu vàng kéo xe, chiến xa xa hoa, còn có khí tức của pháp khí bát phẩm không ngừng xuất hiện!

Tô Không Vân vội kéo tiểu tiên tử và tiểu tu sĩ nhảy lên chiến xa.

Đợi ba người ngồi vững, Tống Thư Hàng hỏi: “Hai vị tiểu đạo hữu cũng là thành viên của Thiên Hà Tô Thị à?”

“Đúng vậy thưa Bá Tống tiền bối.” Tô Không Vân gật đầu đáp, đồng thời lén nháy mắt ra hiệu cho hai hậu bối.

Bá Tống Huyền Thánh hỏi thăm như vậy là muốn tặng quà gặp mặt đấy!

Tiểu tiên tử vội đứng dậy: “Vãn bối Tô Tiểu Tiểu xin ra mắt Bá Tống tiền bối.” Trước đó do khiếp sợ trước uy nghiêm của Bá Tống tiền bối, không ngờ bọn họ lại quên giới thiệu bản thân.

“Vãn bối Tô Nghịch xin ra mắt Bá Tống tiền bối.” Tiểu tu sĩ cũng đứng dậy tự giới thiệu.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó hắn vẫy tay, có hai luồng đao mang lóe lên trên ngón tay của hắn sau đó bay vào trong tay Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch.

Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch cúi đầu thì thấy trong tay mình có một thanh đoản đao.

Đoản đao này nhìn vừa giống gỗ lại vừa giống kim loại.

Chất liệu chế thành đoản đao cực tốt, rõ ràng đao chưa được luyện chế nhưng bọn họ lại cảm thấy không thua kém gì pháp kiếm pháp đao trong tay bọn họ.

Nhưng đây không phải điểm chính.

Quan trọng không phải đoản đao mà là dấu ấn thánh ấn Bá Tống với một luồng đao ý cực mạnh trên đoản đao.

“Lần đầu gặp mặt, tặng hai thanh đao gỗ này cho hai vị tiểu đạo hữu để phòng thân. Trong thân đao có chứa một luồng đao ý của ta, vào thời khắc nguy hiểm có thể bảo vệ các ngươi một lần.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Hai thanh đoản đao này chính là đao gỗ thánh ấn có thể dùng làm tọa độ không gian.

Khác với thanh đã tặng cho Điền Điềm tiền bối, trên hai thanh đao này chỉ có một dấu ấn thánh ấn, ngoài ra Tống Thư Hàng đã phong ấn một luồng đao ý khôi giáp vào trong đoản đao.

Loại đoản đao này còn cả đống lớn trong vòng tay không gian của Tống Thư Hàng.

Đều là do Tống Thư Hàng chế tạo ra trong lúc nhàm chán trên đường bay từ Điền Thiên đảo về khu Giang Nam.

Về sau hắn muốn dùng đống đoản đao này cắm tọa độ khắp tổ quốc.

Mà đối với hai vị tiểu đạo hữu, đao gỗ thánh ấn này có thể xem như một vật phẩm bảo mệnh.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối!” Hai vị tiểu đạo hữu vui vẻ nói.

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên hào phóng đúng như lời Tô Không Vân sư huynh nói, là một vị tiền bối hào phóng hiếm thấy trong số các Huyền Thánh.

Tô Không Vân nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt tha thiết.

Tống Thư Hàng: “Ngươi cũng muốn à?”

Tô Không Vân xua tay, nói trái lương tâm: “Không cần không cần, lần trước Bá Tống tiền bối đã tặng quà gặp mặt cho ta rồi, ta không phải loại tham lam.”

Tống Thư Hàng bật cười, lại lấy ra hai thanh bảo đao cùng kiểu ném cho Tô Không Vân: “Một thanh cho ngươi, một thanh ngươi mang về đưa cho A Thập Lục.”

Như vậy đến lúc buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô Thị diễn ra, hắn có thể định vị tọa độ, xuyên không gian đi thẳng đến đó.

Chương 2267: Thiên Sắp Đại Loạn, Tà Vọng Tràn Làn

Tô Không Vân nhận lấy hai thanh đao gỗ thánh ấn, cất chúng vào chai nhỏ, đồng thời còn vỗ ngực bảo đảm với Bá Tống Huyền Thánh: “Ta chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ, Bá Tống tiền bối cứ yên tâm!”

“Ngồi cho vững nhé, đi nào.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười thân thiện, tâm niệm vừa động, áo choàng Ngọc Thố Tiên Tử và chiến xa Hà Long Thần Hành lướt đi trong hư trong.

Áo choàng và chiến xa bay vừa nhanh lại vừa êm.

Đây là kiểu ngự khí phi hành của riêng Tống Thư Hàng, tìm một điểm cân bằng giữa tốc độ và vững vàng, như vậy mới không lật xe.

…

Thức Uyên các, khu Giang Nam.

Nơi này là một động phủ do Biệt Tuyết Tiên Cơ mới mở ở khu Giang Nam. Chủ yếu là do lần này sau khi Bạch Thánh Quân xuất quan, vẫn luôn sống chung với Tống Thư Hàng cứ điểm ở gần đại học Giang Nam, vì vậy Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng lặng lẽ mở một quán ăn động phủ ở khu Giang Nam. Chỉ cần ở gần, Bạch Thánh Quân muốn ăn ngon sẽ nghĩ đến quán của cô đầu tiên.

Thực Uyên các này mới được xây xong vào nửa tháng trước, các thiết bị tiên trù cũng được lắp đặt xong xuôi.

Lúc này Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ngồi dựa vào cửa sổ ở lầu hai, trên mặt cô đeo khăn lụa, một tay chống má, hai mắt vô thần nhìn qua cửa sổ.

Hôm nay Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn không vui nổi.

“Tính thời gian, hẳn là Bá Tống sắp đến rồi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ thì thầm.

Đáng tiếc Bạch Thánh Quân không đi cùng Bá Tống.

Bá Tống Huyền Thánh hiện đang là nhân vật nổi nhất trong tu chân giới, ít nhiều gì cũng phải nể mặt.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đổi tay đổi hướng, tiếp tục chống má nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chẳng vui chút nào hết.” Biệt Tuyết Tiên Cơ thở dài âu sầu.

Nguyên nhân cô mệt mỏi rã rời có hai điểm.

.

.

Hai điểm trên...

Ưm...

Nguyên nhân chủ yếu là do Bạch đạo hữu không đến.

Một nguyên nhân khác là do tà vọng sinh sôi tràn lan quanh Thực Uyên các.

Chỉ thấy có một đám sương mù màu xám bao phủ xung quanh trận pháp bảo vệ của Thực Uyên các, trong sương mù dường như có ngọn lửa màu đen đang công kích trận pháp bảo vệ của Thực Uyên các.

Những thứ này chính là tà vọng.

Tà vọng có rất nhiều loại, cực kỳ phong phú.

Mà tà vọng bao quanh Thực Uyên các của Biệt Tuyết Tiên Cơ là một loại tồn tại quỷ dị tương tự như tâm ma. Cho dù chúng không phá vỡ trận pháp bảo vệ, sức ảnh hưởng của chúng thậm chí có thể xuyên qua trận pháp bảo vệ tác động lên tu sĩ.

Vậy nên Biệt Tuyết Tiên Cơ mới cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Những tà vọng này đang ở giai đoạn sơ sinh, cho dù chúng có đốt tám năm mươi năm cũng không thể phá vỡ trận pháp bảo vệ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hơn nữa Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng không ra tay đánh tan chúng. Thừa dịp tà vọng mới sinh ra, đang ở giai đoạn nhỏ yếu, có thể lợi dụng chúng để rèn luyện đạo tâm.

Tất nhiên Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Loại tà vọng tương tự như tâm ma này có thể bán với giá cao trong giới tu sĩ.

Tu sĩ có vô vàn thủ đoạn kỳ lạ để rèn luyện đạo tâm.

Đạo tâm là cần phải rèn luyện, không có khuôn mẫu cố định cũng không có giáo trình.

Mỗi người có phương pháp rèn luyện đạo tâm khác nhau.

Từng có tu sĩ ra giá cao mời tiên tử Ma Môn nhảy điệu múa thần bí của Ma Môn để rèn luyện đạo tâm.

Xoẹt~~

Lúc này trên bầu trời có hai luồng bảo quang chớp lóe.

Một tấm áo choàng và một chiếc chiến xa xuất hiện trước mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Lần trước Bá Tống Huyền Thánh đã từng lái chiến xa này xuất hiện trong Thực Tiên yến.

“Cuối cùng cũng đến.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lên tiếng.

Cô đưa tay vỗ một phát, trên đỉnh đại trận hộ các mở ra một lối đi cho Tống Thư Hàng đi vào.

Một lát sau.

Tấm áo choàng cosplay thảm bay đáp xuống trước.

“Ơ?” Lúc Tống Thư Hàng đáp xuống, vừa nhìn đã phát hiện tà vọng bao quanh Thực Uyên các.

Đám sương mù và ngọn lửa đen này làm Tống Thư Hàng có cảm giác quen thuộc.

“Tâm ma?” Hai mắt Bá Tống Huyền Thánh sáng lên.

Tà vọng bao quanh Thực Uyên các... đột nhiên ngừng lại.

Ngay sau đó chúng bắt đầu chui xuống đất, về lại chỗ sâu bên dưới lòng đất.

“Tâm ma đừng chạy!” Tống Thư Hàng cười to.

Mặc dù tâm ma không phải tâm ma kiếp, chế biến thành sashimi tâm ma cũng hơi khác sashimi tâm ma kiếp, không thể cho tu sĩ thưởng thức, nhưng m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối lại rất thích ăn.

Ít nhiều gì cũng có thể trừ bớt nợ... có lẽ là thế.

“Bá Tống đạo hữu đừng làm rộn, đó không phải tâm ma, đó là tà vọng.” Biệt Tuyết Tiên Cơ trên lầu lười biếng nói.

Đồng thời Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng thầm thắc mắc... Kỳ lạ, tại sao những tà vọng này vừa tiếp xúc với Tống Thư Hàng thì lại chạy trốn như thế chứ?

Nhìn cứ như gặp phải khắc tinh ấy.

“Đúng rồi, suýt quên mất nguồn sức mạnh công đức khổng lồ trên người Tống Thư Hàng.”

Ánh sáng công đức là khắc tinh của tất cả tà vật, tà vọng cũng không ngoại lệ, đều bị ánh sáng công đức khắc.

Tống Thư Hàng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Cho dù cách một tầng khăn lụa, Tống Thư Hàng vẫn cảm nhận được mùi vị lười biếng từ trên người Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Đó là hơi thở chán chường lười biếng đã ăn vào trong xương giống như Sở các chủ trong Bích Thủy các lúc trước vậy.

Ở phía sau, chiến xa Hà Long Thần Hành cũng chậm rãi đáp xuống.

Tống Thư Hàng thu hồi hai món bản mệnh pháp khí, mang theo Sở Sở, Thông Nương và ba đứa nhóc Tô Không Vân leo lên lầu hai trong Thực Uyên các.

“Cứ ngồi đại đi, vốn dĩ muốn dâng trà chiêu đãi các ngươi nhưng hôm nay không có hứng, các ngươi tự chuẩn bị nước trà đi.” Cuối cùng ngay cả động tác chống tay Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng không muốn làm, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm.

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn chỉ đành im lặng lấy linh mạch bích trà trong thế giới hạch tâm lấy ra, tự nấu nước pha trà.

“Biệt Tuyết tiên tử, tà vọng là gì thế?” Tống Thư Hàng bưng ly trà hỏi.

Sở Sở ở bên cạnh bắt đầu châm trà cho tất cả đạo hữu.

“Thiên sắp đại loạn, tà vọng tràn lần. Tóm lại đó là một số thứ quỷ dị, tiêu cực, những thứ này xuất hiện không phải chuyện gì tốt. Thực Uyên các vừa xây xong, ta dời một đoạn linh mạch cỡ nhỏ từ mặt trăng về, kết quả đám tà vọng này lại xuất hiện.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lười biếng trả lời.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Hắn lập tức hiểu rõ chuyện này có liên quan đến chuyện quyền bính Thiên Đạo dần biến mất, khiến thế giới sụp đổ.

Thế giới đã bắt đầu sụp đồ từ một góc không ai biết.

Trong thế giới sụp đổ, di vật Thiên Đạo hiện thân.

Mà những nơi khác ở hiện thế cũng bị ảnh hưởng.

Đám tà vọng này... sợ rằng chẳng bao lâu nữa sẽ xuất hiện khắp nơi trên thế giới.

Trước khi Thiên Đạo cũ chính thức thoái vị, Thiên Đạo mới nhậm chức, chư thiên vạn giới sẽ có phải một đoạn thời gian hỗn loạn.

Có lẽ ngay cả người bình thường cũng sẽ bị cuốn vào, chịu ảnh hưởng cực lớn.

Hắn chợt nhớ lại lời căn dặn của Bạch tiền bối, chắc cũng vì lo lắng điều này nên Bạch tiền bối mới dặn hắn tranh thủ thời gian xử lý chuyện thế tục.

“Nhìn vẻ mặt của ngươi, lẽ nào ngươi biết được nội tình gì rồi à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

“Ừ.” Tống Thư Hàng gật đầu một cái: “Đợt hỗn loạn này sợ rằng sẽ khá lớn, ta...”

“Tạm thời đừng nói, hôm nay lười nghe, ngày khác bàn tiếp đi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên ngắt lời hắn.

Tống Thư Hàng: “...”

Để cho ta nói đi, có mấy câu thôi mà!

“Này, sao ta lại cảm ứng được sức mạnh của trù tâm ở trên người ngươi thế?” Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên hỏi.

“Ha ha, rốt cuộc Biệt Tuyết tiên tử cũng cảm ứng được rồi à? Đúng vậy, đó chính là sức mạnh của trù tâm. Không chỉ mình ta, Tiên Cơ hãy nhìn đệ tử của ta đi.” Tống Thư Hàng chỉ vào Sở Sở: “Thật ra mục đích chủ yếu đến đây lần này là muốn nhờ Tiên Cơ chỉ điểm cho Sở Sở.”

Chương 2268: Dưỡng… Ngô Pháp

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngước mắt nhìn Sở Sở.

Đối mặt vị đệ nhất tiên trù trong tu chân giới hiện nay, Sở Sở có phần dè dặt, dù sao cô cũng không có thần kinh thô và trái tim lớn giống sư phụ mình.

Nhưng cô biết Biệt Tuyết Tiên Cơ đang xem xét mình, nên đã cố gắng điều chỉnh trạng thái.

“Vị đệ tử này của ngươi cũng đã chạm đến ngưỡng cửa của trù tâm rồi à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hơi kinh ngạc.

Cô nhìn ra được tuổi thật của Sở Sở không lớn.

Nhỏ như vậy đã chạm đến ngưỡng cửa của trù tâm, tuyệt đối là một tiên trù có thiên phú.

Tiếc là lại bái Bá Tống làm sư phụ.

Về phần tại sao trên người một tên ngoài nghề rõ ràng là mù về tiên trù như Tống Thư Hàng lại có trù tâm… Biệt Tuyết Tiên Cơ không muốn nghĩ, hôm nay cô cũng lười suy nghĩ. Bởi vì chỉ cần nghĩ đến đủ loại khả năng thì cô lại đau đầu.

“Chạm đến ngưỡng cửa của trù tâm?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng đúng, đại loại là vậy. Hơn nữa chỉ cần chờ Sở Sở lên cấp, cô ấy sẽ có trù tâm của chính mình, ta đã chuẩn bị sẵn trù tâm rồi.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe vậy thì huyệt thái dương căng đau, bởi vì cô nghe ra ý “không đi theo con đường ầm thường” từ trong miệng Tống Thư Hàng.

Trù tâm là thứ cùng loại với kiếm ý đao ý, là tồn tại khái niệm hóa.

Thế nên câu “chuẩn bị sẵn trù tâm rồi” là có ý gì?

Tưởng trù tâm là trái tim, móc ra xong còn có thể đổi trái mới à?

Cô há miệng muốn sỉ vả nhưng bây giờ cô thật sự rất mệt, ngay cả sức để sỉ vả cũng không có.

Lúc này nếu có ai đó có thể thông qua vẻ mặt để đọc được ý nghĩ của cô thì tốt biết mấy?

Thật mong bản thân có thể dựa vào vẻ mặt để nói chuyện.

“Vậy nên ta cảm thấy mình không thể lãng phí thiên phú tiên trù của Sở Sở, muốn nhờ Biệt Tuyết tiên tử hướng dẫn Sở Sở tu hành phương diện tiên trù một thời gian.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Trong tay ta có một nhóm nguyên liệu nấu ăn ma thú đến từ một thế giới thần bí, khắp chư thiên vạn giới không nơi nào có. Nếu Biệt Tuyết tiên tử cảm thấy hứng thú, ta muốn dùng chúng làm học phí cho Sở Sở.”

Ngoài nguyên liệu nấu ăn, Tống Thư Hàng còn có một lá bài tẩy thực đơn thiên kiếp, không sợ Biệt Tuyết Tiên Cơ không mắc câu.

“Hay là... đổi ngày khác nhé?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi nhỏ.

Tống Thư Hàng: “...”

“Không được sao?” Biệt Tuyết Tiên Cơ vùi đầu vào cánh tay.

“Tiên Cơ, chẳng lẽ cô bị bệnh à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Từ lúc vừa chạm mặt, Biệt Tuyết Tiên Cơ hôm nay nhìn hệt như bị đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử phụ thân, chẳng có chút tinh thần gì cả.

Bệnh tình còn nặng hơn Sở các chủ lười biếng lúc trước.

“Không phải bị bệnh, chỉ là bị đám tà vọng bên ngoài ảnh hưởng thôi, nhưng loại trạng thái này rất thoải mái.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói thầm.

Trong lòng nghĩ rất nhiều nhưng lúc nói ra khỏi miệng lại biến thành hai chữ: “Tà vọng.”

“Tà vọng phụ thể? Để ta đuổi tà vọng đi giúp Tiên Cơ!” Tống Thư Hàng vội vàng đứng dậy.

“Không cần, chỉ là bị ảnh hưởng thôi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ xua tay ngăn cản.

Tống Thư Hàng: “...”

“Hơn nữa bây giờ ta rất tốt, để ta nữa thế này một lát nữa đi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nín nhịn nửa ngày, nghẹn ra được một câu như vậy.

"Tiên Cơ, cô trúng tà rồi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói, hắn cầm lấy tay của Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Ta có một pháp thuật chuyên trị các loại triệu chứng uể oải mệt mỏi, không có tinh thần, để ta thi pháp chữa cho Tiên Cơ!"

Biệt Tuyết Tiên Cơ muốn né tránh nhưng bây giờ cô chẳng có chút sức nào, không tránh kịp tốc độ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay cô, thúc giục chân khí, ánh sáng công đức trên người tăng vọt.

Ngay sau đó Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ cảm thấy tất cả huyệt đạo trên người như được đả thông, toàn thân vô cùng thoải mái.

Tinh thần lập tức phấn chấn lên, cả người tràn đầy sức sống.

Hơn nữa cô cảm thấy khắp người tràn đầy sức mạnh dùng hoài không hết, rất muốn chạy ngay vào bếp chế biến một bàn tiên hào.

"Ngươi đã dùng pháp thuật gì vậy? Đúng là lợi hại." Biệt Tuyết Tiên Cơ ngồi thẳng dậy, rút tay về.

"Dưỡng... Ngô pháp!" Tống Thư Hàng nói xong, ánh sáng công đức trên người lại sáng hơn, ngay cả mặt hắn cũng bị ánh sáng công đức che phủ, không thấy rõ vẻ mặt.

"Trên người ngươi đúng là có không ít pháp thuật thần bí." Biệt Tuyết Tiên Cơ không hề nghi ngờ hắn: "Vậy bây giờ bàn chuyện giao dịch đi. Xét thấy ngươi có giao tình với Bạch Thánh Quân, chỉ cần ngươi giao vật phẩm ra thì ta sẽ chỉ điểm cho Sở Sở cô nương."

"Tiên tử nhìn đi." Tống Thư Hàng đưa tay rạch một đường, trong tay xuất hiện một vật: "Đây chính là ma thú đặc sản chỉ có ở thế giới hắc long, chúng sở hữu hệ thống năng lượng rất kỳ lạ, là chúng ta... ặc."

Nói đến một nửa, hắn bỗng phát hiện thứ trên tay mình không phải ma thú mà là con rối tiên tử.

"Tiên tử, cô chạy ra ngoài làm gì?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. Vừa rồi hắn nhờ tiểu trợ lý hạch tâm chuyển một con ma thú ra.

"Ta dung hợp... hạch tâm, có thể... hoạt động trọng phạm vi nhỏ, vậy nên… đi ra thôi.” Con rối tiên tử trả lời ngắt quãng.

Cô nhảy xuống khỏi bàn tay của Tống Thư Hàng.

Vào lần đầu tiên Tống Thư Hàng cá cược với tiền bối ba mắt, ngoài hai viên trù tâm còn kiếm được một viên hạch tâm, tiện thể lắp cho con rối tiên tử.

Xem ra con rối tiên tử đã thích ứng với viên hạch tâm mới rồi.

Sau khi đáp xuống đất, con rối tiên tử đưa tay ra cách không bắt lấy, trong lòng bàn tay cô có một con ma thú loài cừu ở thế giới hắc long, trên người con ma thú loài cừu này không hề có lông.

Con rối tiên tử buông tay, thả nó xuống đất.

Thân hình ma thú loài cừu to lên, khôi phục kích thước bình thường.

“Chưởng Trung Phật Quốc?” Tống Thư Hàng kinh ngạc bật thốt.

Đây là thủ đoạn không gian của cường giả cấp cửu phẩm à?

“Không phải Chưởng Trung Phật Quốc, đây là pháp thuật súc vật thành thốn.” Con rối tiên tử đáp.

Đồng thời cô lại nhìn sang Sở Sở.

Quả nhiên, trạng thái của Sở Sở đã trưởng thành hơn nhiều rồi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ở bên cạnh đặt tay lên thân ma thú loài cừu, vừa cẩn thận giám định nó vừa hỏi: “Lông đâu?”

“Hôm nay ta đánh nhau với một vị đại lão, lấy ra hiến tế hết rồi.” Tống Thư Hàng xót xa nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “…”

Thứ cho trí tưởng tượng của cô không đủ phong phú, cô thật sự không hiểu chuyện đánh đại lão thì có liên quan gì đến lông cừu.

“Ma thú dạng này có bao nhiêu con?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi.

“Chủng loại rất nhiều nhưng trước mắt đa số cần dùng để lai giống sinh sôi nảy nở.” Tống Thư Hàng trả lời.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “…”

“Thật ra đám ma thú này chỉ là hàng đi kèm thôi.” Tống Thư Hàng hắng giọng: “Trong tay ta có một bảng thực đơn, Biệt Tuyết tiên tử nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “???”

“Thực đơn thiên kiếp, đây là một bảng thực đơn dạy cách chế biến thiên kiếp thành món ăn.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch ở phía sau nghe đến đây, miệng há to, cảm giác tốc độ xử lý thông tin của não sắp không theo kịp.

Chương 2269: Hình Như Đất Này Thiu Rồi, Ăn Không Ngon

“Ngươi mất trí rồi à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt thương hại.

“Đúng, chính là phản ứng này!” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Lần đầu tiên khi hắn nghe thấy thực đơn thiên kiếp, sâu trong nội tâm như có vạn con ngựa lao nhanh, vậy nên hắn rất thích chia sẻ tâm tình này với người khác.

Con rối tiên tử ở bên cạnh cầm lấy ma thú loài cừu, đặt nó vào trong lòng bàn tay để thu nhỏ nó lại lần nữa. Sau đó xoay người bắt đầu dùng con ma thú thu nhỏ này đùa giỡn tiểu tu sĩ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng: “...”

Chẳng lẽ đầu óc tên Tống Thư Hàng này tan thành nước rồi hay sao vậy?

“Mặc dù nghe rất hoang đường nhưng trên thực tế các món ăn thiên kiếp siêu ngon. Hương vị của món lôi kiếp kho, bây giờ nhớ lại ta còn chảy nước miếng.” Tống Thư Hàng động não suy nghĩ, lại bổ sung một câu quan trọng làm lời hắn nói đáng tin hơn: “Bạch tiền bối cũng rất thích ăn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “!!!”

Không ngờ tên mày rậm mắt to này lại cướp công việc của ta?

“Nếu ngươi nói có thực đơn thì đưa ta xem công thức nấu ăn.” Biệt Tuyết Tiên Cơ vén khăn che mặt lên: “Chỉ cần công thức nấu ăn trên lý thuyết không có vấn đề, ta sẽ dốc hết sức dạy dỗ đệ tử của ngươi.”

Tiên Cơ đã tận lực hạ thấp yêu cầu, không cần hiệu quả thực tế, chỉ cần công thức nấu ăn trên lý thuyết không vấn đề là được.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Được thôi, kết bạn đi, ta gửi một phần công thức nấu món lôi kiếp kho cho cô.”

Ở phía sau.

Đám nhóc Tô Thị chỉ cảm thấy Bá Tống tiền bối và Biệt Tuyết

Tiên Cơ nói chuyện rất có khí thế của đại lão đang bàn chuyện.

Trong lúc giao tiếp, hai vị tiền bối rất thong dong thản nhiên, lại dường như có một loại thiện ý ở trong đó.

“Ta chưa kết bạn với ngươi à? Ta nhớ là kết bạn rồi mà.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nghi hoặc lấy điện thoại ra, mở phần mềm chat.

“Ta không nói cái này.” Tống Thư Hàng mỉm cười, ngón cái và ngón trỏ trên tay phải của hắn kéo ra, một mã QR lấp lánh ánh vàng xuất hiện giữa hai ngón tay.

Sau khi tấn thăng Tôn Giả thất phẩm, lúc chiếu hình mã QR ra, hắn có thể tùy ý khống chế kích thước của mã QR.

Thất phẩm thật tiện lợi.

“Cái gì đây?” Biệt Tuyết Tiên Cơ theo bản năng dùng tinh thần lực quét qua hình chiều mã QR.

“Ting, cô đã kết bạn với Bá Tống Huyền Thánh, nickname chú thích là [Ăn siêu ngon].”

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “???”

Biệt danh này... có tin lần sau ta hạ độc vào tiên hào ngươi đặt trước không đấy?

Trong lúc cô đang rủa thầm, Tống Thư Hàng đã gửi chat riêng cho cô.

Đồng thời, hắn dùng chữ viết cố gắng miêu tả cặn kẽ công thức nấu món lôi kiếp kho cộng thêm quá trình chế biến món lôi kiếp kho của bản thân rồi gửi cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Công thức nấu ăn khá dài, phần miêu tả phía sau cũng là một đoạn nội dung không hề ngắn, Biệt Tuyết Tiên Cơ im lặng xem xét.

Trong mắt các tiểu tu sĩ Tô Thị, Bá Tống Thư Hàng đưa tay ra vuốt nhẹ như đang thi triển một pháp thuật.

Tiếp đó hắn và Biệt Tuyết Tiên Cơ im lặng rất lâu.

Mơ hồ cảm ứng được Biệt Tuyết Tiên Cơ và Bá Tống Thư Hàng đang trao đổi với nhau...

Đây chính là phương thức giao tiếp giữa các đại tiền bối sao?

Một lúc lâu sau.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhíu mày: “Tổng thể dùng thủ pháp tiên trù Ma Môn à?”

“Đúng vậy, bởi vì người sáng tạo ra thực đơn thiên kiếp là một vị cường giả tuyệt thế của Ma Môn nên chuyên dùng thủ pháp tiên trù Ma Môn.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Lúc trước, trong khi hắn chế biến món thiên kiếp kho cũng cần viên trù tâm Ma Môn của Hà Chỉ Ma Đế phối hợp.

“Trên lý thuyết không có vấn đề gì, tính khả thi rất cao, ta cần chút thời gian để thử nghiệm.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Lúc này cô giống như một vị kiếm khách lấy được kiếm phổ tuyệt thế, hận không thể luyện thử ngay lập tức.

Nhưng cố tình nguyên liệu nấu món thiên kiếp kho không phải thứ dễ kiếm.

Đầu tiên phải phải tìm tu sĩ cấp bậc nhị tấn tam, còn phải nghĩ cách phong ấn lôi kiếp của hắn. Quan trọng là trong quá trình phong ấn lôi kiếp không thể can thiệp vào quá trình độ kiếp tấn cấp của tu sĩ, tránh cho bị cuốn vào thiên kiếp, làm uy lực của thiên kiếp tăng lên.

“Tương tự như công thức nấu món thiên kiếp kho này, trong tay còn có cả bộ.” Tống Thư Hàng bổ sung một câu.

Đây chính là bày sẵn cám dỗ lên trên bàn.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “...”

“Ngoài ra, nếu Tiên Cơ muốn thử chế biến món thiên kiếp kho ngay lập tức thì ta có thể cung cấp một chút nguyên liệu cho cô.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Hắn lấy ra lôi kiếp bị phong ấn từ thế giới hạch tâm ra.

“Là lôi kiếp nhị tấn tam của ta!” Tô Không Vân thốt lên.

“Không, không phải lôi kiếp của ngươi, lôi kiếp nhị tấn tam của ngươi đã hết lúc ở trên Điền Thiên đảo rồi. Đây là lôi kiếp của một vị tiểu hữu tên là Đinh Cam mà ta bắt được lúc sau.” Tống Thư Hàng quay đầu trả lời.

Vị Đinh Cam tiểu hữu này cho ra sản lượng cực cao, không chỉ cống hiến một nhóm lôi kiếp nhị tấn tam mà còn cống hiến một con tâm ma kiếp hoàn chỉnh.

Tô Không Vân: “...”

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn lôi kiếp bị phong ấn trong tay Tống

Thư Hàng, nghi hoặc hỏi lại: “Tại sao lại là hình trụ tròn chứ?”

Tống Thư Hàng trả lời: “Vì để tiện cất giữ, ta và Bạch tiền bối vò nó thành hình trụ tròn rồi mới tiến hành phong ấn. Trong công thức cũng có nói rõ, lôi kiếp hình trụ tròn ăn sẽ ngon hơn.”

Biệt Tuyết Tiên Cơ thở ra một hơi, đưa ra quyết định: “Vậy ta nhận công thức nấu ăn và trụ lôi kiếp, ta sẽ hết lòng chỉ điểm, dạy đệ tử Sở Sở của ngươi tu luyện.”

“Hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng bắt tay với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Sau đó hắn xoay người, đưa một thanh đoản đao cho Sở Sở: “Sở Sở, trong quãng thời gian sắp tới ngươi hãy ở lại chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ cố gắng tu luyện, nếu có chuyện gì thì cứ liên hệ với ta.”

Bây giờ Sở Sở sắp tấn cấp, chỉ thiếu một khế ước nữa là có thể đột phá cảnh giới bất cứ lúc nào, vậy nên phải để lại chút đồ phòng bị cho cô.

“Còn sư phụ thì sao?” Sở Sở hỏi.

“Ta ấy à? Ta định về trường một chuyến xem thử, lâu rồi chưa về.” Tống Thư Hàng nhìn về hướng đại học Giang Nam.

Sau khi chính thức bước lên con đường tu chân, bất giác cuộc sống vườn trường đã cách hắn ngày càng xa.

Trước mắt hắn không thể trở thành một sinh viên Tống Thư Hàng bình thường được nữa.

Đây là lựa chọn của chính bản thân hắn, hắn chưa từng hối hận.

Nhưng thỉnh thoảng về thăm, ở lại một hai ngày, thư giãn một chút cũng tốt đối với tâm cảnh.

Con rối tiên tử ngẩng đầu lên nói: “Ta... ở lại đây... với... Sở Sở.”

Sở Sở có thể độ kiếp bất cứ lúc nào, có cô bên cạnh sẽ an toàn hơn.

“Được, dù sao nơi này cũng rất gần đại học Giang Nam.” Tống Thư Hàng đứng dậy duỗi người: “Không Vân, ta và Tiên Cơ nói chuyện xong rồi, các ngươi nhân lúc này giao thiệp mời cho Tiên

Cơ luôn đi.”

Lúc này Tô Không Vân mới nhớ mình còn gánh nhiệm vụ đưa thiệp mời.

...

Đại học Giang Nam.

Liễu yêu Khinh Vũ cẩn thận rút rễ ra khỏi rừng cây.

“Gần đây đất có vị rất lạ, hay là bị thiu rồi nhỉ?” Khinh Vũ lẩm bẩm.

Cứ có cảm giác gần đây mặt đất bên dưới rừng cây trong trường chứ đầy vị quái lạ làm cô phát ngán.

Xem ra phải đổi loại phân bón mới thôi.

...

Ở một nơi khác.

Diệt Phượng Công Tử cuộn tròn mình lại.

“Đúng rồi, suýt quên một chuyện.” Diệt Phượng Công Tử lấy điện thoại ra, tìm tên Tống Thư Hàng. Đột nhiên nhớ ra mình muốn mua lông thú từ chỗ Tống Thư Hàng, định qua ủng hộ cho chuyện làm ăn của hắn.

Chương 2270: Thu Bím Tóc, Chuyên Thu Tóc Dài

Để Sở Sở và con rối tiên tử ở lại Thực Uyên các của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng đứng dậy đi đến đại học Giang Nam.

Trời còn sớm.

Tống Thư Hàng không ngự khí phi hành, hắn thả một huyễn thuật đơn giản lên người để ẩn thân, dựa vào tu vi cảnh giới của bản thân, đi nhàn nhã trên không trung, đạp lên mây tiến về phía trước.

Mỗi bước bước ra, hoa sen đen sẽ xuất hiện trước ở vị trí mà hắn muốn bước ra bước kế tiếp.

Thông Nương không đầu biến thành cây hành ngồi trên bả vai hắn, hai chân nhẹ nhàng đong đưa.

“Cuối cùng cũng sống sót ra khỏi Thực Uyên các.” Thông Nương nói nhỏ.

Lúc ở trong Thực Uyên các, cô đối mặt với Biệt Tuyết Tiên Cơ mà như đang đối mặt với thiên địch, ngay cả nói chuyện cũng không dám nói to. Từ đầu đến cuối, cô đều cố gắng giảm thấp độ tồn tại của bản thân hết mức có thể, cô có linh cảm nếu nói chuyện lớn tiếng một chút sẽ bị Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt đi thái mỏng.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Trong thời gian ngắn hẳn là Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ không nhớ thương đến Thông Nương nữa. Tiên Cơ từng thu mua một đống búp hành từ trong tay Tống Thư Hàng, tạm thời vẫn đủ để Tiên Cơ dùng một đoạn thời gian.

“Ngươi hết sợ độ cao rồi à?” Thông Nương đột nhiên hỏi.

“...” Tống Thư Hàng thở dài: “Đừng phá hỏng bầu không khí.”

Hắn bước chậm rãi trong tầng mây, khí tràng cực mạnh tạo ra lập tức bị Thông Nương hủy sạch.

“Chỉ cần tốc độ không nhanh thì ta sẽ không sao.” Tống Thư

Hàng nói.

Bây giờ cho dù đứng trên mây nhìn xuống mặt đất bên dưới hắn cũng không sợ. Với cảnh giới Tôn Giả thất phẩm của hắn + thể chất có ba đại thần công thối thể hộ thể, dù hắn có rơi xuống thì đối tượng bị thương cũng chỉ là đất mẹ chứ không phải hắn.

...

Khoảng cách giữa Thực Uyên các và đại học Giang Nam cũng không xa lắm.

Đây là khoảng cách hoàn mỹ mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đã tính đi tính lại nhiều lần mới ra, vừa không quá gần cũng không quá xa. Cho dù không ngự khí phi hành, chẳng mất bao lâu Tống Thư Hàng đã đến vùng trời bên trên đại học Giang Nam.

Giờ này chính là lúc sinh viên vội vàng vào lớp.

Các cổng vào trong trường đều bị dòng người chen chật kín.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng bên dưới... trong lòng dâng lên một cảm giác vừa xa lạ lại quen thuộc.

Trải đời sẽ làm người ta trưởng thành, bất kể trưởng thành theo hướng tốt hay hướng xấu đều sẽ làm người ta thay đổi.

“Rõ ràng không rời đi quá lâu, vậy mà bây giờ lại cảm thấy trường học thật xa lạ.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Thông Nương nhắm ngay chỗ hiểm: “Bởi vì tuổi tâm lý của ngươi đã là một ông già rồi.”

Nói thật... từ khi cô chiếm cứ Ngộ Đạo thạch bị Tống Thư Hàng bắt được đến bây giờ, cô biết rõ Tống Thư Hàng đã trải qua những gì.

Nếu đổi người khác tiếp nhận những chuyện Tống Thư Hàng trải qua, chỉ sợ đã phát điên rồi.

Không mấy ai sau khi chết lần này đến lần khác, bị người bóp hết lần này đến lần khác, liên tục chịu đựng nỗi thống khổ đỉnh cấp thế giới mà còn có thể vui vẻ nhảy nhót giống như Tống Thư Hàng.

Chính vì hơi bị đả kích, gần đây Thông Nương cũng đang cố gắng tu luyện, nghiêm túc học hỏi tri thức từ các vị tiền bối...

“Nói bậy, tuổi tâm lý của ta tối đa là 40.” Tống Thư Hàng phản bác.

Sau đó hắn dùng ý hắn thức quét qua rừng cây nhỏ cách ký túc xá nam không xa, xác định vị trí của liễu yêu Khinh Vũ.

Ngay lúc hắn chuẩn bị đáp xuống, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra.

“Cẩn thận, đừng để rơi xuống dưới. Cao thế này, điện thoại rơi xuống đập trúng người sẽ gây chết người đấy.” Thông Nương nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “...”

Bình thường chắc không có tu sĩ nào bất cẩn đến vậy đâu nhỉ?

Người gọi đến là Diệt Phượng tiền bối.

“Diệt Phượng tiền bối, sao gọi điện cho ta sớm thế?” Tống Thư Hàng nhận cuộc gọi.

“Alo, Thư Hàng, có ở trái đất không?” Tiếng của Diệt Phượng Công Tử vang lên.

Tống Thư Hàng cười đáp: “Có, mới về khu Giang Nam. Tiền bối có chuyện gì không?”

“Không biết sao khi nghe ngươi gọi ta là tiền bối thì đột nhiên ta lại muốn đánh người.” Diệt Phượng Công Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “...”

Nói chuyện nghiêm túc nào, Diệt Phượng tiền bối.

Ngài như vậy sao ta tiếp lời được?

“Ta nghe nói ngươi nuôi một nhóm linh thú và ma thú nên định mua ít đồ từ chỗ ngươi, cho ngươi kiếm chút tiền lẻ.” Diệt Phượng Công Tử tiếp tục nói.

“Diệt Phượng tiền bối, ngài biết chuyện ngay cả linh thạch vỡ trên người ta cũng bị hiến tế sạch rồi à?” Tống Thư Hàng cảm động không thôi, Diệt Phượng tiền bối đúng là con giun trong bụng hắn.

Diệt Phượng Công Tử: “???”

Ngay cả linh thạch vỡ đều bị hiến tế, Tống Thư Hàng thảm đến mức này rồi ư?

“Tiền bối ngài muốn mua cái gì?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Mua lông, lông của các loại linh thú, ma thú, chỉ cần là loại mềm mại thì ta đều muốn mua hết.” Diệt Phượng Công Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “...”

“Sao không nói gì thế? Tín hiệu không tốt à?” Diệt Phượng Công Tử nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng ủ rũ thở dài: “Lông thú bị hiến tế sạch rồi, hay là Diệt Phượng tiền bối cho ta chút thời gian được không?”

Mấy tháng sau, lông thú mới sẽ mọc ra.

Cùng lắm thì hắn xem thử có thể sửa đổi tăng phát thuật không, sửa pháp thuật này thành loại có thể dùng cho linh thú chẳng hạn?

“Bao lâu?” Diệt Phượng Công Tử hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng: “Hai ba tháng?”

“Tạm biệt.” Diệt Phượng Công Tử cúp máy không chút do dự.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại, ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó hắn giơ tay lên gãi đầu đinh của mình. Không biết Diệt Phượng tiền bối có thu tóc dài của Bá Tống Huyền Thánh không?

Bàn về độ mềm mại, tuyệt đối không thua lông linh thú.

Đồng thời hắn mở ghi chú trong điện thoại, lưu tin “sửa đổi tăng phát thuật” vào.

Dù không thể dùng trên người linh thú nhưng nếu sau khi sửa đổi, dùng trên người kẻ địch có lẽ cũng là một diệu chiêu bất ngờ.

Một phát tăng phát thuật biến dị tung ra, lông tóc trên người đối phương điên cuồng dài ra, trong nháy mắt biến thành một quả bóng lông.

Cảm giác rất thú vị.

...

Trong rừng cây nhỏ.

Liễu yêu Khinh Vũ cảm ứng được khí tức của Bá Tống Huyền Thánh khi hắn dùng tinh thần lực quét qua.

Khinh Vũ vốn chuẩn bị đứng dậy đi mua bữa ăn sáng cho bạn cùng phòng nhưng vì điều này bèn dừng lại, ở tại chỗ chờ Bá Tống.

Tống Thư Hàng đáp xuống cạnh cô hỏi: “Khinh Vũ, gần đây trong trường có xảy ra chuyện lớn gì không?”

Cành cây của Khinh Vũ lắc nhẹ, sau đó cô kể sơ những chuyện đã trải qua sau khi cô ngụy trang thành Tống Thư Hàng trong thời gian gần đây.

“Vất vả rồi.” Tống Thư Hàng lấy một phần nước suối người sự sống được bọc kín ra, giao cho liễu yêu.

Không có gì tốt để tặng, cũng chỉ có thể tặng một ít đặc sản trong thế giới hạch tâm thôi.

“À, Bá Tống Thánh Quân này, hình như đất trong trường bị dị biến rồi.” Sau khi nhận lấy nước suối, Khinh Vũ suy nghĩ một chút rồi nói ra chuyện này.

“Dị biến? Mảnh đất này à?” Tống Thư Hàng nhíu mày, lập tức nhớ đến đám tà vọng bên ngoài Thực Uyên các.

“Ừ, mùi vị giống như bị thiu ấy.” Khinh Vũ nhẹ lay nhẹ cành cây.

Tống Thư Hàng chạm tay lên mặt đất.

Thần thức của hắn chui vào đất, không ngừng xuyên sâu xuống.

Quả nhiên, sâu dưới lòng đất có khí tức tương tự như khí tức do tà vọng để lại bên ngoài Thực Uyên các.

Nhưng có thể là đám tà vọng kia cảm ứng được bên trên có liễu yêu Khinh Vũ tồn tại nên đã trốn mất dạng.

Chương 2271: Chúng ta có thể đối phó với đại lão quả cầu béo như thế này

Tốc độ lan tràn của ‘tà vọng’ còn nhanh hơn tưởng tượng của hắn.

Theo lý mà nói, quyền bính Thiên Đạo mới vừa bắt đầu suy giảm, góc thế giới bắt đầu sụp đổ… phải có một giai đoạn giảm xóc thì nó mới ảnh hưởng tới hiện thế.

Không ngờ thế giới lại không cho thời gian giảm xóc.

Đương nhiên, cũng có khi là thời kỳ giảm xóc đã qua rồi cũng nên?

“Bá Tống Thánh Quân, mặt đất bị ô nhiễm rồi à?”

Liễu yêu Khinh Vũ thấp giọng hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Vùng đất này tạm thời không sao cả, chỉ là có tà vọng đi qua, để lại khí tức. Nhưng ta không biết nhiều chuyện về tà vọng… phải tìm người khác để hỏi xem sao.”

Nếu như khu Giang Nam đã xuất hiện tà vọng, không biết tình hình của thành phố Văn Châu bên kia thế nào rồi?

Tống Thư Hàng lấy di động ra, gọi cho đệ tử tước yêu Tiểu Thải.

“Sư phụ, sự phụ tìm ta có chuyện gì à?”

Sức sống của Tiểu Thải tỏa khắp bốn phía, dường như lúc nghe điện cô còn đang luyện đao pháp, tiếng đao kình vù vù vang lên không ngừng.

“Tình hình của thành phố Văn Châu bây giờ thế nào rồi?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Bình an vô sự, bên chỗ sư phụ xảy ra chuyện rồi à?”

Tiểu Thải nói.

“Ừ, chỗ ta có tà vọng ẩn nấp. Ngươi cũng chú ý bên thành phố

Văn Châu một chút, nếu như có chuyện gì thì báo ngay cho ta.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tà vọng? Sao thứ này lại xuất hiện chứ? Ta hiểu rồi sư phụ, ta sẽ lập tức liên lạc với đệ tử Nho gia ở gần đây.”

Tiểu Thải đáp.

Ở gần nhà của Tống Thư Hàng có một học đường Nho gia mới mở chưa lâu.

Vốn học đường này chỉ có đệ tử Nho gia cảnh giới tam phẩm trấn giữ… Tuy nhiên sau khi chuyện ‘Bá Tống Huyền Thánh là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia’ truyền ra trong nội bộ Nho gia thì bắt đầu có cao thủ Nho gia ngũ phẩm đến đây trấn thủ.

Thỉnh thoảng còn có thánh quân các hệ của Nho gia đi ngang qua, mục đích chỉ để ngó thử nơi chào đời lần này của ‘Thánh Nhân Nho gia Tống Thư Hàng’… cũng chính là vùng đất Thánh Nhân sinh ra.

Dường như Tiểu Thải đã từng tiếp xúc với tà vọng, khi nghe đến tên tà vọng thì cô nghĩ ngay đến chuyện liên lạc với đệ tử Nho gia.

Thấy Tiểu Thải đáng tin cậy như thế, Tống Thư Hàng cũng an tâm hơn một chút:

“Được… mai kia ta sẽ về thành phố Văn Châu. Đến lúc đó ta sẽ chế tạo ‘pháp khí bản mệnh’ cho ngươi, mấy hôm nay ngươi nhớ chuẩn bị trạng thái cho tốt.”

Không chỉ Tiểu Thải, đợi Sở Sở tấn thăng lên tam phẩm, hắn cũng phải bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu rèn pháp khí bản mệnh rồi.

…

…

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với tước yêu Tiểu Thải, Tống Thư Hàng lại nhanh chóng gọi tên Bạch tiền bối two trong não hải.

“Bạch tiền bối có ở đó không?”

Vừa gọi xong, Tống Thư Hàng lại đột nhiên nhớ tới lần trước Bạch tiền bối two từng nói đừng có lúc nào cũng hỏi ‘có ở đó không’, có chuyện thì nói thẳng luôn, đừng lãng phí thời gian.

Vì thế, hắn nhanh chóng báo cáo bổ sung:

[Bạch tiền bối, 1: Phải đối phó tà vọng thế nào để có hiệu suất cao nhất? Có cách nào để tìm ra tà vọng hay không?]

[2: Có cách nào áp chế hiệu quả 'thiên hạ không ai không biết' xuống một chút không?]

[3: Bạch tiền bối, chỗ ngươi có còn 'lông đuôi thánh viên bát phẩm' không?]

Sau khi hỏi một mạch, Tống Thư Hàng gật đầu đầy hài lòng.

Cảm giác này giống như đang cầu nguyện với thần linh, báo hết nguyện vọng 1, 2, 3 của mình ra vậy.

Nhưng xét từ góc độ nào đó mà nói thì Bạch tiền bối two cũng không khác gì thần linh… Chúa tể Cửu U chính là một mặt khác của Thiên Đạo .

[Có phải ngươi có hiểu lầm gì đó với bốn chữ 'chúa tể Cửu U' rồi không?]

Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong não hải của Tống Thư Hàng… Ngươi thật sự coi ta là đèn thần để cầu nguyện đấy à?

Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối two mắc câu… không đúng, là trả lời thì lập tức nói ra kịch bản soạn sẵn trong đầu:

"Bạch tiền bối, thực ra gần đây chức năng 'Tu Chân' của ta thăng cấp rồi, có được rất nhiều chức năng thú vị, một trong số đó là 'chat nhóm nhiều người'."

"Rồi sao nữa?"

Bạch tiền bối two bình tĩnh hỏi lại, hắn không có hứng thú với chức năng này.

"Sau khi thăng cấp, thân là 'server', ta sẽ có rất nhiều quyền hạn. Đợi khi cảnh giới của ta tăng thêm chút nữa, chúng ta thử nghĩ cách để đại lão cầu béo quét 'mã QR' của ta, để xem có thể thêm nó vào danh sách bạn bè của ta không. Tiếp đó, ta sẽ lập một nhóm, trong đó chỉ có chúng ta và đại lão cầu béo. Ta sẽ cấm chat đại lão cầu béo… Hai chúng ta tha hồ sỉ vả nó ở trong nhóm. Thế nào hả?"

Tống Thư Hàng đề nghị.

Đương nhiên… Trước mắt chuyện thêm đại lão cầu béo vào trong danh sách bạn bè vẫn chỉ là kế hoạch.

Cảnh giới hiện giờ của Tống Thư Hàng chưa đủ, hắn sợ sau khi kết bạn với đại lão cầu béo, đại lão sẽ liên tục tung ra những thủ đoạn cao siêu như Trình Lâm Tiên Tử.

Vì thế, hắn định đợi cho cảnh giới tăng thêm một chút nữa, hoàn thiện hệ thống chat ‘Tu Chân’ rồi lại kết bạn với đại lão cầu béo sau.

Như thế có thể thông qua chức năng chat ‘Tu Chân’, lặng lẽ định vị mục tiêu đại lão cầu béo từ đằng sau, đạt được tác dụng ‘biết người biết ta’.

“Thú vị, cái này hay đấy.”

Quả nhiên Bạch tiền bối two có sức sống và hứng thú vô cùng tận với chuyện cà khía oviws đại lão cầu béo:

“Ta sẽ nghĩ cách hoàn thiện phương án này cho ngươi.”

Chỉ cần nghĩ tới chuyện đại lão cầu béo không cẩn thận bị kéo vào nhóm, vừa không có tính năng thoát nhóm vừa bị cấm ngôn, chỉ có thể để hắn và Tống Thư Hàng mặc sức sỉ vả là Bạch tiền bối two lại thấy mừng như mở cờ trong bụng.

“Lát nữa ta sẽ phái số Hamster mang tình báo và cách xử lý tà vọng đến cho ngươi. Nếu như gặp được tà vọng thú vị thì ngươi cứ phong ấn nó, giao cho số Hamster mang về cho ta.”

“Muốn áp chế hiệu ứng thiên hạ không ai không biết rất đơn giản. Lát nữa ta sai số Hamster mang đến cho ngươi một chiếc nhẫn, sặc pin một tiếng là dùng được hai mươi tư giờ liên tục.”

“Về phần lông đuôi của thánh viên bát phẩm… ngươi hãy mang món tâm ma kiếp đến đổi đi.”

Bạch tiền bối two trả lời từng vấn đề một.

“Cảm ơn Bạch tiền bối, ta đã chuẩn bị xong nguyên liệu cho món ăn tâm ma kiếp rồi, thời gian gần đây ta và Biệt Tuyết Tiên Cơ đang đào sâu nghiên cứu nhằm chế biến nó ngon hơn nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ở nhà dựa cha mẹ, ra ngoài nhờ tiền bối.

Quen biết bao nhiêu tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’, sau đó lại làm quen với một loại các đại lão như Bạch tiền bối two, Trình Lâm Tiên Tử, đại lão cái gì cũng có thể bán, tiền bối ba mắt quả đúng là chuyện may mắn nhất trong đời người.

…

…

“Bá Tống Thánh Quân tìm được cách giải quyết tà vọng rồi à?”

Liễu yêu Khinh Vũ thấy Tống Thư Hàng đứng ngẩn người dưới tàng cây bèn hỏi.

“Phương án giải quyết đến rồi đây!”

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hắn vươn tay mở thế giới hạch tâm.

Tà ma chuột hamster nhảy ra.

Hôm nay nó vẫn ngầu lòi như trước, thậm chí còn mặc một bộ áo bào kiếm khách tiêu sái phiêu dật và một tấm áo choàng màu đỏ nữa.

“Sau khi lên đến ngũ phẩm, Nhiễm Chân đạo hữu càng ngày ngầu đấy nhé.”

Tống Thư Hàng tán thưởng.

“Đó là đương nhiên.”

Tà ma chuột Hamster tiêu sái phất ào choàng, hôm nay số Bá Tống ăn nói dễ nghe quá đi:

“Nào, số Bá Tống ngươi vươn tay ra, ta đưa đồ cho ngươi.”

“Ngươi có thể gọi ta là Tống Tôn Giả. Dù sao thánh hào Bá Tống này cũng chỉ là hàng dỏm thôi mà.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra nói.

Tà ma chuột Hamster: “…”

Phắn đi!

Chương 2272: Tống sư phụ xấu xa

Tà ma chuột Hamster đưa chiếc nhẫn tạm thời có thể áp chế hiệu quả của ‘thiên hạ không ai không biết’ và một quyển thư tịch dày cộp cho Tống Thư Hàng, sau đó nó quấn chiếc áo choàng đỏ quanh người, tiến vào trạng thái ẩn thân.

Tiếp đó, nó còn cần ở bên cạnh hỗ trợ… Đúng, dùng cách bàng quan để hiệp trợ Tống Thư Hàng đối phó với tà vọng.

Nếu như có tà vọng nào thú vị, nó sẽ tự hiện thân, phong ấn rồi đem tà vọng đó về cho chủ nhân. Nếu như không có tà vọng nào có giá trị sưu tập, vậy nó cứ đứng bên cạnh xem… giúp đỡ số Bá Tống giày vò tà vọng.

Tấm áo choàng của tà ma chuột Hamster là một bảo bối, một khi tiến vào trạng thái ẩn thân, đến cả Tống Thư Hàng cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

“Thư Hàng, nhìn thấy áo choàng của Nhiễm Chân đạo hữu chưa, áo choàng màu đỏ ấy?”

Thông Nương không đầu lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “???”

Ta không mù, đương nhiên là nhìn thấy rồi.

“Ông chủ nhà người ta cho trang bị hữu dụng như thế đấy, ngươi cũng đừng thua kém người ta. Thế nên Thư Hàng à, nếu trên người ngươi có trang bị đẳng cấp thế này thì nhớ phải võ trang cho ta đấy nhé. Tránh cho về sau ta ra ngoài lăn lộn lại làm mất mặt ngươi. Đừng quên ta là nhân viên đầu tiên của công ty Bá Tống đấy.”

Thông Nương không đầu vỗ cổ Tống Thư Hàng rồi nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Trang bị đẳng cấp thế này chính ta còn thèm muốn chết đây này, lấy đâu ra mà võ trang cho cô chứ?

Hơn nữa…

"Thông Nương, cô đã là nhân viên chính thức chứ không phải là yêu sủng nữa rồi."

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên người Thông Nương, lần này hắn đã khống chế lực đạo, không đập bẹp Thông Nương nữa.

Ẩn ý là: Đãi ngộ của nhân viên chính thức và sủng vật là khác nhau.

Thông Nương: "!!!"

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. Kể từ khi khôi phục tự do, trở thành nhân viên dưới trướng ông chủ Tống Thư Hàng, hình như đãi ngộ của cô càng ngày càng thấp đi rồi thì phải?

Có một thoáng, cô bỗng do dự không biết có nên vứt bỏ tự do khó khăn lắm mới lấy được để bán thân làm yêu sủng lần nữa hay không?

Nhưng cũng may vào lúc mấu chốt… trái tim tự do này khiến cô không lựa chọn sai lầm.

Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó lật quyển thư tịch dày cộp kia ra.

Đây là một quyển sách phổ cập khoa học giới thiệu chi tiết về 'tà vọng'.

Trong sách ghi chép đặc tính, nhược điểm, cách khắc chế, cách bắt hàng trăm hàng nghìn loại tà vọng khác nhau.

Có thể nói, quyển thư tịch này ghi lại tất cả những loại tà vọng thường thấy trên thị trường hiện nay.

Hơn nữa… Bạch tiền bối two còn rất chu đáo phiên dịch chữ viết trong đó thành tiếng Trung.

Sau khi lật vài tờ, Tống Thư Hàng không nhịn được mà xoa huyệt Thái Dương.

Không phải là do hắn không thích đọc sách… Ngược lại, sách gì hắn cũng đọc được. Quyển sách này có thể giúp Tống Thư Hàng trải qua một buổi sáng tuyệt diệu.

Nhưng theo như những gì ghi chép trong sách, mỗi một tà vọng đều khác nhau, cách cảm ứng và bắt lấy chúng cũng không giống nhau.

Khi đối mặt với những loại tà vọng mà mình không biết, không thể dùng hết tất cả ‘cách cảm ứng tà vọng’ được ghi chép trên thư tịch một lần được đúng không?

Chỉ đứng thi triển hàng ngàn ‘cách cảm ứng tàn vọng’ cũng mất hơn nửa ngày trời rồi.

“Nên cần phải kết hợp với kinh nghiệm à?”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Một thợ săn dày dạn kinh nghiệm và một thợ săn gà mờ mới chỉ hiểu cách săn bắn trên lý thuyết là hai tồn tại cách biệt như trời với đất.

Mà muốn chuyển hóa tri thức thành kinh nghiệm của bản thân thì cần phải có một quá trình nhất định.

“Thật là mỏi não, chẳng lẽ không cách nào có thể cảm ứng, tìm ra tất cả tà vọng sao?”

Tống Thư Hàng nói.

“Có, chỉ cần ngươi có thực lực cường đại, chỉ đơn giản quét thần thức một lượt, tà vọng gì cũng lòi ra hết. Trên thế gian này, chỉ khi đủ mạnh mới có đặc quyền.”

Giọng nói của tà ma chuột Hamster vang lên:

“Nếu như ngươi chưa đủ mạnh, vậy phải tìm cách để trở nên đáng yêu như ta, như vậy có thể xin được pháp khí thăm dò chuyên dụng, xác định được vị trí tà vọng.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tuổi tâm lý của ta đã qua độ tuổi ‘đáng yêu’ rồi.

Nói đến ‘pháp khí thăm dò’, Tống Thư Hàng nhớ ngay đến một vật… Hắn sờ lên con mắt Thánh Nhân Nho gia ở mắt trái, không biết trang sức mắt Thánh Nhân có phát huy được tác dụng vào lúc đó không.

Mặt khác, tri thức chính là sức mạnh.

“Tranh thủ dùng thời gian một buổi sáng ghi nhớ hết tất cả tri thức trong quyển sách này.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên quyển sách.

Bây giờ, hắn sẽ đi mua bữa sáng trước, gọi bạn cùng phòng dậy… Ngày nào Khinh Vũ cũng mang đồ ăn sáng cho họ, nếu như hôm nay tự nhiên hắn không mang nữa, chắc chắn bạn cùng phòng sẽ không quen.

Hắn cũng muốn tiện thể nhìn xem, trong mấy tháng nay, Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức và Thổ Ba béo như thế nào rồi.

…

…

Gần đại học Giang Nam, trong một khu dân cư.

Kỷ Song Tuyết xoa hai mắt nhập nhèm, đi ra khỏi phòng.

Bữa sáng đơn giản đã được bày sẵn trên bàn.

“Ba đâu rồi ạ?”

Kỷ Song Tuyết buộc mái tóc vàng của mình lên, hỏi.

“Ở ngoài tập thể dục.”

Mẹ cô đang trêu chọc mèo, đồng thời quay đầu lại nhìn ra sân, trong mắt ẩn chứa ý cười.

Ở đó có một người đàn ông trung niên tóc vàng đang vung đại kiếm nặng nề, thi triển một môn kiếm pháp nào đó một cách có bài bản.

Kỷ Song Tuyết ôm trán, không nỡ nhìn.

Mỗi khi nhìn thấy ba chuyên tâm luyện kiếm pháp, cô sẽ lại oán giận vị ‘Tống sư phụ’ kia.

Trước kia ba tập ‘thời đại đang vẫy gọi’ thì cũng thôi, dù sao cũng là thể dục theo đài, luyện tập có lợi cho sức khỏe.

Nhưng sau đó không biết bắt đầu từ lúc nào, ba lại học được một bộ kiếm pháp từ Tống sư phụ, sau khi trở về ngày nào cũng huơ đại kiếm, vô cùng hăng hái.

Tập luyện ‘thời đại đang vẫy gọi’ chẳng phải rất tốt ư, nếu không thì tập ‘nhảy múa thanh xuân’, ‘cất cánh lý tưởng’ cũng được mà.

“Sao mẹ không khuyên ba đi chứ.”

Kỷ Song Tuyết nhỏ giọng nói.

“Sao phải tốn công thế? Thú vị thế còn gì?”

Mẹ cô cười đáp.

Joseph thuộc lớp người bị văn hóa ‘kungfu Trung Quốc’ thu hút mạnh mẽ.

Hơn nữa, luyện kiếm cũng tốt mà, ít nhất mấy tháng nay, chồng bà nhìn cường tráng hơn hẳn.

“Mẹ chiều ba quá rồi.”

Kỷ Song Tuyết nhỏ giọng nói:

“Con ăn xong rồi, con đi học đây.”

Hôm nay có nên đến khoa cơ khí tìm Tống sư phụ kia, bảo hắn dạy cho ba thứ khác không nhỉ… Sáng bảnh mắt đã luyện đại kiếm trong sân, như thế dị lắm.

Kỷ Song Tuyết trang điểm đơn giản, đẩy cửa ra ngoài:

“Con đi đây ba ơi.”

“Đi đường cẩn thận nhé.”

Joseph đáp, động tác luyện kiếm vẫn không ngừng lại.

[Thánh quang ơi, tên ác ma kia đáng để chiến một phen đấy!]

Kỷ Song Tuyết loáng thoáng nghe thấy ba mình lẩm bẩm thế này.

Kỷ Song Tuyết: “…”

Đừng bắt nạt con không hiểu khái niệm ‘kungfu Trung Quốc’ nhé?

Thánh quang là thứ trong kungfu Trung Quốc á?

Tống sư phụ kia đúng là xấu xa.

Nhưng nghĩ lại, đối phương bị ba cô quấn lấy, không còn cách nào khác mới dạy ba ‘thời đại đang vẫy gọi’ và bộ kiếm pháp này.

Cô thở dài một hơi, không tức giận nổi… Tính cách này của cô giống hệt mẹ.

Đẩy cửa sân nhà mình, Kỷ Song Tuyết bước một chân ra ngoài.

“Ơ? Có sương mù à?”

Cô nghi hoặc hỏi.

Ngoài cửa sương mù dày đặc, tầm nhìn thậm chí còn không đến ba mét.

Thế nhưng…

Cô quay đầu lại, trong sân nhà không có lấy một chút sương mù nào!

Chương 2273: Thánh Quang Trảm Ác Kiếm

Kỷ Song Tuyết tỏ vẻ nghi hoặc.

Tại sao bên ngoài sương mù dày đặc thế này mà trong sân nhà mình vẫn quang đãng vậy nhỉ?

Chẳng lẽ là do lúc ba luyện kiếm, thân kiếm quá lớn nên đã xua sương mù đi?

Một lúc sau.

Kỷ Song Tuyết xoa mạnh mặt mình… Cô thấy mình cũng bị lây bệnh của ba rồi, kiếm đâu phải quạt điện, sao lại có sức gió mạnh như thế được?

“Làm sao vậy?”

Joseph thấy con gái đứng ngoài cửa không nhúc nhích bèn dùng giọng tiếng Trung đúng chuẩn mà hỏi.

“Bên ngoài có sương mù ạ.”

Kỷ Song Tuyết đáp.

“Có sương mù rồi à? Dự báo thời tiêt hôm nay không báo là có sương mù mà.”

Joseph nghi hoặc thu kiếm lại, đi ra ngoài cửa.

Trong khi hai cha con nói chuyện với nhau, sương mù bên ngoài càng ngày càng dày đặc, tầm nhìn tiếp tục giảm xuống.

Hơn nữa, sương mù còn dày lên theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Cảnh tượng này hơi quỷ dị.

Đến Kỷ Song Tuyết cũng cảm giác được có điều gì đó bất thường.

“Lạ thật đấy.”

Joseph cau mày nhìn sương mù.

Nói thế nào đi nữa hắn cũng là một tồn tại từng trải qua sóng to gió lớn, được nhìn thấy cao thủ chân chính.

Joseph giơ đại kiếm trong tay mình ra, quấy mạnh giữa màn sương mù.

“Chít ~~”

Lúc này, đột nhiên có một tiếng kêu bén nhọn chói tai vang lên trong đám sương mù.

Kỷ Song Tuyết vô thức lùi về sau mấy bước.

Đùng ~ đùng ~ đùng ~

Tiếp đó, bên nhà hàng xóm vang lên tiếng đập cửa rất mạnh.

Một lát sau, giọng nói của ông bác hàng xóm vang lên:

“Ai đấy.”

Tiếp đó nữa là tiếng cánh cửa sắt nặng nề được mở ra... Cánh cửa nhà bác hàng xóm đã lâu năm, mỗi lần mở ra đều tạo thành âm thanh rất vang.

Joseph định lên tiếng ngăn cản nhưng không còn kịp nữa.

“Ơ? Sương mù dày thế nhỉ?”

Giọng nói của bác hàng xóm tiếp tục vang lên.

Joseph lớn tiếng kêu lên:

“Cẩn thận đấy, sương mù này không bình thường đâu.”

Thế nhưng... dường như giọng nói của hắn bị ngăn cách, không thể truyền được đến tai người hàng xóm.

“Sao không có ai thế này? Vậy lúc nãy là ai gõ cửa vậy?”

Bác hàng xóm nói.

Sau đó, cánh cửa sắt nặng nề từ từ đóng lại.

“A ~~”

Ngay khi cánh cửa đóng lại thì bỗng có một tiếng kêu đầy kinh ngạc vang lên.

Tiếp đó là tiếng hàng xóm té ngã.

Kỷ Song Tuyết vội ngẩng đầu lên, gọi mẹ mình đang ở cửa sổ tầng hai:

“Mẹ ơi, mẹ có nhìn thấy tình hình bên nhà hàng xóm không?”

Mẹ cô lắc đầu, cả ngôi nhà đều bị sương mù vây quanh, bà chỉ nhìn thấy sân vườn nhà mình, không rõ tình hình bên nhà hàng xóm thế nào.

“Sự kiện linh dị ư?”

Kỷ Song Tuyết không khỏi rùng mình một cái, hôm qua cô vừa xem một bộ phim điện ảnh, trong lòng vẫn còn ám ảnh tâm lý.

Joseph rất tỉnh táo, một tay nhấc kiếm, một tay từ từ đóng cửa lại... Lúc nãy ngay sau khi đóng cửa xong, hàng xóm liền kêu thảm rồi ngã xuống dất. Vì thế hắn cần phải đề phòng thứ gì đó trong sương mù đánh lén khi đóng cửa.

Sau khi đóng kỹ cửa, Joseph vội vàng lấy di động ra... Hắn có số của sư phụ.

Nhưng điện thoại không có tin hiệu.

“Gặp ma rồi.”

Joseph nói.

Lúc này, hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng sương mù ngoài kia có vấn đề.

“Vào nhà trước đã.”

Joseph trầm giọng nói, ra hiệu cho vợ mình đóng tất cả cửa sổ lại.

Ngay khi vợ hắn vừa đóng cửa sổ trên gác thì ‘bụp’ một tiếng, dường như có thứ gì đó va vào cửa kính.

Cửa kính còn bị đụng nứt.

“Trong sương mù có thứ gì đó.”

Vợ hắn hoảng hốt la to.

Joseph một tay cầm kếm, che chở cho con gái vào nhà.

Với một người cha bình thường, con gái còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình, mình gặp chuyện cũng không sao, nhưng con gái tuyệt đối không thể bị bất kỳ tổn thương gì.

Kỷ Song Tuyết được đưa vào nhà, cô xoa huyệt Thái Dương, hoài nghi không biết có phải bản thân đang nằm mơ, chưa tỉnh ngủ hay không.

Bụp bụp bụp ~

Có tiếng va chạm với cửa sổ vang lên liên hồi ở trên lầu.

Thậm chí có tiếng cửa kính vỡ nát truyền tới từ mấy nhà hàng xóm, còn loáng thoáng tiếng kêu rất hoảng loạn, nhưng dường như tiếng kêu bị ngăn cách, nghe có vẻ rất xa xôi.

“Bảo mẹ con xuống đây đi, cửa kính trên tầng không chịu được lâu đâu.”

Joseph quyết đoán nói.

“Vâng.”

Sự bình tĩnh của ba trở thành chỗ dựa của Kỷ Song Tuyết, khiến cô không hoảng hốt.

Joseph cầm chặt đại kiếm.

Sương mù bắt đầu chui từ ngoài cửa vào.

Cảnh tượng này giống hệt phần mở đầu của một bộ phim kinh dị.

“Thực tế luôn kịch tính hơn trong phim đúng không.”

Joseph lẩm bẩm, lần sau có cần đổi sang kính chống đạn cho căn nhà ở khu Giang Nam của mình không nhỉ?

Xì ~~

Sương mù chui vào nhanh hơn.

Chỉ trong tích tắc đã bao phủ cả sân.

Joseph trợn to hai mắt.

Trong một khoảnh khắc nào đó, hắn đột nhiên phát giác trong sương mù có một bóng đen đang bổ nhào về phía mình.

“Tới đúng lúc lắm!”

Joseph nắm chặt kiếm, gào lên:

“Thánh quang ơi, tà ma kia thoạt nhìn đáng để chiến đấu một trận đây! Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!”

Thánh Quang Trảm Ác Kiếm khác xa kiếm pháp của tu sĩ bình thường, trong kiếm quyết của nó ẩn chứa sức mạnh ‘ngôn linh’.

Sức mạnh gào thét càng lớn, càng có thể dẫn dắt ra uy lực của thức ‘Thánh Quang Trảm Ác Kiếm’ này.

Trái lại, nếu như chỉ đọc thầm thì uy lực của chiêu này sẽ giảm mạnh.

Kỷ Song Tuyết đứng sau bỗng thấy lo lắng... Kiếm thuật này vừa nghe đã biết là đùa cho vui rồi, ba cô còn tưởng là thật mà dùng nó để đối phó với sương mù nữa chứ.

Lo lắng cho sự an toàn của ba, cô vội vàng xoay người nhìn về chỗ hắn.

Ngay trong tích tắc khi cô xoay người lại... dường như cô có ảo giác mình thật sự nhìn thấy trên kiếm của ba hiện lên ánh sáng mờ ảo.

Đại kiếm mang theo ánh sáng chém về hướng sương mù.

“Chít ~~~”

Một tiếng kêu thảm vang lên trong sương mù.

Rõ ràng trong sương mù có thứ gì đó bị đâm trúng.

Bụp ~

Thứ gì đó trong sương mù bị chém bay, đụng vào cửa, phát ra âm thanh vang vọng.

Mà sau khi chém xong nhát kiếm này, Joseph cảm thấy mình như mất hết cả sức lực.

Mồ hôi trên người hắn vã ra như tắm.

Thậm chí cả cơ bắp cường tráng luyện tập vài tháng nay cũng co lại trong nháy mắt, toàn thân gầy sọp hẳn đi!

Nói thật, hiệu suất giảm béo và gầy đi này chắc chắn là thứ mà người béo phí trên toàn thế giới mong ước.

...

...

Ở đại học Giang Nam đằng xa.

Vừa mang bữa sáng về cho bạn cùng phòng xong, nhân lúc chưa lên lớp, Tống Thư Hàng yên lặng đọc sách, đúng lúc này hắn ngẩng đầu lên, nhìn về hướng nhà của Joseph.

[Có khí tức.]

Tống Thư Hàng truyền âm.

Một tấm lệnh bài treo bên hông hắn truyền âm đáp:

[Là tà vọng và một lực lượng thánh quang đang đối kháng. Nhưng thánh quang đó yếu quá.]

Tấm lệnh bài này là bia đá đạo hữu thu nhỏ.

[Xin bia đá đạo hữu hãy tạm thời bảo vệ nhục thân của ta.]

Tống Thư Hàng nói.

[Có ta đây, ngươi cứ yên tâm đi.]

Chữ viết trên người bia đá đạo hữu lặng lẽ sáng lên.

Ngay sau đó, nguyên thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến nơi có khí tức bạo phát lúc nãy.

Sau khi tấn thăng lên cảnh giới thất phẩm, nguyên thần của hắn đã vô cùng mạnh mẽ, không còn yếu như khi ngũ phẩm.

Đồng thời có một bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ bị hắn gọi về, cùng hành động với nguyên thần của hắn.

Thông Nương ở trên vai hắn suy tư một chút, vươn tay tế ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ ra, để nó đi theo Tống Thư Hàng.

Nguyên thần chớp mắt đi ngàn dặm, mới nháy mắt đã đến được hiện trường.

Chương 2274: Hai tay cầm kiếm, không được lùi bước

Sau khi đến nơi, nguyên thần của Tống Thư Hàng đứng thẳng trong không trung, nhìn chăm chú xuống bên dưới.

Lúc này, khu dân cư bị một luồng sương mù dày đặc bao phủ... Thế nhưng những người bình thường ở bên ngoài khu dân cư lại như không thấy đám sương mù này, cứ bình tĩnh đi qua chúng.

Bọn họ không nhìn thấy sương mù.

Mà ngay cả âm thanh trong khu dân cư cũng bị sương mù phong tỏa, không thể truyền ra ngoài.

“Thế giới thật sự sắp thay đổi rồi...”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Trong vòng một ngày, nhiều khu vực ở Giang Nam bộc phát tà vọng... Dùng lời của Tam Lãng tiền bối mà nói đây chính là dấu hiệu đại hung.

“Phải đi vào xem sao.”

Tổ hợp pháp khí tam thập tam thú xoay tròn xung quanh Tống Thư Hàng.

Cửu Tu Phương Hoàng Đao cũng bay từ xa tới, gia nhập vào đại quân tổ hợp pháp khí tam thập tam thú, vui sướng chuyển động xung quanh nguyên thần của Tống Thư Hàng.

“Sao ngươi cũng tới vậy.”

Nguyên thần Tống Thư Hàng vuốt ve Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cưu Tu Phượng Hoàng Đao ngâm nhẹ đầy vui vẻ.

“Đi thôi, vào xem sao nếu không thì không thể đoán được chân thân của tà vọng.”

Tống Thư Hàng nói.

Sương mù ở phía dưới là chướng nhãn pháp do tà vọng phóng ra chứ không phải là bản thể của nó.

Tà vọng sơ sinh này không hề mạnh.

Với cảnh giới thất phẩm + sức mạnh công đức khổng lồ hộ thể, tất nhiên hắn không sợ loại tà vọng mới sinh này.

Dưới sự bảo vệ của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và tổ hợp pháp khí tam thập tam thú, hắn bước vào trong sương mù, xác định vị trí thánh quang yếu ớt bạo phát lúc nãy.

Đồng thời, trong đầu Tống Thư Hàng nhanh chóng nhớ lại nội dung bảo điển phổ cập khoa học về tà vọng mà Bạch tiền bối two cho hắn, đối chiếu tà vọng bên dưới với từng nội dung một trong sách, hy vọng có thể xác định chân thân của nó.

...

...

Sau khi nhập trận, nguyên thần nhanh chóng lướt đến tọa độ thánh quang yếu ớt lóe lên.

Ngay sau đó, nguyên thần của Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra.

Người đàn ông trung niên tóc vàng quen thuộc bên dưới đang dùng hai tay ôm lấy đại kiếm, thở hổn hển.

Đó là ‘đệ tử ký danh’ đầu tiên của hắn – Joseph?

[Thánh quang vừa rồi là bộc phát từ trên người Joseph à?]

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn Joseph.

Mình thực sự đã dạy hắn một chiêu trong ‘Thánh Quang Kiếm Thuật’ là – Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.

Nhưng Joseph đã lớn tuổi, bở lỡ độ tuổi tu luyện từ lâu. Trong tay hắn, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm cùng lắm chỉ được cái khung, theo lý mà nói không thể tu luyện ra năng lượng được.

Dù là thánh quang hay khí huyết của tu sĩ Trúc Cơ đều không phải là thứ mà một Joseph đã hơn 40 tuổi có thể luyện ra được.

Nhưng Joseph lại chém ra được thánh quang.

“Thực tế luôn không thể dùng ‘lý luận’ để định nghĩa được.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi chém ra một nhát Thánh Quang Trảm Ác Kiếm, Joseph đã tiêu hao rất nhiều sức lực, có thể thấy khí huyết chi lực dự trữ trên người hắn thoắt cái đã tiêu hao sạch, thậm chí còn cạn kiệt.

Nếu như không bổ sung khí huyết ngay, chắc chắn sắp tới Joseph sẽ bệnh nặng một trận.

Mà ở phía trước Joseph, có một bóng đen dữ tợn đang rúc ở cửa viện, nhìn hắn với vẻ cảnh giác.

Bóng đen này nhìn giống như một quả cầu lông nhưng lại có hai móng vuốt sắc nhọn.

Trên người nó có một vết thương, miệng vết thương có dấu vết khí tức thánh quang.

Tà vọng lợi trảo lượn quanh sân, giống như một con sói đói đang nhìn chằm chằm vào con mồi.

Chướng nhãn pháp sương mù che đi cơ thể của nó, Joseph không thể nhìn rõ vị trí của nó được.

Nhưng chướng nhãn pháp cấp thấp này hoàn toàn không thể mê hoặc được Tống Thư Hàng.

“Chít ~”

Tà vọng lợi trảo quát lớn, bổ nhào về phía Joseph… Nhưng mới nhào được một nửa thì nó lại lặng lẽ thay đổi vị trí, vòng qua bên cạnh hắn.

Con tà vọng này biết giương đông kích tây.

Joseph đang suy yếu quả nhiên bị tiếng kêu của nó thu hút, nhìn chằm chằm vào vị trí ban đầu của tà vọng lợi trảo, hoàn toàn không biết con tà vọng đó đang tập kích mình từ bên cạnh.

Móng vuốt sắc bén của tà vọng tàn nhẫn bổ xuống eo Joseph.

“Đúng là quá đáng mà!”

Sắc mặt của nguyên thần Tống Thư Hàng cứng đờ.

Đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm thận.

Đến chút tố chất như thế cũng không có thì còn làm tà vọng gì chứ?

Vì thế, mắt trái nguyên thần của Tống Thư Hàng sáng lên, một tia sáng nhanh chóng quét lên tà vọng.

Mặc dù không có nhục thân ‘con mắt của Thánh Nhân Nho gia’ tăng cường, nhưng hiện giờ hắn đã là Tôn Giả thất phẩm, một phát ‘thuật giám định cường giả’ đánh xuống, những tồn tại thấp hơn thất phẩm đều phải trải nghiệm tình thương của mẹ một phen.

Mà tà vọng mới sinh ra chỉ có tố chất phân tử vào khoảng nhị phẩm, cùng lắm là tam phẩm.

Sau khi thuật giám định cường giả đánh trúng tà vọng, con tà vọng đó ‘bụp ~’ một tiếng, rơi xuống dưới đất.

Cơ thể hình cầu của nó phình to ra, đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Joseph nhạy cảm nghe được tiếng tà vọng rơi xuống đất, hắn huơ đại kiếm, chém thật mạnh vào nơi phát ra âm thanh đó.

Nhát kiếm này chém ngay lên cơ thể đang trướng to ra của tà vọng.

“Chít chít chít chít ~”

Tà vọng lợi trảo kêu thảm liên tục, điên cuồng rút lui một lần nữa.

Nó ngẩng đầu nhìn lên.

Thế nhưng với cảnh giới của nó thì không thể phát giác được nguyên thần của Tống Thư Hàng thất phẩm.

Sau khi dò xét một vòng, nó không phát hiện ra bất cứ vật thể nào, vì thế nghi hoặc cúi đầu xuống… Trí lực của tà vọng mới sinh cũng không được cao cho lắm.

“Chít chít chít ~”

Đúng lúc này, xung quanh vang lên một chuỗi âm thanh.

Ở cách vách có hơn mười tà vọng lợi trảo bay tới, chui vào trong sân nhà Joseph.

Những tà vọng lợi trảo này sinh sống theo bầy.

Trong sân.

Sương mù dày đặc rút đi… Đây là hiệu quả từ chiêu ‘thuật giám định cường giả’ ban nãy của Tống Thư Hàng.

Hiệu quả của thuật giám định cường giả rất bá đạo, không những để tà vọng lợi trảo chịu đựng sự đau đớn của tình mẹ mà còn xua tan chướng nhãn pháp sương mù trong phạm vi năm mét.

Sau khi sương mù tan đi, sắc mặt của Joseph cương cứng:

“Fuck ~, chết chắc rồi.”

Hắn thấy mười một con quái vật đang nhìn chằm chằm vào mình.

Mình liều mạng chém ra một nhát kiếm cũng không thể giết nổi một con quái vật, mà bây giờ còn có tới mười con quái vật cũng cường đại như thế.

Thế này thì chơi kiểu gì?

Joseph đau đớn nhìn ra phía sau một cái.

Nhà của hắn, vợ của hắn, con gái của hắn, những thứ quý giá nhất trong cuộc đời của hắn đều ở đằng sau.

Đã không thể lùi được nữa.

Không thể lùi bước.

Cho dù có chết cũng không được lùi lại.

Joseph nắm thật chặt đại kiếm nhưng cảm giác mệt mỏi không ngừng dâng lên trong cơ thể, đại kiếm mà bình thường hắn có thể múa may thoải mái nay lại nặng nề chưa từng thấy.

Đến mí mắt cũng bắt đầu trĩu nặng.

“Đáng tiếc, nếu như có thể học thêm một chiêu nửa thức từ sư phụ … Nếu như có thể cường đại giống như sư phụ…”

Joseph lẩm bẩm.

Mười một con tà vọng lợi trảo trước mắt nhìn ra được Joseph đang suy yếu.

Trong một tích tắc, chúng đồng loạt tấn công Joseph… Mười một cặp móng vuốt sắc bén định xé Joseph ra thành nhiều mảnh nhỏ.

“A a a a!”

Joseph hét lớn, dùng hết tất cả sức lực giơ kiếm lên cao.

[Nắm chắc vào, nắm thật chặt kiếm của ngươi.]

Có lẽ là do sắp chết rồi nên xuất hiện ảo giác, bên tai Joseph lại vang lên giọng nói của sư phụ.

Bên khóe môi khô khốc có một giọt ‘nước’ rơi xuống, chảy xuôi theo yết hầu, rót vào thân thể hắn.

Dường như có một sức mạnh mới sinh ra không ngừng dâng lên trong cơ thể hắn.

[Vung kiếm]

Giọng nói của sư phụ lại vang lên lần nữa.

Đồng thời, có một lực lượng vô hình dẫn dắt cơ thể của hắn, khiến hắn bày ra một tư thế vung kiếm hoàn toàn mới.

Joseph thuận thế chém ra một kiếm thật mạnh.

Thánh quang sáng đến chói mắt lóe lên trên thân kiếm của hắn.

Thánh quang biến thành một chữ thập khổng lồ, bao trùm toàn bộ mười một con tà vọng lợi trảo trước mặt trong kiếm quang.

[Thánh Quang Kiếm Thuật] thức hai: Thánh Quang Thập Tự Kiếm.

Kiếm quyết: Chiến đấu vì vinh quang!

Chương 2275: Có duyên quan trọng hơn hết thảy

Thánh quang lóe lên trên đại kiếm giống như thánh hỏa trong đêm tối.

Toàn thân Joseph đắm chìm trong thánh quang, giống hệt một thánh kỵ sĩ trong truyền thuyết.

Cộng thêm với ‘nước suối nguồn sự sống’ đã uống lúc trước, khí huyết bị thiếu hụt của hắn nhanh chóng được bổ sung, cơ thể linh hoạt hơn, thậm chí đến cả nếp nhăn ở khóe mắt cũng nhạt đi nhiều.

“Chiến đấu vì vinh quang!”

Joseph hét lớn kiếm quyết.

Kiếm khí của thánh quang chữ thập khổng lồ, chói mắt bao trùm lên mười một con tà vọng lợi trảo kia.

Mười một tà vọng lợi trảo sợ hãi... Với trí tuệ hiện nay, chúng hoàn toàn không hiểu được những gì đang xảy ra trước mắt. Rõ ràng là một tên suy yếu đến mức đứng cũng đứng không vững, tại sao chỉ trong chớp mắt lại chém ra được nhát kiếm khủng bố như thế?

Bọn chúng muốn trốn đi nhưng từ lúc thánh quang chữ thập chém xuống, bọn chúng đã bị khóa lại rồi.

Ngay sau đó, Thánh Quang Thập Tự Kiếm hung mãnh chém vào người chúng, cắt nát tà vọng lợi trảo... Lần này, mười một con tà vọng còn không kịp kêu thảm.

Cơ thể bị cắt nát của chúng rơi xuống bùn đất trong sân, để lại một dấu ấn màu đen trên nền gạch.

Đại kiếm trong tay Joseph rũ xuống.

Lần này hắn đã hoàn toàn kiệt sức rồi.

Kiếm khí tiêu tan.

Nhưng thánh quang vẫn chưa bị dập tắt. Chúng biến thành những ngọn lửa, bám vào cơ thể bị nát vụn của tà vọng lợi trảo, thiêu cháy hoàn toàn tà vọng, không để chúng có cơ hội hồi sinh.

"Sống... sống rồi ư?"

Joseph mệt mỏi nhìn về phía trước.

Hắn yên lặng nhìn thánh quang thiêu cháy thi thể của tà vọng.

Joseph cảm thấy tất cả những chuyện xảy ra vừa nãy đều giống như một giấc mộng vậy.

Vì thế...

'Chát ~' Joseph thẳng tay tát mình một cái.

Đau... Cả hàm răng đều đau điếng.

Có lẽ mặt sưng hết lên rồi.

Nhưng đây không phải là mơ, mình thật sự sống rồi!

Còn sống thật là tốt.

...

...

Ở phía sau.

Kỷ Song Tuyết và người đã xuống tầng là mẹ cô đều ngây cả ra.

Bất luận thế nào họ cũng không ngờ, kiếm thuật mà Joseph khổ luyện hàng ngày lại mạnh tới như vậy.

Thánh quang trảm chữ thập đó để lại dấu ấn quá sâu trong mắt hai người, không thể xóa đi được.

Lúc này, người làm cha, làm chồng như Joseph chẳng khác gì nam chính trong các bộ phim điện ảnh.

"Là sư phụ! Nhất định là sư phụ."

Joseph chống đại kiếm, nói.

Vừa rồi, khi ở bên bờ vực cái chết, hắn đã nghe thấy tiếng của sư phụ.

Thậm chí cơ thể của hắn cũng thuận theo một chỉ dẫn thần bí, bày ra tư thế xuất kiếm... Quan trọng hơn, hắn chỉ là một bệ phóng, thức thứ hai Thánh Quang Thập Tự Kiếm này không phải do hắn chém ra.

Đây chắc chắn là cách không truyền công trong kungfu Trung Quốc... Thông qua truyền công, sư phụ đã giúp hắn chém ra nhát kiếm vừa rồi!

Joseph ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhưng một người đến Trúc Cơ cũng chưa hoàn thành như hắn không thể nhìn được nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ... sư phụ đang ở cách đây ngàn dặm, tiến hành cách không truyền công với hắn ư?

Joseph bắt đầu trầm tư.

Sau khi mười một tà vọng lợi trảo bị diệt trừ, chướng nhãn pháp ‘sương mù che mắt’ bao xung quanh tiểu khu cũng từ từ tan đi.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn Joseph.

Joseph là một kỳ tích không lớn không nhỏ.

Đã hơn 40 tuổi, chưa hề Trúc Cơ, chỉ dựa vào việc luyện tập thức thứ nhất của Thánh Quang Kiếm Thuật – Thánh Quang Trảm Ác Kiếm mà có thể tiếp xúc với sức mạnh của thánh quang.

Có thể là năng khiếu, cũng có lẽ là thể chất đặc biệt chăng?

Nếu như vậy... nói không chừng Joseph là một thiên tài tu luyện thánh quang bị mai một cũng nên.

[Vậy... tới tìm ta đi.]

Nguyên thần của Tống Thư Hàng đi vào trong nhà.

Tuy rằng đã lỡ tuổi tu luyện nhưng nếu Joseph thật sự có tấm lòng ‘cầu đạo’, thu nhận một đệ tử như hắn cũng không sao. Có lẽ thành tựu tương lai sẽ không quá cao, có lẽ cả đời cũng chỉ tu luyện được đến cảnh giới nhất hoặc nhị phẩm, nhưng chẳng vấn đề gì, có duyên quan trọng hơn hết thảy.

Chỉ là tiêu hao một ít Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan thôi.... Hơn nữa, tự hắn cũng có thể chế tạo được Thối Thể Dịch.

Tống Thư Hàng đi tới trước mặt Kỷ Song Tuyết và mẹ cô, vươn tay điểm lên mi tâm của họ.

Phù văn ‘xóa ký ức thuật’ được kế thừa từ Bạch tiền bối sáng lên.

“Phải xóa ư?”

Ngón tay của Tống Thư Hàng hơi khựng lại một chút.

Trong tình huống bình thường, để không cuốn người thường vào trong sự hỗn loạn của tu chân giới, phần lớn tu sĩ sẽ lựa chọn thủ đoạn như xóa ký ức này.

Không thể nói làm như thế là tốt hay xấu, tóm lại đây là kinh nghiệm mà vô số tu sĩ tiền bối tổng kết lại.

“Xóa hay không xóa cũng như nhau.”

Lúc này, giọng nói của tà ma chuột Hamster vang lên bên tai nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười khổ nói:

“Nhiễm Chân, trước khi ngươi đột nhiên lên tiếng có thể nhắc nhở đôi câu được không?”

Chức năng tàng hình của tấm áo choàng đỏ tà ma chuột Hamster đang mặc quá mạnh, không kém gì chiếc chăn đơn của ‘cái gì cũng có thể bán đại lão’. Cho dù là trạng thái nguyên thần, Tống Thư Hàng cũng không thể cảm ứng được đối phương.

“Không thể.”

Tà ma chuột Hamster vui vẻ nói:

“Sau khi bị tà vọng ảnh hưởng, một lát nữa những người bình thường này sẽ bị hôn mê.”

Hắn vừa dứt lời, Kỷ Song Tuyết và mẹ cô đã ôm lấy đầu, chau mày lại.

Tiếp đó, cả hai ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

“Đợi sau khi họ tỉnh dậy, do ảnh hưởng của tà vọng, những ký ức vừa nãy sẽ trở nên mơ hồ. Thậm chí những người thể chất yếu có khi sẽ bị bệnh nặng. Những người may mắn có sức khỏe tốt thì may ra còn sót lại một vài đoạn ký ức lẻ tẻ.”

Tà ma chuột Hamster bổ sung.

“Như thế cũng tốt.”

Tống Thư Hàng nguyên thần gật đầu đáp.

Nếu họ có thể nhớ được dáng vẻ liều chết chống chọi với tà vọng của Joseph thì không còn gì tốt hơn.

Joseph đang đứng ở cửa nghe thấy tiếng động, xoay người nhìn thấy vợ và con gái của mình nằm hôn mê trên đất thì hốt hoảng.

Hắn kéo đại kiếm chạy vào trong nhà, khóa cửa lại... Tuy rằng hoảng hốt nhưng hắn chưa thất thố, còn biết đề phòng tiếp tục có tà vọng lợi trảo xuất hiện.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng bước ra khỏi nhà, vươn tay vạch một đường, lấy ‘đao gỗ thánh ấn’ ra khỏi thế giới hạch tâm, chôn nó trong sân nhà Joseph.

Vốn dĩ hắn cũng định để lại vài tọa độ khu Giang Nam, tiện thể để luôn một tọa độ ở đây cũng được.

Sau đó hắn đứng dậy đi tới mấy nhà bên cạnh.

Bị tà vọng tấn công, mấy hộ dân bên cạnh đều bị hôn mê, toàn thân suy yếu.

“Cũng may ngươi tới sớm... nếu muộn thêm chút nữa, có lẽ tất cả dân cư ở đây đều bị tà vọng mang đi, biến mất khỏi nhân gian.”

Tà ma chuột hamster nói.

Thân là một tà ma thuần uu, điểm chính nghĩa của số chuột Hamster nằm ở trung lập, ở thế giới Cửu U tên này cũng là kẻ đầu cơ kiếm lợi.

“Những tà vọng lợi trảo này là loại gì vậy?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Hắn đối chiếu với tất cả nội dung trong ‘bảo điển phổ cấp khoa học về tà vọng’ một lượt, nhưng không tìm thấy tư liệu về tà vọng lợi trảo.

Dù sao hắn cũng mới chỉ xem chưa được một phần mười quyển bảo điển dày cộm kia.

“Một loại tà vọng cấp thấp dạng hồn, tên khoa học là [Quỷ Trảo], như ngươi thấy đấy, chúng sẽ bị những thuộc tính như chính nghĩa, thánh quang khắc chế. Loại tà vọng này không có địa bàn cố định, lang thang khắp nơi, giống như một đàn thú vậy.”

Tà ma chuột Hamster đáp.

“Xử lý sạch sẽ rồi đúng không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tà ma chuột Hamster đáp:

“Chỉ cần sương mù tiêu tan là đã bị xử lý sạch rồi, sương mù kia là chỗ dung thân của chúng.”

Chương 2276: Đừng Nhắc Tới Tên Của Vị Kia

“Nhưng dưới tình huống bình thường, Quỷ Trảo đều xuất hiện trên trăm con cùng lúc, lần này chẳng lẽ bởi vì vừa ra đời nên số lượng mới tương đối ít ư?” Tà ma chuột Hamster lại bổ sung một câu.

“Trên trăm con ư?” Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng bất an, thần thức triển khai toàn lực, thậm chí thẩm thấu xuống sâu dưới lòng đất.

Trong phạm vi thần thức hắn bao phủ lại không cảm ứng được khí tức tà vọng.

“Chẳng lẽ… thật sự là vì vừa ra đời ư.”

Trong lúc nói chuyện, có một ánh đao từ ngoài cửa sổ lướt về.

Là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nó lại vui sướng xoay tròn quanh người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghệch mặt ra: “? ? ?”

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rời khỏi hắn từ lúc nào vậy?

Không phải nó luôn ở bên cạnh mình, xoay quanh mình cùng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ư?

“Chẳng lẽ là mày làm?” Tống Thư Hàng vươn tay vỗ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Oong ~~ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra tiếng ngâm vui vẻ.

Xem ra tám chín phần mười là nguyên nhân này, cho nên ‘tà vọng lợi trảo’ trong tiểu khu mới bị loại trừ triệt để.

Đạo khí không hổ là đạo khí.

Tay phải của Tống Thư Hàng nguyên thần trượt một cái, một phát Dưỡng Đao thuật rơi lên thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao reo lên càng vang dội hơn.

“Tà đạo.” Tà ma chuột Hamster nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Đây là đao đạo.” Tống Thư Hàng phản bác, đao đạo – một sáng tạo độc đáo của Cự Hào Lão Tổ.

Dứt lời, hắn đi tới bên cạnh người dân đang hôn mê, kích hoạt pháp thuật trị liệu kèm theo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, quét hết một lượt cho mỗi người dân đang hôn mê.

Trì dũ thuật là đồ tốt, có bệnh chữa bệnh, không bệnh cũng có thể loại trừ tổn hại do sương mù tà vọng gây ra.

“Lại nói, số Bá Tống. Ngươi sử dụng Nạp Điện thuật với người bình thường thì không thích hợp đâu.” Tà ma chuột Hamster bên cạnh lên tiếng.

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “Nạp Điện thuật? Ta đang dùng trì dũ thuật mà.”

“Cái gì? Ngoài Nạp Điện thuật ra, ngươi lại còn biết trì dũ thuật á?” Tà ma chuột Hamster kinh ngạc nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Đâm một phát này, cả trái tim đều phát đau.

Chờ sau khi ta tu luyện Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố thành công, ta nhất định phải để ngươi mở mang kiến thức về uy lực khủng bố của nó. Để ngươi bị cơn ác mộng Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố bao phủ ngày đêm.

Lúc trước Chưởng Tâm Lôi của hắn đã có uy lực cấp thôn lớn, hiện tại tấn chức Tôn Giả thất phẩm, uy lực Chưởng Tâm Lôi nhất định có thể tăng thêm một đoạn nữa, trở thành Chưởng Tâm Lôi cấp thị trấn là không thành vấn đề.

…

…

Đợi sau khi trị liệu xong cho tất cả người dân hôn mê, Tống Thư Hàng nguyên thần bước lên trên cao, nhìn xuống bên dưới.

“Có phải nên tiện thể sửa lại đống cửa sổ bị vỡ kia luôn không?” Tà ma chuột Hamster hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Ta không có kỹ năng sửa chữa cửa kính, hơn nữa ta cũng không phải Hoàng Sơn ma ma, có thể bảo đảm cư dân bình an là đủ rồi. Chuyện còn lại cứ mặc những người khác phiền não đi.”

“Đồ cùi bắp, chủ nhân ta mà có ở đây thì chỉ cần búng tay một cái, tất cả các cửa sổ đều có thể khôi phục hình dạng ban đầu.” Tà ma chuột Hamster nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cảm thấy Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố có lẽ vẫn không đủ, hắn phải chăm chỉ tu luyện, tranh thủ sớm ngày luyện thành Chưởng Tâm Lôi cấp tỉnh lị, để tà ma chuột Hamster biết được sự khủng bố của lôi pháp.

“Đi thôi ~” Tống Thư Hàng nguyên thần lướt đi, trong nháy mắt đã vượt qua nghìn dặm, trở về ký túc xá.

“Nguyên thần xuất khiếu hay ho thật… Vất vả lắm ta mới bay tới đây, thế mà lại phải bay về ngay rồi.” Tà ma chuột Hamster trạng thái ẩn thân thở dài, cưỡi lên cây kiếm tăm xỉa răng, nhanh chóng trở về đại học Giang Nam.

Ngự kiếm phi hành chậm hơn nguyên thần lướt đi nhiều lắm.

****

Ký túc xá đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng nguyên thần trở về vị trí cũ.

Hắn từ từ mở mắt ra, ba thằng bạn cùng phòng trong ký túc xá đang chậm rãi ngồi dậy.

“Yo, Thư Hàng mày lại dậy sớm nữa à. Bữa sáng là gì vậy, thơm quá đi…” Cao Mỗ Mỗ lên tiếng.

Tống Thư Hàng khép ‘bảo điển phổ cập khoa học về tà vọng’ lại, cười nói với hắn: “Sắp vào học rồi đấy, tụi mày chuẩn bị nhanh lên chút.”

“Tuyệt đối tới lớp kịp giờ mà, yên tâm đi.” Cao Mỗ Mỗ leo xuống khỏi giường.

“Mỗ Mỗ, có phải mày béo lên nữa rồi không? Lúc mày leo xuống giường, tao cảm thấy cả chiếc giường đều đang chấn động.” Thổ Ba mơ mơ màng màng nói.

Cao Mỗ Mỗ: “…”

Không phải mày cũng vậy à?

Hai mắt Tống Thư Hàng lướt qua ba thằng bạn cùng phòng, trong lòng cảm thấy vui vẻ, hệt như hắn nghĩ, liễu yêu Khinh Vũ nuôi ba đứa bạn cùng phòng tốt thật đấy.

Có Khinh Vũ, ba thằng bạn cùng phòng ăn ngon, chất lượng giấc ngủ cũng vô cùng tốt. Ngày hè không cần lo về muỗi, mùa đông không cần lo về nhiệt độ không khí.

Ngay cả Dương Đức, rõ ràng thuê phòng bên ngoài, nhưng bây giờ phần lớn thời gian vẫn thích trở về ký túc xá ở.

Chờ sau khi tốt nghiệp… nếu ba thằng bạn cùng phòng đột nhiên rời khỏi Khinh Vũ, không biết tụi nó có quen được hay không?

“Lại nói, hôm nay Thư Hàng trông lạ thế nhỉ.” Sau khi Thổ Ba rời giường đánh răng xong thì đột nhiên lên tiếng.

[Dù sao tao cũng đâu phải Khinh Vũ.] Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Hôm nay đọc một quyển sách, có lẽ bị nội dung trong sách ảnh hưởng.”

“Không, hôm nay lúc tao nhìn thấy mày, tao cứ muốn mở miệng gọi mày là Bá Ma.” Thổ Ba nói.

“Tao cũng vậy, nhưng tao lại muốn gọi là Bá Nho.” Cao Mỗ Mỗ bổ sung.

Dương Đức: “…”

“Dương Đức mày thì sao? Có cảm giác này không?” Thổ Ba hỏi.

Gương mặt Dương Đức lộ ra nụ cười mất tự nhiên: “Tao giống mày Thổ Ba, cứ muốn mở miệng gọi Bá Ma.”

Bá Ma với Bá Nho thì cũng thôi đi, nhưng vì sao hắn cứ muốn mở miệng gọi ‘Bá… Bá… Tống’.

Tống Thư Hàng khẽ động trong lòng, hắn nhìn về phía chiếc nhẫn trên ngón út của mình.

Hiệu quả của chiếc nhẫn vẫn còn, hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết ngài’ hẳn đã bị áp chế rồi.

[Là lượng điện không đủ, lúc ta giao nhẫn cho ngươi thì lượng điện không còn nhiều lắm.] Giọng tà ma chuột Hamster lại vang lên lần nữa, trong lúc mơ hồ còn nghe được giọng nó có hơi hổn hển.

Tống Thư Hàng: “…”

Vậy là phải nạp điện à?

"Đi thôi đi thôi, đi học nào." Dương Đức lớn tiếng nói, hắn không muốn nhắc đến đề tài 'Bá Bá Tống' này nữa, cho nên đành phải đánh trống lảng.

Tống Thư Hàng cười ha ha, mượn nhịp của Dương Đức, tạm thời tránh khỏi đề tài này.

Đồng thời tay phải hắn không ngừng chà lên mặt nhẫn, điên cuồng sử dụng Nạp Điện thuật để bổ sung năng lượng cho chiếc nhẫn.

…

…

Tiết đầu tiên của buổi sáng bắt đầu.

Tống Thư Hàng và ba đứa bạn cùng phòng chiếm vị trí cũ.

Sau đó, Tống Thư Hàng phóng ra một huyễn thuật đơn giản ngụy trang cuốn 'bảo điển phổ cập khoa học về tà vọng' kia thành sách giáo khoa, nhân lúc lên lớp, cố gắng ghi nhớ nội dung trên sách.

Đồng thời, hắn tế bảo đao Bá Toái ra, để Bá Toái nằm trong trạng thái ẩn hình, ngự đao phi hành, tiến hành tuần tra, thăm dò tà vọng đang ẩn nấp trong phạm vi trường đại học.

Bảo đao Bá Toái tuần tra từng vòng một.

Không nhìn thấy tà vọng, ngược lại tìm thấy vài bóng người thú vị.

Ba bóng người dán phù văn trên vai, trên thân còn kèm theo pháp thuật ẩn hình đang lặng lẽ lẻn vào đại học Giang Nam.

"Chúng ta lẻn vào như vậy không thành vấn đề chứ? Nghe nói nơi này là đạo tràng của vị kia, là chỗ hắn lịch luyện ở hồng trần." Một thiếu niên gầy teo nhỏ giọng nói.

"Chúng ta chỉ đến tìm tà vọng, chắc là Bá Tống Huyền Thánh sẽ không để bụng đâu nhỉ?"

"Đừng nhắc tới tên của vị kia, sẽ mang thai đấy! Hơn nữa nơi này là đạo tràng của vị kia, ngươi nhắc tới thánh hào của hắn thì nhất định sẽ bị cảm ứng được."

Trong hư không, bảo đao Bá Toái khẽ chấn động.

Có nên thỏa mãn nguyện vọng của ba vị đạo hữu này không nhỉ? Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chương 2277: Tống *Chuyên Gia Lý Luận Về Tà Vọng* Thư Hàng

“Hai vị huynh trưởng, các ngươi đã nhắc đến tên của vị kia rồi.” Người bắt yêu nhỏ gầy Trương Tiểu Phiền cảm thấy nhói tim.

Không thể kỹ tính một chút à? Nhóm người bắt yêu chịu thiệt trên phương diện ‘đầu sắt’ còn chưa đủ nhiều à?

Hai vị người bắt yêu lớn tuổi bên cạnh nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ.

“Cái tên Lục Phong đần thối này, trước khi ra ngoài ta đã nhắc nhở ngươi hết lần này tới lần khác rồi, tuyệt đối đừng đề cập đến thánh hào của vị kia, vì sao ngươi lại nhắc hả?” Vị người bắt yêu nói câu ‘nhắc đến tên sẽ mang thai’ kia thấp giọng nói.

Lục Phong phản bác: “Nhưng ta không có nhắc tới mang thai, người nhắc tới từ mang thai then chốt này chính là ngươi.”

“Hay là hôm nay chúng ta tạm thời rút lui trước đi, ta cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn chúng ta lom lom đấy.” Trương Tiểu Phiền nói nhỏ.

Nói không chừng bọn họ đã bị Bá Tống theo dõi mất rồi.

Hơn nữa hai vị huynh trưởng này thuộc loại hình ‘đóng cửa khổ tu’, ngoại trừ bắt yêu ra thì không biết gì hết. Đạo lý đối nhân xử thế lại không hiểu, rất chi là đầu sắt luôn.

Tiếp tục như vậy nữa, đừng nói là loại trừ tà vọng, nói không chừng còn chưa nhìn thấy tà vọng thì đã bị Bá Tống tiền bối dạy dỗ cách làm người rồi.

Cảm thấy vẫn nên trở về điều chỉnh trạng thái, chỉnh đốn rồi tái xuất sau.

Vị người bắt yêu nhắc tới ‘mang thai’ kia suy nghĩ chốc lát rồi trầm giọng nói: “Hay là chúng ta đi thẳng đến bái kiến Bá Tống tiền bối nhé.”

Người bắt yêu tên Lục Phong bên cạnh lắc đầu nói: “Muốn đi thì ngươi đi đi, dù ta nhảy từ trên lầu xuống cũng sẽ không đi gặp Bá… Bá…”

Suýt chút nữa hắn lại nói ra thánh danh của vị kia.

Người bắt yêu nhỏ gầy Trương Tiểu Phiền thở dài: “Ta có một đề nghị, hay là chúng ta đừng tiến vào một cách lén lút như vậy nữa. Nếu như vị kia đang lịch luyện hồng trần, vậy chúng ta cứ dùng thân phận chính quy tiến vào. Làm vậy, chỉ cần chúng ta đừng vượt quá giới hạn thì sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

“Thân phận chính quy à? Sinh viên chuyển trường ư?” Người bắt yêu Lục Phong sờ cằm nói.

Trương Tiểu Phiền liếc nhìn bộ râu quai nón của Lục Phong, hồi lâu sau mới đáp: “Thân phận linh hoạt một chút, sinh viên dự thính, sinh viên giao lưu hoặc các thân phận tương tự, thậm chí có thể là lao công, nhân viên hộ lý, chỉ cần là thân phận chính quy là được. Ta đi làm xem sao.”

Ba vị người bắt yêu ẩn thân tạm thời thối lui.

Tống Thư Hàng: “…”

Vừa rồi hắn thật sự có ý niệm muốn làm ‘thần đèn cho nguyện vọng’ một phen, nhưng ngẫm lại thì tạm thời không tiến hành nữa.

Mục tiêu của ba người bắt yêu này là tà vọng ẩn nấp trong đại học Giang Nam.

Nói không chừng có thể phát huy được tác dụng.

Nhưng vẫn cần nhắc nhở bọn họ trước, đừng làm thái quá, đặc biệt là liễu yêu Khinh Vũ còn cắm rễ trong rừng cây.

Vì vậy, Tống Thư Hàng duỗi tay chạm nhẹ lên mi tâm của mình một cái.

Mắt thần thứ ba được kích hoạt.

Một luồng ý niệm thông qua mắt thần thứ ba trực tiếp truyền vào đầu ba người bắt yêu: Nhồi số liệu tin tức từ xa.

…

…

Ba vị người bắt yêu đang lặng lẽ rời đi, dự định lấy thân phận chính quy để tiến vào trường học lần nữa đột nhiên cứng đờ

người.

Trong nháy mắt khi bọn họ bước ra khỏi cổng trường, có một luồng ý niệm vô cùng uy nghiêm, vô cùng khủng bố trực tiếp hiện lên trong ý thức của bọn họ.

Luồng ý niệm kia mênh mông vô hạn, tựa như vũ trụ vậy.

Đối mặt với luồng ý niệm kia, bọn họ tựa như một hạt bụi tầm thường trong vũ trụ vô hạn.

Ba vị người bắt yêu suýt chút nữa đã chịu không nổi.

Cũng may, luồng ý niệm đáng sợ này không có ác ý, chỉ đơn giản truyền lại vài tin tức cho bọn họ.

[Trong rừng cây sau ký túc xá nam có một cây liễu yêu, đó là sủng vật của Bạch Thánh Quân, đừng quấy rầy cô ấy. Trong trường học thỉnh thoảng sẽ có một gốc hành tinh đi loanh quanh, đó là nhân viên của ta, đừng có ý đồ gì với cô ấy. Nếu như nhìn thấy một con Hamster ngự kiếm phi hành thì cũng đừng có ý nghĩ dại dột gì, bằng không không ai cứu được các ngươi đâu.]

Lúc người bắt yêu đối mặt với 'yêu quái' thì sẽ có một loại xúc động sôi trào. Nhưng theo thời gian trôi qua, người bắt yêu ngày nay đã khác với thời kỳ viễn cổ, có thể đè loại xúc động này xuống.

Sau khi truyền tin tức xong, ý niệm uy nghiêm kia lập tức thu hồi, tiêu tán đi.

Ba người bắt yêu ẩn thân như trút được gánh nặng, ba người há mồm thở dốc, mồ hôi rơi như mưa.

Trương Tiểu Phiền có tu vi yếu nhất thậm chí phải dựa vào vách tường mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

[Cây liễu yêu, hành tinh, chuột Hamster yêu.]

"Ý niệm vừa rồi chính là Bá Tống Huyền Thánh ư?"

"Quá kinh khủng, ý niệm tựa như vũ trụ vô hạn khiến ta căn bản không sinh ra ý phản kháng nổi."

"Xem ra lời đồn quả nhiên không sai… Bá Tống Huyền Thánh căn bản không phải Huyền Thánh bình thường. Hắn là Kiếp Tiên đỉnh phong đang thực hành 'đạo' của mình, có thể bước ra đạo của mình, chứng đạo Trường Sinh Giả bất kỳ lúc nào."

Ba vị người bắt yêu liếc nhau một cái, gật nhẹ đầu.

“Nhưng mà, Bá Tống Huyền Thánh cũng không ngăn cản chúng ta tiến vào đại học Giang Nam. Luồng tin tức vừa rồi chẳng khác nào cho phép chúng ta tiến vào.” Trương Tiểu Phiền nói.

Vì vậy mới cảnh cáo bọn họ không được đụng chạm vào cuộc sống của ba sủng vật trong đại học Giang Nam.

“Về trước đi, chuẩn bị thân phận chính quy rồi lại tiến vào. Nhưng đến lúc đó tuyệt đối đừng hành động thái quá.” Trương Tiểu Phiền lại bổ sung.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, ba vị người bắt yêu khôi phục trạng thái chút ít rồi lặng lẽ thối lui.

****

Theo thời gian kim đồng hồ trở về vị trí cũ, chương trình học buổi sáng kết thúc.

Tà vọng cũng không hiện thân.

Tống Thư Hàng khép ‘bảo điển phổ cập khoa học về tà vọng’ trong tay lại, thời gian một buổi sáng, rốt cuộc hắn cũng ghi nhớ toàn bộ nội dung.

Thậm chí trong đầu còn thôi diễn tất cả các phương án phong ấn, loại trừ tà vọng một lần.

Hiện tại ít nhiều gì hắn cũng được xem như một chuyên gia về mặt lý luận.

Kế tiếp, cứ xem hiệu quả thực chiến cái đã.

“Thư Hàng, sao còn ngây người ra đó? Đi ăn cơm thôi.” Thổ Ba kêu.

Tống Thư Hàng cười vẫy tay: “Tới liền, đúng rồi… xế chiều hôm nay tụi mình gọi đồ ăn ngoài được không?”

Cao Mỗ Mỗ trưng ra vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng gần đây cứ luôn mồm nói ‘hấp thu thức ăn phải chú ý phối hợp dinh dưỡng’, thế mà lại chọn gọi đồ ăn ngoài à?

“Gần đây tao có một… đứa bạn tốt mở nhà hàng tên Thực Uyên Các, tao xem xem có thể gọi đồ ăn giao qua đây không.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở đang tu luyện ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, đúng lúc có thể cho Sở Sở luyện tay một chút.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động, mở phần mềm chat ra.

Sau đó, chạm mở nhóm Cửu Châu số 1 theo thói quen.

Hôm nay trong nhóm vẫn náo nhiệt như trước.

Bắc Hà Tán Nhân: “Phương pháp Dược Sư cung cấp cũng không dùng được ư?”

Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ: “Không được, không có hiệu quả. Lo thật đấy, đệ tử nhà ta hiện tại ra ngoài chỉ có thể dựa vào phi hành.”

Tố Tố Tiên Tử là vị tiên tử cùng xuất quan với Vân Trung Tiên Khách đạo trưởng lần trước, là phó tông chủ của Thương Sinh Đạo.

Các tiền bối đang nói chuyện gì vậy?

Ngón tay Tống Thư Hàng vuốt nhanh, kéo ghi chép tán gẫu ra lướt xem một lần.

[Lại là tà vọng?]

Thậm chí ngay cả một vài môn phái tu sĩ phụ cận cũng xuất hiện tà vọng.

Đám tà vọng này có con bị tu sĩ tiện tay giải quyết, nhưng có một ít tà vọng trong lúc nhất thời không tìm được phương pháp giải quyết.

Bên cạnh Thương Sinh Đạo vừa xuất hiện một con sông tà vọng kỳ quái.

Đám tà vọng này hiện ra chỉ trong một đêm rồi vây một vòng quanh đại trận hộ tông của Thương Sinh Đạo.

Con sông tà vọng này không bị pháp thuật phong ấn.

Hơn nữa sức khôi phục siêu mạnh, dưới sự công kích của pháp thuật cũng có thể khôi phục lại rất nhanh… Hơn nữa mấy đợt sau đó sẽ sinh ra tính đề kháng đối với pháp thuật cùng loại.

Tống Thư Hàng sờ cằm, trong đầu nhanh chóng đối chiếu con sông tà vọng với tư liệu trong đầu.

Chương 2278: Thư Hàng, Có Phải Ngươi Bị Trộm Nick Rồi Không?

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Dược Sư: “Thất Tu tiền bôi có tra được tư liệu nào không?”

Gần đây Dược Sư đang dùng nhập liệu giọng nói chuyển thành văn bản, rõ ràng hắn cảm thấy tiếng phổ thông của mình vẫn rất tiêu chuẩn, nhưng sau khi chuyển thành văn bản thì thường xuất hiện chữ sai. Còn không nhanh bằng để Giang Tử Yên đánh chữ giúp… thuận tiện còn có thể làm chút chuyện vui vẻ.

“Tà vọng xuất hiện trong mấy trăm năm gần đây không có loại hình này. Ta vẫn đang tiếp tục tìm, cho ta chút thời gian. Cảm thấy có chút manh mối rồi.” Thất Tu Thánh Quân trả lời.

Thất Tu Thánh Quân thân là thành viên có học thức uyên bác nhất trong nhóm Cửu Châu số 1, các thành viên gặp phải vấn đề khó giải quyết thường sẽ nghĩ tới hắn.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Bên chỗ ta tìm được một phần ghi chép tương tự về tà vọng, nhưng chỉ đơn giản nhắc đến một câu, không giải thích cách giải quyết tà vọng. Chuyện vào bảy trăm năm trước ở ven bờ Địa Trung Hải từng xuất hiện con sông tà vọng tương tự như vậy. Cho dù là pháp thuật công kích cấp Linh Hoàng ngũ phẩm cũng không có hiệu quả đối với nó. Thất Tu tiền bối, ngươi tìm xem xem có ghi chép liên quan vào bảy trăm năm trước hay không.”

“Ta đi xem tư liệu khoảng thời gian đó.” Thất Tu Thánh Quân trả lời: “Ngoài ra, có ai liên lạc được với Bạch đạo hữu không?”

Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời: “Bạch tiền bối vẫn chưa hồi âm.”

“Lại nói, có phải là do đám tà vọng này vô cùng quỷ dị nên năng lực xu cát tị hung của Bạch tiền bối phát động rồi không?”

Diệt Phượng Công Tử lên tiếng.

"! ! !" Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ: "Công tử đừng dọa ta… trước mắt con sông tà vọng này không có những động tác khác, chỉ bao vây đại trận hộ tông khiến người ta không cách nào vượt qua được con sông lớn đó. Thương Sinh Đạo bọn ta chỉ là một môn phái bình thường, không chịu nỗi giày vò vậy đâu."

"Tố Tố Tiên Tử, cô có thể chụp tấm hình về con sông tà vọng gửi qua đây được không?" Tống Thư Hàng gửi tin nhắn vào nhóm. Hắn vừa đi theo ba người Cao Mỗ Mỗ về ký túc xá, vừa gõ tin nhắn trên di động cực nhanh. Giác quan mạnh mẽ của tu sĩ có thể bảo đảm hắn vừa bấm điện thoại vừa đi đường mà không xảy ra vấn đề gì.

Vừa rồi, Tống Thư Hàng lật xem ghi chép tán gẫu bên trên nhưng không tìm được ảnh chụp tà vọng.

"Ta có mấy tấm hình đây, giờ ta gửi cho ngươi." Tố Tố Tiên Tử trả lời.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời: "Thư Hàng, Bạch tiền bối đang ở bên cạnh ngươi à?"

"Không có, Bạch tiền bối đang ở Thú giới. Vì vậy có thể không liên lạc qua điện thoại được… các ngươi có thể lên nhóm Cửu Châu số 2 mà ta lập ra, dùng nhóm số 2 để liên hệ với Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Sau khi nghe Tống Thư Hàng trả lời, Bạch Hạc Chân Quân lập tức mừng rỡ.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "! ! !"

Bởi vì tác dụng của phòng tối Thiên Đạo nên nếu Tống Thư Hàng không nhắc tới chuyện này, trong lúc nhất thời Hoàng Sơn Tôn Giả không nhớ được chuyện hắn bị đề bạt lên làm nhóm trưởng nhóm Cửu Châu số 2, hắn cũng cố ý không thèm nhớ tới nhóm Cửu Châu số 2 nữa.

Hiện tại Tống Thư Hàng vừa nhắc tới thì tâm can của Hoàng Sơn Tôn Giả bắt đầu căng đau.

Bắc Hà Tán Nhân: "Ta đã thử rồi, nhưng nhóm số 2 đang trong trạng thái thăng cấp, còn ba ngày nữa mới thăng cấp xong."

“Ể? Tại sao lại thăng cấp?” Tống Thư Hàng nghi hoặc đưa ý thức vào chức năng chat Tu Chân.

[Tăng thêm module chức năng ‘cảnh báo virus’, dự tính thăng cấp cần thời gian ba ngày.]

Tống Thư Hàng: “…”

Đúng rồi, là chức năng cảnh báo virus mà bản thân hắn mời nữ sĩ lưới rồng thêm vào lâm thời, vì phòng ngừa ‘quả cầu Thiên Đạo lột xác’ phát động công kích từ xa với hắn.

Lúc này, Tố Tố Tiên Tử đã gửi ảnh vào nhóm, lại gửi tin nhắn riêng cho Tống Thư Hàng một phần.

Cô còn gửi thêm một vài đặc trưng về con sông tà vọng.

Con sông tà vọng này có một vài đặc trưng của quỷ đả tường, sau khi xông vào trong đó thì bất kể là vào sâu bao nhiêu, đi vòng vòng một hồi sẽ trở về vị trí cũ.

Nhưng chỉ cần lướt qua trên không thì sẽ không chịu chút ảnh hưởng nào cả.

Tống Thư Hàng sờ cằm, nhìn mấy tấm hình và manh mối chằm chằm.

Một lát sau…

Có tin tức và hình ảnh cặn kẽ, hắn nhanh chóng đối chiếu ‘con sông tà vọng’ này với số liệu trong đầu mình.

“Chắc đúng là nó rồi, ‘đoạn long tà vọng’ do long mạch bị chặt đứt biến thành, vô luận là hình thái hay là đặc trưng đều không có khác biệt. Sau đó phương án giải quyết nó…” Tống Thư Hàng điều động tin tức trong đầu.

Đồng thời, hắn truyền âm cho số Hamster: [Nhiễm Chân… nội dung trên bảo điển phổ cập khoa học về tà vọng mà Bạch tiền bối cho ta có thể truyền ra ngoài hay không?]

[Ngươi cứ tùy ý, đối với bọn ta tà vọng chỉ là một thứ khá thú vị trong hiện thế thôi, chỉ cần mang mấy con thuộc loại thú vị về thế giới Cửu U thí nghiệm là được.] Tà ma chuột Hamster trả lời.

“Vậy thì tốt.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn biết sẽ là đáp án này, nhưng cẩn thận hỏi một câu là lễ phép. Dù sao trên quyền bảo điển tà vọng này không chỉ có tri thức liên quan đến tà vọng mà còn có nhiều loại pháp thuật phong ấn, hoàn toàn có thể quy về một loại 'công pháp'.

…

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Tống Tôn Giả: "@ Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ, Tố Tố Tiên Tử. Nếu như ta không nhìn lầm, con sông tà vọng này hẳn là 'Đoạn Long tà vọng'. Nó là được ngưng tụ thành sau khi long mạch đại biểu cho khí vận bị chặt đứt trong năm tháng dài đằng đẵng. Bởi vì bản thân nó đại biểu cho 'khí vận', cho nên đối phó có hơi cấn tay. Pháp thuật thông thường không có hiệu quả lớn với nó."

"Vậy phải giải quyết thế nào?" Tố Tố Tiên Tử trả lời cực nhanh.

"Đơn giản nhất chính là dùng lực lượng vượt qua cực hạn chịu đựng của nó, một hơi đánh tan nó đi. Hoặc là tìm một đạo hữu có đại khí vận, để hắn đứng trong 'đoạn long tà vọng', đoạn long tà vọng này sẽ tự động sụp đổ." Tống Thư Hàng trả lời.

"Ném một Bạch tiền bối vào đó à?" Đồng Quái Tiên Sư trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: "Ta cảm thấy ném một Đồng Quái vào thì hiệu quả cũng không tệ đâu."

"Rải hình của Bạch tiền bối vào thì có hiệu quả không nhỉ?" Bạch Hạc Chân Quân đề nghị.

Tố Tố Lòng Mang Trăm Họ: "Nhưng hiện tại không liên lạc được với Bạch tiền bối."

"Tố Tố Tiên Tử không cần hoảng sợ, bản thân đoạn long tà vọng là do long mạch biến thành. Vì vậy, có có thể dùng 'Kim Châm Phong Long trận' phong ấn long mạch để hạn chế nó trước, khiến nó không cách nào khuếch trương thần tốc được nữa. Đồng thời Kim Châm Phong Long trận còn có thể đóng đinh nó tại chỗ, không có được tà vọng bổ sung, nó sẽ liên tục suy yếu." Tống Thư Hàng lại nói thêm.

Kim Châm Phong Long trận là một trận pháp phong ấn ngũ phẩm, thường dùng để hạn chế long mạch hoặc linh mạch, không ít người trong tu chân giới biết trận pháp này.

“Ta biết Kim Châm Phong Long trận, ta sẽ lập tức đi thử xem sao. @ Tống Tôn Giả, cảm ơn ~” Tố Tố Tiên Tử đáp nhanh rồi đăng xuất đi thử nghiệm.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

A ~ sướng thật!

Chính là loại cảm giác này!

Loại cảm giác trở thành một đại tiền bối đáng tin này, sướng gì đâu!

Ừm, chờ sau khi Tố Tố Tiên Tử thật sự ổn định được con sông tà vọng, hắn còn có thể gửi chuyển phát nhanh bằng phi kiếm cho Tiên Tử một búp hành, xem xem có thể nghiền nát con sông tà vọng kia không.

Thông Nương chính là tồn tại có được ‘Thiên Đạo chi tư’ mà miệng vàng của tiền bối ba mắt xác định.

Còn có Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng bồi dưỡng Thông Nương thành Thiên Đạo tương lai.

Đây chính là búp hành sở hữu khí vận Thiên Đạo, hẳn là có thể trấn áp được con sông tà vọng!

“Lại nói… Thư Hàng, có phải ngươi bị trộm nick rồi không?” Tuyết Lang Động Chủ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Chương 2279: Ta Mặc Kệ Chuyện Khác, Ta Chỉ Muốn Biết Có Thể Ăn Nó Được Không

Những lời này của Tuyết Lang tiền bối quả thật tựa như cơn đau dữ dội khi Tống Thư Hàng bị gặm vào đầu quả tim một miếng vậy.

Tống Thư Hàng cảm thấy… nếu như tương lai mình còn có thể sinh ra tâm ma, vậy nhất định sẽ có liên quan đến bộ sưu tập 'trở thành một đại tiền bối' này.

Nếm thử thì nhất định sẽ là hương vị đắng chát khiến người ta dư vị vô cùng.

Lúc nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng đột nhiên có chút mong đợi.

Tâm ma kiếp là một cửa rất khó tránh khỏi trong kiếp sống tu luyện của tu sĩ. Dù đạo tâm có kiên định thì cũng sẽ có khả năng bị tâm ma quấy nhiễu.

Hẳn là hắn cũng sẽ không ngoại lệ.

****

Ăn cơm, tán gẫu, thời gian nghỉ trưa trôi qua rất nhanh.

Cơm trưa là món ăn Sở Sở luyện tập lấy từ Thực Uyên Các của Biệt Tuyết Tiên Cơ thông qua đao gỗ thánh ấn.

Mấy món ăn luyện tập này đều được nấu từ các nguyên liệu chính có ẩn chứa hàm lượng linh lực cực nhỏ, bởi vì tài nấu nướng của Sở Sở còn chưa đạt đến tiêu chuẩn nên mấy món ăn luyện tập này vẫn chưa đủ hoàn hoàn mỹ, nên cũng không bán ra ngoài.

Thế nên sau khi được Biệt Tuyết Tiên Cơ cho phép… mấy món ăn luyện tập này đều bị Tống Thư Hàng lấy đi.

Thậm chí Biệt Tuyết Tiên Cơ không thu bất kỳ chi phí gì. 'Thiên kiếp kho tàu' và 'lôi kiếp tam phẩm bị phong ấn' mà Tống Thư Hàng để lại kia quả thực đã mở ra cánh cửa mới về 'tiên trù' cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hiện tại cô đang vùi đầu cố gắng nghiên cứu thực đơn thiên kiếp kho tàu, càng nghiên cứu, cô càng cảm thấy tiền bối nghĩ ra thực đơn thiên kiếp này vừa to gan lớn mật lại tràn đầy sức sáng tạo.

Chỉ có tiên trù chân chính mới có thể đọc hiểu phần tin tức ẩn chứa phía sau thực đơn này, và cả sự vĩ đại của tiền bối sáng tạo ra phần thực đơn này nữa chứ.

Loại cảm giác này, tiên trù tay ngang như Tống Thư Hàng sẽ không cách nào hiểu được.

Hiện tại Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nhớ thương thực đơn thiên kiếp hoàn chỉnh trong tay Tống Thư Hàng, thân là tiên trù, ăn trong bát nhìn trông nồi là thao tác cơ bản nhất.

Vì vậy, bây giờ Tiên Cơ đặc biệt ân cần với Tống Thư Hàng, một vài việc nhỏ thì đúng là xin gì được nấy.

…

…

Lớp học buổi chiều.

Trên đường Tống Thư Hàng đến phòng học, thần thức đã tóm được một khuôn mặt mới khá quen thuộc.

Là người bắt yêu nhỏ gầy Trương Tiểu Phiền kia.

Lần này hắn thông qua thủ tục chính quy, lấy thân phận của một sinh viên dự thính để tiến vào đại học Giang Nam.

Thân phận học sinh dự thính giúp hắn có thể không theo chương trình học, đến phòng học mình muốn để nghe giảng, nhân tiện tìm kiếm tung tích tà vọng luôn.

Nhưng mà… hắn hoàn toàn không ngờ được buổi chiều mình chọn đại một lớp lại chọn ngay phòng học lớp buổi chiều của Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng nhếch mép, đây chính là duyên mà.

Hắn xoay nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay mà Bạch tiền bối two cho hắn, áp chế hiệu quả của ‘thiên hạ không ai không biết ngài’.

Sau khi nhận ra Trương Tiểu Phiền, Tống Thư Hàng lập tức có ý tránh khỏi cảm ứng của đối phương, cùng bạn cùng phòng tiến vào phòng học từ cửa sau, cố gắng hết sức để không gây ra rối loạn.

Ngoại trừ Trương Tiểu Phiền, một người bắt yêu khác tên Lục Phong và đồng bọn thứ ba lấy thân phận lao công và bảo an để chui vào đại học Giang Nam.

“Chỉ cần không gây rối loạn là tốt rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười, lần nữa lấy ra một quyển sách lớn dày cộm.

Quyển sách lớn này là giáo trình ‘ngôn ngữ viễn cổ’.

Bây giờ hắn đã có cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, nếu không học thêm chút ngôn ngữ viễn cổ thì sẽ trở thành nỗi hổ thẹn của các Tôn Giả mất.

Quan trọng hơn chính là, Bạch tiền bối và các vị tiền bối khác đã từng nhắc nhở hắn, bảo hắn sớm ngày nắm giữ ngôn ngữ viễn cổ. Bản thân mỗi một văn tự trong ngôn ngữ viễn cổ đều ẩn chứa ‘lực lượng’, chúng nó rất có ích đối với việc ‘giải mã pháp tắc’ của Huyền Thánh bát phẩm.

Có thể nói ngôn ngữ viễn cổ là môn bắt buộc đối với Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong và Huyền Thánh bát phẩm.

…

…

Chương trình học buổi chiều nhanh chóng trôi qua trong sự chăm chỉ học tập của Tống Thư Hàng.

Học tập khiến người ta vui vẻ, chỉ là ngôn ngữ viễn cổ khá khó học… văn tự đơn giản thì còn tạm, nhưng muốn đọc chúng nó lên, dẫn lực lượng của chúng nó ra thì thật không dễ dàng gì.

Ngoài ra, con tà vọng kia vẫn không hiện thân, cũng không biết là loại hình tà vọng gì?

“Tan học rồi, Thư Hàng à, đi thôi.” Thổ Ba gọi.

Tống Thư Hàng cất quyển ‘ngôn ngữ viễn cổ’ đi, đuổi theo bạn cùng phòng, đồng thời lặng lẽ tránh khỏi cảm ứng của vị Trương Tiểu Phiền kia.

“Buổi tối có làm gì không?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Lúc này Dương Đức nói: “Mấy ngày này vẫn nên ở trong ký túc xá đừng ra ngoài, tao vừa nhận được tin tức, một tiểu khu phụ cận đại học Giang Nam đã xảy ra một vụ án bí ẩn, cửa sổ và cửa lớn của nhiều hộ dân cư bị đập vỡ, người dân hôn mê. Địa điểm xảy ra vụ án khá gần đại học Giang Nam, có thể là gây án tập thể, cẩn thận một chút thì hơn.”

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, là chuyện ở tiểu khu của Joseph.

Tính thời gian, hôm nay sau khi thu xếp ổn thỏa cho vợ và con gái, ngày mai hoặc ngày mốt Joseph sẽ nghĩ cách tới tìm hắn nhỉ?

Đúng rồi…

Nhắc tới tà vọng, không biết Đoạn Long tà vọng kia của Tố Tố Tiên Tử thế nào rồi?

Hắn lấy điện thoại di động ra, mở màn hình lên.

Lúc một giờ mấy chiều, Tố Tố Tiên Tử đã gửi cho hắn một tin nhắn, sau khi cô dựa theo phương pháp của Tống Thư Hàng, sử dụng Kim Châm Phong Long trận đối phó với Đoạn Long tà vọng, quả nhiên Đoạn Long tà vọng vốn đang từ từ lan rộng lập tức bị chặn lại, không khuếch trương hay di chuyển nữa.

Thậm chí, Đoạn Long tà vọng bị ngăn chặn đã dần bắt đầu suy yếu.

Chỉ là tốc độ suy yếu khá chậm, e rằng phải mười năm tám năm thì Đoạn Long tà vọng này mới có thể tiêu tán hoàn toàn.

Hiện tại Tố Tố Tiên Tử đang nghĩ cách liên lạc với Bạch tiền bối, thử xem có thể mời Bạch tiền bối đến Thương Sinh Đạo các cô làm khách hay không.

Đồng thời, Tố Tố Tiên Tử cũng hỏi địa chỉ của Tống Thư Hàng, định gửi ít đồ làm quà cảm ơn.

“Quà cảm ơn, càng tục càng tốt.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiền bồi thường vốn định trả cho m Ảnh Lãnh Chúa bị hắn làm tiêu hết rồi. Hiện tại hắn còn cần nghĩ biện pháp kiếm một khoản tiền để trả nợ.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng gửi tin nhắn cho Tố Tố Tiên Tử: “Tiên Tử, có tiện nhận ‘phi đao truyền thư’ không?”

“Thư Hàng đạo hữu rốt cuộc cũng online rồi à? Lúc nào ta cũng tiện nhận phi kiếm truyền thư cả, ngoài ra Thư Hàng đạo hữu ngươi cho ta địa chỉ nhận hàng đi.” Tố Tố Tiên Tử nhanh chóng hồi âm.

“Vừa tan học, lúc vào học không để ý đến điện thoại.” Tống Thư Hàng cười trả lời.

Tố Tố Tiên Tử: “? ? ?”

“Ta gửi phi kiếm truyền thư cho cô một bảo vật ‘đại khí vận’, thử xem có cách phá vỡ Đoạn Long tà vọng hay không nhé. Nhân dịp còn tươi mới, để muộn ta sợ bảo vật này héo đi thì sẽ mất đi hiệu quả.” Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời hắn gửi kèm theo địa chỉ nhận hàng là biệt thự của Dược Sư.

Vừa mới đây Thông Nương bị hắn bất cẩn làm rụng một búp hành, còn tươi lắm, đúng lúc phi đao truyền thư qua cho Tố Tố Tiên Tử.

Sau khi giao hẹn tọa độ xong, Tống Thư Hàng phóng bảo đao Bá Toái về phía vị trí Thương Sinh Đạo của Tố Tố Tiên Tử.

Trên bảo đao Bá Toái có dấu ấn ‘Thần Binh Kỳ Giám’.

Chờ sau khi bảo đao Bá Toái tới nơi, Tống Thư Hàng còn có thể dịch chuyển không gian, trực tiếp nhảy đến chỗ Thương Sinh Đạo bất kỳ lúc nào.

Đến lúc đó dẫn số Hamster theo, để xem Đoạn Long tà vọng ăn có ngon không… Không đúng, là xem nó có tư cách được Bạch tiền bối two nhìn trúng hay không.

Chương 2280: Sờ Đầu

Kỳ thật giống như Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Từ sau khi tiếp xúc với ‘thực đơn thiên kiếp’, nhân sinh quan của Tống Thư Hàng như được mở ra thêm một cánh cửa mới.

Bây giờ, sau khi tiếp xúc với một số sự vật quỷ dị, hắn đều bất giác tiếp cận bằng đề tài ‘ăn có ngon không’. Ngay cả thiên kiếp cũng có thể ăn, vì sao tà vọng lại không thể ăn chứ?

…

…

Sau khi tiễn bước bảo đao Bá Toái, Tống Thư Hàng lặng lẽ từ ban công trở lại trong ký túc xá, thoải mái nằm trên giường nghỉ ngơi chốc lát.

“Hây!” Lúc này, Thông Nương không đầu đột nhiên nhảy dựng lên từ đầu giường, cô đá chân nhỏ về phía cái mặt mo của Tống Thư Hàng.

Khóe mắt Tống Thư Hàng liếc cô một cái, không thèm để ý.

Đôi khi thờ ơ lại là thứ tổn thương người ta nhất.

Chân nhỏ của Thông Nương đá mạnh lên mặt Tống Thư Hàng, sau đó… bản thân cô đau đớn ngồi xổm xuống, phát ra tiếng kêu bi thương.

Mặc kệ là về vật lý hay tâm lý, Thông Nương đều cảm thấy mình đã bị tổn thương.

Tống Thư Hàng truyền âm hỏi cô: [Làm gì đột nhiên nghĩ quẩn đi đá mặt ta thế?]

“Ngươi gửi búp hành của ta đến đâu rồi?” Thông Nương quơ nắm tay nhỏ hỏi.

[Ồ? Cô phát hiện rồi à?] Tống Thư Hàng hơi sửng sốt, hắn đã tránh khỏi Thông Nương rồi mà.

“Là Nhiễm Chân Hamster nói cho ta biết”. Thông Nương tức giận vô cùng, lại dữ tợn mà đá nhẹ lên mặt Tống Thư Hàng, cô không dám dùng nhiều sức, nếu đá quá mạnh thì ngược lại người bị thương sẽ là cô.

Tống Thư Hàng: "…"

Cái con số Hamster này.

Cuối cùng sẽ có một ngày hắn phải ghim thấu tim nó.

….

…

Bởi vì ở phụ cận đại học Giang Nam xuất hiện chuyện bất trắc, tối nay ba thằng bạn thân bèn ở lại ký túc xá chơi game và buôn dưa lê.

Cảnh tán gẫu bình thường lâu ngày không thấy này khiến Tống Thư Hàng thả lỏng cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Mười giờ tối.

Liễu yêu Khinh Vũ tàng hình xuất hiện ở chỗ ban công, sau đó vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng cảm ứng được cô bèn mượn cớ đứng dậy, đi đến ban công mở cửa sổ ra.

[Xảy ra chuyện gì à? Là tà vọng xuất hiện ư?] Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi.

Khinh Vũ lắc nhánh cây nói: "Không có, tà vọng cũng không xuất hiện. Chỉ là đã đến 10 giờ, mấy người Cao Mỗ Mỗ nên đi ngủ rồi".

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Hắn nhìn đồng hồ.

Mười giờ đúng.

Không sai, là mười giờ, thời gian mà trước đây hắn và bạn cùng phòng ký túc xá tỉnh táo nhất, high nhất.

Đây là thời gian biểu nghiêm khắc đến nhường nào?

"Ngủ sớm dậy sớm giúp thân thể khỏe mạnh." Thụ yêu Khinh Vũ nhắc nhở. Ngoài ra, mỗi ngày vào lúc này cũng là lúc cô muốn hấp thu tinh hoa ánh trăng.

Cho nên, mỗi khi đến mười giờ, cô sẽ thả ra mùi hương đặc thù khiến ba người bạn cùng phòng ngủ sớm một chút.

Tống Thư Hàng xoay người nhìn về phía ba thằng bạn cùng phòng: "…"

Ngủ sớm dậy sớm giúp cho thân thể khỏe mạnh.

“Làm đi”. Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Vì thế, Khinh Vũ lặng lẽ vào phòng, bắt đầu thả ra mùi thơm thoang thoảng.

“Ể? Đến giờ này rồi à?” Cao Mỗ Mỗ gãi đầu một cái, cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến.

Hai tháng nay, chẳng biết từ lúc nào ba người bọn họ dưỡng thành một thói quen tốt… mỗi khi đến mười giờ, họ sẽ bất giác cảm thấy mệt mỏi rã rời. Chất lượng giấc ngủ vô cùng tốt.

Không bao lâu sâu, ba thằng bạn thân lần lượt kết thúc công việc trong tay.

Tắt game đi, lưu tiến độ, lưu bản thảo, ngáp ngắn ngáp dài, làm vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ.

Thụ yêu Khinh Vũ hài lòng lắc lư, vẫy nhánh cây với Tống Thư Hàng, sau đó lặng lẽ rời khỏi.

Tống Thư Hàng trở lại ký túc xá, hắn nhìn chỗ đầu giường của mình… Thông Nương không đầu cũng đã ngủ mất rồi.

Ký túc xá lập tức yên tĩnh lại.

Tống Thư Hàng lại cảm thấy có chút không quen.

Một lát sau, hắn đứng dậy đi tới bên cạnh giường ngủ của Cao Mỗ Mỗ, vươn tay ra nhẹ nhàng sờ đầu Cao Mỗ Mỗ.

Hắn cũng không có sở thích sờ đầu người khác.

Nguyên nhân hắn làm như vậy là do có một chuyện quan trọng cần nghiệm chứng.

Sau khi sờ hồi lâu …

“Nhìn trời, không được, hoàn toàn không biết phải kiểm tra như thế nào”. Tống Tôn Giả thất phẩm trưng ra vẻ thổn thức.

Thân là Tôn Giả thất phẩm nhưng ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không biết, chột dạ quá đi.

“Không còn cách nào, đành phải dùng đại chiêu vậy.” Găng tay trên đầu ngón tay phải của Tống Thư Hàng mở ra, lộ ra đầu ngón tay.

Thúc giục bí pháp giám định.

Thanh toán chi phí.

Cái giá để giám định Cao Mỗ Mỗ thật sự nhỏ nhặt không đáng kể. Trên ngón tay Tống Thư Hàng hiện ra một vết trầy nhỏ, thuộc loại mà ngay cả da cũng không tróc.

Điều này cho thấy giá trị của Cao Mỗ Mỗ cũng chỉ có nhiêu đó.

Đồng thời, kết quả giám định hiện ra trong đầu hắn.

[Cao Mỗ Mỗ, nam, sinh viên đại học Giang Nam, không phải là trai còn zin. Tư chất tu luyện: hơi yếu. Chú thích 1: Đã hoàn toàn bỏ lỡ tuổi hoàng kim để tu luyện, nguyên dương đã tiết, tư chất tu luyện yếu. Chú thích 2: Trừ khi nghịch thiên cải mệnh, bằng không cả đời cũng khó có thể đột phá cảnh giới nhất phẩm.]

Tống Thư Hàng: "…"

Nói cách khác, dù có đưa cho Cao Mỗ Mỗ công pháp + tài nguyên đỉnh cấp thì cao nhất cũng chỉ ở cảnh giới nhất phẩm. Con đường tu chân thật sự rất vô tình ở phương diện này.

Về phần nghịch thiên cải mệnh, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không làm được. Trừ khi… Thiên Đạo ra tay! Tựa như Bạch tiền bối two lúc trước vận dụng quyền hành của Thiên Đạo để vẽ long văn kim đan cho hắn vậy.

Nhưng Thiên Đạo hiện tại không bóp chết con sóc nhỏ cấn tay như hắn đã là không tệ rồi, làm sao có thể nghịch thiên cải mệnh cho bạn hắn được chứ?

Tống Thư Hàng thu tay về, lại đến bên cạnh Thổ Ba và Lý Dương Đức, dùng bí pháp giám định kiểm tra tư chất giúp bọn họ.

[Lâm Thổ Ba, nam, sinh viên đại học Giang Nam, không phải trai còn zin. Tư chất tu luyện: cực yếu. Chú thích: Như trên.]

Tống Thư Hàng: "…"

Thổ Ba càng thảm hơn Cao Mỗ Mỗ, tư chất tu luyện là "cực yếu".

[Lý Dương Đức, nam, sinh viên đại học Giang Nam, không phải trai còn zin. Tư chất tu luyện: yếu vừa vừa. Chú thích: Như trên.]

Tống Thư Hàng: "…"

Ba đứa bạn cùng phòng ký túc xá chiếm đủ cả ba tư chất cực yếu, hơi yếu, yếu vừa vừa.

Nếu như lại thêm một người 'yếu nhiều' nữa thì có phải sẽ chiếm hết ‘thiên phú tu luyện yếu’ rồi không?

Yếu yếu yếu yếu.

Khi lặp đi lặp lại suy nghĩ về chữ này, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện mình không biết chữ yếu này.

“Ngươi đang làm gì thế?” Bia đá đạo hữu lên tiếng hỏi.

“Kiểm tra thiên phú tu luyện của bạn cùng phòng, mặc dù bọn họ đã qua tuổi tu luyện tốt nhất, nhưng ta vẫn hy vọng bọn họ có được thiên phú tu luyện, sau đó ta có thể dẫn dắt bọn họ. Dù sao bây giờ ít nhiều gì ta cũng đã là một Tôn Giả.” Tống Thư Hàng thở dài nói: “Nhưng mà không thể dẫn dắt được.”

Trừ khi hắn có quyền bính của Thiên đạo, lại giúp bọn họ…. thậm chí là cha mẹ của mình, người mình xem trọng, nghịch thiên sửa mệnh.

Giai đoạn hiện tại, hắn không tài nào làm được.

“Bọn họ đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện tốt nhất, bản thân lại không có thiên phú tu luyện gì cả. Từ thời viễn cổ đến bây giờ, ta đã từng nhìn thấy rất nhiều tu luyện giả, thật sự thành châu ngọc đều là kẻ bắt đầu tu luyện từ nhỏ. Còn kẻ sau khi trưởng thành mới bắt đầu tu luyện mà muốn có thành tựu, quả thật là nằm mơ.” Bia đá đạo hữu nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Số bia đá, số Bá Tống mới bắt đầu tu luyện trong năm nay đấy”. Giọng của tà ma chuột Hamster vang lên, trong giọng nói tràn đầy cảm giác mệt mỏi, không phải mệt về thân thể, mà là tâm linh.

Bia đá đạo hữu: “! ! !”

“Lúc trước Bạch tiền bối có nhắc nhở ta, bảo ta có thời gian thì thu xếp chuyện ở hiện thế một chút. Vốn tưởng rằng là chuyện rất dễ dàng…” Tống Thư Hàng nói rồi mở nhóm Cửu Châu số 1 ra, liên lạc với Hoàng Sơn tiền bối.

“Thư Hàng, tìm ta có việc gì?” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “Hoàng Sơn tiền bối, ta muốn nhờ ngươi cho ta mượn một ít clone, mượn chừng ba mươi cái là được.”

Hắn chuẩn bị dùng hơn ba mươi clone này để tạo ba nhóm chat.

Lại kéo ba người bạn cùng phòng mỗi người vào một nhóm...

Kết quả như thế nào thì phải xem phúc phần của chính bọn họ thôi.

Chương 2281: Hoàng Sơn Tiền Bối Chu Đáo Tỉ Mỉ

“Ngươi muốn làm gì à?” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Không biết có phải ảo giác hay không, dường như Tống Thư Hàng ngửi thấy mùi vị ‘cảnh giác’ trong bốn chữ hồi âm của Hoàng Sơn tiền bối.

Làm sao Hoàng Sơn tiền bối có thể cảnh giác với ta được chứ?

Nhất định là ảo giác.

Dù sao lúc mấy tháng trước, Hoàng Sơn tiền bối đã phát cho hắn một bao lì xì lớn vì sự đáng tin của hắn.

“Là như thế này, Hoàng Sơn tiền bối. Ta định dùng ba mươi tài khoản này tạo ra ba nhóm chat khác nhau.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Có tin ta kéo ngươi vào sổ đen không?” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời cực nhanh.

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “? ? ?”

“Hoàng Sơn tiền bối ngươi hiểu lầm rồi, ta tạo ba nhóm chat này là để làm chính sự. Ta đang nghĩ bây giờ ta đã có cảnh giới thất phẩm, cho nên muốn xử lý một vài người và chuyện mà ta lưu tâm ở thế tục. Trong đó, ngoại trừ ba mẹ họ hàng thân thuộc ra thì còn có một vài đứa bạn mà ta để ý. Chẳng hạn như ba thằng bạn thân trong ký túc xá của ta, tư chất tu luyện của bọn nó khá kém… cho nên ta muốn lập ba nhóm chat kéo bọn nó vào, nghĩ cách âm thầm chỉ điểm bọn nó một chút.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Hắn muốn lấy kinh nghiệm của bản thân làm mẫu, tạo ra cơ hội tiếp xúc với thế giới tu chân cho ba thằng bạn thân.

Thậm chí tương lai, hắn còn có thể cho ba thằng bạn một bệ phát triển càng lớn hơn.

Đến lúc đó, tương lai có được bao nhiêu phúc phần thì phải xem sự cố gắng của ba thằng bạn cùng phòng thôi.

Chủ yếu là hiện nay bản thân hắn không có thủ đoạn ‘nghịch thiên cải mệnh', những gì hắn làm được chỉ có hạn.

Sau khi Hoàng Sơn Tôn Giả nghe đến đó thì vui vẻ nói: "Tốt lắm… Tính cách cốt lõi của ngươi lại không hề thay đổi, xứng với bốn chữ 'có tình có nghĩa'."

Cuối cùng vẫn không bị bệnh xâm nhập vào xương tủy… có lẽ còn giá trị cứu chữa.

Hoàng Sơn Tôn Giả lại nói: "Phương diện tài khoản, tất cả các tài khoản ở chỗ ta đều có thể cho ngươi. Gần đây không rảnh chơi với Vân Vụ… Hơn nữa lần này cũng không muốn phong ấn hắn quá lâu, qua một thời gian ngắn nữa thì ta sẽ thả hắn ra."

"Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối!" Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Hoàng Sơn tiền bối trong cảm nhận của hắn vĩnh viễn là nhân vật trưởng bối đáng tin cậy kia.

"Ngoài ra, sau khi ngươi dùng clone tạo nhóm thì định làm như thế nào? Chung quy ngươi không thể vẫn luôn tự mình điều khiển nhiều clone như vậy, mình tự nói chuyện với mình đúng không?" Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

"Ta đang muốn tìm một đám con rối thế thân làm thủy quân… lại thêm trong thế giới hạch tâm của ta có mấy vị tiểu tinh linh có thể giúp được, còn có mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử cùng với Vũ Nhu Tử da đen này, rồi linh quỷ của ta, các cô ấy đều có thể tính vào được." Tống Thư Hàng trả lời.

Đồ vật trên người hắn có số lượng đa dạng, mọi người ra sức giúp một chút… Sau đó hắn lại nghĩ cách để đám con rối spam đó góp chút nhân khí, miễn cưỡng tụ tập thành một nhóm chat ba mươi người cũng không thành vấn đề.

Lúc này, Hoàng Sơn tiền bối nói: "Nếu như ngươi muốn dùng con rối thế thân thì đúng lúc trong tay ta có một đám, ta sẽ gửi cho ngươi luôn, tạm thời cho ngươi mượn dùng đấy. Ngươi chỉ cần để lại một tia thần thức trong đám con rối thế thân này là chúng nó có thể bắt đầu hành động theo suy nghĩ của ngươi. Mấy con rối thế thân này là tác phẩm thất bại khi ta học chế tác con rối trước đây, tuy rằng không thể dùng để chiến đấu, nhưng dùng làm chút chuyện đơn giản thì vẫn không thành vấn đề."

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: “Cảm ơn tiền bối!”

Hoàng Sơn tiền bối vẫn là vị tiền bối tỉ mỉ chu đáo như trước.

Nhóm Cửu Châu số 1 thiếu ai cũng không thể thiếu Hoàng Sơn tiền bối, hắn là xương sống của nhóm Cửu Châu số 1, người có lương tâm cuối cùng trong nhóm.

“Đương nhiên, nhóm con rối của ta sẽ không cho mượn miễn phí.” Hoàng Sơn Tôn Giả bổ sung.

Nguyên tắc của nhóm Cửu Châu số 1: muốn có thu hoạch thì phải trả công.

“Tiền bối, ta không có tiền… Có thể cho nợ trước không?” Tống Thư Hàng sờ túi tiền trống không của mình, chột dạ nói.

Hai chiêu VIP phá sản ‘Khắc kim nhất kích’ cộng thêm ‘trấn thần – bạch nhật’ của bia đá đạo hữu đã khiến Tống Thư Hàng bây giờ không có lấy một viên linh thạch vỡ nữa là. Vốn còn có cơ hội lấy được một khoản thu linh thạch từ Diệt Phượng Công Tử, kết quả khắc kim nhất kích một phát tế ra cả lông… khoản thu linh thạch và hắn cũng lỡ hẹn với nhau luôn.

“Ể? Ta nhớ lúc trước không phải Hằng Hỏa đạo hữu mới đưa một số linh thạch cho ngươi à? Số lượng cũng lớn lắm mà.” Hoàng Sơn Tôn Giả tò mò nói.

Tống Thư Hàng gửi một meme ‘cười khóc’: “Bay đi hết rồi, không phải mấy hôm trước mọi người đều ‘quên mất’ ta ư. Là do ta rơi vào tường kép trong phòng tối Thiên Đạo rồi đánh nhau với một di vật đại lão, linh thạch bị đốt sạch rồi.”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Nghe vào lại thấy chua xót khó tả thế nào ấy.

“Yên tâm đi, ta không cần tiền của ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả an ủi: “Tháng sau, cũng chính là giữa tháng 1 năm sau, ta muốn lập nhóm xông vào một ‘di tích Hóa Linh’ ở chỗ sâu trong vũ trụ. Hiện tại đang cần một thành viên thuộc loại phòng ngự mạnh, nên ta mới nhớ tới ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Di tích Hóa Linh ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Di tích Hóa Linh là tên gọi do Lý Đạo Quân ở mặt trăng đặt cho, tên cụ thể của di tích là ‘ngôn ngữ thái cổ’, Lý Đạo Quân cũng không biết. Lần này hắn mời ta, bảo ta kéo thêm vài đạo hữu mạnh mẽ để cùng đi vào di tích kia lần nữa. Nghe nói trong di tích kia có vật chất khiến pháp khí bản mệnh của tu sĩ sinh ra ý thức yếu ớt, hoặc khiến ý thức yếu ớt của pháp khí có tỷ lệ nhất định tiến hóa thành 'khí linh'. Lần trước Lý Đạo Quân mang ra được một miếng nhỏ… Lần này hắn muốn thăm dò vào nơi sâu hơn." Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

"À, thì ra là Lý Đạo Quân ở mặt trăng." Tống Thư Hàng nhớ ra.

Lần trước lúc trên mặt trăng, Bạch tiền bối do thám được một ít tình báo từ trong miệng 'người theo dõi' kia. Trong đó có một phần là tin tức liên quan đến Lý Đạo Quân.

"Không thành vấn đề, Hoàng Sơn tiền bối. Đến lúc đó nhiệm vụ phòng ngự cứ để ta lo." Tống Thư Hàng cam đoan.

Hắn vẫn rất có lòng tin đối với phòng ngự 'Thánh thành không bao giờ thất thủ' từ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của mình.

"Hơn nữa, pháp khí bản mệnh của ngươi là loại tổ hợp tam thập tam thú. Muốn toàn bộ chúng nó sinh ra khí linh là chuyện có độ khó rất lớn. Đến lúc xông vào di tích kia thì ngươi cũng phải nắm lấy cơ hội." Hoàng Sơn tiền bối dặn dò.

Hoàng Sơn tiền bối lấy cớ 'thu tiền công', nhưng trên thực tế là tặng cơ duyên mới đúng.

"Ta sẽ chuẩn bị thật tốt, Hoàng Sơn tiền bối." Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

"Ừm ngươi hiểu được ý của ta là tốt rồi. Cho ta địa chỉ… ta bảo người gửi đồ cho ngươi." Hoàng Sơn tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "[meme ngoan ngoãn] Bây giờ ta đang ở đại học Giang Nam."

"Tại sao lại trở về trường học rồi? Cũng đúng, giờ ngươi đã có cảnh giới thất phẩm. Thời gian có thể nán lại trường học không nhiều lắm… Quả thực nên quý trọng chút thời gian này. Cuối cùng nhắc nhở ngươi một việc: lúc khởi động con rối thế thân là cần linh thạch đấy. Ngươi cũng không thể mong đợi con rối thế thân uống gió tây bắc để khởi động đúng không?" Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Chờ sau khi hắn có thực lực cường đại, nhất định phải nghiên cứu một con con rối thế thân uống gió tây bắc để khởi động, chuyên phục vụ cho tu sĩ bần cùng khốn khổ.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Ngoài ra, ta sẽ nén một file tài khoản và mật khẩu của clone lại gửi cho ngươi.”

Một lát sau, Hoàng Sơn tiền bối gửi cho Tống Thư Hàng một file văn bản.

Trong đó chật kín gần ba trăm tài khoản.

Trong ba trăm tài khoản này… ẩn chứa nước mắt của Vân Vụ Đạo Trưởng.

Chương 2282: Loại Cảm Giác Này... Không Thể Nhầm Được!

Tống Thư Hàng chọn ngẫu nhiên ba cái từ trong ba trăm tài khoản này.

[Bạch Nhận Kiếm Khách]

[Hồng Mai Chân Quân]

[Đông Phương Nguyệt Dạ]

Trong ba trăm tài khoản này của Hoàng Sơn Tôn Giả, tên theo phong cách nào cũng có, giới tính, tuổi tác cũng có nhiều kiểu nhiều loại.

“Ba cái đạo hiệu này đi.” Tống Thư Hàng thấp giọng nói.

Hắn muốn dùng ba tài khoản này tạo ra ba nhóm chat với phong cách khác nhau, để chúng nó trở thành trưởng nhóm.

Trong ba tài khoản, đạo hiệu Bạch Nhận Kiếm Khách nghe đặc biệt có cảm giác, Tống Thư Hàng định ghi nhớ ba đạo hiệu này, đến lúc đó lỡ như hắn rơi vào tình cảnh cần ‘đổi thân phận’ thì có thể lấy ra dùng.

Ánh trăng dịu dàng chiếu qua cửa sổ.

Tống Thư Hàng mở máy vi tính ra, đăng nhập tài khoản Bạch Nhận Kiếm Khách.

Chẳng biết tại sao, lúc đăng nhập vào tài khoản này, sâu trong lòng hắn thế mà lại có chút căng thẳng. Dường như khi đăng nhập vào tài khoản này là hắn có thể thật sự biến thành Bạch Nhận Kiếm Khách vậy.

Sau khi login, Tống Thư Hàng lập một tên nhóm từ một con số ngẫu nhiên, lại một hơi thêm chín mươi ba tài khoản vào nhóm. Tài khoản Hoàng Sơn tiền bối cho có thể chia thành ba nhóm.

Hơn nữa ba trăm tài khoản này đều đã thêm bạn với nhau, thao tác lập nhóm khá dễ dàng.

“Tiếp theo, phải đặt tên nhóm là gì đây?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Cao Mỗ Mỗ.

Lúc thêm Cao Mỗ Mỗ, chắc chắn không thể dùng tên nhóm là con số ngẫu nhiên tạo thành được… phải đổi cái tên cho hay.

Ngón tay Tống Thư Hàng bay trên bàn phím: “Chi bằng… nhóm Cửu Châu số 3?”

Không ổn không ổn, nhóm Cửu Châu (con số) hẳn sẽ tạo thành một series, hơn nữa trưởng nhóm nhất định phải là Hoàng Sơn tiền bối.

Tương lai có thể sẽ có nhóm Cửu Châu số 3, nhóm số 4, nhóm số 5, nhưng không nên dùng ở chỗ này.

Vậy cứ đặt ra một tên nhóm phù hợp với tính cách của Cao Mỗ Mỗ nhỉ.

“Nhóm giao lưu viết lách tu chân? Nhóm kịch bản tiên nhân? Nhóm moegirl? Nhóm diễn viên điện ảnh võ giả?” Tống Thư Hàng cân nhắc đến phong cách Cao Mỗ Mỗ, trong đầu cố gắng suy nghĩ.

Cuối cùng, ngón tay hắn gõ trên bàn phím, nhập một tên nhóm phù hợp với phong cách của Cao Mỗ Mỗ nhất [Loli…]

“Nhầm rồi nhầm rồi.” Tống Thư Hàng đè lên phím [←Backspace], xóa đi chữ vừa nhập vào, sau đó nghiêm túc gõ chữ [Giang Hồ Họa Quyển].

Hắn đã nghĩ xong, lấy vỏ ngoài ‘võ hiệp’ gói nhân ‘tu chân’ bên trong để tiếp cận với ba đứa bạn cùng phòng, dù sao võ thuật thần công có thể khiến người ta dễ tiếp nhận hơn là truyền kỳ tu chân cưỡi gió ngự kiếm.

Suy cho cùng, không phải tất cả mọi người đều có thể có được trải nghiệm lúc đó của hắn, liên tục tiếp xúc với những chuyện như lôi kiếp của A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, linh quỷ, đan phương… thế giới quan sụp đổ chỉ trong một đêm.

Mà với tính cách của Cao Mỗ Mỗ, tên nhóm có loại phong cách như ‘Giang Hồ Họa Quyển’ chắc chắn có thể khiến cậu ta tiếp nhận.

Kế tiếp, trước tiên phải dùng tài khoản Bạch Nhận Kiếm Khách thêm bạn Cao Mỗ Mỗ…lại kéo cậu ta vào nhóm Giang Hồ Họa Quyển.

Tống Thư Hàng mở chức năng tìm bạn bè ra, nhập tài khoản chat của Cao Mỗ Mỗ vào.

Sau khi tìm được tài khoản của Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng nhấn phím enter, gửi lời mời kết bạn. Sau một cái gõ nhẹ nhàng này của hắn, Cao Mỗ Mỗ đã đặt một bước lên con đường tu chân siêu phàm thoát tục.

Giống như trước đây, Hoàng Sơn Tôn Giả nhập nhầm tài khoản của Vũ Nhu Tử mà thêm hắn vào vậy.

Dùng thủ pháp miêu tả khoa trương trong tiểu thuyết mà nói: Trong nháy mắt khi ngón tay hắn gõ nhẹ xuống, đó chính là bước ngoặt cuộc đời của Cao Mỗ Mỗ!

Lúc đang nghĩ vậy…

Trang chủ tải lại.

Sau đó, một cửa sổ [kiểm tra bạn bè] bắn ra.

Muốn thêm bạn Cao Mỗ Mỗ thì cần kiểm tra ba vấn đề.

Vấn đề thứ nhất: Chào mọi người, cảm ơn các bạn đã thêm bạn mình.

Vấn đề thứ hai: Nhưng thật ngại quá.

Vấn đề thứ ba: Danh sách bạn bè đã đầy, không thêm bạn vào được, xin thứ lỗi.

Tống Thư Hàng: "…"

Ngón tay hắn cứng đờ rồi.

Hắn không hề ngờ đến khả năng này, quên mất phần mềm chat còn có chức năng này.

Ba vấn đề kiểm tra bạn bè này rõ ràng là do Cao Mỗ Mỗ không muốn thêm bạn ai nữa…

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

[Ta còn có thể làm sao đây? Ta cũng tuyệt vọng lắm chứ.]

Một loạt phương án trong đầu hắn lập tức chết từ trong trứng nước vào lúc tiến hành bước đầu tiên.

Kịch bản không sai, nhưng bất đắc dĩ là các diễn viên căn bản không diễn theo kịch bản.

…

…

"Hẳn là ta nên vui mừng vì bản thân lúc đó không cài đặt cái ‘kiểm tra bạn bè’ này nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu như…

Nếu lúc đó hắn cũng giống như Cao Mỗ Mỗ, tạo chức năng ba vấn đề kiểm tra bạn bè này, hoặc là mở chức năng ‘từ chối thêm bạn’.

Tiếp đó lúc Hoàng Sơn tiền bối thêm bạn hắn.

Vừa thêm thì thấy cần kiểm tra.

Sau đó Hoàng Sơn tiền bối xem kỹ lại, phát hiện mình thêm nhầm người…

Vậy là… Tống Thư Hàng không được thêm vào nhóm Cửu Châu số 1.

Nếu phát triển theo hướng đó, e rằng hắn của hiện tại vẫn là một sinh viên bình thường, sinh hoạt bình thường, với cuộc đời không tính là phong phú cũng không có gợn sóng quá lớn nhỉ?

Lúc nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng chợt thấy hoảng sợ.

Chỉ cần nghĩ tới bản thân không cách nào theo trình tự mà quen biết Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Dược Sư tiền bối, Bạch tiền bối… và các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1, nội tâm hắn cảm thấy khó chịu như bị hai bàn tay vô hình túm lấy rồi vặn mạnh.

Loại cảm giác này…

Có phải là tâm ma sắp xuất hiện không?

Tuyệt thật.

“Không thể nhầm được, đây nhất định là điểm khởi đầu để ta sinh ra tâm ma! Giả như ta không gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, cứ phát triển tiếp bình thường, tám mươi phần trăm bên trên sẽ hóa thành tâm ma của ta.” Tống Thư Hàng mở điện thoại di động ra, ghi chép lại điểm này.

Bia đá đạo hữu: “…”

Định mệnh, đường não của số Bá Tống nhảy dữ quá.

“Nhưng mà… ta có thể gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 như thế, đúng là quá tốt.” Tống Thư Hàng dịu giọng cảm thán

Tài khoản của ta và Vũ Nhu Tử chỉ khác một số, đúng là quá tốt.

Hoàng Sơn tiền bối lúc đó không đá ta ra khỏi nhóm, đúng là quá tốt.

Gặp được thiên lôi kiếp tứ phẩm của Tô Thị A Thập Lục, đúng là quá tốt.

Có thể nhìn thấy đan phương mà Dược Sư tiền bối gửi kia, đúng là quá tốt.

Các tiền bối an bài hắn đi đón Bạch tiền bối xuất quan, đúng là quá tốt.

Loại cảm động sâu trong nội tâm này dâng trào không ngừng được.

Chết hết lần này đến lần khác, chịu đựng đau đớn cực hạn thế gian, đau đến mức tận cùng, mỗi ngày có thể sống sót chính là may mắn.

Hối hận không?

Không hề… chưa từng hối hận chút nào!

Từ lúc gõ mạnh lên bàn phím khi ấy, lần đầu tiên lên tiếng trong nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng chưa từng hối hận về lựa chọn của mình.

“Hoàng Sơn tiền bối, ta có thể gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 đúng là quá tốt, cảm ơn lúc đó Hoàng Sơn tiền bối đã không đá ta ra khỏi nhóm.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn tiền bối ở phía bên kia đần mặt ra, gửi lại một chuỗi dấu chấm hỏi.

Thư Hàng tiểu hữu uống lộn thuốc rồi à?

“Lại nói, lúc ấy quẻ mà Hoàng Sơn tiền bối tính ra là quẻ gì vậy? Sao sau đó lại quyết định để ta ở lại thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Kỳ thật hắn vẫn luôn hiếu kỳ về chuyện này, chỉ là mãi vẫn không có cơ hội hỏi ra lời.

Hôm nay thừa dịp trong lòng cảm động, thuận tiện hỏi thăm tình huống lúc ấy.

Rốt cục là quẻ gì khiến Hoàng Sơn tiền bối quyết định để một người bình thường như hắn lưu lại trong nhóm Cửu Châu số 1, để hắn có được tạo hóa lớn như thế chứ!

Chương 2283: Thật Ra Lúc Ấy Ta Tính Ba Quẻ

Tống Thư Hàng rất tò mò về kết quả của quẻ bói kia.

Nhưng mà, Hoàng Sơn tiền bối ở đầu bên kia lại im lặng, không trả lời hắn.

Rõ ràng mới vừa rồi còn online, có tin nhắn là trả lời ngay lập tức mà.

“Ể? Xảy ra chuyện gì thế này?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Hoàng Sơn tiền bối lâu vậy mà không hồi âm, chắc chắn không phải do rớt mạng rồi.

Hắn bắt đầu cẩn thận phỏng đoán tâm lý của tiền bối, lẽ nào là Hoàng Sơn tiền bối không muốn trả lời ư?

Vậy là nguyên nhân gì khiến Hoàng Sơn tiền bối không muốn để lộ kết quả quẻ bói?

Chẳng lẽ quẻ bói kia ẩn giấu bí mật gì?

…

…

Phía bên kia.

Trong động phủ của Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn Tôn Giả mang vẻ mặt ngưng trọng, ngón tay đang mở danh sách bạn bè ra, chạm vào avatar của Tống Thư Hàng, kéo option ‘xóa bạn’ ra. Hắn của lúc này… dường như đang đấu tranh và lựa chọn.

Hắn đang nghiêm túc suy xét.

Cùng lúc đó, Đậu Đậu lặng lẽ chui vào qua khe cửa của Hoàng Sơn Tôn Giả, định tìm chút đồ ăn. Lúc vừa vào phòng, nó mắt sắc vừa lúc nhìn thấy ngón tay Hoàng Sơn tiền bối đang chạm vào avatar của Tống Thư Hàng, kéo ra giao diện option ‘xóa bạn’

“! ! !” Đậu Đậu giật mình.

Hoàng Sơn đại ngốc lại bị ép đến mức muốn xóa bạn ư!

Trời sập rồi à?

Hoặc là Tống Thư Hàng đã làm một việc tìm chết nghiêm trọng đến trước nay chưa từng có?

Vì vậy, Đậu Đậu rời khỏi phòng Hoàng Sơn Tôn Giả cực nhanh, hưng phấn gửi tin nhắn cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, ngươi đã làm gì mà ép Hoàng Sơn đến bước này? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Hoàng Sơn bị dồn ép đến vậy đấy, mau nói cho ta nghe xem nào.”

Tống Thư Hàng phía bên kia đần mặt ra: “Ta có làm gì đâu, hôm nay ta cũng không có làm trò mèo trong nhóm. Lúc ban ngày ta còn giúp giải quyết nguy cơ Đoạn Long tà vọng bên cạnh môn phái của Tố Tố Tiên Tử, tràn đầy năng lượng chính trực mà.”

Chờ chút… chẳng lẽ là vấn đề liên quan đến ‘quẻ tượng’ mà ta vừa mới hỏi kia ư?

Sau khi trả lời Đậu Đậu xong, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

“Làm sao có thể, nếu như ngươi không làm gì, làm sao Hoàng Sơn lại mở avatar của ngươi lên, thậm chí đã mở option ‘xóa bạn’ ra rồi. Vẻ mặt của hắn rất ngưng trọng, là đang nghiêm túc suy xét việc này đấy.” Đậu Đậu nhanh chóng gõ chữ.

“Nhìn… nhìn trời?” Nội tâm Tống Thư Hàng khiếp sợ đến rối nùi.

Rốt cuộc một quẻ bói kia ẩn giấu cái gì thế này? Vậy mà lại khiến Hoàng Sơn tiền bối đi đến mức muốn xóa kết bạn với hắn.

Lẽ nào, một quẻ kia liên quan đến lịch sử đen tối mà Hoàng Sơn tiền bối không muốn ai biết? Giống như vấn đề ‘tóc dài’ của Bạch tiền bối?

Nhưng vào lúc này, Tống Thư Hàng không có thời gian suy xét nhiều như vậy.

Nếu như hắn không tự cứu mình, Hoàng Sơn tiền bối sẽ thật sự xóa bạn hắn hoặc kéo hắn vào sổ đen mất.

Vì vậy, hắn nhanh chóng gõ lên bàn phím: “Hoàng Sơn tiền bối, đột nhiên ta lại thấy cảm giác thần bí vô cùng quan trọng.”

Đầu bên kia, Hoàng Sơn Tôn Giả sửng sốt.

“Càng có cảm giác thần bí thì sẽ càng khiến người ta cảm thấy tốt đẹp, vừa rồi ta truy hỏi kỹ càng sự việc là làm ngược lại rồi. Về phần quẻ bói mà tiền bối tính ra lúc ấy rốt cuộc là cái gì thì ta cũng không muốn biết đáp án lắm đâu. Bởi vì ta đã ở lại nhóm Cửu Châu số 1, cũng bởi vì các tiền bối mà ta đã nhận được tạo hóa cực lớn. Trong lòng ta chưa từng hối hận.” Ngón tay Tống Thư Hàng gõ nhanh đến nổi gõ ra cả tàn ảnh.

“Ừm, ngươi nói có lý.” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm… xem ra đã tạm thời qua được ải này rồi.

Cứ như vậy, hắn còn có thể lẳng lặng nằm trong danh sách bạn bè của Hoàng Sơn tiền bối, yên tĩnh mà làm một tiểu đạo hữu.

Trong lúc đang suy tư, Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên lại trả lời: “Vừa rồi ta tốn cả buổi cũng không trả lời tin nhắn của ngươi, hẳn là ngươi cũng đoán được chút gì rồi đúng không. Dù sao thì Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng là người vô cùng cẩn trọng, lại có khả năng suy luận tốt.”

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy những lời này, trong lòng thế mà lại hết sức cảm động, không ngờ Hoàng Sơn tiền bối đánh giá hắn cao như thế.

“Đoán được cái gì? Hoàng Sơn tiền bối ngươi đang nói gì vậy?” Nhưng hắn vẫn nhanh chóng hồi âm.

“Không sao cả, chuyện tới bây giờ cũng không có gì tốt để giấu giếm nữa rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Sao cứ cảm thấy Hoàng Sơn tiền bối muốn cam chịu rồi?

“Ban đầu lúc quyết định có nên để ngươi lại nhóm Cửu Châu số 1 hay không, ta đã tính một mạch ba quẻ.” Hoàng Sơn Tôn Giả tiếp tục trả lời.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Ba quẻ?

Để quyết định hắn, kẻ khi đó chỉ là ‘sinh viên đại học bình thường’ có thể ở lại nhóm Cửu Châu số 1 hay không, thế mà Hoàng Sơn tiền bối lại cẩn thận đến vậy ư?

“Quẻ đầu tiên khi ấy có liên quan đến thần điểu và cây cối.”

Hoàng Sơn Tôn Giả tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng sờ cằm suy nghĩ chốc lát, thần điểu + cây cối… là nó!

“Phượng hoàng và cây ngô đồng?” Hắn trả lời rất nhanh.

“Ừm, vì vậy quẻ đầu tiên đại biểu cho việc ngươi sẽ dục hỏa trùng sinh, trải nghiệm sau đó của ngươi cũng phù hợp với quẻ đầu tiên, ngươi là đạo hữu siêng chết nhất mà ta từng gặp. Về phương diện khác, sau khi ngươi gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, đích thật là dục hỏa trùng sinh. Một quẻ này đại biểu cho việc ngươi và nhóm Cửu Châu số 1 thật sự có duyên.” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

“Mà quẻ thứ hai có liên quan đến thời gian, chia ra đại diện cho ban ngày và ban đêm.” Hoàng Sơn Tôn Giả tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng cau mày suy tư, có liên quan đến thời gian.

Ban ngày và ban đêm.

Trắng và đen.

“Chẳng lẽ là Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng đột nhiên khôn ra, bèn hỏi dò.

“Đúng… đúng là như thế. Lúc đó ta cho rằng một quẻ này có liên quan đến Bạch đạo hữu. Cho nên khi tính ra một quẻ này, ta bèn quyết định để ngươi lại. Cũng giao nhiệm vụ đón Bạch đạo hữu xuất quan cho ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Hoàng Sơn Tôn Giả cảm thấy Tống Thư Hàng giải thích vô cùng có lý, thậm chí chính hắn cũng bắt đầu tin tưởng rồi!

“Vậy quẻ thứ ba thì sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Quẻ thứ ba lại có liên quan đến quay đầu, ánh đèn và con người. Trên thực tế, đến bây giờ ta còn chưa hiểu thấu hoàn toàn quẻ thứ ba này, không nắm được ý tứ của nó. Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi ta do dự phải giải thích với ngươi như thế nào.” Hoàng Sơn Tôn Giả trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng lâm vào trầm tư lần nữa.

Quay đầu, đèn đuốc, con người?

Quả thực quẻ này rất khó giải thích.

"Tuy rằng không thể hiểu được quẻ thứ ba, nhưng hai quẻ trước đó đã đủ để ta giữ ngươi lại." Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười, vươn tay nâng chung trà lên, nhấp một hớp tiên trả.

"Thì ra là thế… Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối giải thích nghi hoặc cho ta. Ngoài ra, Hoàng Sơn tiền bối. Ta muốn dùng clone thêm bạn đứa bạn cùng phòng của ta, nhưng nó lại thiết lập kiểm tra bạn bè, có cách gì tự nhiên một chút để thêm bạn không vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Nếu như vấn đề không cách nào giải quyết bằng vật lý thì ngươi có thể vận dụng một vài pháp thuật nhỏ. Sử dụng thân phận tu sĩ của ngươi linh hoạt vào." Hoàng Sơn Tôn Giả nhắc nhở.

"Ta hiểu rồi, cảm ơn tiền bối chỉ điểm." Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "Không cần khách sáo."

Bầu không khí hài hòa giữa tiền bối và hậu bối, giao lưu bắt đầu trót lọt.

Sau khi kết thúc trò chuyện với Hoàng Sơn tiền bối, Tống Thư Hàng lấy ra một tờ giấy trắng, viết lên trên đó.

Thần điểu + cây cối.

Ban ngày + ban đêm.

Quay đầu + ánh đèn + người.

Ba quẻ bói này chắc chắn không đơn giản như Hoàng Sơn tiền bối đã nói.

Bởi vì… nếu đáp án đơn giản như vậy, Hoàng Sơn tiền bối tuyệt đối sẽ không tới mức muốn hủy kết bạn với hắn.

Chương 2284: Búp Hành Này Đúng Là Thần Kỳ

Con người chính là sinh vật tràn đầy tò mò như vậy đấy.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy đáp án mình muốn biết chỉ cách một lớp giấy thì sẽ bức thiết muốn tìm ra đáp án.

Cũng chính vì tràn đầy tính tò mò mới thúc giục nhân loại phát triển.

Phía bên kia.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhấp một hớp tiên trà.

“Lúc nói đến phân nửa, suýt chút nữa ngay cả chính ta cũng tin luôn.” Hắn thầm nghĩ.

Đồng thời, Hoàng Sơn Tôn Giả liếc về phía sau, không ngoài dự kiến, hẳn là Đậu Đậu đã lặng lẽ liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu nhỉ?

Đậu Đậu là do một tay hắn nuôi lớn, nó vểnh mông một cái là Hoàng Sơn Tôn Giả lập tức biết hôm nay nó sẽ ị ra loại phân gì.

Chính là bởi vì biết Đậu Đậu nhất định sẽ lặng lẽ liên hệ với Tống Thư Hàng tiểu hữu, vì vậy Hoàng Sơn Tôn Giả mới biết thời biết thế, miêu tả như thật mà là giả ba quẻ bói cho Tống Thư Hàng.

Không có gì bất ngờ xảy ra… ba quẻ này nhất định có thể khiến Thư Hàng tiểu hữu phiền não một thời gian.

Ừm, đứa bé thông minh này chắc chắn sẽ không tin tưởng đáp án ba quẻ mà hắn nói.

Tinh lực và tính tò mò của người trẻ tuổi quá dư thừa sẽ thúc giục hắn đi tìm chân tướng.

“Tuổi trẻ thật là tốt.” Hoàng Sơn Tôn Giả nhẹ giọng nói.

Quan trọng hơn chính là… bất kể Tống Thư Hàng tiểu hữu tìm được chân tướng như thế nào cũng sẽ vĩnh viễn không có cơ hội xác minh đáp án với mình. Vô luận là chân tướng gì, không được xác minh thì sẽ không cách nào xác định nó có phải ‘chân tướng’ hay không, việc này khiến người ta rất ưu sầu đấy.

…

…

Trong đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng ngẩn người.

Thời gian đã là rạng sáng ngày 5 tháng 12.

“Đến rồi!” Đột nhiên Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

“Cái gì đến?” Giọng nói lắt nhắt của số Hamster vang lên, dường như nó đang ngủ thì bị một câu ‘đến rồi’ của Tống Thư Hàng đánh thức.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói: “Phi đao truyền thư ta bắn cho Tố Tố Tiên Tử ngày hôm qua đã đến nơi rồi.”

“Phi đao truyền thư nghe có cảm giác như muốn đâm đao lên người vị Tố Tố Tiên Tử kia vậy, quả nhiên vẫn là phi kiếm truyền thư nghe xuôi tai hơn.” Số Hamster mơ màng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Cái này cũng có thể ghim tim ta cơ à?

Lúc này, màn hình điện thoại của hắn sáng lên.

Là tin nhắn Tố Tố Tiên Tử gửi tới: “Tống đạo hữu, ta nhận được phi đao của ngươi rồi. Nhưng bên trên không có thứ gì cả.”

“Có mà, à đúng rồi, hình như ta quên nhắc Tiên Tử. Tiên Tử cô nhìn kỹ vào, trên bảo đao có dán một cái búp hành. Đó chính là bảo bối đại khí vận đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Tố Tố Tiên Tử: “…”

Nếu không phải Thư Hàng tiểu hữu chỉ điểm cô dùng Kim Châm Phong Long trận ổn định Đoạn Long tà vọng, cô nhất định sẽ cho rằng Thư Hàng tiểu hữu đang giỡn mặt với cô.

“Tiên Tử cô thử cầm búp hành ấy tế vào đĐoạn Long tà vọng xem hiệu quả thế nào. Lai lịch của búp hành này không hề tầm thường, hẳn là sẽ có hiệu quả mới đúng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thấy Tống Thư Hàng nói vậy, Tố Tố Tiên Tử gật đầu lựa chọn tin tưởng: “Vậy ta đi thử xem sao.”

…

…

Trong môn phái Thương Sinh Đạo xa xôi.

Tố Tố thu bảo đao Bá Toái lại, treo ở bên hông.

Sau đó cô dán búp hành lên ngón tay, đi về phía Đoạn Long tà vọng.

“Phó tông chủ, ngài có biện pháp giải quyết Đoạn Long tà vọng này rồi à?” Đệ tử Thương Sinh Đạo phụ trách duy trì trận pháp, giám thị Đoạn Long tà vọng nhìn thấy Tố Tố phó tông chủ đến thì mắt sáng lên.

Ngày hôm qua, chính Tố Tố Tiên Tử đã sử dụng trận pháp ổn định Đoạn Long tà vọng. Lần này cô tới là có phương án giải quyết rồi đúng không?

“Có một phương án, định thử xem sao. Đoạn Long tà vọng này thật sự quỷ dị, ta cũng không hoàn toàn nắm chắc thành công. Chỉ có thể thử hết mọi thủ đoạn một lần.” Tố Tố Tiên Tử bình tĩnh nói.

Có những lời này, mặc kệ lát nữa cô thành công hay thất bại cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì.

Dù sao toàn bộ đệ tử Thương Sinh Đạo đều tận mắt nhìn thấy chỗ khó chơi của Đoạn Long tà vọng.

Tố Tố Tiên Tử duỗi đầu ngón tay, nhắm ngay Đoạn Long tà vọng.

Dưới cái nhìn chằm chằm của biết bao nhiêu người, cô không tiện trực tiếp ném ‘búp hành’ này vào trong tà vọng, nói thế nào cô cũng là một phó tông chủ, nhất định phải duy trì hình tượng của bản thân.

Vì vậy, cô bắt đầu thi pháp, giữa hai tay Tố Tố Tiên Tử có một pháp thuật phức tạp thành hình… Trong hạch tâm pháp thuật bao lấy một cái búp hành.

“Đây là pháp thuật gì thế?” Đệ tử Thương Sinh Đạo trông coi trận pháp ở bên cạnh trưng ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Có thể là pháp thuật mà phó tông chủ vừa nghiên cứu ra được chăng?” Có đệ tử suy đoán.

“Đi!” Lúc này, Tố Tố Tiên Tử quát khẽ một tiếng.

Một cột sáng chói mắt trong tay cô trực tiếp đánh vào trong con sông Đoạn Long tà vọng.

Đồng thời, búp hành kia cũng lén lút thuận theo cột sáng mà bị đánh vào Đoạn Long tà vọng.

Ầm!!

Lúc cột sáng trông có vẻ hùng mạnh kia đánh vào Đoạn Long tà vọng thì lại tựa như trâu đất xuống biển, nhanh chóng biến mất.

Sau mấy giây.

Hào quang từ cột sáng tiêu tán triệt để.

Mà Đoạn Long tà vọng không có chút biến hóa nào!

"Thất bại rồi ư?" Tố Tố Tiên Tử thầm nghĩ.

"Cho dù bị ngăn lại thì con sông tà vọng này vẫn khó chơi như trước." Đệ tử Thương Sinh Đạo phát ra tiếng thở dài.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên, trung tâm con sông Đoạn Long tà vọng xuất hiện một luồng sáng màu xanh.

Lấy luồng sáng màu xanh kia làm trung tâm… Đoạn Long tà vọng bị bài xích ra ngoài!

Mắt Tố Tố Tiên Tử sáng lên: "Có hiệu quả rồi!"

Qủa nhiên búp hành này không làm cô thất vọng!

Roẹt roẹt roẹt ~~

Trong tiếng sóng lớn sôi trào, Đoạn Long tà vọng bị 'chặt đứt'!

Tựa như bị người ta chém một đao từ bên trong vậy!

'Nước sông' Đoạn Long tà vọng dựng thẳng sang hai bên trái phải, tách biệt ra!

Nước sông tà vọng hình thành tường nước ở hai bên, lộ ra ruộng cạn dưới đáy sông.

Thương Sinh Đạo vốn bị Đoạn Long tà vọng phong tỏa giờ đã mở ra một con đường đi ra bên ngoài.

"Thành công rồi, thành công rồi!" Đệ tử Thương Sinh Đạo phát ra tiếng hoan hô.

Tố Tố Tiên Tử mỉm cười.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, cô cất bước đi vào con đường trong con sông tà vọng bị 'tách ra' kia, đi thẳng tới vị trí luồng 'ánh sáng màu xanh' phát ra.

Ở nơi đó, một búp hành tầm thường đang phát ra ánh sáng xanh yếu ớt.

“Lại thiếu một nhân tình rồi.” Tố Tố Tiên Tử nhẹ giọng nói. Sau đó cô vươn tay lấy ra một pháp khí con dấu, nhẹ nhàng đặt con dấu xuống bên cạnh búp hành, dùng pháp khí con dấu bảo vệ búp hành kia.

Đồng thời dựng cột đá bên cạnh búp hành, bao quanh nó.

Có búp hành này ở đây, con sông tà vọng mới bị tách ra. Nếu như búp hành bị phá hủy, con sông tà vọng kia sẽ khôi phục nguyên trạng.

“Hạ lệnh xuống dưới… Bất luận kẻ nào cũng không được tiếp xúc với pháp khí con dấu và cột đá.” Tố Tố Tiên Tử khẽ chuyển, dặn dò.

Đệ tử Thương Sinh Đạo sau lưng liên tục gật đầu.

Bọn họ có thể nhìn ra được, tách con sông tà vọng ra chính là ánh sáng xanh kia, chỉ cần não không bị rút thì đương nhiên sẽ không đến gần, phá hư điểm ánh sáng xanh kia.

Tố Tố Tiên Tử gật đầu, xoay người rời đi. Cô nhanh chóng trở lại động phủ của mình, báo lại việc này cho Tống Thư Hàng đạo hữu.

Búp hành này đúng là thần kỳ!

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được phản hồi của Tố Tố Tiên Tử thì gật đầu.

Sự thật chứng minh Thông Nương quả nhiên là tồn tại có đại khí vận!

Kế tiếp, hắn phải huấn luyện Thông Nương hà khắc hơn mới được, tranh thủ một ngày nào đó trong tương lai, giành được cho cô một suất trong đám đại lão tranh đoạt Thiên Đạo.

Sau đó, hắn bắt đầu liên hệ Bạch tiền bối two.

[Bạch tiền bối, ngươi có hứng thú với Đoạn Long tà vọng không?] Tống Thư Hàng liên hệ với Bạch tiền bối two trong đầu.

“Bây giờ ta có hứng thú với ‘quay đầu’ hơn.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ngay sau đó, đột nhiên linh quang lóe lên, hắn cúi đầu nhìn xuống tờ giấy trắng.

Quẻ thứ ba: Quay đầu + ngọn đèn + người.

Chẳng lẽ đáp án của quẻ thứ ba nằm trên người Bạch tiền bối two ư?

Chương 2285: Tai Ương Của Dư Đảng Thiên Đình

Nếu như Bạch tiền bối two đại biểu cho ‘quay đầu’, như vậy đại biểu cho ‘người’ hẳn là bản thân rồi.

Dù sao hiện nay mình là nhân loại duy nhất mà Bạch tiền bối two tiếp xúc. Dù sao không phải mỗi một nhân loại đều có được thần kinh thô như hắn khi đối mặt với chúa tể Cửu U.

Như vậy đại biểu của ‘ánh đèn’ là cái gì?

“Chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng đang suy tư về vấn đề nọ, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Bạch tiền bối two bèn trả lời theo bản năng: “Chuẩn bị? À, ánh đèn ư!”

Bạch tiền bối two phía bên kia: “…”

Một lát sau.

“Thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.” Bạch tiền bối two trả lời.

Ngay sau đó, vài luồng sáng bảy màu chiếu rọi lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Lúc này, số Hamster hiện thân từ trạng thái ẩn hình, nó đang phồng hai má, đôi móng vuốt liều mạng ma sát vào nhau, từ trong móng vuốt của nó chiếu ra ánh sáng bảy màu, rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Thân là tà ma Cửu U tà ác, số Hamster tu luyện tà năng Cửu U thuần túy. Để có thể khiến tà năng Cửu U biến hóa thành bảy màu, nó đã phải dùng hết toàn lực của mình.

“Đây chính là ánh đèn ư?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ngay sau đó, có một luồng lực lượng quỷ dị quấn quanh cổ hắn.

Đó là một loại lực lượng ‘nguyền rủa’.

Vượt qua không gian mà đến, quấn quanh cổ hắn, khẽ vặn một cái.

Rắc ~~

Cổ Tống Thư Hàng phát ra tiếng vang giòn tan, tựa như đầu cú mèo bị xoay một trăm tám mươi độ vậy.

“A ~ gãy rồi gãy rồi, sắp gãy mất rồi.” Tống Thư Hàng hạ giọng la thảm thiết, hắn không dám hét quá lớn, sợ đánh thức ba thằng bạn cùng phòng.

Đau đớn lại không thể mặc sức kêu la thảm thiết, tư vị trong đó đắng chát không gì sánh được.

Đến tận bây giờ, Tống Thư Hàng vẫn không biết tại sao Bạch tiền bối two lại đột nhiên vặn cổ hắn.

Xảy ra chuyện gì thế này?

Ta chọc giận Bạch tiền bối two từ khi nào?

“Lúc ngươi đau đớn trông thật đẹp trai.” Số Hamster ngừng ma sát móng vuốt, phát ra tiếng cười âm u. Hôm nay rốt cuộc nó phát hiện ra trạng thái thứ hai của Tống Thư Hàng khiến nó thấy vui mắt. Đó chính là lúc Tống Thư Hàng đau đớn kêu thảm, thật sự làm nó trăm xem không chán.

Tống Thư Hàng: “...”

Sau hơn mười hơn thở, lực lượng nguyền rủa quấn trên cổ hắn mới dần thối lui.

Tống Thư Hàng thuần thục nắm cổ mình xoay nhẹ một cái, đưa nó trở về vị trí cũ.

“Vì sao ngươi lại thuần thục như vậy chứ? Rốt cuộc ngươi từng bị vặn cổ bao nhiêu lần rồi?” Bia đá đạo hữu nhịn không được mở miệng hỏi.

“Mới lần thứ hai thôi, lần đầu tiên là phụ thân của ‘Quy tiểu thư’ thi pháp khi ấy, thi pháp còn thất bại nữa chứ.” Tống Thư Hàng sờ cổ mình, đau đớn nói: “Chủ yếu là trước đó không lâu ta mất đi thân thể dưới thiên phạt, chỉ còn lại cái đầu. Khi đó đã gom được không ít kinh nghiệm. Thứ thiên phạt này thật sự khủng bố, ngoại trừ chết ra, căn bản không có phương pháp ứng đối nào khác.”

Nếu như tương lai có thể tìm ra biện pháp ứng phó thiên phạt thì tốt rồi, đến lúc đó hắn có thể đưa cả thiên phạt và thiên kiếp lên bàn ăn của tu sĩ.

[Lại nói, Bạch tiền bối vẫn còn ở đây chứ? Ta mới cắm tai mắt ở chỗ Đoạn Long tà vọng, có thể truyền tống qua đó bất cứ lúc nào. Nếu như ngươi cảm thấy hứng thú với Đoạn Long tà vọng, chúng ta lập tức đi thu lấy nó nhé?] Tống Thư Hàng tiếp tục triệu hoán Bạch tiền bối two, dò hỏi.

Nếu như Bạch tiền bối two nhúng tay vào, vậy loại bỏ Đoạn Long tà vọng sẽ dễ như trở bàn tay, từ đó có thể giải quyết triệt để phiền toái của môn phái Tố Tố Tiên Tử.

[Ta không có hứng thú với Đoạn Long tà vọng, nếu tiếp xúc nhiều với loại tà vọng do long mạch bị chặt đứt biến thành này sẽ bị nhiễm vào thuộc tính ‘bất hạnh’. Tuy rằng ta là chúa tể Cửu U, có thể miễn dịch, nhưng ta cũng không phải một mình.] Bạch tiền bối two trả lời.

[Tiếp xúc nhiều sẽ trở nên bất hạnh ư? Vậy là không ăn được rồi.] Tống Thư Hàng nghe vậy, tiếc nuối nói.

Liên tục tiếp xúc sẽ trở nên bất hạnh, vậy ăn vào thì chẳng phải ngày nào hắn cũng bị tiêu chảy à?

Bỏ qua bỏ qua…

[Đừng có thấy cái gì cũng muốn nhét vào bụng, ta cũng không muốn ngày nào đó nhìn thấy ngươi hồi sinh ở chỗ ta do chết vì ăn phải thứ không nên ăn đâu.] Bạch tiền bối two lên tiếng.

[Yên tâm đi, Bạch tiền bối. Trước khi muốn ăn thứ gì, ta vẫn sẽ có sự cẩn thận cần thiết.] Tống Thư Hàng tự tin nói. Tại phương diện này, khát khao được sống của hắn vẫn rất mạnh mẽ.

[Tự ngươi giải quyết cho tốt… Gần đây trạng thái của quả cầu béo trở nên hơi phức tạp, bởi vì bị phong ấn nên ta không nhìn thấu được rốt cuộc nó muốn làm gì. Suy đoán rất có thể có liên quan đến sự biến hóa của ‘Thiên Đạo’. Ngươi chú ý một chút.] Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng hỏi: [Bạch tiền bối, có manh mối về cách cởi bỏ phong ấn kia của ngươi chưa?]

[Phong ấn này vẫn… rất thoải mái. Muốn cởi bỏ nó phải dựa vào nước chảy đá mòn. Tóm lại, gần đây ngươi làm chuyện gì thì cũng nên cẩn thận.] Bạch tiền bối two nói.

Sau khi nói xong, Bạch tiền bối two bèn thu ý niệm về.

Tống Thư Hàng nhìn hai tay mình.

Lần trước, lúc hắn điên cuồng ném Dưỡng Đao thuật vào phong ấn kia của Bạch tiền bối two thì hình như có chút hiệu quả. Thế nhưng lúc hắn ngừng ném Dưỡng Đao thuật thì phong kia lại lập tức trở mặt.

Vậy nên có biện pháp nào cường hóa hiệu quả của Dưỡng Đao thuật không nhỉ?

“Đang nghĩ gì đấy?” Tà ma chuột Hamster không tiến vào trạng thái ẩn thân, nó ngồi trên bàn của Tống Thư Hàng, phun ra một trái cây từ quai hàm rồi bắt đầu gặm.

Tống Thư Hàng nhìn nó phồng quai hàm, không ngờ tà ma chuột Hamster cũng giống với chuột hamster bình thường, dùng quai hàm để dự trữ đồ ăn?

“Ngươi làm gì đó, đừng hòng có ý đồ với thức ăn trong quai hàm của ta.” Tà ma chuột Hamster cảnh giác nói.

Tống Thư Hàng dùng ngón tay chọc vào đầu nó: “Dù ta có sa sút hơn nữa cũng không có khả năng lấy đồ ăn từ quai hàm của ngươi đâu. Vừa rồi ta đang suy nghĩ, ngoại trừ ‘bàn tay tóc’ ra, còn có biện pháp nào giúp tăng cường hiệu quả của Dưỡng Đao thuật hay không, để xem có thể giải cứu Bạch tiền bối ra khỏi phong ấn sớm một chút hay không.”

“Hiếm thật đấy, thế mà ngươi lại suy nghĩ cho chủ nhân của ta. Hay là ta thưởng cho ngươi một quả nhé?” Số Hamster nói.

“Cảm ơn, nhưng không cần đâu.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Sau đó, hắn tĩnh tâm lại hồi tưởng chuyện Bạch tiền bối two nhắc nhở hắn.

Trạng thái gần đây của đại lão quả cầu béo Cửu U trở nên cổ quái, có thể có liên quan đến sự biến hóa của Thiên Đạo ở hiện thế.

Cùng với…

“Ể? Vừa rồi không phải Bạch tiền bối two đã nói ta ăn thứ bậy bạ gì rồi hồi sinh ở chỗ hắn à?” Tống Thư Hàng đột nhiên nhìn về phía số Hamster.

Chẳng lẽ ta có một đại trận hồi sinh ở thế giới Cửu U? Hồi sinh mà Bạch tiền bối two bí mật chuẩn bị cho ta ư?

"Ừ… Nếu như trên người ngươi không có thứ gì đề hồi sinh thì sau khi chết là có thể đến thế giới Cửu U, trở thành một con tà ma Cửu U." Số Hamster trợn trắng mắt nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Hồi sinh trở thành tà ma Cửu U ư?

Tạm thời không cần đâu.

[Ting~ nhắc nhở: Thành viên Long Quyền Già Lam trong danh sách bạn 'Thiên Đình viễn cổ' đã chết.]

Chương 2286: Trở Thành Thần

[Ting~ nhắc nhở: Thành viên Kim Hồ Đạo Nhân trong danh sách bạn 'Thiên Đình viễn cổ' đã chết.]

[Ting~ nhắc nhở: Thành viên Thải Vu Vương trong danh sách bạn 'Thiên Đình viễn cổ' đã chết.]

[Ting~ nhắc nhở: Thành viên Thiên Ngoại Hàn Tinh trong danh sách bạn 'Thiên Đình viễn cổ' đã chết.]

Tựa như đang spam bình luận vậy, một hơi bốn tiếng nhắc nhở tử vong vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đám bạn bè trong danh sách này là các đại lão dư đảng Thiên Đình viễn cổ đã từng định vị mục tiêu, công kích hắn từ xa. Ít nhất đều là Huyền Thánh nắm giữ pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm, trong đó thậm chí có tồn tại Kiếp Tiên cửu phẩm.

Khi ấy bọn họ bị Tống Thư Hàng kéo vào danh sách bạn bè, sau đó bị Tống Thư Hàng dùng mắt thần thứ ba cưỡng ép rót vào một sóng 'số liệu tin rác' oanh tạc não, kết được một phần 'duyên'.

Về sau…

Sau khi Tống Thư Hàng ra khỏi phòng tối Thiên Đạo, bọn họ đã lẳng lặng nằm trong danh sách bạn bè của Tống Thư Hàng.

Một hơi bốn thành viên Thiên Đình viễn cổ có chiến lực 'thủ đoạn Kiếp Tiên' bỏ mình, nhưng đây còn là dưới tình huống có Phượng Nghi Cầm Chủ với chiến lực Trường Sinh Giả che chở!

Quảng Đình Đường của dư đảng Thiên Đình xảy ra chuyện gì rồi ư?

Chẳng lẽ là Bạch tiền bối?

Không đúng… lấy phong cách hành sự của Bạch tiền bối thì có khi hắn sẽ tống thành viên Thiên Đình vào phòng tối Thiên Đạo.

Hoặc là, bộ hạ cũ của Đế Tôn lại phát động tiến công với dư đảng Thiên Đình? Hoặc là vị Đế Tôn kia thật sự hồi sinh luôn rồi?

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Nói chung, trước tiên phỉ nghĩ cách liên hệ với Bạch tiền bối đã.

[Nữ sĩ lưới rồng, Tu Chân thăng cấp xong chưa?] Hắn lại dò hỏi trong lòng.

[Còn một ngày rưỡi nữa mới thăng cấp xong, nếu như quản lý viên Bá Tống cần liên hệ với ai thì có thể trực tiếp sử dụng chức năng ‘truyền công + tin nhắn đính kèm’.] Nữ sĩ lưới rồng gợi ý.

[Cảm ơn gợi ý.] Tống Thư Hàng kéo Bạch tiền bối trong danh sách bạn bè ra, truyền tống một điểm năng lượng cho hắn.

Tin nhắn đính kèm: [Bạch tiền bối, ngươi vẫn còn ở Thú giới chứ? Có phải Thú giới đã xảy ra chuyện gì không?]

Sau một lúc lâu.

[Gần đây ta đang nhổ tà năng Cửu U ở Thú Tu giới, chuẩn bị tìm cho ra tấm bia đá màu đen kia… Sau đó lại nghiên cứu một việc quan trọng nên rất bận, không chú ý Thú giới xảy ra chuyện gì.] Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

[Bạch tiền bối, ngươi đang nghiên cứu cái gì vậy?] Hắn có hơi bất an hỏi.

Bạch tiền bối đang nghiên cứu một việc quan trọng; sau đó dư đảng Thiên Đình viễn cổ chết một hơi bốn vị Huyền Thánh, Kiếp Tiên.

Hai chuyện nhìn như không cách nào liên hệ cùng nhau, nhưng nếu liên tưởng chúng với nhau thì lại cảm thấy có chút nguy hiểm.

Chắc Bạch tiền bối sẽ không nghiên cứu rồi không cẩn thận làm nổ Thú Tu giới đó chứ?

[Cứ cảm thấy ngươi đang lo lắng một vài chuyện kỳ quái, nhưng yên tâm đi, việc ta đang nghiên cứu cũng không phải thứ nguy hiểm gì đâu.] Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nói: [Tiền bối, trước đây mỗi lần lúc ngươi tháo dở đồ điện trong nhà cũng an ủi ta như thế. Chưa kễ mỗi lần khi ngươi lắp thiết bị điện đã tháo dở vào lại thì ngươi cũng an ủi ta như thế.]

Bạch tiền bối: “…”

Thư Hàng tiểu hữu trở nên không đáng yêu như trước kia rồi.

[Ta đang nghiên cứu làm thế nào để trở thành ‘thần’.] Bạch tiền bối trả lời.

Lần này đến phiên Tống Thư Hàng: "…"

Trở thành thần?

Đối với người bình thường mà nói, tồn tại bay lên trời chui xuống đất, lúc giơ tay nhấc chân là hủy thiên diệt địa đã có thể xưng là 'thần'.

Nhưng đối với tu luyện giả, cũng chỉ có Thiên Đạo mới là tồn tại có khái niệm trung hòa không khác lắm với ý nghĩa của 'thần'.

[Bạch tiền bối muốn tranh đoạt Thiên Đạo lần này ư?] Tống Thư Hàng dò hỏi.

[Ta phát hiện gần đây có thể là do Thư Hàng ngươi bành trướng lên rồi nên dù nghĩ đến cái gì đều thích tiếp cận từ phương diện Thiên Đạo này. Ta muốn nghiên cứu thành 'thần' chỉ là loại trạng thái tồn tại như Âm Ảnh Lãnh Chúa thôi. Gần đây ta đã có chút manh mối, vẫn còn đang suy tính và cấu tạo công thức lý luận này, cảm thấy tính khả thi cực cao.] Bạch tiền bối trả lời.

Ta đây thật sự không phải bành trướng, chủ yếu là Bạch tiền bối ngươi muốn trở thành 'thần', đương nhiên ta sẽ chụp khuôn mẫu 'Thiên Đạo' lên khái niệm 'thần' này rồi.

Có điều, Bạch tiền bối lại đi nghiên cứu dạng trạng thái tồn tại như Âm Ảnh Lãnh Chúa, hơn nữa lại chụp mũ danh xưng 'thần' lên loại trạng thái tồn tại này… đánh giá của Bạch tiền bối với Âm Ảnh Lãnh Chúa đúng là hơi bất ngờ.

[Chỗ ta còn phải nghiên cứu một chút thời gian, Thú giới xảy ra chuyện gì à?] Bạch tiền bối lại dò hỏi.

[Cụ thể thì là bên phía dư đảng Thiên Đình viễn cổ xảy ra chuyện bất trắc, một hơi bốn vị có chiến lực cấp Huyền Thánh hoặc Kiếp Tiên tử trận.] Tống Thư Hàng trả lời.

Cũng không biết mấy Kiếp Tiên và Huyền Thánh này có thủ đoạn hồi sinh hay không?

[Ngươi làm à?] Bạch tiền bối nhanh chóng hỏi.

Tống Thư Hàng: "…"

Bạch tiền bối ngài cảm thấy ta làm nổi ư?

Ta tự biết mình có mấy phân mấy lượng mà.

[Lúc nhổ tà năng Cửu U làm thí nghiệm thì ta sẽ giúp ngươi chú ý một chút… Đúng lúc bây giờ ta còn ở Thú giới.] Bạch tiền bối lại trả lời.

Tống Thư Hàng: [Không cần không cần, dù sao chuyện của dư đảng Thiên Đình không có quan hệ quá lớn với chúng ta. Bạch tiền bối không cần cố ý lãng phí tinh lực. Nhưng việc này xảy ra có chút kỳ quặc, Bạch tiền bối nhớ chú ý an toàn nhé.]

[Được, ta biết rồi… Kỳ thật ta vẫn luôn rất an toàn, nếu có nguy hiểm thì ta nhất định sẽ rời đi sớm.] Bạch tiền bối trả lời.

…

…

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng vươn tay mở quyển sách ngôn ngữ viễn cổ ra.

Trời tối người yên, chính là thời gian học tập tốt đẹp.

Dưới ánh trăng, tà ma chuột Hamster làm bạn, thư sinh trẻ tuổi chăm chỉ học hành.

Sau khi lật vài trang sách.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, hắn nghĩ tới một thao tác. Vì sao hắn không trực tiếp hỏi thăm đương sự về chuyện Thiên Đình viễn cổ nhỉ?

Mặc dù trong danh sách bạn bè thoáng cái đã chết đến bốn chiến lực cao cấp của dư đảng Thiên Đình viễn cổ, nhưng vẫn còn thừa lại không ít bạn.

Tống Thư Hàng mở danh sách ra, tìm được vị Nha Tiên ‘Tượng Nha Quái’ kia.

Tin nhắn đính kèm: [Nha Tiên tiền bối, các ngươi xảy ra chuyện gì thế?]

[Bá Tống? Trình Lâm? Ngươi đừng tới đây, là thiên phạt… Thiên phạt đang định vị mục tiêu bí cảnh của bọn ta. Chỉ cần bước ra khỏi bí cảnh nửa bước là sẽ bị thiên phạt tiêu diệt, không thể tránh né.] Nha Tiên nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Hắn là kẻ rõ nhất về uy lực của thiên phạt.

Trừ khi chúa tể Cửu U bước vào hiện thế, nếu không thiên phạt rất hiếm khi hiện thân.

[Các ngươi đã làm gì thế, sao lại dẫn thiên phạt chứ?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Bọn ta chẳng làm gì cả, thiên phạt này bỗng dưng giáng xuống. Thiên cơ hỗn loạn, ta không tính ra được gì cả.] Nha Tiên đau khổ trả lời.

Tống Thư Hàng ngồi dựa vào ghế, trong đầu bắt đầu sắp xếp lại manh mối.

Từng tin tức được hắn chắt lọc ra.

Thành viên Thiên Đình không hiểu sao bị thiên phạt giáng xuống.

Quyền bính Thiên Đạo đang biến mất, chúng địa tà vọng xuất hiện, các hốc xó xỉnh mà mọi người không biết tới trên thế giới bắt đầu tan vỡ.

Trạng thái của đại lão quả cầu béo Cửu U trở nên cổ quái.

Thiên Đế từng nhắc nhở hắn, sau khi hấp thu ‘đạo’ của cô, tình cảnh sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Đạo của Thiên Đình viễn cổ là kế hoạch bổ khuyết bản thân của quả cầu Thiên Đạo.

Manh mối bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

[Thiên Đạo đã bắt đầu nôn nóng nhảy tường, cưỡng chế thu hồi ‘Thiên Đình chi đạo’ dùng để bổ khuyết bản thân ư?]

Chương 2287: Mọi Người Cùng Chết Vui Vẻ Nào

[Các ngươi có đại trận hồi sinh không?] Tống Thư Hàng lại gửi tin nhắn dò hỏi.

[Vô dụng thôi, dưới thiên phạt, cho dù có đại trận hồi sinh cũng không có tác dụng, dưới thiên phạt thì tất cả mọi thứ đều tan thành mây khói, thân tử đạo tiêu. Trình Lâm… Cô đừng liên lạc với ta nữa, bí cảnh đã không chống đỡ được nữa rồi, đã bị thiên phạt bao phủ. Nếu cô cứ thông qua phương thức truyền năng lượng từ xa để liên hệ với ta thì cô cũng sẽ bị cuốn vào đợt thiên phạt này đấy, đừng nhắn tin nữa… Có thể nhận được tin nhắn của cô vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời là ta vui lắm rồi.] Nha Tiên nhanh chóng trả lời.

Sau khi hồi âm, hắn dự định không liên lạc với 'Trình Lâm' nữa.

Tống Thư Hàng: "…"

Trình Lâm Tiên Tử, người phụ nữ nghiệp chướng nặng nề này này.

Chờ chút, trước đó Trình Lâm Tiên Tử 'tắt máy' không cách nào liên hệ, thậm chí ngay cả 'nói chuyện riêng' cũng bị chuyển đến chỗ đại lão Rồng Đốm, có phải cô đã sớm nhận được tin tức nên đang tránh né thiên phạt không?

Không đúng, không phải Trình Lâm Tiên Tử đã 'thoát ly' khỏi đạo của Thiên Đình ư, vì sao còn cần tránh né chứ?

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát thì gửi tin nhắn cho Nha Tiên: [Nếu như đại trận hồi sinh của các ngươi ẩn núp ở thế giới khác mà không ở bên trong bí cảnh thì các ngươi còn có biện pháp tránh được thiên phạt đấy. Dưới thiên phạt, chỉ có 'người chết' mới có thể tránh né. Cho nên, trước khi bị thiên phạt tiêu diệt thì hãy nghĩ cách tự giết mình đi. Đây là phương thức ta tự mình nghiệm chứng, là cách duy nhất hiện nay có thể trốn khỏi thiên phạt. Các ngươi tự giải quyết cho tốt đi!]

Ngoài ra còn có một loại phương án chính là để Bạch tiền bối two ra tay, dùng thủ đoạn đặc thù của hắn cắt rời đầu và thân thể ra, khiến đầu và thân thể trở thành hai 'cá thể'.

Sau đó để thân thể hứng chịu thiên phạt, thí tốt giữ xe, lưu lại cái đầu rồi nghĩ biện pháp phục hưng lại giang sơn.

Có điều phương án này cần Bạch tiền bối two ra tay, nên chỉ có thể bỏ qua.

Bạch tiền bối two không có khả năng bất chấp nguy hiểm, tiến vào phạm vi thiên phạt chỉ vì một nhóm dư đảng Thiên Đình.

Chúa tể Cửu U cũng không phải chúa cứu thế.

Sau khi kết thúc truyền tin với Nha Tiên, Tống Thư Hàng kéo danh sách bạn bè của mình ra.

Vuốt một hồi, ánh mắt dừng lại trên cái tên 'bạn xấu' kia.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn chọn mở danh sách 'bạn xấu' ra gửi một tin nhắn: [Đương kim 'Thiên' đã cưỡng ép thu hồi Thiên Đình chi đạo, cô chú ý cẩn thận một chút.]

Nhìn từ các góc độ và lập trường, nếu Thiên Đế không bị quả cầu Thiên Đạo hấp thu thì sẽ có lợi với đám người Tống Thư Hàng hơn.

[Ting~ Bạn xấu Thiên Đế đã truyền 1 điểm năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, đây là năng lượng ngày hôm nay nè. Tin tức này ta nhận, ta sẽ luôn duy trì sự cẩn thận vào thời điểm rầm rầm rộ rộ. Ngoài ra, Tống tiền bối chính ngươi cũng chú ý an toàn nha ~ mấy thứ trên người ngươi, mảnh vỡ Thiên Đình ngươi thu thập được, ngươi còn hấp thu 'đạo quả của ta' nữa chứ, toàn thân cao thấp của ngươi đều nhiễm mùi vị Thiên Đình viễn cổ rồi đấy. Nói không chừng cũng sẽ bị đương kim 'Thiên' xếp vào mục tiêu thu hồi, Tống tiền bối ngươi cũng tự giải quyết cho tốt nha ~]

Tống Thư Hàng: "…"

Hẳn là ta không xui như vậy đâu nhỉ?

Chờ… chờ chút đã.

Không nên ôm tự tin mù quáng với chính mình.

Con người vốn là như vậy, lúc nào cũng ôm tâm lý may mắn.

Lúc một người cho rằng mình sẽ không xui như thế… thường thì kết quả sẽ xui hơn cả tưởng tượng.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình cần một đợt kiểm tra toàn thân.

“Nhiễm Chân đạo hữu, ta muốn vào thế giới hạch tâm một chuyến. Ngươi giúp ta chăm sóc bạn cùng phòng nhé.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

“Để một con tà ma Cửu U chăm sóc bạn cùng phòng của ngươi, ngươi nghiêm túc đấy à?” Số Hamster phun một cái hột vào thùng rác: thích sạch sẽ, chú ý vệ sinh.

Bia đá đạo hữu giải thích: “Nếu như không có Bá Tống đạo hữu bên cạnh, chỉ mình số Hamster thì tà khí Cửu U tỏa ra từ trên người nó có thể khiến bạn cùng phòng đang ngủ say của ngươi lâm vào ác mộng không ngừng nghỉ. Để ta ở lại chăm sóc bạn cùng phòng của ngươi cho.”

Tống Thư Hàng: “Cũng được.”

Tiếp đó, Tống Thư Hàng dẫn theo số Hamster tiến vào thế giới hạch tâm, chuẩn bị đi tìm Sở các chủ và Bạch tiền bối two.

Bia đá đạo hữu bắt đẩu lặng lẽ phóng ra phòng ngự, canh giữ ký túc xá.

Cao Mỗ Mỗ trong giấc ngủ mơ đột nhiên nhíu mày.

Ba người Cao Mỗ Mỗ trong trạng thái ngủ sai đột nhiên cảm thấy có một loại áp lực vô cùng to lớn đè lên người bọn họ, tựa như bóng đè vậy, ngay cả thở cũng trở nên khó khăn, ngủ rất mệt mỏi.

Bia đá đạo hữu chính là pháp khí Bạch Thiên Đạo luyện chế trước khi thành đạo, nằm giữa pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm và thần binh Trường Sinh Giả, vô cùng cường đại. Dù nó đang áp chế lực lượng của mình thì cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với sinh vật chung quanh.

…

…

Phía bên kia.

Bên trong bí cảnh của dư đảng Thiên Đình tại Thú Tu giới.

Nha Tiên tìm tới Phượng Nghi Cầm Chủ.

Lúc này Phượng Nghi Cầm Chủ đang lặng lẽ duy trì bí cảnh. Cô đang thử trực tiếp chuyển cả bí cảnh đi, thế nhưng do bị thiên phạt ảnh hưởng, không gian trở nên cực kỳ bất ổn.

“Phượng Nghi Tiên Tử, vừa rồi… có một vị đạo hữu truyền một tin tức cho ta.” Nha Tiên trầm giọng nói.

Hắn không dám nhắc tới tên của ‘Trình Lâm’, sợ sẽ khơi dậy lửa giận của Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Nói đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ bảo.

Nha Tiên mở miệng: “Có một phương án khả thi để tránh khỏi thiên phạt, đó chính là tiến vào trạng thái tử vong trước khi thiên phạt đánh tới. Chỉ cần chết rồi thì thiên phạt sẽ không đuổi đánh nữa. Cho nên, chỉ cần trên người có trận pháp hồi sinh, mà trận pháp hồi sinh không ở trên người thành viên bên trong bí cảnh thì có thể thông qua phương án này để thoát khỏi thiên phạt.”

“Độ khả thi là bao nhiêu?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

“Tuyệt đối khả thi.” Nha Tiên cam đoan.

Phượng Nghi Cầm Chủ trầm mặc một lúc.

Chết một lần ư?

Cô không khỏi nhớ tới đề nghị của Tống Đầu Gỗ.

Điều kiện tiên quyết để thoát khỏi Thiên Đình chi đạo, đạt được thân thể tự do cũng là ‘chết’ một lần.

Rốt cuộc vẫn không tránh được một đao kia ư?

Chỉ là tên Tống Đầu Gỗ không đáng tin cậy kia, từ sau khi biến mất lần trước vẫn chưa xuất hiện lại.

“Tống Đầu Gỗ.” Phượng Nghi Cầm Chủ thở dài.

“Tiên Tử gọi ta à?” Đột nhiên, một giọng nói đôn hậu nhưng thận trọng vang lên.

Sau đó, một tên mập mạp chui ra từ trong không gian.

Đây là một tên mập đến mức cúi đầu cũng không thấy được mũi chân mình, toàn thân quét một lớp sơn màu vàng.

“Ngươi vẫn luôn ở đây ư?” Phượng Nghi Cầm Chủ trừng to mắt.

“Không có, khó khăn lắm ta mới tìm được thời gian ra ngoài một chuyến, lại vừa lúc nghe được Phượng Nghi Tiên Tử gọi tên ta. Thế nào, đáp án của cô về đề nghị lần trước là gì? Nói thật, thời gian của ta không nhiều lắm. Lần sau còn chưa chắc chắn khi nào mới có thể ra ngoài.” Mập mạp sơn vàng nói, dứt lời hắn vẫy tay với Nha Tiên: “Yo, đã lâu không gặp, Hàm Răng đạo hữu.”

Nha Tiên: “…”

“Ta đồng ý, hơn nữa bây giờ bọn ta đã không còn lựa chọn nào khác. Dù sao cũng đều phải ‘chết’ một lần… thiên phạt bên ngoài, ngươi cũng có thể cảm ứng được rồi đấy.” Phượng Nghi Cầm Chủ cúi đầu nói: “Nhưng không phải tất cả mọi người ở đây đều có trận pháp hồi sinh.”

“Vậy thì giao dịch với ta đi.” Mập mạp sơn vàng mỉm cười: “Dùng mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ cô thu thập được đổi lấy cơ hội hồi sinh. Người không có trận pháp hồi sinh thì cứ để ta bao hết cho. Cô tập trung tất cả lại, mọi người cùng vui vẻ chết một lần.”

Chương 2288: Ngươi Muốn Trù Ta Chết Ư?

“Ta có thể tin tưởng ngươi không?” Phượng Nghi Cầm Chủ đau đớn nhìn Tống Đầu Gỗ.

Cô tuyệt đối không ngờ sẽ có một ngày, mình phải dựa vào tên đàn ông không đáng tin nhất Thiên Đình này.

“Lòng tin của người khác thật sự là một trách nhiệm nặng nề, cho nên Tống mỗ chưa bao giờ yêu cầu người khác tin tưởng ta, điều đó sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng trên người ta, khiến ta ăn không ngon ngủ không yên mà thôi.” Mập mạp sơn vàng đắc ý nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

Chính là loại cảm giác này, cảm giác lo lắng, chính vì vậy cho nên tên đàn ông này thật sự không cách nào khiến người ta tin tưởng được.

“Nhưng mà Phượng Nghi Tiên Tử, bây giờ cô không còn lựa chọn nào khác nữa. Hoặc là chọn tin tưởng ta, hoặc là chọn chết dưới thiên phạt. Cho nên, chuyện là thế đấy.” Mập mạp sơn vàng lên tiếng.

Phượng Nghi Cầm Chủ nhói tim: “Vào lúc này, ngươi không thể nói dối ta ư, cho dù là nhận lời ngoài miệng thôi cũng không được à?”

“Ta không lừa gạt phụ nữ, trước kia không, hiện tại không, tương lai lại càng không.” Mập mạp sơn vàng vỗ ngực nói.

“Trước giờ ta vẫn không thể hiểu… vì sao kẻ như ngươi mà vẫn có bạn gái được chứ? Rốt cuộc Kim Long Tiên Tử mù con mắt nào mà lại thích ngươi được?” Phượng Nghi Cầm Chủ vừa nói vừa triệu tập tất cả thành viên.

Sự thật tàn khốc như vậy đấy, cô căn bản không có lựa chọn, chỉ có thể chọn tin tưởng tên đàn ông không đáng tin cậy trước mắt này.

“Cô không hiểu được là đúng rồi… Chính bởi vì tính cách ta như vậy, nên dù bên cạnh có vài vị tiên tử có quan hệ mật thiết, nhưng đến bây giờ ta vẫn còn là thân đồng tử.” Mập mạp sơn vàng đau đớn nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

“Ngươi còn là thân đồng tử ư?” Ánh mắt Nha Tiên bên cạnh sáng lên.

“Ngươi khỏi phải hả hê, dù ta là thân đồng tử cũng không có nghĩa là ngươi có cơ hội có được Trình Lâm. Trừ khi ngươi thay đổi tính cách?” Mập mạp sơn vàng vui sướng nói.

Nha Tiên hận nghiến răng: “Ngươi chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ xác định quan hệ với một vị tiên tử nào trong số đó à?”

“Ngươi muốn trù ta chết ư? Sau khi ta chết ngươi sẽ kế thừa linh thạch mà ta giấu riêng đúng không?” Mập mạp sơn vàng trả lời.

Nha Tiên: “? ? ?”

“Không nói về đề tài này nữa, ta còn muốn sống thêm mấy năm. Sau đó, ta có thể dựa theo kịch bản mà tiến vào đại kết cục của cuộc đời mình. Cuối cùng, tất cả phiền não đều có thể ném lại cho người khác gánh. Ta của hiện tại chỉ cần chịu trách nhiệm rong chơi là được.” Mập mạp sơn vàng cười ha ha nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ nhắm mắt lại, thở dài nói: “Ta đã tập hợp mọi người qua đây… Như vậy, giao dịch thành lập. Tất cả mảnh vỡ Thiên Đình thuộc về ngươi.”

Cô vung cánh lên, một ‘ngọc ấn’ được ném ra, rơi vào tay mập mạp sơn vàng.

Đây là pháp khí trung khu dùng để khống chế toàn bộ bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình.

“Giao dịch thành lập, như vậy… chỉ có thời khắc này là cô có thể yên tâm tin tưởng ta. Tiếp theo, ta sẽ cho cô biết một tin tốt. Tuy rằng bốn vị đạo hữu Già Lam, Kim Hồ, Thải Vu Vương, Hàn Tinh đã thân tử đạo tiêu dưới thiên phạt, nhưng bọn họ vẫn không thể xem là đã tử vong hoàn toàn. Tương lai, nếu như có duyên, nói không chừng mọi người vẫn còn cơ hội gặp mặt đấy.” Mập mạp sơn vàng đột nhiêu dịu dàng nói.

Sự dịu dàng lúc này vô cùng trí mạng đối với Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Tiếp theo hãy mở màn cho thịnh yến tử vong nào. Phối hợp với ta, Phượng Nghi Tiên Tử.” Mập mạp sơn vàng giơ hai tay lên cao.

Phượng Nghi Cầm Chủ lặng lẽ đặt cánh mình lên bàn tay mập mạp sơn vàng.

Lực lượng của cô bị kéo ra ngoài.

Ngay sau đó, từng vòng đao mang ẩn chứa pháp tắc ‘sắc bén’ lấy Phượng Nghi Tiên Tử làm trung tâm, lan ra xung quanh.

Thành viên Thiên Đình có lòng tin tuyệt đối với Phượng Nghi Cầm Chủ.

Hơn nữa, thay vì chết dưới thiên phạt, còn không bằng chết trong tay Phượng Nghi Cầm Chủ.

Tử vong bao phủ toàn bộ bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình.

Máu chảy thành sông.

Mập mạp sơn vàng khẽ gật đầu, cuối cùng vươn tay đặt trên người Phượng Nghi Cầm Chủ và Nha Tiên: “Nhắm mắt lại.”

Hào quang màu vàng rực rỡ nổ tung.

Một lát sau, lại có một ‘ngọc ấn’ nhỏ được tế ra từ trong ‘bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình’.

…

…

Ầm ầm ầm ~

‘Sấm sét thiên phạt’ đang cuồn cuộn bên ngoài đột nhiên bắt đầu thu lại.

Nó mất đi mục tiêu nên đang dần biến mất.

Mà bên ngoài bí cảnh Thiên Đình, có một bóng người tuấn mỹ như trích tiên hiện lên.

Là Bạch tiền bối!

Sau khi hắn nhận được tin tức của Tống Thư Hàng thì lập tức tạm dừng việc nhổ tà năng Cửu U, trực tiếp chạy tới bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình, muốn xem thử nhóm dư đảng Thiên Đình đã xảy ra chuyện gì.

“Lôi phạt thật đáng sợ.” Vũ Nhu Tử da đen run lẩy bẩy, trốn trong cái bóng của Bạch tiền bối không dám hiện thân.

Tạo Hóa Tiên Tử trầm mặc không nói.

Mỹ nhân rắn công đức nhìn bí cảnh Thiên Đình bị thiên phạt bao phủ, trong con ngươi hiện lên vẻ bi ai.

Đúng lúc này, đột nhiên có một ngọc ấn nho nhỏ bay ra từ mảnh vỡ Thiên Đình, lướt đến chỗ của Bạch tiền bối.

Mỹ nhân rắn công đức che chở Bạch tiền bối vươn tay đón lấy ngọc ấn.

Sau đó trên ngọc ấn phát ra một giọng nói trong trẻo: “@#%×, đây là pháp khí khống chế trung khu mảnh vỡ Thiên Đình, chuyển cho Bá Tống đi nhé, Trình Lâm yêu em.”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

“Là cho Thư Hàng à?” Bạch tiền bối hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, đưa chiếc ngọc ấn nhỏ này vào tay Bạch tiền bối.

“Tất cả các ‘khí tức’ bên trong đều tiêu tán rồi, là tự sát ư?” Lúc này, Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng. Nó có thể cảm ứng được đột nhiên tất cả các khí tức bên trong mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đều bắt đầu tiêu tán.

Đồng thời, thiên phạt trên bầu trời cũng dần biến mất.

“Tiến vào xem sao.” Bạch tiền bối nói.

Hắn nắm tiểu ngọc ấn, dựa vào nó để trực tiếp chui vào mảnh vỡ Thiên Đình.

Lúc này, bên trong mảnh vỡ Thiên Đình là máu chảy thành sông.

Nhưng lại không có thi thể… tất cả thi thể đều bị người ta mang đi rồi.

Bạch tiền bối lấy ra một chiếc bình ngọc, vụt qua máu tươi trên mặt đất, toàn bộ máu tươi trên đất đều bị thu vào bình ngọc.

Đây là huyết dịch của rất nhiều thành viên thất phẩm, bát phẩm, cửu phẩm của Thiên Đình… Hơn nữa trong đó có không ít huyết mạch viễn cổ quý giá. Dù là dùng để luyện khí hay huyết tế thì đều vô cùng hữu hiệu.

Bạch tiền bối lại dẫn mọi người đi dạo một vòng trong bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình.

“Trống không… Đồ đạc bị dọn sạch cả rồi, chỉ để lại mảnh vỡ Thiên Đình. Thuần thục như vậy, tuyệt đối là người trong nghề làm.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

“Mảnh vỡ Thiên Đình đã là bảo vật lớn nhất rồi, đặc biệt là đối với kẻ có được thế giới hạch tâm như Thư Hàng thì nó là bảo vật vô giá.” Bạch tiền bối nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma cười ha ha đáp: “Ta cảm thấy nếu đổi nó thành linh thạch cửu phẩm cùng thể tích thì chắc chắn Thư Hàng sẽ vui đến ngất luôn.”

“Ta cảm thấy Tống tiền bối sẽ tát mình một cái, sau đó cho rằng mình đang nằm mơ.” Vũ Nhu Tử da đen thành thật nói.

Bạch tiền bối: “…”

Các người đừng coi thường Thư Hàng tiểu hữu như vậy chứ, mấy tháng trước hắn cũng từng có được một khối tài sản kếch xù… là ta cho hắn mượn đấy.

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử hát lên: “Trận pháp hồi sinh của Thánh Nhân ~”

“Đúng rồi, chúng ta đi xem xem trận pháp hồi sinh còn ở đó hay không. Sau đó chuyển cả bí cảnh này đến thế giới hạch tâm của Thư Hàng đi.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Có mỹ nhân rắn công đức bên cạnh phối hợp, lại nghĩ cách thu nhỏ ‘bí cảnh’ là có thể tiến hành chuyển dời.

Chương 2289: Pháp Thuật Thánh Viên Luyện Giới

Mấy người Bạch tiền bối đi đến vị trí không gian trận pháp hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia.

Tiểu không gian độc lập của trận pháp hồi sinh vẫn còn, nhưng có tầng tầng phong ấn do thành viên Thiên Đình viễn cổ bố trí, dù có dùng ngọc ấn trung khu mở ra cũng cần thời gian nửa tiếng, đây là một loại thủ đoạn phòng ngự.

Dù ngọc ấn trung khu có bị kẻ địch đánh cắp thì cũng không cách nào mở không gian hồi sinh của Thánh Nhân ra trong thời gian ngắn được.

“Dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ bản phá phòng tối của ta thì có thể xông vào, nhưng thôi quên đi… Đại trận hồi sinh của Thánh Nhân vẫn còn đó là được.” Bạch tiền bối nói.

Sau đó, Bạch tiền bối lại đến Tỏa Tiên ngục thăm dò một lần, Tỏa Tiên ngục bị mấy người bọn họ phá nát lúc trước đã được sửa chữa phục hồi, hơn nữa dường như đã cường hóa thêm một lần.

Bạch tiền bối thỏa mãn gật đầu: “Vậy kế tiếp phải nghĩ cách thu nhỏ bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình này lại, đưa vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng thôi.”

Tụ lý càn khôn có thể thu nhỏ đồ vật, thể tích lại có hạn. Không thể trực tiếp bỏ toàn bộ bí cảnh khổng lồ như vậy vào tụ lý càn khôn được.

“Mảnh vỡ Thiên Đình có kèm theo chức năng thu nhỏ không?” Cọng tóc ngố Sở các chủ nói.

“Ta đã nghiên cứu rồi, không có năng lực này.” Bạch tiền bối lắc đầu nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên cười ha ha nói: “Cái này thì đơn giản thôi, chỉ cần mở thế giới hạch tâm ra, bỏ mảnh vỡ Thiên Đình vào, đóng thế giới hạch tâm lại, ba bước hoàn mỹ!”

Cười một hồi, đột nhiên Xích Tiêu kiếm tâm ma ngừng cười, nó thở dài dằng dặc nói: “Chậc, quên mất bây giờ không có Thư Hàng bên cạnh, không thể đâm tim hắn, lãng phí cơ hội đâm tim một cách vô ích.”

Bạch tiền bối: “...”

Tổ ba người công đức, Tạo Hóa, Vũ Nhu Tử da đen cướp lời thoại.

Xích Tiêu kiếm tâm ma chuyên đâm tim.

Cọng tóc ngố Sở các chủ biết siết cổ.

Cuộc sống của Thư Hàng vẫn nhiều màu sắc như thế đấy.

“Sở các chủ có pháp thuật thu nhỏ vật phẩm kiểu vậy không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Có, nhưng thuật pháp của ta cần phối hợp với công pháp chuyên môn của Bích Thủy Các để tiến hành thi triển. Nhưng trạng thái hiện tại của ta không thi triển được thần thông như thế. Chí ít phải chờ hai cánh tay và ngực của ta mọc ra toàn bộ mới có thể thi triển thuật pháp cấp bậc này.” Sở các chủ trả lời.

Dù sao thể tích của bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình này vô cùng khổng lồ.

“Vậy có nên liên lạc với cái gì cũng có thể bán tiền bối không nhỉ?” Vũ Nhu Tử da đen đề nghị. Cô nhớ trong chức năng chat Tu Chân kia của Tống Thư Hàng có cách liên lạc với đại lão cái gì cũng có thể bán.

“Ừ, suýt chút nữa là quên mất vị đạo hữu tiện lợi hữu dụng này.” Bạch tiền bối lộ ra nụ cười xán lạn.

Chỗ của đại lão cái gì cũng có thể bán, chỉ cần có tiền thì gần như cái gì cũng mua được cả.

Mà Bạch tiền bối thì lại có tiền.

Cho nên đối với Bạch tiền bối, đại lão cái gì cũng có thể bán là một tồn tại vô cùng tiện lợi.

Trước kia, bởi vì đại lão cái gì cũng có thể bán xuất quỷ nhập thần, muốn liên lạc được với hắn là chuyện tùy duyên, nhưng bây giờ đã có chức năng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng, tìm kiếm cái gì cũng có thể bán lập tức trở nên đơn giản hơn hẳn.

Bạch tiền bối mở chức năng chat Tu Chân ra, lại mở nhóm Cửu

Châu số 2 mà Tống Thư Hàng lập ra lúc trước, tìm được đại lão cái gì cũng có thể bán với nickname hiệu ứng ánh sáng bảy màu vô cùng phô trương.

“Loại chuyện này vẫn nên nói chuyện riêng thì hơn.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

[Ting~ Hệ thống Tu Chân vẫn trong trạng thái thăng cấp, chức năng trò chuyện tạm ngừng sử dụng. Kiểm tra được người dùng Bạch đạo hữu, đã tăng thêm kênh trao đổi đặc thù lâm thời cho Bạch đạo hữu. Chúc ngài sử dụng vui vẻ.]

“Chức năng nhân tính hóa thật đấy, chat Tu Chân của Thư Hàng càng ngày càng hoàn thiện.” Bạch tiền bối khen.

Cọng tóc ngố Sở các chủ: “…”

Cô nhớ ngay cả bản thân Tống Thư Hàng cũng không có được chức năng này mà nhỉ? Bản thể của cô ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, vẫn luôn liên hệ với bản thể của Tống Thư Hàng. Trong lúc hệ thống Tu Chân thăng cấp, Tống Thư Hàng liên hệ với thành viên trong danh sách bạn bè đều dùng phương thức ‘tặng năng lượng + tin nhắn đính kèm’ nguyên thủy.

Kênh trao đổi đặc thù được kết nối rất nhanh.

“Alo, Bạch Thánh Quân đấy à? Liên hệ ta có chuyện gì không?” Giọng nói hòa nhã của đại lão cái gì cũng có thể bán vang lên. Trong danh sách của hắn, Bạch Thánh chính là VIP chí tôn siêu cấp, hoàn toàn là hai cấp bậc tồn tại với Tống Thư Hàng.

“Ta muốn một loại thủ đoạn thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình khổng lồ, bất kể là pháp khí, pháp thuật, quyển trục hoặc do cái gì cũng có thể bán đạo hữu ra tay đều được cả. Giá cả thế nào cũng được.” Bạch tiền bối nói.

Hào khí vạn trượng!

Cái gì cũng có thể bán đại lão thích nhất điểm này của Bạch Thánh Quân.

Cò kè mặc cả? Căn bản không hề tồn tại.

“Thể tích của mảnh vỡ Thiên Đình lần này rất lớn à? Ta nhớ Bạch đạo hữu có pháp thuật tụ lý càn khôn đúng không?” Đại lão cái gì cũng có thể bán hỏi ngược lại.

“Tụ lý càn khôn không chứa nổi, mảnh vỡ Thiên Đình lần này là bí cảnh do hơn trăm mảnh vỡ Thiên Đình khác nhau tổ hợp thành.” Bạch tiền bối trả lời.

Bí cảnh này đã bị đám người Phượng Nghi Cầm Chủ nối liền lại thành một thể, nếu lại cắt chúng ra lần nữa thì có vẻ hơi lãng phí.

“Ta hiểu rồi, phương án đơn giản nhất là để ta xuất thủ, giá cả cũng rẻ nhất. Nhưng mà… suy xét đến việc lần sau Bạch đạo hữu có thể còn gặp phải tình huống tương tự. Cho nên, ta đề cử một pháp thuật thực dụng mang tên Thánh Viên Luyện Giới cho Bạch đạo hữu. Pháp thuật này uy lực vô cùng. Đã từng có Trường Sinh Giả cường đại thi triển pháp thuật này, một mạch luyện hóa thu nhỏ một ngôi sao băng lớn cỡ mặt trăng thành kích cỡ nắm tay. Tuy rằng giá cả đắt đỏ, nhưng ta vẫn nhiệt liệt đề cử pháp thuật này.” Đại lão cái gì cũng có thể bán vỗ ngực nói.

Nếu mối làm ăn này thành công… chí ít cũng ngang bằng hai tháng thành tích công việc của hắn.

“Cần bao nhiêu tiền?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ba tấn linh thạch cửu phẩm, ước chừng một trăm năm mươi ngàn viên, nhưng pháp thuật này xứng đáng với cái giá đó.” Đại lão cái gì cũng có thể bán ra giá: “Chủ yếu là vì pháp thuật này cần dùng vật chứa đặc thù để tiến hành truyền thừa, cho nên giá cả sẽ đắt hơn một chút.”

“Thành giao.” Bạch tiền bối mặt không đổi sắc gật đầu nói.

Nghĩ tới đây, Bạch tiền bối thò tay vào bảo khố của mình lục lọi một phen, sau đó… hắn chuyển ra một viên vẫn thạch khổng lồ.

Đây là thứ sưu tầm được khi hắn bế quan lần trước.

Lần trước khi hắn bế quan, hắn từng suy xét tìm một vị trí bế quan trong vũ trụ… Sau đó bay một hồi thì thất thần, không cẩn thận đâm vào trong một ngôi sao băng. Bên trong ngôi sao băng kia có một mạch khoáng linh thạch phẩm chất cao, tính ra hẳn là cũng cỡ ba tấn linh thạch cửu phẩm.

Viên vẫn thạch này chính là bộ phận hạch tâm của mạch khoáng sau khi Bạch tiền bối lột bỏ xác ngoài của ngôi sao băng kia.

“Làm ăn với Bạch đạo hữu quả là sảng khoái.” Đại lão cái gì cũng có thể bán cười ha ha nói.

Ngay sau đó, thân hình hắn vượt qua không gian mà đến.

Trong lòng bàn tay hắn có một trận bàn màu vàng, trên đó ẩn chứa chấn động ‘pháp tắc không gian’: “Trận bàn này chính là bảo vật truyền thừa Thánh Viên Luyện Giới, Bạch đạo hữu kích hoạt nó là có thể đạt được truyền thừa.”

“Ngoài ra, sau khi Bạch đạo hữu sử dụng truyền thừa xong, trận bàn này còn có thể tái sử dụng. Chỉ cần dùng lực lượng không gian tôi luyện nó một lần thì có thể giao cho hậu bối có ‘thiên phú không gian’ sử dụng, chỉ cần hậu bối tiếp xúc với trận bàn này mỗi ngày là có thể sớm ngày quen thuộc với pháp tắc không gian, rất có ích đối với việc tấn chức Kiếp Tiên trong tương lai.”

Chương 2290: Trong Lúc Bất Giác, Ta Lại Trở Nên Mạnh Mẽ Nữa Rồi

“Thậm chí nếu như may mắn thì cũng có thể thức tỉnh thiên phú nhỏ liên quan đến không gian. Mặc dù chỉ thức tỉnh một vài thủ đoạn không gian nho nhỏ bình thường thôi.” Cái gì cũng có thể bán nói.

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Đa tạ cái gì cũng có thể bán đạo hữu nhắc nhở.”

“Khách sáo khách sáo, vậy Bạch đạo hữu, chúng ta sau này gặp lại nhé.” Đại lão cái gì cũng có thể bán cuốn vẫn thạch lên, mở cánh cửa không gian ra, chuẩn bị rời đi.

Nói chuyện làm ăn với Bạch Thánh Quân chính là sảng khoái vậy đấy, đây hoàn toàn là hai loại đối lập cực đoan nếu so với bán đồ cho Bá Tống.

Người trước là hưởng thụ, người sau là ức chế.

Cũng may hắn đã quyết định cố gắng hết sức để không tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh nữa.

“Ừm, chờ sau khi dùng xong trận bàn, Sở các chủ cô có thể tôi luyện nó một lần rồi giao cho Thư Hàng sử dụng không?” Giọng nói của Bạch Thánh vang lên phía sau.

Lúc nghe được hai chữ ‘Thư Hàng’, bước chân của đại lão cái gì cũng có thể bán không khỏi trượt một cái, không cẩn thận sải bước quá lớn thành nhảy qua.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta. Xem như là chi phí tháng này của ta nhé.” Cọng tóc ngố Sở các chủ bình tĩnh trả lời.

“Làm phiền Sở các chủ rồi.” Bạch tiền bối mỉm cười nói. Nếu như Tống Thư Hàng có thể thức tỉnh chút thiên phú không gian, nói không chừng ‘tụ lý càn khôn’ hắn ném cho Thư Hàng lần trước có thể phát huy được tác dụng.

Sau đó, hắn vươn tay kích hoạt trận bàn màu vàng, tiếp thu truyền thừa pháp thuật Thánh Viên Luyện Giới ẩn chứa trong trận bàn.

Đại lão cái gì cũng có thể bán xoa mặt mình, nhảy mạnh một cái, bắn vào trong cánh cửa không gian rồi biến mất…

Hắn cảm thấy đời này mình và Bá Tống có nghiệt duyên, làm sao cũng không tránh thoát khỏi Bá Tống được.

…

…

Hơn mười phút sau.

Bạch tiền bối mở mắt ra, truyền thừa Thánh Viên Luyện Giới đã được tiếp thu hoàn tất.

“Pháp thuật này thật thú vị, tốn bấy nhiêu tiền kia cũng đáng giá.” Tâm tình Bạch tiền bối rất tốt.

Dứt lời, tay hắn vung lên liên tục, bắt đầu thi pháp.

Lực lượng không gian dựa theo ý chí của hắn bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một tấm phù văn.

Một lát sau, sáu con thánh viên to lớn hiện lên trong hư không.

Bạch tiền bối dẫn mọi người rời khỏi bí cảnh mãnh vỡ Thiên Đình trước.

Hư ảnh sáu con thánh viên với cơ bắp chắc nịch, trên dưới trái phải, xếp thành hình một vòng tròn. Cánh tay thánh viên nhô ra, khẽ ấn xuống ngay trung tâm.

Thánh Viên Luyện Giới, trong tiếng gầm gừ ầm ĩ của sáu con thánh viên, bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một gian phòng lập thể lớn chừng 5 mét vuông.

“Đây đã là cực hạn ta có thể làm được hiện nay, @#%× Tiên Tử, mở thế giới hạch tâm ra.” Bạch tiền bối hét lên.

Mỹ nhân rắn công đức thực hiện động tác ‘cúi chào’.

Sau đó, cửa vào thế giới hạch tâm mở ra, trực tiếp thu mảnh vỡ Thiên Đình kích cỡ 5x5 vào trong.

Tiểu trợ lý hạch tâm ở bên trong đã sớm nhận được tín hiệu.

Sau khi bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ tiến vào, nó lập tức thu xếp mảnh vỡ khổng lồ này đến vị trí thích hợp trước tiên.

Đợi sau khi mảnh vỡ Thiên Đình giải trừ hiệu quả pháp thuật, khôi phục nguyên trạng thì sẽ lại khiến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng mở rộng ra thêm một vòng nhỏ.

Đồng thời, Bạch tiền bối cũng đưa ‘ngọc ấn trung khu’ vào thế giới hạch tâm, giao cho tiểu trợ lý hạch tâm điều khiển.

Sau khi sáp nhập bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình khổng lồ này, toàn bộ thế giới hạch tâm được cường hóa lần nữa.

“Bắt đầu tiếp xúc, tiếp xúc thành công… Mở ra trận pháp phòng ngự, tiến vào hệ thống phòng ngự thế giới hạch tâm… Chuyển dời bộ phận mảnh vỡ Thiên Đình, chuyển dời Tỏa Tiên ngục, chuyển dời Phượng Nghi cung, chuyển dời tháp Tượng Nha Quái … tìm kiếm định vị không gian hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia, tinh chế đại trận hồi sinh của Thánh Nhân… bắt đầu dung hợp.”

Hàng loạt tin tức truyền ra từ miệng tiểu trợ lý hạch tâm.

Có nó ở đó, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng được quy hoạch chỉnh tề. Các loại hệ thống phòng ngự lộn xộn vốn có cũng được đưa vào lưới rồng hạch tâm, kết thành một bộ phận trong hệ thống phòng ngự khổng lồ.

Mà một vài cung điện đặc thù, chẳng hạn như nơi ở của các vị Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đều bị lấy ra, thu xếp xung quanh điện Hàn Đông vốn thuộc Bắc Phương Đại Đế.

Mấy ngày kế tiếp, tiểu trợ lý hạch tâm tiến vào trạng thái bận rộn.

“Thành công rồi.” Vũ Nhu Tử da đen vẫn duy trì tư thế ưu nhã, có chút hưng phấn nói. Thế giới hạch tâm của Tống tiền bối càng phức tạp, chơi càng vui lại càng hấp dẫn được bản thể của cô. Đến lúc đó, bản thể của cô không cần chạy đi chạy lại khắp thế giới, chỉ cần thế giới hạch tâm của Tống tiền bối đã đủ cho cô mạo hiểm một thời gian dài rồi.

Nói không chừng tương lai, bản thể của cô cũng có thể trở thành một thục nữ chân chính.

Từ đó, thân là tâm ma đối ứng với bản thể, cô sẽ trở thành tâm ma hàng thật giá thật!

Bên cạnh, Bạch tiền bối lắc tay.

Pháp thuật Thánh Viên Luyện Giới còn hữu dụng hơn trong tưởng tượng của hắn.

Bởi như vậy, một vài bảo vật có thể tích vô cùng khổng lồ mà hắn gặp phải lúc mạo hiểm trước đây, không tiện thu lấy, lần sau gặp được đều có thể thu hồi chúng nó.

“Hơn nữa, có cảm giác Thánh Viên Luyện Giới này còn có thể cải tiến được, chờ ta cải tiến nó thì nói không chừng sẽ có hiệu quả tốt hơn.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

“Lại nói, các ngươi có cảm thấy lúc con khỉ lớn của Thánh Viên Luyện Giới này biến hóa thì khá giống với mấy con khỉ hô 666 của Tống Thư Hàng không?” Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên lên tiếng.

“Trong tên đều có hai chữ ‘Thánh Viên’, có phải là công pháp đồng bộ hay không nhỉ?” Vũ Nhu Tử da đen cũng suy đoán.

“Ừm, vậy chờ sau khi ta cải tiến pháp thuật kia xong sẽ bảo Thư Hàng học thử xem sao.” Bạch tiền bối vỗ tay: “Tiếp theo chúng ta đi thôi!”

Sở tóc ngố: “Tiếp tục nhổ tà năng Cửu U à?”

“Hôm nay cứ thí nghiệm phương án ‘thành thần’ trước đã, ta muốn hoàn thành phương án ‘thành thần’ này vào lúc chứng đạo cửu phẩm.” Bạch tiền bối trả lời.

“Tốt ~ để ta giúp Bạch đạo hữu một tay.” Sở tóc ngố nói. Sở các chủ cũng cảm thấy rất hứng thú đối với thiết kế ‘thành thần’ của Bạch tiền bối.

Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên hát lên: “Lực ~ một ~ cọng ~ lông ~”

Ngay sau đó, Tạo Hóa Tiên Tử nhây lầy đã bị Sở tóc ngố cuốn lấy treo ngược lên, tựa như diều giấy bị thả bồng bềnh trong không trung vậy.

…

…

Lúc này, trong thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng vừa hoàn thành một đợt kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Bạch tiền bối two vận dụng những thiết bị pháp khí công nghệ cao trong hang ổ của quả cầu béo để kiểm tra toàn diện cho Tống Thư Hàng một lần.

“Số liệu cho thấy thân thể ngươi không có vấn đề, không dung nhập đạo của Thiên Đế, mà bởi vì thế giới hạch tâm nên khí tức mảnh vỡ Thiên Đình ngươi thu thập được cũng không ảnh hưởng đến thân thể ngươi.” Trong tay Bạch tiền bối two cầm một tờ đơn kiểm tra, trả lời.

“Phù, vậy ta yên tâm rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Hiện tại ngươi có cảm thấy thân thể có gì khác lạ không?” Số Hamster mặc áo khoác dài màu trắng, dò hỏi.

“Thân thể có gì khác lạ à? Ừm… vừa rồi lúc kiểm tra, ta phát hiện năng lượng trong cơ thể lại tăng thêm một phần. Hẳn là thế giới hạch tâm xảy ra biến hóa rồi phản hồi đến thân thể ta. Trong lúc vô tình lại trở nên mạnh hơn rồi, rõ ràng muốn áp chế cảnh giới, không muốn nhanh tấn cấp như vậy mà.” Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

“Chít ~~” Số Hamster hét lên một tiếng rồi bổ nhào tới, vung bảo kiếm điên cuồng đâm vào da mặt Tống Thư Hàng: “Đừng ai cản ta, hôm nay ta nhất định phải đâm xuyên qua lớp da mặt không biết xấu hổ này của hắn.”

Tống Thư Hàng cũng không phản kháng, để mặc số Hamster điên cuồng đâm vào.

“Bạch tiền bối, ta muốn thử lại lần nữa xem có thể giải trừ phong ấn bên cạnh ngươi không.” Hắn nghiêm túc nói với Bạch tiền bối two.

“Phong ấn ở đây, ngươi muốn thử thì cứ thử đi.” Bạch tiền bối two không để tâm nói.

Kỳ thực ngủ trong phong ấn còn ngon hơn ngủ trong kén, hắn thật không nỡ ra ngoài, nhưng nếu Tống Thư Hàng muốn thử thì hắn cũng không tiện từ chối ý tốt của Thư Hàng.

Chương 2291: Chúng ta có thời gian cả đêm dài

Trước đó Tống Thư Hàng đã suy nghĩ rất lâu, phải nâng cao cường độ thi triển Dưỡng Đao thuật trong nháy mắt để phá giải phong ấn đang vây khốn Bạch tiền bối two.

Nhưng trừ việc dùng Khống Phát Thuật biến ra hai mươi bàn tay từ mái tóc dài thì chỉ có thể mượn thêm hai tay của linh quỷ góp cho đủ số, nhằm tăng cường số lượng tay thi triển Dưỡng Đao thuật mà thôi.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng không còn phương án nào để tăng cường Dưỡng Đao thuật trong phạm vi lớn nữa.

Không tăng được chất lượng, cũng không tăng được số lượng, vậy thì chỉ có thể từ từ mài dần!

Bây giờ hắn đã tấn thăng lên cảnh giới thất phẩm, tu luyện xong thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công, Nho Gia Kim Cương Thân và Cương Thủ biến dị cũng được tăng cường, cường độ thân thể đã tăng lên gấp bốn, năm lần so với lúc trước.

Giờ hắn có thể chịu được phản phệ của thuật phong ấn, dù có mài dần mấy ngày mấy đêm cũng không thành vấn đề.

“Đầu tiên… Tăng Phát Thuật!” Tống Thư Hàng hất đầu, mái tóc dài vươn ra, dài đến tận đầu gối chỉ trong nháy mắt.

Chiều dài này là vừa đủ.

Tống Thư Hàng từng muốn truyền thụ thuật này cho Bạch tiền bối nhưng tiếc rằng chưa tìm được cơ hội nào thích hợp.

“Tiếp theo… Khống Phát Thuật!” Theo ý nghĩ chuyển động, mái tóc dài của Tống Thư Hàng bay múa, kết thành hai mươi bàn tay.

Tống Thư Hàng gật đầu hài lòng. Hắn phát hiện ra ngoài thiên phú về đao pháp thì hình như mình còn có cả thiên phú về tóc nữa, có lẽ tương lai phải nghĩ đến chuyện tìm thêm một vài pháp thuật, thần thông hoặc võ kĩ liên quan đến tóc thôi.

Mãi đến tận ngày nay, Tống Thư Hàng vẫn không biết Khống Phát Thuật mà Sở Các Chủ truyền thụ cho hắn được cải biên từ đao thuật viễn cổ Biện Đao Cửu Trảm.

"Bước cuối cùng, phối hợp với linh quỷ tiên tử của ta!" Tống Thư Hàng thốt lên từ nội tâm.

Hai tay linh quỷ chui ra từ vai của Tống Thư Hàng, tạo thành hình thức bốn tay cùng hắn. Đây là một hình thức khiến Tống Thư Hàng hoài niệm, vì hắn mơ hồ nhớ rằng trước đây mình đã từng cùng linh quỷ và mỹ nhân rắn công đức tạo nên hình thái ba đầu sáu tay rồi.

Sau khi hai tay linh quỷ vào vị trí, nó giao quyền sử dụng cho Tống Thư Hàng để hắn khống chế và sử dụng đôi tay này.

"Chuẩn bị sẵn sàng đi, ta lên đây Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng tiến lên một bước, tới gần cây trụ phong ấn của đại lão quả cầu béo.

Thân mình đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành của Bạch tiền bối two vẫn chìm nổi trong cây cột. Hắn ngáp một cái: "Lúc nào cũng có thể bắt đầu."

Tht hít sâu một hơi, chuẩn bị để nhận lấy sự phản phệ của trụ phong ấn, sau đó hai mươi bàn tay tóc + hai tay của hắn + hai tay của linh quỷ đồng thời ấn lên trụ phong ấn.

Dưỡng Đao thuật x24!

Hào quang sáng chói ngập tràn toàn bộ đại điện.

"A a a á ~" Tống Thư Hàng kêu lên thảm thiết vì giật điện. Diện tích tiếp xúc của thân thể với trụ phong ấn càng rộng thì phản phệ giật điện lại càng khủng bố.

Chỉ số đau đớn từ phản phệ lập tức lên tới tiêu chuẩn "khiến Tống Thư Hàng cảm thấy đau".

Chỉ có thể nói không hổ là tác phẩm của đại lão quả cầu béo.

"Chít chít chít chít!" Số Hamster đang dí sát vào mặt Tống Thư Hàng để đâm da mặt hắn cũng kêu la thảm thiết. Vì đâm hăng quá, nên khi Tống Thư Hàng ấn tay lên trụ phong ấn thì nó không kịp thoát đi.

Ai ngờ sức mạnh phản phệ của cái trụ phong ấn chết tiệt này lại còn dẫn điện, truyền thẳng từ Tống Thư Hàng qua người nó.

Thế là nó cũng bị điện giật, mức độ đau đớn phải chịu chí ít cũng bằng một phần mười của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể xem nhẹ mức độ đau đớn chỉ bằng một phần mười này, nhưng với số Hamster thì đó lại là mức độ không thể nào chịu nổi.

Nhất thời, số Hamster còn gào to hơn cả Tống Thư Hàng.

“Ơ? Sao Nhiễm Chân đạo hữu còn chưa xuống khỏi mặt ta vậy?” Sau khi kêu thảm một hồi thì Tống Thư Hàng đã bắt đầu thích nghi với đau đớn, thậm chí còn có sức lực để giao lưu với số Hamster.

“Chít chít chít chít!” Số Hamster lườm trắng mắt.

Tống Thư Hàng cười ha hả: “Vì lúc ngươi đâm mặt ta chẳng có cảm giác gì cả, nên ta cứ tưởng là ngươi đã xuống rồi kia.”

Lần này số Hamster chán chả buồn kêu nữa luôn.

Tống Thư Hàng hơi động niệm lực, cẩn thận nâng số Hamster lên rồi kéo nó xuống khỏi mặt mình, đặt sang bên cạnh.

Ngay sau đó, hai mươi bàn tay tóc + hai tay + hai tay linh quỷ điên cuồng hoạt động. Ánh hào quang của Dưỡng Đao thuật x24 bùng nổ rực rỡ.

Chỉ cần hắn không buông tay thì hiệu quả Dưỡng Đao thuật tác dụng lên trụ phong ấn sẽ không giảm đi.

Độ thiện cảm của phong ấn của đại lão quả cầu béo đối với Tống Thư Hàng không ngừng +1.

Sau hơn hai trăm phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp, Tống Thư Hàng cảm nhận được một cách rõ ràng là nỗi đau đớn từ đòn phản phệ của trụ phong ấn đã bắt đầu giảm xuống.

Sau năm trăm phát Dưỡng Đao thuật, hắn đã không còn cảm nhận được đau đớn nữa.

Tuy ánh sáng mang lực sát thương của phản phệ thi thoảng lại lóe lên trên người Tống Thư Hàng, nhưng với hắn thì loại đau đớn này chẳng khác gì gãi ngứa, chẳng những không khó chịu mà còn hơi thoải mái nữa kia.

Thế là Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian, dùng niệm lực lấy cuốn “Ngôn ngữ viễn cổ căn bản” ra đọc.

Hắn không vội vàng gì. Lần này hắn có cả đêm để nhây với trụ phong ấn của đại lão quả cầu béo cơ mà.

Hắn có thể thực hiện động tác điên cuồng thi triển Dưỡng Đao thuật bằng bản năng, chẳng cần tiêu hao chút tinh thần nào cả.

Nhân thời gian này, hắn còn có thể học hỏi Bạch tiền bối two về cách phát âm ngôn ngữ viễn cổ nữa chứ.

Khi tự học ngôn ngữ viễn cổ, vì thiếu người giảng giải cách đọc, nên Tống Thư Hàng có thể đọc hiểu ý nghĩa nhưng không thể phát âm ra được.

Chẳng khác gì một thằng câm.

“Bạch tiền bối, từ này đọc thế nào vậy ạ?” Giữa ánh sáng của Dưỡng Đao thuật, Tống Thư Hàng lật sách ra, học hỏi cực kì khiêm tốn.

“Từ nào?” Bạch tiền bối two ba chìm bảy nổi trong trụ phong ấn, lộn ngược lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Hàng thứ sáu trang bên trái ấy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Để ta xem thử.” Bạch tiền bối two liếc một cái rồi phát âm lại bằng ngôn ngữ viễn cổ tiêu chuẩn, chỉ dạy cho Tống Thư Hàng đầy đủ từ cách uốn lưỡi, cách phát âm cuống họng đến âm mũi phụ trợ.

Tuy không có ánh trăng, nhưng lại có ánh sáng của Dưỡng Đao thuật.

Tuy không có Hamster, nhưng lại có Bạch tiền bối two bầu bạn cạnh bên.

Hiệu quả học tập tăng lên vùn vụt.

Hiệu suất học tập +10.

Hắn không ngừng học được thêm từ mới, đồng thời có thể miễn cưỡng đọc chúng thành lời.

…

Học tập khiến người ta vui vẻ, tri thức khiến người ta quên đi thời gian.

Tống Thư Hàng chìm đắm trong trạng thái học tập say mê, trừ thi triển Dưỡng Đao thuật theo bản năng thì đã hoàn toàn quên đi khái niệm thời gian.

Mãi đến khi chuông báo thức của điện thoại di động vang lên, kéo hắn ra từ biển rộng vô bờ của tri thức.

Đó là tiếng chuông báo bảy giờ sáng.

Một đêm đã trôi qua.

“Nhanh như vậy sao?” Tống Thư Hàng vẫn chưa thỏa mãn.

Hắn nhìn vào trụ phong ấn.

Sau một đêm cố gắng không ngừng nghỉ, trụ phong ấn đã bắt đầu tỏa ra hào quang bảy màu, hệt như hiệu ứng khi trang bị trong game online sắp tiến hóa thành thần khí.

“Hình như có hiệu quả.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, không uổng công cố gắng cả đêm.” Bạch tiền bối two bơi lội uyển chuyển trong trụ phong ấn như một con cá.

“Vậy thì thử một lần cuối cùng, nếu không được thì lúc nào mình lại thử lại.” Tống Thư Hàng dùng niệm lực thu hồi sách dạy ngôn ngữ viễn cổ.

Sau đó hắn điên cuồng thôi động linh lực trong cơ thể.

Hai mươi bốn cánh tay tạo thành lực ma sát cực mạnh, vuốt lên trụ phong ấn đến tóe lửa.

Nhận lấy đợt Dưỡng Đao thuật cuối cùng của ta đi!

Chương 2292: Nhìn trời, ta đã làm gì?

“Tà thuật.” Phải mất đến hơn nửa đêm, Hamster mới khôi phục lại từ nỗi đau đớn do bị phong ấn phản phệ.

Cái tên số Bá Tống có thể thoải mái chịu đựng mức độ đau đớn này đúng là quái vật!

Nó chỉ phải chịu có một chút đau đớn liên đới mà đã mất đến nửa đêm mới khôi phục được rồi.

“Ngươi dùng Dưỡng Đao thuật như vậy thật chẳng có linh hồn gì hết.” Tinh tinh tướng quân ngồi bên cạnh, không nhịn được mà nói.

Nó chưa bao giờ thấy ai thi triển một loại pháp thuật theo kiểu phát rồ như thế bao giờ.

Trụ phong ấn bị vuốt tóe cả lửa ra rồi kia kìa.

“Đúng, thi triển Dưỡng Đao thuật kiểu như ngươi thì làm sao mà lan truyền tình yêu thương được? Trong một giây ngươi yêu đến hai trăm lần à? Thi triển kiểu ấy là không có linh hồn.” Hamster đồng tình phụ họa.

Số Hamster hiểu một chút về lý thuyết của Dưỡng Đao thuật mà Tống Thư Hàng sử dụng, biết rằng khi thi triển pháp thuật này thì cần phải rót “tình yêu” của mình vào cho mục tiêu.

Bây giờ Tống Thư Hàng dùng đến hai mươi tư cánh tay vuốt vèo vèo, tình yêu của hắn cũng quá rẻ mạt rồi.

“Ba Trát Hắc!” Tống Thư Hàng hét vang một tiếng.

Một khắc sau, một bàn tay tóc của hắn nổ tung. Cuối cùng nó cũng không chịu nổi việc thi triển pháp thuật liên tục với cường độ cao mà nổ vụn.

Lớp kim loại đen bao phủ hai tay của Tống Thư Hàng và hai tay linh quỷ cũng đỏ lên như sắt nung.

“Cực hạn.” Tống Thư Hàng thở dài, lùi về phía sau một bước.

“Tạch tạch tạch.” Trên trụ phong ấn lại phủ ánh sét phòng ngự.

Nhưng tầng ánh sáng bảy màu trên nó vẫn lóe lên mà không hề rút đi, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy cực kì thân thiết.

Dường như chất liệu của trụ phong ấn cũng đã thay đổi một chút rồi thì phải?

Đại lão quả cầu béo dùng một khúc xương bất hủ giả làm cái giá để bày ra trụ phong ấn này, chuyên dùng để đối phó với Bạch tiền bối two.

Khởi nguồn của nó chính là khúc xương bất hủ giả kia.

Lúc này, dưới tác dụng của Dưỡng Đao thuật mà Tống Thư Hàng thi triển suốt một đêm, trụ phong ấn đã tiến hóa.

“Có hiệu quả rồi. Cuối cùng nỗ lực một đêm đã không uổng phí. Chỉ cần luồng sáng bảy màu này không tan đi, đêm nay chúng ta lại thử lại, cứ tiếp tục mấy ngày, nhất định có thể phá giải nó.” Tống Thư Hàng thu hồi hai tay linh quỷ, hài lòng nói.

“Ừm, đúng là có thay đổi thật.” Bạch tiền bối two ở bên trong gõ nhẹ lên vách trụ, nói: “Ta có thể cảm nhận được sự tiến hóa của phong ấn này. Nó đã trở nên mạnh mẽ và kiên cố hơn. Nếu trước đó ta chỉ mất năm ngàn năm để cưỡng chế phá vỡ nó, thì bây giờ… có khi phải mất đến một vạn năm chứ không đùa.”

Tống Thư Hàng: Σ(つ°Д°;)つ

Số Hamster: Σ(°°|||)□

Tinh tinh tướng quân: "Số Bá Tống, ngươi đã làm gì hả!"

“Từ từ đã, thế này không đúng!” Tống Thư Hàng bước tới gõ lên trụ phong ấn.

Trụ phong ấn phản hồi lại cảm giác thân thiết cho hắn.

“Chẳng có gì không đúng. Thực ra ta đã đoán được khả năng này từ đầu.” Bạch tiền bối ngáp một cái rồi nói: “Dưỡng Đao thuật của ngươi có khả năng kích thích pháp khí, khiến chúng từ từ tiến hóa. Hễ là pháp khí có tiềm lực thì đều được sảng khoái nhờ Dưỡng Đao thuật. Trụ phong ấn được mát xa thoải mái, tiến hóa mạnh mẽ hơn, chẳng phải là chuyện đương nhiên hay sao?”

Tống Thư Hàng vỗ trụ phong ấn với vẻ không cam lòng: “Vậy chẳng phải ta có lòng tốt mà làm chuyện xấu rồi ư?”

“Yên tâm đi, với ta thì năm ngàn năm hay một vạn năm chẳng khác gì nhau cả, chỉ là một giấc ngủ thôi mà. Mà ngủ trong cái trụ phong ấn tiến hóa này thoải mái hơn nhiều, cảm giác buồn ngủ không ngừng kéo tới, dễ chịu hơn kén lớn gấp mười lần, hơn trụ phong ấn cũ gấp năm lần.” Giọng nói của Bạch tiền bối two cứ thấp dần, thấp dần.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hóa ra hắn vất vả cả đêm thực sự không có chút ý nghĩa nào.

Đã thế còn kéo dài thời gian phá phong ấn của Bạch tiền bối two.

Với Bạch tiền bối two mà nói, một vạn năm chẳng đáng là bao, nhưng sau một vạn năm thì thế giới bên ngoài đã sớm long trời lở đất.

“Đã có biến hóa…thì nể mặt mở cho ta cái cửa sau được không?” Tống Thư Hàng sờ cái trụ phong ấn khiến hắn có cảm giác thân thiết, lẩm bẩm.

“Cuối cùng số Bá Tống vẫn phát điên.” Tà ma Hamster đứng cạnh nói lời thấm thía.

Tinh Tinh tướng quân phối hợp nói tiếp: “Một ngày nọ, Bá Tống Huyền Thánh không chịu nổi đả kích, đi tỏ tình với một cái trụ phong ấn… nhìn trời!”

Trước mắt mọi người, trụ phong ấn đang vây khốn Bạch tiền bối two thực sự mở ra một cái cửa sau nho nhỏ.

Một cánh cửa bé xíu mở ra ở phía dưới cùng của trụ phong ấn.

“Mở! Mở thật kìa! Chủ nhân ơi, mau tỉnh lại đi, phong ấn mở cửa sau thật kìa!” Số Hamster hét lớn.

Nhưng Bạch tiền bối two trong trụ phong ấn đã ngủ rất say. Tiếng gọi từ bên ngoài trụ không thể lay tỉnh hắn.

“Với kích thước của cánh cửa kia thì số Hamster có thể chui lọt đó.” Lúc này, Mặt Trời Nhỏ T233 lên tiếng nhắc nhở.

“Đúng rồi, để ta đi vào đó đánh thức chúa tể dậy!” Số Hamster nhảy lên một cái, nhanh chóng phóng tới cánh cửa kia.

Nhưng ngay khi nó chạm đến cửa hang thì lưới điện đã phủ xuống người nó.

"Chít chít chít chít!" Số Hamster kêu lên thảm thiết, ngã phịch xuống, bộ lông bóng mượt cháy đen thui.

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay nâng nó lên, mang ra khỏi phạm vi của trụ phong ấn.

"Không được, tuy trụ phong ấn đã mở cửa nhưng lại không cho người khác đi vào." Tinh tinh tướng quân cau mày nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi bảo: "Không còn cách nào khác, chỉ có thể để ta vào thôi."

Hắn lấy một thanh Thánh Ấn mộc đao ra cắm bên ngoài trụ phong ấn, sau đó lại lấy phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối mà Bạch tiền bối để lại cho mình, đeo lên.

"Lẽ nào số Bá Tống biết thuật thu nhỏ thân thể?" Tinh tinh tướng quân nhìn Tống Thư Hàng với vẻ khiếp sợ: "Ngươi học được từ bao giờ thế?"

Tống Thư Hàng: "…"

Ta không biết thuật thu nhỏ thân thể, khiến các ngươi thất vọng rồi.

"Không biết sao? Thế mới đúng chứ." Tinh tinh tướng quân đọc đáp án từ vẻ mặt rõ rành rành của Tống Thư Hàng.

"Tuy không biết thuật thu nhỏ thân thể, nhưng ta biết một phương pháp thực dụng hơn." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Ngay sau đó, thân thể hắn hóa thành một làn khói đen.

Dưới sự khống chế của hắn, thân thể sương mù co lại thành một cụm nhỏ như nắm tay, lăn về phía cửa sau của phong ấn.

Cụm sương mù nhẹ nhàng lăn vào trong trụ.

Quả nhiên, trụ phong ấn được Dưỡng Đao thuật xoa bóp suốt đêm không hề cự tuyệt Tống Thư Hàng.

Khi Tống Thư Hàng vào đến bên trong trụ phong ấn, cánh cửa kia cũng đóng sập lại.

"Từ từ, đừng đóng vội! Chờ ta đánh thức Bạch tiền bối dậy rồi đóng cũng chưa muộn mà!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng lần này trụ phong ấn không mở cửa sau ra với hắn nữa.

Trong lòng Tống Thư Hàng dấy lên một dự cảm không lành.

Khả năng tệ nhất chính là cả hắn và Bạch tiền bối two đều bị vây khốn trong trụ phong ấn.

“Đánh thức chủ nhân của ta dậy trước đi, số Bá Tống.” Tinh tinh tướng quân nhắc nhở.

Tống Thư Hàng trong trạng thái sương mù gật đầu, lại gần Bạch tiền bối two, vỗ nhẹ một cái: “Bạch tiền…”

Bép!

Bạch tiền bối two đang ngủ say tùy tiện vung tay lên, đập nát Tống Thư Hàng trong trạng thái sương mù.

Sương mù nổ tung bao phủ toàn bộ trụ phong ấn, nhuộm nó thành một màu đen kịt.

Tinh tinh tướng quân: “…”

Chương 2293: Hà Chỉ tiền bối, nhìn xem, cái nồi này vừa to vừa tròn

Bị dán lên trụ rồi à?

“Số Bá Tống, còn sống không?” Tinh tinh tướng quân nhỏ giọng hỏi.

Cả cây cột đều bị nhuộm thành màu đen sì là đủ thấy Bá Tống bị đả kích thê thảm đến mức nào.

Đây là công kích của của Chúa Tể Cửu U đấy. Nói không chừng khi tấn công nhục thân, nó còn tạo thành tổn thương cho cả linh hồn nữa kia.

Nếu đổi lại là nó thì chết chắc rồi.

Nghĩ tới đây, tinh tinh tướng quân quay đầu kêu lên: “Số Hamster, mau đi xem trận pháp hồi sinh có phản ứng không.”

Số Hamster đạp đạp cái chân nhỏ, há mồm thở hắt một hơi khói. Nó bị trụ phong ấn giật cho một phát, còn chưa lấy lại sức, thi thoảng cơ bắp trên thân thể lại run lên.

Xem ra trong thời gian ngắn số Hamster không thể phát huy được tác dụng.

“Thôi thì ta tự đi xem vậy.” tinh tinh tướng quân thầm nghĩ.

“Ta còn sống không?” Lúc này, một giọng nói vang lên từ trong trụ phong ấn.

Sau đó, khói đen trong trụ phong ấn từ từ thu về, biến lại thành hình người.

Số Bá Tống ngưng tụ lại một lần nữa!

“Số Bá Tống đỉnh ghê, thế mà không chết!” Tinh tinh tướng quân tán thưởng.

“Không xong rồi, thấy như cả người mình sắp vỡ vụn ra vậy.” Tống Thư Hàng trạng thái sương mù thoi thóp dán mình vào trụ phong ấn, không sao động đậy được.

May mà đòn vừa nãy của Bạch tiền bối two chỉ là một cú giáng thuần vật lý. Dù đang ngủ say nhưng thân thể Bạch tiền bối vẫn khống chế lực đánh theo bản năng.

Nhờ sự diệu huyền của trạng thái ngụy bất hủ nên Tống Thư Hàng vẫn còn sống đến giờ.

“Còn sống thì tốt, chết có thanh thản đến mấy cũng không bằng còn sống.” Tinh tinh tướng quân an ủi.

“Nhưng ta cứ thấy hình như trên người mình thiêu thiếu cái gì. Thận ta có còn đó không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tinh tinh tướng quân: “…”

Bây giờ ngươi đang ở trong trạng thái sương mù thì ta thấy thận ngươi làm sao được?

“Trên người ta có thay đổi gì không? Sao ta cứ thấy là lạ thế nào ấy.” Tống Thư Hàng lại lẩm bẩm.

Khi đang nói thì trong đầu hắn có tiếng nhắc nhở vang lên.

[Ting ~ Cảnh báo virus (chưa hoàn thành) – Rà soát thấy tín hiệu quấy nhiễu từ xa.]

Chức năng cảnh báo virus còn chưa hoàn toàn dung nhập vào hệ thống Tu Chân, cho nên bây giờ Tu Chân vẫn còn đang nâng cấp.

Song chức năng cảnh báo virus đã được xây dựng xong, đã có thể kiểm tra được tín nhiệu lục soát từ xa của di vật Thiên Đạo rồi.

“Cuối cùng cũng đến! Mau, mau kết nối với Hà Chỉ Ma Đế tiền bối!” Đại não của Tống Thư Hàng đang mơ hồ, nhưng vừa nghe thấy tiếng cảnh báo này thì đã tỉnh táo lại ngay.

Hà Chỉ Ma Đế, hãy nhìn cái nồi kia đi! Nó mới to và tròn làm sao ~ hôm nay ta sẽ tặng nó cho ngài.

[Ting ~ Chuyển tiếp thất bại. Chức năng chat riêng của Tu Chân đang nâng cấp.] Giọng nhắc nhở của hệ thống cực kì vô tình.

“Má nó!” Tống Thư Hàng đau lòng thốt lên.

Cái nồi tốt thế mà không vung ra được.

[Rà soát thấy tình huống nguy cấp, mức độ nguy hiểm 5 sao, mở đường dây giao lưu VIP chí tôn, kết nối với Hà Chỉ Ma Đế.]

Tống Thư Hàng: “…”

Có cả chức năng ẩn này nữa à?

Nếu mức độ nguy hiểm không đủ thì đường dây này không thể mở được đúng không?

[Ting ~ [Sổ đen] Hà Chỉ Ma Đế từ chối đường dây kết nối đặc biệt.]

Nhìn trời, đường dây kết nối VIP chí tôn mà không có chức năng mở cưỡng chế à?

“Mau kết nối với Bất Diệt Chi Chủ!” Tống Thư Hàng suy nghĩ cực nhanh rồi lập tức đưa ra quyết định chính xác nhất.

Hà Chỉ Ma Đế có ý thức nên sẽ từ chối kết nối, nhưng Bất Diệt Chi Chủ đã rơi vào trạng thái ngủ say vĩnh hằng thì chỉ làm việc theo bản năng thôi.

Rất có khả năng nó sẽ kết nối với đường dây đặc biệt, sau đó đón nhận cái nồi vừa to vừa tròn này.

[Xác nhận mệnh lệnh, kết nối với bạn tốt Bất Diệt Chi Chủ.]

[Ting ~ kết nối thành công. Bắt đầu kết nối với [Sổ đen] Bất Diệt Chi Chủ.]

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng sảng khoái cười vang.

Má ơi ~ Cuối cùng con cũng vung được cái nồi vừa to vừa tròn kia đi rồi.

Quả nhiên, trong danh sách có thêm mấy vị đại tiền bối để dự bị là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Tống Thư Hàng quyết định sau này phải kết thêm mấy người bạn tốt kiểu như Hà Chỉ tiền bối và Bất Diệt Chi Chủ mới được.

Chỉ có hai vị thôi thì đôi khi vẫn không đủ dùng.

Tinh tinh tướng quân và Mặt Trời Nhỏ T233 ngu mặt nhìn Tống Thư Hàng. Trong mắt chúng, Tống Thư Hàng tự nhiên lẩm bẩm một mình, sau đó nhảy cẫng lên và cười phớ lớ.

Thằng ranh này tàn đến nơi rồi.

“Có thuốc không? Nhét cho số Bá Tống vài viên nhé?” Tinh tinh tướng quân hỏi.

“Hết thuốc… Mà dù có thì cũng không nhét vào được.” Mặt Trời Nhỏ T233 phân tích bằng lý trí.

Số Hamster: “Chít!”

“Hello, Bất Diệt Chi Chủ tiền bối, tuy là ngươi vẫn còn đang ngủ say, nhưng đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức giao lưu với nhau nhỉ.” Nếu đã kết nối thì Tống Thư Hàng cũng muốn tán gẫu với Bất Diệt Chi Chủ tiền bối vài câu.

Đồng thời hắn âm thầm gọi nữ sĩ lưới rồng, nhờ cô hỗ trợ quan sát chức năng cảnh báo virus, xem quá trình xác định vị trí từ xa của cầu di vật Thiên Đạo kia đã kết thúc hay chưa.

Bất Diệt Chi Chủ không phản ứng gì với Tống Thư Hàng. Vì nó cưỡng chế vượt cấp tiếp xúc với tin tức về “bất hủ bất diệt” nên mới rơi vào trạng thái ngủ say, không thể dễ dàng tỉnh dậy như vậy được.

“Tuy đây là lần đầu tiên tán gẫu với nhau, nhưng ta và Bất Diệt Chi Chủ tiền bối đã là bạn tri kỉ lâu năm. Tóm lại, được quen biết ngươi thật là tốt.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

[Thay đổi vị trí thành công] Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở.

Tương tự với lần trước, khi Tống Thư Hàng sử dụng chức năng chat của Tu Chân để kết nối với một người trong danh sách bạn tốt của hắn, thì việc gây nhiễu và xác định vị trí từ xa của di vật Thiên Đạo sẽ bị dẫn sang người đó.

Thế là sự quấy nhiễu và định vị của di vật Thiên Đạo đáp trúng ngay Bất Diệt Chi Chủ.

Một khắc sau…

“Ực~” Trong đường dây kết nối của Bất Diệt Chi Chủ và Tống Thư Hàng vang lên một tiếng động kì quái.

Sau đó kết nối bị gián đoạn.

“Quăng nồi thành công rồi ~” Thân thể sương mù yếu ớt của Tống Thư Hàng ngã sấp mặt trong trụ phong ấn.

Đây là cuộc đấu đá trong vô hình giữa hắn và cầu di vật Thiên Đạo. Nhìn có vẻ hời hợt, nhưng thực chất Tống Thư Hàng đã lướt qua tử vong đến ba lần.

Vô cùng mạo hiểm, nhưng cũng là vô cùng kích thích.

“Hôm nay Tống mỗ lại tiếp tục bình an sống sót!” Tống Thư Hàng cười khẽ mà nói.

[Chúc mừng quản lý viên Bá Tống.] Nữ sĩ lưới rồng gửi điện mừng từ xa.

[Ting ~ Hà Chỉ Ma Đế truyền tống cho ngươi 1 điểm năng lượng. Tin nhắn đính kèm: Ngươi lại muốn làm gì ta hả? Ta báo cho ngươi biết, dù là việc gì thì ngươi cũng đừng mơ!]

Ban nãy Hà Chỉ Ma Đế vừa bói một quẻ, quẻ bói nói rằng Bá Tống Huyền Thánh đang âm mưu chơi xỏ hắn!

Lần này không phải chỉ là nói xấu sau lưng, mà là thằng ranh đó bày kế hãm hại hắn thật!

Quả nhiên “nói xấu sau lưng” chỉ là chiêu trò của Bá Tống Huyền Thánh nhằm thăm dò hắn mà thôi.

Tống Thư Hàng mỉm cười, gửi trả Hà Chỉ Ma Đế một giọt năng lượng rồi đính kèm tin nhắn: [Ban nãy ta muốn gửi tặng Hà Chỉ tiền bối một món quà đẳng cấp cực cao, tiếc là tiền bối không nắm bắt được cơ hội. Món quà đó đã được gửi cho một tiền bối khác rồi.]

Hà Chỉ Ma Đế cười lạnh, tin ngươi thì ta đi bằng đầu!

Chương 2294: Tên ta là Đầu Sắt, là Không Từ Bỏ

“Bao giờ chức năng chat của Tu Chân được mở lại thì ta sẽ dùng nó để nói chuyện riêng với Hà Chỉ Ma Đế, để xem đến lúc đó tiền bối từ chối ta kiểu gì.” Tống Thư Hàng trong trụ phong ấn nói khẽ.

Lần này vì chức năng chat của Tu Chân đang nâng cấp nên Tống Thư Hàng mới không nói chuyện riêng được.

Chứ nếu không thì cái nồi nóng hổi kia đã đáp xuống đầu Hà Chỉ Ma Đế rồi!

Mặt khác… không biết sau khi Bất Diệt Chi Chủ gánh cái nồi ấy thì có chuyện gì xảy ra nhỉ?

Lần trước, khi Tống Thư Hàng và Rồng Đốm two đang trò chuyện thì Rồng Đốm two lọt vào tầm công kích từ xa của di vật Thiên Đạo. Đại lão Rồng Đốm two đã phản đòn tấn công một cách cực kì bá đạo, tiện tay còn chơi xỏ di vật Thiên Đạo một phen.

Bất Diệt Chi Chủ sẽ đối phó với đòn công từ xa của di vật Thiên Đạo thế nào đây?

Hà Chỉ Ma Đế hay Bất Diệt Chi Chủ đều thuộc nhóm đứng đầu trong số các Trường Sinh Giả, tiếp cận rất gần với cấp bậc của Thánh Nhân Nho Gia.

Nhưng Hà Chỉ Ma Đế đang bị trọng thương còn Bất Diệt Chi Chủ thì đang ngủ say, chuyện này sẽ ảnh hưởng tới sức chiến đấu của bọn họ.

“Ừm, điều duy nhất có thể khẳng định là chắc chắn Bất Diệt Chi Chủ còn sống.” Tống Thư Hàng nói. Vì trong danh sách bạn tốt không có thông báo nó đã tử trận.

Thực lực mạnh thật là tốt biết bao.

Tống Thư Hàng cảm thán trong lòng.

Nếu để hắn gánh lấy công kích từ xa của di vật Thiên Đạo thì e rằng chỉ có con đường hồi sinh để đi. Vấn đề là bây giờ trên người hắn chẳng có bất cứ thủ đoạn hồi sinh bình thường nào cả. Bạch tiền bối two có chuẩn bị cho hắn một thủ đoạn hồi sinh đấy, nhưng hồi sinh xong thì lại biến thành tà ma Cửu U luôn.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì cảnh báo hệ thống lại vang lên:

[Ting ~ Cảnh báo virus (chưa hoàn thành) – Rà soát thấy tín hiệu quấy nhiễu từ xa.]

[Lại tới nữa rồi.] Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở.

Hôm nay di vật Thiên Đạo hơi bị nghiêm túc. Có lẽ nó đã phát hiện ra đợt khóa vị trí và tấn công ban nãy của mình đáp nhầm đối tượng, cho nên sau khi đợt tấn công vừa rồi kết thúc, nó đã thực hiện ngay đợt tiếp theo, một lần nữa ghim chặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Nữa… nữa à? Thường xuyên quá là hại thận đấy!”

Nhưng lúc này hắn đã không còn thời gian để suy nghĩ thêm.

Nhất định phải lựa chọn ngay lập tức!

Chuyển tiếp với Hà Chỉ Ma Đế là không khả thi, vì Hà Chỉ Ma Đế đã cảnh giác rồi, không thể kết nối với hắn được.

Vậy thì Tống Thư Hàng không còn nhiều sự lựa chọn cho lắm.

[Còn chuyển tiếp với Bất Diệt Chi Chủ tiền bối được không?] Tống Thư Hàng hỏi ngay.

[Xác nhận mệnh lệnh, kết nối lại với Bất Diệt Chi Chủ.]

[Ting ~ Kết nối với Bất Diệt Chi Chủ thành công. Bắt đầu trò chuyện.]

[Xin hãy bắt đầu giao lưu với Bất Diệt Chi Chủ.]

Tống Thư Hàng: “…”

Nói thật, kết nối đến lần thứ hai mà vẫn thành công là việc nằm ngoài dự kiến của Tống Thư Hàng.

Tuy cứ nắm đầu một mình Bất Diệt Chi Chủ mà chơi xỏ thì có vẻ không được tốt lắm, nhưng bây giờ trong danh sách bạn tốt chẳng còn ai thích hợp hơn Bất Diệt Chi Chủ, nên Tống Thư Hàng cũng chẳng còn cách nào.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, Bất Diệt Chi Chủ tiền bối. Nói thật là hôm nay ta bị ngài làm cảm động quá đi mất. Không nói nhiều, chúc chúng ta có thể thuận lợi vượt qua kiếp nạn lớn hôm nay.” Tống Thư Hàng nói.

Chẳng bao lâu sau.

[Thay đổi vị trí thành công.] Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở.

“Ực~” Tiếng động quái dị lại vang lên trong đường dây kết nối với Bất Diệt Chi Chủ tiền bối.

Đường dây kết nối VIP giữa Tống Thư Hàng và Bất Diệt Chi Chủ bị gián đoạn.

“Xong xuôi.” Tống Thư Hàng thở phào.

Nhưng hắn không hề buông lỏng cảnh giác, hóa thân sương mù vẫn ở trạng thái thu nhỏ.

Quả nhiên, chỉ mấy hơi thở sau…

[Ting ~ Cảnh báo virus (chưa hoàn thành) – Rà soát thấy tín hiệu quấy nhiễu từ xa.]

Đây đã là lượt thứ ba trong ngày rồi đấy!

Chuyện khiến Tống Thư Hàng lo lắng nhất xảy ra. Di vật Thiên Đạo không có bao nhiêu trí thông minh, đang ở cái trạng thái ngu si tứ chi phát triển mà chẳng có việc gì để làm.

Cho nên bây giờ di vật Thiên Đạo đã làm gì là sẽ làm mãi không ngừng nghỉ, dù có va vấp bao nhiêu trắc trở vẫn không từ bỏ.

Không túm được Tống Thư Hàng là nó không bỏ qua.

Lần này, Tống Thư Hàng còn chưa kịp ra lệnh thì hệ thống chat Tu Chân đã cực kì thông minh mà bắt đầu kết nối với Bất Diệt Chi Chủ.

[Ting ~ Kết nối với Bất Diệt Chi Chủ thành công. Bắt đầu giao lưu.]

Tống Thư Hàng: “…”

Không chỉ cầu di vật Thiên Đạo cố chấp, mà Bất Diệt Chi Chủ cũng cố chấp không kém.

Hiệp 3.

Lượt của cầu di vật Thiên Đạo: Khóa vị trí từ xa.

Lượt đấu kết thúc.

Lượt của Tống Thư Hàng: Triệu hoán Bất Diệt Chi Chủ đối kháng.

Lượt đấu kết thúc.

Cuối cùng, tiếng "ục" quen thuộc kia vẽ nên một dấu chấm tròn cho hiệp đấu này.

Tống Thư Hàng trạng thái sương mù dựa trong trụ phong ấn.

Hắn lẳng lặng mở sách dạy ngôn ngữ viễn cổ căn bản ra, sau đó uốn lưỡi, thì thầm bằng ngôn ngữ viễn cổ: "Lần thứ ba đã tới, lần thứ tư còn xa sao?"

"Số Bá Tống, ngươi vẫn ổn chứ?" Tinh tinh tướng quân nhỏ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng lật quyển sách trên tay, uốn lưỡi đáp: "Nếu ta chết đi, xin mọi người đừng bi thương. Hãy chôn ta dưới tàng cây và đặt lên mộ ta một đóa hoa trắng trong."

Tinh tinh tướng quân vỗ tay cho hắn.

Sau đó… hiệp 4 bắt đầu.

Hiệp 4 kết thúc.

Hiệp 5 bắt đầu.

Hiệp 5 kết thúc.

Kéo dài không ngừng…

Cho đến hiệp thứ 11.

Tống Thư Hàng đã chết lặng từ lâu.

Bây giờ hắn thậm chí còn không đành lòng đi chơi xỏ Bất Diệt Chi Chủ tiền bối nữa.

Lương tâm cắn rứt lắm rồi.

Lần này mà Bất Diệt Chi Chủ tiền bối từ chối kết nối thì Tống Thư Hàng sẽ cảm thấy khá hơn một chút.

[Ting ~ Kết nối với Bất Diệt Chi Chủ thất bại.]

[Bất Diệt Chi Chủ từ chối kết nối.]

"Hiệp 11 bắt đầu… Á má con ơi! Bất Diệt Chi Chủ từ chối rồi!" Tống Thư Hàng giật bắn cả mình.

Sau mười hiệp đấu, cuối cùng Bất Diệt Chi Chủ cũng không tiếp tục cứng đầu nữa.

Nhưng vấn đề là di vật Thiên Đạo còn chưa chịu thôi!

Bây giờ cầu cứu ai đây?

Trong toàn bộ danh sách bạn tốt, ngoài Bất Diệt Chi Chủ và Hà Chỉ Ma Đế ra, Tống Thư Hàng không muốn chơi xỏ ai khác cả.

Vốn dĩ hắn có một đám thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ làm ứng cử viên gánh nợ thay.

Nhưng trong sự kiện thiên phạt trước đó, các thành viên Thiên Đình Viễn Cổ trong danh sách bạn tốt của hắn đi bán muối một lượt bốn người... Ảnh đại diện của những người còn lại xám xịt, tức là còn đang trong trạng thái hồi sinh.

Mà dù họ có đang khỏe mạnh bình thường thì Tống Thư Hàng cũng không nỡ chơi xỏ người ta ngay sau khi người ta vừa chịu xong thiên phạt.

“Chẳng lẽ bây giờ lại đi hố Thiên Đế?” Tống Thư Hàng quét mắt nhìn một lượt danh sách bạn tốt.

Trong những người này, xét về thực lực và quan hệ thì chỉ có Thiên Đế là ứng cử viên sáng giá nhất thôi.

Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ thì Bạch tiền bối two đột nhiên mở mắt ra: “Ai đang dòm ngó nơi này đấy?”

Bạch tiền bối two đang ngủ say cảm nhận được nguy cơ nên đã tỉnh lại.

Ngay sau đó.

“Xì, cái ngữ như thi thể này mà cũng dám đánh lén ta à?” Bạch tiền bối two nói.

Sau đó hắn vươn tay túm một cái trong hư không.

Một cụm sương mù đen sì bị Bạch tiền bối two siết tan nát.

Tống Thư Hàng bỗng thấy lo ngay ngáy trong lòng.

Sao cái cụm sương mù màu đen kia trông giống một phần hóa thân sương mù của hắn thế nhỉ?

Chương 2295: Tiểu cầu của ta ơi!

“Bạch tiền bối, ngài vừa bóp nát cái gì đấy? Có thể cho ta biết để ta chuẩn bị tâm lý không?” Tống Thư Hàng duy trì trạng thái ngụy bất hủ, dè dặt hỏi.

Lúc này đây hắn không dám trở về nguyên hình. Vạn nhất thứ bị bóp nát là bộ phận quan trọng nào đó trong cơ thể, ví dụ như bộ não chẳng hạn, mà khi hắn khôi phục nguyên hình nó không tái tạo theo, khiến hắn đi đời nhà ma luôn thì sao?

Bạch tiền bối two mơ mơ màng màng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Một khắc sau, hắn tỉnh táo hẳn, tò mò hỏi: “Ơ, Thư Hàng, sao ngươi lại vào đây?”

Hắn biết rõ phong ấn do quả cầu béo kia tạo nên kiên cố đến mức nào, sao thằng nhóc Thư Hàng này lại chui vào được chứ?

Tống Thư Hàng thở dài trả lời: “Ta vào được một lúc rồi, còn bị ngài vỗ cho một chưởng nát bét cả ra kia.”

“Ngươi làm gì mà bị vỗ?” Bạch tiền bối hỏi.

Đang yên đang lành, hắn vỗ cho Tống Thư Hàng một phát làm gì?

Tống Thư Hàng: “???”

Sao nghe cứ như mình làm gì sai trái ấy nhỉ?

“Trước đó ta mở được một cái cửa sau trên phong ấn của đại lão quả cầu béo, bèn vào đây gọi Bạch tiền bối dậy… sau đó thì… ngài vỗ cho ta một cái nát nhừ như bột, bây giờ người vẫn còn đau.” Tống Thư Hàng kêu than.

“Vậy nên lần sau người khác đang ngủ thì đừng có mà vào quấy rầy, có nhớ chưa?” Bạch tiền bối vỗ nhẹ cụm sương mù Tống Thư Hàng, dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“À, vừa rồi ta cảm thấy có một gã như cái xác khóa chặt vị trí này từ xa. Có thể xuyên qua phong ấn của quả cầu béo mà ghim được vào tận đây… là di vật Thiên Đạo à?” Bạch tiền bối two vừa tỉnh táo lại đã hỏi ngay.

“Không sai, đúng là nó đó. Sau khi ta trốn khỏi tường kép của phòng tối Thiên Đạo thì nó vẫn luôn dùng bí pháp tầm xa để tìm ta. Vị này chẳng biết hai chữ “từ bỏ” viết thế nào. Gặp đối thủ kiên trì như vậy, ta cũng đau đầu lắm.” Tống Thư Hàng cảm thấy mình chẳng khác nào cái gậy sắt nhà Lý Bạch, nếu cứ bị mài dần thế này thì một ngày nào đó hắn sẽ biến thành cái kim thêu mất thôi.

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Bạch tiền bối two bật cười vui vẻ.

Tống Thư Hàng hỏi lại: “Thế… ban nãy Bạch tiền bối bóp nát cái gì vậy?”

“Ta cũng không để ý, chắc là bộ phận bị di vật Thiên Đạo khóa chặt trên người ngươi ấy mà. Ta bóp nát luôn cho nhẹ nợ, đồng thời còn phản đòn di vật Thiên Đạo một phen, khiến nó không dám lần theo ngươi trong một thời gian nữa.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vội vàng tìm tòi sờ soạng trên thân thể sương mù của mình. Nhìn từ bên ngoài thì không thiếu cái gì, nội tạng cũng vẫn đâu ra đấy.

Hi vọng lát nữa khôi phục nguyên hình, hắn có thể dùng thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công để tái tạo lại bộ phận vừa bị Bạch tiền bối two bóp nát.

“Hi vọng là không sao.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn giải trừ trạng thái sương mù, bắt đầu khôi phục nguyên hình.

Thân thể ngụy bất hủ tan đi, sương mù bắt đầu ngưng tụ thành nhục thân.

Khi nhục thân vừa khôi phục, Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt đồng loạt ba loại công pháp luyện thể và Trình Lâm Tự Dũ pháp, để hiệu quả tái tạo bộ phận đã mất đạt mức cao nhất.

Cương Thủ biến dị biến toàn thân hắn thành một màu đen nhánh như kim loại.

Hiệu quả của Thánh Viên Long Lực Thần Công + Nho Gia Kim

Cương Thân cũng hiện lên.

Một khắc sau, đại thánh viên mang theo 132 tiểu thánh viên xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Vì bị trụ phong ấn của đại lão quả cầu béo hạn chế, 133 con thánh viên bị chèn ép vào một không gian nhỏ hẹp. Chúng đè lên nhau, chồng chất lên nhau, khiến bắp thịt bị gò ép nghiêm trọng. Nếu chúng không phải là hư ảnh thì có lẽ đã bị chen bẹp dí rồi.

“Phong ấn của đại lão quả cầu béo đáng sợ thật.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Ta cảm thấy bây giờ không phải là lúc để ngươi cảm thán chuyện này đâu.” Bạch tiền bối two dịu dàng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “Sao vậy ạ?”

Một khắc sau, hắn bỗng thấy lưng mình ngưa ngứa, bèn đưa tay lên sờ theo bản năng.

Khi giơ tay lên, Tống Thư Hàng mới nhìn thấy trên cánh tay mình có vô số cơ quan giống như mạch máu nối dài ra ngoài theo thân người và nối về phía sau cơ thể!

Không chỉ trên cánh tay, mà trên lưng hắn cũng có vô số bộ phận giống mạch máu đang cắm rễ ra phía sau hệt như rễ của hoa sen.

Vì thường xuyên sử dụng rễ sen để dâm người khác nên Tống Thư Hàng đã làm quen với hình ảnh như xúc tu này từ lâu, cho nên hắn không hề sợ hãi mà còn nhẹ nhàng chạm vào những mạch máu ấy một cái.

Vừa chạm đã thấy lành lạnh… sau đó là đau!

Lạnh là cảm giác khi ngón tay chạm vào.

Còn đau đớn thì từ những mạch máu kia truyền tới.

“Nhìn trời, đừng nói chúng chính là mạch máu của ta đấy nhé!” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn còn nhìn thấy trong những mạch máu này có máu đang không ngừng tuôn chảy ra ngoài.

Những tiểu cầu, hồng cầu và bạch cầu đáng yêu của hắn đang rủ nhau khăn gói ra đi, bước lên con đường chạy trốn khỏi cơ thể dài dằng dặc theo từng mạch máu.

Tình hình của hắn bây giờ không phải là máu chảy đầy đất, mà là truyền máu ra ngoài không ngừng không nghỉ!

Tống Thư Hàng quay đầu 180 độ nhìn về phía sau. Sau khi nhận lấy lời nguyền quay đầu của Bạch tiền bối two thì cổ của hắn đã thức tỉnh chức năng mới.

Một khắc sau, hắn nhìn thấy mạch máu trên lưng, trên vai và cánh tay mình đang cắm rễ trên trụ phong ấn của đại lão quả cầu béo và hòa cùng với nó.

Trụ phong ấn và hắn không còn cách biệt, cứ như đã hòa thành một thể với nhau.

Máu của hắn thì không ngừng bị truyền vào trụ phong ấn.

Trụ phong ấn đang tỏa ánh sáng bảy màu trở nên rực rỡ hơn sau khi tẩm bổ bằng máu của Tống Thư Hàng, chẳng khác nào làn da bị khô trở nên trơn láng sau khi bù độ ẩm.

Tống Thư Hàng: "…"

Sao lại thế này?

Hắn chỉ đưa thân thể từ trạng thái sương mù ngụy bất hủ về hình thái ban đầu thôi mà, sao lại nối liền với trụ phong ấn của đại lão quả cầu béo được vậy?

"Đau đầu quá." Tống Thư Hàng xoay đầu về, day mạnh lên huyệt thái dương. Vì hai tay và vai hắn đều nối đầy mạch máu nên không thể làm động tác mạnh. Chỉ cần động mạnh một cái thôi sẽ kéo theo mạch máu, gây ra những cơn đau râm ran.

"Có mấy khả năng dẫn tới hiện tượng này." Bạch tiền bối two chìm xuống, co chân lại, chống một tay lên cằm rồi nói: "Trụ phong ấn này được quả cầu béo kia tạo ra với trụ cột là khúc xương bất hủ giả, mà hình thái sương mù của ngươi cũng là hình thức ngụy bất hủ. Có thể nói khi ở trạng thái sương mù, ngươi có cùng nguồn gốc với trụ phong ấn, cho nên sau khi khôi phục thì hai bên dung hợp với nhau cũng là một điều dễ hiểu."

Tống Thư Hàng: "…"

Vì đều là "ngụy bất hủ" nên thu hút lẫn nhau sao?

"Mặt khác, chuyện này cũng có thể liên quan tới việc ngươi thi triển Dưỡng Đao thuật suốt một đêm." Bạch tiền bối two nói tiếp.

Trừ những điều đó ra, Bạch tiền bối two còn cảm nhận được một lực lượng truyền tới từ một không gian quỷ dị mà chính hắn cũng không nhìn thấu, đang cư ngụ trên người Tống Thư Hàng.

Lực lượng đó mới là nguyên nhân chủ yếu.

Không phải di vật Thiên Đạo.

Mà là lực lượng của khúc xương bất hủ chính tông.

Chương 2296: Hai hai hai, ta chọn hai!

Song ngay cả Bạch tiền bối two cũng không nhìn ra lực lượng của khúc xương bất hủ kia chiếu hình lên thân thể Tống Thư Hàng như thế nào.

Dưới sự thúc đẩy của lực lượng từ khúc xương bất hủ chính tông, Tống Thư Hàng trạng thái ngụy bất hủ và phong ấn được tạo nên từ khúc xương bất hủ giả mới dung hợp cùng nhau.

Mà trong thể nội của Tống Thư Hàng còn một loại lực lượng nữa bị dẫn dắt. Ấy là Long Phù Chuyển Sinh lạc ấn trên trán viên kim đan cá voi mập của hắn.

Giữa Long Phù Chuyển Sinh lạc ấn và khúc xương bất hủ có mối liên hệ vô cùng phức tạp, có thể nói chính nó cũng là một thứ đồ vật thuộc cấp bậc ngụy bất hủ.

“Tóm lại là chúc mừng ngươi, Thư Hàng. Ngươi đã dung hợp thành công với phong ấn có thể vây khốn cả chúa tể Cửu U. Nếu thôi động được một hai phần uy lực của phong ấn này… ngươi sẽ hoành hành thiên hạ.” Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, sau đó nói: “Ta hòa thành một thể với trụ phong ấn, vậy trạng thái của ta bây giờ là gì? Ta phong ấn chính ta? Hay là ta đang ở trong thể nội của ta? À đúng rồi, Bạch tiền bối ngài cũng đang ở…”

“Dừng lại!” Bạch tiền bối two giơ tay ngăn Tống Thư Hàng nói dại nửa câu sau. Tuy đây là sự thật, nhưng nghe xong thì khó ở!

“Không hổ là số Bá Tống cấn tay.” Tinh tinh tướng quân ca thán trong lòng. Bá Tống Huyền Thánh cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám nói, đôi khi cái gì cũng dám làm luôn, không cấn tay mới là lạ!

Tống Thư Hàng: “…”

Trong mạch máu trên người hắn, huyết dịch vẫn đang không ngừng bị rút ra.

“Bạch tiền bối, ngài có nước không?” Lúc này, Tống Thư Hàng run rẩy hỏi.

Vì máu bị rót vào trụ phong ấn không ngừng nghỉ, Tống Thư Hàng mất máu quá nhiều bắt đầu thấy miệng đắng lưỡi khô. Với nhục thân Tôn Giả thất phẩm + ba công pháp luyện thể đỉnh cao + Trình Lâm Tự Dũ thuật của hắn, mỗi giây mỗi khắc thể nội đều điên cuồng tái tạo ra máu mới, song tốc độ tái tạo không nhanh bằng tốc độ máu bị rút đi.

Với tốc độ hút máu như thế này thì một Huyền Thánh bát phẩm chính tông ở đây cũng bị hút khô.

Lần này thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không chuồn mất. Vì Tống Thư Hàng đã hòa cùng một thể với trụ phong ấn nên nó cũng không hạn chế thế giới hạch tâm của hắn mở ra.

Tống Thư Hàng đang định mở một cửa vào thế giới hạch tâm ở để dùng nước trong suối nguồn sự sống, nhưng lại phát hiện cửa vào của nó nằm ngoài trụ phong ấn, cách hắn hẳn một bức tường pha lê trong suốt.

“Có.” Bạch tiền bối two đáp.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Bạch tiền bối, ta mất máu nhiều quá, cần uống nước để bổ sung một chút.”

“Nhưng nước có độc. Ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm cũng khó mà chống đỡ được chất kịch độc ấy. Ngươi còn muốn uống nữa không?” Bạch tiền bối two hỏi.

“…” Tống Thư Hàng lắc đầu quầy quậy. Hắn không phải là Tam Lãng tiền bối, không có thú vui tao nhã là thăm dò bờ vực cái chết như ai kia đâu.

“Yên tâm đi. Bây giờ cảnh giới của ngươi là Tôn Giả thất phẩm, dù có bị hút hết máu cũng không chết. Cùng lắm chỉ biến thành thây khô thôi, chờ một thời gian là khôi phục ấy mà.” Bạch tiền bối two an ủi.

Lúc này, tinh tinh tướng quân bên ngoài trụ phong ấn đột nhiên nhắc nhở: “Số Bá Tống, ngươi đã dung hợp thành một thể với trụ phong ấn này rồi, thử xem có thể khống chế cho nó mở cửa lại lần nữa để ra ngoài không? Ra ngoài rồi thì muốn uống gì mà chẳng được?”

“Ừ nhỉ!” Tống Thư Hàng vỗ đầu.

Mất máu quá nhiều làm đầu óc hắn ngu đi rồi, đến cái phương án đơn giản thế mà cũng không nghĩ ra.

“Mở ra đi ~ trụ phong ấn!” Tống Thư Hàng gửi yêu cầu mở cửa cho trụ phong ấn.

Theo ý chí của hắn, trụ phong ấn bảy màu từ từ mở ra.

Mở! Mở thật kìa!

Không uổng công hắn vất vả thi triển Dưỡng Đao thuật cả một đêm.

Tống Thư Hàng cất bước, từ từ đi ra khỏi trụ phong ấn.

Sau đó hắn quay lại nhìn Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two thở dài não nề. Cái gì nên tới cuối cùng vẫn phải tới.

Bạch tiền bối two lúc này hệt như người đang nằm trong ổ chăn ấm áp giữa trời đông giá buốt, chỉ hận không thể hòa làm một thể với cái chăn của mình.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng khẽ gọi.

“Đây đây, ta đây.” Bạch tiền bối two nhấc bước, đi ra bên ngoài.

Tinh tinh tướng quân lại nhắc nhở: “Chủ nhân, xin hãy cẩn thận, trước đó trụ phong ấn mở cửa nhưng số Hamster muốn vào vẫn bị phong ấn đấy.”

Bạch tiền bối two gật đầu, bước ra một bước.

Khi Bạch tiền bối two bước ra, dường như có một lớp lá chắn trong suốt xuất hiện trước trụ phong ấn để ngăn cản hắn.

Nhưng lớp lá chắn ấy rất mỏng manh. Bạch tiền bối two chỉ cần dùng một chút sức mạnh đã có thể thoát thân ra ngoài.

“Thành công rồi!” Tống Thư Hàng nắm tay lại.

“Thế là một ngàn năm… một vạn năm của ta đi tong.” Bạch tiền bối two lẩm bẩm.

Mặt Trời Nhỏ T233 và tinh tinh tướng quân đồng thanh hô: “Chúc mừng chủ nhân thoát khốn thành công.”

Số Hamster cũng cố cất cao giọng nói thều thào: “Chít!”

Bạch tiền bối two nhìn trụ phong ấn trống rỗng, như có điều suy nghĩ.

Sau đó hắn vẫy tay một cái. Một phân thân phụ trách nghiên cứu, không có sức chiến đấu ở phía xa bước tới.

Phân thân này được Bạch tiền bối two dùng để nghiên cứu pháp thuật, phân tích hang ổ của quả cầu béo và pháp khí công nghệ cao của nó.

Phân thân nghiên cứu đi tới bên cạnh trụ phong ấn, nhảy nhẹ một cái, lọt vào bên trong trụ.

“Được rồi, thế này thì không phải lo quả cầu béo kia cảnh giác nữa.” Bạch tiền bối two gật đầu thỏa mãn.

Tống Thư Hàng sững ra: “Đại lão quả cầu béo có thể kết nối với trụ phong ấn này từ xa sao?”

“Khi ta mới bị phong ấn thì mơ hồ cảm ứng được có kẻ đang nhìn chằm chằm vào trụ phong ấn. Bởi vậy ta đã bố trí rất nhiều pháp thuật thú vị bên trong nó để quấy nhiễu sự giám sát từ xa kia.” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Nếu như đại lão quả cầu béo thi thoảng lại chú ý đến cái trụ phong ấn này, thì chẳng phải nó thường xuyên có thể nhìn thấy tình hình trong trụ phong ấn ư?

Thế là Tống Thư Hàng bấm tay một cái.

Một mã QR xuất hiện trong tay hắn.

Hắn nhấn tay một cái, mã QR đã in dấu trong trụ phong ấn.

Mặc kệ có tác dụng hay không, cứ để mã QR lại rồi tính.

Biết đâu đại lão quả cầu béo lại mắc câu thì sao?

“Thư Hàng, ngươi cũng có cùng suy nghĩ với ta đúng không.” Bạch tiền bối two gật đầu hài lòng. Trong kế hoạch chơi xỏ quả cầu béo của hắn cũng có một bước như vậy.

“Nhưng Bạch tiền bối ơi, vấn đề bây giờ là ta phải làm gì để tách khỏi trụ phong ấn đây?” Tống Thư Hàng nhìn nơi kết nối giữa mình và trụ phong ấn, sau đó nói với giọng đắng lòng.

Bạch tiền bối two được trả lại tự do nhưng hắn thì bị nhốt, phạm vi hoạt động còn bị giới hạn xung quanh cái trụ này.

“Ừm, có mấy phương án để dùng đây. Phương án một là cắt khúc ngươi ra, cho hồi sinh lại trong pháp trận, vấn đề giải quyết xong.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu như cái trống bỏi.

Gần đây hắn khát khao muốn sống như vậy chính là để tránh ba trăm sáu lăm ngày trong năm đều là ngày giỗ của mình đấy.

“Phương án hai là dùng trái tim ngươi thay thế cho thân thể.” Bạch tiền bối two chỉ tay vào ngực Tống Thư Hàng.

“Moi tim sao?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Bạch tiền bối two khẳng định: “Đúng vậy.”

“Ta chọn phương án hai!” Tống Thư Hàng chọn ngay mà chẳng hề do dự.

Bạch tiền bối two vạch áo hắn ra, để lộ lồng ngực đen nhánh màu kim loại.

Sau đó, Bạch tiền bối two khép tay thành kiếm, đâm thẳng vào lồng ngực Tống Thư Hàng.

Chương 2297: Đứa trẻ ngoan

Thấy Bạch tiền bối chắp tay thành kiếm đâm về phía mình, Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: “Bạch tiền bối ơi đợi một chút, để ta chuẩn bị tâm lý… Á!”

Bạch tiền bối two đâm tay vào lồng ngực Tống Thư Hàng nhưng hắn chẳng cảm thấy đau đớn chút nào.

Lồng ngực hắn cảm nhận được cái lạnh trên ngón tay của Bạch tiền bối two nhưng lại không hề đau đớn.

“Không đau? Bạch tiền bối dùng thủ đoạn gây tê cục bộ với ta à?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi ngờ.

Mà nơi bị rạch trên ngực hắn không có máu chảy ra. Mặc dù bị trụ phong ấn rút mất rất nhiều máu, nhưng trên lý thuyết thì nơi gần trái tim của hắn vẫn phải có máu mới đúng chứ?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối two vừa gây tê cục bộ, vừa cầm máu cho hắn luôn?

“Đừng quấy rầy, ta đang phá… đang phẫu thuật, phải tập trung chú ý.” Bạch tiền bối two nghiêm túc mở toang lồng ngực của Tống Thư Hàng, để lộ trái tim lưu ly bất phàm của hắn. Khi Tống Thư Hàng vận chuyển ba công pháp luyện thể, đặc biệt là thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công thì trái tim hắn sẽ thay đổi.

Trái tim lưu ly xinh đẹp hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

Tống Thư Hàng vừa nghe thấy chữ “phá” hàm hồ kia thì ngậm bặt miệng, không dám nói lời nào. Ý chí muốn sống mãnh liệt ép hắn phải giữ im lặng. Chỉ có trái tim lưu ly bại lộ trong không khí là hèn nhát nảy lên thật nhanh.

“Đừng có đập loạn. Thân là Tôn Giả thất phẩm, ngươi phải khống chế bản thân cjiws.” Bạch tiền bối two nghiêm khắc nói.

Tống Thư Hàng thỏ thẻ: “Nhưng mà Bạch tiền bối ơi, tim đập mới chứng minh là ta còn sống mà.”

“Chuẩn bị xong chưa? Ba, hai, một!” Bạch tiền bối two ra tay nhanh như chớp.

Ngay sau đó, trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng đã bị hái xuống.

Vì không đau chút nào nên Tống Thư Hàng còn cảm thấy hơi không quen.

Sau khi bị hái xuống, trái tim lưu ly vẫn liều mạng đập mạnh, vùng vẫy giãy chết, không chịu từ bỏ.

Ca phẫu thuật moi tim hoàn thành!

Tống Thư Hàng lập tức lấy pháp khí giữ mạng đặc biệt là Nhẫn Nại Vương Tọa ra rồi ngồi lên, nhưng vì phần lưng vẫn còn bị nối với trụ phong ấn nên hắn không thể dựa lưng vào vương tọa mà chỉ có thể ngồi thẳng tắp.

“Shhh!” Tinh tinh tướng quân, số Hamster vừa khôi phục như cũ và Mặt Trời Nhỏ T233 đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Nhẫn Nại Vương Tọa đáng sợ đến mức chỉ nhìn thôi đã tê dại cả da đầu.

Thế mà số Bá Tống ngồi lên thản nhiên cứ như không…

Đỉnh quá!

Số Bá Tống quả nhiên là cặp đôi hoàn hảo với thế giới Cửu U này! Thế giới Cửu U cần kẻ quyết liệt như hắn chấn hưng!

“Phù!” Tống Thư Hàng ngồi trên Nhẫn Nại Vương Tọa thở hắn ra, sau đó liều mạng thôi động thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công + Trình Lâm Tự Dũ pháp.

133 con thánh viên Nho Gia lần lượt leo ra khỏi trụ phong ấn, tụ tập trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng.

Trên cổ mỗi con quàng hư ảnh chân long tương xứng. Sau khi tiếp xúc với khăn quàng cổ kiểu bạch long tỷ tỷ của Tô Thị A Thập Lục, đám thánh viên có tiềm chất Nho Gia này đã lập tức học hỏi để sáng chế ra tạo hình mới mẻ ấy.

Sau khi kéo nhau ra khỏi trụ phong ấn chật chội, 133 thánh viên bắt đầu triển khai đội hình mới của mình.

Lần này, dưới sự sắp xếp của đại thánh viên, tất cả chúng xếp thành một chữ “Tâm” lớn trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Trong tình huống hiện giờ, chữ “tâm” này thực sự là vô cùng phù hợp.

“Đúng là một tạo hình độc đáo.” Tinh tinh tướng quân bùi ngùi.

Cùng tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công như nhau, nhưng chỉ có hư ảnh thánh viên nhà Bá Tống Huyền Thánh biết chơi nhiều trò đặc sắc như vậy.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn chữ “Tâm” trên ấy mà tuyệt vọng sâu sắc.

Trong lồng ngực hắn, trái tim bị lấy đi bắt đầu tái tạo lại.

Cũ không đi, mới không đến.

Trái tim mới sẽ mang đến sức sống tươi mới hơn, giúp cho nhịp sống căng tràn hơn.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two đang vẽ phù văn lên trái tim lưu ly của hắn.

Sau khi được phù văn của Bạch tiền bối two gia trì, trái tim lưu ly tỏa ra ánh sáng của thần khí.

Trái tim này được chúa tể Cửu U đích thân kí tên chứng nhận. Nếu để nó lộ ra ngoài thế giới Cửu U thì nhất định sẽ khiến đám tà ma Cửu U đua nhau tranh cướp, tạo nên một trận mưa máu gió tanh.

“Xong rồi, tay nghề của ta vẫn như năm xưa, không bị thụt lùi.” Bạch tiền bối two hài lòng nói.

Trái tim lưu ly này được hắn tạo hình cho xinh đẹp quá, không nỡ lãng phí luôn.

Ừm…

Lần sau có dịp thì lại lặng lẽ lấy tim của Tống Thư Hàng nhân lúc hắn đang ngủ vậy ~

Bạch tiền bối two nâng trái tim đã được cải tạo xong xuôi, đặt bên cạnh trụ phong ấn.

Trái tim lưu ly tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tiếp nhận những xúc tu trên lưng Tống Thư Hàng.

Di hoa tiếp mộc.

Toàn bộ xúc tu trên lưng Tống Thư Hàng đều được chuyển sang trái tim lưu ly.

Trái tim lưu ly thay thế Tống Thư Hàng duy trì trạng thái hợp nhất với trụ phong ấn.

Tống Thư Hàng bản thể lập tức cảm thấy nhẹ nhõm như vừa buông xuống một gánh nặng ngàn vạn tấn. Thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công toàn lực vận chuyển giúp thân thể hắn bắt đầu khôi phục.

“Hôm nay ta lại còn sống bình an.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Số Hamster: “Chít! Một ngày mới vừa bắt đầu thôi, ngươi đang nói chuyện hoang đường gì vậy?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu: “Nhìn trời.”

Trên đỉnh đầu hắn, đám thánh viên lập tức thay đổi đội hình.

Một nhóm tiểu thánh viên rời khỏi đội ngũ, tạo thành một chữ “nhận” (刃) đặt lên trên chữ “tâm” (心), tạo thành chữ “nhẫn” (忍).

Nhẫn chính là đao cắm ở trong lòng, còn ẩn chứa hàm ý đâm tim ~

“Sớm muộn cũng có ngày ông biến đám khỉ dở hơi chúng mày thành khỉ thật, để chúng mày làm việc vì ông không kể ngày đêm!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Xong xuôi.” Lúc này, Bạch tiền bối two vỗ nhẹ tay và nói.

Trái tim lưu ly đã dung nhập vào trong trụ phong ấn và lơ lửng trên đỉnh nó.

Từ trái tim lưu ly, có vô số tia sáng dìu dịu thay thế mạch máu dung nhập vào trụ phong ấn. Từ những tia sáng này, có thể thấy lờ mờ huyết dịch đang vận chuyển. Đó cũng chính là máu của Tống Thư Hàng.

Trụ phong ấn bảy màu như được vẽ thêm hoa văn, trở nên ngày càng đẹp đẽ.

“Cây trụ phong ấn này giống hệt như một pháp khí vậy.” Tinh tinh tướng quân nói.

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng Nhẫn Nại Vương Tọa lên, đưa mình đến gần trụ phong ấn, sau đó đặt tay lên nó.

Một khắc sau, trụ phong ấn lóe sáng.

Giữa hắn và nó dấy lên cảm giác như huyết mạch tương liên.

“Bé ngoan.” Tống Thư Hàng cười dịu dàng, rồi trượt tay cho nó một phát Dưỡng Đao thuật.

Số Hamster: “Tà đạo.”

Tống Thư Hàng quay người, chỉ một ngón tay.

Một khắc sau, trụ phong ấn tan biến ngay tại chỗ.

Số Hamster cảm thấy không ổn từ tận đáy lòng.

Nó ngẩng phắt đầu lên, bèn thấy trụ phong ấn đang lở lửng ngay trên đầu mình và đang chụp xuống.

“Ngươi có thể khống chế được trụ phong ấn này sao?” Số Hamster hét lên.

Trụ phong ấn dừng lại cách đỉnh đầu số Hamster có nửa mét.

“Thế nên ta mới nói nó là một đứa bé ngoan.” Tống Thư Hàng trả lời.

Huyết mạch tương liên cộng thêm hiệu quả của Dưỡng Đao thuật giúp hắn có thể khống chế được trụ phong ấn.

Nhưng mỗi lần di chuyển sẽ làm tiêu hao “Độ thiện cảm” của trụ phong ấn đối với hắn, chất lượng hào quang bảy màu cũng giảm đi.

Cho nên sau khi điều khiển thì phải bổ sung cho nó.

Khi trụ phong ấn quay về vị trí cũ, Tống Thư Hàng vung tay ném cho nó hai mươi hai phát Dưỡng Đao thuật liên tiếp.

Chương 2298: Quan hệ phức tạp

Sau đó mỗi ngày Tống Thư Hàng đều đến nơi ở của Bạch tiền bối two.

Thứ nhất là để học phát âm ngôn ngữ viễn cổ, thứ hai là để bổ sung Dưỡng Đao thuật cho trụ phong ấn.

Nếu thi triển đủ Dưỡng Đao thuật cho trụ phong ấn, nói không chừng còn có thể triệu hoán nó từ thế giới Tà Liên vào thế giới hạch tâm, rồi lại dùng thế giới hạch tâm làm cầu nối để kéo nó đến hiện thế cũng nên.

Chỉ cần kéo được trụ phong ấn đến hiện thế thì thủ pháp của hắn sẽ nhiều lên!

Đây chính là phong ấn có thể vây khốn chúa tể Cửu U một vạn năm, trước đó Bạch tiền bối two phải mất năm ngàn năm mới phá được nó ra đấy!

Phong ấn mạnh mẽ này mà chụp lên đầu ai là kẻ đó xong đời.

“Bạch tiền bối, ta về hiện thế trước đây. Đêm nay ta sẽ nghiên cứu phương pháp luyện chế tâm ma kiếp cùng Biệt Tuyết Tiên Cơ, đêm nay gặp lại nhé.” Tống Thư Hàng đứng dậy từ Nhẫn Nại Vương Tọa và thu hồi nó lại.

“Đi cùng nhau đi, hình chiếu phân thân của ta cũng có thể vào hiện thế.” Bạch tiền bối two nói.

Sau khi được giải phong ấn, hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối two lại có thể đến hiện thế thông qua thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Đây cũng chính là động lực thôi thúc Tống Thư Hàng vất vả thi triển Dưỡng Đao thuật suốt đêm.

Bạch tiền bối two có thể tự do hành động mới là đại sư huynh cứu mạng của Tống Thư Hàng, cho hắn cảm giác an toàn khi được bảo vệ.

…

Kí túc xá trường đại học Giang Nam.

Khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two trở về hiện thế từ thế giới hạch tâm thì nhận ra đã sắp đến giờ tan học buổi trưa.

Bạn bè trong kí túc xá đã đi học hết.

Thông Nương không đầu cũng chẳng thấy tăm hơi.

“Đã đến lúc này rồi cơ à?” Tống Thư Hàng khuếch tán thần thức, yên lặng bao phủ toàn bộ khuôn viên trường đại học.

Trong phòng học, thụ yêu Khinh Vũ đã lên lớp thay Tống Thư Hàng.

Cảm ứng được thần thức của Tống Thư Hàng, Khinh Vũ ngẩng đầu mỉm cười, sau đó cúi đầu xuống, tiếp tục học tập và ghi chép cực kì nghiêm túc.

Ba người bạn cùng phòng kí túc có trạng thái tinh thần sung mãn… vì tinh thần tốt nên khi học tập chẳng mệt mỏi chút nào.

Tống Thư Hàng bật cười hì hì, dời ý thức sang sân vận động.

Thông Nương không đầu đang đi dạo ở đó.

Sau một đêm, búp hành của cô đã mọc ra một chút.

Cách đó không xa, một người bắt yêu ăn mặc như công nhân vệ sinh đã để ý tới Thông Nương, song hắn không hành động ngay, mà cẩn thận tránh mặt cô, duy trì một khoảng cách nhất định.

Cọng hành thành tinh này là người nhà Bá Tống Huyền Thánh, không thể động vào được.

Đã thế trên người Thông Nương còn có một thanh thần đao hộ chủ. Thanh thần đao này cực kì khủng bố, nhìn từ xa đã cảm thấy tinh thần bị chấn nhiếp rồi.

Giao thanh thần đao bậc này cho một cọng hành thành tinh nho nhỏ, đúng là không hổ là ngàn năm đệ nhất thánh - Bá Tống Huyền Thánh.

Thông Nương đang đi dạo không cảm nhận được khí tức của Tống Thư Hàng.

Cô đi tới quầy bán quà vặt, mua đồ ăn mình muốn rồi đặt tiền lẻ lên quầy.

Mua đồ thì phải trả tiền, đây là thường thức.

Tống Thư Hàng thỏa mãn thu thần thức về.

“Bạch tiền bối, trưa nay…Hả?” Khi Tống Thư Hàng quay người lại thì phát hiện ra Bạch tiền bối two hình chiếu phân thân đã biến mất từ bao giờ.

“Thôi được rồi, chỉ cần Bạch tiền bối two phân thân có thể tự do đi lại ở hiện thế là được.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn ngồi lên giường mình, nhìn máy tính, ngẩn ra.

Muốn kéo ba người Cao Mỗ Mỗ vào nhóm thì phải dùng một chút thủ đoạn huyễn thuật mới được.

Tống Thư Hàng chỉ học được mấy loại huyễn thuật cơ bản nhất.

Song, quả thận bảy màu và nguyên anh sinh ra từ Thận Long châu trong thể nội của hắn đều có khả năng thao túng huyễn tượng.

Vậy thì tạo nên một kịch bản, để thêm đám Cao Mỗ Mỗ vào thành ba tài khoản Bạch Nhận Kiếm Khách, Hồng Mai Chân Quân và Đông Phương Nguyệt Dạ trong nhóm đi.

Tống Thư Hàng đưa tay, lật một cuốn vở trên mặt bàn. Ở một trang vở ghi chép ba quẻ của Hoàng Sơn tiền bối.

Thần điểu + cây cối.

Ban ngày + đêm tối.

Quay đầu + ánh đèn + người.

Trong cuốn vở này còn kẹp một tờ giấy khác.

[Thần điểu + cây cối: Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.]

[Ban ngày + đêm tối: Có rất nhiều câu tương tự nên khó xác định, song câu tương đối phù hợp có lẽ là “sớm sớm chiều chiều”.]

[Quay đầu + ánh đèn + người: Câu này quá đơn giản, “Bỗng nhiên quay đầu, vẫn thấy người ở nơi đèn đuốc đã lụi tàn” trong Thanh Ngọc Án của Tân Khí Tật.]

[Like cho tao đi ~]

Đó là nét bút của Cao Mỗ Mỗ.

Khi viết đáp án, Cao Mỗ Mỗ còn cẩn thận viết ra một tờ riêng chứ không đè lên trang giấy vốn có của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn đáp án của Cao Mỗ Mỗ mà vẻ mặt thay đổi liên tục.

Thần điểu + cây cối… không sai, chim liền cánh có thể tính là thần điểu, cây liền cành đúng là cây cối thật.

Ban ngày + đêm tối…là sớm sớm chiều chiều.

Còn trong câu cuối cùng, bỗng nhiên quay đầu ứng với quay đầu, đèn đuốc và người cũng ứng với nửa sau.

Hợp tình hợp lý.

Vẻ mặt của Tống Thư Hàng lại càng phong phú hơn.

Chính vì đáp án của Cao Mỗ Mỗ quá thuyết phục nên Tống Thư Hàng mới thấy hơi hoảng.

Ba quẻ mà Hoàng Sơn tiền bối tính ra lúc ấy chẳng phải là ba quẻ này hay sao?

"Hay là tìm cơ hội nào đó để lặng lẽ nghiệm chứng đi? Ví dụ như nhân cơ hội nhắc đến ba câu thơ từ này trước mặt Hoàng Sơn tiền bối chẳng hạn?" Vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

"Từ từ đã, đừng hoảng. Lúc đó Hoàng Sơn tiền bối tính duyên của mình với nhóm Cửu Châu số 1. Nếu nghĩ theo chiều hướng này thì…" Tống Thư Hàng nhìn đăm đăm vào câu cuối cùng.

Bỗng nhiên quay đầu… hình như hắn thực sự có trải nghiệm ấy rồi.

Nếu suy nghĩ theo chiều hướng này…

Thì có lẽ ba đáp án là đại diện cho ba điều mà hắn trải qua chăng?

Đặc biệt là câu đầu tiên: Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.

Có phải câu này ám chỉ người đạo lữ kết duyên chim liền cánh, cây liền cành với hắn đang ở ngay trong nhóm Cửu Châu số 1 không?

Thôi cứ nghĩ thế đi!

Trí tưởng tượng của con người luôn diệu kì như vậy đó.

Khi gặp bất cứ chuyện gì, trí tưởng tượng cũng có thể hướng nó về phương hướng tốt hoặc là có lợi cho mình.

Tống Thư Hàng khép cuốn vở lại.

Tóm lại là có cơ hội thì hắn sẽ tìm Hoàng Sơn tiền bối để nghiệm chứng một chút, xem câu trả lời của Hoàng Sơn tiền bối ra sao.

Ra tay từ câu “chim liền cánh” kia trước.

“Nhưng mình phải đi đâu mà bắt chim liền cánh đây nhỉ?”

…

Ở một nơi khác, trong khe hẹp của phòng tối Thiên Đạo.

Di vật Thiên Đạo buông chiếc giày trong tay xuống.

Đây là lần thứ hai nó bị một lực lượng cường đại quấy nhiễu khi đang khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng.

Đồng thời còn bị đối phương đánh trả, khiến nó không thể ghim vị trí của Tống Thư Hàng trong thời gian tới.

Nhưng… không sao cả.

Nhờ lần khóa vị trí trước đó mà nó đã có được một tin tức có tác dụng.

Ví dụ như, trong phòng tối Thiên Đạo có một vật có quan hệ cực kì phức tạp với chủ nhân của chiếc giày này.

Việc nó muốn làm bây giờ chính là vào phòng tối Thiên Đạo, tìm cho ra “sinh vật” kia.

Chương 2299: Cánh cửa thông đến hiện thế

Lúc này, trong phòng tối Thiên Đạo.

Một cái móng vuốt mọc mắt, một Kiếp Tiên vai u thịt bắp đầu trọc, hai vị Huyền Thánh một nam một nữ và một tà ma có thân thể như sương mù tụ lại với nhau, tán gẫu câu được câu chăng.

“Trong phòng giam Thiên Đạo này vẫn mở được pháp khí càn khôn, nói cách khác, thế giới này không hạn chế trong nội nộ, chỉ nhốt chúng ta vào để chúng ta không thoát được ra thôi, cũng giống như Local Area Network của quốc gia vậy.” Kiếp Tiên vai u thịt bắp đầu trọc nói, sau đó lấy bàn, ghế và tiên quả ra từ pháp khí càn khôn của mình.

Nam Huyền Thánh lấy tiên trà và ấm trà.

Nữ Huyền Thánh thi pháp ngưng tụ ra cam lộ để pha trà.

Bàn dọn xong, mọi người cùng ngồi xuống, bắt đầu pha trà và trao đổi tin tức với nhau.

Tà ma sương mù gật đầu nói: “Phòng giam Thiên Đạo không hạn chế pháp khí không gian, nhưng phần lớn các phòng giam Thiên Đạo lại hạn chế bước nhảy không gian. Dù có ngoại lệ thì sử dụng năng lực không gian ở đây cũng rất nguy hiểm. Phần lớn phòng giam Thiên Đạo giống như ma phương, biến hòa từng giờ từng khắc, nếu đang thực hiện bước nhảy không gian mà gặp đúng lúc ma phương chuyển động thì đúng là tai họa.”

“Không có cách nào để ra ngoài thật sao?” Nam Huyền Thánh hỏi.

Nữ Huyền Thánh suy tư rồi nói: “Bản thể của cầm chủ còn ở bên ngoài, nói không chừng có thể viện trợ cho chúng ta.”

“Đáng tiếc, có khi Phượng Nghi Tiên Tử bản thể đã quên chuyện mình có móng vuốt rồi ấy chứ. Những sinh vật ở trong phòng giam Thiên Đạo đều sẽ bị thế giới bên ngoài quên đi.” Tà ma sương mù thở dài.

Cả đám người đều im lặng.

Nói cách khác, trông chờ sự viện trợ từ thế giới bên ngoài là điều bất khả thi.

“Mà… bản thể của ta đã gặp chuyện rồi.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói. Nó cảm nhận được bản thể của mình đã “chết”, trận pháp hồi sinh đã bắt đầu kích hoạt.

Vấn đề ở đây là khi bản thể của nó hồi sinh thì có hồi sinh luôn một cái móng vuốt khác không?

“Nói tới nói lui, nếu muốn ra ngoài thì chỉ có cách chờ Thiên Đạo giải tán phòng tối, hoặc là một cơ duyên khác.” Kiếp Tiên vai u thịt bắp đầu trọc nói.

“Vậy Bá Tống Huyền Thánh làm thế nào mà ra được?” Nữ Huyền Thánh hỏi.

“Cũng không biết nữa.” Tà ma sương mù nói: “Bá Tống Huyền Thánh vô cùng kì lạ. Ta có thể xác định hắn tuyệt đối không đơn giản là một Huyền Thánh.”

Huyền Thánh bình thường thì đã bị bọn họ túm cổ từ lâu rồi!

“Thế… Bá Tống Huyền Thánh có về đây nữa không?” Nữ Huyền Thánh bỗng hỏi.

“Chắc là không đâu. Dù hắn có khả năng xâm nhập vào phòng giam Thiên Đạo, nhưng phòng giam Thiên Đạo đâu chỉ có một cái? Lần sau chưa chắc hắn đã vào được đúng thế giới phòng giam Thiên Đạo này.” Tà ma sương mù chậm rãi đáp.

Khi đang nói chuyện, tà ma sương mù đột nhiên nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Đạo hữu, có chuyện gì thế?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói với vẻ nghi ngờ.

Dù là chuyện gì thì cũng là tín hiệu của “tình thế hỗn loạn”.

Đối với những người đang bị giam trong phòng giam Thiên Đạo như họ thì đây chính là chuyện tốt.

“Có người khóa vị trí của ta! Không thể nào! Trừ khi là Thiên Đạo, nếu không thì làm sao có thể khóa vị trí trong phòng giam Thiên Đạo từ thế giới bên ngoài được?” Tà ma sương mù trầm giọng nói.

“Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ quyết định nhanh chóng.

Đối phương có thể khóa vị trí trong phòng giam Thiên Đạo, nói không chừng cũng có biện pháp để xông vào.

Nếu đối phương xông vào, đó chính là thời cơ để bọn họ trốn ra!

“Đến rồi.” Tà ma sương mù nói.

Xoẹt!

Không gian phòng giam Thiên Đạo vỡ ra, một không gian tường kép xuất hiện trước mắt mọi người.

Từ trong tường kép, có nước Hoàng Tuyền kịch độc chảy ra.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ hơi thất vọng.

Không phải thế giới bên ngoài, chỉ là một khoảng tường kép trong phòng giam Thiên Đạo mà thôi.

Nhưng mà…

Tường kép vẫn tốt hơn không gian trong phòng giam Thiên Đạo.

Biết đâu lại có thể trốn đi qua tường kép cũng không chừng?

Keng ~ Keng ~ Keng ~

Tiếng kim loại tiếp xúc với mặt đất vang lên. Sau đó, một vật có dạng quả cầu kim loại lỏng nhảy ra từ tường kép của phòng giam Thiên Đạo.

Tà ma sương mù sững sờ.

[Chúa tể?!]

Nhưng sau đó nó lại điên cuồng lắc đầu.

Không đúng, đây không phải là chúa tể.

Tuy vẻ ngoài giống nhau, nhưng khí chất và tính chất năng lượng đều hoàn toàn khác biệt.

Vậy đây là… Thiên Đạo ư?

Không thể nào, Thiên Đạo cũng sẽ không tùy tiện hiện thân trước mặt người khác.

Mà nếu đây là Thiên Đạo thì nó cũng quá yếu rồi.

“Trong tay nó đang cầm… giày à?” Nữ Huyền Thánh hỏi.

Trong “bàn tay” do quả cầu kim loại lỏng biến ra đang cầm một chiếc giày thể thao lóe sáng.

Trông chiếc giày thể thao kia có vẻ đã được pháp thuật cường hóa nhiều lần, lóng lánh quang huy thần khí. Không biết vị đại lão này nhàm chán đến mức nào mà lại đi cường hóa một chiếc giày thể thao tầm thường nữa.

“Là giày của Bá Tống. Ta cảm nhận được mùi của Bá Tống từ chiếc giày ấy.” Tà ma sương mù đột nhiên nói.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

Mùi… mùi chân à?

Nó là móng vuốt, chắc không có mùi chân đâu nhỉ?

“Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã bị nó xử lý rồi sao?” Kiếp Tiên đầu trọc cảnh giác nói.

Kẻ này đến đây không có mục đích gì tốt đẹp.

…

Vừa vào phòng giam Thiên Đạo, di vật Thiên Đạo đã nhìn thẳng vào tà ma sương mù kia. Không sai, nó có cùng khí tức với chủ nhân của chiếc giày này.

Sau khi khóa chặt mục tiêu, di vật Thiên Đạo lập tức ra tay.

Thân thể nó hóa thành sóng biển đổ ập xuống đầu tà ma sương mù. Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, Kiếp Tiên đầu trọc và cả hai vị Huyền Thánh đều trở thành đối tượng tấn công của nó.

“Ha!” Kiếp Tiên đầu trọc hét lớn một tiếng, vung quyền lên.

Quyền của hắn lóe lên ánh quang vàng kim. Chỉ trong một sát na, hắn đã đánh ra hơn một vạn đường quyền.

Hơn một vạn đường quyền đón đầu cơn thủy triều do di vật Thiên Đạo biến ra.

“Cẩn thận! Đừng tiếp xúc trực diện với quả cầu kim loại lỏng đó!” Tà ma sương mù lớn tiếng nhắc nhở. Nó có thể xác định thứ này có quan hệ với Thiên Đạo.

Cho nên phải cẩn thận mới xong.

Xì xì xì xì ~~

Hơn một vạn đường quyền xé toang cơn thủy triều do di vật Thiên Đạo hóa thân, khiến nó bốc hơi trong nháy mắt!

Quả cầu kim loại lỏng bị đấm văng lên đỉnh đầu mọi người rồi trút xuống như mưa.

Kiếp Tiên đầu trọc nhíu mày, yếu quá!

Yếu thế này, chắc chắn là có âm mưu.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ vạch nhẹ một cái. Một trận pháp phòng ngự lớn được dựng lên quanh nhóm người để ngăn cản trận mưa nọ.

Mưa kim loại rơi xuống ào ào, vây quanh bọn họ trong thoáng chốc.

“Dừng lại!” Kiếp Tiên đầu trọc nhìn chằm chằm thứ kim loại lỏng trong hư không.

Những giọt kim loại lỏng rơi xuống như mưa dừng lại giữa không trung, tạo thành một lồng giam, nhốt tất cả bọn họ lại.

Ngay sau đó, mọi người phát hiện ra mình không thể nhúc nhích được nữa.

Thế giới dường như đều đóng băng.

Cả ý thức cũng bắt đầu ngưng đọng lại.

“Dừng thời gian?”

Thực lực của Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ là mạnh nhất, nên ý thức của nó cũng ngưng đọng chậm nhất.

Trong quá trình ý thức từ từ ngưng đọng, nó nhìn thấy kim loại lỏng xung quanh ngưng tụ thành một bàn tay lớn, xuyên vào hông tà ma sương mù, móc ra một vật thể màu đen.

Đó mới là mục tiêu của nó sao?

Sau đó, bàn tay kia nắm vật thể màu đen và bắt đầu thi pháp.

Lấy vật thể màu đen làm tế phẩm, một cánh cửa không gian mở ra.

Trước khi ý thức của móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ ngưng đọng hoàn toàn, nó nhìn thấy cảnh sắc bên kia cánh cửa không gian.

Đó là một hành tinh màu lam xinh đẹp.

Là hình ảnh của Trái Đất trong hiện thế.

Chương 2300: Không phân rõ hiện thực và ảo ảnh

Di vật Thiên Đạo không đuổi tận giết tuyệt đám Phượng Nghi Cầm Chủ.

Tư duy đơn giản của nó chỉ tập trung vào một mình Tống Thư Hàng. Với nó mà nói, Tống Thư Hàng chính là món bánh trái thơm ngon độc nhất vô nhị trên thế gian.

Trừ khi giết chết thằng ranh Tống Thư Hàng thơm ngon kia, nếu không thì vạn vật trên thế gian đều không thể hấp dẫn sự chú ý của nó.

Tuy đám Phượng Nghi Cầm Chủ đã rơi vào trạng thái dừng thời gian, nó chỉ cần duỗi một ngón tay là có thể giết chết, nhưng nó không quan tâm.

Sau khi cánh cổng không gian thông đến Trái Đất hiện thế mở ra, cầu di vật Thiên Đạo nhảy ngay vào hiện thế mà không chút do dự.

Trong bàn tay lớn mà nó mô phỏng ra còn nắm chặt vật thể màu đen móc từ trên thân tà ma sương mù và chiếc giày thể thao nọ.

Cầu di vật Thiên Đạo nhảy một cái, cánh cổng không gian đã biến mất.

Ý thức của móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ và Kiếp Tiên đầu trọc bắt đầu khôi phục.

“Ta còn sống sao?” Kiếp Tiên đầu trọc sờ lên thân thể mình. Hắn không chỉ còn sống mà cả người còn chẳng có vết thương nào cả.

Làm sao có thể? Ban nãy quả cầu kim loại lỏng kia đã sử dụng pháp thuật hệ thời gian để giam chân tất cả bọn họ. Bọn họ rơi vào trạng thái dừng thời gian có khác gì cá nằm trên thớt, mặc người chém giết đâu?

Thế mà quả cầu kim loại lỏng kia lại bỏ qua cho bọn họ à?

“Thông đạo không gian kìa.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm vào nơi quả cầu kim loại lỏng vừa biến mất.

Nhưng thông đạo không gian đã biến mất… nó không thể nắm bắt được cơ hội bỏ trốn nữa.

“A ~” Lúc này, ý thức của tà ma sương mù cũng khôi phục.

Thân thể vừa khôi phục, nó đã hét lên thảm thiết, hai tay ôm chặt vị trí eo của mình.

Ở đó có một cái lỗ trống rỗng không thể nào bổ khuyết, dù có bắt chước thân thể ngụy bất hủ cũng không thể chữa trị được.

Nó đã mất đi thứ quan trọng nhất.

“Ngươi có ổn không?” Kiếp Tiên đầu trọc hỏi.

Chỉ có tà ma sương mù là bị thương.

“Có cần Trì Dũ thuật không?” Nữ Huyền Thánh hỏi.

Tà ma sương mù đau đớn xua tay. Thể chất của nó cực kì đặc biệt, Trì Dũ thuật của tu sĩ bình thường không có hiệu quả đối với nó. Mà sau khi mất đi vật thể màu đen kia, thân thể nó đã bắt đầu co lại.

“Vừa rồi quả cầu kia móc mất thứ gì từ thân thể ngươi vậy?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Thân thể tà ma sương mù co vào hơn nửa. Nó đau khổ nói: “Đó là hạch tâm – bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể của ta. Nếu không có nó, ta thậm chí còn không thể sinh tồn lâu dài ở hiện thế được.”

“Sao quả cầu kia lại lấy hạch tâm của ngươi đi?” Kiếp Tiên đầu trọc hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Ta cũng không biết.” Tà ma sương mù lắc đầu rồi lại hỏi: “Cuối cùng quả cầu kia đi đâu?”

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đáp: “Hiện thế.”

“Có lẽ nó muốn dùng hạch tâm của ta để tiến vào hiện thế.” Tà ma sương mù cắn răng nói.

Hạch tâm của nó vô cùng đặc biệt, còn chứa đựng cả trí nhớ của nó. Hơn nữa hạch tâm có điểm đặc biệt tương tự như khúc xương ngụy bất hủ, khiến cho một vài tồn tại đặc thù hoạt động được trong hiện thế một khoảng thời gian ngắn.

Nhưng muốn sử dụng hạch tâm của nó cũng không dễ dàng như thế. Dù đối phương có lấy được hạch tâm thì cũng phải mất một thời gian để nghiên cứu cách sử dụng.

Hi vọng trong lúc đó, chúa tể có thể cảm ứng được hạch tâm và thu hồi nó lại.

Vậy thì chúa tể sẽ có được tin tức hữu dụng từ nó rồi.

…

Ở một nơi khác.

Tại đại học Giang Nam.

Ăn cơm trưa xong, Khinh Vũ lấy lí do đi nhà xí để tráo đổi với Tống Thư Hàng bản thể.

“Khinh Vũ, vất vả rồi.” Tống Thư Hàng cảm ơn cô.

“Đừng khách sáo, Bá Tống Thánh Quân. Ta cũng rất vui mà.” Khinh Vũ cười nói: “Nhưng lần sau, khi sắp biến mất thì Bá Tống Thánh Quân phải báo trước cho ta để ta còn chuẩn bị thay ca nhé.”

Sau khi tráo đổi, Tống Thư Hàng đi về kí túc xá cùng ba người bạn của mình.

Lúc này sinh khí trong kí túc xá đậm đặc hơn ngày thường, vì Tống Thư Hàng đã âm thầm kích hoạt lực lượng ảo ảnh của Thận Long và chờ đám bạn mình nhập cuộc.

Ba người bạn cùng phòng chia nhau mở máy tính và lật tạp chí như ngày thường.

Cao Mỗ Mỗ vừa mở máy tính đã vào ngay phần mềm chat theo thói quen.

Sau đó hắn mở phần mềm gõ chữ ra, xoay cổ tay, chuẩn bị viết bản thảo.

Trên giường đối diện, Tống Thư Hàng cũng mở máy tính của mình và đăng nhập tài khoản Bạch Nhận Kiếm Khách.

Mọi sự đã sẵn sàng.

Cao Mỗ Mỗ mở phần mềm gõ chữ, viết bản thảo được một lát thì bỗng nảy ra một ý.

Hắn mở phần mềm chat ra, nhìn danh sách xác nhận bạn tốt của mình.

Bên tai vang lên tiếng thổ lộ của ai đó rất dỗi dịu dàng.

Giọng nói kia giống hệt như cô bạn gái Nha Y của hắn vậy.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Cao Mỗ Mỗ đóng chức năng xác nhận bạn tốt lại.

Đóng xong, hắn lại cắm cúi vào bản thảo của mình.

Mười phút sau…

Khi Cao Mỗ Mỗ viết xong một đoạn ngắn, có người kết bạn với hắn trên phần mềm chat.

Hệ thống nhắc nhở [Bạch Nhận Kiếm Khách (** ** ***) gửi lời mời kết bạn] Tin nhắn đính kèm: Hữu duyên.

“Năm nay mà còn có người lấy cái tên sến sẩm thế à?” Cao Mỗ Mỗ nhếch miệng lên.

Sau đó hắn di chuột, click vào “Từ chối”.

Nhưng ngay khi mũi chuột di đến “Từ chối” và chuẩn bị điểm vào, thì một đoạn kí ức ngủ yên trong đầu óc hắn bị gợi ra.

Đó là một kí ức mơ hồ và vụn vặt.

Chỉ có mấy hình ảnh mơ hồ hiện lên.

Hắn bị một con ưng thần khổng lồ quắp lấy, bay trên không trung, phía dưới là một tòa thành cổ kính. Nha Y đứng cùng một đám người mặt mũi mơ hồ trên tường thành và khóc òa lên.

Hình ảnh tiếp theo.

Tống Thư Hàng băng băng phóng tới từ phía xa, trong tay cầm một thanh trường đao đen nhánh.

Tống Thư Hàng trong hình ảnh ấy cực kì dữ tợn, định luật vạn vật hấp dẫn bị hắn giẫm nát dưới chân. Bởi vì hắn đang phi nước đại lên theo hướng vuông góc với tường thành.

Tường thành cao tới mười tầng nhà, mà Tống Thư Hàng chạy lên vèo vèo, không hề dừng lại.

Sau đó, Tống Thư Hàng vung thanh đao bốc lên ngọn lửa chói mắt, chém mạnh về con ưng lớn trên trời.

Cao Mỗ Mỗ buông chuột, day huyệt thái dương: “???”

Đầu óc hắn vô cùng hỗn loạn.

Kí ức này là sao vậy?

Nếu kí ức này là sự thật thì ảo quá rồi.

Nhưng nếu kí ức của hắn là giả, thì cảm giác quen thuộc kia ở đâu mà ra?

“Chẳng lẽ gần đây mình viết bản thảo nhập tâm quá nên không phân biệt được thực và ảo nữa rồi à?”

“Mình sắp tẩu hỏa nhập ma đến nơi rồi…”

Nhưng…

Tình tiết “bạn cùng phòng mình là cao thủ võ lâm” nghe mới kích thích làm sao.

Không tồi, không tồi, phải ghi lại để đưa vào bộ truyện tiếp theo mới được.

Khi nghĩ như vậy, Cao Mỗ Mỗ chợt thấy cái tên Bạch Nhận Kiếm Khách kia nghe cũng rất ngầu.

Thế là Cao Mỗ Mỗ thay đổi quyết định.

Hắn di chuột điểm vào “Đồng ý”.

Vừa điểm xong, thông báo hệ thống đã hiện lên.

[Bạch Nhận Kiếm Khách mời bạn gia nhập Giang Hồ Họa Quyển, có đồng ý không?]

Cao Mỗ Mỗ nghĩ ngợi một lát rồi tiếp tục nhấn đồng ý.

Bạn cũng kết rồi, vào nhóm cũng được thôi.

Vào nhóm có thể ra, bạn thêm rồi có thể xóa mà.

Chương 2301: Bạch Tiền Bối Two Giúp Ta Với

Nghĩ tới đây, Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh tắt phần mềm chat đi, tiếp tục vùi đầu viết bản thảo.

Tống Thư Hàng ở đối diện nhếch khóe miệng lên. Tốt lắm ~ xong một em.

Tiếp theo, hắn lại đăng nhập vào tài khoản ‘Đông Phương Nguyệt Dạ’ và ‘Hồng Mai Chân Quân’.

Thành công ở chỗ Cao Mỗ Mỗ chứng minh huyễn thuật của hắn có hiệu quả.

Mặc dù chỉ là huyễn pháp ‘mang tính chất ám chỉ dẫn đường’ căn bản nhất, nhưng có thêm nguyên anh Thận Long, hiệu quả huyễn thuật còn tốt hơn dự đoán của Tống Thư Hàng.

Chờ sau khi thêm ba đứa bạn cùng phòng vào nhóm, ‘con rối’ của Hoàng Sơn tiền bối cũng sắp được gửi đến rồi.

Đến lúc đó, hắn sẽ kích hoạt đám con rối này rồi để biệt thự của Dược Sư tiền bối, tiếp đó khống chế chúng từ xa, lặng lẽ dẫn dắt bạn cùng phòng vào con đường tu luyện.

Lúc cần thiết, còn có thể phái đám người mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Thông Nương sắm vai nhân vật trong nhóm. Tựa như Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, Dược Sư tiền bối đã mở ra con đường tu hành cho hắn trước đây.

Trước mắt năng lực của hắn có hạn, chỉ làm được bấy nhiêu cho bạn cùng phòng thôi.

Chờ tương lai, sau khi năng lực của hắn mạnh hơn… có lẽ có thể làm tốt hơn một chút.

Sau đó Tống Thư Hàng lại giở mánh cũ.

Lợi dụng huyễn thuật âm thầm dẫn đường, dùng tài khoản Đông Phương Nguyệt Dạ kết bạn với Thổ Ba, dùng tài khoản Hồng Mai Chân Quân kết bạn với Dương Đức, rồi kéo họ vào hai nhóm [Giang Nam Phái] và [Người Chăm Chỉ].

Sau khi xong xuôi, Tống Thư Hàng vui mừng gật đầu.

"Thư Hàng." Lúc này, Thổ Ba đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: "Mày nói xem trên đời này có cao thủ võ lâm không?"

"Tao nghĩ… chắc là có. Cá nhân tao cảm thấy thế giới này nhất định có võ công chân chính." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Công hiệu của huyễn thuật ám chỉ dẫn đường mạnh vậy ư? Mới đó mà Thổ Ba đã bắt đầu suy xét đề tài 'cao thủ võ lâm' rồi à?

"Ừm, đây là nguyên nhân mày dạy "Thời đại vẫy gọi" cho ba của Kỷ Song Tuyết à?" Dương Đức đột nhiên ngẩng đầu, đẩy kính mắt, mỉm cười.

Tống Thư Hàng: "…"

"Sau này tao từng nghe Gia Cát Nguyệt nhắc tới, ba của Kỷ Song Tuyết vẫn siêng năng luyện "Thời đại vẫy gọi" mỗi ngày, trong kỳ nghỉ hè còn chạy đến Văn Châu mua một căn hộ ở nhà mày hả Thư Hàng?" Cao Mỗ Mỗ cũng không ngẩng đầu, lên tiếng hỏi.

Lúc nhắc tới Gia Cát Nguyệt và Kỷ Song Tuyết, cùng với người cha Joseph của Kỷ Song Tuyết, Cao Mỗ Mỗ chợt cảm thấy ký ức phủ đầy bụi trong đầu mình càng trở nên rõ ràng hơn.

Tống Thư Hàng cười khan hai tiếng.

Đang lúc nói chuyện, điện thoại của Thư Hàng đổ chuông.

Là một số điện thoại lạ, địa chỉ điện tới lại là khu Giang Nam.

"Chuyển phát nhanh à?" Tống Thư Hàng mở điện thoại, hiệu suất làm việc của Hoàng Sơn tiền bối thật cao.

"Alô, là bạn Thư Hàng phải không?" Trong điện thoại truyền đến giọng một cô gái.

"Là tôi, bạn là ai vậy?" Tống Thư Hàng lễ phép hỏi.

Giọng con gái, vậy hơn phân nửa không phải là giao hàng nhanh rồi. Dù sao đầu năm tay tỷ lệ shipper nữ khá là ít.

"Tôi là Kỷ Song Tuyết, cậu còn ấn tượng không?" Cô gái kia đáp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Trùng hợp thật, cả đám vừa mới tán gẫu về cô xong.

Vì vậy hắn gật đầu nói: "Nhớ chứ, bạn Song Tuyết, tìm tôi có việc gì à?”

Lúc nghe thấy câu này của hắn, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức lập tức ngừng động tác trong tay, tất cả mọi người nín thở, tai vểnh lên.

Mới vừa nhắc tới Kỷ Song Tuyết, đối phương lập tức gọi điện thoại tới, thật trùng hợp.

Vậy Kỷ Song Tuyết gọi tới tìm Tống Thư Hàng là có chuyện gì?

Chẳng lẽ cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa, gọi điện đến để trách cứ chuyện Tống Thư Hàng dạy ba cô “Thời đại vẫy gọi” ư?

“À… bạn Thư Hàng này… trên thế giới này thật sự có võ thuật ư?” Kỷ Song Tuyết đầu bên kia điện thoại lên tiếng hỏi.

Lúc này Kỷ Song Tuyết rất căng thẳng.

Sáng sớm hôm qua cả cô và hàng xóm trong tiểu khu, tất cả đều lâm vào sự kiện hôn mê.

Hôm qua xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Ấn tượng duy nhất lưu lại chính là cảnh tượng người cha Joseph giơ thanh kiếm khổng lồ lên cao, lớn tiếng gào thét. Trong trí nhớ, trên thân kiếm của ba lóe lên hào quang khiến người ta cảm thấy ấm áp.

“Cậu có tin không?” Tống Thư Hàng trả lời. Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức cảm thấy câu trả lời này của mình đặc biệt giống thầy mo.

Nhưng vì có lịch sử đen tối như dạy ba người khác “Thời đại vẫy gọi”, Tống Thư Hàng cũng không tiện trực tiếp trả lời một cách khẳng định.

Phía bên kia, Kỷ Song Tuyết trầm mặc một hồi.

Hình ảnh người cha mỗi ngày khổ luyện “Thời đại vẫy gọi” cứ mãi hiện diện trong đầu cô.

“Cảm ơn ~ sau khi có được câu trả lời của bạn Thư Hàng, tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi.” Dường như Kỷ Song Tuyết ở đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tạm biệt, bạn Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi với vẻ mặt đần thối ra.

Vừa rồi mình có nói cái gì đặc biệt trâu bò, đặc biệt có thiền ý ư?

Hay giọng nói của mình tự mang theo hiệu quả chữa trị?

Sau khi thấy Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi, Cao Mỗ Mỗ nhịn không được hỏi: “Bị chỉ trích à?”

“Không.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Tính cách của cô nàng này thật sự tốt đến không nói nên lời luôn, nếu như đổi lại là tao, tao đã sớm lén tẩn cho mày một trận rồi.” Thổ Ba cảm thán.

Tống Thư Hàng thương hại nhìn Thổ Ba. Không phải hắn khoác lác, với lực công kích của Thổ Ba, hắn nằm bất động rồi từ bỏ linh lực hộ thể, Thổ Ba cũng không phá được phòng ngự của hắn.

Thổ Ba: “…”

Vì sao lúc hắn nói ‘lén tẩn Thư Hàng một trận’, Thư Hàng lại trưng ra nụ cười dịu dàng, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn vậy kìa?

…

…

Lớp học buổi chiều.

Tống Thư Hàng và ba thằng bạn cùng phòng chọn vị trí bên trái phòng học gần cửa sổ, ánh sáng khá tốt, thỉnh thoảng có thể nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Chương trình học buổi chiều khá quan trọng nên ba đứa bạn cùng phòng lắng nghe rất chăm chú.

Tống Thư Hàng tiếp tục lật cuốn ‘Ngôn ngữ viễn cổ căn bản’ ra, dùng huyễn thuật ngụy trang. Đồng thời, hắn làm nhiều việc cùng lúc, dựa theo khuôn mẫu trò chuyện của nhóm Cửu Châu số 1, bắt đầu chế tạo riêng ghi chép trò chuyện trong nhóm chat cho Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức trong ý thức.

Ban đầu khi mới vào nhóm Cửu Châu số 1, cả ngày hắn xem các tiền bối trong nhóm trò chuyện kinh nghiệm tu luyện, xông vào bí cảnh, luyện đan vân vân.

Hắn bèn lấy những ghi chép tán gẫu này làm cơ sở, lại cải tạo thêm.

Đến lúc đó, chờ khi con rối của Hoàng Sơn Tôn Giả được đưa tới thì có thể sắp xếp đám con rối phân thân này dựa theo thiết lập và kịch bản, bắt đầu tán gẫu trong nhóm, tranh thủ sáng tạo ra bầu không khí cho ba nhóm chat của cao thủ võ lâm.

Tống Thư Hàng làm đến say mê.

Đến tiết thứ hai, Thông Nương đi chơi mệt tìm được vị trí của Tống Thư Hàng bèn lặng lẽ trở về, nhảy vào trong túi Tống Thư Hàng.

[Chơi mệt rồi à?] Tống Thư Hàng truyền âm hỏi.

[Ừ.] Thông Nương đáp một tiếng nhỏ xíu.

Mặt khác, cô có chuyện xấu hổ không muốn nói. Lúc đi chơi, cô đột nhiên có chút hoảng hốt. Xuất phát từ bản năng, cô nhanh chóng tìm được vị trí của Tống Thư Hàng.

Trong tiềm thức, đối với cô thì vị trí của Tống Thư Hàng là một nơi an toàn.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ Thông Nương một cái.

Sau đó, hắn khép quyển sách ‘Ngôn ngữ viễn cổ căn bản’ lại.

Phịch ~ loảng xoảng ~

Một tràng tiếng kính vỡ vang lên.

Dường như phần kính bên trái phòng học đã chịu đòn nghiêm trọng, vỡ ra tan tành!

“Đến rồi!” Lúc này, người bắt yêu gầy yếu Trương Tiểu Phiền ở phòng học bên cạnh bật người đứng dậy.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lướt qua đám kính vỡ vụn.

Niệm lực quét ngang qua.

Toàn bộ kính vỡ ở bên cạnh bị đẩy ra.

Nhìn kính vỡ vụn đầy đất, Tống Thư Hàng nhanh chóng liên hệ Bạch tiền bối two: [Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có đó không? Có việc xin giúp đỡ ~]

Bạch tiền bối two: “...”

Sau khi thở dài, hắn trả lời: [Bên ngươi lại gặp phải tai nạn gì rồi?]

Hắn vừa mới rời khỏi chốc lát thôi mà.

[Bạch tiền bối, nghe nói ngài có một chiêu pháp thuật có thể khôi phục thủy tinh trong nháy mắt đúng không?] Tống Thư Hàng hỏi, hắn nhớ số Hamster đã từng nhắc đến việc này.

Bạch tiền bối two: “…”

Chương 2302: Bạch Tiền Bối Mà Ngài Gọi Đã Tắt Máy

Trong nháy mắt như vậy, Bạch tiền bối two đã hoài nghi có phải ‘đường dây điện thoại’ giữa hắn và Tống Thư Hàng bị hacker hack mất rồi không… Tống Thư Hàng tìm hắn lại chỉ vì sửa kính vỡ???

Ngươi có từng nhìn thấy chúa tể Cửu U gợi cảm sửa kính online bao giờ chưa?

[Ai nói với ngươi ta có loại kỹ năng khôi phục thủy tinh nhàm chán này?] Bạch tiền bối two hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng nói: [Ờm… số Hamster, nó nói Bạch tiền bối có năng lực khôi phục kính vỡ trong nháy mắt.]

Bạch tiền bối two trầm mặc.

Có tin hôm nay ta lập tức giết chết hai con chuột nhỏ cấn tay các ngươi, sau đó bỏ cả hai đứa vào chung một chảo chiên xù lên không?

[Chỉ đùa chút thôi, Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng khép sách lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này tinh thần của hắn tiến vào trạng thái vận chuyển tốc độ cao, dưới trạng thái này, hắn có thể tiến hành giao lưu với Bạch tiền bối two một cách đa dạng hơn.

Đây chính là chỗ tốt của phương thức giao lưu qua tư duy, trong nháy mắt là hai bên có thể trao đổi rất nhiều ý niệm.

Cái này còn mạnh hơn thần giao cách cảm, chỉ cần có đủ tinh thần lực thì hắn và Bạch tiền bối two có thể giao lưu hơn trăm lần trong nháy mắt.

Đương nhiên Tống Thư Hàng liên hệ với Bạch tiền bối two không phải vì chuyện ngu xuẩn như ‘mời Bạch tiền bối two sửa kính vỡ giúp’ rồi.

Hắn thật sự cảm ứng được nguy cơ.

Từ khi trở thành tu sĩ đến nay, trực giác nguy cơ tu sĩ của

Tống Thư Hàng phát ra không nhiều lắm, nhưng vô cùng chuẩn xác.

Mà lần này, giác quan tu sĩ thứ sáu của Tống Thư Hàng cảm ứng được áp lực nguy cơ không gì sánh nổi.

Cho nên hắn mới có thể liên hệ với Bạch tiền bối two trước một bước để phòng ngừa.

[Ngươi muốn học à?] Lúc này, giọng Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Muốn học à?

Chẳng lẽ ý của Bạch tiền bối two là… kỹ năng sửa chữa kính vỡ?

[Thật sự có loại kỹ năng tiện lợi này ư?] Tống Thư Hàng hỏi.

Pháp thuật kỳ quặc như vậy mà cũng có người nghiên cứu sao trời?

[Có, năng lực Thì Quang Hồi Tố của hệ thời gian, chỉ một mảnh kính thì có thể dễ dàng khôi phục.] Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Loại kỹ năng này nghe qua chính là kỹ năng học bá đẳng cấp cao.

Hơn nữa chỉ nghe tên thôi đã cảm thấy nó vô duyên với hắn rồi.

Bạch tiền bối two lại bình tĩnh nói: [Nếu muốn học, đợi sau khi ngươi đạt đến cửu phẩm, ta cho ngươi một cơ hội nắm giữ Thì Quang Hồi Tố, có muốn không?]

[Ta có thể học thật ư? Vậy chắc chắn là muốn rồi.] Tống Thư Hàng hồi âm ý niệm trong đầu, loại kỹ năng nghịch thiên như Thì Quang Hồi Tố này, ai có thể cự tuyệt cám dỗ như thế chứ?

Tuy rằng cảm thấy cửu phẩm rất xa xôi, nhưng người sống trên đời dù sao cũng phải có hy vọng đúng không?

Bạch tiền bối two nói: [Tốt lắm, ta luôn dành cơ hội cho người chăm chỉ hiếu học. Ta sẽ an bài cơ hội cho ngươi, nhưng sau khi ngươi tấn chức cửu phẩm thì tốt nhất nên chuẩn bị ít nhất chín trận pháp hồi sinh trên Kiếp Tiên đi nhé.]

Tống Thư Hàng: “! ! !”

[Được rồi, tạm biệt. Hôm nay ta muốn dắt ngựa đi dạo, vì vậy ngươi đừng liên lạc với ta trong hôm nay nữa nhé… Ta phải tắt máy đây.] Bạch tiền bối two lại bổ sung.

[Chờ… Chờ chút Bạch tiền bối, ban nãy ta đùa thôi. Ta chỉ nhây chút thôi mà, e rằng bên chỗ ta sẽ có tai ương lớn đấy!] Tống Thư Hàng vội vàng bổ sung.

[Không sao, ta có để lại đại trận hồi sinh ở thế giới Cửu U cho ngươi, nếu như ngươi chết là có thể sống lại thành một con tà ma Cửu U đầy vinh quang rồi. Cúp máy đây, bái bai~] Bạch tiền bối two trả lời bằng giọng điệu nhẹ tênh, dứt lời, hắn lập tức kết thúc cuộc gọi trong lúc Tống Thư Hàng đang đọc hiểu ý hắn.

Tống Thư Hàng cứng đờ cầm quyển sách.

Chỉ nhây một chút, sau đó lật xe ngay.

Chẳng biết tại sao trong đầu hắn đột nhiên hiện lên lý luận của Vũ Nhu Tử: mọi người đều là người trưởng thành, ‘nhân’ mà bản thân đã gieo xuống thì cũng đừng trốn tránh ‘quả’ được kết ra.

…

…

Lúc này, tiếng kính rơi xuống bên cạnh vang lên.

Đám kính vỡ này đã được Tống Thư Hàng dùng niệm lực quét ngang để đẩy ra ngoài, rơi xuống mặt đất, không làm bị thương sinh viên trong phòng học.

Nhưng các sinh viên vẫn bị dọa sợ như trước, phát ra đủ loại tiếng kêu gào. Đặc biệt là mấy người bạn học ngồi gần cửa sổ, tim gan đều bị dọa cho đập nhanh mấy nhịp. Bất kể là ai, kính bên cạnh mình đột nhiên phát nổ thì đều sẽ bị dọa giật mình.

Giảng viên giảng bài mở microphone cũng bị vụ nổ dọa hết hồn, ông hét to một tiếng với microphone… làm mức độ hoang mang được nhân lên gấp bội.

Thổ Ba nhảy dựng lên từ chỗ ngồi.

“Xảy ra chuyện gì thế? Vì sao toàn bộ kính thủy tinh đều nổ tung vậy?” Cao Mỗ Mỗ nhanh chóng sắp xếp vật dụng, cùng tất cả bạn học rời xa vách tường gần cửa sổ.

“Chuyện tương tự… có một tiểu khu ở phụ cận đại học Giang Nam cũng giống như vậy.” Dương Đức trầm giọng nói.

Thổ Ba: “Trước tiên lùi qua một bên đi, có ai bị thương không?”

“May thật, kính vỡ rơi xuống không làm ai bị thương cả.” Bên cạnh có bạn học trả lời.

Cũng trong lúc đó, người bắt yêu nhỏ gầy Trương Tiểu Phiền kia vén áo khoác của mình lên, để lộ ra tấm phù văn vắt trên bả vai.

Nó có thể cảm ứng được khí tức của tà vọng.

Là con tà vọng ẩn nấp trong đại học Giang Nam kia, hôm nay rốt cuộc nó cũng hiện thân.

[Tà vọng chết đi!] Người bắt yêu Trương Tiểu Phiền la lên trong lòng, tiếp đó hắn tháo tấm phù văn trên bả vai mình xuống rồi ném ra ngoài cửa sổ!

Bởi vì lúc trước Bá Tống Huyền Thánh đã cảnh cáo bọn họ, bảo bọn họ lúc hành động thì phải khiêm tốn giấu mình, không được tạo ra chấn động. Vì vậy lúc hành động, Trương Tiểu Phiền vẫn cố gắng khiêm tốn hết mức.

Trên phù văn chuyên dụng của người bắt yêu bùng lên kiếm quang sắc bén, chém về phía bên ngoài cửa sổ… nhưng chỉ người tu luyện mới thấy được kiếm quang này.

Cho nên trong mắt người bình thường, bạn học nhỏ gầy này đột nhiên vén áo ngoài lên, tiếp đó tháo xuống một lá bùa rồi ném mạnh ra ngoài cửa sổ, toàn bộ cảnh tượng mê tín đến rối tinh rối mù.

Thậm chí còn có mấy người bạn học móc ra các loại bùa bình an của mình ném ra ngoài cửa sổ để phá tà ma.

…

…

Sau khi lấy ra phù bảo công kích, người bắt yêu Trương Tiểu Phiền lại âm thầm thi pháp, hắn lưu lại một phân thân huyễn thuật có thể hành động đơn giản tại chỗ. Mà chân thân của hắn khoác trận pháp tàng hình, nhảy ra khỏi cửa sổ bị phá vỡ.

Bên ngoài cửa sổ, hai người đồng bạn của hắn đã chạy tới, kết trận tiếp ứng!

Dường như bọn họ đã biết rõ chủng loại tà vọng, đồng thời có phương án tiêu diệt hữu hiệu.

Tống Thư Hàng không trực tiếp ra tay can thiệp, chỉ ở bên cạnh áp trận cho các người bắt yêu.

Hắn vừa quan sát tà vọng rồi đối chiếu với tin tức tư liệu của nó trong đầu, thần thức của hắn lại tựa như ra đa ráng sức mở rộng phạm vi trinh sát.

Con tà vọng lên sàn này cũng không phải ngọn nguồn 'trực giác nguy cơ' của hắn.

Trong bóng tối, có thể ẩn giấu tai họa lớn hơn.

…

…

Bên cạnh.

Cao Mỗ Mỗ lùi về phía sau lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng bên cạnh.

Vào lúc tất cả mọi người hoảng hốt lo sợ, Tống Thư Hàng lại vô cùng bình tĩnh, không kinh hoảng chút nào.

Trong đầu Cao Mỗ Mỗ không khỏi hiện lên hình ảnh 'Tống Thư Hàng giẫm lên định lực vạn vật hấp dẫn, chạy thẳng băng lên tường thành cao mười tầng' lần nữa.

[Trên thế giới này, có thật sự có võ công hay không?]

Ý nghĩ này không khỏi hiện lên trong đầu hắn.

Ngay lúc hắn đang suy tư.

Ầm ~~

Vị trí ngoài cửa sổ dưới lầu truyền đến một loạt tiếng nổ vang.

Sau đó có cái gì đấy đập vào trong cửa sổ, vừa lúc nện ngay chỗ mấy người đang có mặt.

Phán đoán từ tiếng rít thì hẳn là đồ vật rất nặng.

'Bốp ~' lúc này, Tống Thư Hàng bên cạnh giơ tay lên, vung chưởng vỗ nhẹ một cái.

Thứ nện tới kia lập tức bay ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn nữa.

Tới nhanh, đi càng nhanh hơn.

Nhanh đến nỗi tất cả mọi người đều không thấy rõ rốt cuộc là thứ gì nện vào từ ngoài cửa sổ.

Chương 2303: Chút Bình Thường Cuối Cùng

“Thư Hàng?” Sau lưng có vài ánh mắt nhìn Tống Thư Hàng lom lom.

Vừa rồi là cái gì nện từ ngoài cửa sổ vào vậy?

Quá nhanh, căn bản không nhìn rõ được.

Ngoài ra một kích vừa rồi kia của Tống Thư Hàng mơ hồ có bóng dáng của cao thủ võ lâm!

…

…

Ánh mắt Tống Thư Hàng xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn về phương xa.

[Cảnh báo ~ rà soát thấy tín hiệu quấy nhiễu từ xa… Tin tức gián đoạn, quấy nhiễu từ xa bị cắt đứt.] Chức năng ‘cảnh báo vi rút’ mới thêm vào phát ra tiếng nhắc nhở trong đầu hắn.

Có điều lần này không cần năng lực ‘cảnh báo vi rút’, Tống Thư Hàng cũng đã sớm cảm ứng được khí tức của di vật Thiên Đạo.

Di vật Thiên Đạo trực tiếp tiến vào hiện thế từ tường kép nhà ngục Thiên Đạo.

Từ đầu tới cuối, đối phương đều không che giấu khí tức, vì vậy vừa tiến vào Trái Đất là lập tức bị Tống Thư Hàng phát hiện.

Quá trình thế giới tan vỡ đã đi đến Trái Đất ở hiện thế rồi à?

Di vật Thiên Đạo hiện thân có nghĩa là cuộc sống an nhàn tạm bợ của tất cả người tu luyện ở Trái Đất hiện thế đã triệt để chấm dứt.

Đêm nay, người tu luyện ở Trái Đất không ai ngủ được.

Tất cả người tu luyện rơi vào hình thức đau gan.

Thần thức Tống Thư Hàng lại xẹt qua ba thằng bạn thân.

Kỳ thật cuộc sống bình thường thuộc về hắn đã sớm kết thúc. Từ khi học kỳ này bắt đầu đến bây giờ, thời gian hắn sinh hoạt trong trường học có thể đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ là xuất phát từ thói quen và lưu luyến, hắn mới cố gắng duy trì thân phận ‘sinh viên Tống Thư Hàng’ ở đại học Giang Nam. Sự thật là kẻ đạt đến cảnh giới thất phẩm như hắn đã không thích hợp để tiếp tục lưu lại nơi này nữa.

Hắn của hiện tại, nếu như không đè nén khí tức của bản thân thì chỉ ngồi đó thôi cũng sẽ mang đến cho người bình thường bên cạnh áp lực nặng nề.

[Rốt cuộc, thời điểm này vẫn tới.]

Bên chỗ ba thằng bạn thân xem như đã có bố trí. Bọn họ không có thiên phú tu luyện, điểm này thì Tống Thư Hàng hiện tại cũng bất lực.

Có lẽ tương lai có thể có cơ hội, nhưng không phải bây giờ.

Cho nên lúc này, Tống Thư Hàng để lại một cơ hội, xem chính bọn họ tự phát triển thôi.

Vậy là… đã đến lúc tạm biệt rồi.

Đây chính là khoảng thời gian sống đời bình thường cuối cùng của hắn.

Kế tiếp, hắn sẽ trở về thành phố Văn Châu một chuyến, thu xếp ổn thỏa cho người nhà của mình, tất cả mọi chuyện ở thế tục xem như tạm thời kết thúc.

[Bia đá đạo hữu, chuẩn bị xong chưa.] Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Bia đá đạo hữu treo bên hông trả lời: [Cúng cúng cúng]

Tống Thư Hàng: “…”

…

…

Ầm ~~

Phía dưới, cuộc chiến giữa tà vọng và người bắt yêu đã tiến vào hồi cuối.

Người bắt yêu có chuẩn bị mà đến, có nhiều loại thủ đoạn khắc chế tà vọng. Dưới sự liên thủ công kích của ba người bắt yêu, tà vọng có được năng lực ‘độn thổ’ lại không cách nào lánh mình.

Ngay lúc ba người bắt yêu liên thủ muốn cưỡng chế phong ấn tà vọng, con tà vọng có năng lực ‘độn thổ’ này đột nhiên nổ tung.

Sóng xung kích đẩy văng ba người bắt yêu ra.

“Tự bạo à?” Trương Tiểu Phiền sửng sốt.

Từ khi nào mà tà vọng lại thà chết không chịu khuất phục như thế chứ?

Nhưng ngay sau đó, Trương Tiểu Phiền phát hiện sau khi tà vọng tự bạo cũng không tiêu tán, mà tựa như sương mù màu đen, đột nhiên quấn lấy Lục Phong sư huynh.

Lục Phong đau đớn giữ chặt yết hầu như kẻ chết đuối.

Sương mù hóa lỏng màu đen bao lấy hắn, dùng thân thể hóa lỏng làm tài liệu, chế tác một bộ áo da bó sát người cho Lục Phong. Đáng tiếc là, Lục Phong là một tên to con, áo da màu đen bó sát người mặc trên người hắn lại không đẹp chút nào.

“Chít chít ~” Trong miệng Lục Phong mặc áo da bó sát người phát ra tiếng kêu kỳ quái, sau đó hắn tung người nhảy lên phòng học trên lầu.

Tại đó, hắn cảm ứng được nhiều nhân loại bình thường với khí huyết khá sung túc.

Chỉ cần rút khô một hai tên là nó có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Xoảng ~

Thân thể khổng lồ của Lục Phong đụng vỡ khung cửa sổ còn sót lại, rơi vào phòng học.

Lúc này thoạt nhìn tạo hình của hắn tựa như nhân vật Boss phản diện vậy, vừa lên sàn lập tức khiến tất cả mọi người chấn động.

Sinh viên trong phòng học không chút do dự chạy ra khỏi phòng, tránh họa là bản năng của loài người.

Nhưng vấn đề là… lúc người bên trong muốn ra, bên ngoài lại có người muốn chen vào.

Là nhân viên bên trên, sau khi nghe một tràng tiếng nổ, tiếng kính vỡ thì có một nhóm người muốn tới xem xem đã xảy ra chuyện gì.

Hiện trường trở nên hỗn loạn.

“Chít ~” Tà vọng Lục Phong quay đầu nhìn chằm chằm vào vị trí đám người Tống Thư Hàng.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người ba bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng.

Ba thằng bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng làm việc và nghỉ ngơi lành mạnh, ăn ngon ngủ yên, thỉnh thoảng Tống Thư Hàng còn mang linh trà tẩm bổ cho bọn họ, thậm chí còn có cơ hội được ăn tiên hào.

Dưới trạng thái này, khí huyết của ba người bọn họ dồi dào hơn người bình thường rất nhiều.

Vì vậy bọn họ hiển nhiên trở thành mục tiêu của tà vọng.

Tà vọng khống chế thân thể Lục Phong sải bước đánh về phía Thổ Ba, tay lớn vươn ra, tựa như nhìn thấy mỹ vị tuyệt thế vậy.

Đám người vội vàng tránh né, chẳng ai muốn bị tên to con mặc trang phục biến thái này bắt được.

Đầu năm nay, biến thái + bệnh tâm thần là khó hiểu nhất cũng đáng sợ nhất.

“Mặc dù có chút cấp bách…nhưng là lúc nói lời tạm biệt với mọi người rồi.” Tống Thư Hàng nói với ba người Cao Mỗ Mỗ.

Thổ Ba: “? ? ?”

“Sau này, có duyên gặp lại.” Tống Thư Hàng mỉm cười, hắn nhẹ nhàng bước về trước một bước huyền diệu, ngăn trước mặt người bắt yêu bị tà vọng phụ thể.

“Lần này mày cười không đẹp như trước đây.” Dương Đức đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng từng có đoạn thời gian hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh.

(Trường Hận Ca - Nụ vừa hàm tiếu trang đài cấm cung)

Nhưng bây giờ đã mất đi cảm giác ban đầu.

[Có cơ hội tao dẫn tụi mày đi mở mang kiến thức xem cái gì gọi là cười một cái nghiêng nước nghiêng thành, cười một cái thế giới phai màu.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn khống chế lực đạo, một chưởng nhẹ nhàng nghênh đón Lục Phong bị tà vọng phụ thể. Không thể dùng sức quá lớn, dùng sức quá lớn, lỡ không cẩn thận sẽ đánh chết người bắt yêu cấp bậc này mất.

Người bắt yêu bị tà vọng phụ thể muốn tránh một chưởng này của Tống Thư Hàng theo bản năng.

Nhưng trong một chưởng của đối phương ẩn chứa rất nhiều biến hóa, khiến cho hắn không sao tránh được.

Phịch ~ Ầm ~

Hai chưởng đụng nhau, phát ra tiếng va chạm cực lớn.

Tựa như hai chiếc ô tô chạy với tốc độ cao đâm vào nhau vậy.

“A ~~ chít ~~” Lục Phong bị tà vọng phụ thể đồng thời phát ra hai tiếng kêu thảm bất đồng, thân thể té bay ra ngoài.

Các bạn học vốn đang hỗn loạn muốn chạy ra khỏi phòng học đồng loạt sững sờ.

Loại cảnh tượng chỉ xuất hiện trong phim truyền hình, điện ảnh này thế mà lại xuất hiện trong trường học ư?

Mặc dù nói Tống Thư Hàng quả thật từng đóng phim…

Ầm ~ Lục Phong tà vọng đâm vào vách tường, cả phòng học đều chấn động.

[Vẫn hơi bị mạnh.] Bàn tay Tống Thư Hàng khẽ lật.

Đối với kẻ vừa tấn chức không lâu, thể chất tăng vọt như hắn mà nói, muốn bắt một con kiến nhỏ nhưng lại không bóp chết nó thật sự có chút khó khăn.

Sau khi lắc nhẹ tay, Tống Thư Hàng sải vài bước đi về phía Lục Phong, túm lấy cổ hắn trước khi hắn kịp bò dậy và nâng thân thể khổng lồ của hắn lên cao.

Tà vọng bắt đầu giãy giụa toàn lực, hai nắm đấm đánh mạnh vào cánh tay Tống Thư Hàng.

Nhưng với công kích nghèo nàn của nó, lúc nắm đấm nện lên cánh tay Tống Thư Hàng chỉ có thể phát ta tiếng rèn sắt lanh lảnh.

“Thật ngại quá, hôm nay rất bận, không có thời gian đùa giỡn với ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

Trong đầu hắn đã đối chiếu ra thuộc tính và tư liệu của con tà vọng này.

[Tà vọng vi rút… có được tính chất ẩn náu cường đại, tính sinh sản, hơn nửa còn sở hữu năng lượng phụ thể ngắn ngủi.]

Cũng không phải tà vọng quá mạnh, phong ấn nhằm vào nó có hơn hai mươi loại.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng không biết loại nào cả.

Chương 2304: Ta Có Một Kế Hoạch

Cũng may trên người Tống Thư Hàng có một thứ có thể khắc chế loại tà vọng này một cách hoàn mỹ: thiên kiếp.

Loại tà vọng này cực kỳ sợ hãi uy lực của lôi kiếp bên trong thiên kiếp.

Uy lực của thiên kiếp càng mạnh, tổn thương đối với chúng nó lại càng lớn.

Tống Thư Hàng một tay nhấc Lục Phong tà vọng, tay kia lại tự mình mở ra thông đạo đến thế giới hạch tâm phía sau lưng.

Một đầu đạn bom nhiệt hạch thiên kiếp được Tống Thư Hàng triệu hoán ra từ thế giới hạch tâm, nó chỉ lộ phần mũi nhọn của đầu đạn nên sẽ không chiếm cứ không gian quá lớn.

Mà bất kể là thế giới hạch tâm hay bom nhiệt hạch thiên kiếp thì người bình thường đều không thể nhìn thấy, cũng không cần lo lắng sẽ gây nên khủng hoảng.

Tống Thư Hàng một tay túm Lục Phong tà vọng, tay kia khống chế thế giới hạch tâm mở cửa ra, dùng đầu đạn bom nhiệt hạch thiên kiếp ủi lên người Lục Phong tà vọng tựa như bàn là vậy.

“A a a ~ chít chít chít ~” Lục Phong tà vọng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm.

Đây chính là bom nhiệt hạch thiên kiếp chỉ xuất hiện trong thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm, dù ở trạng thái bị phong ấn, nhưng lực lượng thiên kiếp kèm theo bên trên vẫn là tổn thương trí mạng đối với tà vọng cấp bậc này.

Tà vọng điên cuồng giãy giụa, muốn đẩy cánh tay Tống Thư Hàng ra… nhưng lực lượng nhỏ yếu kia của nó căn bản không cách nào lay động cánh tay Tống Thư Hàng nửa phần.

Tống Thư Hàng khống chế bom nhiệt hạch thiên kiếp, ủi Lục Phong tà vọng từ đầu đến chân, từ trước ra sau.

Sau khi bị ủi, tiếng hét của tà vọng tiêu tan đi.

Con tà vọng đáng thương này bị bom nhiệt hạch thiên kiếp ủi chết trên người Lục Phong.

Nó là con tà vọng vi rút chết nghẹn khuất nhất, đau đớn nhất.

Tại địa điểm sai lầm, gặp phải Bá Tống sai lầm đã định trước bi kịch cuộc đời tà vọng của nó.

Bởi vì bị đè ra ủi từ đầu tới đuôi cho đến chết, cho nên thi thể của nó vẫn tựa như áo da bó sát mặc trên người Lục Phong.

Tống Thư Hàng vươn tay rạch một cái, rạch ra một mảnh nhỏ thi thể của tà vọng vi rút rồi bỏ nó vào trong vòng tay pháp khí càn khôn.

Sau đó, hắn duỗi tay ném thân thể khổng lồ của Lục Phong ra ngoài cửa sổ.

Hai người bắt yêu bên dưới nhanh chóng đón được đồng bạn của mình.

[Cảm ơn Bá Tống tiền bối ra tay tương trợ.] Trương Tiểu Phiền truyền âm nói lời cảm ơn. Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh lại ở bên cạnh hắn, ở ngay trong phòng học này.

Ở cùng Bá Tống Huyền Thánh lâu như vậy, thế mà hắn lại có thể bình an vô sự, thật là may mắn.

[Ừm.] Tống Thư Hàng đáp lại một tiếng nhẹ bẫng.

Thông Nương ló ra một cái búp hành từ trong túi hắn, truyền âm hỏi: [Kết thúc rồi à?]

[Kết thúc làm nóng người thôi, kế tiếp sắp lên món chính rồi.] Tống Thư Hàng trả lời.

Thông Nương: “…”

Tống Thư Hàng nhìn mảnh kính vỡ đầy đất cùng với khung cửa sổ bị Lục Phong đụng hư, đối với cái này, hắn bó tay.

[Mặt khác, đã đến lúc rời đi rồi.]

Nếu cứ nán lại, chờ di vật Thiên Đạo giáng lâm, tai nạn sẽ lan sang xung quanh.

Hắn xoay người, nhìn về phía ba người bạn cùng phòng: “Sau này có ngày gặp lại.”

Không đợi ba người bạn cùng phòng trả lời, Tống Thư Hàng đã tung người nhảy xuống từ cửa sổ.

Tống Thư Hàng đã từng liên tục cảm thấy đại hiệp nhảy cửa sổ là bệnh phải trị, chẳng biết lúc nào cũng đã quen với phương thức xuống lầu ‘ở giữa hai điểm, ngắn nhất là đường thẳng’.

Đây chính là sức mạnh của thời gian, nó luôn làm con người thay đổi trong khi họ không nhận thấy được.

Ba người Cao Mỗ Mỗ sửng sốt, bọn họ nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới… Thế nhưng đã không nhìn thấy tung tích của Tống Thư Hàng.

Mãi cho đến khi Tống Thư Hàng biến mất, đám người đang ngẩn ngơ phía sau mới đột nhiên phản ứng lại.

“Vừa rồi thật sự là Tống Thư Hàng ư?”

“Chỗ cao như vậy mà nhảy thẳng xuống luôn à?”

“Vừa rồi chỉ hai chiêu hắn đã chế ngự được tên to con kia, Tống Thư Hàng lợi hại vậy ư?”

“Là đang quay phim à?”

Toàn bộ người trong phòng học đều cảm thấy thế giới quan của bản thân đang nổ tung lên.

“Cao Mỗ Mỗ, các cậu là bạn của phòng của Thư Hàng, các cậu biết võ công không?”

“Các cậu biết chuyện Thư Hàng biết võ công không vậy?”

Tống Thư Hàng đi rồi, ba người Cao Mỗ Mỗ thân là bạn cùng phòng bị các sinh viên vây lấy, bị đủ loại câu hỏi oanh tạc điên cuồng.

Mọi người có quá nhiều vấn đề muốn biết, tất cả những gì liên quan đến Tống Thư Hàng, bọn họ muốn có được đáp án từ miệng ba người Cao Mỗ Mỗ.

…

…

Trong quá trình Tống Thư Hàng nhảy xuống, hắn đã thi triển huyễn thuật.

Lúc rơi xuống đất lập tức tiến vào trạng thái tàng hình, lẩn vào trong bóng mờ.

Sau đó, hắn nhanh chóng gửi ‘thiên lý truyền âm’ cho Khinh Vũ, thuật lại một lần toàn bộ những chuyện đã xảy ra ban nãy cùng với quyết định của mình cho Khinh Vũ nghe.

[Ta hiểu rồi, Bá Tống Thánh Quân. Chuyện kế tiếp cứ giao cho ta xử lý.] Liễu yêu Khinh Vũ đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu trả lời: [Tốt, ta cũng cần rời đi một thời gian. Cô có muốn tiến vào thế giới hạch tâm của ta trước không, ta sẽ chuyển cô đến chỗ Bạch tiền bối?]

[Trước tiên ta giúp Bá Tống Thánh Quân xử lý hỗn loạn trong trường học đã, rồi hãy an bài chuyện rời đi.] Liễu yêu Khinh Vũ trả lời, trong khoảng thời gian này, cô chơi trong trường rất vui. Cho nên trước lúc rời đi, cô quyết định hỗ trợ dàn xếp tốt hỗn loạn đã.

[Được, vậy ta sẽ chuyển lời cho Bạch tiền bối, đến lúc đó sẽ bảo ngài ấy tới đón cô.] Tống Thư Hàng nói.

Liễu yêu Khinh Vũ trả lời: [Được.]

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng kết thúc thiên lý truyền âm thì nhìn lên bầu trời.

Hắn có thể cảm ứng được ‘di vật Thiên Đạo’ đã xuất hiện ở Trái Đất hiện thế. Nhưng mà… dường như lúc di vật Thiên Đạo đến hiện thế thì bị hạn chế, không lập tức giáng lâm.

Lúc trước, khi nó sử dụng ‘công kích quấy nhiễu từ xa’ với Tống Thư Hàng cũng bị cưỡng ép cắt ngang.

Đây là chuyện tốt với Tống Thư Hàng, ít nhất cũng cho Tống Thư Hàng thời gian chuẩn bị và giảm xóc.

[Di vật Thiên Đạo giáng lâm là kết cục đã định, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, không cách nào tránh khỏi. Như vậy cũng chỉ cố gắng hết sức giảm tổn thất xuống.]

“Vậy tiếp theo, hành động theo kế hoạch thôi.” Tống Thư Hàng nắm tay nói.

“Đánh thẳng lên à? Nhưng ngươi đã không còn linh thạch, Khắc Kim Nhất Kích cùng với ‘Trấn Thần - Đại Nhật’ của ta đều không dùng được.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở.

“Ta không lỗ mãng như vậy… Ta có kế hoạch, nếu như biết rõ di vật Thiên Đạo khóa mục tiêu tọa độ là ta, nói cách khác lúc nó giáng lâm hiện thế thì rất có thể sẽ phủ xuống ngay đỉnh đầu ta. Như vậy, trong khoảng thời gian nó chưa giáng lâm được, chúng ta có rất nhiều việc.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn duỗi tay ra, chôn một thanh đao gỗ thánh ấn xuống lòng đất đại học Giang Nam.

Tiếp đó, hắn dùng tốc độ nhanh nhất bay khỏi khu Giang Nam.

Hắn muốn đi đến Vô Cực Ma Tông.

Kẻ bị di vật Thiên Đạo khóa chặt tọa độ là hắn, hiện tại hắn chính là nguồn tai nạn di động.

Như vậy, giữa hắn và Vô Cực Ma Tông có nhiều ân oán đến thế, cũng tới lúc cắt đứt rồi nhỉ?

Nhưng kế hoạch này có một vấn đề nhỏ.

Sào huyệt của Vô Cực Ma Tông ẩn nấp rất sâu, lúc đó A Thất tiền bối nổi xung thiên cũng chỉ có thể tìm được ‘phân đà’ của Vô Cực Ma Tông để phát tiết lửa giận.

Hiện tại đầu mối hữu dụng duy nhất trong tay Tống Thư Hàng chính là An Tri Ma Quân trong bộ ba lễ vật đang bị trói trong thế giới hạch tâm.

An Tri Ma Quân chắc chắn biết rõ vị trí của Vô Cực Ma Tông.

Vấn đề là làm sao khiến hắn mở miệng nói ra tin tức đây?

Mặt khác, Tống Thư Hàng gửi tin tức di vật Thiên Đạo sắp giáng lâm xuống Trái Đất hiện thế vào nhóm chat.

Sản nghiệp của rất nhiều đại lão trong nhóm đều ở Trái Đất, đến lúc đó cần chú ý một chút, giảm tổn thất xuống.

Chương 2305: Nồi Này Cũng Có Phần Của Ta

Nhóm Cửu Châu số 1.

Tống Tôn Giả: “@ Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu, Hoàng Sơn tiền bối, còn có các vị tiền bối trong nhóm, có một tin không tốt lắm, ta phải báo cho mọi người biết. Trong tin xấu này có một phần trách nhiệm của ta.”

Diệt Phượng Công Tử là người đầu tiên trả lời: “Vậy đừng nói, tiêu hóa hết cái tin xấu ấy trong bụng ngươi đi. Gần đây toàn tin xấu, ta muốn nghe chút tin tốt lành cơ.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Gần đây tâm tình của Diệt Phượng không tốt à? Gặp phải chuyện gì rồi? Nói ra để mọi người chung vui nào?” Đậu Đậu vui vẻ nói, còn kèm theo meme đầu chó moe moe, là chân dung của chính nó.

Phá Dương Kích Quách Đại: “[meme phẫn nộ xoa đầu chó lầu trên], a ~ sướng thật!”

Lần trước Đậu Đậu ngốc ác ý muốn cắt ngang meme đầu chó của hắn, Quách Đại vẫn luôn ghim trong lòng. Gần đây hắn luôn nằm vùng trong nhóm, không gửi meme đầu chó là để chờ ngày nào đó Đậu Đậu tự mình gửi meme đầu chó.

Đậu Đậu: “…”

“Đậu Đậu, Quách Đại và Diệt Phượng đừng phá nữa. Thư Hàng đừng để ý mấy tên này, có tin tức gì thì nói ra đi. Tin xấu này có liên quan đến ngươi ư?” Bắc Hà Tán Nhân hiện thân nói.

Dược Sư cũng lên tiếng: “Cứ nói đừng ngại, ta đã gửi đan dược bảo gan hộ thận cho các đạo hữu trong nhóm, mọi người có thể chịu được. [Giang Tử Yên gõ giúp].”

Dược Sư hiện tại không tiện dùng giọng nói, lý do thì tất cả mọi người đều hiểu.

“Vậy ta nói đây, thế giới… Nói đúng ra là Trái Đất hiện thế sắp tiến vào giai đoạn sụp đổ rồi.” Tống Thư Hàng nhanh chóng gõ chữ.

Cần nói mọi việc nghiêm trọng lên chút mới có thể hấp dẫn lực chú ý của các tiền bối.

Vì vậy Tống Thư Hàng nói khả năng ‘xấu nhất’ ra trước.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Cái gì? 2012 lại tới nữa rồi ư?”

“Nếu như thế giới này bị hủy diệt, vậy chắc chắn có một phần nồi của Đông Phương Lục Tiên Tử, nhất định là cô đụng hư Trái Đất.” Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Thư Hàng đã nói là nồi của hắn rồi cơ mà?”

[Hệ thống nhắc nhở: Đông Phương Lục Tiên Tử, Cuồng Đao Tam Lãng bị nhóm trưởng Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu cấm nói một phút.]

Hoàng Sơn tiền bối lặng lẽ lấy ra viên thuốc loại mới mà Dược Sư nghiên cứu, tách miệng Đậu Đậu ra, đút cho nó mấy viên. Chủ yếu là gần đây hắn uống thuốc đến nổi dạ dày khó chịu, cho nên bèn để Đậu Đậu uống thuốc thay hắn.

Chỉ cần bên tai có thể nghe được tiếng ‘nhấm nuốt viên thuốc’, Hoàng Sơn tiền bối lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Đậu Đậu nhai đan dược, trên mặt chó hiện đầy vẻ tuyệt vọng.

Tiếp đó Hoàng Sơn Tôn Giả gửi tin nhắn vào nhóm: “Nói tiếp đi.”

“Chuyện đương kim Thiên Đạo biến đổi khác thường chắc các tiền bối đều biết đúng không? Hôm nay… những góc hẻo lánh trên thế giới mà mọi người không biết đã bắt đầu sụp đổ. Mà lúc thế giới sụp đổ sẽ có một con quái vật lột xác liên quan đến các đời Thiên Đạo hiện thân. Bây giờ, con quái vật lột xác đại biểu cho thế giới sụp đổ đã xuất hiện ở phụ cận Trái Đất hiện thế rồi. Khả năng xấu nhất: có lẽ Trái Đất sắp tiến vào thời kỳ sụp đổ.” Tống Thư Hàng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, vạch ra hết toàn bộ những chuyện mình biết.

Hắn vừa nói xong, nhóm Cửu Châu số 1 trở nên im bặt.

Hồi lâu không ai đáp lời khiến Tống Thư Hàng suýt chút nữa cho rằng mình rớt mạng.

“Vốn tưởng rằng tin tức ngươi nói là đạn pháo, không ngờ ngươi ném thẳng đầu đạn hạt nhân xuống luôn.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Nhưng tin tức này rất quan trọng, cho nên ta phải báo cho các vị tiền bối biết.”

Lệ Chi Tiên Tử suy nghĩ chu đáo, hỏi: “Nhưng việc này có nồi gì của ngươi? Ngươi đã làm gì?”

Bạch Hạc Chân Quân cùng lúc hỏi: “Đừng hoảng… Thực lực của quái vật kia mạnh bao nhiêu? Có đánh được không?”

“Vấn đề của Lệ Chi Tiên Tử và Bạch Hạc tiền bối, ta có thể cùng trả lời. Về thực lực của con quái vật kia, lần trước ta tiêu hao toàn bộ gia sản, ngay cả lông thú cũng hiến tế luôn mới miễn cưỡng chạy thoát thân khỏi tay nó.” Tống Thư Hàng trả lời. Đối phương dù sao cũng là ‘di vật Thiên Đạo’, và là thứ có liên quan đến Thiên Đạo, có lẽ ít nhất cũng là cấp Trường Sinh Giả.

“Ngươi đánh với nó rồi à?” Đậu Đậu hỏi.

“Không có, ta chỉ chạy thoát từ trong tay nó… Nhưng bước kế tiếp của quái vật là đi tới Trái Đất.” Tống Thư Hàng nói, trong này hiển nhiên có nguyên nhân của hắn.

“Bạch tiền bối đâu rồi?” Diệt Phượng Công Tử hỏi.

A Bạch: “Đây này, ta vẫn luôn nhìn màn hình. Ngoài ra, nồi của chuyện này cũng có phần của ta, là ta chôn Thư Hàng vào tường kép của phòng tối Thiên Đạo để bế quan.”

“Bạch tiền bối không cần tự trách, việc này thấy thế nào cũng đều do Tống Thư Hàng xấu quá, vậy nên mới hấp dẫn quái vật.” Bạch Hạc Chân Quân vội vàng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Bạch đạo hữu, ngươi thấy thế nào?” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng hỏi.

“Ừm, tuy rằng Thư Hàng là Huyền Thánh dỏm. Nhưng hắn toàn lực bộc phát, cộng thêm đồ vật trên người hắn thì dù đối phương là Trường Sinh Giả, hắn cũng có thể đọ sức mấy chiêu. Như vậy, chúng ta mặc định phỏng đoán quái vật kia có cấp bậc

Trường Sinh Giả.” Bạch tiền bối trả lời.

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 lại trầm mặc một hồi.

Trong lúc không nhận ra, Thư Hàng tiểu hữu đã trưởng thành đến mức có thể đọ sức mấy chiêu với Trường Sinh Giả rồi à?

Quả thực như nằm mơ vậy.

A Bạch lại hỏi: “Thư Hàng, bao giờ quái vật kia sẽ giáng lâm?”

“Xế chiều hôm nay mới xuất hiện bên ngoài Trái Đất hiện thế. Nhưng dường như nó bị hạn chế, tạm thời không cách nào hành động. Nói không chính xác được lúc nào sẽ chính thức giáng lâm.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy trước tiên mọi người đừng hoảng hốt, ta nghĩ biện pháp đi dò xét quái vật kia, tìm hiểu tình hình quân địch xem sao. Nhưng vì lý do an toàn, tốt nhất mọi người chuẩn bị di dời tài sản để ngừa ngộ nhỡ đi nhé.” Bạch tiền bối hồi đáp.

Hắn nắm giữ lực lượng không gian nên là người thích hợp nhất để đảm nhiệm công việc dò xét, hơn nữa hắn cũng không cần dùng bản tôn để làm, nếu chỉ thử dò xét thì có rất nhiều phương án an toàn.

Có Bạch tiền bối ra mặt, nội tâm phần lớn các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đều yên ổn hơn nhiều.

Nói đến lực lượng không gian, Bạch tiền bối lập tức nghĩ tới một việc.

“Đúng rồi Thư Hàng, ta có một món bảo vật, là một trận bàn màu vàng, đã chuyển dời đến thế giới hạch tâm của ngươi. Ngươi mang nó theo bên người, tốt nhất là mang mọi lúc mọi nơi nhé.” Bạch tiền bối lại bổ sung.

Bạch tiền bối mua một bộ bí thuật không gian có tên Thánh Viên Luyện Giới từ chỗ của đại lão cái gì cũng có thể bán. Sau khi truyền thừa bí thuật xong thì lưu lại trận bàn này.

Trận bàn này là một món bảo vật, sau khi trải qua luyện chế, chỉ cần mang theo bên người mỗi ngày là có cơ hội thức tỉnh một thiên phú nhỏ hệ không gian.

Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt sáng lên. Bảo vật, màu vàng, mang theo mọi lúc mọi nơi, thứ này chắc chắn là bùa hộ mệnh!

Chẳng lẽ Bạch tiền bối thấy hắn gần đây khá là xúi quẩy, cho nên chế tác bùa hộ mệnh may mắn cho hắn?

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm ra, quả nhiên phát hiện trận bàn màu vàng kia.

Ể? Không phải bùa hộ mệnh, mà là một món pháp khí?

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát bèn thu trận bàn này vào trong đan điền bản mệnh của mình, dùng lực lượng linh hồ tưới nhuần trận bàn.

Dưới tình huống bình thường, sau khi tu sĩ lục phẩm tấn chức thất phẩm, linh hồ hóa thành hạt sen, sinh ra nguyên anh. Sau đó linh hồ sẽ biến mất.

Nhưng kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng được Long Phù Chuyển Sinh hồi sinh, nguyên anh và kim đan cùng tồn tại, cho nên linh hồ bản mệnh cũng không biến mất mà cùng tồn tại với nguyên anh.

Hơn nữa, hiệu quả tưới nhuần pháp khí của linh hồ cấp thất phẩm càng mạnh mẽ hơn.

Chương 2306: Ngươi Khiến Ta Khó Chịu Trong Chốc Lát, Ta Sẽ Khiến Người Không Vui Cả Đời!

Sau khi chuyển trận bàn màu vàng đến linh hồ, để nó trấn áp đan điền, Tống Thư Hàng cảm thấy dường như toàn thân đều trở nên nhẹ nhõm, giống như nhận được chúc phúc, điềm xấu đều rời khỏi hắn.

Nhưng mà… loại cảm giác này hẳn là tác dụng tâm lý.

Gần đây trong lòng hắn đặc biệt hiểu rõ.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân của ‘nhận rõ chính mình’.

“Đúng rồi, còn có một việc. Các tiền bối, các ngươi có tin tức liên quan đến sào huyệt của Vô Cực Ma Tông không? Hoặc có thủ đoạn cưỡng ép đọc lấy tin tức trong đầu tu sĩ hay không?” Tống Thư Hàng lại hỏi một câu.

“Tu vi của người bị đọc tin tức chênh lệch với ngươi bao nhiêu?” Thất Tu Thánh Quân hỏi.

“Cảnh giới tứ phẩm.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bởi vì An Tri Ma Quân độ kiếp thất bại, còn chưa thăng lên ngũ phẩm. Lại nói, trước đây An Tri Ma Quân túm hắn như túm một con gà con. Chứng sợ độ cao của Tống Thư Hàng có một nửa là nồi của hắn.

Thất Tu Thánh Quân trả lời: “Nếu là cảnh giới tứ phẩm, lấy cảnh giới thất phẩm của ngươi bây giờ, dùng thủ đoạn đọc lấy ký ức bình thường trên thị trường là có thể đọc được rất nhiều ký ức rồi. Suy cho cùng chênh lệch tinh thần lực đặt ở đó, không cần kỹ xảo gì đâu.”

Sau khi cấm nói vừa kết thúc, Đông Phương Lục Tiên Tử lập tức nhịn không được nhắc nhở: “Tiền bối, Thư Hàng chắc chắn không biết thủ đoạn đọc lấy ký ức bình thường.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Liên quan tới Vô Cực Ma Tông, gần đây không phải bọn chúng đang làm ‘nhập ma bài’ à, hình như muốn thu nhận một nhóm tán tu, hẳn là có hoạt động lớn gì đó.” Tô Thị A Thất nói: “Ngoài ra… có lẽ vị trí tông môn chân chính của Vô Cực Ma Tông giống như Thiên Nhai Vân Du Tự vậy, nằm giữa hiện thế và bán vị diện, có thể ngẫu nhiên xuất hiện ở các nơi trên thế giới. Muốn tìm ra cũng không dễ dàng.”

A Bạch: “Thủ đoạn đọc ký ức, ‘thuật xóa ký ức’ mà ta dạy cho ngươi cũng có thể làm được. Pháp thuật kia rất tiện lợi, lúc ngươi sử dụng thì đừng chọn ‘xóa’, chọn ‘đọc’ là làm được thôi. Có thể thử xem.”

“Thuật xóa ký ức có thể làm được ư? Tốt quá, Bạch tiền bối, ta lập tức thử xem.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Sau khi cất di động, hắn nhìn bốn phía.

Lúc này hắn đã bay một mạch ra khỏi vị trí khu Giang Nam, tới gần khu vực núi sâu ít người sinh sống.

Ở vị trí này, dù cho cầu di vật Thiên Đạo đột nhiên giáng lâm và khóa vị trí của hắn thì cũng sẽ không cuốn người bình thường vào trong tai họa.

Tống Thư Hàng vung tay lên, một thanh đao gỗ thánh ấn đâm vào mặt đất, cắm sâu xuống lòng đất. Để tiện hành động, hắn quyết định mỗi khi đến một vị trí thích hợp thì sẽ cắm một tọa độ, tiện cho tương lai tiến hành bước nhảy không gian.

Tiếp đó, sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng lại lấy song đao Ô Tặc Bạo Quân trong pháp khí bản mệnh ra, treo một thanh đao gỗ thánh ấn trên mỗi bên đao, dùng ngự đao thuật đưa chúng nó vào vũ trụ. Khó khăn lắm mới nắm giữ được phương thức dùng đao gỗ thánh ấn ghi lại tọa độ bước nhảy không gian, đương nhiên phải lợi dụng thủ đoạn này hết mức rồi.

Nếu như cầu di vật Thiên Đạo giáng xuống sẽ lấy hắn làm tọa độ, vậy hắn có thể thông qua đao gỗ thánh ấn nhảy vào vũ trụ trong nháy mắt, dẫn cầu di vật Thiên Đạo rời đi.

“Dùng hết khả năng của mình thôi.” Tống Thư Hàng nghĩ bụng.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, thân hình hắn lẩn vào trong thế giới hạch tâm.

…

…

Trong thế giới hạch tâm.

An Tri Ma Quân sớm đã tỉnh dậy từ trong hôn mê, nhưng bởi vì thương thế thiên kiếp, bây giờ hắn còn suy yếu không cách nào hành động được. Kỳ thực, dù vết thương của hắn có khôi phục thì cũng không có bất kỳ hiệu quả gì.

Bởi vì hiện tại hắn đã bị dời đến một nơi ở mới: Tỏa Tiên ngục.

Ngay cả bí cảnh ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ mà Phượng Nghi Cầm Chủ và thành viên Thiên Đình viễn cổ thu thập được đặt ở Thú Tu giới kia cũng bị Bạch tiền bối dùng bí pháp Thánh Viên Luyện Giới chuyển dời vào đây.

Tỏa Tiên ngục là nơi mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng bị vây hãm trong chốc lát.

Nói thật, vào thời đại Thiên Đình viễn cổ, có thể bị nhốt vào Tỏa Tiên ngục chính là việc đặc biệt trâu bò. Chỉ có đại lão một phương mới bị đưa vào đó.

An Tri Ma Quân ngồi xụi lơ ở một góc trong Tỏa Tiên ngục.

Nhìn ngục giam đáng sợ này, trong lòng An Tri Ma Quân tràn đầy tuyệt vọng.

Bá Tống Huyền Thánh còn đáng sợ hơn tưởng tượng của mọi người.

Loại danh tiếng như nghìn năm đệ nhất thánh căn bản không đủ để thể hiện một phần vạn sự khủng bố của đối phương.

Nói thật, đến bây giờ An Tri Ma Quân còn không cách nào liên hệ thiếu niên gà con hắn bắt được xưa kia với Bá Tống Huyền Thánh của hiện tại.

Công Tử Hải và Chính Năng đã từng suy đoán, bọn họ cảm thấy Tống Thư Hàng nhỏ yếu lúc trước là ngụy trang của Bá Tống Huyền Thánh khi rèn luyện ở hồng trần.

Nhưng lúc An Tri Ma Quân cẩn thận hồi tưởng lại thì cứ cảm thấy không thích hợp, có rất nhiều chi tiết không liên kết với nhau.

Nghĩ tới nghĩ lui, An Tri Ma Quân cảm thấy khả năng gần chân tướng hơn là... Bá Tống Huyền Thánh bị đoạt xá.

Hoặc là, hắn là đại năng viễn cổ chuyển sinh, sau khi trưởng thành thì rốt cuộc cũng thu hồi truyền thừa và công lực thuộc về mình?

Cộp cộp cộp ~

Lúc này, phương xa truyền đến một loạt tiếng bước chân.

“An Tri đạo hữu, đã lâu không gặp.” Tống Thư Hàng đi tới bên cạnh Tỏa Tiên ngục, mỉm cười nhìn An Tri Ma Quân.

An Tri Ma Quân thoi thóp ngẩng đầu lên.

“Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

An Tri Ma Quân trầm mặc không nói, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Ngươi biết tổng bộ của Vô Cực Ma Tông nằm ở đâu không?” Tống Thư Hàng dò hỏi.

Sau khi An Tri Ma Quân trầm mặc chốc lát thì lắc đầu đáp: “Bá Tống tiền bối ngươi xem trọng ta quá rồi, loại đệ tử tứ phẩm như ta căn bản không cách nào tiếp xúc được tới ‘hạch tâm’ của Vô Cực Ma Tông. Rốt cuộc tổng bộ thần bí khó lường nằm ở đâu, ta không cách nào biết được.”

Tống Thư Hàng: “Thật sự không biết à?”

“Hoàn toàn là thật.” An Tri Ma Quân nói. ‘Ma Hầu phong’ nơi mà ba người hắn, Công Tử Hải và Chính Năng đang tu luyện cũng chỉ là phong thứ sáu mươi chín trong Vô Cực Ma Tông mà thôi.

Đừng nói tới hạch tâm của Vô Cực Ma Tông, xếp hạng của nó trong các phong cũng không cao.

Đối với đệ tử của phân đà Vô Cực Ma Tông, vị trí của Ma Hầu phong đã là vị trí ‘tổng bộ’ Vô Cực Ma Tông. Nhưng trong lòng hắn biết nơi đó không phải tổng bộ gì cả.

Hắn, Công Tử Hải và Chính Năng bỏ ra mọi nỗ lực và mọi giá, muốn ngưng tụ ra kim đan bảy long văn thậm chí là tám long văn chính là vì có thể đạt được địa vị cao hơn trong Vô Cực Ma Tông, tiến vào hạch tâm Vô Cực Ma Tông chân chính.

Sau đó mới có cơ hội tiếp xúc với kế hoạch lớn mà Công Tử Hải nói đến, thu được nhiều tài nguyên và kỳ ngộ hơn.

“Bia đá tiền bối cảm thấy độ tin cậy của những lời này là bao nhiêu?” Tống Thư Hàng cúi đầu hỏi.

“Dưới tình huống bình thường, ngươi đi tin lời nói xằng của đệ tử Ma Tông là thua rồi.” Bia đá đạo hữu nói trắng ra.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói.

An Tri Ma Quân: “...”

Lúc này đây, An Tri rốt cuộc cũng cảm nhận được tầm quan trọng của lời đồn đãi.

“Là thật hay giả, cứ để ta tự mình xem xét vậy.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Ý niệm khẽ động, hắn cửa Tỏa Tiên ngục mở ra.

An Tri Ma Quân lúc này tựa như một con gà con đang run lẩy bẩy, không có lực phản kháng.

Tình thế đảo ngược.

Dù là ai cũng không cách nào bảo đảm, thiếu niên bị bắt lấy như con gà con hôm nay, ngày nào đó trong tương lai có thể làm phản, bắt lấy bản thân như con gà con hay không.

…

…

Bên kia.

Trong vũ trụ.

Cầu di vật Thiên Đạo hiện đang tiến thoái lưỡng nan.

Đầu tiên, pháp tắc Thiên Đạo ở hiện thế chưa tan vỡ, sau khi nó tiến vào hiện thế thì cảm thấy như sắt thép bị đúc khuôn vậy, nửa bước khó đi.

Thêm vào đó, nó phát hiện ‘hạch tâm’ mà mình khó khăn lắm mới lấy được lại bị một luồng ý chí cường đại khóa mục tiêu.

…

…

Thế giới Cửu U.

Thân thể của đại lão quả cầu béo căng phồng lên, hiển nhiên đang trong trạng thái nổi xung thiên. Vật thí nghiệm hạch tâm khó khăn lắm nó mới tạo ra được lại bị người khác cuỗm mất.

Chết tiệt, là ai làm?

“Bất kể là kẻ nào, dám cuỗm mất vật thí nghiệm hạch tâm của ta, đừng mơ mà sống yên.”

Ngươi khiến ta khó chịu trong chốc lát, ta sẽ khiến ngươi không vui cả đời.

Chương 2307: Thật Hâm Mộ Bạch U U

Tuy rằng bị Thánh Nhân Nho gia đã toi cơm kia gài một trận, làm mất khúc xương bất hủ, lực lượng của đại lão quả cầu kim loại thể lỏng không cách nào truyền đến hiện thế một cách trắng trợn giống như lúc trước được.

Nhưng khúc xương bất hủ bị nó nghiên cứu lâu như vậy, lại thêm lúc trước tình cờ lấy được phần thận hoại tử của Tống Thư Hàng, dưới sự móc nối qua lại, đại lão quả cầu béo đã lần mò ra một ít manh mối, dựng nên phương án thuộc về nó.

Hơn nữa, thân là chúa tể Cửu U đối ứng với Thiên Đạo hiện tại, trong tay nó đương nhiên không thể thiếu một ít bảo vật đặc thù, đặc biệt là một ít vật phẩm mà mấy đời Thiên Đạo trước đây lưu lại.

Đột nhiên, đại lão quả cầu béo nghiến răng nghiến lợi nói: “Bạch U U chết tiệt đáng chém nghìn đao.”

Tên Bạch U U kia quả thực không xứng làm chúa cứu thế, không chỉ cuỗm mất toàn bộ hang ổ của nó, hơn nữa ngay cả mảnh đất phì nhiêu nó khổ cực bồi dưỡng cũng không buông tha. Mảnh đất màu mỡ kia chính là bảo địa linh thực thiết yếu để trồng trọt và nghiên cứu.

“May mà về sau không cần nhìn thấy khuôn mặt khiến người ta chán ghét kia của Bạch U U ít nhất năm nghìn năm nữa.” Đại lão quả cầu béo nghĩ tới đây thì thở phào nhẹ nhõm.

Nếu có cơ hội, nó hi vọng có thể kéo dài thời hạn phong ấn Bạch U U thêm một chút, ít nhất cũng phong ấn mười nghìn năm.

Năm nghìn năm… Mười nghìn năm…

Lúc nghĩ tới đây, dường như đại lão quả cầu béo đột nhiên nản lòng, cả thân thể đều xẹp xuống.

Tên tai họa Bạch U U này chắc chắn có thể sống thêm năm nghìn năm, mười nghìn năm, thậm chí lâu hơn nữa.

Nhưng mà, nó thì lại không nhất định.

Nếu như nó không cố gắng hơn nữa, nói không chừng nó sẽ biến mất vào ngày nào đó.

[Có đôi khi, thật hâm mộ Bạch U U, có một Thiên Đạo đáng tin.]

Dứt lời, thân hình đại lão quả cầu béo dịch chuyển tức thời đến một góc của thế giới Cửu U.

Nơi này là khu vực che chắn đặc thù mà nó bố trí, chính là khu vực mà Bạch U U có vận dụng quyền hành của chúa tể Cửu U cũng không cách nào phát hiện được, là một bảo khố mà nó giấu kín.

Rõ ràng là chúa tể Cửu U, là tồn tại nắm giữ Cửu U… nhưng lại phải giấu giếm bảo vật như giấu tiền riêng vậy.

Cũng may từ lúc bắt đầu đại lão quả cầu béo đã quen với loại phương thức sinh tồn này.

Sau khi tiến vào đó, đại lão quả cầu béo lấy ra một thanh binh phù hình rồng từ trong bảo khố.

'Rồng' trên binh phù hình rồng khác với chân long bình thường, nó được kết thành từ hai màu đen trắng, đồng thời chỉ có một chân.

Đây chính là bảo vật truyền lại hậu thế của Thiên Đạo thứ ba Rồng Đốm, bị đại lão quả cầu béo thu được.

Cậy vào lực lượng của binh phù hình rồng này, cộng thêm lý giải của nó đối với khúc xương bất hủ, nó có thể dùng lực lượng của mình ảnh hưởng đến hiện thế trong thời gian ngắn.

[Bất luận là kẻ nào, hãy đối mặt với cơn phẫn nộ của chúa tể Cửu U đi.] Đại lão quả cầu béo nhẫn tâm tách rời một phần nhỏ thân thể hóa lỏng trên cơ thể hình cầu của mình.

Sau đó nó lại lấy ra nhiều loại tài liệu luyện khí quý giá, hòa vào bộ phận thân thể hóa lỏng này, bắt đầu trực tiếp tế luyện.

Dưới thủ đoạn luyện khí cao siêu của đại lão quả cầu béo, chẳng mấy chốc bộ phận thân thể lỏng này đã hóa thành hình thức ban đầu của một khúc xương bất hủ giả. Nhưng không có khúc xương bất hủ chân chính nạp điện vào, chỉ bằng vào hình thức ban đầu của khúc xương bất hủ giả này, còn không cách nào để phân thân của đại lão quả cầu béo hành động ở hiện thế.

“Một bước cuối cùng.” Đại lão quả cầu béo liên tục thi pháp, hòa khúc xương bất hủ giả vào binh phù hình rồng: “Hóa hình!”

Ầm ~~

Binh phù hình rồng cứ như sống lại vậy, sương mù màu đen tương tự với trạng thái sương mù bất hủ của Tống Thư Hàng hiện lên trên thân nó.

Con rồng sương mù này giương nanh múa vuốt trong hư không.

Một cánh cổng không gian thông đến hiện thế mở ra.

Con rồng sương mù trực tiếp tiến vào Trái Đất hiện thế, xông thẳng về phía viên ‘hạch tâm’ kia.

Bởi vì thời gian hoạt động tại hiện thế của rồng sương mù có hạn, đại lão quả cầu béo không lãng phí một giây nào cả.

Đi tới là phẫn nộ tẩn ngay một trận!

…

…

Cũng trong lúc đó.

Bạch tiền bối thi triển năng lực không gian, lặng lẽ đi đến phụ cận Trái Đất hiện thế.

Để bảo đảm an toàn, toàn bộ đám người sợi tóc ngố của Sở các chủ, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu kiếm tâm ma đều bị hắn đưa về thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, để bọn họ trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Chỉ có mỹ nhân rắn công đức, bởi vì tồn tại đặc thù, căn bản không cần lo chuyện ‘tử vong’, cho nên được cùng đi thám hiểm với Bạch tiền bối.

Hơn nữa nếu có gì bất trắc, trong thời khắc mấu chốt, mỹ nhân rắn công đức còn có thể tranh thủ được thời gian chạy trốn cho Bạch tiền bối. Dù sao nếu cô có nổ tung thật thì cũng có thể hồi sinh trên người Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối và mỹ nhân rắn công đức cẩn thận từng ly từng tí tiến đến, trên người Bạch tiền bối còn khoác một cái chăn giống với của đại lão cái gì cũng có thể bán để che giấu khí tức bản thân.

Vừa hiện thân, hắn và mỹ nhân rắn công đức đã nhanh chóng cảm ứng được vị trí của di vật Thiên Đạo mà Tống Thư Hàng vừa nói.

“Vận khí không tệ, vừa xuất hiện đã tìm được mục tiêu.” Bạch tiền bối truyền âm nói.

Trong vũ trụ, một quả cầu kim loại thể lỏng đang không ngừng bành trướng. Thoạt nhìn tựa như ‘căn cứ tinh cầu nhân tạo’ trong phim khoa học viễn tưởng vậy.

Giống như Tống Thư Hàng suy đoán, quả cầu kim loại thể lỏng khổng lồ này hiển nhiên đã bị hạn chế, bị vây hãm tại chỗ không cách nào nhúc nhích.

[Như vậy, phải làm sao để dò xét nó mới tốt đây?] Bạch tiền bối nghĩ bụng.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, chỉ vào chính mình. Thuộc tính bất tử của cô hiển nhiên rất thích hợp để làm chuyện nguy hiểm này.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên có một cánh cổng không gian mở ra trong vũ trụ.

Phía bên kia cánh cổng không gian tràn đầy khí tức Cửu U kinh khủng.

Từ trong đó có một con rồng sương mù khổng lồ gầm thét vọt tới, xem ra, nó đang xông về phía quả cầu béo vĩ đại trong vũ trụ?

Bạch tiền bối vội dùng chăn đơn bao bọc bản thân thật chặt.

[Tốt quá, vừa nghĩ tới có thể thăm dò di vật Thiên Đạo này hay không, không ngờ lập tức đã có thứ giúp ta dò xét rồi.] Bạch tiền bối nhỏ giọng nói.

Ầm ~~

Rồng sương mù khổng lồ thô bạo tàn nhẫn, đối mặt với quả cầu có hình thể to lớn hơn mình vài vòng, nó lại không hề tránh né mà tức khắc đụng vào!

Trong vũ trụ, di vật Thiên Đạo cực đại không cách nào tránh né, thậm chí còn không thể phản kháng.

Nó đang chịu sự áp chế của quy tắc Thiên Đạo hiện thế, không thể động đậy.

Dưới trạng thái này, rồng sương mù khổng lồ đại biểu cho một kích toàn lực của chúa tể Cửu U trực tiếp đụng cầu di vật Thiên Đạo khổng lồ vỡ nát bấy!

Cầu di vật Thiên Đạo bị vỡ thành vô số giọt nước, khuếch tán trong vũ trụ.

Trong đó, có một chiếc giày thể thao và một viên hạch tâm rơi ra khỏi cầu di vật Thiên Đạo bạo thể.

Không hổ là thần khí giày thể thao + 10, thế mà vẫn còn tồn tại dưới đợt va đập sương mù.

Cầu di vật Thiên Đạo liều mạng thúc giục công kích phương diện tinh thần, quấy nhiễu con rồng sương mù khổng lồ kia. Đây là thủ đoạn chống cự duy nhất hiện nay của nó.

Nhưng con rồng sương mù này căn bản không bị đánh vào tinh thần, nó quấn lấy giầy thể thao và hạch tâm, trực tiếp bắn ngược luồng tinh thần quấy nhiễu kia.

"Phì, tồn tại như thi thể mà cũng dám cướp hạch tâm của ta, còn dám sử dụng công kích tinh thần với ta, tìm chết." Từ trong miệng con rồng sương mù phát ra tiếng khinh thường.

Dứt lời, rồng sương mù cuộn lấy hạch tâm và giày thể thao, thân hình xoay tròn, trở về cánh cổng không gian kia.

"Xì xì xì ~" Cầu di vật Thiên Đạo bị đâm thành giọt nước phát ra tiếng kêu gào lo lắng.

Trong đó có một phần giọt nước rốt cuộc vùng ra khỏi trói buộc, không chút do dự đuổi theo rồng sương mù…

Chương 2308: Đậu Mè, Ta Chết Rồi Ư?

Trong đợt va chạm nảy lửa, cánh cổng không gian thông đến thế giới Cửu U đóng lại.

Bạch tiền bối quấn trong chăn, nhìn giọt nước cầu di vật Thiên Đạo đang trôi nổi trong vũ trụ.

“Kết thúc rồi.” Bạch tiền bối nhỏ giọng nói.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu.

Từ lúc rồng sương mù bất thình lình đâm tới, cầu di vật Thiên Đạo bị bạo thể, rồng sương mù cuốn giầy thể thao và hạch tâm đi, sau đó hai bên rồng sương mù và cầu di vật Thiên Đạo giao chiến tinh thần trong thời gian ngắn, biến hóa nhanh đến khiến người ta không cách nào phản ứng.

Trong vũ trụ, thân thể cầu di vật Thiên Đạo bị phanh thây, tựa như vô số giọt nước lẳng lặng bồng bềnh. Nhưng nó cũng không bị hủy diệt triệt để, mỗi một giọt nước đều đang hoạt động. Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn không có hiện tượng muốn tụ họp lại.

Bạch tiền bối nhìn đám giọt nước này, đây là một cơ hội tốt để nghiên cứu cấu tạo của cầu di vật Thiên Đạo!

Muốn hóa giải nguy cơ mà cầu di vật Thiên Đạo mang đến cho hiện thế thì cần phải hiểu được cấu tạo của nó, xem xem có phương pháp gì có thể gây tổn hại cho nó, hoặc là phong ấn nó hay không.

Vì vậy Bạch tiền bối lấy ra mấy chiếc hộp ngọc, thu gom hơn mười giọt thân thể cầu di vật Thiên Đạo rồi phong ấn tầng tầng lớp lớp trong hộp ngọc.

Lúc đầu hắn còn muốn thu nhiều một ít, bởi vì số lượng giọt nước cầu di vật Thiên Đạo rơi lả tả trong vũ trụ rất nhiều.

Nhưng khi hắn muốn thu nhiều cầu di vật Thiên Đạo hơn thì lại kích thích giọt nước cầu di vật Thiên Đạo, chúng nó bắt đầu bạo động, muốn cưỡng ép tập hợp lại.

Bạch tiền bối đành phải dẫn mỹ nhân rắn công đức lui về sau.

Mãi đến khi hắn lùi về đủ xa thì giọt nước cầu di vật Thiên Đạo mới bình tĩnh lại.

“Đáng tiếc.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói. Nếu như giọt nước không nhạy cảm như vậy, hắn có thể dùng phi kiếm dùng một lần đưa tất cả các giọt nước đến những nơi khác nhau rồi triệt để đánh tan chúng, vậy thì hẳn là kéo dài được một chút thời gian.

Mỹ nhân rắn công đức bên cạnh chớp mắt.

Thoạt nhìn thì ‘di vật Thiên Đạo’ chính là thứ vô cùng nguy hiểm, không thích hợp làm bảo vật cất giữ nhỉ?

“Ta cảm thấy thứ này rất thú vị… Có lẽ có thể nghiên cứu được tin tức hữu dụng từ trên người nó. Hơn nữa, chúng ta muốn giải quyết nguy cơ do cầu di vật Thiên Đạo mang đến thì nhất định phải nghiên cứu cấu tạo của nó, xem xem dùng phương án gì mới có thể chôn vùi hoặc phong ấn nó. Chỉ có giải quyết được nó mới có thể giải trừ nguy cơ cho hiện thế từ căn nguyên.” Bạch tiền bối trả lời.

Mỹ nhân rắn công đức lẳng lặng gật đầu, bị mưu tính sâu xa của Bạch tiền bối dày vò.

“Nhưng mà, thứ này cũng rất nguy hiểm. Theo như lời Tống Thư Hàng nói, thứ này đại biểu cho ‘sự khởi đầu khi thế giới sụp đổ’, bất kể đem nó tới vị diện thế giới nào đều có thể mang đến tai nạn cho thế giới đó.” Bạch tiền bối nói.

Trước khi thứ này được nghiên cứu thấu triệt thì không thể bỏ vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, tránh cho thế giới hạch tâm hỏng mất.

Như vậy, vị trí thích hợp để bảo tồn nó chỉ có một nơi thôi.

Bạch tiền bối lấy ra một ‘nhánh cây Bá Tống’ gọt nó thành phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối, sau đó hắn đặt sáu chiếc hộp ngọc lên phi kiếm gỗ, duỗi tay bấm kiếm quyết, đưa nó vào trong một phòng tối Thiên Đạo khác.

Trực giác nói cho Bạch tiền bối biết, thân thể của cầu di vật Thiên Đạo này có trợ giúp to lớn đối với kế hoạch ‘tạo thần’ của

hắn.

Đến lúc đó, hắn sẽ lại đưa một nhóm pháp khí và tài liệu loại hình nghiên cứu vào trong phòng tối Thiên Đạo.

Nghiên cứu ‘thành thần, tạo thần’ cứ tiến hành trong phòng tối Thiên Đạo đi.

Đương nhiên, trứng gà không thể bỏ vào cùng một giỏ.

Ba chiếc hộp ngọc còn dư lại được Bạch tiền bối đưa vào chỗ sâu trong vũ trụ, tống đến hành tinh không người cư trú.

Dựa theo miêu tả lúc trước của Tống Thư Hàng, sau khi cầu di vật Thiên Đạo tiến vào hiện thế thì mới bị hạn chế, không cách nào nhúc nhích.

Ngộ nhỡ sau khi bị đưa vào phòng tối Thiên Đạo, nó có thể khôi phục hành động thì sao, khi đó muốn nghiên cứu nó sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Cho nên, phải lưu lại một phần nhỏ tài liệu nghiên cứu ở hiện thế để phòng ngừa.

…

…

“Giải quyết xong, chúng ta rút trước đã.” Bạch tiền bối nói xong thì âm thầm để lại một thanh phi kiếm dùng một lần ở vùng vũ trụ này.

Trên thanh phi kiếm dùng một lần này có vẽ đồ án ‘con mắt’… tác dụng của nó là giám thị.

Thông qua thanh phi kiếm này, hắn có thể nắm giữ hướng đi của thân thể di vật Thiên Đạo trong vũ trụ bất cứ lúc nào.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, cô vươn tay móc vào hốc mắt của mình, âm thầm để lại một con mắt. Có con mắt này, cô có thể trực tiếp truyền lại hình ảnh trong vũ trụ cho Tống Thư Hàng.

“Đi.” Bạch tiền bối dẫn mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ rời đi.

Sau khi rời khỏi vũ trụ, Bạch tiền bối lấy điện thoại di động ra, thuật lại đơn giản một lần chuyện vừa mới xảy ra cho các đạo hữu trong nhóm.

“Con rồng sương mù hiện lên từ thế giới Cửu U rồi công kích di vật Thiên Đạo ư? Thế giới Cửu U và di vật Thiên Đạo có thù à?”

Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói.

“Di vật Thiên Đạo này có thể tiêu diệt hoặc phong ấn không?” Linh Điệp Thánh Quân hỏi.

“Có cách nào giải quyết di vật Thiên Đạo này không?” Thất Tu Thánh Quân đồng thời hỏi.

A Bạch: “Ta đã thu thập được vài giọt của di vật, chia ra để ở thế giới phòng tối và hiện thế. Có đạo hữu nào cùng ta đi nghiên cứu di vật này không?”

Thất Tu Thánh Quân: “Ta sẽ đi.”

“Tính thêm ta vào.” Linh Điệp Thánh Quân nói.

“Ta nghĩ hẳn là ta có thể giúp được.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

A Bạch: “Để ta đến đón các ngươi ~”

Lâu rồi mọi người không cùng nhau nghiên cứu, tâm tình của Bạch tiền bối rất tốt.

****

Thế giới Cửu U.

Con rồng sương mù thuận lợi trở về, nó thành công mang hạch tâm về, đồng thời còn đem về một chiếc giày thể thao + 10.

Chúa tể quả cầu béo duỗi một bàn tay thể lỏng ra đón lấy rồng sương mù.

Hạch tâm, giày thể thao và miếng binh phù hình rồng kia cũng rơi xuống bàn tay nó.

“Chiếc giày này là cái quái quỷ gì vậy?” Đại lão quả cầu béo không chút do dự ném giày thể thao sang một bên.

Ngay sau đó, tia tinh thần lực bám vào binh phù hình rồng trở về, đem ký ức vừa xảy ra cho quả cầu béo.

Thông qua tia tinh thần lực trở về này, quả cầu béo ‘nhìn’ thấy rồng sương mù xông vào vũ trụ hiện thế. Sau đó, rồng sương mù đâm vào một… quả cầu kim loại thể lỏng khổng lồ.

Đại lão quả cầu béo: “! ! !”

Ta nhìn thấy gì vậy?

Sinh vật hình dạng quả cầu lơ lửng trong vũ trụ này… tạo hình này không phải là ta ư?

Đây là tình huống gì?

Tên Bạch U U đáng chém nghìn đao đã làm gì nữa rồi?

“Chờ… Chờ chút!” Đại lão quả cầu béo hét lên.

Ầm ~

Trong ký ức trở về, rồng sương mù thoáng cái đã đụng ‘quả cầu kim loại thể lỏng’ vỡ nát bấy.

Vỡ vụn vô cùng triệt để…

Đại lão quả cầu béo lập tức cảm thấy thân thể mơ hồ phát đau.

Quả cầu kim loại thể lỏng trong vũ trụ kia rốt cuộc là thứ gì?

Ký ức trở về tiếp tục triển khai.

Sau khi đụng nát quả cầu kim loại thể lỏng trong vũ trụ, rồng sương mù lại tiến hành ‘đối kháng tinh thần’ trong thời gian ngắn với đối phương.

Mà chính nhờ một đợt đối kháng tinh thần này khiến đại lão quả cầu béo xác định thân phận của đối phương trong nháy mắt.

[Di vật Thiên Đạo!]

Chỉ khi Thiên Đạo biến mất, pháp tắc Thiên Đạo biến mất thì loại quái vật này mới có thể xuất hiện.

“Đậu!” Tâm tính của đại lão quả cầu béo hỏng mất rồi.

Bản thể đã chết ư?

Nghìn tính vạn tính, làm sao nó cũng không ngờ rằng bản thể của nó lại tuột xích xe vào lúc mấu chốt như thế này.

Chương 2309: Giày Chiến (Bên Trái) Của Bá Tống Huyền Thánh

Bản thể thân là Thiên Đạo đã chết rồi, vậy đại lão quả cầu béo thân là chúa tể Cửu U hiển nhiên cũng sẽ tiêu tán theo.

Có lẽ là ngày mai, có lẽ là ngày kia…

Tóm lại, nếu như nó không cách nào tìm được thủ đoạn tiếp tục chiếm lấy vị trí chúa tể Cửu U như Bạch U U, nó sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Tính mạng của nó đang bắt đầu đếm ngược.

“Chỉ hận rèn sắc không thành thép.” Cánh tay thể lỏng của đại lão quả cầu béo nắm chặt lấy hạch tâm và binh phù hình rồng, oán hận nói.

Rõ ràng chỉ cần cho nó thêm chút thời gian nữa, chỉ cần vài thập niên, nghiên cứu của nó sẽ có thể có được thành quả.

Nhưng mà ngay cả chút thời gian ấy bản thể cũng không duy trì được.

“Bíp bíp Bạch U U.” Trong lòng đại lão quả cầu béo tràn đầy tuyệt vọng.

Roẹt ~

Lúc này, trong hư không đột nhiên lại có mấy ‘giọt nước’ đánh về phía nó.

Là giọt nước thân thể của cầu di vật Thiên Đạo bị rồng sương mù đụng nát.

Sau khi mấy giọt nước này đánh tới thì chia binh hai đường. Một phẩn xông tới hạch tâm trong tay đại lão quả cầu béo, một phần khác lại xông tới chiếc giày thể thao trên mặt đất.

“Khi ngươi còn sống thì chưa từng giúp đỡ ta. Lúc chết rồi còn muốn tạo phiền toái cho ta!” Đại lão quả cầu béo phẫn nộ nói.

Nó duỗi tay nắm chặt lấy giọt nước ‘di vật Thiên Đạo’ đang đánh về phía hạch tâm trong tay mình.

Một bên là một nửa của Thiên Đạo – chúa tể Cửu U, một bên là thi thể trên tinh thần của Thiên Đạo – di vật Thiên Đạo.

Vào ban đêm tối trời gió lớn, cả hai đã gặp nhau như thế.

Ngay sau đó, giọt nước do cầu di vật Thiên Đạo vỡ ra lập tức bị chúa tể quả cầu béo cắn nuốt.

Đều có kết cấu kim loại thể lỏng, mặc dù hai bên có chút khác biệt nhưng va vào nhau là trực tiếp trộn lẫn với nhau.

Giọt nước cầu di vật Thiên Đạo bị thân thể của chúa tể quả cầu béo bao lấy, bị chia nhỏ lần nữa, phân tán đến mỗi một bộ phận thân thể của đại lão quả cầu béo.

"Ồ?" Đại lão quả cầu béo hơi sửng sốt.

Di vật Thiên Đạo vậy mà lại bị nó dung hợp ư?

[Vậy nếu ta cắn nuốt toàn bộ di vật Thiên Đạo thì sẽ có hiệu quả gì?] Ý nghĩ này hiện lên trong lòng đại lão quả cầu béo.

Đại lão quả cầu béo cảm thấy mình 'có thể phải chết bất kỳ lúc nào' nằm trong trạng thái cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, cho nên mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, chỉ cần cảm thấy phương thức có hi vọng, nó đều muốn thử xem sao.

"Vậy cứ thử xem! Mặc dù là thứ tương tự với thi thể, nhưng lúc này rồi ta còn kén ăn quái gì nữa?" Đại lão quả cầu béo nhẹ giọng nói.

Nó chợt quay đầu nhìn về phía giọt nước chỗ chiếc giày thể thao.

Nhưng mấy giọt nước 'cầu di vật Thiên Đạo' này đã dịch chuyển giày thể thao, sử dụng lực lượng không gian, chuẩn bị bỏ chạy!

"Trốn đi đâu!" Đại lão quả cầu béo duỗi tay hút mấy giọt nước trên giày thể thao về phía mình.

Đồng thời, truyền tống không gian của giọt nước mở ra.

Roẹt ~

Một phần số giọt nước bị đại lão quả cầu béo hút lấy.

Nhưng dường như còn có một chút giọt nước bám trên giày thể thao biến mất cùng với cánh cổng không gian!

Đại lão quả cầu béo: “…”

Đối với cầu di vật Thiên Đạo, dường như chiếc giày thể thao kia có ý nghĩa phi phàm?

Là vật phẩm của người quan trọng với nó để lại ư?

[Khí tức trên chiếc giày thể thao kia hình như rất quen. Là mùi vị của ai nhỉ? Hẳn là ta đã từng tiếp xúc rồi… Hơn nữa chiếc giày thể thao này, chắc là ta tiếp xúc với nó lúc nương nhờ khúc xương bất hủ để đi đến hiện thế trước đó không lâu. Nói cách khác, là đồ của hắn ta.] Đại lão quả cầu béo suy nghĩ chốc lát đã đoán ra được đáp án.

‘Nhân loại’ nó từng tiếp xúc, nhân loại mang giày thể thao mà không phải giày pháp khí… là tên Bá Tống chết tiệt giống Bạch U U kia.

‘Nhân loại’ có thể khiến nó khắc sâu ấn tượng dạo gần đây ngoại trừ Bá Tống ra thì không còn ai khác.

Con sâu nhỏ cấn tay này… Con chuột nhỏ cấn tay mới đúng.

Nhưng mà, vì sao cầu di vật Thiên Đạo phải trông giữ chiếc giày của Bá Tống như trông bảo vật vậy?

“Quả nhiên là thứ tựa như thi thể, vật phẩm yêu thích cũng khiến ta chán ghét nốt.” Đại lão quả cầu béo trầm giọng nói.

Di vật Thiên Đạo như vậy không có ý nghĩa tiếp tục tồn tại, vì vậy cứ để nó ăn di vật Thiên Đạo luôn đi!

[Ta cần đi đến hiện thế một chuyến để trực tiếp nuốt cả cầu di vật Thiên Đạo.] Đại lão quả cầu béo nhìn binh phù hình rồng trong tay.

Để có thể lừa gạt ‘thiên cơ’, giúp toàn bộ thân thể mình trực tiếp vượt biên tiến vào hiện thế, nó cần đề thăng uy năng của binh phù hình rồng lên một chút.

Đại lão quả cầu béo nhấc người tiến vào chỗ sâu trong bảo khố.

Nơi đó cất giữ lò luyện khí của nó.

Nó cần đề thăng, ưu hóa toàn bộ các phương diện cho binh phù hình rồng.

****

Bên kia.

Tống Thư Hàng bước ra khỏi thế giới hạch tâm.

Hắn không ngờ An Tri Ma Quân lại thành thật hơn trong tưởng tượng nhiều… Điều hắn ta nói trước đó cũng là lời nói thật.

An Tri Ma Quân cũng không biết rõ tổng bộ chân chính của Vô Cực Ma Tông ở đâu.

'Tổng bộ' mà hắn biết kỳ thực là khu vực tổng đà do 20 ngọn núi của Vô Cực Ma Tông kết thành.

"Tuy rằng không phải tổng bộ thì cảm thấy có hơi tiếc, nhưng khu vực tổng đà cũng tốt, độ khó khi xông vào đó thấp hơn tổng bộ rất nhiều. Cũng tiện cho ta hấp dẫn cầu di vật Thiên Đạo qua đó." Tống Thư Hàng sờ cằm thầm nghĩ.

Như vậy, không bằng thừa dịp trước khi cầu di vật Thiên Đạo giáng lâm, cứ chạy tới khu vực tổng đà của Vô Cực Ma Tông trước đã?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên có một cánh cổng không gian xuất hiện phía trước hắn không xa.

Tống Thư Hàng vô thức lui về sau một bước, mở thế giới hạch tâm của mình ra, tiếp đó chui nửa người vào thế giới hạch tâm.

Mỗi lần gặp phải cánh cổng không gian đột nhiên hạ xuống trước mặt hắn, hầu như đều không có chuyện tốt lành gì.

Từ trong cánh cổng không gian ra ngoài ít nhất đều là cường giả cấp Kiếp Tiên.

Tống Thư Hàng không thể không đề phòng.

Cánh cổng không gian trước mắt thoạt nhìn có hơi nhỏ, nếu phải quy đổi thì thể tích của cường giả đi ra từ cánh cổng không gian tương đương với kích cỡ của năm con số Hamster tập hợp lại.

Xoẹt ~

Có thứ gì đó bắn ra từ trong cánh cổng không gian.

Một chiếc giày thể thao lóe lên bảo quang thần khí bảy màu vọt ra từ trong cánh cổng không gian, xông về phía Tống Thư Hàng.

"Ể? Giày cùng loại với giày của ta ư?" Tống Thư Hàng đưa tay đón lấy chiếc giày thể thao này.

Chiếc giày bóng rổ này là mẫu mã hắn rất thích mang…

“Chờ chút, đây chính là giày của ta mà!” Sau khi Tống Thư Hàng tiếp được chiếc giày này thì đột nhiên cảm ứng được khí tức thuộc về mình trên đó.

Hắn giơ cao chiếc giày lên, nhìn chiếc giày tỏa sáng lấp lánh, thần khí rực rỡ, Tống Thư Hàng lâm vào trầm tư.

Vì sao giày của ta lại biến thành dáng vẻ này?

Chói mắt quá.

Làm hắn không dám thừa nhận chiếc giày này là đồ của mình luôn.

“Nhớ đâu chiếc giày này hẳn đã rơi ở chỗ của cầu di vật Thiên Đạo thì phải?” Tống Thư Hàng suy tư nói.

Vì sao nó lại đột nhiên hiện ra từ trong cánh cổng không gian, trở về trong tay hắn.

“Chẳng lẽ chiếc giày này đã trở thành pháp khí, sinh ra giày linh?” Tống Thư Hàng vừa nghĩ vừa đưa tay đặt lên trên chiếc giày, thi triển bí pháp giám định.

Sau một cơn đau không tính là quá đau, và một vết thương bình thường sâu chừng một centimet, kết quả giám định phản hồi đến trong đầu Tống Thư Hàng.

[Giày chiến của Bá Tống Huyền Thánh (chân trái), vốn là chiếc giày bình thường, được cầu di vật Thiên Đạo cường hóa không ngừng, đã thăng cấp thành giày chơi bóng phẩm chất + 10.]

[Trong giày chiến có kèm theo một ít nhục thân của di vật Thiên Đạo, vì sao ngươi không thử luyện hóa nó vào trong giày chiến đi?]

Chương 2310: Ngươi Đã Trưởng Thành Rồi

Có quỷ mới muốn luyện hóa di vật Thiên Đạo vào chiếc giày ấy!

Nếu thật sự phải luyện hóa thứ này vào chiếc giày, vậy chiếc giày này nên lấy tên là gì đây?

Bá Tống đạp thi thể Thiên Đạo dưới chân ư?

Cái tên này quá kiêu ngạo, hơn nữa nếu mệnh cách không đủ cứng thì lấy cái tên này sợ rằng sẽ giảm thọ mất.

Quan trọng hơn chính là, giày chỉ có một chiếc bên chân trái, điều này khiến kẻ có chút chứng ép buộc như hắn rất khó chịu.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng lấy túi thu nhỏ một tấc ra, bỏ giày vào trong đó. Tiếp đó định bỏ nó vào trong vòng tay pháp khí. Nhưng chiếc giày có thêm một chút di vật Thiên Đạo thì lại không cách nào nhét nó vào trong vòng tay pháp khí được.

Mà Tống Thư Hàng lại không muốn bỏ nó vào thế giới hạch tâm.

Thế giới hạch tâm vô cùng quan trọng với hắn, là một trong những bí mật lớn nhất của hắn. Nếu như bỏ chiếc giày này vào thế giới hạch tâm, lỡ như bị di vật Thiên Đạo thuận thế theo đến, khóa được vị trí của thế giới hạch tâm thì phiền lắm.

Lẽ nào cứ mang trên người như vậy?

[Đưa nó đến thế giới Tà Liên.] Đột nhiên, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

“Ể?” Tống Thư Hàng sửng sốt.

Không phải Bạch tiền bối two nói hôm nay sẽ không để ý tới hắn ư? Bây giờ cách rạng sáng còn một lúc, tại sao lại chủ động liên hệ với hắn vậy nhỉ?

Bạch tiền bối two tsundere ư ~

* người có bề ngoài lạnh lùng ương ngạnh nhưng nội tâm tràn đầy tình cảm.

Đương nhiên, ý nghĩ này Tống Thư Hàng thậm chí không dám ‘chuyển qua đầu óc’, lúc vừa hiện lên đã lập tức bị đè sâu dưới đáy lòng.

Bởi vì một khi ý tưởng này ‘chuyển qua đầu óc’ thì rất có thể sẽ bị Bạch tiền bối two đọc được.

[Bạch tiền bối có hứng thú với chiếc giày này à?] Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi trong đầu.

Bạch tiền bối two: [Ta có hứng thú đối với một chút di vật Thiên Đạo trên chiếc giày của ngươi, đừng nói nhảm, đưa nó tới thế giới Tà Liên đi.]

[Tuân lệnh.] Tống Thư Hàng chui vào thế giới hạch tâm, sau đó đến thế giới Tà Liên.

Trong sào huyệt của quả cầu béo ở thế giới Tà Liên.

Bản thể của Bạch tiền bối two… đang nằm bò trên đỉnh trụ phong ấn.

Bên trong trụ phong ấn, phân thân nghiên cứu khoa học của Bạch tiền bối two đang yên tĩnh đọc sách, tay kia còn đang tính toán gì đó. Cho dù ở trạng thái phong ấn, phân thân nghiên cứu khoa học của Bạch tiền bối two vẫn cần lao giỏi giang như trước.

Tống Thư Hàng nhìn về phía đỉnh trụ phong ấn.

Bạch tiền bối two muốn làm gì vậy?

Sau khi suy nghĩ chốc lát…

“Chẳng lẽ ngủ trên đỉnh cây cột thì thoải mái hơn à?” Tống Thư Hàng ngộ ra chân lý.

“Ta không phải mèo yêu, làm sao có thể cảm thấy đỉnh cột thoải mái được chứ?” Bạch tiền bối two bản thể liếc trắng mắt nói: “Ta chỉ đang thử dùng Dưỡng Đao thuật đối với trụ phong ấn, xem xem nó có thể mở cửa cho ta không. Kết quả làm cả ngày, cái rắm cũng không có.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Trên lý thuyết thì Dưỡng Đao thuật của ta không hề khác của ngươi, dựa vào cái gì mà trụ phong ấn không ăn Dưỡng Đao thuật của ta?” Bạch tiền bối two bất mãn nói.

Tống Thư Hàng tiến đến, đưa chiếc giày chiến Bá Tống + 10 cho Bạch tiền bối two, sau đó vươn tay đặt lên trên trụ phong ấn, liên tục trượt mười phát Dưỡng Đao thuật.

Trụ phong ấn lập tức trở nên càng sáng hơn, hào quang chói lọi.

Hào quang bảy màu rực rỡ này quả thực có thể so với hiệu quả trượt suốt đêm của Bạch tiền bối two!

Bạch tiền bối two tức giận điên cuồng đập lên trụ phong ấn.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy mức độ hảo cảm của trụ phong ấn với mình thoáng cái đã tăng vọt lên.

Giống như, dường như… tất cả giá trị hảo cảm mà Bạch tiền bối two trượt cả buổi sáng đều quy về người hắn vậy?

Cho nên hiệu quả của vẻn vẹn mười phát Dưỡng Đao thuật đã sánh được với hiệu quả cả đêm.

Tống Thư Hàng lẳng lặng thu bàn tay về.

Chuyện này không cần nói cho Bạch tiền bối two biết mới tốt.

Tránh cho hôm nay bản thân phải dùng đến đại trận hồi sinh ở thế giới Cửu U.

“Chiếc giày này là của ngươi đúng không?” Bạch tiền bối two trên trụ phong ấn lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Xem ra cầu di vật Thiên Đạo đã dùng chính chiếc giày này để khóa vị trí của ngươi.” Bạch tiền bối two lên tiếng: “Hiện tại chiếc giày này đã đến tay ta, như vậy nó không cách nào khóa mục tiêu và quấy rối ngươi từ xa nữa rồi. Vận khí của ngươi không tệ, xem như giải quyết được một hậu hoạn.”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Chờ chút, không có chiếc giày này, cầu di vật Thiên Đạo không cách nào định vị tọa độ của hắn ư?

Vậy kế hoạch hắn muốn dùng bản thân làm tọa độ hấp dẫn cầu di vật Thiên Đạo đến Vô Cực Ma Tông không phải phá sản rồi ư?

Kế hoạch của hắn lại chết từ trong trứng nước à?

“Nhìn nét mặt của ngươi trông rất đáng tiếc nhỉ… Ngươi muốn làm gì cầu di vật Thiên Đạo?” Bạch tiền bối two ngồi chồm hổm trên trụ phong ấn, dò hỏi.

“Không có gì, như vậy cũng tốt. Tránh cho ta không khống chế được, không cẩn thận chơi quá mức rồi ngủm luôn.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Số Hamster vốn đang nhai trái cây giật nảy mình, trái cây trong tay cũng rớt luôn.

Nó chạy nhanh đến bên tai Bạch tiền bối two, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, có phải số Bá Tống bị đoạt xá rồi không?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Bạch tiền bối, ngoại trừ đánh chính diện ra, còn có phương án gì để đối phó cầu di vật Thiên Đạo không vậy?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu dò hỏi.

“Chờ sau khi ngươi ít nhất đạt tới cảnh giới Kiếp Tiên thì hẵng phiền não vấn đề này.” Bạch tiền bối lắc chiếc giày chiến Bá Tống + 10: “Nhưng về phần nhược điểm của di vật Thiên Đạo, ta có thể nghiên cứu một chút.”

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn sào huyệt của quả cầu béo trên trần nhà, tự lẩm bẩm: “Nếu như… cầu di vật Thiên Đạo ngoài hiện thế kia đột nhiên bị người ta tiêu diệt thì tốt quá.”

Nói rồi, khóe mắt của hắn không ngừng liếc về phía Bạch tiền bối two.

“Ngươi đừng hi vọng ta đi làm chuyện này.” Bạch tiền bối two híp mắt cười nói: “Đừng có mà mơ.”

Tống Thư Hàng cười gượng một tràng.

“Ngươi đã trưởng thành rồi, bây giờ đã là Tôn Giả thất phẩm, đừng có chuyện gì cũng đều dựa vào tiền bối để giải quyết. Ngươi hẳn nên tự mình giải quyết vấn đề.” Bạch tiền bối two ngáp một cái.

“Nhưng mà viện binh chẳng phải cũng là một loại cách giải quyết vấn đề ư?” Tống Thư Hàng trả lời.

“Cút ~” Bạch tiền bối two cả giận nói.

Số Hamster: “Chít ~”

“Kỳ thật trong lòng ta có một phương án, nhưng cần chút thời gian.” Tống Thư Hàng lên tiếng, dứt lời, hắn duỗi tay đặt lên trụ phong ấn, mạnh mẽ trượt hơn mười phát Dưỡng Đao thuật.

Hi vọng mức độ hảo cảm giữa mình và trụ phong ấn tăng lên nhanh hơn một chút.

****

Ngày hôm sau, lúc sáng sớm.

Giọt nước ‘cầu di vật Thiên Đạo’ trong vũ trụ ở hiện thế rốt cuộc bắt đầu dung hợp.

Giọt nước rải rác bốn phía tụ về phía trung tâm.

Hiệu quả áp chế của ‘pháp tắc Thiên Đạo’ đối với cầu di vật Thiên Đạo bắt đầu giảm xuống.

‘Phi kiếm dùng một lần’ mà Bạch tiền bối để lại tại chỗ giám thị được một màn này, trước tiên đã truyền hình ảnh về.

Cũng trong lúc đó.

Tống Thư Hàng đã đi đến phụ cận Vô Cực Ma Tông đang lặng lẽ tìm một nơi để cắm tai mắt. Dù không còn cách nào hấp dẫn di vật Thiên Đạo qua đây, nhưng cắm tai mắt ở bên cạnh Vô Cực Ma Tông cũng không hại gì.

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức truyền hình ảnh tới.

Là cảnh tượng trong vũ trụ ở hiện thế.

Thân thể vỡ nát của cầu di vật Thiên Đạo bắt đầu ngưng tụ…

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, da đầu Tống Thư Hàng căng ra.

Chương 2311: Giáng lâm

Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu mình căng lên…

Thế là tóc hắn hóa thành hai mươi bàn tay nhỏ, gãi bằng những động tác mạnh yếu nhịp nhàng để làm dịu áp lực cho da đầu của hắn.

“Làm gì đấy, làm gì đấy? Trước khi dùng Biện Đao… Khống Phát thuật thì báo cho ta một tiếng được không?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói với vẻ bất mãn.

Cô còn đang cắm rễ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, khi hai mươi bàn tay cùng gãi đỉnh đầu hắn thì cô sẽ vô cùng khó chịu.

“Có chuyện gì vậy?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma treo ở thắt lưng Tống Thư Hàng đồng thời lên tiếng.

Trừ mỹ nhân rắn công đức còn treo trên người Bạch tiền bối, những vật đính kèm khác thuộc về Tống Thư Hàng đều đã trở về. Mỹ nhân rắn công đức còn nhiệm vụ khác. Cô phải mở thế giới hạch tâm cho Bạch tiền bối, kết nối Cửu U tà năng, thuận tiện chuyển một vài bảo vật vào thế giới hạch tâm.

“Thân thể của cầu di vật Thiên Đạo trong vũ trụ đang bắt đầu dung hợp một lần nữa.” Tống Thư Hàng khổ não nói.

Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng, nhắc nhở: “Tống tiền bối, liên hệ với Bạch tiền bối thử xem. Bạch tiền bối, Thất Tu tiền bối, Vân Tước Tử tiền bối và cha ta đang nghiên cứu cầu di vật Thiên Đạo, không biết đã có thu hoạch gì chưa, có bắt được nhược điểm của nó hay không.”

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó lập tức sử dụng chức năng chat của phần mềm chat Tu Chân để kết nối với Bạch tiền bối.

Vừa kết nối xong, Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói gì thì Bạch tiền bối đã lên tiếng trước: “Bên ta cũng nhìn thấy tình hình dung hợp của cầu di vật Thiên Đạo trong vũ trụ rồi. Trước mắt, nghiên cứu của bọn ta vừa mới bắt đầu, chưa có tiến triển gì cả. Sức sát thương của mạnh công đức, thuật pháp các hệ, công kích vật lý hay các loại năng lực vu thuật đối với cầu di vật Thiên Đạo đều vô cùng có hạn. Bây giờ chỉ để ngăn cản giọt nước của cầu di vật Thiên Đạo trở về bản thể mà bọn ta cơ hồ đã dùng hết mọi thủ đoạn rồi.”

Nơi thí nghiệm của Bạch tiền bối được sắp xếp ở một hành tinh nhỏ trong vũ trụ. Trước mắt phòng thí nghiệm phòng tối Thiên Đạo còn chưa được sử dụng tới.

Bạch tiền bối nói tiếp: “Ta đã liên hệ với các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 và những người bạn tốt ở Trái Đất để chuẩn bị rút lui. Thư Hàng, ngươi cũng chuyển những người quan trọng bên cạnh vào thế giới hạch tâm đi.”

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng trịnh trọng gật đầu.

Hiện tại hắn vẫn đang canh chừng chặt chẽ những địa điểm quan trọng. Cả thành phố Văn Châu quê nhà cũng được xác định tọa độ bằng đao gỗ thánh ấn do pháp khí bản mệnh đưa về.

“Lần này, thế giới hạch tâm ngươi đừng có trốn đấy nhé.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Đối mặt với tai nạn cấp thế giới, thế giới hạch tâm chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Sau đó…

Tống Thư Hàng nhìn về tổng đà Vô Cực Ma Tông cách đó không xa.

Đã tới thì thử một chút xem.

Tuy giày chiến Bá Tống đang ở trong tay Bạch tiền bối two, nhưng nói không chừng cầu di vật Thiên Đạo còn thủ đoạn để khóa vị trí của hắn thì sao?

Thử xem nào.

Mình muốn thì mình làm thôi.

Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm, nhét nửa người mình vào, để tránh khi tai họa xảy ra thì thế giới hạch tâm không mở ra được nữa.

Sau đó, hắn thu hồi cái chăn của đại lão hàng gì cũng có thể bán, tháo chiếc nhẫn của Bạch tiền bối two trên tay xuống, không kìm chế khí tức trên thân thể nữa.

Khí tức chỉ thuộc về một mình Bá Tống Huyền Thánh hoàn toàn phóng thích.

…

…

Khu vực tổng đà của Vô Cực Ma Tông.

Đệ tử trông coi sơn môn đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức mãnh liệt bốc lên ngùn ngụt phía xa.

Có tiền bối cường giả quang lâm Vô Cực Ma Tông ư?

Cùng lúc đó, trong nội bộ tổng đà có hơn mười đạo kiếm quang lướt lên. Đó là các phong chủ của Vô Cực Ma Tông, vị nào cũng có thực lực Linh Hoàng ngũ phẩm.

Hơn mười đạo kiếm quang đáp xuống gần sơn môn, đưa tay thi pháp, mở pháp khí cỡ lớn có chức năng tương tự như màn hình giám sát.

Tống Thư Hàng ở phía xa lập tức hiển hiện trên màn hình theo dõi.

“Bá Tống Huyền Thánh!”

“Bá Nho Huyền Ma!”

“Bá Long Cổ Thánh!”

“Bá Ma Thánh Quân!”

Hơn mười vị phong chủ kêu lên thất thanh.

“Sao Bá Tống Huyền Thánh lại xuất hiện ở Vô Cực Ma Tông chúng ta?” Có phong chủ nghi ngờ nói.

Trong số họ, Phong chủ Ma Hầu Phong – Phong thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông chính là người dẫn đường của Công Tử Hải. Hiện giờ Công Tử Hải đang tu luyện ngay trên phong của hắn.

Lần này Bá Tống Huyền Thánh đến đây không phải vì Công Tử Hải đấy chứ?

“Hả? Nửa người của Bá Tống Huyền Thánh đâu? Sao hắn lại chỉ có một nửa người trên thế kia?” Có người nghi ngờ nói.

“Ta nhớ hình như Bá Tống Huyền Thánh tu luyện một bí pháp quái lạ nào đó. Tục truyền rằng đầu hắn có thể rời khỏi thân thể đấy…” Có người nói.

“Có muốn nói chuyện với Bá Tống Huyền Thánh một chút không?” Một phong chủ lên tiếng.

Người ta đến tận cửa tổng đà của Vô Cực Ma Tông, rõ ràng là biết rõ vị trí của tông môn rồi còn gì nữa.

“Ai đi?” Phong chủ Ma Hầu Phong nói một câu đâm trúng vấn đề trí mạng nhất.

Đúng vậy… ai sẽ đi nói chuyện với Bá Tống Huyền Thánh đây?

Các vị ngồi đây đều là phong chủ của Vô Cực Ma Tông, cũng coi như có máu mặt trong Tu Chân giới, song khi gặp loại người như Bá Tống Huyền Thánh thì ai cũng hoảng hốt bàng hoàng.

Khi các vị phong chủ Vô Cực Ma Tông đang đùn đẩy nhau, Bá Tống Huyền Thánh trong hình ảnh theo dõi lại có động tác mới.

Bá Tống Huyền Thánh ngẩng đầu nhìn bầu trời sao vời vợi, ánh mắt như xuyên thấu tầng khí quyển mà bắn vào vũ trụ mênh mông.

Một hồi lâu sau…

Bá Tống Huyền Thánh bỗng nhiên thở dài, thân mình biến mất trong không trung từng tấc, từng tấc một.

Các phong chủ của Vô Cực Ma Tông ngu mặt nhìn nhau, chẳng hiểu gì cả.

“Bá Tống Huyền Thánh làm gì vậy?”

“Có lẽ hắn chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi?”

“Từ từ đã, thủ đoạn mà Bá Tống Huyền Thánh dùng để biến mất ban nãy là… lực lượng không gian sao?!”

“Kiếp Tiên! Đó là thủ đoạn không gian của Kiếp Tiên!”

“Lời đồn quả nhiên không sai. Lần trước từ Mặt Trăng truyền ra lời đồn Bá Tống Huyền Thánh có thể chống lại cả Kiếp Tiên. Bá Tống Huyền Thánh chính là Kiếp Tiên!”

Phong chủ Ma Hầu Phong im lặng một lát rồi truyền tin tức này cho Công Tử Hải.

Từ đó trở đi, cả ba giới Nho, Đạo, Ma đều có người tận mắt chứng kiến sự thật Bá Tống Huyền Thánh là một Kiếp Tiên.

Trừ những tu sĩ mù thông tin, toàn bộ Tu Chân giới đều tin tưởng vững chắc vào sự thật ấy.

…

Ở một phía khác.

Tống Thư Hàng lẻn vào thế giới hạch tâm.

Trong tình huống không có giày chiến của Bá Tống, quả nhiên cầu di vật Thiên Đạo đã không còn hứng thú với hắn.

Nếu vậy… hay là đòi giày chiến của Bá Tống về từ chỗ Bạch tiền bối two, chơi Vô Cực Ma Tông một vố rồi tính? Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

“Vào thế giới Tà Liên trước đi.” Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên ngay bên tai hắn. “Ta có một thí nghiệm cần ngươi phối hợp.”

Không phải là thí nghiệm liên quan tới cầu di vật Thiên Đạo đó chứ?

“Ta đến ngay đây.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn hơi động ý niệm, triệu hoán tiểu trợ lý hạch tâm tới.

Hắn đã bố trí tọa độ ở thành phố Văn Châu và đại học Giang Nam.

Cho nên hắn muốn nhờ tiểu trợ lý hạch tâm, Vũ Nhu Tử và Tạo Hóa Tiên Tử giúp mình đưa cha mẹ và bạn bè vào thế giới hạch tâm.

Từ hình ảnh mà con mắt của mỹ nhân rắn công đức truyền về có thể thấy cầu di vật Thiên Đạo đã khôi phục như ban đầu, hóa thành một hình cầu to lớn.

Lúc này, nó đang từ từ đè xuống vị trí Trái Đất!

Chườn 2312: Hai thí nghiệm

Nếu thế giới hạch tâm có thể to lớn hơn, lớn đến mức có thể đặt toàn bộ phạm vi gặp tai họa khi cầu di vật Thiên Đạo giáng lâm vào, chờ đến khi tai nạn qua đi lại đưa ra ngoài thì tốt biết mấy.

Nhưng bây giờ thế giới hạch tâm chưa làm được việc đó.

Cho nên giải quyết cầu di vật Thiên Đạo ngay trong vũ trụ là điều tốt nhất. Tống Thư Hàng nghĩ vậy.

Tình cờ, một đám người tu luyện biết chuyện ở hiện thế cũng nghĩ như vậy.

Đồng thời còn triển khai hành động.

Người thuộc trường phái hành động luôn chiếm phần đa trong những người tu luyện.

…

Thế giới hạch tâm.

Sau khi dặn dò tiểu trợ lý hạch tâm, Tống Thư Hàng vào thế giới Tà Liên bằng tốc độ nhanh nhất.

Chắc đến tám chín phần mười, thí nghiệm mà Bạch tiền bối two muốn hắn phối hợp có liên quan đến cầu di vật Thiên Đạo.

Sau khi tiến vào hang ổ sắt thép của đại lão quả cầu béo.

“Bạch tiền bối, có phát hiện gì sao?” Tống Thư Hàng vừa chú ý đến quỹ tích của cầu di vật Thiên Đạo vừa hỏi.

“Ừ, có phát hiện, ví dụ như…” Bạch tiền bối two lấy hai viên linh thạch, ném về phía giày chiến Bá Tống.

“Linh thạch!” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

“Ai bảo ngươi nhìn linh thạch? Nhìn sợi thân thể của cầu di vật Thiên Đạo đang phụ trên giày của ngươi kia kìa.” Bạch tiền bối two nói.

Sợi thân thể của cầu di vật Thiên Đạo trên giày chiến Bá Tống quấn lấy hai viên linh thạch, nuốt chửng và dung hợp chúng.

Chỉ trong nháy mắt, sợi thân thể của cầu di vật Thiên Đạo đã phình to ra mấy phần.

“Cầu di vật Thiên Đạo có thể lớn mạnh nhờ nuốt chửng linh thạch sao?” Sau khi nhìn thấy cảnh này, Tống Thư Hàng cảm thấy cầu di vật Thiên Đạo tuyệt đối là tử địch của mình.

Dám ăn linh thạch, đúng là cái đồ phá của.

Mà thế mới biết linh thạch là vạn năng, chỗ nào cũng có thể dùng, cứ như là điện năng vậy.

Tống Thư Hàng tổng kết: “Cho nên tuyệt đối không thể để cho cầu di vật Thiên Đạo tiếp xúc với linh thạch, đúng không?”

“Không phải ý đó, ta muốn cho ngươi nhìn một phản ứng thú vị hơn kia.” Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối two giơ ngón tay ra, dùng trường kiếm màu đen rạch nhẹ một nhát.

Đầu ngón tay hắn xuất hiện một vết thương cực nhỏ, một giọt máu của chúa tể Cửu U rỏ xuống.

Tuy rằng rất nhỏ, nhưng đó chính là một giọt máu của chúa tể Cửu U bản thể. Nếu không tính nhân tố thiên phạt, giọt máu này nhỏ xuống một hành tinh ở hiện thế có thể hóa thành thiên tai, lan tràn toàn bộ hành tinh và gây ra đủ loại dị biến.

Cho nên nói “bản thể của chúa tể Cửu U đến hiện thế sẽ dẫn tới thiên phạt” cũng không phải là không có lý. Đối với hiện thế, chúa tể Cửu U quả thực quá mức khủng bố.

Xì ~

Khi giọt máu của Bạch tiền bối two nhỏ xuống giày chiến Bá Tống, trên chiếc giày bỗng xuất hiện một luồng khói trắng.

Sau đó sợi thân thể của cầu di vật Thiên Đạo bị hòa tan hơn nửa, hệt như bị ăn mòn!

Đây chính là lý do vì sao ban nãy Bạch tiền bối two cho nó ăn linh thạch. Chỉ khi nó lớn mạnh một chút thì hắn mới biểu diễn “nhỏ máu ăn mòn cầu di vật Thiên Đạo” cho Tống Thư Hàng xem được.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng này thì trợn mắt há mồm.

“Nhìn thấy không?” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng than thở: “Thấy chứ, hai viên linh thạch to đùng mất tiêu rồi.”

Bạch tiền bối two: “…”

Thân là Tôn Giả thất phẩm trẻ tuổi nhất lịch sử, tầm mắt của ngươi không thể bớt dung tục đi một chút à?

“Nói cách khác, máu của Bạch tiền bối có thể khắc chế nhục thân của cầu di vật Thiên Đạo đúng không?” Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng, tổng kết lại.

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối two gật đầu.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Vậy thì ta chỉ cần lấy máu của Bạch tiền bối đi vẩy vào cầu di vật Thiên Đạo là có thể phá hủy nó rồi?”

“Ý tưởng hay đấy. Điều kiện tiên quyết là ngươi có thể dẫn cầu di vật Thiên Đạo vào thế giới Cửu U. Nếu không trước khi dùng máu tươi của ta vẩy vào cầu di vật Thiên Đạo thì ngươi đã bị thiên phạt của hiện thế đánh chết rồi.” Bạch tiền bối two thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Mặt khác, đây cũng là nguyên nhân ta gọi ngươi tới. Ta cần ngươi làm giúp hai chuyện. Thứ nhất, liên hệ với vị Bạch tiền bối kia của ngươi, bảo hắn hi sinh chút máu, nhỏ thử lên cầu di vật Thiên Đạo xem có hiệu quả hay không.” Bạch tiền bối two lên tiếng.

“Thì ra là vậy. Nếu máu của Bạch tiền bối cũng có thể làm tổn thương cầu di vật Thiên Đạo thì chứng minh khả năng này thuộc về những người mang thân phận “Bạch”? Ta đi liên hệ với Bạch tiền bối ngay đây.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trong tay Bạch tiền bối cũng có vật liệu cầu di vật Thiên Đạo, hắn có thể tiến hành thí nghiệm này ngay lập tức.

Nếu phương án này thực sự có tác dụng thì Bạch tiền bối chính là vũ khí tối thượng khắc chế cầu di vật Thiên Đạo!

Tống Thư Hàng dùng chức năng chat của phần mềm chat Tu Chân, truyền đạt lại phỏng đoán của Bạch tiền bối two cho Bạch tiền bối ở hiện thế bằng tốc độ nhanh nhất.

Bây giờ chỉ còn chờ kết quả thí nghiệm của Bạch tiền bối nữa thôi!

“Việc thứ hai là gì?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

Bạch tiền bối lại cho sợi cầu di vật Thiên Đạo trên giày chiến Bá Tống ăn hai viên linh thạch để phần bị tổn thương của nó tái tạo trở lại.

“Việc thứ hai là nhờ ngươi mở trụ phong ấn ra. Ta đã nghiên cứu ra, trong trụ phong ấn có một khúc xương bất hủ giả làm cơ sở. Thứ kia được quả cầu béo chế tạo bằng chính mình, có thể coi đó là “huyết dịch” của nó. Ta muốn thử xem huyết dịch của quả cầu béo có hiệu quả đối với cầu di vật Thiên Đạo hay không.” Bạch tiền bối two suy đoán.

Trước khi gọi Tống Thư Hàng đến hỗ trợ, hắn đã cho số Hamster và số tinh tinh nhỏ máu thử một lần rồi nhưng không có hiệu quả gì.

Nói cách khác, cầu di vật Thiên Đạo e ngại máu của hắn là bởi thân phận chúa tể Cửu U, hoặc là bởi nhân tố liên quan tới Bạch Thiên Đạo.

Cho nên ngoài việc nhờ Bạch hiện thế làm thí nghiệm thì hắn còn muốn lấy quả cầu béo có thân phận chúa tể Cửu U ra thí nghiệm nữa.

Còn nữa, với mối quan hệ giữa cầu di vật Thiên Đạo và quả cầu béo, biết đâu hai bên tiếp xúc với nhau lại tạo ra biến hóa gì thú vị hơn thì sao?

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nói đoạn, hắn đặt tay lên trụ phong ấn, thi triển liên tục mấy phát Dưỡng Đao thuật.

Trụ phong ấn tỏa hào quang lấp lóe.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội đó truyền ý niệm “mở cửa sau” cho trụ phong ấn.

Nhờ Bạch tiền bối two thay mặt thi triển Dưỡng Đao thuật để tăng độ thân mật nên giá trị hảo cảm của trụ phong ấn với Tống Thư Hàng đã cao hơn nhiều.

Hắn vừa hạ lệnh thì trụ phong ấn đã mở cửa ngách ngay.

Bạch tiền bối two bên cạnh vươn ngón tay thon dài, bóp chặt sợi cầu di vật Thiên Đạo kia, xẻ nó thành hai nửa.

Sau đó hắn bắn một nửa sợi thân thể của cầu di vật Thiên Đạo vào trong trụ phong ấn.

Cửa sau của trụ phong ấn đóng lại.

Xì xì xì ~

Vừa bị ném vào trụ phong ấn, cầu di vật Thiên Đạo đã phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Sau đó nó dừng khựng lại như đã mất hết sức sống, chẳng khác nào đã “chết đi”.

“Khúc xương bất hủ giả kia không có phản ứng à?” Bạch tiền bối two nói với vẻ thất vọng.

“Nhưng hình như trụ phong ấn có thể khiến nó mất hết sức sống.” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

Hắn đặt hai tay lên trụ phong ấn, điên cuồng thi triển Dưỡng

Đao thuật.

Hi vọng là còn kịp!

Vì qua hình ảnh mà con mắt của mỹ nhân rắn công đức truyền về, Tống Thư Hàng đã thấy vô số người tu luyện bước vào vũ trụ, đối mặt với cầu di vật Thiên Đạo từ từ hạ xuống.

Những người tu luyện ấy đến từ những hệ thống tu luyện khác nhau, Đạo, Nho, Phật Vu, Thánh quang, Vu thuật.

Phần lớn bọn họ thuộc phái hành động!

Chương 2313: Là đúng hay sai?

Có thể do mị lực của những người tu luyện này không đủ, nên cầu di vật Thiên Đạo đang chậm rãi giáng lâm không hề vì họ mà dùng dằng bước chân. Nó vững vàng hạ xuống không nhanh không chậm theo đúng tiết tấu của mình.

Sự cố chấp đối với mục tiêu của cầu di vật Thiên Đạo khiến cho lòng người đau nhói. Dù đã mất giày chiến Bá Tống nhưng trong lòng nó vẫn chỉ thủy chung với một mình Tống Thư Hàng.

Đối mặt với quả cầu kim loại lỏng khổng lồ này, người tu luyện của Trái Đất hiện thế cũng không dám tiếp xúc quá gần.

Người tu luyện cảnh giới không đủ chỉ cần đến tiếp cận nó ở khoảng cách gần là sẽ thấy thân thể như muốn sụp đổ, tan rã, thể chất cường đại của tu sĩ bỗng chốc dễ bị phá nát như đồ sứ.

Nếu tới gần thêm chút nữa thì cả linh lực, thánh quang và vu lực trong thể nội đều sẽ bạo tẩu.

Mà đây còn là trong tình huống cầu di vật Thiên Đạo chịu ảnh hưởng của Thiên Đạo hiện thế và bị áp chế gắt gao.

Nếu sự áp chế của pháp tắc đang đè đầu cầu di vật Thiên Đạo mà biến mất thì nó chẳng cần làm gì cả, chỉ cần giáng lâm thôi, lấy nó làm trung tâm, thuộc tính "vạn vật sụp đổ" khuếch tán ra sẽ khiến cả thế giới diệt vong trong chớp mắt.

Dù thế giới có lớn thì nó cũng chỉ cần lăn mấy vòng trên hành tinh là xóa sổ xong.

…

"Nghĩ cách giảm tốc độ hạ xuống của nó đã, nếu có thể ngăn nó lại là tốt nhất." Một vị Tôn Giả Phật môn giậm chân bước ra, trầm giọng nói.

Sau đó, lấy Tôn Giả Phật môn này làm trung tâm, đài sen khổng lồ xuất hiện.

Đó là năng lực của Tôn Giả thất phẩm – Thực Tại Ảo.

Đây là phương án tối ưu đầu tiên mà những người tu luyện ở Trái Đất hiện thế thảo luận ra.

Đối với người tu luyện mà nói, Thực Tại Ảo tồn tại y như một cái bug.

Tiền bối thiếu niên ba mắt từng nói với Tống Thư Hàng, trên lý thuyết thì Thực Tại Ảo không phải là quyền năng mà Tôn Giả thất phẩm có thể nắm giữ được.

Năng lực đó biến ảo ảnh thành hiện thực, tạo nên một thế giới ảo thuộc về Tôn Giả thất phẩm, lòng lớn bao nhiêu thì thế giới rộng bấy nhiêu.

Đó là thủ đoạn biến ảo thành thật!

Mà khi ở trong Thực Tại Ảo của Tôn Giả thất phẩm, dù cầu di vật Thiên Đạo có hạ xuống mấy cây số hay mấy chục cây số, thì khi pháp thuật bị giải trừ, có lẽ nó chỉ tiến được một, hai centimet mà thôi.

Tôn Giả Phật môn thi triển Thực Tại Ảo của mình – Liên Đài Phật Quốc, nuốt trọn cầu di vật Thiên Đạo.

Sau lưng hắn còn hai Tôn Giả nữa chuẩn bị sẵn sàng. Nếu Tôn Giả Phật môn không chống đỡ được Thực Tại Ảo thì hai vị này sẽ đứng ra thay ca.

Bên dưới họ một chút là một đám người tu luyện ngũ phẩm cầm trong tay những tấm thuẫn tỏa thánh quang.

Những tấm thuẫn này là pháp khí tổ hợp, song chỉ là pháp khí tổ hợp bình thường chứ không phải là pháp khí bản mệnh.

Pháp khí ấy tên là Thiên Đường Sơn. Sau khi tất cả thuẫn được kích hoạt thì sẽ có thể tạo ra hư ảnh Thiên Đường Sơn nhằm đối kháng và ngăn cản cầu di vật Thiên Đạo.

Tuy bộ pháp khí này thuộc hệ thánh quang, nhưng người tu luyện của cả Nho gia, Đạo môn và Phật tông đều có thể miễn cưỡng sử dụng được.

Bên cạnh pháp khí tổ hợp Thiên Đường Sơn là chiến hạm ma đạo phong cách ma huyễn phương Tây và thuyền tiên mang dáng vẻ tu chân xưa cũ.

Chiến hạm và thuyền tiên đều hướng thẳng nòng pháo về phía cầu di vật Thiên Đạo, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Phía sau là người tu luyện hệ vu thuật tăng cường các loại vu pháp cường hóa cho các thành viên phía trước.

Thủ đoạn của người tu luyện phong phú và đa dạng đến mức khiến người ta hoa cả mắt.

Bá Tống Huyền Thánh nhìn chiến trường qua con mắt của mỹ nhân rắn công đức chảy nước miếng vì ghen tị.

Sao mà nhiều pháp thuật thần thông, pháp khí thần binh thế? Bao giờ hắn mới đạt tới trình độ đó đây?

Nghĩ tới đây, hai tay của hắn và một đám cánh tay tóc ra sức thi triển pháp thuật lên trụ phong ấn với tốc độ còn nhanh hơn trước.

…

Khoảng bốn phút sau.

Soạt!

Thực Tại Ảo của Tôn Giả Phật môn vỡ vụn. Sắc mặt Tôn Giả tái nhợt, trán nổi đầy gân xanh.

Thực Tại Ảo đúng là một phương pháp tốt để níu chân cầu di vật Thiên Đạo.

Sau khi Thực Tại Ảo giải trừ, cầu di vật Thiên Đạo cơ hồ giậm chân tại chỗ, chỉ vẻn vẹn tiến thêm được một centimet.

Song tốc độ sụp đổ của Thực Tại Ảo của Tôn Giả Phật môn lại nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người.

“Quả cầu kim loại khổng lồ này có lực lượng làm sụp đổ thế giới. Dưới ảnh hưởng của lực lượng ấy, thế giới Thực Tại Ảo bị phá vỡ cực nhanh.” Tôn Giả Phật môn dùng Truyền m Nhập Mật nói.

Thêm nữa, sau khi thế giới Thực Tại Ảo sụp đổ, hắn không thể triệu hoán nó trở lại trong thời gian ngắn mà cần mất rất lâu mới khôi phục được.

“Để ta thay cho, Tây Xung Tôn Giả lùi xuống nghỉ ngơi đi.” Một vị Tôn Giả Đạo gia bên cạnh điềm tĩnh trả lời.

Tây Xung Tôn Giả của Phật Môn gật đầu, truyền âm đáp: “Trông cả vào ngươi, Phúc Hắc Tôn Giả.”

Tôn Giả đạo gia: “…”

Bụng nhà ông đen thì có! Đám Phật môn mấy người không chỉ đen bụng mà rốn cũng đen thui!

[*phúc hắc = bụng đen, nghĩa bóng là xấu bụng, ma lanh, lắm mưu nhiều mẹo]

Song bây giờ không phải là lúc lãng phí thời gian. Phúc Hắc Tôn Giả bước nhanh về phía trước, nối tiếp Tây Xung Tôn Giả, thi triển Thực Tại Ảo của mình, bao trọn lấy cầu di vật Thiên Đạo.

“Hi vọng Phúc Hắc Tôn Giả có thể cầm chân nó lâu một chút.” Tây Xung Tôn Giả uống đan dược, cảm thán.

Tôn Giả hệ Thánh quang gật đầu.

“Này, nếu quả cầu kim loại này cứ hạ xuống thì nó sẽ tiếp đất ở vị trí nào trên Trái Đất?” Tôn Giả hệ Thánh quang đột nhiên hỏi.

“Có lẽ là gần Hoa Hạ, nhưng chưa xác định được ở vị trí nào.” Tây Xung Tôn Giả nói. Hi vọng là đừng giáng lâm ở động phủ Thâm Xuyên của hắn.

“Hoa Hạ? Ta nhớ Bá Tống tiền bối đang ở khu Giang Nam của Hoa Hạ phải không? Bá Tống tiền bối còn chưa tới sao?” Tôn Giả hệ Thánh Quang truyền âm hỏi.

Căn bản là gần đây Bá Tống Huyền Thánh quá nổi danh. Hễ nhắc đến Hoa Hạ là người tu luyện của cả chư thiên vạn giới đều nhớ ngay tới Bá Tống Huyền Thánh.

Ngay đến Bạch Thánh Quân có mị lực vô song mà còn thua Bá Tống Huyền Thánh một chút về độ nổi tiếng. Người lên tivi nhiều thì được quần chúng biết đến rộng rãi như vậy đó.

Tây Xung Tôn Giả lắc đầu nói: “Bá Tống Huyền Thánh thần bí khó lường, lần trước còn hiện diện ở Mặt Trăng kia. Trong khoảng thời gian đó chẳng hiểu sao tất cả người của chư thiên vạn giới đều quên hắn, mấy hôm trước mới nhớ ra. Người có trình độ nắm giữ sức mạnh không gian như hắn thì đi đâu trên thế gian này chẳng được?”

“Tiếc quá, Đông Qua Thánh Quân nhà ta cứ nhắc hắn mãi.” Tôn Giả hệ Thánh quang nói.

“Đông Qua Thánh Quân tới rồi sao?” Hai mắt Tây Xung Tôn Giả sáng ngời lên.

Vì thời gian gấp gáp nên ba vị Tôn Giả này chính là lực lượng mạnh nhất vừa chạy đến vũ trụ, nếu có Thánh Quân tọa trấn thì sẽ an tâm hơn nhiều.

"Đông Qua Thánh Quân sẽ đến ngay." Tôn Giả hệ Thánh quang trả lời.

Ầm!

Thời gian chống đỡ của Phúc Hắc Tôn Giả nhanh hơn Tây Xung Tôn Giả một lát.

Song cũng chỉ khoảng sáu phút sau thì Thực Tại Ảo của hắn đã bị phá vỡ.

"Ta lên!" Tôn Giả hệ Thánh quang xông lên, lập tức triển khai Thực Tại Ảo.

"Không ổn. Ta cảm thấy quả cầu kim loại này càng ngày càng linh hoạt." Sau khi uống mấy viên đan dược, Phúc Hắc Tôn Giả trầm giọng nói.

Đặc biệt là khi cuốn quả cầu kim loại kia vào Thực Tại Ảo, hắn cảm thấy càng ngày nó càng linh hoạt hơn.

Phúc Hắc Tôn Giả có thể chống đỡ trong thời gian lâu như vậy không phải do hắn mạnh, mà dường như là quả cầu kia đang mượn thế giới Thực Tại Ảo của hắn để khôi phục trạng thái cho mình.

Có lẽ dùng Thực Tại Ảo để đối phó với nó cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Chương 2314: Kết quả thí nghiệm nằm ngoài dự đoán

Quả đúng như suy đoán của Phúc Hắc Tôn Giả, thời gian duy trì Thực Tại Ảo của Tôn Giả hệ Thánh quang càng lâu hơn.

Thực Tại Ảo của vị này kéo dài mười phút còn chưa bị phá vỡ, vẫn còn tiếp tục duy trì, xem ra hắn còn có thể chống đỡ được lâu hơn.

“Ta yếu như vậy sao?” Tây Xung Tôn Giả bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hắn xung phong đi đầu vì Thực Tại Ảo của hắn mạnh nhất trong ba vị Tôn Giả, ai ngờ thời gian duy trì của hắn lại ngắn nhất, chỉ được vỏn vẹn có bốn phút.

“Không đúng, quả nhiên có vấn đề. Bảo Ô Sắt Tôn Giả kết thúc Thực Tại Ảo đi! Quả cầu quái quỷ kia đang lợi dụng Thực Tại Ảo của chúng ta để thích ứng với pháp tắc của hiện thế!” Phúc Hắc Tôn Giả lớn tiếng kêu lên.

Khi hắn đang nói chuyện thì Thực Tại Ảo của Ô Sắt Tôn Giả cũng bị phá vỡ.

cầu di vật Thiên Đạo chui ra khỏi Thực Tại Ảo, tuy vẫn là một quả cầu béo, nhưng dường như linh hoạt hơn nhiều.

Thân mình của Ô Sắt Tôn Giả bay ngược ra sau như bị xe tải đâm trúng, rõ ràng đã ăn quả đắng trong Thực Tại Ảo của mình.

Phúc Hắc Tôn Giả vươn tay đỡ được hắn.

“BụngĐen Tôn Giả… Cẩn thận… cầu…” Ô Sắt Tôn Giả run rẩy truyền âm.

Phúc Hắc Tôn Giả: “…”

Trong hư không, tốc độ hạ xuống của cầu di vật Thiên Đạo tăng lên đáng kể. Nó chẳng sử dụng bất cứ kĩ năng nào, cứ thế hạ thân thể mình xuống với dáng vẻ vô cùng hung hãn.

“Đón đánh!” Tây Xung Tôn Giả của Phật môn quát lên bằng thuật pháp truyền âm nhóm.

Những Linh Hoàng ngũ phẩm phía dưới giơ cao thuẫn lên.

Pháp khí tổ hợp Thánh quang Thiên Đường Sơn đón đánh cầu di vật Thiên Đạo.

Chiến hạm và thuyền tiên hai bên đã nhắm thẳng cầu di vật Thiên Đạo từ lâu, hỏa lực chuẩn bị sẵn sàng trút như mưa xuống nó.

Ầm!

Cầu di vật Thiên Đạo đụng vào Thiên Đường Sơn, một tiếng va đập cực lớn vang lên trong đầu tất cả mọi người. Đó không phải là âm thanh thực sự, mà là một loại công kích tinh thần.

Thiên Đường Sơn có lực phòng ngự cực mạnh. Tu sĩ cầm thuẫn phối hợp càng ăn ý thì sức phòng ngự của nó càng cao, trái lại thì nó sẽ yếu đi.

Dưới công kích tinh thần của cầu di vật Thiên Đạo, các tu sĩ ngũ phẩm chỉ thấy đầu óc nặng nề như bị úng nước, khi lắc nhẹ còn có tiếng nước vang óc ách.

Trong tích tắc, độ ăn ý của các tu sĩ ngũ phẩm giảm đi đáng kể.

Pháp khí tổ hợp Thiên Đường Sơn trở nên thiếu ổn định.

Mà hỏa lực của thuyền tiên và chiến hạm hai bên trút xuống cầu di vật Thiên Đạo thì chẳng khác gì mưa bụi, tuy dày đặc nhưng không có tác dụng gì.

Dù bị pháp tắc của Thiên Đạo hiện thế áp chế nhưng sức mạnh của nó vẫn bày ra đó.

Muốn tổn thương đến nó, dù chỉ là tổn thương sơ sơ, thì chí ít cũng cần uy lực bát, cửu phẩm mới ăn thua.

Còn nếu muốn tạo thành tổn thương có tính uy hiếp đối với nó, thì uy lực ít cũng phải từ Khắc Kim Nhất Kích trở lên mới được.

“Thiên Đường Sơn sắp toang rồi.” Phúc Hắc Tôn Giả truyền âm nói.

Tây Xung Tôn Giả Phật môn nói: “Đừng hoảng, Liên Hoa Phục Ma Đồ ở phía sau gánh được.”

Liên Hoa Phục Ma Đồ cũng là pháp khí do nhiều người liên thủ thi triển như Thiên Đường Sơn, song nó không phải pháp khí tổ hợp mà là một bức họa lớn, do rất nhiều tu sĩ Phật môn ngũ phẩm đứng vào từng vị trí khác nhau để kích hoạt.

Đồng thời, Tây Xung Tôn Giả tung một chiếc dùi vàng nhỏ vào Liên Hoa Phục Ma Đồ để làm mắt trận.

“Đông Qua Thánh Quân đến rồi!” Đúng lúc đó, Ô Sắt Tôn Giả hưng phấn hô lên.

Đông Qua Thánh Quân chính là người đàn ông đã ba lần khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh. Tuy là Huyền Thánh mới tấn thăng nhưng lực phòng ngự của hắn cường đại vô cùng. Đến Bá Tống Huyền Thánh cũng từng phải tán thưởng sức phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân.

Theo tiếng hô của Ô Sắt Tôn Giả, một người khổng lồ vàng kim bước đến giữa không trung.

Đó là người khổng lồ cụ hiện hóa từ ánh sáng công đức của Đông Qua Thánh Quân.

Vừa xuất hiện, người khổng lồ đã vươn ta khiêng cầu di vật Thiên Đạo lên.

Ánh sáng công đức là một sức mạnh rất đa năng. Dường như đối mặt với kiểu kẻ thù nào nó cũng có thể phát huy tác dụng.

Sau khi khiêng cầu di vật Thiên Đạo lên, Đông Qua Thánh Quân lấy pháp khí bản mệnh của mình ra và bố trí từng lớp phòng ngự trùng trùng điệp điệp.

Không hổ là thiên tài đặc biệt quyết định đi một mình một đạo phòng ngự!

Chỉ trong quãng thời gian ngắn, một mình Đông Qua Thánh Quân đã bố trí xong mười hai tuyến phòng thủ.

Tốc độ hạ xuống của cầu di vật Thiên Đạo bị hãm lại một lần nữa.

Trên phương diện phòng ngự, Đông Qua Thánh Quân là một người đàn ông vô cùng đáng tin.

…

Thấy Đông Qua Thánh Quân chạy tới, Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Bạch tiền bối cũng truyền âm đến cho hắn.

[Có tác dụng. Ta đã dùng máu của Thất Tu đạo hữu, Linh Điệp đạo hữu, Vân Tước Tử Tiên Tử và của ta để thí nghiệm với giọt nước cầu di vật Thiên Đạo. Trong đó máu của Linh Điệp đạo hữu có hiệu quả rất nhỏ, máu của Thất Tu đạo hữu có hiệu quả lớn hơn một chút, còn máu của ta và Vân Tước Tử Tiên Tử tạo thành tổn thương tương đối lớn cho cầu di vật Thiên Đạo.] Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Không chỉ máu của Bạch tiền bối mà cả máu của ba vị tiền bối còn lại đều có thể gây tổn thương cho cầu di vật Thiên Đạo sao?

Chẳng lẽ chỉ cần là máu của tu sĩ hiện thế thì đều có hiệu quả?

Tống Thư Hàng vội vàng ngẩng đầu lên nói với Bạch tiền bối two: "Bạch tiền bối two… trả lời ta rồi!"

Bạch tiền bối two: "…"

"Bạch tiền bối đã tiến hành thí nghiệm với cầu di vật Thiên Đạo. Máu của bốn vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, bao gồm cả Bạch tiền bối đều gây tổn thương cho cầu di vật Thiên Đạo, song tổn thương nặng nhẹ không đều nhau." Tống Thư Hàng nói liến thoắng.

"Máu của cả bốn người đều gây tổn thương cho cầu di vật Thiên Đạo sao?" Bạch tiền bối two sững sờ.

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Chẳng lẽ nhân tố tạo thành tổn thương cho cầu di vật Thiên Đạo không phải là thân phận chúa tể Cửu U, cũng không phải là Bạch Thiên Đạo?

Nghĩ tới đây, Bạch tiền bối two lại cho sợi cầu di vật Thiên Đạo trên giày chiến Bá Tống ăn hai viên linh thạch.

Sau đó hắn nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, ngươi nhỏ máu thử xem."

"Ta đang có ý đó đây. Bạch tiền bối nghĩ giống ta quá!" Tống Thư Hàng cười ha hả, lấy Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra rạch ngón tay mình một cái.

Trượt.

Lưỡi dao ma sát với ngón tay hắn tóe lửa!

Giữa ngón tay Tống Thư Hàng xuất hiện một vết cắt trắng mờ nhưng không chảy máu.

Bạch tiền bối two: "…"

Tống Thư Hàng: "…"

Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm là pháp khí bát phẩm. Tuy vì Tống Thư Hàng mới có cảnh giới thất phẩm nên khi không giải phong ấn thì nó chỉ phát huy được uy lực thất phẩm, nhưng độ bén thì vẫn là bát phẩm.

"Phòng ngự của ta mạnh như vậy từ bao giờ thế?" Tống Thư Hàng hoang mang. Công pháp tôi luyện thân thể của hắn có mạnh đến thế đâu?

Bạch tiền bối two quan sát cẩn thận rồi trả lời: "Là do trụ phong ấn, ánh sáng bảy màu của nó bao quanh ngươi, đang lặng lẽ phủ hào quang cường hóa lên người ngươi kia kìa."

Tống Thư Hàng: "!!!"

Trụ phong ấn quả nhiên là bé đáng yêu. Tống Thư Hàng lại vung tay cho nó hai mươi phát Dưỡng Đao thuật.

Ánh sáng trên trụ phong ấn càng thêm chói lóa, thậm chí nó còn rung lên từng tiếng thân thiết.

"Không hổ là tà thuật." Số Hamster phồng má nói.

Bạch tiền bối two: "…"

Tống Thư Hàng rời khỏi phạm vi vầng sáng của trụ phong ấn bao phủ rồi dùng Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm gạt nhẹ lên ngón tay mình, cắt ra một vết thương nho nhỏ.

Một giọt máu nhỏ vào sợi nhục thân của cầu di vật Thiên Đạo trong giày chiến Bá Tống.

Xì xì xì ~

Nhục thân của cầu di vật Thiên Đạo quả nhiên cũng bị thương.

Song so với máu của Bạch tiền bối two thì tổn thương từ máu của Tống Thư Hàng chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ "chẳng ăn thua gì".

Chương 2315: Ta phục ngươi rồi!

“Thế mà hiệu quả thật?” Bạch tiền bối two nháy mắt.

Đây chính là cầu di vật Thiên Đạo đó! Nói thế nào thì nó cũng có dính líu tới Thiên Đạo mà, sao đến máu của Tống Thư Hàng cũng không chịu nổi thế?

Theo phản hồi từ thí nghiệm của A Bạch hiện thế, có vẻ chỉ cần là máu tu sĩ thì đều có hiệu quả với cầu di vật Thiên Đạo.

Bao nhiêu sự cao siêu của cầu di vật Thiên Đạo đã biến mất bằng sạch chỉ trong vài nốt nhạc.

“Nếu cứ là máu tu sĩ đều có hiệu quả với cầu di vật Thiên Đạo, vậy thì mỗi người hiến một ít máu vẩy đầy mặt nó đi?” Tống Thư Hàng suy tư rồi nói.

“Hẳn là không đơn giản như vậy. Nếu máu của tất cả tu sĩ đều có hiệu quả với cầu di vật Thiên Đạo thì nó quá thấp kém rồi. Ba tu sĩ nhân loại cùng làm thí nghiệm với Bạch hiện thế có chỗ nào đặc biệt không?” Bạch tiền bối two nói.

“Người cùng làm thí nghiệm với Bạch tiền bối gồm có Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối, Linh Điệp Thánh Quân và Thất Tu Thánh Quân. Nếu muốn nói đến chỗ đặc biệt thì...” Tống Thư Hàng trả lời: “Vân Tước Tử tiền bối là chủ nhân của khúc xương bất hủ, Thất Tu tiền bối từng là người nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng đao, Linh Điệp tiền bối thì ta chưa nghĩ ra điểm nào đặc biệt.”

“Linh Điệp Thánh Quân là phụ thân của Vũ Nhu Tử đúng không?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Đúng rồi.”

“Ta cảm thấy Linh Điệp Thánh Quân chắc chắn cũng phải là một người vô cùng đặc biệt thì mới sinh ra được đứa con như Vũ Nhu Tử tiểu tiên tử.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma trầm giọng nói. Nó phải tâng bốc Vũ Nhu Tử da đen một chút mới được.

Nếu không, chẳng lẽ những người khác thì đặc biệt còn phụ thân của Vũ Nhu Tử thì chẳng có điểm nào hơn người ư?

Tống Thư Hàng: "…"

Bạch tiền bối suy đoán: "Có lẽ phải là máu của tu sĩ Huyền Thánh bát phẩm trở lên, hoặc là máu của tu sĩ có năng lực đặc biệt mới có hiệu quả với cầu di vật Thiên Đạo. Chúng ta phải thí nghiệm thêm thì mới có thể kiểm chứng cụ thể được."

Thậm chí muốn đạt hiệu quả này còn cần nhiều tiền đề khác. Ví dụ như chủ nhân của máu đó phải là sinh linh của hiện thế chứ không thể là sinh vật của Cửu U, ngay đến máu của tinh tinh tướng quân từng là sinh linh hiện thế chuyển hóa thành sinh vật Cửu U cũng không có tác dụng.

"Vậy để ta tìm mấy vị đạo hữu và tiền bối khác thử xem." Tống Thư Hàng nói.

Khi họ đang nói chuyện thì cục diện trong vũ trụ lại có biến.

Thông qua con mắt của mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng nhìn thấy cầu di vật Thiên Đạo đang hạ xuống theo chiều thẳng đứng đột nhiên thay đổi quỹ tích.

Pháp thuật phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân cực kì đáng tin cậy, chồng chất hết lớp này đến lớp khác. Cầu di vật Thiên Đạo bị pháp tắc hiện thế áp chế đột phá nó với tốc độ vô cùng chậm chạp.

Thậm chí khi cầu di vật Thiên Đạo đột phá được một tầng phòng ngự thì Đông Qua Thánh Quân đã có thể bổ sung thêm hai, ba tầng.

Chuyên gia phòng ngự, danh bất hư truyền.

Nhưng mọi người còn chưa kịp reo hò thì trên cầu di vật Thiên Đạo bỗng mọc ra một đôi cánh khổng lồ.

Đông Qua Thánh Quân: "!!!"

Sau đó, cầu di vật Thiên Đạo vỗ cánh bay lên.

Nó lượn quanh một vòng, tránh tầng tầng lớp lớp phòng ngự mà Đông Qua Thánh Quân bày ra, đổi sang đường khác tiếp tục hạ xuống.

Cây xê dịch thì chết, cầu xê dịch thì sống!

"Má! Đúng như suy đoán của ta. Không biết thứ khốn kiếp kia dùng thủ đoạn gì, mà sau khi vượt qua Thực Tại Ảo nó còn linh hoạt hơn." Phúc Hắc Tôn Giả cắn răng nói.

[Đông Qua đạo hữu, dùng máu phun nó!" Đúng lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên trong đầu Đông Qua Thánh Quân.

Đó là giọng nói được Tống Thư Hàng truyền lại cho Đông Qua Thánh Quân thông qua mỹ nhân rắn công đức.

Lúc này có bệnh thì vái tứ phương, có thử trăm đường cũng chết ai đâu.

"Bá Tống đậu hữu?" Đông Qua Thánh Quân sững ra.

Giọng nói này đúng là Bá Tống rồi!

Đã thế thì thử xem sao!

Đông Qua Thánh Quân luôn tin tưởng vào Bá Tống.

"Lấy máu phun nó!" Đông Qua Thánh Quân truyền âm nhóm.

Sau đó hắn lướt nhanh về phía trước, đuổi theo sau mông cầu di vật Thiên Đạo, phun cho nó một ngụm máu tươi.

Thân là tu sĩ cấp cao, phun máu chính là thao tác cơ bản của bọn họ. Có không ít pháp thuật và phù chú liều mạng cần phải phối hợp với động tác "phun một ngụm tinh huyết" mà.

Nghe thấy lời truyền âm của Đông Qua Thánh Quân, một đoàn tu sĩ sau lưng hắn nhao nhao đuổi theo cầu di vật Thiên Đạo, duy trì khoảng cách gần nhất mà mình chịu đựng được rồi phun máu về phía nó.

Cảnh tượng… vừa tanh máu lại vừa cục súc.

Một quả cầu mọc cánh khổng lồ bay phía trước.

Một đoàn tu sĩ đuổi theo sau phun nước miếng… à không, là máu tươi.

Máu của bọn họ ngưng tụ thành mũi tên, cột máu, sợi tơ, lưới máu… muôn hình muôn vẻ. Mỗi một đòn phun máu đều ẩn chưa linh lực khiến máu tươi ở giữa vũ trụ vẫn ngưng tụ không tan, bắn mạnh về phía trước.

Cái mông của cầu di vật Thiên Đạo (được phỏng đoán từ vị trí của cánh) nhuộm đẫm máu tươi.

Cảnh tượng kì dị đến cùng cực.

Đồng thời, kết quả cũng hiện ra trước mắt bọn họ.

Chẳng có hiệu quả gì!

Dù là máu của Đông Qua Thánh Quân hay của tu sĩ các hệ khác thì đều không có mảy may tác dụng đối với cầu di vật Thiên Đạo.

Thậm chí sau khi bị phun máu thì cầu di vật Thiên Đạo còn bay nhanh hơn.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã đụng vào tầng khí quyển.

Vừa bay, nó còn vừa điều chỉnh góc độ một cách tinh vi để hướng thẳng đến mục đích là khu vực Giang Nam của Hoa Hạ.

Đó là vị trí cuối cùng của Tống Thư Hàng mà nó xác định được khi mất đi giày chiến Bá Tống.

Bây giờ không thể xác định được vị trí của Tống Thư Hàng nữa, nó quyết định nhắm thẳng tới nơi này.

“Bá Tống, ta phục ngươi rồi!” Đông Qua Thánh Quân phát rồ thốt lên.

“Từ từ đã… quả cầu kia hạ xuống khu vực Giang Nam, đó là đạo tràng của Bá Tống Huyền Thánh mà!” Phúc Hắc Tôn Giả đột nhiên thốt lên.

Đông Qua Thánh Quân sững sờ: “Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh bảo ta phun máu vào quả cầu là để đánh dấu, dẫn đường nó đến đạo tràng của mình ư?”

…

Trong thế giới Tà Liên.

“Không có hiệu quả. Máu của tu sĩ và Huyền Thánh bình thường đều không có hiệu quả gì với cầu di vật Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng vừa điên cuồng thi triển Dưỡng Đao thuật bằng cả hai tay với trụ phong ấn vừa nói gấp gáp.

Hiện tại, cầu di vật Thiên Đạo đã hạ xuống vị trí địa khu Giang Nam.

Thời gian đã gấp lắm rồi.

“Quả nhiên, cả ngươi và ba tu sĩ con người kia đều có điểm đặc biệt.” Bạch tiền bối two nói.

“Thư Hàng, ngươi có ở địa khu Giang Nam không? Ta chuyển máu của ta và Vân Tước Tử Tiên Tử cho ngươi đây.” Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Chi viện của Bạch tiền bối đến thật kịp thời.

“Ta sẽ nhờ Tạo Hóa Tiên Tử nhận thư ở Giang Nam.” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Đồng thời, hắn vươn tay về phía Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, cho ta sờ ngài một cái.”

Bạch tiền bối two: “???”

Tống Thư Hàng cố gắng giơ tay, chạm vào cánh tay của Bạch tiền bối two một cái.

Một khắc sau, người hắn toác ra hàng trăm vết thương, máu tươi phun ra như suối. Đó là hậu quả của bí pháp giám định.

Tóc ngố của Sở các chủ cuộn một cái, thu thập tất cả máu của Tống Thư Hàng lại.

“Chuyện sau đó phải làm phiền Sở tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng thều thào nói, mà ánh sáng của Dưỡng Đao thuật vẫn không hề dừng lại.

“Cứ giao cho ta, ta sẽ chuyển máu của ngươi cho Tạo Hóa Tiên Tử.” Sở các chủ trả lời.

Máu của Bạch tiền bối + Vân Tước Tử tiền bối + Tống Thư Hàng, chỉ cần chúng có hiệu quả với cầu di vật Thiên Đạo thì ít nhất có thể ngăn nó trên bầu trời Giang Nam một chút thời gian.

Chương 2316: Vật đính kèm đã tới, bản thể còn xa sao?

Trên bầu trời địa khu Giang Nam.

Một quả cầu kim loại lỏng khổng lồ có cánh giáng xuống từ không trung, cái bóng to lớn phủ kín cả một địa khu rộng lớn.

Hơn hai mươi người tu luyện ở địa khu Giang Nam đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời. Kể từ khi biết địa khu Giang Nam là đạo tràng của Bá Tống Huyền Thánh thì một vài tán tu và người tu luyện bắt đầu di chuyển tới đây, chờ mong gặp được cơ duyên. Bởi vậy chỉ tính riêng địa khu Giang Nam đã hội tu hơn hai mươi người tu luyện.

Cảnh giới của hai mươi người tu luyện này không cao. Đối mặt với cầu di vật Thiên Đạo giáng xuống từ không trung, cảm nhận được khí tức “sụp đổ” trên mình nó, phần lớn bọn họ đến đứng cũng không vững.

“Nó là cái gì?” Một tán tu dựa lưng vào vách tường, nhìn quả cầu khổng lồ đang từ từ hạ xuống với ánh mắt tuyệt vọng.

Tuy không phát động bất cứ công kích nào, nhưng chỉ riêng khí tức tỏa ra từ quả cầu kia cũng đủ để thế giới này sụp đổ.

Lấy quả cầu khổng lồ kia làm trung tâm, cả bầu trời dường như cũng vặn vẹo theo.

Chỉ có người bình thường không nhìn thấy cầu di vật Thiên Đạo là không có áp lực gì mấy.

Bọn họ chỉ cảm thấy bầu trời sầm sì và không khí có chút nặng nề mà thôi.

Trước khi cầu di vật Thiên Đạo hạ xuống đến phạm vi nguy hiểm, người bình thường tạm thời chưa phải chịu ảnh hưởng gì quá lớn.

…

Trong một bệnh viện gần đại học Giang Nam.

Joseph đứng bên giường bệnh của vợ mình, gọt táo.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hắn mơ hồ nhìn thấy trên bầu trời có một mảng bóng tối đang hạ xuống, song vì chưa mở Nhãn khiếu nên không thấy rõ dáng vẻ của nó.

“Sao thế anh?” Người vợ đang nằm trên giường hỏi.

Joseph lắc đầu: “Chắc là gần đây thần kinh của anh nhạy cảm quá thôi.”

Hắn cười, đưa trái táo đã gọt xong cho vợ: “Anh đi gọi điện thoại đã.”

“Vâng.” Người vợ mỉm cười gật đầu.

Joseph đi ra ngoài phòng bệnh rồi gọi cho Tống Thư Hàng.

Lần này tín hiệu điện thoại không bị chặn.

Tống Thư Hàng nghe máy rất nhanh: “Alo, ai đấy?”

“Sư phụ, tôi là Joseph đây.” Joseph đáp.

Nhìn trời, Joseph lấy đâu ra số điện thoại của hắn vậy?

“Khụ, có chuyện gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Joseph nói khẽ: “Sư phụ ơi, ở trên không trung đại học Giang Nam dường như xuất hiện một cái bóng khiến người ta rất bất an. Tôi không thể thấy rõ đó là cái gì, rất có khả năng nó chính là quái vật lần trước. Sư phụ, ngài có đang ở đại học Giang Nam không?”

Có vẻ Joseph đã nhận nhầm cầu di vật Thiên Đạo thành “tà vọng” lần trước.

“Yên tâm đi, tôi biết việc này rồi. Tiếp theo cứ giao cho tôi.” Tống Thư Hàng trấn an.

Nghe vậy, Joseph thở phào.

Sau sự kiện tà vọng lần trước, hắn đã gần như u mê trong tu vi của sư phụ dạy võ công Trung Quốc nhà mình.

Khi đối mặt với những chuyện đáng sợ, võ công Trung Quốc đã sắp trở thành vạn năng trong lòng hắn.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Tống Thư Hàng, Joseph mỉm cười quay về phòng bệnh.

“Giải quyết xong chưa anh?” Người vợ đột nhiên hỏi.

Joseph sững ra, sau đó gật đầu nói: “Sư phụ nói hắn sẽ đích thân ra tay, cho nên không có vấn đề gì đâu.”

“Sư phụ? Là sinh viên mà Tiểu Tuyết từng nhắc đến sao?” Người vợ ngồi trên giường gặm từng miếng tái nhỏ, không cố theo đuổi vấn đề này nữa.

…

“Không ổn, nó cứ hạ xuống thế này thì sẽ chạm giới hạn nguy hiểm mất.” Đông Qua Thánh Quân liều mạng đuổi theo sau lưng, không ngừng tìm cách ngăn cản cầu di vật Thiên Đạo.

Nhưng giờ đây cầu di vật Thiên Đạo đã trở nên vô cùng linh hoạt, lần nào nó cũng thoát khỏi sự níu kéo của Đông Qua Thánh Quân.

“Tiền bối còn cách gì nữa không? Thời gian cấp bách quá, muốn sơ tán người bình thường ở địa khu Giang Nam cũng không kịp.” Phúc Hắc Thánh Quân cắn răng nói.

Tây Xung Tôn Giả: “Nếu Toàn Phong Tôn Giả ở đây thì tốt quá, có lẽ pháp khí cắt chém của hắn có thể phát huy được tác dụng cũng nên.”

“Có ai liên hệ được với Bá Tống Huyền Thánh không?” Đông Qua Thánh Quân thốt lên.

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

Roẹt!

Khi họ đang nói chuyện thì ngay bên cạnh cầu di vật Thiên Đạo, một cánh cổng không gian mở ra.

Tất cả những người tu luyện ở đây đều sáng ngời mắt lên.

Cánh cổng không gian này vừa to vừa sáng, có Kiếp Tiên cửu phẩm chạy tới trợ chiến sao?

Từ cánh cổng không gian, một đôi chân nhỏ bước ra.

Tạo Hóa Tiên Tử hai tay ôm ha cái thùng lớn, xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

“A? Vị này là… tiên tử đính kèm của Bá Tống Huyền Thánh đây mà!” Phúc Hắc Tôn Giả liếc mắt một cái đã nhận ngay ra thân phận của Tạo Hóa Tiên Tử.

Trong những lần xuất hiện công khai, Bá Tống Huyền Thánh đều mang theo hai vị tiên tử đính kèm.

Một vị là Công Đức nữ đế do ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh cụ hiện hóa mà thành. Ở lần đầu tiên Bá Tống nhân tiền hiển thánh thì mọi người đã rất quen với cô rồi.

Vị còn lại chính là Tạo Hóa Tiên Tử - một vị tiên tử của Nho gia.

Tiên tử đính kèm của Bá Tống Huyền Thánh đã ở đây rồi, bản tôn còn xa sao?

“Y ê a ~” Tạo Hóa Tiên Tử hát lên một câu vang vọng.

Đồng thời, cô hất mạnh tay lên, quăng cả hai chiếc thùng lớn về phía cầu di vật Thiên Đạo.

Cầu di vật Thiên Đạo tránh né theo bản năng.

Nhưng dù nó có trốn thế nào thì cuối cùng vẫn bị hai chiếc thùng lớn này đáp ngay giữa mặt.

Tất cả con đường tránh né của nó dường như đều nằm trong tính toán của Tạo Hóa Tiên Tử.

Khi Tạo Hóa Tiên Tử ném hai chiếc thùng ra, kết cuộc đã định.

“Cầu ~ a ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử đắc ý nói. Trên đỉnh đầu cô, một con mắt khiến người tu luyện trong toàn bộ chư thiên vạn giới cảm thấy đau nhói bụng dưới hơi lóe lên.

Trong sự tính toán của con mắt Thánh Nhân Nho Gia, mọi hành động của cầu di vật Thiên Đạo bị pháp tắc Thiên Đạo áp chế hoàn toàn bị bắt thóp.

“Ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử bổ sung.

Hai thùng gỗ nổ tung, máu tươi trong đó tưới đầy mình cầu di vật Thiên Đạo.

Trong một thùng là máu của Bạch tiền bối và Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử. Máu của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử chiếm đa số vì cô hiến máu rất chi là nhiệt tình.

Trong thùng còn lại là máu của Tống Thư Hàng, cũng với số lượng cực lớn.

Xì xì xì xì ~

Nhục thân của cầu di vật Thiên Đạo không ngừng tỏa ra khói trắng. Khi vừa tiếp xúc với ba loại máu kia, nó không ngừng bốc hơi.

Đông Qua Thánh Quân và những người tu luyện gần đó đều trợn mắt há mồm.

Đó là máu à?

Cùng là máu tươi, sao máu trong hai cái thùng này có sức sát thương lớn vậy?

[Máu gì đây? Sản xuất năm nào? Nguồn gốc ở đâu?] Suy nghĩ ấy bất chợt hiện lên trong đầu tất cả các tu sĩ đang có mặt ở đây.

Xì xì xì ~

Từ cầu di vật Thiên Đạo phát ra tiếng kêu gần như là đau đớn.

Thân thể nó không ngừng thu nhỏ và không hạ xuống nữa, chỉ dừng lơ lửng giữa không trung.

“Dừng lại rồi!” Đông Qua Thánh Quân nói khẽ.

Ổn rồi, chí ít cũng giữ chân được quả cầu kia rồi.

Xì ~ cầu di vật Thiên Đạo phát ra âm thanh như bị nướng cháy.

Cuối cùng, một vật như “xác ngoài” bong ra từng lớp trên thân thể nó.

Lớp xác ngoài mang theo khí tức hủy diệt và máu tươi còn sót lại, rơi xuống.

Chương 2317: Nợ trước!

Thấy cảnh ấy, Đông Qua Thánh Quân gầm lên một tiếng rồi lao về phía lớp xác ngoài đang rơi xuống.

Không phải hắn tiếc máu trên lớp vỏ ngoài này, mà là lớp vỏ ấy vẫn mang theo lực lượng hủy diệt. Nếu cứ để mặc nó rơi vào thành phố bên dưới thì hậu quả thật khó mà lường được.

Trên đường rơi xuống, lớp vỏ ngoài khổng lồ còn vỡ thành những mảnh lớn nhỏ không đều.

Sau mấy cú lắc mình, Đông Qua Thánh Quân đã đuổi kịp lớp xác ngoài của cầu di vật Thiên Đạo.

Người khổng lồ công đức của hắn vươn tay, cố gắng bắt lấy những mảnh xác nhuốm máu.

Những mảnh xác ngoài to nhỏ không đều bị người khổng lồ công đức giữ chắc trong tay. Dù có để sót thì cũng là những mảnh rất nhỏ, sẽ bị máu tươi phá hủy trên đường rơi xuống nên không đủ để tạo thành nguy hiểm.

“Phong ấn!” Đông Qua Thánh Quân liên tục khởi động mấy tầng phòng ấn, phong kín những mảnh xác ngoài đó trong tay người khổng lồ công đức.

Trong kết giới phong ấn, xác ngoài bị máu tươi ăn mòn dần dần, cuối cùng biến mất.

“Loại máu này đáng sợ thật, tiếc rằng số lượng hơi bị ít.” Đông Qua Thánh Quân nói khẽ.

Hắn mở phong ấn, máu tươi và xác ngoài đồng quy vu tận. Trong mơ hồ, Đông Qua Thánh Quân cảm thấy dường như người khổng lồ công đức của mình rắn chắc hơn một chút.

Năng lượng được tạo ra sau khi máu tươi và xác cầu đồng quy vu tận lại có thể cường hóa được sức mạnh công đức ư?

“Nếu chủ nhân của loại máu này có thể cho nhiều máu hơn thì tốt biết mấy.” Đông Qua Thánh Quân không nhịn được mà cảm thán.

Nghe vậy, Tạo Hóa Tiên Tử đứng từ phía xa liếc sang Đông

Qua Thánh Quân.

Sau đó cô nghiêng đầu hồi tưởng lại trạng thái của Tống Thư Hàng. Nếu Tống Thư Hàng hiến thêm máu nữa thì hắn sẽ tiêu mất thôi.

“Quả cầu kia tạm thời ổn định, nhưng sao ta lại thấy nó càng nguy hiểm hơn vậy nhỉ?” Phúc Hắc Tôn Giả cau mày.

Nhân lúc quả cầu kia dừng lại, Phúc Hắc Tôn Giả và hai vị Tôn Giả còn lại tranh thủ bố trí các loại kết giới phong tỏa xung quanh nó, để khi nó khôi phục hành động một lần nữa thì có thể ngăn cản một chút.

Ô Sắt Tôn Giả gật đầu nói: “Bụng Đen Tôn Giả, ngươi cũng có cảm giác đó à?”

Phúc Hắc Tôn Giả không còn hơi sức đâu để phản bác, chỉ đành yên lặng gật đầu.

Tạo Hóa Tiên Tử lẳng lặng thủ bên cạnh họ. Lần này đổi thành cô phát trực tiếp hình ảnh về cho Tống Thư Hàng.

…

Thời gian dần dần trôi qua, trời đã về chiều.

Cầu di vật Thiên Đạo trôi nổi trên không trung cuối cùng cũng có biến hóa mới.

Hình thái của nó bắt đầu thay đổi.

Từ phía dưới hình cầu của nó, một mũi khoan nhô ra và thân cầu nhỏ dần lại.

Chỉ sau mấy hơi thở, cầu di vật Thiên Đạo đã biến mình thành một mũi khoan nhỏ dài và bắt đầu xoay tròn. Đây chính là điểm tốt của việc thân thể là kim loại lỏng. Muốn béo thì béo, muốn gầy thì gầy, muốn dài là dài ra, muốn ngắn là ngắn lại, biến hóa tùy tâm.

“Tiên tử, Bá Tống Huyền Thánh đâu?” Đông Qua Thánh Quân vừa bố trí phòng ngự, vừa gọi to với Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu nháy mắt với hắn.

“Mời Bá Tống Huyền… Á!” Đông Qua Thánh Quân còn chưa nói hết thì đã phải hét thảm một tiếng.

Mũi khoan do cầu di vật Thiên Đạo biến thành đột phá tất cả những tầng phòng ngự mà các tu sĩ vất vả bày ra chỉ trong nháy mắt, sau đó hung hăng đâm thẳng vào phòng tuyến do Đông Qua Thánh Quân dựng nên.

Những lớp phòng ngự trùng điệp của Đông Qua Thánh Quân vừa tiếp xúc với nó đã bại như núi đổ.

Không phải thuật pháp phòng ngự của hắn yếu, mà là thực lực giữa hắn và cầu di vật Thiên Đạo chênh nhau quá xa, do hắn lép vế hoàn toàn về mặt cảnh giới.

Tạo Hóa Tiên Tử lách mình đáp xuống bên cạnh Đông Qua Thánh Quân, khẽ nhấp đầu ngón tay, giữa chặt lấy hắn, đồng thời lấy ngón tay làm bút vẽ từng nét thư họa liên tục trong không trung.

Những phù văn Nho gia liên tiếp được vẽ ra, ngăn cản phía trước cô, khó khăn lắm mới chặn được mũi khoan của cầu di vật Thiên Đạo… một khoảnh khắc.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, Tạo Hóa Tiên Tử thành công cứu Đông Qua Thánh Quân ra ngoài.

“Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa tới sao?” Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử đưa tay rút một thanh kiếm gỗ từ bên hông ra.

Đông Qua Thánh Quân: “???”

“Ừm.” Tạo Hóa Tiên Tử cầm kiếm gỗ, gật nhẹ đầu.

Sau đó cô ném mạnh một cái, sử dụng phép ngự kiếm, phóng kiếm gỗ về phía cầu di vật Thiên Đạo trên không trung.

Thanh kiếm gỗ này không phải là đao gỗ thánh ấn thông thường, mà là loại đã được Tống Thư Hàng mời Bạch tiền bối two cường hóa thêm.

Nó vốn dĩ là đao, nhưng được Bạch tiền bối two cường hóa xong thì lại hóa thân thành kiếm.

Ánh kiếm lóe lên. Kiếm gỗ thánh ấn đâm thẳng vào thân mũi khoan cầu di vật Thiên Đạo.

Phập!

Một nửa thân kiếm gỗ cắm vào thể nội của cầu di vật Thiên Đạo. Kiếm gỗ được chúa tể Cửu U tự tay cường hóa, uy lực có thể sánh với thần khí!

Mũi khoan cầu di vật Thiên Đạo ăn đau, điên cuồng lắc lư.

Sau đó, khí tức sụp đổ và hỗn độn trên mình nó tăng vọt như bom nổ.

Tất cả các tu sĩ từ lục phẩm trở xuống trên không trung đều bị ảnh hưởng bởi khí tức sụp đổ và hỗn độn ấy, không thể duy trì được trạng thái Đạp Không Nhi Hành, lần lượt ngã từ trên trời xuống.

Đồng thời, một số người bình thường dưới mặt đất cũng chịu ảnh hưởng. Những người ở độ cao từ ba mươi tầng nhà trở lên nằm trọn trong phạm vi của khí tức hỗn độn và sụp đổ.

Những người bình thường bị ảnh hưởng đều cảm thấy hoảng sợ từ tận đáy lòng, nhao nhao ôm đầu ngã xuống đất như gặp động đất.

Tiếng kêu sợ hãi và tiếng khóc than ngập tràn bầu trời thành phố của địa khu Giang Nam.

…

Tạo Hóa Tiên Tử nhìn hết thảy những gì xảy ra trước mắt bằng ánh mắt bình tĩnh. Cô đã cố hết sức rồi.

Trạng thái của cô còn chưa khôi phục, đối mặt với tình hình này, cô có lòng mà không có sức.

Trong thế giới hạch tâm.

“Trụ phong ấn!” Tống Thư Hàng điên cuồng thi triển Dưỡng Đao thuật, song độ thân mật giữa hắn và trụ phong ấn vẫn còn kém một chút. Một chút nhỏ nhoi này cần nửa ngày mới có thể bổ sung đầy.

Nửa ngày… cả địa khu Giang Nam đã xanh cỏ rồi!

Không có thời gian!

Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two trong trụ phong ấn đã cầm giày chiến Bá Tống đứng sang một bên.

Bạch tiền bối two ngồi trên đỉnh trụ phong ấn, chống một tay lên cằm mà nhìn Tống Thư Hàng.

Hắn muốn Tống Thư Hàng tự mình giải quyết tai họa lần này.

Song để đề phòng vạn nhất, hắn vẫn cầm một hình chiếu phân thân ở địa khu Giang Nam.

Hình chiếu phân thân của hắn không định ra tay giúp Tống Thư Hàng xử lý cầu di vật Thiên Đạo. Nó ở đấy để đề phòng quả cầu béo kia quấy rối.

“Không được, không có thời gian… Ta nợ ngươi phần Dưỡng Đao thuật còn lại được không? Bao giờ trở về ta sẽ trả ngươi cho đủ nhé?” Tống Thư Hàng nói với trụ phong ấn.

Luồng sáng bảy màu trên trụ phong ấn hơi lấp lóe, sau đó thân trụ của nó tự nổi lên.

Tuy chưa sinh ra khí linh, song dường như nó đã đồng ý với đề nghị của Tống Thư Hàng, cho hắn nợ phần Dưỡng Đao thuật còn lại.

“Cảm ơn!” Tống Thư Hàng cầm trụ phong ấn, hơi chuyển ý nghĩ, nhảy thẳng về thế giới hạch tâm.

Bạch tiền bối two nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống đất ngay khi Tống Thư Hàng mang trụ phong ấn đi. Hắn không thể để Tống Thư Hàng đưa mình đến hiện thế vì sẽ dẫn thiên phạt xuống mất.

“Chúng ta đi!” Tống Thư Hàng cầm trụ phong ấn, dùng thế giới hạch tâm làm cầu nối, lấy kiếm gỗ thánh ấn làm tọa độ mục tiêu, tiến hành dịch chuyển không gian.

Trên mũi khoan cầu di vật Thiên Đạo, một cánh cổng không gian mở ra.

Tống Thư Hàng xuất hiện từ nơi đó.

Hắn quơ trụ phong ấn trong tay, vung nó về phía cầu di vật Thiên Đạo trên bầu trời.

Chương 2318: Đồ ti tiện, dám dùng đao của ta đâm ngựa của ta!

Khi Tống Thư Hàng chui ra khỏi thế giới hạch tâm và hiện thân, cầu di vật Thiên Đạo đang điên cuồng phóng xuống đột nhiên dừng khựng lại.

Nó ngửi thấy khí tức của cái kẻ mà nó đang đau khổ tìm kiếm.

Trên mình cầu di vật Thiên Đạo phát ra một âm phù ngôn ngữ cổ quái. Đây cũng là kí hiệu ngôn ngữ có ý nghĩa đầu tiên của nó từ lúc lên sàn đến giờ.

Đáng tiếc là chẳng ai hiểu nó muốn nói gì cả.

Coong!

Cùng lúc đó, hai tay của Tống Thư Hàng và hai mươi cánh tay tóc của hắn ôm trụ phong ấn tỏa hào quang thần khí bảy màu nện thẳng vào cầu di vật Thiên Đạo.

Cường độ của trụ phong ấn không phải dạng vừa. Gì thì gì nó cũng là thứ có thể vây khốn chúa tể Cửu U cả vạn năm.

Đồng thời, trừ đỉnh cột, toàn thân trụ phong ấn đểu mang hiệu quả lá chắn lôi điện. Trừ khi cày đầy điểm thân mật với nó như Tống Thư Hàng, nếu không ai tiếp xúc với nó cũng bị luồng lôi điện kinh khủng đó đánh cho tê liệt.

Tạch tạch tạch, tia điện bùng lên.

Thân thể của cầu di vật Thiên Đạo bị nện móp một mảng, đồng thời hiệu quả lá chắn lôi điện cũng ảnh hưởng tới nó, khiến toàn thân nó lập lòe ánh điện.

…

[Bá Tống Huyền Thánh! Cuối cùng Bá Tống tiền bối cũng đến rồi!]

[Được cứu rồi, thành phố này được cứu rồi!]

[Không biết quả cầu lớn này có đẻ ra cầu con không nhỉ?]

[Cho nó mang thai rồi cho nó sảy thai luôn!]

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, trong đầu các vị tu sĩ đều xuất hiện những suy nghĩ phức tạp xen lẫn cảm giác đắng chát.

Tiếc rằng Bá Tống Huyền Thánh không định sử dụng Cường Giả Giám Định thuật với cầu di vật Thiên Đạo… bởi vì trước kia dùng rồi, không ăn thua gì hết!

Hiệu quả gây tê liệt của lá chắn lôi điện trên trụ phong ấn dường như cũng có hiệu quả đối với cầu di vật Thiên Đạo.

Thân hình nó dừng cứng ngắc giữa không trung, toàn thân nhập nhằng ánh điện.

[Lần này tuyệt đối không thể để nó thi triển kĩ năng như lỗ đen kia.] Suy nghĩ ấy thoáng hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Kĩ năng lỗ đen của cầu di vật Thiên Đạo đúng là một cái BUG. Nếu nó thi triển kĩ năng đó trên bầu trời thành phố Giang Nam thì còn đáng sợ hơn cả phim tận thế.

Bia đá đạo hữu tâm linh tương thông với Tống Thư Hàng cũng có cùng suy nghĩ với hắn. Khi Tống Thư Hàng vung trụ phong ấn nện cầu di vật Thiên Đạo thì nó cũng nhảy ra từ bên hông hắn, chủ động kích hoạt lực lượng thân bia, đè xuống cầu di vật Thiên Đạo.

Tóc ngố của Sở các chủ cũng không chịu đi sau thời đại. Nó dựng thẳng lên, “phong bế” toàn bộ không gian xung quanh.

Cô cũng đã chứng kiến kĩ năng lỗ đen của cầu di vật Thiên Đạo, chính cô đã kéo Tống Thư Hàng từ tường kép của phòng tối Thiên Đạo vào thế giới hạch tâm chứ ai.

Cho nên lần này cô lập tức phong tỏa không gian, một khi tình hình không ổn là cô sẽ cưỡng chế dịch chuyển toàn bộ không gian phong bế này, ném cả Tống Thư Hàng và cầu di vật Thiên Đạo vào một chốn hên xui trên vũ trụ.

Đồng thời, Tạo Hóa Tiên Tử nâng con mắt của Thánh Nhân Nho Gia nhảy nhẹ mấy bước, vọt vào thể nội của Tống Thư Hàng bằng tư thế cực kì ưu nhã. Khi vào trong thể nội, cô còn thuận tay móc mắt của Tống Thư Hàng rồi đổi con mắt của Thánh Nhân Nho Gia vào cho hắn với động tác quen tay đến lạ thường.

[Các tiền bối phối hợp ăn ý quá!] Tống Thư Hàng không có thời gian để nói chuyện, chỉ có ý nghĩ lóe lên trong đầu.

Ngay sau đó, hai mươi tư bàn tay cùng thi triển Dưỡng Đao thuật với trụ phong ấn.

[Trụ phong ấn, mở ra!] Tống Thư Hàng truyền ý nghĩ của mình cho trụ phong ấn.

Sau khi ăn liền hai mươi tư phát Dưỡng Đao thuật, trụ phong ấn phối hợp mở phần đáy trụ và một nửa vách trụ ra, trông y hệt như một cái xẻng.

"Hốt!" Tống Thư Hàng cầm trụ phong ấn, xúc mạnh về phía cầu di vật Thiên Đạo.

Thân thể của cầu di vật Thiên Đạo bị xúc lên. Vì thân thể nó được cấu tạo từ kim loại lỏng nên bị xúc cực kì vừa vặn.

"Giữ!" Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

Sau đó hắn thôi động chiếc xẻng trụ phong ấn, chỉ cần rung một cái là có thể chứa toàn bộ cầu di vật Thiên Đạo vào trong thân trụ.

Đến lúc đó, thân trụ phong ấn đóng lại, ít nhất một vạn năm nữa cầu di vật Thiên Đạo đừng hòng thoát ra được.

Sau đó hắn sẽ ném nó vào thế giới Tà Liên cho Bạch tiền bối two nghiên cứu, vậy là cả nhà cùng vui.

Biết đâu còn được Bạch tiền bối two thưởng cho cái gì ấy chứ.

…

Một nơi khác, trong thế giới Cửu U.

Ngay khi Tống Thư Hàng ôm trụ phong ấn nhảy vào hiện thế…

Đại lão cầu béo U U đang luyện chế binh phù hình rồng sót lại của Thiên Đạo thứ ba đột nhiên cứng đờ toàn thân. Một khắc sau, nó chui ra từ trong bảo khố.

Đại lão quả cầu béo đang luyện chế binh phù hình rồng, toan kết hợp hình thái ban đầu của khúc xương bất hủ giả với binh phù để truyền trực tiếp lực lượng của mình đến hiện thế trong một khoảng thời gian, sau đó bắt cầu di vật Thiên Đạo đến dung hợp với chính mình.

Nhưng lúc này nó bỗng thấy tinh thần mình không được tập trung cho lắm.

Có hai nguồn cơn khiến tinh thần nó không được tập trung, thứ nhất là Bạch U U, thứ hai là cầu di vật Thiên Đạo.

“Bạch U U đáng giết ngàn đao, ngươi lại làm trò quỷ gì rồi?!” Đại lão quả cầu béo nghiến răng nghiến lợi nảy tưng tưng.

Nó nhìn binh phù hình rồng trong tay mình, tuy chưa được luyện chế đến mức hoàn mỹ nhưng đã có thể dùng một lát.

Lúc này nó không còn thời gian để theo đuổi sự hoàn mỹ nữa.

Đại lão quả cầu béo hơi động suy nghĩ, mở thông đạo không gian nối thế giới Cửu U với hiện thế, đồng thời khóa chặt vị trí của cầu di vật Thiên Đạo, ném binh phù hình rồng cường hóa ra.

Binh phù hình rồng hóa thành một luồng khói đen hình rồng, gào thét lao ra hiện thế, vừa ra đến hiện thế thì trạng thái khói rồng lại thay đổi.

Luồng tà năng Cửu U khổng lồ tuôn ra từ thân thể khói rồng. Nó biến thành bản sao của chúa tể quả cầu béo. Lần này, lực lượng của quả cầu béo được chiếu hình trực tiếp lên binh phù hình rồng.

Binh phù hình rồng + hình thức ban đầu của khúc xương bất hủ giả có thể che đậy khí tức của đại lão quả cầu béo trong thời gian ngắn, dù vào hiện thế cũng không bị pháp tắc Thiên Đạo tóm sống trong nháy mắt như trước.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, về Cửu U trước khi thiên phạt giáng xuống là không có vấn đề gì.

Ý thức của đại lão quả cầu béo vừa chiếu đến hiện thế thì đã thấy Tống Thư Hàng cầm một cái xẻng được làm từ cây trụ phong ấn quen thuộc, xúc hơn một nửa cầu di vật Thiên Đạo vào trong!

Đại lão quả cầu béo chết sững cả người!

Sao cái trụ phong ấn kia quen thế?

Má nó, chẳng phải đó là cái trụ phong ấn mà ta dùng để phong ấn Bạch U U ư?

Đừng tưởng các ngươi khoác vầng sáng thần khí bảy màu lên nó thì ta không nhận ra nhé.

Trong khoảnh khắc ấy, đại lão quả cầu béo suýt nữa thì phát rồ.

Chương 2319: Thật? Tức bay màu!

[Sao cái trụ phong ấn kia lại xuất hiện ở đây?]

[Bạch U U đâu? Bạch U U đang bị nhốt trong cái trụ phong ấn kia đâu rồi? Bạch U U to lù lù như thế mà lại biến mất là cớ làm sao? Theo lý thuyết thì ít nhất trụ phong ấn phải giam được Bạch U U năm nghìn năm cơ mà?!]

[Sao trụ phong ấn của ta lại được chuyển đến hiện thế? Lại còn được dùng để đối phó với thân thể cầu di vật Thiên Đạo của ta thế kia?!]

Chỉ một nháy mắt trôi qua mà trong đầu đại lão quả cầu béo đã hiện lên vô vàn câu hỏi.

Nhưng bây giờ nó không còn thời gian để mà cảm khái với suy tư.

Nếu nó chậm thêm chút nữa thì cầu di vật Thiên Đạo sẽ bị xúc vào đóng gói trong trụ phong ấn mất!

“Dừng tay!” Đại lão quả cầu béo phẫn nộ hét lên.

Trụ phong ấn là tác phẩm của nó, nó là chủ nhân của trụ phong ấn, cho nên nó có thể khống chế trụ phong ấn từ xa!

Trên thân đại lão quả cầu béo mọc ra một cánh tay kim loại lỏng. Cánh tay kia túm một cái về phía trụ phong ấn bảy sắc trong tay Tống Thư Hàng: “Dừng lại cho ta! Á á á !!!”

Đại lão quả cầu béo còn chưa kịp làm màu xong thì đã hét lên thê thảm.

Một bóng dáng ti bỉ đột ngột chui ra từ cái bóng của nó. Ngay sau đó, một con dao găm hệ thánh quang đã xiên thẳng vào thân cầu của nó.

Rõ ràng con dao găm này không phải là vật phàm, bởi vì nó có thể đâm thẳng vào thân cầu của đại lão quả cầu béo hình chiếu phân thân.

“Ha ha ha, quả cầu béo đạo hữu à, chúng ta nhây với nhau lâu như vậy chính là để chờ thời khắc này đây!” Một giọng nói ngoan tuyệt vang lên sau lưng đại lão quả cầu béo.

Đại lão quả cầu béo không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Chỉ có Bạch U u mới có thể làm chuyện bỉ ổi này với nó.

Mà thực tế thì đại lão quả cầu béo cũng không có đầu.

“Dao găm hệ thánh quang? Tên khốn nạn này!” Đại lão quả cầu béo điên tiết thở hổn hển. Nó ngờ gì thì ngờ, cũng không ngờ Bạch U U dám dùng đồ vật hệ thánh quang để đâm nó bị thương!

Thân thể nó rụt một cái, thể nội vang lên tiếng rồng ngâm, lực lượng trong binh phù hình rồng của Thiên Đạo thứ ba được thôi động, đẩy con dao găm hệ thánh quang bay ra ngoài.

Trong quá trình bay ra, con dao găm hệ thánh quang kia bị tà năng Cửu U của đại lão quả cầu béo ăn mòn, hòa tan thành cặn bã.

Tiếc thay một con dao găm thánh quang phi phàm.

Bạch tiền bối two cười ha hả, tháo bao tay trên tay xuống, dùng ma hỏa Cửu U đốt nó thành tro bụi.

Sau đó, Bạch tiền bối two dang rộng hai tay, ngăn cản trước mặt đại lão quả cầu béo, nói với vẻ hiên ngang lẫm liệt: “Có ta ở đây, hôm nay ngươi muốn đi ra thì phải bước qua xác ta trước!”

Ta mà bước được qua xác ngươi thì đã giẫm xác ngươi thành thịt băm rồi! Đại lão quả cầu béo suýt phát điên.

Khi Bạch tiền bối two ra tay ngăn cản đại lão quả cầu béo, Tống Thư Hàng cũng lập tức đưa ra quyết định.

Trong lúc sống còn, đầu óc hắn tỉnh táo lạ thường.

Sau khi xẻng trụ phong ấn trong tay xúc một cái, hắn thi triển Dưỡng Đao thuật bằng tốc độ nhanh nhất, lệnh cho nó phong bế lại.

Ken két!

Thân trụ và đáy trụ khép lại trong chớp mắt. Đại lão quả cầu béo muốn ra lệnh cho nó nhưng mệnh lệnh bị ngắt ngang giữa đường.

Trụ phong ấn khép kín trong tích tắc.

Gần chín phần mười thân thể của cầu di vật Thiên Đạo bị nhốt vào trụ phong ấn.

Chỉ còn lại một phần nhục thân bé bằng cái chậu rửa mặt của cầu di vật Thiên Đạo bị trụ phong ấn cưỡng ép chặt đứt, rơi rớt bên ngoài.

Lúc này Tống Thư Hàng cực kì lý trí, không ham công. Hắn hiểu rõ trụ phong ấn là tác phẩm của đại lão quả cầu béo.

Nếu để đại lão quả cầu béo nắm lấy cơ hội, nói không chừng cả trụ phong ấn và chín phần mười cầu di vật Thiên Đạo bị giam trong đó sẽ bị nó cuỗm mất.

Cho nên Tống Thư Hàng lựa chọn lập tức khép kín trụ phong ấn và đưa nó vào thế giới hạch tâm bằng tốc độ bàn thờ.

Trong thế giới hạch tâm của hắn, tiểu trợ lý hạch tâm chăm chỉ giỏi giang đã chờ sẵn từ lâu.

Trụ phong ấn vừa vào đến thế giới hạch tâm, cô nàng đã đẩy ngay nó vào thế giới Tà Liên, giao cho Bạch tiền bối two bản thể.

Có Bạch tiền bối two bản thể ở đây, nhất định trụ phong ấn và cầu di vật Thiên Đạo trong nó sẽ không gặp chuyện gì!

Cầu di vật Thiên Đạo vẫn còn một phần nhục thân nho nhỏ ở hiện thế. Tống Thư Hàng quyết định hiến máu một lần nữa, vẩy đầy đầu nó mới thôi.

…

Hành động quyết đoán của Tống Thư Hàng khiến đại lão quả cầu béo ở phía xa lỡ mất cơ hội nhúng tay vào trụ phong ấn.

“Bạch U U!” Đại lão quả cầu béo điên tiết gào lên.

“Đây đây ~ Ta đây nè ~” Bạch tiền bối two vui vẻ đáp.

Đại lão quả cầu béo tức bay màu: “Ngươi là cái đồ đáng chém ngàn đao!”

“Cảm ơn lời khen ~” Bạch tiền bối two nhận ngay lời khen của đại lão quả cầu béo, việc nhân đức chẳng nhường ai. Thân là chúa tể Cửu U, hắn vốn là sự tồn tại khiến người ta phải oán hận và sợ hãi mà.

Đặc biệt là khi thấy đại lão quả cầu béo tức bay màu, Bạch tiền bối two hả hê lắm.

Cơ hội vui vẻ thế này không có nhiều, cho nên phải thật quý trọng.

Tiếc rằng hắn quên dùng pháp thuật ghi hình để ghi lại cảnh này. Nếu không, chờ tương lai đại lão quả cầu béo biến mất rồi, hắn còn có thể xem bản quay lại để nhớ về chuyện này mà giải trí dài lâu.

Khi Bạch tiền bối two và đại lão quả cầu béo giằng co với nhau, Tống Thư Hàng cắn răng vươn một bàn tay tóc chạm vào nhục thân của cầu di vật Thiên Đạo.

Bí pháp giám định kích hoạt.

Dù Tống Thư Hàng đã cố hết sức để khống chế nhưng lượng máu tuôn ra vẫn vô cùng lớn.

Máu Bá Tống số lượng lớn phun đầy đầu mảnh nhục thân cầu di vật Thiên Đạo còn sót lại.

Xì xì xì ~ Phần nhục thân của cầu di vật Thiên Đạo còn sót lại bốc lên làn khói trắng vì bị ăn mòn. Khi nó bị ăn mòn, khói trắng lại tiếp xúc với thân thể của Tống Thư Hàng, hóa thành sức mạnh công đức để cường hóa công đức của hắn.

Thấy phần cầu di vật Thiên Đạo cuối cùng cũng dính phải độc thủ của Tống Thư Hàng, dây cung lý trí của đại lão quả cầu béo đứt phựt.

“[Cười lạnh] Bạch U U, ta đã từng nói, kẻ nào dám làm ta không thoải mái thì ta sẽ khiến kẻ đó cả đời không được vui vẻ!” Thân thể của đại lão quả cầu béo phân thân đột nhiên phình lên.

Đồng thời, ý chí của đại lão quả cầu béo khuếch tán, sức mạnh phong tỏa không gian mở rộng, làm không gian xung quanh ngưng kết lại.

Lần này nó tức đến mức muốn bay màu thật rồi.

Không đùa, nó muốn nổ chết phân thân quý báu này!

“Gay rồi, quả cầu béo kia muốn nổ thật.” Bạch tiền bối two truyền âm cho tht.

Nếu đại lão quả cầu béo mà nổ tung thì tất cả các tu sĩ ở đây và địa khu Giang Nam bên dưới đều sẽ bị xóa sổ. Thậm chí nếu pháp tắc Thiên Đạo không kịp nhúng tay ngăn cản, sức công phá khi đại lão quả cầu béo phát nổ có thể tùy tiện sửa đổi bản đồ thế giới không khác gì photoshop!

“Đi!” Thân hình Bạch tiền bối two nhoáng lên, vọt đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhấc hắn lên chuồn về nơi xa. Các tu sĩ khác không nằm trong phạm vi cứu viện của chúa tể Cửu U, chỉ có thể tự cầu mình nhiều phúc.

Đùng!

Thân thể đại lão quả cầu béo nổ tung.

Nhưng uy lực hình như không lớn như Bạch tiền bối two tưởng tượng.

Pháo lép à?

Trong chớp mắt đó, một tấm binh phù hình rồng hóa thành luồng sáng, lao về phía mảnh cầu di vật Thiên Đạo còn sót lại và cuốn lấy nó.

“Lại bị quả cầu béo kia lừa rồi, quả cầu béo này càng học càng hư!” Bạch tiền bối two nói.

Chương 2320: Tại hạ Bá Tống, chính là đẹp trai như vậy đó!

“Ta cứ tưởng là đại lão quả cầu béo định nổ thật cơ.” Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Nếu đại lão quả cầu béo nổ thật, thì trừ khi pháp tắc Thiên Đạo có thể ngay lập tức nhúng tay, nếu không toàn bộ địa khu Giang Nam và các thành phố lân cận đều sẽ bị liên lụy.

Mặt khác, trong mấy tháng gần đây tính tình đại lão quả cầu béo thay đổi rất nhiều. Nếu là đại lão quả cầu béo hồi Tống Thư Hàng biết nó chưa lâu thì nhất định đã tự nổ tung thật vì uất ức rồi.

“Ta nhớ cái mặt ngươi đấy Bạch U U. Về thế giới Cửu U ta sẽ tìm ngươi tính sổ!” Đại lão quả cầu béo khống chế binh phù hình rồng đâm vào phần còn sót lại của cầu di vật Thiên Đạo rồi đồng hóa nó từ bên trong.

Cầu di vật Thiên Đạo khổng lồ bị hai thùng máu tươi hòa tan đến mức còn mỗi hạch tâm, lại bị Tống Thư Hàng dùng trụ phong ấn làm xẻng xúc mất chín phần mười, phần còn sót lại là vô cùng nhỏ.

“Quả cầu béo kia, không hẹn nhé!” Bạch tiền bối two xua tay trả lời: “Về đến thế giới Cửu U thì hãy quên ta đi!”

“…” Quả cầu béo: “[Cười gằn] Các ngươi cứ chờ đấy!”

Cuối cùng nó nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng để ghi nhớ dáng vẻ của thằng nhãi con người đáng ghét kia vào tận đáy lòng. Con côn trùng cấn tay vốn dĩ chỉ cần một ngón tay là nghiền chết nay đã tiến hóa thành sinh vật họ gặm nhấm cấn tay từ bao giờ không biết.

Tốc độ trưởng thành của nó vượt qua dự kiến của đại lão quả cầu béo.

Cho nên nếu có cơ hội thì nó nhất định phải bóp chết thằng nhãi ấy, không để cho hắn nhất định trưởng thành. Nếu không, rất có thể trong tương lai nó sẽ tiến hóa thành Bạch U U thứ hai.

Khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu của đại lão quả cầu béo thì phần còn sót lại của cầu di vật Thiên Đạo bị nó nuốt chửng bỗng chấn động một cách đầy hưng phấn.

Giữa nó và đại lão quả cầu béo sinh ra cộng hưởng, nó muốn nhấn like cho đại lão quả cầu béo!

Đại lão quả cầu béo muốn bóp chết Bá Tống, mục tiêu của cầu di vật Thiên Đạo cũng là Bá Tống.

Sau đó, nó bắt đầu chủ động phối hợp với đại lão quả cầu béo, độ đồng bộ giữa đôi bên lập tức đạt max.

Chỉ trong nháy mắt, đại lão quả cầu béo phân thân đã đồng hóa hoàn toàn với cầu di vật Thiên Đạo.

Nhưng…

Kiểu đồng hóa này lại không phải là hình thái mà đại lão quả cầu béo muốn.

Đại lão quả cầu béo không thể nuốt chửng và hấp thu cầu di vật Thiên Đạo, mà ngược lại, đôi bên dường như bước vào trạng thái hợp thể bình đẳng.

Tuy nhìn thì không có gì khác biệt, nhưng đối với đại lão quả cầu béo thì sự khác biệt lại không nhỏ chút nào.

“Đồ sinh vật gặm nhấm cấn tay, lại làm hỏng đại sự của ta rồi!” Đại lão quả cầu béo nhìn Tống Thư Hàng lom lom, nghiến răng nghiến lợi mà nói.

Tống Thư Hàng chỉ vào mình, mặt ngu ra.

Ta đã làm gì hả?

Chẳng lẽ vừa rồi ta vô tình làm tổn thương đến đại lão quả cầu béo à?

“Đứng im một xó mà còn có thể vô tình cà khịa đại lão, ngươi làm thế nào mà hay vậy?” Bia đá đạo hữu cả kinh nói.

Tống Thư Hàng: “Có lẽ đại lão quả cầu béo đang nói đến việc ta phong ấn cầu di vật Thiên Đạo chăng?”

“Ha ha ha, hay lắm… ta hoàn tất đồng bộ với bản thể rồi. Các ngươi đứng vững, để ta tóm sống cái phân thân của quả cầu béo kia lại!” Bạch tiền bối two đẩy Tống Thư Hàng sang một bên, sau đó lấy ra một thanh bảo kiếm đen nhánh.

Mặc xác quả cầu béo kia làm cái gì, hắn cứ phá hư là được rồi.

“Bạch tiền bối, ngài dời chiến trường sang chỗ khác nha.” Tống Thư Hàng vội vàng nhắc nhở.

Đây là bầu trời phía trên địa khu Giang Nam, hai vị chúa tể Cửu U phân cao thấp, bất cẩn một cái là xóa sổ thế giới con người bình thường ở dưới kia ngay.

[Ta là chúa tể Cửu U kia mà.] Bạch tiền bối two tự đắc nói một câu, nhưng cuối cùng vẫn vung kiếm, toan kéo quả cầu béo hợp thể với cầu di vật Thiên Đạo ra ngoài không gian.

“[Cười gằn] Bạch U U, hôm nay ngươi vẫn muốn cà khịa ta nữa phải không? Ta sẽ đánh tan xác phân thân này của ngươi, để ngươi không còn vào hiện thế được nữa!” Thân thể mới của đại lão quả cầu béo biến hóa, phình to, biến thành một cứ điểm chiến tranh vũ trụ khổng lồ, nhắm vô số họng pháo vào Bạch tiền bối two.

“Qua đây, hôm nay ngươi không đánh tan xác được ta thì ta sẽ làm gỏi ngươi, đứa nào chạy đứa đó là trùng giày!” Bạch tiền bối two nói.

Ánh kiếm bùng lên. Nhưng ánh kiếm này không phải là đòn chém sắc bén mà lại là một luồng lực đẩy.

Cứ điểm chiến tranh do đại lão quả cầu béo biến thành bị đẩy tuốt ra tận ngoài vũ trụ.

“Trùng giày! Chạy đi đâu!” Bạch tiền bối two cười phớ lớ đuổi theo.

Đại lão quả cầu béo tức giận không nói nên lời.

Ta mà thèm trốn á? Rõ ràng là ngươi đẩy ta đi mà?

Đại lão quả cầu béo phẫn nộ điên cuồng nã pháo.

Trong cứ điểm quả cầu béo khổng lồ, hơn một ngàn họng pháo khóa chặt vị trí của Bạch tiền bối two, hỏa lực trút xuống như mưa rào.

Toàn màn hình đều là hỏa lực, mỗi đòn công kích đều đủ để hủy thiên diệt địa.

“Rút! Rút hết mau!” Đông Qua Thánh Quân gầm lên.

Huyền Thánh bát phẩm mà dính phải đòn công kích này thì không chết cũng bị thương.

Dù hắn am hiểu nhất là thuật phòng ngự, trước đó cũng đã bày ra những tầng phòng ngự mạnh nhất, nhưng cũng không dám chắc mình có thể giữ được cái mạng nếu dính phải một đòn, huống hồ hỏa lực trên trời trút xuống chẳng khác gì một cơn mưa.

Tất cả tu sĩ ở đây không còn lựa chọn thứ hai, chỉ biết cắm đầu chạy trốn.

Nếu cứ khăng khăng muốn lao đầu ra chống cự thỉ chỉ có một con đường chết mà thôi.

…

Lúc này, ánh kiếm của Bạch tiền bối two vòng một vòng, ánh kiếm màu đen tung hoành mấy chục dặm, hóa thành một vòng kiếm.

Toàn bộ công kích như màn đạn của cứ điểm quả cầu béo khổng lồ bị ánh kiếm của Bạch tiền bối two chặn lại, không lọt lấy một giọt nước.

Song, sóng xung kích từ cuộc giao tranh của hai vị chúa tể Cửu U vẫn lọt qua vòng kiếm, đánh xuống bên dưới.

Chỉ những làn sóng dư âm này cũng đủ gây ra tổn thương trí mạng cho các tu sĩ dưới kia.

Đông Qua Thánh Quân lập tức dựng tầng phòng ngự mạnh nhất – Cương Thiết Bảo Lũy để chống lại nó.

Tống Thư Hàng hơi động ý nghĩ, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bay ra từ linh hồ bản mệnh, tạo thành hai tòa Thánh thành không bao giờ thất thủ. Phong ấn bát phẩm trên pháp khí giải phóng tạm thời, thể tích của hai tòa thánh thành mở rộng đến cực hạn chỉ trong nháy mắt.

Hai tòa thánh thành bảo vệ tất cả tu sĩ và thành phố bên dưới nó.

Tống Thư Hàng bản thể mặc nguyên bộ pháp khí bản mệnh, hai tay ôm ngực, đối đầu trực diện với dư âm từ cuộc chiến của hai vị chúa tể Cửu U.

[Hỏi quân sầu biết mấy… hai tòa thánh thành không thể kẹp ta vào giữa ư?] Tống Thư Hàng đắng ngắt cõi lòng.

Vốn dĩ hắn muốn lấy hai tòa thánh thành ra cùng một lúc.

Như vậy thì thánh thành A và thánh thành B đều đặt hắn ở "ngoài thành", vừa hay kẹp hắn vào chính giữa.

Ai ngờ hai tòa Thánh thành không bao giờ thất thủ lại là anh em tốt, sóng vai kề sát vào nhau!

Một khắc sau, luồng sóng xung kích mãnh liệt từ cuộc giao tranh cấp bậc chúa tể Cửu U đánh thẳng vào người Tống Thư Hàng.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, một đàn thánh viên đeo khăn quàng chân long hiển hiện, cũng ôm ngực đối đầu với dư âm mãnh liệt đẫm máu giống y hệt hắn.

Trong tình huống bình thường, dù là Huyền Thánh bát phẩm cũng khó lòng ngăn trở được sóng dư âm cuồng bạo kia.

Nhưng Tống Thư Hàng như đá ngầm dưới biển rộng, đứng giữa dư âm cuồng bạo mà một bước không lùi, chỉ có tấm áo choàng của Ngọc Thố Tiên Tử trên người hắn đón gió bay phấp phới.

Giờ khắc này đây, trong mắt các tu sĩ phía dưới, Bá Tống Huyền Thánh oai phong đến mức không bút nào tả xiết.

Chương 2321: Sai Rồi, Ngày Giỗ Trước Của Ta Là Ngày 27 Tháng 11 Năm 2019

Lúc này đây, chúng tu sĩ bên dưới đã bội phục Bá Tống Huyền Thánh sát đất!

Nếu xếp hạng danh sách đầu sắt ở tu chân giới, Bá Tống Huyền Thánh tuyệt đối vào top 3!

Mà lúc này, Tống Thư Hàng ngay phía trước… bị nổ tới rớt cả nước mắt.

Đây còn là kết quả khi bia đá đạo hữu và Tóc ngố của Sở các chủ bảo vệ hắn một phần vào thời khắc mấu chốt.

Dư ba lúc chúa tể Cửu U giao thủ, dù chỉ là dư ba chiến đấu giữa phân thân thì uy lực vẫn đáng sợ dọa người như trước. Đặc biệt trong đó còn xen lẫn tổn thương kèm theo pháp tắc của cấp bậc chúa tể Cửu U.

Loại vết thương này còn đau hơn tổn thương vật lý.

Đã rất lâu rồi Tống Thư Hàng không trải qua cơn đau dữ dội đến phát khóc như thế này.

Nếu vừa rồi không được bia đá đạo hữu và Tóc ngố của Sở các chủ bảo vệ vào thời khắc mấu chốt thì e rằng lúc này hắn đã chỉ còn lại cái đầu, cần nhờ đến tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công để dựng lại nhục thân.

Có thể do cảm ứng được cơn đau đớn của hắn, bàn tay nhỏ bé của Tạo Hóa Tiên Tử vươn đến bên cạnh mũ giáp của Tống Thư Hàng, lặng lẽ lau đi nước mắt nơi khóe mắt giúp hắn, tránh cho lúc nước mắt bay tung tóe thì bị tu sĩ phía sau nhìn thấy, phá hủy hình tượng.

Đây chính là chỗ tốt của việc trên người có nhiều vật trang sức đấy.

…

…

Trên bầu trời, Bạch tiền bối two chính diện húc đại lão quả cầu béo lên công kích, đánh dữ dội một trận, cưỡng ép đánh cứ điểm chiến tranh vũ trụ mà đại lão quả cầu béo biến thành vào trong vũ trụ.

Chiến đấu giữa hai phân thân chúa tể Cửu U, trong lúc giơ tay nhấc chân đều sẽ đạt tới hiệu quả diệt thế, sau khi vào trong vũ trụ, Bạch tiền bối two càng rảnh tay rảnh chân hơn.

Song phương càng đánh càng xa, cuối cùng không biết đã đánh tới hành tinh nào.

“An toàn rồi.” Đông Qua Thánh Quân chậm rãi nói.

“Sống sót rồi… Ta còn tưởng rằng lần này chết chắc chứ.” Phúc Hắc Tôn Giả thở dài nói.

Tây Xung Tôn Giả của Phật gia âm thầm bấm pháp ấn, thu hồi một viên Phật châu, trong Phật châu này cất giấu một phong di thư của hắn. Hắn vốn cho rằng lần này mình sẽ chết đi triệt để, loại chết mà ngay cả trận hồi sinh cũng không cách nào hồi sinh được kia.

Ô Sắt Tôn Giả lên tiếng: “Lần này, may mà có Bá Tống tiền bối và bằng hữu của Bá Tống tiền bối.”

Nhưng mà, nói đến vị bằng hữu kia của Bá Tống tiền bối… tất cả tu sĩ có mặt đều âm thầm sợ run cả người.

Tuy rằng vị bằng hữu kia của Bá Tống tiền bối toàn cười híp mắt, diện mạo vừa tuấn mỹ, lại vừa rất thân thiện. Nhưng lúc tất cả tu sĩ nhìn thấy hắn thì cứ như nhìn thấy tử vong khủng bố nhất, luyện ngục thảm thiết nhất, bạo lực tàn nhẫn nhất vậy.

Lúc bằng hữu của Bá Tống tiền bối hiện thân, tất cả tu luyện giả đều không dám nói chuyện lớn tiếng.

Không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, hoặc nên nói là Bá Tống Kiếp Tiên, vòng bạn bè mà hắn tiếp xúc đều vô cùng khủng bố.

“Bá Tống tiền bối, vị vừa rồi là Bạch Thánh Quân ư?” Lúc này, một tu sĩ nữ hệ thánh quang đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cô vừa hỏi xong, đầu óc tất cả tu sĩ có mặt đột nhiên phát

sáng.

Vừa rồi bị uy áp đáng sợ trên người bằng hữu của Bá Tống tiền bối chấn nhiếp, tất cả mọi người đều không chú ý tới dung mạo của vị bằng hữu kia, chỉ cảm thấy vô cùng tuấn mỹ.

Hiện tại được tu sĩ nữ hệ thánh quang này nhắc nhở, mọi người nhớ lại một chút bèn phát hiện dáng dấp người bằng hữu đáng sợ của Bá Tống giống Bạch Thánh Quân như đúc!

Nhưng thực lực người bằng hữu kia đáng sợ của Bá Tống mạnh hơn Bạch Thánh Quân một chút, hơn nữa phương diện khí chất cũng chênh lệch khá lớn.

“Vị vừa rồi không phải Bạch Thánh Quân. Thân phận của hắn thì ta không tiện nói thẳng.” Tống Thư Hàng đứng trên chiến xa Hà Long, trầm giọng đáp.

Chúng tu sĩ lặng lẽ gật đầu.

“Bá Tống tiền bối, người bằng hữu kia của ngươi có nắm chắc sẽ giải quyết được quả cầu kia không?” Đông Qua Thánh Quân hỏi, đồng thời, hắn nhạy bén phát hiện dư ba đã kết thúc nhưng Bá Tống Huyền Thánh vẫn không giải trừ phòng ngự của hai tòa Thánh thành.

Lẽ nào chiến đấu còn chưa chấm dứt ư?

“Trong chư thiên vạn giới này, không một ai dám nói có thể nắm chắc giải quyết đại lão quả cầu béo cả.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Dù là Bạch tiền bối two, so thực lực thì cũng cùng một cấp bậc với đại lão quả cầu béo mà thôi.

Nhưng mà bởi vì bản thể của đại lão quả cầu béo bị Thánh Nhân Nho gia gặm mất một miếng, cho nên đại lão quả cầu béo cũng không hoàn mỹ. Điều đó khiến đại lão quả cầu béo luôn bị hố trong vô số lần giao phong giữa nó và Bạch tiền bối two.

Đông Qua Thánh Quân nghe vậy, trong lòng chợt hiểu ra gì đó.

Mà đúng lúc này, Bá Tống Huyền Thánh phía trước đột nhiên ra tay!

Chỉ thấy Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên vọt lên, chân đạp hoa sen đen, bất ngờ tiến về vị trí phía đông.

Tay phải hắn giơ lên cao, một tấm phù văn huyền ảo hiện lên trong lòng bàn tay hắn.

Roẹt roẹt roẹt ~

Tiếng hồ quang điện nổ vang, lực lượng lôi điện ngưng tụ trong tay Bá Tống Huyền Thánh, một quả cầu sấm sét với uy lực khủng bố thành hình trong lòng bàn tay của hắn.

Đông Qua Thánh Quân: "…"

Phúc Hắc Tôn Giả: "Chưởng… Chưởng Tâm Lôi?"

"Không, đây nhất định không phải Chưởng Tâm Lôi. Đây tuyệt đối là một pháp thuật đặc thù có uy lực cực lớn, chỉ là dáng vẻ khá giống với Chưởng Tâm Lôi mà thôi!" Tây Xung Tôn Giả khẳng định.

Lúc Bá Tống Huyền Thánh đang công kích thì làm sao có thể dùng loại pháp thuật sơ cấp như Chưởng Tâm Lôi được chứ?

Dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là không có chuyện đó rồi.

Dù sao, lấy cảnh giới cấp Kiếp Tiên của Bá Tống Huyền Thánh, nếu dùng Chưởng Tâm Lôi công kích thì thà trực tiếp dùng chưởng đánh xuống còn mạnh hơn.

Trong lúc nói chuyện, quả nhiên quả cầu sấm sét trong lòng bàn tay Bá Tống Huyền Thánh xảy ra biến hóa!

Quả cầu sấm sét phồng lên trong nháy mắt.

Đường kính mười mét… Trăm mét… Nghìn mét… Năm nghìn mét!

Chưởng Tâm Lôi cấp trấn nhỏ thành hình.

Nhưng thế này vẫn chưa kết thúc.

Phía sau Tống Thư Hàng hiện lên một gốc đại thụ công đức lóe lôi quang, dung nhập vào bên trong Chưởng Tâm Lôi cấp trấn nhỏ đó.

Trên đại thụ công đức này ẩn chứa uy lực của kiếp lôi thiên kiếp, sau khi dung nhập vào Chưởng Tâm Lôi đã uy lực của Chưởng Tâm Lôi được tăng mạnh về chất!

Trong mắt các tu sĩ, dường như trên bầu trời xuất hiện vầng mặt trời nhỏ thứ hai, mặt trời nhỏ do lôi điện tạo thành.

Đây quả nhiên không phải Chưởng Tâm Lôi, mà là pháp thuật

Bá Tống Huyền Thánh mới vừa sáng tạo ra.

Đạo thuật thật đáng sợ, lại có được uy lực khủng bố đến nhường này.

“Trốn đi đâu!” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Chưởng Tâm Lôi cấp trấn nhỏ trong tay hắn hung hăng nhấn tới một điểm nào đó trong hư không.

Roẹt roẹt roẹt roẹt ~

Không gian dường như bị nghiền nát dưới một kích này của Bá Tống Huyền Thánh.

Sau khi Chưởng Tâm Lôi cấp trấn nhỏ đè đến một tiết điểm trong hư không thì bị một tầng lực lượng vô hình cản lại.

Một lực trường phòng ngự cũng khổng lồ giống vậy ngăn phía trước quả cầu sấm sét cực lớn.

Ầm ~

Cuối cùng, Chưởng Tâm Lôi cấp trấn nhỏ nổ tung.

Tầng lực trường phòng ngự khổng lồ kia cũng biến mất.

Mà phía sau lực trường phòng ngự đó lộ ra một bóng dáng, đó là một quả cầu béo cỡ nhỏ.

Trong hạch tâm của quả cầu béo cỡ nhỏ có một tấm binh phù hình rồng, như ẩn như hiện.

“[Cười lạnh] Bá Tống.” Quả cầu béo cỡ nhỏ lên tiếng.

“Đại lão quả cầu béo.” Tống Thư Hàng trầm giọng đáp.

“Trạng thái hợp thể thú vị hơn tưởng tượng của ta, ta dùng một bộ phận thân thể chiến đấu với Bạch. Một bộ phận khác được ta cố ý giữ lại chiêu đãi ngươi đấy. Bá Tống, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi.” Quả cầu béo cỡ nhỏ lắc nhẹ một cái, trên người ngưng tụ mấy trăm họng pháo thu nhỏ.

“Xin lỗi, đại lão quả cầu béo.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ngày giỗ trước của ta là ngày 27 tháng 11 năm 2019.”

Dứt lời, trên người bia đá đạo hữu sau lưng hắn có mấy dòng chữ tỏa sáng lấp lánh.

Đại lão quả cầu béo ngu người.

Trong nháy mắt nó ngẩn ra, Tống Thư Hàng không chút do dự xoay người bỏ chạy, điều đáng nhắc tới chính là thế giới hạch tâm lại quéo cò rồi.

Cũng bởi vì thế giới hạch tâm quéo cò, cho nên Tống Thư Hàng mới đoán ra chắc chắn bên cạnh hắn có đại địch ẩn nấp, cuối cùng tìm ra được clone của đại lão quả cầu béo!

Chương 2322: Má Ơi, Đánh Xong Bỏ Chạy Kích Thích Quá Đi

Sau khi Bạch tiền bối two dẫn quả cầu béo vào vũ trụ, Tống Thư Hàng đã muốn bảo tiểu trợ lý hạch tâm tìm thời cơ, lặng lẽ chuyển người nhà, bạn bè của mình ra khỏi thế giới hạch tâm.

Lúc ấy, khi tiểu trợ lý hạch tâm và Vũ Nhu Tử da đen đưa người nhà, bạn bè thân thích của Tống Thư Hàng vào thế giới hạch tâm thì đã dùng huyễn thuật bao phủ bọn họ, để bọn họ rơi vào trạng thái ngủ say rồi trực tiếp dẫn bọn họ vào thế giới hạch tâm.

Dù sao tình huống khẩn cấp, không có thời gian giải thích nhiều, trực tiếp dùng huyễn thuật là phương án đơn giản hữu hiệu nhất.

Nhưng khi Tống Thư Hàng chuẩn bị mở thế giới hạch tâm ra thì lại phát hiện thế giới hạch tâm đã quéo cò... Hắn lập tức đoán ra là có đại lão phong tỏa không gian bên này.

Vì thế hắn âm thầm tìm kiếm, chẳng mấy chốc đã tìm được chỗ ẩn thân của đại lão quả cầu béo clone, cũng không phải quả cầu béo clone ẩn núp không tốt, mà là binh phù hình rồng trong cơ thể đã tiết lộ vị trí của nó.

Miếng binh phù hình rồng này là tác phẩm của Thiên Đạo thứ ba Thiên Đạo Rồng Đốm, mà quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Thiên Đạo Rồng Đốm cùng với đại lão Rồng Đốm two khá là mật thiết.

Thế giới hạch tâm, linh quỷ của hắn, bảo đao của Thông Nương đều có quan hệ với Thiên Đạo Rồng Đốm. Dưới tình huống như vậy, đương nhiên hắn sẽ may mắn tìm ra tọa độ của đại lão quả cầu béo clone.

Sau đó... Tống Thư Hàng tiến tới đập đại lão quả cầu béo clone một trận!

Đập xong trực tiếp bỏ trốn.

Chân hắn đạp chiến xa Hà Long Thần Hành, trên đỉnh đầu còn có Tóc ngố của Sở các chủ kèm thêm 'trận pháp gia tốc' cho hắn, tốc độ bỏ chạy nhanh như chớp.

Trong lúc chạy trốn, Tống Thư Hàng vẫn không quên quay đầu lại kéo thù hận với đại lão quả cầu béo clone: "Đến đây, quả cầu béo ~ muốn ngày giỗ của ta trở thành ngày 8 tháng 12 thì đuổi theo ta đi! Để xem ngươi có thủ đoạn đuổi kịp ta không nhé!"

Kỳ thật Tống Thư Hàng cũng không muốn khích tướng thiếu não như vậy đâu.

Nhưng bên dưới còn có Đông Qua Thánh Quân và một đám tu sĩ.

Đại lão quả cầu béo nhằm vào hắn, vì vậy hắn không thể cuốn nhóm quân đội bạn này vào trong ân oán giữa mình và đại lão quả cầu béo được. Hơn nữa, lúc nhóm quân đội bạn này mà đối mặt với kẻ địch cấp bậc cỡ đại lão quả cầu béo thì cũng không thể làm được gì.

Cách làm tỉnh táo nhất chính là dẫn quả cầu béo clone tới một nơi không người, sau khi thoát khỏi khu vực bị phong không gian thì lại thông qua thế giới hạch tâm để bỏ trốn.

Nếu như thế giới hạch tâm vẫn luôn không mở ra được, trong tay Tống Thư Hàng còn có hai thanh phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối mà Bạch tiền bối đã cho hắn.

Lúc thật sự cùng đường, hắn có thể trực tiếp thúc giục phi kiếm dùng một lần, trốn vào trong phòng tối Thiên Đạo.

Đến lúc đó, đại lão quả cầu béo sẽ hoàn toàn quên mất hắn.

Tất cả ân oán tạm thời tan thành mây khói.

Chờ qua một thời gian ngắn, hắn lại ra khỏi phòng tối Thiên Đạo. Đến lúc đó, hắn vẫn là Bá Tống vui vẻ nhảy nhót như cũ.

…

…

"Ngây thơ, ngươi cho rằng mình có thể trốn khỏi lòng bàn tay của ta ư?" Quả cầu béo clone giơ họng pháo lên không chút do dự, trên trăm họng pháo bắn chụm một đợt về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang bỏ chạy cũng không quay đầu lại, mái tóc dài của hắn hóa thành bàn tay nắm lấy Xích Tiêu kiếm tâm ma và bia đá đạo hữu, đồng loạt vung lên.

Trên thân kiếm có lửa cháy hừng hực bắt đầu thiêu đốt, toàn bộ năng lượng mà Xích Tiêu kiếm tâm ma tích góp hơn nửa tháng hóa thành năng lượng cho Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, đột nhiên chém mạnh về phía sau.

Bia đá đạo hữu còn chủ động kích hoạt năng lực 'trấn áp' của bản thân, cưỡng ép trấn áp đợt bắn kia.

Ầm ~~

Phía sau vang lên tiếng nổ mạnh êm tai.

Đợt bắn chụm của quả cầu béo clone bị Xích Tiêu kiếm tâm ma và bia đá đạo hữu ngăn lại hơn phân nửa.

Clone chính là clone, uy lực đợt bắn này yếu hơn công kích bắn đầy màn hình của acc lớn lúc trước không ít.

Nhưng dù uy lực có yếu bớt thì vẫn là công kích của chúa tể Cửu U… Nếu như bị bắn trúng, không chết cũng trọng thương.

Công kích pháo hỏa bắn chụm còn dư lại một nửa kia sau khi xuyên qua phong tỏa của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao và bia đá trấn áp thì tàn nhẫn giết tới chỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng điên cuồng thúc giục chiến xa Hà Long Thần Hành, nói: "Bia đá đạo hữu, có còn thủ đoạn nào khác không!"

"Đập tiền, chỉ cần ngươi đập tiền, một bia của ta có thể ngăn lại toàn bộ công kích." Bia đá đạo hữu tự tin trả lời.

Tống Thư Hàng: "Tiền thì không có, mạng thì có một đây."

Bia đá đạo hữu không đáp lời nữa, 'Tống Thư Hàng chi mộ' trên thân bia đá tỏa sáng lấp lánh.

"Thúc giục [thực tại ảo], dùng 'sa mạc ảo giác' kia ngăn lại đi." Lúc này, sợi tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở. Sau khi thế giới hạch tâm bị ngăn che, việc truyền năng lượng giữa sợi tóc ngố của Sở các chủ và bản thể đã bị cắt đứt, không cách nào trở thành chủ lực chiến đấu, chỉ có thể cung cấp các loại phụ trợ.

Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức kích hoạt 'thực tại ảo – thế giới ngụy sa mạc'.

Chiến xa Hà Long Thần Hành nhảy vào trong thế giới sa mạc.

Đám công kích pháo hỏa kia cũng theo sát xông vào thế giới sa mạc, chúng nó có kèm theo chức năng định vị dẫn đường, sau khi tiến vào thực tại ảo thì vẫn cắn chặt lấy bóng dáng Tống Thư Hàng như trước.

"Đại lão quả cầu béo bỉ ổi, vậy mà lại mở tool hack định vị tuyệt đối." Tống Thư Hàng nhìn về phía sau, tay phải nắm chặt, có một hư ảnh treo ngược lẳng lặng hiện lên.

Đây là hình chiếu Tán Tài Vương Tọa. Tại điểm cuối cùng của vương tọa kết nối với một cánh cửa gỗ nhỏ, phía sau cửa là sào huyệt của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Nếu như quả thật không cách nào tránh được 'pháo hỏa' sau lưng, Tống Thư Hàng định xông vào Tán Tài Vương Tọa, xem xem thiếu niên ba mắt tiền bối có thu vào món bảo vật như đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U phân thân clone này không?

Nếu như thu, vậy không thể tốt hơn được nữa. Sau khi hắn tấn chức Tôn Giả thất phẩm, đánh cược với thiếu niên ba mắt tiền bối vẫn chưa thực thi. Vừa lúc có thể xem đại lão quả cầu béo phân thân clone làm tiền đánh cược, cùng thiếu niên ba mắt tiền bối sảng khoái đánh cược một phen.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, chẳng biết từ lúc nào trên chiến xa Hà Long Thần Hành lại có thêm một bóng người.

Là Tiểu Bạch trong thế giới ngụy sa mạc.

"Đưa kiếm cho ta." Tiểu Bạch lên tiếng.

Tống Thư Hàng giao Xích Tiêu kiếm tâm ma cho Tiểu Bạch.

"Ta chỉ có thể đỡ một kích này giúp ngươi, kế tiếp công kích khác của chúa tể quả cầu béo, ngươi phải tự nghĩ biện pháp." Tiểu Bạch mặt không chút thay đổi nói.

Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu: "Được."

Tiểu Bạch giơ ngang kiếm, sau đó chém ra một kiếm.

Một kiếm chém xuống, thế giới cùng nhảy múa theo. Tất cả lực lượng thiên địa đều hòa vào một kiếm này, thế giới làm kiếm.

Hạt cát trong thế giới sa mạc quay cuồng, hóa thành bão cát.

Toàn bộ công kích bắn chụm của đại lão quả cầu béo clone đánh vào bão cát, bị ngăn cản từng cái một.

Mà thế giới sa mạc của thực tại ảo cũng không chịu nổi mà tiêu tán, tiến vào [thời gian cold-down]. Trong khoảng thời gian ngắn, Tống Thư Hàng không cách nào triệu hoán nó ra nữa.

Sau khi thực tại ảo tiêu tán…

Tống Thư Hàng tiếp tục thúc giục chiến xa Hà Long Thần Hành, liều mạng bỏ chạy vào vũ trụ.

Phía sau, đại lão quả cầu béo phân thân nhanh chóng đuổi theo.

Nó không chút do dự quẳng đi những tu sĩ bình thường, mục tiêu chỉ có một: bóp chết con chuột cấn tay Tống Thư Hàng này.

Mắt thấy quả cầu béo clone đang nhanh chóng kéo gần khoảng cách, Tống Thư Hàng mở miệng hỏi: “Sở tiền bối, có biện pháp nào giúp tăng tốc độ bỏ chạy của ta lên một chút không?”

“Có!” Giọng của số Hamster tựa như quảng cáo kịch truyền hình vậy, đột nhiên xen vào ở thời khắc mấu chốt.

Sau đó, một chiếc tiên toa xinh đẹp xuất hiện trước người Tống Thư Hàng: là phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới của Bạch tiền bối two.

Chương 2323: Quả Cầu Béo Tiên Sinh, Hoan Nghênh Quang Lâm

Số Hamster vẫn luôn quấn chiếc áo choàng màu đỏ kia, dùng trạng thái ẩn thân lặng lẽ ở trong túi áo Tống Thư Hàng.

Lúc này, nhìn thấy Tống Thư Hàng thật sự bị bức bách, vì thế nó ra tay xoay chuyển cục diện lần nữa.

Lần này lúc Tống Thư Hàng đối mặt với cầu di vật Thiên Đạo, Bạch tiền bối two đoán chắc quả cầu béo có thể sẽ ra mặt phá rối. Vì vậy hắn giao chiếc phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới cho số Hamster. Nếu quả thật gặp phải nguy cơ, Tống Thư Hàng và số Hamster có thể mượn nó để bỏ chạy bảo vệ tính mạng.

Phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới có được tốc độ phi độn nhanh nhất chư thiên vạn giới, chính là tác phẩm của Thiên Đạo thứ sáu trước khi chứng đạo. Sau này hắn và Bạch Thiên Đạo giao dịch nên đã giao chiếc tiên toa này cho Bạch Thiên Đạo.

Trước đó không lâu, lúc Bạch tiền bối two thu hồi chân của mình từ trong tay Bạch Thiên Đạo thì còn chiếm được chiếc tiên toa này.

Phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới đã được thiết lập từ trước.

Lúc vừa được số Hamster tế ra, cửa khoang thuyền mở ra, một luồng lực hút tuôn ra.

Tống Thư Hàng và số Hamster lập tức bị hút vào trong phi toa.

Cửa khoang tự động đóng lại.

Không cần người điều khiển, phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới đã vọt vào vũ trụ với tốc độ nhanh nhất.

Tốc độ tiên toa đạt đến mức tận cùng sau khi tiên toa khởi động hết tốc lực, cứ như tiên toa biến thành một vệt ánh sáng, trong nháy mắt đã chui vào nơi sâu trong vũ trụ, lưu lại đại lão quả cầu béo clone ở sau lưng hít bụi.

Đại lão quả cầu béo clone điên cuồng gia tốc, lại chỉ có thể nhìn tiên toa càng bay càng xa, tiếp tục như vậy nữa, e rằng tiên toa sẽ trốn khỏi phạm vi định vị của nó.

Đại lão quả cầu béo clone đành phải tạm thời giải trừ ‘phong tỏa không gian’ bên cạnh mình, sau đó thi triển năng lực không gian, vọt về phía tiên toa. Nó biết Tống Thư Hàng có năng lực tháo chạy thông qua không gian, nếu như không tiến hành hạn chế, có trời mới biết đối phương sẽ lẩn đến xó xỉnh nào trong vũ trụ?

Vũ trụ quá lớn, nếu như đối phương thoáng cái đã lẩn quá xa, trong khoảng thời gian ngắn nó cũng không làm gì được đối phương.

Vì phòng ngừa loại tình huống này, cho nên lúc đại lão quả cầu béo clone lên sàn đã gia trì trận pháp ‘phong tỏa không gian’ với phạm vi vô cùng kinh khủng trên người mình. Trận pháp ‘phong tỏa không gian’ cường đại, trực tiếp hóa ‘không gian’ thành vách sắt, cũng trực tiếp khiến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng quéo đuôi.

Chỉ là đại lão quả cầu béo clone làm sao cũng không ngờ rằng trong tay Tống Thư Hàng lại có một chiếc phi toa như vậy, tốc độ phi độn nhanh đến thế.

Tiếp tục như vậy nữa, đừng nói đuổi theo Bá Tống Huyền Thánh, chẳng mấy chốc đối phương sẽ bay khỏi phạm vi ‘phong tỏa không gian’. Đến lúc đó, đối phương sẽ sử dụng thủ đoạn không gian trực tiếp thoát đi.

“[cười phẫn nộ] muốn đào tẩu khỏi tay ta ư, đừng có hòng!” Đại lão quả cầu béo liên tục sử dụng bước nhảy không gian, cắn chặt lấy phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới.

Đồng thời, cánh tay kim loại của nó vẫn luôn thi triển pháp thuật phong tỏa không gian.

Mỗi lần sau khi kéo gần khoảng cách thông qua bước nhảy không gian, nó lập tức bổ sung phong tỏa không gian trong nháy mắt, khống chế tiên toa chặt chẽ trong phạm vi ‘phong tỏa không gian’, không cho nó cơ hội chạy trốn.

…

…

Sau khi đại lão quả cầu béo và Tống Thư Hàng đều vọt vào vũ trụ, tu sĩ trên vùng trời khu Giang Nam đối diện nhau, lặng lẽ im ắng.

“Bá Tống Huyền Thánh sẽ không sao chứ?” Phúc Hắc Tôn Giả lo lắng nói.

Thực lực của ‘quả cầu’ sau khi biến dị kia, bọn họ rõ như ban ngày, đó là đại năng giơ tay nhấc chân cũng có thể diệt thế.

Đông Qua Thánh Quân suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Bá Tống Huyền Thánh chính là Kiếp Tiên sắp bước ra đạo Trường Sinh của bản thân, nhất định sẽ không có vấn đề gì. Hắn dẫn dắt quả cầu lớn kia vào vũ trụ, nhất định là vì để tránh cuốn chúng ta vào đó.”

Trong lúc nói chuyện, hai tòa thánh thành không bao giờ thất thủ trước người bọn họ chậm rãi hòa vào hư không, biến mất không thấy, là tiểu trợ lý hạch tâm đã thu hồi pháp khí.

“Pháp khí bản mệnh của Bá Tống Huyền Thánh thông qua lực lượng không gian biến mất rồi, nhất định là đang đối chiến với ‘quả cầu lớn’ kia trong vũ trụ.” Ô Sắt Tôn Giả gật đầu nói.

Một đám tu sĩ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn hư không… nhưng không giải tán.

****

Trong vũ trụ.

“Còn chưa kéo dãn được khoảng cách ư?” Tống Thư Hàng nhìn phía sau.

Số Hamster trả lời: “Đây chính là chúa tể Cửu U đấy, làm gì dễ dàng kéo dãn như vậy được chứ?”

Sau lưng, đại lão quả cầu béo đuổi theo rất gắt, thỉnh thoảng nó sẽ tiến hành bước nhảy không gian, cắn chặt lấy phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới.

Lúc thấy đại lão quả cầu béo sử dụng bước nhảy không gian, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, hắn thử liên hệ với thế giới hạch tâm.

Trong nháy mắt, dường như thế giới hạch tâm có đáp lại…

nhưng chẳng mấy chốc lại quéo quèo queo.

Tống Thư Hàng thở dài.

Đại lão quả cầu béo clone quá cẩn thận, căn bản không cho hắn cơ hội thao tác 'không gian'.

Nếu không, thế giới hạch tâm của hắn mở ra, trực tiếp dẫn đại lão quả cầu béo clone vào. Sau đó, thế giới Tà Liên mở ra, Bạch tiền bối two bản thể có thể mỉm cười nghênh đón đại lão quả cầu béo clone nhảy vào trong bát, thế chẳng phải đẹp thay?

"Phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới còn có thể bay bao lâu?" Bia đá đạo hữu đột nhiên hỏi.

Muốn bay nhanh thì đương nhiên phải tiêu hao năng lượng.

Năng lượng không có khả năng tự dưng biến ra được.

"Phương diện nhiên liệu thì rất sung túc, nhưng trạng thái phi hành hết tốc lực không duy trì liên tục được quá lâu." Số Hamster trả lời.

Tống Thư Hàng ngưng trọng gật đầu, bởi vì tốc độ tiên toa phi độn quá nhanh, hắn cũng sắp đến cực hạn rồi.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn duỗi tay chỉ về phía đại lão quả cầu béo clone, hỏi: "Bia đá đạo hữu, ngươi nói xem nó có phải một món bảo vật hay không?"

"Chắc là phải, chí ít tấm binh phù hình rồng trong cơ thể nó tuyệt đối là một món bảo vật." Bia đá đạo hữu gật đầu nói.

Có những lời này của bia đá đạo hữu, Tống Thư Hàng hoàn toàn yên tâm.

"Nhiễm Chân, vào trong túi ta đi. Sau đó, ta đếm một hai ba, ngươi thu hồi phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới nhé!" Tống Thư Hàng nói với số Hamster.

"Ngươi thật sự muốn khiến hôm nay trở thành ngày giỗ mới của ngươi à?" Số Hamster trừng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: "Yên tâm, ta cũng không muốn chết dễ dàng như vậy. Ta có một diệu kế đối phó với đại lão quả cầu béo clone!"

"Được, ta tin ngươi một lần." Cuối cùng số Hamster vẫn lựa chọn tin tưởng Tống Thư Hàng.

“Một, hai, ba!” Tống Thư Hàng quát to một tiếng, kích hoạt Tán Tài Vương Tọa.

Tán Tài Vương Tọa là pháp khí rất đặc thù, nó là con đường kết nối với ‘thế giới cửa gỗ’ của ba mắt tiền bối, nhưng nó cũng không được xem là thủ đoạn không gian. Đây là con đường VIP cá nhân chỉ thuộc về thiếu niên ba mắt tiền bối, vì vậy căn bản nó không bị ‘phong tỏa không gian’ ảnh hưởng.

Tán Tài Vương Tọa vừa mở ra, Tống Thư Hàng nắm số Hamster, nhẹ nhàng rơi vào trong vương tọa.

Phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới được số Hamster thu lại.

Sau khi vào trong vương tọa, Tống Thư Hàng nhanh chóng leo lên tầng cao nhất của Tán Tài Vương Tọa, chạy đến trước cánh cửa gỗ nhỏ kia.

Ngay sau đó…

Đại lão quả cầu béo clone đâm vào bên trong Tán Tài Vương Tọa không chút do dự.

“Quả cầu béo tiên sinh, hoan nghênh quang lâm Tán Tài Vương Tọa.” Tống Thư Hàng mỉm cười, vươn tay đẩy cửa gỗ ra: “Ba mắt tiền bối, ta tới tìm ngài đây ~”

“Là tiểu Bá Tống đấy à, hôm nay muốn tìm ta để đánh cược Tôn Giả thất phẩm đúng không?” Ba mắt tiền bối lười biếng nói.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ba mắt tiền bối ngáp một cái: “Có mang tiền đặt cược theo không?”

“Tiền đặt cược ở sau lưng.” Tống Thư Hàng nghiêng người tránh sang bên cạnh, để lộ ra đại lão quả cầu béo clone đang nhảy lên bậc cao của vương tọa.

Lúc ba mắt tiền bối nhìn thấy quả cầu béo, mí mắt của cả ba con mắt đồng thời nảy lên.

Chương 2324: Không Còn Cách Nào, Chỉ Có Thể Xem Thao Tác Xuất Sắc Của Ta Thôi

Roẹt ~

Ngay sau đó, sắc trời của thế giới phía sau cánh cửa gỗ bỗng nhiên đại biến.

Vốn là trời trong nắng đẹp, đã lập tức chuyển sang trời mưa như thác đổ không hề báo trước khiến người ta khó lòng phòng bị.

Trong lòng Tống Thư Hàng đã có đoán trước, thậm chí còn mơ hồ chuẩn bị phòng ngừa sắc trời đại biến, nhưng cơn mưa như trút nước này tới quá dữ dội, Tống Thư Hàng không kịp giương thuẫn thì đã bị cơn mưa xối xả giội cho ướt mem cả người.

Dưới tình huống bình thường, lấy thực lực cấp Tôn Giả của Tống Thư Hàng, cho dù có đứng trong cuồng phong bão táp cũng sẽ không ướt người. Nhưng cơn mưa như trút nước trong thế giới của thiếu niên ba mắt không phải là giọt mưa bình thường.

Ngay cả ba mắt tiền bối cũng bị xối thành thi nhân(?), càng đừng nói đến Tống Thư Hàng.

Kẻ duy nhất bình an vô sự chỉ có vị quản gia nhãn cầu kia.

Lúc Tống Thư Hàng hiện thân, nó đã nhanh nhẹn móc ra một chiếc ô lớn bằng thép, lẳng lặng che phía trên. Chiếc ô lớn bằng thép, phòng mưa cũng phòng mưa đá, một ô nhiều tác dụng. Ngoại trừ hơi nặng chút ra thì không có khuyết điểm gì.

Bên ngoài cửa gỗ, đại lão quả cầu béo clone đã sớm nhảy lên tầng cao của Tán Tài Vương Tọa, đi đến bên ngoài cửa gỗ.

Tuy rằng lúc này trên thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo không mô phỏng ra 'con mắt', thế nhưng thiếu niên ba mắt tiền bối có thể cảm giác được 'ánh mắt' của quả cầu béo đang đối diện với hắn.

Thân là 'người sưu tầm con ngươi', tầm mắt hắn vô cùng nhạy bén, tuyệt đối không sai được.

Hai vị đại lão, nhìn nhau qua cánh cửa, im lìm vắng lặng, vẫn không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu.

Ba mắt tiền bối quay đầu, lẳng lặng nhìn Tống Thư Hàng bằng ba con mắt.

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt bình tĩnh, không chút kinh hoảng nhìn lại. Chỉ là khuôn mặt hắn bị mưa xối xả làm ướt, khiến hắn trông có chút nhếch nhác, cũng thoáng làm giảm đi phần trấn định và bình tĩnh lúc này của hắn.

[Ta xem thường ngươi rồi, tiểu Bá Tống.] Thiếu niên ba mắt âm u truyền âm.

Lúc này đổi sang dùng truyền âm nhập mật, đương nhiên là không để quả cầu béo nghe được trao đổi giữa hắn và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lau nước mưa trên mặt, truyền âm trả lời: [Tiền bối ngài quá khen rồi, nhưng mà… để dụ được 'tiền đặt cược' này đến đây, vãn bối cũng hao tổn tâm tư một phen đấy.]

Thiếu niên ba mắt: "…"

Con mắt nào của ngươi thấy ta đang khen ngươi vậy?

Mặt khác… tiền đặt cược là em gái chưa sinh ra của ngươi à? Đừng cho rằng ta ở lì trong thế giới này thì tin tức sẽ lạc hậu nhé. Quả cầu này chính là chúa tể Cửu U đối ứng với đương kim Thiên Đạo được không? Đây là tiền đánh cược cái khỉ gì hả?

'Quả nhiên ba mắt tiền bối nhận ra thân phận [chúa tể Cửu U] của đại lão quả cầu béo.' Lúc Tống Thư Hàng thấy ba mắt tiền bối dùng ánh mắt nhìn 'tội phạm lừa đảo' để nhìn mình thì lập tức đoán ra đáp án này.

Vì vậy, hắn mở cửa tiến vào ruộng đồi rồi truyền âm nói: [Đến đây nào, ba mắt tiền bối. Tiền đặt cược của ta là phân thân clone của đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U. Chỉ cần có được nó, tiền bối có lẽ ngươi có thể nghiên cứu ra được kỹ xảo 'phân thân đến hiện thế dạo chơi' từ đó. Không chỉ như vậy, trong cơ thể vị đại lão quả cầu béo phân thân clone này còn ẩn giấu một tấm pháp khí binh phù hình rồng cường đại, chính là tác phẩm của Thiên Đạo thứ ba trước khi chứng đạo, vô cùng quý giá.]

[Tiền đặt cược rất tốt.] Ngón tay ba mắt tiền bối đặt trên tay vịn ghế dựa bấm ra dấu tay rất sâu.

Cuồng phong trên bầu trời càng dữ dội hơn.

Dường như tâm tình của ba mắt tiền bối trở nên tệ hơn một chút. Tâm tình của hắn thay đổi thật sự quá dễ đoán, còn dễ đoán hơn cả Tống Thư Hàng khi ‘bị thuật đọc mặt’.

[Tiền đặt cược của ngươi, ta có thể nhận.] Ba con mắt của thiếu niên ba mắt đồng thời nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, sau đó hắn truyền âm bổ sung: [Nhưng nếu là tiền đặt cược của ngươi, vậy ít nhất ngươi phải dẫn nó vào trong thế giới này đã chứ. Nếu như ngay cả cửa cũng không vào, vậy ta sẽ không thừa nhận tiền đặt cược này.]

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía đại lão quả cầu béo.

Chỉ thấy lúc này đại lão quả cầu béo clone đang nhìn ‘chằm chằm’ thiếu niên ba mắt tựa như ma chướng vậy… Thậm chí ngay cả tiểu Thư Hàng cấn tay mà nó thề phải bóp chết cũng tạm thời bị bỏ quên.

Nhưng qua một lúc lâu, nó cũng không có ý muốn đi vào cửa gỗ.

Lại qua một hồi lâu, đại lão quả cầu béo dùng giọng nói có tính chất kim loại, trầm giọng mở miệng: “Chúa tể Cửu U.”

Cho tới nay, đại lão quả cầu béo đều cho rằng mấy vị chúa tể Cửu U tiền nhiệm của thế giới Cửu U đều đã biến mất cùng sự thoái vị của Thiên Đạo. Chỉ có tên Bạch U U là chiếm lấy hầm cầu không thải phân, Thiên Đạo cũng đi rồi, Bạch U U vẫn còn ở lại thế giới Cửu U chiếm cứ vị trí chúa tể Cửu U, cưỡng ép phân chia quyền lực chỉ thuộc về một mình nó.

Nhưng không ngờ tới, hôm nay ở chỗ này, nó lại phát hiện một vị chúa tể Cửu U.

Thoạt nhìn, đối phương còn vui vẻ nhảy nhót, sống rất thoải mái.

Loại cảm giác này, quả thực đâm tim.

Nhưng đồng thời cũng khiến đại lão quả cầu béo động lòng.

Ngoại trừ việc không chịu rời khỏi vị trí chúa tể mà lưu lại thế giới Cửu U giống như Bạch U U ra, thế mà vẫn còn có chúa tể Cửu U rời khỏi thế giới Cửu U, quang minh chính đại ẩn náu ở hiện thế.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn thiếu niên ba mắt, gật đầu.

“Trước tiên, làm phiền thêm một chữ ‘tiền’ vào phía trước… Ta đã từ chức rất nhiều năm rồi.” Ba mắt tiền bối uể oải nói. Cuồng phong trên bầu trời bắt đầu xen lẫn một vài hạt băng nhỏ.

“Cho tới nay ta đều cho rằng sau khi Thiên Đạo biến mất, chúa tể Cửu U sẽ cùng biến mất theo.” Đại lão quả cầu béo chậm rãi nói.

“Không sai, là vậy đấy.” Ba mắt tiền bối chỉ vào bản thân: “Ta chỉ khá đặc thù mà thôi.”

Tống Thư Hàng bên cạnh lặng lẽ gật đầu. Thật không dám giấu, chúa tể Cửu U đặc thù như ba mắt tiền bối, hắn còn biết đến hai người.

Hai vị chúa tể Cửu U ‘đối mắt’ với nhau.

Hiện trường lâm vào trong bầu không khí yên tĩnh chết chóc, vô cùng lúng túng.

“Đại lão quả cầu béo.” Tống Thư Hàng lên tiếng, phá vỡ tràng cảnh lặng như tờ này.

Lúc trước, thừa dịp lúc hai vị đại lão nói chuyện, hắn đã lặng lẽ đi đến bên cạnh thiếu niên ba mắt tiền bối, đứng trong phạm vi vòng bảo hộ của ba mắt tiền bối.

‘Ánh mắt’ quả cầu béo chuyển dời đến người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cố lấy dũng khí, dò hỏi: “Ngày này năm sau còn là ngày giỗ của ta không?”

“Hôm nay bèn tha cho ngươi một mạng… Có bản lĩnh thì ngươi trốn luôn ở chỗ này không ra đi.” Đại lão quả cầu béo clone lạnh lùng nói.

Dứt lời, thân thể hình cầu xoay một vòng, dường như muốn rời khỏi Tán Tài Vương Tọa.

“Thế mà lại không tiến vào.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

“Ngươi cảm thấy vị quả cầu chúa tể này mất trí à, nếu không mất trí, tại sao nó phải tiến vào?” Ba con mắt của ba mắt tiền bối đồng thời nhìn Tống Thư Hàng. Một ‘tiền chúa tể Cửu U’ lớn như hắn trấn giữ tiểu thế giới này.

Mà quả cầu chúa tể Cửu U kia chỉ đến một ‘phân thân’, cho dù dùng cái rốn suy nghĩ cũng biết chắc chắn không thể tiến vào tiểu thế giới này.

Một khi tiến vào sẽ lập tức biến thành thịt cá trên thớt, mặc người chém giết.

“Ta chỉ là có hơi tiếc… Nếu như vừa rồi ba mắt tiền bối che giấu thân phận của mình, nói không chừng đại lão quả cầu béo sẽ tiến vào.” Tống Thư Hàng nói, đột nhiên vỗ mạnh vào mặt mình: “Không đúng, ta nghĩ quá đương nhiên rồi.”

Nghĩ quá đẹp là bệnh chung của con người.

Nhưng có đôi khi, biết rõ là chuyện ‘nghĩ quá đương nhiên’, trong đáy lòng vẫn sẽ mong mỏi nó phát sinh.

“Không còn cách nào… lúc đầu không định sử dụng một chiêu này.” Tống Thư Hàng đứng lên, đi đến bên cạnh cửa gỗ.

Là lúc thực hiện thao tác xuất sắc một phen rồi.

Chương 2325: Xa Tận Chân Trời, Gần Ngay Trước Mắt

Thấy Tống Thư Hàng không từ bỏ, thậm chí chạy tới bên cạnh cửa gỗ muốn giữ quả cầu chúa tể Cửu U lại.

Thiếu niên ba mắt tiền bối dựa vào ghế xích đu, chậm rãi nói: "Tiểu Bá Tống, ngươi không cần làm đi làm lại nữa, dù ngươi có trào phúng thế nào, nó cũng sẽ không tiến vào đâu. Theo ước định, nếu nó không tiến vào, vậy tiền đặt cược này xem như xong."

Trên bầu trời, mưa vẫn rơi.

Chẳng biết tại sao, dù nhìn thấy Tống Thư Hàng mất tiền đặt cược, nhưng tâm trạng của ba mắt tiền bối cũng không tốt hơn được.

"Chủ nhân, cố nhân đã qua đời. Dù ngươi có nhớ nhung cỡ nào thì nó cũng không thể sống lại." Quản gia nhãn cầu bung ô nhẹ giọng an ủi, nhưng cuối cùng, nó lại đột nhiên bổ sung một câu: "Vì vậy, kính xin chủ nhân thu hồi cuồng phong bão tố đi, gần đây trời cứ mưa mãi, ta cảm thấy bệnh phong thấp của ta sắp tái phát mất rồi."

Ba mắt tiền bối: "..."

Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đang nhớ nhung cố nhân hả?

[Ba mắt tiền bối, chỉ cần có thể kéo đại lão quả cầu béo vào tiểu thế giới này thì xem như xác định thành lập tiền đặt cược đúng không?] Tống Thư Hàng vừa nhìn đại lão quả cầu béo đang trên đường nhảy xuống các bậc của Tán Tài Vương Tọa, vừa âm thầm truyền âm.

"Chỉ cần ngươi có bản lĩnh đó." Thiếu niên ba mắt trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu thật mạnh.

"Bá Tống tiểu hữu, không phải ngươi muốn lấy thân làm mồi, dụ dỗ quả cầu chúa tể Cửu U vừa rồi đó chứ?" Quản gia nhãn cầu chợt hỏi.

Trong lúc nói chuyện, ô sắt lớn trong tay nó nghiêng một chút về phía chỗ thiếu niên ba mắt… nước mưa thuận theo mặt ô sắt giội thẳng xuống người thiếu niên ba mắt.

Thiếu niên ba mắt: "…"

"Yên tâm đi, tiền bối. Ta sẽ không làm chuyện tự tìm đường chết như vậy đâu." Tống Thư Hàng cam đoan. Loại chuyện như lấy thân làm mồi này quá nguy hiểm.

Dù sao thì con cá đó quá lớn.

Nói không chừng hắn vừa ló nửa người ra đã bị đại lão quả cầu béo kéo đi mất, chết không toàn thây ấy chứ.

"Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không có lại nữa. Nên lần này ta phải đánh cược một phen." Tay Tống Thư Hàng âm thầm bấm pháp ấn để phòng ngừa.

Sau đó, hắn hét lớn về phía đại lão quả cầu béo: "Đại lão quả cầu béo, xin dừng bước."

Tống Thư Hàng có thể thấy được lần này đại lão quả cầu béo phân thân hoạt động được ở hiện thế như thế, một là do đã dung hợp với thân thể khiếm khuyết của cầu di vật Thiên Đạo, hai là bởi vì trong cơ thể nó có tấm binh phù hình rồng kia.

Pháp khí do đại lão Rồng Đốm lưu lại trước khi chứng đạo, quả nhiên không hề tầm thường.

Nếu như có thể moi tấm binh phù hình rồng kia ra được thì năng lực hành động ở hiện thế của đại lão quả cầu béo nhất định sẽ giảm xuống rất nhiều.

Cho nên… Nếu có thể giữ đại lão quả cầu béo clone lại thì đáng để liều mạng.

Dù là hành động có phần mạo hiểm thì cũng đáng để liều mạng.

…

…

Đại lão quả cầu béo trên cầu thang Tán Tài Vương Tọa nghe thấy giọng nói của Tống Thư Hàng, nhưng ngay cả đầu cũng không thèm quay lại.

Nó đã hạ quyết tâm, hôm nay sẽ không để ý tới Bá Tống Huyền

Thánh nữa.

Bất kể đối phương khích thích, trào phúng nó như thế nào cũng vô dụng.

Nó tiếp tục nhảy xuống cầu thang từng bước theo tiết tấu của bản thân. Đại lão quả cầu béo clone không phải đang nhảy nhót đơn giản, dường như nó còn đang lưu lại ký hiệu trên Tán Tài Vương Tọa trong lúc nhảy.

“Đại lão quả cầu béo… Ngươi còn nhớ bộ phận đã bị Thánh Nhân trâu bò gặm mất ở thời kỳ viễn cổ năm kia không?” Sau lưng, Tống Thư Hàng trực tiếp đưa ra một tin tức vô cùng bùng nổ.

Đây cũng là chuyện mà đại lão quả cầu béo quan tâm nhất!

Không giống với những Thiên Đạo khác, việc bản thể của đại lão quả cầu béo ‘nghỉ việc’ là mang tính chất bị ép chứ không phải chủ động nghỉ việc. Sau khi đánh một trận với Thánh Nhân Nho gia khi xưa, ‘tồn tại’ của nó đã không còn hoàn chỉnh nữa, đã để lại tai họa ngầm lúc tấn chức Thiên Đạo.

Đề tài này vừa ra khỏi miệng thì đại lão quả cầu béo clone vốn đang nhảy cầu thang đột nhiên xoay người lại.

“Ngươi biết ư?” Đại lão quả cầu béo gằn từng chữ một.

“Kỳ thật trên người ta có một bí mật cực lớn.” Tống Thư Hàng nói: “Thật ra, ta…”

“Qủa nhiên ngươi chính là thân thể chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia!” Đại lão quả cầu béo đột nhiên hét lên.

Mặt Tống Thư Hàng đần thối ra: “? ? ?”

“Ta vẫn luôn chú ý đến Nho gia ở hiện thế, tuy rằng bây giờ ta không cách nào trực tiếp giám thị Nho gia, nhưng ta vẫn luôn thông qua thủ đoạn gián tiếp để tìm hiểu tin tức của bọn chúng. Ta thật không ngờ, Thánh Nhân Nho gia ngươi lại ẩn nấp sâu như vậy. Dưới tình huống như vậy mà ngươi vẫn có thể thông qua bí pháp để chuyển thế hồi sinh, sống lại trên cõi đời này. Ngươi lừa gạt Thiên Đạo của ta, lừa gạt cả chư thiên vạn giới.” Đại lão quả cầu béo phân thân trầm giọng nói.

“Chờ chút đã, đại lão quả cầu béo. Bí mật ta nói không phải cái này.” Tống Thư Hàng nói.

Kịch bản này không đúng.

Điều hắn muốn làm chính là lợi dụng thao tác này để dụ dỗ đại lão quả cầu béo qua đây.

Nhưng thao tác của hắn vừa mới bắt đầu thì đã bị đại lão quả cầu béo bẻ cua quá khét.

“Ngươi không cần nói gì hết, chỉ cần ngươi ra khỏi tiểu thế giới này thì ta nhất định sẽ cắn nuốt ngươi.” Đại lão quả cầu béo clone trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Tuy rằng ngay từ đầu ta đã quyết định sẽ bóp chết ngươi, nhưng bây giờ sau khi bóp chết ngươi, ta còn muốn cắn nuốt ngươi, không để sót lại miếng nào. Lần này, ngươi sẽ không có cơ hội chuyển thế nữa đâu, Thánh Nhân Nho gia ạ.” Đại lão quả cầu béo clone nói.

“Ta không phải Thánh Nhân Nho gia chuyển thế.” Tống Thư Hàng bình tĩnh lại rất nhanh.

“Mặc kệ ngươi có phải hay không, kết quả đều như nhau thôi.” Đại lão quả cầu béo chậm rãi nói.

Dù sao cũng phải bóp chết.

“Dù ngươi có bóp chết rồi cắn nuốt ta thì ngươi cũng không lấy được tin tức về ‘tồn tại’ đã bị Thánh Nhân Nho gia gặm mất kia đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Thân thể của đại lão quả cầu béo clone cứng đờ.

“Kỳ thật ta có phải Thánh Nhân Nho gia chuyển thế hay không, trong lòng đại lão quả cầu béo ngươi hiểu rõ nhất. Đừng lừa mình dối người, ngươi có thể nhìn ra được ta không phải chuyển thế của bất kỳ kẻ nào.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Đại lão quả cầu béo clone trầm mặc không nói.

“Muốn biết về ‘tồn tại’ mà ngươi đã bị mất không? Muốn biết ‘tồn tại’ kia giờ đang ở đâu hay không?” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Trong giọng nói của hắn mang đầy cám dỗ của ma quỷ.

Ít nhất đó là cám dỗ không cách nào cưỡng lại được đối với đại lão quả cầu béo. Dù sao đây cũng là thứ nó vẫn luôn vất vả tìm kiếm trong mấy vạn năm.

“Ngươi biết vật kia ở đâu à?” Trên thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo hiện lên một con mắt, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

“Đúng vậy, ta biết. Ta biết rất rõ vật kia ở đâu.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Ta sẽ chờ ngươi bên ngoài vương tọa này.” Đại lão quả cầu béo phân thân trầm giọng nói.

Dứt lời, nó lại tiếp tục nhảy xuống bậc thang.

“Không cần đâu, đại lão quả cầu béo. Thực ra ta có thể nói cho ngươi biết ‘thứ’ mà ngươi bị mất đang ở đâu ngay bây giờ.” Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt bình tĩnh, không để lộ chút cảm xúc nào.

Đại lão quả cầu béo sửng sốt.

“Thứ kia, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Tống Thư Hàng chỉ về phía ba mắt tiền bối: “Tán Tài Vương Tọa có một quy tắc, chỉ cần đánh cược với chủ nhân sau vương tọa, thắng cược là có thể thu được một lượng lớn bảo vật. Nếu thua thì phải dâng tiền đánh cược lên.”

Con mắt duy nhất của đại lão quả cầu béo lập tức nhìn chằm chằm vào thiếu niên ba mắt.

“Mà ta và ba mắt tiền bối đã tiến hành hai ván cược rồi.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Chương 2326: Thuốc Nhỏ Mắt Thiên Đạo

[Nói cách khác, ‘tồn tại’ bị Thánh Nhân Nho gia cắn đi từ bản thể của ta đang ở trên người chúa tể Cửu U tiền nhiệm này à?] Con mắt duy nhất trên thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo nhìn thiếu niên ba mắt chòng chọc.

Trong con mắt duy nhất trên quả cầu tràn đầy khát vọng và xung động không thể kiềm chế được.

Thiến niên ba mắt ở đối diện bị nhìn chằm chằm đến mức đau hết cả đầu, dù hắn có thích ‘con mắt’ đến thế nào đi nữa, nhưng khi bị con mắt duy nhất của quả cầu béo phân thân nhiệt tình nhìn chằm chằm vào như vậy thì trong lòng hắn vẫn thấy hoảng sợ.

Ba mắt tiền bối xoa huyệt thái dương, tiểu Bá Tống tốt hết chỗ nói, gài hàng hắn ngay trước mặt hắn, làm người ai lại làm thế.

Ngươi đã bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa.

Nhưng mà, dưới tiền đề không trái với quy tắc và cam kết… Nói cách khác, đầu tiên phải để quả cầu béo trở thành tiền đặt cược của tiểu Bá Tống cái đã.

“Muốn thu hồi ‘bảo vật’ của ngươi ư? Muốn lấy được thứ ngươi muốn từ trong tay ta ư?” Ba mắt tiền bối chậm rãi đứng dậy từ xích đu, nói với quả cầu béo phân thân.

Trong lúc nói chuyện, mưa rền gió dữ trên bầu trời ngừng lại.

Ánh mặt trời xé mở tầng mây dày đặc, chiếu rọi lên người thiếu niên ba mắt tiền bối.

Lại do trên người thiếu niên ba mắt tiền bối vừa bị mưa xối ướt, nên lúc ánh mặt trời rọi lên người hắn lại phản xạ hào quang rực rỡ tựa như cầu vồng vậy.

Tâm tình của thiếu niên ba mắt đã tốt lại rồi à?

Quản gia nhãn cầu bên cạnh lặng lẽ khép chiếc ô lớn bằng sắt của mình lại. Bão tố đã qua, lão gia đã tìm được niềm vui mới.

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối.

Hắn vốn cảm thấy thiếu niên ba mắt tiền bối chỉ cần giữ im lặng ở bên cạnh cũng đã là sự giúp đỡ lớn nhất với hắn rồi. Không ngờ ba mắt tiền bối lại chủ động phối hợp với hắn dụ dỗ đại lão quả cầu béo ư?

“Nếu muốn thì hãy mạnh dạn vào đây đánh cược với ta một ván đi, ta rất thích sáng tạo cơ hội cho hậu bối.” Thiếu niên ba mắt tiền bối tiếp tục nói.

Lúc Tống Thư Hàng nghe nói như thế, thân thể hơi khựng lại: “?”

Hắn có loại dự cảm rằng kịch bản lại sắp bay xa rồi...

Đại lão quả cầu béo clone trầm mặc chốc lát rồi nói: “Các ngươi đang gài bẫy hại ta.”

Mỗi lần Bạch U U âm thầm gài bẫy muốn hại nó, đều có bầu không khí quỷ dị thế này đây.

“Không, nói đúng ra thì là Bá Tống muốn hại ngươi, ta thì muốn hại Bá Tống, mà quả cầu béo đạo hữu lại muốn lấy được thứ mình muốn từ trong tay ta, ba người chúng ta đã tạo thành một vòng tuần hoàn kín kẽ.” Thiếu niên ba mắt tiền bối giơ hai tay lên cao, tựa như một sếp lớn bán hàng đa cấp đang ra sức diễn thuyết vậy.

Sau khi đại lão quả cầu béo trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Tên ta không phải quả cầu béo.”

“Đây không phải trọng điểm, hơn nữa ta cũng không có hứng thú biết đạo hiệu hoặc tên của ngươi. Quan trọng là, nếu ngươi muốn thu hồi vật mình muốn thì hãy đánh cược một ván với ta đi!” Thiếu niên ba mắt nhẹ nhàng vung tay lên, một ‘nghi thức đánh cược’ được bày ra trước mắt đại lão quả cầu béo clone.

Trong mắt trận của nghi thức cất giấu một viên ‘mắt thần’ sáng ngời.

Nghi thức cá cược này là hạch tâm cá cược của thiếu niên ba mắt.

Nhờ nghi thức cá cược này, thiếu niên ba mắt có thể rút các thứ ‘khái niệm hóa’ ra, biến nó thành tiền đặt cược. Chẳng hạn như ‘đao ý, kiếm ý’ và cả ‘trù tâm’.

“Lấy nhãn lực của đạo hữu quả cầu béo ngươi, chỉ cần quét mắt qua nghi thức đánh cược này là có thể biết chỗ đặc thù của nó rồi đúng không? Quy tắc đánh cược, quá trình triển khai đánh cược, toàn bộ đều đặt ngoài sáng, không hề giở trò bịp bợm. Trên thực tế, quan hệ giữa ta và tiểu Bá Tống cũng chỉ là bạn cờ bạc hai lần mà thôi.” Thiếu niên ba mắt tiếp tục nói.

Chỉ cần đặt nghi thức đánh cược này ngoài sáng, lấy khả năng của quả cầu chúa tể Cửu U đương nhiên có thể nhìn thấu hàng loạt quy tắc ẩn chứa trong nghi thức này.

Sau khi hiểu được quy tắc, có 50% xác suất nó sẽ chọn tiến vào tiểu thế giới này.

Đại lão quả cầu béo bắt đầu trầm mặc, nó đang tính toán được mất.

“Cơ hội thì ta đã cho ngươi. Ngươi có thể nắm lấy hay không thì phải xem chính ngươi.” Thiếu niên ba mắt bổ sung. Kế tiếp có thành công hay không thì phải xem sức hấp dẫn của ‘tồn tại bị gặm mất’ mà Bá Tống tiểu hữu nói đến nằm ở mức độ nào với cầu béo.

“Hừ.” Đại lão quả cầu béo hừ lạnh một tiếng, cuối cùng nó nhảy bật lên, chui vào trong thế giới cửa gỗ.

Dù sao thứ ở đây cũng chỉ là một phân thân của nó.

Dù phân thân thật sự bị hủy, tổn thất cũng nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được. Nhưng nếu như có thể thu hồi phần ‘tồn tại’ bị Thánh Nhân Nho gia cắn mất của cầu Thiên Đạo, dù có trả giá bao nhiêu cũng đáng.

“Một lần nữa, hoan nghênh quang lâm, quả cầu béo tiên sinh.” Tống Thư Hàng đứng ở mép cửa gỗ mỉm cười chào hỏi, phục vụ chu đáo.

Lúc này, trong con mắt duy nhất của quả cầu béo đại lão lóe lên một luồng sáng.

Ầm ~

Thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo trực tiếp đè lên người Tống Thư Hàng, nó biết trong tiểu thế giới này thì chắc hẳn bản thân không giết được Bá Tống, nhưng ít ra cũng nên lấy chút lợi tức đã.

Tống Thư Hàng bên dưới không hề tránh né, cũng không cách nào tránh né. Vừa rồi, luồng sáng từ con mắt duy nhất của đại lão quả cầu béo là pháp thuật tương tự với định thân thuật.

Thân thể đại lão quả cầu béo trực tiếp nghiền lên người Tống Thư Hàng, muốn đè hắn bẹp dí.

Trong tràng hoa lửa bắn tung tóe này, một 'Tống Thư Hàng' bị nổ thành tia lửa… Đây là Hỏa Diễm Thế Thân Thuật mà Tống Thư Hàng học được nhưng chưa có cơ hội sử dụng.

Bị nổ thành tia lửa chính là một 'Thập Lục lớn' còn chưa thành hình, chưa kịp biến hóa đã bị đại lão quả cầu béo ép thành tia lửa.

Đồng thời, có một Tống Thư Hàng khác ngưng tụ thành hình bên cạnh thiếu niên ba mắt, lòng còn sợ hãi: "Ba mắt tiền bối, có phải vừa rồi ta suýt chết rồi không?"

"Ừm, không sai." Ba mắt tiền bối gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng: "Tiền bối ngươi không ngăn lại ư?"

"Hứa hẹn của ta và ngươi chỉ có hiệu lực sau khi đạo hữu quả cầu béo tiến vào thế giới cửa gỗ của ta… Mà nó mới chỉ đè một cái, điểm nhảy lấy đà là bên ngoài cửa gỗ, không nằm trong phạm vi cam kết của ta và ngươi. Cho nên, nếu như vừa rồi ngươi bị đè chết thì ta cũng đành đổi một đối tượng đánh cược khác mà thôi." Ba mắt tiền bối nở nụ cười xán lạn với Tống Thư Hàng: "Đây chính là lòng người hiểm ác, tiểu Bá Tống ngươi còn phải học hỏi nhiều hơn nữa."

Tống Thư Hàng trầm mặc hồi lâu, nói: "Chơi hiểm quá."

Cùng lúc đó, đại lão quả cầu béo clone phát hiện mình không thể động đậy được, nó bị trói chặt tại chỗ, không thể nhúc nhích, không thể nói chuyện.

[Quả nhiên vẫn là muốn bẫy ta… Thế mà ta lại đi tin vào hứa hẹn của một vị chúa tể Cửu U khác.] Đại lão quả cầu béo clone truyền âm giễu cợt.

"Ngươi đã là tiền đặt cược của ta rồi, đại lão quả cầu béo ạ." Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười nhu hòa với quả cầu béo: "Giao hẹn của ta và ba mắt tiền bối chính là chỉ cần dẫn ngươi vào tiểu thế giới này thì ngươi sẽ thành tiền đặt cược của ta.”

Đại lão quả cầu béo: “…”

“Đúng là như thế, thời gian không có nhiều, Bá Tống tiểu hữu, chúng ta mở cược đi. Tiền đặt cược của ngươi là một phân thân chúa tể Cửu U loại nhỏ vẫn còn sống vui sống khỏe, bên trong chứa một pháp khí quý giá của Thiên Đạo đời thứ ba. Như vậy tiền đặt cược của ta cũng không thể kém hơn được. Ta chuẩn bị cho ngươi một ống dược dịch vô cùng quý giá, thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo.” Thiếu niên ba mắt khoan thai nói.

Thiếu niên ba mắt không nói lời thừa, nhanh chóng tiến vào phân đoạn đánh cược, rõ ràng hắn đang rất gấp.

Sau khi kết thúc ván đầu tiên thì hắn còn phải lập tức bắt đầu ván thứ hai, sao mà không gấp được chứ.

Chương 2326: Thuốc Nhỏ Mắt Thiên Đạo

[Nói cách khác, ‘tồn tại’ bị Thánh Nhân Nho gia cắn đi từ bản thể của ta đang ở trên người chúa tể Cửu U tiền nhiệm này à?] Con mắt duy nhất trên thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo nhìn thiếu niên ba mắt chòng chọc.

Trong con mắt duy nhất trên quả cầu tràn đầy khát vọng và xung động không thể kiềm chế được.

Thiến niên ba mắt ở đối diện bị nhìn chằm chằm đến mức đau hết cả đầu, dù hắn có thích ‘con mắt’ đến thế nào đi nữa, nhưng khi bị con mắt duy nhất của quả cầu béo phân thân nhiệt tình nhìn chằm chằm vào như vậy thì trong lòng hắn vẫn thấy hoảng sợ.

Ba mắt tiền bối xoa huyệt thái dương, tiểu Bá Tống tốt hết chỗ nói, gài hàng hắn ngay trước mặt hắn, làm người ai lại làm thế.

Ngươi đã bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa.

Nhưng mà, dưới tiền đề không trái với quy tắc và cam kết… Nói cách khác, đầu tiên phải để quả cầu béo trở thành tiền đặt cược của tiểu Bá Tống cái đã.

“Muốn thu hồi ‘bảo vật’ của ngươi ư? Muốn lấy được thứ ngươi muốn từ trong tay ta ư?” Ba mắt tiền bối chậm rãi đứng dậy từ xích đu, nói với quả cầu béo phân thân.

Trong lúc nói chuyện, mưa rền gió dữ trên bầu trời ngừng lại.

Ánh mặt trời xé mở tầng mây dày đặc, chiếu rọi lên người thiếu niên ba mắt tiền bối.

Lại do trên người thiếu niên ba mắt tiền bối vừa bị mưa xối ướt, nên lúc ánh mặt trời rọi lên người hắn lại phản xạ hào quang rực rỡ tựa như cầu vồng vậy.

Tâm tình của thiếu niên ba mắt đã tốt lại rồi à?

Quản gia nhãn cầu bên cạnh lặng lẽ khép chiếc ô lớn bằng sắt của mình lại. Bão tố đã qua, lão gia đã tìm được niềm vui mới.

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối.

Hắn vốn cảm thấy thiếu niên ba mắt tiền bối chỉ cần giữ im lặng ở bên cạnh cũng đã là sự giúp đỡ lớn nhất với hắn rồi. Không ngờ ba mắt tiền bối lại chủ động phối hợp với hắn dụ dỗ đại lão quả cầu béo ư?

“Nếu muốn thì hãy mạnh dạn vào đây đánh cược với ta một ván đi, ta rất thích sáng tạo cơ hội cho hậu bối.” Thiếu niên ba mắt tiền bối tiếp tục nói.

Lúc Tống Thư Hàng nghe nói như thế, thân thể hơi khựng lại: “?”

Hắn có loại dự cảm rằng kịch bản lại sắp bay xa rồi…

Đại lão quả cầu béo clone trầm mặc chốc lát rồi nói: “Các ngươi đang gài bẫy hại ta.”

Mỗi lần Bạch U U âm thầm gài bẫy muốn hại nó, đều có bầu không khí quỷ dị thế này đây.

“Không, nói đúng ra thì là Bá Tống muốn hại ngươi, ta thì muốn hại Bá Tống, mà quả cầu béo đạo hữu lại muốn lấy được thứ mình muốn từ trong tay ta, ba người chúng ta đã tạo thành một vòng tuần hoàn kín kẽ.” Thiếu niên ba mắt tiền bối giơ hai tay lên cao, tựa như một sếp lớn bán hàng đa cấp đang ra sức diễn thuyết vậy.

Sau khi đại lão quả cầu béo trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Tên ta không phải quả cầu béo.”

“Đây không phải trọng điểm, hơn nữa ta cũng không có hứng thú biết đạo hiệu hoặc tên của ngươi. Quan trọng là, nếu ngươi muốn thu hồi vật mình muốn thì hãy đánh cược một ván với ta đi!” Thiếu niên ba mắt nhẹ nhàng vung tay lên, một ‘nghi thức đánh cược’ được bày ra trước mắt đại lão quả cầu béo clone.

Trong mắt trận của nghi thức cất giấu một viên ‘mắt thần’ sáng ngời.

Nghi thức cá cược này là hạch tâm cá cược của thiếu niên ba mắt.

Nhờ nghi thức cá cược này, thiếu niên ba mắt có thể rút các thứ ‘khái niệm hóa’ ra, biến nó thành tiền đặt cược. Chẳng hạn như ‘đao ý, kiếm ý’ và cả ‘trù tâm’.

“Lấy nhãn lực của đạo hữu quả cầu béo ngươi, chỉ cần quét mắt qua nghi thức đánh cược này là có thể biết chỗ đặc thù của nó rồi đúng không? Quy tắc đánh cược, quá trình triển khai đánh cược, toàn bộ đều đặt ngoài sáng, không hề giở trò bịp bợm. Trên thực tế, quan hệ giữa ta và tiểu Bá Tống cũng chỉ là bạn cờ bạc hai lần mà thôi.” Thiếu niên ba mắt tiếp tục nói.

Chỉ cần đặt nghi thức đánh cược này ngoài sáng, lấy khả năng của quả cầu chúa tể Cửu U đương nhiên có thể nhìn thấu hàng loạt quy tắc ẩn chứa trong nghi thức này.

Sau khi hiểu được quy tắc, có 50% xác suất nó sẽ chọn tiến vào tiểu thế giới này.

Đại lão quả cầu béo bắt đầu trầm mặc, nó đang tính toán được mất.

“Cơ hội thì ta đã cho ngươi. Ngươi có thể nắm lấy hay không thì phải xem chính ngươi.” Thiếu niên ba mắt bổ sung. Kế tiếp có thành công hay không thì phải xem sức hấp dẫn của ‘tồn tại bị gặm mất’ mà Bá Tống tiểu hữu nói đến nằm ở mức độ nào với cầu béo.

“Hừ.” Đại lão quả cầu béo hừ lạnh một tiếng, cuối cùng nó nhảy bật lên, chui vào trong thế giới cửa gỗ.

Dù sao thứ ở đây cũng chỉ là một phân thân của nó.

Dù phân thân thật sự bị hủy, tổn thất cũng nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được. Nhưng nếu như có thể thu hồi phần ‘tồn tại’ bị Thánh Nhân Nho gia cắn mất của cầu Thiên Đạo, dù có trả giá bao nhiêu cũng đáng.

“Một lần nữa, hoan nghênh quang lâm, quả cầu béo tiên sinh.” Tống Thư Hàng đứng ở mép cửa gỗ mỉm cười chào hỏi, phục vụ chu đáo.

Lúc này, trong con mắt duy nhất của quả cầu béo đại lão lóe lên một luồng sáng.

Ầm ~

Thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo trực tiếp đè lên người Tống Thư Hàng, nó biết trong tiểu thế giới này thì chắc hẳn bản thân không giết được Bá Tống, nhưng ít ra cũng nên lấy chút lợi tức đã.

Tống Thư Hàng bên dưới không hề tránh né, cũng không cách nào tránh né. Vừa rồi, luồng sáng từ con mắt duy nhất của đại lão quả cầu béo là pháp thuật tương tự với định thân thuật.

Thân thể đại lão quả cầu béo trực tiếp nghiền lên người Tống Thư Hàng, muốn đè hắn bẹp dí.

Trong tràng hoa lửa bắn tung tóe này, một ‘Tống Thư Hàng’ bị nổ thành tia lửa… Đây là Hỏa Diễm Thế Thân Thuật mà Tống Thư Hàng học được nhưng chưa có cơ hội sử dụng.

Bị nổ thành tia lửa chính là một ‘Thập Lục lớn’ còn chưa thành hình, chưa kịp biến hóa đã bị đại lão quả cầu béo ép thành tia lửa.

Đồng thời, có một Tống Thư Hàng khác ngưng tụ thành hình bên cạnh thiếu niên ba mắt, lòng còn sợ hãi: “Ba mắt tiền bối, có phải vừa rồi ta suýt chết rồi không?”

“Ừm, không sai.” Ba mắt tiền bối gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối ngươi không ngăn lại ư?”

“Hứa hẹn của ta và ngươi chỉ có hiệu lực sau khi đạo hữu quả cầu béo tiến vào thế giới cửa gỗ của ta… Mà nó mới chỉ đè một cái, điểm nhảy lấy đà là bên ngoài cửa gỗ, không nằm trong phạm vi cam kết của ta và ngươi. Cho nên, nếu như vừa rồi ngươi bị đè chết thì ta cũng đành đổi một đối tượng đánh cược khác mà thôi.” Ba mắt tiền bối nở nụ cười xán lạn với Tống Thư Hàng: “Đây chính là lòng người hiểm ác, tiểu Bá Tống ngươi còn phải học hỏi nhiều hơn nữa.”

Tống Thư Hàng trầm mặc hồi lâu, nói: “Chơi hiểm quá.”

Cùng lúc đó, đại lão quả cầu béo clone phát hiện mình không thể động đậy được, nó bị trói chặt tại chỗ, không thể nhúc nhích, không thể nói chuyện.

[Quả nhiên vẫn là muốn bẫy ta… Thế mà ta lại đi tin vào hứa hẹn của một vị chúa tể Cửu U khác.] Đại lão quả cầu béo clone truyền âm giễu cợt.

“Ngươi đã là tiền đặt cược của ta rồi, đại lão quả cầu béo ạ.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười nhu hòa với quả cầu béo: “Giao hẹn của ta và ba mắt tiền bối chính là chỉ cần dẫn ngươi vào tiểu thế giới này thì ngươi sẽ thành tiền đặt cược của ta.”

Đại lão quả cầu béo: “…”

“Đúng là như thế, thời gian không có nhiều, Bá Tống tiểu hữu, chúng ta mở cược đi. Tiền đặt cược của ngươi là một phân thân chúa tể Cửu U loại nhỏ vẫn còn sống vui sống khỏe, bên trong chứa một pháp khí quý giá của Thiên Đạo đời thứ ba. Như vậy tiền đặt cược của ta cũng không thể kém hơn được. Ta chuẩn bị cho ngươi một ống dược dịch vô cùng quý giá, thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo.” Thiếu niên ba mắt khoan thai nói.

Thiếu niên ba mắt không nói lời thừa, nhanh chóng tiến vào phân đoạn đánh cược, rõ ràng hắn đang rất gấp.

Sau khi kết thúc ván đầu tiên thì hắn còn phải lập tức bắt đầu ván thứ hai, sao mà không gấp được chứ.

Chương 2327: Triệu Hoán Ngựa Thần Mạnh Nhất

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo ư?

Thiên Đạo không phải bất hủ bất diệt à? Cần thuốc nhỏ mắt làm gì chứ?

Sau khi thiếu niên ba mắt nhìn thấy vẻ mặt Tống Thư Hàng thì lập tức biết rõ trong lòng hắn đang nghi hoặc điều gì. Theo ý nghĩa nào đó, trò chuyện với tiểu Bá Tống thật không mệt mỏi chút nào, nhìn hình nói chuyện rất nhẹ nhàng nhưng lại mệt chết được, tâm sẽ mệt.

“Tại sao Thiên Đạo lại cần thuốc nhỏ mắt? Đại khái là vì thói quen đấy… sau khi ngươi quen thói chăm sóc đôi mắt mình, dù cho chứng đạo thành tựu địa vị Thiên Đạo thì vẫn sẽ theo sáng tạo thuốc nhỏ mắt kiểu mới để bảo dưỡng mắt mình theo thói quen. Dù sao thì mắt cũng là báu vật đẹp nhất thế gian, có bảo dưỡng thế nào cũng không quá đáng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối cảm thán.

Tống Thư Hàng: “…”

Cho nên đây là sản phẩm do vị Thiên Đạo đối ứng với thiếu niên ba mắt tiền bối tạo ra ư?

Quả nhiên lại là một vị Thiên Đạo rất có cá tính.

Thiếu niên ba mắt tiền bối tiếp tục nói: “Để ta giới thiệu sơ về công hiệu của thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo cho ngươi biết: ngoại trừ việc dùng để làm dịu con ngươi của Thiên Đạo, công hiệu lớn nhất của nó là khai trí và điểm hóa. Dù sao thì thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo này chính là nơi con mắt Thiên Đạo tập trung nhìn vào, hiệu quả làm dịu vô cùng kinh người. Vì vậy, dù là mở linh trí cho thực vật, hay điểm hóa pháp khí giúp nó sinh ra ý thức đều hết sức hữu hiệu.”

Sau khi nói đến đây, hắn lại nhìn con mắt Thánh Nhân Nho gia của Tống Thư Hàng rồi bổ sung: “Mà đối với tiểu Bá Tống ngươi, nếu như lúc con mắt Thánh Nhân Nho gia của ngươi quá tải và nóng lên, chỉ cần nhỏ một giọt thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo vào cũng sẽ có được diệu dụng không tưởng. Thế nào, tiền đặt cược của ta có làm ngươi hài lòng không?”

“Vậy… pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta có thể dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo để điểm hóa không?” Tống Thư Hàng hỏi ngay.

Nếu như có thể làm được, vậy trước tiên cứ dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo điểm hóa pháp khí bản mệnh của mình, để pháp khí bản mệnh sinh ra linh trí yếu ớt giống như Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối vậy. Sau đó, chờ đi đánh phó bản với Hoàng Sơn tiền bối xong là có thể khiến pháp khí tổ hợp tam thập tam thú tiến thêm một bước nữa. Nếu may mắn, nói không chừng còn có thể sinh ra được vài khí linh ấy chứ.

Ngoài ra, thao tác ‘nhỏ thuốc lên con mắt Thánh Nhân Nho gia’ mà ba mắt tiền bối nói cũng khiến Tống Thư Hàng động tâm.

“Ngươi đang xem thường công hiệu của thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo đấy à?” Ba mắt tiền bối hỏi ngược lại.

Chỉ cần là thứ bên cạnh Thiên Đạo thì tuyệt đối đều là cực phẩm.

Tuy rằng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng rất đặc thù, nhưng sau khi dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo vào thì vẫn có công hiệu ‘điểm hóa’.

“Thành giao!” Tống Thư Hàng đồng ý ngay lập tức.

Đây chính là bảo vật hắn cần nhất hiện nay!

Ba mắt tiền bối quả nhiên là một tiền bối chu đáo, mỗi lần đánh cược đều lựa chọn bảo vật thích hợp với đối phương nhất làm tiền đặt cược.

“Vậy tiền bối ơi, lần này chúng ta cược gì thế?” Tống Thư Hàng lại dò hỏi.

“Lần này ta sớm có chuẩn bị, kể từ khi biết tiểu Bá Tống ngươi tấn cấp, ta vẫn luôn chuẩn bị sẵn kiểu đánh cược mới, chuẩn bị đến vài loại cơ, bảo đảm công bằng.” Thiếu niên ba mắt mỉm cười, búng tay một cái.

Quản gia nhãn cầu bên cạnh xoay người lấy một cái hộp lớn rồi mở nó ra.

Trong hộp là một trường đua ngựa phức tạp… dạng mô hình.

Ở vạch xuất phát còn có mười con ngựa đồ chơi, trên mỗi con đều có chìa khóa để lên dây cót, chờ chủ nhân lên dây cót cho chúng nó.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên ba mắt: "…"

Đừng nói với ta, lần này dùng 'đồ chơi đua ngựa' này để định thắng thua của ván cược đấy nhé?

Nếu thật như thế thì khung cảnh đánh cược đẳng cấp cao, trâu bò ngầu lòi thoáng cái đã rơi xuống vực sâu rồi.

"Vẻ mặt táo bón này của ngươi là ý gì đây? Xem thường pháp khí ta dày công luyện chế ra đấy à?" Thiếu niên ba mắt ngồi trên xích đu, ngón tay gõ nhẹ tay vịn.

"Không có không có." Tống Thư Hàng xua tay lia lịa nói: "Không ngờ tiền bối thích thứ như thế này, lần tới ta đem cho ngài mấy bộ đồ chơi từ hiện thế nhé."

Tướng do tâm sinh, ba mắt tiền bối có bộ dạng thiếu niên, tính cách quả nhiên cũng thích chơi đùa như đứa trẻ.

Thiếu niên ba mắt: "…"

Hắn mệt mỏi nhìn về phía quản gia nhãn cầu bên cạnh, ý bảo quản qia nhãn cầu giải thích công hiệu của pháp khí mà hắn dày công chế tạo cho Tống Thư Hàng nghe.

"Khụ, Bá Tống Huyền Thánh ngươi hiểu lầm rồi." Quản gia ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Lần tới lúc Bá Tống Huyền Thánh ngươi tới, xin đem mô hình chiến hạm qua đây, hẳn là chủ nhân ta sẽ thích lắm."

Quản gia nhãn cầu vừa dứt lời, dưới lòng đất đột nhiên có một cây cột đồ đằng phóng lên cao, treo quản gia nhãn cầu trên đỉnh cột.

Đồng thời trên đỉnh cột còn có ngọn lửa bốc cháy rừng rực, đốt quản gia nhãn cầu đến mức kêu thảm liên hồi.

Sau khi Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra thì chặp hai tay bắt đầu cầu nguyện với cột đồ đằng: “Nguyện ta có thể bình an sống đến ngày mai ~”

Thiếu niên ba mắt tiền bối ngồi dậy khỏi ghế xích đu, xòe bàn tay ra.

‘Chiếc hộp’ trong tay quản gia nhãn cầu trên đỉnh cột đúng lúc rơi vào tay hắn.

Sau đó, thiếu niên ba mắt đành phải tự mình ra trận, giải thích diệu dụng của pháp khí này cho Tống Thư Hàng nghe: “Món pháp khí này có tên là ‘trường đua ngựa thần’. Sử dụng món pháp khí này có thể triệu hồi ra 108 loại trường đua ngựa khác nhau. Mà hình thức ban đầu của mười con ngựa ở vạch xuất phát sẽ đi kèm với các thuộc tính bất đồng, có con thiên về sức bền, có con thiên về bùng nổ, có con thích hợp chạy nước rút trong khoảng cách ngắn, có con sở trường vượt chướng ngại vật.”

“Tiếp đó chúng ta chọn một con ngựa, lên dây cót rồi tiến hành thi đấu à?” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Lên dây cót chỉ là trình tự cuối cùng, pháp khí ta tự tay luyện chế không đơn giản như vậy. Nếu được xưng là ‘trường đua ngựa thần’, chức năng lớn nhất của nó là thông qua ‘hình thức ban đầu của ngựa đua’ để triệu hoán ra ngựa thần. Các loại ngựa thần từng thật sự tồn tại trong chư thiên vạn giới từ xưa đến nay đều có thể bị triệu hoán ra, xuất hiện trên trường đua. Suy xét đến tính công bằng của trận đấu, những con ngựa thần được triệu hoán ra sẽ bị thuộc tính của ‘hình thức ban đầu của ngựa đua’ hạn chế. Tăng cường tính giải trí lớn nhất có thể.” Thiếu niên ba mắt nhếch miệng lên.

Tống Thư Hàng gật đầu, quả nhiên thiếu niên ba mắt là một người thích chơi.

“Phương thức triệu hoán ngựa thần có hai loại.” Lúc này, quản gia nhãn cầu bị treo trên cột thiêu đốt la lên: “Loại đầu tiên là sử dụng môi giới triệu hoán, tiến hành định vị ngựa thần triệu hoán, có thể triệu hồi ngựa thần ở chư thiên vạn giới mà ngươi muốn.”

“Nếu như không có môi giới thì làm sao đây?” Tống Thư Hàng

hỏi.

“Vậy sử dụng loại thứ hai, triệu hoán ngẫu nhiên. Không cần bất kỳ môi giới triệu hoán gì cả, vươn tay đặt lên dây cót là có thể tiến hành triệu hoán. Tức là có thể triệu hoán ra ngựa thần cực mạnh, cũng có thể triệu hoán ra ngựa thần cùi bắp.” Quản gia nhãn cầu tiếp tục vừa kêu la thảm thiết vừa trả lời.

“Tức là vừa công bằng, lại vừa không công bằng tuyệt đối, đúng là phong cách của ba mắt tiền bối ngươi.” Tống Thư Hàng gật đầu, hắn không có bất kỳ môi giới gì, đương nhiên chỉ có thể lựa chọn phương án thứ hai.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn vươn tay lấy một ngựa thần hình thức ban đầu có ‘sở trường bộc phát’ trong hộp ra. Hắn cũng chỉ có thể sử dụng loại phương án thứ hai để tiến hành triệu hoán.

Lúc ngón tay hắn tiếp xúc với ngựa đua… Trò chơi bắt đầu.

Ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo vào trong một trường đua ngựa cực lớn.

Chương 2328: Dừng Vó Lại, Đây Không Phải Ngựa Đua!

Đồng thời, thân hình của ba mắt tiền bối cũng được kéo vào không gian ‘trường đua ngựa thần’.

Tống Thư Hàng giật mình, trò chơi sẽ bắt đầu ngay bây giờ luôn ư?

“Trên đời này không có chuyện công bằng tuyệt đối, ta chỉ có thể cung cấp sự công bằng tương đối mà thôi.” Ba mắt tiền bối mỉm cười nói, tâm trạng vô cùng vui vẻ: “Xem ra tiểu Bá Tống cũng đang nôn nóng muốn bắt đầu trận đánh cược này ngay chứ gì, rất đúng ý ta. Vậy thì đánh cược bắt đầu! Trong trường đua ngựa thần, ngựa thần của ngươi và ta triệu hoán ra, con của ai đến vạch đích trước thì người đó sẽ thắng!”

Hắn vỗ nhẹ một cái, nghi thức đánh cược bắt đầu, vụ đánh cược được thành lập.

Tiền đặt cược của hai bên là [một quả cầu chúa tể Cửu U phân thân] và [một bình thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo (loại lớn)]

Dù thắng hay thua, đối với thiếu niên ba mắt thì kết quả của ván cược đầu này đều là một cái kết tốt đẹp. Cho nên tâm trạng của hắn lúc này cũng rất tốt.

Cùng với việc đánh cược chính thức thành lập, thiếu niên ba mắt cũng duỗi tay chọn một ‘hình thức ban đầu của ngựa đua’. Sau khi hắn chọn xong, tám con ngựa đua còn lại đồng thời tiến vào ‘hình thức ngẫu nhiên’, trên đỉnh đầu chúng nó hiện lên vô số hư ảnh ‘ngựa thần’ từ xưa đến nay ở chư thiên vạn giới.

Cuối cùng, có tám con ngựa thần mang huyết mạch thần thú xuất hiện trên vạch xuất phát của trường đua.

Có chiến mã thân khoác vảy rồng; có ngựa thần chân đạp hỏa diễm toàn thân bốc cháy; có chiến mã nguyên tố toàn thân đều do tia chớp kết thành; có ngựa yêu mọc chín chiếc đuôi; có con quái mã chỉ có mỗi cái đầu ngựa, thân thể lại là kỳ lân thú; đến phần sau thì ngay cả thiên mã và Unicorn đều lần lượt lên sàn…

Tám con ngựa đua đủ chủng loại bị triệu hoán ngẫu nhiên ra, lúc xuất hiện trên đường đua thì không ngừng hí vang, khí thế phi phàm.

Đồng thời, trên khán đài xuất hiện vô số ‘quản gia nhãn cầu’ bản phục chế đang cao giọng hò hét, làm nóng bầu không khí.

Có thể nghe loáng thoáng phần lớn ‘khán giả’ đều đang hô khẩu hiệu [Bá Tống Huyền Thánh cố lên].

“Triệu hoán ngẫu nhiên, nhất định phải triệu hoán ra một con ngựa tốt mới được.” Tống Thư Hàng duỗi tay vặn mạnh ‘dây cót’.

Nếu như triệu hoán ra một ‘con ngựa bình thường’ thì tiêu.

Bạch tiền bối phù hộ, để ta ra được cực phẩm đi!

Trên đỉnh đầu, một đám thánh viên hiện ra, hát vang bài hát ‘666 may mắn’, tăng cường khí vận cho Bá Tống Huyền Thánh.

“Yên tâm đi, ngựa triệu hoán ra tệ nhất cũng có cấp bậc ngựa thần. Ta đã nói rồi, ít nhất cũng sẽ đảm bảo ‘công bằng tương đối’, như vậy mới vui và có tính khiêu chiến chứ.” Thiếu niên ba mắt chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng hít sâu, lúc vặn dây cót, hắn đột nhiên cảm ứng được một loại liên hệ sinh ra giữa bản thân và ‘dây cót ngựa đua’.

Dường như tin tức liên quan đến ‘ngựa’ trên người hắn bị lấy ra, rơi lên ‘dây cót ngựa đua’ này. Cho dù là triệu hoán ngẫu nhiên nhưng cũng không phải hoàn toàn ngẫu nhiên. Lúc triệu hoán ngẫu nhiên, dường như cũng sẽ cố gắng triệu hoán ra ngựa thần có liên quan đến người triệu hoán. Trừ khi cả đời người triệu hoán chưa hề tiếp xúc với ‘ngựa’.

Trong đầu Tống Thư Hàng có rất nhiều hình tượng ‘ngựa’ xẹt qua từ trong ký ức.

Cuối cùng dừng lại ở hình tượng một con chiến mã đen nhánh.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Là nó, ngựa giống tinh!

Con ngựa giống tinh kỳ quặc đến từ tổ chức ‘yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’, hình như có cảnh giới ngũ phẩm thì phải.

Cảnh giới ngũ phẩm trong giới tu sĩ đã xem như đại yêu rồi.

Nhưng trong ‘trường đua ngựa thần’ của thiếu niên ba mắt thì lại là thứ chót bảng.

Nếu thật sự triệu hoán con ngựa giống tinh này ra… thà ta tự lên sân chạy đua luôn!

Không thể lấy nó được!

Đổi đi, đổi con khác đi!

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Oong ~~

Nhưng lúc này, nghi thức triệu hoán đã hoàn thành.

Hư ảnh một con tuấn mã thành hình trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn im lặng ngẩng đầu nhìn trời với vẻ mặt tuyệt vọng.

Trở về có nên tẩn con ngựa giống tinh kia một trận không nhỉ? Nhưng nghĩ lại thì thôi đi vậy, việc này không phải lỗi của ngựa giống tinh. Muốn tẩn nó cũng không thể dùng lý do này được.

“Xem nét mặt của ngươi thì hình như không thể triệu hoán ra con ngựa như ý à?” Ba mắt tiền bối nhếch môi hỏi: “Kỳ thật vừa rồi ta muốn nhắc nhở ngươi, ta muốn nói nếu như ngươi không muốn ‘triệu hoán ngẫu nhiên’ thì ta có thể cung cấp cho ngươi hai loại môi giới triệu hoán, ngươi có thể chọn một trong số đó. Chẳng qua ta còn chưa mở miệng thì ngươi đã bắt đầu triệu hoán rồi.”

“Lần tới tiền bối ngươi có thể nói sớm một chút được không?” Tống Thư Hàng thở dài.

“Không thể, bởi vì thế này khiến ta rất vui.” Ba mắt tiền bối vui cười nói.

Dứt lời, hắn lấy một chiếc roi ngựa ra.

Hắn thả roi ngựa vào trong một trận pháp, tiếp theo lại vặn dây cót của ‘hình thức ban đầu của ngựa đua’, đặt nó vào hạch tâm trận pháp: “Ra đi, chói mù mắt số Bá Tống nào, vị vua trong loài ngựa ở chư thiên vạn giới: Mã Đế!”

Ngay sau đó, một con tuấn mã ngầu lòi nhảy ra khỏi trận pháp.

Không có vảy rồng khoa trương, không có hỏa diễm, gió lốc hoặc lôi điện làm bạn, không có một sừng hoặc cánh, thoạt nhìn giống như một con ngựa bình thường không bị biến dị.

Nhưng nó vừa xuất hiện đã lập tức khiến người ta cảm thấy nó không giống ngựa thường.

Nó ngửa đầu hí một tiếng, tám con ngựa khác trên trường đua giật mình sợ hãi. Tiếng ngựa hí trở thành BGM ngầu lòi của con tuấn mã này.

Lúc nó nhấc móng di chuyển, cỏ trên thảo nguyên lại không ngừng trổ nụ đơm bông như hoan nghênh nó đến.

Ngoại trừ kèm theo bgm thì còn có cả bối cảnh đặc biệt.

Đúng là đãi ngộ của nhân vật chính.

Vậy còn chơi cái gì nữa?

Tống Thư Hàng nhìn về phía chiến mã của mình, đen nhẻm… là bộ dạng của con ngựa giống tinh kia.

Tiêu rồi tiêu rồi.

Trong lúc hắn đang suy tư, con ngựa giống tinh kia nhìn thấy Mã Đế thì lập tức trở nên vui vẻ. Nó nhanh chóng chạy về phía Mã Đế, không hề sợ hãi chút nào.

[Đừng nói với ta là ngươi lại động dục ngay lúc này đấy nhé!]

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt tuyệt vọng, nói: “Ba mắt tiền bối, ta có thể xuất trận thay chiến mã không?”

“Ngươi là ngựa à? Nếu như ngươi là ngựa thì ta sẽ lập tức đồng ý cho ngươi xuất trận.” Ba mắt tiền bối vui vẻ nói.

Mà lúc này, ngựa giống tinh đã vui vẻ nhảy nhót đến bên cạnh Mã Đế, dường như nó đang muốn lấy lòng Mã Đế.

Mã Đế ngẩng đầu lên, nó thân là vương giả trong loài ngựa, hí lên một tiếng thì ngay cả tám con ngựa thần triệu hoán ngẫu nhiên cũng không chịu nổi, đương nhiên là có kiêu ngạo của riêng mình rồi/

Đúng lúc này, con ngựa lớn màu đen của Tống Thư Hàng đột nhiên đứng thẳng người lên, một vó nện vào mặt Mã Đế.

Bốp ~~

Mã Đế bị đạp ngã xuống đất, không ngừng giãy giụa, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Thiếu niên ba mắt: “! ! !”

Tất cả quản gia nhãn cầu trên khán đài cũng ngớ người ra, ngay cả tiếng cố lên cũng ngừng lại.

Tất cả mọi người và ngựa đều câm nín, nhưng tuấn mã màu đen lại không hề ngừng hành vi bạo hành của mình. Sau khi một vó đạp ngã Mã Đế, vó trước của nó lại tiếp tục đạp mấy cái lên người Mã Đế.

“Dừng… dừng lại! Chúng ta đua ngựa chứ không phải đấu ngựa.” Tống Thư Hàng vội vàng bảo ngừng.

Đồng thời, trong lòng hắn chợt xuất hiện một dự cảm.

Ngựa giống tinh tuyệt đối không to gan như vậy.

“Hí ~~” Ngựa lớn màu đen đứng bằng hai chân, hai chi trước giang ra hai bên, bày ra tư thế ‘bạch hạc giương cánh’, đồng thời đôi chân sau của nó xoay ngược kết cấu, bày ra tư thế ‘kim kê độc lập’.

Tống Thư Hàng ôm trán…

Chương 2329: Trò Hay Thật Sự Bắt Đầu

Quả nhiên là con ngựa của nhà Bạch Thiên Đạo!

Tống Thư Hàng cũng không ngờ lần này ngựa siêu diễn kia còn biết nhuộm màu để xuất trận, nó nhuộm bản thân thành màu đen để giả làm ngựa giống tinh, ngay cả hắn cũng bị lừa.

Nếu như là ngựa siêu diễn… thì trận này có thể sẽ thắng!

“Đây là ngựa gì? Tàn bạo ghê thế?” Thiếu niên ba mắt trợn mắt há mồm, sau hồi lâu mới lấy lại tinh thần lại từ cảnh tượng bạo lực này.

Hắn dùng con mắt thứ ba quét qua con ngựa lớn màu đen này của tiểu Bá Tống, nhưng tin tức lấy được lại rất mơ hồ.

Tin tức hiển thị: Đây là một con ngựa tinh đến từ liên minh yêu quái ‘yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’, thiên phú đặc thù là: gieo giống.

Nhưng tin tức này, thiếu niên ba mắt lại không tin được nửa chữ.

Bởi vì nếu như tin tức thật sự không sai, vậy thì một con ngựa giống tinh bình thường sẽ quéo giò khi đối mặt với Mã Đế ngay lập tức.

Làm sao có thể to gan xông lên đạp vào mặt Mã Đế chứ?

Tống Thư Hàng xoay người lại, hai tay bụm mặt mình, bắt đầu xoa nắn. Hắn muốn nắn ra một gương mặt ‘không chút thay đổi’, tránh cho ba mắt tiền bối đọc được đáp án từ trên mặt hắn.

Khó khắn lắm mới xoa nắn đi ý cười trong lòng mình, Tống Thư Hàng bảy ra ‘mặt than’ rồi nói với ba mắt tiền bối: “Thực ra vừa rồi, lúc ta đang triệu hoán còn cho rằng đó là một con ngựa yêu của ‘yêu quái toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà’. Nhưng hiện tại xem ra, chắc là trong quá trình triệu hoán đã xuất hiện sự cố gì đó.”

“Vậy thân phận của con ngựa này là?” Ba mắt tiền bối hỏi.

“Ba mắt tiền bối… ván cược đã bắt đầu, tin tức kế tiếp là cơ mật. Ta cũng không thể để ngươi lấy được khắc chế trong tin tức của ta được!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thiếu niên ba mắt gật đầu: “Có lý lắm.”

“Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, mời đến vạch xuất phát, thi đấu sắp sửa bắt đầu rồi.” Lại có một quản gia nhãn cầu mặc đồng phục trọng tài hô lớn.

“Ngựa tiền bối, là thắng hay thua thì phải dựa vào ngươi hết đấy!” Tống Thư Hàng hét lớn với ngựa siêu diễn.

Nếu như có thể thắng được thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo từ trong tay ba mắt tiền bối, hắn phải tán tài một đợt… Số lượng thuốc nhỏ mắt rất nhiều, có thể chia cho thành viên nhóm Cửu Châu số 1 một phần nhỏ, chỗ còn lại cũng rất nhiều.

Đến lúc đó, hắn có thể chấm mút một chút từ phân đoạn ‘tán tài’ rồi. Trước tiên dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo đổi một ít bảo vật với các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1, sau đó lại dùng những bảo vật này bổ sung hàng hóa cho Tán Tài Vương Tọa.

Hai lần tán tài trước, hắn đều chơi ăn gian cả.

Lần này, hắn phải nghiêm túc tổ chức đại hội Tán Tài Vương Tọa theo ước định một lần. Dù sao đây cũng là phần quan trọng trong giao hẹn với ba mắt tiền bối, không thể cứ chơi chiêu để tránh né được.

Mặc khác, trong lòng Tống Thư Hàng cũng đã có một địa điểm tán tài thích hợp: buổi họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô Thị.

Thân là nghìn năm đệ nhất thánh, lúc hắn tham gia buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô Thị thì đương nhiên không thể tới cửa tay không được. Đến lúc đó, Tán Tài Vương Tọa mở ra, vừa có mặt mũi lại có thể hoàn thành giao hẹn với thiếu niên ba mắt tiền bối.

Ngựa siêu diễn tiền bối đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, nó đứng bằng hai chân, một móng trước vỗ bả vai Tống Thư Hàng, dáng vẻ vô cùng lưu manh.

Sau khi vỗ Tống Thư Hàng, ngựa siêu diễn tiền bối tiến lên, đi vào vị trí xuất phát.

“Tiểu Bá Tống… nhắc trước nhé, đua ngựa có quy tắc của đua ngựa, sau khi thi đấu bắt đầu, tuyệt đối không được phép đá đạp những con ngựa khác. Bằng không sẽ mất tư cách thi đầu, trực tiếp thất bại đấy.” Ba mắt tiền bối nhắc nhở.

Hắn chỉ sợ con ngựa đen lớn mà Tống Thư Hàng triệu hoán ra sẽ đột nhiên xuất vó đen với những con ngựa khác lúc đua.

Có cảm giác con ngựa đen lớn này tuyệt đối sẽ làm như vậy.

“Yên tâm đi, ba mắt tiền bối. Ta hiểu quy tắc thi đấu mà.” Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời vừa âm thầm dặn dò ngựa siêu diễn tiền bối một phen.

“Vậy là tốt rồi.” Ba mắt tiền bối gật đầu nói. Chỉ cần trong thi đấu ngựa đen lớn không xuất vó đen, đơn thuần tranh tài, Mã Đế hắn triệu hoán vẫn có hy vọng chiến thắng rất lớn.

Sắp xếp xong vị trí của ngựa thần triệu hoán ra, Mã Đế đứng ở vị trí số 5, mà ngựa siêu diễn đứng ở vị trí số 8.

…

…

Cánh cửa đường chạy mở ra.

Mã Đế số 5 làm đầu tàu gương mẫu, cất vó hất tung bụi mù.

Phía sau là tám con ngựa thần được triệu hoán ngẫu nhiên khác, chúng cũng thi triển thần thông, theo sát phía sau.

Chỉ có ngựa siêu diễn màu đen dường như đang thất thần, không cất bước ngay từ đầu… rơi xuống vị trí cuối cùng.

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng mấy chốc, Mã Đế phía trước đã chạy được một nửa đường đua.

Mà ngựa siêu diễn vẫn không nhanh không chậm theo sat sau lưng tất cả những con ngựa khác.

Nó chạy rất bình thường, không xuất vó đen, không sử dụng năng lực đặc thù gì, nghiêm túc thành thật tuân thủ quy tắc.

“Thì ra là thế, con ngựa giỏi đánh nhau chưa chắc đã giỏi chạy đua.” Ba mắt tiền bối yên tâm hẳn.

“Bá Tống Huyền Thánh cố lên!”

“Đừng thua ba con mắt!”

“Chạy đi nào, vượt qua Mã Đế đi!”

Trên khán đài, tất cả quản gia nhãn cầu thể phục chế đều phát ra tiếng hô đứt hơi khản tiếng.

“Quay về thì phải lập tức nướng nó trên đống lửa mới được.” Ba mắt tiền bối cắn răng nói.

Tống Thư Hàng thở dài: “Là tiền bối ngươi quá nuông chiều nó.”

“Ngươi sắp thua rồi.” Tâm trạng của ba mắt tiền bối rất tốt.

“Không đến thời khắc cuối cùng thì đừng bao giờ nói thắng thua.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Trong lúc nói chuyện, ngựa siêu diễn bắt đầu vượt qua từng con một, những con ngựa thần vốn chạy phía trước lại bị nó đuổi kịp và vượt qua từng con một.

Tốc độ của ngựa siêu diễn cũng không tăng lên, chỉ là tốc độ những con ngựa thần khác đang giảm xuống với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Từng con ngựa thần thở hổn hển như trâu, mồ hôi tuôn như mưa.

Ba mắt tiền bối nhíu mày, chân mày kẹp lấy con mắt thứ ba trên mi tâm.

Trạng thái của đám ngựa thần này rất lạ!

Thân là ngựa thần nổi danh chư thiên vạn giới, cho dù là bị ‘hình thức ban đầu của ngựa đua’ hạn chế thuộc tính thì phương diện sức chịu đựng cũng không thể nào kém như vậy được.

Hình như chúng nó đang chịu đựng một áp lực cực lớn thì phải?

Ba mắt tiền bối đoán không sai.

Lúc này tất cả ngựa thần trên trường đua đều đang chịu đựng áp lực cực lớn trên cả thân thể và tâm lý.

Khắp thiên địa đều đang hạn chế chúng nó tiến lên, không gian đang đông cứng lại, lúc nhóm ngựa thần đang chạy về phía trước thì như đang xông tới bên trong một vách tường thể rắn vậy.

Đồng thời, trong lòng chúng nó còn có loại áp bách không cách nào mở miệng nói ra được.

Con ngựa đen lớn kia trở nên cao lớn vô cùng, chẳng khác gì ma vương vậy. Còn bọn nó đều biến thành con sâu nhỏ dưới vó ngựa đen lớn, dễ dàng bị nghiền chết.

Sau hai hơi thở.

Tám con ngựa thần được triệu hoán ngẫu nhiên đã bị ngựa siêu diễn bỏ lại sau lưng, nó khoan thai chạy tới đằng sau Mã Đế, cách Mã Đế khoảng nửa thân ngựa.

Mã Đế không khỏi nhìn ngựa đen lớn một cái, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Híiiiiii ~” Ngựa đen lớn đột nhiên đứng thẳng người lên.

Mã Đế hoảng sợ hí to, liều mạng phóng về vạch đích.

Trên mặt ngựa đen lớn lộ ra nụ cười nhân tính hóa.

Ngay sau đó, nó bắt đầu sải vó. Hai chân sau của nó đạp một ‘bộ pháp’ huyền ảo, duy trì tư thế đứng hai chân, nhanh chóng xông về trước.

“Thân pháp Thiên Hành Kiện, bản update của Quân Tử Vạn Lý Hành?!” Tống Thư Hàng hét toáng lên.

Ngựa đen lớn chân đạp Thiên Hành Kiện, trong nháy mắt đã vượt qua Mã Đế, dẫn đầu bước đến vạch đích.

Nó giơ cao hai vó, ‘ôm quyền’ hành lễ với khán giả.

Đánh cược kết thúc.

Người thắng: Tống Thư Hàng.

“Lại thua rồi à.” Ba mắt tiền bối nhói cả tim.

Nhưng thua cũng tốt. Sau khi Tống Thư Hàng thắng lợi, không những cần mang nước nhỏ mắt Thiên Đạo đi, mà còn phải dẫn tiền đặt cược quả cầu chúa tể Cửu U của hắn đi.

Cho nên nói, bất kể thắng hay thua đều là chuyện tốt cả.

Nếu thắng, hắn sẽ nhận tiền đặt cược của Tống Thư Hàng.

Nếu thua, có thể ngồi xem trò hay khi vị quả cầu chúa tể Cửu U này đuổi giết tiểu Bá Tống.

Tâm trạng đột nhiên vui sướng vô cùng.

Chương 2330: Một Đám Hí Tinh

Nghi thức đánh cược kết thúc.

Trường đua ngựa khổng lồ bắt đầu khôi phục.

Đồng thời, trong tay Tống Thư Hàng xuất hiện một chiếc bình thủy tinh, kích cỡ chừng một lon nước ngọt, bên trong chứa đầy chất lỏng màu lam nhạt.

Đây chính là thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, bảo vật vô cùng quý giá.

Nếu ném tới tu chân giới, tuyệt đối sẽ khiến các tu sĩ giành giật bể đầu. Pháp khí có khí linh và pháp khí không có khí linh là hai khái niệm. Bất kể là vật gì, chỉ cần thổi linh hồn vào đều sẽ trở nên khác biệt.

Tống Thư Hàng giơ bình thủy tinh lên, nhìn chằm chằm thuốc nhỏ mắt trong đó. Không biết có phải ảo giác hay không, dường như hắn cảm ứng được [pháp tắc] yếu ớt từ bình thuốc nhỏ mắt này?

Thứ như pháp tắc là vật mà Huyền Thánh bát phẩm tha thiết mơ ước. Huyền Thánh bát phẩm muốn tấn thăng lên cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm thì cần trải qua ba giai đoạn không cách nào tránh được, đó là: tiếp xúc với pháp tắc, làm quen với pháp tắc, dung nhập với pháp tắc.

Quá trình này dài đằng đẵng, thời gian cần có để hoàn thành ba giai đoạn này đều đo bằng đơn vị ‘vạn năm’.

Đặc biệt là giai đoạn tiếp xúc với pháp tắc, Huyền Thánh bát phẩm cần tự mình lĩnh ngộ pháp tắc. Bắt đầu từ con số không, việc từ không sinh có là gian nan nhất.

Nhưng nếu ở giai đoạn Huyền Thánh bát phẩm mà được thử thể nghiệm pháp tắc sớm, cho dù là thoáng tiếp xúc một chút cũng có thể giảm bớt mấy nghìn năm, thậm chí trên vạn năm thời gian khổ tu cho Huyền Thánh.

Huyền Thánh mới tấn chức trong nhóm Cửu Châu số 1 khá may mắn, bọn họ đã từng nhìn thấy pháp tắc bằng mắt thường, thiếu chút nữa đã mù luôn.

“Nếu như bên trong thật sự ẩn chứa ‘pháp tắc’ thì giá trị của nó quả thật không thể cân đo đong đếm được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

…

…

Lúc này, ngựa siêu diễn chạy một mạch đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó duỗi móng phải trước ra, nhắm ngay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn nó: “? ? ?”

Ngựa siêu diễn liên tục ném ánh mắt quyến rũ cho Tống Thư Hàng, tầm mắt hướng về phía thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo trong tay Tống Thư Hàng, giơ móng trước bên phải lên.

“À, ngựa tiền bối ngươi muốn nhỏ thuốc nhỏ mắt ư?” Tống Thư Hàng suy đoán rồi hỏi.

Ngựa siêu diễn gật đầu lia lịa, thằng nhóc Thư Hàng này vẫn còn khả năng trao đổi.

“Không thành vấn đề, dù sao trận đấu này may nhờ phúc của ngựa tiền bối mới thắng được.” Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Sau đó… hắn duỗi tay trái ra, banh con mắt to của ngựa siêu diễn moe moe, sau đó nhỏ một giọt thuốc nhỏ mắt vào mắt của ngựa siêu diễn trong cái nhìn nghi hoặc của nó.

Ngựa siêu diễn chớp mắt.

Ngay sau đó.

“A a a a ~” Ngựa siêu diễn phát ra một tràng kêu la thảm thiết.

Nó nâng vó lên, một vó quét bay Tống Thư Hàng.

Uy lực một vó này vô cùng khủng bố, sau khi Tống Thư Hàng bị quét bay thì liên tục lộn nhào mười mấy vòng trên không trung, cuối cùng rơi ầm ầm xuống đất, đập ra một cái hố trên mặt đất.

Thông Nương trong túi lộ ra búp hành, nhỏ giọng nói: “Thư Hàng Thư Hàng, để ta phiên dịch cho ngươi nhé. Vị ngựa tiền bối này đang nói: Thư Hàng thằng ngu này, ta muốn ngươi nhỏ một giọt nước thuốc lên chân ta, không phải bảo ngươi nhỏ vào mắt ta.”

[Ta biết, nhưng ta lại nhịn không được mà muốn nhỏ vào mắt nó.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ, hắn bình tĩnh bò dậy từ dưới đất, phủi phủi thân thể.

Ngựa siêu diễn dùng móng xoa mắt mình, ép giọt thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo kia ra ngoài lần nữa, sau đó nó nhìn thuốc nhỏ mắt chằm chằm, bắt đầu ngẩn người… nghiên cứu.

Ba mắt tiền bối: “…”

Lúc này, trường đua ngựa thần đã được thu hồi, trường đua và chín con ngựa thần khác đều đã trở về hình dáng ban đầu, trở lại trong chiếc hộp nhỏ kia.

Duy chỉ có con ngựa vô lại do tiểu Bá Tống triệu hoán ra lại không khôi phục, nó vẫn giữ bộ dạng ngựa đen, xuất hiện trong tiểu thế giới cửa gỗ của hắn.

Có thể khẳng định, bản tôn của con ngựa đen lớn này có thực lực vô cùng khủng bố… Chí ít cũng không thua gì hắn thì mới có thể duy trì hình thái ‘con ngựa’ trong tiểu thế giới của hắn.

[Nhưng mà trong các đời Thiên Đạo, có ai lấy thân ngựa chứng đạo đâu?] Thiếu niên ba mắt rơi vào trầm tư.

Lúc này, trên cột đồ đằng trong tiểu thế giới, quản gia nhãn cầu cuối cùng cũng giãy ra khỏi cây cột.

Nó phủi nhẹ thân thể, giũ ra tro đen toàn thân.

Sau đó, nó nhiệt tình đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, chúc mừng hắn: “Chúc mừng ngươi, Bá Tống Huyền Thánh.”

“Cảm ơn.” Thông Nương đáp lời thay Tống Thư Hàng.

“Bá Tống Huyền Thánh ngươi có thể giành được thắng lợi trong trận đua ngựa lần này, quả thật là cái đích mà mọi người cùng hướng tới. Từ lúc bắt đầu thi đấu, ta đã biết nàng tiên may mắn vẫn luôn đứng bên cạnh ngươi. Khác hẳn với kẻ xui xẻo đã thua liên tục hơn ba mươi lần nào đó.” Quản gia nhãn cầu tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Thiếu niên ba mắt: “…”

Thông Nương suy nghĩ chốc lát rồi đáp: “Quá khen quá khen.”

“Đúng rồi, bây giờ Bá Tống Huyền Thánh ngươi còn tuyển quản gia không? Nếu cần tuyển người thì có thể cân nhắc đến ta nhé.” Quản gia nhãn cầu cười ha ha nói: “Ta đã muốn đi ăn máng khác từ lâu rồi.”

Nó vừa dứt lời, Tống Thư Hàng lập tức nghe thấy một tiếng xé gió sắc bén… Sau đó, một cây mâu dài ghim thấu tim quản gia nhãn cầu.

Thiếu niên ba mắt bình tĩnh đi tới, nhấc quản gia nhãn cầu được ghim thành chuỗi lên, đi đến bên đống lửa để quay nướng.

Nhìn động tác thuần thục này của hắn, Tống Thư Hàng không khỏi đau lòng mấy giây cho ba mắt tiền bối.

Điều này cần bị quản gia nhãn cầu đâm tim bao nhiêu lần, rồi đi quay nướng bao nhiêu lần mới có thể luyện thành động tác nước chảy mây trôi như thế?

Con mắt trên trán thiếu niên ba mắt liếc nhẹ Tống Thư Hàng một cái rồi nói: “Nếu ngươi có thời gian thương hại ta, còn không bằng tự thương hại mình chút đi. Đừng quên, nghi thức đánh cược đã kết thúc. Tiền đặt cược sẽ không bị đóng băng nữa, đã thuận lợi trả về cho ngươi.”

Tiền đặt cược không bị đóng băng nữa ư?

Tống Thư Hàng không chút do dự, điên cuồng vận chuyển thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, liều mạng phóng về phía vị trí của ba mắt tiền bối: “Ba mắt tiền bối, không thể đợi ta rời khỏi tiểu thế giới của ngươi rồi hãy làm tan băng cho tiền đặt cược ư?”

“Xin lỗi, chỗ ta không phục vụ việc này.” Ba mắt tiền bối vui cười nói.

Phía sau, đại lão quả cầu béo clone đã khôi phục năng lực hành động.

“[cười giận dữ] Tiền đặt cược? Bá Tống, ngươi là kẻ đầu tiên xem ta thành tiền đặt cược đấy. Ngay cả Bạch U U cũng không đối xử với ta như vậy!” Đại lão quả cầu béo clone đã giận đến cực hạn.

Thân thể của đại lão quả cầu béo clone hóa thành bộ dạng kim cương cắt kim loại, phần đầu nhọn của viên kim cương nhắm ngay Tống Thư Hàng: "Một pháo này sẽ xuyên qua thân thể ngươi, ngoan ngoãn đứng đó chịu chết cho ta!"

"Đáng sợ lắm đấy, trong một kích này có kèm theo pháp tắc 'xuyên qua vạn vật', chuyên phá các loại công pháp phòng ngự, hộ thể, luyện thể." Thiếu niên ba mắt vừa nướng quản gia nhãn cầu vừa giải thích cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đã vọt tới bên cạnh ba mắt tiền bối. Ngay sau đó, hắn khởi động 'thân thể sương mù bất hủ', hóa thành sương mù cỡ nắm đấm lớn, trốn phía sau ba mắt tiền bối.

"Nếu ngươi muốn dùng ta làm tấm thuẫn thì sai lầm rồi." Ba mắt tiền bối bình tĩnh nói: "Trong thế giới này, ta vừa là kẻ không chỗ nào không có mặt, lại vừa là kẻ không có mặt ở bất kỳ chỗ nào. Ngươi nhìn thấy ta ở chỗ này, nhưng kỳ thật ta không ở chỗ này. Một pháo này đánh tới cũng giống vậy thôi."

Ầm ~~

Một pháp 'xuyên qua vạn vật' của đại lão quả cầu béo clone trực tiếp xuyên qua thân thể ba mắt tiền bối, đánh lên người Tống Thư Hàng.

Ầm ~

Ánh lửa bắn ra bốn phía.

Thân thể Tống Thư Hàng nổ thành một đám lửa.

Nào ngờ lại là thế thân.

Chương 2331: Từ Thiên Đường Đến Địa Ngục Chỉ Cần Một Cổng Truyền Tống

Thập Lục lớn do hỏa diễm thế thân pháp còn chưa ngưng tụ thành hình lại nổ thành đốm lửa.

“Ơ? Lại là thế thân pháp kia à?” Ba mắt tiền bối sững sờ.

Lần này tiểu Bá Tống làm thật kín, vậy mà ngay cả hắn cũng không phát hiện, thậm chí cả cầu chúa tể Cửu U cũng bị lừa.

Không đúng, tiểu Bá Tống không có năng lực làm được đến mức này, có người âm thầm giúp hắn!

Ba mắt tiền bối không nhịn được lén nhìn con ngựa to màu đen đang giơ chân ngẩn người kia, có lẽ chính con ngựa to màu đen này đã âm thầm giúp Tống Thư Hàng che đậy thiên cơ, lừa hắn và cầu chúa tể Cửu U ở đối diện.

Đồng thời ba mắt tiền bối phát hiện chân thân của Tống Thư Hàng đã xuất hiện bên cạnh cửa gỗ. Lúc này Tống Thư Hàng đã bước vào được nửa người.

Thấy một kích của mình chỉ đánh nổ thế thân, đại lão quả cầu béo cũng kịp phản ứng lại. Nó lập tức xoay họng pháo, khóa mục tiêu vào cửa gỗ.

“Ha ha ha, bye bye đại lão quả cầu béo~ Ngài đừng đuổi theo ta bởi vì còn có chuyện quan trọng hơn đang chờ ngài kìa.” Lúc này Tống Thư Hàng cười to, nhảy vọt vào cửa.

Đại lão quả cầu béo clone tức điên người nhưng nó chỉ có thể ép mình phải bình tĩnh.

Mặc dù lúc này nó rất muốn xông lên băm vằm Tống Thư Hàng nhưng bây giờ không phải lúc đuổi theo Bá Tống.

Nó phải đánh cược thắng vị “cựu chúa tể Cửu U” này, lấy lại phần “tồn tại” mà bản thể bị cắn mất!

Phần “tồn tại” bản thể bị cắn mất quan trọng hơn Bá Tống.

Trong tình huống phải lựa chọn giữa cá và tay gấu, nó chỉ có thể lựa chọn cá sủ vàng (1).

Đại lão quả cầu béo hậm hực xoay người lại, ánh mắt nhìn thẳng vào thiếu niên ba mắt.

Ba mắt tiền bối: “...”

Quản gia nhãn cầu trên vỉ nướng run rẩy nói: “Chủ nhân, ngài lại bị lừa rồi.”

Không ngờ tên Bá Tống Huyền Thánh rốn đen này lại chơi chiêu gài bẫy liên hoàn, bẫy này nối liền bẫy kia, bẫy kia lồng vào bẫy nọ.

“Hèn hạ, không ngờ trong mấy năm ta ẩn cư, con người lại hèn hạ đến mức này, làm ta đau lòng quá đi mất.” Ba mắt tiền bối cắn răng nói: “Cũng may là ta có chuẩn bị từ trước.”

Nói xong, hắn búng tay nhẹ một cái, một cổng không gian đã mở từ trước nhưng lại ở trạng thái ẩn hình hiện ra bên cạnh hắn.

...

Trong lúc đó, Bá Tống Huyền Thánh đã hí hửng nhảy đến cửa ra Tán Tài Vương Tọa.

Phía trước chính là tự do!

Hắn vừa đi vừa hát khẽ, trên môi nở nụ cười tươi rói, nhảy lên thật cao, giang rộng hai tay chào đón một vũ trụ không có đại lão quả cầu béo clone đuổi theo.

Xoẹt~

Ngay lúc Tống Thư Hàng nhảy vọt ra khỏi Tán Tài Vương Tọa thì trời đất bỗng quay cuồng.

Cảm giác này là cảm giác lúc truyền tống không gian.

Sau đó Tống Thư Hàng vẫn cười tươi, giơ cao hai cánh tay, giữ nguyên tư thế sải bước đáp xuống bên cạnh quản gia nhãn cầu bị xiên nướng.

Nụ cười trên môi Tống Thư Hàng lập tức cứng đờ.

Sự thật chứng minh khoảng cách giữa hai điểm là khoảng cách truyền tống không gian gần nhất... Từ thiên đường đến địa ngục chỉ cần một cổng truyền tống.

“Chào mừng Bá Tống tiên sinh đã trở lại.” Cho dù bị xiên trên vỉ nướng, quản gia nhãn cầu vẫn giữ khuôn phép của một quản gia, lễ phép chào hỏi.

Tống Thư Hàng quay đầu lại một cách cứng nhắc, nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối.

“Lại gặp mặt rồi, tiểu Bá Tống.” Ba mắt tiền bối cười ôn hòa: “Đúng là có duyên thật đấy.”

“Ba mắt tiền bối... Ngài cần gì phải làm vậy?” Tống Thư Hàng chua xót nói.

“Bởi vì ta vui chứ sao~” Ba mắt tiền bối cười đáp, ba con mắt híp lại, mặt trời rực rỡ trên cao chiếu rọi, trời trong nắng ấm.

Trong mấy năm qua, đây là lần đầu tiên ba mắt tiền bối vui như vậy.

“Bá~ Tống~” Ở phía đối diện, đại lão quả cầu béo clone vừa mừng lại vừa giận.

Nó lại nhắm họng pháo vào Tống Thư Hàng.

Lần này xem ai có thể giúp ngươi!

“Hết cách rồi, đành phải tung tuyệt chiêu thôi.” Tống Thư Hàng rống to: “Dẫn thiên phạt!”

Thiếu niên ba mắt sững sốt, thiên phạt đâu phải thứ nói muốn dẫn là có thể dẫn xuống?

Nhưng đại lão quả cầu béo ở phía đối diện lại sững người, bởi vì nó tin Tống Thư Hàng có thủ đoạn dẫn thiên phạt xuống. Không nói cái khác, chỉ cần tên Bạch U U kia cho Tống Thư Hàng một giọt máu tươi, lấy máu ra là có thể dẫn thiên phạt xuống ngay tắp lự.

Ngay lúc đại lão quả cầu béo clone sững người, một móng ngựa màu đen đến gần, thẳng “chân” đá bay nó.

Đại lão quả cầu béo clone bị đá lăn lông lốc. Trong lúc lăn, thân thể hình “kim cương” của nó lại biến về hình cầu.

“Bạch U U!!!” Đại lão quả cầu béo vừa lăn vừa tức giận hét lên.

Cái móng này có mùi của Bạch U U, tuyệt đối không sai được.

Nó đột nhiên nhảy lên, khóa mục tiêu vào ngựa to màu đen, cảnh giác cao độ.

Ngựa siêu diễn tặng cho quả cầu béo clone một nụ cười hài hước trông rất sống động.

Thiếu niên ba mắt thở dài.

Có con ngựa to màu đen quỷ dị này ở đây, kịch hay “quả cầu béo đuổi giết Bá Tống thành cầu” hắn muốn xem không diễn được rồi.

Nếu để quả cầu béo và ngựa to màu đen tiếp tục làm loạn, tiểu thế giới này của hắn cũng không chịu nổi.

“Các vị, dừng ở đây thôi.” Thiếu niên ba mắt vỗ tay, trầm giọng nói: “Ta có một đề nghị... không bằng dùng đánh cược để giải quyết ân oán của mọi người đi!”

Đánh cược với Bá Tống Huyền Thánh chỉ là món khai vị thôi, tiếp theo mới đúng là ván cược đỉnh cao chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng, đại lão quả cầu béo clone và ngựa to màu đen đồng loạt nhìn về phía thiếu niên ba mắt.

“Chúng ta chơi một ván cược bốn người.” Thiếu niên ba mắt nói.

“Ta chỉ cần phần tồn tại ta mất đi, cần tiền cược tương ứng cấp bậc nào?” Đại lão quả cầu béo clone trầm giọng hỏi.

Thiếu niên ba mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Xin lỗi ba mắt tiền bối, bây giờ ta không ham muốn gì cả, ta mới vừa thắng cược một ván, bây giờ đang ở chế độ hiền giả.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

“Không sao, nếu tiểu Bá Tống đang ở chế độ hiền giả, vậy ta đành phải nói cho cầu chúa tể Cửu U biết thứ mà nó muốn không nằm trong tay ta mà đang nằm trong tay tiểu Bá Tống.” Thiếu niên ba mắt mỉm cười, truyền âm nhập mật nói.

Tống Thư Hàng cười khà khà, truyền âm trả lời: “Nhưng mà thứ kia cũng không nằm trong tay ta.”

“Không quan trọng, tiểu Bá Tống à, điều quan trọng bây giờ không phải thứ kia nằm trong tay ai mà là quả cầu béo đạo hữu tin thứ kia nằm trong tay ai. Hơn nữa, Thư Hàng tiểu hữu ngươi biết thứ kia ở đâu mà đúng không? Vậy nên ngươi có thể lấy tin tức thứ kia ở đâu làm tiền cược.” Thiếu niên ba mắt đáp lại.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Hắn tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức thứ kia ở đâu cho đại lão quả cầu béo.

Dù có bị đại lão quả cầu béo đuổi giết khắp vũ trụ cũng chẳng sao cả.

Dù ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn, hắn cũng không tiết lộ nửa lời!

Có một số người, một số việc và một ranh giới tuyệt đối không thể vượt qua.

Ngay lúc nội tâm Tống Thư Hàng đang sục sôi, tiếng của Tạo Hóa Tiên Tử bỗng vang lên trong đầu hắn.

“Đánh cược với hắn đi Tống Thư Hàng.”

Tạo Hóa Tiên Tử không hát linh tinh nữa, người lên tiếng là một nhân cách khác của cô, giọng điệu khác hẳn lúc bình thường.

Tống Thư Hàng: “???”

“Mới vừa nhận được tin tức nội bộ, mấy vị sư huynh đã bí mật bố trí, muốn chuyển thứ kia đến một khu vực đặc biệt trong thế giới Kim Liên. Chờ sau khi chuyển dời thành công, chư thiên vạn giới sẽ không còn ai nhớ đến thứ kia nữa. Nên nhân lúc này, ngươi hãy đánh cược một lần đi. Nếu chẳng may ngươi thua thì Nho gia bên kia sẽ lập tức tiến hành chuyển dời khẩn cấp.”

Không còn ai nhớ đến thứ kia? Phòng tối Thiên Đạo?

Thế giới Kim Liên Nho gia đã khai phá ra chức năng phòng tối?

Tuyệt vời!

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nói: “Ba mắt tiền bối, ta nghĩ kỹ rồi, một ván cược đỉnh cao chư thiên vạn giới thế này sao có thể thiếu ta được?”

“Nếu vậy ngươi muốn cầu chúa tể Cửu U đặt cược thứ gì?” Ba mắt tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý: “Ba mắt tiền bối, nghi thức đánh cược có thể tước đoạt thứ thuộc loại khái niệm, vậy có thể đoạt sức mạnh không gian của đại lão quả cầu béo phân thân không?”

Nếu đại lão quả cầu béo không có năng lực không gian, tiên toa của Bạch tiền bối two có thể xử nó trong vòng một nốt nhạc.

Chú thích:

(1) Cá sủ vàng hay còn gọi là Chinese Bahaba. Loài cá này thường dài đến 2m, có con lớn dài đến 3m, nặng trên dưới 100kg. Đây là một giống cá cực kỳ quý hiếm và có giá trị rất cao, có thể nói quý như vàng. Ở Việt Nam, loài cá sủ vàng hiện còn rất ít, gần như tuyệt chủng.

Chương 2332: Tuy Không Rõ Nhưng Cảm Giác Có Vẻ Rất Ghê Gớm

“Ý nghĩ xấu xa thật... nhưng ta thích.” Ba mắt tiền bối trả lời.

“Có thể đoạt thật à?” Tống Thư Hàng nghe vậy, hai mắt sáng rỡ. Vừa nghĩ đến cảnh đại lão quả cầu béo mất đi năng lực không gian thì trong lòng hắn lại thấy hí hửng.

Đôi khi niềm vui lấy được dễ như thế đấy, một ý tưởng chợt lóe lên đã có thể khiến người ta cười ngu ngơ hơn nửa ngày.

“Có thể đoạt một phần, sẽ có không ít hạn chế... Chủ yếu do đối phương là chúa tể Cửu U, muốn cướp đoạt toàn bộ sức mạnh không gian của nó là chuyện không thực tế, nghi thức đánh cược của ta không có uy lực mạnh như vậy.” Ba mắt tiền bối truyền âm nhập mật đáp.

“Hơn nữa, đoán chừng nghi thức đánh cược chỉ có thể đoạt quyền hạn năng lực không gian của nó ở hiện thế, sau đó ngưng tụ thành một hạt giống quyền hạn không gian xem như tiền cược. Nhưng chắc chắn không hề ảnh hưởng đến bản thể của nó ở thế giới Cửu U. Ở thế giới Cửu U thì nó chính là chúa tể. Ngoài ra đoạt năng lực không gian còn có hạn chế về thời gian, tối đa là một tháng, tối thiểu có thể chỉ cần bảy tám ngày, quyền hạn không gian của nó sẽ khôi phục.” Ba mắt tiền bối lại bổ sung.

“Vậy thì đâu có lời.” Tống Thư Hàng xoa cằm, nếu chỉ tước đoạt quyền hạn không gian bảy tám ngày đến một tháng, vậy tiền cược ở ngoài sáng không ngang nhau.

“Thật ra một hạt giống quyền hạn không gian ngươi cũng không lỗ.” Ba mắt tiền bối nói: “Ngươi có thể tăng giá, tước đoạt quyền hạn không gian một tháng cộng thêm bảo vật khác mà ngươi muốn, cố gắng để tiền cược có giá trị tương đương nhau là được.”

Mặc dù đánh cược thắng thua chưa rõ nhưng trước khi đánh cược, tiền cược phải ngang nhau, đây là nguyên tắc công bằng.

“Ok~ Cứ quyết định vậy đi.” Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

...

Ở bên cạnh.

Đại lão quả cầu béo clone với ngựa siêu diễn im lặng nhìn Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt nhìn nhau đắm đuối.

Hai người này truyền âm nhập mật quá lâu, đại lão quả cầu béo clone cảm thấy trong này nhất định có gian tình.

“Cầu chúa tể đừng lo, chủ nhân của ta chỉ là đang xác định tiền cược với Bá Tống Huyền Thánh thôi.” Không biết quản gia đã bò xuống vỉ nướng từ lúc nào, đổi bộ quần áo mới, bắt đầu dâng trà cho đại lão quả cầu béo clone và ngựa siêu diễn: “Công bằng luôn là điểm được chú ý trong nghi thức đánh cược của chủ nhân.”

Đại lão quả cầu béo clone: “...”

Lúc này, ba mắt tiền bối vỗ tay: “Ta đã bàn xong với tiểu Bá Tống, hắn bằng lòng lấy tin tức cụ thể về vị trí của bảo vật mà cầu chúa tể Cửu U ngươi muốn làm tiền cược, ngươi thấy thế nào?”

Con mắt của đại lão quả cầu béo clone trợn to, nhìn chằm chằm vào thiếu niên ba mắt: “Ngươi lừa ta? Bảo vật không nằm trong tay ngươi?”

“Ta chưa từng nói bảo vật nằm trong tay ta.” Thiếu niên ba mắt mỉm cười nói: “Ta chỉ nói với ngươi là muốn có được thứ ngươi muốn thì hãy đi vào đánh cược với ta một ván. Bây giờ ngươi cược với ta một ván, vậy là có cơ hội lấy được tin tức về vị trí của bảo vật từ tay Bá Tống rồi, chẳng phải sao?”

Đại lão quả cầu béo clone lại đảo mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bày ra vẻ mặt không cảm xúc, thản nhiên nói: “Từ đầu đến cuối ta cũng không hề nói bảo vật nằm trong tay ba mắt tiền bối, ta chỉ nói ta biết bảo vật đang ở đâu. Sau đó ta lại nói ta đã đánh cược với ba mắt tiền bối hai lần nhưng ta đâu có nói ta thua cược... Đúng vậy, đại lão quả cầu béo, ta cố ý làm ngài hiểu lầm đấy!”

Đại lão quả cầu béo âm thầm nhớ kỹ thù này, hôm nay số Bá Tống đã trêu chọc nó nhiều lần, chỉ cần ra khỏi tiểu thế giới này, nó nhất định phải nghiền chết Bá Tống.

Quản gia nhãn cầu đúng lúc đưa một chén trà thơm cho Tống Thư Hàng rồi tiếp lời: “Vậy Bá Tống Huyền Thánh ngươi có thu quản gia không? Ta ngày càng thích ngươi rồi đấy, ta cảm thấy ngươi và ta rất có tiếng nói chung.”

Bia đá đạo hữu treo ngang hông Tống Thư Hàng nghe vậy đột nhiên trầm mặc. Cách đây không lâu, nó cũng cảm thấy mình và Tống Thư Hàng rất hợp ý nhau, còn hẹn sau khi ra khỏi cấm địa thánh sơn Gars ở thú giới sẽ đi đánh đại lão cùng nhau. Nhưng bây giờ, nó không muốn nói đến đề tài đánh đại lão này nữa.

“Ha ha ha ha.” Trong miệng ngựa siêu diễn bỗng phát ra một tràng cười, chính là kiểu cười lồng tiếng “ha ha ha” của khán giả tự động lồng vào lúc kể chuyện cười trên đài phát thanh.

“Cầu chúa tể Cửu U, ngươi có đồng ý với tiền cược này không?” Thiếu niên ba mắt hỏi.

“Làm sao xác định tin tức có chính xác hay không?” Đại lão quả cầu béo clone hỏi lại.

Nếu không phải vì phần bản thể bị Thánh Nhân Nho Gia cắn mất của cầu Thiên Đạo thì nó đã bùng nổ từ lâu rồi!

Nhưng chuyện lần này liên quan đến tương lai của nó, liên quan đến việc nó có thể sống tiếp hay không, nên dù phải chịu uất ức lớn hơn nữa thì tạm thời nó cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Việc nhỏ không nhẫn nhịn được sẽ làm hỏng việc lớn, có một số mối thù sau này báo cũng không muộn.

“Cầu chúa tể ngươi cũng thấy nghi thức đánh cược của ta rồi, vậy nên về mặt này ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng ta. Sau khi nghi thức đánh cược mở ra, tất cả tiền cược sẽ được tách ra, cuối cùng giao hết cho người thắng.” Thiếu niên ba mắt trả lời đầy tự tin.

Đại lão quả cầu béo im lặng một lát sau đó gật một.

“Hay lắm~ Nếu cầu chúa tể ngươi không có ý kiến gì về tiền cược của Bá Tống, vậy đổi lại, Bá Tống cũng có một số yêu cầu về tiền cược của đạo hữu. Bất kể cuối cùng ai thắng ai thua, tiền cược đều phải công bằng.” Thiếu niên ba mắt nói.

Con mắt kim loại của đại lão quả cầu béo lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi muốn thứ gì?”

“Ta muốn quyền hạn không gian của đại lão quả cầu béo trong một tháng, cộng thêm... ưm, binh phù hình rồng.” Tống Thư Hàng nói.

Phải chơi công phu sư tử ngoạm như vậy tiếp theo mới dễ trả giá.

“Binh phù thì không được, đừng có lăm le nó nữa. Tương ứng, ta có thể dùng tin tức về một món pháp khí để làm tiền cược.” Đại lão quả cầu béo clone đáp: “Vị trí của Nho Điển, pháp khí của Thánh Nhân Nho Gia.”

Tống Thư Hàng thở dài: “Đại lão quả cầu béo ngài bóp trúng chỗ đau của ta rồi, được... ta đồng ý với món tiền cược này.”

Vừa rồi, lúc đại lão quả cầu béo clone nhắc đến Nho Điển, Tống Thư Hàng cảm ứng rõ được Tạo Hóa Tiên Tử trong cơ thể có điểm khác thường, đây là do cảm xúc của cô mất khống chế mà ra.

Thiếu niên ba mắt hài lòng gật đầu, lại nhìn về phía ngựa siêu diễn nói: “Ngựa đạo hữu, ngươi định lấy thứ gì làm tiền cược?”

Ngựa siêu diễn cười nhe răng, ngay sau đó nó há miệng phun ra một phù văn.

Phù văn này vừa xuất hiện, vẻ mặt của quả cầu béo và thiếu niên ba mắt lập tức biến sắc, hai người lui về sau thật nhanh... Nhưng ngay sau đó, hai người lại chạy nhanh đến gần phù văn để nhìn thật kỹ.

Bản năng nói cho bọn họ biết phù văn này rất nguy hiểm nhưng bọn họ lại cảm thấy nó không tầm thường, bên trong chứa đựng thứ cực kỳ cực kỳ quan trọng đối với chúa tể Cửu U.

Song với ánh mắt của bọn họ vậy mà lại hoàn toàn không nhìn thấu bên trong phù văn này.

Tuy không rõ nhưng cảm giác có vẻ rất ghê gớm.

Thiếu niên ba mắt và quả cầu béo nhìn nhau, ba con mắt chọi với một con mắt, đại lão quả cầu béo thua hoàn toàn.

“Ta đồng ý món tiền cược này.” Đại lão quả cầu béo mở miệng trước, nó hoài nghi phù văn này có liên quan đến bí mật của Bạch U U. Nếu lấy được phù văn này, có lẽ dù không đi tìm phần “tồn tại” mà cầu Thiên Đạo mất đi thì nó vẫn có thể tiếp tục làm hộ không chịu di dời ở thế giới Cửu U giống như Bạch U U!

“Ta cũng đồng ý.” Thiếu niên ba mắt gật đầu nói.

Chương 2333: Nguyện Vọng Của Ta Là Khiến Đại Lão Quả Cầu Béo Nếm Trải Sự Đau Khổ Của Ta

Sau đó ba mắt tiền bối và đại lão quả cầu béo clone đồng loạt nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Đương nhiên là ta cũng đồng ý.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hai vị Chúa tể Cửu U đồng thời dùng một con mắt và ba con mắt, bốn con mắt nhìn chằm chằm vào ngươi, áp lực rất lớn.

Vả lại phù văn này là do ngựa siêu diễn lấy ra làm tiền cược, đừng nói là phù văn, dù ngựa siêu diễn lấy móng sắt làm tiền cược, Tống Thư Hàng cũng sẽ gật đầu đồng ý, dù sao cũng là ngựa của mình.

“Vậy cuối cùng đến lượt ta.” Nói xong, thiếu niên ba mắt lấy ra ba hạt giống: “Trước mắt trong tay ta không có bảo vật lẻ đồng giá, chất lượng không đủ sẽ dùng số lượng bù lại. Trong ba hạt giống này chứa bản thiết kế của ba loại pháp khí đặc biệt. Một loại là pháp khí chiến lược cấp hành tinh, một loại là pháp khí Khai Thiên Nhãn có uy lực siêu khủng thuộc loại tiêu hao, một loại là hộ thuẫn trường lực tuyệt đối có thể bao trùm hành tinh. Ba bản thiết kế này của ta đủ để làm tiền cược lần này.”

Lúc nghe ba mắt tiền bối giới thiệu, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến vị đại lão hành tinh mọc mắt đánh với hắn mấy lần làm hắn đau gan kia. Vị này nằm trong top ba kẻ địch Tống Thư Hàng không muốn gặp nhất, cũng là đại địch duy nhất dám công kích vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng tính đến thời điểm hiện tại.

Thân hình cấp hành tinh, pháp khí công kích có uy lực kinh khủng, hộ thuẫn trường lực tuyệt đối bọc kín người. Kết hợp ba bản thiết kế của ba mắt tiền bối lại, rõ ràng chính là hình mẫu của đại lão hành tinh mọc mắt.

Không ngờ ba mắt tiền bối lại lấy thứ này ra làm tiền cược.

Nhưng... hình như bản thiết kế ba hợp một này thiếu mất thứ gì đó thì phải?

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ.

Một lát sau.

"Tiền bối, có bản thiết kế của lò động lực trái tim không?" Hắn đã nghĩ ra điểm quan trọng bèn hỏi.

Tống Thư Hàng vừa nêu ra vấn đề này, ba mắt tiền bối lập tức nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc.

Đây là vấn đề cốt lõi cơ mật, tại sao tên Tống Thư Hàng này biết được?

"Đây chính là điểm đê tiện của chủ nhân, bất kể bản thiết kế pháp khí hành tinh chiến lược, vũ khí hay hộ thuẫn thì hắn đều lấy ra nhưng bản thiết kế về lò động lực trái tim hắn lại âm thầm giấu đi. Đây là trái tim đấy, cực bẩn (1)." Quản gia nhãn cầu vừa thêm trà cho mọi người vừa "nhỏ giọng" lẩm bẩm với cường độ âm thanh mọi người đều có thể nghe thấy.

Thiếu niên ba mắt: "..."

Lúc này đại lão quả cầu béo clone đột nhiên nói: "Mặc dù không có lõi nhưng giá trị của ba bản thiết kế này đã đủ rồi."

Nó không cần bản thiết kế về lõi, bản thân nó có công nghệ lõi lò động lực xuất sắc, đủ để dùng cho pháp khí chiến lược này, vậy nên nó có thể nhận ván cược này.

Ngựa siêu diễn thở phì phì, tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó ba con mắt của ba mắt tiền bối, hai con mắt của ngựa siêu diễn, một con mắt của đại lão quả cầu béo clone đồng loạt nhìn về phía Tống Thư Hàng.

1, 2, 3, áp lực cực lớn.

"Ta cũng đồng ý." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Không sao, bởi vì Bạch tiền bối two nắm giữ công nghệ lõi!

Bạch tiền bối two đã lừa được một lò động lực trái tim từ chỗ đại lão hành tinh mọc mắt, lắp vào cơ thể mặt trời nhỏ T233, tiện thể còn nghiên cứu nó. Với kỹ thuật của Bạch tiền bối two, phục chế một lò động lực trái tim cũng không phải việc gì khó.

Vả lại với cảnh giới, tài lực, nhân lực bây giờ của Tống Thư Hàng cũng không đủ chế tạo một pháp khí thuộc đẳng cấp này. Nếu số xui, không chừng cả đời cũng không có cơ hội chế tạo, tài lực chính là vấn đề lớn nhất.

Thế nên dù hắn có thắng cuộc thì cũng chỉ có thể lấy bản thiết kế áp đáy rương hoặc là chia sẻ với Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two mà thôi.

"Các vị quá thành thật, nếu là ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua trái tim của chủ nhân dễ dàng như vậy. A a a a~~" Quản gia nhãn cầu vừa nói xong lại bị treo lên cột vật tổ.

Cột vật tổ lần này có tạo hình rất đẹp, giống cây đuốc.

Quản gia nhãn cầu rơi vào giữa cây đuốc, hóa thành ngọn lửa cháy hừng hực.

May quá!

Tống Thư Hàng âm thầm lau trán. Không biết có phải ảo giác hay không, lần đầu hắn gặp ba mắt tiền bối thì quản gia nhãn cầu vẫn chưa gợi đòn thế này.

Nhưng sau nhiều lần tiếp xúc với ba mắt tiền bối, hắn cảm thấy quản gia nhãn cầu ngày càng bung lụa quá đáng.

Đặc biệt là lúc người càng nhiều, chế độ hành động của quản gia nhãn cầu lại càng phóng túng.

Rốt cuộc là do thân nhau rồi nên không ngụy trang nữa, để lộ ra bản chất vốn có? Hay là... bị lây bệnh?

"Dù sao chắc chắn không phải do ta lây." Tống Thư Hàng nói với chính mình.

Thiếu niên ba mắt nhìn quản gia nhãn cầu cháy thành cây đuốc, im lặng sờ ngực trái của mình. Hắn cũng cảm giác được hôm nay quản gia nhãn cầu hăng máu một cách khác thường, giống như con công xòe đuôi, nóng lòng thể hiện bản thân.

Chẳng lẽ nó muốn đi ăn máng khác thật ư?

...

"Nếu đã xác định tiền cược, vậy mở nghi thức đánh cược."

Thiếu niên ba mắt nói: “Bước tiếp theo, chúng ta chơi trò gì đây?”

“Búa kéo bao?” Tống Thư Hàng đề nghị. Dù sao mới đánh cược với ba mắt tiền bối một ván xong, hắn không muốn chơi trò gì phức tạp nữ, muốn đơn giản một chút, cách sống đơn giản một chút.

Hắn vừa nói xong, ở bên cạnh có một móng ngựa đưa đến trước mặt hắn.

Ngựa siêu diễn nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm... Hôm nay nếu Thư Hàng không thể dùng móng ngựa làm ra tạo hình búa kéo bao, nó sẽ cân nhắc đến việc mời Tống Thư Hàng ăn móng ngựa, ăn bằng mặt.

“Chơi quyết đấu sống còn đi.” Đại lão quả cầu béo lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng.

“Nếu đại lão quả cầu béo chịu ấp chế cảnh giới xuống cấp bậc Tôn Giả thất phẩm, ta không phản đối.” Lúc này Tống Thư Hàng không hề sợ.

Lúc ba mắt tiền bối đánh cược “ai khóc trước” với hắn còn áp chế thực lực, cảnh giới, thuộc tính xuống cấp bậc giống hắn. Công bằng mới là điểm mấu chốt trong nghi thức đánh cược của ba mắt tiền bối.

Chỉ cần đại lão quả cầu béo áp chế cảnh giới xuống thất phẩm, Tống Thư Hàng có lòng tin co rúm người lại, tuyệt đối không bị đại lão quả cầu béo giết chết dễ dàng.

“Hí~” Ngựa siêu diễn phát ra một tiếng hí dài.

“Hiểu rồi, ta có một trò chơi hẳn là rất thích hợp với mọi người.” Ba mắt tiền bối lại lấy ra một chiếc hộp.

Nhưng lần này trong hộp là một cục hỗn độn đen sì chứ không phải mô hình đồ chơi.

“Quy tắc trò chơi rất đơn giản, người sống cuối cùng là người thắng, có thể bỏ quyền giữa chừng. Trò chơi này có tên là thế giới nguyện vọng, trước khi tiến vào trò chơi, nguyện vọng lớn nhất trong lòng mọi người sẽ được thực thể hóa, trở thành thiên phú sau khi ngươi tiến vào trò chơi.” Ba mắt tiền bối giải thích.

“Nguyện vọng? Kiểu như thế giới hòa bình ấy à?” Tống Thư

Hàng hỏi.

“Chỉ là thực thể hóa nguyện vọng, biến nó thành thiên phú thôi. Nếu nguyện vọng của ngươi là thế giới hòa bình, vậy thiên phú thực thể hóa có thể là một năng lực phòng ngự mạnh mẽ lại không thể công kích.” Ba mắt tiền bối giải thích.

Nói xong, hắn mở hộp ra hẳn: “Chuẩn bị xong chưa?”

Tống Thư Hàng, đại lão quả cầu béo clone, ngựa siêu diễn nhìn nhau.

“Nếu là nguyện vọng... ta muốn đánh nổ đại lão quả cầu béo, khiến nó cũng thể nghiệm cảm giác gan đau khi ta bị nó đuổi giết.” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào đại lão quả cầu béo, trong lòng hiện ra một ý niệm như vậy.

Đại lão quả cầu béo cũng nhìn chằm chằm vào Thư Hàng, không biết trong lòng nó đang nghĩ gì.

Một lát sau.

Trò chơi bắt đầu...

Thân hình bốn người biến mất, tiến vào thế giới trò chơi.

Trong thế giới hỗn độn.

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện... hắn biến thành một quả cầu.

Chú thích:

(1) 心脏 (tâm tạng) là trái tim nhưng riêng chữ 脏 có nghĩa là dơ bẩn.

Chương 2334: Con Chuột Nhỏ Cấn Tay Này Chạy Nhanh Thật

Thân thể tròn vo, không có các bộ phận như tay, chân hay rốn gì cả.

Nhưng không có mắt lại có thể nhìn, không có tai lại có thể nghe, không có miệng lại có thể nói.

Chỉ cần tập trung chú ý một chút còn có thể đạt được góc nhìn 360 độ không góc chết. Thậm chí ý niệm vừa động, còn có thể kéo cao góc nhìn, từ trên cao nhìn xuống chính mình và phương xa, tiện lợi vô cùng.

Sau khi biến thành cầu, Tống Thư Hàng không hề hoảng sợ. Dù sao hắn có kinh nghiệm nhiều lần nhập mộng nên sau khi thay đổi hình dạng, hắn tỏ vẻ rất bình tĩnh... Bình tĩnh đến mức khiến chính hắn cũng đau lòng.

Ngoài ra lúc thí nghiệm loại góc nhìn thứ hai, Tống Thư Hàng "nhìn" rõ ngoại hình của mình bây giờ.

Tạo hình rất mới lạ, một quả cầu kim loại thể lỏng, tròn vo, mập mạp.

"Quả nhiên, đây chính là tạo hình của đại lão quả cầu béo." Thân thể của Tống Thư Hàng lăn tròn trên không trung, không phải đang bán moe mà là mượn hành động lăn này để làm quen với thân thể mới một cách nhanh chóng. Đây là kinh nghiệm quý báu hắn tích góp được sau nhiều lần nhập mộng.

"Nhưng tại sao ta lại biến thành bộ dạng của đại lão cầu U U? Chẳng lẽ... là do nguyện vọng hiện ra trong lòng trước khi ta tiến vào thế giới này?"

Tống Thư Hàng nhớ rõ nguyện vọng bản thân nghĩ đến trước khi tiến vào thế giới này: Muốn đánh nổ đại lão quả cầu béo, khiến nó cũng thể nghiệm cảm giác đau gan lúc ta bị nó đuổi giết.

Sau đó hắn biến thành đại lão quả cầu béo.

Vậy nguyện vọng trước đó sẽ hiện ra dưới hình thức nào?

Sau khi mình biến thành đại lão quả cầu béo... sẽ bị người khác đánh nổ, bị đuổi giết ư? Khiến "Tống cầu béo" bây giờ thể nghiệm cảm giác bị đánh nổ, hoặc là đau gan khi bị đuổi giết?

Hay là... bây giờ mình biến thành đại lão quả cầu béo, còn đại lão quả cầu béo thì biến thành Tống Thư Hàng? Sau đó mình có thể thể nghiệm cảm giác đuổi giết Tống Thư Hàng, đánh nổ "cầu béo Hàng" khiến nó thể nghiệm cảm giác đau gan này?

"Theo như nguyện vọng của ta, khả năng thứ hai có vẻ hợp lý hơn." Tống Thư Hàng suy đoán.

Nhưng ba mắt tiền bối đã nhắc trước khi mở thế giới trò chơi này, nguyện vọng chỉ được thực thể hóa biến thành một thiên phú hoặc năng lực mà thôi, vậy nên sẽ có rất nhiều biến số.

Không chừng đại lão quả cầu béo cũng không biến thành Tống Thư Hàng mà vẫn giữ nguyên ngoại hình quả cầu béo.

Cũng có thể đại lão quả cầu béo đã biến thành cầu Thư Hàng nhưng vẫn có thể đánh Tống cầu béo là hắn đây bầm dập.

"Thế nên bất kể là khả năng nào, vấn đề mấu chốt là có thể tìm được một Tống Thư Hàng khác hay không, nếu thật sự tồn tại một Tống Thư Hàng khác, vậy thì có thể thử đánh nổ hắn hoặc là bị hắn đánh nổ." Tống Thư Hàng động ý niệm động, chuyển từ góc nhìn từ trên cao xuống sang góc nhìn 360 độ.

Tóm lại việc đầu tiên là phải tìm ra một Tống Thư Hàng khác có khả năng trong thế giới này.

Nếu đối phương là đại lão quả cầu béo, vậy bây giờ nhất định cũng đang ở trạng thái đần thối mặt chẳng hiểu gì, nhân lúc đối phương còn đang ngơ ngác, phải đánh nó một trận mới là quyết định đúng đắn.

Vừa nghĩ đến chuyện có lẽ mình sẽ dùng ngoại hình của quả cầu béo đuổi giết cầu Thư Hàng, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy kích động không thôi.

Mình ăn hiếp chình mình, nhìn mình bị đuổi giết, phát ra tiếng hét thảm thiết, có lẽ rất thú vị?

Sau khi lăn thêm mấy vòng trong hư không, Tống Thư Hàng dừng lại, ổn định thân hình.

Về cơ bản hắn đã quen với cách điều khiển thân thể đại lão quả cầu béo.

“Biến hình!” Tống Thư Hàng khẽ quát, thân thể thể lỏng biến thành một chiếc tàu vũ trụ theo ý chí của hắn.

Sau đó hắn cấp tốc bay lượn trên tinh không trong thế giới hỗn độn.

Lúc bay, hắn thả thần thức rà quét xung quanh.

Thế giới hỗn độn này là thế giới dùng để đánh cược, chắc chắn bản đồ sẽ không lớn vô hạn, ắt hẳn sẽ cho bốn tuyển thủ dự thi có cơ hội gặp nhau.

Một “ta” khác trong thế giới này, ngươi đang ở đâu?

Sau khi bay được mấy phút...

Trên một vệ tinh trơ trụi ở cách đó không xa, Tống Thư Hàng thấy được một bóng người quen thuộc.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi mặt mũi hiền hòa, tóc ngắn, mặc quần áo bình thường, ngay cả một món pháp bào thể hiện đẳng cấp bản thân cũng không có, khiến người ta thấy mà xót.

Thư Hàng, tìm được ngươi rồi~

Nếu cá thể Tống Thư Hàng này tồn tại, vậy có nghĩa là nguyện vọng của mình thực thể hóa thành công, hắn biến thành đại lão quả cầu béo, còn đại lão quả cầu béo đã biến thành Tống Thư Hàng.

Tiếp theo phải xem tu vi cảnh giới biến hóa thế nào.

Vì bảo đảm tính công bằng của ván cược, rất có thể tu vi cảnh giới của bốn tuyển thủ dự thi sẽ bị áp chế xuống cấp bậc bằng nhau.

Cùng cảnh giới cùng cấp bậc, dù đánh không lại đại lão quả cầu béo chắc chắn cũng dư sức tự bảo vệ mình.

Tống Thư Hàng nhìn thấy chàng trai trẻ tuổi giản dị, chàng trai trẻ tuổi ở phía đối diện cũng nhìn thấy hắn!

Trong mắt chàng trai trẻ tuổi lộ ra vẻ hoảng sợ!

Ngay sau đó, chàng trai trẻ tuổi lập tức xoay người chạy thẳng một mạch không thèm quay đầu lại. Tống Thư Hàng còn chưa tiến hành công kích thì nó đã bắt đầu chạy trốn!

“Phản ứng này... không sai được, bây giờ cái ‘ta’ này chính là đại lão quả cầu béo. Nó biến thành bộ dạng của ta, nhìn thấy cầu kim loại thể lỏng xông về phía nó, đã đoán ra được cầu kim loại thể lỏng là Tống Thư Hàng ta, thế nên nó mới chạy trốn.” Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

Đại lão quả cầu béo, ngươi cũng có ngày hôm nay!

Hôm nay ta sẽ khiến ngươi thể nghiệm cảm giác Tống Thư Hàng đáng thương bất lực bị cầu chúa tể Cửu U ức hiếp, đuổi giết, đánh nổ là như thế nào!

Cơn đau gan của ta, sự đau khổ của ta, hôm nay sẽ cho ngươi cảm nhận hết một lần.

Cầu Thư Hàng đừng chạy, hãy ăn một pháo của ta!

Bá Tống Huyền Thánh hớn hở khống chế thân thể kim loại thể lỏng, ngưng tụ ra nòng pháo lớn trên tàu vũ trụ, nhắm vào cầu Thư Hàng ở phía trước.

Ý niệm vừa động, “ầm~~”, một chùm sáng có uy lực cực lớn bắn về phía cầu Thư Hàng đang chạy trốn.

Phương thức công kích của đại lão quả cầu béo vừa đơn giản lại có uy lực cực lớn, dễ dùng, còn tự mang chức năng khóa mục tiêu, lúc chiến đấu phải nói là quá đã.

Cầu Thư Hàng ở phía trước né qua một bên, tránh được một kích này trong gang tấc.

Tống Thư Hàng nhìn ra được đối phương vẫn chưa thích ứng với bộ thân thể Bá Tống này, trong lúc chạy trốn, thân thể lộ ra vẻ “không nhịp nhàng” khó tả.

“Ngươi trốn không thoát đâu cầu Bá Tống!” Trên thân thể Tống Thư Hàng lại xuất hiện thêm chín nòng pháo, mười nòng pháo đồng loạt nhắm vào cầu Bá Tống.

Ầm ầm ầm~

Pháo ánh sáng, tên lửa đạn đạo tự động theo dõi, pháo nòng ngắn, pháo điện từ... đủ loại pháo đồng loạt oanh tạc, để lại từng hố bom trên vệ tinh trơ trụi.

Cầu Bá Tống ở phía trước chỉ có thể né tránh một cách chật vật, thậm chí nhiều lần còn bị uy lực của pháo nổ hất bay.

Quá đã!

Tống Thư Hàng phát hiện bao nhiêu uất ức trong lòng đều bị quét sạch.

Cuối cùng con người đều sẽ sống thành bộ dạng mình ghét nhất, có lẽ câu này là dùng để nói đến trường hợp của Tống Thư Hàng lúc này?

“Thừa thắng xông lên, bắt giữ cầu Bá Tống!” Chỗ bụng của Tống Thư Hàng lại xuất hiện thêm năm nòng pháo, tăng cường hỏa lực, tiến hành bắn phá cầu Bá Tống.

Cầu Bá Tống chật vật trốn đông trốn tây nhưng trong quá trình chạy trốn, nó dần quen với việc khống chế thân thể Tống Thư Hàng.

Động tác của nó ngày càng linh hoạt, tốc độ chạy trốn cũng ngày càng nhanh.

Mười lăm nòng pháo đồng loạt nã đạn vậy mà vẫn không thể bắt được nó.

Cầu Bá Tống cấn tay!

Chương 2335: Lúc Này, Một Con Ngựa Đi Ngang Qua Với Tư Thế Sang Chảnh

Sau khi cầu Bá Tống trở nên ngày càng linh hoạt, tốc độ chạy trốn cũng tăng vọt.

Nó nhanh chóng quen với thân thể Tống Thư Hàng, sau khi bị nổ mấy đợt, thậm chí nó đã có thể thông qua bộ thân thể này thi triển một số phương pháp phòng ngự dùng để chống đỡ bom đạn ở sau lưng.

Hai bên ngươi chạy ta đuổi, thi triển hàng loạt thủ đoạn, chỉ lát sau đã chạy đủ một vòng quanh vệ tinh trơ trụi.

Mười lăm nòng pháo của Tống Thư Hàng cũng để lại một vòng hố bom ngay ngắn trên vệ tinh.

Mặc dù chật vật nhưng cầu Bá Tống ở phía trước vẫn khỏe như trâu.

“Không được, nếu cứ tiếp tục thế này, chờ trái cầu mập ngày càng quen tay, ưu thế của ta sẽ dần biến mất.” Tống Thư Hàng nói thầm.

Mặc dù hắn biến thành bộ dạng của đại lão quả cầu béo nhưng suy cho cùng vẫn không phải đại lão quả cầu béo, có một số bí pháp, thần thông hắn không biết thi triển.

Nếu trong thời gian ngắn không bắt được cầu Bá Tống, một lát nữa cục diện sẽ đảo ngược.

Đến lúc đó, cầu Bá Tống sẽ đuổi giết Tống cầu béo hắn đây.

“Chuyển đổi hình thái, biến thành pháo đài chiến tranh đại lão quả cầu béo từng sử dụng trên trái đất lúc trước.” Tống Thư Hàng động ý niệm.

Trong một loạt hiệu ứng đặc biệt hoành tráng, thân thể Tống Thư Hàng lại biến hình, chuyển hóa thành pháo đài chiến tranh, vô số nòng pháo xuất hiện trên thân thể.

Cầu Bá Tống ở phía đối diện cảm ứng được dao động năng lượng cực mạnh, nó tạm dừng bước không chạy trốn nữa, hai tay đan chéo chắp phía sau, triệu hồi bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, tạo thành thánh thành không bao giờ thất thủ chắn trước mặt nó.

Là chắn trước mặt chứ không phải chắn ở phía sau!

Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là pháp khí bản mệnh, ngầm thừa nhận là một phần thân thể của tu sĩ. Cùng đạo lý với việc Tống Thư Hàng có thể sử dụng năng lực biến thân sau khi biến thành đại lão quả cầu béo, cầu Bá Tống cũng có thể sử dụng chức năng này sau khi biến thành Tống Thư Hàng.

Thấy cảnh này, Tống Thư Hàng cảm giác eo đau âm ĩ.

“Công kích toàn bản đồ!” Hắn cắn răng ra lệnh.

Ầm!

Vô số đạn pháo thắp sáng tinh không.

Hàng tỉ bệ pháo, hàng tỉ vinh quang!

Nhiều là tốt, lớn là đẹp!

Công kích làn đạn khắp bản đồ, toàn bộ phạm vi mà mắt có thể nhìn thấy đều nằm trong phạm vi công kích của đợt oanh tạc này của Tống Thư Hàng. Ngoài cố chống cự ra không còn đường nào để né tránh.

“Ngã gục trước công kích đắc ý nhất của chính mình đi cầu Bá Tống!”

Bom đạn như mưa bão, vừa khủng bố vừa ác liệt.

Cầu Bá Tống cuộn tròn người lại, tránh sau phòng ngự của thánh thành không bao giờ thất thủ.

Nhưng thánh thành không bao giờ thất thủ phải hứng chịu hỏa lực khủng bố thế này cũng không thể chống đỡ quá lâu. Chỉ cần nòng pháo đủ to, chỉ cần số lượng đạn pháo đủ nhiều, dù là thần cũng bị bắn rơi từ trên trời xuống.

Đáng thương nhất là vệ tinh nhỏ trơ trụi, dưới uy lực siêu khủng của đạn pháo, lớp vỏ của nó không ngừng yếu đi, bị ép bào mỏng.

Bốn hơi thở sau...

Rắc rắc~

Cuối cùng thánh thành không bao giờ thất thủ không chịu nổi, nó tách ra thành bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, trở về cơ thể cầu Bá Tống.

“Chính là lúc này!” Tống Thư Hàng bắt lấy thời cơ chớp nhoáng này, dưới sự sự che chở của hàng tỉ đạn pháo, hắn đột nhiên nhào về phía đỉnh đầu cầu Bá Tống.

Rào~

Thân thể thể lỏng một tách thành hai.

Một phần duy trì đạn pháo, một phần thân thể khác phồng lên, biến thành một tấm lưới lớn phủ xuống cầu Bá Tống.

Tống Thư Hàng muốn thử thôn tính cầu Bá Tống, đây là cơ hội hiếm có ép kết nhân quả với đại lão quả cầu béo. Nếu kết được nhân quả, tối ngủ nhập mộng vào đại lão quả cầu béo là lời to rồi.

Dù thất bại cũng không sao, hắn tách thân thể ra làm hai chính là vì phòng bị trường hợp này. Nếu thất bại, hắn có thể mang theo một nửa thân thể nhanh chân chạy trốn.

Đối phương là chúa tể quả cầu béo Cửu U, thế nên dù nhất thời chiếm ưu thế, mỗi một bước vẫn phải cân nhắc đến khả năng sẽ thất bại.

Ngay lúc Tống Thư Hàng kết lưới bao trùm cầu Bá Tống, sắp thôn tính được nó... trong hư không bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Lúc này một con ngựa to toàn thân đen sì, không đóng móng sắt, không lắp yên ngựa đi ngang qua với tư thế sang chảnh.

Lúc đi ngang qua, con ngựa to màu đen này tiện tay nện một chân lên người cầu kim loại thể lỏng cũng chính là Tống Thư Hàng.

Bốp~

Một nửa thân thể duy trì pháo đài chiến tranh của Tống Thư Hàng bị chân ngựa đập bay.

Lưới lớn sắp phủ xuống cầu Bá Tống cũng mất khống chế.

Cầu Bá Tống vung tay lên, trở tay kéo tấm lưới lớn do một nửa thân thể của Tống Thư Hàng biến thành về, sau đó lập tức lui qua một bên.

Ầm~

Một nửa thân thể khác của Tống Thư Hàng bị vó ngựa đập bay, để lại một cái hố to trên thân vệ tinh trơ trụi.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Hắn đau khổ nhìn ngựa siêu diễn trên không trung, trong lòng có mười nghìn ngựa tiền bối đang lao nhanh.

Lộc cộc lộc cộc~

Ngựa đen bước đi trong hư không, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng trong bộ dạng quả cầu béo.

“Khoan, khoan đã!” Pháo đài chiến tranh do Tống Thư Hàng biến thành vội kêu lên: “Ngựa tiền bối, ngài dừng vó lại nhanh, ta là Thư Hàng đây mà!”

Ngựa to màu đen thở phì phì trong hư không, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường.

Sau đó nó bày ra tư thế xung phong, nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng, phát động thế xung phong hung hãn!

Cảnh tượng ngựa siêu diễn xung phong bùng nổ!

Mặc dù chỉ là một con ngựa nhưng lúc nó xung phong lại lộ ra khí thế như có thiên quân vạn mã phi nước đại.

Đặc biệt là hai móng trước của nó, lúc nó xung phong còn mang theo bảo quang thần khí bảy màu... Nếu bị hai móng này đập trúng, trên cơ bản lần đánh cược này GG là cái chắc (1).

Mà lúc này Tống Thư Hàng vừa mới bò ra khỏi hố to, mắt thấy ngựa siêu diễn sắp đâm vào người hắn.

Muốn tránh cũng tránh không được.

Tống Thư Hàng lạnh gáy.

Lẽ nào nguyện vọng của hắn đi theo hai nhánh đường cùng một lúc?

Vừa phải hành hạ, đuổi giết Tống Thư Hàng do đại lão quả cầu béo biến thành lại vừa phải bị ngựa siêu diễn tiền bối đá nổ?

Tống Thư Hàng hết đường tránh né, đành phải chuyển đổi thân thể về lại hình dạng một quả cầu thể lỏng. Lúc này hắn chỉ có thể cược vào chiêu lấy nhu chế cương, dùng hình thái mềm mại nhất của mình nghênh đón móng ngựa sắp nện trúng.

Rào~

Ngay lúc ngựa siêu diễn sắp đâm vào Tống Thư Hàng, một tấm lưới lớn đột nhiên từ trên không trung giáng xuống, bao phủ ngựa siêu diễn.

Ngay sau đó cầu Bá Tống thi triển thân pháp di chuyển tức thời, thân hình xuất hiện bên cạnh ngựa siêu diễn.

"A!" Cầu Bá Tống hét to, nó vung nắm đấm, công kích ngựa siêu diễn như vũ bão.

Quyền như sao rơi, vừa dày vừa nặng.

Mỗi một quyền nện xuống cứ như thiên thạch rơi xuống mặt đất, làm vệ tinh trơ trụi dưới chân chấn động liên hồi.

Ngựa siêu diễn hét thảm một tiếng, thế xung phong của nó bị gián đoạn nhưng thân thể nó vẫn đâm vào người Tống Thư Hàng theo quán tính.

Cầu Bá Tống không buông tha, tiếp tục lao lên, nắm đấm của nó cũng theo sát, không ngừng nện lên thân ngựa siêu diễn.

Ầm ầm ầm~

Cầu Bá Tống đè lên thân ngựa siêu diễn, vung quyền đánh điên cuồng. Ngựa siêu diễn đè lên người Tống Thư Hàng, phát ra tiếng hí thảm thiết. Lúc này Tống Thư Hàng trong hình thái cầu kim loại thể lỏng mềm mại đang phải chịu đựng từng trận đòn đau.

"Đây... rốt cuộc là diễn biến kiểu gì thế này?" Tống Thư Hàng đau cả não.

Chú thích:

(1) GG là đầu hàng.

Chương 2336: Game Over?

Tống Thư Hàng bình tĩnh lại, bắt đầu suy đoán. Hắn hoài nghi cầu Thư Hàng và ngựa siêu diễn trước mắt... đều không phải bản tôn!

Không chỉ hắn và đại lão quả cầu béo clone đổi thân thể, rất có thể cả bốn tuyển thủ dự thi tiến vào tiểu thế giới này đều thay đổi thân phận.

Nhưng vấn đề là ngoại trừ hắn biến thành đại lão quả cầu béo clone, ba vị đại lão khác biến hóa ra sao, bây giờ biến thành bộ dạng gì, hắn không cách nào đoán được.

Nếu người đi vào chơi trò này là Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two, vậy thì nhận dạng khá dễ. Nhưng nếu là ngựa siêu diễn tiền bối, do không có sức hút siêu khủng vốn có giống hai vị Bạch tiền bối, rất khó nhận dạng.

Trong lúc đang suy tư, người đang đè trên thân ngựa siêu diễn đánh điên cuồng, bị Tống Thư Hàng ngộ nhận là cầu Bá Tống dùng hai tay ôm quyền, hét to với giọng điệu hùng hồn mà các vai chính trong phim hay dùng lúc bùng nổ: “Đây là một kích cuối cùng của ta, chịu chết đi ngựa đen!”

“Ngựa siêu diễn!!!” Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra suy đoán này.

Cầu Bá Tống không phải đại lão quả cầu béo mà là ngựa siêu diễn?

Rối quá, rồi quá!

Bá Tống không phải Bá Tống, cầu Bá Tống không phải cầu, mà Bá Tống mới là cầu nhưng cầu lại không phải Bá Tống...

“Ầm~~~”

Một tiếng tiếng nổ lớn vang lên.

“Bá Tống” ôm quyền, nện lên thân ngựa đen một cách hung ác.

Trong một kích này ẩn chứa sức mạnh pháp tắc mang thuộc tính hủy diệt.

“Hí~” Ngựa to màu đen phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm, nghe giống như tiếng kêu thảm thiết của những con ngựa bị kéo đến lò mổ, bị đâm một đao.

Tuy nhiên cầu kim loại thể lỏng Tống Thư Hàng bị ngựa to màu đen đè dưới thân lại không cảm thấy đau mấy, hắn chỉ cảm thấy thân thể chấn động, có một luồng quyền kình xuyên qua ngựa to màu đen truyền lên người hắn, lại thông qua thân thể hắn truyền đến vệ tinh trơ trụ ở sau lưng.

Mấy hơi thở sau, một tiếng nổ lớn hơn vang lên.

Vệ tinh nhỏ trơ trụi mà Tống Thư Hàng dựa lưng vào bị đánh nổ rồi!

Tống Thư Hàng: “!!!”

Nhìn trời, quá khủng bố. Mặc dù thể tích của vệ tinh nhỏ không lớn nhưng lại bị một quyền đánh nổ thế này... uy lực của một quyền này phải mạnh đến mức này?

Dù Tống Thư Hàng trở về bản thể của chính mình, vận dụng tất cả pháp khí, kích hoạt tất cả công pháp thối thể, mở tất cả thủ đoạn phòng ngự hứng chịu một quyền thế này cũng phải tiêu đời.

“A a a~” Sóng xung kích kinh khủng sinh ra khi vệ tinh nhỏ nổ tung hất bay Tống Thư Hàng, ngựa to màu đen và Bá Tống.

Nhưng trong nháy mắt sau khi vụ nổ xảy ra, vệ tinh nhỏ đang nổ dữ dội đột nhiên biến mất, ngay cả uy lực nổ tung cũng biến mất theo, giống như bị ai đó xóa khỏi thế giới.

Đây hình như là sức mạnh pháp tắc của thế giới trò chơi này.

Ba người Tống Thư Hàng bị ném vào tinh không.

Trong quá trình bị ném bay, đột nhiên có một bàn tay bắt lấy Tống Thư Hàng, nhấc hắn lên nhét vào trong một chiếc hộp.

“Phong ấn?” Tống Thư Hàng cả kinh.

Hắn ngẩng đầu lên thì thấy “Bá Tống” đang vui vẻ bỏ hắn vào hộp gói kỹ, còn thắt nơ bướm trên hộp.

Tống Thư Hàng: “...”

Người làm hành động này tuyệt đối không phải đại lão quả cầu béo.

Nếu đại lão quả cầu béo bắt được hắn, trước hết sẽ bóp chết hắn hoàn toàn.

Vậy nên vị "Bá Tống" này chỉ có thể là ba mắt tiền bối hoặc ngựa siêu diễn.

Mà từ tình hình trước mắt cho thấy khả năng người này là ngựa siêu diễn lớn hơn.

Sau khi gói kỹ Tống Thư Hàng trong hình thái cầu kim loại thể lỏng, thân hình "Bá Tống" bắt đầu biến hóa.

Trong chớp mắt, "Bá Tống" đã biến thành một quả cầu kim loại thể lỏng.

Tống Thư Hàng: "..."

"[Cười nhạt] Cầu đại gia ta vô địch thiên hạ." Quả cầu kim loại thể lỏng mới biến hình này hắng giọng, nói ra lời thoại cực xấu hổ.

Sau đó nó phong ấn chiếc hộp chứa Tống Thư Hàng vào trong một khối thiên thạch.

Làm xong, thân hình nó bắt đầu lăn tròn trong hư không, đồng thời phát ra bốn tiếng hét thảm thiết kinh điển: "A a a~ a~"

Cuối cùng ngựa to màu đen ở phía xa cũng đứng vững.

Nó quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện "Bá Tống" đã biến mất, may mà quả cầu bề ngoài là cầu kim loại thể lỏng, bên trong lại là Tống Thư Hàng vẫn chưa chạy xa.

Ngựa to màu đen cúi đầu, thân hình chợt động, lại lao về phía cầu kim loại thể lỏng nghi là Tống Thư Hàng.

Ầm~~

Thân hình ngựa to màu đen lao nhanh như chớp, nháy mắt đã đến trước người cầu kim loại thể lỏng, một cặp chân trước tàn nhẫn đập xuống.

Hình như cầu kim loại thể lỏng không kịp né tránh, gắng gượng dùng thân thể đỡ cặp chân ngựa, bị đánh bay lần nữa.

"Ngựa tiền bối, mau dừng chân, ta là Thư Hàng thật mà, ta không có lừa ngài... Nếu không tin, ta biết đùi trong bên phải của ngài có một nốt ruồi! Bí mật này chỉ có trời biết đất biết, ngài biết ta biết." Lúc bị đánh bay, cầu kim loại thể lỏng còn không ngừng kêu to.

Nhưng ngựa to màu đen không thèm để ý, sau khi đuổi kịp cầu kim loại thể lỏng, chân trước của nó vung liên tục, trong một giây nó giẫm được mấy trăm nghìn phát!

So với chuyện này, chút đau đớn khi bị vó ngựa của thiên quân vạn mã giẫm đạp trên chiến trường thì tính là gì? Lực sát thương do mấy trăm nghìn phát đạp gây ra trong một giây mới đáng sợ.

Thân thể cầu kim loại thể lỏng bị đạp đến nổ tung, hóa thành vô số giọt nước nhỏ rải rác trong tinh không.

Nhưng ngựa to màu đen vẫn không tha cho đối phương, nó đứng dậy bằng hai chân, há miệng phun ra một ngọn lửa thô to nóng rực giống như long tức.

Ngọn lửa này cực kỳ đáng sợ, có thể thiêu đốt vạ vật, mục tiêu chưa chết nó sẽ không tắt.

Trên mỗi giọt nước kim loại thể lỏng đều có lửa bám vào, cả vùng tinh không biến thành biển lửa.

“Ta biết ngươi không phải ngựa tiền bối, ngươi là ai? Ngươi là ba mắt tiền bối hay là đại lão quả cầu béo?” Trong hư không, cầu kim loại thể lỏng bị đánh nổ lại hội tụ, biến thành một quả cầu đang bốc cháy.

Ngựa to màu đen ở phía đối diện không trả lời, mải miết chuẩn bị một đợt xung phong mới, xông về phía cầu kim loại thể lỏng.

Một cầu, một ngựa lại quần nhau.

Nhờ vào thiên phú góc nhìn độc đáo của đại lão quả cầu béo clone, Tống Thư Hàng bị cất trong hộp quan sát được toàn cảnh chiến cuộc ở bên cạnh.

Bây giờ hắn có thể xác định Bá Tống trước đó và cầu kim loại thể lỏng bây giờ chắc chắn là ngựa siêu diễn.

Trừ nó ra, không ai lại bày đủ trò như vậy.

Trong chiến cuộc bên kia, nhìn nó chật vật vậy thôi chứ thật ra từ đầu đến cuối nó đều đang diễn trò, hoàn toàn là đang đùa giỡn ngựa to màu đen.

Không biết ngựa to màu đen rốt cuộc là ba mắt tiền bối hay là đại lão quả cầu béo?

Nhưng bất kể là ai, khi đối mặt với ngựa siêu diễn sợ rằng đều phải ăn mệt.

Tống Thư Hàng âm thầm suy nghĩ, suy đoán.

Nhưng một lát sau, hắn bị vả mặt.

Cầu kim loại thể lỏng ngựa siêu diễn đang đùa giỡn ngựa to màu đen lại bị ngựa to màu đen đè dưới đất, bị đánh đến mức không dậy nổi, không hề có sức phản kháng.

Ngựa to màu đen ngửa đầu, oai phong lẫm liệt.

Cầu kim loại thể lỏng dưới chân mềm thành một bãi, ngay cả hình cầu cũng không giữ được.

Thắng bại đã định!

Tống Thư Hàng: “...”

Ngựa siêu diễn game over?

“Đây... rốt cuộc là diễn biến kiểu gì thế này?” Hắn cảm thấy não đau dữ dội.

Cùng lúc đó.

Lúc ngựa to màu đen giơ cao móng ngựa, chuẩn bị cho cầu kim loại thể lỏng một kích cuối cùng, giành lấy chiến thắng, trong bóng tối trong tinh không có một người lặng lẽ hiện thân, chơi trò đánh lén hèn hạ với ngựa to màu đen.

Người mới ra sân là Thánh Nhân Nho Gia!

Chương 2337: sau này ta sẽ đối xử tử tế với ba mắt tiền bối

Vị Thánh Nhân Nho Gia này vừa ra sân đã đâm một lưỡi dao độc về phía ngựa to màu đen không chút do dự. Đồng thời hắn còn ném một lưỡi dao sắc bén tẩm độc khác về phía cầu kim loại thể lỏng mềm thành một bãi.

Cực kỳ tham lam, vừa ra sân đã muốn cắt đầu hai người!

Nhưng thời cơ nó chọn để ra tay thật sự quá tốt, đúng ngay lúc ngựa to màu đen và cầu kim loại thể lỏng nghi là ngựa siêu diễn quyết định thắng bại.

Đây chính là cơ hội tốt nhất để đánh lén và thu đầu người.

Có lẽ đợt tập kích này sẽ thành công.

Nhưng ngay lúc dao độc sắp đâm trúng ngựa to màu đen, ngựa to màu đen đột nhiên vùng dậy. Vốn dĩ đang dùng chân trước giẫm đạp cầu kim loại thể lỏng điên cuồng, nó đột nhiên đứng dậy bằng hai chân, tránh được cú đánh lén của Thánh Nhân Nho Gia một cách tài tình. Đồng thời nó giơ chân phải lên cao, tung một cú đá quét đẹp mắt về phía Thánh Nhân Nho Gia.

Né tránh, phản kích đều hoàn thành trong nháy mắt!

Tống Thư Hàng ở ngoài quan sát nhạy bén phát hiện ra một điều... Đùi trong bên phải của ngựa to màu đen không có nốt ruồi nào hết.

Ngoài ra một loạt động tác đứng dậy phản kích của ngựa to màu đen như nước chảy mây trôi, cứ như nó vốn chính là ngựa.

...

Rầm~~

Chân của ngựa to màu đen va chạm với Thánh Nhân Nho Gia phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Thánh Nhân Nho Gia bị đá lùi về sau, thấy đánh lén thất bại hắn cũng không cưỡng cầu, thuận thế mượn lực kéo giãn khoảng cách với ngựa to màu đen.

Nhưng bãi cầu kim loại thể lỏng trên mặt đất lại không tốt số như vậy, nó bị dao độc của Thánh Nhân Nho Gia ném ra đâm trúng, thân thể mềm thành một bãi bắt đầu bốc khói, cách cái chết không xa...

“[Cười như điên] Ít ra cũng giải quyết được Bá Tống, đáng tiếc nơi này là tiểu thế giới trò chơi.” Thánh Nhân Nho Gia lên tiếng, trong giọng điệu chứa đầy sự tiếc nuối.

Tống Thư Hàng bị nhốt trong hộp lập tức đoán được thân phận của Thánh Nhân Nho Gia.

Người này mới là quả cầu béo thật sự.

Có lẽ nguyện vọng của đại lão quả cầu béo có liên quan đến Thánh Nhân Nho Gia...

Tống Thư Hàng có thể đoán được đại khái nguyện vọng của nó là gì, hẳn là “giành được thắng lợi, thu hồi phần tồn tại bị Thánh Nhân Nho Gia cắn mất”.

Thế nên sau khi tiến vào tiểu thế giới này, nó mới xuất hiện dưới hình tượng của Thánh Nhân Nho Gia.

Nếu Thánh Nhân Nho Gia mới đúng là đại lão quả cầu béo, vậy ngựa to màu đen là... ba mắt tiền bối?

Lúc đoán ra khả năng này, Tống Thư Hàng âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Vừa rồi ngựa to màu đen đã đánh đập cầu kim loại thể lỏng một trận dã man, dùng móng ngựa giẫm đạp điên cuồng.

Đây là dưới tiền đề hắn biết cầu kim loại thể lỏng là Tống Thư Hàng, nói cách khác người ba mắt tiền bối muốn đánh chính là Tống Thư Hàng hắn, hận không thể dùng móng ngựa đạp nát hắn!

“Phải chăng sau này ta nên đối xử tốt với ba mắt tiền bối một chút? Nói thế nào tiền bối cũng là chúa tể Cửu U, không thể quá tin vào điểm giới hạn của ngài ấy được. Chẳng may một ngày nào đó trong lúc ba mắt tiền bối và ta chè chén say sưa, ngài ấy lại lén cắt đầu ta thì sao?”

“Sau khi trò chơi này kết thúc, ta nhất định phải đối xử tử tế với ba mắt tiền bối, sẽ không tùy tiện chơi xỏ ngài ấy nữa.” Tống Thư Hàng thầm nói với chính mình.

…

Lúc này.

Ngựa to màu đen đã đại chiến với Thánh Nhân Nho Gia do đại lão quả cầu béo biến thành.

Đủ loại pháp thuật, kiếm thuật, thần thông Tống Thư Hàng xem không hiểu, nhìn hoa cả mắt không ngừng được thi triển ra cứ như không cần tiền.

Cả vùng tinh vực chìm trong ánh sáng pháp thuật của ngựa to màu đen và đại lão quả cầu béo, quần tinh vỡ nát.

Thân hình hai người hóa thành ánh sáng, không ngừng di chuyển trong tinh không, chớp lóe, va chạm.

Tiểu thế giới cũng sắp không chịu nổi thủ đoạn của hai người, có dấu hiệu sắp sụp đổ.

So với những thủ đoạn trước mắt, hàng tỉ phát pháo từ pháo đài chiến tranh do Tống Thư Hàng bắt chước theo đại lão quả cầu béo bắn ra chẳng đáng là gì.

Trận chiến giữa hai người ngày càng dữ dội.

Đánh một hồi, vô tình bọn họ lại đánh về vị trí ban đầu, trở lại bên cạnh khối thiên thạch Tống Thư Hàng ẩn thân và bãi kim loại thể lỏng do ngựa siêu diễn biến thành.

Chiến đấu đến giờ này, hai bên hầu như đều dồn hết toàn bộ tinh lực vào, thậm chí không chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Nổ tung, hủy diệt đã trở thành giai điệu chính của vùng tinh vực này.

Giữa Thánh Nhân Nho Gia do quả cầu béo biến thành và ngựa to màu đen có vô số pháp tắc đang tiêu diệt lẫn nhau.

Trong thoáng chốc tựa như có hư ảnh thế giới không ngừng sinh ra lại không ngừng hủy diệt trong lúc hai bên giao chiến.

…

Trong lúc đại lão quả cầu béo dồn tất cả tinh lực vào trận chiến này, nó không hề phát hiện ở cách đó không xa, bãi kim loại thể lỏng bị cắm dao độc đang lặng lẽ ngưng tụ thành hình.

Ngựa to màu đen đang giao chiến với nó hơi nhếch môi.

Ngay sau đó ngựa đen đột nhiên làm bùng nổ, tung chiêu xung phong âm thầm tụ lực đã lâu, đâm mạnh vào đại lão quả cầu béo.

Đại lão quả cầu béo bị đâm lui lại nhưng sự chú ý của nó vẫn tập trung lên người ngựa to màu đen.

Cứ thế một cơ hội được tạo ra một cách tài tình.

Bãi kim loại thể lỏng kia vùng dậy, hóa thân thành một con ngựa to trắng như tuyết. Chân trước của bạch mã chớp lóe phù văn pháp tắc đại diện cho tai ương, hung hãn đạp lên lưng Thánh Nhân Nho Gia do đại lão quả cầu béo biến thành.

Ngoài sức mạnh pháp tắc tai ương, trong cú đạp này mơ hồ còn mang theo một luồng sức mạnh chí cao vô thượng.

Thân phận chân thật của ngựa siêu diễn!

“Phụt~~” Đại lão quả cầu béo hộc máu, đánh nhau với ngựa to màu đen lâu như vậy nó không hề bị thương nặng, không ngờ lại bị cặp chân sau lưng đánh lén hai phát.

Không đợi quả cầu béo kịp phản ứng, ngựa to màu đen ở phía trước lại lắc mình đến gần, đứng dậy như người, chân bên phải đánh ra một chiêu quyền pháp chứa đựng đại đạo chí cao.

Quyền chưa đến, quyền ý đã đến trước.

Một quyền tung ra, dường như cả chư thiên vạn giới đều ẩn chứa trong một quyền này, chống lại một quyền này chính là chống lại cả chư thiên vạn giới!

Đại lão quả cầu béo chỉ kịp bày ra tư thế phòng ngự đã bị một quyền kinh khủng này của ngựa to màu đen đánh trúng, hứng trọn uy lực của một quyền này, thương càng thêm thương.

Một đen một trắng hai con ngựa to đồng loạt đứng dậy như người, đối mặt với quả cầu béo.

“Ba mắt tiền bối hợp tác với ngựa siêu diễn?” Tống Thư Hàng trong thiên thạch sững sốt.

Đây là muốn cường cường liên thủ, loại đại lão quả cầu béo ra khỏi trò chơi trước?

…

Ở phía đối diện.

Thánh Nhân Nho Gia do đại lão quả cầu béo biến thành lại hộc máu lần hai, thân thể nó bắt đầu trở nên trong suốt.

Nó nhìn chằm chằm vào hai con ngựa to một đen một trắng: “Ta đã đánh giá thấp thủ đoạn của các ngươi, không ngờ còn có loại phương án gian lận thế này.”

“Ta không gian lận.” Ngựa to màu trắng nói tiếng người, phát ra giọng của Bạch tiền bối.

Đại lão quả cầu béo: “Một người chơi hai acc, còn giải thích gì nữa? Ta và ngươi đều là chúa tể Cửu U, gian lận là chuyện rất hiển nhiên, chỉ có thể trách ta thủ đoạn không đủ.”

“Ta có thể giải thích cho ngươi biết, câu trả lời rất đơn giản... Bởi vì vị đạo hữu ba mắt này đã lựa chọn bỏ quyền không lâu sau khi gặp được ta lúc mới bắt đầu trò chơi.” Ngựa to màu trắng lộ ra nụ cười như người: “Nguyện vọng của ta trước khi tiến vào trò chơi là muốn nâng kỹ thuật diễn xuất lên cao một bậc, nguyện vọng này thực thể hóa thành một kỹ năng vô cùng thú vị, năng lực có tên là kỹ thuật diễn xuất tối thượng. Mà trong năng lực này lại có một nhánh kỹ xảo nhỏ tên là một ngựa diễn hai vai. Ta dùng năng lực một ngựa diễn hai vai, tạm thời mượn dùng thân thể của đạo hữu ba mắt đã bỏ quyền.”

“...” Đại lão quả cầu béo: “Ta không tin ba mắt lại bị ngươi hạ gục nhanh như vậy, thực lực của hắn không hề thấp hơn ta và ngươi.”

“Thế nên ta mới nói là hắn bỏ quyền. Sau khi hắn bỏ quyền, tiền cược của hắn tổng cộng là ba bản thiết kế sẽ được chia cho ba chúng ta.” Ngựa to màu trắng nói chậm rãi.

Nói cách khác, từ đầu đến cuối chính là một mình ngựa siêu diễn đang diễn hai vai!

Chương 2338: Ta Chọn Go Die

Tống Thư Hàng quyết định sau khi trò chơi này kết thúc, đi đặt làm ngay một chiếc cúp giải ngựa vằn (1) tặng cho ngựa siêu diễn tiền bối.

Ngoài cảm thấy ngựa siêu diễn tiền bối rất giỏi ra, Tống Thư Hàng không còn lời gì để nói nữa.

"Tại sao ba mắt lại bỏ quyền? Những bảo vật lấy ra làm tiền cược không hề tầm thường, hắn không thể nào không động lòng được... Khoan đã, ta biết rồi, ngươi hối lộ hắn!" Thân hình của đại lão quả cầu béo ngày càng mờ nhạt, nó đã bị loại, chỉ có thể giãy giụa nói xong mấy câu cuối cùng.

Nó hiểu ra rồi.

Trong lần đánh cược này, tiền cược của ba mắt là ba bản thiết kế pháp khí, của Tống Thư Hàng là tin tức liên quan đến phần tồn tại bị cắn mất của cầu Thiên Đạo, còn tiền cược của quả cầu béo là hạt giống quyền hạn không gian do một tháng sức mạnh không gian ngưng tụ thành + tin tức về vị trí của pháp khí Nho Điển của Thánh Nhân Nho Gia.

Nhưng những bảo vật này đều không có sức hấp dẫn đối với ba mắt.

Thật ra cả hạt giống quyền hạn không gian, pháp khí của Thánh Nhân hay phần tồn tại mất đi của cầu Thiên Đạo đều là những thứ vô bổ đối với ba mắt.

Chỉ có mỗi tiền cược phù văn chí tôn của ngựa to Bạch là có thể khiến ba mắt động lòng.

Vậy nên nếu phù văn của ngựa to Bạch không chỉ có một, muốn hối lộ ba mắt rất đơn giản.

Đại lão quả cầu béo không cam lòng: "Bạch, ngươi còn hèn hạ hơn ta tưởng."

Hai con ngựa siêu diễn: "..." Tại sao không nghe ngựa giải thích vậy kia, rốt cuộc ta hèn hạ chỗ nào?

Trong khi nói chuyện, thân hình của đại lão quả cầu béo biến mất từ từ.

Nhưng nó vẫn chưa bỏ cuộc.

Mặc dù thua cược nhưng Tống Thư Hàng vẫn còn đó, chờ rời khỏi không gian tán tài này nó sẽ sống lại, bắt giữ Tống Thư Hàng đoạt lấy tin tức.

Ngựa to màu đen giữ nguyên tư thế đứng hai chân như người, giơ cao cặp chân trước.

Ngựa to màu trắng xoay người nhìn về phía khối thiên thạch Tống Thư Hàng đang ẩn thân, dùng tiếng của Bạch trầm giọng nói: “Ra đây đi Bá Tống, ta biết ngươi đang trốn trong đó, ta ngửi được khí tức của ngươi.”

Tống Thư Hàng: “...”

Ra cái rắm, ta bị chính tay ngài phong ấn trong hộp, không thể tự làm chủ vận mệnh của mình giống như Hà Chỉ Ma Đế, có ra được đâu mà ra?

Ngựa to màu đen hạ chân trước xuống sau đó bước đi ưu nhã đến bên cạnh thiên thạch, lấy chiếc hộp rồi mở ra.

Tống Thư Hàng bị đè trong đó lập tức phồng lên giống như được bơm hơi, khôi phục thành quả cầu.

Ba mắt tiền bối đã bỏ quyền, đại lão quả cầu béo GG, bây giờ trong trò chơi chỉ còn lại Tống Thư Hàng và ngựa siêu diễn.

Tống Thư Hàng mở miệng nói: “Tiền...”

Hắn muốn hỏi ngựa siêu diễn tiền bối có muốn hắn chủ động bỏ quyền, kết thúc ván cược này hay không. Đánh thì đánh không lại ngựa siêu diễn tiền bối, vả lại bây giờ chỉ còn lại hắn và ngựa siêu diễn, ai thắng cũng vậy thôi.

“Phụt~~” Ngựa to màu trắng đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể to lớn của nó nhũn ra ngã lên thân thể hình câu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

Thế này là sao? Xảy ra chuyện gì vậy?

“Thư Hàng, ta không xong rồi.” Lúc này bạch mã tiền bối thoi thóp nói: “Vừa rồi lúc chiến đấu với cầu béo, ta bị dao độc đâm trúng, trúng độc không nhẹ. Bây giờ thân thể ta như bị lửa đốt, đau nhức vô cùng. Ta nghĩ chắc ta sắp chết rồi.”

Tống Thư Hàng: “...”

“Mặc dù ta chỉ là Tôn Giả thất phẩm nhưng ta vẫn cảm ứng được nguồn sinh cơ khổng lồ và sinh mệnh lực sống động trong cơ thể ngươi. Giết ta đi, giết ta giành lấy chiến thắng cuối cùng. Sinh mệnh của ta sắp kết thúc, ngươi hãy đạp lên hài cốt của ta bước lên ngai vàng, đăng cơ trở thành vua!” Bạch mã tiền bối nói với dùng giọng điệu hào hùng.

Trong miệng ngựa to màu đen ở bên cạnh phát ra một số âm thanh không rõ nghĩa, nghe kỹ hình như là đang hát một khúc ca thê lương.

Nó đang phối nhạc nền cho cảnh này, tạo nên bầu không khí bi thương.

Tống Thư Hàng: “...”

Ta có nên gọi đám thánh viên ra, tăng thêm không khí bi thảm không?

“Trả lời ta, ngươi có bằng lòng không?” Phong cách lời thoại của bạch mã đột nhiên thay đổi.

Tống Thư Hàng thở dài: “Ta chọn go die.”

Câu trả lời của hắn chẳng ăn nhập gì cả, bầu không khí do ngựa trắng ngựa đen tạo nên lập tức tan vỡ.

Tiếng hát bi thương của ngựa đen dừng lại.

“Vậy ư? Đây chính là lựa chọn của ngươi sao? Một câu trả lời cay đắng biết nhường nào.” Bạch mã thoi thóp nói, nó giơ một chân lên, run rẩy vuốt ve thân thể hình cầu của Tống Thư Hàng.

Ngay khi chân của nó “cực khổ” chạm vào Tống Thư Hàng, một chân khác đột nhiên ra tay nhanh như chớp.

Một lưỡi dao độc đâm vào thân thể hình cầu của Tống Thư Hàng.

“Đi thôi cậu bé, nguyện vọng của ngươi đã được thực hiện.” Bạch mã nói với giọng từ bi.

Tống Thư Hàng hét thảm một tiếng: “A~”

Miệng vết thương đau đớn nóng rát giống như bị lửa đốt, trong nháy mắt kịch độc lan khắp toàn thân.

Cảm giác đau khổ khi trúng độc vẫn là một thể nghiệm khá mới mẻ đối với Tống Thư Hàng. Chủ yếu là do sau khi bước vào cảnh giới thất phẩm Tôn Giả + tam đại công pháp thối thể đại thành, kịch độc bình thường chẳng còn tác dụng gì đối với hắn. Mà trước kia lúc hắn còn nhỏ yếu cũng chưa từng trúng kịch độc.

Tống Thư Hàng đắm chìm trong cảm giác đau khổ trúng độc, sinh mệnh dần đi đến hồi kết.

Hôm nay Tống hắn lại chết rồi.

“Quản gia nhãn cầu quả nhiên không phải thần chỉ, lúc nó bị treo trên cột phong ấn bị thiêu, cầu khấn nó quả nhiên không hiệu quả.” Trước khi chết, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Suy cho cùng quản gia nhãn cầu chỉ có thể xem như người hầu của thần, pháp lực có hạn.

Nếu đổi lại là ba mắt tiền bối bị treo trên cột phong ấn thiêu đốt, cầu nguyện sẽ hiệu quả hơn nhiều.

****

Sau khi Tống Thư Hàng “chết” trong tiểu thế giới, ý thức chìm vào bóng tối.

Gần mười phút trôi qua, ý thức mới từ trong bóng tối khôi phục lại.

“Chỉ ra khỏi tiểu thế giới trò chơi thôi mà mất nhiều thời gian vậy à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc, mười phút đã đủ để hắn sống lại một lần bằng đại trận hồi sinh rồi đấy!

Khoan... Khoan đã!

Đừng nói là sau khi ta chết trong tiểu thế giới trò chơi là chết thật nhé? Sau đó cái gọi là ra khỏi trò chơi chính là sống lại bằng trận pháp hồi sinh mà ba mắt tiền bối chuẩn bị sẵn?

Tống Thư Hàng đột nhiên mở mắt ra.

“Ồ, người thứ ba tỉnh lại là tiểu Bá Tống, xem ra người chiến thắng cuối cùng là ngựa đạo hữu.” Giọng nói lười biếng của ba mắt tiền bối vang lên.

“Ta chết rồi ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên, chẳng lẽ ngay cả mình chết hay chưa ngươi cũng không biết? Ngươi bị ngựa đạo hữu đánh lén giết chết à?” Ba mắt tiền bối nghi hoặc đáp.

“Không, ý của ta không phải như vậy. Ý ta là có phải nếu chết trong trò chơi cũng có nghĩa là chết trong hiện thực không? Sau đó ba mắt tiền bối ngài dùng trận pháp hồi sinh làm ta sống lại?” Tống Thư Hàng sờ thân thể mình, sợ thiếu mất bộ phận quan trọng nào đó.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, trận pháp hồi sinh cao cấp chứ có phải cải trắng đâu, càng miễn bàn đến cảnh giới của ngựa đạo hữu và cầu chúa tể Cửu U, ta biết đi đâu bố trí trận pháp hồi sinh cho bọn họ?” Ba con mắt của ba mắt tiền bối đồng loạt trợn trừng: “Phiền ngươi dùng ngón chân suy nghĩ một chút.”

“Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Ba mắt tiền bối nói rất rõ ràng mạch lạc, hắn không tìm thấy luận điểm nào để phản bác.

Chú thích:

(1) Bên Trung Quốc có một giải thưởng tên là giải Ngựa Vằn Vàng (Golden Zebra Award) về lĩnh vực giáo dục nghệ thuật cho trẻ em.

Chương 2339: Ta Là Người Trưởng Thành, Ta Muốn Hết!

Từ cảnh giới lục phẩm trở lên, trận pháp hồi sinh phải được chế tạo riêng theo từng tu sĩ, không thể dùng các loại pháp khí hồi sinh bình thường như đồng vàng hồi sinh hay thánh giá hồi sinh.

Tu sĩ có thực lực càng mạnh, hồi sinh càng khó, chớ nói chi là những tồn tại thuộc đẳng cấp như ngựa siêu diễn và đại lão quả cầu béo, trong thời gian ngắn không thể tìm được trận pháp hồi sinh thích hợp.

“Nói vậy là ta suy nghĩ nhiều thật ư?” Tống Thư Hàng vừa suy nghĩ vừa nhìn chằm chằm vào ba mắt tiền bối.

Hắn cứ cảm thấy là lạ chỗ nào ấy nhưng nhất thời lại không tìm ra được rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.

“Đúng rồi, đại lão quả cầu béo đâu?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng.

Đại lão quả cầu béo bị ngựa siêu diễn tiền bối lấy hai đánh một đánh chết trước hắn, ra khỏi trò chơi sớm hơn hắn.

Bây giờ đại lão quả cầu béo đâu rồi?

“Nó cầm lấy một bản thiết kế pháp khí, rời đi trước rồi. Yên tâm đi, mặc dù đã rời đi nhưng tiền cược đều ở đây.” Dứt lời, ba mắt tiền bối lại lấy ra hai bản thiết kế đưa về phía Tống Thư Hàng: “Ngươi cũng chọn một trong hai bản thiết kế đi.”

Trên mặt Tống Thư Hàng lộ rõ vẻ nghi hoặc: “Đây là tiền cược của ba mắt tiền bối ngài mà?”

“Vì một số nguyên nhân đặc biệt, ta đã bỏ cuộc sau khi tiến vào không gian trò chơi không lâu. Để trả giá cho việc bỏ quyền, ba bản thiết kế đồ này của ta sẽ được chia cho ngươi, cầu béo đạo hữu và ngựa đạo hữu. Ngươi có thể lựa chọn một bản thiết kế trong hai bản này, bản còn lại là của ngựa đạo hữu.”

Tống Thư Hàng nhìn hai bản thiết kế còn lại.

Một bản là bản thiết kế pháp khí chiến lược cấp hành tinh, một bản khác là bản thiết kế hộ thuẫn trường lực tuyệt đối bao trùm hành tinh.

Đại lão quả cầu béo đã cầm đi bản thiết kế pháp khí công kích Khai Thiên Nhãn có uy lực siêu khủng.

Tống Thư Hàng: “...”

Đại lão quả cầu béo vốn đã có hỏa lực hung mãnh, nếu lại thêm công kích Khai Thiên Nhãn của đại lão hành tinh mọc mắt, đúng là không để lại đường sống cho con sinh vật có vú cấn tay như hắn mà.

“Ta sao cũng được, dù sao ta có lấy bản thiết kế cũng không chế tạo ra được pháp khí.” Tống Thư Hàng tiện tay rút lấy bản thiết kế hộ thuẫn trường lực tuyệt đối.

“Bây giờ chờ ngựa đạo hữu đi ra nhận thưởng.” Ba mắt tiền bối mỉm cười nói.

Mặc dù thua cuộc nhưng tâm trạng của hắn lại rất vui vẻ.

Ánh mặt trời rực rỡ trên không trung chính là bằng chứng cho sự vui sướng của ba mắt tiền bối.

“Lẽ nào đúng như suy đoán của đại lão quả cầu béo, ba mắt tiền bối đã làm giao dịch với ngựa siêu diễn tiền bối trong thế giới trò chơi, lấy được thứ ngài ấy muốn?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Hí~” Lúc này, ngựa siêu diễn ở bên cạnh cũng tỉnh lại, nó là người chiến thắng cuối cùng.

Sau khi nó tỉnh lại, ánh sáng của nghi thức đánh cược phủ xuống người nó.

Một hạt giống quyền hạn không gian, tin khối ký ức chứa tin tức về pháp khí Nho Điể của Thánh Nhân Nho Gia, còn có hàm chứa tinh khối ký ức chứa tin tức về phần tồn tại bị mất của cầu Thiên Đạo cùng với phù văn chí tôn của chính ngựa siêu diễn.

Thiếu niên ba mắt ở bên cạnh đưa bản thiết kế pháp khí chiến lược hành tinh cuối cùng cho ngựa siêu diễn.

Ngựa siêu diễn gật đầu, tất cả chiến lợi phẩm nhờ đánh cược thắng bay lơ lửng trước mặt nó, xoay quanh nó như những vệ tinh.

Sau đó nó híp mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Muốn không? Muốn không? Muốn không?” Mặt ngựa của nó giống như biết nói, dường như khắc đầy hai chữ “muốn không”.

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng đã biết cảm giác khi các đại lão đứng đầu chư thiên vạn giới chỉ nhìn mặt hắn đã biết trong lòng hắn nghĩ gì là như thế nào. Trong mắt các đại lão, mặt hắn như có khắc chữ giống bộ dạng của ngựa siêu diễn tiền bối bây giờ.

“Bạch Mã tiền bối, ta muốn tin tức về Nho Điển.” Tống Thư Hàng dâng lên bản thiết kế của mình: “Để làm trao đổi, ta không dùng được bản thiết kế này, chúng ta trao đổi đi!”

Dù sao Nho Điển cũng có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với Tạo Hóa Tiên Tử.

“Ngươi vẫn còn non lắm thiếu niên à.” Ngựa siêu diễn tiền bối há miệng nói tiếng anh trôi chảy, lần này không phải giọng của Bạch mà là lời thoại trong phim điện ảnh u Mỹ.

Ngựa siêu diễn tiền bối luôn luôn học tập, luôn luôn tiến bộ, chưa từng bị thời đại vứt bỏ. Chiêu trích lời thoại trong phim điện ảnh này rõ ràng là học được từ chỗ mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng.

“Chỉ có con nít mới làm đề trắc nghiệm, ta là người trưởng thành, ta muốn hết!” Ngựa siêu diễn tiền bối lại lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “...”

“Hí~” Ngựa tiền bối đứng bằng hai chân, hí dài một tiếng.

Lúc này thông Nương trong túi Tống Thư Hàng ló ngọn hành ra phiên dịch: “Ý của tiền bối là: Đọc theo ta. Nó muốn Thư Hàng ngươi đọc lời thoại với nó.”

Tống Thư Hàng: “Không... không cần đâu, ngại lắm.”

Ngựa siêu diễn tiền bối cười to, xoay người rời đi, tất cả bảo vật vây quanh nó xoay tròn, rời đi theo.

“Khoan đã, khoan đã tiền bối. Ta chỉ làm kiêu chút thôi, không phải ngại thật đâu, ta đọc ngay đây.” Tống Thư Hàng vội kêu lên.

Dù sao hắn cũng là đàn ông da mặt dày.

Da mặt ấy à, lúc cần có thể đắp lên, lúc không cần phải lấy xuống.

Ba mắt tiền bối ở bên cạnh bưng chén trà, vui vẻ nhấp một ngụm, cả thể xác và tinh thần đều vui sướng.

Kẻ ác phải để kẻ ác trị.

Loại người không da mặt như Bá Tống phải để ngựa siêu diễn trị.

“Chỉ có con nít mới làm đề trắc nghiệm, ta là người trưởng thành, ta muốn hết!” Tống Thư Hàng học theo giọng điệu của ngựa siêu diễn tiền bối, đọc ra lời thoại.

Thật ra kỹ năng diễn xuất của hắn rất tốt, nếu không cũng không thể diễn vai Cao Thăng sư huynh người gặp người hận kia sống động như vậy.

Ngựa siêu diễn nháy mắt, hài lòng gật đầu.

Nó giơ chân vỗ lên bảo vật ở quanh người.

Trừ phù văn, tất cả bảo vật đánh cược khác đều bay đến cạnh Tống Thư Hàng, rơi vào trong tay hắn.

Ký ức về Nho Điển, bản thiết kế đồ… còn có hạt giống do một tháng quyền hạn không gian của quả cầu béo ngưng tụ thành.

“Hí~” Ngựa tiền bối đứng bằng hai chân, bày ra tư thế quen thuộc.

Sau đó thân thể nó tiêu tán, lại hóa thành một mô hình ngựa nhỏ.

Quản gia nhãn cầu nhặt mô hình ngựa nhỏ lên, lau bụi rồi trả lại cho thiếu niên ba mắt.

Sau đó nó quay qua chúc mừng Tống Thư Hàng: “Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, ngươi trở thành người chiến thắng cuối cùng rồi, không giống như tên ba mắt nào đó vừa vào trò chơi đã bị loại.”

“Cảm ơn.” Thông Nương nhận lời chúc mừng thay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

“À Bá Tống đạo hữu này, vừa rồi lúc chúa tể quả cầu béo rời đi hình như muốn mai phục bên ngoài Tán Tài Vương Tọa để đánh lén ngươi đấy. Vậy nên trước khi ngươi rời Tán Tài Vương Tọa, chi bằng hãy dung hợp hạt giống quyền hạn không gian, xem thử có thể thức tỉnh một tiểu thiên phú không gian gì đó hay không, nói không chừng có thể mượn nó giữ được trinh tiết của bản thân dưới tay của chúa tể quả cầu béo.” Quản gia nhãn cầu nhắc nhở.

“Quả nhiên đại lão quả cầu béo vẫn chưa từ bỏ.” Tống Thư Hàng thở dài.

Ba mắt tiền bối cười nói: “Nếu là ta, ta cũng không từ bỏ. Nhưng nó đã mất đi quyền hạn không gian tạm thời, xác suất ngươi chạy trốn thành công có thể tăng lên rất nhiều.”

Tống Thư Hàng: “Đại lão quả cầu béo không có năng lực không gian, khà khà khà.”

“Nhưng ta phải nhắc ngươi trước, dù cầu chúa tể đã mất đi quyền hạn không gian nhưng một số trận pháp, pháp thuật không gian phong tỏa của nó vẫn còn hiệu quả, ngươi đừng xem thường.” Ba mắt tiền bối lại dặn dò đôi câu.

Chủ yếu là do tâm trạng bây giờ rất tốt nên hắn mới nhắc nhở Tống Thư Hàng vài lời, tránh cho tên này bị lật xe.

Chương 2340: Đây Là Một Con Linh Quỷ Trưởng Thành

“Cảm ơn ba mắt tiền bối đã nhắc nhở.” Thông Nương cảm ơn ba mắt tiền bối thay Tống Thư Hàng.

Đại lão quả cầu béo là chúa tể Cửu U, lắm chiêu nhiều trò khiến người ta tê cả da đầu, cẩn thận một chút không có xấu cả.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng động ý niệm, gọi cá voi mập công đức ra. Lúc này mỹ nhân rắn công đức còn ở lại bên cạnh Bạch tiền bối, phối hợp với Bạch tiền bối thu hoạch tà năng Cửu U.

Thế nên Tống Thư Hàng chỉ triệu hồi cá voi mập công đức, để nó rời khỏi Tán Tài Vương Tọa đi vào tinh không dò đường.

Cá voi mập công đức giống mỹ nhân rắn, dù bị đánh tan cũng có thể sống lại ở trên người Tống Thư Hàng, cực kỳ thích hợp với nhiệm vụ dò đường này.

Cá voi mập công đức nhận được mệnh lệnh, bay thong dong ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, tiến vào tinh không. Đồng thời nó không ngừng truyền những hình ảnh mình thấy được về cho Tống Thư Hàng.

Năm hơi thở sau.

Nhưng khi thân thể của cá voi mập công đức mới vừa tiến vào tinh không, đột nhiên có một luồng hàn quang lóe lên trước mắt nó.

Ngay sau đó cá voi mập công đức bị cắt thành hạt nhỏ bằng hạt đậu phộng, bạo thể mà chết, trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng chờ sống lại.

Hàn quang vừa nhanh vừa mạnh, ngay cả kẻ địch ẩn thân ở đâu, công kích phát ra từ đâu cá voi mập công đức cũng không nhìn thấy.

Tống Thư Hàng: “...”

Xem ra đại lão quả cầu béo clone đang ngồi canh chừng ở cửa vào Tán Tài Vương Tọa, không cho hắn bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Đường đường là chúa tể Cửu U lại tự mình ngồi canh một người, từ mức độ nào đó mà nói xem như là vinh dự chí cao vô thượng.

“Ngươi biết không? Nhớ năm đó chúa tể Cửu U vì muốn giết chết ta đã tự mình đứng ở cửa bí cảnh canh ta.” Dùng lời của Tô Không Vân để nói chính là chuyện ngầu vãi thế này có thể khoe đến mấy năm.

“Đúng rồi ba mắt tiền bối, ngài có thể hé mở không gian cấm chế của tiểu thế giới này được không? Mở một cái khe là được, sau đó ta chui qua khe hở không gian rời đi.” Tống Thư Hàng xoay người nhìn về phía thiếu niên ba mắt hỏi thử.

“Có thể, nhưng hệ số nguy hiểm quá cao. Dù chỉ mở một khe nhỏ, có thể chỗ ẩn thân của ta cũng sẽ bị pháp tắc Thiên Đạo đương nhiệm phát hiện.” Thiếu niên ba mắt mỉm cười nói: “Mặc dù ta rất vừa ý tiểu Bá Tống nhưng không thể đánh cược an nguy của ta để giúp ngươi được, vậy nên ngươi có thể oán trách ta thỏa thích, ta không để bụng đâu.”

Quản gia nhãn cầu ở bên cạnh nói thêm: “Chủ yếu là do Bá Tống Huyền Thánh ngươi không phải tiên tử, hơn nữa bộ dạng của ngươi cũng không hợp thẩm mỹ của chủ nhân. Nếu khắp người ngươi có thể mọc đầy mắt, không chừng chủ nhân của ta sẽ vì ngươi đánh cược một phen.”

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn bỗng nhớ lại người bắt yêu Trường Sinh Giả hai cánh tay mọc đầy mắt. Có lẽ ba mắt tiền bối sẽ rất thích vị đại lão người bắt yêu kia?

Lúc này, bia đá đạo hữu treo ngang hông Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Vậy nên Thư Hàng ngươi có thể sử dụng hạt giống quyền hạn không gian trước, xem thử có đạt được thiên phú năng lực không gian gì hữu dụng không, không chừng có thể giúp ngươi đột phá phong tỏa của đại lão cầu U U.”

“Cầu U U? Ha ha ha, hay!” Ba mắt tiền bối cười to: “Nếu dựa theo cách gọi này, ngoài cầu U U ra còn có rồng U U?”

“Lão gia ngài mừng sớm quá rồi bởi nếu theo cách gọi này, ngài chính là mắt U U, hoặc gọi là U U mắt cũng hay đấy. Nhưng ta thích mắt U U hơn, nghe có mùi vị oán nữ khuê phòng.” Lão quản gia nhãn cầu nói.

Nói xong nó tự động tung người nhảy lên vỉ nướng ở bên cạnh, bị nướng phát ra tiếng xèo xèo, cũng không chờ ba mắt tiền bối ra tay.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “...”

Bầu trời vốn đãng quang đãng lại lặng lẽ nổi lên chút khói mù.

Tống Thư Hàng nghiêng đầu, cố hết sức tránh khỏi tầm mắt giữa quản gia nhãn cầu và ba mắt tiền bối.

Hắn lấy ra hạt giống quyền hạn không gian, quan sát kỹ.

Trong hạt giống này chứa đựng sức mạnh quyền hạn không gian cấp chúa tể Cửu U, mạnh hơn sức mạnh không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm. Nếu Tống Thư Hàng có thể dung hợp nó, trong một tháng tới hắn không phải sợ phong tỏa không gian cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm, có thể cưỡng ép đột phá trực tiếp.

“Ba mắt tiền bối, làm thế nào để dung hợp hạt giống này?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hay là ngươi nuốt vào thử xem?” Ba mắt tiền bối lười biếng trả lời.

Tống Thư Hàng: “...”

“Ta cũng mới thấy thứ này lần đầu. Từ khi ta mở nghi thức đánh cược đến bây giờ, ngươi là người đầu tiên muốn rút lấy quyền hạn không gian trên người đối thủ đánh cược. Thế nên ta cũng không biết làm sao dung hợp nó.” Ba mắt tiền bối giải thích.

Quản gia nhãn cầu bị nướng xèo xèo trên vỉ nướng nói: “Nhưng tóm lại muốn dung hợp một bảo vật chỉ có mấy thủ đoạn vậy thôi, hoặc là ăn hoặc là rút lấy pháp tắc trong nó dung nhập vào thân thể mình.”

Tống Thư Hàng thở dài, ý niệm vừa động, thân thể biến thành sương mù tiến vào chế độ ngụy bất hủ.

Ba con mắt của ba mắt tiền bối híp lại, quan sát chế độ sương mù của Tống Thư Hàng. Nói thật, hắn rất tò mò không biết một tiểu tu sĩ với tri thức lý luận tu chân nát bét như Tống Thư Hàng làm sao nắm giữ thông tin pháp tắc cao thâm như vậy?

Lúc này Tống Thư Hàng đặt tay phải lên hạt giống quyền hạn không gian, kích hoạt bí pháp giám định.

Lượng lớn sương mù trên người hắn nổ tung, sương mù vốn hình người nổ thành đám mây hình nấm.

Một hồi lâu sau sương mù mới từ từ hội tụ, biến lại thành hình người.

“Đau đau đau...” Tống Thư Hàng la hét thảm thiết.

Quả nhiên không thể giám định lung tung tin tức về chúa tể Cửu U.

Thấy Tống Thư Hàng la hét thảm thiết không ngừng, ba con mắt của ba mắt tiền bối lóe sáng. Tia khói mù trên không trung lại lặng lẽ tản đi, bầu trời quang đãng, ánh mặt trời chiếu rọi.

Cái giá phải trả cực lớn nhưng thông tin lấy được cũng không ít.

[Hạt giống quyền hạn không gian của chúa tể Cửu U: Lấy một tháng quyền hạn không gian của chúa tể Cửu U làm phí dụng ngưng tụ mà thành, có quyền hạn không gian chí cao.]

[Phương án hấp thu 1: Nuốt trực tiếp, có ba thành xác suất có thể hấp thu sức mạnh của hạt giống quyền hạn không gian, lĩnh ngộ ra một thiên phú năng lực về không gian, hoặc trong thời gian ngắn mượn sức mạnh của hạt giống đạt được hiệu quả thi triển sức mạnh không gian, có năm thành xác suất bạo thể mà chết.]

[Phương án hấp thu 2: Để linh quỷ nuốt chửng hấp thu nó, linh quỷ có năm thành xác suất sinh ra tiến hóa, có hai thành xác suất không xảy ra chuyện gì hết. Ưu điểm: Không có nguy cơ bạo thể.]

[Phương án hấp thu 3: Phương án 3 còn đang trong quá trình tính toán, mời lúc sau kích hoạt bí pháp lại.]

Tống Thư Hàng: “...”

Có nghĩa là có thể trực tiếp bỏ qua phương án 3.

Như vậy bây giờ phải chọn giữa 1 và 2.

Mặc dù vừa rồi ngựa siêu diễn tiền bối đã dạy hắn thân là một người trưởng thành thì phải muốn hết... Nhưng hạt giống quyền hạn không gian chỉ có một, hắn và linh quỷ không thể dùng chung được.

“Vậy thì... đương nhiên là phương án 2 rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Phương án 1 có đến năm thành xác suất bạo thể mà chết, có nghĩa là sau khi nuốt vào, khả năng nổ tung là 50%.

Hắn mới vừa thể nghiệm mùi vị trúng độc mà chết, hôm nay không muốn chết thêm một lần.

Vì vậy Tống Thư Hàng động ý niệm, gọi linh quỷ có cảm giác tồn tại rất thấp trong cơ thể ra, sau đó đưa hạt giống quyền hạn không gian đến trước mặt cô.

Linh quỷ há miệng nuốt cả hạt giống và bàn tay sương mù của Tống Thư Hàng.

Con linh quỷ này cũng là một con linh quỷ trưởng thành!

Chương 2341: Nắm Chắc Thời Gian Nâng Cao Thực Lực

Linh quỷ trưởng thành mới không lựa chọn, bất kể bàn tay hay hạt giống, cô đều muốn hết.

“Chờ đã... bàn tay của ta, ngươi cắn lớn quá, mau phun bàn tay ta ra.” Tống Thư Hàng vội kêu lên.

“Cô~” Linh quỷ giơ hai tay lên che miệng mình lại, rất sợ Tống Thư Hàng đoạt đồ ăn với cô, sau đó vội nuốt hạt giống + bàn tay sương mù của Tống Thư Hàng xuống bụng.

Sau khi nuốt xong, cô bày ra vẻ mặt không cảm xúc nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn đã mất cảm ứng với bàn tay, hình như cả bàn tay và hạt giống đều bị linh quỷ tiêu hóa.

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng dùng một bàn tay khác vỗ nhẹ lên đầu linh quỷ, thở dài nói: “Hệ tiêu hóa của cô khỏe quá.”

Linh quỷ giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc, đứng im bất động. Cô đã tiến vào giai đoạn tiêu hóa hạt giống, bắt đầu thăng cấp ngay tại chỗ.

Không biết mất bao lâu cô mới thăng cấp xong?

“Mong là sẽ không gây ra biến dị.” Tống Thư Hàng hơi lo lắng. Vừa rồi bàn tay đang ở trạng thái ngụy bất hủ của hắn lại bị linh quỷ nuốt vào chung với hạt giống.

“Sao ngươi còn chưa khôi phục nguyên trạng? Nếu tiếp tục duy trì chế độ sương mù, không chừng lại bị gặm một phát nữa bây giờ.” Thông Nướng nhắc nhở.

Cô cảm thấy có lẽ là linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng đang đói, vừa rồi ánh mắt mà linh quỷ tiên tử nhìn Tống Thư Hàng trong trạng thái sương mù cứ như đang nhìn một đống đồ ăn ấy.

Tống Thư Hàng thở dài, động ý niệm, giải trừ chế độ ngụy bất hủ.

Lúc khôi phục thân xác máu thịt, chỗ cổ tay phải của hắn trụi lủi cứ như trời sinh hắn vốn không có bàn tay vậy.

Cũng may là khi đứt tay đứt chân ở mức độ này, chỉ cần vận chuyển tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công là có thể mọc ra lại, không phải vấn đề gì lớn.

Thông Nương ở bên cạnh lặng lẽ lấy điện thoại của Tống Thư Hàng ra, chụp mấy tấm cho hắn và bàn tay cụt.

Sau đó cô đăng nhập vào nhóm Cửu Châu số 1, muốn đăng mấy tấm hình này lên nhóm, nhưng lúc muốn đăng hình lên mới phát hiện không kết nối mạng được.

Khu vực này là khu chặn mạng.

Cũng may là còn có chức năng chat Tu Chân và nhóm Cửu Châu số 2 của Tống Thư Hàng.

Chức năng chat Tu Chân đã thăng cấp xong.

Đây là lần đầu tiên Thông Nương chủ động thử sử dụng chức năng chat Tu Chân này. Sau khi chức năng chat Tu Chân được lưới rồng nữ sĩ thăng cấp, giao diện thao tác càng đơn giản thực dụng. Trước khi có một số quyền hạn chỉ có các đại lão đỉnh cấp mới được dùng nhưng sau lần thăng cấp này, những quyền hạn đó đã được mở ra cho các thành viên mã QR kim đan.

Thông Nương nghiên cứu một hồi sau đó mở chức năng chat nhóm, gửi một tin nhắn lên đó.

Tiêu đề: “Bi thảm, Bá Tống Huyền Thánh sơ ý sẩy tay, trở thành tàn phế.”

Nội dung: “Người có lúc xảy chân, ngựa có lúc tuộc móng. Hôm nay Ba Tống Huyền Thánh sơ ý sẩy tay, phải trả giá đắt là bị tàn phế.”

Tiếp đó cô đăng mấy tấm hình lên.

Tống Thư Hàng và tay phải trống rỗng cùng với mấy tấm đặc tả cổ tay phải.

Cùng lúc đó, tất cả thành viên mã QR kim đan kết bạn với Tống Thư Hàng trong chư thiên vạn giới, chỉ cần đang nhàn rỗi đều nhận được thông báo có tin nhắn mới.

[Đấu sĩ vĩnh viễn online] Bắc Hà Tán Nhân lập tức phản ứng lại, nhanh chóng hồi đáp tin nhắn nhóm của Thông Nương: “Ơ? Thăng cấp xong rồi à? Mà này, Thư Hàng tiểu hữu gặp chuyện gì vậy? Sao lại bị cụt tay rồi?”

[Danh sách đen] Hà Chỉ Ma Đế: “Ha ha ha ha, Bá Tống ngươi cũng có ngày hôm nay.”

[Danh sách đen] Bất Diệt Chi Chủ: “Ha ha ha.”

“Oh my... god!!!” Tống Thư Hàng dụi mắt.

Hắn tập trung tinh thần, nhìn lại tin nhắn Thông Nương đăng trong nhóm, tin nhắn thứ ba.

Danh sách đen, Bất Diệt Chi Chủ cùng với tin nhắn “ha ha ha” nó vừa gửi.

Tống Thư Hàng xoa mạnh huyệt thái dương, não đau từng cơn giống như có người rót kim loại thể lỏng của đại lão quả cầu béo vào trong não vậy, khó chịu vô cùng.

Không ngờ Bất Diệt Chi Chủ, một tồn tại đã chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng trên lý thuyết, ngủ từ đầu thời thái cổ đến bây giờ lại tỉnh giấc.

Vấn đề là lập trường của vị này lại đối lập với Tống Thư Hàng.

Đây cũng không phải tin tức tốt gì.

Khiêm tốn, từ giờ hắn nhất định phải khiêm tốn, không được hấp dẫn sự chú ý của mấy vị đại lão này.

Trong lúc đang suy nghĩ, có người gửi tin nhắn cho hắn.

Là tin nhắn do Sở các chủ bản thể gửi đến.

[Ngực nõn nà] Sở các chủ: “Thư Hàng, tình hình bên ngươi thế nào rồi? Thoát khỏi sự bám đuổi của cầu chúa tể chưa? Ta không thể liên hệ với sợi tóc dài kia, xảy ra chuyện gì vậy?”

Dưới hạn chế từ thế giới của thiếu niên ba mắt tiền bối, Sở các chủ bản thể và sợi tóc ngố bị mất tín hiệu đồng bộ, không biết được diễn biến phần sau, vậy nên cô mới liên hệ với Tống Thư Hàng hỏi thăm diễn biến lúc sau.

Nhưng mới vừa hỏi xong, Sở các chủ bỗng ngây người.

Cô thấy biệt danh ở đầu của mình lại thay đổi...

“Ta cảm thấy gần đây Thư Hàng ngươi sống lâu quá rồi.” Sở các chủ lạnh lùng nhắn thêm một câu.

Mặc dù chỉ là một hàng chữ nhưng Tống Thư Hàng lại có thể cảm nhận được khí lạnh đến từ Sở các chủ bản thể thông qua những con chữ này.

“Khoan đã Sở các chủ, không phải ta làm, ta bị oan. Lần này ta không đổi biệt danh thật mà!” Tống Thư Hàng lập tức trả lời.

[Ngực nõn nà] Sở các chủ chỉ nhắn lại ba chữ: “Đổi lại ngay.”

Tống Thư Hàng ho khẽ một tiếng, kéo trí tuệ nhân tạo sóc nhỏ cấn tay của chức năng chat Tu Chân ra, hạ lệnh cho nó.

Một lát sau, biệt danh của Sở các chủ thay đổi.

“Sở tiền bối, sửa xong rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sở các chủ lại gửi cho Tống Thư Hàng một dấu chấm, kiểm tra biệt danh mới của mình.

[Ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ] Sở các chủ: “.”

Tống Thư Hàng: “...”

[Ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ] Sở các chủ: “Khi nào thế giới hạch tâm của ngươi khôi phục, ta tặng ngươi một món quà. Là bảo vật ta không dùng được nữa, vốn dĩ muốn tìm cơ hội tặng cho ngươi, bây giờ chính là cơ hội đó.”

Trong thế giới hạch tâm.

Sở các chủ nhìn pho tượng thủy tinh đỏ điêu khắc bộ dạng chính mình, im lặng phun bong bóng.

Đây là mô hình lắp ráp thủy tinh đỏ được cô gửi tạm trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng lúc trước, là pháp khí hồi sinh cấp Kiếp Tiên cửu phẩm cô chuẩn bị cho chính mình, cực kỳ quý giá.

Lúc đó cô còn chưa phân tách ra Sở two, vẫn là thân thể hoàn chỉnh. Trước khi Bích Thủy các mới bị hủy diệt, cô đã gửi pháp khí thủy tinh này đến chỗ Tống Thư Hàng để ngừa bất trắc.

Bây giờ cô đã bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả, không dùng được pháp khí hồi sinh thủy tinh đỏ này nữa.

“Đến lúc cho ngươi phát huy tác dụng rồi.” Sở các chủ nói nhỏ.

“Sở tiên tử muốn tặng nó cho Thư Hàng tiểu hữu à? Thư Hàng tiểu hữu dùng được món pháp khí này không?” Quy tiền bối hỏi.

Pháp khí này mang bộ dạng của Sở các chủ, nếu Bá Tống tiểu hữu sử dụng món pháp khí hồi sinh này... có khi nào sẽ hồi sinh thành bộ dạng của Sở các chủ không?

...

Trong thế giới của thiếu niên ba mắt.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, hắn mới nhận được hồi đáp từ lưới rồng nữ sĩ, cấp bậc trí tuệ của trí tuệ nhân tạo sóc nhỏ cấn tay còn quá thấp nên lúc ra lệnh phải hết sức chi tiết.

Chờ sau này nó từ từ lớn lên mới có thể trở thành trợ lý đáng tin chân chính.

“Nếu bây giờ ta giải thích với Sở các chủ, ngài ấy có tin hay không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thông Nướng: “Nếu là ta, chắc chắn sẽ không tin.”

Tống Thư Hàng: “...”

Linh quỷ ở bên cạnh vẫn đang trong trạng thái tiến hóa, dù sao cũng là hạt giống cấp chúa tể Cửu U, muốn dung hợp không đơn giản như vậy.

Nhân lúc còn chút thời gian, Tống Thư Hàng chuẩn bị nứm chắc thời gian nâng cao thực lực. Dù sao hắn cũng sắp đối mặt với đợt đánh lén của đại lão quả cầu béo.

Đương nhiên, hắn cũng không phải nước tới chân mới nhảy, chút thời gian này dù có dùng để tu luyện, thực lực cũng không tăng lên được bao nhiêu.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng vung tay lên, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bay ra từ linh hồ trong đan điền.

Hắn lại lấy ra thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, mở lọ.

Hai bộ 66 món pháp khí bản mệnh, nếu toàn bộ kích hoạt ra một luồng ý thức, thực lực của hắn nhất định sẽ tăng vọt!

Chương 2342: Bản Mệnh Trong Bản Mệnh

66 món pháp khí xếp thành một hàng, tất cả đều là pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng! Sau khi 66 món pháp khí xuất hiện, sinh ra cộng hưởng với Tống Thư Hàng.

Vì đều là pháp khí bản mệnh nên chúng và Tống Thư Hàng tâm ý tương thông, mơ hồ cảm ứng được thời cơ lột xác sắp đến từ trên người Tống Thư Hàng.

66 món pháp khí tam thập tam thú ngoan ngoãn xếp thành hàng.

Chúng nó giống như chim non gào khóc đòi ăn, há miệng chờ chim cha Tống Thư Hàng mớm mồi.

“Đừng nôn nóng, từng người một.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Khí linh là một tồn tại mà vị nhân sĩ tu chân nào cũng muốn có. Pháp khí có khí linh và pháp khí không có khí linh là hai loại khác nhau.

Điều kiện sinh ra khí linh quá hà khắc, không chỉ cần tu sĩ kiên trì bền bỉ đưa tình cảm vào mà còn cần phối hợp với thiên thời, địa lợi, cơ duyên. Thế nên ngay cả một số pháp khí Kiếp Tiên cũng không thể sinh ra khí linh. Phần lớn tu sĩ trong chư thiên vạn giới cả đời cũng không thấy được thần binh có khí linh.

Tống Thư Hàng lại chẳng xa lạ gì với khí linh, còn tận tay sờ mấy vị khí linh tiền bối.

Ví dụ như Xích Tiêu kiếm tiền bối, thần binh Trường Sinh Giả, sở thích là bị mỹ nhân rắn công đức nuốt kiếm và Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng. Tình cảm giữa Tống Thư Hàng và Xích Tiêu kiếm tiền bối cực tốt, hai người sớm chiều sống chung với nhau. Cho dù sau này phải về lại bên cạnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Xích Tiêu kiếm vẫn để lại một con Xích Tiêu kiếm tâm ma để duy trì tình bạn với Tống Thư Hàng.

Sau đó là bia đá đạo hữu mới gia nhập, nó là pháp khí do Bạch Thiên Đạo luyện chế ra trước khi thành đạo, cảnh giới ở giữa pháp khí Kiếp Tiên và thần binh Trường Sinh Giả. Nhưng chỉ cần có tiền, uy lực của nó khủng bố hơn phần lớn thần binh Trường Sinh Giả nhiều. Sở thích của nó là đi đánh đại lão khắp chư thiên vạn giới với Tống Thư Hàng cùng với ghi chép ngày giỗ của Tống Thư Hàng.

Ngoài ra trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng còn có một tòa Nam Thu tự, là cung điện của Nam Phương Đại Đế, một trong bốn vị Tứ Phương Đại Đế ở Thiên Đình viễn cổ... nhưng bây giờ nó mang họ Bạch rồi. Nó được Bạch tiền bối gửi tạm trong thế hạch tâm của Tống Thư Hàng. Nam Thu tự rất đặc biệt, nó là một cung điện có khí linh, là khí linh có thể tích lớn thứ hai mà Tống Thư Hàng từng thấy.

Khí linh có thể tích lớn nhất chính là đại lão hành tinh mọc mắt. Nó là đạo khí cao cấp nhất, thể tích tải trọng là cấp bậc tiểu hành tinh, thuộc dạng tai họa di động, nhắm vào pháp khí cấp hành tinh. Tống Thư Hàng hy vọng nó có thể giảm cân một chút, nếu không khi đối mặt với nó, áp lực thật sự quá lớn.

Ngoài mấy vị đại lão khí linh kể trên, Cửu Tu Phượng Hoàng đao trong tay Thông Nương mơ hồ cũng có khí linh, dù sao nó cũng cùng cấp bậc đạo khí với đại lão hành tinh mọc mắt. Chỉ là khí linh của nó hơi đặc thù, thần trí giống như sủng vật. Có lẽ phải chờ nó hoàn thành cửu chuyển, tiến vào cảnh giới cửu tu chân chính thì khí linh mới có thể khôi phục hoàn toàn?

Mà thứ Tống Thư Hàng có là hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hoàn chỉnh.

Nếu tất cả chúng nó sinh ra khí linh, vậy chính là 66 món pháp khí có khí linh, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Sợ rằng mọi người trong tu chân giới đều phải hâm mộ đến bật khóc.

Ở bên cạnh.

Quản gia nhãn cầu lặng lẽ bò xuống vỉ nướng, tiện thể còn đi tắm sau đó im lặng trở lại, đứng im bên cạnh thiếu niên ba mắt.

“Chủ nhân, ngài nói Bá Tống Huyền Thánh có thành công hay không?” Quản gia nhãn cầu hỏi.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú rất đặc biệt, nó vừa là một chỉnh thể lại vừa là ba mươi ba món pháp khí. Nếu cả ba mươi ba món pháp khí đều kích hoạt ra một luồng ý thức yếu ớt, sau khi hợp thể có khi nào lượng thay đổi sẽ dẫn đến chất thay đổi không? Lúc ở hình thái hợp thể, sẽ tổ hợp ra khí linh chân chính ư?

“Vậy mới nói các ngươi đừng xem thường thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, dù sản phẩm này không đáng tin thế nào thì nó vẫn là bảo vật do chính tay Thiên Đạo chế tạo ra.” Thiếu niên ba mắt vừa nói xong, trong lòng chợt động.

Hắn vung tay lên, trong tay lại xuất hiện một lọ thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo mới. Sau đó hắn cong ngón tay bắn một giọt thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo vào trong thân thể quản gia nhãn cầu.

Quản gia nhãn cầu: “...”

“Có cảm giác gì không?” thiếu niên ba mắt hỏi.

“Hơi muốn khóc.” Quản gia nhãn cầu trả lời: “Ta hoài nghi thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo này quá hạn rồi, cay cay.”

Thiếu niên ba mắt: “...”

Ta còn tưởng sau khi nhỏ thuốc nhỏ mắt cho ngươi rửa mắt, ngươi sẽ trở nên bình thường một chút, nhưng xem ra ngươi hết thuốc chữa rồi.

...

Ở phía đối diện.

Đầu tiên Tống Thư Hàng vận chuyển tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công, tái sinh bàn tay đã bị linh quỷ ăn mất. Khi thấy tay mình tái sinh thành thạo, thuận lợi như vậy, trong đầu Tống Thư Hàng chợt nảy ra một ý.

Nhưng ý tưởng này mới vừa sinh ra đã bị chính hắn đè sâu xuống đáy linh hồn ngay lập tức... Mặc dù hắn đã từng trải qua mấy trăm năm đời hành của Thông Nương nhưng không cần bắt chước luôn cả kỹ năng hành sắc bén ra khỏi vỏ khi bị bóp ngọn hành.

Hơn nữa dùng thân thể mình đút linh quỷ... quá biến thái, thân xác và tâm lý đều không cách nào chấp nhận được.

Sau khi bàn tay mọc ra lại, Tống Thư Hàng mở nắp lọ thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, đưa ngón tay điểm vào hư không, dùng niệm lực lấy ra một giọt thuốc từ trong chai.

Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo cực kỳ quý giá, không thể tùy tiện lãng phí, vậy nên phải khống chế tốt lượng thuốc mà quá trình kích hoạt ý thức yếu ớt của pháp khí bản mệnh cần.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng không biết lúc kích hoạt ý thức pháp khí cần bao nhiêu thuốc.

Vì vậy Tống Thư Hàng dùng bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ bên tay phải làm thí nghiệm trước, kiểm tra lượng thuốc tiêu hao khi pháp khí lột xác.

Trong 66 món pháp khí bản mệnh, bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ này món pháp khí là đặc biệt nhất, có thể nói là bản mệnh trong pháp khí bản mệnh, tương đương với hoàng hậu trong hậu cung của vua chúa ngày xưa.

Bởi vì bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ này dung nhập sinh mệnh của một “Tống Thư Hàng”, là do Tống Thư Hàng lấy thân luyện khí, trả giá bằng sinh mạng luyện chế mà thành.

Thuộc tính, chức năng và cường độ của nó đều vượt xa chiếc bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ trong bộ pháp khí khác.

Một giọt thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo rơi trên bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Thuốc nhỏ mắt màu xanh lam lăn tròn trên bao tay, trong nó chứa đựng thủ đoạn kỹ thuật của Thiên Đạo.

Sau khi lăn một vòng, giọt thuốc nhỏ mắt này bị bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ hấp thu rất nhanh.

Bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ phát ra tiếng kêu, lại có tiếng cá voi không ngừng vang lên từ trên người nó.

Trên bao tay có rất nhiều ý chí tán loạn, dưới sự xoa dịu của thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, chúng bị vặn thành một luồng!

Một luồng ý thức mới nóng lòng ra đời.

Quá trình này thuận lợi hơn Tống Thư Hàng tưởng rất nhiều.

Hơn nữa, ngay cả diễn biến cũng rất bất ngờ.

Sau khi bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ này sinh ra ý thức yếu ớt, bao tay cứ như bị “đánh thức”.

Tất cả phong ấn trên đó đều mở ra, biến mất.

Luồng ý thức yếu ớt mới sinh ra này không ngừng lớn mạnh, cường hóa.

“Chẳng lẽ muốn sinh ra khí linh luôn?” Ba mắt tiền bối ngồi trên xích đu bỗng đứng dậy.

Công hiệu của thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo mạnh đến vậy sao?

Ầm~~

Trên bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ phát ra một tiếng nổ.

Sau đó có một hư ảnh thành hình trê bao tay.

Hư ảnh nọ ngồi xếp bằng, dưới thân là một con thần kình đang bơi chậm rãi.

Nhìn kỹ sẽ thấy được hư ảnh nọ giống Tống Thư Hàng ba phần.

Nhưng trên người nó lại mặc đồ của tiên tử.

“Thư Hàng mặc đồ nữ?” Thông Nương nhanh tay lấy điện thoại ra, chụp ngay một loạt ảnh.

Chương 2343: Tên Nào Cũng Là Thánh Nói

Thông Nương thành thạo đổi góc chụp, chụp liền mấy chục tấm.

Cô cũng đã nghĩ sẵn tiêu đề đăng tin: “Nhật ký Bá Tống Huyền Thánh gặp nạn: Bị ép mặc đồ nữ.”

Tin này sốc hơn tin Bá “Tống Huyền Thánh cụt tay” nhiều, thu hút được nhiều sự chú ý của các đại lão hơn.

Sắp tới Thông Nương định đăng một số tin về chủ đề Tống Thư Hàng gặp nạn lên nhóm bạn bè trong chức năng chat Tu Chân. Mặc dù làm như vậy rất có thể sẽ mất phúc lợi thưởng cuối năm từ ông chủ Tống Thư Hàng nhưng không sao, cô có mục tiêu và nhóm khách hàng lớn hơn nữa!

Ví dụ như Hà Chỉ Ma Đế mỗi lần thấy tin tức “Tống Thư Hàng gặp nạn” sẽ rất vui vẻ, vị này chính là một khách hàng tiềm năng. Chỉ cần Hà Chỉ Ma Đế vui vẻ, tiện tay khen thưởng chút đồ là lời to rồi.

So với phần thưởng của các vị đại lão, phúc lợi cuối năm của ông chủ chẳng là cả, huống chi Tống Thư Hàng chưa từng phát phúc lợi cuối năm cho cô, nhưng còn một quãng thời gian nữa mới đến năm mới.

Sau khi chụp mấy tấm Tống Thư Hàng mặc đồ nữ, Thông Nương chọn ra tấm hình hoàn mỹ nhất, trong đầu cũng bắt đầu soạn thảo tin nhắn.

Nhìn hư ảnh Tống tiên tử cưỡi cá voi hiện lên trên bao tay, Tống Thư Hàng chỉ biết im lặng.

“Ô~ ô~” Khí linh tiên tử của bao tay Nghịch Kình Võ Sĩ phát ra tiếng kêu trầm thấp của cá voi.

Thiếu niên ba mắt ở phía đối diện cười càng tươi, mặt trời trên không trung càng ấm áp. Lúc được ánh mặt trời ấm áp này chiếu rọi, Thông Nương cảm thấy thực lực của mình tăng lên chút ít.

Là tác dụng quang hợp?

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói với giọng nặng nề: “Thư Hàng, không ngờ dưới đáy lòng ngươi lại có loại sở thích này.”

“Không sao, bọn ta không chế nhạo sở thích này của ngươi đâu.” Bia đá đạo hữu an ủi: “Thật ra lúc còn trẻ chủ nhân của ta có một người bạn thân chuyên chế tạo váy tiên. Chủ nhân của ta đã từng làm người mẫu cho người bạn đó, khi đó chủ nhân cũng mặc đồ nữ nhưng mà nhìn đẹp lắm. Mặc dù bộ dạng của Thư Hàng ngươi không được đẹp mắt lắm song may mà khí linh của ngươi chỉ giống ngươi ba phần, theo như đánh giá bởi ánh mắt kén chọn của ta, bộ dạng mặc đồ nữ của nó đã đạt tiêu chuẩn đáng yêu.”

Tống Thư Hàng: “...”

Sợi tóc ngố Sở các chủ đang ở chế độ tiết kiệm năng lượng đong đưa chậm rãi, một lúc lâu sau nói: “Thật ra ngày xưa lúc ta khổ cực chống đỡ Bích Thủy các, trong lúc nhàn rỗi cũng từng học chế tạo váy tiên. Nếu Thư Hàng ngươi thích, ta có thể chế tạo mấy bộ cho ngươi, lực phòng ngự cũng không yếu.”

“Tiền bối tiền bối, quần áo của ta cũng có thể tăng cho ngươi. Bản thể của ta có rất nhiều váy tiên chỉ mới mặc một lần, vẫn chưa mặc lại. Lần sau ta có thể bảo cô ấy gửi qua bưu điện cho ngươi.” Vũ Nhu Tử da đen không cam lòng yếu thế, giơ tay lên nói.

“Các ngươi coi ta là người gì vậy?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Hình tượng của khí linh là tiên tử, tại sao ta cũng phải thích đồ nữ? Hơn nữa hình tượng của khí linh thế nào không phải do ta khống chế .”

“Bá Tống Huyền Thánh, không sao đâu. Sinh vật giống đực biến thái một chút rất bình thường, ví dụ như một người bạn thân của chủ nhân ta chính là tên cuồng tròng mắt, nghiện thu thập tròng mắt không dứt ra được.” Quản gia nhãn cầu dịu giọng an ủi.

“Ha ha ha.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ở bên cạnh cũng không tức giận.

Câu này của quản gia nhãn cầu đồng thời đâm tim hắn và cả Tống Thư Hàng nhưng so ra, mức độ đâm tim Tống Thư Hàng lớn hơn một chút.

Thế nên hắn cũng không tức giận, trái lại còn hơi vui vẻ.

“Các vị tiền bối đứng đắn một chút được không? Đâu ai quy định khí linh nhất định phải cùng giới tính với chủ nhân đâu? Hơn nữa, rốt cuộc khí linh có giới tính hay không vẫn còn là một vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

“Ô~ ô ” Khí linh nghịch kình tiểu tiên tử tiếp tục phát ra tiếng kêu cá voi trầm thấp.

Tạo Hóa Tiên Tử chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, đứng đối diện nghịch kình tiểu tiên tử, phồng má kêu: “Ô~ ô~”

Tiểu khí linh nghịch kình không cam lòng yếu thế: “Ô ~ ô~”

Một lớn một nhỏ hai vị tiên tử chơi vui quên trời quên đất, lại giống như đang giao tiếp với nhau?

“Đúng nhỉ, khí linh có giới tính không?” Vũ Nhu Tử Da đen tò mò hỏi, cô nhìn về phía Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối và bia đá tiền bối.

Bia đá đạo hữu trả lời: “Ta hẳn là không giới tính.”

“Trước kia có lẽ ta cũng là không giới tính nhưng gần đây hơi mê mang.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đáp.

Tống Thư Hàng cả kinh: “Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài sắp đổi giới ư?”

“Đổi em gái ngươi!” Xích Tiêu kiếm tâm ma mắng.

Hai mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên: “Đúng rồi, chính là cảm giác này!”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “???”

Móa nó, lối suy nghĩ của Tống Thư Hàng quá dở hơi, không cách nào nói chuyện tiếp được. Dù đã sống chung với hắn mấy tháng nhưng có lúc nó vẫn không theo kịp mạch não của Tống Thư Hàng.

“Tống tiền bối, chẳng lẽ là em gái?” Hai mắt Vũ Nhu Tử da đen cũng sáng lên.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng, chính là cảm giác này!”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

Rốt cuộc nhóm Cửu Châu số 1 là nhóm gì vậy, sao đào tạo ra ai cũng là thánh nói thế? Không ngờ mạch não của Vũ Nhu Chết da đen lại có thể theo kịp lối suy nghĩ dở hơi của Tống Thư Hàng.

“Lúc khí linh này ra đời ta đã có cảm giác, vừa rồi câu nói của Xích Tiêu kiếm tâm ma làm ta chợt ngộ ra.” Tống Thư Hàng giơ bao tay lên, nhìn hư ảnh tiểu tiên tử giống mình ba phần kia.

Tiểu tiên tử cưỡi cá voi phồng má, cố sức kêu: “Ô ô ô~”

Mà Tạo Hóa Tiên Tử ở phía đối diện lại dùng phương thức hát xướng cao siêu, trong nháy mắt biểu diễn ra ba mươi hai cách hát “Ô ô~”.

Khí linh tiểu tiên tử cưỡi cá voi hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của Tạo Hóa Tiên Tử, chỉ biết nôn nóng kêu gọi.

“Nếu ta có em gái, chắc là bộ dáng này.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa ta cảm thấy lúc khí linh sinh ra, rất có thể ta đang nghĩ đến khái niệm em gái nên mới khiến nó hóa hình thành bộ dáng này?”

“Vậy Tống Thư Hàng ngươi dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo điểm hóa 65 món pháp khí khác xem thử?” Thông Nương nhắc nhở.

Phải chăng 65 món pháp khí tam thập tam thú khác cũng sinh ra khí linh hoàn chỉnh?

“Để ta thử xem!” Tống Thư Hàng dựa theo lượng thuốc vừa rồi, dùng niệm lực điểm ra 65 giọt thuốc, nhỏ chúng lên thân tất cả pháp khí còn lại.

“Thế này gọi là sủng ái chia đều.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói: “Bá Tống, ngươi đúng là một tên đàn ông nghiệp chướng nặng nề.”

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn phất tay ném ra một phát Dưỡng Đao thuật lên người Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối rung nhẹ, sau đó nó phát hiện một chuyện kinh khủng... Có thể là do gần đây ăn quá nhiều Dưỡng Đao thuật, nó vậy mà lại sinh ra kháng thể đối với Dưỡng Đao thuật!

Chuyện này không tốt chút nào, kháng thể sẽ ảnh hưởng đến việc hưởng thụ Dưỡng Đao thuật của nó.

65 món pháp khí tam thập tam thú cũng hấp thu tất cả thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo rất nhanh, đủ loại tiến hóa xảy ra.

Trên thân chúng nó ngưng tụ ra một luồng ý thức nhỏ bé, rất yếu ớt, nhỏ yếu hơn ý thức trong Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối một nghìn lần.

Mọi người đều nín thở chờ đợi, muốn xem thử biến hóa tiếp theo của 65 món pháp khí.

Mấy phút sau...

65 món pháp khí bắt đầu nhảy nhót vui sướng.

Chúng không tiến hóa tiếp giống như bao tay nghịch kình mà lại giống như từng con husky năng động, nhảy nhót điên cuồng, tinh lực dư thừa, không ngừng không nghỉ.

“Bá Tống Huyền Thánh, hãy thử tổ hợp chúng lại thử.” Lúc này, quản gia nhãn cầu nhắc nhở.

Lượng biến đổi có dẫn đến chất biến đổi hay không?

Tống Thư Hàng gật đầu, vừa rồi hắn cũng nghĩ đến điểm này.

Nếu muốn tổ hợp hai bộ pháp khí với nhau, cũng chỉ có phương án hợp thể kia.

“Sau khi thánh thành sụp đổ... vậy người khổng lồ hủy diệt vạn vật!”

Tống Thư Hàng ra lệnh cho hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Mặc dù giống husky năng động nhưng khi Tống Thư Hàng ra lệnh, các pháp khí lập tức hành động ngay. Sau khi sinh ra ý thức yếu ớt, năng lực chấp hành mệnh lệnh của chúng tăng vọt, độ ăn ý với Tống Thư Hàng cũng cao hơn một bước.

Cạch cạch~

Một loạt hiệu ứng đặc biệt hoành tráng khi tổ hợp biến hình vang lên, một người khổng lồ hủy diệt cực lớn ra đời!

Chương 2344: Chúng Ta Đi Gặp Đại Lão Quả Cầu Béo Nào!

Khi người khổng lồ hủy diệt xuất hiện, ba mắt tiền bối ở bên cạnh cũng nhìn đến ngây dại.

Không phải kinh ngạc vì nhìn thấy 66 món pháp khí hợp thể mà vì cảm xúc tuyệt vọng cực đoan tràn ra khi người khổng lồ hủy diệt này tổ hợp thành hình. Đó là một loại tuyệt vọng cực hạn nhưu mất đi tất cả... thật sự tuyệt vời vô cùng!

“Lâu lắm rồi mới thấy lại loại tuyệt vọng mức này.” Ba mắt tiền bối nói với giọng điệu đầy thưởng thức. Đối với chúa tể Cửu U, tuyệt vọng giống như bức tranh của các bậc thầy, khiến người ta phải si mê.

“Không ngờ trên người tiểu Bá Tống lại cất giấu như nỗi thống khổ và tuyệt vọng như vậy, đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài.” Thiếu niên ba mắt thu lại cảnh tượng này.

Mỗi ngày chỉ cần xem hình ảnh tuyệt vọng đến cực hạn này, hắn cảm giác mình có thể ăn thêm hai chén cơm.

Ầm ầm~

Người khổng lồ hủy diệt đứng dậy, cúi người xuống, nhấc Tống Thư Hàng lên bỏ vào trong tay phải của nó. Tay phải chính là buồng lái của Tống Thư Hàng!

“Tống tiền bối~ không thể chuyển buồng lái của ngươi đến ngực hoặc đầu được à?” Vũ Nhu Tử da đen giơ hai tay lên bên miệng làm loa, lớn tiếng hỏi.

“Vũ Nhu Tử à, ta không quyết định được chuyện này.” Tống Thư Hàng thở dài trả lời, trong lòng oan ức vô cùng.

Ba mắt tiền bối nghe vậy, điểm vui vẻ +1. Để tỏ lòng chúc mừng, thậm chí trên bầu trời bỗng dưng xuất hiện cầu vồng, rất đẹp.

Tiếc là ba mắt tiền bối không vui vẻ được bao lâu, ngay sau đó hắn lại phát hiện một chuyện.

Chỗ ngực của người khổng lồ hủy diệt có một "trái tim" đang đập.

Trái tim này cực mạnh, có thể truyền vào động năng ngang cấp Kiếp Tiên cửu phẩm một cách ổn định, là lõi động lực của người khổng lồ hủy diệt. Như vậy lúc người khổng lồ hủy diệt hoạt động, không cần mượn năng lượng của Tống Thư Hàng.

"Quản gia, có phải gần đây ta hoa mắt rồi không? Ngươi giúp ta nhìn xem, có thấy cấu tạo của lõi trái tim chỗ ngực người khổng lồ hủy diệt của tiểu Bá Tống nhìn rất quen mắt không?" Thiếu niên ba mắt nói.

"Xin lỗi chủ nhân, bây giờ mắt ta đang cay xè, không thấy được gì hết." Quản gia nhãn cầu trả lời.

Thiếu niên ba mắt: "..."

"Nhưng dù không dùng mắt, ta cũng cảm ứng được công nghệ phương án chế tạo mà lõi trái tim chỗ ngực người khổng lồ hủy diệt của Bá Tống Huyền Thánh dùng chính là công nghệ lõi thuộc về pháp khí chiến lược hành tinh của chúng ta." Lão quản gia nhãn cầu bổ sung.

Trong 66 món pháp khí tam thập tam thú của Tống Thư Hàng, có một bộ thuộc quyền sở hữu của Bạch tiền bối two. Trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú Thánh Kiếm Chung Yên đó còn tự mang một lõi trái tim.

Lõi này là tác phẩm do Bạch tiền bối two mô phỏng chế tạo ra sau khi nghiên cứu kỹ thuật chế tạo trái tim của đại lão hành tinh mọc mắt. Trước mắt chỉ có thể thu phát năng lượng cấp Kiếp Tiên cửu phẩm, kém xa hàng gốc. Nhưng chờ Bạch tiền bối two nâng cao kỹ thuật, thành thạo rồi thì chế tạo ra lõi có chức năng mạnh như hàng gốc cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Thiếu niên ba mắt: "..."

"Cũng có nghĩa là hành động chơi bẩn giấu bản thiết kế trái tim của lão gia ngài trước đó là vô nghĩa. Không chừng Bá Tống Huyền Thánh còn thầm cười nhạo, nhìn ngài với ánh mắt như nhìn một thằng đần nữa kìa." Quản gia nhãn cầu nhắc nhở.

Ầm ầm~~

Mây đen giăng đầy trời, bầu trời đang quang đãng chớp mắt lại trở nên đen kịt, sấm nổ ầm ầm.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. Tâm trạng của ba mắt tiền bối đúng là giống hệt như thiếu nữ, thay đổi thất thường, nói thay đổi là thay đổi ngay.

Nhưng chẳng mấy chốc mây đen giăng đầy trời lại tản đi, trả lại ánh mặt trời rực rỡ. Ba mắt tiền bối đã điều chỉnh lại tâm tình trong thời gian ngắn.

Quản gia nhãn cầu khá tò mò, rốt cuộc phải là dạng vui vẻ nào mới có thể khiến lão gia luôn luôn giữ tâm trạng lạc quan sáng sủa đây?

…

Ở bên kia, cuối cùng linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng cũng mở mắt.

Cô đã tiêu hóa xong hạt giống quyền hạn không gian + một bàn tay ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng.

Không biết cô thức tỉnh năng lực không gian gì?

Ba mắt tiền bối suy nghĩ giây lát sau đó búng tay một cái, mở một phần quyền hạn nhỏ cho linh quỷ tiên tử để cô có thể thi triển năng lực không gian trong phạm vi của tiểu thế giới. Nhưng chỉ giới hạn trong tiểu thế giới, không thể kết nối với ngoại giới hoặc không gian khác.

Linh quỷ tiên tử cảm ứng được “trói buộc” trên người mình đã được nới lỏng, cô đưa tay nắm lấy Vũ Nhu Tử da đen ở bên cạnh.

Ngay sau đó thân hình cô chui vào trong hư không, lóe lên xuất hiện ở chỗ Tống Thư Hàng.

Là năng lực không gian!

Linh quỷ tiên tử đã thành công thức tỉnh năng lực xuyên không gian chân chính.

Đối với Tống Thư Hàng, đây rõ ràng là kết quả tốt nhất!

Bởi vì không phải cứ hấp thu hạt giống quyền không gian là trăm phần trăm đạt được sức mạnh không gian, nếu vận khí không tốt không chừng chỉ nhận được một tiểu thiên phú không gian.

Mà tiểu thiên phú không gian có rất nhiều chủng loại, không ai xác định được sẽ thức tỉnh tiểu thiên phú về mặt nào.

“Tuyệt cú mèo, có năng lực không gian chân chính, chúng ta thoát khỏi tay đại lão quả cầu béo càng chắc ăn.” Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

Vừa nghĩ như vậy, đột nhiên hắn phát hiện thân hình mình đang đứng trên mặt đất bên ngoài người khổng lồ hủy diệt.

Mặc dù mây đen giăng đầy trời đã tản đi nhưng cuồng phong vẫn còn đó.

Gió lớn, hơi lạnh.

Tống Thư Hàng: “???”

Chuyện gì thế này?

Ta đang ở trong buồng lái của người khổng lồ hủy diệt mà?

Tại sao ta lại xuất hiện ở bên ngoài thế này?

Tuyến thế giới (1) đã di động trong lúc ta không hay biết gì ư?

Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu suy đoán: “Đây chắc là năng lực không gian đặc biệt của linh quỷ tiên tử, lúc cô ấy tiến hành bước nhảy không gian, có thể hoán đổi vị trí của cô ấy và mục tiêu.”

Bia đá đạo hữu tiếp lời: “Thế nên trong chớp mắt vừa rồi, linh quỷ tiên tử và ngươi đã hoán đổi vị trí cho nhau. Ngươi xuất hiện ở vị trí của linh quỷ tiên tử, còn cô ấy thì xuất hiện ở bên trong buồng lái.”

Tống Thư Hàng: “...”

Hình như năng lực không gian này hơi hố hàng thì phải?

Nghĩ mà xem, nếu có một ngày hắn rơi vào cục diện một mình đối mặt với đại lão quả cầu béo, không thể tránh né, chỉ có thể ứng chiến.

Hắn triệu hoán tất cả tool hack trên người, chống lại đại lão quả cầu béo.

Trong quá trình đại chiến dữ dội, linh quỷ tiên tử đột nhiên đứng sai vị trí.

Mắt thấy sắp bị đại lão quả cầu béo đánh trúng.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, linh quỷ tiên tử thi triển năng lực không gian này, hoán đổi vị trí của cô và Tống Thư Hàng. Sau đó Tống Thư Hàng hứng chịu nộ kích của đại lão quả cầu béo... Chết, hưởng dương mười tám.

Không được, vừa nghĩ đến khả năng này đã thấy gan đau nhói rồi.

Một năng lực không gian hãm hại chủ nhân như vậy không được nhân đạo cho lắm thì phải?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, thân hình linh quỷ tiên tử lại đột nhiên xuất hiện ở... ngang hông Tống Thư Hàng.

Thân thể mềm mại của cô giống như đai lưng, quấn quanh hông Tống Thư Hàng.

Mà bia đá đạo hữu vốn đang treo ngang hông của Tống Thư Hàng thì lại bị kéo vào trong buồng lái của người khổng lồ hủy diệt!

Đối tượng mà linh quỷ tiên tử có thể hoán đổi vị trí không gian không chỉ giới hạn ở chủ nhân Tống Thư Hàng.

“Nói cách khác, có thể sử dụng năng lực không gian này để bẫy người khác?” Tống Thư Hàng xoa cằm, trong đầu hiện lên nhiều phương án vận dụng năng lực không gian này.

Một lát sau, hắn cười to: “Đi, chúng ta đi gặp đại lão quả cầu béo nào!”

Chú thích:

(1) Tuyến thế giới (world line) là một khái niệm được đề cập trong bài báo “Về điện động lực học của các vật thể chuyển động” (On the Electrodynamics of Moving Bodies) năm 1905 của nhà vật lý người Mỹ Albert Einstein. Ông hợp thời gian và không gian lại gọi chung là không-thời gian bốn chiều, và quỹ đạo của các hạt trong không-thời gian bốn chiều là tuyến thế giới. Trong vật lý, đường thế giới là con đường duy nhất mà vật thể đi xuyên qua không-thời gian bốn chiều.

Chương 2345: Ta Tình Nguyện Chết Trong Tay Chính Mình!

Linh quỷ tiên tử gật đầu, thân hình cô dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Cô và Tống Thư Hàng giữa là một thể, sau khi cô dung nhập vào thân thể Tống Thư Hàng, trong đầu Tống Thư Hàng tự động hiện ra phần tri thức về không gian, hơn nữa có thể thông qua linh quỷ thi triển năng lực không gian.

Nhưng những tri thức này tương đương với cắm usb vào, đọc tạm thời.

Tống Thư Hàng cần phải đọc toàn bộ phần tri thức này, sao chép vào trong đầu mới có thể nắm giữ phần tri thức này thật sự.

“Ba mắt tiền bối, ta đi đây!” Tống Thư Hàng ôm quyền hành lễ với ba mắt tiền bối.

“Không ở lại lâu một chút à?” Ba mắt tiền bối đang chờ câu này của Tống Thư Hàng, thấy cuối cùng Thư Hàng cũng phải đi, hắn không nhịn được lộ ra nụ cười chân thành.

Tống Thư Hàng thấy tiền bối ba mỉm cười mời ở lại, thịnh tình khó chối từ: “Được rồi, vậy ta ở lại thêm mấy ngày, vừa lúc để đại lão quả cầu béo canh ở cửa lâu một chút. Dù sao cơ hội thấy một vị chúa tể Cửu U cam tâm tình nguyện giữ cửa thế này rất hiếm, chỉ sợ cả đời cũng chỉ thấy được một lần.”

Thiếu niên ba mắt: “...”

Ta chỉ nói khách sáo thôi, ngươi không thấy được à?

“Nhưng nghĩ lại vẫn là thôi, mặc dù rất muốn ở lại thêm mấy ngày nhưng sau khi suy đi tính lại ba lượt, ta vẫn quyết định đi gặp đại lão quả cầu béo. Nếu thất bại, ba mắt tiền bối ngài hé một khe cửa cho ta, để ta có thể thuận lợi trốn vào lại tiểu thế giới này được không?” Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

“Yên tâm đi, ta sẽ đổi cửa gỗ thành cửa sắt, cũng khóa lại luôn.” Thiếu niên ba mắt ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng: “...”

“Sau này chờ ngươi lên bát phẩm chúng ta gặp lại nhau. Trước khi lên bát phẩm, ngươi đừng đến tìm ta.” Ba mắt tiền bối vẫy tay nói.

“Được rồi, vậy chờ một ngày kia, ta nhân tiền hiển thánh chân chính sẽ đến tìm tiền bối!” Tống Thư Hàng vẫy tay chào.

...

Trên bậc thang Tán Tài Vương Tọa.

Tống Thư Hàng thu hồi Vũ Nhu Tử da đen và Tạo Hóa Tiên Tử.

Hắn cẩn thận đi đến chỗ cửa ra Tán Tài Vương Tọa và ngoại giới.

“[Cười nhạt], cuối cùng cũng chịu đi ra rồi đấy à?” Tiếng của đại lão quả cầu béo vang lên.

Đồng thời thân hình của đại lão quả cầu béo xuất hiện ngay phía trước Tán Tài Vương Tọa, có một con mắt dữ tợn hiện trên người nó, đó là con mắt cùng kiểu với mắt của đại lão hành tinh mọc mắt.

“Khai Thiên Nhãn?” Tống Thư Hàng cả kinh, đại lão quả cầu béo chỉ vừa lấy được bản thiết kế thôi mà? Mới đó đã chế tạo ra được Khai Thiên Nhãn rồi ư?

Chẳng lẽ chúa tể Cửu U có thể muốn làm gì thì làm như vậy?

“Vừa lúc cho ngươi nếm thử uy lực của thứ này.” Đại lão quả cầu béo gằn giọng nói.

Nó không phát động công kích trực tiếp, Tán Tài Vương Tọa được sức mạnh của thiếu niên ba mắt bảo vệ, vậy nên đại lão quả cầu béo clone chờ Tống Thư Hàng ra khỏi vòng xoáy Tán Tài Vương Tọa.

Hoặc là nó cũng có thể xông vào Tán Tài Vương Tọa bắt Tống Thư Hàng ra, sau đó ở bên ngoài giải quyết Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quả quyết xua tay: “Ta nghĩ lại rồi, quả nhiên ta vẫn nên trở về thôi, tạm biệt đại lão quả cầu béo.”

“Không sao, ngươi có thể tiếp tục ở lì trong đó.” Đại lão quả cầu béo clone nói.

Ở đây chỉ là một phân thân của nó, tám năm mười năm thậm chí là tám mươi năm một trăm năm đối với nó cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Tuy nói thì nói vậy nhưng trong lúc nói chuyện, một luồng sức mạnh của đại lão quả cầu béo mai phục trong bóng tối, lặng lẽ bay về phía Tán Tài Vương Tọa, muốn bắt Tống Thư Hàng mang ra.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên cầm lấy Xích Tiêu kiếm tâm ma, chém một kích Phần Thiên Hỏa Diễm đao về phía cửa ra Tán Tài Vương Tọa.

Ngọn lửa bốc cháy hừng hực tạo thành một đống lửa bất diệt ở cửa Tán Tài Vương Tọa.

Luồng sức mạnh do đại lão quả cầu béo âm thầm đưa tới bị Phần Thiên Hỏa Diễm đao ngăn cản.

“Quả cầu béo tiền bối, ta nói cho ngài biết dù Bá Tống ta có chết cũng sẽ không khuất phục ngài. Hơn nữa, dù phải chết thật ta cũng phải chết trong tay chính mình!” Tống Thư Hàng tuyên bố dõng dạc.

Trong lúc nói chuyện, lửa phần thiên ở cửa càng cháy dữ dội.

Nhưng vẫn chưa hết.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cống hiến ra phần năng lượng cuối cùng của mình, sợi tóc cuộn tròn, từng cây gai gỗ ẩn chứa sức mạnh của đạo sinh tử mọc ra từ trong lửa phần thiên, gai gỗ nhọn hoắt khủng bố dữ tợn, nhìn rợn cả người.

Bia đá đạo hữu treo ngang hông tự nhiên cũng không yếu thế, nó thi triển tất cả sức mạnh của bản thân, toàn lực âm thầm ngưng tụ một pháp thuật trấn áp trong ngọn lửa.

Đại lão quả cầu béo nhìn động tác Tống Thư Hàng với vẻ khó hiểu.

“Đến đây đi đại lão quả cầu béo, người sợ chết không phải người Hoa Hạ!” Tống Thư Hàng hét to, thu hồi tất cả pháp khí phòng ngự trên người, tung người nhảy lên!

Ngọn lửa, gai gỗ sắc bén, địa ngục lửa tàn nhẫn chào đón Tống Thư Hàng đến.

Đại lão quả cầu béo ở đằng xa thầm cười nhạt, dù Tống Thư

Hàng có âm mưu quỷ kế gì, chỉ cần hắn nhảy ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, vậy thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn!

Trong chớp mắt, cạm bẫy do đại lão quả cầu béo bố trí sẵn trong hư không lóe lên, hóa thành hàn quang chém về phía Tống Thư Hàng. Trước đó cá voi mập công đức đi ra dò đường đã chết dưới đống hàn quang này.

Đồng thời đại lão quả cầu béo ở đằng xa dùng Khai Thiên Nhãn mới được chế tạo ra bắn một phát. Khai Thiên Nhãn bắn ra thánh quang âm lãnh về phía Tống Thư Hàng, phía sau còn có thiên la địa võng do mấy nghìn phát hỏa lực hạng nặng của đại lão quả cầu béo tạo thành.

Đây mới đúng là tuyệt cảnh.

"Trái đất vạn tuế~" Tống Thư Hàng hét bừa một khẩu hiệu, đồng thời khóa mục tiêu vào đại lão quả cầu béo, ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, kích hoạt năng lực không gian của linh quỷ tiên tử.

"Vù~"

Ngay sau đó thân hình của Tống Thư Hàng hoán đổi vị trí thành công với đại lão quả cầu béo clone!

Mặc dù đại lão quả cầu béo đã dùng pháp khí bố trí trận pháp phong tỏa không gian ở gần Tán Tài Vương Tọa, thế nhưng cường độ và hiệu quả của trận pháp phong tỏa không gian do pháp khí bố trí thành lại thua xa phong tỏa không gian do bản thân đại lão quả cầu béo bố trí.

Hơn nữa, trận pháp phong tỏa không gian do pháp khí bố trí thành cũng khóa không được năng lực không gian do quyền hạn không gian thuộc về đại lão quả cầu béo hình thành của linh quỷ tiên tử.

"A~" Thân thể của đại lão quả cầu béo clone bị gai gỗ mang theo sức mạnh đạo sinh tử đâm xuyên, đồng thời ngọn lửa của Phần Thiên Hỏa Diễm đao cũng tăng cường uy lực đến mức lớn nhất.

Cùng lúc đó, công kích của Khai Thiên Nhãn và mấy nghìn phát hỏa lực hạng nặng theo sát phía sau của đại lão quả cầu béo cũng oanh tạc điên cuồng.

Vụ nổ giống như tác phẩm nghệ thuật xuất sắc nhất, nổ thành pháo hoa đẹp nhất trong hư không.

Mà sau khi hoán đổi vị trí với đại lão quả cầu béo acc, Tống Thư Hàng không hề quay đầu nhìn vụ nổ.

Việc này không liên quan gì đến chuyện hắn có phải đàn ông hay không.

Mà do Tống Thư Hàng biết địa ngục lửa và công kích của bản thân đại lão quả cầu béo không cách nào giết chết đại lão quả cầu béo clone, chỉ khiến đại lão quả cầu béo clone tức giận hơn mà thôi.

Vậy nên ngay sau khi hoán đổi thành công, Tống Thư Hàng lập tức gọi tà ma chuột Hamster ra.

Tiếp đó tà ma chuột Hamster lại lấy phi toa xuyên chư thiên vạn giới ra.

Một người một chuột tức tốc lăn vào trong phi toa với bộ dạng chật vật.

Ngay sau đó tiên toa khởi động, phô diễn vận tốc vật lý đứng đầu chư thiên vạn giới của nó!

“Bá~ Tống~” Ở sau lưng truyền đến tiếng gào thét điên cuồng của đại lão quả cầu béo, tiếng thét này như ma âm, rót thẳng vào não.

Ở phía sau xa hơn, Tán Tài Vương Tọa lặng lẽ phân tán rồi biến mất.

Trên bậc thang Tán Tài Vương Tọa, một đại Thập Lục lửa cũng từ từ biến mất, nó là bảo hiểm của Tống Thư Hàng. Nếu trước đó hắn nhảy ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, hoán đổi vị trí với đại lão quả cầu béo thất bại, đại Thập Lục lửa chính là bảo hiểm của hắn.

May là hắn thành công rồi.

Chương 2346: Bá Tống Thống Khổ Nhất Trong Lịch Sử

Cửa vào Tán Tài Vương Tọa biến mất, đại Thập Lục lửa thế thân thuật cũng biến mất.

Đại lão quả cầu béo phân thân nhất thời bị đủ loại công kích quấn lấy, rống giận liên hồi.

Một khi chúa tể Cửu U giận dữ, ắt hẳn thay phơi nghìn vạn dặm, đáng tiếc nơi này là hiện thế chứ không phải thế giới Cửu U.

Cầu xuống đồng bằng bị chuột khinh.

Đại lão quả cầu béo chỉ có thể trơ mắt nhìn Tống Thư Hàng và số Hamster chạy mất, vừa sốt ruột lại vừa tức.

Cơn tức hôm nay của nó chỉ đứng sau cơn tức khi bị tên Bạch trời đánh thánh đâm kia đào sạch ổ ngay cả nền đất cũng không tha.

“Bá Tống, ta thề tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lửa phần thiên bất diệt thiêu đốt khắp người đại lão quả cầu béo, tuy ngọn lửa này rất mạnh nhưng lại không bằng một phần vạn lửa giận lúc này của đại lão quả cầu béo.

...

Ở nơi khác, Tống Thư Hàng và số Hamster không ngừng lăn qua lăn lại trong phi toa xuyên chư thiên vạn giới.

Tốc độ của phi toa xuyên chư thiên vạn giới quá nhanh, Tống Thư Hàng và số Hamster lại nhảy vội vào trong khoang thuyền nên sau khi tiên toa khởi động, thân thể bọn họ bị ném bay, lăn lộn chật vật, va chạm vào vách phi toa.

“Nhanh~ quá~” Tống Thư Hàng cảm thấy nói chuyện cũng không được lưu loát.

“Số Bá Tống, đồ to xác nhà ngươi, lăn sang bên cạnh một chút, ngươi đè lên đuôi của ta rồi, làm cả người ta đều khó chịu!” Số Hamster kháng nghị.

“Hamster có đuôi à?” Trong dư âm của tiếng hét thảm thiết, Tống Thư Hàng miễn cưỡng trả lời.

"Xin lỗi, đây là lỗi của ta, thân bia của ta hơi cứng lại hơi nặng, đè trúng Hamster tiểu đạo hữu. Chịu thôi, dù sao ta cũng mạnh vậy rồi." Bia đá đạo hữu lên tiếng, chủ động gánh tội.

Xích Tiêu kiếm tâm ma không cam lòng yếu thế, cũng đứng ra gánh tội: "Cũng có thể là lỗi của ta, bàn về độ cứng, ta trên cơ bia đá đạo hữu."

Thân là một thanh thần binh... cho dù là thần binh tâm ma, bàn về độ cứng, nó tuyệt đối không yếu hơn pháp khí khác. Bia đá đạo hữu nói thân bia rất cứng, vậy nó nhất định phải thể hiện bản thân nó cứng hơn cấn tay hơn.

Thông Nương khổ sở kêu lên: "Sắp ói ra rồi, sắp ói ra rồi, Thư Hàng ngươi đừng lăn nữa được không?"

"Ngươi tưởng ta muốn lăn lắm à?" Tống Thư Hàng tuyệt vọng nói. Có lăn hay không không phải do ta quyết định, dù sao đây chính là phi toa có tốc độ vật lý đứng đầu chư thiên vạn giới, ta không lăn nhiều mấy vòng làm sao phô diễn được tốc độ trâu bò của nó?

Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu đột nhiên dựng lên giống như sạc điện: "Cuối cùng cùng kết nối lại được, Thư Hàng, ta chuẩn bị tặng ngươi một món quà."

"Ngày khác đi~ Sở tiền bối, bây giờ ta đang bận lăn, không dừng lại được." Tống Thư Hàng trả lời.

Sở các chủ: "..."

Trong lúc Tống Thư Hàng lăn, đầu hắn không ngừng va vào vách phi toa xuyên chư thiên vạn giới, sợi tóc ngố của cô đứng mũi chịu sào.

Sợi tóc ngố Sở phát ra tiếng thở dài: "Để ta giúp ngươi."

"Cảm ơn Sở tiền bối." Tống Thư Hàng cảm kích nói, Sở các chủ đúng là một vị tiền bối tốt, lòng dạ rộng rãi.

Ngay sau đó sợi tóc ngố Sở các chủ dài ra, trong nháy mắt đã dài gần năm mét.

Tiếp đó sợi tóc ngố tròng vào cổ Tống Thư Hàng, trói một vòng quanh chiếc cổ chắc khỏe của hắn.

Tống Thư Hàng: “???”

Thông Nương: “…”

Đồng thời đuôi tóc của sợi tóc ngố Sở các chủ ném lên trên, cột vào thanh ngang trên nóc phi toa xuyên chư thiên vạn giới rồi thắt gút lại.

Tống Thư Hàng trợn mắt há hốc mồm.

“Khoan… khoan đã Sở tiền bối!” Hắn đang muốn lên tiếng cầu xin tha thứ nhưng tốc độ vật lý đứng đầu chư thiên vạn giới không phải chuyện đùa.

Quan trọng hơn là… vì để không bị đại lão quả cầu béo đuổi theo dễ dàng, quỹ tích bay của phi toa xuyên chư thiên vạn giới cũng không phải đường thẳng đơn giản. Sau khi bay vọt được một quãng, nó đột nhiên đổi hướng, chuyển sang một vị trí khác tiếp tục bay. Đây cũng là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng và số Hamster lăn lộn không ngừng.

Lúc này vừa đúng lúc phi toa xuyên chư thiên vạn giới rẽ ngoặt 90 độ.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thân thể của mình và số Hamster giống như đang chơi “drift (1) người”, bị ném bay đi một cách tàn nhẫn.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cột chặt cổ Tống Thư Hàng, lúc tiên toa rẽ ngoặt, sợi tóc ngố phối hợp rút ngắn lại.

“Ô ô ô~” Cặp mắt của Tống Thư Hàng trợn trắng.

Thân thể hắn bị cột vào nóc phi toa xuyên chư thiên vạn giới, lắc lư dữ dội, nhìn giống như một con cá ướp muối bị phơi nắng.

Tốc độ vật lý đứng đầu chư thiên vạn giới + sợi tóc ngố Trường Sinh Giả, có thể nói là cực kỳ tàn khốc đối với một tu sĩ vừa tấn thăng Tôn Giả thất phẩm như hắn.

Nhưng bộ dạng miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã này của Tống Thư Hàng có tám phần là giả vờ.

Ngoại trừ chứng sợ tốc độ và sợ độ cao, thật ra mức độ đau đớn trên cổ không tính quá nặng.

“Này thì tần thủ, này thì ngực nõn nà, này thì vốn từ phong phú, sau này ngươi còn muốn đặt biệt danh gì cho ta nữa hả? Nói, cho ngươi cơ hội đấy!” Sợi tóc ngố của Sở các chủ giống như một giáo viên nghiêm khắc đang la rầy học sinh phạm sai lầm.

Số Hamster còn đang lăn, thấy Tống Thư Hàng bị treo lên phơi, âm thầm nuốt nước miếng.

Sinh vật giống cái nổi điên thật đáng sợ.

May mà đại lão quả cầu béo không phải giống cái, nếu không chắc chắn Tống Thư Hàng đã toi mạng từ lâu rồi.

Nhưng khi thấy Tống Thư Hàng bị treo trên nóc tiên toa, không ngừng đong đưa dữ dội giống như cá mặn thế kia, dưới đáy lòng số Hamster lại mơ hồ dâng lên một loại cảm xúc có tên là “vui sướng”.

Mặc dù nó không phải là ma quỷ nhưng lại là tà ma Cửu U, một con tà ma Cửu U có huyết thống thuần khiết, là dân bản địa chính gốc.

Sự tuyệt vọng, thống khổ, tiếng la hét thảm thiết của con người chính là niềm vui vô hạn đối với nó.

Nhưng lăn một hồi, số Hamster đột nhiên cảm thấy có điều gì đó là lạ.

Số Bá Tống tỏ ra rất tuyệt vọng, kinh hoàng nhưng nỗi thống khổ và tuyệt vọng mà nó nếm được lại cứ như pha thêm nước. Lẽ nào thật ra Bá Tống cũng không kinh hoàng, đau đớn quẫn quại như hắn thể hiện?

Có nên vạch trần lớp ngụy trang của Bá Tống không nhỉ?

Lúc này Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên chui ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng, cô vươn tay bắt lấy Thông Nương trong túi Tống Thư Hàng, giơ Thông Nương lên cao.

Thân thể của tiên tử không ngừng đong đưa nhưng hai tay cô lại vững vô cùng giống như đầu gà trống, vững vàng không hề run.

Thông Nương chụp liên tục mấy tấm hình Tống Thư Hàng bị treo lên như cá mặn, sau đó cũng chọn ra mấy tấm “thống khổ” nhất rồi đăng lên nhóm bạn bè trong chức năng chat Tu Chân.

Tiêu đề: “Tai nạn, bị chúa tể Cửu U đuổi giết, Bá Tống thống khổ nhất trong lịch sử mới vừa ra lò.”

Nội dung: “Ngày 8 tháng 12, đây là một ngày khó quên. Bọn ta gặp phải nguy cơ lớn nhất trong cuộc đời, đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U ở phía sau đuổi giết bọn ta. Lúc này bọn ta đang chạy trốn chật vật, có thể sẽ bị đại lão quả cầu béo đuổi kịp, bóp chết bất cứ lúc nào. So với đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U cực mạnh, bọn ta nhỏ bé yếu ớt vô cùng, dù chỉ cảm ứng được khí tức của nó, bọn ta cũng đã run lẩy bẩy. Bên dưới là Bá Tống Huyền Thánh thống khổ nhất trong lịch sử, nhìn hắn có vẻ rất khó chịu, có lẽ sống không được bao lâu nữa."

Hình ảnh: Ảnh Tống Thư Hàng bị treo như cá mặn x6.

Hôm nay Thông Nương đăng liên tiếp hai tin nhóm, sống động vô cùng.

[Danh sách đen] Bất Diệt Chi Chủ: "Ha ha ha."

Sau đó trong đầu Tống Thư Hàng lại bắn ra tin chat riêng của Bất Diệt Chi Chủ: "Cần giúp không, Bá Tống Huyền Thánh?"

Tống Thư Hàng: "???"

Bất Diệt Chi Chủ? Muốn giúp hắn?

Có quỷ mới tin ngươi!

Chú thích:

(1) Drift là một kỹ thuật lái xe mà trong đó người lái xe cố tình làm thừa lái trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao, nhưng lại gây ra sự trượt bánh sau.

Chương 2347: Lên Trời Không Đường, Xuống Đất Không Cửa

Chồn chúc tết gà, Tống Thư Hàng không muốn trở thành con gà bị chúc tết kia đâu.

Trong quãng thời gian gần đây, Thư Hàng sáng suốt hơn hẳn. Hắn biết mình không phải kiểu người ai gặp cũng thích, hơn nữa lúc trước hắn đã lén chơi xỏ Bất Diệt Chi Chủ nhiều lần, bây giờ đối phương còn ân cần đến giúp hắn?

Trừ khi Bất Diệt Chi Chủ có máu M, người khác ngược nó trăm nghìn lần, nó vẫn đối xử với người khác như mối tình đầu. Nếu không, nó chẳng có lý do gì để giúp Tống Thư Hàng cả.

“Cảm ơn ý tốt của tiền bối nhưng tạm thời ta không cần giúp, ta còn có thể tự cứu lấy mình.” Tống Thư Hàng khách khí đáp lại một câu chứ không từ chối thẳng thừng. Gần đây khát vọng cầu sinh của hắn mãnh liệt hơn bao giờ hết, đại khái là vì không có một bộ trận pháp hồi sinh đáng tin phòng thân.

Mặc dù Bạch tiền bối two đã bố trí một trận pháp hồi sinh cho hắn, thế nhưng sau khi sống lại bằng trận pháp hồi sinh đó sẽ chuyển chức thành tà mà Cửu U, hoàn toàn tạm biệt cuộc sống con người.

“Ngươi có thể tin tưởng ta, dù sao ta có thể tỉnh dậy từ trong giấc ngủ vô hạn, tạm thời thoát khỏi ảnh hưởng của pháp tắc bất hủ kinh khủng cũng là nhờ ngươi cách không truyền kích thích cho ta, ta nợ ngươi một ân tình.” Giọng điệu của Bất Diệt Chi Chủ rất chân thành.

Quả nhiên, Bất Diệt Chi Chủ có thể tỉnh dậy là do trước đó Tống Thư Hàng đã chuyển công kích tầm xa của cầu di vật Thiên Đạo lên người Bất Diệt Chi Chủ.

“Bất Diệt tiền bối, ngài khách khí quá rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi. Người Hoa Hạ bọn ta đều là Lôi Phong sống, làm chuyện tốt không để lại tên, giúp người làm vui là cái gốc của niềm vui, ngài không cần cảm ơn ta.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời sau đó không để ý đến Bất Diệt Chi Chủ nữa, tập trung đóng vai cá mặn Hàng bị sợi tóc dài Trường Sinh Giả treo lên.

Hắn tỏ ra càng thống khổ, lửa giận của Sở các chủ sẽ yếu bớt rất nhiều.

Chờ Sở các chủ bớt giận, hắn lại có thể tung tăng nhảy nhót.

Ngay lúc Tống Thư Hàng tập trung diễn kịch, đột nhiên chức năng cảnh báo virus trong chat Tu Chân trên người hắn lại gửi cảnh báo cho hắn.

Chức năng mới do lưới rồng nữ sĩ cài cho hắn này đang nhắc nhở Tống Thư Hàng có người đang dùng pháp thuật loại phong tỏa từ xa, bói quẻ khóa vị trí của hắn, thậm chí có thể là đang phát động công kích tinh thần từ xa đối với hắn.

Bất Diệt Chi Chủ ngươi được lắm, một bên thì nói muốn giúp ta, một bên lại lén khóa vị trí của ta. May mà ta mới vừa thăng cấp, lắp thêm hệ thống cảnh báo virus trong cơ thể, nếu không đã bị ngươi hại rồi!

Đối tượng tình nghi đầu tiên mà Tống Thư Hàng nghĩ đến chính là Bất Diệt Chi Chủ.

Dù sao cầu di vật Thiên Đạo tạm thời bị phá vỡ, phần còn sót lại lại bị đại lão quả cầu béo hấp thu, mà cầu di vật Thiên Đạo mới muốn ra đời phải cần một khoảng thời gian nữa, thế nên lần này người khóa vị trí của hắn chắc chắn không phải cầu di vật Thiên Đạo.

Kết hợp với tình hình hiện tại, hắn đoán người khóa vị trí của hắn tám chín phần là Bất Diệt Chi Chủ.

Nhưng khi hắn nghĩ lại, trong đầu lại hiện ra một suy đoán khác.

“Không đúng, ngoài Bất Diệt Chi Chủ, có lẽ còn có thể là đại lão quả cầu béo clone! Đại lão quả cầu béo clone không đuổi kịp ta, nhất định sẽ dùng pháp thuật định vị ta.”

Bất kể là chúa tể quả cầu béo hay Bất Diệt Chi Chủ, kết quả đều nguy hiểm như nhau.

Vì vậy Tống Thư Hàng lập tức gửi tin nhắn riêng cho Hà Chỉ

Ma Đế tiền bối.

Cách nói chuyện giữa hắn và Hà Chỉ tiền bối luôn luôn đơn giản thô bạo.

Tống Thư Hàng: “Có đó không?”

Ở một nơi khác… Hà Chỉ Ma Đế mới vừa trả lời tin nhắn nhóm của Thông Nương: “Tiên tử còn nhiều hình chụp Bá Tống thống khổ không? Chúng ta chat riêng với nhau.”

Không ngờ lập tức có người chat riêng với hắn.

Hắn còn tưởng là Thông Nương gửi tin cho hắn.

Kết quả vừa mở khung chat ra lại phát hiện là con cá mặn yếu đuối Tống Thư Hàng.

Vì vậy Hà Chỉ Ma Đế đáp lại: “Ha ha.”

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Chỉ cần Hà Chỉ tiền bối trả lời hắn là được, câu trả lời này đồng nghĩa với việc giữa hắn và Hà Chỉ tiền bối đã thành lập nên “đường hầm kết nối giao lưu” tạm thời.

Thế này thì tinh thần định vị thậm chí là công kích tầm xa của Bất Diệt Chi Chủ đều sẽ chuyển lên người Hà Chỉ Ma Đế.

Quả nhiên chẳng mấy chốc Hà Chỉ Ma Đế đã gửi tin lại: “Tinh thần rà quét, ngươi muốn chơi ta! Ngươi muốn dẫn chúa tể Cửu U qua bên ta? Nằm mơ!”

Bên Hà Chỉ Ma Đế lập tức bắn ngược tinh thần rà quét không chút do dự. Mặc dù hắn bị thương nặng nhưng phần lớn đều là tổn thương da thịt, phương diện tinh thần lực hầu như đã khôi phục.

Về mặt tinh thần công kích, hắn chẳng sợ ai cả!

Tống Thư Hàng bị treo như cá mặn lè lưỡi, giả bộ có vẻ rất thống khổ.

Hà Chỉ tiền bối quá phối hợp!

Sợi tóc ngố Sở các chủ ghét bỏ, xoắn lại.

Tên Tống Thư Hàng này sắp chảy cả nước miếng rồi, đoán chừng có thể sẽ nhỏ nước miếng sợi trúng tóc dài quý giá của cô.

Cô đang suy nghĩ có nên thả Tống Thư Hàng xuống không.

…

Mà lúc này, Thông Nương ở bên cạnh đang kiểm tra từng tin nhắn do bạn bè để lại trong nhóm.

[Khăn quàng cổ kim long] Bạch long tỷ tỷ: "Ta và tiểu Thập Lục mới rời đi mấy ngày, các ngươi lại làm gì vậy?"

[Hồ bằng cẩu hữu] Thiên Đế: "Tống tiền bối, khi nào có ngày giỗ nhờ báo mộng nói cho ta biết ngày giỗ của ngươi nhé~"

Sau khi nhìn được mấy tin, cô đã thấy tin nhắn của Hà Chỉ Ma Đế.

Hà Chỉ Ma Đế bảo cô nhắn riêng, ý là muốn giao dịch ư?

Lẽ nào tình tiết "Hà Chỉ Ma Đế dùng bảo vật đổi tin tức bi kịch của Tống Thư Hàng" mà cô tưởng tượng sắp diễn ra?

Tiếp đó phải chăng cô có thể dựa vào việc trao đổi ngầm với các vị đại lão để leo lên đỉnh cao đời hành?

"Vậy có nên trả lời Hà Chỉ Ma Đế không?" Thông Nương nói thầm.

Đúng lúc này, trong nhóm chat lại xuất hiện một tin hồi đáp mới.

[Chủ nhân sủng vật (gạch bỏ) bạn thân] Bạch tiền bối two: "Thư Hàng, lúc các ngươi chạy trốn, đừng buông lỏng cảnh giác, đừng quên sự thật cầu béo chính là chúa tể Cửu U."

"Thư Hàng, Bạch chúa tể nói với ngươi là đừng quên sự thật đại lão quả cầu béo chính là chúa tể Cửu U, mặc dù không biết những lời này có ý gì nhưng ta vẫn nhắn lại cho ngươi biết." Thông Nương kêu to.

"Ô ô~" Tống Thư Hàng kêu mấy tiếng nhưng phát hiện mình không nói ra lời, chỉ có thể chuyển sang dùng truyền âm nhập mật nói: "Chúng ta không hề quên nó là chúa tể Cửu U, cho dù là phân thân clone, ta cũng cư xử với nó như bản thể."

"Ngu ngốc, ý của chủ nhân là danh hiệu chúa tể Cửu U này không chỉ đại diện cho bản thân đại lão quả cầu béo mà còn đại diện cho quyền hành của nó." Số Hamster giải thích.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Quyền hành của chúa tể Cửu U cũng chính là đại lão quả cầu béo có thể điều động toàn bộ tà ma thế giới Cửu U.

Chắc đại lão quả cầu béo không triệu hoán tiểu đệ ra đánh hội đồng hắn đâu nhỉ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, phi toa xuyên chư thiên vạn giới đột nhiên thắng gấp.

Chuyện tốt không linh, chuyện xấu lại linh.

Chỉ thấy có mấy cổng không gian mở ra ở phía trước tiên toa.

Đại lão quả cầu béo clone mang theo sáu con tà ma cửu phẩm ra sân lần nữa.

“Bá~ Tống~” Hàn ý ẩn trong giọng điệu của đại lão quả cầu béo làm người ta run lẩy bẩy.

Đại lão quả cầu béo trực tiếp sử dụng thủ pháp bói quẻ, tính ra phương hướng Tống Thư Hàng sắp đến sau đó đi chặn đường Tống Thư Hàng.

Chúa tể Cửu U tự tay bói quẻ, độ chuẩn xác cao đến đáng sợ.

“Thư Hàng, xem ra nếu ngươi không nắm giữ một pháp thuật hoặc pháp khí che giấu thiên cơ nào đó, đời này đừng mơ trốn thoát khỏi lòng bàn tay của đại lão quả cầu béo.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Tống Thư Hàng cắn răng: “Đi, nhân lúc thế giới hạch tâm chưa co rúm người lại, trốn vào trong đó trước!”

Chương 2348: Cầu Béo: CMN, Chẳng Lẽ Ta Là Con Ghẻ?

Đại lão quả cầu béo vừa mới mượn đường hầm không gian của tà ma cửu phẩm hiện thân, còn chưa kịp bố trí thủ đoạn phong tỏa không gian, vậy nên Tống Thư Hàng có thể nhân lúc này mở thế giới hạch tâm.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng định dùng phi toa xuyên chư thiên vạn giới kéo giãn khoảng cách an toàn với đại lão quả cầu béo trước, sau đó mới trốn vào thế giới hạch tâm lánh nạn.

Nhưng không ngờ đại lão quả cầu béo lại đuổi kịp nhanh như vậy.

Kế hoạch không đuổi theo kịp biến hóa...

Tống Thư Hàng động tâm niệm, thế giới hạch tâm mở ra một cửa vào ở bên trong phi toa xuyên chư thiên vạn giới.

“Đi mau, đối phương sắp bắt đầu bố trí thủ đoạn phong tỏa không gian rồi!” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở.

Tống Thư Hàng dùng niệm lực bắt lấy số Hamster, Thông Nương và sợi tóc ngố của Sở các chủ đang cột cổ hắn rồi ném bọn họ vào trong thế giới hạch tâm!

Cùng lúc đó, số Hamster thi triển pháp quyết thu hồi phi toa xuyên chư thiên vạn giới.

Thế giới hạch tâm tức tốc đóng kín.

“An toàn rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp còn một khe cửa nhỏ thông giữa thế giới hạch tâm với ngoại giới, Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn đại lão quả cầu béo ở đằng xa.

Đại lão quả cầu béo không đuổi theo... nó gặp chút phiền toái.

Trong hư không, sức mạnh thiên kiếp ngưng tụ, nhắm vào nhóm tà ma cửu phẩm kia.

Tà ma cửu phẩm có thể ra vào giữa hiện thế với thế giới Cửu U, nhưng sau khi chúng tiến vào hiện thế sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế. Hơn nữa linh lực trong hiện thế khác với tà năng trong thế giới Cửu U, tà ma cửu phẩm không thể hấp thu sử dụng, lúc ở hiện thế thực lực của chúng sẽ giảm mạnh.

Mà lần này đại lão quả cầu béo kéo liền một hơi sáu con tà ma cửu phẩm đi ra chặn đường Tống Thư Hàng, kết quả lại dẫn thiên kiếp khủng bố xuống bổ tà ma cửu phẩm.

Đại lão quả cầu béo clone bỗng cảm thấy chua xót không thôi bởi vì nó đột nhiên nghĩ đến chúa tể ba mắt trong Tán Tài Vương Tọa, lại nghĩ đến Bạch ở thế giới Cửu U.

Thiên Đạo nhà người ta đều dùng mọi cách bảo vệ chúa tể Cửu U của mình, dù đến lúc Thiên Đạo thoái vị cũng nghĩ cách để chúa tể Cửu U của mình được sống sót.

Nhìn lại Thiên Đạo đối ứng với nó, động một chút lại dùng thiên phạt bổ nó.

Thiên phạt thì cũng thôi, dù sao cũng là luật sắt không thể sửa đổi. Nhưng mỗi lần nó muốn hành động ở hiện thế một chút, Thiên Đạo cứ chế tạo phiền toái cho nó.

Lần này nó chỉ kéo mấy con tà ma cửu phẩm đi ra, vậy mà Thiên Đạo lại giáng xuống thiên kiếp.

CMN, chẳng lẽ ta là con ghẻ?

“Tản ra, trở về, một con ở lại đi theo ta.” Đại lão quả cầu béo nghiến răng nghiến lợi ra lệnh.

Trong sáu con tà ma cửu phẩm, có năm con chui vào hư không biến mất. Thiên kiếp gây ra tổn thương gấp đôi đối với chúng nó, cực kỳ đau đầu, sơ ý chút thôi không chừng có nguy cơ mất mạng.

Chỉ có một con tà ma Cửu U tinh thông năng lực không gian ở lại.

Lúc này thiên kiếp trên không trung mới im lặng tản đi.

“[Giận quá hóa cười] Ngươi cứ ngồi ở chức vị Thiên Đạo chờ tan biến đi, dù ta có đoạt lại phần tồn tại bị Thánh Nhân Nho Gia cắn mất cũng sẽ không giúp ngươi hoàn thiện thân thể.” Đại lão quả cầu béo nhìn về phía hư không rống to.

Nó không còn nhiều thời gian nữa.

Nó tuyệt đối không cam tâm tan biến, nó phải ở lại thế giới Cửu U giống như Bạch, hoặc mở một tiểu thế giới trong hiện thế, tiếp tục sống tạm bợ giống như chúa tể ba mắt.

Dứt lời, đại lão quả cầu béo lấy ra mâm bói toàn dùng để bói toán, bắt đầu gieo quẻ tính vị trí Tống Thư Hàng sẽ xuất hiện.

Lần trước đó nó tính sai tốc độ bùng nổ của phi toa xuyên chư thiên vạn giới nên lúc nó đi ra khỏi đường hầm không gian, không kịp bố trí thủ đoạn phong tỏa không gian.

Lần này nó sẽ kéo giãn khoảng cách, ra khỏi đường hầm không gian trước, bố trí tất cả đâu vào đấy, chờ Bá Tống hiện thân.

“Ta nhất định phải thu hồi... Ơ?” Đại lão quả cầu béo clone đang tính quẻ đột nhiên sững người.

Trí nhớ bỗng trở nên mơ hồ.

Ta muốn thu hồi thứ gì từ trong tay Bá Tống?

Là một thứ rất quan trọng nhưng rốt cuộc muốn thu hồi thứ gì?

Cảm giác quỷ dị này...

“Là hiệu quả của phòng tối Thiên Đạo? Xóa đi trí nhớ về thứ đó trên căn nguyên?” Đại lão quả cầu béo lập tức hiểu ra.

Có người đưa thứ nó muốn thu hồi từ trong tay Bá Tống vào phòng tối Thiên Đạo?

Đại lão quả cầu béo clone nóng nảy nhảy lên trong hư không.

Nhưng một lát sau, nó ép bản thân bĩnh tĩnh lại.

Dù nó đã quên mất thứ đó là thứ gì nhưng nó biết thứ đó chắc chắn có lên quan đến Bá Tống!

Vì vậy nó tiếp tục cầm mâm bói toán, gieo que tính vị trí của Tống Thư Hàng.

...

Tại một mảnh tinh vực không dựng dục ra sinh mệnh trong vũ trụ.

Phân thân hình chiếu của Bạch tiền bối two và phân thân acc chính của quả cầu béo còn đang chiến đấu.

Những ngôi sao trong mảnh tinh vực này đều bị năng lượng cuồng bạo sinh ra trong lúc phân thân của hai vị chúa tể giao thủ đánh nát.

Đại lão quả cầu béo phân thân acc chính đang yếu thế bởi vì nó đã mất đi quyền hạn không gian.

Dưới tình huống thực lực hai bên ngang nhau, quả cầu béo phân thân acc chính mất đi sức mạnh không gian bị hạn chế đủ thứ, chống đỡ mệt nhoài, thủ nhiều công ít.

Bạch tiền bối two không hề nương tay, lần này hắn quyết tâm phải hủy diệt bộ phân thân này của quả cầu béo. Hắn không muốn để phân thân của quả cầu béo tiếp tục ở lại hiện thế làm mưa làm gió.

Ngay lúc hai bên đang chiến đấu dữ dội, quả cầu béo phân thân acc chính đột nhiên thất thần, bị Bạch tiền bối two bắt lấy cơ hội, một bộ liên hoàn chiêu tung ra, chém mất một phần trăm cơ thể của quả cầu béo phân thân acc chính.

“Không thể nào, vậy mà quên mất rồi!” Đại lão quả cầu béo phân thân acc chính lẩm bẩm.

“Quên mất? Quên mất cái gì? À, ngươi đang nói đến tin tức về thứ kia sao?” Bạch tiền bối two vừa tấn công điên cuồng vừa bắt đầu dùng võ mồm chơi tâm lý chiến.

Quả cầu béo phân thân acc chính hét to: “Bạch, ngươi còn nhớ? Ngươi không quên?”

“Ta cũng đang quên đây nhưng chúng ta thân là chúa tể Cửu U, chỉ cần bản thể vẫn còn ở thế giới Cửu U, dù bị phòng tối Thiên Đạo xóa trí nhớ căn nguyên ảnh hưởng, trí nhớ biến mất... nhưng dưới sự hỗ trợ của thế giới Cửu U, trí nhớ bị quên đi vẫn có thể bù lại trong nháy mắt.” Bạch tiền bối two cười nói: “Nhưng xem bộ dạng của người, chẳng lẽ ngươi đã quên hoàn toàn, không thể khôi phục trí nhớ?”

“Tại sao lại như vậy?” Quả cầu béo phân thân ac chính giận dữ rống to, lắc mình biến thành nhím biển kim loại. Vô số tia sáng hủy diệt bắn ra từ trong gai nhọn trên người nó. Bất kỳ thứ gì bị tia sáng quét trúng đều bị cắt ra giống như đậu hũ.

Bạch tiền bối two biết rõ sự đáng sợ của những tia sáng này, đành phải tạm thời lui về phía sau một chút, từ bỏ liên kích.

“Có thể quả cầu béo ngươi cũng là một tồn tại khá đặc biệt trong các chúa tể Cửu U.” Bạch tiền bối two nói.

Sau khi tia laser hủy diệt của quả cầu béo bắn phá xong, Bạch tiền bối two lại tiến lên tấn công, không cho đối phương có cơ hội chạy trốn.

“Ta quả nhiên là con ghẻ!”

“Đôi khi... thật sự rất hâm mộ Bạch.” Trong lòng đại lão quả cầu béo hiện ra một suy nghĩ như vậy.

Càng hâm mộ, nó càng cảm thấy Bạch đáng hận, khiến nó chán ghét.

“Chết chung đi, Bạch!” Đại lão quả cầu béo phân thân acc chính hét to một tiếng, lao thẳng về phía Bạch tiền bối two phân thân hình chiếu như muốn liều mạng.

Chương 2349: Ý Tưởng Thiên Tài

“Đến đây đi quả cầu béo.” Bạch tiền bối two vẫy tay nghênh đón: “Trong quãng đời cuối cùng của cầu ngươi, ta sẽ tranh thủ làm bạn với ngươi mỗi ngày để ngươi không cô đơn.”

“Nếu có kiếp sau, ta không muốn gặp ngươi cả đời!!!” Quả cầu béo tức giận hét to.

Trận chiến giữa hai vị chúa tể Cửu U phân thân tiến vào giai đoạn cuồng bạo nhất.

...

Ở nơi khác, trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng bị sợi tóc ngố Sở treo lơ lửng, kéo đi trong hư không.

Hắn định trốn trong thế giới hạch tâm một quãng thời gian.

“Sở tiền bối, chúng ta đã trở về thế giới hạch tâm, đã tiến vào khu an toàn... vậy nên ngài có thể thả ta xuống rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Ở xung quanh, tiểu trợ lý hạch tâm, một đám kiếm cổ vô hình, tám con tiểu yêu thú trồng cây do Thanh Loan tiên tử tặng đều đang nhìn hắn.

Tống Thư Hàng cảm thấy nếu mình tiếp tục bị treo bay như cá mặn thế này sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm của chủ nhân thế giới hạch tâm là hắn đây.

“Chờ một chút, đừng gấp, ta muốn tặng ngươi một món quà.” Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Quà gì?”

Sao lại muốn tặng cho hắn gấp như vậy?

Lẽ nào là... tặng “chết”?

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, sợi tóc ngố Sở các chủ đã mang hắn đến bên hồ suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm.

“Này, hôm nay Thư Hàng ngươi tạo hình kiểu gì thế? Rất độc đáo.” Quy tiền bối vẫy tay nói.

Thông Nương nhảy nhẹ nhàng từ trong túi Tống Thư Hàng xuống, chủ động đi xách nước tưới cây, sau đó lấy đồ ăn cho đám linh thú ma thú.

Cô làm việc luôn luôn rất nghiêm túc.

“Quy tiền bối, ta đang rèn luyện bắp thịt ở cổ, ngài cũng có thể tập thử.” Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời.

“Không cần đâu, cổ của loài rùa bọn ta linh hoạt sẵn rồi.” Quy tiền bối cười nói.

Lúc này tóc dài của Sở các chủ bản thể bay lượn, đưa pho tượng thủy tinh đỏ đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Đây là mô hình lắp ráp bằng thủy tinh đỏ của Sở các chủ mà?” Tống Thư Hàng vừa liếc mắt đã nhận ra bảo vật này, hắn nhớ đây là pháp khí hồi sinh của Sở các chủ mà?

“Pho tượng này là thủ đoạn hồi sinh mà ta chuẩn bị cho chính mình cách đây rất lâu nhưng bây giờ ta đã chứng đạo trường sinh, không dùng được pho tượng thủy tinh này nữa.” Sở các chủ giải thích chậm rãi.

Bia đá đạo hữu treo ngang hông Tống Thư Hàng lên tiếng: “Không thể nào, loại pháp khí hồi sinh đẳng cấp này vẫn còn khả năng thăng cấp. Hơn nữa nó lại gắn kết với cô, tiếp nhận sức mạnh của cô ôn dưỡng nhiều năm, chỉ cần lại thêm vào một số tài liệu là có thể thăng cấp nó thành thủ đoạn hồi sinh cấp bấc Trường Sinh Giả.”

Sở các chủ: “...”

“Nhìn trời, bia đá đạo hữu, ngươi không nói lời nào không ai nói người câm đâu.” Quy tiền bối thở dài: “Ngươi hãy xem diễn biến sự việc này, rõ ràng Sở các chủ đang tìm một cái cớ để tặng pho tượng đỏ cho Tống Thư Hàng. Bây giờ ngươi nói toạc ra hết, sao Sở các chủ còn không biết xấu hổ tiếp tục tặng pho tượng này nữa?”

Bia đá đạo hữu ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, ta ở một mình trong cấm địa quá lâu, khá chậm tiêu về mặt này.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Thật ra không tặng cho Thư Hàng cũng tốt. Ta nghĩ Tống Thư Hàng cứ giữ trạng thái không có pháp khí hồi sinh thì tốt hơn. Như vậy trong lòng hắn có điều băn khoăn, làm việc cũng cẩn thận hơn.”

Dứt lời nó lại nói thầm một câu: “Có chết cũng sẽ không nhanh như vậy.”

Tống Thư Hàng cũng không ngờ Sở các chủ lại muốn tặng bảo vật hồi sinh cấp Kiếp Tiên cửu phẩm quý giá cho hắn...

“Sở các chủ, pho tượng này quá quý giá. Hơn nữa nó có ý nghĩa kỷ niệm vô cùng quan trọng đối với ngài, Sở các chủ hãy thăng cấp nó, diễn hóa thành pháp khí hồi sinh Tường Sinh Giả đi.” Tống Thư Hàng chững chạc nói.

Mặc dù hắn rất cần một món pháp khí hồi sinh phòng thân nhưng trước mắt cảnh giới thật của hắn là Tôn Giả thất phẩm, dùng pháp khí hồi sinh cấp Kiếp Tiên cửu phẩm quả thật hơi lãng phí.

“Đừng nói nữa, ta đã nghĩ rất kỹ rồi mới quyết định tặng nó cho ngươi. Huống chi ngươi tưởng với trạng thái bây giờ của ngươi, trận pháp hồi sinh cấp thất phẩm bình thường có thể làm ngươi sống lại được à?” Sở các chủ trả lời.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng là thất phẩm nhưng nếu thật sự dùng đại trận hồi sinh thất phẩm hồi sinh hắn, tuyệt đối sẽ thất bại.

Không xét đến mặt khác, chỉ riêng ba đại công pháp thối thể cộng thêm tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công mà hắn tu luyện đã kéo thể chất của hắn lên mức khủng bố rồi. Nếu chỉ xét thể chất, Tống Thư Hàng bây giờ đã đạt đến cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm từ lâu rồi.

Ngoài ra Tống Thư Hàng còn có bảy tiểu đan điền + một bản mệnh đan điền, rất nhiều nguyên anh cộng thêm kình đan...

Hơn nữa trong cơ thể hắn còn rất nhiều bộ phận thân thể vượt tiêu chuẩn thất phẩm.

Dù có mười trận pháp hồi sinh cấp Tôn Giả thất phẩm cũng không thể hồi sinh hắn.

“Hơn nữa với bây giờ trạng thái của, trong vòng tám mươi một trăm năm đều không thể ra khỏi suối nguồn sự sống, ta có giữ lại pho tượng này cũng không dùng được. Ngược lại là ngươi, nếu chẳng may ngươi chết thật, thế giới hạch tâm này sẽ sụp đổ, đến lúc đó ta mất đi suối nguồn sự sống, sợ là sẽ biến mất lần nữa.” Sở các chủ phân tích.

“Đừng dong dài nữa, nếu ngươi từ chối tiếp, Sở các chủ lại phải tìm một cái cớ khác tặng pho tượng hồi sinh cho ngươi, phải lãng phí bao nhiêu tế bào não ngươi biết không?” Quy tiền bối ở bên cạnh nói thêm.

Tống Thư Hàng: “...”

“Nhận đi Bá Tống.” Bia đá đạo hữu nói: “Dù sao ngươi cũng sắp phải đối mặt với chúa tể Cửu U phân thân, sơ ý chút thôi sẽ mất mạng ngay, ta có linh cảm ngươi sẽ dùng đến pháp khí hồi sinh cấp cửu phẩm này, đừng lãng phí ý tốt của Sở các chủ.”

“Không biết sao ta cứ có cảm giác chỉ cần nhận pháp khí hồi sinh này, không lâu sau ta sẽ chết.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn nhận lấy món quà của Sở các chủ.

Bia đá đạo hữu nói rất đúng, hắn sắp phải đối mặt với sự đuổi giết của đại lão quả cầu béo, khả năng mất mạng rất lớn.

Sở các chủ giải trừ buộc định giữa mình và pho tượng thủy tinh sau đó dẫn linh lực và tinh thần lực của Tống Thư Hàng vào, để lại dấu ấn bên trong pho tượng thủy tinh.

Nhưng muốn thủ đoạn hồi sinh cấp cửu phẩm có hiệu quả cũng không đơn giản như vậy.

Tống Thư Hàng phải mang nó theo, dùng linh lực ôn dưỡng nó, ít nhất phải ôn dưỡng bảy ngày mới có thể khiến nó chuyển hóa hoàn toàn thành pháp khí hồi sinh của bản thân.

Dưới sự khống chế của Sở các chủ, pho tượng thủy tinh thu nhỏ lại như một mặt dây chuyền, treo trên người Tống Thư Hàng để tiện cho hắn ôn dưỡng mỗi ngày.

Tống Thư Hàng nhìn mặt dây chuyền nho nhỏ, tay phải đột nhiên ngứa. Nói đến ôn dưỡng pháp khí, hắn có diệu chiêu.

Nhưng vẫn đừng nên sử dụng diệu chiêu này trước mặt Sở các chủ thì tốt hơn.

…

“Thư Hàng~” Ở đằng xa, Thông Nương chạy lại nói: “Ngươi có thể cho ta một giọt thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo được không? Ta muốn làm một thí nghiệm… về giá cả, ngươi trừ vào tiền lương của ta nhé?”

“Cô muốn dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo để tiến hóa à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Không phải, vừa rồi lúc tưới nước cho nhành cây của Mễ Lộ Lộ, ta chợt nảy ra một ý. Nếu thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo có thể khải linh cho pháp khí, vậy nếu nhỏ một giọt lên Mễ Lộ Lộ thì sẽ có biến hóa gì?” Thông Nương giải thích.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Ý hay, ý tưởng này của Thông Nương đúng là một ý tưởng thiên tài.

Tống Thư Hàng chạm nhẹ vào nhọn hành của Thông Nương: “Đi thôi, chúng ta đi nhỏ thuốc nhỏ mắt cho Mễ Lộ Lộ, không chừng nó có thể thức tỉnh ý thức sớm hơn.”

Chương 2350: Chủ Yếu Là Do Thư Hàng Cũng Điển Trai

Mễ Lộ Lộ từng là một thụ yêu trẻ tuổi, là fan của nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh. Trước khi độ thiên kiếp, nó gặp được Tống Thư Hàng lúc đó vừa mới trở thành Bá Tống Huyền Thánh, cũng trở thành người may mắn đầu tiên được thánh ấn của Bá Tống Huyền Thánh đóng dấu.

Chủ là sau đó Mễ Lộ Lộ độ kiếp thất bại, ngay cả yêu thân cũng bị sức mạnh thiên kiếp phá hủy, chỉ còn sót lại bộ phận được thánh ấn của Bá Tống Huyền Thánh đóng dấu lên, từ đó mọc ra một mầm mới, giữ lại một tia hy vọng.

Lúc đó Tống Thư Hàng thương tình, chuyển mầm cây mới của Mễ Lộ Lộ vào trồng trong thế giới hạch tâm, cũng dùng nước suối của suối nguồn sự sống có pha thêm nước để tưới mầm cây, hy vọng có một ngày Mễ Lộ Lộ có thể mở linh trí lại, bước lên con đường tu luyện lần nữa.

“Đi, chúng ta đi gặp Mễ Lộ Lộ.” Tống Thư Hàng nhấc Thông Nương lên đặt trên bả vai, sải bước đi về phía trước.

Nhờ thế giới hạch tâm tẩm bổ, hôm nay mầm cây của Mễ Lộ Lộ đã lớn lên thành một cây con.

Dường như cảm ứng được Tống Thư Hàng đến, lá cây lay động nhẹ nhàng.

Phần rễ của cây con là do phần thân cây có in dấu ấn thánh ấn Bá Tống Huyền Thánh của Tống Thư Hàng biến thành, vậy nên dù chưa mở linh trí nhưng trời sinh nó đã thân cận với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay vuốt ve cây con.

Trên con đường tu luyện, sự tàn khốc rình rập khắp nơi. Ví dụ như tình hình của hắn bây giờ, bị chúa tể Cửu U đuổi giết, phải trốn vào trong thế giới hạch tâm không dám ra.

Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng: “Trên con đường tu luyện, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, có người thành công, có người thất bại. Có người ngã xuống vẫn có thể cố gắng bò dậy, có người ngã xuống là ngã xuống mãi mãi. Còn loại tồn tại giống như con lật đật, bất kể ngã xuống bao nhiêu lần cũng đứng dậy được như Thư Hàng ngươi rất hiếm thấy.”

“Đời này chuyện mà ta cảm thấy may mắn nhất chính là gặp được rất nhiều tiền bối tốt bụng. Không có sự giúp đỡ cũng như đủ loại pháp khí hồi sinh của các tiền bối, ta đã mất mạng từ lâu rồi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Thật ra Thư Hàng à, mỗi khi trong tay ngươi không có pháp khí hồi sinh, ngươi nhất định sẽ không chết, không biết ngươi có phát hiện ra điều này hay không?”

Tống Thư Hàng: “...”

Bia đá đạo hữu: “Xích Tiêu kiếm đạo hữu nói vậy là sai rồi, đây là thành kiến sống sót (1), do bây giờ Bá Tống còn sống nên ngươi sẽ sinh ra ảo giác nếu trong tay hắn không có pháp khí hồi sinh hắn sẽ không chết. Nhưng trên thực tế, nếu không có pháp khí hồi sinh, Bá Tống đã chết từ đời nào rồi.”

Tống Thư Hàng thở dài, đặt tay lên một đao một bia, thả liền mười phát Dưỡng Đao thuật: “Xin hai vị tiền bối nể mặt ta, chúng ta đừng bàn về đề tài này nữa được không?”

Bàn về đề tài chết chóc nặng nề thế này quá xui xẻo, nói nhiều sẽ làm giảm điểm may mắn. Bây giờ hắn sắp nhỏ thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo cho Mễ Lộ Lộ, khải linh cho nó, nhất định phải bảo đảm điểm may mắn của bản thân từ mức bình thường trở lên.

Tống Thư Hàng lại lấy thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo ra, mở nắp lọ.

Ngón tay hắn điểm nhẹ, một giọt thuốc bay lên, ngưng tụ trên đầu ngón tay của hắn.

Khí linh nghịch kình tiên tử giống Thư Hàng ba phần hiện ra trên mu bàn tay hắn, biến lớn bằng chừng bàn tay, hai tay nâng giọt thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, cẩn thận rắc lên trên thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Mễ Lộ Lộ theo bản năng tham lam hấp thu giọt thuốc nhỏ mắt

Thiên Đạo này, hấp thu sức mạnh của thuốc.

Sau đó một nhóm người vây quanh cây con của Mễ Lộ Lộ, quan sát tiến hóa của Mễ Lộ Lộ.

Khác với pháp khí tiếp nhận khải linh, khi vật thể có sinh mệnh tiếp nhận khải linh sẽ có dị tượng đi kèm.

Một con mắt xinh đẹp xuất hiện trên ngọn cây của Mễ Lộ Lộ, trong con mắt xinh đẹp rót thẳng “truyền thừa” xuống, khải linh cho cây con.

Hơn mười phút sau.

Con mắt xinh đẹp kia biến mất.

Cây con của Mễ Lộ Lộ không gió tự lay, trên mỗi chiếc lá đều lấp lánh ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Sau đó có luồng ý thức yếu ớt ngưng tụ trên cây non của Mễ Lộ Lộ.

“Thành công rồi!” Thông Nương reo lên.

“Đúng vậy, lần này may mà có Thông Nương.” Tống Thư Hàng ddiemr nhẹ vào ngọn hành, bây giờ hắn cũng không dám dùng sức, rất sợ bóp gãy ngọn hành của Thông Nương.

“Nhưng bây giờ Mễ Lộ Lộ chỉ mới sinh ra linh trí, còn rất lâu mới có thể thành yêu trở lại.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc trước Thông Nương có Xích Tiêu Tử đạo trưởng sắp xếp sẵn ở sau lưng, vậy mà cũng phải trải qua mấy trăm năm đời hành mới hóa hình thành người. Tư chất của Mễ Lộ Lộ không bằng Thông Nương, không chừng sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

“Cố lên, chờ ngươi lại bước lên con đường tu luyện, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Hắn cũng không phải một sư phó hợp cách, đặc biệt là về lượng tri thức tích lũy, còn lâu lắm mới đạt chuẩn một đại tiền bối đáng tin, nhưng hắn bảo đảm mình sẽ là một sư phó tận tâm.

Cây con của Mễ Lộ Lộ thân mật quấn lấy bàn tay của Tống Thư Hàng, phần gốc của nó bắt đầu vươn dài.

Tiểu trợ lý hạch tâm ở bên cạnh chớp mắt, sau đó chủ động phối hợp với hành động của Mễ Lộ Lộ.

Chủng tộc của Mễ Lộ Lộ rất đặc biệt, nếu phần gốc của nó trải ra toàn bộ, sẽ còn khổng lồ hơn thân cây bên trên gấp trăm lần. Phần gốc của nó có thể giúp quản lý, chăm sóc linh thực, cây cối trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Chỉ cần nuôi tốt, một cây Mễ Lộ Lộ sẽ bằng với rất nhiều vị linh thực sư, thậm chí sau này cảnh giới của nó tăng lên, năng lực còn tăng lên một bậc, có thể hoàn toàn giải quyết phiền não thiếu linh thực sư chăm sóc thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tiểu trợ lý hạch tâm đã nhìn thấu tiềm lực của Mễ Lộ Lộ, bắt đầu cố ý hướng dẫn, đào tạo Mễ Lộ Lộ, phát huy thiên phú của nó.

Ngoài ra, tiểu trợ lý hạch tâm vẫn chờ một vị đệ tử khác của Tống Thư Hàng là Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải trở về. Đây là một con tước yêu mê tu luyện không dứt ra được, tu luyện làm cô vui vẻ.

Công pháp mà cô tu luyện chính là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của Tống Thư Hàng. Nếu phối hợp môn công pháp này với bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú, hiệu quả tu luyện tương đương với mở một tool hack linh quỷ cỡ nhỏ. Vừa thuần dưỡng linh thú còn có thể tăng cường công lực bản thân, lại có thể nuốt linh thú tinh để tăng cường tu vi.

Chỉ cần đào tạo Tiểu Thải bài bản, sau này tuyệt đối sẽ trở thành một bậc thầy thuần thú.

Trong kế hoạch tương lai vĩ mô của tiểu trợ lý hạch tâm, Mễ Lộ Lộ và Tiểu Thải đều là bộ phận không thể thiếu.

...

Ban đêm.

Tống Thư Hàng ngồi dựa vào cây ăn quả bảo thạch, nhắm mắt minh tưởng.

Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh ôm đàn tỳ bà trong ngực khảy nhẹ nhàng, Vũ Nhu Tử da đen ngân nga khúc hát.

Linh quỷ tiên tử ngồi trên cây ăn quả, có tiểu yêu thú phụ trách chăm sóc cây ăn quả dâng lên trái chín cho cô.

Khí linh nghịch kình tiên tử thu nhỏ lại hơn nữa, bò lên cánh tay của Tống Thư Hàng, theo giáp cánh tay trượt xuống, sau đó lại leo lên rồi lại trượt xuống.

Số Hamster thì đang chăm chỉ tu luyện kiếm pháp, luyện đến độ da lông đều ướt.

Một lát sau…

Đột nhiên Tống Thư Hàng mở mắt ra, thở dài: “Lại nổ rồi.”

Đồng thời ánh sáng công đức trên người hắn hiện lên, vỡ thành từng điểm sáng quanh người hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử da đen nhăn lại, ngồi xa cách một chút để tránh ánh sáng công đức, Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng lùi giống cô.

Sợi tóc ngố Sở các chủ lười biếng hỏi: “Cá voi mập công đức lại nổ nát rồi à?”

“Ừ, vừa rồi ta cẩn thận thả cá voi mập công đức ở một tọa độ trong vũ trụ, kết quả mới ra đã nổ nát… Đại lão quả cầu béo vẫn luôn gieo quẻ tính toán vị trí của ta. Lần này là bị nhốt trong thế giới hạch tâm thật rồi.” Tống Thư Hàng đắng lòng nói.

Hắn cầm đao gỗ thánh ấn làm tọa độ ở rất nhiều nơi trên trái đất nhưng không bố trí nhiều tọa độ trong vũ trụ.

Hắn cũng đã thử thả cá voi mập công đức đi dò đường ở mấy tọa độ trong vũ trụ này nhưng đều bị đại lão quả cầu béo diệt trừ, phá hủy.

Điều này chứng tỏ đại lão quả cầu béo vẫn luôn tính quẻ xác định vị trí hắn có thể xuất hiện.

Chúa tể Cửu U tự đi chặn cửa quả là đáng sợ.

Thậm chí lần này đại lão quả cầu béo suýt đi theo cá voi mập công đức mở ra cửa vào thế giới hạch tâm tiến vào đây!

“Những tọa độ trên trái đất tạm thời không thể đi được, nếu đi qua, đại lão quả cầu béo sẽ phá hủy trái đất thì sẽ tạo thành ảnh hưởng quá lớn.” Tống Thư Hàng nói.

“Hay là ngươi hỏi mượn Bạch U U chủ nhân một mớ linh thạch, sau đó chúng ta bùng nổ sức mạnh đi trấn áp chúa tể quả cầu béo phân thân?” Bia đá đạo hữu đề nghị.

“Đừng xem thường chúa tể Cửu U, dù bia đá đạo hữu và ta cùng bùng nổ sức mạnh cũng chưa chắc áp chế được đại lão quả cầu béo. Ta có một ý tưởng… ta đang suy nghĩ không biết có nên mở thế giới hạch tâm ra, bỏ đại lão quả cầu béo clone vào luôn không.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Thế giới hạch tâm là một trong những lá bài tẩy bảo mệnh lớn nhất của hắn, bình thường hắn cũng không muốn để kẻ địch tiếp xúc với thế giới hạch tâm, tránh cho gây ra thiệt hại đối với thế giới hạch tâm.

Nhưng nếu thật sự cùng đường bí lối, hắn có thể xem xét đến việc dẫn kẻ địch vào thế giới hạch tâm, bởi vì thế giới hạch tâm thông với thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.

Tiến vào thế giới hạch tâm chẳng khác nào tiến vào vườn hoa sau nhà của Bạch tiền bối two, đến lúc đó... nắm đấm lớn của chúa tể Cửu U bản thể, hiểu rồi ha?

Phương án này có tính khả thi cực cao.

“Đáng tiếc, nếu lúc đó ta cho ‘đại lão quả cầu béo phân thân clone’ thua ba mắt tiền bối luôn là được rồi.” Tống Thư Hàng đứng dậy.

Nhưng lúc đó giá trị của thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo quá mê người, lại đúng là thứ Tống Thư Hàng muốn... Hắn thừa nhận mình nổi máu tham, lúc đó không hề nghĩ đến chuyện “giả thua” ba mắt tiền bối.

“Tiểu trợ lý hạch tâm, hãy dọn ra một mảnh đất trống hoặc kéo quảng trường của Hạ Cung ra. Lát nữa chúng ta mở cửa vào thế giới hạch tâm mở ngay trên quảng trường Hạ Cung, dẫn đại lão quả cầu béo clone đến quảng trường.” Tống Thư Hàng ra lệnh.

Tiểu trợ lý hạch tâm gật đầu: “Xác nhận mệnh lệnh, bắt đầu chuyển dời.”

“Vậy... ta đi thế giới Tà Liên một chuyến, thương lượng hành động kế tiếp với Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng quyết định.

Cứ trốn tránh thế này không phải cách, hắn không thể sống mãi trong thế giới hạch tâm được.

****

Ở một nơi khác.

Tiểu viện tư nhân của Tô Thị A Thập Lục trong tộc địa Thiên Hà Tô Thị.

Thân là X tu, cô có một số đặc quyền nhỏ ở Thiên Hà Tô Thị, tiểu viện tư nhân này chính là một trong những đặc quyền đó.

A Thập Lục mở mắt ra, khẽ thở dài.

“Lại nằm mơ à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Ừ, lại nằm mơ thấy cảnh trọng thương sắp chết sau khi trải qua thiên kiếp tứ phẩm hồi trước.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu đáp: “Lúc đó sau khi trọng thương lưu lạc đến gần đại học Giang Nam, nhiều lần gặp gỡ Thư Hàng, lại nhiều lần được hắn cứu mạng.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân, mặc dù mô típ cũ nhưng quả thật là cơ hội tăng thiện cảm nhanh nhất.” Bạch long tỷ tỷ đạo.

“Chủ yếu là do Thư Hàng cũng điển trai.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Chí thích:

(1) Thành kiến sống sót (Survivorship bias) là một hiệu ứng tâm lý học ám chỉ xu hướng của con người tập trung vào những người chiến thắng trong một lĩnh vực đặc biệt và cố gắng học hỏi từ họ trong khi hoàn toàn bỏ qua những người thất bại cũng đã từng áp dụng một chiến lược hành động như vậy.

Chương 2351: Chúng ta đi làm chuyện sung sướng hơn đi

Bạch Long tỷ tỷ vươn tay, banh mắt Tô Thị A Thập Lục ra, quan sát thật cẩn thận.

Tô Thị A Thập Lục: "..."

"Không đeo kính áp tròng lọc sắc đẹp mà nhỉ." Bạch Long tỷ tỷ nói

"Bạch Long tỷ tỷ đừng đùa nữa." Tô Thị A Thập Lục khẽ đẩy tay Bạch Long tỷ tỷ ra, đứng dậy gập gọn chăn lại thành hình vuông rồi đi vào phòng tắm rửa mặt.

Nhân lúc A Thập Lục rửa mặt, Bạch Long tỷ tỷ giở cái chăn đã gập ra, gập lại thành hình chữ nhật, sau đó mới gật đầu hài lòng.

"Bạch Long tỷ tỷ, dạo này ta toàn mơ thấy mình trở về thời điểm đó thôi, có phải thí luyện của ta sắp kết thúc rồi không?" Trong phòng tắm, Tô Thị A Thập Lục cất giọng hỏi.

"Ừm, chắc là dấu hiệu sắp kết thúc thí luyện đấy, dù sao chúng ta cũng thu lại không ít "Tiểu Thập Lục", cảnh giới ngũ phẩm của ngươi cũng đã được củng cố rất nhiều rồi. Chờ cuộc họp Thiên Hà Tô Thị thường niên lần này kết thúc, ta sẽ dẫn ngươi đến bí cảnh thời gian một chuyến, lần này phải tranh thủ tiến vào tầng tiếp theo của bí cảnh rồng, đoạt được nhiều đạo duyên hơn nữa." Bạch Long tỷ tỷ trả lời.

"Được." Tô Thị A Thập Lục gật đầu, nói: "Chắc lúc họp thường niên Thư Hàng sẽ đến đây phải không? Nói vậy... tính thời gian thì vừa khéo có thể gặp hắn trước lúc thí luyện kết thúc rồi."

"Sau đó ngươi sẽ tiếp tục duy trì vẻ hiền lành của mình trong ấn tượng của cậu ta sao?" Bạch Long tỷ tỷ gãi cằm, nói: "Thập Lục này, thật ra ta định nói chuyện này với ngươi lâu rồi. Nếu ngươi tỏ vẻ quá hiền lành trước mặt Thư Hàng thì sẽ biến thành A Thập Lục tỷ tỷ đấy... ta chính là vết xe đổ đây này."

"Bạch Long tỷ tỷ yên tâm, ta có nắm chắc mà." Tô Thị A Thập

Lục bước ra khỏi phòng tắm, thấy chiếc chăn biến thành hình chữ nhật thì thở dài.

"Hơn nữa, Thư Hàng có thể tham gia cuộc họp Thiên Hà Tô Thị lần này hay không vẫn còn là một ẩn số." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tô Thị A Thập Lục sững sờ: "Thư Hàng xảy ra chuyện gì sao?"

Mấy ngày qua cô luôn bế quan củng cố cảnh giới, vẫn chưa kịp cập nhật tin tức bên ngoài.

"Hắn đang bị đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U clone đuổi giết khắp vũ trụ, bây giờ vẫn đang núp trong thế giới hạch tâm không ra được. Nếu hắn không giải quyết được đại lão quả cầu béo chúa tể Cửu U clone thì sợ là sẽ không thể xuất hiện trong cuộc họp Thiên Hà Tô Thị thường niên đâu." Bạch Long tỷ tỷ trả lời.

"Chúa tể Cửu U." Tô Thị A Thập Lục nhức đầu xoa trán.

Danh từ này tượng trưng cho một nửa Thiên Đạo chí cao vô thượng, là nhân vật mạnh nhất sau Thiên Đạo. Tu sĩ bình thường... không đúng, đừng nói là tu sĩ bình thường, kể cả nhóm Trường Sinh Giả cũng khó mà gặp được "chúa tể Cửu U" một lần trong đời.

"Chúng ta có thể giúp gì không?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ lắc cái đầu rồng: "Sao ngươi không hỏi thẳng Thư Hàng tiểu hữu thần kì ấy?"

"Đúng thế, có chức năng Kim Đan mã QR mà.” Tô Thị A Thập Lục thử kích hoạt chức năng chat Tu Chân, kéo Tống Thư Hàng ra gửi tin: "Thư Hàng, ngủ đi!"

Bạch Long tỷ tỷ: "..."

"Thập Lục, cô online rồi. Mấy đêm rồi ta không chợp mắt, bây giờ đang chuẩn bị làm một vố lớn, nếu thành công thì ta có thể nghỉ ngơi một lát." Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời – Còn nếu thất bại thì hắn có thể ngủ nhiều hơn.

Tô Thị A Thập Lục lại tiếp tục gửi tin: "Có cần giúp không?"

"Không cần không cần, tiếp theo ta chỉ cần tìm một tọa độ an toàn, phát động trào phúng với kẻ địch là được, rất đơn giản. Nếu không giải quyết được đại lão quả cầu béo phân thân clone thì nó vẫn sẽ dùng quẻ bói khóa chặt vị trí của ta, rầu thúi ruột!" Tống

Thư Hàng trả lời.

“Thư Hàng nói hắn vẫn bị đại lão quả cầu béo dùng quái toán lần theo.” Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ suy nghĩ một lát rồi nói: “Chẳng phải trong thế giới hạch tâm của hắn có Sở các chủ hay sao? Nhờ Sở các chủ thi pháp, dùng pháp thuật che giấu thiên cơ xem có thể tránh thoát phép khóa vị trí của chúa tể Cửu U quả cầu béo kia không.”

Dù thế nào thì Sở các chủ cũng có cảnh giới Trường Sinh Giả.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, thuật lại lời của bạch long tỷ tỷ cho Tống Thư Hàng nghe.

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: [Ta thử rồi, mấy phương pháp gây nhiễu thiên cơ của Sở các chủ đều không giấu diếm được đại lão quả cầu béo. Có một loại có dùng được thì lại phải phối hợp với Thực Tại Ảo Bích Thủy Các của Sở các chủ để thi triển, vượt ra ngoài phạm vi của Bích Thủy Các là mất hiệu quả ngay. Thế thì có khác gì ta đổi nơi lẩn trốn từ thế giới hạch tâm sang Bích Thủy Các đâu.]

“Cũng bó tay thật. Pháp thuật gây nhiễu thiên cơ bình thường đều là sử dụng cho chính mình, nếu dùng cho người khác thì hiệu quả kém đi nhiều lắm. Cho nên bây giờ Thư Hàng phải tự luyện một loại thuật pháp nhiễu loạn thiên cơ, hoặc phải tìm pháp khí có chức năng tương tự đi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Pháp khí kiểu đó đắt lắm phải không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch long tỷ tỷ: “Pháp khí có thể tránh thoát đòn khóa vị trí từ quái toán của chúa tể Cửu U thì đương nhiên là có giá trên trời rồi.”

“Bạch long tỷ tỷ, chúng ta vào bí cảnh rồng thôi.” Tô Thị A Thập Lục đứng lên nói.

“Không đợi buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị kết thúc à?” Bạch long tỷ tỷ cười hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: “Chúng ta sẽ về gấp trước khi cuộc họp thường niên bắt đầu.”

“Thế bây giờ đi luôn hả?” Bạch long tỷ tỷ bổ sung: “Nói trước cho cưng hay, chưa chắc chúng ta đã tìm ra pháp khí nhiễu loạn thiên cơ trong bí cảnh rồng đâu nhé. Đến lúc đấy cưng đừng có thất vọng.”

…

Ở một phía khác.

Trong thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.

Bây giờ Tống Thư Hàng đi vào thế giới Tà Liên quen cửa quen nẻo chẳng khác gì đi về nhà mình.

“Bạch tiền bối, ta tới rồi đây.” Tống Thư Hàng mở cửa hang ổ cũ của chúa tể Cửu U rồi nhanh chân bước vào.

Thứ đầu tiên nghênh đón hắn chính là trụ phong ấn. Nó vui vẻ nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng rồi nhảy tưng tưng xung quanh hắn.

Trong trụ phong ấn chứa một phần lớn thân thể của cầu di vật Thiên Đạo.

Nhìn thấy trụ phong ấn đang nhảy nhót tưng bừng quanh mình, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra mình còn nợ nó một khoản Dưỡng Đao thuật. Mấy ngày nay hắn bị đại lão quả cầu béo đuổi giết khắp vũ trụ, quên béng luôn mất việc trả nợ cho nó.

“Xin lỗi nhé, gần đây ta bận quá nên không có thời gian mà tới nữa.” Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, sử dụng Tăng Phát thuật biến ra mái tóc dài, ngưng kết hai mươi bàn tay, thi triển Dưỡng Đao thuật lia lịa lên mình trụ phong ấn.

“Ong ong ong ~~” Ánh sáng bảy màu trên trụ phong ấn càng thêm rực rỡ.

Ngay cả cầu di vật Thiên Đạo bị nhốt trong trụ phong ấn dường như cũng bị ảnh hưởng theo.

“Thư Hàng, ngươi tới đúng lúc lắm. Thả một phần cầu di vật Thiên Đạo trong trụ phong ấn ra cho ta nghiên cứu nào.” Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên ngay sau lưng hắn.

Hôm nay Bạch tiền bối two khoác một chiếc áo dài trắng, hai tay nhét trong túi áo.

“Bạch tiền bối, hôm nay chúng ta đừng nghiên cứu cầu di vật Thiên Đạo vội. Dù sao nó cũng bị nhốt trong này rồi, không trốn thoát được đâu.” Tống Thư Hàng dụ dỗ: “Ta định dụ đại lão quả cầu béo clone vào thế giới hạch tâm, phiền Bạch tiền bối ra tay tóm lấy nó, sau đó chúng ta sẽ nghiên cứu đại lão quả cầu béo phân thân clone nhé!”

“Cũng được. Vậy ngươi dụ dỗ quả cầu béo phân thân clone vào đi, ta phụ trách túm cổ nó cho.” Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

“Bạch tiền bối ơi, ta đi đây!” Tống Thư Hàng điên cuồng thả một đống Dưỡng Đao thuật lên trụ phong ấn rồi nhảy về thế giới hạch tâm của mình.

Nhìn cầu di vật Thiên Đạo trong trụ phong ấn, nụ cười trên mặt Bạch tiền bối two dần dần nhạt đi.

“Cứ nghĩ tới việc có thể chẳng bao lâu sau quả cầu béo kia sẽ biến mất, là ta lại không còn hào hứng với việc cà khịa nó nữa.” Bạch tiền bối two nói khẽ.

“Dù sao cũng là một đối thủ xứng tầm hiếm hoi mà." Mặt trời nhỏ T233 nói.

“Nhưng chính quả cầu béo kia sắp biến mất, nên ta phải tranh thủ in dấu cảm giác tồn tại của mình trong khoảng thời gian tồn tại cuối cùng của nó mới được.” Bạch tiền bối two lại tìm được lý do để vui vẻ cho chính mình.

Không thể để quả cầu béo kia cô đơn được.

…

Sâu trong vũ trụ.

Tại tọa độ tiết điểm không gian vũ trụ cuối cùng còn sót lại của Tống Thư Hàng.

Thế giới hạch tâm mở ra.

Cá voi mập công đức chui ra, Tống Thư Hàng ngồi trên lưng nó. Đây là chân thân của Tống Thư Hàng nhưng không phải là chân thân hoàn chỉnh.

Để dụ đại lão quả cầu béo nên Tống Thư Hàng đã bứt hai chân mình ra, dùng ánh sáng công đức ngưng tụ thành dáng vẻ của một “Tống Thư Hàng” khác.

Đây là linh cảm mà Bạch tiền bối gợi ý cho hắn. Bạch tiền bối cũng chia thân mình làm hai nữa, một nửa ra khỏi không gian thiên kiếp, một nửa ở lại đó tiếp tục độ kiếp.

Khi lên tới cảnh giới thất phẩm, Tống Thư Hàng cũng nhiều trò mèo hơn hẳn.

Dùng hai chân biến thành Thư Hàng giả, nếu có bị đại lão quả cầu béo bắt được thì cùng lắm cũng chỉ bị mất cặp giò. Nhờ thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công là cặp giò lại mọc ra ngay!

Tống Thư Hàng từ hai chân biến thành vừa ra khỏi thế giới hạch tâm đã cảm nhận được hiệu quả phong tỏa không gian. Thế giới hạch tâm sau lưng hắn đã nhanh chóng co vòi mất.

Cùng lúc đó, công kích che trời lấp đất phủ xuống, cá voi mập công đức dưới thân hắn bị nổ thành từng mảnh công đức vỡ vụn.

“Hung tàn quá.” Tống Thư Hàng không chút do dự quay người lao về phía thế giới hạch tâm theo kế hoạch.

Hắn vốn đang nghĩ phải làm sao để khiêu khích đại lão quả cầu béo mấy câu, ai ngờ… hắn thậm chí còn không có cả cơ hội nói chuyện.

Không cần khiêu khích bằng ngôn ngữ, chỉ việc hắn hiện thân đã là đòn khiêu khích hữu hiệu nhất với đại lão quả cầu béo rồi.

Sau lưng Tống Thư Hàng, đại lão quả cầu béo ngưng tụ ra một bàn tay khổng lồ, vượt qua phạm vi gần một nghìn mét trong nháy mắt rồi túm lấy thân thể hắn.

Bùm!

Tống Thư Hàng trong tay đại lão quả cầu béo nổ tung, biến thành một A Thập Lục lớn bừng bừng lửa cháy.

Còn Tống Thư Hàng “chân thân” thì đã về tới lối vào thế giới hạch tâm.

Thập Lục hỏa diễm quay đầu nhìn quanh, sau đó ngưng tụ một thanh đao hỏa diễm, đâm thẳng vào ngực mình, khiến mình nổ tan xác.

Tính tình bốc lửa này khiến đại lão quả cầu béo trợn mắt há mồm.

Thập Lục hỏa diễm trong tay tiêu tán, đại lão quả cầu béo liếc nhìn về phía Tống Thư Hàng đang đứng ở lối vào thế giới hạch tâm.

Sau đó, thân mình nó vượt qua khoảng cách nghìn dặm, thoắt cái đã xuất hiện trước lối vào.

[Đến rồi!] Tống Thư Hàng “chân thân” mừng thầm.

Song diễn kịch phải diễn cho trót. Thế là “chân thân” của hắn vội vàng vắt giò lên cổ lao vào thế giới hạch tâm.

Bây giờ phải xem đại lão quả cầu béo có nắm lấy cơ hội này mà xâm nhập vào thế giới hạch tâm theo hắn hay không.

Thân hình đại lão quả cầu béo xuất hiện ngay trước lối vào thế giới hạch tâm.

Sau đó… nó dừng lại.

Chương 2352: Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt

Đại lão quả cầu béo phân thân clone dừng lại ở lối vào thế giới hạch tâm mà không hề muốn tiếp tục đuổi theo vào trong.

Tống Thư Hàng “chân thân” trơ mắt nhìn cửa vào thế giới hạch tâm bắt đầu đóng kín.

Ta nên phối hợp với ngươi để diễn một màn “nhìn mà không thấy”.

Đại lão quả cầu béo lúc này cao lãnh lạnh lùng như một quả cầu băng.

[Chẳng lẽ phải sử dụng năng lực không gian của linh quỷ tiên tử sao?] Tống Thư Hàng nghĩ thầm. Cửa lớn của thế giới hạch tâm sắp đóng lại, nếu hắn muốn kéo đại lão quả cầu béo vào thì chỉ còn cách vận dụng năng lực không gian của linh quỷ tiên tử mà thôi.

Ở lối vào thế giới hạch tâm.

Quanh mình đại lão quả cầu béo lặng lẽ xuất hiện hơn một trăm thanh tiên kiếm, thanh nào cũng đính kèm pháp tắc hủy diệt. Mục tiêu mà những thanh tiên kiếm này nhắm vào lại không phải là Tống Thư Hàng mà là chính bản thân nó.

Đại lão quả cầu béo tiếp tục nhìn Tống Thư Hàng “chân thân” bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tới đây, mau tới chà đạp lẫn nhau đi!

Trước đó vừa bị Tống Thư Hàng chơi một vố nhớ đời, làm sao nó có thể không phòng bị chút nào được chứ?

Nếu Tống Thư Hàng thực sự sử dụng năng lực hoán đổi vị trí không gian để trao đổi tọa độ với nó, thì trừ tổn thương hủy diệt từ những thanh đại bảo kiếm này, nó sẽ còn cho thằng ranh ấy một niềm vui lớn khác!

Cuối cùng, Tống Thư Hàng “chân thân” đành trơ mắt nhìn cửa vào thế giới hạch tâm đóng lại mà không có động tác gì.

Không phải hắn sợ đổi máu với đại lão quả cầu béo, ở đây hắn chỉ có một phần ba chân thân biến ra từ hai chân mà thôi, dù có bị đại lão quả cầu béo đánh nát cũng không sao, dù sao cũng tái sinh được, cùng lắm thì ăn nhiều thuốc bổ là xong.

Vấn đề là đại lão quả cầu béo đã đề phòng từ trước.

Còn nữa, khi sử dụng pháp thuật không gian của linh quỷ tiên tử thì Tống Thư Hàng phải duy trì trạng thái giữa linh quỷ và một phần ba chân thân của mình. Đến lúc đó linh quỷ tiên tử cũng sẽ tráo đổi vị trí với đại lão quả cầu béo cùng với một phần ba chân thân của hắn.

Hi sinh một phần ba chân thân thì không tiếc, nhưng nếu góp cả linh quỷ tiên tử thì lỗ vốn.

“Kế hoạch thất bại.” Tống Thư Hàng nói với vẻ đầy tiếc nuối.

Chân thân của hắn đi tới bên cạnh một phần ba chân thân.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói: “Kế hoạch của ngươi vốn là quá cẩu thả. Muốn dẫn dụ chúa tể Cửu U đâu có dễ dàng như vậy.”

Bia đá đạo hữu: “Còn nữa, hôm qua ngươi vừa dùng thủ đoạn tương tự để dẫn đại lão quả cầu béo vào tiểu thế giới của đại lão ba mắt, dùng nó làm tiền cược. Có vết xe đổ lù lù ra đó, làm sao nó dám tùy tiện tiến vào một tiểu thế giới mà mình không biết nữa chứ?”

“Nhưng ta đã có thể xác định đại lão quả cầu béo không dám tùy tiện tiến vào thế giới hạch tâm. Vậy thì không gian mà chúng ta có thể làm chủ lớn hơn nhiều.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, chỉ tay một cái, một phần ba chân thân tan biến, chỉ để lại mỗi cặp giò.

Tống Thư Hàng chân thân trôi bồng bềnh qua đó, cầm cặp giò gắn lên người. Thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công vận chuyển, chân gãy lại liền với thân, bừng bừng sức sống.

Sau đó hắn gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối two: [Bạch tiền bối, đại lão quả cầu béo không chịu vào thế giới hạch tâm của ta. Kế hoạch thất bại rồi.]

[Ừ.] Bạch tiền bối two chỉ trả lời có một chữ gọn lỏn, có vẻ vô cùng bình tĩnh. Rõ ràng là hắn đã đoán ra kế hoạch của Tống Thư Hàng sẽ thất bại từ lâu.

[Bạch tiền bối ơi, có phải mồi nhử của chúng ta không đủ thơm không? Hay là lần sau mình dùng di vật Thiên Đạo để hấp dẫn đại lão quả cầu béo nhỉ?] Tống Thư Hàng trưng cầu ý kiến.

[Dùng di vật Thiên Đạo làm mồi nhử? Nếu ngươi nóng lòng muốn chết thì ta có thể giúp ngươi, không cần khách khí với ta đâu.] Bạch tiền bối two trả lời.

Mức độ nguy hiểm của cầu di vật Thiên Đạo còn cao hơn cả đại lão quả cầu béo phân thân clone, đã thế hai bên còn có thể tiến hành hợp thể. Chỉ cần thao tác sai lầm một cái là thành ném bánh bao thịt cho chó, tăng cường sức chiến đấu cho đại lão quả cầu béo ngay.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: [Đại lão quả cầu béo có vẻ e ngại với thế giới hạch tâm. Ta dùng chính mình làm mồi nhử mà còn không dụ được nó tiến vào. Bạch tiền bối có cách nào ngụy trang cửa vào thế giới hạch tâm để khi đại lão quả cầu béo đuổi theo ta thì vô ý lọt vào trong không?]

[Ta biết ngươi sẽ hỏi như vậy mà! Từ trước tới nay khi bố trí bẫy rập cho quả cầu béo kia, ta đã sử dụng đến mười bảy loại cạm bẫy ngụy trang mà chỉ có năm loại thành công. Đã thế thủ đoạn dùng với quả cầu béo đó một lần rồi thì lần sau không còn hiệu quả nữa. Trước mắt ta đang nghiên cứu loại cạm bẫy ngụy trang thứ mười tám, nhưng còn chưa có thành tựu gì.” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Hóa ra đại lão quả cầu béo bị Bạch tiền bối two chơi xỏ quá nhiều lần, bệnh mãi thành thầy thuốc, thảo nào mà nó lại cảnh giác đến như thế. Lần trước khi ở bên ngoài tiểu thế giới của ba mắt tiền bối, nếu không phải mồi nhử đủ hấp dẫn thì có lẽ còn lâu đại lão quả cầu béo mới mắc câu.

Bạch tiền bối two chưa nghiên cứu ra phương án thứ mười tám, hắn muốn dụ đại lão quả cầu béo vào thế giới hạch tâm không dễ chút nào.

Đánh thì đánh không lại, dụ thì dụ không xong, muốn tìm đại lão hàng gì cũng có thể bán để mua bảo bối phá cục thì không có tiền…

[Bạch tiền bối, ngài có pháp thuật nào có thể che đậy khí tức của ta và nhiễu loạn thiên cơ, giúp ta không bị quái toán của đại lão quả cầu béo khóa vị trí nữa không?] Chẳng còn cách nào khác, Tống Thư Hàng chỉ đành tiếp tục mặt dày năn nỉ Bạch tiền bối two.

[Có thì có, nhưng ta dùng pháp thuật để quấy nhiễu thiên cơ của ngươi thì sẽ bị quả cầu béo kia phá giải rất nhanh. Ta với nó đã nhẵn mặt nhau quá rồi, bao nhiêu pháp thuật của nhau đều nắm được hết.] Bạch tiền bối two trả lời.

Người hiểu rõ ngươi nhất chính là đối thủ của ngươi.

[Ta đề cử ngươi tự học một pháp thuật che đậy thiên cơ rồi tự thi triển thì hiệu quả sẽ tốt hơn.] Bạch tiền bối two bổ sung.

Ý kiến của Bạch tiền bối cực kì có lý, nhưng vấn đề là Tống Thư Hàng đang ở thế giới hạch tâm thì biết đi đâu mà học pháp thuật đó đây?

Dường như đọc được suy nghĩ trong đầu Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối two nói tiếp: [Ngươi vào thế giới Tà Liên đi, ta bói cho ngươi một quẻ rồi chỉ đường thoát cho.]

[Đến ngay ~] Tống Thư Hàng hớn hở.

“Đi, đến thế giới Tà Liên.” Tống Thư Hàng nói.

Sau lưng, một chuỗi vật đính kèm xếp hàng trùng điệp đi theo hắn để chiêm ngưỡng tận mắt phong thái chúa tể Cửu U.

Đi theo Tống Thư Hàng có một điểm tốt, đó là được mở rộng tầm mắt.

Bên cạnh Bá Tống chưa bao giờ thiếu bóng hình của các đại lão tuyệt thế, phe địch, phe mình, phe trung lập đều có đủ.

…

Tống Thư Hàng lại vào thế giới Tà Liên. Vừa vào đến nơi, mái tóc dài của hắn đã biến thành những bàn tay.

Cửa lớn sào huyệt của đại lão quả cầu béo mở ra, vật đầu tiên nghênh đón Tống Thư Hàng quả nhiên là một cái bóng hình trụ.

Tống Thư Hàng không chút do dự phóng ngay 20 phát Dưỡng Đao thuật lên mình nó.

“Úi da da da ~~” Một chuỗi âm thanh nũng nịu vang lên.

Thụ Thụ - thụ yêu bảy sắc mặt mỹ nhân nhận lệnh Bạch tiền bối two ra đón Tống Thư Hàng mềm nhũn người ngã xuống đất.

“Tà thuật.” Số Hamster kéo Thụ Thụ sang một bên rồi trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng lúng túng thu tay về: “…”

Trong phòng thí nghiệm tại sào huyệt của đại lão quả cầu béo.

Bạch tiền bối two đang điên cuồng thi triển Dưỡng Đao thuật với trụ phong ấn.

Thấy Tống Thư Hàng đến, hắn nói: “Nào, thay ca, ngươi lên đi.”

Tống Thư Hàng bước tới, thi triển 20 phát Dưỡng Đao thuật cho trụ phong ấn.

Ánh sáng trên trụ phong ấn càng thêm rực rỡ.

“Bảo nó mở cửa nhỏ ra, ta muốn cắt một phần cầu di vật Thiên Đạo ra làm thí nghiệm.” Bạch tiền bối two mặc áo khoác trắng, tay đeo găng thí nghiệm đặc chế.

Tống Thư Hàng bắt đầu giao lưu với trụ phong ấn, phối hợp với Bạch tiền bối two để làm một series thí nghiệm.

Sau khi cắt một mảnh nhỏ cầu di vật Thiên Đạo ra đặt vào hộp đen, Bạch tiền bối two nói với Tống Thư Hàng: “Ta vừa bói cho ngươi một quẻ, nhận được một tọa độ mơ hồ, nơi đó chính là lối thoát của ngươi.”

Tống Thư Hàng: “Là tọa độ ở hiện thế sao? Nhưng ta vừa mới ra khỏi thế giới hạch tâm thì đã bị đại lão quả cầu béo dùng quái toán khóa chặt vị trí rồi.”

“Chớ hoảng. Ta có thể tạm thời nhiễu loạn thiên cơ cho ngươi. Nhưng ngươi phải hành động thật nhanh. Quả cầu béo kia vừa phá giải pháp thuật của ta thì ngươi sẽ lại bị nó khóa vị trí đấy. Cho nên lát nữa ta đưa ngươi về hiện thế, ngươi phải coi thời gian là sinh mệnh, phải giành giật từng giây một.” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: “Ta hiểu rồi Bạch tiền bối. Nhưng lối thoát của ta là cái gì? Có manh mối gì không?”

“Không có manh mối. Ta chỉ tính ra tọa độ mơ hồ của lối thoát chứ không tính được gì khác. Chính vì thế ta mới nghĩ nơi này đáng để ngươi đến một lần.” Bạch tiền bối two nói với vẻ tự tin: “Thứ mà cả ta cũng không tính ra thì quả cầu béo kia cũng khó lòng tính được. Cho nên nơi đó nhất định sẽ có thứ ngươi cần.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Vị trí mà ngay cả Bạch tiền bối two cũng tính không ra thì tuyệt đối không đơn giản.

…

Cùng lúc ấy, ở một ngọn núi vòng cung trên Mặt Trăng.

Nơi này rời xa nơi tu sĩ tập trung, linh khí vô cùng ít ỏi.

Lúc này, ở ngọn núi vòng cung kia có hai người.

Một người có thân hình cao lớn, râu dài tới ngực, mang đến kích thích thị giác mãnh liệt. Hắn đứng trong ngọn núi vòng cung, một tay vuốt râu, tay kia cầm sách, vừa đọc vừa gật đầu.

Một người khác nhẹ nhàng trôi nổi tựa như đang ngủ.

Tướng mạo của người đang ngủ có thể coi là anh tuấn. Hắn mặc áo sơ mi đen bình thường, cả người tỏa ra khí chất của một cư sĩ ẩn dật.

Rõ ràng tướng mạo hắn anh tuấn mê người, nhưng chỉ cần dời mắt khỏi hắn là người ta sẽ vô thức quên mất sự tồn tại của hắn ngay.

Hư ảnh đang ngủ say đột nhiên xoay người rồi bừng tỉnh giấc.

Hắn mở to mắt, nhìn vào hư không.

[Mặt trăng?] Người đàn ông nghệt mặt ra.

Chẳng phải hắn đang nghỉ ngơi ở động phủ của mình sao? Sao loáng một cái đã lên đến Mặt Trăng rồi?

Chẳng lẽ gần đây gặp áp lực lớn quá nên bị mộng du à?

“Thố Dã, con tỉnh rồi.” Người đàn ông cao lớn râu dài quay người lại, truyền âm nhập mật nói.

“Xin hãy gọi ta là Túy Yue, cảm ơn.” Túy Yue Cư Sĩ tỉnh táo ngồi dậy, nhìn người đàn ông vừa đưa hắn lên tận Mặt Trăng: “Xin hỏi ngài là vị nào?”

Tuy bị người ta bắt cóc ra khỏi động phủ nhưng trong nội tâm hắn không hề sợ hãi, thậm chí trong mơ hồ, hắn còn cảm nhận được cảm giác ấm áp không nói nên lời từ người đàn ông này.

“Ta là cha của con mà.” Người đàn ông râu dài nói với vẻ cực kì bi thương: “Quả nhiên con vẫn quên ta.”

Túy Yue Cư Sĩ: “…”

Chương 2353: Cơ duyên của linh quỷ tiên tử

Túy Yue Cư Sĩ mắt đối mắt với người đàn ông nọ.

Một lúc lâu sau.

“Ngươi không định phản ứng gì à?” Người đàn ông râu đẹp buồn bực nói.

“Ngài muốn ta phản ứng thế nào?”Túy Yue Cư Sĩ bình tĩnh đáp.

Người đàn ông tức dựng râu: “Nghịch tử!”

Túy Yue Cư Sĩ: “Ha ha.”

Lời đồn đại chết yểu bởi trí giả, mà câu chuyện phiếm thì chết yểu vì “ha ha”.

Thế này thì còn nói chuyện tiếp thế nào được nữa?

Thế là cả hai lại trợn mắt lên nhìn nhau mà im lặng nửa ngày trời.

Cứ nhìn nhau thế này cũng không phải cách hay, mà hai gã đàn ông nhìn đắm đuối mãi thì kì không tả xiết.

Thế là Túy Yue Cư Sĩ đành phải lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc chết chóc này: “Ngài đưa ta từ động phủ lên Mặt Trăng, có việc gì không?”

Người đàn ông râu đẹp thở dài nói: “Bây giờ ngươi tu luyện đến cảnh giới Chân Quân lục phẩm rồi đúng không?”

“Thất phẩm.” Túy Yue Cư Sĩ bình tĩnh đáp.

Người đàn ông râu đẹp sững sờ, không dám tin: “Làm sao có thể? Sao ngươi tu luyện lên cảnh giới thất phẩm nhanh vậy được?”

“Vì áp lực.” Túy Yue Cư Sĩ chậm rãi nói: “Nếu không cố gắng tu luyện và thăng cấp thì sẽ bị hậu bối vượt qua.”

“Thì ra là thế.” Người đàn ông râu đẹp vuốt râu, mỉm cười: “Thực ra ngươi không cần lo lắng. Vì nếu ngươi có bị hậu bối vượt qua thật thì hậu bối đó có thể cũng không nhớ ngươi là ai đâu.”

Túy Yue Cư Sĩ: “…”

Tự nhiên lại không muốn nói chuyện tiếp nữa, thôi cứ giữ im lặng thì hơn.

“Đau đầu thật. Ban đầu ta nghĩ ngươi chỉ ở cảnh giới lục phẩm nên vẫn tưởng là còn nhiều thời gian, không ngờ ngươi đã tấn thăng lên thất phẩm từ bao giờ. Quỷ Ước, ta nhất định phải dẫn ngươi tới một nơi để tiến hành huấn luyện bí mật.” Người đàn ông râu đẹp nói.

“Lý do.” Túy Yue Cư Sĩ tiếc chữ như vàng.

“Sau thất phẩm chính là khâu chứng đạo Huyền Thánh, nhân tiền hiển thánh. Đến lúc đó, thiên hạ không ai không biết ngài, đó cũng là điều mà ngươi mong đợi nhất đúng không?” Người đàn ông râu đẹp hỏi ngược lại.

Túy Yue Cư Sĩ gật đầu.

Nhắc đến nhân tiền hiển thánh là cư sĩ nhớ tới Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Rõ ràng quan hệ giữa hắn và Thư Hàng tiểu hữu không tệ, trước kia hắn còn nạp tiền điện thoại cho thằng nhóc ấy cơ mà. Thế mà Thư Hàng tiểu hữu nhân tiền hiển thánh mấy lần, toàn bỏ rơi hắn lại.

“Ta hiểu mà. Đối với chúng ta, nhân tiền hiển thánh quả thực quá quý giá. Cũng chỉ có giây phút nhân tiền hiển thánh ấy, chúng ta mới có một khoảnh khắc lóe sáng huy hoàng trước mặt người khác mà thôi.” Người đàn ông râu đẹp nói.

Nghe đến đây, Túy Yue Cư Sĩ hơi sững ra: “Khoảnh khắc? Thế hiệu quả thiên hạ không ai không biết ngài thì sao?”

“Yên tâm đi, có mà.” Người đàn ông râu đẹp an ủi.

Túy Yue Cư Sĩ: “…”

Câu an ủi của người đàn ông râu đẹp còn khiến hắn lo lắng hơn.

“Chính vì nhân tiền hiển thánh quan trọng như vậy, nên trước khi ngươi trùng kích cửa ải Huyền Thánh bát phẩm, ta phải huấn luyện đặc biệt cho ngươi một thời gian. Cảnh giới thất phẩm là bước đầu khai phá Nguyên Anh, ta sẽ dạy ngươi kĩ xảo thao tác

Nguyên Anh chuyên dụng của hệ chúng ta. Đến lúc đó… khi ngươi nhân tiền hiển thánh, bước vào giai đoạn giảng pháp, phải phối hợp với bí pháp mà ta hướng dẫn thì cảm giác tồn tại mới bùng nổ, mới hiện ra tư thái đẹp nhất, hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ người tu luyện trong chư thiên vạn giới được.” Người đàn ông râu đẹp giảng giải.

Nếu không có trọn bộ kĩ xảo thao tác Nguyên Anh phối hợp, có khi ngươi vừa nhân tiền hiển thánh, vừa giảng pháp xong, người tu luyện trong chư thiên vạn giới đã quên béng mất Huyền Thánh mới tấn thăng rồi.

“Thì ra là vậy.” Túy Yue Cư Sĩ gật đầu nói: “Vậy để ta chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi huấn luyện đặc biệt.”

“Đừng chuẩn bị nữa. Ta đã chuẩn bị hết đan dược và tài liệu cần trong huấn luyện cho ngươi rồi. Còn nữa, ta sợ ngươi vừa về động phủ của mình để chuẩn bị thì ta sẽ quên mất ngươi luôn.” Người đàn ông râu đẹp vội vàng nói.

Hôm nay vất vả lắm hắn mới nhớ ra Toan Dương, không biết lần sau phải ngày tháng năm nào mới nhớ lại được, nên tốt nhất là không bị ngắt ngang.

Túy Yue Cư Sĩ: “…”

Thô, đau, nhưng lại là sự thật…

“Thôi thế thì lên đường luôn đi.” Túy Yue Cư Sĩ gật đầu: “Ngồi thuyền tiên hay ngự kiếm phi hành?”

Người đàn ông râu đẹp và Túy Yue Cư Sĩ đang nói chuyện thì một cánh cổng không gian đã mở ra ngay trên đầu họ.

Túy Yue Cư Sĩ cảm nhận được khí tức quen thuộc đang hạ xuống từ không trung.

Người đàn ông râu đẹp tái mặt bày tư thế cảnh giới.

“Đừng căng thẳng, người đang tới là một hậu bối trong nhóm của ta.” Túy Yue Cư Sĩ bình tĩnh nói.

Cánh cổng không gian đóng lại, một thiếu niên mặt mũi hiền lành rớt xuống từ không trung.

Thiếu niên đang hoa mắt chóng mặt vì lần truyền tống không gian này chẳng êm dịu chút nào. Cưỡng ép xâm nhập thẳng vào hiện thế từ thế giới Tà Liên quả thực còn kích thích gấp một trăm lần đi xe cáp treo.

Túy Yue Cư Sĩ bước lên một bước, nhẹ nhàng đón được thiếu niên nọ.

Trong cơn mơ màng, Tống Thư Hàng nhìn thấy một người rất quen đón được mình.

Là một tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1…

Tên là…

Từ từ, để ta mở danh bạ điện thoại ra xem đã.

Hắn thả một sợi ý thức vào túi, mở mật mã, tìm danh bạ, cuối cùng thấy cụm từ gần âm với tên của người này – Tối Ước Cư Sĩ.

“Tối Ước Cư Sĩ, trùng hợp quá. Sao ngài lại ở đây?” Tống Thư Hàng day huyệt thái dương, vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công để bình ổn khí tức trong cơ thể.

Túy Yue Cư Sĩ hớn ha hớn hở nhướng mày với người đàn ông râu đẹp, thấy chưa, vẫn còn hậu bối trong nhóm nhớ đạo hiệu của ta nè!

“Ta bị đưa từ động phủ lên đây, ngươi thì sao?” Cư sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng đứng thẳng người, linh quỷ tiên tử từ thể nội chui ra day huyệt thái dương, làm dịu di chứng say truyền tống không gian cho hắn.

“Bạch tiền bối tính một quẻ cho ta rồi đưa ta tới đây qua truyền tống không gian. Bạch tiền bối nói có lẽ ở gần đây có cơ duyên của ta.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Cơ duyên? Gần đây? Bạch tiền bối?” Túy Yue Cư Sĩ xoa cằm rồi nhìn về phía người đàn ông râu đẹp.

Quẻ của Bạch tiền bối đương nhiên không dởm đời như quẻ mà tên Đồng Quái dở hơi kia tính, kết quả tuyệt đối đáng tin.

Mà cơ duyên gần đây… nghĩ thế nào cũng thấy có liên quan tới vị tiền bối có bộ râu đặc sắc này.

Đồng thời, tiền bối râu đẹp cũng đang nhìn Tống Thư Hàng.

“Bá Tống?” Người đàn ông râu đẹp hỏi.

“Chính là tại hạ, xin hỏi tiền bối là?” Tống Thư Hàng chắp tay hỏi.

“Ta có nói đạo hiệu ra cũng vô ích, ngươi không nhớ được đâu.” Người đàn ông râu đẹp phẩy tay áo.

Tống Thư Hàng hiểu ngay, lại âm thầm nhìn danh bạ điện thoại rồi nói: “Thì ra là đồng môn của Tối Ước tiền bối.”

“Không, ta là cha nó.” Người đàn ông râu đẹp nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn âm thầm nhìn Tối Cường Kiếm Thánh tiền bối.

“Ha ha.” Túy Yue Cư Sĩ cười mà không nói.

Nhất thời hắn không sao làm rõ được mối quan hệ giữa Tối Cường Kiếm Thánh tiền bối và tiền bối râu đẹp này.

Đúng lúc này, người đàn ông râu đẹp nhìn chằm chằm vào… linh quỷ tiên tử sau lưng Tống Thư Hàng.

Hai mắt hắn sáng ngời lên.

Chương 2354: Hệ nhà cư sĩ mạnh vô địch!

Ánh mắt của người đàn ông râu đẹp không khác gì thợ săn kho báu phát hiện ra mỏ vàng.

Tống Thư Hàng bị nhìn chòng chọc mà lông gà lông vịt dựng đứng cả lên.

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử nhanh chóng lên sàn giải vây cho Tống Thư Hàng. Cô ló mặt ra ngay trên mặt của Tống Thư Hàng, thoạt trông y như hắn đeo một cái mặt nạ mĩ nhân.

"Ngươi nhìn cái gì?!" Sau đó, Tạo Hóa Tiên Tử lườm trả không chút khách khí, đồng thời còn dùng giọng điệu thô lỗ đưa ra lời cảnh cáo.

Tống Thư Hàng: "…"

Túy Yue Cư Sĩ: "…"

Song người đàn ông râu đẹp không những không để ý mà còn vỗ đùi đánh đét rồi reo lên: "Hay quá!"

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra: "???"

"Bá Tống đạo hữu, xin hỏi vị tiên tử này có quan hệ như thế nào với ngươi?" Người đàn ông râu đẹp đột nhiên hỏi.

"Tiền bối nói vị tiên tử nào kia?" Tống Thư Hàng hỏi lại.

Khi nói chuyện, mấy vị tiên tử đồng loạt hiện thân sau lưng hắn.

Linh quỷ tiên tử, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, tóc ngố của Sở các chủ chiếu hình hư ảnh của bản thể, Thông Nương ngưng tụ thành hình người và khí linh tiên tử trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ. Sáu vị tiên tử đẹp đến lóa mắt, không khác gì khổng tước xòe đuôi.

Đáng tiếc mỹ nhân rắn công đức còn đang ở chỗ Bạch tiền bối, nếu không thì đã góp đủ bảy nàng tiên luôn rồi.

"Hân hạnh, hân hạnh." Người đàn ông râu đẹp chắp tay nói.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắn vẫn chưa thấy tu sĩ nào mang theo nhiều hàng đính kèm muôn màu muôn vẻ như Tống Thư Hàng. Không chỉ có sáu vị tiên tử này, hắn còn liếc thấy cái bia đá nhỏ trên eo và thanh đại bảo kiếm bên hông Tống Thư Hàng đều là những vật đính kèm vô cùng cường đại kia.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là ngàn năm đệ nhất thánh, người ta cùng lắm chỉ trang bị đến tận răng, còn hắn thì vũ trang tận vào nội tạng.

"Ta nói vị tiên tử đầu tiên, cái người xoa bóp huyệt thái dương cho ngươi ấy." Người đàn ông râu đẹp chỉ vào linh quỷ mà nói.

"À, ngài nói tiên tử này sao? Cô ấy là linh quỷ của ta." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

"Linh quỷ?" Người đàn ông râu đẹp sững sờ.

Tống Thư Hàng khẳng định: "Đúng vậy. Tuy là linh quỷ nhưng cô ấy tương đối đặc biệt. Từ một khía cạnh nào đó mà nói, cô ấy cũng có thể coi là một cá thể độc lập."

Người đàn ông râu đẹp nhíu mày.

Một lát sau, hắn nói: "Là linh quỷ cũng không sao, cô ấy đúng là quá tuyệt!"

Tống Thư Hàng: "Tiền bối… ta tố cáo ngài quấy rối ta đấy nhé."

Linh quỷ chính là hắn. Bảo linh quỷ quá tuyệt thì có khác gì bảo hắn tuyệt đâu?

"Ta nói tình trạng của cô ấy kia. Chắc ngươi cũng cảm nhận được trạng thái tồn tại gần như "bằng không" của cô ấy chứ? Còn cả tình trạng không phải sống mà cũng không phải chết của cô ấy nữa. Cô ấy thực sự là một viên ngọc quý, nếu là cô ấy thì nhất định có thể thành công! Bá Tống đạo hữu, ta có một cơ duyên muốn tặng linh quỷ của ngươi. Ngươi có bằng lòng cho cô ấy theo ta tu luyện một thời gian không?" Người đàn ông râu đẹp chân thành nói.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Cảnh này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Ở nơi sâu thẳm trong trí nhớ của Tống Thư Hàng, linh quỷ đầu tiên của hắn cũng đã từng có trải nghiệm tương tự. Nó bị thư sinh lưu ly mượn đi, bây giờ vẫn chưa trả!

“Đừng có mơ!” Tống Thư Hàng xua tay rối rít.

Vết xe đổ còn rành rành ra đó, đừng ai hòng cướp linh quỷ đi khỏi tay hắn.

Dùng lý do gì cũng đừng hòng.

“Bá Tống đạo hữu, cô ấy là linh quỷ của ngươi thì mối liên hệ giữa cả hai là không gì cắt đứt được. Ta thật sự có cơ duyên muốn tặng cô ấy. Trong quá trình tặng cơ duyên, ta cũng thu được lợi ích, nhưng chắc chắn là cả hai bên cùng có lợi.” Người đàn ông râu đẹp thành khẩn nói.

“Ta cũng từng cho là như vậy.” Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp: “Nhưng linh quỷ đầu tiên của ta bị người ta mượn đi, bây giờ vẫn chưa trả về.”

Người đàn ông râu đẹp: “…”

Thì ra Bá Tống Huyền Thánh có kinh nghiệm đau thương trước đó rồi à?

“Cho nên nếu tiền bối thực sự có cơ duyên muốn tặng cho linh quỷ của ta thì ta phải đích thân đi cùng tiền bối mới được. Linh quỷ chính là ta, ta chính là linh quỷ, bọn ta vốn là một thể. Nếu ta có thể đi cùng cô ấy thì ta mới đồng ý nhận cơ duyên.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Trước đó Bạch tiền bối two đã tính cho hắn một quẻ, quẻ bói nói rằng ở quanh đây sẽ có cơ duyên và lối thoát dành cho hắn, mà trong cơ duyên này, hắn có cơ hội lấy được phương pháp che đậy thiên cơ.

Bây giờ nhìn lại, chắc chắn cơ duyên này nằm ở chỗ người đàn ông râu đẹp kia chứ chẳng đâu xa.

“Nếu có thể thì ta cũng muốn đưa Bá Tống đạo hữu vào bí cảnh mà bọn ta tiến hành huấn luyện đặc biệt… Nhưng Bá Tống Huyền Thánh ngươi không thể vào đó được.” Người đàn ông râu đẹp cảm thán.

Tống Thư Hàng: “Vì sao?”

“Vì ngươi quá nổi bật.” Người đàn ông râu đẹp nói: “Một mình người có bốn thánh hiệu Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, cảm giác tồn tại quá mãnh liệt. Ngươi hoàn toàn không có tư cách để tiền vào bí cảnh huấn luyện đặc biệt của bọn ta.”

Tống Thư Hàng cạn lời.

Chẳng biết từ bao giờ, Tống Thư Hàng hắn đã trở thành người đàn ông có cảm giác tồn tại cao ngút trời như vậy.

Trong nội tâm hắn vẫn cứ ngỡ mình chỉ là một con gà mờ mới chập chững bước chân vào giới tu chân mà thôi.

Người đàn ông râu đẹp lại nói: “Bá Tống Huyền Thánh đừng vội vã từ chối cơ duyên vội. Ta cho Bá Tống Huyền Thánh xem nội dung cơ duyên trước rồi ngươi hẵng quyết định, thế có được không?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn các vị tiên tử sau lưng mình.

“Vậy xem trước rồi quyết định.” Tóc ngố của Sở các chủ nói.

Dù sao chỉ xem thôi thì cũng chẳng mất gì.

Hơn nữa có cô, Xích Tiêu Kiếm và bia đá ở đây, cũng không sợ đối phương âm thầm giở trò xấu.

Thấy Tống Thư Hàng đồng ý, người đàn ông râu đẹp thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn vuốt râu cười một tiếng, vẽ một cánh cửa giữa hư không rồi nói: “Bá Tống đạo hữu, hãy đặt tay lên cửa để đọc nội dung liên quan tới cơ duyên mà ta nói.”

“Ta đặt tay lên đó sẽ không bị hút vào chứ hả?” Tống Thư Hàng cảnh giác nói.

Người đàn ông râu đẹp: “…”

Tin tưởng nhau chút đi, Bá Tống Huyền Thánh.

“Xin lỗi, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng ấy mà.” Nói đoạn, Tống Thư Hàng đặt tay lên cánh cửa vẽ nọ.

Sáu vị tiên tử sau lưng hắn cũng tò mò đặt tay lên, đọc tin tức cùng với hắn.

[Lát nữa các ngươi đừng có chen nhau đấy nhé.]

Tống Thư Hàng chưa kịp lên tiếng thì đã có một vài tin tức từ cánh cửa kia đi vào ý thức của họ.

Cảm giác này… rất giống với việc truyền đạt kiến thức từ con mắt thần thứ ba của ba mắt tiền bối, song hiệu suất kém hơn

nhiều.

Cơ duyên mà người đàn ông râu đẹp nói đến có nội dung rất phong phú, không khác gì một gói quà hạng sang.

Bên trong có kĩ xảo thao tác Nguyên Anh đặc biệt, còn có chỉ dẫn khai thác tiềm lực của Nguyên Anh một cách tối đa ở cảnh giới thấy phẩm, giúp tu sĩ thất phẩm không còn mơ hồ, vững vàng tiến cấp.

Nhưng quan trọng nhất là thông qua thí luyện cơ duyên này, linh quỷ tiên tử có xác suất cao sẽ tôi luyện được một thần thể đặc biệt.

Thể chất này mạnh mẽ vô địch. Nếu ngưng tụ thành công, nó có thể gây ảnh hưởng và làm giảm cường độ của thiên kiếp khi độ kiếp!

Khi đọc tới đây, Tống Thư Hàng sợ ngu người.

Trừ sức mạnh công đức tự động triệt tiêu một phần cường độ thiên kiếp nhờ đại công đức, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một thủ đoạn khác có thể làm suy yếu uy lực thiên kiếp!

Chẳng phải nguyên lý này sẽ khiến khi Thiên Lôi giáng sét thì quên mất, hoặc không để ý đến người độ kiếp, dẫn đến việc uy lực thiên kiếp hạ xuống ư?

Nếu đúng như vậy thì hệ tu nhà Thánh Ước Cư Sĩ đúng là vô địch!

Chương 2355: Bá Tống ngây thơ, ngươi nghĩ rằng mình có thể chạy nổi sao?

“Thần thể đặc biệt này đúng là thần khí độ kiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu chỉ làm suy yếu thiên kiếp bát phẩm thì chẳng nhằm nhò gì với Bá Tống Huyền Thánh. Không phải hắn coi thường thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm, mà chủ yếu là do sóng gió mà đồng chí Bá X nào đó trải qua gần đây đều cực kì dữ dội. Đặc biệt là mấy lần gần đây nhất, đòn công mưa đạn của chúa tể Cửu U, một kích diệt thế của tinh cầu mọc mắt, lỗ đen cắn nuốt vạn vật của cầu di vật Thiên Đạo, còn có cả thiên phạt vô cùng khủng bố. Tô Không Vân mà chém gió thì cứ phải gọi là bay mấy cái nóc nhà. So sánh với chúng, thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm chính xác chẳng là cái đinh gì. Dù bây giờ thiên kiếp bát phẩm có giáng ngay xuống đây thì Tống Thư Hàng cũng không sợ (đương nhiên, thiên kiếp được nhắc đến là thiên kiếp bát phẩm bình thường).

Song, thần thể có thể ngưng tụ ra trong thí luyện cơ duyên của hệ tu nhà cư sĩ có thể làm suy yếu uy lực của tất cả các loại thiên kiếp, không chỉ là thiên kiếp bát phẩm mà còn cả thiên kiếp cửu phẩm trong tương lai!

Nghe thôi đã thấy đỉnh rồi.

Cân nhắc đến mức độ có duyên của mình với đại lão thiên kiếp, cứ mỗi tháng lại chạm mặt một lần, Tống Thư Hàng đã động lòng trong nháy mắt.

Không động lòng là điều không thể. Lần nào thiên kiếp mà hắn gặp cũng uy mãnh lạ thường. Mà đấy đã là thiên kiếp bị đại công đức miên man trời biển của hắn giảm nhẹ đi rồi đấy nhé!

Nếu hắn không có công đức khổng lồ thì chẳng biết uy lực thiên kiếp mà hắn gặp phải còn tăng cường mấy bậc nữa.

Huống hồ phân thân của hắn còn đang mắc kẹt trong không gian thiên kiếp cửu phẩm, chờ bản thể hỗ trợ kia kìa.

Nếu có thể ngưng tụ ra thần thể này thì hay biết mấy!

Nhưng cứ nghĩ đến việc linh quỷ phải rời khỏi mình để đi tu luyện với tiền bối, rồi lại nhớ đến linh quỷ đầu tiên đến nay chưa về là Tống Thư Hàng lại không sao yên tâm nổi.

“Tống tiền bối, ngươi động lòng rồi.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Tóc ngố của Sở các chủ: “Không động lòng mới là vô lý. Nó có duyên với thiên kiếp, lần nào thiên kiếp cũng nhiệt tình với nó thế cơ mà.”

“Nhưng ta vẫn không yên tâm.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Đôi khi, tu sĩ là phải tâm bất biến giữa dòng đời vạn thính.

Linh quỷ quá quan trọng đối với hắn. Hắn đã mất một con rồi, không thể để mất đi con thứ hai. Trên đời này không có con linh quỷ cấp cao nào chờ hắn nữa đâu!

Nhưng đúng lúc này, linh quỷ tiên tử đột nhiên lại duỗi hai tay, nhẹ nhàng nâng gương mặt của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

“Linh quỷ tiên tử muốn đi thử cái cơ duyên kia, cô ấy có hứng thú với nó.” Vũ Nhu Tử da đen phiên dịch.

“Không được, nếu cô có chuyện gì bất trắc thì tôi biết ăn nói thế nào với…” Tống Thư Hàng cau mày hỏi.

Linh quỷ tiên tử cười hì hì.

Sau đó cô đột ngột xoay người, thoát ly thân thể Tống Thư Hàng, chạy tới bên cạnh cư sĩ bằng động tác nhanh như chớp.

Cô khác với linh quỷ bình thường. Tuy cô hòa cùng một thể với Tống Thư Hàng, nhưng lại có ý chí độc lập, thậm chí còn có thể tự mình đưa ra một vài quyết định.

[Bái bai ~ Thư Hàng ~ Ta sẽ đem thần thể về cho ngươi.] linh quỷ vẫy tay với Tống Thư Hàng rồi nói bằng khẩu hình miệng.

Không phát ra tiếng, cũng không dùng truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng thở dài nói: “Nhớ báo bình an hằng ngày đấy.”

Linh quỷ quay đi, phẩy tay bái bai, không quay đầu lại.

“Sao ta thấy cảm giác tội lỗi dâng tràn đáy lòng cứ như vừa lừa bán con gái nhà lành xong thế nhỉ?” Người đàn ông râu đẹp dở khóc dở cười.

Rõ ràng hắn có một cơ duyên lớn muốn tặng cho linh quỷ tiên tử, rõ ràng chuyện đó đôi bên cùng có lợi, thế mà chẳng hiểu sao cảm giác tội lỗi lại nặng nề thế này!

Sau đó… linh quỷ tiên tử rời khỏi dãy núi vòng cung trên Mặt Trăng cùng người đàn ông râu đẹp và cư sĩ.

Tống Thư Hàng đứng yên chỗ cũ, lâm vào trầm tư.

“Nghĩ gì thế? Không nỡ xa linh quỷ tiên tử à?” Tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

“Ta đang nghĩ không biết quẻ mà Bạch tiền bối two tính cho mình có phải thực chất là tính cho linh quỷ tiên tử hay không.” Tống Thư Hàng nói.

Linh quỷ và hắn vốn là cùng một thể.

Bạch tiền bối two tính ra ở tọa độ này sẽ có lối thoát và cơ duyên lớn.

Bây giờ linh quỷ tiên tử đã theo “cơ duyên lớn” đi mất rồi, để lại hắn trơ trọi một mình…

“Ngươi hỏi chúa tể Cửu U Bạch xem sao.” Thông Nương nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó hắn kết nối với Bạch tiền bối two.

[Đang bận, có chuyện gì thì báo cáo ngắn gọn trong vòng năm mươi chữ cho ta.] Bạch tiền bối two nói với tốc độ cực nhanh.

[Bạch tiền bối, ta đến nơi gặp cư sĩ trong nhóm và trưởng bối nhà hắn. Họ mang linh quỷ tiên tử của ta đi bảo là muốn tặng cơ duyên cho cô ấy.] Tống Thư Hàng chọn lựa, xóa bớt, sửa chữa mãi mới ép được câu nói của mình vào phạm vi giới hạn năm mươi chữ.

[Ồ.] Bạch tiền bối two chỉ đáp có một chữ gọn lỏn.

[Bạch tiền bối ơi, lối thoát và cơ duyên mà ngài bói ra cho ta không phải là của linh quỷ tiên tử đấy chứ? Thế ta phải làm sao bây giờ? Ta sẽ tiêu đời ư?] Tống Thư Hàng hỏi.

Khi đang nói chuyện, chức năng cảnh báo virus trong phần mềm chat Tu Chân của Tống Thư Hàng lại vang lên tiếng báo động.

Có người đang khóa vị trí của hắn.

Không phải đại lão quả cầu béo thì chính là Bất Diệt Chi Chủ.

[Tiêu rồi Bạch tiền bối ơi, pháp thuật che giấu thiên cơ trên người ta hình như mất hiệu lực rồi. Có người đang khóa vị trí của ta này.] Tống Thư Hàng vội nói.

Đồng thời hắn mau chóng lấy một chồng đao gỗ lạc ấn ra ném vào hư không.

Tóc ngố của Sở các chủ phối hợp tung đòn, không ngừng đập lên đao gỗ lạc ấn, đưa chúng đến những ngõ ngách ngẫu nhiên trong vũ trụ để tạo ra các tọa độ khác nhau cho Tống Thư Hàng.

Hắn vừa làm xong chuyện này, trong hư không đã xuất hiện dao động không gian.

“Đi!” Tống Thư Hàng nhanh chóng mở thế giới hạch tâm, đưa theo tất cả hàng đính kèm nhà mình nhảy vào, tiện tay để cá voi mập công đức phục sinh ở chỗ cũ để quan sát tình hình quân địch.

Lối vào thế giới hạch tâm đóng lại chóng vánh.

Trong hư không, dao động không gian đang thành hình lại từ từ tiêu tán.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình đau nhức. Đại lão quả cầu béo đuổi theo quá sát sao khiến hắn không có thời gian thở dốc.

[Ồ, quả cầu béo kia phá giải thuật pháp che giấu thiên cơ của ta càng ngày càng thuần thục. Lần này nó phá giải còn nhanh hơn năm phút so với ước lượng của ta.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Quả nhiên là đại lão quả cầu béo, Bạch tiền bối, tiếp theo phải làm sao đây?]

[Thư Hàng, bây giờ ngươi có tuyệt vọng không?] Bạch tiền bối two hỏi.

[Tuyệt vọng thì chưa đến nỗi, dù sao thì ta vẫn có thể trốn trong thế giới hạch tâm mà.] Tống Thư Hàng trả lời.

[Ngươi chưa tuyệt vọng thì ta không giúp được ngươi rồi.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “…”

[Được rồi, để ta gửi cho ngươi cái này, có thể nó sẽ giúp được ngươi đấy. Chia sẻ quyền hạn phần mềm chat Tu Chân cho ta.]

Tống Thư Hàng nghe lời, bảo tiểu trợ lý Tu Chân – Sóc Con Cấn Tay mở quyền hạn cho Bạch tiền bối two.

Mấy hơi thở sau.

[Ting ~ Phần mềm nhỏ Tu Chân – Hệ thống xem bói tự động Bạch Two (bản dùng thử 3 ngày) tải thành công]

Tống Thư Hàng: “!!!”

Hệ thống xem bói tự động Bạch Two?

Bạch tiền bối two chấp nhận cái tên này ư?

Hắn thử kích hoạt phần mềm nhỏ.

[Sử dụng Hệ thống xem bói tự động Bạch Two (bản dùng thử 3 ngày)? Mỗi lần sử dụng tiêu hao 10 điểm tuyệt vọng. Số điểm tuyệt vọng hiện có là 11.]

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn hoài nghi gần đây Bạch tiền bối two làm ăn không tử tế.

…

Cùng lúc đó.

Sau khi hủy bỏ con đường thông tới vị trí trên Mặt Trăng, đại lão quả cầu béo lại chuyển vị trí tới một vành đai thiên thạch khác.

Nó trốn trong bóng tối, nhìn thấy hai con người có cảm giác tồn tại cực kì thấp mang theo một linh quỷ có cảm giác tồn tại vô cùng thấp đi vào một vành đai thiên thạch.

“Bá Tống, ngươi cho rằng dương đông kích tây có thể trốn thoát được ta sao?” Đại lão quả cầu béo clone trầm giọng nói.

Sau đó, nó cũng lặng lẽ theo vào vành đai thiên thạch kia.

Chương 2356: Phải như vậy thì hắn mới có thể thực sự trưởng thành

Hệ thống xem bói tự động Bạch Two (bản dùng thử 3 ngày), mỗi lần chỉ tiêu hao 10 điểm tuyệt vọng. Chỉ 10 điểm tuyệt vọng mua không lỗ vốn, chỉ 10 điểm tuyệt vọng không sợ mắc lừa. Siêu rẻ mại dô ~

Tống Thư Hàng cảm thấy cái phần mềm nhỏ này có vô số hố.

Cụm từ “bản dùng thử 3 ngày” ở trong ngoặc đơn càng giống ma chú, thời thời khắc khắc nhắc nhở Tống Thư Hàng nạp tiền mua bản VIP chính hãng.

Nhưng muốn tránh né sự truy sát của đại lão quả cầu béo clone thì hắn cũng chỉ có thể dựa vào phần mềm nhỏ trong hệ thống Tu Chân này thôi.

“Xác nhận sử dụng.” Tống Thư Hàng lên tiếng. Bạch tiền bối cho hắn 11 điểm tuyệt vọng chẳng khác nào tặng miễn phí một lần xem bói.

Phần mềm nhỏ kích hoạt, ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào một cảnh tượng rất đẹp đẽ.

Đó là cảnh tượng Bạch tiền bối two nâng quái bàn bằng hai tay và cúi đầu mỉm cười.

Tiếc rằng trước mắt chat Tu Chân không có chức năng chụp màn hình.

Ngay sau đó, quái bàn trong tay Bạch tiền bối two nhanh chóng xoay tròn, từng phù văn viễn cổ từ đó bay ra, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Nếu tách ra thì Tống Thư Hàng còn miễn cưỡng đọc được vài chữ trên những phù văn viễn cổ kia, nhưng để liền với nhau thì hắn lại chẳng hiểu gì cả. Cảm giác cứ như vất vả mãi mới học xong bảng chữ cái tiếng Anh 26 chữ mà bị vứt cho nguyên một chương bản thảo để đọc vậy.

Làm khó nhau quá.

May mà Hệ thống xem bói tự động Bạch Two có đính kèm chức năng giải quẻ.

[Tiểu cát: Cổ thần xuất thế, tế sống chúng sinh, thế giới 2:3:56.]

[Trong mảnh vỡ của một tiểu thế giới biệt lập có một tôn Cổ Thần ngủ say sắp thức tỉnh. Ở đó ngươi sẽ có được bảo vật để phong ấn đại lão quả cầu béo phân thân và nhiều tài sản giá trị.]

Khi nhìn thấy hai chữ mở đầu quẻ bói này, hai con mắt cùng với con mắt thần thứ ba được ba mắt tiền bối tặng cho của Tống Thư Hàng đồng loạt sáng ngời lên.

Tiểu cát ~

Là “cát” đó!

Dù là đại cát, trung cát hay hạ cát thì đều là cát!

Mặt khác, trong quẻ bói còn đề cập tới bảo vật phong ấn được đại lão quả cầu béo.

Nếu có bảo bối này thì hắn sẽ không bị đại lão quả cầu béo dí chạy khắp vũ trụ, hay phải náu mình trong thế giới hạch tâm không dám ra ngoài nữa. Thậm chí hắn còn có thể lật ngược thế cờ, đuổi cho đại lão quả cầu béo chạy khắp vũ trụ cũng nên?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích hết cả con người.

Điều đáng nhắc tới là trong quẻ tượng còn nói đến tài sản. Tống Thư Hàng đọc mà toét miệng ra cười.

“Tỉnh táo, tỉnh táo lại trước đã. Dù có được bảo vật này cũng không được phô trương. Chuyện như đuổi đại lão quả cầu béo phân thân chạy khắp vũ trụ chỉ nên nghĩ trong đầu cho sướng thôi. Trong hiện thực, tốt nhất là một phát ăn ngay, phong ấn đại lão quả cầu béo phân thân cho bằng được, không để cho nó có cơ hội thứ hai.” Tống Thư Hàng vuốt vuốt mặt mình.

Cẩn thận nhưng gan lì lúc cần thiết, đây là ưu điểm ít ỏi mà hắn có được, không thể từ bỏ.

“Nhìn thấy Thư Hàng cười ngu, ta cũng không nhịn được mà cười ngu theo. Nhất định là ta bị vầng sáng cười ngu của hắn lây sang, hạ IQ mất rồi.” Thông Nương nói với mấy vị tiên tử đính kèm còn lại.

“Tống tiền bối cười thế kia mà là cười ngu á?” Vũ Nhu Tử da đen phản bác.

“Sao ta cảm thấy nó đang cười gian nhỉ? Kiểu cười cứ xấu xa làm sao ấy.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhỏ giọng bổ sung.

“Các ngươi đều sai rồi. Đây là nụ cười kinh điển của Boss phản diện. Boss phản diện trong phim truyền hình mà cười kiểu này là sắp đi bán muối đến nơi rồi đấy. Bá Tống cũng không ngoại lệ đâu.” Số Hamster chân thành nói.

Bia đá đạo hữu lập tức lóe sáng đầy phối hợp.

Tống Thư Hàng: “…”

Đội ngũ nhiều người là khó chỉ huy thế đấy.

“Có thu hoạch gì không?” Tóc ngố của Sở các chủ miễn cưỡng hỏi.

“Có thu hoạch. Bạch tiền bối two vừa gửi cho ta một phần mềm tính quẻ, ta tính thử, quẻ tượng là tiểu cát. Sắp tới chúng ta sẽ may mắn một thời gian. Mặt khác, quẻ tượng của Bạch tiền bối two cho ta một tọa độ cụ thể là thế giới 2:3:56. Sở các chủ có biết vị trí này là chỗ nào không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tọa độ không gian hơi mơ hồ, có đến hàng ngàn vạn không gian phù hợp với tọa độ đơn giản như vậy, đã thế nó còn là mảnh vỡ của tiểu thế giới… muốn tìm còn phiền hơn. Lát nữa ngươi cắt giò làm thành phân thân, mang tóc ngố của ta đến hiện thế để ta dùng năng lực không gian thử xem sao.” Sở các chủ trả lời.

Tọa độ mà quẻ tượng đưa ra trông thì có vẻ cụ thể, nhưng thực ra lại mù mờ như hoa trong sương. Đây cũng là đặc trưng quen thuộc của quẻ bói.

Quẻ bói chính là thứ miêu tả những điều đơn giản bằng những câu từ ảo diệu.

“Làm phiền Sở các chủ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sau đó hắn thuần thục vặt hai cái giò của mình ra, dùng ánh sáng công đức tạo thành một phần ba chân thân.

Tóc ngố của Sở các chủ nhảy lên khỏi đầu hắn, đậu xuống một phần ba chân thân nọ.

“Thuận buồm xuôi gió.” Tống Thư Hàng mở cửa thế giới hạch tâm cẩn thận từng ly từng tí.

“Đừng có nói gở.” Tóc ngố của Sở các chủ nói.

Một phần ba chân thân mang theo tóc ngố của Sở các chủ vào hiện thế, đứng yên tại chỗ một thời gian.

“Đại lão quả cầu béo không đến à?” Tống Thư Hàng nói với vẻ nghi ngờ.

Tóc ngố của Sở các chủ: “Có lẽ nó bói ra đây không phải là bản thể chân chính của ngươi nên lười không xuất hiện.”

“Cũng có lý.” Một phần ba chân thân của Tống Thư Hàng nói.

“Ta đi trước, ngươi về đi.” Tóc ngố của Sở các chủ lên tiếng, đoạn thôi động năng lực không gian rồi biến mất trong hư không.

Một phần ba chân thân của Tống Thư Hàng ở bên ngoài hứng gió lạnh bảy phút đồng hồ rồi lặng lẽ quay về thế giới hạch tâm.

Xem ra bản thể chân chính của mình không ra thì không thể nào thu hút nổi đại lão quả cầu béo.

[Nếu vậy thì phạm vi hoạt động của mình lại rộng hơn không ít.] Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Hắn lại thăm dò ranh giới cuối cùng của đại lão quả cầu béo để chuẩn bị cho việc phong ấn đại lão quả cầu béo phân thân.

…

Trong thế giới Tà Liên.

Bạch tiền bối two đặt một phần của cầu di vật Thiên Đạo vào pháp bảo công nghệ cao để phân tích cấu tạo của nó.

“Chủ nhân ơi, số Bá Tống bắt đầu hành động rồi ạ.” Mặt trời nhỏ T233 báo cáo.

“Ừm. Tiếp tục theo dõi nó sát sao vào. Lần này chúng ta đừng nhúng tay quá nhiều vào chuyện quả cầu béo phân thân truy sát Thư Hàng, phải thế thì nó mới trưởng thành thực sự được. Trừ khi nó sắp chết, còn đâu không cần quan tâm.” Bạch tiền bối two nói.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Mặt trời nhỏ T233 đáp.

Thực ra nó cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh trưởng thành rất nhanh. Trong chư thiên vạn giới, số lượng tu sĩ thất phẩm dám thở khi đối mặt với đại lão quả cầu béo chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay thôi.

…

Trong tiểu thế giới sau cửa gỗ.

Thiếu niên ba mắt vẫn duy trì tâm tình lạc quan sáng sủa.

Trong tiểu thế giới, ánh nắng sáng tươi đến đáng sợ.

Quản gia tròng mắt cảm thấy mình sắp chết khô vì nắng, cực kì khó chịu, cho nên nó bỗng nhớ nhung thời tiết tầm tã mưa rào.

Lúc này thiếu niên ba mắt đang ôm trò chơi không gian với vẻ khoái chí.

Con ngựa diễn sâu, chúa tể Cửu U quả cầu béo và một con Tống Thư Hàng góp cho đủ số đang chơi một ván trong đó. Nhờ phúc của con ngựa diễn sâu và chúa tể Cửu U quả cầu béo mà pháp tắc của thế giới này được hoàn thiện rất nhiều.

Tiếc rằng muốn tìm thêm đối tượng cấp bậc chúa tể Cửu U khó quá.

“Chúa tể quả cầu béo đuổi kịp Bá Tống Huyền Thánh chưa?” thiếu niên ba mắt hỏi.

“Chưa thấy tin tức gì ạ.” Quản gia tròng mắt đáp.

“Tiếp tục chú ý tin tức về chuyện này cho ta.” Thiếu niên ba mắt nói.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh rơi vào nguy kịch và tuyệt vọng thì hắn có thể cân nhắc đến việc ra tay cứu giúp một chút. Mặt khác, hắn muốn có được tin tức liên quan đến chúa tể Cửu U ngựa siêu diễn từ chỗ Bá Tống để trao đổi.

Theo quan sát của hắn, chúa tể Cửu U ngựa siêu diễn kia có chút khác thường.

Chương 2357: OK luôn!

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng ngồi bên suối nguồn sự sống, nghe Sở các chủ giảng giải tri thức pháp thuật một cách cực kì nghiêm túc.

Lúc này mái tóc dài của Sở các chủ tỏa rộng tung bay trên mặt nước. Tóc dài là có thể muốn làm gì thì làm. Tóc dài có thể tự động thay thế thánh quang và hiệu ứng của mục sư hắc ám.

Bên cạnh Sở các chủ còn có Quy tiền bối, Xích Tiêu Kiếm và bia đá đạo hữu thi thoảng bổ sung một vài tri thức quan trọng.

Tống Thư Hàng vừa nghe vừa cẩn thận ghi lại cảm ngộ của mình.

“Tri thức lý luận về pháp thuật liên quan đến khống chế “tóc” chỉ có thế thôi, không phức tạp huyền bí gì cả. Ngươi muốn sử dụng pháp thuật làm tóc sinh trưởng trên người ma thú và linh thú sao?” Sở các chủ hỏi.

Sở các chủ cực kì quyền uy trong phương diện khống chế tóc. Phải biết rằng cô chỉ cần tiện tay bứt một sợi tóc và luyện chế một chút là nó có thể hóa thành tóc ngố của Sở các chủ - cùng loại với phân thân ngay.

“Ta có suy nghĩ đến chuyện này, mặt khác cũng là để cường hóa hiệu quả của Tăng Phát Thuật của ta nữa.” Tống Thư Hàng đáp.

Tăng Phát Thuật được Tạo Hóa Pháp Vương truyền thụ có thể giúp một người đầu trọc có mái tóc dài mượt óng ả trong chớp mắt.

Điều tiếc nuối duy nhất là pháp thuật này chỉ có thể sử dụng cho chính mình chứ không thể thực hiện với người khác được.

Cho nên Tống Thư Hàng muốn cải thiện và cải tiến nó một chút.

Nếu Tăng Phát thuật có thể dùng với linh thú, để chỉ cần thi triển pháp thuật là linh thú mọc lại lông ngay sau khi cạo, có thể cạo hết lần này đến lần khác, thì thế giới hạch tâm của hắn đã có nguồn lông dê vô hạn rồi!

Lông linh thú đều là linh thạch cả đấy!

Nhất định là Diệt Phượng tiền bối thích lắm cho mà xem.

Trừ sử dụng với linh thú, nếu dùng pháp thuật này trong chiến đấu thì có lẽ cũng có tác dụng không thể tưởng tượng được.

“Nói nguyên lý Tăng Phát thuật của ngươi cho ta nghe để ta tham khảo thử xem.” Sở các chủ nói.

“Tiền bối chờ một lát nhé.” Tống Thư Hàng hớn hở. Sở các chủ chịu giúp thì đúng là không còn gì tốt hơn, song trước khi nói cho Sở các chủ nguyên lý của Tăng Phát thuật, hắn phải hỏi ý kiến của Tạo Hóa Pháp Vương cái đã.

Dù sao thì Tạo Hóa tiền bối cũng là người sáng tạo ra Tăng Phát thuật mà.

Tống Thư Hàng tìm Tạo Hóa Pháp Vương trong danh sách bạn bè của phần mềm chat Tu Chân rồi gửi tin đi: “Tạo Hóa tiền bối, có chuyện này ta muốn xin phép ngươi.”

“Muốn nghe ca khúc mới à? Không thành vấn đề, ta vừa mới viết mấy bài, trong đó có một bài viết riêng cho ngươi và Vũ Nhu Tử đấy.” Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử là hai đứa fan ruột của hắn trong nhóm Cửu Châu số 1, là hai tiểu hữu thực sự có thể cảm nhận được sức hút từ âm nhạc của hắn.

“Khụ, tiền bối ơi, ta đang bị người ta đuổi giết khắp vũ trụ, bao giờ ta về lại Trái Đất thì nói chuyện bài hát sau nhé. Ta muốn xin phép tiền bối để dạy Tăng Phát thuật cho một vị tiên tử. Để báo đáp, bọn ta sẽ cải tiến Tăng Phát thuật rồi gửi lại Tăng Phát thuật phiên bản mới cho tiền bối nhé.” Tống Thư Hàng nhanh chóng gửi tin.

“OK luôn! Cứ tự nhiên.” Tạo Hóa Pháp Vương nói với vẻ tiếc nuối: “À phải rồi Thư Hàng, ta đang định viết một bài hát liên quan đến trốn chạy đây. Ta muốn viết ra cảm xúc căng thẳng, sợ hãi, tuyệt vọng khi không lối xuống đất, không cửa lên trời trong lúc chạy trốn. Khi bị đuổi giết ngươi có cảm nhận tương tự nào không? Bao giờ bị đuổi giết xong nhớ chia sẻ kinh nghiệm và cảm xúc cho ta với nhé.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sau một lúc lâu, hắn mới trả lời một câu: “OK luôn. Nhưng mà Tạo Hóa tiền bối này, ngài không lo lắng cho an nguy của ta sao?”

Tiền bối tin tưởng vững chắc rằng ta có thể còn sống trở về đến vậy ư?

Nghĩ thế, Tống Thư Hàng cảm thấy tâm hồn mình được vỗ về.

“Ta lo lắm, nhưng thân là một tiền bối, ta lại chẳng giúp gì được cho ngươi cả. Vậy nên ta đang viết nhạc đám ma cho ngươi đây. Song ta hi vọng bản nhạc đám ma này vĩnh viễn không bao giờ được dùng tới.” Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán.

Tống Thư Hàng: “…”

“Sao mặt mày khó ở thế kia? Có chuyện gì vậy?” Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tạo Hóa tiền bối viết nhạc đám ma cho ta… Bây giờ tâm trạng ta phức tạp quá.”

“Nén bi thương.” Thông Nương nói.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Pháp Vương ở Trái Đất xa xôi nhận được tin nhắn riêng từ [Ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ] Sở các chủ, [Bạn tốt bộ gặm nhấm] Số Hamster, [Nhìn trời] Rùa và [Người nối nghiệp tương lai của Tổ Quốc] Thông Nương và cả chính hắn.

Mấy vị bạn tốt trên phần mềm chat Tu Chân cơ hồ chưa từng nói chuyện riêng với Tạo Hóa Pháp Vương lại có cùng một mục tiêu khi tìm hắn, đó là hy vọng sau khi viết xong nhạc đám ma của Tống Thư Hàng, hắn sẽ gửi cho họ một bản.

Đọc đến đây, Tạo Hóa Pháp Vương cảm thấy đáy lòng ấm sực lên.

Thế là Tạo Hóa Pháp Vương gửi lại cho tất cả bọn họ, bao gồm cả chính hắn, một câu trả lời OK to đùng.

Trong thế giới hạch tâm, các thành viên nhận được tin nhắn trả lời đều nở một nụ cười khó tả.

Fan hâm mộ tạm thời của Tạo Hóa Pháp Vương lại có thêm thêm bốn người.

Tống Thư Hàng thì không biết chuyện này. Sau khi được Tạo Hóa Pháp Vương đồng ý, hắn đã chia sẻ phù văn và lý luận pháp thuật của Tăng Phát thuật cho Sở các chủ.

Sở các chủ bình thản, nghiêm túc, bắt tay vào nghiên cứu cách cải tiến Tăng Phát thuật cùng với Tống Thư Hàng.

…

Ở một phía khác.

Trong vũ trụ bao la mờ mịt.

Một cọng tóc ngố đang tiến hành bước nhảy không gian.

Nó đã nhảy trong vũ trụ như thế gần 20 tiếng.

“Không phải chỗ này. Chỗ này cũng không có tiểu thế giới. Vị trí kế tiếp! Đi!” Cọng tóc ngố của Sở các chủ lại mở thông đạo không gian, lóe lên rồi biến mất.

Trong khoảng thời gian đám Tống Thư Hàng đang nghiên cứu Tăng Phát thuật, cọng tóc ngố của Sở các chủ đã thăm dò hơn trăm, hơn nghìn tọa độ vị trí không gian!

“Mà tại sao ta lại phải hao tâm tổn tứ đi thăm dò tọa độ và tiểu thế giới ẩn nhỉ?” Sau khi thăm dò xong một tọa độ, cọng tóc ngố của Sở các chủ đột nhiên nói.

Vì sao đường đường là một… cọng tóc ngố của Trường Sinh Giả như nó lại phải chạy khắp vũ trụ như một con culi vậy?

Sau khi thở dài não ruột, Sở các chủ cam chịu mở cánh cổng không gian rồi nhảy vào.

Khi cô thăm dò thêm mười hai tọa độ thì cuối cùng cũng có manh mối.

“Ở đây có vết tích của tiểu thế giới ẩn!” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hơi nhếch lên.

Thế là nó uốn cong mình lại, cắm một thanh đao gỗ thánh ấn xuống vị trí này rồi bắt đầu liên hệ với bản thể của mình.

Trong thế giới hạch tâm.

Nhóm Sở các chủ và Tống Thư Hàng đã hoàn thiện lý luận về Tăng Phát thuật – cải tạo. Sau gần 20 tiếng đồng hồ cố gắng không ngừng nghỉ, Sở các chủ đã cố hết sức cải tạo Tăng Phát thuật cho hoàn mỹ hơn, để hiệu quả của nó không bị giới hạn bởi đẳng cấp

nữa.

Dù là Huyền Thánh bát phẩm hay Kiếp Tiên cửu phẩm đều không thể miễn dịch được pháp thuật này.

Giờ chỉ còn chờ kết quả thí nghiệm nữa thôi.

Lúc này, Sở các chủ bỗng nói: “Từ từ đã, tóc của ta đã tìm ra tọa độ trong quẻ bói rồi.”

“Tiểu thế giới Cổ Thần thức tỉnh?” Bao nhiêu mỏi mệt trên tinh thần của Tống Thư Hàng được quét sạch sành sanh.

“Nhưng thế giới kia ẩn mình rất sâu, chưa tìm ra cách mở ra hay tiến vào.” Sở các chủ nói.

“Để ta đi thử.” Dứt lời, Tống Thư Hàng biến thành thân thể ngụy bất hủ, sau đó duỗi tay phải sương mù của mình ra.

Hắn mở thế giới hạch tâm, thò tay phải ra. Chỉ cần bản thể của hắn còn ở trong thế giới hạch tâm thì đại lão quả cầu béo sẽ không có hứng thú gì với hắn.

Được tóc ngố của Sở các chủ dẫn đường, tay phải của Tống Thư Hàng tiếp xúc với khu vực tiểu thế giới ẩn.

“Bí pháp giám định!” Tống Thư Hàng kích hoạt bí pháp khiến hắn đau đớn này.

Chương 2358: Pháp khí đại diện cho may mắn

Đau đớn sẽ giúp đàn ông trưởng thành hơn.

Mỗi nỗi đau khác nhau là một trải nghiệm khác nhau. Đàn ông mà chưa từng trải qua đau đớn thì cuộc đời chưa hoàn chỉnh.

Lần này Tống Thư Hàng lại trải nghiệm một nỗi đau đớn mới.

Lần này thân thể sương mù ngụy bất hủ của hắn không nổ tung như mọi khi, mà hòa tan theo một phương thức hoàn toàn mới, chảy xuống như ngọn nến tan ra trong nhiệt độ cao.

Nến thành tro nước mắt cạn khô.

(Nguyên văn Lạp cự thành hôi lệ thuỷ can, Trích “Vô đề” – Lý Thương Ẩn)

Dao cùn cắt thịt mới càng là tra tấn.

“Shhh. Từ trước tới nay ta chưa bao giờ trải qua đau đớn kiểu này. Sản phẩm mới à?” Thân thể Tống Thư Hàng hòa tan mất một bên. Hắn nghiêng hẳn đi, hít sâu một hơi.

Sở các chủ: “…”

Quy tiền bối: “…”

Sau khoảng ba mươi hơi thở, Tống Thư Hàng mới chậm rãi bình tĩnh lại để cắn răng chịu đựng nỗi đau khi thân thể tan chảy.

Đồng thời, tin tức từ bí pháp giám định phản hồi về cũng xuất hiện trong đầu óc hắn.

Có điều tin tức lần này đứt quãng như sinh khó.

[Mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo chưa đặt tên: Đây là một tiểu thế giới nhân tạo có lịch sử lâu đời, phải tìm hiểu ngược dòng về thời kì thái cổ. Hiện tại nó đã vỡ vụn, chỉ còn sót lại một mảnh vỡ tiểu thế giới… song trong đó vẫn tồn tại khí tức sinh mệnh dồi dào.]

Bảo sao lại kích hoạt hẳn một kiểu đau đớn mới, hóa ra là đồ vật tồn tại từ tận thời Thái Cổ.

[Sâu trong tiểu thế giới ẩn giấu một Cổ Thần đáng sợ, sắp hoặc đã thức tỉnh, xin hãy chú ý an toàn.]

[Nhắc nhở 1: Tiểu thế giới hạch tâm của ngươi chắc hẳn sẽ rất thích mảnh vỡ của tiểu thế giới nhân tạo này. Nếu không có Cổ Thần đáng sợ kia tồn tại, có thể để tiểu thế giới hạch tâm tiếp xúc với mảnh vỡ của tiểu thế giới nhân tạo một chút.]

[Nhắc nhở 2: Trên người ngươi có một bảo vật phủ đầy “may mắn”, có thể giúp ngươi tiến vào thăm dò mảnh vỡ của tiểu thế giới nhân tạo này.]

[Nhắc nhở 3: Nếu đau đớn quá thì hãy vỗ tay. Khi vỗ tay hãy rụt tay phải về để giảm mức độ đau đớn.]

Tống Thư Hàng rút tay phải từ hư không về thế giới hạch tâm.

Đau đớn?

Đau thì có đau, nhưng mức độ chưa đến tình trạng khiến hắn sụp đổ. Rõ ràng đó là một kiểu đau đớn hoàn toàn mới, nhưng chỉ sau ba mươi hơi thở thì hắn đã thích nghi được rồi.

Tống Thư Hàng nhìn tay phải của mình như có điều suy nghĩ.

Nghịch Kình khí linh tiên tử xuất hiện, cắn ngón tay mình, ngồi quỳ trên mù bàn tay Tống Thư Hàng rồi ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Không sao đâu, ta không triệu hoán cô.” Tống Thư Hàng nặn ra một nụ cười ẩn chứa đớn đau.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bên cạnh hỏi: “Có nhận được đáp án không?”

“Có. Tiểu thế giới này không phải hàng tự nhiên mà là hàng nhân tạo.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Tách ~” Sở các chủ thổi bong bóng, hỏi: “Tin tức đó trong quẻ bói nói rồi. Ngươi có tìm ra cách vào trong tiểu thế giới đó không?”

“Nhận được một lời nhắc nhở.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Trong lời nhắc nhở đó nói trên người ta có một bảo vật mang thuộc tính may mắn, có thể giúp ta vào trong tiểu thế giới kia. Mặt khác, có lẽ tiểu thế giới đó có duyên với thế giới hạch tâm của ta.”

“Bảo vật mang thuộc tính may mắn? Thì ra là thế! Chắc chắn là ta rồi!” Bia đá đạo hữu nói với vẻ tự tin.

Hắn là tác phẩm của Bạch Thiên Đạo, chắc chắn trên mình mang thuộc tính may mắn, đã thế còn có năng lực trấn áp, lúc phát huy đến cực hạn thì có thể trấn áp cả không gian. Nói không chừng nó có thể mở cho Tống Thư Hàng một lối vào tiểu thế giới kia cũng nên.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma dùng giọng nói đáng yêu xiên cho bia đá một phát: “Bia đá đạo hữu, không phải ta đả kích ngươi đâu, nhưng mà… ta chẳng cảm nhận được một xíu xiu may mắn nào trên mình ngươi cả.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma cảm thấy vị bia đá đạo hữu này rất chi là bi kịch. Từ lúc theo Tống Thư Hàng ra khỏi cấm địa Thú giới, nó đã cà khịa bao nhiêu đại lão rồi? Dư đảng Thiên Đình Viễn Cổ Phượng Nghi tiên tử, cầu di vật Thiên Đạo, còn cả đại lão quả cầu béo U U nữa chứ…

Bi kịch như thế thì may mắn ở chỗ nào?

“Trong lòng ngươi có đầu mối gì không?” Sở các chủ hỏi.

“Ừm, có một vài suy đoán.” Dứt lời, Tống Thư Hàng uốn mình một cái, tấm thân sương mù hòa tan thành bãi chảy đầy đất khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Sau đó hắn vung tay lên, một vật bay ra khỏi thế giới hạch tâm, rơi vào tay hắn.

Đó là một trận bàn hoàng kim ẩn chứa một chút khí tức của pháp tắc không gian.

“Đây là bùa hộ thân vàng mà Bạch tiền bối cho ta.” Tống Thư Hàng nói.

Bảo vật liên quan đến may mắn mà hắn có chắc hẳn là nó rồi.

“Đó là một pháp khí phải không?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi.

“Nói đúng ra thì nó là pháp khí còn lại sau khi sử dụng truyền thừa. Bạch tiền bối mua một bộ bí thuật không gian tên là Thánh Viên Luyện Giới từ chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán, sau khi bí thuật truyền thừa xong thì để lại cái trận bàn này.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trận bàn này là một bảo vật. Sau khi nó được luyện chế, Tống Thư Hàng chỉ cần ngày ngày mang ở trên người là có cơ hội thức tỉnh được một tiêu thiên phú hệ không gian.

Thức tỉnh được tiểu thiên phú gì thì phải xem nhân phẩm.

Bia đá đạo hữu nói: “Cái trận bàn hoàng kim này sử dụng thế nào?”

“Có lẽ ta phải lĩnh ngộ được một tiểu thiên phú không gian từ nó, rồi tiểu thiên phú không gian này vừa khéo phát huy được tác dụng chăng.” Tống Thư Hàng suy đoán.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “Ngươi lĩnh ngộ ra chưa?”

“Dễ thế thì nói làm gì.” Tống Thư Hàng lắc đầu. Đang nói chuyện thì thân thể hắn lại bắt đầu hòa tan. Thân thể là sương mù, thế mà cứ chảy tan ra thành một bãi.

Trận bàn màu vàng hắn đang cầm trong tay rơi xuống một bên.

“Tống tiền bối, thân thể ngươi… lại hòa tan kìa.” Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống đất rồi lại ngẩng đầu nhìn trời, dịu dàng nói: “Ừ, Vũ Nhu Tử, ta thấy rồi.”

May mà hắn chưa giải trừ trạng thái thân thể sương mù ngụy bất hủ, nếu không có khi đã chết thêm lần nữa rồi.

“Ta có một ý tưởng táo bạo.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

“Ta cũng thế.” Bia đá đạo hữu nói.

Tống Thư Hàng trạng thái một bãi nói: “Mời hai vị tiền bối cứ nói.”

Xích Tiêu Kiếm: “Dưỡng Đao thuật!”

Bia đá đạo hữu: “Dung nhập trận bàn hoàng kim này vào thân thể Bá Tống đạo hữu trạng thái một bãi, biết đâu lại có hiệu quả bất ngờ.”

Hai người lại nói ra hai đáp án khác nhau.

Nói xong, hai đại lão khí linh nhìn nhau một cái.

“Mới đầu ta cứ nghĩ hai chúng ta ăn ý được một lần hiếm hoi cơ đấy.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Bia đá đạo hữu: “Ta vốn cũng nghĩ vậy.”

Nghịch Kình khí linh tiên tử: “Hu ~”

“Thử cả hai phương án đi.” Sở các chủ đề nghị.

Thế là Vũ Nhu Tử da đen chạy tới, nhặt trận bàn hoàng kim lên, cẩn thận đặt vào thân thể Tống Thư Hàng đang chảy ra một bãi.

Tống Thư Hàng miễn cưỡng dùng thân thể sương mù bao bọc lấy trận bàn rồi kích hoạt Dưỡng Đao thuật.

Luồng sương mù màu đen bao phủ trận bàn hoàng kim.

Trong sương mù, ánh sáng bảy màu không ngừng lóe lên.

Cảnh tượng này trông cứ như một pháp khí mang tầm vóc lịch sử chuẩn bị ra đời vậy.

Chương 2359: Ta nguyện hóa thân thành thỏi kim loại

“Tuy là tà thuật, nhưng không thể phủ nhận rằng đây là một kĩ năng rất tiện lợi.” Số Hamster nhìn ánh quang bảy màu của thần khí mà mắt chuột nhức bưng bưng. Ánh sáng bảy màu thật chướng mắt.

Bạch Dịch Sơn khẳng định như đinh đóng cột: “Chắc chắn Dưỡng Đao thuật của Bá Tống biến dị rồi. Ta dám đánh cược Dưỡng Đao thuật bản gốc không có hiệu quả cường đại như thế.”

Số Hamster lập tức nhớ tới chủ nhân trong thế giới Tà Liên của mình. Mỗi lần Tống Thư Hàng rời đi thì Bạch chúa tể lại điên cuồng thi triển Dưỡng Đao thuật với trụ phong ấn nhưng chẳng có hiệu quả gì cả. Có khi bia đá đạo hữu nói cũng có lý.

“Có hiệu quả không?” Thông Nương tò mò hỏi.

“Chưa có cảm giác gì cả… trận bàn hoàng kim không phản ứng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Song hắn cũng không vội vã, lần trước thi triển Dưỡng Đao thuật với trụ phong ấn mất gần một ngày kia, kiên nhẫn thì hắn thừa.

Mà đừng quên trong tay hắn còn có thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo. Nếu Dưỡng Đao thuật không có tác dụng thì nhỏ thử một giọt thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo xem có sinh ra phản ứng hóa học gì không.

…

Cùng lúc đó.

Trong một không gian vàng kim không thuộc về hiện thế, cũng không thuộc về Cửu U.

Một người lặng lẽ cuộn tròn mình lại trông có vẻ rất đau đớn.

Trong cơn đau, thi thoảng hắn lại duỗi hai tay ra vỗ nhẹ.

Lúc này, có một bóng người như u linh hiển hiện rồi lên tiếng: “Bệ hạ, mặt đất lạnh lắm, mau dậy đi.”

“Để ta nằm thêm một lát. Shhh. Đau chết ta rồi…” Người đang co ro nhăn nhó nói.

Bóng người như u linh hỏi với vẻ nghi ngờ: “Sao bệ hạ cứ phải vỗ tay liên tục vậy?”

“Bởi vì… nếu đau quá thì ngươi hãy vỗ tay…” Người đang co ro nói xong lại vỗ tay lần nữa.

Bóng người như u linh: “…”

Nghe thiểu năng quá!

…

Thời gian trôi qua từng chút một.

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng chảy thành một bãi dùng thân thể vây lấy trận bàn hoàng kim, không ngừng thi triển Dưỡng Đao thuật.

Thân thể hắn vẫn hành động, nhưng ý thức đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Thông Nương và Vũ Nhu Tử da đen ôm nhau nằm ngủ cách Tống Thư Hàng không xa, số Hamster thì dựa lưng và bia đá đạo hữu mà khép đôi mắt chuột.

Tiểu trợ lý hạch tâm mang chăn đến đắp cho bọn họ.

“Chúng mệt quá rồi.” Sở các chủ nói khẽ.

Tránh né sự đuổi giết của chúa tể Cửu U không phải là một chuyện dễ dàng.

Quy tiền bối gật đầu: “Tu sĩ thất phẩm bình thường đối mặt với chúa tể Cửu U, chúa tể Cửu U chỉ cần thổi một cái là bay. Thư Hàng còn nhảy nhót được đã là hiếm thấy.”

Sở các chủ gật đầu.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang chìm trong trạng thái ngủ bỗng co giật mạnh, thân thể sương mù bắt đầu lăn lộn.

Quy tiền bối duỗi móng vuốt ra đè Tống Thư Hàng xuống: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Trận bàn hoàng kim kích hoạt rồi sao?”

“Chưa.” Sở các chủ nói.

“Hình như hắn gặp ác mộng.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma suy đoán.

Bia đá đạo hữu áp lên thân Tống Thư Hàng, kiểm tra trạng thái thân thể hắn.

Một lát sau, bia đá đạo hữu trả lời: “Không phải lo, không sao đâu. Vì nỗi đau đớn khi giám định mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo không bị ý thức khống chế nữa, nên thân thể hắn mới đau đến run lên đấy.”

“Thì ra… nó còn cảm giác được đau đớn cơ à?” Sở các chủ nói.

Quy tiền bối cũng phụ họa: “Ta cứ tưởng dây thần kinh đau đớn của nó bị đơ rồi cơ.”

Thân thể Tống Thư Hàng co quắp hồi lâu mới bình ổn lại.

Lúc này ý thức của hắn đang lâm vào một cảnh mộng đầy tiên khí.

Trong một tiểu thế giới như tiên cảnh, Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể mình bị “chôn” sâu dưới đất. Nhưng ý thức của hắn lại có thể xuyên qua mặt đất để khuếch tán ra ngoài và thăm dò hoàn cảnh xung quanh.

[Cảm giác này… là nhập mộng sao?]

Không sai, đúng là nhập mộng lâu ngày không gặp.

Vì có vô số kinh nghiệm nên Tống Thư Hàng đã quen với nhập mộng lắm rồi.

Vậy… lần này đối tượng nhập mộng của hắn là ai đây?

Tống Thư Hàng bắt đầu suy nghĩ những đối tượng đạt đủ điều kiện và tiêu chuẩn nhập mộng mà mình tiếp xúc gần đây.

Người thỏa mãn điều kiện nhất là Sở các chủ. Cô vẫn luôn ở thế giới hạch tâm và thân thể thì đã khôi phục được một phần ba rồi.

Sau đó là thiếu niên ba mắt hoặc Thiên Đạo đối ứng của hắn. Liên hệ giữa đôi bên là thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo và mắt thần thứ ba.

Mặt khác, Hà Chỉ Ma Đế cũng rất có khả năng. Hà Chỉ Ma Đế rót cho hắn một thân công lực thì chính là kết duyên rồi còn gì.

Từ một phương diện nào đó mà nói, cầu di vật Thiên Đạo cũng phù hợp với tiêu chuẩn nhập mộng.

Vậy lần này hắn đang vào giấc mộng của ai đây?

Trong các vị tiền bối này, vị nào từng bị chôn dưới lòng đất, không động đậy nổi như thế?

Đừng bảo hắn lại nhập vào giấc mộng của yêu tinh thực vật nào đó lúc mới sinh ra, còn đang ở trong lòng đất chờ mọc rễ nảy mầm như lần Thông Nương nhé?

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư thì có một vị tiên tử Thú tu đi từ xa tới, dừng lại ngay trên đỉnh đầu hắn.

Có lẽ tiên tử thú tu này có huyết thống phượng hoàng. Cô đứng đó, hệt như một ngọn lửa thiêu đốt bất diệt.

Sau khi chọn vị trí xong, tiên tử thú tu bắt đầu đào bới.

Chỉ chốc lát sau, cô đã đào tới chỗ đối tượng nhập mộng của Tống Thư Hàng đang bị chôn.

Sau đó cô lôi "Tống Thư Hàng" ra.

Mà bây giờ thì Tống Thư Hàng cũng nhìn rõ dáng vẻ của mình lúc này. Hắn là… một thỏi kim loại!

Không sai, là một thỏi kim loại.

Chức năng nhập mộng không chỉ nhập được vào sinh vật, thực vật, mà còn nhập được cả vào kim loại nữa sao?

Tiên tử Thú tu xoa xoa thỏi kim loại kia rồi nhìn chăm chú nửa ngày trời.

Sau đó, mặt cô ửng hồng lên ngượng nghịu.

Tống Thư Hàng: "…"

Tiên tử ơi, sao cô lại đỏ mặt khi nhìn một thỏi kim loại chất phác vậy hả? Rốt cuộc là cô đã nhìn thấy cái gì?

Sau khi đào thỏi kim loại "Tống Thư Hàng" ra, tiên tử thú tu nhảy ra khỏi hố và lấp hố lại, sau đó cầm "Tống Thư Hàng" vui vẻ quay về.

Rồi mười năm trôi qua…

Trong mười năm ấy, cứ một thời gian tiên tử Thú tu lại tới ngắm nhìn thỏi kim loại kia và rót linh lực vào cho nó.

Mỗi lần ngắm thỏi kim loại, tiên tử thú tu lại chìm vào hồi ức với đôi mắt say mê, sau một lát thì đôi gò má bắt đầu ửng đỏ.

Tống Thư Hàng: "…"

Mười năm không phải là dài nhưng cũng không ngắn ngủi.

Nhờ kinh nghiệm trải qua mấy trăm năm đời hành của Thông

Nương nên Tống Thư Hàng đã có sức đề kháng với thời gian nhàm chán, không theo ý mình này. Đạo tâm kiên cường như hợp kim của hắn hoàn toàn có thể chống đỡ được vài chục năm chán ngán.

Đến năm thứ mười một, kịch bản nhập mộng cuối cùng cũng thay đổi.

Tiên tử thú tu bắt đầu luyện chế thỏi kim loại kia.

Cô chế tạo nó thành hình dáng của một trận bàn.

Lần này mình vào giấc mộng của trận bàn sao? Tống Thư Hàng nghệt mặt ra.

Cuối cùng, trong một ngày trời trong gió nhẹ sớm mai hồng, tiên tử thú tu mang trận bàn đến dưới tán một gốc đại thụ.

Trên người cô cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Cả đại thụ, trận bàn và tiên tử thú tu đều bị ngọn lửa nuốt chửng.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa trải qua nỗi đau thân thể bị hòa tan.

Chương 2360: Có thu hoạch không? Có!

Vị tiên tử thú tu này có độc!

Thông qua việc nhập mộng vào trận bàn hoàng kim, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực này không phải là lửa phàm.

Ngọn lửa này khủng bố và quái dị, có thể thiêu đốt cả linh lực.

Linh khí hộ thể và linh lực vận chuyển trong thể nội tiên tử thú tu đều trở thành nguyên liệu cho ngọn lửa. Thế lửa càng ngày càng lớn, chẳng mấy chốc đã nuốt chửng cả tiên tử thú tu và cây đại thụ che trời.

Tống Thư Hàng bắt đầu chờ mong phần kịch bản tiếp theo. Rốt cuộc trận bàn hoàng kim này đã trải qua cái gì mà trở thành vật dẫn của truyền thừa pháp thuật không gian Thánh Viên Luyện Giới, cuối cùng rơi vào tay đại lão hàng gì cũng có thể bán?

Vị tiên tử thú tu mang lại cảm giác như hỏa phượng hoàng này có phải muốn dục hỏa trùng sinh không?

Khi Tống Thư Hàng còn đang suy đoán thì cái cây cao vút tận trời và tiên tử thú tu dễ đỏ mặt đã bị thiêu thành tro bụi.

Cảnh tượng dục hỏa trùng sinh trong tưởng tượng không xuất hiện, đại thụ cũng chẳng thể hiện năng lực thần thông gì.

Chẳng bao lâu sau, đại thụ và tiên tử thú tu… tèo!

Tống Thư Hàng: “…”

Đùa nhau à?

Không trùng sinh mà cũng dám làm màu tắm lửa?

[Song kịch bản nhập mộng vẫn chưa kết thúc.]

Tống Thư Hàng cứ tưởng câu chuyện sẽ có bước ngoặt gì.

Ai ngờ phần kịch bản còn sót lại là ngọn lửa kì dị kia thiêu xong đại thụ và tiên tử thú tu thì dần dần lụi tắt.

Sau khi đốm lửa cuối cùng tàn lụi, Tống Thư Hàng cũng kết thúc trạng thái nhập mộng, tỉnh lại từ mộng cảnh kéo dài mười một năm.

Hắn ưa gan mở bừng mắt, kết thúc nhập mộng.

Vừa mở mắt ra, Tống Thư Hàng đã nhìn thấy ngay đôi mắt sáng ngời của Tạo Hóa Tiên Tử.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện ra mình đang dựa đầu lên một cái mai rùa cứng còng.

Lúc này thân thể hắn đã khôi phục lại từ trạng thái sương mù, trận bàn hoàng kim được hắn ôm chặt trong lòng, bàn tay vẫn đang phóng thích Dưỡng Đao thuật lên nó theo bản năng.

Tạo Hóa Tiên Tử đang ngồi quỳ bên mai rùa, vươn bàn tay nhỏ khéo léo mân mê trên tóc hắn.

“Tiên tử, làm gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vừa ngẩng đầu lên đã cảm thấy trên đầu có đến ba mươi ngọn roi lắc lư.

Là bím tóc!

Tạo Hóa Tiên Tử bện cho hắn đến hơn ba mươi cái bím tóc trên đầu!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, nói: “Quy tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử… hai người rảnh thế?”

“Không, bọn ta chỉ đang tiến hành thí nghiệm thôi.” Quy tiền bối nói với vẻ nghiêm túc: “Biện Đao… đạo của ngươi biến tóc thành tay, giới hạn là hai mươi cái đúng không?”

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp: “Trước mắt là như vậy, nhưng thực lực của ta tăng thì số lượng chắc chắn cũng sẽ tăng lên.”

“Cho nên ta đang nghĩ, nếu bện tóc ngươi thành ba mươi cái đuôi sam rồi thi triển Biện Đao biến tóc thành tay, thì số lượng có thể lên tới ba mươi luôn không?” Quy tiền bối chân thành nói.

“Quy tiền bối đúng là một con rùa nhanh trí!” Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, hắn vươn tay nhấn một cái lên mai của Quy tiền bối.

“Đừng có dùng tà pháp Dưỡng Đao thuật với ta. Ta sẽ không để mình bị xoay như dế đâu!” Quy tiền bối hét lớn. Tà thuật này gây nghiện đó! Nó không muốn phản bội Bắc Phương Đại Đế.

Kêu xong nó mới phát hiện ra mình không có cảm giác toàn thân thoải mái như vừa được xoa bóp, mà hình như trên mai của nó có lông tóc đang mọc ra.

Quy tiền bối: “…”

“Tang Phát thuật bản cường hóa thí nghiệm thành công. Dưới pháp thuật này, Quy tiền bối cũng có thể có một mái tóc dài suôn mượt!” Tống Thư Hàng vung tay lên: “Tạo Hóa Tiên Tử, tết bím tóc cho Quy tiền bối đi!”

“Ngươi là ma quỷ sao?” Quy tiền bối hét lên: “Tóc mi mọc ở lưng à?!”

Một khắc sau, nó đã bị Tạo Hóa Tiên Tử đè xuống. Tạo Hóa Tiên Tử nghiêm túc tết bím tóc trên cái mai rùa cho nó.

Quy tiền bối ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

“Tiểu trợ lý Tu Chân – Sóc Con Cấn Tay, gửi một bản Tăng Phát Thuật cải tiến cho Tạo Hóa Pháp Vương, Sở Sở và Tiểu Thải.” Tống Thư Hàng truyền đạt một chỉ lệnh cụ thể cho tiểu trợ lý của hệ thống phần mềm chat Tu Chân.

Sở các chủ trong suối nguồn sự sống thổi một chuỗi bong bóng rồi hỏi: “Có thu hoạch gì không?”

“Nhập mộng một chuyến, trừ ma luyện đạo tâm mười năm thì không có thu hoạch thực tế gì. Lần này có thể là lần nhập mộng mà ta thu hoạch được ít nhất… A?” Đang nói chuyện thì Tống Thư Hàng nghĩ đến một việc.

Hắn duỗi tay cầm trận bàn hoàng kim ra nhìn thật cẩn thận.

“Tách ~ Xem ra là có thu hoạch rồi.” Sở các chủ nói.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng cảm thấy mình và trận bàn dường như hòa thành một thể. Trận bàn tựa như đã biến thành pháp khí của hắn, kết nối với hắn bởi một mối quan hệ thân mật không rời, độ thân mật gần bằng pháp khí bản mệnh!

Sau đó, từ trận bàn hoàng kim có vô số tin tức truyền ra.

Đó là tri thức về phương diện không gian và về pháp thuật Thánh Viên Luyện Giới.

Mà tri thức liên quan tới phương diện không gian trong trận bàn lại kích hoạt mấy ẩn bí trên người Tống Thư Hàng.

Đầu tiên là tọa kị mà ánh sáng công đức biến thành, trên người nó có kiếp cốt tỏa sáng lấp lánh.

Sau đó là giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ tiên tử bắt đầu nảy sinh quan hệ cộng hưởng. Dù không ở cạnh Tống Thư Hàng nhưng liên hệ giữa linh quỷ và chủ nhân vẫn luôn tồn tại. Hạt giống quyền bính không gian của đại lão quả cầu béo mà linh quỷ tiên tử dung hợp đang liên tục truyền tin tức trên phương diện không gian về cho Tống Thư Hàng.

Sau đó là tin tức truyền về từ phân thân sắt thép đã lâu không có phản ứng. Phân thân sắt thép bị Thiên Đế mang đi như chiến lợi phẩm, liên hệ với bản thể lúc có lúc không. Lần này nó đã chủ động đột phá tầng tầng trở ngại, phản hồi toàn bộ tin tức liên quan tới không gian mà mình lĩnh ngộ được từ Thiên Đế cho bản thể.

Cuối cùng là thế giới hạch tâm. Nó là tác phẩm của Thiên Đạo thứ ba – Rồng Đốm. Mà trong ba không gian đặc biệt, thế giới hạch tâm còn có tiềm năng tiến hóa cao hơn cả thế giới Quân Tử Kim Liên của Nho Gia và thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two. Thế giới hạch tâm cũng có tin tức phản hồi về cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm trận bàn hoàng kim trong tay, dưới tác dụng của trận bàn, ba mươi bím tóc của hắn bắt đầu xoay tròn.

Bím tóc càng xoay càng nhanh.

Xoay một lát, Tống Thư Hàng bay lên lơ lửng.

Quy tiền bối, Sở các chủ, Xích Tiêu Kiếm và bia đá đạo hữu đều nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt tò mò.

Thông Nương bị tiếng ồn đánh thức, dụi nhẹ đôi mắt.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Thư Hàng xoay tóc cất cánh, mặt nghệt ra: “Đây là kĩ xảo phi hành kiểu mới à?”

Thế là Tống Thư Hàng bay giữa không trung hai tiếng đồng hồ mới từ từ hạ xuống.

Trận bàn hoàng kim trong tay hóa thành một luồng sáng tiến vào linh hồ trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng để linh hồ tu dưỡng.

“Số Bá Tống có cảm giác gì không?” Số Hamster tò mò hỏi, chuẩn bị báo cáo cho chủ nhân mình.

“Có.” Tống Thư Hàng nặng nề gật đầu: “Tóc đau như muốn rụng trọc ấy.”

Sở các chủ: “Tách.”

Lần này Bá Tống sắp hói thật rồi.

Chương 2361: Ta biết phiền não của ngươi rồi, ta có thể giải quyết giúp ngươi

“Ai thèm quan tâm tóc của ngươi, ta đang hỏi ngươi có thu hoạch gì không!”

Số Hamster nói:

“Chít ～”

Nó nghĩ, nếu lần sau còn có cơ hội gặp được quản gia nhãn cầu của chúa tể ba mắt thì nhất định phải khích lệ đối phương nhảy qua chỗ Bá Tống làm việc... Quản gia chuyên môn đâm tim chủ nhân như thế rất hợp với số Bá Tống, hai người đúng là một cặp bài trùng.

“Chân tóc đau chẳng thành vấn đề, ta cắt hết cho ngươi, ngươi có thể dùng Tăng Phát Thuật để mọc lại tóc mới.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bay tới, đao khí tung hoành, định cạo đầu của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn ý tốt của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra tóm lấy Xích Tiêu Kiếm tâm ma, hai mươi lọn tóc trên đầu hóa thành những bàn tay nhỏ ấn lên Xích Tiêu Kiếm tâm ma, ‘Dưỡng Đao Thuật’ ×20.

Sự thật chứng minh, lúc cảnh giới chưa đủ, cho dù có tụ lại thành ba mươi bím tóc, nhưng cũng chỉ có thể ngưng tụ được hai mươi bàn tay tóc mà thôi.

Suy đoán của Quy tiền bối không qua được khảo nghiệm thực tiễn nên thất bại.

Tống Thư Hàng lật tay, treo Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đang trong trạng thái hưởng thụ ra sau eo, sau đó nghiêm túc nói:

“Ừm, đúng là có rất nhiều thu hoạch.”

“Lĩnh ngộ được năng lực không gian rồi à?”

Sở các chủ nói.

“Lĩnh ngộ được một phần, tuy rằng chưa thể xuyên qua không gian được nhưng có thể dùng một số quyền bính không gian.”

Tống Thư Hàng đáp... Sau Bạch tiền bối, Linh Điệp tiền bối, Thất Tu tiền bối, hắn đã là thành viên thứ tư trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ có thể sử dụng năng lực không gian khi ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm!

Đợi sau này Hoàng Sơn tiền bối đưa thêm thành viên mới vào, Tống Thư Hàng hắn cũng có chút tư thái của một ‘tiền bối’ rồi.

Số Hamster:

“Lĩnh ngộ một phần? Ví dụ như?”

“Ví dụ như có thể tu luyện một vài pháp thuật không gian.”

Tống Thư Hàng giơ hai tay, bày ra động tác hai tay sang ngang trong những bài thể dục theo đài.

Trợ lý hạch tâm yên lặng hiện lên, cô lấy ra một chiếc ngoại bào dài có tay áo rộng, khoác lên người Tống Thư Hàng.

Khoác lên mình bộ ngoại bào dài, Tống Thư Hàng lại đẹp trai sương sương một cách bất ngờ... Hình thể hiện tại của hắn rất thích hợp với quần áo dáng dài thế này.

“Tụ Lý Càn Khôn!”

Tống Thư Hàng phất tay về phía số Hamster.

Một lực hút khủng bố phóng ra từ tay áo rộng, hút lấy số Hamster.

“Chít?”

Số Hamster sợ hãi kêu lên, cơ thể nhỏ bé của nó không thể chống lại lực hút này, rơi vào trong ống tay áo của Tống Thư Hàng.

“Ngươi có ‘Tụ Lý Càn Khôn’ từ bao giờ thế?’

Thông Nương hỏi với giọng đầy kinh ngạc.

“Lần trước Bạch tiền bối học pháp thuật ‘Tụ Lý Càn Khôn’ xong, tiện tay vứt bí tịch thần thông cho ta, ta đã học thuộc lý thuyết của ‘Tụ Lý Càn Khôn’ từ lâu rồi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

“Đáng tiếc ngươi vẫn thất bại.”

Quy tiền bối nói.

Số Hamster chui ra khỏi tay áo của Tống Thư Hàng:

“Đây hoàn toàn không phải ‘Tụ Lý Càn Khôn’, chỉ là tạo ra lực hút trong ống tay áo rồi hút lấy ta mà thôi.”

Tống Thư Hàng cũng không thấy ngại ngùng, cười ha hả đáp:

“Lần đầu thao tác, thất bại chẳng phải chuyện bình thường sao? Ta cũng đâu phải thiên tài tuyệt thế, không thể nhìn công pháp một lượt là có thể thi triển, còn tiện tay cải tiến pháp thuật như Bạch tiền bối được. Nếu như là đao pháp, có lẽ ta còn có chút tự tin.”

“Hay là ngươi có thể tự thôi miên bản thân, nói với mình rằng ‘Tụ Lý Càn Khôn’ không phải là pháp thuật không gian mà là một môn đao pháp không gian cao thâm thử xem?”

Bia đá đạo hữu đề nghị:

“Khi ta và ngươi tiến vào trạng thái ‘Nhân bia hợp nhất’, chẳng phải ngươi cũng tưởng tượng bản thân thành ‘đao’, sau đó kêu ‘bia đao hợp nhất’ là thuận lợi hợp nhất luôn đấy à?

“Thực ra mỗi lần hô ‘bia đao hợp nhất’, ta đều tưởng tượng mình thành bia.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bia đá đạo hữu: “...”

Ngươi tưởng tượng bản thân mình thành bia, vậy ta là đao à?

“Đáng tiếc, nếu như diệt Phượng tiền bối mà là Kiếp Tiên cửu phẩm thì tốt biết bao?”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Như vậy hắn có thể mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối để tu luyện ‘Tụ Lý Càn Khôn’, đồng thời làm quen với cách vận dụng năng lực không gian.

“Hay là có cách mở ổn định CPU của Thánh Nhân Nho gia cũng được.”

Tống Thư Hàng tiếp tục nói trong giọng tiếc nuối.

Lần trước hắn mượn pháp khí của m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối đã đánh thức chấp niệm của thánh nhân nho gia, cũng từng dùng CPU của Thánh Nhân Nho gia một lần.

Cảm giác đó để lại dư vị sâu đậm.

CPU của Thánh Nhân có tính năng rất mạnh, dùng một lần rồi sẽ muốn dùng lần thứ hai.

“Ngươi không thể thành thật mà tu luyện một lúc được à?”

Quy tiền bối khinh bỉ nói... Hiện giờ ‘lông tóc’ trên lưng nó đã bị Tạo Hóa Tiên Tử bện thành hơn hai mươi bím tóc đáng yêu.

“Có thể chứ, thực ra mỗi ngày ta đều chăm chỉ tu luyện công pháp, đao pháp, pháp thuật, minh tưởng mà.”

Tống Thư Hàng đáp, hắn đam mê tu tiên, tu luyện khiến hắn vui vẻ.

Tạo Hóa Tiên Tử đứng bên cạnh gật đầu:

“Tống ~ a ngốc ~ ngu ngu ngu ~”

Cô có thể chứng minh, quả thật Tống Thư Hàng rất chăm chỉ tu luyện, chỉ cần có thời gian nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng không minh tưởng thì cũng tu luyện ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’.

Nhưng hắn đã nắm vững năng lực làm nhiều việc cùng lúc, khi minh tưởng hoặc tu luyện công pháp hắn còn có thể đọc sách hoặc tán phét trong nhóm.

“Nếu như tu luyện bình thường, muốn thuần thục ‘Tụ Lý Càn Khôn’ thì phải mất rất nhiều tháng đúng không? Càng khỏi phải nói tới thần thông ‘Thánh Viên Luyện Giới’ cao siêu hơn cả ‘Tụ Lý Càn Khôn’.”

Tống Thư Hàng nói.

Mà muốn đi vào tiểu thế giới nhân tạo kia rất có thể phải dùng đến thần thông ‘Long Viên Luyện Giới’.

Bọn họ không thể chờ đợi một thời gian dài như thế được.

“Hay là thử mời Bạch tiền bối tới đây luôn xem sao?”

Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

“Để ta hỏi Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Hắn mở tính năng ‘chat Tu Chân’, chuẩn bị gọi cho Bạch tiền bối.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhìn thấy hệ thống xem bói tự động của Bạch two (bản dùng thử 3 ngày) có thông báo mới.

Tống Thư Hàng vươn tay mở ra xem.

[Hệ thống nhắc nhở: Điểm tuyệt vọng +1, số điểm tuyệt vọng hiện có là 2.]

Tống Thư Hàng: “???”

Chuyện này xảy ra lúc nào vậy?

Hắn nhìn đồng hồ... Điểm tuyệt vọng +1 này xảy ra sau khi nhập mộng à?

Chắc hẳn là nỗi tuyệt vọng được sinh ra sau khi hắn nhìn thấy thú tu tiên tử và đại thụ hoàn toàn hóa thành tro bụi.

“Nhập mộng mà cũng sinh ra điểm tuyệt vọng à? Lỗ rồi lỗ rồi, nếu như khi ta nhập mộng Thông Nương mà có hệ thống này thì ta đã bước lên đỉnh cao cuộc sống rồi!”

Tống Thư Hàng nói với giọng đầy tiếc nuối.

Cuộc đời cây hành mấy trăm năm, dãi gió dầm sương, cô độc mọc trên đỉnh núi, Tống Thư Hàng tuyệt vọng đến mức muốn chết đi, nhưng đến chết cũng không thể làm được.

Nếu như đổi tuyệt vọng khi đó thành điểm tuyệt vọng, ít nhất cũng phải được cả nghìn vạn điểm ấy nhỉ?

Mà hiện giờ đạo tâm của hắn cứng rắn quá rồi, mấy trăm năm cô độc hay phòng tối đều không thể khiến hắn tuyệt vọng đươc nữa... vô hình trung đã làm hắn lỗ to.

Thở dài xong, Tống Thư Hàng gửi tin nhắn cho Bạch tiền bối:

“Bạch tiền bối, bây giờ ngươi có bận không? Có thể tới thế giới hạch tâm một chuyến được không?”

Mỹ nhân rắn công đức ở bên người Bạch tiền bối, có thể giúp Bạch tiền bối mở thế giới hạch tâm bất cứ lúc nào.

“Bận ~ mà ta đã biết phiền não của ngươi rồi, ta có thể giải quyết giúp ngươi.”

Bạch tiền bối đáp.

“Bạch tiền bối vạn năng, xin hãy đáp ứng nguyện vọng của ta.”

Tống Thư Hàng vô cùng cảm động.

Cùng lúc đó hắn còn yên lặng cầu nguyện thêm mấy nguyện vọng nữa trong lòng.

“Đây là thần thông ‘Thánh Viên Luyện Giới’ mà ta đã sửa lại, siêu đơn giản, ngươi thử học xem.”

Bạch tiền bối gửi cho Tống Thư Hàng một đoạn tin nhắn.

Mua một tặng một, ngoại trừ thần thông ‘Thánh Viên Luyện Giới’ còn tặng kèm ‘Tụ Lý Càn Khôn’ phiên bản đơn giản hóa.

Chương 2362: Cơ duyên Bạch thị và nguy hiểm

Dùng lời của Bạch tiền bối để nói, ‘Thánh Viên Luyện Giới’ và ‘Tụ Lý Càn Khôn’ đã được tu sửa đều ‘siêu đơn giản’, được chế tạo riêng cho những tu sĩ có tri thức lý luận không vững như Tống Thư Hàng.

Thực ra trên phương diện tu luyện, Tống Thư Hàng cũng coi như học bá thiên về mảng tự nhiên… Hắn rất có năng khiếu khi học ‘đao pháp’, ‘luyện thể công pháp’ và ‘quyền pháp’.

Ngoại trừ ba loại công pháp đao, quyền, thể, hắn giỏi nhất là học những thần thông pháp thuật đã được Bạch tiền bối sửa đổi.

Những tu chân giả thông thường đều là người thích ứng với công pháp, nhiều nhất là đợi cho thực lực của mình cường đại, cảnh giới và tri thức lý luận tăng lên, sửa lại công pháp mà mình tu luyện trong phạm vi nhỏ, khiến cho bản thân thích ứng với công pháp hơn.

Mà phần lớn công pháp Tống Thư Hàng tu luyện đều là công pháp phải thích ứng với hắn.

Thế mới nói, trên con đường tu chân này, có một nhóm đại tiền bối hoặc người dẫn đường đáng tin thân thiết là chuyện vô cùng quan trọng.

Chỉ cần tiền bối hoặc sư phụ đủ mạnh, vừa bước chân lên con đường tu hành là ngươi đã có thể xử đẹp những tu sĩ khác.

“Ta nhận được rồi, cảm ơn Bạch tiền bối, ta đi học luôn đây.”

Tống Thư Hàng vui mừng đáp.

“Cố lên Thư Hàng, ngươi có thể mà. Đúng rồi, ta cần một ít nước ‘suối nguồn sự sống’… Tốt nhất là phần nước từng ngâm Sở các chủ ấy. Thư Hàng ngươi chuẩn bị mấy thùng, đặt ở cửa Nam Thu tự. Lát nữa ta và @#%× Tiên Tử sẽ đến lấy.”

Bạch tiền bối trả lời.

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối ngươi cần bao nhiêu thùng, ta đi chuẩn bị ngay.”

Tống Thư Hàng đáp.

À mà phần nước từng ngâm Sở các chủ… Sao nghe câu này cứ thấy là lạ thế nhỉ.

Nhưng nghĩ lại cũng dễ hiểu thôi, Sở các chủ là Trường Sinh Giả hàng thật giá thật. Cô ấy ngâm trong suối nguồn sự sống một thời gian dài, hồ nước nhỏ ở phía hạ nguồn chắc hẳn đã nhiễm không ít khí tức trường sinh chi đạo của Sở các chủ, có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn thượng nguồn nhỉ?

[Chỉ cần dựa vào việc bán ‘nước suối Trường Sinh Giả mật chế’, ta cũng làm giàu được rồi!]

Trong lòng Tống Thư Hàng lại hiện lên một cách kiếm tiền.

Trong ao nhỏ của suối nguồn sự sống, Sở các chủ liếc nhìn Tống Thư Hàng: “…”

Không biết tại sao, cô đột nhiên muốn treo ngược Tống Thư Hàng lên, mắc vào cột rồi thiêu cháy.

Bạch tiền bối đáp:

“Trước tiên chuẩn bị cho ta mười thùng đã, kích thước to như thùng nhựa bình thường là được. Bên ta đã chuẩn bị nguyên liệu ổn thỏa rồi, tới đây sẽ bước vào giai đoạn thực nghiệm ‘kế hoạch nghiên cứu tạo thần’, cần phải dùng đến nước suối nguồn sự sống.”

Mấy hôm nay Bạch tiền bối vẫn luôn nghiên cứu cầu di vật Thiên Đạo… Ngoài ra hắn còn lấy được rất nhiều tư liệu thực nghiệm được từ Bạch two.

Sau lần gặp mặt chính thức lần trước, hai vị Bạch tiền bối đã đạt được thỏa thuận chung ở rất nhiều phương diện, đồng thời bắt đầu chia sẻ tư liệu nghiên cứu.

Bạch tiền bối two cũng tham dự kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối, thậm chí hắn còn cung cấp rất nhiều số liệu của bản thân… Trong kế hoạch này, chúa tể Cửu U cũng là một mục nghiên cứu rất quan trọng. Trường Sinh Giả đặc thù của một giới Như m ảnh Lãnh Chúa có rất nhiều điểm tương đồng với chúa tể Cửu U.

“Được, Bạch tiền bối. Lần này ta cược được một bình ‘thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' từ chỗ ba mắt tiền bối, có thể kích hoạt được ý chí yếu ớt của pháp khí hoặc tiến hóa ý chí yếu ớt này. Ta sẽ để lại một ít bên bờ suối nguồn sự sống, chắc hẳn Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối có thể dùng đến thuốc nhỏ mắt này."

Tống Thư Hàng đáp.

"Nghe có vẻ hay đấy, vậy ta không khách khí đâu nhé."

Bạch tiền bối mỉm cười, lại bổ sung thêm một câu:

"Đúng rồi… ta mượn luôn cơ thể bằng gỗ của ngươi để thực nghiệm một thời gian. Đến lúc đó, ta sẽ trả cho ngươi một cơ thể bằng gỗ cường đại hơn!

Nếu như Bạch tiền bối không nhắc tới chuyện này, suýt nữa Tống Thư Hàng đã quên luôn cơ thể bằng gỗ của mình rồi.

Dù sao cơ thể của hắn cũng đã mọc lại, hơn nữa bây giờ còn có thể mọc lại liên tục như đuôi của thạch sùng, không cần dùng đến cơ thể bằng gỗ nữa.

"Không thành vấn đề."

Tống Thư Hàng đáp lại đầy hào sảng, hắn đoán có khi nào Bạch tiền bối lấy mười thùng nước 'suối nguồn sự sống' rồi dùng cả lên người cơ thể bằng gỗ hay không?

"Tạm thời cứ thế đã, có chuyện ta tìm ngươi sau…"

Nói đến đây, Bạch tiền bối hơi khựng lại, hắn nhớ ra một việc, vì thế nhắn thêm một câu cho Tống Thư Hàng:

"Đúng rồi, Thư Hàng. Có thời gian ngươi để ý hộ ta xem có yêu tinh thực vật nào sắp ngưng tụ 'linh trí' hoặc vừa ngưng tụ 'linh trí' hay không? Nếu như có, mang nó về cho ta, ta muốn tặng cơ duyên cho nó."

"Có liên quan đến 'kế hoạch tạo thần' à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối: "Ừm."

"Có nguy hiểm lắm không?"

Tống Thư Hàng hỏi… Nhắc tới yêu tinh thực vật sắp ngưng tụ 'linh trí', hắn nghĩ ngay tới Mễ Lộ Lộ.

Nhueng Mễ Lộ Lộ khác với yêu tinh bình thường, cô là đệ tử mới mà Tống Thư Hàng định nhận, đến cả đạo hiệu 'Mộc Đạo

Nhân’ cũng để lại trước cho cô. Giữa cô và Tống Thư Hàng có nhân quả sư đồ, nếu như quá nguy hiểm thì không nên để cô tham gia.

“Có nguy hiểm nhất định, nếu như xui xẻo, ‘linh trí’ khó khăn lắm mới ngưng tụ được sẽ bị đánh tan, thậm chí đạo hạnh sẽ biến mất hoàn toàn, trở thành thực vật bình thường.”

Bạch tiền bối nói.

[Linh trí bị đánh tan?]

Tống Thư Hàng xoa cằm, trong tay hắn có ‘thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’, nếu như linh trí của Mễ Lộ Lộ bị đánh tan, có thể dùng ‘thuốc nhỏ mắt’ khôi phục lại cho cô.

Điều phải lo lắng duy nhất là… linh trí mới ngưng tụ và linh trí bị đánh tan có còn là cùng một Mễ Lộ Lộ không?

“Ngươi có mục tiêu thích hợp à?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Trong thế giới hạch tâm của ta có một gốc thụ yêu, lúc trước độ kiếp thất bại, chỉ còn sót lại một cái mầm mới. Vừa hay mầm cây bây giờ đã ngưng tụ ‘linh trí’, giữa cô ấy và ta có nhân quả sư đồ. Bạch tiền bối đợi một lát, ta đi hỏi cô ấy, xem cô ấy quyết định thế nào.”

Mặc dù chỉ vừa ngưng tụ linh trí nhưng chắc hẳn cô có thể phản hồi một số phán đoán đơn giản.

Ý niệm của Tống Thư Hàng chợt động, cơ thể dịch chuyển tới bên cạnh mầm cây mới của thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Sau khi cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, mầm cây mới mọc vui vẻ đung đưa, phát ra tiếng xì xào.

Giống như một yêu sủng đáng yêu vậy ~

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng chạm vào mầm cây mới của Mễ Lộ Lộ, không dám quá mạnh tay, sợ không cẩn thận bóp chết cô.

“Mễ Lộ Lộ, có một cơ duyên rất lớn, ảnh hưởng đến cả cuộc đời nhưng đi kèm với đó là nguy hiểm khổng lồ… Ngươi có đồng ý thử một lần không?”

Tống Thư Hàng nói. Trong cơ duyên mà Bạch tiền bối cung cấp, cơ duyên Bạch thị chính tông, nguy hiểm và kỳ ngộ luôn đi kèm với nhau!

Mầm cây của Mễ Lộ Lộ đung đưa nhẹ nhàng.

Một lát sau , mầm cây của cô gật nhẹ, ý thức yếu ớt truyền đạt tới Tống Thư Hàng câu trả lời khẳng định.

Giống như khi Tống Thư Hàng gõ bàn phím, đánh tin nhắn đầu tiên vào trong nhóm Cửu Châu số 1 lúc trước vậy.

Cho dù con đường tu hành tràn đầy nguy hiểm… nhưng nếu như đã chọn đi con đường này thì không thể vì nguy hiểm có thể xuất hiện mà bỏ lỡ cơ duyên ảnh hưởng đến cả đời được.

Nếu bàn về nguy hiểm, thiên kiếp, tâm ma, tu luyện sai sót, làm gì có cái nào không phải là tai ương diệt thân?

Sau khi có được đáp án khẳng định của Mễ Lộ Lộ, Tống Thư Hàng vui sướng bật cười… quả nhiên, Mễ Lộ Lộ có duyên với hắn.

Chương 2363: Hình chiếu trái đất

“Đợi gặp được Bạch tiền bối, hãy thân thiết với hắn vào. Đặc biệt là mỗi khi thực nghiệm nhớ tiếp xúc nhiều với hắn, cọ chút may mắn. Như thế sẽ giảm thấp tỉ lệ gặp phải nguy hiểm của cô trong ‘kế hoạch tạo thần’.”

Tống Thư Hàng bắt đầu dặn dò Mễ Lộ Lộ.

Không cần biết Mễ Lộ Lộ có thể hiểu và ghi nhớ lời hắn nói hay không, tóm lại hắn như một bà mẹ già, truyền đạt lại kinh nghiệm tiếp xúc với Bạch tiền bối cho Mễ Lộ Lộ.

Tống Thư Hàng giảng từ đầu đến cuối một lượt cơ duyên Bạch thị ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’ Bạch cùng những vấn đề cần chú ý khi tiếp xúc với Bạch tiền bối.

Đáng tiếc Mễ Lộ Lộ hiện giờ quá yếu đuối, nếu không Tống Thư Hàng có thể khởi động ‘thần nhãn thứ ba’, rót luôn thông tin vào bộ nhớ của cô.

Mầm cây nhỏ của Mễ Lộ Lộ không ngừng gật đầu, không biết là cô hiểu thật hay do chỉ biết gật mầm cây nữa?

Tống Thư Hàng vừa dặn dò vừa cẩn thận đào cả rễ lẫn đất của Mễ Lộ Lộ lên.

“Thư Hàng ngươi làm gì thế?”

Thông Nương đứng từ xa nhìn thấy cảnh tượng này thì hô lên đầy căng thẳng... Mỗi một thực vật trong thế giới hạch tâm đều là bạn + tiểu đệ, tiểu muội tương lai của cô.

Thông Nương đã nghĩ kỹ, sau này cô phải bồi dưỡng thực vật trong thế giới hạch tâm thành những tiểu yêu tinh quyến rũ. Đến lúc đó, kẻ làm công ăn lương như cô có thể tiến vào trạng thái nửa nghỉ ngơi.

Có việc thì giao cho mấy tiểu đệ, tiểu muội đi làm là được, cô chỉ phụ trách quản lý.

Trong bao nhiêu thực vật như thế, Mễ Lộ Lộ là thân với cô nhất, Thông Nương chăm sóc cô ấy như em gái của mình. Thấy Tống Thư Hàng đào Mễ Lộ Lộ lên, cô sốt ruột ngay.

“Mễ Lộ Lộ phải di chuyển vị trí tu luyện rồi.”

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng Mễ Lộ Lộ lên, sau đó nhẹ nhàng tiếp được Thông Nương đang bổ nhào tới, chạm vào búp hành của cô:

“Bây giờ ta phải đưa Mễ Lộ Lộ đến chỗ Bạch tiền bối, trong thời gian này Bạch tiền bối sẽ chăm sóc cho cô ấy, đồng thời tặng cô ấy một cơ duyên.”

Nghe thấy ‘Bạch tiền bối tặng cơ duyên’, Thông Nương liền an tâm.

Trong nhận thức của Thông Nương, Bạch tiền bối = siêu giàu = may mắn nhất = máy cầu nguyện vặn năng. Thông Nương không nghĩ tới thuộc tính ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’ của Bạch tiền bối, bởi vì mỗi lần ở cùng Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đều ở bên cạnh. Tất cả các tai nạn đều bị Tống Thư Hàng hút đi hết, từ trước tới nay Thông Nương chưa từng trải qua phần ‘nguy hiểm’ trong cơ duyên Bạch thị.

Xét từ mặt này, Bạch tiền bối + Tống Thư Hàng + đội viên đúng là đội hình phù hợp nhất để thăm dò tất cả các bí cảnh, di tích, cấm địa tu chân.

Đồng đội sẽ trở thành những con cá mặn nằm cũng chiến thắng.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đặt Thông Nương xuống đất, sau đó lấy ra mười thùng nước thông thường, di tới bên Sở các chủ.

Sở các chủ ngước mắt lên nhìn Tống Thư Hàng.

“Sở các chủ tiền bối, ngươi dịch sang bên cạnh một chút, ta muốn lấy một ít nước hồ.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Sở các chủ trượt sang bên cạnh, tò mò hỏi:

“Không lấy nước ở thượng nguồn à?”

“Lần này cần nước suối nguồn sự sống mà Sở tiền bối đã từng ngâm, thế mới có hiệu quả.”

Tống Thư Hàng khen ngợi.

Sở các chủ: "…"

"Canh nước ngâm Sở?"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma không nhịn được mà thò ra khỏi vỏ.

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Tống Thư Hàng đều thay đổi.

"Là Bạch tiền bối cần dùng để thí nghiệm."

Tống Thư Hàng thở dài, nói với Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lần sau khi ta đánh nhau với người ta, ngươi có thể hoạt bát hơn một chút. Ta phụ trách tấn công vật lý, ngươi phụ trách khẩu nghiệp + tấn công tâm lý. Muốn đâm tim thế nào thì đâm như thế, không cần bận tâm đến cảm nhận của kẻ địch."

"Cũng chỉ có kẻ tâm địa đen tối như ngươi mới nghĩ ra được cách tấn công hèn hạ thế này."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Tống Thư Hàng: "???"

Hèn hạ? Tiền bối, ngài thật sự là tâm ma à?

Sau khi lấy đi mười thùng nước suối nguồn sự sống, mực nước trong chiếc hồ nhỏ ở hạ nguồn giảm đi một nửa.

Quy tiền bối bình tĩnh bò tới, chen vào giữa Tống Thư Hàng và Sở các chủ, che hết tất cả hình ảnh.

"Ta đi rồi về ngay."

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng mười thùng nước suối, sau đó ý niệm chợt động, dịch chuyển tới bên cạnh Nam Thu tự.

"Hi, số Bá Tống."

Nam Thu tự phát ra tiếng kêu ầm ầm.

Tống Thư Hàng mỉm cười đặt nước suối nguồn sự sống và Mễ Lộ Lộ xuống, đáp:

"Ở thế giới hạch tâm có quen không?"

"Rất thoải mái, chỉ có điều thỉnh thoảng cách vách lại truyền đến khí tức đáng sợ, thót cả tim ấy. Hơn nữa ta cứ cảm thấy mỗi khi ngủ sẽ có người xông vào trong cơ thể của ta nhưng ta không biết cơ thể của mình có chuyện gì."

Nam Thu tự trả lời trung thực.

Ở cách vách… Chắc là chỉ thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two nhỉ?

Gần đây Bạch tiền bối two thường xuyên đến thăm Nam Thu tự?

[Thỉnh thoảng chủ nhân của ta đến Nam Thu tự để mượn ‘hộp thời gian’ làm thí nghiệm. Sau đó tiện tay xóa đi một số trận pháp khóa vị trí từ xa của Nam Thu tự.]

Số Hamster trong túi áo truyền âm.

Chẳng trách Nam Thu tự chuyển đến thế giới hạch tâm lâu như vậy rồi mà cái vị thù dai, khó dây dưa là Nam Phương Đại Đế lại không đến gây phiền phức cho hắn.

Hóa ra trận pháp hắn dùng để khóa vị trí Nam Thu tự đều bị phá hủy rồi à?

“Cảm ơn Bạch tiền bối two thay ta nhé.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Số Hamster khoanh hai tay trước ngực, hừ một tiếng:

[Chủ nhân ta làm thế chỉ để tiện thí nghiệm thôi, không cần ngươi phải cảm ơn. Nhưng trong Nam Thu tự có ba thủ đoạn khóa vị trí khá đặc biệt, liên kết thành một thể với Nam Thu tự. Nếu như xóa chúng đi sẽ phá hủy toàn bộ kết cấu của Nam Thu tự, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới khí linh.]

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Hắn trốn Nam Phương Đại Đế còn không kịp, sẽ không chủ động đi tìm đối phương đâu… sau này hắn cũng sẽ cố gắng tránh Nam Phương Đại Đế.

…

…

Sau khi để lại đồ mà Bạch tiền bối cần và ‘thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ ở lối vào Nam Thu tự, Tống Thư Hàng xoay người về bên bờ suối nguồn sự sống.

“Sở tiền bối, sợi tóc ngố của cô vẫn ở trong ‘tiểu thế giới nhân tạo’ à?”

Hắn hỏi.

Sở các chủ gật đầu.

“Vậy chúng ta thử một lần nữa.”

Tống Thư Hàng nhớ lại thần thông ‘Thánh Viên Luyện Giới’ đã sửa đổi mà Bạch tiền bối truyền thụ cho mình, bắt chước theo, thi triển từng bước một.

Sau khi thử vài lần, hắn nắm được bí quyết của thần công này… Chủ yếu là do trong quá trình thử, ‘Thánh Viên Luyện Giới’ lại sinh ra cộng hưởng với ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’.

Hai bộ công pháp đều có ‘thánh viên’ này xuất phát từ cùng một người.

Như thế thì kẻ nắm vững Thánh Viên Long Lực Thần Công như Tống Thư Hàng sẽ thuận lợi hơn nhiều khi học Thánh Viên Luyện Giới!

“Thành công rồi!”

Tống Thư Hàng nhanh chóng mở thế giới hạch tâm ra.

Đồng thời hắn duỗi hai cánh tay, vươn vào trong thế giới hạch tâm, ấn lên không trung:

“Thánh Viên Luyện Giới!”

Rầm rầm ~

Hư ảnh của 133 thánh viên hiện lên, trên cổ mỗi thánh viên đều có một chiếc khăn quàng chân long.

Lấy đại thánh viên làm trung tâm, 133 thánh viên nắm tay thành vòng tròn lớn, bắt đầu nhảy lên.

Cứ nhảy ba bước, chúng sẽ đồng thanh hô lên.

Trong khi thánh viên vừa múa vừa hát, cuối cùng mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo cũng mở ra một thông đạo.

Tống Thư Hàng nhìn về phía tiểu thế giới.

Sau đó, hắn liền phát hiện ra một hành tinh màu xanh rất giống với trái đất, nhìn như hình chiếu của trái đất vậy, có lẽ nhỏ hơn một chút.

Kiến trúc trên hành tinh nay cũng tương tự trái đất nhưng có cảm giác công nghệ cao hơn, chỉnh tề hơn.

“Ai muốn dạo chơi tiểu thế giới này với ta?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại nói.

Một đám trang sức như Thông Nương, sợi tóc ngố của Sở các chủ, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, số Hamster đều ùn ùn về vị trí.

Tống Thư Hàng bày đúng tư thế, vươn người bật nhảy về trước.

Hắn nhảy từ thế giới hạch tâm vào trong tiểu thế giới, xông vào tầng khí quyển của hành tinh màu xanh, bắt đầu rơi xuống dưới.

Chương 2364: Màn chào đón tàn bạo

Kết cấu của thế giới nhân tạo từ thời thái cổ này rất giống với trái đất hiện nay.

Vì thế, khi Tống Thư Hàng rơi nhanh xuống bầu khí quyển, cơ thể ma sát với không khí, nóng hôi hổi.

Đương nhiên, nhiệt độ thế này không thể làm Tống Thư Hàng bị thương, nhưng nghĩ tới Thông Nương và số Hamster trong túi, Tống Thư Hàng dùng ý niệm tế ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ ra.

Một bộ khôi giáp sáng loáng + áo choàng bao lấy hắn.

Nhưng hắn không đội mũ giáp… không phải bởi vì đầu hắn cứng mà là do đội mũ giáp vào sẽ ảnh hưởng tới việc thi triển ‘Khống Phát Thuật’ của hắn. Hai mươi bàn tay tóc của hắn ở vào trạng thái chuẩn bị sẵn sàng, có thể ứng phó với những tình huống bất ngờ.

[Thư Hàng, ngươi không đội mũ bảo hiểm cũng không sao chứ?]

Thông Nương truyền âm nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

[Không sao, đầu ta cứng lắm.]

Thông Nương: “…”

Xẹt xẹt ~~

Khi truyền âm trao đổi, tốc độ rơi của Tống Thư Hàng nhanh lên, da mặt của hắn ma sát mạnh với bầu không khí, cuối cùng bốc cháy!

Ngọn lửa hừng hực bao lấy toàn bộ gương mặt Tống Thư Hàng, tiếp đó là ba mươi bím tóc, sau cùng là cổ.

Dưới cổ có ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ bảo vệ nên vẫn an toàn.

[Này, Thư Hàng, mặt ngươi bốc cháy rồi.]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma cười ha ha, chat voice trong nhóm:

[Không sao, da mặt hắn dày lắm.]

Tống Thư Hàng: “…”

[Đáng tiếc Tống Thư Hàng vẫn còn tóc, không để ta cạo hết. Nếu không dáng vẻ hiện giờ của hắn sẽ rất giống nhân vật chính trong một bộ phim điện ảnh, ngầu lắm đấy.]

Xích Tiêu Kiếm tâm ma truyền âm nói.

[Tống *Ma tốc độ* Thư Hàng]

Thông Nương trả lời ngay lập tức, dù là điện ảnh, phim truyền hình hay anime thì cô đều rảnh cả.

[Đúng đúng đúng, chính là nó. Tốt nhất là đổi sang mặc quần áo bó sát ấy.]

Xích Tiêu Kiếm tâm ma vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng yên lặng vươn tay ra, bắt lấy chuôi kiếm Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

Xích Tiêu Kiếm… ra khỏi vỏ!

Sau đó Tống Thư Hàng cắm Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên đỉnh đầu của mình, dùng hai bàn tay hóa thành từ bím tóc giữ chặt lấy nó, đồng thời đổi tư thế rơi xuống thành đầu dưới chân trên.

Bùm ~ trên người Xích Tiêu Kiếm tâm ma cũng cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Đây không phải là lửa ma sát bình thường mà là Tống Thư Hàng thi triển ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ bản tiêu chuẩn, độ một tầng lửa thật cho Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối… có Xích Tiêu Kiếm tâm ma mở đường, hắn cảm thấy tốc độ rơi của mình ổn định hơn nhiều.

“…”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma truyền âm:

[Ấu trĩ!]

Vũ Nhu Tử da đen cười hì hì, đáp:

[Thế này là do Tống tiền bối chưa mất đi trái tim trẻ con.]

Bị Vũ Nhu Tử khen như thế, ngọn lửa trên mặt Tống Thư Hàng càng cháy dữ dội hơn.

Thực ra ý định ban đầu của hắn là đốt kiếm răn hành.

Sau khi hắn cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên đỉnh đầu mà đốt, Thông Nương đã im lặng hơn nhiều… Nếu như cơ thể nhỏ bé của cô cũng bị Tống Thư Hàng cắm lên đầu mà đốt, e rằng sẽ biến thành tro bụi trong nháy mắt ấy chứ.

[Bá Tống đạo hữu, ngươi có còn liên kết được với thế giới hạch tâm không?]

Đúng lúc này, bia đá đạo hữu lên tiếng.

[Không liên kết được nữa rồi, tiểu thế giới nhân tạo này là một thế giới phong bế, thế giới hạch tâm bị chặn bên ngoài rồi. Nhưng Tụ Lý Càn Khôn và Thánh Viên Luyện Giới thì vẫn thi triển được.]

Tống Thư Hàng đáp.

Trên phương diện hạn chế không gian, mảnh vỡ thế giới nhân tạo này khá giống phòng tối Thiên Đạo.

Cũng như thế giới hạch tâm, thủ đoạn xông thẳng tới thế giới nhân tạo như truyền tống không gian cũng bị vô hiệu.

Nhưng ở bên trong tiểu thế giới nhân tạo này có thể sử dụng một số pháp thuật không gian phạm vi nhỏ, ví dụ như Tụ Lý Càn Khôn, thu đất thành thốn, pháp khí không gian…

Tống Thư Hàng suy đoán, nếu muốn mở thế giới hạch tâm trong tiểu thế giới nhân tạo này, e là phải đợi cổ thần rời khỏi tiểu thế giới, giải trừ cấm chế của nó mới được.

[Nếu như vẫn có thể dùng Thánh Viên Luyện Giới, vậy chỉ cần tìm được tọa độ rồi lại mở tiểu thế giới nhân tạo này là có thể rời đi rồi?]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu:

[Vì thế ta đã ghi nhớ vị trí không gian khi đi vào của chúng ta, khi chúng ta muốn rời đi, tìm vị trí đi vào ban đầu rồi thi triển Thánh Viên Luyện Giới mở không gian ra.]

Trong khi nói chuyện, Tống Thư Hàng đột nhiên khựng người lại, hắn cảm thấy có một ánh mắt quan sát vừa lướt qua người hắn.

Không phải thủ đoạn thần thức của tu luyện giả, lại cũng không giống dụng cụ giám sát nào?

[Ngươi bị phát hiện rồi.]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

[Hình như là ‘người’ trong tểu thế giới nhân tạo này đã khóa vị trí của ta. Sở các chủ, xin hãy giúp ta che giấu cơ thể.]

Dựa vào ảo thuật mèo ba chân của hắn, dường như không thể qua mắt được người của thế giới nhân tạo này.

Nhưng hắn chỉ vừa dứt lời, bên dưới đã có cột ánh sáng khủng bố xuyên thủng tầng mây, đánh thẳng về phía hắn!

[Nhìn trời.]

Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, tường tám bức tường vương giả trong hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã hiện lên trước mặt hắn, đằng sau còn hai thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ và hai tấm lá chắn Vương Bá Chuyên Gia.

Mười hai tầng phòng ngự, mười hai tầng an tâm.

…

….

Vị trí đáp xuống của Tống Thư Hàng là một thành phố lớn.

Các sinh vật có trí khôn trong tiểu thế giới nhân tạo rất giống với loài người. Có điều bọn họ có dáng người cao to hơn, chiều cao trung bình phải từ ba mét trở lên, một số trường hợp đặc biệt còn có thể cao đến năm mét.

Làn da có đủ mọi màu sắc.

Lúc này, cả thành phố trên không vang lên tiếng cảnh báo chói tai, biểu ngữ đại diện cho nguy hiểm hiện lên trên màn hình ở mọi ngóc ngách trong thành phố.

Vũ khí phòng ngự được giấu xung quanh thành phố dẫn đầu phóng lên không trung, tiếng pháo vang tung trời.

Cư dân trong thành phố cũng không hoảng sợ, tất cả mọi người di chuyển tới kiến trúc gần đó với tốc độ nhanh nhất. Chỉ trong vài phút đồng hồ ngắn ngủi, thành thị phồn hoa lúc trước giờ lặng ngắt như tờ.

Trong tiếng nổ ầm ầm, tất cả kiến trúc trong thành phố bắt đầu chìm xuống lòng đất.

Thay vào đó là những món vũ khí tấn công cỡ lớn thoạt nhìn rất bạo lực, chiếm lấy hơn nửa diện tích thành phố.

Rầm rầm rầm rầm ~

Hơn một nửa thành phố hóa thành hệ thống phòng ngự, bắt đầu tập trung hỏa lực điên cuồng bắn vào vị trí của Tống Thư Hàng.

Thuần thục quá!

Một loạt động tác này giống như đã từng diễn tập hàng trăm, hàng nghìn lần vậy.

Hiệu suất nhanh đến đáng sợ.

[Có vẻ như… trước khi ta đến đây, những sinh vật có trí khôn của tiểu thế giới này đã luôn luyện tập đối kháng với kẻ xâm nhập nào đó giáng xuống từ bầu trời?]

Tống Thư Hàng nói.

[Xem ra ngươi cũng bị coi là một trong số những kẻ xâm nhập.]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

[Thực ra ngươi đúng là người xâm nhập thật, hơn nữa còn là nhập cư trái phép. Bọn họ bắn ngươi cũng đúng thôi.]

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói với vẻ hả hê.

Bùm ~

Dưới hỏa lực từ hệ thống phòng ngự hơn nửa thành phố, mười hai tầng phòng ngự của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú từ từ tan rã… Mỗi khi phòng ngự của bọn chúng đạt đến cực hạn, Tống Thư Hàng sẽ nhanh chóng thu hồi chúng, kéo vào trong ‘linh hồ bản mệnh’ điều dưỡng, tránh để bọn chúng bị hỏng.

[Uy lực tấn công này thật sự cuồng bạo, mỗi kích đều đạt đến cảnh giới thất phẩm, thậm chí còn cao hơn.]

Tống Thư Hàng suy đoán.

Sở các chủ bổ sung:

[Trong đợt tấn công này còn ẩn chứa năng lượng vô cùng kỳ lạ, đến ta cũng không nhận ra dị năng lượng này.]

Chương 2365: Không ngừng thăm dò trên bờ vực an toàn

Chính là những năng lượng đến cả Sở các chủ cũng không thể nhận biết này cường hóa uy lực tấn công của hệ thống phòng ngự thành phố bên dưới, khiến nó trở nên khủng bố như thế này.

Các đòn tấn công trung bình đều từ hất phẩm trở lên, thậm chí một phần uy lực của vũ khí phòng ngự còn đạt đến gần bát phẩm.

Không chỉ như thế, dưới sự dẫn dắt của năng lượng chưa biết đó, uy lực tấn công phòng ngự của thành phố sản sinh ra một loại cộng hưởng, cường hóa hiệu quả tấn công của nhau, giống như đổ thêm dầu vào lửa vậy.

Khi ở đỉnh phong, uy lực của hỏa lực còn đạt đến gần cửu phẩm! Hơn nữa cường độ tấn công không ngừng tích lũy, tăng lên.

Chỉ cần tấn công liên tục, lực công kích sẽ không ngừng được tích lũy.

Đối mặt với tấn công dồn dập như thế, dường như mọi chuyện đều trở nên không còn ý nghĩa…

[Nếu như không giải phong ấn, phòng ngự pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi sẽ không chống đỡ được nữa.]

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhắc nhở.

Bên dưới là hỏa lực tấn công của một nửa thành phố, với hỏa lực thế này, xét về số lượng mười hai tầng phòng ngự có vẻ yếu hơn hẳn.

Pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng có chất lượng bát phẩm, nhưng bị ảnh hưởng bởi cảnh giới thất phẩm của hắn nên vẫn còn một tầng phong ấn. Tầng phong ấn này có thể giải trừ tạm thời, nhưng trước khi giải trừ, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chỉ có thể phát huy uy lực của cảnh giới thất phẩm.

[Thư Hàng, đã đến lúc tế thánh thành không bao giờ thất thủ ra để cản một kiếp rồi!]

Thông Nương nhịn không được mà nói:

[Từ trước đến nay, thánh thành không bao giờ thất thủ của ngươi đều nhốt ngươi ngoài cửa. Vì thế ta nghĩ, khi ngươi đối mặt với đòn tấn công của kẻ địch mà tế nó ra thì sẽ thế nào? Ngươi có muốn thử không?]

Sau khi ở lâu với Quy tiền bối, Thông Nương cũng học được sự linh hoạt của rùa thông minh kia.

[Nghe cũng có lý đấy nhỉ?]

Bia đá đạo hữu tán đồng.

Trước giờ thánh thành không bao giờ thất thủ đều ở sau lưng Tống Thư Hàng… Vậy nếu như Tống Thư Hàng quay lưng lại với công kích của kẻ địch rồi triệu hoán thánh thành không bao giờ thất thủ ra, thánh thành có xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, đỡ hết các đòn tấn công cho hắn không nhỉ?

[Có muốn thử không?]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng tỏ ra rất hứng thú… Tóm lại có cô ở đây, đảm bảo Tống Thư Hàng sẽ không chết dưới hỏa lực này đâu.

[Để lần sau rồi thử nghiệm tiếp.]

Tống Thư Hàng đáp.

Trong thế giới xa lạ này, hơn nữa lại đang gặp nguy hiểm, tính cẩn thận của Tống Thư Hàng giúp hắn bình tĩnh lại.

Hắn nắm tay phải lại:

“Người khổng lồ hủy diệt vạn vật!”

So với việc dùng thánh thành không bao giờ thất thủ để bảo vệ cho những người quan trọng của mình, lúc này hiển nhiên ‘người khổng lồ hủy diệt vạn vật’ thích hợp ra trận hơn.

Trên nắm đấm bên phải của Tống Thư Hàng, tiểu Nghịch Kình Khí Linh Tiên Tử hiện lên, cô vỗ tay thật mạnh.

Hai bộ pháp khí thủ tổ hợp tam thập tam thú lập tức hiện lên xung quanh Tống Thư Hàng.

Lấy tiểu Nghịch Kình Khí Linh Tiên Tử làm trung tâm, hai bộ pháp khí thú tổ hợp tam thập tam thú nhanh chóng dung hợp lại.

Đây là điểm tốt của khí linh, sau khi có khí linh, pháp khí bản mệnh sẽ được thăng cấp toàn diện.

Trong luồng sáng chói mắt, người khổng lồ tuyệt vọng kia xuất hiện.

Người khổng lồ tương ứng với cấu đồ kim đan sau khi thánh thành sụp đổ… người khổng lồ hủy diệt vạn vật của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng và toàn bộ trang sức trên người đều bị dịch chuyển vào trong bàn tay phải.

Sau khi vào trong tay phải, trong nháy mắt Tống Thư Hàng cảm thấy có đầy cảm giác an toàn… Ổn định hơn việc mình rơi trực tiếp từ trên không trung xuống nhiều, đáng tin hơn cả vòng bảo vệ nữa.

Hắn vươn tay, dập tắt ngọn lửa trên mặt mình, ngọn lửa này thiêu đốt hồi lâu nhưng đến da của hắn cũng không đốt được.

Cùng lúc đó, trong lồng ngực của người khổng lồ hủy diệt vạn vật còn có một viên hạch tâm của ngụy đại lão hành tinh mọc mắt làm động cơ, nó bắt đầu nảy lên, không ngừng cung cấp năng lượng hành động dồi dào cho người khổng lồ.

Người khổng lồ hủy diệt chắp hai tay lại, hai tấm quy thuẫn chắn trước người nó, chống đỡ một trận đạn pháo.

Nhân cơ hội này, người khổng lồ hủy diệt đứng vững lại.

Dưới hai chân hắn hiện lên hoa sen đen, nâng đỡ cơ thể to lớn của nó.

Trong hai mắt của người khổng lồ hủy diệt hiện lên ánh sáng đỏ ngầu thô bạo.

Sự xuất hiện của nó tượng trưng cho việc thánh thành không bao giờ thất thủ bị phá hủy, nguồn sức mạnh của nó giống như tuyệt vọng khi ở dưới vực sâu.

[Hệ thống thông báo: điểm tuyệt vọng ＋3, số điểm tuyệt vọng hiện có là: 5.]

Trong não hải của Tống Thư Hàng hiện lên thông báo từ hệ thống xem bói tự động của Bạch tiền bối two.

Điểm tuyệt vọng?

Bây giờ hắn không tuyệt vọng mà, hắn đang high thế này, tại sao lại tuyệt vọng?

Nhưng hắn nhanh chóng nghĩ ra người khổng lồ hủy diệt vạn vật… Chẳng lẽ điểm tuyệt vọng này là đến từ người khổng lồ?

Chỉ mới triệu hoán nó ra đã lấy được 3 điểm tuyệt vọng rồi.

Tống Thư Hàng nghĩ mình đã tìm thấy đường tắt để cày điểm!

Sau này có thời gian, hắn sẽ thu người khổng lồ lại rồi triệu hoán ra, sau đó lại thu lại, xem xem có thể thu được điểm tuyệt vọng liên tục không.

Trong hư không.

Quy thuẫn tản ra.

Người khổng lồ hủy diệt vạn vật há miệng, bắt đầu gào thét, nhưng lại không có bất cứ âm thanh nào…

Hai chân của nó giạng ra trong không trung.

Cùng lúc đó, một vài cách tấn công kỳ lạ, bạo ngược phóng ta từ tay của người khổng lồ hủy diệt.

Máy Chém Vương Giả!

Kiếm Hình Tháp!

Cự Hùng Thiết Nương Tử!

Gai Ngược Sát Của Ma Thử!

Những đòn tấn công quỷ dị này lao thẳng vào hệ thống phòng ngự của thành phố.

Cột ánh sáng bị cuốn lấy, hỏa lực bị gián đoạn, vật chất thủy tinh quỷ dị bị Thiết Nương Tử phong tỏa rồi đâm nổ…

Cứ như thế, người khổng lồ hủy diệt chống đỡ với hỏa lực phòng ngự của nửa thành phố, cưỡng chế đáp xuống thành phố!

“Tống tiền bối, chúng ta cứ giằng co như thế mãi à!”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Tạm thời cứ chờ xem đã, sau đó chúng ta tìm cơ hội chuồn đi.”

Nếu như đã chọi rồi thì đừng lãng phí cơ hội, trong phạm vi đảm bảo sự an toàn của bản thân, Tống Thư Hàng định thử dò la uy lực của thế giới xa lạ này, thu thập một ít tình bào, xem xem rốt cuộc thế giới này có thủ đoạn gì.

Đợi đến khi mọi chuyện tương đối, hắn tiếp tục mượn thủ đoạn từ sợi tóc ngố của Sở các chủ để chuồn đi, ẩn nấp trong thế giới này.

"Trong thế giới này, trực tiếp xuyên không gian bị hạn chế, ta đã chuẩn bị cho ngươi một độn pháp. Lúc cần thiết, chúng ta cứ thi triển bí độn, tạm thời tránh đi trước."

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

"Dự tính nhiều nhất ba phút nữa sẽ đáp xuống mặt đất."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tính toán.

Bia đá đạo hữu:

"Ngoài hệ thống phòng không này, chắc chắn đối phương còn có những thủ đoạn phòng thủ trên mặt đất tương ứng. Bá Tống đạo hữu phải cẩn thận đấy."

Hệ thống phòng không cường đại như thế, chắc chắn phòng ngự mặt đất cũng không yếu hơn.

"Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào rồi."

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

…

…

Lúc này, sâu trong lòng đất bên dưới thành phố.

Một đám người khổng lồ mặc đồng phục bình tĩnh nhìn hình ảnh giám sát.

"Rốt cuộc cũng hiện nguyên hình rồi hả?"

Một người khổng lồ màu lam nhìn người khổng lồ hủy diệt, lạnh giọng nói.

"Độ cao của mục tiêu vào khoảng 60 carter."

Người khổng lồ xanh lá đứng bên cạnh nói:

"Nhìn từ bề ngoài, nó thuộc loại trung đẳng, nhưng thưc lực mạnh hơn loại trung đẳng trước kia nhiều. Cả tấn công và phòng ngự đều rất cường đại."

Ở trong cùng.

Một người khổng lồ màu vàng trầm giọng nói:

"Thí Thần Giả, xuất kích! Bắt lấy nó, chế tạo thành vũ trang cường đại hơn!"

Chương 2336: Lá chắn mạnh nhất

Bùm ~~

Người khổng lồ hủy diệt vô cùng thô bạo, gồng mình chỗng đỡ hỏa lực của nửa thành phố , thành công tiếp đất, tạo thành hai dấu chân lớn trên mặt đất. Hai tấm quy thuẫn cực đại hiện lên bên người hắn, ngăn cản toàn bộ đạn pháo bắn về phía nó.

Sau khi tiếp đất, đột nhiên số lượng lửa đạn tấn công người khổng lồ hủy diệt giảm đi rất nhiều… Phần lớn đạn pháo phòng ngự của hệ thống là dùng để tấn công trên không, sau khi người khổng lồ hủy diệt rơi xuống đất, tất nhiên mức độ tấn công sẽ giảm đi.

Người khổng lồ hủy diệt há hốc miệng, gầm gừ trong im lặng.

Hắn dang rộng đôi chân dài 30m ra, bước đi bước đầu tiên trong thế giới mới tại thành phố này. Một bước của nó tương đương với hàng trăm bước của người bình thường, chân dài tùy hứng như thế đấy.

Trong nắm đấm phải của người khổng lồ hủy diệt.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ giống như một thiết bị do thám, hơi cử động. Cô lên tiếng nhắc nhở:

“Có thứ gì đó trên mặt đất đang nhanh chóng tiếp cận.”

Tống Thư Hàng gật đầu, nói:

“Có lẽ là thủ đoạn phòng ngự mặt đất của ‘tiểu thế giới nhân tạo’.”

Tạo Hóa Tiên Tử mở một quyển sách ra, dùng giọng nữ điện tử đọc lên:

“Ha ha ha~ hy vọng lát nữa tuyệt chiêu của ngươi đừng khiến ta thất vọng.”

“Tiên tử, đây là lời thoại của nhân vật phản diện mà?”

Bia đá đạo hữu hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Lời thoại này chuẩn quá luôn ấy chứ!”

Tống Thư Hàng: “…”

Trong lúc đang nói chuyện, mặt đất rung chuyển, phát ra tiếng va chạm vang như tiếng sấm. Thứ sắp chui ra khỏi lòng đất này vô cùng to lớn.

Đồng thời, hệ thống phòng ngự của thành phố cũng tạm ngừng công kích,

“Đến rồi!”

Thông Nương nói với vẻ hưng phấn.

Một thông đạo cực lớn trên mặt đất mở ra trước mặt người khổng lồ hủy diệt.

Sau đó, có hai thân ảnh một to một nhỏ bắn ra từ trong thông đạo.

Lớn thì cực lớn mà nhỏ thì cực nhỏ.

Thân ảnh to lớn kia phải cao đến trăm mét, gần cao gấp đôi người khổng lồ hủy diệt.

Mà thân ảnh nhỏ bé kia chỉ lớn bằng một nửa Tô thị A Thập Lục, nhỏ bé mảnh mai.

Người khổng lồ hủy diệt ngẩng đầu nhìn về phía người khổng lồ cao trăm mét.

“Người máy hả?”

Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt.

Tên to con cao một trăm mét này nhìn giống như người máy kim loại thường xuyên xuất hiện trong các bộ phim khoa học viễn tưởng, toàn thân tràn ngập mỹ cảm bạo lực. Mỗi một miếng kim loại trên người nó đều sáng loáng chói mắt.

“Người khổng lồ hủy diệt đại chiến chiến sĩ người máy.”

Thông Nương gật đầu, cảm thấy cảnh tượng này kích thích hơn trong phim nhiều.

“Thứ nhỏ bé kia đi ra làm gì vậy?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma chú ý đến thân ảnh nhỏ xinh đó.

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia cũng có hình dáng của con người, cô giẫm lên một phi hành khí tinh tế, xoay xung quanh đỉnh đầu người máy trăm mét.

Bia đá đạo hữu:

“Có phải chỉ phụ trách hét 666 giống như thánh viên của Bá Tống đạo hữu không?”

Tống Thư Hàng: “...”

Khỉ của ta không chỉ biết hô 666 mà còn biết đọc điện điện điện nữa đó.

“Chọi hay hèn?”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hỏi:

“Độn pháp đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu muốn hèn có thể chuồn luôn ngay bây giờ.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Chờ ta thử thăm dò khả năng của người máy trăm mét này, giao đấu vài chiêu với hắn, sau đó lại hèn cũng chưa muộn.”

Người máy trăm mét này không thuộc hệ thống tu chân giả, cũng không thể phán đoán thực lực của nó dựa vào khí tức được.

“Đến lúc muốn hèn thì kêu một tiếng.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

...

...

Người máy trăm mét trước mặt giang rộng bốn tay.

Mặt đất bên cạnh lại có mấy thông đạo lớn mở ra, sau đó có hai thanh trường thương tạo hình kỳ dị phóng ra.

Người máy khổng lồ trăm mét cầm lấy trường thương, chĩa mũi thương về phía Tống Thư Hàng.

“Tiên hạ thủ vi cường!”

Tống Thư Hàng bình tĩnh phán đoán.

Người khổng lồ hủy diệt nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, thi triển tuyệt chiêu Cương Thiết Phi Quyền với người máy khổng lồ trăm mét trước!

Bùm ~~

Trong tiếng pháo đinh tai nhức óc, bàn tay phải của người khổng lồ hủy diệt vô tình phi về phía người máy khổng lồ trăm mét.

Thông Nương: “A a a a ~”

Bia đá đạo hữu:

“Tại sao lại phóng tay phải đi? Đây chẳng phải là khoang điều khiển à?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Qủa nhiên, cho dù có sinh ra linh khí nhưng bản tính của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này vẫn không thay đổi!”

Vũ Nhu Tử da đen:

“Chuẩn bị đón xung kích, 3, 2, 1 ~ va chạm!”

Cương Thiết Phi Quyền đấm thẳng vào mặt người máy khổng lồ trăm mét.

Đánh người không đánh mặt, nhưng đối phương là người máy, không phải người, không được quy định này bảo vệ.

Coong ~ âm thanh kim loại va chạm vang lên, du dương như tiếng chuông.

Đầu của người máy khổng lồ trăm mét bị đánh bay đi, cơ thể to lớn của nó lắc lư, thiếu chút nữa là té ngã.

Cương Thiết Phi Quyền một kích thành công.

“Nổ đầu rồi? Giòn thế à?”

Thông Nương ngơ ngác. Rõ ràng trông nó rất cường đại, kết quả đến cả Cương Thiết Phi Quyền của người khổng lồ hủy diệt cũng không đỡ được, người máy trăm mét này chỉ được cái mã ngoài thôi à?

Sau khi chọi bay đầu đối phương, Cương Thiết Phi Quyền lắc lư một vòng, trở về cổ tay phải của người khổng lồ hủy diệt.

“Vẫn chưa kết thúc!”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Cho dù đầu bị chọi bay nhưng người máy trăm mét này không mất đi năng lực hành động.

Lúc này, thân ảnh nhỏ nhắn vốn đứng trên đỉnh đầu người máy trăm mét bắt đầu cử động, cô giẫm lên phi hành khí, xoay tròn trên đỉnh đầu người máy khổng lồ.

Trên phi hành khí bắn ra cột ánh sáng bảy màu.

Tiếp đó, thân ảnh nhỏ nhắn đó bắt đầu lớn tiếng cất tiếng hát.

Cô hát bằng ngôn ngữ đám người Tống Thư Hàng đều không hiểu nhưng âm nhạc không có giới hạn.

Tiết tấu nhẹ nhàng này, âm điệu tuyệt diệu này, còn có tiếng ca vui tai này, thật là tuyệt vời.

“Có cảm giác như mở concert vậy.”

Vũ Nhu Tử da đen nói.

Bia đá đạo hữu nói:

“Có phải là hành khúc không? Trong thú giới có một loại tu luyện giả được gọi là Chiến Ca Tế Tư, bọn họ dùng tiếng hát làm lời nguyền, mỗi một bài hát đều có năng lực thần bí khác nhau, là một chức nghiệp hỗ trợ vô cùng cường đại.”

Theo tiếng hát của thân ảnh nhỏ nhắn, người máy trăm mét bắt đầu nhảy lên. Chiếc đầu bị đánh bay vừa nãy lại chủ động bay về, rơi vào trong tay người máy trăm mét.

Ngay sau đó, chiếc đầu này bắt đầu biến hình.

Sau một màn biến hóa tổ hợp chói mắt, chiếc đầu ban đầu biến thành một chiếc lá chắn lớn!

Chính giữa chiếc lá chắn là mặt của người máy trăm mét, hai mắt của người máy trên lá chắn nhìn chằm chằm vào người khổng lồ hủy diệt.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Lấy mặt làm lá chắn? Điều này khiến ta nghĩ tới một truyền thuyết.”

“Hình Thiên lấy ngực làm mắt hả?”

Thông Nương nhanh chóng đáp.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma lắc đầu nói:

“Nhất thời chưa nghĩ ra, nhưng ta nhớ lúc trước Xích Tiêu Tử từng tiếp xúc với một kẻ tàn nhẫn lấy đầu làm lá chắn. Còn nữa… Thư Hàng, khi ngươi nhìn thấy cảnh tượng này, có cảm giác rất thân thiết không?”

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “???”

“Độ dày da mặt của ngươi e là không kém gì người máy khổng lồ trăm mét đâu. Nó có thể lấy mặt làm lá chắn, ngươi cũng có thể. Tin tưởng bản thân, ngươi là mạnh nhất.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Ở phía đối diện, tiếng hát của thân ảnh nhỏ nhắn càng vang hơn, trên cơ thể người máy khổng lồ trăm mét khoác lên từng tầng ánh sáng.

Là hành khúc thật à?

Đối mặt với sự khiêu khích từ hành khúc của thân ảnh nhỏ hắn, Tống Thư Hàng tất nhiên sẽ không yếu thế.

Tiếng hát êm tai vang lên từ đỉnh đâu của người khổng lồ hủy diệt.

Tạo Hóa Tiên Tử tay cầm tỳ bà, hiện lên trên người người khổng lồ hủy diệt.

Cùng lúc đó, cơ thể của Tống Thư Hàng hơi rung lên.

133 thánh viên hiện hình, tăng thêm khí thế cho Tạo Hóa Tiên Tử!

Chương 2367: Tất sát? Thánh kiếm Chung Yên

Dạo gần đây Tạo Hóa Tiên Tử thấy hơi cô đơn vì cô đã mất đi đối thủ ngang tài ngang sức... Dạo này mỹ nhân rắn công đức rất bận, bận giúp Bạch tiền bối nhổ lông dê để tăng đẳng cấp thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng và phối hợp với kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối.

Hôm nay chẳng dễ gì mới gặp được một đối thủ kích thích dục vọng tranh đấu diễn xướng của cô, đương nhiên cô phải dốc toàn lực rồi!

Tỳ bà trong tay cô bắn ra khí thế hào hùng, đôi môi đỏ hé mở, giọng hát dường như không thuộc về nhân gian khiến toàn trường chấn động.

133 thánh viên cũng không khiến Tống Thư Hàng mất mặt.

Đại thánh viên cầm đầu giơ cao kinh văn đang cầm trong tay, lay động theo gió. Kinh văn Nho gia hóa thành một chiếc kính râm đen kịt, đại thánh viên ung dung đeo kính râm lên.

Tiếp đó nó lại cởi Nho bào đang mặc ra, phất mạnh rồi mặc ngược vào... Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Nho bào mặc ngược hóa thành một chiếc áo đuôi tôm màu đen.

Mà ảnh ảo chân long vốn đang vây quanh cổ nó lại xoay tròn, hoá thành một chiếc nơ bướm.

Sau lưng đại thánh viên, 132 tiểu thánh viên xếp thành hình vuông ngay ngắn, thực hiện những động tác giống nhau một cách đều đặn.

133 thánh viên áo đen ngầu lòi xuất hiện.

Trong ánh mắt không thể tin của thân ảnh nhỏ nhắn phe đối phương, 133 thánh viên bắt đầu nhảy lên vô cùng nhịp nhàng.

Trang phục chỉnh tề, thể hình chỉnh tề, động tác chỉnh tề kết hợp lại với nhau mang tới một vẻ đẹp chấn động... Cho dù 133 thánh viên thực hiện động tác tinh tinh đấm ngực, chỉ cần thật đều là sẽ vô cùng kích thích thị giác.

Có 133 thánh viên nhảy cùng, về mặt khí thế Tạo Hóa Tiên Tử đã hoàn toàn trấn áp Chiến Ca Tế Tư nhỏ bé của đối phương.

Hơn nữa tiếng hát của Tạo Hóa Tiên Tử cũng có hiệu quả tăng cường các loại pháp thuật hỗ trợ.

Hàng loạt pháp thuật hỗ trợ mà Tống Thư Hàng không biết rơi lên người người khổng lồ hủy diệt theo tiếng đàn của Tạo Hóa Tiên Tử.

Trong ngực của người khổng lồ hủy diệt, tâm can của ngụy đại lão hành tinh mọc mắt đập dữ dội, cung cấp năng lượng không ngừng cho người khổng lồ hủy diệt!

Đúng lúc này, người máy trăm mét phía đối diện đột nhiên cuồng bạo. Chiếc loa trên người hắn phát ra tiếng gào thét chói tai, dường như đang dùng ngôn ngữ của thế giới này để mắng chuyện gì đó.

Sau đó, người máy khổng lồ trăm mét dùng hai tay cầm thuẫn, hai tay còn lại cầm thương, xông về phía người khổng lồ hủy diệt của Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ hủy diệt không hề yếu thế, cho dù chỉ lớn bằng một nửa đối phương nhưng xét về sức lực, nó lại chiếm thế thượng phong... Dưới sự hỗ trợ hết công suất của tâm can, người khổng lồ hủy diệt có thể phát ra đòn tấn công thuần vật lý cửu phẩm.

Hai tấm quy thuẫn hiện lên bên người, chủ động đối kháng với trường thương và laser của kẻ địch thay nó.

Nó vung thiết quyền, xông thẳng lên trước.

Đồng thời cơ thể của nó sẽ tự động ngưng tụ các loại hình khí tấn công tàn khốc, ập về phía người máy khổng lồ cao trăm mét.

Hai quái vật sắt thép khổng lồ va chạm, giao đấu với nhau.

Kiến trúc xung quanh nhanh chóng chìm xuống mặt đất, để lại không gian chiến đấu cho hai bên. Một số vũ khí của hệ thống phòng ngự bắt đầu yểm hộ hỏa lực từ xa cho người máy trăm mét.

...

...

“Hình như người máy khổng lồ này bị kích thích thì phải? Cảm giác trong chớp mắt điểm phẫn nộ của nó tăng lên mấy lần liền.”

Số Hamster nói, nó là tà ma Cửu U, có thể cảm nhận được dao động cảm xúc của một số sinh vật. Bất luận là tuyệt vọng, bi thương, phẫn nộ hay hoảng sợ, nó đều có thể đoán ra điểm tương đối.

“Là vì đọ diễn xướng âm nhạc bị Tạo Hóa Tiên Tử vượt mặt nên mới tức giận hả?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma suy đoán.

Bia đá đạo hữu:

“Có phải là hắn cho rằng Tạo Hóa Tiên Tử là con tin bị Tống Thư Hàng bắt cho nên mới bắt đầu cuồng bạo?”

Tống Thư Hàng xoa cằm, lúc này hắn đang vô cùng bình tĩnh.

“Là do tâm can của ngụy đại lão hành tinh mọc mắt đập đó, khi trái tim này dốc toàn lực khởi động, hình như đối phương bị chọc giận, trở nên cuồng bạo.”

Tống Thư Hàng phân tích.

Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi:

“Vì sao vậy?”

“Có lẽ chúng đã từng tiếp xúc với sức mạnh tương tự.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Vũ Nhu Tử da đen:

“Chẳng lẽ là đại lão hành tinh mọc mắt kia từng tấn công nơi này à?”

“Có khả năng này, nhưng không nhất định là đại lão hành tinh mọc mắt, có thể là tạo vật tương tự như nó.”

Tống Thư Hàng suy đoán.

“Bản thể của đại lão hành tinh mọc mắt chính là một hành tinh vô cùng to lớn. Thể tích quá đỗi to lớn khiến nó khó có thể xông vào mảnh vỡ tiểu thế giới này được.

Nếu như nó đã từng cưỡng chế xâm nhập vào tiểu thế giới này và xảy ra xung đột với những sinh vật thông minh ở đây… thì e rằng mảnh vỡ tiểu thế giới này đã bị hủy diệt lâu rồi, đến cả bã cũng không còn luôn.

[Tăng công kích.]

Tống Thư Hàng hạ lệnh cho ‘người khổng lồ hủy diệt’, đồng thời hắn điều động sức mạnh 8 Nguyên Anh + 1 kim đan đặc biệt của mình, rót vào trong cơ thể của người khổng lồ hủy diệt, kích hoạt tuyệt chiêu của nó... Đây là biện pháp thăm dò cuối cùng, sau khi thăm dò xong hắn sẽ chuồn đi.

Nhận được mệnh lệnh, người khổng lồ hủy diệt nhảy lên, đá vào đầu gối của người máy trăm mét.

Vị trí quan trọng của người máy trăm mét chấn động, động tác tấn công khựng lại.

Nhân cơ hội này tay phải của người khổng lồ hủy diệt nắm lại, ấn lên bụng, rút thật mạnh!

Một thanh lợi kiếm tràn ngập sự hủy diệt, kết liễu vạn vật bị rút ra khỏi người nó.

Thánh Kiếm Chung Yên!

Tên đầy đủ: Thánh kiếm mang đến sự hủy diệt cho thế giới.

Là hình thái tổ hợp của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú Bạch tiền bối two sở hữu.

Người khổng lồ hủy diệt sau khi hợp thể có thể rút ra hình thái thánh kiếm Chung Yên trong thời gian ngắn, chém ra một chiêu có uy lực khổng lồ, đó được coi là tuyệt chiêu tất sát hiện tại của nó.

Hai tay người khổng lồ hủy diệt cầm chặt kiếm, giơ nó lên cao.

Khí tức và pháp tắc vạn vật kết thúc quấn quanh thân kiếm, trong đó còn nhiễm cả một luồng khí tức Cửu U của Bạch tiền bối two, khi tiếp xúc với luồng khí tức Cửu U này, tất cả các sinh linh đều sẽ bị ảnh hưởng!

Đến cả đồ trang sức trên người Tống Thư Hàng cũng cảm thấy khó chịu.

Vụt ~ trên thánh kiếm Chung Yên đột nhiên có một ngọn lửa bốc lên.

Cổ tay của người khổng lồ hủy diệt xoay lại một cách uyển chuyển.

Đao quang hủy diệt + hỏa diễm đốt trời được chém ra.

Đao ý khủng bố phóng thẳng lên trời.

Là Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao.

Tống Thư Hàng sững sờ, người khổng lồ hủy diệt có thể sử dụng Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao ư?

“Bộp ~ bộp ~”

Trên mu bàn tay hắn, nghịch kình khí linh tiên tử vỗ tay, kêu lên đầy vui sướng.

Người khổng lồ hủy diệt có thể chém ra một đao kia hoàn toàn là do cô!

Đối mặt với nhát đao khủng bố thế này, người máy trăm mét ở đối diện giơ cao lá chắn, chặn đao quang lại.

Cạch ~

Chiếc lá chắn to lớn, nặng nề bị Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao chém nứt.

Dư thế của đao quang không giảm, tiếp tục chém xuống người máy trăm mét.

Mà người khổng lồ hủy diệt lại cầm lấy thánh kiếm Chung Yên, bước lên trước, một nhát kiếm nối đuôi Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao, chém về phía người máy trăm mét.

Chiến Ca Tế Tư nhỏ nhắn đứng sau người máy trăm mét thét lên một tiếng chói tai.

Người máy trăm mét nắm chặt hai thanh trường thương, để trưởng thương đan vào nhau rồi đâm về trước.

Cùng lúc đó, một trường phòng ngự khổng lồ hiện lên trên người nó.

[Khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối.]

Đây được coi là lớp phòng ngự cuối cùng bao trùm lên một hành tinh.

Không lâu trước đó Tống Thư Hàng từng lấy được bản thiết kế của nó, vì thế cũng hiểu biết đôi chút.

Chương 2368: Tai nạn giao thông trên bầu trời

Tống Thư Hàng đảm bảo mình tuyệt đối không nhìn nhầm!

Hắn đã từng xem cẩn thận từ đầu đến cuối bản thiết kế ‘khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối’ một lần. Tuy rằng hắn không thể tạo ra một tấm khiên pháp khí như thế, hiện tại cũng không thể cung cấp năng lượng cho khiên bảo vệ trường lực đẳng cấp này nhưng chuyện đó không ảnh hưởng tới việc hắn nghiên cứu bản thiết kế ‘khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối’, thu nạp tri thức và linh cảm về phòng ngự.

Khiên bảo vệ trường lực trên người người máy trăm mét hiện tại chắc chắn là ‘khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối’… chỉ có điều phạm vi phòng ngự thu nhỏ hơn rất nhiều.

Tấm khiên vốn đủ để phòng ngự cho cả một hành tinh bây giờ chỉ bao quanh cạnh sườn người máy trăm mét, hình thành một trường lực phòng ngự.

Xoẹt ~ người khổng lồ hủy diệt chém ra Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao, sau khi đao quang chém vào khiên bảo vệ trường lực liền giống như bó đuốc rơi xuống ao, bị dập tắt hoàn toàn.

Mà ngay cả thánh kiếm Chung Yên trong tay người khổng lồ hủy diệt cũng bị cản lại.

Thánh kiếm Chung Yên và trường thương của người máy trăm mét giao nhau, ở giữa có một tầng trường lực vô hình, ngăn cản mũi kiếm sắc bén của thánh kiếm Chung Yên.

Tầng trường lực vô hình này bị thánh kiếm Chung Yên trấn áp đến mức vặn vẹo… nhưng nó vẫn có thể ngăn cản được thánh kiếm!

“Khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối… quả nhiên nơi này có liên quan đến ‘ba mắt tiền bối’ hoặc Thiên Đạo tương ứng với ba mắt tiền bối.”

Tống Thư Hàng nói.

‘Khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối’ thu nhỏ này , còn có chuyện người máy trăm mét cảm ứng được trái tim của đại lão hành tinh mọc mắt thì mất khống chế.

Mặt khác mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo này có lịch sử lâu đời, từ thời thái cổ nó đã tồn tại rồi. Về mặt thời gian cũng khớp với ba mắt tiền bối.

Người khổng lồ hủy diệt phát lực vào hai tay, nắm chặt thánh kiếm Chung Yên, cố gắng bổ xuống.

Người máy mất đầu chỉ còn cao 90 mét dùng bốn tay nắm chặt lấy song thương, duy trì ‘khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối’.

Hai bên lâm vào thế giằng co.

Do sức mạnh và sự bạo phát của hai bên, mặt đất bắt đầu lún xuống.

…

…

Trong nắm đấm phải của người khổng lồ hủy diệt.

Tống Thư Hàng gật đầu… Do thám được tương đối rồi, hắn cũng đã lấy được một số tình báo hữu dụng.

Chuồn thôi chuồn thôi.

“Sở các chủ ~ kêu một tiếng!”

Tống Thư Hàng nói với sợi tóc ngố của Sở các chủ.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “???”

Đột nhiên bảo ta kêu một tiếng làm gì vậy?

Chẳng lẽ là để phối hợp với người khổng lồ hủy diệt, đập tan khiên bảo vệ trường lực vô hình à?

Sợi tóc ngố của Sở các chủ suy tư một lát, sau đó chuẩn bị kêu lên một tiếng thánh thót phối hợp với Tống Thư Hàng.

“Hèn rồi hèn rồi.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Vũ Nhu Tử da đen đứng bên cạnh chu đáo giải thích:

“Sở tiền bối, chẳng phải trước đây ngươi bảo Tống Thư Hàng nói ‘kêu một tiếng’ ở những lúc hèn à, lúc nãy Tống tiền bối vừa ‘kêu một tiếng’ rồi.”

“Ta phải siết chết tên họ Tống nhà ngươi!”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ quấn quanh cổ Tống Thư Hàng nhiều vòng một cách thuần thục, quấn thật chặt… đến mức Tống Thư Hàng phải thè cả lưỡi ra.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Tiên Tử nhận được tín hiệu, ngừng đàn tỳ bà, nhanh chóng bay vào bên trong người khổng lồ hủy diệt.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ kích hoạt bí độn chi pháp đã chuẩn bị từ trước.

Ánh sáng của bí độn bao lấy Tống Thư Hàng, đồ trang sức và cả người khổng lồ hủy diệt.

Ngay sau đó, người khổng lồ hủy diệt hóa thành ánh sáng.

Xoạch một cái, ánh sáng do người khổng lồ hủy diệt hóa thành bắn lên trời, biến mất ở đằng xa.

Tốc độ của độn pháp này chỉ chậm hơn ‘phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’. Có thể nói ngoại trừ thủ đoạn không gian, đây là pháp thuật đỉnh cao nhanh nhất.

Nói chuồn liền chuồn, hoàn toàn không để cho đối phương có cơ hội phản ứng lại.

Người máy không đầu 90 mét ngơ ngác nắm hai thanh trường thương, mơ màng đứng nguyên tại chỗ… Đối thủ một khắc trước còn dùng lợi kiếm áp chế nó đột nhiên hóa thành ánh sáng rồi chuồn đi mất, tâm thái của nó không thay đổi kịp.

Đợi khi nó phản ứng lại, dù có muốn đuổi theo cũng muộn rồi.

Huống chi nó hoàn toàn không có tốc độ nhanh như thế.

Cuối cùng, nó chỉ có thể vung hai thanh trường thương quỷ dị lên để phát tiết, loa phát ra tiếng kêu gào phẫn nộ… Chắc là đang mắng một số câu như ‘đồ nhát chết, có giỏi thì ra đây đại chiến ba trăm hiệp, ai chạy kẻ đó là XX’.

…

…

Sâu trong lòng đất của thành phố.

Đám người khổng lồ mặc đồng phục đủ mọi màu sắc kia lặng ngắt như tờ.

“Không bắt được rồi, nhưng vẫn coi như tác chiến thành công, mọi người không cần phải im lặng như thế đâu. Ít nhất, chúng ta đã bảo vệ được thành phố này thêm một lần nữa.”

Người khổng lồ màu lam ngồi ở vị trí trung tâm nói.

Cho dù ngữ khí của hắn có thoải mái hơn nữa cũng khó mà che giấu sự nặng nề trong lòng.

“Cổ thần hàng lâm lần này thật là quỷ dị.”

Người khổng lồ xanh lá đứng bên cạnh thong thả nói:

“Bất luận là trí tuệ, sức chiến đấu hay trang bị đều nhảy vọt. Hơn nữa cổ thần lại còn biết chạy trốn.”

“Điều quan trọng hơn là, cổ thần cũng biến ra Chiến Ca Tế Tư… đây là chuyện trước đây chưa từng gặp. Phải thông báo chuyện này ngay cho các căn cứ Thí Thần Giả khác.”

Người khổng lồ màu vàng đứng bên cạnh nói ngay vào trọng tâm.

Cổ thần xâm lược trước đây không quá thông minh.

Trang bị trên người đếm tới đếm lui cũng chỉ có mấy loại.

Bọn họ từng giết chết mấy cổ thần, cũng cởi trang bị trên người cổ thần xuống nghiên cứu, dung nhập vào hệ thống khoa học kỹ thuật của mình.

Vũ khí chủ lực ‘Thí Thần Giả’ bọn họ dùng để đối kháng với cổ thần hôm nay là dùng cổ thần làm nguyên liệu để chế tạo thành.

“Cổ thần lại tiến hóa một lần nữa, đây là tai họa với chúng ta.”

Người khổng lồ màu lam cầm đầu nắm chặt tay lại:

“Vì thế, bây giờ chúng ta phải xác nhận một chuyện. Cổ thần giáng lâm lần này rốt cuộc là thể đặc biệt hay tất cả các cổ thần sẽ giáng lâm trong tương lai đều có thể tiến hóa đến mức độ này?”

“Nhất định phải tìm ra cổ thần đã bỏ chạy, bắn hạ nó. Dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin này đến các chiến hữu ở căn cứ khác, lần này là mối nguy sinh tử tồn vong. Còn nữa… copy cảnh chiến đấu với cổ thần hôm nay, gửi cho tất cả mọi người.”

Người khổng lồ màu lam đứng lên nói.

Những người khổng lồ đủ mọi màu sắc bên dưới nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh.

“Còn nữa, gọi Thí Thần Giả trở về, vất vả rồi.”

Người khổng lồ màu lam thở dài:

“Nhớ mang đầu về nhé.”

Trên mặt đất.

Người máy 90 mét im lặng nhặt chiếc khiên da mặt lên, cất đi. Sau đó nó đứng trên đài lên xuống của người khổng lồ, chuẩn bị hạ xuống.

Nhưng khi người máy 90 mét mới xuống được một nửa, hệ thống phòng ngự xung quanh thành phố lại vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

Tháp phòng ngự phòng không xung quanh ngửa lên trời, khóa mục tiêu, tập trung hỏa lực!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Đây là tín hiệu lại có cổ thần đến.

“Là cổ thần bỏ chạy lúc nãy quay lại à?”

Người khổng lồ màu xanh nhíu mày nói.

…

…

Bên ngoài tầng khí quyển.

Kẻ biến thành ánh sáng rồi tháo chạy là Tống Thư Hàng trợn trừng hai mắt, hắn truyền âm với giọng nói khổ sở:

[Sở các chủ, đợi một lát, hình như chúng ta đụng vào thứ gì đó rồi?]

Hình như người khổng lồ hủy diệt biến thành ánh sáng chạy trốn về phía vũ trụ đã ma sát với một vật thể to lớn thì phải?

Nhưng do tốc độ bí độn quá nhanh, Tống Thư Hàng cũng không chắc mình đụng phải thứ gì?

Chương 2369: Bạch Bạch

“Ta không có hứng thú biết mình đụng phải thứ gì, giờ ta bận lắm.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ lạnh giọng nói.

Sau đó, lọn tóc quấn quanh cổ càng thít chặt hơn!

Tống Thư Hàng: “…”

“Làm tốt lắm.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma đứng bên cạnh lên tiếng hoan hô, gần đây nó cảm thấy năng lực ‘kháng đâm tim’ của Tống Thư Hàng tăng lên nhiều, mấy hôm nay nó đã đâm tim chính xác nhiều lần nhưng Tống Thư Hàng lại không cho nó ‘Dưỡng Đao Thuật’, điều này khiến Xích Tiêu Kiếm tâm ma cảm thấy nguy hiểm.

“Sở tiền bối, nếu ngươi còn thít nữa, Tống tiền bối sẽ đứt đầu mất.”

Vũ Nhu Tử da đen dè dặt nói.

Cô vừa dứt lời…

Bụp ~ đầu của Tống Thư Hàng rơi xuống, lăn hai vòng dưới đất như một quả bóng cao su vậy.

Cảnh tượng này giống như một bộ phim kinh dị.

Vũ Nhu Tử da đen: “…”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng sững sờ, từ đầu đến cuối cô đều khống chế lực, về mặt lý thuyết, mới chỉ siết cổ thế này không thể cứa đứt đầu của Tống Thư Hàng được.

“Số Bá Tống, ngươi lại thức tỉnh năng lực thiên phú gì vậy?”

Số Hamster bình tĩnh nỏi, dù sao nó cũng chứng kiến quá nhiều cảnh tương tự rồi. Cách đây không lâu Bạch chúa tể từng lén lút cắt đầu của Tống Thư Hàng, sau đó dưới sát thương của thiên phạt, Tống Thư Hàng còn lại mỗi một cái đầu bay lơ lửng.

Nhục thân của Tống Thư Hàng bình tĩnh tiến lên, nắm lấy bím tóc, nhấc đầu của mình lên:

“Đây là một loại thần thông ta thức tỉnh được sau khi ‘thiên phú không gian' – chế độ kỵ sĩ không đầu."

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: "…"

"Sở dĩ thức tỉnh thần thông này, có lẽ là liên quan đến những chuyện đã trải qua trước đây. Bạch tiền bối từng chia cắt đầu và thân của ta, sau đó cơ thể của ta còn bị thiên phạt hóa thành tro bụi. Kết hợp những nguyên nhân này, đầu của ta có thể thoải mái rời khỏi nhục thân."

Tống Thư Hàng lắp đầu của mình lại, nói:

"Chỉ cần đặt lại là có thể tự dung nhập, hoàn toàn không cần pháp thuật trị liệu."

"Thiên phú thần thông mà ngươi thức tỉnh không có cái nào bình thường một chút được à?"

Bia đá đạo hữu than thở.

"Bia đá đạo hữu ngươi nhìn nhầm bản chất rồi ~ Trên đời này không có thần thông thiên phú nào vô dụng, chỉ có tu luyện giả không biết phát triển kỹ năng."

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Ngược lại, hắn rất thích dị năng không gian 'chế độ kỵ sĩ không đầu' này, bởi hắn biết những ưu điểm của chế độ này.

Sau khi có được chế độ này, một số pháp thuật, tấn công, nguyền rủa như 'chém đầu, vặt đầu' sẽ không còn tác dụng với hắn nữa. Trong tu luyện giới, không có nhiều tu sĩ sở hữu khả năng tấn công như thế. Có vài cường giả có thể xuyên qua nhiều vị diện, trực tiếp thi triển lời nguyền, vặt đứt đầu của người khác, không thể không đề phòng.

Điều quan trọng nhất là, kẻ có thể tách đầu và người như hắn vô hình chung có thêm nửa cái mạng, chỉ cần 'bảo hiểm' máu Thánh Nhân Nho gia vẫn còn, lúc cần thiết hắn có thể bỏ nhục thân, để máu Thánh Nhân Nho gia bảo quản những vật phẩm quan trọng trên người hắn. Sau khi mọi chuyện qua đi, hắn có thể dùng Thánh Viên Long Lực Thần Công tổng cương thiên + Trình Lâm Tự Dũ Pháp để mọc lại nhục thân.

Bây giờ muốn giết hắn ngày càng trở nên khó khăn hơn!

Sợi tóc ngố của Sở các chủ im lặng thu về, nói:

“Đây là nguyên nhân gần đây ngươi hoạt bát thế à?”

“Thực ra ta muốn tìm một cơ hội cho mọi người xem thần thông mới của ta, khụ ~”

Tống Thư Hàng ho nhẹ mọt tiếng, chuyển chủ đề:

“Sở tiền bối, chúng ta vào chủ đề chính đi. Ta nghi ngờ đó có thể là thứ mà sinh vật thông minh ở mảnh vỡ tiểu thế giới thật sự muốn đối kháng. Ta muốn đứng từ xa thử tiếp xúc với vật chúng ta tông vào vừa nãy, kiểm chứng suy đoán của mình.”

Rốt cuộc thứ bị bọn họ đụng trúng có phải là tạo vật tương ứng với ‘ba mắt tiền bối’ hay không?

“Ừm, lát nữa ta dừng độn quang lại. Sau đó ngươi tìm cơ hội, lặng lẽ lẩn vào trong thành phố đó, cẩn thận đừng để bị phát hiện. Nếu như lại bị cuốn vào trận chiến, ta không còn thừa nhiều năng lượng để dùng độn quang mang các ngươi đi trốn lần nữa đâu.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Bia đá đạo hữu hỏi:

“Sở đạo hữu lại hết năng lượng rồi à?”

“Dù sao hiện giờ ta chỉ là một sợi tóc, không lưu trữ nhiều năng lượng được. Mang theo một vật thể to lớn như người khổng lồ hủy diệt mà thi triển độn thuật, năng lượng tiêu hao nhanh lắm. Lát nữa ta sẽ tiến vào trạng thái hôn mê, tĩnh tâm hồi phục năng lượng.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở, cô nói thế ý bảo Tống Thư Hàng đừng high quá.

“Yên tâm đi Sở tiền bối.”

Vũ Nhu Tử da đen nói:

“Ta sẽ ở bên cạnh nhắc nhở Tống tiền bối, để hắn khắc chế bản thân.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ chạm vào trán Tống Thư Hàng, nói:

“Ngươi nhìn thấy chưa? Đừng quên Vũ Nhu Tử da đen là tâm ma đấy, giờ ngươi đã thảm đến mức cần tâm ma nhắc nhở khắc chế bản thân rồi đấy. Ngươi không đau lòng à?”

Tống Thư Hàng cố gặng năn ra một nụ cười cay đắng.

“Chuẩn bị xong rồi, ta sắp dừng độn pháp đây.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói tiếp.

Tống Thư Hàng và đống trang sức vội vàng chuẩn bị phanh gấp.

Hai hơi thở sau.

Độn quang đi tới tọa độ chỉ định, dừng lại trong nháy mắt.

Xung kích trong dự tính của mọi người không xuất hiện.

Trong tích tắc, người khổng lồ hủy diệt chuyển từ trạng thái cực động sang trạng thái cực tĩnh, không cần phải giảm xóc luôn.

Đây là thủ đoạn của Trường Sinh Giả, cho dù chỉ là một sợi tóc của Trường Sinh Giả cũng có thủ đoạn vô cùng huyền diệu.

...

...

Sau khi dừng lại hẳn, trước tiên Tống Thư Hàng thu người khổng lồ hủy diệt lại, người máy khổng lồ bên dưới có thể cảm ứng được tâm can của ngụy đại lão hành tinh mọc mắt, nên nếu như muốn ẩn nấp thì trước tiên phải cất người khổng lồ hủy diệt đi, che giấu hơi thở.

Hơn nữa, lần này Tống Thư Hàng không xông thẳng vào tầng khí quyển.

Hắn vươn tay chạm vào mi tâm của mình, con thần nhãn thứ ba mở ra.

Xuyên qua con mắt này, cho dù đang ở trong vũ trụ, hắn cũng có thể ‘nhìn’ thấy tình hình của thành phố bên dưới.

Con mắt thứ ba của hắn quét xuống dưới một lượt, tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng liền tìm thấy thứ mà mình muốn xem.

Thành phố lúc này lại vang lên tiếng đạn pháo!

Lúc trước đám pháo phòng ngự này tập kích Tống Thư Hàng như thế nào thì bây giờ cũng công kích mục tiêu này như thế.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thần nhãn thứ ba chuyển động, bắt đầu phóng to từng tầng, bắt hình ảnh của sinh vật đang bị bắn kia.

Ngay sau đó, con mắt thứ ba của hắn trợn trừng.

Sinh vật bị tập kích kia có hình dáng giống với nhân loại.

Hắn có một mái tóc màu trắng, tóc rất dài… chẳng kém gì Sở các chủ, rũ thẳng xuống dưới chân, trải rộng trên mặt đất.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là gương mặt của thân ảnh tóc trắng này rất quen thuộc với Tống Thư Hàng.

Sinh vật đang bị bắn này có một gương mặt giống với Bạch tiền bối.

Tại sao ‘Bạch tiền bối’ lại xuất hiện ở đây?

Vì sao hắn lại trở thành kẻ địch của thế giới này?

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên rất nhiều câu hỏi.

Hắn bỗng nhớ tới một manh mối.

“Thư Hàng ngươi nhìn thấy gì vậy? Sao trông kinh ngạc thế?”

Thông Nương hỏi.

“Ta nhìn thấy… một vị Bạch tiền bối rốt cuộc tóc cũng dài tới eo.”

Tống Thư Hàng đáp.

Chương 2370: Tin rác nhồi sọ

Phải biết rằng trong bao nhiêu kiểu Bạch tiền bối mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc, không có ai tóc dài đến eo cả.

Vì một loạt sự trùng hợp, mỗi khi tóc chưa dài đến eo, tóc của Bạch tiền bối hiện thế lại bị cắt đến lưng.

Từ khi hắn tiếp xúc với Cửu U Bạch tiền bối two cho đến nay, tóc của hắn chưa từng dài ra.

Mấy lần tình cờ gặp Bạch tiền bối còn nhỏ lại càng không cần phải nói, tóc còn ngắn hơn khi trưởng thành nữa.

Lần này chẳng dễ gì mới gặp được một phiên bản Bạch tiền bối tóc dài chấm đất, cảm giác như chơi game nhặt được trang bị cực phẩm, thuộc tính vượt trội hơn hẳn trang bị bình thường vậy, khiến người ta vô cùng vui mừng.

“Tống tiền bối, có nghĩa là lúc nãy chúng ta đã đụng trúng Bạch tiền bối ư? Tuy rằng không biết là Bạch tiền bối hình thái nào nhưng chắc hẳn thuộc tính cơ bản không chênh lệch nhiều. Thế có phải chúng ta sắp xong đời rồi không?”

Vũ Nhu Tử da đen nói với giọng bất an.

Dưới gầm trời này vẫn chưa có người nào đụng vào Bạch tiền bối xong còn có thể tiếp tục nhảy nhót được.

Không đúng, cho tới bây giờ Bạch tiền bối cũng chưa từng bị người ta đụng... Cho dù là thiên lý phi thi tặng pháp bảo, có đụng cũng là đụng Tống Thư Hàng bên cạnh Bạch tiền bối.

Bàn tay của Tống Thư Hàng cứng đờ lại.

Hắn không nhịn được đưa tay ra sờ lên sợi dây thạch anh đỏ của Sở các chủ, pháp khí sống lại vừa lấy được còn chưa ấm tay này chắc không dùng đến nhanh thế chứ?

Ở bên dưới...

Vị Bạch tiền bối tóc trắng đang bị tấn công kia hình như cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, hắn quay đầu liếc về vị trí của Tống Thư Hàng.

Trên gương mặt của Bạch tiền bối three không có bất cứ cảm xúc gì, giống như phân thân mặt than của Bạch tiền bối lúc trước vậy. Mà con ngươi của hắn cũng khác những vị Bạch tiền bối khác... Sâu trong con ngươi của hắn dường như được tạo thành từ vô số luồng sáng, trong đó ẩn chứa số liệu thông tin khổng lồ khó có thể tưởng tượng được.

Thần nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng nhìn thẳng vào hai mắt của Bạch tiền bối three, trong khoảnh khắc đó hắn liền nhận được rất nhiều tin tức hỗn tạp. Những thông tin này ập tới, không có lựa chọn từ chối nhận.

“A ~ thủ đoạn ‘tin rác nhồi sọ’ của ba mắt tiền bối!”

Tống Thư Hàng đau đớn nhắm thần nhãn thứ ba lại.

Dây thần kinh trên đầu hắn phình to ra, đau đớn.

Cũng may hắn đã được huấn luyện chịu đựng cơn đau này ở chỗ ba mắt tiền bối, có sức miễn dịch rất cao với đau đớn kiểu này.

“Đây rốt cuộc là Bạch tiền bối hay ba mắt tiền bối?”

Tống Thư Hàng đau đớn xoa mi tâm.

Rõ ràng là hình dáng của Bạch tiền bối nhưng lại sử dụng năng lực liên quan đến ba mắt tiền bối... Thậm chi mảnh vỡ tiểu thế giới bên dưới cũng chứa đầy dấu vết của ba mắt tiền bối.

Vũ Nhu Tử da đen chủ động tiến lên, xoa huyệt thái dương cho hắn, giảm bớt cơn đau trên đầu.

Tống Thư Hàng thử phân tích số liệu thông tin mà Bạch tiền bối three truyền tới, nhưng chỉ một lúc, đầu hắn sắp nổ đến nơi luôn... Đó là hàng trăm triệu đoạn dữ liệu, không có một cái nào hoàn chỉnh. Mỗi một đoạn dữ liệu đều đại diện cho một cá thể độc lập, không thể ghép lại được.

Hoàn toàn là số liệu rác thôi hả?

Cũng may chỉ mới nhìn Bạch tiền bối three một cái, nếu như nhìn lâu thêm chút nữa, Tống Thư Hàng nghi ngờ đầu mình sẽ bị đống dữ liệu rác kia nhét đầy rồi nổ tung mất!

“Chúng ta phải xuống dưới à?”

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi.

“Không phải vội, trước tiên cứ xem thế cục bên dưới phát triển thế nào đã.”

Tống Thư Hàng lắc đầu, sau đó lại mở thần nhãn thứ ba ra.

Trong tiểu thế giới nhân tạo này vừa có dấu tích của Bạch tiền bối vừa có vết tích của ba mắt tiền bối, thậm chí Bạch tiền bối three còn có kỹ năng của ba mắt tiền bối... Vậy rất có khả năng trước khi vỡ tiểu thế giới là tác phẩm của ba mắt tiền bối. Sau khi vỡ, nó rơi vào tay Bạch tiền bối từng là Thiên Đạo, đồng thời được cải tạo lại ở một mức độ nhất định?

Mắt thần thứ ba mở ra lần nữa, quét xuống bên dưới.

Lần này Tống Thư Hàng không nhìn Bạch tiền bối three mà nhìn khắp cả thành phố.

...

...

Lúc này trên người Bạch tiền bối three hiện lên một tầng ‘khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối’, đây cũng là tác phẩm của ba mắt tiền bối.

Lợi dụng khiên bảo vệ trường lực tuyệt đối này, hắn cản hết tất cả hỏa lực đang bắn tới.

Sau khi hạ xuống độ cao nhất định, trên người Bạch tiền bối three hiện lên vô số tia sáng, ba mươi ba món pháp khí hiện lên bên cạnh hắn.

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú!”

Tống Thư Hàng kêu lên.

Sau khi kích hoạt bộ pháp khí này, Bạch tiền bối three vung tay, ba mươi ba món pháp khí ngưng tụ bên cạnh hắn, lắp ráp, cuối cùng biến thành một con sư tử sắt khổng lồ.

Trên người sư tử bạo phát ánh sáng chói lọi như mặt trời.

Ánh sáng đột nhiên bộc phát suýt khiến cho thần nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng bị mù, cả con mắt đều vô cùng đau đớn.

Sư tử sắt Bạch tiền bối three biến thành giống như mặt trời rơi xuống mặt đất.

Bùm ~~

Đất rung núi chuyển, trung tâm thành phố bị Bạch tiền bối three đập thành một cái hố lớn.

Trong thông đạo cách đó không xa, người máy thí thần bị Tống Thư Hàng chém mất đầu mới hạ xuống một nửa, lại bò lên.

Mỗi lần sử dụng bệ phóng cần nạp năng lượng... Vì thế người máy thí thần chỉ có thể dùng hai cánh tay cường tráng để bò ra khỏi hố.

Sau khi đứng vững, người máy thí thần vung hai thanh trường thương, gầm lên với sư tử sắt Bạch tiền bối three hóa thành, phát tiết sự buồn bực trong lòng mình.

Sư tử sắt như vầng thái dương nhỏ không cam lòng yếu thế, trả lại một tiếng gầm còn to hơn.

Sau đó hai vật thể khổng lồ bắt đầu giết chóc chính diện... Hiệu quả hành khúc của người máy thí thần vẫn chưa tan đi, tỉnh lược được khâu hát chiến ca mở màn!

...

...

Tống Thư Hàng cố gắng mở to thần nhãn thứ ba, đồng thời hai con mắt còn lại của hắn bắt đầu ứa nước mắt.

“Tống tiền bối, ngươi không sao chứ?”

Vũ Nhu Tử da đen bất an hỏi.

“Không sao, chỉ là ánh sáng mạnh kích thích hai mắt thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu, sau đó cẩn thận lấy ra một chiếc ly, thu nước mắt của Tống Thư Hàng lại... Nước mắt của Bá Tống Huyền Thánh là bảo vật luyện khí.

Tống Thư Hàng: “...”

“Tình hình giao chiến bên dưới thế nào rồi?”

Bia đá đạo hữu lo lắng hỏi... Đối với nó, Bạch tiền bối phiên bản nào cũng là chủ nhân cả, nó đang lo lắng cho an nguy của Bạch tiền bối three.

“Tình hình của sư tử sắt không ổn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ở bên dưới, sư tử sắt Bạch tiền bối three ban đầu còn đè người máy thí thần xuống dưới đất chà đạp, bây giờ lại vô lực, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Nhìn như đang cố ý nhường vậy.

Không lâu sau đó, sư tử sắt hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, bị người máy thí thần áp đảo, hai thanh trường thương quái dị ghim nó xuống đất!

Lần này người máy thí thần đánh một trận đã tay, không nhịn được mà ngửa đầu lên trời gào thét.

Tống Thư Hàng: “...”

“Tình hình trận đấu có thay đổi à?”

Bia đá đạo hữu hỏi lần nữa.

“Sư tử sắt bị ghim trên mặt đất, hình như bị đánh bại rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy chúng ta xuống giúp nó.”

Bia đá đạo hữu vội nói.

Mặc kệ những sinh vật thông minh của tiểu thế giới này là phe tốt hay phe xấu, thân là pháp khí, điều nó phải làm là giúp chủ nhân đè bẹp đối thủ.

“Khoan đã.”

Tống Thư Hàng nói.

Thần nhãn thứ ba của hắn nhìn xuyên qua vỏ sư tử sắt, nhìn thấy Bạch tiền bối three bên trong.

Hai người lại nhìn thẳng vào nhau.

Bạch tiền bối three bình an vô sự.

Khi hai người mắt đối mắt, hắn nắm lấy cơ hội rót luôn hàng tỉ thông tin vào đầu Tống Thư Hàng.

Chương 2371: Tụ Lý Càn Khôn Lớn

Nhưng lần này Tống Thư Hàng đã chuẩn bị từ sớm, mắt thần thứ ba của hắn đột nhiên lóe sáng!

Cũng không phải muốn nhét một đợt ‘tin rác’ lại cho Bạch tiền bối three. Xét đến việc rất có thể mỗi vị Bạch tiền bối đều kèm theo buff ‘may mắn’, thao tác nhồi sọ rõ ràng là tự tìm đường chết, hơn nữa còn là cái loại tìm đường chết mà mình tự đào hố chôn bản thân.

Cho nên chiến lược của Tống Thư Hàng là khóa lại, trước tiên cứ khóa Bạch tiền bối three và bản thân lại đã!

Bất kể là Hắc Bạch, Bạch Bạch, Bạch Cầu Vồng hay là Bạch gì cũng thế, khóa là chuẩn không cần chỉnh.

Trong nháy mắt khi Bạch tiền bối three bắt đầu cưỡng ép rót tin tức, mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng sáng lên, chiếu hình ra một đồ án kim đan mã QR.

[Thêm bạn đi, Bạch tiền bối three!]

Lúc Bạch tiền bối three cưỡng ép rót tin tức thì nhất định phải kèm theo thao tác trên tinh thần lực, tinh thần lực là công cụ cưỡng ép rót ký ức. Mà chỉ cần tinh thần lực của Bạch tiền bối three quét nhẹ một cái trên kim đan mã QR này, vậy thì Tống Thư Hàng sẽ lập tức có cơ hội khóa mình với Bạch tiền bối three.

Thành bại đều nằm trong lần hành động này!

[Ting ~ ‘Bạch chưa biết 23’ thêm bạn với ngươi, thêm danh sách bạn bè: Bạn tốt thần bí.] Không lâu sau khi tế ra kim đan mã QR, trong đầu Tống Thư Hàng chợt xuất hiện một thông báo.

Thành công rồi!

Tống Thư Hàng: “Khà khà.”

Bạch tiền bối three thuận lợi trở thành một thành viên trong danh sách bạn bè của hắn, kế tiếp hắn có thể tiến hành rất nhiều thao tác hay ho khác.

‘Như vậy kế tiếp cứ tâm sự với Bạch tiền bối three cái đã.’

Ngay lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị biểu diễn đủ loại thao tác hay ho, đôi mắt của Bạch tiền bối three bên dưới càng sáng hơn, việc truyền số liệu không hề gãy gánh giữa đường, mà còn tăng cường độ của việc cưỡng ép rót số liệu.

Đầu của Tống Thư Hàng căng đau từng đợt, như muốn nổ tung đến nơi.

Đau đau đau…

‘Phải ngừng việc đối mắt ư?’ Tống Thư Hàng thầm nghĩ, dù sao cũng đã thêm bạn Bạch tiền bối three xong rồi, có đối mắt thêm cũng chẳng ích gì.

Một lát sau…

Tống Thư Hàng cắn răng một cái, lựa chọn tiếp nhận đợt cưỡng ép rót tin tức này. Hắn muốn đánh cược một lần nữa, cược tin tức mà Bạch tiền bối three cưỡng ép rót vào không đơn giản là tin rác, bên trong nhất định sẽ ẩn chứa cái gì đó.

Cùng lắm lúc cưỡng ép nhồi sọ thì chịu đau một chút vậy, đối với Tống Thư Hàng thì đây cũng không là gì hết. Phàm là đau đớn chỉ cắn răng chịu đựng là qua thì không phải là đau đớn.

Nói đi cũng phải nói lại, dù Bạch tiền bối three thật sự rót tin rác vào, Tống Thư Hàng cũng có thể dùng thuật xóa ký ức để xóa bỏ đám tin tức này, cũng không có gì đáng ngại cả.

“Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, chú ý tình trạng của ta nhé!” Tống Thư Hàng nói.

Hai vị tiên tử có thể trở thành một tầng bảo đảm của hắn.

Một khi tình huống của hắn không ổn thì Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen có thể cưỡng ép ngăn chặn quá trình đối mắt, cắt đứt liên kết giữa hắn và Bạch tiền bối three.

…

…

Dưới sự chủ động phối hợp của Tống Thư Hàng, trong nháy mắt đã có vài tỷ tin tức truyền tới từ chỗ Bạch tiền bối three.

Theo tin tức truyền tới bắt đầu tích lũy…

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng có thể xác định suy đoán của mình: [Quả nhiên đám tin tức này không phải là tin rác đơn giản!]

Hắn tập trung tinh thần, bắt đầu xử lý những tin tức này.

Vô số tin tức tạp nham trong đầu hắn bắt đầu chắp vá, tổ hợp lại, giống như đang xếp gỗ vậy.

Loại tình huống này kéo dài qua mười hơi thở, tin tức truyền lại đột nhiên gián đoạn.

Phần sau đã hết rồi.

“Ể?” Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Hắn cảm thấy mình còn có thể chịu được, không gian lưu trữ trong đầu cũng còn thừa rất nhiều, hoàn toàn không thành vấn đề gì cả, sao việc truyền tin lại bị gián đoạn mất rồi?

Đồng thời hắn có thể cảm giác được đám tin tức này còn chưa hoàn chỉnh, tựa như download tài liệu vậy, cảm giác mới download được ba phần trăm, đằng sau còn rất nhiều nội dung mới phải.

Tống Thư Hàng trợn to con mắt thần thứ ba, nhìn chằm chằm vào hai mắt của Bạch tiền bối three, mong mỏi số liệu có thể tiếp tục truyền tới.

Nhưng Bạch tiền bối three bên dưới lại dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Loại cảm giác tin tức truyền được một chút nhưng lại không truyền cho hết, vô cùng nhói tim.

Nếu xóa bỏ thì sẽ cảm thấy có lỗi với nỗi đau to lớn mà mình chịu đựng; nếu không xóa bỏ, giữ đám tin tức không hoàn chỉnh này lại chỉ chiếm không gian ổ cứng trong đầu, không có chút tác dụng nào.

…

…

Bên dưới.

Chiếc cơ giáp thí thần không đầu kia kéo sư tử sắtcủa Bạch tiền bối three, bắt đầu hạ xuống thông đạo di động. Khó khăn lắm mới săn được một Cổ Thần, đương nhiên phải lợi dụng cho tốt rồi.

Nếu như may mắn, tòa thành thị này lại có thể có thêm một bộ cơ giáp thí thần nữa.

Bạch tiền bối three bên trong sư tử sắtrõ ràng là tinh lực dồi dào, lông tóc trên người không chút tổn hao, nhưng hắn lại không chống cự, mặc cho cơ giáp thí thần kéo hắn đi. Bạch tiền bối three lúc này tựa như một con cá mặn, đang chờ người khác đến xử mình.

Tống Thư Hàng: "…"

Tính cách Bạch tiền bối three tóc dài chấm đất quả nhiên khác hẳn với hai vị Bạch tiền bối còn lại.

Hắn thử điều động chức năng 'chat Tu Chân' để gửi tin nhắn cho Bạch tiền bối three, nhưng Bạch tiền bối three vẫn không hồi âm gì cả.

"Đi, xuống dưới dẫn Bạch tiền bối three về." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối three là manh mối quan trọng, không thể để hắn bị đưa xuống lòng thành phố được.

"Đã chờ những lời này của ngươi từ lâu rồi." Bia đá đạo hữu nói: "Nhân bia hợp nhất, số Bá Tống!"

Tay phải Tống Thư Hàng ấn lên người bia đá đạo hữu, một phát Dưỡng Đao thuật rơi xuống, song phương bắt đầu cộng minh, trong nháy mắt đã tiến vào hình thức 'nhân bia hợp nhất'.

Ngay sau đó, thân hình bia đá đạo hữu vút lên, ép khô tất cả năng lượng của bản thân, bộc phát ra tốc độ cấp Kiếp Tiên cửu phẩm rồi rơi xuống dưới.

Tống Thư Hàng nằm úp sấp trên người bia đá đạo hữu, hai mắt nhắm nghiền.

"Nghĩ ra xem phải cứu Bạch tiền bối three kiểu gì chưa?" Xích Tiêu kiếm tâm ma dò hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: "Có một cách, nhưng trước tiên phải tiếp cận được với Bạch tiền bối three đã."

Trên mặt đất, cơ giáp thí thần 90 mét đang kéo sư tử bọc thép, chuẩn bị trở về lại dừng bước một lần nữa.

Hệ thống phòng ngự của thành phố nhắc nhở, 'Cổ Thần' đã bỏ chạy trước đó lại đến rồi!

‘Lần này tuyệt đối phải bắt được tên kia!’ Cơ giáp thí thần xoay người lại, mắt hướng lên cao.

Lúc này đây, hệ thống phòng ngự của thành phố không khai hỏa. Tốc độ mà bia đá đạo hữu ép khô mình mới bộc phát ra được đã tiếp cận tốc độ độn thuật mà sợi tóc ngố Sở các chủ thi triển trước đó.

Không đợi hệ thống phòng ngự của thành phố khai hỏa, bia đá đạo hữu mang theo Tống Thư Hàng đã chạy đến trước mặt cơ giáp thí thần.

“Bá Tống đạo hữu, kế tiếp giao cho ngươi đấy!” Bia đá đạo hữu hô lên.

“Tụ Lý Càn Khôn!” Trên người Tống Thư Hàng trùm một chiếc áo khoác ngoài với tay áo lớn, tay phải hắn vung về phía cơ giáp thí thần.

Xoẹt!

Trước mắt bao người, bộ cơ giáp thí thần cao 90 mét chợt biến mất.

Cả thành phố đều sợ ngây người.

Cơ giáp thí thần của bọn ta đâu?

Tên to con 90 mét không phải là sâu lông, sao có thể nói biến mất là biến mất được chứ?

“Nhìn trời, vì sao lại thu tên này vào chứ?” Tống Thư Hàng nằm úp sấp trên cảm thấy đau đầu.

Rõ ràng hắn nhắm ngay sư tử sắtcủa Bạch tiền bối three, kết quả thu vào lại là cơ giáp thí thần.

Tên cao 90 mét đã vượt qua cực hạn thu nạp của Tống Thư Hàng.

Tụ Lý Càn Khôn có thể toang bất cứ lúc nào, dù sao Tống Thư Hàng mới nắm giữ pháp thuật này.

Lúc này, Bạch tiền bối three trong sư tử sắtchợt mở mắt.

Hắn bình tĩnh phủi người mình, sau đó bay ra khỏi sư tử sắttựa như ‘linh thể’ vậy, bay thẳng đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, Bạch tiền bối three đưa tay vén áo thun của Tống Thư Hàng lên, ấn nhẹ lòng bàn tay lên bụng hắn.

Chương 2372: Cơ Giáp Thí Thần Số Bá Tống

“Hít ~” Tống Thư Hàng hít vào một hơi khí lạnh.

Bàn tay Bạch tiền bối three buốt đến đáng sợ, khiến người ta lạnh run. Thể chất của Tống Thư Hàng đã được ba đại thần công luyện thể cường hóa mà vẫn không chịu đựng được loại hàn ý thấu xương này.

[Hàn Băng Chưởng?] Trong nháy mắt, trong đầu hắn nghĩ đến tên gọi của một chưởng pháp cực kỳ nổi tiếng.

Trong lúc đang suy tư, có một luồng năng lượng quỷ dị từ bàn tay Bạch tiền bối three truyền vào bụng Tống Thư Hàng. Luồng năng lượng quỷ dị đó chính là năng lượng đặc sản địa phương của tiểu thế giới nhân tạo này, ngay cả sợi tóc ngố Sở các chủ cũng không nhận ra tính chất của loại năng lượng này.

Các biện pháp kiểm tra an toàn như linh lực hộ thể, công pháp luyện thể, ánh sáng công đức... của Tống Thư Hàng đều không ngăn cản việc truyền năng lượng này vào. Thậm chí linh lực Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công mà Tống Thư Hàng tu luyện bắt đầu trở nên sôi nổi.

Luồng năng lượng quỷ dị này vẫn luôn tràn vào trong đan điển bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Đan điền bản mênh của Tống Thư Hàng khá là đặc thù, mặc dù đã tấn chức thất phẩm, ngưng tụ nguyên anh, nhưng linh hồ bản mệnh của hắn vẫn còn, không hề biến mất. Hơn nữa trong linh hồ bản mệnh còn có hai hạch tâm một nguyên anh một cá voi chung sống hài hòa.

Bạch tiền bối three ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, vốn là gương mặt than nay lại hiện lên vẻ nghi hoặc.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai sau khi tấn chức thất phẩm mà còn giữ được kim đan ngũ phẩm, linh hồ lục phẩm trong đan điền bản mệnh.

Biểu tượng cho ngũ, lục, thất phẩm tề tụ một thân, chung sống hài hòa.

Dưới tình huống như thế lại không bạo thể mà chết thì quả thực là kỳ tích.

“Bạch tiền bối three không cần kinh ngạc, nhờ phúc của Bạch tiền bối hiện thế và Bạch tiền bối two, cho nên đan điển bản mệnh của ta có chút đặc thù. Nhưng nó rất khỏe mạnh, không bệnh tật gì cả.” Tống Thư Hàng lên tiếng, cũng không biết Bạch tiền bối three trước mặt có thể nghe hiểu lời hắn nói hay không.

Bạch tiền bối three lặng lẽ gật đầu, hình như là nghe hiểu?

Tiếp đó, bàn tay lạnh buốt còn lại của hắn cũng đặt lên bụng Tống Thư Hàng, lại truyền một luồng năng lượng đặc thù vào trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Chịu kích thích từ hai luồng năng lượng của Bạch tiền bối three, linh lực Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công toàn thân Tống Thư Hàng trở nên cực kỳ sôi nổi, tựa như uống thuốc bổ vậy, tự động chảy băng băng, tuần hoàn từng vòng trong cơ thể hắn.

Sau mấy hơi thở.

Trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng xuất hiện biến hóa nho nhỏ.

Bên cạnh nguyên anh bản mệnh và kình đan bản mệnh xuất hiện một hư ảnh sư tử đen nhánh.

Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc với hư ảnh tương tự.

Lúc hắn còn ở cảnh giới tứ phẩm, trước khi ngưng tụ kim đan bản mệnh, trong đan điền đã từng ngưng tụ hư ảnh tương tự, có điều hư ảnh tam thập tam thú ngưng tụ ra khi đó đều có ánh vàng rực rỡ, cho người khác loại ảm giác ấm áp bừng bừng sức sống.

Hư ảnh sư tử nhỏ đen nhánh này lại mang theo hàn ý tử vong với độ không tuyệt đối.

“Đây là pháp môn phụ trợ của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi Bạch tiền bối three.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công có rất nhiều thủ đoạn phụ trợ tu luyện, Kình Thôn thuật trước đây của Tống Thư Hàng chính là một loại thủ đoạn trong đó, có thể trực tiếp thông qua nuốt linh thú tinh để tu luyện. Bách khoa toàn thư thuần dưỡng bách thú cũng là thủ đoạn phụ trợ tu luyện, thông qua bồi dưỡng và thuần hóa linh thú là có thể đạt đến trình độ ‘tool hack tiểu linh quỷ’.

Bạch tiền bối three cũng không trả lời, lúc này vẻ mặt hắn khá ngưng trọng, bởi vì hắn phát hiện trừ tiểu đan điền bản mệnh ra, lúc đi ngược dòng lên thì Tống Thư Hàng vẫn còn có bảy tiểu đan điền.

Trong mỗi một tiểu đan điền đều có một tiểu nguyên anh mập mạp đáng yêu.

Bạch tiền bối three nhìn về phía Tống Thư Hàng, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc này hai mắt Bạch tiền bối three như biết nói chuyện vậy, ánh mắt hắn để lộ ra một tin tức: Tại sao người như ngươi mà còn chưa nổ banh xác?

“Không giấu gì Bạch tiền bối, để đẻ ra được bảy tiểu đan điền này, ta đã từng nổ banh xác rồi.” Tống Thư Hàng thở dài xa xăm.

Bạch tiền bối three: “…”

Ầm ~ ầm ~ ầm ~

Lúc này, hệ thống phòng ngự của thành phố điên cuồng khai hỏa, bắn về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối three.

Cơ giáp thí thần biến mất, bọn họ tuyệt đối không để ‘Cổ Thần’ quỷ dị này chạy trốn được. Hơn nữa bộ sư tử sắttrên mặt đất kia tuyệt đối không thể bị mang đi, sư tử sắtnày là hy vọng để bọn họ chế tạo ra cơ giáp thí thần mới!

Bạch tiền bối three lần nữa vươn tay đặt lên bụng Tống Thư Hàng, dốc sức truyền năng lượng vào. Xem ra hắn muốn ngưng tụ ra một con sư tử nhỏ đen nhánh ở bên cạnh tất cả nguyên anh trong các tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Đây là một Bạch tiền bối three kính nghiệp.

Đồng thời, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trên người Tống Thư Hàng cũng tự động kích hoạt.

Hai tòa thánh thành không bao giờ thất thủ xuất hiện, bảo vệ Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối three. Hai kỵ sĩ do khôi giáp màu vàng tạo thành ngăn cản công kích từ hệ thống phòng ngự của thành phố bên ngoài thánh thành.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này thì kích động đến rơi lệ đầy mặt. Đây là lần đầu tiên thánh thành không bao giờ thất thủ chủ động bảo hộ hắn ở bên trong!

Loại cảm giác vi diệu và vui vẻ đầy yên tâm khi 'thằng giặc con nhà mình rốt cuộc trưởng thành rồi' thật sự không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Sau khi hai tay của Bạch tiền bối three truyền năng lượng vào thì chia đều chúng nó thành bảy phần, đưa vào mỗi một tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

"Shhh ~ shhh ~" Tống Thư Hàng bị buốt đến mức run rẩy, xương cốt toàn thân giống như sắp đóng băng vậy.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu…

Trong bảy tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, bên cạnh mỗi một tiểu nguyên anh đều ngưng tụ ra một con sư tử nhỏ màu đen.

Bạch tiền bối three rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Lần này, hắn không nhìn thấy tiểu đan điền và nguyên anh mới trên người Tống Thư Hàng.

Một hơi ngưng tụ sư tử nhỏ màu đen cho 8 + 1 hạch tâm của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối three tiêu hao cực lớn, thân thể hắn bắt đầu trở nên trong suốt.

Run lập cập ~ run lập cập ~

Trên mái tóc, lông mày, lông mi của Tống Thư Hàng đều đóng băng.

Hàn khí từ trong ra ngoài dần đông hắn thành tảng băng.

Chứng bệnh này cực kỳ giống Lý Âm Trúc, con gái nuôi của Tống Thư Hàng. Mỗi lần cô bé phát bệnh cũng là hàn khí từ trong ra ngoài như thế này, khiến cô bé đông thành tượng băng.

Bạch tiền bối three rút bàn tay ra khỏi phần bụng Tống Thư Hàng rồi phun ra một ngụm hàn khí.

Sau đó, hai tay hắn chặp lại khôi phục khuôn mặt ngay đơ.

Trong ánh nhìn của mọi người, thân thể Bạch tiền bối three hóa thành hạt rồi biến mất, thoạt nhìn quả thực cứ như u linh về trời sau sau khi thỏa mãn nguyện vọng vậy.

Cùng biến mất còn có con sư tử sắttrên mặt đất kia.

Lúc Bạch tiền bối three rời đi, Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng không chống đỡ được nữa.

Thân thể hắn hóa thành tượng băng rơi xuống dưới, ý thức lâm vào trạng thái hôn mê.

Bị đóng băng cùng Tống Thư Hàng còn có Thông Nương, số Hamster trong túi và toàn bộ vật trang sức trên người.

Lúc Tống Thư Hàng rơi xuống, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chủ động hộ chủ, khởi động một hình thái mới.

Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ngưng tụ thành một con sư tử sắtbảo hộ Tống Thư Hàng bên trong rồi đáp xuống mặt đất.

Đồng thời…

Tụ Lý Càn Khôn của Tống Thư Hàng rốt cuộc không chịu được nữa.

Một vệt sáng nổ ra từ trong tượng băng.

Bộ cơ giáp thí thần cao 90 mét mang theo một thân vụn băng lên sàn lần nữa.

“Gràooo ~” Chiếc loa lớn bên trong cơ giáp thí thần phát ra tiếng hét tức giận.

Lại bị ‘Cổ Thần’ kia đùa giỡn thêm lần nữa rồi.

Cũng may…

Cổ Thần sư tử sắtvẫn còn đây.

Sau khi cơ giáp thí thần phát tiết một trận thì lặng lẽ kéo Cổ Thần sư tử sắtlên, tiến vào thông đạo kia.

Bọn họ sẽ cải tạo Cổ Thần sư tử sắtnày thành một bộ cơ giáp thí thần!

Chương 2373: Giống Loài Khác Biệt Làm Sao Cường Hóa?

Cơ giáp thí thần mất đầu nên giảm mất 10 mét kéo sư tử sắt thép, nện bước nặng nề trở về bệ nâng.

Nhưng lần này nó không lập tức trở về.

Đầu tiên nó giả vờ giả vịt bước ra một cái chân, sau đó âm thầm quan sát bầu trời. Mặc dù không có đầu, nhưng nó là cơ giáp thí thần, quan sát thế giới bên ngoài cũng không chỉ đơn giản dựa vào loại thiết bị như ‘con mắt’.

Sau khi quan sát hồi lâu, tên ‘Cổ Thần’ đặc thù kia không giáng xuống lần nữa.

Cũng không biết là thật sự bỏ chạy, hay là muốn lật lọng nhảy ra giống như lúc trước?

Cơ giáp thí thần đặt sư tử sắtlên bệ nâng trước, để bệ nâng mang sư tử sắthạ xuống thấp.

Mà bản thân thì tiếp tục canh giữ bên ngoài cửa vào thông đạo. Tải trọng của bệ nâng có hạn, vận chuyển cần tiến hành từng đợt.

Cứ như vậy, cơ giáp thí thần trông coi bên ngoài gần nửa ngày, sau khi thấy Cổ Thần đặc thù kia không xuất hiện nữa thì mới thở phào.

Cuối cùng, nó nhấc cái chân thô dài bốn mươi mét lên, bước một bước vào bệ nâng, hạ xuống thành phố dưới lòng đất.

Sau khoảng năm mươi phút theo giờ địa cầu…

Cảnh báo trên vùng trời thành phố được giải trừ.

Hệ thống phòng ngự vũ trang khổng lồ của thành phố bắt đầu hạ xuống, trở về lòng đất. Từng tòa kiến trúc cao ốc, công trình cầu cống bắt đầu trở lại mặt đất.

Một thành phố phồn hoa xuất hiện trước mắt mọi người lần nữa.

Lại qua khoảng mười lăm phút sau, tất cả cư dân trong kiến trúc bắt đầu trở về.

Thành phố khôi phục tình cảnh náo nhiệt trước đó.

Không thể không nói, tố chất tâm lý của các cư dân trong tiểu thế giới nhân tạo này đúng là quá mạnh!

Mỗi người đều có được tâm thái ‘trời sập xem như đắp chăn’, sau khi tai nạn đủ để hủy diệt thành phố qua đi, bọn họ phủi mông một cái rồi tiếp tục nên làm gì thì làm.

Loại tâm thái này đã không thể đơn giản chỉ dùng ‘chết lặng’ hoặc ‘thói quen’ để hình dung.

Về mặt cảm giác, mỗi một cư dân của thành phố đều tựa như người khổng lồ thành tinh sống nghìn vạn năm, tâm chí kiên cường.

…

…

Dưới lòng đất của thành phố.

Sau khi xác định đã thành công bắt được sư tử sắtrồi đưa vào trụ sở dưới lòng đất, một đám người khổng lồ mặc đồng phục rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

“Lập tức bắt đầu tiến hành cải tạo sư tử sắt thép, chúng ta không có nhiều thời giờ để lãng phí vậy đâu. Hẳn là đầu của cơ giáp thí thần còn có vật thay thế, trước tiên đổi vật thay thế đã.” Người khổng lồ màu lam cầm đầu trầm giọng nói.

“Về phần tình báo liên quan đến tên Cổ Thần kia, chúng tôi đã truyền cho các căn cứ thí thần khác xung quanh. Tất cả các căn cứ thí thần xung quanh đều sẽ chú ý cao độ, tranh thủ sớm ngày tìm được tên Cổ Thần đặc thù kia, bao vây tiễu trừ.” Người khổng lồ màu xanh lá bên trên lên tiếng.

Người khổng lồ màu đỏ thở phào nhẹ nhõm: “May mắn, tên Cổ Thần kia chỉ là một tồn tại tương đối đặc thù mà thôi.”

Suy đoán từ phân đoạn chiến đấu giữa sư tử sắtvà cơ giáp thí thần, sư tử sắtvà ‘Cổ Thần’ trước kia giống nhau, đều lỗ mãng, phương thức công kích đơn nhất, thần trí không cao.

Nói cách khác, trước mắt chỉ có tên Cổ Thần biết cách chạy trốn, hơn nữa còn biết dùng hồi mã thương kia là thể đặc dị.

Người khổng lồ khác trong căn cứ cũng lặng lẽ gật đầu.

“Ngay cả như vậy, chúng ta vẫn phải đề cao cảnh giác. Đã có một lần tức có lần thứ hai, không loại trừ khả năng còn có Cổ Thần đặc dị khác được sinh ra.” Người khổng lồ màu lam đứng dậy: “Kế tiếp việc giám sát Cổ Thần bèn giao cho mọi người vậy, ta đi kiểm tra sư tử sắtđây.”

“Cứ giao cho chúng tôi.” Người khổng lồ màu xanh lên tiếng.

Người khổng lồ màu lam gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng điều khiển căn cứ. Ngoài làm thủ lĩnh ra, hắn còn là chuyên gia phương diện cải tạo Cổ Thần.

Cải tạo sư tử sắtthành cơ giáp thí thần cũng là phạm vi công tác của hắn.

****

Ngày hôm sau.

Trong một không gian khổng lồ đã qua cải tạo dưới lòng đất căn cứ.

Sư tử sắtdo pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hóa thành lẳng lặng nằm trong dịch bảo dưỡng, không hề nhúc nhích.

Bên trong sư tử sắt thép.

Tống Thư Hàng bị đông cứng thành tượng băng từ trong ra ngoài.

Nhưng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể hắn lại cần cù trước nay chưa từng có, tuôn trào không ngừng, so với lúc bế quan thì càng? Hăng say!

Bên cạnh tám đại nguyên anh + một kim đan cá voi mập đều có bóng dáng của một con sư tử nhỏ màu đen.

Mỗi khi Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vận chuyển một vòng, bóng dáng con sư tử nhỏ lại càng ngưng kết một phần. Thực lực của Tống Thư Hàng cũng sẽ tăng cường đồng bộ.

Hắn đang lẳng lặng thăng cấp.

Bởi kích thích từ hàn ý, sợi tóc ngố Sở các chủ đã tỉnh lại, đang kiểm tra tình trạng thân thể của Tống Thư Hàng.

[Phương diện thân thể thoạt nhìn không thành vấn đề.]

[Công pháp vận chuyển nhanh vậy à? Đây là hình thức cưỡng chế bế quan ư?]

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối cũng đang kiểm tra thân thể Tống Thư Hàng, lên tiếng bổ sung: [Từ sau khi Thư Hàng tấn chức cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, tiết tấu thăng cấp của hắn đã bắt đầu tạm hoãn xuống. Phương diện này chúng ta không giúp được, kinh nghiệm tấn cấp của Tôn Giả thất phẩm bình thường không cách nào sử dụng trên người Tống Thư Hàng… Sau khi hắn ngưng tụ tám nguyên anh thì phương thức và con đường thăng cấp đã khác với tu sĩ bình thường. Hiện tại xem ra, cơ hội thất phẩm tấn cấp bát phẩm lần này của hắn có thể ở ngay tại chỗ này.]

[Lại sắp tấn cấp?] Bia đá đạo hữu sững sờ, Bá Tống đạo hữu mới từ lục phẩm tấc cấp thất phẩm không bao lâu mà!

[Chỉ nói là cơ hội thăng cấp, cũng không phải nói hắn lập tức tấn cấp. Có thể là đề thăng một cảnh giới nhỏ… Ngoài ra, lúc đi theo bên cạnh Bá Tống, bia đá đạo hữu ngươi phải học cho quen đi.] Xích Tiêu kiếm tâm ma lấy thân phận 'kiếm từng trải' để truyền thụ kinh nghiệm cho bia đá đạo hữu, đây đều là tổng kết từ máu và nước mắt đấy.

[Dù chỉ đề thăng một cảnh giới nhỏ thì cũng quá nhanh… Phương diện đạo tâm của Bá Tống đạo hữu không thành vấn đề chứ?] Bia đá đạo hữu có chút lo lăng. Đạo tâm không ổn sẽ dễ dàng xuất hiện cục diện thực lực mất khống chế, nguy hiểm không khác gì bé trai cầm lợi khí giết người trong tay, còn dễ dàng xuất hiện tâm ma nữa.

Nhưng vừa dứt lời, bia đá đạo hữu đột nhiên khựng lại, hắn lập tức nghĩ tới Xích Tiêu kiếm đạo hữu và Vũ Nhu Tử da đen, hai người này chính là tâm ma hàng thật giá thật!!

Mãi đến nay, nó đều vô tình hoặc cố ý xem nhẹ đều này.

Bá Tống chưa bao giờ để ý đến tâm ma.

Thậm chí, tâm ma còn sợ ngược lại Bá Tống.

[Ngươi nghĩ ra rồi à.] Xích Tiêu kiếm tâm ma buồn bã nói: [Ta chính là tâm ma.]

[Ta cũng thế.] Vũ Nhu Tử da đen cũng buồn bã nói.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: [Nếu quả thật xuất hiện tâm ma, có lẽ Thư Hàng sẽ rất vui vẻ đấy.]

Bia đá đạo hữu: "…"

Trong lúc nhóm vật trang sức của Tống Thư Hàng giao lưu, cửa lớn nhà kho được mở ra.

Một đám người khổng lồ đủ mọi màu sắc nối đuôi nhau mà vào.

Trong tay những người khổng lồ này cầm theo rất nhiều dụng cụ, trang bị.

Thần thức của sợi tóc ngố Sở các chủ quét qua, lập tức thấy được một vài vật phẩm quen mắt: bộ phận cấu thành [hộ thuẫn lực trường tuyệt đối].

Sau khi Tống Thư Hàng thu được bản thiết kế từ ngựa siêu diễn, cô cũng xem qua hai tấm bản vẽ kia.

Đám người khổng lồ đủ màu sắc này hẳn là sinh vật trí tuệ của thế giới này?

Bọn chúng muốn làm gì?

Ầm ầm ~~

Lúc này, bên cạnh có một cánh cửa lớn được mở ra.

Bộ cơ giáp thí thần cao một trăm mét trước đó bước nhanh vào, nó đã đổi một cái đầu màu xanh lá.

Tiếp đó, lấy người khổng lồ màu lam cầm đầu, một đám người khổng lồ cầm bản vẽ bắt đầu nói chuyện.

Sau đó không lâu, sư tử sắtbị vớt ra khỏi dịch dinh dưỡng. Một đám người khổng lồ thao tác các loại dụng cụ, bắt đầu tiến hành cải tạo sư tử sắt thép.

"Bọn chúng muốn cải tạo Tống tiền bối ư?" Vũ Nhu Tử da đen nói.

"Ha ha, đây là pháp khí của Thư Hàng, không phải cơ giáp. Giống loài khác biệt đã định trước sẽ?? Đậu, vả mặt ta." Xích Tiêu kiếm tâm ma tức giận nói.

Chương 2374: Ha Ha Ha, Có Sợ Ta Không? Có Sợ Ta Không?

“Vả mặt ta đều phải chết!” Lời thoại của Xích Tiêu kiếm tâm ma lúc này vô cùng tâm ma.

Bia đá đạo hữu an ủi: “Bình tĩnh, Xích Tiêu kiếm đạo hữu, ngươi phải bình tĩnh. Thân là một thanh kiếm, ngươi cũng đâu có mặt đâu, cho nên ngươi không cần lo bị vả mặt.”

Bia đá đạo hữu nói rất có lý… nếu đặt ở hai tháng trước.

“Vấn đề là ta có mặt, ta còn có hình thái thứ hai.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhói tim nói, bản thể của nó từng tiến hóa một lần, tiến hóa ra khuôn mặt. Nó thân làm tâm ma, đương nhiên cũng có thể biến ra dáng vẻ của hình thái thứ hai.

Hình thái thứ hai của nó có mặt mà.

Bia đá đạo hữu: “…”

Đều là pháp khí có linh trí, dựa vào cái gì ngươi lại có mặt?

“Nếu giận quá thì đâm Thư Hàng một đao đi.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ bình tĩnh nói.

Vũ Nhu Tử da đen: “…”

“Kẻ vả mặt ta không phải Thư Hàng, ta đâm hắn làm gì.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói: “Muốn đâm cũng phải đâm đám tâm ma đủ màu sắc này.”

Mềm nắn rắn buông cũng là đặc sắc của tâm ma.

Nếu như tâm linh tu sĩ không có nhược điểm, tâm ma sẽ không xuất hiện. Nhất định phải là tu sĩ yếu đuối trước, mới có thể nặn ra được tâm ma… Vũ Nhu Tử cô nương là trường hợp đặc biệt, không có ý nghĩa tham khảo.

Trong lúc nhóm vật trang sức tán gẫu, sư tử sắtdo hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng biến thành bắt đầu bị nhóm người khổng lồ đủ màu sắc cải tạo từ đầu tới đuôi.

Rõ ràng là hai loại hệ thống hoàn toàn khác biệt, giống loài cũng bất đồng. Nhưng thế mà pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lại chủ động tiếp nhận sự cải tạo của kỹ sư người khổng lồ đối với nó.

Đám người khổng lồ chia bộ phận cấu thành [hộ thuẫn lực trường tuyệt đối] thành sáu mươi sáu bộ phận, phân ra lắp vào sáu mươi sáu bộ vị của sư tử sắt thép. Kể từ đó, sáu mươi sáu bộ phận cấu thành này có thể kích hoạt đơn độc, cũng có thể sử dụng liên hợp, hình thành [hộ thuẫn lực trường tuyệt đối].

Trừ điều đó ra, nhóm kỹ sư người khổng lồ còn tiến hành sửa đổi, cường hóa rất nhiều vị trí của sư tử sắt thép. Quá trình này nhóm vật trang sức như Sợi tóc ngố của Sở các chủ, Xích Tiêu kiếm tâm ma, bia đá đạo hữu xem không hiểu cho lắm, dù sao không phải đồ vật trong cùng một hệ.

Quá trình phía trên là công tác chuẩn bị để nhóm kỹ sư người khổng lồ chuyển hóa sư tử sắtthành cơ giáp thí thần.

“Kế tiếp là một bước cuối cùng.” Người khổng lồ màu lam lộ ra gương mặt màu lam nghiêm túc.

Cũng là bước mấu chốt nhất: chuyển hóa hạch tâm của Cổ Thần, chuyển hóa Cổ Thần thành cơ giáp thí thần thủ hộ thế giới.

Kỹ thuật chuyển hóa hạch tâm Cổ Thần trong tay kỹ sư người khổng lồ đã vô cùng nhuần nhuyễn, đã không phải lần đầu tiên bọn họ chuyển hóa Cổ Thần.

“Hạch tâm của sư tử sắtnằm ở vị trí trái tim của nó, là Cổ Thần kiểu truyền thống.” Một nữ kỹ sư người khổng lồ màu hồng nói.

Người khổng lồ màu lam nở nụ cười, gật đầu.

Truyền thống mới tốt!

Càng là loại truyền thống thì xác suất chuyển hóa thành công lại càng cao.

Sau đó, một đám kỹ sư người khổng lồ đánh vào vị trí trái tim của sư tử sắt thép.

Cơ giáp thí thần đầu xanh lá cao trăm mét bên cạnh cầm Thí Thần thương trong tay, bảo trì cảnh giác, đề phòng ngộ nhỡ.

Đám người Vũ Nhu Tử da đen đang nằm ở móng phải của sư tử sắtlộ vẻ mặt mờ mịt.

…

…

Theo sự nỗ lực không ngừng của kỹ sư người khổng lồ, ngực của sư tử sắtđược mở ra, lộ ra một hạch tâm trái tim.

Nhìn thấy hạch tâm trái tim đang đập, tất cả kỹ sư người khổng lồ đều khẽ mỉm cười.

Đám kỹ sư người khổng lồ lấy ra đủ loại dụng cụ, bắt đầu tiến hành chuyển hóa hạch tâm trái tim này.

[Vì sao ta cứ cảm thấy pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đang chủ động phối hợp với những người khổng lồ này nhỉ?] Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng hỏi.

[Ta cũng có cảm giác giống thế.] Bia đá đạo hữu gật đầu.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở: [Không phải găng tay Nghịch Kình của Thư Hàng đã ngưng tụ ra khí linh à? Gọi cô ấy ra hỏi tình huống xem.]

Sợi tóc ngố Sở các chủ vừa dứt lời, dáng dấp nho nhỏ của Nghịch Kình khí linh tiên tử lập tức hiện lên.

[Khí linh tiên tử, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hiện giờ đang làm gì vậy?] Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng dò hỏi.

“Hú ~ hú ~” Nghịch Kình khí linh tiên tử ngước đầu nhỏ lên, mô phỏng động tác sói tru.

Bia đá đạo hữu lắc thân bia, nói: [Không được, không cách nào giao tiếp. Ngoại trừ biết hú ra, bé con này căn bản không biết nói chuyện.]

[Hình như Tạo Hóa Tiên Tử có thể giao tiếp với cô ấy.] Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: [Nhưng vấn đề là… bản thân Tạo Hóa Tiên Tử cũng không cách nào trò chuyện với chúng ta. Ngoại trừ Tống Thư Hàng, những người khác đều rất khó hiểu được những lời thoại chẳng hiểu ra sao kia rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì? Thậm chí trong một câu ‘Tống ~ A Ngốc ~ của cô ấy cũng bao hàm hơn mười loại ý nghĩa khác nhau.]

“Tống ~ A Ngốc ~” Nghịch kình khí linh tiên tử đột nhiên phát ra âm thanh giòn giã.

[Cô ấy đang học nói à?] Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

[Nói hai câu nữa nào ~] Bia đá đạo hữu hứng thú, đùa giỡn với Nghịch Kình khí linh tiên tử.

“Hú ~ hú ~” Khí linh tiên tử ngửa đầu, cố gắng thét chói tai.

…

…

Kỹ sư người khổng lồ tốn một ngày ròng rã để cải tạo hạch tâm trái tim của sư tử sắt thép.

Sau khi kết thúc cải tạo, đám người khổng lồ lại đặt sư tử sắtvào trong dịch dinh dưỡng, để nó bắt đầu lột xác.

Thông thường, từ Cổ Thần lột xác thành cơ giáp thí thần cần khoảng một tháng. Tiểu thế giới nhân tạo này có mức độ tương tự với địa cầu cực cao, phương diện tính thời gian ‘một ngày’ có chênh lệch rất nhỏ.

Sau khi kết thúc cải tạo, người khổng lồ màu lam để lại hai kỹ sư tiến hành quan sát đánh giá, thống kê tiến triển lột xác của sư tử sắt thép, toàn bộ những kỹ sư khác đều rút khỏi, nối đuôi nhau rời đi.

Không gian cải tạo khổng lồ trở nên yên tĩnh lần nữa.

****

Tống Thư Hàng bị đóng băng đang nằm mơ.

Lần này không phải nhập mộng, là giấc mộng phàm bình thường đã lâu không gặp.

Trong mộng, Tống Thư Hàng phát hiện mình biến thành một con sư tử nhỏ, bắt đầu đuổi giết con mồi.

Con mồi kia có dáng dấp hình cầu.

Tống sư tử đuổi theo phía sau, con mồi hình cầu chạy trốn phía trước.

Nằm mơ như thế thì hẳn là do đói bụng rồi.

“Ha ha ha ha, có sợ ta không? Có sợ ta không?” Tống Thư Hàng vừa đuổi theo vừa hét to.

Con mồi hình cầu ở phía trước nhảy lên chạy trốn, trốn rất nhanh.

“Có sợ ta không? Ha ha ha ha!” Tống sư tử bổ nhào vào người con mồi hình cầu, móng vuốt sắc bén đè nó dưới thân, rồi lật người nó lại, lè lưỡi ra: “Có sợ ta không?”

Con mồi hình cầu run lẩy bẩy.

Tống sư tử há to mồm, chuẩn bị nuốt trọn con mồi.

Nhưng vào lúc này, trên người con mồi hình cầu bộc phát ra hào quang.

Quả cầu to bự ban đầu đột nhiên hóa thành một con hổ khổng lồ… lớn hơn sư tử nhỏ Tống Thư Hàng rất nhiều.

Con hổ khổng lồ lật tay tát một phát đã đánh bay Tống sư tử.

Cảnh trong mơ chính là vô lý vậy đấy, thứ ngươi càng muốn ăn thì lại càng không ăn được, ngươi càng muốn đi vệ sinh thì càng không tìm được nhà vệ sinh, ngươi càng muốn chạy trốn thì càng trốn không thoát.

“Có sợ ta không?” Con hổ khổng lồ hét to.

Tống sư tử: “…”

Thế cục nghịch chuyển.

Tống sư tử bắt đầu chạy trối chết phía trước, con hổ lớn phía sau bắt đầu đuổi theo, vừa đuổi theo vừa hét to: “Có sợ ta không? Có sợ ta không? Ha ha ha!

Hổ lớn vừa hét, vừa không ngừng giơ vuốt bắt lấy đuôi của Tống sư tử.

…

…

Dưới lòng thành phố.

Đám người khổng lồ đủ mọi màu sắc nhìn hình ảnh theo dõi, toàn bộ đều nói không nên lời.

Quả nhiên cơ giáp thí thần sinh non là không đáng tin cậy.

Chương 2375: A A A, Tay Phải Của Ta!

“Sức chiến đấu này…” Người khổng lồ màu lam xoa huyệt thái dương.

“Quá yếu.” Người khổng lồ màu đen cười khổ nói.

“Kỳ thật yếu cũng chưa đến nỗi nào, trước đó nó còn có thể đuổi quả cầu chạy mà. Nhưng nhát gan quá.” Người khổng lồ màu lam đứng đầu suy tư nói.

Nữ khổng lồ màu hồng phấn thở dài: “Dù sao cũng là sinh non, cho nên trước đó ta đã kiến nghị để nó tiếp tục nằm trong dịch nuôi cấy cho đủ ba mươi ngày.”

Dưới tình huống bình thường, sau khi Cổ Thần trải qua cải tạo kỹ thuật thì cần thời gian chuyển hóa là một tháng.

Mà con sư tử sắtnày lại có tư chất khác với người thường, chỉ dùng thời gian một ngày rưỡi, nó đã tỉnh lại từ trong quá trình chuyển hóa.

Hơn nữa, nó chuyển hóa tương đối thành công. Nhìn từ số liệu các hạng mục, nó cũng không phải hàng thất bại.

Nhóm kỹ sư người khổng lồ nghiên cứu, suy nghĩ hồi lâu cũng không cách nào tìm ra nguyên nhân khiến tốc độ chuyển hóa nhanh như vậy.

Kỹ sư người khổng lồ có thâm niên suy đoán, có thể là do sư tử sắtđang chủ động phối hợp với ‘quá trình chuyển hóa’, cho nên mới khiến nó chuyển hóa thành cơ giáp thí thần trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng mà…. Thời gian chuyển hóa ba mươi ngày bị áp súc thành một ngày rưỡi, không biết sẽ có di chứng hay không?

Nhóm người khổng lồ trong căn cứ hy vọng có thể kiểm tra cơ giáp sư tử thí thần xem xem tính năng của nó có bị việc sinh non ảnh hưởng hay không.

Đáng nhắc tới chính là, con cơ giáp sư tử thí thần này có một cái tên quái dị khó đọc: số Bá Tống.

Cơ giáp thí thần mới sinh ra tất nhiên cần lấy một cái tên.

Lúc đám người khổng lồ của căn cứ vây quanh con cơ giáp sư tử thí thần này nghĩ tên cho nó, chẳng biết tại sao trong lòng một người hiện lên một cái tên.

Bá Tống!

Đây là một âm đọc quái dị, ý nghĩa không rõ.

Nhưng cái tên này lại nhận được sự tán thành của tất cả người khổng lồ trong căn cứ.

Cuối cùng cơ giáp sư tử thí thần được lấy tên là ‘số Bá Tống’.

…

…

Mặt khác vừa khéo là, ngay lúc đám người khổng lồ trong căn cứ muốn kiểm tra tính năng của cơ giáp thí thần số Bá Tống thì căn cứ thí thần ở thành phố sát vách gửi tín hiệu xin giúp đỡ tới!

Nửa giờ trước, thành phố sát vách bị Cổ Thần tập kích, có một Cổ Thần hình cầu kỳ quái giáng lâm.

Cổ Thần hình dạng quả cầu này có chức năng ‘phân liệt’ đặc thù, một phân làm ba, lấy nhiều đánh ít. Căn cứ thí thần ở thành phố sát vách có chút ăn không tiêu, bèn gửi tín hiệu cầu cứu đến căn cứ thí thần lân cận.

Đây là một cơ hội tốt hiếm có!

Vì vậy, vì để kiểm tra trạng thái của con cơ giáp sư tử thí thần này, dưới sự chủ đạo của người khổng lồ màu lam, cơ giáp thí thần số Bá Tống bị phóng tới thành phố cách vách, chủ động trợ giúp căn cứ thí thần của thành phố sát vách tiến hành phòng ngự.

Sau khi số Bá Tống đến chiến trường, đám người khổng lồ dưới lòng đất quan sát trận đầu của cơ giáp sư tử số Bá Tống thông qua hình ảnh giám sát.

Ngay từ lúc đầu, cơ giáp sư tử sổ Bá Tống vừa thả ra không khiến mọi người thất vọng, nó vô cùng sôi nổi.

Nó chủ động đuổi theo thể phân liệt của Cổ Thần hình quả cầu kia, đồng thời trong miệng phát ra một vài âm thanh quái dị.

Mấy tiếng kêu quái dị này không rõ ý nghĩa, nhưng lại có chỗ tương tự với âm tiết ‘Bá Tống’.

Dường như thể phân liệt Cổ Thần không địch lại cơ giáp thí thần số Bá Tống, bị đuổi chạy tán loạn khắp nơi.

Cuối cùng lại bị số Bá Tống áp chế dưới vuốt, mắt thấy sắp bị xé thành mảnh nhỏ.

Lúc đám người khổng lồ trong căn cứ nhìn thấy một màn này thì trên mặt đều lộ ra ý cười.

[Tuy rằng bất trắc sinh non, nhưng số liệu của số Bá Tống vẫn tạm được.] Ý niệm như vậy hiện lên trong đầu tất cả người khổng lồ.

Nhưng vào lúc này, thể phân liệt của Cổ Thần hình quả cầu kia đột nhiên biến hóa nhanh chóng, trở thành một con mãnh hổ, một kích đã đánh cơ giáp thí thần số Bá Tống đến nỗi phải hoài nghi đời sư tử của mình.

Tiếp đó chính là một màn hình ảnh giám sát hiện tại. (?)

Cổ Thần mãnh hồ bắt đầu truy đuổi ngược lại cơ giáp thí thần số Bá Tống, vừa đuổi trong miệng còn phát ra âm tiết vô nghĩa mà số Bá Tống đã phát ra trước đó.

“Kỳ thực nhìn từ số liệu, cơ giáp thí thần số Bá Tống có thực lực đánh một trận với Cổ Thần.” Người khổng lồ màu xanh lá nói.

Người khổng lồ màu đen: “Nhưng sau khi nó bị đánh úp thì lập tức quéo ngay.”

“Trưởng quan, kiểm tra xem như ổn rồi. Nếu không thì triệu hồi cơ giáp thí thần số Bá Tống về trước đi?” Nữ khổng lồ màu hồng phấn lên tiếng, cô cảm thấy mặt mũi của căn cứ bị vứt mất rồi, kiểm tra số Bá Tống cũng đã hoàn thành.

Số Bá Tống sinh non quả thật có chỗ thiếu sót.

Tốt nhất lại để nó tiếp tục chờ đủ ba mươi ngày, hoàn thánh kỳ chuyển hóa một cách triệt để, nói không chừng có thể cải thiện chỗ thiếu sót.

“Không cần kinh hoảng, số liệu của số Bá Tống không thể kém Cổ Thần quá nhiều. Hiện tại nó trông thảm hại nhưng cũng không gặp nguy hiểm. Có nó ở đó, chí ít có thể ngăn chặn một thể phân liệt của Cổ Thần, tạo cơ hội đánh chết Cổ Thần cho cơ giáp thí thần của căn cứ sát vách.” Người khổng lồ màu lam mặt trầm như nước, bình tĩnh phân tích.

Ngay lúc người khổng lồ màu lam đang nghiêm túc phân tích…

Mãnh hổ do Cổ Thần hình dạng quả cầu hóa thành đột nhiên nhào vào ghìm cơ giáp thí thần Bá Tống dưới thân.

“A a a, sắp ngủm rồi, sắp ngủm rồi.” Số Bá Tống phát tra một tràng tiếng kêu thê lương.

Mãnh hổ do Cổ Thần biến thành lè lưỡi, trên đầu lưỡi tràn đầy gai ngược sắc bén: “Có sợ ta không? Có sợ ta không?”

“A a a a ~” Số Bá Tống giãy giụa dữ dội.

“Có sợ ta không, có sợ ta không!” Đầu lưỡi của mãnh hổ do Cổ Thần biến thành liếm mạnh lên thân cơ giáp của số Bá Tống, liếm một cái thôi đã kích hoạt ‘hộ thuẫn lực trường tuyệt đối’ trên thân cơ giáp của số Bá Tống, phát ra một tràng tiếng ‘xèo xèo ~’.

Hộ thuẫn lực trường tuyệt đối thiếu chút nữa bị liếm đến nổ tung!

“Sợ rồi, sợ rồi.” Cơ giáp số Bá Tống liên tục kêu lên.

“Có sợ ta hay không, có sợ ta hay không!” Mãnh hổ do Cổ Thần biến thành lại không tha cho cơ giáp số Bá Tống, tiếp tục liếm mạnh lên.

Hệ thống phòng ngự của thành phố khóa mục tiêu vào mãnh hổ, điên cuồng khai hỏa, cung cấp viện trợ bằng hỏa lực cho cơ giáp số Bá Tống.

Nhưng mãnh hổ Cổ Thần căn bản không để ý đám lửa đạn kia, mặc kệ lửa đạn điên cuồng đánh phá trên người nó.

“Hoán đổi hình thức khống chế số Bá Tống, hạ mệnh lệnh cho số Bá Tống, phóng thích ‘phi trảo sắt thép’ để đánh bay mục tiêu.” Người khổng lồ màu lam hạ mệnh lệnh. Linh cảm của một chiêu này bắt nguồn từ ‘phi quyền sắt thép’ của Cổ Thần biến dị kia, vô cùng đột ngột bất ngờ.

Cơ giáp thí thần có ba loại hình thức: hình thức tự động, hình thức nửa hướng dẫn, hình thức điều khiển bằng sức người.

Trong đó hình thức điều khiển bằng sức người là để người điều khiển tiến vào bên trong cơ giáp thí thần, tiến hành khống chế.

Hình thức nửa hướng dẫn là tiến hành hướng dẫn cơ giáp thí thần từ xa, cung cấp cho nó phụ trợ trên phương diện chiến đấu.

Ầm ~

Cơ giáp thí thần số Bá Tống nâng chân phải phía trước lên, đánh về phía mãnh hổ do Cổ Thần biến thành.

Mãnh hổ do Cổ Thần biến thành há miệng, nhảy bật lên một cái, tựa như tiếp lấy đĩa ném mà cắn lên ‘phi trảo sắt thép’ của cơ giáp số Bá Tống.

Sau một tiếng ‘ực ~’, ‘phi trảo sắt thép’ của số Bá Tống đã bị nuốt mất.

Phi quyền sắt thép là kỹ năng không phải ai cũng có thể chơi lưu loát được.

Hiện trường, một bầu không khí xấu hổ lặng ngắt.

Mà sau khi nuốt ‘phi trảo sắt thép’ của Bá Tống vào, mãnh hổ do Cổ Thần biến thành kia cũng dừng lại, không tấn công nữa.

Mà cơ giáp số Bá Tống cũng dừng lại, tựa như đã mất đi hạch tâm.

Bên trong phi trảo sắt thép.

“Chúng ta bị nuốt rồi à?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Không cần lo lắng, ta và Sở đạo hữu đã khôi phục, có thể rời đi bất cứ lúc nào.” Bia đá đạo hữu chậm rãi nói.

“A a a, tay phải của ta ~~” Tống Thư Hàng bị đóng băng đột nhiên mở mắt, hét to một tràng.

Chương 2376: Bạch Chưa Biết 20-30 Thiếu 23

Trong giấc mộng phàm giữa hai con sư tử và hổ bình thường kia, móng vuốt phải của Tống sư tử bị con hổ tàn nhẫn cắn đứt.

Tống Thư Hàng trong mộng kinh hãi, giật mình tỉnh giấc.

Trong nháy mắt hắn mở mắt ra, hàn băng trên người nhanh chóng rơi xuống. Sau khi đám hàn băng này rơi xuống lại không tan ra mà tựa như bảo thạch tản ra hàn khí vậy.

Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ chốc lát rồi nhặt một ‘bông tuyết’ lớn trong số đó lên, nói không chừng về sau có thể phát huy được tác dụng chăng?

“Ể? Đây là nơi nào?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma trả lời: “Là bên trong móng vuốt phải từ hình thái mới của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng phủi thân thể, phủi xuống toàn bộ bông tuyết trên người mình. Hắn chỉnh lại mạch suy nghĩ rồi hỏi: “Sau khi ta hôn mê thì xảy ra chuyện gì?”

Bia đá đạo hữu: “Một lời khó nói hết.”

“Tống tiền bối, chúng ta bị một Cổ Thần hình quả cầu nuốt mất.” Vũ Nhu Tử da đen đáp.

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi bị cải tạo nên thăng cấp rồi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

“Ngươi bị đưa đến thành phố sát vách, chiến đấu với Cổ Thần.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta mới nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra thôi mà đã xảy ra nhiều chuyện vậy ư?

“Tất cả mọi người không sao chứ?” Tống Thư Hàng duỗi tay, toàn thân tản ra ánh sáng công đức, chiếu sáng cả không gian.

Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu kiếm tâm ma, bia đá đạo hữu, Sợi tóc ngố của Sở các chủ, Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử, Tạo Hóa Tiên Tử, Thông Nương và số Hamster trong túi, tất cả mọi người đều có mặt.

Có điều, ngoại trừ Tống Thư Hàng và tất cả vật trang sức của hắn ra, trong không gian còn có thêm một người.

Đó là một bóng người tóc dài chấm đất, kèm theo hiệu quả chớp lóe.

Bạch tiền bối three?

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Bóng người kia xoay người nhìn về phía Tống Thư Hàng, không nói gì.

Một lát sau, hắn vươn tay đặt lên eo Tống Thư Hàng.

“Lại… lại nữa à?” Tống Thư Hàng kinh hãi.

Hắn mới tỉnh lại từ trong hôn mê, giờ lại phải hôn mê lần nữa ư?

Bàn tay Bạch tiền bối three vẫn lạnh thấu xương như trước, nhưng lần này không truyền công mà đè lên một dấu ấn trên phần eo của Tống Thư Hàng.

Đây là hệ thống học bá siêu cấp do Bạch tiền bối hiện thế chế tạo.

Hình như Bạch tiền bối three đang đọc số liệu tin tức từ đó, mặc dù là ‘Bạch’ khác nhau, nhưng mạch suy nghĩ trên phương diện sáng tạo pháp thuật của bọn họ cũng rất tương tự, có rất nhiều điểm chung.

Bia đá đạo hữu khi ấy thân là tạo vật của Bạch Thiên Đạo cũng có thể đọc được tin tức từ trong hệ thống học bá của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối three cũng không ngoại lệ.

Một lát sau.

Bạch tiền bối three mở mắt, hắn mở miệng nói chuyện: “Trả số 23 lại cho ta.”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Trả số 23 lại cho ta.” Bạch tiền bối three tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới lúc thêm bạn trên kim đan mã

QR, cái tên hiển thị trong danh sách bạn bè là [Bạch Chưa Biết 23].

Lẽ nào…

Trong đầu hắn hiện lên một suy đoán.

Đồng thời hắn duỗi tay ra, huyễn hóa ra đồ án kim đan mã QR trong lòng bàn tay rồi đưa về phía vị Bạch tiền bối three trước mắt.

Bạch tiền bối three cúi đầu nhìn kim đan mã QR, trầm mặc chốc lát, sau đó tinh thần lực của hắn quét qua.

[Ting ~ Bạch Chưa Biết 20-30 Thiếu 23 thêm bạn ngươi, gia nhập danh sách bạn bè: Bạn tốt thần bí.]

Tống Thư Hàng: "…"

20-30 thiếu 23?

Nếu như lý giải từ mặt chữ.

Bạch tiền bối three trước mặt là hợp thể từ số 20 đến số 30, trong đó thiếu mất số 23?

Mà số 23 chính là vị lúc trước lưu lại 'bóng dáng sư tử' trong đan điền bản mệnh của mình?

Nói cách khác, nếu như tách rời ra thì ít nhất có 30 vị Bạch tiền bối tương tự nhau?

Suy xét đến thuộc tính của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, nói không chừng có đến 33 Bạch tiền bối cũng nên?

Nếu như ném Bạch Hạc tiền bối đến thế giới này, hắn sẽ hạnh phúc đến chết mất thôi.

"Hiện tại, trả số 23 lại cho ta." Bạch 20-30 thiếu 23 nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm, mặt không chút biểu cảm nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói: "Bạch tiền bối, ta không biết số 23 của ngươi đã đi đâu. Trên thực tế, sau lần gặp trước đó, hắn đã biến mất rồi."

"Vậy ta tự thu hồi." Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23 nói.

Sau đó, hắn đưa tay đặt lên bụng Tống Thư Hàng.

Một luồng lực hút khủng bố tuôn ra từ bàn tay lạnh như băng của hắn, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy rốn của bản thân sắp bị hút ra luôn.

Nhưng trừ điều đó ra, hắn không có bất kỳ cảm thụ nào khác.

Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23: “…”

Hai tay hắn đặt lên bụng Tống Thư Hàng, ra sức mà hút.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Bạch tiền bối, gì ấy nhỉ, xin nhẹ chút, rốn nó yếu đuối lắm.”

Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23: “…”

Một lát sau, hắn thay đổi phương án.

Năng lượng lạnh băng từ trong tay hắn trực tiếp rót vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Mô tip này Tống Thư Hàng quen lắm luôn!

Thân thể hắn cũng không chống cự vị ‘Bạch chưa biết’ này, thậm chí Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công còn chủ động thúc đẩy.

Một lát sau, xung quanh nguyên anh trong linh hồ bản mệnh của Tống Thư Hàng bắt đầu ngưng tụ ra từng bóng dáng hư ảo.

Thánh tượng, lạc đà, mèo, hổ, cá mập, chim ưng, chuột ma, chồn bảo thạch, lợn rừng, gấu lớn…

Tổng cộng chín bóng dáng, cộng thêm sư tử con màu đen trước đó, xếp hàng chỉnh tề ngăn nắp.

Kế sau nguyên anh bản mệnh, bên cạnh kim đan cá voi mập và bảy tiểu nguyên anh phía trên cũng bắt đầu hiện lên chín bóng thú.

Khí tức trên người Tống Thư Hàng ngày càng ngưng tụ, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công càng trở nên sinh động hơn.

Làn này, trên người hắn không tiếp tục ngưng tụ bông tuyết, dường như thân thể hắn đã quen với loại biến hóa này.

Hơn nữa tốc độ thành hình của tất cả hư ảnh thánh thú lần này cũng nhanh hơn lần trước rất nhiều, lần đầu lạ, lần hai quen.

Cùng lúc đó, hai tay của Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23 cũng rời khỏi người Tống Thư Hàng.

Thân thể hắn trở nên có chút trong suốt.

“Bạch tiền bối, ngươi không sao chứ?” Tống Thư Hàng duỗi tay đỡ lấy ‘Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23’, đồng thời tay phải hắn đã lặng lẽ kích hoạt bí pháp giám định, thân thể tiến vào trạng thái ngụy bất hủ.

Hắn rất tò mò về thân phận của Bạch tiền bối three.

Thân phận của Bạch tiền bối hiện thế đặc thù, Bạch tiền bối two vừa là chúa tể Cửu U, Bạch Thiên Đạo tiền bối hiện đang trong trạng thái ở ẩn, chỉ để lại một thớt ngựa siêu diễn.

Vậy Bạch tiền bối three sẽ có thân phận gì?

Là đường lui do Bạch Thiên Đạo năm đó lưu lại ư? Hay là “em trai hoặc em gái’ hắn để lại cho Bạch tiền bối?

Vả lại, dường như những Bạch tiền bối three này còn có thể hợp thể, tách rời.

Ầm ~ thân thể sương mù của Tống Thư Hàng nổ tung lên tựa như bong bóng bị thổi phát nổ vậy.

Cái giá giám định rất lớn, đây là chuyện trong dự liệu của Tống Thư Hàng.

[Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23: Giám định thất bại.]

Bỏ ra cái giá khổng lồ lại không thu hoạch được gì.

Lúc này, Bạch chưa biết như có điều suy nghĩ, sau đó duỗi tay chụp một cái.

Trong hư không, có một con mắt bị hắn tóm lấy, đây là mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng.

Hai mắt Bạch chưa biết sáng lên, trong đôi mắt hắn hóa thành hình thái vô số số liệu.

Một sóng số liệu lấy ‘trăm ngàn tỉ’ làm đơn vị cưỡng ép rót về phía Tống Thư Hàng.

Chính là một bộ phận số liệu mà Bạch tiền bối số 23 trước đó truyền vào bị đứt đoạn kia. (?)

Vô số số liệu tràn vào mắt thần thứ ba, lại truyền vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Kết hợp với số liệu của Bạch tiền bối số 23 trước đó, bắt đầu ráp lại với nhau.

Hình thức ban đầu của số liệu thành hình.

Đám số liệu khổng lồ này là số liệu chi tiết cặn kẽ cấu thành thế giới nhân tạo này và tất cả sinh vật trong đó!

Chương 2377: Cảm Giác Cấp Bách Của Bạch Tiền Bối

Đám số liệu này quá mức to lớn và cặn kẽ.

Tên của từng cư dân người khổng lồ trên ‘mảnh vỡ thế giới nhân tạo’, cùng với số liệu bắt đầu từ lúc họ được sinh ra cho tới bây giờ đều bao quát bên trong. Chẳng qua vì gói số liệu trong đầu Tống Thư Hàng cũng không hoàn chỉnh, cho nên ‘số liệu cuộc đời’ của những cư dân này cũng đứt quãng.

Không chỉ như vậy, trong đám số liệu này còn bao hàm nhiều nội dung hơn.

Sinh vật, không phải là sinh vật. Tất cả động vật, hoa cỏ cây cối, thậm chí là kết cấu của tiểu thế giới nhân tạo đều bao hàm trong gói số liệu này.

Có thể nói một gói số liệu này… chính là một thế giới hoàn chỉnh!

Vì sao trên người Bạch chưa biết lại mang theo nhiều số liệu như vậy?

Sau khi truyền hết gói số liệu cho Tống Thư Hàng, Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23 buông mắt thần thứ ba ra.

“Bạch tiền bối.” Thân thể Tống Thư Hàng bị nổ thành một đám sương mù lại ngưng tụ khôi phục lại lần nữa rồi lên tiếng: “Có thể nói cho ta biết ngươi là tồn tại như thế nào không?”

Thứ mà bí pháp giám định không cách nào nói cho hắn biết, vậy vì sao không trực tiếp hỏi chính bản thân bọn họ?

“Tồn tại như thế nào?” Bạch chưa biết ngẩng đầu lên, gương mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Một lát sau, hắn đột nhiên lộ ra vẻ mặt tường hòa, hai tay chặp lại… Tựa như số 23 lúc trước vậy, thân hình hóa thành hạt biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Lúc vị Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23 biến mất, ‘Cổ Thần’ ở bên ngoài cũng biến mất theo.

Chân phải trước của số sư tử sắtrơi xuống đất.

Nguy cơ từ Cổ Thần được giải trừ mà chẳng hiểu ra sao.

****

Linh Điệp đảo, hiện thế.

Bên một bờ hồ trong đảo, Bạch Thánh Quân từ từ mở mắt ra.

Hắn vừa thức giấc, đôi mắt mê ly, còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Bạch tiền bối tỉnh rồi." Nơi xa truyền đến giọng của Vũ Nhu Tử.

Lúc này cô đang chạy trên mặt nước, chơi đùa với mỹ nhân rắn công đức. Sau khi thấy Bạch tiền bối tỉnh lại, mỹ nhân rắn công đức nhẹ nhàng lướt đi, cùng Vũ Nhu Tử đạp lên gợn sóng, chạy đến bên bờ.

"Vừa rồi Bạch tiền bối đã ngủ thiếp đi." Vũ Nhu Tử dựa vào bờ, cười hì hì nói.

Bạch tiền bối mỉm cười đáp: "Không phải ngủ, mà đang thực nghiệm 'kế hoạch tạo thần'… nhưng nửa chừng thì ngủ quên."

Xa xa, Thất Tu Thánh Quân và Lục Tu Tiên Tử nắm tay đi tới.

Phía sau là Linh Điệp Tôn Giả và Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Mấy người đi tới bên cạnh Bạch Thánh rồi ngồi xuống.

"Kế hoạch tạo thần của Bạch đạo hữu có manh mối rồi à?" Thất Tu Thánh Quân tò mò hỏi.

"Ừm, không lâu trước đây ta đã thành công kết nối với Mộng giới, Mộng giới là một vị diện vô cùng nhỏ trong chư thiên vạn giới, vừa lúc thích hợp với kế hoạch của ta. Lần này, ta đã thành công tạo thành tám phần mười hình thức ban đầu của pháp thuật, đợi sau khi ta hoàn thành hai phần kết cấu pháp thuật còn lại, là có thể tiến vào phân đoạn tiếp theo của kế hoạch." Bạch tiền bối gật đầu trả lời.

Bởi vì vị diện để thực nghiệm 'tạo thần' là Mộng giới, cho nên lúc thi hành kế hoạch, Bạch tiền bối phải đi vào trạng thái ngủ say.

"Bạch tiền bối, lần này thời gian ngươi tỉnh lại sớm hơn thời gian dự định, đã xảy ra chuyện gì ư?" Vũ Nhu Tử cố gắng duy trì tư thế ngồi thục nữ, mở miệng hỏi.

“Ừ, vốn muốn xây dựng hoàn tất tất cả kết cấu hình thức ban đầu tại Mộng giới một mạch luôn, nhưng giữa chừng thì ngủ gật.” Bạch tiền bối nói.

Lúc hắn ngủ gật, không hiểu sao lại mơ thấy Thư Hàng tiểu hữu… Về chuyện này, hắn ngại nói với các đạo hữu.

Bạch tiền bối nói: “Ta cần nghỉ ngơi chốc lát, sau đó lại tiến vào Mộng giới để hoàn thiện công tác chuẩn bị sơ kỳ. Phân đoạn tiếp theo, ta cần mấy vị đạo hữu trợ giúp.”

Thất Tu Thánh Quân mỉm cười gật đầu, mấy người bọn họ nghe về kế hoạch tạo thần của Bạch Thánh Quân nên mới lưu lại.

Vì để có thể tham dự kế hoạch này.

Loại kế hoạch này tuyệt đối là một đại cơ duyên.

“Bạch tiền bối không nghỉ ngơi nhiều chút à?” Vũ Nhu Tử mở miệng hỏi.

“Ừ, không thể nghỉ ngơi nhiều được. Có cảm giác… không còn thời gian nữa rồi.” Bạch tiền bối nhíu mày nói.

“Không còn thời gian?” Thất Tu Thánh Quân nghi hoặc hỏi.

“Đúng.” Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Hắn có thể cảm giác được thời gian vô cùng cấp bách, kế hoạch tạo thần này phải hoàn thành càng nhanh càng tốt!

“Có nguy cơ gì sắp giáng xuống à? Di vật Thiên Đạo?” Linh Điệp Thánh Quân hỏi.

“Không rõ lắm, chỉ là có một loại cảm giác như thế thôi.” Bạch tiền bối nói.

Nét mặt mấy vị Thánh Quân đều trở nên ngưng trọng.

Rốt cuộc là thứ gì hoặc sự kiện gì khiến Bạch Thánh Quân sinh ra cảm giác nguy cơ?

“Ta đi liên hệ với Hoàng Sơn đạo hữu, bảo hắn thông báo cho các thành viên trong nhóm, để mọi người dạo này nên chuẩn bị sẵn sàng. Linh Điệp đảo sẽ tiến vào trạng thái cảnh giới cao độ trong thời gian này.” Linh Điệp Thánh Quân quyết định rất nhanh.

Thất Tu Thánh Quân gật đầu nói: “Ta cũng sẽ thông báo với các vị đạo hữu.”

Vũ Nhu Tử trưng ra vẻ mặt nghi hoặc: “? ? ?”

“Mọi người không cần quá khẩn trương, có chút khác biệt giữa cảm giác cấp bách và nguy cơ. Nếu không ta đã nhắc nhở các ngươi từ sớm.” Bạch tiền bối ở bên cạnh vội vàng bổ sung.

Sau khi mọi người nghe nói như thế lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ta lại đến Mộng giới một chuyến, tranh thủ hôm nay khắc cho xong hình thức ban đầu của pháp thuật.” Bạch tiền bối lấy ra một bình đan dược, nuốt một viên, lần nữa nhắm mắt, duy trì tư thế đả tọa rồi ngủ thiếp đi.

Vũ Nhu Tử lấy ra một chiếc ô lớn từ túi thu nhỏ một tấc, cắm bên cạnh Bạch Thánh Quân.

“Vậy chúng ta còn báo cho Hoàng Sơn đạo hữu biết không?” Linh Điệp Thánh Quân hỏi.

“Tốt nhất nên thông báo một tiếng, để các đạo hữu trong nhóm chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa ta cũng phải báo cho thành viên trong tông môn của ta.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói. Cô chú ý tới, trên thực tế, vừa rồi sau khi Bạch Thánh Quân tỉnh dậy thì không hề nghỉ ngơi, chỉ hàn huyên vài câu với mọi người rồi lại dùng đan dược tiến vào Mộng giới.

Nói cách khác, lần này hắn tỉnh lại rất có thể là truyền tin tức về cảm giác cấp bách đến cho mọi người.

Cho nên mặc kệ cảm giác cấp bách là cái gì, trước hết cứ bảo mọi người chuẩn bị sẵn, tuyệt đối sẽ không sai.

****

Tiểu thế giới nhân tạo.

Cơ giáp sư tử thí thần bị mang về căn cứ dưới lòng thành phố.

Móng phải vốn bị bắn ra cũng được lắp lại lần nữa.

Tống Thư Hàng không phản kháng, hắn và nhóm vật trang sức ẩn nấp trong móng phải, cũng không bị đám người khổng lồ đầy màu sắc phát hiện. Kể tử đó, xem như thành công lẻn vào, đương nhiên hắn lười làm mình bại lộ.

Lúc này, Tống Thư Hàng và nhóm vật trang sức đang mở hội nghị giao lưu.

“Các vị tiền bối, các ngươi nói Bạch tiền bối liên tục xuất hiện từ trong Cổ Thần rốt cuộc là gì?” Tống Thư Hàng đề xuất chủ đề cho buổi hội nghị hôm nay.

“Đầu tiên chúng ta sử dụng phương pháp loại trừ, Bạch liên tục xuất hiện chắc chắn không phải người máy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng vung tay cho liên tục hai mươi phát Dưỡng Đao thuật, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối bèn an tĩnh lại.

“Chúng ta sử dụng phương pháp loại trừ, đầu tiên Bạch liên tục xuất hiện chắc chắn không phải Bạch Thánh Quân ở hiện thế.” Bia đá đạo hữu nói tiếp lời.

Trong lúc nói chuyện, trung tâm vòng tròn mà mọi người tạo thành chậm rãi ngưng tụ một bóng người.

Dung nhan tuấn mỹ, mái tóc dài chấm đất, trên người mặt trang phục chiến đấu bó sát.

“Ồ? Tại sao lại là Thư Hàng tiểu hữu.” Vị Bạch tiền bối này lên tiếng.

Bia đá đạo hữu: “…”

Chương 2378: Một Lần Cuối Cùng

Loại giọng điệu quen thuộc này, còn có loại khí tràng thân thiện hòa nhã trên người nữa.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi thử.

“Hao tổn tâm trí rồi đây.” Bạch tiền bối vừa ngưng tụ thành hình xoa huyệt thái dương: “Mặc dù cảm thấy rất thú vị, nhưng hiện tại ta đang rất gấp.”

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

“Bạch tiền bối, là Bạch tiền bối hiện thế.” Vũ Nhu Tử da đen vui vẻ nói.

Phần bảo vệ tay trên chuôi kiếm của Xích Tiêu kiếm tâm ma hóa thành một cánh tay thon dài, sau đó tán một phát vào mặt bia của bia đá đạo hữu.

“Làm gì thế!” Bia đá đạo hữu hét lên.

“Ném mặt bia của ngươi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma cười ha ha nói, lúc này hành động của nó đặc biệt phù hợp với thân phận, cực kỳ tâm ma.

Tuy rằng bia đá đạo hữu không có khuôn mặt, nhưng nó đặc biệt có mặt bia mà, còn không phải chỉ một mặt bia đâu, chỉ là đánh lên có hơi cấn tay.

Bia đá đạo hữu: “…”

Rốt cuộc bây giờ nó đã khẳng định được Xích Tiêu kiếm tâm ma quả thật là tâm ma.

“Có phải Bạch tiền bối hiện thế hay không, thử xem sẽ biết ngay!” Tống Thư Hàng vỗ lồng ngực, vẻ mặt khí phách hào hùng.

Nếu muốn thử Bạch tiền bối, hắn có một câu thần chú mười hai chữ.

Quan trọng nhất là, từng số ‘Bạch chưa biết’ trước mắt đều có tóc dài chấm đất.

Bạch tiền bối vừa ngưng tụ thành hình trước mặt: “…”

Hắn với tay ra sau vén lên một cái là lập tức có thể cảm giác được mái tóc vừa nặng vừa dày, dài đến chấm đất phía sau.

Sau đó hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng, lập tức cảm thấy sọ não bắt đầu căng đau.

“Bất kể ngươi muốn nói cái gì… đều nhịn xuống hết cho ta. Sau đó chuyển lời muốn nói xuống ruột một lần, rồi lại suy xét thêm xem có nên nói ra hay không.” Vị Bạch tiền bối mới xuất hiện này tốt bụng nhắc nhở.

Sau khi được ý tốt của Bạch tiền bối nhắc nhở, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, hắn vươn tay tế ra một viên kim đan mã QR.

Tinh thần lực của Bạch tiền bối mới trước mặt quét qua kim đan mã QR.

[Ting ~ Bạch chưa biết 1-19 thêm bạn ngươi, gia nhập vào danh sách bạn bè: Bạn tốt thần bí.]

Tống Thư Hàng: “Vẫn là Bạch chưa biết à? Hơn nữa còn là số từ 1 đến 19.”

Bạch tiền bối: “…”

Hắn vươn tay xoa huyệt thái dương lần nữa.

Đôi bên đều trầm mặc.

“Nói thật, hiện tại ta đang rất gấp. Nhưng quả thật cảnh trong mơ lần này có chút quái dị. Cho nên, để ta xác định một vài chuyện đi.” Bạch tiền bối thở dài, với tay buộc mái tóc dài sau lưng thành đuôi ngựa.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử da đen, Tạo Hóa Tiên Tử… và một loạt các vật trang sức lập tức ngồi thành hàng.

Mọi người đã lờ mờ cảm ứng được tuy rằng vị trước mặt này có mã ngoài là ‘Bạch chưa biết 1-19’, nhưng ngọn nguồn bên trong rất có thể chính là Bạch tiền bối hiện thế.

“Thư Hàng, bây giờ các ngươi đang ở đâu?” Bạch tiền bối cột đuôi ngựa trước mắt dò hỏi.

“Một mảnh vỡ thế giới nhân tạo, niên đại vô cùng xa xưa, là tiểu thế giới tồn tại từ thời đại thái cổ. Nghi ngờ có quan hệ với Thiên Đạo thứ hai.” Tống Thư Hàng đáp.

“Hơn nữa cũng nghi là có quan hệ với chủ nhân Bạch Thiên Đạo, bởi vì bên trong cũng có dấu vết hắn để lại.” Bia đá đạo hữu bổ sung.

“Không phải Mộng giới ư?” Bạch tiền bối cột đuôi ngựa mở miệng hỏi, ngoài ra lúc nghe được ‘dấu vết của Bạch Thiên Đạo để lại’, trong lòng hắn đã nắm chắc.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi đáp: “Hình như không liên quan, bọn ta từ lối vào hiện thế trực tiếp tiến vào tiểu thế giới nhân tạo này. Nhưng mà, thế giới này quả thật khá kỳ quái. Trên thực tế, trước đó ta đã tiếp xúc với hai Bạch chưa biết, một là ‘Bạch chưa biết 23’, một người khác là ‘Bạch chưa biết 20-30 thiếu 23’, trên người bọn họ đều mang theo rất nhiều số liệu, cùng với năng lượng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đặc thù. Số liệu trên người bọn họ quả thực bao hàm tất cả mọi thứ về tiểu thế giới nhân tạo này. Nếu như dựa theo những số liệu kia, quả thực có thể tạo ra một thế giới hoàn chỉnh lần nữa.”

“Số liệu? Năng lượng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đặc thù?” Bạch tiền bối cột đuôi ngựa xoa cằm suy tư.

Sau đó mắt hắn sáng lên: “Đưa ta xem những số liệu kia của ngươi đi.”

Số liệu xây dựng một thế giới hoàn chỉnh, có thể kế tiếp hắn sẽ dùng tới.

Đây chẳng lẽ là đường lui mà Bạch Thiên Đạo lưu lại?

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng vươn tay vạch một đường trên mi tâm mình, mắt thần thứ ba mở ra.

Hai mắt của Bạch tiền bối cột đuôi ngựa đối diện với mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng.

Chốc lát sau…

Sọ não Tống Thư Hàng lại bắt đầu đau đớn dữ dội.

Lúc hắn truyền số liệu cho Bạch tiền bối cột đuôi ngựa, số liệu khổng lồ trong đôi mắt của ‘Bạch chưa biết 1-19’ cũng vọt về phía hắn.

Trao đổi tin tức cho nhau.

Gói số liệu trong đầu Tống Thư Hàng lại hoàn thiện thêm một

bước.

Nội dung trong gói số liệu lần này có vẻ khổng lồ vô cùng, thời gian trao đổi số liệu lâu hơn một chút.

Lúc sọ não Tống Thư Hàng sắp nổ tung thì rốt cục gói số liệu 1-19 cũng truyền xong.

Kể từ đó, chỉ còn thiếu số liệu của 31-33.

"Số liệu không hoàn chỉnh à?" Bạch tiền bối cột đuôi ngựa hỏi.

"Nếu như Bạch chưa biết của thế giới này đối ứng với thuộc tính của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, vậy hẳn là còn mấy phần số liệu của 31, 32, 33." Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối cột đuôi ngựa gật đầu, một lát sau hắn đứng dậy đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng: "Bên phía ta thời gian đang rất cấp bách, ta dùng thân thể này truyền công cho ngươi. Sau đó ta lập tức phải rời đi. Ngươi nghĩ cách góp đủ ba phần số liệu còn lại, sau đó về hiện thế giao cho ta nhé. Nhục thân của ta bây giờ đang nghỉ ngơi ở Linh Điệp đảo."

"Bạch tiền bối, có chuyện gì mà cấp bách như thế?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Cụ thể không rõ ràng lắm, nhưng ta cảm thấy có chuyện quan trọng sắp xảy ra... Ta cần hoàn thiện kế hoạch tạo thần trước khi gặp phải chuyện gì. Thư Hàng, ngươi cũng đừng kéo dài việc tu luyện nữa." Bạch tiền bối cột đuôi ngựa nhắc nhở.

Lời của Bạch tiền bối lập tức mang đến cảm giác nguy cơ và cấp bách to lớn cho Tống Thư Hàng.

Ngay cả con cưng của thế giới là Bạch tiền bối mà còn cảm thấy nguy cơ, không lẽ là nguy cơ vũ trụ sắp bị hủy diệt?

"Ta nhất định cố gắng tu luyện." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối cột đuôi ngựa gật đầu, vươn tay đặt lên bụng dưới của Tống Thư Hàng, năng lượng đặc dị lạnh băng tràn vào đan điền Tống Thư Hàng.

"Ồ? Loại năng lượng này..." Trong quá trình truyền năng lượng, Bạch tiền bối cột đuôi ngựa đột nhiên nhẹ giọng hô lên.

"Bạch tiền bối ngươi nhận ra loại năng lượng đặc thù này à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng ngay lúc đang nói chuyện, khuôn mặt Bạch chưa biết 1-19 trước mắt trở nên mờ mịt, biểu cảm dần cứng lại, trở thành mặt đơ.

Nhưng tay hắn cũng không rời khỏi bụng dưới của Tống Thư Hàng, năng lượng rót vào cũng đang duy trì liên tục.

Tống Thư Hàng đành phải yên lặng cắn răng, bắt đầu tiếp nhận biến hóa của đan điền bản mệnh.

Từng bóng thú bắt đầu thành hình bên cạnh nguyên anh bản mệnh, kim đan cá voi mập của hắn.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Sợi tóc ngố của Sở các chủ khẽ xoay tròn.

Cảm giác cấp bách…

Việc thăng cấp của Tống Thư Hàng đã cho cảm giác vô cùng cấp bách rồi.

Nếu như hắn lại gấp gáp hơn một chút nữa, tu sĩ khác sẽ rất tuyệt vọng.

Mặt khác, nếu Thư Hàng lại tấn cấp, vậy chính là Huyền Thánh bát phẩm thứ thiệt đấy?

Lần tiếp theo, chính là nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp chân chính của hắn.

Cũng là một lần cuối cùng.

“Đúng rồi, giảng pháp.” Sở các chủ nhắc nhở.

Lần sau, giảng pháp của Tống Thư Hàng phải xử lý thế nào đây?

Bốn lần hiển thành của Thư Hàng, lần nào cũng có trò mới. Lần này, hình như trong người Thư Hàng vẫn chưa có tài liệu giảng pháp thì phải!?

Chương 2379: Đánh Là Thương, Mắng Là Yêu

“Đúng vậy, kế tiếp nếu Tống tiền bối lại tấn cấp nữa, chính là thất phẩm tấn cấp bát phẩm chính thức. Đến lúc đó chính là phân đoạn nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp chân chính của hắn.” Vũ Nhu Tử da đen gật đầu nói.

Đau lòng cho tu luyện giả chư thiên vạn giới, tiếp đó bọn họ phải xem Bá Tống lên đài diễn thuyết lần thứ năm.

Nhưng may mà đó đã là lần giảng pháp cuối cùng của Tống tiền bối, ừm, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra…

Bia đá đạo hữu hỏi: “Chuẩn bị bản thảo giảng pháp xong chưa?”

“Bản thảo giảng pháp thì không cần lo, nhưng mà… lần giảng pháp tiếp theo là lần giảng pháp cuối cùng của ta, ta hy vọng có thể giảng pháp bằng bản lĩnh thật sự.” Tống Thư Hàng suy tư.

Mấy lần giảng pháp trước, hắn đều là Huyền Thánh hàng rởm. Nếu là hàng rởm, dùng bản thảo giảng pháp mua được hoặc là thông qua thủ đoạn hack để giảng pháp đều là chuyện đương nhiên.

Nhưng kế tiếp, nếu hắn thật sự tấn chức Huyền Thánh mà lại dùng bản thảo giảng pháp của người khác thì không thể nào nói nổi. Lần giảng pháp cuối cùng, cũng là lần giảng pháp quan trọng nhất, hắn hy vọng có thể dựa vào bản lĩnh thật sự của mình để giảng pháp.

“Kể chuyện cười này, Thư Hàng nói lúc mình giảng pháp lại muốn giảng pháp bằng bản lĩnh thật sự của mình.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nghiêm túc nói.

“Ha ha ha, ta cười rồi này, các ngươi thì sao?” Số Hamster phối hợp nói.

“Tống ~ a ~ cười cười cười ~” Tạo Hóa Tiên Tử hát lên.

Vũ Nhu Tử da đen: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

“Suy nghĩ của ngươi là tốt, cũng đáng được cổ vũ.” Sợi tóc ngố Sở các chủ lên tiếng an ủi: “Nhưng mà, ngươi có thứ gì dùng làm tư liệu sống giảng pháp không?”

“Thật ra vẫn có đấy thôi, chẳng hạn như ta có lý giải rất tốt đối với ‘công pháp luyện thể’, ta có thể giảng giải tâm đắc tu luyện công pháp luyện thể… Hơn nữa, kỳ thật ta còn có một đề tài giảng pháp rất okay đấy.” Tống Thư Hàng mỉm cười, trong nụ cười tràn đầy tự tin.

“Nhìn đi, đây là nụ cười tự tin!” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Đạo hữu chư thiên vạn giới, ta có loại dự cảm không lành, muốn hát cho các ngươi nghe một bài trước.

Vũ Nhu Tử da đen giơ tay nói: “Kỳ thật cũng không cần lo lắng về phân đoạn Huyền Thánh giảng pháp của Tống tiền bối, chung quy thì nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp là để tích lũy nguyện lực từ tu luyện giả chư thiên vạn giới, hóa thành ánh sáng công đức, dùng để triệt tiêu một kiếp cuối cùng trong thiên kiếp bát phẩm: tâm ma kiếp!”

Lúc bia đá đạo hữu nghe đến đó, mặt bia lập tức sáng lên: “Ta hiểu rồi! Ánh sáng công đức trên người Bá Tống đạo hữu đã thâm hậu đến trình độ khiến người ta giận sôi. Cho nên dù giảng pháp thất bại, tâm ma kiếp cũng không làm gì được hắn!”

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Còn một lý do khác nhưng cô không muốn nói… Nói ra cô sẽ cảm thấy hoảng hốt.

“Vì sao các ngươi cứ lấy việc ta giảng pháp thất bại làm tiền đề vậy? Ta cũng không muốn bỏ qua lần giảng pháp cuối cùng này, nếu như có thể… ta muốn ngưng tụ một lớp lực lượng công đức cường đại cuối cùng, để mỹ nhân rắn công đức tiến hóa một lần nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Lần Huyền Thánh giảng pháp cuối cùng, cơ hội không thể để mất, mất rồi sẽ không trở lại. Lại thêm đây rất có thể là cơ hội cuối cùng để hắn thu hoạch lượng lớn ánh sáng công đức, nếu như bỏ qua, lần sau muốn ngưng tụ ánh sáng công đức cường đại như vậy thì không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào.

Đây là cơ hội cuối cùng để mỹ nhân rắn công đức tiến hóa trên quy mô lớn, không thể bỏ qua.

Hơn nữa…

Tiềm thức Tống Thư Hàng cảm thấy lần nhân tiền hiển thánh cuối cùng này của hắn vô cùng quan trọng.

Thậm chí có thể là một bước ngoặt.

Sau khi cảnh giới tăng lên, ‘trực giác tu sĩ’ của Tống Thư Hàng đã bắt đầu dần phát huy tác dụng.

“Ừm, kỳ thật… ta cảm thấy giảng pháp của Thư Hàng không có khả năng thất bại.” Sợi tóc ngố Sở các chủ yếu ớt nói: “Chúng ta biết đây là lần Huyền Thánh giảng pháp cuối cùng của hắn, nhưng tu luyện giả khác trong chư thiên vạn giới không biết.”

“Có lý, dưới tình huống không biết Bá Tống Huyền Thánh lần sau còn hiển thánh giảng pháp hay không, chỉ cần Tống Thư Hàng lên đài lộ khuôn mặt nhỏ ra… sẽ không ai trong chư thiên vạn giới dám cho hắn đánh giá kém.” Vuốt nhỏ của số Hamster vuốt râu chuột, gật đầu nói.

Lỡ như cho đánh giá kém, lần giảng pháp sau Bá Tống Huyền Thánh thay đổi diện mạo lên đài, giảng được một nửa thì đột nhiên phát rồ thi triển ‘cường giả giám định thuật’ để trả thù mọi người thì làm sao đây?

Quy tắc thép của Huyền Thánh giảng pháp: Người giảng pháp phải dùng diện mạo thật ra gặp mọi người. Nhưng ở lần giảng pháp trước đó, quy tắc thép này đã bị Bá Tống Huyền Thánh chà đạp tàn nhẫn, ghì bẹp xuống đất.

Người ở chư thiên vạn giới đều biết Bá Tống Huyền Thánh nắm giữ thủ đoạn ‘lừa gạt được pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp’, thay đổi tuổi tác thậm chí trực tiếp đổi luôn khuôn mặt lên đài giảng pháp.

Cho nên, chỉ cần Bá Tống Huyền Thánh lên đài giảng pháp, tu luyện giả chư thiên vạn giới ít nhất đều sẽ nể mặt mũi. Dù Bá Tống Huyền Thánh không nói một chữ thì mọi người vẫn sẽ ngoan ngoãn dâng lên ‘nguyện lực’ căn bản nhất.

Dù Bá Tống Huyền Thánh lên đài nói với mọi người rằng ‘đây là lần giảng pháp cuối cùng của ta’, e rằng số người thực sự tin vào lời vào lời nói đó cũng không vượt quá mười đầu ngón tay.

“Vừa nghĩ như vậy, giảng pháp của Thư Hàng thật sự rất yên ổn, khiến người ta hâm mộ quá chừng.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Lúc này, Thông Nương đột nhiên nghĩ đến một chuyện bèn lên tiếng hỏi: “Nói đi nói lại, Thư Hàng trước đó nét mặt ngươi tự tin lắm, ngươi có ý tưởng giảng pháp rồi à?”

“Ừm, ta muốn giảng về năng lực của mạng chat Tu Chân với tu luyện giả chư thiên vạn giới.” Hai tay Tống Thư Hàng hơi nâng, một viên kim đan mã QR hiện lên trong lòng bàn tay hắn.

Nhưng mà, hiện tại ý nghĩ này chỉ là một chủ ý, nếu quả thật muốn đem chức năng mạng chat Tu Chân làm nội dung giảng pháp thì cần tổng kết quy nạp cho tốt, viết xong bản thảo giảng pháp mới được.

“Từ giờ tới lúc ta tấn chức bát phẩm còn lâu lắm, ta có đủ thời gian để chuẩn bị bản thảo cho lần giảng pháp này.” Tống Thư Hàng tán đi kim đan mã QR, cười nói.

Trước mắt, căn bản hắn không có manh mối tấn chức Huyền Thánh bát phẩm.

Hư ảnh tam thập tam thú mà ‘Bạch chưa biết’ tặng hắn là một phương án tăng thực lực, nhưng Tống Thư Hàng không xác định được sau khi tập hợp đủ hư ảnh tam thập tam thú thì có thể đẩy cảnh giới của hắn lên tầng thứ cao hơn hay không.

“Đáng sợ.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên nói.

“Run lẩy bẩy.” Bia đá đạo hữu nói.

“Cũng chỉ có Tống tiền bối mới nghĩ ra thủ đoạn giảng pháp khủng bố như vậy.” Vũ Nhu Tử da đen phụ họa.

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Ta đem mạng chat Tu Chân làm nội dung giảng pháp thì có gì đáng sợ chứ?

“Trước tiên không đề cập đến chuyện Huyền Thánh giảng pháp.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhẹ nhàng xoay tròn: “Vẫn nên nói xem ngươi định làm sao tăng thực lực lên trước đi.”

“Hiện tại xem ra, bước tiếp theo hẳn là tìm ra Bạch chưa biết số 31, 32, 33.” Tống Thư Hàng dứt lời, mở danh sách bạn bè của mình ra.

Lúc này bạn bè nằm trong danh sách thần bí của hắn đã xuất hiện biến hóa.

Ba nick ‘Bạch chưa biết’ trong danh sách dung hợp lại thành một nick, trở thành ‘Bạch chưa biết 1-30 có thể tách ra’.

Muốn tìm được ba ‘Bạch chưa biết’ còn sót lại thì phải xem xem có thể tiến hành trao đổi với ‘Bạch chưa biết’ trong danh sách hay không.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, gửi một tin nhắn cho ‘Bạch chưa biết 1-30 có thể tách ra’: [Bạch tiền bối, ngươi biết Bạch số 31, 32, 33 còn lại ở đâu không?]

[Lúc Cổ Thần đang ngủ say ở thế giới này thức tỉnh, tất cả sinh linh trên thế giới này đều sẽ tan biến, số 31, 32, 33 là lớp bảo hiểm cuối cùng để phong ấn Cổ Thần.] Bạch chưa biết trả lời một cách rõ ràng.

Bảo hiểm phong ấn?

33 Bạch chưa biết đều là mắc xích phong ấn bảo vệ sinh linh trong tiểu thế giới nhân tạo này ư?

[Nếu đã như vậy, vì sao các ngươi lại tập kích người khổng lồ trong thế giới này?] Tống Thư Hàng hỏi.

Bảo vệ những người khổng lồ này, cho nên thường xuyên đánh một trận với đám người khổng lồ này Ư?

Chẳng lẽ đây chính là đánh là thương, mắng là yêu trong truyền thuyết ư?

Chương 2380: Ngươi Có Thể Làm Được, Hãy Tin Vào Bản Thân!

Yêu càng sâu, đánh càng hiểm.

[Là trách nhiệm.] Bạch chưa biết 1-30 trả lời.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

[Mỗi lần sau khi luân hồi mở ra, bọn ta sẽ giáng xuống, dùng tư thái hành động của Cổ Thần, kích hoạt cũng như duy trì khái niệm đối với Cổ Thần của sinh linh thế giới này, để bọn họ không quên mất Cổ Thần, đây chính là ý nghĩa tồn tại của bọn ta.] Bạch chưa biết trả lời.

Bọn họ giống như một cây gai, dùng đau đớn để nhóm sinh vật thế giới này duy trì loại trạng thái nào đó.

Tống Thư Hàng không khỏi trầm mặc.

Mỗi lần luân hồi? Nói cách khác là không chỉ một lần luân hồi?

Lại nghĩ tới trong gói số liệu khổng lồ mà nhóm Bạch chưa biết rót cho hắn có bao hàm tất cả tin tức về thế giới này.

Tống Thư Hàng hỏi: [Sinh mệnh của thế giới này vẫn luôn luân hồi ư?]

[Đúng vậy.] Bạch chưa biết trả lời.

Tống Thư Hàng: [Hiện tại đã là lần luân hồi thứ mấy rồi?]

[Bọn ta… đã không nhớ rõ.] Bạch chưa biết hồi âm.

Trong hồi âm của hắn có loại mệt mỏi không cách nào hình dung. Sinh linh trên thế giới này vẫn luôn luân hồi, nhóm Bạch chưa biết lại không tham dự vào luân hồi.

…

…

“Tống tiền bối, hỏi được gì rồi?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi, cô thấy sắc mặt Tống Thư Hàng trở nên nghiêm túc, lẽ nào là tin tức gì xấu?

Tống Thư Hàng kể lại đối thoại vừa rồi giữa mình và Bạch chưa biết với nhóm vật trang sức một lần.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ lung lay thân mình: “Rất hiển nhiên, ngoại trừ Bạch chưa biết ra, tất cả sinh linh thế giới này cũng là một vòng phong ấn.”

“Cổ Thần bị phong ấn trong thế giới này rốt cuộc là thứ gì? Cần bỏ ra cái giá lớn như vậy để phong ấn nó à? Ngay cả Bạch chủ nhân năm đó cũng không giải quyết được nó ư?” Bia đá đạo hữu nghi hoặc hỏi.

Hoặc giả Cổ Thần này có ý nghĩa tồn tại vô cùng quan trọng, cho nên Bạch Thiên Đạo khi ấy cũng không chọn diệt trừ nó mà phí hết tâm tư, lưu lại 33 Bạch chưa biết phối hợp với chúng sinh thế giới nhân tạo để phong ấn Cổ Thần này?

“Nếu là như vậy, không phải sinh linh thế giới này rất đáng thương ư?” Thông Nương nhỏ giọng nói.

Luân hồi vô số lần, sống lại vô số lần, cả đời đều bận rộn đối phó với Cổ Thần mà nhóm Bạch chưa biết giả trang, từ khi sinh ra đến khi chết đi đều sống trong ‘kịch bản’ đã bị sắp đặt từ trước.

Thông Nương cảm thấy mình có thể thể nghiệm loại bi ai này.

[Bọn họ tự nguyện… trở thành một vòng phong ấn, rơi vào luân hồi không có điểm cuối chính là lựa chọn của bọn họ.] Bạch chưa biết đột nhiên gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn.

Nhóm Bạch chưa biết có thể nghe được cuộc trò chuyện giữa Tống Thư Hàng và nhóm vật trang sức.

Dường như bọn họ có mặt ở khắp mọi nơi.

“Tự nguyện?” Tống Thư Hàng gật đầu. Nếu như là lựa chọn của bản thân, vậy dù quả kết ra có đắng chát thế nào đi nữa cũng phải cắn răng mà gặm.

Con người phải có trách nhiệm với hành vi của mình, chẳng hạn như tìm đường chết thì sẽ chết, đây chính là nhân quả.

[Vậy Bạch tiền bối, vì sao các ngươi lại chọn tiếp xúc với ta? Là duyên phận đã định trước trong cõi u minh ư?] Tống Thư Hàng gửi lại một tin nhắn dò hỏi.

Nếu ‘Bạch chưa biết’ là một vòng phong ấn, vì sao bọn họ lại muốn tiếp xúc với mình, còn trợ giúp mình đề thăng cảnh giới của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công?

Là duyên phận ư?

Có thể do được ‘Bạch’ tiếp xúc quá nhiều, Tống Thư Hàng có loại tự tin mù quáng, cứ cảm thấy tất cả Bạch tiền bối trong chư thiên vạn giới đều có duyên với mình.

[Là mệt mỏi, bọn ta mệt rồi… Hoặc nên nói là ta mệt rồi.] Bạch chưa biết 23 đột nhiên trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Mặt bị đánh, sẽ đau đấy.

[Cho nên nhóm Bạch tiền bối muốn giao nhiệm vụ phong ấn Cổ Thần cho ta? Để ta thay thế các ngươi kích thích sinh linh trong luân hồi ư?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Số 23 nghĩ như vậy, một số thành viên trong bọn ta cũng có ý nghĩ như vậy.] Bạch chưa biết 1-30 trả lời.

[Nhưng ta có ý nghĩ cao thượng hơn cơ.] Bạch chưa biết số 1 trả lời.

Nếu không phải lúc trả lời, con số phía sau ‘Bạch chưa biết’ thay đổi thì Tống Thư Hàng sẽ cảm thấy mình đang tán gẫu với Bạch tiền bối bị tinh thần phân liệt.

[Bạch tiền bối mời nói.] Tống Thư Hàng trả lời.

[Chỉ có ta có thể cảm giác được phong ấn Cổ Thần đã đến cực hạn. Số lượng sinh linh luân hồi đang giảm bớt, lần trước sau khi luân hồi kết thúc, có rất nhiều sinh linh lâm vào ngủ say vĩnh viễn, không tỉnh lại nữa. Bọn ta đã không còn cách nào ngăn cản nó sống lại.] Bạch chưa biết số 1 nói.

[Tại sao bọn ta không biết chuyện này?] Bạch chưa biết số 2-30 hỏi.

[Vì vậy ta là 1, mà các ngươi là 2-30.] Bạch chưa biết số 1 nói.

Tống Thư Hàng: [Quả thật Cổ Thần sắp thức tỉnh.]

Khi hắn tiến vào thế giới này, ‘hệ thống xem bói tự động Bạch two’ đã cho hắn một nhắc nhở rõ ràng.

Cổ Thần ngủ say trong tiểu thế giới sắp thức tỉnh, sinh linh toàn thế giới đều sẽ trở thành tế phẩm để nó phục sinh. Mà Tống

Thư Hàng muốn dùng thủ đoạn để đối phó đại lão quả cầu béo acc nhỏ phân thân nên mới lẩn vào trong tiểu thế giới này.

Trước mắt xem ra, Bạch chưa biết số 1-33 rất có thể chính là cơ duyên của hắn.

[Cổ Thần sống lại là chuyện không cách nào tránh được… Nó ngủ say từ thái cổ đến nay, chờ đến ngay thời điểm này. Ta không biết bên ngoài sắp xảy ra biến hóa gì, nhưng hẳn là thời cơ mà Cổ Thần chờ đợi đã đến gần hoặc là sắp xảy ra.] Bạch chưa biết số 1 nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Muốn nói biến hóa lớn nhất mà bên ngoài sắp xảy ra… quả cầu Thiên Đạo sắp sụp đổ?

Hơn nữa, Bạch Thiên Đạo đã từng phí hết tâm tư để lại lời dặn dò: Nhiệm kỳ Thiên Đạo kế tiếp là phân đoạn vô cùng quan trọng.

‘Nếu như có hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo, kế thừa thiên mệnh, trở thành Thiên Đạo… vậy điều đó sẽ trở thành chìa khóa!’

Đây là tin tức quan trọng mà Bạch Thiên Đạo để lại trong cấm địa thánh sơn Gars tại Thú giới cho Bạch tiền bối two.

Cổ Thần vẫn luôn ngủ say từ thái cổ đến nay chính là để chờ thời đại này?

Nó muốn chứng đạo ở thời đại này, nắm giữ chìa khóa siêu thoát chân chính ư?

[Vậy Bạch tiền bối số 1, ngươi tiếp xúc với ta là muốn ta làm gì ư?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Cổ Thần sống lại đã không cách nào tránh khỏi, vậy phong ấn cũng không còn ý nghĩa… Ta muốn chuyển tất cả sinh linh rơi vào luân hồi đi toàn bộ. Hy sinh của bọn họ đã đủ rồi, là lúc họ được giải thoát.] Bạch chưa biết số 1 nói.

Nghe có vẻ… hợp tình hợp lý.

Nhưng Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu.

Người có tư duy nhảy vọt thỉnh thoảng có thể nghĩ đến một vài thứ quái dị.

‘Nếu như Bạch chưa biết số 1 là Cổ Thần thì sao?’

Ý nghĩ này quẩn quanh trong đầu Tống Thư Hàng, không ném đi được.

Nếu như chuyển toàn bộ sinh linh trong thế giới này đi, vậy phong ấn Cổ Thần sẽ biến mất, sau đó Cổ Thần lập tức có thể dễ dàng ra ngoài...

Suy nghĩ trong đầu tựa như con ếch đàn hồi được lên dây cót, cứ nhảy tới nhảy lui trong đầu Tống Thư Hàng.

[Vậy Bạch tiền bối, ta có thể làm gì? Thực lực của ta thấp lắm, ta căn bản không làm được chuyện mang sinh linh cả thế giới đi.] Tống Thư Hàng bình tĩnh hồi đáp.

[Không, ngươi có thể làm được.] Bạch chưa biết số 1 trả lời một cách chắc chắn.

Tống Thư Hàng: [?]

[Những số liệu kia chính là căn nguyên của tất cả sinh linh luân hồi. Ngươi chỉ cần lấy được gói số liệu hoàn chỉnh là có thể đóng gói tất cả sinh linh mang đi.] Bạch chưa biết số 1 nói.

Lúc Tống Thư Hàng nghe nói như thế, đột nhiên lại bật mode ảo tưởng sức mạnh.

Một ngày nào đó trong tương lại, thiên kiếp giáng xuống.

Sau đó một sinh viên tên Tống Thư Hàng, dũng cảm đứng ra… sau lưng hắn mang theo cả một thế giới, mấy tỉ đứa con ghẻ, cứng rắn chống lại thiên kiếp.

Độ kiếp thành đoàn nhất thời sảng, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng. Nếu nhân số độ kiếp đoàn thể đạt đến mấy tỉ, đại gia thiên kiếp sẽ xảy ra biến hóa thế nào?

Lúc ảo tưởng, tâm can Tống Thư Hàng đều run rẩy.

Hắn cố gắng duy trì gương mặt liệt, trả lời: [Nhưng không phải số 31-33 là một vòng phong ấn cuối cùng ư?]

[Bọn ta có cách để ngươi tiếp xúc với số 31-33.] Bạch chưa biết số 1 đáp.

Chương 2381: Bạch Tiền Bối, Ta Bắt Được Bug Rồi!

“Cách gì?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi lại.

“Hợp toàn thể sức mạnh của số 1 đến số 30 của bọn ta lại thì có thể mở một cổng liên kết tạm thời trong giây lát, đưa ngươi vào căn nguyên của thế giới này để gặp số 31 đến 33, nhận dữ liệu của bọn họ, lấy được gói dữ liệu hoàn chỉnh.” Bạch chưa biết số 1 trả lời.

Bạch chưa biết 2-30: “Đồng ý, có thể thử một lần.”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Bạch tiền bối số 1, trước khi thử, ta có thể nói chuyện riêng với ngài một chút được không?”

“Nói chuyện riêng? Tại sao chứ?” Bạch chưa biết số 1 nghi hoặc hỏi lại.

“Nói chuyện riêng? Tại sao?” Bạch chưa biết 2-30 cũng nghi hoặc, có chuyện gì mà phải tránh bọn họ để nói riêng với số 1 chứ?

“Bởi vì sau khi hỏi xong chuyện sắp hỏi, rất có thể ta sẽ phải ăn một trận đòn. Nếu ta hỏi vấn đề này trước mặt cả ba mươi vị Bạch tiền bối thì sẽ phải bị đánh ba mươi trận cùng một lúc. Vậy nên ta muốn hỏi riêng từng người, mỗi lần chỉ ăn một trận đòn, ta cảm thấy như vậy thì mình có thể chịu được.” Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

Bạch chưa biết 2-30: “...”

Bạch chưa biết số 1: “...”

Nếu đã biết mình sẽ bị đánh sau khi hỏi xong chuyện sắp hỏi, tại sao ngươi còn hỏi cho bằng được làm gì?

“Có thể nói chuyện riêng không?” Tống Thư Hàng hỏi lần nữa.

“Ta hiểu rồi, vậy ta tạm thời tách riêng ra khỏi tập thể.” Bạch chưa biết số 1 đáp.

Ngay sau đó “Bạch chưa biết 1-30 có thể tách” trong danh sách bạn bè của Tống Thư Hàng một chia thành hai.

Sau khi tách ra, Bạch chưa biết số 1 gửi một dấu chấm cho Tống Thư Hàng: “.”

Nếu Tống Thư Hàng thích bị đánh thì hắn cũng vui vẻ tác thành.

“Bạch tiền bối, đời này ngài đã từng yêu ai thật lòng chưa?” Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi.

Bạch chưa biết số 1: “???”

“Bởi vì ta thấy ngài để tóc dài.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Bạch chưa biết số 1 trả lời: “Từ khi bọn ta sinh ra thì tóc đã dài sẵn rồi.”

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ, xem ra Bạch chưa biết số 1 không hề kiêng kỵ đề tài “tóc dài” này .

Vậy có nên thăm dò thêm bước nữa không nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm thấy bây giờ mình giống như đang đứng sát mép vực sâu vạn trượng, không ngừng đưa chân ra thăm dò.

Nhưng sau khi do dự một hồi, hắn lại cảm thấy cứ tiếp tục thăm dò đề tài này cũng chẳng có ích gì. Có thể các Bạch chưa biết chỉ là hậu chiêu do Bạch Thiên Đạo để lại, bọn họ không xoắn xuýt về đề tài tóc dài cũng rất bình thường.

Nếu tiếp tục đề tài này cũng không lấy được câu trả lời hắn muốn.

Hơn nữa mỗi lần gặp phải một vị Bạch tiền bối chưa biết, Tống mỗ hắn cũng không thể ngốc nghếch đi lên hô to mười hai chữ chân ngôn được.

Chơi ngu sẽ chết, sau khi chết sẽ sống lại.

“Có vấn đề gì cứ hỏi đi, đừng nói gần nói xa nữa.” Bạch chưa biết số 1 nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy ta hỏi thẳng Bạch tiền bối, thân là một tầng quan trọng của phong ấn, các ngài có khả năng bị Cổ Thần lây nhiễm không? Giống như virus trong hệ thống ấy?”

Trong lúc nói chuyện với Bạch chưa biết, Tống Thư Hàng âm thầm thi triển huyễn thuật quang học đơn giản ở quanh mình.

Nhờ huyễn thuật che giấu, hắn thu sư tử bọc thép do bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú biến thành vào, sau đó chuyển đổi nó thành hình thái người khổng lồ hủy diệt.

Trong một loạt hiệu ứng âm thanh ầm ầm, người khổng lồ hủy diệt tuyệt vọng ra sân.

Mà trong màn hình theo dõi, bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú vẫn giữ nguyên hình thái sư tử bọc thép.

Đồng thời trong đầu Tống Thư Hàng vang lên tiếng thông báo: “Hệ thống thông báo: Điểm tuyệt vọng +3, tổng điểm tuyệt vọng hiện có: 8.”

Khà khà khà, Bạch tiền bối~ ta bắt được bug rồi!

Nhân lúc Bạch tiền bối chưa sửa lỗi này, Tống Thư Hàng vội thu hồi người khổng lồ hủy diệt rồi lại thả ra.

“Hệ thống thông báo: Điểm tuyệt vọng +3, tổng điểm tuyệt vọng hiện có: 11.”

Sướng~

Bắt được sơ hở cũng như lợi dụng sơ hở đúng là chuyện khiến người ta vui vẻ.

11 điểm tuyệt vọng đã đủ để Tống Thư Hàng sử dụng “hệ thống Bạch xem bói tự động” một lần.

Cơ hội xem bói này đến thật đúng lúc.

Mà ngay lúc Tống Thư Hàng tích góp được 11 điểm tuyệt vọng, Bạch chưa biết suy nghĩ hồi lâu mới trả lời: “Về mặt lý thuyết sẽ không chịu ảnh hưởng, vì bọn ta chia thành 33 ý thức khác nhau nhưng lại có thể hợp thành một. Dù một cá nhân chịu ảnh hưởng của Cổ Thần, sau khi hợp thể thì ảnh hưởng cũng sẽ bị lọc sạch.”

Sau khi nhận được câu trả lời của Bạch chưa biết số 1, Tống Thư Hàng lập tức khởi động hệ thống Bạch xem bói tự động, tính một quẻ xem thử tiếp theo mình lành dữ thế nào!

Hệ thống xem bói tự động kích hoạt.

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào hệ thống, thưởng thức hình nền tinh mỹ “Bạch tiền bối tay nâng mâm bói cúi đầu mỉm cười”.

Nhập 10 điểm tuyệt vọng vào, mâm bói trong tay Bạch tiền bối bắt đầu xoay tròn.

Từng phù văn viễn cổ trên mâm bói bay lên, nhảy đến trước mặt Tống Thư Hàng, hợp thành quẻ tượng.

Đồng thời chức năng giải quẻ được cài sẵn trong hệ thống khởi động.

“Trung cát: Địch yếu ta mạnh, địch già ta trẻ khỏe.”

“Cổ Thần mới vừa hồi phục đang ở trạng thái cực kỳ suy yếu, chỉ cần không để nó có được cơ hội bổ sung năng lượng, nó suy yếu rất dễ bắt nạt. Đây là cơ hội vạn năm khó gặp... Nhân lúc nó suy yếu, ngươi có cơ hội lấy được bảo vật, tài phú mình muốn. Chỉ cần ngươi không tham lam, ngươi có thể lui thân an toàn.”

Đáp án của Bạch tiền bối là bảo hắn đi đánh nhau?

Ổn rồi ổn rồi!

“Có nên nhân cơ hội này cày điểm tuyệt vọng tiếp, sau đó tính thêm mấy quẻ không nhỉ?” Tống Thư Hàng nói thầm.

Ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy, hệ thống Bạch xem bói tự động trong đầu đột nhiên bắn ra một thông báo.

“Ting~ Hệ thống thông báo: Thời hạn dùng thử 3 ngày đã hết, hệ thống đã đóng, hẹn không gặp lại.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Sau đó hắn trơ mắt nhìn hệ thống Bạch xem bói tự động biến thành màu xám, không thể kích hoạt được nữa.

Trở về phải tìm Bạch tiền bối xin bản chính thức, bản dùng thử này lừa tình quá.

“Ngươi còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không?” Lúc này Bạch chưa biết số 1 hỏi.

“Hết rồi Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Không, chắc chắn ngươi còn vấn đề chưa hỏi. Ta đã chuẩn bị sẵn sàng, rốt cuộc vấn đề sau khi hỏi xong có thể sẽ chịu một trận đòn hiểm là gì?” Bạch chưa biết số 1 hỏi tiếp.

“Vấn đề đó... chờ ta sống sót trở lại từ căn nguyên phong ấn rồi nói.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Bạch chưa biết số 1: “...”

“Bắt đầu hành động nào các vị Bạch tiền bối, thời gian không đợi người, Cổ Thần sắp hồi phục rồi, tình hình vô cùng cấp bách, chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa. Đưa ta đi gặp số 31, 32, 33 nào!” Tống Thư Hàng đồng thời gửi tin cho Bạch chưa biết số 1 và cả số 2 đến số 30.

…

Nhắm mắt lại, mở mắt ra.

Thân thể Tống Thư Hàng đã được đưa vào thế giới căn nguyên, tại vị trí của khâu cuối cùng trong phong ấn Cổ Thần.

Đó là một quỹ đạo hình tròn.

Trên quỹ đạo có ba pho tượng, cả ba đều mang bộ dạng Bạch tiền bối tóc dài.

Thấy ba pho tượng này, Tống Thư Hàng chợt nhớ lại cảnh mình đón Bạch tiền bối xuất quan lúc trước.

Chương 2382: Không Đi Đường Bình Thường, Trực Tiếp Lật Bàn

“Ba pho tượng này chắc là Bạch chưa biết số 31, 32, 33 rồi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng.

Thân là phụ kiện của Tống Thư Hàng, nó cũng được truyền tống cùng.

Tống Thư Hàng cứ tưởng chỉ có một mình hắn được truyền tống vào... Nhưng thế này cũng tốt, nếu cả đám phụ kiện đều đi theo, hắn càng an toàn.

“Muốn đi lên chạm với bọn họ không?” Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Nếu đã đến đây, tất nhiên phải đi lên chạm vào bọn họ.”

“Cẩn thận đấy.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

“Ừ.” Tống Thư Hàng gật đầu, ánh mắt hắn xuyên qua Bạch chưa biết số 31, 32, 33 nhìn về căn nguyên cốt lõi ở sâu trong quỹ đạo.

Ở đó có một quả trứng hóa đá khổng lồ đang rung nhẹ cứ như có tim đập.

Hình như Cổ Thần ở trong quả trứng khổng lồ hóa đá này thì phải?

Nếu nó hồi phục, có thực lực chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể phá hủy cả một tiểu thế giới nhân tạo, ít nhất cũng tương đương với cấp bậc Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, sau đó lấy ra hai thanh kiếm gỗ từ trong pháp khí vòng tay càn khôn.

Đây là vật bảo mệnh mà Bạch tiền bối hiện thế để lại cho hắn... phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối.

Hai thanh kiếm gỗ có hiệu quả giống nhau, một thanh có thể mang Tống Thư Hàng trốn vào phòng tối Thiên Đạo để tránh tai nạn, một thanh khác có thể dùng để trốn khỏi phòng tối Thiên Đạo.

Cũng vì có hai thanh phi kiếm này nên Bạch tiền bối rất yên tâm về sự an toàn của Tống Thư Hàng.

Cầm hai thanh kiếm gỗ, Tống Thư Hàng sải bước đi về phía quả trứng khổng lồ hóa đá kia, tránh né ba pho tượng Bạch tiền bối.

“Ngươi định làm gì đấy?” Số hamster nghi hoặc hỏi.

“Ta muốn làm một thí nghiệm.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn vượt qua quỹ đạo một cách thuận lợi.

Tầng cuối cùng của phong ấn, ba pho tượng Bạch chưa biết không hề ngăn cản Tống Thư Hàng bởi trong cơ thể Tống Thư Hàng có sức mạnh của Bạch chưa biết số 1 đến 30.

Sau khi đến bên cạnh quả trứng khổng lồ, Tống Thư Hàng giơ tay sờ trứng, thi triển bí pháp giám định.

Hắn không định giám định lai lịch của quả trứng khổng lồ, với cảnh giới bây giờ của hắn, dù có muốn giám định cũng không trả giá nổi.

Tống Thư Hàng khống chế bí pháp giám định, chỉ muốn giám định một thông tin là quả trứng khổng lồ hóa đá này có phải Cổ Thần hay không?

Mặc dù đoán quả trứng khổng lồ hóa đá này chính là Cổ Thần nhưng vì cẩn thận, vẫn nên giám định cho chắc, tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thế nên hắn không giám định lai lịch của Cổ Thần, chỉ giám định thông tin đơn giản nhất mình muốn biết.

“Thành công rồi.” Sau khi trả một cái giá không lớn cũng không nhỏ, Tống Thư Hàng lấy được thông tin mình muốn.

Bí pháp giám định truyền thông tin chính xác về cho hắn, khẳng định quả trứng khổng lồ hóa đá này chính là Cổ Thần bị phong ấn.

“Lần đầu gặp mặt, Cổ Thần tiên sinh.” Tống Thư Hàng đặt hai thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối vào hai bên quả trứng khổng lồ hóa đá.

Sau đó hắn lui về sau một bước, chắp hai tay lại: “Tạm biệt Cổ Thần tiên sinh.”

Rất xin lỗi, bí pháp giám định của ta không đủ chuyên nghiệp, ngay cả tên của ngài cũng không giám định được. Nhưng cũng như nhau thôi, dù có giám định ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bởi vì chỉ lát nữa thôi, chẳng còn ai trong chư thiên vạn giới nhớ đến ngài nữa~

Đây chính là ý tưởng táo bạo của Tống Thư Hàng.

Bất kể Bạch chưa biết số 1 có vấn đề hay không, có chịu ảnh hưởng của Cổ Thần hay không cũng không liên quan gì hết!

Sau khi được quẻ tượng của Bạch tiền bối two ủng hộ, Tống Thư Hàng quyết định không đi con đường bình thường, để người khác hết đường đi.

Hai tay hắn xoa nhẹ, kích hoạt hai thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối.

Vì sợ một thanh phi kiếm cung cấp không đủ động lực nên hắn dùng luôn cả hai thanh.

“Bye bye~” Tống Thư Hàng giang rộng hai tay, bày thế bạch hạc lưỡng sí.

Vù!

Ánh sáng chói mắt chớp lóe, ánh sáng của phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối bao quanh quả trứng khổng lồ hóa đá, đột phá hạn chế không gian!

“Dù nhìn bao nhiêu lần vẫn cảm thấy phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của Bạch tiền bối thật sự rất vô lý.” Tống Thư Hàng bày thế kim kê độc lập nói.

Bất kể phong ấn không gian của ngươi cao siêu đến mức nào, bất kể tính phong tỏa của tiểu thế giới tốt bao nhiêu cũng chẳng là gì trước hiệu quả của phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối!

Dù là phong ấn hay phong tỏa không gian, tất cả đều bị phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối đột phá.

Hai thanh kiếm gỗ một trái một phải kẹp hai bên quả trứng khổng lồ hóa đá, biến mất trong không gian.

Ngay sau đó chúng xuất hiện trong một phòng tối Thiên Đạo hoàn toàn mới.

Vừa nhanh vừa gọn.

Tống Thư Hàng và đám phụ kiện trên người đứng tại chỗ, im lặng không nói gì.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ kinh ngạc đến ngây người, cô không ngờ Tống Thư Hàng còn có chiêu này.

Cặp mắt chuột của số hamster nhìn số Bá Tống Tống Thư Hàng với vẻ đầy khiếp sợ. Không ngờ tên này lại thông minh đến vậy? Hoàn toàn khác với con người trước đây của hắn!

“Vũ Nhu Tử da đen, sau này chúng ta phải cẩn thận chút, đừng tùy tiện đắc tội Tống Thư Hàng.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Tên Bá Tống này nhìn bề ngoài rất thật thà... nhưng có lúc hắc hóa lên thì cả ruột cũng đen.

“Ừ, xong việc.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, trí nhớ về quả trứng khổng lồ hóa đá, về Cổ Thần trong tiểu thế giới nhân tạo trong đầu mọi người bắt đầu mờ nhạt, biến mất.

Sau khi nhận được phản hồi, Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Thế này có nghĩa là vị Cổ Thần tiên sinh kia đã bị đưa vào phòng tối Thiên Đạo thành công.

Phòng tối Thiên Đạo là một nơi đặc biệt mà ngay cả chúa tể Cửu U cũng không thể đột phá, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Cổ Thần tiên sinh sẽ phải ở trong không gian đó đến cuối đời.

Về phần hai thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối kia, sau khi đưa Cổ Thần vào phòng tối Thiên Đạo, chúng sẽ tự động hóa thành tro bụi, không cho Cổ Thần có cơ hội nghiên cứu phi kiếm.

Tống Thư Hàng vỗ tay, về lại trên quỹ tích.

Sau đó hắn giơ tay chạm vào một pho tượng.

Cũng không biết vị này là vị Bạch chưa biết số mấy?

“Tỉnh lại đi Bạch tiền bối!!!” Tống Thư Hàng khẽ quát.

Sau đó là sự im lặng chết chóc.

“Chắc là do giọng điệu triệu hoán của ngươi chưa đủ thâm tình, ngươi dùng giọng điệu tình cảm hơn gọi lại lần nữa thử xem?” Sợi tóc ngố Sở suy đoán.

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn trực tiếp vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, rót linh lực vào trong pho tượng.

Hữu hiệu!

Sau khi tiếp xúc với linh lực của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, pho tượng bắt đầu vỡ, mấy hơi thở sau đã lộ ra một vị Bạch tiền bối với mái tóc dài ở bên trong.

Vị Bạch chưa biết này nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt mê mang.

“Xin chào Bạch tiền bối, chúc mừng ngài tỉnh lại.” Tống Thư Hàng nói. Nói xong, hắn chủ động vén áo mình lên để lộ ra hệ thống học bá trên eo, sau đó kéo bàn tay của vị Bạch chưa biết này qua, đặt lên trên hệ thống học bá.

Bạch chưa biết: “!!!”

May mà chiêu này hữu hiệu, chẳng mấy chốc Bạch chưa biết đã nhận được tri thức và chữ viết hữu dụng từ hệ thống học bá của Tống Thư Hàng.

“Xin chào, ta là số 31.” Bạch chưa biết lên tiếng.

“Bạch tiền bối, chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính luôn nhé, ta rành quy trình lắm.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Chương 2383: Năng Lượng Đặc Biệt... Thái Cổ!

Đối mặt với Tống Thư Hàng chủ động như vậy, Bạch chưa biết số 31 có cảm giác ứng phó không kịp.

Hắn mới ra khỏi trạng thái tượng đá, thân thể vẫn chưa hoạt động lại, suy nghĩ cũng chậm chạp.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chờ chút... để ta giảm xóc trước đã.” Bạch chưa biết số 31 lẩm bẩm: “Gần đây thanh niên đều chủ động như vậy ư?”

Vừa nói hắn vừa xoay người nhìn ra sau lưng.

Sau lưng trống rỗng, chẳng có gì cả.

Bạch chưa biết số 31 nghi hoặc hỏi: “Ta nhớ hình như nơi này có thứ gì đó đúng không?”

“Đúng vậy, chắc là thứ Bạch tiền bối các ngài phong ấn.” Tống Thư Hàng đáp: “Ta đưa nó vào phòng tối Thiên Đạo rồi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đời này nó không thể ra được nữa.”

“Vậy à.” Bạch chưa biết số 31 gãi đầu, lại cau mày suy tư hồi lâu.

Số hamster trong túi Tống Thư Hàng lên tiếng: “Cùng dòng với chủ nhân ta dù cau mày cũng đẹp mắt.”

Thông Nương cũng đồng ý: “Nói thật với các ngươi là ngay lúc Bạch tiền bối số 31 ra khỏi pho tượng thì ta đã yêu ngài ấy rồi.”

“Nhớ ra rồi, bên cạnh thứ bọn ta phong ấn hẳn là có một bảo vật rất hữu dụng. Mặc dù ngay cả bảo vật này là thứ gì ta cũng đã quên nhưng ta nhớ bảo vật đó có thể ảnh hưởng đến thiên kiếp cửu phẩm, khiến thiên nhật chi kiếp biến hóa. Ngươi có để bảo vật đó lại không?” Bạch chưa biết số 31 nói.

Tống Thư Hàng: “...”

“Không cần trả lời, vẻ mặt của ngươi đã nói cho ta biết rồi, ngươi không để lại. Thôi bỏ đi, dù sao chỉ là thứ ảnh hưởng đến thiên kiếp cửu phẩm mà thôi, không có tác dụng gì lớn.” Bạch chưa biết số 31 xua tay nói tiếp.

Tống Thư Hàng cười trừ đồng thời ghi nhớ thông tin, chờ trở về hiện thế, hắn sẽ báo tin này cho Bạch tiền bối.

Nếu Bạch tiền bối có hứng thú, không chừng bọn họ còn có thể đi vào phòng tối Thiên Đạo tìm bảo vật kia.

“Vậy chúng ta bắt đầu ngay bây giờ luôn chứ?” Bạch chưa biết số 31 hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bạch chưa biết số 31 đặt tay lên bụng Tống Thư Hàng, bắt đầu truyền loại năng lượng đặc biệt kia.

Tống Thư Hàng đã quá quen với quá trình truyền năng lượng đặc biệt, cũng có sức đề kháng đối với hàn ý trên tay Bạch chưa biết.

“Bạch tiền bối, rốt cuộc năng lượng mà ngài truyền vào trong cơ thể ta là gì?” Trong quá trình tiếp nhận năng lượng, Tống Thư Hàng tò mò hỏi. Dù sao ngay cả Sở các chủ cũng không nhận ra thuộc tính của năng lượng này.

“Năng lượng này tên là thái cổ, ngươi không biết cũng bình thường. Ở thời đại ta sinh ra, năng lượng này cũng rất hiếm thấy... Nó tượng trưng cho một thời đại.” Bạch chưa biết số 31 đáp.

Dứt lời, ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng, bắt đầu truyền tống file tài liệu số 31.

Làm hai việc cùng lúc, càng tiết kiệm thời gian.

Trong quá trình truyền năng lượng, Bạch chưa biết số 31 cũng nhíu mày hai lần. Lần thứ nhất là lúc hắn phát hiện trong đan điền của Tống Thư Hàng có một nguyên anh một kim đan, lần thứ hai là lúc hắn phát hiện Tống Thư Hàng còn có bảy tiểu nguyên anh.

Thú linh ảo mà số 31 hình thành trong cơ thể Tống Thư Hàng là rùa.

Có thể là do tâm lý, cũng có thể là do nguyên liệu chế tạo ra thuẫn Vương Bá Chuyên Gia trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng là mai rùa của Quy tiền bối, lúc Tống Thư Hàng thấy con rùa này, cứ cảm thấy ngoại hình của nó giống Quy tiền bối.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng than.

Bạch chưa biết số 31 ngơ ngác: “???”

“Vậy hai vị Bạch tiền bối còn lại đại diện cho cá voi và ngựa ư?” Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn về phía hai pho tượng Bạch chưa biết cuối cùng.

Cá voi là công pháp hắn chủ tu.

Ngựa thì làm hắn nhớ đến ngựa siêu diễn do Bạch Thiên Đạo để lại.

“Ừ.” Bạch chưa biết số 31 đáp.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ nhìn Bạch chưa biết số 31. Sau khi truyền công và gói dữ liệu xong, Bạch chưa biết số 31 cũng không hóa thành hạt tản đi giống như số 1 đến 30 trước đó.

“Nếu thứ phong ấn không còn ở đây nữa, vậy ngươi thức tỉnh số 32 với số 33 luôn đi.” Bạch chưa biết số 31 đề nghị.

Tống Thư Hàng gật đầu rồi đi đến bên cạnh pho tượng số 32, truyền linh lực của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công vào, sau đó lại xoay người đến cạnh pho tượng số 33, tiến hành thao tác giống nhau.

Hai pho tượng lần lượt nứt ra, lộ ra Bạch chưa biết với ngoại hình giống nhau như đúc.

Ba vị Bạch tiền bối cùng dòng đứng chung một chỗ rất có giá trị chụp hình lưu niệm, chỉ là không biết Bạch chưa biết số 1 đến 30 có thể hiện thân lại không?

Nếu có thể, na mươi ba vị Bạch tiền bối đứng chung một chỗ, xếp hàng ngay ngắn như chụp ảnh học sinh tốt nghiệp, hắn thì ngồi vào chỗ dành cho hiệu trưởng, chụp ảnh chung lưu niệm, nghĩ thôi đã thấy đẹp rồi.

“Có thể.” Lúc này, Bạch chưa biết số 31 ở bên cạnh đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “Gì?”

“Ba mươi ba người chụp ảnh chung, có thể.” Bạch chưa biết số 31 trả lời. Hắn không chỉ lấy được chữ viết tri thức từ hệ thống học bá của Tống Thư Hàng mà còn lấy được một phần thông tin.

Tống Thư Hàng sững sờ, sau đó lau mặt: “Thuật đọc mặt à?”

“Ừ.” Bạch chưa biết số 31 nói: “Xin lỗi, mặt của ngươi quá ngay thẳng, ta chỉ nhìn lướt qua đã đọc được nội dung.”

“Không sao, ta quen rồi.” Nói xong Tống Thư Hàng lấy gương ra soi mặt mình.

Hắn vẫn hoài nghi trên mặt mình có hiện thanh phụ đề, đôi khi sẽ ngẫu nhiên bắn ra một dòng phụ đề rất dài, giải thích ý tưởng trong lòng hắn cho mọi người biết.

“Chờ số 32 và 33 truyền thừa xong, ta triệu hoán số 1 đến 30 đến, chúng ta cùng chụp ảnh chung để lưu niệm.” Bạch chưa biết số 31 rất tâm lý.

Trong lúc nói chuyện, số 32 và 33 mở mắt ra.

Bạch chưa biết số 31 đi đến, dùng ngôn ngữ đặc biệt giảng giải cho số 32 và số 33.

Số 32 và số 33 vừa nghe vừa gật đầu.

Sau đó hai vị Bạch chưa biết cùng đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, bàn tay lạnh băng đặt lên bụng Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng này, liên tiếp bị bàn tay lạnh băng đặt lên bụng truyền năng lượng thái cổ lạnh băng như vậy, có khi nào ngươi sẽ bị tiêu chảy không?” Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên nói.

Bụng bị lạnh rất dễ bị tiêu chảy.

“Tiền bối, ta là tu sĩ thất phẩm, không có chức năng đó.” Bây giờ năng lực kháng đâm tim của Tống Thư Hàng không ngừng tăng lên, đâm tim bình thường không có tác dụng gì đối với hắn.

“Ừ, không lâu sau ngươi có thể tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm rồi. Đến lúc đó ngươi không chỉ mất chức năng ngũ cốc luân hồi mà còn có nhiều chức năng khác nữa.” Xích Tiêu kiếm tâm ma hí hửng nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Trong lúc hai người nói chuyện, hai vị Bạch chưa biết cùng nhìn mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng.

Hai gói dữ liệu cuối cùng được truyền vào, đồng bộ hóa đa luồng.

Cùng lúc đó, hư ảnh một cá voi một ngựa xuất hiện trong đan điền của Tống Thư Hàng, góp đủ hư ảnh ba mươi ba thần thú.

Ba mươi ba hư ảnh chuyển động bên cạnh bản mệnh nguyên anh của Tống Thư Hàng theo đủ loại quỹ tích giống như hành tinh xoay quanh hằng tinh.

Lại một lát sau, bản mệnh kình đan và bảy đại tiểu nguyên anh xung quanh cũng góp đủ thú ảnh.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển cực nhanh, điên cuồng giống như máy kéo lắp động cơ Ferrari.

Chương 2384: Cứ Cảm Thấy Là Lạ Thế Nào Ấy

Năng lượng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công cuồng bạo đấu đá lung tung trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Có cảm giác gì không?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

“Khó chịu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cảm giác thân thể cứ như sắp nổ tung... nói chính xác hơn là đã đến điểm giới hạn nổ tung.

Vì vậy Tống Thư Hàng lạp tức chuyển đổi chế độ thân thể, biến người thành một đoàn sương mù ngụy bất hủ. Dù sao cũng là người đàn ông từng có kinh nghiệm tự bạo, Tống Thư Hàng biết rõ nên làm gì khi đối mặt với vấn đề thân thể tự bạo.

Chế độ ngụy bất hủ có thể xử lý vấn đề thân thể tự bạo một cách hoàn mỹ nhưng lại không thể chống lại nỗi thống khổ về mặt tinh thần lực mà Tống Thư Hàng phải chịu. Cuối cùng cũng góp đủ dữ liệu do ba mươi ba vị Bạch chưa biết truyền vào trong đầu hắn, việc này cũng tác động mạnh lên tinh thần lực của Tống Thư Hàng.

Trong này chứa dữ liệu của cả một thế giới nhân tạo bao gồm sinh linh bình thường, từng cành cây ngọn cỏ, từng ngọn núi con sông, thậm chí là từng hạt cát. Ngoài ra còn có người khổng lồ trí tuệ và ngôn ngữ, khoa học kỹ thuật của người khổng lồ, sở thích thói quen của mỗi người khổng lồ, các loại tư thế sinh sản đời sau, v.v...

Bất kể dữ liệu hữu dụng hay dữ liệu vô dụng đều là một phần tạo thành thế giới hoàn chỉnh. Trong một thế giới hoàn chỉnh, chắc chắn sẽ không thiếu thứ “không cần thiết”.

“Tiếp theo ngươi phải bế quan tu luyện nghiêm túc một quãng thời gian.” Bạch chưa biết số 31 nói.

Hắn giơ tay nâng Tống Thư Hàng trạng thái sương mù lên, mang hắn vào vị trí trung tâm của phong ấn.

“Ơ? Bạch tiền bối định làm gì?” Thông Nương nghi hoặc hỏi.

“Đây là nơi bọn ta phong ấn trước kia... nhưng cũng rất thích hợp dùng để bế quan tu luyện.” Bạch chưa biết số 31 giải thích.

Hắn đặt Tống Thư Hàng vào giữa khu trung tâm.

Tống Thư Hàng ở trạng thái sương mù miễn cưỡng duy trì hình thái con người, hắn ngồi xếp bằng, nhắm mắt bày ra tư thế đả tọa.

Vừa bày ra tư thế đả tọa, ý thức của Tống Thư Hàng lập tức nhập định.

“Tư thế này không thích hợp dẫn năng lượng của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.” Bạch chưa biết số 31 nói.

Nói xong, hắn kéo cánh tay và hai chân của Tống Thư Hàng ra, làm Tống Thư Hàng bày ra tư thế kim kê độc lập + bạch hạc lưỡng sí kinh điển.

Tống Thư Hàng đang nhập định không thể phản kháng, chỉ có thể để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm.

Bạch chưa biết số 31 hài lòng gật đầu, số 32 và 33 đi đến bên cạnh hắn.

Đồng thời có một gợn sóng lan ra trong hư không, thân hình của Bạch chưa biết số 1 đến 30 hiện ra.

Tổng cộng ba mươi ba vị Bạch chưa biết đứng chung một chỗ.

Sau đó ba mươi ba vị Bạch chưa biết hoặc ngồi hoặc đứng hoặc lơ lửng trên không, xếp thành ba hàng.

Người ở vị trí chính giữa dễ thấy nhất là Tống Thư Hàng đang bày ra tư thế kỳ lạ.

Thông Nương và số hamster ngồi trên hai cánh tay của hắn.

“Để ta chụp ảnh cho Tống tiền bối và các vị tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen xung phong nhận nhiệm vụ, chụp một tấm ảnh chung sẽ làm Bạch Hạc tiền bối, Biệt Tuyết Tiên Cơ hâm mộ ghen tị giúp Tống Thư Hàng.

...

Bạch chưa biết số 31, 32, 33 trở về quỹ đạo của chính mình, lại hóa thành ba pho tượng.

Còn Bạch chưa biết số 1 đến 30 thì biến mất lần nữa.

Vị trí vốn phong ấn Cổ Thần đã trở thành nơi đả tọa tu luyện của Tống Thư Hàng.

Tiểu thế giới nhân tạo khôi phục hòa bình.

“Cứ cảm thấy là lạ thế nào ấy.” Sợi tóc ngố Sở các chủ đột nhiên nói.

“Thì ra không chỉ mình ta có cảm giác này à?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hùa theo.

“Ừ, đúng là có điểm kỳ lạ. Nhìn hình ảnh trước mắt, cảm thấy giống như Bá Tống đạo hữu bị phong ấn ấy.” Bia đá đạo hữu nhận xét.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

Ý thức của cô quét xem vòng ngoài.

Ngay sau đó cô phát hiện Bạch chưa biết số 31, 32, 33 đã biến thành pho tượng, hơn nữa còn tạo thành vòng phong ấn.

Ngoài ba pho tượng phong ấn này ra, mơ hồ còn cảm ứng được người khổng lồ trí tuệ và sinh linh của cả thế giới ở bên ngoài đều biến thành một phong ấn, phong ấn kín Tống Thư Hàng ở bên trong.

Ở vòng ngoài người khổng lồ trí tuệ còn có ba mươi vị Bạch chưa biết tạo thành vòng phong ấn thứ ba.

Giống như cảnh tượng trước khi bọn họ tiến vào tiểu thế giới nhân tạo này.

“Thư Hàng thay thế vật bị phong ấn kia?” Sợi tóc ngố Sở Các chủ xoay tròn nhẹ nhàng.

“Nhưng Thư Hàng khác vật bị phong ấn kia mà, chẳng hạn như phụ kiện của hắn khá nhiều.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Ba tầng phong ấn này quả thật rất mạnh, nếu chỉ đơn thuần là phong ấn Tống Thư Hàng thì dư sức. Nhưng cân nhắc đến việc Tống Thư Hàng có khá nhiều phụ kiện, thậm chí chức năng chat Tu Chân của hắn không hề bị phong ấn ảnh hưởng, có thể gửi tín hiệu cầu cứu ra bên ngoài.

Nói thật ba tầng phong ấn này chưa chắc vây khốn được Tống Thư Hàng.

“Trước hết cứ quan sát cái đã, ít nhất phải chờ Thư Hàng lên cấp xong rồi tính tiếp.” Sợi tóc ngố Sở các chủ đề nghị.

“Cảnh giới của Tống tiền bối đang đột phá không ngừng. Lẽ nào hắn muốn trùng kích cảnh giới Huyền Thánh luôn?” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công trong cơ thể Tống Thư Hàng không có dấu hiệu dừng lại, liên tục tăng lên sức mạnh của Tống Thư Hàng.

“Phương thức tấn cấp của hắn hoàn toàn khác với Tôn Giả bình thường, ngay cả ta cũng không đoán được hắn có trùng kích cảnh giới Huyền Thánh hay không nữa.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Nói thật, tám nguyên anh + một kim đan, nếu một tu sĩ sở hữu tổ hợp thế này bước vào cảnh giới Huyền Thánh, có trời mới biết sẽ sinh ra quái vật như thế nào.

Nhưng nếu người đó là Tống Thư Hàng...

Đại khái thân thể sẽ trở nên đáng sợ hơn, đầu cứng hơn, mặt dày hơn, tiếp đó khả năng chịu đựng thống khổ sẽ cao hơn, hiệu quả của Dưỡng Đao thuật sẽ tốt hơn?

Ngoài những điều này, Xích Tiêu kiếm tâm ma không tưởng tượng ra được biến hóa nào khác nữa.

“Nếu Tống tiền bối tấn thăng lên thẳng Huyền Thánh, sau đó hắn phải độ kiếp rồi? Vậy chẳng phải là rất tồi tệ ư?” Vũ Nhu Tử da đen lo lắng bất an.

Bởi vì cô biết Tống Thư Hàng vẫn chưa chuẩn bị bản thảo.

Lúc trước Tống Thư Hàng còn nói có rảnh sẽ soạn bản thảo, muốn dựa vào bản lãnh của chính mình để giảng pháp.

“Phiền toái không chỉ vậy thôi đâu, hắn vẫn chưa thành thạo ngôn ngữ viễn cổ.” Xích Tiêu kiếm tâm ma bổ sung.

“Hơn nữa hắn cũng chưa nghiên cứu thực tại ảo thấu triệt.” Sợi tóc ngố Sở các chủ tiếp lời.

Trong tất cả những người có mặt ở đây, cô là người nghiên cứu thực tại ảo sâu nhất, có quyền phát biểu nhất.

Hơn nữa lúc trước thiếu niên ba mắt đã nhắc nhở Tống Thư Hàng, bảo hắn lúc ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm nên dành thời gian nghiên cứu thực tại ảo, tìm hiểu huyền bí trong đó.

Các phụ kiện tiền bối lo lắng đủ điều vì Tống Thư Hàng nhưng chẳng ai lo lắng chuyện Tống Thư Hàng độ kiếp.

...

Lúc này Tống Thư Hàng đang nhập định, ý thức bắt đầu mở rộng.

Gói dữ liệu do ba mươi ba vị Bạch chưa biết truyền đến đang mở ra trong đầu hắn.

Dữ liệu về một tiểu thế giới nhân tạo hoàn chỉnh hiện ra trong ý thức của hắn.

Là một tiểu thế giới nhân tạo hoàn chỉnh chứ không phải mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo như bây giờ.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quan sát những dữ liệu này, cảm thấy dường như trong này ẩn chứa bí mật gì đó.

Sau khi nghiên cứu hồi lâu, hắn chợt nảy ra một ý.

Hắn im lặng mở thực tại ảo của mình ra, không gian hỗn độn do 0 và 1 tạo thành.

Chương 2385: Ta, Bá Tống, Cổ Thần, Đánh Tàn Phế

Ngoài ngụy thế giới sa mạc bắt chước Bạch tiền bối và thực tại ảo diễn đồ kim đan mà các đại nguyên anh hạch tâm tự mang, Tống Thư Hàng còn có thực tại ảo thất phẩm chân chính là thế giới hỗn độn chữ số.

Nói đúng ra thế giới hỗn độn do 0 và 1 tạo thành này vẫn chỉ là bán thành phẩm, nó có tiềm lực phát triển vô hạn.

Mà việc Tống Thư Hàng muốn làm bây giờ là dẫn cả gói dữ liệu về tiểu thế giới nhân tạo vào trong thực tại ảo của chính mình. Trong gói dữ liệu này chứa đựng dữ liệu cực kỳ chi tiết, nếu dẫn được vào trong thực tại ảo của chính mình, nhất định có thể thúc đẩy thực tại ảo tiến hóa.

“Nhưng làm thế nào mới có thể dẫn gói dữ liệu khổng lồ này vào trong thực tại ảo?” Sau khi mở thực tại ảo, Tống Thư Hàng lại không biết nên làm gì tiếp.

Giữa thực tại ảo và gói dữ liệu thiếu một thủ đoạn truyền dữ liệu.

Nếu muốn truyền thông tin cho người khác có thể sử dụng mắt thần thứ ba nhưng đối với thực tại ảo của bản thân, phải dùng mắt thần như thế nào?

Trong lúc hắn đang nghĩ cách, thực tại ảo lại chủ động thông đồng với gói dữ liệu khổng lồ kia.

Không cần Tống Thư Hàng phải phiền não về vấn đề này, chỉ cần hắn động ý niệm, gói dữ liệu và thực tại ảo bắt đầu kết nối.

Cả quá trình nhẹ nhàng như trở bàn tay.

…

Thực tại ảo và gói dữ liệu thông đồng với nhau.

Ở bên cạnh Tống Thư Hàng, thực tại ảo thế giới hỗn độn mở rộng, chiếm toàn bộ không gian phong ấn. Cũng may có vòng phong ấn do ba pho tượng của ba vị Bạch chưa biết biến thành, thực tại ảo không lộ ra ngoài.

Mà ở bên trong thực tại ảo, lấy Tống Thư Hàng làm lõi, một hành tinh màu lam được hình thành.

Từng cành cây ngọn cỏ, từng ngọn núi con sống, vô số thực vật động vật, còn có từng người khổng lồ đủ mọi màu sắc xuất hiện trong thực tại ảo, bắt đầu bận rộn sinh hoạt.

Phụ kiện trên người Tống Thư Hàng trở thành nhóm khách đầu tiên đến thăm thế giới ảo này.

“Đây là… thực tại ảo ư?” Thông Nương nghi hoặc nói.

Cô không còn là cây hành yêu nhỏ dốt nát vô tri như năm đó nữa, bây giờ cô đã trải qua rất nhiều chuyện, tầm mắt cũng rất cao, vừa nhìn đã biết thế giới này là thật hay ảo.

“Không ngờ hình thành luôn cả một thế giới.” Sợi tóc ngố Sở các chủ cũng rất kinh ngạc. Cô đã từng xây dựng Bích Thủy các hoàn chỉnh, biết muốn xây dựng một thế giới ảo hoàn chỉnh khó đến mức nào.

“Chắc là chịu ảnh hưởng từ gói dữ liệu khổng lồ do ba mươi ba vị Bạch chưa biết truyền cho hắn.” Xích Tiêu kiếm tâm ma suy đoán.

Số hamster vuốt râu chuột: “Nếu vận dụng tốt thực tại ảo này có thể khiến người ta hoài nghi cuộc đời. Ví dụ như… nếu đột nhiên kéo một người vào trong này, sau khi đối phương chứng kiến cả một thế giới hoàn chỉnh, rất có thể sẽ cho rằng mình xuyên không.”

“Ừ, thật ra trước đây đã từng xảy ra chuyện tương tự.” Bia đá đạo hữu lên tiếng.

Từng có một vị đại lão lấy thế giới cực lạc làm mẫu xây dựng nên thực tại ảo. Sau đó lúc hắn bế quan, kết giới xảy ra vấn đề, thực tại ảo lộ ra ngoài. Có sinh linh bình thường di lầm vào trong đó, còn tưởng rằng mình tiến vào thế giới cực lạc, ở bên trong hưởng thụ thỏa thích, sống một quãng thời gian sung sướng trong thế giới cực lạc.

“Tôn Giả thất phẩm thật tốt.” Vũ Nhu Tử da đen chống hai tay bên má, miệng lẩm bẩm.

Thực tại ảo quả là một năng lực tiện lợi, nếu bản thể của cô nắm giữ năng lực tiện lợi này, nhất định sẽ bỏ công bỏ sức vùi đầu khai phá thực tại ảo. Như vậy không chừng bản thể của cô sẽ trở nên dịu dàng điềm đạm hơn.

Số hamster nhìn thế giới ảo trước mắt, bỗng nghĩ đến một vấn đề: "Mà này các vị tiền bối... thực tại ảo khổng lồ này có tính là thực tại ảo kinh nghiệm của chính Tống Thư Hàng không?"

"Chuyện này đúng là khó nói, dù sao cũng là đồ mượn." Sợi tóc ngố Sở các chủ đáp.

"Ta lại cảm thấy dù là đồ mượn nhưng chỉ cần hấp thu cho mình dùng thì là của mình rồi. Cái này cũng giống như tri thức, dù là tri thức người khác nghiên cứu ra nhưng chỉ cần ngươi học được thì chính là một phần của bản thân ngươi." Xích Tiêu kiếm tâm ma cho ý kiến.

"Có lẽ hắn thật sự có thể mượn thứ này... tu bổ khuyết điểm của bản thân?" Bia đá đạo hữu nói.

Vũ Nhu Tử da đen ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, nhìn hắn đầy hâm mộ: "Ghen tỵ thật đấy, tốc độ lên cấp của Tống tiền bối nhanh quá."

"Ghen tị hay lắm! Thân là một con tâm ma, cô phải biết ghen tị." Xích Tiêu kiếm tâm ma khích lệ.

Vũ Nhu Tử da đen: "..."

"À mà... lẽ nào ta bị ảo giác? Các ngươi có thấy Tống Thư Hàng trở nên đẹp trai một chút không?" Lúc này Thông Nương đột nhiên nói.

Số hamster dụi mắt, lắc đầu: "Không thấy."

Nó đã thấy rất nhiều loại tạo hình của Tống Thư Hàng, chỉ cảm thấy Tống Thư Hàng đại thúc khá đẹp mắt.

"Hình như đúng là đẹp trai một chút, nói chính xác thì không phải về ngoại hình mà là về khí chất hoặc khí tràng." Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

Vũ Nhu Tử da đen nhìn Tống Thư Hàng không chớp mắt.

Tống tiền bối có đẹp trai không?

Thật ra nếu nói về nhan sắc, Tống Thư Hàng hẳn là thuộc về cấp bậc lót đáy trong nhóm Cửu Châu số 1.

Nhưng đẹp trai cũng không hoàn toàn tương đương với nhan sắc.

“Hình như... đúng là hơi đẹp trai.” Vũ Nhu Tử da đen nói nhỏ, cô âm thầm lưu lại bộ dạng của Tống tiền bối hơi đẹp trai trước mắt này.

Chờ ra khỏi tiểu thế giới này, khôi phục liên hệ từ xa với bản thể, cô muốn truyền hình ảnh này cho bản thể.

“Ta vẫn cảm thấy Tống Thư Hàng bình thường chút khá tốt, nếu hắn biến đẹp, ta lại cảm thấy không thích ứng.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

“Mà này, các ngươi có cảm thấy... khí chất bây giờ của Bá Tống đạo hữu hơi giống với chúa tể ba mắt của Tán Tài Vương Tọa không?” Lúc này, bia đá đạo hữu đột nhiên nhắc nhở.

Nhóm phụ kiện sững sốt, sau đó cẩn thận quan sát Tống Thư Hàng lần nữa.

“Đúng là có mùi vị của chúa tể ba mắt!” Xích Tiêu kiếm tâm ma xác định.

Trong lúc mọi người nói chuyện, mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng mở ra.

Hắn trong tư thế kim kê độc lập + Bạch hạc lưỡng sí ngẩng đầu nhìn hư không trong thực tại ảo.

Dường như cảm ứng được, trong hư không cũng có một con mắt cực to hiện ra.

Con mắt cực to này cộng hưởng với con mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng.

“Tống~ Cổ~ Thần~” Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên chui ra, mở miệng ca hát.

Tống Thư Hàng... Cổ Thần?

Trong thế giới thực tại ảo, ngay sau khi con mắt thần cực to trên không trung hiện ra, toàn bộ sinh linh trong tiểu thế giới bắt đầu khủng hoảng.

Hình như bọn họ chưa từng gặp trường hợp nào tương tự thế này.

“Là tình tiết.” Lúc này Sở các chủ mới phản ứng lại.

Đây là một tình tiết trong thực tại ảo của Tống Thư Hàng, giống như tình tiết “Bích Thủy các bị hủy diệt” trong thực tại ảo của cô, là một tình tiết đã từng xảy ra được tái hiện lại trong thực tại ảo.

Rắc~ rắc~

Con mắt thần cực to trên không trung kia xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Một loại khí tức sụp đổ khủng bố lan rộng.

Chương 2386: Bất Diệt Chi Chủ Khuyên Người Hướng Thiện

“Chuyện đang xảy ra trong thế giới ảo bây giờ chính là một sự kiện đã từng xảy ra trong tiểu thế giới nhân tạo.” Sợi tóc ngố Sở các chủ giải thích.

Cô ngẩng tóc lên “nhìn” con mắt rạn nứt trên không trung.

“Chuyện gì thế này?” Thông Nương giơ hai tay ôm ngọn hành, hoảng hốt hỏi.

Hình con mắt rạn nứt trên không trung khiến cô cảm thấy bất an cực độ, cứ như có tồn tại cực kỳ quan trọng nào đó sắp tan biến, thế giới cũng sắp bắt đầu hỗn loạn, mà cô lại chẳng có chỗ nào để trốn.

“Đây là cảnh tượng Thiên Đạo biến mất, khắp chư thiên vạn giới sẽ xuất hiện hình chiếu kiểu này, bao gồm cả một số nơi bí mật.” Sợi tóc ngố Sở các chủ lên tiếng, tiếng nói hơi đứt quãng. Dù cô là sợi tóc ngố Trường Sinh Giả thì cũng bị loại khí tức sụp đổ khủng bố này ảnh hưởng.

Hình chiếu con mắt trên không trung chính là biểu tượng Thiên Đạo sắp biến mất, cũng chính là Thiên Đạo đối ứng với chúa tể ba mắt.

Thiên Đạo biến mất, pháp tắc Thiên Đạo tan vỡ. Vương tọa bất hủ để trống, cường giả chí tôn trong chư thiên vạn giới và các Trường Sinh Giả lánh đời lần lượt hiện thế, bước lên võ đài.

“Kết hợp với chúa tể ba mắt đẹp trai đột nhiên xuất hiện trên người Thư Hàng bây giờ, nói cách khác Cổ Thần của tiểu thế giới nhân tạo này có quan hệ với Thiên Đạo đối ứng của chúa tể ba mắt. Nơi này... là một di tích Thiên Đạo.” Xích Tiêu kiếm tâm ma phân tích.

“Rất có thể sự biến mất của Thiên Đạo năm đó đã khiến Cổ Thần của tiểu thế giới này mất khống chế, hủy diệt tiểu thế giới nhân tạo này.” Bia đá đạo hữu dựa theo lối suy nghĩ của Xích Tiêu kiếm tâm ma, tiếp tục suy đoán.

Ngoài Tống Thư Hàng, gần đây bia đá đạo hữu cảm thấy mình và Xích Tiêu kiếm đạo hữu càng ngày càng ăn ý, không chừng một ngày nào đó trong tương lai, nó và Xích Tiêu kiếm đạo hữu có thể mở chế độ kiếm bia hợp nhất.

Quả nhiên giống như suy đoán của bia đá đạo hữu và Xích Tiêu kiếm.

Khi hình chiếu con mắt trên không trung vỡ nát hoàn toàn, Tống Thư Hàng Cổ Thần giống như mất khống chế, bắt đầu phát điên.

Trong nháy mắt khắp tiểu thế giới nhân tạo xuất hiện mấy trăm loại đại thảm họa.

Sóng thần khổng lồ, vô số núi lửa phun trào, thiên thạch giáng xuống, mặt đất chấn động dữ dội...

Trên trời không đường, dưới đất không cửa.

Tình tiết này tiến triển cực nhanh, có cảm giác hệt như lúc xem phim tua nhanh...

Trước những thảm họa mà sức người không thể chống lại, toàn bộ sinh linh trong tiểu thế giới gần như bị diệt sạch.

Ngay lúc thế giới đang sụp đổ, tuyệt vọng, Tống Thư Hàng Cổ Thần bỗng tách ra.

Một cá thể khổng lồ khác tách ra từ trên người hắn.

Đó là một vật thể giống bánh nếp dango, cả người mọc đầy xúc tu, chính giữa có một con mắt cực to.

Mặc dù con bánh nếp dango này có vẻ ngoài tàn bạo nhưng nó lại là phần đại diện cho “thiện” trên người Cổ Thần.

Nó bắt đầu ngăn cản Cổ Thần nổi điên, khuyên Cổ Thần hướng thiện, ngăn không cho Cổ Thần tiếp tục hủy diệt tiểu thế giới nhân tạo.

Đương nhiên... Cổ Thần đang cuồng bạo mất trí không dễ bị thuyết phục chút nào.

Vì vậy bánh nếp dango bắt đầu dùng võ lực thuyết phục Cổ Thần.

Xúc tu của nó cực mạnh.

Mặc dù chỉ là cá thể tách ra từ trên người Cổ Thần nhưng sức chiến đấu không hề yếu hơn Cổ Thần.

Hơn nữa nó đầy trí tuệ chứ không hề đánh mất lý trí.

Sau một trận chiến dài đến mấy năm, cũng có thể là mấy chục năm, cuối cùng bánh nếp dango cũng chế ngự được Cổ Thần, đánh Cổ Thần tàn phế thảm không nỡ nhìn. Cuối cùng phong ấn Cổ Thần ở trung tâm của tiểu thế giới nhân tạo.

Vì trấn áp gắt Cổ Thần, bánh nếp dango mượn sức mạnh của tất cả sinh linh trong tiểu thế giới, bất kể sinh linh đã chết hay còn sót đều tự nguyện biến thành một phần của phong ấn.

Tình tiết trong thực tại ảo tạm thời dừng ở đây.

Không có Cổ Thần nổi điên, những sinh linh còn sót lại bắt đầu cắm rễ sinh tồn trong tiểu thế giới.

Đôi khi sinh mệnh kiên cường vậy đấy.

...

“Cảnh này kích thích hơn xem phim nhiều.” Thông Nương cảm thán.

Dù phim có làm giống thật đến mức nào cũng sao bằng tận mắt chứng kiến hai cự vật diệt thế hàng thật giá thật đại chiến nảy lửa với nhau được?

“Vũ Nhu Tử, cô phát hiện ra điều gì đúng không?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Cô phát hiện từ khi bánh nếp dango xuất hiện, Vũ Nhu Tử da đen cứ trầm tư suy nghĩ gì đó.

“Ta cảm thấy đám xúc tu trên thân dango nhìn rất quen mắt, cực kỳ giống xúc tu của Bất Diệt Chi Chủ đã từng xuất hiện, chính là thứ bị Tống tiền bối diệt sạch ấy.” Vũ Nhu Tử da đen trả lời.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

“Lẽ nào lại trùng hợp đến vậy?” Bia đá đạo hữu hỏi.

“Ta cũng không chắc lắm, chỉ là nhìn rất giống thôi.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Tình tiết trong thực tại ảo kết thúc, cả thế giới ảo tạm thời ở vào trạng thái yên bình.

“Lạ thật, nếu trong tình tiết là xúc tu của dango phong ấn Cổ Thần nổi điên, vậy tại sao chủ thể của phong ấn bây giờ lại là Bạch chưa biết chứ?” Xích Tiêu kiếm tâm ma thắc mắc.

“Thời điểm chủ nhân của ta chứng đạo cách thời tròng mắt Thiên Đạo này rất xa. Có lẽ sau khi chủ nhân chứng đạo, tiểu thế giới này lại xuất hiện sự cố bất ngờ, Cổ Thần nổi điên lần nữa, sau đó chủ nhân của ta đến cường hóa phong ấn trong tiểu thế giới này chăng?” Bia đá đạo hữu suy đoán.

Nó đã bị Trường Sinh Giả Phượng Hoàng Tiên Tử ở thú giới mượn đi, đặt ở cấm địa thánh sơn Gars trước khi Bạch Thiên Đạo chứng đạo, nên nó không biết gì về những chuyện xảy ra sau khi Bạch Thiên Đạo chứng đạo cả.

“Vậy chắc là tình tiết tiếp theo rồi, nếu thực tại ảo của Thư Hàng cứ duy trì mãi, có lẽ chúng ta sẽ thấy được cảnh Bạch Thiên Đạo ra sân ấy chứ.” Sợi tóc ngố Sở các chủ đoán.

Cô vừa nói xong, Tống Thư Hàng bị phong ấn trong trung tâm từ từ mở ba mắt ra.

Toàn bộ thực tạo ảo xung quanh hắn lập tức biến mất.

“Ôi chao~ bắp thịt đau quá.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Hắn phát hiện mình bị cố định trong tư thế bạch hạc giang cánh + kim kê độc lập, không thể động đậy.

“Ngươi bế quan xong rồi?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Nó biết mà, Tống Thư Hàng không bế quan được quá lâu.

“Vẫn chưa xong nhưng trước khi tiếp tục bế quan, ta muốn làm một chuyện.” Tống Thư Hàng trả lời.

Vũ Nhu Tử da đen: “Chuyện gì?”

“Dời ổ tiểu thế giới nhân tạo này.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Hắn giơ tay lên xoa nhẹ.

Thần công Thánh Viên Luyện Giới bị hắn xoa ra.

Từng hư ảnh thánh viên được chân long quấn quanh hiện ra, tay nắm tay tạo thành một vòng tròn.

“Nơi này là bên trong phong ấn của Bạch chưa biết, Thánh Viên Luyện Giới của ngươi có dùng được không?” Sợi tóc ngố Sở hỏi.

“Không sao, bây giờ ta có quyền hạn này.” Tống Thư Hàng vỗ bụng mình.

Xung quanh tám nguyên anh + kim đan của hắn có năng lượng thái cổ do ba mươi ba vị Bạch chưa biết để lại cho hắn, điều này chẳng khác nào mở ra quyền hạn đặc biệt cho hắn trong thế giới này.

Thi triển Thánh Viên Luyện Giới, mở một đường hầm ở vị trí trung tâm của tiểu thế giới nhân tạo.

Đồng thời Tống Thư Hàng động ý niệm, thế giới hạch tâm mở một cổng kết nối với đường hầm này.

Chương 2387: Ta Không Còn Sức Hấp Dẫn Đối Với Đại Lão Quả Cầu Béo Nữa Ư?

Sau đó thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng cũng chủ động thông đồng với mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo giống như thực tại ảo chủ động thông đồng với gói dữ liệu.

Trong khắp tiểu thế giới, không có thứ gì Tống Thư Hàng không thể thông đồng.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu sau đó lại ngồi xếp bằng, bày ra tư thế đả tọa.

"Các vị tiền bối, Vũ Nhu Tử da đen, Thông Nương, số hamster, nếu mọi người cảm thấy nhàm chán có thể vào thế giới hạch tâm nghỉ ngơi trước, lần này ta sẽ bế quan hơi lâu." Tống Thư Hàng nhắm mặt lại, nói với các phụ kiện trên người.

Thế giới hạch tâm đã mở, mọi người có thể vào bất cứ lúc nào.

"Không vội, dù sao cửa vào thế giới hạch tâm ở ngay trên đỉnh đầu, bọn ta muốn vào lúc nào cũng được." Xích Tiêu kiếm tâm ma nói. Hơn nữa nó dám cá "bế quan hơi lâu" của Tống Thư Hàng nhiều nhất là ba ngày hai đêm, không thể lâu hơn, lâu hơn nó sợ Tống Thư Hàng kiêu ngạo!

"Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng Quái Lệ Lục Đậu Phượng." Vũ Nhu Tử da đen bất lực phản bác. Tên của cô không phải Vũ Nhu Tử da đen, gần đây các vị tiền bối và mọi người quên mất tên thật của cô rồi.

"Ta bế quan với ngươi, gần đây ta muốn yên tĩnh." Số hamster nói. Ở lại chỗ này xem tiết mục số Bá Tống có thể nổ tung bất cứ lúc nào thú vị hơn vào thế giới hạch tâm nhiều.

"Vậy mọi người cứ tùy ý." Tống Thư Hàng phun ra một ngụm trọc khí, lại tiến vào trạng thái bế quan.

Thực tại ảo mở ra lần nữa nhưng lần này thực tại ảo chỉ bao trùm phạm vi một mét quanh thân Tống Thư Hàng.

Một lát sau...

Pho tượng Bạch chưa biết số 31 trên quỹ đạo đột nhiên nứt ra, số 31 làm động tác hất mái tóc dài thật ngầu, từ trong pho tượng bước ra, bước đi ưu nhã đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sở tóc ngố, Xích Tiêu kiếm tâm ma và bia đá đạo hữu cảnh giác nhìn Bạch chưa biết.

“Không hổ là bản mẫu của chủ nhân ta, đẹp thật đấy.” Số hamster khen ngợi, lúc khen số 31 còn không quên nhắc đến Bạch.

“Ta cũng muốn để tóc dài như vậy.” Thông Nương nghiêm túc nói.

“Nếu Thông Nương Để tóc dài, không biết ngọn hành có ngon hơn không nhỉ?” Trong đầu Vũ Nhu Tử da đen chợt hiện lên một ý nghĩ như vậy nhưng cô không thể nói ra, sợ đâm xuyên tim Thông Nương.

Bạch chưa biết số 31 đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, lại vươn tay kéo Tống Thư Hàng đang ngồi xếp bằng dậy. Thân thể và hai tay của hắn xuyên qua thực tại ảo, tiếp xúc trực tiếp với thân thể của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang bế quan giống như tượng gỗ, mặc hắn định đoạt, không hề có sức chống cự.

Sau một loạt thao tác của Bạch chưa biết số 31, Tống Thư Hàng lại bày ra tư thế đặc trưng của ngựa siêu diễn.

Sở tóc ngố: “...”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “...”

Bạch chưa biết số 31 đi vòng quanh Tống Thư Hàng trong thế đứng một chân, giương cánh bay cao một vòng, hài lòng gật đầu.

Sau đó hắn vỗ tay khe khẽ.

Có rất nhiều điểm sáng xuất hiện trong hư không, xuyên qua vòng quỹ đạo phong ấn, bắt đầu chui vào trong thực tại ảo của Tống Thư Hàng.

Những điểm sáng này là sinh linh trong tiểu thế giới nhân tạo, bao gồm cả người khổng lồ trí tuệ.

Mang đi những điểm sáng này, lại thêm gói dữ liệu hoàn chỉnh trong đầu Tống Thư Hàng đồng nghĩa với việc giao văn minh của cả tiểu thế giới vào tay Tống Thư Hàng.

"Tất cả quá khứ của thế giới này... giao cho ngươi đấy." Bạch chưa biết mỉm cười.

Từ giờ trở đi tiểu thế giới nhân tạo này sẽ dần biến mất, cuối cùng không còn tồn tại nữa.

Dấu vệt mà nó từng để lại trên thế giới chính là gói dữ liệu khổng lồ kia. Quá khứ hoàn chỉnh này được Bạch chưa biết giao phó cho Tống Thư Hàng.

Toàn bộ người khổng lồ trong tiểu thế giới nhân tạo rơi vào luân hồi vô hạn, thật ra trước giờ cũng chỉ còn lại dữ liệu, bọn họ đã không còn tồn tại từ thời kỳ viễn cổ nữa rồi.

Sau đó Bạch chưa biết số 31 xoay người trở về quỹ đạo, lại biến thành một pho tượng.

****

Hôm sau.

Xích Tiêu kiếm tâm ma thổn thức: "Thấy Tống Thư Hàng nghiêm túc bế quan cả ngày thế này, không biết sao ta lại hơi xúc động."

"Xem ra hắn còn có thể bế quan thêm một quãng thời gian... Bình thường khi đạt được một kỳ ngộ to lớn như lấy được cả một tiểu thế giới nhân tạo thế này, bế quan mấy năm thậm chí mấy chục năm để tiêu hóa thu hoạch đều rất bình thường." Bia đá đạo hữu nói.

Bây giờ bia đá đạo hữu cũng không dám mạnh miệng, sợ bị vả mặt.

"Ta cá Thư Hàng chỉ bế quan thêm hai ngày nữa là cùng, quá tam ba bận, hắn tuyệt đối không bế quan quá ba ngày." Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Vũ Nhu Tử da đen: "Tại sao cái gì cũng không thể quá ba?"

Số ba đúng là một con số rất kỳ diệu.

"Ta cá lần này ta có thể bế quan một tháng." Lúc này, tiếng của Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: "..."

Nó xoay chuôi kiếm nhìn về phía sau thì thấy được nguyên thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu, nghiêm túc nói mớ.

“Thư Hàng à, muốn nói mớ thì hãy đi ngủ rồi nói nhé.” Xích Tiêu kiếm tâm ma thở dài, ta còn tưởng ít nhất ngươi có thể chống đỡ ba ngày hai đêm, kết quả ngươi mới chống đỡ một ngày đã chơi trò nguyên thần xuất khiếu rồi.

“Lần này lại có âm mưu gì nữa đây?” Sở tóc ngố các chủ hỏi.

“Lần này ta phải đi hiện thế một chuyến trước khi mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo bị ta hấp thu hoàn toàn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sở tóc ngố các chủ: “Lý do là gì?”

“Bởi vì chúng ta phải đi đánh phân thân clone của đại lão quả cầu béo. Thủ đoạn có thể đối phó phân thân clone của đại lão quả cầu béo được nhắc đến trong quẻ bói của Bạch tiền bối đang ở ngay dưới chân chúng ta.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng chỉ vào phong ấn dưới chân.

Phong ấn này tập hợp sức mạnh của ba mươi ba vị Bạch chưa biết, có thể phong ấn phân thân clone của đại lão quả cầu béo thành trứng!

Vậy nên phải nhân lúc mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo vẫn chưa bị hấp thu hoàn toàn, đi gặp phân thân clone của đại lão quả cầu béo.

“Thân thể của ta phải tiếp tục ở lại đây, thế nên chỉ có thể để nguyên thần xuất khiếu đi dụ đại lão quả cầu béo clone.” Tống Thư Hàng giơ tay lên điểm nhẹ, hai bộ bản mệnh pháp khí tam thập tam thú bay ra, bảo vệ nguyên thần của Tống Thư Hàng.

“Nguyên thần xuất khiếu đi đối đầu với chúa tể Cửu U, nguy hiểm quá đấy.” Bia đá đạo hữu nhảy lên: “Mang ta theo đi.”

“Ta đã nạp đầy điện từ bản thể, có thể giúp ngươi một tay.” Nói xong, Sở tóc ngố các chủ cấy ghép lên trên đầu nguyên thần của Tống Thư Hàng. Thủ đoạn cấy ghép này của Sở các chủ đúng là tin vui đối với những người mắc bệnh rụng tóc.

...

Dùng thế giới hạch tâm làm cầu nói, nguyên thần của Tống

Thư Hàng lấy một thanh đao gỗ thánh ấn làm tọa độ, xuất hiện ngay trong vũ trụ ở hiện thế.

Tiếp theo là chờ phân thân clone của đại lão quả cầu béo tập kích.

Tống Thư Hàng tin tưởng với khả năng nhẫn nại của đại lão quả cầu béo, phân thân clone của nó chắc chắn rất giỏi chịu cô đơn.

Trong mấy ngày hắn ở tiểu thế giới nhân tạo, chắc chắn đại lão quả cầu béo clone vẫn luôn xem bói tính toán vị trí của hắn.

Tống Thư Hàng rất tự tin về sức hấp dẫn của bản thân đối với đại lão quả cầu béo.

Sở tóc ngố, bia đá đạo hữu đều đã sẵn sàng chống lại công kích của phân thân clone của đại lão quả cầu béo.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mười phút, nửa tiếng, một tiếng, hai tiếng...

Chờ mãi mà đại lão quả cầu béo vẫn chưa xuất hiện.

Tống Thư Hàng: “???”

Chẳng lẽ ta không còn sức hấp dẫn đối với đại lão quả cầu béo nữa?

Chương 2388: Bá Tống *Hào Phóng* Huyền Thánh

“Chờ lâu vậy rồi, tại sao đại lão quả cầu béo phân thân clone vẫn chưa xuất hiện?” Nguyên thần của Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chẳng lẽ ta không còn sức hấp dẫn đối với đại lão quả cầu béo nữa ư?

Không thể nào, trong tay ta có thứ đại lão quả cầu béo muốn... Khoan đã, là thứ gì nhỉ?

Lúc trước đại lão quả cầu béo đuổi theo ta khắp vũ trụ là muốn lấy thứ gì từ trong tay ta thế nhỉ?

Tống Thư Hàng nguyên thần sờ đầu, chẳng nhớ gì cả.

Nhưng bất kể thế nào, hắn đánh nhau với đại lão quả cầu béo nhiều lần như vậy, gài bẫy nó nhiều lần như vậy, còn đoạt đi cầu di vật Thiên Đạo của nó, không lý nào đối phương lại buông tha hắn.

Không thể nào chỉ mới qua mấy ngày đã vứt hắn qua một bên được.

Tống Thư Hàng cực kỳ tự tin vào thể chất hút cừu hận của mình.

Trừ khi bên đại lão quả cầu béo xảy ra chuyện... hẳng hạn như phân thân ở hiện thế của nó đã bị Bạch tiền bối two giải quyết?

Nghĩ vậy Tống Thư Hàng vội mở chức năng chat Tu Chân, liên lạc với Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, phân thân ở hiện thế của đại lão quả cầu béo bị ngài tiêu diệt rồi ư?”

“Nào có dễ như vậy? Cầu béo cũng là chúa tể Cửu U, phân thân hình chiếu của ta muốn đánh nổ nó còn cần chút thời gian. Ngươi ra khỏi tiểu thế giới kia rồi à?” Bạch tiền bối two trả lời.

“Vẫn chưa, bản thể của ta còn đang bế quan trong tiểu thế giới nhân tạo. À đúng rồi, ta làm theo quẻ bói của Bạch tiền bối, lấy được thủ đoạn phong ấn đại lão quả cầu béo phân thân clone rồi, bây giờ nguyên thần của ta đã chạy đến hiện thế, đang chờ đại lão quả cầu béo clone đến tìm ta, sau đó ta sẽ phong ấn nó thành trứng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two: “...”

Khắp chư thiên vạn giới cũng chỉ có mỗi Tống Thư Hàng dám hớn hở chống lại chúa tể Cửu U như vậy thôi.

“À mà Bạch tiền bối này, hệ thống xem bói tự động Bạch two hết hạn dùng thử rồi, ngài gia hạn cho ta một đợt nữa được không?” Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi.

Ai dùng hệ thống xem bói tự động Bạch two rồi sẽ biết, hiệu quả cực tốt.

“Ha ha.” Bạch tiền bối two nhắn lại hai chữ.

Thân thể Tống Thư Hàng bỗng rung với tần số 20Hz. Lẽ nào chuyện ta dùng người khổng lồ hủy diệt cày điểm lần trước đã bị hệ thống báo cáo lại cho Bạch tiền bối two?

“Tóm lại phân thân chủ thể của cầu béo cứ để ta đối phó, ta bảo đảm nó sẽ không tách ra tiểu phân thân nào nữa. Về phần phân thân clone bên ngươi, ngươi tự giải quyết đi. Nếu chẳng may toi mạng, hãy gửi tín hiệu SOS cho ta, ta xử lý thủ tục hồi sinh giúp ngươi.” Bạch tiền bối two lại gửi đến một tin nhắn.

Dạo này hắn rất bận, hắn đang tiến hàng thí nghiệm với Bạch hiện thế, “kế hoạch Tạo Thần” đã đến giai đoạn quyết định.

Không chỉ Bạch hiện thế mà trong lòng Bạch two Cửu U cũng có “cảm giác sốt ruột”, phải hoàn thành kế hoạch Tạo Thần càng sớm càng tốt!

...

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng nhìn hai tay của nguyên thần.

“Đúng rồi, chẳng lẽ bởi vì bây giờ ta là nguyên thần nên quẻ bói của đại lão quả cầu béo tính ra là ta đang ở trạng thái không hoàn chỉnh, thế nên nó lười đến tìm ta?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Trước đó lúc hắn chỉ kéo hai cánh tay hoặc là nửa mình đến hiện thế cũng không thể dụ đại lão quả cầu béo đến.

“Có thể lắm.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

“Nếu vậy, chúng ta không thể ở lại đây chờ nữa rồi.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

Thời gian của hắn vô cùng quý báu, không thể ở mãi chỗ này chờ đại lão quả cầu béo đến tìm hắn được.

“Bước tiếp theo định đi đâu?” Bia đá đạo hữu hỏi.

“Về trái đất ở hiện thế.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn định đổi thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo thắng được trong Tán Tài Vương Tọa với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 để lấy bảo vật.

Tiếp theo chính là hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô Thị.

Hắn đã nhận được thiệp mời, tất nhiên sẽ tham gia.

Đến lúc đó hắn sẽ dựa theo giao ước với tiền bối ba mắt, dùng những bảo vật đổi được từ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 để tán tài thông qua nghi thức của Tán Tài Vương Tọa.

Những bảo vật khó khăn lắm mới lấy được, vậy mà phải nhịn đau tự tay tán tài chúng. Đối với một kẻ một nghèo hai trắng tay như Tống Thư Hàng, không còn gì đau khổ hơn chuyện này.

Chuyện này cũng giống như trúng giải thưởng mười triệu lại bị buộc phải quyên góp bốn năm triệu vậy, đau tim đến nghẹt thở.

Nhưng giao ước chính là giao ước.

Giao ước này là quy tắc được khắc trong nghi thức đánh cược giữa hắn và tiền bối ba mắt.

Không nỡ bỏ con sao bắt được sói, nếu không tuân thủ giao ước, lần sau nghi thức đánh cược sẽ không mở ra.

Muốn thắng được nhiều bảo vật hơn, tốt hơn thì tán tài là một khâu không thể thiếu.

Có thể khẳng định khâu tán tài này nhất định mang đến lợi ích gì đó cho tiền bối ba mắt, chỉ là không biết đối phương sẽ đạt được ích lợi gì?

Nguyên thần của Tống Thư Hàng thông qua tọa độ đao gỗ thánh ấn, nhảy thẳng đến khu vực Hoa Hạ trên trái đất ở hiện thế.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra lắc nhẹ, tín hiệu khôi phục.

“Có cảm giác lâu rồi chưa online.” Tống Thư Hàng mở nhóm

Cửu Châu số 1.

Lúc này trong nhóm vẫn náo nhiệt như trước.

Hội nghị thường niên lần này của Thiên Hà Tô Thị được tổ chức rất lớn.

Nghe nói ngay cả Tô thị lão tổ Tô Thị Thằng Kết lánh đời cũng trở về để chủ trì hội nghị thường niên của Tô thị lần này.

Tô Thị A Thất thu được quyền hành rất lớn, mời luôn tất cả thành viên trong nhóm bao gồm a miêu, a cẩu và a lang cùng đến tham dự.

Bây giờ đề tài thảo luận trong nhóm đều xoay quanh sự kiện hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô Thị, náo nhiệt hệt như sự kiện Thực Tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ lần trước.

"Các tiền bối, lâu rồi không gặp~ Mọi người có khỏe không?" Tống Thư Hàng đăng một tin lên nhóm.

Nhưng chỉ trong chớp mắt tin nhắn của hắn đã chìm nghỉm.

Tống Thư Hàng: "..."

Bây giờ tốc độ chat trong nhóm Cửu Châu số 1 cứ như spam ấy, khiến hắn không chen lời vào được.

Hết cách rồi, đành phải đi thẳng vào vấn đề chính luôn thôi.

Tống Thư Hàng lấy thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo ra từ trong thế giới hạch tâm, chụp một tấm ảnh.

Sau đó hắn đăng ảnh lên nhóm, chú thích: "Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo".

Bất kỳ tu luyện giả nào cũng cực kỳ nhạy cảm với hai chữ Thiên Đạo.

Đặc biệt là trong giai đoạn hiện nay.

Lần này tất cả thành viên trong nhóm lập tức chú ý đến Tống Thư Hàng.

"Ồ, Thư Hàng ngươi online đấy à, nhận được thiệp mời chưa?" Tô Thị A Thất hỏi.

"Đây là cái gì vậy?" Diệt Phượng Công Tử hỏi.

"Ta nhận được thiệp mời rồi~ Ngoài ra, như mọi người thấy đấy, đây là thuốc nhỏ mắt của Thiên Đạo, hàng thật giá thật." Tống Thư Hàng gửi tin trả lời.

“Là tác phẩm của Thiên Đạo bất hủ kia à?” Thất Tu Thánh Quân bổ sung thêm meme trợn mắt há hốc mồm.

“Không phải tác phẩm của đương nhiệm, là của một vị trong mấy đời trước. Để ta giới thiệu: Bảo vật này, chỉ cần một giọt là có thể mở một tia linh trí cho bản mệnh pháp khí. Nếu là pháp khí đã có linh trí giống như Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối, dùng thứ này thậm chí có thể tiến hóa ra khí linh. Thứ tốt không bán cho người ngoài, nếu các tiền bối có nhu cầu, hãy giao dịch với ta.” Tống Thư Hàng trả lời.

Dù sao bảo vật đổi được cũng sẽ dùng để tán tài trong hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô Thị~

Đến lúc đó, đại danh Bá Tống *hào phóng* Huyền Thánh sẽ chấn động giang hồ.

Chương 2389: Tống Tiền Bối Quả Thật Đẹp Trai Hơn Rất Nhiều!

Dược Sư: "Hữu hiệu?"

"Đã đích thân nghiệm chứng, hữu hiệu. Bây giờ cả bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta đã ngưng tụ ra một luồng ý thức yếu ớt!" Tống Thư Hàng khẳng định.

Hắn giấu đi sự thật bao tay Nghịch Kình đã sinh ra tiểu tiên tử khí linh, sợ đâm tim các vị tiền bối. Bây giờ hắn đã trưởng thành rồi, không tùy tiện đâm tim người khác nữa.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "..."

Cách đây không lâu hắn mới hẹn với Tống Thư Hàng vào tháng 1 sang năm cùng đi vào vũ trụ khám phá di tích Hóa Linh, đi lấy bảo vật có thể làm pháp khí sinh ra ý thức yếu ớt hoặc làm pháp khí có ý thức yếu ớt sinh ra khí linh. Không ngờ mới qua nửa tháng, Tống Thư Hàng lại lấy được thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo có chức năng tương tự.

Thấy Hoàng Sơn tiền bối online, Tống Thư Hàng vui vẻ gửi tin nhắn riêng qua: "Hoàng Sơn tiền bối, ta gửi một phần thuốc nhỏ mắt cho ngài. Chờ sang năm chúng ta đi khám phá di tích Hóa Linh, nếu lấy được bảo vật có thể làm bản mệnh pháp khí sinh ra khí linh luôn!"

Dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo làm pháp khí sinh ra ý thức yếu ớt, sau đó lại dùng bảo vật trong di tích Hóa Linh làm ý thức yếu ớt tiến hóa thành khí linh, nghĩ thôi đã thấy sung sướng rồi.

"Ok~" Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Chỉ hy vọng hiệu quả của thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo của Tống Thư Hàng tiểu hữu không trùng với hiệu quả của bảo vật trong di tích Hóa Linh.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Hoàng Sơn Tôn Giả gửi tin cho Tống

Thư Hàng: "Chúng ta hãy chờ đến tháng 1 năm sau, mang bảo vật có thể làm pháp khí tiến hóa trong di tích Hóa Linh về, làm pháp khí tiến hóa lần một trước, sau đó lại dùng thuốc nhỏ mắt làm pháp khí tiến hóa lần hai, sắp xếp kiểu này là ổn nhất."

Thuốc nhỏ mắt là tạo vật Thiên Đạo, chắc chắn có hiệu quả tốt hơn bảo vật trong di tích Hóa Linh.

Như vậy có thể tránh được khả năng "hiệu quả trùng nhau" ở mức cao nhất!

Tống Thư Hàng lập tức hiểu được ẩn ý của Hoàng Sơn tiền bối: "[Meme Vũ Nhu Tử lệ rơi đầy mặt] Tiền bối, ta dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo mất rồi."

"Đừng hoảng hốt, hiệu quả trùng nhau cũng chỉ là suy đoán của ta thôi, chưa chắc là đúng." Hoàng Sơn Tôn Giả an ủi: "Ngươi hoàn thành giao dịch với các đạo hữu trong nhóm trước đi, để ta liên hệ với Lý Đạo Quân xem thử có thể dời kế hoạch lên trước, đi đến di tích Hóa Linh sớm hơn dự định được không."

Bất kể lúc nào Hoàng Sơn tiền bối cũng cực kỳ đáng tin.

…

Tống Thư Hàng vuốt màn hình điện thoại, đổi sang giao diện chat của nhóm Cửu Châu số 1.

Thất Tu Thánh Quân hỏi: "Loại thuốc nhỏ mắt này vô cùng quý giá, Thư Hàng ngươi định dùng nó đổi lấy bảo vật gì?"

Nếu là tạo vật Thiên Đạo, vậy thì có khả năng chứa đựng thông tin Thiên Đạo.

Thất Tu đã từng sở hữu Cửu Tu Phượng Hoàng đao, biết rõ vật phẩm chứa đựng thông tin Thiên Đạo quý giá đến mức nào! Để bản mệnh pháp khí sinh ra ý thức, tiến hóa thành khí linh cũng chỉ là tác dụng kèm theo của thuốc nhỏ mắt, tác dụng chính của nó là… ưm, dùng để dưỡng mắt của Thiên Đạo?

Lệ Chi Tiên Tử: "Thư Hàng ngươi muốn thứ gì? Bây giờ ngươi thiếu cái gì?"

Diệt Phượng Công Tử: "Linh thạch?"

Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu cũng nhắn lại: "Linh thạch?"

Nếu muốn nói Thư Hàng tiểu hữu thiếu thứ gì, vậy khẳng định là linh thạch.

“Ta nhớ đợt linh thạch và bảo vật trước của Thư Hàng đã bị khắc kim nhất kích nuốt hết rồi.” Diệt Phượng Công Tử nói thêm.

“Nếu là lúc bình thường, ta cũng hy vọng có thể đổi được một mớ linh thạch bởi vì ta quả thật rất thiếu thứ này. Nhưng lần này ta muốn đổi lấy bảo vật, có việc cần dùng.” Tống Thư Hàng hỏi: “Bình thường thứ này có thể đổi lấy bảo vật gì?”

Hắn chỉ nghĩ dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo đổi bảo vật với các tiền bối trong nhóm nhưng chưa từng nghĩ muốn đổi cái gì, cũng không hiểu rõ thị trường.

Thật ra đổi lấy linh thạch là lựa chọn rất tốt nhưng vấn đề là lúc tán tài chỉ tán linh thạch thì quá mất mặt.

“Bình thường có người muốn mua thứ này cũng không có hàng. Dù sao đối với tu sĩ, khí linh thật sự quá quan trọng.” Thất Tu Thánh Quân trả lời.

“Vậy chúng ta định ra một cái giá hữu nghị, đừng để người ngoài được lợi.” Tống Thư Hàng cười nói: “Ta định dùng thuốc nhỏ mắt đổi một nhóm bảo vật, sau đó mở đại hội tán tài, mọi người cũng biết đấy... bây giờ Tán Tài Vương Tọa đang nằm trong tay ta.”

“Thì ra là vậy.” Nhóm Thất Tu Thánh Quân lập tức hiểu ra.

Tống Thư Hàng tiểu hữu hẳn là lấy được thuốc nhỏ mắt từ Tán Tài Vương Tọa?

“Đến lúc tán tài, ta sẽ chọn một thời điểm mà tất cả tiền bối đều có mặt, tranh thủ để lại phúc lợi cho mọi người.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Lệ Chi Tiên Tử: “Nếu nói thời điểm mà mọi người đều có mặt... Hội nghị thường niên của Tô thị? [Meme Tống Thư Hàng thăng thiên theo kiểu xoắn ốc]”

Tống Thư Hàng: “...”

Sao Lệ Chi Tiên Tử cô lại đoán ra được nhanh quá vậy? Ta còn định tặng một bất ngờ cho mọi người.

“Có thể diện!” Dược Sư cười nói.

Trong hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô Thị, Tống Thư

Hàng mở Tán Tài Vương Tọa, danh tiếng của Bá Tống sẽ vang dội.

"Thì ra là vậy, ta hiểu rồi. Nếu là dùng cho nghi thức tán tài, vậy bất kể là bảo vật nhất phẩm hay thất bát phẩm đều cần. Thế nên mọi người hãy cố gắng đóng góp, nếu trong tay có bảo vật thích hợp thì lấy ra đổi với Thư Hàng đi. Ta, Linh Điệp đạo hữu và Vân Tước Tử tiên tử có thể lấy ra một nhóm bảo vật thất phẩm, bát phẩm. Về phần bảo vật trấn tràng trong nghi thức tán tài, Thư Hàng ngươi có thể dùng hai hoặc ba phần thuốc nhỏ mắt để thay thế, dù gì bảo vật cửu phẩm cũng không dễ lấy được." Thất Tu Thánh Quân đề nghị.

"Ta cũng có một nhóm tài nguyên lục phẩm thất phẩm có thể dùng để trao đổi." Hoàng Sơn Tôn Giả hiện thân nói. Tuy nói là một nhóm nhưng với mức độ hào phóng của Hoàng Sơn Tôn Giả, số lượng này chắc chắn không nhỏ.

"Ta cũng có thể gom góp một nhóm bảo vật thất, bát phẩm." Thất Sinh Phù Phủ Chủ lên tiếng. Hắn không chỉ đại diện cho chính mình, nếu lượng thuốc nhỏ mắt trong tay Tống Thư Hàng dư dả, hắn hy vọng có thể đổi nhiều phần thuốc nhỏ mắt.

"Ta có trận pháp hồi sinh cho tu sĩ cấp ngũ phẩm sử dụng được bố trí trong lúc rảnh rỗi, ngoài ra lại thêm một nhóm bảo vật ngũ phẩm, lục phẩm." Bắc Hà Tán Nhân đáp.

"Ta cũng tích góp được lượng lớn vật tư lục thất phẩm, vừa lúc đang nghĩ phải xử lý thế nào." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nhắn.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Nếu các đạo hữu trong nhóm không có đủ bảo vật, có thể đến chỗ ta mượn một ít. Gần đây ta lại thăng chức, ta có thể điều động lượng lớn vật tư trong bảo khố của môn phái, có điều phiền toái là phải thu một ít phí thủ tục và tiền lãi~"

Dù sao Ma môn các cô cũng không phải làm từ thiện, điều cô có thể làm giúp các đạo hữu trong nhóm là trong phạm vi quyền hạn cho phép, cố gắng tranh thủ mức tiền lãi thấp nhất.

[Toàn Luật Tiên Cơ] Vũ Nhu Tử: "Đúng rồi Tống tiền bối, bên ngươi có cáp mạng không? Nếu có, ta có thể nhờ nhân viên giao hàng của Linh Điệp đảo giao hàng giúp ngươi~ Người nhân viên giao hàng này được bên ta đào về từ nơi khác với giá cao đấy.”

“Có, là vị nhân viên giao hàng có thể thông qua cáp mạng đến đánh người đấy à?” Tống Thư Hàng trả lời.

“Đúng đúng đúng, chính là hắn, Tống tiền bối từng tiếp xúc với đồng loại của bọn họ à?” [Toàn Luật Tiên Cơ] Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Trên Linh Điệp đảo.

Vũ Nhu Tử nằm ở trên giường, hai chân đong đưa.

Trong đầu cô đang xem mấy pô ảnh do Vũ Nhu Tử da đen truyền về.

Tống tiền bối quả thật đẹp trai hơn rất nhiều!

Chương 2390: Vũ Nhu Tử Mua Hàng Hộ

Sau khi Tống Thư Hàng trở về trái đất ở hiện thế, Vũ Nhu Tử da đen cũng đi theo, từ mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo về lại hiện thế. Sau khi kết nối lại với bản thể, Vũ Nhu Tử da đen bắt đầu truyền tin tức về cho bản thể.

Mấy pô ảnh về Tống Thư Hàng cuối cùng mà cô truyền cho Vũ Nhu Tử bản thể đều được cô chọn lựa kỹ càng, được chụp với góc độ đẹp trai nhất. Tống Thư Hàng trong mấy pô ảnh này đẹp trai hơn Bá Tống trong hiện thực hai điểm.

Ngoài ra trong những tin tức cô truyền về còn bao gồm những chuyện cô đã trải qua gần đây trong lúc đi theo Tống Thư Hàng, quá trình bị mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử huấn luyện nghiêm khắc sau khi trở thành phụ kiện của Tống Thư Hàng, cùng với một số cảm ngộ trong tu luyện.

Trong đó số lượng cảm ngộ về tu luyện không ít, dù sao phụ kiện nào trên người Tống Thư Hàng cũng mạnh không tưởng, phụ kiện Trường Sinh Giả đều là cấp bậc tiêu chuẩn. Vũ Nhu Tử da đen chỉ im lặng ẩn trong cái bóng của Tống Thư Hàng, trong sinh hoạt hàng ngày cũng có thể lĩnh ngộ được rất nhiều.

Vũ Nhu Tử cầm điện thoại di động trở mình, giữ tư thế nằm sấp, ngón tay không ngừng lướt trên điện thoại: “Muốn đi thám hiểm với Tống tiền bối quá.”

Những ký ức do Vũ Nhu Tử da đen truyền về thật sự quá kích thích.

Cuộc sống dạo gần đây của Tống Thư Hàng vẫn phong phú như trước. Sau khi táng thân dưới thiên phạt trong lần đánh nhau với quả cầu béo ở Nho gia, hắn lại đến cấm địa thánh sơn Gars ở thú giới tranh đoạt tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công, trong chuyến đi này còn tiếp xúc với tiểu thế giới do Bạch Thiên Đạo để lại. Ngoài ra còn tranh thủ đánh cược hai ván với tiền bối ba mắt, lại bị đại lão quả cầu béo đuổi giết khắp vũ trụ, hôm nay mới vừa ra khỏi tiểu thế giới nhân tạo.

Nếu là tu sĩ bình thường, phải mất ít nhất một hai năm mới trải nghiệm xong những trải nghiệm phong phú này.

Không nói những chuyện khác, chỉ riêng chuyện “xông vào cấm địa thánh sơn Gars ở thú giới”, tu sĩ bình thường sẽ tốn hơn một năm để chuẩn bị, tranh thủ lấy được càng nhiều lợi ích càng tốt trong cấm địa.

Mặc dù Vũ Nhu Tử có thể đồng bộ trí nhớ với Vũ Nhu Tử da đen nhưng cảm giác này vẫn không bằng chính bản thân đi trải nghiệm.

Hơn nữa tính cách của Vũ Nhu Tử da đen quá hiền, nếu cô đi thám hiểm với Tống tiền bối, cô nhất định sẽ càng năng động, tăng cao mức độ tuyệt vời của chuyến đi.

“Nghe nói Đậu Đậu sắp bị Hoàng Sơn tiền bối đuổi ra ngoài, lập động phủ khác... Vậy bây giờ ta cũng đã đến cảnh giới ngũ phẩm, có phải cũng có thể đi hải vực lân cận mở Linh Điệp đảo phân đảo không?” Vũ Nhu Tử ngồi dậy, nằm sấp nhiều không tốt cho cho sự phát triển của thân thể.

Có nên nói đề nghị này với cha không nhỉ?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Vũ Nhu Tử ôm đầu gối ngã sang bên phải, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bởi vì nếu muốn thành lập phân đảo, không đơn giản chỉ là đi tìm một đảo nhỏ đào một động phủ là xong. Đến lúc đó cô phải quản lý đủ loại phát triển trên đảo giống như cha cô đổ công đổ sức vào Linh Điệp đảo, nghĩ thôi cô đã cảm thấy đau đầu rồi.

Tính cách của cô như vậy, đã định trước cô không thể trở thành một đảo chủ hợp cách.

Thật ra nếu Vũ Nhu Tử muốn thành lập một Linh Điệp đảo phân đảo, Linh Điệp Tôn Giả nhất định sẽ đồng ý. Sau đó trong mấy năm tới Vũ Nhu Tử đều phải ở trên phân đảo, học tập làm thế nào để trở thành một vị đảo chủ hợp cách, tiến hành huấn luyện.

“Nếu tâm ma không phải da đen thì tốt rồi.” Vũ Nhu Tử ôm đầu gối lăn qua lăn lại trên giường. Như vậy cô có thể để Vũ Nhu

Tử tâm ma ở nhà trông nhà, còn mình thì lén chạy ra ngoài, chu du thiên hạ.

“Có cách nào nhuộm tâm ma thành màu trắng không nhỉ?” Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

“Không có, bởi vì cái loại đen đó không đơn giản chỉ là đen ngoài da, không thể nhuộm trắng được.” Lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử quay đầu lại thì thấy có một cổng không gian mở ra bên cạnh cô.

Sau đó một đôi chân dài giống hệt cô bước ra từ cổng không gian.

“Là cô à.” Vũ Nhu Tử thất vọng nói.

Thiên Đế chui ra khỏi cổng không gian, kéo ghế chơi game ngồi xuống, tự nhiên như về nhà mình.

“Khi nào cô mới chịu trả linh quỷ cho ta?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Hình như đây không phải lần đầu tiên cô nói chuyện trực tiếp với Thiên Đế.

“Đó là thứ ta đoạt được bằng bản lĩnh của mình, tại sao phải trả lại cho cô chứ?” Thiên đế bật cười.

Vũ Nhu Tử: “...”

Tức rồi nha, nếu không phải đánh không lại Thiên Đế thì cô đã xông lên đánh nhau rồi.

“Nhưng... thật ra ta có thể thay cô ở lại Linh Điệp đảo một thời gian. Trong khoảng thời gian này cô có thể lén chạy ra ngoài chơi đấy.” Thiên Đế vắt chéo hai chân thon dài, mỉm cười.

Thân thể Vũ Nhu Tử ngồi thẳng dậy giống như con lật đật, nhìn Thiên Đế: “Cô muốn thứ gì?”

“Ta cũng muốn một phần thuốc nhỏ mắt mà Tống tiền bối vừa nhắc đến, bảo vật do ta trả, cô chỉ cần giúp ta đổi một phần với Tống tiền bối là được. Để trao đổi, ta thay cô ở lại Linh Điệp đảo một tuần.” Thiên Đế trả lời.

“Cô lén xem lịch sử chat của ta?” Vũ Nhu Tử ôm lấy điện thoại di động.

“Yên tâm, ta lấy được tin tức từ con đường khác, ta không rảnh rỗi đến mức lén xem lịch sử chat trong điện thoại của cô đâu.” Thiên Đế kiêu ngạo nói.

Vũ Nhu Tử: “...”

Ở phía đối diện, Thiên Đế giơ ngón trỏ lên: “Thế nào? Suy nghĩ đi, những một tuần đấy, cô có thể đi chơi thỏa thích.”

“Cô có thể tự giao dịch với Tống tiền bối mà?” Vũ Nhu Tử hỏi ngược lại.

“Hắn rất đề phòng ta, hơn nữa gần đây hắn bị chúa tể Cửu U theo dõi sát sao, nếu ta tiếp xúc với hắn sẽ rất nguy hiểm, gần đây ta phải tránh hắn.” Thiên Đế trả lời.

Dạo này Tống Thư Hàng chẳng khác nào sao chổi đối với cô ấy, tránh được thì phải tránh.

Vũ Nhu Tử bắt đầu cân nhắc nghiêm túc.

Trong lúc suy nghĩ nghiêm túc, cô âm thầm thông qua chức năng chat Tu Chân liên hệ với Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, Thiên Đế tìm ta muốn ta hỗ trợ đổi một phần thuốc nhỏ mắt với ngươi.”

Chuyện này cô cảm thấy vẫn nên hỏi thẳng Tống Thư Hàng thì tốt hơn.

“Thiên Đế tìm cô?” Tống Thư Hàng hơi ngạc nhiên.

Một lát sau hắn trả lời: “Vậy thì đổi đi, gần đây quan hệ giữa ta và Thiên Đế không căng thẳng như trước kia, nếu chỉ là giao dịch, ai được phần nấy cũng không sao cả.”

“Vậy để ta sảng khoái trả lời Thiên Đế.” Vũ Nhu Tử híp mắt lại.

Vậy là cô có một tuần có thể lẻn ra ngoài chơi rồi.

“Ta đồng ý!” Vũ Nhu Tử trả lời Thiên Đế.

“Hợp tác vui vẻ, thân là bên trung gian, cô có thể trích phần trăm, ta không để bụng đâu.” Thiên Đế đưa tay phải về phía Vũ Nhu Tử.

“Hợp tác vui vẻ.” Vũ Nhu Tử bắt tay với Thiên Đế sau đó hỏi: “Cô ở lại Linh Điệp đảo bảy ngày là có chuyện gì cần giải quyết à?”

Nếu không có chuyện gì, Cô không tin Thiên Đế sẽ bằng lòng lãng phí bảy ngày ở Linh Điệp đảo!

Đối với nhân vật cấp đại lão thế này, mỗi ngày đều rất quý giá.

“Ừ, ở lại Linh Điệp đảo cũng xem như đi ngang qua thôi. Ta muốn ở Linh Điệp đảo chờ một thứ đến.” Thiên Đế nhếch môi: “Còn rốt cuộc là thứ gì thì ta không thể nói cho cô biết được, tránh cho cô báo tin lại cho Tống tiền bối, làm loạn kế hoạch của ta.”

Vũ Nhu Tử: “...”

Bạch hạc lưỡng sí

Đường hầm – thông đạo

Chương 2391: Linh Điệp Thánh Quân hoảng sợ

Vũ Nhu Tử nhảy xuống giường, khom người kéo ra một rương hành lý to được chuẩn bị sẵn từ trước dưới gầm giường ra, sau đó vẫy tay nói với Thiên Đế: “Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho Tống tiền bối biết đâu!”

Nếu thứ mà Thiên Đế cần đợi không đi qua Linh Điệp đảo, trở về cô sẽ lén báo tin này cho Tống Thư Hàng biết, sau đó vui vẻ đi thám hiểm với Tống tiền bối.

Dù sao bây giờ cô cũng sắp chạy ra ngoài thăm thú khắp nơi, muốn đi nơi nào đó xa một chút để thám hiểm. Cô cũng không muốn vừa mới chạy ra ngoài lại phải quay về Linh Điệp đảo tìm tòi ở gần đó với Tống tiền bối.

Thiên Đế nhếch môi, cô đưa cho Vũ Nhu Tử một chiếc hộp nhỏ: “Đây là bảo vật ta dùng để đổi lấy thuốc nhỏ mắt với Tống tiền bối, cô có muốn mở ra xem trước không? Nếu thích, cô có thể trích phần trăm từ trong đó.”

Vũ Nhu Tử: “...”

Tại sao ngay cả xưng hô cũng muốn bắt chước ta vậy?

Hơn nữa tại sao cứ khuyến khích ta trích phần trăm thế?

Vũ Nhu Tử nhận lấy hộp nhỏ, cất vào trong túi thu nhỏ một tấc rồi nói: “Vậy ta đi tìm Tống tiền bối, mấy ngày sau sẽ nhờ hắn gửi thuốc nhỏ mắt đến Linh Điệp đảo, cô nhớ chú ý ký nhận.”

“Được thôi, ta sẽ ở đây thay thế cô đủ bảy ngày. Cô nhớ trở lại đúng thời hạn, đúng giờ này vào bảy ngày sau ta sẽ rời đi, không chờ thêm một phút nào đâu.” Thiên Đế tự nhiên mở quà vặt mà Vũ Nhu Tử đặt trên bàn, lấy một miếng nhỏ ra bỏ vào trong miệng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Quà vặt của Linh Điệp đảo đều là tinh phẩm tự làm, cô rất thích, hoặc có thể nói những quà vặt này rất hợp khẩu vị của Vũ Nhu Tử, thân thể linh quỷ mà cô chiếm giữ cũng có khuynh hướng thích khẩu vị này.

Chiếm giữ thân thể linh quỷ càng lâu thì khó tránh khỏi việc phải chịu một số ảnh hưởng từ đó, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, không thể làm gì khác được.

“Ta sẽ trở về đúng giờ, mà này lát nữa a cha của ta sẽ sai Tiểu Điện đến. Tiểu Điện đến để giúp Tống tiền bối giao hàng, đến lúc đó cô bảo Tống tiền bối cho cô địa chỉ cổng để Tiểu Điện đi theo cáp mạng đến tìm hắn.” Vũ Nhu Tử dặn dò.

“Biết rồi, yên tâm đi.” Thiên Đế trả lời. Bây giờ nhìn cô chẳng có vẻ gì là người đứng đầu Thiên Đình viễn cổ cả.

“Vậy ta đi đây, cô chú ý đừng để lộ tẩy đấy.” Vũ Nhu Tử bỏ luôn rương hành lý lớn vào túi thu nhỏ một tấc, sau đó lấy ra một tấm chăn cùng kiểu với tấm của đại lão cái gì cũng có thể bán rồi khoác lên người, thu liễm khí tức.

Tiếp theo cô lại lắc mình, thi triển pháp thuật biến thành một con bướm sặc sỡ nhỏ nhắn.

Thân là một thiếu nữ thích mạo hiểm, muốn chu du khắp thiên hạ, Vũ Nhu Tử có đến mấy chục phương án lén rời khỏi Linh Điệp đảo. Trước mắt xem ra, tỷ lệ thành công của những phương án này rất cao. Tất nhiên, cũng có thể là do Linh Điệp Thánh Quân âm thầm dung túng.

Hiện giờ Vũ Nhu Tử đã bước vào cảnh giới ngũ phẩm, phương án bỏ nhà ra đi lại càng phong phú, hôm nay cô định rời đi bằng không độn.

“Chào hỏi Tống tiền bối thay ta nhé.” Thiên Đế đứng dậy, mở cửa sổ giúp Vũ Nhu Tử.

Con bướm nhỏ do Vũ Nhu Tử biến thành gật sợi râu sau đó bay ra ngoài cửa sổ.

Thiên Đế nằm bò trên bệ cửa sổ, thuận miệng hỏi thêm một câu: “Sau khi rời khỏi Linh Điệp đảo, người đầu tiên cô muốn tìm là Tống tiền bối à?”

“Bởi vì ở bên cạnh Tống tiền bối chơi rất vui.” Bướm nhỏ do Vũ Nhu Tử biến thành trả lời sau đó vỗ cánh bay đi càng xa.

Thiên Đế chống một tay bên má, nhìn Vũ Nhu Tử đi xa.

Mãi đến khi bướm nhỏ biến mất, Thiên Đế giơ ngón tay lên xoay tròn, một đóa hình chiếu hoa sen hiện ra trên ngón tay cô.

Cô cúi đầu nhìn hình chiếu hoa sen như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, cô mỉm cười gửi cho Tống Thư Hàng một điểm năng lượng kèm theo lời nhắn: “Tống tiền bối, đây là một điểm năng lượng của hôm nay nè.”

...

Ở một nơi khác.

Linh Điệp Thánh Quân đang mang theo một con tinh linh chớp lóe ánh điện đi đến lầu các nơi Vũ Nhu Tử tu luyện.

Đi được nửa đường, Thánh Quân đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn về hướng đông.

Tầng kết giới kiểu cảm ứng ẩn hình do hắn âm thầm bố trí bị chạm vào.

Con gái lại lén trốn đi nữa à?

“Con bé mới bảo ta mang Tiểu Điện đến mà? Sao đột nhiên lại muốn bỏ nhà ra đi chứ?” Linh Điệp Thánh Quân nghi hoặc.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, cách đó không xa truyền đến tiếng của Vũ Nhu Tử: “ A cha đến rồi ạ?”

Chỉ thấy trong vườn thuốc nhỏ chỗ khúc quanh, Vũ Nhu Tử đang ngồi sửa sang lại mấy cây linh thực.

Ơ? Vũ Nhu Tử không rời đi à?

Linh Điệp Thánh Quân vẫn bình tĩnh đi đến bên cạnh Vũ Nhu Tử, cười nói: “Ta mang Tiểu Điện đến cho con, con đang trồng cái gì đấy?”

“Con thấy mấy cây linh thực này bị thương tổn nên muốn xử lý giúp chúng.” Vũ Nhu Tử vỗ tay đứng dậy, nhìn tinh linh Tiểu Điện rồi cười hì hì nói: “Cảm ơn a cha đã cho con mượn Tiểu Điện.”

Linh Điệp Thánh Quân mỉm cười, đưa Tiểu Điện cho con gái.

Từ đầu đến cuối, Linh Điệp tiền bối vẫn bình tĩnh như thường. Nhưng trên thực tế mỗi khi “Vũ Nhu Tử” gọi hắn một tiếng “a cha”, hắn lại có cảm giác hoảng sợ một cách khó hiểu.

Cảm giác hình như mỗi khi Vũ Nhu Tử gọi hắn một tiếng “a cha" thì hắn sẽ bị tổn thọ rất nhiều.

Nhưng hắn có thể xác định Vũ Nhu Tử trước mắt chính là con gái của hắn.

Điểm này hắn tuyệt đối không thể lầm được.

"Mấy ngày nay con phải chăm chỉ tu luyện, chỉ cần con không trộm lười, qua mấy ngày nữa ta sẽ dẫn con đi tham dự buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô Thị." Linh Điệp Thánh Quân nói.

"Mấy ngày nay con rất chăm chỉ tu luyện mà." Vũ Nhu Tử thè lưỡi đáp.

Thấy con gái vẫn đáng yêu như mọi khi, Linh Điệp Thánh Quân cũng yên tâm.

"Nếu con đã tự tin như vậy, ngày mai ta sẽ đến kiểm tra thành quả tu luyện của con. Nếu con đạt yêu cầu của ta, sau buổi họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô Thị, ta sẽ cho phép con ở lại chơi thêm mấy ngày." Linh Điệp Thánh Quân chắp hai tay sau lưng, thể hiện sự uy nghiêm của một người cha.

"Cảm ơn a cha, con nhất định sẽ làm a cha phải kinh ngạc." Vũ Nhu Tử tuyên bố đầy tự tin.

Linh Điệp Thánh Quân gật đầu, để Tiểu Điện lại sau đó xoay người sải bước chậm rãi rời đi.

Không ổn, hôm nay thật kỳ lạ. Nếu lại để Vũ Nhu Tử gọi thêm mấy tiếng "a cha" nữa thì chắc hắn phải uống thuốc trợ tim khẩn cấp giống Hoàng Sơn đạo hữu mất thôi.

Thiên Đế nhếch môi, giơ tay điểm nhẹ lên Tiểu Điện trên bả vai: "Đi thôi, ta đưa ngươi đi gặp Tống tiền bối."

Phương pháp đưa Tiểu Điện đi gặp Tống tiền bối rất đơn giản.

Bước thứ nhất, mở cổng truyền tống nhỏ.

Bước thứ hai, nhét Tiểu Điện vào.

Bước thứ ba, đóng cổng truyền tống.

****

Nhà Dược Sư ở đại học Giang Nam, Hoa Hạ.

Sau khi trở về, nguyên thần của Tống Thư Hàng đang xử lý một phần chuyển phát nhanh rất lớn. Đây là bưu kiện cỡ lớn do Hoàng Sơn tiền bối gửi cho hắn vào mấy ngày trước.

Bên trong chứa đầy con rối phân thân dùng để spam nhóm chat.

Đúng lúc này, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một cổng truyền tống.

Một con tinh linh toàn thân đầy tia điện đang hoảng hốt lo sợ bị nhét vào trong ngực hắn.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Tia điện chớp lóe.

Trên người con tinh linh bị hoảng sợ phát ra dòng điện mạnh, đám lông tơ ngoài da Tống Thư Hàng bị giật dựng đứng hết lên. Do cường độ dòng điện quá thấp nên chỉ có thể giật lông tơ.

Chương 2392: Ta muốn sờ sừng rồng của cô

“Bình tĩnh nào, nhóc con đừng sợ.” Tống Thư Hàng nguyên thần vỗ nhẹ an ủi con tiểu tinh linh toàn thân phóng điện này. Nếu là bản thể của hắn, cường độ dòng điện cỡ này ngay cả lông tơ cũng không bị giật dựng đứng nổi. Tính ra cường độ của nguyên thần vẫn yếu hơn thân xác rất nhiều.

Được hắn an ủi, tiểu tinh linh dần bình tĩnh lại.

“Ngươi chính là Tiểu Điện đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mặc dù nhóc này không phải theo cáp mạng đến nhưng khi hắn thấy cổng không gian và cánh tay trắng nõn kia, lại nghĩ đến chuyện Vũ Nhu Tử mới vừa nhắc đến Thiên Đế lúc chat riêng với hắn, Tống Thư Hàng lập tức đoán được chuyện gì xảy ra.

“Đúng vậy thưa Bá Tống tiền bối, ta là Tiểu Điện.” Tiểu tinh linh trả lời, nó cụp mắt, tránh ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh.

Lúc “Vũ Nhu Tử” đột nhiên mở cổng không gian nhét nó vào thì nó đã bị giật mình. Bởi sức mạnh không gian là thủ đoạn của Kiếp Tiên cửu phẩm, mà Vũ Nhu Tử của Linh Điệp đảo vốn chưa đạt đến cảnh giới cửu phẩm.

Tiểu tinh linh đáng thương còn tưởng rằng mình sắp bị diệt khẩu.

“Hơi khác với tiểu ca giao hàng ta nhìn thấy lần trước.” Tống Thư Hàng nói.

Lần trước nhân viên giao hàng mà dịch vụ khách hàng bán tiên toa phân phối cho hắn là một con sinh vật mang điện hình người, còn Tiểu Điện do Vũ Nhu Tử phái tới lại là một tinh linh loại sủng vật.

“Tại sao Tiểu Điện lại đến đây bằng cổng không gian chứ?” Vũ Nhu Tử da đen chui ra, nghi hoặc hỏi.

“Chắc là do Thiên Đế đưa đến.” Tống Thư Hàng sờ tiểu tinh linh mang điện: “Tiểu Điện, sắp tới phải nhờ vào ngươi rồi. Chờ ta hoàn thành giao dịch với các tiền bối thì sẽ chọn ra bảo vật thích hợp để cho ngươi xem như trả công.”

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.” Tiểu Điện gật đầu. Hình như Bá Tống Huyền Thánh cũng không đáng sợ giống như trong truyền thuyết.

Đặc biệt là vừa rồi, Bá Tống Huyền Thánh còn dùng tay vuốt ve an ủi nó trong trạng thái phóng điện, thế nên độ thiện cảm của nó với Tống Thư Hàng lập tức tăng vọt!

“Ta đang kiểm tra đối chiếu địa chỉ với các tiền bối trong nhóm, lát nữa phải làm phiền ngươi giao hàng rồi, thời gian hơi gấp, không sao chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bá Tống tiền bối cứ để đó cho ta.” Tiểu tinh linh vỗ ngực cam đoan.

Tống Thư Hàng gật đầu mỉm cười, nhìn ra sau lưng.

Ở sau lưng hắn có rất nhiều máy tính đang mở, trước mỗi một chiếc máy tính đều có một “Tống Thư Hàng” đang ngồi làm việc.

Đây chính là những con rối phân thân do Hoàng Sơn tiền bối gửi cho Tống Thư Hàng. Chỉ cần rót chút tinh thần lực vào để kích hoạt thì những con rối này có thể biến thành phân thân spam nhóm chat của Tống Thư Hàng.

Với cảnh giới và cấp bậc tinh thần lực bây giờ của Tống Thư Hàng, hắn chỉ cần để lại hạt giống tinh thần lực là có thể điều khiển cả nhóm con rối này cùng một lúc.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng rất mạnh, mỗi lần thi triển bí pháp giám định chính là một lần rèn luyện tinh thần lực của hắn.

Lúc này, một số phân thân spam nhóm chat đang tiếp xúc, trao đổi, kiểm tra đối chiếu địa chỉ với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Thông Nương thì đang đóng gói thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo giúp Tống Thư Hàng.

Sau khi phân thân spam nhóm chat xác nhận địa chỉ nhận hàng với các tiền bối trong nhóm, Tiểu Điện lấy túi thu nhỏ một tấc ra, bỏ thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo vào. Tiếp đó nó lần theo cáp mạng, nhanh chóng đi đến động phủ của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 để giao hàng tận nhà, đồng thời phụ trách mang tất cả bảo vật về.

Theo Tiểu Điện không ngừng chạy đi chạy về, từng nhóm bảo vật cũng được nó mang về, chất đống trong phòng khách tầng bốn trong nhà Dược Sư.

Thông Nương, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen bắt đầu phân loại bảo vật.

“À đúng rồi, Tống tiền bối, hình như bản thể của ta đang chạy đến đây đấy.” Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Tống Thư Hàng.

Cô và bản thể vẫn đang kết nối với nhau, vừa rồi nhận được tin tức bản thể lại lén rời khỏi Linh Điệp đảo thành công, lúc này đang phi độn đến khu Giang Nam.

“Linh Điệp tiền bối đồng ý cho cô ấy ra ngoài à?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Hình như là cô ấy đã thỏa thuận gì đó với Thiên Đế.” Vũ Nhu Tử tâm ma dở khóc dở cười.

“Quan hệ giữa cô ấy và Thiên Đế tốt như vậy từ khi nào thế nhỉ?” Tống Thư Hàng cười nói: “Đến đúng lúc lắm, chờ Vũ Nhu Tử đến, ta sẽ tặng cho cô ấy một phần thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo làm quà.”

Tuy được Vũ Nhu Tử gọi là “Tống tiền bối, Tống tiền bối” mãi nhưng thật ra từ khi tiếp xúc với tu chân đến giờ, hắn vẫn luôn được Vũ Nhu Tử chăm sóc.

Có thể nói, Vũ Nhu Tử là một trong những người dẫn đường trên con đường tu chân của hắn.

“Ừ.” Vũ Nhu Tử da đen gật đầu.

Ngoài ra còn phải để lại một phần thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, chờ đến khi tham dự buổi họp thường niên của Tô thị thì tặng cho Tô Thị A Thập Lục.

Bây giờ hắn chỉ có thể lấy ra thứ này để làm quà tặng thôi.

Sắc trời dần tối.

Tiểu Điện vẫn còn đang bôn ba trong cáp mạng, bảo vật mang về từ chỗ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã chất đầy phòng.

Tống Thư Hàng thu trước một nhóm bảo vật vào trong không gian Tán Tài Vương Tọa.

“Bảo vật tán tài miễn cưỡng xem như góp đủ rồi, chờ buổi họp mặt thường niên diễn ra, tán tài một đợt là xong.” Tống Thư Hàng lấy ra một quyển sổ, thỉnh thoảng ghi chép gì đó.

Đây là bản thảo của hắn!

Hắn đang chuẩn bị bản thảo cho phần Huyền Thánh giảng pháp của mình, lần này hắn muốn dựa vào bản lĩnh của chính mình để giảng pháp.

“Thông Nương, các cô nghỉ ngơi đi. Lát nữa Tiểu Điện trở về cũng bảo nó nghỉ ngơi một lát, bận rộn cả ngày rồi còn gì.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta không mệt, để ta tiếp tục phân loại bảo vật đi.” Thông Nương xua tay: “Nếu ngươi mệt thì trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Từ khi sinh ra đến bây giờ, cô chưa từng thấy nhiều bảo vật như vậy.

Vừa nghĩ đến chuyện những bảo vật này đều bị “tán tài” đi hết trong buổi họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô Thị thì Thông Nương lại thấy tiếc đứt ruột.

“Ta ở lại chờ Tiểu Điện về.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

“Ta phụ trách chăm sóc bọn họ vậy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma lên tiếng. Mặc dù hình như đại lão quả cầu béo đã mất đi hứng thú đối với Tống Thư Hàng, nhưng vẫn phải đề phòng.

“Tiền bối vất vả rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn cầm quyển số đi lên thư phòng ở tầng năm.

Trong đầu thỉnh thoảng lại nảy ra linh cảm, đều là những điều liên quan đến giảng pháp. Tống Thư Hàng ghi chép tất cả linh cảm vào sổ, sau đó quy nạp và tổng kết lại.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, thỉnh thoảng chỉ điểm đôi điều cho hắn, có lúc bia đá đạo hữu cũng đưa ra một số ý kiến.

Nếu bản thảo này hoàn thiện, cấp bậc nhất định vượt xa tiêu chuẩn bát phẩm, dù sao cũng là do Trường Sinh Giả ở bên cạnh hướng dẫn riêng mà.

Khắp chư thiên vạn giới không có mấy Huyền Thánh bát phẩm có được đãi ngộ xa xỉ thế này.

“Ta rất tự tin vào lần giảng pháp sắp tới.” Tống Thư Hàng dựa vào ghế, duỗi người một cái.

Đến lúc độ kiếp nhất định phải cẩn thận một chút, lần này hắn phải vác đao dũng cảm đối phó với thiên kiếp, đánh nát thiên kiếp bát phẩm, đường đường chính chính tấn thăng Huyền Thánh mới được!

“Thư Hàng, ngươi lại sắp độ kiếp à?” Lúc này, lại có một giọng nói vang lên.

Trong hư không có một khe hở không gian mở ra.

Nửa thân thể của Tô Thị A Thập Lục chui ra, cặp sừng rồng nhỏ trên đỉnh đầu tỏa sáng lấp lánh làm người ta không nhịn được mà mắc bệnh Không Vân, muốn bước tới sờ thử.

“Thập Lục, sao cô lại đến đây?” Tống Thư Hàng cúi người tiến đến trước mặt A Thập Lục: “Ta chỉ đang chuẩn bị cho việc độ kiếp thôi, còn lâu mới độ kiếp.”

“Ta đến tặng cho ngươi một món quà.” Sừng rồng của Tô Thị A Thập Lục đẩy nhẹ, sơ ý húc Tống Thư Hàng bay đi.

Chương 2393: Thiếu niên số Bá Tống

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “!!!”

Dù hắn là thể nguyên thần, không cứng rắn và chịu đòn tốt bằng bản thể, nhưng bị A Thập Lục đụng bay chỉ với một cú huých nhẹ thế này cũng quá phản tu chân.

“A~ xin lỗi Thư Hàng, ta vẫn chưa khống chế được sức mạnh của sừng rồng.” Tô Thị A Thập Lục khổ sở giơ tay lên xoa sừng rồng nhỏ trên đầu mình. Vốn dĩ thấy tư thế Tống Thư Hàng cúi người rất trêu người, cô muốn thuận thế dùng đầu cọ nhẹ vào ngực Tống Thư Hàng, không ngờ lại huých hắn bay đi mất.

“Đau không?” Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

“Không đau không đau, đối với ta chỉ cần thương tổn chưa đạt đến cấp bậc khiến ta phải hét lên thảm thiết ngay lập tức thì đều không tính là đau.” Tống Thư Hàng vỗ ngực mình, trả lời đầy tự tin.

Gần đây A Thập Lục gặp được kỳ ngộ gì à? Sao sức húc của sừng rồng tăng lên khoa trương quá vậy?

Tống Thư Hàng bò dậy, lại đi đến ngồi xuống bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, giữ tư thế mặt đối mặt rồi hỏi: “Thập Lục, cô không định ra khỏi đường hầm không gian à?”

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục vẫn ở trạng thái nửa người kẹt cổng không gian, nửa người dưới còn ở lại bên trong cổng không gian.

“Ừ, tạm thời không thể đi ra, ra rồi sẽ không về được nữa. Thí luyện của ta vẫn chưa kết thúc, không thể bỏ dở giữa chừng được.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Nói xong, cô lấy ra một chiếc mặt nạ màu bạc đưa cho Tống Thư Hàng rồi cười nói: “Quà cho ngươi này.”

“Quà ư? Sao đột nhiên lại muốn tặng mặt nạ cho ta thế?” Tống Thư Hàng nghi nhoặc hỏi.

Đồng thời hắn im lặng dùng tinh thần lực chụp lại cảnh này. Hắn muốn đăng ảnh món quà mà A Thập Lục tiên tử đáng yêu tặng cho hắn lên vòng bạn bè trên chat Tu Chân để khoe.

Số Bá Tống hắn đây vẫn là một thiếu niên, thật ra hắn cũng rất thích đăng ảnh đăng tin lên nhóm chat giống như đám bạn đồng lứa. Chỉ là trước giờ không có gì đáng để hắn đăng lên nhóm để khoe nên mới không có cơ hội thể hiện.

“Chiếc mặt nạ này là bảo vật che giấu thiên cơ của bản thân, có thể chặn khả năng định vị của bói toán. Ngoài ra nó còn là vật đeo trực tiếp lên nguyên thần, không sợ bị mất. Ta nghĩ chắc bây giờ ngươi đang cần nó.” Tô Thị A Thập Lục giải thích tác dụng của chiếc mặt nạ cho Tống Thư Hàng biết.

“Che giấu thiên cơ?” Tống Thư Hàng sững sờ nhìn Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục nháy mắt tinh nghịch.

“Cảm ơn A Thập Lục.” Tống Thư Hàng nhận lấy mặt nạ.

Món bảo vật này rõ ràng là Tô Thị A Thập Lục cố ý tìm cho hắn.

A Thập Lục biết hắn đang bị đại lão quả cầu béo phân thân clone dùng phương pháp bói toán để định vị, chỉ có thể dựa vào pháp thuật hoặc là pháp khí che giấu thiên cơ để che giấu bản thân, chặn khả năng định vị của bói toán, thế nên mới đi tìm món bảo vật này.

Trời đông giá rét đã đến... nhưng trong lòng Tống Thư Hàng lại ấm áp vô cùng.

Tốt quá đi!

“Có thể giúp được ngươi là tốt rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Lúc này bạch long tỷ tỷ quấn trên cổ A Thập Lục im lặng đổi tư thế, cô âm thầm nhắc nhở A Thập Lục đừng hiền thục như vậy, phải khống chế có mức độ. Kéo lại trở thành một “tỷ tỷ dịu dàng” giống như cô khi xưa.

Sau khi nhận lấy mặt nạ, Tống Thư Hàng đeo nó lên: “Thấy sao? Hợp với ta không?”

Mặt nạ màu bạc che khuất khuôn mặt biết nói của Tống Thư

Hàng. Vừa rồi bởi vì trong lòng cảm thấy ấm áp, hắn rất muốn thi triển “chín chiêu cưa gái” với Tô Thị A Thập Lục.

Kết quả sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu hắn và khăn quàng bạch long tỷ tỷ trên cổ A Thập Lục giật cùng một lúc.

Vì vậy Tống Thư Hàng tạm dừng thanh loading thi pháp chín chiêu cưa gái, hủy bỏ kỹ năng. Có nhiều phụ kiện trên người là chuyện tốt nhưng đôi khi phụ kiện quá nhiều cũng không tiện. May mà Tống Thư Hàng không còn chịu ngũ cốc luân hồi nữa.

“Rất hợp.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu đáp.

“À mà... ta cảm thấy hình như đã nhìn thấy mặt nạ thế này ở đâu đó rồi thì phải.” Tống Thư Hàng sờ mặt nạ trên mặt nguyên thần, trong đầu bắt đầu nhớ lại.

Tô Thị A Thập Lục: “Hay là déjà vu?”

Con người luôn sinh ra cảm giác quen thuộc kỳ lạ đối với một số sự vật.

“Để ta nghĩ xem.” Tống Thư Hàng xoa cằm.

Gần đây hắn trải qua rất nhiều chuyện, chuyện nào cũng rất phức tạp. Hơn nữa lúc ở trong tiểu thế giới nhân tạo, Bạch chưa biết 1-33 còn truyền gói dữ liệu của cả một thế giới cho hắn. Bây giờ lúc Tống Thư Hàng lục lại trí nhớ, cứ cảm thấy não phản ứng rất chậm chạp.

Một lúc sau, trong đầu hắn hiện ra một hình ảnh, bị lấy ra.

“Là nguyên thần của Đồng Quái tiền bối!” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Lúc đó ở thế giới hắc long, rất nhiều thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 bị cuốn vào trong thiên kiếp. Sau đó mỗi một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 bị cuốn vào đều kiếm dược một danh hiệu Cổ Thánh.

Khi đó Đồng Quái Tiên Sư cũng là một thành viên trong đội ngũ Cổ Thánh.

Tống Thư Hàng nhớ ở trên người nguyên thần của Đồng Quái tiền bối cũng đeo một chiếc mặt nạ thế này, che khuất khuôn mặt thật của hắn.

Chiếc mặt nạ mà Tô Thị A Thập Lục tặng cho hắn có phong cách cực kỳ giống chiếc mặt nạ mà nguyên thần của Đồng Quái tiền bối đeo.

“Đồng Quái tiền bối ư? Vậy chờ buổi họp mặt thường niên của Tô thị diễn ra, chúng ta sẽ đi tìm Đồng Quái tiền bối để xác nhận lại.” Tô Thị A Thập Lục đề nghị.

Tống Thư Hàng gật đầu cười nói: “Ừ, chắc Đồng Quái tiền bối chắc cũng sẽ tham dự buổi họp mặt thường niên chứ nhỉ?”

Lần trước Đồng Quái tiền bối được nghỉ nên mới đi ra hóng gió... Lần này không biết ngài ấy còn ở hiện thế không hay là lại bị bắt về đảo thần bí rồi?

“A Thất nói muốn mời tất cả thành viên trong nhóm đến tham dự buổi họp mặt thường niên, chắc là Đồng Quái tiền bối sẽ không vắng mặt đâu. Ưm... đến lúc rồi, ta phải về bí cảnh đây.” Tô Thị A Thập Lục nghiên người về phía trước nhìn ngắm, đẩy nhẹ mặt nạ trên mặt Tống Thư Hàng lên: “Hẹn gặp lại ngươi ở buổi họp mặt thường niên.”

“Chờ chút đã Thập Lục.” Tống Thư Hàng lấy ra một phần thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo đưa cho Tô Thị A Thập Lục: “Bảo vật này là thuốc nhỏ mắt của đại lão, cô hãy nhỏ nó lên pháp khí bản mệnh, nó có thể làm pháp khí bản mệnh sinh ra linh trí yếu ớt, chắc cô dùng được nó đấy.”

Vốn dĩ muốn tặng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo cho A Thập Lục vào buổi họp mặt thường niên, không ngờ hôm nay A Thập Lục lại xuyên không gian đến đây, vậy sẵn tiện tặng món bảo vật này cho cô ấy luôn.

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy thuốc nhỏ mắt: “Vậy ta nhận nhé.”

Cô cũng rất thích món quà mà Tống Thư Hàng tặng cô.

“Ngươi nhất định phải đến tham dự buổi họp mặt thường niên đấy. Đến lúc đó, ta có một chuyện quan trọng muốn nói với ngươi.” Sau khi nhận thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, Tô Thị A Thập Lục lại dặn thêm. Thư Hàng rất bận, cô cảm thấy ngày nào hắn cũng như một chú ngựa, liều mạng phi nước đại.

“Đừng lo, chắc chắn ta sẽ không vắng mặt đâu.” Tống Thư

Hàng hứa.

Theo cảnh giới tăng lên, bây giờ hắn có rất nhiều chiêu.

Dù thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn còn có thể chia bản thân thành hai nửa. Nửa người trên đi tham dự buổi họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô Thị, nửa người dưới phối hợp ánh sáng công đức đi đối phó chuyện ngoài ý muốn kia.

Chương 2394: Không nên cứ đè một con cừu để nhổ lông mãi

Sau khi lấy được câu trả lời chắc chắn, Tô Thị A Thập Lục vẫy tay chào Tống Thư Hàng rồi trở về cấm địa thí luyện với bạch long tỷ tỷ.

Hồ nước đẹp như tranh vẽ, đỉnh núi xanh biếc cùng với bè trúc trôi trên mặt hồ.

Tô Thị A Thập Lục đứng trên bè trúc, một tay cầm gậy trúc một tay đỡ eo.

“Cảm thấy thế nào?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Đau eo.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Toàn học cái xấu của Tống Thư Hàng, cách trả lời vấn đề cực kỳ gian xảo làm người ta không tài nào tiếp lời được.

Tô Thị A Thập Lục duỗi người, buông gậy trúc ngồi xuống bè trúc.

Sau đó cô lại lấy bảo đảo bản mệnh xinh xắn của mình ra.

Bạch long tỷ tỷ: “Định khai linh cho nó à?”

“Ừ, trong phần thí luyện tiếp theo, nếu pháp khí bản mệnh mở linh trí thì hiệu suất sẽ cao hơn.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu đáp.

Cô và bạch long tỷ tỷ không hề nghi ngờ hiệu quả của giọt thuốc nhỏ mắt đại lão này. Trong tay Tống Thư Hàng có quá nhiều thứ kỳ lạ quái dị, ngoại trừ linh thạch, hắn mà lấy ra bảo vật có bất kỳ hiệu quả trên trời dưới đất cũng chẳng có gì lạ.

Tô Thị A Thập Lục ngồi xếp bằng ngay ngắn, đặt bảo đao nằm ngang trên đùi.

Móng vuốt của bạch long tỷ tỷ khẩy nhẹ, lấy ra thuốc nhỏ mắt đại lão do Tống Thư Hàng tặng ra.

“Cũng không biết đại lão mà hắn nói rốt cuộc là ai, chỉ riêng thuốc nhỏ mắt đã có tác dụng lớn như vậy.” Bạch long tỷ tỷ mở lọ thuốc nhỏ mắt ra, bên trong chỉ có một giọt thuốc, ít đến đáng thương.

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy lọ thuốc, nhỏ giọt thuốc nhỏ mắt lên bảo đao bản mệnh.

Lúc giọt thuốc nhỏ mắt này chảy ra từ trong lọ, thân thể bạch long tỷ tỷ đột nhiên siết chặt.

“Bạch long tỷ tỷ muốn giết ta đấy à?” Tô Thị A Thập Lục bắt lấy thân thể của bạch long tỷ tỷ. Lúc này thân thể của tổ tiên kim long đang quấn trên cổ cô.

“Sơ xuất, sơ xuất.” Bạch long tỷ tỷ buông lỏng thân thể.

“Lẽ nào thuốc nhỏ mắt này rất đặc biệt à?” Tô Thị A Thập Lục hỏi. Bằng không với thân phận của bạch long tỷ tỷ thì chẳng đến mức kinh ngạc như vậy.

“Rất đặc biệt, trong thuốc này chứa đựng khí tức vượt xa cấp bậc Trường Sinh Giả, nhỏ nó lên chí bảo cũng được nữa là... Có điều số lượng quá ít, cũng không biết Thư Hàng lấy được thứ này từ đâu.” Bạch long tỷ tỷ trả lời.

Đúng lúc này bảo đao bản mệnh của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu biến hóa, thân đao vốn nhỏ nhắn bỗng dài ra, trở nên thon dài.

Tô Thị A Thập Lục tranh thủ lấy ra một số tài liệu luyện khí từ trong túi càn khôn, đặt bên cạnh bảo đao bản mệnh.

Bạch long tỷ tỷ há miệng phun ra một ngọn lửa, dùng luôn lửa rồng để luyện khí.

Đầu năm nay, nếu trên người không có phụ kiện mạnh cũng ngại ra ngoài gặp người khác. Dưới sự hỗ trợ của bạch long tỷ tỷ, chẳng mấy chốc bảo đao bản mệnh của Tô Thị A Thập Lục đã được cường hóa xong xuôi.

Bảo đao vốn nhỏ nhắn xinh xắn đã tiến hóa... thành một cây dù đi mưa.

“Đổi mẫu mã luôn rồi.” Tô Thị A Thập Lục giơ cây dù lên, bung ra.

“Chỉ là có thêm một vỏ đao mà thôi.” Trong mũi bạch long tỷ tỷ phun ra hai luồng khói: “Hơn nữa lần luyện khí này ta chỉ hỗ trợ, hình thái của nó thay đổi là do ngươi và ý thức yếu ớt của chính thanh bảo đao này làm chủ đạo.”

Tô Thị A Thập Lục cầm cán dù kéo một phát, một thanh trường đao khắc hoa văn phong cách cổ xưa được cô rút ra.

Trường đao rung lên khe khẽ.

A Thập Lục buông tay, trường đao tự động bay lượn vòng quanh cô giống như Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối lúc trước.

“Tâm Huyền, vào vỏ.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Trường đao bay vèo, một phát vào luôn vỏ đao hình dù.

Tô Thị A Thập Lục cười tươi, lại đứng dậy cầm gậy trúc chèo bè.

“Eo không đau nữa à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Ừ, tâm tình tốt nên hết đau rồi.” Tô Thị A Thập Lục đáp. Gậy trúc trong tay cô đẩy nhẹ, bè trúc lao về trước như tên rời cung.

Có thanh pháp khí bản mệnh đã được cường hóa này trợ giúp, hiệu suất thông qua thí luyện của cô sẽ được tăng lên, như vậy cô có thể trở về Thiên Hà Tô Thị sớm để chờ buổi họp mặt thường niên diễn ra.

Sau khi trở về, cô phải soạn sẵn một bản nháp, ghi lại những chuyện mình muốn nói cho Tống Thư Hàng rồi sắp xếp lại.

“Định nói rõ tất cả mọi chuyện cho hắn biết à?” Bạch long tỷ tỷ treo cổ A Thập Lục, đong đưa theo gió.

“Ừ, ta muốn nói tất cả mọi chuyện về Tô Thị A Thập Lục cho hắn biết.” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên ném gậy trúc trong tay, đánh nát một con cự thú ảo cực lớn cách đó không xa.

******

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng đăng một tin về chiếc mặt nạ mới được tặng lên nhóm bạn trên chat Tu Chân trước.

Sau đó hắn bắt đầu trò chuyện riêng với Hà Chỉ Ma Đế trong sổ đen: “Hà Chỉ tiền bối, chào buổi tối.”

“Cút!” Câu trả lời của Hà Chỉ tiền bối vẫn cao ngạo lạnh lùng như thế.

“Hà Chỉ tiền bối, bây giờ ngài có muốn bói một quẻ để tính xem ta đang ở đâu không? Sẽ có điều bất ngờ đấy.” Tống Thư Hàng nhắn lại.

Hà Chỉ Ma Đế: “...”

Nói vậy là có ý gì?

Bảo ta bói một que tính vị trí của hắn ư?

Chẳng lẽ tên Bá Tống xỏ lá này đã mò đến gần chỗ ta ở?

Trong đầu Hà Chỉ Ma Đế thoắt cái đã hiện ra rất nhiều ý niệm.

“Có nên tính một quẻ không nhỉ?” Ma Đế nói thầm.

Một lát sau, Hà Chỉ Ma Đế cắn răng tính một quẻ. Tên Bá Tống Huyền Thánh này cực kỳ âm hiểm, để phòng ngừa bất trắc, vẫn nên tính một quẻ cho an toàn.

Sau khi tính một quẻ, Hà Chỉ Ma Đế chợt nhíu mày.

Thiên cơ liên quan đến tin tức về vị trí của Bá Tống Huyền Thánh cứ mờ ảo giống như ngắm hoa trong sương mù, không thể định vị bằng cách bói toán được.

Lúc tính ra một quẻ như vậy, Hà Chỉ Ma Đế cảm thấy hơi bất an.

“Hà Chỉ tiền bối, ngài không tính ra được ta đang ở đâu đúng không? Có khinh ngạc không? Có bất ngờ không?” Tống Thư Hàng gửi tin nhắn mới tới.

Hà Chỉ Ma Đế: “...”

“Thôi nhé, chúc Hà Chỉ tiền bối ngủ ngon.” Tống Thư Hàng nói xong thì kết thúc trò chuyện riêng.

Hắn chỉ muốn thử hiệu quả của chiếc mặt nạ do A Thập Lục tặng mà thôi. Thí nghiệm rất thành công, hiệu quả che đậy thiên cơ của chiếc mặt nạ này còn tốt hơn hắn tưởng.

“Thế này thì đến lúc tham dự buổi họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô Thị, không phải sợ đại lão quả cầu béo đột nhiên tìm tới cửa nữa rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ trong long Tống Thư Hàng rất mâu thuẫn, vừa hy vọng đại lão quả cầu béo đến tập kích hắn sớm một chút, để hắn có thể kéo đại lão quả cầu béo clone vào tiểu thế giới nhân tạo rồi phong ấn thành trứng.

Nhưng mặt khác hắn lại hy vọng đại lão quả cầu béo quên hẳn một tiểu nhân vật như hắn, không bao giờ nhớ đến hắn nữa.

“Không nên cứ đè một con cừu nhổ lông mãi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng chợt lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Ta cũng nghĩ vậy, nên nếu có cơ hội, ta muốn trong sổ đen có thêm mấy đại lão đối địch.”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

“Vũ Nhu Tử da đen, bản thể của cô đến chưa?” Tống Thư Hàng nói vọng xuống dưới lầu.

“Hẳn là sắp đến rồi.” Vũ Nhu Tử da đen trả lời.

“Vậy các cô cũng chuẩn bị một chút, đợi hàng hóa và Vũ Nhu Tử đến đủ thì chúng ta sẽ xuất phát tới Thiên Hà Tô Thị!” Tống Thư Hàng dặn dò.

Lần đầu tiên đi tham dự buổi họp mặt thường niên của Tô thị, hồi hộp quá đi mất.

Hắn định đến sớm một chút để thăm dò và làm quen với hoàn cảnh ở Thiên Hà Tô Thị.

*****

Ở nơi khác.

Trên Linh Điệp đảo.

Thiên Đế nằm trong bồn tắm, im lặng thổi bong bóng.

Đồng thời cô lại bắt đầu thêm từng phong ấn lên người mình.

Ngày mai Linh Điệp Thánh Quân muốn khảo nghiệm thành quả tu luyện gần đây của Vũ Nhu Tử, nên cô đang tự thêm mấy phong ấn lên người, tránh cho mình sơ ý làm Linh Điệp Thánh Quân bị thương.

Chương 2395: Sau này ta cũng muốn trở thành Linh Điệp tiền bối

“Ngày mai phải tặng cho Linh Điệp Thánh Quân một bất ngờ, nhưng lại không thể hành hung hắn, tổng hợp lại chắc sức chiến đấu cỡ lục phẩm là được rồi.” Thiên Đế lẩm bẩm.

Cô là tồn tại nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói phải thay thế Vũ Nhu Tử sống trên Linh Điệp đảo một tuần thì sẽ không bỏ dở giữa chừng, cũng sẽ không phạm phải sai lầm đơn giản để bị lộ tẩy.

Ngoài việc muốn ở trên Linh Điệp đảo chờ đảo thần bí xuất hiện, cô còn muốn tìm hiểu chút chuyện.

Cô muốn tranh thủ chung sống hòa hợp với Linh Điệp Thánh Quân trong vòng một tuần này, từ đó lấy được nhiều tin tức hơn về “Vũ Nhu Tử”.

Sau khi dung hợp với linh quỷ của Vũ Nhu Tử, cô đã sinh ra hứng thú đối với cô gái này, muốn hiểu rõ hơn về cô ấy hơn. Cũng muốn biết mọi chuyện Vũ Nhu Tử đã trả qua từ nhỏ đến lớn cùng với... sự ra đời của cô ấy.

“Ôi chao, trận pháp này vẽ sai rồi.” Bởi vì phân tâm nên một trận pháp trên cánh tay bị một lỗi nhỏ.

Thiên Đế xoa trận pháp trên cánh tay: “Thôi kệ, dù sao lỗi cũng không lớn lắm, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Có nhiều trận pháp áp chế thế này, ngày mai cô nhất định có thể phát huy hoàn mỹ lúc nhận khảo nghiệm của Linh Điệp Thánh Quân.

...

Ở bên khác, trong thư phòng của một tòa lầu các trên Linh Điệp đảo.

Linh Điệp Thánh Quân một tay cầm sách, một tay bưng chén trà thưởng.

Đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ.

Linh Điệp tiền bối run lên.

“Hửm?” Linh Điệp Thánh Quân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Với thể chất Thánh Quân bát phẩm không sợ nóng lạnh của hắn, sao đột nhiên lại cảm thấy lạnh sống lưng thế nhỉ?

Lúc này ngoài cửa sổ có một con điệp yêu bay vào, đặt một cái túi lớn lên bàn của Linh Điệp Thánh Quân: “Thánh quân, đã chuẩn bị xong bảo vật dùng để giao dịch với Bá Tống Huyền Thánh rồi.”

“Ngươi vất vả rồi.” Linh Điệp Thánh Quân dịu dàng nói.

Hắn mở túi lớn ra.

Bên trong chứa một nhóm bảo vật cấp bậc bát phẩm cùng với một vòng tay càn khôn quý giá.

Đống bảo vật bát phẩm là dùng để đổi thuốc nhỏ mắt với Tống Thư Hàng, còn vòng tay càn khôn là thứ hắn chuẩn bị cho con gái Vũ Nhu Tử.

Chờ buổi họp mặt thường niên của Tô thị diễn ra, Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ mở Tán Tài Vương Tọa. Cũng không biết Tán Tài Vương Tọa có đi cửa sau được không nhỉ?

Nếu được, hắn muốn mượn tay Tống Thư Hàng phân phối vòng tay càn khôn này cho Vũ Nhu Tử, để con bé chơi vui vẻ hơn ở hội nghi thường niên của Tô thị.

Vì vậy Linh Điệp Thánh Quân đã dùng tài khoản chính rất hiếm dùng của mình gửi tin nhắn riêng cho Thư Hàng tiểu hữu.

Như đã nói, Tống Thư Hàng cũng là nam tu sĩ duy nhất cùng tuổi với Vũ Nhu Tử trong danh sách bạn tốt của Linh Điệp Thánh Quân, đây là một điều cực kỳ vinh hạnh!

Đêm tối lùi dần, bình minh ló dạng.

Trong nhà của Dược Sư ở khu Giang Nam.

Sau một đêm tăng ca, cuối cùng Tiểu Điện cũng vận chuyển tất cả bảo vật mà các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 giao dịch với Tống Thư Hàng về. Có một vị tinh linh giao hàng chuyên nghiệp thế này đúng là phúc của nghề chuyển phát nhanh.

“À Tiểu Điện, gói hàng của Linh Điệp tiền bối đến chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tối hôm qua, Linh Điệp Thánh Quân nhắn tin cho hắn vào nửa đêm, nhờ hắn giúp một chuyện.

“Ở đây thưa Bá Tống tiên sinh.” Tiểu Điện đưa gói hàng của Linh Điệp Thánh Quân cho Tống Thư Hàng.

“Vất vả rồi.” Tống Thư Hàng mở túi, lấy một vòng tay không gian ra. Vòng tay này không chỉ là pháp khí không gian mà còn đại diện cho tấm lòng của một người cha.

Vì để cho Vũ Nhu Tử được chơi vui vẻ hơn ở buổi họp mặt thường niên của Tô thị, Linh Điệp Thánh Quân đã dốc hết lòng hết sức.

Tống Thư Hàng hy vọng sau này mình cũng có thể trở thành một người cha xuất sắc giống như Linh Điệp tiền bối, thế nên hắn hy vọng tương lai mình cũng sinh được một tiểu tiên tử xinh đẹp đáng yêu.

Nhưng do không tự tin lắm về gen ngoại hình nhan sắc của mình, vậy nên tương lai tiểu tiên tử có xinh đẹp đáng yêu hay không còn phải xem gen của tiên tử làm mẹ.

“Vũ Nhu Tử da đen, Vũ Nhu Tử vẫn chưa đến sao?” Tống Thư Hàng hỏi lần nữa.

Tối hôm qua nói là sắp đến, bây giờ trời đã sáng sao Vũ Nhu Tử vẫn chưa đến nhỉ?

Hay là bị lạc đường rồi?

Hắn còn nhớ Vũ Nhu Tử mắc bệnh mù đường nhẹ, năm đó vì đề phòng con gái đi lạc, Linh Điệp Thánh Quân còn cố ý luyện chế một pháp khí tên là “muốn nhìn xa nghìn dặm, phải lên thêm một tầng” cho con gái.

Nhưng theo lý thuyết bây giờ Vũ Nhu Tử đã đến cảnh giới ngũ phẩm, dù đi lầm đường nhưng ngự kiếm bay trên trời một vòng là có thể tìm được mục đích rồi chứ?

Vũ Nhu Tử da đen nhíu mày: “Đáng lẽ cô ấy phải đến rồi mới đúng.”

“Hay ra xảy ra chuyện rồi?” Thông Nương hỏi.

“Hẳn là không, mối liên hệ giữa ta và bản thể vẫn còn, nếu cô ấy xảy ra chuyện, bên ta nhất định sẽ cảm ứng được. Chắc là trên đường cô ấy gặp được chuyện gì thú vị nên mới đến trễ.” Vũ Nhu Tử da đen đáp.

“Vậy chúng ta chuẩn bị trước sau đó chờ cô ấy đến.” Tống Thư Hàng thu tất cả bảo vật vào trong Tán Tài Vương Tọa.

Tất nhiên hắn sẽ không tán tái tất cả bảo vật, hắn sẽ giữ lại một số bảo vật có ích cho chính mình, đệ tử và người nhà, phần còn lại thì dùng để tán tài.

Dù sao theo tu vi cảnh giới của Sở Sở và Tiểu Thải tăng lên, cũng đến lúc phải rèn một thanh pháp khí bản mệnh cho bọn họ. Hắn là sư phụ, tất nhiên phải chuẩn bị tài liệu luyện khí cho đệ tử.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng làm sư phụ của người khác, không có kinh nghiệm nên về mặt đối đãi đệ tử, hắn chỉ có thể nghĩ được gì thì làm cái đó, cũng không bắt buộc, cứ tùy duyên mà thôi.

Hình thức chung sống giữa sư đồ nhà bọn họ cũng khác với sư đồ chính thức ở tu chân giới.

Lúc này, sâu trong biển rộng mênh mông.

Vũ Nhu Tử quả thật đã gặp được một “sự kiện”.

Nhưng sự kiện lần này không phải sự kiện thú vị mà cô thích.

Lúc này Vũ Nhu Tử biến thành một con cá nhỏ, dè dặt rúc dưới đá san hô. Tấm chăn cùng kiểu với tấm của đại lão cái gì cũng có thể bán quấn kín trên người, biến thành vảy cá bảo vệ cô.

Mà trên không trung trong vùng hải vực cô đang ở có hai đại lão đang chiến đấu nảy lửa.

Trong lúc hai đại lão này đang chiến đấu, không gian sụp đổ, dư âm của cuộc chiến không ngừng lan ra đập nát tất cả sự vật trong hư không.

Hai cường giả đều có cảnh giới từ Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên... Hơn nữa bọn họ đã đánh ra chân hỏa, không sợ bị Thiên Đạo phát hiện, dốc toàn lực chiến đấu.

Phải biết hiện nay Thiên Đạo sắp biến mất, Kiếp Tiên cửu phẩm và Trường Sinh Giả đều ẩn mình không ra, không dám tùy ý lộ mặt, sợ bị cuốn vào đại kiếp Thiên Đạo biến mất, thân tử đạo tiêu.

“Không ổn rồi, không có cơ hội thoát than nào cả.” Con cá do Vũ Nhu Tử biến thành khóc một dòng sông.

Cô cảm thấy chắc hôm nay mình phải biến thành một đống thịt cá rồi.

Hôm qua cô biến thành con bướm vui vẻ bay khỏi Linh Điệp đảo, trên đường bay đi khu Giang Nam, trên không trung đột nhiên có hai vị đại lão phá không bay đến đại chiến với nhau.

Hai vị đại lão này đã đánh suốt một đêm mà vẫn chưa kết thúc.

Điều làm Vũ Nhu Tử khó chịu hơn hết là hình như hai vị đại lão rất thích hải vực này, đánh cả một đêm vẫn ở nguyên trong hải vực này, không hề dời chiến trường.

“A cha ơi~ hôm qua con không nên chạy ra khỏi Linh Điệp đảo.” Cá nhỏ do Vũ Nhu Tử biến thành há miệng, phun ra một chuỗi bong bóng.

Chương 2396: Tên họ Tống kia, đồ chết tiệt nhà ngươi!

Vũ Nhu Tử nghĩ đáng lẽ hôm qua mình phải tính một quẻ trước khi lên đường. Như vậy cô có thể dựa vào kết quả của quẻ bói mà hoãn thời gian lên đường lại, tốt nhất là hoãn lại đến sáng sớm hôm nay mới chính thức rời khỏi Linh Điệp đảo. Vậy là cô có thể tránh được vụ khu giao chiến của hai vị đại lão này rồi.

"Nếu lần này không bị cắt thành một đống thịt cá, vậy lần sau trước khi ra cửa, ta nhất định sẽ bói một quẻ mới được." Vũ Nhu Tử thầm quyết định.

Mỗi lần biết sai sẽ rút ra kinh nghiệm, cải tiến kỹ thuật của bản thân, đây là ưu điểm của cô.

Ngay lúc Vũ Nhu Tử âm thầm đổi mới quy tắc hành động trong cuộc sống của mình, hai vị đại lão trên không trung tung ra tuyệt chiêu sau đó tiến vào giai đoạn nghỉ giải lao ngắn ngủi.

Trông hai vị đại lão đều có vẻ mệt mỏi, tiêu hao cực lớn.

Bình thường với cảnh giới của hai vị này, dù có đấu pháp mấy chục, trên trăm năm cũng không vấn đề gì.

Cũng không biết bọn họ đã đấu pháp bao lâu rồi?

Hiển nhiên trái đất ở hiện thế không phải nơi đầu tiên bọn họ đấu pháp. Nói không chừng trước khi đến trái đất, bọn họ đã giao thủ mấy năm rồi cũng nên?

Nhưng mặc kệ thế nào, đây cũng là một cơ hội tốt!

Vũ Nhu Tử mừng thầm trong lòng, cô bắt đầu quan sát xung quanh, tìm cơ hội chuẩn bị lặng lẽ rời khỏi phạm vi giao chiến của hai vị đại lão.

Lúc này, vị đại lão bên trái trên không trung trầm giọng nói: "Bạch Cốt Tiên Cơ, cô và ta cứ tiếp tục truy đuổi thế này cũng không có ý nghĩa gì. Dù cô có chạy đến thế giới nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Hãy trả Bạch Hoàng Kinh lại cho ta, nếu thiên địa sắp đại biến, ta không có thời gian để lãng phí với cô đâu!”

Vị đại lão này có vóc dáng cao to, toàn thân tím đen giống như màu của quả nho. Trong tay hắn cầm một thanh pháp khí hình cây thước kỳ lạ, trên đó tỏa ra sương đen virus cấp diệt thế.

Hắn vừa mở miệng, giọng nói như tiếng sấm, đinh tai nhức óc. Hơn nữa giọng nói này có lực xuyên thấu kỳ lạ, truyền thẳng xuống đáy biển.

Ngôn ngữ mà đại lão màu tím nho dùng là ngôn ngữ viễn cổ, bản thân ngôn ngữ này đã tự mang uy năng.

Vũ Nhu Tử dưới đáy biển đúng lúc nghe hiểu một chút. Sau khi linh quỷ của cô bị Thiên Đế cưỡng ép chiếm đoạt, thỉnh thoảng sẽ truyền về một số kinh nghiệm tu luyện, lĩnh ngộ thể nghiệm hoặc tri thức công pháp.

Ngôn ngữ viễn cổ cũng là một loại tri thức trong số đó.

Trước mắt Vũ Nhu Tử có thể nghe hiểu phần lớn ngôn ngữ viễn cổ, chỉ là không biết phát âm mà thôi.

“Vị đại lão màu tím này đang chiến đấu với một vị tiên tử tên là Bạch Cốt Tiên Cơ? Nghe hình như là bảo vật quan trọng của hắn bị Bạch Cốt Tiên Cơ đoạt đi?” Vũ Nhu Tử suy đoán. Cái tên Bạch Cốt Tiên Cơ này nghe hơi quen tai, hình như cô đã từng thấy thông tin tài liệu về nó ở đâu đó rồi thì phải?

“Xí, đồ không biết xấu hổ, Bạch Hoàng Kinh biến thành bảo vật của ngươi khi nào thế hả? Hơn nữa ngươi còn cho rằng mình thắng được ta thật à?” Bạch Cốt Tiên Cơ ở phía đối diện vung tay lên, ném đi phi kiếm trong tay.

Sau đó không biết cô lấy đâu ra một cặp chùy cực to, đập vào nhau rồi cắn răng nói: “Côn Vương, ngươi tưởng thủ đoạn mạnh nhất của ta là kiếm đạo à? Nhưng ta nói cho ngươi biết, thủ đoạn mạnh nhất của ta là chùy đạo. Lúc ta sử dụng chùy đạo, thực lực mạnh gấp mười lần khi dùng kiếm đạo đấy! Năm đó lúc ta nhân tiền hiển thánh giảng pháp, nội dụng ta giảng chính là chùy đạo. Nhưng vì dùng chùy rất mất hình tượng, nếu không ta đã đập chết ngươi từ lâu rồi!”

Côn Vương màu tím nho ở phía đối diện nhíu mày... trong trí nhớ xa xưa của hắn, năm đó lúc Bạch Cốt Tiên Cơ hiển thánh giảng pháp, đúng là đã giảng về chùy đạo.

Nhưng...

“Gấp mười lần? Há~” Côn Vương cười lạnh, siết chặt thước to bệnh độc trong tay: “Vậy để ta nếm thử chùy đạo có uy lực gấp mười lần của Bạch Cốt Tiên Cơ!”

Bạch Hoàng Kinh cực kỳ quan trọng đối với hắn, thiên địa sắp đại biến, nếu hắn muốn nắm bắt cơ hội “cục diện thiên địa đại biến” để tiến thêm một bước, để mình trở thành tồn tại đứng đầu chư thiên vạn giới thì cần có bộ Bạch Hoàng Kinh chỉ thẳng vào bản nguyên của Thiên Đạo này!

“Đến đây, nếu ngươi đã muốn được voi đòi tiên, vậy hôm nay ta sẽ dùng chùy đập bẹp ngươi.” Bạch Cốt Tiên Cơ bày ra một thức chùy pháp, khí thế trên người cô không ngừng tăng lên.

Không gian xung quanh đều bị khí thế của cô bao phủ, phạm vi chiến trường lại mở rộng.

...

Vũ Nhu Tử trốn dưới đáy biển khổ sở bất lực.

Cô không thể tìm được cơ hội thoát thân, hơn nữa phạm vi chiến đấu của Bạch Cốt Tiên Cơ và Côn Vương trên bầu trời lại mở rộng, điều này khiến cô càng khó trốn thoát hơn.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ... phải nhờ Thiên Đế giúp đỡ ư?

Như vậy sẽ mất mặt lắm.

Nhưng Tống tiền bối từng nói mặt mũi đáng giá mấy đồng chứ? Lúc cần ném thì cứ ném, ném xong lại nhặt lên là được. Mất mặt vẫn tốt hơn mất mạng, mạng sống quan trọng hơn mặt nhiều.

Trong lòng có châm ngôn của Tống tiền bối cổ vũ, Vũ Nhu Tử mở chức năng chat Tu Chân, chuẩn bị gửi tín hiệu cầu cứu Thiên Đế.

Chức năng chat Tu Chân này của Tống tiền bối thật tuyệt vời!

Ngay lúc Vũ Nhu Tử mở chức năng chat Tu Chân, đúng lúc có một tin nhắn được gửi đến.

Thật trùng hợp, đây chính là tin nhắn này do Tống Thư Hàng gửi đến: “Vũ Nhu Tử, cô đang chơi ở đâu đấy? Đừng high quá đà đấy, bên ta đã thu thập bảo vật xong rồi, chuẩn bị xuất phát đi Thiên Hà Tô Thị. Cô đang ở đâu? Ta tới đón cô.”

Tống Thư Hàng đã sắp xếp lại Tán Tài Vương Tọa thỏa đáng, cũng cài sẵn chương trình cho con rối phân thân spam nhóm chat, để bọn họ dựa theo kế hoạch dụ bạn cùng phòng vào nhóm bắt đầu chat. Nếu kế hoạch thuận lợi, ba bốn tháng sau, không chừng bạn cùng phòng có thể tỉnh ngộ, tiếp xúc với “tu chân”.

Bởi vì không còn chuyện gì để làm, Tống Thư Hàng thu hồi tất cả phụ kiện, liên lạc trực tiếp với Vũ Nhu Tử, chuẩn bị đi đón cô.

“Tống tiền bối~ chắc hôm nay ta tiêu đời rồi, không chừng sắp bị chém thành cá sashimi ấy chứ.” Vũ Nhu Tử lập tức trả lời.

Tống Thư Hàng: “???”

Tính khoảng cách, Vũ Nhu Tử hẳn là đã đến gần khu Giang Nam rồi chứ nhỉ?

Chẳng lẽ ở khu Giang Nam này có người muốn chém Vũ Nhu Tử ư?

Đúng là đang vả mặt số Bá Tống hắn mà! Tu chân giới đã ngầm thừa nhận khu Giang Nam là khu vực do Bá Tống Huyền Thánh hắn cai quản.

Mặc dù da mặt hắn rất dày nhưng không có nghĩa là hắn thích bị người ta vả mặt.

“Bây giờ cô đang ở đâu trong khu Giang Nam?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tống tiền bối, ta vẫn chưa đến Giang Nam, bây giờ ta đang trốn trong một hải vực, đã trốn ở đây cả đêm rồi, lạnh quá đi. Ta cũng không biết tọa độ cụ thể của ta bây giờ, hẳn là hải vực trên đường từ Linh Điệp đảo đến khu Giang Nam đấy.” Vũ Nhu Tử trả lời.

“Ta có thể xác định vị trí đại khái của bản thể, Tống tiền bối đưa điện thoại di động cho ta.” Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa điện thoại cho da đen, đồng thời gửi tin nói: “Ta để cho Vũ Nhu Tử da đen định vị chỗ của cô, sau đó sẽ lập tức đi đón cô ngay. Đối phương là ai thế?”

“Đã định vị xong, là nơi này.” Vũ Nhu Tử da đen chỉ vào một tọa độ trên bản đồ trong điện thoại.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “Cách đây không xa lắm, ta dùng sức mạnh không gian đưa một thanh đao gỗ thánh ấn quá trước, sau đó ngươi lại dùng thế giới hạch tâm tiến hành vượt không gian, như vậy thì động tĩnh sẽ nhỏ hơn.”

“Được!” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Sợi tóc ngố Sở các chủ hất nhẹ, một thanh đao gỗ thánh ấn được truyền tống đến gần chỗ Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm, mở một cửa ra ở tọa độ của đao gỗ thánh ấn.

Tiếp đó hắn mặc bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú phòng ngự lên người, nhấc một chân bước ra!

“Đối phương là Bạch Cốt Tiên Cơ và Côn Vương.” Cùng lúc đó, Vũ Nhu Tử cũng gửi tin nhắn đến.

Một chân khác của Tống Thư Hàng cũng bước ra: “Bạch Cốt Tiên Cơ... chẳng lẽ là Bạch Cốt Tiên Tử.”

“Tên họ Tống kia, đồ chết tiệt nhà ngươi!!!” Trong lúc hắn đang suy nghĩ, trong hư không bỗng có một tiếng hét vang lên.

Tống Thư Hàng: “...”

Nhìn đi, ở đây có một cái nồi* họ Tống vừa to vừa đen này.

*Nồi: bị oan

Chương 2397: Ta xin nhớ kỹ lời dạy bảo của Sở các chủ!

Lại nhìn tiếp, trên không trung còn có một Côn Vương tím đen như quả nho, rất xứng với cái cái nồi đen đủi này!

Đầu năm nay, côn (1) và nồi luôn như hình với bóng, thường thì nơi nào có côn, nơi đó sẽ có nồi.

"Đừng để ý đến cô ta, tìm Vũ Nhu Tử rồi mang cô bé đi trước đã." Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu nhắc nhở.

Bất kể Côn Vương hay Bạch Cốt Tiên Cơ đều có sức chiến đấu đạt cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm thậm chí là Trường Sinh Giả. Tống Thư Hàng không cần bị cuốn vào trong một cuộc đối kháng cấp Trường Sinh Giả đầy nguy hiểm chỉ vì một cái "nồi đen".

Lúc này mang theo Vũ Nhu Tử chuồn đi mới là cách làm lý trí nhất.

Tống Thư Hàng gật đầu sau đó phóng thần thức rà quét hải vực này, tìm kiếm bóng dáng của Vũ Nhu Tử. Nhưng lúc này trên người Vũ Nhu Tử quấn tấm chăn cùng kiểu với tấm của đại lão cái gì cũng có thể, lại biến thành cá nhỏ, thần thức của Tống Thư Hàng quét một vòng vẫn không tìm được bóng dáng của Vũ Nhu Tử đâu cả.

"Vũ Nhu Tử, cô trốn ở đâu? Chắc là ta đang ở gần cô đây này." Tống Thư Hàng vội mở chức năng chat Tu Chân, gửi một tin nhắn cho Vũ Nhu Tử.

Nhận được tin nhắn của Tống Thư Hàng, cá nhỏ do Vũ Nhu Tử biến thành lặng lẽ ló đầu ra khỏi đá san hô, thấy được bóng dáng của Tống Thư Hàng ở đằng xa.

Đúng là Tống tiền bối~

Được cứu rồi!

Lúc này đây, hình tượng của Tống tiền bối trở nên cao lớn hơn trong mắt Vũ Nhu Tử, cao lớn hệt như người cha Linh Điệp Tôn Giả của cô.

“Tống tiền bối, ta thấy ngươi rồi.” Cá nhỏ do Vũ Nhu Tử biến thành lập tức lao đến, đụng vào ngực Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cẩn thận nâng chú cá nhỏ xinh đẹp kia lên, truyền âm hỏi: “Vũ Nhu Tử?”

“Là ta đây~” Vũ Nhu Tử mừng rỡ đong đưa cái đuôi.

Lúc này đây, cuối cùng thân thể căng thẳng cả đêm của cô cũng bình tĩnh lại, dường như ngay cả nước biển lạnh băng cũng trở nên ấm áp hơn.

Mặc dù cảnh giới thật của Tống tiền bối là Tôn Giả thất phẩm, nhưng hắn là dị loại đánh nhau với nhiều đại lão nhất trong nhóm Cửu Châu số 1, hơn nữa đến bây giờ vẫn sống khỏe như trâu. Thế nên lúc đối mặt với đại lão, Tống tiền bối rất an toàn đáng tin.

Sau khi nguy cơ qua đi, lại có một cảm giác mới dâng lên trong lòng Vũ Nhu Tử, quá kích thích!

Dạo một vòng bên bờ sống chết, vừa hồi hộp lại vừa kích thích.

Quả nhiên, rời Linh Điệp đảo đi tìm Tống tiền bối là một lựa chọn chính xác!

Mới chỉ đi nửa đường mà đã gặp chuyện kích thích cỡ này rồi.

Món khai vị đã thú vị như vậy, chờ chính thức hội họp với Tống tiền bối, chắc chắn sẽ còn có điều kích thích hơn nữa đang chờ cô.

Cả người đều sắp bốc cháy rồi.

…

Sau khi xác định chú cá nhỏ trong tay là Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta đi thôi!” Hắn nâng cá nhỏ do Vũ Nhu Tử biến thành, xoay người trở về thế giới hạch tâm.

Lần này thế giới hạch tâm không nhát gan tịt vòi nữa. Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ trên không trung cũng không bố trí thủ đoạn phong tỏa không gian.

“Động tác nhanh lên một chút~” Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu hối thúc.

Tống Thư Hàng không lãng phí thời gian, bước ngay vào thế giới hạch tâm.

Ngay lúc nửa người hắn bước vào thế giới hạch tâm, trên không trung có một luông ý chí mạnh mẽ phủ xuống, quét qua vị trí của Tống Thư Hàng... Là Côn Vương màu tím nho kia. Sau khi nghe thấy tiếng hét của Bạch Cốt Tiên Cơ, hắn âm thầm cảnh giác, lập tức ném ra một luồng thần thức quét xuống.

Đối với Côn Vương, bất kể khí tức đột nhiên lộ ra bên dưới có phải của “tên họ Tống” trong miệng Bạch Cốt Tiên Cơ hay không, cứ đề phòng vẫn tốt hơn.

“Ơ?” Tống Thư Hàng kêu lên với nửa người đã bước vào thế giới hạch tâm, hắn cảm ứng được thần thức rà quét của Côn Vương.

Sau đó...

Hắn vẫn tiếp tục chạy, đồng thời trở tay vỗ một kim đan mã QR về phía thần thức của Côn Vương màu nho chí tôn!

Tống Thư Hàng là một người biết nhớ kỹ lời dạy bảo của các tiền bối, trước đó Sở các chủ nhắc nhở hắn không nên cứ đè một con cừu nhổ lông mãi.

Tống Thư Hàng cảm thấy rất có lý, vì vậy hắn nghĩ nên tìm thêm mấy đại lão bỏ vào sổ đen. Đến lúc đó chẳng may muốn nhổ lông cừu, thỉnh thoảng cũng có thể đổi con khác, không nên cứ đè Hà Chỉ Ma Đế ra nhổ lông mãi.

Bây giờ vị Côn Vương này rất phù hợp tiêu chuẩn.

Ít nhất là đại lão Trường Sinh Giả, lại từng chiến đấu với Bạch Cốt Tiên Cơ có liên quan đến Tống đầu gỗ, quan trọng hơn là tự Côn Vương phóng thần thức tới.

Bạn tốt tự đưa tới cửa thế này, cớ sao lại không nhận chứ?

“Kết bạn đi, Côn Vương~”

Tống Thư Hàng rất rành chuyện ăn ké bạn tốt thế này.

Sau khi vỗ ra kim đan mã QR xong, Tống Thư Hàng mang theo Vũ Nhu Tử chui vào trong thế giới hạch tâm.

Rốt cuộc hôm nay lá bài tẩy bảo mệnh thế giới hạch tâm cũng chân chính phát huy tác dụng bảo mệnh của mình.

Đây đúng là một khoảnh khắc làm người ta cảm động.

…

Ở bên này.

Thần thức của Côn Vương vừa lúc quét qua kim đan mã QR.

Sau đó một khung thông báo xuất hiện trong đầu nó.

“Chúc mừng ngài đã kết bạn thành công với Bá Tống Huyền Thánh, từ giờ giữa các ngươi không còn khoảng cách, dù là chân trời góc biển, dù cách nhau bao xa, hai trái tim mãi mãi có thể tiến hành trao đổi với nhau không màng khoảng cách.”

Thông báo này đột nhiên xuất hiện mà không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

“Công kích tinh thần ư?” Côn Vương đang giao chiến với Bạch Cốt Tiên Cơ chợt ngẩn ra.

Đây là cái quái gì mà lại có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tinh thần của nó chứ?

Cường giả so chiêu, mất tập trung chính là sơ hở.

Bạch Cốt Tiên Cơ ở phía đối diện đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Xương vụn của Tống đầu gỗ!” Miệng cô hết bừa tên chiêu thức.

Sau lưng cô có một người khổng lồ xương trắng do thuần năng lượng tạo thành, bám vào trên thân thể cô.

Đồng thời cặp chùy lớn trong tay Bạch Cốt Tiên Cơ bỗng dưng biến mất, sau đó lại xuất hiện trong tay người khổng lồ xương, hóa thành một cặp chùy khổng lồ. Rõ ràng, cặp chùy này là pháp khí chuyên dụng của người khổng lồ xương.

Sau khi hiện thân, người khổng lồ xương vung cặp chùy, nện xuống đầu Côn Vương.

Hơn nữa trên cặp chùy còn có sức mạnh pháp tắc quấn quanh, chùy bên trái khô vong, chùy bên phải mục nát, ngoại hình đúng kiểu nhân vật phản diện.

Cặp chùy nện mạnh lên người Côn Vương, phá nát từng tầng phòng ngự của hắn. Năng lực hộ thể mà Côn Vương vẫn lấy làm kiêu ngạo đã lão hóa, mục nát trước pháp tắc mục nát của cây chùy.

Sau đó cây chùy bên trái mang theo pháp tắc khô vong nện lên người Côn Vương với một góc độ quỷ dị.

Một chùy nện xuống, toàn thân Côn Vương thoát nước, da dẻ bắt đầu khô héo, chuyển sang màu tím sáng bóng.

Một cơn đau khủng khiếp ập tới khiến mặt mũi của Côn Vương trở nên vặn vẹo dữ tợn.

Tất cả những điều này đều là do thông báo đáng chết trong đầu gây ra.

Bá Tống Huyền Thánh? Hai trái tim không còn khoảng cách?

Cái con mợ nhà ngươi!

Một ngày nào đó ta sẽ cho Trấn Hải xích trong tay tiếp xúc không khoảng cách với ngươi... dùng nó đâm thủng một lỗ trên ngực ngươi!

Ngay lúc Côn Vương đang nổi điên, lại có một thông báo xuất hiện trong đầu hắn.

“Ting~ Bá Tống Huyền Thánh đã chuyển ngươi vào [Sổ đen 2], có muốn chuyển hắn vào [Sổ đen] luôn hay không?”

Côn Vương: “...”

Sống nhiều năm như vậy, Côn Vương đột nhiên rất muốn mắng người.

Đầu tiên là kết bạn với mình, sau đó lại kéo mình vào sổ đen, đây là hành động thần kinh giẫm đinh gì thế này?

...

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng mỉm cười nhìn cái tên đại lão Côn Vương lẳng lặng nằm một mình trong sổ đen 2.

Chú thích:

(1) Côn: Cá Côn, loài cá lớn trong truyền thuyết thời xưa. Nấu cá thì phải có nồi :3

Chương 2398: Tống *Dần trở thành sư phụ đúng chuẩn* Thư Hàng

Vừa rồi Tống Thư Hàng thử tạo sổ đen 2, kết quả không ngờ lại thành công.

Theo thực lực cảnh giới của hắn tăng lên, quyền hạn thao tác của hắn cũng gia tăng.

Vì vậy hắn hớn hở kéo Côn Vương tiền bối vào sổ đen. Dù sao sổ đen trên danh nghĩa là sổ đen nhưng trên thực tế chính là danh sách VIP siêu cấp. Những đại lão được xếp vào đây ai cũng thuộc dạng tác oai tác quái không ngừng, quyền hạn lại nhiều, bình thường vốn dĩ không thể chọc nổi. Còn Hà Chỉ Tiền Bối là do bị thương nặng nên mới là đại lão khá ít tác quái trong số này.

Thế nên Tống Thư Hàng mới muốn lập một sổ đen khác đúng nghĩa với cái tên của nó, bỏ những đại lão có thể dùng để nhổ lông chân chính vào trong danh sách này.

“Mặc dù trước mắt trong sổ đen 2 chỉ có một mình Côn Vương tiền bối nhưng không phải lo, tương lai số lượng thành viên trong danh sách này sẽ dần nhiều lên.” Tống Thư Hàng thầm bảo đảm.

Tiếp đó hắn thử đặt biệt danh cho Côn Vương tiền bối, kết quả lại thành công.

“Xác định sửa biệt danh của Côn Vương thành [Tím nho]? Có/Không?”

Tống Thư Hàng mỉm cười ấn có.

Biệt danh này rất hợp với Côn Vương tiền bối.

…

Bên kia, bị Bạch Cốt Tiên Cơ nện chùy đập liên kích mấy phát, thân thể thoát nước, lão hóa, khó khăn lắm Côn Vương mới cắt đứt liên kích của Bạch Cốt Tiên Cơ, kéo giãn khoảng cách giữ hai bên, tranh thủ được chút thời gian thở dốc ngắn ngủi.

Đúng lúc này lại có một thông báo vang lên trong đầu hắn: “Bá Tống Huyền Thánh dùng quyền hạn sửa biệt danh của ngài thành [Tím nho], hy vọng ngài sẽ thích.”

Côn Vương: “...”

Thích em gái ngươi!

Đúng là được đằng chân lân đằng đầu, được một tấc lại lấn một thước.

Bá Tống Huyền Thánh, đừng để ta bắt được cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ biến tên nghìn năm đệ nhất thánh nhà ngươi thành tên Huyền Thánh chết nhanh nhất trong nghìn năm qua!

Côn Vương thầm thề với lòng.

“Hừ, trốn cái gì mà trốn? Chẳng phải ngươi muốn cướp lại Bạch Hoàng Kinh từ trong tay ta sao? Ngươi ăn hại thế này mà cũng muốn cướp đồ từ trong tay ta ư?” Bạch Cốt Tiên Cơ khiêu khích Côn Vương: “Mặt mày vặn vẹo dữ tợn như vậy làm gì, không phục thì đánh tiếp đi!”

“Ha ha.” Côn Vương ngẩng đầu nhìn Bạch Cốt Tiên Cơ, không tức giận mà lại cười: “Mặc dù chế độ người khổng lồ xương này của cô rất mạnh nhưng bây giờ cô còn chống đỡ được bao lâu?”

Pháp tắc khô vong và mục nát là pháp tắc đứng đầu trong pháp tắc hệ tử vong, đồng thời duy trì công kích mang hai loại thuộc tính pháp tắc thế này sẽ tiêu hao cực lớn. Hơn nữa trước khi đến trái đất ở hiện thế, hắn và Bạch Cốt Tiên Cơ cũng đã truy đuổi giao chiến trong thời gian rất dài, hai bên đều đã mệt mỏi.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “...”

Da của thần thú loài côn dày đến mức khiến người ta tức lộn ruột, vừa rồi cô lợi dụng sơ hở tung một đợt bạo kích vậy mà không đả thương được căn cốt của đối phương. Về mặt phòng ngự, cô đã thiệt thòi hơn rất nhiều.

Hơn nữa tâm trạng bây giờ của Bạch Cốt Tiên Cơ cũng không tốt cho lắm.

“Tên họ Tống kia, ngươi nhớ kỹ cho ta!” Cô cắn răng thầm nói.

Trước đó cô cảm ứng được khí tức quen thuộc, xác định là tên họ Tống kia lén chui đến phụ cận.

Vốn tưởng rằng tên kia âm thầm đến trợ giúp mình nên Bạch Cốt Tiên Cơ còn mừng thầm trong lòng.

Kết quả... tên kia chỉ ló mặt ra rồi lại lặng lẽ bỏ chạy.

Bạch Cốt Tiên Cơ tức điên người.

Chuyện này cô phải ghi vào sổ đen trong lòng.

Chờ nghĩ cách cắt đuôi được Côn Vương, trở về lại nghĩ cách tóm Tống đầu gỗ đến để hắn nếm thử cảm giác bị cặp chùy tử vong đập bẹp.

****

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng để lại một lỗ nhỏ bằng tròng mắt ở chỗ cửa ra thế giới hạch tâm. Hắn muốn thông qua cái lỗ này quan sát tình hình chiến đấu giữa Bạch Cốt Tiên Cơ và Côn Vương ở bên ngoài.

“Thấy rõ được tình hình chiến đấu thế nào không?” Sợi tóc ngố Sở các chủ tò mò hỏi. Trong hai bên giao chiến có một bên là Bạch Cốt Tiên Cơ nên cô rất muốn biết kết quả chiến đấu thế nào.

“Không thấy được gì cả, lỗ quá nhỏ, hơn nữa xung quanh Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ còn có trường lực năng lượng cực mạnh, gây trở ngại thị giác.” Tống Thư Hàng trả lời với giọng điệu đầy tiếc nuối.

“Vậy các ngươi chuyển đến chỗ bản thể của ta đi, để ta ra ngoài nhìn xem.” Sợi tóc ngố Sở các chủ đề nghị.

Dứt lời, sợi tóc ngố của cô nhảy xuống khỏi đỉnh đầu của Tống Thư Hàng, chạy vèo ra thế giới hạch tâm.

Sở các chủ không quen biết Bạch Cốt Tiên Cơ, cũng không có ý định giúp cô ta đối phó Côn Vương.

Cô chỉ đơn giản là muốn ở lại xem diễn biến sự việc, làm một người qua đường đứng bên ngoài xem cuộc vui, tiện thể truyền lại tình hình chiến đấu giữa Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ cho nhóm Tống Thư Hàng thôi.

Dù sao mấy trận quyết đấu giữa Trường Sinh Giả rất hiếm thấy, phần lớn tu sĩ bình thường cả đời cũng không thấy được đại chiến ở đẳng cấp này.

Dù trong đó có một số tu sĩ may mắn, có thể an toàn đứng bên cạnh xem đại chiến giữa các Trường Sinh Giả cũng có khả năng bị hôn mê do cảnh giới của bản thân còn thấp. Lúc Trường Sinh Giả chiến đấu, mỗi một động tác đều mang theo đạo của bản thân. Người nào có thực lực còn thấp, chỉ tiếp xúc với những nội dung về đạo này sẽ không chịu nổi lượng thông tin như nổ tung trong đó, rơi vào trạng thái chết máy.

Tất nhiên, lúc Sở các chủ tiến hành tiếp sóng thì sẽ sàng lọc chặn bớt một số tin tức trong chiến đấu để không làm ảnh hưởng đến Thông Nương và số hamster xem phát sóng trực tiếp.

...

Trong hư không.

Bạch Cốt Tiên Cơ cắn chặt răng, sau khi xem xét trạng thái của bản thân, cô điều khiển người khổng lồ xương tấn công dồn dập về phía Côn Vương.

Lúc này cô không thể tỏ ra yếu thế.

Bây giờ cô và Côn Vương đang ở cục diện “ngươi không chết chính là ta vong”.

Hoặc là đập chết Côn Vương... hoặc là cô bị Côn Vương giết ngược lại.

Chừng nào chưa đập bẹp Tống đầu gỗ, cô không muốn chết, vậy nên chỉ có ó thể đập bẹp Côn Vương.

Ngoài ra còn có một thanh thần kiếm lặng lẽ ẩn nấp trong khe hở hư không, đang chờ thời cơ ra tay giống như một con rắn độc. Đây là thanh thần kiếm mà Bạch Cốt Tiên Cơ đã tiện tay ném đi lúc lấy chùy ra.

Đây là hậu chiêu của cô, đồng thời cũng là thủ đoạn bảo mệnh của cô.

Nếu cô thật sự bị Côn Vương giết ngược, một khúc xương giấu trong thanh thần kiếm này có thể giúp cô vùng lên lại.

“Ha ha ha~ cô còn chống đỡ được bao lâu? Bạch Cốt Tiên Cơ.” Lúc này Côn Vương càng bình tĩnh.

Hắn không cố đón đỡ công kích của Bạch Cốt Tiên Cơ nữa, tránh được thì tránh, quyết định muốn kéo dài thời gian đến khi Bạch Cốt Tiên Cơ kiệt sức.

Bây giờ Bạch Cốt Tiên Cơ chỉ đang cố sức tấn công điên cuồng, chờ đợt công kích này kết thúc, khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở, đến lúc đó hắn có thể thuận thế bắt giữ Bạch Cốt Tiên Cơ.

…

Ở phía dưới, sợi tóc ngố Sở các chủ nhàn nhã trôi lềnh bềnh trên mặt biển, xem chiến đấu trên không trung.

Đồng thời cô thu lại cảnh chiến đấu trên không trung, thông qua mối liên hệ với bản thể, để bản thể phát sóng cho nhóm Tống Thư Hàng xem.

Trong lúc tiến hành phát sóng, bản thể còn phụ trách giảng giải ngay tại chỗ cho Tống Thư Hàng, vũ Nhu Tử, Thông Nương và số hamster nghe, để bọn họ học hỏi kinh nghiệm từ trận chiến.

Thưởng thức và học hỏi, không chậm trễ bên nào.

Tống Thư Hàng vừa im lặng ghi chép lại vừa thu lại toàn bộ cảnh tượng chiến đấu. Đây đều là giáo án, sau này hắn có thể bê nguyên bộ này đến trước mặt đệ tử, giảng giải ví dụ điển hình về Trường Sinh Giả chiến đấu cho đệ tử mình nghe.

Tống *dần trở thành sư phụ hợp cách * Thư Hàng.

“Sở tiền bối, theo như tình hình chiến đấu cho thấy, thế cục đang bất lợi đối với Bạch Cốt Tiên Cơ đúng không?” Lúc này, Vũ Nhu Tử hỏi.

Sở các chủ bản thể lười biếng nói: “Nếu không có chuyển biến gì, trận chiến này sẽ chấm dứt với kết quả Bạch Cốt Tiên Cơ bại trận. Đáng tiếc, trận chiến này đã đến hồi kết.. Vốn dĩ còn muốn giảng giải thêm một số tri thức về Trường Sinh Giả chiến đấu cho các ngươi biết.”

“Vậy... chúng ta kéo dài trận chiến?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thông Nương hiếu kỳ hỏi: “Kéo dài bằng cách nào?”

Thông Nướng có chút thiện cảm đối với Bạch Cốt Tiên Cơ bởi vì cô cảm ứng được khí tức đồng bạn của Yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà trên người đối phương.

“Nói trước nhé, ta không ra tay đâu đấy.” Sở các chủ ngáp một cái.

Chương 2399: Võ trang, thần thú xương khô!

“Tiếc quá, đại lão cầu di vật bị ta lừa vào trong phong ấn, chuyển đến phòng thí nghiệm của Bạch tiền bối mất rồi. Nếu không, đại lão cầu di vật thường hay định vị vị trí của ta đồng thời phát động công kích ô nhiễm tinh thần đối với ta, lúc đó ta có thể chuyển tiếp công kích tinh thần cho Côn Vương tiền bối thông qua chat riêng.” Tống Thư Hàng tỏ vẻ tiếc nuối.

Sở các chủ: “...”

Xích Tiêu kiếm tâm ma không nhịn được nói: “Rõ ràng là công kích của cầu di vật dùng để đánh ngươi, sao nghe như là kỹ năng của ngươi vậy?”

“Thế này gọi là di hoa tiếp mộc, đấu chuyển tinh di.” Tống Thư Hàng xoa cằm, vừa nhìn màn hình phát sóng vừa trầm tư.

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen chui ra: “Tống tiền bối, nếu chúng ta cần người quấy nhiễu kéo dài trận chiến này, chỉ có hai phương án. Hoặc là cường hóa Bạch Cốt Tiên Cơ, hoặc là làm suy yếu quấy nhiễu Côn Vương.”

“Ừ, ta cũng nghĩ vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Trong tay ta có mấy phương án thực hiện, một là ta dùng chức năng chat Tu Chân phối hợp với mắt thần thứ ba, đột nhiên truyền lượng lớn tin rác cho Côn Vương, là suy yếu quấy nhiễu trạng thái của hắn.”

Nhưng xác suất thành công của phương án này không cao, hơn nữa rất dễ bị cắn trả. Nếu làm không tốt thậm chí sẽ bị đại lão rót hết tin rác ngược vào đầu.

Vả lại nếu không sử dụng mắt thần thứ ba trực tiếp với kẻ địch, chưa chắc ảnh hưởng được Côn Vương cấp bậc Trường Sinh Giả.

Sở các chủ phun bong bóng: “Thủ đoạn thông qua chức năng chat Tu Chân ép rót tin rác vào tối đa chỉ dùng được một lần. Sau khi dùng xong, đến lần thứ hai Côn Vương nhất định sẽ phòng bị.

Thép tốt phải dùng để rèn lưỡi đao, trước hết đừng vội dùng thủ đoạn này. Sau này không chừng có thể tạo được tác dụng một đòn quyết định.”

“Sở đạo hữu nói có lý.” Bia đá đạo hữu tán đồng.

Tống Thư Hàng cũng gật đầu đồng ý. Thủ đoạn ép truyền dữ liệu dùng rất tiện, vừa cắm vừa dùng, thủ đoạn như vậy thích hợp giữ lại để dùng vào thời khắc quyết định trong tương lai hơn.

Số hamster sờ râu chuột hỏi: “Phương án khác đâu?”

“Phương án thứ hai là để Bạch Cốt Tiên Cơ kết bạn với ta, sau đó ta nghĩ cách cách không truyền một đợt năng lượng, cường hóa trạng thái của cô cấy. Nhưng mà... thần thức của Bạch Cốt Tiên Cơ không quét xuống, phải nghĩ cách đưa mã QR đến gần, nhắc cô ấy kết bạn.” Tống Thư Hàng lại nói.

“Quá phiền toái, hơn nữa bây giờ cô ấy cũng không có thời gian, chưa kịp kết bạn với ngươi đã bị Côn Vương giết ngược rồi.” Sở các chủ ở bên cạnh phân tích.

Đừng nói là kết bạn, bây giờ chỉ cần Bạch Cốt Tiên Cơ dừng lại một chút thôi, Côn Vương sẽ bùng nổ phản công ngay lập tức.

“Nếu không thể cường hóa về mặt năng lượng, vậy thì cường hóa về mặt vũ trang cho cô ấy.” Tống Thư Hàng nói.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo?”

“Thứ đó rất đáng giá, không thể tùy tiện tặng cho người khác. Hơn nữa Bạch Cốt Tiên Cơ đã là Trường Sinh Giả, chắc chắn bản mệnh pháp khí của cô ấy đã có khí linh, thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo không có tác dụng lớn đối với cô ấy.” Tống Thư Hàng nói. Dứt lời, hắn lấy ra một phần thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo được chuẩn bị từ trước đưa cho Vũ Nhu Tử: “Cho đấy, Vũ Nhu Tử, đây là phần tặng cho cô.”

“Ồ? Tặng cho ta? Không giao dịch à?” Vũ Nhu Tử vươn cánh tay nhỏ bé ra khỏi tấm chăn, nhận lấy thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo.

“Không giao dịch, tặng cho cô đấy.” Tống Thư Hàng cười đáp, đây là món quà để cảm ơn Vũ Nhu Tử vẫn luôn chăm sóc hắn từ khi hắn tiếp xúc với tu chân đến nay.

Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Cảm ơn Tống tiền bối.”

Tống Thư Hàng: “Ta cũng không có thứ gì tốt để tặng mọi người, chỉ lấy ra được mỗi thứ này để tặng thôi, mọi người không ngại quà tặng khó coi là tốt rồi.”

Nói xong, hắn đưa ra phương án cường hóa thứ ba: “Nếu muốn cường hóa về mặt vũ trang của Bạch Cốt Tiên Cơ, có thể xem xét đến hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta... Vừa lúc ta cũng muốn thử nghiệm hiệu quả của chúng sau khi được cường hóa ở tiểu thế giới nhân tạo.”

Bây giờ trên bộ kiện của hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Thư Hàng đều được lắp hộ thuẫn trường lực tuyệt đối có phòng ngự siêu cường do tiền bối ba mắt tự tay thiết kế.

Hơn nữa hai bộ pháp khí đã trải qua sự cường hóa dung hợp của tập thể Bạch chưa biết số 1 đến 33, hiện giờ về cường độ, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã vượt qua giới hạn của pháp khí bát phẩm.

Khi hai bộ pháp khí tổ hợp với nhau, uy lực sẽ còn tăng lên một bậc.

Tống Thư Hàng đang muốn tìm một cơ hội thử nghiệm uy lực của hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, xem thử chúng có thể chịu đựng cường độ chiến đấu cấp Kiếp Tiên cửu phẩm thậm chí là Trường Sinh Giả hay không.

Mà Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ trước mắt là đối tượng thí nghiệm cực tốt.

Hai vị Trường Sinh Giả đã chiến đấu rất lâu, đang ở giai đoạn mệt mỏi chứ không phải trạng thái tốt nhất.

“Không được, tổ hợp pháp khí tam thập tam thú là bản mệnh pháp khí của ngươi, quá nguy hiểm.” Sở các chủ nhíu mày nói.

Bản mệnh pháp khí không giống những pháp khí khác, nó trưởng thành cùng chủ nhân, cực kỳ thân thiết với chủ nhân.

Những pháp khí khác chỉ là ngoại vật đối với tu sĩ, dù bị tổn hại cũng sẽ không ảnh hưởng đến bản thể. Nhưng bản mệnh pháp khí thì khác, nếu nó bị tổn hại sẽ phản hồi tổn thương lên bản thể của tu sĩ.

Thế nên rất nhiều tu sĩ không dùng bản mệnh pháp khí để chiến đấu mà là dùng để phụ trợ tu luyện, dùng bản mệnh pháp khí để tăng lên phẩm chất long văn của bản thân, cường hóa tiềm chất của kim đan và nguyên anh, bình thường đều để trong bản mệnh linh hồ tiến hành ôn dưỡng.

“Sở các chủ đừng lo, sau khi trải qua sự dung hợp cường hóa của Bạch chưa biết số 1 đến 33, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta không còn sợ bị hỏng nữa, có năng lực tự khôi phục cực mạnh.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc ở tiểu thế giới nhân tạo, vị Bạch chưa biết đầu tiên mà hắn gặp đối ứng với một loại linh thú trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Sau khi tiếp nhận truyền thừa sức mạnh thái cổ của Bạch chưa biết, không chỉ công pháp của Tống Thư Hàng biến hóa mà cả hai bộ pháp khí tổ hợp của hắn cũng được cường hóa.

Bây giờ dù pháp khí tổ hợp tam thập tam thú có bị đánh nát, cùng lắm chỉ khiến bản thể của Tống Thư Hàng chịu đựng thương tổn đau đớn nhất định thôi.

Mà đối với Tống Thư Hàng, đau đớn chỉ là một loại thí luyện mà thôi. Rồi có một ngày, hắn sẽ nếm thử tất cả chủng loại đau đớn trên thế giới này, sau đó đi khiêu chiến loại đau đớn lớn nhất chư thiên vạn giới, chinh phục sự đau đớn hoàn toàn.

Ngoài ra, cho dù có bị đánh nát... chỉ cần mang mảnh vỡ về bản mệnh linh hồ của Tống Thư Hàng tiến hành ôn dưỡng, sau một thời gian ngắn, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lại có thể khôi phục hoàn mỹ như thường.

Đây cũng là nguyên nhân Tống Thư Hàng dám đưa pháp khí tổ hợp tam thập tam thú vào chiến trường Trường Sinh Giả tiến hành khảo nghiệm.

Hơn nữa lui mười nghìn bước mà nói... dù thật sự xảy ra một sự kiện bất ngờ, hắn vẫn có thể đi tìm Bạch tiền bối. Trong hai bộ pháp khí tổ hợp có một bộ là bảo vật của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng giải thích xong, mắt nhìn người khổng lồ xương của Bạch Cốt Tiên Cơ trên màn hình như có điều suy nghĩ.

****

Trong hư không.

Nhịp điệu thế công của Bạch Cốt Tiên Cơ bắt đầu chậm lại...

“Ha ha ha.” Côn Vương bật cười, hắn vẫn bình tĩnh không vội ra tay.

Nóng vội không ăn được xương nóng.

Càng đến lúc cuối nó càng phải bình tĩnh, giữ vững tâm thái bình thường.

Hôm nay Bạch Hoàng Kinh trong tay Bạch Cốt Tiên Cơ... nó muốn chắc rồi.

“Không cố nổi nữa.” Bạch Cốt Tiên Cơ cảm thấy rét lạnh trong lòng.

Cô bùng nổ đến tận bây giờ là vì dưới đáy lòng cô vẫn còn ôm sự mong đợi đối với Tống đầu gỗ.

Không ngờ...

Thật không ngờ Tống đầu gỗ lại không giúp cô.

“Một kích cuối cùng.” Bạch Cốt Tiên Cơ cố lên tinh thần, thần kiếm nấp trong hư không rục rịch manh động.

Trên môi Côn Vương lộ ra nụ cười thắng lợi sung sướng, thắng lợi quả thật dễ như trở bàn tay.

Nhưng đúng lúc này, một luồng sáng bắn lên từ dưới đáy biển bao trùm Bạch Cốt Tiên Cơ.

Đó là từng món pháp khí với tạo hình quái dị, trên chúng tản ra một loại sức mạnh thần bí cổ xưa, ngay cả Côn Vương cũng không biết thuộc tính của loại sức mạnh này là gì.

Loảng xoảng~

Sáu mươi sáu món pháp khí tự động võ trang lên người khổng lồ xương sau lưng Bạch Cốt Tiên Cơ!

Chương 2400: Ái Dồ, Có Duyên!

Không phải hình thái sư tử bọc thép, cũng không phải hình thái thánh thành không bao giờ thất thủ hay người khổng lồ hủy diệt.

Lúc hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú tiếp xúc với người khổng lồ xương, chúng tự động tổ hợp thành một bộ khôi giáp hoàn chỉnh, từng món một lắp lên người khổng lồ xương. Cuối cùng một chiếc mặt nạ thần thú do ba mươi ba loại linh thú dung hợp mà thành gắn lên mặt người khổng lồ xương, nó được võ trang tận răng!

Trong đôi mắt người khổng lồ xương sáng lên ánh sáng đỏ. Ánh sáng đỏ hung ác này giống hệt người khổng lồ hủy diệt của Tống Thư Hàng.

Sau khi được sáu mươi sáu món pháp khí võ trang, người khổng lồ xương nhìn đầy góc cạnh xương xẩu bỗng lắc mình biến thành một chiến sĩ Gundam bọc thép, trong nháy mắt từ phong cách kinh dị khủng bố biến thành robot chiến đấu khoa học viễn tưởng. Điều đáng giá nhắc đến là đại ngộ của Bạch Cốt Tiên Cơ tốt hơn Tống Thư Hàng, thân thể mềm mại của cô được người khổng lồ xương và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bảo vệ hai tầng, được đặt bên trong người khổng lồ bọc thép, giúp cô không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Thú thần người khổng lồ xương... võ trang xong!

Trên bầu trời, sấm vang chớp giật.

Trên mặt biển, sóng lớn cuộn trào.

Bầu trời và biển khơi cùng hòa tấu một khúc BGM theo phong cách thuần tự nhiên, tựa như đang reo hò chào mừng sự hiện thân của thần thú xương khô.

Biến hóa bất ngờ này làm Côn Vương ở phía đối đần mặt mà nhìn.

Thật ra Bạch Cốt Tiên Cơ bên trong khôi giáp bọc thép cũng đang đần mặt ngơ ngác... nhưng cô phản ứng lại rất nhanh.

Trên môi tiên tử nở rộ nụ cười tươi như hoa.

Cô nghĩ người sẽ làm thế này cũng chỉ có Tống đầu gỗ.

Hơn nữa đây là pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Thú Thần Bộ, thủ pháp luyện chế của bộ pháp khí này ở trong tay Tống đầu gỗ. Trước kia lúc cô nhất thời nổi hứng, sáng lập nên tổ chức yêu quái trên toàn thế giới chung tay kết thành người một nhà mang tính chất chơi đùa, Tống đầu gỗ đã từng nhờ cô giấu phần truyền thừa ngầm của Thú Thần Bộ trong thánh điển của liên minh.

“Coi như ngươi còn có chút lương tâm.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói nhỏ.

Sau khi hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú võ trang lên người khổng lồ xương, một nguồn sức mạnh vô hạn từ trên khôi giáp tuôn trào.

Bạch Cốt Tiên Cơ cảm giác mọi mệt mỏi trong người đều bị quét sạch, tất nhiên, đây chỉ là ảo giác của cô thôi. Thật ra cô vẫn ở trạng thái suy yếu, chỉ là tâm tình đột nhiên tốt hơn nên mới sinh ra ảo giác thân thể cũng nhẹ nhõm hơn.

Vù!

Cặp chùy trong tay thần thú xương khô và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cộng hưởng với nhau. Trong sự chấn động dữ dội, hai cây chùy biến to lên, thân chùy to hơn kích thước lúc đầu gấp ba, nhìn cũng dữ tợn hơn.

Thần thú xương khô võ trang tận răng giơ tay đập vào chùy lớn trong tay.

Ầm!

Một tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên, thậm chí át cả tiếng sấm trên bầu trời.

“O~hohohohoho” Trong thần thú xương khô truyền ra tiếng cười quái dị độc đáo của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Sau đó thần thú xương khô giơ cao cây chùy bên tay phải, chỉ về phía Côn Vương: “Hiệp hai, bắt đầu! Chuẩn bị run rẩy chưa nào? Côn Vương!”

Côn Vương: “...”

Không ngờ cô ta lại mở tool hack ngay lúc sắp chết.

Nhưng bất kể thế nào, đối mặt với lời khiêu khích của Bạch Cốt Tiên Cơ, hắn không thể yếu thế được.

“Đừng tưởng rằng lắp thêm một mai rùa là có thể mạnh hơn bao nhiêu, ta cảm ứng được cô vẫn đang ở trạng thái suy yếu.” Côn Vương bình tĩnh phân tích.

Khí tức của Bạch Cốt Tiên Cơ đã giảm xuống đến mức yếu nhất trong những lần giao thủ với hắn từ trước đến nay.

Bộ khôi giáp lắp trên người cô cũng không cường hóa Bạch Cốt Tiên Cơ.

Điểm quan trọng nhất là... sau khi cảm ứng kỹ sẽ biết bộ khôi giáp thoạt nhìn rất trâu bò này cũng chỉ là pháp khí cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm. Dù tổ hợp lại cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm.

Màn ra sân ấn tượng, làm côn ta giật nảy mình nhưng khi nhìn kỹ lại, hóa ra chỉ là một món hàng trông đẹp mà chẳng có tác dụng gì.

“Ngươi không hiểu.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói: “Bây giờ ta có được sức mạnh mới rồi, thân thể suy yếu không trói buộc được ta.”

Lời nói duy tâm kiểu này làm người ta đau cả răng. Côn Vương không nói nhảm nữa, hắn dùng hai tay giơ pháp khí Trấn Hải xích lên, rạch một đường về phía Bạch Cốt Tiên Cơ.

Một trảm chém ra, đại dương bị cắt thành hai nửa, trảm kích đầy uy lực này nghiền nát vạn vật chắn trước mặt nó, chém về phía Bạch Cốt Tiên Cơ. Côn Vương rất bình tĩnh, hắn không định cho Bạch Cốt Tiên Cơ có cơ hội lắm miệng, tránh cho đối phương nhân cơ hội lén uống thuốc khôi phục.

Ngoài ra một kích này cũng có thể thăm dò trạng thái thật của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Bạch Cốt Tiên Cơ ở phía đối diện không hề né tránh.

Cô vẫy tay nhẹ nhàng, thần thú xương khô giơ ngang một cây chùy nhẹ như không.

Trảm kích cuồng bạo của Trấn Hải xích cứ thế bị chặn một cách nhẹ nhàng. Mặt biển bị chia cắt lấy Bạch Cốt Tiên Cơ làm ranh giới. Trước mặt Bạch Cốt Tiên Cơ, biển khơi bị chém ra, mặt biển cuồng bạo. Mà ở sau lưng Bạch Cốt Tiên Cơ, mặt biển tĩnh lặng, không hề gợn sóng.

Thấy một màn này, Côn Vương cảm thấy lòng quặn đau.

Sau khi võ trang bộ khôi giáp cấp bậc cửu phẩm này, Bạch Cốt Tiên Cơ đã được cường hóa, tuy là 1 + 1 nhưng lớn hơn 2 rất nhiều.

Quả thắng lợi sắp bị hắn hái được lại trở nên cấn răng vô cùng.

“Bây giờ ngươi còn cảm thấy ta suy yếu nữa không?” Bạch Cốt Tiên Cơ nói chậm rãi.

Trong lúc nói chuyện, thần thú xương khô lại hành động.

Nó đặt tay lên hốc mắt trái của mình, bày ra một tư thế kỳ lạ.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “...”

Bởi vì động tác này không do cô điều khiển!

Thần thú xương khô tự động làm.

****

Thế giới hạch tâm.

“Quả nhiên, người khổng lồ xương của Bạch Cốt Tiên Cơ và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là bộ đôi với nhau. Người khổng lồ xương đúng là bí pháp được nghiên cứu riêng để phối hợp với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.” Tống Thư Hàng nói thầm.

Trước đó lúc thấy người khổng lồ xương do Bạch Cốt Tiên Cơ ngưng tụ ra trên màn hình phát sóng, hắn mơ hồ cảm giác được người khổng lồ xương này rất xứng đôi với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Đây cũng là một nguyên nhân làm Tống Thư Hàng đột nhiên muốn kiểm tra sức mạnh của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Bây giờ hắn đã xác định suy đoán của mình!

Lúc này, thông qua việc khống chế hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Tống Thư Hàng có thể tiến hành một số thao tác đối với thần thú xương khô hợp thể.

Giống như bây giờ đây, một tròng mắt nhỏ xinh được Tống

Thư Hàng chuyển đến hốc mắt của thần thú xương khô thông qua thế giới hạch tâm!

Trên mỗi món pháp khí trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Tống Thư Hàng đều để lại dấu ấn của thánh ấn và Thần Binh Kỳ Giám, mỗi món pháp khí pháp khí trong bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều là tọa độ không gian của hắn!

Đối với thần thú xương khô, con mắt này quá bé nhỏ.

Nhưng lực chấn nhiếp nó phóng ra lại không thua gì thần thú xương khô khổng lồ.

Dưới sự hướng dẫn của Tống Thư Hàng, thần thú xương khô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm về phía Côn Vương.

“Hãy chứng minh cho ta thấy, ngươi có phải cường giả tuyệt thế không nào!” Một giọng nói hùng hồn vang lên từ trên người thần thú xương khô.

Sau đó một luồng hàn mang đột nhiên bắn ra, rơi trúng người Côn Vương.

Là thuật giám định cường giả của Thánh Nhân Nho gia!

Trước kia do bị hạn chế bởi cảnh giới của bản thân Tống Thư Hàng, hiệu quả của con mắt Thánh Nhân bị giảm đi rất nhiều, chỉ có tác dụng đối với tu sĩ dưới cửu phẩm và một số ít Kiếp Tiên cửu phẩm.

Kiếp Tiên cửu phẩm đỉnh cấp và Trường Sinh Giả hoàn toàn miễn dịch với hiệu quả của thuật giám định cường giả.

Bây giờ con mắt Thánh Nhân Nho gia được lắp vào thần thú xương khô cấp Trường Sinh Giả, không biết hiệu quả của thuật giám định cường giả có tăng lên một bậc không?

Tống Thư Hàng muốn nhân cơ hội này thí nghiệm thử!

Nếu thí nghiệm này thành công, sau này hắn lại có nhiều chiêu mới rồi. Ví dụ như... tạm thời mượn trán đẹp của Sở các chủ bắn ra một luồng sáng của thuật giám định cường giả.

...

“Thánh Nhân Nho gia!!!” Lúc này, Côn Vương bị hàn quang bắn trúng đột nhiên phát ra tiếng hét kinh hoàng, thân thể hắn bật lên, cong thành hình vòng cung.

Xem phản ứng thuần thục của nó…

Ái dồ~ đúng là có duyên.

Xem ra vị Côn Vương tiền bối này đã từng khiêu chiến với Thánh Nhân Nho gia!

Chương 2401: Đây là thứ gì vậy, ai tạo ra thế?

Con mắt của Thánh Nhân Nho gia có tác dụng trấn áp đặc thù đối với một số Trường Sinh Giả. Năm đó khi tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, Thánh Nhân Nho gia gần như treo hết các cường giả của chư thiên vạn giới lên mà đánh, được xưng là người mạnh nhất đương thời, trấp áp thế gian, biệt danh là quá trâu bò.

Không ít người trong số những cường giả bị treo lên đánh đó đã được chứng kiến sự khủng bố của hai con mắt Thánh Nhân Nho gia, bị đánh đến mức ám ảnh tâm lý. Cũng giống như Côn Vương tiền bối trước mặt vậy, sau khi bị hàn quang quen thuộc kia chiếu trúng, cơ thể của nó tự động sinh ra phản ứng quá khích khoa trương.

Điều đáng tiếc là thí nghiệm của Tống Thư Hàng đã thất bại, cho dù có lắp con mắt của Thánh Nhân Nho gia vào trong mắt của thần thú xương khô cấp Trường Sinh Giả thì nó cũng không thể phát huy được hiệu quả vốn có.

Kiếp Tiên đỉnh phong và Trường Sinh Giả đã có đạo của mình vẫn có thể miễn dịch với thuật giám định cường giả.

Thật đáng tiếc…

Nếu như thí nghiệm thành công, một bộ kỹ năng liên hoàn trán của Sở các chủ + con mắt Thánh Nhân Nho gia + tóc ngố đột kích + Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của Xích Tiêu Kiếm tung ra là có thể cho cường địch một trận tơi tả rồi.

Thế nhưng Tống Thư Hàng vẫn không thu con mắt Thánh Nhân Nho gia lại.

Thuật giám định cường giả chỉ là một tính năng nhỏ kèm theo của con mắt Thánh Nhân Nho gia mà thôi, tác dụng thực sự của nó không dừng lại ở dăm ba kỹ năng dạy học này đâu.

Tống Thư Hàng toàn lực kích hoạt, con mắt Thánh Nhân Nho gia bắt đầu kết hợp với thần thú xương khô để chiến đấu. Dưới ánh nhìn của Thánh Nhân, tất cả số liệu của kẻ địch Côn Vương đều hiện lên hết!

Bên trong bộ xương khô của thần thú, Bạch Cốt Tiên Cơ đột nhiên cảm thấy hai mắt mình man mát, thoải mái như được nhỏ thuốc đau mắt lúc mắt đang khô vậy.

Ngay sau đó, có rất nhiều thông tin chiến đấu hiện lên trước mắt cô. Ví dụ như, chùy tiếp theo có thể tấn công vị trí nào của Côn Vương để nó tự bạo, phải thực hiện tư thế như nào để tấn công mạnh nhất, tính toán lực và góc độ tấn công…

Con mắt của Thánh Nhân Nho gia tận tay hướng dẫn ngươi phải chiến đấu như thế nào.

Hơn nữa những số liệu này không phải không thay đổi, khi Côn Vương đổi tư thế, số liệu cũng được cập nhật theo.

Đỉnh quá!

Bạch Cốt Tiên Cơ chưa bao giờ biết rằng đánh nhau còn có thể chơi như thế này.

Lúc này, Côn Vương đối diện vẫn đang ở trong trạng thái phản ứng khá khích.

Tuy rằng thuật giám định cường giả không có tác dụng gì với nó nhưng sự xuất hiện của con mắt Thánh Nhân Nho gia thật sự dọa nó sợ thót tim. Năm đó Côn Vương từng khiêu khích Thánh Nhân Nho gia, dường như bị đánh đến mức ám ảnh tâm lý luôn.

Tất nhiên Bạch Cốt Tiên Cơ sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Dưới sự giúp đỡ của con mắt Thánh Nhân Nho gia, cô điều khiển người máy thần thú lao lên, chạy được nửa đường cô ném khô vong chi chùy đi, đập về phía Côn Vương. Sau đó hai tay cô cầm phủ bại chi chùy, đánh thật mạnh vào phần bụng của Côn Vương từ mé phải.

Phải khó khăn lắm Côn Vương mới áp chế được ám ảnh tâm lý trong lòng mình, cố gắng điều chỉnh trạng thái cho tốt, kết quả là khô vong chi chùy lại giáng từ trên không trung xuống, đập lên lưng nó, thậm chí pháp tắc khô vong còn ăn mòn cơ thể nó tựa như một ung nhọt trong xương, khiến làn da khô của nó lại càng mất nước, trở nên khô nứt hơn nữa.

Ngay sau đó, Bạch Cốt Tiên Cơ điều khiển thần thú xương khô, xông tới bên cạnh nó, đập một chùy vào bụng nó.

Lúc này cây chùy bỗng phình to ra, một mặt chùy cũng đủ để bao phủ toàn bộ phần ngực và bụng của Côn Vương.

“A ~”

Côn Vương đột nhiên cảm thấy bụng quằn quại, có tiếng xương cốt nứt vỡ vang lên, đau đớn phát cuồng.

Thế nhưng, cơn đau thế này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của nó.

Côn vương nhịn đau nắm chặt Trấn Hải Xích, tung đòn phản kích chém về phía Bạch Cốt Tiên Cơ.

Keng!

Trấn hải xích cuồng bạo chém một nhát vào ngực thần thú xương khô, nhưng chỉ ma sát ra tia lửa.

Giáp ngực của thần thú xương khô giống như bôi dầu trơn, bên trên hiện lên một tầng ‘khiên bảo vệ trường lực’, khi Trấn Hải Xích chém lên đó không thể phát lực mà bị trượt ra.

Côn Vương: “!!!”

Đây hoàn toàn không phải là pháp khí phòng ngự của Kiếp Tiên cửu phẩm, nhất là ở bên trên còn có một tấm khiên bảo vệ trường lực, vô cùng đặc biệt.

Côn Vương thử phân tích kết cấu của khiên bảo vệ trường lực này, định tìm sơ hở để phá vỡ nó… Nhưng ngay khi vừa phân tích nó đã cảm thấy vỏ não phình to, gần như sắp nổ tung.

Đây là cái quái gì thế? Ai tạo ra vậy? Có để cho Côn còn đường sống không hả?

Côn Vương vô thức ngẩng đầu lên, nhìn về phía thần thú xương khô.

Nó vừa ngẩng lên liền nhìn thấy thần thú xương khô đang cúi đầu nhìn nó, bên trong mắt trái dưới lớp mặt nạ, con mắt Thánh Nhân Nho gia tản ra ánh sáng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, mang đến áp lực cực lớn cho nó.

Không thể nào đánh tiếp được nữa!

"O~hohohohoho."

Bạch Cốt Tiên Cơ vô cùng vui vẻ.

Hôm nay cô sẽ hoàn toàn đánh bại Côn Vương.

Thần thú xương khô lại vung song chùy lên, có tiếng mưa gió sấm sét vang lên theo chuyển động của chùy.

Côn Vương ở phía đối diện đen cả mặt lại.

Nó biết hôm nay mình không thể gặm nổi khúc xương cấn răn Bạch Cốt Tiên Cơ này, cái tên nấp trong bóng tối giúp đỡ Bạch Cốt Tiên Cơ có quá nhiều thủ đoạn hơn nữa còn vô cùng âm hiểm.

Rõ ràng có thủ đoạn đẳng cấp như ‘khiên bảo vệ trường lực’ lại cố tình ngụy trang khôi giáp thành hình dáng của pháp khí bát phẩm.

Hơn nữa đối phương còn khống chế được cả mắt của Thánh Nhân Nho gia.

Thế này còn đánh cái quần gì nữa?

Có tên đó ở đây, nếu như tiếp tục đánh nhau với Bạch Cốt Tiên Cơ, nói không chừng nó sẽ bị lật thuyền mất.

Nếu như đã không thể đánh tiếp, vậy chỉ còn đường bỏ đi thôi.

Cũng may, nếu như nó muốn đi, cả Bạch Cốt Tiên Cơ và tên đang ẩn nấp trong tối kia đều không thể ngăn cản được.

Sau lưng Côn Vương đột nhiên bật ra một đôi cánh.

Bạch Cốt Tiên Cơ khống chế thần thú xương khô vung chùy lên nhưng lại đập vào khoảng không.

Côn Vương giương cánh, hóa từ cá thành chim đại bàng.

Đôi cánh cũng có màu tím sẫm kia vỗ nhẹ, cơ thể của Côn Vương nhanh chóng bật ra xa, biến mất trong chớp mắt.

“Hừ, đồ nhát chết.”

Bạch Cốt Tiên Cơ phỉ nhổ.

Sau đó, cô vươn tay vẩy tan pháp tắc khô vong và mục nát trên chiếc chùy, đứng yên trong không trung.

Cô đang đợi.

Đợi cái tên họ Tống kia đi ra.

…

…

Trên mặt biển bên dưới.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhàn nhã đong đưa, thu thập chiến lợi phẩm. Sau khi bị trúng đòn liên tục, Côn Vương rơi ra không ít vẩy lân.

Đây chính là vảy lân của Côn Vương cấp bậc Trường Sinh Giả, tài liệu luyện khí cao cấp nhất trong chư thiên vạn giới.

Đáng tiếc Bạch Cốt Tiên Cơ đánh không mạnh, không thể chém đứt một phần nhục thân của Côn Vương, nếu không tối nay được ăn lẩu cá rồi.

Sợi tóc ngố thu thập tất cả các vảy lân lại rồi lại vui vẻ nhìn lên Bạch Cốt Tiên Cơ trong không trung.

Đương nhiên Sở các chủ biết đối phương muốn đợi ai.

Nhưng rất đáng tiếc ~ người mà cô ấy muốn đợi không có ở đây.

“Thư Hàng, mở cửa.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ gọi.

Cửa vào thế giới hạch tâm mở ra, sợi tóc ngố của Sở các chủ mang chiến lợi phẩm về.

Cùng lúc đó, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trên người Bạch Cốt Tiên Cơ trong không trung tự động tháo rời, hóa thành ánh sáng bay về thế giới hạch tâm.

Hai mắt Bạch Cốt Tiên Cơ sáng lên.

Sau đó cô nhanh chóng đi theo luồng sáng, lao về phía đáy biển.

…

…

Trong thế giới hạch tâm.

“Đáng tiếc, Côn Vương vô dụng quá.”

Sở các chủ bản thể nói trong tiếc nuối, Tống Thư Hàng cường hóa lực chiến của Bạch Cốt Tiên Cơ, nhưng trận chiến chẳng kéo dài bao lâu.

“Nếu là ta thì ta cũng sẽ chuồn.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói. Sau khi hợp thể, thần thú xương khô đánh nhau với Côn Vương suy yếu như đập một tên đàn em vậy.

“Tống tiền bối, Bạch Cốt Tiên Cơ kia đang đi về hướng thế giới hạch tâm.”

Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

“Ừm, ta thấy rồi, Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng đứng lên, vỗ quần áo:

“Đi thôi, chúng ta ra nghênh đón Bạch Cốt Tiên Cơ.”

Chương 2402: Thế giới này bị làm sao thế?

Bạch Cốt Tiên Cơ thu bí pháp người khổng lồ xương lại, cất song chùy đi, bám theo ánh sáng của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú để di chuyển xuống dưới đáy biển.

Sau khi hoàn toàn thoát khỏi trạng thái chiến đấu, hàng loạt đợt thông tin trong trời đất ập về phía cô, đây là thông tin của tất cả Huyền Thánh giảng pháp trong năm nay.

Gần một năm nay, Bạch Cốt Tiên Cơ cứ mãi truy đuổi và chiến đấu với Côn Vương, hoàn toàn không thể phân tâm để xem Huyền Thánh giảng pháp được. Hôm nay Côn Vương đã chạy xa, Bạch Cốt Tiên Cơ thoát khỏi trạng thái chiến đấu mới nhận được tiếp sóng Huyền Thánh giảng pháp của chư thiên vạn giới.

“Ơ, sao lại nhiều thế này?”

Khi nhận được tiếp sóng Huyền Thánh giảng pháp, Bạch Cốt Tiên Cơ ngẩn ra, bởi vì cô nhận được 16 lần tiếp sóng cùng một lúc!

Đã gần một nghìn năm nay không có Huyền Thánh nào xuất hiện, thế mà năm nay lại tụ tập hiển thành cùng một lượt như củ cải vào mùa thế này.

“Trong vòng một năm mà có tới mười sáu Huyền Thánh, dù ở thời viễn cổ cũng không điên cuồng được như thế này.”

Bạch Cốt Tiên Cơ thầm nghĩ.

Cho dù là thời gian Huyền Thánh xuất hiện nhiều nhất ở thời kỳ viễn cổ, một năm cũng chỉ có ba hoặc bốn người, còn không bằng số lẻ của Huyền Thánh năm nay.

…

…

“Năm nay tu luyện giới thay đổi lớn thế ư?”

Bạch Cốt Tiên Cơ vừa di chuyển xuống đáy biển vừa nhanh chóng tiếp thu nội dung của Huyền Thánh giảng pháp.

Thân là Trường Sinh Giả, khi xem Huyền Thánh giảng pháp, cô có thể tiến hành một số thao tác cao cấp, ví dụ như tăng tốc Huyền Thánh giảng pháp lên gấp mười thậm chí gấp trăm lần, xem một lượt Huyền Thánh giảng pháp chỉ trong thời gian ngắn. Với tinh thần lực cường đại của Trường Sinh Giả, cho dù có tăng tốc gấp trăm lần cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả xem giảng pháp của cô.

Khi xem Huyền Thánh giảng pháp đầu tiên, cô chỉ muốn chửi ngay lập tức.

Nghìn năm đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh lên đài hiển thánh và giảng pháp.

Nhưng lúc đó lại có tới bốn Huyền Thánh cùng hiển thánh.

Bá Tống Huyền Thánh , Thất Sinh Phù Huyền Thánh, Thường Viễn Tử Huyền Thánh, Thiên Nhai Tử Huyền Thánh.

Bốn vị Huyền Thánh cùng lên đài biểu diễn, Bá Tống Huyền Thánh ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở vị trí trung tâm, đằng sau có hai vị Huyền Thánh phòng thủ quỳ gối ôm đầu, người còn lại trực tiếp biểu diễn ôm đầu quỳ trên đất, không biết đây là đội hình đặc biệt kiểu gì nữa?

“Chuyện gì thế này? Tại sao lại có bốn vị Huyền Thánh cùng hiển thánh thế? Chẳng lẽ là… độ kiếp tập thể ư?”

Bạch Cốt Tiên Cơ suy đoán. Nhưng độ kiếp tập thể sướng một phút, thân tử đạo tiêu chết cả bầy đấy!

Trong lúc đang suy tư, hình ảnh dần được phóng to ra, sau lưng nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh có một mỹ nhân rắn ánh sáng công đức sống động như thật.

"@#%x Tiên Tử!"

Bạch Cốt Tiên Cơ suýt nữa đã hoài nghi không biết có phải mình bị hoa mắt hay không.

Đóa hoa của Thiên Đình viễn cổ, đại mỹ nhân được Thiên Đình công nhận năm đó… Luận về nhan sắc và khí chất, trên Thiên Đình viễn cổ năm đó không có mấy vị tiên tử có thể so được với cô.

Tại sao @#%x Tiên Tử lại biến thành ánh sáng công đức của vị Bá Tống Huyền Thánh kia cơ chứ?

Rốt cuộc năm nay xảy ra chuyện gì thế này, cô cảm thấy thế giới thay đổi nhiều quá.

Trong lúc suy tư, màn hình lại kéo xuống dưới, lộ ra gương mặt trấn áp chư thiên vạn giới của Bá Tống Huyền Thánh.

Bạch Cốt Tiên Cơ:

“Tống đầu gỗ!”

Thế nhưng, sau khi nhìn kỹ lại thì cô lập tức tỉnh ngộ:

“Không đúng, đây không phải là Tống đầu gỗ. Gương mặt này cũng không hề giống…”

Thoạt Nhìn Bá Tống Huyền Thánh này rất giống Tống đầu gỗ, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy thật ra hắn và Tống đầu gỗ hoàn toàn khác nhau.

Là mình nhìn vật nhớ người mà thôi. Bạch Cốt Tiên Cơ thầm nhủ.

Chắc vì cô luôn nhớ đến Tống đầu gỗ, nên khi nhìn thoáng qua Bá Tống Huyền Thánh này cô mới nhận nhầm.

Sau khi bốn vị Huyền Thánh hiển thánh xong, nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh mở miệng giảng pháp.

Hắn vừa mở miệng thì Bạch Cốt Tiên Cơ lại mắng một tiếng vô sỉ, đây không phải là Đạo Tạng mà Trình Lâm Nữ Đế từng giảng sao? Trước kia cô đã từng tiếp xúc với Trình Lâm Nữ Đế, cũng nghe cô ấy giảng về nội dung của Đạo Tạng.

Ánh sáng công đức là "@#%x Tiên Tử, nội dung giảng pháp là bản thảo của Trình Lâm Nữ Đế, nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống này chắc không phải là hậu thủ của Trình Lâm Nữ Đế đấy chứ? Bạch Cốt Tiên Cơ vừa lao xuống biển vừa suy đoán.

Ngoại trừ chuyện Thường Viễn Tử Huyền Thánh tự tìm đường chết ra, phần giảng pháp phía sau của các vị Huyền Thánh khác đều rất quy củ.

Liếc qua phần giảng pháp của ba vị Huyền Thánh còn lại, Bạch Cốt Tiên Cơ tiếp tục nhấn vào Huyền Thánh giảng pháp thứ năm.

Huyền Thánh thứ năm là Đông Qua Thánh Quân, đây là một vị Huyền Thánh quy củ, không độ kiếp tập thể, giảng về phòng ngự chi đạo.

Phòng ngự chi đạo không có điểm cộng hưởng với Bạch Cốt Tiên Cơ, cô lại tua nhanh qua phần giảng pháp này.

Tiếp đó cô kéo đến Huyền Thánh giảng pháp của Bạch Thánh vạn người mê.

Khi Bạch Cốt Tiên Cơ đang chuẩn bị xem giảng pháp của Bạch Thánh, trước mặt cô lại xuất hiện lối vào của một tiểu thế giới.

Một người đàn ông đeo mặt nạ dẫn theo một vị tiên tử chân dài đi ra khỏi tiểu thế giới đó để nghênh đón cô.

Bạch Cốt Tiên Cơ vui mừng nhìn người đàn ông kia:

“Tống…”

Nhưng vừa mở miệng thì cô đã khựng lại.

Bởi vì người đàn ông trước mặt cô không phải là Tống đầu gỗ.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào người đàn ông này.

Tống Thư Hàng nhấc mặt nạ của mình lên, lộ ra nửa dưới gương mặt, mỉm cười với Bạch Cốt Tiên Cơ:

“Xin chào, Bạch Cốt Tiên Cơ.”

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh, Bá Ma Thánh Quân.

Bốn thánh hiệu xa hoa hiện lên trên người Tống Thư Hàng.

Sở dĩ hắn cho hiện thánh hiệu của mình ra là muốn nhắc nhở Bạch Cốt Tiên Cơ rằng hắn là Bá Tống Huyền Thánh, không phải là Tống đầu gỗ, đừng có đánh hắn!

“Bá Tống Huyền Thánh?”

Bạch Cốt Tiên Cơ nhíu mày lại.

Mà bốn thánh hiệu này là thế nào đây?

Ý thức của cô nhanh chóng lôi hết những bài Huyền Thánh giảng pháp chưa xem hết ra, kéo danh sách xuống. Quả nhiên, trong mười mấy video giảng pháp bên dưới, cô tìm thấy giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh và gần đây nhất là Bá Ma Thánh Quân.

Một mình tên này hiển thánh tới bốn lần?

Thao tác dở hơi gì thế này?

Chỉ trong một năm ngắn ngủi mà thế giới đã bị sao thế này?

Thấy Bạch Cốt Tiên Cơ đã nhận ra đạo hiệu của mình, không đánh mình nữa, Tống Thư Hàng mỉm cười, há miệng định nói.

“Tại hạ Bá Tống, năm nay mười tám tuổi, mong được chỉ giáo nhiều hơn. Nếu như ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi tới đánh ta đi?”

Đúng vào lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu nhảy ra, nhanh chóng cướp mất lời thoại của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Tạo Hóa Tiên Tử giơ hai ngón tay ra dấu thắng lợi:

“Tống ngu ngu.”

Không khí lặng ngắt như tờ.

Sau hồi lâu.

“Đồ trang sức của ngươi đặc sắc đấy.”

Bạch Cốt Tiên Cơ cố trái lương tâm mà khen một câu.

“Cảm ơn.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đá.

Sau đó lại im lặng.

Lại qua hồi lâu.

Bạch Cốt Tiên Cơ không nhịn được mà hỏi:

“Ừm… Xin hỏi… Tống đầu gỗ có ở đây không?”

“Nếu như cô muốn tìm Tống đầu gỗ thì… thật đáng tiếc, hắn ta không có ở đây.”

Lúc này, sợi tóc ngố trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng nhàn nhã xoay tròn rồi đáp.

“Yêu tinh tóc ngố?”

Bạch Cốt Tiên Cơ kinh ngạc hỏi.

Sau đó Bạch Cốt Tiên Cơ lập tức bị sợi tóc ngố của Sở các chủ treo lên. Lúc này cô đang ở trạng thái cực kỳ suy yếu sau khi kết thúc bạo phát, hơn nữa cô cũng không có ý muốn phản kháng, cứ để mặc sợi tóc ngố của Sở các chủ treo mình lên.

Một lúc sau, đầu của Bạch Cốt Tiên Cơ nghẹo qua một bên… hôn mê bất tỉnh.

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 2403: Không phải của cô, cũng không phải của tôi

Mới thế này mà đã hôn mê rồi à?

Bạch Cốt Tiên Cơ có cảnh giới Trường Sinh Giả mà nhỉ?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía sợi tóc ngố của Sở các chủ. Chẳng lẽ vì cơ thể đã dần khôi phục nên uy lực của sợi tóc ngố này càng ngày càng mạnh ư?

“Đừng nhìn ta, ta vẫn chưa dùng sức đâu.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ đáp.

Tạo Hóa Tiên Tử tiếp lời:

“Thế mà ngươi đã ngã xuống rồi.” (*)

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “...”

Tống Thư Hàng vươn tay tóm lấy Tạo Hóa Tiên Tử rồi nhét về. Hôm nay Tạo Hóa Tiên Tử bung lụa nhiều thế nhỉ, cô ấy đã gặp được chuyện vui gì à?

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhẹ nhàng vươn ra, đặt Bạch Cốt Tiên Cơ đang hôn mê xuống đất.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Giả vờ ư?”

“Ngất thật rồi.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ đáp:

“Nhưng không phải vì ta siết, là do cô ấy đã tiêu hao quá nhiều. Lúc trước cô ấy vẫn có thể đứng được đều nhờ vào ý chí và mong chờ chống đỡ, bây giờ mong chờ đã mất nên đương nhiên không trụ được nữa.”

Bia đá đạo hữu kiểm tra cơ thể Bạch Cốt Tiên Cơ một lượt rồi nói:

“Trên người chỉ có vài vết thương nhỏ, ngủ một giấc là khỏi thôi, Trường Sinh Giả không yếu đuối như thế đâu.”

Bạch Cốt Tiên Cơ chỉ là mệt quá, sau khi đến một nơi khiến cô yên tâm thì hoàn toàn thả lỏng nên mới ngủ mất như thế.

“Vậy hãy để cho cô ấy ngủ một lát đi, ta còn định hỏi Bạch Cốt Tiên Cơ chuyện về ‘bí thuật người khổng lồ xươngt’ kia nữa chứ.”

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng Bạch Cốt Tiên Cơ lên, chuyển cô đến bên bờ suối nguồn sự sống.

Đây là nơi có linh khí dồi dào nhất trong thế giới hạch tâm, rất thích hợp để Bạch Cốt Tiên Cơ nghỉ ngơi hồi phục.

Tống Thư Hàng đặt Bạch Cốt Tiên Cơ xuống.

Vũ Nhu Tử lấy chăn đơn của mình ra, khoác lên người Bạch Cốt Tiên Cơ, sau đó hỏi:

“Tống tiền bối muốn học ‘Bí thuật người khổng lồ xương’ à?”

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Ta chỉ cảm thấy bí thuật xương trắng này rất hợp với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú nên mới định tìm hiểu một chút.”

Đương nhiên, nếu như học được Bí thuật người khổng lồ xương của Bạch Cốt Tiên Cơ thì càng tốt hơn, nếu có thể đồng thời sử dụng người khổng lồ xương + pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thì độ thiên kiếp bát phẩm sẽ dễ như bỡn vậy.

Sở các chủ bản thể phun bong bong rồi nói:

“Đợi sau khi cô ấy tỉnh lại thì ta sẽ hỏi cô ấy cho. Ngươi cứu cô ấy một mạng, đòi chút thù lao cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Không cần đâu, ta không muốn đòi báo ân mà. Tóm lại, đợi Bạch Cốt Tiên Cơ tỉnh lại thì ta sẽ nói chuyện với cô ấy sau vậy.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn đứng dậy, đeo mặt nạ lên lần nữa:

“Vũ Nhu Tử, chúng ta xuất phát thôi!”

“Đi đâu?”

Vũ Nhu Tử quay đầu lại hỏi.

“Chúng ta tới Thiên Hà Tô Thị, trước tiên cứ lượn một vòng làm ấm người cái đã.”

Tống Thư Hàng vươn tay tế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra.

“Ngươi muốn ngự cung phi hành à?”

Số hamster nghi hoặc hỏi.

“Không… ta muốn thử bắn bản thân mình đi.”

Tống Thư Hàng nắm lấy cung, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Số hamster: "???"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi:

"Bắn từ nơi này đến Thiên Hà Tô thị? Ngươi muốn vượt qua chứng sợ tốc độ của mình à?"

"Không phải, ta chỉ hơi căng thẳng một chút, định dùng cách xuất hiện thế này để khiến bản thân thả lỏng hơn, giảm bớt căng thẳng trong lòng ấy mà."

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn mở một lối ra trong thế giới hạch tâm.

Lối ra này nối thẳng tới Thiên Hà Tô thị. Đây là tọa độ đao gỗ đánh dấu mà Tống Thư Hàng bảo Tô Không Vân mang về hóa thành. Đáng tiếc bây giờ Tô thị A Thập Lục vẫn đang ở trong bí cảnh, nếu không Tống Thư Hàng có thể nhờ tọa độ đó để chạy tới chỗ A Thập Lục luôn.

"Đi thôi!"

Tống Thư Hàng vung tay, cung Cự Lộc Lão Quân tự động kéo ra.

Tống Thư Hàng vươn người nhảy lên, đặt bản thân mình lên cung.

Dây cung rung lên, 'vèo' một cái, hắn tự bắn mình khỏi thế giới hạch tâm, lao thẳng đến Thiên Hà Tô thị.

Số Hamster: "..."

Vũ Nhu Tử da đen: "..."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: "..."

"Tống tiền bối chờ ta với!"

Vũ Nhu Tử hét lớn rồi cũng tự nhảy lên trên cung, 'vẹo' một cái, nối gót Tống Thư Hàng tự bắn mình đi.

"Vũ Nhu Tử da đen, cô có muốn lên không?"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi dò.

Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng lắc đầu nguầy nguậy, cô kéo váy lên, bước đi trên không trung để đuổi theo Tống Thư Hàng và bản thể.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma theo sát phía sau.

Tiếp đó là số Hamster, Thông Nương và bia đá đạo hữu.

Trong nháy mắt, suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại Bạch Cốt Tiên Cơ đang ngủ say và Sở các chủ.

****

Bạch Cốt Tiên Cơ ngất nhanh, tỉnh lại cũng nhanh.

Sau khi sức mạnh trong cơ thể khôi phục một chút thì cô cũng tỉnh lại, mở choàng hai mắt.

“Ơ, tỉnh rồi à.”

Sở các chủ nói với vẻ lười nhác.

Bạch Cốt Tiên Cơ ngồi dậy, nhìn đại mỹ nhân đang ngâm mình trong suối nguồn sự sống.

“Sở các chủ Bích Thủy Các?”

Bạch Cốt Tiên Cơ thử gọi.

“Cô biết ta à?”

Sở các chủ nghi hoặc hỏi lại. Cô nhớ mình và Bạch Cốt Tiên Cơ chưa gặp nhau bao giờ mà.

“Ừm, sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, ta đã thầm điều tra rất nhiều chuyện nên biết được một số nội tình.”

Bạch Cốt Tiên Cơ ngồi ngay ngắn, đặt hai tay lên đầu gối rồi nói:

“Cô là hồng nhan họa thủy.”

Vị Sở các chủ trước mặt này có liên quan mật thiết đến chuyện Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt.

Theo như điều tra của cô, nguyên nhân ban đầu khiến Trình Lâm chủ mưu hủy diệt Thiên Đình viễn cổ chính là vì Sở các chủ của Bích Thủy Các. Ngoài ra Tống đầu gỗ cũng rất thần thần bí bí trong sự kiện Thiên Đình viễn cổ bị tiêu diệt, đằng sau nhiều chuyện đều có bóng dáng của hắn.

Nhưng cuối cùng, Trình Lâm Tiên Tử lại phải gánh hết mọi chuyện, Tống đầu gỗ thì lại bị mọi người bỏ qua.

Sở các chủ: “…”

“Tống đầu gỗ đâu? Rõ ràng lúc trước ta đã cảm ứng được khí tức của hắn mà.”

Bạch Cốt Tiên Cơ lại nói.

Sở các chủ bình tĩnh lại:

“Ta không biết hắn ở đâu, từ đầu chí cuối hắn chưa từng xuất hiện.”

Bạch Cốt Tiên Cơ nhíu mày lại:

“Không thể nào, rõ ràng ta đã cảm ứng được… đợi đã, chẳng lẽ…”

“Đúng vậy, người cứu cô lúc trước không phải là Tống đầu gỗ mà là Thư Hàng… cũng chính là Bá Tống đã ra đón cô đấy. Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đó đều là pháp khí của hắn.”

Sở các chủ đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Không khí lại yên lặng lúng túng.

Một lúc lâu sau.

“Bá Tống Huyền Thánh và Tống đầu gỗ có quan hệ gì?”

Bạch Cốt Tiên Cơ nhìn về phía Sở các chủ.

[Cuối cùng cũng hỏi tới rồi.]

Sở các chủ đã đợi Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi câu này lâu lắm rồi.

“Là con riêng.”

Sở các chủ đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ thộn mặt ra, sau đó thì lại biến thành khiếp sợ: “???”

“Việc này do chính miệng hắn nói cho ta biết.”

Sở các chủ vừa dứt lời thì mái tóc bay lên, dệt thành một hình ảnh.

Trong hình ảnh đó, Sở các chủ chỉ lộ ra mỗi một cái đầu, đối diện cô là một người đàn ông vàng chói.

Hai người đang tiến hành hỏi đáp.

“Rốt cuộc ngươi có quan hệ thế nào với hắn?”

Đầu của Sở các chủ hỏi.

“Xem ra cô đã phát hiện ra rồi.”

Người đàn ông vàng chói thổn thức:

“Chuyện đến nước này rồi, ta cũng không định giấu mọi người chuyện này nữa.”

“Thực ra Tống tiểu đạo hữu này là con riêng của ta. Đừng nói cho người khác biết đấy nhé.”

Người đàn ông vàng chói nói với vẻ mặt cảm khái.

Hình ảnh kết thúc.

Tuy rằng bề ngoài của người đàn ông vàng chói này không giống như Tống đầu gỗ trong trí nhớ của cô, nhưng chỉ cần nhìn qua là Bạch Cốt Tiên Cơ có thể khẳng định thân phận của hắn.

“Con riêng, với ai?”

Bạch Cốt Tiên Cơ lấy thần kiếm của mình ra vuốt nhẹ một cái.

“Xem ra cũng không phải con của cô.”

Sở các chủ trả lời thẳng.

Bạch Cốt Tiên Cơ:

“Vậy là… tổ tiên kim long?”

“Không phải cô ấy, không phải cô, cũng không phải ta.”

Sở các chủ gật đầu nói:

“Là nói đùa đấy.”

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Chuyện cười này nhạt nhẽo quá đấy.

Bầu không khí tẻ nhạt lại duy trì thêm một lúc lâu nữa.

Bạch Cốt Tiên Cơ đứng lên:

“Ta tự đi hỏi hắn.”

Sở các chủ lười biếng đáp:

“Thật sự là nói đùa mà.”

“Ta vẫn muốn hỏi Bá Tống Huyền Thánh.”

Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Thực ra tốt nhất là đi hỏi Tống đầu gỗ, nhưng không thể tìm thấy tên đó ngay được, vì thế chỉ có thể lui một bước để đi hỏi đương sự khác là Bá Tống Huyền Thánh mà thôi.

(*) Ta vẫn chưa dùng sức ngươi đã ngã xuống rồi: Câu thoại kinh điển trong Tây Du Ký hậu truyện

Chương 2404: Cô ở Linh Điệp Đảo làm gì?

Vèo ~ Tống Thư Hàng bị cung Cự Lộc Lão Quân của mình bắn ra khỏi thế giới hạch tâm, lao thẳng ra thế giới bên ngoài, rơi xuống chỗ có đao gỗ lạc ấn.

Tô Không Vân tuân theo giao ước đặt đao gỗ lạc ấn của Tống Thư Hàng ở 'Chu Tước môn' gần Thiên Hà Tô thị, ở đó có một khách sạn mà Thiên Hà Tô thị dùng để tiếp đã khách quý, cũng là nơi mà Tống Thư Hàng sắp đáp xuống lúc này.

Thực ra ngoại trừ Đao gỗ lạc ấn, trên người bọn Tô Không Vân cũng có một thanh đao tọa độ, nhưng đây là lần đầu Tống Thư Hàng đến nhaf thamw hoir, chưa thân quen lắm vì thế phải đi vào từ cửa chính, không thể chui ngay vào trong Thiên Hà Tô thị được.

Một lát sau, Tống Thư Hàng thành công bắn tới đúng tọa độ, đáp xuống một cách hoàn mỹ.

"Vẫn ổn... Chỉ cần thời gian không dài thì chứng sợ tốc độ của ta sẽ không bộc phát."

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

"Chứng sợ tốc độ cao đỡ hơn rồi à?"

Sở tóc ngố hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

"Chứng sợ tốc độ không thành vấn đề rồi, dù gì hiện giờ ta cũng biết bay rồi mà!"

"A a a ~"

Trong khi đang nói chuyện, tiếng gào thét của Vũ Nhu Tử đã truyền từ phía sau tới.

Mặc dù đang kêu gào nhưng rõ ràng Vũ Nhu Tử rất high.

"Tống tiền bối ~ tránh đường một chút.'

Vũ Nhu Tử hét lớn.

"Không sao đâu, ta sẽ đỡ được cô."

Tống Thư Hàng nói, hắn phất tay, một tia niệm lực hóa thành bàn tay lớn mềm mại, chuẩn bị đỡ lấy Vũ Nhu Tử.

Thế nhưng khi vừa chạm vào Vũ Nhu Tử thì bàn tay niệm lực của Tống Thư Hàng đã... tan biến ngay lập tức.

Cơ thể của Vũ Nhu Tử tông nát bàn tay niệm lực, tiếp tục tông về trước.

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Sắp đụng rồi, Tống tiền bối!”

Dường như Vũ Nhu Tử không hề biết rằng mình đã tông vỡ bàn tay niệm lực của Tống Thư Hàng, tiếp tục anh dũng xông về phía trước.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng nhanh chóng vươn tay ra, nhẹ nhàng đỡ lấy Vũ Nhu Tử, xoay tròn một vòng để hóa giải lực đạo trên người.

[Sở tiền bối, vừa nãy có chuyện gì xảy ra thế?]

Tống Thư Hàng lập tức hỏi Sở các chủ.

Tại sao bàn tay niệm lực lại bị Vũ Nhu Tử tông nát như thế được? Vũ Nhu Tử có đầu sắt từ bao giờ thế?

“Vừa rồi có một thoáng... trên người Vũ Nhu Tử đã phát ra một luồng sức mạnh khổng lồ. Nguồn gốc của sức mạnh đó rất kỳ lạ, hình như là cách không truyền đến.”

Sở các chủ giải thích.

Tống Thư Hàng: “...”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lại suy đoán:

“Chắc là năng lượng truyền đến từ một tồn tại khế ước hoặc là cùng một thể với cô ấy.”

“Thiên Đế?”

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới Thiên Đế - người đã chiếm cứ linh quỷ của Vũ Nhu Tử.

Thế nhưng... Tại sao Thiên Đế này lại đột nhiên bạo phát sức mạnh, thậm chí cách không truyền năng lượng cho Vũ Nhu Tử chứ?

Rốt cuộc cô ta định gây làm gì đây?

“Sao thế Tống tiền bối?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.”

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Có vui không?”

Vũ Nhu Tử gật đầu đáp:

“Vui lắm ~ nhưng mà khoảng cách lần này ngắn quá. Tống tiền bối, lần sau chúng ta xuyên khoảng cách xa thì thử lại lần nữa.”

“Được.”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Đồng tời, hắn lặng lẽ gửi một tin nhắn riêng cho Thiên Đế:

[Vừa nãy xảy ra chuyện gì thế?]

[Không có việc gì, yên tâm đi, Tống tiền bối. Có ta ở đây, Linh Điệp đảo tuyệt đối sẽ không có chuyện ngoài ý muốn đâu! Với thực lực của ta, cho dù trên đảo có người không may bị trọng thương thì ta cũng có thể lập tức cứu kẻ đó từ quỷ môn quan về.]

Thiên Đế nhanh chóng nhắn lại.

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, với thực lực và vô số bảo vật dùng không hết của Thiên Đế, đừng nói đến trọng thương, cho dù là không may mất mạng, cô cũng có thể hồi sinh được.

[À mà cô ở Linh Điệp Đảo làm gì thế?]

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Vốn dĩ hắn cũng không muốn hỏi nhiều, nhưng nếu hôm nay đã nói chuyện với Thiên Đế rồi thì tiện thể hỏi thêm một câu vậy.

[Chỉ có chuyện này ta không thể nói cho Tống tiền bối biết được, ta sợ ngươi chạy tới phá hỏng chuyện của ta. Nhưng mục đích của ta không phải là Linh Điệp đảo, điều này ngươi không cần phải lo.]

Thiên Đế đáp.

Tống Thư Hàng: “...”

Ta cũng đâu phải đồ trẻ trâu, chỉ là ta hơi đen đủi, xung quanh thường xảy ra các loại tai nạn, nhưng về cơ bản đều là tai nạn tìm ta mà.

Hơn nữa Thiên Đế càng không nói thì hắn lại càng bận tâm hơn... Đợi buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị kết thúc thì hắn phải cân nhắc xem có nên dẫn Vũ Nhu Tử về Linh Điệp đảo một chuyến, để xem rốt cuộc Thiên Đế muốn làm gì hay không?

[Nói chuyện sau nhé, bây giờ ta đang bận.]

Thiên Đế trả lời.

Trông có vẻ thật sự bận rộn, bận đến mức đến năng lượng của hôm nay cô ta cũng quên truyền qua.

...

...

Tống Thư Hàng đã nói chuyện với Thiên Đế xong.

Lúc này, đám đồ trang sức Vũ Nhu Tử da đen, Xích Tiêu Kiếm tâm ma, Thông Nương, số Hamster và bia đá đạo hữu đều đuổi đến.

Tống Thư Hàng đeo mặt nạ lên, chỉnh đống trang sức lại ngay ngắn:

“Đi thôi, chúng ta đến khách sạn phía trước đăng ký. Trước đây Vũ Nhu Tử đã từng đến Thiên Hà Tô thị chưa?”

“Chưa, trước đây ta ít ra khỏi Linh Điệp đảo lắm.”

Vũ Nhu Tử lắc đầu.

Trong những tông môn tu sĩ chính quy, tu sĩ tam phẩm trở xuống không có tư cách ‘hạ sơn’, mà nếu có hạ sơn cũng đều là trưởng bối trong sư môn mang đi.

“Vậy thì tốt quá, hai chúng ta có thể đi dạo trong Thiên Hà Tô thị để làm quen với hoàn cảnh trước.”

Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Khi đang nói chuyện, trong khách sạn phía trước có người ra đón.

Đó là một người đàn ông trung niên, khí chất nhu hòa, toàn thân tràn ngập cảm giác như một anh trai nhà bên.

Một loạt khí tức của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và đống trang sức xuất hiện. Ngoại trừ Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và đống trang sức đều không che giấu khí tức, tất nhiên sẽ khiến cho các tộc nhân Thiên Hà Tô thị trong khách sạn chú ý.

“Tại hạ Tô Mạch Ảnh, không biết khách quý từ xa tới, không kịp tiếp đón, xin hãy lượng thứ cho ~”

Tô Mạch Ảnh chắp tay vái chào bọn người Tống Thư Hàng.

Thông Nương thấy thế thì hai mắt sáng lên:

“Có khí chất quá, giống hệt như đang đóng phim truyền hình vậy!”

Tô Mạch Ảnh: “...”

Hắn lặng lẽ đánh giá mấy người trước mặt.

Đầu tiên là một người đàn ông đeo mặt nạ, không đoán ra thân phận.

Bên cạnh hắn là hai thiếu nữ sinh đôi một đen một trắng, nhìn khá quen mắt.

“Linh Điệp Tử Cổ Thánh!”

Sau khi tập trung nhìn, Tô Mạch Ảnh lập tức nhìn thấy hiệu quả thánh hiệu ‘thiên hạ không ai không biết’ của Vũ Nhu Tử.

Vậy thân phận của người đàn ông mang mặt nạ dễ đoán rồi.

“Tô Mạch Ảnh xin bái kiến Linh Điệp Thánh Quân, Linh Điệp Tử Cổ Thánh.”

Tô Mạch Ảnh hành lễ với Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

“Linh Điệp tiền bối?”

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu nhìn xung quanh.

Nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của Linh Điệp tiền bối đâu.

[Ta đoán chắc rằng hắn đang tưởng ngươi là Linh Điệp Thánh Quân đấy.]

Sở tóc ngố nhắc nhở.

“Hì hì.”

Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng, bật cười.

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Hôm qua... trong lòng hắn còn có một nguyện vọng.

Hắn hy vọng sau này có thể sinh được một cô con gái xinh đẹp đáng yêu như Vũ Nhu Tử.

Chương 2405: Hiệu quả của Bá Tống tiền bối

“Khụ, Tô Mạch Ảnh đạo hữu, ngươi hiểu lầm rồi, tại hạ số Bá Tống… Huyền Thánh.”

Tống Thư Hàng ngại ngùng tự giới thiệu bản thân.

Tô Mạch Ảnh ngẩn ra.

Sau đó cơ thể của hắn bật về phía sau đầy khoa trương, kéo dài khoảng cách với Tống Thư Hàng:

“Bá… Bá Tống tiền bối!”

Nhìn phản ứng ngạc nhiên theo bản năng của đối phương, Tống Thư Hàng bỗng thấy tổn thương sâu sắc.

Vì nguyện vọng của hắn đâu phải trở thành một ma đế chuyên dọa trẻ con như thế.

“Bọn ta muốn nhân lúc buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị chưa bắt đầu để đến đây sớm gặp mấy người bạn. Bây giờ Tô thị A Thất tiền bối có ở nhà không?”

Tống Thư Hàng cố gắng để giọng nói của mình nhu hòa hơn một chút.

Tô Mạch Ảnh ngẩn ra.

Tô thị A Thất, tiền bối?

Bá Tống tiền bối lại gọi A Thất là tiền bối ư?

“A Thất có nhà, ta sẽ lập tức chuyển lời đến hắn giúp Bá Tống tiền bối, bảo hắn đưa ngươi vào tộc địa của Thiên Hà Tô thị.”

Tô Mạch Ảnh nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho A Thất.

Những chuyện không hiểu thì tạm thời không cần phải nghĩ nhiều, tóm lại Bá Tống tiền bối muốn tìm A Thất thì đúng là không còn gì tốt hơn nữa.

Khi đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều phải chịu áp lực rất lớn.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

“A lô, Mạch Ảnh ngươi tìm ta có chuyện gì thế?”

Giọng nói của Tô thị A Thất vang lên.

“A Thất, Bá Tống tiền bối đến rồi, hiện giờ hắn đang ở Chu Tước môn. Hắn đến tìm ngươi đấy, ngươi tới đón hắn vào tộc địa Tô thị đi.”

Tô Mạch Ảnh nói nhanh.

Tô thị A Thất:

“Ta hiểu rồi, ta sẽ tới ngay đây.”

Nghe tộc nhân của mình gọi Tống Thư Hàng là ‘Bá Tống tiền bối’, không biết tại sao Tô thị A Thất lại thấy rất buồn cười…

Ai có thể ngờ được vị ‘Bá Tống tiền bối’ này vẫn là một thiếu niên hàng thật giá thật cơ chứ?

Nhưng tu chân giới dùng tu vi luận bối phận, hiện giờ cảnh giới thật sự của Tống Thư Hàng là thất phẩm, có thể gánh được xưng hô ‘tiền bối’ này rồi.

Chẳng qua quan hệ của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 khác với giới tu sĩ bình thường, nên không kiêng kỵ gì về về mặt này.

…

…

“Còn một lúc nữa A Thất mới đến, chi bằng Bá Tống tiền bối đến khách sạn nghỉ ngơi một lát nhé?”

Tô Mạch Ảnh nói với Tống Thư Hàng.

“Làm phiền đạo hữu rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Hắn cũng không thể để Vũ Nhu Tử và Vũ Nhu Tử da đen đứng đực ở đầu đường được, qua bên kia ngồi một lát cũng tốt.

Tô Mạch Ảnh dẫn mấy người vào trong khách sạn, tận tay dâng tiên trà lên.

Sau đó, hắn lặng lẽ đứng sau lưng Tống Thư Hàng, chủ yếu là do không dám đứng trước mặt Bá Tống tiền bối.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh, thậm chí còn có tin đồn nói rằng Bá Tống tiền bối là đại lão Kiếp Tiên đã có đạo của riêng mình!

Hôm nay được gặp, quả nhiên không giống người thường.

Ví như, Tô Mạch Ảnh phát hiện ra chỉ đứng sau Bá Tống tiền bối mà tinh thần lực của mình đã bắt đầu rục rịch hẳn lên.

Trong đầu có rất nhiều ý niệm 'ngộ' không ngừng tuôn trào.

Những chỗ chưa thông trong lúc tu luyện lúc trước đột nhiên thấu triệt một cách kỳ lạ, trở nên dễ hiểu hẳn.

Đây chính là… cơ duyên!

Chỉ đứng ở bên cạnh Bá Tống tiền bối mà đã được lợi thế này.

Tô Mạch Ảnh không khỏi nhìn Bá Tống Huyền Thánh với ánh mắt kính phục.

Buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị năm nay mời được cả một vị đại lão thế này đúng là may mắn. Đến lúc đó, Bá Tống tiền bối chỉ cần đứng trên đài, tất cả đệ tử của Thiên Hà Tô thị đều được hưởng lợi vô cùng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại nhìn Tô Mạch Ảnh, hình như mới đó mà ông anh Thiên Hà Tô thị này lại kính nể hắn hơn thì phải?

Ta vừa làm gì à?

Từ đầu tới giờ ta chỉ vào uống chén trà thôi mà nhỉ?

Lúc này Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết đến công hiệu mà sự tồn tại của mình mang tới.

Trang sức và bảo vật trên người hắn thực sự quá phong phú.

Ví dụ như bây giờ, bảo vật tệ nhất trên người hắn chính là Ngộ Đạo Thạch mà Thông Nương đang cắm rễ, hiệu quả của viên Ngộ Đạo Thạch này chính là khiến cho người ở gần nó tâm linh thanh minh, có xác suất 'lĩnh ngộ', đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Năm đó, vì Ngộ Đạo Thạch mà Thông Nương bán luôn bản thân mình, nhưng giờ cô đã không thèm để ý đến nó từ lâu rồi. Ngộ Đạo Thạch có tốt hơn nữa cũng không bằng giảng đạo luận pháp của Quy tiền bối và Sở các chủ trong thế giới hạch tâm.

Ngoài ra, sợi tóc ngố của Sở các chủ, bia đá đạo hữu, Tạo Hóa Tiên Tử, Xích Tiêu Kiếm tâm ma trên người Tống Thư Hàng đều là đại lão hàng đầu. Chỉ cần ngồi yên một chỗ, hiệu quả của đống trang sức đó cũng vượt xa Ngộ Đạo Thạch.

Đặc biệt là bia đá đạo hữu, nó vốn dĩ là một bia văn, sau đó lại được chúa tể Cửu U đích thân đề chữ, công hiệu mạnh đến đáng sợ.

Tô Mạch Ảnh đứng phía sau nhận được vô số lĩnh ngộ, suy nghĩ trở nên thông thuận.

Vô hình trung, bình cảnh làm khó hắn bấy lâu cũng bắt đầu buông lỏng.

Hôm nay đến lượt hắn ở khách sạn chiêu đãi khách khứa, lại gặp được Bá Tống tiền bối ở đây, đúng là may mắn bằng trời.

“Bá Tống tiền bối, ta có thể hỏi ngài một chuyện được không?”

Thấy Tô thị A Thất vẫn chưa tới, Tô Mạch Ảnh thử nhân cơ hội này để nói chuyện với Bá Tống Huyền Thánh.

“Có thắc mắc về tu luyện à?”

Tống Thư Hàng chột dạ hỏi lại. Cũng may hôm nay hắn đeo mặt nạ, người khác không nhìn thấy gương mặt biết nói của hắn được.

“Không phải.”

Tô Mạch Ảnh lắc đầu.

“Hỏi đi, để ta nghe thử xem là vấn đề gì.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Mạch Ảnh nói với giọng mong đợi:

“Bá Tống tiền bối, giảng pháp tháng này ngài định nói về cái gì thế?”

Tống Thư Hàng: “…”

Giảng pháp tháng này nói cái gì, nghe cứ thấy sai sai thế nào ấy.

Nhưng mà tháng này cũng sắp hết rồi.

“Yên tâm đi, hiện tại ta không có ý định hiển thánh vào tháng này.”

Tống Thư Hàng trấn an. Hắn cảm thấy còn lâu mình mới tấn thăng lên bát phẩm được.

Thất phẩm tấn thăng lên bát phẩm đâu có dễ như thế.

“Bọn ta rất mong chờ vào giảng pháp của ngài.”

Tô Mạch Ảnh vội nói.

Lúc đầu, khi giảng pháp lần đầu tiên, Bá Tống tiền bối giảng về ‘Đạo Tạng’, khiến các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghe như say như mê.

Khi Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp sắp kết thúc, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều khóc lóc cầu xin, hy vọng giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh đừng kết thúc nhanh như thế.

Thậm chí còn có người hy vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể giảng pháp mãi.

Sau đó… nguyện vọng của bọn họ trở thành hiện thực.

“Ha ha, nếu như có thể, ta hy vọng lần giảng pháp sau có thể đặc biệt một chút.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Trong khi nói chuyện, Tô thị A Thất đã ngự đao phi hành tới:

“Thư Hàng.”

“A Thất tiền bối.”

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng đứng lên đi ra đón.

Tô thị A Thất vẫy tay với Tô Mạch Ảnh trước, ra hiệu mình sẽ tiếp đón Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Sau đó hắn xoay người nói với Tống Thư Hàng:

“Sao tự nhiên ngươi lại muốn tới Tô thị sớm thế? Trước khi đến cũng không nói một tiếng để ta còn chuẩn bị.”

“Hề hề, bởi vì đây là lần đầu đến Thiên Hà Tô thị nên ta muốn tới trước để đi dạo quanh một vòng, tiện thể chọn một địa điểm để dùng khi tán tài nữa. Ta đã chuẩn bị bảo vật cho Tán Tài Vương Tọa xong rồi, đến lúc đó sẽ tìm cơ hội tán một lần.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn dùng gần nửa bình thuốc nhỏ mắt để đổi bảo vật với các tiền bối trong nhóm, đến lúc đó sẽ tự giữ lại một phần cho mình, chỗ còn lại thì sẽ tán hết.

“Ừm, vậy để ta sắp xếp cho ngươi.”

Tô thị A Thất nói.

Hắn định sắp xếp một màn xuất hiện thật chói mắt, tốt nhất là lồng ghép luôn hoạt động tán tài của Tống Thư Hàng vào phần mở đầu của buổi họp thường niên này.

Chương 2406: Thư Hàng kiếm thêm thu nhập

“Sắp xếp thế nào?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Tuy rằng gần đây hắn phải an phận, không được khiến các đại lão chú ý tới… nhưng đây là buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị, không có người ngoài, thế nên xuất hiện hoành tráng một lần cũng không sao.

“Đừng vội, cho ta chút thời gian để nghĩ thật kỹ xem phải làm sao để để đưa ngươi xen vào hoạt động mở đầu của buổi họp cái đã.”

Tô thị A Thất đáp.

Vừa nãy hắn đang nghĩ có nên làm một sân khấu xoắn ốc thăng thiên hay không, trong tiết mục mở màn cuối cùng của buổi họp thường niên Thiên Hà Tô thị, nâng Tống Thư Hàng bay lên để bắt đầu hoạt động Tán Tài Vương Tọa?

Nhưng ngẫm lại thì kiểu này hơi quê mùa, không được chấn động cho lắm.

Thế nên vẫn nên về bàn bạc lại với ban tổ chức tiệc của Thiên Hà Tô thị về cách xuất hiện của Bá Tống. Đông người nhiều ý, nói không chừng lại nghĩ ra được kế hay đấy.

Tống Thư Hàng cười lớn:

“Đến lúc đó ta sẽ phối hợp với sắp xếp của A Thất tiền bối.”

“Bây giờ ta dẫn ngươi tới chỗ nghỉ trước đã, đúng rồi, các ngươi đeo yêu bài này vào.”

Tô thị A Thất lấy ra hai tấm yêu bài, đưa cho Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử, nói:

“Lát nữa các ngươi dạo chơi trong Thiên Hà Tô thị, nếu là những khu vực mà yêu bài hiển thị bình thường thì các ngươi có thể tha hồ khám phá. Nếu như gặp phải khu vực lệnh bài phát ra ánh sáng cảnh báo màu đỏ thì hãy hãy tránh đi. Thường thì những khu vực đó đều là nơi các thành viên trong tộc bế quan, không thể quấy rầy.”

“Yên tâm đi A Thất tiền bối. Bọn ta sẽ chú ý tránh đi.”

Vũ Nhu Tử gật đầu đáp.

Không được đi vào quấy rầy khu vực tu sĩ bế quan tu luyện, đây là thường thức cơ bản trong tu chân giới, điều quan trọng nhất với tu sĩ khi đang bế quan là yên tĩnh. Trên đời này rất hiếm tu sĩ giống như Tống Thư Hàng, lúc bế quan còn để nguyên thần còn ra ngoài quậy.

Tống Thư Hàng gật đầu, có lệnh bài này rồi, hắn đi dạo để nghiên cứu địa hình cũng tiện hơn.

…

…

Tô thị A Thất đưa Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đến nơi nghỉ ngơi đã được sắp xếp trước, chỗ này là Tô thị A Thất cố tình để lại, chuẩn bị cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1.

Trước khi buổi họp mặt bắt đầu, hắn định tụ họp với các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 trước.

Tô thị A Thất:

“Vậy bây giờ hai người ở đây nghỉ ngơi một lát hoặc là đi dạo xung quanh Thiên Hà Tô thị xem. Lát nữa ta sẽ tới tìm các ngươi, cho các ngươi nếm thử tài nấu nướng của các tiên trù trong Tô thị.”

Hắn là một trong những thành viên quan trọng của ban tổ chức buổi họp thường niên, hiện giờ bận đến mức không thể phân thân được.

“A Thất tiền bối cứ đi làm việc của mình đi.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Khi đi dạo, không có Tô thị A Thất tiền bối ở bên cạnh thì bọn họ sẽ càng thoải mái.

“Có việc gì thì liên lạc với ta.”

Tô thị A Thất khoát tay với Tống Thư Hàng rồi yên tâm rời đi.

Trên một số phương diện nào đó, Tống Thư Hàng vẫn khiến các tiền bối rất an tâm.

…

…

Sau khi Tô thị A Thất đi, Tống Thư Hàng lập tức đưa theo trang sức trên người và Vũ Nhu Tử đi dạo trong tộc địa Thiên Hà Tô thị rộng lớn này.

Bởi vì không có dẫn đường, Tống Thư Hàng chọn bừa một hướng rồi bắt đầu thả bước dọc theo con đường đó.

Linh khí ở đây rất dồi dào, chắc là có liên quan đến linh mạch của tộc địa Thiên Hà Tô thị.

Khoảng nửa tiếng sau…

Khi đi ngang qua một chân núi nhỏ, yêu bài trên người Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng hiện lên ánh sáng màu đỏ, còn rung nhẹ để nhắc nhở.

“Chắc trong này có đạo hữu Thiên Hà Tô thị đang bế quan, chúng ta tránh đi thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu.

Hai người xoay người định bỏ đi.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói đầy nghi hoặc truyền ra từ một động phủ ở chân núi.

[Ơ?]

Đây là một tiếng kêu thấp giọng của con gái.

Sau khi Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đi được mấy mét, giọng nữ kia lại vang lên”

[Ơ?]

Ngay sau đó, cô gái đó nhanh chóng truyền âm cho Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử:

“Hai vị đạo hữu, hai người có thể quay lại một chút không?”

Tống Thư Hàng: “???”

“Xin hai vị đạo hữu đấy, có thể mời hai vị trở lại một lát được không?”

Trong giọng nói của cô gái đó tràn ngập vẻ mong đợi.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử liếc nhau một cái, trở lại động phủ ở chân núi kia. Nhưng hai người đều không đi vào phạm vi động phủ, tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"A, chính là cảm giác này."

Giọng nữ kia càng trở nên mềm nhẹ hơn.

Tống Thư Hàng: "…"

"Hai vị đạo hữu, hai người có thể ở lại đây một lúc được không, không lâu lắm đâu, khoảng năm phút là được."

Trong giọng nói của cô gái kia vẫn đầy chờ mong.

Tống Thư Hàng đang định trả lời, Tạo Hóa Tiên Tử trên người hắn đột nhiên chui ra:

"Để làm gì?"

"Ta biết yêu cầu này rất đường đột, cũng biết làm thế sẽ lãng phí thời gian của đạo hữu… Nếu được thì ta cũng có thể dùng linh thạch để bồi thường cho đạo hữu. Nhưng hiện giờ trên người ta không có nhiều linh thạch, chỉ còn một rương hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm và thất phẩm thôi."

Giọng nữ kia càng nói càng có vẻ chột dạ, cảm thấy linh thạch của mình quá ít.

"Chỉ cần đứng yên ở đây thôi sao?"

Tống Thư Hàng lên tiếng.

"Năm phút à?"

Vũ Nhu Tử chớp mắt.

"Đúng thế, nếu như có thể… linh thạch của ta quá ít, nếu như thật sự không được thì ba phút, ba phút thôi cũng đủ rồi!"

Giọng nữ càng ngày càng nhỏ.

"Không thành vấn đề, ta sẽ đứng năm phút."

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

"Tống tiền bối thiếu linh thạch lắm à?"

Vũ Nhu Tử lấy làm thắc mắc.

"Nói như thế nào nhỉ, trong tay đàn ông có nhiều linh thạch một chút vẫn tốt hơn."

Tống Thư Hàng nói.

"Vậy ta ở lại đây với Tống tiền bối một lúc."

Vũ Nhu Tử nói.

"Cảm ơn hai vị đạo hữu."

Giọng nữ kia tràn ngập sự hưng phấn.

Nói xong, cô trở lại trạng thái bế quan, tranh thủ thời gian bắt đầu tu luyện.

Bên ngoài động phủ.

Tống Thư Hàng vươn tay chạm vào Sở tóc ngố rồi hỏi:

“Sở các chủ, cô nói xem tại sao vị tiên tử trong động phủ này lại muốn ta và Vũ Nhu Tử đứng ở đây thế?”

“Có lẽ công pháp mà ngươi hoặc Vũ Nhu Tử tu luyện có ảnh hưởng tốt với cô ấy. Lửa mượn thế gió, cây mượn lực đất, có lúc công pháp tương thích sẽ sinh ra cộng hưởng. Mà cô ấy lại đang bế quan, đúng lúc đang đột phá bình cảnh, trùng hợp có thể mượn sức mạnh của các ngươi.”

Sở các chủ suy đoán.

Khoảng bốn phút sau.

Trong động phủ vang lên giọng nói đầy hưng phấn của vị tiên tử đó, vui vẻ đến mức như sắp hóa thành nước.

“Cảm ơn hai vị đạo hữu, xin hai vị nhận lấy phần linh thạch này của ta!”

Một chiếc hộp bay ra khỏi động phủ của vị tiên tử đó, nhẹ nhàng đáp xuống tay Tống Thư Hàng:

“Tuy rằng rất muốn gặp mặt cảm ơn hai vị đạo hữu nhưng ta đang trong giai đoạn quan trọng, mong hai vị đạo hữu lượng thứ.”

“Không cần khách khí.”

Tống Thư Hàng mở chiếc hộp ra, phát hiện bên trong có mười viên linh thạch thất phẩm, hai mươi viên linh thạch lục phẩm.

Số linh thạch này có thể chia đều cho hắn và Vũ Nhu Tử.

“Khoản thu nhập thêm này dễ kiếm quá.”

Sau khi chia đều, Tống Thư Hàng cầm lấy linh thạch, không cầm nổi những giọt nước mắt vui mừng.

Hắn không ngờ linh thạch lại dễ kiếm đến thế.

À mà… đây cũng là lần đầu tiên hắn kiếm được linh thạch một cách chính quy, có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Chương 2407: Trang sức vào vị trí!

Vũ Nhu Tử nhìn linh thạch được chia đều trong tay, vốn dĩ cô định từ chối vì mình không thiếu linh thạch.

Vũ Nhu Tử cô là người có tiền.

Nhưng nghĩ tới chuyện đây là số linh thạch đầu tiên mình và Tống tiền bối hợp tác kiếm được thì cô lại cảm thấy rất thú vị, thế là gật đầu nhận lấy phần linh thạch này.

Kẻ vốn không còn đồng nào là Tống Thư Hàng lại kiếm thêm được một khoản linh thạch, hắn vui sướng chia chúng ra rồi cất trong vòng tay càn khôn và thế giới hạch tâm. Không thể đặt toàn bộ trứng gà trong cùng một ổ, tiền cũng không thể cất cùng một nơi.

Trong thế giới hạch tâm, tiểu trợ lý hạch tâm lặng lẽ quan sát chỗ mà Tống Thư Hàng cất linh thạch, đồng thời ghi nhớ vị trí này, về sau nếu như Bá Tống tiên sinh muốn sử dụng khắc kim nhất kích thì cô có thể kịp thời đào số linh thạch này ra, chuyển ra ngoài hiến tế thành sức mạnh.

“Đi thôi, Vũ Nhu Tử, chúng ta đi dạo chỗ khác.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng và hai vị hắc bạch Vũ Nhu Tử tiếp tục đi dọc theo con đường trong Thiên Hà Tô thị.

****

Nửa ngày sau…

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ngồi bên một cái hồ lớn, yên lặng câu cá.

“Cảm ơn hai vị đạo hữu, tuy rằng rất muốn gặp mặt cảm ơn hai vị, nhưng bần đạo đang ở thời kỳ bế quan mấu chốt, mong hai vị đạo hữu lượng thứ. Xin hai vị đạo hữu nhận lấy chút linh thạch nhỏ nhoi này..”

Lúc này, một giọng nói thuần hậu của đạo nhân truyền ra từ giữa hồ.

Sau đó, một chiếc rương rơi xuống bên người Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Hai người đặt cần câu xuống, im lặng mở rương, đổ linh thạch bên trong ra, đếm kỹ rồi chia đều.

Thuần thục đến không thể thuần thục hơn!

Chỉ trong một buổi sáng, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã gặp gần ba mươi địa điểm bế quan của thành viên Thiên Hà Tô thị.

Tình tiết của vị tiên tử bế quan có giọng nói mềm như nước kia cũng lặp lại gần ba mươi lần. Thời gian mà các thành viên đang bế quan của Thiên Hà Tô thị muốn Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ở lại cũng khác nhau.

Từ ba phút đến mười phút đều có cả.

Sau khi đi dạo một vòng, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã kiếm được gần 600 viên linh thạch ngũ, lục, thất phẩm.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng phát hiện ra còn có thể kiếm tiền theo cách này nữa.

Tuy rằng nếu quy thành bảo vật, số tiền mà họ kiếm được có lẽ không bằng một phần ‘thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’, nhưng cảm giác hạnh phúc khi kiếm được linh thạch là trải nghiệm vàng bạc không thể mua được… Cũng không đúng, cảm giác hạnh phúc này chính là dùng tiền để mua mà.

“Hai người các ngươi quả thật giống hệt bọn ác bá chuyên đi thu tiền bảo kê trong phim ấy, các ngươi đi dạo một vòng là mọi người thi nhau đưa tiền đến.”

Thông Nương nói.

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng vung tay, cầm lấy mười viên linh thạch ngũ phẩm đưa cho Thông Nương:

“Nào, Thông Nương, đây là tiền lương tháng trước của cô.”

Thông Nương: “!!!”

Cô giật mình không thôi, Tống Thư Hàng lại nhớ chuyện đưa tiền lương cho cô nữa cơ à?!

“Không lấy à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

“Lấy chứ lấy chứ!”

Thông Nương nhanh chóng cất linh thạch đi. Hôm nay đúng là một ngày đáng để ghi nhớ, đây là lần đầu tiên Thông Nương cô nhận được tiền lương từ tay Tống Thư Hàng. Tuy rằng số tiền lương này còn không quý bằng đống mầm hành khi cô dùng chiêu hành ra khỏi vỏ kia.

“Sắp đến giờ rồi, có cần gọi cho Tô thị A Thất tiền bối để đi ăn chút gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Được thôi.”

Vũ Nhu Tử nhấc thùng cá bên cạnh lên, thả lại cá vào trong hồ.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh thì lại đổ cá vào thế giới hạch tâm của mình.

Chính vào lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị đóng cửa thế giới hạch tâm lại có một giọng nói vọng ra:

“Đợi chút đã, Bá Tống Huyền Thánh! Để cho ta ra ngoài trước đã!”

Là giọng nói của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Vốn dĩ Bạch Cốt Tiên Cơ định đuổi theo Tống Thư Hàng cùng Vũ Nhu Tử da đen, nhưng không ngờ sau khi số Hamster và Vũ Nhu Tử da đen rời đi thì thế giới hạch tâm lại đóng cửa.

Bạch Cốt Tiên Cơ bị giam trong thế giới hạch tâm, không thể đi ra ngoài.

Cô đành phải trở lại bên bờ suối nguồn sự sống, minh tưởng tu luyện cả buổi sang để hồi phục năng lượng đã tiêu hao.

Khó khăn lắm mới thấy Tống Thư Hàng mở cửa thế giới hạch tâm, thế là cô vội vàng gọi hắn lại.

“Ơ? Bạch Cốt Tiên Tử tỉnh rồi à.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn mở thông đạo của thế giới hạch tâm ra:

“Mời tiên tử đi ra.”

Nơi này là địa bàn của Thiên Hà Tô thị, đột nhiên lại có một

Trường Sinh Giả xuất hiện, chắc sẽ không có cảnh báo gì đấy chứ?

Bạch Cốt Tiên Cơ đứng dậy, nhanh chóng đi về phía lối ra thế giới hạch tâm.

Đúng lúc cô bước một chân vào lối ra thế giới hạch tâm thì bỗng đâu lại có một cửa ra khác xuất hiện trước mặt cô.

Bạch Cốt Tiên Cơ vừa bước vào đã đi tới một thông đạo mới, biến mất hoàn toàn.

Cùng lúc đó @#%x Tiên Tử cũng bước ra từ thông đạo mới này.

Lối ra thế giới hạch tâm lại khép vào.

"Ơ?"

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, vừa nãy cô cảm thấy hình như có ai đó đi ngang qua mình thì phải?

Tống Thư Hàng: "…"

Có cần trùng hợp thế không? Bạch Cốt Tiên Cơ vừa muốn bước ra thì mỹ nhân rắn công đức lại trở về, sau đó lối ra thông đạo của hai người chồng lên nhau, Bạch Cốt Tiên Cơ bị đưa đến chỗ Bạch tiền bối rồi.

"Hả?"

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại, thông qua hai chiếc lỗ trên mặt nạ, cô nhìn thấy dòng tin tức phức tạp lộ ra từ đôi mắt biết nói chuyện của Tống Thư Hàng t.

[Đại gia ta đã trở lại rồi ~]

Trên người mỹ nhân rắn công đức phát ra lời thoại không biết cắt được từ bộ phim nào, sau đó đuôi rắn của cô phe phẩy, tung người nhảy lên.

Đuôi rắn dài xoay tròn, hóa thành cánh quạt.

"Ào ~"

Đó là âm thanh khi vận động viên nhảy vào nước, cũng là âm thanh mà mỹ nhân rắn công đức phát ra.

Cô dùng một tư thế hoàn toàn mới để trở về trong người Tống Thư Hàng.

"Hoan nghênh trở về, chuyện bên Bạch tiền bối xong rồi à?"

Tống Thư Hàng cúi xuống hỏi ngực mình.

“Ừm.”

Mỹ nhân rắn công đức đáp, cô vươn tay ra tóm lấy đồ trang sức Xích Tiêu Kiếm tâm ma treo bên eo Tống Thư Hàng.

“Đợi đã, chờ một chút ~”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hô hoán.

Trong tiếng kêu không cam lòng, nó bị mỹ nhân rắn công đức tóm đi rồi nuốt luôn vào bụng.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma mệt tim muốn về hưu.

“Kế hoạch tạo Thần của Bạch tiền bối tiến hành đến bước nào rồi?”

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh tò mò hỏi.

“Lát nữa chúng ta gửi tin nhắn hỏi Bạch tiền bối xem.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Trong khi nói chuyện, trong thế giới thế giới hạch tâm lại có một lối ra vào mở ra.

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn và mỹ nhân rắn công đức đều không mở thế giới hạch tâm, tại sao nó lại mở nữa thế này?

Chẳng lẽ là Bạch tiền bối tới đây à?

Trong lúc đang suy tư, có hai thân ảnh hiện lên trong thế giới hạch tâm.

Đầu tiên là một người đàn ông tuấn tú có khí chất ẩn sĩ, giống như ẩn sĩ trong những bài thơ cổ, trên người tràn ngập khí chất kỳ ảo.

Người còn lại là một vị tiên tử xinh đẹp, trên người cô cũng có khí tức của ẩn giả.

Là linh quỷ của Tống Thư Hàng và… Túy Thương Cư Sĩ!

Linh quỷ tiên tử và Thiên Kiếm Cư Sĩ đã tu luyện thành công và trở về!

Chương 2408: Quả cầu ngơ ngác

Nguyên thần của Tống Thư Hàng nhanh chóng lấy điện thoại ra, liếc danh bạ một lượt, sau đó mỉm cười ra đón:

“Tối Việt tiền bối, chào mừng trở lại!”

“Thư Hàng tiểu hữu, đến ngươi cũng nhớ nhầm đạo hiệu của ta.”

Cư sĩ thở dài nói:

“Ta là Túy Tinh Cư Sĩ.”

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn lại vội vàng móc điện thoại ra, xem đi xem lại hai chữ ‘Tối Việt’ trên danh bạ.

Với thành quả tiếp nhận chín năm giáo dục nghĩa vụ bắt buộc của hắn, kiểu gì thì chữ ‘Việt’ này cũng không thể phát âm thành ‘Tinh’ được.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía cư sĩ, nở nụ cười từ bi:

“Tiền bối, thứ cho ta nói thẳng.”

“Cứ nói đi đừng ngại.”

Túy * Cư Sĩ đi ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Tiền bối à, nếu như ngươi cứ tiếp tục luyện công pháp này thì sẽ toi thật đấy. Ngươi chưa từng cân nhắc tới việc luyện những công pháp khác sao?”

Tống Thư Hàng nói.

Trong khi nói chuyện, cư sĩ bước một chân ra khỏi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó… Tống Thư Hàng phát hiện ra cư sĩ biến mất luôn rồi.

Cứ thế biến mất trong không khí.

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Thần thức của hắn nhanh chóng quét xung quanh nhưng không được thu hoạch gì.

“Cư sĩ? Tối Việt Cư Sĩ tiền bối?”

Tống Thư Hàng gọi.

Thế nhưng Tối Việt Cư Sĩ lại không trả lời hắn.

“Sở các chủ, ngươi có nhìn thấy ‘Tối Việt tiền bối’ đâu không?”

Tống Thư Hàng hỏi Sở các chủ.

“Ừm, nếu tập trung tinh thần thì vẫn có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn. Nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ dễ bỏ qua lắm.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói:

“Hắn đang đứng cách năm mét phía bên tay phải của ngươi.”

Sau khi được Sở các chủ nhắc nhở, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn tới vị trí đó, lúc này mới nhìn thấy thân ảnh mơ hồ của Tối Việt tiền bối.

Hiển nhiên, thực lực của Tối Việt Cư Sĩ lại tăng lên đáng kể rồi!

“Chúc mừng tiền bối thực lực đại tiến.”

Tống Thư Hàng nói trái lương tâm.

“Thư Hàng tiểu hữu không cần lo cho ta, thực lực của ta không ngừng tăng lên, cách lúc hiển thánh ngày một gần. Nhân tiền hiển thánh sẽ là lúc ta tỏa sáng nhất.”

Cư sĩ mỉm cười, nói:

“Đây chắc là tộc địa của Thiên Hà Tô thị nhỉ, ta đi tìm A Thất đạo hữu. Thư Hàng tiểu hữu, lát nữa gặp lại nhé.”

Dứt lời, thân ảnh của cư sĩ mờ dần rồi biến mất hẳn.

“Nếu như hệ của cư sĩ mà hóa thân thành thích khách thì đúng là vô địch.”

Tống Thư Hàng thổn thức.

Dứt lời, hắn lại nhìn linh quỷ tiên tử trong thế giới hạch tâm.

Thế giới hạch tâm quả nhiên vô cùng đặc biệt.

Vừa nãy khi cư sĩ đứng trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng rõ ràng sự tồn tại của hắn, nhưng một khi hắn rời khỏi thế giới hạch tâm thì Tống Thư Hàng sẽ xem nhẹ sự tồn tại của đối phương.

Thế giới hạch tâm có hiệu quả miễn dịch với công pháp của cư sĩ ở một mức độ nhất định.

Tống Thư Hàng nhìn linh quỷ tiên tử, linh quỷ tiên tử cũng nhìn lại hắn.

Một lát sau, linh quỷ tiên tử mỉm cười.

Cô chắp hai tay lại, thi triển năng lực thiên phú không gian di hình hoán vị.

Bia đá đạo hữu trên người Tống Thư Hàng bị di chuyển đến vị trí của linh quỷ tiên tử, còn linh quỷ tiên tử thì lại treo bên eo Tống Thư Hàng.

Bia đá đạo hữu:

“Tại sao lại là ta chứ?”

Không thể chọn một mục tiêu chuyển chỗ khác được à?

Trong khi nói chuyện, cơ thể của linh quỷ tiên tử đã dung nhập vào người Tống Thư Hàng, tiến vào trạng thái hợp nhất với hắn.

Thể chất đặc biệt của linh quỷ tiên tử bắt đầu ảnh hưởng tới trạng thái của Tống Thư Hàng.

Cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng bắt đầu nhạt dần.

“Thư… Thư gì ấy nhỉ?”

Bia đá đạo hữu vốn định gọi tên Tống Thư Hàng, nhưng vừa mở miệng lại phát hiện mình không tài nào nhớ nổi tên của đối phương.

Tống Thư Hàng nắm tay lại, hắn không hề xa lạ với cảm giác này.

Dù sao hắn cũng là người đàn ông ra ra vào vào phòng tối Thiên Đạo những ba lần, đã quá quen thuộc với cảm giác bị cả thế giới lãng quên này rồi.

[Nếu như độ kiếp trong trạng thái này, đến cả thiên kiếp cũng bị ảnh hưởng thì sẽ làm giảm hiệu quả của thiên kiếp.]

Đây là thông tin linh quỷ tiên tử nói với hắn khi hợp thể.

Cô đã tu luyện thành công thần thể đặc thù của cư sĩ nhất hệ.

Thần thể này không những có thể làm giảm uy lực của thiên kiếp bát phẩm, thậm chí đến cả thiên kiếp cửu phẩm cũng sẽ bị quấy nhiễu.

Đây là bí mật độ kiếp tối cao của cư sĩ nhất hệ.

“Linh quỷ tiên tử vất vả rồi.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, ý niệm chợt lóe lên, hắn giải trừ hiệu quả hợp thể với thần thể đặc thù này.

Cách đó ba mươi mét.

Túy Tinh Cư Sĩ vốn muốn đi tìm Tô thị A Thất đúng lúc nhìn được cảnh này, trong lòng thấy nghèn nghẹn… Có lẽ ban đầu hắn không nên luyện công pháp này mà phải nghĩ cách tìm một con linh quỷ rồi học theo Thư Hàng tiểu hữu, cứ cho linh quỷ để tu luyện công pháp rồi sử dụng chế độ hợp thể để đạt được hiệu quả của ‘thần thể đặc thù’ mới phải chứ nhỉ?

Linh quỷ tiên tử cuộn lại trong cơ thể Tống Thư Hàng… Đến bây giờ Tống Thư Hàng vẫn không rõ, ba vị tiên tử Tạo Hóa, công đức, linh quỷ cùng chui vào trong người hắn thì tồn tại thế nào?

Ba vị tiên tử cùng chen vào một chỗ hay mỗi người lại chiếm một vị trí riêng trong người hắn nhỉ?

Sau khi cuộn mình lại, linh quỷ tiên tử bắt đầu chia sẻ một phần thông tin cho Tống Thư Hàng… Đó là những chuyện mà cô và cư sĩ đã gặp phải khi tu luyện trong bí cảnh.

Cô, tu sĩ và vị trưởng bối râu đẹp của cư sĩ cùng vào trong bí cảnh, không lâu sau lại có một tồn tại cường đại cưỡng chế xông vào đó.

Tồn tại cường đại này xung khắc với thuộc tính của bí cảnh, khiến cả bí cảnh đều bị ảnh hưởng… Nếu như cứ mặc kệ cho đối phương xông vào, nói không chừng bí cảnh sẽ sụp đổ mất.

Vì thế, vị trưởng bối râu đẹp của cư sĩ để lại phương pháp tu luyện và các thông tin về bí cảnh cho họ xong thì lập tức xoay người đi đối phó với tồn tại cường đại không mời mà tới kia.

Đồng thời hắn cũng khởi động thuộc tính thời gian của bí cảnh… cũng như Thời Quang Thành của Bích Thủy Các, bí cảnh này cũng là bảo địa thời gian vô cùng quý giá.

Một ngày ở thế giới bên ngoài bằng một năm trong bí cảnh.

Dưới sự ảnh hưởng của sức mạnh thời gian, linh quỷ tiên tử ở lại trong bí cảnh nhiều năm, chuyên tâm tu luyện, cuối cùng hôm nay cũng ngưng tụ được thần thể đặc thù của cư sĩ nhất hệ.

“Tồn tại cường đại?”

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên:

“Phân thân của đại lão cầu béo?”

Liệu có phải phân thân kia luôn bốc quẻ để tìm vị trí của hắn, nhưng lại bói ra vị trí của linh quỷ tiên tử, sau đó xông vào bí cảnh, tưởng linh quỷ tiên tử là hắn nên định nhổ cỏ tận gốc không nhỉ?

Sau khi ký khế ước, linh quỷ và tu sĩ chính là một thể.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng khá đặc biệt, nhưng khi thông qua bói toán để định vị thì vẫn có thể đoán nhầm linh quỷ tiên tử thành Tống Thư Hàng!

“Vậy trưởng bối của cư sĩ và tồn tại cường đại kia đã ra ngoài chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Linh quỷ tiên tử trả lời lại rằng ‘không rõ’.

Sau khi tu luyện được ‘thần thể đặc thù’, cô bị sức mạnh bí cảnh chuyển dịch ra ngoài, không biết kết quả trận đấu giữa trưởng bối của cư sĩ và tồn tại cường đại kia ra sao.

“Xem ra, thật sự là đại lão cầu béo clone rồi.”

Tống Thư Hàng cảm thấy lo lắng, không biết vị trưởng bối râu đẹp của cư sĩ có cảnh giới thực lực thế nào nữa?

Không biết hắn có thể ngăn cản được đại lão cầu béo clone hay không?

…

…

Ở phía bên kia.

Trong bí cảnh của cư sĩ nhất hệ.

Có một quả cầu đang mờ mịt ngẩn ngơ.

[Ta là ai, sao ta lại ở đây, đây là đâu?]

Quả cầu này đặt ra ba câu hỏi liên tiếp.

Chương 2409: Đây chính là bản thể của ta à?

Mất trí nhớ là chuyện vô cùng đáng sợ.

Trí nhớ không chỉ đơn giản là số liệu, nó còn là một phần quan trọng tạo nên tình cảm và linh hồn.

Bây giờ, quả cầu này đã quên đi tất cả.

Nó không biết mình đến từ đâu, phải đi đâu. Nó không biết mục tiêu của mình là gì, mình ở đây để tìm gì?

Thậm chí đến việc đây là đâu nó cũng không biết nốt.

[Tại sao ta lại xuất hiện ở đây chứ?]

Quả cầu ngơ ngác lăn tròn trong bí cảnh.

Nó nghĩ chắc hẳn mình phải có một mục tiêu, một đối tượng cần truy đuổi, một nhiệm vụ quan trọng phải làm nhưng nó lại không tài nào nhớ ra nổi.

[Tại sao lại như vậy? Chuyện gì đang diễn ra thế này?]

Quả cầu này lăn lông lốc, vừa lăn vừa suy nghĩ về ý nghĩa tồn tại của mình.

Chuyện này vô cùng quan trọng, liên quan đến linh hồn và tình cảm của nó.

[Ta cảm thấy ta của hiện tại không được hoàn chỉnh, chắc là ta vẫn còn thứ gì đó như 'bản thể' nhỉ? Hoặc là ta đang đi tìm phần còn thiếu của mình chăng?]

Quả cầu này bắt đầu suy đoán theo bản năng.

Nếu như dựa theo bản năng để suy đoán, chắc hẳn thứ mà nó đang tìm kiếm chính là 'bản thể' hoặc là 'phần còn thiếu' của mình.

Như vậy thì nó đã biết lý do tại sao mình lại xuất hiện ở nơi kỳ quái này rồi. Nó đến đây để tìm lại bản thân mà mình đã đánh mất.

[Đúng vậy, nhất định là thế rồi.]

Quả cầu mê mang cuối cùng cũng phát hiện ra mục tiêu của đời mình.

Thế là nó lại tiếp tục lăn tròn trong bí cảnh.

Tuy rằng không biết phần còn thiếu hay bản thể của mình trông như thế nào, nhưng nó có cảm giác khi nhìn thấy mục tiêu thì chắc chắn nó sẽ nhận ra đó có phải là thứ mình muốn tìm hay không.

Điều nó phải làm chính là lăn khắp các ngóc ngách của bí cảnh này để tìm cho bằng được mục tiêu của bản thân.

Lăn đều lăn đều, lăn đều ~

Cũng không biết lăn bao lâu, nó bỗng lăn đến một không gian kỳ lạ.

“Sức mạnh thời gian còn sót lại? Hơn nữa… trước đây đã từng có người ở nơi này?”

Quả cầu thì thào.

Chính nó cũng không rõ tại sao mình lại biết đó là sức mạnh thời gian.

Có điều sức mạnh thời gian ở nơi này đã tản đi, không còn nguy hiểm nữa.

Quả cầu bắt đầu lăn trong không gian này để tìm tòi.

Mặc dù không có mũi và mắt, nhưng nó có thể dùng hệ thống cảm ứng đặc biệt để cảm nhận thế giới bên ngoài.

“Lúc trước đã từng có người ở đây, để lại khí tức… Mùi này nghe quen thế nhỉ.”

Trong lúc lăn, quả cầu không ngừng thu thập mùi của khí tức kia.

Hơn nữa, nó còn bắt đầu khôi phục lại những khí tức này nhằm tổng hợp ra được tin tức hữu dụng hơn.

Nó không ngừng lăn, không ngừng thu thập, cuối cùng cũng tổng hợp được một chút thông tin.

Trong khí tức này, đầu tiên là bộ dạng của một cô gái lạ mặt hiện lên.

Nhưng hình ảnh cô gái lạ mặt này chỉ là ‘bề ngoài’, bên trong cô ấy chứa những số liệu sâu hơn.

Thông qua cách tổ hợp không ngừng, cuối cùng hình ảnh một người đàn ông tóc đen cũng xuất hiện trong não hải của quả cầu.

Người đàn ông kia có tướng mạo bình thường, nhưng lại sở hữu một gương mặt biết nói!

[Là hắn, chính là hắn!]

Khi tổng hợp ra tin tức về người đàn ông tóc đen này, quả cầu lập tức kích động hẳn lên.

Bản năng nói cho nó biết, thứ mà nó luôn vất vả tìm kiếm chính là đối phương.

Người đàn ông này chính là phần nó còn thiếu, hoặc chính là… bản thể của nó!

Chỉ cần tìm được người đàn ông tóc đen này, nó có thể khôi phục lại những thứ mà mình đã quên.

Nó sẽ được bổ sung đầy đủ, trở nên hoàn mỹ.

“[Cười vui vẻ] Tốt quá, mới đó mà đã tìm được mục tiêu thật sự rồi. Phần còn thiếu hoặc bản thể của ta ơi, ta sẽ nghĩ cách để tìm được ngươi sớm thôi.”

Quả cầu vui vẻ nói.

Nó có trực giác rằng mình đang tìm ‘phần còn thiếu hoặc bản thể’, đối phương nhất định cũng đang tìm nó.

Khi mình đột nhiên xuất hiện trước mặt đối phương, chắc chắn hắn sẽ vừa kinh ngạc vừa vui mừng chứ nhỉ?

Phải tìm hắn, cho hắn một bất ngờ mới được.

Nhưng mà trước đó, nó phải ra khỏi bí cảnh này mới được.

Làm thế nào để ra ngoài được là một vấn đề nan giải.

Bí cảnh này giống như một mê cung vậy, mà nó thì đang bị nhốt trong này.

[Nhưng không sao cả, thứ ta có chính là thời gian.]

Quả cầu nói.

Nó rời khỏi không gian có liên quan đến thời gian này, trở về bí cảnh để tiếp tục lăn tròn.

Nó có rất nhiều thời gian, có thể từ từ tìm lối ra.

Ở bên kia.

Tống Thư Hàng đột nhiên rùng mình một cái.

“Tống tiền bối làm sao thế?”

Vũ Nhu Tử hỏi.

“Chẹp ~ có lẽ là vừa nãy lại có vị đại lão nào xem bói để tìm ta!”

Tống Thư Hàng vươn tay ra ấn lên mặt nạ trên mặt.

Cũng may mà hắn có mặt nạ này, có thể đảo loạn thiên cơ, quấy nhiễu kết quả quẻ bói ở một mức độ nhất định.

Hơn nữa, bây giờ hắn có chế độ hợp thể với ‘thần thể đặc thù’ của linh quỷ tiên tử, nếu lần sau lại có người muốn bốc quẻ để tìm hắn thì hắn có thể lập tức khởi động chế độ hợp thể thần thể, giảm cảm giác tồn tại của bản thân xuống mức thấp nhất. Phối hợp với mặt nạ, diệt sạch khả năng bị đại lão tìm ra.

“Có cần giúp đỡ không?”

Bia đá đạo hữu nhảy từ trong thế giới hạch tâm ra, treo trên eo Tống Thư Hàng.

“Không sao, chức năng cảnh báo virus của ‘chat Tu Chân’ không có phản ứng gì, chắc là vị đại lão đó không tìm ra ta.”

Tống Thư Hàng đáp, sau đó hắn vung tay, đóng cửa thế giới hạch tâm lại.

“Cẩn thận một chút, nếu như kẻ đi theo linh quỷ tiên tử của ngươi vào bí cảnh cư sĩ nhất hệ thật sự là chúa tể cầu béo phân thân thì nói không chừng bây giờ nó đã ra khỏi không gian bí cảnh đó rồi đấy.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

“Ừm, ta sẽ để ý trạng thái của thế giới hạch tâm. Một khi nó có hiện tượng co vòi thì chúng ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Thuật giám định cường giả là thủ đoạn dùng để giám định xem đối phương có phải là đại lão tuyệt thế hay không. Mà thế giới hạch tâm có co vòi hay không lại là thủ đoạn kiểm tra liệu Tống Thư Hàng có gặp nguy hiểm đến tính mạng hay không.

“Đi thôi, chúng ta gọi Tô thị A Thất đi ăn cơm. Buổi chiều tiếp tục đi dạo khắp Thiên Hà Tô thị.”

Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, có phải ngươi muốn tìm vị trí nào đó không?”

Vũ Nhu Tử chợt hỏi, cô cứ cảm thấy lúc đi dạo Thiên Hà Tô thị, Tống Thư Hàng như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Ừm, tìm kiếm chỉ là việc nhân tiện thôi… chủ yếu là có thể kiếm thêm ít thu nhập.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

Thực ra, đúng là hắn muốn tìm một địa điểm trong Thiên Hà Tô thị.

Lúc trước khi nhập mộng lấy được ‘Dưỡng Đao Thuật’, hắn đã gặp được Cự Hào sư tổ. Không biết vị sư tổ này có phải là đại lão của Thiên Hà Tô thị hay không? Nếu như đúng, Tống Thư Hàng rất muốn được gặp đối phương một lần.

“Vậy buổi chiều ta sẽ tìm tiếp với Tống tiền bối. Nơi mà Tống tiền bối muốn tìm trông như thế nào?”

Vũ Nhu Tử bắt đầu thấy hứng thú, cô dám khẳng định, nơi mà Tống Thư Hàng muốn tìm nhất định là một nơi thú vị.

Ở phía bên kia.

Bạch tiền bối và Thất Tu Thánh Quân, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đang bận rộn trong một phòng thí nghiệm.

Lúc này, đột nhiên có một thân ảnh xuất hiện trong không trung.

Chính là người lướt qua @#x Tiên Tử rồi bị đưa nhầm đến đây – Bạch Cốt Tiên Cơ.

“Ơ? Đây là đâu?”

Bạch Cốt Tiên Cơ ngơ ngác hỏi.

“Hả?”

Bạch Tôn Giả cũng ngẩng đầu nhìn Bạch Cốt Tiên Cơ. Hắn cảm ứng được trên người vị tiên tử xa lạ này có một bảo vật có duyên với mình.

‘Bạch Hoàng Kinh’.

Chương 2410: Có lẽ là do đẹp trai

“Đây là nơi nào? Vừa nãy có phải @#%x Tiên Tử lướt qua chỗ ta không? Bá Tống Huyền Thánh đâu?”

Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi liền tù tì ba câu.

“Đáp: Đây là phòng thí nghiệm của bọn ta.”

Bạch tiền bối nói.

“Đáp: Khi nãy @#%x Tiên Tử đã về nhà sạc pin rồi. Thân là ánh sáng công đức cụ thể hóa, cô ấy không thể rời khỏi bản thể mãi được, vì đi đã lâu nên cô ấy phải trở về bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu sạc pin.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lấy chiếc mũ chóp cao màu đen bên cạnh ra, đội lên trên đầu.

“Đáp: tạm thời bọn ta không biết vị trí của Bá Tống Huyền Thánh.”

Thất Tu Thánh Quân dùng thân mình che lấy Lục Tu Tiên Tử, nhìn vị tiên tử đột nhiên xuất hiện này bằng ánh mắt đề phòng. Tuy rằng nhìn qua khí tức của đối phương đã suy yếu, nhưng cảnh giới lại vô cùng cường đại.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Cô suy nghĩ một chút thì lập tức hiểu ra, chắc hẳn khi cô và @#%x Tiên Tử đi lướt qua nhau thì cô đã bị gửi tới nơi này.

“Ta không biết đây là phòng thí nghiệm của các đạo hữu, ngại quá, đã làm phiền các vị rồi.”

Bạch Cốt Tiên Cơ ôm quyền nói…Mấy vị đạo hữu trong phòng thí nghiệm đều quen biết @#%x Tiên Tử, nói cách khác bọn họ đều bạn thân của Bá Tống Huyền Thánh. Xét theo tính chất bắc cầu thì có lẽ mấy vị đạo hữu này đều có liên quan đến Tống đầu gỗ.

Nên Bạch Cốt Tiên Cơ cố giữ lễ nghi cơ bản, thậm chí cô còn áp chế khí tức Trường Sinh Giả trên người mình, tránh tạo áp lực cho bọn họ.

Nhưng khi đánh giá mấy vị đạo hữu trước mặt, Bạch Cốt Tiên Cơ phát hiện dường như họ căn bản không hề bị áp lực cảnh giới Trường Sinh Giả của cô ảnh hưởng.

Bạch tiền bối là một tồn tại vô cùng đặc biệt, dù là Trường Sinh Giả hay chúa tể Cửu U cũng không khiến hắn cảm thấy áp lực gì hết.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thì mang trong mình ‘khúc xương bất hủ’, cũng là một tồn tại rất đặc biệt, bây giờ khúc xương bất hủ của cô đang được cất giữ trong icloud của Thánh Nhân Nho gia, điều này khiến cô càng không kiêng kỵ gì cả.

Thất Tu Thánh Quân và Lục Tu Tiên Tử lại là chủ nhân hai đời của thần binh Thiên Đạo ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, bọn họ thừa hưởng đạo hiệu ‘X Tu’. Tuy rằng hiện tại đã không còn là chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nữa nhưng mối liên hệ với nó vẫn không hoàn toàn biến mất, nên họ cũng không hề tầm thường.

Không hổ là người quen biết với con riêng Bá Tống Huyền Thánh của Tống đầu gỗ, ai ai cũng là rồng phượng giữa loài người.

Đặc biệt là vị Bạch Thánh Quân này.

Đúng là quá đẹp!

Siêu đẹp luôn!

Luận vẻ ngoài, hắn không thua kém @#%x Tiên Tử lúc đỉnh phong chút nào.

Nếu không phải trong lòng đã có người khác, nói không chừng cô sẽ thích Bạch Thánh Quân này ngay từ cái nhìn đầu tiên mất.

Bạch Cốt Tiên Cơ vẫn chưa biết rằng lúc này Bạch tiền bối đã cố gắng áp chế mị lực quỷ dị của bản thân rồi.

“Tiên tử tìm Thư Hàng có việc gì không?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Ta muốn hỏi hắn một chuyện… Nhưng khi vừa ra khỏi tiểu thế giới riêng của hắn thì ta lại đi ngang qua @#%x Tiên Tử rồi đến đây.”

Bạch Cốt Tiên Cơ đáp.

Mấy người Bạch tiền bối gật đầu… Hóa ra vị tiên tử này đi ra từ thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng!

“Tiên tử muốn hỏi chuyện gì? Nếu như là chuyện về Thư Hàng tiểu hữu thì bọn ta cũng biết một chút.”

Thất Tu Thánh Quân đáp.

Ban đầu khi Tống Thư Hàng chính thức lên tiếng trong nhóm Cửu Châu số 1, đồng thời quyết định bước vào thế giới tu hành, có đạo hữu trong nhóm đã âm thầm điều tra các thông tin liên quan đến hắn, chủ yếu là để tìm hiểu tính cách và nhân phẩm của hắn.

Nhóm Cửu Châu số 1 là một cộng đồng tu chân rất nhỏ và riêng tư. Nếu như không hiểu nhân phẩm và tính cách của Tống Thư Hàng thì một số thành viên trong nhóm sẽ không dám đối đãi thật lòng với hắn.

“Ta muốn biết tin tức về cha của Bá Tống Huyền Thánh.”

Bạch Cốt Tiên Cơ ngại ngùng nói.

“Ơ, cha của Thư Hàng à? Là một người tốt, tính cách có mấy phần giống Tống Thư Hàng… à, có mấy phần giống Thư Hàng trước đây. Nhưng hắn không có chỗ nào đặc biệt hết, là một ngươi bình thường chưa từng tu luyện.”

Bạch tiền bối gật đầu nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ ngẩn ra, sau đó lại căng thẳng hỏi:

“Cha của Thư Hàng tiểu hữu tên là Tống Nhất ư?”

“Không phải, tên của cha Thư Hàng rất bình thường, cũng không phải là Tống Nhất.”

Thất Tu Thánh Quân đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

“À mà, Tống Nhất chẳng phải là Thư Hàng tiểu hữu sao.”

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn hai tay ra, giơ bảy ngón tay lên:

“Kim Cương Quân Tử Đao, Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, còn có mấy cái nữa là gì nhỉ?”

“Ta nhớ còn có Thư Sơn Cư Sĩ, đây là đạo hiệu mà Thư Hàng tiểu hữu rất thích, nhưng chẳng phù hợp với phong cách của hắn tí nào.”

Thất Tu Thánh Quân nói.

Bạch tiền bối bổ sung:

“Còn có hai đạo hiệu nữa là Tầm Đạo Thư Sinh và Thiện Tâm Tu Sĩ.”

Bạch Cốt Tiên Cơ ngẩn ra:

“Đây đều là đạo hiệu?”

Lục Tu Tiên Tử gật đầu nói:

“Ừm, đều là đạo hiệu của Thư Hàng tiểu hữu, cũng chính là đạo hiệu của Bá Tống Huyền Thánh.”

“Tận bảy đạo hiệu cơ á? Đặt nhiều đạo hiệu như thế làm gì, mỗi ngày đổi một cái à?”

Bạch Cốt Tiên Cơ dở khóc dở cười.

“Ừm, cô nói đúng rồi đó.”

Lục Tu Tiên Tử đáp.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử:

“Mà Vũ Nhu Tử cô nương còn đang cố gắng để có 365 đạo hiệu nhỉ? Thắp nến cầu nguyện cho Linh Điệp đạo hữu… mà sao giờ này Linh Điệp đạo hữu còn chưa tới thế nhỉ? Hôm nay @#%x Tiên Tử về sạc pin rồi, chúng ta không đủ người.”

“Nghe nói hôm nay Linh Điệp đạo hữu phải kiểm tra tiến triển trong tu hành gần đây của Vũ Nhu Tử, tính thời gian chắc cũng sắp tới rồi. Nhưng ta có cảm giác, có lẽ hắn không đến được đâu.”

Bạch tiền bối nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ:

“Thánh hào của Bá Tống không phải là Bá Tống ư?”

“Bá Tống chỉ là một thánh hào thôi, hắn còn có ba thánh hào nữa là Bá Nho, Bá Long và Bá Ma. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, trong mấy ngày cuối cùng của năm nay, hắn vẫn còn hy vọng lấy thêm một thánh hào khác cho mình.”

Lục Tu Tiên Tử cười nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ lâm vào trầm tư, cô nhớ tới bốn thánh hào sáng chói mắt lúc Bá Tống Huyền Thánh nhấc mặt nạ lên… quả nhiên không phải cô bị hoa mắt.

Một lát sau.

Bạch Cốt Tiên Cơ lại hỏi lần nữa:

“Bá Đao Tống Nhất thật sự là đạo hiệu của Bá Tống Huyền Thánh ư?”

“Ừm, là đạo hiệu ta đặt cho hắn đấy.”

Bạch tiền bối trả lời.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhíu mày lại.

Nếu như Tống Nhất chính là Bá Tống Huyền Thánh…

“Không được, ta phải đi xác nhận lại.”

Cô quyết định.

“Tiên tử vội lắm à?”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối lại lên tiếng.

“Đúng là có hơi vội… còn hơi căng thẳng nữa.”

Bạch Cốt Tiên Cơ đáp.

“Vậy chi bằng tiên tử ở lại giúp ta hoàn thành thí nghiệm nhé? Hôm nay Linh Điệp đạo hữu không tới đây, chỗ ta thiếu mất một người. Đợi thí nghiệm kết thúc thì ta sẽ đưa cô đến Thiên Hà Tô thị tìm Thư Hàng tiểu hữu, thế có được không?”

Bạch tiền bối nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ vô thức muốn từ chối, cô không muốn lãng phí thời gian. Nhưng đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện… đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này là Bạch Thánh Quân đặt cho Bá Tống?

“Ta làm thí nghiệm giúp các ngươi, các ngươi kể cho ta nghe chuyện của Bá Tống, thế có được không?”

Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Có lẽ cô có thể nói bóng nói gió dò hỏi xem rốt cuộc Bá Tống Huyền Thánh có phải là Tống đầu gỗ hay không.

“Chỉ cần đó không phải là chuyện liên quan đến bí mật cá nhân thì ta có thể nói cho cô biết.”

Bạch tiền bối đáp.

“Thành giao.”

Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Có thể là vì của Bạch Thánh quá đẹp nên dù biết thứ bỏ ra và thu hoạch không hề tương đương nhưng Bạch Cốt Tiên Cơ vẫn cứ đồng ý.

Chương 2411: Không hổ là Bá Tống Huyền Thánh

Ở một nơi khác, Thiên Hà Tô thị, hiện thế.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đang định đi tìm Tô Thị A Thập Lục thì lạc đường.

Cảm giác của Vũ Nhu Tử không tốt lắm, nhưng Tống Thư Hàng thì thấy cảm giác phương hướng của mình tuyệt đối không có vấn đề gì. Hắn làm gì có thuộc tính dễ thương kiểu như mù đường kia chứ.

Thế mà Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử vẫn lạc đường.

“Thế mới thấy hâm mộ mấy gia tộc giàu nứt đố đổ vách như Thiên Hà Tô thị, sân sau nhà mình mà y như cái mê cung, sẩy ra một cái là lạc đường ngay được.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Chẳng biết từ khi nào trên bầu trời đã buông xuống một màn sương. Là sương mù chứ không phải khói mù. Trong sương ẩn chứa một lượng lớn linh lực tinh khiết, tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ mà hít một hơi thì hiệu quả có thể so với uống một viên Khí Huyết đan.

Tống Thư Hàng biết mình và Vũ Nhu Tử không chỉ đơn giản là lạc đường.

Bọn họ đã đi nhầm vào cấm địa trong Thiên Hà Tô thị, hoặc nơi ở của một đại lão nào đó trong nhà người ta rồi.

Kì quái là lệnh bài bên hông họ lại không phát ra báo động đỏ.

“Ta ngửi thấy mùi kích thích, nhất định ở đây sẽ có chuyện lớn gì đó xảy ra.” Vũ Nhu Tử lấy mũ lưỡi trai ra đeo lên, một tay nắm vành mũ bằng tư thế cực kì ngầu.

Vũ Nhu Tử da đen phía trên lặng lẽ chải lại mái tóc rối tung của mình, đồng thời lên tiếng: “Ta cảm thấy hơi bất an.”

Nơi này chẳng hữu hảo với “tâm ma” như cô gì cả.

“Ta cũng thấy thế.” Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tâm ma vang lên từ bụng của Tống Thư Hàng. Nó đang ở trong không gian thể nội của mỹ nhân rắn công đức, có thể nhìn thế giới bên ngoài thông qua thị giác của mỹ nhân rắn công đức.

“Sở tóc ngố, cô có thể chỉ bọn ta tìm lối ra không?” Tống Thư Hàng vươn tay gẩy nhẹ sợi tóc ngố của Sở tóc ngố.

Bép ~ Tóc ngố của Sở tóc ngố quật nhẹ lên mu bàn tay của Tống Thư Hàng: “Đừng có táy máy tay chân. Lối ra của nơi này luôn biến động, các ngươi cứ đi một bước là nó lại đổi chỗ một lần, phiền phức chết đi được. Nếu muốn rời khỏi đây thì vào thế giới hạch tâm mà thực hiện bước nhảy không gian cho nhanh.”

Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái trong hư không. Lần này thế giới hạch tâm không trốn nữa: “Thế giới hạch tâm không vấn đề gì, có thể tiến hành dịch chuyển không gian bất cứ lúc nào.”

Nơi này nằm trong phạm vi của Thiên Hà Tô thị, chỉ cần không làm loạn thì chẳng cần phải lo nguy hiểm đến tính mạng.

Dứt lời, Tống Thư Hàng nhìn về phía Vũ Nhu Tử. Hiếm lắm Vũ Nhu Tử mới gặp “chuyện hot” đang rất vui vẻ là đằng khác.

“Tống tiền bối ơi, nếu đã có thể đi bất cứ lúc nào thì chúng ta thăm dò thêm một lúc nữa đi. Nếu không gặp chuyện gì thú vị thì mình đi cũng không muộn.” Vũ Nhu Tử đề nghị.

“Đươc rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu thận trọng.

Bia đá đạo hữu: “Đừng có cắm cờ như thế! Lần nào ngươi nói “được” là y như rằng chẳng có chuyện gì hay!”

“Bia đá đạo hữu đừng sợ, trên người Tống Thư Hàng bây giờ có đến hai thuật pháp hồi sinh, tượng thủy tinh của Sở đạo hữu và Tà Ma Phục Sinh trận của Bạch chúa tể trong thế giới Cửu U đều rất hữu dụng. Nếu gặp chuyện không may thì hắn còn ít nhất hai cái mạng để tiêu hao cơ mà.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma cười ha hả nói.

“Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối à, vô dụng thôi. Được Đâm Tim Đại Pháp của các vị tiền bối tôi luyện nên trái tim của ta bây giờ còn bền chắc hơn hợp kim siêu cấp. Mức độ đâm tim này của ngươi chẳng xi nhê gì với ta đâu.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Hắn đang dần dần trở thành một người đàn ông không còn điểm yếu!

Dù là đau đớn về nhục thể hay đau khổ về tinh thần đều không thể làm tổn thương đến hắn. Những câu nói đâm tim rác rưởi đều không thể khiến tâm tình của hắn gợn sóng nửa phần.

Giờ đây trong chiến đấu, hắn đã chẳng còn điểm yếu nào nữa!

Bất kể công kích vật lý, công kích tinh thần hay tấn công ngôn ngữ, châm chọc ác ý… đều chỉ là mưa phùn gió xuân với hắn mà thôi.

Vào thời điểm cao thủ so chiêu, một câu nói chí mạng sẽ mang tới cơ hội chiến thắng. Nhưng Tống Thư Hàng trong tương lai sắp có thể miễn dịch toàn bộ những thủ đoạn công tâm bằng lời nói rồi!

Sở tóc ngố thở dài não ruột. Đằng sau dáng vẻ đắc ý của thằng nhóc Tống Thư Hàng này là biết bao chua xót bi ai.

“Để ta chỉ đường đi cho. Ta nói thế nào thì các ngươi phải đi đúng như thế. Chú ý lúc tiến về phía trước thì động tác của cả hai phải nhất trí với nhau đấy!” Sở tóc ngố dịu dàng nói.

“Động tác của ta và Tống tiền bối phải nhất trí với nhau ư? Nhưng hai người khó mà đảm bảo động tác giống y hệt nhau được lắm.” Vũ Nhu Tử nói.

“Không sao, ta có thể phối hợp với cô.” Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ hắn đã ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, chuyện nhỏ này có đáng gì đâu? Hơn nữa hắn còn có con mắt của Thánh Nhân Nho gia và mắt thần thứ ba của ba mắt tiền bối nữa mà!

Dưới sự quan sát của hai con mắt thần, hắn có thể đảm bảo động tác của mình sẽ tuyệt đối đồng bộ với Vũ Nhu Tử!

“Chuẩn bị, đầu tiên thử tiến ba bước về hướng hai giờ xem…” Sở tóc ngố nói.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử thực hiện động tác y hệt nhau theo lời nhắc nhở của Sở tóc ngố.

“Tiếp theo, đi hai bước về hướng ba giờ.”

“Tiếp theo…”

Sợi tóc ngố của Sở tóc ngố phụ trách chỉ đạo, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử di chuyển theo tiết tấu đồng nhất.

Vũ Nhu Tử tươi cười hớn hở. Cô nàng rất thích “chuyện lớn” đặc sắc như thế này, cực kì thú vị luôn!

Một lúc lâu sau.

“Sở tóc ngố, vẫn chưa đến sao?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

“Thủ pháp của người bày trận rất cao minh. Thú vị đấy. Nếu dựa theo cách thức bình thường thì cần ít nhất hai, ba ngày mới phá trận được.” Tóc ngố của Sở tóc ngố nói.

“Đại lão Trường Sinh Giả?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chưa chắc. Nhưng thực lực của người bày trận chắc chắn là không thấp.” Tóc ngố của Sở tóc ngố cười nói: “Phương pháp thông thường tốn thời gian quá. Chúng ta đi đường tắt đi. Thư Hàng, dùng bí thuật Thánh Viên Luyện Giới, chú ý khống chế phạm vi bí thuật trong đường kính một mét, có làm được không?”

“Để ta thử xem.” Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩ, thôi động bí pháp Thánh Viên Luyện Giới.

Trên đỉnh đầu hắn, một bầy hư ảnh thánh viên hiển hiện, tay trong tay nối nhau thành một vòng.

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị triển khai bí thuật thì trận pháp mê cung xung quanh lại tản ra, sương mù trong không trung cũng tiêu tán.

Người bày trận đã chủ động đóng trận pháp lại.

“Ha ha ~” Sở tóc ngố mỉm cười. Kết quả này nằm trong dự đoán của cô: “Thư Hàng, thu bí pháp Thánh Viên Luyện Giới lại đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hai tay hắn giơ cao, không nhúc nhích.

“Sở tóc ngố ơi, thứ này thu vào kiểu gì?” Tống Thư Hàng thỉnh giáo.

“Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?” Tóc ngố của Sở tóc ngố lúc la lúc lắc.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn đám thánh viên đang tay trong tay trên đỉnh đầu mình rồi ra lệnh thử: “Giải tán đi.”

Đại thánh viên dẫn đầu gật đầu một cái.

Sau đó tất cả thánh viên buông đôi tay nhau ra.

Ầm ~~

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện giữa hư không.

Vừa xuất hiện, hắn đã vươn tay chụp một cái, cưỡng ép bắt lấy vụ nổ do Thánh Viên Luyện Giới sinh ra rồi vỗ nhẹ, chuyển uy lực của nó đến nơi khác thông qua năng lực không gian.

“Phù ~” Người đó thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn quay người nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh và mỉm cười gật đầu. Không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh – người đàn ông được cho rằng đã bước lên “đạo” của chính mình.

Tống Thư Hàng chắp tay với vẻ hơi lúng túng: “Tại hạ Bá Tống, xin chào đạo hữu.”

Chương 2142: Vừa gặp đã thân

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì mỹ nhân rắn công đức về nhà nạp điện đã nhân cơ hội phóng ra.

Thân thể chói lóa của cô xuất hiện bên trái Tống Thư Hàng, vừa lên tiếng đã hát ngay: “Tuổi vừa mười tám…”

“Tụ Lý Càn Khôn!” Tống Thư Hàng phất ống tay áo, kéo mỹ nhân rắn công đức vào tay áo mình.

Chiêu Tụ Lý Càn Khôn này thực sự vô cùng hữu dụng trong cuộc sống thực tế.

Nhưng hắn vừa thu được mỹ nhân rắn công đức thì Tạo Hóa Tiên Tử đã chui ra, mở miệng hát vang: “Xin được chỉ giáo nhiều hơn ~”

Hát xong câu này, cô đột nhiên phát hiện ra bầu không khí có gì đó sai sai. Đối thủ mỹ nhân rắn công đức chui ra trước cô một bước đi đâu mất rồi…

Cúi đầu nhìn ống tay áo đang giơ cao của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử lập tức ngộ ra chân lý.

“Cáo từ!” Tạo Hóa Tiên Tử chắp tay hành lễ với tất cả mọi người, sau đó tung mình nhảy lên, tự giác chui tọt vào ống tay áo của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay đè lên lồng ngực. Cảnh này nhìn đến là quen mắt. Quản gia tròng mắt nhà ba mắt tiền bối đâm tim chủ nhân nhà mình xong cũng chủ động nhảy lên vỉ nướng y hệt như thế, thậm chí còn rắc luôn cả thì là.

Không được, không thể dung túng cho Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức như vậy được. Nếu cứ để họ tiếp tục tiến hóa thì ba mắt tiền bối hôm nay chính là bức khắc họa chân thực cho tương lai của hắn về sau!

Ba mắt tiền bối có mỗi một quản gia tròng mắt, còn Tống Thư Hàng hắn có đến hai vị tiên tử chơi nhây, bổ sung thêm một Vũ Nhu Tử da đen đang trên đà huấn luyện và một Xích Tiêu Kiếm tiền bối lấy việc đâm tim hắn làm thú vui cuộc đời kìa.

Nhưng vấn đề là hắn phải làm sao để ngăn được mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đây?

Hai vị tiên tử này mới là những người phụ nữ không có điểm yếu thực thụ. Tống Thư Hàng chẳng có cách nào để mà "không dung túng" cho bọn họ cả.

Nghĩ tới đây, Bá Tống Huyền Thánh ngẩng đầu thở dài não ruột: "Nhìn trời ~"

Vị trưởng bối Tô thị vừa xuất hiện ở phía đối diện bất giác giật khóe miệng.

Một mình Bá Tống Huyền Thánh đã đủ diễn cả một vở kịch rồi.

Lúc này, tóc ngố của Sở tóc ngố trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng chuyển hướng, nhắm ngay đến bóng người phía trước mà hỏi: "Đạo hữu xưng hô thế nào nhỉ?"

Thời điểm quan trọng chỉ có Sở tóc ngố là đáng tin. Không hổ là tiên tử từng làm chủ nhân một các, đặt vào trường hợp mấu chốt thế này, cô thật là vững vàng biết mấy!

Trưởng bối Tô thị mở đối diện mỉm cười, chỉ vào cổ họng mình rồi phẩy tay áo một cái.

"Không nói được sao?" Bia đá đạo hữu nghi ngờ nói.

"Yết hầu bị thương à?" Số hamster cũng nói theo.

"Bế khẩu thiền chẳng?" Thông Nương hỏi ngay sau đó.

Trưởng bối Tô thị ở đối diện xua tay.

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi: "Nếu không phải là tu bế khẩu thiền, vậy tiền bối không thể dùng truyền âm nhập mật sao?"

Vị trưởng bối Tô thị kia lấy tay làm bút, dùng linh lực viết xuống một dòng trong hư không: "Gần đây đang thí nghiệm một loại bí thuật loại hình tinh thần lực và sóng âm."

"Thì ra là thế." Bia đá đạo hữu nói với vẻ thấu hiểu: "Thế đạo hữu tên gọi là gì?"

Trưởng bối Tô thị mỉm cười, tiện tay móc ra một cái bài vị.

Trên bài vị ghi "Tiên Tổ Tô Thị Thằng Kết".

Trưởng bối Tô thị mỉm cười tươi rói, chỉ vào bài vị rồi lại chỉ vào chính mình.

Hắn chính là Tô thị Thằng Kết được khắc tên trên bài vị!

"Thì ra là Tô thị Thằng Kết đạo hữu. Nghe danh đã lâu!" Tóc ngố của Sở tóc ngố lập tức bật mode khách sáo.

"!!!" Thấy vị trưởng bối Tô thị này mang bài vị của bản thân theo bên người, chẳng hiểu sao Tống Thư Hàng lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Thế là giọng điệu của hắn cũng nồng hậu hẳn lên: "Thì ra là Thằng Kết tiền bối! Tiền bối, vừa gặp ngươi ta đã có cảm giác thân thiết như đã quen lâu. Nhất định là giữa chúng ta có điểm tương đồng rất lớn!"

Tô thị Thằng Kết: "???"

"Tiền bối nhìn này." Tống Thư Hàng đưa tay vỗ một cái lên bia đá đạo hữu, để nó hiện nguyên hình.

Một tấm bia đá to lớn dựng lên.

Trên đó viết: "Tống Thư Hàng chi mộ." Song phần tên của cả Bạch tiền bối two ở phía dưới đã bị ẩn đi. Cái tên kia có uy lực quá lớn, nếu xuất hiện trong Thiên Hà Tô thị thì sẽ dẫn đến tà năng Cửu U và mang lại phiền toái không cần thiết.

Một người mang theo linh vị, một người giắt túi bia mộ.

Đây không là duyên thì thế nào mới là duyên?

"Ha ha ha ~" Đại lão Tô thị Thằng Kết viết xuống hư không một chuỗi tiếng cười.

Quan hệ giữa người với người vô cùng phức tạp, nhưng đôi khi cũng vô cùng đơn giản. Có lúc chỉ cần một điểm tương đồng quái gở cũng có thể khiến thiện cảm với nhau tăng lên vùn vụt.

"Quá trình nghiên cứu bí pháp của ta đã đi tới giai đoạn mấu chốt cuối cùng, nếu Bá Tống tiểu hữu và các vị tiên tử có hứng thú thì có thể theo ta. Ta sẽ giảng giải bí pháp này cho các ngươi. Nếu có duyên, nói không chừng Bá Tống tiểu hữu và các tiên tử có thể thu hoạch được chút ít đấy." Tâm trạng của Tô thị Thằng Kết đang rất tốt. Hắn không những không so đo chuyện đám Tống Thư Hàng phá mất trận pháp của mình mà còn mời họ đến quan sát quá trình sáng tạo bí pháp nữa chứ.

"Thằng Kết tiền bối… mỗi bí pháp đều vô cùng quý báu. Bọn ta làm vậy có phải không được thích hợp lắm không?” Tống Thư Hàng nói khách sáo.

“Không cần khách sáo, ta vốn chuẩn bị công bố bí pháp này trong buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị, xem như phúc lợi năm mới cho đám trẻ ấy mà.” Tô thị Thằng Kết viết trong hư không.

“Thế thì bọn ta xin quấy rầy tiền bối.” Tống Thư Hàng cười nói. Hiện giờ, toàn thân Tống Thư Hàng hắn từ cao xuống thấp cộng lại còn chưa đủ hai mươi bí pháp đây này.

Đúng là kéo lùi trình độ trung bình của Huyền Thánh bát phẩm, cản trở tốc độ phát triển bình quân của Huyền Thánh bát phẩm quá đi mà.

Để trở thành một đại tiền bối đúng tiêu chuẩn, nếu có cơ hội học tập bí pháp cường đại thì Tống Thư Hàng sẽ tuyệt không bỏ qua. Dù không học được cũng có thể giữ lại để làm phong phú thêm kho tri thức căn bản, tương lai nếu được Thằng Kết tiền bối đồng ý thì truyền thụ cho các đệ tử của mình cũng được mà!

“Không đúng, ta đột nhiên nhớ ra Bá Tống tiểu hữu không phải là người của Thiên Hà Tô thị.” Đại lão Tô thị Thằng Kết đột nhiên viết trong không trung.

Tống Thư Hàng: “…”

Đại lão Tô thị Thằng Kết mỉm cười ranh mãnh: “Có hứng để… à thôi.”

Viết được một nửa, đại lão Tô thị Thằng Kết xóa hết cả dòng đi, sau đó viết lại: “Nghe nói Bá Tống tiểu hữu có kĩ xảo nấu nướng tâm ma đặc biệt đúng không? Ta bình sinh có một sở thích, ấy là ăn một số thứ kì quái… mà tâm ma là hợp khẩu vị của ta hạng nhất.”

Vũ Nhu Tử da đen sợ rớt mực, nhảy phốc một cái vào cái bóng của Tống Thư Hàng. Từ lúc vào đây cô đã thấy bất an, bây giờ xem ra cội nguồn bất an chính là lão tổ Tô thị này rồi!

“Sao tiền bối biết ta có thể nấu tâm ma vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nghe một người bạn nói. Mấy lão già chúng ta thi thoảng cũng bí mật giao lưu chứ không cách biệt thế gian lắm đâu.” Đại lão Tô thị Thằng Kết viết trong hư không: “Nên ta có thể dùng bí pháp để đổi món ăn tâm ma được chứ?”

“Được thôi.” Tống Thư Hàng cười nói. Đúng lúc trong thế giới hạch tâm của hắn có nguyên liệu tâm ma tươi ngon, rút ra và phong ấn được từ hai tiểu bối lần trước kia.

“Mời vào.” Lão tổ Tô thị Thằng Kết viết: “Thực tế thì bí pháp mà ta sắp nghiên cứu ra rất thích hợp để sử dụng trong Huyền Thánh giảng pháp. Nó có thể mang lại hiệu quả “cảm đồng thân thụ, thân lâm kì cảnh” cho cả người thi triển và người trúng thuật. Nhất định Bá Tống tiểu hữu sẽ thích nó cho mà xem.”

Bá Tống tiểu hữu giảng pháp hết lần này đến lần khác, rõ ràng là sắp bước lên đạo của chính mình rồi.

Nếu nắm giữ bí thuật này, thì trong lần Huyền Thánh giảng pháp tiếp theo, hắn có thể kéo tu sĩ trên khắp chư thiên vạn giới vào rung động “cảm đồng thân thụ” với mình.

Chương 2413: Búng tay một cái, Bá Tống biến mất luôn

Vừa nghe đến việc bí pháp mà Tô thị Thằng Kết tiền bối khai thác có thể cường hóa Huyền Thánh giảng pháp thì hai con mắt dưới mặt nạ của Tống Thư Hàng đã sáng ngời như đèn pha ô tô.

Lần tấn thăng bát phẩm tiếp theo của Tống Thư Hàng chính là khi hắn thực sự nhân tiền hiển thánh, cũng chính là lần cuối cùng hắn lên đài diễn thuyết cho người tu luyện trong chư thiên vạn giới nghe. Cho nên Tống Thư Hàng hi vọng có thể thực hiện lần Huyền Thánh giảng pháp cuối cùng ấy một cách hoàn hảo và mĩ mãn.

“Chỏ cần là bí pháp có thể trợ giúp cho Huyền Thánh giảng pháp thì ta nghĩ là ta sẽ thích thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đại lão Tô thị Thằng Kết cũng mỉm cười.

Hắn dẫn Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và một đám đồ đính kèm của Tống Thư Hàng vào động phủ nằm ở trung tâm trận pháp.

Sau đó hắn tìm chỗ ngồi xuống, lấy ngón tay làm bút, giảng giải cho mọi người nghe về nguyên lý, hiệu quả và cấu trúc của bí pháp mà mình đang sáng tạo.

Vũ Nhu Tử, Thông Nương, số hamster, thậm chí cả sợi tóc ngố của Sở tóc ngố, bia đá đạo hữu và Xích Tiêu Kiếm đều yên lặng nghe giảng một cách tỉ mỉ.

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng đang làm một công đôi việc, vừa lắng nghe đại lão Tô thị Thằng Kết giảng thuật, vừa rút nguyên liệu tâm ma kiếp trong thế giới hạch tâm ra để chế biến món ăn tâm ma kiếp.

Trong thực đơn yến tiệc thiên kiếp được kế thừa từ Hà Chỉ Ma Đế có mấy cách thức chế biến tâm ma kiếp, món cơ bản nhất là sashimi tâm ma kiếp và tâm ma kiếp hun khói.

Nhưng hôm nay Tống Thư Hàng muốn khiêu chiến món tâm ma sữa nướng có độ khó cao hơn. Nguyên liệu tâm ma kiếp trong tay hắn được lấy từ tiểu tu sĩ có cảnh giới hơi thấp, có thể coi là “tâm ma sữa” trong số các kiểu tâm ma, thích hợp cho cách chế biến này. Còn nữa, trước đó hắn đã dùng thuốc nhỏ mắt thiên đạo để giao dịch được một lượng lớn thiên tài địa bảo từ chỗ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, vừa đủ nguyên liệu để chế biến tâm ma sữa nướng.

Đại lão Tô thị Thằng Kết vung bút ra hoa, văn tự từ tay hắn vang lên từng tiếng vang rền như đại đạo. Tuy hắn chỉ giảng giải về bí pháp mà mình đang sáng tạo, nhưng đã dẫn đến vô số dị tượng chỉ có khi giảng pháp.

Dị tượng thiên địa bao phủ động phủ của đại lão Tô thị Thằng Kết, thu hút sự chú ý của rất nhiều thành viên trong Thiên Hà Tô thị.

Một lát sau, có mùi hương mê người tỏa ra từ động phủ.

“Lão tổ tông Thằng Kết đang làm gì vậy?” Tô thị A Tứ đang bận rộn hỏi với vẻ nghi ngờ.

Sao lại có mùi hương mê người tỏa ra cùng với âm thanh của đại đạo thế?

Chẳng lẽ lão tổ tông đang nghiên cứu phương pháp chế biến tiên trù? Loại tiên trù này ẩn chứa pháp tắc đại đạo nên mới dẫn tới dị tượng sao?

Lão tổ Tô thị Thằng Kết giảng giải, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dễ thấm dễ ngấm, song dù như vậy thì mọi người cũng không thể hiểu được bí pháp mà hắn sáng tạo ra trong thời gian ngắn.

Lão tổ Tô thị Thằng Kết viết tay giảng bài, thời gian trôi đi thoăn thoắt.

…

Hiện thế, sâu trong vũ trụ.

Trận chiến giữa Bạch tiền bối two hình chiếu phân thân và đại lão quả cầu béo phân thân vẫn đang tiếp tục.

“Ngươi càng ngày càng yếu, xem ra phân thân này của ngươi có hạn chế rất lớn nhỉ. Thời gian càng lâu, ngươi sẽ càng yếu đi, mà ta thì tiêu hao chẳng mấy.” Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

"Chết chết chết!" Đại lão quả cầu béo phân thân phẫn nộ gào lên.

“Đúng rồi, gần đây bản thể của ta đang nghiên cứu thi thể của ngươi. Rất nhiều số liệu liên quan đến quả cầu thiên đạo hủy diệt đều được ta sửa sang lại.” Bạch tiền bối two tiếp tục đả kích quả cầu béo.

Đại lão quả cầu béo phân thân: “…”

“Nói đến nghiên cứu mới nhớ. Thiết bị mà ta dùng để nghiên cứu quả cầu Thiên Đạo hủy diệt là do ngươi chế tạo ra. Không sai, chính là cái ổ sắt thép của ngươi mà ta cuỗm mất đó. Pháp bảo và dụng cụ nghiên cứu trong ấy dùng đến là thuận tay, cực kì tốt luôn. Thực ra nếu lúc đầu quả cầu béo nhà ngươi mà không đối địch với ta thì hai ta có thể trở thành bạn bè không chừng.” Bạch tiền bối two nói tiếp.

Đại lão quả cầu béo phân thân: “Ngươi chết ta sống, ta chết ngươi sống! Chúng ta không thể cùng tồn tại!”

“Cũng đúng. Nếu chúng ta làm bạn với nhau thì nghìn nghìn vạn vạn năm nay ta chẳng có ai để cà khịa cả, thế thì nhàm chán biết bao?” Bạch tiền bối two cười ha hả mà nói.

Khi chiến đấu, Bạch tiền bối two chính là một chúa tể Cửu U cực kì đủ tiêu chuẩn.

Hắn sẽ tấn công kẻ địch từ nhục thân, tinh thần đến tâm lý một cách toàn diện không chê vào đâu được.

Đại lão quả cầu béo phân thân không nói tiếp. So võ mồm thì mười nó cộng lại cũng chẳng bằng được một Bạch U U.

Nó kìm nén một bụng tức, dốc hết thủ đoạn toàn thân để lao vào sống mái một phen với Bạch U U.

Bạch tiền bối two lặng lẽ tung thủ đoạn phòng ngự, đồng thời vung kiếm đánh ra một đòn phá pháp thuật phòng ngự của đối phương.

[Đại lão quả cầu béo phân thân yếu đi. Sự “yếu đi” này không chỉ giới hạn ở phân thân mà còn ảnh hưởng đến cả bản thể của nó.]

Bạch tiền bối two hướng ánh mắt về một hướng sâu xa trong vũ trụ.

Mấy tháng trước, tất cả các tồn tại từ Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên trong chư thiên vạn giới đều bắt được tín hiệu thiên đạo sắp sụp đổ.

Tháng này, quả cầu di vật Thiên Đạo xuất hiện tại hiện thế.

Hiện tại, ngay cả bản thể của quả cầu béo tại Cửu U cũng suy yếu đi.

“Có lẽ ta phải đi xem bản thể của quả cầu béo xem thế nào.” Bạch tiền bối two lẩm bẩm.

Gần đây bản thể của hắn đang phối hợp với Bạch hiện thế nhà Tống Thư Hàng để cung cấp số liệu thí nghiệm cho kế hoạch tạo thần. Hiện tại số liệu đã cung cấp gần đủ rồi, còn bao nhiêu cứ giao cho phân thân nghiên cứu khoa học của hắn làm nốt là được.

“Quả cầu béo, bản thể của ngươi đang ở tọa độ nào trong Cửu U đấy?” Bạch tiền bối two đột nhiên hỏi.

“Bạch U U, tên khốn đáng chém nghìn đao!” Quả cầu béo phân thân gào lên.

“Thôi được rồi, để bản thể của ta tự tìm vậy.” Bạch tiền bối two cười ha hả.

Có lẽ… lần gặp này chính là lần cuối cùng.

Thân là kẻ địch lớn suốt đời của quả cầu béo trong thế giới Cửu U, hãy để hắn lẳng lặng canh giữ bên cạnh đối phương trong khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh đi.

…

Thời gian giảng pháp như cát trôi qua kẽ ngón tay, lặng lẽ đến mức chẳng ai phát hiện ra nó đã biến mất.

Vèo một cái, ba ngày đã lén lút trôi qua.

Lão tổ Thằng Kết thu hồi ngón tay, kết thúc bài giảng pháp kéo dài ba ngày.

Khéo một cái là món tâm ma sữa nướng được Tống Thư Hàng chế biến tỉ mỉ theo công thức của Hà Chỉ Ma Đế cũng hoàn thành ngay thời khắc ấy.

Hai việc tốt đẹp hoàn thành cùng lúc khiến cho niềm vui của mọi người ở đây đều nhân đôi.

Tống Thư Hàng rút một con dao bếp, xẻo một miếng tâm ma sữa nướng, đặt lên đĩa, bưng đến cho lão tổ Thằng Kết: “Mời Thằng Kết tiền bối nếm thử tâm ma sữa nướng của ta.”

Lão tổ Thằng Kết hít hà một cái, giơ tay viết: “Like!”

Sau đó hắn nhận lấy món tâm ma sữa nướng của Tống Thư Hàng.

Đúng lúc lão tổ đang chuẩn bị nếm món ăn thì thiên lý truyền âm của Tô thị A Tứ vang lên bên tai hắn: “Lão tổ, bên ngài đã xong chưa ạ? Nếu xong rồi thì xin hãy đến Tô Tinh thư các một chuyến. Các đệ tử trong tộc đã tề tựu, chỉ chờ ngài giảng cho hậu bối vài câu nữa thôi.”

Lão tổ Thằng Kết yên lặng nhìn món tâm ma sữa nướng trong tay: “…”

Một lát sau.

Lão tổ Thằng Kết búng tay một cái.

Sau đó.

Tống Thư Hàng biến mất.

Chương 2414: Luận sự cường đại của di truyền

Tô Tinh thư các, Thiên Hà Tô thị.

“Thư các” nghe giống như thư viện hoặc tiệm sách, là nơi mà bình thường Tống Thư Hàng rất thích làm ổ. Thường thì Tống Thư Hàng chỉ cần tìm một góc khuất rồi ngồi xuống là có thể ru rú trong những chỗ như thế cả ngày.

Nhưng hôm nay hắn không muốn ở lại Tô Tinh thư các này một giây phút nào cả.

Tình hình quá lúng túng, hắn chẳng muốn nói gì hết, chỉ muốn mau chóng chuồn đi mà thôi…

Một giây trước đó, lão tổ Tô thị, đại lão Thằng Kết vừa búng tay một cái thì hắn đã biến khỏi động phủ của đối phương và bị dịch chuyển không gian.

Rồi ngay sau đó, một giọng nói nghiêm túc vang lên sát bên tai hắn: “Hoan nghênh lão tổ!”

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn, những giọng nói đủ cả nam nữ già trẻ đã liên tục hô vang tiếng chào: “Hoan nghênh lão tổ!”

Cuối cùng thì Tống Thư Hàng xuất hiện. Lúc này hắn đang đeo một chiếc tạp dề nấu bếp, tay phải cầm con dao thái tiên trù… và xuất hiện trước mặt tất cả người trong tộc Tô thị.

Hắn vừa xuất hiện, toàn bộ Tô Tinh thư các lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người dường như đều bị vận mệnh bóp chặt yết hầu, chẳng ai thốt ra nổi một câu gì cả.

Tình hình mới sượng ngắt làm sao!

Tuồng này giờ phải diễn thế nào?

Tống Thư Hàng lẳng lặng đẩy chiếc mặt nạ trên mặt mình. May mà có chiếc mặt nạ do Tô Thị A Thập Lục làm cho che đi khuôn mặt biết nói, và che cả dáng vẻ xấu hổ ngượng ngập của hắn nữa.

Hắn quét mắt nhìn tất cả mọi người trong gia tộc Tô thị một vòng.

Sau đó, mấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Ví dụ như em trai của A Thập Lục – cậu chàng Tô Không Vân "cái gì cũng muốn sờ", còn có cả Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch đến Giang Nam đưa thiệp mời cùng Tô Không Vân lần trước.

Bên cạnh mấy đứa nhóc này là đạo hữu Tô Mạch Ảnh nghênh đón bọn họ ở cổng Chu Tước của Thiên Hà Tô thị mấy hôm trước. Tô Mạch Ảnh đang trợn tròn hai mắt như đại não cháy máy vậy.

Tống Thư Hàng liếc sang bên cạnh, những nhân vật quan trọng nhất của Thiên Hà Tô thị đều đang ở đó, bao gồm các trưởng lão, chấp sự nắm chức vị chủ chốt và các thiên tài mạnh nhất Thiên Hà Tô thị: Tô thị + con số.

Tô Thị A Thất tiền bối nhìn Tống Thư Hàng mà khóe miệng giật liên hồi.

Bên cạnh Tô Thị A Thất chính là Tô Thị A Thập Lục nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu.

Bạch long tỷ tỷ vẫn quấn trên cổ Tô Thị A Thập Lục như một chiếc khăn quàng. Chiếc khăn quàng chân long sống động như thật vẽ thêm nét quý phái không hợp phong cách cho hình tượng của Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi giảng pháp trong quá khứ cùng Tô Thị A Thập Lục vì chịu ảnh hưởng của pháp tắc thời gian lần trước, dường như bạch long tỷ tỷ đã làm quen với thân phận khăn quàng cổ của mình, suốt ngày đóng vai cái khăn quàng trên cổ của A Thập Lục.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn thẳng vào Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục nháy mắt với hắn.

Xem ra cô đã bình an ra khỏi bí cảnh thí luyện kia rồi.

Tô Thị A Thập Lục ra khỏi bí cảnh như đã trút bỏ được một gánh nặng rất lớn trên người, mang lại cảm giác càng thêm nhẹ nhàng linh hoạt.

"E hèm." Lúc này, người đầu tiên lên tiếng ban nãy lại cất tiếng: "Lão tổ đâu?"

Tống Thư Hàng nhìn về người đó theo giọng nói.

Đó là một người đàn ông để tóc mái rất dài, dùng phần tóc mái ấy để che đi đôi mắt.

“Vị này là Tô thị A Tứ tiền bối… sở dĩ hắn để tóc mái dài như vậy là vì mấy ngày trước cảm thấy mắt mình vô dụng quá nên đã móc ra rồi. Song với thực lực của hắn thì một thời gian nữa là mắt mới sẽ mọc lại ra thôi, nên không cần phải lo lắng quá.” Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ truyền âm giới thiệu với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Thì ra là “Tô thị A Tam” tiền bối. Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trong vũ trụ này, số ba đúng là con số bị nguyền rủa.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối xếp hàng thứ ba trong Kim, Ngân, Đồng, thiếu niên ba mắt tiền bối, nghìn năm đệ tam thánh Thường Viễn Tử tự tìm đường chết vì tình ngay trong lúc nhân tiền hiển thánh, vân vân…

Phàm là tu sĩ đứng hàng thứ ba hoặc đạo hiệu có số ba là y rằng hệt như bị một loại virus nào đó hôn qua.

“Khụ, là thế này. Thằng Kết tiền bối vừa xong việc, muốn nghỉ ngơi và ăn uống một chút để bổ sung thể lực tiêu hao, cho nên mới phái ta đến đây chào hỏi mọi người trước.” Tống Thư Hàng gắng gượng nói.

“Ta biết ngay mà! Lão tổ chỉ bế quan làm màu thôi, thực ra là đang ăn mảnh! Bực quá đi mất. Trước đó trong động phủ bế quan của hắn cứ bay ra mùi hương mê người, ta còn tưởng hắn lĩnh ngộ được bí pháp tiên trù nào cơ chứ.” Tô thị A Tứ đập bàn nói.

Tống Thư Hàng không phản bác được.

“Vì một món ăn mà bỏ cả đám đệ tử Tô thị trơ ra ở ngoài này, thật chẳng ra làm sao. Hành vi này khiến tất cả đệ tử Tô thị chúng ta lạnh hết cả lòng. Các ngươi chờ ở đây, ta phải đi uốn nắn sai lầm của lão tổ mới được!” Tô thị A Tứ lớn tiếng nói.

Dứt lời, hắn quẹt khóe miệng một cái rồi đứng phắt dậy, toan bay thẳng đến động phủ của lão tổ Thằng Kết.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhưng Tô thị A Tứ vừa mới nhảy đến giữa không trung, còn chưa kịp cất cánh thì đã bị một bàn tay nho nhỏ nắm chặt bắp chân lôi lại, quật xuống đất.

“A Tứ đừng làm loạn.” Chủ nhân của bàn tay nhỏ kia – một vị tiên tử có dáng dấp nhỏ xinh hệt như Tô Thị A Thập Lục cau mày lên tiếng.

[Vị này là Tô Ngũ Tiên Tử, cũng chính là Tô Thị A Ngũ, một đại tiền bối trong Thiên Hà Tô thị, bối phận cao lắm đấy.] Tô Thị A Thập Lục lại lặng lẽ truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngắm nhìn vị Tô Ngũ Tiên Tử xinh xắn đáng yêu kia, rồi lại âm thầm liếc sang Tô Thị A Thập Lục.

Xem ra đây là một mã gen rất mạnh.

Tô thị A Tứ đứng lên ho nhẹ một tiếng, sau đó chắp tay với Tống Thư Hàng. Bật mode khách sáo lên: “Xin hỏi đạo hữu là?”

Tuy đã bỏ đi đôi mắt nhưng động tác của Tô thị A Tứ chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Với tu sĩ ở cấp bậc như hắn thì có mắt hay không cũng chẳng khác nhau là bao.

“Tại hạ Bá Tống.” Tống Thư Hàng cất dao đi, chắp tay trả lễ.

Sở dĩ hắn chọn thánh hiệu Bá Tống là vì thánh hiệu này nổi tiếng nhất, chỉ cần nói ra thì cả tu chân giới ai cũng biết, giao lưu cũng dễ dàng hơn.

“Bá Tống Huyền Thánh?” Vẻ mặt Tô thị A Tứ cứng đờ ra.

Vị này đến Thiên Hà Tô thị lúc nào vậy? Hắn biết Bá Tống Huyền Thánh sẽ đến tham gia buổi họp hằng năm của Thiên Hà Tô thị, nhưng không ngờ lại đến sớm như thế!

Đồng thời, khi vừa nghe thấy cái tên “Bá Tống Huyền Thánh”, toàn bộ đệ tử của Thiên Hà Tô thị ở đây đều đưa tay bảo vệ bụng dưới theo bản năng.

Đa số tiểu bối Tô thị đều vội vàng cúi đầu ngưng thở, không dám nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh, thậm chí còn không dám hô hấp cùng một bầu không khí với hắn.

[Không ổn rồi. Tuy hai lần giảng pháp về sau của ta đủ màu mè và thủ đoạn, nhưng ánh sáng của thuật giám định cường giả rải khắp chư thiên vạn giới trong lần giảng pháp đầu tiên đã để lại ấn tượng xấu quá sâu sắc trong lòng các tu sĩ rồi. Ấn tượng của ta đối với phần lớn người trong Thiên Hà Tô thị có thể chỉ là số âm… Phải nghĩ cách gì đó để thay đổi nó mới được.] Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đẩy mặt nạ.

“Ha ha, Bá Tống đạo hữu, nghe danh đã lâu!” Tô thị A Tứ đột nhiên niềm nở bước tới, nắm chặt hai tay của Tống Thư Hàng mà nói: “Ta không muốn nói nhảm nhiều làm gì. Lần này Bá Tống đạo hữu đến Thiên Hà Tô thị của bọn ta, có phải là muốn nghiên cứu vấn đề giải quyết chuyện vô sinh của Huyền Thánh hay không?”

Tống Thư Hàng: “???”

Chương 2415: Buổi họp thường niên của Tô thị

Lúc này dưới tấm mặt nạ của Tống Thư Hàng là cái bản mặt đang nghệt ra của hắn. Trong một câu của Tô thị A Tứ ẩn chứa một lượng tin tức cực lớn, mà trong đầu Tống Thư Hàng cũng nảy ra rất nhiều suy nghĩ.

[Vì sao hắn lại dính líu đến cái chủ đề “nghiến cứu giải quyết vấn đề Huyền Thánh vô sinh”?] Chẳng lẽ vì khi giảng pháp hắn đã thi triển Thuật giám định cường giả sao?

[Mà, Huyền Thánh vô sinh nghĩa là ý gì?] À đúng rồi, dường như trước đó Bạch tiền bối và các tiền bối đính kèm của hắn cũng đã nhắc đến chuyện này. Theo cảnh giới tăng lên, thực lực của tu sĩ ngày càng mạnh hơn, muốn sinh sản đời sau cũng càng khó.

Trước mắt trong lịch sử nhóm Cửu Châu số 1 chỉ có duy nhất Linh Điệp tiền bối, hắn ở bên vợ mình sinh ra Vũ Nhu Tử từ hồi còn ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm.

[Chẳng lẽ lên đến bát phẩm là vô sinh thật ư?]

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng hơi bị hoảng. Bây giờ hắn đang ở cảnh giới thất phẩm. Theo bản thể đang ở tiểu thế giới nhân tạo không ngừng hấp thu tiểu thế giới kia, dung hợp với năng lượng thái cổ và số liệu của Bạch chưa biết số 1 – 33 truyền tới, cảnh giới của hắn tăng lên vùn vụt cứ như đua xe vậy.

Nếu một ngày nào đó hắn không khống chế nổi cảnh giới, không phanh được xe nữa, thì nói không chừng sẽ tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm rất nhanh, sau đó… vô sinh luôn sao?

Tống Thư Hàng cau mày lại.

Hắn nhớ tới một chuyện cực kì quan trọng.

Đó chính là… vì sao năm đó Thánh Nhân Nho gia lại phải nghiên cứu ra Ánh Nhìn Mang Thai?

Chính Tống Thư Hàng cũng không biết vì sao mạch não của mình lại nảy số đến điểm này. Nhưng dù sao hắn vẫn nghĩ đến một khả năng: Lẽ nào năm đó Thánh Nhân Nho gia nghiên cứu ra Ánh Nhìn Mang Thai chỉ đơn giản là để các đệ tử của mình trải nghiệm tình yêu vĩ đại của mẹ thôi sao?

Vì chút chuyện nho nhỏ này mà vị ấy thực sự phải cố ý sáng tạo ra một bí thuật cường đại khiến người ta chỉ nghe thôi đã sợ mất mật à?

Có phải năm đó Thánh Nhân Nho gia cũng tu luyện quá nhanh, cảnh giới không phanh được, bất cẩn lên vèo một cái tới Huyền Thánh bát phẩm luôn, cho nên mới cố ý nghiên cứu ra bí thuật như Ánh Nhìn Mang Thai để giải quyết vấn đề “Huyền Thánh vô sinh” nan giải hay không?

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Mãi đến khi Tạo Hóa Tiên Tử trong tay áo phát ra tiếng kêu uy hiếp, mạch não của Tống Thư Hàng mới rẽ ra khỏi chuyện này.

Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng rồi nói với Tô thị A Tứ: “A Tứ tiền bối, bao giờ buổi họp thường niên kết thúc thì chúng ta sẽ nghiên cứu vấn đề Huyền Thánh vô sinh sau nhé.”

“Không cần gọi ta là tiền bối đâu, ngươi với ta ngang hàng, cứ gọi ta là Tô A Tứ là được.” Tô thị A Tứ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn liên tục nhìn Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục, ra hiệu cho A Thất và A Thập Lục giải vây giúp mình.

“A Tứ đừng quậy nữa.” Tô Ngũ Tiên Tử ra tay lần nữa, kéo Tô thị A Tứ ra.

Tô Thị A Thất nhân cơ hội bước tới, mỉm cười bảo: “Thực ra lần này Bá Tống Huyền Thánh đến buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị chúng ta còn có một chuyện đặc biệt muốn làm. Hắn muốn phát một số tài vật ở Tô thị.”

A Thất không nói gì liên quan tới Tán Tài Vương Tọa. Tán Tài Vương Tọa là bảo vật của Tống Thư Hàng, chỉ có chính Tống Thư Hàng mới quyết định được việc có công bố nó cho người khác biết hay không, Tô Thị A Thất sẽ không làm chủ thay hắn.

“Tán tài?” Tô thị A Tứ nhìn về phía Tống Thư Hàng với ánh mắt nghi hoặc, thừa tiền rảnh việc à?

“Nguyên nhân chủ yếu là ta đã giao hẹn với một vị tiền bối. Ta giành được một số bảo vật từ chỗ tiền bối này, sau đó ta sẽ phát chúng ta thay hắn như đã hẹn.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Nói đúng ra, số lượng bảo vật trong giao hẹn tương đương với một phần tư giá trị của thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo.

“Bá Tống đạo hữu không hổ là nghìn năm đệ nhất thánh.” Tô thị A Tứ gật đầu nói: “Vậy A Thất sắp xếp chuyện này đi nhé.”

“Ta vốn muốn cho mọi người một niềm vui bất ngờ thôi, chứ thực tế thì đã sắp xếp thỏa đáng từ lâu rồi. Chờ lát nữa khách khứa đến đủ, ta sẽ giới thiệu Bá Tống Huyền Thánh ngay phần khai mạc.” Tô Thị A Thất vươn tay kéo Tống Thư Hàng một cái: “Ta phải đưa Bá Tống Huyền Thánh đi tập luyện một chút đây! Các ngươi tiếp đãi lão tổ xuất quan nhé!”

Tống Thư Hàng bị Tô Thị A Thất kéo xềnh xệch ra khỏi thư các.

Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ rời khỏi đám đông, đi theo.

Ở phía sau, Tô thị A Tứ xoa cằm nhìn ba người vừa đi, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Một lát sau.

“Quả nhiên, chúng ta đi tìm lão tổ thôi. Thơm quá!” Tô thị A Tứ nói.

Ầm ầm ~

Lúc này, giữa một luồng hiệu ứng ánh sáng đặc biệt, Thằng Kết lão tổ long trọng lên sàn.

Trên mình lão tổ tỏa ra mùi thơm nồng nàn, khóe miệng dường như vẫn còn bóng loáng.

Tô thị A Tứ ho nhẹ một tiếng: “Hoan nghênh lão tổ!”

“Chào lão tổ ạ!” Tất cả các đệ tử Tô thị đồng thanh hô lên.

Đồng thời có không ít người lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về lão tổ. Nghe nói vị lão tổ này đã quy tiên từ lâu rồi, không ngờ là vẫn còn sống tới nay!

Thằng Kết lão tổ mỉm cười, bắt đầu nói chuyện một cách rất chi là đường hoàng bằng cách viết vào hư không.

…

Ở một nơi khác.

Tô Thị A Thất kéo Tống Thư Hàng đi một mạch.

“A Thất tiền bối, buổi họp hàng năm sắp bắt đầu rồi đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy. Hôm nay chính là ngày mở họp. Vốn dĩ chờ lão tổ ra giảng vài câu sau đó bắt đầu hoan nghênh khách khứa và bắt đầu họp, không ngờ người đột nhiên xuất hiện lại là ngươi.” Tô Thị A Thất cười nói.

“Các tiền bối trong nhóm có tới không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thất gật đầu nói: “Phần lớn các đạo hữu đều tới, bây giờ ta dẫn ngươi đi gặp các đạo hữu trong nhóm đây. Mấy hôm nay ngươi vẫn ở bên cạnh lão tổ đấy à?”

“Phải, ba hôm nay ta đều ở đó nghe Thằng Kết tiền bối giảng giải một bí pháp chưa hoàn thành, tiện tay làm cho ngài ấy một bữa tiệc tâm ma. Đúng rồi, Thập Lục về lúc nào thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vừa về xong ~” Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng đáp: “Vừa về đã bị A Thất kéo đến thư các, sau đó thì thấy ngươi.”

“Thí luyện trong bí cảnh có thành công không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: “Ừm, thành công lắm. May mà có giọt thuốc nhỏ mắt mà Thư Hàng cho ta, giúp thí luyện của ta dễ dàng hơn nhiều. Bên ngươi thì sao? Mặt nạ dùng tốt đấy chứ?”

“Đại lão quả cầu béo không dùng quái toán ghim chặt ta nữa, hẳn là có tác dụng.” Tống Thư Hàng trả lời. Mà không biết đại lão quả cầu béo phân thân clone xâm nhập vào bí cảnh đặc biệt của cư sĩ bây giờ thế nào rồi? Đã ra được hay chưa?

Tống Thư Hàng đi song song với nhau, vừa hỏi vừa đáp.

Tô Thị A Thất bị quẳng lại tít tận nơi nào.

Tô Thị A Thất bị bỏ xó đột nhiên cảm thấy cô đơn không sao tả xiết.

Một lát sau.

Tô Thị A Thập Lục đưa Tống Thư Hàng tới nơi ở được chuẩn bị cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Đa số các tiền bối trong nhóm đã đến từ hôm qua.

“Bạch tiền bối cũng tới rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Không biết kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối đã tiến triển đến bước nào rồi.

“Ta đã liên hệ với Bạch tiền bối rồi, ngài ấy bảo chắc là sẽ đến muộn một chút.” Tô Thị A Thất nói.

Chương 2416: Nguyện bảo vệ hết thảy những gì trước mắt

“Hi vọng Bạch tiền bối có thể về kịp buổi họp thường niên.” Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn vừa dứt lời, Xích Tiêu Kiếm đã lên tiếng: “Không phải lo đâu, dù Bạch Thánh Quân không đến thì chỉ cần Thư Hàng ngươi đến là buổi họp thường niên của Tô thị sẽ không vấn đề gì đâu.”

Tống Thư Hàng: “???”

Tô Thị A Thất sau lưng bật cười ha hả, ngầm hiểu.

Sau quá trình nghiên cứu, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 phát hiện ra một quy luật: Mỗi khi Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng lập đội ra ngoài mạo hiểm thì quá trình mạo hiểm sẽ cực kì bình an và thuận lợi.

“Ô, Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, cuối cùng hai ngươi cũng đến rồi.” Lúc này, giọng nói của Cuồng Đao Tam Lãng vang lên sau lưng họ.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại thì thấy Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối ôm trong tay một vò rượu lớn tỏa hương thơm ngào ngạt.

Tô Thị A Thất hít hà rồi thở ra khoan khoái: “Rượu ở đâu ra thế?”

Trong Thiên Hà Tô thị không hề có loại rượu này, cho nên chắc hẳn là Tam Lãng mang từ bên ngoài tới.

“Rượu ngon cuỗm được từ hòn đảo thần bí kia, của Đồng Quái đấy. Hắn đến muộn một chút nên bảo ta mang rượu tới trước.” Cuồng Đao Tam Lãng vỗ vò rượu trong tay: “Đi thôi, vào trong nào, các đạo hữu trong nhóm đã đến gần đủ hết rồi.”

Tô Thị A Thất bước tới một bước, mở cửa lớn của đình viện ra.

Sau cánh cửa là một đình viện rộng lớn theo phong cách cổ điển.

Đình đài lầu các, cầu nhỏ quanh co, nước biếc chảy dài.

Trên hồ bồng bềnh bè trúc, bờ hồ nở rộ hoa mai.

Từng chi tiết trong đình viện này đều thể hiện sự xa hoa lắm tiền của Thiên Hà Tô thị.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đang tụ tập ở lầu các giữa hồ.

Tiếng đàn du dương truyền đến. Tạo Hóa Pháp Vương ngồi trên lan can, cổ cầm đặt ngang trên đầu gối, tiếng đàn dìu dặt vang lên từ những ngón tay của hắn. Tạo Hóa Pháp Vương có trình độ cực cao ở các phương diện viết từ, viết khúc và chơi nhạc cụ. Chỉ cần không mở miệng nói thì hắn chính là đại tông sư trong làng âm nhạc.

Tố Tố Tiên Tử của Thương Sinh tông và Vân Trung Tiên Khách đạo hữu vừa xuất quan năm nay, một người ôm tì bà, một người thổi sáo đệm nhạc cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Trên bè trúc giữa hồ, Đông Phương Lục Tiên Tử mặc váy đỏ và Lệ Chi Tiên Tử mặc chiếc váy màu lam nhạt đang để chân trần nhảy múa nhịp nhàng.

Phong cảnh như họa, tiên tử như tranh, đẹp không sao tả xiết.

Trong đình trúc nhỏ ven hồ, Hằng Hỏa Chân Quân nâng bút viết thi từ trên những tấm lụa buông rủ, nét bút như kiếm, trong từng câu chữ đều ẩn chứa ý cảnh phá rồi lại lập. Đây là tình hình gần đây của Nho gia, gần đây Nho gia khổ tận cam lai, đang đi vào giai đoạn hồi sinh mạnh mẽ.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử thì ở bên cạnh treo câu đối cho Hằng Hỏa Chân Quân như một tiểu thư khuê các chân chính. Hằng Hỏa Chân Quân đã hứa sau khi viết xong số câu đối cần thiết của ngày hôm nay thì sẽ dùng mười kiểu chữ khác nhau để viết cho cô một bản ca từ. Ca khúc ấy là Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử viết cho Hoàng Sơn Tôn Giả, ý cảnh tuyệt đối chẳng thua kém gì bài ca Hoàng Sơn đại ngốc.

Hoàng Sơn Tôn Giả và Bắc Hà Tán Nhân thì đang đánh cờ.

Dược Sư và Giang Tử Yên kề vai bên nhau, hoa mai quanh hai người nở bừng rực rỡ.

“Tôn Giả nổ hạt nhân” Hiến Công Cư Sĩ, Giao Bá Chân Quân, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tuyết Lang Động Chủ cùng nhau chạm chén rượu nồng, cười vang mà uống cạn.

Bạch Hạch hình thái tiên tử khoác đạo bào tím biếc, mỉm cười rót rượu cho các đạo hữu trong nhóm. Bây giờ tâm trạng Bạch Hạc vô cùng tốt, bởi vì cô nghe tin hôm nay Bạch tiền bối sẽ đến tham gia buổi họp thường niên.

Trên đỉnh lầu các, Diệt Phượng Công Tử lười biếng nằm dài, trên đỉnh đầu có đôi tai mèo lúc lắc khe khẽ.

Bên cạnh hắn là Đậu Đậu đang không ngừng lẩm bẩm gì đó. Đậu Đậu đang kể lể nỗi phiền não gần đây cho Diệt Phượng Công Tử nghe. Ví dụ như Hoàng Sơn đại ngốc thực sự chuẩn bị động phủ cho nó, muốn để nó ra ngoài ở riêng rồi.

Thứ không có được mới là tốt nhất. Trước kia Đậu Đậu bị Hoàng Sơn đại ngốc trông vô cùng chặt, hơi một tí là không được ra ngoài, thế là nó suốt ngày bỏ nhà trốn đi. Bây giờ nó sắp phải ra ở riêng một mình một nơi, không còn ai ngăn cản nữa. Vốn dĩ nó phải vui mừng vì được sống những tháng ngày trước kia chỉ dám nằm mơ, nhưng khi sắp có được thì trong lòng nó lại đột nhiên trống rỗng.

Trên cầu nhỏ, bé Thi, bé Chúc và Tiểu Quả Quả nô đùa tung tăng, cười vang khanh khách…

Khi vào trong đình viện cùng Tô Thị A Thập Lục, gương mặt dưới tấm mặt nạ của Tống Thư Hàng nở một nụ cười rất đỗi ôn hòa.

Khi các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 tụ họp cùng một nơi sẽ mang đến cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái. Không có phân tranh, không luận thân phận, mối quan hệ giữa các thành viên hòa hợp đến mức khiến người khác phải kinh ngạc vô cùng.

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng may mắn vì nơi dẫn lối cho hắn bước vào con đường tu chân là nhóm Cửu Châu số 1. Giữa chư thiên vạn giới này, một tập thể như nhóm Cửu Châu số 1 thực sự là vô cùng hiếm thấy, mà có lẽ chẳng thể tìm ở nơi đâu được một nơi thứ hai như vậy nữa.

Có một đám tiền bối đặc biệt ấy, mới có Bá Tống Huyền Thánh hôm nay.

“Thư Hàng tiểu hữu, uống một chén không?” Thấy Tống Thư Hàng bước vào, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lên tiếng gọi ngay. Dù Tống Thư Hàng đang đeo mặt nạ, nhưng các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều quen nhẵn mặt hắn rồi, chỉ liếc mắt một cái là nhận ra hắn luôn.

“Thư Hàng có uống được không?” Tô Thị A Thất hỏi.

“Trong tình huống bình thường, uống mấy chén nhỏ chắc là không sao đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn đã trưởng thành, có thể uống vài chén vừa phải, nhưng vấn đề là bây giờ hắn đang ở trong trạng thái nguyên thần, nếu muốn uống rượu thì phải chuyển rượu cho bản thể ở tiểu thế giới nhân tạo thông qua thế giới hạch tâm để uống hay sao?

“Thế thì uống vài chén đi.” Chưa đợi Tống Thư Hàng giải thích, Tô Thị A Thất đã cưỡng ép kéo hắn đến chỗ mấy ông bạn rượu.

“Tam Lãng tiền bối, để ta rót cho mọi người nhé.” Thấy thế, Tô Thị A Thập Lục quay người làm động tác nhận bình rượu với Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng giao bình rượu cho Tô Thị A Thập Lục rồi nháy mắt với cô: “Để Thư Hàng tiểu hữu uống nhiều một chút, trong tiệc rượu lần trước hắn mới uống có một nửa đã đi đón cô xuất quan rồi, lần này nhất định phải uống bù.”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

“Ha ha.” Cuồng Đao Tam Lãng cười lớn, rồi đi tới ngồi bên cạnh Thất Sinh Phù Phủ Chủ cùng với Tô Thị A Thất và Tống Thư Hàng.

Giao Bá Chân Quân đưa chén cho ba người.

Tô Thị A Thập Lục ôm vò rượu tới, nhận lấy nhiệm vụ rót rượu từ Bạch Hạc Chân Quân, rót đầy chén cho tất cả.

“Chúc mừng buổi họp thường niên của Tô thị.” Hiến Công Cư Sĩ đỏ mặt cười vang, sảng khoái hô.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng giơ chén rượu mà dở khóc dở cười.

Đã đến lúc này, hắn không tiện làm các tiền bối mất hứng, thế là vén mặt nạ lên, để nguyên thần làm động tác “uống rượu”.

Trên thực tế thì tất cả rượu ngon đều được hắn chuyển vào tích trữ trong thế giới hạch tâm.

Bản thể của hắn còn đang bế quan, có muốn cũng chẳng uống được.

Tuy không thể uống được rượu, nhưng nguyên thần của Tống Thư Hàng vẫn ngửi thấy mùi rượu thơm nồng nàn.

Tống Thư Hàng nâng chén nhìn các tiền bối bên cạnh mình, nhìn Tô Thị A Thập Lục sau lưng, các tiên tử nhảy múa trên hồ, Diệt Phượng Công Tử và Đậu Đậu trên lầu các phía xa, còn cả Hoàng Sơn tiền bối và Bắc Hà tiền bối…

Cảnh tượng này khiến tâm hồn hắn bỗng bình yên khó tả.

Tống Thư Hàng thậm chí còn không nỡ lên tiếng, chỉ sợ mình sẽ làm hỏng cảnh tượng như tranh vẽ này.

…

Ở một phía khác.

Trong động phủ của Thằng Kết lão tổ.

Vũ Nhu Tử vươn tay vơ Thông Nương và số hamster.

“Chắc cũng sắp đến lúc rồi đấy, chúng ta đi tìm Tống tiền bối đi.” Cô đặt Thông Nương và số hamster lên vai, bước ra ngoài động phủ với những bước chân cực kì thục nữ.

Chương 2417: Nguyên thần cường hóa +1

Thông Nương và số hamster vốn đang rất tinh nghịch bỗng trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Bọn chúng được Vũ Nhu Tử đặt lên vai hệt như linh vật.

[Quái lạ, sao mình lại biết điều thế nhỉ?] Số hamster nghi hoặc trong lòng.

Nó cảm thấy trên mình Vũ Nhu Tử lúc này phảng phất một trường năng lượng như hào quang thục nữ. Dưới ánh hào quang này, từng hành vi của nó đều bất giác ôn hòa và ngoan hiền hơn.

Nghĩ tới đây, số hamster quay đầu nhìn sang Thông Nương.

Quả nhiên, Thông Nương cũng bị ảnh hưởng y như nó.

Thông Nương trước kia vừa rảnh rỗi đã xem phim, chơi đùa và mua sắm, bây giờ lại ngồi yên trên vai Vũ Nhu Tử bằng một tư thế cực kì hiền thục và nhìn chăm chăm về phía trước.

Thậm chí cả khi Thông Nương lên tiếng nói chuyện, giọng nói cũng trở nên êm tai.

“Vũ Nhu Tử, cô có biết Tống Thư Hàng đang ở đâu không?” Khi nói chuyện, Thông Nương bất giác hạ giọng, để giọng nói của mình mang cảm giác như một tiểu thư khuê các.

Giọng điệu thục nữ này làm số hamster nổi hết da gà da vịt, quá không giống Thông Nương rồi!

Chính Thông Nương cũng ngứa ngáy hết cả con người. Nhưng giọng nói của cô cực kì có tiềm lực. Thanh tuyến mềm mại kia nghe lại cuốn hút mê người, có giá trị dụ dỗ cực cao.

“Ừm, bắt được khí tức của Tống tiền bối rồi.” Vũ Nhu Tử sải bước trên đôi chân thon dài, rời khỏi động phủ của Thằng Kết lão tổ.

Một mâm tâm ma sữa nướng đã được thái lát đàng hoàng được niệm lực vô hình nâng cao, tự động đi theo sau lưng cô.

…

Chỉ một lát sau, Vũ Nhu Tử đã dẫn Thông Nương và số hamster đến đình viện nơi các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đang tụ họp.

Cô vươn tay nhẹ đẩy cánh cửa đình viện ra.

Một người đàn ông mang khí tức linh hoạt kì ảo như dung nhập với thiên nhiên đang dựa vào tòa giả sơn ngay gần cổng vào, tay nâng cao một ly rượu.

Hắn nhìn đăm đăm cảnh tượng các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 tụ họp cùng nhau, trên gương mặt là nụ cười dịu dàng cùng kiểu với Tống Thư Hàng.

Dù bị các thành viên trong nhóm bất cẩn ngó lơ, nhưng khi thấy bọn họ hòa hợp bên nhau, người đàn ông này vẫn trao tặng họ phần dịu dàng mềm mại nhất từ tận đáy lòng.

Hắn cảm thấy mình chỉ cần lặng lẽ ở bên bảo bảo vệ khoảnh khắc đoàn viên này thôi là đủ.

Khi Vũ Nhu Tử vào đình viện, người đàn ông hòa mình vào thiên nhiên này nhìn về phía cô mà mỉm cười, sau đó nâng chén rượu trong tay lên.

Vũ Nhu Tử nháy mắt với hắn: “Cư sĩ không vào uống với mọi người à?”

“Không được… công pháp của ta đang ở vào thời điểm then chốt. Dù ta có đến đó thì các đạo hữu trong nhóm cũng sẽ vô thức coi nhẹ ta thôi. Nhưng không sao cả, chỉ cần hoàn thành nhân tiền hiển thánh là ta có thể tìm lại cảm giác tồn tại của mình rồi.” Cư sĩ nhẹ giọng giải thích.

Nhưng vừa dứt lời thì hắn đột nhiên ý thức được một việc… Vũ Nhu Tử để ý đến hắn sao?

“Cư sĩ cố lên ~ Ta sẽ ủng hộ ngươi ~” Vũ Nhu Tử cười nói, sau đó đóng cánh cổng sau lưng lại, đi về phía Tống Thư Hàng.

…

“A, Vũ Nhu Tử cũng tới à? Linh Điệp tiền bối đâu?” Lưu Huỳnh Tiên Tử mặc váy cổ trang đỏ thắm thấy Vũ Nhu Tử bèn hỏi ngay.

Mấy ngày trước Linh Điệp Thánh Quân nói sẽ đưa Vũ Nhu Tử đến tham gia buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị, bây giờ Vũ Nhu Tử đã ở đây rồi mà lại chẳng thấy Linh Điệp Thánh Quân đâu.

“Có lẽ cha sẽ đến muộn một chút. Ta đến trước với Tống tiền bối mà.” Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng đáp.

“Thì ra là thế.” Lưu Huỳnh Tiên Tử gật đầu.

“Ta đến chỗ Tống Thư Hàng, trả Thông Nương và số hamster cho hắn đã.” Vũ Nhu Tử lễ phép chắp tay chào Lưu Huỳnh Tiên Tử.

“Đi đi đi đi.” Lưu Huỳnh Tiên Tử mỉm cười, đi lướt qua người Vũ Nhu Tử.

Đi được mấy bước, Lưu Huỳnh Tiên Tử đột nhiên nhớ ra gì đó.

Cô xoay người nhìn theo bóng lưng Vũ Nhu Tử đang đi xa.

Khoảng cách giữa mỗi bước chân của Vũ Nhu Tử đều tăm tắp như dùng thước đo, cực kì chuẩn xác, tư thế đi đường lại càng đẹp mắt.

Lưu Huỳnh Tiên Tử dụi mắt, cứ cảm thấy hình như mình uống nhiều quá nên đã gặp một Vũ Nhu Tử giả mạo rồi.

Chẳng lẽ là Vũ Nhu Tử tâm ma dặm phấn thật dày chạy ra đây sao?

…

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng đang uống rượu với các tiền bối nhận được lời nhắc nhở của Vũ Nhu Tử da đen.

Hắn quay người lại, bèn thấy Vũ Nhu Tử bản thể bưng một cái đĩa đi về phía này.

“Tống tiền bối, ta mang đồ ăn đến cho mọi người đây.” Vũ Nhu Tử đi tới chỗ các tiền bối đang uống rượu, hơi xoay người, buông đĩa tâm ma sữa nướng cắt lát kia xuống.

Mùi hương ngào ngạt lan tỏa.

“Đây chẳng phải là mùi thơm bay ra từ động phủ của lão tổ Thằng Kết hay sao?” Tô Thị A Thất ngẩng đầu nhìn Vũ Nhu Tử, hỏi.

“Đúng rồi, đây chính là món tâm ma kiếp nướng mà Tống tiền bối làm trong mấy ngày nay đó.” Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh tỏ vẻ hơi xấu hổ.

Khi họ đang nói chuyện, Vũ Nhu Tử trả lại Thông Nương và số hamster cho Tống Thư Hàng.

Thông Nương và số hamster đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

“Vũ Nhu Tử, cô vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối đừng khách khí.” Vũ Nhu Tử đáp.

Sau đó cô quay người ngắm nhìn cảnh tượng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đang tề tụ.

Đúng là một cảnh tượng khiến người ta thấy bình yên.

“Các vị tiền bối, ta đi trò chuyện với Hoàng Sơn tiền bối một chút nhé.” Vũ Nhu Tử đứng lên mà nói.

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn Vũ Nhu Tử đầy nghi hoặc. Giữa Vũ Nhu Tử và Hoàng Sơn tiền bối có chủ đề chung để trò chuyện với nhau ư?

“Ta đi một lát rồi về.” Vừa nói, Vũ Nhu Tử vừa lặng lẽ ngắm Tô Thị A Thập Lục đứng sau lưng Tống Thư Hàng.

Kết quả là khi cô nhìn Tô Thị A Thập Lục thì Tô Thị A Thập Lục cũng đang nhìn cô.

Vũ Nhu Tử nháy mắt với Tô Thị A Thập Lục, rồi quay người đạp trên nước hồ mà đi về lầu các.

…

Sau khi rót đầy rượu cho các vị tiền bối, Tô Thị A Thập Lục lại nhìn về phía Vũ Nhu Tử đã đi xa.

Bạch long tỷ tỷ trên cổ cô hơi nhúc nhích.

[Quả nhiên không phải là Vũ Nhu Tử bình thường phải không?] Tô Thị A Thập Lục truyền âm nói.

[Cảm giác hơi giống… Thiên Đế. Nói đúng hơn là có mùi của pháp tắc thời gian của Thiên Đế.] Bạch long tỷ tỷ trả lời.

[Linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế chiếm cứ, có lẽ cô ấy bị ảnh hưởng chăng?] Tô Thị A Thập Lục đáp.

[Hỏi Tống Thư Hàng thử đi, hắn có cách nói chuyện riêng với Thiên Đế mà.] Bạch long tỷ tỷ nói.

Bên cạnh đó, Tống Thư Hàng nguyên thần cầm chén rượu, vẻ mặt cũng đượm nét suy tư.

Đương nhiên hắn cũng nhìn ra điểm khác thường nơi Vũ Nhu Tử, dù gì thì hắn cũng có kinh nghiệm rồi mà.

[Xem ra Vũ Nhu Tử lại đổi hình thức rồi.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Trong lúc suy tư, nguyên thần của hắn hơi ngửa đầu, phóng khoáng trút rượu vào miệng.

Rượu nồng nóng bỏng như thiêu như đốt chảy dọc theo yết hầu.

“Khụ khụ ~” Tống Thư Hàng ho sù sụ.

Tiêu rồi, quên mất mình đang ở trong trạng thái nguyên thần.

Nguyên thần mà lại uống được thứ rượu này, xem ra rượu cũng có gì quai quái.

Nhìn trời, không biết có sinh ra phản ứng xấu nào không đây.

Mấy chục suy nghĩ nảy ra trong đầu Tống Thư Hàng.

Đồng thời, hắn đặt ngón tay lên chén rượu, thi triển bí pháp Giám Định.

Hắn muốn xem thử rượu này là rượu gì? Vì sao nguyên thần lại có thể hấp thu?

Một lát sau, kết quả của bí pháp Giám Định hiện lên trong não hải của Tống Thư Hàng: [Tiên tửu bí chế của hệ quẻ kim loại: Đây là tiên tửu mà Ngân Quẻ Tiên Tôn ủ riêng cho Đồng Quái Tiên Sư, dùng để bồi bổ nguyên thần cho Đồng Quái Tiên Sư.]

Sau khi giám định hoàn tất, cảm giác ấm áp dâng lên trong bụng Tống Thư Hàng, bồi dưỡng nguyên thần của hắn.

Nguyên thần được tẩm bổ, cường hóa lên không ít.

“Rượu ngon!” Nguyên thần của Tống Thư Hàng phà một hơi rượu rồi lớn tiếng tán thưởng.

Sau đó… hắn ngã nhào xuống đất.

Cuồng Đao Tam Lãng giật nảy mình: “Ối giời ơi sao thế?”

Tô Thị A Thập Lục ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng thăm dò trên người hắn.

Một lát sau, cô dở khóc dở cười bảo: “Thư Hàng say rồi.”

Đây chính là cái giá phải trả khi dùng nguyên thần uống rượu, cho dù đó có là rượu chuyên dụng để tẩm bổ nguyên thần.

“Trước đó uống bao nhiêu cũng không say, sao tự nhiên lại say ngã vật ra thế?” Tô Thị A Thất nghi ngờ hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng vui vẻ nói: “Chắc là trước đó thấy A Thập Lục rót rượu nên thằng ranh cố chống đỡ đấy.”

“Bổ dưỡng ~ nguyên thần ~” Tống Thư Hàng say ngã mơ màng kêu lên.

Dù đã ngã vật ra vì say, hắn vẫn muốn nhắc nhở các vị tiền bối rằng rượu này có thể bồi bổ nguyên thần, xin đừng lãng phí.

…

Chẳng biết bao lâu trôi qua.

Men say trên người Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tan đi.

“A… tiếc ghê, lẽ ra phải uống thêm một chút rượu mới đúng.” Hắn xoa đầu ngồi dậy. Đó là rượu quý có thể tẩm bổ nguyên thần đấy. Bảo bối có thể cường hóa nguyên thần hiếm lắm có biết không?

Không biết Đồng Quái tiền bối có biết phương pháp ủ rượu không nữa.

Lúc nhổm dậy, Tống Thư Hàng thấy mình đụng trúng hai người.

“Hả?” Hắn ngoảnh đầu nhìn quanh thì thấy hai bên mình là Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Mặt khác… nơi hắn đang ở cũng không phải là đình viện nơi các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 tụ họp, càng không phải một gian phòng dùng để nghỉ ngơi. Cứ như hắn bị nhét vào một cái rương vậy.

“Thư Hàng, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi đấy à? Không phải ta chê ngươi đâu, nhưng mà ngươi phải luyện tửu lượng thêm mới được.” Giọng nói của Cuồng Đao Tam Lãng truyền tới từ phía trước.

Tống Thư Hàng phóng mắt nhìn ra, thấy toàn bộ thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 đều đang ở trong cái rương này.

Tống Thư Hàng: “…”

Ai nói cho hắn biết trong khoảng thời gian hắn say mê man đã xảy ra chuyện gì được không?

Sao tất cả các thành viên trong nhóm đều bị bắt nhốt vào rương vậy?

“Ngươi tỉnh đúng lúc lắm. Tỉnh chậm một chút là ta nghĩ cách ép ngươi dậy đấy.” Tam Lãng lên tiếng: “Tỉnh táo lại đi, chuẩn bị kĩ càng vào. Tiếp theo là lúc chúng ta lên sàn rồi.”

Thời gian là 9h tối ngày 31 tháng 12 năm 2019.

Buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị chính thức bắt đầu.

Một lát nữa là đến lượt các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 lên sàn.

Sau đó là tiết mục tán tài của Bá Tống Huyền Thánh.

Buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị sẽ tiếp tục đến qua năm, ngày 1 tháng 1 năm 2020.

Tống Thư Hàng vuốt mạnh lên mặt, đeo mặt nạ lên: “Chúng ta lên sân khấu thế nào vậy?”

“A Thất đã sắp xếp cho chúng ta một tiết mục lên sàn bùng nổ hoành tráng lắm.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tiết mục lên sàn bùng nổ hoành tráng à?

Không phải là nổ bay cả đám lên trời đấy chứ?

[Tống tiền bối ~ Hãy thỏa thích hưởng thụ thời gian sắp tới đi ~] Vũ Nhu Tử truyền âm nói.

“Sao ta thấy mình như bệnh nhân mắc bệnh nan y vậy?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Ầm ầm ~

Đúng lúc ấy, sau một tiếng nổ vang trời, không gian cái rương khổng lồ bắt đầu bay lên cao.

Trong lúc mơ hồ, Tống Thư Hàng nghe thấy Tô Thị A Thất đang hô vang giới thiệu các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1.

Chương 2418: Bá Tống Huyền Thánh lấp lánh lên sàn!

“Chúng ta sắp lên sàn rồi đấy. Chú ý hình tượng.” Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng dặn dò. Mục tiêu của câu này là Tam Lãng, ý bảo trong thời điểm quan trọng này đừng có đạp đổ hình tượng của các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 trong lòng đám tiểu bối Tô thị, làm A Thất xấu mặt.

“Há há há há há.” Cuồng Đao Tam Lãng quay người lại để lộ dáng vẻ khỉ đột của mình. Hắn đã chờ thời khắc này suốt mấy hôm! Trong lần họp mặt thường niên của Thiên Hà Tô thị lần này, bộ đồ khỉ đột A Thất mà hắn cố ý đặt trước cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

“Đúng rồi, các vị tiền bối ơi. Nếu đã lên sân khấu thì chúng ta tìm cách nào để xuất hiện cho thật rực rỡ đi!” Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh Tống Thư Hàng đề nghị.

“Không cần đâu, A Thất đã nói sẽ để chúng ta xuất hiện bằng một phương thức cực kì hoành tráng rồi còn gì.” Diệt Phượng Công Tử vội vàng ngăn Vũ Nhu Tử lại. Trực giác động vật nhạy bén của họ nhà mèo thôi thúc dục vọng sống sót của Diệt Phượng Công Tử lên cao hơn bao giờ hết.

Ai ngờ Hoàng Sơn Tôn Giả đột nhiên lại nói đầy nghiêm túc: “Cứ làm theo cách của cô đi, Vũ Nhu Tử.”

Tống Thư Hàng ngu người tại trận. Hoàng Sơn Tôn Giả chủ động ủng hộ Vũ Nhu Tử ư?

“Vâng, Hoàng Sơn tiền bối!” Vũ Nhu Tử cười đáp.

Diệt Phượng Công Tử: “…”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Tất cả các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1: “…”

Ai nấy đổ dồn ánh mắt nghi hoặc về phía Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hôm nay mặt trời mọc ngược à? Hoàng Sơn Tôn Giả ủng hộ hành động của Vũ Nhu Tử? Rốt cuộc thì cô nàng này đã chuốc bùa mê thuốc lú gì cho Hoàng Sơn Tôn Giả vậy?

Hoàng Sơn Tôn Giả khoanh tay trước ngực, mỉm cười bảo: “Các ngươi đừng có nghĩ ta là người cứng nhắc như vậy chứ. Đôi khi ta cũng muốn bầu không khí trở nên sôi động hơn mà. Nếu cuộc đời không nổi một gợn sóng thì chẳng phải sẽ không còn gì thú vị hay sao?”

“Hoàng Sơn tiền bối ngươi nói ra câu này… nghe kinh dị lắm.” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử trợn mắt nói: “Có phải hôm nay ngươi uống lộn thuốc không?”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

“Vậy ta hành động đây!” Vũ Nhu Tử rút phắt ra một bó kiếm gỗ.

“Phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối?” Các thành viên trong nhóm nhận ra những thanh kiếm gỗ này chỉ trong một cái liếc mắt.

“Đúng ~ Đây chính là phi kiếm kiểu mới mà ta đặt Bạch tiền bối làm lúc ngài ấy làm khách ở Linh Điệp đảo đấy. Kiếm gỗ kiểu mới này không chỉ có hiệu quả một lần mà còn có thể sử dụng thêm lần nữa, cho nên nó là phi kiếm dùng hai lần!” Vũ Nhu Tử quăng mạnh một cái, cả bó phi kiếm dùng hai lần tản ra, mỗi thanh ghim chặt một thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 như có linh tính, bao gồm cả chính cô, Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng.

Song Cuồng Đao Tam Lãng và Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử tinh mắt để ý thấy Hoàng Sơn Tôn Giả không bị phi kiếm dùng hai lần ghim chặt!

Chẳng lẽ Hoàng Sơn Tôn Giả mày rậm mắt to này đã bán đứng tất cả thành viên trong nhóm cho Vũ Nhu Tử để đổi lấy “quyền xin miễn” cho bản thân sao?

“Hoàng Sơn tiền bối, không ngờ ngươi lại là một tiền bối như vậy!” Cuồng Đao Tam Lãng bi thống hô to.

Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài, sau đó tự lấy ra một thanh phi kiếm dùng một lần xinh xẻo từ trong lồng ngực, đập mạnh nó lên lưng mình rồi nói: “Đừng nghĩ bậy, thân là chủ nhóm, dù có chuyện gì ta cũng sẽ lấy mình làm gương! Thanh phi kiếm của ta là kiếm mẹ, của các ngươi là kiếm con, đến lúc đó ta sẽ cầm đầu tấn công!”

Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ. Hoàng Sơn tiền bối muốn cầm đầu tấn công?

Đáng tiếc bây giờ hắn chỉ là nguyên thần chứ không phải là nhục thân. Nếu không hắn đã vặt cái đầu mình xuống đưa Hoàng Sơn tiền bối để ngài ấy “cầm đầu tấn công” cho đúng nghĩa rồi.

Tống Thư Hàng còn đang suy tư thì giọng nói của Tô Thị A Thất ở bên ngoài đã cất lên vang rền. Đây là tín hiệu khi hắn sắp giới thiệu các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 lên sân khấu.

Không gian phía trên các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 từ từ mở ra.

Toàn bộ không gian được nâng lên, từ từ bay cao.

“Hoàng Sơn tiền bối, gần đến lúc rồi.” Vũ Nhu Tử lên tiếng nhắc nhở.

Hoàng Sơn Tôn Giả nghiến răng một cái, rót linh lực vào thanh phi kiếm dùng hai lần “mẹ” trên lưng mình.

Vèo!

Một luồng hào quang bảy màu cấp thần khí bao phủ cả người Hoàng Sơn tiền bối.

Một khắc sau, thân mình Hoàng Sơn tiền bối bắn vọt lên trời như một quả pháo hoa. Phi kiếm made by Bạch tiền bối, thuộc tính gì thì không dám chắc chứ “nhanh” thì tuyệt đối là hạng nhất trên đời.

Hoàng Sơn tiền bối vừa thấy thân mình hẫng một cái thì đã lên thẳng giữa không trung. Nếu không phải muốn duy trì hình tượng đại tiền bối thì chỉ e hắn đã kêu váng lên vì sợ rồi.

Mặt khác, tuyến đường bay lên trời của Hoàng Sơn Tôn Giả cũng không phải đường thẳng, mà là một hình vòng cung duyên dáng.

Sau lưng hắn, ánh kiếm bảy màu không ngừng tỏa ra. Ánh kiếm này ngưng tụ không tan, tạo thành một vệt thang trời bảy sắc sau lưng Hoàng Sơn Tôn Giả.

Phương thức lên sàn này đúng là vừa đẹp mắt lại vừa rung động tâm can.

Sau khi lên đến tầng trời cao nhất, thân mình Hoàng Sơn tiền bối được phi kiếm cố định ở một điểm, sau đó xoay tròn tít thò lò, mỗi vòng xoay đều rắc ánh kiếm bảy màu xuống để duy trì thang trời bảy sắc bên dưới.

“Tiếp theo đến lượt chúng ra rồi, các vị tiền bối cười lên nào!” Vũ Nhu Tử ra dấu chữ V với tất cả các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1.

Ở bên dưới, Vũ Nhu Tử da đen lặng lẽ xuất hiện, tay cầm một cái máy quay phim, quay lại toàn bộ cảnh này với góc độ cực kì chuyên nghiệp.

Vũ Nhu Tử vừa nói xong, từng thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 nối đuôi nhau, bị phi kiếm dùng hai lần đưa thẳng lên trời.

Mỗi một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều được bắn lên một bậc thang của thang trời bảy sắc mà xoay đều đều.

Ngay cả cư sĩ đã hòa mình với thiên nhiên cũng không bị lãng quên mà được bắn lên ngay cạnh Bắc Hà Tán Nhân. Nhìn ánh mắt của đám đệ tử Thiên Hà Tô thị bên dưới tập trung vào mình, đáy lòng cư sĩ ấm áp quá đỗi.

“Thập Lục, đến lượt chúng mình rồi.” Vũ Nhu Tử đột nhiên nắm lấy cánh tay của Tô Thị A Thập Lục.

Dứt lời, kiếm quang tỏa ra trên người bọn họ, đưa cả hai leo lên thang trời.

“Thập Lục nhẹ quá đi.” Vũ Nhu Tử nói.

“Ừm.” Cảm nhận được sự mềm mại từ Vũ Nhu Tử truyền tới nơi cánh tay, Tô Thị A Thập Lục bị đả kích sâu sắc.

Vũ Nhu Tử lại nói khẽ: “Cuối cùng là Tống tiền bối. Hắn rút trúng thanh phi kiếm chất nhất, đúng là may mắn quá đi mà.”

“Thanh phi kiếm chất nhất không được cài đặt ngay từ đầu sao?” Tô Thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng phía dưới với ánh mắt nghi hoặc.

“Ngẫu nhiên đấy chứ. Trong bó phi kiếm ấy chỉ có một thanh chất nhất thôi. Hiệu quả phi hành của nó cũng hoành tráng lắm. Vốn dĩ Bạch tiền bối để nó cho chính mình dùng, bởi vì vận may của Bạch tiền bối vốn rất đỉnh mà. Nhưng Bạch tiền bối không về kịp lễ khai mạc, cho nên Tống tiền bối rút trúng thanh kiếm đó rồi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Sao cô cứ cảm thấy Vũ Nhu Tử đã động tay động chân vào đó vậy?

Khi họ đang nói chuyện thì ánh hào quang bảy sắc đã lóe lên trên người Tống Thư Hàng.

Véo ~ hào quang thần khí bảy màu bùng lên hóa thành một quả cầu bọc kín Tống Thư Hàng lại.

Sau đó, hư ảnh một bàn tay khổng lồ hiện lên, túm quả cầu Tống Thư Hàng rồi ném mạnh lên trời.

Bá Tống Huyền Thánh lấp lánh chất lừ, lên sân khấu!

Chương 2419: Tán Tài Vương Tọa và phần thưởng sau khi tán tài

Nói thật là Tống Thư Hàng chẳng chờ mong hình thức lên sàn hoành tráng màu mè này chút nào.

Khi bị hư ảnh bàn tay khổng lồ ném lên giữa không trung, Tống Thư Hàng thở dài não ruột, cố gắng hết sức để duy trì hình tượng trấn định của một Tôn Giả thất phẩm. Nếu là nửa năm trước thì lúc này hắn đã hét toáng lên vì không chịu nổi tốc độ cao và áp lực không khí rồi.

Song, Tống Thư Hàng của hiện tại đã không còn là Tống Thư Hàng trong quá khứ.

Bây giờ mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng đã về vị trí cũ, cho nên hắn không phải tự làm công việc phí thể lực như hét thảm nữa.

Mỹ nhân rắn công đức rất phối hợp, xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, nâng hai tay làm tư thế “hò hét” rồi uốn thân rắn hét lên “A a a á ~”, cướp trắng phần diễn kêu thảm của hắn luôn.

[Chính là như vậy.] Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ bằng động tác rất ngầu. Không chỉ là hét thảm, trong tương lai sẽ có một ngày những vật trang trí đính kèm trên người hắn làm thay hắn mọi sự từ nói chuyện, giao lưu, tu luyện… thậm chí là ăn cơm.

Hắn đã dần dần tiếp nhận thiết lập này rồi.

Hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay của hắn!

“Lộc cà lộc cộc ~”

Quả cầu bảy sắc mang Tống Thư Hàng phóng thẳng lên không trung.

Nhìn chung tốc độ của quả cầu bảy sắc vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Tống Thư Hàng. Dự tính sau ba giây nữa là hắn thuận lợi leo lên bậc thang bảy màu trên cao.

[Đã vậy thì cho tiết mục lên sàn của nhóm Cửu Châu số 1 thú vị hơn một chút nữa đi!] Tống Thư Hàng bấm đốt ngón tay tính thời gian trong lòng.

Thời gian vừa tới, hắn sẽ tung Tán Tài Vương Tọa ra, đẩy bầu không khí đến tầm bùng nổ.

Ba giây trôi qua như một cái chớp mắt.

Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt ấn kí Tán Tài Vương Tọa trên bàn tay.

Hình ảnh Tán Tài Vương Tọa khổng lồ xuất hiện trên bầu trời Thiên Hà Tô thị.

Cửa vào như một vòng xoay khổng lồ mang tính thương hiệu, cầu thang ngược bên trong vòng xoáy, thiên tài địa bảo phủ kín mỗi tầng lầu, vương tọa hình vuông ở điểm cuối cầu thang và cánh cửa gỗ nhỏ đằng sau nó!

Tán Tài Vương Tọa trong truyền thuyết phải mấy trăm, thậm chí mấy nghìn năm mới xuất hiện một lần đã hiển hiện ngay vị trí của gia tộc Thiên Hà Tô thị.

Trùng hợp làm sao, vị trí nơi Tống Thư Hàng mở Tán Tài Vương Tọa chính là đỉnh cao nhất của thang trời bảy sắc do thành viên nhóm Cửu Châu số 1 tạo ra.

Hết thảy như thể đã được luyện tập và sắp xếp sẵn.

Hiệu ứng lên sàn của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 còn vượt qua cả mong đợi của Tô Thị A Thất, làm chính A Thất cũng phải ngớ ra nhìn.

Sau khi liếc mắt nhìn một lượt, Tô Thị A Thất nổi cơn xung thiên. Bưởi vì hắn nhìn thấy một con khỉ đột đang quay vòng vòng ở bậc thứ ba của thang trời bảy sắc, điên cuồng khiêu khích thần kinh của hắn, như thể đang không ngừng gào thét: “Đánh ta ~ Đánh ta đi!”

[Sau khi buổi họp thường niên kết thúc, ta nhất định phải tìm cơ hội làm thịt con khỉ đột chết tiệt kia!] Tô Thị A Thất thề với cuốn sổ ghi chú của Thất Sinh Phù đạo hữu!

…

“Đây là Tán Tài Vương Tọa?” Các vị đạo hữu có chữ số của

Thiên Hà Tô thị nhận ngay ra vòng xoáy và cầu thang xoay ngược trên bầu trời.

Đối với cường giả đứng đầu thì Tán Tài Vương Tọa không có nhiều ý nghĩa. Theo kinh nghiệm trong quá khứ thì chất lượng bảo vật trong Tán Tài Vương Tọa có hạn, chẳng mấy món có tác dụng với tu sĩ bát, cửu phẩm trở lên.

Nhưng đối với tu sĩ bình thường thì Tán Tài Vương Tọa lại là một cơ duyên hiếm có. Cho dù là đệ tử của Thiên Hà Tô thị giàu nứt đố đổ vách cũng khó mà cự tuyệt được nó.

“Kì lạ thật, chẳng phải Tán Tài Vương Tọa mới xuất hiện vào hai tháng trước sao?”

Trước đây ít nhất phải mấy trăm năm nó mới xuất hiện một lần kia mà?

“Là Bá Tống Huyền Thánh, hắn đang quản lý Tán Tài Vương Tọa!”

Có đệ tử Tô thị tinh mắt nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh đang trôi bồng bềnh giữa vòng xoáy khổng lồ.

“Nói cách khác, lần này là Bá Tống Huyền Thánh đang tán tài sao?”

“Ra tay hào phóng quá, không hổ là Bá Tống Huyền Thánh!”

Độ thiện cảm của cả đám tiểu bối Tô thị đối với Tống Thư Hàng tăng lên vùn vụt.

Nghìn năm đệ nhất thánh quả không phải hạng tầm thường, hoành tráng quá thể!

Mong sao Bá Tống Huyền Thánh có thể đến Thiên Hà Tô thị làm khách dài dài.

[Ta không cần giới thiệu lại về quy tắc của Tán Tài Vương Tọa nữa đúng không? Quy tắc như cũ, mọi người tiến vào Tán Tài Vương Tọa theo cảnh giới và cơ duyên, chọn lựa bảo vật có duyên với mình! Lấy được thứ gì thì tùy vào duyên phận!” Ánh kiếm hình khối cầu bảy sắc xung quanh Tống Thư Hàng vẫn chưa tản đi.

Quả cầu này như một hiệu ứng đặc biệt vây quanh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trong khối cầu nâng cao hai tay, vòng xoáy bắt đầu tỏa ra lực hấp dẫn.

Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 trên thang trời bị nó hút lấy, từng người nối nhau rơi vào vòng xoáy của Tán Tài Vương Tọa.

Ngay sau đó, lực hút của vòng xoáy mở rộng, bao phủ tất cả các thành viên của Thiên Hà Tô thị bên dưới, dẫn họ vào trong Tán Tài Vương Tọa.

Các đệ tử Thiên Hà Tô thị phối hợp với lực hút này để vào Tán Tài Vương Tọa, tìm kiếm bảo vật có duyên với mình.

Làm xong hết thảy, Tống Thư Hàng tạm thời lui xuống, náu mình vào thế giới đằng sau cửa gỗ. Hắn muốn âm thầm động tay một chút để giao pháp khí không gian mà Linh Điệp Thánh Quân để lại cho Vũ Nhu Tử vào tay cô.

…

“Chào buổi tối, Bá Tống đạo hữu.” Quản gia tròng mắt bước tới dâng trà thơm cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nhận tiên trà. Mỗi lần vào tiểu thế giới của ba mắt tiền bối, chỉ cần uống một chén tiên trà này thôi là đã có thu hoạch rồi. Tiếc rằng bây giờ hắn đang ở trong trạng thái nguyên thần nên tiên trà chỉ bổ béo cho Thông Nương và số hamster mà thôi.

“Ngươi lại sắp tấn thăng đấy à?” Ba mắt tiền bối hôm nay không nằm trên ghế xích đu giả làm cá muối, mà ngồi xổm trước một chiếc hộp, loay hoay điều chỉnh gì đó với thế giới bên trong nó.

“Chưa đâu. Huyền Thánh bát phẩm là một cấp bậc cực kì quan trọng, ta sẽ kìm chế tốc độ tấn thăng một chút. Tiền bối cũng nhắc ta phải nghiên cứu Thực Tại Ảo cho tử tế khi còn ở cảnh giới thất phẩm còn gì, ta đang cố gắng treo máy để nghiên cứu đây.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ba mắt tiền bối ngẩng đầu lên: “Thế hôm nay ngươi chạy tới đây làm gì?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi ngược lại: “Ta đang làm nghi thức tán tài mà, tiền bối không cảm ứng được ư?”

“Ngươi mang thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo ra tán tài đấy à?” Ba mắt tiền bối sững ra, sao mà phá của thế?

Tống Thư Hàng giải thích: “Ta dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo để đổi các loại bảo vật với các tiền bối trước, sau đó đặt những bảo vật ấy vào Tán Tài Vương Tọa rồi mới mở nghi thức tán tài.”

“Khá đấy, Bá Tống tiểu hữu thông minh hơn ta tưởng tượng nhiều. Mà này, đây là lần tán tài đúng nghĩa đầu tiên sau khi ngươi thắng của ta một đống bảo vật nhỉ?” Ba mắt tiền bối cười lớn mà bảo.

Mấy lần tán tài trước của Tống Thư Hàng đều đi đường ngang lối tắt chứ không thông qua nghi thức Tán Tài Vương Tọa.

“Thấy cả đống bảo vật bị phân phát lung tung ra ngoài, có thấy tiếc không?” Ba mắt tiền bối cười tủm tỉm hỏi.

Tống Thư Hàng phẩy tay thoải mái: “Yên tâm đi tiền bối. Trái tim ta bây giờ kiên cường lắm, chỉ một chút xíu đau lòng này không đủ để nhói tới tim ta đâu.”

Tống*người đàn ông có gì để bắt bẻ*Thư Hàng.

Thiếu niên ba mắt: “…”

Sao ngươi không phối hợp chút nào thế hả? Ngươi như thế thì Chúa tể Cửu U tiền nhiệm như ta biết phải vui vẻ thế nào bây giờ?

“Chủ nhân ơi, Bá Tống đạo hữu đã mở nghi thức Tán Tài Vương Tọa, vậy chúng ta cũng phải chuẩn bị phần thưởng ẩn cho hắn chứ nhỉ.” Quản gia tròng mắt ghé sát tai thiếu niên ba mắt, “hạ giọng” nhắc nhở bằng âm lượng mà Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể nghe thấy.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên. Nghi thức tán tài có phần thưởng ẩn sao?

Chương 2420: Thẻ giảm giá 50%

Tất cả phần thưởng ẩn đều là đồ tốt. Trong tình huống bình thường, phần thưởng ẩn còn phong phú hơn cả phần thưởng ở bên ngoài.

Tống Thư Hàng nhìn về phía thiếu niên ba mắt với ánh mắt chờ mong, không biết hắn sẽ chuẩn bị phần thưởng ẩn gì cho mình đây?

Vừa chờ mong, hắn lại vừa thấy hơi đau lòng. Bởi vì trong những lần đánh cược với thiếu niên ba mắt trước đó hắn thắng toàn những bảo vật quý giá không cắt nhỏ được, cho nên không thể tán tài bằng nghi thức Tán Tài Vương Tọa.

Tính thế thì hắn đã bỏ qua mất mấy phần thưởng ẩn của Tán Tài Vương Tọa, làm tròn dễ phải lỗ đến cả trăm triệu chứ không đùa!

“Nhói lòng rồi chứu gì?” Ba mắt tiền bối nói rất vui vẻ.

Tống Thư Hàng thật thà đáp: “Có hơi hơi.”

“Tiếc quá, dù ngươi có đau lòng thì ta cũng không cho ngươi truy lĩnh phần thưởng ẩn của những lần tán tài trước đó đâu.” Ba mắt tiền bối cất chiếc hộp thế giới kia đi, nở một nụ cười rất mê người.

“Thế thì ta không nhói lòng nữa.” Tống Thư Hàng đáp gọn lỏn. Bỏ qua là bỏ qua, dù có đau lòng hay hối hận cũng không cứu vãn được, vậy thì nhói lòng có ý nghĩa gì đâu?

Thay vì tra tấn mình bằng nỗi nhói, chẳng bằng không nhói để gói nó vào quá khứ trôi xa cho rồi.

Ba mắt tiền bối: “…”

Thằng ranh này thay đổi nhiều quá, càng lúc càng không đáng yêu. Rốt cuộc trong khoảng thời gian này nó đã trải qua cái gì mà tâm tính lại trở nên cứng rắn như thế?

“Chúc mừng tâm tính của Bá Tống tiểu hữu mạnh mẽ hơn.

Càng ngày ngươi càng có phong thái cường giả rồi đấy.” Quản gia tròng mắt ở bên cạnh lên tiếng chúc mừng.

Ba mắt tiền bối: “…”

“Tiền bối à, phần thưởng ẩn là gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ chờ mong.

“Ngươi muốn cái gì?” Ba mắt tiền bối hỏi vặn lại.

“Thủ đoạn hồi sinh?” Tống Thư Hàng đáp.

Tuy bây giờ trên người hắn có búp bê hồi sinh thủy tinh đỏ của Sở tóc ngố và trận pháp hồi sinh chuyển thế thành tà ma Cửu U của Bạch tiền bối two, song đối mặt với đại lão quả cầu béo có thể nhảy ra gây sự bất cứ khi nào, hắn cảm thấy hai thủ đoạn hồi sinh vẫn chưa đủ an toàn. Nhất định phải kiếm thêm vài thủ đoạn hồi sinh để đối đầu đại lão quả cầu béo cho tự tin hơn mới được.

Mà thứ trận pháp hồi sinh là đồ ngon, dù Tống Thư Hàng không dùng thì cũng có thể truyền cho đệ tử, thực dụng hơn bất cứ món bảo vật gia truyền nào.

“Ngươi mơ đẹp nhỉ? Muốn hồi sinh được ngươi thì nhất định phải là bảo vật hồi sinh cấp bậc bát phẩm đỉnh phong hoặc là cửu phẩm, giá trị của nó vượt quá cả đống bảo vật ngươi tán tài lần này rồi. Giá trị của phần thưởng ẩn sao có thể lớn hơn toàn bộ số bảo vật tán tài được? Tưởng ta làm công ích từ thiện chắc?” Ba con mắt của ba mắt tiền bối đồng loạt liếc xéo Tống Thư Hàng, động tác này có độ khó cực kì cao.

“Chẳng phải tiền bối suốt ngày làm công ích từ thiện hay sao? Tán Tài Vương Tọa là hoạt động công ích nổi tiếng trong chư thiên vạn giới còn gì.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Ba mắt tiền bối: “…”

Quản gia tròng mắt mỉm cười gật đầu, nhân tiện dâng một ít bánh ngọt cho Tống Thư Hàng. Bánh ngọt này cùng cấp bậc chí bảo với tiên trà, ăn một miếng là tăng tuổi thọ.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nhận bánh ngọt rồi nói tiếp: “Nếu trận pháp hồi sinh không được thì đổi thành tri thức có được không?”

Ba mắt tiền bối có thủ đoạn cưỡng chế nhồi nhét tri thức.

Tri thức là báu vật, đó vẫn là chân lý bất biến xưa nay.

“Ngươi muốn đáp án của bài giảng pháp trong lần nhân tiền hiển thánh trước đó sao?” Ba mắt tiền bối hỏi.

“Không, ta muốn ngôn ngữ viễn cổ kia.” Tống Thư Hàng nói ra mục tiêu vẫn luôn đau đáu trong lòng.

Đáp án của bài giảng pháp thì tốt thật đấy, nhưng tin tức ẩn chứa trong đó quá phức tạp, bao hàm quá nhiều tri thức của vô số hệ khác nhau trong chư thiên vạn giới. Nếu Tống Thư Hàng đã đạt tới cảnh giới cửu phẩm thì có thể sẽ lựa chọn phần thưởng “đáp án giảng pháp” để tăng cường tri thức cho bản thân.

Nhưng điều quan trọng hơn với hắn lúc này là gói ngôn ngữ của ngôn ngữ viễn cổ. Ở cảnh giới bát phẩm là phải dùng đến phần mềm hack ngôn ngữ này rồi!

Ba mắt tiền bối: “…”

Hắn phát hiện ra hôm nay nói chuyện với Tống Thư Hàng cực kì mệt mỏi. Không phải chỉ vì trái tim đao thương bất nhập của hắn, mà còn vì bây giờ trên mặt hắn đang đeo mặt nạ.

Tấm mặt nạ này che giấu khuôn mặt biết nói của Tống Thư Hàng, khiến cho hắn không thể đọc mặt thằng nhãi này để tìm đáp án, làm hiệu suất giao lưu giảm quá nhiều.

“Tháo mặt nạ xuống rồi chúng ta nói chuyện từ từ.” Ba mắt tiền bối nói.

Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ rất khí phách: “Không được, tấm mặt nạ này là món quà Thập Lục tặng ta, mấy ngày nay kể cả lúc ăn cơm hay đi ngủ ta cũng không tháo xuống, cùng lắm chỉ cho tiền bối nhìn nửa mặt thôi.”

Ba mắt tiền bối: “…”

Quản gia tròng mắt bên cạnh nhắc nhở: “Bá Tống đạo hữu, ngôn ngữ viễn cổ là một ngôn ngữ đặc biệt, nếu chỉ dựa vào thủ đoạn nhồi sọ tin tức thì ngươi không thể nắm bắt được linh hồn và tinh túy của nó đâu. Nếu có thể thì ngươi tự học đi, có thế mới nắm giữ nó một cách hiệu quả được.”

“Ngôn ngữ viễn cổ nhồi sọ là không có linh hồn!” Thiếu niên ba mắt gật đầu khẳng định.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta nghĩ ra phần thưởng thích hợp với ngươi rồi.” Thiếu niên ba mắt lại nói: “Tuy phần thưởng này không giúp ngươi nắm giữ được ngôn ngữ viễn cổ ngay lập tức, nhưng có thể tăng hiệu suất học tập ngôn ngữ viễn cổ của ngươi lên rất nhiều.”

Nói xong, thiếu niên ba mắt nhẹ nhàng vẫy tay một cái.

Quản gia tròng mắt lui xuống.

Một lát sau, quản gia tròng mắt quay về, trong tay bưng một cái khay, trên khay đặt một chiếc vương miệng gai.

Chỉ nội cái tạo hình thôi đã mang đầy mùi đau đớn.

“Thứ này có duyên với ngươi đấy.” Thiếu niên ba mắt mỉm cười nói.

“Tiền bối, ta không có khuynh hướng thích ăn hành.” Tống Thư Hàng nhắc nhở. Hắn chỉ giỏi chịu đau chứ hoàn toàn không thích ăn hành!

“Ai bảo ngươi có khuynh hướng thích ăn hành đâu? Ý ta là thứ này cùng một series với vương tọa nhẫn nại của ngươi đấy. Vương tọa nhẫn nại dùng để giữ mạng cho kẻ bị thương sắp chết, còn vương miện trí tuệ được làm từ gai nhọn này dùng để tăng cường hiệu quả học tập. Chỉ cần đeo nó lên, dù có bị ngu cũng sẽ thành học sinh xuất sắc, học sinh xuất sắc mà đeo là thành thần đồng!” Thiếu niên ba mắt nói với vẻ kiêu ngạo.

“Tiền bối, ngài cập nhật ngôn ngữ nhanh thật đấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Dĩ nhiên, lúc nào mà ta chẳng theo kịp trào lưu của thời đại.” Thiếu niên ba mắt cười ha hả: “Thế nào? Có hài lòng với món bảo vật này không?”

“Ta muốn hỏi… đeo cái này lên có đau không?” Tống Thư Hàng hỏi rất chi là dè dặt.

“Nói nhảm, đồ bằng gai thì làm sao mà không đau được?” Ba mắt tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Có lấy không? Không lấy là ta cất đi đây này.” Ba mắt tiền bối nói.

“Lấy!” Tống Thư Hàng cắn răng nói. Thứ này không chỉ là bảo bối, mà còn là một món quà quý mà người làm thầy không có kinh nghiệm như hắn có thể tặng cho đệ tử.

Khi học xong ngôn ngữ viễn cổ, hắn sẽ có thể truyền bảo bối này cho đệ tử của mình, để họ đội vương miện gai, học tập cho giỏi, ngày ngày tiến lên!

“Ha ha ha, ta thích nhất cái dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn phải nhận đồ này của ngươi đấy.” Ba mắt tiền bối bật cười rồi tìm trong túi một hồi, cuối cùng đưa cho Tống Thư Hàng một tấm thẻ: “Quà nhỏ đính kèm đây.”

“Gì thế?” Tống Thư Hàng cầm tấm thẻ lên xem.

Phiếu giảm giá 50%.

Cái quái gì thế này?

Chương 2421: Cả thế giới đều biết

Tống Thư Hàng cầm tấm phiếu giảm giá 50% kia, ngẩng đầu nhìn tiền bối ba mắt.

Thiếu niên ba mắt mỉm cười, rõ ràng tấm phiếu giảm giá 50% kia rất quý báu chứ không phải là một tấm phiếu ưu đãi tầm thường.

“Phiếu giảm giá 50%... chẳng lẽ là phiếu ưu đãi của đại lão hàng gì cũng có thể bán?” Tống Thư Hàng hỏi mà hai mắt sáng ngời lên.

Tống Thư Hàng nghĩ tới nghĩ lui, trong khắp chư thiên vạn giới cũng chỉ có phiếu ưu đãi của đại lão hàng gì cũng có thể bán là đủ điều kiện khiến tiền bối ba mắt cũng cảm thấy quý báu mà thôi.

Nếu tờ giấy nho nhỏ này là phiếu giảm giá 50% của đại lão hàng gì cũng có thể bán thì giá trị của nó không thể đong đếm được. Bởi vì trong tay đại lão hàng gì cũng có thể bán quả thực có quá nhiều thứ hay ho.

Nếu chọn bảo vật quý giá nhất của hắn rồi dùng phiếu giảm giá 50% thì đã tiết kiệm được một số linh thạch trên trời!

Thiếu niên ba mắt: “...”

“Không phải sao?” Tống Thư Hàng thấy vẻ mặt của thiếu niên ba mắt là biết suy đoán của mình sai rồi.

“Nếu là phiếu giảm giá 50% thì đương nhiên là phải có quan hệ với chính ta chứ.” Thiếu niên ba mắt thở dài.

Tống Thư Hàng lúng ta lúng túng: “Nhưng tiền bối có bán gì đâu?”

“Bá Tống đạo hữu, tuy lão gia không bán đồ, nhưng ngươi đừng quên bí thuật “Thần Kích” tối cao nhé.” Quản gia tròng mắt nhắc nhở.

“Thần Kích” chính là bí pháp cường đại được Tống Thư Hàng gọi là Khắc Kim Nhất Kích. Trên lý thuyết, chỉ cần tiêu hao đủ nhiều thiên tài địa bảo là có thể tăng uy lực của chiêu này lên vô hạn.

Bên cạnh Nhân Quả Đao, Khắc Kim Nhất Kích là một trong những bí pháp công kích mạnh nhất, khủng bố nhất mà Tống Thư Hàng đang nắm giữ, có uy lực quyết định thắng bại trong lúc giao tranh… với điều kiện tiên quyết là hắn có đủ tiền.

Nguyên lý của Khắc Kim Nhất Kích là tiêu hao thiên tài địa bảo chuyển hóa thành thủ đoạn tấn công, trong quá trình đó phải mượn lực lượng của tiền bối ba mắt để tạo nên nghi thức khắc kim.

“Nói cách khác, với tấm phiếu giảm giá 50% này, khi thi triển Khắc Kim Nhất Kích thì ta có thể tiết kiệm một nửa tài phú sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nói chung là thế.” Quản gia tròng mắt gật đầu nói.

Tống Thư Hàng vuốt tấm phiếu giảm giá 50% trong tay mà đáy lòng hoang lương trống vắng.

Hắn nghĩ tới những món bảo vật mình tốn bao công sức đổi được từ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1. Trừ số tài vật tiêu hao trong nghi thức Tán Tài Vương Tọa, hắn còn để lại một ít thiên tài địa bảo để đề phòng lúc cần, ví dụ như cung cấp cho các đệ tử chế tạo pháp khí chẳng hạn.

Bây giờ cầm phiếu giảm giá 50% trên tay, hắn cứ có cảm giác đống bảo vật của mình sẽ bị đem ra khắc kim nhanh lắm.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng mặt dày hỏi: “Tiền bối, tấm phiếu giảm giá 50% có quy đổi ra tiền mặt được không?”

Thiếu niên ba mắt cười rạng rỡ: “Ngươi có đủ đẹp trai không?”

Tống Thư Hàng: “Nếu ta trả lời là có thì tiền bối có đổi tiền mặt cho ta không?”

Thực ra trước khi tu luyện thì mặt mũi Tống Thư Hàng thuộc loại thanh tú đứng đắn, sau khi tu luyện, tôi thể, tấn cấp… tướng hắn bây giờ trông cũng đẹp trai ra phết.

“Tốt, đừng mơ hão chuyện không thể nữa. Nghi thức tán tài bên ngoài sắp kết thúc rồi, ngươi cũng nên rời khỏi không gian này đi thôi.” Tiền bối ba mắt ôm cái hộp, ngồi xuống ghế xích đu: “Sang tháng gặp nhé.”

“Sang năm gặp lại.” Tống Thư Hàng quơ phiếu giảm giá 50% trong tay.

Sau khi hắn rời khỏi Tán Tài Vương Tọa, Hoa Hạ hiện thế cũng sang năm mới rồi.

Cuộc đời của Tống Thư Hàng hắn sẽ bước vào một năm mới tươi vui ~

…

Tống Thư Hàng mở cửa gỗ nhỏ, bước vào Tán Tài Vương Tọa, liếc nhìn xuống bên dưới.

Lúc này các thành viên trong Thiên Hà Tô thị và tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đang đứng trên bậc thang của Tán Tài Vương Tọa để chọn lựa bảo vật mà mình cần. Những món bảo vật này đều là do các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cung cấp, cho nên với các tiền bối thì hoạt động tán tài lần này giống như một hoạt động trao đổi bảo bối vậy.

Tống Thư Hàng hơi động tâm niệm, khóa vị trí của Vũ Nhu Tử. Linh Điệp tiền bối nhờ hắn động tay để tặng vòng tay càn khôn cho Vũ Nhu Tử.

Đến lúc rồi đây!

Lúc này, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và một số tiền bối có thánh hiệu trong nhóm Cửu Châu số 1 đều đang ở bậc thang của Huyền Thánh bát phẩm.

Khéo làm sao, Vũ Nhu Tử đang định chạm tay vào một chiếc hộp. Tống Thư Hàng liếc một cái đã nhận ra bảo vật trong cái hộp ấy. Đó là hình thái ban đầu của một pháp khí giống như trâm cài đầu, được làm từ nguyên liệu thất phẩm và bát phẩm, chỉ mới được rèn thành hình dạng cơ bản của chiếc trâm mà thôi. Nhìn từ cái hộp kia thì có vẻ bảo vật ấy là do Thất Tu tiền bối cung cấp.

Vũ Nhu Tử mỉm cười lấy chiếc hộp ấy ra.

Tống Thư Hàng hơi động tâm niệm, vận dụng quyền quản lý Tán Tài Vương Tọa của mình, âm thầm đổi chiếc vòng tay càn khôn vào hộp của Vũ Nhu Tử để hoàn thành việc mà Linh Điệp tiền bối nhờ cậy.

Lấy chiếc hộp xong, Vũ Nhu Tử vẫy tay với Tống Thư Hàng.

[Đừng bảo là bị phát hiện nhé?] Tống Thư Hàng nhủ thầm.

Vũ Nhu Tử mở hộp, lấy chiếc trâm cài đầu ra, sau đó cuốn mái tóc dài, cài trâm lên mái tóc.

Sau đó cô lại lấy chiếc vòng tay càn khôn đeo lên cổ tay mình. Vì là bảo vật mà Linh Điệp Thánh Quân làm riêng cho con gái nên kích thước vừa vặn vô cùng.

[Quả nhiên là cô ấy phát hiện ra rồi.] Thấy động tác của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng biết ngay "Vũ Nhu Tử này" đã phát giác ra động tác âm thầm của hắn.

Vũ Nhu Tử đeo vòng càn không xong bèn xoay người nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục đang bí mật quan sát cách đó không xa.

Tô Thị A Thập Lục nắm nhẹ khăn quàng cổ bạch long tỷ tỷ trên cổ mình, ngó nghiêng những bảo vật trong Tán Tài Vương Tọa với vẻ tùy ý. Cô chẳng muốn gì cả, toan chờ mọi người chọn hết rồi tiện tay nhặt một món cho đỡ lấy phải đồ mà người khác muốn.

Mấy phút sau…

Đến khi tất cả mọi người ở bậc thang này đã chọn bảo vật xong, Tô Thị A Thập Lục mới tiện tay chọn một chiếc hộp rồi gỡ nó xuống.

Tống Thư Hàng liếc qua đã nhìn ra trong hộp đựng một chiếc "Sa La phi bạch" – một loại băng rua phối với váy dài. Giống như chiếc trâm của Vũ Nhu Tử, chiếc phi bạch kia cũng mới chỉ là pháp khí ở hình thái ban đầu mà thôi.

[Hay là mình lại âm thầm động tay, tặng A Thập Lục một món quà bất ngờ nhỉ? A Thập Lục vừa tặng mình chiếc mặt nạ quý giá như vậy cơ mà.] Tống Thư Hàng nhủ thầm.

Sau đó hắn lục tung kho tàng trong thế giới hạch tâm của mình lên… rồi thở dài não ruột.

Trên người hắn cũng có bảo vật đấy, nhưng toàn là bất động sản thôi.

[Bá Tống đạo hữu, ban nãy ngươi động tay đấy hả?] Tống Thư Hàng đang suy tư thì một giọng nói vang lên ngay trong đầu hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Vất vả lắm ta mới âm thầm nhúng tay một lần, sao ai ai cũng biết thế? Cứ như cả thế giới đều nắm thóp ta ấy!

[Nếu Bá Tống đạo hữu còn động tay được, thì ta có thứ này, hi vọng ngươi có thể âm thầm giao cho Tiểu Thập Lục giúp ta.] Giọng nói kia tiếp lời.

Tống Thư Hàng: [Thứ gì vậy?]

[Ba Tiểu Thập Lục đã đóng gói đâu vào đó.] Giọng nói kia đáp.

Tống Thư Hàng: “???”

Chương 2422: Tinh lộ đồ, Tô Thị A Thập Lục ngưng hình

Ba Tiểu Thập Lục đã đóng gói đâu vào đó à? Hay quá nhỉ?

Từ từ đã, đây không phải là vấn đề! Vấn đề là vì sao trong tay chủ nhân của giọng nói thần bí kia lại có đến ba Tiểu Thập Lục đã đóng gói?

Khi trải qua thí luyện, chẳng phải A Thập Lục cần tự tìm từng “A Thập Lục” khác rồi đánh bại và thu hồi bọn họ về sao?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng ngỡ ra: “Tô thị Thằng Kết tiền bối?]

Chỉ có lão tổ thần bí Tô thị Thằng Kết mới có thể can thiệp vào thí luyện của A Thập Lục, để đóng gói các Tiểu Thập Lục khác rồi đưa tới đây mà thôi.

[Không có thời gian giải thích đâu, Tiểu Thập Lục sắp mở hộp quà rồi kia kìa, Bá Tống đạo hữu có giúp hay không đây?] Giọng nói thần bí kia thúc giục.

[Được.] Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Vừa dứt lời, hắn đã cảm nhận được dao động không gian yếu ớt truyền đến tay mình. Dao động không gian này không giống lực lượng không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm, mà giống với dị năng thiên phú không gian của Bạch tiền bối hơn.

Sau đó, trong tay Tống Thư Hàng có ba mảnh tinh thạch to bằng ngón cái.

Trong mỗi mảnh tinh thạch ấy phong ấn một Tiểu Thập Lục có kích cơ bằng một bé figure.

Tống Thư Hàng ngắm nhìn ba mảnh tinh thạch này một lát, cảm giác không ổn dâng trào trong lòng. Chúng phát tán ra một trường năng lượng đặc thù, khiến hễ ai nhìn thấy đều sẽ nổi lên dục vọng muốn cất giấu chúng đi!

…

Cùng lúc đó, Tô Thị A Thập Lục đã nhẹ nhàng mở chiếc hộp kia ra.

[Thao tác ngầm!] Tống Thư Hàng vội vàng phát động quyền quản lý Tán Tài Vương Tọa của mình, lẳng lặng nhét ba mảnh tinh thạch Tiểu Thập Lục vào trong hộp của Tô Thị A Thập Lục.

Trong chớp mắt ấy, động tác mở hộp của Tô Thị A Thập Lục hơi khựng lại.

Thực ra khi chọn chiếc hộp này thì cô đã đánh giá được bảo bối bên trong nó là gì. Nhưng khi đang mở hộp ra, trong hộp đột nhiên có thêm ba vật thể có mối liên kết sinh mệnh với cô.

Bạch long tỷ tỷ cũng cảm nhận được.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng mở nắp hộp, sau đó nhìn thấy bên cạnh chiếc phi bạch kia là ba mảnh tinh thạch bé bằng ngón tay, trong mỗi mảnh phong ấn một Tô Thị A Thập Lục phiên bản thu nhỏ.

“Đây là thể phân liệt của thí luyện sao?” Bạch long tỷ tỷ kinh ngạc.

Vì sao thể phân liệt thí luyện của Tô Thị A Thập Lục lại xuất hiện ở đây chứ?

“Là THư Hàng à?” Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trên vương tọa nở một nụ cười đẹp trai, tiếc rằng bị mặt nạ che mất.

Tô Thị A Thập Lục thận trọng thu hồi ba mảnh tinh thạch. Vì chúng có kích cỡ rất nhỏ nên bạch long tỷ tỷ chỉ cần mở một cửa vào không gian bé xíu là đã đặt được chúng vào chung với những A Thập Lục phân liệt khác.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục mở hộp xong, hoạt động Tán Tài Vương Tọa cũng kết thúc.

Trừ những bảo vật được các thành viên trong Tô thị và nhóm Cửu Châu số 1 chọn đi, trong Tán Tài Vương Tọa vẫn còn một vài món thiên tài địa bảo sót lại.

Nhưng Tống Thư Hàng không thể điều động dược những món bảo vật này, chúng được giữ lại để gom vào lần nghi thức tán tài tiếp theo. Bao giờ trò cá cược giữa Tống Thư Hàng và tiền bối ba mắt hoàn thành, ràng buộc đối với Tán Tài Vương Tọa được giải trừ, hắn có thể gom hết bảo vật còn lại trong Tán Tài Vương Tọa để chuyển hóa thành Khắc Kim Nhất Kích.

Giống như nhân viên quản lý Tán Tài Vương Tọa đời trước – Tiêu Dao Tán Nhân vậy.

…

Vòng xoáy của Tán Tài Vương Tọa lại bắt đầu xoay tròn.

Từng người trong gia tộc Tô thị đã lấy được bảo vật như ý muốn được chuyển ra ngoài, trở lại mặt đất.

Một lát sau, trong Tán Tài Vương Tọa chỉ còn lại các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1.

“Các vị tiền bối, chúng ta cũng xuống đi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Ta phải xuống trước. Ta và A Tứ còn phải chủ trì buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị.” Tô Thị A Thất giơ ngón cái với Tống Thư Hàng: “Lần này Thư Hàng tiểu hữu làm tốt lắm!”

Chỉ nhờ nghi thức Tán Tài Vương Tọa lần này mà độ yêu thích của toàn thể thành viên Thiên Hà Tô thị đối với Tống Thư Hàng đã lên như diều gặp gió. Độ yêu thích có cao thì trong tương lai Thư Hàng tiểu hữu mới có thể muốn làm gì thì làm trong Thiên Hà Tô thị như cá gặp nước được.

“May mà có các tiền bối dốc lòng ủng hộ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 bắt đầu rời khỏi không gian Tán Tài Vương Tọa.

Tống Thư Hàng nhìn từng vị tiền bối rời đi, bỗng nhớ đến kết cấu kim đan bản mệnh của mình.

Trên kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng có một diễn đồ kim đan vô cùng kì lạ - tinh lộ đồ.

Long văn trên kình đan bản mệnh tỏa ra ánh sao rực rỡ, tạo thành một đường tinh lộ quanh co trên thân cá voi. Mỗi người Tống Thư Hàng quen biết đều hóa thành những ảo ảnh, xuất hiện trên tinh lộ này.

Bắt đầu là Vũ Nhu Tử - người đầu tiên mà Tống Thư Hàng tiếp xúc, kết thúc là một Vũ Nhu Tử khác đang mở cửa.

Trên tinh lộ ấy, Tống Thư Hàng có thể tìm thấy tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 và phần lớn các đại lão đã kết bạn với hắn qua kim đan mã QR.

Nhưng trên tinh lộ này không có Bạch tiền bối two, không có Bạch tiền bối, cũng không có Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng thở dài khe khẽ: “Vẫn không thấy bóng dáng của Tô Thị A Thập Lục… Ơ?”

Khi hắn đang mải cảm thán, thì ở vị trí mở đầu của tinh đồ, giữa Vũ Nhu Tử và Hoàng Sơn tiền bối, có một bóng dáng nhỏ bé bắt đầu được sinh ra.

Mái tóc ngắn chạm vai, đôi sừng rồng nho nhỏ, khuôn mặt xinh xắn như búp bê và thân thể nhỏ nhắn đáng yêu…

Đó là bóng dáng của Tô Thị A Thập Lục!

Tô Thị A Thập Lục chưa từng được chiếu hình trên tinh lộ đồ bản mệnh của Tống Thư Hàng, cuối cùng đã ngưng tụ thành hình khi năm 2019 sắp sửa kết thúc!

Tống Thư Hàng bỗng quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục. A Thập Lục trên tinh lộ đồ của hắn ngưng tụ thành hình, có phải là minh chứng cho Tô Thị A Thập Lục đã vượt qua thí luyện thành công rồi không?

Quả nhiên, trên người Tô Thị A Thập Lục bên dưới đã phát sinh biến hóa.

Đôi sừng rồng của cô nhô cao hơn. Từ một phương diện nào đó mà nói thì sừng rồng cũng là một phần thân thể. Thế là chiều cao của Tô Thị A Thập Lục đã tăng lên một xíu xiu rồi.

Đồng thời, khí tức của Tô Thị A Thập Lục trở nên hoàn thiện… Tuy rằng vẫn rất nhẹ, nhưng giờ đây cô như một cái cây đã bén rễ xuống lòng đất mẹ, không còn nhẹ đến mức có thể tiêu tán bất kì lúc nào như trước kia nữa.

Ba “Tiểu Thập Lục” mà chủ nhân của giọng nói kia nhờ Tống Thư Hàng âm thầm giao cho cô chính là vật mấu chốt giúp cô biến hóa.

Tốt quá rồi!

Tống Thư Hàng ngắm nhìn Tô Thị A Thập Lục từ từ hoàn thiện trên tinh lộ đồ bản mệnh của mình mà thở phào nhẹ nhõm từ tận đáy lòng. Hắn phải cảm ơn chủ nhân của giọng nói thần bí kia mới được.

[Đạo hữu, ngươi vẫn còn ở đó chứ?] Tống Thư Hàng thử gọi một câu trong đầu.

[Còn đây.] Giọng nói thần bí trả lời.

[Cảm ơn đạo hữu về chuyện của A Thập Lục. Xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Ngươi có thể gọi ta là Tiểu Khả Ái.] Giọng nói thần bí đáp.

Tống Thư Hàng: "…"

[Tạm biệt.] Giọng nói kia cất lời.

Lần này cô không giả giọng nữa.

Giọng nói này gần giống với Tô Thị A Thập Lục, nhưng lại mang tới cảm giác trưởng thành hơn.

Là mẹ của A Thập Lục sao?

Chương 2423: Trước thực lực mạnh mẽ, tất cả đều chỉ là hổ giấy

Nếu chủ nhân của giọng nói thần bí kia thực sự là mẹ của A Thập Lục…

[Có nên hỏi A Thập Lục về chuyện của mẹ cô ấy không nhỉ?] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nhưng khi ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Tống Thư Hàng đã nhớ ngay ra một chuyện. Đó là trong buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị lần này, hắn không gặp cha mẹ của A Thập Lục.

A Thất tiền bối không giới thiệu với hắn, mà chính A Thập Lục cũng không hề đề cập bất cứ điều gì liên quan đến cha mẹ mình.

Trước kia khi Tô Thị A Thập Lục độ thiên kiếp tứ phẩm gặp tai nạn, cha mẹ cô ấy cũng không hề xuất hiện, từ đầu tới cuối chỉ có một mình Tô Thị A Thất quan tâm mà thôi.

Kết hợp những đầu mối này với nhau, lại liên hệ với sự tàn khốc và nguy hiểm trong giới tu sĩ…

[Cha mẹ của A Thập Lục… không phải là gặp chuyện gì rồi đó chứ?] Một suy đoán không tốt lành gì hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Nếu đúng là như vậy thì hắn không nên hỏi thẳng A Thập Lục những chuyện liên quan tới mẹ của cô ấy.

[Lát nữa rời khỏi đây, mình phải xác nhận chuyện về cha mẹ của A Thập Lục với A Thất tiền bối trước mới được.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn lại thử gọi vị tiên tử có giọng nói thần bí kia. Nếu đối phương còn ở đó, biết đâu trò chuyện tiếp lại moi ra được thân phận không chừng?

Nhưng lần này chủ nhân của giọng nói thần bí ấy đã đi rồi, không còn trả lời hắn nữa.

Lại là một vị tiền bối làm chuyện tốt mà không để lại tên tuổi.

Thực ra Tống Thư Hàng rất quý mến các tiền bối như thế này, vì đôi khi hắn cũng thích làm việc tốt mà không để lại tên.

…

Khi Tống Thư Hàng hoàn hồn từ trạng thái trầm tư thì phát hiện ra các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã đi hết khỏi Tán Tài Vương Tọa từ bao giờ, chỉ còn lại hắn, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục mở to mắt, từ từ hít thở, xem ra cô đã dung hợp ba thể phân liệt kia thành công.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống cạnh cô rồi hỏi: “A Thập Lục, thí luyện của cô hoàn thành chưa?”

“Trên cơ bản là kết thúc rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng nữa thôi.” Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay, làm động tác “cố lên”: “Bước cuối cùng tốn rất nhiều thời gian, nhưng chỉ tốn thời gian thôi… Cho nên từ một khía cạnh nào đó mà nói thì thí luyện đã hoàn thành rồi!”

“Chúc mừng A Thập Lục!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Cảm ơn.”

Thần thức của bạch long tỷ tỷ quét một vòng quanh thân thể Tô Thị A Thập Lục, sau đó gật đầu nói: “Khí tức đã ổn định, sau này chỉ cần bồi bổ tử tế là được.”

Tống Thư Hàng cũng đồng tình: “Đúng là phải bồi bổ thêm, A Thập Lục nhẹ quá.”

“Thư Hàng à, đối với con gái thì thể trọng càng nhẹ càng tốt. Ngươi chẳng hiểu chị em phái nữ gì cả.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma xiên xỏ.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối hiểu à?”

“Nói nhảm, ngươi không nghe thấy giọng thiếu nữ của ta sao?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma trả lời.

Tống Thư Hàng: “…” Sa mạc lời luôn.

Lúc này, cọng tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu hắn lên tiếng: “Khăn quàng cổ đạo hữu ơi.”

Bạch long tỷ tỷ quay đầu hỏi: “Có chuyện gì thế hả tóc ngố tiên tử?”

Trên bất cứ phương diện nào, hai vị tiên tử này đều không chịu thua kém đối phương.

Tóc ngố của Sở các chủ dịu dàng cười nói: “Mấy hôm trước ta gặp Bạch Cốt Tiên Cơ, có trao đổi với cô ấy mấy câu.”

“Bạch Cốt Tiên Cơ? Cuối cùng cô ấy cũng xuất hiện rồi à?” Thân thể bạch long tỷ tỷ bất giác co lại, đoạn nói: “Nói riêng, nói riêng đi.”

“Qua đây, ta mở truyền âm nhập mật, phải cài mật khẩu để tránh người nghe trộm.” Tóc ngố của Sở các chủ nói.

“Bắn mật khẩu qua cho ta trước đi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Sau đó bạch long tỷ tỷ và tóc ngố của Sở các chủ xì xào bàn tán bằng hình thức “truyền âm nhập mật có mật khẩu”.

“Nói chuyện riêng là mang thai đấy nhé ~” Mỹ nhân rắn công đức tranh thủ cơ hội xông ra, kêu lên bằng giọng nói của Cuồng Đao Tam Lãng. Câu nói này được Tam Lãng thả vào nhóm từ hồi xưa lắc, chẳng biết bị mỹ nhân rắn công đức ghi lại lúc nào.

“Mang thai sinh sản không đáng sợ, bệnh viện phụ sản XX sẵn sàng trợ giúp bất cứ lúc nào, cả đời không lo âu, hãy làm một người phụ nữ phong cách!” Tạo Hóa Tiên Tử ngâm nga tiếp lời.

Hai vị tiên tử hát xong lại cúi đầu nhìn cái bóng của Tống Thư Hàng.

Một lúc lâu sau.

Vũ Nhu Tử da đen miễn cưỡng lên sàn, nói tiếp: “Mang thai cả đời, hạnh phúc dài lâu!”

Hai vị tiên tử Công Đức và Tạo Hóa nở một nụ cười hài lòng.

Bầu không khí ngượng ngập không sao tả xiết…

Đã thế, gần đây Tống Thư Hàng còn đang nhạy cảm với mấy cụm từ “mang thai”, “vô sinh”.

“Tụ Lý Càn Khôn!” Thế là hắn vung tay áo lên, cất cả ba vị tiên tử vào trong đó.

“Đi thôi, Tống tiền bối, A Thập Lục, các tiền bối trong nhóm đều đang chờ chúng ta kìa.” Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh tri kỉ đánh trống lảng sang chuyện khác, phá tan bầu không khí lúng túng lúc

này.

…

Ba người đi song song, nhảy xuống từ cầu thang Tán Tài Vương Tọa, đi vào lối ra nơi vòng xoáy.

Chỉ còn chưa tới một tiếng nữa là bước sang năm 2020.

“Năm mới, khởi đầu mới!” Tống Thư Hàng rảo bước đi ra khỏi vòng xoáy.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau.

Sau khi bước ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công trong thể nội Tống Thư Hàng điên cuồng vận chuyển như đang sôi trào!

Bản thể đang bế quan trong tiểu thế giới nhân tạo mở bừng mắt.

Hắn đã tiếp nhận và dung hợp hoàn toàn số liệu tin tức mà Bạch chưa biết số 1 – 33 truyền tới. Số liệu khổng lồ này chính là cả một thế giới.

Đồng thời, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bắt đầu tiến hóa. Dưới sự phối hợp của Bạch chưa biết số 1 – 33, tiểu thế giới nhân tạo và thế giới hạch tâm hoàn thành bước đồng bộ đầu tiên.

Lúc này đây, tiểu thế giới nhân tạo đã trở thành căn cứ phụ của thế giới hạch tâm và phụ thuộc vào thế giới hạch tâm. Giữa hai thế giới này có một con đường giống với con đường nối đến thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two.

Khi cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên, tiểu thế giới nhân tạo sẽ hoàn toàn dung nhập vào thế giới hạch tâm, trở thành một bộ phận của nó.

Số liệu của cả một thế giới cường hóa tinh thần lực của Tống Thư Hàng lên gần như vô hạn.

Lực lượng của Bạch chưa biết số 1 – 33 cường hóa cả cảnh giới và năng lượng của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công.

Sự tiến hóa của thế giới hạch tâm cũng phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Sau khi bước ra một bước, trạng thái của Tống Thư Hàng lập tức bành trướng.

Tất cả kế hoạch kìm chế cảnh giới, nghiên cứu Thực Tại Ảo, học ngôn ngữ viễn cổ đều biến thành hư không. Trước sức mạnh bành trướng dữ dội, mọi thứ đều chỉ là hổ giấy!

“Tống tiền bối, thực lực của ngươi đang đua xe. Nếu cứ tiếp tục là… lật xe đấy!” Lúc này, giọng nói của Vũ Nhu Tử vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Đúng vậy, Vũ Nhu Tử, ta biết rồi.”

Rõ ràng chỉ còn cách năm 2020 có chưa đầy một tiếng đồng hồ, thế mà nguyện vọng “bình an đón năm mới” của Tống Thư Hàng đã anh dũng bỏ mình ngay trước bờ thắng lợi. Cuộc đời mới tàn nhẫn làm sao…

“Để ta đưa ngươi dịch chuyển vị trí.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

Các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 và thành viên của Thiên Hà Tô thị đang tụ tập cả đống dưới chân bọn họ. Đại lão thiên kiếp mà vơ cả nắm thì trời biết lôi kiếp sẽ tiến hóa đáng sợ đến mức nào!

“Hai người đừng lo, chỉ là thiên kiếp hèn mọn mà thôi.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi: “Đừng sợ, lát nữa ta và bản thể sẽ dịch chuyển thẳng tới vũ trụ không người thông qua thế giới hạch tâm. Dựa vào thực lực của ta bây giờ, thiên kiếp bát phẩm chẳng làm gì được ta đâu.”

Dù có phải đối mặt với thiên kiếp một mình thì hắn cũng không sợ hãi chút nào.

[Quả nhiên… vì lần quấy nhiễu kia nên một số việc đã chệch đường ray rồi.] Con ngươi của Vũ Nhu Tử hơi tối đi.

Vì bị cô quấy nhiễu nên Tống tiền bối không còn đau lòng vì chuyện cũ, cả thể xác và tinh thần đều trưởng thành vô cùng lành mạnh. Tống tiền bối tâm tính tốt, thân thể mạnh khỏe, trải qua càng nhiều kì ngộ, tốc độ tu luyện càng tăng.

Cuối cùng, thời gian độ kiếp của Tống tiền bối cũng sớm hơn dự định.

Đây chính là hiệu ứng bươm bướm Vũ Nhu Tử của Linh Điệp Đảo…

Có điều lần độ kiếp này của Tống tiền bối cực kì quan trọng và đặc biệt, phải nắm chắc thời gian để chờ đợi một “thiên thời”.

Cho nên… không thể để Tống tiền bối độ kiếp sớm được!

Chương 2424: Tống tiền bối chín chắn

Phải trì hoãn thời gian độ kiếp của Tống tiền bối, chờ thời cơ đến rồi hăng hái tiến lên, đột phá bình cảnh bát phẩm, chính thức độ kiếp tấn thăng thành Huyền Thánh mới được.

Nghĩ tới đây, Vũ Nhu Tử bước tới bên cạnh Tống Thư Hàng, nắm lấy cánh tay của hắn: “Tóm lại, để ta giúp Tống tiền bối phanh lại đã.”

Khi nói chuyện, một luồng lực lượng dịu nhẹ từ tay cô phủ lên nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Trong lực lượng dịu dàng này ẩn chứa thuộc tính thời gian, xuyên qua nguyên thần, ảnh hưởng trực tiếp lên bản thể của Tống Thư Hàng, dẫn đường cho lực lượng đang bành trướng trong bản thể rồi tạm thời áp chế nó xuống.

Song phương pháp áp chế này chỉ trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc. Một khi mất đi lực lượng dẫn đường và áp chế của Vũ Nhu Tử thì lực lượng trong bản thể của Tống Thư Hàng sẽ bành trướng và cuồng bạo trở lại.

Tống Thư Hàng nhìn Vũ Nhu Tử, hơi sững ra.

“Tống tiền bối, bây giờ không phải là lúc để tấn cấp.” Vũ Nhu Tử nói.

“Vì sao?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Tấn thăng lúc này có nguy hiểm phải không?”

Tuy không có kí ức tương ứng…

Nhưng vào cái lần cuốn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 vào thiên kiếp bát phẩm, độ kiếp tập thể rồi hiển thánh ở thế giới Hắc Long, đáy lòng Tống Thư Hàng đã dấy lên một cảm giác bất an không sao xua đi được. Dường như tại một thời điểm nào đó, hắn mất đi một vị tiền bối vô cùng quan trọng, để rồi phải gào khóc rất bi thương.

Rõ ràng chuyện ấy còn chưa xảy ra, rõ ràng tất cả những người quan trọng bên cạnh hắn đều còn sống rất tốt.

Nhưng cảm xúc ấy cứ bồn chồn trong dạ, không lắng xuống được.

Cho nên sau khi trở về từ thế giới Hắc Long, mỗi lần Tống Thư Hàng độ kiếp đều cố gắng tránh khả năng “độ kiếp tập thể”, không để người khác bị cuốn vào thiên kiếp của hắn. Lần trước hắn và Tô Thị A Thập Lục bị thủ đoạn của Bạch Thiên Đạo đưa tới quá khứ độ kiếp đôi chỉ là trường hợp bất khả kháng.

Bây giờ thấy Vũ Nhu Tử tương lai áp chế việc mình độ kiếp, một suy đoán lập tức nảy ra trong đầu Tống Thư Hàng… Mình độ kiếp lúc này sẽ dẫn tới mối nguy cực lớn, cho nên Vũ Nhu Tử tương lai mới trở về để ngăn cản mình chăng?

“Không phải là nguy hiểm, mà là thời cơ chưa tới.” Vũ Nhu Tử lắc đầu nói.

“Vậy những người khác có gặp nguy hiểm không?” Tống Thư Hàng suy tư rồi hỏi.

Nếu hắn không gặp nguy hiểm, vậy có khi nào lần này hắn lại cuốn người khác vào thiên kiếp Huyền Thánh của mình không?

“Yên tâm đi Tống tiền bối, sẽ không có ai khác độ kiếp cùng ngươi đâu.” Vũ Nhu Tử an ủi, nhưng cô không nói hết. Vì sự quấy nhiễu của cô lần trước nên rất nhiều chuyện đã thay đổi rồi.

Mặt khác, dù không có tai nạn của Đồng Quái tiền bối, Cổ Hồ Quan tiền bối và Điền Điềm Tiên Tử, Tống Thư Hàng vẫn chín chắn hơn rất nhiều. Điểm này đúng là không thể tốt hơn.

Nghe Vũ Nhu Tử nói vậy, Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta vào thế giới hạch tâm của Thư Hàng trước đi.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Dù Thư Hàng muốn độ kiếp vào lúc nào thì cũng phải rời khỏi buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị đã rồi nói sau. Phía dưới có bao nhiêu tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 và tu sĩ Tô thị, ở lại đây thì chẳng khác nào một mối tai họa ngầm.

“Được, ta sẽ nhắn cho Tô Thị A Thất tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối sau vậy.” Tống Thư Hàng hơi động ý nghĩ, đưa cả Vũ Nhu

Tử và Tô Thị A Thập Lục vào thế giới hạch tâm.

…

Thế giới hạch tâm, bên cạnh suối nguồn sự sống của Sở các chủ.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục xuất hiện.

“Để ta nhắn tin cho A Thất.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Vậy ta phụ trách báo tình hình cho Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ta. Hắn đã để lại một thông đạo nhỏ ở Thiên Hà Tô thị để truyền tín hiệu.

Hai tay Vũ Nhu Tử vẫn nắm chặt cánh tay của Tống Thư Hàng, phụ trách áp chế lực lượng bành trướng trong cơ thể hắn.

…

Trong buổi họp thường niên của Thiên Hà Tô thị.

Hoàng Sơn Tôn Giả ngẩng đầu lên, nhìn về phía nhóm ba người Tống Thư Hàng biến mất với vẻ nghi hoặc.

“Thư Hàng tiểu hữu định làm gì mà tự nhiên đưa Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục biến mất cả rồi?” Bắc Hà Tán Nhân cũng nghi ngờ nói.

Tô Thị A Thất xoa cằm: “Nếu chỉ đưa A Thập Lục đi thôi thì ta chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng đưa cả Vũ Nhu Tử đi làm gì nhỉ?”

“Ôi ~ A Thất, Thiên Hà Tô thị chuẩn bị tâm lý trước rồi sao?” Lệ Chi Tiên Tử cười hỏi.

“Hả?” Tô Thị A Thất sững ra rồi xua tay bảo: “Không phải không phải, Lệ Chi Tiên Tử hiểu lầm rồi. Ý ta không phải thế. Trước khi buổi họp thường niên bắt đầu, A Thập Lục nói với ta rằng con bé muốn nhân cơ hội này để nói một số chuyện riêng với Thư Hàng tiểu hữu. Cho nên nếu nó đưa Thư Hàng tiểu hữu đi thì ta còn hiểu được. Mà… về mặt tình cảm thì Thiên Hà Tô thị đúng là cũng có chuẩn bị tâm lý ít nhiều rồi.”

Dù sao lần trước Thư Hàng tiểu hữu cũng thực hiện Huyền Thánh giảng pháp cùng với Tô Thị A Thập Lục rồi còn gì.

Người tu luyện trong cả chư thiên vạn giới có ai không biết chuyện này đâu cơ chứ.

Ngàn năm đệ nhất thánh nổi tiếng như vậy, đương nhiên

Thiên Hà Tô thị cũng phải cân nhắc đến khả năng Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng nảy sinh tình cảm với nhau rồi.

Khi họ đang nói chuyện thì điện thoại của Tô Thị A Thất và Hoàng Sơn Tôn Giả đồng thời đổ chuông.

Hai người đồng loạt lấy điện thoại ra xem.

Sau đó, vẻ mặt của Hoàng Sơn Tôn Giả và Tô Thị A Thất giống nhau y như đúc. Cả hai cùng nhíu mày, cùng kinh ngạc, sau đó cùng khôi phục vẻ bình tĩnh như thường.

“Tin nhắn của Thư Hàng tiểu hữu.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Tin nhắn của Tiểu Thập Lục.” Tô Thị A Thất cũng nói.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi: “Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Chuyện của Thư Hàng tiểu hữu.” Hoàng Sơn Tôn Giả đặt tay lên ngực trái, tim của hắn đang đau thốn từng cơn.

“Có vẻ… Thư Hàng lại sắp tấn cấp rồi.” Tô Thị A Thất nói bằng giọng nặng nề.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

“Tính thời gian thì cũng không chênh lệch mấy.” Dược Sư gật đầu bảo.

“Tháng này thế là muộn rồi đấy, bình thường hắn toàn tấn cấp vào tầm giữa tháng, lần này kéo đến tận cuối tháng, thậm chí là giờ cuối cùng của tháng rồi còn gì.” Giang Tử Yên phụ họa theo chồng.

Diệt Phượng Công Tử day day huyệt thái dương: “Thế A Thập Lục với Vũ Nhu Tử chạy theo hóng hớt cái nỗi gì? Chẳng lẽ lại muốn độ kiếp tập thể nữa ư?”

“Độ kiếp tập thể?” Một cư sĩ đẹp trai sáng ngời hai mắt.

“Không phải. A Thập Lục nói Vũ Nhu Tử đang giúp Tống Thư Hàng điều tiết năng lượng. Vì chuyện này đến quá đột ngột nên Thư Hàng tiểu hữu cần thời gian chuẩn bị để đối mặt với thiên kiếp. Hẳn không phải là độ kiếp tập thể đâu.” Tô Thị A Thất nói.

Khi đối mặt với thiên kiếp, tu sĩ cần phải chuẩn bị rất nhiều, đây là kiến thức mà ai ai cũng biết.

Thư Hàng tiểu hữu cần chuẩn bị cũng là điều dễ hiểu.

“Để ta đi nói một tiếng với người trong tộc. Nói không chừng sang năm mới là chúng ta được thấy Thư Hàng tiểu hữu lên đài giảng pháp lần thứ năm rồi.” Tô Thị A Thất cất điện thoại, sải bước đi về phía người trong tộc nhà mình.

…

Trong thế giới hạch tâm.

Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ngồi đối diện với Sở các chủ, sáu con mắt nhìn cô chằm chằm.

Sở các chủ: “…”

“Bao giờ mới đến thời cơ tốt để ta độ kiếp vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Theo ta nhớ thì hẳn là lúc trời đất xuất hiện thay đổi cực lớn ấy.” Vũ Nhu Tử trả lời.

Chương 2425: Nhân viên quản lý A Bạch

“Trời đất xuất hiện biến hóa lớn?” Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ tới những thay đổi trong hiện thế gần đây.

Quả cầu Thiên Đạo sắp mất chức, quả cầu di vật Thiên Đạo nhảy nhót khắp nơi, tà vọng âm thầm sinh ra… tất cả đều ngầm ám chỉ về một thay đổi nghiêng trời đang đến.

“Vậy bây giờ chúng ta chỉ chờ ở đây thôi hả?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ: “…”

Ba đứa các ngươi nhìn cái gì không nhìn, cứ ngồi trước mặt ta mà nhìn ta chằm chằm làm cái gì?

Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở: “Thư Hàng à, ngươi tranh thủ chuẩn bị một chút trước khi độ kiếp đi.”

Mỗi lần Tống Thư Hàng độ kiếp trước kia, thiên kiếp nói đến là đến, chẳng cho hắn cơ hội chuẩn bị gì cả. Trong trí nhớ của Tô Thị A Thập Lục, từ trước tới nay Tống Thư Hàng chưa được nếm thử việc sử dụng đại trận độ kiếp bao giờ.

Lần này có Vũ Nhu Tử tạm thời áp chế lực lượng bành trướng từ bản thể thay hắn, tranh thủ được một chút thời gian chuẩn bị, đương nhiên phải tận dụng cho triệt để rồi.

“Chuẩn bị trước khi độ kiếp… chẳng quen gì cả.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Chẳng biết từ bao giờ, hắn đã làm quen với việc lao vào tẩn nhau trực diện với thiên kiếp bất cứ lúc nào rồi.

Sở các chủ nổi lên, nói: “Ngươi sắp phải độ kiếp Huyền Thánh bát phẩm, đại trận độ kiếp bình thường không phát huy được tác dụng đâu. Bây giờ xem trước xem có vật trang sức đính kèm nào mang được vào thế giới thiên kiếp đi.”

Vật trang sức đính kèm trên người Tống Thư Hàng cực kì phong phú, tiếc rằng có nhiều thứ chỉ sử dụng được ở hiện thế mà thôi, một khi đưa vào thế giới thiên kiếp, hiệu ứng "độ kiếp tập thể" sẽ xuất hiện và tăng cường uy lực cho thiên kiếp ngay.

Nếu không phải thế, thì với bộ trang bị tận răng cộng thêm cả đống vật trang sức đính kèm, Tống Thư Hàng có thể quần nhau với thiên kiếp cửu phẩm được luôn ấy chứ.

"Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn vung tay một cái, gọi Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức và Vũ Nhu Tử da đen ra khỏi Tụ Lý Càn Khôn.

"Vũ Nhu Tử da đen và Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối ở lại thế giới hạch tâm đi." Hắn nói.

Thân là tâm ma, tốt nhất Vũ Nhu Tử da đen và Xích Tiêu Kiếm tâm ma không nên vào thế giới thiên kiếp để tránh xảy ra vấn đề.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, há miệng, phun Xích Tiêu Kiếm ra, giao nó cho Vũ Nhu Tử da đen giữ gìn tạm thời.

"Tạo Hóa Tiên Tử cũng ở lại… Ngươi có vào đó cũng chẳng giúp ích gì được cho Tống Thư Hàng." Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu ngoan ngoãn, nói với Tống Thư Hàng: "Tống, a ngốc a đần ~"

Tống Thư Hàng trả lời: "Cũng được, vậy ta giao việc tìm Nho điển của Thánh Nhân cho tiên tử nhé."

Lần trước Tống Thư Hàng lừa đại lão quả cầu béo phân thân clone vào Tán Tài Vương Tọa làm tiền cược. Sau trận cược bốn người với tiền bối ba mắt và tiền bối ngựa siêu diễn, tiền bối ngựa siêu diễn là người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng trước khi đi, nó lại ném hết bảo vật thắng được cho Tống Thư Hàng.

Thế là Tống Thư Hàng trở thành người đàn ông mỉm cười đến phút cuối.

Tiền đặt cược lần ấy cực kì phong phú, bao gồm bản thiết kế của tiền bối ba mắt, Không Gian Quyền Bính của đại lão quả cầu béo phân thân clone và tin tức liên quan đến vị trí chí bảo của Thánh Nhân Nho Gia – Nho Điển.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Tạo Hóa Tiên Tử đề nghị để cô đi tìm Nho Điển nhân lúc Tống Thư Hàng đang độ kiếp.

Tống Thư Hàng lấy tin tức về vị trí Nho Điển của Thánh Nhân Nho Gia ra cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ nhận lấy: “Tống ~ a ngốc ~ ngốc ~”

“Đừng khách khí, nhưng tin tức này do đại lão quả cầu béo cung cấp nên rất có thể nơi cất giấu Nho Điển sẽ tràn ngập nguy cơ. Khi đi tìm Nho Điển, Tạo Hóa Tiên Tử phải cẩn thận đấy. Có nguy hiểm gì thì đến Nho gia tìm chi viện, hoặc là chờ ta độ kiếp xong, biết chưa?” Tống Thư Hàng dặn dò.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu: “Ừ, ư ư ~”

Tống Thư Hàng mỉm cười, mở một cửa vào thế giới hạch tâm ở biên giới Hoa Hạ.

Tạo Hóa Tiên Tử vẫy tay với mọi người, sau đó vén vạt áo Nho, rời khỏi thế giới hạch tâm.

Sở các chủ ở gần đó hỏi bạch long tỷ tỷ: “Cô nghe hiểu không?”

“Nghe hiểu mới là lạ ấy!” Bạch long tỷ tỷ nói. Trong tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Tống Thư Hàng ra, chắc chỉ có mỗi @#%× Tiên Tử mới hiểu mấy chuỗi âm thanh “Tống A Ngốc”, “Tống A Đần” với “Ừ ư ư” của Tạo Hóa Tiên Tử biểu đạt cái gì.

“Cảm ứng tâm linh à?” Bia đá đạo hữu suy đoán.

“Đừng có mơ, Tống Thư Hàng làm sao nắm giữ pháp thuật cao cấp như vậy được?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma cười ha hả.

Tống Thư Hàng: “…”

“Đúng rồi, đến lúc đó ta sẽ rút hết năng lượng trong sợi tóc kia, để nó theo ngươi vào thế giới thiên kiếp.” Sở các chủ nói tiếp.

Tóc ngố Sở không có năng lượng thì chỉ là một cọng tóc bình thường, không khiến cho thiên kiếp biến dị. Đến lúc đó, tuy không thể cung cấp pháp thuật và năng lượng để giúp đỡ Tống Thư Hàng, nhưng nó có thể chỉ điểm cho hắn một số kinh nghiệm và tri thức.

Tiện thể, cô còn có thể livestream toàn bộ những gì Tống Thư Hàng trải qua khi độ kiếp nữa.

“Cảm ơn Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng nói với vẻ cảm kích.

“Kiểm tra trạng thái của pháp khí, số lượng đan dược và linh thạch đi.” Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở.

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú vừa thăng cấp xong, trạng thái rất tốt, đan dược khôi phục linh lực có đủ rồi, ta còn chuẩn bị một ít nước của suối nguồn sự sống trong vòng tay không gian. Lực lượng công đức trong Bình Thiên Quan đã tràn đầy, linh thạch cũng còn một ít… muốn khắc kim thì có phiếu giảm giá 50% dùng được. Trạng thái của bia đá đạo hữu cũng rất ổn.” Tống Thư Hàng nói.

“Xin lỗi nhé, ta không thể giúp ngươi gánh thiên kiếp được đâu.” Bia đá đạo hữu nói. Nó là pháp khí của Bạch Thiên Đạo mà.

“Cũng đúng, tiếc quá. Nếu có thể thì ta thật sự muốn mang bia đá đạo hữu vào đọ kiếp cùng. Trong số đám đại lão mà ta từng cà khịa thì đại lão thiên kiếp là hăng nhất đấy.” Tống Thư Hàng nói đầy tiếc nuối. Chỉ cần không phải độ kiếp tập thể thì cà khịa thiên kiếp cũng vui mà.

Bia đá đạo hữu: “…”

“Nhắc đến chuyện cà khịa thiên kiếp, ta bỗng nảy ra một ý.” Dứt lời, Tống Thư Hàng vung tay một cái bên hông mình: “Nếu ta cắt mình ra làm đôi rồi dùng sức mạnh công đức bổ sung vào, sau đó lúc độ kiếp thì đưa một nửa người vào không gian thiên kiếp thôi, có được không nhỉ?”

Hắn đang nghĩ đến thao tác của Bạch tiền bối. Bây giờ Bạch tiền bối vẫn đang chia thành hai nửa. Một nửa ở trong không gian thiên kiếp cửu phẩm, một nửa ra ngoài nghiên cứu kế hoạch tạo thần.

Nếu kế hoạch này thành công… thì dù nửa người bị hắn đưa vào không gian độ kiếp có bị thiên kiếp đốt thành tro bụi, nửa kia vẫn có thể sử dụng thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công để tái tạo lại như thường.

“Ta cảm thấy nếu ngươi làm thế thì khả năng cao là cả hai nửa đều bị kéo vào không gian thiên kiếp, sau đó có khi nó tính ngươi thành hai người, uy lực tăng gấp bội cũng nên.” Quy tiền bối bò tới từ lúc nào, cất tiếng nói: “Bạch Thánh cắt đôi người khi đang độ kiếp rồi đưa một nửa ra ngoài, trình tự thao tác ngược lại với ngươi. Ngươi không có thủ đoạn đưa một nửa người mình ra khỏi thế giới thiên kiếp thì đừng có mơ hão nữa.”

Nghe vậy, Tống Thư Hàng cười hì hì.

Hắn mở chức năng chat của Tu Chân, nhắn một tin cho Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối ơi, ngài có rảnh không? Ta muốn xin hai thanh phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối để dùng khi độ kiếp.”

“Ngươi sắp độ kiếp à? Từ từ chờ ta kéo thêm người cho.” Bạch tiền bối nói.

Một lát sau.

Trong đầu Tống Thư Hàng vang lên tiếng nhắc nhở:

[Ting! Nhân viên quản lý A Bạch mời Bạch Cốt Tiên Cơ gia nhập danh sách nói chuyện phiếm Tu Chân].

Chương 2426: Bí pháp: Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ.

Tống Thư Hàng vô cùng bình tĩnh trước thao tác đột ngột của Bạch tiền bối.

Phàm nhân kinh ngạc rơi hàm, đại thần chỉ tiện tay làm mà thôi ~

Tuy chức năng chat Tu Chân là thiên phú mà kim đan mã QR của Tống Thư Hàng biến hóa ra, nhưng các vị đại lão trong danh sách bạn tốt cứ nhúng tay vào thao tác hết lần này đến lần khác, hắn ở lâu trong cái khổ nên cũng quen rồi.

[Ting, Bạch Cốt Tiên Cơ đồng ý lời mời, thêm Bá Tống làm bạn tốt. Ghi chú: Khoa chỉnh hình.]

Tống Thư Hàng: "…"

Trừ các thao tác đặc biệt của các vị đại lão ra, thao tác tự có của Tu Chân cũng muôn hình muôn vẻ.

Thậm chí nó còn có thiên phú đặc biệt trong việc ghi chú biệt danh cho người ta nữa kia.

Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn danh sách bạn tốt trong phần mềm chat Tu Chân của mình một cái, sau đó nhẹ nhàng gạt tay, kéo ba vị tiên tử[Ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ] Sở các chủ, [Khoa chỉnh hình] Bạch Cốt Tiên Cơ và [Khăn quàng cổ Kim Long] bạch long tỷ tỷ ra ngoài, xếp vào một nhóm riêng, gọi là nhóm có giao lưu với Tống đầu gỗ.

Làm xong, Tống Thư Hàng gật đầu thỏa mãn.

"Ngươi vừa làm gì thế hả?" Sở các chủ đột nhiên hỏi. Tuy cô không cảm ứng được hành vi chia tổ của Tống Thư Hàng, nhưng bản năng của Trường Sinh Giả mách bảo cô rằng Tống Thư Hàng vừa lặng lẽ làm gì đó có liên quan đến cô.

Bạch long tỷ tỷ cũng quay đầu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, trực giác của cô còn chuẩn hơn cả Sở các chủ.

"Ừm, ban nãy Bạch Cốt Tiên Cơ gia nhập danh sách bạn tốt của ta. Không ngờ trực giác của hai vị tiền bối lại nhạy đến thế.” Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ, bình tĩnh nói.

Sở các chủ: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Cùng lúc đó, Bạch Cốt Tiên Cơ gửi tin nhắn cho Tống Thư Hàng.

[Khoa chỉnh hình] Bạch Cốt Tiên Cơ: “Bá Tống Huyền Thánh? Giao lưu được thật à? Năng lực thiên phú gì đây?”

“Tu sĩ chúng ta cũng phải đuổi kịp thời đại chứ. Không tiến bộ là sẽ bị đào thải đấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

[Khoa chỉnh hình] Bạch Cốt Tiên Cơ: “… Khoa chỉnh hình là ý gì?”

“Đây là biệt danh của hệ thống, do hệ thống phần mềm chat Tu Chân tự động thu thập thông tin từ Bạch Cốt Tiên Cơ để đặt. Nếu Bạch Cốt Tiên Cơ không thích thì ta có thể sửa giúp cô.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đương nhiên… kĩ thuật sửa biệt danh thì cần phải nâng cao hơn nữa.

Sở các chủ chính là vết xe đổ.

“Bao giờ ta nghĩ ra biệt danh khác phù hợp hơn thì đổi. Bạch Thánh Quân đi chế tác phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối rồi, lát nữa ngươi mở thế giới hạch tâm ra mà nhận phi kiếm nhé.” Bạch Cốt Tiên Cơ hòa nhã ngoài ý muốn.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nhắn tin cho Bạch tiền bối. Lần này độ thiên kiếp bát phẩm, hắn phải tranh thủ phong ấn một ít lôi kiếp để về nấu đồ ngon cho Bạch tiền bối ăn mới được.

“Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.” Bạch Cốt Tiên Cơ nhắn tin cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Xin tiên tử cứ nói.”

“Ngươi không phải là con riêng của Tống đầu gỗ thật hả?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Tuy đã có được đáp án từ chỗ Thiết Bích Quyền và Thất Tu Thánh Quân, nhưng cô vẫn muốn hỏi đích danh Tống Thư Hàng nữa thì mới yên tâm được.

Tống Thư Hàng: "… Dĩ nhiên là không phải rồi. Năm nay ta mới mười tám tuổi, sang năm là tròn mười chín. Tiên tử ngẫm lại xem, Tống đầu gỗ tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm từ thời viễn cổ, vô sinh từ lâu rồi."

"Nói cũng có lý." Bạch Cốt Tiên Cơ nhận được đáp án của Tống Thư Hàng, đáy lòng hoàn toàn bình yên trở lại. Việc không liên quan đến mình, quan tâm quá hóa loạn ngay.

"Đúng rồi, nghe nói cảnh giới thực sự của Bá Tống Huyền Thánh ngươi là thất phẩm nhưng sắp độ kiếp phải không? Vậy thì chẳng mấy nữa mà ngươi cũng vô sinh, có chuẩn bị gì chưa?" Bạch Cốt Tiên Cơ bổ sung.

Tống Thư Hàng: "…"

Bạch Cốt Tiên Cơ, đâm tim quá nhé!

"Độ kiếp có chắc ăn không?" Bạch Cốt Tiên Cơ lại hỏi.

"Chỉ cần không có gì ngoài ý muốn thì khá chắc." Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ hắn cực kì cẩn thận, đến flag cũng không dám lập.

Bạch Cốt Tiên Cơ phía đối diện suy nghĩ một lát rồi nhắn tin đến: "Bí pháp Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ của ta đi liền bộ với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi. Nếu ngươi có hứng thú thì ta sẽ truyền khẩu quyết của bí pháp cho."

Tống Thư Hàng đần thối mặt.

Bạch Cốt Tiên Cơ muốn tặng bí pháp chủ bài của mình cho người khác sao? Cô có bị uy hiếp không thế?

… Lẽ nào bị Bạch tiền bối túm được nhược điểm gì rồi?

"Trước đó khi quyết đấu với Côn Vương, ngươi đã giúp ta một tay. Nay ngươi sắp phải độ kiếp mà ta không giúp được gì… Nhưng bí pháp này là do người ta sáng tạo riêng cho ta. Ta cũng không biết ngươi có học được hay không nữa." Bạch Cốt Tiên Cơ giải thích.

Dứt lời, Bạch Cốt Tiên Cơ truyền cho Tống Thư Hàng một luồng tri thức có nội dung rất dài. Đó chính là khẩu quyết và phương thức thi pháp của Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ.

Tên của bí pháp này là Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ thật à?

Tống Thư Hàng lại lặng lẽ nhắn tin cho Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối ơi, sao tự nhiên Bạch Cốt Tiên Cơ lại quyết định tặng ta bí pháp giữ nhà của cô ấy thế?”

Nói thật, bây giờ hắn sắp độ kiếp đến nơi, có cho hắn bí pháp thì hắn cũng không có thời gian mà học.

“Dường như Bạch Cốt Tiên Cơ cho rằng ngươi có quan hệ với Tống đầu gỗ… cho nên mới quyết định như thế.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

“Mặt khác, hình như “Tống đầu gỗ” mà Bạch Cốt Tiên Cơ nhắc đến có đạo hiệu là Tống Nhất thì phải.” Bạch tiền bối nói thêm.

“Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Manh mối liên quan đến Tống đầu gỗ có hạn, tuy rằng có rất nhiều suy đoán…

“Bá Tống đạo hữu này, nếu còn một chút thời gian nữa ngươi mới độ kiếp, hay là học thử bí pháp Bạch Cốt Cự Nhân của ta đi.” Đúng lúc này, Bạch Cốt Tiên Cơ lại gửi tin: “Bí pháp này dễ học lắm, nếu thể chất của ngươi phù hợp thì vừa học là biết ngay.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sao hắn cảm thấy Bạch Cốt Tiên Cơ khao khát mong chờ thấy hắn học được bí pháp Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ thế nhỉ?

“Póc ~” Sở các chủ trong suối nguồn sự sống thổi bong bóng nước: “Ngươi đang nói chuyện với Bạch Cốt Tiên Cơ đấy à?”

“Phải. Cô ấy truyền khẩu quyết của bí pháp Bạch Cốt Cự Nhân hồi chiến đấu với Côn Vương cho ta này.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ: "! ! !"

Đừng nói là Bạch Cốt Tiên Cơ coi Tống Thư Hàng như con riêng của Tống đầu gỗ thật đấy nhé!

“Ngươi học thử xem sao.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Để ta xem kĩ nội dung của bí pháp đã.” Tống Thư Hàng lấy nội dung bí pháp Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ mà Bạch Cốt Tiên Cơ gửi trong lịch sử trò chuyện ra, xem tỉ mỉ từ đầu đến cuối.

Một lát sau.

"Biết không?" Bạch long tỷ tỷ hỏi.

"Ù ù cạc cạc." Tống Thư Hàng trả lời thật thà.

Bí pháp này không phải đao pháp, không phải công pháp luyện thể, cũng chẳng phải là quyền pháp. Hắn đọc từ đầu đến cuối mà mù mờ cứ như đọc thiên thư.

"Đưa ta xem công pháp xem nào… được rồi, không nhìn nữa, không nhìn nữa." Sở các chủ lại lặn nửa mình vào trong nước. Chỉ liếc qua một cái đã thấy công pháp này có bàn tay Tống đầu gỗ nhúng vào sáng tạo, cô không muốn xem.

"Bá Tống đạo hữu, thế nào rồi? Học được chưa?" Bạch Cốt Tiên Cơ gửi tin mới.

"Không hiểu gì hết." Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Cốt Tiên Cơ thở dài: "Quả nhiên ngươi không phải là hắn."

Sau đó Bạch Cốt Tiên Cơ không nói thêm gì nữa.

Tống Thư Hàng: "…"

Thời gian từ từ trôi qua.

Hắn lấy điện thoại ra xem đồng hồ.

Chỉ còn 1 phút 2 giây nữa là bước sang năm 2020 tốt đẹp.

Chương 2427: Giây đầu tiên của năm 2020

Tống Thư Hàng cất điện thoại đi, khẽ nói: “Còn một phút.”

Càng đến thời khắc cuối cùng thì càng phải đề cao cảnh giác. Trong lịch sử có vô số tiền bối ngã xuống ngay gần cửa ngõ thành công.

[Phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối xong rồi đây. Mở thông đạo thế giới hạch tâm ra, ta giao chúng cho ngươi này.] Đúng lúc này, Bạch tiền bối dùng phần mềm chat Tu Chân nhắn tin cho Tống Thư Hàng.

[Cảm ơn Bạch tiền bối!] Tống Thư Hàng nhanh chóng mở cánh cửa nối thế giới hạch tâm với hiện thế.

Một tích tắc sau, gói hàng vượt không gian của Bạch tiền bối đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng. Khả năng nắm giữ thiên phú không gian của Bạch tiền bối lại bước lên một tầm cao mới.

Trong gói hàng vượt không gian có tất cả sáu thanh phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối với chất liệu khác nhau.

Hai thanh được làm từ nhánh cây của Thụ yêu Khinh Vũ, hai thanh làm từ thân thể bằng gỗ của Tống Thư Hàng, còn hai thanh chế tác từ nhánh cây ánh sáng công đức của chính Bạch tiền bối.

Chất liệu khác nhau, thích hợp cho hoàn cảnh khác nhau.

Ban đầu Tống Thư Hàng chỉ xin có hai thanh phi kiếm, thế mà Bạch tiền bối gửi cho hắn một lúc sáu thanh. Đây chính là lựa chọn của Bạch tiền bối sau khi trầm tư suy nghĩ.

…

Tống Thư Hàng cất cẩn thận sáu thanh phi kiếm dùng một lần đi, lòng tin đối với việc vượt qua thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm lại tăng thêm mấy phần.

Sở các chủ trong suối nguồn sự sống cất tiếng hỏi: “Có còn quên gì nữa không?”

“Trang bị, đan dược, trạng thái, trang sức đính kèm, tất cả đều đủ. Bây giờ chỉ còn chờ thời cơ mà Vũ Nhu Tử nói nữa thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngươi có còn gì tiếc nuối không? Trước khi thiên kiếp giáng xuống, nếu còn gì tiếc nuối thì tâm sự với ta này.” Bia đá đạo hữu nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Để ta phiên dịch hộ bia đá đạo hữu cho: Có muốn viết di chúc trước khi độ kiếp không?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói: “Thực tế thì rất nhiều tu sĩ viết di chúc trước khi độ kiếp để đề phòng vạn nhất đấy.”

Lỗ tai Tống Thư Hàng chủ động loại bỏ lời nói của Xích Tiêu Kiếm tâm ma, đồng thời vươn tay cho nó ăn hai mươi phát Dưỡng Đao thuật cùng một lúc.

Không phải hắn bị mấy câu của Xích Tiêu Kiếm tâm ma đâm tim, chẳng qua là lâu lâu chưa buff tà thuật cho Xích Tiêu Kiếm tâm ma nên hắn thuận tay thi triển mà thôi.

Thực ra, nếu nói đến tiếc nuối thì Tống Thư Hàng cũng có. Điều tiếc nuối lớn nhất mà hắn sắp gặp phải chính là vấn đề Huyền Thánh vô sinh.

Nhưng bây giờ cảnh giới không phanh được thì hắn biết làm thế nào?

Nếu là một tu sĩ bình thường, thì trước khi tấn thăng bát phẩm, hắn sẽ có một khoảng thời gian dài dằng dặc để tìm một tiên tử, yêu đương mặn nồng, kết làm đạo lữ và để lại đời sau.

Nhưng hắn tấn thăng với tốc độ như ăn cướp, căn bản không có thời gian để mà yêu đương như bạn bè đồng trang lứa.

Tống Thư Hàng ngắm nhìn Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục bên cạnh mình.

Có thể nói Vũ Nhu Tử hoàn toàn phù hợp với hình tượng người bạn đời lý tưởng của đa số đàn ông trong thiên hạ.

Nhưng giữa Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng từ đầu đến cuối không nhen nổi một đốm lửa nào.

Từ trước tới nay Vũ Nhu Tử chưa từng cân nhắc đến chuyện đạo lữ. Đối với cô lúc này, đạo lữ tuyệt đối không thể sánh được với những chuyện thú vị trên đời.

Có lẽ trong tương lai Vũ Nhu Tử sẽ đổi thay, như cô nàng Vũ Nhu Tử tương lai mà từng cử động đều ngập tràn vẻ thục nữ này vậy.

Nhưng bây giờ thì Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử hoàn toàn không nghĩ đến việc trở thành đạo lữ của nhau.

Tô Thị A Thập Lục cũng phù hợp với hình tượng người bạn đời lý tưởng của đa số đàn ông trong thiên hạ. Nhưng phong cách của cô và Vũ Nhu Tử hoàn toàn khác biệt.

Mà tính cách của Tô Thị A Thập Lục chín chắn hơn Vũ Nhu Tử một chút.

Nếu cho cô và Tống Thư Hàng thêm thời gian, để hai người bồi đắp tình cảm thêm một bước thì có thể kết thành đạo lữ một cách rất tự nhiên.

Thậm chí ngay lúc này đây, tình cảm giữa họ đã mang hình thái ban đầu của một đôi đạo lữ. Nhưng muốn trở thành đạo lữ song tu thì còn cần thêm một chút thời gian nữa.

Mà Tống Thư Hàng thì không có thời gian!

Điều duy nhất đáng mừng với hắn bây giờ là ba Tống và mẹ Tống lại phơi phới tuổi xuân.

Với trạng thái của vợ chồng họ, nói không chừng sinh xong đứa thứ hai rồi lại sinh thêm đứa thứ ba ấy chứ.

…

“Tống tiền bối đang suy nghĩ đến chuyện Huyền Thánh vô sinh đấy à?” Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng, nói trúng tim đen của Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng để che giấu nội tâm bị nhìn thấu. Sao hắn đã đeo mặt nạ rồi mà Vũ Nhu Tử vẫn đọc được suy nghĩ của hắn vậy?

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên vươn tay nắm lấy tay của Tống Thư Hàng. Bàn tay nhỏ mềm mại siết chặt bàn tay to rộng của hắn, thể hiện hết những gì cô muốn nói.

Đáy lòng Tống Thư Hàng ấm sực lên. Hắn nắm lại đôi tay nhỏ nhắn của cô.

“Tống tiền bối, thực ra chuyện Huyền Thánh bát phẩm vô sinh không phải là tuyệt đối. Thậm chí dù lên đến Kiếp Tiên cửu phẩm thì cũng chưa phải là tuyệt vọng hoàn toàn.” Vũ Nhu Tử chậm rãi nói.

Sở các chủ trong suối nguồn sự sống ngáp một cái, nhắc nhở: “Đạo trường sinh.”

Nếu có thể sáng tạo ra đạo trường sinh mang thuộc tính liên quan đến sinh mệnh, thì đừng nói là Huyền Thánh bát phẩm, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không cần phải lo chuyện vô sinh. Ví dụ như… Trình Lâm vậy.

“Đạo mang thai ấy à?” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên, con mắt Thánh Nhân Nho Gia bên trái lóe sáng.

Bia đá đạo hữu: “Phụt!”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “Phụt…”

“Đừng có nhìn chằm chằm vào ta!” Sở các chủ tránh ánh mắt của Tống Thư Hàng. Tuy ở cảnh giới của cô thì không phải chịu ảnh hưởng của con mắt Thánh Nhân Nho Gia nữa, nhưng không có nghĩa là cô thích bị nhìn lom lom bởi Ánh Nhìn Mang Thai.

Quy tiền bối cũng đứng dậy né đi.

Vũ Nhu Tử lại cười hì hì, bổ sung thêm: “Cho nên Tống tiền bối có thể yên tâm mà độ kiếp.”

Tống Thư Hàng ho nhẹ, vội lái chủ đề sang hướng khác: “Bao giờ thì ta độ kiếp? Thời cơ mà chúng ta đang chờ là lúc nào thế?”

“Thời cơ… Hả?! Chờ đã!” Vũ Nhu Tử đột nhiên siết chặt lấy tay của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Sao vậy?”

“Ta… Tống… tiền bối… cố… lên.” Vũ Nhu Tử nói đứt quãng.

Một loáng sau, khí tức thục nữ trên người cô tiêu tan.

Con ngươi của Vũ Nhu Tử trở nên mơ hồ, không còn tiêu cự.

Mất đi sự áp chế của Vũ Nhu Tử tương lai, năng lượng trên người Tống Thư Hàng bùng phát như núi lửa phun trào.

“A Thập Lục, cô và Vũ Nhu Tử ở lại thế giới hạch tâm chờ ta nhé. Ta đi một lát rồi về.” Tống Thư Hàng đứng lên nói.

Vũ Nhu Tử tương lai đã biến mất, mà “thời cơ phù hợp” cô nói vẫn chưa giáng lâm.

Nhưng cũng không sao cả.

Dù không có thời cơ tốt nhất, Tống Thư Hàng vẫn tin rằng mình có thể vượt qua thiên kiếp bát phẩm.

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng buông tay Tống Thư Hàng ra.

Tống Thư Hàng nắm tay lại.

Thế giới hạch tâm mở ra, khóa một tọa độ không người giữa vũ trụ.

Một loáng sau, nguyên thân và nhục thân của Tống Thư Hàng đồng thời xuất hiện tại tọa độ mà đao gỗ đã ghim chặt trong vũ trụ bao la.

Nguyên thần, nhục thân, hợp hai thành một.

Cảnh giới của hắn đạt tới thất phẩm đỉnh phong như nước chảy thành sông, cuối cùng chạm đến tiêu chuẩn của một Huyền Thánh bát phẩm thực thụ.

Không gian thiên kiếp bát phẩm quen thuộc mở ra, nuốt chửng lấy Tống Thư Hàng,

Thời gian ở Hoa Hạ vừa hay chạy nốt một giây cuối cùng, bước sang năm mới 2020.

Chương 2428: Huống hồ, ta không phải là sư tử

Không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm quen thuộc xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

Bốn phương tám hướng là biển sét mênh mông vô tận, sấm sét gào thét vang rền như muốn xé xác những tu sĩ lạc bước vào thế giới thiên kiếp này thành mảnh nhỏ! Sức mạnh thiên kiếp khủng bố chấn nhiếp những Tôn Giả thất phẩm chập chững bước chân vào không gian độ kiếp Huyền Thánh bát phẩm.

Nhưng khi nghe âm thanh vang rền quen thuộc này, Tống Thư Hàng lại thấy thân thiết lạ thường.

Gần đây thời gian Tống Thư Hàng tắm mình trong thế giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm còn nhiều hơn thời gian ở kí túc xá trường đại học, hắn vào đó còn thường xuyên hơn về nhà!

Tống Thư Hàng là sinh viên ở trọ xa nhà, đôi khi cả tháng mới thò mặt về một lần, năm nay thì còn thưa hơn.

Thế mà tần suất hắn vào không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm thì cứ duy trì mỗi tháng một lần đều như vắt tranh. Tháng này hơi muộn một chút, nhưng cũng vẫn là giây cuối cùng của ngày cuối cùng trong tháng, không bị lỡ mất nhịp nào.

Quan trọng hơn, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng vào không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm một mình.

“Chỉ có một mình ta thôi. Lần này không độ kiếp tập thể nữa đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười. Thế này thì cũng không sợ vạ lây sang người vô tội.

Mà khi chỉ có một mình hắn thì uy lực của thiên kiếp sẽ không tăng lên.

Lần này hắn chỉ muốn độ một thiên kiếp bát phẩm bình thường.

“Tới đây đi!” Tống Thư Hàng phóng khoáng hô vang, pháp khí hồi sinh figure thủy tinh đỏ Sở các chủ thu nhỏ tỏa sáng lập lòe trên cổ hắn.

Tống Thư Hàng nện mạnh hai nắm đấm vào nhau tạo nên tiếng kim loại vang rền, lấn át cả tiếng kiếp lôi ầm ì trên lôi hải.

Cương Thủ biến dị bao trùm toàn thân + Thánh Viên Long Lực Thần Công + Nho Gia Kim Cương Thân, kích hoạt!

Hư ảnh của cả một quân đoàn thánh viên xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, được Đại Thánh Viên dẫn dắt, bày thành trận hình vuông vức.

Chân long trên cổ đám thánh viên cũng thoát khỏi trạng thái khăn quàng, bay lượn vòng trên đỉnh đầu chúng!

Kinh văn Nho gia xuất hiện trong tay đoàn thánh viên, tự động mở ra, âm thanh ngâm tụng vang lên râm ran.

Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thoáng hiện từ đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, chia nhau bao phủ quanh người hắn, tất cả đều đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Trên mỗi pháp khí đều khắc trận pháp phòng ngự tuyệt đối của tiền bối ba mắt.

Khí linh tiểu tiên tử xuất hiện trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ bên phải của Tống Thư Hàng. Cô nàng ngồi quỳ trên chiếc găng, chỉ một tay về phía trước, hô vang “Ô Ô Ô!”

Mỹ nhân rắn công đức hiển hiện sau lưng Tống Thư Hàng, thuần thục đeo lên Bình Thiên Quan. Long bào nữ đế hoa lệ phủ kín người cô, tư thái của @#%× Tiên Tử - vị tiên tử xinh đẹp nhất Thiên Đình Viễn Cổ năm xưa hoàn toàn triển lộ.

Đồng thời, linh quỷ tiên tử trong thể nội của Tống Thư Hàng cũng chủ động bước ra đứng sau lưng hắn, ôm lấy hắn từ phía sau. Thần thể đặc biệt tu luyện được từ dòng tu Cư Sĩ phát động, duy trì đồng bộ với Tống Thư Hàng. Dưới sức ảnh hưởng của thần thể này, uy lực của thiên kiếp yếu đi trông thấy.

Cách phối trí này, cái đội hình này, mới xa hoa làm sao!

Thiên kiếp bát phẩm đối diện với đội hình này chỉ còn biết run lẩy bẩy!

“Ta thấy các ngươi như đang làm nhục thiên kiếp ấy.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

Lực lượng trong cọng tóc này đã bị Sở các chủ rút hết. Nó sẽ không làm ảnh hưởng đến quá trình độ kiếp của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ cũng là người từng trải, tu luyện từng bước gian nan đến được cảnh giới Trường Sinh Giả ngày nay.

Mỗi tu sĩ trở thành Trường Sinh Giả đều có tư chất ngất trời. Thế nhưng trước kia cô độ kiếp cũng không làm nhục thiên kiếp như thằng ranh này.

“Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực. Huống hồ so sánh với thiên kiếp thì ta không phải là sư tử, thiên kiếp cũng có phải là con thỏ nhỏ yếu gì đâu. Ta nhất định phải dốc hết sức ra đón đầu, tuyệt đối không khinh thị mảy may!” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sở các chủ: “…”

Trong biển thiên kiếp, tiếng sấm sét cuồng bạo vang lên, kiếp lôi ngưng tụ ngay trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, nhưng mãi mà chẳng thấy giáng xuống.

“Sở các chủ, sau khi tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm thì có thể dựa vào đạo trường sinh để giải quyết vấn đề vô sinh sao?” Nhân lúc rảnh rỗi, Tống Thư Hàng trưng cầu ý kiến của Sở các chủ.

“Chuyện này ngươi có thể hỏi Trình Lâm ấy.” Tóc ngố của Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng: “Ta chính là Trình Lâm.”

Sở các chủ: “…” Có tin ta nghiền chết ngươi luôn không?

“Khụ, chẳng biết gần đây Trình Lâm tiên tử làm gì, ta không thể liên hệ được với cô ấy cũng một thời gian rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Tương lai kiểu gì cũng liên hệ được. Trình Lâm chính là Trường Sinh Giả hệ sinh mệnh, cho nên ngươi không cần phải lo ba cái chuyện Huyền Thánh vô sinh đâu.” Sở các chủ trả lời.

“Thế ngoài đạo trường sinh hệ sinh mệnh ra thì còn phương án nào khác không?” Tống Thư Hàng nảy lòng tò mò.

“Có.” Sở các chủ chậm rãi nói.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Xin Sở các chủ chỉ bảo cho.”

“Bây giờ ngươi đang ở cảnh giới thất phẩm, tranh thủ đi học tri thức về thụ tinh nhân tạo trước khi lên đến bát phẩm đi.” Sở các chủ lười biếng nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thực ra trước kia hắn cũng nghĩ đến phương án này.

Mà tính khả thi còn rất cao!

Nhưng mà… chẳng lẽ hắn lại phải trở thành người đàn ông đầu tiên thụ tinh ống nghiệm thành công giữa không gian thiên kiếp bát phẩm sét đánh đì đùng này ư?

…

Ầm ầm ~

Thiên lôi trên bầu trời vẫn đang thét gào, kiếp vân cuồn cuộn phủ kín cả thiên địa.

Nhưng kiếp lôi thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đừng bảo là thiên kiếp lại biến dị nữa đấy nhé?

Lần này có mỗi một mình hắn độ kiếp, thiên kiếp chẳng lý nào lại tăng cường!

“Từ từ đã…” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Phân thân của hắn vẫn còn đang độ thiên kiếp cửu phẩm.

Trong lần độ kiếp trước đó, hắn và Tô Thị A Thập Lục bị thủ đoạn còn sót lại của Bạch Thiên Đạo đưa đi độ kiếp, tách biệt hoàn toàn với hiện thế này rồi.

Nhưng lần này thì khác. Bản thể của hắn bị kéo vào thiên kiếp bát phẩm, phân thân vẫn còn ở lại không gian thiên kiếp cửu phẩm kia.

Cứ thấy nguy hiểm thế nào ấy.

Tống Thư Hàng nhanh chóng mở danh sách bạn tốt trong phần mềm chat Tu Chân, nhắn tin cho cả Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two: [Chúc mừng năm mới ~ Bạch tiền bối ~ Bản thể của ta đang độ thiên kiếp bát phẩm, phân thân thì đang ở trong không gian thiên kiếp cửu phẩm, có phải là không ổn không?]

[Phân thân ở trong không gian thiên kiếp cửu phẩm của ngươi không sao cả. Nửa người ta không cảm giác thấy nguy cơ.] Bạch tiền bối trả lời rất nhanh. Một nửa chân thân của hắn cũng đang ở trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm.

Bạch tiền bối bảo không sao có nghĩa là không gian thiên kiếp cửu phẩm không có vấn đề gì.

[Ngươi bắt đầu độ kiếp rồi à?] Bạch tiền bối two hỏi ngược lại.

[Vừa vào đến nơi.] Tống Thư Hàng đáp.

[Không gian thiên kiếp có gì lạ thường không?] Bạch tiền bối two hỏi tiếp.

[Thiên kiếp cứ ngưng tụ mãi, kiếp vân đầy trời, nhưng chẳng thấy kiếp lôi đâu cả.] Tống Thư Hàng đáp.

[Đừng hoảng hốt. Có lẽ nguyên nhân không phải tại ngươi đâu.] Bạch tiền bối two nói.

Ngay nháy mắt vừa rồi, quả cầu béo phân thân đang đánh nhau với hình chiếu phân thân của hắn tại hiện thế đột nhiên khựng lại, sau đó bị hình chiếu phân thân của hắn đánh nổ tung, biến thành một trận mưa kim loại lỏng tưới đầy trời.

Không chỉ phân thân, ngay cả đại lão quả cầu béo bản thể trong thế giới Cửu U cũng dừng lại y như chết máy vậy.

Chương 2429: Phiền não của Bạch tiền bối two

Nói thật là đánh nổ tung quả cầu béo phân thân trong nháy mắt khiến Bạch tiền bối two thấy chẳng quen chút nào.

Trong hiện thế, hình chiếu phân thân của hắn bắt đầu kết thúc công việc, thu thập hết quả cầu béo phân thân đã biến thành mưa, phong ấn lại rồi mang về thế giới Tà Liên. Trong quá trình ấy, Bạch tiền bối two hình chiếu phân thân còn nhân tiện tịch thu được một mảnh binh phù hình rồng của Thiên Đạo thứ ba nữa.

Cùng lúc đó, ở thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối two chân thân đã rời khỏi thế giới Tà Liên ấm áp, đi tới bên cạnh đại lão quả cầu béo chân thân.

Lúc này đại lão quả cầu béo chân thân nằm im không nhúc nhích, thân thể kim loại lỏng tỏa ra ánh sáng le lói.

Trong quá khứ, Bạch tiền bối two chỉ cần xuất hiện trong phạm vi một vạn km xung quanh đại lão quả cầu béo là nó đã phát khùng lên rồi.

Hình như đây là lần đầu tiên hai vị chúa tể Cửu U đứng đối mặt với nhau mà bình yên thế này thì phải?

Bạch tiền bối two bước tới chọc nhẹ lên thân thể của đại lão quả cầu béo mà nó chẳng phản ứng gì.

[Ban nãy Tống Thư Hàng nói thế giới thiên kiếp có vấn đề, kết hợp với việc quả cầu béo phân thân trong hiện thế đột nhiên chết máy… nghĩa là Thiên Đạo tương ứng với quả cầu béo này sắp tiêu tán rồi sao?] Bạch tiền bối two thầm nghĩ trong lòng.

Trong chư thiên vạn giới này, chỉ có Thiên Đạo mới có thể làm ảnh hưởng đến quả cầu béo, làm cho nó chết máy đột ngột được thôi.

Thiên Đạo quả cầu béo luôn tồn tại tai họa ngầm, các cường giả đỉnh cao trong chư thiên vạn giới đã cảm ứng được từ lâu.

Đặc biệt là gần đây, tai họa ngầm trong Thiên Đạo cầu béo tích lũy dần dần đã bắt đầu bộc phát. Có lẽ hôm nay nó đã chạm cực hạn nên quả cầu béo này mới chết máy như vậy.

“Phải chết thì chung quy là phải chết, có tránh cũng tránh không khỏi. Nên sống thì cuối cùng là vẫn sống thôi!” Bạch tiền bối two nói lời thâm ảo, hồn nhiên quên béng sự thật rằng chính hắn đã âm thầm phá hư biết bao nhiêu con đường thoát thân của quả cầu béo kia.

Thân là chúa tể Cửu U, sao có thể nhớ hết những “việc tốt” mà mình đã làm cơ chứ?

“Cứ nghĩ trong hai ta, ta mới là kẻ biến mất trước. Không ngờ cuối cùng ta lại phải tiễn đưa ngươi. Thế sự vô thường, thật khiến người ta phải thổn thức.” Bạch tiền bối two mồm đọc điếu văn, tay thì táy máy.

Hắn vươn tay đập thân thể của đại lão quả cầu béo. Đại lão quả cầu béo trong trạng thái đứng máy chẳng khác gì một quả bóng thực thụ, đã thế lại còn cực kì co giãn.

Theo động tác đập của Bạch tiền bối two, thân thể quả cầu béo bắt đầu nảy lên như một quả bóng nước đàn hồi, mỗi phát búng đều dẫn đến một cơn rung động.

Bạch tiền bối two nổi hứng khoe kĩ thuật dẫn bóng xuất sắc của mình. Thực ra hắn rất thích mấy trò bóng bánh. Cái hồi đưa được hình chiếu phân thân ra hiện thế nhờ Tống Thư Hàng, hắn đã tìm hiểu hết một lượt tất cả các trò liên quan đến bóng ở Trái Đất rồi.

Chơi bóng rổ, đánh bóng chuyền, đánh snooker, đá bóng… chỉ cần có bóng thì đánh bằng tay hay đá bằng chân hắn đều thích hết.

“Nhìn xem, trong cả thế giới Cửu U mênh mông này, cuối cùng chỉ có mình ta đến thăm ngươi. Nói cách khác, trong thế giới Cửu U này chỉ có ta là thực sự để ý đến ngươi thôi.” Bạch tiền bối nâng cao thân thể của đại lão quả cầu béo lên, sau đó làm động tác ném bóng vào rổ, quăng thẳng nó ra ngoài.

Rầm!

Thân thể khổng lồ của đại lão quả cầu béo bay theo một quỹ đạo vòng cung xinh đẹp, cuối cùng rơi ầm xuống mặt đất thế giới

Cửu U, tạo thành một cái hố sâu hoăm hoắm.

"Thực ra… ta hi vọng ngươi có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa. Tống Thư Hàng vừa mới trùng kích cảnh giới bát phẩm, còn chưa có tư cách tranh đoạt Thiên Đạo đâu." Bạch tiền bối two đi tới bên cạnh thân thể của đại lão quả cầu béo, kéo nó ra khỏi cái hố nọ.

Sau đó, hắn vừa nói vừa thử vẽ trận pháp phong ấn lên thân thể của đại lão quả cầu béo, xem có phong ấn được nó như cái ngày nó phong ấn hắn trong cây trụ kia không. Về lý mà nói, nếu có vật liệu đủ mạnh và Bạch tiền bối two dốc hết toàn lực thì muốn phong ấn đại lão quả cầu béo mấy trăm năm là chuyện dễ dàng.

"Nếu bây giờ ngươi biến mất, thì chẳng bao lâu nữa lại có Thiên Đạo và chúa tể Cửu U mới xuất hiện. Ta cũng không biết chúa tể Cửu U mà Thiên Đạo tiếp theo sản sinh ra sẽ mang dáng dấp thế nào, có chung sống hài hòa được như ta với ngươi không. Mà nếu có chúa tể Cửu U mới sinh ta thì chắc chắn bản thể của nó sẽ chẳng thiếu hụt như ngươi đâu, ta sẽ gặp phiền toái lớn đấy." Bạch tiền bối two vừa vẽ trận pháp phong ấn, vừa nhẹ giọng thổ lộ với đại lão quả cầu béo.

"Tình huống bết bát nhất là… chúa tể Cửu U mới vừa xuất hiện thì ta cũng sẽ biến mất như ngươi. Dù sao ta cũng chẳng biết Bạch Thiên Đạo năm xưa dùng cách gì mà giữ ta lại thế giới Cửu U, tiếp tục làm chúa tể, và cũng không biết thủ đoạn của hắn có thể duy trì được đến bao giờ." Bạch tiền bối two nói nhỏ.

Đây đều là chuyện khiến Bạch tiền bối two phiền não.

Nhưng vì vấn đề tự tôn, nên hắn không thể chia sẻ những mối phiền não này với bất kì ai. Dù là thú cưng của hắn hay Tống Thư Hàng, đều không phải là đối tượng để cho hắn bộc bạch.

Hắn là Bạch chúa tể Cửu U, làm sao có thể nói nỗi rầu lòng của mình cho người khác nghe được cơ chứ?

"Nói không chừng chẳng bao lâu sau khi ngươi biến mất thì ta cũng đi theo đấy. Nếu quả thực như vậy thì chúng ta đúng là có duyên rồi, sinh tử không rời cơ mà." Bạch tiền bối two dừng động tác trong tay, vỗ nhẹ tay mấy cái.

Lúc này trên mình quả cầu kim loại lỏng màu trắng bạc phủ đầy phù văn màu đen, khiến nó giống hệt một tác phẩm nghệ thuật.

“Thực ra, từ tận đáy lòng ta hi vọng Tống Thư Hàng có thể tranh đoạt vị trí thiên đạo. Từ khi ta sinh ra đến giờ, hiếm lắm mới gặp được một thằng nhóc thú vị mà hợp duyên như nó, trò mèo tìm đường chết nhiều mà cách kêu cứu cũng đến là phong phú kia. Trừ việc không biết kể chuyện cười ra, trên cơ bản nó chẳng có khuyết điểm gì cả. Nếu nó tấn thăng thành thiên đạo… nếu như là nó… thì có lẽ ta sẽ không biến mất đâu. Mà chúa tể Cửu U của nó với ta cũng sẽ không có mâu thuẫn gì hết.” Bạch tiền bối two đặt tay lên thân thể đại lão quả cầu béo, bắt đầu kích hoạt phong ấn.

“Tiếc là thời gian vội quá. Tốc độ tấn thăng của nó đã nhanh đến thế rồi… mà vẫn muộn mất mấy bước.” Lực lượng của Bạch tiền bối two không ngừng rót vào phù văn phong ấn.

“Nhưng thế cũng tốt. Cái ghế thiên đạo có dễ nuốt như vậy đâu. Mà hình như Thư Hàng cũng không muốn tranh đoạt Thiên Đạo thì phải.” Bạch tiền bối two ấn mạnh một cái.

Phong ấn hoàn thành. Đại lão quả cầu béo bị phong ấn ép lại chỉ bằng một quả bóng rổ.

Khi phong ấn hoàn thành, thân thể của đại lão quả cầu béo dường như khôi phục năng lực hành động. Quả cầu chết máy… tựa hồ sống dậy rồi?

“[Phẫn nộ] BẠCH U U!!” Đại lão quả cầu béo phát ra tiếng rống giận rung trời.

“Quả cầu béo ~ Chào ngươi ~” Bạch tiền bối two cười ha hả, đồng thời nhắn tin cho Tống Thư Hàng: [Hệ thống nhắc nhở thủ công: Thế giới thiên kiếp sắp khởi động lại rồi đấy, độ kiếp cho tử tế đi, Thư Hàng.]

Chương 2430: Kẹt ở BUG của thiên kiếp

Trong thế giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm.

Tranh thủ lúc thiên kiếp chưa giáng xuống, Tống Thư Hàng ra trận mới bắt đầu mài gươm.

Lúc này trên đầu hắn đội một chiếc vương miện gai có thể tăng cường năng lực học tập. Gai nhọn trên vương miệng kẹp chặt lấy cái đầu sắt của Tống Thư Hàng, rạch ra một vệt trắng mờ trên trán hắn.

Song, cũng chỉ làm được đến thế mà thôi.

Dù là thần khí lấy việc tổn thương chủ nhân và khiến chủ nhân đau đớn kịch liệt làm mục tiêu như vương miện gai, cũng chỉ có thể mang lại cho Tống Thư Hàng một chút nhoi nhói nhỏ bé.

Dưới sự giúp đỡ của vương miện gai, Tống Thư Hàng cầm sách ngôn ngữ viễn cổ, nghiêm túc học hỏi qua bài giảng phụ đạo của tóc ngố nhà Sở các chủ. Ngôn ngữ viễn cổ là môn học bắt buộc của tất cả các Huyền Thánh bát phẩm, dù không nói được thì ít ra cũng phải nghe hiểu và đọc được.

Tống Thư Hàng sắp tấn thăng lên bát phẩm mới cắm đầu tranh thủ học ngôn ngữ viễn cổ, nói không chừng mấy chữ hắn học nháo học nhào này lại là từ khóa lúc đi thi thì sao?

Mặt khác, hắn còn để ý đến một chi tiết khác.

Hắn phát hiện ra hư ảnh thánh viên trên đỉnh đầu mình cũng mang đến tác dụng tăng cường hiệu quả học tập như vương miện gai.

Tống Thư Hàng suy đoán đây là công lao của Nho Gia Kim Cương Thân.

Là công pháp luyện thể do chính tay Thánh Nhân Nho Gia nghiên cứu ra, dựa trên nguyên tắc “Thân thể là vốn gốc của việc học”, Nho Gia Kim Cương Thân vừa có thể cường hóa thân thể, vừa tăng cường khả năng học tập cũng là điều dễ hiểu.

Khi Tống Thư Hàng đang chìm đắm trong bể học không biết đâu là bờ, thì lời nhắc của Bạch tiền bối two đã vang lên bên tai hắn.

Thế giới thiên kiếp sắp khởi động lại à?

Tống Thư Hàng vội vàng cất sách ngôn ngữ viễn cổ, nhảy lên một cái, có điều hắn quên tháo cái vương miện gai. Vương miện này đội lên đầu chẳng đau cũng chẳng ngứa, cứ như là không tồn tại vậy.

“Bạch tiền bối two nói thiên kiếp sắp giáng xuống rồi! Mọi người tập trung tinh thần!” Tống Thư Hàng lớn tiếng hô vang.

Quát to một câu trước trận đấu có thể nâng cao sĩ khí và khả năng chiến thắng.

“Ô Ô Ô” Tiểu tiên tử khí linh trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ phồng má hô to khí thế.

Thánh viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lại dàn trận chỉnh tề rồi đấm thùm thụp vào ngực như một đám tinh tinh.

Mỹ nhân rắn công đức vỗ long bào nữ hoàng trên thân. Lần này Tống Thư Hàng độ kiếp, cô có nhiệm vụ cực kì nặng nề! Không những phải giữ gìn thể diện cho hắn, phải tổ chức phòng ngự, mà còn phụ trách cả việc phong ấn thiên kiếp bị Tống Thư Hàng đánh ngất xỉu, dự trữ trong hko hàng để làm nguyên liệu nấu ăn nữa.

Bởi vì lôi kiếp Huyền Thánh bát phẩm cực kì hiếm có khó tìm, trừ chính Tống Thư Hàng ra, hầu như chẳng còn con đường nhập hàng nào khác.

Mấy lần trước bọn họ toàn độ kiếp cả đoàn, thiên kiếp dị biến, căn bản không dự trữ được.

Lần này khó lắm Tống Thư Hàng mới đánh một chọi một với thiên kiếp bát phẩm!

Ngàn năm có một thời cơ, giờ không tận dụng còn chờ bao lâu?!

Ầm ầm!

Trong thế giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm, thiên lôi vẫn rền vang, kiếp vân vẫn cuồn cuộn.

Nhưng kiếp lôi vẫn chẳng thấy tăm hơi.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Chẳng phải Bạch tiền bối two nói thiên kiếp sắp giáng xuống rồi sao? Sao còn chưa bắt đầu vậy?

Cứ thế này thì bao nhiêu sĩ khí đều xìu hết mất thôi.

Một lúc lâu sau…

Tống Thư Hàng không nhịn được nữa, lại nhắn tin cho Bạch tiền bối two: [Bạch tiền bối ơi, trong thế giới thiên kiếp của ta chẳng có thiên lôi gì cả!]

[Thiên kiếp vẫn chưa bắt đầu ư? Kì lạ, quả cầu béo chỗ ta đang nhảy nhót tưng bừng, sắp phá phong ấn mà ra, nổi khùng lên đánh nhau với ta rồi đây này. Nói cách khác, Thiên Đạo tương ứng của quả cầu béo này cũng phải khởi động thành công rồi mới đúng chứ? Sao lạ vậy?] Bạch tiền bối two nhanh chóng trả lời.

Chẳng lẽ Tống Thư Hàng vào giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm đúng vào lúc Thiên Đạo chết máy, nên khi nó khởi động lại thì thằng nhóc này bị kẹt ở Bug rồi?

[Có thể là thiên kiếp của ngươi có Bug rồi. Chờ một lát nữa mà không thấy thiên kiếp thay đổi gì thì ngươi dò xét theo ý mình thử xem. Ta quăng quả cầu béo này đi đã rồi liên hệ lại với ngươi sau nhé.] Bạch tiền bối two bổ sung.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thiên kiếp có bug? Chuyện vô lý rành rành, nhưng sao hắn lại tiếp nhận một cách đầy thuyết phục thế nhỉ?

Chẳng lẽ là vì hắn đã quen với BUG thiên kiếp rồi sao?

Về lý mà nói, độ kiếp theo nhóm thực ra cũng là một cái bug. Một đám tu sĩ chưa đạt đến Huyền Thánh kéo nhau đi độ kiếp tập thể, ấy thế mà cường độ thiên kiếp leo tít lên tận cấp Huyền Thánh, kéo tuột họ vào không gian thiên kiếp, độ kiếp xong còn ban thánh ấn, thánh danh, Huyền Thánh giảng pháp y như đãi ngộ của Huyền Thánh chính quy.

Nếu là một Thiên Đạo bình thường và không thiếu hụt, thì ngay sau khi Tống Thư Hàng nhân tiền hiển thánh và giảng pháp lần đầu tiên, nó đã phải sửa chữa sơ hở này ngay rồi, làm sao còn để hắn có cơ hội nhân tiền hiển thánh hết lần này đến lần khác như thế?

“Dò xét theo ý mình à?” Tống Thư Hàng nhìn biển sét mênh mông, nhẩm lại lời nhắc của Bạch tiền bối two ban nãy.

“Ngươi định làm gì?” Tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài nói: “Ban nãy Bạch tiền bối two bảo ta có thể thiên kiếp có BUG rồi. Khó khăn lắm ta mới đối mặt với thiên kiếp bát phẩm một lần, thế mà lại có vấn đề. Bạch tiền bối two dặn ta nếu lát nữa không thấy thế giới thiên kiếp thay đổi gì thì đi thăm dò nó theo ý mình thử xem.”

“Thăm dò theo bản năng là ngươi chết chắc.” Tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng bệnh rồi, bệnh không nhẹ là đằng khác. Nếu hắn làm theo bản năng thì chín phần mười là sẽ tự tìm đường chết.

“Sở các chủ, ta có phải là Tam Lãng tiền bối đâu.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Khi đối mặt thiên kiếp, ta cẩn thận lắm đấy. Dù sao thì… cái cảm giác mơ hồ kia vẫn còn ở đây mà.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hơi nhúc nhích.

Chẳng biết từ lúc nào mà Tống Thư Hàng lại ngoan ngoãn hơn nhiều.

Cô chẳng thấy quen gì cả.

“Tuy không biết thế giới thiên kiếp xuất hiện BUG gì, nhưng chúng ta không thể cứ ở đây thế này được.” Tống Thư Hàng nói rất nghiêm túc.

Thời gian của hắn cực kì quý giá, không thể cứ ở đây lãng phí với cái thế giới thiên kiếp này.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói: “Nói thử ta nghe suy nghĩ của ngươi rồi ta góp ý cho.”

“Chúng ta có thể ra tay từ ba hướng. Đầu tiên là thăm dò thiên kiếp bát phẩm… bắt đầu từ kiếp vân.” Thái Thượng Hoàng chỉ lên kiếp vân không ngừng ngưng tụ trên trời.

“Ngươi muốn làm gì kiếp vân?” Sở các chủ hỏi.

“Thiên lôi kiếp và tâm ma kiếp và thiên kiếp các thuộc tính khác đều có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn,… thì vì sao kiếp vân lại không thể chứ? So với thứ thuần năng lượng như thiên kiếp, kiếp vân còn có thực thể, còn thích hợp để trở thành nguyên liệu nấu nướng hơn ấy.” Tống Thư Hàng chỉ vào kiếp vân mà nói.

Mặc dù trong thực đơn yến tiệc thiên kiếp của Hà Chỉ Ma Đế không có cách chế biến kiếp vân, nhưng không sao cả, hắn có thể nghiên cứu ra!

“Một phương diện khác, là ta muốn thử xem có thể cắt mình thành hai nửa như Bạch tiền bối hay không!” Tống Thư Hàng sờ sờ bụng mình, cân nhắc xem nên cắt từ chỗ nào cho đẹp.

Chương 2431: Xin chào, nửa thân người của ngài đã tắt máy

Lúc ở thế giới thiên kiếp, Bạch tiền bối đã dùng hành động để chứng minh tính khả thi của phương án cắt bản thân thành hai nửa, sau đó để lại một nửa độ kiếp, một nửa kia thì đến hiện thế la cà.

Chỉ cần giữ một nửa thân thể ở thế giới thiên kiếp, quy trình độ kiếp sẽ không có vấn đề gì cả. Nửa thân thể kia đến hiện thế la cà cũng sẽ không bị pháp tắc cưỡng chế kéo vào thế giới thiên kiếp. Trừ khi nửa thân thể bị để lại thế giới thiên kiếp đã hóa thành tro bụi, nửa người còn lại ở hiện thế mới có thể bị kéo vào thế giới thiên kiếp lần nữa.

Trong tay Tống Thư Hàng có sáu thanh ‘phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối’ do Bạch tiền bối đặc chế, hắn có thể xuyên qua xuyên lại giữa hiện thế và thế giới thiên kiếp ba lần.

Tống Thư Hàng vươn tay hết vạch rồi lại vẽ trên phần eo mình, nếu như muốn tách ra thì chắc là lấy vị trí này làm ranh sẽ tốt hơn.

“Ngươi muốn đưa nửa thân thể của mình đến hiện thế để làm gì?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

“Có nhiều chuyện muốn làm lắm, dù sao từ lúc ta tiếp xúc với tu chân đến nay, mỗi ngày đều vô cùng phong phú, chuyện ta muốn làm còn rất nhiều, nếu liệt kê ra thì có thể viết đầy một quyển sổ nhỏ đấy.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cười ha ha: “Chẳng hạn như để phòng hờ thì nên yêu đương rồi sinh em bé nhỉ?”

“He he ~” Tống Thư Hàng căn bản không sợ đòn đánh tâm lý của sợi tóc ngố Sở các chủ, lại còn thuận theo tiếp lời: “Đúng thế, vậy nên ta không thể để nửa người trên trở về được, phải suy xét việc đưa nửa người dưới về hiện thế, trước khi tấn chức Huyền Thánh rồi bị tuyệt dục thì nên để lại chút gì đó đề phòng chứ.”

“Đàn ông quả nhiên là sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.” Sợi tóc ngố Sở các chủ lắc nhẹ.

Tống Thư Hàng nói: “Vậy chẳng phải bây giờ Sở các chủ dùng tóc ngố để suy nghĩ ư?”

Bệnh lâu thành thầy thuốc, sau khi Tống Thư Hàng bị đâm tim quá nhiều thì nay hắn đã trở thành một chuyên gia đâm tim ngược lại người ta.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cũng không thèm để ý, chỉ vặc lại: “Hâm mộ chức năng này của ta à?”

“Hơi hơi.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Hâm mộ cũng vô dụng, ngươi không học được đâu. Chiêu này không giống với Khống Phát Thuật, không phải đao pháp.” Sợi tóc ngố Sở các chủ cười nói.

Tống Thư Hàng sững sờ: “Gì cơ?”

Khống Phát Thuật là đao pháp ư?

“Không sai, thực tế Khống Phát Thuật ngưng tụ đầu tóc thành hai mươi bàn tay mà ta dạy ngươi lần trước là do ta cải biên từ ‘Biện Đao Cửu Trảm’, đó là một môn đao pháp hàng thật giá thật, là đao pháp đấy nhé.” Sợi tóc ngố Sở các chủ dịu giọng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Trở lại chuyện chính.” Tâm tình của sợi tóc ngố Sở các chủ rất tốt, nói: “Ngoại trừ muốn chế tác kiếp vân thành tiên hào đưa vào ‘thực đơn thiên kiếp’ và chặt bản thân ngươi thành hai nửa ra, phương án thứ ba của ngươi là gì?”

“Phương án thứ ba, là phương án sau cùng: lật bàn.” Tống Thư Hàng nhìn thế giới thiên kiếp rồi nói: “Trực tiếp lật cả thế giới thiên kiếp lên!”

“Lật kiểu gì?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

“Còn chưa nghĩ ra…” Tống Thư Hàng ăn ngay nói thật, thủ đoạn và bí thuật hắn nắm giữ vẫn chưa đủ phong phú, trừ khi có thể dẫn ra một đao ‘Nhân Quả đao’ đánh Hà Chỉ Ma Đế nổ tung kia, hoặc là chuẩn bị đủ số bảo vật khổng lồ để thi triển ‘khắc kim nhất kích’ giống hệt đô la thần chưởng nọ.

Ngoài ra, nếu hắn muốn lật tung thế giới thiên kiếp thì phải suy nghĩ thật kỹ về thủ đoạn sẽ dùng mới được.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Nói cả buổi trời, phương án thứ ba căn bản còn không biết phải thực hành kiểu gì.

“Nhưng phương án thứ ba vốn chính là phương án cuối cùng, dưới tình huống không còn lựa chọn nào khác thì mới đi lật bàn. Hiện tại, ta sẽ thử áp dụng phương án một và hai thử xem sao.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Sở các chủ: “Sử dụng hai phương án cùng một lúc à?”

“Ừm.” Tống Thư Hàng chuyển động ý niệm, chuyển hóa bản thân thành hình thái sương mù ngụy bất hủ.

Mỹ nhân rắn công đức sau lưng duỗi tay nắm lấy một thanh kiếm sắc bén trong pháp khí tam thập tam thú rồi chém ra một kiếm về phía Tống Thư Hàng trong hình thức sương mù.

Tống Thư Hàng trong hình thức sương mù bị cắt thành hai nửa.

Trong một nửa có hàn quang của con mắt Thánh Nhân lóe lên, trong một nửa khác lại có ánh sáng bảy màu.

“Hay lắm, xem ra phương án này có thể thành công rồi.” Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Lúc đầu hắn chỉ định tách đầu ra khỏi thân thể. Từ sau sự kiện ‘thiên phạt mất thân’ lần trước, đầu của hắn đã trở nên đặc biệt cứng, còn thức tỉnh dị năng thiên phú ‘đầu thân chia lìa’.

Vừa rồi Tống Thư Hàng nương theo hiệu quả của ‘thân thể sương mù hóa ngụy bất hủ’, cùng lúc sử dụng thiên phú ‘đầu thân chia lìa’, lại có mỹ nhân rắn công đức phối hợp bên cạnh, thành công chặt đứt bản thân từ phần eo tựa như thiên phú đầu thân chia lìa vậy. Việc này có hình thức khác với lần tránh né quẻ bói của đại lão quả cầu béo trước đó. Lần này là Tống *hình thức nửa người* Thư Hàng chân chính.

Hai nửa thân thể bị cắt ra ngưng thụ thành hình người lần nữa. Vết cắt nơi phần eo bằng phẳng, không có máu tươi, cũng không có nội tạng rơi ra, chỉ có một tầng ‘sương mù’ hình thức ngụy bất hủ mỏng manh bao trùm mà thôi.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, hai nửa thân thể có thể tự do hành động.

"Hay lắm." Tống Thư Hàng cười nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ nhìn cảnh này mà chỉ biết câm nín. Hình như một thân tà thuật và quái năng của Tống Thư Hàng không có công pháp hoặc năng lực thiên phú nào đúng tiêu chuẩn cả.

Có thể tưởng tượng, sau khi Tống Thư Hàng thuần thục nắm giữ năng lực mới khai phá ra này, muốn giết chết Tống Thư Hàng sẽ khó khăn hơn nhiều. Dù cắt Tống Thư Hàng thành mấy khúc đều không khiến hắn đau ngứa gì cả.

"Vậy kế tiếp, đưa nửa người số 2 vào hiện thế đi." Tống Thư Hàng nói.

Nửa người số 2 chính là nửa thân dưới của hắn. Chủ yếu là lời nói trước đó của Sở các chủ rất có đạo lý. Nếu như thiên kiếp thật sự chậm chạp không giáng xuống mà muốn kéo dài một năm nửa năm nữa, nói không chừng hắn có thể nhất tâm nhị dụng, khống chế nửa thân số 2 của bản thân đến hiện thế để tính chuyện yêu đương lâu dài, hâm nóng tình cảm của mình và Tô Thị A Thập Lục cũng nên?

Mỹ nhân rắn công đức duỗi tay đặt lên hai nửa thân thể của Tống Thư Hàng, số lượng lớn ánh sáng công đức hội tụ, bổ sung hoàn toàn cho hai nửa thân thể. Đây cũng không phải lần đầu làm nên Tống Thư Hàng khá thuận tay.

Tống Thư Hàng lấy ra một thanh phi kiếm dùng một lần do 'thân thể bằng gỗ' khắc thành, cuốn lấy 'nửa người số 2' rồi bấm pháp quyết: "Đi thôi ~ tiến về hiện thế!"

Nửa người số 2 được hào quang của phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối bao phủ, biến mất trong không gian thiên kiếp bát phẩm.

Tâm niệm của Tống Thư Hàng một phân thành hai.

Một bộ phận dùng để khống chế nửa thân thể số 1 trong thế giới thiên kiếp, một bộ phận dùng để khống chế nửa thân thể số 2 tiến về hiện thế.

Dù sao nửa thân thể khác với phân thân, nửa thân thể chính là Tống Thư Hàng hoàn chỉnh, không có khả năng tự do hành động.

Dù cho chỉ hất chân thôi cũng cần Tống Thư Hàng khống chế.

Hai hơi thở sau.

Phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối thành công mang theo nửa thân thể số 2 của Tống Thư Hàng lẩn vào hiện thế, đi đến nơi sâu trong vũ trụ không có người sống.

Mà pháp tắc thiên kiếp không kéo nửa thân thể số 2 trở về lần nữa.

“Thành công rồi!” Tống Thư Hàng nhếch miệng lên.

Sau đó, hắn định khống chế nửa thân thể số 2 trở về thế giới hạch tâm, trước tiên chuyển dời Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử ra khỏi thế giới hạch tâm.

Ngay lúc ý niệm hắn khẽ động… Đột nhiên trong hư không xuất hiện một vòng xoáy màu vàng nuốt mất nửa thân thể số 2 của hắn.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng đã mất liên hệ nửa thân thể số 2.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Chương 2432: Cút Đi ~

“Sao thế?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Cô có thể cảm ứng được đột nhiên bắp thịt Tống Thư Hàng căng cứng, rơi vào trạng thái ‘giật mình’. Dù đã đeo mặt nạ trên mặt để che đậy biểu cảm biết nói kia đi, nhưng chỉ cần quen thuộc, các đại lão có thể phát hiện kỳ thật toàn thân Tống Thư Hàng đều có thể nói chuyện. Có thể đây chính là ngôn ngữ thân thể trong truyền thuyết chăng?

“Nửa thân thể số 2 của ta… mất liên lạc rồi!” Tống Thư Hàng quả thực không dám tin.

“Là không gian Huyền Thánh bát phẩm cắt đứt liên hệ giữa ngươi và nửa thân thể ư?” Sợi tóc ngố Sở các chủ suy đoán. Chuyện Bạch Thánh có thể làm được không có nghĩa là người khác cũng có thể làm được.

Bạch Thánh Quân có thể nhảy qua không gian đồng thời khống chế hai nửa thân thể hành động, không có nghĩa là Tống Thư Hàng cũng có thể làm được. Chỉ cần tu luyện giả tiếp xúc với Bạch Thánh Quân một thời gian ngắn đều có thể cảm nhận được sự đặc thù của hắn.

“Không phải, lúc nửa thân thể số 2 của ta trở về hiện thế thì ta vẫn khống chế nó được. Nhưng ngay sau đó, hình như có một lỗ đen nuốt mất nửa thân thể số 2 của ta rồi!” Tống Thư Hàng giải thích.

“Vị trí trở về hiện thế của phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối của Bạch Thánh Quân là ngẫu nhiên, có phải ngươi không cẩn thận bay đến bên cạnh lỗ đen nên mới bị lỗ đen nuốt mất không?” Sợi tóc ngố Sở các chủ suy đoán.

Mặc dù chuyện như vậy có xác suất không cao, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

“Không đâu, nếu như bị lỗ đen nuốt mất, vậy cơ thể ta nhất định sẽ có cảm giác đau đớn kinh khủng hoặc tương tự như thế. Nhưng … mặc dù mất liên lạc, nhưng ta vẫn loáng thoáng cảm ứng được nửa thân thể số 2 của ta vẫn còn đó chứ không bị xoắn nát. Loại cảm giác này rất quen thuộc.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Dường như hắn đã từng trải qua chuyện như vậy, một bộ phận thân thể có cùng nhịp thở với hắn cũng mất đi liên hệ. Nhưng hắn lại có thể cảm giác được bộ phận bị mất của mình vẫn còn sống chứ chưa chết hẳn.

Đây là một loại ký ức ảo giác vô cùng mãnh liệt.

Tim nhói đau.

“Như vậy, chỉ còn một khả năng.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói: “Không phải trước đó Bạch chúa tể Cửu U từng đề cập với ngươi rằng Thiên Đạo có thể vừa mới chết máy một lần, rồi lại khởi động lại một lần ư. Cho nên, có phải nửa thân thể số 2 của ngươi vừa về đến hiện thế đã bị Thiên Đạo vừa khởi động lại bắt được, sau đó… lại đưa vào trong một thế giới thiên kiếp bát phẩm khác không? Hoặc là, nửa thân thể số 2 mà ngươi mất trực tiếp bị bắt đến một không gian phong bế, không cho phép nửa thân thể của ngươi đi quấy nhiễu hiện thế?”

Vừa độ kiếp lại vừa đến hiện thế la cà, việc này rõ ràng không phù hợp với quy tắc độ kiếp.

“Hình như cũng chỉ có khả năng này thôi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Nhưng hẳn là không phải một thế giới thiên kiếp khác, ta có thể cảm ứng được nửa thân thể số 2 của ta hiện đang vô cùng an toàn, cũng không bị thương gì cả. Nên chắc đã bị giam cầm mà thôi. Hẳn là phải chờ khi ta độ kiếp trong thế giới thiên kiếp xong rồi ra ngoài hiển thánh thì nó mới có thể quay về.”

“Vậy bây giờ ngươi có thể sử dụng hiệu quả của tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công để làm mọc lại nửa thân thể số 2 không?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

“Không được, mặc dù từ ngoài nhìn vào, nửa thân thể số 2 và nửa thân thể số 1 đã bị cắt đứt. Nhưng thực tế thì chúng không hề bị cắt đứt, vẫn còn duy trì hiệu quả tơ vương. Vẫn chưa đủ điều kiện để tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công tái tạo lại.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy ngươi dứt khoát chút đi, cắt thêm một phần bên trên thử xem? Chẳng hạn như cắt ngay ngực ấy, sau đó lại sử dụng bí pháp tổng cương để tái tạo lại?” Sợi tóc ngố Sở các chủ đề nghị.

Dù sao với năng lực của Thánh Viên Long Lực Thần Công, dù Tống Thư Hàng chỉ còn lại cái đầu cũng có thể làm mọc lại đầy đủ. Như vậy cắt một đoạn rồi tái tạo là lối suy nghĩ rất bình thường.

“Sở tiền bối cô là ma quỷ đấy à?” Tống Thư Hàng sờ ngực mình: “Hay là Sở tiền bối đang ghen tỵ với ta, muốn ta cắt mình thành dạng giống như cô bây giờ?”

Sở các chủ hiện tại đã mọc ra gần tới chỗ mà cô vừa muốn Tống Thư Hàng ‘cắt’ đến.

“Còn nữa, dù sau khi ta cắt đến ngực thì một thời gian sau cũng sẽ chết. Cần dựa vào suối nguồn sự sống để kéo dài tính mạng, kết hợp với suối nguồn sự sống để tiến hành tái tạo. Vấn đề là nơi này nằm trong thế giới thiên kiếp, thế giới hạch tâm quéo rồi, ta không cách nào vào suối nguồn sự sống được.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Lần trước trong thiên phạt, mặc dù hắn chỉ còn lại cái đầu, nhưng lần đó có bí thuật của Bạch tiền bối two bảo vệ đầu, hơn nữa thế giới hạch tâm không co vòi, nên hắn có thể đặt cổ mình vào suối nguồn sự sống, mượn lực lượng sinh mệnh của suối nguồn sự sống và máu của Thánh Nhân Nho gia mới khiến thân thể mọc lại lần nữa.

Lần này nếu như trực tiếp cắt thân thể mình đến ngực trong thế giới thiên kiếp… có thể hắn sẽ đi đời nhà ma.

“Có đạo lý, vậy đợi sau khi ngươi độ kiếp ra ngoài rồi lại đến suối nguồn sự sống thí nghiệm thử xem. Vừa vặn, đến lúc đó ta triển khai ‘đạo’ của ta cho ngươi quan sát, sau khi ngươi tấn chức bát phẩm, quan sát ‘đại đạo’ của Trường Sinh Giả sẽ rất có lợi cho ngươi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ chậm rãi nói.

Linh quỷ tiên tử che mắt, không đành lòng nhìn thẳng Tống Thư Hàng.

Đạo của Sở các chủ có quan hệ với khô vinh song thụ kia, chính là ‘sinh tử’ chi đạo, từ trong tử vong thai nghén ra sinh mệnh mới.

“Chuyện về nửa thân thể số 2 của ngươi cứ tạm gác qua một bên trước đã. Dù sao đã mất liên lạc rồi, bây giờ ngươi cũng không cách nào tìm nó về được.” Sau khi sợi tóc ngố Sở các chủ sơ lược chủ đề ‘giảng về đạo’ xong thì lại bắt đầu nói sang chuyện khác, không cho Tống Thư Hàng có thời gian suy nghĩ sâu xa hơn.

“Ừm, nửa thân thể số 2 không mất được. Vậy chúng ta áp dụng phương án 1 trước nhé, thăm dò đám kiếp vân trên bầu trời cái đã.” Tống Thư Hàng liếm khóe miệng.

Nhiều kiếp vân như vậy, trong giống hệt kẹo bông, chẳng khác gì cả đống nguyên liệu nấu ăn mềm mại, khiến người ta nổi cơn thèm ăn.

“Phương diện xử lý kiếp vân, ngươi có manh mối gì không?” Sợi tóc ngố Sở các chủ lại lên tiếng hỏi.

“Không, nhưng không sao cả, trong danh sách bạn bè của ta có hai vị tiên trù hàng đầu, có thể cung cấp kinh nghiệm cho ta.” Tống Thư Hàng mở miệng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ, tiên trù có trình độ cao nhất tu chân giới hiện nay, năng lực tiên trù của cô đã sớm vượt khỏi cảnh giới của cô. Tu chân giới hiện nay, người có lòng tin xử lý được nguyên liệu nấu ăn trên bát phẩm cũng chỉ có một mình Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngoài ra, còn có người sáng lập ‘thực đơn thiên kiếp’: Hà Chỉ Ma Đế tiền bối. Hà Chỉ Ma Đế có quyền phát ngôn cao nhất ở phương diện xử lý kiếp vân.

Tống Thư Hàng thuần thục mở chức năng mạng Tu Chân ra, gửi cho Hà Chỉ Ma Đế một tin nhắn: “Hi, Hà Chỉ tiền bối ~ mấy ngày nay ngủ có ngon giấc không?”

“Cút ~” Hà Chỉ Ma Đế tức giận nói, hắn đã lặng lẽ thay đổi vị trí, khó khăn lắm mới nghỉ ngơi yên ổn một chút, thế mà tên khốn Bá Tống này lại tìm tới.

“Hà Chỉ tiền bối, ngươi có manh mối về việc phải xử lý kiếp vân thế nào không? Trước kia có từng nghiên cứu không vậy?” Tống Thư Hàng cười nói.

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Hắn là người có thâm niên nhất ở phương diện này. Hơn nữa, vừa nhắc tới đề tài này là hắn lại muốn trả lời ngay, sẵn tiện chỉ điểm cho đối phương đôi chút.

Nhưng đối phương là Bá Tống Huyền Thánh.

“Cút!” Hà Chỉ Ma Đế trả lời.

Bất kể thế nào, hắn cũng sẽ không truyền thụ bất cứ kinh nghiệm nào cho Bá Tống Huyền Thánh.

****

Cùng lúc đó.

Trong vũ trụ, hiện thế.

Một vòng xoáy màu vàng được mở ra.

Sau đó, một người đàn ông toàn thân màu vàng bước ra khỏi vòng xoáy.

Chương 2433: Lần Này Đến Phiên Ta Bảo Vệ Cô Ấy

“Ha ha ha, Tống mỗ ta lại trở về vị trí trung tâm rồi!” Sau khi người đàn ông màu vàng bước ra khỏi vòng xoáy thì hét to trong hư không.

“Bệ hạ, xin đừng hét quá to, sơn vàng sẽ tróc ra mất.” Trong vòng xoáy sau lưng hắn, một gã đàn ông đầu đội vương miệng với ống tay áo tựa như có hai vầng mặt trời hỏa diễm chói chang đang mỉm cười nhắc nhở, lớp sơn vàng này vừa được phết lên, còn chưa khô hẳn.

Vị lên tiếng nhắc nhở người đàn ông màu vàng chính là một trong tứ phương đại đế của Thiên Đình viễn cổ: Tây Phương Đại Đế.

Người đàn ông màu vàng: “…”

Khí thế ban đầu lúc xuất hiện lập tức đã bị cắt đứt.

Sau đó, trong vòng xoáy màu vàng lại hiển hiện một Trường Sinh Giả toàn thân mặc chiến giáp hàn băng, tóc bạc tung bay, hắn mở miệng: “Quyết định sử dụng nửa thân thể này thật sự không thành vấn đề chứ? Cường độ của nửa thân thể này chỉ chừng bát phẩm, có thể sẽ không chịu nổi sự giày vò của ngươi đâu. Ngươi cẩn thận một chút, đừng làm hư nó. Đặc biệt là mấy bộ phận quan trọng trong nửa thân thể này đều có lai lịch phi phàm, tuyệt đối phải bảo vệ chúng nó thật tốt đấy.”

Vị này là một Bắc Phương Đại Đế khác. Bắc Phương Đại Đế trong hiện thực đã mượn lá măng hồi sinh của Tống Thư Hàng để sống lại, thoát khỏi ‘đạo’ của Thiên Đế, giành lại được sự tự do.

Nhưng chẳng biết tại sao, bên trong vòng xoáy màu vàng này lại còn có một vị Bắc Phương Đại Đế khác tồn tại, cũng có được chiến lực Trường Sinh Giả.

Hơn nữa, dường như Bắc Phương Đại Đế đã hồi sinh trong hiện thế cũng biết đến sự tồn tại của một vị ‘Bắc Phương Đại Đế’ khác này.

Mặc dù là một Bắc Phương Đại Đế khác, nhưng hắn cũng rất thích Tống Thư Hàng, vừa mở miệng đã đang nhắc nhở người đàn ông màu vàng đừng làm hư nửa thân thể của Tống Thư Hàng.

“Yên tâm đi, mặc dù nửa thân thể này chỉ chừng bát phẩm, nhưng khi sử dụng nó ta mới có thể phát huy toàn bộ lực lượng. Trước kia ta mượn dùng nhục thân dự bị của các ngươi, thực lực toàn thân đều bị hạn chế. Đặc biệt là thân thể của kiếm tu trời sinh tương xung với ta, một thân thực lực mười phần chỉ phát huy được một phần, có đôi khi còn không phát huy được tới một phần nữa.” Người đàn ông màu vàng giải thích.

Hắn ra tay bắt giữ ‘nửa thân thể số 2’ của Tống Thư Hàng cũng không phải do ủ mưu từ trước, mà là hành động nảy sinh trong lúc nhất thời. Lúc đầu hắn định mượn dùng ‘Phật môn bất diệt thân’ của Trường Sinh Giả có độ tương xứng với hắn cao nhất để ra ngoài hành động. Không ngờ trong nháy mắt khi hắn định mượn dùng thân thể xuất thế thì đột nhiên nửa thân thể số 2 của Tống Thư Hàng vượt qua không gian mà đến, rơi ngay lối ra của vòng xoáy màu vàng.

Đây đúng là ý trời đã an bày, hoặc nên nói có thể là vận may của Bạch tiền bối trong cõi u minh đã phát huy tác dụng. Dù sao thứ đưa nửa thân thể số 2 của Tống Thư Hàng phi độn tới đây chính là phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của Bạch tiền bối!

Đối với người đàn ông màu vàng, không có thân thể nào để hắn đăng tràng xuất thế thích hợp hơn nửa thân thể của Tống Thư Hàng. Thế là hắn thay đổi kế hoạch ngay tắp lự, bắt giữ nửa thân thể số 2, còn phết một lớp sơn màu vàng lên nửa thân thể số 2.

“Bây giờ hắn là Bá Tống Huyền Thánh đang ở cảnh giới thất phẩm tấn cấp bát phẩm nhỉ, ngay lúc này hắn lại đưa nửa thân thể ra khỏi thế giới thiên kiếp… Chẳng lẽ là vì không muốn để lại tiếc nuối? Dù sao sau khi đạt tới Huyền Thánh bát phẩm, tu sĩ sẽ bị tuyệt dục mà.” Lúc này, lại có một Trường Sinh Giả phía sau người đàn ông màu vàng bước ra.

Đây là một người đàn ông trên hai tay đều buộc dây xích câu hồn, chính là Trường Sinh Giả Câu Hồn Đại Đế của Thiên Đình viễn cổ.

Hắn giống như Tây Phương Đại Đế, đều là Trường Sinh Giả đã lấy lại được 'tự do' từ trong tay Thiên Đế khi Tống đầu gỗ và Thiên Đế giao chiến lần trước.

"Nếu đúng như vậy, Tống đầu gỗ ngươi đã phá hỏng kế hoạch của Bá Tống Huyền Thánh… Nếu hắn không có con thì ngươi phải chịu trách nhiệm đấy." Vị Trường Sinh Giả thứ tư hiện lên, đây là một vị tiên tử, Bàn Đào Quả Tiên Tử.

Trước đây lúc Tống đầu gỗ lên sàn lần đầu tiên vì cứu Sở các chủ, trong không gian màu vàng sau lưng có tất cả bảy Trường Sinh Giả, xếp thành một hàng. Lúc đó ngoại trừ Bắc Phương Đại Đế ra, 'đạo' của sáu vị Trường Sinh Giả còn lại đều không hoàn chỉnh, chịu hạn chế từ 'đạo' của Thiên Đế.

Về sau Tống đầu gỗ và Thiên Đế giao phong chính diện, giải thoát ba vị Trường Sinh Giả từ trong 'đạo' của Thiên Đế, ba vị Trường Sinh Giả còn lại rơi vào trạng thái hóa đá. Hắn thất bại, cái giá cho sự thật bại chính là ba vị Trường Sinh Giả hóa đá kia bị Thiên Đế mang đi, chỉ còn sót lại đạo chủng, đến nay không rõ tung tích.

Đó là lần gần nhất Tống đầu gỗ khóc bật khóc.

"Ha ha, điều các người có thể nghĩ tới thì ta không nghĩ tới chắc?" Tống đầu gỗ đắc ý nói: "Lúc tiếp nhận 'nửa thân thể' này, ta đã lợi dụng đạo trường sinh hệ sinh mệnh để lưu giữ lại một phần hạt giống sinh mệnh từ lâu rồi. Đợi đến lúc trả lại nhục thân, ta sẽ thuận tay dán nhãn 'hạt giống sinh mệnh' lên bộ phận dùng sinh mệnh chi đạo bảo tồn này rồi trả cho Bá Tống. Chỉ cần hắn biết lợi dụng đám hạt giống sinh mệnh này thì không cần lo lắng vấn đề không con nữa. Vả lại, các ngươi đừng quên…hiện tại ta đang nắm giữ đạo trường sinh hệ sinh mệnh. Chỉ cần có ta ở đây, không cần lo lắng đến vấn đề tuyệt dục của Huyền Thánh bát phẩm!"

"Chờ chút… tại sao ngươi lại nghĩ đến chuyện rút hạt giống sinh mệnh ra? Lẽ nào lúc ngươi phết sơn vàng đã cắt mất thằng nhỏ của Bá Tống Huyền Thánh à?” Bắc Phương Đại Đế mặt không biểu cảm hỏi. Hắn thuộc loại bên ngoài lạnh lùng bên trong ấm áp, lúc hắn không cười thì gương mặt sẽ toát ra vẻ lạnh lùng cay nghiệt từ mọi góc độ. Nhưng khi hắn cười lại hệt như xuân về băng tan.

“Làm gì có chuyện ấy được, ta cũng có nguyên tắc đấy nhé!” Tống đầu gỗ xua tay, hơn nữa hắn lại không có sở thích cắt thằng nhỏ, lần trước cũng chỉ là một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu mà thôi, cũng không thật sự ra tay với thằng nhỏ của mình.

Vả lại, so với thủ đoạn cắt thằng nhỏ cấp thấp này, hắn có nhiều thủ đoạn và pháp thuật để mình quét sơn vàng đều hơn nữa, hắn có nhiều thao tác hay ho lắm đấy nhé.

“Đi thôi!” Tống đầu gỗ vung nhẹ tay, vòng xoáy màu vàng sau lưng dần đóng lại.

Bốn vị Trường Sinh Giả: Bắc Phương Đại Đế two, Tây Phương Đại Đế, Câu Hồn Đại Đế, Bàn Đào Quả Tiên Tử theo sát sau lưng hắn.

“Muốn đi gặp Sở các chủ hay tổ tiên kim long à?” Hai tay của Tây Phương Đại Đế giấu trong tay áo rộng thùng thình của mình, mỉm cười hỏi.

Tống đầu gỗ: “…”

“Trạng thái của Sở các chủ vẫn chưa khôi phục nhỉ, cô ấy đã dùng đạo của mình thai nghén ra Sở các chủ two.” Bàn Đào Quả Tiên Tử bổ sung: “Về phần tổ tiên kim long, thủ đoạn hồi sinh của cô ấy vẫn còn trên đảo thần bí, chờ người nào đó đến hôn đánh thức cô ấy đúng không?”

“Tại sao các ngươi lại biết nhiều thế?” Tống đầu gỗ dở khóc dở cười.

“Vậy trước tiên cứ giúp tổ tiên kim long hồi sinh đi, chiến lực của cô ấy thuộc hàng số một số hai trong Thiên Đình viễn cổ chúng ta. Nếu như chuyến này có cô ấy giúp đỡ thì khả năng thành công sẽ lớn hơn.” Câu Hồn Đại Đế tỉnh táo phân tích.

Tổ tiên kim long chính là Trường Sinh Giả có danh tiếng trong

Thiên Đình viễn cổ, trạng thái hoàn chỉnh của cô có sức chiến đấu cực mạnh, là ô chống lưng ban đầu của Tống đầu gỗ ở Thiên Đình viễn cổ.

Tống đầu gỗ lắc đầu: “Đừng đánh thức cô ấy… Cô ấy đã bảo vệ ta quá lâu rồi, lần này đến lượt ta bảo vệ cô ấy.”

Dứt lời, hắn duỗi tay mở một cánh cửa không gian ra.

Cánh cửa không gian này thông đến một thế giới quái dị trong chư thiên vạn giới.

Đây là một thế giới hỗn độn.

Tại trung tâm thế giới này có vô số kim loại thể lỏng đang lưu động.

Chương 2434: Vây quét thiên chi tử

Thế giới hỗn độn này là một tiểu thế giới nhân tạo.

Tiểu thế giới nhân tạo này giống như thế giới hạch tâm liên thông của Tống Thư Hàng bây giờ vậy.

Trước ngày hôm nay, tiểu thế giới hỗn độn này vẫn luôn bị che chắn, được lực lượng Thiên Đạo tăng cường. Trong chư thiên vạn giới không ai có thể tìm thấy nó.

Cho tới hôm nay, thời cơ mà bọn Tống đầu gỗ vất vả chờ đợi cuối cùng đã đến.

Quả cầu Thiên Đạo hiện thời đột nhiên đứng máy, mặc dù quá trình này rất ngắn, nhưng tiểu thế giới nhân tạo vẫn luôn được lực lượng Thiên Đạo giấu kín rốt cuộc cũng bị bọn họ tìm được.

[Tạo vật Thiên Đạo.] Sau khi Tống đầu gỗ mở cửa vào thông đến thế giới hỗn độn này ra, mấy người Bắc Phương Đại Đế lập tức có thể cảm ứng được khí tức đặc thù kèm theo trên tiểu thế giới này.

Trung tâm tiểu thế giới hỗn độn có một mảnh đất cháy đen. Mặt đất rạn nứt, thỉnh thoảng sẽ tuôn ra kim loại thể lỏng màu bạc, chậm rãi lưu động.

Mà dưới đáy mảnh đất cháy đen kia ẩn giấu một hạch tâm.

Hạch tâm đó chính là mục tiêu của bọn họ lần này!

“Thế giới nhân tạo này là một trong những phân đoạn kế hoạch cho đường lui mà đương kim Thiên Đạo chuẩn bị cho mình, nếu như xưa kia kế hoạch của hắn không xảy ra vấn đề thì Thiên Đình viễn cổ cuối cùng sẽ dời đến đây, hạ xuống bên trong không gian thế giới nhân tạo này. Cuối cùng, đạo của toàn bộ Thiên Đình sẽ hội tụ cùng nhau, bù vào chỗ thiếu hụt cho đương kim Thiên Đạo.” Tống đầu gỗ trầm giọng nói.

Nhưng vì Sở các chủ, trước đây hắn và Trình Lâm âm thầm liên thủ, làm kế hoạch Thiên Đình viễn cổ trật đường rây. Thậm chí hắn còn làm tu hú chiếm tổ chim khách, thay thế Thiên Đế trở thành đại diện cho chúa tể Thiên Đình. Đáng tiếc hắn chiếm tổ chim khách không đủ triệt để, thiếu chút nữa thì cả bản thân cũng bị cuốn vào.

Đến cuối cùng, chính Trình Lâm khiến kế hoạch Thiên Đình viễn cổ sụp đổ… bị lật ngược thế cờ.

“Mục tiêu ở ngay chỗ này à?” Bắc Phương Đại Đế trầm giọng nói, hàn ý lạnh lẽo thấu xương ngưng tụ bên cạnh hắn, ngay cả không gian cũng bị đóng băng.

“Không gian này là tạo vật Thiên Đạo, là sân nhà của đối phương. Nếu trực tiếp chiến đấu trong này thì sẽ bất lợi với chúng ta.” Tây Phương Đại Đế lên tiếng.

“Nhưng chúng ta không có cơ hội lựa chọn chiến trường.” Tống đầu gỗ dẫn đầu, bước một bước vào trong thế giới hỗn độn này: “Nếu như chúng ta không đi vào thì không thể dụ mục tiêu ra được.”

Bây giờ hắn đã tiếp quản phần lớn Thiên Đình viễn cổ, thậm chí còn kế thừa ‘thời gian chi đạo’ của Thiên Đế và ‘sinh mệnh chi đạo’ của Trình Lâm năm đó, sự hiện hữu của hắn phù hợp với điều kiện để thế giới hỗn độn này biến hóa.

Chỉ khi hắn tiến vào thế giới hỗn độn này mới có thể khiến hạch tâm bên trong mảnh đất cháy đen đó biến hóa.

“Yên tâm đi, lần này ngoại trừ chúng ta ra thì còn có quân chi viện mà.” Sau khi bước vào tiểu thế giới nhân tạo thì Tống đầu gỗ chợt lên tiếng.

Ngoài trừ nhóm chiến lực thuộc Thiên Đình viễn cổ ra… Trình Lâm Tiên Tử còn đang âm thầm tập kết một nhóm Trường Sinh Giả hàng đầu khác.

Đại đệ tử của Thánh Nhân: ‘Đạo Tử’ thuộc Nho gia, Trường Sinh Giả còn sống sót của Kim Cương tự, kẻ tỉnh táo duy nhất trong vực ngoại thiên ma nhất tộc bị nguyền rủa, còn có Trình Lâm Tiên Tử mượn nhờ ‘Diệp Tư’ để hiện thân trong thời gian ngắn, liên minh mà bọn họ tổ hợp thành là một cỗ chiến lực cực mạnh.

Mấy vị này sẽ đến vào thời điểm mấu chốt, liên thủ với bọn họ vây quét mục tiêu!

…

…

Tống đầu gỗ vừa bước vào tiểu thế giới nhân tạo này một bước.

Thiên Đình chi đạo, thời gian chi đạo kế thừa từ Thiên Đế trên người hắn lập tức sinh ra cộng minh với tiểu thế giới nhân tạo này.

Hạch tâm của tiểu thế giới nhân tạo bắt đầu cố gắng hấp thu ‘đạo’ trên người Tống đầu gỗ.

Nhưng Tống đầu gỗ không phải Thiên Đế, trên người hắn cũng không có dấu ấn mà Thiên Đạo chuẩn bị cho Thiên Đế. Hạch tâm của tiểu thế giới nhân tạo căn bản không thể cướp được chút ‘đạo’ nào trên người hắn.

Không chỉ như thế, dường như cảm ứng được khí tức thuộc về quả cầu kim loại thể lỏng trong tiểu thế giới nhân tạo, một lực lượng ẩn nấp trong cơ thể Tống đầu gỗ đột nhiên bạo phát.

Một bộ phận ‘máu của Thánh Nhân Nho gia’ ẩn trong quả thận bảy màu chủ động bùng nổ, dẫn ra lực lượng cực lớn.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng có rất nhiều khí quan trọng yếu có thuộc tính độc nhất vô nhị, không thể phục chế. Dù là vận dụng tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công cũng không thể khôi phục hết những khí quan này.

Cho nên, từ sau khi Tạo Hóa Tiên Tử cho Tống Thư Hàng giọt máu của Thánh Nhân Nho gia, giọt máu này đã phát huy tác dụng ‘bảo hiểm’.

Nếu như Tống Thư Hàng lại gặp đại nạn không thể kháng cự như ‘thiên phạt’, giọt máu Thánh Nhân Nho gia có thể đóng gói và mang những khí quan trọng yếu trong cơ thể Tống Thư Hàng rời đi vào thời khắc mấu chốt cuối cùng.

Quả thận bảy máu chính là một khí quan tương đối trọng yếu, có máu Thánh Nhân Nho gia bảo vệ.

Lực lượng Thánh Nhân bao phủ lấy Tống đầu gỗ.

Nho gia Kim Cương Thân tự động bị kích hoạt, hàng ngàn hàng vạn hình chiếu ‘kinh thư Nho gia’ hiện lên trên đỉnh đầu Tống đầu gỗ, tiếng đọc sách ngâm tụng truyền ra ngoài từng đợt.

Lần đầu tiên Tống đầu gỗ trông giống một vị hành giả Nho gia đến vậy!

Cùng lúc đó, Thánh Viên Long Lực Thần Công và Cương Thủ biến dị cũng bị kích hoạt. Bộ ba công pháp luyện thể này của Tống Thư Hàng đã trở thành một tổ hợp. Kích hoạt một cái thì sẽ thuận tiện kích hoạt luôn hai công pháp khác.

Lực lượng của Thánh Nhân Nho gia ngang tàng quét ngang qua.

Lực hút của hạch tâm trong tiểu thế giới nhân tạo bị đẩy ra toàn bộ.

Bắc Phương Đại Đế, Tây Phương Đại Đế, Bàn Đào Quả Tiên Tử, Câu Hồn Đại Đế phía sau bước vào thế giới này.

“Lực lượng của Thánh Nhân Nho gia?” Bắc Phương Đại Đế kinh ngạc nói: “Không ngờ trong cơ thể Bá Tống Huyền Thánh còn ẩn giấu lực lượng lớn như vậy.”

“Lực lượng ẩn giấu trong cơ thể hắn vẫn còn nhiều lắm, nói thật… nếu như có thể đồng thời kích hoạt tất cả các vật trang sức trên người hắn, bằng vào một mình hắn là có thể đánh nát hạch tâm trong tiểu thế giới nhân tạo này.” Tống đầu gỗ nói với vẻ tự hào.

Đáng tiếc, muốn kích hoạt lực lượng của tất cả vật trang sức trong cơ thể Tống Thư Hàng rồi ngưng tụ chúng nó vào một điểm là chuyện thật sự rất khó khăn.

“Hạch tâm chịu hai tầng kích thích từ Thiên Đế chi đạo và khí tức của Thánh Nhân Nho gia nên sắp xuất hiện rồi.” Bàn Đào Quả Tiên Tử lên tiếng.

“Ra tay đi.” Tây Phương Đại Đế mở miệng.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu, hắn duỗi tay đặt lên mặt đất cháy đen kia.

Pháp tắc và lực lượng hệ hàn băng được thúc giục, trong vòng vài giây, mặt đất cháy đen có diện tích cỡ phân nửa Hoa Hạ đã bị đóng băng toàn bộ.

Nếu là chiến trường của kẻ thù thì phải nghĩ cách cải tạo nó một chút, để nó biến thành nơi chiến đấu thích hợp với bản thân.

Tây Phương Đại Đế vươn tay ném một cái lên không trung, hai vầng mặt trời trong ống tay áo bị ném ra ngoài, lơ lửng trên không.

Toàn bộ lực lượng hỏa diễm và nhiệt lượng của hai vầng mặt trời đều thu vào bên trong, ngưng tụ không tan. Chỉ chờ mục tiêu vừa xuất hiện là có thể chặn đánh phủ đầu kẻ địch.

Dây xích câu hồn trong tay Câu Hồn Đại Đế được tung ra, một đại trận phức tạp thành hình.

Roẹt roẹt roẹt ~

Hạch tâm sâu trong lòng đất bắt đầu chấn động.

Toàn bộ thế giới ‘kim loại thể lỏng’ bắt đầu trở về, hòa vào trong hạch tâm.

Ầm ~~

Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Hạch tâm vỡ ra.

“Xuất hiện rồi!” Tống đầu gỗ trầm giọng nói.

“Chờ đã… trống không!” Bàn Đào Quả Tiên Tử mở choàng mắt, cô phụ trách giám thị.

Bên trong hạch tâm lại trống rỗng, không có gì cả!

Chương 2435: Kẻ Hung Ác Không Nói Nhiều

Từ lúc bước vào thế giới hỗn độn này, Bàn Đào Quả Tiên Tử vẫn luôn dùng tâm nhãn khóa mục tiêu vào hạch tâm.

Lúc này, tất cả kim loại thể lỏng trong thế giới hỗn độn trở về, hạch tâm mở ra… Nhưng trong đó lại trống rỗng.

[Nhiều năng lượng như vậy hội tụ bên trong hạch tâm, không lý nào lại biến mất vô căn cứ như vậy được.] Trong lòng Bàn Đào Quả Tiên Tử khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Đầu năm nay, tất cả mọi người đều không đi con đường bình thường. Có khi nào mục tiêu không nhảy ra từ trong hạch tâm đã vỡ mà trực tiếp thấm ra từ vỏ hạch tâm không nhỉ?

Quả nhiên như cô suy đoán!

Hạch tâm trống rỗng chỉ là thứ che giấu tai mắt người ta, 'mục tiêu' chân chính đã xuất hiện trên vùng của trời mảnh đất cháy đen, cao cao tại thượng, nhìn xuống bên dưới.

Loại mục tiêu không đi theo con đường bình thường này là đáng ghét nhất.

"Tất thần thụ thú, ở phía trên!" Bàn Đào Quả Tiên Tử duỗi tay ngưng tụ một cây cung gỗ cực lớn và mấy mũi tên gỗ đã nhú mầm non. Có thể mũi tên này đã đặt trong kho hàng quá lâu nên đã mọc mầm cả rồi.

Bàn Đào Quả Tiên Tử thuần thục lắp tên vào cung, ba mũi tên liên tiếp bắn lên không trung.

Tây Phương Đại Đế ngẩng đầu, ngón tay trong hai ống tay áo khều nhẹ một cái. Ban đầu hắn đã bắn hai vầng mặt trời lên không trung, lúc này vừa hay phát huy được tác dụng.

Hai vầng mặt trời với hào quang chói lọi bắn trúng mục tiêu còn nhanh hơn mũi tên của Bàn Đào Quả Tiên Tử một bước.

Ầm ~

Hai vầng mặt trời lần lượt nổ tung lên, chiếu rọi diện mạo thật của ‘mục tiêu’ mà Tống đầu gỗ dẫn bọn họ tới tìm lần này. Đó là một vật thể hình người siêu khổng lồ do kim loại thể lỏng tạo thành.

Siêu khổng lồ!

Mảnh đất khô cằn mà đám người Tống đầu gỗ đang đứng có diện tích ước chừng một nửa Hoa Hạ, nhưng người kim loại thể lỏng siêu khổng lồ trên bầu trời lúc này lại có diện tích chính diện lớn hơn diện tích của mảnh đất khô cằn một chút.

Với thể tích này thì chỉ cần từ không trung đè xuống là có thể gây nên tai nạn cấp diệt thế rồi.

Hai vầng mặt trời của Tây Phương Đại Đế bị đối phương dùng bàn tay ngăn lại. Bàn tay khổng lồ của người kim loại thể lỏng trực tiếp bị nổ nát, lại có lửa mặt trời bất diệt bám vào chỗ tay bị nổ, áp chế tốc độ khôi phục thương thế của người khổng lồ kim loại thể lỏng.

Suy xét đến bản chất của người khổng lồ ‘quả cầu kim loại thể lỏng’, nếu như lửa mặt trời yếu bớt, loại vết thương này gần như có thể khôi phục trong nháy mắt. Cho nên, Tây Phương Đại Đế lại thi pháp lần nữa, lực lượng pháp tắc hỏa diễm trong hư không hòa vào trong lửa mặt trời, tăng cường uy lực của nó.

Ngay sau đó, ba mũi tên sắc nhọn của Bàn Đào Quả Tiên Tử đâm vào người đối phương.

Mũi tên nhú mầm phá vỡ phòng ngự của người kim loại thể lỏng, so sánh với hình thể của người khổng lồ thì ba mũi tên này còn không bằng cả sợi lông.

Nhưng sau khi mũi tên đâm vào nhục thân của người khổng lô, mầm non trên đó cắm rễ sinh trưởng, lấy thân thể của người khổng lồ kim loại thể lỏng làm chất dinh dưỡng, vô số dây leo cực kỳ thô to mọc ra từ vết thương của người khổng lồ rồi trói gô nó lại.

“Thể tích lớn như thế… đánh nhau nhất định sẽ sướng lắm.” Câu Hồn Đại Đế cười chất phác.

Thực lực đến cảnh giới này của bọn họ, thể tích khổng lồ không phải ưu thế gì cả, trừ khi thể tích lớn đến nghịch thiên!

Sau khi thể tích lớn đến một trình độ nhất định thì sẽ là chính đạo.

Nhưng nếu không lớn đến cảnh giới chính đạo… vậy thì nó chỉ là bao cát tà ác.

“Lên đi, đừng xem thường đối phương. Dù trong trạng thái không hoàn mỹ, nhưng nói thế nào cũng là tạo vật Thiên Đạo. Trong lòng chúng ta đều biết rõ tạo vật Thiên Đạo khó chơi cỡ nào rồi đấy.” Tống đầu gỗ dặn dò.

“Ừm.” Bắc Phương Đại Đế lạnh lùng đáp một tiếng, hắn vươn tay vuốt qua một cái, lập tức có một màn sương mù rét lạnh bao phủ quanh thân người khổng lồ kim loại thể lỏng, bám vào vài bộ phận mấu chốt rồi đóng băng thân thể nó.

Dây xích trên hai tay Câu Hồn Đại Đế nhẹ nhàng đong đưa, trực tiếp đâm vào không gian, biến mất không thấy. Cũng không biết hắn muốn âm thầm bày bố như thế nào?

Trên bầu trời, người kim loại thể lỏng cũng không làm ầm làm ĩ. Tròng mắt nó chuyển động, nhìn Tống đầu gỗ chằm chằm. Sau đó, một cánh tay nguyên vẹn khác của nó đột nhiên chụp về phía Tống đầu gỗ.

Người khổng lồ kim loại thể lỏng không chỉ không đi con đường bình thường, lúc bị vây đánh còn biết nhằm vào thủ lĩnh phe địch mà tấn công điên cuồng.

Đòn tấn công của Tây Phương Đại Đế, Bắc Phương Đại Đế và Bàn Đào Quả Tiên Tử bên cạnh, nó đều trực tiếp dùng thân thể chống đỡ. Sau đó bàn tay khổng lồ của nó điên cuồng đánh về phía Tống đầu gỗ.

Dùng vết thương đổi vết thương, một bộ xem các ngươi đánh ta chết trước, hay là ta đánh chết tên tí hon màu vàng này trước.

Rõ ràng… người kim loại thể lỏng này còn hung ác hơn những kẻ hung ác một chút!

Là lang sói trong đám hung ác!

Tống đầu gỗ: “…”

Hắn vươn tay chụp một phát, hư ảnh pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lờ mờ hiện lên trong hư không, hóa thành phòng ngự trước mặt hắn, ngăn cản nắm đấm của người khổng lồ kim loại thể lỏng.

“Bệ hạ, cố gắng chống đỡ.” Bắc Phương Đại Đế lạnh nhạt nói. Đừng xem nét mặt hắn thờ ơ, nhưng hắn thật sự đang quan tâm đến Tống đầu gỗ đấy.

“Không cần để ý đến ta, cứ toàn lực tấn công đi.” Tống đầu gỗ bi tráng nói.

“Bắc Phương đạo hữu không cần lo lắng, ta rất tin tưởng sức chịu đòn của bệ hạ. Hắn là người đàn ông có thể chịu đựng tất cả đau đớn trên thế gian, dù cho bị tổ tiên kim long đánh đến rớt nước mắt, hắn cũng chưa từng kêu đau một tiếng.” Tây Phương Đại Đế nhếch miệng.

Sau khi hai vầng thái dương lúc trước đập vào người khổng lồ xong, hắn lập tức bắt đầu tích trữ lực lượng, đồng thời trước mặt hắn xuất hiện một pháp khí hình dạng tấm gương. Mặt gương đen kịt một màu, tựa như lỗ đen, sâu không thấy đáy.

Tống đầu gỗ: “…”

Trong lúc nói chuyện, nắm đấm của người khổng lồ kim loại thể lỏng liên tục nện xuống, đập nát toàn bộ hư ảnh pháp khí tổ hợp tam thập tam thú che phía trước Tống đầu gỗ.

Ngay sau đó, em gái nắm tay kim loại thể lỏng hóa quyền thành chưởng trong nháy mắt, trong lòng bàn tay có một phù văn phong ấn quái dị lóe lên, áp xuống chỗ Tống đầu gỗ.

Phù văn phong ấn này có hiệu quả nhằm vào Tống đầu gỗ, đây là phù văn chuyên biệt nhằm vào Thiên Đế chi đạo.

Thân hình Tống đầu gỗ bị ảnh hưởng nên khựng lại một chút.

Sau đó, thân thể hắn đã bị đè dưới dưới bàn tay to lớn kia.

“Thảo nào lại muốn điên cuồng đánh tới, hóa ra mục tiêu vẫn là Thiên Đế chi đạo trên người ta, ha ha.” Tống đầu gỗ cười ha ha: “Ra đây nào, bộ xương lớn của ta!”

Bên trong một màn ánh sáng trắng, lấy thân thể Tống đầu gỗ làm tung tâm, một bộ xương trắng khổng lồ thành hình.

Xương sọ cường tráng, rắn chắc nhất hiện lên đầu tiên rồi bảo vệ Tống đầu gỗ bên trong.

Sau đó là xương sườn, cánh tay, hai chân…

Đây chính là tuyệt kỹ át chủ bài của Bạch Cốt Tiên Cơ: Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ.

Trước đây lúc bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ nhìn thấy bí pháp này thì lập tức suy đoán bí pháp này có sự tham dự sáng tạo của Tống đầu gỗ.

Quả nhiên, Tống đầu gỗ cũng nắm giữ bí pháp này.

Người khổng lồ xương trắng hiện lên, dễ dàng chống đỡ song chưởng của người khổng lồ kim loại thể lỏng.

"Vũ trang! Thú thần khô lâu!" Tống đầu gỗ tiếp tục hạ mệnh lệnh.

Hư ảnh pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong hư không nhanh chóng hạ xuống trên người khổng lồ xương trắng, trong nháy mắt đã vũ trang cho người khổng lồ xương trắng thành thú thần khô lâu càng khổng lồ hơn.

"Tới đi, hồi thứ hai!" Trong tay Tống đầu gỗ cầm hình chiếu song đao Ô Tặc Bạo Quân cực lớn, đao chỉ về phía người khổng lồ kim loại thể lỏng.

…

…

Cùng lúc đó, trong không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm.

Tống Thư Hàng thi triển phong ấn thuật dưới sự chỉ đạo của Sở các chủ, thử phong ấn để cắt lấy kiếp vân.

Chỉ là pháp thuật phong ấn thông thường không có hiệu quả lớn đối với kiếp vân, Tống Thư Hàng vẫn luôn thất bại.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng đang thi triển phong ấn thuật khẽ khựng lại.

"Có linh cảm rồi à?" Sở các chủ hỏi.

"Không, không phải." Tống Thư Hàng lắc đầu, hắn giơ tay lên, thi triển bí pháp: "Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ!"

Sở các chủ: "! ! !"

Chương 2436: Người khổng lồ xương của ta thảm quá

Tăng tăng tăng~

Trong hiệu ứng âm thanh giống như một bản BGM của bí pháp, từng cây xương sườn bỗng hiện ra bảo vệ Tống Thư Hàng, linh quỷ tiên tử và mỹ nhân rắn công đức ở bên trong, mang đến cảm giác ấm áp khi được bảo vệ cho người khác. Khác với trạng thái lúc Tống đầu gỗ thi pháp, lúc Tống Thư Hàng thi pháp, người khổng lồ xương không dùng giáp đầu cứng nhất bảo vệ hắn.

Ngoài ra cũng không biết có phải do bây giờ Tống Thư Hàng chỉ còn lại “nửa người” hay không mà lúc người khổng lồ xương xuất hiện cũng không hoàn chỉnh.

Người khổng lồ xương chỉ ngưng tụ ra nửa thân trên.

Nó đang dùng xương sườn bảo vệ Tống Thư Hàng, dùng hai tay chống xuống đất bò đi, còn bò rất nhanh!

Hình tượng cool ngầu lập tức tụt dốc không phanh.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

Tại sao đang theo ta học thuật phong ấn mà ngươi lại học bí pháp của Bạch Cốt Tiên Cơ thế hả?

Ngươi làm vậy là có ý gì đây?

Quả nhiên tên họ Tống nào cũng là đồ khốn.

Nếu không phải bây giờ sợi tóc ngố này không có một tia năng lượng nào, Sở các chủ nhất định phải siết đứt cổ Tống Thư Hàng rồi lóc xương của hắn ra.

“Đừng bò, dừng lại, đừng bò nữa... hình ảnh này trông thảm quá.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Người khổng lồ xương do hắn ngưng tụ ra chỉ có nửa người, hai tay chống hư không, bò tới bò lui rất linh hoạt, điểm nhanh nhẹn cực cao nhưng cảnh này nhìn cực kỳ chua xót.

Rõ ràng là một pháp thuật rất ngầu, tại sao vào tay hắn lại biến dạng thế này?

Lẽ nào tư thế học tập bí pháp của ta không đúng ư?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, mỹ nhân rắn công đức sau lưng đột nhiên dùng tiếng của Tống Thư Hàng hét lên: “Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ!”

Tống Thư Hàng nghi hoặc: “???”

Chẳng lẽ ngay cả mỹ nhân rắn công đức cũng học được chiêu này?

Vậy ta có thể gọi ra hai Tống xương cùng một lúc rồi còn gì?

Hoặc có lẽ là... ta chỉ học được một nửa, mỹ nhân rắn công đức cũng học một nửa, sau đó bọn ta hợp thể mới là một “Mảnh Xương Của Tống Đầu Gỗ” hoàn chỉnh?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, mỹ nhân rắn công đức lắc mình, thân thể công đức của cô bám vào bộ xương. Bộ xương chỉ có nửa người trên này rất xứng với cô.

Nửa người trên của mỹ nhân rắn công đức bọc kín người khổng lồ xương một cách hoàn mỹ, còn nửa người dưới của cô là đuôi rắn, linh hoạt di chuyển.

Bí thuật người khổng lồ xương + mỹ nhân rắn công đức hình thành một tổ hợp mới.

Cô không biết bí pháp này, sở dĩ hét lên như thế chỉ là do đang copy câu thoại này rồi thu vào kho lời thoại, để lần sau tiện cướp lời thoại của Tống Thư Hàng mà thôi.

Sau khi tổ hợp với người khổng lồ xương xong, mỹ nhân rắn công đức khổng lồ nâng mũ Bình Thiên đặt lên đầu, long bào nữ đế hoa lệ lại hiện ra, bao bọc toàn thân cô.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Hết rồi à?”

“Còn có thể tiến hóa một lần nữa.” Tống Thư Hàng vẫy tay, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú quanh người hắn bay về phía mỹ nhân rắn công đức.

Thần thú vũ trang!

Nhớ lần trước, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã vũ trang người khổng lồ xương của Bạch Cốt Tiên Cơ thành người máy.

Lần này, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú + mỹ nhân rắn công đức + mũ Bình Thiên + bí pháp người khổng lồ xương sẽ tạo ra biến đổi gì đây?

Tống Thư Hàng rất mong chờ.

Mỹ nhân rắn công đức vũ trang?

@#%x Tiên Tử trong hình thái nữ đế rất đẹp, chắc hình thái vũ trang của cô trông cũng không xấu đâu nhỉ?

Trong lúc đang suy tư, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú và mỹ nhân rắn công đức đã hợp thể xong.

Cũng không vũ trang thành người máy giống như thần thú xương khô, lần này hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chỉ hình thành thiết giáp xem như trang sức ở cổ, ngực, cánh tay và eo rắn của mỹ nhân rắn công đức.

Phần còn lại của hai bộ pháp khí thì tạo thành một thuẫn, một kiếm trong tay mỹ nhân rắn công đức.

Kiếm là thánh kiếm Chung Yên của Bạch tiền bối, còn thuẫn là một tấm thuẫn tròn, trên đó có hình vẽ thánh thành không bao giờ thất thủ.

Hình thái nữ đế tiên tử vũ trang!

Mạnh, cực mạnh!

Tống Thư Hàng cảm ứng được có một nguồn sức mạnh dồi dào không ngừng tuôn ra từ trên người nữ đế tiên tử vũ trang.

Đây hoàn toàn không phải sức mạnh cấp bát phẩm.

Dưới tác dụng của nguồn sức mạnh kinh khủng này, Tống Thư Hàng tin mình có thể chém vỡ cả không gian thiên kiếp bát phẩm, lật bàn úp sọt cả thiên kiếp.

Nếu không phải mấy lần trước Tống Thư Hàng đã từng thể nghiệm nguồn sức mạnh còn khủng khiếp hơn thì lúc này không chừng hắn đã tự tin đến mức hất cằm lên trời rồi.

“Nếu có thể duy trì hình thái này mãi, đừng nói là thiên kiếp bát phẩm... dù là thiên kiếp cửu phẩm ta cũng có thể chém đứt, thái sợi bỏ vào nồi.” Tống Thư Hàng nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Đừng vênh váo.”

“Yên tâm đi Sở tiền bối, sức mạnh cỡ này còn chưa đến mức khiến ta mê muội. Ta biết rõ khả năng của mình, hình thái này cũng không thể duy trì quá lâu. Đầu tiên, sức mạnh công đức trong mũ Bình Thiên có hạn, không thể kéo dài. Nếu mất đi sức mạnh của mũ Bình Thiên, uy năng của hình thái này sẽ giảm đáng kể.” Tống Thư Hàng trả lời: “Nhưng hình thái này đến thật đúng lúc!”

Dưới sự khống chế bởi ý chí của Tống Thư Hàng, nữ đế tiên tử vũ trang vung thánh kiếm Chung Yên, chém về phía thiên kiếp trong hư không.

Một kiếm chém ra, một khối kiếp vân lớn bị cắt đứt, tách ra.

Nếu là Huyền Thánh kiếp bát phẩm bình thường, một kiếm chém ra, kiếp vân đã nổ tung rồi, sẽ không cho tu sĩ có cơ hội cắt chém.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng đang kẹt trong bug của thiên kiếp, kiếp vân ngưng mà không nổ, bị cắt thành khối như đậu hũ.

Sau khi chém đứt kiếp vân, nữ đế tiên tử vũ trang thu kiếm, đặt một tay lên kiếp vân thi triển thuật phong ấn.

“Trước kia ta đã nghĩ có hai nhân tố khiến ta không thể phong ấn kiếp vân. Một là thuật phong ấn của ta quá kém, thiên phú về thuật phong ấn của ta không cao. Hai là cảnh giới của ta quá thấp, vẫn chỉ là cảnh giới Tôn Giả thất phẩm. Vì vậy muốn phong ấn kiếp vân của Huyền Thánh kiếp bát phẩm là chuyện cực kỳ khó khăn. Nhưng bây giờ ta có thể thông qua nữ đế tiên tử vũ trang để thi triển thuật phong ấn!” Tống Thư Hàng nói.

Chẳng mấy chốc thuật phong ấn do Sở các chủ truyền thụ đã hoàn thành.

Thuật phong ấn kém vậy thì dùng cảnh giới bù vào!

Nhờ có cảnh giới cao siêu ngang với cửu phẩm của nữ đế tiên tử vũ trang bù vào, tuy kiếp vân Huyền Thánh bát phẩm không cam lòng nhưng vẫn bị phong ấn thành khối nhỏ, cất vào kho nguyên liệu nấu ăn của Tống Thư Hàng.

“Nhìn đi, thành công rồi này.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

Cô nhớ lại cảnh lúc mình còn nhỏ yếu, khổ cực tu luyện thuật phong ấn.

Năm đó ta khổ cực tu luyện thuật phong ấn rốt cuộc là vì cái gì?

Tống Thư Hàng bỏ kiếp vân bị phong ấn thành từng khối nhỏ vào trong pháp khí vòng tay. Sau này có thể trả món nợ khổng lồ cho Âm Ảnh Lãnh Chúa hay không đều phải xem hắn có thể nghiên cứu ra một trăm cách chế biến kiếp vân hay không.

"Đúng rồi, nhắc đến món nợ khổng lồ của Âm Ảnh Lãnh Chúa mới nhớ, đạo cụ vòng tay Âm Ảnh Thánh Địa có thể thực thể hóa chấp niệm của Âm Ảnh tiền bối vẫn còn ở chỗ ta." Tống Thư Hàng chợt nhớ đến pháp khí nghịch thiên này.

Bây giờ món pháp khí này vẫn đang được ôn dưỡng trong linh hồ của Tống Thư Hàng. Sau lần sử dụng trước, trên đó đã chằng chịt vết nứt, có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

****

Ở một nơi khác.

Nhóm người Tống đầu gỗ và người khổng lồ kim loại thể lỏng vẫn đang chiến đấu với nhau.

"Câu Hồn đạo hữu, đã chuẩn bị xong chưa?" Tống đầu gỗ kêu lên.

"Đến đi." Câu Hồn Đại Đế bật cười rất hiền lành.

Hắn đưa tay ra kéo một phát... cả một lục địa bị hắn kéo ra khỏi hư không.

Trên lục địa này tràn đầy khí tức viễn cổ, trên đó còn sót lại vết tích chiến đấu của các đại lão tuyệt thế. Cho dù đã qua nghìn vạn năm nhưng kiếm ý, khí thế, uy lực pháp thuật còn sót lại sau trận giao chiến vẫn còn đó chưa biến mất.

Dù chủ nhân giao chiến đã rời đi từ lâu song hai loại đại đạo pháp tắc đỉnh cấp vẫn còn quấn lấy nhau!

Theo truyền thuyết, đây là chiến trường trong trận chiến cuối cùng của Thánh Nhân Nho gia.

Trên này có chấp niệm cuối cùng Thánh Nhân Nho gia.

"Đến hay lắm, giải quyết mục tiêu triệt để trong hiệp này luôn." Tống đầu gỗ nghiêm túc nói.

Đây là cơ hội cuối cùng hắn để người bạn đáng mến giải thoát...

Cũng là trợ lực cuối cùng mà hắn có thể truyền cho Bá Tống độ thiên kiếp bát phẩm.

Chương 2437: Nắm Đấm Thép Của Chữ Viết, Sức Mạnh Của Tri Thức!

“Bá Tống, lần này ngươi nhất định phải nắm chắc cơ hội đấy!” Tống đầu gỗ lẩm bẩm.

Sau đó hắn đưa tay ra vẫy nhẹ, một vật trong bản mệnh đan điền được gọi ra bay vào tay hắn.

Bí bảo Âm Ảnh Thánh Địa!

Đây là bảo vật duy nhất có thể dẫn ra lửa chấp niệm, đồng thời thực thể hóa nó tạo thành chiến lực trong chư thiên vạn giới, cũng chính là một bí bảo mà Âm Ảnh Lãnh Chúa vô cùng quý trọng.

Lúc này trên bí bảo Âm Ảnh Thánh Địa còn đầy vết nứt.

Những trong quãng thời gian này, Âm Ảnh Thánh Địa được linh hồ bản mệnh của Tống Thư Hàng ôn dưỡng, có một số vết nứt đã khép lại. Nhưng muốn tất cả khép lại, chỉ dựa vào linh hồ bản mệnh ôn dưỡng thì vẫn chưa đủ, còn cần dùng rất nhiều thiên tài địa bảo quý giá để sửa chữa nó.

“Mi cũng phải cố chịu đựng đấy.” Tống đầu gỗ nói với Âm Ảnh Thánh Địa.

Lúc trước sau khi được Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng kích hoạt, Âm Ảnh Thánh Địa đã từng tiến hóa một lần, độ chịu đựng tăng vọt.

“Chỉ cần chịu đựng được, chờ chyện lần này kết thúc, ta sẽ nghĩ cách khôi phục mi lại hoàn hảo. Bây giờ, xin hãy cho ta mượn sức mạnh của mi.” Tống đầu gỗ kích hoạt Âm Ảnh Thánh Địa.

Ngay sau đó trên lục địa bị Câu Hồn Đại Đế kéo đến cháy bùng lên lửa chấp niệm. Chấp niệm Thánh Nhân Nho gia lưu lại bị sức mạnh của cầu kim loại thể lỏng kích hoạt lần nữa.

Từ xưa đến nay, người được chọn để đối phó với cầu kim loại thể lỏng tốt nhất ngoài Thánh Nhân Nho gia ra thì không còn ai khác.

Phừng phừng~

Lửa chấp niệm của Thánh Nhân cháy bừng lên, bị dẫn ra, hội tụ lên Âm Ảnh Thánh Địa.

Âm Ảnh Thánh Địa bắt đầu nóng lên, vết nứt trên đó lại rộng hơn... thậm chí dường như còn phát ra tiếng rên đau đớn.

Tiếc là Tống đầu gỗ không biết Dưỡng Đao thuật, không thể làm dịu cơn đau giúp Âm Ảnh Thánh Địa.

“Cố chịu đựng đi, nhất định phải cố chịu đựng. Chỉ cần vượt qua đợt này, trở về sẽ có vô số Dưỡng Đao thuật đang chờ mi, vết nứt trên người mi cũng sẽ được chữa trị...” Tống đầu gỗ an ủi.

Âm Ảnh Thánh Địa phát ra tiếng ngâm đầy linh tính.

Ngay sau đó vô số lửa chấp niệm bị Âm Ảnh Thánh Địa chuyển hóa, ngọn lửa ảo vây quanh Tống đầu gỗ.

Ngọn lửa bao phủ, thân hình Tống đầu gỗ biến mất.

Đồng thời có một luồng khí tức mạnh không tưởng sinh ra trong ngọn lửa này.

Ầm~

Ngọn lửa tản ra...

Một nam tử mặc nho sam xuất hiện trong hư không.

Hắn chỉ đứng đó đã tự có khí thế phong thái của một tông sư.

Khi mọi người nhìn thấy hắn, chẳng biết tại sao lại cảm thấy hắn... rất trâu bò!

Không cần người khác giới thiệu, thậm chí cũng không có loại khí tức tương tự như uy áp đáng sợ kia tiết ra ngoài, chỉ đơn giản đứng ở đó đã là tông sư một phái, trâu bò đến lạ.

“Thành công rồi.” Câu Hồn Đại Đế lộ ra nụ cười thật thà, không uổng công hắn khổ cực đào cả đại lục kéo vào không gian chiến đấu.

Tiếp theo chính là tái hiện trận chiến giữa Thánh Nhân Nho gia và quả cầu kim loại thể lỏng.

Về trận chiến tranh đoạt chức vị Thiên Đạo giữa Thánh Nhân và quả cầu kim loại thể lỏng năm đó, không ai xem được cảnh chiến đấu cuối cùng. Hôm nay có lẽ bọn họ có cơ hội được chứng kiến phong thái của trận chiến năm đó.

Khoảng không bên trên Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm.

Một nhóm thánh viên nhanh chóng xếp hàng chỉnh tề, toàn bộ tập hợp sau lưng Thánh Nhân thể chấp niệm, chúng im lặng mở kinh văn Thánh Nhân ra: “Lúc ngô sinh ra quá trâu bò!”

“Lúc ngô học tập quá trâu bò!”

“Lúc ngô nhập đạo quá trâu bò!”

“Lúc ngô tu luyện quá trâu bò!”

“Lúc ngô sáng lập quá trâu bò!”

“Trâu bò trâu bò trâu bò~ Trâu bò trâu bò trâu bò~”

Theo tiếng tụng niệm không ngừng vang lên, chính khí trong trời đất hội tụ, cường hóa trạng thái của Thánh Nhân Nho gia.

Trong hư không, số lượng thánh viên cũng không ngừng tăng lên.

Một nghìn, hai nghìn, ba nghìn...

Đại quân hợp xướng thánh viên chân chính đã đổ bộ xuống nơi đây.

Các thánh viên không cần làm gì cả, chúng chỉ đứng ở đó đồng thanh ca hát là có thể tạo áp lực cực lớn cho kẻ địch.

Trong hư không, ánh mắt của người khổng lồ kim loại thể lỏng bị hấp dẫn bởi Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm.

Lúc này trạng thái của người khổng lồ kim loại thể lỏng cực kỳ chật vật.

Mấy vị đánh hội đồng hắn đều là Trường Sinh Giả đứng đầu ở Thiên Đình viễn cổ năm đó.

Dây đằng cực lớn quấn quanh thân thể nó, lớp băng dày phong ấn hành động của nó, lửa mặt trời bất diệt quấn trên miệng vết thương ngăn sự tái sinh của nó.

Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt người khổng lồ kim loại thể lỏng.

Trong đôi mắt của người khổng lồ kim loại thể lỏng lộ ra một loại cảm xúc tựa như tức giận lại tựa như cừu hận.

Còn trong đôi mắt của Thánh Nhân Nho gia lại không hề có cảm xúc.

“Grào~” Người khổng lồ kim loại thể lỏng rống to, nó không bay nữa, chuẩn bị đáp xuống, nghiền nát tất cả sinh linh trên mặt đất ở bên dưới.

Thánh Nhân thể chấp niệm sờ thân thể mình, có thể là do lần trước Tống Thư Hàng đã từng triệu hoán chấp niệm Thánh Nhân một lần nên thân thể có nhân tố thích ứng.

Hơn nữa trong cơ thể hắn có máu Thánh Nhân, lại thường xuyên móc mắt thay mắt Thánh Nhân Nho gia, trước mắt thân thể Tống Thư Hàng không hề bài xích sức mạnh chấp niệm của Thánh Nhân Nho gia, có thể phát huy sức mạnh của Thánh Nhân một cách hoàn mỹ.

Thánh Nhân thể chấp niệm giơ tay lên, ném kinh thư trên tay mình đi.

Trong nháy mắt quyển kinh thư biến to, mở ra, để lộ một cổng không gian đen như mực.

Trong sách có lầu vàng, trong sách có đại thế giới.

Cổng không gian lơ lửng trước mặt Thánh Nhân thể chấp niệm, bên kia cổng lại chiếu hình mặt bên của người khổng lồ kim loại thể lỏng.

Thánh Nhân thể chấp niệm nâng tay áo, siết chặt nắm đấm, bày sẵn tư thế.

Đồng thời có vô số Nho văn xuất hiện, quấn quanh trên nắm đấm của Thánh Nhân thể chấp niệm.

Đây là nắm đấm thép của chữ viết!

Sức mạnh của tri thức!

Tay siết nắm đấm thép của tri thức, Thánh Nhân Nho gia đánh một quyền vào trong cổng không gian kinh thư trước mặt.

Ngay sau đó trong hình chiếu mặt bên của người khổng lồ kim loại thể lỏng ở bên kia cổng không gian, một nắm đấm cực lớn được chiếu ra, đánh một quyền lên thân người khổng lồ kim loại thể lỏng.

Tay siết chặt nắm đấm thép mang theo sức mạnh của tri thức, đấm mặt một phát thật mạnh, khuôn mặt của người khổng lồ kim loại thể lỏng bị đánh nước bắn tung tóe, mặt bị đánh nát.

Khả năng vận dụng năng lực không gian từ xa của Thánh Nhân Nho gia cực kỳ cao siêu!

Sau khi tung một kích, Thánh Nhân thể chấp niệm không hề dừng lại.

Hai nắm đấm của hắn giống như đánh bao cát, nện điên cuồng vào bên trong cổng không gian kinh thư!

Nắm đấm như vũ bão không ngừng đấm vào cổng không gian, sau đó lại được phóng đại từ bên kia của cổng không gian, đập hung mãnh lên đầu người khổng lồ kim loại thể lỏng.

Người khổng lồ kim loại thể lỏng muốn né tránh nhưng hình chiếu của cổng không gian như hình với bóng, thân thể khổng lồ của nó không cách nào tránh né cổng không gian nho nhỏ kia.

Ầm ầm ầm ầm~

Nắm đấm thép của chữ viết, sức mạnh của tri thức, mỗi một kích đều đang dạy người khổng lồ kim loại thể lỏng làm người.

Từng quyền nện lên da thịt, trong mỗi quyền đều chứa đựng tiếng kinh văn mà học sinh Nho gia thuộc nằm lòng. Nắm đấm thép của Thánh Nhân không chỉ đang đánh lên thân xác của người khổng lồ mà còn đang giáo dục tinh thần của nó.

Dùng nắm đấm đánh thân xác kẻ địch, dùng tri thức thay đổi bên trong của kẻ địch, trong ngoài song tu, đây là Nho đạo vô địch mà Thánh Nhân Nho gia dùng để trấn áp đương thời.

Bắc Phương Đại Đế, Tây Phương Đại Đế, Câu Hồn Đại Đế cùng với Bàn Đào Quả Tiên Tử, từ đầu đến cuối đều không nhúng tay vào được.

Trận đại chiến giữa Thánh Nhân thể chấp niệm và người khổng lồ kim loại thể lỏng như trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Từ đầu đến cuối chỉ có Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm đè người khổng lồ kim loại thể lỏng ra đánh.

“Người thua trong trận chiến tranh giành Thiên Đạo năm đó là Thánh Nhân Nho gia thật ư?”

Suy nghĩ này hiện ra trong đầu mỗi người có mặt ở đây.

Chương 2438: Nhất Định Phải Nắm Chắc Cơ Hội Đấy Bá Tống!

Những ai chưa từng tận mắt thấy Thánh Nhân Nho gia, không thể nào biết được rốt cuộc Thánh Nhân Nho gia mạnh đến mức nào!

Ngay cả Thiên Đế, tồn tại được chư thiên vạn giới công nhận là có đẳng cấp ngang với cảnh giới của Thánh Nhân Nho gia, nhưng sức mạnh thể hiện trong chiến đấu cũng không đáng kinh ngạc bằng Thánh Nhân.

Đây chính là Thánh Nhân đã tạo ra đại đạo độc nhất vô nhị, khai sáng Nho gia thịnh thế!

Quá trình chiến đấu sau đó không có gì biến đổi bất ngờ, không có phản kích vào phút chót, không có hồi tưởng ngoạn mục.

Sau khi xuất hiện, Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm mở đầu bằng màn đè người khổng lồ kim loại thể lỏng ra đánh, tiếp đó cứ dùng nắm đấm thép tri thức nện liên hồi lên thân người khổng lồ kim loại thể lỏng và kết thúc bằng màn đấm nó nổ tung.

Cả quá trình chỉ có một cảm giác đó là... quá đã.

Thậm chí trong cả trận chiến, Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm không hề dùng thủ đoạn công kích hoặc pháp thuật thứ hai.

Cứ thế...

Thân thể to lớn của người khổng lồ kim loại thể lỏng bị nắm đấm thép Nho đạo đấm nát, chẳng còn lại gì.

“Kết thúc rồi.” Bắc Phương Đại Đế nói.

Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm thu tay sau một quyền cuối cùng, kinh thư lơ lửng trong hư không cũng bị cuốn về, trở lại trong tay Thánh Nhân.

Lửa chấp niệm thiêu đốt hừng hực tiêu tán.

Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm biến mất, lộ ra Tống đầu gỗ suy yếu ở bên trong.

...

“Phù~” Tống đầu gỗ thở ra một hơi nặng nề, nằm ngửa trên mặt đất.

Đều là mượn sức mạnh chấp niệm của Thánh Nhân Nho gia nhưng trạng thái mượn dùng của hắn và Tống Thư Hàng hoàn toàn khác nhau.

Ban đầu khi Tống Thư Hàng mượn dùng sức mạnh chấp niệm của Thánh Nhân Nho gia là lấy ý chí của Tống Thư Hàng làm chủ.

Mà lần này lúc Tống đầu gỗ kích hoạt sức mạnh chấp niệm của Thánh Nhân, toàn bộ quá trình chiến đấu đều lấy Thánh Nhân Nho gia thể chấp niệm làm chủ đạo.

Cảm giác thân thể cứ như bị móc rỗng.

Nếu lần này không có nửa người số 2 của Tống Thư Hàng chống đỡ, Tống đầu gỗ không chắc mình có thể chống đỡ được đến phút cuối hay không nữa.

“Rắc~ rắc~” Âm Ảnh Thánh Địa trên cổ tay Tống đầu gỗ lại có thêm mấy vết nứt mới.

Cũng may Âm Ảnh Thánh Địa vẫn chống đỡ đến phút cuối, không bị vỡ nát.

“Cực khổ rồi.” Tống đầu gỗ vuốt ve Âm Ảnh Thánh Địa, không dám sờ quá mạnh, sợ làm vỡ.

Sau đó hắn cẩn thận tháo Âm Ảnh Thánh Địa xuống cất vào linh hồ thuộc đan điền bản mệnh trong nửa người số 2 của Tống Thư Hàng, tiến hành ôn dưỡng nó.

“Kết thúc rồi ư?” Bàn Đào Quả Tiên Tử quét mắt nhìn quanh thế giới hỗn độn nhưng không tìm thấy khí tức của người khổng lồ kim loại thể lỏng.

“Kết thúc rồi, đạo của Thiên Đế trên người ta đã không còn cộng hưởng, đường lui cuối cùng của Thiên Đạo đương nhiệm đã bị chúng ta chặt đứt.” Tống đầu gỗ ngồi dậy, lấy ra một túi càn khôn.

Trong chiếc túi càn khôn này chứa tài liệu chữa trị Âm Ảnh Thánh Địa. Hắn động tay, thu túi càn khôn vào bản mệnh linh hồ trong nửa người số 2 của Tống Thư Hàng.

Âm Ảnh Thánh Địa vô cùng đặc biệt, mặc dù không thể sử dụng trong thiên kiếp nhưng có thể dùng để tiến hành học tập kiểu đột phá lúc độ thiên kiếp.

Ví dụ như tìm sức mạnh chấp niệm của một vị đại lão học thức uyên bác, dẫn chấp niệm của đại lão phụ thể. Vậy là có cơ hội được đại lão học bá phụ thể, học tập ngôn ngữ viễn cổ hoặc tri thức tu luyện.

Chỉ cần có tài liệu chữa trị, không cần sợ Tống Thư Hàng sẽ không sửa được Âm Ảnh Thánh Địa. Dù sao phụ kiện trên người hắn phong phú như vậy, ai nất đều có lai lịch rất lớn.

Điều đáng lo duy nhất là hy vọng một túi tài liệu quý giá này được dùng đúng vào việc chữa trị Âm Ảnh Thánh Địa.

Sau khi xử lý thỏa đáng, Tống đầu gỗ vật vã bò dậy: “Đi thôi, nhân lúc chương trình cố định của Thiên Đạo đương nhiệm chưa kích hoạt, chúng ta rơi khỏi thế giới nhân tạo hỗn độn này trước.”

Thiên Đạo đương nhiệm đã tiến vào chế độ hành động trình tự hóa, bây giờ bọn họ chặn hết đường lui do Thiên Đạo để lại, rất có thể sẽ kích hoạt một số chương trình chặn giết nào đó của nó.

Vậy nên làm màu xong rồi thì phải nhanh chân chạy trốn, tránh cho bị bắt được.

“Thế giới hỗn độn này phải xử lý thế nào đây?” Bàn Đào Quả Tiên Tử hỏi. Đây là một tiểu thế giới nhân tạo hoàn chỉnh, cứ để lại thế này có phải hơi lãng phí rồi không?

Lúc này Bắc Phương Đại Đế lạnh lùng nói: “Chúng ta không thể tiếp nhận nó, bỏng tay lắm. Chúng ta hủy diệt người khổng lồ kim loại thể lỏng trong thế giới này, có thể trên người đã bị để lại dấu ấn nhưng chúng ta không thể nhìn thấy.”

“Nhưng bỏ phế như vậy thì tiếc lắm.” Tây Phương Đại Đế cho hai tay vào trong tay áo: “Có lẽ Bá Tống sẽ thích thế giới hỗn độn này ấy nhỉ?”

“Đối với Bá Tống, tiểu thế giới này cũng là một thứ bỏng tay. Hắn còn đang độ thiên kiếp bát phẩm và cửu phẩm, nếu để hắn tiếp nhận tiểu thế giới này, có khi sẽ hại hắn. Nhưng... có một vị có thể dùng được nó.” Tống đầu gỗ lên tiếng.

Hắn lấy ra một thanh phi kiếm dùng một lần. Đây là phi kiếm dùng một lần phiên bản rất nguyên thủy của Bạch tiền bối, là loại được Bạch tiền bối dùng để bắn một số bảo vật vô tình tháo hỏng vào trong vũ trụ lúc trước.

Tống đầu gỗ để thanh phi kiếm dùng một lần này ở cửa vào thế giới hỗn độn.

Nếu Bạch Thánh Quân cần dùng thế giới hỗn độn này, vận khí nghịch thiên trên người hắn sẽ tự động hướng dẫn hắn đến gần thế giới hỗn độn này để Bạch Thánh Quân nhặt nó đi.

Nếu Bạch Thánh Quân không cần thế giới này, hoặc thế giới hỗn độn này cũng cực kỳ bỏng tay đối với Bạch Thánh Quân, vậy đại khí vận trên người hắn tự nhiên sẽ hướng dẫn hắn tránh khỏi tiểu thế giới hỗn độn này.

“Ngoài ra các ngươi có thể để lại dấu ấn tọa độ ở vị trí xa một chút. Nếu Bạch Thánh Quân không có hứng thú gì với thế giới hỗn độn này, chờ thời cơ chín muồi, chúng ta có thể trở về thu hồi nó.” Tống đầu gỗ nói thêm.

Không thể để lại dấu ấn tọa độ quá gần, tránh khơi dậy sự phản kích bởi chương trình cố định của Thiên Đạo.

…

Sau khi làm xong mọi việc, Tống đầu gỗ lại mở vòng xoáy lớn màu vàng.

Mấy vị Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ trở về không gian vòng xoáy màu vàng. Trước khi Thiên Đạo thoái vị, bọn họ không thích hợp ở lại hiện thế quá lâu.

Mặc dù đã thoát khỏi đạo của Thiên Đế nhưng không ai dám chắc vào thời khắc cuối cùng, Thiên Đạo có cưỡng ép bắt bọn họ đi, bổ sung vào phần còn thiếu của bản thân hay không?

Đợi mấy vị đại đế Trường Sinh Giả đi rồi, Tống đầu gỗ đóng kín vòng xoáy màu vàng.

Mất đi đường lui cuối cùng, Thiên Đạo đương nhiệm đã cùng đường bí lối.

Nếu tính toán của bọn họ không sai, sau khi mất đi đường lui này, lần sau Thiên Đạo chết máy sẽ không thể khởi động lại nữa!

Hạch tâm của thế giới hỗn độn này và đạo Thiên Đình của

Thiên Đế đều là thủ đoạn mà cầu Thiên Đạo dùng để khởi động lại chính mình.

Nếu cầu Thiên Đạo không thể khởi động lại, rơi vào trạng thái chết máy, đó chính là thời cơ tốt nhất để Tống Thư Hàng tấn thăng!

Nhân lúc Thiên Đạo chết máy, tranh thủ lên cấp hiền thánh là có thể tránh khỏi việc bị cuốn vào trong thiên kiếp cửu phẩm.

"Phải nắm chắc cơ hội đấy Bá Tống, phần còn lại phải dựa vào chính ngươi thôi." Thân hình của Tống đầu gỗ ra khỏi nửa người số 2 của Tống Thư Hàng.

"Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta lên đường thôi." Lúc này trong hư không xuất hiện một người.

Là Trình Lâm tiên tử không còn khí tức sinh mệnh.

Lúc này cô mượn thân thể của Diệp Tư, dùng bí pháp hiện thân trong chốc lát.

"Đi thôi... đến lúc gặp lại Thiên Đế rồi. Nói thật, sự biến hóa của cô ấy làm bọn ta rất bất ngờ." Tống đầu gỗ gật đầu nói.

Bản thể của Thiên Đế cũng là một phần của linh quỷ quỷ thần Trình Lâm lúc đầu.

Chương 2439: Đến Lúc Rồi!

Vốn dĩ Thiên Đế mới sống lại cũng giống như Thiên Đế trong trí nhớ của Tống đầu gỗ và Trình Lâm, sau khi sống lại thì muốn xây dựng lại Thiên Đình viễn cổ, tìm lại đạo của chính mình.

Nhưng thời gian gần đây, hành động của Thiên Đế ngày càng kỳ lạ. Dường như cô đã biết rất nhiều chuyện, không muốn bị Thiên Đạo quản chế, cũng như mong muốn được giải thoát.

Thế nên Tống đầu gỗ chuẩn bị dẫn theo Trình Lâm tiên tử đi tìm Thiên Đế, giáp mặt nói chuyện với cô ấy.

Sở dĩ phải dẫn theo Trình Lâm tiên tử là vì Tống đầu gỗ lo trong quá trình nói chuyện, mình sẽ rơi vào thế yếu, có nguy cơ bị giết ngược. Mang theo Trình Lâm, nếu trong quá trình nói chuyện cần dùng phương pháp vật lý để khuyên giải, hắn và Trình Lâm tiên tử có thể liên thủ áp chế Thiên Đế.

Bất kệ có dùng phương pháp vật lý để khuyên giải hay không, cứ lo trước khỏi họa, ít nhất cũng phải đề phòng bị đối phương khuyên giải bằng phương pháp vật lý.

...

Bên này, trong không gian Huyền Thánh kiếp bát phẩm.

Đầu đội vương miện gai, trên người lại có rất nhiều phụ kiện tăng trí lực, lúc này Tống Thư Hàng đang cố gắng bổ túc ngôn ngữ viễn cổ.

Hắn đã giao quyền khống chế người khổng lồ xương cho mỹ nhân rắn công đức.

@#%x Tiên Tử đang chơi rất high, cô dùng kiếm cắt kiếp vân trên không trung thành từng khối với hình dáng khác nhau, có hình tinh tinh, hình tam giác, hình vuông, hình đa giác... tất nhiên không thể thiếu hình trái tim.

Sau khi bị cắt ra, những khối kiếp vân mang hình dáng khác nhau này lại bị @#%x Tiên Tử nén lại, phong ấn, chuyển vào trong pháp khí vòng tay của Tống Thư Hàng.

“@#%! Tiên tử!” Tống Thư Hàng uốn đầu lưỡi, hô to tên của mỹ nhân rắn công đức.

“Lại sai rồi...” Sợi tóc ngố Sở các chủ thở dài: “Có lẽ đầu lưỡi của ngươi cần được cải tạo một chút.”

Khi đối mặt với mấy âm tiết ngôn ngữ viễn cổ, đầu lưỡi của Tống Thư Hàng uốn kiểu gì cũng không ra.

Sở các chủ nghĩ có lẽ phải làm phẫu thuật đầu lưỡi của Tống Thư Hàng, kiểu như chẻ ra làm hai chẳng hạn, như vậy biết đâu hiệu quả sẽ tốt hơn thì sao?

Tống Thư Hàng: “...”

“Nghỉ ngơi một chút đi, vương miện gai này cũng không cứu được ngươi, ta cũng rất tuyệt vọng.” Sợi tóc ngố Sở các chủ uể oải cuộn tròn lại.

“Có lẽ ta nên tìm một vị tiền bối ở thời đại viễn cổ rồi nhập mộng vào?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mặc dù đến bây giờ thiên phú nhập mộng này vẫn ở trạng thái bị động nhưng nếu thỏa mãn một số điều kiện, xác suất kích hoạt nhập mộng sẽ cao hơn rất nhiều.

Ví dụ như dung hợp máu tươi, cộng hưởng linh hồn.

“Đừng nhắm vào ta, nếu không một đầu tóc của ta sẽ đâm vào não người đấy.” Sở các chủ uy hiếp.

Cô biết thiên phú đáng sợ kia của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ cũng cho rằng năng lực nhập mộng kia là một cách hay để học tập ngôn ngữ viễn cổ.

Nhưng cô cũng không muốn một số bí mật nhỏ của mình bị Tống Thư Hàng biết hết.

“Yên tâm đi Sở tiền bối, cô chắc chắn không đạt yêu cầu nhập mộng của ta.” Tống Thư Hàng an ủi. Vì sự an toàn tính mạng của mình, lúc này nhất định phải cho Sở các chủ một câu trả lời khẳng định, để cô ấy không lo lắng.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên thân thể của Tống Thư Hàng cứng đờ.

“Nửa người của ta!” Hắn vui vẻ reo lên.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Nửa người số 2 đã biến mất ấy à?”

“Đúng vậy, giác quan của ta và nó lại kết nối với nhau!” Tống

Thư Hàng gật đầu đáp.

Sau khi khôi phục quyền khống chế nửa người số 2, hắn lập tức khống chế nó tiến vào thế giới hạch tâm.

Nửa người số 2 bại lộ ở hiện thế cực kỳ nguy hiểm.

Đã bị người khác cưỡng ép cướp đi một lần, có thể sẽ bị những đại lão khác cướp đi lần hai.

Tống Thư Hàng nào dám nữa để nửa người số 2 hành động một mình nữa.

...

Bên bờ suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm.

Nửa người số 2 đột nhiên hiện ra.

Thông Nương đang học tập pháp thuật với Quy tiền bối bên bờ suối nguồn sự sống bị dọa giật mình.

“Yêu quái phương nào?” Thông Nương hét lên, hiện ra chân thân, tung cước đá vào nửa người của Tống Thư Hàng.

Keng!

Là tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Thông Nương đau đớn ôm chân phải, uất ức khóc thành tiếng.

“Đây là nửa người của Thư Hàng.” Sở các chủ phun ra một chuỗi bong bóng.

Thông Nương khuyên răn chân thành: “Thư Hàng, nửa người của ngươi chạy đến hiện thế làm gì? Độ kiếp thì nghiêm túc độ kiếp đi, không nên chơi lắm trò như thế.”

Tống Thư Hàng: “...”

Không ngờ lại bị Thông Nương dạy dỗ, cảm giác này thật vi diệu.

“Để ta chuyển nửa người về thế giới thiên kiếp.” Tống Thư Hàng trả lời bằng pháp thuật truyền âm nhập mật.

Trải qua sự kiện vừa rồi, hắn không dám để nửa người số 2 tiếp tục ở lại bên ngoài nữa, chuẩn bị thành thật đưa nửa người số 2 trở về.

Nhưng trước khi đưa nửa người số 2 về, hắn phải nhờ Quy tiền bối và Sở các chủ kiểm tra một chút. Có trời mới biết sau khi bị người ta cưỡng ép mượn đi, nửa người số 2 của hắn đã gặp phải chuyện gì? Có bị thương hay không?

"Sở tiền bối, Quy tiền bối, làm phiền hai người nhé." Nửa người của Tống Thư Hàng nói.

À mà Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử cùng với Vũ Nhu Tử da đen đi đâu hết rồi nhỉ?

Thần thức của Sở các chủ và Quy tiền bối cùng quét nửa người của Tống Thư Hàng, kiểm tra kỹ một lượt.

"Thân thể không có vấn đề gì, không bị thương." Sở các chủ trả lời. Ngoài ra cô còn cảm ứng được một luồng khí tức mơ hồ nhưng luồng khí tức này đã bị cố ý xóa đi, Sở các chủ không xác định được nên không kết luận.

"Ta cũng không phát hiện vấn đề gì... Ngoài ra ta cảm ứng được loáng thoáng khí tức của chủ nhân ta ở trên nửa người của Thư Hàng." Quy tiền bối nhíu mày nói.

"Khí tức của Bắc Phương Đại Đế ư?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

"Ừ, mặc dù rất yếu ớt nhưng có thể nửa người của Thư Hàng ngươi đã tiếp xúc với chủ nhân của ta." Quy tiền bối khẳng định, nó tuyệt đối sẽ không nhận sai khí tức của Bắc Phương Đại Đế.

Tống Thư Hàng xoa cằm như có điều suy nghĩ.

Vòng xoáy màu vàng, khí tức của Bắc Phương Đại Đế, lại có thể bắt được nửa người của hắn, còn tạm thời cắt đứt mối liên hệ giữa nửa người và bản thể.

Câu trả lời đã dần hé lộ.

Đồng thời hắn cũng tự kiểm tra nửa người số 2 của mình, đặc biệt là linh hồ bản mệnh.

Sau đó hắn phát hiện một điểm khác thường.

"Âm Ảnh Thánh Địa bị động vào, vết nứt trên đó lại nhiều hơn?" Thế này thì phí chữa trị lại tăng nữa rồi đúng không? Đúng là muốn mạng hắn mà!

"Ô, khoan đã... túi càn khôn này và bảo vật bên trong nó." Trong này hình như là tài liệu dùng để tu sửa? Chẳng lẽ là dùng để chữa trị Âm Ảnh Thánh Địa ư?

Nếu đúng vậy thì còn tính là tốt, ít nhất thì không tăng thêm nợ cho hắn.

“Còn thứ này là cái gì?” Ý thức của Tống Thư Hàng chú ý đến món vật phẩm cuối cùng, đồng thời lấy nó ra.

“Khí tức sinh mệnh thật nồng đậm, chẳng lẽ là thủ đoạn của Trường Sinh Giả nắm giữ đại đạo hệ sinh mệnh?” Quy tiền bối suy đoán.

Thông Nương nhìn món bảo vật này, đọc lên: “Phía trên có chữ... nhiễm sắc thể tổ truyền của nhà họ Tống, số lượng không nhiều, vừa mạnh mẽ vừa quý giá.”

Sở các chủ: “...”

Quy tiền bối: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Một lúc lâu sau.

Sở các chủ: “Là thứ tốt, Thư Hàng ngươi cất cho kỹ, không chừng sau này sẽ cần đến đấy.”

Nửa người của Tống Thư Hàng động ý niệm, chuyển bảo vật hệ sinh mệnh này vào chỗ sâu trong thế giới hạch tâm, trấn áp bảo quản.

“Ta chuyển nửa người này về thế giới thiên kiếp! Các ngươi đừng lo cho ta, yên tâm chờ ta nhân tiền hiển thánh đi!” Nửa người của Tống Thư Hàng lúng túng truyền âm nói.

Sau đó hắn sử dụng một thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối độn về thế giới thiên kiếp.

Hắn có linh cảm, khi nửa người số 2 trở về thế giới thiên kiếp chính là lúc phá bug thiên kiếp!

Chương 2440: Lúc Ta Điên Lên Thì Ngay Cả Chính Mình Cũng Chém!

Tống Thư Hàng cảm thấy da mặt mình vẫn chưa đủ dày, bởi vì rất xấu hổ nên nửa người số 2 gần như lấy tốc độ chạy trốn để trở về thế giới thiên kiếp.

“Độ dày vật lý của da mặt thì đủ rồi nhưng độ dày tinh thần của da mặt vẫn còn thiếu một chút, cần phải chăm chỉ tu luyện bổ sung.” Hắn nói thầm.

Ánh sáng thần khí bảy màu của phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của Bạch tiền bối chợt lóe lên.

Nửa người số 2 của Tống Thư Hàng trở về thành công.

Thấy nửa người trở về thuận lợi, Tống Thư Hàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mỹ nhân rắn công đức tạm thời dừng động tác cắt kiếp vân thiên kiếp bởi vì kiếp vân trên không trung đã bị đào ra, cần chút thời gian để chúng dung hợp, như vậy cô mới có thể tiếp tục cắt ra kiếp vân có hình dạng mình muốn.

Tuy thể tích của kiếp vân rất lớn nhưng lượng nước trong đó lại rất nhiều. Sau khi bị @#%x Tiên Tử nén lại rồi phong ấn, một kiếp vân to đến che trời lấp đất cũng chỉ có thể nén ra thể tích một cái bàn tròn.

“Sở tiền bối này, lúc nhìn thấy nửa người của mình, ta đột nhiên nghĩ đến một thao tác.” Tống Thư Hàng chuyển hóa hai nửa người của mình thành trạng thái sương mù bất hủ, chuẩn bị hợp lại.

“Thao tác gì?” Sợi tóc ngố Sở các chủ thuận miệng hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Chờ bản thể của Sở tiền bối lại hồi phục một chút, nếu cô muốn ra khỏi thế giới hạch tâm đi dạo, ta có thể cắt nửa người số 2 của ta ra cho cô mượn, thế nào? Dù sao cứ ở mãi trong thế giới hạch tâm cũng chán mà.”

“Cảm ơn nhưng ta không cần.” Sợi tóc ngố Sở các chủ lắc nhẹ.

Đương nhiên cô không thể mượn dùng nửa người số 2 của Tống Thư Hàng nhưng... có thể cân nhắc về cái đuôi của mỹ nhân rắn công đức!

Chờ đến lúc cô có thể ra ngoài, mượn đuôi của mỹ nhân rắn công đức ra ngoài đi dạo cũng được chứ nhỉ?

@#%x Tiên Tử nhìn sợi tóc ngố Sở các chủ với vẻ nghi hoặc, dựa vào trực giác của cường giả, cô cảm thấy Sở các chủ đang tính kế với mình.

...

“Hợp thể!” Tống Thư Hàng khẽ hô.

Hắn khống chế hai nửa thân thể, chuẩn bị dung hợp.

Đúng lúc này, trong nửa người số 2 đột nhiên lóe lên một luồng huyết quang.

Huyết quang kia mang theo một đoàn bảo quang bảy màu và một số điểm sáng nho nhỏ nhanh chóng trở về, nhập vào trong nửa người số 1 của Tống Thư Hàng.

Là máu của Thánh Nhân Nho gia!

Nó đột nhiên mang theo bộ phận quan trọng đã mua bảo hiểm trong nửa người số 2 của Tống Thư Hàng chạy trốn, mang những bộ phận đã mua bảo hiểm này về nửa người số 1 của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Hắn lập tức thắng gấp, dừng dung hợp hai nửa thân thể sương mù ngụy bất hủ.

Hành động này của máu Thánh Nhân Nho gia là một lời nhắc nhở!

Rất có thể nửa người số 2 của hắn có vấn đề.

“Giải trừ dung hợp, giải trừ trạng thái thân thể sương mù ngụy bất hủ!” Tống Thư Hàng lập tức động ý niệm.

Hai nửa thân thể giải trừ trạng thái sương mù, trở về chỗ cũ.

“Sao vậy?” Sợi tóc ngố Sở các chủ lên tinh thần hỏi.

“Lúc ta chuẩn bị dung hợp nửa người số 2 thì máu Thánh

Nhân Nho gia, cũng tức là lớp bảo hiểm cuối cùng trong cơ thể lại mang theo bộ phận đã mua bảo hiểm trong nửa người số 2 trở về. Vậy nên ta đoán rất có thể nửa người số 2 có nguy cơ tiềm ẩn, nếu không máu Thánh Nhân Nho gia tuyệt đối sẽ không làm như vậy." Tống Thư Hàng trầm giọng đáp.

Máu Thánh Nhân sẽ không hành động mà không có mục đích.

"Trước khi đưa nửa người số 2 về, ngươi có nhờ bản thể của ta kiểm tra chưa?" Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

"Đã kiểm tra rồi, còn nhờ Quy tiền bối cùng kiểm tra một lượt. Nhưng cả bản thể của Sở tiền bối cô và Quy tiền bối đều không phát hiện có gì khác thường." Tống Thư Hàng nhìn nửa người số 2 của mình đầy cảnh giác.

"Cũng có nghĩa là... đối phương có thể qua mắt năng lực kiểm tra của bản thể và Quy đạo hữu. Nửa người số 2 của ngươi đi ra ngoài dạo một vòng mà đã cà khịa ai à?" Sợi tóc ngố Sở các chủ ngây ngô lông gõ lên đầu Tống Thư Hàng.

Muốn qua mắt bản thể của cô, có nghĩa là đối phương ít nhất có cùng cảnh giới đẳng cấp mới có thể tiến hành phản kiểm tra.

"Ta không biết, ta không biết chút gì hết!" Chính Tống Thư Hàng cũng rất tuyệt vọng.

Nửa người số 2 biến mất không lâu lắm, tổng cộng chỉ chừng hai tiếng đồng hồ.

Có quỷ mới biết rốt cuộc trong hai tiếng đồng hồ này hắn đã trải qua những gì?

...

Vì vậy trong thiên kiếp thế giới bug im lặng quỷ dị, nửa người trên và nửa người dưới của Tống Thư Hàng bắt đầu giằng co.

"Thoạt nhìn không có vấn đề gì, không có năng lượng khác lẫn vào nửa người số 2 của ngươi." Sợi tóc ngố Sở các chủ nói. Bây giờ trong tóc của cô không có một tia năng lượng nào, chỉ có thể dựa vào nhãn lực để phán đoán.

"Hơn nữa quyền khống chế nửa người số 2 của ta vẫn còn đó, không cảm nhận được bất kỳ điều gì khác thường." Tống Thư Hàng nói.

Nhưng chính vì vậy mới đáng sợ.

“Hay là chém đứt nó đi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói: “Dù sao những thứ quan trọng trong nửa người số 2 đều được máu Thánh Nhân Nho gia của ngươi mang về rồi. Về phần nửa người số 2 còn sót lại, có thể dùng tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công phối hợp với Trình Lâm Tự Dũ Pháp tái tạo lại.”

“Ô~ ô~” Tiểu tiên tử khí linh trên bao tay giơ ngón tay lên, nhắm thẳng vào nửa người số 2 của Tống Thư Hàng sau đó phát ra tiếng hô xung phong.

Mỹ nhân rắn công đức dựa vào sau lưng Tống Thư Hàng, cũng vào thế sẵn sàng.

Tống Thư Hàng cắn răng quyết định: “Được, cứ chém đi!”

Nửa người số 2 quá quỷ dị, có máu Thánh Nhân Nho gia nhắc nhở, hắn thật sự không dám dung hợp với nửa người số 2.

Hơn nữa Sở các chủ nói cũng có lý, các bộ phận quan trọng trong nửa người số 2 đã được máu Thánh Nhân mang về, bộ phận còn lại... cùng lắm thì tái tạo lại thôi!

Hắn khổ cực học tập tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công, không phải là vì đối phó với những tình huống thế này sao?

“Đứng im, không được lộn xộn!” Tống Thư Hàng ra lệnh cho nửa người số 2 hạ của mình.

Ở sau lưng, người khổng lồ xương + mỹ nhân rắn công đức + mũ Bình Thiên + pháp khí tổ hợp tam thập tam thú lại ngưng tụ ra hình thái nữ đế tiên tử vũ trang.

Trên thánh kiếm Chung Yên của Bạch tiền bối phát ra khí tức diệt thế khủng bố có thể hủy diệt thế giới.

“Chém đi!” Tống Thư Hàng cắn chặt răng, nhắm mắt lại, nhẫn tâm hô to.

Dù thân thể chia thành hai nửa nhưng nửa người số 2 vẫn là thân thể của hắn. Làm thế này hệt như dùng đại đao chém đùi của bản thân vậy.

Trước giờ Tống Thư Hàng không ngờ rằng trong đời mình sẽ gặp tai nạn thế này... tự mình giết mình!

Một kiếm này chém xuống, nhất định sẽ rất đau!

“Con bọ như người trông vậy mà bóp cũng cấn tay đấy!” Trong miệng mỹ nhân rắn công đức phát ra một câu thoại rất hợp với hoàn cảnh.

Trên thánh kiếm Chung Yên... kiếm khí tung hoành.

Ầm!

Kiếm mang cực lớn bùng nổ, trong tay mỹ nhân rắn công đức chém ra một luồng kiếm khí to nghìn mét!

Kiếm khí khai thiên tích địa.

Trước kiếm khí khủng bố này, nửa người số 2 của Tống Thư Hàng nhỏ bé hệt như một con bọ.

Ngay sau đó một cơn đau đớn như bị xé rách tác động lên tinh thần của Tống Thư Hàng.

“Shh~” Tống Thư Hàng cắn chặt răng.

Hắn cảm giác được nửa người số 2 của mình đang bị phá hủy.

Thế nhưng...

Do tu luyện ba đại công pháp thối thể, nửa người số 2 của hắn quá mạnh. Dưới sức mạnh hủy diệt của kiếm khí khủng bố, nửa người số 2 không nát bấy ngay lập tức mà là bị mài từng chút một.

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy hận thân thể mình quá mạnh mẽ.

“Ong~”

Ngay lúc nửa người số 2 của Tống Thư Hàng bị mài từng chút một, cuối cùng tồn tại ẩn nấp trong nửa người số 2 không ngồi yên được nữa.

Nó chưa từng thấy người đàn ông nào ra tay tàn nhẫn không chút do dự với nửa người của mình như Tống Thư Hàng. Đàn ông tàn nhẫn với chính mình như vậy đúng là đáng sợ, còn ác hơn kẻ ác ba phần.

Nếu không ra, nửa người số 2 sẽ bị phá hủy hoàn toàn thì nó cũng xong đời.

Trong tiếng kêu chói tai, một giọt kim loại thể lỏng đáng thương chui ra khỏi nửa người số 2.

Chương 2441: Pháp thuật có thể xóa sổ mục tiêu trong một kích

Chỉ còn lại một giọt nhỏ, thoạt nhìn có thể tan biến bất cứ lúc nào, đây là hình thái quả cầu kim loại thể lỏng suy yếu nhất mà Tống Thư Hàng từng thấy.

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không xem thường đối phương.

Tống Thư Hàng cảm ứng được giọt kim loại thể lỏng này không phải đại lão quả cầu béo, cũng không phải cầu di vật Thiên Đạo. Dù sao hắn và đại lão quả cầu béo khá quen thuộc với nhau, cũng từng giao chiến với cầu di vật Thiên Đạo mấy lần, phải nói là đã quá rành về bọn họ, tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Như vậy lai lịch của giọt kim loại thể lỏng này gần như đã rõ ràng.

Cầu Thiên Đạo!

Đây cũng là thủ đoạn nào đó của cầu Thiên Đạo. Dù sao Thiên Đạo bất hủ bất diệt, không thể phân tách, vậy nên chắc chắn đây không phải là bản thể của Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng nhìn giọt kim loại thể lỏng nọ với vẻ cảnh giác, toàn thân vận sức tiến vào trạng thái sẵn sàng tấn công. Đồng thời hắn nhanh chóng chuẩn bị đủ loại thao tác, công kích, thiên phú và tà thuật của bản thân.

Ở phía đối diện, giọt kim loại thể lỏng cũng đang “nhìn” Tống Thư Hàng.

Sai một li đi một dặm.

Từ lúc bị kẻ tàn nhẫn trước mắt này ép ra khỏi nửa thân thể thì nó đã mất đi tiên cơ.

Hơn nữa điều khiến nó bất an là khi đối mặt với nó, kẻ tàn nhẫn trước mắt lại không hề sợ hãi!

Phải biết rằng thân phận và uy nghiêm của nó vẫn còn đó, cho dù nó ở trạng thái cực kỳ suy yếu, song khi mọi tu luyện giả chưa bước ra đạo của mình trong chư thiên vạn giới đối mặt với nó đều sẽ bị uy nghiêm của nó áp chế, không thể cử động!

Nhưng khi kẻ tàn nhẫn trước mắt nhìn thấy nó, trong đôi mắt hắn lại chứa đầy vẻ "nóng lòng muốn thử".

Chỉ là một Tôn Giả đang trùng kích cảnh giới bát phẩm, vậy mà khi nhìn thấy nó lại dám nóng lòng muốn thử sức, đúng là làm uy nghiêm của nó quét rác.

Nếu là hình thái hoàn mỹ, nó nhất định sẽ bóp chết con bọ này.

"Thuật giám định cường giả!" Lúc này, kẻ tà nhẫn trước mắt lại bắt đầu hành động.

Không ngờ hắn thật sự dám ra tay với nó!

Hắn dám làm thật!

Bặc~ Một luồng ánh sáng quen thuộc chiếu vào trên người "thiên chi tử", nhắm mục tiêu cực chuẩn.

Luồng sáng này...

"Là ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân Nho Gia?" Thiên chi tử hình giọt nước lập tức nhớ ra.

Ở phía đối diện, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng nói nhanh: "Không có hiệu quả."

"Dù sao thân phận của nó vẫn còn đó mà." Tống Thư Hàng trả lời. Sau khi đoán ra thân phận của đối phương, hắn vẫn lựa chọn dùng ánh nhìn mang thai mở màn là vì ánh nhìn mang thai có thể lập kỳ công!

Trong số những kẻ địch từng giao thủ với Thánh Nhân Nho Gia trong chư thiên vạn giới, hầu hết đều bị Thánh Nhân Nho Gia dùng "tình yêu vĩ đại" dạy dỗ, giống như Côn Vương hắn gặp trước đó.

Khi những đại lão bị tình yêu vĩ đại của Thánh Nhân Nho Gia dạy dỗ này trúng ánh nhìn mang thai, cho dù thuật giám định cường giả không hiệu quả vẫn sẽ khiến thân thể bọn họ sinh ra cơn đau ảo theo bản năng.

Chỉ tiếc là giọt kim loại thể lỏng ở phía đối diện không hề bị thuật giám định cường giả ảnh hưởng, có thể là do lúc trước phần "tình yêu" mà Thánh Nhân Nho Gia dành cho đại lão quả cầu béo chưa đủ nặng.

Nhưng một phát thuật giám định cường giả này cũng không hẳn là vô dụng. Ít nhất Tống Thư Hàng có thể xác định được đối phương đang ở trạng thái suy yếu cực hạn, suy yếu đến mức không thể né tránh ánh nhìn mang thai bắn theo đường thẳng, uổng công hắn còn âm thầm chuẩn bị "giám định thần công đường cong hình lá Descartes" (1), kết quả lại không dùng đến.

Ngoài ra... có thể là do mục tiêu có liên quan đến cầu kim loại thể lỏng nên con mắt Thánh Nhân Nho Gia bị kích hoạt, nó chủ động phối hợp với Tống Thư Hàng khóa mục tiêu vào giọt kim loại thể lỏng, mở chức năng quét nhược điểm.

"Cả thân thể và tinh thần của mục tiêu đều cực kỳ suy yếu, đề nghị sử dụng công kích tinh thần." Một thông tin mơ hồ truyền vào đầu Tống Thư Hàng thông qua con mắt Thánh Nhân.

Thân thể và tinh thần của giọt kim loại thể lỏng này đều đang ở trạng thái trọng thương suy yếu, nhưng do tính chất đặc biệt của thân thể kim loại thể lỏng của đối phương, nếu công kích thân thể thì hiệu quả sẽ giảm đáng kể. Vậy nên thủ đoạn công kích thích hợp nhất với Tống Thư Hàng vào lúc này chính là công kích tinh thần!

Công kích tinh thần?

Tống Thư Hàng lập tức động não suy nghĩ.

Bí pháp của Tô Thị Thằng Kết lão tổ có thể công kích cả âm thanh, tinh thần và linh hồn, thế nhưng bí pháp này vẫn chưa hoàn thiện.

Tri thức đến lúc cần dùng mới hận mình biết quá ít, lúc này phải dùng công kích tinh thần gì mới hiệu quả đây?

...

Mà lúc này, ở phía đối diện.

"Soạt!" Sau khi bị thuật giám định cường giả quét trúng, giọt thiên chi tử tàn tạ kia bị kích thích, bay lên không trung, phóng ra uy nghiêm và uy áp tinh thần mạnh mẽ.

Ngay cả sợi tóc ngố Sở các chủ cũng cảm thấy hơi khó chịu.

“Ha ha, đến hay lắm!” Tống Thư Hàng mừng ra mặt.

“Công đức tiên tử!” Hắn hô to, hình thái nữ đế tiên tử vũ trang của mỹ nhân rắn công đức có thể lọc uy áp tinh thần giúp hắn.

Đồng thời Tống Thư Hàng lật tay vỗ ra một kim đan mã QR về phía uy áp tinh thần của đối phương.

“Kết bạn nào, đại lão!”

Qua nhiều lần tiến hóa, chức năng chat Tu Chân không ngừng hoàn thiện, Tống Thư Hàng đã đủ sức kéo các đại lão vào danh sách bạn bè của mình!

Bây giờ hắn không còn sợ chiêu trò của các đại lão bởi vì hắn đã có rất nhiều quyền hạn thao tác, hơn nữa số lượng phụ kiện đại lão trong danh sách bạn bè của hắn cũng ngày càng nhiều! Hậu trường càng vững chắc hơn!

Kết hợp thao tác với hậu trường lại, hắn không còn sợ nữa.

“Ting~ Thiên chi tử đã kết bạn với ngươi, xin hãy chọn nhóm cho nó.” Trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra một thông báo.

Thành công rồi!

“Chuyển nó vào [sổ đen 2] làm bạn với Côn Vương!” Tống Thư Hàng lập tức lựa chọn.

Tất cả lựa chọn đều hoàn thành trong nháy mắt.

Ngay sau đó mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng mở ra.

“Ép nhồi ô nhiễm tinh thần!”

Nhân lúc đối phương còn chưa học tập, hiểu rõ các loại chức năng của chat Tu Chân, Tống Thư Hàng cưỡng ép mở đường hầm ép rót thông tin.

Đủ loại thông tin dữ liệu rác lấy từ tiền bối ba mắt điên cuồng truyền vào thiên chi tử.

“Xì xì~” giữa không trung, trên thân giọt thiên chi tử bốc lên từng đợt khói trắng.

Đây là dấu hiệu cho thấy trạng thái tinh thần và thân thể bây giờ của nó không chịu nổi đợt ô nhiễm tinh thần này, bị ép quá tải.

Gợi ý của con mắt Thánh Nhân Nho Gia quả nhiên hữu hiệu!

“Tiếp tục, kéo hết những thông tin như chuyện vụn vặt trong cuộc sống hàng ngày, tư thế sinh sản, những lời tán gẫu của các người khổng lồ trong tiểu thế giới nhân tạo ra!” Tống Thư Hàng lại rút lấy dữ liệu trong đầu.

Đủ loại thông tin vô dụng liên quan đến người khổng lồ trong cả một tiểu thế giới nhân tạo bị rút ra, hóa thành 1DB (2) dữ liệu rác, bị Tống Thư Hàng ép rót vào thiên chi tử.

“Xì~ xì~” Trên không trung, trong khói trắng trên người thiên chi tử còn mang theo mùi khét thoang thoảng.

Tựa như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Bước tiếp theo là gì? Bước tiếp theo nên làm gì đây?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Đề nghị: Nhân cơ hội này sử dụng pháp thuật cực mạnh xóa sổ mục tiêu trong một kích. Chú ý: Cơ hội chỉ có một lần.” Trong con mắt Thánh Nhân Nho Gia truyền đến chỉ dẫn chiến đấu rõ ràng.

Cơ hội chỉ có một lần, phải thừa dịp mục tiêu quá tải, không còn chút sức chống cự nào, xóa sổ nó trong một kích.

Cùng một chiêu thức, không thể có tác dụng hai lần.

Nếu thất bại, mục tiêu có đề phòng thì không thể trúng chiêu lần hai.

“Pháp thuật cực mạnh có thể xóa sổ đối phương trong một kích?”

Tim Tống Thư Hàng bỗng nhói đau.

Khắc kim nhất kích ư?

Chú thích:

(1) Đường cong hình lá Descartes (folium of Descartes), một đường cong trong toán học được đề xuất lần đầu tiên bởi Descartes vào năm 1638.

(2) DB là chỉ đơn vị đo dữ liệu, có thể là viết tắt của Dubnibyte hoặc Darmstadbyte. Darmstadbyte lớn hơn Dubnibyte.

Chương 2442: Lật thế giới này chổng ngược lên trời!

Tống Thư Hàng là một người có trái tim lớn (1), kiểu người như hắn, càng đến thời điểm quan trọng thì lại càng bình tĩnh.

Bởi vì khả năng chịu đựng của tim quá mạnh nên dù gặp một số chuyện giật gân cũng sẽ không bị khủng hoảng tâm lý, còn có thể cắn răng đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Thật ra muốn hủy diệt kim loại thể lỏng ở trong thế giới thiên kiếp, Tống Thư Hàng không có nhiều lựa chọn lắm. Bởi vì rất nhiều thủ đoạn ngoại viện đều không dùng được, thế giới hạch tâm bị hạn chế, cũng không thể mở ra.

Ngoài khắc kim nhất kích, thủ đoạn hữu hiệu chỉ có Nhân Quả đao... cùng với thủ đoạn phong ấn do Thánh Viên Luyện Giới + Bạch chưa biết số 1-33 tạo thành, đây vốn là thủ đoạn hắn muốn dùng để đối phó đại lão quả cầu béo phân thân clone.

Nhưng Nhân Quả đao là đao pháp cấp chúa tể, không có Nhân Quả thương của Cổ U thế giới hắc long phụ trợ, nếu chỉ dựa vào sức mạnh của một mình Tống Thư Hàng thúc giục thì uy lực của Nhân Quả đao sẽ không ổn định. Nếu may mắn không chừng có thể mượn sức mạnh của mấy vị đại lão tiền bối, còn nếu xui thì chém không ra cái gì hết.

Muốn ổn định phát huy uy lực của Nhân Quả đao, cần chờ chức năng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng tiến thêm một bước, cường hóa mối liên hệ với các đại lão phụ kiện!

Trong tình huống chỉ có cơ hội tung một kích như bây giờ, Nhân Quả đao phát huy không ổn định không thể gánh vác trách nhiệm chủ công nặng nề.

Về phần thủ đoạn phong ấn do Thánh Viên Luyện Giới + Bạch chưa biết số 1-33 hợp thành, do chịu hạn chế bởi thế giới thiên kiếp, còn cần sự phối hợp của phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối, trong này biến số quá nhiều. Chẳng may thao tác không ổn, để kim loại thể lỏng thiên chi tử có cơ hội, đối phương sẽ nhân cơ hội phá cục chạy trốn.

Vậy nên nếu bình tĩnh suy xét, thủ đoạn thích hợp nhất vào lúc này chỉ có khắc kim nhất kích.

Vừa lúc trong tay Tống Thư Hàng mới có một nhóm thiên tài địa bảo, lúc nửa người số 2 trở về cũng mang theo một đống tài liệu trân quý dùng để chữa trị Âm Ảnh Thánh Địa về, hơn nữa trong tay hắn có một phiếu ưu đãi 50% quý giá.

Trong thời gian ngắn, Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa ra quyết định.

Bảo vật mất rồi thì có thể kiếm lại... nhưng nếu để vị thiên chi tử quỷ dị này chạy mất thì đúng là mất thật.

“Khắc!” Trong lòng Tống Thư Hàng bi tráng hét to.

Thiên tài địa bảo cất trong pháp khí vòng tay, linh thạch vừa mới lấy được không lâu, tài liệu trân quý để sửa chữa Âm Ảnh Thánh Địa đều bị lấy ra.

Đồng thời phiếu ưu đãi 50%cũng xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Pháp thuật thần kích... kích hoạt!

Từng sợi tóc của Tống Thư Hàng dựng đứng lên, nhuộm một tầng màu vàng đại gia.

Một đôi cánh ánh sáng hiện ra, giữa đôi cánh ánh sáng có một con mắt ngưng tụ thành hình. Con mắt này lại cộng hưởng với mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng, cường hóa hiệu suất của khắc kim nhất kích.

“Tiền tài là vật ngoài thân!” Trong miệng Tống Thư Hàng niệm chú văn tự nghĩ ra.

Tất cả thiên tài địa bảo, linh thạch, tài liệu chữa trị trong tay hắn hóa thành một dòng nước lũ, dung nhập vào giữa hai bàn tay.

Mỗi khi có một món bảo vật dung nhập vào, sức mạnh giữa hai tay Tống Thư Hàng lại tăng lên một phần!

Mỗi khi sức mạnh tăng lên một phần, tần số run rẩy của hai tay Tống Thư Hàng lại tăng lên một phần.

“Phiếu ưu đãi 50%!” Cuối cùng hắn đưa luôn phiếu ưu đãi vào vầng sáng thần kích.

Cũng không biết phiếu ưu đãi 50% này có tác dụng gì nhỉ?

Chẳng lẽ có thể tiết kiếm một nửa thiên tài địa bảo hiến tế vào phát khắc kim nhất kích này của hắn? Hoặc là tăng uy lực công kích lên gấp đôi chăng?

Lúc này trong lòng Tống Thư Hàng cực kỳ mâu thuẫn, hắn vừa hy vọng là khả năng thứ nhất, có thể tiết kiệm một nửa tài nguyên cho hắn, lại vừa hy vọng là khả năng thứ hai để tăng gấp đôi uy lực, bảo đảm có thể xóa sổ thiên chi tử trong một kích.

Ầm!

Sau khi phiếu ưu đãi 50% dung nhập vào, năng lượng giữa hai tay Tống Thư Hàng tăng vọt, mơ hồ cảm ứng được uy lực của Thần kích trong lòng bàn tay tăng lên gấp bội, là khả năng thứ hai!

Đau tim không thở nổi.

Lần này số tài sản Tống Thư Hàng bỏ vào Thần kích cực kỳ khổng lồ.

Trong số bảo vật mà hắn dùng thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo đổi với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, trừ đi phần để tán tài, số còn lại phần lớn đều bị hiến tế, Tống Thư Hàng chỉ giữ lại một phần nhỏ thiên tài địa bảo trong thế giới hạch tâm dùng để chế tạo pháp khí cho đệ tử.

Về phần bảo vật sửa chữa Âm Ảnh Thánh Địa, mặc dù chỉ có một túi càn khôn nhưng chất lượng cực cao. Theo như tính toán lúc đầu của Âm Ảnh Lãnh Chúa, chi phí chữa trị Âm Ảnh Thánh Địa có giá tương đương với mũ Bình Thiên trên đầu mỹ nhân rắn công đức, tương đương với một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch bát và cửu phẩm mà lần trước Tống Thư Hàng đã mượn của Bạch tiền bối.

Nhiều bảo vật như vậy + phiếu ưu đãi 50%, uy lực của phát khắc kim nhất kích lần này mạnh đến mức khiến vạn vật run rẩy, nghẹt thở.

Cũng làm Tống Thư Hàng đau tim đến mức run rẩy, nghẹt thở.

Ngoài ra có một chuyện rất trùng hợp... Từ khi Tống Thư Hàng học được khắc kim nhất kích, hao hết gia sản thi triển một chiêu này, đối tượng chịu công kích đều có quan hệ với đại lão quả cầu béo!

Lúc ở Nho gia, Tống Thư Hàng dùng Âm Ảnh Thánh Địa gọi ra chấp niệm của Thánh Nhân Nho Gia phụ thể, cuối cùng vét hết gia sản thi triển khắc kim nhất kích, đánh nổ hóa thân của đại lão quả cầu béo. Trận chiến lần đó đã giúp Tống Thư Hàng chiếm được địa vị đặc biệt ở Nho gia, cũng khiến hắn mất đi thân thể, chỉ còn lại một cái đầu.

Tiếp đó là lần trước, trong lúc thoát khỏi phòng tối Thiên Đạo, Tống Thư Hàng lại vét sạch toàn bộ gia sản mình có để thi triển khắc kim nhất kích đánh cầu di vật Thiên Đạo, phải táng gia bại sản mới thoát thân được.

Lần này Tống Thư Hàng mất bao công sức mới tích góp được một nhóm bảo vật, bây giờ lại phải vét sạch túi, dùng khắc kim nhất kích đối phó với đường lui thiên chi tử của cầu Thiên Đạo.

Ba lần thi triển khắc kim nhất kích khác nhau, lần lượt đánh quả cầu béo Cửu U, cầu di vật Thiên Đạo, cầu Thiên Đạo.

Đại lão quả cầu béo tuyệt đối là khắc tinh với túi tiền của Tống Thư Hàng.

“Ngươi khiến ta đau tim đến mức thở không nổi, vậy ta sẽ khiến thân thể của ngươi ngừng thở!”

“Thần kích khắc kim nhất kích!” Tiếng của Tống Thư Hàng tự mang hiệu ứng vọng âm, vang vọng khắp thiên kiếp thế giới.

Sợi tóc ngố Sở các chủ nghe ra được trong tiếng thét của Tống Thư Hàng chứa đựng đau đớn “xé ruột bầm gan”!

Ầm!

Năng lượng trên đầu ngón tay của hắn biến thành luồng sáng nóng rực, chợt lóe lên, bắn về phía thiên chi tử đang bốc khói trắng.

Lúc này đây trong trời đất chỉ còn lại luồng sáng nóng rực này, ngoài ra không thấy thứ gì khác!

Nơi ánh sáng vụt qua, vạn vật đều bị hủy diệt!

Cả thế giới thiên kiếp Huyền Thánh chấn động dữ dội, lôi hải tiêu tán, kiếp vân nổ tung.

Giống hệt như ngày tận thế.

Kim loại thể lỏng thiên chi tử bị luồng sáng đánh trúng, không gian xung quanh nó đều bị xé thành từng mảnh, lại bị ánh sáng nổ tung cắn nuốt.

Uy lực còn sót lại của thần kích cứ quanh quẩn trong không gian Huyền Thánh bát phẩm, mãi vẫn không biến mất.

Không có bất kỳ sinh vật nào có thể bình yên vô sự dưới một kích này!

“Mục tiêu đã bị xóa sổ chưa?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi, cô không cảm ứng được sự tồn tại của mục tiêu.

Tống Thư Hàng thu ngón tay về, mở danh sách bạn bè chat Tu Chân ra.

“Ting~ Thành viên thiên chi tử trong [sổ đen 2] của ngươi đã tử vong.”

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mở miệng chuẩn bị nói tin tốt này cho sợi tóc ngố Sở các chủ biết.

Nhưng ngay lúc hắn há miệng ra, không gian Huyền Thánh bát phẩm bỗng... nổ tung!

Cuối cùng không gian thiên kiếp bát phẩm không chịu nổi oan ức này, nổ tung ngay tại chỗ.

Tống Thư Hàng: “...”

Hôm nay, nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh vô tình lật bàn, lập nên lịch sử và kỷ lục độ kiếp mới!

Chú thích:

(1) 大心脏 (tạm dịch là trái tim lớn) là từ thường dùng trong NBA chỉ những cầu thủ có tâm lý vững vàng và ghi điểm quyết định vào phút chót, hoặc chỉ màn lật ngược thế cờ vào phút cuối trong các trận đấu thể thao.

Chương 2443: Lần đầu tiên thấy Bá Tống thảm hại như vậy

Thế giới thiên kiếp bát phẩm nói nổ là nổ, không cho người ta thời gian phản ứng gì cả.

Tống Thư Hàng há hốc mồm nhìn thế giới thiên kiếp bắt đầu sụp đổ, hồi lâu không nói được câu nào.

Hao hết một thân bảo vật, lại ép khô bản thân trở thành quỷ nghèo, mặc dù thành công xóa sổ thiên chi tử nhưng không ngờ thế giới thiên kiếp cũng bị xóa sổ theo.

“Xem đi, nguyện vọng của ngươi được thực hiện rồi này.” Sợi tóc ngố Sở các chủ chỉ đuôi tóc về phía thế giới thiên kiếp đang sụp đổ nói.

Trước đó phương án thứ ba Tống Thư Hàng nhắc đến chính là lật bàn, đánh sập thế giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm.

Bây giờ hắn đã làm được rồi!

Đàn ông nói được làm được không khiến người ta chán ghét.

Tống Thư Hàng: “...”

Sợi tóc ngố Sở các chủ lại cười hỏi: “Xin hỏi Bá Tống Huyền Thánh, bây giờ ngươi có cảm tưởng gì?”

Tống Thư Hàng há miệng nửa ngày mới nặn ra được bốn chữ đầy đau khổ: “Im lặng là vàng.”

Thế giới thiên kiếp nổ quá bất ngờ, dù là thân lý hay tâm lý của hắn đều chưa chuẩn bị xong.

“Vấn đề bây giờ là sau khi thế giới thiên kiếp nổ tung, Huyền Thánh kiếp bát phẩm của ta tính là độ qua hay thất bại?” Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh phân tích.

“Hoặc cũng có thể sức mạnh pháp tắc sẽ chuyển ngươi đến không gian Huyền Thánh bát phẩm khác để độ kiếp?” Sợi tóc ngố Sở các chủ suy đoán, thế giới thiên kiếp bát phẩm không chỉ có một.

Lúc trước Bạch Thánh Quân đã đi hết mấy thế giới thiên kiếp bát phẩm để cày bom nguyên tử thiên kiếp, cuối cùng một đường cày đến thế giới thiên kiếp bát phẩm mà nhóm người Tống Thư Hàng đang ở, hội hợp với nhóm người Tống Thư Hàng ở thế giới thiên kiếp.

“Nhưng ta chưa từng làm nổ thế giới thiên kiếp bát phẩm, không biết sẽ như thế nào. Mà này, ngươi chuẩn bị bản thảo giảng pháp xong chưa?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

“Nào có nhanh như vậy.” Tống Thư Hàng nói với giọng đầy chua xót. Mấy ngày trước hắn còn đang chuẩn bị viết bản thảo giảng pháp, mới viết được mở đầu, ai mà ngờ lại bị nhét vào thế giới thiên kiếp nhanh như vậy.

“Vậy ngươi phải cố lên, xem thử có thể bộc lộ tài năng ngay tại hiện trường hay không thôi. Trong tay ta không có sẵn bản thảo giảng pháp cho ngươi dùng, chỉ có thể dựa vào chính ngươi!” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn thế giới thiên kiếp sụp đổ, đồng thời cẩn thận cảm ứng cảnh giới của bản thân. Cảnh giới của hắn không thay đổi, vẫn đang ở bình cảnh của Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong, chưa đột phá cửa ải này.

Như vậy xem ra sau khi thế giới thiên kiếp sụp đổ, việc độ kiếp của hắn coi như thất bại rồi nhỉ?

“Nói vậy là chờ ta rời khỏi đây, chẳng phải có thể độ Huyền Thánh kiếp bát phẩm một lần nữa sao?” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

…

Ở nơi khác, chư thiên vạn giới.

Đã qua một tháng kể từ lần nhân tiền hiển thánh trước của Bá Tống Huyền Thánh.

Trước đây mỗi tháng Bá Tống Huyền Thánh đều sẽ lên kênh Huyền Thánh giảng pháp chư thiên vạn giới gặp mặt mọi người, vậy mà tháng này lại không xuất hiện đúng hạn!

Chẳng biết tại sao vào lúc này đây, trong lòng rất nhiều tu luyện giả đột nhiên nhớ đến Bá Tống Huyền Thánh.

Trong đầu thành viên của các hệ thống tu luyện khác nhau, ở các vị diện khác nhau trong chư thiên vạn giới đồng loạt hiện ra những ý nghĩ khác nhau.

“Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã thành công bước ra đạo trường sinh của chính mình, kết thúc hành trình chinh phục thế giới Huyền Thánh kiếp bát phẩm?” Bởi vì tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều hoài nghi Bá Tống Huyền Thánh là Kiếp Tiên đỉnh phong, đang nghiệm chứng đạo trường sinh của chính mình mới đi chinh phục Huyền Thánh kiếp bát phẩm, lên đài giảng pháp hết lần này đến lần khác, vậy nên có rất nhiều tu sĩ suy đoán như vậy.

“Mặc dù hơi đáng tiếc nhưng lại nhẹ lòng một cách kỳ lạ.” Có người cảm thán.

“Tiếc quá, ta cứ mong bài giảng pháp tháng này của Bá Tống Huyền Thánh mãi, xem thử có thể mượn cơ hội đột phá cảnh giới của bản thân hay không. Bài giảng pháp theo kiểu đáp đề online lần trước của Bá Tống Huyền Thánh mang đến rất nhiều lợi ích cho ta.” Có không ít tu sĩ đang mong đợi Bá Tống Huyền Thánh hiện thân.

Có tiếc nuối, có nhẹ lòng, có không cam lòng, có mong đợi...

Nhưng bất kể ôm tâm trạng gì, trong lòng đông đảo tu luyện giả khắp mọi ngõ ngách trong chư thiên vạn giới đồng thời hiện ra bóng dáng của Bá Tống Huyền Thánh.

Một số tu sĩ tụ tập chung với nhau, trong lòng có cảm ứng, đưa mắt nhìn nhau.

“Khoan đã, cảm giác này... chẳng lẽ là dấu hiệu Bá Tống Huyền Thánh ngưng đạo?” Có người chợt nghĩ.

Điểm đặc biệt của Huyền Thánh bát phẩm là sau khi bọn họ tấn thăng, chư thiên vạn giới sẽ xây dựng võ đài cho bọn họ giảng pháp và hiển thánh.

Còn nếu có Huyền Thánh tấn thăng Kiếp Tiên cửu phẩm, cũng có thể đưa đến dị biến. Nghe nói sau khi vượt qua tiên kiếp cửu phẩm, các Kiếp Tiên có thể gửi gắm nguyên thần vào hư không, dùng phắp tắc ngưng luyện ra một viên bản mệnh tinh thần. Từ nay về sau, sức mạnh của Kiếp Tiên không hạn chế ở bản thể nữa, thậm chí chỉ đánh chết thân thể của Kiếp Tiên cũng rất khó giết chết bọn họ hoàn toàn.

Mà khi tinh thần bản mệnh của Kiếp Tiên ngưng tụ thành công cũng sẽ đưa đến dị tượng trong chư thiên vạn giới.

Lúc tấn cấp bát phẩm, cửu phẩm, mỗi cái đều có điểm đặc biệt riêng.

Nhưng lúc Kiếp Tiên cửu phẩm tiến thêm nửa bước, ngưng tụ ra đạo của chính mình, trở thành đại lão Trường Sinh Giả, ngưng đạo thành công, hình như cũng không có dị tượng gì rõ ràng mà?

“Chẳng lẽ... vừa rồi trong lòng chúng ta đồng thời nhớ đến Bá Tống Huyền Thánh là do hắn chứng đạo trường sinh? Ở cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm tiến thêm nửa bước, trở thành tồn tại có thọ nguyên vô tận, trường sinh bất tử?”

Ngay lúc các tu luyện giả thầm suy đoán như vậy thì có một màn hình tương tự như màn hình nhân tiền hiển thánh xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ.

Tất cả tu luyện giả đang nhàn rỗi bất giác ngẩng đầu, đồng loạt nhìn trời.

Cảm giác này là có Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh!

Lại có Huyền Thánh mới chứng đạo thành công à? Hay là...

Ầm ầm!

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh lần này khác với trước đây! Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vừa ngẩng đầu đã thấy một cảnh tượng nổ tung kinh khủng.

Năng lượng cuồng bạo, lôi hải cuộn trào mãnh liệt, còn có thế giới thiên kiếp thần bí.

Thế nhưng... tất cả đều đang sụp đổ!

Dù chỉ nhìn qua màn hình hiển thánh nhưng tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vẫn cảm nhận được nguồn sức mạnh cuồng bạo đến mức khiến người ta tuyệt vọng ở thế giới trong hình đang cuộn trào mãnh liệt, muốn cắn nuốt hủy diệt tất cả những thứ nó tiếp xúc.

“Cái gì đây? Ngày tận thế à?”

“Không đúng, hình như là thế giới thiên kiếp, nó đang sụp đổ!”

Tại sao thế giới thiên kiếp lại sụp đổ chứ?

Huyền Thánh hiển thánh lần này đâu? Đang ở đâu thế?

“Ở đó, ngay trung tâm của thế giới sụp đổ, có ánh sáng công đức!” Có người tinh mắt nhìn thấy trọng điểm.

Ở trung tâm của thế giới thiên kiếp đang sụp đổ, ánh sáng công đức chói mắt ngưng tụ thành nữ đế công đức.

“Là công đức tiên tử của Bá Tống Huyền Thánh!”

Trong chư thiên vạn giới, tồn tại có mỹ mạo khí chất sánh ngang với vị công đức tiên tử này cũng không nhiều.

Hơn nữa lần này, công đức tiên tử lại càng đẹp hơn.

Đầu đội mũ Bình Thiên, trên người mặc long bào nữ đế, ngoài ra chỗ cổ, ngực, cánh tay, eo rắn còn mang giáp bọc thép đẹp mắt kiểu đồ trang sức, trong tay cầm cự thuẫn và trường kiếm, làm trong khí chất nữ đế bá đạo của cô lại có thêm một phần nhuệ khí của nữ võ thần.

Mà ở bên dưới nữ đế công đức chính là Bá Tống Huyền Thánh khắp chư thiên vạn giới không ai không biết!

Hay nói đúng hơn là nửa Bá Tống Huyền Thánh!

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy Bá Tống Huyền Thánh thảm hại như vậy!

Chương 2444: Tiện tay nẫng đi mất

Tồn tại mạnh mẽ như Bá Tống vậy mà liều đến mức chỉ còn lại một nửa thân thể!

Rốt cuộc thiên kiếp mà hắn đối mặt kinh khủng đến mức nào chứ?

Lại liên tưởng đến không gian Huyền Thánh bát phẩm bị đánh nổ xung quanh Bá Tống Huyền Thánh.

“Shh~” Không ít người thầm rùng mình.

Vốn tưởng rằng với thực lực Kiếp Tiên đỉnh cấp, Bá Tống Huyền Thánh độ thiên kiếp bát phẩm nghiệm chứng đạo của chính mình hẳn là chuyện rất nhẹ nhàng, cày thiên kiếp dễ như bỡn.

Bây giờ xem ra mỗi lần Bá Tống Huyền Thánh độ thiên kiếp bát phẩm không hề nhẹ nhàng giống như mọi người tưởng.

Lẽ nào thế giới thiên kiếp sẽ tiến hành điều chỉnh theo thực lực của Bá Tống Huyền Thánh, làm thiên kiếp trở nên mạnh hơn?

Giống như cảnh tượng trước mắt đây, lúc Bá Tống Huyền Thánh chiến đến cùng với thiên kiếp, nửa người bị hủy, thậm chí đánh nát cả thế giới thiên kiếp!

“Mỗi một Kiếp Tiên bước ra đạo trường sinh của chính mình đều trải qua trăm cay nghìn đắng, không một ai nhẹ nhàng cả.”

“Đạo trường sinh là quá trình tranh thủ sinh mệnh vĩnh hằng, phải tranh đoạt từng bước!”

Lúc này đây trong lòng các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đột nhiên hiện ra rất nhiều cảm ngộ về đạo tu luyện, mỗi một bước để lại một dấu chân, trước giờ chưa từng nhẹ nhàng đơn giản!

Phần giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh còn chưa bắt đầu đã có một đợt sức mạnh công đức nhỏ bắt đầu hội tụ và thành hình.

...

Buổi họp thường niên mấy chục năm mới tổ chức một lần của Thiên Hà Tô Thị đã kết thúc.

Tô thị đang mở tiệc đãi tộc nhân và khách mời, Tô thị lão tổ Thằng Kết hiện thân tự mình chiêu đãi khách.

Trong lúc buổi tiệc diễn ra, tất cả mọi người đều ngẩng đầu... sau đó thấy được Bá Tống Huyền Thánh và không gian Huyền Thánh bát phẩm đang sụp đổ.

Tiếng kinh hô vang lên không ngừng.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời: “Thư trì đãn đáo (Thư Hàng có thể trễ nhưng nhất định sẽ đến).”

Đậu Đậu Sắp Độc Lập: “Mặc dù tháng này đến khá trễ nhưng Bá Tống chưa bao giờ vắng mặt.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử: “Sau đợt này, Thư Hàng đã là Bá Tống Huyền Thánh chân chính rồi, sao nào? Các đạo hữu có cảm tưởng gì?”

Dược Sư: “...”

Bắc Hà Tán Nhân hỏi: “Ơ, A Thập Lục và Vũ Nhu Tử không hiển thánh cùng à?”

Lúc trước, Tống Thư Hàng tiểu hữu rõ ràng mang theo A Thập Lục và Vũ Nhu Tử rời đi cùng, lần này vậy mà không tổ đội độ kiếp à?

“Dù sao cũng là lần nhân tiền hiển thánh cuối cùng của hắn, không cần chơi tổ đội độ kiếp, đi thẳng vào không gian độ kiếp là được.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

XXJS xoa cằm, nói vậy nghĩa là lần này Thư Hàng tiểu hữu không tổ đội độ kiếp à? Tiếc thật, vốn dĩ hắn còn muốn xem thử có thể tổ đội với tiểu hữu hay không.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 lặng lẽ trò chuyện với nhau ở trong nhóm.

Chỉ có chủ nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả lại nghiêm túc nhìn chằm chằm vào thế giới thiên kiếp bát phẩm đang sụp đổ và nửa Bá Tống Huyền Thánh ở trung tâm.

“Hoàng Sơn tiền bối, ngài sao vậy?” Lệ Chi Tiên Tử hỏi nhỏ.

“Ta có một cảm giác không nói ra được, dường như có biến hóa mới gì đó sắp xảy ra.” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu, cô cũng có cảm giác như vậy.

…

Đồng thời, một số đại lão có quan hệ với Bá Tống Huyền Thánh trong chư thiên vạn giới mỗi người lại lộ ra phản ứng khác nhau.

Đại lão cái gì cũng có thể bán và hàng gì cũng có thể bổ tiên tử quấn tấm chăn cùng kiểu trên người, im lặng nhìn hư không.

Một hồi lâu sau, đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên nói: “Đồ nhi ngoan, từ hôm nay trở đi, vi sư xóa bỏ lệnh cấm con giao dịch với Bá Tống Huyền Thánh.”

“Lương tâm của sư phụ lên tiếng rồi ạ?” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử kinh ngạc nói.

“Lương tâm? Chúng ta làm nghề này cái gì tâm cũng có nhưng không thể có lương tâm.” Đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười, chỉ vào màn hình trong hư không giải thích: “Đồ nhi con xem, sức mạnh sáng rực mang tính hủy diệt quanh quẩn trong trong thế giới bát phẩm sụp đổ này là sức mạnh của thần kích! Thần kích là một loại tà thuật, chỉ cần sử dụng một lần thì sẽ nghiện. Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Mà mỗi lần sử dụng thần kích phải tiêu hao lượng lớn thiên tài địa bảo. Bá Tống Huyền Thánh sẽ trở thành khách hàng trung thành của chúng ta.”

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử: “…”

“Nhưng vi sư và Bá Tống Huyền Thánh xung khắc với nhau, chuyện giao dịch với hắn giao hết cho con toàn quyền quyết định đấy.” Đại lão cái gì cũng có thể bán lại nói.

“Ta cảm thấy sư phụ ngài đang lừa ta.” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nói nhỏ.

Cô cảm thấy sư phụ nhất định đã nhìn ra điều gì đó nhưng lại không nói rõ với cô.

…

Trên Linh Điệp đảo.

Thiên Đế đang đổi thuốc cho Linh Điệp Thánh Quân hôn mê bỗng ngẩng đầu nhìn hư không.

Một lát sau cô phát ra tiếng cười từ nội tâm.

Thiên Đế cảm ứng được một “nỗi lo về sau” của mình được giải quyết rồi. Hơn nữa nếu đoán không lầm, nỗi lo về sau này đã được Bá Tống giải quyết.

“Nhưng tiếp theo mới là thời điểm điên cuồng nhất.” Thiên Đế nói nhỏ.

Mất đi đường lui, rốt cuộc Thiên Đạo đã trình tự hóa sẽ kích hoạt chương trình phản ứng gì đây?

Khả năng lớn nhất là Thiên Đạo sẽ ra tay bắt tất cả tồn tại có liên quan đến đạo Thiên Đình viễn cổ, cưỡng ép chiết tách bọn họ để bổ sung vào phần thiếu hụt của bản thân.

Thậm chí rất có thể sẽ bắt tất cả Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên.

Nghĩ đến đây, Thiên Đế im lặng gửi tin nhắn cho Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, sau này phải khiêm tốn làm người đấy nhé~”

...

Ở một nơi dưới đáy biển.

Côn Vương trong sổ đen 2 của Tống Thư Hàng đang yên tĩnh nghỉ ngơi.

Đột nhiên, mặt hắn lập tức biến sắc.

Bởi vì hắn nhận được một tin tức, thiên chi tử, thành viên mới cũng nằm trong sổ đen 2 với hắn đã chết.

Sổ đen 2... là một danh sách chết chóc ư?

****

Trong thế giới thiên kiếp bát phẩm sụp đổ.

Nửa người trên của Tống Thư Hàng cầm một thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối.

Mỹ nhân rắn công đức nâng hai tay trên không, bảo vệ hắn trong bàn tay.

Ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm về phía trước cách đó không xa... nơi đó là nửa người số 2 vẫn chưa bị chém hết của Tống Thư Hàng. Nói đúng hơn là hài cốt nửa người số 2 của Bá

Tống chỉ còn lại một phần nhỏ, hẳn là nên thêm hiệu ứng mosaic.

Lúc này, có một luồng ý chí vô cảm quét qua hài cốt nửa người số 2 của Tống Thư Hàng.

Sau đó luồng ý chí này bắt dừng lại trên hài cốt nửa người số 2.

Linh quỷ tiên tử lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, cô kích hoạt thần thể đặc biệt tu luyện được từ cư sĩ nhất hệ. Dưới tác dụng đến từ thể chất đặc biệt của linh quỷ tiên tử, độ tồn tại của Tống Thư Hàng lập tức yếu đi, trong nháy mắt đã chuyển hóa thành trạng thái tiểu trong suốt.

Một lát sau.

Ở phía đối diện, luồng ý chí vô cảm kia bắt đầu thối lui.

Lúc sắp đi, nó tiện tay mang đống hài cốt nửa người số 2 của Bá Tống đi luôn!

Dù chỉ là hài cốt nửa người nhưng có vẻ như linh kiện trên người Bá Tống có sức hấp dẫn rất lớn đối với các đại lão trong chư thiên vạn giới, ai cũng muốn mượn một số thứ trên người Bá Tống.

Bất kể linh quỷ, phân thân bọc thép, thận thối rữa hay là hài cốt nửa người số 2 hoại tử của Tống Thư Hàng đều có đại lão bằng lòng thu mua.

Tống Thư Hàng và sợi tóc ngố Sở các chủ giữ im lặng, không ngăn cản.

Vì vậy luồng ý chí vô cảm kia thuận lợi mang theo hài cốt nửa người số 2 của Bá Tống rời khỏi thế giới Huyền Thánh bát phẩm sụp đổ, biến mất không thấy đâu.

Chương 2445: Lần này Bá Tống Huyền Thánh không dùng Bá nữa à?

Toàn bộ cảnh vừa rồi cũng được chiếu khắp chư thiên vạn giới thông qua kênh nhân tiền hiển thánh!

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thấy một nửa Bá Tống Huyền Thánh đứng im tại chỗ, thấy hài cốt nửa người còn sót lại của Bá Tống Huyền Thánh bị một luồng sức mạnh vô hình mang đi.

Mặc dù mọi người không thấy được luồng sức mạnh ý chí vô cảm kia nhưng thông qua màn hình nhân tiền hiển thánh, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới mơ hồ cảm ứng được ở phía trước một nửa Bá Tống Huyền Thánh, có một luồng sức mạnh kinh khủng không thể miêu tả bằng lời phủ xuống!

Dù chỉ nhìn gián tiếp, cảm ứng mơ hồ nhưng linh hồn của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vẫn run rẩy, tu sĩ cảnh giới thấp thì hôn mê ngay tại chỗ.

“Thật đáng sợ, đây chính là kiếp nạn mà Bá Tống Huyền Thánh phải đối mặt sao?”

Mà một số tồn tại mạnh mẽ lại lĩnh ngộ được rất nhiều tin tức khi nhìn thấy cảnh tượng này. Thậm chí còn có một vài Trường Sinh Giả đỉnh cấp ẩn ẩn đoán ra được thân phận của luồng sức mạnh kia.

“Rốt cuộc Bá Tống Huyền Thánh đã làm gì mà ngay cả sức mạnh của Thiên Đạo cũng bị dẫn ra thế này?”

Biết càng nhiều sẽ càng cảm thấy kinh khủng, càng bội phục một nửa Bá Tống Huyền Thánh!

Vì vậy lại có một đợt sức mạnh công đức thành hình, ngưng tụ trong chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng còn chưa bắt đầu giảng pháp đã tích trữ được hai đợt sức mạnh công đức mênh mông cuồn cuộn!

Chỉ cần lộ mặt là có thể cày công đức điên cuồng trong chư thiên vạn giới, không còn nghi ngờ gì nữa, Bá Tống Huyền Thánh chính là người đàn ông có lượt views cao nhất trong chư thiên vạn giới tính đến thời điểm hiện tại.

...

Trong thế giới thiên kiếp bát phẩm sụp đổ.

Đợi luồng ý chí kia biến mất, sợi tóc ngố Sở các chủ thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi nhỏ: “Mối liên hệ giữa ngươi và nửa người số 2 còn không?”

“Mất rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Nửa người số 2 vừa bị kiếm khí của nữ đế tiên tử vũ trang chem., vừa hứng chịu khắc kim nhất kích nên đã hoại tử từ lâu, không thể thu hồi, nên mối liên hệ giữa người số 2 hoại tử và bản thể tự nhiên sẽ bị cắt đứt.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang im lặng vận chuyển tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công và Trình Lâm Tự Dũ Pháp, từ từ tái tạo lại thân xác của mình. Trong quá trình này, hắn còn chuẩn bị sẵn tấm chăn cùng kiểu với tấm của đại lão cái gì cũng có thể bán, chờ thời cơ thích hợp sẽ phủ chăn lên người để tránh lộ cảnh xuân của mình ra ngoài, dù sao bây giờ hắn cũng đang ở khâu nhân tiền hiển thánh mà.

Ngoài ra Tống Thư Hàng còn lặng lẽ mở chức năng chat Tu Chân, kéo sổ đen 2 ra xem.

Tên của thiên chi tử trong danh sách đã biến thành màu xám, phía sau còn có ghi chú. Tên của Côn Vương cùng nằm trong danh sách với thiên chi tử vẫn sáng, còn có thêm ánh sáng thần khí bảy màu rực rỡ.

Ý chí của Tống Thư Hàng tập trung vào Côn Vương, sẵn sàng gửi tin nhắn riêng cho Côn Vương bất cứ lúc nào, dù sao hắn cũng có tấm gương lần trước/

Lúc trước sau khi một chiếc giày thể thao của hắn bị cầu di vật Thiên Đạo cướp đi, đối phương có thể vận dụng đủ loại thủ đoạn định vị được vị trí của hắn hết lần này đến lần khác, đồng thời tiến hành khóa mục tiêu công kích hắn từ xa.

Bây giờ nửa người số 2 của hắn bị ý chí Thiên Đạo mang đi, dựa vào tính cách di truyền từ dòng họ ý chí Thiên Đạo và cầu di vật Thiên Đạo, nói không chừng cũng đột nhiên tiến hành định vị từ xa tìm vị trí của hắn sau đó tặng một số công kích tinh thần vượt không gian gì đó.

Vì đề phòng bất trắc, Tống Thư Hàng nhắm vào Côn Vương... Một khi có biến, hắn có thể chuyển tiếp công kích tinh thần cho Côn Vương ngay. Không thể cứ đè một con dê để nhổ lông mãi, đây là điều Sở các chủ đã dạy hắn, vậy nên lần này hắn sẽ không đè Hà Chỉ Ma Đế ra mà nhổ lông dê nữa.

Nhưng sau khi mang hài cốt nửa người số 2 đi, ý chí Thiên Đạo không triển khai hành động ngay lập tức. Cứ như nó chưa từng xuất hiện, thế giới vẫn tiếp tục vận chuyển cứ như không có chuyện gì xảy ra.

****

Nghi thức nhân tiền hiển thánh vẫn đang diễn ra.

Không gian Huyền Thánh bát phẩm sụp đổ không hề oán hận, vẫn làm nền cho Bá Tống Huyền Thánh, xây dựng đài hiển thánh cho hắn. Dù bị thương tổn sụp đổ, nó cũng không muốn buông tha cho tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, muốn bọn họ cùng chịu đựng lực sát thương đến từ lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống Huyền Thánh.

Bây giờ giai đoạn nhân tiền hiển thánh đã kết thúc, bước tiếp theo là ngưng tụ thánh ấn quan trọng!

Sau lưng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức nhẹ nhàng mở bàn tay ra, đặt một nửa Bá Tống Huyền Thánh trong lòng bàn tay xuống.

Mặc dù thiên kiếp bát phẩm lần này bộc phát bất ngờ nhưng nếu đã tiến vào giai đoạn nhân tiền hiển thánh, vậy thì phải nghiêm túc hiển thánh, thu thập một đợt sức mạnh công đức cuối cùng, tranh thủ để mỹ nhân rắn công đức tiến hóa lần nữa!

Tống Thư Hàng hít thở sâu, lấy ra một tấm chăn từ trong pháp khí vòng tay, thuần thục quấn quanh eo. Hiệu quả của tổng cương

Thánh Viên Long Lực Thần Công quá tốt, thân xác của Tống Thư Hàng tái tạo với tốc độ nhanh hơn hắn tưởng rất nhiều.

“Trong lòng chuẩn bị xong bản thảo giảng pháp chưa?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

“Không còn thời gian nữa, ta chỉ có thể vừa nói vừa nghĩ thôi. Nhưng chỉ cần ta giảng nghiêm túc, các đạo hữu trong chư thiên vạn giới ít nhiều gì cũng sẽ nể mặt ta. Hơn nữa trước đó trong thế giới hạch tâm, các tiền bối đã giúp ta cùng biên soạn phần lớn nội dung giảng pháp, trong lòng ta có phương hướng đại khái rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc hắn soạn bản thảo cho bài giảng pháp hôm nay, bên cạnh có một nhóm phụ kiện tiền bối như Sở các chủ, Quy tiền bối, bia đá đạo hữu, Xích Tiêu kiếm tâm ma cùng hỗ trợ chuẩn bị.

Dù không sắp xếp lại thành bản thảo cuối cùng, nhưng tuyệt đối cũng là hàng tuyển!

“Nhưng lần này không có những người khác hiển thánh giảng pháp với ta, cứ cảm thấy là lạ thế nào ấy.” Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, chỉ có một mình lẻ loi, hơi cô đơn.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

Ngươi bị bệnh rồi, phải trị.

“Lên đi, đây là lần nhân tiền hiển thánh giảng pháp cuối cùng của ta... cũng là lúc chào tạm biệt các đạo hữu trong chư thiên vạn giới rồi.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Lúc này hắn cũng rất mong đợi, thánh hào cuối cùng của mình sẽ là gì đây?

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma.

Mong là thánh hào thứ năm đừng phá hỏng đội ngũ, vẫn chọn chữ “Bá” mở đầu.

...

Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, nghi thức thánh ấn mở ra.

Bình thường nghi thức thánh ấn là phần được chư thiên vạn giới rất mong đợi bởi vì trong phần này, mọi người mới biết được rốt cuộc Huyền Thánh bát phẩm hiển thánh có lai lịch ra sao, thánh hào là gì?

Nhưng khi Tống Thư Hàng lại lại lại lại lại ngưng tụ thánh ấn hết lần này đến lần khác, các tu sĩ trong chư thiên vạn giới đã không còn cảm giác mong đợi gì nữa.

Dù sao cũng là khuôn mặt cũ, quen quá rồi, tất nhiên là không mong đợi.

Một vấn đề mà mọi người thảo luận nhiều hơn là thánh hào lần này của Bá Tống Huyền Thánh sẽ là Bá gì?

Trong hình chiếu nhân tiền hiển thánh, có một chuỗi chữ viết dài hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khác với mấy lần trước, lần này toàn bộ chữ viết hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng đều là những đạo hiệu mà Tống Thư Hàng có!

Dù sao lần này hắn không còn là Huyền Thánh rởm nữa mà là Huyền Thánh hàng thật giá thật.

Lần này Tống Thư Hàng có thể chọn một đạo hiệu mình thích làm thánh hào!

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới tập trung nhìn.

Thánh hào dự bị đầu tiên: Trình Lâm.

“Ơ? Lần này Bá Tống Huyền Thánh không dùng Bá nữa à?” Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bỗng cảm giác rất khó chịu.

Tại sao không dùng Bá tiếp chứ?

Tại sao không thống nhất hợp thành một nhà?

Chương 2446: Ta tên Tống Thư Hàng, bây giờ ta đang rất hoang mang

Nói thật, lúc này có không ít tu luyện giả trong chư thiên vạn giới tình nguyện thánh hào thứ năm của Bá Tống biến thành Bá Bá, như vậy ít nhất cũng thống nhất ở một mức độ nhất định, làm mọi người không cảm thấy quá khó chịu.

Mà ngay khi đạo hiệu “Trình Lâm” hiện ra, trong chư thiên vạn giới còn có một nhóm cường giả đứng đầu “biết chuyện” thì lại sững người.

Có người lộ ra vẻ mừng rỡ, có người lộ ra vẻ oán hận, có người lộ ra vẻ ái mộ...

Nhóm cường giả đứng đầu trong chư thiên vạn giới này có quá nhiều hồi ức và suy nghĩ về cái tên Trình Lâm này.

“Này, bây giờ có thể dùng chức năng trò chuyện riêng của chat Tu Chân chưa? Ai đó gửi tin nhắn riêng cho Thư Hàng tiểu hữu bảo hắn lấy một đạo hiệu thống nhất đi!” Lưu Huỳnh Tiên Tử mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ không nhịn được mà nói.

Lúc này cô hận không thể sử dụng chiêu “lực đẩy”, bắn đạo hiệu Trình Lâm bay đi thật xa.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma đang thống nhất, phía sau đột nhiên nối Trình Lâm vào, đúng là khó chịu quá đi mất.

“Lưu Huỳnh Tiên Tử đừng vội, Thư Hàng còn mấy thánh hào dự bị ở phía sau nữa mà.” Bắc Hà Tán Nhân an ủi.

“[Voice] Cuối cùng... vẫn đến ngày này.” Dược Sư cảm khái.

Diệt Phượng Công Tử tiếp lời: “Đúng vậy, mặc dù sau khi Thư Hàng tiểu hữu đánh bậy đánh bạ đạt được danh tiếng nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, ta biết cuối cùng sẽ có một ngày hắn đường hoàng chứng đạo Huyền Thánh, nhưng ta không ngờ hắn lại chứng đạo Huyền Thánh nhanh như vậy.”

“[Voice] Không, ý ta không phải vậy.” Dược Sư trả lời.

Diệt Phượng Công Tử: “???”

Meo meo? Sóng não của hai ta không cùng tần số ư? Cái tên Dược Sư cờ hó kia, quả nhiên sau khi kết hôn với Tử Yên thì ngươi đã thay đổi rồi!

“[Voice] Ta đang cảm khái thời gian và năm tháng, lúc đầu ta là người phụ trách hướng dẫn Thư Hàng tiểu hữu nhập môn, một tay hướng dẫn hắn tu luyện Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp tiến hành trúc cơ. Mà bây giờ, ta và Tử Yên còn đang cố gắng cày cấy đời sau, còn Thư Hàng tiểu hữu thì đã tuyệt dục.” Dược Sư thở dài, có lẽ đây chính là duyên! Duyên của hắn và Thư Hàng tiểu hữu tiền hô hậu ứng cực chuẩn.

Diệt Phượng Công Tử: “...”

Công tử dùng móng ra sức cào trên ghế sofa, Dược Sư nói quá có lý, Diệt Phượng Công Tử không biết phải tiếp lời Dược Sư thế nào.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu im lặng chốc lát: “@Dược Sư, [icon viên thuốc], uống thuốc không Dược Sư?”

“[Voice] Ta đã uống rồi, Hoàng Sơn tiền bối đừng lo cho ta.” Dược Sư trả lời.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “ [icon xoa đầu an ủi].”

“Xuất hiện rồi, thánh hào dự bị tiếp theo của Thư Hàng xuất hiện rồi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nhắc nhở.

Chỉ thấy một hàng chữ viết bên cạnh Tống Thư Hàng trong màn hình hiển thánh không ngừng biến hóa. Lần này một hơi huyễn hóa ra những mấy thánh hào dự bị khác nhau.

Bá Đao Tống Nhất, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Cửu Tu, Giọt Nước Mắt Chữa Trị Của Bích Thủy Các, @#%x...

Ba đạo hiệu đầu đều là những đạo hiệu Tống Thư Hàng từng dùng. Trong bảy đạo hiệu lúc đầu, Kim Cương Quân Tử Đao và Mộc Đạo Nhân đã được Tống Thư Hàng tặng cho đệ tử, Bạch Kình Lộ Đao Khách và Thiện Tâm Cư Sĩ cũng có chỗ dùng khác.

Ba thánh hào dự bị đầu xuất hiện cũng dễ hiểu.

Về phần cái tên Cửu Tu, chắc là do lúc trước ký kết khế ước trở thành Bát Tu dự bị với Thất Tu Thánh Quân, sau đó Thông Nương kế thừa Cửu Tu Phượng Hoàng đao trở thành Bát Tu đương nhiệm... vậy nên thân phận của Tống Thư Hàng tự nhiên bị đẩy xuống một bậc, trở thành Cửu Tu dự bị, cái này có thể hiểu được.

“Giọt Nước Mắt Chữa Trị Của Bích Thủy Các là cái quái gì vậy?” Sợi tóc ngố Sở các chủ gõ mạnh lên đầu Tống Thư Hàng, tại sao Bích Thủy các của cô lại xuất hiện trong thánh hào của Tống Thư Hàng chứ.

Tống Thư Hàng: “...”

“Còn nữa, tại sao đạo hiệu của @#%x Tiên Tử cũng trở thành thánh hào dự bị của ngươi chứ? Ngươi muốn chuyển giới thành tiên tử à?” Sợi tóc ngố Sở các chủ cũng không biết nên nói gì mới phải.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn mỹ nhân rắn công đức khổng lồ hóa.

@#%x Tiên Tử tặng cho hắn một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Nhìn thấy nụ cười này, rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cảm thấy mình đã yêu mất rồi.

“Bá Đao Tống Nhất! Bá Đao Tống Nhất!” Đồng thời có không ít tu luyện giả mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế trong chư thiên vạn giới bắt đầu tụng niệm trong lòng.

Tốt nhất bỏ luôn hai chữ “Tống Nhất”, thánh hào thứ năm gọi là Bá Đao luôn đi.

Như vậy mới là thống nhất thật sự, nghe mới xuôi tai làm sao!

“Ngươi định chọn thánh hào nào?” Sợi tóc ngố Sở các chủ thở dài hỏi.

Hôm nay Tống Thư Hàng chính thức nhậm chức Huyền Thánh, thánh hào không chọn ngẫu nhiên giống mấy lần trước, lần này hắn có quyền lựa chọn thánh hào cho chính mình.

“Bá Đao hoặc Cửu Tu vậy.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sở dĩ chỉ lựa chọn Bá Đao mà không thêm Tống Nhất là vì dục vọng cầu sinh mãnh liệt của Tống Thư Hàng đột nhiên bùng nổ!

Bởi vì đạo hiệu Tống Nhất này sẽ khiến phụ kiện trên người hắn và mấy vị đại lão nghĩ đến thứ không tốt.

Nếu hắn thật sự dùng thánh hào Bá Đao Tống Nhất, có trời mới biết bạch long tỷ tỷ, Sở các chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ sẽ làm chuyện gì tàn nhẫn đối với hắn?

Bộ đôi màu trắng bạch long tỷ tỷ và Bạch Cốt Tiên Cơ thì còn đỡ, dù sao cũng không phải phụ kiện của hắn.

Nhưng sợi tóc ngố Sở các chủ lại cắm trên đầu hắn cả ngày lẫn đêm.

Nếu hắn dùng cái tên Tống Nhất, sợi tóc ngố Sở sẽ trở thành thanh gươm của Damocles (1) treo trên đỉnh đầu hắn, nghĩ mà thấy rợn cả người.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang lựa chọn, hình như sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu dịu dàng hẳn: “Cũng tốt, với tình trạng bây giờ của ngươi, trong mấy đạo hiệu này đúng là chỉ có Cửu Tu và Bá Đao thích hợp với ngươi nhất. Vậy hai chọn một đi, ngươi muốn chọn cái nào?”

“Cửu Tu đi.” Tống Thư Hàng mỉm cười, lộ ra sáu cái răng trắng tinh. Khi chọn thánh hào cuối cùng, hắn đột nhiên muốn chọn một thánh hào khác biệt, không đi theo con đường chữ Bá nữa.

Thống nhất là một kiểu đẹp nhưng đôi khi không thống nhất cũng một kiểu đẹp!

Tống Thư Hàng quả quyết đưa tay về phía đạo hiệu Cửu Tu.

Ngày 1 tháng 1 năm 2020, lần hiển thánh thứ năm cũng là lần hiển thánh cuối cùng của Tống Thư Hàng hắn.

Xin hãy gọi hắn là Cửu Tu Huyền Thánh!

Chọn!

Trước vẻ mặt khó chịu của các đạo hữu mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, ngón tay của Bá Tống điểm vào đạo hiệu Cửu Tu.

Ngay sau đó, chữ viết bắt đầu ngưng tụ thành thánh ấn.

Ngay sau đó, Thiên Đạo đột nhiên nổ tung.

Ngay lúc thánh ấn sắp ngưng tụ thành hình, thánh hào Cửu Tu sắp cố định thì Thiên Đạo đột nhiên biến mất!

Tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều cảm ứng

được.

Mọi người đều tập trung quan sát Bá Tống Huyền Thánh ngưng tụ thánh ấn, đồng thời thừa nhận đả kích cực lớn khi Thiên Đạo đột nhiên biến mất!

Bỗng chốc sự im lặng bao trùm khắp chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng: “...”

...

Ta tên Tống Thư Hàng, năm ngoái ta vẫn là một tân sinh viên bình thường của đại học Giang Nam.

Bây giờ ta đang rất hoang mang...

Hôm nay là lần nhân tiền hiển thánh cuối cùng của ta, cũng là ngày ta chính thức chứng đạo Huyền Thánh, thậm chí ta đã chọn một thánh hào vừa lòng.

Đây là hai sự kiện cực tốt, là thời cơ ta bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Nhưng đột nhiên... Thiên Đạo lại nổ.

Ta nên làm gì tiếp đây? Cầu giúp đỡ, gấp lắm luôn á.

Chú thích:

(1) Thanh gươm của Damocles là hình tượng về sự nguy hiểm rình rập, bắt nguồn từ một câu chuyện nổi tiếng của người Hy Lạp kể về vị vua Dionysius cai trị xứ Syracuse.

Chương 2447: Chào mọi người, ta là Bá Tống, sau đây là lần giảng pháp cuối cùng của ta

Bá Tống Huyền Thánh, người đàn ông đã định trước sẽ được ghi vào sử sách tu chân giới này, mỗi lần hiển thánh đều sẽ mang đến điều khiếp sợ cho mọi người.

Hắn lấy tư thái của nghìn năm đệ nhất thánh tuyên bố sự tồn tại của hắn với chư thiên vạn giới, sau đó dùng ánh nhìn mang thai đáng sợ khắc sâu hình tượng của bản thân vào trong lòng tất cả tu luyện giả, để lại ký ức không thể xóa nhòa.

Địa điểm hiển thánh của hắn rất đa dạng. Hiện thế, Cửu U cùng với cổ thế giới không thuộc về hiện thế lẫn Cửu U đều có bóng dáng bá đạo của hắn, thậm chí... ở quá khứ xa xưa cũng có dấu vết hiển thánh của hắn.

Thời gian, địa điểm đều không thể ngăn cản hắn hiển thánh!

Hắn là người đàn ông có số lần hiển thánh nhiều nhất trong lịch sử của chư thiên vạn giới, lập một kỷ lục khiến người ta tuyệt vọng. Hơn nữa kỷ lục này chỉ có chính Bá Tống Huyền Thánh mới có thể phá!

Hôm nay là lần nhân tiền hiển thánh thứ năm của Bá Tống Huyền Thánh, dù đã là lần thứ năm nhưng người đàn ông đáng sợ này vẫn không thu tay, tiếp tục cày kỷ lục về hắn trên lịch sử của tu chân giới!

Lần này hắn vô tình đánh nát thế giới thiên kiếp bát phẩm, bước lên võ đài hiển thánh trong thế giới thiên kiếp sụp đổ, chỉ riêng tư thế trong lần hiển thánh này của hắn cũng đã đủ để ghi vào sử sách lần nữa.

Nhưng Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa thỏa mãn với sự kiện lịch sử ở mức này.

Lúc hắn ngưng tụ thánh ấn thứ năm, rốt cuộc ngay cả Thiên

Đạo cũng không chịu nổi mà tan vỡ và biến mất!

Tất cả tu luyện giả trong mọi ngõ ngách khắp chư thiên vạn giới đều khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

“Ngày 1 tháng 1 năm 2020 theo lịch trái đất, lần hiển thánh thứ năm của Bá Tống Huyền Thánh, thế giới thiên kiếp sụp đổ, Thiên Đạo tan vỡ, chư thiên vạn giới chấn động!”

Các nhà sử học của tu chân giới đã cẩn thận ghi chép vào lịch sử, bởi vì Bá Tống Huyền Thánh xuất thân từ Hoa Hạ trên trái đất ở hiện thế nên ngày tháng ghi lại phần ghi chép này cũng dùng ngày tháng theo lịch trái đất.

Lúc người đàn ông này hiển thánh đã khiến Thiên Đạo không chịu nổi phải tan vỡ. Bất kể kết cục của hắn thế nào, tên tuổi của hắn sẽ in dấu mãi mãi trong lịch sử tu chân giới, hơn nữa còn là trong sự kiện lớn cấp Thiên Đạo nổi bật nhất!

Sau này tu sĩ chỉ cần nhắc đến đề tài Thiên Đạo ắt hẳn không thể bỏ qua Bá Tống Huyền Thánh!

…

Sự tan vỡ biến mất của Thiên Đạo sẽ gây ra một loạt phản ứng dây chuyền. Tất cả vị diện trong chư thiên vạn giới sẽ phải chịu đả kích và ảnh hưởng cực lớn!

Thủy triều linh lực trong thế giới có thể sẽ đến sớm.

Quan trọng hơn là các Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên lánh đời không ra trong quãng thời gian trước sẽ không lánh đời nữa.

Nhóm đại năng đứng đầu thế giới này sẽ nhập thế... sau đó mở màn cuộc tranh đoạt chức vị Thiên Đạo!

Ai mới có thể trở thành Thánh Nhân Nho Gia đời này, trấn áp đương thời, đánh thắng khắp chư thiên vạn giới?

Ai mới có thể trở người chiến thắng cuối cùng, kế thừa thiên mệnh, chứng đạo bất hủ, trở thành chủ nhân của cả chư thiên vạn giới?

Ánh mắt của tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều hướng về Bá Tống Huyền Thánh đang hiển thánh.

Nếu bàn về độ nổi tiếng, Bá Tống Huyền Thánh quả thật là đối thủ cạnh tranh chức vị Thiên Đạo đáng gờm nhất!

Hắn chứng đạo trường sinh ngay lúc Thiên Đạo biến mất, dường như thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều hội tụ trên người hắn.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều có một suy nghĩ. Sắp tới, bất kể ai muốn tranh đoạt chức vị Thiên Đạo cũng không tránh được Bá Tống Huyền Thánh!

Muốn chứng đạo bất hủ, đầu tiên phải hạ gục Bá Tống Huyền Thánh!

Chưa qua thử thách của Bá Tống Huyền Thánh thì không có tư cách tranh đoạt chức vị Thiên Đạo!

...

Lúc này Tống Thư Hàng chịu áp lực cực lớn.

Ánh mắt của tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều đang nhìn chằm chằm vào hắn!

Hơn nữa hắn cảm ứng rõ được một số đại lão lánh đời cũng lần lượt hiện thân, bắt đầu chú ý đến hiển thánh giảng pháp của hắn.

“Sở tiền bối... có phải nếu ta chết một lần thì sẽ tốt hơn không?” Bây giờ Tống Thư Hàng hoang mang thật sự.

Lúc này trong lòng sợi tóc ngố Sở các chủ cũng rối như tơ vò, cô không biết phải trả lời vấn đề của Tống Thư Hàng thế nào.

Thánh ấn vốn đang ngưng tụ trên tay Tống Thư Hàng lại bị sự kiện Thiên Đạo tan vỡ ảnh hưởng, phải dừng lại.

Thánh ấn Cửu Tu chậm chạp không thành hình, chỉ sợ cũng không thành hình được nữa.

Sự kiện Thiên Đạo tan vỡ biến mất đả kích, ảnh hưởng đến chư thiên vạn giới, tự nhiên cũng ảnh hưởng đến việc Tống Thư Hàng hiển thánh.

Thánh hào Cửu Tu không còn phù hợp với ý cảnh vào giờ phút này.

Sức mạnh của pháp tắc thiên địa bắt đầu cưỡng chế thay đổi thánh hào trên thánh ấn này. Bởi vì Bá Tống Huyền Thánh đang nhân tiền hiển thánh, pháp tắc thiên địa muốn thông qua thánh ấn của hắn, thông báo tin Thiên Đạo tan vỡ đến khắp chư thiên vạn giới.

Cũng giống như một đài truyền hình vốn đang chiếu phim truyền hình nhưng đột nhiên nhận được tin tức quan trọng về thảm họa cấp thế giới, phải đưa tin khẩn cấp. Vì vậy buộc phải chen ngang tiết mục chiếu phim truyền hình, tiến vào phần phát tin tức cấp thế giới.

Trạng thái bây giờ của Tống Thư Hàng chính là như vậy.

Quá trình thành hình của thánh hào Cửu Tu bị gián đoạn để phát tin khẩn cấp Thiên Đạo tan vỡ.

Ngay sau đó.

Ầm~

Một tiếng động thật lớn vang lên.

Hai chữ Cửu Tu trên thánh ấn của Tống Thư Hàng biến đổi, thay vào đó là hai chữ "Bá Diệt" mang đậm hơi thở hủy diệt có liên quan đến tin Thiên Đạo tan vỡ.

Bởi vì có pháp tắc thiên địa cưỡng ép nhúng tay vào quá trình thánh ấn ngưng tụ, thánh ấn thứ năm của Tống Thư Hàng có thể tích rất lớn, lớn hơn bốn thánh ấn trước đó một vòng.

Thậm chí bên trong thánh ấn này còn chứa một luồng tin tức "Thiên Đạo tan biến" mơ hồ. Sự ra đời của nó tượng trưng cho sự biến mất của một vị Thiên Đạo!

Đủ loại nhân quả, đủ loại biến hóa đã quyết định thánh ấn Bá Diệt này sẽ không tầm thường.

Đây là cực phẩm trong thánh ấn, thánh ấn biến dị.

Cũng có thể gọi nó là đạo ấn.

Đạo ấn Bá Diệt!

Tư thái thứ năm của Bá Tống, Bá Diệt Thánh Quân!

"Bá Diệt Thánh Quân!" Thánh hào này cứ lặp đi lặp lại trong lòng tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma và Bá Diệt.

Cuối cùng cũng được mãn nguyện!

"Chẳng lẽ những việc này đều nằm trong dự liệu của Bá Tống ư?" Lúc này có mấy vị đại lão đứng đầu chư thiên vạn giới nghĩ như vậy.

Bởi lần tấn cấp này của Bá Tống Huyền Thánh chọn thời điểm quá trùng hợp!

Cứ như hắn cố ý chọn ngay lúc Thiên Đạo biến mất để chứng đạo, bước ra đạo của mình, ngưng tụ ra đạo ấn trước nay chưa từng có!

“Thánh ấn đã ngưng tụ, thậm chí đạo của Bá Tống Huyền Thánh cũng đã hoàn thiện. Như vậy lần này Bá Tống Huyền Thánh có giảng pháp không?” Có một nhóm tu sĩ bình thường trong chư thiên vạn giới nghĩ rất chất phác, nghĩ đến chuyện có liên quan đến bản thân mình.

Đối với tu sĩ bình thường, chuyện cạnh tranh chức vị Thiên Đạo quá xa vời, còn không bằng nghe Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp thêm một lần.

Chỉ là theo như tình hình trước mắt thì Bá Tống Huyền Thánh hẳn đã hoàn thiện đạo của bản thân, vậy hắn có giảng pháp nữa không?

...

Trong hư không.

Tống Thư Hàng đặt tay lên thánh ấn Bá Diệt, hít thở sâu, ổn định tâm cảnh của bản thân.

Mặc dù có chuyện bất ngờ xảy ra nhưng hắn không định bỏ qua phần Huyền Thánh giảng pháp tiếp theo. Dù sao cũng là lần giảng pháp cuối cùng của hắn, chỉ là không biết sau khi mọi người chịu đả kích khi biết tin Thiên Đạo tan biến, còn có bao nhiêu người nghe hắn giảng pháp?

Hy vọng sẽ kết thúc thuận lợi.

Sau khi thu hồi thánh ấn Bá Diệt, Tống Thư Hàng đứng dậy bước lên vị trí Huyền Thánh giảng pháp.

Chương trình phát sóng trực tiếp Huyền Thánh giảng pháp bắt đầu chiếu khắp chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng chuẩn bị một lát, sau đó mở miệng nói: “Các đạo hữu trong hư thiên vạn giới, chào mọi người, ta là Bá Tống... chắc mọi người đều quen mặt ta rồi.”

“Sau đây là lần giảng pháp cuối cùng của ta!” Tống Thư Hàng tuyên bố với chư thiên vạn giới.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

Lần giảng pháp cuối cùng ư?

Lúc này sợi tóc ngố Sở đang suy nghĩ một chuyện.

Cô đang nghĩ có nên nhắc nhở Tống Thư Hàng một chút không.

Tống Thư Hàng vẫn cho rằng đây là lần giảng pháp cuối cùng của hắn.

Nhưng vấn đề là... bây giờ hắn vẫn đang ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm đỉnh phong.

Đúng vậy, mặc dù thánh ấn đã ngưng tụ, giảng pháp cũng bắt đầu nhưng cảnh giới của Tống Thư Hàng không hề tăng lên.

Chương 2448: Bạch U U, Ta Không Cam Lòng

Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, Sở tóc ngố đã bỏ đi suy nghĩ nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Dù sao tiếp theo cũng là “lần giảng pháp cuối cùng” do Tống Thư Hàng tự nhận, cô không nên quấy rối trạng thái của Tống Thư Hàng, để tiểu tử đáng thương này giảng xong lần giảng pháp cuối cùng của hắn đi.

Cứ để Tống Thư Hàng hưởng thụ những giây phút vui vẻ ngắn ngủi này trước, đây là sự dịu dàng của Sở các chủ.

Ít nhất cũng phải chờ hắn giảng pháp xong, ngưng tụ nguyện lực công đức của chúng sinh trong chư thiên vạn giới thì cô lại nhắc nhở Tống Thư Hàng sau, như vậy... sẽ vui hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Sở tóc ngố mềm nhũn nằm xuống, tiến vào trạng thái lười biếng.

...

“Lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống Huyền Thánh?” Khi nghe được điều này, tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chợt hiểu ra.

Quả nhiên đúng như bọn họ suy đoán, Bá Tống Huyền Thánh đã bước ra đạo của chính mình, sau này hắn sẽ không lãng phí thời gian thí nghiệm nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp nữa.

Lúc nghĩ đến đây, chẳng biết tại sao rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lại cảm thấy hơi luyến tiếc. Thật ra mỗi lần Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp, mọi người thu được rất nhiều lợi ích.

Đặc biệt là bài giảng pháp kiểu “Bá Tống hấp dẫn, trả lời câu hỏi online” lần trước. Nhờ vào lần giảng pháp đó của Bá Tống Huyền Thánh, rất nhiều tu sĩ đã lấy được đáp án chính xác cho những nan đề trong tu luyện đã quấy nhiễu bọn họ nhiều năm, từ đó đột phá bình cảnh tu luyện.

Sau bài giảng pháp lần trước, ngày càng nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bắt đầu mong đợi bài giảng pháp mỗi tháng của Bá Tống Huyền Thánh.

So với nỗi đau mang thai, quả nhiên tu vi vẫn quan trọng hơn, tự vả mặt mình!

Đáng tiếc, cuối cùng phúc lợi Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp mỗi tháng một lần sắp kết thúc rồi.

Nhớ lại trong một năm qua, có hạnh phúc cũng có nước mắt, có đắng cũng có ngọt, cuối cùng là thu hoạch tràn đầy.

“Lần giảng pháp cuối cùng? Vậy chúng ta không phải lo ánh nhìn mang thai cảnh cáo nữa rồi?” Còn có một số tu sĩ nghe vậy thì bỗng nghĩ. Mỗi lần Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh giảng pháp, mọi người đều không dám đánh giá kém, sợ lần sau Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên đổi gương mặt, đi lên tặng ánh nhìn tình yêu cho mọi người.

Dù sao Bá Tống Huyền Thánh cũng có tiền án, từng dùng mặt nạ lừa gạt quy tắc của Huyền Thánh giảng pháp.

Nếu lần này đúng là lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống Huyền Thánh... vậy bọn họ không phải sợ ánh nhìn mang thai cảnh cáo nữa rồi?

Tuyệt vời!

Bá Tống Huyền Thánh, lần này bọn ta sẽ đánh giá nghiêm túc và khách quan về bài giảng pháp của ngươi. Nếu ngươi giảng không hay cũng đừng trách bọn ta không cho năm sao! Trong lúc suy nghĩ, nhóm tu luyện giả này lại nhớ đến mấy lần giảng pháp trước của Bá Tống Huyền Thánh.

Nghĩ kỹ thì lần nào Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp cũng rất độc đáo, mỗi bài giảng pháp đều khắc sâu vào lòng mọi người... Hình như mỗi lần đều là tâm phục khẩu phục mà cho Bá Tống năm sao.

Nếu nghĩ như vậy, có vẻ như mất đi ánh nhìn mang thai cảnh cáo cũng chẳng có ý nghĩa gì thì phải?

“Bá Tống tiền bối, đừng kết thúc nhanh như vậy mà, nếu ngươi có hứng thú thì cứ giảng pháp thêm mấy lần. Bọn ta tình nguyện dùng nguyện lực chúng sinh ngưng tụ công đức, cầu Bá Tống tiền bối giảng pháp mãi mãi không bao giờ kết thúc!”

Thậm chí có một số tu sĩ bắt đầu spam màn hình nhân tiền hiển thánh. Nếu là Huyền Thánh thật sự, lúc giảng pháp có thể thuận theo tâm ý của bản thân, nhận được phản hồi tức thì của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Bọn họ hy vọng tâm nguyện của mình sẽ được Bá Tống Huyền Thánh tiếp thu.

...

Tống Thư Hàng phun ra một ngụm trọc khí, trong đầu sắp xếp lại nội dung mình sắp giảng pháp.

Mặc dù bị tin tức Thiên Đạo tan vỡ đả kích nhưng số lượng tu luyện giả xem hắn giảng pháp cũng không giảm bao nhiêu.

Dù sao coi như Thiên Đạo tan vỡ, các Trường Sinh Giả cũng không ác chiến với nhau, đánh đến ngươi chết ta sống ngay được.

Hơn nữa Bá Tống Huyền Thánh đã trở thành đá thử vàng được công nhận.

Tu sĩ trong chư thiên vạn giới đều thầm thừa nhận một chuyện.... sẽ lấy Bá Tống Huyền Thánh mở màn cho cuộc chiến tranh đoạt tư cách Thiên Đạo.

Vậy nên một số đại lão cũng đang quan sát kỹ Tống Thư Hàng, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Bá Tống đã bước ra đạo của bản thân, hiển nhiên có tư cách tranh đoạt chức vị Thiên Đạo.

“Đây là lần giảng pháp cuối cùng, chúng ta hãy trở về kiểu giảng pháp thuần túy nhất nào.” Tống Thư Hàng mỉm cười, chậm rãi nói.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma cùng với thánh ấn Bá Diệt mới vừa ngưng tụ, năm thánh ấn tự động hiện ra, quay xung quanh Tống Thư Hàng theo quỹ tích đặc biệt giống như hành tinh quay quanh mặt trời.

Tống Thư Hàng chắp hai tay lại, trong lòng bàn tay hắn có một kim đan mã QR đang chớp lóe nhưng hắn không thả mã QR này ra.

Hắn đang do dự.

Nếu thả mã QR kim đan này ra trong phần giảng pháp, có khi nào tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sẽ đồng loạt kết bạn với hắn không?

Nếu thật thế thì chat Tu Chân của hắn có chịu nổi lượng thông tin khổng lồ như vậy hay không?

Hoặc là nói, tình trạng của hắn bây giờ có chịu nổi lượng thông tin khổng lồ như vậy hay không?

Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng âm thầm xóa bỏ kim đan mã QR trong lòng bàn tay. Con người lòng tham không đáy, đôi khi con người phải khắc chế dục vọng của bản thân.

Hắn cũng không muốn bị lượng thông tin của kim đan mã QR làm nổ não trong lúc giảng pháp, biểu diễn tiết mục chết đi sống lại ngay trước mặt tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc công bố kim đan mã QR, ít nhất phải chờ hắn bước vào cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm lại suy xét vấn đề này!

“Nội dung trong lần giảng pháp này sẽ hơi hỗn tạp.” Tống Thư Hàng lên tiếng, dựa theo ý tưởng trong đầu bắt đầu để giảng thật chi tiết.

Bản thảo giảng pháp của hắn được biên soạn dựa theo hướng dẫn của các phụ kiện tiền bối là Sở các chủ, bạch long tỷ tỷ, Quy tiền bối, bia đá đạo hữu và Xích Tiêu kiếm.

Chỗ nào cũng ẩn giấu bao điều huyền diệu của cấp bậc Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên.

Trong đó còn bao hàm đạo chat Tu Chân của Tống Thư Hàng.

Mặc dù hỗn tạp nhưng bài giảng pháp này vừa bắt đầu thì đã hấp dẫn sự chú ý của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, thậm chí có một số cường giả đỉnh cấp cũng nghe đến mê mẩn.

Âm thanh và dị tượng đại đạo bắt đầu vờn quanh Tống Thư Hàng.

Năm thánh ấn tiếp tục quay quanh Tống Thư Hàng, sau đó chẳng biết khi nào, đạo ấn Bá Diệt lại bay vào trong tay hắn.

Tống Thư Hàng dùng hai tay nâng thánh ấn, ý nghĩ trong đầu ngày càng rõ ràng. Nội dung mới không ngừng tuôn ra trong đầu hắn, nối tiếp với nội dung trong bản thảo giảng pháp vốn chưa soạn xong.

Những nội dung mới này có liên quan đến thánh hào Bá Diệt, đến tin tức Thiên Đạo tan vỡ, đồng thời cũng cộng hưởng với phần thể nghiệm sinh tử luân hồi mà Tống Thư Hàng từng trải qua trong đời.

Cùng lúc đó trong đầu Tống Thư Hàng không ngừng có “đốn ngộ” hiện ra.

Hắn chợt có lĩnh ngộ sâu hơn về bí thuật và công pháp tu luyện của bản thân.

Đồng thời, còn có một bí pháp chưa hoàn thành cũng dần được hoàn thiện. Đó là bí pháp nhiều thuộc tính “tiếng nói + tinh thần + linh hồn” do Thiên Hà Tô Thị Thằng Kết lão tổ sáng tạo ra.

Bí pháp này có thể làm tiếng nói của người thi thuật chứa đầy ma lực, vừa mở miệng là có thể làm người khác và người thi thuật cùng thể nghiệm sự huyền diệu của việc “đồng cảm nhận”.

****

Thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối và quả cầu béo cách nhau trăm mét, đứng im bất động.

“Bạch U U... ta thật sự không cam lòng... không cam lòng biến mất như thế.” Tiếng của đại lão quả cầu béo cứ ngắt quãng như băng bị kẹt.

Thân thể nó đang hóa thành từng điểm sáng.

Thiên Đạo tan vỡ biến mất, chúa tể Cửu U là nó đây cũng không thể tiếp tục tồn tại.

“Ừ, ta biết.” Bạch tiền bối đáp.

Hắn là người hiểu quả cầu kim loại thể lỏng nhất trong chư thiên vạn giới. Vì sống sót, quả cầu béo đã hao hết tâm tư cũng như thủ đoạn.

Chỉ tiếc là Thiên Đạo đối ứng với quả cầu béo không cho nó nhiều thời gian hơn.

Đại lão quả cầu béo im lặng trong chốc lát, sau đó quyết định:

“Ta có giấu bảo vật quan trọng ở sáu nơi trong thế giới Cửu U, là chí bảo có quan hệ với mấy đời Thiên Đạo trước. Sau khi ta tan biến, những bảo vật này…”

“Không cần nói nữa, ta biết hết rồi.” Bạch tiền bối lên tiếng: “Thật ra trong sáu chỗ giấu bảo của ngươi có ba chỗ đã bị ta lén dọn sạch rồi, ba chỗ còn lại ta cũng đã có manh mối.”

Đại lão quả cầu béo: “…”

Bạch U U, quả nhiên ta vẫn muốn đánh chết ngươi.

“Vĩnh biệt.” Cuối cùng Bạch tiền bối lại dịu giọng nói.

Cứ để quả cầu béo mang theo sự căm ghét đối với hắn mà biến mất vậy.

Chương 2449: Cậu trai Bá Tống ngủ say

Thân hình của quả cầu béo càng ngày càng nhỏ, từ trong ra ngoài đều trở nên trong suốt.

Nó giống như một khúc củi sắp cháy hết, ngọn lửa sinh mệnh yếu ớt chập chờn trong mưa gió.

“Cuối... cùng...” Quả cầu béo dùng giọng ngắt quãng cố gắng nói.

Đột nhiên nó ngưng tụ sức mạnh toàn thân, cả người biến thành một nắm đấm lao về phía Bạch U U như kiểu bắn tên lửa.

Trong những giây phút cuối cùng, nó quyết định tặng cho Bạch U U một đấm, nện lõm khuôn mặt chán ghét của hắn!

Bạch tiền bối đứng im không nhúc nhích, không hề né tránh, có vẻ như muốn chính diện đỡ một quyền cuối cùng của quả cầu béo.

Vù~

Mái tóc dài của Bạch tiền bối bị quyền phong thổi bay ra phía sau.

Khi còn cách Bạch tiền bối một tấc, nắm đấm do thân thể quả cầu béo biến thành bỗng dừng lại.

Lát sau nắm đấm to lớn hóa thành cát, rơi xuống đất.

Quả cầu béo chúa tể Cửu U... đã chết.

Một trận gió lớn đột nhiên nổi lên, thổi bay đống cát do thân thể quả cầu béo biến thành. Giữa không trung, số cát này lại phong hóa lần nữa, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Bạch tiền bối đứng im tại chỗ mấy phút sau đó lấy ra một cặp kính mát, làm động tác đeo kính thật ngầu. Hắn vỗ nhẹ áo khoác, xoay người rời đi.

...

Hiện thế, trong chư thiên vạn giới.

Các tu luyện giả đều đang ngẩng đầu nhìn trời, im lặng lắng nghe bài giảng pháp cuối cùng của Bá Tống.

Những tu sĩ cấp thấp bị hôn mê vì cảm ứng được ý chí vô tình trước đó đều đã tỉnh lại nhờ thủ đoạn của các trưởng bối, lúc này cũng đang im lặng nghe pháp.

Trong lần giảng pháp này, Bá Tống Huyền Thánh không sử dụng thủ đoạn đặc biệt gì cả, chỉ dùng cách giảng pháp thuần túy nhất lúc đầu, nghiêm túc giảng pháp.

Nội dung giảng pháp lần này của hắn rất phong phú, khá hỗn tạp nhưng trong mỗi đoạn nội dung đều chứa đựng lĩnh ngộ cấp bậc Kiếp Tiên, thậm chí là Trường Sinh Giả.

“Trong lần giảng pháp này, hình như Bá Diệt Thánh Quân chuẩn bị chưa được đầy đủ lắm thì phải?” Các đại lão đỉnh cấp nghe ra được rất nhiều chi tiết từ bài giảng pháp lần này của Tống Thư Hàng.

Phải công nhận là bài giảng pháp lần này rất hấp dẫn, ngay cả bọn họ cũng nghe đến say mê. Nhưng bọn họ lại cảm nhận rõ được là lần giảng pháp này Bá Tống hơi vội vàng, hình như ngay cả bản thảo giảng pháp hoàn chỉnh cũng chưa viết xong.

“Xem ra đây đúng là lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống Huyền Thánh rồi.” Các đại lão đỉnh cấp thầm nghĩ.

Chắc chắn cường độ của lần độ kiếp cuối cùng của Bá Tống rất khủng bố, vượt sức tưởng tượng của mọi người. Vì ứng phó lần thiên kiếp cuối cùng, kiểm chứng đạo của mình, hắn thậm chí không có thời gian viết xong bản thảo cho lần giảng pháp cuối cùng.

Nhất định Bá Tống đã dồn hết thời gian vào việc độ một kiếp cuối cùng!

“Một đạo đáng giá để Bá Diệt Thánh Quân dồn tất cả thời gian và tinh lực vào, thậm chí ngay cả thời gian viết xong bản thảo giảng pháp cũng không có... rốt cuộc đạo mà Bá Diệt Thánh Quân bước ra đáng sợ đến mức nào đây?”

Thông thường, đạo càng khó bước ra thì chắc chắn tiềm lực sẽ càng lớn!

Vậy rốt cuộc bây giờ Bá Diệt Thánh Quân mạnh đến mức nào?

“Đạo của hắn là gì? Tại sao cần phải trải qua năm lần thiên kiếp bát phẩm, ngưng tụ nguyện lực chúng sinh hóa thành công đức năm lần để kiểm chứng đạo của mình?”

Lẽ nào đạo của Bá Tống có liên quan đến thiên kiếp? Hoặc có liên quan đến công đức? Hay là... có liên quan đến việc chọn đúng thời điểm Thiên Đạo tan vỡ?

Bất kể suy nghĩ từ góc độ nào, Bá Nho Huyền Ma cũng cực kỳ đáng sợ.

Đặc biệt là mượn lần hiển thánh này, hắn chọn ngay lúc Thiên Đạo tan vỡ, một bước trở thành cường giả có sức ảnh hưởng lớn nhất trong chư thiên vạn giới.

“Tất cả đều nằm trong tính toán của ngươi ư, Bá Long Cổ Thánh?”

Những đại lão đỉnh cấp này không khỏi đưa mắt nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh trong hư không.

Lúc này Bá Tống Huyền Thánh ngồi xếp bằng để giảng pháp, có đại lão tinh mắt nhìn thấy ngón chân của Bá Tống Huyền Thánh mới vừa mọc ra

Chỉ trong thời gian hiển thánh + giảng pháp, nửa người dưới của Bá Tống Huyền Thánh đã tái tạo xong!

Thủ đoạn tự chữa trị quá đáng sợ!

Các đại lão tinh mắt đánh giá Bá Long Cổ Thánh cao hơn mấy phần.

Trong hư không, Bá Diệt Thánh Quân ngồi xếp bằng không biết đã nhắm mắt lại từ lúc nào.

Trên eo hắn quấn chăn, hai tay đan xen đặt ở chỗ bụng với tư thế rất tự nhiên. Nữ đế công đức tiên tử khổng lồ ở sau lưng như thần linh hộ vệ, canh giữ sau lưng hắn.

Lúc này trông Bá Tống Huyền Thánh như đang chìm vào giấc ngủ.

Nhưng hắn không hề dừng việc giảng pháp, trong miệng hắn phát ra tiếng nói hư vô mờ ảo, tiếng nói này... dường như tràn đầy ma lực.

Khi nội dụng giảng pháp của Bá Ma Huyền Thánh truyền ra, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cảm thấy lòng mình rung động!

Từng câu từng chữ Bá Tống Huyền Thánh nói bắt đầu có hiệu quả “rung động lòng người”, dẫn dắt tu luyện giả đang nghe pháp trong chư thiên vạn giới, khiến tất cả mọi người mở lòng, tiến vào thế giới của Bá Diệt Thánh Quân!

“Khoan đã, cảm giác này... cảm giác từng câu từng chữ bắt đầu có sức mạnh đặc biệt... Chẳng lẽ Bá Diệt Thánh Quân muốn sáng tạo ra ‘văn tự’ của riêng mình ư?” Có mấy vị cường giả đỉnh cấp thành danh cực kỳ lâu năm chợt nảy ra một suy nghĩ.

Hai vị cường giả được công nhận là cường giả trấn áp đương thời cách thời đại này gần nhất là Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ và Thánh Nhân của Nho gia.

Mà hai vị này đều có văn tự cực kỳ đặc biệt, chỉ thuộc về bọn họ, đó là Đế văn và Nho văn.

Ngưng tụ ra văn tự của riêng mình giống như một biểu tượng, một cảnh giới cao hơn.

Lẽ nào sau khi bước ra đạo của mình, Bá Long Cổ Thánh đã bắt đầu tìm tòi ngưng tụ văn tự của riêng mình?

Quả nhiên Bá Diệt Thánh Quân không phải dạng tầm thường.

Cuộc chiến Thiên Đạo trong tương lai, hắn là thử thách mà tất cả mọi người không thể tránh khỏi!

Thiên Hà Tô Thị.

Thằng Kết lão tổ của Tô thị kinh ngạc nhìn Tống tiểu hữu trong màn hình hiển thánh.

Hắn biết thủ đoạn giảng pháp mà Tống tiểu hữu đang dùng chính là bí pháp tiếng nói + tinh thần + linh hồn chưa hoàn thiện mà hắn đã mất ba ngày truyền thụ cho Tống tiểu hữu.

Không ngờ Tống tiểu hữu lại mượn thời cơ hiển thánh giảng pháp để bắt đầu hoàn thiện bí pháp của hắn!

“Hay lắm.” Thằng Kết lão tổ mỉm cười.

Thông qua bài giảng pháp của Tống tiểu hữu, hắn có thể suy ngược ra khâu hoàn thiện bí pháp, bắt đầu hoàn thiện bí pháp của mình.

“Mà này, có phải Thư Hàng ngủ rồi không?” Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên nói.

Trực giác của cô luôn rất chuẩn.

Mặc dù Tống Thư Hàng vẫn đang giảng pháp, trong miệng không hề dừng nhưng Lệ Chi Tiên Tử lại cảm thấy hình như Tống Thư Hàng đã ngủ mất rồi.

“Ngủ rồi ư?” Hoàng Sơn tiền bối ở bên cạnh ngẩn ra.

Đang giảng pháp lại ngủ mất… sao tình tiết này nghe quen tai quá vậy kìa.

Đang suy nghĩ, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hoàng Sơn tiền bối.

Ngay sau đó hắn cảm thấy bụng mình bắt đầu đau ảo.

Đúng rồi… chuyện thế này từng xảy ra trong lúc giảng pháp vào lần nhân tiền hiển thánh thứ hai của Tống Thư Hàng tiểu hữu. Khi đó Tống Thư Hàng tiểu hữu đang giảng về chủ đề “đạo tâm chủng ma”. Nhưng đang giảng, đột nhiên hắn rơi vào trạng thái ngủ say. Bài giảng pháp về đạo tâm chủng ma mới giảng được một nửa bỗng lắc mình biến thành bài giảng pháp về Nho gia. Đêm hôm đó, chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U, không ai ngủ được.

Trong lòng Hoàng Sơn Tôn Giả bắt đầu dâng lên dự cảm chẳng lành.

Cùng lúc đó.

Bá Diệt Thánh Quân vốn là đang giảng pháp đột nhiên đứng dậy.

Hắn giang rộng hai tay bày ra tư thế bạch hạc giương cánh, tiếp đó hắn co một chân lên, bày ra thế kim kê độc lập.

Còn đôi mắt hắn vẫn nhắm chặt tựa như đang ngủ say.

Chương 2450: Bá Diệt Thánh Quân giảng pháp lạc đề rồi

Đôi mắt nhắm chặt của Tống Thư Hàng... làm Hoàng Sơn tiền bối tạm thời yên tâm một chút nhưng cũng chỉ yên tâm một chút xíu mà thôi, còn nhỏ hơn cả đầu móng tay.

Hơn nữa vẫn chỉ là yên tâm tạm thời, không ai biết được khi nào Thư Hàng đột nhiên mở mắt ra.

Ngay lúc Hoàng Sơn tiền bối nghĩ như vậy... mắt của Tống Thư Hàng bỗng mở ra! Không phải đôi mắt mà là con mắt thứ ba trên trán hắn mở ra!

"Mang thai ba?" Tim của Hoàng Sơn tiền bối đập nhanh hơn.

Ánh nhìn mang thai đơn không thể thỏa mãn Tống Thư Hàng tiểu hữu nữa ư?

...

Trong hư không.

Lúc Tống Thư Hàng bày ra tư thế kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh, linh quỷ tiên tử vội hiện ra sau lưng, đưa tay giữ chặt tấm chăn cùng kiểu với đại lão cái gì cũng có thể bán đang quấn quanh eo Tống Thư Hàng, tránh cho tấm chăn rơi xuống làm lộ cảnh xuân của hắn.

Sở tóc ngố: "..."

Tư thế lạ đời này... đừng nói là bị con ngựa siêu diễn kia phụ thân rồi đấy nhé?

Cô quan sát trạng thái lúc này của Tống Thư Hàng.

Ngủ rồi ư?

Lúc này Tống Thư Hàng đang nhập định hay có thể nói là đang ở trong trạng thái đốn ngộ, dù sao thì cũng chẳng khác ngủ là mấy.

Song mặc dù ý thức tiến vào trạng thái tương tự như ngủ say nhưng bài giảng pháp của hắn vẫn không bị gián đoạn.

Miệng hắn như được khai quang, không ngừng giảng giải về sự huyền diệu của pháp và đạo.

Mắt thần thứ ba trên trán là bị bí pháp của Thằng Kết lão tổ kích hoạt. Mắt thần thứ ba vốn có chức năng ép rót thông tin, bây giờ nó chủ động hiện ra phối hợp với bí pháp của Thằng Kết lão tổ, mở rộng hiệu quả của bí pháp này, làm từng câu giảng pháp của Tống Thư Hàng có thể mang theo lượng thông tin lớn hơn, làm rung động lòng người hơn.

Cùng lúc đó, mỹ nhân rắn công đức sau ở lưng cũng bắt đầu hành động. Hai tay cô kết ấn hoa sen, trên người cô hiện ra một tấm lưới ánh sáng công đức chằng chịt. Toàn bộ sức mạnh công đức do Tống Thư Hàng giảng pháp ngưng tụ ra lần này đều bị mỹ nhân rắn công đức dẫn đến phía sau tấm lưới công đức, cường hóa lưới cường độ, đặt nền tảng cho tương lai của Tống Thư Hàng.

Nhưng lưới ánh sáng công đức này chỉ có cô và Tống Thư Hàng thấy được.

Trong trong màn hình nhân tiền hiển thánh chỉ chiếu hình mỹ nhân rắn công đức tay kết ấn hoa sen, bộc phát ra lượng lớn ánh sáng công đức, tạo ra một vầng sáng rực rỡ như ánh mặt trời sau lưng Tống Thư Hàng.

…

Tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới chỉ biết đần mặt nhìn Bá Tống Huyền Thánh. Bọn họ không biết tại sao Bá Tống Huyền Thánh lại đột nhiên bày ra tư thế quỷ dị này?

Nhìn tư thế kim kê độc lập + bạch hạc giương cánh này, mọi người cảm thấy rất buồn cười… Nhưng mặt khác, tiếng giảng pháp không ngừng phát ra từ trong miệng Bá Tống Huyền Thánh lại có ma lực làm rung động lòng người, hấp dẫn tâm thần của mọi người.

Tu luyện giả nghe pháp trong chư thiên vạn giới bị quay liên tục giữa hai trạng thái “rất buồn cười” và “hấp dẫn”, rơi vào cảnh giới băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Sở tốc ngố khẽ lắc lư, cô đang suy nghĩ không biết có nên đâm Tống Thư Hàng không, dù sao bây giờ cũng đang giảng pháp. Nhưng cân nhắc đến việc Tống Thư Hàng đang ở trạng thái đốn ngộ, quấy rầy người khác đốn ngộ chẳng khác nào hủy tương lai của người khác, cô không nên quấy rầy Tống Thư Hàng.

“Không thể độ kiếp bình thường, nghiêm túc giảng pháp một lần được à?” Sở tóc ngố thở dài.

Cô cảm thấy bây giờ mình sắp biến thành một bà mẹ già thật rồi, lúc nào cũng lo lắng không đâu vì những chuyện nhỏ nhặt của Tống Thư Hàng.

“Thôi kệ, không quan tâm nữa, thích làm gì thì làm đi, có bản lĩnh làm ra hoa cho ta xem!” Sở tóc ngố thầm nói.

Ý nghĩ này vừa mới lóe lên trong đầu cô, không ngờ Tống Thư Hàng lại làm ra hoa thật!

Từng đóa hoa sen trắng tinh hiện ra xung quanh Tống Thư Hàng, đó là thiên phú Thiệt Xán Liên Hoa.

Lại có hoa sen đen cực lớn hiện ra dưới chân Tống Thư Hàng, là dị năng Bộ Bộ Sinh Liên.

Sở tóc ngố: “...”

Sau đó lại có một hư ảnh “thế giới” khổng lồ xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Đó là một thế giới xinh đẹp giống như tiên cảnh.

Nhưng thế giới này chỉ để lộ ra một góc nhỏ.

Ở trung tâm hư ảnh tiên cảnh có một suối nguồn tràn đầy khí tức sinh mệnh, nước suối tuôn ra không ngừng, tạo thành hai hồ nước trên và dưới.

Trong hồ nước ở hạ du có một vị tiên tử tóc dài đen nhánh, đẹp ngang nữ đế công đức đang nhàm chán phun bóng bóng. Thân thể cô ngâm trong hồ, chỉ để lộ ra vầng trán xinh đẹp.

Có ba vị tiên tử đang ngồi bên bờ hồ.

Một vị có mái tóc dài màu đen, dáng người cao gầy, hai chân thon dài trắng nõn.

Một vị có tóc ngắn đến tai, thân hình nhỏ xinh, quấn khăn quàng bạch long.

Một vị cột tóc đuôi ngựa màu xanh lá, thân hình bốc lửa, mặc sườn xám màu xanh lá.

Nhưng do là hư ảnh, trong hình tràn đầy tiên khí dạng mây mù, làm cảnh tượng toát ra vẻ đẹp mờ ảo.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “!!!”

Hư ảnh thế giới được chiếu ra chính là thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Do thế giới thiên kiếp bát phẩm đã bị đánh nổ, thế giới hạch tâm tự nhiên không bị chặn nữa.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hận không thể nện cho Tống Thư Hàng một trận.

Mặc dù hình ảnh đã bị tiên khí làm mơ hồ nhưng nếu có người quen cô, dựa vào một số đặc điểm nhất định có thể nhận ra thân phận của cô.

Bây giờ tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới đều biết cô ngâm trong hồ thổi bong bóng.

“Nếu bây giờ ngươi không ở trạng thái đốn ngộ, ta tuyệt đối sẽ đánh ngươi bất tỉnh!” Sở các chủ âm thầm thề.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang giảng pháp lại biến hóa.

Tư thế bạch hạc giương cánh của hắn bắt đầu cử động, hai tay giống như đôi cánh, vỗ lên vỗ xuống. Tiểu tiên tử khí linh ngồi xổm trên mu bàn tay phải của hắn, phát ra tiếng kêu i a theo động tác vỗ cánh lên xuống của hai tay.

Trong quá trình thực hiện động tác này, trạng thái của Tống Thư Hàng được điều chỉnh đến mức tốt nhất. Đúng vậy, thật ra trong tư thế bạch hạc giương cánh + kim kê độc lập của ngựa siêu diễn chứa đựng một bộ bí quyết khôi phục tinh lực, điều chỉnh trạng thái.

Lúc trước bản thể của Tống Thư Hàng ở tiểu thế giới nhân tạo đã hấp thu công lực của Bạch chưa biết số 1-33. Lúc dung hợp tiểu thế giới nhân tạo, thân thể sẽ thực hiện động tác này theo bản năng, bởi vì bộ động tác này có thể điều chỉnh trạng thái thân xác của hắn đến mức tốt nhất.

Mắt thần thứ ba, mạng lưới của mỹ nhân rắn công đức, thế giới hạch tâm, con mắt Thánh Nhân Nho Gia, tư thế của ngựa siêu diễn, năng lực toàn thân của Tống Thư Hàng được kết hợp lại làm một, tiến vào trạng thái mạnh nhất tính đến nay.

Sau đó thánh ấn thứ năm là đạo ấn Bá Diệt phát ra ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Luồng tin tức Thiên Đạo tan vỡ mà nó chứa đựng sinh ra cộng hưởng với Tống Thư Hàng trong trạng thái mạnh nhất.

Vì vậy rong mắt các tu luyện giả chư thiên vạn giới, Bá Tống Huyền Thánh đang giảng pháp bỗng dừng lại nhưng chỉ dừng trong giây lát, tương đương với thời gian hít thở sâu đổi không khí.

Tiếp đó Bá Tống Huyền Thánh lại mở miệng tiếp tục giảng pháp.

Sau đó... hắn lạc đề.

Sau khi hít thở đổi không khí, nội dung giảng pháp tiếp theo của Bá Tống Huyền Thánh không khớp với “pháp” được giảng trước đó, lấy râu ông này cắm cằm bà nọ.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đần mặt ngơ ngác.

“&~” Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh đang giảng pháp mở miệng đọc ra một âm tiết quái dị.

Trong âm tiết này chứa đựng tin tức Thiên Đạo tan vỡ, chứa đựng cảm ngộ sinh tử luân hồi của Bá Tống Huyền Thánh.

Đồng thời dưới sự cường hóa của mắt thần thứ ba, bí thuật của Thằng Kết lão tổ phát huy hiệu quả tối đa.

Một âm tiết phát ra, tất cả tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều bị cuốn vào tiết tấu của Bá Tống.

Tiếp theo... đã đến giờ biểu diễn của Bá Tống rồi!

Chươn 2451: Cửa xe đã hàn kín, đừng ai mong xuống xe!

Một số đại năng đỉnh tiêm đang nghe giảng pháp nghe thấy ‘từ’ ban Nãy Bá Tống Huyền Thánh nói ra thì đều kinh hãi.

Bá Tống Huyền Thánh đã sáng tạo ra văn tự đầu tiên thuộc về mình rồi ư?

Vạn sự khởi đầu nan, sáng tạo ra văn tự đầu tiên thuộc về mình là bước khó nhất. Một khi đã vượt qua bước này, về sau Bá Tống Huyền Thánh có thể lấy đây làm cơ sở để sáng tạo ra hàng loạt văn tự khác.

Văn tự của Bá Tống Huyền Thánh là văn thể gì đây?

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma và Bá Diệt, vậy văn tự của hắn chắc sẽ tên là... Bá Văn nhỉ?

[Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh cũng có tư thế trấn áp đương thời giống như Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế ư?]

Trong lúc đang suy tư, Bá Tống Huyền Thánh lại mở miệng, tiếp tục giảng pháp.

Hắn giảng rất nhanh, có cảm giác như phát âm không rõ, khiến cho chúng sinh khắp chư thiên vạn giới đều không biết hắn đang giảng cái gì. Nhưng không sao cả, có thể hiểu được giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.

Cho dù không nghe rõ, các tu luyện giả đang trong trạng thái "cùng trải nghiệm" đều có thể hiểu được nội dung giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh.

Dưới tác dụng cường hóa của mắt thứ ba, 'bí pháp của Thằng Kết lão tổ' + đạo ấn Bá Diệt đã đưa tất cả các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bắt kịp tiết tấu của Tống Thư Hàng.

Đây là chiếc xe trái phép đi tới 'thời gian Bá Tống', cửa xe đã bị hàn kín, lên xe rồi thì sẽ không có cơ hội xuống nữa, đừng ai nghĩ tới chuyện xuống xe dọc đường!

Hơn nữa, vì giảng pháp sắp tới của Tống Thư Hàng liên quan đến 'tin tức Thiên Đạo tan vỡ' nên ngay cả Trường Sinh Giả cũng bị ảnh hưởng nhất định, không thể miễn dịch được. Lần 'nhân tiền hiển thánh' này của Tống Thư Hàng đã không còn là hiển thánh thông thường nữa, đi đến giữa đường thì chịu ảnh hưởng của sức mạnh thiên địa, trở thành nền tảng để thế giới thông báo tin tức 'Thiên Đạo qua đời' với tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Phàm là những thứ có liên quan đến 'Thiên Đạo', cho dù chỉ là thông báo qua đời cũng mạnh đến mức không thể nào cản nổi.

…

…

Giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh vẫn tiếp tục, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cảm thấy không khí xung quanh mình cũng bắt đầu thay đổi.

Bọn họ giống như đã bị dẫn đến một mộng cảnh, nhưng tất cả mọi thứ ở đây đều cực kỳ chân thực, hơn nữa bọn họ cũng rất tỉnh táo. Đây chính là nằm mơ giữa ban ngày trong truyền thuyết!

[Giống như có một thực tại ảo cỡ lớn bao phủ lấy chư thiên vạn giới, cuốn tất cả tu luyện giả vào trong ‘thực tại ảo’ vậy!]

Có đại lão bình tĩnh đánh giá.

Mặc dù là mượn quyền bính của Huyền Thánh giảng pháp... nhưng từ đây có thể nhìn ra, Bá Tống Huyền Thánh có nghiên cứu rất sâu với thực tại ảo!

‘Thực tại ảo’ là năng lực thiên phú mà rất nhiều Trường Sinh Giả vẫn quay lại nghiên cứu. Tuy nó chỉ là quyền bính mà Tôn Giả thất phẩm đã có thể khống chế, nhưng nhiều Trường Sinh Giả cảm thấy nó rất thần bí, đáng để nghiên cứu sâu hơn!

Xoẹt!

Trong lúc suy tư, tất cả tu luyện giả bị dẫn vào một thế giới tràn đầy chính khí.

Chúng sinh trong chư thiên vạn giới không tập trung tại một chỗ mà mỗi người đều trở thành ‘Bá Tống Huyền Thánh’, chia sẻ tin tức truyền tới từ Huyền Thánh giảng pháp của hắn.

“Đây là nơi nào?”

Phần lớn tu luyện giả đều nhìn thế giới xa lạ kia với vẻ nghi hoặc.

Đặc biệt là một số tu luyện giả hệ ma đạo, tà đạo, sau khi vào trong thế giới này thì họ lập tức thấy bứt rứt, vô cùng khó chịu.

Mà các thành viên Nho gia ở hiện thế ngay lập tức nhận ra thế giới ảo này là thế giới Kim Liên của Nho gia!

Một vài ‘gia trưởng’ của Nho gia và Hằng Hỏa Chân Quân tái mặt.

Bọn họ có thể nhận ra, đây là hoàn cảnh khi ‘thế giới Kim Liên’ của Nho gia vừa thành hình, tin tức ‘Thiên Đạo sụp đổ, sinh tử luân hồi’ được tiết lộ trong giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh khiến họ có dự cảm không lành.

Dù sao bọn họ cũng là đương sự mà.

Trải nghiệm đó là cơn ác mộng mà cả đời này họ cũng không muốn nhớ tới... Cho dù chỉ lặng lẽ nhớ lại cũng khiến họ đau đớn chẳng thiết sống.

Không phải tất cả tu luyện giả đều là Bá Tống, không phải tất cả mọi người đều học được cách hưởng thụ đau đớn, không phải đằng sau mỗi người đều có một tồn tại âm thầm vỗ tay khi ngươi đau đớn.

[Mong là chúng ta đã nghĩ nhiều, mong là Bá Tống Huyền Thánh có thể truyền đạt lại tâm tình.]

Vài vị gia trưởng Nho gia thầm cầu nguyện.

Ngay sau đó…

‘Thế giới Kim Liên’ của Nho gia bị một ngón tay như đúc thành từ sắt thép đâm thủng, ngón tay kim loại thể lỏng đó xuất hiện trước mặt mấy vị gia trưởng Nho gia, cũng hiện lên trước mắt tất cả các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

[Đây là gì vậy!]

[Tuyệt vọng vô biên, núi thây biển máu khủng bố, tàn nhẫn như vực sâu không đáy… ngón tay này có lai lịch gì chứ?]

Dưới ngón tay này, đến cả cường giả Kiếp Tiên cũng cảm thấy mình chỉ là một con kiến hôi dễ dàng bị bóp chết!

Ngón tay này phát ra khí tức khủng bố, phần lớn các tu luyện giả đều không thể chịu đựng được, gần như sắp bị hôn mê.

Nhưng bọn họ không thể ngất được, bởi vì lúc này họ không phải là bản thân mình nữa mà đang chia sẻ cảm ngộ từ giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, cảm ngộ quý giá về ‘sụp đổ, sinh tử’!

Sau khi đoàn xe số Bá Tống khởi động, lên xe không hối hận, xuống xe không nói chơi.

Trong cơn tuyệt vọng của chúng sinh, ‘ngón tay kim loại thể lỏng’ kia nhấn xuống một cách vô tình.

Tà năng Cửu U khủng bố ập xuống theo ngón tay, biến thành cơn cuồng phong đáng sợ, quét ngang cả thế giới Kim Liên!

Dưới sức mạnh của ngón tay này, Kiếp Tiên cửu phẩm cũng chỉ như kiến hôi… những tu sĩ cấp thấp hơn còn không bằng một con kiến.

Sau khi ngón tay ấn xuống, tất cả ‘chúng sinh’ trong thế giới Kim Liên đều nổ tung.

Tan xương nát thịt… lượng máu bắn ra cực lớn!

Trong quá trình tàn nhẫn này còn có tà năng Cửu U xâm nhập vào cơ thể, tăng thêm đau đớn khi tử vong cho các tu sĩ!

Sau khi chúng sinh chết đi, tà năng Cửu U tạo thành một cơn bão, cuốn lấy xương thịt của mọi người, rải chúng khắp mọi ngóc ngách của thế giới Kim Liên, đúng chuẩn nghiền thành tro bụi!

Điều khiến cho người ta tuyệt vọng là cho đến tận lúc biến thành tro bụi thì ý chí của chúng sinh vẫn còn 'sống', cố gắng chịu đựng cơn đau tột cùng và cảm giác bị tà năng Cửu U cắn nuốt.

Đây là một kiểu chết đầy tuyệt vọng!

Đến cả Trường Sinh Giả học cao hiểu rộng cũng phải nhăn mặt. Bọn họ không chịu quá nhiều tác động từ giảng pháp, tâm trí của họ cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi cái chết đau đớn này, nhưng 'ngón tay kim loại thể lỏng' khiến bọn họ để ý, uy áp khủng bố ấy, sức mạnh tuyệt vọng ấy, còn cả thủ đoạn triệu tập tà năng Cửu U… Là chúa tể Cửu U ư?

Bá Tống Huyền Thánh đã từng chạm mặt với chúa tể Cửu U? Nhưng hắn vẫn sống sót đến giờ?

Những Trường Sinh Giả có lòng tranh đoạt 'bất hủ' lại đánh giá Bá Tống Huyền Thánh cao thêm mấy phần.

[Xong rồi à?]

Sau khi 'chết đi hoàn toàn' trong đau đớn dữ dội, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ không muốn trải nghiệm cảm giác bị đại lão đè chết lần thứ hai nữa đâu.

[Xong á? Còn sớm lắm.]

Hằng Hỏa Chân Quân thầm nghĩ.

Đây là trải nghiệm chết tuần hoàn đó nha, hắn cũng không biết ban đầu làm thế nào mà mình chịu đựng được!

Khi tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cho rằng mọi chuyện đã 'kết thúc', bọn họ lai bị hồi sinh trong thế giới ảo kia.

Sống lại rồi !

Sống rồi!

Đậu xanh, ai thi triển pháp thuật hồi sinh đấy? Bị điên rồi à?

Chương 2452: Đây chính là sự nhân từ của Bá Tống Huyền Thánh đấy!

[Hiện giờ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nhất định đều đang thầm nguyền rủa ‘kẻ thi triển thuật hồi sinh’ ấy nhỉ.]

Hằng Hỏa Chân Quân thầm nghĩ.

Hắn chính là… kẻ đầu sỏ gây lên cảnh này, là người đàn ông đang bị các tu luyện giả rủa thầm đây.

Cho nên tuyệt đối không thể để người ngoài biết chân tưởng này được.

Thực ra hiện giờ Hằng Hỏa Chân Quân đã bước vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm. Từ sau khi trở thành ‘người nắm giữ’ thế giới Kim Liên của Nho gia, hắn không ngừng nhận được phản hồi từ thế giới Kim Liên, từ đó đột phá cảnh giới lục phẩm, bước vào thất phẩm. Nhưng đây là chuyện cơ mật của Nho gia, không thể tiết lộ được.

Có thế giới Kim Liên làm hậu thuẫn, chỉ cần làm đâu chắc đấy, hắn tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thế nên nhất định phải giữ kín chuyện này, tránh cho sau này khi hắn nhân tiền hiển thánh lại bị tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nhớ thương, cho dislike.

Sau khi cân nhắc như thế, Hằng Hỏa Chân Quân thản nhiên tiếp nhận lần tử vong tiếp theo.

…

…

Các tu luyện giả vừa bi thương vừa tuyệt vọng, sau khi sống lại thì bước vào chế độ chết tuần hoàn.

Ngón tay kim loại thể lỏng khủng bố đó ấn xuống hết lần này đến lần khác!

Nhưng bất luận bọn họ chết bao nhiêu lần, sức mạnh thần bí kia vẫn sẽ hồi sinh bọn họ, sau đó bọn họ sẽ tiếp tục bị ngón tay kim loại kia ấn chết!

Ấn đến mức khiến các tu luyện giả bắt đầu hoài nghi cuộc sống.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Ý nghĩa tồn tại của ta là gì?

Ý nghĩa tồn tại của ta là để bị ấn chết hết lần này đến lần khác ư?

Bất luận trải qua bao nhiêu lần, người ta cũng không thể quen với cái chết được.

Mỗi một lần tử vong đều có trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ.

Lúc này, dường như 'thế giới thiên kiếp bát phẩm' cho dù bị đánh sụp nhưng vẫn cố gắng xây dựng sân khấu giảng pháp cho Bá Tống Huyền Thánh đang tỏa ra ánh sáng của thánh hiền. Không thể phủ nhận công lao của thế giới thiên kiếp bát phẩm đã sụp đổ trong lần giảng pháp này của Bá Tống.

[Để ta chết đi… đừng hồi sinh nữa… hãy để ta chết đi mà.]

Rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều rơi giọt lệ đau lòng.

Dù vừa khóc vừa kêu, đau đớn đến mức không chịu đựng nổi nhưng các tu luyện giả đều đang được cường hóa.

Lĩnh ngộ trong thời khắc sinh tử là thứ tốt nhất để trui rèn nội tâm của tu sĩ.

Cho đến cuối cùng, tử vong nhiều lần dần trở thành trải nghiệm cá nhân, thành cảm ngộ quý giá cho các tu luyện giả, cường hóa ý chí của họ.

…

…

[Có thể nói đây là phúc lợi mà Bá Tống Huyền Thánh tặng cho mọi người.]

Có Trường Sinh Giả bình tĩnh nhận xét.

Đợt tử vong vô hạn này rõ ràng là một phần trải nghiệm trong cuộc đời Bá Tống Huyền Thánh.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều bị dẫn dắt theo tiết tấu của Bá Tống, tiếp nhận cái chết. Nhưng trong trải nghiệm giảng pháp, tu luyện giả không phải chịu đựng 'cái chết thật sự'!

Hơn nữa 'nhân vật chính' trong trải nghiệm giảng pháp này dùng ý chí của Bá Tống Huyền Thánh làm cơ sở.

Tu sĩ bình thường không có ý chí siêu mạnh như Bá Tống Huyền Thánh, nếu như thật sự đưa bọn họ vào trong tình tiết đó, có lẽ rất nhiều người chết được hai ba lần thì ý chí sẽ sụp đổ, thậm chí là ngất đi luôn. Như thế thì hiệu quả mài giũa của tử vong tuần hoàn sẽ giảm đi đáng kể.

Mà sau khi nhập vào nhân vật Bá Tống Huyền Thánh, cho dù ý chí của tu sĩ không đủ mạnh, còn bị Bá Tống Huyền Thánh mang đi trải nghiệm 'tử vong luân hồi' thì cũng không thể hôn mê, không thể từ bỏ. Từ đó tối đa hóa hiệu quả rèn luyện của tử vong luân hồi!

[Sau khi đợt giảng pháp này kết thúc, ý chí của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sẽ tăng lên một tầm cao mới! Bá Tống Huyền Thánh công đức vô lượng.]

Có đại lão đỉnh tiêm phán định.

Thiên Đạo đã sụp đổ, chắc chắn tới đây chư thiên vạn giới sẽ nghênh đón những ngày tháng hỗn loạn nhất.

Trong khoảng thời gian này, chỉ những tu sĩ với ý chí mạnh mẽ mới có thể sống sót!

Sau giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, tương lai sẽ có nhiều tu sĩ sống sót hơn.

[Tuy rằng nhìn bên ngoài nó là 'tử vong luân hồi' tàn nhẫn, nhưng đây thực ra lại là tấm lòng nhân từ của Bá Tống Huyền Thánh.]

Rất nhiều đại lão đều đang nghĩ, nếu như khi còn trẻ bọn họ có thể gặp được giảng pháp này của Bá Tống Huyền Thánh thì tốt biết bao.

Đây là Bá Tống Huyền Thánh tận tay hướng dẫn các tu sĩ cày thuộc tính 'ý chí' đấy nhé.

Đáng tiếc, đối với bọn họ hiện giờ, hiệu quả của 'sinh tử luân hồi' này đã cực thấp, gần như không có tác dụng gì.

…

…

Đây là lần chết thứ mấy rồi nhỉ?

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã không còn nhớ rõ nữa.

Ngón tay kim loại thể lỏng trên đỉnh đầu vẫn tiếp tục vô tình ấn xuống, không biết mệt mỏi.

Sức mạnh 'hồi sinh' kia cũng rất quật cường, không chịu cho chúng sinh giải thoát.

Các tu luyện giả cảm thấy máu của mình đã trải khắp không gian, máu thịt phủ kín cả thế giới.

Đó là một thế giới tàn nhẫn tràn ngập máu tươi, hơn nữa đó đều là máu tươi của họ.

Cuộc đời này có thể chết bao nhiêu lần?

Ngoại trừ một đám 'đương sự' của Nho gia lúc đó ra, chín mươi chín phần trăm tu luyện giả còn lại đều chưa từng chết nhiều lần thế này!

Bọn họ cảm thấy mình đã chết hết phần của mấy kiếp rồi.

[Còn… còn chưa kết thúc à?]

[Ta từng cho rằng ánh nhìn mang thai là giảng pháp đáng sợ nhất chư thiên vạn giới… Bây giờ nghĩ lại, ta đúng là quá ngây thơ.]

Bá Tống Huyền Thánh - người đàn ông luôn có thể mang đến trải nghiệm mới mẻ cho chư thiên vạn giới. Hắn đã từng khiến cho thế giới cảm nhận được đau đớn, lần này hắn lại cho thế gian trải nghiệm tử vong!

[Nhưng tất cả đều là trải nghiệm của Bá Tống Huyền Thánh sao? Hắn đã từng trải qua chuyện tuyệt vọng như thế ư? Nếu như là ta, liệu ta có thể kiên trì đến bây giờ như Bá Tống Huyền Thánh không?]

[Kiên trì tiếp nào. Bá Tống tiền bối! Đừng thỏa hiệp trước cái chết!]

Có lẽ là do hội chứng Stockholm, sau khi chết đi nhiều lần, có không ít tu luyện giả bị Bá Tống Huyền Thánh làm cảm động, thậm chí từ sâu trong nội tâm còn sinh ra cảm giác khâm phục.

Cuối cùng của cuối cùng.

‘Nhân vật chính’ trầm mặc nãy giờ cuối cùng cũng hành động… Hắn nhấc chiếc quạt xếp được tạo thành từ mầm hành trong tay lên, ngăn cản ‘ngón tay kim loại thể lỏng’.

Chắc chắn trong quá trình này còn có một số ‘tình tiết’ nào đó, nhưng bởi vì không liên quan đến ‘sinh tử luân hồi’ nên đã bị giảng pháp Bá Tống Huyền Thánh tỉnh lược đi.

Cuối cùng ngón tay kim loại thể lỏng cũng vỡ nát.

Bá Tống Huyền Thánh, cứu vớt cả thế giới!

Lúc này, tất cả các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều cảm động đến phát khóc.

‘Thế giới ảo’ bao phủ mọi người cũng tan biến…

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới phát hiện ra trên người mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Từng lần tử vong khắc sâu trong xương cốt của họ, ký ức xương hóa thành tro, tan xương nát thịt lưu lại trong mỗi một thớ thịt, mỗi một dây thần kinh, trở thành kinh nghiệm quý giá nhất.

Tuy rằng đau đớn, nhưng lại nhận được những thu hoạch quý giá hơn cả.

Giờ phút này đây, các tu luyện giả đều nguyện cống hiến nguyện lực của mình cho Bá Tống Huyền Thánh, trở thành công đức giảng pháp cuối cùng của hắn.

Chỉ mong Bá Tống Huyền Thánh đại phát từ bi mà tha cho bọn họ.

****

Mà đúng lúc này.

Hoạt động ‘chết lần đầu’ của giảng pháp kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng bị dẫn dắt, nhanh chóng bay lên cao!

Đây là chuyện hắn chưa trừng trải qua trong mấy lần ‘nhân tiền hiển thánh’ trước đó.

Tống Thư Hàng không hề hoảng sợ.

Hắn lờ mờ cảm nhận được… chắc là do lúc trước pháp tắc thiên địa quấy nhiều hoạt động ‘ngưng tụ thánh ấn’ và ‘Huyền

Thánh giảng pháp’ của hắn nên giờ nhận được phản hồi từ pháp tắc!

Lúc này, sức mạnh trời đất quấy nhiễu Huyền Thánh giảng pháp của hắn đang rút đi.

Nhưng đã có quấy nhiễu, thì nhất định cũng phải có phản hồi.

Không thể xác định được phản hồi này là tốt hay xấu. Tóm lại là phản hồi đã giáng xuống người Tống Thư Hàng.

Trong vòng vài hơi thở, thần thức và tinh thần lực của Tống Thư Hàng được cường hóa tạm thời, cao hơn nhiều so với cảnh giới của hắn.

Ngay sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng tiếp xúc với một ‘pháp tắc’ vô cùng đặc biệt, là pháp tắc ‘nhân tiền hiển thánh’ mà hắn đang tiến hành!

Chỉ mới chạm nhẹ một cái, ý thức của Tống Thư Hàng đã rơi xuống phàm trần.

Cơn đau đớn hệt như thế giới sụp đổ bùng nổ trong đầu hắn.

Chương 2453: Công chính vô tư, rải đều mưa móc

Đau đầu quá!

Hơn nữa đây cũng là cơn đau đầu mới mà Tống Thư Hàng chưa từng trải qua, trong ‘kho miễn dịch’ của hắn không có kháng thể miễn dịch với cơn đau này.

Tống Thư Hàng đã trải qua hơn mười cơn loại đau đầu khác nhau, có đau đớn do tác động vật lý, có đau đớn cho bệnh tật, có đau đớn do di chứng tinh thần lực quá mạnh, có đau đớn do cái giá của bí pháp giám định, có đau đớn đến từ linh hồn…

Nhưng đau đớn này khác với trước đó. Nó là cái giá Tống Thư Hàng phải trả khi tiếp xúc với pháp tắc vượt quá khả năng khống chế của con người, tương tự như khi Bất Diệt Chi Chủ cưỡng chế tiếp xúc với tin tức bất hủ mà rơi vào giấc ngủ dài vậy.

“Shhh ~ cũng may chỉ tiếp xúc có một tích tắc, ý thức đã bị đánh xuống ngay.”

Tống Thư Hàng tỉnh táo lại rồi thầm nghĩ.

Nếu như tiếp xúc trong thời gian quá dài, nói không chừng hắn sẽ biến thành Bất Diệt Chi Chủ thứ hai, trở thành chàng trai ngủ trong rừng, cần công chúa đi ngang qua trao tặng một nụ hôn mới tỉnh lại được.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt, bởi vì quá đau đớn nên khi ý thức của hắn hồi phục thì giảng pháp cũng tạm thời kết thúc.

[Kết thúc rồi ư?!]

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thấy cảnh này thì tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn. Giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh cuối cùng cũng kết thúc rồi ư? Đối với những tu luyện giả không biết đã chết bao nhiêu lần trong giảng pháp, trên đời không có gì hạnh phúc hơn chuyện này nữa. Cái chết luân hồi của họ cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Sau khi khiến chư thiên vạn giới đau đớn, làm cho tất cả tu luyện giả cảm nhận cái chết, Tống Thư Hàng lại khiến cho tim của họ đập nhanh hơn.

“Đau đau đau.”

Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh trong màn hình hiển thánh đang lấy hai tay ấn vào huyệt thái dương, thấp giọng than thở.

Tiếng kêu đau vừa ra khỏi miệng đã bị ‘bí thuật lão tổ Tô thị’ truyền đi khắp chư thiên vạn giới!

Trạng thái của Huyền Thánh giảng pháp vẫn chưa kết thúc!

Mấy chữ ‘ shh ~ đau đau đau’ chỉ trong chớp mắt đã truyền đến tai mỗi một tu luyện giả thông qua livestream của ‘Huyền Thánh giảng pháp’, tiện thể còn chia đều buff ‘đau đầu’ mà Tống Thư Hàng vừa lấy được cho mỗi một vị tu luyện giả.

Mỗi vị tu luyện giả đều phải chịu đựng cơn ‘đau đầu’ ngang nhau, công chính vô tư.

“A a a a ~”

Phần lớn các tu luyện giả đều làm giống Tống Thư Hàng, giơ hai tay ôm lấy đầu, kêu gào đau đớn.

Ngay cả Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đỉnh tiêm cũng không nhịn được mà ấn chặt huyệt thái dương, ra sức xoa nắn.

[Bá Tống Huyền Thánh đã làm gì mà phải chịu đựng cơn đau cỡ này chứ?]

Các đại lão đỉnh tiêm trong chư thiên vạn giới đều có cùng một câu hỏi.

Đại lão và tay mơ hoàn toàn khác nhau.

Khi chịu đựng ‘đau đầu’ do Tống Thư Hàng chia sẻ cho, những tay mơ tu chân bình thường sẽ đau đớn đến chết đi sống lại, không nghĩ được gì nữa.

Nhưng các đại lão đỉnh tiêm lại phát giác được nhiều thông tin hơn từ cơn đau này.

Đó là tin túc giấu sâu trong cơn đau của Bá Tống Huyền Thánh… ấy chính là quy tắc vượt xa khỏi cực hạn thế giới!

Đối với các đại lão, quy tắc vượt qua cực hạn của thế gian này có sức hấp dẫn không thể nói thành lời. Giống như chuyên gia ẩm thực trong cơn đói khát gặp được mĩ vị không thể chối từ vậy.

Bọn họ khát vọng giải được bí mật của quy tắc ẩn sau cơn ‘đau đầu’.

Các đại lão sử dụng thần thông, vận dụng thủ đoạn của mình để phân tích, mổ xẻ từng tầng của trạng thái ‘đau đầu’ này, cẩn thận thăm dò, tìm kiếm chân tướng ẩn giấu trong đó.

Sau khi mở từng tầng một, cuối cùng cũng có vài đại lão tiếp xúc với quy tắc của trạng thái ‘đau đầu’, đó là một quy tắc được gói gọn lại bởi mã QR.

Nhưng vì Bá Tống Huyền Thánh chỉ sơ ý tiết lộ trạng thái ‘đau đầu’ này thông qua Huyền Thánh giảng pháp nên tin tức mà các đại lão nhận được sau khi thăm dò vẫn chưa hoàn chỉnh.

Các đại lão cố gắng đi nghiên cứu mã QR này, nhưng nó lại rất mơ hồ…

[Thời cơ chưa tới ư?]

Một Trường Sinh Giả am hiểu bói toán nhẹ giọng hỏi.

Mã QR này vẫn chưa đến thời khắc ‘xuất hiện’, nên nó vẫn ở vào trạng thái mơ hồ hóa.

Cùng lúc đó, lại có đại lão đỉnh cấp chân chính nhìn xuyên qua lớp vỏ của mã QR, lờ mờ đoán được ‘quy tắc’ hạch tâm bên trong.

[Rất có thể quy tắc này có liên quan đến ‘Huyền Thánh hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn, giảng pháp’… Đây chính là nguyên nhân khiến Bá Tống Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh, tiến hành Huyền Thánh giảng pháp hết lần này đến lần khác ư? Hóa ra mục tiêu của hắn là tiếp xúc với quy tắc vượt xa khỏi thế gian này!]

Đến cả Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế năm đó cũng không dám làm chuyện như thế này ấy chứ? Bởi nếu làm như vậy, rất có thể họ sẽ bị cưỡng chế tiến vào giấc ngủ sâu vì tiếp xúc với quy tắc vượt xa khỏi cảnh giới của mình!

[Đợi đã! Bình thường, ngay khi tiếp xúc với ‘quy tắc’ ở đẳng cấp này thì tu sĩ sẽ bị phản phệ ở mức độ lớn nhất ngay lập tức. Nhưng Bá Tống Huyền Thánh lại nắm chắc thời cơ, nhân lúc Thiên Đạo bị hủy diệt, tiếp xúc với quy tắc kia trong nháy mắt, thế nên hắn mới có thể thành công.]

Những ý nghĩ tương tự nhanh chóng xuất hiện trong đầu các đại năng đỉnh tiêm.

Tin tức, manh mối, thông tin trong tay họ đều tương đương nhau, mắt nhìn cũng chẳng kém nhau bao nhiêu. Trong tình huống này, chuyện họ tìm được đáp án tương tụ cũng là việc đương nhiên!

[Trận chiến tranh đoạt 'bất hủ' đã lấy 'Bá Tống' làm khởi điểm, bắt đầu mở màn rồi!]

Nói cách khác, phải nhân lúc Bá Tống vừa 'chứng đạok trường sinh', chưa tiếp tục mạnh hơn để loại bỏ hắn!

Các đại lão tiếp tục khẳng định suy nghĩ này một lần nữa.

…

…

Mười phút sau, khi các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới rơi vào trạng thái 'đau đầu', Bá Tống Huyền Thánh đang hiển thánh trong không trung cuối cùng cũng kết thúc trạng thái 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Cảm nhận đau đớn, hiểu được đau đớn, tiếp nhận đau đớn, thích ứng với đau đớn… cuối cùng là chinh phục đau đớn!

Trong 'kho miễn dịch' của Tống Thư Hàng lại có thêm một kháng thể đối kháng đau đớn mới nữa.

Một ngày nào đó, hắn sẽ chinh phục tất cả các cơn đau trong chư thiên vạn giới, khi đó, không còn cơn đau nào có thể khiến hắn đau đớn nữa.

"Phù."

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Hắn bắt đầu kiểm tra sự thay đổi của chính mình.

Sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, từng đợt sức mạnh công đức xuất phát từ chư thiên vạn giới ngưng tụ lại. Tuy rằng đau đến chết đi sống lại, nhưng sau khi giảng pháp kết thúc, các tu luyện giả vẫn lặng lẽ dâng sức mạnh công đức lên.

Hơn nữa lần này, gần như không ai cho giảng pháp dislike cả. Rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã hôn mê vì đau đớn trong đợt 'đau đầu' cuối cùng… Sau khi họ hôn mê, cơ thể rất thành thực mà bắt đầu phản hồi nguyện lực, thông qua Huyền

Thánh giảng pháp để hóa chúng thành sức mạnh công đức cho Tống Thư Hàng.

Ngoại trừ thay đổi về công đức, thu hoạch lớn nhất của Tống Thư Hàng là tiếp xúc được với quy tắc của ‘Huyền Thánh giảng pháp’.

Hắn có thể cảm ứng được, năng lực ‘chat Tu Chân’ đang tiếp nạp quy tắc nhân tiên hiển thánh mà hắn đã tiếp xúc.

Mặt khác, nhờ vào cơn đau đầu vào lúc kết thúc giảng pháp, Tống Thư Hàng cảm thấy hình như bản thân mình đã trở nên thân thiết hơn… đó là một cảm giác rất kỳ diệu.

Sao hắn lại cảm thấy mình thân thiết hơn với thế giới và tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nhỉ?

Chương 2454: Nếu như có duyên, gặp lại chốn giang hồ!

Buổi Huyền Thánh giảng pháp của Bá Diệt Thánh Quân được định trước sẽ ghi vào lịch sử tu chân này cuối cùng cũng kết thúc.

Màn hình nhân tiền hiển thánh bắt đầu mờ dần.

Các tu luyện giả chỉ có thể thấy có một luồng sáng mà mắt thường có thể quan sát được giáng xuống người Bá Tống Huyền Thánh, đó là sức mạnh công đức phong phú khôn cùng!

Sức mạnh công đức mà Tống Thư Hàng nhận được lần này lớn hơn cả bốn lần trước!

Có lẽ là do giảng pháp lần này quá chấn động lòng người chăng? Hoặc là do Thiên Đạo đã biến mất, không có phí chênh lệch cho trung gian, thế nên sức mạnh công đức lần này mới nhiều đến thế?

Tống Thư Hàng thu lại tâm thần, dẫn một lượng lớn sức mạnh công đức vào ‘mỹ nhân rắn công đức’, hy vọng cô có thể tiến hóa thêm một bước dựa trên cơ sở hiện tại. Nếu như mỹ nhân rắn công đức có thể tiến hóa một mạch đến cảnh giới cửu phẩm, vậy sau này khi độ thiên kiếp cửu phẩm hắn sẽ thoải mái hơn nhiều.

Ở sau lưng hắn, mỹ nhân rắn công đức đã thoát khỏi chế độ ‘nữ đế tiên tử vũ trang’, tay của cô cử động thoăn thoắt, kéo hoa sen trắng lơ lửng trong không trung tới, xoay người lấy tay áo che miệng, lén lút ăn hết hoa.

Sức mạnh công đức trong không trung không ngừng rót vào người cô nhưng lại bị cô chia thành bốn phần: ba nhỏ, một lớn.

Một phần được cô hấp thu.

Một phần bị cô dẫn tới ‘cá voi mập công đức’, cường hóa uy năng của thú cưỡi này, thực ra bây giờ cá voi mập công đức đã được coi là một phần của @#%x Tiên Tử.

Một phần khác bị cô dẫn tới ‘cây sấm sét công đức’, cây sấm sét lấp lóe sức mạnh thiên kiếp này là vũ khí của cô.

Còn phần sức mạnh công đức lớn nhất lại được chuyển đến ‘mạng công đức’ như ẩn như hiện. Mạng công đức mới là trọng điểm của đợt tiến hóa này, nó rất quan trọng với tương lai của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn các vị đã xem lần nhân tiền hiển thánh cuối cùng của ta, sau lần hiển thánh này, ta sẽ không xuất hiện trên đài hiển thánh nữa. Chư vị đạo hữu, nếu như có duyên, chúng ta sẽ gặp lại nhau nơi chân trời!”

Tống Thư Hàng chắp tay, hoàn toàn biến mất khỏi màn hình ‘nhân tiền hiển thánh’, chào từ biệt các đạo hữu trong chư thiên vạn giới trong tư thái cool ngầu.

Nếu như bỏ qua linh quỷ tiên tử đứng sau lưng túm chăn hộ hắn thì tạo hình lúc này Tống Thư Hàng sẽ rất ngầu.

Giảng pháp của ‘Bá Diệt Thánh Quân’ kết thúc mỹ mãn!

…

…

Bụp ~

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng bị dịch chuyển đến ‘thế giới thiên kiếp bát phẩm đã sụp đổ’.

Không có Thiên Đạo chủ động ra tay chữa trị, không biết đến bao giờ thế giới thiên kiếp bát phẩm đã sụp đổ này mới hồi phục được? Nói không chừng… nó sẽ hoàn toàn vỡ nát, biết mất triệt để luôn?

Trong vũ trụ mênh mông.

Tống Thư Hàng nhanh chóng lấy ra một chiếc quần lửng từ ‘vòng tay pháp khí’ rồi mặc vào, trước mặt chư thiên vạn giới hắn không tiện mặc quần nên cứ thấy giữa hai chân lành lạnh, không thể nào quen được.

Đợi hắn mặc quần xong, linh quỷ tiên tử nhanh chóng nhập vào người hắn, biến mất không thấy bóng dáng… cô ấy đang xấu hổ thì phải?

[Rõ ràng là tồn tại nhất thể với ta, không cần phải ngại ngùng chứ nhỉ?]

Sau đó, Tống Thư Hàng lại xoay người nhìn mỹ nhân rắn công đức với ánh mắt mong đợi. @#%x Tiên Tử tiếp nhận nhiều sức mạnh công đức đến vậy, cô có thể tiến hóa lên cảnh giới cửu phẩm hay không hoàn toàn phải xem lần này!

Dù sao thì hắn cũng đã kết thúc lần giảng pháp cuối cùng, không còn kỳ ngộ thu hoạch nhiều sức mạnh công đức như hồi còn Huyền Thánh giảng pháp nữa. Nếu như lần này @#%x Tiên Tử không thể tiến hóa lên cảnh giới cửu phẩm, vậy không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào nữa.

Tống Thư Hàng xoay người lại, nhìn thấy mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ nhả tơ.

Cây thiên kiếp công đức khổng lồ đứng sừng sững sau lưng cô, trở thành khung đỡ cho cô kết kén.

Tống Thư Hàng: "…"

@#%x Tiên Tử, cô là truyền nhân của Linh Điệp Đảo à?

Mỹ nhân rắn công đức liếc Tống Thư Hàng một cái rồi âm thầm rung đùi đắc ý, bắt đầu kết một cái kén lớn.

Mỹ nhân rắn công đức có rất nhiều kinh nghiệm về việc 'làm thế nào để kết ra một cái kén hoàn mỹ', dù sao Tống Thư Hàng cũng từng kết kén hai lần, cả hai lần cô đều ngồi bên cạnh quan sát từ đầu đến cuối, nhớ hết mỗi một bước và các chi tiết.

[Phen này chắc mỹ nhân rắn công đức ổn rồi!]

Tống Thư Hàng mừng thầm.

Đợi tiên tử tiến hóa xong, sở hữu lực chiến cửu phẩm, Tống Thư Hàng sẽ có thêm một lá bài tẩy để chọi đại lão!

[Giảng pháp kết thúc rồi à?]

Lúc này sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật tới.

[Kết thúc rồi.]

Tống Thư Hàng thổn thức, đáp:

[Nói thật, quen mỗi tháng độ thiên kiếp bát phẩm và nhân tiền hiển thánh một lần, bây giờ tự nhiên kết thúc hoàn toàn, ta thấy hơi không nỡ.]

Hơn nữa, không biết tại sao khi giảng pháp lần này kết thúc, trong lòng hắn lại có cảm giác trống rỗng rất vi diệu, hình như còn thiếu thứ gì đó thì phải?

[Nhưng giảng pháp cuối cùng kết thúc rồi, gánh nặng trong lòng ta cũng được buông bỏ rồi].

Tống Thư Hàng lại nói tiếp, như thế cũng tốt, hắn đỡ phải khổ sở đi viết 'bản thảo Huyền Thánh giảng pháp'.

[Không cần phải lưu luyến, bây giờ ngươi buông xuống gánh nặng vẫn còn quá sớm đấy.]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ dùng nói với giọng dịu dàng khiến xương cốt người ta mềm nhũn.

Tống Thư Hàng rùng mình, truyền âm:

[Sở tiền bối, có thể nói chuyện hẳn hoi không?]

Hắn không thích ứng nói với giọng nói khiến xương cốt mềm nhũn này.

[Ha ha ha, hỡi Bá Diệt Thánh Quân vừa kết thúc đợt giảng pháp cuối cùng, sao ngươi không kiểm tra cảnh giới của mình nhỉ?]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ tiếp tục dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Cảnh giới của ta… cảnh giới!

Đậu xanh, cuối cùng cũng biết cảm giác trống rỗng sau lần giảng pháp này là thế nào rồi!

Cảnh giới của ta không tấn thăng!

Theo lý mà nói, khi Tôn Giả thất phẩm độ xong 'thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm', cảnh giới sẽ thăng lên, từ thất phẩm lên đến bát phẩm.

Nhưng Tống Thư Hàng lại không trải qua quá trình 'tấn thăng cảnh giới'.

[Sao có thể như thế, rõ ràng ta đã độ thiên kiếp bát phẩm xong, hơn nữa còn nhân tiền hiển thánh và giảng pháp rồi mà! Tại sao cảnh giới cảnh giới của ta không tăng lên chứ?]

Gương mặt Tống Thư Hàng tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

[Hay là do ngươi phá vỡ 'không gian Huyền Thánh bát phẩm'? Cũng có thể là vì khi tiến vào thế giới độ kiếp, ngươi bị kẹt ở thiên kiếp cũng nên? Hoặc có khả năng vào khoảnh khắc thăng cấp thì Thiên Đạo sụp đổ chăng?]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ sung sướng lắc lư.

Đâm tim là một kỹ thuật, cần phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Sau khi có đủ cả ba yếu tố, chỉ một kích đâm tim đơn giản cũng có hiệu quả bùng nổ.

[Chẳng lẽ ta còn phải độ thiên kiếp một và hiển thánh một lần nữa ư?]

Tống Thư Hàng đau khổ ôm lấy đầu.

Vừa rồi trước mặt chư thiên vạn giới, hắn đã nói mấy lời cáo biệt như ‘đây là lần thiển thánh cuối cùng, về sau có duyên, gặp lại nơi chân trời.’

Nếu như hắn lại độ kiếp và hiển thánh một lần nữa thì phải nói lời mở đầu như thế nào bây giờ?

[Hế lô, các khán giả thân mến, ta nhớ mọi người chết mất. Bởi vì nhớ mọi người quá nên ta quyết định hiển thánh một lần nữa, đây thật sự là lần hiển thánh giảng pháp cuối cùng của ta.]

[Chào mọi người, lại là Bá Tống đây, lâu rồi không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ? Vốn dĩ lần trước là lần hiển thánh cuối cùng, nhưng lại thao tác sai, xảy ra sơ sót trong quá trình giảng pháp. Lần này đảm bảo là lần giảng pháp cuối cùng! Sau lần giảng pháp này, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại ở giang hồ!]

Đậu xanh! Đến lúc đó ai còn tin đây là lần giảng pháp cuối cùng của hắn chứ, mất hết danh dự rồi.

[Tìm được ngươi rồi ~]

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang buồn rầu, đột nhiên có một giọng nói vang lên trong tai hắn:

[Xin hỏi, ngươi chính là bản thể của ta à?]

Giọng nói này giống như âm thanh của máy móc.

“A!!!”

Cơ thể của Tống Thư Hàng như được lắp lò xo, bật lên thật mạnh, phát ra tiếng kêu gào như chuột chũi.

Đại… đại lão quả cầu béo!

Chương 2455: Không ngờ ta giấu kín thế mà ngươi vẫn nhận ra được!

Đại lão quả cầu béo mãi mãi là kẻ địch mà Tống Thư Hàng không muốn chạm mặt trực tiếp nhất.

Không có lý do gì khác, chỉ vì đại lão quả cầu béo là đại lão cường đại nhất trong số các đại lão mà Tống Thư Hàng từng cà khịa, cũng là tồn tại duy nhất khiến hắn rơi vào cảnh trên trời không có đường, dưới đất chẳng có cửa.

Cho nên mỗi lần nhìn thấy đại lão quả cầu béo thì Tống Thư Hàng sẽ thấy căng thẳng, tim đập nhanh, đây đã trở thành phản xạ bản năng của hắn rồi.

Cùng lúc đó, hàng loạt biện pháp giữ mạng được Tống Thư Hàng kích hoạt ngay lập tức.

Thế giới hạch tâm mở ra!

[Mảnh xương của Tống đầu gỗ] kích hoạt! Người khổng lồ xương trắng hiện lên sau lưng Tống Thư Hàng… Cho dù nửa người dưới của Tống Thư Hàng đã mọc lại nhưng khi thi triển ‘mảnh xương của Tống đầu gỗ’, hắn vẫn chỉ có nửa thân trên, phải dùng hai tay để di chuyển.

Ngay sau đó, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú xuất hiện, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Mỹ nhân rắn công đức, chế độ nữ đế tiên tử vũ trang!”

Tống Thư Hàng vội hô lên.

Nhưng… mỹ nhân rắn công đức không trả lời hắn.

"@#%x Tiên Tử đã kết kén thăng cấp rồi.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức đã kết được một chiếc kén lớn, tự treo lên cây sấm sét công đức. Trước khi tiến hóa xong, tạm thời cô không thể giúp Tống Thư Hàng được.

Tống Thư Hàng: “…”

Ở phía đối diện, đại lão quả cầu béo hóa thân thành một quả cầu yên tĩnh, nó không cử động, dường như đang đợi Tống Thư Hàng biến hóa xong.

“Hay là triệu hoán cá voi mập của mỹ nhân rắn công đức ra, để nó hợp thể với ‘mảnh xương của Tống đầu gỗ’ xem sao?”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

Không hợp thể nổi, không hợp được đâu!

Xét cho cùng cá voi mập công đức cũng không phải mỹ nhân rắn công đức, nó không có chức năng đó.

Vì thế, chỉ có thể lùi một bước để tiến hai bước thôi.

“Thần thú vũ trang!”

Tống Thư Hàng vẫn cảnh giác, dùng một ý niệm ra lệnh cho một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú giáng xuống chỗ người khổng lồ xương trắng, một bộ pháp khí tổ hợp khác biến thành ‘thánh kiếm Chung Yên’, trở thành vũ khí của người khổng lồ.

Người khổng lồ xương trắng bảo vệ Tống Thư Hàng trong xương sườn của mình, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy an toàn hơn một chút. Điều quan trọng hơn là, thế giới hạch tâm của hắn không bị đóng.

Ngay khi thế giới hạch tâm được mở ra, thông đạo năng lượng giữa Sở các chủ bản thể và sợi tóc ngố được đả thông, sợi tóc ngố được nạp đầy năng lượng. Cùng lúc đó, bia đá đạo hữu, Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng bay ra, xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục xuất hiện ở cửa ra vào thế giới hạch tâm.

“Mọi người đừng ra vội.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử dừng bước, bạch long tỷ tỷ lại lắc lư, rơi xuống trên vai Tống Thư Hàng:

“Thế giới hạch tâm đã mở ra rồi, ngươi không vào à?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma vui mừng nói:

“Nghĩ lại thì mỗi khi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng mở ra lại là lúc an toàn nhất. Nếu như thật sự gặp phải tai họa ngập đầu, thế giới hạch tâm còn hèn nhanh hơn cả Tống Thư Hàng ấy chứ.”

Tống Thư Hàng giơ tay lên làm một phát ‘Dưỡng Đao thuật’ x10.

“Đại lão quả cầu béo đối diện hơi lạ.”

Tống Thư Hàng bình tình lên tiếng.

Vừa nãy khi mỹ nhân rắn công đức không phối hợp với hắn, đại lão quả cầu béo không nhân cơ hội tấn công mà lại đứng im ở đằng xa, đợi Tống Thư Hàng hoàn thành ‘thần thú vũ trang’.

Hơn nữa… lời thoại khi xuất hiện của đại lão quả cầu béo cũng có vấn đề.

Nó bất thường như thế khiến người ta có cảm giác ‘vô hại’.

[Nếu như bình tĩnh suy xét… Vừa nãy Thiên Đạo đã sụp đổ rồi, theo lý mà nói thì chúa tể Cửu U tương ứng cũng sẽ tan biến.]

Tống Thư Hàng sử dụng chức năng truyền âm tập thể.

Hơn nữa đại lão quả cầu béo trước mặt này chắc là phân thân mà đại lão cầu U U kết hợp với ‘cầu di vật Thiên Đạo’ biến thành.

Chính là kẻ luôn đuổi theo đánh hắn, có một lần còn đánh đến mức bắn buộc phải nấp trong thế giới hạch tâm không dám ra ngoài.

Nếu như quả cầu béo Cửu U tan biến, không có lý do gì mà phân thân này vẫn còn tồn tại.

…

…

Tống Thư Hàng đứng yên bất động, đại lão quả cầu béo ở đối diện cũng không cử động.

Địch không động, ta không động.

[Hay là chúa tể cầu Cửu U chưa biến mất?]

Bia đá đạo hữu truyền âm:

[Chủ nhân của ta còn đang sống sờ sờ kia kìa, có lẽ vào thời khắc cuối cùng chúa tể cầu Cửu U đã tìm thấy cách để mình sống tiếp chăng?]

[Để ta liên lạc với Bạch tiền bối xem sao.]

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, hô hào trong đầu:

“Bạch tiền bối ~ Bạch tiền bối ~ có ở đây không.”

Sau khi gọi xong, hắn lại đột nhiên nhớ tới lời nhắc nhở lần trước của Bạch tiền bối two, bảo hắn có gì thì cứ để lại lời nhắn, đừng có hỏi ‘có ở đây không’, lãng phí cả thời gian lẫn tinh lực.

Vì thế, Tống Thư Hàng lại bổ sung:

“Bản thể ở thế giới Cửu U của đại lão quả cầu béo đã toi chưa?”

Một lúc sau.

“Kẻ phải chết, đến cuối cùng vẫn chết.”

Bạch tiền bối two đáp.

Hình như trong giọng nói của Bạch tiền bối two còn có chút mất mát thì phải?

Cũng đúng, dù sao cũng là đối thủ đối với nhau cả đời, đột nhiên nói chết là chết, có lẽ hắn vẫn chưa quen lắm thì phải?

“Bạch tiền bối, ngươi có chắc bản thể đại lão quả cầu béo Cửu U đã chết rồi không? Chết hẳn luôn rồi ư?”

Tống Thư Hàng lại hỏi thêm.

“Ta tận mắt nhìn thấy nó tan biến… Ngươi lại gây chuyện gì rồi à?”

Bạch tiền bối two quá hiểu Tống Thư Hàng, từ sau khi thăng cấp thành ‘con chuột cấn tay’, năng lực gây chuyện của Tống Thư Hàng đã tăng lên vượt trội. Hắn hỏi đi hỏi lại chuyện của quả cầu béo, chắc chắn lại gây ra chuyện lớn gì đó rồi, hơn nữa rất có thể liên quan đến quả cầu béo.

“Nếu như đại lão quả cầu béo thật sự đã chết, vậy phân thân của nó có khả năng sống tiếp được không?”

Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngươi gặp phải nó ư?”

Bạch tiền bối two ngẩn ra.

“Ừm, hiện tại nó đang đứng đối diện ta đây. Nhưng có vẻ như nó không được bình thường.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two hỏi tiếp:

“Không đánh ngươi à?”

“Không đánh ta, bây giờ trông đại lão quả cầu béo vô hại lắm.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Hay nó uống nhầm thuốc?”

Bạch tiền bối two nói, nếu như đứng đối diện hắn thật sự là phân thân của quả cầu béo, vậy chắc đầu của nó đã chuyển từ ‘kim loại thể lỏng’ sang ‘nước cất’ luôn rồi ấy chứ.

“Ta đến chỗ ngươi xem sao, ngươi lén mở một lối ra ở thế giới hạch tâm, ta đứng từ xa nhìn sang.”

Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối two khác Tống Thư Hàng, hắn rất hiểu bản thân mình.

Hắn biết sự tồn tại của bản thân có ý nghĩa gì với quả cầu béo. Trong top 5 người quả cầu béo ghét nhất trong chư thiên vạn giới chắc chắn có mặt hắn, Thánh Nhân Nho gia và Tống Thư Hàng.

Mà chắc chắn thứ hạng của hắn phải ở trên Tống Thư Hàng và Thánh Nhân Nho gia.

Để không kích thích quả cầu béo, hắn sẽ giấu phân thân hình chiếu của mình trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, đứng từ xa quan sát phân thân của quả cầu béo.

…

…

Tống Thư Hàng và phân thân đại lão quả cầu béo cứ đứng đối mặt, yên lặng không cử động.

Phân thân hình chiếu của Bạch tiền bối two cẩn thận đến bên A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, dựng một ngón tay lên, ra hiệu cho họ đừng lên tiếng.

Sau đó, hắn đứng từ xa quan sát phân thân quả cầu béo.

Hình dáng kim loại thể lỏng này, khí tức này, không sai được, đúng là quả cầu béo.

[Thư Hàng, thử nói chuyện với nó đi.]

Bạch tiền bối lên tiếng.

Có Bạch tiền bối ở sau chống lưng, Tống Thư Hàng lập tức to gan hơn nhiều.

Hắn nhớ lại lời thoại xuất hiện của đại lão quả cầu béo, hình như lúc trước đại lão quả cầu béo hỏi ‘ngươi có phải là bản thể của ta không’ thì phải?

Vì thế, Tống Thư Hàng nghiêm mặt lại, nói:

“Không ngờ ta giấu kín như thế mà ngươi vẫn nhận ra được!”

Chương 2456: Bá Tống, chúng ta hãy mở màn cho trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo nào!

Sau khi nghe thấy câu trả lời của Tống Thư Hàng, cuối cùng đại lão quả cầu béo ở phía đối diện cũng có phản ứng. Cơ thể của nó động đậy, diễn hóa ra một con mắt, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, đợi câu nói tiếp theo của hắn.

"Đúng thế, đúng như ngươi suy đoán."

Tống Thư Hàng giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói:

"Ta chính là bản thể của ngươi!"

Tự tìm chết mà không chết là một kỹ thuật, không những phải khống chế mức độ tự tìm chết mà còn cần phải có vốn liếng tự tìm chết dồi dào.

Kỹ thuật của Tống Thư Hàng còn chưa đủ thuần thục, vẫn kém xa Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái tiền bối trong nhóm. Nhưng trên người hắn treo nhiều trang sức đại lão như thế, sau lưng còn có phân thân hình chiếu của Bạch tiền bối two, vốn liếng như thế đã rồi.

Chò dù không cẩn thận kích thích đại lão quả cầu béo thì cũng có Bạch tiền bối two ở sau đỡ đòn hộ, chưa kể còn có trang sức tiền bối trên người và lá bài tẩy hắn chuẩn bị dành riêng để thu phục đại lão nữa mà.

Nghĩ thế nào đi nữa cũng không thể thua được!

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: "…"

Xích Tiêu kiếm tâm ma: "???"

Bia đá đạo hữu: "!!!"

Phân thân hình chiếu Bạch tiền bối two: "Chặc chặc."

Hắn không ngờ Tống Thư Hàng sẽ trả lời quả cầu béo như thế, hắn coi mình là Thiên Đạo chắc!

Ở phía đối diện.

Nhãn cầu của đại lão quả cầu béo chuyển động, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn lại đại lão quả cầu béo bằng ánh mắt thản nhiên.

Bốn mắt nhìn nhau, Tống Thư Hàng ba mắt, đại lão quả cầu béo một mắt.

Sau một hồi lâu.

“Nhưng mà bản thể, sao ngươi không phải hình cầu thế?”

Đại lão quả cầu béo nghi hoặc hỏi.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nó có thể chắc chắn người mà nó luôn muốn tìm chính là hắn! Nhưng nếu như là bản thể của nó, tại sao đối phương lại không phải hình cầu!

“Bởi vì hình người là một trong hàng trăm hình thái của ta.”

Tống Thư Hàng nghiêm mặt đáp.

Đại lão quả cầu béo không đáp, con mắt của nó nhìn chằm chặp Tống Thư Hàng, rõ ràng nó muốn nhìn thấy hình dáng quả cầu của hắn.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ truyền âm tập thể:

[Thư Hàng, ngươi định biến thành quả cầu đấy à?]

[Thế nên Thư Hàng là bản thể của quả cầu.]

Xích Tiêu kiếm tâm ma bổ sung.

[Biến thành quả cầu thực ra không khó… ta có chế độ ngụy bất hủ, sau khi biến thành một luồng sương mù, đừng nói là cầu, hình đa giác ta cũng biến được.]

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Đối với hắn, đâm tim mức này như gió nhẹ thoảng qua, không đau không nhức.

Bia đá đạo hữu nói:

[Vậy ngươi biến thử xem?]

[Đợi một chút, để ta chuẩn bị thần thông đã.]

Tống Thư Hàng lặng lẽ khởi động thần thông ‘Thánh Viên Luyện Giới’.

Nếu như phân thân đại lão quả cầu béo thật sự bị hắn lừa, nhận định hắn là bản thể… nói không chừn hắn có thể tiện tay dịch chuyển nó đến ‘tiểu thế giới nhân tạo’, giao cho Bạch tiền bối chưa biết số 1-33 phong ấn.

Phong ấn kia vốn chính là lá bài tẩy hắn chuẩn bị để đối phó với phân thân đại lão quả cầu béo.

Đây cũng là lựa chọn sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng của Tống Thư Hàng.

Dù sao hắn cũng không dám đeo đại lão quả cầu béo trên người như trang sức, hắn biết đại lão quả cầu béo hận hắn sâu đậm thế nào! Nếu như đại lão quả cầu béo có một danh sách những kẻ mình căm hận nhất trong chư thiên vạn giới, chắc chắn hắn sẽ có mặt trong top 5. Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two và Thánh Nhân Nho gia chắc chắn cũng nằm hàng top!

Hiện tại đại lão quả cầu béo rất khác thường, dễ bị lừa phỉnh, nhưng ai dám đảm bảo nó sẽ không đột nhiên tỉnh lại, trở tay lấy mạng Tống Thư Hàng?

Chỉ có đại lão quả cầu béo bị phong ấn mới là cầu tốt.

Sau khi âm thầm chuẩn bị thần thông ‘Thánh Viên Luyện Giới’, Tống Thư Hàng mở mắt nói với đại lão quả cầu béo:

“Nhìn cho kỹ đây!”

Ngay sau đó, cơ thể của hắn chuyển sang chế độ ‘sương mù ngụy bất hủ’, dưới sự khống chế của suy nghĩ, cơ thể ngưng tụ thành một quả cầu tròn.

Ở phía đối diện.

Con mắt độc nhất của đại lão quả cầu béo chớp chớp, vui mừng nói:

“[Mỉm cười] Ngươi đúng là bản thể của ta rồi!”

Sau đó, từ sâu trong cơ thể phân thân đại lão quả cầu béo… loáng thoáng có một quả thận bị hoại tử hiện lên, lơ lửng trong người nó.

Trên quả thận hoại tử phát khí tức ngụy bất hủ, có cùng nguồn gốc với chế độ sương mù của Tống Thư Hàng hiện giờ!

Có quả thận hoại tử ‘cùng một nguồn gốc’ này làm chứng, suy đoán của đại lão quả cầu béo được chứng thực, quả nhiên Bá Diệt

Thánh Quân chính là bản thể của nó!

[Đó là thứ gì vậy?]

Bia đá đạo hữu nghĩ hoặc hỏi.

[Là một quả thận].

Xích Tiêu kiếm tâm ma đáp.

[Của ai?]

Bạch long tỷ tỷ hỏi tiếp.

[Của ta.]

Tống Thư Hàng đau đớn đáp.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

[Thư Hàng, có khi nào quả thận hoại tử này của ngươi chính là nguyên nhân đại lão quả cầu béo có thể tiếp tục tồn tại trên đời này không?]

Tô thị A Thập Lục trốn ở cửa vào thế giới hạch tâm, cả cô và Vũ Nhu Tử chỉ để lộ đôi mắt, lặng lẽ theo dõi tình hình bên ngoài.

[Thận của ta không có chức năng cường đại như thế, đợi lát nữa ta lừa được đại lão quả cầu béo, thử xem có thể tung pháp bí pháp giám định, thăm dò thực hư của nó hay không.]

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối two:

[Ngươi lại muốn làm cái gì à? Còn nữa… lúc các ngươi truyền âm thì cẩn thận một chút, nếu không có ta che chắn, rất có thể truyền âm của các ngươi sẽ bị đại lão quả cầu béo nghe trộm được đấy. Vì thế tốt nhất khi truyền âm tập thể thì hãy lập một mật mã. Còn Tống Thư Hàng nữa, tính năng ‘chat Tu Chân’ của ngươi cũng nên thăng cấp nữa đi, phát triển một tính năng ‘chat nhóm tạm thời’, chặn đứng khả năng rò rỉ nội dung cuộc nói chuyện luôn.]

[Chức năng ‘chat Tu Chân’ vẫn luôn thăng cấp mà, chỉ là không thăng nhanh được thôi. Còn nữa, đây là cơ hội hiếm có khó gặp, ta muốn thử xem có lừa được đại lão quả cầu béo, đưa nó vào ‘tiểu thế giới nhân tạo’ để Bạch chưa biết 1-33 phong ấn hay không. Nơi đó vốn dĩ chính là cái ổ mà ta chuẩn bị cho đại lão quả cầu béo đấy.]

Tống Thư Hàng nói.

[Tống tiền bối xấu xa quá.]

Vũ Nhu Tử nói.

[Nghiêm túc chút đi, chúng ta đang phải đối mặt với kẻ địch lớn đấy.]

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

[Phong ấn cũng tốt, có lẽ đối với đại lão quả cầu béo thì đây là kết cục tốt nhất.]

Bạch tiền bối two đột nhiên lên tiếng. Thiên Đạo đã sụp đổ, bản thể chúa tể Cửu U của quả cầu béo đã tiêu tan, không biết phân thân của nó có thể chống đỡ đến khi nào.

Có lẽ phong ấn phân thân lại khiến nó tồn tại trên đời này thêm một thời gian nữa cũng nên.

[Vậy để ta nghĩ cách dụ đại lão quả cầu béo tới.]

Tống Thư Hàng nói.

Đúng lúc này, đại lão quả cầu béo ở phía đối diện đột nhiên nói:

“Bản thể, chúng ta hợp thể đi?”

Vất vả lắm mới tìm được bản thể, tất nhiên là phải hợp thể rồi.

“Hợp thể đi!”

Cơ thể sương mù của Tống Thư Hàng giang hai tay ra, âm thầm chuẩn bị ‘Thánh Viên Luyện Giới Thần Công’.

Vốn hắn còn đang nghĩ phải dụ đại lão cầu béo như thế nào, không ngờ đối phương lại phối hợp như thế, chủ động dâng đến tận cửa, hắn còn không cần tìm cớ nữa chứ.

Đây nhất định là ý trời!

Đến đây đi, lao vào vòng tay của ta, để ta tống ngươi đến chỗ Bạch chưa biết số 1-33, hưởng thụ đãi ngộ mà Bạch Hạc tiền bối hằng mơ ước!

Phân thân đại lão quả cầu béo xoay tròn, nó đơn thuần như một đứa trẻ, muốn nhào vào trong vòng tay của bản thể.

Đúng vào lúc này…

Một giọng nói lớn vang lên từ sâu trong vũ trụ.

“Bá Tống đạo hữu, ta biết ngươi đang ở gần hệ mặt trời nơi hiện thế, nhất định có thể nghe thấy tiếng của ta… Ta đợi ngươi ở sao Hỏa, chúng ta hãy mở màn ‘trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo’ nào!”

Giọng nói này bao phủ toàn bộ hệ mặt trời, tất cả các tu luyện giả trong khu vực này đều nghe thấy nó. Người có thể làm được thế này chắc chắn là một đại lão!

Phân thân đại lão quả cầu béo đột ngột khựng lại.

Sau đó, nó giận dữ nói:

“[Cười tức giận] Chỉ là lũ chuột nhắt nhỏ nhoi đến cả tên tuổi cũng không dám xưng mà lại dám khiêu chiến bản thể của ta? Bản thể, hãy để cho ta đến sao Hỏa ứng chiến, bắt lấy hắn ta! Hãy để ta làm tiên phong cho trận mở màn cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo này đi!”

Nếu như đến nó cũng không thắng được thì lấy đâu ra tư cách khiêu chiến với bản thể cơ chứ!

Dứt lời, đại lão quả cầu béo lắc mình, mở ‘cánh cửa không gian’ ra rồi lách mình lướt vào, đi tới sao Hỏa. Quyền bính không gian mà nó mất khi thua cược đã khôi phục lại.

Bạch tiền bối two: “…”

Chương 2457: Chuồn thôi chuồn thôi ~

Lúc này, trong số tất cả mọi người có mặt ở đây, Bạch tiền bối two là người rối rắm nhất. Hắn cảm thấy bây giờ trong lòng mình có rất nhiều lời muốn nói, không nói ra sẽ không thoải mái, nhưng khốn nỗi chúng cứ nghẹn mãi ở cổ họng.

Vô cùng khó chịu.

Quả cầu béo này…tuy rằng chỉ là clone nhưng Bạch tiền bối two không biết phải đánh giá quả cầu béo lúc này như thế nào nữa.

“Đây chính là nhân quả.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Bia đá đạo hữu:

“Nhân quả gì?”

Tống Thư Hàng cảm khái:

“Nếu như không phải lúc trước đại lão quả cầu béo lấy đi quả thận hoại tử của ta…”

“Ngươi cũng sẽ không có được thận bảy màu hoàn toàn mới?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nhanh chóng tiếp lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Nói thật, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối không lúc nào không tìm cơ hội đâm tim hắn thế này, thật là chua xót biết bao. Tống Thư Hàng không nói chính mình mà đang đau lòng hộ Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối.

Vì thế, để trấn an Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, Tống Thư Hàng trượt tay tung thêm ‘Dưỡng Đao thuật’ x10, tăng hảo cảm giữa Xích Tiêu kiếm tâm ma và mình lên.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối không nhịn được phát ra tiếng ‘ong ong ong’.

Bạch tiền bối two đứng phía sau mỉm cười nói;

“Một nhân một quả, cũng có lý đấy.”

“Không biết clone của đại lão quả cầu béo còn sót lại bao nhiêu sức chiến đấu nữa? Lần này nó đi đánh, không biết vị đại lão muốn mở màn ‘trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo’ có tiếp chiêu được không?”

Bia đá đạo hữu cảm thán.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trận khai mạc cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo vẫn sẽ xảy ra ở sao Hỏa, nhưng tuyển thủ tham gia cuộc thi lại thay đổi vào phút chót.

“À mà Tống tiền bối, A Thập Lục, Bạch tiền bối… chúng ta có nên tới sao Hỏa xem trận mở đầu ‘cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo’ này không nhỉ?”

Hai mắt của Vũ Nhu Tử sáng bừng lên, nói với vẻ mong đợi. Trận chiến tranh giành bất hủ đầu tiên đấy, đây đúng là thời khắc mang tính lịch sử! Cô muốn đi xem quá đi mất.

“Thật lòng ta cũng muốn đi xem lắm… nhưng lý trí nói cho ta biết, lúc này ta nên hèn, phải nhân cơ hội trốn đi trước mới phải.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Đừng thấy đại lão quả cầu béo bị lừa mà lơ là. Vẫn là câu đó, đại lão quả cầu béo chưa bị phong ấn không phải là một quả cầu tốt.

Không ai biết bao giờ nó sẽ khôi phục trí nhớ, nói không chừng một giây sau nó đã nhớ ra, xoay người đánh nhau với Tống Thư Hàng thì sao?

Vì thế, nhân lúc phân thân đại lão quả cầu béo rời đi, hắn phải tranh thủ thời gian rời khỏi ‘hiện trường giảng pháp’, trở về trái đất, đeo mặt nạ của Tô thị A Thập Lục lên, che giấu thiên cơ, tránh để người ta tìm ra vị trí của mình.

“Nếu như Thư Hàng không muốn đi, các ngươi còn ai muốn đi xem không? Ta có thể lặng lẽ đưa các ngươi tới đó.”

Bạch tiền bối two lên tiếng.

Hắn rất hứng thú với tiểu phân thân mà quả cầu béo để lại… Chỉ dựa vào quả thận ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng thì không đủ để phân thân quả cầu béo sống sót khỏi thế cục Thiên Đạo diệt vong. Chắc chắn trên người nó còn có bí mật hoặc cơ duyên khác, Bạch tiền bối two muốn lấy được thông tin này.

Dù sao thì… hắn cũng phải cân nhắc đến chuyện di chuyển triệt để căn cơ của mình ra khỏi thế giới Cửu U. Chỉ ở trong thế giới Tà Liên cũng không an toàn!

Khi quả cầu béo tấn thăng lên chúa tể Cửu U, nhờ có Bạch Thiên Đạo sắp xếp, hắn giống như hộ dân không chịu di dời, cứ bám rễ ở thế giới Cửu U, chia sẻ quyền bính ‘chúa tể Cửu U’ với quả cầu béo.

Nhưng khi Thiên Đạo sau tấn chức, chúa tể Cửu U tiếp theo sinh ra, Bạch tiền bối two không thể đảm bảo mình có thể ở lại tiếp hay không.

Cho dù Thiên Đạo sau có thể là Tống Thư Hàng hoặc một trong số vật trang sức của Thư Hàng, là chỗ quen biết với hắn, nhưng họ cũng không thể đảm bảo khi chúa tể Cửu U tiếp theo được sinh ra, hắn có bị ép chết rồi tan biến hay không.

“Ta ta ta, Bạch tiền bối, ta báo danh.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ giơ tay lên.

“Ta cũng muốn đi xem.”

Tô thị A Thập Lục suy nghĩ chốc lát, đáp.

“Vậy chúng ta lên đường thôi.”

Bạch tiền bối two cố gắng khống chế cảm giác áp bách của chúa tể Cửu U trên người phân thân hình chiếu, dẫn theo Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục biến mất trong không trung.

“Đợi đã Bạch tiền bối, ta cũng muốn…”

Tống Thư Hàng vội vàng giơ tay ra gọi. Đã có Bạch tiền bối two dẫn đội, hắn không sợ hậu hoạn nữa, có thể yên tâm đi xem đại lão quả cầu béo chọi nhau với Trường Sinh Giả.

Nhưng hắn còn chưa dứt lời thì Bạch tiền bối two, Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục đã biến mất.

Tống Thư Hàng giơ tay ra, cô độc đứng nguyên tại chỗ.

“Từ bỏ đi, ngay khi ngươi lên tiếng thì chủ nhân của ta đã rời khỏi từ lâu rồi.”

Bia đá đạo hữu kiêu ngạo nói.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

“Có cần ta tiếp sóng cho ngươi không?”

Bạch long tỷ tỷ hình thái thu nhỏ vẫn đứng trên bả vai Tống Thư Hàng, cô và Tô thị A Thập Lục có thể chia sẻ cảm quan, tiếp sóng những thứ mà Tô thị A Thập Lục nhìn thấy, giống như Tống Thư Hàng có thể tiếp sóng thông qua mỹ nhân rắn công đức vậy.

Nếu như Tống Thư Hàng muốn, cô còn có thể thu lại thị giác của Tô thị A Thập Lục ở một số thời điểm đặc biệt nào đó, lặng lẽ gửi cho hắn.

“Về thế giới hạch tâm đã rồi nói sau.”

Tống Thư Hàng vươn người nhảy lên, chiếc mặt nạ thần khí trên mặt nguyên thần được tháo xuống, dịch chuyển đến tay hắn.

Hắn nhẹ nhàng đeo mặt nạ thần khí lên người nhục thân, hiệu quả thần khí cùng lúc bao lấy cả nguyên thần lẫn nhục thân của hắn.

Mặt nạ là đồ tốt, nó có thể che giấu thiên cơ của Tống Thư Hàng, còn có thể che luôn cả phụ đề trên mặt hắn.

…

…

Thế giới hạch tâm, bên bờ suối nguồn sự sống.

Sau khi thấy Tống Thư Hàng trở về, Thông Nương nhanh chóng hóa thành chân thân cây hành, nhét Ngộ Đạo Thạch vào mai của Quy tiền bối.

Cho tới bây giờ, rất ít khi Thông Nương để lộ hình thái con người trước mặt Tống Thư Hàng, nghe nói là vì sợ Tống Thư Hàng mê mẩn hình dáng con người của cô.

“Ồ, Kim Long tỷ tỷ, cô về rồi à.”

Sở các chủ liếc bạch long tỷ tỷ trên bả vai Tống Thư Hàng, đột nhiên mỉm cười, má lúm đồng tiền tươi như hoa.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Câu này của Sở các chủ ngầm ám chỉ cô sẽ làm chị cả đời luôn.

“Thư Hàng à, sắp tới có lẽ A Thập Lục cần bế quan một thời gian. Ta đang nghĩ, thế giới hạch tâm của ngươi tràn đầy linh khí, là một địa điểm bế quan tốt. Có thể cho chúng ta chọn một chỗ trong thế giới hạch tâm để A Thập Lục yên tâm bế quan được

không?”

Bạch Long tỷ tỷ nói với Tống Thư Hàng.

Vừa hay Tô thị A Thập Lục cũng có chuyện muốn nói với Tống Thư Hàng, vốn dĩ cô định nhân bữa họp thường niên của Tô thị để nói riêng với hắn… Nhưng lúc ở trong bữa tiệc, Tống Thư Hàng đột nhiên bị đưa đến thế giới thiên kiếp, cô lỡ mất cơ hội tốt.

“Không thành vấn đề.’

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Ha ha ha.”

Bạch long tỷ tỷ nhìn Sở các chủ:

“Sở tiên tử, sắp tới chúng ta phải nói chuyện tử tế với nhau mới được.”

“Rất hoan nghênh.”

Sở các chủ mỉm cười đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Chuồn thôi chuồn thôi.

Sau khi chuồn đi cùng một đống trang sức, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một việc, trên người Tô thị A Thập Lục có một thanh đao gỗ thánh ấn dùng làm tọa độ!

Hắn đẩy mặt nạ trên mặt ra rồi đeo pháp khí áp chế ‘thánh hào’ Bạch tiền bối luyện chế cho hắn lên.

Sau khi chuẩn bị xong, Tống Thư Hàng lén mở một lối ra nhỏ ở thế giới hạch tâm.

Ngay sau đó, đầu của hắn chui ra từ ngực của Tô thị A Thập Lục.

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh chớp mắt nhìn hắn.

Chương 2458: Không hổ là người đàn ông năm ‘Bá’ liên tiếp!

Tô thị A Thập Lục cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng chui ra khỏi ngực mình. Cảnh tượng này khiến cô nhớ lại cách đây không lâu Tống Thư Hàng chỉ còn lại mỗi một cái đầu, lúc đó đầu hắn toàn được cô ôm vào ngực thế này.

[Tống tiền bối, cách xuất hiện của ngươi bất ngờ quá.]

Vũ Nhu Tử truyền âm.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cũng không ngờ mình sẽ xuất hiện bằng cách này. Đao gỗ thánh ấn mà hắn nhờ Tô Không Vân đưa cho A Thập Lục là kiệt tác đã được thử nghiệm nhiều lần, có thể biến thành một dây chuyền nhỏ, xem ra rất có thể A Thập Lục đã đeo nó lên cổ.

Không biết bạch long tỷ tỷ có thấy đao gỗ thánh ấn này cấn long thể không nhỉ?

Bây giờ cô ấy toàn dùng chế độ ‘khăn quàng’ để quấn trên cổ A Thập Lục mà, hy vọng long thể của cô ấy vẫn khỏe mạnh.

Bạch tiền bối two đứng bên cạnh truyền âm hỏi:

[Chẳng phải ngươi nói là không đi à?]

Bia đá đạo hữu vội trả lời thay Tống Thư Hàng:

[Bẩm chủ nhân, Bá Tống đạo hữu là một người khẩu thị tâm phi mà. Miệng hắn nói là ‘không đi không đi’ nhưng cơ thể lại rất thành thực.]

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng mấy khi trang sức cướp lời thoại là Tạo Hóa Tiên Tử ra ngoài đi tìm ‘Nho điển’ của Thánh Nhân, mỹ nhân rắn công đức thì đang bận tiến hóa, không ngờ hắn vẫn không có cơ hội để đọc lời thoại.

Bạch tiền bối two nhìn Tống Thư Hàng:

[Ngươi có thêm thuộc tính phiền phức này từ lúc nào thế?]

Tống Thư Hàng lắc đầu nói:

[Không có chuyện này, chỉ là… đôi khi bướng bỉnh một chút chăng?]

Bạch tiền bối two: "…"

Tô thị A Thập Lục vội vàng vươn tay ra, ôm lấy cái đầu vẫn đang lắc lư của Tống Thư Hàng:

[Nếu như đã đến thi cùng xem đi, kịch hay sắp bắt đầu rồi.]

Bạch long tỷ tỷ nhân cô hội chui ra khỏi thế giới hạch tâm, đáp xuống bên cạnh Tô thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng vốn định đẩy cả cơ thể mình ra khỏi thế giới hạch tâm nhưng đầu bị Tô thị A Thập Lục cầm chặt, vì thế hắn thuận nước đẩy thuyền, giữ nguyên trạng thái hiện giờ.

Vì chỉ lộ ra một cái đầu nên để tiện quan sát trận đấu, Tống Thư Hàng mở con mắt thứ ba trên trán ra, lặng lẽ nhìn khắp xung quanh.

Lúc này, tất cả mọi người được pháp khí của Bạch tiền bối two che chở, ẩn nấp trong một góc của sao Hỏa.

Nhân vật chính của trận chiến mở màn Thiên Đạo lần này đang ở cách đây hàng cây số.

Ở đó có một đại trận do tiên quang tạo nên, hình thành một vùng Niết Bàn trên sao Hỏa.

Trong tiên quang có một người đàn ông đầu đội kim cô, người mặc quần áo màu xanh, ngồi trên mặt đất, gảy đàn trong tư thái đầy nho nhã.

Sau lưng của người đàn ông đội kim cô này có một vòng ánh sáng đại đạo của Trường Sinh Giả như ẩn như hiện.

Đi kèm với đó là khí chất xuất trần.

[Đại lão Trường Sinh Giả này là ai thế?]

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối two đáp lại bằng ngữ khí tang thương:

[Không quen, là Trường Sinh Giả ta chưa từng giao đấu… chắc hẳn là Trường Sinh Giả cổ xưa đã ẩn thế từ lâu, năm đó không tranh đoạt Thiên Đạo với ta, hoặc là Trường Sinh Giả xuất hiện ở thời đại của quả cầu béo kế nhiệm ta. Khả năng sau lớn hơn vì dù sao ta cũng từng tham gia trận chiến bất hủ tới hai lần mà, nếu như là thời đại của ta, cho dù chưa từng giao đấu ít nhất cũng phải từng nghe tên.]

[Chủ nhân uy vũ.]

Bia đá đạo hữu kiêu ngạo nói.

[Nhìn vòng sáng đại đạo kia thì chắc hẳn đây là trường sinh chi đạo loại ‘hồn phách’.]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Vòng sáng đại đạo sau lưng Trường Sinh Giả kim cô giống như một vầng trăng sáng… mà trong vầng trăng lại có ngọn lửa hừng hực bùng lên.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào vòng sáng trường sinh này hồi lâu mà chẳng nhìn ra đặc trưng nào của ‘hồn phách chi đạo’ cả.

Ting ~

Lúc này, tay phải của Trường Sinh Giả kim cô bay múa trên dây đàn.

Tiếng đàn ngân dài.

Sau đó, bên cạnh Trường Sinh Giả kim cô mọc ra rất nhiều cây cỏ, chúng mọc rễ nảy mầm trên sao Hỏa, như mộng như ảo.

[Ngầu quá.]

Tống Thư Hàng nói với giọng đầy hâm mộ;

[Sở các chủ tiền bối, ta nhớ là cô biết gảy đàn mà nhỉ?]

[Thôi nghỉ đi, phong cách của ngươi không hợp với đánh đàn đâu. Hơn nữa… với thời gian cấp bách và tốc độ thăng cấp của ngươi, cứ dành thời gian học ‘ngôn ngữ viễn cổ’ cho hẳn hoi đi đã.]

Sở các chủ đáp:

[Tuy rằng làm màu là chuyện của cả một đời nhưng nếu như ngươi không học ngôn ngữ viễn cổ trước, ta sợ về sau ngươi sẽ không có cơ hội để mà ‘cả đời’ đâu.]

Tống Thư Hàng: “…”

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh giơ tay vỗ Tống Thư Hàng:

[Tống tiền bối đừng lo, ta cho ngươi mượn tâm ma, cô ấy biết gảy đàn, cộng thêm mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử biết đàn tỳ bà nữa… về sau Tống tiền bối chỉ cần ngồi yên, tâm ma của ta và công đức tiên tử một trái môt phải gảy đàn, Tạo Hóa Tiên Tử đứng ở giữa đàn tỳ bà, như thế cũng hoành tráng lắm đấy chứ.]

[Đừng quên còn có dàn đồng ca thánh viên nữa.]

Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngước đầu lên, ba con mắt dưới lớp mặt nạ tràn đầy tuyệt vọng.

[À mà đại lão quả cầu béo vẫn chưa tới đây à?]

Hắn cưỡng chế đổi chủ đề.

[Đến từ lâu rồi, vẫn đứng giữa không trung từ nãy đến giờ. Nhưng mà… vị Trường Sinh Giả kim cô này coi quả cầu béo như khán giả nên chẳng thèm ngó ngàng gì đến nó.]

Bạch tiền bối đáp.

Trường Sinh Giả kim cô quyết tâm đứng đây đợi ‘Bá Tống’ tới để bắt đầu trận chiến bất hủ lần này. Những kẻ không phải là ‘Bá Tống’ đều bị hắn liệt vào danh sách khán giả.

Tống Thư Hàng: “…”

Đàn xong một khúc, Trường Sinh Giả kim cô nhíu mày nói:

“Sao Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa tới nhỉ?”

Hắn vốn tưởng rằng với tính kiêu ngạo của Bá Tống Huyền Thánh, cho dù không trực tiếp đến nghênh chiến, ít nhất Bá Tống cũng phải hẹn thời gian quyết đấu với hắn mới đúng.

Keng keng ~ Đúng lúc này, tiếng vỗ tay như kim loại va vào nhau vang lên trong hư không.

Cùng lúc đó, một trường lực khổng lồ mở ra, tạo thành trường lực không gian trên sao Hỏa.

Trong hư không, thân ảnh hình cầu của vị khán giả kia bắt đầu biến hóa.

Cơ thể hình cầu mập mạp ngưng tụ thành hình người.

Cơ thể, tứ chi, đầu, thậm chí là cả quần áo.

Trong nháy mắt, gương mặt lương thiện mà cả chư thiên vạn giới đều quen thuộc xuất hiện trước mặt Trường Sinh Giả kim cô.

Đoàn người Tống Thư Hàng đang đứng quan sát đằng xa: “…”

“Bá Tống!”

Trường Sinh Giả kim cô bật thốt. Không ngờ khán giả hình cầu này lại chính là Bá Tống.

Hóa ra Bá Tống đã đến đây từ lâu, chỉ có điều hắn hiểu lầm đối phương là khán giả mà thôi.

Chân thân của Bá Tống là một quả cầu ư?

“Nhạc hay, đàn tốt!”

Tống Thư Hàng do đại lão quả cầu béo hóa thành vỗ tay, đạp lên không trung, từ từ đáp xuống mặt đất.

Cho dù mất đi trí nhớ, khí thế trong tận xương cốt của đại lão thật sự cũng sẽ không biến mất.

Đại lão quả cầu béo bước từng bước từ không trung xuống, toàn thân tản ra khí thế chúa tể thiên hạ, dường như trên trời dưới đất, vạn vật đều nằm trong bàn tay nó!

Ngay cả Trường Sinh Giả bên dưới cũng bị khí thế này ảnh hưởng.

[Khí thế bá đạo quá, đây chính là Bá Tống ngoài đời thật ư?]

Trường Sinh Giả kim cô thầm cảm thán.

Trong mỗi một lần nhân tiền hiển thánh, Bá Tống đều bày ra trận thế bất phàm, khí thế hào hùng. Nhưng nếu so với Bá Tống trong đời thật, khí thế của Bá Tống khi giảng pháp chỉ bằng một phần một vạn.

Hiển nhiên khi huyền thánh giảng pháp, Bá Tống đã cố gắng áp chế khí thế của mình, tránh không mang tới áp lực quá lớn cho các tu luyện giả nghe giảng pháp.

Không hổ là người đàn ông có năm thánh hào bắt đầu bằng chữ ‘Bá’, năm Bá liên tiếp, danh bất hư truyền!

Trong lòng Trường Sinh Giả kim cô hừng hực ý chí chiến đấu!

Chương 2459: Sức mạnh vượt xa quy tắc của Trường Sinh Giả!

Khí thế của Tống Thư Hàng phiên bản đại lão quả cầu béo không chỉ ảnh hưởng tới Trường Sinh Giả kim cô kia mà còn tác động đến rất nhiều khán giả đang nấp trong chỗ tối quan sát trận đấu. Ngoại trừ nhóm người Tống Thư Hàng, trong chư thiên vạn giới còn có rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đỉnh tiêm đã tạo ra hình thái ban đầu của đại đạo đang cách vị diện, không gian để quan sát trận chiến mở màn tranh đoạt bất hủ sẽ ảnh hưởng tới tương lai đang diễn ra trên sao Hỏa này.

Có điều, để tránh bị cuốn vào hoặc quấy nhiễu trận chiến giữa Bá Tống và Trường Sinh Giả kim cô, các đại lão Trường Sinh Giảvà Kiếp Tiên đã có hình thái đại đạo ban đầu đều giữ khoảng cách với sao Hỏa, đứng từ xa để quan sát.

Chỉ có chúa tể Cửu U như Bạch tiền bối two mới dám đem nhóm người Tống Thư Hàng giáng lâm thẳng xuống sao Hỏa, xem trận đấu ở khoảng cách gần thế này.

[Mà phiên bản kim loại thể lỏng của ta đẹp trai phết đấy chứ.]

Tống Thư Hàng cảm thán.

Dường như mỗi một bước đi của Tống Thư Hàng phiên bản đại lão quả cầu béo đều đạp lên đầu nút của khí thế, khí thế tăng dần theo từng bước, tạo nên áp lực tâm lý cho kẻ địch.

[Nhắc nhở nhỏ nè, đây không phải là ngươi.]

Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở.

[Không cần hâm mộ đâu Tống tiền bối. Một ngày nào đó trong tương lai ngươi cũng có thể cường đại như đại lão quả cầu béo trước mặt này.]

Vũ Nhu Tử an ủi.

‘Hơn nữa tương lai này có lẽ sẽ không quá xa, tháng sau? Hoặc có thể tháng sau nữa chăng?’

Sợi tóc ngố của Sở các chủ thầm nghĩ, nhưng vì lười nên cô không nói nốt câu này ra.

…

…

Trong chiến trường phía đối diện.

Tống Thư Hàng do quả cầu béo biến thành rốt cuộc cũng đặt chân lên mặt đất.

Trường lực không gian đáng sợ quanh người nó dễ dàng bao trùm trận pháp không gian mà Trường Sinh Giả kim cô lập ra.

“Ngươi đàn hay lắm.”

Đại lão quả cầu béo thong thả nói, sau đó nó thuận miệng tuôn ra một tràng đánh giá về âm luật, vô cùng thâm ảo.

“Không ngờ Bá Tống đạo hữu lại có kiến thúc cao siêu về âm luật như thế, ta xin bái phục.”

Trường Sinh Giả kim cô kia cảm thán. Kiến thức của Bá Tống đạo hữu uyên bác như sao trời vậy!

Hắn còn nhớ lần giảng pháp thứ tư của Bá Tống đạo hữu - hỏi đáp online, bất kể là tu luyện giả của hệ nào, bất kể là vấn đề tu luyện khó khăn đến đâu, chỉ cần nghiêm túc đặt câu hỏi với Bá Tống đạo hữu thì đều nhận được đáp án khiến bản thân hài lòng!

Hệ thống tu luyện trong chư thiên vạn giới lên tới hàng nghìn hàng vạn, nhiều như sao trên trời, nhưng Bá Tống lại am hiểu tất cả hệ thống tu luyện, chỉ riêng điểm này đã đủ khiến hơn nửa Trường Sinh Giả cảm thán, tự nhận không bằng rồi.

Vậy mà Bá Tống Huyền Thánh còn tinh thông âm luật như thế, dường như dưới gầm trời này không có gì mà hắn không làm được, đến cả mang thai cũng không thể làm khó Bá Tống!

Tống Thư Hàng do đại lão quả cầu béo biến thành chắp hai tay ở sau lưng:

“Vốn ta tưởng rằng ngươi là phường vô danh tiểu tốt không biết lễ nghĩa, đến danh hiệu cũng không dám xưng ra, bây giờ xem ra ngươi cũng không phải là kẻ vô lễ.”

Trường Sinh Giả kim cô ở phía đối diện khựng người lại, sau đó cười lớn:

“Là do ta không suy nghĩ chu toàn.”

Dứt lời, hắn đứng dậy thu đàn lại, chắp tay với đại lão quả cầu béo, tự giới thiệu bản thân:

“Tiểu Thảo Cư Sĩ Nguyệt Như Hỏa!”

Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa, đạo hiệu này giống vòng tròn ánh sáng Trường Sinh Giả tựa như mặt trăng rực lửa phía sau hắn vậy.

Đại lão quả cầu béo gật đầu đầy hài lòng, tự xưng đạo hiệu của mình:

“Bá Tống!”

Bạch tiền bối two đứng đằng xa: “…”

Thấy đại lão quả cầu béo tự tin tự xưng đạo hiệu ‘Bá Tống’ như thế, trong lòng Bạch tiền bối two bỗng chốc phức tạp không thốt thành lời.

Bá Tống cái đầu ngươi ấy!

…

…

Tự giới thiệu bản thân xong, đại lão quả cầu béo và Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa chính thức mở màn trận chiến Thiên Đạo.

Không nhiều lời dư thừa.

Đại lão quả cầu béo ra tay trước, đây là bản năng rèn luyện được sau khi giao chiến ngàn ngàn vạn vạn năm với Bạch tiền bối two, cho dù bị mất trí nhớ, bản năng chiến đấu được tôi luyện của nó cũng không mất đi.

Mắt trái của Tống Thư Hàng phiên bản đại lão quả cầu béo lóe sáng, một tia sáng lóe lên!

[Ánh nhìn mang thai!]

Có rất nhiều đại lão đang lặng lẽ theo dõi trận chiến trong chư thiên vạn giới đều cảm thấy vùng bụng đau nhức. Đây đều là lớp đại lão đã từng giao chiến với Thánh Nhân Nho gia.

[Trước kia ‘Bá Tống’ vẫn chưa hoàn thiện đạo của bản thân mình, bị cảnh giới hạn chế nên ‘ánh nhìn mang thai’ này không có tác dụng với chúng ta. Nhưng bây giờ hắn đã bước ra đạo của mình, chen vào hàng ngũ Trường Sinh Giả. Vậy nên không thể không đề phòng 'ánh nhìn mang thai' này được!]

Suy nghĩ này cùng lúc hiện lên trong đầu vô số đại lão.

Bởi vì chưa chắc hiện giờ bọn họ vẫn có thể miễn dịch với ánh nhìn mang thai.

"Thánh thú võ hồn!"

Hiển nhiên Nguyệt Như Hỏa tu sĩ ở phía đối diện đã có đề phòng với 'ánh sáng yêu thương' này, ngay khi mắt trái của 'Bá Tống Huyền Thánh' sáng lên, hắn đã nhanh chóng thi triển pháp thuật thần thông đối phó.

Một thánh quy võ hồn khổng lồ hiện lên bên người Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ.

Nếu như dám là người đầu tiên khiêu chiến Bá Tống, tất nhiên hắn đã nghiên cứu thật kỹ về đối phương. Đặc biệt là năng lực mang tính thương hiệu như 'ánh nhìn mang thai' của Bá Tống, đây là đại chiêu không thể không đề phòng.

Mai rùa của thánh quy võ hồn do Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ triệu hoán ra có một vài tính chất như hố đen, đến cả 'ánh sáng' cũng bị bẻ cong và thôn phệ.

Hơn nữa, thánh quy võ hồn không phải vật chết, nó cũng chịu ảnh hưởng của 'ánh nhìn mang thai', rơi vào trạng thái mang thai. Nhưng đối với thánh quy võ hồn, mang thai hoàn toàn không phải việc xấu... Sau khi tiến vào trạng thái mang thai, thánh quy võ hồn có thể kích hoạt tính năng thứ hai - mang thai đẻ trứng. Mỗi một quả trứng rùa này đều là một thần thông tấn công, uy lực không thể xem thường.

'Thánh thú võ hồn' là chiêu pháp Nguyệt Như Hỏa cư sĩ sáng tạo ra sau khi đã nghiên cứu sâu về thần thông của đối phương.

Không chỉ có thể thôn phệ đòn tấn công của đối phương mà còn có thể lợi dụng thuộc tính tấn công của kẻ địch để phản kích!

Bùm!!

Ánh sáng trong mắt đại lão quả cầu béo chiếu lên người thánh thú võ hồn.

Nhưng hiệu quả mang thai trong dự tính lại không xuất hiện.

Ngược lại mai rùa và cơ thể của thánh quy võ hồn lại bị xé tan, vụ nổ mạnh thôn phệ cả thánh quy võ hồn và Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ.

Đại lão quả cầu béo không biết 'Thuật giám định cường giả' như Tống Thư Hàng, thứ nó thi triển không phải ánh nhìn mang thai mà là pháp khí tấn công siêu uy lực cấp hành tinh 'Khai Thiên Nhãn' trên ba bản thiết kế lấy được từ thiếu niên ba mắt.

Nguyên hình của nó là pháp khí tấn công con mắt khổng lồ trên đạo khí lớn như hành tinh, khi được đại lão quả cầu béo sử dụng, nó lại hóa thành một loại đồng thuật.

Khi đại lão quả cầu béo biến thành hình người, phạm vi tấn công của Khai Thiên Nhãn cũng nhỏ hẹp hơn, nhưng uy lực lại tập trung cao độ.

Điều đáng nói là, Khai Thiên Nhãn này là bản thiết kế đạo khí!

Chiêu này của đại lão quả cầu béo đã hoàn toàn phá vỡ phòng ngự của Trường Sinh Giả, uy lực bùng nổ của Khai Thiên Nhãn trực tiếp thôn phệ đối phương, hóa thành ngọn lửa hừng hực.

[Đây là đòn tấn công gì thế này?]

Các đại lão đang theo dõi trận chiến đều bị dọa thót tim.

Bởi vì tất cả mọi người đều cảm nhận được, pháp tắc ẩn chứa trong chiêu 'đồng thuật' vừa nãy của Bá Tống vượt qua cấp bậc của Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả.

[Chẳng… chẳng lẽ đây là thu hoạch chứng đạo trong lần giảng pháp cuối cùng, đúng lúc Thiên Đạo biến mất của Bá Tống Huyền Thánh ư?]

Ngay khoảnh khắc đó, Bá Tống đã tiếp xúc với quy tắc vượt xa 'Trường Sinh Giả'!

Chương 2460: Người đàn ông mở cánh cửa đến một thế giới mới

Tin rằng chẳng mấy chốc tin tức ngoài ‘ánh nhìn mang thai’, Bá Tống Huyền Thánh còn có một chiêu đồng thuật tấn công cường đại sẽ truyền đến tai các đại lão trong chư thiên vạn giới.

Bạch long tỷ tỷ mỉm cười:

[Sau này khi đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh, các cường giả của chư thiên vạn giới lại phải đau đầu hơn rồi đây. Về sau mỗi khi mắt trái của Bá Tống Huyền Thánh sáng lên, các cường giả phải phán đoán rốt cuộc chiêu này là ánh nhìn mang thai hay đồng thuật tấn công cường đại. Nếu như không đoán ra thì hậu quả khó mà lường được.]

Trong khi nói chuyện, bạch long tỷ tỷ duỗi móng vuốt ra, rất tự nhiên xoa đầu Tống Thư Hàng. Trong quá trình sờ đầu, bạch long tỷ tỷ lại rất tự nhiên mà sờ tới sợi tóc ngố của Sở các chủ, vần vò nó.

[Cô tránh ra, đừng có động vào ta!]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ quất vào móng vuốt của bạch long tỷ tỷ như một sợi roi.

Bị quất một phát, tuy rằng bạch long tỷ tỷ cũng thấy đau nhưng mặt rồng lại vô cùng vui vẻ:

[Ta sờ Tống Thư Hàng, liên quan gì đến cô chứ?]

Vì thế móng vuốt của bạch long tỷ tỷ và sợi tóc ngố của Sở các chủ bắt đầu một trận đại chiến Trường Sinh Giả đáng sợ trên đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn cảm thấy đỉnh đầu mình lành lạnh, không ngừng có tóc đen rơi xuống, nếu cứ tiếp tục thế này, hắn sẽ trọc lông lốc mất thôi.

Theo học Tăng Phát Thuật từ Tạo Hóa Pháp Vương quả đúng là một trong những quyết định đúng đắn nhất cả đời hắn.

…

…

Ở phía đối diện, trong không gian trường lực của trận đấu giữa đại lão quả cầu béo và Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ.

Sau khi đắc thủ, đại lão quả cầu béo không thừa thắng xông lên mà lại đứng nguyên tại chỗ im lặng chờ đợi.

Trong khu vực nổ của Khai Thiên Nhãn, một dòng xoáy màu xanh hiện lên, miễn cưỡng nuốt hết uy lực còn sót lại của vụ nổ.

Khói súng tản đi.

Trong chiếc hố lớn tạo thành sau vụ nổ, Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ xuất hiện với bộ dạng vô cùng chật vật. Nếu như vừa nãy đại lão quả cầu béo không cho hắn thời gian khôi phục mà tiếp tục tung mấy phát Khai Thiên Nhãn nữa, nói không chừng hắn đã phải thua cuộc rút lui rồi.

Tống Thư Hàng phiên bản đại lão quả cầu béo khoanh tay trước ngực, cố gắng thể hiện khí thế vương giả:

“Khôi phục xong chưa?”

Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ nhìn chằm chằm quả cầu béo, nói:

“Bá Tống đạo hữu… muốn mượn cơ hội này để trấn áp các đạo hữu khác sao?”

Hắn suy nghĩ một chút đã hiểu được lý do Bá Tống không thừa thắng tấn công, e rằng Bá Tống muốn dùng trận chiến với hắn để thị uy với các đạo hữu khác trong chư thiên vạn giới!

“Chỉ có cường gia tuyệt thế chân chính mới có tư cách khiêu chiến với ta.”

Tống Thư Hàng phiên bản đại lão quả cầu béo cất giọng đầy bá khí:

“Vì thế, ta phải để cả chư thiên vạn giới nhìn thấy thực lực của mình! Kẻ nào không đủ tự tin thì đừng chạy tới làm lãng phí thời gian của ta.”

Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ không tức giận mà lại mỉm cười:

“Qủa nhiên Bá Tống đạo hữu cũng nghĩ như thế.”

Thực ra hắn quyết định là người đầu tiên khiêu chiến với Bá Tống, mở màn cuộc chiến bất hủ cũng là vì muốn thể hiện sức mạnh của mình với các đạo hữu trong chư thiên vạn giới.

Trong chiêu vừa nãy, hắn phán đoán sai nên rơi xuống thế hạ phong, nhưng điều này không có nghĩa hắn không đủ năng lực.

Bây giờ hắn sẽ phát huy sức mạnh và thủ đoạn thật sự của mình:

“Vậy tới đây đi, Bá Tống đạo hữu, quá trình khởi động kết thúc rồi!”

Xoẹt!!

Hàng loạt võ hồn của thánh thú xuất hiện bên cạnh Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ, nhập vào người hắn, trên cơ thể hắn bùng lên hồn hỏa màu xanh.

Đạo của hắn là võ hồn chi đạo!

Mỗi một võ hồn hiện lên bên người hắn đều có lai lịch bất phàm. Những võ hồn này ít nhất phải có lực chiến của Kiếp Tiên đỉnh tiêm, năm thánh thú võ hồn quý giá nhất còn sở hữu uy năng của Trường Sinh Giả, hơn nữa mỗi một thánh thú võ hồn lại có một năng lực thiên phú riêng.

Sau khi hợp thể, một mình hắn tương đương với nhiều Trường Sinh Giả.

Xét riêng về mặt lực chiến, võ hồn chi đạo của hắn vốn đã mạnh hơn Trường Sinh Giả chi đạo bình thường nhiều.

“Thú vị đấy, nhưng mà… chỉ riêng trường sinh chi đạo thế này mà muốn đối phó với Bá Tống ta đây thì còn kém xa lắm!”

Đại lão quả cầu béo khoanh tay, lạnh lùng nói.

[Không không không, Trường Sinh Giả chi đạo sáu hợp một đáng sợ này đủ để đánh ta tơi bời hoa lá rồi.]

Tống Thư Hàng thầm kinh sợ.

Trong không gian trường lực, đại lão quả cầu béo hơi ngẩng đầu lên.

Một thông đạo đen ngòm, tuyệt vọng, khủng bố mở ra trong cơ thể của nó.

Từ trong thông đạo đó có nguồn sức mạnh đen đặc như dầu khoáng tràn ra, vây quanh người đại lão quả cầu béo.

Chịu sự điều khiển từ ý chí của đại lão quả cầu béo, những tà năng Cửu U này nhập vào cơ thể nó, cụ hiện hóa ra hình thái của một tòa thành chiến tranh khủng bố sau lưng nó!

Hàng ngàn hàng vạn ống pháo thò ra khỏi thành lũy chiến tranh, nhắm thẳng vào vị trí của Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ.

…

…

[Đây là thông đạo Cửu U và tà năng Cửu U?!]

Các đại lão đang xem trận đấu ngẩn ra.

Bá Tống Huyền Thánh có thể điều khiển tà năng Cửu U ư?

Tà năng Cửu U và linh lực của các tu luyện giả hiện thế là hai loại sức mạnh hoàn toàn trái ngược nhau. Nếu như các tu luyện giả của hiện thế tiếp xúc với tà năng Cửu U, tu luyện tà năng thì họ sẽ sa đọa thành tà ma Cửu U.

Linh lực và tà năng Cửu U không thể cùng tồn tại.

Bá Tống Huyền Thánh đã từng vận dụng linh lực nhiều lần trong Huyền Thánh giảng pháp, hắn còn có sức mạnh công đức khủng bố nữa chứ, theo lý mà nói hắn và tà năng Cửu U phải hoàn toàn xung khắc mới đúng!

[Đợi đã, thánh hào thứ hai của Bá Tống Huyền Thánh là Bá Nho Huyền Ma!]

Có người đột nhiên nhớ tới thánh hào này.

Trong lần hiển thánh giảng pháp thứ hai, Bá Tống Huyền Thánh không chỉ mang từ bi của ‘tình mẹ’ đến cho chư thiên vạn giới mà còn đồng thời hiển thánh ở hiện thế và thế giới Cửu U, lấy được ma hiệu Bá Nho Huyền Ma.

[Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã phá giải được vấn đề linh lực, sức mạnh công đức và tà năng Cửu U không thể cùng tồn tại rồi ư? Hắn vừa nắm giữ linh lực vừa có thể điều động tà năng Cửu U luôn sao?]

Càng hiểu nhiều về Bá Tống Huyền Thánh thì càng phát hiện ra hắn đúng là cao thâm khó lường!

Theo tình hình hiện tại, Bá Tống chắc chắn là tồn tại có thể sánh ngang với Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ.

“Phân thân của đại lão quả cầu béo cũng có thể sử dụng tà năng Cửu U ư? Nó có còn là chúa tể Cửu U không?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối two lắc đầu:

“Ta phải bắt phân thân của quả cầu béo lại rồi nghiên cứu mới có được câu trả lời cho ngươi được.”

…

…

“Tri thức chính là sức mạnh!”

Đại lão quả cầu béo vươn tay ra, dựng ngón trỏ lên, nhẹ nhàng đung đưa trong không trung.

Ngay sau đó vố số lửa đạn, vô số chùm sáng đen kịt nổ thẳng về phía Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ.

“Tà năng Cửu U?”

Ở phía đối diện, Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ không hề hoảng hốt.

Một thánh thú võ hồn hiện ra sau lưng hắn, đó là một con kỳ lân ánh sáng.

Ánh sáng của kỳ lân có tác dụng khắc chế tà ác, tiêu trừ hắc ám, đó là sức mạnh áp chế tà năng Cửu U.

Sức mạnh của hai bên đối kháng trực tiếp lần thứ hai.

Lửa đạn tà năng và sức mạnh của kỳ lân ánh sáng giao nhau.

Sức mạnh cấp Trường Sinh Giả va chạm, bùng nổ, lấp lóe, chôn vùi…

Hai bên đều thi triển cơ bắp cường đại của mình trước thế giới.

Vì thế thực ra đây là một cuộc thi thể hình.

…

…

Nhờ có sức mạnh của Bạch tiền bối two che chở, Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và Thông Nương xem đã cả mắt.

Tống Thư Hàng lại trầm mặc bất ngờ. Không phải vì bạch long tỷ tỷ và sợi tóc ngố của Sở các chủ đang đánh nhau trên đầu hắn mà do hắn cảm thấy một sự thay đổi đã lờ mờ hình thành trong trận chiến.

“Bạch tiền bối, có phải bên cạnh đại lão quả cầu béo có thứ gì đang biến hóa không?”

Tống Thư Hàng nhìn sang Bạch tiền bối two đứng bên cạnh.

“Ừm.”

Bạch tiền bối two gật đầu:

“Khi nó dẫn dắt tà năng Cửu U ra, một cơ chế nào đó trong trời đất đã được kích hoạt.”

Nó giống như một trình tự đã được cài đặt trước, ngay khi quả cầu béo dẫn dắt tà năng Cửu U vào trong người, nó được khởi động.

“Có phải các ngôi sao trên bầu trời đã trở nên sáng hơn không nhỉ?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma đứng bên cạnh nói.

“Ồ? Có phải khoảng cách của chúng ta với đại lão quả cầu béo đang bị kéo xa ra không?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

Dường như thế giới… đang bắt đầu thay đổi.

Mà mấu chốt của sự thay đổi này là khoảnh khắc đại lão quả cầu béo mở thông đạo Cửu U!

Chương 2461: Đây là tài phú duy nhất ta có thể tích lũy được, không bị cướp mất

Hành động kết nối với thế giới Cửu U của đại lão quả cầu béo tựa như một tín hiệu, kích hoạt một trình tự nào đó đã được thiết lập từ trước.

Ngôi sao trên bầu trời trở nên sáng rực rõ nét… Tựa như đang liên tục không ngừng đưa ‘tinh lực’ xuống vậy.

Dường như thế giới sao Hỏa đang trở nên lớn hơn, chẳng hạn như hiện tại, khoảng cách giữa đại lão quả cầu béo và Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ cùng mọi người bất giác lại đang kéo dài ra.

[Sao Hỏa rốt cuộc bắt đầu bành trướng rồi ư?] Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên, nói.

Bạch tiền bối two duỗi ngón tay ra chọt nhẹ lên mặt đất, lắc đầu nói: [Bản thân thiên thể không hề bành trướng… nhưng không gian lại đang khuếch đại ra bằng một loại phương thức quái dị nào đó.]

Sau đó, Bạch tiền bối dùng hàng loạt tri thức tu chân và tri thức không gian chuyên nghiệp để giải thích nguyên lý ‘khuếch đại’ không gian trong thế giới sao Hỏa.

Sau non nửa buổi.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói: [À này, Bạch tiền bối… liên quan tới nguyên lý vừa rồi, ngươi có thể sử dụng phương thức quy nạp đơn giản một chút để ta có thể nghe hiểu được không?]

Bạch tiền bối two: “…”

[Tri thức chính là sức mạnh.] Xích Tiêu kiếm tâm ma nhân cơ hội nói: [Thư Hàng, ngươi phải học tập cho tốt, mỗi ngày hướng về phía trước. Nếu như ngươi không học, tương lai ngươi sẽ không cách nào tiêu hóa được chủ đề của bọn ta, ngay cả bọn ta đang nói gì ngươi cũng nghe không hiểu đâu.]

Thông Nương: [good_good_study, day_day_up.]

Bạch long tỷ tỷ đang muốn nhân cơ hội chen vào một câu, kết quả lại bị tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục bịt kín miệng rồng.

[Ta cũng muốn học tập cho tốt, nhưng thực lực của ta tấn thăng nhanh như vậy, ta cũng tuyệt vọng lắm mà.] Tống Thư Hàng trầm giọng thở dài.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: [Đậu xanh rau má!]

[Quy nạp đơn giản, dùng phương thức tư duy ngươi hiểu được để giải thích ư… Ngươi có thể sử dụng nguyên lý ‘pháp khí không gian càn khôn’. Không gian bên trong sao Hỏa giống như bị thêm vào ‘pháp thuật không gian càn khôn’ vậy, thể tích bên ngoài của nó vẫn không thay đổi, nhưng không gian bên trong tự thành một thế giới càn khôn, đang khuếch đại lên.] Lúc này, Bạch tiền bối two chậm rãi nói.

[Vẫn là Bạch tiền bối đáng tin nhất, vừa nói như thế ta lập tức có thể hiểu được dễ dàng.] Tống Thư Hàng gật đầu nói. Không học tập cho tốt thì không cách nào hiểu được tri thức huyền ảo ư? Chẳng lẽ nhiều vật trang sức như vậy trên người mình đều là đồ giả chắc?

Nhưng mà, vẫn nên học tập chăm chỉ thì hơn… Bởi vì tri thức là tài phú duy nhất hiện tại hắn có thể ‘tích lũy’ được! Tài phú tinh thần cũng là tài phú.

Linh thạch và thiên tài địa bảo đều sẽ bỏ hắn mà đi, nhưng chỉ cần học tập, hắn sẽ vĩnh viễn là một phú hào trên phương diện tinh thần.

[Trừ cái đó ra… linh khí trên sao Hỏa đang tăng trưởng, tần suất tăng lên rất nhanh.] Bia đá đạo hữu lên tiếng.

Bởi vì số lượng lớn linh khí tràn ra, dẫn dắt năng lượng ẩn trong địa mạch của sao Hỏa. Đám năng lượng trong địa mạch này bắt đầu dung hợp, hóa thành ‘nếp nhăn linh mạch’, nếu như cho chúng nó thời gian mấy trăm năm là có thể sinh ra linh mạch chân chính.

Roẹt ~ roẹt ~

Trong lòng đất gần chỗ mấy người Tống Thư Hàng đột nhiên mọc lên lác đác những mầm cây rồi nhanh chóng sinh trưởng.

Đây cũng không phải cỏ xanh hư ảo sinh trưởng lúc Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ đánh đàn, mà là thực vật có sinh mệnh chân thật!

Khí tức sinh mệnh tràn ra trên những mầm non này là hàng thật giá thật.

Được linh khí thiên địa tưới nhuần, đám mầm non này sinh trưởng cực nhanh, có những mầm đã lớn lên thành đại thụ trong khoảng thời gian ngắn. Có những mầm nhanh chóng nở hoa, kết quả, kết ra hạt giống.

Cơn gió thổi qua, mang theo hạt giống mới ra đời, đưa chúng nó đến phương xa rồi lại rơi xuống, sinh trưởng ở một nơi khác trong thế giới này.

[Thủy triều linh lực tới rồi sao?] Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Mấy tháng trước, hắn từng nghe các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 nhắc tới, kế tiếp sẽ là một thời đại tu luyện hưng thịnh, thủy triều linh lực tiến tới, linh khí trong thiên địa sẽ trở nên sung túc.

Sợi tóc ngố Sở các chủ trả lời: [Hẳn là một thời gian nữa thủy triều linh lực mới tiến đến toàn diện … Nhóm linh lực đột nhiên giáng lâm lúc này rất kỳ quái, cảm thấy càng giống như núi lửa tích tụ đã lâu đột nhiên bộc phát.]

Tống Thư Hàng nhìn về phía đại lão quả cầu béo vẫn đang giao chiến: [Xem ra là thủ đoạn dự bị của Thiên Đạo đã qua đời lưu lại.]

Dù sao đợt biến hóa này của thế giới sao Hỏa tuyệt đối có liên quan đến đại lão quả cầu béo.

Điểm ấy, nhóm đại lão vẫn đang âm thầm đứng ngoài quan sát đều cho ra kết luận giống nhau.

[Sao Hỏa biến hóa là bởi vì Bá Tống Huyền Thánh! Hắn là trung tâm dẫn tới tình thế hỗn loạn của thế giới!]

[Bá Tống Huyền Thánh muốn làm gì? Động cơ gì khiến hắn đột nhiên biến đổi sao Hỏa?]

[Giẫm lên Thiên Đạo sụp đổ để chứng đạo, e rằng hắn biết rất nhiều tình báo và manh mối mà chúng ta không biết.]

Ý thức nhóm đại lão đứng ngoài quan sát kia bắt đầu âm thầm giao lưu với nhau.

Vốn bọn họ chỉ lẳng lặng đứng ngoài quan sát, không hề lên tiếng. Nhưng thế cục biến hóa quá nhanh, những thứ này khiến ý niệm của các đại lão đang quan chiến nhịn không được tạo thành một tổ thảo luận nho nhỏ, dưới tiền đề không quấy rầy cuộc chiến mà bắt đầu thảo luận.

Thuận tiện nhắc luôn, ý thức của bạch long tỷ tỷ, Sở các chủ và Bạch tiền bối two cũng chui vào tổ thảo luận này, lẳng lặng thu lấy tin tức từ tổ thảo luận.

Đó là một tổ nhóm mà chỉ có đại lão mới có tư cách tiến vào, cường độ thần thức của ngụy đại lão Tống Thư Hàng còn không đạt đến bậc cửa tham dự tán gẫu.

Nhưng Tống Thư Hàng cũng không nhàn rỗi.

Lúc này, có vài người trong danh sách bạn tốt ở mạng chat Tu Chân của hắn đồng thời liên hệ với hắn.

[Bạn xấu] Thiên Đế: “[tin nhắn thoại] Tống tiền bối, có phải ngươi lại đang gây sự gì không?”

Chức năng tin nhắn thoại là ‘chức năng close beta’ sau khi hệ thống mạng chat Tu Chân thăng cấp lần này, trước mắt chỉ mở ra cho một số thành viên mạng chat Tu Chân. Thiên Đế chính là một thành viên close beta.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Hiện tại Thiên Đế đang ở trên Linh Điệp đảo của trái đất. Vì sao cô ta đột nhiên gửi tin nhắn chất vấn hắn chứ?

Sau khi thoáng suy nghĩ một chút, trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một loại dự cảm xấu. Chẳng lẽ không chỉ mỗi sao Hỏa đang ‘bành trướng bên trong’? Ngay cả mẹ trái đất cũng đang bành trướng ư?

Tống Thư Hàng không lập tức trả lời Thiên Đế, hắn mở tin nhắn của các thành viên khác gửi tới.

[Thánh đấu sĩ online không ngừng nghỉ] Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng, mặt trăng ở hiện thế đột nhiên bành trướng cấp tốc, diện tích nội bộ không ngừng kéo dài, linh khí chảy ngược. Việc này có liên quan gì tới ngươi không?”

[Mỹ nhân ngư] Ngư Kiều Kiều: “A Tống, Long Vương điện dưới đáy biển đột nhiên liên tục phát ra màu sắc kỳ dị, bên chỗ ngươi có manh mối hay tin tức gì không?”

[Sổ đen – Hoàng Sơn ma ma] Hoàng Sơn Tôn Giả: “Thư Hàng, hiện thế có chút biến hóa, có tiện tán gẫu không?”

[Sổ đen – Hoàng Sơn ma ma] Hoàng Sơn Tôn giả: "(□°Д °)□□□□□”

Vốn sổ đen không có tên gọi, thống nhất đánh dấu là [sổ đen], lần này sau khi hệ thống mạng chat Tu Chân đổi mới, nữ sĩ lưới rồng tri kỷ tăng thêm chức năng tên gọi cho sổ đen giúp Tống Thư Hàng.

“Không chỉ sao Hỏa, ngay cả mặt trăng, trái đất hiện thế và cả đáy biển đều xảy ra biến hóa.” Tống Thư Hàng cảm thấy sọ não phát đau.

Có thể tưởng tượng trái đất hiện thế giờ này tuyệt đối đang loạn xà ngầu.

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng mở nick Thiên Đế ra, gửi tin nhắn thoại: “E rằng thiên địa…”

Ầm ~~

Nơi xa, đại lão quả cầu béo và Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ đột nhiên đâm vào nhau một cách hung hãn, không gian phát sinh chấn động! Ngay cả mấy người Tống Thư Hàng được bảo vệ trong pháp khí của Bạch tiền bối two cũng bị chấn động đến quay cuồng, đầu Tống Thư Hàng thuận theo chấn động điên cuồng lắc lư.

[Bạn xấu] Thiên Đế: “Gì cơ?”

Việc này có liên quan đến ta à?

“Đang đại biến.” Sau khi Tống Thư Hàng ổn định đầu mình thì nói tiếp.

Thiên Đế: “…”

Chương 2462: Ta là Bá Tống, ta chấp nhận tất cả khiêu chiến bất cứ lúc nào!

[Bạn xấu] Thiên Đế: “Xùy xùy, Tống tiền bối, chúc mừng ngươi đã thành công đánh mất ta ~ chúng ta tuyệt giao.”

Tống Thư Hàng đần mặt ra: “? ? ?”

Uy lực của đợt chấn động không gian vừa rồi tương đối mạnh, chấn đến nỗi hắn rất khó chịu, dẫn tới phản ứng cũng chậm nửa nhịp.

Hắn suy nghĩ hồi lâu cũng không biết vì sao Thiên Đế đột nhiên lại tuyệt giao với hắn.

Tâm tư phụ nữ quả nhiên không cách nào suy xét được, cho dù là tuyệt đại cường giả như Thiên Đế thì cũng không ngoại lệ ở phương diện này.

[Bạn xấu] Thiên Đế: “Vốn trong khoảng thời gian này, ta còn đang nghĩ xem lúc nào thì trả chiến lợi phẩm trong tay ta cho Tống tiền bối. Hiện tại, dẹp đi! Tống tiền bối, ngươi không chỉ đánh mất ta, còn vĩnh viễn mất đi chiến lợi phẩm trong tay ta.”

[Bạn xấu] Thiên Đế: “Hứ ~”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Chiến lợi phẩm mà Thiên Đế nói chỉ có một thứ: phân thân bọc thép của hắn!

“Đợi đã, đợi đã ~ ta vừa nói sai cái gì ư?” Tống Thư Hàng trả lời cực nhanh.

[Ting ~ tin nhắn đã gửi nhưng đối phương từ chối nhận tin. Xin thử lại sau mười lăm ngày nữa.]

Một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Đậu xanh nhìn trời, đây là chức năng mới gì mà ta chả biết tới vậy?

Hắn hoàn toàn không biết gì về chức năng này, cũng không biết mạng chat Tu Chân có loại năng lực này!

…

…

Bên kia.

Trong Linh Điệp đảo.

Thiên Đế ngồi ở chỗ bế quan của Linh Điệp Thánh Quân.

Một tay cô chống cằm, tay phải nhanh chóng xử lý ổn thỏa những văn kiện cần xử lý trên Linh Điệp đảo một cách nhanh chóng. Nói thế nào cô cũng là Thiên Đế, đã từng một tay thành lập Thiên Đình viễn cổ. Bây giờ quản lý một Linh Điệp đảo nho nhỏ đương nhiên không thành vấn đề.

Linh Điệp Thánh Quân vẫn chưa tỉnh lại, nhưng dưới sự quản lý của Thiên Đế, cả Linh Điệp đảo vẫn vận chuyển ngăn nắp trật tự, không cps mảy may sai lầm nào trong mấy ngày nay.

Nhưng mà vừa rồi, không gian lân cận Linh Điệp đảo bị quấy nhiễu, linh lực thiên địa tăng vọt, trên đảo lại xuất hiện một số cây cối quái dị mà chẳng hiểu ra sao.

Điệp yêu trên Linh Điệp đảo cuống quýt báo lại việc này cho Linh Điệp Thánh Quân.

Thiên Đế thay thế Linh Điệp Thánh Quân trấn an điệp yêu và các thành viên còn lại trên đảo, cũng cố ý an bày một đống nhiệm vụ cho Lưu Kiếm Nhất, để hắn không có thời gian lười nhát, tránh cho hắn nhìn ra được dị thường của ‘Vũ Nhu Tử’.

“Thiên địa đại biến, cộng thêm Thiên Đạo sụp đổ, với ta mà nói thì đây cũng không phải chuyện xấu gì.” Thiên Đế nhẹ giọng nói.

Mặt khác, vừa rồi cô thừa cơ chặn Tống tiền bối mười lăm ngày.

Thời gian mười lăm ngày đủ cho cô thu hồi đảo thần bí một lần nữa, trong lúc đó cũng không cần lo lắng Tống Thư Hàng quấy nhiễu từ xa.

Sau khi xử lý xong chuyện đột nhiên xảy ra trên Linh Điệp đảo, Thiên Đế đứng dậy tiến vào nội thất bế quan.

Ở nơi đó, Linh Điệp Thánh Quân vẫn trong trạng thái hôn mê.

Nhưng thương thế của hắn đã hoàn toàn khôi phục. Thậm chí dưới các loại thánh dược tẩm bổ của Thiên Đế, Linh Điệp Thánh Quân hình như còn béo lên một vòng.

Lần này Linh Điệp Thánh Quân có thể nói là vì họa được phúc, lần này sau khi tỉnh lại, hẳn là cảnh giới của hắn sẽ nhảy lên một đoạn.

Dưới tình huống bình thường, Linh Điệp Thánh Quân lẽ ra phải tỉnh lại từ lâu rồi.

Nhưng mà… do Thiên Đế cố ý khống chế, hắn tiến vào một loại trạng thái chìm trong lĩnh ngộ bế quan, hấp thu dược lực đồng thời thuận tiện bế quan luôn.

Tiếp đó Thiên Đế phải nhằm vào hành động trên đảo thần bí.

Trong quá trình này, Linh Điệp Thánh Quân duy trì trạng thái hôn mê sẽ càng có lợi cho hành động của cô.

“Mọi việc sẵn sàng.” Thiên Đế đổi đi các vị thuốc trong mấy bát hương bên cạnh Linh Điệp Thánh Quân rồi duỗi lưng một cái, tâm tình vui sướng.

****

Hiện thế, sao Hỏa.

“Nói nghe này, Vũ Nhu Tử. Cụm từ ‘thiên địa đại biến’ nghe có chỗ nào quái dị không?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. Hắn cảm thấy gần đây phương thức tư duy của Thiên Đế đang dần ‘Vũ Nhu Tử hóa’, cho nên, có lẽ Vũ Nhu Tử có thể hiểu được phương thức tư duy của Thiên Đế, cũng có thể đẩy ngược nó lại để hắn hiểu được chăng?

“Không có vấn đề gì hết.” Vũ Nhu Tử chớp mắt.

“Cho nên, quả nhiên không phải vấn đề của ta.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Là thế giới này sai!” Thông Nương quơ nắm tay nhỏ.

“Thế giới đã rất mệt mỏi, đừng đổ lỗi cho nó nữa.” Tóc đen còn lại của Tống Thư Hàng hóa thành một bàn tay nhỏ tinh xảo, vỗ nhẹ Thông Nương.

Không hiểu nổi, vậy cứ để sang một bên trước đi, sau này hãy

nói.

Mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng bắt đầu chú ý tới biến hóa của chiến cuộc.

Có cảm giác chiến đấu giữa đại lão quả cầu béo và Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ sắp đi vào hồi cuối.

Chiến đấu giữa Trường Sinh Giả bình thường, một khi đánh lên thì rất có thể sẽ là trận chiến có một không hai, đánh mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm cũng có thể.

Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ rất mạnh, bên trong Trường Sinh Giả cũng không tính là kẻ yếu. Nếu như trong cuộc chiến Thiên Đạo bình thường, nói không chừng Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ có thể đi được rất xa.

Nhưng đại lão quả cầu béo là một trường hợp đặc biệt.

“Sắp kết thúc rồi!” Đại lão quả cầu béo lơ lửng trong hư không, pháo đài chiến tranh vô cùng to lớn sau lưng tạm thời ngừng bắn.

Theo tính toán của nó, phân lượng cơ bắp mình thể hiện ra cho chư thiên vạn giới lần này đã đủ.

Nó không thể vì biểu hiện thực lực của bản thân mà khai hết nội tình ra ngoài được.

Nửa chặn nửa che mới có sức hút nhất.

“Chiêu tiếp theo đây là một chiêu có ấn tượng vô cùng sâu sắc trong ký ức của ta… Đã từng có kẻ dùng nó đối phó với ta. Nhưng rốt cuộc, ta là người cười đến cuối cùng.” Hai tay đại lão quả cầu béo ôm ngực, trầm giọng nói.

Đối diện, nét mặt Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ ngưng trọng hơn hẳn.

“Hôm nay, ta bèn dùng một chiêu này để định thắng bại giữa ta và ngươi.” Dứt lời, đại lão quả cầu béo duỗi tay cào một phát lên người mình.

Một đám kim loại thể lỏng bị cào ra.

Sau đó nó ném đi, kim loại thể lỏng trước mặt nó hóa thành một cánh cửa không gian ổn định.

Cánh cửa không gian tựa như tấm gương, mặt gương là một màu đen kịt.

Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ ở đối diện lập tức cảm thấy dường như mình bị khóa chặt, hắn lập tức sử dụng lực lượng không gian, liên tục thay đổi vị trí. Nhưng loại cảm giác bị khóa mục tiêu cứ như giòi trong xương, như bóng với hình!

Trong các đại lão chư thiên vạn giới đang âm thầm quan sát, có mấy vị đột nhiên cảm thấy toàn thân khó chịu. Loại phương thức chiến đấu này của 'Bá Tống Huyền Thánh' lại lặng lẽ gợi lên một vài hồi ức đau khổ của bọn họ.

Chẳng lẽ lại là loại phương thức chiến đấu kia?

"A, đánh đánh đánh đánh đánh!" Đại lão quả cầu béo đột nhiên nhiệt huyết sôi trào hét lớn một tiếng, trong pháo đài chiến tranh sau lưng nó, vô số hỏa lực trút xuống cánh cửa không gian hình tấm gương kia.

Đồng thời, đại lão quả cầu béo huyễn hóa ra ba đầu sáu tay.

Quyền, chưởng, ngón tay, móng vuốt, khuỷu tay… đủ loại thần kỹ không ngừng oanh tạc vào cánh cửa không gian hình tấm gương.

Cũng trong lúc đó, bên cạnh Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ đột nhiên hiện lên hơn hai mươi đường hầm không gian.

Vô số hỏa lực, nắm đấm, chưởng kích, chỉ pháp, trảo công đáng sợ điên cuồng nện lên người hắn.

Loại vận dụng không gian tinh diệu này, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không cách nào tránh né, chỉ có thể bị động chịu đòn.

[Quả nhiên là loại thủ đoạn này!] Mấy vị đại lão âm thầm quan chiến cảm thấy dạ dày phát đau.

Bọn họ không khỏi hồi tưởng đến Thánh Nhân Nho gia… ngoại trừ ánh nhìn mang thai ra, năm đó có không ít đại lão bị 'cánh cửa không gian + tổ hợp quyền' này của Thánh Nhân Nho gia đánh tới co rúm.

Hỏa lực oanh tạc và công kích liên tục của quả cầu béo đầy nhiệt huyết kéo dài hơn mười phút mới ngừng lại.

Cuối cùng Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ không thể chống đỡ, tiếc nuối bại dưới đại lão quả cầu béo đột nhiên nhiệt huyết sôi sục.

“Ngươi thua rồi.” Đại lão quả cầu béo lơ lửng trong không trung, thu hồi ba đầu sáu tay.

Tiếp đó, nó ngẩng đầu khí phách nói: “Ta là Bá Tống, ta chấp nhận tất cả khiêu chiến bất cứ lúc nào!”

Chương 2463: Bảo vệ môi trường, người người đều có trách nhiệm

Tống Thư Hàng: “!!!”

Không, không phải ta, ta không có, đừng cps ăn nói bậy bạ!

Hiện tại ta vẫn chỉ là một tiểu tu sĩ thất phẩm tấn thăng bát phẩm thất bại, ta còn chưa muốn chết đâu!

Lúc này Tống Thư Hàng giống như một con Husky bị đẩy lên bảo tọa lang vương vậy, đối mặt với một đám sói hung bạo hai mắt phát ánh sáng xanh, hắn không thể không ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra tiếng sói tru, nhưng trong lòng đã sợ mất mật từ lâu.

Sau khi Bạch tiền bối two bên cạnh xem hết một màn này thì một tay che trán, xoa nhẹ mi tâm của mình. Quả cầu béo khí phách, nhiệt huyết như thế, quả nhiên khiến hắn không thích ứng được!

Nhưng cũng thú vị không ngờ đấy nhỉ?

“Hay lắm!” Hai mắt Vũ Nhu Tử phát sáng.

Một chiêu liên kích vừa rồi của đại lão quả cầu béo khiến cô cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

“Tống tiền bối, thừa dịp đại lão quả cầu béo vẫn là clone của ngươi, lúc nào đó chúng ta lừa lấy một chiêu này của nó đi!” Vũ Nhu Tử đề nghị.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Ngay cả năng lực không gian cô còn chưa nắm giữ được nữa là, làm sao mà học đây?”

“Cũng đúng.” Vũ Nhu Tử tiếc nuối nói.

Năng lực không gian thật sự là thiên phú khiến cô hâm mộ. Chừng nào cô mới có thể xuất sắc giống Bạch tiền bối, ở thất phẩm đã thức tỉnh thiên phú không gian đây?

“Nhưng suy nghĩ này của Vũ Nhu Tử vẫn có thể làm được.” Tô

Thị A Thập Lục nâng đầu Tống Thư Hàng nói: “Thừa dịp ký ức của đại lão quả cầu béo còn chưa khôi phục, chúng ta có thể học thêm chút kỹ xảo và tri thức hữu dụng từ trên người người nó, nói không chừng tương lai có thể dùng tới. Nhưng trong lúc đó phải cẩn thận, đừng kích thích nó, tránh cho nó đột nhiên khôi phục ký ức.”

“Có lý.” Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát thì đột nhiên mắt sáng lên: “Đại lão quả cầu béo thân là chúa tể Cửu U, nhất định nó đã thu gom được một lượng tài phú lớn. Nói không chừng chúng ta có thể thử ở phương diện này, để xem nó còn ký ức liên quan đến tài phù hay không. Chúng ta sẽ nhận lấy di sản của đại lão cầu U U!”

Lúc nói đến tài phú, cả người Tống Thư Hàng đều trở nên hưng phấn. Đây là di chứng của khắc kim nhất kích, sau mỗi lần sử dụng khắc kim nhất kích, khát vọng của tu sĩ đối với tài phú sẽ tăng đến trình độ không cách nào tự điều khiển được, trở thành tù binh của tài phú.

“Ý kiến hay!” Thông Nương cũng trở nên kích động.

Bạch tiền bối two bên cạnh cười tựa điềm nhiên mây gió.

Tài phú quả cầu béo lưu lại?

Chúng đã là vật trong túi hắn từ lâu rồi.

Nhưng mà Bạch tiền bối two cũng không định đâm thủng mộng đẹp của Tống Thư Hàng. Dù sao, con người sống trên đời cần phải có lý tưởng và mộng tưởng, nếu như con người mất đi mộng tưởng thì có khác nào cá mặn đâu chứ?

Cho dù là Tống Thư Hàng cũng có quyền mơ mộng không thực tế… Dù sao hiện tại Cửu U chỉ có một chúa tể là hắn, nếu như đám người Tống Thư Hàng tổ chức thành đoàn đến thế giới Cửu U tìm kiếm di sản của quả cầu béo, có hắn che chở, cũng sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Nếu như đến lúc đó tâm tình hắn tốt thì cũng có thể để lại tài vật cỡ một sợi lông trên chín con trâu cho Tống Thư Hàng làm giải an ủi.

Ngoài ra…

Bạch tiền bối two nhìn quả cầu béo ngang ngược trong chiến cuộc rồi nhếch miệng lên, hắn cảm thấy mình có thể thuận nước đẩy thuyền một phen. Tăng thêm độ tin cậy của quả cầu béo Bá Tống.

Trong cuộc chiến.

Đại lão quả cầu béo thắng lợi cũng không xuống tay giết chết Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ. Có lẽ là bởi vì tiếng đàn trước đó của Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ làm nó rung động chăng?

Sau khi lấy được chiến thắng, mở màn vạch trần 'cuộc chiến Thiên Đạo bất hủ' cho tu sĩ chư thiên vạn giới, đại lão quả cầu béo khí phách đứng trong hư không, duy trì tư thái cao quý của Bá Tống Huyền Thánh.

Bên hông nó, quả thận đen nhánh tản ra 'khí tức Bá Tống' nhợt nhạt.

Nhưng Bạch tiền bối two cho rằng vẻ vang thế này là chưa đủ, còn xa lắm mới đủ.

Bạch tiền bối two duỗi tay khều nhẹ một cái, một tấm ngân bài nho nhỏ rơi vào trong tay đại lão quả cầu béo.

Đại lão quả cầu béo hơi sững sờ, nắm lấy tấm ngân bài này.

[Đây là vật gì?] Nó cảm ứng một chút, sau đó bèn cảm ứng được khí tức của 'bản thể' từ trên đó.

Là bảo vật mà bản thể cho nó ư?

Thế là, đại lão quả cầu béo cẩn thận từng ly từng tí cất tấm ngân bài này đi.

Trong nháy mắt khi nó cất ngân bài, nhóm đại lão đang âm thầm quan chiến trong chư thiên vạn giới nhìn thấy năm thánh hào từ trên người đại lão quả cầu béo.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma và mới nhất là thánh hào Bá Diệt!

Toàn bộ năm thánh hào đều có được tính chất 'thiên hạ không ai không biết', giống như đại lão quả cầu béo khí phách lẫm liệt hiện tại, có một loại cảm giác áp bách trấn áp một thời đại.

Bạch tiền bối two núp trong bóng tối mỉm cười, ẩn sâu công và danh.

Đồ chơi nhỏ này là thứ Bạch hiện thế phát minh ra, đây là đạo cụ có tên ‘sửa đổi thánh hào’. Lúc trước Bạch tiền bối hiện thế ngụy trang thành Tống Thư Hàng đã sử dụng đạo cụ nhỏ này.

Gần đây giữa Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối có liên hệ vô cùng mật thiết.

Sau khi hắn lấy được phương pháp chế tạo thứ đồ chơi nhỏ này từ chỗ Bạch hiện thế thì kết nối nó với đạo cụ ‘áp chế thánh hào’ trên người Tống Thư Hàng.

Kể từ đó, thánh hào mà Tống Thư Hàng bản thể áp chế sẽ có thể chuyển sang đạo cụ nhỏ này, chiếu đến trên người quả cầu béo.

Hoàn mỹ!

Bạch tiền bối two càng ngày càng chờ mong phát triển kế tiếp.

Nếu như quả cầu béo không cách nào khôi phục ký ức của bản thân, nó sẽ vẫn luôn chinh chiến thay Tống Thư Hàng, treo người không phục trong chư thiên vạn giới lên đánh.

Nhưng quả cầu béo hiện tại là phân thân chúa tể Cửu U, đã định trước là không cách nào kế thừa Thiên Đạo.

Như vậy, đến cuối cùng, quy tắc Thiên Đạo phải lựa chọn Thiên Đạo đời tiếp theo như thế nào đây?

“Bạch tiền bối… vừa rồi ngươi đã làm gì vậy?” Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

Vì sao trên người đại lão quả cầu béo đột nhiên hiện lên năm thánh hào của ta chứ?

“Đừng có đổ cho ta, ta không làm gì cả.” Bạch tiền bối two trưng ra vẻ mặt thành khẩn nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Mà ở đối diện.

Sau khi nhận được đạo cụ nhỏ mà ‘bản thể’ đưa tới, quả cầu béo cảm thấy được khích lệ rất lớn!

Điều này đại biểu rằng ‘bản thể’ đang ủng hộ hành động của nó.

Trong cuộc chiến tranh đoạt ‘Thiên Đạo bất hủ’ này, bất kỳ kẻ nào muốn khiêu chiến bản thể đều phải bước qua thân thể nó trước!

Đại lão quả cầu béo suy nghĩ chốc lát rồi khí phách tuyên bố: “Bảy ngày! Ta biết các ngươi đang nhìn ta, cho nên, ta cho các ngươi thời gian bảy ngày. Bảy ngày tiếp theo, ta sẽ ở lại chỗ này, ngay tại đây chờ các ngươi tới khiêu chiến ta!”

Nếu muốn chiến, vậy thì hãy chiến ra một số liệu xinh đẹp đi!

Đại lão quả cầu béo định trong bảy ngày này lại loại bỏ một bộ phận người cạnh tranh.

…

…

“Bảy ngảy, Bạch tiền bối, chúng ta tiếp tục ở lại chỗ này quan chiến ư?” Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

“Hay là thôi đi, kế tiếp chúng ta dùng phương thức quan chiến từ xa, tiếp tục chú ý chiến cuộc trên sao Hỏa này.” Bạch tiền bối two lắc đầu.

“Ừm.” Tống Thư Hàng nhẹ gật đầu.

Trên thực tế, hắn cũng muốn trở về trái đất một chuyến trước đã.

Dựa theo tin nhắn của bọn người Hoàng Sơn tiền bối và Thiên Đế, hiện tại lục địa, hải dương trên trái đất, còn có mặt trăng đều xuất hiện biến hóa.

Hắn định trở về xem tình hình hiện thế.

Dưới biến hóa to lớn đột ngột… e rằng hiện thế đã loạn xà ngầu rồi?

Có thể tưởng tượng, hiện thế kế tiếp sẽ thay đổi tình hình tổng thể.

Lúc nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng kéo Hoàng Sơ ma ma trong danh sách mạng chat Tu Chân ra: “Hoàng Sơn tiền bối, hiện tại trái đất thay đổi cụ thể như thế nào vậy?”

“Ừm, hoàn cảnh trở nên tốt hơn rất nhiều. Diện tích xanh hóa tăng lên không ít.” Sau một lúc lâu, Hoàng Sơn tiền bối mới bình tĩnh trả lời một câu.

Tống Thư Hàng: “…”

Cho nên, cái gọi là thế giới biến hóa kỳ thật là một câu chuyện xưa về bảo vệ môi trường?

Chương 2464: Vui vẻ, kích thích gấp đôi!

Tống Thư Hàng lặng lẽ chôn một thanh đao gỗ thánh ấn xuống sao Hỏa làm tọa độ, sau đó hắn trung chuyển thông qua thế giới hạch tâm, mang theo Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và hình chiếu Bạch tiền bối two trở về trái đất hiện thế.

Đại lão quả cầu béo thân mang năm đại bá ấn, hai tay ôm ngực, ở lại sao Hỏa. Nó tựa như một vị bá vương tuyệt thế, ở chỗ này chờ đợi dũng sĩ tiến đến khiêu chiến!

Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ bại trận trong trận chiến mở màn ‘cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo’ lúc này đang ngồi xếp bằng tại chỗ, lẳng lặng khôi phục thương thế. Hắn cũng không vội vã rời đi mà lựa chọn lưu lại… Tiếp đến, sự tích Bá Tống Huyền Thánh nghênh chiến người khiêu chiến trong chư thiên vạn giới tại sao Hỏa, hắn nguyện làm người chứng kiến!

Trong quá trình chứng kiến, tiện thể chờ những kẻ thất bại khác ngồi dàn hàng cùng hắn.

Loại mùi vị thất bại này không thể để một người lặng lẽ nhấm nháp, cần phải có người chia sẻ. Chỉ cần nhiều người cùng chia sẻ thất bại thì có thể làm nhạt bớt bi thương từ thất bại.

Bi cùng người bi ai là một loại mỹ đức, khóc, khóc hết cho ta!

…

…

Không lâu sau đó, tin tức Bá Tống Huyền Thánh thủ thắng trong cuộc chiến bất hủ nhanh chóng truyền ra khắp các vị diện trong chư thiên vạn giới.

Côn Vương trong dánh sách ‘sổ đen số 2’ của Tống Thư Hàng lẳng lặng ẩn nấp trong biển sâu, nét mặt nghiêm túc.

Nó cũng là một thành viên trong số đại lão quan sát cuộc chiến trên sao Hỏa.

Từ vài ngày trước lúc nó đuổi theo Bạch Cốt Tiên Cơ mưu đoạt

Bạch Hoàng Kinh, rồi chẳng biết tại sao lại bị Bá Tống Huyền Thánh thêm vào 'sổ đen số 2', nó vẫn âm thầm chú ý Bá Tống Huyền Thánh.

Lần này, nó xem toàn bộ quá trình Bá Tống Huyền Thánh show cơ bắp với Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ, trong cơn đau bụng và run rẩy toàn thân, nó nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh dùng thủ đoạn của Thánh Nhân Nho gia đánh Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ tan tác!

Quá mạnh!

Thực lực mà Bá Tống Huyền Thánh phô bày trên sao Hỏa căn bản không giống với một Trường Sinh Giả vừa chứng đạo trường sinh, tuyệt đối là áp chế cảnh giới, cũng tính toán trước thời gian chứng đạo trường sinh!

[Nắm giữ ánh nhìn mang thai, lại tinh thông không gian ẩu đả 'tri thức chính là sức mạnh' của Thánh Nhân Nho gia. Còn có tiên tử vật trang sức trên người hắn… Rõ ràng là vị nữ đệ tử mà Thánh Nhân Nho gia yêu thương kia.] Côn Vương bắt đầu lặng lẽ phân tích tư liệu của Bá Tống Huyền Thánh.

Chư thiên vạn giới, rất nhiều người đều đang suy đoán lai lịch của Bá Tống Huyền Thánh.

Hiện tại, Côn Vương cảm thấy mình đã đoán ra chân tướng.

[Thánh Nhân Nho gia chuyển thế, kẻ này tuyệt đối là đời thứ hai của Thánh Nhân Nho gia!] Côn Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Nếu như không phải Thánh Nhân Nho gia chuyển thế, làm sao lại trâu bò được như thế chứ?

[Ta phải đến Nho gia âm thầm nghe ngóng tin tức mới được.] Côn Vương thầm nghĩ.

Nếu như Bá Tống Huyền Thánh thật sự là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế, vậy nội bộ Nho gia nhất định sẽ có tin tức.

Còn nếu chứng minh được Bá Tống Huyền Thánh chính là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế… vậy cuộc chiến 'tranh đoạt bất hủ' lần này lập tức không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Nó không có hứng thú góp mặt rồi bị Thánh Nhân Nho gia treo lên đánh lần thứ hai đâu.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Côn Vương lè lưỡi, phun ra một bộ 'kim thân bất diệt cấp Kiếp Tiên'. Trong bụng Côn Vương tự thành một thế giới, là nơi nó lưu trữ bảo vật.

Nói cách khác… Côn Vương thuộc loại đại lão mà bị giết thì sẽ làm rơi đồ, vô cùng đẹp trai luôn.

Thứ Côn Vương phun ra là một thân thể Kiếp Tiên của Nho gia, chính là một trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia.

Hơn nữa, kim thân bất diệt cấp Kiếp Tiên này cực kỳ đặc thù.

Mặc dù đã không còn thần hồn, nhưng kim thân bất diệt này vẫn chưa chết, tràn đầy sinh cơ. Có thể nói là người thực vật cấp Kiếp Tiên trong tu chân giới.

Côn Vương tế thân thể này ra, âm thầm thi pháp, gửi một tia ý thức của mình vào trong kim thân bất diệt này, ẩn nấp ở chỗ sâu trong kim thân, không để bất kỳ kẻ nào phát hiện.

Một lát sau, kim thân thuộc mười ba Kiếp Tiên Nho gia này từ từ mở mắt.

"Đi đi." Côn Vương hô.

Đến Nho gia thăm dò tin tức nội bộ, rốt cuộc Bá Tống Huyền Thánh có phải Thánh Nhân Nho gia chuyển thế hay không!

Kim thân thuộc mười ba Kiếp Tiên gật đầu, eo hắn đeo kiếm trúc, há mồm phun ra một chuỗi bong bóng.

Cánh cửa không gian mở ra.

Kim thân Kiếp Tiên đứng dậy tiêu sái bước vào cánh cửa không gian, biến mất không thấy. Cho dù là người thực vật, nhưng sự cool ngầu và tiêu sái đã hòa vào trong xương của Kiếp Tiên Nho gia, mọi cử động đều tràn đầy ý tiêu sái.

Côn Vương lần nữa nhắm mắt lại, đưa ý thức đến sao Hỏa, đứng ngoài quan sát bảy ngày đối mặt khiêu chiến kế tiếp của Bá Tống Huyền Thánh!

Trong cánh cửa không gian.

Thân thể một trong mười ba Kiếp Tiên chậm rãi đi về trước, mục tiêu là vị trí của Nho gia ở hiện thế mà Côn Vương đã thiết lập từ trước.

Nhưng đi tới một hồi, đột nhiên, đường hầm không gian đột nhiên phân nhánh giữa chừng.

Một tia ý thức của Côn Vương: “? ? ?”

Vì sao đường hầm không gian lại đột nhiên phân nhánh chứ?

Hơn nữa, ở giao lộ của không gian phân nhánh kia dường như có một thứ đang hấp dẫn kim thân Kiếp Tiên!

Chẳng lẽ là bảo vật gì sắp xuất thế? Hơn nữa còn là bảo vật có liên quan với Nho gia?

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Côn Vương lập tức đưa ra quyết định. Kim thân thuộc mười ba Kiếp Tiên cất bước đi sang đường phân nhánh.

Nếu quả thật là bảo vật xuất thế, vậy bảo vật này nhất định là có duyên với nó, nói không chừng có thể bù vào tiếc nuối khi lỡ mất chí bảo Bạch Hoàng Kinh.

Lùi một bước mà nói, dù xảy ra chuyện bất trắc cũng chả sao cả. Dù sao cũng chỉ là một kim thân Kiếp Tiên của Nho gia, không phải thứ quý giá gì.

Nếu như kim thân Kiếp Tiên này không phải một trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia thì thậm chí nó không có giá trị cất giữ đối với Côn Vương.

Đường hầm không gian biến mất.

Kim thân Kiếp Tiên bước vào hiện thế.

Ầm ầm ầm ~ cách đó không xa truyền đến tiếng chiến đấu.

Có người?

Tia ý thức của Côn Vương nhìn về phía trước, chẳng mất bao lâu nó đã nhìn thấy, ở nơi cách đó không xa, có một tiên tử thân mặc quần áo Nho gia đang lâm vào khổ chiến với một tà ma Cửu U cường đại.

[Ồ? Đây không phải vật trang sức tiên tử của Bá Tống Huyền Thánh ư? Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?] Côn Vương nhận ra thân phận của vị tiên tử này trước tiên.

Tạo Hóa Tiên Tử đang chiến đấu ở phía đối diện cũng đã nhận ra bóng người xông vào chiến cuộc.

Vài ngày trước sau khi Tạo Hóa Tiên Tử đạt được tin tức về nơi ẩn thân của ‘Nho điển’ từ Tống Thư Hàng, cô bèn một mình đến đây thu hồi Nho điển, mà con tà ma Cửu U cường đại này chính là thú canh giữ Nho điển.

Ý thức Tiên Tử quét qua bóng người đột nhiên xâm nhập. Ngay sau đó, thân hình cô cứng đờ… là Uyên Tử sư huynh.

Đối diện, một tia ý thức của Côn Vương suy xét cực nhanh.

Sau khi đến chỗ này, nó rõ ràng cảm ứng được, nơi này có bảo vật sắp xuất thế, hơn nữa còn là chí bảo có liên quan đến Nho gia. Mà vật trang sức tiên tử của Bá Tống Huyền Thánh rõ ràng là muốn lấy bảo vật sắp xuất thế này đi.

“Tuyệt lắm!” Trong lòng Côn Vương dâng lên niềm vui to lớn.

Bảo vật Nho gia, bảo vật mà Bá Tống Huyền Thánh muốn lấy được… sẽ lập tức biến thành bảo vật của nó.

Đoạt bảo vật từ trong tay Nho gia và Bá Tống Huyền Thánh, vui sướng, kích thích gấp đôi!

Nhân quả báo ứng, đây chính là nhân quả!

Bá Tống Huyền Thánh ngăn cản nó lấy Bạch Hoàng Kinh từ chỗ Bạch Cốt Tiên Cơ. Hiện tại, nó sẽ cướp đi chí bảo Nho gia từ trong tay Bá Tống Huyền Thánh.

“Hahahaha~” Kim thân Kiếp Tiên rút kiếm trúc bên hông ra, bước nhanh về phía trước.

[Bắt lấy vật trang sức tiên tử của Bá Tống trước!] Côn Vương thầm nghĩ.

Kiếm trúc vung lên cao… Sau đó chém về phía con tà ma Cửu U kia.

Cho dù là người thực vật thì thân thể này cũng kháng cự việc vung kiếm về phía Tạo Hóa Tiên Tử!

Chương 2465: Phong ấn này là do vị đại lão nào bố trí? Có cho người ta đường sống hay không?

Một kiếm này nhanh như lôi đình, lực lớn thế trầm, dù sao cũng là một kích Côn Vương dự định dùng để ám toán Tạo Hóa Tiên Tử nhằm bắt lấy cô! Nếu phóng thích năng lượng chứa trong một kích này ra thì đủ để hủy diệt một tòa thành.

Hiện tại, chiêu kiếm đủ để hủy diệt một tòa thành này lại oanh tạc lên người tà ma Cửu U.

Tà ma Cửu U đáng thương đang cắm đầu đấu pháp với Tạo Hóa Tiên Tử nên không chút nào phòng bị đối với kim thân Kiếp Tiên lặng lẽ xuất hiện sau lưng. Cho nên, nó ăn phải một kích đâm vào lưng ngon ơ.

Kiếm vừa tiếp xúc với tà ma, trên tấm lưng con tà ma Cửu U cao lớn như ngọn núi lập tức bị chém ra vết thương sâu đủ thấy xương. Ma huyết đen kịt tựa như lũ quét tuôn ra. Lại có nội tạng kèm theo máu tươi tràn ra, chảy đầy đất.

Tổng thể 72 chữ thảm, to thêm!

Hơn nữa, kiếm thế của một kiếm này còn chưa ngừng lại.

Kiếm khí ẩn chứa trên kiếm trúc bộc phát, trực tiếp chém ngang eo tà ma Cửu U!

“Chít chít ~” Tà ma Cửu U to lớn phát ra tiếng kêu thảm thiết không cam lòng rồi ngã ầm ầm xuống đất.

Thân thể cao lớn bắt đầu bốc cháy, trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, không lưu lại gì cả.

Chỉ có ma khí tràn ngập trong không khí và tiếng rống oán hận của tà ma Cửu U vọng lại làm chứng cho dấu vết tồn tại của nó.

Côn Vương: “…”

Một kích mà khó khăn lắm mới tập trung lực lượng được lại lãng phí như vậy. Hơn nữa, hiện tại nó đã bại lộ trước mặt Tạo Hóa Tiên Tử, đã mất đi cơ hội tốt để đánh lén.

Quan trọng hơn là thân thể này căn bản không cách nào ra tay với Tạo Hóa Tiên Tử! Dù một tia ý thức của Côn Vương cưỡng ép điều khiển, kim thân Kiếp Tiên này tối đa là nhấc kiếm trúc trong tay lên cho có tính tượng trưng một chút thì không làm ra động tác gì nữa.

[Nếu không có cách nào bắt lấy vật trang sức tiên tử của Bá Tống… Vậy cứ tập trung tinh lực, đoạt lấy chí bảo Nho gia sắp xuất thế đi!] Côn Vương tỉnh táo lại, thầm nghĩ.

Bắt lấy vật trang sức tiên tử không phải là nhiệm vụ chính, chỉ là một tuyến nhánh tiện thể mà thôi, có hoàn thành hay không cũng không hề gì. Chỉ cần hoàn thành nội dung chính là nó có thể vui sướng thỏa mãn rồi.

Nghĩ tới đây, Côn Vương ra lệnh cho kim thân Uyên Tử dừng lại, dùng bất động để ứng phó với Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử xoay người nhìn kim thân Kiếp Tiên chằm chằm, trong con ngươi của cô lộ vẻ vui mừng, miệng thì reo lên: “Tống ~ A đần ~ đần ~”

Côn Vương: “? ? ?”

Có ý gì? Trong câu nói này ẩn chứa tin tức gì?

Côn Vương bắt đầu suy nghĩ sâu xa, thử phân tích nội hàm của câu nói này.

“A ngốc ~ ngốc?” Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, tiếp tục nói.

Kiếp Tiên Nho gia Uyên Tử đứng trước mặt cô vẫn không nhúc nhích.

Hai mắt hắn không có tiêu cự, tựa như cá mặn đã mất đi ánh sáng.

Thân thể hắn có chút cứng nhắc, động tác không quá trôi chảy, dường như đã lâu rồi không hoạt động.

Nhưng mà, loại khí tức sinh mệnh trên người hắn thì không sai được.

“Tống đần đần, ngốc ~ cốt đầu, a a a a ~” Dường như Tạo

Hóa Tiên Tử đang rất vui vẻ, cô đứng trước mặt kim tiên Kiếp Tiên Uyên Tử, thân thể không ngừng lúc lắc qua lại, trong miệng phát ra một chuỗi từ ngữ không rõ ý nghĩa.

[Nói chuyện đàng hoàng cho ta!] Côn Vương cảm thấy sọ não phát đau.

Trực giác của Trường Sinh Giả nói cho nó biết hẳn là Tạo Hóa Tiên Tử muốn truyền cho nó một vài tin tức quan trọng, rất có thể là tin tức liên quan đến chí bảo Nho gia sắp xuất thế.

Nhưng mà, căn bản không biết một chuỗi 'Tống đần đần, Tống ngốc ngốc' của cô có nghĩa là gì, hoàn toàn nghe không hiểu.

Lúc này, nó cảm thấy mình cần một phiên dịch viên cấp bậc ＋∞.

Tạo Hóa Tiên Tử tựa như cây cỏ nhỏ, vui vẻ lúc lắc trước mặt kim thân Uyên Tử, trong miệng vẫn không ngừng phát ra đủ loại lời thoại quái dị.

Vừa nói là mất trọn hơn nửa giờ.

Kim thân Uyên Tử do ý thức Côn Vương khống chế vẫn duy trì yên lặng từ đầu tới cuối.

"Đi theo ta, biển lớn sao trời, đời đời tâm hướng phương xa. Mộng vẫn còn, bên ngoài năm ánh sáng, kiêu ngạo chưa bao giờ cho phép nói ra chữ bại!" Rốt cuộc, ôn chuyện giữa Tạo Hóa Tiên Tử và Uyên Tử sư huynh kết thúc. Tiếp đó, khó khăn lắm cô mới phát ra một câu lời thoại mà Côn Vương có thể nghe hiểu.

Tạo Hóa Tiên Tử một tay nắm cổ tay Uyên Tử sư huynh, tay kia giơ cao lên chỉ về phía trời sao trong vũ trụ.

[Hẳn là đang bảo ta đi cùng cô ta nhỉ?] Côn Vương suy đoán, dường như nó có thể hiểu được loáng thoáng một ít ý nghĩa trong lời nói của Tạo Hóa Tiên Tử.

…

…

Cứ như vậy, Tạo Hóa Tiên Tử dẫn theo tay đấm mạnh mẽ Côn Vương nhãn hiệu kim thân Kiếp Tiên Nho gia đi tới chỗ cất giấu của Nho điển.

Trên đường đi trở ngại trùng trùng.

Nơi cất giấu của Nho điển hiển nhiên là do đại lão quả cầu béo năm đó tự tay bố trí. Nơi giấu bảo tàng nằm trong một khe hở giữa thế giới Cửu U và hiện thế, trên đường đi có rất nhiều tà ma Cửu U canh giữ.

Loại bảo vật quý giá như Nho điển này, bên trên ẩn chứa 'đạo' của Thánh Nhân Nho gia, cho dù là quả cầu béo Cửu U cũng không dễ dàng hủy nó đi. Bởi vì nói không chừng bảo vật này sẽ trở thành cơ hội thoát thân hoặc bổ khuyết Thiên Đạo của nó.

Cho nên, nó chỉ phong ấn rồi giấu kín Nho điển.

May mà lúc này quả cầu chúa tể Cửu U đã biến mất.

Mất đi sự chống đỡ của đại lão quả cầu béo Cửu U bản thể, hệ số nguy cơ và phong ấn ở chỗ giấu Nho điển này cũng giảm xuống hơn phân nửa.

Lại có thêm tay đấm mạnh mẽ Côn Vương đưa tới cửa này, Tạo Hóa Tiên Tử một đường hát vang tiến mạnh, thuận lợi xông qua cửa ải trùng trùng, phá vỡ tầng tầng phong ấn.

Cuối cùng…

Cô và Côn Vương nhãn hiệu kim thân Uyên Tử đã đến điểm cuối.

Đây là một gian phòng hình tròn tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

Trung tâm căn phòng có một đàn tế, trên đó có một cây cột phong ấn hình tròn. Thân cột trong suốt, bên trong rót đầy chất lỏng màu lam nhạt.

Bên trong cây cột có một quyển thư tịch tản ra hào quang nhợt nhạt, trôi dạt trong chất lỏng màu lam.

Phong cách phong ấn y như dĩ vãng của đại lão quả cầu béo.

Mặt khác, kỹ thuật của cột phong ấn này không khác mấy với cột phong ấn mà đại lão quả cầu béo dùng để phong ấn Bạch tiền bối two trước đó không lâu.

Đại lão quả cầu béo am hiểu phong ấn, thủ đoạn thuật phong ấn của nó thậm chí còn cao hơn Bạch tiền bối two. Dưới thuật phong ấn mạnh mẽ của nó, dù là Bạch tiền bối two cũng sẽ bị phong ấn tận năm ngàn năm.

Côn Vương nhìn bản thư tịch này, hai mắt phát sáng.

Dù bị ngăn cách bởi cột phong ấn, nó vẫn cảm ứng được sự cường đại của bản thư tịch này!

Đây tuyệt đối là một chí bảo có thể so được với Bạch Hoàng Kinh! Rất có thể là bảo vật mà Thánh Nhân Nho gia đã từng dùng lúc còn sống.

[Từ hôm nay trở đi, quyển thư tịch này sẽ đổi thành họ Côn!] Trong lòng Côn Vương vui sướng tột cùng.

Nó khống chế kim thân Uyên Tử nhanh chân đi về phía trước, bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu 'phong ấn' này.

Tạo Hóa Tiên Tử đi theo bên cạnh nó, cũng ngồi xổm xuống nghiên cứu theo.

Non nửa ngày sau.

Côn Vương tuyệt vọng ngẩng đầu.

Phong ấn này là do vị đại lão nào bố trí thế? Có cho người ta đường sống hay không?

Căn bản không nhìn ra được là phong ấn thuộc hệ thống tu luyện nào, không phải đạo, không phải phật, không phải ma, không phải vu, không phải yêu… dường như không phải hệ thống tu lyện của thế giới này.

[Nếu không cách nào phá vỡ cột phong ấn, vậy dứt khoát mang đi cả cây cột phong ấn này rồi lại nghiên cứu tỉ mỉ sau!] Côn Vương thầm nghĩ.

Nó lui về sau một bước, rút kiếm trúc ra chém về phía đáy và đỉnh của cột phong ấn, trực tiếp đào cả 'gian phòng' lên.

Quá trình rất thuận lợi, cột phong ấn thành công được đào ra.

"Hahahaha ~" Côn Vương phát ra tiếng cười vui sướng, nâng cột phong ấn lên.

Sau đó, nó xoay người, giao cột phong ấn vào tay Tạo Hóa Tiên Tử.

Côn Vương: "…"

Đậu xanh rau má, Uyên Tử lúc còn sống nhất định là một tên cuồng muội muội!

Chương 2466: Đội hình xa hoa của Tống Thư Hàng

Quả thực Côn Vương nóng nảy đến độ sắp ép ra cả dầu gan cá rồi!

Không thể ra tay với vật trang sức tiên tử của Bá Tống thì cũng thôi đi, thế mà cột phong ấn khó khăn lắm mới đào ra được lại vẫn muốn tự tay giao cho vật trang sức tiên tử…

Điểm vui vẻ lập tức từ 100 giảm xuống số âm.

Trốn thuế gấp đôi đã nói đâu, kết quả lại là công dã tràng.

Khó chịu, gan đau, dầu gan cá.

Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ tiếp nhận cột phong ấn đang phong ấn Nho điển từ trong tay Uyên Tử sư huynh rồi vỗ nhẹ lên thân cột. Phong ấn này rất cường đại, là cấp bậc chúa tể Cửu U, dù là Trường Sinh Giả ra tay cũng rất khó cởi ra được. Nhưng không sao cả, có Tống Thư Hàng, phong ấn này có thể dùng ‘tình yêu’ để cảm hóa và giải trừ.

Cô ôm cột phong ấn, vui vẻ xoay vài vòng, tựa như bé gái nhận được món đồ chơi yêu thích vậy.

Cũng chỉ có trước mặt sư huynh quen thuộc, cô mới có thể biểu hiện ra một mặt đáng yêu như thế.

Tạo Hóa Tiên Tử càng vui vẻ, Côn Vương ở đối diện lại càng khó chịu.

[Chỉ đành phải điều động bản thể thôi!] Một tia ý thức Côn Vương thầm nghĩ.

Kim thân Kiếp Tiên Nho gia này hoàn toàn không thể nhờ vả được, muốn đoạt được cây cột phong ấn này chỉ có thể để bản thể đích thân tới. Chờ sau khi bản thể tới, vừa lúc có thể thuận thế bắt luôn vật trang sức tiên tử của Bá Tống, nói không chừng tương lai có thể trở thành át chủ bài khi giao chiến với Bá Tống.

Ngay lúc Côn Vương đang suy tư, đột nhiên có một cánh cửa thế giới mở ra trong hư không!

Không phải cửa không gian, mà là cửa ra vào của một tiểu thế giới. Cánh cửa không gian đại biểu cho thực lực cấp Kiếp Tiên cửu phẩm, mà cửa ra của tiểu thế giới đại biểu cho một phú hào có được tiểu thế giới.

Ngay sau đó, có bốn bóng người từ trong tiểu thế giới nối đuôi nhau bước ra.

Hai nam hai nữ.

Một vị tiên tử tóc đen dài, dáng người cao gầy, hai chân trắng nõn thon dài.

Một vị tiên tử tóc ngắn đến tai, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, quấn khăn quàng cổ bạch long.

Một vị tu sĩ tóc dài đến lưng, mắt như sao trời, phong thái nghiêng nước nghiêng thành.

Bởi vì khí chất của ba bóng người này quá mức xuất sắc… khiến cho bóng người thứ tư bị người ta xem nhẹ theo bản năng.

Côn Vương vất vả lắm mới di chuyển ánh nhìn ra khỏi người vị tu sĩ tuấn mỹ kia, nhìn về phía vị cuối cùng.

Đây là một tu sĩ trông khá bình thường không có gì lạ, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ tinh xảo, trên người dường như có pháp khí áp chế khí tức, khiến người ta không cách nào nhìn thấu tu vi của hắn.

Nhưng mà Côn Vương lại có thể liếc mắt là nhận ra thân phận của đối phương ngay: Bá Tống, đừng tưởng rằng đeo mặt nạ là ta không nhận ra ngươi!

[Đợi đã, tại sao Bá Tống lại xuất hiện ở nơi này? Không phải hắn đang lưu lại sao Hỏa chờ người khác tới khiêu chiến với hắn ư?] Côn Vương sửng sốt.

Thông qua cảm ứng ý thức của bản thể, nó còn có thể nhìn thấy động tĩnh trên sao Hỏa.

Lúc này trên sao Hỏa, vị Bá đạo Tống thân mang thánh hào ‘ngũ liên Bá’ đang chiến ý dâng cao, chờ người tới chém hắn!

[Bá Tống trên sao Hỏa không thể là hàng giả được, quả thực đang ở đó. Nhưng tên trước mắt ta cũng không giống hàng giả. Lẽ nào… tên trước mắt là Bá Tống phân thân? Nếu như chỉ là phân thân, có lẽ, bản thể của ta vẫn có thể tới đây cướp lấy cột phong ấn.] Nghĩ tới đây, Côn Vương bắt đầu bí mật quan sát Bá Tống trước mắt, kiểm tra bố trí của hắn.

Một tia ý thức của Côn Vương âm thầm quét từ đầu tới đuôi Tống Thư Hàng một lần.

Đầu tiên là trang bị trên đầu.

[Tóc ngố, sợi tóc ngố này… là Trường Sinh Giả!] Côn Vương giật mình, nó có thể cảm ứng rõ ràng sợi tóc dài trên đầu Bá Tống kia là một cá thể độc lập, hơn nửa trên đó lộ ra khí tức Trường Sinh Giả.

Sợi tóc ngố này là một vị Trường Sinh Giả độc lập.

Tiếp đến là trên vai Bá Tống đang ngồi một gốc hành tinh, gốc hành này chỉ là tiểu yêu sủng vật bình thường… nhưng mà, thanh bảo đao thu nhỏ buộc bên hông cô lại suýt chói mù mắt Côn Vương.

[Đây là bảo đao cấp bậc gì thế này? Thanh đao này tuyệt đối vượt qua cấp bậc thần binh Trường Sinh Giả! Đây… không phải đạo khí trong truyền thuyết đó chứ?] Gan Côn Vương đang phát run.

Đao này càng nhìn càng giống ‘tạo vật Thiên Đạo – đạo khí’ trong truyền thuyết!

Bá Tống đã giàu đến loại trình độ này ư? Thần binh như đạo khí lại phân phối cho một tiểu yêu sủng vật sử dụng? Điên rồi sao? Đây chính là đạo khí ngay cả Trường Sinh Giả cũng khát vọng đấy!

Ánh mắt tiếp tục hướng xuống, nơi hông Bá Tống treo một đao, một bia.

Lúc này, dường như một đao một bia đang tán gẫu, toàn bộ đều là pháp khi có được khí linh cao cấp!

[Đao này… cực kỳ cổ quái! Đây, đây là tâm ma?] Côn Vương trừng to mắt.

Đậu mè, đây không phải đao, là tâm ma! Hơn nữa, là tâm mà Kiếp Tiên cửu phẩm… Không đúng, là tâm ma cấp bậc cao hơn nữa!

Chẳng lẽ Bá Tống tự rút tâm ma của mình ra luyện hóa thành một thanh đao ư?

Luyện hóa tâm ma thành thần binh, làm sao làm được loại chuyện như vậy cơ chứ?

[Còn có tấm bia đá này, nhìn từ bên ngoài chỉ là pháp khí cấp Kiếp Tiên đỉnh phong, nhưng bên trên ẩn chứa khí tức vô cùng khủng bố. Khí tức này còn khủng bố hơn cả Trường Sinh Giả loại hình chiến đấu nữa. Tấm bia đá này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài!] Trực giác của Côn Vương nói cho nó biết, nói không chừng tấm bia đá này mới là thần binh kinh khủng nhất trên người Bá Tống!

Cuối cùng là trang bị trên chân Bá Tống.

Bá Tống nổi tiếng khắp chư thiên vạn giới lại mang hai chiếc giày khác nhãn hiệu trên chân, hơn nữa, thoạt nhìn đều là giày thể thao thông thường.

[Tại sao lại là hai chiếc giày khác nhãn hiệu? Trong đó khẳng định có chỗ đặc biệt.] Côn Vương cẩn thận từng ly từng tí nhìn trộm giày thể thao trên chân trái của Bá Tống.

Ngay sau đó, nó phát hiện chiếc giày thể thao này lại phát ra bảo quang thần khí bảy màu! Không chỉ như vậy, bên trong giày còn ẩn giấu khí tức làm thế giới sụp đổ, cùng với hương vị Thiên Đạo mỏng manh!

Chiếc giày này chính là chiếc giày thể thao bên chân trái của Tống Thư Hàng bị cầu di vật Thiên Đạo cường hóa +10.

Giọt cầu di vật Thiên Đạo lưu lại bên trong chiếc giày này đã bị Bạch tiền bối two lấy đi, sau đó qua tay trả nó lại cho Tống Thư Hàng.

Mà trong lúc độ kiếp, Tống Thư Hàng đã chém nửa thân thể của mình. Nửa thân thể mới sinh ra không mang giày, hắn bèn tiện tay lấy chiếc giày chiến +10 này ra lần nữa để mang vào.

Sau khi xem hết bố trí toàn thân Bá Tống, lá gan Côn Vương đã mềm nhũn.

Đúng là vũ trang từ đầu đến chân.

Dù là phân thân, Bá Tống cũng là gã đàn ông không có kẽ hở.

Hơn nữa, đám bố trí vũ trang này vẫn chỉ là bề nổi mà Bá

Tống bày ra, trong tối thì có trời mới biết còn cất giấu bảo bối gì?

Lại thêm Bá Tống không phải đi một mình.

Côn Vương âm thầm quét qua hai vị tiên tử và vị tu sĩ tuấn mỹ bên cạnh.

[Đậu mè, khăn quàng cổ cấp Trường Sinh Giả?]

Khăn quàng cổ bạch long quấn quanh cổ vị tiên tử nhỏ xinh kia là Trường Sinh Giả hàng thật giá thật! Long tộc xuất hiện một vị Trường Sinh Giả màu trắng từ khi nào vậy?

Sau đó là vị tiên tử có cặp chân dài kia, mặc dù trên người vị này không có trang bị pháp khí làm người khác chú ý, nhưng khí tức trên người cô vô cùng quái dị, hư hư thực thực, cứ cảm thấy sau lưng cô còn trực tiếp nối liền với một tồn tại đáng sợ nào đó.

Nhìn hết một vòng, ngược lại là vị tu sĩ tuấn mỹ nổi bật nhất thì lại bình thường nhất. Khí tức trên người hắn gần như bằng không, nụ cười mê người cho người ta một loại cảm giác rất thân thiết, khiến người ta không nhịn được muốn tới gần hắn.

Lúc Côn Vương vừa nghĩ như vậy, đột nhiên khí tức trên người vị tu sĩ tuấn mỹ này nhanh chóng biến đổi.

Trong nháy mắt đã hoán đổi từ thân thiết thành khủng bố tột cùng, tà ác tốt cùng!

Dường như hắn là hóa thân của tất cả cái ‘ác’ trên thế gian.

Nếu không phải Côn Vương không có chân thì nó đã run chân từ lâu rồi.

Vật họp theo loài.

Quái vật chỉ làm bằng hữu với quái vật.

Trong nháy mắt Côn Vương đã bóp nát suy nghĩ triệu hoán chân thân qua đây.

Chương 2467: Thiên Đạo không có kẻ nào tốt cả

Lúc này, nếu triệu hoán chân thân tới, nói không chừng sẽ lạnh xác luôn mất.

Đội hình xa hoa của tổ hợp bốn người trước mắt này, lại thêm một đám vật trang sức Trường Sinh Giả, ai tới đều sẽ chết.

Côn Vương chặt chẽ giấu tia ý thức của bản thân ở chỗ sâu trong kim thân Kiếp Tiên Nho gia, không dám tiết lộ chút nào, sợ bị phát hiện.

Nếu như bị Bá Tống phát giác ra điều khác thường… Mất đi bộ kim thân Kiếp Tiên Nho gia này cũng không đáng sợ, chỉ sợ là nói không chừng vị tu sĩ tuấn mỹ bên cạnh có thể trực tiếp dùng một tia ‘ý thức’ này để thuận theo dây leo mà tìm tới gốc gác, rồi bắt luôn bản thể của nó tới.

Không chọc nổi, không chọc nổi.

…

…

Bên cạnh.

Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ đi đến trước mặt Tống Thư Hàng, đưa cột phong ấn lên.

“Tiên Tử vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nhận lấy cây cột quý giá từ trong tay cô rồi gõ nhẹ lên: “Tạo hình cùng với thuật thức phong ấn này, quả nhiên là tác phẩm của đại lão quả cầu béo! Ổn rồi!”

Ý thức Côn Vương đang ẩn nấp lặng lẽ thở dài: “…”

Bảo vật phụ tình này, rõ ràng đã nói sẽ đổi họ Côn, kết quả hiện tại nó lại lén đổi sang họ Bá.

Sung sướng gấp đôi biến thành đâm tim gấp đối.

Khó chịu quá đi.

Sau khi Tạo Hóa Tiên Tử giao cột phong ấn cho Tống Thư Hàng thì hát lên: “Tống ~ A ngốc ~ ba ghim đen ~”

Bằng vào nghệ thuật hát của Tiên Tử, dù không lời, chỉ mỗi giọng hát xuất sắc thôi cũng đã là âm thanh của tự nhiên.

Tống Thư Hàng vừa nghe vừa gật đầu nói: “Thì ra là thế.”

Tiếp đó, hắn xoay người giới thiệu với mọi người: “Tạo Hóa Tiên Tử nói vị bên cạnh cô ấy chính là sư huynh của cô ấy, Uyên Tử trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia. Uyên Tử sư huynh năm đó trọng thương trong đại kiếp Nho gia, bây giờ thần trí mơ hồ. Dáng vẻ như bây giờ mọi người thấy đấy, mặc dù hoạt động được nhưng chỉ là hành động dựa vào bản năng.”

Côn Vương sửng sốt, vậy mà cũng nghe hiểu được ư? Phiên dịch viên thần cấp mà nó muốn lại ở ngay đây!

“Uyên Tử Nho gia, năm đó là đại Nho nổi tiếng khắp chư thiên vạn giới, đáng tiếc.” Bạch long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Năm đó, sự tích Nho gia liên liếp sinh ra mười ba vị Kiếp Tiên trẻ tuổi, chấn kinh thiên hạ. Năng lực dạy học trò của Thánh Nhân được chư thiên vạn giới công nhận.

Uyên Tử là một thành viên có khí chất nhất trong mười ba Kiếp Tiên, nhất cử nhất động của hắn đều lộ ra ý tứ phóng khoáng. Tại thời kỳ viễn cổ, loại phóng khoáng anh tuấn này còn nhấc lên một đợt trào lưu ở rất nhiều thế giới.

“Nếu như năm đó Nho gia không gặp đại kiếp, hiện tại e rằng mười ba Kiếp Tiên đã là mười ba vị Trường Sinh Giả rồi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói tiếp.

Trước đại kiếp Nho gia, hơn phân nửa thành viên trong mười ba Kiếp Tiên đã ngưng tụ ra hình thức ban đầu của ‘đạo’ cho riêng mình.

Cách lúc bước ra khỏi đạo của chính mình, trở thành Trường Sinh Giả chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đáng tiếc, bọn họ đã qua đời quá sớm.

Nếu như năm đó Thiên Đạo thứ bảy tùy hứng thoái vị muộn mấy trăm năm, ở cuộc chiến bất hủ lần trước, nói không chừng sẽ là Thánh Nhân Nho gia dẫn theo sáu vị Trường Sinh Giả trở lên treo thiên hạ lên đánh, chỉ nghĩ tới thôi đã khiến người ta tuyệt vọng.

…

…

“Tống ~ á kéo sách ~” Tạo Hóa Tiên Tử duỗi tay chỉ Uyên Tử, hô lên.

“Được, không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Vừa lúc ta có tọa độ của Nho gia, có thể trực tiếp tiến về Nho gia, đưa Uyên Tử tiền bối về luôn.”

Tạo Hóa Tiên Tử hy vọng Tống Thư Hàng có thể đưa Uyên Tử sư huynh về Nho gia.

Nho gia hiện tại có bốn trong mười ba Kiếp Tiên hồi sinh. Bọn họ sống lại nhờ vào trận pháp hồi sinh mà Thánh Nhân để lại, có được năng lực hành động ngắn ngủi ở hiện thế. Thừa dịp bọn họ còn chưa tiêu tán lần nữa, có lẽ sẽ có thể giúp được cho Uyên Tử.

“Ừm, ừm.” Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ nói.

Sau đó cô chỉ vào cột phong ấn cùng với Nho điển bên trong.

“Được, phong ấn Nho điển cứ giao cho ta giải quyết. Nói thật, cây cột phong ấn này là thu hoạch bất ngờ đấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Chỉ cần cho cột phong ấn vài trăm ngàn phát Dưỡng Đao thuật, nói không chừng cây cột phong ấn này có thể trở thành át chủ bài mới của hắn. Giống như lần trước dùng cột phong ấn để phong ấn cầu di vật Thiên Đạo vậy, chờ sau khi lấy đầy hảo cảm từ cây cột phong ấn mới này là có thể hố đại lão quân địch một phen.

[Giải quyết phong ấn? Bá Tống có thể cởi bỏ được phong ấn cường đại này à? Tạo nghệ trên thuật phong ấn của hắn cũng mạnh đến vậy ư?] Côn Vương ẩn nấp âm thầm nghe trộm, càng hiểu rõ Bá Tống thì càng cảm thấy hắn đáng sợ.

“Cây cột phong ấn này nhỏ yếu hơn cây đang phong ấn bản thể của ta rất nhiều, hẳn là tương đối dễ giải quyết.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Đêm nay ta sẽ bớt thời giờ chà suốt đêm… Đúng rồi Tạo Hóa Tiên Tử, đến lúc đó cô muốn xử lý Nho điển thế nào? Muốn đem nó về Nho gia à?”

Tống Thư Hàng dự định giao Nho điển này cho Tạo Hóa Tiên Tử. Lúc trước khi đánh cược với quả cầu béo và tiền bối ba mắt, sau khi nghe được tin tức về Nho điển, Tạo Hóa Tiên Tử đã cứ nôn nóng mãi. Dường như Nho điển vô cùng quan trọng đối với cô.

“Tống ~ a ngốc!” Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên tung người nhảy lên, nhào vào bên trên cột phong ấn, lắc đầu lia lịa.

Ý của cô là tạm thời không thể trả Nho điển lại cho Nho gia.

“Rất quan trọng ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Quan, trọng.” Tạo Hóa Tiên Tử mở miệng, cô xòe năm ngón tay với Tống Thư Hàng, sau khi suy nghĩ chốc lát lại đổi thành bốn ngón: “Con rệp nhà ngươi trông vậy mà cũng cấn tay đấy!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Được rồi, ta hiểu mà. Tóm lại cứ để Nho điển lại thế giới hạch tâm trước. Chờ khi cô cho rằng đã đến thời cơ chín muồi thì lại báo cho Nho gia biết.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử rất để ý đối với số di vật của Thánh Nhân, thậm chí không muốn để chúng nó trở về Nho gia.

Chẳng hạn như lần trước Tống Thư Hàng định trả con mắt Thánh Nhân lại cho Nho gia thì Tạo Hóa Tiên Tử cũng kháng cự.

[Chẳng lẽ… đại lão Thánh Nhân vẫn còn khả năng hồi sinh ư?] Trong lòng Tống Thư Hàng chợt nảy ra suy nghĩ này.

Tạo Hóa Tiên Tử muốn giữ con mắt và Nho điển bên cạnh, có phải là bởi những vật này là đạo cụ quan trọng dùng để hồi sinh Thánh Nhân không?

“Nha ~” Sau khi được Tống Thư Hàng trả lời khẳng định, Tạo Hóa Tiên Tử nhảy xuống khỏi cột phong ấn. Cô duỗi tay vỗ Tống Thư Hàng, nói: “Thỉnh thoảng cũng nên để ta nói một câu thoại nha.”

Tống Thư Hàng: “…”

Rõ ràng là cô và mỹ nhân rắn công đức vẫn luôn cướp lời thoại của ta được không?

“Kế tiếp chúng ta sẽ đến Nho gia ư?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Nếu như muốn đến Nho gia, vậy nó phải ở lại thế giới hạch tâm một thời gian. Trị số chính khí ở Nho gia quá cao, chúng nó tương khắc với thuộc tính tâm ma của nó. Vũ Nhu Tử da đen có thể nấp trong cái bóng của Tống Thư Hàng, nó lại không có năng lực thiên phú này.

“Ừ, mục tiêu là Nho gia!” Tống Thư Hàng duỗi tay bắn ra, thế giới hạch tâm được mở ra.

Vũ Nhu Tử kéo A Thập Lục thuần thục bước vào trong đó.

Tạo Hóa Tiên Tử kéo Uyên Tử sư huynh nối gót theo sau.

Bạch tiền bối two dừng lại tại chỗ: “Các ngươi đi trước đi, ta ở lại chỗ này nghiên cứu tế đàn phong ấn của quả cầu béo một chút, nếu như có chuyện thì gọi ta. Đúng rồi, nếu như cởi bỏ phong ấn cho Nho điển rồi thì cũng gọi ta nhé.”

Thế giới phong ấn mà đại lão quả cầu béo lưu lại dường như khơi lên hứng thú của Bạch tiền bối two?

“Được, Bạch tiền bối. Vậy chờ sau khi ta cởi bỏ phong ấn lại gọi ngươi nhé.” Tống Thư Hàng gật đầu trả lời.

Cửa vào thế giới hạch tâm đóng lại, cũng mở cửa ra ở bên ngoài Bạch Vân thư viện của Nho gia.

…

…

Chờ sau khi đám người Tống Thư Hàng rời đi, Bạch tiền bối two tiến lên, đi tới bên rìa tế đàn phong ấn.

Hắn duỗi tay gõ nhẹ lên tế đàn, sau đó nắm lấy tế đàn phong ấn, lật mạnh một cái. Tế đàn đã từng bị Côn Vương đào bới, giờ thì cả tế đàn đều bị lật lên, lộ ra không gian khổng lồ trong lòng đất và kết cấu cơ giới phức tạp bên dưới.

Chỗ sâu trong kết cấu cơ giới thoạt nhìn rất cao cấp kia đang vùi một chiếc rương kim loại.

“Thoạt nhìn thì giống như bút tích của quả cầu béo, nhưng bộ phận này hẳn là kiệt tác của quả cầu Thiên Đạo ấy nhỉ.” Bạch tiền bối two xoa cằm nói.

Quả cầu béo bố trí phong ấn và tế đàn ở chỗ này để trấn áp Nho điển.

Sau đó, quả cầu Thiên Đạo lại len lén đào một không gian khổng lồ bên dưới tế đàn, lưu lại pháp khí cơ giới phức tạp và chiếc rương kim loại này.

Đáng nhắc tới chính là, tài liệu làm ra chiếc rương kim loại này là một loại ‘kim loại thể lỏng’.

Không sai, chính là thân thể của quả cầu béo Cửu U!

Cho nên bộ phận kết cấu dưới lòng đất này khẳng định là quả cầu Thiên Đạo gạt quả cầu béo âm thầm làm ra.

“Len lén cắt đi thân thể chúa tể Cửu U của bản thân, Thiên Đạo không có kẻ nào tốt cả.” Bạch tiền bối two khinh bỉ.

Chương 2468: Vô sinh giống số Bá Tống ư?

Bạch tiền bối two bắt đầu thuần thục phá giải thiết bị máy móc thoạt nhìn rất khoa học viễn tưởng này.

Đã không phải lần đầu tiên hắn lặng lẽ phá giải vật phẩm, máy móc của quả cầu béo rồi, vậy nên kinh nghiệm rất già dặn. Mặc dù thứ trước mắt này đến từ tay quả cầu Thiên Đạo, nhưng mạch suy nghĩ trên phương diện chế tạo máy móc của quả cầu Thiên Đạo và quả cầu béo có cùng nguồn gốc, trên tổng thể cũng không ảnh hưởng đến cảm giác trôi chảy khi Bạch tiền bối two dở bỏ máy móc.

Dù trong quá trình tháo dỡ thỉnh thoảng gặp phải phân đoạn hắn xem không hiểu, nhưng cũng không làm khó được Bạch tiền bối two.

Dưới tình huống không cách nào xác định được, hắn có thể dựa vào cảm giác để tháo dỡ vật phẩm. Ở phương diện tháo dỡ, Bạch tiền bối two có được trực giác cấp tông sư, hắn chưa từng tháo hư bất kỳ vật phẩm nào cả.

Tiếc nuối duy nhất là trị số thiên phú phương diện ‘lắp lại vật phẩm’ lại không đạt điểm tối đa.

Nhưng chẳng ai hoàn mỹ cả, là người thì sẽ luôn có chút khuyết điểm. Huống hồ hắn là chúa tể Cửu U, phụ trách chặt chém không phụ trách chữa trị, chỉ lo giết không lo chôn rất phù hợp với thân phận của hắn.

Sau năm sáu phút ngắn ngủi, Bạch tiền bối two đã thành công tháo dỡ mọi thứ đến bên cạnh hộp kim loại thể lỏng.

Không khác là mấy, trăm hay không bằng tay quen!

Sau lưng Bạch tiền bối two, đủ loại linh kiện, bộ kiện bị tháo dỡ ngổn ngang đầy đất.

Tướng quân tinh tinh và ‘thụ thụ’ mọc mặt mỹ nhân được triệu hoán ra, lẳng lặng dọn đám linh kiện này đi, đem về thế giới

Tà Liên để Bạch tiền bối two nghiên cứu sử dụng sau khi về nhà.

“Cuối cùng đã đến khâu mở rương làm người ta mong đợi.” Bạch tiền bối two xoa tay.

[Chủ nhân, trong này có phải đường lui của Thiên Đạo hay không? Cần kéo bản thể của ta qua phong tỏa khu vực này không?] Âm thanh của số Mặt Trời Nhỏ T233 vang lên.

Từ sau khi đổi lại trái tim dự bị của ‘đại lão tinh cầu mọc mắt’, nó không cần ngủ say thời gian dài để tích góp năng lượng nữa, hiện nay nó đảm nhiệm vai trò quản gia cho Bạch tiền bối two. Khác với quản gia nhãn cầu của tiền bối ba mắt, số Mặt Trời Nhỏ T233 vừa đáng tin lại trung thành, bất kỳ việc gì cũng suy nghĩ cho chủ nhân, là tấm gương tốt cho giới quản gia.

Hơn nữa, Mặt Trời Nhỏ chưa bao giờ ghim tim chủ nhân cả.

[Không cần khẩn trương, dù là đường lui thì Thiên Đạo bản thể đã sụp đổ hiện tại cũng không làm gì được ta.] Bạch tiền bối two trả lời.

Thiên Đạo không xuất hiện, quả cầu U U lại chỉ còn một phân thân clone, hiện tại Bạch tiền bối two thân là chúa tể duy nhất chấp chưởng Cửu U, chư thiên vạn giới ai có thể làm gì hắn?

Bạch tiền bối two đi đến bên cạnh rương kim loại thể lỏng kia, vươn tay vỗ nhẹ lên rương.

Trên rương gợn lên một đợt sóng lăn tăn.

“Một thể à?” Thụ yêu mặt mỹ nhân lên tiếng, cả chiếc rương không thấy một chỗ hở, dù muốn tháo dỡ cũng không biết bắt đầu từ đâu.

“Vậy thì để chúng ta mở ra một khe hở cho nó.” Bạch tiền bối two mỉm cười, hắn mang một đôi găng tay mỏng vào, lại lấy ra hai thanh kiếm sắc bén từ trong pháp khí không gian chuyên dụng.

Một thanh kiếm thánh quang khiến tất cả sinh vật Cửu U khó chịu; thanh còn lại là thần binh hệ Nho gia không kém kiếm thánh quang bao nhiêu.

Bạch tiền bối two tay cầm thần binh, hai kiếm đâm mạnh vào rương kim loại thể lỏng.

Sau khi mất đi lực lượng Thiên Đạo che chở, cấp bậc kiên cố của chiếc rương kim loại thể lỏng này cũng không cứng hơn đại lão quả cầu béo bản thể bao nhiêu.

Mà Bạch tiền bối two và quả cầu béo tranh chấp với nhau nghìn nghìn vạn vạn năm, chiến đấu vô số lần. Làm sao cắt được thân thể của quả cầu béo, hiện tại Bạch tiền bối two có quyền phát biểu nhất!

Dưới sự hỗ trợ của kinh nghiệm phong phú và thực lực cường đại của Bạch tiền bối two, hai thanh thánh kiếm cứng rắn mở ra một cái nắp trên chiếc rương kim loại thể lỏng.

“Quả nhiên, dùng thánh kiếm và Nho kiếm đối phó với quả cầu béo, hiệu quả sẽ càng không… tệ.” Lúc nói được một nửa, Bạch tiền bối two đột nhiên có chút mất mát.

Cầu U U bản thể ở thế giới Cửu U đã mất rồi, thủ đoạn đối phó quả cầu béo mà hắn khổ tâm nghiên cứu có hiệu quả đi nữa cũng không còn tác dụng gì.

Bạch tiền bối two đột nhiên cảm thấy có chút buồn tẻ vô vị.

Hắn thu hồi thánh kiếm và Nho kiếm, sau đó xốc mạnh rương kim loại thể lỏng lên.

Trong nháy mắt khi nắp rương mở ra, lập tức có một làn chính khí Nho gia the thé càn quét qua.

Cây mặt mỹ nhân và tướng quân tinh tinh không khỏi lùi về sau một đoạn, trên mặt đầy vẻ khó chịu.

“Chính khí của Thánh Nhân Nho gia?” Bạch tiền bối two suy đoán, ‘chính khí’ lộ ra ngoài này rất giống với khí tức của con mắt Thánh Nhân trên người Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ là bộ phận của Thánh Nhân?

Roẹt ~

Chiếc rương được mở ra hoàn toàn, lộ ra một lỗ khảm ‘hình người’. Nhìn dáng dấp hẳn là vừa vặn có thể chứa một bé trai cao chừng 1,1 mét.

Nhưng mà, trong rương trống rỗng, không có gì cả.

Tướng quân tinh tinh lại gần liếc nhìn một cái: “Ổ, trống không? Chẳng lẽ đã bị chiếc rương này hòa tan rồi ư?”

“Không bị hòa tan.” Bạch tiền bối two duỗi tay sờ nhẹ lên lỗ khảm: “Là ‘đồ vật’ vốn được chứa bên trong đã rời đi.”

Ban đầu trong chiếc rương kim loại thể lỏng chứa một bé trai hình người, nhưng hẳn là bé trai đã rời khỏi nơi này rất lâu rồi.

“Nhìn từ manh mối trước mắt… hẳn là quả cầu Thiên Đạo đã chết từng âm thầm mượn nhờ lực lượng mà Thánh Nhân Nho gia dùng để ngưng tụ Nho điển, thứ đang bị quả cầu béo phong ấn. Cũng dẫn dắt lực lượng của Nho điển xuống không gian dưới lòng đất, dẫn vào trong chiếc rương kim loại thể lỏng này.” Bạch tiền bối two suy đoán.

“Sau đó, cũng không biết dùng phương pháp gì, lợi dụng lực lượng của Nho điển chế tạo một bé trai hình người như vậy?” Số Mặt Trời Nhỏ T233 tiếp tục suy đoán.

“Không sai, nói không chừng trong quá trình này còn sử dụng một phần thân thể của Thánh Nhân.” Bạch tiền bối two gật đầu nói.

“Người nhân tạo?” Mắt của thụ yêu mặt mỹ nhân sáng lên, nói.

“Người cầu tạo.” Bạch tiền bối two sửa lại cách nói của thụ yêu mặt mỹ nhân.

“Quả cầu Thiên Đạo chế tạo người nhân tạo… cầu tạo để làm gì? Chẳng lẽ là muốn làm vật chứa chuyển thế của mình?” Tướng quân tinh tinh nghi hoặc nói.

“Nói không chừng, nó muốn chế tạo ra một Thánh Nhân Nho gia.” Bạch tiền bối two dùng phương thức tư duy của quả cầu béo, tiến hành suy tính.

Trong trận chiến cuối cùng, quả cầu Thiên Đạo bị Thánh Nhân Nho gia dùng ‘thiên phú’ cướp đi một khối ‘tồn tại’. Cho nên, có thể nó muốn bồi dưỡng ra một Thánh Nhân Nho gia để giải quyết vấn đề này?

“Vậy ‘người cầu tạo’ này là ai? Nếu như hắn đã rời khỏi nơi này từ lâu, đến hiện thế, nói không chừng hiện tại nó đã hóa thân thành nhân vật nào đó trong tu chân giới?” Số Mặt Trời Nhỏ T233 phỏng đoán.

“Trong số đại lão chư thiên vạn giới, có người phù hợp với điều kiện này ư?” Thụ thụ mặt mỹ nhân hỏi.

“Không nhất định là đại nhân vật, nói không chừng còn chưa tu luyện tới cảnh giới cao như vậy.” Bạch tiền bối two nói.

“Thánh Nhân Nho gia nhân tạo, đại lão phù hợp trong chư thiên vạn giới.” Tướng quân tinh tinh xoa cằm suy tư chốc lát, đột nhiên mắt sáng lên: “Số Bá Tống?”

Suy nghĩ kỹ thì, có phải số Bá Tống rất phù hợp với thiết lập này không?

“Số Bá Tống là nhân loại hàng thật giá thật.” Số Mặt Trời Nhỏ T233 trả lời.

Tống Thư Hàng là con ruột, không phải con nhặt.

Điểm ấy rất nhiều người đã từng xác nhận.

“Nếu như không phải số Bá Tống, vậy có phải tổ tiên nào đó của số Bá Tống không?” Thụ thụ mặt mỹ nhân suy đoán.

“Không đâu.” Bạch tiền bối two nói: “E rằng người cầu tạo không có khả năng sinh đẻ.”

Không có khả năng sinh đẻ, tức là vô sinh giống số Bá Tống ư?

Chương 2469: Thư Hàng, ngươi thật không phúc hậu

Trong lòng tướng quân tinh tinh và thụ yêu mặt mỹ nhân không hẹn mà cùng hiện lên suy nghĩ như vậy, từ sau khi Tống Thư Hàng hiển thánh lần thứ năm, chúng nó chỉ cần nghe đến những từ ngữ như 'vô sinh, sinh con' thì sẽ lập tức nhớ tới số Bá Tống bắt đầu vô sinh.

Cũng may hiện tại số Hamster đang ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, nếu như nó ở đây, suy nghĩ hiện lên trong đầu khẳng định sẽ phù hợp với thân phận tà ma Cửu U của nó hơn. Huyết thống tà ma Cửu U của nó là chính gốc nhất trong chúng sủng vật của Bạch tiền bối two!

"Nếu như không phải số Bá Tống hoặc tổ tiên của số Bá Tống, vậy tạm thời không nghĩ ra người phù hợp với điều kiện của 'người cầu tạo'." Tướng quân tinh tinh nói với vẻ tiếc nuối.

Thật ra nó vô cùng chờ mong sự triển khai thần kỳ như số Bá Tống là người cầu tạo, bởi vì nghe vào sẽ cảm thấy rất thú vị.

"Nếu như 'người cầu tạo' là Thánh Nhân cầu tạo mà quả cầu Thiên Đạo lợi dụng lực lượng của Nho điển chế tạo ra, như vậy, địa điểm có khả năng tồn tại nhất của nó bây giờ… hẳn là Nho gia?" Lúc này, số Mặt Trời Nhỏ T233 phỏng đoán.

Mặc dù không biết tính cách của Thánh Nhân cầu tạo này, nhưng nếu như là tồn tại lợi dụng năng lực của Thánh Nhân sáng tạo ra, vậy địa điểm tu luyện phù hợp với hắn nhất hẳn là Nho gia?

"Nói không chừng hiện tại 'người cầu tạo' này chính là một đệ tử thiên tài nào đó trong Nho gia, hoặc là một nhân vật cấp bậc trưởng lão nào đó? Lấy thiên phú của hắn, muốn nổi bật tại Nho gia khẳng định không khó!" Mắt tướng quân tinh tinh sáng lên.

"Bọn người số Bá Tống đã đến Nho gia rồi đúng không? Hiện tại Thiên Đạo sụp đổ, 'người cầu tạo' không bị Thiên Đạo hạn chế nữa, nói không chừng có thể nó đã gặp bọn người Bá Tống rồi ấy chứ?” Thụ yêu mặt mỹ nhân men theo suy đoán này, tiếp tục suy luận.

“Nếu như hắn và bọn người số Bá Tống gặp nhau, nói không chừng sẽ dòm ngó con mắt Thánh Nhân và Nho điển của số Bá Tống nhỉ?” Tướng quân tinh tinh tưởng tượng ngày càng xa.

Thụ yêu mặt mỹ nhân: “Sau đó, trong một đêm không trăng gió lớn, người cầu tạo thần bí lặng lẽ lần mò gian phòng của số Bá Tống, đẩy cánh cửa hiu quạnh kia ra.”

“Hơn nửa, nói không chừng trước đêm không trăng gió lớn đó, người cầu tạo sẽ còn nương theo thân phận đệ tử Nho gia, âm thầm bỏ thuốc số Bá Tống, để đến đêm đó hắn sẽ không cách nào chống cự.” Tướng quân tinh tinh bổ sung.

Trong dăm ba câu của nó và thụ yêu mỹ nhân đã biên ra một vở kịch nhỏ chứa đầy ân oán tình thù giữa ‘người cầu tạo’ và số Bá Tống. Tình tiết biến đổi bất ngờ, tình cảm phong phú.

“Kỳ thật số Bá Tống đã rất mệt mỏi, để hắn yên ổn nghỉ ngơi đi.” Số Mặt Trời Nhỏ T233 ôn hòa nói.

Bạch tiền bối two: “…”

“Ngoài ra chủ nhân ơi, có muốn báo cho số Bá Tống biết chuyện liên quan tới ‘người cầu tạo’ không?” Số Mặt Trời Nhỏ T233 hỏi.

“Không cần… Không có tôi luyện thì không trưởng thành được, dù sao đã có đại trận hồi sinh ta chuẩn bị cho bọn họ rồi.” Bạch tiền bối two khoát tay.

Tướng quân tinh tinh nghe vậy bèn ngẩng đầu nhìn trời, bi thương nói: “Ta lại cảm thấy số Bá Tống trưởng thành đã đủ nhanh rồi.”

Lúc nó gặp số Bá Tống lần đầu… số Bá Tống vẫn chỉ là một bé gà con vừa tiếp xúc với tu chân không lâu, ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không biết. Mà khi đó, nó là cường giả bát phẩm ngang tàng, đại tướng chinh tây của Thú Tu giới. Kết quả không tới một năm, hiện tại số Bá Tống đã hiển thánh năm lần, tính toán cảnh giới thì hắn đã là Huyền Thánh hàng thật giá thật rồi?

Có lẽ không bao lâu nữa, số Bá Tống sẽ vượt qua nó mất thôi.

"Nhưng mà, thời gian không còn nhiều." Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Chẳng ai ngờ rằng quả cầu Thiên Đạo sụp đổ nhanh như vậy, mà Tống Thư Hàng vẫn còn dừng lại ở cảnh giới thất phẩm.

Nếu như quả cầu Thiên Đạo có thể kiên trì thêm một năm nữa thì tốt biết bao.

Khi đó, nói không chừng Tống Thư Hàng đã trùng kích đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, bước ra khỏi đạo của chính mình… có được tư cách tranh đoạt bất hủ.

Xem từ tin tức lần trước Bạch Thiên Đạo lưu lại thì lần tranh đoạt bất hủ thứ chín kế tiếp là quan trọng nhất. Mà mấu chốt phá cục là hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo bất hủ… Về phần làm thế nào thì Bạch Thiên Đạo cũng không có manh mối.

Nếu như quả thật có khả năng hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo, Bạch tiền bối two hy vọng Tống Thư Hàng có thể chiếm một vị trí trong đó.

Nếu hàng xóm mới ở Cửu U trong tương lai là Tống U U thì sẽ thú vị lắm đây.

"Đi thôi, trước tiên đem chiếc rương kim loại này về thế giới Tà Liên, kéo về nơi ở của ta nghiên cứu thử xem có thể tìm ra manh mối mới, xác định thân phận của 'người cầu tạo' hay không." Bạch tiền bối two duỗi tay thu hồi rương kim loại thể lỏng.

Chờ sau khi nghiên cứu xong, hắn định chế tạo chiếc rương kim loại thể lòng này thành một quả cầu, dùng để truy điệu quả cầu béo đã mất.

****

Bên kia.

Tống Thư Hàng dẫn đám người đến thế giới Nho gia.

[Kỳ quái, tại sao Bá Tống phải dùng tiểu thế giới để tiến hành bước nhảy không gian? Không trực tiếp dùng quyền hành không gian nhỉ?]

[Ồ, tiểu thế giới này… là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ!] Tia ý thức kia của Côn Vương khẽ động.

Tuy chỉ có thể nhìn thấy một góc núi băng của tiểu thế giới này, nhưng có thể nhìn thấy bóng dáng rất nhiều kiến trúc của Thiên Đình viễn cổ.

Thân là Trường Sinh Giả cổ xưa, Côn Vương có nghiên cứu đối với Thiên Đình viễn cổ. Trong không gian trong bụng bản thể của nó còn cất giấu mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ cỡ nhỏ!

Mà mảnh vỡ trong tiểu thế giới này của Bá Tống vô cùng hoàn chỉnh, đều là các khu vực hoàn chỉnh cỡ lớn của Thiên Đình.

[Còn có, nơi sâu trong tiểu thế giới này… dường như còn ẩn giấu một thế giới càng thần bí, càng kinh khủng hơn thì phải?]

Từ trong tiểu thế giới ẩn giấu kia, thỉnh thoảng để lộ ra một tia khí tức yếu ớt lại khiến nó vô cùng bất an.

Nó cảm thấy áp lực còn lớn hơn cả khi đối mặt với Thánh Nhân Nho gia lúc trước.

Côn Vương càng thu lại ý thức của mình, tránh bị bại lộ.

Nán lại trong tiểu thế giới này của Bá Tống, nó có loại cảm giác một giây dài như một năm vậy.

Cũng may Tống Thư Hàng chỉ dùng thế giới hạch tâm làm trung chuyển, cũng không dừng lại bao lâu đã chuyển dời đến Bạch Vân thư viện của Nho gia.

“Nói thật, mỗi lần đến Bạch Vân thư viện Nho gia, cả bụng lẫn chân ta đều sẽ rút gân.” Tống Thư Hàng đau đớn nói.

Nơi này là chỗ hắn chết thống khổ nhất.

“Lại nói, ta còn chưa xem lần giảng pháp này của Tống tiền bối, đúng lúc thông báo tiếp sóng đến rồi!” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

“Ngừng! Tuyệt đối đừng xem!” Tống Thư Hàng vội la lên: “Lần giảng pháp cuối cùng này vô cùng đau đớn đấy.”

“Nhưng ta đã chọt vào rồi.” Vũ Nhu Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn vội xoay đầu lại, nói với Tô Thị A Thập Lục: “Thập Lục, cô đừng chọt vào.”

“Ta cũng chọt rồi.” Tô Thị A Thập Lục thẹn thùng cúi đầu.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn lại nhìn về phía Thông Nương trên vai.

“Ha, ta đã có kinh nghiệm, phàm là giảng pháp của ngươi, ta đều sẽ chờ sau khi người khác xem xong, lại xem tiếp sóng, ta mới sẽ không tùy tiện…” Thông Nương đắc ý nói: “Chọt, á ~~ trượt tay rồi!”

Tống Thư Hàng: “…”

Đang khi nói chuyện, từ trong Bạch Vân thư viện, có hai viên bảo thạch vô cùng xinh đẹp bay tới.

Đó là bảo thạch làm bằng ngọc lưu ly, tỏa sáng lấp lánh, lớn chừng một tròng mắt.

“Ồ, bảo thạch đẹp quá!” Vũ Nhu Tử nói.

“Nếu thích thì có thể tìm Tống Thư Hàng để xin.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

Vũ Nhu Tử: “? ? ?”

“Đó là mắt của ta.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Trong lúc tán gẫu, đôi bảo thạch làm bằng ngọc lưu ly kia bay đến trước mặt mọi người, có bốn bóng người tuấn mỹ nho sinh chui ra từ trong tròng mắt, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn về phía Uyên Tử.

“Ể? Thì ra là phòng đôi tiêu chuẩn?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói: “Thư Hàng, ngươi thật không phúc hậu. Đã có bốn vị đạo hữu, chí ít ngươi cũng phải chuẩn bị mỗi người một phòng giường lớn chứ!”

Tống Thư Hàng: “…”

Ngươi móc bốn con mắt ra thử xem?

Chương 2470: Có kẻ đang bói về ta từ xa? Đợi ta liên hệ Côn Vương tiền bối đã!

Phải biết rằng hai con mắt trái này vô cùng đặc thù, là sau khi hắn bị thiên phạt đánh đến chỉ còn lại cái đầu, dùng tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công để mọc ra nhục thân thì… bị Tạo Hóa Tiên Tử móc xuống làm con mắt dự bị.

Trong hai con mắt trái này tràn đầy lực lượng trùng sinh và khí tức sinh mệnh cường đại, hoàn toàn khác biệt với con mắt của Tống Thư Hàng ở trạng thái bình thường.

Muốn móc ra con mắt giống vậy, trừ khi lại dẫn thiên phạt xuống, oanh tạc Tống Thư Hàng đến mất thân thể, toàn bộ quá trình tuần hoàn lại một lần mới có thể móc ra tròng mắt lưu ly có chức năng đặc thù giống vậy!

Quá trình này, thiếu bất kỳ một phân đoạn nào cũng đều sẽ xuất hiện sai lầm.

“Thật ra phòng tiêu chuẩn hai người cũng rất tốt, Xích Tiêu kiếm đạo hữu không cần lo lắng cho bọn ta. Thật ra có thể dựa vào con mắt của Bá Tống đạo hữu để bọn ta kéo dài thời gian tồn tại đến hôm nay, bọn ta đã rất thỏa mãn rồi.” Vị Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ trong bốn Kiếp Tiên Nho gia mỉm cười nói: “Hoan nghênh đến Nho gia, mời vào trong nói chuyện.”

“Chỗ như Nho gia, ta làm sao có thể đi vào được!” Xích Tiêu kiếm tâm ma dùng giọng điệu cứng rắn nhất để nói lời kinh sợ nhất.

Trong lúc nói chuyện, từ sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên thò ra một bàn tay công đức nho nhỏ, bắt lấy Xích Tiêu kiếm tâm ma rồi kéo nó vào trong một chiếc kén lớn.

“Ể? A? Chờ chút ~ đừng vậy mà, @#%× Tiên Tử!” Xích Tiêu kiếm tâm ma hét lên.

Chốc lát sau, nó đã bị kéo vào trong kén lớn của mỹ nhân rắn công đức.

Ngay sau đó đám người lờ mờ nghe được một tiếng ‘ực’, cùng với tiếng than tuyệt vọng của Xích Tiêu kiếm tâm ma.

Chẳng ai ngờ rằng lúc mỹ nhân rắn công đức đang trong trạng thái kết kén tiến hóa lại vẫn có thể thò tay ra, tiện thể biểu diễn một màn nuốt kiếm.

Tống Thư Hàng: “…”

“Uyên Tử sư đệ!” Lúc này, ba vị Kiếp Tiên Nho gia khác vây quanh bên cạnh Uyên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử, vẻ mặt mừng rỡ vỗ thân thể Uyên Tử.

Côn Vương ở nơi sâu trong ý thức Uyên Tử chỉ càng thu mình lại, không dám để lộ chút dấu vết nào.

“Y la ~ sách ~ tây ~ đa ~” Bên cạnh, Tạo Hóa Tiên Tử có vẻ rất vui, hô lên với ba vị sư huynh.

Sự xuất hiện của Uyên Tử, bốn vị sư huynh mượn nhãn cầu của Tống Thư Hàng sống sót tới hôm nay, những chuyện này đều làm Tạo Hóa Tiên Tử cảm thấy vui vẻ.

Kiếp Tiên mọt sách, Kiếp Tiên trong trẻo tuấn dật, Kiếp Tiên thần thái phấn chấn đều đần mặt ra.

“Cần phiên dịch không?” Tống Thư Hàng quay qua hỏi.

Thông Nương vội vàng bổ sung: “Loại có thu phí nhé.”

“Đừng nói leo, sao ta có thể thu phí phiên dịch chứ.” Tống Thư Hàng vội che miệng nhỏ của Thông Nương lại.

“Thu phí phiên dịch, nên vậy, nên vậy.” Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ mỉm cười, hắn lật tay lấy ra một viên linh thạch cửu phẩm óng ánh nhét vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Vì sao lại có loại cảm giác ta và Thông Nương đang hát đôi với nhau thế nhỉ?

“Tiền bối, Thông Nương chỉ đang nói đùa thôi.” Tống Thư Hàng lật tay kiên định nhét viên linh thạch cửu phẩm này về: “Ta cũng không thiếu… linh… thạch.”

Nếu như Tống Thư Hàng có được cái mũi của Pinocchio, lúc này vị Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ trước mặt tuyệt đối đã bị đâm xuyên tim đi đời nhà ma rồi.

Lời nói dối này, Tống Thư Hàng đã dùng ý chí toàn thân mình mới nặn nó ra khỏi miệng được đấy.

Nói dối xong hắn lập tức cảm thấy đâm tim.

Hắn trở nên tàn nhẫn, muốn mình tự đâm mình.

“Bá Tống đạo hữu không cần khách khí, bọn ta đều biết ngươi thiếu linh thạch mà.” Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Xem ra toàn bộ Nho gia đều biết chuyện ngươi nghèo. Hiện tại Nho gia đang trăm phương ngàn kế muốn nhét linh thạch cho ngươi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu nói trắng ra.

Cô ở ngoài cuộc nên tỉnh táo, nhìn ra Nho gia đang nghĩ mọi biện pháp nhét linh thạch cho Tống Thư Hàng. Kế tiếp, nếu có cơ hội hoặc lấy cớ, các đại lão Nho gia khẳng định sẽ còn tìm cơ hội không ngừng tặng linh thạch cho Tống Thư Hàng.

“Ha ha.” Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ bèn cười khan, hắn không phải tuýp người có kỹ năng diễn xuất nên dễ dàng bị vị sợi tóc ngố tiên tử này nhìn thấu.

Ngưng cười, hắn cưỡng ép nhét linh thạch cửu phẩm vào trong tay Tống Thư Hàng rồi nói: “Nhận đi, Bá Tống đạo hữu. Đừng đẩy về nữa, bằng không ngươi đẩy ta nhét, hôm nay chúng ta sẽ tốn cả ngày ở cửa Bạch Vân thư viện, đừng mong đi vào.”

“Mặt khác, vừa rồi sư muội nói gì vậy? Làm phiền Bá Tống đạo hữu phiên dịch một hai giúp bọn ta.” Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ bổ sung.

“Vừa rồi Tạo Hóa Tiên Tử đang giới thiệu trạng thái của Uyên Tử cho các ngươi, cô ấy vừa mới nói: trong đại kiếp Nho gia lần trước, Uyên Tử bị trọng thương, hiện tại đang trong trạng thái người thực vật hành động dựa vào bản năng. Nhưng mà hành động vẫn tồn tại một chút bản năng, biết giúp cô ấy chiến đấu, biết giao Nho điển bị phong ấn cho cô ấy. Cho nên cô ấy đưa Uyên Tử đến Nho gia, hy vọng mấy vị sư huynh có thể giúp Uyên Tử, để xem có thể khôi phục thần hồn giúp hắn không?” Tống Thư Hàng phiên dịch.

“Tạo Hóa Tiên Tử? Ồ, đạo hiệu mới của sư muội à?” Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ cười nói với Tạo Hóa Tiên Tử.

“Trong mấy từ vừa rồi của sư muội lại bao hàm nhiều tin tức như vậy ư?” Kiếp Tiên mọt sách đần mặt ra.

“Vì sao Bá Tống đạo hữu có thể nghe hiểu chứ?” Kiếp Tiên thần thái phấn chấn dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Tống Thư Hàng. Rốt cuộc giữa Bá Tống Huyền Thánh và sư muội bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Sao hai người có thể ăn ý đến mức này chứ?

“Sư huynh ~ ngốc ngốc ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử lại nói.

“Câu này bọn ta có thể nghe hiểu.” Kiếp Tiên trong trẻo tuấn dật cười khổ nói, hắn vươn tay sờ Tạo Hóa Tiên Tử: “Việc này không liên quan tới ngốc, muội không thể nói chuyện bình thường được ư?”

“À thì mà là, vừa rồi Tiên Tử có ý là: Nho điển ở trên tay cô ấy, nhưng Nho điển vẫn còn bị phong ấn, cần thời gian rất dài để giải phong ấn. Hơn nữa, sau khi giải phong ấn, Nho điển cũng sẽ không giao về Nho gia lập tức, cô ấy còn có chỗ quan trọng cần dùng.” Tống Thư Hàng phiên dịch.

Kiếp Tiên trong trẻo tuấn dật: “…”

Gì cơ?

Trong một chuỗi ‘ngốc ngốc ngốc’ vừa rồi có nhiều ý nghĩa như vậy à?

“Chuyện Nho điển cứ giao cho sư muội xử lý, bọn huynh sẽ không can thiệp.” Lúc này, Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ mỉm cười, lại nói với Tống Thư Hàng: “Ngoài ra, Bá Tống đạo hữu. Khi nào ngươi định đem Nho điển đến Nho gia, bọn ta nhất định sẽ chuẩn bị nhiều linh thạch hơn, bảo đảm sẽ không để ngươi chịu thiệt, xin yên tâm. Cũng không cần lo lắng vấn đề linh thạch của Nho gia, từ sau khi thế giới Kim Liên mở ra, nhu cầu đối với linh thạch của Nho gia cũng giảm mạnh. Hiện tại tốc độ kiếm linh thạch của bọn ta đã vượt xa tốc độ tiêu hao linh thạch rồi.”

Nho gia có tiền, vô cùng có tiền, hơn nữa sẽ càng ngày càng có tiền!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười… Muốn cười, nhưng đột nhiên lại hâm mộ đến muốn khóc.

“Đi nào, Bá Tống đạo hữu. Chúng ta đừng đứng ở cửa nữa, mời vào.” Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ mỉm cười dẫn đường cho đám người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoay người, dắt Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử vước vào Bạch Vân thư viện Nho gia. Lúc này A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đang xem tiếp sóng Huyền Thánh giảng pháp của hắn. Qua không bao lâu, đoán chừng các cô sẽ rơi vào trong ‘vòng lặp vô hạn’, hắn phải kéo các cô di để phòng bất trắc.

Chỗ lối vào Bạch Vân thư viện có một tầng kết giới.

Trong nháy mắt khi thân thể Tống Thư Hàng vừa xen vào kết giới, đột nhiên ‘báo động virus’ vang lên trong đầu: có người đang bói về hắn từ xa!

Hơn nữa còn bói về hắn dưới tình huống hắn đang đeo mặt nạ che giấu thiên cơ.

Nói cách khác, lai lịch của đối phương không nhỏ!

“Ha, lúc này lại đến phiên sổ đen số 2 của ta ra sân rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Phía sau…

Côn Vương ở nơi sâu trong ý thức Uyên Tử: “? ? ?”

Chương 2471: Không phải ta, đừng nói nhảm, ngươi nhận lầm người rồi!

Lúc Côn Vương nghe Tống Thư Hàng nhắc tới ‘sổ đen số 2’ thì lập tức sinh lòng cảnh giác.

Bởi vì nó ở ngay bên trong ‘sổ đen số 2’.

Càng quan trọng hơn là, thiên chi tử nằm trong ‘sổ đen số 2’ cùng nó trước đó đã đi đời nhà ma rồi.

Bá Tống muốn làm gì đây!

Vì sao lúc vừa bước vào phạm vi Nho gia, hắn đột nhiên nhắc đến ‘sổ đen số 2’ chứ?

Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra ta ẩn nấp ở nơi sâu trong ý thức của Uyên Tử?

Hắn dẫn dụ ta tiến vào Nho gia là vì muốn đối phó ta ư?

Chẳng lẽ tất cả đều là âm mưu của Bá Tống?

Trong nháy mắt, trong đầu Côn Vương hiện lên cả triệu khả năng.

Không được, quá bị động.

Hẳn là ta nên chủ động một chút!

Côn Vương thầm nghĩ.

Ngay lúc nghìn vạn đầu mối đồng thời chuyển động trong lòng Côn Vương… Đột nhiên, bản thể của nó nhận được một tin nhắn riêng đến từ Bá Tống Huyền Thánh.

[Hi ~ Côn Vương tiền bối, chào buổi tối nhé!] Ấy thế mà lại là giọng điệu thăm hỏi vô cùng thân thiết.

Côn Vương có thể khẳng định câu chào hỏi này của Bá Tống tuyệt đối không có ý tốt!

‘Nếu không phải một tia ý thức của ta treo sau lưng ngươi, biết ngươi muốn hố ta, nếu không thì đúng là có thể bị giọng điệu thân thiết này của ngươi lừa mất rồi.’ Côn Vương thầm nghĩ.

Vậy ta phải trả lời Bá Tống ư?

Nó biết Bá Tống muốn hố nó, nhưng nó đoán không ra Bá Tống định hố nó thế nào.

Loại cảm giác này vô cùng đau trứng, giống như là bị trói vào con mắt treo lên trở thành bia ngắm của 'trò chơi phi đao' vậy, biết kế tiếp sẽ có phi đao cắm về phía mình, nhưng lại không biết phi đao phóng tới từ hướng nào, lại bắn về vị trí nào trên thân thể mình.

Ngay lúc Côn Vương do dự có nên trả lời Tống Thư Hàng hay không, tin nhắn thân thiết của Tống Thư Hàng lại đến lần nữa: [Côn Vương tiền bối, ngươi không cần trả lời ta gấp. Ta chỉ chào hỏi ngươi một tiếng thôi, không có chuyện gì khác cả, tạm biệt nhé ~]

Chỉ cần kết nối 'trò chuyện riêng' được, vậy đã ném đi được cái nồi này rồi. Về phần Côn Vương tiền bối có trả lời hắn hay không đã không còn quan trọng nữa.

Côn Vương: "? ? ?"

Đồng thời, trong kết giới Bạch Vân thư viện Nho gia.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Xong xuôi, lông cừu không thể đè nhổ mỗi một con… Cho nên, lần sau có thể đổi sang Hà Chỉ tiền bối thôi."

Phía sau, Côn Vương nơi sâu trong ý thức Uyên Tử: "? ? ?"

Xong xuôi rồi? Kết thúc rồi?

Cứ vậy mà chào hỏi nó một tiếng, cũng không đợi nó trả lời thì đã kết thúc rồi?

Đây là thao tác gì vậy?

Côn Vương hoàn toàn không cách nào lý giải được Bá Tống muốn làm gì?

Lẽ nào là nhàm chán vô vị đến đau trứng nên mới trêu nó từ xa một chút?

[Không thể nào, Bá Tống Huyền Thánh không phải kẻ rỗi hơi như vậy.] Côn Vương lập tức phủ định suy đoán của mình, Bá Tống Huyền Thánh là một gã đàn ông đi một bước tính ba bước.

Từ lần nhân tiền hiển thánh thứ năm có thể thấy được, mỗi một bước đi của hắn đều nằm trong tính toán, bao gồm cả giẫm lên tiết điểm khi Thiên Đạo sụp đổ để chứng đạo trường sinh, cũng tiếp xúc với 'quy tắc giảng pháp chí cao'.

Gã đàn ông đáng sợ này sẽ không làm chuyện không có ý nghĩa.

Nhất định là trong lúc chào hỏi chat riêng tư, hắn đã âm thầm động tay động chân gì đó với bản thể của nó.

Lại nghĩ tới thiên chi tử trong 'sổ đen số 2' đã đi đời nhà ma, trong lòng Côn Vương dâng lên mười hai phần cảnh giác. Đồng thời, bản thể của nó đã bày ra trên trăm loại thủ đoạn phòng ngự quanh thân mình trong nháy mắt.

Hành động này của nó chắc chắn là lựa chọn anh minh!

Một giây ngay sau khi Côn Vương bố trí phòng ngự xong, một ý chí hủy diệt khóa chặt vị trí ẩn náu nơi biển sâu của nó.

Ý chí này… kèm theo thiên uy, tựa như Thiên Đạo giáng lâm. Nhưng khác với Thiên Đạo, ý chí này mang tử khí nặng nề, đại biểu cho tử vong và hủy diệt, tràn đầy khí tức tiêu cực.

Ý chí đáng sợ này khóa chặt Côn Vương nơi biển sâu. Sau đó, một luồng tấn công tinh thần khủng bố vượt qua vô số vị diện, phủ xuống trên người Côn Vương.

[Tìm được ngươi rồi, Bá Tống.] Trong luồng tấn công tinh thần này còn ẩn chứa một giọng nói máy móc lạnh băng, không chút tình cảm nào.

Côn Vương: "! ! !"

Bá Tống? Ta?

Không phải ta, đừng nói nhảm, ngươi nhận nhầm người rồi!

Ngoài ra, trong nháy mắt nó đã đoán ra nguyên nhân đột nhiên Bá Tống nhắn tin riêng cho nó, tuyệt đối là tin nhắn riêng đột nhiên xuất hiện vừa rồi đã dời đi định vị vị trí của ý chí đáng sợ này!

Vốn luồng ý chí đáng sợ này hẳn muốn khóa mục tiêu Bá Tống, nhưng bởi vì 'chat riêng' của Bá Tống mà chuyển dời sang người nó.

Bá Tống lại gài hàng ta!

Nhưng lúc này, Côn Vương đã không kịp đậu xanh rau má Bá Tống nữa.

Dưới luồng tấn công tinh thần kia, trên trăm loại thủ đoạn phòng ngự quanh thân nó đang không ngừng sụp đổ.

Cuối cùng, luồng tấn công tinh thần bị một trăm tầng phòng ngự làm suy yếu đến cực hạn kia đánh lên người Côn Vương, chấn cho đầu Côn Vương phình ra, vừa tê vừa cay.

Côn Vương: “…”

Tấn công tinh thần vượt qua vị diện còn có thể trong nháy mắt quét sach một trăm tầng phòng ngự của nó, cuối cùng còn có thể chấn cho sọ não nó căng phồng ra.

Đây là quái vật gì thế này?

Côn Vương suy nghĩ chốc lát rồi nhanh chóng mở cánh cửa không gian ra, rời xa trái đất hiện thế, trực tiếp chuyển dời vào trong đại bản doanh ‘Vân giới’ của nó ở sát vách.

“Bá Tống.” Côn Vương nghiến răng nghiến lợi nhìn cái tên Bá Tống trong danh sách mạng chat Tu Chân chằm chằm.

Có nên gửi tin nhắn chửi hắn hay không?

Nhưng mà, lỡ như gửi tin nhắn rồi lại bị quái vật vừa rồi quấn lấy thì làm sao?

[Xóa bạn, ta muốn xóa Bá Tống ra khỏi danh sách bạn bè!] Côn Vương thử gửi yêu cầu cho chức năng mạng chat Tu Chân.

[Ting ~ trí tuệ nhân tạo chăm sóc khách hàng sóc nhỏ cấn tay sẽ phục vụ cho ngươi.]

Sóc nhỏ cấn tay: [Ting ~ xóa Bá Tống thất bại. Hiện nay chức năng xóa bạn còn chưa được cập nhật, xin hãy chờ đợi phiên bản cải tiến nâng cấp tiếp theo.]

Côn Vương: “Đậu má!”

Nào có đạo lý thêm bạn được lại không xóa bạn được, đánh giá hệ thống của thứ này ở đâu? Nó tuyệt đối phải lên đánh giá kém mấy cái mới được.

[Vậy chặn tin nhắn từ Bá Tống, từ chối trò chuyện riêng với hắn!] Một lát sau, Côn Vương gửi yêu cầu của mình lần nữa.

Sóc nhỏ cấn tay: [Ting ~ hiện nay chức năng ‘chặn trò chuyện riêng từ bạn bè' vẫn đang trong thời kỳ close beta. Ngài không phải người dùng close beta, tạm thời không mở ra mục chức năng này. Kính xin chờ đợi phiên bản nâng cấp tiếp theo. Xin hỏi có thể hỗ trợ ngài việc gì nữa không?]

Côn Vương: "…"

Sau một lúc lâu.

[Vậy ta nạp tiền thì sao?] Côn Vương bình tĩnh thử nghiệm.

Sóc nhỏ cấn tay: [Ting ~ hiện nay hệ thống nạp tiền vẫn chưa mở ra, đề nghị của ngài đã được tiếp thu, chúng tôi sẽ thêm ngài vào hệ thống nạp tiền phiên bản dùng thử kế tiếp, xin hãy chờ đợi.]

Côn Vương: "Đậu!!"

Vô sỉ!

[Đánh giá kém cho Bá Tống.] Côn Vương vừa nói vừa bắt đầu nghiên cứu ngược hướng mạng chat Tu Chân này.

Nếu nguy hiểm ném nồi từ hệ thống mạng chat Tu Chân này tiếp tục treo trên người nó, chẳng khác nào phải liên tục không ngừng gánh nồi thay Bá Tống.

Cho nên, Côn Vương muốn nghiên cứu ngược hướng nguyên lý pháp thuật của mạng chat Tu Chân này, sau đó tháo nó ra khỏi người mình!

Hoặc là nghiên cứu nó thấu triệt, dùng để quản chế ngược lại Bá Tống!

Sóc nhỏ cấn tay: [Ting ~ đánh giá kém thành công. Đánh giá kém của Bá Tống +1.]

[Quyền hạn, hiện nay ta có quyền hạn gì?] Côn Vương hỏi.

Xác định quyền hạn của mình, lại thông qua quyền hạn từng bước thăm dò nền tảng của chức năng mạng chat Tu Chân này, cuối cùng túm lấy chỗ hở của nó!

Chờ khi nó túm được chỗ hở, chính là ngày quản chế ngược lại Bá Tống!

Chương 2472: Kỹ xảo nhỏ tăng độ làm màu

Ngay lúc Côn Vương chuẩn bị chuyên tâm nghiên cứu phần mềm chat Tu Chân để tháo nó ra khỏi người mình hoặc là túm được chỗ hở quản chế ngược lại Bá Tống, nó lại không chú ý tới có một bóng mờ đang lặng lẽ đến gần nó.

Nồi bị Bá Tống ném tới không phải là nồi không dính, cũng không dễ dứt bỏ như vậy!

Cho dù Côn Vương lập tức sử dụng chuyển dời vị diện không gian, từ trái đất hiện thế chuyển dời đến Vân giới, nhưng nó vẫn không thoát khỏi định vị của cái nồi kia.

Bóng mờ nọ lén lén lút lút, lặng lẽ tới gần Côn Vương.

Mà Côn Vương lại hoàn toàn không cảm ứng được việc đối phương tiếp cận!

Phải biết rằng Côn Vương chính là Trường Sinh Giả hàng thật giá thật, đại lão đứng trên Tống Thư Hàng, là tồn tại được xưng là ‘Côn Vương tiền bối’.

Dù đạo trường sinh của nó không am hiểu loại hình chiến đấu, nhưng mỗi một tồn tại bước ra trường sinh chi đạo đều có tư chất ngút trời, tuyệt đối chẳng thể nào yếu được.

“Vèo!” Sau khi bóng mờ kia tiếp cận đến khoảng cách nhất định thì đột nhiên bộc phát. Thân hình nó hóa thành một màn nước đầy trời, bao phủ lên Côn Vương to lớn!

Trong màn nước đầy trời kia, không gian bị phong tỏa, linh lực bị rút ra.

Đến tận khi màn nước phủ xuống, Côn Vương mới phản ứng lại!

Nó không ngờ tới ấy thế mà bản thân lại bị kẻ khác lén lút tới gần đến vậy!

“Thiên Bằng Độn Pháp!” Trong lúc nguy cấp, Côn Vương nhanh chóng chuyển đổi hình thái, hóa côn thành bằng thi triển độn pháp, sát sao né được một kích đánh lén này.

Ầm!!

Sau lưng, màn nước kia phủ xuống, trực tiếp nuốt trọn cả vị trí Côn Vương nán lại trước đó, mặt đất bị cắn nuốt thành một hố sâu.

Lần đầu tiên Côn Vương gặp phải một con quái vật có khẩu vị còn tốt hơn mình.

“Bá Tống, tìm được ngươi rồi.” Quái vật màn nước kia phát ra âm thanh quái dị.

“Ngươi mù à? Ta giống Bá Tống chỗ nào hả?” Côn Vương tức giận nói.

“Đừng tưởng rằng ngươi béo lên thì ta sẽ không nhận ra ngươi. Bá Tống.” Quái vật màn nước lạnh lùng nói.

Côn Vương: “! ! !”

Béo?

“Đừng tưởng rằng ta sợ ngươi.” Côn Vương xoay người lại, không chạy trốn nữa.

Dù giữa các Trường Sinh Giả có sự phân chia mạnh yếu.

Nhưng trừ khi mạnh như Thánh Nhân Nho gia, cao hơn Trường Sinh Giả bình thường nửa cảnh giới… Nếu không, giữa các Trường Sinh Giả cũng không đến mức ai sợ ai!

Lại một trận chiến Trường Sinh Giả cấp bậc đỉnh phong được mở màn.

Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, tất cả Kiếp Tiên, Trường Sinh Giả đều không tị hiềm nữa, có thể yên tâm lớn mật mà toàn lực ra tay.

Đây cũng là tiết tấu khiến thế giới đại loạn.

…

…

Bên kia.

Bạch Vân thư viện Nho gia.

Dưới sự hướng dẫn của vị Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ kia, đám người Tống Thư Hàng được dẫn đến thế giới Kim Liên của Nho gia.

“Lại nói, ta vẫn chưa biết đạo hiệu của các vị tiền bối.” Tống

Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến việc này bèn lên tiếng.

Lần trước sau khi bốn vị Kiếp Tiên Nho gia sống lại, lại có được nhãn cầu phòng đôi của Tống Thư Hàng thì lập tức cáo biệt rời đi. Từ đầu tới đuôi, Tống Thư Hàng đều chưa từng hỏi tên bọn họ.

Cho tới bây giờ, Tống Thư Hàng đều nhận mặt mười ba Kiếp Tiên.

Một vị ôn tồn lễ độ, một vị khí chất thần thái phấn chấn, một vị dáng vẻ mọt sách, một vị trong trẻo tuấn dật. Lại thêm thư sinh thủy tinh mượn linh quỷ của Tống Thư Hàng không trả từ rất lâu trước đây, cùng với thư sinh tiêu sái 'Uyên Tử' phía sau, người duy nhất hắn biết đạo hiệu.

Trừ đó ra, hình như còn có một thư sinh lôi thôi lếch thếch…

Mười ba Kiếp Tiên Nho gia, Tống Thư Hàng đã gặp được phân nửa.

"Bá Tống đạo hữu, chúng ta vẫn nên luận giao ngang hàng đi. Hai chữ tiền bối, bọn ta tuyệt đối không dám nhận đâu." Vị Kiếp Tiên trong trẻo tuấn dật kia xua tay lia lịa.

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt nghi hoặc: "? ? ?"

Phía sau, Côn Vương ở sâu trong ý thức Uyên Tử nghe vậy, trong lòng khẽ động. Phản ứng của Kiếp Tiên Nho gia đối với Bá Tống lại quái dị như vậy, điều này lại càng chứng thực suy đoán của nó.

Bá Tống Huyền Thánh rất có thể là Thánh Nhân chuyển thế. Nếu không, dựa vào cái gì mà mấy vị Kiếp Tiên Nho gia đối xử với hắn đặc biệt như thế chứ?

Ngoài ra… từ sau khi tiến vào thế giới Kim Liên của Nho gia, liên hệ giữa tia ý thức này và bản thể của Côn Vương đã bị cắt đứt. Lúc này rớt mạng nên nó chỉ có thể tay làm hàm nhai. Thậm chí nó còn không biết chuyện bản thể của mình bị một con quái vật màn nước quấn lấy.

"Bá Tống đạo hữu cứ trực tiếp gọi đạo hiệu của bọn ta là được." Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ chỉ vào bản thân nói: "Ta là…"

"Nhị ngốc ngốc!" Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh hô lên.

Kiếp Tiên ôn tồn lễ độ: “…”

“Thì ra là Ôn Tử đạo hữu.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, người cũng như tên, Ôn Tử sư huynh ôn nhã hữu lễ, là tư thái trong mơ của Tống Thư Hàng.

Lúc này, bên cạnh, vị Kiếp Tiên tuấn tú thoát tục kia họ nhẹ một tiếng nói: “Khụ, ta là…”

“Tam ngốc ngốc!” Tạo Hóa Tiên Tử cướp lời.

Kiếp Tiên trong trẻo tuấn dật: “…”

“Thì ra là Nhan Tử đạo hữu.” Tống Thư Hàng phiên dịch, hắn có ấn tượng rất sâu với vị Kiếp Tiên trong trẻo tuấn dật này. Trước đây lần đầu tiên gặp mặt, chính vị Kiếp Tiên trong trẻo tuấn dật này vừa nghe sợi tóc ngố Sở các chủ lên tiếng đã kinh hãi hô lên ‘tóc ngố thành tinh’, sau đó bị sợi tóc ngố Sở các chủ xâu thành chuỗi.

Không ngờ vị này lại là tam ngốc ngốc… quả nhiên, mang số ba đều không phải hạng phàm tục!

“Ta là thất ngốc ngốc.” Kiếp Tiên mọt sách trưng ra vẻ tuyệt vọng, tự giới thiệu mình.

Sau khi nói xong, hắn bình tĩnh đứng tại chỗ, chờ Tống Thư Hàng tự mình lĩnh ngộ đạo hiệu và nói ra tên hắn.

Tống Thư Hàng đần thối mặt ra.

Kiếp Tiên mọt sách nhìn Tống Thư Hàng với mong đợi, gương mặt tuấn tú dường như biết nói: nào, mau nói tên của ta ra đi!

Tạo Hóa Tiên Tử xoay đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó hô: “Ừm, thất ngốc ngốc.”

“À à à, thì ra là Trì Tử đạo hữu.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười xán lạn.

Kiếp Tiên mọt sách Trì Tử trầm mặc chốc lát rồi nói: “Đều là từ ‘thất ngốc ngốc’ này, vì sao ta nói ngươi nghe không hiểu mà sư muội nói là ngươi hiểu được ngay thế? Nguyên lý là gì?”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta cũng không biết, dù sao Tạo Hóa Tiên Tử vừa mở miệng là ta có thể ngầm hiểu ngay.

“Có thể là giữa ta và Trì Tử sư huynh không đủ ăn ý chăng?”

Tống Thư Hàng thử trả lời.

Sau khi Kiếp Tiên mọt sách suy nghĩ một chút thì nói: “Vậy chúng ta nghĩ biện pháp tăng điểm ăn ý giữa đôi bên nhé?”

“Vẫn là… không cần đâu.” Tống Thư Hàng xin miễn.

Giữa hắn và Trì Tử sư huynh thụ thụ bất thân.

“Cuối cùng là ta.” Vị Kiếp Tiên thần thái phấn chấn cười nói, hắn nói xong rồi chờ sư muội giới thiệu giúp hắn.

“Thập nhất ngốc ngốc.” Tạo Hóa Tiên Tử giới thiệu.

“Ngọc Tử đạo hữu, ta nhớ rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ôn Tử, Nhan Tử, Trì Tử, Ngọc Tử, còn có Uyên Tử.

Dường như đạo hiệu giữa các Kiếp Tiên Nho gia đều là sản phẩm có quy cách?

[Một vài phương pháp sử dụng của ngôn ngữ viễn cổ có chút khác biệt với hiện tại. Kỳ thực ngươi có thể đọc ngược đạo hiệu của mấy vị Kiếp Tiên Nho gia này lại. Nhưng dù sao ý nghĩa cũng không khác mấy.] Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ âm thầm nhắc nhở.

“Đọc ngược lại? Tử Ôn, Tử Nhan, Tử Trì, Tử Ngọc còn có Tử Uyên… Ầy, thế này là lập tức tăng độ làm màu ngay!” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Cùng một đạo hiệu, có đôi khi đổi trật tự một chút là lại có cảm giác không ngờ.

Vậy nếu đổi trật tự thánh hào của hắn… có phải Tống Bá nghe rất bùi tai không?

“Ây, thôi quên đi.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

…

…

Mặc khác, cùng lúc giao lưu với Kiếp Tiên Nho gia, Tống Thư Hàng nhất tâm nhị dụng, một bộ phận ý thức kết nối với nữ sĩ lưới rồng, trưng cầu ý kiến của cô: “Nữ sĩ lưới rồng, có thể lần ngược ra tin tức liên quan tới kẻ bói về ta từ xa vừa rồi không?”

“1. Số Bá Tống, xin gọi ta là nữ sĩ quả cầu béo.” Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở: “2. Tin tức đã xác định, đối chiếu với lịch sử ghi chép, số liệu của kẻ công kích từ xa là [cầu di vật Thiên Đạo].”

"Cầu di vật Thiên Đạo? Không phải nó đã bị ta và Bạch tiền bối two phong ấn rồi à?" Tống Thư Hàng sửng sốt.

Hắn tự tay dùng cột phong ấn, phong ấn lại phần lớn 'cầu di vật Thiên Đạo', hiện tại còn để lại trong hang ổ của Bạch tiền bối two.

Chẳng lẽ cầu di vật Thiên Đạo đã chạy ra ngoài rồi ư?

Chương 2473: Tư thế chữ T ưu tú

Nếu cầu di vật Thiên Đạo trốn ra khỏi phong ấn thì không phải trò đùa nữa. Sơ ý một chút thôi, không chỉ Tống Thư Hàng thịt nát xương tan… mà ngay cả thế giới cũng sẽ bị hủy diệt, tiến vào ngày tận thế.

[Phải xác nhận với Bạch tiền bối two xem có phải cầu di vật Thiên Đạo trong cột phong ấn đã trốn ra ngoài rồi không?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Làm sao vậy? Đột nhiên lại căng thẳng như thế?” Lúc này, bia đá đạo hữu bên hông nghi hoặc truyền âm hỏi.

Trừ bia đá đạo hữu ra, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu, Thông Nương trên vai, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bên cạnh, cùng với bạch long tỷ tỷ và mấy vị Kiếp Tiên Nho gia trước mắt, tất cả đều đang nhìn hắn.

Dù Tống Thư Hàng hiện đang đeo mặt nạ, che đi gương mặt biết nói chuyện kia… Nhưng ngôn ngữ thân thể của hắn không cam lòng yếu thế, thường xuyên truyền tin tức trong lòng Tống Thư Hàng cho người bên cạnh.

Cả người hắn đều là nguồn spam di động, không giấu được bí mật.

“Bá Tống đạo hữu gặp phải khó khăn gì ư? Có cần bọn ta hỗ trợ không?” Kiếp Tiên ‘Tử Ôn’ nhị ngốc ngốc ôn tồn lễ độ tri kỷ dò hỏi.

“Nếu như bọn ta và Nho gia có thể giúp được chỗ nào, bọn ta nhất định ứng phó toàn lực.” Tam ngốc ngốc ‘Tử Nhân’ vỗ ngực nói.

“Còn chưa xác định có phải là chuyện lớn hay không.” Tống Thư Hàng nói, hắn miêu tả đơn giản với chúng đạo hữu một lần chuyện về ‘có kẻ bói về hắn từ xa’ và ‘hoài nghi đối tượng bói về hắn là cầu di vật Thiên Đạo’.

Thất ngốc ngốc ‘Tử Trì’ kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng: “Cầu di vật Thiên Đạo? Thế mà Bá Tống đạo hữu lại từng tiếp xúc với loại tồn tại này ư?”

“Cũng đã tiếp xúc vài lần, vất vả lắm mới chạy thoát thân khỏi tay nó. Về sau dưới sự giúp đỡ của Bạch tiền bối Cửu U mới đánh ngược lại nó một phen.” Tống Thư Hàng nhớ tới cầu di vật Thiên Đạo, trong lòng còn sợ hãi + đau lòng. Hắn từng dùng ‘khắc kim nhất kích’ trên người cầu di vật Thiên Đạo một lần, nhớ tới cầu di vật Thiên Đạo hắn lập tức đau lòng đến run rẩy nói không nên lời.

‘Lại còn đánh ngược lại cầu di vật Thiên Đạo cơ à?’ Mấy vị Kiếp Tiên Nho gia bị Tống Thư Hàng giả ngầu trong vô hình làm hết hồn. Phàm là thứ có liên quan đến ‘Thiên Đạo’ thì đều không đơn giản.

Bá Tống có thể nói là lửng mật của tu chân giới, chư thiên vạn giới không có đối tượng nào hắn không dám đánh.

Vào thời khác này, trong lòng bốn vị Kiếp Tiên Nho gia cũng bắt đầu hoài nghi Bá Tống có phải lão sư nhà mình chuyển thế hay không. Hiện tại, toàn bộ Nho gia đều loan truyền như thế, hơn nữa 99.9% đệ tử Nho gia đều tuyệt đối tin tưởng việc này.

[Móa, cầu di vật Thiên Đạo!] Lúc này, Côn Vương ở chỗ sâu trong ý thức Uyên Tử uất ức đến mức muốn chửi má nó.

Tên Bá Tống này đúng là vô sỉ, vậy mà dẫn cái bồn tai họa cầu di vật Thiên Đạo đến chỗ bản thể của nó! Cũng may bản thể nó phản ứng rất nhanh, trực tiếp từ trái đất hiện thế trở về Vân giới.

Về sau nhất định phải phòng bị Bá Tống, tuyệt đối không thể để hắn thừa cơ hội!

Hơn nữa, tin tức liên quan đến cầu di vật Thiên Đạo, nó phải nghĩ cách nhanh chóng truyền tin cho bản thể. Tránh cho bản thể vì không đủ tình báo mà chịu thiệt thòi.

…

…

Bia đá đạo hữu: “Đúng rồi, Thư Hàng đạo hữu. Nếu như kẻ bói về ngươi từ xa lần này thật sự là cầu di vật Thiên Đạo, vậy chúng ta hãy lập tức liên hệ với Bạch U… chủ nhân của ta, hỏi xem có phải cầu di vật Thiên Đạo thật sự thoát khốn rồi không!”

Từ sau khi Bạch tiền bối two chế tác nó thành bia mộ của Tống Thư Hàng, nó vẫn luôn nhớ kỹ chữ trên bia mộ của mình, thời thời khắc khắc nhắc nhở mình không thể tùy tiện tìm đường chết như Bá Tống.

Dù sao dưới tình huống bình thường, sinh mệnh chỉ có một lần, không thể tùy tiện chết được.

‘Muộn rồi!’ Lúc này, trên thân bia đá đạo hữu phát ra âm thanh lạnh lùng cay nghiệt của Bạch tiền bối two.

Ngay sau đó, thân thể bia đá đạo hữu bắt đầu đâm về phía đỉnh của thế giới Kim Liên theo hình xoắn ốc.

Thế giới Kim Liên là một không gian độc lập, dưới tình huống bình thường, ngay cả lực lượng của chúa tể Cửu U đều sẽ bị ngăn chặn.

Nhưng bản thể của Bạch tiền bối two đang ở thế giới Tà Liên đối ứng với thế giới Kim Liên.

Hơn nữa Tống Thư Hàng cũng đang ở trong thế giới Kim Liên, có thế giới hạch tâm của hắn làm môi giới, Bạch tiền bối two có thể thông qua thế giới hạch tâm ảnh hưởng đến tấm bia đá đang ở trong thế giới Kim Liên.

“Bạch chủ nhân tha mạng ~” Bia đá đạo hữu quéo ngay trong một giây. Kỳ thật thăng thiên hình xoắn ốc không đau không ngứa với nó. Nhưng Bạch two là chúa tể Cửu U, chọc giận hắn là lựa chọn vô cùng không lý trí. Lúc này, nhận sợ + nhận sai mới là hành động lý trí nhất.

“A ~~ chờ chút, Bạch tiền bối, ta là người qua đường Tống vô tội mà!” Tống Thư Hàng bi thương nói.

Rõ ràng là lỗi của bia đá đạo hữu, nhưng bởi vì bia đá đạo hữu buộc bên hông hắn, cho nên ngay cả hắn cũng tiện thể bị đưa lên trời theo hình xoắn ốc luôn.

Người qua đường vô tội bị tiện thể kéo theo là đáng thương nhất đấy.

Bởi vì Bạch tiền bối two tự mình ra tay, tốc độ chuyển động của Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu nhanh chóng nhưng mãnh liệt tựa như gió táp vậy, mà tư thế cũng khác với thăng thiên hình xoắn ốc bình thường.

Lần này, một người một bia xoay tròn hình chữ T tạo thành chong chóng tre.

Tống Thư Hàng là gạch nằm ngang.

Bia đá đạo hữu bên hông bị xoay ra kích cỡ nguyên hình, chỉa vào eo Tống Thư Hàng, điên cuồng xoay tròn.

Thế sự đều có nhân quả, chuyện trước đây ngươi từng làm với người khác, tương lai cũng sẽ có người làm chuyện giống vậy với ngươi.

Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, bạch long tỷ tỷ và nhóm Kiếp Tiên Nho gia, toàn bộ ngẩng đầu, đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng thăng thiên.

“Ta muốn bay cao hơn ~ bay cao hơn ~ vũ đạo tựa như cuồng phong ~ tránh khỏi ôm ấp ~” Tạo Hóa Tiên Tử thả giọng hát lên, phối BGM cảm động lòng người cho Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu đang thăng thiên.

Âm thanh tự nhiên sống động phối với tư thế xoay tròn của Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu, vô cùng có cảm giác.

[Quả nhiên tấm bia đá này không tầm thường! Tuy nhìn từ bên ngoài, nó chỉ là pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm định phong, nhưng lực lượng nó cất giấu mới là đáng sợ nhất.] Một tia ý thức kia của Côn Vương khẳng định suy đoán của chính mình.

Tách, tách, tách ~

Cùng lúc đó, trong hư không vang lên âm thanh kỳ quái. Có hơi giống tiếng chụp ảnh, cũng có hơi giống tiếng chụp màn hình điện thoại. Cũng không biết Bạch tiền bối two đang tiến hành thao tác gì?

…

…

Phía dưới, Tạo Hóa Tiên Tử hát xong một khúc, Bạch tiền bối two rốt cục bỏ qua cho tấm bia đá, để nó và Tống Thư Hàng xoay tròn hạ xuống từ không trung.

Sau khi hạ xuống, chân Tống Thư Hàng như nhũn ra: “Bạch tiền bối, lần sau nếu như ngươi muốn động thủ với bia đá đạo hữu thì có thể nhắc ta trước một tiếng, ta sẽ tế nó…”

Lời còn chưa nói hết, bia đá đạo hữu lập tức ngắt ngang: “Bá Tống đạo hữu, ngươi và ta sinh tử không rời. Nếu ngươi chết, ta làm bia. Mặc kệ xảy ra tình huống gì, ta cũng sẽ không rời khỏi ngươi.”

Tống Thư Hàng: “…”

[Cầu di vật Thiên Đạo trong hang ổ của ta không xảy ra biến hóa gì, vẫn bị phong ấn. Phương diện phong ấn cũng không có gì dị thường.] Lúc này, giọng Bạch tiền bối two trực tiếp vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Quả cầu béo di vật không có dị thường ư?

Tống Thư Hàng cau mày suy tư, đột nhiên trong lòng hắn chợt động: “Kẻ công kích ta có phải là những di vật Thiên Đạo khác hay không?”

Quả cầu béo đã là Thiên Đạo nhiệm kỳ thứ tám, trước nó có nhiều Thiên Đạo như vậy, khẳng định cũng có di vật Thiên Đạo lưu lại!

Chương 2474: Bản chất của lịch sử là một đài thu âm

“Có lẽ trong đó sẽ có Bạch di vật Thiên Đạo, mắt di vật Thiên Đạo, rồng di vật Thiên Đạo vân vân?” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Bia đá đạo hữu: “…”

Một giây sau, bia đá đạo hữu mới vừa rồi còn nói với Tống Thư Hàng ‘sinh tử không rời, nếu ngươi chết, ta làm bia’ đã nhanh chóng cởi dây thừng bên hông Tống Thư Hàng và mình ra, nhảy hai ba cái đã rời khỏi Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng linh hoạt rơi vào tay Tạo Hóa Tiên Tử, hóa thành bia qua đường ăn dưa, không muốn bị cuốn vào tai kiếp của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ nghi hoặc: “? ? ?”

Nhưng mà, Bạch tiền bối two không có phản ứng với từ ‘Bạch di vật Thiên Đạo’ này, dường như hắn có thể tiếp nhận từ ‘Bạch di vật Thiên Đạo’ này, có thể là bởi vì từ này không miêu tả hắn, cho nên Bạch cảm thấy không hề hấn gì cả?

Thấy Tống Thư Hàng không bị đưa lên trời, bia đá đạo hữu ít nhiều có chút tiếc nuối.

‘Tâm tư của chúa tể Cửu U quá phức tạp lại hay thay đổi, căn bản không cách nào phỏng đoán.’

…

…

Lúc này, giọng Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng lần nữa: [Đừng suy nghĩ nhiều… công kích ngươi vẫn là cầu di vật Thiên Đạo.]

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Không phải cầu di vật Thiên Đạo còn bị phong ấn ư?

[Trạng thái của quả cầu béo khá đặc thù, di vật của nó đã sinh ra lúc Thiên Đạo còn chưa sụp đổ, cũng bị chúng ta phong ấn. Mà sau khi Thiên Đạo hoàn toàn sụp đổ, trong thiên địa lại lần nữa ra đời ‘cầu di vật Thiên Đạo’ mới, lặn đi tứ phía. Ngươi có thể lý giải như thế này: cầu di vật trước đó là quả cầu Thiên Đạo còn chưa chết hẳn, chỉ chết gần một nửa. Lần này là sau khi nó chết hoàn toàn, để lại hơn phân nửa di vật khác.] Bạch tiền bối two giải thích.

Thiên Đạo chấp chưởng chư thiên vạn giới, di vật hoàn chỉnh đương nhiên sẽ không nhỏ như vậy. Thậm chí, ở một 'góc xó xỉnh không người biết' tại mỗi vị diện đều có khả năng sinh ra di vật Thiên Đạo mới bất cứ lúc nào. Ngay cả số lượng cũng có thể không phải là một đơn vị.

Trừ khi chờ đến Thiên Đạo tân nhiệm chứng đạo mới có thể quét qua chư thiên vạn giới, khiến 'di vật Thiên Đạo' ẩn nấp một lần nữa.

"Không chết hết? Chết một nửa, lưu lại một nửa?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, không hổ là Thiên Đạo, thao tác hay ho nhiều thật đấy.

"Chết một nửa lưu một nửa, đang nói Thư Hàng ngươi à?" Bên trong kén lớn công đức phát ra giọng của Xích Tiêu kiếm tâm ma. Dù bị bọc trong kén, nó cũng sẽ không vứt bỏ chức trách tâm ma của mình.

"Ta thì không gọi là chết một nửa được, ta là chết đến mức chỉ còn mỗi cái đầu." Tống Thư Hàng trả lời.

"A ~ chết rồi chết rồi chết rồi!" Đang lúc nói chuyện, Thông Nương đột nhiên hét lên.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Từ lúc nào Thông Nương lại nhập vai như thế?

Từng vật trang sức trên người hắn đều đang tiến hóa theo hướng siêu diễn à?

"Bị nghiền chết rồi, đừng mà ~ bị nghiền nát rồi." Thông Nương kêu thảm. Cô đang xem Huyền Thánh giảng pháp của Tống Thư Hàng, trước đó đang giảng ngon trớn, đột nhiên phong cách giảng pháp biến đổi, cảnh tượng chuyển đến không gian Kim Liên của Nho gia. Ngay sau đó, cô nhập vào nhân vật 'Tống Thư Hàng' bị ngón tay sắt thép nghiền nát.

Loại đau đớn này còn đau hơn hành ra khỏi vỏ, mầm hành rơi xuống gấp trăm ngàn lần.

Điều khiến Thông Nương tuyệt vọng nhất là… đoạn trải nghiệm này, cô đã từng thể nghiệm! Lúc trước, cô ở ngay trong ngực Tống Thư Hàng, lần lượt bị cắt nát rồi hồi sinh.

Mà lần này, cô nhập vào thể nghiệm từ góc nhìn của Tống Thư Hàng, tiếp nhận thể nghiệm bị đại lão quả cầu béo nghiền chết từ một góc độ khác. Chuyện như vậy, lúc nhìn từ góc độ khác thì chính là một loại thể nghiệm mới mẻ!

Bởi vì đã trải qua sự kiện nguyên bản, cho nên Thông Nương rõ ràng nhất, thể nghiệm bị nghiền chết này không chỉ một lần, mà là một vòng lặp vô hạn!

Đời hành, sao mà tàn nhẫn!

“Bên phía ta cũng bắt đầu rồi!” Bên cạnh, Vũ Nhu Tử hưng phấn nói: “A, cả thân thể đều bị nghiền nát rồi, thảm quá đi!”

“? ? ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử chằm chằm, hắn không hề nhìn thấy vẻ ‘đau đớn’ từ trên người Vũ Nhu Tử.

Lại nói, dường như đau đớn của chủ nhân có thể chia cho linh quỷ. Có phải Vũ Nhu Tử đã chuyển đau đớn của mình cho Thiên Đế không nhỉ?

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh thì ngược lại, khuôn mặt nhỏ xinh nhăn lại, hiển nhiên đang cố chịu đau đớn.

“Cho nên, trước đó ta đã bảo các cô đừng chọt vào xem trực tiếp rồi.” Tống Thư Hàng thở dài, hắn duỗi tay tể ra chiếc chăn cùng loại của đại lão cái gì cũng có thể bán, rồi quấn Thông Nương, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, để các cô nằm xuống.

“A a a, quả nhiên đã hồi sinh rồi, lúc ấy là ai thả ra hồi sinh vậy!” Hai tay Thông Nương ôm mầm hành, phát ra tiếng kêu khàn cả giọng.

Hẳng Hỏa tiền bối ở sát bên vừa hứng thú bừng bừng đi tới, chuẩn bị chạm mặt với Tống Thư Hàng thì thân hình chợt cứng đờ.

“Nhịn chút đi, đau đớn sẽ qua ngay thôi.” Tống Thư Hàng chỉ có thể an ủi như thế.

‘Sức miễn dịch đau đớn’ của hắn không cách nào chế thành vắc xin được, không thể tạo ra kháng thể với đau đớn cho mấy người Tô Thị A Thập Lục.

Nhìn A Thập Lục nhẫn nhịn đau đớn, nghe Thông Nương kêu thảm, hắn đành chịu bó tay.

Sợi tóc ngố Sở các chủ nói: “Đưa các cô ấy vào thế giới hạch tâm đi, suối nguồn sự sống có thể giảm bớt đau đớn trên tinh thần cho các cô ấy.”

Tống Thư Hàng nghe vậy, ánh mắt sáng lên: “Đúng vậy! Suối nguồn sự sống có thể làm giảm đau đớn trên tinh thần cho các cô ấy ở trình độ nhất định!”

“Tống tiền bối, ta không cần.” Vũ Nhu Tử xua tay nói: “Ta không cảm thấy đau chút nào.”

“Đừng khinh thường… đợt thể nghiệm đau đớn này càng về sau thì càng đau hơn.” Tống Thư Hàng vẫy tay, cưỡng ép đưa Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Thông Nương vào thế giới hạch tâm, bố trí cho các cô ở bên cạnh Sở các chủ bản thể, cùng Sở các chủ thổi bong bóng.

Bạch long tỷ tỷ lựa chọn lưu lại, cô chuyển từ cổ Tô Thị A Thập Lục đến cổ Tống Thư Hàng. Tạm thời, cô không muốn vào thế giới hạch tâm trò chuyện với Sở các chủ bản thể.

So ra thì, cô tình nguyện đối mặt với sợi tóc ngố Sở các chủ hơn.

[Trong thế giới Nho gia này rõ ràng là độc lập ngăn cách, Bá Tống còn có thể mở ra tiểu thế giới của mình ư? Tiểu thế giới của hắn mạnh mẽ đến vậy à?] Côn Vương trong ý thức Uyên Tử chợt động trong lòng, ghi chép tin tức này lại.

Nếu như… nó nói là nếu như, tương lai nó muốn nhằm vào Bá Tống thì nhất định phải nghĩ cách chặn đứng tiểu thế giới đặc thù này! Nếu không, Bá Tống dựa vào tiểu thế giới này, có thể công có thể thủ có thể trốn, tính cơ động quá mạnh. Cho nên, nhất định phải nghĩ cách hạn chế!

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng đóng thế giới hạch tâm lại thì thở dài môt hơi: “Cầu di vật Thiên Đạo mới, đây chính là kẻ khiến người khác đau đầu.”

“Cầu di vật Thiên Đạo mới? Cầu di vật Thiên Đạo two ư?” Bia đá đạo hữu hỏi.

Bạch long tỷ tỷ: “Có nắm chắc không?”

“Không có, nhưng có kinh nghiệm, có lẽ có thể chơi lại mánh cũ.” Tống Thư Hàng duỗi tay dò vào thế giới hạch tâm, âm thầm sờ lên cột phong ấn mà đại lão quả cầu béo dùng để phong ấn Nho điển.

Trong cõi u minh, dường như giữa cột phong ấn và cầu di vật Thiên Đạo tồn tại một loại duyên phận.

Bản chất của lịch sử chính là đài máy thu âm.

Cầu di vật Thiên Đạo two có lẽ đã định sẵn sẽ bị phong ấn trong cây cột của đại lão quả cầu béo chăng?

[Nhưng muốn phong ấn cầu di vật Thiên Đạo thì cần phải có người phối hợp mới được.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ầm ~

Trong lúc đang suy tư, bên ngoài thế giới Kim Liên truyền đến một đợt chấn động dữ dội.

“Ta xin ngươi mở to hai mắt ra, đừng mù như thế nữa! Bá Tống ngươi muốn tìm đang ở trong này, trong Nho gia này! Nên đừng đuổi theo ta nữa!” Một âm thanh lớn như tiếng sấm từ bên ngoài Bạch Vân thư viện truyền thẳng đến bên trong thế giới Kim Liên.

Chương 2475: Trận phá!

“Chết tiệt, đừng đuổi theo ta nữa. Đã nói rồi, Bá Tống ở ngay bên dưới. Ngươn muốn tìm Bá Tống thì liên quan gì tới ta chứ!” Âm thanh tựa tiếng sấm phẫn nộ rít gào.

[Âm thanh này? Chờ chút, bản thể của ta đến rồi!] Sau khi thần thức Côn Vương ở sâu trong thân thể Uyên Tử nghe thấy âm thanh này, tâm tình như sắp hỏng mất.

Bản thể, ngươi đừng tới đây!

Bá Tống bên này có thần trang toàn thân, bên cạnh còn có năm vị chiến lực Trường Sinh Giả trở lên, là đội hình tử vong, ai tới đều phải chết!

“Ể? Là Côn Vương tiền bối?” Tống Thư Hàng cẩn thận lắng nghe bèn nhận ra thân phận chủ nhân của âm thanh này.

Giọng của Côn Vương tiền bối rất đặc thù, độ phân biệt cực cao.

Nhưng mà, sao Côn Vương lại chạy đến đây rồi?

Hơn nữa hình như nó đang bị người ta truy sát?

Còn có… vừa rồi Côn Vương hét lên rằng ‘Bá Tống ở Nho gia’.

[Là cầu di vật Thiên Đạo bói toán từ xa, tìm được Côn Vương tiền bối? Cũng một mạch truy sát nó?] Trong lòng Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát đã có suy đoán.

“Côn Vương tiền bối? Ta có ấn tượng! Vị tiền bối này từng khiêu chiến lão sư… Lão sư đại chiến với nó một ngày một đêm, cũng lấy nó làm tài liệu giảng dạy, thông qua phương thức hình chiếu để tiếp sóng cuộc chiến kia đến Nho gia, biểu diễn phương thức chiến đấu giữa Trường Sinh Giả cho bọn ta. Đồng thời, lão sư còn thí nghiệm nhiều loại pháp thuật hoàn toàn mới trên người nó. Đúng rồi, sự tích của Côn Vương tiền bối hiện vẫn còn ghi lại trong sách giáo khoa của Nho gia bọn ta.” Thất sư huynh Trì Tử suy tư nói.

[Ta không còn mặt mũi nữa!] Ý thức Côn Vương trong thân thể Uyên Tử âm thầm rít gào.

Vốn là, trước đây nó và Thánh Nhân Nho gia đại chiến một ngày một đêm, phần thực lực này được chư thiên vạn giới thừa nhận. Dù sao, trong cuộc chiến bất hủ thời kỳ viễn cổ, đối thủ có thể đại chiến một ngày một đêm với Thánh Nhân Nho gia cũng không nhiều.

Không ngờ rằng, lúc ấy Thánh Nhân Nho gia lại lấy nó làm tài liệu giảng dạy, vừa thực chiến vừa nhân cơ hội dạy dỗ đệ tử. Hơn nữa, còn ghi nó vào trong sách giáo khoa.

Đậu xanh, lúc nào đó nhất định phải nghĩ cách xóa đi nội dung trong sách giáo khoa của Nho gia mới được!

…

…

“Có kẻ đang đuổi giết Côn Vương… Côn Vương là Trường Sinh Giả lâu năm, thực lực mạnh mẽ vô cùng. Ai lại có thể đuổi theo nó chạy tán loạn khắp thế giới nhỉ?” Nhị sư huynh Ôn Tử nhíu mày. Hơn nữa, từ tiếng gào thét vừa rồi của Côn Vương thì mục tiêu chân chính của tồn tại cường đại đang truy sát nó thật ra là ‘Bá Tống’?

“Phân phó tất cả thành viên Nho gia lui về thế giới Kim Liên!” Tam sư huynh Nhan Tử bình tĩnh hạ lệnh.

Đối phương hướng về phía Bá Tống mà tới, vậy kế tiếp rất có thể sẽ có một trận ác chiến. Lúc này, hiệu quả của thế giới Kim Liên hiện ra rồi. Có thế giới Kim Liên ở đây, mặc kệ Nho gia gặp phải tai nạn gì đều đứng ở thế bất bại!

“Nếu như ta đoán không sai, rất có thể là cầu di vật Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích.

Đồng thời, hắn duỗi tay lấy cột phong ấn Nho điển đặt trong thế giới hạch tâm ra.

Trước mắt bao người, hai tay Tống Thư Hàng liên tục chà xát bên trên cột phong ấn. Mái tóc dài của hắn hóa thành hai mươi bàn tay, cũng điên cuồng chà lên cột phong ấn.

Mỗi một lần hai mươi bàn tay chà lên đều sẽ hiện ra bảo quang bảy màu.

Cột phong ấn đang phong ấn Nho điển không ngừng chấn

động.

Dường như mỗi lần bàn tay Tống Thư Hàng chà lên nó đều có thể giúp nó đạt được cường hóa?

[Bản thể của ta bị cầu di vật Thiên Đạo đuổi theo ư?] Một tia ý thức Côn Vương tức giận.

[Ngoài ra, Bá Tống đang muốn cởi bỏ phong ấn à? Không đúng, hiệu quả này rõ ràng là đang cường hóa phong ấn!]

Nó đoán không ra rốt cuộc Bá Tống muốn làm gì.

“Không được, thời gian quá cấp bách.” Tống Thư Hàng buông tay, thả cột phong ấn ra.

Muốn thành lập tình hữu nghị với cột phong ấn thì ít nhất cần thi triển Dưỡng Đao thuật một ngày một đêm làm cơ sở. Thời gian quá ngắn, căn bản không đạt được hiệu quả.

Chỉ đành tạm thời từ bỏ ý tưởng dùng cột phong ấn để phong ấn cầu di vật Thiên Đạo.

Như vậy, chỉ có thể thử dùng thủ đoạn ‘phong ấn Bạch chưa biết số 1-33 ở thế giới nhân tạo’. Đây vốn là thủ đoạn định dùng để phong ấn đại lão quả cầu béo phân thân clone. Hiện tại xem ra, phải dùng trên người một quả cầu khác rồi.

Mặc dù tình huống vô cùng nguy cấp, nhưng Tống Thư Hàng cũng không kinh hoảng.

Thế giới hạch tâm của hắn vẫn chưa quéo, hơn nữa ý thức của Bạch tiền bối two ở ngay bên cạnh, khiến hắn tràn đầy cảm giác an toàn.

“Hiện tại tình huống bên ngoài như thế nào?” Bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu, hỏi.

Phía sau, Hằng Hỏa tiền bối bước nhanh đến, trả lời: “Tồn tại nghi là cầu di vật Thiên Đạo kia vẫn đang đuổi theo Côn Vương tiền bối. Dường như nhận định Côn Vương chính là Thư Hàng. Điều này giúp Nho gia bọn ta tranh thủ đủ thời gian rút lui.”

Dứt lời, Hằng Hỏa Chân Quân giương tay lên, chiếu hình tình huống bên ngoài trong thế giới Kim Liên.

Bên ngoài đại trận kết giới phòng ngự của Nho gia, một quả cầu thể lỏng đen kịt đang truy sát Côn Vương.

Thủ đoạn công kích của quả cầu kim loại thể lỏng đơn giản thô bạo, nó trực tiếp hóa thân thể mình thành màn nước khủng bố, không ngừng chụp về phía Côn Vương, muốn nuốt trọn cả người Côn Vương.

Côn Vương không ngừng né tránh, đạo thuật trên người nó không ngừng chém ra, đánh về phía quả cầu kim loại thể lỏng. Nhưng toàn bộ công kích của nó đều bị màn nước 'cầu di vật Thiên Đạo' cắn nuốt. Thậm chỉ, cầu di vật Thiên Đạo này còn có thể cường hóa một bộ phận các đạo thuật đã nuốt vào rồi phun ngược lại.

Trong lúc đó, Côn Vương thử phá vỡ đại trận hộ tông Nho gia.

Nhưng cường độ đại trận hộ tông của Nho gia vượt qua dự tính của Côn Vương. Đại trận này từng được người khác cường hóa, có lực lượng cấp bậc Trường Sinh Giả. Hơn nữa, âm thầm cường hóa đại trận hộ tông là tu sĩ Nho gia chính tông.

Chẳng biết từ lúc nào, Nho gia lại sinh ra một vị Trường Sinh Giả?

Lại thêm sau khi bốn trong mười ba Kiếp Tiên hồi sinh trở về, cũng vẫn luôn ra tay sửa chữa đại trận hộ tông Nho gia.

Dưới hai tầng cường hóa, nhất thời nửa khắc Côn Vương không cách nào phá vỡ đại trận Nho gia, không cách nào dẫn cầu di vật Thiên Đạo tới Nho gia.

Côn Vương vừa tức vừa giận, trong lòng hận không thể nuốt Bá Tống vào rồi tiêu hóa, lại lôi hắn ra ngoài bón phân cho hoa!

"Thu lại một màn này đi, đến khi đó thừa dịp trước khi bốn người bọn ta tiêu tán sẽ làm yếu ảnh hưởng của pháp tắc trong đó, bổ sung vào kho tư liệu giảng dạy của Nho gia chúng ta." Nhị sư huynh Ôn Tử hòa nhã nói.

Nho gia trải qua mấy lần đại kiếp, kho tư liệu giảng dạy trở nên khuyết thiếu rất lớn. Trong khoảng thời gian này, bốn người bọn họ vẫn đang điên cuồng bổ sung vào kho tư liệu, bọn họ muốn lưu lại càng nhiều truyền thừa tài phú tri thức quý báu cho Nho gia hơn nữa.

Hằng Hỏa tiền bối gật đầu: "Từ lúc bắt đầu thì ta đã cho thu lại rồi."

"Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới điều này!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn cũng là người có đệ tử, tương lai khẳng định cần các loại tri thức để dạy đệ tử.

Lúc đánh nhau với đại lão trước đây, hắn đều không âm thầm thu lại cảnh chiến đấu, lãng phí biết bao nhiêu tri thức làm tài liệu giảng dạy?

Tri thức cũng là tài phú.

Ầm ~~

Lúc này, cầu di vật Thiên Đạo đột nhiên âm thầm phát lực, tốc độ tăng lên mấy lần, đụng vào người Côn Vương một cách hung hãn.

Thân thể khổng lồ của Côn Vương bị đụng vào phía trên đại trận hộ tông Nho gia, há mồm phun ra… lượng lớn bảo vật!

Những bảo vật này rơi xuống đất, tỏa sáng lấp lánh.

Những thứ này đều là vật sưu tầm quý báu của Côn Vương, tồn trữ trong không gian nơi bụng nó. Kết quả bị cầu di vật Thiên Đạo đụng một cái, phun ra không ít.

Roẹt roẹt ~

Cùng lúc đó, đại trận hộ tông Nho gia cũng không chống đỡ nổi, vỡ vụn ra.

Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo nện xuống bên trong Nho gia!

Chương 2476: Thời cơ không thể để mất!

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng trên hình chiếu chằm chằm, tìm kiếm cơ hội.

Nếu như bắt được thời cơ, hắn phải thử xem có thể phong ấn cầu di vật Thiên Đạo hay không.

Lúc nhìn thấy bảo vật quý giá mà Côn Vương nôn ra đầy đất, mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng lên. Cũng không phải hắn thấy tiền sáng mắt, mà là hắn thấy được một thời cơ đánh ‘cầu di vật Thiên Đạo’!

Đám bảo vật đầy đất này chính là vật sưu tầm của Trường Sinh Giả Côn Vương, dù cách màn hình cũng có thể nhìn ra sự quý giá của chúng. Nếu như đốt tiền hết toàn bộ chúng nó… bảo đảm có thể đánh cầu di vật Thiên Đạo trọng thương!

Sau khi cầu di vật Thiên Đạo trọng thương thì dù là kim loại thể lỏng cũng không thoát khỏi kết cục bị hắn phong ấn!

Đây là một cơ hội.

Cơ hội tốt có thể giải quyết cầu di vật Thiên Đạo.

“Đúng rồi Bạch tiền bối, ngươi còn hứng thú với cầu di vật Thiên Đạo không?” Tống Thư Hàng âm thầm liên hệ với Bạch tiền bối two trong đầu.

“Không có hứng thú, trong tay ta đã có một bộ phận cầu di vật có thể dùng để thí nghiệm rồi.” Bạch tiền bối two trả lời trong đầu Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, chỉ cần bổ sung linh thạch, cầu di vật bị tiêu hao hết còn có thể sinh trưởng trở lại, là vật thí nghiệm có thể cắt nhiều lần, không cần lo lắng vấn đề tiêu hao hết sạch. Hiện tại hắn không có tí hứng thú nào với cầu di vật Thiên Đạo bên ngoài Nho gia cả.

“Vậy Bạch tiền bối, lát nữa lúc ta ra ngoài đánh cầu di vật Thiên Đạo… ngươi có thể chăm sóc ta từ xa một chút không? Trận pháp hồi sinh rất quý giá, chúng ta có thể không lãng phí thì đừng tùy tiện lãng phí." Tống Thư Hàng lại nói.

Bạch tiền bối two: "..."

Trong lòng số Bá Tống vẫn rất tự biết mình, biết ra ngoài đánh cầu di vật Thiên Đạo thì rất có thể sẽ ngủm củ yoit.

"Nếu biết sẽ chết thì ngươi còn ra ngoài làm gì?" Bạch tiền bối two nhắc nhở: "Ngươi chỉ cần nán lại trong thế giới Kim Liên của Nho gia, cầu di vật Thiên Đạo cũng không cách nào phát hiện các ngươi, Côn Vương cũng không cách nào tìm được các ngươi. Tìm không được các ngươi, đương nhiên bọn chúng chỉ có thể rời đi."

"Nhưng cầu di vật Thiên Đạo chung quy là một mối họa lớn, chỉ cần nó vẫn tồn tại trên thế gian thì sẽ không ngừng bói về ta từ xa, nắm lấy cơ hội bóp chết ta. Cho nên, thừa dịp hôm nay có Côn Vương tiền bối kháng quái ở đằng trước, ta phải thử xem có thể phong ấn đại lão cầu di vật Thiên Đạo hay không, cắt đứt hậu hoạn này." Tống Thư Hàng tỉnh táo phân tích: "Hơn nữa, bảo vậy quý giá đầy đất thế kia, bỏ qua cơ hội này sẽ không còn cơ hội khác đâu!"

Bạch tiền bối two nghe vậy, trong lòng đột nhiên mềm nhũn... Thư Hàng đã nghèo đến nước này à.

"Được rồi, ta sẽ chăm sóc ngươi từ xa. Đặt đầu vào thế giới hạch tâm đi, bản thể của ta sẽ tăng cường lớp phòng ngự cuối cùng cho ngươi." Bạch tiền bối two nói.

Chỉ cần vẫn còn đầu, lại thêm có máu của Thánh Nhân Nho gia thu hồi các bảo vật và khí quan trọng yếu trong cơ thể thì nhục thân Tống Thư Hàng có thể trùng sinh bất cứ lúc nào.

"Cảm ơn Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng mừng rỡ trong lòng.

Ngay sau đó, trước mặt mọi người, Tống Thư Hàng ngắt đầu mình xuống.

Lúc Thông Nương trong thế giới hạch tâm thấy cảnh này, mặc dù đau đớn nhưng lại cảm thấy mừng thầm, Tống Thư Hàng ngươi cũng có ngày hôm nay!

"Làm gì vậy?" Bạch long tỷ tỷ quấn trên cổ mất đi chỗ dựa, bất mãn nói.

“Ta giao đầu cho Bạch tiền bối để thêm vào phòng ngự cuối cùng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn vẫy tay một cái, đưa đầu vào thế giới hạch tâm.

Bạch long tỷ tỷ lập tức đoán được tâm tư Tống Thư Hàng: “Ngươi muốn đi ra ngoài đánh cầu di vật Thiên Đạo à?”

“Đương nhiên.” Rốn Tống Thư Hàng phát ra âm thanh.

Lần trước sau khi hắn mất đi thân thể, ẩn trong ‘thân thể bằng gỗ’ nên có được bản lĩnh lấy vú làm mắt lấy rốn làm miệng.

Sau khi thông qua tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công làm thân thể mình mọc ra lần nữa, dường như năng lực này đã được bảo lưu một bộ phận.

Năng lực lấy vú làm mắt không kế thừa được, nhưng năng lực lấy rốn phát ra tiếng lại được bảo lưu.

“Cơ hội hiếm có, nếu như có thể… ta hy vọng hôm nay sẽ an bài kết cục cho đại lão cầu di vật Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Trong thế giới hạch tâm, số Hamster ôm đầu Tống Thư Hàng, chuyển dời vào thế giới Tà Liên, giao đầu hắn cho Bạch tiền bối two để đặt thêm phòng ngự cuối cùng.

“Thông Nương, lần này ta muốn mượn Cửu Tu Phượng Hoàng Đao dùng một lát.” Rốn Tống Thư Hàng phát ra tiếng.

Đối mặt với đại lão cầu di vật Thiên Đạo, tuyệt đối không thể có chút lơi lỏng nào.

“Không thành, vấn đề…” Thông Nương run rẩy trả lời.

Trên thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra một tiếng phượng hót, nó bay ra từ bên hông Thông Nương, hóa thành kích cỡ bình thường rồi rơi vào tay Tống Thư Hàng.

“Sở tiền bối, lát nữa xin nhờ cô cho tóc ngố… nạp đầy năng lượng.” Tống Thư Hàng lại nói.

“Ừm.” Sở các chủ gật đầu.

“Ta… giao bạch long tỷ tỷ… cho ngươi mượn.” Tô Thị A Thập Lục ngâm mình bên cạnh Sở các chủ, cắn răng nói.

“Được!” Tống Thư Hàng cười nói.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

“Tống tiền bối, thả ta ra ngoài đi. Nói không chừng ta có thể giúp một tay đấy.” Vũ Nhu Tử ngâm mình ở một bên khác của Sở các chủ hô lên.

Bên ngoài là cầu di vật Thiên Đạo đại chiến Côn Vương, hiện tại Tống tiền bối muốn xen vào cuộc chiến. Vở kịch lớn như vậy, cô thật sự không muốn bỏ qua.

“Ta sẽ dẫn theo Vũ Nhu Tử tâm ma, cô ngoan ngoãn ở trong thế giới hạch tâm đi.” Tống Thư Hàng dặn dò.

Vũ Nhu Tử ngụp nửa khuôn mặt trong suối nguồn sự sống: “Ùng ục ục.”

“Quy tiền bối, ngươi có muốn theo ta ra ngoài đánh với đại lão một trận không? Bây giờ Thiên Đạo đã sụp đổ, ngươi không cần che giấu thực lực của mình nữa đâu nhỉ?” Tống Thư Hàng lại nhìn Quy tiền bối nói.

“Lần sau đi, cảnh giới của ta là bị chủ nhân ta phong ấn.” Quy tiền bối lắc chân trước.

Quả thật đã tới lúc đi tìm Bắc Phương Đại Đế cởi bỏ phong ấn trên người nó rồi.

Xoẹt xoẹt ~

Lúc này, số Hamster ôm đầu Tống Thư Hàng trở về.

Lúc này mái tóc đen của Tống Thư Hàng được pháp thuật của Bạch tiền bối two gia trì, bắt đầu tản ra hào quang màu bạc. Ngay cả sợi tóc ngố Sở các chủ cũng nhuộm lên một lớp màu bạc, hiển nhiên cũng được Bạch tiền bối two gia trì.

“Đúng rồi, số Bá Tống. Chủ nhân ta bảo ta đem chiếc phi toa này cho ngươi mượn.” Số Hamster đem đầu Tống Thư Hàng về đồng thời cũng đưa chiếc phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới tới luôn.

Nếu như Tống Thư Hàng gặp chuyện bất trắc, chỉ còn lại cái đầu nhưng vẫn không chạy thoát khỏi thủ đoạn hiểm độc của cầu di vật Thiên Đạo thì có thể sử dụng chiếc phi toa này, chở đầu bỏ chạy.

“Cảm ơn số Hamster.” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

“Ta mới không cần ngươi cảm ơn đâu.” Số Hamster ngầu lòi lắc chiếc áo choàng màu đỏ của mình.

“Như vậy, ta đi đây!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Hắn khẽ động ý niệm, đầu tự động bay lên, trở về từ thế giới hạch tâm.

Nhưng hắn cũng không đóng cửa lối vào thế giới hạch tâm mà lấy ra một thanh đao gỗ thánh ấn rồi đưa nó cho Hằng Hỏa tiền bối.

Cứ như vậy, thế giới hạch tâm có thể tạm thời duy trì ‘lối ra’ này.

Đây cũng là đường rút Tống Thư Hàng lưu lại cho mình.

Trong hình chiếu.

Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo vẫn còn đang chiến đấu trong phạm vi Nho gia.

“Hằng Hỏa tiền bối, có cách nào trực tiếp đưa ta đến phụ cận đống bảo vật kia thông qua thế giới Kim Liên không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta thử xem sao.” Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu nói.

Dưới thao tác của Hằng Hỏa Chân Quân, thế giới Kim Liên mở một cửa ra lớn cỡ nắm đấm trong phạm vi đám bảo vật.

Tống Thư Hàng biến hóa thành thân thể sương mù bất hủ, thu lại khí tức, lặng lẽ chui ra.

Chương 2477: Bội chi(*) tín dụng nhân quả: Nghịch Chuyển Nhân Quả

* bội chi: số tiền chi ra nhiều hơn số tiền thu vào

Ta, Tống Thư Hàng cấn tay đã trở về rồi đây!

Tống Thư Hàng lặng lẽ nói trong lòng.

Đồng thời, thân thể sương mù của hắn khuếch tán ra, lặng lẽ gom lại toàn bộ bảo vật đầy đất. Mặc dù là bảo vật Côn Vương nôn ra, nhưng Tống Thư Hàng là một thằng đàn ông, há lại đi so đo điểm này? Đối mặt với bảo vật đầy đất, hắn không có khả năng phát bệnh sạch sẽ gì cả.

Bảo vật đầy đất này, mỗi một món đều là trân phẩm đẳng cấp cao, đáng giá để đại lão Trường Sinh Giả thu thập.

Nhưng kế tiếp, chúng nó sẽ lập tức bị Tống Thư Hàng đốt mất!

Má ơi, tim đau quá.

Đặc biệt là trong tình huống đám bảo vật này hiện tại đã rơi vào tay mình.

Sau khi rơi vào tay mình, đám bảo vật này chính là của mình… điều này với đốt tiền của người khác hoàn toàn là hai loại khái niệm! Nếu một mạch đốt hết chúng, tuyệt đối là một lần xa hoa nhất trong lịch sử đốt tiền của Tống Thư Hàng!

“Những bảo vật này có giá trị rất cao.” Giọng bạch long tỷ tỷ vang lên.

Sợi tóc ngố Sở các chủ tán thành: “Nhãn lực của Côn Vương này không tệ.”

Tống Thư Hàng hít sâu một hơn, cắn răng nói: “Khắc kim nhất kích!”

Trong thân thể sương mù của hắn ngưng tụ ra đôi bàn tay, thi triển bí thuật ‘thần kích’.

Nếu như lại để bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ nói tiếp, nội tâm hắn nhất định sẽ dao động, cuốn lấy bảo vật chạy trốn, từ đó bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để đánh bại cầu di vật Thiên Đạo.

Đàn ông nên tàn nhẫn với chính mình một chút!

Cần đoạn tuyệt thì nên đoạn tuyệt!

Bảo vật bị thân thể sương mù bao phủ ào ào tụ lại hai tay Tống Thư Hàng.

Món bảo vật đầu tiên là một trang sách màu bạc, trên đó khắc văn tự thần bí.

Món bảo vật này nhẹ nhất, tốc độ bay tới cũng nhanh nhất.

Tốc độ phi hành của nó nhanh hơn bảo vật khác mấy bước, khẩn cấp muốn nhảy vào ‘khắc kim nhất kích’ của Tống Thư Hàng.

Mắt thấy nó sắp lao vào vòng sáng của ‘khắc kim nhất kích’, đột nhiên, hai tay Tống Thư Hàng khép lại, cưỡng chế cắt đứt nghi thức ‘khắc kim nhất kích’.

Trang sách màu bạc nhẹ nhàng rơi vào tay hắn.

Đồng thời, tin tức từ bí pháp giám định tràn vào đầu Tống Thư Hàng. Ngay vừa rồi, lúc trang sách màu bạc sắp rơi vào vòng sáng của ‘khắc kim nhất kích’, trang sách chạm vào ngón tay Tống Thư Hàng đã kích hoạt bí pháp giám định.

[Trang sách bị tổn hại thuộc bí bảo ‘sách nhân quả’: sách nhân quả chính là thần điển vô thượng ghi chép pháp tắc nhân quả huyền bí, trên mỗi một trang đều ghi chép lực lượng nhân quả khác nhau. Trang sách này ghi chép về nghịch chuyển nhân quả: bội chi nhân quả, trước có quả, sau có nhân! Tay cầm trang sách là có thể nắm giữ lực lượng nghịch chuyển nhân quả!] Một tin tức giám định đẳng cấp cao hiện lên trong đầu hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Đừng tưởng rằng ngươi đổi thành cái tên cao cấp là ‘nghịch chuyển nhân quả’ và ‘bội chi nhân quả’ thì ta không nhìn ra bản chất của ngươi!

Ngươi rõ ràng là hình thức thẻ tín dụng, dùng tiền trước, trả tiền sau! Tiêu dùng bội chi, bội chi tương lai của chính mình!

Nhưng mà… ta thích.

Loại như Tống Thư Hàng tiền tiết kiệm mỗi tháng đều không sống nổi đến cuối tháng thì thật sự vô cùng cần loại lực lượng ‘bội chi nhân quả’ này. Mặc dù sẽ bội chi đến tương lai, nhưng sau khi bội chi, chí ít hắn có thể kiên trì sống đến cuối tháng này!

“Không đốt tiền à?” Bạch long tỷ tỷ nghi hoặc hỏi.

“Không đốt nữa, đốt tiền chỉ là sảng khoái nhất thời, ta cần phải khắc chế.” Tống Thư Hàng lật tay chuyển dời tất cả bảo vật đến thế giới hạch tâm của bản thân.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng giàu nhất từ trước tới nay.

Đây là một gia đoạn hoàng kim trong cuộc đời hắn!

Đồng thời, trong tay hắn nắm trang sách bội chi nhân quả: nghịch chuyển nhân quả thuộc sách nhân quả bị tổn hại, sau khi có bảo vật này, hắn có thể thử dùng một thủ đoạn khác!

…

…

“Bảo vật của ta!” Trên bầu trời, Côn Vương dây dưa với cầu di vật Thiên Đạo giận dữ.

Sau khi nó bị cầu di vật Thiên Đạo đụng tới nỗi phải phun ra bảo vật trong bụng, trong lúc chiến đấu, nó vẫn thỉnh thoảng chú ý tới bảo vật rơi trên đất, tài phú của Côn ở nơi nào, tâm của Côn ở nơi đó.

Côn Vương vẫn luôn tìm thời gian, muốn nuốt lại đám bảo vật đã phun ra kia. Bảo vật tích trữ trong không gian nơi bụng nó, mỗi một món đều là tâm huyết của nó, mỗi một món đều tràn đầy hồi ức.

Mà bây giờ, bảo vật của nó lại bị một đám khói đen bao phủ, lấy trộm.

“Cẩu tặc, hãy nhận lấy cái chết đi!” Côn Vương xoay người, đánh tới chỗ Tống Thư Hàng, sau lưng nó, quả cầu kim loại thể lỏng theo sát.

Một Côn một cầu, như hai viên sao băng lần lượt nện xuống.

Đồng thời, cả hai vô cùng ăn ý đồng thời vung ra thủ đoạn cầm cố không gian.

Côn Vương là vì phòng ngừa đám sương mù chạy trốn thông qua thủ đoạn không gian.

Cầu di vật Thiên Đạo là vì phòng ngừa Côn Vương đào tẩu.

Đối mặt với va chạm của hai vị đại lão tuyệt thế, tâm thái Tống Thư Hàng rất khoan thai.

Xưa nay hỏi ai mà không chết?

Làm một người mà ngay cả chết còn không sợ, tâm thái đương nhiên là khoan thai rồi.

“Không gian có chấn động.” Tống Thư Hàng thử âm thầm kết nối với thế giới hạch tâm… Quả nhiên, thế giới hạch tâm quéo trong một giây.

“Sở tiền bối, bạch long tỷ tỷ, giúp ta tranh thủ chút thời gian.” Hắn nhanh chóng nói.

“Không thể nào, một sợi tóc ngố như ta làm thế nào cũng không ngăn được hợp kích của Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

Thân thể sương mù của Tống Thư Hàng tản ra, hiện ra chân thân: “Không cần chống cự chính diện, mang theo thân thể của ta bỏ chạy chốc lát là được, ta cần chút thời gian để chuẩn bị tuyệt chiêu.”

“Nếu như chỉ chạy trốn thời gian ngắn thì không thành vấn đề.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nhanh chóng chuyển động, kéo thân thể Tống Thư Hàng thuấn di, tránh khỏi phạm vi va chạm của Côn Vương.

Bạch long tỷ tỷ trên cổ thúc giục pháp thuật, liên tục hơn mười loại trận pháp phụ trợ, cường hóa gia tốc rơi lên người sợi tóc ngố Sở các chủ và Tống Thư Hàng. Sau đó thân thể cô hòa vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, biến hóa ra một long cốt trên lưng hắn.

Phương thức tồn tại của bạch long tỷ tỷ tương tự mỹ nhân rắn công đức, đương nhiên cô cũng có thể nửa hòa vào thân thể Tống Thư Hàng giống mỹ nhân rắn công đức.

Cô khống chế thân thể Tống Thư Hàng, toàn lực phối hợp với sợi tóc ngố Sở các chủ.

Hai vị Trường Sinh Giả tiên tử đồng loạt phối hợp, để thân thể Tống Thư Hàng lả lơi chạy chỗ, linh hoạt tránh né.

Trong khoảng thời gian ngắn, Côn Vương và quả cầu kim loại thể lỏng không làm gì được Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tùy ý cho thân thể bị kéo đi phi hành, tay trái hắn nắm trang sách, tay phải cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

“Nhân Quả đao!” Hắn âm thầm thúc giục một đao tuyệt thế này.

Hết đường nhân quả này đến đường nhân quả khác xuất hiện trong mắt Tống Thư Hàng, kéo dài ra từ trên người hắn.

Đồng thời, trang sách bị tổn hại của sách nhân quả hơi sáng lên.

Bội chi nhân quả!

Được quả trước, đền nhân sau.

Nói cách khác, nếu như Tống Thư Hàng thao tác thuận lợi, dưới sự dẫn dắt từ lực lượng của sách nhân quả, hắn có thể mượn dùng lực lượng của các vị tiền bối trước, sau đó lại đền bù nhân.

Thành công rồi!

Lúc một đao ‘Nhân Quả đao’ này ngưng tụ, Tống Thư Hàng lập tức biết một đao này đã thành công rồi.

Hắn lại lần nữa thành công kết nối với nhiều vị đại lão.

Đường nhân quả đầu tiên kết nối với Bạch tiền bối.

Đường nhân quả thứ hai kết nối với Bạch tiền bối two.

Thành công kết nối với hai vị Bạch tiền bối chính là một khởi đầu tốt đẹp!

Đại biểu cho vận may chiếu cố!

Chương 2478: Bội chi tựa như cà thẻ, cứ như đang tiêu tiền của người khác vậy

Đường nhân quả thứ ba hướng về phía mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng, sau đó xuyên thẳng đến chỗ thiếu niên ba mắt kia.

Đường nhân quả thứ tư đâm vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, kết nối với thân thể linh quỷ của hắn. Sau đó lại từ trên người linh quỷ kéo dài ra, rẽ liền hai khúc cua trong hư không, cuối cùng dẫn đến trên người con một rồng đốm đang quấn quanh trên cột nghỉ ngơi. Đường này là khúc chiết nhất, nhiều cua rẽ nhất.

Đối tượng kết nối của đường nhân quả thứ năm làm Tống Thư Hàng vô cùng kinh ngạc. Nó đâm vào quả thận bình thường mà không phải thận bảy màu trên người Tống Thư Hàng, sau đó kéo dài ra, kết nối đến trên người đại lão quả cầu béo clone đang chuẩn bị khiêu chiến chư thiên vạn giới trên sao Hỏa!

Đường nhân quả thứ sáu đâm vào trong đan điền Tống Thư Hàng, dán lên nữ sĩ lưới rồng của thế giới Hắc Long.

Năm trong sáu đường nhân quả đã một mẻ hốt gọn bốn vị chúa tể U U và 'Thiên Đạo' của thế giới Hắc Long mà Tống Thư Hàng quen biết.

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc.

Đường nhân quả thứ bảy đâm vào trong con mắt Thánh Nhân Nho gia của Tống Thư Hàng, sau đó đường nhân quả này phân nhánh ra, kết nối đến năm trong mười ba Kiếp Tiên bên trong Nho gia, trong đó còn có một vài phân nhánh đâm vào hư không, không có điểm cuối. Trong đó tương đối đặc thù chính là đường nhân quả đâm vào người Uyên Tử kia, nó lại phân nhánh hai lần! Đường nhân quả phía Thánh Nhân Nho gia này là đường phân nhánh nhiều nhất.

Đường nhân quả thứ tám xuyên qua Vũ Nhu Tử da đen trong cái bóng Tống Thư Hàng, tiếp nối với Vũ Nhu Tử, cuối cùng kết nối với Thiên Đế trên Linh Điệp đảo, thuận tiện dán lên Linh Điệp Thánh Quân bên cạnh Thiên Đế xem như tặng phẩm luôn.

Lần trước, lúc Tống Thư Hàng dùng một đao đánh Hà Chỉ tiền bối ở thế giới Hắc Long thì chỉ dính được bảy đường nhân quả. Mà lần này, số lượng đường nhân quả dính được càng nhiều, càng mạnh hơn!

Hơn nữa, tám đường còn không phải cực hạn bội chi của Tống Thư Hàng.

Đường nhân quả thứ chín chui ra, nó dính vào sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, xuyên qua sợi tóc ngố kết nối với Sở các chủ bản thể trong thế giới hạch tâm, lại móc nối với Sở các chủ two luôn thể. Nhưng đường nhân quả còn chưa kết thúc, xuyên qua hai vị Sở các chủ, đường nhân quả này đâm vào hư không, dính lấy một bóng dáng hư ảo.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

“Còn chưa xong ư?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Đối phương là cầu di vật Thiên Đạo, ta phải bội chi hết khả năng!” Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Chín đường còn chưa phải cực hạn của hắn, hắn còn có thể bội chi thêm một đường nhân quả nữa!

Lại một đường nhân quả run rẩy chui ra từ trên thân Tống Thư Hàng, đây đều là quả từ thẻ tín dụng cả. Mười đường nhân quả đã đến cực hạn trị số tín dụng của Tống Thư Hàng.

Nhưng mà, bội chi tựa như cà thẻ… tựa như đang tiêu tiền của người khác vậy, lúc tiêu không hề đau lòng chút nào!

Đường nhân quả này run rẩy định dính lên bạch long tỷ tỷ.

“Đừng dính ta, bản thể của ta chết rồi không sống lại đâu.” Mặc dù bạch long tỷ tỷ không nhìn thấy đường nhân quả, nhưng lờ mờ có thể sinh ra một tia cảm ứng.

Nếu bản thể của cô sống lại rồi thì có thể để Tống Thư Hàng dính lên. Nếu như cô bằng lòng, thông qua cô, Tống Thư Hàng có thể dính lên lực lượng của hơn phân nửa ‘long tộc’.

“Vậy đường thứ mười dính lên ai đây?” Đầu Tống Thư Hàng nhanh chóng vận chuyển.

Trên người hắn, còn ai có thể dính chứ?

Nếu là bia đá đạo hữu thì trước mắt sẽ trùng khít với Bạch tiền bối two.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thì sẽ trùng khít với đại lão Rồng Đốm two.

“Đúng rồi, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Thông qua Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, có thể kết nối với bản thể của nó, nếu may mắn còn có thể dính lên Xích Tiêu Tử đạo trưởng nữa.

Tâm niệm Tống Thư Hàng vừa động, đường nhân quả thứ mười run rẩy dính lên Xích Tiêu kiếm tâm ma… nhưng lúc dính được một nửa, đột nhiên đường nhân quả thứ mười mất đi lực lượng, rủ xuống, rơi trên thần khí giày thể thao +10 kia của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhưng lúc này, hắn đã không có thời gian chuẩn bị nữa.

“Nhanh lên một chút! Năng lượng của ta tiêu hao nhanh lắm.” Sợi tóc ngố Sở các chủ thúc giục.

Sau lưng, Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo theo sát không thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng, đánh hắn nát bét.

“Đến rồi!” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

‘Nhân Quả đao’ thông qua thủ đoạn nghịch chuyển nhân quả - bội chi nhân quả, dính lên mười vị đại lão, tiến vào giai đoạn tụ lực.

Đây cũng là chỗ cần cải tiến của Nhân Quả đao, bởi vì các vị đại lão ở khắp các ngõ ngách trong chư thiên vạn giới. Bọn họ bị nhân quả dính lên, sau đó phản hồi lực lượng cho Tống Thư Hàng, cuối cùng những lực lượng này tập hợp thành một luồng, tất cả quá trình phải cần một khoảng thời gian.

Trong chiến đấu bình thường, nếu Tống Thư Hàng chỉ sử dụng duy nhất một đao này, vậy thì còn chưa tụ lực xong đã bị địch nhân đánh nát. May mà trên người hắn nhiều vật trang sức, có thể tranh thủ thời gian cho hắn.

…

…

Đường nhân quả dính lên Bạch tiền bối phản hồi lại ‘quả’ đầu tiên, Tống Thư Hàng lại nợ Bạch tiền bối thêm một tầng. Truyền tới từ Bạch tiền bối là ‘siêu thời không mạn bộ’ đặc hiệu và một lời chúc phúc thuộc tộc rùa tai ương khổng lồ.

‘Siêu thời không mạn bộ’ giúp Nhân Quả đao của Tống Thư Hàng không bị hạn chế mảy may nào trên phương diện không gian, một lời chúc phúc thì tựa thánh chỉ, dưới lời chúc phúc này, tiếp đến Tống Thư Hàng vung đao đại biểu cho Bạch tiền bối vung đao, có loại ý tứ phụng Bạch thừa vận.

Sau đó là Bạch tiền bối two, thân là chúa tể duy nhất chấp chưởng Cửu U, Bạch tiền bối two phản hồi cho Tống Thư Hàng một luồng pháp tắc phá hoại hoàn toàn mới. Đây là lực lượng phá hoại nhằm vào cầu di vật Thiên Đạo, luồng lực lượng phá hoại này là pháp tắc Cửu U mới được nghiên cứu nhằm vào cầu di vật Thiên Đạo.

Thiếu niên ba mắt cũng vui vẻ nhận lấy một lần ‘nhân quả’ từ Tống Thư Hàng, hắn phản hồi lại một luồng ‘pháp tắc cướp đoạt’ giao cho Nhân Quả đao của Tống Thư Hàng. Đây là pháp tắc rút ra từ nghi thức đánh cược của hắn, chỉ cần Tống Thư Hàng có thể chiến thắng đối thủ thì có thể ‘cướp đoạt’ một vật phẩm từ trên người đối phương. Vật phẩm này có thể là bất kỳ thứ gì. Thậm chí bao gồm các tồn tại trên mặt khái niệm như tuổi thọ, kiếm ý đao ý vân vân.

Đường nhân quả thứ tư, chín khúc mười tám ngã, nó kết nói với linh quỷ của Tống Thư Hàng, lại thông qua linh quỷ kết nối đến một thiếu nữ tóc bím, rồi lại thông qua thiếu nữ kết nối đến một vị tiên tử đã chết đến không thể chết hơn, cuối cùng thông qua tiên tử đã chết đến không thể chết hơn kết nối đến đại lão Rồng Đốm two.

Đại lão Rồng Đốm two thở dài, từ lần trước sau khi Tống Thư Hàng thông qua Trình Lâm mượn lực từ chỗ nó, nó đã biết là việc này không ổn rồi. Nói thật, nó rất không muốn cho Tống Thư Hàng mượn lực lượng của mình. Bởi vì diện mạo Tống Thư Hàng không đủ đẹp, không phù hợp với thẩm mỹ của nó.

Nhưng có mặt mũi của Trình Lâm ở đó, mà Tống Thư Hàng hiện tại chính là Trình Lâm, đại lão Rồng Đốm two nhói tim mà phản hồi cho Tống Thư Hàng một luồng lực lượng. Luồng lực lượng này của nó cũng không mạnh. Nhưng luồng lực lượng này có thể kích hoạt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong tay Tống Thư Hàng, hoàn toàn kích phát ra lực lượng của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Đường nhân quả thứ năm truyền tới lực lượng mà đại lão quả cầu béo clone phản hồi lại. Thân là clone của Tống Thư Hàng, đại lão quả cầu béo clone đương nhiên sẽ không từ chối thỉnh cầu đến từ ‘bản thể’.

Nó trực tiếp phản hồi lại ‘thuật phong ấn’ mà bản thân đắc ý nhất, cường hóa lực lượng phong ấn lên một đao này của Tống Thư Hàng. Phong ấn trên một đao này chia làm hai tầng, một tầng dùng để phong ấn làm suy yếu thực lực của kẻ địch, tầng thứ hai dùng để phong ấn kẻ địch thua cuộc hoàn toàn thành cột!

Chương 2479: Vốn sinh ra cùng nguồn, sao rán nhau gấp thế!

Nữ sĩ lưới rồng dính đường nhân quả thứ sáu thì lại giống như lần trước, phản hồi cho Tống Thư Hàng tinh thần lực khổng lồ.

Cô đang ở thế giới Hắc Long, cách ly với hiện thế. Cho nên, lực lượng có thể cho Tống Thư Hàng mượn cũng chỉ có tinh thần lực gia trì khổng lồ kia, cường hóa trạng thái của Tống Thư Hàng.

Nhưng tinh thần lực cô phản hồi lại vừa may là thứ Tống Thư Hàng cần nhất hiện tại. Dựa vào cảnh giới và tinh thần lực của bản thân Tống Thư Hàng, căn bản không cách nào khống chế lực lượng phản hồi lại từ mười đường nhân quả.

Lần này hắn bội chi quá ác.

Nếu như không cường hóa phương diện tinh thần lực một chút, một phát Nhân Quả đao này còn chưa chém ra được, bản thân Tống Thư Hàng đã bị lực lượng của các đại lão trùng kích đến hỏng mất.

Thân là lập trình viên cấp Thiên Đạo, nữ sĩ lưới rồng rất cẩn thận ở phương diện cân bằng.

Từ đó, lực lượng của bốn vị chúa tể Cửu U + lực lượng ‘Thiên Đạo’ ở thế giới Hắc Long có địa vị cùng cấp + lực lượng của Bạch tiền bối được ngưng tụ thành công!

Sau đó…

Con mắt Thánh Nhân Nho gia kết nối với đường nhân quả thứ bảy cũng đã là lần thứ hai. Lần trước, con mắt Thánh Nhân Nho gia mở ra chức năng ‘tool hack hướng dẫn chiến đấu’, lần này cũng không ngoại lệ. Con mắt Thánh Nhân Nho gia mở ra toàn lực, kinh nghiệm chiến đấu thuộc Thánh Nhân hiện lên, con mắt này bắt đầu không ngừng tính toán số liệu của kẻ địch, định vị kẻ địch, nói cho Tống Thư Hàng biết một phát Nhân Quả đao này nên chém ra như thế nào, chém ở đâu, chém lúc nào!

Hơn nữa, đường nhân quả kết nối với Thánh Nhân lần này còn có biến hóa khác… nó có phân nhánh!

Đường nhân quả phân nhánh dính lên năm trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia ở thế giới Kim Liên cùng với đối tượng thần bí ẩn nấp trong hư không, Tống Thư Hàng phỏng đoán rất có thể là một trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia còn sống, hoặc là các đệ tử khác của Thánh Nhân.

Đường nhân quả phân nhánh từ trên người năm vị Kiếp Tiên và những đối tượng thần bí khác đạt được năng lực 'linh lực, Nho Gia Kim Cương Thân, chính khí Nho gia, ngâm thơ trợ hứng' nhiều kiểu nhiều loại phản hồi, tất cả đều là năng lực có liên quan tới Nho gia!

Tương đối đặc thù chính là đường nhân quả kết nối với Kiếp Tiên 'Tử Uyên', nó còn phân nhánh lần thứ hai, kết nối đến một tồn tại thần bí khác trong hư không.

Bởi vì đường nhân quả tuyến này phân nhánh lần thứ hai, Tống Thư Hàng không cách nào cảm ứng được rốt cuộc phân nhánh này kết nối với ai. Có thể là Kiếp Tiên Tử Uyên khá đặc thù, hắn cũng bồi dưỡng ra một đệ tử thiên tài giống như Thánh Nhân chăng?

Một lát sau, từ đường nhân quả phân nhánh lần thứ hai này cũng phản hồi lại một năng lực… Thiên Bằng Độn Pháp!

Thiên Bằng Độn Pháp này có thể gia trì lên người Tống Thư Hàng, cường hóa lực lượng của hắn, tăng thêm tốc độ cho hắn! Lại phối hợp với hiệu quả của con mắt Thánh Nhân Nho gia, đến khi đó Tống Thư Hàng chém ra Nhân Quả đao thì càng có nhiều lựa chọn hơn, quỹ tích của đao càng quỷ mị hơn!

[Xem ra Kiếp Tiên Tử Uyên còn có một đệ tử thuộc Thiên Bằng tộc? Hơn nữa, vị đệ tử Thiên Bằng này rất có thể đã có thực lực từ Kiếp Tiên trở lên?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Năng lực dạy học của Nho gia quả nhiên thiên hạ vô song. Năng lực dạy học của Thánh Nhân mạnh mẽ vô địch, năng lực dạy học của đệ tử hắn cũng không yếu hơn.

Nếu có cơ hội, Tống Thư Hàng muốn ở lại Nho gia bổ túc chút ít, bổ sung lượng tri thức nghèo nàn của bản thân, thuận tiện học tập xem làm thế nào để dạy đệ tử thành tài.

Cùng lúc đó…

Thân thể Uyên Tử trong thế giới Kim Liên của Nho gia hơi run lên.

Ý thức Côn Vương ẩn nấp nơi sâu trong ý thức Uyên Tử dần thối mặt ra.

Nó lờ mờ cảm ứng được vừa rồi dường như thân thể Uyên Tử tiếp nhận loại pháp thuật nào đó tương tự như 'hiến tế', đồng thời, trong cõi u minh có một chút lực lượng từ trên người Uyên Tử thoát ly ra ngoài, phản hồi lại loại pháp thuật kia.

Thân thể Uyên Tử không cách nào phản kháng loại 'hiến tế' này, bởi vì đây là triệu hoán nhân quả đến từ chính Thánh Nhân Nho gia!

Mà điều khiến Côn Vương ngu người là, chẳng biết tại sao trên người nó cũng tặng lại một loại 'lực lượng', bởi vì nó nương nhờ trong cơ thể Uyên Tử, cho nên cũng không cách nào phản kháng 'triệu hoán nhân quả của Thánh Nhân Nho gia'!

[Triệu hoán hiến tế của Thánh Nhân Nho gia? Trên người ta đã tặng lại thứ gì thế?] Ý thức Côn Vương nhíu mày.

Triệu hoán của Thánh Nhân… vậy chẳng phải là triệu hoán của Bá Tống ư?

Bởi vì dựa theo suy đoán của nó, rất có thể Bá Tống chính là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế!

[Rốt cuộc ta đã tặng lại thứ gì nhỉ?] Côn Vương suy nghĩ chốc lát, tỉnh táo phân tích: [Nếu quả thật có vật gì đó trên người ta phản hồi lại, vậy ta chỉ cần nhìn Bá Tống chằm chằm. Nếu Bá Tống sử dụng thứ ta đã phản hồi lại… vậy hắn đích thực là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế!]

…

…

Được sự giúp đỡ từ con mắt Thánh Nhân Nho gia, lại lấy được năng lượng cường hóa, Nho gia kim cương thân cường hóa từ mười ba Kiếp Tiên Nho gia, toàn bộ khí thế và tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã đạt đến cực hạn.

Sau đó, đường nhân quả thứ tám phản hồi lại… Vũ Nhu Tử da đen, Vũ Nhu Tử, Thiên Đế, Linh Điệp Thánh Quân, người một nhà ngăn nắp trật tự nối liền nhau.

Từ trên người Vũ Nhu Tử da đen, Vũ Nhu Tử và Thiên Đế, có một luồng [pháp tắc thời gian] phản hồi lại, gia trì trên đao của Tống Thư Hàng. Năm tháng như đao, đao đao giục người lão!

Lần này, Thiên Đế không gửi tin nhắn lại. Cô chặn Tống Thư Hàng mười lăm ngày, trong vòng mười lăm ngày này cô sẽ không gửi một điểm năng lượng và đà đá đa nào cho Tống Thư Hàng.

Nhân tiện, từ Linh Điệp tiền bối còn truyền lại một phần lực lượng Huyền Thánh tinh khiết tặng kèm. Chớ xem thường phần năng lượng này của Linh Điệp tiền bối, huyết mạch của Linh Điệp tiền bối khá đặc thù, lần trước lúc thí nghiệm, máu tươi của hắn có một chút năng lực khắc chế cầu di vật Thiên Đạo. Cho nên, phần năng lượng này của hắn cũng có thể cường hóa lượng thuộc tính 'khắc chế' cầu di vật Thiên Đạo. Thịt muỗi cũng là thịt, nói không chừng một phần năng lượng này của Linh Điệp tiền bối chính là cọng cỏ cuối cùng đè sập cầu di vật Thiên Đạo!

Nối tiếp sau Thiên Đế là 'pháp tắc sinh tử' của Sở các chủ, Sở các chủ two truyền lại. Đạo mà Sở các chủ bước ra vô cùng cực đoan, một chính một phụ, một sinh một tử. Nhưng pháp tắc sinh tử này còn chưa phải là toàn bộ… nấp sau lưng hai vị Sở các chủ còn truyền tới một luồng đao ý ẩn chứa ý ly biệt.

Luồng đao ý này phối hợp với 'đạo' của Sở các chủ, hóa thành đao ý và đao pháp của 'một đao đoạn sinh tử'.

Trong lòng Tống Thư Hàng chợt động, lờ mờ đoán ra nguồn gốc của luồng đao ý này…

Từ đó, chín đại nhân quả ngưng tụ thành một thể!

Càng khiến Tống Thư Hàng bất ngờ là, đường nhân quả thứ mười yếu ớt vô lực rủ xuống trên giày thể thao +10 của hắn thế mà cũng phản hồi lại!

Đường nhân quả thứ mười, thông qua giày thể thao +10, cuối cùng kéo thẳng đến thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two, đâm vào trên 'cầu di vật Thiên Đạo one' đang bị phong ấn.

Ban đầu Tống Thư Hàng không ôm ảo tưởng với đường nhân quả thứ mười, bởi vì hắn muốn đánh ‘cầu di vật Thiên Đạo two’, như vậy thì làm sao thu được phản hồi nhân quả gì từ ‘cầu di vật Thiên Đạo one’ chứ?

Nhưng hiện thực bao giờ cũng kỳ quái hơn ảo tưởng.

Từ chỗ cầu di vật Thiên Đạo one lại truyền tới năng lực ‘lỗ đen’, chính là ‘lỗ đen’ lần trước suýt chút nữa đã nuốt trọn Tống Thư Hàng.

Đây là đang muốn hố ‘cầu di vật Thiên Đạo two’ vào chỗ chết mà!

Mười đại nhân quả, giờ khắc này đã hòa lẫn thành một.

Tống Thư Hàng vung Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lên.

Dưới lực lượng cởi bỏ phong ấn của Rồng Đốm two, lần đầu tiên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thể hiện uy năng đạo khí của nó trước mặt người đời!

Chương 2480: Tất cả những thứ này đều nằm trong tính toán của ngươi ư!

Có hư ảnh phượng hoàng bất tử bốc cháy trên thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngọn lửa bất diệt bao lấy Tống Thư Hàng, hỏa diễm đang cường hóa thể chất của hắn.

Không khí bên dưới hỏa diễm của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trở nên khô hanh. Lượng nước trong không khí bị bốc hơi, mặt đất khô nứt. Thậm chí Côn Vương ở đối diện cũng cảm thấy mặt ngoài da mình trở nên khô khốc, mất đi vẻ sáng bóng!

Uy lực đạo khí, còn chưa chém ra mà đã khiếp người như thế!

Mạnh vô địch!

Tống Thư Hàng cảm thấy một đao này mạnh hơn cả một đao đánh bay Hà Chỉ Ma Đế lần trước! Cụ thể cường đại bao nhiêu đã không phải là số liệu mà đại não Tống Thư Hàng có thể lý giải và suy đoán.

Dù sao mặc kệ là một đao nào, đối với Tống Thư Hàng đều mạnh đến nổ tung! Tựa như số linh thạch tích trữ là 20 con số hay là 21 con số vậy, Tống Thư Hàng không cảm nhận được bất kỳ sự khác biệt nào, nhưng dù sao số linh thạch tích trữ 21 con số chắc chắn càng bùng nổ hơn đúng không?

Chung quy lại, hắn chỉ có thể cảm giác được một đao này càng mạnh hơn!

Uy lực của con mắt Thánh Nhân Nho gia triển khai toàn bộ, một mạch khóa chặt cả Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo.

Nếu như một đao 'Nhân Quả đao' lần trước, con mắt Thánh Nhân khẳng định sẽ chỉ khóa mục tiêu của cầu di vật Thiên Đạo, nhưng lần này vốn liếng càng sâu dày hơn, lựa chọn của con mắt Thánh Nhân càng to gan hơn!

Thân là con mắt Thánh Nhân cực trâu bò, nó sẽ không làm ra đề mục hai chọn một, nó muốn một hơi đánh luôn cả hai kẻ địch!

Trong thị giác của Tống Thư Hàng, con mắt Thánh Nhân Nho gia điên cuồng tính toán, không ngừng điều chỉnh góc độ của kẻ địch, đoán trước động tác, vị trí kế tiếp của kẻ địch cùng với phỏng đoán thủ đoạn phản kháng và con đường tránh né của kẻ địch lúc đối mặt với Nhân Quả đao.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy nhiệt độ bên mắt trái không ngừng tăng cao, hốc mắt có loại cảm giác sắp bốc cháy. Đồng thời, đầu óc hoàn toàn không cách nào suy xét nhiều hơn, toàn bộ nội hạch trong đại não đều bị con mắt Thánh Nhân Nho gia chiếm dụng.

Loại cảm giác này kỳ diệu đến không cách nào hình dung!

Bởi vì chờ xong một đao này, toàn bộ những kinh nghiệm tính toán kể trên sẽ trở thành kinh nghiệm của Tống Thư Hàng! Thậm chí là hòa vào trong bản năng của hắn!

…

…

“Sắp bị đuổi kịp rồi đấy, Thư Hàng!” Sợi tóc ngố Sở các chủ nhắc nhở.

Cô và bạch long đạo hữu đã cố gắng hết sức rồi.

Roẹt!

Lúc này, ngón tay Tống Thư Hàng khều nhẹ một cái, ngay sau đó, bia đá đạo hữu bị tế ra ngoài!

Bia đá đạo hữu: “? ? ?”

Không phải ngươi sắp xuất đao ư, vì sao lại tế ta ra chứ?

Nhưng lúc này, bia đá đạo hữu đã không kịp nói gì cả. Dưới sự thúc giục của Tống Thư Hàng, nó cấp tốc bành trướng, hóa thành một tấm bia trấn áp khổng lồ. Lực lượng trấn áp của nó bao phủ Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo.

Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo căn bản không đặt bia đá đạo hữu vào mắt, chúng chỉ hơi điều chỉnh góc độ một chút, lại lần nữa đánh về phía Tống Thư Hàng.

[Chính là lúc này!] Mắt trái Tống Thư Hàng bốc lên một luồng khói cháy khét, hốc mắt trái đã cháy đen.

Nhưng dù là thế, Tạo Hóa Tiên Tử cũng không thể gỡ mắt Tống Thư Hàng xuống, kế tiếp là thời điểm mấu chốt nhất. Dù cho đầu óc Tống Thư Hàng bị cháy hỏng cũng nhất định phải chờ một đao kia chém ra rồi mới tính tiếp!

Mượn lực lượng trấn áp từ bia đá đạo hữu, dưới tính toán của con mắt Thánh Nhân, Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo đã thành công tiến vào vị trí tính toán của con mắt Thánh Nhân!

Cơ hội một đao tóm gọn cả Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo, đến rồi!

“Thiên Bằng Độn Pháp!” Trên lưng Tống Thư Hàng hóa ra một đôi cánh Thiên Bằng lấp lánh, thân hình nhanh như điện xẹt, lướt về phía Côn Vương.

[Đậu xanh, độn pháp của ta!] Trong nháy mắt Côn Vương đã nhận ra độn thuật mà Tống Thư Hàng thi triển.

Lúc này nội tâm nó phức tạp tựa như chim bằng bị người khác bíp một cái vậy!

Thiên Bằng Độn Pháp là độn thuật rất nổi danh trong tu chân giới, cũng không phải mỗi mình Côn Vương có. Nhưng mà, Thiên Bằng Độn Pháp của Côn Vương đã từng được nó điều chỉnh. Bởi vì bản thân nó có thể hóa Côn thành Bằng, có được chân thân Thiên Bằng. Thiên Bằng Độn Pháp nó thi triển hiển nhiên sẽ có chỗ khác biệt.

Đôi cánh Thiên Bằng lấp lánh đặc thù này chính là một đặc trưng ký hiệu độc nhất vô nhị!

Vì sao Bá Tống biết thi triển độn pháp của nó chứ?

Ngay lúc ý niệm đó hiện lên trong đầu nó, Bá Tống đã mượn sự thần tốc của Thiên Bằng Độn Pháp, lướt đến bên cạnh nó. Đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong tay Bá Tống tàn nhẫn chém ra!

“Thiên Bằng Độn Pháp!” Côn Vương không chút do dự, cũng hiện ra chân thân Thiên Bằng, lướt sang bên cạnh, đồng thời, khéo léo để cầu di vật Thiên Đạo phía sau lưng lộ ra dưới đao Tống Thư Hàng!

Đây là mưu kế nó đã nghĩ ra trong nháy mắt khi Tống Thư

Hàng giải phong ấn của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, mượn đao của Bá Tống giết cầu di vật Thiên Đạo sau lưng nó!

Mà cầu di vật Thiên Đạo sau lưng cũng phản ứng trong nháy mắt. Thân thể nó chợt khuếch trương ra, hóa thành một lỗ đen lớn, cắn nuốt tất cả mọi thứ chung quanh… ngay cả ánh sáng cũng bị vặn vẹo, hút vào lỗ đen!

[Nhân Quả đao!] Trong đầu Tống Thư Hàng chỉ còn lại một ý niệm: vung đao!

Con mắt Thánh Nhân đã tính toán góc độ và thời gian công kích tốt nhất.

Lúc này, đại não siêu phụ tải của Tống Thư Hàng vận chuyển hoàn tất, do đó trong đầu hắn đã trở nên trống rỗng. Trong tay hắn, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vững vàng vung lên, chém ra một đao cực kỳ mỹ cảm.

Một đao này tựa như linh dương treo sừng, không tìm thấy dấu vết, nhưng lại lóa mắt vô cùng.

Đao xuất, thiên địa vạn vật trở nên trống rỗng tựa như đầu óc của Bá Tống vậy, chỉ còn sót lại một đao đáng sợ này.

Đồng thời, trong mắt mọi người, thân hình Bá Tống cứ như biến thành một người khác, đó là tồn tại khiến cả thiên địa đều phai màu, tựa như một đao này vậy!

Côn Vương bỏ chạy, cầu di vật Thiên Đạo hóa thành lỗ đen, tất cả những thứ này đều nằm trong tính toán của con mắt Thánh Nhân Nho gia!

Bất kể là số liệu của cầu di vật Thiên Đạo hay là thủ đoạn của Côn Vương, Tống Thư Hàng và Thánh Nhân Nho gia đều có số liệu tương ứng.

Ngay sau đó, mười đường nhân quả đáng sợ mà Tống Thư Hàng mượn nợ đã tập hợp thành một luồng đao ý, dựa theo tính toán của Thánh Nhân Nho gia mà bộc phát ra!

Côn Vương cho rằng mình có thể tránh được một đao kia, thế nhưng lại không phải!

Bất kể nó thi triển ‘Thiên Bằng Độn Pháp’ kiểu gì thì vẫn không trốn thoát khỏi phạm vi của Nhân Quả đao! Uy lực của

Nhân Quả đao bất chấp ‘phong tỏa không gian’, tập trung vào vị trí yếu ớt nhất, trí mạng nhất trên thân thể Côn Vương rồi chém xuống!

Thậm chí ngay cả ‘vận khí’ dường như cũng đứng về phía đối phương! Lúc chọn ‘một trong hai’ góc độ né tránh, Côn Vương đã đưa ra lựa chọn, nhưng lại đâm đầu thẳng vào vị trí tránh né sai lầm.

“Thánh Nhân Nho gia!!!” Côn Vương phát ra tiếng rống giận tựa tiếng sấm nổ.

Loại cảm giác này quá quen thuộc. Lúc đối mặt với Thánh Nhân Nho gia năm đó, một kích cuối cùng của Thánh Nhân cũng lưu lại ám ảnh không cách nào xóa được trong lòng nó. Tránh né không được, nhược điểm và chỗ trí mạng đều bại lộ dưới công kích của đối phương!

Thậm chí từ đầu tới cuối, tất cả đều nằm trong tính toán của Thánh Nhân.

“Điều này cũng nằm trong tính toán của ngươi ư? Thánh Nhân Nho gia!” Sau đó, thân thể Côn Vương bị Nhân Quả đao cắn nuốt.

Mà đối diện, cầu di vật Thiên Đạo cũng không khá hơn chút nào.

Nó hóa thân thành lỗ đen cắn nuốt mọi thứ, thế mà trong đao mang của Bá Tống cũng sinh ra một lỗ đen giống vậy, mặc dù không cường đại bằng lỗ đen của nó, nhưng lại có thể miễn cưỡng kháng cự, trung hòa lỗ đen của nó.

Đồng thời, trên đao Bá Tống truyền đến phong ấn cấp chúa tể Cửu U, pháp tắc phá hoại cấp chúa tể Cửu U, không đếm xỉa đến uy năng của phong tỏa không gian, tổn thương khủng bố từ pháp tắc thời gian, đao mang chém đứt sinh tử, lại thêm ngọn lửa bất diệt từ bản thân đạo khí!

Ngay sau đó, cầu di vật Thiên Đạo two bước lên con đường của Hà Chỉ Ma Đế và Côn Vương… trở thành khách hàng VIP thứ ba dưới Nhân Quả đao!

Chương 2481: Ánh mắt Bá Tống tìm đến!

Bất kể là Côn Vương hay là cầu di vật Thiên Đạo đều không thể chống lại một đao này!

Thê thảm hơn chính là trong một đao kinh thiên động địa này còn ẩn chứa lực lượng của bản thân chúng nó, tự mình ra một phần lực để đánh nát bản thân!

Đao hạ!

Toàn bộ thân thể Tống Thư Hàng tựa như bị đào rỗng, ngay cả cánh tay cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng run lẩy bẩy.

Mà cùng lúc đó, trong chư thiên vạn giới, có trên trăm luồng ý thức vượt qua các vị diện truyền tới, khóa mục tiêu vị trí Nho gia trái đất hiện thế.

Trên trăm luồng ý thức cường đại này vốn đang tập trung vào sao hỏa, quan sát bảy ngày khiêu chiến mà 'Bá Tống Huyền Thánh' phát ra với chư thiên vạn giới, lặng lẽ chờ tiến triển của cuộc chiến bất hủ.

Nhưng vào lúc này, vị trí Nho gia trái đất đột nhiên bộc phát một đao với uy lực khủng bố, kinh động đến trên trăm vị tồn tại đứng đầu chư thiên vạn giới này.

Lúc ý thức của bọn họ lao tới thì đúng lúc nhìn thấy một đao kinh thế kia!

Lực lượng hủy diệt tất cả bị tập hợp thành một luồng, cùng tạo nên một đao mang khủng bố đến không cách nào hình dung được.

Lúc một đao kinh thế kia xẹt qua, ý thức của các đại lão đứng đầu chư thiên vạn giới này đều trở nên trống rỗng, trong đầu chỉ còn sót lại một đao kinh khủng kia.

Sau một lúc lâu…

Nhóm cường giả đứng đầu chư thiên vạn giới bắt đầu thử phân tích một đao vừa rồi.

Trong một đao kia ẩn chứa lực lượng vô cùng phức tạp.

[Trong một đao này, ta nhìn thấy lực lượng thông hành không gian không bị hạn chế … Đó hoàn toàn là năng lực vượt lên trên không gian. Chính loại năng lực này khiến một đao kia trở nên quỷ dị, khi nhìn thấy một đao thì đã bị chém trúng ngay lập tức. Căn bản không cách nào tránh né.]

[Pháp tắc phá hoại, pháp tắc mang tính phá hoại thuần túy… Hơn nữa pháp tắc này rất quái dị. Đạo mà ta bước ra cũng có liên quan đến phá hoại, nhưng căn bản ta không cách nào hiểu được pháp tắc này. Có cảm giác như pháp tắc phá hoại này căn bản không thuộc về chư thiên vạn giới! Thậm chí ta cảm thấy nó giống như pháp tắc vừa được sáng tạo ra vậy, rốt cuộc vị này là ai đây?]

[Thanh đao kia… là đạo khí à? Loại cảm giác chấn nhiếp kia tuyệt đối không phải thần binh Kiếp Tiên hoặc thần binh Trường Sinh Giả bình thường!] Có người chú ý tới thanh thần đao trong tay Tống Thư Hàng.

[Là đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, thanh đao này vô cùng nổi danh trong tu chân giới. Vị này chính là đao chủ 'Bát Tu' mới đây à? Nhưng mà không hợp lý lắm, Bát Tu hẳn là vừa mới kế thừa thanh đao này mới đúng.] Dường như người mở miệng vô cùng hiểu rõ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

[Còn có lực lượng phong ấn đáng sợ kia, lúc một đao kia chém ra, rất nhiều thủ đoạn phòng ngự của đối thủ đều bị hạn chế, phong ấn. Nằng vào tu vi thuật phong ấn của bản thân, lúc đối mặt với phong ấn trong một đao này, ta căn bản không cách nào thoát khỏi trong thời gian ngắn.] Một giọng trầm thấp lên tiếng.

[Phong ấn mà ngay cả Tử Lôi Tôn Giả cũng không cách nào cởi bỏ trong thời gian ngắn ư? Mạnh đến thế à?] Tử Lôi Tôn Giả không phải tu vi thất phẩm, mà là một vị Trường Sinh Giả hàng thật giá thật, dùng đạo phong ấn chứng đạo.

[Một đao này có mùi vị của Thánh Nhân Nho gia, ta từng đại chiến với Thánh Nhân Nho gia… Năm đó ta từng bị treo lên đánh như thế đấy. Mùi vị kia, tuyệt đối không lẫn đi đâu được.] Lại là một vị đại lão từng bại trong tay Thánh Nhân Nho gia.

[Có thể miễn bàn về việc này không?] Có người lên tiếng.

Đừng nói về việc này nữa thì chúng ta vẫn là bạn tốt.

Trên thực tế, ở đây có ít nhất một phần ba tồn tại đã từng luận bàn với Thánh Nhân Nho gia. Kỳ thật tất cả mọi người đều cảm nhận được mùi vị của Thánh Nhân Nho gia ẩn chứa trong một đao này. Chỉ là tất cả mọi người đều ăn ý không nhắc đến việc này mà thôi.

Kết quả không ngờ vẫn có người thành thật lôi việc này ra ngoài sáng.

Đâm tim nhau quá.

[Nhưng mà chúng ta không thể không nhìn thẳng vào vấn đề này. Trong đao pháp ẩn chứa mùi vị của Thánh Nhân Nho gia, hơn nữa lại nằm trên địa bàn của Nho gia, một đao đánh hai đại địch. Nói cách khác, vị này nhất định có quan hệ vô cùng mật thiết với Nho gia. Thậm chí…]

Thậm chí rất có thể chính là Thánh Nhân rất trâu bò của Nho gia chuyển thế!

Đây là suy đoán xấu nhất.

Trên thực tế, so với việc Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ trong năm nay, ám ảnh mà Thánh Nhân Nho gia lưu lại cho chư thiên vạn giới càng lớn hơn, sức ảnh hưởng càng sâu hơn.

[Không phải Thánh Nhân Nho gia đâu, dù là Thánh Nhân cũng không có khả năng để lại thủ đoạn bảo vệ tánh mạng trong tay Thiên Đạo. Theo ta được biết, đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia đã mất đi hiệu lực từ lâu. Từng có dư đảng Thiên Đình thu thập đại trận hồi sinh của Thánh Nhân, nhưng bên trong không có dấu vết hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia. Thánh Nhân đã chết hoàn toàn rồi.]

Lời này, tựa như đang khẳng định khả năng nào đó, lại ẩn ẩn có chút cảm giác tự an ủi chính mình.

[Nhắc đến Thiên Đình viễn cổ… ta đột nhiên nhớ ra. Trong một đao này còn có lực lượng thời gian, trong một đao này tuyệt đối có lực lượng thời gian! Ta từng giao thủ với Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ, loại ý nhị thời gian này, ta tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm được.]

Trọng tâm câu chuyện lại chuyển về việc thảo luận một đao kia.

[Trong một đao lại ẩn chứa nhiều ‘đạo’ và ‘pháp tắc’ như vậy, làm sao hắn làm được thế nhỉ?]

[Đại khái là luồng ‘pháp tắc sinh tử’ và đao ý đoạn sinh tử kia… Chính luồng đao ý này trở thành vật dẫn tiến công chính yếu! Thật là đao pháp đáng sợ.]

[Không đúng, chỉ bằng vào luồng đao ý này thì căn bản không đủ để chịu tải lực lượng mạnh mẽ, phức tạp như vậy. Thậm chí luồng đao ý này cũng chỉ là một bộ phận trong một đao nọ thôi!]

[Ngoại trừ những lực lượng kể trên, còn có lỗ đen trước đó nữa, cũng là từ một đao này chém ra ư? Hoặc là lúc một đao này chém ra, có thể đạt được loại hiệu quả ‘di hoa tiếp mộc, đấu chuyển tinh di’?]

[Ta ngửi thấy mùi vị nhân quả, có lẽ lỗ đen kia còn có quan hệ đến nhân quả.]

[Vậy nên, rốt cuộc vị này là ai?]

[Bá Tống trên sao hỏa đã thể hiện thực lực của hắn với thế nhân. Hiện tại, Nho gia lại xuất hiện nhân vật đáng sợ như vậy. Cuộc chiến bất hủ lần này càng ngày càng náo nhiệt rồi.]

[Thực lực mà vị ở Nho gia biểu hiện ra đã không kém gì Bá Tống trên sao hỏa.]

[Nào chỉ không kém gì, hoàn toàn mạnh hơn thì có. Nói thật, tất cả mọi người ở đây, có ai nắm chắc đỡ được một đao vừa rồi không?]

Mọi người có mặt lập tức trầm mặc.

Tất cả đều đang nhớ lại dư uy của một đao vừa rồi… cũng bắt đầu suy tính trong lòng. Nếu như là bản thân, đối mặt với một đao vừa rồi thì sẽ ngăn cản thế nào?

Bản thân… có thể ngăn được một đao này ư?

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên, đám người lại phát hiện ‘Bá Tống’ trên sao hỏa xoay người lại, ánh mắt cũng tìm đến vị trí Nho gia!

[Đến rồi, ánh mắt Bá Tống cũng tìm đến rồi!]

[Một đao vừa rồi nhất định cũng dẫn tới sự chú ý của Bá Tống. Bá Tống không thể nào xem nhẹ một đao này!]

[Bá Tống lập trận trên sao hỏa, muốn nghênh tiếp bảy ngày khiêu chiến chư thiên vạn giới. Mà trong lúc này, trên địa bàn Nho gia, vị kia lại chém ra một đao khủng bố như vậy. Bá Tống và vị kia hiển nhiên sẽ đối đầu với nhau!]

Đại lão đứng đầu chư thiên vạn giới không khỏi thầm mong đợi.

Bá Tống đứng trên đầu sóng ngọn gió của cuộc chiến bất hủ VS cường giả đeo mặt nạ thần bí trên địa bàn Nho gia.

Đến tột cùng ai mới là người tung hoành ngang dọc đây?

Ngay lúc đám người nghĩ như vậy…

Đột nhiên, phía sau vị cường giả đeo mặt nạ trên địa bàn Nho gia lại hiện lên một chiếc kén lớn, kén được lột ra.

Ngay sau đó, có một vị tiên tử xinh đẹp chui ra từ trong kén lớn.

[Đợi đã… có phải tiên tử chui ra từ trong kén trông hơi quen không?]

Chương 2482: Nửa dưới khuôn mặt thật đẹp

Nào chỉ là quen mắt, quả thật là quen đến không thể quen hơn!

Bá Tống Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh mấy lần, mỗi lần vào khâu nhân tiền hiển thánh, vị tiên tử này đều tỏa sáng hơn Bá Tống.

Khí chất dung mạo tuyệt thế vô song, tô điểm tinh xảo nơi mi tâm, nốt ruồi lệ phong tình vạn chủng nơi khóe mắt, trang phục nữ đế khí phách, mọi thứ nơi cô đều khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Đặc biệt là mỗi lần hiển thánh, đều có 'Bá Tống Huyền Thánh' với dung mạo chỉ có thể xem là bình thường trong tu chân giới làm nền cho cô, lá xanh tôn lên hoa tươi càng hiển lộ dung mạo khuynh quốc của tiên tử.

Nhưng mà… vì sao nữ đế công đức của Bá Tống Huyền Thánh lại xuất hiện sau lưng tu sĩ thần bí đeo mặt nạ ở Nho gia này?

Một suy đoán đáng sợ nảy lên trong đầu các vị đại lão chư thiên vạn giới.

Bọn họ muốn kháng cự suy đoán này theo bản năng.

Nhưng hiện thực tàn nhẫn lại dùng ngón tay vô tình cưỡng ép vạch mắt mọi người ra, ép mọi người quan sát một màn cào tim xé phổi kế tiếp!

Trên thực tế, 'hiện thực' mới là tồn tại vô lý nhất, tàn khốc nhất, vô tình nhất, biến ảo khó lường nhất chư thiên vạn giới. Quả tực giống hệt như chúa tể Cửu U trong truyền thuyết vậy.

…

…

@#%× Tiên Tử nền nã chui ra khỏi kén.

Lần tiến hóa này của cô tốn ít thời gian hơn Tống Thư Hàng tưởng tượng nhiều lắm. Tống Thư Hàng cho rằng rốt cuộc mình có thể tự đọc lời thoại chừng một tuần, không ngờ ngay cả ba ngày cũng không đến đã lại mất đi quyền đọc lời thoại.

Lúc này, trên đầu mỹ nhân rắn công đức vẫn đội mũ Bình Thiên như trước, thân mặc long bào nữ đế màu vàng, đôi cánh bên hông khép về trước, tựa như trang sức bên hông vậy.

Vạt dưới của cô bị long bào phủ lên, không biết đuôi rắn của cô đã tiến hóa tới giai đoạn nào rồi?

Tống Thư Hàng không quay đầu lại xem. Hắn có thể cảm ứng được ánh mắt của rất nhiều đại lão chư thiên vạn giới đang vượt vị diện bắn tới đây, rơi trên người hắn.

Cho nên hắn phải giữ bình tĩnh, không thể quá khẩn trương được.

Hơn nữa dù hắn không quay đầu lại cũng có thể cảm ứng được biến hóa của mỹ nhân rắn công đức. Nói thế nào hiện tại hắn cũng là một tu sĩ thất phẩm đỉnh phong, chút thao tác cơ bản ấy vẫn phải có.

Sau lưng, bên dưới @#%× Tiên Tử có thêm một thứ so với lần trước.

Là giày!

Chân mỹ nhân rắn công đức từ trong long bào lộ ra giày đồng bộ với long bào.

Tiến hóa ra chân rồi ư?

Ở phương diện này, rốt cuộc mỹ nhân rắn công đức đã vượt qua Sở các chủ trong suối nguồn sự sống, mọc ra hai chân trước một bước.

Lần này rốt cuộc viên cũng mãn rồi.

Tống Thư Hàng có loại cảm giác thỏa mãn khi quẹt đến nát cả thẻ

Sau khi hiện thân, khuôn mặt mỹ nhân rắn công đức nghiêm túc hẳn ra. Những lúc quan trọng, cô vẫn chịu giữ thể diện cho Tống Thư Hàng. Khi cần giữ giá thì cô lại mang đi xào thịt bò.

Lúc này, cô khí phách đứng phía sau Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức bao phủ lấy hắn, âm thầm khôi phục lực lượng tiêu hao của Tống Thư Hàng, đồng thời cường hóa khí tức của hắn.

“Cảm ơn Tiên Tử.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

“Đến lúc biểu diễn kỹ thuật chân chính rồi!” Mỹ nhân rắn công đức nhỏ giọng đọc lời thoại chẳng hiểu ra sao, sau đó cô cúi đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng…

Nhưng cô lại không nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu.

Trừ đồ án ‘chân long’ nơi long bào trên ngực mình ra, cô không cách nào nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lúc này vừa lúc đang ở phía dưới cô, nằm trong điểm mù thị giác của cô.

[Bá Tống!] Tuy rằng mấy vị cường giả đứng đầu chư thiên vạn giới không muốn thừa nhận, trong trong miệng vẫn hô lên cái tên này.

Mỹ nhân rắn công đức phía sau, Bá Tống đằng trước.

Chỗ mắt trái dưới mặt nạ của Bá Tống còn hiện lên ánh sáng màu đỏ thẫm, trong lúc mơ hồ còn có khói trắng bốc lên từ mắt trái, vô cùng đáng sợ.

Nhưng nếu như người trên địa bàn Nho gia chính là Bá Tống, vậy Bá Tống trên sao hỏa kia là ai?

Đám đại lão chư thiên vạn giới lại chuyển ánh mắt đến trên sao hỏa.

Ở nơi đó, Bá Tống Huyền Thánh hai tay ôm ngực, trên người hiện lên ngũ đại thánh hào [Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt].

“Chúc mừng bản thể, một đao chém chết hai kẻ địch xâm phạm!” Lúc này, Bá Tống ngũ liên hào trên sao hỏa rốt cuộc cũng mở miệng.

Nó vừa mở miệng đã nói ra một tin tức khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới run chân.

Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ giật mình nhìn ngũ liên bá. Hắn đánh với đối phương nửa ngày, tung hết thủ đoạn ra. Kết quả, đối phương ấy thế mà chỉ là một phân thân!

Bá Tống Huyền Thánh đã khủng bố đến mức này rồi ư?

Vị trí Nho gia.

Số Bá Tống gật đầu, hắn vươn tay đẩy nhẹ nửa chiếc mặt nạ lên, lộ ra nửa khuôn mặt dưới thật đẹp. Không sai, nửa khuôn mặt dưới của Tống Thư Hàng ra dáng ra hình đến lạ. Điểm nhan sắc tổng thể của hắn là bị nửa gương mặt trên kéo xuống thấp.

“Tại hạ Bá Tống.” Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Tống Thư Hàng cũng không biết nên nói cái gì cho tốt mới bèn thốt ra lời mở đầu như thế.

“Tuổi vừa 18, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Mỹ nhân rắn công đức dùng ngữ điệu khí phách nhất nói ra một câu thoại không có khí thế nhất.

“Nếu như ta có chỗ nào đắc tội.” Tạo Hóa Tiên Tử chậm rãi hiện lên, đứng bên tay trái của Tống Thư Hàng.

“Các ngươi… đến, đến đánh ta đi?” Vũ Nhu Tử da đen chui ra phía bên tay phải Tống Thư Hàng. Tương phản với mỹ nhân rắn công đức, cô dùng ngữ khí sợ hãi nhất để nói ra lời thoại khí phách nhất.

Ngay trước mặt đám đại lão chư thiên vạn giới, đọc ra lời thoại ‘tới đánh ta đi’, Vũ Nhu Tử da đen cảm thấy mình tiêu chắc rồi. Rất có thể cô sẽ không sống quá ngày mai, nói không chừng kế tiếp sẽ có đại lão am hiểu nguyền rủa khai đàn tế pháp từ xa, niệm chú giết chết cô ấy chứ.

Cường giả đứng đầu chư thiên vạn giới trầm mặc.

Bá Tống bản thể dí dỏm đến bất ngờ? Mà phương diện khí thế cũng không hùng hổ dọa người như phân thân, có cảm giác sẽ dễ xử hơn thì phải?

“Muốn khiêu chiến bản thể của ta thì phải bước qua ải của ta trước đã!” Lúc này, ngũ liên bá quả cầu béo phân thân trên sao hỏa khí phách nói.

Nó vươn hai tay ra, khí thế hào hùng: “Nếu như ngay cả ta cũng không cách nào chiến thắng, vậy thì căn bản không có tư cách khiêu chiến bản thể của ta! Đến đây đi, ước hẹn bảy ngày khiêu chiến vẫn còn ở đó. Muốn khiêu chiến bản thể của ta thì cứ tới đây! Ta ở sao hỏa chờ các ngươi!”

Bạch tiền bối two nhìn thấy một màn này thì lặng lẽ hủy bỏ quan sát sao hỏa từ xa. Bây giờ hắn nhìn không nổi nữa.

Vị trí Nho gia.

Tống Thư Hàng đeo mặt nạ lại.

Trận pháp kết giới phòng ngự bị phá hư của Nho gia bắt đầu khôi phục, dần che phủ bóng dáng Bá Tống, cũng ngăn cách hình chiếu chú ý của đám đại lão chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng trả đao cho Thông Nương.

Ngay sau đó, năng lực 'cướp đoạt' mà tiền bối ba mắt kèm theo trên 'đao' trước đó được phát động.

Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo đã thành bại tướng dưới đao, bị mười lực lượng nhân quả đè giữa hư không ma sát, trở thành đối tượng bị cướp đoạt.

"Ngôn ngữ viễn cổ, rút ra ngôn ngữ viễn cổ đi!" Tống Thư Hàng tràn đầy mong chờ.

Năng lực cướp đoạt của tiền bối ba mắt thậm chí có thể rút những vật phẩm trên phương diện 'khái niệm'. Ngôn ngữ viễn cổ cũng là một trong các mục tiêu 'cướp đoạt'.

Đáng tiếc… giấc mơ của Tống Thư Hàng không thể thành hiện thực.

Sau khi năng lực cướp đoạt phát động, có hai điểm sáng tựa như điểm sáng sau khi kết thúc 'nghi thức đánh cược' mang theo hai loại tính chất đặc biệt hòa vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau đó, một bộ công pháp 'Thể Lỏng Kim Thân Quyết' và một bộ 'Thiên Bằng Độn Pháp hàng thật' hiện lên trong đầu hắn.

Chương 2483: Tiền tài của ngươi, ngươi đừng sầu lo, ta dùng chúng nó đổi lấy tính mạng của ngươi vậy

Một hơi cướp đoạt kỹ năng đặc thù của Côn Vương và quả cầu kim loại thể lỏng!

Quả nhiên… dưới sự che chở từ một luồng khí vận của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng chỉ có thể rút ra năng lực hàng đầu. Hắn muốn rút ra loại năng lực cơ sở như 'gói ngôn ngữ viễn cổ' đúng là vọng tưởng.

Đây chính là phiền não trong hạnh phúc của Bạch hoàng hàng giả, khí vận mượn được chung quy không phải là của mình, không cách nào tùy theo ý mình, chỉ có thể rút ra thứ tốt đứng đầu một cách cứng nhắc.

Một lát sau.

Đầu óc trống rống của Tống Thư Hàng bắt đầu hòa tan hai bộ công pháp này.

'Thiên Bằng Độn Pháp hàng thật' chính là độn thuật bảo quang cấp VIP, còn cool ngầu hơn Thiên Bằng Độn Pháp bình thường một chút, phương diện tốc độ của độn pháp cũng mạnh hơn.

Sau khi rút được 'Thiên Bằng Độn Pháp hàng thật' này, đại não chết máy của Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng từ từ vận chuyển, lóe lên một tia sáng. Hắn nhớ tới Thiên Bằng Độn Pháp được phản hồi lại cho hắn từ đường nhân quả phân nhánh lần thứ hai trên người Kiếp Tiên Uyên Tử lúc chém ra Nhân Quả đao. Hiện tại, hắn lại trùng hợp chiếm được 'Thiên Bằng Độn Pháp hàng thật' từ trên người Côn Vương, cứ cảm thấy dường như trong đó có mối liên hệ gì đấy thì phải?

Trở về phải tìm cơ hội nắm tay Kiếp Tiên Uyên Tử, lặng lẽ cho hắn một phát bí pháp giám định xem sao.

Bằng vào cảnh giới bây giờ của Tống Thư Hàng, giám định cường giả cấp Kiếp Tiên vẫn phải bỏ ra cái giá khá lớn… Đại khái là vài vết thương sâu thấy xương, lại thêm cấp bậc đau đớn có thể khiến hắn rên nhẹ một tiếng.

Hoàn toàn nằm trong phạm vi hắn có thể chịu được.

Sau khi 'Thiên Bằng Độn Pháp hàng thật' in dấu vào đầu Tống Thư Hàng, hắn bắt đầu lĩnh ngộ môn độn pháp này cực nhanh, cũng không ngừng nắm giữ tiểu kỹ xảo thi triển môn độn pháp này của Côn Vương.

'Nghi thức đánh cược' của tiền bối ba mắt là loại năng lực không nói phải trái, có liên quan tới 'Thiên Đạo' đối ứng với nó, là chức năng thuộc 'cấp Thiên Đạo'.

Nó trực tiếp rút môn độn pháp này ra từ trên người Côn Vương rồi chuyển dời đến trên người Tống Thư Hàng. Quá trình này là 'cắt lấy' mà không phải sao chép. Một bên nào đó sẽ hoàn toàn mất đi năng lực này, rồi dán lên người một bên khác.

Môn công pháp cũng bị cắt lấy giống vậy còn có 'Thể Lỏng Kim Thân Quyết' của cầu di vật Thiên Đạo.

Chỉ nhìn từ cái tên thôi cũng có thể đoán ra đây là một bộ công pháp luyện thể!

Sau Cương Thủ biến dị, Thánh Viên Long Lực Thần Công, Nho Gia Kim Cương Thân, Bá Tống Huyền Thánh vui mừng nhận được 'Thể Lỏng Kim Thân Quyết', góp đủ tứ đại thần công hộ thể.

Sau khi 'Thiên Bằng Độn Pháp hàng thật' bị cắt qua đây, Tống Thư Hàng còn cần chút thời gian để làm quen với nó và tiêu hóa tin tức trong đầu.

Mà lúc 'Thể Lỏng Kim Thân Quyết' hòa vào thân thể Tống Thư Hàng, thân thể Tống Thư Hàng lập tức bắt đầu thích ứng với 'Thể Lỏng Kim Thân Quyết' một cách tự động hóa.

Căn bản không cần Tống Thư Hàng tiêu hóa tri thức, thích ứng công pháp, mỗi một tế bào trong thân thể hắn đều chủ động hành động, trong khoảng thời gian ngắn đã tiếp nạp 'Thể Lỏng Kim Thân Quyết'.

Ngoại trừ đao pháp ra, thiên phú mạnh mẽ nhất của Bá Tống Huyền Thánh: luyện thể.

Gấp thiết giáp dày nhất, chịu món đòn độc nhất. Sau đó, dưới tình huống kẻ địch không cách nào phá vỡ phòng ngự, vung đao chém bay kẻ địch!

Sau mấy hơi thở.

Ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, thân thể hắn hiện lên màu kim loại đen kịt của Cương Thủ biến dị. Ngay sau đó, ‘Thể Lỏng Kim Thân Quyết’ được thi triển ra.

Thân thể kim loại vô cùng cứng rắn hòa tan, hóa thành… hình thức kim loại thể lỏng đen kịt!

Cương đến cực điểm chính là nhu.

Lúc này thân thể Tống Thư Hàng đồng thời có cương nhu đặc thù, sức chịu đòn tăng lên không chỉ gấp mười lần trong nháy mắt. Tại phương diện va chạm chính diện, thể nhu càng có ưu thế hơn thể cương.

Cương nhu hòa hợp lại là hình thức lý tưởng nhất!

Tống *càng ngày càng dày thịt* Thư Hàng!

…

…

“Tống tiền bối, dáng vẻ này của ngươi trông quen thật đấy.” Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen nhỏ giọng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Ừ, ta biết mà, Vũ Nhu Tử.”

Đây chính là dáng vẻ lúc đại lão quả cầu béo biến hóa ra trạng thái hình người, thân kim loại thể lỏng đen kịt ngoài thân thể tựa như đang lưu động, giúp thân thể nó có được sức chịu đòn siêu cường!

Trong lúc nói chuyện.

Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên duỗi hai tay ra, thân thể khổng lồ của cô nâng nhẹ Tống Thư Hàng trong lòng bàn tay.

Đồng thời, ‘hình thức kim loại thể lỏng’ trên người Tống Thư Hàng tán đi, thân thể suy yếu ngã vào tay mỹ nhân rắn công đức.

Sau khi ‘Nhân Quả đao’ kết thúc, lực lượng tặng lại từ mười luồng nhân quả đã tiêu tán.

Sau khi mất đi sự duy trì từ lực lượng của mười luồng nhân quả, Tống Thư Hàng hiện tại yếu ớt như bùn nhão. Nếu như có một đại lão đến, tùy tiện vỗ cho hắn một chưởng là có thể tiễn hắn đi hồi sinh.

Không chỉ như thế, trong mười luồng nhân quả, có tám luồng đang quấn trên tay phải của hắn, để lại tám dấu vết nhân quả màu đỏ trên đó.

Đây là minh chứng cho số nợ khổng lồ sau khi hắn quét sạch mười tín dụng nhân quả.

Vốn dựa theo số lượng nhân quả, trên tay phải hắn sẽ lưu lại mười dấu vết nhân quả. Nhưng trong đó có một đường kết nối với cầu di vật Thiên Đạo.

Cầu di vật Thiên Đạo one đã bị đánh nát, thân thể còn thừa lại bị phong ấn trong cột phong ấn ở nhà Bạch tiền bối two. Cho nên, quyền chủ nợ của món nhân quả này tự nhiên chuyển dời lên cầu di vật Thiên Đạo two hoàn chỉnh hơn.

Mà cầu di vật Thiên Đạo two… lại lập tức bị đánh nát.

Chủ nợ cầu di vật Thiên Đạo two không còn, mà nó lại không có người thừa kế.

Cho nên, món nợ nhân quả này của Tống Thư Hàng cũng biến mất.

Sau khi mượn tiền kẻ địch để đánh tan kẻ địch thì không cần trả lại món nợ nhân quả. Vụ làm ăn này, nghĩ tới là thấy có lời rồi!

Tống Thư Hàng nhìn đường nợ nhân quả trên cổ tay phải mình, cười nói: “Loại chuyện tốt này, đúng là tuyệt vời.”

Về phần một đường nhân quả khác không có ‘nợ nần’ chính là Thánh Nhân Nho gia. Thánh Nhân đã lạnh xác rồi, món nợ nhân quả này đã mất đi đầu nguồn. Mà các đệ tử của Thánh Nhân cũng không có quyền thừa kế món nợ nhân quả này.

Nói cách khác, lần tới lúc sử dụng ‘Nhân Quả đao’ thì cứ lôi kéo nhân quả của Thánh Nhân Nho gia là bảo đảm kiếm bộn không lo lỗ.

Nợ của Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two thì có thể thiếu trước, dù sao cũng thiếu nhiều rồi, nợ nhiều không lo.

Bên phía nữ sĩ lưới rồng cũng dễ nói.

Đại lão quả cầu béo clone… hiện nay là ‘Bá Tống phân thân’, khoản nợ này cũng có thể ngâm lâu một chút.

Ngược lại là món nợ nhân quả phía đại lão Rồng Đốm two, tiền bối ba mắt, Sở các chủ và Thiên Đế, tốt nhất là nên nghĩ cách trả lại cho sớm.

Có vay có trả, mượn lại không khó!

“Ngoài ra, món nợ nhân quả không để lại dấu vết đại biểu cho việc cầu di vật Thiên Đạo và Côn Vương đều đã ngủm hoàn toàn rồi nhỉ.” Tống Thư Hàng ngồi trong lòng bàn tay mỹ nhân rắn công đức, đưa mắt nhìn về nơi xa.

“Đã không còn khí tức của cầu di vật Thiên Đạo và Côn Vương, một đao vừa rồi của ngươi đúng là khoa trương thật đấy.” Bạch long tỷ tỷ trả lời.

Lực lượng của mười đường nhân quả tập hợp thành một luồng, chém ra một đao hoàn mỹ dưới tính toán của con mắt Thánh Nhân Nho gia.

Lực lượng của một đao này tác dụng hoàn mỹ trên người Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo. Năng lượng trong đao gần như không lãng phí một tia nào. Thánh Nhân lúc sinh tiền tuyệt đối là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

“Nhưng mà có thể Côn Vương còn chưa chết.” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

“Dựa vào thực lực của nó, không có khả năng sống sót dưới một đao kia.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

Ý thức Tống Thư Hàng chú ý đến danh sách sổ đen số 2 trong mạng chat Tu Chân của mình.

Trong danh sách này, phía sau cái tên thiên chi tử có ghi chú (chết trận), mà phía sau tên của Côn Vương lại không có ấn ký tương tự!

Chương 2484: Tán Tài Bảo Mệnh

Nếu chức năng ‘mạng chat Tu Chân’ đã không ghi chú trạng thái (chết trận), vậy nói không chừng Côn Vương đang dùng một loại trạng thái không biết nào đó để ẩn nấp!

“Nếu như không phải đã thêm bạn với Côn Vương tiền bối từ lâu, nói không chừng ta cũng sẽ bị lừa ấy chứ.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Có lẽ bởi vì thân thể yếu ớt, tiêu chí ôn hòa trong tiếng cười của hắn không đủ nên vẻ âm trầm.

Xích Tiêu kiếm tâm ma chấn động: “Ui ~ Thư Hàng ngươi cười nghe gian quá.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta đã cẩn thận lục soát một lần, không tìm được Côn Vương.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nhỏ giọng nói.

Bia đá đạo hữu: “Bên ta cũng không có phản ứng. Có phải là mạng bị chậm không, cho nên dù Côn Vương chết rồi, nhưng tín hiệu còn chưa kịp thời phản hồi lại cho ngươi?”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cũng có khả năng đó, nhưng mà… chúng ta cứ suy đoán theo phương hướng xấu nhất đi, lo trước khỏi họa.”

“Phong tỏa không gian đã bắt đầu giải trừ, cần ta thêm vào một cái không?” Bạch long tỷ tỷ nói.

Nếu như phong tỏa không gian tiêu tán, vậy nói không chừng Côn Vương đang ẩn nấp trong tối sẽ nhân cơ hội bỏ chạy, vượt qua không gian để trốn mất.

“Làm phiền bạch long tỷ tỷ thêm vào một cái đi.” Tống Thư Hàng cố gắng làm đầu óc mình bắt đầu chuyển động.

Hiện tại vận tốc chuyển động của đầu óc hắn có hơi chậm, đây là hậu quả của việc vận hành quá tải.

Tạo Hóa Tiên Tử thận trọng lấy con mắt Thánh Nhân Nho gia từ hốc mắt trái nóng hổi của Tống Thư Hàng ra. Lần này cô đã rút được bài học kinh nghiệm, không có lắp mắt thường của Tống Thư Hàng vào ngay mà định chờ hốc mắt Tống Thư Hàng tản nhiệt xong.

Móng vuốt nhỏ của bạch long tỷ tỷ kéo nhẹ một cái, một thuật ‘phong tỏa không gian’ nện xuống.

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng lập tức tiếp tục quéo.

Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi: “Ngươi định tìm ra Côn Vương kiểu gì?”

“Ừm, trực tiếp gửi tin nhắn cho Côn Vương tiền bối, để nó tự xuất hiện chẳng hạn?” Tống Thư Hàng nói, vạch Côn Vương trong danh sách bạn bè ra, chọn mở chức năng trò chuyện riêng.

Côn Vương tiền bối, dù ngươi có nấp kỹ cũng vô dụng, bởi vì ta có số điện thoại của ngươi.

Chỉ cần lúc ta gọi điện thoại cho ngươi, tiếng chuông vang lên chính là lúc ngươi bại lộ!

…

…

Trong thế giới Kim Liên.

Bốn Kiếp Tiên cùng với một nhóm cao tầng Nho gia đã xem hết toàn bộ quá trình Bá Tống Huyền Thánh đao trảm Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo.

Nhìn thấy chiến đấu bên ngoài kết thúc, bốn vị Kiếp Tiên Nho gia, Uyên Tử cùng với Hằng Hỏa Tôn Giả và một nhóm viện trưởng thư viện Nho gia đều đi ra khỏi thế giới Kim Liên, nghênh đón Bá Tống.

Chờ sau khi sự tích về một đao này của Bá Tống truyền ra, e rằng địa vị của hắn ở chư thiên vạn giới sẽ tăng đến trình độ sóng vai với Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ!

Một đao giết chết hai vị Trường Sinh Giả, chiến lực này đã chân chính có được phong thái trấn áp đương thời. Lại thêm ‘Bá Tống Huyền Thánh phân thân’ khí phách lẫm liệt trên sao hỏa, tối nay thôi, tên tuổi Bá Tống Huyền Thánh sẽ chấn động tầng lớp đại lão chư thiên vạn giới.

Bốn Kiếp Tiên Nho gia đi phía trước, Uyên Tử cứng nhắc theo sau, một đường bước về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này, ý thức Côn Vương trong thân thể Uyên Tử đột nhiên nhận được một tin nhắn.

[Hi ~ Côn Vương tiền bối, ngươi có khỏe không? Ta biết ngươi rất khỏe, nên đừng trốn nữa. Ra đây đi, chúng ta tâm sự đàng hoàng nhé?] Một tin nhắn riêng đến từ Bá Tống Huyền Thánh.

Ý thức Côn Vương: "…"

[Không trả lời ư? Côn Vương tiền bối.] Bá Tống Huyền Thánh lễ phép nói.

Ý thức Côn Vương: "…"

Ta có điên đâu? Tại sao ta phải trả lời ngươi chứ? Ta lặng lẽ giả chết mới là chính đạo.

[Côn Vương tiền bối, người quang minh không nói chuyện mờ ám. Ngươi xem danh sách bạn bè đi, đằng sau tên của ngươi vẫn sáng ngời, không có ghi chú (chết trận). Nên đừng trốn nữa!] Tống Thư Hàng lại gửi thêm một tin nhắn.

Côn Vương: "…"

Đậu mè, nếu không phải chưa nghiên cứu triệt để chức năng mạng chat Tu Chân này thì ta đã chặn ngươi từ lâu rồi.

Trong hư không.

Trên bàn tay mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn về phía thành viên Nho gia.

Tạo Hóa Tiên Tử ngồi quỳ sau lưng hắn, hai tay nâng đầu hắn, tránh cho đầu hắn ngã ngang xuống.

Hiện tại Tống Thư Hàng thật sự suy yếu vô lực toàn thân, nếu như không có gì chống đỡ, toàn bộ thân thể đều sẽ mềm nhũn ngã nhào xuống.

Đợi sau khi thành viên Nho gia đến gần, ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn về phía Uyên Tử.

Uyên Tử vẫn mặt không biểu cảm, giống hệt người thực vật như trước.

“Côn Vương tiền bối, thế nào rồi.” Tống Thư Hàng nhìn Uyên Tử chằm chằm, đột nhiên cười nói.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia sững sờ, cả bốn xoay người nhìn về phía Uyên Tử.

Ngay cả Tạo Hóa Tiên Tử cũng nghi hoặc nhìn sang Tống Thư Hàng.

“Ngươi có thể lừa gạt được tất cả mọi người, nhưng lại không lừa được con mắt của ta.” Tống Thư Hàng chỉ vào mắt trái của mình. Dưới mặt nạ, hốc mắt trái của hắn vẫn còn phát ra ánh sáng đỏ thẫm, khói không ngừng bốc ra từ mắt trái.

Mặc dù con mắt Thánh Nhân Nho gia đã bị Tạo Hóa Tiên Tử móc ra, nhưng nhiệt độ cao vẫn còn. Nước mắt không ngừng tuôn ra, thoắt cái đã bốc hơi, trở thành khói bốc ra từ lỗ hổng trên mặt nạ.

Cảm giác chấn nhiếp bùng nổ.

Đối diện, Uyên Tử vẫn không nhúc nhích mảy may.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia đồng thời duỗi tay đặt lên người Uyên Tử, thi triển thần thông kiểm tra trạng thái của hắn.

Nhưng một lát sau, bốn vị Kiếp Tiên Ôn Tử, Tử Nhan, Tử Trì, Tử Ngọc đều nhíu mày.

Bọn họ không kiểm tra ra bất cứ dị thường nào từ trên người Uyên Tử.

Bốn Kiếp Tiên Nho gia quay đầu, nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Không cần lo lắng, Côn Vương tiền bối không chịu đi ra đã nằm trong dự liệu của ta.” Tay trái Tống Thư Hàng gõ nhẹ lên đầu gối mình, nói: “Cho nên, vừa rồi ta nhờ nữ sĩ lưới rồng giúp ta nghiên cứu chức năng ‘tiếng chuông’. Đây chỉ là một chức năng nhỏ, nạp vào đơn giản, chỉ cần nạp là dùng được ngay. Côn Vương tiền bối, nhận điện thoại của ta đi nào!”

[Ting ~ sóc nhỏ cấn tay nhắc nhở: mạng chat Tu Chân tăng thêm chức năng mới, tiếng chuông sống động cấp VIP vừa nạp vào lên sàn. Chúc mừng ‘quản lý viên cao cấp’ A Bạch, ‘bạn xấu’ Thiên Đế, ‘Ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ’ Sở các chủ, ‘tím nho’ Côn

Vương nhận được tư cách close beta.]

Ý thức Côn Vương: “! ! !”

Phiên bản update có nhanh tới vậy ư?

“Một bài ‘Thất sát ca’ của Tạo Hóa tiền bối, dành tặng cho Côn Vương tiền bối!” Tống Thư Hàng mỉm cười, mở trò chuyện riêng với Côn Vương, sau đó hắn lại chọn gọi video cho Côn Vương.

Thông qua chức năng close beta này, trên người Côn Vương sẽ vang lên tiếng ca sống động của Tạo Hóa Pháp Vương.

Kể từ đó, dù nó nấp ở nơi nào đều chắc chắn sẽ bại lộ!

“Giết giết giết giết giết giết giết ~ kẻ bất trung… Giết giết giết ~ Kẻ bất hiếu… Giết giết giết!” Âm nhạc táo bạo chói tai điên cuồng vang lên.

Có điều, âm nhạc không vang lên từ trên người Uyên Tử mà vang dội ngay sát mép kết giới phòng ngự của Nho gia.

Nơi đó đã là giáp ranh phong tỏa không gian!

“Côn Vương tiền bối xin dừng bước!” Tống Thư Hàng cười ha ha nói, tuy rằng hiện tại hắn suy yếu vô cùng, nhưng vật trang sức trên người hắn thì không suy yếu.

Roẹt ~~

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, nơi giáp ranh kết giới Nho gia đột nhiên phun ra số lượng lớn bảo vật.

Ánh sáng vô số trân bảo làm lóa mắt Tống Thư Hàng.

“Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ!” Tống Thư Hàng nhìn thấy vật hắn để ý từ trong đó.

“Hiểu rồi!” Bạch long tỷ tỷ trên cổ hắn vọt lên, bay về phía mảnh vỡ Thiên Đình.

Cùng lúc đó, Uyên Tử cũng hành động.

Hắn dễ dàng tránh thoát bốn vị Kiếp Tiên, chạy vội về phía đám trân bảo kia!

Vào lúc nguy cấp, rụng đuôi thoát thân, Côn Vương chọn tán tài bảo mệnh!

Chương 2485: Nhân Quả Báo Ứng * Phiên Bản Bạch Long

Tán tài bảo mệnh chính là một loại 'độn pháp' cực kỳ cao thâm.

Chỉ cần hai bên giao chiến không tồn tại ân oán không thể không hóa giải hay huyết hải thâm cừu, như vậy tán tài bảo mệnh vào thời khắc mấu chốt thì thường có thể thu được hiệu quả không tệ.

Số lượng lớn dị bảo được phun ra, hơn nữa phần lớn đều là trân bảo ngay cả Trường Sinh Giả cũng sẽ động lòng, tuyệt đối có thể tạo được tác dụng trì hoãn kẻ địch… Dù không ăn thua gì thì cũng có thể chuyển dời lực chú ý của đối phương trong vài cái chớp mắt.

Thời gian vài cái chớp mắt đủ để Côn Vương chạy trốn tìm đường sống!

Dù sao, nó có thân thể Côn bằng, nắm giữ độn thuật mạnh nhất chư thiên vạn giới. Khi nó hóa Côn thành bằng, năng lực bỏ chạy trên mặt vật lý đứng đầu trong chư thiên vạn giới.

Chỉ cần kéo ra một khoảng cách, rời khỏi phạm vi phong tỏa không gian, nhóm Trường Sinh Giả lập tức có thể tùy ý thông qua thủ đoạn không gian thoát ly chiến trường, ẩn vào chư thiên vạn giới, như cá vào biển lớn, không tung tích để tìm.

…

…

Thủ đoạn 'tán tài' của Côn Vương là lựa chọn vô cùng bình thường.

Đặc biệt là tồn tại vĩnh viễn quanh quẩn ở biên giới bần cùng như Tống Thư Hàng, vô số trân bảo kia quả thực là chói mù mắt hắn.

Mà trong dị bảo đầy trời, một quả trứng nhỏ màu trắng tinh tưng nhẹ lên. Dưới sự yểm hộ của trân bảo, nó thành công chui ra khỏi phạm vi kết giới phòng ngự của Nho gia!

Đây chính là bản thể hiện tại của Côn Vương. Lúc đối mặt với một đao không cách nào địch nổi của Bá Tống, Côn Vương quả đoán lựa chọn 'chết' một lần, mặc cho nhục thân của mình bị đao mang phá hủy.

Đồng thời, nó âm thầm cấy vào một món dị bảo quý giá, sinh ra một thân thể mới trong lúc thân thể cũ chết đi, đạt được hiệu quả 'sống lại'.

Chỉ là không ngờ số Bá Tống thao tác hay ho như vậy, còn lục ra được bản thể mới đang ẩn nấp của nó.

[Hôm nay tạm thời bỏ tài cầu sinh, ngày khác nếu có cơ hội, chờ ta khôi phục trạng thái, ta nhất định phải tìm về đám bảo vật này!] Côn Vương thầm nghĩ.

Thua không đáng sợ, nhưng Côn không thể mất đi chí khí! Nhục thân có thể tèo, nhưng thái độ tuyệt đối không thể quéo!

Phía sau…

Thân hình bạch long tỷ tỷ cuộn lên, thu lấy mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

Đồng thời, trong quá trình thu thập mảnh vỡ, ánh mắt bạch long tỷ tỷ chú ý đến quả trứng nhỏ nhảy tưng tưng kia: "Tìm được ngươi rồi, Côn Vương đạo hữu."

Sợi tóc ngố Sở các chủ hô lớn: "Khăn quàng cổ màu trắng tiên tử, đừng tha cho nó! Bắt nó lại đi!"

Bạch long tỷ tỷ: "…"

[Khà, muộn rồi!] Quả trứng nhỏ đang nhảy kia thầm nghĩ.

Khi bạch long xông tới, đồng thời thu thập mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, nó đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bỏ chạy.

Mặc dù là hình thái quả trứng nhỏ, nhưng tinh hoa toàn thân nó đều áp súc trong đó. Chỉ cần cho nó một chút thời gian, nó lập tức có thể phá xác mà ra, một lần nữa hóa thành côn. Sau đó, chỉ cần vài tháng ngắn ngủi là nó đã có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong!

Dưới trạng thái chuẩn bị bỏ chạy kỹ càng của nó, vị bạch long tiên tử sau lưng tuyệt đối không đuổi kịp nó!

“Không thể không thừa nhận, lần này là ta thua! Nhưng lần sau, người thắng nhất định sẽ là ta!” Trứng nhỏ Côn Vương vọt mạnh về phía hư không.

Đồng thời, nó ‘hóa Côn thành Bằng’ trong vỏ trứng, dựa theo bản năng thi triển một độn pháp cao cường nổi tiếng chư thiên vạn giới!

Một đôi cánh chim bằng thuần năng lượng hiện lên hai bên trứng nhỏ, khiến quả trứng nhỏ trắng tinh này trông khá đáng yêu.

Cánh chim Bằng vỗ lên, thúc đẩy trứng nhỏ màu trắng vọt vào hư không.

Tốc độ cực nhanh!

Trứng nhỏ màu trắng hóa thành một tia chớp màu trắng, trong nháy mắt đã độn đến chân trời!

Nhưng mà… tốc độ này lại không đạt đến tốc độ đỉnh điểm trong tưởng tượng của bản thân Côn Vương!

[Không đúng, hẳn là ta có thể nhanh hơn mà? Lý ra ta phải có thần tốc đứng đầu chư thiên vạn giới chứ!] Côn Vương nghi hoặc trong lòng.

Tốc độ vỗ cánh chim Bằng hiện tại của nó dù nhanh, nhưng đây chỉ là tốc độ cao nhất của bản thân Thiên Bằng. Còn lâu mới đạt tới cấp bậc thần tốc đứng đầu chư thiên vạn giới!

[Chờ đã, có phải ta đã mất đi cái gì rồi không?] Trong lòng Côn Vương bắt đầu hoảng hốt.

Sau khi bị một đao của Bá Tống chém nát thân thể cũ, sau đó hồi sinh thành trứng nhỏ, dường như hắn đã mất đi một vài thứ gì đó.

Ký ức? Năng lực? Pháp thuật?

Không ổn… chẳng lẽ lúc sử dụng món dị bảo bảo mệnh hóa Côn thành trứng kia cần trả một cái giá nào đó?

Đậu mè, dù sử dụng dị bảo thì cần trả giá, nhưng tại sao phải cướp mất độn thuật bảo mệnh của ta chứ?

Đây quả thực là gài hàng Côn mà.

“Ái chà ~ Côn Vương đạo hữu, chớ vội đi!” Lúc này, giọng bạch long tỷ tỷ vang lên sau lưng Côn Vương.

Chỉ thấy bạch long tỷ tỷ cũng hóa thành tia chớp màu trắng đuổi theo Côn Vương.

Đồng thời, móng vuốt nhỏ của cô vung lên, bắt đầu ngưng tụ một kết giới ‘phong tỏa không gian’, ngăn cản Côn Vương sử dụng lực lượng không gian bỏ chạy.

Không xong, sắp bị đuổi kịp rồi!

“Bạch long tiên tử, cô cần gì phải đuổi theo không tha? Tiếp tục như vậy nữa, dù ta liều mạng cũng sẽ không để cô sống yên đâu!” Đôi cánh chim bằng của Côn Vương liều mạng vỗ, tranh thủ kéo dài khoảng cách với bạch long tiên tử, đồng thời mở miệng uy hiếp.

Nó đã đến đường cùng, thật sự sẽ liều mạng!

“Nếu ngươi muốn liều mạng thì ta cũng không có ý kiến đâu ~” Bạch long tỷ tỷ vui vẻ nói: “Trạng thái hiện tại của ta, dù bị nổ đến thịt nát xương tan thì cũng có thể sống lại trên người bé đáng yêu nhà Tô Thị. Ngươi muốn liều mạng thì ta nổ với ngươi.”

Hai vật trang sức bạch long tỷ tỷ và mỹ nhân rắn công đức căn bản không sợ tử vong. Chỉ cần Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục bản thể còn tồn tại, vô luận chết bao nhiêu lần đều có thể mượn lực lượng công đức của bản thể để khôi phục. Cho nên, tâm tính của các cô đặc biệt lạc quan.

Côn Vương: “…”

Kế sách hiện thời, nó chỉ có thể liều mạng vỗ cánh chim Bằng, đồng thời, bắt đầu dựa theo đặc tính của cánh chim Bằng nhằm nhanh chóng thiết kế ra một bộ ‘độn thuật’.

Thân là Trường Sinh Giả, Côn Vương có tri thức uyên bác. Trong quá trình chạy trốn, nó chế tạo riêng một bộ ‘độn pháp’ cho chính mình cũng không phải việc khó gì.

Hơn nữa, nếu bạch long tiên tử sau lưng là hình thái ‘thân thể công đức’ đặc thù, vậy khoảng cách giữa cô ta và bản thể nhất định có hạn chế.

Chỉ cần kéo ra đủ khoảng cách thì nhất định có thể ném cô ta lại.

Một Côn một rồng, ngươi truy ta đuổi.

Hai tia chớp màu trắng lóe lên trên không trung, xẹt qua chân trời.

“Lại nói, lần trước Côn Vương đạo hữu cũng đuổi theo tiểu cô nương Bạch Cốt chạy khắp thế giới như thế này nhỉ?” Sau lưng, bạch long tỷ tỷ đột nhiên lại lên tiếng.

Trong lòng Côn Vương hơi động: “Cô?”

“Tự giới thiệu chút nhé, ta là tổ tiên kim long của Thiên Đình viễn cổ. Tiểu cô nương Bạch Cốt của bọn ta được đạo hữu chiếu cố rồi.” Trên mặt bạch long tỷ tỷ lộ vẻ ‘long nhan đại duyệt’, trong giọng điệu tràn đầy vui vẻ.

Côn Vương: “Làm sao có thể, tổ tiên kim long rõ ràng là màu vàng!”

“Phai màu rồi.” Bạch long tỷ tỷ bình tĩnh nói, đồng thời tốc độ của cô âm thầm tăng lên hai phần.

Côn Vương: “…”

Không được, tiếp tục như vậy nữa thì sẽ bị đuổi kịp mất!

Chỉ đành vận dụng thủ đoạn áp dưới đáy nồi thôi.

Côn Vương âm thầm cắn răng, ý niệm thúc giục.

“Ầm ~~”

Sau lưng bạch long tỷ tỷ, nơi ranh giới phong tỏa không gian, có một cánh cửa không gian mở ra.

‘Uyên Tử’ Nho gia hiện thân.

Nhục thân của Uyên Tử chính là át chủ bài cuối cùng có thể vận dụng được bây giờ của Côn Vương!

Chương 2486: Có Thể Là Bởi Vì Trái Đất Tròn Chăng?

Thân thể Uyên Tử dùng vô cùng tốt.

Nhưng trong quá trình sử dụng cần phải chú ý để ‘Uyên Tử’ cách xa vật trang sức tiên tử của Bá Tống, tránh cho xảy ra chuyện bất trắc.

Hiện tại, khoảng cách giữa nó và Bá Tống đã rất xa, không còn nỗi lo về sau.

“Mau tới đây bảo vệ ta!” Côn Vương sốt ruột hạ mệnh lệnh cho thân thể Uyên Tử.

Kỳ thật căn bản không cần nó ra lệnh, một tia ý thức Côn Vương ký sinh trong cơ thể Uyên Tử đã hành động.

“Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược bỉ lân!” (Hãy còn tri kỷ ở đời, thiên nhai chi khác những nơi gần nhà.) Trên người Uyên Tử vang lên một âm thanh, cũng không phải phát ra từ miệng mà từ trên người hắn sinh ra một sóng âm, tựa như lời thoại BGM bối cảnh tự mang bên người vậy.

Bất kể vào lúc nào, Uyên Tử đều tiêu sái như thế, cho dù trong trạng thái người thực vật thì vẫn tự nhiên thoải mái như thế.

Nhưng mà… âm thanh ngâm thơ trên người hắn cũng không phải ý thức Uyên Tử khôi phục, mà là đang thi triển một pháp thuật.

Ngay sau đó, bản năng thân thể Uyên Tử thúc giục thân pháp đứng đầu Nho gia: Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân.

Thân pháp này là phiên bản tiến hóa cuối cùng của Quân Tử Vạn Lý Hành của Tống Thư Hàng.

Dưới sự trợ giúp của Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân, thân thể Uyên Tử bộc phát trong nháy mắt, vọt thẳng từ Nho gia đến bên cạnh trứng Côn Vương!

“Ồ? Thân thể Uyên Tử? Xem ra trước đó Tống Thư Hàng không đoán sai.” Vuốt nhỏ của bạch long tỷ tỷ vung lên, cảnh giác nhìn về phía Uyên Tử.

Hiển nhiên Côn Vương sử dụng bí pháp nào đó để chi phối thân thể Uyên Tử. Trước đó, ngay cả cô và Sở các chủ đều không phát hiện sự khác thường của Uyên Tử.

Cũng không biết trước đó Bạch chúa tể Cửu U có nhìn thấu ẩn núp của Côn Vương hay không?

[Có thân thể Uyên Tử Nho gia ở đây, vậy thì không dễ gì bắt được Côn Vương rồi.] Bạch long tỷ tỷ tiếc nuối nghĩ.

Cô không phải bản thể mà nhờ lực lượng công đức của Tô Thị A Thập Lục ngưng tụ thành hình. Phương diện sức chiến đấu hiển nhiên sẽ có hạn chế, không cách nào thể hiện ra uy năng từng có của tổ tiên kim long.

‘Chỉ có thể bảo Tống Thư Hàng chuyển dời Sở tóc ngố đến đây, tốt nhất có thể đưa luôn bia đá đạo hữu tới cùng. Sau khi ta và Sở tóc ngố liên thủ, lại mượn lực lượng trấn áp của bia đá đạo hữu là có thể bắt lấy Côn Vương trong một lần hành động.’ Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ, móng vuốt nhỏ của cô chuyển động, duy trì khoảng cách với Côn Vương, Uyên Tử. Đồng thời, cô mở chức năng mạng chat Tu Chân ra, trò chuyện riêng với Tống Thư Hàng, truyền yêu cầu của mình cho hắn.

Phía trước.

Hai tay Uyên Tử duỗi ra, ôm lấy trứng nhỏ Côn Vương.

“Đi đi đi, kéo dài khoảng cách với bạch long tiên tử. Sau đó để ta thi triển năng lực không gian chạy trốn!” Côn Vương hấp tấp nói.

Nó gọi người giúp đỡ, bạch long tiên tử sau lưng cũng có thể gọi!

Lỡ như lúc này, Bá Tống đạp không đến thì ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không còn cho nó.

Càng khiến Côn Vương bất an là… dường như ‘Bá Tống phân thân’ trên sao hỏa đã nhận ra gì đó. Nó lại ném ý thức từ sao hỏa qua đây lần nữa, quét qua khu vực này.

Trốn, nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi phong tỏa không gian, lẩn khỏi vị diện này!

Trong mệnh lệnh dồn dập của Côn Vương, linh lực trong cơ thể Uyên Tử tăng vọt, thân pháp Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân vận hành hết tốc lực!

Trong lúc mơ hồ, từng câu thi từ vang lên từ thân thể Uyên Tử.

Có câu thơ làm nền, khí chất Uyên Tử càng thêm tiêu sái, mà thân pháp của hắn cũng càng nhanh hơn.

Vẻ đẹp và tính thực dụng hòa làm một thể trên người Uyên Tử một cách hoàn mỹ.

Dưới thân pháp bộc phát bất kể tiêu hao của Uyên Tử, khoảng cách giữa Côn Vương và bạch long tỷ tỷ bắt đầu kéo dãn ra một chút.

Tiếp tục như vậy nữa, Uyên Tử và Côn Vương sẽ thoát ly phạm vi phong tỏa không gian của bạch long tỷ tỷ!

[Thư Hàng, bảo Sở tóc ngố nhanh lên chút, rồi truyền tống đến ranh giới phạm vi phong tỏa không gian rồi tụ họp với ta. Đừng để quả trứng Côn này chạy thoát.] Bạch long tỷ tỷ thúc giục.

[Sở các chủ đang bổ sung năng lượng cho sợi tóc ngố, bạch long tỷ tỷ cô ráng chút nữa đi! Ngoài ra, bạch long tỷ tỷ cô phối hợp với Sở các chủ nhé, cô ấy muốn định vị tọa độ của các ngươi.] Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Trước đó, lúc phối hợp với Tống Thư Hàng chém ra Nhân Quả đao, năng lượng trong sợi tóc ngố Sở các chủ đã tiêu hao sạch. Cho nên, muốn đến trợ giúp bạch long tỷ tỷ thì cần bổ sung năng lượng trước.

[Nhanh lên, dưới thân pháp Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân bộc phát bất kể tiêu hao của Uyên Tử, ta sẽ bị ném lại mất. Hơn nữa, khoảng cách giữa ta và Tiểu Thập Lục càng xa thì càng bất lợi với ta.] Bạch long tỷ tỷ trả lời.

[Ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ] Sở các chủ: “Kim long khăn quàng cổ, ta định vị tọa độ của cô rồi. Chuẩn bị hợp thể.”

[Kim long khăn quàng cổ] Bạch long tỷ tỷ: “Đừng nói nhảm, mau tới đây, Sở tóc ngố.”

“Ể? Chờ chút… vị trí của các ngươi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ đột nhiên nghi hoặc nói.

“Lại gì nữa!” Bạch long tỷ tỷ giận rồi, mắt thấy Côn Vương và Uyên Tử phía trước sắp biến mất, Sở tóc ngố lại còn lãng phí thời gian!

“Các ngươi… dường như đang đến gần vị trí Nho gia? Không sai, cô đang trong quá trình bay trở về Nho gia đấy.” Sợi tóc ngố Sở các chủ trả lời.

Bạch long tỷ tỷ: “? ? ?”

Bay trở về Nho gia?

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, hai tay Uyên Tử ôm chặt trứng Côn Vương, quanh thân không ngừng vang lên tiếng ngâm thơ, thân pháp Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân bị thúc giục đến cực hạn, hóa thành từng luồng sương trắng bên cạnh Uyên Tử.

[Có thể là bởi vì trái đất hình tròn chăng? Bạch long tỷ tỷ, sau khi các ngươi bay một vòng thì xuất phát từ nơi nào sẽ trở về chính nơi đó chẳng hạn?] Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch long tỷ tỷ: [Đừng làm rộn, Côn Vương sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.]

[Đến rồi, ta nhìn thấy các ngươi rồi.] Sợi tóc ngố Sở các chủ đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng vội ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Ngay sau đó, hắn lập tức nhìn thấy hai tia chớp trong hư không đang nhanh chóng chạy tới vị trí Nho gia.

Tia chớp phía trước là Uyên Tử ôm trứng Côn Vương.

Tia chớp đuổi sát không buông phía sau là bạch long tỷ tỷ.

Đúng là đến thật rồi.

Thế là Tống Thư Hàng điều chỉnh tư thế của mình, ngồi vững trong lòng bàn tay của mỹ nhân rắn công đức.

Cùng lúc đó.

Trứng Côn Vương trong hư không cũng ‘nhìn’ thấy Tống Thư Hàng!

Tuy rằng trên vỏ trừng không có mắt, nhưng Côn Vương và ánh mắt Tống Thư Hàng đã đối giao rồi!

[Đậu, quay đầu, mau quay đầu!] Trứng Côn Vương điên cuồng hét lên.

Vừa rồi lực chú ý của nó vẫn luôn dán vào bạch long tiên tử sau lưng và ý thức của Bá Tống phân thân trên sao hỏa đang không ngừng quét hình trong hư không.

Nó chỉ ra một mệnh lệnh cho Uyên Tử, điên cuồng chạy trốn, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phạm vi phong tỏa không gian của bạch long tiên tử.

Thật không thể ngờ, cứ chạy hoài chạy mãi, chạy hết một vòng, thế mà lại chạy về Nho gia rồi!

Điên rồi à!

Không muốn sống nữa à!

Trứng Côn Vương điên cuồng hạ mệnh lệnh cho thân thể Uyên Tử.

Nhưng lúc này, nó mới phát hiện mệnh lệnh mình hạ cho Uyên Tử cứ như đàn khảy tai trâu.

Tia ý thức trong cơ thể Uyên Tử mà nó lưu lại cũng đang liều mạng gửi mệnh lệnh cho thân thể Uyên Tử… nhưng căn bản không có bất kỳ hiệu quả gì.

Thân thể Uyên Tử cầm trứng Côn Vương, mục tiêu kiên định. Hắn khống chế thân pháp Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân, làm một cú drift 90 độ cực lụa, tuyệt đẹp rồi đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Nói đúng hơn là đáp xuống trước người Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng Bá Tống.

Trong cơn tuyệt vọng như vực sâu không đáy của Côn Vương, Uyên Tử giao trứng Côn Vương trong tay cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Uyên Tử lúc này tựa như một người anh trai dịu dàng tìm được món đồ chơi em gái mình thích, sau đó vui vẻ giao đồ chơi cho cô em nhà mình.

Chương 2487: Côn Vương Tiền Bối Là Một Vị Tiền Bối Mà Ta Tôn Kính

Côn Vương lúc này đã không còn hy vọng gì nữa.

Tuyệt vọng lớn nhất đời người chính là… lúc ngươi cho rằng mình còn hy vọng, hy vọng lại tự tay dùng tư thế tàn nhẫn nhất đẩy ngươi vào vực sâu tuyệt vọng. Bến bờ của hy vọng mới là tuyệt vọng tàn khốc nhất.

Lúc đôi tay nhỏ bé kia của Tạo Hóa Tiên Tử trang trọng nhận lấy trứng Côn Vương từ tay Uyên Tử, Côn Vương lập tức biết mình đi đời trứng rồi. Ý ngay trên mặt chữ, nó… đi, đời, trứng, rồi.

“Là ~ là ~ ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ cầm trứng Côn Vương, giơ nó lên cao. Tựa như vận động viên nhận được huy chương vàng, khoe giải thưởng của cô cho người đời xem.

Đối diện, Kiếp Tiên Uyên Tử vẫn mặt không biểu cảm, đẹp trai bức người, lẳng lặng giữ gìn niềm vui của Tạo Hóa Tiên Tử.

Tống Thư Hàng hai tay chống cằm. Mất đi hai tay chống đỡ từ Tạo Hóa Tiên Tử, đầu hắn có chút không trụ nổi, dường như sẽ rớt từ trên cổ xuống bất kỳ lúc nào.

Vẫn duy trì động tác hai tay chống cằm giả moe khá mắc ói đó, Tống Thư Hàng nhìn Côn Vương, mỉm cười nói: “Muốn đi cuối cùng cũng sẽ đi…”

“Muốn lưu lại cuối cùng cũng sẽ trở về.” Mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng cướp lời thoại của Tống Thư Hàng, mỗi lần cô cướp lời thoại đều là cướp bóng tinh chuẩn, chưa từng sẩy tay!

Tạo Hóa Tiên Tử giơ trứng Côn Vương, tiếp tục mở miệng hát: “A ~ duyên phận ~ chính là thứ ~ kỳ diệu vậy đấy.”

“Tống tiền bối, chưa từng luyện lời thoại này, ta phải tiếp lời kiểu gì đây?” Vũ Nhu Tử da đen nhỏ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta cũng không biết phải tiếp lời thế nào!

Lúc này, tia chớp màu trắng sau lưng do bạch long tỷ tỷ biến thành hạ xuống, cô cũng làm một cú drift hoàn mỹ, treo long thể lên cổ Tống Thư Hàng.

Suýt chút nữa làm bay luôn cả đầu của Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng cố gắng ổn định cổ và tư thế ngồi của mình, cười nói: “Xem này, bạch long tỷ tỷ. Côn Vương còn tự mình đưa tới cửa cơ đấy.”

Bạch long tỷ tỷ nhìn trứng Côn Vương giơ cao trong tay Tạo Hóa Tiên Tử, thở dài: “Nếu biết trước nó sẽ tự đưa tới cửa, ta cũng không cần đuổi theo làm gì cho mệt.”

“Không có kim long khăn quàng cổ một đường đuổi theo, nói không chừng Côn Vương đã trốn đến vị diện khác lâu rồi. Cho nên, lần này kim long khăn quàng cổ tiên tử lập công lớn rồi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ an ủi.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Bên cạnh, bốn vị Kiếp Tiên Nho gia tiến lên, bắt lấy Uyên Tử mặt không biểu cảm, đẹp trai bức người.

Mặc dù vẫn không cách nào tra ra được ‘Côn Vương’ trong cơ thể Uyên Tử, nhưng sự thật đã chứng minh trong thân thể Uyên Tử có vấn đề.

Bọn họ cần dẫn Uyên Tử vào thế giới Kim Liên, tiến hành trị liệu hoàn thiện cho hắn.

“Bá Tống đạo hữu, bọn ta cần tiến hành kiểm tra toàn diện hơn cho Uyên Tử. Gặp lại trong thế giới Kim Liên nhé!” Nhị ngốc ngốc Ôn Tử lên tiếng.

“Chư vị sư huynh nếu cần giúp đỡ xin phóng tín hiệu cho ta bất cứ lúc nào. Một mũi tiễn xuyên mây, chân trời góc bể sẽ gặp lại!” Mỹ nhân rắn công đức phát ra một đoạn lời thoại phim cổ trang, trả lời thay Tống Thư Hàng.

Bốn Kiếp Tiên Nho gia không khỏi ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

“Ừm, ý ta là vậy đấy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bốn Kiếp Tiên Nho gia mỉm cười, kéo Uyên Tử vào thế giới Kim Liên.

Dù là lúc bị bốn sư huynh đệ kéo đi, Uyên Tử vẫn duy trì tư thế anh tuấn, người đàn ông anh tuấn đến trong xương, cho dù bị vác đi thì khí chất cũng không giảm.

Côn Vương: “…”

Nó trơ mắt nhìn thân thể Uyên Tử bị mang đi, lại bất lực không làm được gì.

“Lại nói, Thư Hàng ngươi định xử lý quả trứng Côn này thế nào? Phiu phiu ~” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi, âm tiết quái dị cuối cùng kia khẳng định không liên quan đến thổi bong bóng nước.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu phụ họa: “Trước kia ta từng ăn Côn Bằng, nhưng nghĩ kỹ thì đúng là chưa từng ăn trứng Côn.”

“Bởi vì Côn không sinh trứng.” Xích Tiêu kiếm tâm ma hữu nghị nhắc nhở, người ta đẻ con, đương nhiên không có trứng Côn rồi.

“Cho nên quả trứng Côn này mới quý giá.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Côn Vương giữ yên lặng, không dám lên tiếng.

Tống Thư Hàng xoa cằm, bắt đầu trầm tư.

Nói thật, Tống Thư Hàng cũng chưa nghĩ ra nên xử lý Côn Vương như thế nào.

Loại chuyện như ăn tươi Côn Vương… đương nhiên không có khả năng rồi. Hắn nào có bản lãnh kia, ăn một con cá Côn cấp Trường Sinh Giả? Thực lực không đủ, căn bản không có tuổi.

Hơn nữa, hiện nay hắn cũng không tìm ra tiên trù có thể xử lý Côn Vương cấp Trường Sinh Giả.

Vậy nên xử lý trứng Côn Vương thế nào đây?

“Bán mình không, Côn Vương tiền bối?” Đột nhiên Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ: “? ? ?”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “! ! !”

Hai vị tiên tử đều bị vấn đề của Tống Thư Hàng làm chấn kinh.

Trứng Côn Vương trong tay Tạo Hóa Tiên Tử run rẩy dữ dội.

"Nói thật, Côn Vương tiền bối, ta và ngươi vừa gặp đã thân. Lúc ta nhìn thấy ngươi đã cảm thấy ta và ngươi thân thiết bội phần, trời sinh có duyên." Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

"Đừng có mơ, cho dù chết, ngươi cũng đừng hòng có được ta." Côn Vương trầm giọng trả lời.

Tống Thư Hàng: "…"

Côn Vương thà chết chứ không chịu khuất phục, thật làm người ta hao tâm tổn trí.

"Được rồi, Tạo Hóa Tiên Tử cô định xử lý Côn Vương thế nào?" Tống Thư Hàng ném vấn đề này cho Tạo Hóa Tiên Tử, dù sao cũng là quà tặng trứng mà Uyên Tử ngàn dặm xa xôi mang về cho cô.

Tạo Hóa Tiên Tử cầm trứng Côn Vương, sau khi suy tư chốc lát, cô nhét trứng Côn Vương vào tay Tống Thư Hàng, chuyển quyền xử lý Côn Vương cho hắn.

Nếu vào thời kỳ Nho gia thịnh thế năm đó, thời đại của Thánh Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử còn có thể nghĩ cách mượn lực lượng của lão sư áp chế Côn Vương. Nhưng bây giờ, cô căn bản không làm gì được trứng Côn Vương.

"Không ăn à?" Bạch long tỷ tỷ tiếc nuối nói.

"Côn Vương tiền bối là một vị tiền bối mà ta tôn kính, sao chúng ta có thể ăn nó được." Tống Thư Hàng trưng ra vẻ khí tiết chính trực nói.

Dứt lời, hắn mở danh sách bạn bè trên mạng chat Tu Chân của mình ra.

Nếu Côn Vương tiền bối không đồng ý bán mình làm công đổi lấy tự do, như vậy… cầm nó trả nợ đỡ vậy.

Vừa hay hắn đang có món nợ nhân quả khổng lồ từ Nhân Quả đao.

Xem xem trong các vị tiền bối, có ai có hứng thú với Côn Vương không, nhân cơ hội giảm bớt một đợt nhân quả?

Sau khi Tống Thư Hàng mở danh sách bạn bè thì kéo ảnh chân dung của Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two, Rồng Đốm tiền bối, nữ sĩ lưới rồng, cùng với Thiên Đế ra, gửi tin tức về trứng Côn Vương qua đó.

Đồng thời, hắn lại lợi dụng ấn ký 'Tán Tài Vương Tọa', liên hệ tiền bối ba mắt, cũng gửi sang một phần tin tức về trứng Côn Vương.

"Các vị tiền bối ~ các ngươi có ai có hứng thú với trứng Côn Vương không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

[Xấu, từ chối.] Đại lão Rồng Đốm two là người đầu tiên trả lời.

[Ngay cả mắt cũng không có, không phù hợp với điều kiện thu nô bộc của ta.] Tiền bối ba mắt cũng trả lời.

[Ting ~ tin nhắn đã gửi nhưng bị đối phương từ chối nhận. Xin thử lại vào mười lăm ngày sau.] Đây là tin nhắn phản hồi từ Thiên Đế.

[Không cần.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời. Cô xin miễn với Trường Sinh Giả hiện thế, Hà Chỉ Ma Đế năm đó lừa cô thảm rồi, cô không muốn nhận thêm Trường Sinh Giả hiện thế đến thế giới Hắc Long nữa.

[Bận.] Bạch tiền bối đang bận rộn, trong lúc cấp bách vẫn bớt thời gian trả lời Tống Thư Hàng một chữ.

Tống Thư Hàng nhìn trứng Côn Vương.

Thân là trứng Trường Sinh Giả, thế mà Côn Vương lại không bán được!

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại rơi vào cái tên của đại lão cái gì cũng có thể bán trong danh sách bạn bè, hay là liên lạc với vị đại lão này thử xem?

Chương 2488: Bi ai của đại lão cái gì cũng có thể bán

Nếu như là đại lão cái gì cũng có thể bán, nói không chừng sẽ bằng lòng mua trứng Côn Vương thì sao? Hơn nữa nhất định có thể bán được giá tốt!

Chỉ là đem trứng Côn Vương bán lấy tiền thì lại cảm thấy có hơi lỗ. Dù sao là một con Côn cấp Trường Sinh Giả, nếu như nuôi tốt, quả thực là bảo vật vô giá. Điều kiện tiên quyết là ngươi phải có thủ đoạn để nuôi được côn.

Tống Thư Hàng bắt đầu trầm tư, ngón tay hắn trượt nhẹ lên tên bạn bè của đại lão cái gì cũng có thể bán.

[Làm gì vậy, làm gì vậy?] Đột nhiên, đại lão cái gì cũng có thể bán gửi tin tức tới.

Thân là Trường Sinh Giả đứng đầu, đại lão cái gì cũng có thể bán đã cảm ứng được Tống Thư Hàng đang nhắc tới tên hắn từ rất xa.

Hơn nữa, thông qua cảm ứng từ danh sách bạn bè trong mạng chat Tu Chân, đại lão rõ ràng cảm ứng được tay Tống Thư Hàng đang vuốt ve qua lại cái tên trong danh sách của hắn.

Đại lão cái gì cũng có thể bán lập tức cảm thấy sởn gai ốc.

Tiểu tử Bá Tống lại muốn bẫy hắn à?

[Khụ, tiền bối, có hứng thú bàn chuyện làm ăn không?] Thấy đại lão cái gì cũng có thể bán chủ động liên hệ, Tống Thư Hàng lập tức thừa cơ chào hàng trứng Côn Vương với đại lão.

[Làm ăn cái trứng ấy!] Đại lão cái gì cũng có thể bán cười lạnh nói, giữa hắn và Tống Thư Hàng có thể làm ăn cái trứng gì chứ?

[Đúng đúng đúng, tiền bối, chính là vụ làm ăn liên quan đến trứng.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: "…"

[Khụ, là thế này tiền bối. Ta có một quả trứng Côn cấp bậc Trường Sinh Giả trong tay, muốn hỏi xem cái gì cũng có thể bán tiền bối có hứng thú mua hàng hay không?] Tống Thư Hàng nhanh chóng bổ sung. Nhây một chút còn được, nhây hai chút thì vụ làm ăn có thể bị thổi bay mất.

[Trứng Côn? Cấp Trường Sinh Giả? Côn Vương?] Đại lão cái gì cũng có thể bán nhanh chóng trả lời.

[Ừm, đúng.] Tống Thư Hàng trả lời.

[Kéo sổ đen rồi, tạm biệt… Không, vĩnh biệt!] Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Bên kia, đại lão cái gì cũng có thể bán moi quyển sổ ra, lần nữa ghi tên ‘Bá Tống’ vào sổ đen của mình, cũng tăng thêm ký hiệu năm sao.

Côn Vương chính là một khách hàng lớn của hắn đấy!

Hơn nữa còn là một khách hàng lớn chất lượng tốt cấp năm sao!

Ngươi cho rằng một bụng trân bảo kia của Côn Vương là do nó thu gom được ư?

Không, phần lớn trong những trân bảo của Côn Vương đều mua từ đại lão cái gì cũng có thể bán!

Một khách hàng chất lượng tốt năm sao ổn định như thế lại bị Bá Tống đánh tan.

Hiện tại trái tim đại lão cái gì cũng có thể bán đang nhỏ máu.

…

…

“Lạ thật, ta đắc tội cái gì cũng có thể bán tiền bối rồi à?” Tống Thư Hàng chẳng hiểu ra sao cả.

Vì sao ta muốn bán trứng Côn Vương, cái gì cũng có thể bán tiền bối lại phản ứng lớn như vậy.

Chờ chút đã…

Côn Vương không phải là bạn tốt của đại lão cái gì cũng có thể bán đó chứ?

[Bất cẩn quá rồi, trước khi bán Côn Vương, lẽ ra ta nên nghe ngóng mối quan hệ giữa đại lão cái gì cũng có thể bán và Côn Vương mới đúng.] Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Tuổi của mình vẫn còn rất trẻ, phương diện xử sự nhiều khi thiếu cân nhắc.

[Đợi đã, cũng không đúng. Nếu như Côn Vương và đại lão cái gì cũng có thể bán là bạn tốt, hẳn đại lão cái gì cũng có thể bán nên mua Côn Vương mới đúng chứ nhỉ?]

Nếu không thì… xác nhận với đại lão cái gì cũng có thể bán một chút xem sao?

Hoặc là… âm thầm trưng cầu ý kiến từ hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nhỉ?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Bạch tiền bối two trả lời tin nhắn của hắn: [Ồ? Một con Côn?]

Hình như Bạch tiền bối two có hứng thú với Côn Vương?

[Đúng vậy đúng vậy, Bạch tiền bối. Hơn nữa còn là một con Côn cấp bậc Trường Sinh Giả, sau khi bị ta đánh nát thì hóa Côn thành trứng. Phẩm chất vô cùng cao!] Tống Thư Hàng thấy hình như Bạch tiền bối two có hứng thú, vội vàng tiến cử Côn Vương với hắn.

[Ngươi muốn dùng nó để trả nợ nhân quả à?] Bạch tiền bối two cười hỏi.

Tống Thư Hàng thành thật trả lời: [Dù sao, ta cũng không có biện pháp xử lý nó.]

[Ừm, vậy để ta bắt tay vào làm cho.] Bạch tiền bối two trả lời: [Bên này vừa hay ta đang nghiên cứu cách thuần thú, xem xem có thể thuần hóa trứng Côn Vương không. Nếu như ta thành công, không thiếu chỗ tốt cho ngươi đâu.]

[Tốt quá ~ Bạch tiền bối. Vậy ta lập tức giao trứng Côn Vương cho ngài.] Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

“Ổn rồi.” Hắn vỗ nhẹ trứng Côn Vương trong tay.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Kho?”

“Luộc?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Không, Bạch tiền bối two có hứng thú nhận lấy trứng Côn Vương. Nếu như Bạch tiền bối two thuần dưỡng Côn Vương thành công, chúng ta không thiếu chỗ tốt đâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thuần thú? Côn Vương thầm cười lạnh.

Bá Tống không định giết nó là sai lầm lớn nhất. Một thân tinh hoa của nó còn đó, chỉ cần cho nó chút thời gian, tối đa vài tháng là nó có thể khôi phục đến thực lực đỉnh phong lần nữa!

Mặc kệ Bạch tiền bối two trong miệng Bá Tống là thần thánh phương nào, sau vài tháng là nó có thể Côn về biển lớn.

Ngay lúc Côn Vương suy tư, Tống Thư Hàng duỗi tay chuyển dời nó vào thế giới hạch tâm.

Ngay sau đó, thông qua thế giới hạch tâm làm bàn đạp, Tống Thư Hàng lại đưa Côn Vương đến thế giới Tà Liên, vào trong tay bản thể của Bạch tiền bối two.

"Đi đường cẩn thận, Côn Vương tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Trứng Côn Vương bị một đôi tay thon dài tiếp được.

Ý thức Côn Vương khuếch tán, nó muốn xem là thần thánh phương nào dám mở miệng nói muốn thuần hóa nó.

Ngay sau đó, Côn Vương lập tức nhìn thấy bóng dáng nó không muốn nhìn thấy nhất.

Tuấn mỹ anh tuấn hơn hẳn Uyên Tử, thực lực càng khủng bố cao thâm hơn.

Đây là…

Chúa tể Cửu U?!

"Bạch tiền bối two là chúa tể Cửu U?" Nội tâm Côn Vương sôi trào.

Chư thiên vạn giới mấy ai có thể nghĩ tới khả năng này!

Bá Tống Huyền Thánh thế mà lại thông đồng với chúa tể Cửu U, hơn nữa, quan hệ giữa hai bên lại rất tốt.

Chờ chút, chờ một chút đã.

Không phải đương kim Thiên Đạo đã ngủm rồi ư? Vì sao chúa tể Cửu U vẫn còn tồn tại trên đời chứ?

Hơn nữa… nó lờ mờ biết được, vị tranh đoạt Thiên Đạo với Thánh Nhân Nho gia năm đó cũng không phải vị trước mắt này!

"Two? Ha ha ha." Bạch tiền bối two mỉm cười siết chặt trứng Côn Vương.

Trong nháy mắt này, Côn Vương đã cảm nhận được tuyệt vọng thật sự.

“Chủ nhân, ngươi có hứng thú với thuần thú từ lúc nào vậy?” Sau lưng, số Hamster nghi hoặc hỏi.

“Không có hứng thú.” Bạch tiền bối two tung tung Côn Vương: “Nhưng ta đột nhiên có hứng thú với kỹ thuật tiên trù.”

“À.” Số Hamster nuốt nước miếng: “Hẳn là sẽ ngon lắm.”

Lại nói, nếu chủ nhân không có hứng thú với thuần thú thì tại sao còn muốn nhận trứng Côn Vương của số Bá Tống chứ?

…

…

Bên kia, sau khi giao Côn Vương cho Bạch tiền bối two, ‘dấu vết nhân quả’ trên cổ tay Tống Thư Hàng giảm đi một đường.

“Cảm thấy thân thể nhẹ hơn không ít.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Không nợ cả người nhẹ chính là đạo lý này ư?

Cách đó không xa.

Vũ Nhu Tử da đen, Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức thu thập bảo vật ‘tán tài bảo mệnh’ của Côn Vương rồi đem về giao cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng kế thừa tất cả tài phú của Côn Vương, lúc này tài sản đã đạt đến đỉnh phong!

“Đi thôi, chúng ta về thế giới Kim Liên đi, xem trạng thái của Uyên Tử thế nào.” Tống Thư Hàng chuyển dời tài phú vào thế giới hạch tâm.

Sau đó, hắn mang theo ba vị tiên tử lẩn vào thế giới Kim Liên.

Chương 2489: Bệnh Xà Tinh À!

Rượu tăng can đảm cho người nhát gan, tiền tài tăng khí thế anh hùng.

Đợt ‘tán tài bảo mệnh’ kia của Côn Vương không chỉ phun ra đủ loại trân bảo… còn có số lượng lớn linh thạch, thuần một màu linh thạch cửu phẩm! Ngay cả bát phẩm cũng không thấy một viên!

Không cần phải nói, trong nhà Côn Vương tiền bối chắc chắn có mỏ, hơn nữa rõ ràng là mấy mỏ linh thạch.

Tống Thư Hàng chuyển dời tất cả trân bảo vào thế giới hạch tâm, lại lần lượt cất kỹ đám linh thạch.

Sau đó, vậy mà hắn lại bắt đầu to gan tính toán xem làm sao sửa chữa vòng tay ‘Âm Ảnh Thánh Địa’. Loại chuyện này, trước đây căn bản là ngay cả nghĩ hắn cũng không dám nghĩ. Nhưng bây giờ, chỉ cần lấy ra một phần nhỏ bảo vật + linh thạch của Côn Vương cũng đủ để sửa chữa khôi phục Âm Ảnh Thánh Địa.

Một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán, có đôi khi, anh hùng có tiền thì khí khái mới có thể càng lớn mạnh!

“Đi, chúng ta vào thế giới Kim Liên xem mấy người Ôn Tử đạo hữu xử lý ý thức Côn Vương ẩn nấp trong cơ thể Uyên Tử thế nào.” Tống Thư Hàng khí phách hào hùng vung tay.

Sau đó, thân hình mỹ nhân rắn công đức thu nhỏ lại, hai tay cô xuyên qua sườn sau Tống Thư Hàng, nâng Tống Thư Hàng đang suy yếu như mì sợi đun sôi lên, mang theo hắn bay về phía thế giới Kim Liên của Nho gia.

Khí khái hào hùng mà Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới ngưng tụ ra được bị phá tan trong nháy mắt, không thừa lại tẹo nào.

Dù sao không phải ai cũng có thể giống với Uyên Tử, bất kể ở trạng thái gì đều có thể duy trì vẻ anh tuấn tiêu sái.

…

…

Sau khi bay vào thế giới Kim Liên, mũ Bình Thiên trên đầu mỹ nhân rắn công đức nhẹ nhàng lắc lư, lực lượng công đức thu lại, ra khỏi trạng thái nữ đế công đức.

Sợi tóc ngố Sở các chủ đột nhiên nghi hoặc nói: "Ể? Chân của @#%× Tiên Tử đâu?"

Rõ ràng trước đó, lúc mỹ nhân rắn công đức trong hình thức nữ đế mũ Bình Thiên đã diễn hóa ra hai chân mới đúng. Nhưng vừa lui khỏi trạng thái nữ đế thì chân đã mất là sao?

Sợi tóc ngố Sở các chủ khá quan tâm đến trạng thái thân thể của mỹ nhân rắn công đức… Có thể là bởi vì cô sắp sinh trưởng đến 'bờ eo thon', cho nên sẽ khá để ý đến những chuyện tương tự.

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn yếu ớt ngẩng đầu, muốn quay đầu xem dáng dấp bây giờ của mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng bởi vì thể yếu, một hơi cũng không thể nâng đầu lên, đầu run rẩy cả buổi cũng không có phản ứng.

Sợi tóc ngố Sở các chủ xem không nổi nữa, sợi tóc ngố nâng nhẹ, kéo đầu Tống Thư Hàng lên, nhân tiện, kéo đầu Tống Thư Hàng 'ngửa ra sau' với góc độ kinh khủng gần 180 độ, khiến đầu Tống Thư Hàng thành công giống như một cái mũ sắt, treo ở sau lưng.

"Gãy mất, gãy mất, Sở các chủ tiền bối, sắp gãy rồi." Tống Thư Hàng cảm thấy cổ mình đang phát ra kháng nghị dữ dội.

Đồng thời, Tống Thư Hàng thành công thấy được dáng vẻ lúc này của mỹ nhân rắn công đức. Lúc này @#%× Tiên Tử, so với lần trước thì… không có bất kỳ biến hóa nào!

Phần eo bị một đôi cánh chim bao lấy, bên dưới cánh chim vẫn là đuôi rắn thon dài kia.

"Tiến hóa thất bại rồi ư?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. Rõ ràng là nhiều lực lượng công đức như vậy, cũng khiến mỹ nhân rắn công đức tiến vào giai đoạn kết kén tiến hóa, thế mà vẫn không thể tiến hóa thành công ư?

Mỹ nhân rắn công đức nghe vậy, cười đắc ý, mở miệng phối âm: "Công đức tiên tử tiến hóa ~"

Ngay sau đó, chóp đuôi của cô bắt đầu vung vẩy.

“Có thể biến hóa à?” Tống Thư Hàng, sợi tóc ngố Sở các chủ, bạch long tỷ tỷ, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử đều tò mò nhìn chóp đuôi của mỹ nhân rắn công đức chằm chằm.

Vũ Nhu Tử da đen: “Đuôi có thể biến thành hai chân bất cứ lúc nào giống như người cá ư?”

Trong lúc nói chuyện, chóp đuôi của mỹ nhân rắn công đức đã hoàn thành phát triển biến hóa.

Nó… phân nhánh rồi!

Vốn chỉ là một chiếc đuôi nhọn, phân nhánh ra bèn biến thành hai cái đuôi!

“Tiến hóa ~ siêu công đức tiên tử!” Mỹ nhân rắn công đức đắc ý nói.

Hai cái đuôi của cô linh hoạt vung vẩy, bày ra đủ loại tư thế độ khó cao. Thậm chí còn có thể ngụy trang thành hình dáng ‘chân’, mô phỏng việc ‘bước đi’.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “! ! !”

Bệnh xà tinh à!

Đã kết kén tiến hóa rồi mà lại tiến hóa ra chức năng phân nhánh đuôi?

“Ha ha ha ha.” Mỹ nhân rắn công đức phát ra một tràng tiếng cười êm tai tựa tiếng chuông bạc, đuôi rắn phân nhánh đập đập, mang theo Tống Thư Hàng tự treo đầu, xẹt qua một quỹ tích xinh đẹp trên vùng trời thế giới Kim Liên.

Lóe lên quỹ tích tựa như bệnh thần kinh vậy!

Lúc này đây, Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng may mắn vì trên mặt mình đeo một tấm mặt nạ… chí ít có thể thoáng che giấu xấu hổ của hắn chút ít.

Sau khi Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ chốc lát thì cùng bạch long tỷ tỷ liếc mắt nhau một cái, sau đó các cô lặng lẽ kéo dãn khoảng cách với Tống Thư Hàng, tránh cho phong cách bản thân bị ô nhiễm.

…

…

Bên kia, nơi lầu các chiêu đãi khách trong thế giới Kim Liên của Nho gia.

Một thư sinh trẻ tuổi lo lắng dò hỏi: “Không thấy à? Một người sống lớn như vậy, sao lại không thấy được?”

“Không biết thật mà, trước đó thiếu nữ tóc vàng rơi ra từ thế giới hạch tâm của Bá Tống tiền bối còn nằm đó ngủ say. Nhưng bọn ta vừa quay đầu một cái, cô ấy đã biến mất rồi.” Một đệ tử Nho gia uất ức nói.

“Ta lập tức nhờ phụ thân định vị vị trí của cô ấy, các ngươi tìm ở phụ cận xem sao, nói không chừng tiểu cô nương tóc vàng đó đang đi dạo bên cạnh.” Thư sinh trẻ tuổi xoa huyệt thái dương.

Hắn tên Tô Văn Khúc, chính là con trai duy nhất của Hằng Hỏa tiền bối, đạo hiệu [Ngọc Kiếm Thư Sinh], nhưng ngoại giới thường gọi hắn bằng một đạo hiệu biến dị khác là [Đề Đao Thư Sinh].

Tô Văn Khúc đứng dậy, chạy tới chỗ Hằng Hỏa Tôn Giả. Đồng thời, hắn lấy điện thoại di động, kéo dãy số của Tống Thư Hàng ra.

Sau một lúc lâu, điện thoại Tống Thư Hàng mới được nối máy.

“Cục cục ~ xin chào ~” Giọng Tống Thư Hàng nghe có vẻ rất khó chịu.

Tô Văn Khúc suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Bá Tống tiền bối… ta là Tô Văn Khúc.”

“Thì ra là Đề Đao đạo hữu, ngươi gọi ta Thư Hàng là được rồi.” Giọng Tống Thư Hàng khôi phục bình thường, cười nói.

“Tuyệt đối không thể, Bá Tống tiền bối ngài chính là…” Lúc Tô Văn Khúc nói được một nửa thì dừng lại.

Bá Tống tiền bối cực có khả năng là Thánh Nhân chuyển thế đấy!

“Tìm ta có việc gì à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Là như thế này… Trước đó, lúc Bá Tống tiền bối ngươi ra ngoài đánh Côn Vương tiền bối và quả cầu kim loại thể lỏng kia, từ thế giới hạch tâm của ngươi rơi ra một thiếu nữ tóc vàng đang hôn mê. Bọn ta không biết quan hệ giữa cô ấy và Bá Tống tiền bối, đành phải an bày cho cô ấy vào lầu các đãi khách. Kết quả, vừa quay đầu lại thì cô ấy biến mất rồi.” Tô Văn Khúc cười khổ nói.

Trước đó, trước khi Bá Tống ra ngoài đánh Côn Vương thì từng để lại một thanh đao gỗ thánh ấn tại chỗ để duy trì một cửa ra cho thế giới hạch tâm, để phòng hờ sẵn. Mà thiếu nữ tóc vàng này, chính là rơi ra ngoài từ cửa ra đó.

“Thiếu nữ tóc vàng? Ngươi xác định không phải thiếu nữ tóc đen A Thập Lục?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Là tóc vàng.” Tô Văn Khúc khẳng định.

“Trong thế giới hạch tâm của ta có thiếu nữ tóc vàng à?” Tống Thư Hàng lâm vào hồi ức.

Một lát sau.

“Ôi chao ta nhớ rồi, thật sự có một tiểu cô nương tóc vàng. Sao cô ấy lại rơi ra ngoài nhỉ?” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới lai lịch của thiếu nữ tóc vàng này.

Chính là thiếu nữ tóc vàng nửa cơ giới bị hắn móc lò phản ứng hạch tâm ra, sau khi sử dụng đồng tiền hồi sinh thì vẫn rơi vào trạng thái ngủ say.

Chương 2490: Gặp Lại Vạn Thư Sơn

Trước đây, sau khi thiếu nữ cơ giới bị người ta cưỡng ép lắp lò phản ứng hạch tâm vào, cấp bậc lò phản ứng hạch tâm tăng lên cấp tốc, bị ép dẫn tới thiên kiếp. Nếu để một mình cô đối mặt với thiên kiếp thì tuyệt đối chỉ có một con đường là lạnh xác.

Vì cứu cô một mạng, Tống Thư Hàng giao một đồng tiền hồi sinh quý giá cho cô, căn dặn cô nắm chặt đồng tiền, chết cũng không được buông tay.

Sau đó… thừa lúc thiên kiếp không chú ý, hắn một kích đâm chết thiếu nữ cơ giới, móc lò phản ứng hạch tâm trong cơ thể cô ra, cưỡng chế cắt ngang thiên kiếp.

Đáng tiếc, thiếu nữ tóc vàng nắm đồng tiền hồi sinh đến chết không buông tay lại không thể hồi sinh trong mười giây hoặc mười ngày. Nói cách khác, trong vận số ném tiền phục sinh, cô quay vào quẻ hạ… e rằng phải mười năm sau mới có thể đi đến quá trình hồi sinh.

Nếu như Tống Thư Hàng đủ giàu thì có thể đưa thiếu nữ cơ giới tóc vàng vào ‘thành thời gian’, để cô sớm kết thúc thời gian hồi sinh mười năm.

Nhưng Tống Thư Hàng không có nhiều linh thạch như vậy.

Mỗi một khối linh thạch của hắn đều hận không thể tách ra làm hai để sử dụng, hiển nhiên không có khả năng lãng phí trên loại phú hào ăn linh thạch như thành thời gian.

Tống Thư Hàng vốn đã chuẩn bị tốt việc nghênh đón thiếu nữ cơ giới tóc vàng tỉnh lại vào mười năm sau.

Kết quả hôm nay, thiếu nữ cơ giới tóc vàng này không hiểu sao lại rơi ra khỏi thế giới hạch tâm? Sau đó lại biết mất trong lầu các đãi khách của Nho gia.

Cô hoàn thành hồi sinh trước thời hạn à?

Chẳng lẽ là có kỳ ngộ gì?

“Bá Tống tiền bối, ta đang chạy tới chỗ phụ thân, ta sẽ nhờ phụ thân sử dụng quyền hạn của thế giới Kim Liên để định vị vị trí của tiểu cô nương tóc vàng kia, chờ sau khi định vị được, ta lại báo cho ngài.” Tô Văn Khúc lên tiếng.

“Được ~ không thành vấn đề. Trên thực tế, ta cũng đang chạy tới chỗ Hằng Hỏa tiền bối. Lát nữa gặp.” Tống Thư Hàng cười trả lời.

Sau khi cúp điện thoại của Tô Văn Khúc, ý thức Tống Thư Hàng chìm vào trong thế giới hạch tâm.

“Tiểu trợ lý hạch tâm, ngươi đang ở đâu?” Tống Thư Hàng triệu hoán.

“Trả lời: Ta đang thống kê vị trí chôn linh thạch của quản lý viên Bá Long ngài, cũng tiến hành ghi chú lại.” Tiểu trợ lý hạch tâm lóe lên bên cạnh ý thức Tống Thư Hàng, gương mặt thành thật trả lời.

Tiểu trợ lý hạch tâm là thể phục chế của tiểu trợ lý lưới rồng ‘thế giới Hắc Long’. Trừ việc là chủ nhân thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng còn là quản lý viên lưới rồng của thế giới Hắc Long. Vậy nên, mỗi lần nghiêm túc thành thật trả lời vấn đề của Tống Thư Hàng, tiểu trợ lý hạch tâm sẽ áp dụng xưng hô ‘quản lý viên Bá Long’ để đáp lời Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Thống kê ghi chú chỗ ta chôn linh thạch, làm gì, ngươi muốn làm gì hả?

“Gì kia, thiếu nữ cơ giới tóc vàng trước đó sao lại đột nhiên rơi ra khỏi thế giới hạch tâm?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Khoảng chừng lúc quản lý viên Bá Long ngài thi triển Nhân Quả đao, vị khách tiểu thư tóc vàng kia tỉnh lại, cũng bò dậy khỏi giường, một đường đi đến cửa ra thế giới hạch tâm. Cuối cùng, từ cửa ra rơi ra ngoài.” Tiểu trợ lý hạch tâm một tay cầm quyển sổ nhỏ, trả lời.

Nó chỉ phục trách quản lý tiểu thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, cũng không hạn chế khách khứa bên trong tiểu thế giới hạch tâm. Ngoại trừ mấy chỗ cấm địa nào đó trong thế giới hạch tâm, nó sẽ không quấy rầy phạm vi hoạt động của khách.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng không phải ma thú, linh thú nuôi dưỡng, cô muốn rời đi, tiểu trợ lý hạch tâm cũng sẽ không ngăn cản.

“Trong lúc đó, ta thử chào hỏi vị khách tóc vàng kia, nhưng dường như cô ấy không nhìn thấy ta, cũng không nghe thấy âm thanh của ta.” Tiểu trợ lý hạch tâm khép quyển sổ nhỏ trong tay lại, bổ sung.

“Có thể bởi vì cô ấy chỉ là người bình thường, cho nên không nhìn thấy sự tồn tại của ngươi chăng?” Tống Thư Hàng suy đoán: “Như vậy, đóng cửa ra trước đó lại đi.”

Tránh cho lại có người rơi ra khỏi tiểu thế giới hạch tâm. Nửa con gái Lý Âm Trúc của hắn còn đang ngủ đông tại điện Hàn Đông trong thế giới hạch tâm.

“Chấp hành mệnh lệnh, cửa ra thế giới hạch tâm đã đóng.” Tiểu trợ lý hạch tâm gật đầu đáp.

“Vất vả cho ngươi rồi, mặc khác giúp ta trông nom trạng thái của Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và Thông Nương một chút. Nếu như các cô ấy tiến vào trạng thái hôn mê thì lập tức cho ta biết.” Tống Thư Hàng lại căn dặn.

Tiểu trợ lý hạch tâm gật đầu nói: “Đã xếp vào danh sách chú ý trọng điểm.”

Ý thức Tống Thư Hàng lại lướt đến chỗ suối nguồn sự sống, quét qua đám người Tô Thị A Thập Lục, sau khi xác định trạng thái của các cô, ý thức mới rời khỏi thế giới hạch tâm.

“Đến rồi.” Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu lên tiếng.

Mỹ nhân rắn công đức túm lấy Tống Thư Hàng, chậm rãi hạ xuống từ không trung.

Dọc theo đường đi, đệ tử Nho gia đều dùng ánh mắt kính trọng nhìn Bá Tống tiền bối đang mềm như mì sợi.

Sau khi hạ xuống, Tống Thư Hàng đẩy nhẹ mặt nạ trên mặt.

“Thư Hàng.” Hằng Hỏa tiền bối cách đó không xa vẫy tay với hắn.

“Hằng Hỏa tiền bối, về tiểu cô nương rơi ra từ trong thế giới hạch tâm, còn phải làm phiền ngươi định vị vị trí của cô ấy.” Tống Thư Hàng được công đức và Tạo Hóa Tiên Tử dìu, tới gần Hằng Hỏa tiền bối.

Hằng Hỏa tiền bối nói: “Sau khi ta nhận được tin tức từ Văn Khúc, ta đã lập tức vận dụng quyền hạn quản lý đi tìm tiểu cô nương tóc vàng kia. Nhưng mà… ta không thể tìm được vị trí của cô ấy.”

“Ngay cả Hằng Hỏa tiền bối cũng không cách nào định vị được vị trí của cô ấy? Cô ấy rời khỏi thế giới Kim Liên rồi à?” Tống Thư Hàng sửng sốt.

Hằng Hỏa tiền bối có được quyền hạn quản lý thế giới Kim Liên, hắn muốn tìm một người trong thế giới Kim Liên thì dễ như trở bàn tay, chỉ cần một ý niệm là có thể định vị được mục tiêu.

Hằng Hỏa tiền bối lắc đầu: “Cửa ra thế giới Kim Liên cũng không có dấu vết cho thấy thiếu nữ tóc vàng kia đã đi ra ngoài.”

“Nói cách khác, tiểu cô nương tóc vàng kia còn ở trong thế giới Kim Liên?” Vũ Nhu Tử da đen suy tư chốc lát rồi hỏi: “Tống tiền bối, ngoài thế giới Kim Liên ra, thế giới hạch tâm còn kết nối với thế giới khác ư?”

Tống Thư Hàng: “Còn có thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two, thế giới Tà Liên mới là tiểu thế giới ứng đối với thế giới Kim Liên. Nhưng lối đi giữa thế giới Tà Liên và thế giới Kim Liên đã bị đóng kín!”

“Vậy có phải cô ấy bất cẩn chạy đến cấm địa của Nho gia rồi không?” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

Chỉnh thể Nho gia di chuyển đến thế giới Kim Liên, có vài nơi cấm địa chắc chắn cũng được chuyển đến toàn bộ.

“Thông thường cấm địa đều có đệ tử trông coi… hơn nữa, dù tiến vào cấm địa, hẳn là ta cũng sẽ phát hiện ra mới đúng.” Hằng Hỏa tiền bối cau mày suy tư.

Trừ khi… là chỗ đó!

Hằng Hỏa tiền bối: “Vạn Thư Sơn!”

Tống Thư Hàng: “Vạn Thánh sơn, Thánh Tịch Trì?”

Tòa Vạn Thư Sơn có khí linh, biết chơi trồng cây chuối kia, còn có Thánh Tịch Trì ẩn giấu bên trong nó… nơi giấu bí mật lớn nhất trong Nho gia.

“Thư Hàng tiểu hữu ngươi chờ một lát, ta lập tức đi xác nhận xem sao.” Hằng Hỏa tiền bối trầm giọng nói.

Ngay sau đó, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

“Đi, chúng ta cũng đi xem.” Tống Thư Hàng quyết định.

Vạn Thư Sơn là một tòa thánh sơn chơi rất vui.

Cũng không biết cánh tay lần trước nó chơi trồng chuối bị gãy mất đã mọc lại chưa.

Chương 2491: Pháp Tắc Ngưu Thị

Cấm địa đặc biệt nhất Nho gia: Vạn Thư Sơn, tòa thánh sơn này có ý thức của bản thân, nó đã tồn tại từ lúc Thánh Nhân Nho gia kiến lập Nho gia.

Nhưng trước năm ngoái, mặc dù Vạn Thư Sơn là cấm địa Nho gia, nhưng cũng không tính là nhóm trọng yếu nhất. Lúc trước, không ai biết bên trong tòa Vạn Thư Sơn này ẩn giấu cái gì, ngay cả bạn thân Vạn Thư Sơn cũng không biết trong cơ thể mình có thứ gì!

Nhưng vào năm ngoái, sau khi Bá Tống Huyền Thánh đến Nho gia quay phim, Vạn Thư Sơn lập tức được Hằng Hỏa Tôn Giả chuyển vào trong thế giới Kim Liên, trông coi trọng điểm, trở thành trọng điểm trong cấm địa Nho gia.

…

…

Lúc Tống Thư Hàng trong thế giới Kim Liên thì không cách nào sử dụng năng lực bước nhảy không gian, chỉ có thể dựa vào hai vị tiên tử công đức, Tạo Hóa dìu lấy phi hành, cho nên tốc độ di chuyển không nhanh.

Khi hắn khó khăn lắm mới chạy tới chỗ Vạn Thư Sơn bèn phát hiện đại gia Vạn Thư Sơn lại trồng chuối.

Vạn Thư Sơn vô cùng to lớn lật ngược lại, hai cánh tay nhỏ quấn băng vải run rẩy chống trên mặt đất, hai chân thô to nâng lên.

Từ rất xa, Tống Thư Hàng đã nghe thấy tiếng vang do chịu không nổi gánh nặng từ trên đôi cánh tay nhỏ của Vạn Thư Sơn. E rằng hai cánh tay quấn băng này lại phải gãy một lần nữa.

Mà lại không thấy tung tích của Hằng Hỏa tiền bối đâu.

“Hi, Vạn Thư Sơn, lại gặp nhau rồi.” Tống Thư Hàng vẫy tay với Vạn Thư Sơn từ xa.

“Sắp ngã rồi, ta sắp ngã rồi ~” Vạn Thư Sơn đau đớn hét lên.

Vạn Thư Sơn cao đến sáu bảy trăm mét, nếu ngã xuống thì tuyệt đối là một tai họa. Cũng may Hằng Hỏa Tôn Giả có dự kiến trước, ngay từ đầu hắn đã an bày cho Vạn Thư Sơn tại một nơi mênh mông trống trải, lưu lại đủ không gian ‘chơi trồng chuối’ cho nó.

“Không cần sợ, có ta đây!” Tống Thư Hàng khí phách nói, lấy thực lực của hắn bây giờ, gánh lấy Vạn Thư Sơn ngã xuống là không thành vấn đề!

Ngay lúc Tống Thư Hàng nhiệt huyết sôi trào, chuẩn bị tiến lên gánh Vạn Thư Sơn, đột nhiên hai chân hắn mềm nhũn... Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức bên cạnh đồng thời buông lỏng hai tay đang dìu hắn.

Bá Tống khí phách trực tiếp mềm như mì sợi, dùng phong thái cô gái nhỏ bị ức hiếp ngã ngồi trên mặt đất.

“Chỉ mải lo khí phách, suýt chút quên ta đang suy yếu vô lực.” Tống Thư Hàng lúng túng nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu: “...”

Bên cạnh, Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức đồng thời tiến lên.

Tạo Hóa Tiên Tử duỗi tay vạch vẽ lia lịa trong hư không, từng tấm ‘Nho văn’ phiên bản nhược hóa lóe lên trong tay cô, trong nháy mắt hóa thành một bài văn chương vạn chữ.

Năng lực nhấc tay vạn chữ này khiến Tống Thư Hàng hâm mộ vạn phần. Khí chất và phong cách chiến đấu của Nho gia vẫn luôn là khát vọng không thể thực hiện được của hắn. Hơn nữa, nếu dùng năng lực nhấc tay vạn chữ để kiếm linh thạch, nhất định sẽ rất bùng nổ.

Văn chương Nho văn phiên bản nhược hóa khuếch đại trong hư không, hóa thành một tấm chắn lớn vài trăm mét, ngăn ngay chỗ Vạn Thư Sơn ngã xuống.

Lúc ở Nho gia, dường như thực lực của Tạo Hóa Tiên Tử được gia trì. Tại nơi này, rõ ràng sức chiến đấu của cô mạnh hơn trạng thái bình thường một bậc.

Ầm ~

Vạn Thư Sơn ngã xuống trên đại chương Nho văn vạn chữ kia, tấm chắn Nho văn co giãn mười phần, ngăn cản lực lượng khi đỉnh Vạn Thư Sơn ngã xuống.

Ngay sau đó, mỹ nhân rắn công đức bên trên chặp hai tay lại, thân hình cô liên tục giương cao.

Trong vài hơi thở, thân hình cô đã ngang bằng với Vạn Thư Sơn. Cái đuôi dài ngoằn của cô căng ra thẳng tắp, chóp đuôi phân nhánh chống đỡ thân thể.

Mỹ nhân rắn công đức tiến lên, xoắn tay áo, sau đó… cô tế ra 'lôi thụ công đức', vung nó lên như cây gậy, rồi quất mạnh một phát lên người Vạn Thư Sơn!

"Ọe ~ ui ~ a ~" Vạn Thư Sơn bị quất ngã, phát ra tiếng hét đau đớn.

Thông qua việc chiếu chậm từng động tác, còn có thể nhìn thấy chi tiết lúc Vạn Thư Sơn bị quất, thân núi suýt chút nữa sụp đổ.

Tống Thư Hàng: "! ! !"

Hắn còn tưởng rằng mỹ nhân rắn công đức hóa khổng lồ là muốn đỡ lấy Vạn Thư Sơn, không ngờ lại là ẩu đả bạo lực. Mỹ nhân rắn công đức cũng không bày ra mặt dịu dàng của mình cho Vạn Thư Sơn.

Sau khi một gậy quất xuống, Vạn Thư Sơn vốn đang ngã nhào lại bị cứng rắn đánh cho đứng thẳng lại!

"Hiệu quả của một gậy này hoàn toàn không khoa học." Vũ Nhu Tử da đen nhỏ giọng nói, rốt cuộc phải đánh một gậy này như thế nào mới có thể đánh cho Vạn Thư Sơn đầu dưới chân trên đứng thẳng lại chứ!

Tống Thư Hàng đồng ý: "Newton đang khóc ngất trong nhà vệ sinh."

"Nơi này là tu chân giới, Newton không quản được nơi này. Chúng ta chỉ thích hợp dùng pháp tắc trâu bò ca ca của Newton." Giọng nói xa xôi của Xích Tiêu kiếm tâm ma truyền đến.

Tại tu chân giới, trâu bò có thể muốn làm gì thì làm. Chỉ cần đủ trâu bò, ngay cả pháp tắc cũng có thể cưỡng ép thay đổi!

…

…

Ầm ~~

Vạn Thư Sơn bị đẩy ngược trở lại, hai chân thô to thuận lợi rơi xuống đất. Chỉ là cánh tay nhỏ băng vải kia của nó lần nữa vặn vẹo với góc độ dị dạng. Trông có vẻ rất đau.

Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở: “Vạn Thư Sơn tiền bối, cánh tay của ngươi bị vặn vẹo rồi.”

“A, ta biết rồi, tiểu cô nương màu đen.” Vạn Thư Sơn nhìn thấy cánh tay nhỏ vặn vẹo của mình thì chảy xuống nước mắt hối hận: “Gia ghét trồng chuối nhất.”

“Ể? Vạn Thư Sơn đạo hữu không phải tự ngươi muốn chơi trồng chuối à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Vạn Thư Sơn lắc cánh tay vặn vẹo của mình, hỏi ngược lại: “Ngươi cảm thấy một tòa núi lớn với cánh tay quấn băng vải sẽ chủ động chơi trồng chuối ư?”

Trên thực tế từ sau lần trước chơi trồng chuối làm gãy mất cánh tay, Vạn Thư Sơn có ám ảnh tâm lý với ‘trồng chuối’.

Tống Thư Hàng trả lời: “Ta cảm thấy núi lớn bình thường đều không thể chơi trồng chuối. Nói đúng ra, núi lớn bình thường sẽ không có thứ như cánh tay.”

Vạn Thư Sơn: “…”

Tiểu tử này đang chỉ cây dâu mắng cây hòe để nói nó không bình thường à!

“Lại nói, Vạn Thư Sơn ngươi có thấy Hằng Hỏa tiền bối không? Còn có một tiểu cô nương tóc vàng nữa?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Tiểu cô nương tóc vàng, đúng, chính là tiểu cô nương tóc vàng kia!” Vạn Thư Sơn nghiến răng nghiến lợi nói: “Trước đó, sau khi ta nhìn thấy tiểu cô nương tóc vàng kia từ phía xa thì đột nhiên thân thể không bị khống chế mà rục rịch. Mong muốn biểu hiện dữ dội chưa từng có hiện lên, khiến ta không kịp chờ đợi muốn biểu diễn một màn lộn ngược ra sau cho cô ấy xem… Tiểu cô nương kia tuyệt đối có vấn đề. Sự tồn tại của cô ấy có thể ảnh hưởng đến trí thông minh của ta.”

Tiểu cô nương kia mang theo vầng sáng làm giảm trí tuệ nhắm vào nó, tuyệt đối có vấn đề!

[Xem ra, sự tình có thể sẽ đột ngột triển khai theo chiều hướng xấu nhất.] Tống Thư Hàng thở dài.

Từ việc tiểu cô nương tóc vàng rơi ra khỏi thế giới hạch tâm, đến Hằng Hỏa tiền bối không cách nào định vị được vị trí của cô ấy, lại đến chuyện cô có liên quan tới Vạn Thư Sơn, trong lòng Tống Thư Hàng bèn có một dự cảm bất an.

“Lai lịch của tiểu cô nương kia có vấn đề không?” Sợi tóc ngố Sở các chủ nghi hoặc hỏi.

“Ta không xác định… nhưng mà, dù cô ấy thật sự có vấn đề, ta cũng có thủ đoạn chế ngự lại.” Tống Thư Hàng đè nhẹ lên đan điền bản mệnh của mình.

Trong bảy tiểu đan điền của hắn, có một cái là do lò phản ứng hạch tâm của tiểu cô nương tóc vàng chuyển hóa thành. Nhờ vào đó, còn từng sinh ra một ‘Tống Thư Hàng phân thân sắt thép’. Hiện tại, Bá Tống sắt thép kia còn đang bị Thiên Đế đà đá đa giữ lấy.

Nói cách khác, ‘hạch tâm’ của đối phương đều nằm trong tay Tống Thư Hàng!

Chương 2492: Một Người Hướng Về Trước, Một Người Hướng Về Sau

Mà bây giờ, viên lò phản ứng hạch tâm này đã trở thành một tiểu kim đan của Tống Thư Hàng, mặc kệ trước đây nó họ gì, nhưng dù sao hiện tại nó mang họ Tống. Tống Thư Hàng tử vong hết lần này tới lần khác cũng không phải là chết toi công. Ở phương diện này, Tống Thư Hàng rất có tự tin.

Đồng thời, hắn lại lẳng lặng hóa 'bộ vị đan điền' của mình thành hình thức sương mù, sau đó lặng lẽ kéo dài bím tóc bàn tay của mình vào trong tiểu đan điền bản mệnh, thử trượt ba mươi phát Dưỡng Đao thuật lên tiểu kim đan 'lò phản ứng hạch tâm'.

Tự tin thì tự tin, thủ đoạn bảo hiểm vẫn nên làm.

Hắn gần đây, mỗi giờ mỗi khắc đều nhắc nhở bản thân phải làm việc cẩn thận, không thể quá phóng túng. Dù sao ánh mắt của các đại lão Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới đều dõi theo hắn. Nếu không đủ cẩn thận, nói không chừng hắn sẽ bị các đại lão Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới treo lên đánh.

Sau khi âm thầm trượt xong ba mươi phát Dưỡng Đao thuật, Tống Thư Hàng cảm thấy… không có hiệu quả gì.

Dù sao lò phản ứng hạch tâm đã là tiểu kim đan của hắn, là một bộ phận không thể cắt đi thuộc thân thể hắn. Bản thân sử dụng Dưỡng Đao thuật với bản thân thì cơ bản là không có cảm giác.

Bạch long tỷ tỷ vừa lúc nhìn thấy một màn này, bèn thuận tay quay lại một màn này rồi chuyển tiếp cho Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, và Thông Nương trong suối nguồn sự sống.

Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

…

…

Lúc này, Vạn Thư Sơn đối diện khó khăn lắm mới vung thẳng được cánh tay đang vặn vẹo của mình, khiến độ cung vặn vẹo của cánh tay không rõ ràng như vậy nữa. Sau đó, nó nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Đúng rồi, các ngươi quen biết tiểu cô nương tóc vàng kia à?”

“Xem như quen biết đi.” Tống Thư Hàng nói.

Vạn Thư Sơn bỗng giậm chân một cái: “Quen biết là tốt, vậy thương thế cánh tay của ta lần này phải tìm ngươi chi trả rồi!”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

“Muốn tiền không có, muốn mạng có một cái!” Mỹ nhân rắn công đức trả lời thay Tống Thư Hàng, cô dùng chính giọng nói của Tống Thư Hàng. Hiển nhiên Bá Tống từng nói những lời này.

“Kỳ thật tạm thời ta vẫn có chút tiền.” Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử xoay đầu lại: “Không, ngươi không có.” Giọng nói này là âm thanh đoạn video cắt từ internet.

“Tài sản = tiền nợ + quyền lợi người sở hữu, ngươi thanh toán nợ trước đi đã.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở.

“Cũng đúng, thiếu Bạch tiền bối nhiều tiền như vậy. Thừa dịp trước khi lại đốt tiền, phải nghĩ cách trả hết nợ cho Bạch tiền bối trước đã.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Trong lòng Tống Thư Hàng tự biết mình như vậy thật khiến tim người ta đau xót.

Đốt tiền thì sảng khoái nhất thời, luôn đốt tiền thì luôn sảng khoái, căn bản không dừng được.

Kẻ địch đáng giá để Tống Thư Hàng hiến tế cả ‘bảo tàng Côn Vương’ để thi triển ‘một kích đốt tiền’, sẽ là ai đây?

Vạn Thư Sơn nhìn Tống Thư Hàng, thở dài: “Xem ra ngươi rất nghèo.”

“Cũng không xem là nghèo, chỉ là vẫn luôn trong tình trạng không có linh thạch.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

“Đáng thương thế.” Vạn Thư sơn nói: “Thôi đi, lần này không tìm ngươi bồi thường đâu.”

Trong lúc nói chuyện, Vạn Thư Sơn lặng lẽ liếc nhìn mỹ nhân rắn công đức cao ngang bằng nó, còn có lôi thụ công đức trong tay cô. Thứ này quất vào người thì đau chết cụ. Còn kèm theo chức năng phóng điện thiên kiếp, giật cho no tê dại toàn thân.

“Đúng rồi, sau đó tiểu cô nương tóc vàng kia đi đâu rồi?” Lúc này, bia đá đạo hữu hỏi.

Vạn Thư Sơn trả lời: “Tiến vào trong cơ thể ta rồi.”

Bia đá đạo hữu nói với Tống Thư Hàng: “Vậy chúng ta cũng vào đi, phải vào từ cửa nào vậy?”

“Ặc.” Tống Thư Hàng nhìn Vạn Thư Sơn: “Muốn đi vào… ta nhớ là, phải lật ngược Vạn Thư Sơn lại nhỉ?”

Đỉnh Vạn Thư đảo ngược, đầm Thánh Tịch hiện.

Bia đá đạo hữu: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

“Cho nên, chúng ta phải lật ngược nó lại lần nữa?” Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ừm.”

Sau khi được Tống Thư Hàng trả lời khẳng định, ánh mắt mọi người tập trung lên người Vạn Thư Sơn.

Vạn Thư Sơn: Σ(°°|||)□

Chờ chút, các ngươi muốn làm gì ta?

Không phải các ngươi muốn lật ngược ta lại đó chứ?

“Bình tĩnh một chút, bây giờ ta là thương binh đấy.” Vạn Thư Sơn vội hét lên, cứ cảm thấy lần trước cũng từng xảy ra những chuyện tương tự.

Lần trước cũng là như thế này, sau khi nó biểu diễn trồng chuối sai sót làm gãy cánh tay, còn bị một đám ác ma cưỡng ép cắm ngược vào mặt đất.

Lịch sử quả nhiên chính là đài máy lặp lại, là khoảng không khổng lồ, chuyện đã xảy ra thì ngày sau ắt có người làm lại, ánh mặt trời cũng không phải thứ mới mẻ gì.

Cho nên, quả nhiên… vẫn nên chạy trốn thôi.

Nghĩ tới đây, Vạn Thư Sơn nhấc cái chân thô của mình lên, chuẩn bị chạy trốn.

“Vạn Thư Sơn tiền bối không cần hoảng sợ, lần này đội hình của bọn ta rất lớn, lúc lật ngược ngươi cũng không cần phiền toái như vậy đâu. Cam đoan toàn bộ hành trình sẽ không phức tạp.” Tống Thư Hàng vội lên tiếng an ủi.

“Để ta cho.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói, cô nhảy xuống khỏi đỉnh đầu Tống Thư Hàng rồi bay về phía Vạn Thư Sơn.

Bằng vào lực lượng của cô, chỉ cần bố trí mấy trận pháp bay bổng, phản trọng lực cho Vạn Thư Sơn, sau đó có thể cưỡng ép Vạn Thư Sơn bay lên, dựng ngược cắm vào mặt đất.

“Ta đi hỗ trợ.” Thân hình bạch long tỷ tỷ khẽ động, hóa ra thân rồng vạn trượng, trực tiếp quấn lấy Vạn Thư Sơn.

Từ đầu tới đuôi, Tống Thư Hàng chỉ cần phụ trách ngồi bên cạnh lặng lẽ quan sát. Chuyện còn lại, vật trang sức trên người đều có thể làm thỏa đáng thay hắn.

Thậm chí nếu như hắn lười mở miệng nói chuyện, hai vị tiên tử công đức và Tạo Hóa cũng có thể mở miệng thay hắn, hoặc là, hắn lấy mặt nạ xuống thì cũng có thể tạo ra tác dụng thay cho việc nói chuyện.

“Dưới loại tình huống này, ngươi không bị nuôi thành thứ vô dụng thì khó đấy.” Bia đá đạo hữu lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: “Gì?”

Bia đá đạo hữu: “Không có gì, ngươi chỉ cần ở bên cạnh làm một mỹ nam tử yên tĩnh là tốt.”

Trong một tràng tiếng vang ầm ầm, Vạn Thư Sơn bị lật ngược lại lần nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ sống không còn gì luyến tiếc của Vạn Thư Sơn, Tống Thư Hàng rất xấu hổ.

Hơn nữa, nick name của hắn từng là Thư Sơn Áp Lực Đại, cứ cảm thấy vô cùng có duyên với Vạn Thư Sơn. Lúc Vạn Thư Sơn bị dựng ngược, hắn bỗng nhiên có loại ảo giác bản thân cũng bị cưỡng ép dựng ngược.

Sau chuyện này, hắn sẽ đi hỏi các vị tiền bối đại lão xem có cách nào lắp cho Vạn Thư Sơn một đôi cánh tay cường hóa hay không. Đến lúc đó, Vạn Thư Sơn muốn trồng chuối thì trồng chuối, muốn lộn nhào thì lộn nhào.

Trong lúc đang suy tư, Vạn Thư Sơn xảy ra biến hóa giống lần trước.

Thân thể nó nứt ra, để lộ một quyển 'Thánh Nhân Tu Thân phú'.

Bài 'Thánh Nhân Tu Thân phú' này chính là một trong các mấu chốt tiến vào đầm Thánh Tịch.

Trừ bài Tu Thân phú này ra, còn cần nắm giữ 'Thánh Nhân Dưỡng Sinh phú', hai bài văn chương hợp hai thành một mới có thể tiến vào không gian đầm Thánh Tịch trong thánh sơn.

"Các vị, trước tiên trở về trong cơ thể ta, ta mang mọi người tiến vào đầm Thánh Tịch." Tống Thư Hàng ra tay, bắt đầu chép lại 'Thánh Nhân Dưỡng Sinh phú'.

Hắn đã tiến vào đầm Thánh Tịch một lần nên rất quen thuộc với quá trình này.

Hai bài văn chương Thánh Nhân được viết ra, lối vào của đầm Thánh Tịch cũng mở ra.

"Đi!" Dưới sự nâng đỡ của hai vị tiên tử, Tống Thư Hàng bay vào không gian đầm Thánh Tịch.

Cùng lúc đó.

Trong nháy mắt Tống Thư Hàng tiến vào đầm Thánh Tịch, có một bóng dáng tóc vàng rất trùng hợp chui ra từ trong không gian đầm Thánh Tịch.

Một vào một ra, Tống Thư Hàng và cô vừa lúc sượt qua người nhau.

Một người hướng về trước, một người hướng về sau, cả hai đều không phát hiện ra đối phương.

Chương 2493: Đừng Hòng Ném Nồi Cho Vận Mệnh!

Tống Thư Hàng xe nhẹ đường quen tiến vào không gian đầm Thánh Tịch.

Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy Hằng Hỏa tiền bối đã tiến vào trước hắn một bước.

Lúc này Hằng Hỏa tiền bối ngồi ở chỗ ngồi vốn là của 'Thánh Nhân rất trâu', gương mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Vì sao Hằng Hỏa tiền bối lại ngồi ở chỗ này?

Hắn quay đầu nhìn một vòng.

Không thấy tung tích thiếu nữ tóc vàng kia đâu.

Còn có đầm Thánh Tịch hình dáng Thánh Nhân do 'bộ phận tồn tại của quả cầu Thiên Đạo' sau khi bị Thánh Nhân Nho gia cắn hóa thành, cũng không thấy tăm hơi.

Lần trước lúc đám người Tống Thư Hàng đi vào, chân thần đầm Thánh Tịch hóa thành dáng vẻ Thánh Nhân Nho gia ngồi xếp bằng ở đó, phát hình cuộc đời rất trâu bò của Thánh Nhân Nho gia cho mọi người… chung sức gánh vác trọng trách 'truyền thừa Thánh Nhân'.

Hiện tại, vị trí này đổi thành Hằng Hỏa tiền bối.

Lá gan Tống Thư Hàng không khỏi đau âm ỉ. Đau gan là gia truyền nhà hắn. Ba Tống cũng giống như thế này, gặp chuyện không thuận thì chắc chắn gan phải đau trước một đợt. Bệnh di truyền, không chữa được.

[Hiện thực luôn gầy đét khiến người ta khó chịu.] Tống Thư Hàng sờ vào chỗ lá gan của mình.

Mỗi khi người ta cảm thấy hiện thực đã đủ thon thả, không cách nào gầy thêm nữa… Hiện thực lập tức sẽ co lại một vòng không có hạn cuối, trở nên gầy đét hơn nữa.

…

…

Tống Thư Hàng một tay sờ lá gan, mà Hằng Hỏa tiền bối thì dõi theo hắn bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Hằng Hỏa tiền bối, cái kia, đầm Thánh Tịch đâu?” Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng Tống Thư Hàng cần xác minh với Hằng Hỏa tiền bối một chút.

Đồng thời, hắn chuyển động ý niệm, để mỹ nhân rắn công đức lui ra khỏi không gian đầm Thách Tịch trước, trở lại Vạn Thư Sơn tìm tiểu cô nương tóc vàng kia.

Nếu như nhìn thấy tiểu cô nương tóc vàng thì trước tiên khóa mục tiêu cô ấy, đừng để cô ấy rời khỏi thế giới Kim Liên của Nho gia. Nơi này là thế giới Kim Liên của Nho gia, tiểu cô nương tóc vàng muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng như vậy!

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, thân hình cô rời khỏi không gian đầm Thánh Tịch, đi lùng tìm tung tích thiếu nữ tóc vàng.

Sự tình trọng đại, cô có thể cảm ứng được tâm tình nôn nóng trong lòng Tống Thư Hàng, cho nên cô không hề nhây vào lúc này mà nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ.

“Thì ra là ngươi à.” Lúc này, Hằng Hỏa tiền bối mở miệng, dùng một giọng tang thương nói: “Đáng tiếc, ngươi vô duyên với truyền thừa của Thánh Nhân, ngươi và Nho gia cũng hữu duyên vô phận.”

Tống Thư Hàng: “…”

Có thể nói chuyện đàng hoàng hay không?

Chuyện ta và Nho gia hữu duyên vô phận, chúng ta có thể đừng nhắc tới không!

Mặt khác, giọng điệu này của Hằng Hỏa tiền bối… chẳng lẽ là đầm Thánh Tịch phụ thể ư?

Vì sao đầm Thánh Tịch lại hợp thể với Hằng Hỏa tiền bối?

Trước khi hắn tiến vào Vạn Thư Sơn, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Tống Thư Hàng nổi lên một chuỗi nghi hoặc.

“Không sai, bởi vì nguyên nhân rất phức tạp, hiện nay ta đang mượn tạm thân thể của truyền nhân Nho gia này để hiện hình.”

Hằng Hỏa tiền bối mở miệng nói với vẻ tang thương.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đưa tay sờ mặt mình, mặt nạ vẫn còn đó. Cho nên… đây không phải thuật đọc mặt, mà là thuật đọc tâm xúc phạm ‘quyền riêng tư’!

“Mặc dù không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng đầm Thánh Tịch tiền bối ngươi còn ở đây là tốt rồi.” Triệu chứng đau gan của Tống Thư Hàng hơi thuyên giảm một chút.

Thiếu nữ tóc vàng là bởi vì hắn mà vào được thế giới Kim Liên. Nếu như bởi vì cô ta mà khiến đầm Thánh Tịch quan trọng nhất Nho gia gặp chuyện bất trắc, Tống Thư Hàng không biết sẽ áy náy cỡ nào. Ngoài ra, thứ quý giá như đầm Thánh Tịch nhất định rất đắt, hắn nghĩ hẳn là bản thân không có nhiều khả năng bồi thường nổi.

“Vậy tiền bối, ngươi có nhìn thấy một tiểu cô nương tóc vàng không?” Tống Thư Hàng tiếp tục hỏi.

“Rời đi rồi, cô ta thu lại thứ thuộc về mình từ ra rồi rời đi.” Hằng Hỏa bị đầm Thánh Tịch phụ thân trầm ổn nói.

“Thứ thuộc về cô ta?” Đầu óc Tống Thư Hàng bắt đầu ra sức vận chuyển, nhưng đáng tiếc di chứng từ Nhân Quả đao còn chưa tan, bệnh trạng đầu óc đứng máy còn đang trong quá trình thuyên giảm, hiệu suất vận chuyển đầu óc không cao.

Vì sao tiểu cô nương tóc vàng lại dính líu đến đầm Thánh Tịch? Cô ta có gì để che giấu tung tích? Thứ ‘thuộc về cô ta’ là cái gì?

Tống Thư Hàng khổ sở suy nghĩ, phỏng đoán.

Sợi tóc ngố Sở các chủ nhạy bén nhận ra nhiệt độ xương sọ của Tống Thư Hàng tăng lên.

Cô gõ nhẹ lên sọ Tống Thư Hàng rồi nói với đầm Thánh Tịch: “Đạo hữu có thể kể lại chuyện đã xảy ra sau khi tiểu cô nương tóc vàng kia tiến vào không?”

“Nói đơn giản thì… trước đó không lâu, ta đột nhiên cảm ứng được sự tồn tại của cô ta. Mà cô ta, cũng cảm ứng được sự tồn tại của ta. Mặc dù ta và cô ta chưa từng gặp mặt, nhưng giữa bọn ta bắt đầu ấp ủ một loại duyên phận cùng chung chí hướng. Cô ta hấp dẫn ta, ta hấp dẫn cô ta. Cuối cùng, vận mệnh dẫn cô ta tới trước mặt ta.” Đầm Thánh Tịch lên tiếng.

“Thì ra là thế, tổng kết lại, đó là nồi của ngươi.” Bia đá đạo hữu bình luận đúng trọng tâm. Đừng hòng ném nồi trách nhiệm cho vận mệnh!

“Ngươi sai rồi, cô ta đi đến trước mặt ta, là vận mệnh chân chính! Bởi vì, sứ mệnh của ta đã hoàn thành rồi.” Đầm Thánh Tịch nghiêm túc trả lời.

Trong nháy mắt khi Thiên Đạo sụp đổ, sứ mạng của nó đã kết thúc.

Thiên Đạo đã vong, một bộ phận tồn tại bị Thánh Nhân ‘cắn nuốt’ của quả cầu Thiên Đạo đã mất đi ý nghĩa.

Nó cũng không cần ẩn nấp trong Vạn Thư Sơn nữa, nó tự do rồi.

Mà lúc nó không còn bị hạn chế, duyên phận lại dẫn thiếu nữ tóc vàng tới trước mặt nó, đây là sự chỉ dẫn của vận mệnh.

Ngay lúc đầm Thánh Tịch nói đủ loại từ ngữ rất cao cấp như vận mệnh này, duyên phận nọ, sứ mệnh kia… Tại đại sảnh trong không gian này đột nhiên chiếu ra một màn hình.

Trong màn hình.

Tiểu cô nương tóc vàng mờ mịt đứng trong đại sảnh.

Mà Thánh Nhân rất trâu do đầm Thánh Tịch biến thành ngồi xếp bằng trước mặt cô.

Tiểu cô nương tóc vàng lên tiếng hỏi: “Nơi này là chỗ nào? Có phải tôi chết rồi không? Chủ… chủ quán đâu?”

“Nơi này là không gian đầm Thánh Tịch trong Vạn Thư Sơn.” Thánh Nhân do đầm Thánh Tịch biến thành trầm giọng nói: “Cô là ai?”

Tiểu cô nương tóc vàng: “Tôi là…”

[Ta tới, lấy lại đồ của ta.] Đột nhiên, trên người cô phát ra một giọng nói tựa như máy móc.

Mắt trái của tiểu cô nương tóc vàng sinh động như thật, nhưng là kết cấu cơ giới.

Bao gồm cả thân thể cô, cũng có phần lớn là trạng thái cải tạo cơ giới.

[‘Tồn tại’ bị Thánh Nhân Nho gia cướp đi, hiện tại, ta muốn lấy về.] Thân thể tiểu cô nương tóc vàng không tự chủ được mà đến gần thân thể của đầm Thánh Tịch.

Đầm Thánh Tịch muốn chống cự cô, nhưng thủ đoạn chống cự của nó không có hiệu lực.

Cuối cùng, bàn tay thiếu nữ tóc vàng thành công đặt lên người đầm Thánh Tịch.

Từ trong cơ thể đầm Thánh Tịch, có một luồng huyết dịch kim loại hóa lỏng bị rút ra, hòa vào trong cơ thể thiếu nữ tóc vàng. Thậm chí, ngay cả nhục thân của đầm Thánh Tịch cũng đồng thời bị cướp lấy.

Không chỉ có tồn tại của quả cầu Thiên Đạo bị cắn nuốt, ngay cả truyền thừa của Thánh Nhân Nho gia, cô ta cũng phải lấy đi.

“Không muốn, không muốn, tôi không muốn bị cải tạo tiếp nữa. Chủ quán cứu tôi ~” Tiểu cô nương tóc vàng vừa khóc vừa hét.

Nhưng cô không cách nào ngăn cản mọi chuyện.

Đầm Thánh Tịch cũng bất lực.

Sau mấy hơi thở.

Mắt thấy đầm Thánh Tịch sắp bị hấp thu hoàn toàn…

[Hạch tâm đâu? Hạch tâm của ta đâu?] Giọng nói kim loại kia đột nhiên nghi hoặc nói: [Rõ ràng khi tỉnh lại, ta còn cảm ứng được sự tồn tại của nó.]

Sau khi ngừng lại mấy hơi thở.

Đột nhiên, thiếu nữ tóc vàng bỗng xoay người, vứt bỏ đầm Thánh Tịch bị hút khô, rời khỏi không gian đầm Thánh Tịch. Dường như cô cảm ứng được khí tức của hạch tâm.

Chương 2494: Đây chính là con người

Trong quá trình thiếu nữ cơ giới tóc vàng rời khỏi không gian đầm Thánh Tịch, lại có một bóng người tiến vào trong không gian đầm Thánh Tịch Vạn Thư Sơn.

Là Hằng Hỏa tiền bối!

Hằng Hỏa tiền bối tiến vào đầm Thánh Tịch, liếc mắt bèn nhìn thấy chân thân đầm Thánh Tịch bị hút khô. Hắn vội bước nhanh về trước, duỗi tay đón lấy 'đầm Thánh Tịch khô' đang suy yếu, liên tục không ngừng rót linh lực của bản thân vào. Đầm Thánh Tịch là di vật Thánh Nhân, sự tồn tại của nó có ý nghĩa trọng đại đối với Nho gia, không được phép sơ xuất.

Hình ảnh dừng ở đây…

Tình tiết phía sau hẳn là phân đoạn Hằng Hỏa tiền bối và đầm Thánh Tịch hợp thể; lại sau đó chính là cảnh Tống Thư Hàng dẫn theo vật trang sức tiến vào.

Say khi hình chiếu tiêu tán, Tống Thư Hàng trầm mặc không nói.

Hắn nhớ lúc thiếu nữ cơ giới tóc vàng trong hình chiếu kêu to 'Chủ tiệm cứu mạng', lại thấy lo lắng.

Rõ ràng lần trước cô bị Tống Thư Hàng một kích đâm chết… Không ngờ vào lúc nguy cấp, đối tượng đầu tiên mà thiếu nữ cơ giới tóc vàng cầu cứu vẫn là Tống Thư Hàng người chủ nhà hàng này.

…

…

Sau khi hình chiếu tiêu tán, Hằng Hỏa tiền bối do đầm Thánh Tịch phụ thân trưng ra vẻ mặt xấu hổ.

"Cùng chung chí hướng? Có duyên?" Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía nó, hàm hậu cười nói.

Nếu không phải thiếu nữ cơ giới tóc vàng thiếu mất hạch tâm quan trọng, hiện tại e rằng đầm Thánh Tịch đã bị hút khô sạch sẽ, ngay cả cặn cũng không còn nhỉ?

Việc này quả thật có duyên… ác duyên!

Sợi tóc ngố Sở các chủ suy nghĩ chốc lát rồi hỏi: "Tiểu cô nương trong hình chiếu có quan hệ với quả cầu Thiên Đạo ư?"

Hiện tại đại não Tống Thư Hàng đang đứng máy, cho nên, vấn đề phức tạp bèn do sợi tóc ngố Sở các chủ phụ trách suy nghĩ, cũng đưa ra nghi hoặc mấu chốt thay Tống Thư Hàng.

"Nói đúng ra, hẳn là bộ phận cơ giới trên người tiểu cô nương này có quan hệ với Thiên Đạo đã qua đời. Mặc dù không biết bộ phận cơ giới kia xảy ra chuyện bất trắc gì mà lại suy yếu đến nổi phải bám vào người nhân loại… Nhưng lấy kinh nghiệm của ta phỏng đoán, e rằng bộ phận cơ giới trên người tiểu cô nương kia là đồ vật cấp bậc đạo khí." Đầm Thánh Tịch trầm giọng nói, thuận tiện dùng giọng nói tang thương uy nghiêm để cứu vãn hình tượng của mình.

"Đạo khí à." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tu sĩ khác mất cả đời cũng chẳng có cơ duyên gặp được đạo khí, Tống Thư Hàng đã gặp mấy món rồi… đại lão tinh cầu mọc mắt, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cùng với thiếu nữ cơ giới tóc vàng, còn có bia đá đạo hữu xem như nửa đạo khí, cùng với thế giới 'Tà Liên, Kim Liên, hạch tâm' có được đặc trưng của đạo khí.

Sợi tóc ngố Sở các chủ suy nghĩ chốc lát lại gõ Tống Thư Hàng: "Đúng rồi, Thư Hàng. Hạch tâm của tiểu cô nương tóc vàng kia có phải ở trên người ngươi không?"

"Ừm, không sai." Tống Thư Hàng gật đầu nói, lò phản ứng hạch tâm lạ lùng kia hiện đã trở thành một trong những tiểu kim đan của hắn!

Bây giờ, lò phản ứng hạch tâm đã trở thành một bộ phận không thể chia cắt trên người hắn từ lâu rồi. Là một trong các thiết bị cơ sở của thiên phú mạng chat Tu Chân của hắn, cũng là một bộ kiện ắt không thể thiếu trong hệ thống chỉnh thể cấu thành 'Tống Thư Hàng'.

Bia đá đạo hữu nhắc nhở: "Cho nên, cô ta vội vã ra khỏi đầm

Thánh Tịch, có phải là muốn đi tìm ngươi không?”

Đầm Thánh Tịch bổ sung: “Tiểu cô nương tóc vàng kia vừa rời khỏi không gian này, Bá Tống tiểu hữu ngươi lại vừa lúc tiến vào. Các ngươi gần như là một vào một ra, thời gian không lệch xíu nào.”

Bạch long tỷ tỷ quấn quanh cổ Tống Thư Hàng, ngáp một cái: “Cho nên, Thư Hàng mục tiêu kế tiếp mà ngươi phải đối mặt xuất hiện rồi đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Có cần gấp vậy không?

Hắn vừa đánh nát Côn Vương và cầu di vật Thiên Đạo xong, bây giờ còn suy yếu như loài sâu thân mềm, không cấn tay chút nào.

Đánh quyền anh còn có nghỉ giữa các hiệp mà.

Sợi tóc ngố Sở các chủ an ủi: “Đừng hoảng, là lúc phát huy tác dụng của bảo tàng Côn Vương ngươi giấu trong thế giới hạch tâm rồi. Linh thạch ngươi chia ra chôn từng nhóm đều đã được tiểu trợ lý hạch tâm ghi chú lại vị trí cẩn thận, ngươi chỉ cần một ý niệm, tiểu trợ lý hạch tâm có thể đào chúng nó ra trước tiên, rồi hiến tế, hóa thành lực lượng của ‘thần kích’.”

“Các cô là ma quỷ à?” Tống Thư Hàng trợn to mắt.

Hèn chi tiểu trợ lý hạch tâm lại muốn ghi chú từng nơi mà hắn chôn bảo vật.

Đàn ông giấu chút tiền riêng, dễ dàng ư? Dễ dàng ư!!

Khó khăn lắm mới bước vào đỉnh phong cuộc đời, kế thừa tài phú của Côn Vương tiền bối, chẳng lẽ lại muốn đốt đi?

Còn nữa… thiếu nữ cơ giới tóc vàng cũng không phải chỉnh thể, cô chia làm hai bộ phận là nhục thân và cơ giới hóa. Một kích đốt tiền hạ xuống, nhục thân của thiếu nữ cơ giới tóc vàng chắc chắn sẽ thập tử vô sinh. Điểm ấy Tống Thư Hàng không hy vọng nhìn thấy.

Lúc nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía Hằng Hỏa tiền bối bị đầm Thánh Tịch phụ thể. Trừ đốt tiền ra, đầm Thánh Tịch có thể cung cấp cho hắn phương án lựa chọn khác không nhỉ? Nếu quả thật chỉ có một con đường là đốt tiền, không biết Nho gia có chi trả số tiền hắn đốt không?

Dường như đọc được tâm tư của Tống Thư Hàng, Hằng Hỏa tiền bối bị đầm Thánh Tịch phụ thể khẽ mỉm cười nói: "Nếu như muốn đối phó thiếu nữ tóc vàng do đạo khí hóa thân kia, kỳ thật cũng không phiền phức như vật."

Tống Thư Hàng vội ngồi xuống: "Đầm Thánh Tịch tiền bối mời nói."

Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen ngồi xếp hàng, đoan chính ngồi thành một hàng với hắn, giả vờ chăm chú lắng nghe.

"Rất đơn giản, nếu như muốn đối phó cô ta, chỉ cần đẩy cô ta ra khỏi thế giới Kim Liên, chuyển dời cô ta đến hiện thế là được." Đầm Thánh Tịch chậm rãi nói.

"Chuyền dời cô ta đến hiện thế ư?" Trước đó Tống Thư Hàng còn định bảo mỹ nhân rắn công đức lưu cô ta lại thế giới Kim Liên, đừng để cô ta chạy thoát.

"Cô ta đã lấy lại 'bộ phận tồn tại của quả cầu Thiên Đạo' mà Thánh Nhân cắn nuốt từ trên người ta. Nhưng bởi vì không có hạch tâm, 'tồn tại quả cầu Thiên Đạo' mà cô ta thu hồi không có chỗ để. Trong hoàn cảnh Thiên Đạo sụp độ này, nếu như cô ta đặt chân đến hiện thế thì chỉ có một khả năng." Đầm Thánh Tịch hư nắm mười ngón, sau đó bỗng bung ra: "Ầm ~ một tiếng, nổ thành pháo hoa."

Nếu như hạch tâm vẫn còn, có thể chuyển dời 'tồn tại quả cầu Thiên Đạo' vào trong hạch tâm, để bản thân tiến hóa, trở thành đạo khí hoàn mỹ, tồn tại trên thế gian bằng hình thức đạo khí.

Đáng tiếc, cô ta đã mất đi hạch tâm trọng yếu.

Tống Thư Hàng ngồi thẳng thân thể, hỏi: "Nếu như nổ tung, tiểu cô nương tóc vàng kia..."

"Đương nhiên cũng nổ tung theo." Đầm Thánh Tịch nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, tổ chức ngôn ngữ của mình rồi hỏi: "Mặc dù hơi có vẻ ảo tưởng... nhưng ta vẫn muốn hỏi tiền bối, có thao tác hay ho gì có thể làm tiểu cô nương tóc vàng sống sót không, hoặc giúp cô ấy có cơ hội 'trùng sinh sống lại', chỉ nổ nát bộ phận ‘tồn tại quả cầu Thiên Đạo’ và phần thân thể cơ giới thôi?”

“Ngươi cũng biết là ảo tưởng rồi còn hỏi nữa?” Đầm Thánh Tịch cười nhạo.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đây chính là hy vọng.”

Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn không nhịn được mà nghĩ tới, đây chính là con người.

“Xin lỗi, ta không phải con người, cho nên không thể lĩnh hội được tâm tình của ngươi.” Đầm Thánh Tịch lạnh lùng cay nghiệt nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ta không có phương án có thể trợ giúp ngươi, nếu như ngươi thực sự mong đạt được ước muốn, vậy tự mình thử đi. Nhưng mà, ngươi phải chuẩn bị tốt việc trả một cái giá rất lớn. Không trả giá thì sẽ không có hồi báo.” Đầm Thánh Tịch vẫy tay với Tống Thư Hàng, ra hiệu hắn tiến tới, dường như muốn truyền thừa cho hắn cái gì đó.

Chương 2495: Câu chuyện của ta còn chưa kết thúc!

Tiết tấu này, đầm Thánh Tịch muốn tiến hành truyền thừa cho hắn ư?

Mặc dù 'truyền thừa Thánh Nhân Nho gia' vô duyên với hắn, nhưng trên người đầm Thánh Tịch chắc chắn không chỉ có một loại truyền thừa của Thánh Nhân Nho gia! Dưới trướng Thánh Nhân còn có mười ba đệ tử Kiếp Tiên mà nhỉ!

Lần trước đến đây, đầm Thánh Tịch còn phát cho mỗi thành viên nhóm Cửu Châu số 1 tiến vào không gian Vạn Thư Sơn một đạo thuật, thần thông. Nho gia kim cương thân trong bốn đại công pháp luyện thể hiện nay của Tống Thư Hàng chính là lấy được từ trong đầm Thánh Tịch.

Mà lần này, đầm Thánh Tịch nói không có phương án giúp được hắn, chỉ có thể dựa vào bản thân hắn để thử. Như vậy lúc này, nếu nó muốn truyền thừa cho mình... khả năng lớn nhất chính là truyền thừa tri thức!

Hiện tại Tống Thư Hàng khát vọng tri thức, cần tri thức, cũng chỉ có thể tích trữ được tài phú tri thức.

Thế là, nhờ sự nâng đỡ của Tạo Hóa Tiên Tử, Tống Thư Hàng đến trước mặt Hằng Hỏa tiền bối bị đầm Thánh Tịch phụ thể.

Hằng Hỏa tiền bối duỗi tay ấn xuống khoảng không, ra hiệu Tống Thư Hàng ngồi vào bên dưới hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp mắt, sau đó kéo Tống Thư Hàng, dọn chỗ cho hắn.

Sau đó.

Bàn tay lớn kia của đầm Thánh Tịch đặt trên đầu Tống Thư Hàng.

Đây quả nhiên là muốn tiến hành nghi thức truyền thừa!

[Tuyệt vời.] Trong lòng Tống Thư Hàng có loại cảm giác cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi.

Đồng thời, sợi tóc ngố Sở các chủ nhanh chóng chạy sang đầu bạch long tỷ tỷ, tránh cho ảnh hưởng đến việc nhận truyền thừa của Tống Thư Hàng.

Bạch long tỷ tỷ duỗi móng vuốt nhỏ chộp lên đầu mình, nhưng hình thể thu nhỏ của cô có móng vuốt quá ngắn, không với tới đầu được.

“Khụ khụ.” Hằng Hỏa tiền bối bị đầm Thánh Tịch phụ thể ho nhẹ một tiếng, sau đó nó nói với vẻ mặt uy nghiêm: “Bá Tống tiểu hữu, ngươi muốn hủy đi đạo khí mà quả cầu Thiên Đạo để lại, lại muốn cứu tiểu cô nương tóc vàng kia thì cần một phương án lưỡng toàn kỳ mỹ. Đáng tiếc, trí tuệ của ta không đủ, không cách nào cung cấp phương án hữu dụng cho ngươi. Nhưng ta tin rằng chỉ cần ngươi chịu làm, chịu trả giá đắt, trên đời này chung quy sẽ có phương pháp lưỡng toàn!”

Trong lúc nói chuyện, khí thế trên người đầm Thánh Tịch bắt đầu tăng lên liên tục!

Mà lúc Tống Thư Hàng nghe thấy mấy chữ ‘lưỡng toàn kỳ mỹ’ thì đại não đang trong di chứng đứng máy đột nhiên hiện lên công pháp tu luyện của mỹ nhân rắn công đức: thế gian song toàn pháp công đức thuật.

Chẳng lẽ đầm Thánh Tịch muốn truyền thụ cho hắn thần thông tương tự?

“Cho nên, ở chỗ này, ta chỉ có thể lặng lẽ chúc phúc ngươi.” Bàn tay đầm Thánh Tịch đè mạnh lên đầu Tống Thư Hàng, tựa như muốn đè hết lực lượng toàn thân xuống, muốn đè lõm sọ Tống Thư Hàng vậy.

“Ta chúc phúc ngươi, chuyện kế tiếp ngươi muốn làm, ắt sẽ mọi chuyện thông thuận!”

“Ta chúc phúc ngươi, ngươi sẽ có đủ trí tuệ để làm việc lưỡng toàn!”

“May mắn bầu bạn bên ngươi, trí tuệ đồng hành cùng ngươi, ngươi nhìn thấy hy vọng trong tuyệt vọng, biến không thể thành có thể! Làm được chuyện người thường không làm được!”

“Đi đi, tin tưởng bản thân, ngươi sẽ vượt qua cực hạn, vượt qua bản thân!”

Đầm Thánh Tịch dùng sức hét lớn một tiếng, gân xanh trên bàn tay nổ tung.

Ngay sau đó, nó vung mạnh lên… cưỡng ép đập Tống Thư Hàng bay ra khỏi không gian đầm Thánh Tịch.

****

Trong đỉnh Vạn Thư Sơn đảo ngược bên ngoài không gian đầm Thánh Tịch.

Tống Thư Hàng đần thối mặt mà bay ra ngoài.

Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen còn có linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng đồng loạt ra tay, nâng lấy Tống Thư Hàng đang mềm như mì sợi.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cố sức nhảy một cái, vọt lên từ đỉnh đầu bạch long tỷ tỷ, nhảy sang đầu Tống Thư Hàng, hỏi: “Ngươi thu được truyền thừa gì?”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long tỷ tỷ nhìn Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới, dò hỏi: “Mặc dù không nhìn thấy mặt ngươi, nhưng xem từ ngôn ngữ tay chân của ngươi thì truyền thừa ngươi lấy được không thỏa nguyện vọng của ngươi đúng không?”

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Tống ~ ngốc ngốc?”

“Ta… hình như không nhận được truyền thừa?” Tống Thư Hàng đã kiểm tra hết một lần từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, từ xương sọ đến ý thức nơi sâu trong đầu.

Nhưng mà, ngay cả cái bóng truyền thừa hắn cũng không nhìn thấy.

“Có phải đầu óc ngươi còn lơ tơ mơ nên không phát hiện ra?” Sợi tóc ngố Sở các chủ cuộn nhẹ một cái, ý thức cô quét qua Tống Thư Hàng từ đầu đến chân một lần.

Một lát sau.

Sợi tóc ngố Sở các chủ uốn cong thành hình dấu ? rồi nói: “Hình như thật sự không có thay đổi gì.”

Lúc này, có vẻ bia đá đạo hữu bên hông đã nghĩ thông suốt, nó mở miệng phân tích: “Có lẽ vị đầm Thánh Tịch kia chỉ đơn thuần chúc phúc Tống Thư Hàng?”

Dù sao đầm Thánh Tịch mở miệng là nói ngay nó không cách nào giúp Bá Tống đạo hữu cái gì, chỉ có thể lặng lẽ chúc phúc Bá Tống đạo hữu.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Vũ Nhu Tử da đen nhỏ giọng nói: “Tống tiền bối, hình như ngươi thật sự không đạt được truyền thừa.”

“À, ta biết rồi, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, như vậy có thể tránh cho nước mắt rơi khỏi hốc mắt.

“Ụm bò ~~” Trong lúc nói chuyện, ‘cá voi mập công đức’ tọa kỵ của mỹ nhân rắn công đức chui ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, phát ra một tiếng bò kêu.

“Mỹ nhân rắn công đức đã định vị được vị trí của bóng dáng tiểu Lăng Tiêu rồi!” Tống Thư Hàng nói.

Đầu óc hắn khôi phục không ít, lờ mờ nhớ lại thiếu nữ cơ giới tóc vàng còn tự lấy cho mình một cái tên tiếng Trung, tên là ‘Lăng Tiêu’. Trên thực tế, cô căn bản không biết cái tên này có hàm ý gì, giống với rất nhiều bạn bè người nước ngoài thích lấy cho mình một cái tên tiếng trung có các nét bút phức tạp, hoặc lấy tiếng trung làm hình xăm, như chim sẻ (鶸), như gà (鶏) chẳng hạn.

“Ụm bò ~ ụm bò ~ ụm bò ~” Cá voi mập công đức lại liên tục kêu to.

“Không xong, tiểu cô nương kia muốn rời khỏi thế giới Kim Liên!” Tống Thư Hàng vội la lên.

Bạch long tỷ tỷ liếc nhìn Tống Thư Hàng, lại liếc nhìn Tạo Hóa Tiên Tử, cô rốt cuộc xác định, Tống Thư Hàng rất có thiên phú ở một số phương diện ngôn ngữ quái dị.

“Đi, tuyệt đối không thể để cô ấy cưỡng ép xông vào hiện thế. Sở các chủ tiền bối, bạch long tỷ tỷ, Tạo Hóa Tiên Tử, chúng ta tiến về trước hết tốc lực nào!” Tống Thư Hàng chỉ một nơi hướng bảy giờ, nơi đó chính là vị trí của thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Nếu như lúc này để thiếu nữ cơ giới tóc vàng xông vào hiện thế, thân thể của cô lập tức sẽ ‘hóa đạo’ nổ tung!

Bạch long tỷ tỷ lắc mình huyễn hóa ra long thể dài mười mét, nói: “Tốc độ ta nhanh, ta dẫn các ngươi bay.”

Sợi tóc ngố Sở các chủ mỉm cười, dịu dàng nói: “Thư Hàng, sau này chuẩn bị vui vẻ đi, ngươi sẽ thành long kỵ sĩ ngự long phi hành hàng thật giá thật đấy.”

Sở các chủ vừa dứt lời, đuôi bạch long tỷ tỷ cuốn một cái, quấn lấy Tống Thư Hàng và nhóm vật trang sức của hắn, kéo hắn chạy về hướng bảy giờ.

Tống Thư Hàng: “…”

“Tống tiền bối, ngươi nghĩ ra phương án lưỡng toàn kỳ mỹ chưa?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi. Lúc này cô, Tạo Hóa Tiên Tử, linh quỷ tiên tử bị bạch long tỷ tỷ trói lưng tựa lưng với nhau.

Sợi tóc ngố Sở các chủ nhắc nhở: “Não hắn còn mít đặc đấy.”

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói: “Tóm lại, giữ cô ấy lại trước đã, đừng để cô ấy tiến vào hiện thế. Chỉ cần sau khi giữ cô ấy lại được, chúng ta có thể nghiên cứu kỹ càng kết cấu cơ giới trong thân thể cô ấy. Có lẽ có cách tháo gỡ toàn bộ bộ phận cơ giới.”

Đúng rồi, có lẽ Bạch tiền bối two sẽ cảm thấy hứng thú với ‘đạo khí’ mà quả cầu Thiên Đạo để lại, việc này có thể báo cho Bạch tiền bối two!

Trong lúc nói chuyện, bạch long tỷ tỷ đã dẫn đám người đến chỗ mỹ nhân rắn công đức và thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

“Kết thúc? Còn sớm lắm!” Từ trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng vang lên giọng nói kim loại: “Câu chuyện của ta còn chưa kết thúc, còn phải tiếp tục kéo dài. Muốn giữ ta lại, cô không có thủ đoạn này.”

Đối diện, mỹ nhân rắn công đức mặt không biểu cảm nói: “Ta tên Tống Thư Hàng, là sinh viên đại học Giang Nam, hiện tại ta đang hoảng sợ lắm đây, hôm nay là lần cuối cùng ta nhân tiền hiển thánh, cũng là lúc ta chính thức chứng đạo Huyền Thánh. Đây là hai việc vô cùng tốt đẹp, là thời cơ ta bước lên đỉnh phong cuộc đời. Nhưng đột nhiên, Thiên Đạo lại nổ.”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Vì sao mỹ nhân rắn công đức lại biết đoạn lời thoại này?

Chương 2496: Rốt cuộc ngươi là ai

Rõ ràng lúc đó hắn không đọc đoạn lời kịch này ra, chỉ thầm suy nghĩ trong đáy lòng.

Không đúng, có lẽ… lúc đó bởi vì quá khiếp sợ, hắn bất cẩn đọc lời kịch dưới đáy lòng lên chăng? Cho nên mới bị mỹ nhân rắn công đức ghi âm vào kho lời thoại?

Tóm lại, lúc này mỹ nhân rắn công đức đưa lời thoại này vào không phải muốn lòe Bá Tống Huyền Thánh ra mà là muốn nói cho đối phương biết một chuyện: Thiên Đạo bên ngoài đã nổ rồi!

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng vẫn luôn ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, sau khi ra ngoài lại rơi vào thế giới Kim Liên, luôn không tiếp xúc với hiện thế.

Hiện tại cô vội ra ngoài, rất có thể cô còn chưa biết tin tức Thiên Đạo đã mất bên ngoài.

…

…

Mắt trái của thiếu nữ cơ giới tóc vàng lạnh lùng nhìn mỹ nhân rắn công đức, cô không tin đối phương.

Ngay sau đó, cô xoay đầu lại nhìn về phía bạch long tỷ tỷ đang bay tới… Con ngươi cơ giới bên trái co lại, một bóng người đeo mặt nạ bị cuốn sau đuôi rồng rơi vào tầm mắt cô.

Tuy rằng mang mặt nạ, nhưng vóc người này, cùng với khí tức lương thiện phát ra từ trên người đều rất quen thuộc.

“Chủ tiệm! Chủ tiệm!” Thiếu nữ cơ giới tóc vàng phát ra tiếng hô vui sướng: “Chủ tiệm, ta ở chỗ này ~”

Cô tựa như người gặp nạn rơi xuống nước thì bắt được một cọng rơm cứu mạng.

Trong hư không, mặc dù trong lòng Tống Thư Hàng không có phương án nào, nhưng hắn vẫn cố gắng hết sức giả bộ tư thái ‘nắm giữ tất cả trong tay’, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, có tôi ở đây.

Cô sẽ không sao đâu.”

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng vui sướng gật đầu. Không ai biết được vì sao cô lại tin tưởng một người từng tự tay đâm chết cô.

[Khí tức quái dị.] Giọng nói kim loại trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng phát ra âm thanh nghi ngờ. Cô lờ mờ cảm ứng được khí tức của lò phản ứng hạch tâm từ trên người đối phương. Nhưng cẩn thận cảm ứng thì lại cảm thấy không giống lò phản ứng hạch tâm của cô. Hơn nữa, giữa hạch tâm này và cô cũng không có liên hệ.

“Bao vây cô ta… Đừng để cô ta đến hiện thế.” Tống Thư Hàng dặn dò.

Đừng để cô ta ‘hóa đạo’ tiêu tán.

Mỹ nhân rắn công đức vung vẫy ngón tay, từng sợi tơ màu vàng hạ xuống từ đầu ngón tay cô, kết thành một cái lưới lớn quanh thân thiếu nữ cơ giới tóc vàng từ sớm, đây là lưới công đức.

“Phong tỏa không gian!” Bạch long tỷ tỷ vung móng vuốt nhỏ, phong tỏa không gian của khu vực này. Mặc dù trong ‘thế giới Kim Liên’ vốn có lực lượng phong tỏa không gian, nhưng thiếu nữ cơ giới tóc vàng thân là vật dẫn ‘đạo khí’, nói không chừng sẽ có gì đó đặc thù có thể phá mở thế giới Kim Liên, không thể không phòng.

Đồng thời, bạch long tỷ tỷ thả lỏng đuôi, buông Tống Thư Hàng và vật trang sức của hắn ra.

Tạo Hóa Tiên Tử bước lên trước một bước, cô duỗi tay vẽ một cái, lại một bài văn chương Nho văn vạn chữ bản nhược hóa hiện lên, ngưng tụ ra một trận pháp phong tỏa hình tròn quanh thân thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Vũ Nhu Tử da đen lẳng lặng nâng Tống Thư Hàng, mang hắn an toàn hạ xuống từ không trung.

[Ngươi là ai.] Mắt trái của thiếu nữ cơ giới tóc vàng nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

“Là chủ tiệm!” Miệng cô lại phát ra giọng nói của thiếu nữ Lăng Tiêu, tự hỏi tự trả lời.

Thế là, Tống Thư Hàng mất đi cơ hội đọc lời kịch quý giá một lần nữa.

[Trên người ngươi có thứ ta muốn.] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lên tiếng, mặc dù không xác định được hạch tâm trên người 'chủ tiệm' có phải của cô hay không. Nhưng bây giờ cô đang thiếu một hạch tâm, cho nên… mặc kệ có phải của cô hay không, cướp lấy bù vào là chuẩn khỏi chỉnh!

Dứt lời, cô đột nhiên duỗi tay nhắm ngay Tống Thư Hàng, mười ngón chụm thành hình móng vuốt, cách không nắm chặt lại một cái!

Tống Thư Hàng thấy thế cũng không kinh hoảng mảy may. Nếu hắn đã biết chuyện lò phản ứng hạch tâm là hạch tâm đạo khí thì hiển nhiên sẽ phòng bị, không để đối phương thừa cơ hội.

Trong nháy mắt khi thiếu nữ cơ giới tóc vàng duỗi tay nhắm vào hắn, hắn đã chuẩn bị xong một pháp thuật.

"Mảnh xương lớn của Tống Đầu Gỗ!" Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng, linh lực vừa mới khôi phục được nặn ra từ thân thể suy yếu.

Nửa bộ xương khô hiện lên bên cạnh hắn, bảo vệ hắn và Vũ Nhu Tử da đen chặt chẽ ở vị trí trái tim bộ xương.

Ngay sau đó, nửa bộ xương khô này hai tay chống đất, bò đi rất nhanh, bò vụt ra xa như một làn khói.

Sau khi bò ra xa, nửa bộ xương khô dừng lại, đánh giá thiếu nữ cơ giới tóc vàng từ xa.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kiểm tra trạng thái của lò phản ứng hạch tâm.

Lúc thiếu nữ cơ giới tóc vàng kia duỗi tay nắm một cái, dường như lò phản ứng hạch tâm sinh ra một tia phản ứng… nhưng cũng chỉ một tia phản ứng như vậy, không có sau đó.

Hơn nữa cẩn thận cảm ứng còn có thể phát hiện, cho dù là một tia phản ứng kia thì nó cũng không phải khống chế của thiếu nữ cơ giới tóc vàng với lò phản ứng hạch tâm. Mà do sau khi lò phản ứng hạch tâm gặp phải một loại kích thích bèn lung lay theo bản năng. Tựa như là… phản ứng khi gặp được món ngon hợp khẩu vị thì muốn ăn sạch đối phương?

Ăn sạch đối phương, chẳng lẽ là muốn ăn tồn tại quả cầu

Thiên Đạo?

Thôi quên đi.

Quả cầu Thiên Đạo quỷ dị khó lường, Tống Thư Hàng cự tuyệt để 'tồn tại của nó' tiến vào tiểu đan điền nhà mình, tránh cho lật xe bất ngờ.

[Trước mắt xem ra, đối phương không cách nào khống chế lò phản ứng hạch tâm đã hòa làm một thể với ta.] Tống Thư Hàng lơ lửng trong nửa bộ xương khô, suy nghĩ kỹ càng.

Nhưng còn cần cẩn thận hơn một chút, đối với lò phản ứng hạch tâm, hắn còn có ba lớp thủ đoạn bảo vệ!

[Ồ?] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng cách không chộp về phía Tống Thư Hàng mấy lần, nhưng vẫn không có chút phản ứng nào.

Vì vậy, thiếu nữ cơ giới tóc vàng lâm vào trầm mặc.

Chết máy à?

…

…

Cùng lúc đó, trên Linh Điệp đảo cách Nho gia một vùng biển.

Thiên Đế nhíu mày, cô duỗi tay lật một cái, vững vàng áp chế phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng trong Thái Dương thuyền.

Một lát sau, trên mặt cô lộ ra nụ cười xán lạn: "Quả nhiên ngươi vẫn còn đường lui."

Nhưng mà, có nhiều đường lui hơn cũng vô dụng!

Thiên Đạo đã sụp đổ, đại cục đã định.

Sau khi cười xong, trên mặt cô lại lộ vẻ đau đớn. Đó là từng đợt thể nghiệm tử vong truyền đến từ chỗ Vũ Nhu Tử bản thể của thân thể linh quỷ này.

"Vũ Nhu Tử đang xem Bá Diệt giảng pháp ư?" Thiên Đế đoán ra đáp án rất nhanh.

Bá Diệt giảng pháp, đương nhiên cô cũng đã xem.

Thân là chủ nhân Thiên Đình, thống khổ cỡ này không tính là gì với cô. Nhưng cô lại không có thể chất đau đớn của Tống Thư Hàng, đau với cô là đau, cô không có khả năng hưởng thụ đau đớn.

'So với Tống tiền bối, Vũ Nhu Tử càng khó ứng phó hơn.' Thiên Đế xoa huyệt thái dương, thở dài.

…

…

[Thu lấy thất bại, chuyển đổi phương án…] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng khôi phục trầm mặc.

Dùng kỹ xảo thất bại, vậy đổi thành cướp đoạt chính diện.

Cướp lấy bằng vũ lực!

Cô bắt đầu biến đổi hình thái, ‘huyết dịch’ trạng thái kim loại thể lỏng bắt đầu lưu động trong thân thể cô. Đó là bộ phận ‘tồn tại quả cầu Thiên Đạo’ cô thu hồi từ trên người đầm Thánh Tịch.

Trong nháy mắt, thân thể thiếu nữ tóc vàng bắt đầu hàa tan, toàn thân hóa thành hình thức kim loại thể lỏng, vận chuyển ‘thể lỏng kim thân quyết’!

Đối diện cô.

Thân thể Tống Thư Hàng như bị kích thích, cũng bắt đầu biến hóa, Cương Thủ biến dị, Nho gia kim cương thân, Thánh Viên Long Lực thần công lần lượt hiện lên, hóa thân thể hắn thành hình thức kim loại đen kịt.

Ngay sau đó, ‘thể lỏng kim thân quyết’ hắn mới học được vận chuyển!

Thân thể Tống Thư Hàng cũng tiến vào bộ dáng kim loại thể lỏng.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm: “? ? ?”

Tống Thư Hàng thể lỏng bình tĩnh nhìn lại cô.

[Rốt cuộc ngươi là ai?] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng nhịn không được hỏi lại lần nữa.

Chương 2497: Không có gì mà nổ tung không giải quyết được

Lúc thiếu nữ cơ giới tóc vàng hỏi vấn đề này, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức dâng lên một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc. Trước đây không lâu, phân thân của đại lão quả cầu béo cũng nghi ngoặc như vậy, sau đó không hiểu ra sao lại bị mình lừa, cuối cùng ngớ luôn.

Vậy nếu hiện tại hắn thi triển kỹ năng ‘khua môi múa mép’ thì có thể lừa được thiếu nữ cơ giới tóc vàng trước mắt không?

Cũng không cần lừa cô quá lâu, chỉ cần để cô yên ổn ở lại Nho gia một thời gian là được!

Ngay lúc Tống Thư Hàng suy tư, đột nhiên mỹ nhân rắn công đức hát lên: “Ta chính là ta, là pháo hoa với sắc màu khác biệt ~”

Tống Thư Hàng: “…”

[Công đức tiên tử đừng phá, để ta thử xem có thể lừa cô ta ngớ luôn không.] Hắn truyền ý nghĩ này lại cho mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng ngay lúc Tống Thư Hàng truyền suy nghĩ tới, mười ngón tay mỹ nhân rắn công đức vung vẩy. Sợi tơ công đức trên đầu ngón tay co lại, bỗng phủ lên thân thể thiếu nữ cơ giới tóc vàng, trói chặt lấy đối phương.

Cùng lúc đó, móng vuốt nhỏ của bạch long tỷ tỷ vung lên: “Không gian cố hóa!” Cô đang cường hóa lực phong tỏa không gian.

"Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, thứ, trung, hiếu, đễ!" Tạo Hóa Tiên Tử dùng ngón tay làm bút, nhanh chóng viết ‘Nho văn bản nhược hóa’, đồng thời miệng cô phát ra tiếng quát trong trẻo.

Kết giới tạo thành từ bài Nho văn vạn chữ của cô được kích hoạt toàn diện. Mỗi một Nho văn đều hóa thành lực lượng trói buộc, có thể cưỡng ép khóa chặt mục tiêu tại chỗ.

Ba vị tiên tử đồng thời xuất thủ, Tống Thư Hàng lập tức biết cục diện có biến. Lúc thiếu nữ cơ giới tóc vàng hỏi ra câu nghi vấn [Rốt cuộc ngươi là ai?], e rằng cô ta cũng đồng thời làm ra vài động tác mờ ám.

Đỉnh đầu, sợi tóc ngố Sở các chủ nói: “Cô ta lén lút chuẩn bị bỏ chạy, mặc dù cô ta cảm thấy rất nghi hoặc với trạng thái của ngươi, muốn có được đáp án từ miệng ngươi. Nhưng mục tiêu hàng đầu của cô ta là chạy ra khỏi thế giới Kim Liên trước tiên.”

Trong tầng tầng trói buộc của ba vị tiên tử, trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng đột nhiên hiện lên một chuỗi công thức phức tạp, những biểu thức số học do rất nhiều loại ngôn ngữ phù văn tổ hợp thành. Tống Thư Hàng nhìn thấy một bộ phận văn tự ngôn ngữ viễn cổ trong đó.

Biểu thức số học phức tạp đến khiến người ta hoa mắt phủ kín thân thể thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Trong những biểu thức số học này còn ẩn hàm bộ phận pháp tắc.

Lấy cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, xem mà có chút choáng váng… cũng không phải do thần thức không đủ mạnh, mà do lượng tri thức dự trữ ở phương diện tu chân của hắn không theo kịp, có loại cảm giác choáng váng như lúc học sinh bét lớp nghe học sinh giỏi phân tích đề bài siêu cấp khó vậy.

Bia đá đạo hữu phát ra tiếng: “Cô ta đang tính toán biến hóa của pháp thuật, trận pháp của ba vị tiên tử, sau đó phá trận. Tốc độ tính toán này quá kinh khủng, không hổ là bộ phận quả cầu Thiên Đạo từng đối kháng với Thánh Nhân Nho gia.”

Năng lực tính toán, bất kể là trong nghề nghiệp nào cũng đều vô cùng quan trọng.

Tu sĩ trong chiến đấu cũng không thiếu việc tính toán được.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, bạch long tỷ tỷ đang không ngừng thay đổi kết cấu pháp thuật và bố cục trận pháp của mình, mà thiếu nữ cơ giới tóc vàng tính toán điên cuồng, không ngừng phá giải biến hóa của pháp thuật và trận pháp, cũng dựa theo tính toán phá giải nhằm không ngừng cởi ra trói buộc trên người.

Mặc dù giữa ba vị tiên tử và thiếu nữ cơ giới tóc vàng không có động tác lớn, nhưng đối kháng tin tức và số liệu giữa các cô đã đạt đến trình độ bùng nổ. Số liệu vô số vô hình đã chất đầy không gian giữa các cô.

Loại giao phong vô hình đẳng cấp cao này càng phức tạp hơn trực tiếp cầm đao tiến lên.

Đồng thời, sau khi hóa thành hình thái kim loại thể lỏng, bộ phận 'tồn tại quả cầu Thiên Đạo' mà thiếu nữ cơ giới tóc vàng dung hợp kia trực tiếp điều động phần uy năng của quả cầu Thiên Đạo.

Theo tiến độ dung hợp gia tăng, cường độ thân thể của cô cũng không ngừng tăng lên. Trói buộc của lưới công đức và phong tỏa không gian đối với cô càng ngày càng yếu.

Mà một vài năng lực 'đạo khí' của bản thân cô cũng bắt đầu được giải tỏa!

…

…

Đại não đứng máy của Tống Thư Hàng đã không theo kịp giao phong tính toán giữa ba vị tiên tử và thiếu nữ cơ giới tóc vàng từ lâu: "Nếu như số học không tốt, vậy chẳng phải chịu thiệt lớn trong tình cảnh này ư?"

"Yên tâm đi, chỉ cần cảnh giới tăng lên, thần thức tu sĩ đề thăng mạnh, đại não bản thân lập tức có thể tiến hành loại tính toán phức tạp này. Chỉ cần nắm giữ chút bí quyết, phần lớn tu sĩ đều có thể làm được việc tính toán, bố trận, phá trận như vậy." Bia đá đạo hữu an ủi.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: "Nếu thật sự làm không được, còn có phương thức chiến đấu dùng lực phá xảo. Chỉ cần một mạch thô bạo, nghiền ép người khác kêu cha gọi mẹ thì bất kể phương án tính toán của đối thủ là gì, tất cả đều bị một quyền đánh ngã."

Tống Thư Hàng: "…"

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen hỏi: "Hiện tại, giữa mấy người bạch long tỷ tỷ và thiếu nữ cơ giới tóc vàng, ai đang chiếm thượng phong vậy?"

“Lực lượng tương đương.” Sợi tóc ngố Sở các chủ đáp.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lấy một địch ba lại không rơi xuống hạ phong. Tính toán chính là thế mạnh của bản thân quả cầu béo.

Lúc nói đến đây, sợi tóc ngố Sở các chủ bắt đầu căng ra thẳng băng, chuẩn bị tốt cho tình huống xấu nhất… Một khi thiếu nữ cơ giới tóc vàng thật sự phá trận, cô trực tiếp đóng đinh sợi tóc ngố lên.

“Lát nữa chúng ta nghĩ cách quấy nhiễu tính toán của thiếu nữ cơ giới tóc vàng.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Đồng thời, hắn liên hệ với Bạch tiền bối two trong đầu: [Bạch tiền bối, ngươi có hứng thú với đạo khí mà đại lão quả cầu Thiên Đạo để lại hay không?]

Nhưng lần này, Bạch tiền bối two không trả lời hắn.

“Chẳng lẽ Bạch tiền bối two có việc bận?”

Thân là chúa tể Cửu U, Bạch tiền bối two cũng không phải luôn nhàn rỗi không chuyện gì làm.

“Tống tiền bối, chúng ta phải làm sao để quấy nhiễu đối phương?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Tống Thư Hàng mở to mắt, nói: “Trả lời vấn đề của cô ta, không phải cô ta muốn biết ta là ai ư? Vậy cứ cho cô ta một đáp án.”

“Ý kiến hay.” Bia đá đạo hữu nói.

“Cần pháp thuật khuếch đại âm thanh không?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Đừng lãng phí thời gian, thừa lúc này, cho cô ta một câu trả lời thuyết phục.”

Tống Thư Hàng gật đầu, thân thể hóa lỏng của hắn bắt đầu hòa tan, sau đó trầm giọng nói với thiếu nữ cơ giới tóc vàng từ nơi xa: “Muốn biết ta là ai không?”

Thiếu nữ cơ giới đang nhanh chóng tính toán liếc Tống Thư Hàng một chút bằng mắt trái.

Trong ánh mắt cô, thân thể Tống Thư Hàng bắt đầu trở nên tròn vành vạnh, trong nháy mắt đã hóa thành một quả cầu kim loại thể lỏng.

Thiếu nữ cơ giới: “! ! !”

“Không sai, chính như cô suy đoán.” Giọng nói của Tống Thư Hàng bắt đầu biến hóa. Hắn đã từng nhập mộng ‘Thiên Đế’, lúc Thiên Đế vẫn còn là ‘mảnh vỡ quỷ thần’, từng bị quả cầu Thiên Đạo nghiên cứu.

Lúc này Tống Thư Hàng bắt chước giọng của quả cầu Thiên Đạo.

Giọng của quả cầu Thiên Đạo tương tự với giọng của đại lão quả cầu béo. Nhưng trong giọng nói thoáng có chút khác biệt.

Lúc này đây, ‘quả cầu kim loại thể lỏng’ mà Tống Thư Hàng biến thành quả thực đã sao chép hoàn mỹ khí chất và giọng điệu của quả cầu Thiên Đạo.

“Không có khả năng.” Lúc này, thiếu nữ cơ giới phát ra giọng nói lạnh như băng.

Nhưng giọng nói lạnh băng cũng không che giấu được tâm tình chấn động dữ dội trong lòng cô.

Ầm ~~

Trong tâm tình chấn động dữ dội, tính toán của thiếu nữ cơ giới bị kẹt một chút.

Thân thể kim loại thể lỏng của cô đột nhiên nổ tung.

Lưới công đức, phong tỏa không gian, kết giới Nho văn trói buộc cô cũng nổ tung toàn bộ tựa như thuốc nổ bị châm ngòi vậy.

Dưới nhiều tầng nổ tung, khu vực này của thế giới Kim Liên của Nho gia đều bị chấn động.

Không gian thế giới Kim Liên tại khu vực nhỏ này trở nên mất ổn định!

Chương 2498: Hoặc là... Có thể... Biết đâu... Ta cần một que

Mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ cộng với cả Tống Thư Hàng trên người nó cũng bị hất bay ra ngoài.

Mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ chỉ còn nửa thân thể quay cuồng, Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử da đen, bia đá đạo hữu bên trong cũng lăn tứ phía tựa như ba viên xúc xắc vậy.

Vũ Nhu Tử da đen: “Sở các chủ tiền bối, kịch bản này không đúng, đâu ai bảo thiếu nữ cơ giới bị quấy nhiễu thì sẽ nổ tung chứ.”

“Giữa!” Sợi tóc ngố Sở các chủ không có thời gian trả lời vấn đề này.

Trong sóng xung kích vụ nổ, sợi tóc ngố Sở các chủ căng ra thẳng băng, như mũi tên nhọn bắn ra, đâm về phía thiếu nữ cơ giới tóc vàng nơi trung tâm vụ nổ.

Cô có thể cảm ứng được thiếu nữ cơ giới tóc vàng không bị nổ nát, lúc này, há lại để cô ta bỏ chạy?

Nếu như để đối phương chạy thoát, mặt mũi của cô và bạch long đạo hữu biết đặt ở đâu đây?

Vèo ~ sợi tóc ngố Sở các chủ đâm vào trung tâm vụ nổ.

Ở nơi đó, kim thân thể lỏng của thiếu nữ cơ giới tóc vàng đang nhanh chóng kết hợp lại.

Đồng thời, hào quang màu đỏ trong mắt trái của cô bộc phát, một mảng công thức tính toán to lớn hiện lên quanh thân cô lần nữa. Cô lúc này đã tiến vào trạng thái tính toán siêu tần, lượng tính toán bộc phát trong nháy mắt, một mạch tiếp cận trình độ lúc quả cầu Thiên Đạo còn hoàn chỉnh.

Keng ~

Đúng lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ kéo dài ra, hóa thành trường mâu đâm vào phần bụng của thiếu nữ cơ giới tóc vàng, trực tiếp đóng cô trên mặt đất thế giới Kim Liên của Nho gia.

Tại phần bụng thiếu nữ chậm chạp chảy ra kim loại thể lỏng màu bạc tựa như 'máu tươi'.

Nhưng thiếu nữ cơ giới tóc vàng không chút để ý đến vết thương nơi bụng, trong miệng cô không ngừng đọc các công thức. Công thức tính toán khổng lồ hóa thành phù văn, không ngừng chiếu rọi quanh thân cô.

Lúc vụ nổ xảy ra, không gian thế giới Kim Liên của Nho gia trở nên mất ổn định.

Đây là một thời cơ tuyệt hảo.

Hơn nữa… nếu cô đã dung hợp bộ phận tồn tại quả cầu Thiên Đạo thì đương nhiên cũng kế thừa loại năng lực tự lành khủng bố và thể chất ngoan cường của nó.

Năm đó, quả cầu Thiên Đạo dựa vào những thế mạnh như đánh không chết, thể lực vô hạn, khôi phục tốt để kéo đổ Thánh Nhân Nho gia.

Năng lực tự lành và lực lượng sinh mệnh của quả cầu Thiên Đạo là đệ nhất chư thiên vạn giới đương thời.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng căn bản không cần để ý tới thương thế phần bụng, nó sẽ tự lành rất nhanh thôi.

"Thư Hàng!" Sợi tóc ngố Sở các chủ hét: "Tin tức chiến, nổ tung cô ta!"

"Khà, Sở tiền bối cô và ta có chung suy nghĩ rồi." Tống Thư Hàng nơi xa vừa lúc đẩy mặt nạ xuống, lộ ra vầng trán sân bay của mình.

Trên trán hắn, mắt thần thứ ba đã mở ra.

Chiến đấu tính toán công thức trước đó quá cao cấp, Tống Thư Hàng không có tư cách nhập cuộc. Nhưng nếu như chỉ là chiến đấu tin tức thuần túy, hắn cũng có thủ đoạn của chính mình!

Mắt thần thứ ba bộc phát hào quang, cưỡng ép kết nối Tống Thư Hàng và thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Ngay sau đó, 'một tinh cầu tin rác' được Tống Thư Hàng chuẩn bị ổn thỏa từ sớm bị cưỡng ép rót vào thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Từ lần trước sau khi nếm được ngon ngọt từ 'công kích rót tin rác', Tống Thư Hàng đã tập hợp phân loại toàn bộ các việc vặt sinh hoạt, ăn uống ngủ nghỉ, kinh nghiệm yêu đương vô dụng, ngôn ngữ thô bỉ, tri thức sinh đẻ của các loại người khổng lồ trên tinh cầu nhân tạo, hóa thành tin rác khổng lồ.

Lúc này, thừa dịp trong nháy mắt thiếu nữ cơ giới tóc vàng tập trung toàn bộ tinh thần tính toán, Tống Thư Hàng một hơi cưỡng ép rót vào cho đối phương toàn bộ tin rác khổng lồ đến không cách nào dùng đơn vị để tính toán này.

"Thủ đoạn bẩn thỉu nhường nào." Xích Tiêu kiếm tâm ma khinh bỉ nói.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng đang điên cuồng tính toán, biểu lộ trên khuôn mặt nhỏ đột nhiên tan vỡ. Vốn cô đang trong trạng thái tính toán siêu tần, đột nhiên lại bị cưỡng ép rót vào một lượng lớn tin rác, cô đã chịu không nổi nữa.

Một biểu cảm quỷ dị hiện ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Mặt mày hớn hở + mũi phồng lên + mỉm cười + le lưỡi…

Đủ loại biểu cảm độ khó cao không ngừng biến hóa.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lúc này đã đạt đến đỉnh phong của nghệ thuật biểu cảm.

"Làm hay lắm." Sở tóc ngố tán dương.

[A a a a ~] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lắc mạnh đầu, đau đớn quỳ rạp xuống đất.

"Chủ tiệm, đau quá, đau quá ~" Giọng tiểu cô nương Lăng Tiêu vang lên.

Giọng của tiểu cô nương khiến người ta đau lòng.

Ầm ~

Dầu hữu cơ phun trào trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng, thứ bị phun ra đều là kim loại thể lỏng.

"Không xong, có thể cô ta sắp phát nổ." Vũ Nhu Tử da đen nói.

Bia đá đạo hữu nhắc nhở: "Chuẩn bị pháp khí hồi sinh!"

"Trong tay ta không có dư pháp khí hồi sinh." Tống Thư Hàng nói.

Món pháp khí hồi sinh 'pho tượng thủy tinh Sở các chủ' trên người hắn là pháp khí đặc chế cấp cửu phẩm, hiện tại đã buộc định với hắn, không thể trực tiếp giao cho đối phương sử dụng.

“Bản thể của ta có đồng tiền hồi sinh, ta chuyển tin tức cho bản thể, cô ấy bằng lòng cho Tống tiền bối mượn đồng tiền để sử dụng trước.” Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Đồng tiền hồi sinh này là lúc trước Tống Thư Hàng tặng cho Vũ Nhu Tử, không ngờ hôm nay có thể phát huy được tác dụng.

[A ~] Lúc này, thiếu nữ cơ giới tóc vàng đột nhiên chống hai tay.

Vô số số liệu phù văn bị đẩy ra bên cạnh cô.

Ngay sau đó, dưới chân cô đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian đen kịt. Thế giới Kim Liên của Nho gia vốn đã không ổn định, dưới tính toán siêu tần của thiếu nữ cơ giới tóc vàng, cuối cùng vẫn mở ra một lối ra nhỏ.

Đồng thời, thân thể cô tự chủ vận dụng năng lực đặc thù của đạo khí: ‘phá tường’.

Đây là chức năng đột phá bức tường không gian ngăn cách kèm theo trên đạo khí lúc quả cầu Thiên Đạo tại nhiệm.

Mượn nhờ chức năng của đạo khí, cộng thêm hiệu quả tính toán điên cuồng, cô thành công mở thế giới Kim Liên của Nho gia ra.

Ngay sau đó, thân thể thiếu nữ cơ giới tóc vàng rơi ra khỏi thế giới Kim Liên, trượt đến hiện thế.

Sở tóc ngố gắng sức cuốn lấy eo cô, đang muốn cưỡng ép kéo cô về.

Nhưng phần eo của thiếu nữ cơ giới tóc vàng đột nhiên hóa thành ‘thể lỏng’, eo bị cắt ra, hóa thành hai đoạn trên dưới, rơi vào hiện thế.

Ý chí tiến về hiện thế của cô vô cùng kiên định.

Chỉ cần trở về hiện thế, mượn nhờ thủ đoạn mà quả cầu Thiên Đạo để lại trong đạo khí từ trước, cô lập tức có thể ‘hợp đạo’ cùng Thiên Đạo, hóa thành Thiên Đạo hoàn chỉnh chân chính.

Đây là ý nghĩa tồn tại của cô.

“Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử da đen hét lên.

Tống Thư Hàng duỗi tay mở thế giới hạch tâm ra, ngay sau đó có hai đồng tiền hồi sinh xuất hiện trong tay hắn.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều giao một đồng tiền hồi sinh cho hắn.

Bia đá đạo hữu đọc ra lời kịch cổ vũ rất nhiệt huyết: “Không đến thời khắc cuối cùng thì đừng từ bỏ!”

Nửa ‘mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ’ dẫn theo Tống Thư Hàng, điên cuồng xông về trước, rơi vào nơi lối ra của thế giới Kim Liên mà thiếu nữ cơ giới tóc vàng mở ra.

Sau đó, Tống Thư Hàng thể lỏng chen vào lối ra nhỏ hẹp này.

Tạo Hóa Tiên Tử theo sát chui ra.

Sau khi cô và Tống Thư Hàng chen vào, lối ra nhỏ hẹp này bị thế giới Kim Liên chủ động đóng lại.

Vật trang sức còn lại của Tống Thư Hàng bị nhốt ở thế giới Kim Liên.

…

…

Bên ngoài, vị trí Nho gia.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lẳng lặng đứng tại nơi mà Tống Thư Hàng vung Nhân Quả đao lúc trước, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên bầu trời, tầng mây dày đặc.

Ánh trăng xuyên qua kẽ hở giữa các tầng mây rọi vào người thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Tựa như ma cà rồng bị ánh mặt trời chiếu vào, thân thể thiếu nữ cơ giới bắt đầu tan ra, hóa thành các đốm sáng.

Tống Thư Hàng ngưng tụ thành hình người, hắn nắm hai đồng tiền hồi sinh nhưng không có hành động tiếp theo. Trong lòng hắn biết rõ, pháp khí có cấp bậc cỡ như đồng tiền hồi sinh đã không cách nào hồi sinh thiếu nữ cơ giới lúc này.

Thậm chí dù hắn chuyển dời quyền hạn ‘bức tượng thủy tinh Sở các chủ’ cho thiếu nữ tóc vàng cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Sự tan vỡ của thân thể cô lúc này là bởi vì ‘đạo khí’ không hoàn chỉnh muốn tiến vào hình thức ‘hợp đạo’ với Thiên Đạo.

Nhưng bởi vì Thiên Đạo đã mất… cô tiến vào hình thức hợp đạo thì hiển nhiên sẽ ‘hóa đạo’ tiêu tán.

Loại trình độ tiêu tán này, pháp khí sống lại không có khả năng vãn hồi.

[Thiên Đạo, chết rồi.] Giọng nói kim loại trên người thiếu nữ cơ giới hàm chứa tiếng run rẩy của hộp băng.

“Chủ tiệm, có phải tôi lại phải chết rồi không?” Thiếu nữ Lăng Tiêu nhìn Tống Thư Hàng, mong đợi hỏi: “Vậy sau lần chết này, tôi còn có thể sống lại không? Giống như lần trước ấy?”

Khát vọng sống của cô rất mạnh, vẫn luôn rất mạnh.

Trước đây cô ra khỏi phòng thí nghiệm là vì cô muốn sống tự do. Sau đó, muốn nhìn thấy thế giới muôn màu bên ngoài phòng thí nghiệm.

Cho nên, cô muốn sống.

Thiếu nữ tóc vàng vừa mong đợi lại có chút kinh hoảng nhìn chủ tiệm. Cô hy vọng chủ tiệm có thể đáp lời cô, nhưng lại rất sợ lấy được đáp án khiến cô tuyệt vọng từ miệng chủ tiệm.

“Đương nhiên!” Đối diện, Tống Thư Hàng trả lời khẳng định.

Hắn nhẹ nhàng tháo nửa mặt nạ xuống, lộ ra cặp mắt mình.

Lúc này mắt trái hắn đã cháy đen, trống rỗng không có con ngươi. Nhưng mắt phải lại xinh đẹp như lưu ly bảo thạch. Khiến người ta có ham muốn cất giấu con mắt lưu ly bảo thạch này.

Phía sau, Tạo Hóa Tiên Tử ngầm hiểu. Cô vươn tay đặt lên con mắt trái trống rỗng của Tống Thư Hàng, một phát trì dũ thuật khôi phục vết thương cháy đen nơi hốc mắt hắn trước tiên.

Tiếp đó, Tạo Hóa Tiên Tử lại thuần thục lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào hốc mắt của Tống Thư Hàng.

“Giống như lần trước vậy.” Con mắt Thánh Nhân Nho gia trong mắt trái Tống Thư Hàng sáng lên.

Một luồng hào quang chói mắt cắt ngang trời đêm, rơi lên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng không phản kháng, mặc cho bản thân bị luồng hào quang chói mắt này đánh trúng.

Luồng ‘ánh nhìn mang thai’ này không có bất kỳ hiệu quả gì với cô. Sau khi dung hợp bộ phận 'tồn tại của quả cầu Thiên Đạo', cảnh giới của cô đã miễn dịch với 'ánh nhìn mang thai' của Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, cho dù luồng 'ánh nhìn mang thai' này có thể sinh ra tác dụng, cô cũng không có ý định tránh né.

"Sau đó…" Mắt trái Tống Thư Hàng đau nhói từng hồi.

Tạo Hóa Tiên Tử vội gỡ con mắt Thánh Nhân xuống lần nữa, sau đó vươn tay đặt lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng, không ngừng thi triển pháp thuật chữa trị.

"Ánh nhìn phôi thai!" Mắt phải Tống Thư Hàng sáng lên, luồng sáng thứ hai rơi vào người thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Đánh cược một lần đi.

Tổ hợp ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai có thể tạo ra kỳ tích vào lúc này hay không!

Hào quang của ánh nhìn phôi thai cuốn lấy thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Hình xăm một đóa hoa sen hiện lên, nhanh chóng sinh trưởng nở hoa trên người cô.

Chỉ là… trong nụ hoa lần này lại không sinh ra 'quả'.

"Tống ngốc ngốc." Tạo Hóa Tiên Tử hô.

"Đừng hoảng, còn chưa kết thúc." Tống Thư Hàng đưa tay hư ấn lên bụng mình.

Trước đó tiểu kim đan lò phản ứng hạch tâm trong cơ thể đã truyền cho hắn một loại 'khát vọng thức ăn ngon'.

Vào thời khắc này, tâm niệm Tống Thư Hàng khẽ động, dẫn dắt lực lượng của lò phản ứng hạch tâm ra.

Trên lò phản ứng hạch tâm, cấu đồ kim đan với đồ án manga bốn ô [ngôi sao sáng tạo và hủy diệt] sáng lên.

Cấu đồ kim đan chiếu hình ra, bao lấy Tống Thư Hàng và thiếu nữ cơ giới bên trong.

Trong nụ hoa của ánh nhìn phôi thai… bắt đầu ngưng tụ ra hạt giống.

Hào quang khổng lồ nở rộ, chiếu rọi bầu trời đêm ở Nho gia tựa như ban ngày.

…

…

Sau một lúc lâu.

Hào quang khổng lồ kia tán đi.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng đã không thấy tăm hơi, không lưu lại gì cả.

Tống Thư Hàng một tay cầm mặt nạ, nửa che mặt mình. Trong mắt phải còn lại của hắn lộ ra vẻ phức tạp.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Tống ~ ngốc ngốc ~ đần?”

“Ta rất khỏe, ta không sao.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong lúc nói chuyện, hắn sờ nhẹ lên bụng mình, trong lòng sinh ra một loại cảm giác quỷ dị.

Tạo Hóa Tiên Tử nghi hoặc nhìn hắn.

“Ta nghĩ, hoặc là… có thể… biết đâu… Ta cần một que, thử thai?” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu không xác định.

Chương 2499: Hôm nay, ta vẫn hoảng hốt như cũ

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, đầu tiên cô không kịp phản ứng.

Một lát sau.

Tạo Hóa tiên tử: Σ(っ°Д°;)っ

Cô kinh hãi đến nói không ra lời, cho dù lục lọi hết kho lời kịch, cô cũng không tìm ra kịch bản thích hợp cho tràng cảnh này.

Lại một lát sau.

Cấu đồ kim đan thu lại, hào quang tiêu tán hoàn toàn. Ánh trăng nhu hòa xuyên qua tầng mây, chiếu rọi trên người Tạo Hóa Tiên Tử và Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử vẫn chưa khôi phục tinh thần như cũ, có thể cô bị chấn kinh đến phai màu.

Đối diện, Tống Thư Hàng duỗi tay đặt lên bụng mình, biểu cảm phức tạp hiện lên trên nửa khuôn mặt lộ ra ngoài. Ánh trăng độ trên người hắn tựa như đang độ cho hắn một tầng ánh sáng từ ái không nói nên lời.

Sau đó, lại qua mười mấy hơi thở.

“Không ~ không phải ta ~” Tạo Hóa Tiên Tử rốt cuộc cũng phản ứng kịp, cô xua tay lia lịa. Câu nói này là giọng của bản thân cô! Chỉ là lúc này, trong giọng nói tựa như tiếng trời của cô lại tràn đầy kinh hoảng.

Tống Thư Hàng: “…”

Tiên Tử, lời thoại này của cô có diễn sai vai không đấy? Hơn nữa, rốt cuộc cô kinh hoảng cái gì? Sợ ta muốn cô chịu trách nhiệm hay sao?

Sau khi thở dài, ý thức của Tống Thư Hàng quét qua chỗ tiểu kim đan lò phản ứng hạch tâm lần nữa.

Mới vừa rồi, sau khi hào quang bao phủ hắn và thiếu nữ cơ giới tóc vàng, giữa tiểu kim đan lò phản ứng hạch tâm và thiếu nữ cơ giới ‘hóa đạo’ sinh ra ‘phản ứng tu chân’.

Đồng thời, dưới sự phụ trợ của ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai, tất cả mọi thứ thuộc thiếu nữ cơ giới đều hóa thành một hạt giống bị lò phản ứng hạch tâm tiếp nhận.

Tất cả mọi thứ này bao gồm cả thiếu nữ cơ giới và thiếu nữ Lăng Tiêu, hai cá thể.

Hiện tại, trong lò phản ứng hạch tâm của Tống Thư Hàng có một phôi thai hài nhi tựa người ngoài hành tinh đang thành hình. Lờ mờ có thể cảm ứng được khí tức của thiếu nữ cơ giới tóc vàng và thiếu nữ Lăng Tiêu trên đó.

Đây cũng không phải ‘nguyên anh’, mà là phôi thai nhân loại hàng thật giá thật! Thậm chí còn có một cuống rốn kết nối với tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Chỗ khác biệt duy nhất với phôi thai nhân loại chính là phôi thai này có một vài bộ phận nào đó là kết cấu cơ giới kim loại.

“Bây giờ ta phải làm sao đây?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

…

…

Ta tên Tống Thư Hàng, năm nay mười tám tuổi, qua hai tháng nữa là tròn mười chín tuổi.

Năm ngoái ta vẫn là một sinh viên bình thường của trường đại học Giang Nam, hiện tại là một tu sĩ chuyên nghiệp.

Hôm nay là khuya ngày 2 tháng 1 năm 2020.

Hôm qua ta hoảng hốt một lần, hôm nay ta vẫn hoảng hốt như cũ.

Rạng sáng ngày kế tiếp sau ngày Thiên Đạo nổ tung(?), hôm nay… có thể ta mang thai rồi.

Một phôi thai đang thành hình trong cơ thể ta, nhưng ta hoàn toàn không biết phải xử lý bé con như thế nào.

Mặc dù đã thể nghiệm quá trình mang thai nhiều lần, nhưng loại chuyện như ‘sinh con’ thật sự, ta chưa từng trải qua, không có bất kỳ kinh nghiệm gì.

Không, điều quan trọng không phải việc này.

Điều quan trọng là, ta không có chức năng sinh con.

Cho nên, tiếp đến ta phải làm sao, online chờ các vị đại lão trả lời, thật sự rất gấp!

…

…

Tạo Hóa Tiên Tử đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, duỗi đầu ngón tay ra sờ đầu hắn, cũng khó khăn lắm mới tìm ra được một câu có thể phát huy được tác dụng trong kho lời kịch, an ủi: “Phụ nữ lúc mang thai là đẹp nhất!”

Sau khi dừng chốc lát, Tạo Hóa Tiên Tử hiếm khi dùng giọng nói vốn có của mình bổ sung: “Đàn ông cũng giống vậy!”

Tống Thư Hàng: “…”

Tiên Tử cô vẫn đừng nên an ủi người khác, cô thật sự không thích hợp với việc an ủi đâu.

“Cảm ơn Tiên Tử an ủi, nhưng ta cảm thấy bây giờ ta càng cần một phương án giải quyết hơn.” Hắn thở dài, đẩy mặt nạ lên, che lại toàn bộ gương mặt mình, lại nói: “Tóm lại, chúng ta về thế giới Kim Liên trước rồi nói!”

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu.

Tiếp đó, cô đột nhiên nhớ tới một việc, mở miệng phát ra giọng nói của Hằng Hỏa tiền bối: ““May mắn bầu bạn bên ngươi, trí tuệ đồng hành cùng ngươi, ngươi nhìn thấy hy vọng trong tuyệt vọng, biến không thể thành có thể! Làm được chuyện người thường không làm được!”

Đây chính là chúc phúc của đầm Thánh Tịch với hắn lúc nó phụ thể trên người Hằng Hỏa tiền bối tại không gian đầm Thánh Tịch trước đó.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Nhìn thấy hy vọng trong tuyệt vọng?

Biến không thể thành có thể?

Làm được chuyện người thường không làm được?

“Đây là nguyền rủa.” Tống Thư Hàng khẳng định.

Đây tuyệt đối là hiệu quả từ lời nguyền rủa cuối cùng mà đầm Thánh Tịch cho hắn.

Đè đầu chúc phúc cuối cùng của nó có độc.

“Đi, chúng ta trở về tìm đầm Thánh Tịch tiền bối đi.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói. Lúc này, hắn cần một kẻ ‘gánh nồi’, cùng chia nhau hưởng thụ tâm tình ‘hoảng đến bức bách’ trong lòng hắn.

Tạo Hóa Tiên Tử nắm quyền nói: “Thánh ~ rầm rầm rầm ~ đầm!”

Hai người khí thế mười phần xoay người, chuẩn bị trở về thế giới Kim Liên của Nho gia.

Ba mươi hơi thở sau.

Tống Thư Hàng: “Gì kia, Tạo Hóa Tiên Tử, cô biết mở lối vào thế giới Kim Liên ra không?”

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu.

Tống Thư Hàng: “…”

Liên quân Tống Thư Hàng + Tạo Hóa Tiên Tử, khí thế -1.

“Lại nói, bây giờ Hằng Hỏa tiền bối còn đang ở trong không gian đầm Thánh Tịch nhỉ? Quyền quản lý thế giới Kim Liên trong tay hắn, nếu như hắn không mở cửa, vậy có phải chúng ta sẽ mãi bị giam ngoài cửa không?” Tống Thư Hàng xoay đầu nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu.

Tống Thư Hàng: “…”

Liên quân, khí thế -2.

“Đúng rồi, cũng may ta còn chức năng mạng chat Tu Chân.” Tống Thư Hàng vươn tay mở danh sách bạn bè, kéo khung trò chuyện với Hằng Hỏa tiền bối ra.

Sau đó, hắn nhanh chóng gõ chữ: [Hẳng Hỏa tiền bối, mở cửa ra!]

[Ngốc ~ người dùng [phong cách đáng hâm mộ] Hằng Hỏa Tôn Giả đang ở trong bí cảnh đặc thù, có thể không cách nào nhận tin nhắn được. Xin gửi lại lần sau.]

Tống Thư Hàng: “…”

Trình độ đặc thù của không gian đầm Thánh Tịch vô cùng cao, thậm chí ngay cả chức năng mạng chat Tu Chân cũng không cách nào thẩm thấu!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Ta phát hiện mỗi lần ta đến Nho gia đều không có chuyện tốt. Đây chính là nguyên nhân ta và Nho gia hữu duyên vô phận ư? Hoặc giả, ta và Nho gia trởi sinh tương xung?”

Tạo Hóa Tiên Tử bên cạnh cảm thấy tâm tình suy sụp của Tống Thư Hàng, thậm chí có chút cáu kỉnh. Sau khi cô suy nghĩ chốc lát thì duỗi tay lục ra một pháp khí quyển sách, lật nó ra đến trang 33 rồi đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn.

[Sổ tay mang thai cho mẹ: Chú ý khai thông tâm lý, tránh chứng trầm cảm trước khi sinh.]

Rất nhiều bà mẹ trẻ vừa mang thai đều sẽ gặp vấn đề về tính tình cáu kỉnh, việc này có liên quan đến thay đổi nội tiết… Phụ nữ lúc mang thai thường thiếu cảm giác an toàn. Việc thiếu cảm giác an toàn sẽ tạo thành các chướng ngại như đa nghi, sầu muộn, lo nghĩ, vân vân.

Điều này sẽ làm tăng lớn tỷ lệ sinh non.

Đề nghị làm một vài chuyện mình thích, duy trì tâm tình vui vẻ thì càng có lợi với bé cưng hơn.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, gương mặt dưới mặt nạ không biết phải làm ra biểu cảm gì.

Tạo Hóa Tiên Tử nắm quyền, tạo dáng ‘cố lên’ với Tống Thư Hàng.

Tâm tình tốt hơn, giảm tỷ lệ sinh non!

Tống Thư Hàng yếu ớt thở dài.

“Ta cũng không biết phải làm sao nói tin tức ‘mang thai’ này với mọi người… Không đúng, không thể để các tiền bối biết việc này.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Lấy tính cách các tiền bối và tiên tử trang sức trên người hắn, nếu như họ biết chuyện hắn ‘mang thai’ thì tuyệt đối sẽ lợi dụng đề tài này, dốc sức đả kích hắn.

Việc này, không thể nói với ai cả.

Lúc Tống Thư Hàng vừa dứt lời, cửa vào thế giới Kim Liên đột nhiên mở ra.

Một loạt vật trang sức gồm bạch long tỷ tỷ, sợi tóc ngố Sở các chủ, bia đá đạo hữu, Xích Tiêu kiếm tâm ma, mỹ nhân rắn công đức, toàn bộ đều kinh ngạc nhìn hắn.

Chương 2500: Bồi bổ thân thể

Nhìn từ vẻ mặt kinh ngạc của các vị tiên tử… hiển nhiên, trong nháy mắt khi thế giới Kim Liên mở ra, các cô đúng lúc nghe được tin tức Tống Thư Hàng ‘mang thai’!

Không chỉ có các cô, bốn vị Kiếp Tiên Nho gia phía sau cũng trợn mắt há mồm nhìn Bá Tống.

Còn có một nhóm các tiên sinh thư viện Nho gia đứng phía sau cùng, trên mặt họ cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Các tiên sinh của thư viện phụ trách dạy dỗ các đệ tử trong thư viện. Bọn họ biết việc này có nghĩa là trong tương lai không lâu, toàn bộ Nho gia đều sẽ biết việc này!

Tống Thư Hàng: “…”

Vì sao thế giới Kim Liên của Nho gia đột nhiên mở ra? Ai mở cánh cửa này? Tin tức chỗ Hằng Hóa tiền bối bị ngăn che, chưa nhận được tin tức mở cửa mà!

Lúc này, Tống Thư Hàng hận mình không thể có được quyền hạn của thế giới Kim Liên. Nếu là như vậy, hắn có thể đóng lối vào thế giới Kim Liên của Nho gia lại trước tiên.

Đáng tiếc hắn không có quyền hạn… Cho nên hiện tại, Tống Thư Hàng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem có nên thi triển ‘độn địa thuật’ (vật lý), đào ra một cái động trên mặt đất rồi nhảy vào đó hay không.

Sau lưng, Tạo Hóa Tiên Tử che mắt mình lại, không đành lòng nhìn thẳng chuyện kế tiếp phát triển.

Ước chừng hơn mười hơi thở sau.

“Mang thai?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Bạch long tỷ tỷ bổ sung: “Thư Hàng?”

“Mang thai?” Mỹ nhân rắn công đức vạch mắt trái mình ra: “Hiếu là gì? Yêu là gì?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Có thể cho ta biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì không? Đây là thao tác gì?”

“Tống tiền bối, ngươi dùng nước sông Tử Mẫu à?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Bia đá đạo hữu mắt sắc, thấy được nội dung quyển sách trong tay Tống Thư Hàng [Sổ tay mang thai cho mẹ: Chú ý khai thông tâm lý, tránh chứng trầm cảm trước khi sinh.] Bởi vì là bia đá, bia đá đạo hữu nhìn đồ đạc không dùng mắt, thị giác của nó là 360 độ không góc chết, nhìn đồ cũng nhìn đặc biệt nhanh.

Bia đá đạo hữu chấn kinh nói: "Chứng trầm cảm trước khi sinh cũng xuất hiện rồi? Nhanh thế?"

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn lẳng lặng trả sách trong tay lại cho Tạo Hóa Tiên Tử, sau đó ngẩng đầu nhìn trời.

Tống *khó chịu đến run rẩy không nói nên lời* Thư Hàng.

Sau lưng, nhị sư huynh Ôn Tử Nho gia thấy Tống Thư Hàng không muốn nói chuyện, vội vàng đi ra hâm nóng bầu không khí: "Trước tiến đi vào rồi nói, đừng đứng ở cửa, bên ngoài lạnh lắm. Mặt khác, những người khác giải tán trước đi."

Ôn Tử sư huynh người cũng như tên, là người đàn ông vô cùng ấm áp. Trước tiên hắn giải tán các tiên sinh thư viện Nho gia đang tò mò, sau đó đón Bá Tống vào thế giới Kim Liên.

…

…

Lần này nhị sư huynh Ôn Tử đón Tống Thư Hàng và các vị tiên tử vào trong động phủ mà bốn người bọn họ cư trú. Uyên Tử bị Côn Vương phụ thể lúc này cũng bị phong ấn trong động phủ này.

Lần này Tạo Hóa Tiên Tử sắm vai sư muội ngoan ngoãn, cô chủ động tiến đến pha tiên trà, dâng lên cho các vị đang ngồi.

Tống Thư Hàng cầm tách trà, bàn tay dán chặt chiếc tách, tham lam hấp thu từng tia ấm áp từ tách trà.

Sợi tóc ngố Sở các chủ xuống khỏi đỉnh đầu hắn: "Cần ta kiểm tra thân thể cho ngươi không?"

Loại chuyện như mang thai này khá là riêng tư. Cho nên, Sở tóc ngố muốn hỏi thăm một lần trước khi kiểm tra thân thể Tống Thư Hàng.

"Ờ." Tống Thư Hàng đáp.

Vò đã mẻ không sợ nứt, nội tâm mạnh mẽ của hắn đã bắt đầu tiếp nhận hiện thực.

Trốn tránh là không giải quyết được vấn đề, nếu mọi người đều biết chuyện này, vậy cứ dứt khoát đặt chuyện này ra ngoài sáng, thương lượng phương án giải quyết cũng dễ.

Sợi tóc ngố Sở các chủ nhẹ nhàng chọt một cái, bắt đầu tỉ mỉ quét hình kiểm tra trạng thái thân thể của Tống Thư Hàng, cũng không ngừng báo cáo số liệu thân thể Tống Thư Hàng.

[Đầu không có vấn đề, không bị thương.]

[Năng lượng trong cơ thể đã bắt đầu khôi phục, trạng thái suy yếu do Nhân Quả đao bắt đầu biến mất. Hơn nữa, linh lực trong cơ thể ngươi lại được cường hóa một lần? Làm sao làm được vậy?]

Bạch long tỷ tỷ suy đoán: “Có phải là vì Nhân Quả đao không, một đao kia dẫn dắt ra mười đường lực lượng nhân quả khủng bố. Lúc mười đường lực lượng kia tiến vào thân thể Tống Thư Hàng thì nhất định cũng sẽ tiện thể cường hóa thân thể và phẩm chất linh lực của hắn?”

[Đan điền không có vấn đề, nằm trong trạng thái có thể tấn chức bất cứ lúc nào. Lại nói, Thư Hàng ngươi định lúc nào sẽ tấn cấp đây?] Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng nhấp một hớp trà, thở dài: “Ít nhất… trước tiên phải giải quyết phôi thai trong bụng ta rồi lại nói? Bằng không, mang theo bé tấn cấp, nói không chừng lại bị phán định là ‘độ kiếp theo nhóm’ mất.”

Lại nói, có vị tiên tử nào trong tu chân giới độ kiếp lúc mang thai không nhỉ? Nếu như có, rốt cuộc tiên tử mang thai lúc độ kiếp được xem như một người? Hay là hai người?

[Ừm, tìm được rồi. Trong lò phản ứng hạch tâm nơi tiểu đan điền thứ năm của ngươi có phản ứng khác thường.] Sở các chủ báo tin.

Tiểu đan điền thứ năm của Tống Thư Hàng cũng là một đan điền vô cùng đặc thù.

Sau khi tấn thăng thất phẩm, tiểu kim đan trong các tiểu đan điền khác đều sẽ hóa thành nguyên anh.

Mà lò phản ứng hạch tâm trong tiểu đan điền thứ năm sau khi hóa thành nguyên anh còn lưu lại lớp vỏ lò phản ứng hạch tâm, chìm trong tiểu đan điền thứ năm.

Lúc này, trong lò phản ứng hạch tâm có một sinh mệnh nhỏ đang thai nghén.

Hiện tại sinh mệnh nhỏ này đang trong bộ dáng phôi thai, thoạt nhìn cứ như người ngoài hành tinh trong tác phẩm điện ảnh vậy. Đầu to, hai mắt cũng to, cộng thêm thân thể be bé co cụm lại. Chỗ khác biệt duy nhất với phôi thai nhân loại chính là trong phôi thai nho nhỏ này ẩn giấu một vài kết cấu thân thể cơ giới.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cuốn nhẹ một cái, chiếu hình một màn này ra.

“Như vậy vấn đề tới rồi, Thư Hàng, đây là con của ai?” Bạch long tỷ tỷ hỏi. Kỳ thật lúc mọi người nhìn thấy kết cấu cơ giới trên người phôi thai thì lập tức có suy đoán.

Nhưng mà, vẫn cần xác định với Tống Thư Hàng một chút.

“Giống với những gì các tiền bối nghĩ.” Tống Thư Hàng cầm tách trà, đáp.

“Tống tiền bối, ngươi đừng buồn. Kỳ thật nghĩ kỹ thì ngươi nên vui vẻ mới đúng.” Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen an ủi.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Tống tiền bối ngươi nghĩ đi, nếu như ngươi tấn thăng đến cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm thì có thể sẽ vô sinh. Mà bây giờ, ngươi đã có con của mình… Không cần sợ chuyện vô sinh nữa.” Vũ Nhu Tử da đen an ủi.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Bướm Tống từ trắng hóa vàng. Góc độ tư duy của Quái Lệ Lục Đậu Phượng Tiên Tử mới hiểm hóc làm sao!

Lúc này, bia đá đạo hữu lên tiếng kéo chủ đề về: “Ta cảm thấy hiện tại số Bá Tống cần một phương án giải quyết thai nhi.”

“Đúng.” Tống Thư Hàng kích động nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Phương án giải quyết? Nếu không thì sinh ra đi?”

“Vấn đề là, ta không có chức năng kia.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Sinh mổ?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Tóm lại, trước tiên ngươi cứ dưỡng thai cho tốt. Sau đó, ngươi vừa dưỡng thai, bọn ta vừa cân nhắc phương án giải quyết.” Bạch long tỷ tỷ nói, nể mặt Tô Thị A Thập Lục, cô sẽ suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào để giải quyết vấn đề này.

“Tống tiền bối, ngươi có muốn bồi bổ thân thể trước không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi, phương diện dinh dưỡng rất quan trọng với phụ nữ mang thai nhỉ?

Vũ Nhu Tử da đen tựa như một tin báo ‘ăn cơm’.

Cô vừa nhắc nhở, Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy bụng mình bắt đầu đói.

Sau đó, hắn theo bản năng mở thế giới hạch tâm ra, thuận tay lấy từ trong đó ra một khối linh thạch cửu phẩm, chính là di sản của Côn Vương tiền bối.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Vũ Nhu Tử da đen, bạch long tỷ tỷ, sợi tóc ngố Sở các chủ, Tống Thư Hàng há mồm cắn lên linh thạch cửu phẩm.

Răng rắc một hơi, linh thạch đã bị Tống Thư Hàng cắn nát, nhấm nuốt.

Răng lợi năm đó Tống Thư Hàng ăn ‘linh thú tinh’ để luyện ra, hôm nay rốt cuộc cũng có đất dụng võ.

Công pháp phụ trợ ‘Kình Thôn thuật’ phối với Nghịch Kình thiên trong Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công được thi triển theo bản năng, trong nháy mắt đã tiêu hóa sạch linh thạch cửu phẩm.

Sau khi cắn mấy họng linh thạch, Tống Thư Hàng lại lấy ra một cây tiên thụ cấp cửu phẩm.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn lè lưỡi liếm trước, nếm thử mùi vị. Sau đó, hài lòng gật đầu rồi cắn một cái.

Khẩu vị của hắn trông rất tốt.

“Cứ ăn theo tốc độ này, bảo tàng của Côn Vương có thể duy trì đến ngày Thư Hàng ‘mang thai’ xong không?” Bạch long tỷ tỷ nhỏ giọng bàn bạc với mọi người.

Bảo tàng của Côn Vương không bị ‘một kích đốt tiền’ tiêu hao… nhưng theo hình thức phát triển trước mắt, toàn bộ bảo tàng của Côn Vương có thể bị Tống Thư Hàng ăn sạch không?

Chương 2501: Lúc này, chúng ta cần sử dụng phương pháp loại trừ

Tống Thư Hàng là người có năng lực tiếp nhận rất mạnh.

Từ ngày 4 tháng 6 năm ngoái, sau khi thế giới quan mà hắn dùng mười tám năm cuộc đời dựng nên vỡ nát, hắn bèn phá rồi lại lập, tắm lửa trùng sinh! Hiện tại hắn như một tờ giấy trắng, không ngừng tiếp nhận sự vật 'hoàn toàn mới' đối với hắn, sửa chữa thế giới quan và giá trị quan cuộc đời.

Hắn của buổi tối ngày 2 tháng 1 còn hoảng hốt đối với chuyện mình có thể mang thai, cảm thấy đầu óc đều run rẩy.

Nhưng lúc mặt trời mọc ngày 3 tháng 1, Tống Thư Hàng đã bình tĩnh tiếp nhận sự thật hoang đường này.

Đài ngắm sao, Bạch Vân thư viện Nho gia, hiện thế.

Tống Thư Hàng với tinh thần, trạng thái hoàn toàn khôi phục đang ngồi xếp bằng trên đài ngắm sao. Hắn đẩy mặt nạ lên đầu, bình tĩnh thưởng thức cảnh sắc lúc mặt trời mọc.

Ngược lại là phía sau hắn, một đám đại lão tiền bối, tiên tử đều rất lo lắng nhìn hắn.

Vũ Nhu Tử bản thể nhỏ giọng nói: "Trạng thái của Tống tiền bối thật sự không có vấn đề chứ? Ta nghe nói có vài người sau khi gặp phải chuyện cực đoan thì có thể sẽ trở nên trầm mặc ít nói. Cho nên nói, Tống tiền bối càng trầm mặc thì càng có thể đứng bên bờ vực tan vỡ, vô cùng nguy hiểm!"

Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Thông Nương đều đã chịu đựng qua Bá Diệt giảng pháp.

Đối với tu luyện giả chư thiên vạn giới, 'thời gian tử vong của Bá Diệt' vô cùng đáng sợ, nhưng đối với Vũ Nhu Tử thì hầu như không có phản ứng không tốt nào. Tử vong hết lần này đến lần khác trong 'thời gian Bá Diệt' kia chỉ là chuyện chơi rất vui với cô, thế thôi.

Tô Thị A Thập Lục cũng thuận lợi chống đỡ qua ‘Bá Diệt giảng pháp’, độ khó thí luyện mà cô âm thầm trải qua không kém gì ‘thời gian Bá Diệt’. Chỉ cần điều chỉnh một chút, lại thêm có sự trợ giúp của ‘suối nguồn sự sống’, cô nhanh chóng vượt qua được giảng pháp của Tống Thư Hàng.

Trong nhóm Cửu Châu số 1, ngoại trừ Hoàng Sơn ma ma ra, đại khái chỉ còn lại Bắc Hà tiền bối vẫn được xem là người bình thường.

Cuối cùng là Thông Nương, cô đã có một lần kinh nghiệm. Một lần lạ, hai lần quen. Sau khi xem xong giảng pháp tỉnh dậy, cô lập tức vui vẻ hoạt bát một lần nữa, trạng thái sinh động đến quá xá.

Sau khi ra khỏi thế giới hạch tâm, các cô lập tức biết được tin tức Tống Thư Hàng ‘mang thai’.

Lúc đó, phản ứng của các cô mỗi người một vẻ.

Thông Nương nghe được tin tức này đầu tiên là chấn kinh, tiếp đó trong lòng nổi lên trọn bộ lý luận ‘nhân quả báo ứng tuần hoàn’. Nhưng cuối cùng cô đột nhiên lại rơi vào hoảng sợ chẳng hiểu ra sao… cũng không biết cô đang ảo tưởng ra kịch bản gì nữa?

Vũ Nhu Tử đầu tiên là kinh ngạc, sau đó bắt đầu tiến vào giai đoạn tò mò, cô đang tò mò Tống tiền bối làm sao mang thai được? Nguyên lý là gì? Mang thai con trai hay con gái? Có thể sinh ra được không? Không sinh được thì phải làm sao? Cô tựa như cục cưng tò mò, trong lòng có mười vạn câu hỏi vì sao muốn hỏi ra miệng. Cuối cùng, sau khi lòng hiếu kỳ dữ dội hòa hoãn lại, cô mới bắt đầu thoáng lo lắng trạng thái ‘đàn ông mang thai’ của Tống tiền bối.

Về phần Tô Thị A Thập Lục… đến bây giờ cô vẫn chưa hòa hoãn lại được từ tin tức kinh hãi này.

Móng vuốt nhỏ của bạch long tỷ tỷ không ngừng quơ qua quơ lại trước mặt cô, A Thập Lục đều không có chút phản ứng.

[Thời gian đứng máy này còn lâu hơn Tống Thư Hàng sau khi sử dụng Nhân Quả đao nữa.] Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ. Năng lực tiếp nhận thứ mới của A Thập Lục còn kém hơn dự liệu của cô.

"Yên tâm đi, Vũ Nhu Tử, ta rất khỏe." Tống Thư Hàng xoay đầu lại, mỉm cười an ủi Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử gật đầu với Tống Thư Hàng.

Chờ khi Tống Thư Hàng xoay người lại tiếp tục ngắm mặt trời mọc, Vũ Nhu Tử lại nhỏ giọng hỏi: "Các vị tiền bối, các ngươi cảm thấy nụ cười vừa rồi của Tống Thư Hàng là phát ra từ nội tâm đúng không?"

Bạch long tỷ tỷ nói: "Nhìn từ bên ngoài thì nụ cười này có tám phần."

"Mọi người không cần lo lắng quá mức. Các ngươi xem, hiện tại số Bá Tống ăn uống quá độ, hắn đang mượn 'ăn' để hòa hoãn tâm tình đấy. Chỉ cần ăn nhiều, có lẽ hắn sẽ khôi phục lại thôi." Bia đá đạo hữu tỉnh táo phân tích: "Cho nên, không bằng chúng ta nghĩ xem nên xử lý đứa bé trong bụng số Bá Tống như thế nào đi?"

Gần đây bia đá đạo hữu luôn đảm nhận công tác bình tĩnh phân tích, cũng đúng lúc kéo đề tài chạy lệch về lại đề tài chính.

"Đứa bé…" Tô Thị A Thập Lục sau lưng đột nhiên lẩm bẩm.

Bạch long tỷ tỷ nghe vậy cười nói: "Thập Lục rốt cuộc cô cũng khởi động lại rồi à?"

Nhưng lúc cô quay đầu nhìn thì phát hiện Tô Thị A Thập Lục vẫn nằm trong trạng thái đứng máy như trước. Là từ 'đứa bé' mà bia đá đạo hữu nhắc tới vừa rồi kích thích cô.

"Cô nàng này không chữa được." Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Bạch long tỷ tỷ: "…"

"Nói đến phương án xử lý, kỳ thật tối hôm qua, ta nghĩ đến một phương án khả thi." Sở tóc ngố lên tiếng, lúc này cô đã tạm thời chuyển đến đỉnh đầu Vũ Nhu Tử, thuận tiện đứng cùng trận tuyến thảo luận mọi chuyện với mọi người.

Quy tiền bối tò mò hỏi: "Phương án gì?"

"Kỳ thật vấn đề của Thư Hàng vốn rất dễ giải quyết. Suy nghĩ kỹ lại, 'mang thai' của Thư Hàng cũng không phải mang thai thật sự, phôi thai đứa bé kia chỉ tồn tại trong 'lò phản ứng hạch tâm' của hắn. Cho nên… chỉ cần tạm thời lấy lò phản ứng hạch tâm ra thì không phải tốt rồi sao?” Sở tóc ngố phân tích.

Vũ Nhu Tử lắc đầu, cô phát hiện lúc sợi tóc ngố Sở các chủ nói chuyện trên đỉnh đầu cô thì có cảm giác vô cùng quái dị.

Bạch long tỷ tỷ đặt câu hỏi: “Lấy ra rồi làm sao?”

Vũ Nhu Tử đồng thời hỏi: “Làm sao lấy ra?”

“Quá trình lấy ra, hẳn là @#%× Tiên Tử có thể làm được nhỉ?” Sở tóc ngố nói với mỹ nhân rắn công đức.

Hai tay mỹ nhân rắn công đức mười ngón đan xen, gấp ngay dưới cằm, khẽ gật đầu. Cô là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng thực thể hóa ra, tồn tại cùng một thể với Tống Thư Hàng. Cô có thể trực tiếp tiến vào trong đan điền của Tống Thư Hàng, lấy lò phản ứng hạch tâm ra.

Nhưng mà, việc này phải cần chính Tống Thư Hàng đồng ý mới được.

“Về phần sau khi lấy ra… cõ lẽ có thể thử mang thai hộ xem sao?” Sở tóc ngố lại bổ sung.

Phôi thai trong lò phản ứng hạch tâm kia đã là một sinh mệnh mới. Cô bé cần từng bước trưởng thành, cần một cơ thể mẹ cung cấp dinh dưỡng cho bé.

Quy tiền bối lên tiếng: “Ai làm?”

Hiện trường lập tức im bặt.

“Lúc này, chúng ta cần sử dụng phương pháp loại trừ.” Bạch long tỷ tỷ bình tĩnh cười nói: “Đầu tiên loại trừ ta, @#%× Tiên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử. Chúng ta đều là ‘trạng thái công đức’, không có thực thể, việc này loại trừ bọn ta trước.”

Bia đá đạo hữu: “Bạch long đạo hữu nói có lý.”

“Cho nên, ta cảm thấy sợi tóc ngố tiên tử ngươi rất thích hợp.” Bạch long tỷ tỷ lại đề nghị: “Loại chuyện này dù sao cũng không thể giao cho tiểu bối xử lý. Chúng ta thân là tiền bối, lúc này hẳn nên đứng ra!”

“Thật đáng tiếc, khăn quàng cổ tiên tử. Bây giờ ta còn chưa mọc đến eo, không có chức năng này.” Sợi tóc ngố Sở các chủ bình tĩnh nói.

“Các vị tiền bối, không bằng để ta thử xem?” Lúc này, Vũ Nhu

Tử bản thể đột nhiên giơ tay nói: “Cảm thấy có vẻ chơi rất vui, ta…”

Cô còn chưa nói xong, Vũ Nhu Tử da đen đã bổ nhào tới, gắng sức che miệng cô: “Bản thể, chuyện này thật sự không được đâu.”

A cha sẽ chết mất!

Chương 2502: Không uổng sống một đời này

Chuyện này, a cha thần kinh suy nhược tuyệt đối không chịu được… Vũ Nhu Tử da đen che miệng bản thể, cố gắng khuyên can.

Sau khi Vũ Nhu Tử bản thể nghiêm túc suy nghĩ, như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Vũ Nhu Tử da đen rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng bàn tay che miệng bản thể.

“Như vậy, để a cha mang thai hộ đi.” Sau đó, Vũ Nhu Tử bản thể đề nghị.

Vũ Nhu Tử da đen: “! ! !”

Sao lại như béo lên thế, bản thể. Đường não về của cô sao lại như béo lên thế kia, vì sao lại đưa ra đề nghị hố cha thế này!

Phía trước, Tống Thư Hàng đang làm bộ ngẩng đầu ngắm mặt trời nhưng tâm can lại đang run rẩy. Vũ Nhu Tử đưa ra đề nghị quỷ quái gì vậy!

Đoạn đối thoại này tuyệt đối không thể truyền đến tai Linh Điệp tiền bối, nếu không trên thế giới này lại có thêm một vong hồn vô tội mang họ Tống mất.

“Cho nên, quả nhiên… Linh Điệp tiền bối là tiên tử đúng không!” Lúc này, Thông Nương đột nhiên lên tiếng. Nếu không sao Vũ Nhu Tử lại đề xuất một đề nghị hố cha như thế?

Vũ Nhu Tử da đen: “? ? ?”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Thông Nương vẫn duy trì trạng thái cây hành, ngồi trên đùi Tạo Hóa Tiên Tử, đong đưa bàn chân nho nhỏ nói: “Ta nhớ có lần ngâm trong nhóm Cửu Châu số 1 thì nhìn thấy Tam Lãng tiền bối nhắc đến một việc. Có người nói: trên Linh Điệp đảo từng có một tin đồn… Trong truyền thuyết, Linh Điệp tiền bối thật ra là một tiên tử! Hơn nữa đây là tin đồn có căn cứ, mọi người suy nghĩ kỹ một chút là có thể tìm ra rất nhiều manh mối.”

Tâm nhiều chuyện của Quy tiền bối dâng trào, hỏi: “Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn như đạo hiệu của Linh Điệp tiền bối có phải rất nữ tính hay không? Còn có Linh Điệp tiền bối thỉnh thoảng lại cáu kỉnh, ‘tính toán chi li’ với người khác hệt như cô gái nhỏ! Hơn nữa nghe nói, Linh Điệp tiền bối chưa từng dẫn ‘thê tử’ về Linh Điệp đảo, vẫn luôn rời khỏi Linh Điệp đảo mới ước hẹn lữ hành với thê tử. Thậm chí ngay cả sau khi Vũ Nhu Tử sinh ra, đều là một mình Linh Điệp tiền bối mang về Linh Điệp đảo.” Thông Nương dựng thẳng năm ngón tay lên, đếm số từng ngón một: “Cho nên, nếu như Linh Điệp tiền bối thật sự là thân nữ nhi, vậy thì tất cả mọi thứ đều có thể giải thích được!”

Vũ Nhu Tử da đen trợn mắt há hốc mồm.

Tống Thư Hàng đang làm bộ thưởng thức mặt trời mọc đột nhiên cảm thấy mặt trời mới mọc có hơi chói mắt, suýt chút nữa chói mù mắt phải của hắn.

Vũ Nhu Tử bản thể chớp mắt, cô cảm thấy chính mình cũng sắp bị Thông Nương thuyết phục! Nếu không phải thể chất của cô đặc thù, từng ở trong cơ thể mẫu thân một khoảng thời gian rất dài, đồng thời đã từng thông qua pháp thuật của a cha để cảm ứng thế giới bên ngoài, cô thật sự sẽ tin rồi!

“Tin tức là do Tam Lãng tiền bối truyền tới ư?” Vũ Nhu Tử da đen sửng sốt nói: “Tại sao Tam Lãng tiền bối lại hiểu rõ Linh Điệp đảo như vậy?”

Vũ Nhu Tử bản thể xoa cằm nói: “Người biết nhiều chuyện trên Linh Điệp đảo như vậy hẳn chỉ có Kiếm Nhất sư huynh… Nhưng Kiếm Nhất sư huynh lười như thế, chắc chắn sẽ không nói nhiều chuyện như vậy với Tam Lãng tiền bối đâu.” Dù sao Lưu Kiếm Nhất sư huynh thở nhiều hơn một hơi đều cảm thấy sẽ chết đến nơi.

Vũ Nhu Tử da đen tỉnh táo suy tư rồi nói: “Sau khi trở về, ta hỏi a cha xem.”

Đằng trước, Tống Thư Hàng nhìn mặt trời mới mọc chầm chầm không khỏi chảy mấy giọt nước mắt bi thương cho Lưu

Kiếm Nhất sư huynh và Tam Lãng tiền bối. Ánh nắng quá chói chang, nước mắt chảy ra không tự chủ được.

Nhưng mà… tin tức Linh Điệp tiền bối có thể là tiên tử lại vẫn luôn ghi tạc trong đầu hắn.

Mặc dù cảm thấy khả năng này không lớn, nhưng bởi vì chơi rất vui, cho nên đại não bèn ghi nhớ tin tức này theo bản năng.

…

…

“Đừng lạc đề nữa, dù Linh Điệp đạo hữu thật sự là tiên tử thì cũng không thích hợp trở thành cơ thể mẹ. Chúng ta tiếp tục thương lượng đi.” Lúc này, bia đá đạo hữu ngăn cơn sóng dữ lần nữa, kéo chủ đề về.

Lúc này, Tống Thư Hàng kéo mặt nạ xuống, xoay người nghiêm túc nói: “Các tiền bối, thật sự không cần lo lắng cho ta. Chuyện mang thai này, sáng nay sau khi ta thức dậy thì đã chấp nhận rồi. Tâm lý của ta không có vấn đề, tâm thái cũng không sụp đổ, đầu óc cũng rất lý trí. Trên con đường tu hành, khắp nơi đều là tôi luyện. Chỉ cần xem việc này như một vòng thí luyện thì không có gì ghê gớm cả.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma có hơi khựng lại, nói: “Thư Hàng ngươi bình tĩnh lý trí như vậy khiến ta thật sự có chút lo lắng đấy.”

“Tóm lại, các tiền bối không cần xoắn xuýt về vấn đề này. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chuyện này cuối cùng sẽ có biện pháp giải quyết. Nếu thật sự không có, chúng ta có thể liên hệ với cái gì cũng có thể bán tiền bối. Chỉ cần có đủ linh thạch, đại lão ‘cái gì cũng có thể bán’ cái gì cũng có thể bán.” Tống Thư Hàng bổ sung, chỉ cần có linh thạch, cái gì cũng có thể bán tiền bối gần như là vạn năng.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời.

Trong đầu các tiền bối tiên tử, đại lão vật trang sức phía sau lập tức hiện lên một hình ảnh sinh động.

Trong ánh nắng tươi sáng của buổi sáng tinh mơ, nơi đình nghỉ mát dưới dây thường xuân bạc màu, đại lão cái gì cũng có thể bán khoác tấm chăn mỏng manh, khẽ vuốt phần bụng tròn vo của mình, lộ ra nụ cười mỉm tràn đầy tình thương của mẹ.

Khả năng xuất hiện một màn này là rất lớn! Chính như Tống Thư Hàng nói, chỉ cần có đủ linh thạch, cái gì cũng có thể bán tiền bối cái gì cũng sẽ bán. Nếu như hắn không bằng lòng bán, vậy nhất định là do ngươi chưa đưa đủ linh thạch!

Mặc dù trong lòng mọi người đều biết ý tứ trong lời nói của Tống Thư Hàng không phải hiểu theo cách đó. Nghĩa mà Thư Hàng muốn biểu đạt hẳn là chỗ của đại lão cái gì cũng có thể bán hẳn có bảo vật có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng mà, hình ảnh hiện lên trong đầu này là ảo tưởng tự động, căn bản không khống chế được.

Cuối cùng, bạch long tỷ tỷ ho nhẹ một tiếng, tổng kết: “Phương án của Thư Hàng có thể thực hiện. Nếu như trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta không có phương án giải quyết thích hợp hơn thì cứ liên hệ với đạo hữu ‘cái gì cũng có thể bán’… thừa dịp trong tay Thư Hàng còn một nhóm linh thạch.”

“Đúng, thừa dịp có linh thạch.” Tống Thư Hàng đứng lên, cảm thán: “Cảnh mặt trời mọc thật đẹp.”

Thừa dịp linh thạch trong tay hắn hiện tại chưa bị đốt sạch, hắn có rất nhiều chuyện cần tiền phải xử lý: sửa chữa Âm Ảnh Thánh Địa, trả nợ, liên hệ đại lão cái gì cũng có thể bán mua bảo vật.

Kế tiếp, chào từ biệt bọn người Hằng Hỏa tiền bối trước đã.

Là lúc rời khỏi nơi khiến lòng hắn hoảng hốt là Nho gia này rồi. Tiếp tục ở lại Nho gia, có trời mới biết sẽ còn xảy ra chuyện gì? Hắn và Nho gia thật sự là hữu duyên vô phận.

“Tống tiền bối, rời khỏi Nho gia rồi thì chúng ta đi đâu?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Trước tiên ta cần về nhà một chuyến. Hôm nay Thiên Đạo sụp đổ rồi, thế giới biến hóa, hiện thế cũng xảy ra thay đổi rất lớn. Ta định an bày cho người nhà trước, giải quyết nỗi lo về sau. Hơn nữa… cũng là lúc nói thật với bọn họ.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Người nhà hắn có đệ tử Nho gia âm thầm bảo vệ, phương diện an toàn thì không thành vấn đề.

Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, sao hỏa, mặt trăng, thế giới đáy biển lần lượt phát sinh thay đổi to lớn. Lục địa địa cầu chắc chắn cũng sinh ra dị biến tương tự.

Hiện tại, chính là cơ hội tốt nhất để miêu tả về 'thế giới tu sĩ' với người nhà.

Lúc này giải thích cũng bớt lo nhất.

Dù sao thế giới cũng biến thành bộ dạng này rồi, còn có cái gì không thể tin nữa đây!

Đến lúc đó, hắn có thể đưa người nhà tiến vào thế giới hạch tâm… Không đúng, tốt nhất là xin một ân tình từ Hằng Hỏa tiền bối, an bày cho người nhà đến thế giới Kim Liên càng an toàn hơn. Thế giới hạch tâm dù an toàn, nhưng tình cảnh hiện tại của chủ nhân là hắn không quá đáng tin. Cho nên, vào thế giới Kim Liên càng thỏa đáng hơn.

Chờ sau khi an bày cho người nhà xong, trước khi Thiên Đạo tân nhiệm xuất hiện, hắn có thể không cố kỵ mà bước ra khỏi đạo của mình.

Như vậy, trong thời đại Thiên Đạo sụp đổ này, không uổng sống một thế này!

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy ta đi cùng Tống tiền bối trở về thành phố Văn Châu trước. Sau đó xem thời gian rồi tính… Nếu như có thời gian rảnh, ta chơi thêm hai ngày nữa, sau đó về Linh Điệp đảo."

Cô và Thiên Đế có giao hẹn, phải về nhà kịp lúc.

"Được, vậy cùng nhau đi." Tống Thư Hàng đứng dậy, nói với Tô Thị A Thập Lục: "Đi nào, Thập Lục."

Chương 2503: Trở về nhà

Bạch long tỷ tỷ quơ móng vuốt nhỏ, trả lời thay Tô Thị A Thập Lục: “Còn đứng máy kìa.”

“Ta tỉnh táo rồi.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Thời điểm mấu chốt, rốt cuộc cô khởi động lại thành công, kịp thời đáp lại.

“Đứa bé…” Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

“Không cần lo lắng, việc này ta đã chấp nhận rồi.” Tống Thư Hàng cười an ủi: “Khả năng xấu nhất cũng bất quá là chính ta sinh con bé ra thôi, không có gì lớn cả. Hiện tại năng lực tiếp nhận thứ mới của ta đặc biệt mạnh, yên tâm đi.”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, cũng không biết lúc này trong lòng cô đang nghĩ gì.

[Trạng thái của Thư Hàng quả nhiên không ổn… sau khi bản thân hắn thản nhiên tiếp nhận sự thật hoang đường về việc ‘mang thai’ này, lập tức theo bản năng cho rằng người khác cũng có thể tiếp nhận loại sự tình này giống hắn. Mặc dù tâm thái của hắn không sụp đổ, nhưng luôn có chỗ nào đó không thích hợp.] Xích Tiêu kiếm tâm ma ở phía sau âm thầm truyền âm quần thể.

Sợi tóc ngố Sở các chủ truyền âm nói: [Ta có chút chờ mong sau khi hắn về nhà, hắn có thể thản nhiên miêu tả niềm vui bất ngờ này với người thân hay không?]

Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ chốc lát rồi nói: [Hẳn là không thể nào đâu, Tống tiền bối đâu có bị mất trí.]

Đang lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng ở phía trước hô lên: “Ai vào chỗ nấy, đi thôi!”

Hắn vươn tay tế phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới mà Bạch tiền bối two giao cho hắn, đây là bảo vật chạy trốn mà Bạch tiền bối two bảo số Hamster giao cho hắn, còn chưa trả lại Bạch tiền bối two.

Lần này vừa lúc dùng nó về nhà, có thể diện!

****

Tám giờ ba phút sáng.

Sau khi Tống Thư Hàng chào từ biệt Hằng Hỏa tiền bối, bốn Kiếp Tiên Nho gia, dưới thịnh tình không thể từ chối của Hằng Hỏa tiền bối mà đem theo một rương đặc sản địa phương Nho gia – linh thạch sáng lóng lánh, trở về thành phố Văn Châu.

Kỳ thật linh thạch cũng không phải đặc sản địa phương chân chính của Nho gia, nhưng trên dưới Nho gia đều biết Tống Thư Hàng thiếu tiền. Cho nên, tất cả đặc sản địa phương đều quy đổi thành linh thạch giao cho Bá Tống. Tống Thư Hàng cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

Trước khi rời khỏi Nho gia, Tống Thư Hàng còn xin Hằng Hỏa tiền bối một số ‘quyền cư ngụ ở thế giới Kim Liên Nho gia’, chuẩn bị dùng để thu xếp cho người nhà của mình.

Hằng Hỏa tiền bối gật đầu làm chủ, đồng ý với lời thỉnh cầu của Tống Thư Hàng. Dưới tình huống toàn bộ Nho gia đều cho rằng Tống Thư Hàng là ‘Thánh Nhân chuyển thế’, toàn thể Nho gia đều hận không thể để cả nhà Tống Thư Hàng chuyển dời đến thế giới Kim Liên, ở luôn trong thế giới Kim Liên đừng ra ngoài.

Tống Thư Hàng xin quyền cư ngụ cho người nhà ở thế giới Kim Liên, vừa lúc hợp ý với tâm ý của toàn thể thành viên Nho gia.

Lúc này Nho gia hận không thể phái người đi đến, trực tiếp chuyển dời toàn bộ người nhà với cả nhà ở của Tống Thư Hàng vào thế giới Kim Liên.

Tống Thư Hàng phí hết miệng lưỡi mới uyển chuyển cự tuyệt được sự hỗ trợ nhiệt tình của Nho gia.

…

…

Tám giờ mười phút sáng.

Trời xanh, mây trắng.

Trên biển mây, phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới hóa thành một vệt sáng lóe lên trên tầng mây, cắt tầng mây dày đặc thành hai nửa.

Trong tiên thuyền truyền ra tiếng cười vui vẻ của Vũ Nhu

Tử… người điều khiển chiếc phi toa nhanh nhất chư thiên vạn giới với tốc độ tối đa chính là vị ti cơ(?) mới trẻ tuổi này.

“Tống tiền bối, chiếc tiên toa này lợi hại quá đi!” Vũ Nhu Tử reo hò.

Chỉ khi tự mình điều khiển chiến tiên toa này mới có thể ngộ ra vẻ đẹp cực điểm của nó. Sau khi lái một lần thì mặc kệ là tiên tử, đạo trưởng hay đại sư đều sẽ yêu thích loại vui sướng tốc độ đỉnh cao này.

“Dù sao, đây là phi toa có tốc độ vật lý đứng đầu chư thiên vạn giới.” Hai chân Tống Thư Hàng đứng trung bình tấn, cắm rễ đứng trong khoang thuyền của tiên toa.

Mặc dù trong tiên toa còn có chỗ ngồi, Tống Thư Hàng căn bản không dám ngồi xuống…

Vũ Nhu Tử da đen nắm chặt tay vịn, khuôn mặt nhỏ đen nhánh sắp biến thành màu trắng bệch, miệng cô đang cố gắng khuyên Vũ Nhu Tử: “Bản thể, chậm một chút. Thà rằng chậm một giây còn hơn gây tai nạn. Con đường nghìn vạn nhánh, an toàn là nhánh quan trọng nhất. Chạy xe không quy tắc, người thân hai hàng nước mắt.”

Vũ Nhu Tử da đen nói ra tiếng lòng của Tống Thư Hàng.

“Ừm, vậy chúng ta chạy chậm lại!” Phía trước, thế mà Vũ Nhu Tử lại trả lời với vẻ khéo hiểu lòng người.

Tống Thư Hàng có hơi kinh ngạc nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

“Mặc dù còn muốn chơi tiếp chút nữa, nhưng nếu nhanh hơn nữa, có thể ta sẽ không khống chế được.” Vũ Nhu Tử tiếc nuối nói: “Cảnh giới của ta còn quá thấp, năng lực phản ứng không đủ. Tống tiền bối, lần sau có cơ hội thăng cấp nhanh thì mang ta theo với.”

“Đừng càn quấy, cảnh giới thăng cấp há lại là trò đùa.” Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Vũ Nhu Tử vỗ nhẹ đầu cô: “Đừng học Tống Thư Hàng, hắn bây giờ đền cả Ngũ Lôi Oanh Đỉnh còn chưa học xong. Hơn nữa, phương pháp thăng cấp của hắn phải trả giá quá lớn.”

Trong chư thiên vạn giới, có mấy người có thể như Tống Thư

Hàng, dựa vào tử vong hết lần này đến lần khác để trùng kích cảnh giới?

Tống Thư Hàng: "…"

****

Dưới tốc độ đỉnh cao của phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới, chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã nhìn thấy quê nhà quen thuộc.

Vũ Nhu Tử bắt đầu giảm tốc độ phi toa, tiến vào khâu đỗ xe.

Tô Thị A Thập Lục nhoài người lên cửa sổ tiên toa, nhìn xuống dưới.

Bên dưới, tổng thể thành phố Văn Châu không hề biến hóa.

Tống Thư Hàng sáp tới phía sau Tô Thị A Thập Lục, rồi cũng nhìn xuống dưới.

"Nhìn từ bên ngoài, diện tích thành phố Văn Châu cũng không mở rộng." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, hắn còn nhớ dị biến trên sao hỏa là biến hóa theo nguyên lý không gian sinh ra trong 'pháp khí càn khôn', diện tích mở rộng gấp mấy mươi lần.

Loại biến hóa này xuất hiện trên sao hỏa thì không sao cả. Nhưng nếu như xuất hiện trên địa cầu thì sẽ tạo thành phiền toái rất lớn… Nếu như không gian bên trong địa cầu cũng mở rộng như 'không gian pháp khí càn khôn', diện tích tăng vọt sẽ khiến các con đường giao thông, các loại đường dây, đường ống khí ga thủy điện sụp đổ toàn bộ.

Không có thủy điện, loài người hiện đại sẽ sụp đổ.

Bạch long tỷ tỷ nói: "Phương diện linh khí biến hóa rất lớn, linh khí nồng đậm tràn ngập các ngõ ngách. Dù là trung tâm đô thị sầm uất, mức độ đậm đặc của linh khí có thể so với trụ sở của các môn phái nhỏ."

Sợi tóc ngố Sở các chủ nói: "Phương diện không gian có chấn động, e rằng trung tâm đô thị xuất hiện rất nhiều khe nứt không gian nho nhỏ. Lượng lớn linh khí chính là phun trào ra từ những khe nứt không gian này… Người bình thường không cách nào tiếp xúc với chúng nó. Nhưng nếu như để một vài nhân loại có thể chất đặc thù tiếp xúc với những khe nứt không gian này thì rất có thể bị cuốn vào đó.”

“Tống tiền bối, ta sắp hạ xuống rồi.” Vũ Nhu Tử nói.

Cô đã nhìn thấy nhà Tống Thư Hàng ở đường Bạch Kình.

“Được! Cẩn thận chút, lúc hạ xuống giữa không trung, chúng ta sẽ đi ra khỏi tiên toa, sau đó lặng lẽ xuống dưới.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi tiên toa hạ xuống, Tống Thư Hàng phát hiện trên đường phố của cả thành thị, người ở thưa thớt.

Người trong các nhà các hộ đều đóng cửa không ra.

“Có khí tức của tà vọng.” Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng.

Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, tà vọng xuất hiện tứ phía.

Bây giờ linh khí trong thiên địa trở nên nồng đậm, nếu như không ai ngăn tà vọng lại thì chúng sẽ trở nên cường đại hơn bởi linh khí.

Chương 2504: Phong cảnh như họa

Thần thức Tống Thư Hàng qua loa quét qua bên dưới, gật đầu nói: "Quả thật trong thành thị có không ít tà vọng ẩn nấp khắp nơi trong tối… Thật là, 2012 đã qua nhiều năm rồi, hiện tại đã là 2020, còn muốn chơi trò tận thế à."

"Tống tiền bối, bằng không chúng ta xử lý sạch tà vọng bên dưới đi?" Vũ Nhu Tử mong đợi nói.

Cô chỉ từng tìm hiểu tri thức liên quan đến tà vọng trên lý luận, hiện tại, trong thành phố bên dưới có rất nhiều tà vọng sống sờ sờ, lại là lần đầu tiên cô tiếp xúc, cho nên cô cảm thấy vô cùng hứng thú.

Tất cả mọi thứ mới mẻ, lạ lẫm, thú vị, cô đều sẵn lòng tiếp xúc và tìm hiểu.

Lòng hiếu kỳ là một trong những động lực giúp nhân loại tiến bộ.

"Không vội, hẳn là chúng ta sẽ ở lại thành phố Văn Châu vài ngày… Đến lúc đó, ta dẫn các cô đi xử tà vọng. Vừa lúc làm phong phú nội dung hoạt động hằng ngày tiếp đến của chúng ta."

Trong đầu hắn có những tri thức và phương pháp xử lý liên quan đến tà vọng, vừa hay có thể phát huy được tác dụng, đây là cơ hội nghìn dặm khó tìm để hắn giả trang thành 'đại tiền bối' một lần đấy!

Mặc khác, hắn luôn cảm thấy tà vọng và tâm ma có hiệu quả như nhau, nếu nghiên cứu cẩn thận thì nói không chừng có thể dựa theo thủ pháp xử lý 'bộ tâm ma kiếp' mà tạo ra phương pháp luyện chế một bộ 'bữa tiệc tà vọng'? Như vậy, cũng có thể tăng năng lực trả nợ của bản thân lên một chút.

Vũ Nhu Tử gật đầu nói: "Ừm, vậy nghe theo Tống tiền bối."

Quả nhiên, đi theo Tống tiền bối là lựa chọn chính xác. Có đủ loại tà vọng khác nhau để xử lý, mấy ngày kế tiếp ở thành phố Văn

Châu chắc chắn sẽ không nhàm chán.

“Đến rồi, tiếp đến chúng ta làm sao xuống dưới đây?” Thông Nương nhìn thấy nhà Tống Thư Hàng thì lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là trực tiếp đi xuống rồi.” Vũ Nhu Tử nhấn nhẹ một cái trên ‘tiên toa xuyên thấu chư thiên vạn giới’, tiên toa vững vàng lơ lửng trong hư không.

Sau đó, cửa khoang tiên toa mở ra.

Vũ Nhu Tử rời khỏi bệ điều khiển, nắm tay nhỏ của tâm ma nhà mình rồi nói với Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, hai người bọn ta xuống trước đây.”

Vũ Nhu Tử da đen: “? ? ?”

Không đợi Vũ Nhu Tử da đen kịp phản ứng, Vũ Nhu Tử đã nắm lấy cô, sải hai chân thon dài ra, nhảy xuống khỏi cửa khoang tiên toa từ trên cao.

“Chờ, chờ một chút… Ta còn chưa chuẩn bị xong.” Vũ Nhu Tử da đen khẩn trương nói, cô không giống với bản thể, bây giờ cô đang mặc váy kiểu thục nữ đấy.

“Đứng sợ, có ta ở đây.” Tay phải Vũ Nhu Tử nắm chặt lấy tay trái tâm ma nhà mình, hai Vũ Nhu Tử mười ngón đan xen, một đen một trắng đồng thời nhảy từ trên cao xuống.

Tóc dài đen nhánh theo gió tung bay, tiếng cười vui sướng của Vũ Nhu Tử vang lên.

Ngay sau đó, lại có một đàn bướm đủ màu huyễn hóa ra từ bên cạnh hai Vũ Nhu Tử, nâng hai Vũ Nhu Tử lên, mang các cô chậm rãi hạ xuống bằng hình thức đẹp mắt tựa như nhảy múa vậy.

Độn pháp của Linh Điệp đảo càng xứng với tiên tử xinh đẹp hơn!

Thông Nương hâm mộ nhìn Vũ Nhu Tử: “Chừng nào ta mới có được độn pháp xinh đẹp như vậy.”

“Chỉ cần cô tu luyện cho tốt, sau khi đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, ta có thể dạy cô Thiên Bằng độn pháp.” Tống Thư Hàng gõ nhẹ lên mầm hành của Thông Nương.

“Nhẹ tay chút, đừng phủi bay đầu ta.” Thông Nương bất mãn nói: “Gần đây ta đã rất cố gắng tu luyện, nhưng tốc độ tấn cấp của ta căn bản kém các ngươi.”

“Ừm, là do gần đây ta không đốc thúc cô đủ, ta sẽ tự kiểm điểm.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. Thông Nương là tồn tại có được ‘phong thái Thiên Đạo’ mà Xích Tiêu Tử tiền bối và tiền bối ba mắt đồng thời chứng thực.

Nói cách khác, có thể Thông Nương không trở thành Thiên Đạo kỳ này, nhưng chắc chắn Thông Nương sẽ là tuyển thủ cạnh tranh có thực lực mạnh mẽ cho kỳ Thiên Đạo sau!

Dù dưới tình huống Thiên Đạo có chủ, Thông Nương cũng có thể trở thành tồn tại trấn áp một thế, treo cả chư thiên vạn giới lên đánh như Thánh Nhân Nho gia!

“Thân là một gốc hành sở hữu phong thái Thiên Đạo, Thông Nương, cuối cùng có một ngày, cô sẽ bước lên vương tọa, trở thành tồn tại treo chư thiên vạn giới lên đánh, thậm chí chứng đạo bất hủ. Cho nên, mục tiêu của cô phải càng cao xa hơn một chút.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thông Nương suy nghĩ chốc lát rồi hỏi: “Có thể treo ngươi lên đánh không?”

Tống Thư Hàng: “…”

Thông Nương không muốn treo chủ nhân lên đánh thì không phải gốc yêu tinh tốt.

“Tin tưởng mình, người sống trên đời phải có hy vọng, có hy vọng là chuyện tốt.” Tống Thư Hàng trịnh trọng nói với Thông Nương.

Sau đó, hắn nắm lấy tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục, thu hồi mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử, treo Xích Tiêu kiếm và bia đá đạo hữu lên hông, thuận tiện cắm sợi tóc ngố Sở các chủ lại trên đầu mình.

Cuối cùng… thừa dịp Thông Nương còn chưa kịp phản ứng, hắn dẫn theo Tô Thị A Thập Lục nhảy từ tiên toa xuống dưới.

Thiên Bằng độn pháp được thi triển ra, một đôi cánh ánh sáng lóe mắt cấp VIP mở mộng ra bên hông hắn, mang theo hắn và Tô Thị A Thập Lục xoay tròn hạ xuống.

“Chờ chút, ta thì sao, ta làm sao bây giờ!” Tiểu Thông Nương rốt cuộc phản ứng kịp.

Tên Tống Thư Hàng này hẹp hòi quá đi, chỉ hỏi một câu có thể treo hắn lên đánh không, hắn lập tức để lại một mình cô trong tiên toa?

Thông Nương nhoài người vào cửa khoang tiên toa, hét lớn với Tống Thư Hàng: “Họ Tống đều là vụn xương lớn!”

Phía dưới, đầu Tống Thư Hàng đột nhiên xoay tròn 360 độ, cười khà khà với Thông Nương.

Sự thật chứng minh, nhân loại khác với cú mèo.

Cú mèo xoay đầu một vòng vẫn rất moe, đầu nhân loại mà xoay một vòng thì rất kinh dị.

Thông Nương bị hình ảnh này dọa sợ.

Tống Thư Hàng bên dưới cười khà khà, nhẹ nhàng búng tay một cái.

‘Tách’ một tiếng, tiên toa xuyên thấu chư thiên vạn giới biến mất, bị Tống Thư Hàng thu lại.

Mất đi chỗ đứng trên tiên toa, thân thể Thông Nương lập tức rơi tự do xuống dưới.

“A a a ~ a ~” Thông Nương trong hư không hét lên một tràng tiếng kêu sợ hãi.

Cảnh giới hiện nay của cô còn chưa đến cấp bậc ‘ngự kiếm phi hành’, không biết bay.

Ngay lúc cô hoảng hốt lo sợ, đầu của Tống Thư Hàng phía trước đột nhiên thoát ly khỏi thân thể. Tóc hắn hóa thành ‘bím tóc bàn tay’, nhẹ nhàng túm lấy Thông Nương.

“Thế nào, kích thích không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“A a a!” Thông Nương trợn trắng mắt, thân hành mềm oặt ỉu xìu.

Gần một nửa là bị vụ rơi tự do dọa sợ, hơn phân nửa là bị phương thức bay đầu của Tống Thư Hàng dọa. Gần đây cô xem rất nhiều phim kinh dị nên hết sức nhạy cảm đối vối hình ảnh kinh dị khủng bố tương tự.

Tống Thư Hàng: “…”

Tố chất tâm lý của Thông Nương thật sự rất mâu thuẫn, vừa kiên cường đến đáng sợ, có thể đối mặt với thể nghiệm tử vong hết lần này đến lần khác. Nhưng Thông Nương ngay cả chết cũng không sợ… lại sợ quỷ.

Đầu Tống Thư Hàng túm lấy Thông Nương, trở về thân thể.

[Vật trang sức nhiều quá rồi.] Bạch long tỷ tỷ thầm nghĩ. Dưới tình huống bình thường, có nhiều vật trang sức là chuyện tốt. Vật trang sức phong phú giúp Tống Thư Hàng có được vốn liếng đối đầu với bất kỳ kẻ địch như thế nào.

Nhưng vật trang sức quá nhiều, có đôi khi cũng rất bất tiện.

Chẳng hạn như hiện tại, rõ ràng cùng Tô Thị A Thập Lục từ không trung giáng xuống là chuyện rất lãng mạng, nhưng bởi vì số lượng vật trang sức vây xem quá nhiều, nếu cố ép thành lãng mạng thì trong nháy mắt, cảnh tượng này sẽ biến thành kết án công khai mất.

“Sắp rơi xuống đất rồi, Thập Lục.” Lúc này, Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Nói xong, hắn đột nhiên ném nhẹ thân thể Tô Thị A Thập Lục lên, sau đó dùng bàn tay nâng bàn chân cô.

Đồng thời có hoa sen đen nở rộ dưới chân Tống Thư Hàng, nâng hắn lên.

Bạch long tỷ tỷ đã xem thường Tống Thư Hàng rồi, Tống Thư Hàng chính là gã đàn ông sáng tạo ra ‘chín thức thả thính đáng xấu hổ’, loại chuyện như cưỡng ép lãng mạn, kết án công khai này căn bản không thành vấn đề với da mặt của hắn.

…

…

Sân sau nhà Tống Thư Hàng, đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Mấy vị đệ tử Nho gia âm thầm bảo vệ cảm ứng được gì đó bèn ngẩng đầu nhìn lên trên.

Sau đó bọn họ lập tức nhìn thấy hai tiên tử song sinh tuyệt đẹp một trắng một đen, mười ngón đan xen giáng xuống từ trên trời.

Mà sau lưng đôi tiên tử song sinh này, Thánh Nhân chuyển thế

Bá Tống Huyền Thánh chân đạp hoa sen, bàn tay dịu dàng nâng một vị tiên tử nhỏ xinh tinh xảo từ từ hạ xuống.

Phong cảnh như họa.

Chương 2505: Có phải con tạo ra em bé rồi không?

Thánh Nhân chuyển thể Bá Tống Huyền Thánh!

Đệ tử Nho gia ẩn nấp trong chỗ tối kích động nhìn Bá Tống tiền bối giáng xuống tựa thần tiên, sau đó, bọn họ lặng lẽ lui khỏi phụ cận nhà Bá Tống, lui đến nơi xa hơn, âm thầm thủ hộ nơi này.

Một ngày nào đó Thánh Nhân chuyển thế cũng sẽ trở về Nho gia, cho nên hiện tại bọn họ không nôn nóng đi tiếp xúc với Bá Tống tiền bối. Trước khi Bá Tống chưa chính thức trở về Nho gia, bọn họ sẽ chịu trách nhiệm lẳng lặng bảo vệ tốt ‘gia đình’ một thế này của Bá Tống tiền bối, để hắn không có nỗi lo về sau.

Lúc Tống Thư Hàng hạ xuống cũng nhìn thấy đệ tử Nho gia âm thầm bảo vệ ở phụ cận. Hắn lặng lẽ ghi nhớ dáng vẻ của mấy đệ tử Nho gia này, định tìm cơ hội cho những đệ tử Nho gia này một vài thứ tốt.

Tuy rằng hắn không có linh thạch, nhưng thế giới hạch tâm vẫn có một ít bảo vật có thể lấy ra được.

Chẳng hạn như suối nguồn sự sống mà Trường Sinh Giả đã ngâm… Không đúng, tặng người ta làm lễ vật thì phải dùng nước suối trên thượng du của suối nguồn sự sống mới được. Trừ cái đó ra, còn có một số đặc sản địa phương của thế giới hạch tâm, sau khi dùng có thể tăng cường linh lực, thần thức. Nếu vẫn không được, hắn còn có thể tự tay xử lý một bàn ‘thịnh yến thiên kiếp’ chiêu đãi mấy vị đệ tử này.

Tóm lại, không thể để mấy đạo hữu Nho gia này chịu thiệt được.

…

…

Vũ Nhu Tử trắng đen hạ xuống trước một bước, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Thông Nương theo sát phía sau.

Sau khi hạ xuống, Vũ Nhu Tử duỗi tay lướt nhẹ trong hư không, cởi bỏ trận pháp huyễn thuật bên người. Tiếp đó cô lại thi triển một pháp thuật nhỏ, chải vuốt tóc mình và Vũ Nhu Tử tâm ma một lần.

“Nồng độ linh khí rất cao, tiêu hao lúc thi pháp giảm thiểu rất nhiều.” Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng đánh giá sân sau nhà mình.

Thực vật trong sân cũng bởi vì linh lực thúc đẩy mà điên cuồng sinh trưởng. Thậm chí có vài gốc thực vật không theo mùa vụ, nở hoa kết quả trong thời gian này.

Trừ điều đó ra, phụ cận nhà mình thật sự không chịu những ảnh hưởng khác. Đây hẳn là do đệ tử Nho gia âm thầm săn sóc.

Mặt khác Tống Thư Hàng chú ý tới, trên cây cột khu phố bên ngoài ngôi nhà ẩn giấu một ít ‘phù ninh thần’ và ‘phù tĩnh tâm’ sơ cấp. Những phù văn này trải rộng khắp các ngõ ngách trong thành thị, giúp mọi người an tâm, giữ được tỉnh táo ở mức độ lớn nhất. Dù cho đối mặt với cục diện thiên địa dị biến cũng không đến mức hoảng hốt lo sợ.

Xem chừng là có tu sĩ ra tay, ổn định cục diện.

[Các nơi trên thế giới đều có tu luyện giả với hệ thống bất đồng ra tay. Hẳn là sớm có an bày.] Bạch long tỷ tỷ lên tiếng, cô cũng cảm ứng được thủ đoạn tương tự ở thành phố lân cận.

“Vậy thì quá tốt rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng buông Tô Thị A Thập Lục xuống: “Đi thôi, vừa hay ba mẹ ta đều đang ở nhà. Lát nữa ta cũng đỡ phải chia ra giải thích hai lần!”

“Vậy Tống tiền bối, ta trở về trước đây. Nếu ta ở đây sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của chú và dì.” Vũ Nhu Tử da đen nho nhã lễ phép nói.

Dù sao huyết thống của cô cũng là tâm ma thuần túy, sự tồn tại của cô sẽ ảnh hưởng đến tâm tình người xung quanh, phóng đại tình cảm tiêu cực trong lòng nhân loại. Cha mẹ Tống Thư Hàng chỉ là người bình thường, khẳng định không cách nào miễn dịch với ảnh hưởng của cô.

“Cũng đúng, vậy trước tiên cô vào trong cái bóng của ta đi. Trên người ta có mỹ nhân rắn công đức thủ hộ, có thể triệt tiêu ảnh hưởng của cô đối với người bình thường ở trình độ lớn nhất.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu, thân hình cô hòa vào trong cái bóng của Tống Thư Hàng, biến mất không thấy.

“Đi thôi.” Tống Thư Hàng cũng cởi bỏ huyễn thuật đơn giản trên người mình và Tô Thị A Thập Lục, lấy chìa khóa ra mở cửa nhà.

…

…

Lúc này, ba Tống và mẹ Tống đang đằm thắm dựa vào nhau trên ghế sô pha, xem tin tức phát trực tiếp trong ti vi.

Hai ngày gần đây, các nơi trên thế giới đều đang xảy ra đủ loại biến hóa.

Thực vật sinh trưởng tốt tựa như ăn kích thích tố vậy, trong không khí dường như có thêm một loại năng lượng không nói ra được, khiến thể chất của nhân loại và các loài sinh vật khác được cường hóa rất lớn. Thỉnh thoảng sẽ có một vài chuyện kỳ lạ, tình huống quái dị xảy ra trong thành phố.

Trên tổng thể cho người ta một loại cảm giác… tựa như là chìa khóa giúp nhân loại tiến hóa được mở ra một lần nữa, một vòng tiến hóa mới sắp bắt đầu.

Loại cảm giác này không hiểu sao lại xuất hiện trong lòng rất nhiều người, không gạt đi được.

Trong vòng tiến hóa mới này, không chỉ nhân loại mà các loài sinh vật, thực vật đều nằm trong danh sách tiến hóa!

Nếu như không thể bắt lấy cơ hội tiến hóa, tương lai nhân loại sẽ như thế nào, không ai biết được.

Cũng may tại địa khu Hoa Hạ, tổng thể vẫn duy trì yên ổn. Dường như quốc gia đã có chuẩn bị từ sớm đối với việc biến hóa của thế giới, ngay lúc các loại biến hóa vừa mới bắt đầu đã đứng ra duy trì trật tự trước tiên, cũng phong tỏa một số khu vực nguy hiểm.

Tin tức đang truyền bá lúc này chính là tin tức về một số khu vực nguy hiểm được dọn sạch, nguy hiểm được loại trừ.

Trừ điều đó ra, còn có một loạt phương án ứng đối, đang ra sân một cách đâu vào đấy.

Trên tổng thể cho người ta một loại cảm giác vững vàng, không hoảng không loạn. Loại cảm giác trầm ổn không nói ra được này khiến tâm tình vốn đang hoảng hốt của mọi người bắt đầu bình tĩnh lại.

Ngoài ra, trên tin tức còn đề cập, sắp tới sẽ tổ chức kiểm tra các bà mẹ đang mang thai, đăng ký tin tức mang thai đứa bé. Đứa bé ra đời trong một năm kế tiếp đoán chừng sẽ có chỗ đặc thù.

Lúc này, mẹ Tống lên tiếng hỏi: “Chỗ Thư Hàng, hôm qua ông gọi điện xác nhận rồi chứ?”

Ba Tống gật đầu nói: “Chỗ nó không thành vấn đề, nó và bạn cùng phòng đều rất an toàn, bảo chúng ta không cần lo lắng.”

Ba Tống vừa dứt lời, cửa phòng khách đã bị đẩy ra.

Sau đó, Tống Thư Hàng và cô gái xinh đẹp với phong cách khác biệt cùng tiến vào.

“Ba, mẹ, con về rồi đây.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười xán lạn.

Lúc nhìn thấy Tống Thư Hàng đột nhiên trở về, ba Tống đần mặt ra.

“Sao con lại về rồi?” Ba Tống hỏi: “Hôm qua ba gọi điện xác nhận với con, không phải con đang trong trường cùng bạn cùng phòng à?”

Làm sao sáng sớm đã xuất hiện trong nhà rồi?

“Ặc?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Sau đó hắn lập tức hiểu được…

Nhất định là thụ yêu Khinh Vũ.

Cô còn ở trường học sắm vai mình à? Rõ ràng lần trước mình đã nói với cô ấy muốn kết thúc thân phận sinh viên rồi mà.

“Ồ? Là Vũ Nhu Tử à, còn cô bé này là?” Mẹ Tống khác với ba Tống, bà nhìn đến hai người đẹp bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bà từng gặp Vũ Nhu Tử, chính là thiếu nữ lần trước gửi bản thân qua chuyển phát nhanh đến đây, chân cô gái này dài đến khiến người ta khó quên.

Thiếu nữ bên phải có phong cách khác biệt, hình như bà cũng có ấn tượng.

“Chào dì, chào chú.” Vũ Nhu Tử vẫy tay, lộ ra nụ cười mỉm tiêu chuẩn thục nữ Linh Điệp đảo.

“Vũ Nhu Tử thì ba mẹ đều biết rồi, đây là Tô Thị A Thập Lục.” Tống Thư Hàng dắt Tô Thị A Thập Lục, giới thiệu với mẹ Tống.

“Chào dì.” Tô Thị A Thập Lục thẹn thùng nói: “Chào chú.”

Tên cô gái này có hơi lạ, nhưng tên có thế nào cũng không sao, xinh đẹp là được. Mẹ Tống nhìn Tống Thư Hàng, lại nhìn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Đột nhiên, ánh mắt bà sáng lên.

Trong nháy mắt, trong đầu mẹ Tống đã tưởng tượng xong một bộ phim truyền hình yêu đương.

Hôm qua con trai còn ở trường học, hôm nay lại vội vàng dẫn hai cô gái về nhà, nhất định là xảy ra chuyện gì rồi!

Tiếp đó mẹ Tống lại liên tưởng đến việc mà tin tức nhắc đến trước đó: phía chính phủ đang tổ chức kiểm tra thân thể cho các bà mẹ đang mang thai, đăng ký đứa bé sẽ ra đời trong một năm tới.

Lẽ nào…

Mẹ Tống cảm thấy mình đã nhìn thấu chân tướng.

Nhưng không biết là thiếu nữ chân dài? Hay là cô gái nhỏ xinh này?

Mẹ Tống đầu tiên là nhiệt tình chiêu đãi Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục ngồi xuống nghỉ ngơi. Sau đó, bà lặng lẽ ngoắc Tống Thư Hàng: “Qua đây, Thư Hàng con qua đây.”

Tống Thư Hàng nghi hoặc đi tới bên cạnh mẹ Tống.

“Thành thật khai báo, gần đây có phải con tạo ra em bé rồi không?” Mẹ Tống hạ giọng hỏi.

Chương 2506: Cho nên rốt cuộc con cũng thừa nhận rồi?

Tống Thư Hàng không khỏi sửng sốt: (⊙? ⊙)

Nét sửng sốt này của hắn là chột dạ như sách giáo khoa vậy. Dù sao trong bụng hắn vừa tạo ra một em bé, mẹ Tống lại cực kỳ đột ngột, không cho hắn chút phòng bị đã nhắc đến chuyện này.

Cho nên xuất phát từ phản xạ có điều kiện, Tống Thư Hàng không khỏi sững sờ chốc lát.

Nếu không phải trong lòng hắn biết rất rõ độ ly kỳ của việc ‘bản thân mang thai’ này, cũng biết mẹ mình không thể tưởng tượng xa đến loại trình độ này. Suýt chút nữa hắn đã cho rằng giữa mẹ Tống và hắn có thần giao cách cảm rồi!

“Không thể nào, mẹ nghĩ nhiều rồi.” Sau khi Tống Thư Hàng hòa hoãn tinh thần lại thì thấp giọng nói.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đều đang ngồi trong phòng khách đấy, các cô đều là tu sĩ, thính lực tốt bội phần. Mẹ Tống kéo hắn nói nhỏ, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử trong phòng khách đều nghe thấy.

Mẹ Tống thở dài, dùng ánh mắt phức tạp nhìn con trai… Nếu con không tạo ra em bé, vậy chột dạ vừa rồi là sao đây?

Vừa rồi Tống Thư Hàng ngớ ra quá rõ ràng, cho nên dù mẹ Tống không có thuật đọc mặt thì cũng có thể đoán ra mùi vị bất thường trong đó.

“Nói đi, đừng che che đậy đậy nữa. Là Vũ Nhu Tử chân dài kia? Hay là Tô Thị A Thập Lục dẫn về lần này?” Mẹ Tống hạ thấp giọng hỏi lần nữa.

Bà và ba Tống thiên về loại hình khá bảo thủ ở phương diện này, không phản đối con mình nói chuyện yêu đương, nhưng hy vọng trước khi kết hôn, con mình sẽ không tạo em bé. Tốt nhất có thể giống bọn họ vậy, từ yêu đương đến kết hôn, một đường không rời không bỏ.

Nhưng nếu như… con trai bất cẩn tạo em bé mất rồi, vậy bà chỉ có thể hy vọng cố gắng hết sức tìm ra được một phương án mà phụ huynh hai bên đều có thể tiếp nhận, không thể trốn tránh trách nhiệm. Đến lúc đó phụ huynh nhà gái nổi điên, vậy hy vọng có thể gắng sức dùng thành ý để giảm bớt tức giận của đối phương.

Bây giờ bà chỉ lo là Tống Thư Hàng sợ phải chịu trách nhiệm, càng che giấu thì ngược lại càng làm lớn chuyện.

Tống Thư Hàng: "…"

Thấy con trai không nói lời nào, mẹ Tống thở dài bổ sung: "Nếu như con không nói nên lời, mẹ bèn tìm hai cô bé kia nói chyện. Hơn nữa, nếu con đã dẫn các cô ấy về nhà, trong lòng chắc đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đúng không?"

Lúc này Tống Thư Hàng run rẩy đến không nói ra lời.

Mẹ ơi, con nói mọi thứ đều là trùng hợp, mẹ có tin không?

Sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu hắn, bia đá đạo hữu bên hông hắn, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Xích Tiêu kiếm tâm ma trong cơ thể hắn, cùng với bạch long tỷ tỷ tàng hình trên cổ A Thập Lục ở nơi xa đều đã tiến vào hình thức cắn hạt dưa xem trò vui.

Sợi tóc ngố Sở các chủ dùng pháp thuật truyền âm quần thể cảm thán: [Mặc dù Thư Hàng không ngốc đến nổi nói thẳng chuyện bản thân mang thai với cha mẹ, nhưng cuối cùng tình tiết vẫn tiến vào phân đoạn này. Không thể không cảm thán sự kỳ diệu của vận mệnh.]

[Như vậy hiện tại, Bá Tống đạo hữu sẽ trả lời mẹ hắn như thế nào? Chúng ta cùng mỏi mắt mong chờ thôi nào!] Bia đá đạo hữu chuẩn bị quay lại một màn này, đến lúc đó sẽ gửi một bản copy cho chủ nhân Bạch U U và vị Bạch tiền bối hiện thế kia. Thân là pháp khí, nó rất tận trách.

Vũ Nhu Tử da đen trong cái bóng đột nhiên sáng mắt lên, truyền âm nhắc nhở: [Tống tiền bối, không phải ngươi muốn nhân cơ hội thẳng thắn chuyện 'tu chân' với ba mẹ ư? Ta cảm thấy đây là một cơ hội. Tống tiền bối, không bằng ngươi trực tiếp dùng ‘mang thai’ làm điểm khởi đầu, nói thẳng với ba mẹ, sau đó lại dẫn đến đề tài ‘tu chân’?]

“Suy nghĩ kỹ chưa?” Mẹ Tống nhìn đồng hồ đeo tay, hạ thấp giọng hỏi lần nữa.

Ba Tống trong phòng khách có thần giao cách cảm với vợ, ông bắt đầu chiêu đãi Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục nhiệt tình, còn cố ý đi pha lá trá mà Tống Thư Hàng để lại, đồng thời âm thầm chú ý thần sắc của hai thiếu nữ.

Vũ Nhu Tử cầm tách trà, nhấp nhẹ một hớp: “Là linh mạch bích trà.”

“Đúng, tên trà này là vậy đấy.” Ba Tống mỉm cười nói.

Vũ Nhu Tử đắc ý gật đầu nói: “Ừm… trà này hẳn là con sao.”

Cô từng tự tay sao một nhóm lá trà của linh mạch bích trà, sau đó lặng lẽ gửi cho Tống tiền bối một ít. Lá trà này uống vào có hương vị của khí hậu Linh Điệp đảo, cho nên hẳn là tự tay cô sao không sai được.

Tùy theo việc gieo trồng khác nhau, linh lực ẩn chứa trong linh mạch bích trà đương nhiên cũng sẽ có một tẹo khác biệt.

‘Không ngờ kỹ thuật sao trà của ta lại xuất sắc như thế.’ Vũ Nhu Tử lại nhấp một hớp trà rồi âm thầm ấn like cho mình. Cô cảm thấy kỹ thuật sao trà của mình đã đuổi kịp trình độ của phụ thân rồi!

Ba Tống nghe vậy, trong lòng hơi động, lá trà này lại do cô bé Vũ Nhu Tử tự tay sao ư?

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh chớp mắt.

Cô từng đưa Tống Thư Hàng một bình ích cốc đan lớn, nhưng không nghĩ đến chuyện chuẩn bị một ít linh vật mà người bình thường có thể dùng được cho người nhà của Tống Thư Hàng. Ở điểm này, quả thật cô không cân nhắc chu đáo.

Vì vậy, cô âm thầm ghi nhớ việc này.

Trở về cô sẽ suy nghĩ cẩn thận xem có thứ gì có thể sử dụng không, rồi gom góp một hơi đem tặng cho nhà Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô lặng lẽ xoay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Không chỉ vật trang sức trên người Tống Thư Hàng, kỳ thật A

Thập Lục cũng rất tò mò, kế tiếp Tống Thư Hàng sẽ trả lời thế nào.

…

…

Trong phòng bếp.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, trong lòng đã có quyết định.

Hắn cảm thấy đề nghị của Vũ Nhu Tử da đen rất hay. Nếu muốn thẳng thắn về chuyện tu chân với ba mẹ mình, như vậy bèn thừa cơ, một mạch thẳng thắn luôn đi.

Đương nhiên hắn không thể thật sự dùng chuyện mình mang thai làm điểm khởi đầu. Điểm khởi đầu này quá kích thích, ngay cả tu sĩ đều sẽ cảm thấy hoang đường.

Cho nên hẳn là hắn nên nói một chút về chuyện tu chân với ba mẹ, sau đó tuần tự mà tiến, nắm giữ chủ để trong tay mình. Sau khi nắm quyền chủ động đề tài câu chuyện, hắn sẽ từ từ giải thích chuyện mình lỡ mang thai với mẹ Tống.

Rất tốt, quyết định vậy đi! Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thấy con trai rốt cuộc quyết định xong, mẹ Tống kéo hắn vào phòng bếp.

“Về sớm như vậy, ăn sáng chưa đấy?” Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu trả lời: “Đã ăn ở Nho gia rồi ạ.”

“Khách sạn Ru gia ư? Tối qua mấy đứa ở cùng nhau à?” Mẹ Tống nhỏ giọng hỏi.

“Không, không phải khách sạn.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Để con giải thích chuyện này một lần từ đầu tới cuối nhé.”

“Được… mẹ chuẩn bị chút đồ ăn vặt. Con đứng cạnh mẹ kể đi.” Mẹ Tống nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Mẹ, thiên địa bên ngoài biến hóa, tin là mẹ cũng thấy đúng không?”

“Việc này liên quan gì tới chuyện mấy đứa mang thai?” Mẹ Tống hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Thật sự có chút quan hệ.”

Thiên địa bên ngoài biến hóa là do Thiên Đạo sụp đổ, mà nguyên nhân hắn mang thai cũng có liên quan đến Thiên Đạo, là do đạo khí mà Thiên Đạo để lại.

“Cho nên rốt cuộc con cũng thừa nhận chuyện mng thai rồi?” Mẹ Tống hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Bẫy, nơi này thế mà lại gài sẵn một cái bẫy.

“Nói đi, là cô bé nào?” Mẹ Tống xoa tay, hỏi.

Chủ đề, lại trở về điểm bắt đầu.

Chương 2507: Tống tiền bối, bắt đầu màn biểu diễn của ngươi đi

Vũ Nhu Tử uống trà trong phòng khách nhịn cười, nhịn rất vất vả. Tô Thị A Thập Lục cũng nâng tách trà lên, cúi đầu vểnh tai, lắng nghe đối thoại giữa hai mẹ con Tống Thư Hàng trong phòng bếp.

“Mặc dù là mang thai, nhưng không phải như trong tưởng tượng của mẹ đâu, vẫn nên để con giải thích với mẹ từng bước đi.” Tống Thư Hàng trong phòng bếp thở dài.

Mẹ Tống ghét bỏ nói: “Đừng phiền toái như vậy, con nói thẳng là ai là được. Gần đây tâm tính của mẹ trẻ đi nhiều, con khỏi phải sợ mẹ không chấp nhận được. Đừng dông dài như vậy, dù con miêu tả một quá trình dài thì mẹ cũng chả có hứng thú nghe đâu.”

Bất kể đổi thành người mẹ nào, nếu đứng ở góc độ hiện tại của mẹ Tống thì đều không có hứng thú nghe con trai mình nói nhảm.

Phim tình cảm của con trai có thể để sau này bổ sung, hiện tại bà chỉ muốn biết đáp án.

“Con sợ con nói thẳng quá trình, mẹ sẽ thật sự không chấp nhận được.” Tống Thư Hàng hỗ trợ lấy một ít nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, đưa cho mẹ.

Mẹ Tống nghe vậy nhíu mày.

Con trai dông dài như vậy cũng không chịu nói là tạo em bé với cô gái nào. Hơn nữa còn phòng hờ cho bà hết lần này đến lần khác, sợ bà không chấp nhận được sự thật.

Dựa theo mạch suy nghĩ này… dường như đáp án chỉ có một!

Đúng vậy, dùng mạch suy nghĩ của người bình thường để suy xét, đáp án đã được miêu tả sinh động.

“Thư Hàng, ở nước ta thì trùng hôn là phạm pháp đấy.” Mẹ

Tống nhíu mày nói. Nói thật, bà thật sự không chấp nhận được sự thật này.

Tống Thư Hàng nghệch mặt ra: “Hả? Cái gì?”

Mẹ Tống lặng lẽ nhìn hai cô gái trong phòng khách.

Dựa theo manh mối của con trai mà suy ra, đáp án chính là… cả hai đều có rồi.

Bà không ngờ con trai mình thay đổi lớn như vậy khi đi học. Không chỉ diện mạo thay đổi, tính cách cũng thay đổi lớn không kém.

[Phụt ~~] Sợi tóc ngố Sở các chủ nhịn không được, dùng chức năng truyền âm bật ra tiếng cười.

“Đợi đã, mẹ, mẹ đừng tưởng tượng quá lố như vậy được không?” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

Sau khi mẹ Tống sửng sốt thì lại thở phào nhẹ nhõm: “Không phải?”

Nếu như hai cô bé trong phòng khách đều mang thai, bà thật sự không biết phải xử lý như thế nào. Loại tình huống này, bà và ba Thư Hàng căn bản không cách nào dùng thành ý đi đối mặt với phụ huynh nhà gái.

“Đương nhiên không phải, Vũ Nhu Tử và A Thập Lục đều không mang thai.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Đều không có?” Mẹ Tống xoa huyệt thái dương: “Vậy ai mang thai?”

“Là con.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, tuyệt vọng đáp.

Có trời mới biết làm sao mà nói một hồi, chủ đề lại vẫn tiến triển đến một bước này?

Vốn kế hoạch của hắn là trước tiên dẫn mẹ Tống đến chủ đề ‘tu chân’, nắm quyền chủ động về trọng tâm câu chuyện, sau đó lại giải thích các loại đạo lý ‘bởi vì cho nên’, cuối cùng sau khi đã đệm xong lớp dự phòng tâm lý cho mẹ, lại thẳng thắn chuyện người đang mang thai là mình với bà.

Kết quả chủ đề căn bản không bị khống chế, một mạch tiến vùn vụt.

Một bụng kế hoạch của hắn, toàn bộ đều uổng công vô ích.

[Kết quả vẫn là đến một bước này.] Thân thể bạch long tỷ tỷ co quắp cả lại.

[Cho nên ngay từ đầu trực tiếp thẳng thắn không phải xong rồi sao?] Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Trong phòng bếp, hoàn toàn yên ắng.

Mẹ Tống: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

Sau một lúc lâu.

Mẹ Tống ngoáy lỗ tai: “Con vừa nói cái gì? Ai mang thai?”

“Là con, mẹ không nghe nhầm, là con, chính con.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

“Mẹ không nhớ mình sinh con gái.” Mẹ Tống nhìn con trai mình.

“Cho nên con mới nói mẹ chắc chắn sẽ không thể chấp nhận được.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Hiện tại, có muốn nghe con giải thích toàn bộ quá trình từ đầu tới đuôi với mẹ không?”

“Con chuyển giới à?” Thế mà mẹ Tống cũng bình tĩnh lại, bắt đầu dùng thường thức trong đầu mình để giải thích đáp án của con trai.

“Biến hóa của thế giới bên ngoài, tin rằng ba mẹ đều nhìn thấy đúng không.” Lần này Tống Thư Hàng không còn rơi vào tiết tấu trò chuyện của mẹ mình nữa, cưỡng ép đổi chủ đề, kéo vào tiết tấu của chính mình.

Mẹ Tống gật đầu: “Biến hóa của thế giới bên ngoài có liên quan tới con à?”

“Vâng, đại khái có một nửa là bởi vì con.” Tống Thư Hàng gật đầu. Lúc Thiên Đạo sụp đổ, chính là khi hắn giảng pháp lần thứ năm. Trước đó, quả cầu Thiên Đạo cắn nuốt nửa thân dưới còn lại của hắn. Sau đó, tèo luôn.

Mẹ Tống: “…”

Phải hình dung loại cảm giác này thế nào? Mẹ Tống cảm thấy mình không tiếp lời con trai được nữa, hôm nay không cách nào nói chuyện tiếp rồi.

“Biến hóa của thế giới bên ngoài, hẳn là cha mẹ cũng nghĩ đến, thế giới này tồn tại một vài điều ‘thần bí’ đúng không.” Tống Thư Hàng bắt đầu dựa theo tiết tấu của bản thân, từ cạn đến sâu, từ từ nói tiếp.

“Mà con, năm nay… nói đúng ra là năm ngoái đã tiếp xúc với những điều ‘thần bí’ này, gọi là thần bí về tu chân.” Lúc Tống Thư Hàng nói đến đây, không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc mình vừa vào nhóm Cửu Châu số 1, khóe miệng nhếch lên.

“Trên thực tế, linh mạch bích trà con để ở nhà, còn có ‘nước suối’ đặc thù cùng với gạo đặc thù tồn trữ trong nhà đều không phải vật phàm. Hẳn là mẹ và ba có thể cảm giác rõ ràng sự biến hóa của thân thể. Chỉ là cho tới nay, ba mẹ không nghĩ đến phương diện kia mà thôi.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Suối nguồn sự sống kéo dài tuổi thọ, linh mễ và linh mạch bích trà đều có thể cường hóa thể chất ở một mức độ nào đó. Loại hiệu quả này đã thể hiện trên người ba Tống và mẹ Tống.

Mẹ Tống: “…”

Lượng tin tức quá lớn, lớn đến nổi trong lúc nhất thời bà không biết nên nói gì mới tốt.

Nhưng mà, bà suy nghĩ kỹ lại thì bắt đầu thoáng có hơi tiếp nhận, bởi vì quả thực bà đã trẻ lại rất nhiều.

Tống Thư Hàng trước tiên dùng linh mễ, linh trà, suối nguồn sự sống âm thầm đặt nền tảng là một lựa chọn vô cùng chính xác. Sau khi có những nguyên tố này giảm xóc, mẹ Tống bắt đầu tiếp nhận dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng ngay cả như vậy, bây giờ bà vẫn có loại cảm giác ‘không chân thực’ như cũ, tựa như đang nằm mơ, bà đang trò chuyện với con trai trong mơ vậy.

“Tiếp theo, nói miệng không bằng chứng. Con chuẩn bị cho ba mẹ xem một số chứng cứ. Sở tiền bối, giúp ta bố trí một kết giới ở nhà ta được chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Ừm, đã bố trí ổn thỏa từ lâu rồi.

Mẹ Tống kinh ngạc nhìn sợi tóc trên đỉnh đầu con trai mình. Suy nghĩ chốc lát, bà hỏi: “Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng không phải người bình thường à?”

Trước kia bà không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nếu nghĩ xa hơn… tên của hai cô gái này không giống với phong cách của người bình thường.

Trái tim lớn của Tống Thư Hàng rất có thể được di truyền từ mẹ mình.

Hiện tại mẹ Tống còn có loại cảm giác mộng ảo, nhưng đầu óc bà đã bắt đầu tỉnh táo phân tích một vài tin tức, chí ít là không đứng máy.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nói: “Đến phòng khách đi mẹ, con trực tiếp biểu diễn vài thứ cho mẹ với ba xem cùng luôn.”

“Chờ chút.” Sở tóc ngố lên tiếng: “Không phải ngươi muốn dùng Chưởng Tâm Lôi đó chứ? Nếu như muốn dùng Chưởng Tâm Lôi, ta phải bổ sung chút nhân tố phòng ngự nữa.”

Chưởng Tâm Lôi của Tống Thư Hàng là ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố’, thể tích to lớn vô cùng. Nếu thi triển trong phòng, Sở các chủ phải bổ sung thêm pháp thuật hệ không gian.

“Đương nhiên không dùng.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi đi vào phòng khách với mẹ Tống.

Mẹ Tống, ba Tống ngồi một hàng.

Tống Thư Hàng đứng trước ti vi.

“Tống tiền bối, bắt đầu màn biểu diễn của ngươi đi.” Vũ Nhu Tử hai tay chống cằm, cười hì hì nói.

Chương 2508: Không có so sánh sẽ không có đau thương

Vũ Nhu Tử trông có vẻ tung tăng nhảy nhót.

Tô Thị A Thập Lục mười ngón đan xen đặt trên đùi, có chút khẩn trương.

Mà trạng thái của mẹ Tống bên cạnh lúc này đã hoàn toàn dựa vào trái tim lớn của bà chống đỡ. Mặt khác, trong đầu bà còn đang khổ sở suy nghĩ chủ đề liên quan đến việc mang thai quanh quẩn mãi không ra. Thân làm mẹ, quả nhiên bà càng để ý đến việc này hơn.

Ba Tống lại trông có vẻ nghi hoặc, cùng ngồi bên cạnh bà xã. Ông không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa bà xã và con trai trước đó, không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng lúc nhìn thấy Tống Thư Hàng trịnh trọng đứng trước ti vi, ông bèn đoán ra con trai muốn biểu diễn chút gì đó.

Chẳng biết tại sao, ba Tống đột nhiên có loại dự cảm đau gan.

Càng khiến ông đau gan hơn so với lần trước con trai lái máy kéo có tay cầm về nhà.

Ba Tống âm thầm sờ lên lồng ngực mình, đang suy xét có nên đi lấy chút thuốc gì đó trị đúng bệnh, nuốt vào dự phòng trước hay không?

“Như vậy, trước tiên biểu diễn cái gì mới tốt đây?” Tống Thư Hàng nói.

Bia đá đạo hữu: “Biểu diễn đại cái gì đi, kỳ thật ngươi không có gì hay để biểu diễn cả, pháp thuật bây giờ của ngươi tới tới lui lui cũng chỉ có mấy cái đấy thôi.”

Ba Tống không khỏi nhìn về phía tấm bia nhỏ treo bên hông con trai. Đây là thiết bị AI ngữ âm kiểu mới à? AI này cao cấp đến vậy ư?

Sợi tóc ngố Sở các chủ nói: “Phương diện lôi pháp, trừ Chưởng Tâm Lôi ra, ngươi còn có Ngũ Lôi Oanh Đỉnh chưa luyện xong đấy.

Mà Ngũ Lôi Oanh Đỉnh không thích hợp biểu diễn trong nhà.”

“Ta còn biết sung điện thuật.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Sợi tóc ngố Sở các chủ khinh thường nói: “Đừng bẽ mặt thế! Ngươi lấy pháp thuật nhỏ kia ra sạc điện thoại cho ba mẹ ngươi à?”

Ba Tống nhìn về phía sợi tóc ngố trên đỉnh đầu con trai lần nữa: “…”

Nếu như nói vật trang sức bia đá nhỏ có thể là thiết bị AI ngữ âm có IQ cao, vậy sợi tóc này lại xem là gì đây? Dây anten?

Dự cảm bất an trong lòng ba Tống càng mãnh liệt hơn, ông quay đầu nhìn bà xã bên cạnh.

Bà xã duỗi tay nắm lấy tay ông, mười ngón đan xen với ông: “Thế giới bên ngoài đang biến hóa, cho nên tâm tư chúng ta nên rộng một chút.”

Ba Tống nắm chặt lấy tay ngọc của bà xã, ngay cả triệu chứng đau gan dường như cũng trấn tĩnh lại.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Tóm lại… trước tiên ta cứ nhanh chóng biểu diễn hết mấy pháp thuật nhỏ ta biết một lần nhé?”

Dứt lời, đầu tiên hắn phun nhẹ ra một hơi, kỹ năng tiêu chuẩn giảng pháp thấp nhất ‘thiệt xán liên hoa’ kích hoạt.

Từng đóa sen trắng xinh đẹp bỗng dưng hiện ra, lơ lửng trên không, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, khiến lưỡi người ta tiết nước bọt.

Niệm lực của Tống Thư Hàng khẽ động, duỗi tay quét qua một cái, cool ngầu đưa từng đóa sen trắng đến trước mặt ba mẹ, Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, Vũ Nhu Tử.

“Bốp bốp bốp!” Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng vỗ tay.

Ba Tống đần mặt nhận lấy hoa sen trắng rơi từ không trung xuống.

“Ăn được đấy.” Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Ba Tống: “Cái gì?”

“Hoa sen trắng này ăn được ạ.” Tô Thị A Thập Lục cầm hoa sen trắng như cầm kẹo que rồi liếm nhẹ một cái.

Ba Tống cầm hoa sen trắng, ngẩng đầu nhìn về phía con trai.

[Cho nên đây là phát triển quái quỷ gì vậy? Làm ảo thuật? Chờ chút… Vừa rồi bà xã nói thế giới bên ngoài đang biến hóa, chẳng lẽ trên người Thư Hàng cũng xảy ra dị biến?]

Chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy.

Thế giới biến hóa, ba Tống không phải chưa từng xem các phim khoa học viễn tưởng, ma thuật như loài người đột biến gen mới, người có siêu năng lực được sinh ra, vân vân.

“Tiếp theo là cái này.” Tống Thư Hàng nhấc chân, bước một bước trong hư không.

Sau đó, có một đóa sen đen trong suốt như thủy tinh bỗng nhiên xuất hiện dưới chân hắn, ‘bộ bộ sinh liên’ tuyệt đối là năng lực giả ngầu rất cao! Dù giá trị nhan sắc chỉ có 5 điểm, nhưng sau khi phối hợp với ‘bộ bộ sinh liên’ thì có thể thu hoạch được đánh giá chừng 7 điểm.

“Bộ bộ sinh liên của Tống tiền bối quả nhiên vẫn đẹp mắt như vậy.” Vũ Nhu Tử hâm mộ nói, kỳ thật cô đã thèm muốn thiên phú này của Tống Thư Hàng từ lâu, đáng tiếc loại pháp thuật thần thông này không phải muốn là có được.

Sau khi ba Tống suy nghĩ chốc lát thì chỉ vào hoa sen đen của Tống Thư Hàng, nhỏ giọng hỏi: “A Thập Lục, cái này ăn được không?”

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt, đáp: “Cái này hẳn là… không được ạ?”

Dù sao đây là hoa sen Thư Hàng giẫm dưới chân…

Ba Tống cắn hoa sen trắng trong tay, lẳng lặng gật đầu: “Thì ra là thế, chú cũng hiểu sương sương rồi.”

“Chú hiểu được cái gì rồi ạ?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Thư Hàng, con là người siêu năng lực hệ hoa sen đúng không?” Miệng ba Tống nói ra suy đoán mà ngay cả bản thân ông cũng cảm thấy rất hoang đường. Người dị năng gì đó, theo lý thuyết thì hẳn chỉ xuất hiện trong phim ảnh.

Nhưng vấn đề là con trai mình biểu diễn dị năng hoa sen trước mặt mọi người.

[Có lẽ bây giờ mình còn đang trong mơ, vẫn chưa tỉnh lại chăng? Hoặc có lẽ bây giờ vẫn là cuối năm 2019, mình mơ một giấc mơ thú vị vào đêm giao thừa? Cho nên, 2020 vừa đến, thế giới bên ngoài đang biến hóa, con trai cũng thành người dị năng.]

Bạch long tỷ tỷ: “Ha ha ha ha, người dị năng hệ sen. Quyết định rồi, Thư Hàng, lần sau lúc ngươi hiển thánh thì cứ lấy tên Bá Liên đi!”

Tống Thư Hàng chân đạp hoa sen đen lơ lửng trên không trung: “…”

Hắn không khỏi hồi tưởng lại ngày thế giới quan của mình sụp đổ khi chân chính tiếp xúc với thế giới tu chân bởi vì Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục.

“Không phải người dị năng.” Mẹ Tống gắng gượng duy trì trái tim lớn, nói: “Là tu chân.”

Ba Tống: “? ? ?”

“Đúng, là tu chân.” Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu, tiếp đó… mặc kệ ba mẹ có thể tiếp nhận hay không, hắn sẽ chân chính thể hiện thủ đoạn của tu sĩ!

Chủ động giả ngầu trước mặt ba mẹ, giả xong còn không cần trốn, ngẫm lại thì thấy kích thích thật đấy.

Dứt lời, Tống Thư Hàng chỉ tay một cái, một đôi bảo đao sắc bén chui ra từ trong đan điền của hắn, lơ lửng bên cạnh hắn, vận chuyển linh hoạt: “Đây là ngự đao thuật trong ngự đao phi hành.”

Lúc này, mẹ Tống đột nhiên hỏi: “Không phải ngự kiếm thuật à?”

“Đâm tim rồi, mẹ thân ái ơi. Con là con ruột của mẹ thật ư?” Tim của Tống Thư Hàng chực tan nát

“Dì, Tống tiền bối không có thiên phú ngự kiếm. Nhưng thiên phú đao pháp của hắn rất tốt.” Vũ Nhu Tử bên cạnh giải thích: “Ngự kiếm thuật thì con biết này.”

Dứt lời, Vũ Nhu Tử há mồm phun một cái, một luồng kiếm mang lóe lên từ trong miệng cô.

Kiếm mang hóa thành một thanh trường kiếm xinh đẹp, bên trên có hoa văn hình bươm bướm. Lúc trường kiếm phi hành, bên cạnh còn hiện lên ánh sáng pháp thuật lóa mắt của Linh Điệp đảo, cánh bướm vỗ như ẩn như hiện, vừa xinh đẹp lại cool ngầu.

“Bốp bốp bốp!” Ba Tống và mẹ Tống cũng nhau vỗ tay.

Đẹp thật! Ngự kiếm thuật này của Vũ Nhu Tử mới thật sự có được khí chất của ‘tiên thuật’.

Bọn họ nhìn ngự kiếm thuật tuyệt đẹp của Vũ Nhu Tử, lại quay đầu nhìn ngự đao thuật của con trai. Không cần phải nói, ngự đao thuật của Tống Thư Hàng đã bị đánh bại hoàn toàn trên mặt thị giác.

“A Thập Lục, con cũng biết loại pháp thuật này à?” Ba Tống nắm tay nhỏ của mẹ Tống lần nữa.

“Con cũng thuộc hệ đao đạo.” Tô Thị A Thập Lục dứt lời, duỗi tay về trước khẽ nắm.

Ngay sau đó, một cây ô giấy dầu phong cách cổ xưa xuất hiện trong tay A Thập Lục.

A Thập Lục nắm lấy cán ô, kéo nhẹ một cái, một lưỡi đao thẳng lấp lóe hàn quang được rút ra từ trong ô.

Sau khi pháp khí bản mệnh đoản đao của cô được ‘thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ của Tống Thư Hàng tưới nhuần thì đã thành công tiến hóa, kết hợp với họa đạo của cô, sinh ra tư thái ô đao như bây giờ.

Sau đó, tay nhỏ của A Thập Lục lật lưỡi đao xuống dưới, cô khẽ buông tay, lưỡi đao thẳng xinh đẹp này lơ lửng trên không, lấy thân đao làm trung tâm, một bộ tranh phong cảnh sơn thủy khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ phòng khách.

‘Bốp bốp bốp!’ Ba Tống và mẹ Tống vỗ tay thật mạnh.

Mặc dù đại não vẫn chưa hoàn toàn phản ứng lại, có lẽ còn muốn kháng cự loại khái niệm hoang đường như ‘tu chân’ theo bản năng. Nhưng ba Tống và mẹ Tống đã thành công bị ngự kiếm, ngự đao thuật của Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục thuyết phục.

Chương 2509: Phiền não hạnh phúc của mẹ Tống

Đến lúc này, mẹ Tống đã gần như tiếp nhận thiết lập ‘tu chân’ mà con trai nói. Đương nhiên quá trình tiếp nhận này cũng không phải trực tiếp tiếp nhận hoàn toàn ngay lập tức, mà cần một thời kỳ thích ứng. Tựa như lắp ráp một trình tự vậy, cần đi từ một phần trăm đến một trăm phần trăm.

Trên phương diện này không thể bỏ qua công lao của trái tim lớn mà bà di truyền cho Tống Thư Hàng.

So với mẹ Tống, năng lực tiếp nhận ở phương diện này của ba Tống tương đối kém.

Nhưng mà, bà xã bên cạnh đã trưng ra vẻ mặt bình tĩnh bắt đầu tiếp nhận con trai và loại khái niệm tu chân này, nếu như ông biểu hiện ra tâm tình không thể nào chấp nhận được, kinh hoảng lo sợ vân vân thì chẳng phải rất mất mặt ư?

Cho nên, ba Tống nắm chặt lấy tay nhỏ của mẹ Tống, mặc kệ đại não có tiếp thu được hay không, dù sao thân thể tiếp nhận loại khái niệm này trước rồi nói. Trở về lại để thân thể phản hồi khái niệm này cho đại não, suy nghĩ cẩn thận, suy xét xem rốt cuộc đây là hiện thực hay là mộng?

Sau khi nghĩ như vậy, lúc đối mặt với thủ pháp ngự kiếm của Vũ Nhu Tử và ngự đao của Tô Thị A Thập Lục, ba Tống cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

Thậm chí trong trạng thái ‘chưa thông qua đầu óc’, ông còn có thể quay đầu nhìn về phía con trai: “Thư Hàng, trừ ngự đao ra, con còn thủ đoạn gì khác không?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Kỳ thực, thiên phú đao pháp của Thư Hàng rất mạnh. Nhưng đao pháp của hắn không thích hợp để biểu diễn, vừa ra tay sẽ hủy thiên diệt địa, cũng không thi triển trong nhà được.” Sau khi đút lại đao vào ô, Tô Thị A Thập Lục bắt đầu lấy điểm cho Tống Thư

Hàng.

“Hủy thiên diệt địa?” Mẹ Tống nhìn song đao đang xoay tròn bên cạnh con trai mình, cố gắng bắt đầu tưởng tượng. Nói thật, không phải bà là mẹ ghẻ, chỉ là bà thật sự không cách nào tưởng tượng con trai mình phải làm sao để ‘hủy thiên diệt địa’.

Quá khảo nghiệm năng lực tưởng tượng của bà.

Chuyện này cũng không còn cách nào, hồi đầu năm ngoái, con trai nhà mình vẫn là một sinh viên đại học bình thường. Vừa qua năm nay thôi, lại lập tức cho bà biết con trai ngốc nhà mình có thể hủy thiên diệt địa, là mẹ đều rất khó tiếp nhận loại thiết lập này.

Nhưng mà, mẹ Tống híp mắt nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Cô bé này, có triển vọng.

Thân là người từng trải, đương nhiên bà có thể nhìn ra được cô bé này bảo vệ con trai ngốc nhà mình khắp nơi.

Nhưng mà… cô bé Vũ Nhu Tử bên cạnh mặc dù thoạt nhìn thì như đang trong trạng thái tung tăng vui vẻ, nhưng trước đó dường như cô cũng vô tình hay cố ý giải vây cho con trai.

Hai cô gái đều rất xuất sắc, hơn nữa lại đẹp theo hai phong cách khác biệt, trong lòng mẹ Tống dâng lên một loại phiền não hạnh phúc.

“Mẹ, vẻ mặt không tin này của mẹ quá rõ ràng rồi, ‘bị động đọc mặt’ kia của con nhất định là mẹ di truyền.” Tống Thư Hàng thở dài nói: “Kỳ thật hiện tại con cũng xem như có chút danh tiếng trong tu chân giới. Chư thiên vạn giới, báo ra đạo hiệu Bá Tống cũng có thể chấn nhiếp một ít hạng giá áo túi cơm.”

“Bá Tống là cái quỷ gì?” Lúc ba Tống nghe được cái tên này, bản năng cảm thấy từng đợt xấu hổ.

“Đây là thánh hào, sau khi Huyền Thánh bát phẩm nhân tiền hiển thánh thì lấy được thánh hào. Cũng là một loại biểu tượng cấp bậc cảnh giới trong tu chân.” Tô Thị A Thập Lục phối hợp giải thích.

Mẹ Tống gật đầu hỏi: “Vậy Vũ Nhu Tử và A Thập Lục, các con là cảnh giới gì?”

Trong lúc trò chuyện với A Thập Lục, bà và ba Tống thu được càng nhiều tin tức về 'tu chân'.

"Hiện nay con và Vũ Nhu Tử đều là cảnh giới ngũ phẩm." Tô Thị A Thập Lục giải thích.

Ba Tống gật đầu: "Thì ra là thế, thảo nào ngự đao thuật của Thư Hàng mờ nhạt như thế, thì ra là kém các con ba cấp."

Trong lòng phần lớn người trong nước, phân biệt đẳng cấp, số lượng càng lớn thì hẳn là phẩm giai càng nhỏ. Dù sao từ cổ đại lưu truyền cửu phẩm là quan tép riu, nhất phẩm là đại tướng quân.

Thư Hàng bát phẩm, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lại là ngũ phẩm, vậy khẳng định A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lợi hại hơn mới đúng.

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: "Chú ơi chú hiểu lầm rồi, đẳng cấp của tu sĩ không phải tính như vậy. Đẳng cấp tu sĩ, Trúc Cơ nhất phẩm, Kiếp Tiên cửu phẩm. Tống tiền bối Huyền Thánh bát phẩm là gần với cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm."

Trên thực tế, lúc ban đầu, giới tu sĩ không có khái niệm mấy phẩm. Mà dựa theo các loại tiêu chí Trúc Cơ, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Kim Đan, Nguyên Anh để phân chia cảnh giới. Khái niệm phẩm giai hẳn là lúc gần thời đại viễn cổ mới bắt đầu chính thức lưu hành.

Ba Tống: "…"

Ông nhìn con trai mình lần nữa với vẻ mặt không dám tin.

"Xem ra nếu con không lộ ra bản lĩnh, thật sự sẽ bị cha mẹ xem thường." Tống Thư Hàng cool ngầu nhảy xuống khỏi hoa sen đen, sau đó bày ra tư thế, chuẩn bị thi triển Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Lúc hắn bắt đầu phát công, sau lưng hiện lên ánh sáng công đức xán lạn.

Mỹ nhân rắn công đức mở rộng hai tay, bày ra tư thế bạch hạc giương cánh, chóp đuôi phân nhánh, thân thể nghiêng về bên trái, cố gắng bày ra bộ dáng 'kim kê độc lập': "Đến lúc biểu diễn kỹ thuật chân chính rồi!" Tống Thư Hàng giọng one.

Tạo Hóa Tiên Tử bày ra tư thế bạch hạt giương cánh + kim kê độc lập tiêu chuẩn, đứng ở vị trí trung tâm: "Thỉnh thoảng cũng cho ta nói một câu thoại với chứ!" Tống Thư Hàng giọng two.

Vũ Nhu Tử da đen cuối cùng chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng, bày ra tư thế tương tự hai vị tiền bối, thân thể hơi nghiêng về bên phải. Dưới lực lượng trấn áp của mỹ nhân rắn công đức, nếu cô hiện thân thời gian không dài thì có thể tránh ảnh hưởng đến cảm xúc của người bình thường.

Cô không có lời kịch thích hợp, cũng may Tạo Hóa Tiên Tử lâm thời tặng cho cô đoạn 'audio' đã được ghi âm tốt, Vũ Nhu Tử da đen chỉ cần chọt nhẹ một cái là lập tức phát đoạn audio ra.

"Ta nghĩ, hoặc là… có thể… biết đâu… Ta cần một que, thử thai?" Giọng Tống Thư Hàng vang lên lần nữa.

Ba Tống: "…"

Mẹ Tống: "…"

Tống Thư Hàng: "…"

Người một nhà, chính là chỉnh chỉnh tề tề như thế đấy.

Sau một lúc lâu, ba Tống hỏi: "Ba cô gái này là hiệu quả pháp thuật à?"

"Không, là vật trang sức." Bạch long tỷ tỷ trên cổ Tô Thị A Thập Lục phát ra tiếng, nhưng cô cũng không hiện thân.

"Cô gái màu đen bên phải trông giống Vũ Nhu Tử nhỉ?" Mẹ Tống mắt sắc.

Vũ Nhu Tử đắc ý nói: "Vâng, đó là tâm ma của con."

[Ngay cả tâm của mình cũng đặt trên người Thư Hàng? Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử mới là người triển vọng kia?] Mẹ Tống lại không khỏi nhìn Vũ Nhu Tử nhiều thêm chút.

Ba Tống xoa cằm nói: "Vậy A Thập Lục có tâm ma trên người Thư Hàng không?"

Tô Thị A Thập Lục khẽ lắc đầu, trong lòng khó tránh có chút mất mát.

Lúc này, Tống Thư Hàng cười nói: "Tâm ma của A Thập Lục không có trên người con, nhưng kỳ thật trên người con cũng có thứ liên quan đến cô ấy… Chỉ là tính cách không được tốt cho lắm."

Mẹ Tống: "? ? ?"

Tống Thư Hàng vỗ tay.

Roẹt ~

Bên cạnh hắn hiện lên một ngọn lửa.

Trong ngọn lửa có một ‘Đại Thập Lục’ phiên bản cao lớn hiện thân.

Sau khi Đại Thập Lục hiện thân, đầu tiên là nhìn bốn phía, nhìn thấy ngồi dáng hàng phía trước lần lượt là ba mẹ Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, cùng với… Tô Thị A Thập Lục.

Lúc nhìn thấy A Thập Lục, ánh mắt cô sáng lên.

Nhưng cô chưa kịp có hành động, Tống Thư Hàng lại vỗ tay, ‘Đại Thập Lục’ không cam lòng mà tiêu tán.

Mẹ Tống lại không khỏi nhìn Tô Thị A Thập Lục nhiều hơn chút, kết hợp với dáng vẻ của Đại Thập Lục, âm thầm gật đầu.

“Được rồi, xem đến đây, hẳn là mẹ và ba con ít nhiều có thể tiếp nhận một vài thiết lập tu chân rồi.” Mẹ Tống gật đầu nói.

“Chờ chút, mẹ. Con còn chưa lộ bản lĩnh thật sự mà.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Ba Tống xua tay nói: “Không cần, trong lòng ba mẹ đã có cân nhắc. Mặc khác, cho ba mẹ thời gian tiêu hóa nội dung vừa rồi A Thập Lục và Vũ Nhu Tử giải thích cho ba mẹ. Con không cần lộ bản lĩnh, dù sao đã đạt được mục đích của con rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thật khó chịu, để con bộc lộ tài năng đi, để con chân chính bộc lộ tài năng đi!

Chương 2510: Muốn thu xếp đàng hoàng cho người nhà

Ba Tống nói vô cùng có lý, sở dĩ Tống Thư Hàng muốn ‘bộc lộ tài năng’ trước mặt người nhà, mục đích chủ yếu chính là vì để người nhà tin vào sự tồn tại của ‘tu chân’.

Hiện tại, ba Tống và mẹ Tống đã tiến vào quá trình ‘tin tưởng’. Thân thể bọn họ đã tận tâm tận lực phản hồi tin tức ‘tu chân thật sự tồn tại’, đại não cũng đang thong thả đọc hiểu để xác định tin tức này.

Kể từ đó, Tống Thư Hàng có ‘bộc lộ tài năng’ nữa cũng chẳng cần thiết chút nào.

Thậm chí, nếu như Tống Thư Hàng tiếp tục cưỡng ép bộc lộ tài năng thì sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng cho đại não của ba Tống, mẹ Tống. Lúc này, cái bọn họ cần không phải là càng nhiều chứng cứ, mà là cho bọn họ một ít thời gian để bọn họ tiêu hóa cẩn thận, tỉnh táo suy xét.

Sợi tóc ngố Sở các chủ đồng ý: “Ăn một hơi không mập được, Thư Hàng, ba mẹ ngươi đã bắt đầu tiếp nhận, vậy cho bọn họ chút thời gian để tiêu hóa đi. Ngươi cứ yên tĩnh ở bên cạnh, chờ khi ba mẹ ngươi có gì nghi hoặc, ngươi lại giải thích giúp bọn họ.”

Trái tim rục rịch muốn biểu diễn của Tống Thư Hàng đành phải tạm thời áp chế.

Một lát sau…

Ba Tống và mẹ Tống sóng vai ngồi dựa vào ghế sô pha.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục ngồi bên cạnh mẹ Tống.

Tống Thư Hàng chen đến bên cạnh ba Tống.

Đuôi mỹ nhân rắn công đức cuộn lại, ‘ngồi’ đối diện bàn trà, ánh mắt trông ngóng ‘hoa sen trắng’ trên bàn trà.

Tạo Hóa Tiên Tử thì đi tới đi lui sau ghế sô pha, cũng không biết cô đang làm gì.

Vũ Nhu Tử da đen lo lắng sẽ ảnh hưởng đến ba mẹ Tống nên hiện thân xong bèn lặng lẽ ẩn nấp vào trong cái bóng của Tống Thư Hàng.

“Đột nhiên cảm thấy náo nhiệt hơn hẳn.” mẹ Tống nói… Mặt khác, bà rốt cuộc chú ý tới một việc, pháp thuật mà con trai biến ra toàn là các cô gái. Ngay cả sợi tóc trên đỉnh đầu cũng phát ra giọng nữ êm tai.

Việc này hình như không phải chuyện xấu, nhưng cũng không phải chuyện tốt. Mẹ Tống âm thầm liếc Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Ba Tống dụi mắt nhìn đuôi của mỹ nhân rắn công đức: “Quả nhiên không phải đang nằm mơ.”

“Ba, đừng kháng cự thực tế.” Tống Thư Hàng an ủi. Hôm nay, thế giới quan của ba mẹ cũng sụp đổ theo hắn.

Sụp một mình không bằng sụp cả đám.

Hắn đã muốn làm việc này từ lâu rồi, hiện tại rốt cuộc có cơ hội làm được, siêu hăng hái.

“A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, các con tiếp xúc với tu chân từ nhỏ à?” Mẹ Tống suy nghĩ chốc lát rồi bắt đầu dò hỏi.

“Vâng, con là thành viên của thế gia tu chân Thiên Hà Tô Thị.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu đáp.

“Con là thành viên của Linh Điệp đảo, Linh Điệp đảo của bọn con là một tiên đảo hải ngoại có hoàn cảnh rất tốt. Kỳ thật ngay từ đầu, con còn định bảo Tống tiền bối theo con đến Linh Điệp đảo tu luyện nữa đấy.” Vũ Nhu Tử cười nói.

[Theo đến Linh Điệp đảo tu luyện?] Mẹ Tống cảm thấy trong này có chuyện gì đó.

Tô Thị A Thập Lục nghe đến đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. Cô đã từng mời Thư Hàng gia nhập Thiên Hà Tô Thị, nhưng bình thường Thiên Hà Tô Thị không nhận người ngoài, cho nên phương pháp cô mời khá đặc biệt. Loại phương pháp mời mọc này, lúc này cô ngượng ngùng nói với mẹ Tống.

“A Thập Lục cũng từng mời Thư Hàng à?” Mẹ Tống nhìn thấy A Thập Lục đột nhiên đỏ bừng mặt, trong lòng khẽ động, cảm thấy bên này cũng có triển vọng.

“Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng bên cạnh đột nhiên phóng khoáng cười to.

Trong tiếng cười phóng khoáng lại không che giấu được một loại mùi vị chột dạ.

“Cười dở hơi như thế làm chi?” Mẹ Tống duỗi tay qua người ba Tống, vỗ mạnh vào đùi Tống Thư Hàng: “Đừng phá đám!” Đồng thời, trong lòng bà cũng hiểu được Tô Thị A Thập Lục quả nhiên cũng từng mời con trai mình, hơn nữa có thể câu chuyện trong này càng có chiều sâu hơn.

Boong ~~

Lúc bàn tay mẹ Tống vỗ lên đùi Tống Thư Hàng thì phát ra âm thanh của chiếc chuông lớn bị gõ.

Âm thanh kéo dài, êm tai.

Mẹ Tống nhíu mày: “? ? ?”

“Con lót tấm sắt vào chân à?” Ngay cả tay bà cũng vỗ đến phát đau rồi này.

“Không có, mẹ đừng hiểu lầm.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa nói: “Đây là thần công hộ thể của con, con tu luyện Cương Thủ biến dị, Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công cùng với Thể Lỏng Kim Thân Quyết vừa mới thêm vào. Cho nên kỳ thật thân thể con bây giờ còn cứng hơn tấm sắt nhiều.”

Nào chỉ cứng hơn tấm sắt nhiều, độ cứng của tấm sắt xách dép cho da mặt Tống Thư Hàng cũng không xứng!

Sợi tóc ngố Sở các chủ nhịn không được nói: “Ngươi thật lợi hại.”

“Toàn thân đều như vậy à?” Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vâng, trên cơ bản thì cấp bậc phòng ngự đều là loại mức độ này. Có một vài chỗ sẽ cứng hơn chút xíu.”

Mẹ Tống không tin, duỗi tay véo lên cánh tay Tống Thư Hàng.

Lúc bà duỗi tay véo cơ bắp trên cánh tay Tống Thư Hàng lại chỉ cảm thấy tựa như đang véo cánh tay người sắt do sắt thép đúc thành vậy.

“Bây giờ thì mẹ tin rồi chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Mẹ Tống có chút lo lắng nói: “Con như vậy lỡ bệnh rồi làm sao chích thuốc?”

Trên thế giới này còn kim tiêm nào có thể đâm vào thân thể Tống Thư Hàng ư?

Lỡ như phải phẫu thuật thì làm sao đây? Làm sao mổ được thân thể bằng sắt này? Cưa điện à?

Vũ Nhu Tử an ủi: “Dì ơi dì không cần lo lắng, tu sĩ bị bệnh thì đương nhiên là có phương pháp trị liệu của tu sĩ.”

“Cũng đúng, trong lúc nhất thời dì còn chưa hoàn toàn thích ứng được.” Mẹ Tống xoa mi tâm.

Con trai luyện cho toàn thân nó thành cục sắt rồi, vậy tương lai một nửa kia của nó có thể chịu được ư?

Mẹ Tống nhìn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bên cạnh, hai cô bé da mịn thịt mềm… đau đầu.

Không chuyện gì làm lại đi biến thân thể mình thành cục sắt làm chi không biết?

Mẹ Tống nghĩ tới đây lại hờn dỗi vỗ lên cánh tay Tống Thư Hàng một cái.

Đáng ghét là, thứ bị đau là tay bà.

Ba Tống vội xoa bàn tay bà xã, đề nghị: “Đừng dùng tay, lát nữa dùng thước đập, như vậy sẽ không cấn tay.”

“Ba, con có phải con ruột không?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Nói việc chính… Thư Hàng hôm nay con thẳng thắn chuyện ‘tu chân’ với ba mẹ có phải là vì có hành động kế tiếp không?” Ba Tống lên tiếng hỏi.

Thế giới quan của ông đã gần như sụp đổ cả rồi, bắt đầu quá trình tái tạo lại.

“Đúng vậy, con muốn mượn ‘thiên địa dị biến’ này, nhân cơ hội nói thẳng chuyện tu chân với ba mẹ, như vậy ba mẹ cũng dễ tiếp nhận hơn một chút. Sau đó, con muốn chuyển ba mẹ đến thế giới Kim Liên của Nho gia. Một thời gian nữa, e rằng chư thiên vạn giới sẽ hỗn loạn bất ổn một thời gian. Sau khi chuyển ba mẹ đến thế giới Kim Liên của Nho gia thì con cũng có thể yên tâm phần nào.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Cũng chính là chuyển nhà à? Ba mẹ phải chuyển đi bao lâu?” Mẹ Tống cố gắng hết sức để mình tỉnh táo lại, hỏi.

“Mau thì mười năm tám năm, lâu thì… có thể trăm năm, nghìn năm cũng nên.” Tống Thư Hàng đáp.

Ba Tống duỗi tay nói: “Trăm năm? Nghìn năm?”

“Vâng, mặc dù tạm thời không cách nào giải quyết vấn đề tu luyện cho ba mẹ, nhưng bằng vào khả năng hiện giờ của con, kéo dài nghìn năm tuổi thọ cho ba mẹ là không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Ba Tống: “…”

Đúng vậy, tu chân cũng xuất hiện rồi, kéo dài tuổi thọ hiển nhiên là tiêu chuẩn thấp nhất.

“Lúc nào dọn nhà?” Mẹ Tống hỏi.

“Con đã xin Nho gia một số lượng nhất định… Cho nên nếu như ba mẹ cảm thấy cần thiết, mấy ngày này chúng ta có thể dẫn theo vài người thân tiến vào cư trú ở Nho gia.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắn nói với Vũ Nhu Tử có thể sẽ nán lại thành phố Văn Châu vài nghày.

Chương 2511: Bá Bá Tống danh chấn thiên hạ!

“Đến lúc đó phải giải thích với bạn bè thân thích thế nào đây?”

Ba Tống cau mày nói.

Nói thật lòng, nếu không phải có vợ ở bên cạnh, nói thế nào ông cũng không tin được chuyện ‘tu chân’ này.

Ông với vợ còn khó mà tin nổi chứ đừng nói tới bạn bè thân thích.

Còn nữa… còn có căn nhà khó khăn lắm ông mới kiếm tiền trả hết được nữa!

Tống Thư Hàng cười nói:

“Chuyện này dễ thôi, kết hợp với thiên địa dị biến bên ngoài, bịa ra lý do nào đó là được.”

Vũ Nhu Tử cô nương bổ sung:

“Ví dụ như trời đất đại biến, thế giới sẽ gặp một mối nguy lớn, mà trong tay chúng ta có một địa điểm lánh nạn cấp quốc gia, có thể tránh được kiếp nạn này.”

“Có bao nhiêu suất thế?”

Mẹ Tống chau mày hỏi.

“Bên ngoài thật sự nguy hiểm lắm à?”

Ba Tống cũng hỏi.

Tống Thư Hàng an ủi:

“Vẫn chưa chốt danh ngạch cụ thể, nhưng số lượng vẫn có hạn, chúng ta cố gắng rút gọn một chút… Dù sao thì thế giới Kim Liên cũng là địa bàn của Nho gia. Nhưng không cần phải lo lắng, con sẽ sắp xếp nhóm đầu tiên vào thế giới Kim Liên của Nho gia, nhóm thứ hai con sẽ tìm cách sắp xếp sau. Chúng ta xếp nhóm thứ nhất theo quan hệ xa gần trước cái đã. Đợi qua đợt này chúng ta lại ra xếp nhóm thứ hai.”

Mỗi một người đều có bạn bè thân thích của riêng mình, bạn bè thân thích lại có bạn bè thân thích riêng, vì thế chuyện này khó mà sắp xếp hoàn mỹ được. Tống Thư Hàng không thể đưa cả đám vào ở trong thế giới Kim Liên của Nho gia được.

Cho nên chỉ có thể sắp xếp cho những người thân thiết trước.

Sau dó phải xem bao giờ thế giới hạch tâm của hắn có thể đồng bộ với ‘tiểu thế giới nhân tạo’.

Nếu như cảnh giới của hắn lại tiến thêm một bước nữa, phát triển xong tiểu thế giới nhân tạo thì bất luận có bao nhiêu bạn bè thân thích kéo bè kéo lũ hắn cũng có thể sắp xếp được.

Đợi sau khi xếp chỗ cho cha mẹ xong hắn sẽ điều chỉnh trạng thái, thăng cấp!

Chỉ khi cảnh giới tăng lên, thực lực mạnh hơn hắn mới có thể dung nhập tiểu thế giới nhân tạo tốt hơn.

Chỉ khi nắm đấm đủ cứng rắn, hắn mới làm được những chuyện mà mình muốn, bước trên con đường của mình.

Không uổng sống kiếp này!

“Con cũng không chắc thế giới có gặp nguy hiểm không, nhưng có thể khẳng định rằng, dù thế nào đi nữa, nếu như cha mẹ tiếp tục sống ở thành phố Văn Châu, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Ba Tống ngẩn ra:

“Tại sao chứ?”

“Đương nhiên là vì con rồi.”

Tống Thư Hàng thấu hiểu mà tự chỉ vào bản thân mình:

“Con từng nói, bây giờ con cũng có chút danh tiếng trong tu chân giới. Sắp tới sẽ có rất nhiều đại lão tới đây khiêu chiến con, rất có thể sẽ liên lụy đến ba mẹ.”

Mẹ Tống: “…”

Ba Tống gật đầu đáp:

“Ba hiểu ý của con rồi, ba chọn nhóm bạn bè thân thích đầu tiên rồi thương lượng với họ. Ba sẽ cố gắng tìm một lý do mà họ có thể dễ chấp nhận một chút.”

Lý do ‘tránh nạn’ mà Vũ Nhu Tử cô nương nói kia rất dễ khiến cho mọi người hoảng loạn, không thích hợp. Ông sẽ nghĩ một lý do uyển chuyển hơn, dưới tiền đề không khiến bạn bè thân thích hoảng loạn, đưa nhóm thân thích thân thiết nhất vào Nho gia.

“Nếu như bạn bè thân thích ở khá xa, chúng ta có thể đến tận nơi đón người.”

Tống Thư Hàng bổ sung.

“Được, ba và mẹ con thương lượng với nhau một chút.”

Ba Tống nói.

Ông lấy di động ra, bắt đầu vuốt lên.

Lựa chọn này chẳng dễ dàng gì.

Mẹ Tống cũng chau mày trầm tư, suy nghĩ những người thích hợp.

…

…

Thừa dịp ba Tống và mẹ Tống đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng thi triển pháp thuật, hóa ra thật nhiều hoa sen trắng, đẩy bọn chúng đến bên cạnh A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử.

“Chúng ta ở lại đây mấy ngày?”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn thế giới bên ngoài:

“Chắc ba, bốn ngày là đủ rồi.”

“Tống tiền bối, bây giờ chúng ta có đi cày tà vọng không?”

Mỗi tay nắm lấy một bông hoa sen, Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên hỏi.

Mẹ Tống nhạy cảm ngước lên:

“Tà vọng là gì?”

Cái tên này nghe nguy hiểm quá.

“Ừm, một loại tiểu quái? Cũng có thể là một loại thức ăn nhỉ?”

Tống Thư Hàng đáp.

Mẹ Tống: “???”

Tô thị A Thập Lục mỉm cười giải thích:

“Tà vọng là một tà vật có thể gây thương tích cho con người, nhân lúc chúng còn nhỏ mà giải quyết sẽ dễ hơn nhiều.”

“Không nguy hiểm chứ?”

Mẹ Tống thấy hơi lo lắng.

Tống Thư Hàng vỗ ngực đáp:

"Mẹ cứ yên tâm đi, con trai mẹ nguy hiểm hơn tà vọng nhiều."

Mẹ Tống: "..."

Trong khi nói chuyện, một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, là di động của ba Tống.

"Ba đã bắt đầu gọi cho mọi người rồi à?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Không phải, là số lạ. Chẳng lẽ lúc này rồi mà còn có người muốn quảng cáo sản phẩm à? Tận tâm với nghề quá."

Ba Tống cười nghe điện.

"A lô, xin chào, xin hỏi có phải là ông Tống không ạ?"

Điện thoại truyền ra một giọng nữ dịu dàng, hiển nhiên người nói đã từng luyện tập, giọng nói được điều chỉnh khiến cho người ta vừa nghe đã thấy có hảo cảm.

"Cô là?"

Ba Tống hỏi.

"Chúng tôi phụ trách kiểm tra cho những bà mẹ tương lai mới mang thai năm nay, vợ của ông có đang ở nhà không ạ? Nếu như tiện, chúng tôi sẽ cử nhân viên chuyên nghiệp đến tận nhà, kiểm tra cho vợ của ông, đăng ký thông tin của em bé."

Giọng nói dịu dàng kia đáp.

Hóa ra là thế sáng nay trên TV cũng đưa tin về chuyện này.

"Vợ tôi có nhà, các cô qua lúc nào cũng được."

Ba Tống nói, sau đó ông đột nhiên nhìn Tống Thư Hàng, hỏi:

"Thư Hàng, con có muốn tiện thể kiểm tra luôn không?"

"Không, tình huống của con khá là đặc thù. Thực ra con không phải mang thai đâu. Nhất thời con không giải thích rõ ràng được, đợi ba với mẹ bình tĩnh hơn một chút, con sẽ giải thích hết nhân quả cho ba mẹ nghe."

Tống Thư Hàng xua tay nói.

Hắn cũng đâu có chửa thật, mang thai chỉ là cách nói khoa trương mà thôi.

"Được, nhân viên chuyên nghiệp của chúng tôi sẽ nhanh chóng tới nhà ông, xin ông hãy chuẩn bị.”

Giọng nữ dịu dàng kia lại vang lên.

Tống Thư Hàng nhìn ra ngoài cửa sổ, quét thần thức.

Quả nhiên ngoài 1km có một chiếc xe cứu thương bắt đầu khởi động, xuất phát, đi về phía nhà hắn.

Sở dĩ Tống Thư Hàng chắc chắn là chiếc xe này… là vì hai trong ba nhân viên chuyên nghiệp trên xe có hai người sở hữu ‘linh lực’, là tu sĩ cấp thấp.

Quả nhiên Hoa Hạ đã có chuẩn bị cho việc thiên địa dị biến từ lâu.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng mỉm cười, lấy mặt nạ của A Thập Lục ra, đeo lên mặt mình.

“Con làm gì thế?”

Ba Tống hỏi.

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Để tránh dọa các tiểu bối trong tu chân giới, con nghĩ mình vẫn nên đeo mặt nạ vào thì hơn.”

“Đừng có làm loạn, con đeo mặt nạ vào mới khiến người ta sợ đấy biết không?”

Ba Tống dở khóc dở cười.

Lúc này ba Tống và mẹ Tống hoàn toàn không biết con trai ruột ‘Bá Tống’ của mình có uy danh khủng bố thế nào trong tu chân giới.

Chương 2512: Tống Thư Hàng đứng trong góc

Tống Thư Hàng lặng lẽ thu hồi thần thức, với cảnh giới hiện tại và khả năng khống chế thần thức tinh thần lực của hắn, hai tu sĩ trẻ tuổi trên chiếc xe cứu thương kia hoàn toàn không cảm nhận được tinh thần lực của hắn từng quét qua người mình.

Chênh lệch cảnh giới quá lớn.

Hai tiểu tu sĩ trên xe cứu thương hoàn toàn không biết mình đang đến nhà Bá Tống Huyền Thánh, kiểm tra thai nhi cho mẹ ruột của Bá Tống Huyền Thánh, ghi chép lại về em trai hoặc em gái chuẩn bị ra đời của Huyền Thánh.

Nếu như biết chân tướng, cho dù có cho họ một triệu viên linh thạch họ cũng không dám đến.

Nghề nghiệp của bọn họ là kiểm tra thai nhi giúp mọi người, không phải vì chính mình.

Có lúc không biết gì cũng là một loại hạnh phúc, ít nhất trước khi tận mắt nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh, ba nhân viên trong xa cứu thương vẫn còn nói chuyện rất vui vẻ, tràn ngập mong đợi.

“Nhà kế tiếp là nhà của ông Tống, vợ của ông ấy mang thai thứ hai, mới được hai tháng, dự kiến sẽ sinh vào năm nay. Trên tài liệu có ghi, con trai cả nhà họ đã lớn lắm rồi, nghe nói đã lên đại học.”

Tu sĩ ăn mặc như thư sinh ngồi bên trái nói.

Đạo hiệu của thư sinh này là Thương Hải Thư Sinh, là một đệ tử của tiên đảo hải ngoại có quan hệ sâu xa với Nho gia. Vâng lệnh sư môn, hắn giúp chính phủ ‘kiểm tra thai nhi’, xem như một phần của ‘nhập thế’ tu hành.

“Có nghĩa là hai đứa con chênh nhau mười tám tuổi trở lên à? Chuyện này không thường thấy với người bình thường đâu.”

Đứng bên cạnh Thương Hải Thư Sinh là một đạo cô trẻ tuổi, đạo hiệu ‘Diệu Thanh’.

“Hết cách rồi, dù sao chính sách sinh con thứ hai cũng mới được ban bố không lâu. Nếu là mấy năm trước, sinh con thứ hai là vi phạm pháp luật đấy.”

Người lái xe chính là cô gái lúc trước gọi điện cho ba Tống, giọng nói của cô dịu dàng, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết. Nhưng cô không phải là tu sĩ mà chỉ là một người bình thường.

“Nói cách khác, chắc vợ ông Tống cũng có tuổi rồi… Hy vọng thai nhi không có vấn đề gì. Nếu không với tuổi tác và trạng thái của bà ấy, không chịu nổi dày vò đâu.”

Thương Hải Thư Sinh nhẹ giọng nói.

Hắn mới nhập thế tu hành, vừa tiếp xúc với buồn vui ly hợp của thế gian, bản tính từ bi, không nỡ nhìn bi kịch xảy ra.

Diệu Thanh Đạo Cô ngồi bên cạnh lật tư liệu liên quan đến ba Tống trong tay, đột nhiên nói khẽ:

“Họ Tống đấy.”

Trong mấy tháng gần đây, chữ ‘Tống’ này rất hot trong tu chân giới, tất cả là do ‘Bá Tống Huyền Thánh’ không ngừng đổi tư thế mỗi tháng xuất hiện giảng pháp một lần kia.

“Sịt ~”

Thương Hải Thư Sinh bên cạnh đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

Qua kính chiếu hậu, cô gái lái xe nhìn thấy hai vị ‘cao nhân’ đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong lòng lấy làm tò mò. Nhưng cô không hỏi nhiều, tránh chọc vào vết sẹo trong lòng các cao nhân.

Diệu Thanh Đạo Cô nhẹ nhàng đóng tài liệu về ba Tống mẹ Tống lại, không biết có phải ảo giác hay không, sau khi liên hệ họ Tống với tồn tại đáng sợ đến tên cũng không dám nhắc tới kia, cô đột nhiên cảm thấy ông Tống này rất quen mặt.

…

…

Chẳng bao lâu sau, xe cứu thương đi tới nhà Tống Thư Hàng ở đường Bạch Kình.

Nữ tài xế dẫn Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô xuống xe.

Thư sinh và đạo cô cũng nhấn lên pháp y của mình, cả hai lập tức đổi sang trang phục của nhân viên y tế.

“Linh khí ở đây rất đồi dào, nếu tính theo tiêu chuẩn trước kia, có thể coi đây là một linh địa tốt.”

Thương Hải Thư Sinh cảm ứng xung quanh nhà Tống Thư Hàng, lên tiếng đánh giá.

Từ sau khi trời đất xảy ra dị biến, linh khí ở mọi nơi trên thế giới trào ra như núi lửa phun. Rất nhiều khu dân cư bình thường trước đây đều đạt đến tiêu chuẩn ‘linh địa’.

“Linh khí càng dồi dào, khả năng đứa trẻ trong bụng thai phụ kia bị đột biến càng cao. Hy vọng mẹ con họ đều bình an.”

Diệu Thanh Đạo Cô nhẹ giọng nói.

Thương Hải Thư Sinh mỉm cười nói:

“Đây cũng là lý do cần chúng ta tới kiểm tra, những đứa trẻ sắp ra đời đợt này là tài sản quý báu của cả tu chân giới. Đi thôi, chúng ta vào đi.”

Cô gái có giọng nói tuyệt hay kia gật đầu, đi lên nhấn chuông cửa nhà Tống Thư Hàng.

“Tới rồi đây, xin đợi một lát.”

Ba Tống lên tiếng.

Sau đó ông quay đầu nhìn con trai mình:

“Thư Hàng, người kiểm tra thai nhi cho mẹ con tới rồi, con xuống mở cửa đi.”

Ông vừa quay đầu liền nhìn thấy Tống Thư Hàng lại đeo chiếc mặt nạ kỳ lạ kia lên, đứng bất động trước cửa sổ.

Không chỉ như thế, Tống Thư Hàng còn kéo Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục đến bên cạnh, ba người dựa sát vào nhau, đứng xếp hàng, giả vờ thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Ba Tống ngơ người: “???”

“Khụ, ba có chắc là muốn con đi mở cửa không?”

Tống Thư Hàng cười khan hỏi.

Khóe miệng ba Tống co giật:

“Thôi vậy, để ba đi.”

…

…

Đợi sau khi ba Tống đứng lên đi xuống lầu, Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử càng xích lại gần nhau hơn. Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng thu Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức lại.

Thông Nương thì bị Tống Thư Hàng cho vào trong túi.

Mẹ Tống đi ra khỏi phòng, nhìn thấy con trai cắm cọc bên cửa sổ, nghi hoặc hỏi:

“Làm gì thế?”

“Không có việc gì đâu, mẹ đừng để ý đến con. Con đang cố gắng giảm cảm giác tồn tại xuống.”

Tống Thư Hàng nói.

Mẹ Tống: “…”

Nếu như là trước đây, chắc chắn bà sẽ tóm thằng con trai ra, nhưng lúc này nhìn thấy Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục xúm lại với nhau, mẹ Tống đành lặng lẽ bỏ suy nghĩ này đi.

Hai cô bé thích là được rồi.

Ở tầng dưới, ba Tống dẫn ba người ăn vận như nhân viên y tế lên gác.

“Có cần chuẩn bị gì không? Ví dụ như đun ít nước sôi hoặc gì đó tương tự chẳng hạn?”

Ba Tống vừa đi vừa hỏi.

“Không cần đâu, biện pháp kiểm tra của chúng tôi lần này khác với trước đây.”

Thương Hải Thư Sinh mỉm cười đáp.

Ông Tống này nhìn trẻ quá, trông trẻ hơn hình trên tài liệu nhiều.

Có khi nào ông là người được lợi từ thiên địa dị biến không nhỉ?

Ba Tống gật đầu, hỏi tiếp:

“À mà lần này các vị có thể kiểm tra ra là con trai hay con gái không?”

“Ông Tống à, sinh con trai hay con gái đều giống nhau cả. Con gái còn đáng yêu hơn con trai ấy.”

Thương Hải Thư Sinh nói với giọng nghiêm túc, đã là thời đại nào rồi mà còn tư tưởng trọng nam khinh nữ như thế?

Ba Tống tán đồng:

“Đúng rồi, thế nên nếu là con gái thì tốt quá. Nhà chúng tôi đã có một thằng con trai rồi, nếu như lại nuôi một thằng cu nữa thì chán lắm.”

Diệu Thanh Đạo Cô: “…”

Họ đi vào nhà thì mẹ Tống lại ra đón.

“Đây là vợ ông à?”

Thương Hải Thư Sinh lại kinh ngạc nhìn mẹ Tống, bà ấy cũng vô cùng trẻ trung.

Cặp vợ chồng này may mắn thế cơ à, cả hai đều trở thành người được lợi của lần đột biến linh lực này ư?

“Có cần vào phòng đề kiểm tra không?”

Mẹ Tống hỏi.

“Không cần đâu, kiểm tra luôn ở đây là được.”

Thương Hải Thư Sinh cười đáp.

Nói đi cũng phải nói lại… Không biết tại sao, từ lúc vào trong căn nhà này thì hắn lại thấy bức rức.

Thương Hải Thư Sinh nhìn quanh căn phòng một lượt.

Nhưng sau khi nhìn một vòng, hắn không phát hiện ra gì cả.

“Lạ thật đấy.”

Thương Hải Thư Sinh thầm nghĩ.

Chương 2513: Màn đêm lạnh lẽo đến sớm

Ở bên cạnh, Diệu Thanh Đạo Cô lấy một bộ dụng cụ nom rất phức tạp ra khỏi vali cho có hình thức.

Nhưng thực ra bộ dụng cụ này chỉ dùng để làm vỏ bọc mà thôi.

‘Dụng cụ kiểm tra’ thật sự vẫn đang được cấp tốc nghiên cứu… Thiên địa dị biến đến quá đột ngột, có rất nhiều thứ vẫn chưa được chuẩn bị ổn thỏa mà mọi chuyện đã xảy ra, đúng là thời gian không đợi ai cả.

Vì thế, trước khi dụng cụ kiểm tra hữu dụng được nghiên cứu ra, công việc kiểm tra cần con người làm thủ công.

Diệu Thanh Đạo Cô lấy ra bộ dụng cụ phức tạp như thế là để tăng độ tin cậy… Khi nhìn thấy dụng cụ phức tạp thế này, người nhà thai phụ sẽ cảm thấy rất cao cấp. Như thế thì việc kiểm tra sẽ thuận lợi hơn đôi chút.

Sau khi bày xong dụng cụ cao cấp ở phòng khách, Diệu Thanh Đạo Cô ra hiệu cho mẹ Tống ngồi trước dụng cụ, đặt tay vào một thiết bị giống như dụng cụ đo huyết áp.

Ngay sau đó, Diệu Thanh Đạo Cô nhân cơ hội bắt mạch cho mẹ Tống, âm thầm thi triển pháp thuật, tinh thần lực bao trùm lấy mẹ Tống, kết hợp với một loại pháp thuật kiểm tra trạng thái thai nhi được nghiên cứu riêng để kiểm tra sức khỏe của thai phụ và thai nhi.

Thương Hải Thư Sinh đứng bên cạnh, lặng lẽ kết pháp ấn, hỗ trợ cho quá trình kiểm tra của Diệu Thanh Đạo Cô.

Ba Tống nhìn có vẻ hơi căng thẳng.

Trên dụng cụ, một chuỗi số liệu kỳ lạ bật ra.

Thương Hải Thư Sinh giả vờ đọc số liệu, sau đó nghiêm túc nói với ba Tống và mẹ Tống:

“Thai phụ rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì. Thai nhi đang phát triển tốt, ông Tống và vợ chỉ cần tiếp tục giữ trạng thái tốt thì thai nhi cũng sẽ khỏe mạnh.”

Ba Tống gật đầu, tiếp đó ông lại chớp mắt lia lại với Thương Hải Thư Sinh… Là con trai hay con gái thế?

“Ông Tống đừng vội, chúng tội chỉ phụ trách kiểm tra sức khỏe và các trạng thái của thai nhi chứ không lo chuyện giới tính của đứa bé.”

Thương Hải Thư Sinh cười đáp.

Ba Tống: “…”

Dứt lời, Thương Hải Thư Sinh tiếp tục nhìn vào màn hình dụng cụ, thầm trao đổi với Diệu Thanh Đạo Cô:

[Số liệu của thai nhi thế nào? Có bị linh lực bên ngoài ảnh hưởng không?]

Những đứa trẻ nằm trong bụng mẹ khi trời đất xảy ra dị biến có khả năng bị linh lực ảnh hưởng.

Nhưng không phải tất cả những loại ảnh hưởng này đều là tốt, phần lớn những thai nhi không chịu được linh khí quấy nhiễu có thể sẽ đột biến xấu.

Nhiệm vụ của bọn Thương Hải Thư Sinh là xác định xem thai nhi có bị dị biến ảnh hưởng hay không?

Nếu như có, vậy phải giám định sâu thêm một bước xem đó là biến hóa tốt hay xấu?

Nếu như là biến hóa tốt, vậy đứa bé này chính là một cái thai đầy tiềm năng, bọn họ sẽ ghi chép lại thông tin của đứa bé. Đợi khi đứa bé được sinh ra sẽ kèm theo một loạt chế độ phúc lợi riêng.

Nếu như là đột biến xấu, Thương Hải Thư Sinh sẽ ra tay, cố gắng tiêu trừ bệnh trạng đột biến xấu của thai nhi. Nếu như bị đột biến quá nặng, hắn không thể ứng phó nổi nữa thì phải gửi tin tức về.

Diệu Thanh Đạo Cô chau mày đáp:

[Có thể khẳng định thai nhi này đã bị thiên địa dị biến ảnh hưởng. Nhưng số liệu của cô bé hơi khác so với tất cả những đứa trẻ đã kiểm tra trước đây. Hơn nữa cũng chênh lệch rất lớn với số liệu tiêu chuẩn, để ta xem kĩ đã.]

Thương Hải Thư Sinh nghi hoặc nói:

[Chênh lệch cực lớn? Khác như thế nào?]

[Phải hình dung thế nào nhỉ… Nếu như nói số liệu của những thai nhi chịu ảnh hưởng trước đây là một đường vòng cung căng tròn, vậy số liệu của thai nhi trong bụng bà Tống đây là một đường hình sin không ngừng lên xuống, hơn nữa biên độ dao động rất kịch liệt. Mức độ dao động này giống như khi Tạo Hóa Pháp Vương hát vậy.]

Diệu Thanh Đạo Cô so sánh.

Thương Hải Thư Sinh: "…"

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối á?

Khoa trương thế cơ à?

[Vậy rốt cuộc thay đổi này là tốt hay xấu?]

Thương Hải Thư Sinh căng thẳng nói.

[Bây giờ vẫn chưa nhìn ra được… đợi đã, không đúng. Hình như số liệu lại thay đổi, dao động kịch liệt vừa nay không phải là thông tin của thai nhi. Thông tin thực sự của thai nhi ẩn giấu bên dưới.]

Diệu Thanh Đạo Cô kinh ngạc nói.

Hình như sự thay đổi số liệu vừa nãy đến từ một 'nguồn' khác có chung huyết mạch với thai phụ này. Số liệu thật sự bị số liệu như 'dao động tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương' che lấp.

'Chẳng lẽ là sinh đôi? Không… không đúng. Hình như đang có một sức mạnh bên ngoài gia trì thì phải?'

Diệu Thanh Đạo Cô cau chặt mày lại.

Cô cảm ứng lại thật kỹ.

Sau một lúc lâu.

Quan sát, cân nhắc nhiều lần, cô cho rằng số liệu dao động khoa trương này chắc hẳn là do một lực lượng giống như 'công đức' đang âm thầm bảo vệ cái thai.

Mà số liệu thật sự của thai nhi giấu dưới số liệu dao động này là một đường cong đi lên rất ổn định.

[Là phản ứng tốt, sau khi bị dị biến ảnh hưởng, phản ứng của thai nhi này là thay đổi tốt. Đường cong căng tròn, nhìn từ số liệu, nó rất xuất sắc! Về phần số liệu dao động kịch liệt ban nãy… rất có thể là cặp vợ chồng này hoặc một thành viên nào đó trong gia đình họ thường hành thiện tích đức, có được đại công đức. Công đức của thành viên gia tộc này vừa che chở cho bản thân vừa tạo phúc cho người thân của mình.]

Diệu Thanh Đạo Cô suy đoán.

[Sức mạnh đại công đức? Lại còn tạo phúc cho người thân nữa, thế phải là công đức đại thiện lớn đến mức nào cơ chứ?]

Thương Hải Thư Sinh nghi hoặc nói, chẳng lẽ trong gia tộc của ông Tống này có tu luyện giả à?

[Tóm lại, trạng thái của thai nhi này rất tốt. Hơn nữa là tiến hóa tốt vô cùng xuất sắc, cứ ghi chép lại đã.]

Diệu Thanh Đạo Cô đáp.

Cảnh giới của cô không đủ cao, chỉ có thể đoán ra từng này thôi.

Sau khi báo số liệu kiểm tra tốt như thế lên, nói không chừng sẽ khiến trưởng bối của đại tông môn chú ý thì sao? Nếu như may mắn, đứa trẻ trong bụng bà Tống này sẽ có tiền đồ xán lạn.

Thương Hải Thư Sinh gật đầu nói:

[Được, để ta ghi chép. Cô cứ từ từ thu hồi pháp thuật, đừng vội, đừng làm ảnh hưởng đến thai nhi và thai phụ.]

Diệu Thanh Đạo Cô gật đầu, thở ra thật nhẹ, sau đó tâm niệm chợt động, kết thúc quá trình thi triển pháp thuật.

Tịnh thần lực của cô rời người thai nhi rồi rút khỏi tầng bảo vệ ‘dao động kịch liệt’, từ từ ra khỏi cơ thể người mẹ.

Tất cả mọi chuyện đều thuận lợi.

Nhưng ngay khi tinh thần lực của Diệu Thanh Đạo Cô hoàn toàn rút khỏi người mẹ Tống… đột nhiên tinh thần lực của cô bị va chạm.

Trong cơn khiếp sợ vì va chạm, cô không nhịn được quay đầu lại, nhìn về chỗ cửa sổ.

Sau khi thi triển pháp thuật xong, tinh thần lực của cô có thể mang theo một tia khí tức của ‘dao động kịch liệt’, dưới sự chỉ dẫn của nhân quả này, hai mắt cô sáng bừng lên.

Cô đột nhiên nhìn thấy bên cửa sổ lúc này có ba thân ảnh đang khoác một chiếc chăn đơn mỏng, chụm lại với nhau.

Thân ảnh ở chính giữa đeo một chiếc mặt nạ quen mắt, tuy rằng đã co lại nhưng trên người hắn có khí tức đáng sợ khiến người ta nghẹt thở.

Tuy trời vẫn còn sáng nhưng Diệu Thanh Đạo Cô lại cảm thấy toàn thân run rẩy, cứ như bóng đêm rét lạnh đã buông xuống rồi vậy.

Chương 2514: Ba, xem con giỏi không này?

Mà bên cạnh thân ảnh đeo mặt nạ này là một vị tiên tử nhỏ nhắn cùng một tiên tử chân dài lóa mắt.

Ba người cùng khoác một tấm chăn đơn, co rúc lại với nhau, đáng lẽ phải là cảnh tượng rất buồn cười nhưng Diệu Thanh Đạo Cô không thể cười nổi.

Tổ hợp này, ba thành viên này…

“Linh Điệp Tử Cổ Thánh!”

“Tô Sơn Huyền Thánh!”

Cùng với tồn tại đáng sợ chỉ nhắc tên cũng có thể khiến người ta mang thai kia.

“Bá… Bá Tống Huyền Thánh!”

Diệu Thanh Đạo Cô lạc giọng kêu lên.

Cô đột nhiên kêu lên như thế, khiến Thương Hải Thư Sinh, ba Tống và mẹ Tống đứng bên cạnh đều bị dọa giật mình.

Bỗng nhiên nghe thấy cái tên đó, Thương Hải Thư Sinh chỉ cảm thấy cơ thể cứng đờ theo bản năng:

“Cái gì?”

Tại sao Diệu Thanh Đạo Cô lại đột ngột thốt lên cái tên khó mà hình dung ấy chứ?

“Bá... Bá Tống…”

Diệu Thanh Đạo Cô vươn tay chỉ về phía cửa sổ, đầu lưỡi thắt lại, lắp ba lắp bắp, thậm chí ba Tống còn nghe ra tiếng nức nở từ giọng nói của cô gái này.

Mẹ Tống quay đầu lại, nhìn kẻ đầu sỏ là Tống Thư Hàng đang rúc bên cửa sổ.

‘Bá Tống’ hình như là đạo hiệu của con trai mình, lúc trước khi nói chuyện, Thư Hàng đã từng nhắc tới chuyện này.

Đứa con ngốc nghếch nhà mình đáng sợ như thế cơ à?

“Bá… Bá… Tống tiền bối!”

Nhờ sự chỉ dẫn của Diệu Thanh Đạo Cô, cuối cùng Thương Hải Thư Sinh cũng nhìn thấy tồn tại cấm kỵ trong truyền thuyết.

Ngay sau đó, đầu óc Thương Hải Thư Sinh trống rỗng.

Tại sao Bá Tống tiền bối lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải vị tiền bối đáng sợ này vừa giảng xong lần hiển thánh giảng pháp thứ năm sao… bây giờ chắc phải bận lắm mới đúng chứ?

Chẳng lẽ là ảo giác?

Không… không phải ảo giác! Là Bá Tống Huyền Thánh thật! Hắn đứng cách mình năm mét, bây giờ bọn họ và Bá Tống cùng hít thở chung không bầu không khí!

Trong nháy mắt, có ngàn vạn suy nghĩ hiện lên.

Thế nhưng tại sao Bá Tống tiền bối lại ở đây? Sao bọn họ lại bị Bá Tống Huyền Thánh theo dõi vậy?

Không có lý do nào cả mà.

Bọn họ chỉ nhập thế tu luyện bình thường, chẳng có lý do gì khiến Bá Tống tiền bối chú ý tới cả mà nhỉ?

Thương Hải Thư Sinh không tài nào hiểu nổi.

Hắn không nhịn được vươn tay ấn lên vùng bụng của mình.

Bản năng khiến hắn muốn trốn tránh ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh, nhưng chân hắn lại không nghe theo điều khiển, cũng không dám hành động nông nổi.

…

…

Ba Tống nhìn hai nhân viên bị dọa cho rụt vào như chim cút, người run cầm cập rồi lại nhìn sang con trai nhà mình.

Con trai mình là ác ma à?

Tại sao hai nhân viên chưa từng gặp này lại sợ hãi thế này?

À mà cách gọi 'ba ba Tống' nghe xấu hổ quá.

Toàn trường lâm vào tĩnh lặng.

Cô gái dẫn đường có giọng nói rất hay kia cũng nhìn ra tình huống bất thường nên không dám mở miệng.

Một lúc lâu sau.

"Thư Hàng?"

Ba Tống gọi.

Rốt cuộc con trai đã làm chuyện thương thiên hại lý gì mà dọa người ta thành thế này luôn hả?

“Aizzz.”

Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ, kéo chăn đơn cùng kiểu với ‘đại lão cái gì cũng có thể bán’ ra.

Có một số người giống như mặt trời trên bầu trời vậy, bất luận có ẩn nấp thế nào cũng bị người khác tìm ra.

“Ta biết ngay chúng ta không trốn được mà.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Tô thị A Thập Lục vươn tay cầm lấy chiếc chăn đơn từ tay Tống Thư Hàng, gương mặt ửng hồng.

“Khụ, gì nhỉ.”

Tống Thư Hàng xua tay:

“Đừng sợ, ta có ăn các ngươi đâu. Bình tĩnh một chút, đừng dọa người nhà ta.”

Kinh nghiệm phong phú giúp Tống Thư Hàng có một chút khí chất của đại tiền bối.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô hít một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

À mà… vừa nãy Bá Tống Huyền Thánh nói gì cơ?

Người nhà của hắn á?

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô vô thức nhìn về đôi vợ chồng nhà họ Tống trông vẫn còn trẻ kia.

Chẳng lẽ đôi vợ chồng này là huyết mạch hậu duệ của Bá Tống Huyền Thánh à?

Thì ra là thế, nếu vậy nguyên nhân Bá Tống Huyền Thánh xuất hiện tại đây rõ ràng rồi! Với một đại tiền bối như Bá Tống tiền bối, một lần bế quan có thể kéo dài nghìn năm, thậm chí lâu hơn.

Đợi đến khi xuất quan, hắn đi tìm lại huyết mạch của mình, chuyện này cũng không hiếm thấy trong tu chân giới.

[Khó trách lúc trước khi xem tài liệu về ông Tống, ta cảm thấy hắn rất giống Bá Tống tiền bối, hóa ra là con cháu của Bá Tống Huyền Thánh. Nếu vậy thai nhi trong bụng bà Tống chắc chắn sẽ rất lợi hại!]

Diệu Thanh Đạo Cô thầm nghĩ.

Có lão tổ như Bá Tống tiền bối trấn giữ, cộng thêm tiềm năng của thai nhi trong bụng bà Tống, sau này đứa bé này vừa ra đời chắc chắn sẽ trở thành tồn tại chói mắt nhất cả thời đại, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Sau khi biết được nguyên nhân Bá Tống tiền bối xuất hiện ở đây, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô yên tâm hơn nhiều.

“Đệ tử hải ngoại tiên đảo Thư Kiếm Các Thương Hải Thư Sinh bái kiến Bá Tống tiền bối, Linh Điệp Tử Cổ Thánh, Tô Sơn Thánh Quân.”

Thương Hải Thư Sinh cung kính hành đại lễ với Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

“Đệ tử Tú Lạc Quan Diệu Thanh, bái kiến Bá… Bá Tống tiền bối, Linh Điệp Tử tiền bối, Tô Sơn tiền bối.”

Diệu Thanh Đạo Cô líu hết cả lưỡi lại.

“Không cần đa lễ.”

Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ lên, lộ ra nửa mặt dưới điển trai:

“Hai vị tiểu hữu làm việc vất vả rồi.”

Dứt lời, ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu đào bới trong vòng tay không gian và thế giới hạch tâm, muốn tìm ra vật thích hợp để thưởng cho tiểu bối.

Nhưng sau khi lục lọi hồi lâu… hắn vẫn không tìm ra bảo vật thích hợp.

Đẳng cấp bảo vật của Côn Vương rất cao, không thích hợp để thưởng cho tiểu bối.

Bảo vật cấp thấp và chiến lợi phẩm thu hoạch được lúc trước bị hắn tiêu sạch khi dùng cú đánh tiền tệ rồi, chỉ còn lại mấy bình chứa đồ của Thiên Nhân thôi.

Chẳng lẽ lại thưởng một cái lọ à?

Thế thì ngại lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có tặng hai thanh đao gỗ tọa độ là thích hợp nhất. Đao gỗ ẩn chứa đao ý của hắn, khôi giáp đao ý trên đó đủ để đỡ được một đòn chí mạng cho tu sĩ cấp thấp.

“Lần đầu gặp nhau, ta cũng không có thứ gì tốt tặng cho hai vị tiểu hữu.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, vươn tay định lấy đao gỗ tọa độ ra.

Nhưng hắn không biết mình vừa mở miệng thì Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đều suýt khóc.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới có ai không biết Bá Tống Huyền Thánh giỏi nhất là dùng ánh nhìn tặng thai nhi đâu chứ.

Không có thứ gì tốt để tặng, nên tặng cho ngươi một em bé à?

“Không cần đâu, Bá Tống tiền bối, thật sự không cần đâu mà. Chúng ta đang làm việc, tuyệt đối không dám nhận phần thưởng của Bá Tống tiền bối.”

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô vội vàng xua tay.

Thấy hai vị đạo hữu như chim sợ cành cong, bàn tay đang lấy đao gỗ tọa độ của Tống Thư Hàng cứng lại.

Trong trạng thái này còn nói chuyện thế nào được nữa?

Không khí lại ngượng ngập rồi.

Thôi vậy, cứ hoãn chuyện tặng quà lại cái đã.

“Khụ.”

Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng, xoay đầu nói với ba Tống:

“Ba, ba nhìn thấy chưa? Thực ra con cũng có chút danh tiếng ở tu chân giới đấy.”

‘Ngài đâu phải chỉ có chút danh tiếng, nếu như ngài chỉ có chút danh tiếng, vậy chư thiên vạn giới không có người nổi tiếng nữa rồi.’

Thư sinh và đạo cô thầm nghĩ.

Những hai đó, cả hai đột nhiên chấn động.

Đợi đã, Bá Tống Huyền Thánh vừa gọi ông Tống là gì cơ?

Ba?

Bọn họ không nghe nhầm đấy chứ, là ba á?

Ông Tống này không phải hậu duệ của Bá Tống Huyền Thánh mà là ba của Bá Tống ư?

Chương 2515: Ruột thịt đấy

Hoặc có lẽ đạo hiệu rút gọn của ông Tống đọc giống ‘ba’, Bá Tống Huyền Thánh chỉ đang gọi đạo hiệu của ông ấy chăng?

[Sao có thể thế chứ, ai mà rút gọn đạo hiệu của người khác thành ‘ba’ cơ chứ!]

Nếu như có đạo hiệu chiếm lợi của người khác thế này, chắc hẳn đã bị người ta đánh chết từ lâu rồi.

Vậy chẳng lẽ vị này thật sự là cha ruột của Bá Tống ư?

Nhưng nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy ông Tống này chỉ là một người bình thường, chưa từng tu luyện... cũng chẳng phải cao nhân lịch luyện chốn hồng trần.

Sao ông có thể là ba của Bá Tống Huyền Thánh được? Dù sao với thực lực, cảnh giới của Bá Tống tiền bối, chắc chắn hắn là cao nhân viễn cổ tu luyện nghìn nghìn vạn vạn năm.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô ngơ ngác nhìn ba Tống.

Cho dù vắt hết óc để suy nghĩ bọn họ cũng không nghĩ ra làm thế nào mà ông Tống này lại trở thành ba của Bá Tống?

Tống Thư Hàng nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt hai vị tiểu tu sĩ, hắn mỉm cười nói:

“Giới thiệu với hai vị tiểu hữu, đây là ba của ta, ba ruột ấy. Bên cạnh là mẹ ta, cũng là mẹ ruột nhé, chuyện này hai người không cần phải nghi ngờ.”

[Không ngờ lại đúng thế thật, ruột thịt ư?]

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô nhìn ba Tống, mẹ Tống với ánh mắt kinh ngạc.

Vẻ khó tin viết hết lên trên mặt thế này, mọi người đều nhìn thấy.

Ba Tống: “...”

Mẹ Tống: “...”

Tại sao chuyện con trai mình là con ruột lại trở thành chuyện đáng để khiếp sợ trong mắt người khác thế này?

Hai vợ chồng nhìn nhau, xem ra Tống Thư Hàng rất lợi hại trong tu chân giới nhỉ?

Ở phía đối diện.

Sau khi sửng sốt chốc lát, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô nhanh chóng bình tĩnh lại.

Dù sao cũng là đệ tử xuất sư có tư cách ‘xuống núi’, tuy rằng trong lòng còn nghi hoặc và kinh hãi, nhưng họ vẫn khiến bản thân bình tĩnh lại ngay.

Thương Hải Thư Sinh xoay người, hành lễ với ba Tống và mẹ Tống:

“Đệ tử hải ngoại tiên đảo Thư Kiếm Các Thương Hải Thư Sinh bái kiến…”

Đợi đã.

Bái kiến… gì mới được nhỉ?

Bọn họ phải xưng hô với ba mẹ của Bá Tống Huyền Thánh như thế nào?

Phải gọi ba của Bá Tống là gì?

Phải gọi mẹ của Bá Tống là gì?

Cha Bá Tống? Ba Bá Tống? Ba Bá?

Mẹ Bá Tống? Má Bá Tống? Mẹ Bá?

Sao cứ thấy gọi kiểu gì cũng không đúng thế nhỉ?

Thương Hải Thư Sinh điên cuồng động não, hắn phải chọn ra kiểu xưng hô thích hợp trong thời gian ngắn nhất để đối mặt với ba và mẹ của Bá Tống tiền bối.

“Tống gia lão tổ!”

Trong đầu Thương Hải Thư Sinh lóe lên một ý niệm, nghĩ ra cách xưng hô thích hợp. Sau đó hắn lại hơi xoay người nhìn sang mẹ Tống, nói tiếp:

“Bái kiến Triệu Tiên Tử lão tổ!

Tống gia lão tổ? Ba Tống: “!!!”

Triệu tiên tử lão tổ? Mẹ Tống: “!!!”

Amen, ba Tống mới bốn mươi lăm tuổi mà đã bị gọi là lão tổ rồi… mẹ Tống còn nhỏ hơn ông một tuổi nữa kìa.

Thường thì những người được xưng tụng là lão tổ đều là người được khắc trên linh bia, chôn dưới lòng đất chứ nhỉ.

Hai vợ chồng quay đầu lườm đứa con trai đang cười ngu ngơ bên cạnh. Địa vị con trai mình trong tu chân giới chắc chắn không chỉ đơn giản là ‘có chút danh tiếng’.

Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục đứng bên cạnh cũng cười trộm.

Có Thương Hải Thư Sinh mở đường, Diệu Thanh Đạo Cô cũng vội vàng nói theo:

“Đệ tử Tú Lạc Quan Diệu Thanh bái kiến Tống gia lão tổ, Triệu Tiên Tử lão tổ.”

“Đừng… đừng khách sáo.”

Ba Tống cũng không biết phải dùng vẻ mặt nào để đối diện với hai nhân viên này.

Sau khi hành lễ xong, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, qua được ải này rồi.

Sau đó, hai vị tiểu tu sĩ lại âm thầm liếc ba Tống và mẹ Tống.

Trong não hải tiếp tục suy đoán đủ loại khả năng.

[Có lẽ nào Bá Tống tiền bối có bí pháp chuyển sinh không? Đời này của hắn từng mượn cơ thể của vợ chồng ông Tống để chuyển sinh một lần?]

[Hay là vợ chồng ông Tống là tồn tại thời viễn cổ, bị Bá Tống Huyền Thánh phong ấn trong băng, mãi cho đến mấy năm gần đây mới giải phong ấn? Hắn muốn tìm một lối ra cho cha mẹ ruột của mình trong đại thế này chăng?]

Hàng loạt suy nghĩ kỳ quái hiện lên trong não hải Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô.

Năng lực mạnh nhất của nhân loại chính là tưởng tượng… Khi đối mặt với những chuyện khó hiểu nhưng lại là sự thật, đại não của con người sẽ tự tưởng tượng, cố gắng tưởng tượng cho sự việc thành hợp lý thì thôi.

“Ngồi xuống nghỉ ngơi đi, chuyện ba mẹ ta hơi khó giải thích, thuộc kiểu nhất thời các ngươi không thể tin ngay được ấy. Nhưng nói tóm lại ta là con ruột, chuyện này không phải nghi ngờ.”

Tống Thư Hàng vui vẻ gọi hai vị tiểu tu sĩ và cô gái có giọng nói hay kia ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đạo cô, thư sinh và cô gái kia chen nhau trên một chiếc sô pha đôi, nơm nớp lo sợ.

Ba Tống và mẹ Tống ngồi xuống chỗ bên cạnh.

“Đừng sợ, ba mẹ ta vẫn chưa chính thức tu luyện, nếu các ngươi quá căng thẳng thì họ cũng thấy bó tay bó chân lắm. Nào, để ta tặng các ngươi quà gặp mặt.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng vươn tay ra.

Sau lưng hắn hiện lên dao động không gian, đó chính là lối vào thế giới hạch tâm.

Sau đó, có ba tia đao quang bắn từ trong thế giới hạch tâm ra, rơi xuống trong tay đạo cô, thư sinh và cô gái kia.

Đó chính là đao gỗ tọa độ của Tống Thư Hàng, thân đao được làm từ cành cây của cơ thể bằng gỗ không đầu, bên trên có một tia đao ý hộ thể của Bá Tống Huyền Thánh và một ấn ký không gian Thần Binh Kỳ Giám.

Không nói thứ khác, chỉ tính riêng thân đao cũng đã là nguyên liệu pháp khí hệ mộc quý giá. Cho dù những cành cây này là do linh lực thúc mọc ra nhưng nó vẫn có cường độ ngũ phẩm.

Đối với tiểu tu sĩ bình thường, chỉ riêng thân đao gỗ đã là bảo vật quý giá rồi.

“Đao gỗ này là đồ ta tiện tay khắc trong lúc rảnh rỗi, bên trên có một tia đao ý hộ thể của ta, có thể bảo vệ các ngươi một lần trong lúc nguy hiểm.”

Tống Thư Hàng giới thiệu.

Trong vô thức, hắn đã thể hiện khí thế đại tiền bối chân chính. Chọi nhau với đại lão nhiều lần, bất tri bất giác bản thân cũng biến thành nhân vật cấp đại lão, chuyện này cũng giống như bệnh lâu thành bác sĩ vậy.

“Tạ ơn Bá Tống tiền bối.”

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô vội vàng thận trọng nhận lấy đao gỗ tọa độ.

Không hổ là đại tiền bối, chỉ tiện tay lấy ra chút đồ thôi cũng là chí bảo với mấy tiêu tu sĩ như bọn họ rồi.

Còn nữa… vừa nãy hai người còn phát hiện ra, khi mở ra, dao động không gian sau lưng Bá Tống Huyền Thánh hiện lên vô số khí tức khủng bố, cho dù chỉ lướt qua, những khí tức đó vẫn khiến bọn họ cứng người lại, không nhịn được mà run rẩy.

"Cảm ơn Bá Tống tiền bối."

Cô gái có giọng nói hay kia cũng hành lễ theo, tuy rằng là người bình thường nhưng cô cũng biết sự quý giá của bảo vật này.

"Thai nhi trong bụng mẹ ta như thế nào rồi?"

Tống Thư Hàng thuận mồm hỏi.

"Trạng thái của em gái Bá Tống tiền bối vô cùng xuất sắc, chịu ảnh hưởng của thiên địa dị biến, cô bé đang thay đổi tốt. Có công đức phúc trách của Bá Tống tiền bối hộ thân, cô bé đã được định trước sẽ ra đời thuận lợi bình an."

Diệu Thanh Đạo Cô vội đáp.

"Là em gái à."

Tống Thư Hàng xoa cằm.

"Là con gái à."

Ba Tống xoa cằm.

Hai cha con gật đầu ăn ý, trên mặt đầy vẻ hài lòng.

Chương 2516: Đợi lão phu tặng một cơ duyên cho cô bé này

‘Trọng nữ khinh nam cũng là bệnh, phải trị, nam nữ bình đẳng, không thể nặng bên này mà nhẹ bên kia, nhẹ bên này mà nặng bên kia được.’

Thương Hải Thư Sinh thầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám mở miệng khuyên.

Mặc dù chính trực lương thiện nhưng đối mặt với cường quyền của Bá Tống Huyền Thánh, hắn cũng chỉ có thể khuất phục theo chiến lược.

Sau đó…

Tống Thư Hàng lại nói chuyện với thư sinh, đạo cô và cô gái kia một lát.

Hắn tìm hiểu đại khái mấy vấn đề như Hoa Hạ có biện pháp khẩn cấp gì đối với tình hình ‘trời đất sinh dị biến’, làm thế nào để ổn định thế cục trong cục diện hỗn loạn thế này và có chỗ nào hắn giúp được không.

Thương Hải Thư Sinh giải đáp tất cả thắc mắc của Bá Tống Huyền Thánh.

“Chuyện đau đầu mà chúng ta phải đối mặt hiện tại chắc hẳn là tà vọng xuất hiện ở khắp nơi. Tính chất của tà vọng đa dạng, mỗi một loại tà vọng cần có một phương án giải quyết riêng. Cũng may trên Hoa Hạ có một số tông môn không còn lánh đời nữa, chủ động xử lý tà vọng ở gần tông môn, chia sẻ bớt áp lực. Như thầy của ta nói, e rằng cả chư thiên vạn giới đều đau đầu về vấn đề tà vọng.”

Thương Hải Thư Sinh đáp.

Diệu Thanh Đạo Cô bên cạnh nói tiếp với giọng tiếc nuối:

“Đáng tiếc lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống tiền bối đã kết thúc… Thực ra lúc tà vọng tràn lan, rất nhiều tiểu bối bọn ta đều mong đợi giảng pháp mỗi tháng một lần của ngài có thể giảng giải cho bọn ta biết phải đối phó với tà vọng thế nào.”

Không thể không nói, giảng pháp của Tống tiền bối khiến cho người ta vừa yêu vừa sợ. Sợ nhiều bao nhiêu thì yêu đậm bấy nhiêu.

Mỗi lần Bá Tống tiền bối bắt đầu giảng pháp, mọi người đều nơm nớp lo sợ. Nhưng 99,9% đạo hữu đều chọn cắn răng xem giảng pháp của Bá Tống tiền bối.

Hấp dẫn quá mà!

Diệu Thanh Đạo Cô vừa dứt lời, hai mắt của Tống Thư Hàng ngồi đối diện đột nhiên sáng lên! Tinh thần lực cường đại dao động, hóa thành ánh sáng âm u trong hai mắt của hắn.

Cũng may hai mắt của hắn bị mặt nạ che khuất… lúc này hắn đeo mặt nạ nửa mặt, lộ ra nửa mặt dưới. Hai cái lỗ trên mặt nạ không đặt đúng mắt, người ngồi đối diện dĩ nhiên sẽ không thể nhìn thấy mắt của hắn.

Nếu không mắt hắn vừa sáng lên, Diệu Thanh Đạo Cô và Thương Hải Thư Sinh ở trước mặt phải khóc lóc gọi Bá Bá rồi.

[Hay lắm, tuyệt!]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đã nhận được tư thế giảng pháp mới.

Tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều cho rằng hắn đã hoàn thành lần giảng pháp cuối cùng… Thậm chí lúc đó đến bản thân hắn cũng cho rằng đó là lần giảng pháp cuối cùng của mình.

Nhưng thực ra hắn vẫn còn cơ hội ‘giảng pháp một lần cuối cùng’ nữa.

Cảnh giới cao nhất của mánh khóe lừa đảo chính là lừa luôn của bản thân mình.

[Đợi đón ba mẹ vào thế giới kim liên xong ta sẽ bắt tay chuẩn bị trùng kích cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm thật sự, sau đó nhân tiền hiển thánh, bắt đầu lần giảng pháp cuối cùng.]

Có nội dung giảng pháp rồi, cứ giảng ‘ba trăm sáu mươi lăm cách đối phó với tà vọng khi tà vọng tràn lan trong thiên địa dị biến’!

Còn nữa, nếu như trong mấy ngày tới hắn và Vũ Nhu Tử, Tô thị A Thập Lục cùng cày tà vọng, tìm ra phương pháp chế biến tà vọng, còn có thể giảng một chương nhỏ ‘làm thế nào để rán tà vọng vàng nhuộm, khiến cho các tiền bối đang bế quan ở bên cạnh nhỏ dãi ngưỡng mộ’ ở phần kết giảng pháp nữa, xem như là phiên ngoại.

Ở Hoa Hạ, bất luận là quái vật gì, chỉ cần có thể làm đồ ăn hoặc làm thuốc thì đều không thể kiêu ngạo sinh trưởng được. Đến lúc đó tà vọng đừng hòng sống hoang dã, tất sẽ bị nuôi cấy hết.

Tống Thư Hàng xoa cằm, gật đầu nói:

“Rất tốt, rất tốt.”

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô ngồi đối diện thấy rất nghi hoặc.

“Thập Lục, Vũ Nhu Tử, lát nữa chúng ta đi cày một lô tà vọng xem sao.”

Tống Thư Hàng không thể đợi được nữa, trong não hải của hắn hiện lên rất nhiều phương án.

Vũ Nhu Tử hớn hở nói:

“Tống tiền bối, trong bao nhiêu câu ngươi nói hôm nay, ta thích câu này nhất đấy!”

Tống Thư Hàng: “…”

Tô thị A Thập Lục gật đầu, nói với Thương Hải Thư Sinh:

“Các ngươi có thông tin phân bố của tà vọng trong thành phố Văn Châu không? Có thể đánh đấu những tà vọng cường đại và khó đối phó ra. Nhân lúc vẫn còn ở thành phố Văn Châu, chúng ta sẽ cố gắng trợ giúp giải quyết những tà vọng rắc rối trước.”

Thư sinh và đạo cô nghe thế, trong lòng vui mừng:

“Bá Tống tiền bối, Tô Sơn tiền bối, Linh Điệp Tử tiền bối, mọi người định ra tay một lúc luôn hả?”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Cũng đang rảnh rỗi cả, cày một lô tà vọng chơi, vừa hay một số thí nghiệm ta đang làm cũng cần phải có tà vọng.”

Thương Hải Thư Sinh hưng phấn nói:

“Không thành vấn đề, Bá Tống tiền bối đợi một lát, ta sẽ liên lạc với trưởng bối để lấy tin tức cần thiết tới ngay!”

Tà vọng trong thành phố Văn Châu chắc chắn phải gặp tai ương rồi, sinh trưởng tại chính cố hương của Bá Tống tiền bối, đúng là tự tìm đường chết mà!

Dứt lời, Thương Hải Thư Sinh lấy điện thoại ra, liên lạc với trưởng bối.

Ở phía bên kia, Diệu Thanh Đạo Cô suy nghĩ chốc lát, mong đợi hỏi:

“Bá Tống tiền bối, lúc ngài đối phó với tà vọng, có thể cho hai chúng ta đứng cạnh xem được không?”

Bá Tống tiền bối đích thân ra tay, đây chính là cơ duyên to lớn đó!

Tuy rằng có lẽ các cô không hiểu nguyên lý chiến đấu của Bá Tống tiền bối nhưng đứng xem Bá Tống đại lão đánh nhau ít nhất cũng có thể học tập được chút kinh nghiệm.

Nếu như các cô may mắn lĩnh ngộ được một chiêu nửa thức, nói không chừng còn được lợi suốt cả đời ấy chứ!

Cơ hội thế này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thân là một tiểu tu sĩ, bọn họ sẽ liều mạng nắm lấy tất cả các cơ duyên bên cạnh để bản thân tiến bộ.

“Được chứ, có các ngươi dẫn đường sẽ dễ tìm được tà vọng hơn.”

Tống Thư Hàng đeo lại mặt nạ, nở nụ cười từ ái của bậc tiền bối.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.”

Diệu Thanh Đạo Cô cảm kích nói.

Con người thật của Bá Tống tiền bối dường như thân thiện hơn lúc giảng pháp một chút. Còn nữa, cô còn có thể cảm giác được, cho dù chỉ ở trong phạm vi năm mét xung quanh Bá Tống tiền bối, đầu óc của cô cũng tỉnh táo, minh mẫn hơn.

Trong não hải thỉnh thoảng lại hiện lên lĩnh ngộ về tu luyện.

Đây là hạnh phúc của tay mơ khi đứng bên cạnh đại lão, trên người đại lão có pháp tắc, sự tồn tại của bọn họ chính là một thể tổng hợp thông tin pháp tắc phức tạp. Tay mơ chỉ cần đứng bên cạnh đại lão thôi cũng đã nhận được vô số lợi ích.

[Chỉ hận không thể treo trên người Bá Tống tiền bối.]

Trong lòng Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đều có suy nghĩ này.

Trong lúc đang suy tư, điện thoại của Thương Hải Thư Sinh reo lên.

“Đến rồi, chắc là tin tức về tà vọng đã được gửi tới rồi.”

Thương Hải Thư Sinh mỉm cười nghe điện thoại.

Số gọi tới là số nội bộ, chắc là một vị trưởng bối nào đó trong nội bộ.

“A lô, xin chào tiền bối.”

Thương Hải Thư Sinh nói.

“Ha ha ha, là Thư Kiếm Các Thương Hải tiểu hữu đúng không. Lão phu Trường Sinh Kiếm Tông Minh Hằng Tử, lúc nãy ta nhìn thấy tiểu hữu gửi tới thông tin của một bé gái họ Tống xuất sắc, trong lòng vô cùng vui mừng. Đúng rồi, các ngươi vẫn còn ở trong nhà của người họ Tống đó chứ? Đợi lão phu một lát, lão phu ngự kiếm qua đó ngay, cho cô bé chưa chào đời này một cơ duyên.”

Một giọng nói sang sảng vang lên trong điện thoại.

Trường Sinh Kiếm Tông ở phía Nam chính là tông môn của lâu chủ đầu chó ‘Phá Dương Kích Quách Đại’ trong nhóm, đó là một đại môn nổi tiếng trong tu chân giới.

Chương 2517: Ba Tống: Ông nội?

Thương Hải Thư Sinh: “? ? ?”

Vị Minh Hành Tử tiền bối của Trường Sinh kiếm tông này không phải truyền tin tức phân bố tà vọng ở thành phố Văn Châu cho hắn, mà muốn nghìn dặm xa xôi tới đây xem muội muội chưa ra đời của đại lão Bá Tống?

“Đợi đã, Minh Hành Tử tiền bối, ngài chờ một chút đã. Kỳ thật vị tiểu cô nương họ Tống chưa ra đời này đã mang đại tạo hóa trên người rồi!” Thương Hải Thư Sinh vội hô lên.

Vị này chính là muội muội của đại lão Bá Tống nổi tiếng thiên hạ, muội muội ruột đấy. Con gái nhà khác thì sinh ra đã ngậm thìa vàng, mà vị cô nương này trực tiếp ngậm thìa tiên khí giáng sinh luôn ấy.

Muội muội ruột của Bá Bá Tống, chờ khoảnh khắc mà cô ra đời, trên chín mươi phần trăm tu luyện giả chư thiên vạn giới hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ nể mặt cô. Có đại lão Bá Tống chống lưng phía sau, lại thêm tư chất ưu tú của cô, tương lai nhất định cô sẽ trở thành tiên tử vang danh chư thiên vạn giới.

Trước đó, Diệp Thanh Đạo Cô phụ trách kiểm tra tin tức của muội muội đại lão Bá Tống, hắn phụ trách truyền tiên tức của vị muội muội chưa ra đời này về. Lúc hắn truyền tin tức về muội muội của Bá Tống thì còn chưa biết cô nương tư chất ưu tú này là muội muội đại lão Bá Tống, cho nên lúc gửi tin tức về đã không ghi chú điểm này.

Về sau, hắn và Diệp Thanh Đạo Cô bị sự xuất hiện của Bá Tống tiền bối làm chấn kinh, hiện tại còn đang nơm mớp lo sợ rụt trên ghế sô pha. Căn bản không có thời gian nhín thì giờ đi sửa đổi tin tức truyền về.

“Đã mang đại tạo hóa trên người? Thế mà lại có người trước lão phu một bước, nhanh chân đến trước ư?” Minh Hành Tử tiền bối của Trường Sinh kiếm tông sửng sốt.

Hắn ở ngay hậu đài, vừa nhìn thấy tin tức Thương Hải Thư Sinh phản hồi là lập tức liên hệ với Thư Sinh ngay. Không ngờ thế mà còn có kẻ nhanh hơn hắn!

Minh Hành Tử tiền bối cực kỳ không cam lòng: “Là lão thất phu nào thần tốc như thế? Thương Hải tiểu hữu ngươi nói tên lão ra đi, đợi lão phu đi lý luận với lão.”

Bé gái có tư chất ưu tú bực này, nếu có thể dẫn vào Trường Sinh kiếm tông, tương lai cực kỳ có khả năng trở thành trụ cột của Trường Sinh kiếm tông. Mà bảo bối như vậy lại bị người khác giành trước một bước, bỏ lỡ một trăm triệu.

Thương Hải Thư Sinh: “…”

Hắn lẳng lặng ngẩng đầu nhìn Bá Tống tiền bối… lão thất phu Bá Tống?

Mặc dù âm thanh điện thoại không lớn, nhưng Bá Tống tiền bối đang trong phạm vi năm mét, khẳng định đã nghe rõ toàn bộ lời nói của Minh Hành Tử tiền bối trong điện thoại.

Cũng may dường như Bá Tống tiền bối ở đối diện không để ý, ngược lại hàm hậu cười: “Vậy mà lại nhìn ra tư chất ưu tú của muội muội ta, vị Minh Hành Tử đạo hữu này thật có mắt nhìn.”

Thấy thế, Thương Hải Thư Sinh yên tâm một chút, hắn trả lời: “Hồi Minh Hành Tử tiền bối, kỳ thật không phải có người nhanh chân đến trước, mà là thân phận của bản thân tiểu cô nương Tống gia này vô cùng đặc thù.”

Minh Hành Tử nghi hoặc hỏi: “Thân phận gì?”

“Muội muội Bá Tống.” Thương Hải Thư Sinh trả lời.

“Gì?” Minh Hành Tử đần mặt ra.

Sau một lúc lâu.

“Bá Tống Huyền Thánh? Vị Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt kia?” Minh Hành Tử thuộc như lòng bàn tay, đọc ra thánh hào ngũ liên bá.

Thương Hải Thư Sinh trả lời: “Đúng vậy.”

Minh Hành Tử: “Ruột thịt á?”

Minh Hành Tử xác định: “Ruột thịt, dù là muội muội hay là phụ mẫu thì đều là ruột thịt. Hơn nữa, Bá Tống tiền bối đang ở bên cạnh ta.”

Minh Hành Tử: “…”

Gặp quỷ rồi, tình tiết này không hợp logic. Bá Tống tiền bối tu vi cao thâm khó lường, là đại lão nổi danh chư thiên vạn giới, càng là tuyển thủ hạt giống đang thi đấu kế thừa Thiên Đạo, chứng đạo bất hủ.

Phụ mẫu hắn có thể sống đến hiện tại, chí ít cũng phải có cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm chứ?

Hai vị Kiếp Tiên cửu phẩm còn mang thai được à?

Không phải đã nói bát phẩm sẽ vô sinh ư?

Việc này hoàn toàn không hợp lẽ thường!

Đợi đã, lẽ nào… Bá Tống Huyền Thánh đã hạ được nan đề ‘Huyền Thánh bát phẩm vô sinh’, cho nên phụ mẫu hắn trở thành nhóm người được lợi đầu tiên?

Không hổ là đại lão Bá Tống.

Minh Hành Tử ảo tưởng một đợt, hình tượng đại lão Bá Tống trong lòng càng trở nên cao thâm khó lường hơn.

Vì vậy, lại một lát sau.

Minh Hành Tử nói nhanh: “Xin lỗi, quấy rầy rồi, cáo từ, khỏi tiễn.”

Tiếp đó, hắn không chút do dự cúp điện thoại, sợ cúp trễ sẽ bị Bá Tống Huyền Thánh bắt được cơ hội.

Đồng thời hắn thuận tay kéo số điện thoại của Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô vào sổ đen luôn, tránh cho bọn họ gọi lại.

Trong khoảng thời gian này, hắn phải khiêm tốn làm việc, tốt nhất là ở lỳ trong động phủ không ra, tránh cho không cẩn thận đụng phải đại lão Bá Tống.

…

…

Thế nào cũng không ngờ tới, hơn mười phút sau, Minh Hành Tử đạo trưởng của Trường Sinh kiếm tông vẫn thảm thương tự đưa mình tới cửa.

Hắn tự mình qua đây, đưa ‘tin tức phân bố tà vọng ở thành phố Văn Châu’ đến nhà Bá Tống Huyền Thánh.

Vốn những tin tức này truyền qua điện thoại và internet là được.

Nhưng chuyện liên quan đến đại lão Bá Tống hiện đang ở đường Bạch Kình Văn Châu, và chuyện muội muội ruột của đại lão Bá Tống đã thành phôi thai, đang dần phát dục đều được Thương Hải Thư Sinh báo cáo lên trên.

Nhằm thể hiện lòng tôn kính với Bá Tống tiền bối, Minh Hành Tử đành phải kiên trì, tự mình đem tin tức tà vọng ở thành phố Văn Châu và phụ cận thành phố Văn Châu tới cửa.

Nhân tiện, hắn còn thay mặt toàn thể nhân viên chuẩn bị một phần lễ mọn, tặng tới cửa cho phụ mẫu Bá Tống, chúc mừng Tống gia sắp sinh ra một vị thiên kim.

Minh Hành Tử đạo trưởng tuyệt vọng nhìn trời.

Nhưng dù trong lòng hoảng hốt đến bức bách, nhưng trên mặt hắn vẫn phải nặn ra nụ cười chân thành.

Sau khi vừa gặp mặt, Minh Hành Tử đạo trưởng trước tiên dâng phần lễ mọn kia lên. Tuy nói là lễ mọn, nhưng bởi vì toàn thể nhân viên gom lại, số lượng quà tặng vẫn rất phong phú.

Tiện thể còn có một danh sách lễ mọn, có thể lộ ra đạo hiệu trước mặt đại lão Bá Tống cũng là chuyện cực tốt.

Tiếp đó, Minh Hành Tử đạo trưởng giao phần ‘tin tức phân bố tà vọng ở thành phố Văn Châu’ đã được in ra cho Bá Tống tiền bối, trong phần tin tức này đã ghi chú trọng điểm những tà vọng mạnh mẽ và khá khó đối phó.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Vất vả đạo hữu chạy chuyến này, kỳ thật chút tin tức này truyền qua internet là tốt rồi, không cần phiền toái vậy đâu.”

Về chuyện trước đó đối phương gọi hắn là lão thất phu trong điện thoại, Tống Thư Hàng căn bản không thèm để ý. Dù sau đối phương đang khen muội muội chưa ra đời kia, tuệ nhãn biết châu ngọc, trong lòng Tống Thư Hàng thấy rất vui.

“Không vất vả, không vất vả chút nào. Có thể có cơ hội gặp Bá

Tống tiền bối một lần, là duyên phận lớn lao.” Minh Hành Tử đạo trưởng chân thành nói.

Ba Tống và mẹ Tống bên cạnh thấy vị đạo trưởng này còn lớn tuổi hơn hai người bọn họ, lại chân thành gọi con trai mình là ‘tiền bối’, cứ cảm thấy bực bội quái dị.

Tống Thư Hàng lật nhìn tư liệu trên tay, thuận miệng hỏi: “Bên thành phố Văn Châu có tu sĩ chuyên xử lý tà vọng không?”

“Có, trong đó khiến bọn ta bất ngờ là lần này Vô Cực Ma Tông phái rất nhiều đệ tử tinh anh ra chém giết tà vọng khắp nơi. Hành sự của Ma môn khiến người ta nghĩ không thấu.” Minh Hành Tử trả lời.

“Vô Cực Ma Tông? Cứ cảm thấy đây là cái tên khiến người ta hoài niệm.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, hắn lặng lẽ duỗi tay nắm lấy tay nhỏ của A Thập Lục bên cạnh, tay lớn ôm lấy tay nhỏ.

Giữa A Thập Lục và Vô Cực Ma Tông vẫn còn thù oán chưa giải quyết.

…

…

Minh Hành Tử đạo trưởng không ở lại nhà Tống Thư Hàng lâu, giao xong tư liệu, lại trả lời một vài vấn đề của Tống Thư Hàng, hắn bèn đứng dậy cáo từ.

Dù sao cũng chột dạ, nào dám ở lâu?

Đạo Cô và Thư Sinh cùng với nữ sĩ xuống lầu, tiễn Minh Hành Tử đạo trưởng trước. Nhưng hai người bọn họ cũng không rời đi, lát nữa bọn họ sẽ đi theo Bá Tống tiền bối, Tô Sơn tiền bối và Linh Điệp Tử tiền bối đi quét tà vọng, sau đó đứng ngoài quan sát chiến lực vô địch của Bá Tống tiền bối!

Đợi sau khi khách khứa rời đi, Tống Thư Hàng đột nhiên trưng ra vẻ mặt thần bí vẫy tay với người nhà.

Ba Tống: “Làm gì?”

“Khà khà, ba, mẹ, con cho ba mẹ xem một niềm vui bất ngờ này.” Tống Thư Hàng cười nói.

Mẹ Tống nghi hoặc nói: “Niềm vui bất ngờ gì?”

“Nhìn kỹ nhé.” Tống Thư Hàng vén tay áo, vỗ tay một cái.

Trong hư không lại hiện lên một tầng gợn sóng không gian.

Thế giới hạch tâm mở ra!

Ngay cả Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng, tò mò hắn muốn cho mọi người xem niềm vui bất ngờ gì.

Roẹt ~

Lúc này, có một bóng dáng nho nhỏ màu bạc rơi ra từ thế giới hạch tâm, vừa lúc ngã vào trong ngực Tống Thư Hàng.

Ba Tống và mẹ Tống nhìn vào ngực Tống Thư Hàng.

Đó là một bé gái tinh xảo, thoạt nhìn chỉ chừng hai tuổi, có thể còn nhỏ hơn một chút?

Mái tóc dài màu bạc xõa tung sau lưng…

Lông mi dài chớp chớp, dáng vẻ như vừa tỉnh ngủ, bên cạnh cô bé còn có chút sương mù mỏng manh quấn quanh người cô.

Đó là một bé gái người gặp người thích, lúc ba Tống và mẹ Tống vừa nhìn thấy bé gái này là lập tức sinh lòng yêu thích.

Hơn nữa… xem xét tỉ mỉ thì có thể thấy diện mạo của cô bé này có vài phần rất giống Tống Thư Hàng.

Nói đúng ra hẳn là tướng mạo bây giờ của Tống Thư Hàng có vài phần giống cô bé này. Từ sau khi bắt đầu tu luyện, tướng mạo của Tống Thư Hàng tự nhiên cũng xảy ra một ít biến hóa.

Các loại nhân tố như cảnh giới, công pháp, linh quỷ, thiên tài địa bảo từng ăn, lực lượng công đức, tâm cảnh tu vi, thủ đoạn hồi sinh, vân vân đều sẽ ngầm thay đổi vẻ bề ngoài của tu sĩ.

“A Tống.” Sau khi bé gái tóc bạc hiện thân thì vui vẻ dụi đầu vào ngực Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sờ đầu cô bé, dịu dàng nói: “Âm Trúc, gọi ông nội, còn có bà nội.”

Lý Âm Trúc xoay đầu lại, nhìn về phía ba Tống và mẹ Tống, sau đó giòn giã hô: “Ông nội, bà nội.”

Ba Tống: “! ! !”

Mẹ Tống: “! ! !”

Tiếng ông nội bà nội này, không chỉ làm mềm trái tim ba Tống và mẹ Tống, càng khiến tâm tình bọn họ bùng nổ.

Mẹ Tống gần như trước tiên quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Hai cô bé này đều không phải tóc bạc.

“Ngoan.” Tống Thư Hàng ôm lấy tiểu Âm Trúc, đưa cho ba mình: “Bé là tiểu Âm Trúc, âm trong âm nhạc, trúc trong cây trúc.”

Ba Tống vội cẩn thận nhận lấy cháu gái.

Hôm nay tâm tình của ông quả thật sụp đổ đến không xong.

Con trai là tu chân giả, vợ mình mang thai con gái, bị người ngay mặt gọi là lão tổ, hiện tại trong nháy mắt đã biến thành ông nội.

Cuộc đời thay đổi quá nhanh, mẹ nó kích thích.

Sau khi ba Tống bế tiểu Âm Trúc chốc lát thì chuyển cho mẹ Tống.

Mẹ Tống nhận lấy cháu gái, ánh mắt chuyển lên người Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lần nữa.

“Không phải con.” Vũ Nhu Tử liên tục xua tay: “Con chưa từng sinh em bé, mặc dù con muốn sinh một bé chơi đùa, nhưng không phải hiện tại.”

Vậy chính là A Thập Lục rồi?

Ánh mắt của mẹ Tống rơi lên người A Thập Lục.

Chương 2518: Xem như con ruột

Ánh mắt mẹ Tống quá nặng nề, Tô Thị A Thập Lục chột dạ theo bản năng tránh đi ánh mắt của mẹ Tống.

Cô vừa tránh đi, trong đầu mẹ Tống lập tức hiện lên trọn bộ phim tình yêu vườn trường.

Vũ Nhu Tử bên cạnh thấy thế bèn giải thích: “Cũng không phải A Thập Lục, A Thập Lục giống con, đều quen biết Tống tiền bối vào năm ngoái.”

“Đều mới quen hồi năm ngoái ư?” Mẹ Tống sững sờ, sau đó cúi đầu nhìn Âm Trúc trong ngực.

Tiểu Âm Trúc thoạt nhìn chừng hai tuổi, nếu như cộng thêm mười tháng mang thai nữa, vậy cô bé không thể do Vũ Nhu Tử và A Thập Lục sinh ra được.

Kết hợp với tuổi tác của tiểu Âm Trúc để suy đoán thời gian… tiểu Âm Trúc, không phải con trai lén lút sinh cùng cô gái thần bí nào đó vào thời cấp ba đó chứ?

Vừa nghĩ tới khả năng này, ánh mắt mẹ Tống nhìn con trai chẳng khác gì nhìn cặn bã.

“Khà khà, có phải mẹ đang suy đoán tiểu Âm Trúc là đứa bé con sinh ra lúc học cấp ba không?” Tống Thư Hàng mỉm cười, đắc ý nói: “Con dám khẳng định mẹ tuyệt đối sẽ nghĩ như vậy.”

Bởi vì… đây là kết quả hắn cố ý dẫn dắt suy nghĩ của lão mẹ trong âm thầm!

Hắn ôm Lý Âm Trúc bản thu nhỏ từ thế giới hạch tâm ra, lại cong cong quẹo quẹo lót đệm cả buổi trời, không trực tiếp giới thiệu lai lịch của cô bé chính là vì muốn nhây như thế, khiến lão ba lão mẹ hiểu sai!

Lần nhây này có vui lắm không?

Đương nhiên, mức độ vui vẻ của vụ nhây này vượt xa tưởng tượng của mấy người!

Mẹ Tống: “…”

“Cho nên, kỳ thật quan hệ giữa con và tiểu Âm Trúc không như trong tưởng tượng của mẹ đâu. Quan hệ giữa tu sĩ có thể rất phức tạp. Mẹ không thể dùng quan hệ thế tục để cưỡng ép ràng buộc quan hệ giữa con và tiểu Âm Trúc được.” Tống Thư Hàng nói bằng giọng điệu trầm lắng.

Mẹ Tống: “…”

Chẳng biết tại sao, bà đột nhiên có loại xung động muốn cầm gậy lớn quất Tống Thư Hàng một trận đã đời. Không thể dùng tay đánh, bởi vì tay sẽ đau.

Nếu không phải lúc này đang ôm tiểu Âm Trúc thì bà thật sự muốn làm ngay.

Lý Âm Trúc cười hì hì, tựa đầu nhỏ lên vai mẹ Tống, âm thầm làm nũng.

Làm nũng uyển chuyển âm thầm của cô bé khiến lửa giận trong lòng mẹ Tống lập tức tiêu tán.

“Cho nên, rốt cuộc tiểu Âm Trúc với con là sao đây?” Mẹ Tống vỗ nhẹ tiểu Âm Trúc, hỏi.

“Nếu quả thật muốn tính toán, vậy có thể xem như con gái nuôi nhỉ? Nhưng quan hệ thân mật hơn con gái nuôi đơn thuần một ít. Hơn nữa, kỳ thực lần trước ba mẹ đã gặp tiểu Âm Trúc.” Tống Thư Hàng trả lời: “Nói tóm lại, con kế thừa nhân quả của cha Âm Trúc, tính theo phương diện này thì cũng có thể xem cô bé là con ruột của con.”

Sau khi Lý Thiên Tố đạo trưởng nghìn dặm phi xác, thần hồn vỡ vụn khiến linh quỷ của Tống Thư Hàng dị biến.

Sau khi linh quỷ của Tống Thư Hàng chịu ảnh hưởng từ Lý Thiên Tố đạo trưởng thì hóa thành bước ngoặt chuyển tiếp, giúp Tống Thư Hàng có thể nhập mộng Lý Thiên Tố đạo trưởng, trải nghiệm cuộc đời hắn… Mượn việc nhập mộng, hắn gặp được Xích Tiêu Tử đạo trưởng của quá khứ, cũng nhận được Phần Thiên Hỏa Diễm Đao từ trong tay Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Dây dưa nhân quả giữa hắn và Lý Âm Trúc đã không thể cắt đứt.

“Vậy cha cô bé còn đang…” Mẹ Tống nói được một nửa thì sực tỉnh ngộ.

Bà kịp thời ngừng đề tài này lại, thương tiếc vỗ nhẹ tiểu Âm Trúc, lại nghiêm túc nói với con trai: “Mặc dù mẹ không quá hiểu quan hệ tu chân nhân quả gì đó, nhưng nếu con đã quyết định nhận nuôi tiểu Âm Trúc, vậy các con phải cố gắng xem tiểu Âm Trúc như con ruột của mình, nuôi dưỡng con bé thành người. Nếu như… mẹ nói là nếu như, các con cảm thấy khó nuôi được tiểu Âm Trúc thì có thể giao tiểu Âm Trúc cho ba mẹ nuôi.”

Nửa câu đầu của bà là nói với Tống Thư Hàng, nửa câu cuối lại dùng từ ‘các con’… mẹ Tống đang cố ý.

Thứ nhất, bà lo Vũ Nhu Tử hoặc A Thập Lục sẽ không cách nào chấp nhận chuyện Tống Thư Hàng đã có ‘con gái riêng’.

Mặc kệ tương lai cô gái nào sẽ trở thành con dâu của bà, tóm lại trước tiên cứ chích một mũi thuốc dự phòng tập thể cái đã.

Thứ hai, bà muốn xem có thể mượn cơ hội này thăm dò ra vài thứ thực chất hay không.

Vũ Nhu Tử chớp mắt: “Hở?”

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh suy tư chốc lát rồi gật đầu nghiêm túc nói: “Mặc dù không phải ruột thịt… nhưng con có thể xem cô bé như con đẻ.”

Mắt mẹ Tống sáng lên, khà, thăm dò ra rồi.

Trúng rồi.

“Vậy thì tốt.” Mẹ Tống vui vẻ trong lòng, cố gắng duy trì bình tĩnh, mỉm cười gật đầu.

Tống Thư Hàng nghe câu trả lời nghiêm túc của Tô Thị A Thập Lục, trong lòng lại vui vẻ hơn hẳn.

Câu trả lời này của Tô Thị A Thập Lục có nghĩa là gì… Chỉ cần không phải tên đần thì đều có thể nghe hiểu được.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục. Có lẽ đã đến lúc thi triển chín thức thả thính rồi chăng?

Không đúng không đúng, giờ không phải lúc thả thính.

Lúc này hắn nên làm gì đó ấm áp hơn chút.

“A Tống.” Lúc này, Lý Âm Trúc trượt xuống khỏi ngực mẹ

Tống, cô bé nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy vào trong ngực Tống Thư Hàng, vui vẻ dụi dụi: “Về sau chúng ta là người nhà đã được chứng thực chân chính rồi đúng không?”

“Vẫn luôn là vậy.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Lý Âm Trúc cười ngọt ngào, để chúc mừng việc trở thành người nhà được chứng nhận, cô bé muốn nhây một chút.

Sau khi ở bên cạnh Tống Thư Hàng lâu như vậy, Lý Âm Trúc với tâm trí vẫn còn là đứa bé nên tính cách khó tránh khỏi ảnh hưởng của Tống Thư Hàng, bị truyền nhiễm một vài ước số nào đó.

“A Tống, về sau ta sẽ từ từ thích ứng, sau đó ta sẽ sửa đổi xưng hô với ngươi nhé.” Dường như Lý Âm Trúc đang lấy can đảm: “Ba?”

“Không cần không cần, gọi A Tống là tốt rồi.” Tống Thư Hàng cười sờ Lý Âm Trúc.

Nếu thật sự gọi ba, ngược lại hắn sẽ cực kỳ không quen.

“Vâng.” Lý Âm Trúc chớp mắt, sau đó cô bé lại vui vẻ leo từ trên người Tống Thư Hàng qua bên người Tô Thị A Thập Lục.

Con ngươi màu bạc và Tô Thị A Thập Lục nhìn nhau, trong con ngươi lóe sáng tràn đầy chờ mong.

Tô Thị A Thập Lục thuận thế duỗi tay, nhẹ nhàng ôm cô bé vào lòng.

“A Tống đã thành người nhà, vậy ta phải thay đổi xưng hô với mọi người.” Lý Âm Trúc cười ngọt ngào, hô lên với Tô Thị A Thập Lục: “A Thập Lục muội muội!”

“Phụt ~~” Tống Thư Hàng đang uống nước phun cả họng nước trà ra.

“Lần nhây này siêu vui luôn.” Lý Âm Trúc ngồi trên người A Thập Lục, giơ ngón tay cái với Tống Thư Hàng.

Nói xong, cô bé tựa trong ngực Tô Thị A Thập Lục, dụi nhẹ lên người A Thập Lục.

Đây là đang thể hiện sự yêu thích của cô với A Thập Lục.

Nhây thì nhây, cô bé vẫn rất thích Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi dụi xong, Lý Âm Trúc tìm một vị trí thoải mái trong ngực A Thập Lục rồi cuộn tròn trong ngực cô không nhúc nhích.

Chốc lát sau, lông mi dài của cô bé khép lại, chẳng mất mấy giây đã rơi vào giấc ngủ.

Tiếng hít thở đều đều vang lên, theo nhịp hô hấp của cô bé, hàn khí khuếch tán ra từ trên người cô.

Sau khi hàn khí khuếch tán ra, thân thể cô bắt đầu biến hóa.

Trong ánh mắt kinh ngạc của ba Tống và mẹ Tống, trong nháy mắt, thân thể Lý Âm Trúc bắt đầu trưởng thành, chẳng mấy chốc đã lớn lên chừng năm sáu tuổi.

“Hở?” Ba Tống sững sờ.

Lý Âm Trúc dáng vẻ năm sáu tuổi, rốt cuộc ông cũng bắt đầu cảm thấy quen mắt.

Chương 2519: Góc độ xảo trá như thế đấy

“Tiểu Âm Trúc là đang nóng nở ra lạnh co lại.” Tống Thư Hàng nghiêm trang nói hươu nói vượn giải thích: “Bởi vì tiểu Âm Trúc bị hàn chứng, thân thể sẽ thay đổi theo từng giai đoạn tuổi tác. Lúc hàn khí trong cơ thể dâng lên, thân thể cô bé sẽ vì lạnh mà co lại. Mà sau khi hàn khí bị đẩy ra ngoài cơ thể, lúc nhiệt độ cơ thể tăng trở lại, thân thể cô bé sẽ lớn lên một ít. Việc này vô cùng khoa học.”

Lần trước, lúc hắn dẫn Lý Âm Trúc và tiểu Quả Quả về nhà, Lý Âm Trúc đã duy trì dáng vẻ năm sáu tuổi. Dáng vẻ cô nóng lên nở ra lúc này hẳn là khơi gợi lên ký ức của ba Tống.

Có điều lần trước lúc về nhà, quan hệ giữa hắn và Lý Âm Trúc khác với hiện tại, cũng chưa xác định quan hệ người nhà.

Ba Tống: “…”

Mày bảo cái này gọi là nóng nở ra lạnh co lại?

“Cùng tiểu hòa thượng kia trở về lần trước chính là Âm Trúc ư?” Mẹ Tống có chút kinh ngạc sờ tiểu Âm Trúc trong ngực A Thập Lục.

Chuyện thần kỳ như vậy lại trực tiếp xảy ra trước mắt bọn họ… Việc này đáng tin hơn pháp thuật ngự đao phi hành mà Tống Thư Hàng thi triển nhiều.

“Đúng vậy, lần trước con từng dẫn cô bé và tiểu Quả Quả về.” Tống Thư Hàng giới thiệu thêm: “Mặt khác, bởi vì từ nhỏ đã bị hàn chứng ảnh hưởng, từ nhỏ đến lớn, phần lớn thời gian của tiểu Âm Trúc đều trong trạng thái ngủ say. Giai đoạn sau lúc bệnh tình tăng thêm… hàn khí sẽ trực tiếp đóng băng cô bé lại. Cho nên tính cách của cô gần như không khác một đứa bé là mấy. Thậm chí tính tình càng ngây thơ hơn đứa bé bình thường một chút.”

Lúc giới thiệu đến đây, Tống Thư Hàng tự động thay mình vào vay ‘vong phụ’ Lý Thiên Tố đạo trưởng, trên mặt tràn đầy tình thương của cha.

“Đợi đã, tiểu Quả Quả không phải con trai con đó chứ?” Mẹ Tống đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng nghệch mặt ra: “? ? ?”

“Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy. Người nhà tiểu Quả Quả vẫn còn sống khỏe mạnh, hơn nữa con cũng không có sở thích gặp mặt là thu người khác làm con trai hay con gái đâu.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Mẹ Tống tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, nhóc con kia khỏe mạnh kháu khỉnh, rất đáng yêu.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nếu như mẹ biết nhóc đó lặng lẽ bỏ nhà đi bụi, còn tự bán mình cho bọn buôn người chỉ vì cắt trĩ thì e rằng sẽ không thấy nhóc đáng yêu nữa. Khỏe mạnh kháu khỉnh thì đúng thật, con gấu con kia đặc biệt dũng mãnh, không chỉ tự mình bỏ nhà ra đi, còn dẫn theo hai bé loli rời nhà chung.

Ba Tống vào phòng lấy tấm chăn lông đưa cho Tống Thư Hàng.

Ở một số phương diện tiểu tiết, người đàn ông ấm áp ba Tống còn cẩn thận hơn cả mẹ Tống.

Tống Thư Hàng xoay người nhẹ nhàng đắp chăn lông lên người tiểu Âm Trúc và Tô Thị A Thập Lục.

[Cụ thể tiểu Âm Trúc đã bao lớn rồi?] Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn Lý Âm Trúc trong ngực, lặng lẽ truyền âm hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười vỗ tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục, truyền âm trả lời: [Tuổi tác cụ thể thì ta không biết, nhưng lúc tiểu Âm Trúc và ta vừa gặp mặt thì đã là cảnh giới tứ phẩm, có thể điều khiển kiếm hoàn.]

Tiểu Âm Trúc ủn ủn trong ngực Tô Thị A Thập Lục, lông mày hơi cau lại. Trong lúc ngủ say, cô bé lại trở mình, hàn khí quanh thân thu vào trong, thân hình nhanh chóng thu nhỏ, khôi phục lại kích cỡ chừng một tuổi.

Lúc này, lông mày cau chặt của cô bé mới thả lỏng một cách hài lòng, mỹ mãn rút trong lòng A Thập Lục.

Khăn quàng cổ tỷ tỷ trên cổ không nhịn được phát ra tiếng cười. A Thập Lục còn phải mau lớn lên mới được.

Nghe nói sau khi sinh con có thể khiến thiếu nữ phát dục lần thứ hai? Cũng không biết lời đồn này là thật hay giả. Khăn quàng cổ tỷ tỷ đang suy nghĩ có nên nhắc đến đề nghị này với Tô Thị A Thập Lục hay không.

Thời gian bảo lưu cho Tống Thư Hàng đã không còn nhiều lắm.

Không ai có thể cam đoan Tống Thư Hàng quay đầu sẽ lập tức tấn thăng cảnh giới bát phẩm, nhân tiền hiển thánh, giảng pháp một đợt, sau đó hoàn toàn vô sinh hay không?

…

…

Dưới lầu, sau khi Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô đưa tiễn Minh Hành Tử của Trường Sinh kiếm tông về rồi quay lại.

Lúc vừa vào nhà, bọn họ lập tức nhìn thấy trong ngực Tô Sơn Huyền Thánh lại có thêm một vị đại lão bát phẩm: Âm Trúc Cổ Thánh!

Mặc dù Âm Trúc Cổ Thánh thu nhỏ thành kích cỡ đứa bé, nhưng hiệu quả thánh ấn ‘thiên hạ không ai không biết ngài’ trên người cô vẫn còn ở đó.

Nhà Bá Tống tiền bối hôm nay có thể nói là đại lão tụ tập.

Nhưng Âm Trúc Cổ Thánh đến hồi nào vậy nhỉ?

Lại một vị đại lão lên sàn, khiến Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô bắt đầu có chút câu thúc.

Mà lúc này, mẹ Tống vừa lúc mở miệng nói: “Ngoại trừ đứa con gái Âm Trúc này ra, con còn niềm vui bất ngờ nào muốn nói với ba mẹ không? Trút ra hết đi.”

[Vậy mà Âm Trúc Cổ Thánh lại là con gái của Bá Tống tiền bối?] Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô lại biết được một tin tức chấn động, bèn âm thầm ghi tạc trong lòng.

Trong nhiều vị Thánh Quân bát phẩm hiển thánh như vậy, dường như có rất nhiều vị có quan hệ tốt đẹp với Bá Tống tiền bối.

Ba vị Thất Sinh Phù, Thường Viễn Tử, Thiên Nhai Tử thì không cần nói, bọn họ từng có vận may độ kiếp cùng Bá Tống tiền bối, tạo thành tồn tại lần đầu tiên ‘nhiều người độ thiên kiếp bát phẩm’ được ca tụng ở tu chân giới. Quan hệ giữa bọn họ và Bá Tống tiền bối khẳng định rất tốt.

Còn có Bạch Thánh Quân, nghe nói lần này sau khi Bạch Thánh xuất quan thì gần như là như hình với bóng với Bá Tống tiền bối. Có đoạn thời gian, nếu muốn tìm Bạch Thánh Quân thì chỉ cần nghe ngóng xem Bá Tống tiền bối ở đâu là có thể tìm được Bạch Thánh Quân ngay.

Linh Điệp Tử Cổ Thánh và Tô Sơn Huyền Thánh, cùng với Âm Trúc Cổ Thánh hiện tại đang ngồi trong nhà Bá Tống tiền bối.

Linh Điệp Thánh Quân lại là phụ thân của Linh Điệp Tử Cổ Thánh, một môn phái hai Huyền Thánh, vô cùng đáng sợ.

Vừa tính như thế… Trong các Huyền Thánh tấn thăng Huyền Thánh năm ngoái, phần lớn đều có quan hệ với Bá Tống Huyền Thánh.

Thương Hải Thư Sinh tựa như kẻ mù phát hiện ánh sáng!

[Hoặc giả tiếp đến nếu có vị tiền bối nào muốn tấn thăng Huyền Thánh thì phải tạo mối quan hệ tốt với Bá Tống tiền bối! Kể từ đó, nhất định có thể tăng cường xác suất độ kiếp thành công, nhân tiền hiển thánh!]

Diệp Thanh Đạo Cô bên cạnh cũng có suy nghĩ tương tự, hai người rối rít ghi lại điểm ấy trong lòng, chuẩn bị trở về sẽ phản hồi cho trưởng bối trong sư môn.

“Con gái thì hết rồi, nhưng mà… con còn thu mấy đứa đệ tử.” Lúc này, Tống Thư Hàng trả lời: “Nhị đệ tử Sở Sở còn đang bồi dưỡng. Cô ấy song tu kiếm pháp và tiên trù, hiện tại đang ở chỗ của đại sư tiên trù đứng đầu tu chân giới bồi dưỡng bí pháp tiên trù. Đợi sau khi cô ấy xuất sư, con dẫn cô ấy tới gặp ba mẹ, đến lúc đó để ba mẹ nếm thử tay nghề của cô ấy.”

[Sở Sở? Nghe nói trước đó không lâu chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ có một vị tiên tử tên Sở Sở đến chỗ cô ấy học tập nghệ thuật nấu ăn. Vị này lại là đệ tử của Bá Tống tiền bối ư?] Thương Hải Thư Sinh lập tức ghi chép lại điểm này.

Thời gian tới Sở Sở tiên tử được ghi chú trọng điểm, tuyệt đối không được trêu vào. Đương nhiên, tin tức này phải bảo mật, không thể tùy tiện tiết lộ.

Tống Thư Hàng lại tiếp tục nói: “Ngoài ra, tam đệ tử đã độ kiếp, xảy ra chút bất trắc. Bây giờ còn đang sinh trưởng lại lần nữa.”

“Đại đệ tử thì sao?” Ba Tống hỏi.

Vừa mở miệng đã nhắc nhị đệ tử với tam đệ tử trước, như vậy làm ông khó chịu lắm biết không?

“Đại đệ tử xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Tống Thư Hàng cười ha ha, vẫy tay.

Một bé chim tước sặc sỡ đáng yêu bay tới, đậu vào lòng bàn tay hắn.

Ba Tống: “? ? ?”

Mẹ Tống: “? ? ?”

Đại đệ tử? Tiểu tước nhi?

“Trong khoảng thời gian này, Tiểu Thải vẫn luôn bảo vệ ba mẹ.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Tiểu Thải ra mắt hai vị sư tổ.” Tước yêu Tiểu Thải chắp cánh, cool ngầu nói.

Âm thanh trong trẻo êm tai này…

“Tiểu Thải là bé gái ư?” Mẹ Tống hỏi.

Còn có người tên Sở Sở trước đó, nghe cũng giống như tên con gái.

Làm mẹ, góc độ xảo trá như thế đấy.

Chương 2520: Thì ra đây đều là mưu đồ của Bá Tống tiền bối

“Hồi sư tổ, Tiểu Thải xác thực là thân nữ nhi.” Tiểu Thải không nghe ra được hàm ý trong lời nói của mẹ Tống, cool ngầu nhảy lên lòng bàn tay sư phụ.

Lúc này Tiểu Thải đã dùng ‘thạch nhũ hóa hình’ mà Tống Thư Hàng mang về từ thế giới Hắc Long, hiện giờ cô có thể huyễn hóa thành người. Chỉ là nếu so với hình thái nhân loại, cô càng thích hình thức chim tước hơn. Cương Thủ + đao pháp + hạt sen Đao Ý Thông Huyền, cô là thải tước dự định di chuyển bằng song đao. (?)

Mẹ Tống nhếch khóe miệng, nhìn về phía con trai. Từ lúc Tống Thư Hàng vào nhà đến bây giờ, bà phát hiện tất cả thành viên mà con trai giới thiệu với ba mẹ đều là con gái.

Bất kể là bạn gái, vật trang sức, con cái, đệ tử, thậm chí ngay cả đệ tử chim tước đều là con gái.

Con trai ngốc nhà mình được yêu thích như thế từ khi nào vậy?

“Mẹ, kỳ thật con còn hai đệ tử dự bị.” Tống Thư Hàng vội vàng lên tiếng bổ sung. Hiểu con không ai bằng mẹ, ngược lại Tống Thư Hàng cũng vô cùng thông thạo đồ án tuyến đường sóng điện ý nghĩ của mẹ Tống, dù sao cũng là truyền từ đời này sang đời khác mà.

“Sư phụ còn có đệ tử dự bị ư?” Tiểu Thải nghi hoặc nhìn về phía sư phụ, vậy mà cô lại không biết việc này.

Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng: “Đệ tử kia tên Joseph, là một người nước ngoài. Bởi vì một vài cơ duyên xảo hợp, hiện tại miễn cưỡng xem như đệ tử ký danh. Ngoài ra… con còn một đệ từ có tiềm lực vô cùng lớn ở một thế giới khác, con đang chờ nó trưởng thành, xông qua thí luyện của con, sau đó thu nó làm đệ tử, nó và con rất hợp nhau.”

Thiếu niên Xích Đồng thế giới Hắc Long là một thiên tài có ‘năng lực hồi sinh’, đã từng quả đoán xóa nick luyện lại. Tống Thư Hàng và hắn đã giao hẹn, hiện tại chỉ chờ hắn trưởng thành, trở thành đệ tử của mình.

“Đệ tử dự bị đều là nam à?” Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Mẹ Tống cũng gật đầu một cách không sao nói rõ được.

Ba Tống bên cạnh lại ù ù cạc cạc.

…

…

Giữa trưa, mẹ Tống chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú.

Cảnh giới hiện tại của đám người Tống Thư Hàng đã đạt đến tu vi tích cốc từ lâu, ăn cơm đã biến thành việc có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng mẹ Tống và ba Tống vẫn là người bình thường.

“Các con định chiều nay đi quét gì đó vọng à?” Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Dù sao cũng nhàn rỗi, cho nên thừa dịp hiện tại con còn ở thành phố Văn Châu, bèn giúp cố hương giải quyết chút phiền não vậy.”

Ba Tống ủng hộ: “Cũng đúng, nơi này là miền đất sinh con dưỡng con. Dù tạm thời chúng ta phải rời đi thì cũng không thể quên nguồn cội.”

Người Hoa Hạ đều có lý niệm lá rụng về cội, chỉ cần không xuất hiện tình huống gì đặc biệt, như vậy nguồn cội ở nơi nào, nhà sẽ ở nơi đó, cả đời không thay đổi.

Diệp Thanh Đạo Cô và Thương Hải Thư Sinh bên cạnh may mắn tham gia hoạt động liên hoan gia đình của Bá Tống Huyền Thánh, nội tâm kích động không thôi.

“Bá Tống tiền bối, ta có thể chụp tấm hình không ạ?” Diệp Thanh Đạo Cô lấy can đảm hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói: “Loại chuyện này cứ tùy ý đi.”

Sau đó không lâu, hắn sẽ đón ba mẹ đến thế giới Kim Liên định cư. Cho nên bây giờ, hắn không còn lo lắng vấn đề bảo mật tin tức của ba mẹ mình nữa. Ngoài ra, xưa đâu bằng nay, hắn của hôm nay đã không phải lo lắng hạng giá áo túi cơm dám đối phó người nhà của hắn.

Sở thích chụp hình cũng làm hắn nhớ tới Lệ Chi Tiên Tử trong nhóm Cửu Châu số 1.

Sau khi được Bá Tống tiền bối đồng ý, Diệp Thanh Đạo Cô lộ vẻ mừng rỡ.

Cô lấy gậy selfie ra, giơ điện thoại lên cao. Quả nhiên không phải mỗi người đều có nhiều thao tác hay ho phong phú như tiền bối nhóm Cửu Châu số 1.

Vì chụp hình tự sướng, Lệ Chi Tiên Tử thậm chí còn nghiên cứu ra pháp thuật chuyên dùng để chụp ảnh, có thể khiến máy ảnh hoặc điện thoại di động tiến vào hình thức quay chụp không người điều khiển. Diệp Thanh Đạo Cô không làm được.

Sau khi chụp ảnh xong, Diệp Thanh Đạo Cô lại chờ mong hỏi: “Tiền bối, ta có thể post lên vòng bạn bè không ạ?”

Cô đã nghĩ xong caption rồi: Hôm nay may mắn được ăn cơm cùng bàn với Bá Tống tiền bối, PS: Cả bàn đồ ăn là mẫu thân Triệu gia lão tổ của Bá Tống tiền bối tự tay nấu nướng!

“Tùy ý đi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Tạ ơn tiền bối.” Diệp Thanh Đạo Cô vui vẻ cúi đầu, bắt đầu thao tác trên điện thoại của mình.

Bá Tống tiền bối người thật quả nhiên thân thiết hơn trong truyền thuyết nhiều, cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Mẹ Tống: “…”

Loại cảm giác con trai đột nhiên trở thành nhân vật lớn này, trong lúc nhất thời bà còn chưa thể hoàn toàn thích ứng.

Có trời mới biết một năm qua con mình đã trải qua những gì?

“Lại nói Thư Hàng.” Ba Tống đột nhiên nghĩ tới một việc.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía ba mình: “Vâng?”

“Hiện tại ba và mẹ con tu luyện còn kịp không?” Ba Tống nghiêm túc hỏi, ông còn muốn tiếp tục yêu mẹ Tống một vạn năm, yêu thương con gái chưa ra đời một vạn năm.

Tống Thư Hàng trả lời: “Trên lý thuyết là… muộn rồi ạ, qua 8 tuổi thì không còn hy vọng gì nữa.”

“8 tuổi năm ấy, con vẫn còn đang…” Ba Tống nói được phân nửa thì đột nhiên ngưng bặt. Khó khăn lắm con trai mới dẫn theo hai cô gái có triển vọng trở về, sao ông có thể làm mất mặt con trai ngay trước mặt hai cô gái chứ? Huống chi, còn có Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô ở bên cạnh, đương nhiên ông muốn giữ gìn hình tượng cho con trai.

Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô bên cạnh vội cúi đầu không nói, rất sợ nghe được lịch sử đen tối gì đó của Bá Tống tiền bối.

“Cho nên con mới nói là trên lý thuyết.” Tống Thư Hàng cười nói: “Cho con thêm chút thời gian nữa, sau này sẽ có cách thôi. Tin tưởng bản lĩnh của con trai ba mẹ đi.”

Hiện tại hướng dẫn ba mẹ tu luyện, ý nghĩa không lớn.

Chờ sau khi đến thế giới Nho gia, hắn sẽ thỉnh cầu Nho gia dạy ba mẹ tri thức lý luận trên phương diện tu luyện, dù sao năng lực giáo dục của Nho gia thiên hạ vô song.

Sau đó… chờ tương lai rồi nói tiếp!

[Bá Tống tiền bối quả nhiên muốn tranh đoạt Thiên Đạo?] Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô thầm nghĩ.

Mặc dù không biết vì sao ba mẹ của Bá Tống tiền bối không tu luyện, vẫn là người bình thường. Nhưng quả nhiên Bá Tống tiền bối phong ấn ba mẹ rồi cởi bỏ phong ấn vào niên đại này, làm như vậy là vì mưu đồ tương lai cho ba mẹ!

Người bình thường đến tuổi này của ba mẹ Bá Tống tiền bối thì đã không còn khả năng tu luyện từ lâu. Bất kể là tu luyện giả thuộc hệ thống nào, sau khi tuổi tác đến một mức độ nhất định, trừ khi có kỳ ngộ nghịch thiên, nếu không thì đã định trước là tiền đồ không có ánh sáng.

Nhưng nếu như, sau khi Bá Tống tiền bối tranh đoạt Thiên Đạo, chứng đạo bất hủ rồi nghịch thiên cải mệnh cho ba mẹ mình, há lại không dễ như trở bàn tay?

Cứ như vậy, dường như rất nhiều vấn đề đều có thể giải thích thông thuận!

Bá Tống tiền bối nhắm vào thời đại này chứng đạo, mọi thứ đều nằm trong tính toán của hắn!

Không hổ là Bá Tống tiền bối, người đàn ông khiến cả thời đại run rẩy.

Trong lòng Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô, hình tượng của Bá Tống tiền bối lại thăng hoa lần nữa.

“Nghỉ ngơi một chút, lát nữa chúng ta xuất phát.” Tống Thư Hàng đứng lên nói.

“Tống tiền bối, Bạch tiền bối đang @ ngươi trong nhóm kìa.” Lúc này, Vũ Nhu Tử bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Bạch tiền bối online rồi à?” Tống Thư Hàng lấy điện thoại di động ra.

Không phải Bạch tiền bối còn đang mưu đồ tạo thần ư? Vậy mà hôm nay lại rảnh rỗi online?

Sau khi mở điện thoại, kéo nhóm Cửu Châu số 1 ra, Tống Thư Hàng thấy tin nhắn của Bạch tiền bối: “@ Bá Diệt, Thư Hàng, có online không?”

Tống Thư Hàng trả lời: “Bạch tiền bối tìm ta?”

“Ta là Lưu Tinh kiếm, chủ nhân còn đang bận.” Tài khoản Bạch tiền bối trả lời.

Chương 2521: Thu tà vọng, tới bao nhiêu lấy bấy nhiêu

Thảo nào Bạch tiền bối không trực tiếp liên hệ với Tống Thư Hàng thông qua chức năng mạng chat Tu Chân, thì ra là phi kiếm bản mệnh Lưu Tinh kiếm của hắn dùng tài khoản này.

Chờ chút?

Lưu Tinh kiếm sinh ra ý thức rồi ư?

Tống Thư Hàng nói: “Lợi hại, Bạch tiền bối. Lưu Tinh kiếm đã sinh ra khí linh hoàn chỉnh.”

Khác với Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử của hắn, khí linh Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối có độ hoàn thiện cực cao, sau khi ngưng tụ thành hình còn có thể thay chủ nhân online tán gẫu. Đây là khí linh đã đạt đến đẳng cấp Xích Tiêu kiếm tiền bối!

Tô Thị A Thập Lục nói: “Ngay từ đầu thì Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối đã có được ý thức yếu ớt, sau khi có thuốc nhỏ mắt ngươi cho hắn lần trước, Lưu Tinh kiếm sinh ra khí linh cũng không kỳ quái. Nhưng nó đã có thể thay Bạch tiền bối online tán gẫu, đây mới là chỗ lợi hại nhất, không hổ là Bạch tiền bối.”

“Trong tay chúng ta cũng có thuốc nhỏ mắt, cho nên chúng ta không thể kém Bạch tiền bối được, tranh thủ sớm ngày bồi dưỡng khí linh của chúng ta thôi nào.” Vũ Nhu Tử nắm nắm đấm, cổ vũ sĩ khí cho mọi người.

Diệp Thanh Đạo Cô và Thương Hải Thư Sinh đần mặt ra. Chuyện như sinh ra khí linh thì có liên quan gì đến thuốc nhỏ mắt? Đây là chủ đề hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược mà nhỉ?

Ngoài ra… Bạch tiền bối trong miệng Bá Tống tiền bối hẳn là chỉ Bạch Thánh Quân?

Bạch Thánh Quân quả nhiên không phải tầm thường, thậm chí ngay cả Bá Tống Huyền Thánh đều phải gọi hắn một tiếng ‘tiền bối’, hơn nữa pháp khí có khí linh vô cùng hiếm thấy. Mỗi một pháp khí sinh ra khí linh đều đủ để đi vào lịch sử tu chân giới.

Phải biết rằng, phần lớn các pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm đều không có khí linh, trên cơ bản các pháp khí có được khí linh đã được biết tới, toàn bộ đều là thần binh Trường Sinh Giả!

Trên cơ bản, trình độ hiếm có của thần binh có khí linh tỉ lệ thuận với số lượng Trường Sinh Giả!

Thần binh của Bạch Thánh đã ngưng tụ ra khí linh hoàn chỉnh, còn biết online tán gẫu, không hổ là Bạch Thánh Quân tình nhân trong mộng của mọi người trong tu chân giới.

“Thanh Lưu Tinh kiếm này của Bạch Thánh Quân thế mà lại online tán gẫu? Thư Hàng, lát nữa ngươi cho ta mượn dùng tài khoản của ngươi một chút, có rảnh ta đi trò chuyện với Lưu Tinh kiếm.” Bia đá đạo hữu bên hông Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Cùng là tác phẩm của ‘Bạch’, bia đá đạo hữu cảm thấy giữa mình và Lưu Tinh kiếm nhất định có tiếng nói chung.

“Ha, một tấm bia đá như ngươi thì có chủ đề chung gì để nói chuyện với Lưu Tinh kiếm đạo hữu chứ? Thư Hàng, giao tài khoản cho ta. Đều là thần kiếm có được khí linh, ta cảm thấy giữa ta và Lưu Tinh kiếm đạo hữu trò chuyện hợp hơn.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối không cam lòng yếu thế, dùng giọng êm tai nói.

Đều nói khí linh sẽ có vài phần giống với chủ nhân, Lưu Tinh kiếm này là khí linh của Bạch Thánh, nhất định cũng tuấn mỹ phi phàm, khuynh quốc khuynh thành như Bạch Thánh, tuyệt đối là một đối tượng tốt hiếm có.

“Y y y ~~” Găng tay của Tống Thư Hàng hiện lên một em gái khí linh, Nghịch Kình khí linh tiên tử ngồi quỳ trên găng tay, tay nhỏ duỗi về trước, trong miệng phát ra tiếng kêu hăng hái.

Ba khí linh?!

Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô nuốt nước miếng. Bá Tống tiền bối, danh bất hư truyền.

Thần trang ba khí linh trên thân, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

…

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Khi biết tài khoản của Bạch tiền bối lại do Lưu Tinh kiếm online, các tiền bối trong nhóm đều bị kinh sợ.

Dược Sư: “[giọng nói] Lưu Tinh kiếm, ngươi dùng cú pháp gì để nhập tin nhắn?”

Chấn kinh rồi được không, Lưu Tinh kiếm vừa ngưng tụ ra khí linh lại có tốc độ gõ chữ nhanh hơn hắn!

“Ta làm giống với chủ nhân, bất kể là bính âm (pinyin) hay là ngũ bút(*) thậm chí là viết tay, ta đều biết.” Lưu Tinh kiếm trả lời rất thành thật.

(*) phương pháp gõ chữ Hán theo kiểu ghép nét, được xem là nhanh nhất hiện nay, chuyên dành cho người đánh máy chữ Hán chuyên nghiệp, nhanh hơn nhiều so với phương pháp gõ theo cách phát âm bính âm.

Dược Sư: “! ! !”

Tuyết Lang Động Chủ tò mò hỏi: “Vậy Lưu Tinh kiếm, ngươi dùng mũi kiếm đâm chữ à?”

“Ta là khí linh mà, ta có thể ngưng tụ ra hình thái khí linh, dùng tay đánh chữ.” Lưu Tinh kiếm trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử hiếu kỳ nói: “Lưu Tinh kiếm ngươi gửi tấm hình selfie cho bọn ta xem diện mạo của ngươi được không?”

“Tạm thời diện mạo của ta còn chưa hoàn toàn xác định được, ta còn đang nặn mặt, cho nên Lệ Chi Tiên Tử, chờ sau khi ta nặn mặt xong ta sẽ gửi tấm hình tự sướng cho.” Lưu Tinh kiếm trả lời.

Tên nhóc này lại thành thật đến thế.

Bất kể tiền bối trong nhóm hỏi cái gì, nó đều sẽ trả lời thành thật.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Lưu Tinh kiếm, bây giờ ngươi đã nặn ra giới tính chưa? Giới tính nặn ra là tiên tử hay không phải tiên tử vậy?”

[Tin tức hệ thống nhắc nhở: Người dùng Cuồng Đao Tam Lãng đã bị nhân viên quản lý cấm nói 1 ngày.]

Cuồng Đao Tam Lãng đần thối mặt nhìn mình bị cấm nói: “? ? ? ?”

Chẳng lẽ Hoàng Sơn tiền bối âm thầm xem tán gẫu, rồi cấm nói hắn luôn?

“Là Hoàng Sơn tiền bối ra tay ư? [icon mỉm cười mê đắm].” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Không phải, ta không ra tay. Là Lưu Tinh kiếm ra tay cấm nói Tam Lãng… Tài khoản của Bạch tiền bối là tài khoản nhân viên quản lý.” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Lợi hại lắm Lưu Tinh kiếm!”

Thậm chí ngay cả chức năng cấm nói cũng biết dùng, Tam Lãng chết không oan.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Mọi người trước tiên đừng làm rộn, nếu có vấn đề muốn hỏi Lưu Tinh kiếm thì lát nữa hãy hỏi. Bạch tiền bối có việc gì tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu à? Đừng chậm trễ công chuyện của Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, ngón tay bay múa nhập tin nhắn vào nhóm chat: “Bạch tiền bối tìm ta có chuyện gì?”

“Thư Hàng đạo hữu tình huống tà vọng ở hiện thế gần đây như thế nào?” Lưu Tinh kiếm hỏi.

“Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, hiện tại chư thiên vạn giới rất hỗn loạn, có cầu di vật Thiên Đạo hiện thế, tà vọng các nơi cũng nhao nhao hiện lên. Gần đây ta đang định đi quét tà vọng, nghiên cứu tác dụng của chúng nó xem sao.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lưu Tinh kiếm: “Nếu như Thư Hàng đạo hữu chuẩn bị đối phó tà vọng, vậy xin giúp chủ nhân thu gom một nhóm hạch tâm tà vọng. Phàm là cơ thể tà vọng có độ uy hiếp lớn hơn cảnh giới ngũ phẩm thì hẳn đều có hạch tâm tồn tại. Hình dạng hạch tâm nhiều kiểu nhiều loại, có hình hạt châu, có hình thủy tinh, thậm chí có hình khung xương hoặc một miếng thịt… Dù sao chỉ cần là hạch tâm của tà vọng thì đều được cả. Trong thực nghiệm của chủ nhân cần số lượng lớn hạch tâm tà vọng. Chủ nhân nói, có thể thu mua giá cao, sẽ cho ngươi một giá tiền khiến ngươi động lòng.”

“Ta còn thiếu Bạch tiền bối một món nợ khổng lồ không cách nào trả đây này, lát nữa lúc ta đi quét tà vọng sẽ chú ý thu gom hạch tâm.” Tống Thư Hàng trả lời, đến lúc đó, chí ít dùng hạch tâm tà vọng để bù vào một phần… tiền lời cho Bạch tiền bối vậy!

Lưu Tinh kiếm: “Các đạo hữu trong nhóm cũng vậy, nếu như có hứng thú, có thể đi thu gom một nhóm hạch tâm tà vọng. Có bao nhiêu chủ nhân thu bấy nhiêu, hơn nữa… không giới hạn linh thạch thu mua. Đến lúc đó, lấy vật đổi vật cũng được.”

“Bạch tiền bối tuyệt vời nhất luôn.”

“Ta vĩnh viễn yêu Bạch tiền bối.”

“Hoạt động mừng năm mới năm nay chính là gom hạch tâm tà vọng.”

“Ngoài ra, nếu như có thể, chủ nhân hy vọng Thư Hàng đạo hữu có thể trợ giúp thu mua hạch tâm tà vọng.” Lưu Tinh kiếm lại nói.

“Không thành vấn đề, bao trên người ta. Mặt khác… ta định lần giảng pháp sau sẽ dùng phương pháp đối phó tà vọng làm bản thảo giảng pháp. Sau khi giảng pháp xong, lại kèm theo quảng cáo thu mua hạch tâm tà vọng. Đến lúc đó, nhất định sẽ đắt như tôm tươi.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1: “…”

Không phải ngươi đã nói lần trước là lần giảng pháp cuối cùng ư?

Chương 2522: Các ngươi hiểu mà

Xem từ ý trên mặt chữ thì ‘tiết mục giảng pháp mỗi tháng của Bá Tống’ căn bản vẫn chưa kết thúc.

“Chờ một chút, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi vừa nói là ‘lần giảng pháp sau’? Không phải ngươi đã kết thúc lần giảng pháp cuối cùng rồi à?” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu vội vàng hỏi.

“Quảng cáo ngay phân đoạn nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp… Thư Hàng ngươi thật đúng là thiên tài.” Bắc Hà Tán Nhân dở khóc dở cười.

Nếu như đổi thành tu sĩ khác hiển thành giảng pháp, e rằng không ai dám chơi như vậy. Thường Viễn Tử chính là vết xe đổ, lợi dụng phân đoạn Huyền Thánh giảng pháp để lớn mật tỏ tình, cuối cùng rơi vào tâm ma kiếp tự nuốt quả đắng.

Nhưng Thư Hàng hoàn toàn có thể chơi một phen bốc đồng như thế, trước không nói ‘cảnh cáo một lần giảng pháp cuối cùng.jpg’ của hắn, chỉ nói một thân lực lượng công đức hùng hậu của hắn cũng căn bản không sợ tâm ma kiếp.

Thậm chí rất có thể Thư Hàng còn đang chờ mong tâm ma kiếp giáng lâm cũng không biết chừng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, trả lời: “Dù sao kế tiếp chính là lần giảng pháp cuối cùng thật sự của ta, lần trước giảng pháp sơ xuất, lần này ta tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề nữa. Lần cuối cùng giảng pháp này, ta nhất định phải lợi dụng hợp lý.”

Diệt Phượng Công Tử: “Ta thà tin rằng chó có thể ngưng đớp cứt!”

Đậu Đậu: “? ? ?” Diệt Phượng ngươi có ý gì hả?

Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử đột nhiên lên tiếng: “Ta tin tưởng Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt đạo hữu, lần giảng pháp kế tiếp là lần giảng pháp cuối cùng của ngươi! Sau mỗi một lần ngươi giảng pháp xong, ta đều tin chắc như thế. Phần tín nhiệm này, đến nay không thay đổi. Cho nên, nhìn mặt mũi ta tin tưởng ngươi như thế, Thư Hàng, lúc ngươi giảng pháp lần sau nữa thì nhắn riêng nhắc nhở ta, để ta chuẩn bị tâm lý trước nhé?”

Tống Thư Hàng: “…”

Tạo Hóa Pháp Vương phụ họa: “Yên tâm đi, Thư Hàng. Dù toàn bộ người trong nhóm Cửu Châu số 1 không tin ngươi, ta vẫn ôm tín nhiệm tuyệt đối với ngươi. Bởi vì ngươi đam mê âm nhạc của ta! Thân là ca sĩ, chính là có lòng tin tuyệt đối vào fan hâm mộ.”

“Yên tâm lớn mật làm đi, Thư Hàng.” Tài khoản của Dược Sư tiền bối lên tiếng: “Thuốc tránh thai đối phó với Bá Tống mà ta đặc biệt nghiên cứu đã đưa ra thị trường. Chỉ cần ngươi can đảm giảng pháp, sau đó tiền lời từ đám đan dược này ta có thể chia ngươi hai phần.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hôm nay hoàn toàn không trò chuyện nổi nữa.

Cáo từ, cáo từ!

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “Thư Hàng, sau khi quảng cáo xong, ngươi muốn thu hạch tâm tà vọng ở đâu? Dù sao cũng phải có một địa điểm thu hàng chứ?”

Tống Thư Hàng: “Lưu Tinh kiếm, Bạch tiền bối có an bài không?”

“Bây giờ chủ nhân vô cùng bận rộn… Cho nên mới nghĩ đến chuyện nhờ Thư Hàng đạo hữu ngươi hỗ trợ thu một nhóm hạch tâm tà vọng.” Lưu Tinh kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Hoàng Sơn tiền bối xoa mi tâm nói: “Mà thôi, vừa lúc ta rảnh rỗi. Đến lúc đó ta bố trí một địa điểm thu mua tà vọng ở mặt trăng. Khi đó có thể thu bao nhiêu thì thu bấy nhiêu. Thư Hàng lúc lần giảng pháp tiếp theo của ngươi bắt đầu thì gửi tín hiệu cho ta nhé, ta gửi tọa độ địa điểm thu mua tà vọng cho ngươi.”

Tống Thư Hàng nhanh chóng gõ chữ: “Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối!”

Trong nhóm Cửu Châu số 1, Hoàng Sơn tiền bối tựa như tấm chăn của đại lão cái gì cũng có thể bán vậy, trong thời đại nhân tình bạc bẽo này, Hoàng Sơn tiền bối luôn mang đến cho thành viên trong nhóm từng tia ấm áp.

“Vậy các vị tiền bối, buổi chiều ta muốn dẫn người đi quét một nhóm tà vọng thử xem, tiện thể nghiên cứu tà vọng một chút. Đến lúc đó nếu ta nghiên cứu ra hiệu quả, ta lại online chia sẻ kinh nghiệm với mọi người.” Tống Thư Hàng gửi một icon ‘vẫy tay tạm biệt’ rồi tạm thời offline.

Đợi sau khi Tống Thư Hàng offline.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “[icon OK] Ai hiểu thì nhắn tin riêng cho ta.”

Ngay sau đó, toàn bộ thành viên đang online trong nhóm Cửu Châu số 1 điên cuồng nhắn tin riêng cho Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn tiền bối mượn sự kiện ‘địa điểm thu mua tà vọng’, thuận lợi moi ra thời gian cụ thể lần giảng pháp tiếp theo của Tống Thư Hàng. Đến lúc đó chờ sau khi Tống Thư Hàng gửi tin tức cho Hoàng Sơn tiền bối, Hoàng Sơn tiền bối lập tức có thể kịp thời tiêm một mũi dự phòng cho mọi người trong nhóm.

…

…

Sau khi cất điện thoại.

Tống Thư Hàng lên tiếng: “Đi thôi, tà vọng có cấp bậc uy hiếp khá cao gần chúng ta nhất đang ở đâu?”

“Phạm vi khu vực trấn Hồng Mã ở lân cận đường Bạch Kình, nơi đó có một khuôn viên trường cũ bỏ hoang, vốn đang trong trạng thái đợi phá bỏ. Sau khi thiên địa đại biến, nơi đó có tà vọng giáng lâm, lấy khu vực kia làm tổ. Tà vọng kia không biết lai lịch ra sao, bọn ta sử dụng đủ loại phương pháp cũng không cách nào tiêu diệt chúng nó, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế chúng nó trong khuôn viên trường cũ, nghiên cứu thuộc tính của chúng nó.” Thương Hải Thư Sinh lên tiếng.

Thứ như tà vọng, quỷ dị khó lường, tà vọng khác nhau thì cần phương pháp khác nhau để đối phó. Hơn nữa rất nhiều tà vọng còn có thể tiến hóa, tiến hành dung hợp với nhau, hóa thành chủng loại hoàn toàn mới.

Cho nên đối phó tà vọng, hoặc là dùng lực lượng hoàn toàn vượt xa tà vọng, một lần hành động nghiền chết chúng nó. Hoặc là nghiên cứu kỹ thuộc tính, kết cấu của chúng nó, tìm ra phương pháp phá giải nhằm tiêu diệt chúng nó.

Đây cũng là chỗ mà tà vọng khiến người khác đau đầu.

"Trấn Hồng Mã, nhớ là rất gần nhỉ?" Thần thức của Tống Thư Hàng khuếch tán ra, quét qua khu vực kia rồi gật đầu nói: "Tạm được, đẳng cấp uy hiếp hẳn là trên ngũ phẩm, đáng giá để ra tay thử xem."

"Bây giờ xuất phát ư?" Tô Thị A Thập Lục đưa Lý m Trúc về phía Tống Thư Hàng.

Nhưng lúc Tống Thư Hàng định nhận lấy Lý m Trúc, Lý m Trúc nho nhỏ nhăn mày lại, tay nhỏ bé của cô nắm lấy quần áo Tô Thị A Thập Lục không buông.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

"Để ta thử xem!" Vũ Nhu Tử bên cạnh tò mò duỗi tay ra, ôm lấy Lý m Trúc.

Lý m Trúc hơi chống cự một chút bèn xòe tay ra, thuận tay tiến vào cái ôm của Vũ Nhu Tử.

Đồng thời, cặp mày nhăn lại trong giấc ngủ say của cô bé cũng buông lỏng, vẻ mặt thỏa mãn.

Tống Thư Hàng: "…"

Ta bị ghét bỏ rồi ư?

"Có thể trong tiềm thức của đứa bé này muốn cái ôm ấm áp của người mẹ chăng?" Sợi tóc ngố Sở các chủ suy đoán.

"A Thập Lục, cô còn cần trưởng thành hơn mới được." Bạch long tỷ tỷ cảm thán.

Tô Thị A Thập Lục: "? ? ?"

******

Khuôn viên trường cũ, trấn Hồng Mã.

Phụ cận khu vực tà vọng xây tổ đã bị rào lưới sắt, đề phòng quần chúng không rõ chân tướng đi lầm vào nơi này.

Đồng thời, có lực lượng cảnh bị phụ trách phòng thủ tại lối vào.

Những thành viên phụ trách canh giữ cửa vào này đều đã trải qua một đoạn thời gian huấn luyện khẩn cấp, ý chí kiên định. Trong trang bị của mỗi một thành viên đều có một vài pháp bào loại cũ.

Thiên địa biến hóa quá nhanh, rất nhiều thứ không kịp chế tạo, chỉ có thể dùng pháp bào của đệ tử nghỉ hưu của đại tông môn ứng phó một chút.

Tình huống đặc thù, mọi người cũng không chú ý nhiều như vậy.

Két ~ một chiếc máy kéo có tay cầm màu đen đột nhiên thoáng hiện ở lối vào của khuôn viên trường cũ.

Trước đó chiếc máy kéo có tay cầm vẫn luôn tàng hình.

Đối với việc này, nhân viên phụ trách canh giữ đã không còn bất ngờ gì từ lâu.

Chẳng biết từ lúc nào, dường như máy kéo có tay cầm bắt đầu lưu hành ở tu chân giới, năm nay có rất nhiều đại lão đều phối một chiếc tọa giá như thế.

Chương 2523: Tên đệ tử khờ này của ta có tài đức gì chứ!

Sau khi máy kéo có tay cầm dừng hẳn.

Một hòa thượng tây thân hình cao lớn và một đạo trưởng tiên phong đạo cốt bước xuống từ trên xe.

“Chính là chỗ này ư? Ta đã ngửi thấy mùi vị tà ác từ trong đó.” Hòa thượng tây nói một câu tiếng phổ thông thuần vị phương ngữ.

“Chính là chỗ này… theo nghiên cứu thì tà vọng nơi này có thể sẽ bị ánh sáng công đức khắc chế.” Vị đạo trưởng tiên phong đạo cốt kia nói bằng một giọng điệu đau lòng.

“Cho nên, lúc này con phát huy được tác dụng rồi, sư phụ!” Hòa thượng tây vỗ ngực mình, cười ha ha nói.

Vị đạo trưởng kia sờ lồng ngực mình, rầu rĩ, vô cùng khó chịu.

“Như vậy, con tiến vào đây, sư phụ!” Hòa thượng tây duỗi tay lôi ra một tấm áo cà sa bích ngọc, khoác lên người. Đồng thời tay hắn trượt một cái, một chiếc chày kim cương phục ma cỡ lớn xuất hiện trong tay hắn.

Sắc mặt vị đạo trưởng kia tím lên.

Cuối cùng hắn thở dài, gật đầu với nhân viên canh gác.

Nhân viên canh gác duỗi tay mở cổng, đưa mắt nhìn một tăng một đạo tiến vào khuôn viên trường cũ.

Khuôn viên trường cũ lúc này bị một tầng sương trắng dày đặc bao phủ, vô cùng quỷ dị.

Sau khi nhìn theo một tăng một đạo tiến vào khuôn viên trường cũ, mấy nhân viên canh gác cẩn thận đóng cánh cổng lại lần nữa.

“Lại nói, có phải vừa rồi vị đại sư kia gọi vị đạo trưởng kia là ‘sư phụ’ không?” Một người đàn ông mặt hình chữ quốc bên trái lên tiếng hỏi.

Hắn cũng hoài nghi có phải lỗ tai mình xảy ra vấn đề nên mới nghe nhầm không.

“Ngươi không nghe nhầm, bọn ta cũng nghe rõ ràng. Vị đại sư kia gọi mấy lần cơ, đều gọi đạo trưởng là ‘sư phụ’.” Người đàn ông mặt dài bên phải trả lời.

“Phật thừa đạo thống? Phật vốn là đạo?” Gã đàn ông mặt chữ quốc gật đầu nói.

Gã đàn ông mặt dài: “…”

“Lại nói, các ngươi ai biết lái máy kéo có tay cầm? Chí ít trước tiên nên chuyển chiếc máy kéo có tay cầm này sang một bên đi chứ?” Lại có một nhân viên canh gác nói.

“Đừng, tuyệt đối đừng.” Gã đàn ông mặt dài liên tục xua tay: “Đám máy kéo này có độc đấy, không chể chạm vào. Quả thực còn đáng sợ hơn tà vọng nữa.”

Hiển nhiên vị này đã từng tiếp xúc với tọa giá của cao nhân, thậm chí đã xuất hiện cả bóng ma trong lòng.

“Cho nên, máy kéo có tay cầm này, cứ để vậy đi là được.” Gã đàn ông mặt dài dặn dò.

Khoảng mấy phút sau.

Rầm rầm rầm ~

Từ trong khuôn viên trường cũ truyền đến một tràng tiếng nổ.

Còn có tiếng ầm ầm khi công trình kiến trúc ngã xuống.

“Xem ra là đạo trưởng và đại sư gặp phải tà vọng rồi.” Gã đàn ông mặt chữ quốc trầm giọng nói.

Cũng không biết đệ tử đại sư mà đạo trưởng dẫn tới lần này có thể giải quyết tà vọng ở đây không?

Nếu thật sự không tìm ra phương pháp giải quyết, vậy e rằng tà vọng trong khuôn viên trường cũ này sẽ đột phá vòng phòng ngự áp chế mất.

Bọn họ phụ trách canh giữ nơi này, mặc dù không cách nào nhìn rõ hình dáng cụ thể của tà vọng, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được, áp lực trong khuôn viên trường cũ càng lúc càng lớn.

m thanh quỷ dị vang lên bên tai bọn họ mỗi ngày, tần suất càng ngày càng cao. Từ một ngày một lần biến thành một ngày hơn mười lần như hiện tại.

Nếu không phải bọn họ đã trải qua huấn luyện đặc biệt thì đã không chịu nổi từ lâu.

"Rào gừ, hố la hố la, rào gừ ~" Trong khuôn viên trường vang lên từng đợt tiếng rống.

Đó là tiếng kêu của tà vọng.

Đây không phải một tiếng, mà là mấy chục, thậm chí mấy trăm tiếng tập hợp lại, cùng nhau gầm rú.

Tà vọng nơi này là thể tiến hóa được dung hợp từ nhiều tà vọng, cũng là loại hình khiến tu sĩ đau đầu nhất.

"Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!" Lúc này, giọng của vị đại sư kia vang lên.

Loáng thoáng, có hào quang vạn trượng nổ lên từ trong khuôn viên trường cũ.

Hào quang kia cho người ta cảm giác ấm áp, lúc hào quang sáng lên, dường như thiên địa đều đang vỗ tay cho đại sư!

Mà tiếng rống của tà vọng kia nhỏ đi rất nhiều trong nháy mắt.

"Hữu dụng, tiếp tục!" Đạo trưởng trầm ổn nói.

"Đến đây ~ đến đánh ta đi!" Giọng đại sư tiếp tục vang lên.

Sau đó, hắn bắt đầu nhanh chóng niệm một chuỗi kinh văn.

Hắn dùng tiết tấu niệm kinh của đại sư trong chùa miếu bình thường, chính là loại phương pháp tụng kinh tựa như hát kinh kia.

Nhưng cẩn thận lắng nghe thì sẽ phát hiện vị đại sư này đang dùng tiếng anh đọc ra nội dung cổ quái. Bởi vì đọc quá nhanh, người bình thường có thể nghe không hiểu hắn đang đọc cái gì.

Nhưng có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải nội dung kinh văn nhà Phật.

Đạo trưởng bên cạnh thật mệt tim, thật muốn về hưu.

"Mẹ nó mẹ nó rống!" Lúc này, hòa thượng tây hét lớn một tiếng, phật châu trên tay bị hắn ném ra, trên mỗi một viên phật châu đều lóe lên phật quang nồng đậm.

Ném xong phật châu, hòa thượng tây hét to với đạo trưởng: "Sư phụ, con không kiên trì nổi nữa!"

Đạo trưởng: "…"

"Mặc dù đám tà vọng này bị lực lượng công đức khắc chế, nhưng lực lượng công đức của con còn chưa đủ. Chúng ta rút lui trước, sau đó lại kéo một nhóm đạo hữu có lực lượng công đức tới, tạo thành trận pháp thì nhất định có thể hạ gục tà vọng nơi này!” Đại sư hô lên.

“Đi!” Đạo trưởng kéo áo cà sa của hòa thượng tây, túm thân thể hắn nhanh chóng độn về sau.

Vốn lần này hắn dẫn đệ tử tới cũng chỉ muốn thí nghiệm xem lực lượng công đức có khắc chế tà vọng nơi đây hay không, cũng không vọng tưởng hòa thượng tây có thể giải quyết tà vọng bản địa.

Chỉ cần nghiệm chứng lực lượng công đức khắc chế tà vọng nơi này, vậy bọn họ có thể lập kế hoạch, triệt để bóp chết đám tà vọng này.

“Không xong, sư phụ. Lần này tà vọng đuổi theo chúng ta rồi!” Hòa thượng tây hét lên.

Tà vọng bị pháp thuật phong ấn áp chế, lần này bắt đầu cưỡng ép đánh vào phong ấn, cắn chặt hòa thượng tây không tha.

Lực lượng công đức khắc chế tà vọng bản địa, nhưng cũng mê hoặc bọn chúng.

“Mọi người lui ra!” Đạo trưởng trầm giọng quát.

Hắn duỗi tay ném mạnh một cái, ném hòa thượng tây ra khỏi khuôn viên trường cũ.

Đồng thời, hắn vươn tay nhấn một cái trên mặt đất, kích hoạt tầng phong ấn phòng ngự thứ hai.

Tà vọng bản địa khó đối phó, vì phòng ngừa nó xông ra khỏi khuôn viên trường cũ, trước trước sau sau có gần bảy tầng phòng ngự.

Sau khi hòa thượng tây và tất cả nhân viên canh gác thối lui, đạo trưởng nhanh chóng kích hoạt hết tầng phong ấn này đến tầng phong ấn khác, ngăn chặn tà vọng.

“Liên hệ sư huynh ta, nói cho hắn biết tà vọng bạo động, mau phái người qua đây trấn áp tà vọng xuống trước. Ngoài ra, lực lượng công đức quả thật khắc chế được tà vọng, nhưng cũng sẽ kích thích tà vọng bạo động, lần hành động sau, nhất định phải một lần đánh chết tà vọng. Bằng không, hậu quả khó mà lường được.” Đạo trưởng quay đầu nói với hòa thượng tây.

“Vâng, sư phụ!” Hòa thượng tây lấy di động ra.

Nhưng ngay sau đó, hắn không bấm gọi mà ngơ ngác ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Đạo trưởng còn đang kích hoạt phong ấn phòng ngự, thấy tên đệ tử ngốc lúc này lại ngu người, lập tức giận dữ.

“Hi, Tống tiền bối!” Lúc này, hòa thượng tây đột nhiên giơ tay lên, vẫy mạnh về phía bầu trời.

Đạo trưởng: “? ? ?”

Hắn cũng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên không trung có mấy bóng người ngự kiếm, ngự đao, ngự hoa sen hạ xuống từ trên không.

Mặc dù vị dẫn đầu đeo mặt nạ… nhưng cách ăn mặc của hắn, còn có bộ bộ hắc liên làm màu kia, cùng với pháp khí bia đá treo bên hông đều tiết lộ thân phận của hắn.

“Bá… Bá Tống tiền bối.” Miệng đạo trưởng lắp bắp luôn rồi.

Tại sao vị đại lão thiên hạ không ai không biết, không ai không hiểu này lại xuất hiện ở đây.

“Ồ, là ngươi à. Đại sư, đã lâu không gặp.” Lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy hòa thượng tây thì cười ha ha.

Đạo trưởng: “! ! !”

Tên đệ tử khờ này của mình có tài đức gì chứ, vậy mà xứng được Bá Tống tiền bối gọi một tiếng ‘đại sư’ chứ?

Chương 2524: Này thì lúng túng rồi

Càng quan trọng hơn là, đệ tử của mình lại ra dáng như rất quen thuộc với Bá Tống tiền bối? Vô m Tử đạo trưởng đần mặt ra. Tên đệ tử khờ này của mình kết bạn với Bá Tống tiền bối từ lúc nào vậy?

Ngay lúc Vô m Tử đạo trưởng đang suy tư, Bá Tống tiền bối, Tô Sơn Huyền Thánh, Linh Điệp Tử Cổ Thánh cùng hai vị đạo hữu trẻ tuổi lần lượt chậm rãi hạ xuống từ không trung. Trong ngực Linh Điệp Tử Cổ Thánh còn ôm một vị tiểu cô nương… m Trúc Cổ Thánh?

Tống Thư Hàng mỉm cười tiến lên, bắt tay với hòa thượng tây: “Từ sau lần diễn ‘trận chiến mạt pháp’ với đại sư, chúng ta đã có một thời gian không gặp mặt nhỉ. Không ngờ có thể gặp đại sư ở chỗ này, quả nhiên ta và đại sư có duyên.”

“Ta cũng không ngờ có thể gặp Tống tiền bối ở chỗ này, Tống tiền bối phong thái của ngài càng hơn dĩ vãng.” Hòa thượng tây dùng tiếng Trung quen thuộc trả lời.

Vô m Tử đạo trưởng còn đang thúc giục kết giới phong ấn sau lưng, lúc nghe đến đó thì bèn sững sờ. Đệ tử của mình lại từng diễn xuất trong ‘Trận chiến mạt pháp’? Vì sao hắn lại hoàn toàn không có ấn tượng?

“Đáng tiếc sau khi ‘Trận chiến mạt pháp’ công chiếu, ta cũng chỉ chợt hiện trên màn ảnh, hơn nữa chỉ lộ ra sườn mặt trong đám người. Nhưng mà… ta cũng rất thỏa mãn rồi, đạo diễn chính là đại sư nghệ thuật trong lòng ta đấy.” Hòa thượng tây cười ngây ngô trả lời.

“Vậy lần sau nếu trong nhóm bọn ta còn muốn quay phim, nhất định sẽ cho đại sư một vai chính diện.” Tống Thư Hàng nói, ánh mắt rơi lên áo cà sa của hòa thượng tây.

Chiếc áo cà sa này không phải cà sa bích ngọc mà hắn đổi với hòa thượng tây ư!

“Đại sư, tấm cà sa bích ngọc này ngươi dùng có hài lòng không?” Tống Thư Hàng vui vẻ hỏi.

Hòa thượng tây giơ ngón cái lên: “Dùng tốt lắm! Tống tiền bối tấm áo cà sa ngươi cho ta này, cực good! Ta hài lòng về nó đến không nói nên lời. Nhiều lần lúc siêu độ ác linh, ta đều dựa vào nó thủ hộ, bảo vệ tính mạng của ta đấy.”

Vô m Tử đạo trưởng: “? ? ?”

Phụt…

Tấm cà sa bích ngọc này lại là Bá Tống tiền bối đổi với đồ nhi của mình ư?

Lúc trước sau khi hắn biết đạo bào mình tặng đệ tử bị đệ tử cầm đi đổi lấy áo cà sa của người ta thì giận tím người.

Sau khi quất đệ tử một trận đòn đau, trong lòng Vô m Tử quyết định, nếu một ngày nào đó gặp được đạo hữu dùng áo cà sa để đổi đạo bào của đệ tử mình thì nhất định phải…

Không dám nhất định phải, không dám định, không dám định!

“Đúng rồi, đại sư. Về sau ngươi qua được cửa ải của sư phụ ngươi không?” Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi.

Hắn nhớ về sau có một lần, hòa thượng tây tìm hắn, muốn tạm thời đổi áo cà sa bích ngọc về đạo bào, để hắn trở về tông môn tham gia đại điển gì đó? Đáng tiếc lúc đó đạo bào trong tay Tống Thư Hàng đã bị hủy, lực bất tòng tâm.

“Đương nhiên qua được, mặc dù bị sư phụ quất một trận, nhưng cuối cùng ta vẫn thành công qua ải.” Hòa thượng tây cười ha ha, hắn thò tay cởi áo cà sa bích ngọc trên người, vung nhẹ lên rồi lật nó lại.

Chỉ thấy bên trong áo cà sa bích ngọc có dán một lớp đạo bào.

Hòa thượng tây mặc ngược áo cà sa, lại cài lại mấy chiếc cúc áo tàng hình, buộc đai lưng lại, một tấm áo cà sa biến thành đạo bào trong nháy mắt.

“Đại sư ngươi thật đúng là thiên tài.” Tống Thư Hàng khen.

Vũ Nhu Tử cũng gật đầu nói: “Tư duy của đại sư vô cùng đặc sắc, không hổ là người đàn ông Tống tiền bối nhìn trúng.”

Ngay cả Tô Thị A Thập Lục cũng không khỏi nhìn vị hòa thượng tây với tư duy thần kỳ này nhiều hơn.

Hòa thượng tây sờ đầu mình, cười thẹn thùng xấu hổ.

Thần thức của Tống Thư Hàng quét qua trạng thái của đại sư, tán dương: “Đã nhiều ngày không gặp, lực lượng công đức của đại sư lại tăng một đoạn dài. Thật đáng mừng.”

Khác với lực lượng công đức hội tụ thông qua thủ đoạn giảng pháp bật hack của hắn, hòa thượng tây lại dùng thủ đoạn siêu độ vong hồn, chôn vùi ác quỷ thật sự để tích góp công đức từng li từng tí. Mỗi một phần công đức trên người hắn đều rất vững chắc.

Ở phương diện này, hắn hoàn toàn xứng với một tiếng tôn xưng ‘đại sư’.

“Tống tiền bối, lực lượng công đức của ngài tăng càng nhiều hơn.” Hòa thượng tây trả lời.

Tống Thư Hàng mỉm cười, đáp: “Phương diện này còn nhờ Địa Tàng Độ Hồn Kinh và nhật ký khổ hành của cao tăng mà lúc đó đại sư ngươi truyền thụ cho ta, nếu như không có phương pháp siêu độ ngươi truyền thụ lúc đó, ta cũng không có cơ hội ngưng tụ một thân ánh sáng công đức này.”

Nếu như không có Địa Tàng Độ Hồn Kinh và phương pháp siêu độ lúc đó hòa thượng tây truyền thụ cho, hắn đã không có cơ hội ngưng tụ ra mỹ nhân rắn công đức, lần đầu tiên tổ chức độ kiếp theo nhóm cũng sẽ kết thúc thất bại, có thể sẽ thân tử đạo tiêu trong Huyền Thánh kiếp bát phẩm đầu tiên.

Sau lưng, Thương Hải Thư Sinh, Diệp Thanh Đạo Cô đồng thời sững sờ.

Bọn họ dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn vị hòa thượng tây này. Phương pháp siêu độ công đức của Bá Tống tiền bối lại do vị hòa thượng tây này truyền thụ cho ư?

Vô m Tử đạo trưởng sau lưng cũng trưng ra vẻ mặt không dám tin. Hắn không có nghe lầm, là đồ đệ tây của mình dạy phương pháp siêu độ Địa Tàng Độ Hồn Kinh cho Bá Tống Huyền Thánh? Mà không phải Bá Tống Huyền Thánh dạy đồ đệ mình?

“Đây đều là công đức của Tống tiền bối ngài, ta chỉ mang đến tác dụng của một kíp nổ nhỏ bé mà thôi.” Hòa thượng tây khiêm tốn trả lời.

“Lại nói, đại sư bây giờ còn chưa trở về tông môn của mình à?” Tống Thư Hàng nhìn hòa thượng tây thân khoác đạo bào, đầu trọc lóe sáng, trong lòng chợt động, hỏi.

“Kỳ thật hàng năm vẫn phải trở về, nhưng bởi vì cái đầu trọc này của ta, trở về sẽ chọc giận sư phụ. Thậm chí sẽ làm sư phụ trở thành đối tượng bị các thành viên trong tông môn trêu chọc.” Hòa thượng tây sờ lên cái đầu trọc của mình, kiên định nói: “Mà ta tuyệt đối sẽ không để tóc dài, cho nên… ta bây giờ có thể không quay về thì sẽ không về.”

Vô m Tử đạo trưởng sau lưng không ngờ đệ tử của mình lại luôn suy nghĩ cho mình, lặng lẽ chảy xuống nước mắt cảm động, cũng quyết định trở về sẽ quất tên khờ này hai trận.

“Nói như vậy, có lẽ trong tay ta có một pháp thuật rất phù hợp với nhu cầu của đại sư.” Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, trước tiên hắn lấy điện thoại ra liên hệ với Tạo Hóa tiền bối.

Sau khi được Tạo Hóa tiền bối đồng ý, Tống Thư Hàng lấy từ thế giới hạch tâm ra một quyển sổ, nhanh chóng viết nguyên lý ‘tăng phát thuật’ lên đó.

Sau đó hắn xé trang giấy viết ‘tăng phát thuật’ xuống, đưa cho hòa thượng tây: “Pháp thuật này tên là ‘tăng phát thuật’. Nếu như về sau đại sư cần về tông môn, có thể sử dụng pháp thuật này thúc ra một mái tóc dài xinh đẹp. Chờ sau khi đại điển tông môn kết thúc, xuống núi lại cạo tóc dài đi là được. Tin rằng đại sư có thể dùng tới pháp thuật này. Sau khi học xong, nhớ thiêu hủy trang giấy này nhé.”

Sau khi hòa thượng tây nhận tờ giấy ghi ‘tăng phát thuật’ thì cảm kích nắm hai tay Tống Thư Hàng: “Thank, thật sự cảm ơn Tống tiền bối lắm lắm. Có nó, khi ta về tông môn có thể để tóc dài hệ đạo quan, sau khi xong việc lại cạo đi, thật là diệu kế, diệu kế!”

Vô m Tử đạo trưởng tuyệt vọng nhìn trời: “…”

Trong lòng hắn có một câu ‘con mẹ nó’ không nhịn được muốn nói ra miệng.

Nhưng bởi vì rất ư là không văn minh, cho nên hắn đành phải giấu lời thô tục này trong lòng.

“Đúng rồi, Tống tiền bối, ngài cũng đến đối phó tà vọng nơi này ư?” Hòa thượng tây đột nhiên nghĩ tới chính sự, lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vừa lúc muốn dùng tà vọng làm chút thực nghiệm, thuận tiện giúp một vị tiền bối thu gom chút tài liệu, cho nên muốn gom chút tà vọng dự trữ.”

“Vậy thì tốt quá.” Hòa thượng tây vui vẻ xoay người nói với Vô m Tử: “Sư phụ, chúng ta không cần gọi viện binh rồi!”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Hắn nhìn về phía vị đạo trưởng đang đau khổ chống đỡ kết giới phong ấn, trưng ra vẻ mặt mệt tim.

Vị này chính là sư phụ của hòa thượng tây ư?

Này thì lúng túng rồi.

Chương 2525: Tình cảnh bi tráng

Tình cảnh có hơi xấu hổ.

Việc này giống như lúc đang cùng thằng bạn âm thầm lập mưu đùa dai với ba thằng bạn, bỗng nhiên quay đầu lại phát hiện ba thằng bạn đang đứng sau lưng.

“Khụ.” Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng nói: “Đạo hữu vất vả rồi, tà vọng nơi này cứ giao cho ta giải quyết đi! Đạo hữu mời lui ra phía sau, thả kết giới phong ấn ra.”

Vô m Tử thở phào nhẹ nhõm, hắn đứng dậy hành lễ với Tống Thư Hàng: “Ta thay mặt dân chúng bản địa, cảm tạ Bá Tống tiền bối xuất thủ.”

Mặc kệ Bá Tống tiền bối vì nguyên nhân gì mà giết tà vọng, đối với sinh linh sinh tồn ở nơi này, đây đều là một việc may lớn.

“Không cần đa tạ, trên thực tế, ta cũng chỉ cố gắng duy trì yên ổn cho cố hương thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

…

…

Vô m Tử lui ra phía sau mấy bước, không duy trì kết giới nữa.

Tà vọng kia rốt cuộc cũng xông ra tầng tầng phong tỏa, dẫn theo sương trắng dày đặc, tựa như sóng lớn dâng trào lao ra ngoài. Sương trắng cuồn cuộn tựa như thủy triều vỗ về phía mọi người.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, hờ hững nhìn sương trắng.

Ánh sáng công đức trên người hắn tăng vọt lên!

Ánh sáng công đức khủng bố hóa thành một vầng thái dương nhỏ, chói sáng đến lóa mắt.

Ngay sau đó, làn sóng sương trắng phách lối kia, chợt quéo!

Sóng lớn gắng gượng rụt về.

Xác nhận qua tầm mắt, là người không chọc nổi.

Sương trắng tà vọng bắt đầu dùng tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, rụt về sau.

“Muốn đi? Định!” Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Ầm ầm ầm ầm ~

Trong hư không, bỗng dưng xuất hiện một làn hơi nước rộng lớn, hóa thành hơn tám mươi cột nước, trấn áp xuống.

Tám mươi cột nước hóa thành một kết giới phong ấn mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp đóng đinh sương mù tà vọng tại chỗ, khiến chúng nó nửa bước khó đi.

[Bá Tống tiền bối xuất thủ lại khủng bố đến thế!] Vô m Tử đạo trưởng chấn kinh nghĩ.

Phương pháp phong ấn cột nước này, uy lực vô ngần. Nói thật, loại thuật phong ấn đẳng cấp này lại dùng để đối phó tà vọng trong khuôn viên trường cũ đúng là lãng phí!

Có suy nghĩ giống vậy còn có Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô phía sau.

Bá Tống Huyền Thánh xuất thủ… tựa như dùng đạn hạt nhân làm nổ con muỗi vậy!

[Nhưng mà, có lẽ đối với Bá Tống tiền bối mà nói, loại phong ấn đẳng cấp này đã là thủ đoạn có uy lực nhỏ nhất rồi nhỉ?] Đồng thời, trong lòng mọi người đều hiện lên suy nghĩ như thế.

Dù sao cũng là người đàn ông năm lần liên tục Huyền Thánh giảng pháp, được cho là tuyển thủ hạt giống hiện đang tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, chứng đạo bất hủ.

Trên thực tế, không chỉ có đám người Thương Hải Thư Sinh, ngay cả Tống Thư Hàng cũng bị Sở các chủ xuất thủ làm hết hồn.

[Sở tiền bối, bất quá là tà vọng chừng ngũ lục phẩm, cần dùng đại trận dữ vậy không?] Tống Thư Hàng truyền âm hỏi.

[Ta đã cố gắng khống chế uy lực xuất thủ đến mức nhỏ nhất rồi.] Sợi tóc ngố Sở các chủ khẽ lắc lư. Gần đây cô đã tiến vào khâu sinh trưởng ‘bờ eo thon’, bộ phận thân thể này tương quan với ‘khí hải đan điền’ của tu sĩ. Mặc dù năng lượng toàn thân của Kiếp Tiên cửu phẩm đã không giới hạn trong khí hải đan điền nữa, nhưng sau khi sắp khôi phục lại bộ phận thân thể này, lực lượng mà Sở các chủ có thể phát huy ra bắt đầu tăng vọt.

[Ngoài ra, đừng lãng phí thời gian, tiến vào bắt đám tà vọng này trước đi. Ta không thích đám tà vọng này, cảm thấy chúng rất ồn.] Sợi tóc ngố Sở các chủ lại nói.

Mắt rồng của bạch long tỷ tỷ sáng lên, nói: [Có phải đám tà vọng này khơi gợi một vài hồi ức không tốt cho tóc ngố tiên tử không?]

[Khăn quàng cổ đạo hữu suy nghĩ nhiều rồi.] Sợi tóc ngố Sở các chủ lắc nhẹ.

“Tống tiền bối, lợi hại!” Hòa thượng tây dựng thẳng ngón cái lên, phong cách của Tống tiền bối lúc này phù hợp hoàn mỹ với hình tượng trong tưởng tượng của hắn.

Một thân ánh sáng công đức khủng bố tựa mặt trời, trước mặt ánh sáng công đức này, bất kể là yêu ma quỷ quái, tà vọng vong linh, toàn bộ đều phải tránh lui, không dám gần người!

Lúc quát nhẹ một tiếng là có pháp thuật cường đại hạ xuống, trấn áp yêu ma!

Nếu như đổi tám mươi cột nước này thày chày kim cương của Phật môn thì càng hoàn mỹ hơn.

“Vừa rồi, có phải mao mao trên đỉnh đầu Bá Tống Huyền Thánh phát ra âm thanh không?” Vô m Tử nhỏ giọng lẩm bẩm.

Bạch long tỷ tỷ nắm lấy cơ hội: [Mao mao tiên tử chào cô.]

[Khăn quàng cổ tiên tử, cô khỏe chứ.] Sợi tóc ngố Sở các chủ quả quyết mắng trả lại.

“Khụ.” Tống Thư Hàng ho khan một tiếng, cắt ngang hai vị tiên tử.

Ngay sau đó, hắn nhấc chân bước nhanh vào khuôn viên trường cũ nơi tà vọng đang ở.

Trong đầu hắn, tri thức liên quan đến tà vọng nhanh chóng được lật ra, bắt đầu so sánh với tà vọng trước mắt.

“Tống tiền bối, con tà vọng này là tà vọng loại hình dung hợp hiếm thấy, chúng nó bị lực lượng công đức khắc chế.” Sau lưng, hòa thượng tây cùng theo vào, cũng lên tiếng nhắc nhở.

“Tà vọng loại hình dung hợp? Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Mỹ nhân rắn công đức hiện lên từ sau lưng hắn.

Cô hóa ra hình thái công đức, cao hơn mười mét.

Sau đó, cô phồng má, thổi mạnh một hơi về phía trước.

Sau một hơi này của cô, toàn bộ sương trắng bao phủ khuôn viên trường cũ trước mặt đều biến mất.

Bản thể chân chính của tà vọng hiện ra trước mặt đám người Tống Thư Hàng.

Đó là tà vọng hình người đen nhánh, cũng không phải một con, mà là một đám.

Đám tà vọng này, thân cao chừng hai mét, có béo có gầy. Trong đó có một bộ phận bị cột nước của Sở các chủ áp chế, sống chết không rõ.

Sau khi không còn sương trắng bao phủ, dường như đám tà vọng hình người này có chút hoảng sợ.

Một bộ phận trong đó cố gắng trốn vào mặt đất, nhưng trong phong ấn của Sở các chủ, chúng nó lên trời không đường, xuống đất không động.

“Hình người thì không tiện hạ mồm cho lắm.” Tống Thư Hàng có chút tiếc nuối nói.

Hòa thượng tây, Vô m Tử đạo trưởng, Thương Hải Thư Sinh, Diệp Thanh Đạo Cô: “? ? ?”

Không tiện hạ mồm là có ý gì?

Chẳng lẽ Bá Tống tiền bối còn định ăn đám tà vọng này ư?

“Tà vọng không có hình thái cố định, đặc biệt là tà vọng loại hình dung hợp, nói không chừng chúng nó còn có thể dung hợp thành các hình thái khác.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở.

“Hú a, hú a!” Lúc này, đám tà vọng đối diện bắt đầu chuyển động.

Một đám tà vọng hình người tập họp thành hàng.

Trên đầu bọn nó thậm chí còn có hình dáng ngũ quan.

“Hố la, hố la!” Có một con tà vọng đặc biệt cường tráng bắt đầu đầu hét lên.

Khuôn mặt nó hung ác, trợn to hai mắt, phun ra đầu lưỡi, bày ra tư thế đe dọa.

“Hố la la, hố a la!” Phía sau, tất cả tà vọng bắt đầu chỉnh tề kêu to lên, dùng phương thức ca hát đề gầm rú một vài âm tiết.

Đồng thời, bọn chúng dậm mạnh chân, quơ cánh tay, bày ra từng động tác vô cùng có khí thế.

Vừa dùng phương thức ca hát để gầm rú, đồng thời chúng nó bắt đầu dậm chân tập thể, chậm rãi tới gần đám người Tống Thư Hàng!

Tới gần, lại tới gần!

“Hố la la ~ la la la ~ hố la la ~” Nhóm tà vọng căng cổ họng rống hát.

Tống Thư Hàng thậm chí có thể nghe được trong đó có vài con tà vọng, bởi vì hét quá lớn tiếng, hét đến bể giọng.

“Chúng đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

“Có lẽ… là muốn dọa chúng ta ra ngoài chăng?” Vũ Nhu Tử suy đoán.

Tô Thị A Thập Lục bình luận: “Còn rất có khí thế, loại tiếng ca gầm rú này có hương vị chiến ca. Hơn nữa động tác chúng nó chỉnh tề, tựa như một loại chiến vũ?”

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, ghi nhớ lại một màn này.

Có lẽ tương lai có thể phát huy được tác dụng.

Dù sao hắn có một đám khỉ có thể sử dụng.

Sau khi ghi nhớ xong, Tống Thư Hàng búng tay nhẹ một cái.

Ngón tay của mỹ nhân rắn công đức nhắm ngay tà vọng, chỉ vào liên tục.

Roẹt roẹt roẹt roẹt roẹt ~

Trong nháy mắt có vô số hào quang nổ tung.

Tà vọng đang khiêu vũ rống hát ngã xuống đất từng mảng tựa như lúa mạch.

Tràng diện nhất thời trở nên vô cùng bi tráng.

Chương 2526: Ta tên Tống Thư Hàng, ta thích hoạt động giảm giá!

Trình độ bi tráng của nó đủ để khiến mãnh nam rơi lệ!

Không tốn bao lâu, đám tà vọng vốn đang phẫn nộ nhảy chiến vũ, trợn mắt le lưỡi, xua tay giậm chân trước mặt đám người Tống Thư Hàng đã bị một lưới bắt hết.

“Cũng may dáng dấp tà vọng không đáng yêu.” Vũ Nhu Tử nói, bằng không ngã xuống từng mảng như thế, Tống tiền bối sẽ bị cho rằng đang ngược đãi động vật nhỏ mất.

Thương Hải Thư Sinh: “Kết… kết thúc rồi?”

Bọn họ từng ảo tưởng các loại thủ đoạn Tống tiền bối dùng để đối phó tà vọng, kết quả không ngờ Bá Tống tiền bối căn bản không cần tự ra tay, chỉ là cọng tóc trên đỉnh đầu hắn + công đức tiên tử ra tay đã trực tiếp càn quét đám ‘tà vọng loại hình dung hợp’ này.

Không hổ là Bá Tống tiền bối!

Chỉ là tà vọng trình độ này, căn bản không đáng để hắn tự mình xuất thủ!

Bá Tống tiền bối mạnh vô địch!

Hình tượng Bá Tống Huyền Thánh trong lòng Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô lại nâng cao lần nữa.

Sau khi quét tà vọng xong, ngón trỏ và ngón cái của mỹ nhân rắn công đức tạo thành hình cây súng ngắn, ngầu lòi dựng thẳng bên miệng, thổi nhẹ một hơi.

“Công đức tiên tử làm đẹp lắm.” Tống Thư Hàng khen.

Trong lúc nói chuyện, hắn cảm thấy từng luồng lực lượng công đức từ bốn phương tám hướng hội tụ trên người hắn. Ngoài ra, còn có một phần nhỏ lực lượng công đức dung nhập vào cơ thể hòa thượng tây phía sau hắn.

"Ồ? Sư phụ đang căng công đức à?" Tước yêu Tiểu Thải kinh ngạc nói.

Cô cũng từng học Địa Tàng Độ Hồn Kinh và nhật ký khổ hành của cao tăng từ chỗ Tống Thư Hàng, nắm giữ pháp thuật siêu độ. Cho nên cô vô cùng mẫn cảm với lực lượng công đức.

"Căng một chút thật, kỳ quái… lần trước lúc ta bóp nát tà vọng cũng không bị căng công đức?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức thu nhỏ lại kích cỡ bình thường, mở miệng hát: "Tăng giá rồi tăng giá rồi, lên giá là lên giá, tiền giấy của ta không đủ tiêu. Vật giá cao, vật giá tăng, tiền lương theo không kịp vật giá tăng!"

Tạo Hóa Tiên Tử bĩu môi, ca hát vốn là độc quyền của cô, nhưng năng lực học tập của mỹ nhân rắn công đức cực mạnh, bây giờ độc quyền của cô đã bị đối phương học mất.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Vũ Nhu Tử suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Ý của Tiên Tử hẳn là lần trước cũng tăng, nhưng tốc độ tăng giống như tiền lương vậy, tăng quá ít nên Tống tiền bối không cảm ứng được."

"Dù sao tà vọng ngươi bóp nát lần trước rất nhỏ yếu." Sợi tóc ngố Sở các chủ bổ sung.

"Có lý, vậy đến đợt tà vọng tiếp theo, ta sẽ đánh tà vọng đến gần chết trước. Sau đó Tiểu Thải con đi lên bổ đao, thử xem có thể cường hóa lực lượng công đức của bản thân không." Tống Thư Hàng nói với đại đệ tử trên vai.

Diệu dụng của lực lượng công đức, Tống Thư Hàng hiểu hơn phần lớn người trong tu chân giới. Thứ này, chính là thẻ giảm giá cưỡng chế vạn năng!

Chỉ cần lực lượng công đức của ngươi đủ mạnh, vậy mặc kệ là đối mặt với nguyền rủa, ác linh, tà vọng thậm chí là lúc đối mặt thiên kiếp, ngươi đều có thể được lợi, cưỡng chế giảm giá, làm giảm uy lực của nguyền rủa và thiên kiếp.

Cho nên, nếu có cơ hội, hắn hy vọng đệ tử của mình có thể giống hắn, mỗi người đều xoát một thân ánh sáng công đức nồng đậm.

“Được thưa sư phụ, không thành vấn đề sư phụ.” Tiểu Thải quơ hai cánh mình, cô tu luyện lâu như vậy, là lúc lộ một cánh rồi.

“A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, đến lúc đó các cô cũng có thể thử xem, Thừa lúc có thời gian, chúng ta xoát mấy tốp tà vọng nhé.” Tống Thư Hàng quay đầu nói.

Hắn vừa quay đầu bèn phát hiện chẳng biết từ lúc nào Vũ Nhu Tử đã chạy đến tà vọng bên cạnh đang ‘tu tu’ rơi ánh sáng công đức. Một tay cô ôm Lý m Trúc, ngồi xổm dùng tiên kiếm bắt đầu cắt chém thi thể tà vọng.

Tô Thị A Thập Lục cười đi theo, làm cùng Vũ Nhu Tử.

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử hô lên: “Tống tiền bối, hạch tâm của đám tà vọng này ở đâu? Ta tìm cả buổi cũng không tìm ra hạch tâm của chúng nó.”

“Mặc dù thoạt nhìn nhóm tà vọng này là cá thể khác nhau kết bè kết đội, nhưng trên thực tế, chúng nó vẫn là ‘một con’ tà vọng. Cô tìm con tà vọng lĩnh xướng ngay từ đầu ấy, con kia mới là mẫu thể thật sự.” Tống Thư Hàng trả lời.

Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Là con tà vọng đặc biệt cường tráng kia!”

“Chúng ta thu gom hết thân thể đám tà vọng này à?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Đương nhiên, có thể thu gom thân thể đám tà vọng này về dùng để nghiên cứu. Dù là hình người, không tiện cho vào miệng. Nhưng trong thí nghiệm nghiên cứu tà vọng của chúng ta khẳng định sẽ có tiêu hao, có thể dùng chúng nó như vật liệu tiêu hao.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nhất định phải ép khô giá trị lợi dụng của mỗi một con tà vọng.

Dứt lời, Tống Thư Hàng điều khiển niệm lực, tay hơi nâng lên, tập trung thân thể tà vọng đang rơi thịch thịch, quét từng cái vào thế giới hạch tâm.

Ở nơi đó, tiểu trợ lý hạch tâm đã đặc biệt chuyển dời một ‘mảnh vỡ đất trống Thiên Đình’, thiết lập kết giới phong ấn, dùng để tồn trữ tà vọng.

“Tìm được rồi, Tống tiền bối.” Lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Cô xòe tay phải của mình ra, trên đó có ba hạch tâm đen nhánh.

Một cái tựa như hột đào, khô quắt khô queo.

Một cái tựa như viên thịt trên vuốt mèo, mềm mềm.

Cái cuối cùng tựa như một khối kim loại bất quy tắc.

“Sao lại có tới ba hạch tâm nhỉ?” Diệp Thanh Đạo Cô nghi hoặc nói.

Hòa thượng tây chắp hai tay nói: “Nữ thí chủ, bởi vì đám tà vọng này là loại hình dung hợp, nó là do những tà vọng khác nhau dung hợp tiến hóa thành. Cũng chính vì vậy, nó mới khó đối phó đến thế.”

“Đào hạch tâm tà vọng có cảm giác như mở rương báu vậy, không biết sẽ mở ra hạch tâm hình dạng gì.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Cô thích loại cảm giác mở rương báu này.

“Lần sau chuyện đào hạch tâm cứ bao trên người ta đi.” Vũ Nhu Tử nói, cô duỗi tay ném ba hạch tâm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay đón được chúng nó.

“U u u ~” Miệng Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử phát ra tiếng kêu.

Đồng thời, ngón tay cô gắng sức chọt về phía hạch tâm hình viên thịt trên vuốt mèo kia.

Lúc chọt nhẹ một cái, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên lóe lên một tin tức.

[Hạch tâm tà vọng loại dung hợp có được tính dung hợp và tính xâm lược mạnh mẽ.]

“Là bí pháp giám định?”

Hơn nữa là bí pháp giám định được kích hoạt thông qua Nghịch Kình tiểu tiên tử, gần như không phải trả bất cứ giá gì.

“Lẽ nào khí linh tiểu tiên tử cũng có thuộc tính giảm giá, thi triển bí pháp giám định thông qua cô thì có thể cưỡng chế giảm giá giám định?” Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động.

“Nghịch Kình tiểu tiên tử, cô chọt thêm hai hạch tâm khác đi!”

Nếu quả như hắn đoán, vậy thật sự được lời rồi.

Mặc dù Tống Thư Hàng hắn có tính đề kháng rất cao đối với đau đớn, năng lực thích ứng đau đớn hạng nhất. Nhưng hắn cũng không phải tên cuồng bị ngược đãi, đau đớn mỗi lần giám định có thể nhẹ nhàng hơn chút thì đương nhiên là cực tốt rồi.

“Y?” Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử ngồi quỳ trên ngón tay Tống Thư Hàng, lắc lư nhẹ một cái.

Sau đó thân thể cô nghiêng về trước, tay nhỏ chọt lên hai viên hạch tâm khác.

Hạch tâm hột đào: [Tà vọng loại hình phân thân, lấy hạch tâm làm hạt giống, có thể đạt được hiệu quả khai chi tán diệp, phân liệt ra vô số tử thể.]

Kim loại bất quy tắc: [Hạch tâm tà vọng kỳ quái: Hạch tâm tà vọng này có dấu vết được chăn nuôi, cải tạo bằng sức người. Nó không phải tà vọng tự nhiên sinh ra.]

“A?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Hắn thấy được điểm sáng rồi.

Chăn nuôi bằng sức người?

Vậy mà đã có người khai phá ra loại kỹ thuật này?

Chương 2527: Không có, cút!

“Thú vị thật, nếu như quả thật có người phát minh ra kỹ thuật chăn nuôi tà vọng, nói không chừng tương lai có thể phát huy được tác dụng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng kỹ thuật chăn nuôi tà vọng này có thể phát huy được tác dụng hay không thì còn phải chờ sau khi bọn họ nghiên cứu ra phương pháp ‘xử lý tà vọng’ rồi lại nói. Nếu như thực nghiệm của hắn thành công, vậy có thể tổ hợp thành chỉnh thể với phương pháp chăn nuôi tà vọng kia, đem lại lợi ích to lớn cho chư thiên vạn giới!

Không phải ai cũng có thể lấy được nguyên liệu thiên kiếp thịt kho tàu. Nhưng hiện tại tà vọng có ở khắp nơi trong chư thiên vạn giới, lấy tài liệu thuận tiện, tương lai thậm chí còn có thể chăn nuôi bằng sức người.

Nếu như thực nghiệm thành công, tuyệt đối là một công lớn.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lặng lẽ chuyển viên hạch tâm tà vọng kim loại bất quy tắc này sang một bên, cất riêng.

Mặc dù bí pháp giám định không nêu ra nhiều gợi ý hơn, nhưng trong lòng Tống Thư Hàng đã có một vài suy đoán đối với khởi nguồn của ‘hạch tâm tà vọng chăn nuôi bằng sức người’.

Nếu giống như hắn đoán, vậy có lẽ phương pháp chăn nuôi tà vọng này có duyên với hắn.

“Viên hạch tâm tà vọng kim loại này có vấn đề à?” Sợi tóc ngố Sở các chủ thấy Tống Thư Hàng tách hạch tâm kia ra cất riêng bèn hỏi.

“Ừm, viên hạch tâm này có chút khác biệt.” Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó hắn truyền tư liệu về hạch tâm tà vọng này vào nhóm Cửu Châu số 2 trong mạng chat Tu Chân.

Sau khi hắn truyền tư liệu tà vọng, các tiền bối đang lặn trong nhóm sôi nổi hiện lên.

[Ngực nõn nà (gạch bỏ) tân thủ] Sợi tóc ngố Sở các chủ nghi hoặc nói: [Chăn nuôi bằng sức người?]

[Bảy Long Châu] Thần Long Thú Tu giới: [Ta cmn, ai nhàn rỗi đến đau trứng, thế mà lại đi chăn nuôi tà vọng?]

Hiện tại Thú Tu giới cũng tràn ngập tà vọng, hơn nữa còn có di chứng ‘thần binh đọa lạc Cửu U’ lần trước để lại, bây giờ các vị đại lão trong Thú Tu giới đang rất đau đầu.

Dù cho Thần Long tiền bối đang ở trong ‘thí luyện Thánh Sơn’ cũng biết tình huống Thú Tu giới đang rất hỗn loạn.

Lúc này lại thấy có người chăn nuôi tà vọng, nó sắp nổi khùng rồi.

Điên rồi à!

[Hoàng Sơn ma ma] Hoàng Sơn Tôn Giả: [Thư Hàng, biết là ai làm không?]

[Trưởng nhóm] Tống Thư Hàng: [Ừm, trong lòng ta có chút suy đoán, nhưng còn chưa xác định, cũng không có chứng cứ.]

[Hậu bối đáng tin] Vũ Nhu Tử: [Chẳng lẽ… là Vô Cực Ma Tông nhắc tới lúc ăn cơm hồi trưa?]

[Tô Thị A Thập Lục] A Thập Lục: [Vô Cực Ma Tông?!]

[Suy đoán, vẫn chỉ là suy đoán. Không có chứng cứ, cũng không cách nào xác định. Nhưng mà, trước đó không lâu Vô Cực Ma Tông có nhiều động tác mờ ám, vẫn luôn tuyển nhận tán tu. Hơn nữa, dường như nội bộ bọn chúng cũng có kế hoạch lớn rất quan trọng. Lại thêm lúc ăn cơm hồi trưa, ta nghe người khác nhắc, đệ tử Vô Cực Ma Tông đang hàng phục tà vọng bốn phía, cảm giác có chút cổ quái.] Tống Thư Hàng trả lời.

Hoàng Sơn Tôn Giả: [@ Đông Phương Lục Tiên Tử, Lục tử, cô có biết gì không?]

[Hung thần xa lộ] Đông Phương Lục Tiên Tử: [Ta phải thăm dò đã, nhưng đừng ôm kỳ vọng quá lớn. Mặc dù cùng là Ma môn, nhưng bọn ta không cùng đường với Vô Cực Ma Tông. Rất lâu trước đây tông môn bọn ta từng an bài gián đệp ở Vô Cực Ma Tông, cũng không biết bây giờ còn liên hệ được không.]

Hoàng Sơn Tôn Giả: [Cố gắng làm thôi, lúc thăm dò thì cẩn thận chút, đừng cuốn bản thân vào.]

[Hào kiệt] Linh Điệp Thánh Quân: [Ể? Kỳ quái, ta đang nằm mơ ư? Vũ Nhu Tử, gần đây cha có tỉnh lại không?]

Vũ Nhu Tử trong hiện thực nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Đừng có nhìn ta, ta có biết gì đâu.” Tống Thư Hàng xua tay.

[Đại tiền bối có phong cách đáng hâm mộ] Thất Tu Thánh Quân: [Linh Điệp đạo hữu, mấy ngày nay ngươi làm gì? Bọn ta vẫn luôn chờ ngươi qua đây cùng thực nghiệm, sao ngươi mãi không đến thế? Bây giờ bọn ta đều phải một người tách làm hai nửa để dùng đây này.]

Linh Điệp Thánh Quân: [...]

Thánh Quân nghe vậy thì lâm vào trầm tư rất sâu.

Hắn bắt đầu cố gắng suy nghĩ cũng như nhớ lại.

Một màn cuối cùng trong trí nhớ, dường như là mình đột nhiên hứng thú nhất thời, muốn qua khảo nghiệm thành quả tu luyện của con gái.

Tiếp đó... ký ức có chút mơ hồ.

Dường như là vụ nổ lớn?

Phá hoại kinh khủng?

Còn có thực lực nghiền ép khiến người ta tuyệt vọng?

Sau đó, dường như hắn lâm vào hôn mê.

Ờm...

Vài ngày trước, mình bị con gái mình đánh hôn mê?

Linh Điệp Thánh Quân bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hắn nhanh chóng hỏi trong nhóm Cửu Châu số 2: [Vũ Nhu Tử, hiện tại cha đang trong trạng thái gì?]

Trong những lời này của Linh Điệp Thánh Quân đã bao hàm rất nhiều tin tức.

Đặc biệt là Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử biết Thiên Đế đang thay thế Vũ Nhu Tử ở tạm trên Linh Điệp đảo, trong lòng hai người đột nhiên hiện lên rất nhiều ý nghĩ.

Vũ Nhu Tử trong hiện thực nhìn về phía Tống Thư Hàng lần nữa: “Tống tiền bối, làm sao bây giờ? Ta phải trả lời a cha thế nào?”

“Hỏi Thiên Đế xem?” Tống Thư Hàng đáp.

Thiên Đế chặn hắn rồi, mấy ngày nay hắn đều không liên lạc được với đối phương. Hơn nữa ngay cả một điểm năng lượng, Thiên Đế cũng không truyền lại.

[Vũ Nhu Tử?] Linh Điệp Thánh Quân lại gọi một tiếng.

Vũ Nhu Tử im lặng bắt đầu giả chết.

Đồng thời cô âm thầm nhanh chóng liên hệ Thiên Đế: [A cha ta thế nào rồi?]

[Trạng thái của a cha cô rất tốt đa, trước mắt còn đang bế quan tu luyện. Mấy ngày này, dưới sự bồi dưỡng từ đủ loại bảo dược của ta, cảnh giới của hắn ngày đi ngàn dặm, chờ sau khi hắn xuất quan, cảnh giới tuyệt đối tiến nhanh như gió.] Thiên Đế trả lời rất nhanh.

Vũ Nhu Tử: "..."

[Nếu không tin, ta gửi tấm hình cho cô?] Thiên Đế lại bổ sung.

Nghe không giống như đang nói dối.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Vũ Nhu Tử online trả lời: [A cha, người quên rồi à? Bây giờ a cha đang bế quan. Lần bế quan này, thực lực của a cha đột nhiên tăng mạnh, hiện tại cảnh giới tiến triển cực nhanh đấy!]

Linh Điệp Thánh Quân: [? ? ?]

Lại một lát sau.

[Ồ, mặc dù hình như còn đang ngủ say. Nhưng thực lực của ta quả thực tăng lên một đoạn dài, ngang bằng với hiệu quả trăm năm khổ tu của ta.] Linh Điệp Thánh Quân trả lời.

[Chúc mừng Linh Điệp tiền bối!] Tống Thư Hàng vội vàng phối hợp với Vũ Nhu Tử, vỗ tay cho Linh Điệp tiền bối.

Linh Điệp Thánh Quân: [@ Thất Tu Thánh Quân, Thất Tu đạo hữu, có lẽ ta phải đợi sau khi kết thúc bế quan mới qua hỗ trợ được.]

[Nếu như là bế quan, vậy cũng là chuyện không còn cách nào khác. Chúc mừng Linh Điệp đạo hữu.] Thất Tu Thánh Quân cười trả lời.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

May mà Linh Điệp tiền bối cực kỳ cưng con gái rượu, cho nên có lẽ sẽ không suy nghĩ sâu xa về chuyện này.

[Ăn siêu ngon] Biệt Tuyết Tiên Cơ: [Bá Tống đạo hữu, chỗ ngươi còn nguyên liệu thiên kiếp không? Nguyên liệu lần trước ngươi cho ta đã tiêu hao sạch sẽ.]

[Tiên Cơ nắm giữ phương pháp luyện chế món ăn thiên kiếp rồi à?] Tống Thư Hàng hỏi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: [Nắm giữ một bộ phận, cho nên còn cần một ít tài liệu để thí nghiệm càng nhiều thực đơn thiên kiếp hơn. Đặc biệt là nguyên liệu tâm ma kiếp, ngươi còn nhiều không?]

[Nguyên liệu tâm ma kiếp thì xin Tiên Cơ tạm hoãn lại chút. Ngoài ra… chỗ ta còn một hạng mục mới, không biết Tiên Cơ có hứng thú tham gia cùng không?] Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: [?]

[Về phương pháp xử lý tà vọng, xem xem có biện pháp mang tà vọng lên bàn ăn như tâm ma hay không?] Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc nói chuyện, hắn suy nghĩ chốc lát rồi lại chọt mở đại lão tổ cấp VIP, mở ảnh chân dung của Hà Chỉ tiền bối ra.

[Hà Chỉ tiền bối, có đó không?] Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

Hà Chỉ Ma Đế: [Không có, cút!]

Chương 2528: Phục vụ khách hàng nhân tạo số 001 nữ sĩ quả cầu béo lưới rồng, phục vụ cho ngươi

[Hà Chỉ tiền bối chớ sợ, lần này ta không định hố ngươi đâu.] Tống Thư Hàng không thèm để ý tới giọng điệu của Hà Chỉ tiền bối, vui vẻ trả lời. Gần đây cũng không có đại lão nào bói về hắn từ xa, cầu di vật Thiên Đạo lại vừa bị hắn đánh nát, tạm thời không cần lo lắng nguy cơ này.

Hà Chỉ Ma Đế: "…"

Ta đường đường là một đời ma đế, đã từng quân lâm đại địa, trụ sở ma thần chính là ma quốc của ta, ta sẽ sợ ngươi ư?

Ngươi nói không định hố ta, thì sẽ không hố ta ư?

Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi ư?

Lão tặc Bá Tống càng nói như vậy, trong lòng hắn lại càng bất an hơn!

Nghĩ tới đây, thần thức của Hà Chỉ Ma Đế khuếch tán ra, quét qua tinh cầu mình ở tạm.

Lúc này Hà Chỉ Ma Đế đã dọn nhà, dọn đến một vị diện mà ngay cả chính hắn cũng không biết, cũng tạm thời đào một động phủ tại đây, bày ra đủ loại đại trận.

"Không phát hiện tung tích Bá Tống… cũng không phát hiện vết tích kẻ ngoại lai xâm nhập." Đồng thời, phân thân của Hà Chỉ Ma Đế lóe lên, trầm giọng nói.

Hà Chỉ Ma Đế cau mày: "Rốt cuộc Bá Tống muốn chơi cái gì?"

Phân thân suy nghĩ chốc lát rồi suy đoán: "Có lẽ hắn chỉ nhàn rỗi buồn chán nên tìm bản thể ngươi tâm sự?"

"Nếu không phải lần trước bị hắn ám toán ở thế giới Hắc Long, lưng bị đâm một đao, hiện tại còn chưa khôi phục… Ta đã sớm qua đó, bóp chết con côn trùng cấn tay này.” Hà Chỉ Ma Đế lãnh khốc nói.

Phân thân nhắc nhở: “Là chuột, lần trước bản thể ngươi thừa nhận hắn là động vật có vú cấn tay rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng gửi tin nhắn riêng tới lần nữa: [Hà Chỉ tiền bối, ngươi biết thứ như tà vọng không?]

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Nói nhảm, ta đã chứng đạo trường sinh từ thời thái cổ, thứ như tà vọng này ta thấy nhiều rồi.

Hắn đã từng đi sâu nghiên cứu tà vọng, đã từng thử hấp thu hàng phục tà vọng, hóa chúng thành một loại cột ma thần.

[Hẳn Hà Chỉ Ma Đế nhất định là biết tà vọng, vậy Hà Chỉ tiền bối có từng nghiên cứu chăn nuôi tà vọng hay không?] Tống Thư Hàng hỏi thăm lần nữa.

Dù Hà Chỉ tiền bối không trả lời vấn đề của hắn, nhưng một mình hắn tự hỏi đáp, tự vui tự sướng.

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Ý định hố hắn của Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa diệt, tên này quả nhiên âm thầm nghiên cứu mình.

[Ta đoán tiền bối ngươi nhất định từng nghiên cứu phương diện này, cũng từng tiến hành thực nghiệm nhỉ?] Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Rốt cuộc tên này muốn nói cái gì?” Hà Chỉ Ma Đế duỗi tay gõ nhẹ lên tay vịn ghế.

Đồng thời, hắn bắt đầu thử phá giải chức năng bạn bè trên mạng chat Tu Chân của Bá Tống Huyền Thánh, thử xem có thể chặn Bá Tống hay không.

Tốt nhất có thể có một chức năng trực tiếp xóa bỏ Bá Tống.

[Cho nên, Hà Chỉ tiền bối ngươi cảm thấy nếu biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn trên bàn ăn thì khả thi bao nhiêu? Thực đơn thịnh yến thiên kiếp của ngươi, ngay cả thiên kiếp và tâm ma đều có thể biến thành nguyên liệu nấu ăn, như vậy biến tà vọng có được thực thể thành nguyên liệu nấu ăn thì có phải càng dễ dàng hơn không?] Tống Thư Hàng đột nhiên lại nhắc nhở một câu.

Tống Thư Hàng hỏi từng bước một, kỳ thực là đang âm thầm thăm dò Hà Chỉ Ma Đế, để chứng thực một vài suy đoán của mình. Ngoài ra… nếu như Hà Chỉ tiền bối đột nhiêu bị rút não, bằng lòng ngay mặt trả lời vấn đề của hắn, vậy đó chính là thu hoạch ngoài ý muốn.

Dù sao hỏi một câu chỉ lãng phí chút nước ngọt, lại không lỗ miếng nào.

Hà Chỉ Ma Đế: “! ! !”

Chẳng lẽ Bá Tống đã triệt để nắm giữ ‘thịnh yến thiên kiếp’ của hắn?

Ngay lúc tâm tình Hà Chỉ Ma Đế chấn động… Trong đầu hắn đột nhiên vang lên một tiếng nhắc nhở.

[Ting ~ kiểm tra được người dùng [sổ đen, rơi đất ngủm ngay thành hộp] Hà Chỉ Ma Đế, đang xâm nhập hệ thống cấu thành mạng chat Tu Chân. Đổi từ hình thức trí tuệ nhân tạo thành hình thức phục vụ khách hàng nhân tạo. Chào ngài, phục vụ khách hàng nhân tạo [nữ sĩ quả cầu béo, ý chí lưới rồng] xin phục vụ cho ngài.]

Hà Chỉ Ma Đế: “? ? ?”

[Chào ngươi, phục vụ khách hàng nhân tạo số 001nữ sĩ quả cầu béo lưới rồng. Hà Chỉ Ma Đế, ta đã chờ ngươi rất lâu.] m thanh không chút tình cảm nào của nữ sĩ lưới rồng vang lên trong đầu Hà Chỉ Ma Đế.

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Gần đây mạng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng thăng cấp do ‘Côn Na nữ sĩ’ ý chí lưới rồng sau lưng lặng lẽ cung cấp hỗ trợ kỹ thuật. Côn Na nữ sĩ dùng hết khả năng của mình, trợ giúp chức năng mạng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng tiến hóa.

Ngoài ra, vì duy trì vận chuyển hàng ngày của chức năng mạng chat Tu Chân, cô còn thiết lập hai tầng thủ đoạn.

Tầng thủ đoạn thứ nhất là trí tuệ nhân tạo ‘sóc nhỏ cấn tay’ do ý chí cá nhân của Tống Thư Hàng chuyển hóa thành, phụ trách duy trì vận chuyển hệ thống bình thường.

Mà một khi có vấn đề phát sinh vượt quá khả năng xử lý của ‘sóc nhỏ cấn tay’, vấn đề đó sẽ được chuyển tới tiểu thư phục vụ khách hàng nhân tạo. Hiện nay, tiểu thư phục vụ khách hàng nhân tạo do đích thân ý chí lưới rồng đảm nhận…

Nữ sĩ lưới rồng vẫn luôn lẳng lặng kiêm chức tiểu thư phục vụ khách hàng nhân tạo, ngay cả tiền lương cũng không cần trả, chính là vì một ngày này.

Trong danh sách bạn bè của Bá Tống đạo hữu có Hà Chỉ Ma Đế. Mà lấy tính cách của Hà Chỉ Ma Đế, một ngày nào đó sẽ gây sự.

Chỉ cần thực lực của hắn thoáng khôi phục chút ít, nhất định sẽ thẩm thấu ngược lại chức năng mạng chat Tu Chân!

Nữ sĩ lưới rồng vẫn luôn vững tin vào khả năng này.

Chỉ cần Hà Chỉ Ma Đế tiến hành thẩm thấu ngược lại mạng chat Tu Chân, ‘sóc nhỏ cấn tay’ sẽ lập tức chuyển tiếp vấn đề tới tiểu thư phục vụ khách hàng nhân tạo.

Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt!

Lúc đó, nếu không phải Tống Thư Hàng cơ duyên xảo hợp đi vào thế giới Hắc Long, hiện tại nói không chừng thế giới Hắc Long đã đổi tên thành ‘thế giới Hà Chỉ’ rồi.

Cô, nữ sĩ lưới rồng, ghi thù.jpg

[Thế giới Hắc Long, ý chí lưới rồng?] Hà Chỉ Ma Đế sững sờ.

Đậu mè, thế giới Hắc Long ngăn cách với hiện thế, bên này rất khó thẩm thấu vào bên kia. Vì sao ý chí lưới rồng lại xuất hiện trong chức năng mạng chat Tu Chân của Bá Tống?

Tiểu thư phục vụ nhân tạo nữ sĩ lưới rồng dùng giọng nói lạnh băng, không mang theo tình cảm nói: [Người dùng [sổ đen, rơi đất ngủm ngay thành hộp] tôn kính, xét thấy ngươi có ý đồ xâm nhập thẩm thấu ‘mạng chat Tu Chân’, bọn ta sẽ có xử phạt tương ứng đối với ngươi.]

[Ha ha, có bản lĩnh thì làm đi.] Hà Chỉ Ma Đế nhếch miệng: [Trên thế giới này, không ai hiểu rõ cô hơn ta, lưới rồng thế giới Hắc Long… ta hiểu cô còn hơn chính bản thân cô nữa. Mỗi một cấu tạo lưới rồng của cô, mỗi một tiết điểm của cô, mỗi một vị trí tồn trữ pháp thuật của cô, ta đều hiểu rất rõ.]

Thủ đoạn của ý chí lưới rồng, hắn thuộc như lòng bàn tay.

Nếu như ả ta dám vượt giới nhằm vào hắn, Hà Chỉ Ma Đế không ngại chặt đứt cánh tay vượt giới của ả, hóa thành dinh dưỡng nhằm khôi phục thương thế cho mình.

[Ngươi rất đáng sợ.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời: [Nhưng chúng ta là vật sống, không phải vật chết. Là vật sống, thì sẽ học tập không ngừng. Ngươi nắm rõ ta của quá khứ như lòng bàn tay, nhưng ta của hiện tại, ngươi lại không thể không gì không biết! Tên của ta là nữ sĩ quả cầu béo.]

Cái tên này có hàm ý rất sâu.

Cô thu được một ít tin tức từ trên người Bá Tống Huyền Thánh. Những tin tức kia là tin tức thuộc về 'quả cầu béo'.

Đó là hạt giống, khai hoa kết quả từ 'ánh nhìn phôi thai' mà Tống Thư Hàng mang từ hiện thế vào thế giới Hắc Long.

Sau khi kết hợp với bộ phận tin tức của quả cầu béo, nữ sĩ lưới rồng dung hợp ra một vài kỹ năng pháp thuật mới.

[Pháp thuật chúc phúc cấp 10: Ngươi là người tốt.]

Chương 2529: Hiệp này là ngươi thắng

Nữ sĩ lưới rồng đặt tên pháp thuật đơn giản gọn gàng, không có hàm ý sâu xa gì cả.

Pháp thuật cấp 10 có nghĩa là cấp bậc của pháp thuật này vượt qua Kiếp Tiên cửu phẩm, đồng thời có toàn bộ lực lượng của lưới rồng thế giới Hắc Long làm hậu thuẫn, ẩn chứa ý chí của thế giới Hắc Long, là pháp thuật chung cực!

Hơn nữa, pháp thuật này không phải loại hình công kích, mà là pháp thuật loại hình chúc phúc, nhưng đừng tưởng rằng pháp thuật chúc phúc thì không thể làm tổn thương kẻ địch, tuy rằng hiệu quả của pháp thuật loại chúc phúc đều là tốt lành, nhưng nhằm vào một vài quần thể đặc thù, pháp thuật chúc phúc quả thực có độc. Đặc biệt là việc chống cự pháp thuật chúc phúc càng phiền toái hơn pháp thuật công kích.

Cuối cùng là tên pháp thuật ‘Ngươi là người tốt’, nó đại biểu cho hiệu quả của pháp thuật này.

Dưới tác dụng của ma pháp chúc phúc chung cực này, cho dù là kẻ tội ác tày trời đều sẽ bị kích thích ra thiện ý trong lòng, làm ra hành động lương thiện khiến người cảm động.

Hà Chỉ Ma Đế đang trọng thương suy yếu lập tức trúng chiêu.

Một khắc trước, trong đầu hắn vẫn còn đang mô phỏng thủ đoạn tấn công từ xa của nữ sĩ lưới rồng, cũng suy nghĩ xem nên làm sao cắt đứt công kích của nữ sĩ lưới rồng, tiện thể lại chặn bắt lực lượng của cô, bổ khuyết cho bản thân, giảm tình trạng suy yếu.

Nhưng hắn hoàn toàn không đoán được, công kích từ xa của nữ sĩ lưới rồng với hắn thế mà lại là một ‘pháp thuật chúc phúc’.

Chúc phúc kẻ địch của ta, ra sức đánh đồng đội của ta?

Rất nhiều thủ đoạn phòng ngự hắn bố trí trong nháy mắt đều không phát huy được tác dụng. Cái duy nhất phát huy được tác dụng là thủ đoạn phòng ngự trên phương diện tinh thần… Nhưng những thủ đoạn phòng ngự này căn bản không cách nào kháng cự ‘chúc phúc’ mà nữ sĩ lưới rồng dốc lòng nghiên cứu.

Ngay sau đó, hiệu quả của pháp thuật cấp 10 ‘ngươi là người tốt’ kích hoạt!

Dù Hà Chỉ Ma Đế có tu vi cao thâm cũng bị pháp thuật này chi phối chừng 10 giây.

Thời gian 10 giây, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Hà Chỉ Ma Đế sau khi trúng chiêu đột nhiên hai mắt đỏ lên, giọt nước mắt to chừng hạt đậu rơi xuống từ hốc mắt. Hắn đột nhiên phát hiện bản thân trong quá khứ lại tà ác, táng tận lương tâm như thế, quả thực không xứng làm người.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy tin nhắn cuối cùng trong khung chat giữa Bá Tống Huyền Thánh và hắn.

Bá Tống Huyền Thánh hỏi hắn vấn đề liên quan đến tà vọng, trưng cầu ý kiến hắn xem tà vọng có khả năng chế tác thành nguyên liệu nấu ăn, mang lên bàn ăn hay không.

[Chém giết tà vọng, người người đều có trách nhiệm. Hóa tà vọng từ hại thành ích là chuyện chúng ta nên làm. Bá Tống tiểu hữu, ta ủng hộ ý nghĩ của ngươi.] Trong một giây, Hà Chỉ Ma Đế nhanh chóng trả lời Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Nhìn trời, đầu óc Hà Chỉ tiền bối thật sự đột nhiên bị rút mất rồi?

Trong lúc đang suy tư, Hà Chỉ tiền bối lại gửi tới rất nhiều nội dung.

Lòng mang lý niệm cao xa như ‘lo quốc lo dân, lo trước cái lo của thiên hạ, tâm lo chư thiên vạn giới’, Hà Chỉ Ma Đế nhanh chóng đóng gói số liệu nghiên cứu về tà vọng của mình gửi cho Bá Tống Huyền Thánh.

Đối với thí nghiệm [chăn nuôi tà vọng], Hà Chỉ Ma Đế quả thực đã từng làm, có điều hắn không đi sâu nghiên cứu, chỉ là dính tới chút ít đã bỏ bộ phận tư liệu nghiên cứu này qua một bên.

Những tư liệu thí nghiệm này đều nằm trong truyền thừa lưu lại bên ngoài của hắn, bây giờ hẳn đã phân tán đến tay của rất nhiều Ma môn… Có lẽ có Ma môn nào đó đã hoàn thành nghiên cứu của hắn, hoàn thiện thí nghiệm 'chăn nuôi tà vọng' cũng không biết chừng.

Trừ cái đó ra, phương diện liên quan tới việc mang tà vọng lên bàn ăn trở thành nguyên liệu nấu ăn, Hà Chỉ Ma Đế cũng từng tiến hành nghiên cứu một ít căn bản… Nhưng lúc nghiên cứu được một nửa, hắn xoay người tiến vào thí nghiệm mới 'hóa thiên kiếp thành nguyên liệu nấu ăn'.

Nói đúng ra, linh cảm sáng tạo ra thịnh yếu thiên kiếp của hắn bắt nguồn từ cuộc nghiên cứu tà vọng này.

Cho nên, nếu như muốn tiến hành nghiên cứu đề tài 'hóa tà vọng thành nguyên liệu nấu ắn', có thể lần ngược theo thực đơn thịnh yến thiên kiếp để lấy linh cảm.

Cuối cùng còn bổ sung thêm tư liệu thực nghiệm xem làm thế nào tồn trữ tà vọng còn sống của Hà Chỉ Ma Đế.

Thứ như tà vọng, tính chất phức tạp. Trong đó còn có không ít tính khu vực. Không giết chết chúng nó thì rất khó mang chúng nó ra khỏi nơi sinh ra.

Mà trong tư liệu của Hà Chỉ Ma Đế đã bao quát vài chục phương án bắt sống tà vọng có thuộc tính khác nhau rồi đóng gói đưa vào phòng thí nghiệm.

Như vậy có thể bảo đảm độ tươi mới của tài liệu thí nghiệm.

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu xa xôi một mạch nhận được tư liệu khổng lồ như thế thì trợn mắt há mỏ.

Hà Chỉ Ma Đế bị phù thũng rồi à?

Hay là do mình vẫn luôn nhổ lông dê của Hà Chỉ tiền bối, rốt cuộc khiến Hà Chỉ tiền bối luống cuống rồi?

[Cố lên, Bá Tống đạo hữu. Vì hạnh phúc của nhân dân chư thiên vạn giới mà nỗ lực, vì sự vùng dậy của nghìn nghìn vạn vạn nhân dân mà phấn đấu!] Hà Chỉ Ma Đế lại bổ sung.

Trong nháy mắt đó, hình tượng của Hà Chỉ tiền bối trong đầu

Tống Thư Hàng trở nên hào quang bắn ra bốn phía.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi bắt đầu kiểm tra những tư liệu này. Trong đó có một vài tư liệu quá cao thâm hắn xem không hiểu lắm, nhưng một vài tư liệu cơ sở thì có thể thông thấu trên mặt lý luận.

Hắn lại chia ra gửi những tư liệu này cho Sở các chủ, bạch long tỷ tỷ và Bạch tiền bối two… Bạch tiền bối bản thể đang bận thí nghiệm, Tống Thư Hàng tạm thời không quấy rầy hắn.

Tiếp đó hắn lại miêu tả một lần những tư liệu này với Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, bia đá tiền bối, Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Một lát sau.

Sợi tóc ngố Sở các chủ trả lời: “Mặc dù không xác định được thật giả, nhưng những tư liệu này rất thông thấu về lý thuyết.”

“Như trên.” Bạch long tỷ tỷ nói: “Cảm thấy tư liệu này không có vấn đề, nếu cảm thấy không yên tâm, chúng ta có thể dựa theo đó thí nghiệm một lần trước.”

Chỗ của Bạch tiền bối two tạm thời chưa trả lời.

“Sau khi có những tư liệu này, lại cùng hợp tác với Biệt Tuyết Tiên Cơ… hẳn là chẳng mấy chốc có thể nghiên cứu ra phương pháp xử lý tà vọng.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói: “Cho nên, có nên nói lời cảm ơn với Hà Chỉ tiền bối không?”

Mặc dù không biết Hà Chỉ tiền bối bị cái gì kích thích, nhưng nhiều tài liệu và tin tức nghiên cứu như vậy đã đặt ở đây.

Vũ Nhu Tử tán thành: “Cảm ơn một chút, hẳn sẽ rất thú vị.”

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói.

Là rất thú vị.

Thế là, Tống Thư Hàng kéo danh sách Hà Chỉ tiền bối ra: [Cảm ơn tư liệu Hà Chỉ tiền bối thưởng cho, ngày khác nếu ta nghiên cứu thành công, lần giảng pháp sau, ta sẽ cảm ơn tiền bối trước mặt chư thiên vạn giới!]

Đối diện…

Hiệu quả pháp thuật trên người Hà Chỉ Ma Đế đã biến mất từ sớm.

Hắn không cảm xúc nhìn tin nhắn Bá Tống gửi tới chằm chằm.

“Tất cả đều nằm trong tính toán của cô ư?” Hà Chỉ Ma Đế trầm giọng nói, hắn đang nhằm vào nữ sĩ lưới rồng.

[Xin hỏi còn có thể phục vụ ngài cái gì không? Hộp tử tiên sinh. Nếu như không có, xin ngài chấm điểm phục vụ của ta.] Tiểu thư phục vụ khách hàng nhân tạo ‘nữ sĩ lưới rồng’ tiếp tục dùng âm thanh không chút tình cảm nói.

[Ta thừa nhận, ta đã xem thường cô. Nhưng lần sau, những thủ đoạn nhỏ này của cô không cách nào thành công trên người ta nữa đâu.] Hà Chỉ Ma Đế bình tĩnh trả lời.

Dù bị nữ sĩ lưới rồng chiếu ngược lại một quân, hắn vẫn duy trì sự thản nhiên.

[Vậy, chúng ta mỏi mắt mong chờ.] Nữ sĩ lưới rồng ngọt ngào trả lời: [Vẫn là câu nói kia, ta là vật sống, không phải vật chết.]

“Hừ.” Hà Chỉ Ma Đế bóp nát tay vịn, kết thúc cuộc trò chuyện với nữ sĩ lưới rồng.

Sau đó, hắn mở tin nhắn của Tống Thư Hàng ra: [Bá Tống, hiệp này ngươi thắng rồi.]

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Chương 2530: Trở về xem ta có quất chết ngươi không

Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta lại thắng Hà Chỉ tiền bối một ván?

Chẳng lẽ 'tuyến thế giới' nhảy vọt vào lúc ta không biết?

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

'Cốp cốp ~' Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu gõ nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng, hỏi: "Làm gì vậy? Đột nhiên phát ngốc?"

"Dường như trong lúc vô tình, ta lại nhổ lông dê của Hà Chỉ Ma Đế?" Tống Thư Hàng trả lời.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: "..."

"Cảm giác trạng thái của Hà Chỉ tiền bối hôm nay không bình thường, tính cách thay đổi thất thường... Xem ra gần đây không thể nhổ lông dê hắn nữa rồi." Tống Thư Hàng thở dài, lại nói: "Đáng tiếc, Côn Vương tiền bối đã bị ta đánh nổ thành trứng, giao cho Bạch tiền bối two, rõ ràng là chỗ nhổ lông dê số 2 khó khăn lắm mới tăng thêm được."

Cũng không biết bao giờ mới có cơ hội tăng têm một vị đại lão có thể dùng để nhổ thuộc loại tiêu chuẩn như Côn Vương tiền bối vào sổ đen số 2 đây.

Bạch long tỷ tỷ nghe vậy, suy nghĩ chốc lát rồi đề nghị: "Kỳ thật Thư Hàng ngươi có thể truyền mã QR của ngươi cho Bá Cầu phân thân trên sao hỏa xa xôi kia mà, nếu như nó gặp được đối thủ thích hợp trên sao hỏa, ngươi có thể bảo Bá Cầu phân thân chiếu ra mã QR."

"..." Sợi tóc ngố Sở các chủ nhịn không được nói: "Khăn quàng cổ tiên tử cô là ác long à?"

"Ý kiến hay!" Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: "Ta phải nghĩ cách truyền mã QR cho Bá Cầu đại lão mới được."

Kẻ dám đến sao hỏa khiêu chiến đại lão quả cầu béo phân thân ít nhất đều là tồn tại cấp Trường Sinh Giả.

Nếu như trong đó có một vài đại lão phù hợp tiêu chuẩn, vừa lúc có thể kéo vào sổ đen số 2, khiến sổ đen số 2 lạnh tanh trở nên náo nhiệt.

Sở tóc ngố lẳng lặng vểnh lên trời, mao mao nhìn trời, lặng lẽ không nói.

Tống Thư Hàng: “Ngoài ra, tư liệu vừa rồi Hà Chỉ tiền bối truyền qua, vừa hay chúng ta có thể thí nghiệm một chút. Tài liệu thực nghiệm tà vọng vừa rồi lấy được, vừa hay có thể phát huy được tác dụng.”

Bia đá đạo hữu lên tiếng: “Ta rất có hứng thú với phần tư liệu thực nghiệm này của Hà Chỉ truyền đến, ngươi mở khu thực nghiệm trong tiểu thế giới cho ta, để ta nghiệm chứng phần tư liệu này cho.”

Nếu như thực nghiệm thành công, có lẽ Bá Tống Huyền Thánh thật sự làm ra được ‘đại tiệc tà vọng’. Chắc hẳn, bất kể là chúa tể Cửu U Bạch two hay là Bạch Thánh hiện thế đều sẽ rất thích mới đúng. Cho nên, thân là pháp khí trung thành nhất của chủ nhân, nó có nghĩa vụ trợ giúp Tống Thư Hàng hoàn thành thực nghiệm ‘đại tiệc tà vọng’.

Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng, nói: “Tống tiền bối, ta cũng vào nữa, trợ giúp bia đá tiền bối.”

Dù sao bản thể đã đi theo bên cạnh Tống Thư Hàng, nếu cô ở lại chỗ này, phương diện ‘trải nghiệm’ sẽ trùng hợp với bản thể, còn không bằng đi làm chút chuyện chính cô muốn làm.

Chẳng hạn như yên ổn học tập, vui vẻ tiến hành một vài thực nghiệm độ khó cao, nghiệm chứng tri thức lý thuận trên mặt thực tiễn.

“Đi đi, sau đó để ta xem xem có thể lừa Biệt Tuyết Tiên Cơ qua trợ giúp chúng ta hoàn thành thí nghiệm hay không.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Sau lưng.

Lúc Vô m Tử, Thương Hải Thư Sinh, Diệp Thanh Đạo Cô nghe Bá Tống Huyền Thánh nhắc tới bốn chữ ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’ thì nhịn không được tiết nước bọt.

Mặc dù Biệt Tuyết Tiên Cơ không thuộc nhóm tiên tử xinh đẹp nhất tu chân giới, nhưng cô tuyệt đối là tiên tử có thể làm người ta chảy nước bọt nhất tu chân giới.

…

…

Bên kia, Biệt Tuyết Tiên Cơ đang cau mày suy tư về đề nghị của Bá Tống.

“Đưa tà vọng lên bàn ăn giống tâm ma ư?” Biệt Tuyết Tiên Cơ xoa mi tâm.

Nếu như mấy tháng trước có người nói với cô muốn ăn tà vọng, cô nhất định sẽ quăng qua một cái tát. Thứ như tà vọng, ăn được sao?

Nhưng bây giờ, ngay cả thiên kiếp uy nghiêm đều biến thành nguyên liệu nấu ăn… Vậy tà vọng có thực thể bị mang lên bàn ăn hình như càng có tính khả thi hơn.

Sau khi suy tư thật lâu, Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời: [Muốn chế tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn, ngươi có nắm chắc không?]

[Ta vừa đạt được một phần ‘tư liệu nghiên cứu tà vọng’ kỹ càng từ trong tay một vị đại lão viễn cổ, hơn nữa chính miệng vị đại lão viễn cổ này thừa nhận, linh cảm để hắn nghiên cứu ‘món ăn thiên kiếp’ là bắt nguồn từ nghiên cứu tà vọng. Cho nên, ta cảm thấy nếu như Tiêu Cơ muốn có lý giải sâu sắc đối với ‘món ăn thiên kiếp’ thì có thể đến tham gia hạng mục nghiên cứu tà vọng cùng bọn ta.] Tống Thư Hàng trả lời.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức đáp: [Thành giao!]

Tư liệu nghiên cứu tà vọng của đại lão viễn cổ sáng tạo ‘món ăn thiên kiếp’ thật sự quá hấp dẫn cô.

Cô thật sự không từ chối được cám dỗ to lớn như vậy.

Đối với cô, loại tư liệu nghiên cứu về nguyên liệu nấu ăn này có lực hấp dẫn ngang bằng với lực hấp dẫn của công pháp cấp Kiếp Tiên đối với tán tiên.

Hơn nữa, vị đại lão viễn cổ kia chưa hoàn thành ‘hóa tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn’, nếu để cô thay vào thì đó cũng là một loại khiêu chiến với cô.

Khiêu chiến trên đạo tiên trù!

[Bây giờ ngươi đang ở đâu, ta đi tìm ngươi.] Biệt Tuyết Tiên Cơ không hề che giấu tâm tình ‘không thể chờ đợi được’ của bản thân.

Tống Thư Hàng cười khà khà.

Ngài sử dụng công kích cám dỗ ‘tài liệu nghiên cứu tà vọng của Hà Chỉ Ma Đế’ với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ chịu một vạn điểm thương tổn.

Ngài thành công dụ được một Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tống Thư Hàng: [Tiên Cơ cô đi tìm Sở Sở, sau đó, ta trực tiếp lợi dụng lực lượng không gian mang hai người qua đây. Ngoài ra, trong quá trình thực nghiệm có thể sẽ dùng đến dụng cụ làm bếp tiên trù, Tiên Cơ cô nhớ mang theo nhé.]

Trên người Sở Sở mang theo tọa độ đao gỗ thánh ấn.

Kể từ đó, hắn có thể trực tiếp đón Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở vào thế giới hạch tâm.

Nếu may mắn, có lẽ tối nay có thể thưởng thức tài nấu nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngoài ra…

Chờ sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ đến nơi, tốc độ quét tà vọng của bọn họ cũng phải tăng lên.

Tránh cho Tiên Cơ đến lại không cách nào cưng cấp thực nghiệm phẩm tà vọng đầy đủ.

“Vậy tiếp theo, đi tới địa điểm tà vọng kế đến đi.” Tống Thư Hàng xoay người, nói với Thương Hải Thư Sinh.

Thương Hải Thư Sinh gật đầu, nói: “Tà vọng cường đại cách chỗ chúng ta gần nhất là sơn thôn Hồ Áo cách đây hai trấn nhỏ, trong một sơn lâm ở nơi đó có một tà vọng với lực uy hiếp trên cấp năm, thực lực cụ thể không biết.”

“Đi thôi, đến lúc đó ta ra tay đánh tà vọng gần chết trước, sau đó A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, còn có Tiểu Thải, các cô thay phiên nhau xử vài con tà vọng thử xem.” Tống Thư Hàng vung tay lên, tế ra chiến xa Hà Long Thần Hành.

Trước khi đi, hắn lại đưa mắt nhìn hòa thượng tây và Vô m Tử đạo trưởng.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn duỗi tay lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho hòa thượng tây.

Hòa thượng tây nghi hoặc nhận lấy bình nhỏ: “Tống tiền bối, đây là cái gì?”

[Một loại nước suối kéo dài tuổi thọ, có thể kéo dài ít nhất năm mươi năm tuổi thọ.] Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật: [Ta nghĩ, hẳn là ngươi sẽ cần tới nó.]

Hòa thượng tây sững sờ, sau đó hắn chắp tay với Tống Thư Hàng: “Tạ ơn Tống tiền bối.”

Sư phụ hắn Vô m Tử đạo trưởng lúc còn trẻ từng bị trọng thương, bây giờ tuổi thọ không dài.

Tống tiền bối tặng hắn phần lễ vật này, chí ít có thể giúp sư phụ hưởng thêm năm mươi năm tuổi thọ nữa.

Phần lễ vật này, hắn thực sự không cách nào cự tuyệt.

Dù rằng sư phụ ngày nào cũng quất hắn, kỳ thật sâu trong lòng hắn vẫn rất kính yêu sư phụ.

Đáng tiếc, nếu như sư phụ là hòa thượng thì càng tốt rồi.

Hòa thượng tây dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vô m Tử.

“Làm gì?” Vô m Tử cảnh giác trong lòng.

“Kỳ thật hình dáng quả đầu của sư phụ rất thích hợp để cạo trọc ạ.” Hòa thượng tây giơ ngón cái lên, nhe răng cười.

Vô m Tử: “…”

Trở về xem ta có quất chết ngươi không!

Chương 2531: Ngươi không sợ đối phương giảm thọ à

Tốc độ của chiến xa Hà Long Thần Hành vô cùng nhanh.

Đây là món pháp khí phi hành mà hắn thích nhất, nó có rào chắn bảo hộ, lúc bay lên thì cho cảm giác an toàn mười phần.

Sau khi ngồi lên chiến xa Hà Long Thần Hành, Thương Hải Thư Sinh có hơi khẩn trương sờ rào chắn bảo hộ: “Bá Tống tiền bối, đây chính là một món pháp khí trong bộ pháp khí bản mệnh kia của ngài à?”

“Không sai.” Tống Thư Hàng trả lời.

[Quả nhiên đây là thần binh Trường Sinh Giả!] Thương Hải Thư Sinh kích động thầm nghĩ.

Dường như bên trong chiến xa Hà Long Thần Hành này ẩn chứa một hạch tâm trái tim cường đại, hạch tâm này có thể cung cấp năng lượng liên tục không ngừng cho chiến xa!

Lấy thực lực của Thương Hải Thư Sinh, hiển nhiên đoán không ra đẳng cấp cụ thể của hạch tâm này… suy xét thân phận của Bá Tống tiền bối, chiến xa này rất có thể là ‘thần binh Trường Sinh Giả’ trong truyền thuyết!

Đời này của ta, đáng giá!

Cuộc đời có thể ngồi trên thần binh Trường Sinh Giả một lần, đã không còn gì tiếc nuối.

‘Oong ~~’ Bởi vì bị Thương Hải Thư Sinh sờ qua sờ lại ăn đậu hủ, chiến xa Hà Long Thần Hành phát ra ý hơi kháng cự.

“Khí linh?” Diệp Thanh Đạo Cô thốt lên. Trên người Bá Tống tiền bối còn một thần binh có khí linh ư?

Vũ Nhu Tử chớp mắt, đáp: “Còn chưa phải, đây vẫn chỉ là ý thức thần binh yếu ớt, cách lúc chân chính ngưng tụ khí linh còn cần một khoảng thời gian. Phần lớn pháp khí trong bộ pháp khí bản mệnh của Tống tiền bối đều đang nằm ở giai đoạn này.”

“Ta nhớ trong lời đồn, pháp khí bản mệnh của Bá Tống tiền bối là tổ hợp ba mươi kiện thần binh đúng không?” Thương Hải Thư Sinh nói nhanh.

Tổ hợp ba mươi ba kiện thần binh, toàn bộ đều sinh ra ý thức thần binh yếu ớt à? Không hổ là Bá Tống tiền bối vang danh thiên hạ!

“Một bộ quả thật có ba mươi ba kiện.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Nhưng bây giờ trên người hắn có hai bộ đa ~

Sau khi Bạch tiền bối two ném cho hắn bộ kia thì vẫn không thu hồi.

Hiện tại bộ thứ hai là vật sở hữu trên danh nghĩa của Bạch tiền bối two, nhưng trên thực tế vẫn là Tống Thư Hàng đùa nghịch.

Đạo Cô và Thư Sinh hít vào một hơi khí lạnh.

Hình tượng của Bá Tống tiền bối trong suy nghĩ lại tăng lên lần nữa. Chờ trở về, những thứ này đều là đề tài tám chuyện để bọn họ khoác lác với các đạo hữu khác.

Diệp Thanh Đạo Cô lại nhịn không được lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm selfie cho mình và Thương Hải Thư Sinh.

[Hiện tại bọn ta đang phi hành trên thần binh Trường Sinh Giả ‘chiến xa Hà Long Thần Hành’ của Bá Tống tiền bối, high đến quá xá.]

…

…

Hang ổ tà vọng trong sơn thôn xa xôi cũng có nhân viên cảnh bị từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp canh gác, tránh cho thôn dân hoặc người đi du lịch bụi không rõ chân tướng đi nhầm vào nơi này.

Chiến xa Hà Long Thần Hành của Tống Thư Hàng lặng lẽ đáp xuống bên ngoài cách hang ổ tà vọng hơn hai trăm mét, sau đó lựa chọn xuống xe đi bộ tới gần động phủ tà vọng.

Bên trong chiến xa Hà Long Thần Hành có lắp ‘trái tim của đại lão ngụy tinh cầu mọc mắt’, nếu như trực tiếp hạ xuống trước mặt người bình thường thì sẽ tạo ra áp bách nhất định đối với thân thể người bình thường.

“Tống tiền bối, lát nữa sau khi tiến vào hang ổ tà vọng, có thể để chính bản thân bọn ta đi đối phó tà vọng hay không? Nếu thật sự không làm được lại để Tống tiền bối ngươi xuất thủ?” Vũ Nhu Tử duỗi tay, giao Lý m Trúc trong ngực cho Tống Thư Hàng.

Dù sao, niềm vui thú của xoát tà vọng nằm ở chỗ hưởng thụ quá trình.

Tống Thư Hàng cười nói: “Được mà, vậy đến lúc đó sau khi tiến vào sào huyệt, trước tiên ta sẽ nói đặc trưng của tà vọng cho các cô, để chính các cô xuất thủ đối phó trước, ta ở phía sau trấn trận cho các cô.”

Hắn nhận lấy Lý m Trúc đang ngủ say, cõng cô bé trên lưng mình. Đồng thời, mái tóc hắn hóa thành bàn tay, nâng Lý m Trúc lên.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Ngươi thật lợi hại.”

‘Biện Đao Cửu Trảm’ mà cô dạy Tống Thư Hàng khi vào tay hắn lại thể hiện ra đủ loại thao tác hay ho.

Suy nghĩ kỹ thì… bất kể là pháp thuật gì, lúc rơi vào tay Tống Thư Hàng đều sẽ trở nên quỷ dị.

“Sở tiền bối quá khen.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, đám người đi đến vị trí hang ổ tà vọng.

Nhân viên cảnh bị phụ trách trông coi xa xa nhìn thấy đám người Tống Thư Hàng tới gần, hai người trong đó bèn vội ra nghênh đón.

“Dừng lại, nơi này là khu vực nguy hiểm, xin đừng đến gần.” Thành viên cảnh bị xua tay với bọn người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Thương Hải Thư Sinh.

“Bá Tống tiền bối, bởi vì chúng ta đi khá vội, cho nên ta còn chưa báo cho nhân viên canh gác phụ trách trông coi nơi này.” Thương Hải Thư Sinh trả lời.

Chuyện Bá Tống tiền bối xoát tà vọng là ý định lâm thời.

Thương Hải Thư Sinh chỉ mới kịp báo lên trên chuyện Bá Tống tiền bối muốn xoát tà vọng, nhưng cũng không nhắc đến việc Bá Tống tiền bối muốn xoát những tà vọng nào.

Diệp Thanh Đạo Cô nói bổ sung: “Có điều không sao cả, chỉ cần lộ ra thân phận của chúng ta với bọn họ là được.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đúng lúc này, trong hai thành viên cảnh bị tiến lên nghênh đón, có một người đàn ông đeo kính đột nhiên lên tiếng nói: “Tống Thư Hàng?”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Hắn nghi hoặc nhìn về phía người đàn ông đeo kính kia.

Đối phương trông chừng hơn bốn mươi tuổi.

Có thể gọi ra tên hắn, hẳn là người quen biết hắn?

Nhưng trong ký ức của Tống Thư Hàng cũng không nhận ra ông chú này.

“Con là con trai Thư Hàng của lão Tống đúng không, chú là bạn của ba con… Từ sau khi con diễn bộ phim ‘trận chiến mạt pháp’ lần trước, lão Tống cả ngày giới thiệu con bên tai bọn chú, nghe đến lỗ tai mọc kén luôn rồi.” Người đàn ông đeo kính cười nói, bằng không hắn thật sự không nhất định có thể nhận ra Tống Thư Hàng.

Là bạn bè của ba Tống?

“Chào chú ạ.” Tống Thư Hàng nở một nụ cười thiện lương vô hại.

Thương Hải Thư Sinh sau lưng: “! ! !”

Diệp Thanh Đạo Cô: “! ! !”

Bá Tống tiền bối, tiết tháo đâu rồi?

Ngài gọi ra miệng một tiếng ‘chú’ này, không sợ đối phương giảm thọ à?

Trong mắt của Đạo Cô và Thư Sinh, Bá Tống tiền bối là một đại lão sống ngàn ngàn vạn vạn năm.

Cự đầu vạn cổ mở miệng gọi một tên nhóc hơn bốn mươi tuổi là ‘chú’, quả thực quá giảm thọ.

“Lại nói, nhà con quả thực ở đường Bạch Kình phụ cận. Đáng tiếc bây giờ chú không ra được, bằng không thật đúng là muốn đi gặp lão Tống uống hai chén.” Ông chú mắt kính cười ha ha nói.

Cười xong, hắn lại nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng: “Thư

Hàng, hiện giờ nơi này rất nguy hiểm, nếu các con muốn đi du lịch thì tốt nhất nên chuyển sang nơi khác đi.”

Hắn nhìn đám người Tống Thư Hàng, có nam có nữ, trông giống như đang lên núi du ngoạn vậy.

“Yên tâm đi, chú, tụi con phụ trách tới xử lý tà vọng trong sào huyệt này.” Tống Thư Hàng mỉm cười trả lời.

Ông chú mắt kính: “? ? ?”

“Không cần lo lắng, chẳng mấy chốc tụi con sẽ xử lý thỏa đáng tà vọng trong đó. Đến lúc đó, nếu như có rảnh, chú có thể tìm ba con uống hai chén.” Tống Thư Hàng vươn tay vung nhẹ.

Sợi tóc ngố Sở các chủ khẽ lắc lư.

Ngay sau đó, hơi nước trong không gian ngưng tụ, hóa thành bốn cột nước, từ trên trời giáng xuống, phong tỏa toàn bộ sào huyệt tà vọng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng bước vào sào huyệt tà vọng.

Ông chú mắt kính: “! ! !”

Thương Hải Thư Sinh và Diệp Thanh Đạo Cô tiến lên, bắt đầu giới thiệu thân phận của mình với ông chú mắt kính.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười với ông chú mắt kính rồi duỗi tay tế ra ô đao của mình, theo sát Tống Thư Hàng tiến vào.

Chương 2532: Update phiên bản, bổ sung tính năng nạp tiền!

Ông chú mắt kính thấy tay Tô thị A Thập Lục lóe sáng, sau đó một cây ô đẹp đẽ hiện lên, chẳng lẽ thằng con nhà lão Tống và cô gái này đều là tu luyện giả trong truyền thuyết ư?

“Bye bye ~”

Vũ Nhu Tử cười hì hì vẫy tay, đôi chân thon dài của cô bước lên, đất thu thành tấc, thuấn di tới sau lưng Tống Thư Hàng.

Cô gái này cũng không tầm thường!

Lúc này, ông chú mắt kính cũng chú ý tới sau lưng Tống Thư Hàng còn treo một cô gái tóc bạc.

Sau đầu Thư Hàng có vài lọn tóc rất dài, buộc cô gái tóc bạc đó ở sau lưng.

Ông còn lờ mờ nhìn thấy trên vai Tống Thư Hàng có hai… cái đầu mỹ nhân vô cùng xinh đẹp? Đầu của hai mỹ nhân có phong cách khác nhau mọc ra từ trên cổ Tống Thư Hàng, họ đang mỉm cười với ông.

Nếu không phải có tính cách mạnh mẽ, lại còn được bồi dưỡng chuyên nghiệp trước khi thiên địa thay đổi, e rằng ông chú mắt kính đã bị dọa cho không thốt nên lời rồi.

[Rốt cuộc thằng con nhà lão Tống là tu luyện giả hệ gì vậy?]

Ông chú mắt kính lặng lẽ vuốt ve di động trong túi… Lúc này ông thật sự muốn gọi cho lão Tống, đòi mời một bữa cho đỡ sợ.

“Tống tiền bối đợi bọn ta với.”

Thương Hải Thư Sinh nói rõ thân phận của mình xong thì lễ phép vẫy tay với ‘chú Bá Tống’, hắn và Diệu Thanh Đạo Cô cùng đuổi theo Tống Thư Hàng.

Ông chú mắt kính ngẩn người tại chỗ, qua hồi lâu mới xoay người nhìn người đi cùng mình.

“Thư Trung, ông quen vị Tống tiền bối vừa nãy à?”

Người vừa nãy nói chuyện cùng Diệu Thanh Đạo Cô là đội trưởng của đội canh gác, hắn hỏi ông chú mắt kính.

“Tống tiền bối? Tống Thư Hàng à?”

Ông chú mắt kính gật đầu:

“Đó là con trai một người bạn cũ của tôi.”

“Nói không chừng kỳ ngộ của Thư Trung sắp tới rồi.”

Tiểu đội trưởng kia nói:

“Con trai nhà bạn ông không phải là người phàm đâu. Tống tiền bối này có bối phận cao trong tu chân giới lắm đấy, hắn trông trẻ thế thôi chứ thực ra có thể là tồn tại đã sống mấy trăm năm hoặc thậm chí là lâu hơn nữa kìa. Tuy rằng vừa nãy đạo cô không tiết lộ thêm nhưng từ vẻ mặt của cô ấy, ta đã đoán ra rất nhiều thứ.”

Ông chú mắt kính: “…”

Con trai nhà lão Tống là Tống tiền bối mà mọi người nói tới, nhất thời ông vẫn chưa thể thích ứng với điều này được.

“Đến con cái cũng cường đại, được người ta kính trọng như thế, vậy có nghĩa bạn cũ của ông cũng có thể là cao nhân lánh đời, chắc chắn còn mạnh hơn Tống tiền bối. Sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, có lẽ sẽ được nghỉ một thời gian. Ông có thể cân nhắc tới việc đi gặp bạn cũ của mình.”

Đội trưởng đề nghị.

Trong thời đại biến hóa khó lường này, móc nối quan hệ với cao nhân lánh đời vô cùng quan trọng, nói không chừng còn giữ được một mạng vào lúc hiểm nguy ấy chứ.

Mà ba của Tống tiền bối, vị cao nhân lánh đời đó lại đồng ý làm bạn của Thư Trung… vậy nhất định là do ông ấy cảm thấy Thư Trung có chỗ hơn người.

Đó là một cơ hội đấy!

“Lão Tống này là cao nhân lánh đời ư?”

Thư Trung đẩy mắt kính, hồi tưởng lại quá trình quen biết của mình và ba Tống.

Trong trí nhớ của ông, bất luận nhìn từ mặt nào, ông ấy đều không để lộ bất cứ dấu vết nào cho thấy mình là ‘cao nhân lánh đời’ cả.

Hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống của người bình thường, lão Tống quả là lợi hại!

Ông chú mắt kính cảm thán.

Lúc này.

Ba Tống ở đường Bạch Kình xa xôi đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời một cách kỳ lạ.

“Làm gì thế?”

Mẹ Tống hỏi.

Ba Tống cúi đầu tiếp tục rửa bát:

“Đầu tôi vẫn đang từ từ tiếp nhận phản hồi từ cơ thể.”

Cơ thể của ông tiếp nhận lượng tin tức khổng lồ từ khẩu thuật của con trai, bây giờ đang chậm rãi phản hồi đến đại não, để đại não từ từ xử lý.

…

…

Trong sào huyệt của tà vọng.

“Phù ~”

Mỹ nhân rắn công đức phồng má lên thổi một hơi, thổi tan hết tà khí bao phủ sào huyệt, để lộ chân thân tà vọng ẩn nấp nơi đây.

Một con cự thú cao gần năm mét xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây lại là một loại tà vọng có thực thể!

Nhìn tổng thể, nó giống như một sinh vật giống chó, nhưng chi trước ngăn nhỏ, chi sau cường tráng mạnh mẽ, cơ bắp cuồn cuộn, nhìn rất ngon miệng.

Lúc này, con tà vọng cao năm mét đang sợ hãi lùi về đằng sau, nhìn bọn người Tống Thư Hàng với ánh mắt cảnh giác, không ngừng nhe răng.

“Ta cược rằng nó sẽ ngon hơn đám tà vọng lúc trước.”

Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng nhất trí:

“Ta cũng nghĩ như thế.”

Đồng thời, hắn liếc con tà vọng hình chó kia một cái, nhanh chóng tìm kiếm tin tức về tà vọng trong đầu, đối chiếu với tà vọng trước mặt.

Thương Hải Thư Sinh + Diệu Thanh Đạo Cô: “???”

Lần này các cô không nghe nhầm, bọn Tống tiền bối muốn ăn tà vọng!

Tô thị A Thập Lục xoay chiếc ô trong tay, hỏi:

“Thư Hàng, có thông tin về con tà vọng này không?”

“Có, đây là một loại tà vọng oán khí thú hình, oán niệm của sinh linh và sức mạnh của tà vọng tai ương dung hợp với nhau, ngưng tụ thành tà vọng hình thú này. Đặc điểm là có huyễn thuật cao cường. Sức mạnh công đức sẽ khiến nó kinh sợ, ngoài ra các đòn tấn công có sức mạnh ‘ý chí’ cũng sẽ có hiệu quả với nó. Đao ý, kiếm ý, quyền ý, thậm chí trù tâm đều có hiệu quả tốt.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy ván này để ta.”

Tô thị A Thập Lục rút trực nhẫn đao trong ô ra, đao ý bá đạo ngưng tụ trên đao của cô.

Bạch long tỷ tỷ lười biếng lượn một vòng, sức mạnh công đức thuần trắng bao phủ cơ thể Tô thị A Thập Lục.

[Chiếc khăn quàng trên cổ A Thập Lục Huyền Thánh là do sức mạnh công đức của cô ấy hóa ra ư?]

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô phát hiện ra điểm quan trọng.

Hơn nữa sức mạnh công đức của A Thập Lục Huyền Thánh vượt xa tưởng tượng, chỉ một tia khí tức lộ ra cũng khiến hai chân họ mềm nhũn.

“Chú ý huyễn thuật của nó, đừng để bề ngoại của nó mê hoặc.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ta hiểu rồi.”

Tô thị A Thập Lục vung trực nhẫn trong tay lên.

‘Sức mạnh ý chí’ ẩn chứa trong đao ý bá đạo yên lặng rơi xuống, nó đó coi sào huyệt của tà vọng là giấy, lặng lẽ vẽ nên một bức họa.

Tà vọng hình chó liếc bọn Tống Thư Hàng ở sau lưng một cái, lại nhìn Tô thị A Thập Lục không ngừng ép sát, nó gầm lên một tiếng, nhào về phía Tô thị A Thập Lục.

A Thập Lục không hề yếu thế, cơ thể nhỏ nhắn bạo phát khí thế như cự long, nghênh đón tà vọng. Đối phó với loại tà vọng này, cô lựa chọn đánh chính diện.

Long uy cường đại bao phủ cả sào huyệt.

Vũ Nhu Tử lấy di động ra, chĩa camera về phía Tô thị A Thập Lục, bắt đầu quay video.

Nhưng bị khí tức tà vọng ảnh hưởng, cộng với việc tốc độ di chuyển của A Thập Lục cực nhanh, hình ảnh quay được không rõ.

Vũ Nhu Tử thất vọng cất điện thoại đi:

“Đáng tiếc, ta vốn còn định quay lại màn này, gửi lên ‘nhóm Cửu Châu số một’. Xem tình hình này, về ta phải bảo cha ta thăng cấp di động của ta lên rồi.”

Đúng lúc này.

[Tinh ~ sóc nhỏ cấn tay: ‘Mạng chat Tu Chân’ đã update xong, phiên bản mới sẽ cung cấp tính năng nạp tiền, livestream nhóm và donate ~ Chào mừng các vị đạo hữu trải nghiệm phiên bản hoàn toàn mới.]

[Sóc nhỏ cấn tay: @[Tím nho] Côn Vương, cảm ơn đề nghị ‘tính năng nạp’ của Côn Vương đạo hữu. Ngài sẽ được ưu đãi giảm giá 12% trong lần nạp đầu tiên.]

Trứng Côn Vương: “…”

Ý thức Côn Vương trong tiềm thức Uyên Tử: “…”

Chương 2533: Thực tại ảo ư?

“Ơ? Nghĩ gì là có nấy kìa!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Cô đang cần tính năng ‘livestream’, mạng chat Tu Chân của Tống tiền bối lập tức update phiên bản, bổ sung thêm tính năng nhỏ như thế.

Vũ Nhu Tử bật ngón cái với Tống Thư Hàng:

“Tống tiền bối, tuyệt cú mèo ~”

Tống Thư Hàng: “???”

Ngay sau đó.

Trong nhóm Cửu Châu số 2.

Hệ thống thông báo:

[Hậu bối đáng tin * Da trắng] Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử mở tính năng livestream nhóm, có muốn xem không?]

[Thánh đấu sĩ luôn luôn online] Bắc Hà Tán Nhân:

“Tính năng mới à?”

[Bắc Hà Tán Nhân vào phòng livestream]

[Hoàng Sơn mama * Chủ nhóm] Hoàng Sơn Tôn Giả:

“Ai đề ra tính năng nạp tiền đấy? Thư Hàng, rốt cuộc ngươi muốn phá năng lực thiên phú này đến mức nào nữa?”

[Hoàng Sơn Tôn Giả vào phòng livestream]

Ngay sau đó, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu lần lượt gia nhập phòng livestream của Vũ Nhu Tử, trải nghiệm hiệu quả tính năng của phiên bản hoàn toàn mới.

Tống Thư Hàng: “…”

[Khỉ mặt ngựa Tô thị] Tô thị A Thất:

“Ơ? Vũ Nhu Tử đang stream trận đấu giữa A Thập Lục và tà vọng à?”

“Khi nhìn thấy biệt danh của mọi người, ta đều cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu đang tự tìm đường chết.”

[Giấy chứng nhận bạn tốt] Tuyết Lang Động Chủ.

[Người nối nghiệp tổ quốc tương lai] Thông Nương:

“Ta đã quen lâu rồi, tâm tĩnh tự nhiên mát, các tiền bối cũng mau làm quen như ta đi.”

Dù sao Tống Thư Hàng cũng là ông chủ của cô, không thể để hắn bị các tiền bối trong nhóm đánh chết được, vì thế Thông Nương cẩn thận nói giúp cho Tống Thư Hàng, an ủi các tiền bối.

[Hào kiệt] Linh Điệp Thánh Quân: “???”

Linh Điệp Thánh Quân:

“Vũ Nhu Tử, con đang ở đâu? Con không ở Linh Điệp Đảo à?”

Lúc này tác dụng thuốc của Linh Điệp Thánh Quân hơi quá đà, ngoại trừ nói chuyện trong ‘nhóm Cửu Châu số 2’, ý thức của hắn cũng lặng lẽ khám phá ra sự thật.

Ý thức hắn gửi đi vừa hay nhìn thấy con gái mình Vũ Nhu Tử đang đốt hương bên cạnh cơ thể bế quan của hắn.

Nói cách khác, rõ ràng con gái đang ở bên cạnh mình.

Vậy bây giờ, người livestream trong ‘nhóm Cửu Châu số 2’ là ai?

“Thưa a cha, con là Vũ Nhu Tử da đen, Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng Quái Lệ Lục Đậu Phượng.”

Vũ Nhu Tử nhanh chóng đáp.

Vũ Nhu Tử trong hiện thực đã sợ co rúm lại.

Mỗi một câu nói dối đều cần nhiều lời nói dối hơn để bù vào. Mỗi lần nói dối, cảm giác tội lỗi sẽ càng sâu hơn.

Sau khi nói dối cha mình xong, Vũ Nhu Tử lại cảm thấy tự trách.

Linh Điệp Thánh Quân:

“Hóa ra là thế.”

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Ý thức của hắn rơi vào nick của Vũ Nhu Tử [Hậu bối đáng tin * Da trắng].

Vì thế có thể chắc chắn không phải là da đen mà là da trắng.

“Vũ Nhu Tử, lúc cày tà vọng, đừng gây thêm phiền phức cho A Thập Lục. Chơi chán rồi thì mau về nhà đi.”

Linh Điệp Thánh Quân bổ sung.

Sau khi nói xong, ý thức của hắn lại bắt đầu hôn mê, từ từ offline… trầm hương Thiên Đế đốt bên cạnh hắn đang phát huy hiệu quả.

…

…

Thấy Linh Điệp Thánh Quân offline, Vũ Nhu Tử thè lưỡi, thở phào một hơi.

Cô bắt đầu chuyên tâm quay lại cuộc chiến giữa A Thập Lục và tà vọng.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Có phải phong cách chiến đấu của A Thập Lục… thay đổi rồi không?”

Trước đây phong cách chiến đấu của Tô thị A Thập Lục chịu ảnh hưởng khá lớn từ Tô thị A Thất, đao pháp ẩn chứa khí thế phóng khoáng.

Khi Tô thị A Thập Lục nhỏ nhắn thi triển đao pháp hào phóng, có sự xung kích mãnh liệt về mặt thị giác.

Mà bây giờ dường như đao pháp của Tô thị A Thập Lục đã tiến bộ thêm một bậc, sự hào phóng trong đao pháp nay đã chuyển thành bá khí. Cơ thể nhỏ nhắn của cô như một con cự long, khiến người ta có cảm giác bị áp bách.

Mỗi một đao chém ra đều kèo theo tiếng rồng gầm.

Tô thị A Thất cảm khái trong hạnh phúc:

“Đao pháp của A Thập Lục đã dung hợp với phong cách của chính mình, hoàn toàn thay da đổi thịt rồi. Đao pháp của cô ấy hòa nhập với thể chất chân long và đao đạo, hoàn toàn khác xa đao pháp của ta rồi. @ Cuồng Đao Tam Lãng, Tam Lãng nếu ngươi mà còn không cố gắng trên con đường đao đạo thì đến A Thập Lục cũng vượt qua ngươi đấy.”

[Tri âm * Vi khuẩn gây bệnh] Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Trong nhóm Cửu Châu số 1 trước đây, Cuồng Đao Tam Lãng là tồn tại có đao pháp chỉ xếp dưới Tô thị A Thất, bảy mươi hai đường khoái đao của hắn vừa nhanh vừa hiểm, lúc high lên đến chính bản thân hắn còn thấy sợ.

Nhưng bây giờ trên phương diện đao đạo, A Thập Lục sắp đuổi kịp hắn rồi.

“Cố gắng tu luyện đi, Vân Tước Tử tiền bối cũng có kiến giải độc đáo về đao pháp, cô ấy có thể chỉ điểm ngươi một vài điều.”

Tô thị A Thất bổ sung.

Cuồng Đao Tam Lãng:

“Ta quyết định rồi…”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Quyết định gì?”

“A Thất, ta không luyện đao nữa!”

Cuồng Đao Tam Lãng cười ha ha nói:

“Bắt đầu từ ngày mai, ta phải luyện kiếm! Chào mọi người, sau này hãy gọi ta là Cuồng Kiếm Tam Lãng.”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên nhắc nhở:

“Vũ Nhu Tử, nhắc A Thập Lục, bảo cô ấy chú ý một chút, có lẽ tà vọng đối địch sắp dùng pháp thuật lợi hại nhất rồi đấy.”

Lệ Chi Tiên Tử vẫn luôn thám hiểm ở khắp nơi trên thế giới, khắp các vị diện, cô phải đối đầu với rất nhiều kẻ địch mạnh tương tự như ‘tà vọng’ nên kinh nghiệm về mặt này vô cùng phong phú.

Trong màn hình livestream, Vũ Nhu Tử truyền âm nhắc nhở:

[A Thập Lục cẩn thận, tà vọng sắp tung đại chiêu rồi.]

Tô thị A Thập Lục gật đầu.

Ở phía đối diện, con tà vọng kia bị đánh trực diện, khắp người toàn vết thương ngẩng đầu kêu lên như tiếng sói tru.

Đột nhiên trên người nó hiện lên rất nhiều phù văn hình con mắt.

Những phù văn con mắt này giống như vật sống, từng con mắt một mở ra.

Chẳng mấy chốc, huyễn thuật phức tạp phát ra từ trên người nó, chỉ trong nháy mắt bao phủ toàn bộ sào huyệt tà vọng.

“Ớ? Có khi tiền bối ba mắt sẽ thích con tà vọng này đấy nhỉ?”

Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

Một tồn tại toàn thân mọc đầy con mắt như thế này chắc hẳn phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của tiền bối ba mắt.

Có cần bắt sống con tà vọng này, mang cho tiền bối ba mắt xem không nhỉ? Nói không chừng có thể dùng nó để đổi lấy bảo vật gì đó của tiền bối ba mắt cũng nên?

Đương nhiên… trước khi mang nó đi gặp tiền bối ba mắt, phải chặt chân sau của nó đi đã.

Trong lúc Tống Thư Hàng trầm tư, huyễn thuật phát ra từ người con tà vọng kia kích hoạt.

Sào huyệt tà vọng vốn tối tăm hóa thành một đầm lầy.

Vố số khí tức tanh tưởi bốc lên từ đầm lầy.

“Ớ?”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ đột nhiên hô khẽ một tiếng.

Tống Thư Hàng:

“Làm sao thế tiền bối? Huyễn thuật này có vấn đề gì à?”

“Thực tại ảo?”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Huyễn thuật cường đại mà con tà vọng này phóng ra lại có cảm giác như ‘thực tại ảo’.

Nhưng mức độ uy hiếp của con tà vọng này chỉ vào khoảng ngũ phẩm, gần đạt lục phẩm.

Theo lý mà nói, với thực lực của nó, vốn dĩ không đủ để kích hoạt ‘thực tại ảo’ mới đúng.

Giữa đầm lầy.

Con tà vọng bá vương khuyển mình đầy thương tích lại ngâm dài một tiếng nữa.

Nước bùn tuôn ra từ đầm lầy bao phủ lấy nó.

Vết thương trên người nó lành lại với tốc độ mắt thường nhìn thấy được.

Cùng lúc đó, trong ao có hàng loạt tà vọng hình chó loại nhỏ chui ra. Trong chớp mắt chúng ngưng tụ thành một đại quân mãnh khuyển.

“Đúng là thực tại ảo.”

Tống Thư Hàng cảm ứng tỉ mỉ, khẳng định lại

Thú vị thật.

Thực tại ảo vốn là dự án hắn cần nghiên cứu.

Chương 2534: Nhịp tim của ngươi

Sau khi bước vào cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, tu chân giả mới có thể kết hợp trải nghiệm của mình, biến cuộc đời của mình thành thực tại ảo… Đây là một huyễn thuật siêu quy cách, như tiền bối ba mắt nói, theo lý loại năng lực này đáng lẽ không phải là thủ đoạn mà Tôn Giả thất phẩm có thể nắm giữ được.

Nhưng hiện thực vô lý như thế đó, cho dù đó là thứ vớ vẩn đến đâu, nó vẫn có thể xuất hiện trong hiện thực.

Mà bây giờ, con tà vọng dù có biến đổi cũng mới đạt cảnh giới ngũ phẩm này lại nhờ vào một thủ đoạn nào đó mà kích hoạt được thực tại ảo, đúng là thú vị thật.

Khi ở cảnh giới lục phẩm, thông qua việc mô phỏng thế giới sa mạc của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đã ngưng tụ ra 'thực tại ảo', nhưng thực tại ảo của hắn là đồ bắt chước, thông qua mô phỏng tuyệt học của Hà Chỉ Ma Đế 'ma thần trụ', treo 99 tiểu Thư Hàng trên ma thần trụ mà thiêu đốt mới ngưng tụ ra được.

Mà thực tại ảo tà vọng bá vương khuyển này thi triển lại không phải là đồ bắt chước.

"Grừ ~~"

Đúng lúc này, bá vương khuyển đã lành hẳn vết thương cất tiếng gầm dài, ra chỉ lệnh phát động tấn công.

Ngay sau đó, đại quân mãnh khuyển trong thực tại ảo bắt đầu hành động, bọn chúng ngưng tụ thành quân, điên cuồng xông về phía Tô thị A Thập Lục.

Chiều cao của mãnh khuyển ảo giác bản thu nhỏ ít nhất cũng phải ba mét trở lên, khi cả đại quân mãnh khuyển xung phong, đầm lầy chấn động, cứ như có thiên quân vạn mã đang lao tới.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô cảm thấy nhịp tim của mình như bị dẫn dắt, mỗi một bước của đại quân mãnh khuyển đều như đạp lên trái tim của họ, khiến cho khí huyết trong người họ sôi trào.

Họ phải yên lặng vận chuyển tâm pháp mới có thể trấn áp được khí huyết cuồn cuộn trong người lại.

Đây là sức ảnh hưởng của thực tại ảo, một khi thi triển, những tu luyện giả thực lực không đủ cao đều sẽ bị áp chế.

…

…

Trong phòng livestream của Vũ Nhu Tử.

Bắc Hà Tán Nhân lo lắng hỏi:

[A Thập Lục có thể đối phó được không?]

[Yên tâm đi, Thư Hàng vẫn đang ở bên cạnh mà.]

Đậu Đậu lên tiếng.

[A Thập Lục sắp ra tay rồi!]

Lệ Chi Tiên Tử nói.

Trong màn hình livestream.

“Gió tới, mây tới, mưa tới, sấm sét tới!”

Tô thị A Thập Lục hô lên đầy khí phách.

Cơ thể của cô bị sức mạnh gió bão nâng lên, lơ lững giữa không trung.

Trong hư không, mây đen dày đặc, trời nổi cuồng phong, sấm sét trong cơn bão ma sát trong các tầng mây, tiếng điện hồ nổ tanh tách vang lên.

Tô thị A Thập Lục giơ trực nhẫn đao lên, nhờ sự dẫn dắt của huyết mạch chân long trong người, sức mạnh bão tố lôi điện trong không trung đều mặc cô thao túng.

Sấm sét rền vang!

Tất cả sức mạnh lôi điện đều ngưng tụ trên đao của cô.

Thánh ấn [Tô Sơn Huyền Thánh] lơ lửng bên cạnh Tô thị A Thập Lục , long uy uy nghiêm hiện lên trên người cô rồi dồn xuống dưới. Đại quân mãnh khuyển vốn đang xông lên bị thánh ấn và long uy trấn áp, thế công đột ngột dừng lại.

Trong tích tắc này, Tô thị A Thập Lục vung đao chém xuống.

Ngay sau đó, màn hình livestream của Vũ Nhu Tử bị sấm sét ngợp trời và ánh đao che lấp.

Cùng lúc đó, một tiếng động nhỏ truyền ra khỏi màn hình livestream.

“Mắt… mắt của ta.”

Thông Nương trên bả vai Tống Thư Hàng kêu lên đầy tuyệt vọng.

Bắc Hà Tán Nhân:

“Uy lực của đòn này đạt đến… siêu quy tắc rồi nhỉ?”

Nhìn từ hình ảnh, uy lực của đòn này đã sắp bằng một đòn dốc hết toàn bộ sức lực của hắn rồi. Mà bây giờ hắn còn cao hơn A Thập Lục một cảnh giới nữa chứ!

Tô thị A Thất giải thích:

“Gần đây A Thập Lục rất cố gắng tu luyện, hơn nữa, cô ấy đang tiến hành thí luyện đặc biệt của Tô thị, mỗi khi thành công một bước, thực lực sẽ tăng mạnh. Nếu như chiến đấu chính diện, thực lực của A Thập Lục hiện giờ chắc bằng 2,5 tên Cuồng Đao Tam Lãng.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

“Nhưng đây là chiến lực A Thập Lục bộc phát trong thời gian ngắn. Muốn duy trì cường độ bạo phát thế này chắc hẳn khá khó khăn. Vì thế xét về tổng thể, A Thập Lục hiện tại bằng 1,5 Tam Lãng.”

Tô thị A Thất nói tiếp.

“A Thất, hôm nay ta trêu chọc ngươi chỗ nào hả?”

Cuồng Đao Tam Lãng dè dặt hỏi, tại sao hắn cứ cảm thấy A Thất hôm nay cứ nhắm vào hắn thế nhỉ?

Vũ Nhu Tử vui vẻ đáp:

“Tam Lãng tiền bối, ta biết này! Nhất định là do biệt danh của A Thất tiền bối.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Là vì biệt danh ‘khỉ mặt ngựa Tô thị’ này hả?

Nhưng chẳng phải biệt danh này là Tống Thư Hàng tiểu hữu sửa lại sao? Tại sao lại đâm chọc hắn chứ?

Bất luận là Cuồng Đao Tam Lãng hay là Cuồng Kiếm Tam Lãng thì cũng đều ngơ ra.

Trong khi nói chuyện, ánh sáng của sấm sét trong màn hình livestream tản đi.

Trong màn hình.

Tô thị A Thập Lục cưỡi lên gió bão, đứng từ cao nhìn xuống.

Có điện hồ lóe lên trên lọn tóc của cô, càng làm nổi bật khuôn nhắn nhỏ nhắn tinh sảo của cô.

Ở phía dưới, đại quân mãnh khuyển kia đã bị một đao chém tan, không còn một manh giáp. Thậm chí đến đầm lầy do thực tại ảo hóa ra cũng biến thành một vùng đất khô cằn.

Con tà vọng bá vương khuyển kia ngẩng đầu nhìn Tô thị A Thập Lục, chỉ có thể bất lực điên cuồng gào thét.

Lúc này, Tống Thư Hàng hỏi:

“A Thập Lục, phương diện tiêu hao không có vấn đề gì chứ?”

“Ừm ~”

Tô thị A Thập Lục đáp một tiếng, cô kéo bạch long tỷ tỷ lên trên, dùng cơ thể của bạch long tỷ tỷ che đi non nửa gương mặt của mình.

Đồng thời, chiếc đuôi rũ xuống của bạch long tỷ tỷ vừa hay đáp trên ngực trái của cô, che giấu nhịp tim mạnh mẽ trong ngực.

Trái tim đập rộn ràng như suối nguồn sức mạnh, không ngừng cung cấp năng lượng cho Tô thị A Thập Lục.

Đây là trái tim của Tống Thư Hàng.

Trong lần hiển thánh độ kiếp trước đây, lồng ngực của Tô thị A Thập Lục bị xuyên qua, mất đi trái tim. Cũng may trong tay Tống Thư Hàng có bảo vật, hỗ trợ A Thập Lục qua được một kiếp.

Sau khi độ kiếp xong… để đề phòng chuyện không may, Tống Thư Hàng còn móc trái tim lưu ly giao cho Tô thị A Thập Lục.

Sự thật chứng minh, Tống Thư Hàng đã lo lắng đúng.

Độ kiếp xong, trái tim sử dụng bảo vật để ngưng tụ thành cuối cùng cũng có vấn đề… Sau đó, bạch long tỷ tỷ đặt trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng vào lồng ngực Tô thị A Thập Lục.

Chuyện này A Thập Lục không kể cho bất cứ ai.

Bây giờ chỉ cần nghĩ tới chuyện trái tim của Tống Thư Hàng đang đập trong lồng ngực mình, cô tự nhiên lại thấy xấu hổ, chỉ có thể lấy bạch long tỷ tỷ để che đi nửa mặt, không để người khác phát hiện ra cô đang đỏ mặt.

Nhờ có trái tim lưu ly này chống đỡ, sức chiến đấu của Tô thị A Thập Lục kéo dài, vượt xa dự tính của Tô thị A Thất. Đối với cô, trạng thái bạo phát vừa nãy rất nhẹ nhàng, không có chút áp lực nào cả.

[Mau chóng làm quen đi.]

Bạch long tỷ tỷ thở dài, truyền âm với giọng điệu sốt ruột.

Chẳng qua chỉ là trái tim Tống Thư Hàng đập trong cơ thể ngươi, nếu như đến việc nhỏ này cũng không thể thích ứng được, vậy sau này phải làm thế nào cơ chứ?

Tô thị A Thập Lục quấn bạch long tỷ tỷ thêm một vòng nữa, che luôn cái mũi của mình lại, chỉ lộ ra hai con mắt:

“Thư Hàng, đổi chỗ đi!”

“Không tiếp tục nữa à, chỉ còn lại chân thân của con bá vương khuyển này thôi đấy?”

Tống Thư Hàng cười nói.

Tô thị A Thập Lục:

“Bạch long tỷ tỷ nói, ngươi phải nghiên cứu thực tại ảo, vì thế giao lại cho ngươi.”

Bạch long tỷ tỷ: “???”

Ta nói thế bao giờ?

Chương 2535: Đây là thế giới cộng hưởng kỹ thuật

“Được thôi, nếu như bạch long tỷ tỷ đã nói thế, vậy cứ giao cho ta đi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười tiến lên trước, giơ bàn tay to rộng của mình ra trước mặt A Thập Lục:

“Đổi chỗ.”

“Ừm.”

Một tay A Thập Lục nắm lấy cơ thể của bạch long tỷ tỷ, che đi già nửa gương mặt của mình, sau đó cô giơ tay còn lại ra, đập nhẹ vào tay Tống Thư Hàng.

Bụp!

Đổi tuyển thủ.

Hai bàn tay vỗ vào nhau xong liền tách ra.

Tuyển thủ A Thập Lục lui về, tuyển thủ Tống Thư Hàng lên sân!

“Thình ~ thịch ~”

Khi tay Tống Thư Hàng chạm vào tay Tô thị A Thập Lục, hắn đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình bắt đầu nhanh lên.

Ngón giữa còn vương vất độ ấm từ bàn tay A Thập Lục.

Dường như hai trái tim sinh ra cộng minh.

[Có mang thai không nhỉ?]

Cái đầu quỷ dị của Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ vớ vẩn như thế.

[Đợi đã, ta đã mang thai rồi.]

[Không đúng… ta đang nghĩ gì vậy chứ!]

Tống Thư Hàng lắc đầu thật mạnh, thu liễm tâm thần, bước nhanh về phía tà vọng bá vương khuyển.

Ở phía sau, người vừa lướt qua vai hắn là Tô thị A Thập Lục đang túm chặt lấy bạch long tỷ tỷ, chỉ hận không thể che luôn cả mắt mình đi.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Đủ rồi đấy!

Cơ thể của ta đâu phải khăn quàng cổ thật sự, nếu như còn kéo tiếp, ta sẽ phản kháng đấy nhé!

“A Thập Lục, cô đang xấu hổ à?”

Đúng lúc này, giọng nói của Vũ Nhu Tử vang lên bên tai Tô thị A Thập Lục.

Tô thị A Thập Lục liếc Vũ Nhu Tử một cái, cô đã che hết cả mặt mình lại rồi, tại sao Vũ Nhu Tử vẫn có thể phát hiện ra chứ?

“Qủa nhiên là xấu hổ, phản ứng của cô rõ ràng quá.”

Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói:

“Là vì Tống tiền bối à?”

Tô thị A Thập Lục: “…”

“Lúc trước không có cảm giác gì, nhưng trong trận đấu vừa rồi, ta ngửi được mùi của Tống tiền bối từ trên người cô.”

Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm Tô thị A Thập Lục, hít hít mũi.

“Cô bị ảo giác rồi.”

Tô thị A Thập Lục cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ trấn định:

“Xem Thư Hàng đối phó với tà vọng thế nào trước đã, con tà vọng tiếp theo là đến lượt cô ra tay rồi.”

Muốn đối phó với sự tò mò của Vũ Nhu Tử… chỉ cần chuyển chủ đề đến phương diện cô ấy quan tâm là được.

“À đúng rồi, con tà vọng tiếp theo đến lượt ta ra tay.”

Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tô thị A Thập Lục thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vũ Nhu Tử chống hai tay dưới cằm, chuyển tầm mắt lên người Tống Thư Hàng đang đứng ở chính giữa, tiếp tục nghiêm túc xem livestream.

Trong trận chiến.

Tống Thư Hàng xắn tay áo lên, lộ ra hai nắm đấm sắt.

‘Cương Thủ biến dị’ vận chuyển, hóa hai nắm tay của hắn thành nắm đấm sắt thép.

“Tới đây!”

Tống Thư Hàng ngoắc ngón tay với tà vọng bá khuyển vương.

Tà vọng bá khuyển vương ở phía đối diện bắt đầu run lên, cơ thể cao năm mét run rẩy với tần suất mắt thường có thể nhìn thấy được.

Trong lúc bất tri bất giác, Tống Thư Hàng đã trở thành người đàn ông đến quái vật cũng sợ hãi.

Bá vương khuyển cảm thấy áp lực trên người mình ngày một lớn.

Cuối cùng… sự sợ hãi cực độ khiến nó sụp đổ.

"Grừ ~"

Bá vương khuyển gầm lên, trong đầm lầy đen kịt lại có một ảo ảnh tà khuyển chui ra, xông về phía Tống Thư Hàng.

Ở phía sau.

Thư sinh và đạo cô bắt đầu kích động.

Sắp rồi, Bá Tống tiền bối sắp ra tay rồi!

Bọn họ sắp được chứng kiến tận mắt Bá Tống tiền bối ra tay, đây là phúc lợi chỉ có những cường giả cấp Kiếp Tiên trở lên mới có được đấy.

Sắp tới Bá Tống tiền bối định sử dụng thủ đoạn gì?

Bon họ phải ghi tạc trong lòng, đợi sau khi trận chiến kết thúc về từ từ ngẫm nghĩ lại.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt mong đợi của Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô, Bá Tống tiền bối từ từ giơ tay phải lên.

Tạch tạch tạch ~

Tiếng điện hồ mãnh liệt vang lên ở lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

"Là lôi pháp ư?"

Đạo cô và thư sinh tâm niệm chợt động, chỉ là không biết Bá Tống tiền bối muốn dùng lôi pháp nào?

Thủ đoạn triệu hoán phong hỏa lôi điện Của Tô Sơn Thánh Quân lúc trước đã khiến bọn họ run rẩy trong lòng. Lôi pháp của Bá Tống tiền bối sẽ còn chấn động đến mức nào nữa đây?

Trong ánh mắt chờ đợi của hai người… một quả cầu sấm sét ngưng tụ thành hình trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

“Chưởng Tâm Lôi?”

Thương Hải Thư Sinh ngẩn ra.

Diệu Thanh Đạo Cô ngay lập tức phủ định:

“Sao có thể là Chưởng Tâm Lôi được, với thực lực của Bá Tống tiền bối, đây chắc chắn là một lôi pháp cao thâm khó đoán, nó chỉ trông tương tự như Chưởng Tâm Lôi thôi.”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

“Ha!”

Lúc này, Tống Thư Hàng quát lên một tiếng, thể tích của Chưởng Tâm Lôi trong bàn tay tăng vọt.

Trong nháy mắt, nó biến thành một cự lôi bao trùm lên cả không gian thực tại ảo.

Không gian đầm lầy mà tà vọng bá vương khuyển ngưng tụ ra to bằng hai thôn xóm thông thường.

Chưởng tâm lôi trong tay Tống Thư Hàng vừa hay lấp đầy cả không gian này.

Quả cầu sấm sét khổng lồ bay lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người, trấn áp xuống.

Chưởng Tâm Lôi vẫn chưa phóng đi, đại quân tà khuyển tiên phong đã bị dòng điện Chưởng Tâm Lôi phóng ra đánh tan.

Rắc ~ rắc ~ Ngay sau đó, không gian thực tại ảo bắt đầu không ổn định.

Dường như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

“Thư Hàng, thu liễm chút. Nếu ngươi đánh Chưởng Tâm Lôi ra, nhỡ đâu thực tại ảo tiêu tan… chiêu Chưởng Tâm Lôi đó của ngươi sẽ đánh vào hiện thế đấy.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói bằng giọng không nhanh không chậm.

Tống Thư Hàng cười gượng, vươn tay nắm lại.

Bùm ~

Chưởng Tâm Lôi mạnh đến mức gần như làm nổ cả thực tại ảo biến mất hoàn toàn.

Ở phía đối diện, con tà vọng bá vương khuyển kia toàn thân cháy đen. Bùn đen trong đầm lầy không ngừng dâng lên, che phủ người nó, giúp vết thương của nó lành lại.

“So với thực tại ảo của tu sĩ bình thường, diện tích thực tại ảo do tà vọng thi triển nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa cũng yếu hơn, chỉ hơi dùng sức một chút là sẽ vỡ ngay.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn bước nhanh về phía tà vọng bá vương khuyển.

Tà vọng bá vương khuyển gào thét điên cuồng, trong đầm lầy của thực tại ảo, bùn đen bị khống chế, bổ nhào về phía Tống Thư Hàng như một con sói lớn.

Nhưng đống bùn đen này còn chưa tới gần cơ thể Tống Thư Hàng đã bị ánh sáng công đức đánh tan, biến mất không còn vết tích.

Tống Thư Hàng thong thả bước đến bên người tà vọng, đặt tay lên người nó.

Hắn muốn thi triển ‘bí pháp giám định’, xem xem rốt cuộc con tà vọng này sử dụng thủ đoạn gì mà có thể thi triển được thực tại ảo này?

Thế nhưng khi tay Tống Thư Hàng đặt lên trên người tà vọng, hắn đột nhiên chấn động.

Một loại ‘trực cảm’ xông thẳng lên đầu.

“Thực tại ảo.”

Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hắn triệu hoán ra thực tại ảo thuộc về mình ngay trong không gian thực tại ảo của tà vọng.

Hắn có rất nhiều không gian thực tại ảo khác nhau.

Bảy trong số đó là của kim đan tiểu đan điền, là cụ hiện hóa của mỗi một bức cấu đồ kim đan, một không gian khác là ảo giác sa mạc của Bạch tiền bối do mượn sức mạnh của ma thần trụ để huyễn hóa ra.

Ngoài ra còn có không gian hỗn độn thuộc về chính hắn.

Vô số 0 và 1 tạo thành thế giới hỗn độn.

Thế giới hỗn độn này bao trùm lên cơ thể của tà vọng bá vương khuyển.

Cơ thể của tà vọng như bị tháo gỡ ra, hóa thành số liệu khổng lồ, bị cưỡng chế phân tích.

[Cộng hưởng thực tại ảo]

Chẳng mấy chốc, một thông tin xuất hiện trong não hải Tống Thư Hàng.

Chương 2536: Sự khinh thường của Hà Chỉ Ma Đế

Khi thông tin ‘ cộng hưởng thực tại ảo’ này được Tống Thư Hàng phân tích ra, não hải của hắn dễ dàng tiếp nhận khái niệm này.

Chẳng phải là cộng hưởng thực tại ảo thôi à, trong thời đại bất kể là thứ gì, bất kể có đáng tin hãy không cũng phải thử cộng hưởng, việc này chẳng có gì to tát cả.

Trong xã hội ngày nay, bất luận là nhà, xe, xe đạp, máy tính, điện thoại, chẳng có thứ gì là không thể chia sẻ được cả, thậm chí còn phát triển cả ngành chia sẻ bạn trai bạn gái nữa cơ. Bất luận có đáng tin hay không, cứ chia sẻ là chuẩn luôn.

Thực tại ảo loại nhỏ mà con tà vọng bá vương khuyển này thi triển ra là nhờ phương pháp thuê mượn, cộng hưởng từ một con tà vọng mạnh hơn.

Mà bản thể của con tà vọng mạnh hơn kia thậm chí còn không ở hiện thế trái đất, không biết nó dùng cách gì để chia sẻ thực tại ảo của mình nhỉ?

“Có thể tách kỹ thuật cộng hưởng thực tại ảo này ra không nhỉ?”

Tống Thư Hàng thử ra chỉ lệnh cho không gian hỗn độn của mình.

Ngay sau đó, không gian hỗn độn do 0 và 1 tổ hợp thành thôn phệ luôn thực tại ảo của tà vọng bá vương khuyển.

Bị không gian hỗn độn bao lấy, tà vọng bá vương khuyển không ngừng kêu la thảm thiết.

Phù văn con mắt trên người nó bị tách ra từng cái một… Chỉ trong chớp mắt, nó giống như một con gà luộc bị rửa sạch sẽ, toàn thân bị dóc hết ra vậy.

Sau đó không gian hỗn độn của Tống Thư Hàng tự co lại, bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của hắn, dốc toàn lực phân tích thủ đoạn cộng hưởng thực tại ảo.

Nếu như Tống Thư Hàng có thể phân tích ra được thủ đoạn cộng hưởng này, hắn sẽ tích hợp nó vào tính năng của mạng chat Tu Chân.

Như vậy các thành viên của mạng chat Tu Chân có thể trải nghiệm tính năng cộng hưởng thực tại ảo rồi. Thậm chí nếu sau này khi đã thành thục rồi, những tiền bối có thực tại ảo trong nhóm còn có thể chia sẻ thực tại ảo của mình, cho người khác thuê lấy tiền.

Chức năng này cộng thêm tính năng livestream và nạp tiền, đúng là hoàn hảo!

"Qúa tuyệt vời, tuyệt vời không nói nên lời luôn."

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy sung sướng.

Hắn có bảy thực tại ảo tiểu kim đan, cộng thêm người đàn ông trong sa mạc của Bạch tiền bối, nếu như hắn cho thuê hết tất cả thực tại ảo của mình, ngày kiếm ngàn vàng không còn là chuyện trong mơ nữa.

Cứ như thế ngày này qua tháng khác, rồi sẽ có một ngày hắn có thể trả hết nợ!

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại lặng lẽ nói chuyện với nữ sĩ lưới rồng trong thế giới hắc long:

"Nữ sĩ lưới rồng, cô có bận không?"

"Bận."

Nữ sĩ lưới rồng đáp:

"Hãy gọi ta là nữ sĩ cầu béo."

Tống Thư Hàng:

"Vậy cô có bận tâm nếu bận hơn chút nữa không?"

"Có chứ."

Nữ sĩ lưới rồng trả lời thật thà, trong một số vấn đề nào đó, nữ sĩ lưới rồng giống như một trí tuệ nhân tạo không hiểu vòng vèo, không biết từ chối uyển chuyển.

"Vậy phải làm thế nào cô mới không ngại bận thêm một chút nữa?"

Đây cũng không phải lần đầu tiên Tống Thư Hàng nói chuyện với nữ sĩ lưới rồng, hắn hiểu rõ bí quyết nói chuyện với cô, không cần phải quanh co lòng vòng.

Nữ sĩ lưới rồng suy nghĩ một lát, đá:

“Hãy điều chỉnh tỉ lệ nạp ‘mạng chat Tu Chân’ của Hà Chỉ Ma Đế lên 10 viên linh thạch nhất phẩm: 1 tệ.”

Tống Thư Hàng ngơ ra:

“Thế thôi à?”

“Thế thôi.”

Nữ sĩ lưới rồng đáp.

Yêu cầu của nữ sĩ lưới rồng thấp đến mức khiến người ta đau lòng.

“Không thành vấn đề, ta đồng ý với yêu cầu của cô, nâng tỉ lệ nạp của Hà Chỉ Ma Đế lên 10:1.”

Tống Thư Hàng gật đầu, đồng ý với đề nghị này.

Thế là nữ sĩ lưới rồng vui vẻ chấp hành nhiệm vụ.

Một lúc sau.

Mạng chat Tu Chân bật ra một thông báo hệ thống nho nhỏ:

[Mở tính năng nạp: Những đạo hữu mới nạp lần đầu được hưởng ưu đãi 5%. [Tím Nho] Côn Vương được hưởng ưu đãi cao nhất lên đến 12%. Hà Chỉ Ma Đế độc quyền tỉ lệ hối đoái vương giả 10 linh thạch nhất phẩm:1 tệ.]

Côn Vương: “…”

Tại sao phải nhắc hết lần này đến lần khác rằng ta được hưởng ưu đãi 12% cơ chứ? Bây giờ ta chỉ là một quả trứng thôi, phải nạp thế nào hả?

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Thế này là đang đối chọi với ta à?

“Nhưng kiểu đối chọi này có ý nghĩa gì không? Trẻ con quá.”

Hà Chỉ Ma Đế cười lạnh nói.

Hà Chỉ hắn thân là ma đế, dựa vào tư chất tám long văn mạnh mẽ bước lên đạo của mình, chứng đạo trường sinh. Tính năng mạng chat Tu Chân này chẳng có ý nghĩa gì với hắn cả.

Nếu như đã là tính năng chẳng có ý nghĩa gì, tất nhiên hắn sẽ không cần phải nạp.

Vì thế đừng nói là tỉ lệ nạp 10:1, cho dù là 100: 1 hay 10000:1 cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn cả.

Mặc cô dày vò tùy thích, nữ sĩ lưới rồng, các cô vui là được.

Hà Chỉ Ma Đế khinh thường nghĩ thầm.

…

…

Ở phía bên kia.

Sau khi ra thông báo, nữ sĩ lưới rồng lập tức cung cấp phương án thăng cấp tính năng mạng chat Tu Chân cho Tống Thư Hàng.

Nhờ sự trợ giúp của nữ sĩ lưới rồng, Tống Thư Hàng thăng cấp và ưu hóa tính năng của mạng chat Tu Chân.

Bởi vì quyền hạn của cô là Tống Thư Hàng trao cho, vì thế khi cần thăng cấp, cô đều phải đưa phương án thăng cấp cho Tống Thư Hàng, sau khi hắn xác nhận mới đưa tính năng thăng cấp vào trong mạng chat Tu Chân, tiến hành thăng cấp.

Tống Thư Hàng mới là bản thể của mạng chat Tu Chân.

Phương án thăng cấp cô đề nghị lần này là tính năng VIP mà Côn Vương đã đề cập đến trước đây.

Trong đó có tính năng ‘chặn bạn bè’ mà cả Côn Vương và Hà Chỉ Ma Đế đều rất muốn có, ngoài ra còn có thêm một số tính năng VIP như tên người dùng lấp lánh…

[Nữ sĩ lưới rồng cô nghiên cứu ra nhiều tính năng thế à?]

Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi.

Nữ sĩ lưới rồng đáp:

[Chỉ cần có khung sườn và lối tư duy, hoàn thiện tính năng mới không phải là chuyện khó.]

Vốn dĩ trong kế hoạch của nữ sĩ lưới rồng, ít nhất phải đợi đến khi Tống Thư Hàng lên đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, có được thiên phú không gian mới khai thác tính năng nạp tiền.

Thế nhưng thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không ngừng tiến hóa, Tống Thư Hàng lại cược thắng thiên phú quyền bính không gian từ phân thân của đại lão cầu béo, cộng thêm pháp thuật tọa độ không gian Thần Binh Kỳ Giám, có thể phát triển thuận lợi tính năng nạp tiền đơn giản.

Chỉ cần thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không nhát chết, mạng chat Tu Chân sau khi thăng cấp có thể dùng mã QR bạn bè để xác định tọa độ, tiến hành nạp linh thạch từ xa.

Mà chỉ cần tính năng nạp tiền hoàn thiện, tất cả các tính năng xoay xung quanh ‘nạp tiền’ đều sẽ lần lượt được update.

Chỉ cần có tiền là sẽ có đủ các dịch vụ khác nhau!

Nữ sĩ lưới rồng tin rằng một khi tính năng ‘khách hàng VIP’ này được tung ra, trước khi phá giải được mạng chat Tu Chân, Hà Chỉ Ma Đế sẽ trở thành khách hàng trung thành nhất của tính năng VIP.

[Ổn rồi, nhập tính năng VIP, tiến hành thăng cấp đi.]

Tống Thư Hàng gật đầu xác nhận.

Một lúc sau.

Hệ thống nhắc nhở:

[Tính năng khách hàng VIP sẽ ra mắt sau bản update này, tính năng VIP hàng tháng bao gồm việc chặn bạn bè chỉ định trong 7 ngày, tính năng tên hội viên long lanh lấp lánh, tính năng đẩy quảng cáo phòng livestream lên đầu trang… Xin xem bảng quyền lợi của khách hàng VIP để biết thêm về những đặc quyền cụ thể.]

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Đậu xanh!

Bá Tống tên khốn đáng chém ngàn đao này.

Việt

Chương 2537: Thầy giỏi ắt có trò hay

Trước khi phá giải tính năng mạng chat Tu Chân… đối với Hà Chỉ Ma Đế, chặn Bá Tống Huyền Thánh là một chuyện rất quan trọng.

Nếu như không chặn Bá Tống, trời mới biết khi nào tên này đột nhiên gửi tin nhắn riêng cho hắn, sau đó dẫn mầm tai họa, đẩy tai nạn tới chỗ hắn.

Bá Tống Huyền Thánh chính là một tai họa di động.

Nhất là khi hiện giờ đối phương đang tranh giành ‘bất hủ’, lúc ở trên hiện thế sao Hỏa còn khiêu khích các vị tiền bối nữa chứ. Bá Tống lúc này chính là khởi nguồn tai họa, không biết trong chư thiên vạn giới có bao nhiêu người muốn âm thầm đối phó với hắn.

Nếu như không chặn Bá Tống, nói không chừng đối phương ba ngày hai bận gửi tin nhắn tới, dịch chuyển một đống tai họa lên người hắn thì sao?

Vì thế…

[Chỉ có thể nạp VIP thôi ư?]

Hà Chỉ Ma Đế thấy rất tủi thân.

Hắn không muốn nạp, không muốn bị bắt chẹt thế này.

Nhưng nếu muốn chặn Bá Tống, không thể không nạp.

Quen biết Bá Tống đúng là chuyện hối hận nhất trong cuộc đời của hắn.

“Rồi sẽ có một ngày, ta phá giải được tính năng mạng chat Tu Chân. Đến ngày đó, ta sẽ trả lại nhân quả cho ngươi gấp bội lần.”

Hà Chỉ Ma Đế cắn răng, nhìn chằm chằm vào tỉ giá nạp vương giả 10:1 của mình, lập lời thề.

Sau đó, hắn kéo tới tính năng mới bổ sung của mạng chat Tu Chân, cắn răng định nạp vào một ít linh thạch.

Nhưng… ngay khi Hà Chỉ Ma Đế định thử nạp linh thạch vào, đột nhiên một suy nghĩ lóe lên.

[Đợi một chút, phải nạp tiền bằng cách nào? Bá Tống sẽ nhận linh thạch của ta thế nào? Chuyển linh thạch đến địa điểm cố định hay Bá Tống sẽ dùng năng lực không gian, vượt không gian nhận lấy linh thạch trong tay ta?]

[Nếu như là kiểu sau… chẳng phải Bá Tống sẽ nắm được tọa độ của ta bất cứ lúc nào sao?]

Hà Chỉ Ma Đế nhíu mày, càng nghĩ càng thấy sai sai.

Bây giờ đến chính bản thân ta cũng không biết mình đang ở đâu, sao Bá Tống có tọa độ của ta được?

“Ta hiểu rồi, hóa ra ngươi định dùng cách này để dụ ta nạp tiền, từ đó nắm giữ tọa độ của ta.”

Hà Chỉ Ma Đế nhếch miệng.

Bá Tống à, ngươi ngây thơ quá.

Cho dù có bị ngươi hắt tai họa không ngừng, Hà Chỉ ta đây cũng không nạp VIP nhé.

Bị người khác quấy rầy cũng lắm chỉ lãng phí sức lực để đối phó thôi.

Nếu như để Bá Tống nắm được tọa độ của hắn thì còn phiền phức hơn.

Giữa phiền phức lớn và phiền phức nhỏ, Hà Chỉ Ma Đế quyết định chọn vế sau.

Hà Chỉ Ma Đế nhếch miệng, lặng lẽ đóng giao diện mạng chat Tu Chân, tính năng vô dụng này chẳng có điểm nào thu hút được hắn cả!

…

…

Trong thế giới hắc long, nữ sĩ lưới rồng cười hì hì nhấp một ngụm rượu, trên làn da đen phiếm lên sắc hồng.

Bây giờ thế giới hắc long không có kẻ thù bên ngoài, thú vui lớn nhất của cô ấy chính là chọi Hà Chỉ Ma Đế.

[Nữ sĩ lưới rồng, sắp tới làm phiền cô vất vả hơn một chút, trong lúc trăm công nghìn việc nghiên cứu thêm một hạng mục nữa.]

Tống Thư Hàng gửi tin nhắn tới.

Nữ sĩ lưới rồng gửi lại một gương mặt tươi cười:

[Số Bá Tống, hãy miêu tả đơn giản hạng mục mà ta phải nghiên cứu.]

[Là tính năng cộng hưởng thực tại ảo, ta đã lấy ra thông tin và số liệu của thủ đoạn cộng hưởng thực tại ảo, cần chuyên gia phân tích và nghiên cứu chúng, đồng thời cải tạo nó thành pháp thuật thích hợp với ta. Sau đó bổ sung tính năng này vào mạng chat Tu Chân.]

Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

[Tuy rằng bây giờ ta rất bận, nhưng nếu như đã đồng ý với số Bá Tống, cho dù có bận hơn nữa ta cũng sẽ tỏ ra không ngại ngần, tuy rằng trong lòng ta rất ngại.]

Nữ sĩ lưới rồng nghiêm túc nói:

[Hãy gửi số liệu cộng hưởng thực tại ảo cho ta, ta sẽ nhanh chóng nghiên cứu số liệu này, sắp xếp chèn nó vào số liệu module của bản update mạng chat Tu Chân tiếp theo.]

[Vất vả cho nữ sĩ lưới rồng rồi.]

Tống Thư Hàng cười ha ha, gửi hết số liệu bóc tách được từ ảo ảnh thế giới hỗn độn của mình cho nữ sĩ lưới rồng.

Làm quen với nữ sĩ lưới rồng trong thế giới hắc long đúng là sự lựa chọn đúng đắn của hắn. Nếu như không có người am hiểu phương diện này như nữ sĩ lưới rồng giúp đỡ miễn phí, chỉ có trời mới biết đến bao giờ tính năng mạng chat Tu Chân của hắn mới thăng cấp xong.

[Ta đi làm việc đây, tạm biệt.]

Sau khi nhận được thông tin, nữ sĩ lưới rồng lại cắm đầu vào sự nghiệp bận rộn.

…

…

Tống Thư Hàng vui sướng kết thúc cuộc nói chuyên.

Nắm tay sắt thép của hắn tím chặt lấy tà vọng bá vương khuyển, đề phòng nó chạy trốn.

Lúc này tà vọng bá vương khuyển hoàn toàn chẳng còn sức để trốn chạy nữa, cơ thể của nó nhỏ đi nhiều, nằm im trong tay Tống

Thư Hàng, không đủ sức giãy giụa.

Tống Thư Hàng vươn tay ra đập hai quyền lên đầu nó, thả nó quỳ trên đất.

Sau đó, hắn hỏi:

“Sở tiền bối, có cách nào phong ấn nó lại được không? Nếu lát nữa muốn chế biến nó, ta cảm thấy bắt sống vật tốt hơn.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ khinh thường nói:

“Loại tà vọng mới đạt cảnh giới ngũ phẩm thế này phong ấn lại cũng chỉ lãng phí thời gian thôi, chi bằng ngươi chém thử xem có thể lấy được tí công đức nào không. Theo ta, đợi gặp được tà vọng thất phẩm trở lên mới đáng để phong ấn.”

“Có lý.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Sau đó hắn ấn tà vọng xuống đất, đấm bùm bụp vào đầu nó.

Sau khi run rẩy vài cái, tà vọng không còn cử động nữa.

Thấy tà vọng đã hấp hối, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, gọi đại đệ tử của mình:

“Tiểu Thải, qua đây chém nó thử xem.”

“Ta đến đây sư phụ!”

Tước yêu Tiểu Thải vỗ cánh bay tới.

Được nửa đường, cô hiện ra yêu thân hoàn chỉnh của mình, hòa thành một con chim sẻ khổng lồ.

‘Cương Thủ biến dị’ được thi triển, đôi cánh của cô hóa thành màu đen kịt như sắt thép, đao ý cuồng nhiệt, chấp nhất hiện lên trên hai cánh của cô.

Đao ý và tính cách của cô hòa hợp với nhau, cố chấp với chuyện tu luyện, tu luyện mang tới niềm vui cho cô.

Sự cố chấp này hóa thành đao ý cuồng nhiệt, đao ý vừa phóng ra, nhiệt độ xung quanh dường như bắt đầu tăng vọt.

“Tật Phong Đao!”

Tiểu Thải hét lên.

Hai cánh của cô liên tục chém về phía tà vọng.

Đao sau nhanh hơn đao trước, sức mạnh của mỗi một đao xếp chồng lên nhau.

Sau khi chém được mười đao… tà vọng vốn đang suy yếu bị chặt thành hai nửa, bị chém chết hoàn toàn.

Cách chém này có thể bảo tồn nguyên vẹn chân sau của tà vọng.

Tống Thư Hàng gật đầu đầy hài lòng.

Cùng lúc đó, ánh sáng công đức bắt đầu ngưng tụ trên người Tiểu Thải.

Chém chết tà vọng cũng giống như siêu độ oan hồn, đều là ‘đại công đức’ mà đạo trời đất công nhận.

Tống Thư Hàng gật đầu hài lòng.

Tiểu Thải có thiên phú rất mạnh về mặt đao pháp, tôi thể công pháp, công đức chi pháp. Từ lâu Tống Thư Hàng đã cảm nhận được Tiểu Thải rất giống hắn, gần như là một phiên bản thu nhỏ của Tống Thư Hàng.

Hơn nữa về mặt tu luyện, khó cố chấp được như Tiểu Thải.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ:

“Ta cứ cảm giác rồi sẽ có một ngày nào đó, Tiểu Thải sẽ biến thành Tống Thư Hàng thứ hai.”

E rằng trong tương lai con tước yêu ngốc này cũng sẽ giống như Tống Thư Hàng, không hiểu pháp thuật, chỉ dựa vào tôi thể công pháp, đao pháp mà lỗ mạng xông lên, bên ngoài phủ thêm sức mạnh công đức để hộ thân.

“Thầy giỏi có trò hay.”

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đứng đằng sau nịnh nọt.

Họ nịnh nọt thế này làm cho Tống Thư Hàng đỏ hết cả mặt.

“Sự phụ, hạch tâm.”

Đúng lúc đó, Tiểu Thải thu nhỏ lại, hai cánh nâng hạch tâm, đưa cho Tống Thư Hàng.

Chương 2538: Lần sau ta tặng tụy cho cô được không?

“Làm tốt lắm.”

Tống Thư Hàng cầm lấy hạch tâm trong tay Tiểu Thải… Nó có hình dáng kích thước như kẹo bông gòn, nhìn có vẻ như là một vật chất vừa thơm vừa ngọt.

Hạch tâm của mỗi một con tà vọng đều có điểm khác nhau, cho dù là tà vọng cùng loại, hạch tâm của chúng cũng có hình thái khác biệt rất lớn. Tà vọng đúng là một thứ tùy hứng.

Lần này không cần Tống Thư Hàng nhắc nhở, khí linh tiểu tiên tử trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ đã ra tay, đâm vào hạch tâm kẹo bông gòn kia.

Một lúc sau, một luồng thông tin hiện lên trong não hải Tống Thư Hàng. Mà cái giá phải trả khi giám định hạch tâm tà vọng đã được chiết khấu nhờ khí linh tiểu tiên tử. Đau đớn cực kỳ nhỏ bé, Tống Thư Hàng thậm chí còn không cảm nhận được.

[Hạch tâm của tà vọng oán khí thú hình: Một viên hạch tâm tà vọng bình thường, tuy nhiên dường như nó có liên hệ với một tà vọng cường đại hơn. Có lẽ ngươi có thể dùng nó để lần theo manh mối, tìm ra tà vọng cường đại sau lưng nó.]

“Thú vị đấy, ta thích nhất mấy chuyện lần theo manh mối thế này.”

Tống Thư Hàng cười ha ha, cất hạch tâm tà vọng kẹo bông gòn đi, đặt nó cùng chỗ với hạch tâm kim loại bất quy tắc có dấu vết nuôi dưỡng nhân tạo lần trước.

Đây đều là những hạch tâm khá đặc biệt, có khi sau này lại hữu dụng cũng nên.

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh cười hì hì kết thúc lần livestream đầu tiên của mình, lại nhập tin nhắn vào trong nhóm Cửu Châu số 2:

“Livestream kết thúc rồi, con tà vọng tiếp theo sẽ đến lượt ta ra tay. Đến lúc đó ta sẽ livestream cho các tiền bối biết ta cày tà vọng như thế nào ~ Các tiền bối trong nhóm nhớ theo dõi ta đấy nhé.”

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười đá:

“Vậy để ta nghiên cứu tính năng nạp tiền, đến lúc Vũ Nhu Tử ngươi cày tà vọng, ta sẽ donate cho ngươi.”

[Bạn sắt thép] Đậu Đậu:

“Ta xin tổng kết lần livestream lần này của Vũ Nhu Tử… Thiên Hà Tô thị có người kế tục, Thư Hàng có ngươi kết tục.”

“Tư chất của con tước yêu này rất tốt, rất có năng khiếu đao pháp.”

Tô thị A Thất gật đầu nói.

[Người đàn ông có sở thích cầu nguyện] Thất Sinh Phù Phủ Chủ:

“Nếu con tiểu tước yêu này mà là đệ tử của ta thì tốt bao nhiêu… Trong tay ta có nhiệm vụ ‘dạy ra một đao tu cường đại’ vẫn chưa hoàn thành đây.”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Trong nhóm Cửu Châu số 1 không ai biết giới tính của đồng quái, cũng không ai biết trên quyển sổ cầu nguyện của Thất Sinh Phù Phủ Chủ rốt cuộc có bao nhiêu lời hứa chưa hoàn thành.

…

…

Ở phía bên kia.

Bọn người Tống Thư Hàng cày xong tà vọng bá vương khuyển lại ngựa không dừng vó chạy tới chỗ con tà vọng tiếp theo.

Theo thường lệ, đầu tiên Sở các chủ sẽ bố trí kết giới, phong ấn cả sào huyệt của tà vọng rồi mọi người mới cùng xông vào.

Vũ Nhu Tử tay cầm lợi kiếm, khởi động tính năng livestream rồi hứng trí bừng bừng xông tới chỗ con tà vọng trông như một con rắn tạo thành từ sương mù trong sào huyệt.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đứng dẹp ra xa, quan sát Linh Điệp Tử Cổ Thánh đại chiến tà vọng.

Chiêu kiếm hoa lệ của Vũ Nhu Tử và pháp thuật như mộng ảo của Linh Điệp Đảo khiến cho Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô mở rộng tầm mắt.

Chiêu thức của Linh Điệp Đảo vừa đẹp vừa trí mạng, rất phù hợp với các tiên tử.

Có một số chiêu thức lại còn do Linh Điệp Tôn Giả sáng tạo riêng cho con gái, sức quyến rũ của Vũ Nhu Tử được nâng lên đến cực hạn, đến cả phận làm con gái như Diệu Thanh Đạo Cô cũng bị thu hút, không thể dời mắt đi được.

[Thế nên… Linh Điệp tiền bối là tiên tử đúng không?]

Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được gửi một bình luận lên màn hình livestream.

Nếu như là con trai, làm sao có thể nghiên cứu ra những pháp thuật tinh tế và kiếm thuật đẹp như thế được?

[Tam Lãng, rất có thể Linh Điệp tiền bối đang online xem livestream đấy.]

Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở… Cho dù Linh Điệp tiền bối đang bế quan, không thể xem livestream ngay lập tức. Nhưng đợi đến khi hắn xuất quan rồi chắc chắn sẽ nghĩ cách xem lại livestream của Vũ Nhu Tử.

[Không cần lo cho ta đâu Bắc Hà.]

Cuồng Đao Tam Lãng cười đắc ý:

[Gần đây ta không ở hiện thế, trong thời gian ngắn Linh Điệp tiền bối không tìm ra ta đâu.]

Bắc Hà Tán Nhân: "…"

[À mà Thư Hàng đang làm gì thế?"

Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên hỏi.

Khi Vũ Nhu Tử vui vẻ cày tà vọng lại không thấy tung tích Tống Thư Hàng đâu cả.

[Giấy chứng nhận bạn tốt] Tuyết Lang Động Chủ:

[Vũ Nhu Tử mở livestream với góc nhìn thứ nhất của mình nên Thư Hàng không lọt vào ống kính cũng nên?]

Có lẽ là nghe thấy nghị luận của các tiền bối, ống kính của Vũ Nhu Tử chuyển đi, chiếu vào Tống Thư Hàng đang đứng ở một góc trong sào huyệt của tà vọng.

Lúc này Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục đang xếp hàng ngồi trong góc, vẻ mặt của cả hai đều nghiêm túc, lặng lẽ quan sát Vũ Nhu Tử cày tà vọng.

Sau khi hình ảnh lóe lên, góc nhìn của Vũ Nhu Tử và sự chú ý tiếp tục chuyển lên người tà vọng.

…

…

Sau khi ống kính của Vũ Nhu Tử rời đi, vẻ mặt nghiêm túc của Tống Thư Hàng tan vỡ.

Khi hắn và Vũ Nhu Tử ngồi gần nhau, chỉ cần hai người có chút tiếp xúc da thịt là có thể cảm ứng được nhịp tim của đối phương.

Hai trái tim giống nhau đập vững vàng với cùng một tần suất.

Tống Thư Hàng vô thức vươn tay ra, kéo thật mạnh cơ thể của bạch long tỷ tỷ, che lấy gương mặt nóng ran của mình.

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Thình thịch thình thịch ~ nhịp tim của Tô thị A Thập Lục bắt đầu tăng tốc.

Trái tim trong lồng ngực của Tống Thư Hàng cũng tăng tần suất, bắt đầu nảy lên với tốc độ tương tự.

[A Thập Lục xấu hổ à?]

Tống Thư Hàng nhanh chóng suy đoán ra trạng thái của A Thập Lục.

Khi hai trái tim cộng hưởng với nhau… cảm xúc của Vũ Nhu Tử không còn là bí mật với Tống Thư Hàng nữa.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng đã đoán ra trạng thái cơ thể của A Thập Lục rồi… Có vẻ như trái tim hắn để lại cho A Thập Lục cuối cùng cũng hữu dụng rồi.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả được.

[Có lẽ lần sau, ta nên tặng thêm mấy món quà cho A Thập Lục nhỉ? Đến tim cũng tặng đi rồi, những cơ quan khác cũng không thể chịu thua được. Gan thận phổi… có nên tặng đủ bộ không nhỉ?]

Một suy nghĩ quái lại bỗng nhiên hiện lên trong não hải Tống

Thư Hàng.

“Đợi đã, ta đang gì thứ quỷ gì vậy!”

Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa, đá suy nghĩ kỳ quái kia ra khỏi đầu.

Nào có ai mang những thứ này làm lễ vật để tặng cho tiên tử đâu chứ?

Hơn nữa nếu cả cơ thể A Thập Lục đổi thành nội tạng của hắn, vậy chẳng phải cô ấy sẽ biến thành Tống Thập Lục ư?

“Tâm của ngươi loạn rồi.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ ra vẻ cao thâm nói.

Cô cắm rễ trong đầu Tống Thư Hàng, cho dù không sử dụng thuật đọc tâm cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ vỏ não của Tống Thư Hàng tăng lên.

“Không, chỉ là trong đầu ta đột nhiên hiện lên một suy nghĩ kỳ quái thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn lặng lẽ vươn tay ra tóm lấy bàn tay của A Thập Lục, nói:

“A Thập Lục, lần sau ta tặng tụy cho cô nhé, được không?”

Bạch long tỷ tỷ: “???”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “???”

“Đây là lời ngon tiếng ngọt à?”

Tô thị A Thập Lục nhỏ giọng hỏi.

Bạch long tỷ tỷ:

“Ta cảm thấy đây như phim kinh dị ấy.”

Tống Thư Hàng cười hề hề.

Mà khi hai người nắm lấy tay nhau… không ai phát hiện ra, linh quỷ tiên tử trên người Tống Thư Hàng lặng lẽ thông qua bàn tay giao nhau của cả hai mà tiến vào cơ thể Tô thị A Thập Lục, lẩn trong tim của cô.

Từ khi linh quỷ tiên tử đi theo ** Cư Sĩ tu luyện, sau khi thần công đại thành… nếu không chú ý, đến cả bạch long tỷ tỷ cũng không phát giác ra cô được.

Chương 2539: Nhịp tim

Thậm chí trong thời gian ngắn đến cả Tống Thư Hàng cũng không phát hiện ra linh quỷ tiên tử của mình đã lặng lẽ chuồn đi rồi.

Bá Ước Cư Sĩ nhất hệ, sớm muộn gì cũng toi hết thôi.

Trong chư thiên vạn giới này, ngoại trừ tồn tại đặc biệt như Bạch tiền bối, e rằng không có ai có thể chú ý tới cư sĩ nhất hệ. Bọn họ còn có thể ngoan cường tồn tại cho đến nay đúng là một kỳ tích.

“Tống tiền bối, ta cần chi viện!”

Vũ Nhu Tử đang trong trận chiến đột nhiên kêu lên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên hỏi:

“Số Vũ Nhu Tử, cô cần chi viện hỏa lực à?”

“Ta cần Xích Tiêu Kiếm tiền bối.”

Vũ Nhu Tử lớn tiếng đáp:

“Ta phát hiện ra, sức mạnh của tâm ma chắc hẳn có thể khắc chế con tà vọng vụ xà này!”

Tống Thư Hàng gật đầu, mỹ nhân rắn công đức xuất hiện sau lưng hắn.

Cô há miệng nhổ ra, một tia kiếm quang bay ra, rơi xuống bên cạnh Vũ Nhu Tử, hóa thành Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hãy cho ta mượn sức mạnh của ngươi.”

Vũ Nhu Tử cười hì hì, đọc lời thoại đầy phóng khoáng.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma phối hợp đáp:

“Không thành vấn đề!”

Nó cứ cảm thấy mình và Vũ Nhu Tử rất hợp nhau.

Vũ Nhu Tử vươn tay nắm lấy Xích Tiêu Kiếm, cổ tay nhẹ nhàng chuyển động của Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao!

“Ơ?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma kinh ngạc.

Rõ ràng Vũ Nhu Tử cô nương dùng kiếm mà nhỉ? Tại sao lại vung ra đao pháp thế?

Hơn nữa cô ấy chưa từng học Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao này mà?

Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao là hỏa diễm đao đã được Xích Tiêu Tử Đạo Trưởngcải tạo lại, sở hữu uy lực thiêu đốt trời đất.

Tính đến nay cũng chỉ có Tống Thư Hàng được Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng dạy bảo trong mộng là có được phương pháp tu luyện chiêu này thôi.

Nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn không dạy chiêu này cho Vũ Nhu Tử.

‘Chẳng lẽ là tạo dáng thôi?’

Xích Tiêu Kiếm tâm ma suy đoán.

Nhưng khi nó nghĩ như thế, Vũ Nhu Tử lật cổ tay lại, sức mạnh trong cơ thể Xích Tiêu Kiếm được dẫn ra… Đó là uy lực của Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao.

Phù ~

Một ngọn nửa thiêu đốt đất trời bùng lên trong tay Vũ Nhu Tử, chém về phía tà vọng vụ xà phía đối diện.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “!!!”

Á đù, là Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao hàng thật giá thật, nó tuyệt đối không thể nhìn nhầm chiêu đao pháp này được.

Bùm ~

Cơ thể của tà vọng vụ xà bị ngọn lửa nuốt lấy, đao khí ẩn giấu trong lửa chém nó thành mười mấy đoạn, đao diễm bất diệt thiêu đốt cho đến khi nó biến thành tro bụi.

“Không hay rồi, chơi với lửa quá đà rồi.”

Vũ Nhu Tử kêu lên.

Vốn cô chỉ nghĩ khống chế Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao để chém đứt con tà vọng vụ xà kia, không ngờ đao diễm lại bá đạo như thế, đốt tà vọng thành tro luôn.

Không biết hạch tâm có còn hay không?

Vũ Nhu Tử kéo lê Xích Tiêu Kiếm tiền bối tâm ma, chạy bước nhỏ tới chỗ vụ xà, sau đó cầm Xích Tiêu Kiếm tâm ma chọc vào ngọn lửa bất diệt vẫn đang thiêu đốt kia.

“Không có, hạch tâm cũng bị đốt mất rồi. Thất sách rồi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử nhăn cả lại.

[Tinh ~ [Thánh đấu sĩ luôn luôn online] Bắc Hà Tán Nhân donate cho Vũ Nhu Tử một trăm viên linh thạch nhất phẩm.]

Bắc Hà Tán Nhân lại lên tiếng an ủi:

“Đừng nản lòng, Vũ Nhu Tử. Tà vọng trên đời này nhiều lắm, chúng ta đi chém con khác là được mà.]

Hắn phải tranh thủ trước khi Cuồng Đao Tam Lãng tự tìm dường chết, an ủi Vũ Nhu Tử, đồng thời donate, chuyển chủ đề, tránh cho Tam Lãng co giật não, nhân cơ hội làm bậy.

Vì Tam Lãng không bao giờ biết chừa, Bắc Hà Tán Nhân vô cùng khổ tâm.

Nhắc tới cũng lạ, cùng là thích tìm chết, Cuồng Đao Tam Lãng luôn được Bắc Hà Tán Nhân âm thầm bảo vệ, còn Đồng Quái Tiên Sư một khi tự tìm chết, Bắc Hà Tán Nhân sẽ chạy lên chọi điên cuồng, chọi đến khi Đồng Quái Tiên Sư hoài nghi nhân sinh mới thôi.

Sự thật chứng minh, con người ai cũng thiên vị.

“Cảm ơn Bắc Hà tiền bối an ủi! Đúng, tà vọng nhiều thư thế, chúng ta đi chém một con nữa là được.”

Vũ Nhu Tử phấn chấn lại.

Cô nhẹ nhàng vung Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên, nói:

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta cùng hợp tác chém hết tất cả tà vọng trong thành phố Văn Châu này đi.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“Chuyện cày tà đặt sang một bên trước đã, ta muốn biết tại sao cô lại biết ‘Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao’ thế?”

“Ta đã nhìn Tống tiền bối thi triển đao pháp Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao rất nhiều lần, lúc nãy ta thử học theo, thế là biết thôi. Ta thấy nó cũng không khó lắm… Hình như ta đã từng học nó vào lúc nào rồi thì phải?”

Vũ Nhu Tử nghiêng đầu đáp.

“Chẳng lẽ cô cũng từng mơ thấy Xích Tiêu Tử giống Thư Hàng à?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi.

Vũ Nhu Tử lắc đầu:

“Ta chưa từng mơ thấy Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng… Hơn nữa, nghĩ kỹ lại, ta cũng không có ký ức gì về chuyện học Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao cả.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

“Khoan đã, Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Chiêu Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao này chẳng phải là tuyệt học không truyền của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng sao? Vậy chẳng phải là ta đã học trộm rồi à?”

Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ đến quy tắc trong tu chân giới, vội vàng hỏi.

“Yên tâm đi, không phải tuyệt học không truyền ra ngoài gì đâu. Nếu như ngươi đã học được rồi thì ta làm chủ, giao quyền học tập bí pháp này cho ngươi!”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma suy nghĩ chốc lát, hào phóng nói.

Tuy rằng không phải tuyệt học không truyền ra ngoài gì, nhưng Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao là đao pháp thương hiệu của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

Còn nữa, không truy cứu Vũ Nhu Tử học trộm Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao có thể nói là chuyện làm tổn hại đến lợi ích của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

Nhưng nó thích thế đấy!

Dù sao nó cũng là tâm ma, nó phải làm những chuyện phù hợp với thân phận tâm ma. Ví dụ như thỉnh thoảng đâm chọc vào điểm yêu trong trái tim Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng chẳng hạn.

Nghĩ tới đây, Xích Tiêu Kiếm tâm ma bắt đầu liên lạc với bản thể, phản hồi lại chuyện Vũ Nhu Tử không thầy tự biết, học được Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao cho bản thể, đồng thời còn kèm theo quyết định của bản thân nó.

Nhưng Xích Tiêu Kiếm bản thể lại mãi không phản hồi lại.

Không biết Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đang làm gì nữa.

…

…

Bởi vì Vũ Nhu Tử không cẩn thận đốt cháy hết tà vọng vụ xà, đám người Tống Thư Hàng chỉ đành lên đường đi tới một sào huyệt tà vọng khác, để Vũ Nhu Tử giết thêm một con tà vọng nữa.

Theo thường lệ, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đứng bên cạnh ghi chép lại quá trình chiến đấu giữa Vũ Nhu Tử và tà vọng.

Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục tìm một góc sạch sẽ ngồi xuống.

“Ta cảnh cáo ngươi, lát nữa đừng có nói chuyện nhạt nhẽo nữa.”

Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chẳng có năng khiếu nói lời ngon tiếng ngọt gì cả.

Kỹ năng nhạt nhẽo thì max điểm, cô quấn trên cổ A Thập Lục mà còn lúng túng đến mức tê cả người.

Tống Thư Hàng: “…”

Tô thị A Thập Lục vùi mặt thật sâu vào trong cơ thể bạch long tỷ tỷ, trái tim trong lồng ngực lại đập thình thịch.

Trong sào huyệt đối diện, Vũ Nhu Tử và tà vọng đang chiến đấu kịch liệt.

A Thập Lục cảm thấy nhịp tim của mình dường như đang phối hợp với tiết tấu chiến đấu của Vũ Nhu Tử và tà vọng vậy, không ngừng nhảy nhót.

Tim đập như đánh trống, diễn tấu một khúc BGM.

Một lát sau, ý thức của Tô thị A Thập Lục dường như bị dẫn dắt vào trong tiết tấu của nhịp tim.

Có một thân ảnh mơ hồ xuất hiện trước mặt cô.

Đó là một tiên tử có khí tức văn tĩnh, cô ấy chống hai tay xuống cằm, mỉm cười ngồi xuống trước mặt A Thập Lục.

Hai vị tiên tử bốn mắt nhìn nhau.

Chương 2540: Không ngờ Sở các chủ lại là người như thế!

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mơ hồ, nếu như người bình thường gặp cảnh này, có lẽ sẽ phải kinh ngạc.

Nhưng với tu sĩ, những tình huống tương tự không thiếu, bất luận là tồn tại như hồn phách hay tâm ma, thậm chí là pháp thuật đều có thể tạo ra hiệu quả như vậy.

Tô thị A Thập Lục vô cùng bình tĩnh nhìn vị tiên tử khí chất văn tĩnh trước mặt.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Tô thị A Thập Lục dời xuống ngực của đối phương…

Đầu tiên sử dụng phép loại trừ… Vị tiên tử này chắc chắn không phải là tâm ma của cô.

Nếu như là tâm ma của cô, vậy bộ vị mà ánh mắt cô đang nhìn tới đáng lẽ phải to hơn nữa mới đúng… ít nhất phải đạt đến tiêu chuẩn của @#%x Tiên Tử, to hơn Vũ Nhu Tử. Đây là tâm chưởng, nếu như có tâm ma chắc chắn nó không thể bỏ qua tâm chướng rõ ràng như thế này được.

Sau đó bài trừ tiếp hiệu quả huyễn thuật… Từ sau khi huyết mạch chân long trong người cô được kích hoạt, ý thức của bạch long tỷ tỷ thức tỉnh, trên đời này huyễn thuật có thể ảnh hưởng đến cô mà không làm kinh động bạch long tỷ tỷ không nhiều, dù sao cảnh giới thực lực của bạch long tỷ tỷ cũng cao thế cơ mà.

Nhưng lần này, vị tiên tử khí chất văn tĩnh và cô bốn mắt nhìn nhau một hồi nhưng dường như bạch long tỷ tỷ không phát hiện ra đối phương.

Vị tiên tử khí chất văn tĩnh kia nhìn theo ánh mắt của Tô thị A Thập Lục xuống ngực mình, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Sao cứ cảm giác bị so sánh thế nhỉ?

Lại qua hồi lâu…

Ánh mắt của Tô thị A Thập Lục tràn ngập lưu luyến mà đành nhìn lên gương mặt vị tiên tử kia.

Gương mặt này khiến cô thấy rất quen thuộc, hình như cô đã từng gặp đối phương ở đâu đó rồi thì phải? Nhưng nhất thời cô không nghĩ ra nổi.

Vị tiên tử đối diện chớp mắt nhìn A Thập Lục, hình như nghĩ tới điều gì đó. Một lúc sau, cô mỉm cười dịu dàng với Tô thị A Thập Lục, nụ cười vô hại này khiến người ta có cảm giác thật lương thiện.

[Thư Hàng!]

Trong lòng Tô thị A Thập Lục nảy lên một suy nghĩ.

Nụ cười của vị tiên tử đối diện giống hệt với Tống Thư Hàng… nói chính xác hơn là Tống Thư Hàng trước đây.

Nếu tiếp tục nhìn kỹ, vị tiên tử văn tĩnh này giống Tống Thư Hàng một hai phần.

Não hải Tô thị A Thập Lục lập tức nhớ tới khí linh tiểu tiên tử trên găng tay Nghịch Kình ở tay phải của Tống Thư Hàng, đối chiếu cô ấy với vị tiên tử văn tĩnh này.

Sau khi so sánh sơ qua, cô cảm thấy khí linh tiểu tiên tử khác xa vị tiên tử trước mặt này.

Sự giống nhau giữa khí linh tiểu tiên tử và Tống Thư Hàng là theo kiểu anh em.

Mà sự giống nhau của vị tiên tử văn tĩnh này với Tống Thư Hàng là do nụ cười và khí chất.

[Bạch long tỷ tỷ.]

Tô thị A Thập Lục thầm nói chuyện với bạch long tỷ tỷ:

[Cô có nhìn thấy vị tiên tử ở trước mặt ta không?]

Bạch long tỷ tỷ và Tô thị A Thập Lục có tâm linh cảm ứng, trong trường hợp cần thiết, chỉ cần một suy nghĩ là có thể nói chuyện được với nhau.

[Trước mặt cô? Tiên tử?]

Bạch long tỷ tỷ ngẩn ra.

Cô chẳng nhìn thấy gì cả.

Sau khi suy nghĩ một chút, long thể của cô quấn thêm một vòng trên cổ Tô thị A Thập Lục, tiến hành đồng bộ sâu thêm một bước với tinh thần của A Thập Lục rồi lại nhìn kỹ đằng trước.

Một lát sau, hai mắt bạch long tỷ tỷ sáng lên, nhìn thấy thân ảnh thiếu nữ mơ hồ trước mặt Tô thị A Thập Lục.

Tiểu tiên tử khí chất văn tĩnh, Tô thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ yên lặng nhìn nhau.

Sáu mắt đối nhau.

…

…

Ở bên cạnh.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía A Thập Lục… Trái tim vốn đập thình thịch của A Thập Lục bỗng bĩnh tình trở lại.

Sao cứ cảm giác như trái tim cứ đập cứ đập rồi đột nhiên thất thần vậy nhỉ?

Xảy ra chuyện gì vậy?

[Bạch long tỷ tỷ, cô có thể nhìn thấy vị tiên tử kia không?]

Tô thị A Thập Lục hỏi lại lần nữa.

[Ừm, ta thấy rồi.]

Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tô thị A Thập Lục gật đầu:

[Nói vậy, cô ấy quả đúng không phải là tâm ma của ta cũng không phải ảo giác mà là tồn tại chân thật. Bạch long tỷ tỷ có ấn tượng gì với cô ấy không?]

[Cô đợi một chút.]

Sau đó bạch long tỷ tỷ quay đầu lại nói:

“Sở các chủ.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ bày ra dáng vẻ ‘?’:

“Cái gì?”

“Bảo sợi tóc ngố của cô qua đây, đến đỉnh đầu ta.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ:

“Đừng.”

“Tới đây, đừng khách sáo.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Con mắt nào của cô thấy ta đang khách sáo vậy?

“Có chuyện cần cô xác nhận lại, mau tới đây.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ thở dài, không lay chuyển được bạch long tỷ tỷ nên đành nhẹ nhàng nhảy khỏi đỉnh đầu Tống Thư Hàng, rơi xuống đỉnh đầu bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ đội sợi tóc ngố, chuyển động quay cổ A Thập Lục, điều chỉnh góc độ, nói với Sở các chủ:

“Sở các chủ, phối hợp tinh thần lực theo tiết tấu của ta.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ run lên, phối hợp với bạch long tỷ tỷ.

Dưới sự dẫn dắt của bạch long tỷ tỷ, sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng nhìn thấy thân ảnh của vị tiên tử khí chất văn tĩnh trước mặt Tô thị A Thập Lục kia.

Vì thế…

Cảnh tượng đổi thành Sở các chủ, bạch long tỷ tỷ, Tô thị A Thập Lục và thiếu nữ văn tĩnh đối diện nhìn nhau.

Nhưng vẫn là sáu mắt như trước.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ không có mắt.

“Thế nào, nhìn thấy cô ấy chưa?”

Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Rồi.”

Sở các chủ đáp.

Tô thị A Thập Lục:

“Cô ấy có quan hệ gì với Sở tiền bối à?”

Bạch long tỷ tỷ:

“Cô không cảm thấy, khí chất của cô ấy hơi giống Sở các chủ sao?”

“Khăn quàng cổ đạo hữu muốn biểu đạt điều gì?”

Sở các chủ nhìn qua thiếu nữ văn tĩnh, ngữ khí trở nên dịu dàng hơn.

“Cô không cảm thấy cô ấy khá giống Tống đầu gỗ à? Cô không cảm thấy khí chất của cô ấy giống với cô à?”

Bạch long tỷ tỷ phát hiện ra điểm quan trọng!

Sở các chủ:

“Khăn quàng cổ, rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Cô và Tống đầu gỗ sinh con gái từ bao giờ vậy?”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Không ngờ cô lại trợn mắt giấu giếm sinh con sau lưng ta!

Sở các chủ: “???”

Tô thị A Thập Lục: “???”

“Cô tưởng ta là Thư Hàng, muốn mang thai là mang thai, muốn đẻ là đẻ được chắc?”

Sở các chủ phản bác.

Tống Thư Hàng nằm trong hố còn trúng đạn: “...”

Ta cũng không có chức năng này mà!

Hơn nữa rốt cuộc các ngươi đang nói chuyện gì thế, tại sao lại muốn lôi ta ra làm bia ngắm chứ?

Bạch long tỷ tỷ:

“Không phải con gái ngươi thật à?”

“Không, là con gái ta!”

Sở các chủ nói.

Sở các chủ trả lời như thế, bạch long tỷ tỷ lại yên tâm.

Trao đổi bằng ngôn ngữ thật là kỳ diệu.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ dài ra, nhẹ nhàng chạm vào thiếu nữ văn tĩnh phía đối diện.

Vị tiên tử cũng vươn tay nhẹ nhàng chạm vào sợi tóc ngố, thân mật tự nhiên.

“A Thập Lục Tiên Tử.”

Thiếu nữ đó cuối cùng cũng lên tiếng.

Tô thị A Thập Lục gật đầu:

“Cô có gì muốn nói với ta à?”

Tống Thư Hàng đáp:

“Có, nhưng bạch long tỷ tỷ không cho ta nói chuyện nhạt nhẽo.”

“Ngươi đừng xen vào.”

Bạch long tỷ tỷ quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng ngẩn ra:

“???”

Không biết có phải là ảo giác không, hình như hôm nay bạch long tỷ tỷ cứ đâm chọc hắn hay sao ấy?

Vị tiên tử văn tĩnh kia che miệng mỉm cười, sau đó cô ấy nói với A Thập Lục:

“Ta muốn ở cùng A Thập Lục tiên tử một thời gian ngắn, thế được không?”

“Ở cùng?”

Bạch long tỷ tỷ nghi hoặc nhìn đối phương.

Tranh phòng với cô à?

Chương 2541: Cuộc trò chuyện bí mật của hai vị tiên tử

“Làm sao ở chung được?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Vậy mà cô lại không có suy nghĩ từ chối đề nghị của vị tiên tử không rõ lai lịch này, tâm lý lại còn tự nhiên chấp nhận cô ấy, trên ý nghĩa vật lý cũng vậy.

Trái tim cô cũng không cự tuyệt vị tiên tử có khí chất văn tĩnh này. Nhịp tim ổn định giúp tâm thái của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu trở nên bình tĩnh hơn.

“Ở chung trên ý nghĩa vật lý.” Tiên tử khí chất văn tĩnh nhẹ nhàng buông sợi tóc ngố Sở các chủ ra, đồng thời đưa tay về phía Tô Thị A Thập Lục: “Muốn ký một khế ước lâm thời không?”

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lúc thì đáp: “Được.”

Cô xòe bàn tay ra, tiếp xúc với tiên tử khí chất văn tĩnh kia.

Hai bàn tay nhỏ bé với ngón tay thon dài hợp lại, mười ngón đan vào nhau.

Ngay sau đó, trong bàn tay Tô Thị A Thập Lục và vị tiên tử khí chất văn tĩnh này có một phù văn khế ước sáng lên.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh bị phù văn khế ước này thu hút sự chú ý: “Khế ước linh quỷ?”

Dù sao hắn cũng là người đàn ông đã ký khế ước linh quỷ hai lần, nên lập tức nhận ra ý nghĩa của phù văn này.

Nói cách khác, vừa rồi Tô Thị A Thập Lục thất thần chẳng hiểu ra sao là đang giao lưu với linh quỷ ư? Đồng thời tiện thể ký khế ước với linh quỷ luôn?

“Là khế ước hợp tác lâm thời.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: “? ? ?” Khế ước linh quỷ còn có tính chất lâm thời à? Ngay cả linh quỷ cũng biết đi làm thời vụ rồi ư?

Phù văn khế ước biến mất, khế ước linh quỷ thành lập.

Ngay sau đó, Tô Thị A Thập Lục nhìn vị tiên tử khí chất văn tĩnh này đang hòa vào cơ thể mình tựa như chất lỏng, cuối cùng tiến vào cư ngụ trong tâm khiếu của cô.

Sau khi có linh quỷ, tổng lượng linh lực trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục bắt đầu tăng lên.

Ngay sau đó, các loại chức năng tool hack của linh quỷ bắt đầu khởi động.

Giúp Tô Thị A Thập Lục vận chuyển linh lực trong cơ thể, tự động treo máy tu luyện. Đồng thời còn tinh luyện độ tinh khiết của linh lực trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục, giúp chất lượng linh lực nâng cao hơn một bậc.

Càng quan trọng hơn hết, thông qua vị linh quỷ tiên tử khí chất văn tĩnh này, Tô Thị A Thập Lục còn có thể kết nối đến một 'nguồn năng lượng' càng khổng lồ hơn.

Cô quay đầu, nhìn sang Tống Thư Hàng bên cạnh. Nguồn năng lượng khổng lồ hơn đó chính là Tống Thư Hàng.

Quả nhiên… giống như cô đoán.

Vị linh quỷ tiên tử này có liên quan đến Tống Thư Hàng.

Cũng vì cô đoán trước được điểm này nên mới đồng ý ký khế ước với linh quỷ tiên tử.

[Quả nhiên là giành nhà với ta.] Bạch long tỷ tỷ bất mãn lật long thể. Vốn dĩ trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục chỉ có một mình cô ở, giờ lại cưỡng chế chen thêm một linh quỷ tiên tử vào.

Nhưng mà nể mặt nó chỉ khế ước lâm thời, cô tạm nhịn một chút vậy.

…

…

"Ề? Chờ chút đã." Tống Thư Hàng bên cạnh rốt cuộc cũng có cảm ứng.

Hắn cảm thấy trong cơ thể mình trống rỗng.

"Linh quỷ?" Ngay sau đó, Tống Thư Hàng đần thối mặt ra.

Hắn nhanh chóng cảm ứng trạng thái trong cơ thể mình… Trong cơ thể hắn, có một ấn ký khế ước linh quỷ đã vỡ, đó là thứ do linh quỷ đầu tiên của hắn để lại. Sau đó còn có một khế ước linh quỷ hoàn chỉnh nữa, đây là linh quỷ tiên tử đời thứ hai của hắn lưu lại.

Nhưng lúc này, trên khế ước của linh quỷ tiên tử đời thứ hai lại có thêm một ấn ký nho nhỏ.

Mà linh quỷ tiên tử trong cơ thể hắn lại không thấy đâu.

Có điều, các loại chức năng tool hack của linh quỷ vẫn không biến mất.

Dù là chức năng tự động treo máy tu luyện công pháp, luyện hóa chiết xuất linh lực hay dự trữ linh lực đều còn đủ cả.

Dù linh quỷ không có ở đây, nhưng cô vẫn thông qua chức năng để giúp Tống Thư Hàng tu luyện từ xa.

Đồng thời, thông qua ‘ấn ký linh quỷ’, hắn còn phát hiện mình có thể kết nối thêm với một ‘nguồn linh lực’. Thoáng cảm ứng một lúc thì có thể phát hiện đó là linh lực của Tô Thị A Thập Lục.

[Linh quỷ của ta và Tô Thị A Thập Lục ký khế ước lâm thời rồi chạy vào trong cơ thể của cô ấy ư?] Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

Lấy linh quỷ tiên tử làm trạm trung chuyển, chỉ cần đồng ý, linh lực của Tống Thư Hàng và linh lực của Tô Thị A Thập Lục có thể trao đổi và mượn sức mạnh của đối phương bất cứ lúc nào.

“Linh quỷ tiên tử đột nhiên muốn chuyển nhà à?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Hơn nữa, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe đến chuyện linh quỷ đã ký kết khế ước rồi mà vẫn có thể ký kết khế ước lâm thời với người khác.

“Chắc là cô ấy muốn ở tạm cùng ta một thời gian chăng?” Tô Thị A Thập Lục đưa tay đặt lên lồng ngực mình.

Sợi tóc ngố Sở các chủ bổ sung: “Có thể bởi vì trái tim, cho nên linh quỷ của Tống Thư Hàng ngươi mới lấy cách thức sống nhờ để ở lại trong cơ thể A Thập Lục.”

“Nhưng tại sao tự nhiên cô ấy muốn ở cùng với A Thập Lục chứ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nhảy từ đỉnh đầu bạch long tỷ tỷ về rồi nói.

Linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng có đầy điểm đáng ngờ.

Trong đầu cô có một phần ký ức trống rỗng… hẳn là có liên quan đến linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng. Loại ký ức trống rỗng này chắc là do ảnh hưởng từ chức năng [phòng tối Thiên Đạo].

Sở các chủ đoán, chắc hẳn linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng có quan hệ gì đó với cô. Bởi vì sau khi cô thử hồi tưởng lại quá trình mình và Tống Thư Hàng quen biết, phần ký ức trống rỗng kia chiếm một phần rất lớn trong đó.

Có một thoáng, Sở các chủ cũng hoài nghi không biết có phải bản thân thật sự từng có một đứa con gái hay không?

“Đừng đoán nữa, cứ bảo A Thập Lục hỏi thẳng vị linh quỷ tiên tử kia là được chứ gì.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Linh quỷ tiên tử lại không chạy mất, đang ở nhờ trong cơ thể A Thập Lục, còn đoán tới đoán lui làm gì, cứ hỏi thẳng đương sự đi!

“Để ta trò chuyện với cô ấy thử xem.” Tô Thị A Thập Lục thấp giọng nói.

Nhịp tim của cô lại bắt đầu khống chế được. Linh lực của Thư Hàng và linh lực của cô có thể giao hòa với nhau thông qua linh quỷ tiên tử làm trung gian.

Điều này đúng là có thể so với song tu trong truyền thuyết mà.

Vừa nghĩ tới từ song tu này, mặt cô lập tức trở nên nóng hôi hổi.

…

…

Sau khi hít sâu và ổn định tâm tình, Tô Thị A Thập Lục bắt đầu thử trò chuyện với linh quỷ tiên tử.

“Chúng ta có thể tâm sự không? Linh quỷ tiên tử?” A Thập Lục dò hỏi.

“Lúc nào cũng có thể.” Linh quỷ tiên tử trả lời. A Thập Lục chú ý, dường như trong giọng của cô ấy mang theo tiếng nấc nghẹn ngào thì phải?

“Vừa rồi đột nhiên nghĩ đến một việc nên bị làm cho cảm động, sau đó nhịn không được mà khóc một hồi.” Linh quỷ tiên tử phát giác được tâm trạng nghi hoặc của A Thập Lục nên chủ động trả lời: “Lâu rồi không khóc, sau khi khóc một lúc thì trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Không hổ là linh quỷ của Thư Hàng.

Thư Hàng nhịn đau đớn, làm quen với đau đớn, sau đó vượt qua đau đớn. Mà vị linh quỷ tiên tử này thì phụ trách im lặng khóc lóc?

“Có vấn đề gì muốn hỏi ta à?” Linh quỷ tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục đi thẳng vào chủ đề: “Tại sao cô lại muốn ký kết khế ước lâm thời với ta?”

“Bởi vì ta muốn tiến hành hai thí nghiệm.” Linh quỷ tiên tử nghiêm túc trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: “?”

“A Thập Lục, cô thích Thư Hàng đúng không?” Linh quỷ tiên tử hỏi.

“Ừ.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Vậy cô có thích ta không?” Linh quỷ nói.

Tô Thị A Thập Lục: “? ? ?”

“Cô phải biết rằng ta là linh quỷ của Thư Hàng, từ một góc độ nào đó mà nói thì ta chẳng khác nào Thư Hàng. Cho nên, cô có thích ta không?” Linh quỷ tiên tử cười nói.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Chương 2542: Đại đạo lưu manh nhất

Linh quỷ tiên tử thật đúng là thiên tài logic, Tô Thị A Thập Lục cũng không biết phải trả lời vấn đề của cô thế nào.

Chủ yếu là linh quỷ tiên tử nói rất có lý. Linh quỷ chính là bản thể, giữa hai bên không phân biệt người hay ta.

Nhưng trong toàn bộ tu chân giới, làm gì có linh quỷ nào có được tính cách hoàn toàn độc lập giống như linh quỷ của Tống Thư Hàng chứ?

Phần lớn linh quỷ bình thường, trừ phụ trách làm tool hack tu luyện được tu chân giới công nhận ra, trên cơ bản cũng chẳng khác gì một phân thân, không có tính cách độc lập, chỉ tồn tại cùng chủ thể.

Thậm chí trong nhận thức của Tô Thị A Thập Lục, phần lớn linh quỷ đều không phân biệt giới tính, một số ít linh quỷ sẽ tiến hành chuyển hoán hình thái theo chủ nhân.

Linh quỷ tiên tử thấy Tô Thị A Thập Lục im lặng cả buổi thì cười nói: “Quả nhiên, mới quen biết nhau, vừa thấy mặt đã nói đến đề tài ‘yêu’ này đúng là lưu manh quá nhỉ.”

Tô Thị A Thập Lục: “Không chỉ là vấn đề này.”

“Cũng là vì giữa chúng ta có rất nhiều vấn đề cần giải quyết, cho nên ta đến đây!” Linh quỷ tiên tử nói: “Tiếp theo, chúng ta sẽ ở chung một thời gian. Về phần Thư Hàng, dù sao cũng có chức năng từ xa, tạm thời cứ để hắn tự sinh tự diệt trước đi.”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với linh quỷ tiên tử, Tô Thị A Thập Lục mở mắt ra.

Tống Thư Hàng hỏi: “Thế nào, hỏi ra tình huống không?”

“Cô ấy chỉ nói là muốn ở cùng ta một thời gian để làm thí nghiệm.” A Thập Lục lắc đầu đáp.

Bạch long tỷ tỷ: “Thí nghiệm gì vậy?”

“Không biết, cô ấy không nói.” Tô Thị A Thập Lục lắc đầu.

“Còn nói gì nữa không?” Bạch long tỷ tỷ lại hỏi, A Thập Lục và linh quỷ tiên tử chuyện trò cả buổi trời, không thể nào chỉ nói mỗi một việc như vậy đúng không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục đột nhiên đỏ bừng lên, hai tay cô kéo mạnh thân thể bạch long tỷ tỷ lên trên, che hết hơn phân nửa gương mặt nhỏ nhắn của mình.

Bạch long tỷ tỷ: “…” Cô em nhỏ này lại làm sao thế!

“Khăn quàng cổ đạo hữu, ta đề cử cho cô một thuật pháp: Tăng phát thuật.” Sợi tóc ngố Sở các chủ lên tiếng.

Bạch long tỷ tỷ nghi hoặc: “Làm gì, ta đâu có bị trọc.”

“Bởi vì cô cần tăng phát thuật kéo bờm rồng dài ra, giúp cường hóa hiệu quả giữ ấm của khăn quàng cổ như cô.” Sợi tóc ngố Sở các chủ khoan thai nói.

“Bờm rồng của ta không phải tóc! Tóc nhà cô mọc trên cổ à!” Bạch long tỷ tỷ phản bác lại.

Sợi tóc ngố Sở các chủ uốn thành hình chữ '√': “Cảnh giới lý giải của cô với tăng phát thuật quá nông cạn, Thư Hàng đã sửa chữa và cường hóa ‘tăng phát thuật’ từ lâu rồi. Bây giờ tăng phát thuật không chỉ có thể dùng trên người mình, càng có thể dùng trên người kẻ địch. Một chiêu tăng phát thuật xuất ra, người bị trúng thuật này sẽ bị lông tóc bao trùm toàn thân. Chỉ cần một phát ‘tăng phát thuật cường hóa’ là đạo hữu cô sẽ từ khăn quàng cổ bạch long biến thành khăn quàng cổ lông rồng long ngay và luôn.”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Cô dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Trong tay ngươi không thể có thuật pháp nào bình thường chút à?”

Thuật pháp nào vào tay Tống Thư Hàng thì sẽ biến dị ngay.

Cương Thủ biến dị vẫn còn đỡ đấy.

Gì mà đao ý khôi giáp, Dưỡng Đao thuật, tăng phát thuật cường hóa, Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố… toàn là mấy thứ dị hợm cả.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Hôm nay bạch long tỷ tỷ quả nhiên đang nhằm vào hắn, cứ tìm cơ hội xỉa xói hắn mãi!

“Thật ra ta vẫn có một vài thuật pháp bình thường mà.” Tống Thư Hàng nói: “Chẳng hạn như Dẫn Lôi thuật, còn có Thiên Bằng độn pháp vừa mới lấy được này. Nếu như đến thế giới Hắc Long, mượn sức mạnh lưới rồng ta còn có thể thi triển ‘mười thuật pháp cơ sở của thế giới Hắc Long’ nữa.”

Bạch long tỷ tỷ nguýt dài, long thể lập tức biến thành màu thuần trắng, không một điểm đen: “Tam lôi?”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn lặng lẽ móc một khối linh thạch bát phẩm ra, lau lau rồi cắn một cái rắc.

Đồng thời, trong sào huyệt tà vọng.

Trận chiến giữa Vũ Nhu Tử và tà vọng đã tiến vào giai đoạn cuối cùng.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, tự nhiên muốn thử một chiêu kiếm pháp, ngươi có thể phối hợp với ta không?” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Cuối cùng cô cũng chơi đủ, chuẩn bị kết liễu tà vọng trước mắt.

“Là đại chiêu à? Phải khống chế uy lực một chút, đừng có đánh tà vọng thành tro như lần trước. Hiện nay chúng ta còn chưa nắm giữ phương pháp chăn nuôi tà vọng, tà vọng chết một con là thiếu đi một con đấy.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhắc nhở.

“Chiêu này không phải kiếm thuật tổn thương trực tiếp, tiền bối ngươi cứ yên tâm phối hợp với ta đi.” Vũ Nhu Tử nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Được, vậy ta sẽ toàn lực phối hợp với cô. Nói gì thì ta cũng là Xích Tiêu kiếm mà!”

Vũ Nhu Tử duỗi tay vẫy một cái, Xích Tiêu kiếm tâm ma trong tay vẽ ra hai đóa kiếm hoa, tách ra khỏi tà vọng.

Sau khi giữa hai bên kéo ra một khoảng cách thi pháp nhất định, Vũ Nhu Tử đổi thành hai tay cầm kiếm, trên người cô cũng xuất hiện sóng năng lượng quỷ dị.

[Sức mạnh thời gian?] Xích Tiêu kiếm tâm ma sửng sốt.

Niềm vui bất ngờ mà hôm nay Vũ Nhu Tử mang đến cho nó thật sự quá nhiều, dù là Phần Thiên Hỏa Diễm đao cô ù ù cạc cạc thi triển ra trước đó, hoặc là sức mạnh thời gian hiện lên trên người cô hiện tại cũng vậy.

“Vùi chôn năm tháng của ta, đợi ngươi nhập hoàng tuyền!” Kiếm quang trong tay Vũ Nhu Tử lóe lên.

Luồng kiếm quang này vừa được chém ra… lập tức rơi lên người tà vọng ở đối diện. Cứ như nó vốn nên ở trên người tà vọng vậy, xem nhẹ ràng buộc thời gian.

Tà vọng hoàn toàn không thể tránh né một kiếm này.

“Là ảnh hưởng từ Thiên Đế ư?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Từ sau khi linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế chiếm, Vũ Nhu Tử bản thể liên tục lấy được rất nhiều tin tức, lĩnh ngộ và sức mạnh từ Thiên Đế.

“Là kiếm thuật của Thiên Đế, thời gian chi đạo là một trong những đại đạo khó nhằn vào nhất trong chư thiên vạn giới, cũng giống như đại đạo nhân quả vậy, hoàn toàn ngang ngược không nói lý lẽ. Sau khi trêu vào người nắm giữ thời gian chi đạo và nhân quả chi đạo, sơ ý một chút thì mình chết thế nào cũng không biết, lưu manh lắm luôn.” Bạch long tỷ tỷ trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long tỷ tỷ lại xỉa xói hắn!

Mặc dù ta biết dùng Nhân Quả đao, nhưng cái giá phải trả cho Nhân Quả đao của ta cũng rất lớn mà. Lần trước sau khi ta dùng Nhân Quả đao đánh tan Côn Vương tiền bối đến giờ còn chưa trả hết nợ đây này. Nhân Quả đao của ta có uy lực lớn bao nhiêu thì cái giá phải trả cũng lớn bấy nhiêu, làm sao lại lưu manh được chứ.

Trong chiến trường.

Vũ Nhu Tử chậm rãi thu kiếm.

Nhưng tà vọng đối diện vẫn nguyên vẹn. Chỉ là ngây người đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích mà thôi.

“Kết thúc rồi!” Vũ Nhu Tử nói với vẻ cool ngầu.

Ngay sau đó, thân kiếm Xích Tiêu kiếm tâm ma trong tay cô…

đột nhiên mềm oặt như mì sợi vậy.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài làm sao vậy?

“Tiêu hao quá lớn, ta cần nghỉ ngơi một chút.” Xích Tiêu kiếm tâm ma thều thào nói.

Một đao Phần Thiên Hỏa Diễm đao và một kiếm Táng Quang m kiếm pháp này của Vũ Nhu Tử đều cần rút sức mạnh của nó ra phối hợp. Nếu không, bằng vào linh lực của Vũ Nhu Tử căn bản không đủ để chống đỡ tiêu hao cho chiêu kiếm thuật mạnh cỡ này.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối bị rút sạch năng lượng dự trữ, trong thời gian ngắn sẽ không gồng nổi nữa.

Ầm ~

Đồng thời, thân thể cao lớn của con tà vọng kia cũng ngã xuống đất ầm ầm.

Nó chết bởi ‘thời gian cạn kiệt’, tuổi thọ bị chém sạch thì tất nhiên sẽ chết rồi.

“Lợi hại lắm, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng nói với vẻ hâm mộ.

“Hì hì, tàm tạm thôi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì, sau đó vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, mọi người đến đây xem này. Con tà vọng này rất thú vị, hình như chuyến đánh tà vọng này của chúng ta hơi lạ thì phải.”

Chương 2543: Nồi Vương Tông

Vũ Nhu Tử rất thích tà vọng không giống bình thường, như vậy thì cày mới vui.

Nhưng một đường cày quái, tà vọng mỗi lần cày được đều khá đặc thù, thế thì đúng là lạ.

Tà vọng biến dị cũng không phải rau cải trắng, hơn nữa bọn họ chỉ cày vài con tà vọng ở một khu vực nhỏ trong thành phố Văn Châu, tại sao lại liên tục gặp được tà vọng biến dị chứ?

Bạch tiền bối lại không đi cùng mọi người.

Cho nên Vũ Nhu Tử cảm thấy chuyện này nhất định ẩn giấu bí mật gì đó!

Mọi chuyện ngày càng thú vị hơn.

Vũ Nhu Tử vui vẻ vẫy tay với Tống Thư Hàng. Quả nhiên các tiền bối trong nhóm nói không sai, Tống tiền bối có thể chất đặc thù, nếu như nói Tô Thị A Thập Lục có thể chất bị ép tường, vậy Tống tiền bối nhất định có được thể chất chủ động hút họa và gánh họa.

Tống *có phúc mọi người hưởng, có họa để ta gánh* Thư Hàng.

Chính bởi vì thể chất đặc thù này, cho nên nếu như xung quanh có tai họa gì sắp xảy ra, dưới ảnh hưởng của thể chất đặc thù đó, Tống tiền bối sẽ chủ động đến gánh tai họa.

Mà lúc Tống tiền bối gánh tai họa nhất định sẽ gặp được rất nhiều chuyện thú vị.

Đây là một đẳng thức.

“Tốt quá đi.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ hâm mộ, cô cũng rất muốn sở hữu thể chất như của Tống tiền bối. Nếu như cô có được thể chất cảm ứng tai họa, hấp dẫn tai họa giống Tống tiền bối thì cuộc đời nhất định tràn đầy niềm vui thú ở khắp muôn nơi.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Tại sao ta lại có cảm giác Vũ Nhu Tử đang dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn mình nhỉ?

Thông Nương chui ra khỏi túi Tống Thư Hàng, tò mò hỏi: “Con tà vọng này có gì đặc thù thế?”

“Lúc ta dùng Táng Quang m kiếm pháp nhằm vào con tà vọng này, trước sau tổng cộng chém hết chín đường ‘sinh cơ’ của nó. Cũng chính vì vậy, năng lượng mà Táng Quang m kiếm thuật tiêu hao mới vượt quá dự toán của ta và Xích Tiêu kiếm tiền bối.” Vũ Nhu Tử lắc Xích Tiêu kiếm tâm ma mềm oặt như mì sợi trong tay rồi đáp.

“Chém chín đường sinh cơ của nó? Nói cách khác… nó đã hồi sinh tám lần?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vậy thì lợi hại thật, hồi sinh trong nháy mắt bất kể mọi giá, ngay cả đồng vàng hồi sinh cũng không làm được…

Đáng tiếc con tà vọng này gặp phải Táng Quang m kiếm pháp ngang ngược không nói lý lẽ của Vũ Nhu Tử, hồi sinh tám lần trong nháy mắt, nhưng cũng ngủm củ tỏi trong nháy mắt.

Sự thật chứng minh, có đôi khi hồi sinh nhanh cũng không phải chuyện tốt. Hồi sinh càng nhanh thì chết cũng càng nhanh.

Phải ghi nhớ điểm này, lấy đó làm gương.

Vũ Nhu Tử lắc đầu, nói: “Ta cảm thấy nó không giống hồi sinh tám lần… Nó giống như có được chín đường sinh cơ với cá thể khác biệt, các đường sinh cơ tồn tại đồng thời. Cho nên ta mới chém được chín đường sinh cơ của nó trong nháy mắt.”

“Chín đường sinh cơ khác biệt, tồn tại đồng thời, rồi lại gắn bó với nhau ư? Mèo yêu chín mạng à?” Tống Thư Hàng vô ý thức lên tiếng.

Sợi tóc ngố Sở các chủ kéo nhúm tóc của Tống Thư Hàng thành dấu '×': “Không đúng, hẳn là hình thức tồn tại giống như rắn chín đầu vậy. Mỗi một đầu đều là một sinh cơ hoàn chỉnh, dù giết chết một đầu nào trong đó thì tám đầu khác vẫn tràn ngập sinh cơ như cũ.”

Bạch long tỷ tỷ: “Nói cách khác, kỳ thật con tà vọng ở chỗ này chỉ là một đầu trong ‘chín đầu sinh cơ’, tám đầu sinh cơ còn lại có thể đang ẩn nấp ở khu vực khác?”

“Đúng đúng, chính là như vậy.” Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Cô lần theo đường dây mối nhợ, một kiếm Táng Quang m hạ xuống, trực tiếp chém đứt toàn bộ một đầu sinh cơ tại nơi này và tám đầu sinh cơ ở khu vực khác.

“Đại đạo thời gian, không thể trêu vào, không thể trêu vào.” Tống Thư Hàng nói liên tục.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được ý nghĩa trong lời nói của bạch long tỷ tỷ.

Hắn cảm thấy sau này mình gặp lại Thiên Đế thì thái độ phải tốt hơn một chút, không thể vì Thiên Đế cứ luôn giả đáng yêu ‘đà đá đa’ mà xem nhẹ điểm đáng sợ của cô.

Lỡ như chọc giận Thiên Đế, đối phương tế ra sát chiêu ‘thời gian chi đạo’ thật sự, hắn có nhiều đường hồi sinh hơn nữa cũng vô dụng.

“Tà vọng được nuôi cũng có năng lực dung hợp, tà vọng có tổ chức có thể cộng hưởng ‘thực tại ảo’, lại thêm tà vọng có chín đầu sinh cơ phân tán khắp nơi… từ khi nào mà đi đâu cũng gặp được tà vọng biến dị thế này?” Bạch long tỷ tỷ cau mày.

Thời đại thiên địa hỗn loạn, tà vọng bộc phát thì cô cũng trải qua vài lần.

Mặc dù trước kia cũng có tà vọng biến dị được sinh ra, nhưng mật độ tuyệt đối không cao như thế này mới đúng.

“Cho nên, ta hoài nghi đằng sau có người đang cố gắng sắp đặt.” Vũ Nhu Tử giơ tay phát biểu suy nghĩ của mình: “Đã có dấu vết của nuôi tà vọng nhân tạo, vậy có phải có người cố ý tập trung tà vọng biến dị lại, sau đó âm thầm lợi dụng chúng nó để đạt thành âm mưu nào đó hay không?”

“Vũ Nhu Tử cô và ta có chung suy nghĩ đấy.” Tống Thư Hàng cười khà khà.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy chúng ta đánh một vài con tà vọng ở gần đây, để xem trong đó có tà vọng biến dị nữa hay không. Cũng đánh dấu vị trí của chúng nó lại để tiến hành thống kê. Chỉ cần nắm giữ số liệu thực thì chúng ta có thể suy ra rốt cuộc có phải có người âm thầm bày bố hay không.”

“Trước tiên cứ móc hạch tâm tà vọng ra rồi nói.” Tống Thư

Hàng gật đầu đáp.

Đồng thời, hắn đưa tay phải ra.

Đầu ngón tay của găng tay Nghịch Kình mở ra.

"Ô ô ô ~" Khí linh tiểu tiên tử ngồi quỳ trên mu bàn tay, bày ra động tác cúi chào.

Ngón tay Tống Thư Hàng đặt trên thân thể không lành lặn của tà vọng.

Kích hoạt bí pháp giám định.

"Ta cần tin tức liên quan tới lai lịch của con tà vọng này, nó bị người ta thả ra hay là tự nhiên sinh ra?" Tống Thư Hàng nói thầm trong lòng.

Theo độ thuần thục của bí pháp giám định ngày càng cao, Tống Thư Hàng nắm giữ bí pháp này tinh thâm hơn rất nhiều. Không còn là kiểu hoàn toàn không thể khống chế như trước đây, mà đã có thể tiến hành một vài thao tác nhỏ.

Thanh toán cái giá cho giám định, đầu ngón tay Tống Thư Hàng xuất hiện một vết thương thật sâu, một giọt máu tươi tràn ra.

Nhưng không đợi giọt máu tươi này nhỏ xuống, khí linh tiểu tiên tử đã lăn mình vọt đến đầu ngón tay Tống Thư Hàng, cắn lên đầu ngón tay hắn một cái. Thân thể cô treo trên ngón tay Tống Thư Hàng, nuốt giọt máu tươi này vào bụng.

Tự sản xuất tự tiêu thụ.

Tuyệt đối không lãng phí một giọt máu tươi nào.

Đồng thời, tin tức từ bí pháp giám định cũng hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

[Tà vọng biến dị chưa biết: tà vọng dị dạng có được chín đường sinh cơ, tám đường sinh cơ còn lại của nó phân tán ở các nơi trên trái đất, hiện thế, giờ đã bị chém giết toàn bộ. Đây là một con tà vọng tự nhiên sinh ra, sau khi ngoài ý muốn thôn phệ một đệ tử Ma tông đến đây tiêu diệt nó nên mới sinh ra dị biến.]

Tống Thư Hàng: "Ể? Sau khi cắn nuốt một đệ tử Ma tông đến chém giết nó thì sinh ra dị biến ư?"

Nhìn từ ngoài mặt của tin tức thì hình như đây là một chuyện ngoài ý muốn.

Tống Thư Hàng kể lại tin tức này cho mọi người nghe.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thương Hải Thư Sinh: "Trước khi phát hiện tà vọng nơi này, có ghi chép nào cho thấy đệ tử Ma tông đến đây diệt trừ tà vọng không?"

Thương Hải Thư Sinh lắc đầu: "Có thể trước khi bọn ta phát hiện ra tà vọng này thì đệ tử Ma tông kia đã hy sinh."

"Thư Hàng, có phải âm mưu của Vô Cực Ma Tông không?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Bia đá đạo hữu: "Đây chắc là sự cố bất ngờ đấy, dù là Vô Cực Ma Tông… Nếu như dùng đệ tử mà tông môn vất vả bồi dưỡng để chăn nuôi tà vọng thì cái giá phải trả này cũng quá lớn rồi."

Đệ tử không phải rau cải trắng, dù là Ma tông cũng không thể để mất đệ tử của mình như thế, trừ khi trong đầu cao tầng của Ma tông này bị người ta cắm gậy khuấy phân vào.

Lúc Tống Thư Hàng nghe đến đó, đột nhiên nhớ tới một việc: "Lại nói, trước đó không lâu có phải Vô Cực Ma Tông từng tổ chức một hoạt động tuyển nhận đệ tử tán tu rất lớn không nhỉ?"

"Đúng là có một buổi lễ long trọng như thế." Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Thư Hàng ngươi hoài nghi Vô Cực Ma Tông tuyển nhận một nhóm lớn tán tu, sau đó dùng những tán tu này để nuôi tà vọng à?"

"Tạm thời thì đây vẫn chỉ là suy đoán thôi." Tống Thư Hàng nói.

Hắn và Vô Cực Ma Tông có thù oán… Cho nên, bất kể là tội gì, hắn đều đổ lên đầu Vô Cực Ma Tông theo bản năng, đó là phương thức tư duy rất bình thường.

Hiện nay chỉ cần là tội có liên quan đến tà vọng thì hắn đều nghĩ đến Vô Cực Ma Tông trước tiên.

Chương 2544: Đã che

Vũ Nhu Tử suy nghĩ: “Nếu thật sự là Vô Cực Ma Tông đang gây sự, vậy thì rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì chứ? Lại còn đặc biệt gây sự ở thành phố Văn Châu nữa chứ?”

Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông đã từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng từ lâu, cho nên bên Công Tử Hải chắc chắn biết Tống Thư Hàng có quan hệ với thành phố Văn Châu.

Chuyện đã như vậy mà bọn chúng còn lựa chọn thành phố Văn Châu để gây sự ư?

Cứng đầu tới vậy cơ à?

Hoặc là bọn chúng gây sự trên toàn quốc, cho nên không tránh khỏi thành phố Văn Châu?

Tô Thị A Thập Lục trả lời: “Vô Cực Ma Tông có một đại kế đã chuẩn bị trăm năm, nhưng cụ thể là kế hoạch gì, bọn ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Đông Phương Lục Tiên Tử đang điều tra việc này, lát nữa hỏi Đông Phương Lục Tiên Tử xem có tin tức gì hay không.” Lúc Tống Thư Hàng nói được phân nửa thì bỗng nhớ tới một việc.

Hắn duỗi tay móc một chiếc điện thoại di động từ thế giới hạch tâm ra.

Đây là điện thoại của ‘An Tri Ma Quân’, một trong ‘bộ ba lễ vật cùng với Công Tử Hải’, trong đó có lưu số điện thoại cá nhân của Công Tử Hải.

“Cũng không biết Công Tử Hải có đổi số điện thoại chưa nhỉ?” Hắn thầm nghĩ.

Lần trước lúc Tống Thư Hàng dùng chiếc điện thoại này gọi tới, Công Tử Hải vẫn vô cùng ngoan cường. Dù biết An Tri Ma Quân đã rơi vào tay Tống Thư Hàng, ngay cả điện thoại cũng rơi vào tay Bá Tống, nhưng hắn vẫn kiên quyết không đổi số điện thoại của mình.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ vừa kéo số của Công Tử Hải ra, bấm gọi đi.

“Đừng để ta thất vọng nhé, Công Tử Hải.”

Nhưng tiếc là… trên đời này có rất ít đạo hữu cứng đầu như Tống Thư Hàng.

Số điện thoại trước của Công Tử Hải đã không gọi được nữa.

Lấy tính cách và trí tuệ của Công Tử Hải, sau khi xác định không còn cơ hội cứu An Tri Ma Quân, hắn đã quả đoán vứt đi số điện thoại trước kia. Có giữ lại số đó cũng không còn ý nghĩa gì nữa, ngược lại sẽ bị Bá Tống quấy rối hết lần này đến lần khác.

“Công Tử Hải không còn sự quyết liệt nữa rồi.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu tiếc nuối, dứt lời thì ném điện thoại vào thế giới hạch tâm lần nữa.

Lúc trước Công Tử Hải ở cảnh giới tứ phẩm đã dám trêu chọc con quái vật khổng lồ Thiên Hà Tô Thị, va chạm chính diện với Tô Thị A Thất ngũ phẩm mạnh nhất. Khi đó Công Tử Hải khí phách tận trời, giống như muốn giẫm cả thiên địa dưới chân. Vạn vật thế gian mà hắn nhìn thấy bất quá chỉ là quân cờ mà thôi.

Hiện tại, ngay cả cuộc gọi cũng không dám bắt máy, nhuệ khí đã vỡ!

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Trong lòng ngươi thật sự không hiểu tại sao Công Tử Hải người ta mất hết dũng khí nữa à?

“Chờ chút đã, suýt nữa là ta quên mất.” Lúc Tống Thư Hàng ném điện thoại về thế giới hạch tâm thì bỗng nảy ra một ý.

Cần gì phải nhất định gọi cho Công Tử Hải chứ!

An Tri Ma Quân trong bộ ba lễ vật còn đang bị giam trong thế giới hạch tâm của hắn mà!

Có thể An Tri Ma Quân không hiểu được đại kế của Vô Cực Ma Tông như Công Tử Hải, nhưng hắn nhất định cũng biết rất nhiều tin nội bộ.

Quan trọng hơn hết là trừ An Tri Ma Quân ra, trong tay Tống Thư Hàng còn một hóa thân tâm ma của Công Tử Hải.

Chính là hóa thân bị Tống Thư Hàng ép ra tâm ma kia.

Lần trước tâm ma trong hóa thân này bị Tống Thư Hàng dùng chức năng ‘mảnh vỡ Thiên Đình – Tâm Ma động’ rút ra hơn phân nửa, chế biến thành ‘sashimi tâm ma’, còn đổi được pháp khí ‘ m Ảnh Thánh Địa’ với m Ảnh Lãnh Chúa.

Tâm ma trong cơ thể hóa thân này có giá trị bồi dưỡng, cắt xong một đợt là nó lại thể mọc ra lại hệt như rau hẹ vậy. Cho nên Tống Thư Hàng không giết chết nó mà giữ lại cẩn thận bồi dưỡng, tranh thủ chờ tâm ma lớn hơn một chút lại tiếp tục thu hoạch.

Hiện tại, An Tri Ma Quân và Công Tử Hải hóa thân đúng lúc có thể phát huy được tác dụng.

Tống Thư Hàng duỗi tay điểm một cái, mở thế giới hạch tâm ra.

Tiểu trợ lý hạch tâm giỏi hiểu ý người đã đóng gói Công Tử Hải hóa thân và An Tri Ma Quân đem ra.

Thân thể của An Tri Ma Quân đã gầy đi rất nhiều, sau khi độ kiếp thất bại, nó đã bị thương không nhẹ, hơn nữa tiểu trợ lý hạch tâm còn ra sức khống chế thương thế của nó, không cho nó có cơ hội khôi phục.

Cho nên mấy ngày qua, dây thắt lưng của An Tri Ma Quân ngày càng lỏng lẻo, khiến người ta nhìn mà phải nhỏ lệ thương tiếc.

Công Tử Hải hóa thân bên cạnh nó vẫn trong trạng thái hôn mê như cũ. Hóa thân còn sa vào trong tâm ma, thần chí không rõ. Sau một thời gian không gặp, tâm ma của hóa thân này lại khôi phục không ít.

Hóa thân này đã bị Công Tử Hải vứt đi, còn dùng bí pháp chặt đứt liên hệ.

Không biết có thể làm nó tỉnh lại để moi ra được chút tình báo không nữa?

....

An Tri Ma Quân suy yếu mở mắt ra, phát hiện cuối cùng mình cũng rời khỏi cái Tỏa Tiên ngục khiến người ta tuyệt vọng kia - Tỏa Tiên ngục mà Tống Thư Hàng lấy được từ chỗ Phượng Nghi Cầm Chủ chính là lấy giam cầm Kiếp Tiên làm chuẩn, ngay cả Trường Sinh Giả cũng có thể nhốt được một thời gian.

Trong Tỏa Tiên ngục có vô vàn thủ đoạn giam cầm, trong số đó có không ít loại dùng để trấn áp thân thể và tinh thần.

An Tri Ma Quân bị giam cầm trong đó, thể xác và tinh thần phải gánh chịu áp lực khổng lồ mỗi ngày, đã gần như chịu không nổi.

“Tỉnh rồi à.” Lúc này lại có một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn.

An Tri Ma Quân xoay đầu lại thì lập tức nhìn thấy một thân ảnh đáng sợ đang đứng chắp tay, đưa lưng về phía hắn.

[Bá Tống tiền bối...] An Tri Ma Quân thấy Tống Thư Hàng thì lòng mề run lên. Sau đó nó suy nghĩ một lúc rồi nói thẳng: “Tiền bối có chuyện gì thì cứ hỏi đi.”

Thân là đệ tử ma môn, liêm sỉ của hắn cũng không nhiều cho lắm.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nên hèn thì cứ hèn.

Vũ Nhu Tử: “Ớ? Phối hợp đến thế cơ à?”

“Dù sao cũng là đệ tử ma tông mà, chuyện này cũng dễ hiểu thôi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nói.

“Chỉ xin sau này Bá Tống tiền bối đừng nhốt ta trong ngục giam đáng sợ kia nữa...” An Tri Ma Quân thều thào nói.

Tống Thư Hàng đeo mặt nạ, xoay người lại: “Nếu như câu trả lời của ngươi có thể khiến ta hài lòng thì ta có thể chuyển ngươi sang giam ở nơi khác.”

“Xin Bá Tống tiền bối cứ hỏi, chỉ cần ta biết thì quyết không giấu giếm.” An Tri Ma Quân cố ngồi dậy.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, đoạn hỏi: “Các ngươi có kế hoạch gì ở thành phố Văn Châu? Mục đích khi nuôi tà vọng là gì? Vô Cực Ma Tông tuyển nhận nhiều tán tu như thế là có âm mưu gì?”

Thân thể suy yếu của An Tri Ma Quân thoáng run lên: “Chẳng lẽ... thiên địa dị biến rồi ư?”

Sao lại nhanh như vậy được, rõ ràng trước đây không bao lâu nó vừa mới độ đại kiếp ngũ phẩm thôi mà?

Dựa theo tính toán của Vô Cực Ma Tông, đương kim Thiên Đạo tuyệt đối không thể sụp đổ nhanh như vậy được, ít nhất cũng phải kéo được mấy chục hay mấy trăm năm nữa chứ?

“Đúng là thiên địa đã đại biến, nhưng đây không phải tại ta... Ta chẳng làm gì hết.” Tống Thư Hàng đáp trong vô thức, nhưng trong giọng điệu lại đầy vẻ chột dạ.

An Tri Ma Quân: “...”

Đây là giấu đầu lòi đuôi à?

Nói cách khác, sở dĩ thiên địa đại biến sớm như thế là vì Bá Tống Huyền Thánh ư?

“Xem ra ngươi cũng biết không ít chuyện đấy, mau nói hết những gì ngươi biết ra đi.” Tống Thư Hàng ho khan một tiếng, sau đó lại chắp tay đứng, tạo cảm giác áp lực cho An Tri Ma Quân.

“Ta không biết Vô Cực Ma Tông có kế hoạch đặc biệt gì ở thành phố Văn Châu... Có thể đây là chuyện xảy ra sau khi ta độ kiếp thất bại. Bọn ta vẫn luôn âm thầm tiến hành thí nghiệm chăn nuôi tà vọng, chính là chờ đến lúc thiên địa dị biến thì có thể nắm giữ sức mạnh tà vọng trước nhất. Tuyển nhận tán tu cũng là một khâu trong việc thí nghiệm chăn nuôi tà vọng.” An Tri Ma Quân đáp.

Câu trả lời của hắn đã xác minh suy đoán của mấy người Tống Thư Hàng trước đó.

Tô thị A Thập Lục: “Các ngươi định sẽ làm gì sau khi nắm giữ tà vọng?”

“Lợi dụng sức mạnh tà vọng, mở ra ma quốc... dẫn phát Kiếp Tiên chi nan, tạo ra một đế chế ma tông... A...” An Tri Ma Quân còn chưa nói hết thì đầu đột nhiên phát nổ.

Đây là một thủ đoạn giam cần ẩn sâu trong đầu của An Tri Ma Quân, một khi nó tiết lộ bí mật nào đó thì sẽ dẫn phát loại thủ đoạn giam cầm này, làm đầu bị phát nổ.

Đến cả bản thân An Tri Ma Quân cũng không biết trong người mình có thủ đoạn giam cầm này!

____ Phần dưới đây là tác giả thêm vào, vì 2 nguồn raw em lấy 1 bên thì có đoạn này, bên lại không, nhưng nội dung đoạn nhảm nhảm này lại khớp với tên chương nên em ko xác định được, có gì mấy chị check raw gốc bên kia hộ em, nếu ko có thì cứ xóa nó đi là

được.

“Ể, hóa thân của Công Tử Hải? Ôi chao, ta nhớ tới một việc.” Lúc Vũ Nhu Tử nhìn thấy Công Tử Hải hóa thân thì chợt nghĩ tới một chuyến.

Tống Thư Hàng hỏi: “Vũ Nhu Tử, trong tay cô có tình báo tương quan à?”

“Không phải tình báo… lần trước sau khi tâm ma của Công Tử Hải hóa thân bị rút ra, trước khi bị chém đứt ấy, không phải ham muốn sống của tâm ma kia rất mạnh à.” Vũ Nhu Tử vừa nói vừa móc di động của mình ra.

Vì tránh cho mình bị thái mỏng, lần trước tâm ma của Công Tử Hải hóa thân đã biến thành trạng thái nhân ngư, gương mặt lại biến thành diện mạo của Bạch tiền bối phân thân có mặt lúc đó. Theo lý thuyết, biến thành Bạch tiền bối thì gần như không ai có thể hạ sát thủ với nó cả.

Đáng tiếc nó không thể đoán được tính cách Bạch tiền bối phân thân lúc đó, cuối cùng vẫn bị Bạch tiền bối phân thân thái mỏng.

Vũ Nhu Tử quẹt mở điện thoại, lôi một gói meme đã làm xong từ lâu ra.

Đây là gói meme mỹ nhân ngư Bạch tiền bối, bên trong còn bao gồm meme mỹ nhân ngư Vũ Nhu Tử, meme mỹ nhân ngư A Thập Lục, gói meme mỹ nhân như Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân, bạch long tỷ tỷ, @#%× Tiên Tử.

Đây là ảnh do Bạch tiền bối phân thân lúc ấy tự tay chụp rồi giao cho Vũ Nhu Tử, làm như vậy là vì muốn gài bẫy Bạch tiền bối phân thân kế tiếp.

Theo như lời Bạch tiền bối phân thân nói thì Bạch tiền bối phân thân tiếp theo sẽ chết chắc!

“Chờ chút đã, Vũ Nhu Tử cô muốn gửi gói meme này lên thật đấy à?” Tống Thư Hàng vội la lên.

Trong này có cả hình của hắn nữa đấy!

Vũ Nhu Tử trả lời: “Không sao đâu, Tống tiền bối. Bên trong còn có gói meme của ta và A Thập Lục và ngươi, ngươi không chỉ có một mình. Hơn nữa, trừ gói meme nhân ngư Bạch tiền bối ra thì gương mặt những người khác ta đều che lại hết rồi.”

“Che lại? Vậy thì còn tạm chấp nhận được.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thị A Thập Lục: “…”

“Vậy ta gửi lên nhé A Thập Lục, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Tô Thị A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng gật đầu thì cũng không từ chối nữa.

Vũ Nhu Tử duỗi tay chọt một cái.

Hệ thống nhóm Cửu Châu số 1 nhắc nhở: Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã upload một file [gói meme nhân ngư Bạch tiền bối].

Bắc Hà Tán Nhân: “Lại có gói meme mới? Lại là của Bạch tiền bối ư?”

Hiến Công Cư Sĩ: “Đừng đăng lên, cũng đừng tìm chết.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta phát hiện trong gói meme còn những người khác nữa… Ta nhìn thấy Thư Hàng rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “ y yo, còn che lại.”

Nhưng mà Cuồng Đao Tam Lãng cũng không gửi ảnh meme hoàn chỉnh ra bên ngoài.

Tống Thư Hàng tò mò trỗi dậy, vươn tay chọt mở không gian nhóm, click vào phần download.

Ngay lúc ngón tay của hắn đặt trên option ‘download’ rồi chạm nhẹ vào, đột nhiên có một bóng người vượt qua không gian mà đến, hạ xuống bên cạnh hắn.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn theo bản năng.

Hắn thấy một vị Bạch tiền bối đang đần mặt ra đứng sau lưng mình.

Ngay sau đó, trong cơ thể vị Bạch tiền bối này có kiếm khí bắn ra … cắt hắn thành hai nửa...

....

Chương 2545: Bản thảo tiểu sử Tống Thiên Đạo

Phần lớn đệ tử ma môn đều là hạng “kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, lúc nên hèn thì cứ hèn. Nên đương nhiên khi một vài đệ tử tiếp xúc với bí mật lớn của tông môn thì trong đầu luôn chứa một vài thuật pháp đảm bảo, đây cũng là một thao tác cơ bản.

Cũng chính vì vậy, An Tri Ma Quân vừa nói đến mấy chữ “dẫn phát Kiếp Tiên chi nan, tạo ra một đế chế ma tông” thì đầu lập tức nổ tung.

Máu tươi và óc bắn ra tung tóe, tràng diện máu me quá đỗi, trẻ em không nên nhìn, cần phải che lại.

Tống Thư Hàng giơ tay, cách không trảo một cái, niệm lực vô hình được thúc dục.

Máu và óc của An Tri Ma Quân bắn tung ra giữa hư không bị niệm lực của Tống Thư Hàng níu giữ, sau đó ngưng tụ lại về lại chỗ đầu của An Tri Ma Quân, bị cưỡng chế nhét lại chỗ cũ.

Thao tác niệm lực này ngầu khỏi chê.

Niệm lực vô hình vạn năng thật sự rất thích hợp với loại tuyển thủ tu chân không có thời gian học thuật pháp phức tạp như Tống Thư Hàng.

Đáng tiếc, thao tác ngầu cỡ nào cũng không thể ngăn chặn tiến độ tử vong của An Tri Ma Quân.

Không phải mỗi tu sĩ đều mang theo đầy trận pháp hồi sinh như Tống Thư Hàng. Hơn nữa, cho dù có trận pháp và pháp khí hồi sinh thì cũng có cái gọi là xác suất hồi sinh, chứ không thể đảm bảo sẽ sống lại 100%.

Thân thể của An Tri Ma Quân ngã xuống đất.

Tống Thư Hàng: “...”

Số lượng ba món quà: -1.

Đây chính là món quà mà hắn định tặng cho Tô thị A Thập Lục nhân dịp tết đến. Nay An Tri Ma Quân đã không còn, set quà 3 món không còn hoàn mỹ nữa rồi.

Khoản nợ này phải tính lên đầu nồi vương tông Vô Cực Ma Tông mới được.

“Tiếc là đèn thần của Bạch tiền bối chỉ có thể chứa một thần đèn. Bằng không có khi chúng ta có thể nhốt hồn phách của An Tri Ma Quân vào trong đèn thần, biến hắn thành thần đèn để sai sử ấy chứ.”

An Tri Ma Quân, Chính Năng, Công Tử Hải, nếu như có thể nhét hết cả ba tên này vào trong một cây đèn thần, biến thành thần đèn cho Tô thị A Thập Lục dùng thì cũng không tệ chút nào.

“Ngươi muốn nhốt hồn phách của tên này lại à?” đúng lúc này, bia đá đạo hữu bên hông Tống Thư Hàng chợt hỏi.

Tống Thư Hàng: “Bia đá đạo hữu, ngươi có cách gì à?”

“Đương nhiên rồi, chức năng lớn nhất của ta vốn dĩ chính là để trấn và phong ấn mọi thứ. Chỉ cần ngươi cung cấp đủ linh lực, ta còn có thể trấn áp cả hồn phách của Trường Sinh Giả ấy chứ! Với ta thì hồn phách của một đệ tử ma môn với cường độ gần ngũ phẩm chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay ấy mà.” Bia đá đạo hữu đắc ý nói.

“Không hổ là bia mộ của ta, bia đá đạo hữu đạo hữu, chúc năng của ngươi đúng là xịn thật đấy!” Tống Thư Hàng cười lớn, giơ tay tế bia đá đạo hữu ra: “Xin đạo hữu giúp ta!”

Xoẹt ~ thân hình của bia đá đạo hữu phình to ra.

Mấy chữ Tống Thư Hàng chi mộ trên đó bắt đầu chớp nháy.

“Sau này ta phải xin chủ nhân Bạch U U đổi ba chữ Tống Thư Hàng trên này thành ba mới được, tên Bạch tiền bối nổi tiếng hơn.” bia đá đạo hữu nói, một bia đè xuống thi thể của An Tri Ma Quân.

An Tri Ma Quân bị chiêu “nổ banh đầu” làm nổ đầu chết tươi, thậm chí cả hồn phách cũng bị thuật pháp này tổn thương.

Với phong cách làm việc của ma tông, nếu đã muốn giữ bí mật thì đương nhiên phải làm cho tới. Không chỉ riêng thân thể mà hồn phách cũng phải tiêu diệt. Tu chân giới có rất nhiều thủ đoạn tra khảo hồn phách mà!

Hồn phách của An Tri Ma Quân lúc này đã không còn nguyên vẹn, lại còn đang nhanh chóng tiêu tán. Trong tình huống thế này, cho dù là đại lão cấp bậc Huyền Thánh ra tay cũng không thể bảo vệ được hồn phách của nó.

Nhưng bia đá đạo hữu lại khác, tuy nó chỉ có cảnh giới cấp cửu phẩm, nhưng lại là pháp khí đặc thù gần với đạo khí nhất, do Bạch Thiên Đạo tạo ra trước khi thành đạo.

Một bia đè xuống, hồn phách không trọn vẹn của An Tri Ma Quân đã bị kéo lại, phong ấn trong đồ án hoa văn dưới đáy của bia đá đạo hữu.

Đợi đến khi Tống Thư Hàng tìm được pháp khí tà đạo tương tự như Vạn Ma Phiên hay Vạn Quỷ Phiên thì có thể cân nhắc chuyện chuyển hồn phách của An Tri Ma Quân vào đó.

Những biến hóa liên tục xảy ra trong thời gian ngắn khiến Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô nhìn hoa cả mắt.

Đặc biệt là pháp khí bia đá kia lại chính là bia mộ Tống tiền bối chuẩn bị cho bản thân?

[Không ngờ tồn tại cường đại như Bá Tống tiền bối, sau khi quyết định tranh đoạt Thiên Đạo, ấn chứng bất hủ xong thì cũng đã chuẩn bị cho chuyện thân tử đạo tiêu!]

[Con đường tranh đoạt bất hũ, mỗi bước đều phải trấn áp và hàng phục một đại địch tuyệt thế! Mỗi bước đều có thể thân tử đạo tiêu, nên Bá Tống mới chuẩn bị bia mộ cho mình trước như thế!]

[Nhưng dù có khả năng thân tử đạo tiêu thì Bá Tống tiền bối cũng sẽ không từ bỏ, đây chính là Bá Tống tiền bối!]

Vô số suy nghĩ lướt qua trong đầu của Thương Hải Thư Sinh.

Hắn thầm nhớ kỹ những ý niệm này, cũng quyết định sau này phải tuyên dương câu chuyện đầy cảm động là Bá Tống tiền bối đã tự chuẩn bị bia mộ cho mình trước kia tranh Thiên Đạo ra ngoài mới được.

Nếu như sau này Tống tiền bối thật sự chứng đạo bất hủ, hắn có thể viết sự tích này vào bản thảo tiểu sư Tống Thiên Đạo.

…

“Làm hay lắm bia đá đạo hữu!” Tống Thư Hàng giơ tay đón lấy bia đá, bàn tay trượt nhẹ một cái, âm thầm tặng bia đá đạo hữu mười hai phát Dưỡng Đao thuật.

Dù sao Dưỡng Đao thuật cũng dễ bị người ta ngộ nhận thành tà thuật... Nên lúc ở trước mặt Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô, Tống Thư Hàng mà cày tà thuật thì đều lặng lẽ mà làm, tránh cho xảy ra hiểu lầm không cần thiết.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng lại giơ tay ấn nhẹ lên hoa văn trên bia đá đạo hữu.

Hồn phách của An Tri Ma Quân được thả ra.

Chẳng qua lúc này hồn phách của An Tri Ma Quân có vẻ ngơ ngác, hai mắt lờ đờ.

Tống Thư Hàng thử hỏi: “Kiếp Tiên chi nan là ý gì? Còn nữa, đế quốc ma tông mà Vô Cực Ma Tông muốn xây dựng có quy mô thế nào? Xây dựng bằng hình thái gì?”

“Thiên địa đại biến, tà vọng sinh sôi... Công... Hải, ma quốc, Kiếp Tiên sẽ chịu muôn ngàn kiếp.” An Tri Ma Quân phun ra mấy chữ rời rạc.

Về phần vấn đề đế quốc ma tông, hồn phách của An Tri Ma Quân lay lắt cả buổi cũng không phun ra được chữ nào.

sợi tóc ngố Sở các chủ nói: “Hồn phách của kẻ này bị tổn thương quá nặng, Thư Hàng ngươi có thể thử cho nó uống nước của suối nguồn sự sống, để xem có thể chữa trị hồn phách của nó hay không.”

“Dùng nước của suối nguồn sự sống thượng du cho nó thì phí quá... để ta lấy nước ở hạ du thử xem.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Hạ du là nước tắm của Sở tóc ngố bản thể đấy à?” bạch long tỷ tỷ cười nói: “Thư Hàng, nước suối nguồn sự sống ở hạ du quý hơn đấy, ngươi phải nghĩ cho kỹ đi. Dù sao thì bây giờ Sở tóc ngố bản thể đã không chỉ là một cái đầu, đã sắp mọc ra tới eo rồi còn gì.”

sợi tóc ngố Sở các chủ: “...”

“Mới đó mà Sở tiền bối đã không còn là một cái đầu mỹ nhân nữa rồi.” Tống Thư Hàng giơ tay gãi đầu.

Bép! Sợi tóc ngố Sở các chủ quất vào tay Tống Thư Hàng: “Đừng có sờ ta.”

Sau đó, sợi tóc ngố Sở các chủ lại nói: “Nghe câu trả lời của tên tiểu tử ma môn kia thì Kiếp Tiên phải chịu muôn ngàn kiếp, chẳng lẽ Vô Cực Ma Tông muốn nhằm vào Kiếp Tiên mà ra tay à?”

“Nói không chừng dã tâm của bọn chúng còn lớn hơn thì sao? Nếu muốn thành lập một đế quốc ma tông thì chỉ một Kiếp Tiên e là không đủ. Cũng có thể Vô Cực Ma Tông muốn nhắm vào cả một nhóm Kiếp Tiên chăng?” nương theo suy đoán của Sở các chủ, Tống Thư Hàng bắt đầu đoán rộng hơn.

Xích Tiêu kiếm tâm ma trong tay Vũ Nhu Tử lắc lư, nói: “Còn một khả năng nữa, đó chính là bọn chúng muốn mượn cơ hội thiên địa đại biến để dẫn phát quy luật thế giới nào đó, tiếp theo lại thông qua quy luật đó + cơ hội thiên địa đại biến để tạo ra kiếp nạn cấp Kiếp Tiên.”

“Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Vừa rồi có người đột nhiên liên lạc với ta từ xa, bảo ta nhắc ngươi là sau này đừng có nhắc tới từ thiên địa đại biến nữa, nói năng phải văn minh.” Vũ Nhu Tử lắc Xích Tiêu kiếm tâm ma vài cái rồi nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “???”

Chương 2546: Thế giới này bị làm sao đấy?

“Từ này với nói năng văn minh liên quan gì với nhau chứ? Hơn nữa ta đường đường là một tâm ma, ăn nói văn minh làm gì?” Xích Tiêu kiếm tâm ma kháng nghị.

Ngươi nói chuyện văn minh với một tâm ma có khác gì trò hề không!

Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Ta chỉ phụ trách chuyển lời thôi mà. Muốn nói chuyện thế nào là do Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài tự mình quyết định, liên quan gì đến ta đâu.”

Bia đá đạo hữu suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng nhắc nhở: “Xích Tiêu kiếm, lẽ ra ngươi nên hỏi xem vừa rồi Vũ Nhu Tử nhận được tin nhắn của ai mới đúng chứ?”

Bia đá đạo hữu vì nhất thời nhanh mồm nên đã hứa với Tống Thư Hàng là sau này xuống núi sẽ đánh hết đại lão chư thiên vạn giới, bây giờ hãy còn hối hận đến xanh cả ruột. Nên bây giờ nó không dám nói nhiều nữa, trước khi nói đều phải uốn lưỡi và suy nghĩ đến mấy lần. Nhờ vậy nên nó là người lý trí nhất trong đống trang sức của Tống Thư Hàng. Gần đây luôn gánh trách nhiệm nhắc nhở mọi người đừng phạm sai lầm.

“Là Thiên Đế đúng không.” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Lần trước ta vừa nói từ đó với cô ta thì cô ta bỗng nổi đóa block ta. Lòng dạ phụ nữ đúng là như châm nằm đáy biển.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “…”

Hóa ra là lỗi của ngươi!

Lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng lại kết nối với mạng chat Tu Chân, gửi tin tức về chuyện kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông mà mình vừa lấy được từ chỗ An Tri Ma Quân lên nhóm Cửu Châu số 2, cho các tiền bối cùng nhau tham khảo.

Trong nhóm Cửu Châu số 2.

Hoàng Sơn Mama – Chủ nhóm: [Thư Hàng, tin tức này ở đâu ra thế?[

Server – Chủ nhóm: [Bẩm Hoàng Sơn tiền bối, tin này ta lấy từ chỗ đệ tử An Tri Ma Quân của Vô Cực Ma Tông đã bắt được trước đó, cái giá phải trả lớn lắm. An Tri Ma Quân mà ta định dùng làm quà tặng đã nổ banh đầu sau khi tiết lộ một phần tin tức này đấy.]

Thánh Đấu Sĩ Vĩnh Viễn Online: [Thế tức là rất có thể những đệ tử An Tri Ma Quân biết được phần tin tức này đều bị dính nguyền rủa hoặc thuật pháp giam cầm nào đó. Một khi tiết lộ bí mật thì sẽ nổ đầu bỏ mạng. @Đông Phương Lục Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử cô bên đó cũng chú ý nhé![

Nhớ là Đông Phương Lục Tiên Tử có cài ám cọc vào trong Vô Cực Ma Tông, đang chuẩn bị sai ám cọc truyền tin tức về.

Nếu như trong đầu ám cọc mà Đông Phương Lục Tiên Tử an bài cũng bị hạ thủ đoạn giam cầm thì phải chú ý mới được. Bằng không sểnh ra một cái thì tin tức chẳng truyền ra được, còn ám cọc thì mất mạng ấy chứ.

Xe Thần: [Biết rồi, cảm ơn tin tức của Thư Hàng tiểu hữu. Ta sẽ chú ý tới nguy hiểm ở mặt này... Bên ta đang lặng lẽ liên lạc với ám cọc đã cài vào Vô Cực Ma Tông, muốn chờ tin tức xác thực gửi về thì vẫn cần chút thời gian. Ta sẽ bảo bọn họ kiểm tra xem trong đầu của mình có bị cài thủ đoạn giam cầm hay không, cũng sẽ nghĩ cách tránh né chúng. Nếu ta nhận được tin tức gì thì sẽ lập tức gửi lên nhóm, xác minh tin tức với Thư Hàng tiểu hữu.]

Các cô đều thuộc ma tông, đương nhiên sẽ có thủ đoạn giải quyết giam cầm trong đầu. Người hiểu rõ tu sĩ ma môn nhất đương nhiên chính là những tu sĩ ma môn của tông môn khác rồi.

Làm Giấy Chứng Nhận: [Mà này, có phải chức năng của nhóm Cửu Châu số 2 ngày càng quá đáng hay không? Trước kia còn hiện đạo hiệu, tại sao baya giờ ngay cả đạo hiệu cũng mất thế? Ta vừa thấy Server – chủ nhóm còn ngơ ra một hồi mới đoán được đây là Thư Hàng đấy.]

Thánh Đấu Sĩ vĩnh Viễn Online: [Ta là Bắc Hà.]

CPU Tool Hack: [Bọn ta đều biết ngươi là Bắc Hà rồi, nhưng có mấy người ta không đoán được. Ví như... Sóng Hấp Dẫn là ai thế?[

Sóng Hấp Dẫn: [Ta là Lưu Huỳnh đây... chắc biệt danh của ta được đặt theo tên công pháp nhỉ?[

Người Đàn Ông Thích Thề: [Thư Hàng tiểu hữu ngươi đừng phá nữa, sửa đạo hiệu của mọi người lại đi.]

Server – Chủ nhóm: [Đợi một lúc để ta điều chỉnh lại đã. Chắc lần update này hệ thống bị BUG. Ta đã nhờ nữ sĩ Lưới Rồng kiểm tra lại nguyên nhân rồi, chắc là xong ngay thôi.]

Tri m – Virus Lây Bệnh: [Thư Hàng, nhóm chat Tu Chân của ngươi là năng lực thiên phú mà. Tại sao lại có BUG được chứ, chuyện quái gì đây! Có phải sau này còn có cả virus hay không?[

Server – Chủ nhóm: [...]

Thực tế thì thứ này đúng là có thể sẽ có virus, ví như công kích tin rác nhồi sọ của ba mắt tiền bối vậy, nó hoàn toàn có thể xếp vào hàng virus.

Bạn Tốt Da Đen – Lâu Chủ Đầu Chó: [Icon đầu chó đáng yêu bản teXích Tiêu kiếm.]

Ăn siêu ngon: [Bá Tống, gửi một phần tình báo liên quan tới tà vọng cho ta với. Sau đó chuyển thân thể tà vọng vào trong mảnh vỡ Thiên Đình nhà ăn số suối nguồn sự sống1 luôn, ta và Sở Sở định tiến hành nghiên cứu thực đơn tà vọng!]

Bạn Tốt Da Đen – Lâu chủ đầu chó: [Tức giận xoa đầu chó lầu trên bản teXích Tiêu kiếm gõ tay.]

Chấp niệm, xoa đầu chó là một loại chấp niệm.

Ăn Siêu Ngon: [???]

Server – Chủ nhóm: [Biệt Tuyết Tiên Cơ chờ một lúc nhé, ta sẽ lập tức gửi tư liệu và thi thể tà vọng vào cho cô với Sở Sở. Ngoài ra, Quách Đại tiền bối, ta đã gặp thành viên Minh Hành Tử của Trường Sinh Kiếm Tông các ngươi rồi. Vị đạo hữu đó thú vị lắm, lại có tuệ nhãn, còn khen em gái chưa chào đời của ta nữa.]

Biệt Tuyết Tiên Cơ tham gia thì việc nghiên cứu biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn có thể bắt đầu rồi.

Bạn Tốt Da Đen – Lâu Chủ Đầu Chó: [... Ta lại muốn biết khi nào thì Thư Hàng ngươi mới cho thêm chức năng tương tự như icon vào đấy?]

[Lần update sau ta sẽ tranh thủ thêm cả chức năng này vào.] Tống Thư Hàng đáp.

Cẩu Lương Dược Vương: [Mà này, ta thấy gần đây Thư Hàng ngươi bung lụa hơi quá rồi đấy, toàn đặt biệt danh vớ vẩn cho mọi người là sao?]

[Cái này không phải lỗi tại ta, ta đã hỏi nữ sĩ Lưới Rồng rồi. Cô ấy nói biệt danh đó là hệ thống tự động đặt mà...] Tống Thư Hàng nghiêm trang đáp. Thật ra nó tự động đặt theo ấn tượng và suy nghĩ trong lòng hắn dành cho các vị tiền bối và đạo hữu.

Nhưng đây cũng là tự động mà!

Hoàng Sơn Mama – Chủ nhóm: [Thư Hàng, chỗ ta đã gom được mốt đống tà vọng và hạch tâm tà vọng rồi. Lát nữa ngươi nghĩ cách gửi một thanh đao gỗ qua chỗ ta để lấy đám tà vọng với hạch tâm này đi. Sau đó lại giám định đống hạch tâm này, thử xem trong đó có bao nhiêu loại là do Vô Cực Ma Tông chăn nuôi ra, ta định đánh dấu nó lại.]

[Biết rồi Hoàng Sơn mama, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!] Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng trong vòng chưa tới một giây, Tống Thư Hàng đã phát hiện mình sơ ý gõ bốn chữ Hoàng Sơn mama ra.

“Thu hồi, có chức năng thu hồi chưa? Sóc nhỏ cấn tay, mau thu hồi câu vừa rồi của ta đi.” Tống Thư Hàng vội ra chỉ lệnh cho sóc nhỏ cấn tay.

[Ting ~ Server – Chủ nhóm thu hồi một tin nhắn: Biết rồi Hoàng Sơn mama, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.]

[Thu hồi thành công.]

Hoàng Sơn Mama – Chủ nhóm: [...]

Gần đây đúng là Thư Hàng tiểu hữu bung lụa hơi quá đà, hay là do ta dễ dãi quá nhỉ?

Hoàng Sơn Tôn Giả lấy điện thoại ra, kéo nhóm Cửu Châu số 1, chọn Bá Tống Huyền Thánh trong danh sách, bàn tay bấm thẳng vào mục cấm nói 30 ngày chẳng chút do dự.

[Hệ thống thông bảo: Người dùng Bá Tống Huyền Thánh đã bị quản lý viên cấm nói 30 ngày.]

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn mở danh sách nhóm của mình ra, hắn nhớ mình đã đổi biệt danh trong nhóm thành Bá Diệt Thánh Quân rồi mà, Bá Tống Huyền Thánh này là ai đây?

Bên kia.

Trên một thanh bảo đao.

Cuồng Đao Tam Lãng ngồi xếp bằng, nhìn bản thân bị cấm nói 30 ngày mà rơi vào trầm mặc.

Hắn lặng lẽ đổi biệt danh của mình thành Bá Tống Huyền Thánh, định tung một tin cực hot lên – vừa rồi hắn bay vòng quanh hải vực thì đột nhiên phát hiện đảo thần bí kia lại xuất hiện, còn đang tới gần Linh Điệp đảo.

Nhưng do trước đó hắn lỡ đắc tội Linh Điệp lúc Vũ Nhu Tử livestream, không muốn để Linh Điệp tiền bối biết hắn đang lảng vảng gần đó. Đúng vậy, trước đó hắn nói mình không ở hiện thế là đang nói dối.

Nên hắn đã chuyển biệt danh và avatar của mình thành Tống Thư Hàng…

Nhưng hắn còn chưa kịp làm gì thì bỗng đâu lại bị Hoàng Sơn tiền bối cấm nói.

Thế giới này bị làm sao đấy!

Chuyện khỉ gì thế này!!

Chương 2547: Tất cả chuyện này đều là ý trời

Biết trước thế này thì đổi thành bói bịp hay Vũ Nhu Tử cho rồi.

Gần đây bói bịp không hay online, chắc là đang bận sinh con rồi. Còn Vũ Nhu Tử lại là một thành viên thường đổi biệt danh trong nhóm giống Tống Thư Hàng. Đổi tên thành hai người bọn họ còn tốt hơn đổi thành cái tên chuyên hại bạn như Tống Thư Hàng nhiều.

“Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước nằm chết trên bãi cát.” Cuồng Đao Tam Lãng thở dài.

Hắn là Tam Lãng, còn Tống Thư Hàng thì chuẩn bài là con sóng sau đẩy hắn chết tươi.

Sau một hồi suy tư.

“Cho nên... ta phải đổi sang login tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối ư?” Ngón tay của Cuồng Đao Tam Lãng lướt nhẹ trên màn hình điện thoại.

Hắn có biết tài khoản của Vân Tước Tử, bởi vì trước đây không lâu hắn đã treo máy cày lv game cho cô.

“Không đúng, dùng tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối chẳng có nghĩa gì cả.”

Nếu như hắn logic tài khoản của Vân Tước Tử để nhắc nhở mọi người, với trí thông minh của Linh Điệp tiền bối thì sẽ đoán ra ngay là Cuồng Đao Tam Lãng hắn đang lượn lờ gần Linh Điệp đảo.

Tới chừng đó thì hắn sẽ chết chắc.

Bộ phim “Cuộc đời phóng túng bất kham của ta” vừa mới đóng máy không bao lâu, hắn không muốn lập tức bị Linh Điệp tiền bối bắt về quay thêm bộ nữa đâu. Cho dù Cuồng Đao Tam Lãng hắn có giấc mơ làm minh tinh thật, nhưng không muốn vật vã, một năm quay ba bốn bộ phim lớn như thế.

Nên chỉ có thể dằn lòng chuyển quyền công bố tin hot lại cho người khác.

Cuồng Đao Tam Lãng suy nghĩ một lúc rồi nhắn tin riêng cho Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân thân là một trong những nhân vật đáng tin hiếm có khó tìm của nhóm Cửu Châu số 1, chỉ cần Đồng Quái không xuất hiện thì hắn sẽ cực kỳ đáng tin.

Hơn nữa Cuồng Đao Tam Lãng để ý là Bắc Hà Tán Nhân thường âm thầm bảo vệ hắn, tránh cho hắn bung lụa quá đáng.

Nên Cuồng Đao Tam Lãng sửa biệt danh và avatar của mình trong nhóm lại, tiếp theo mới kéo danh sách bạn tốt trong nhóm Cửu Châu số 1 ra, tiện tay kéo đến tên của Bắc Hà Tán Nhân rồi bấm vào.

"Lão Bắc Hà, có đó không?" Cuồng Đao Tam Lãng gửi tin nhắn sang.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời cực nhanh: "Đây, có chuyện gì à Tam Lãng?"

Không hổ là người đàn ông vĩnh viễn online của nhóm Cửu Châu số 1.

"Ta có một tin cực hot định nói cho mọi người nghe, nhưng sơ ý bị Hoàng Sơn tiền bối cấm nói rồi. Nên ta đành phải nói tin này cho ngươi biết, lát nữa ngươi báo lại cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 nhé." Cuồng Đao Tam Lãng đáp.

Bắc Hà Tán Nhân lấy làm khó hiểu: "Ơ? Người bị Hoàng Sơn tiền bối cấm nói khi nãy chẳng phải Thư Hàng à?"

Cuồng Đao Tam Lãng: "Icon đau buồn đốt thuốc lá, Bá Tống Huyền Thánh bị cấm nói chính là ta, ban nãy ta định đùa với mọi người một chút. Còn chưa kịp làm gì thì đã bị Hoàng Sơn tiền bối cấm nói rồi."

Bắc Hà Tán Nhân: "Icon trợn mắt há mồm."

Bắc Hà Tán Nhân: "..."

Tam Lãng đúng là lắm trò, lại còn đen đủi nữa.

"Tóm lại ta nói tin này cho ngươi biết trước, lát nữa ngươi cứ thuật lại cho mọi người là được, nhưng nhớ đừng tiết lộ tin tức này là do ta nói." Cuồng Đao Tam Lãng dặn dò Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân đáp: “Được rồi, ta hứa với ngươi. Nói đi, có chuyện gì thế?”

“Nói đơn giản chính là đảo thần bí khiến hai người chúng ta và Cổ Hồ Quan Chân Quân mất trí nhớ lần trước lại xuất hiện rồi! Bây giờ nó đang bay tới gần Linh Điệp đảo. Đây là chuyện lớn đấy, lần này chúng ta nhất định phải thử lại, nghĩ cách leo lên đó lần nữa. Ngã ở đâu thì phải đứng lên ở nơi đó, có kinh nghiệm lần trước, lần này chúng ta nhất định có thể nắm chặt cơ hội!” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân đọc tin nhắn của Cuồng Đao Tam Lãng xong thì đột nhiên phát hiện được điểm mù nên hỏi: “Ơ? Tam Lãng ngươi đang ở gần Linh Điệp đảo à?”

“Đúng thế, nhưng ngươi đừng nói chuyện này với các đạo hữu trong nhóm. Ngươi phụ trách báo tin này cho các đạo hữu biết, để xem có ai chịu lập nhóm với chúng ta hay không.” Cuồng Đao Tam Lãng dặn dò nhiều lần, sợ Bắc Hà Tán Nhân nhỡ miệng nói ra thì sẽ bị Linh Điệp đảo đoán được.

Bắc Hà Tán Nhân đáp: “Icon gật đầu, không thành vấn đề, chuyện nhỏ ấy mà. Ta sẽ nói chuyện về đảo thần bí với các đạo hữu trong nhóm, cũng bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đúng rồi, Bắc Hà này, lần này chúng ta gọi luôn cả Cổ Hồ Quan Chân Quân lập nhóm đi. Hề hề hề... Nói không chừng tên Đồng Quái kia cũng đang ở trên đảo thần bí. Chờ chúng ta lên đó thì phải tìm xem bói bịp đang ở chỗ nào. Nếu tìm được thì có khi lại có cơ hội thấy bói bịp và vị thần thú tiền bối kia sinh em bé ấy chứ. Mà không biết là Đồng Quái hay vị thần thú tiền bối kia sinh em bé nhỉ? Nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói xong còn gửi kèm một dãy icon cười ra nước mắt.

Tưởng tượng cảnh bói bịp ưỡn cái bụng bực, tay bế mấy đứa trẻ là thấy buồn cười rồi.

Bắc Hà Tán Nhân: “...”

Một lúc sau.

“Được rồi, không thành vấn đề. Còn chuyện gì cần ta báo lại cho các đạo hữu trong nhóm không?” Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng đáp: “Hết rồi, nhưng đừng có nhắc tới ta nhé! Tuyệt đối không thể để Linh Điệp tiền bối hay tin ta đang ở gần Linh Điệp đảo đấy.”

“Không thành vấn đề, cứ tin ở ta đi.” Bắc Hà Tán Nhân cam đoan.

Một lát sau.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân: “Các vị đạo hữu, tạm thời chen ngang gửi một tin vắn: Năm nay đảo thần bí lại xuất hiện, theo như tin tức của phóng viên Tam Lãng của chúng ta tường thuật trực tiếp về từ tuyến đầu thì hiện tại đảo thần bí đang tới gần Linh Điệp đảo của Linh Điệp tiền bối.”

“Mọi người ai có hứng thú thì có thể lên đảo tìm hiểu rõ căn nguyên, đề cử các đạo hữu báo danh và tham gia hoạt động ở Linh Điệp đảo. Nếu như không chuẩn bị đầy đủ thì xin chú ý tránh đảo thần bí thật xa, miễn cho mắc chứng mất trí nhớ không thể nào chữa khỏi.”

“@Linh Điệp Thánh Quân, Linh Điệp tiền bối, phóng viên Cuồng Đao Tam Lãng của chúng ta hiện đang ở hiện trường đưa tin, cũng tức là lảng vảng gần Linh Điệp đảo.”

“Cuối cùng... chúc các đạo hữu sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý, sớm sinh quý tử.”

“Ơ? Đảo thần bí lại xuất hiện ư?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “???”

Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): “Ơ? Sao ID chat trước và sau của Bắc Hà tiền bối lại khác nhau thế?”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “...”

Đậu Đậu ngồi bên cạnh hắn im lặng móc thuốc trợ tim cấp tốc ra nhét vào miệng nhai nuốt, để cho Hoàng Sơn Tôn Gỉa nghe tiếng nhai thuốc trợ tim để giảm bớt áp lực cho tim.

Bên kia.

Cuồng Đao Tam Lãng ngồi trên bảo đao, mở nhóm Cửu Châu số 1 ra định xem Bắc Hà Tán Nhân định giải thích chuyện về đảo thần bí với các đạo hữu trong nhóm kiểu gì. Vừa mở ra thì hắn đã ngu người.

Cuồng Đao Tam Lãng với vẻ mặt người da đen kèm ba dấu chấm hỏi: “???”

Hắn vội mở tài khoản Bắc Hà Tán Nhân vừa chat với mình ra, gửi một dãy ??? qua.

Bắc Hà Tán Nhân ngươi lại chọn ngay lúc quan trọng mà đâm ta một nhát ư?

“Tam Lãng đạo hữu.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “Ngươi cho rằng ta là Bắc Hà chứ gì? Nhưng thật ra ta là Đồng Quái đó ~”

Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!”

“Ta cũng nghĩ giống ngươi, đang định logic bắt cước thành tài khoản của Bắc Hà, sau đó gửi một tin vào trong nhóm, thuận tiện trêu Bắc Hà một chút. Không ngờ ta vừa mới đổi tên và avatar xong thì Tam Lãng ngươi đã tự pm ta.” Tài khoản Bắc Hà Tán Nhân thay đổi, biến thành tài khoản của Thiết Quái Toán Tiên.

Hắn không chỉ bắt chước tài khoản của Bắc Hà mà còn dùng tài khoản của đệ tử mình là Thiết Quái.

“Chỉ trách ngươi chưa từng chat với đệ tử của ta mà thôi!” Đồng Quái Tiên Sư lại nói: “bằng không, chỉ cần nhìn nhật ký chat là ngươi có thể đoán ra thân phận của ta rồi. Tất cả những chuyện này đều là ý trời.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “...”

A!

Thế giới này bị làm sao thế!!!

Chuyện khỉ gì thế này!

Chương 2548: Ngay cả đội hình này ta còn không sợ thì sợ cái gì?

Tuyệt vọng với cái thế giới chỉ toàn tổn thương nhau này rồi!

Trong cái nhóm nhóm Cửu Châu số 1 đáng buồn này, giữa người với người căn bản chẳng thể tin tưởng nhau, không thể ở lại cái nhóm thần kinh này nữa rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng rưng rưng mở danh sách nhóm ra, tìm đến cái tên Bắc Hà Tán Nhân khác, kéo khung chat riêng ra, cũng mở cả nhật ký chat của hai bên để xác định xem đây có phải Bắc Hà Tán Nhân thật hay không.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Sau nhiều lần xác định đây đúng là Bắc Hà Tán Nhân thật sự thì Cuồng Đao Tam Lãng mới gửi tin nhắn: “Lão Bắc Hà, tên bói bịp kia giả thành ngươi, định chơi khăm ngươi đấy!”

“Ta thấy rồi.” Bắc Hà Tán Nhân đáp.

“Xử hắn đi, tên bói bịp này đúng là quá đáng, chúng ta tuyệt đối không thể tha cho hắn được!” Cuồng Đao Tam Lãng bắt đầu thêm dầu vào lửa.

Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy đau đầu, gửi tin trả lời: “Lần tới ngươi cẩn thận một chút, đừng để bị người ta lừa dễ như thế.”

Cuồng Đao Tam Lãng khóc một dòng sông.

nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân trồi lên: “Bói bịp, khi nãy ngươi giả thành tài khoản của ta làm gì thế? Nếu ngươi không cho ta một câu trả lời hợp lý thì đừng trách ta dùng thủ đoạn bỉ ổi đấy nhé!”

“Vô dụng thôi, Bắc Hà đạo hữu... bói bịp đã logout rồi.” Dược Sư đáp: “Vừa rồi ta thấy tài khoản của Thiết Quái Toán Tiên offline rồi lại online. Chắc bây giờ tài khoản Thiết Quái Toán Tiên đang do chính bản tôn online rồi.”

Cảm giác ấm ức muốn xử đẹp đối phương mà đối phương lại offline thế này đúng là khó chịu.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Hoàng Sơn tiền bối, ta đề nghị đá tài khoản Thiết Quái Toán Tiên này ra khỏi nhóm, không thì tên Đồng Quái kia cứ dùng tài khoản Thiết Quái để kiếm chuyện suốt, chúng ta phải ngăn cản hành vi sai trái này... Nếu như Hoàng Sơn tiền bối ngươi không làm được thì cứ để ta ra tay giúp, dùng tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối giải quyết chướng khí mù mịt trong nhóm của chúng ta, trả lại cho các thành viên một không gian tươi sáng!”

Thiết Quái Toán Tiên: “*Run rẩy* tiền bối ơi, ta vô tội mà.”

“Ngươi là tòng phàm! Pháp luật Hoa Họa bây giờ còn quy định cho người khác mượn xe mà xảy ra sự cố thì chủ xe cũng phải chịu trách nhiệm. Ngươi cũng vậy thôi, ngươi cho sư phụ mình mượn tài khoản, hắn phạm pháp thì chủ nhân tài khoản là ngươi đương nhiên cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Lão Bắc Hà, thủ phạm đã chạy, nhưng tòng phạm lại không chạy được. Ngươi có thủ đoạn bỉ ổi gì thì cứ thỏa sức mà dùng với tòng phạm đi. Nợ cha con trả, nợ thầy thì trò gánh, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa!” Cuồng Đao Tam Lãng dùng tài khoản của Vân Tước Tử để tuyên bố hùng hồn.

Thiết Quái Toán Tiên: “Icon khóc ròng.”

Tài khoản của hắn cứ bị sư phụ lấy ra phá, hắn biết ngay là sớm muộn gì cũng sẽ chọc cho nhiều người nổi điên... sau đó hắn sẽ chết chắc.

Lúc này, Bá Diệt Thánh Quân đột nhiên xuất hiện chủ trì công đạo: “Nhưng Tam Lãng tiền bối à, bây giờ ngươi cũng đang mượn tài khoản của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đấy thôi.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “???”

Bá Diệt Thánh Quân?

Tống Thư Hàng?

Tại sao hắn vẫn nói chuyện được nhỉ?

Thế Bá Tống Huyền Thánh bị ta cấm nói lúc trước là tên dở hơi nào đây?

Hoàng Sơn tiền bối kéo danh sách kiểm tra cả buổi trời, cuối cùng thấy được dấu hiệu bị cấm nói ở tài khoản của Cuồng Đao Tam Lãng.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...”

Hóa ra là tên ngốc Tam Lãng này.

Chẳng trách tên này tự nhiên lại online bằng tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối.

Hóa ra là hắn ta giả mạo Tống Thư Hàng, kết quả bị mình cấm nói nhầm, không chat được.

Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài, giơ tay chuẩn bị mở cấm nói cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Nhưng bỗng nhiên, ngón tay của Hoàng Sơn Tôn Giả khựng lại.

Đợi đã...

Giả làm Tống Thư Hàng?

Phá phách?

Tam Lãng ngươi giỏi lắm.

Chính ngươi đang chuẩn bị giả mạo Tống Thư Hàng để kiếm chuyện mà còn ở đây lớn lối trách cứ Thiết Quái à?

“Đá đi.” Đậu Đậu ngồi bên cạnh nói: “Đá luôn cả Tống Thư Hàng với Đồng Quái luôn, ba tên này đã hết thuốc chữa từ lâu rồi.”

Lúc Tống Thư Hàng mới vào nhóm hãy còn là một cậu trai thuần khiết và tốt bụng cỡ nào, nhưng sau khi mắc chứng Tam Lãng thì lại tung vó chạy như điên trên con đường tự tìm chết, bây giờ hắn đã hết đường cứu chữa rồi.

Hoàng Sơn Tôn Giả ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một hơi.

Lâu ơi là lâu sau.

“Không sao, ta có thể thích ứng được.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói đầy kiên định.

Đậu Đậu ngu người: “???”

“Nhờ ơn bọn họ, gần đây ta cảm giác đạo tâm của mình ngày càng kiên định, dù gặp phải bất kỳ tuyệt cảnh nào cũng có thể bình tĩnh đối mặt.” Hoàng Sơn Tôn Giả khoan thai nói.

Cho dù gặp phải khốn cảnh đáng sợ hơn nữa...

Nhưng chỉ cần nghĩ tới đội hình do một đám thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 tạo thành thì trong lòng Hoàng Sơn Tôn Giả sẽ không sợ gì cả.

Trong đầu Hoàng Sơn Tôn Giả mường tượng thế này đây:

Vị trí thống soái dẫn đầu:

Vân Tước Tử

Cc, Đồng Quái Tiên Sư, Tống Thư Hàng tiểu hữu

Đậu Đậu ngốc, Hoàng Sơn bất lực là mình đây, Vũ Nhu Tử

Đông Phương Tĩnh Tuyết, Tạo Hóa Pháp Vương, Đông Phương Lục Tiên Tử...

Bạch tiền bối

Áp trận phía sau.

Mỗi ngày hắn phải đối mặt với đội hình đáng sợ như vậy, uống thuốc trợ tim cấp tốc đến mức nôn ngược ra ngoài, cũng đã luyện ra được ý chí kiên cường, gần như vô địch.

Trên đời này không còn khó khăn gì có thể đả kích và đáng ngã hắn nữa.

Hoàng Sơn tiền bối bưng tách tiên trà bên cạnh lên, im lặng nhấp một ngụm.

Đậu Đậu: “...”

Cuối cùng Hoàng Sơn ngu ngốc cũng điên thật rồi.

Ánh mắt của nó lại chuyển về phía khung chat trên màn hình.

nhóm Cửu Châu số 1.

Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): “Đúng rồi, lúc trước Đồng Quái @ a cha làm gì nhỉ?”

Linh Điệp Thánh Quân: “Ta đây.”

“Ơ, a cha đã tỉnh lại chưa?” Vũ Nhu Tử chột dạ hỏi.

“Linh Điệp tiền bối, đảo thần bí lại xuất hiện rồi. Hiện nay nó đang tới gần Linh Điệp đảo. Trong nhóm chúng ta chắc là sẽ có một vài thành viên muốn lên đảo một lần cho biết. Chi bằng tới chừng đó chúng ta hẹn nhau tập hợp trên Linh Điệp đảo nhé?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“!!!”Linh Điệp Thánh Quân gửi tin nhắn lên: “Đảo thần bí?”

Bắc Hà Tán Nhân đáp: “Vừa rồi Linh Điệp tiền bối ngài không online à? Ngươi có thể xem lại nhật ký chat của nhóm trước.”

Một lát sau.

Linh Điệp Thánh Quân: “...”

Bắc Hà Tán Nhân rất chi là tâm lý mà hỏi: “Linh Điệp tiền bối, chẳng lẽ gần đây Linh Điệp đảo không tiện đón tiếp bọn ta à?”

“Không, không có. Không phải chuyện này, Linh Điệp đảo không có chuyện gì cả, Bắc Hà tiểu hữu không cần lo lắng.” Linh Điệp Thánh Quân trả lời.

Lúc này.

Trên bảo đảo, Cuồng Đao Tam Lãng đang thấp thỏm cầm điện thoại đột nhiên nhíu mày: “Lạ thật, sao cứ có cảm giác Linh Điệp tiền bối nhắn tin nghe nữ tính thế nhỉ?”

Chẳng lẽ do ta cứ mãi đoán Linh Điệp tiền bối là tiên tử nên, lâu dần thấy hắn chat cũng cảm thấy nữ tính ư?

Đây chính là FA lâu nên nhìn chữ cũng thấy đẹp gái trong truyền thuyết sao?

Lúc này, Linh Điệp Thánh Quân lại nói: “Nói cách khác, Bá Diệt tiểu hữu cũng biết chuyện này rồi à?”

Bá Diệt Thánh Quân “Vâng, thưa Linh Điệp tiền bối.”

Linh Điệp Thánh Quân: “Bá Diệt tiểu hữu, ta có thể cho ngươi một phát xóa ký ức không?”

Tống Thư Hàng: “???”

...

Trên Linh Điệp đảo.

Thiên Đế xoa huyệt Thái Dương, đầu ẩn ẩn đau.

Chương 2549: Vậy thì hèn một nửa?

“Cho dù Cầu Thiên Đạo chấp chưởng Thiên Đạo đã sụp đổ... nhưng thế giới này vẫn tràn đầy ác ý với ta.” Thiên Đế tự giễu.

Khó khăn lắm cô mới lừa Tống Thư Hàng cách xa Linh Điệp đảo, trăm phương ngàn kế giấu tin đảo thần bí sắp tới đây với hắn, cũng tiễn cả hắn lẫn Vũ Nhu Tử cùng nhau đi.

Để đề phòng bất trắc, cô còn chặn Tống Thư Hàng hết 15 ngày.

Kết quả, cái thế giới ác ý này lại đánh đường vòng, thông qua từng tầng truyền lời của người khác để tiết lộ tin tức đảo thần bí sắp xuất hiện tại Linh Điệp cho Tống Thư Hàng biết.

Thiên Đế xoa trán.

Với khả năng gây sự của Tống Thư Hàng, nếu như lần này hắn mà cắm một chân vào sự kiện đảo thần bí này có trời mới biết kế hoạch của cô sẽ nát tới cỡ nào.

Nhưng vẫn còn một ngày mới tới thời gian tốt nhất để lên đảo mà cô đã tính toán.

Bấy nhiêu cũng đủ cho Tống Thư Hàng bay qua bay lại giữa thành phố Văn Châu và Linh Điệp đảo tận mấy lần.

Lúc này Thiên Đế vẫn chưa biết Tống Thư Hàng đã nắm giữ Thiên Bằng độn pháp xịn, phương diện độn thuật đã được bổ sung mạnh. Đừng nói là qua lại vài lần, Tống Thư Hàng mà dốc hết sức thúc dục độn thuật thì có thể thoải mái tới lui giữa thành phố Văn Châu và Linh Điệp đảo hệt như lên lầu xuống lầu ấy chứ.

“Nếu như Tống Thư Hàng đã biết tin về đảo thần bí thì cũng chỉ có thể nghĩ cách bẻ lái sự chú của hắn thôi.” Thiên Đế gõ nhẹ lên mặt bàn.

Một lát sau.

Ý thức của Thiên Đế lẻn vào danh sách bạn tốt của mạng chat Tu Chân, kéo Tống Thư Hàng ra.

…

[Ting ~ Bạn xấu Thiên Đế gửi 1 điểm năng lượng cho ngươi từ xa, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, đây là điểm năng lượng của hôm nay nà ~]

Cách xa vài ngày, Tống Thư Hàng lại nhận được 1 điểm năng lượng quen thuộc của Thiên Đế.

Đồng thời, Thiên Đế còn mở chặn tin nhắn của hắn.

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ tới một chuyện, rất có thể người online tài khoản của Linh Điệp tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 khi nãy chính là Thiên Đế!

[Mấy ngày không gặp rồi, Tống tiền bối.] Thiên Đế đánh tiếng trước tiên.

Tống Thư Hàng nhếch môi cười, hắn cảm giác mình đã tóm được đuôi của Thiên Đế rồi: [Đảo thần bí chứu gì? Cô đã biết trước là nó sẽ đi qua Linh Điệp đảo đúng không? Hơn nữa, nếu như ta đoán không lầm thì có phải cô định sẽ lên đảo vào thời gian cố định nào đó. Nên cô mới phải ở Linh Điệp đảo chờ thời cơ, chứ không phải trực tiếp lên đó sau khi bọn ta rời khỏi.]

[Đúng rồi, Tống tiền bối. Ngươi đoán không sai... Xem ra đại não chập mạch của ngươi cuối cùng cũng trở lại bình thường rồi. Chúc mừng nha.] Thiên Đế khoan thai trả lời.

Đồng thời cô lại cảm thấy thế giới này đầy ác ý.

Hôm nay đầu của Tống Thư Hàng chẳng những không chập mạch mà còn vận hành cực nhanh, suy một ra tới ba nhân ba, chỉ dựa vào một manh mối nhỏ đã bóc mẽ được cô.

[Nên cô liên lạc với ta là vì muốn ngăn không cho ta lên đảo chứ gì?] Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiên Đế... sẽ không dùng thủ đoạn xóa ký ức với hắn thật đấy chứ.

[Ai lại làm thế, dù ai muốn lên đảo thì ta cũng chẳng ngăn cản đâu. Dù Tống tiền bối ngươi có lên hay không thì đảo thần bí vẫn ở đó mà ~] trong giọng điệu trả lời của Thiên Đế chẳng có chút nao núng nào.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi đáp: [Vậy thì ta nhất định sẽ lên đảo thần bí!]

[Vậy ta xin ở Linh Điệp đảo chờ Tống tiền bối tới nhé.] Thiên Đế cười giòn giã, đồng thời lại có một quyển sách được viết bằng Đế văn xuất hiện trong tay cô, còn tiện tay lật nhẹ vài cái.

Một lúc sau, cô lật đến trang viết về tà vọng.

Cách tốt nhất để chuyển tầm chú ý của Tống Thư Hàng chính là họa thủy đông dẫn*. Ngón tay mảnh khảnh của Thiên Đế lướt qua trang sách Đế văn, khóe miệng nhếch lên.

Người chết còn hơn ta chết!

...

Bên kia.

Tống Thư Hàng: “...”

Thiên Đế càng bình tĩnh như vậy thì hắn lại càng cảm thấy có mùi âm mưu.

Bạch long tỷ tỷ nói rất đúng, thời gian chi đạo là thứ lưu manh nhất chư thiên vạn giới. Đắc tội với người nắm giữ thời gian chi đạo, sơ sẩy một cái là chết kiểu gì cũng không biết.

Từ đoạn nói chuyện khi nãy mà xem, dường như Thiên Đế rất cố chấp với đảo thần bí.

Cho nên... Ta có cần phải thuận thế mà hèn một lần không nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đại trượng phu co được duỗi được, không thể đụng chuyện gì cũng nóng máu xông thẳng vào mới được.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh lại nhịn không được mà hỏi: “Tống tiền bối đang nghĩ gì thế?”

Khi nãy Tống Thư Hàng đã đứng ngẩn người cả buổi trời.

“Không có gì, vừa rồi đang tiến hành cuộc chiến ngôn từ với một vị đại lão ấy mà.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch long tỷ tỷ: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta đang nghĩ xem có nên hèn một lần hay không.” Tống Thư Hàng nói rất nghiêm túc.

Sợi tóc ngố Sở các chủ giật mình, sợi tóc ngố của cô vói xuống, dán lên trán của Tống Thư Hàng để đo nhiệt độ của hắn.

Một lát sau, sợi tóc ngố Sở các chủ nghi hoặc nói: “Ơ? Không sốt mà! Đối phương là ai mà lại khiến ngươi nghĩ đến chuyện hèn một lần trước khi gặp mặt thế? Chẳng lẽ là Bạch chúa tể của Cửu U à?”

“Là Thiên Đế.” Tống Thư Hàng đáp, đồng thời hắn cũng hạ quyết tâm: “Ta quyết định rồi, ta phải hèn một nửa mới được! Không thể hèn hẳn, nhưng cũng không thể hăng tiết lên được. Nên cứ hèn một nửa vậy.”

Vũ Nhu Tử chớp mắt nói: “Hèn một nửa? Là chữ tầm à?”

“Không phải cắt mặt chữ, là hèn một nửa xét theo góc độ vật lý ấy.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn quyết định, tới lúc đó sẽ cắt bản thân thành hai nửa, một nửa tới đảo thần bí, một nửa khác thì ở lại hiện thế. Từ sau khi học được bí pháp tự cắt bản thân ra thì Tống Thư Hàng dùng mấy thao tác dở hơi đó mướt hơn hẳn.

Sở tóc ngố: “...”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

“Thư Hàng, lần này phải cẩn thận đấy, đừng có chơi quá trớn.” Tô thị A Thập Lục nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Đừng có lo, lần này ta có kinh nghiệm rồi, sẽ không dễ dàng phạm sai lầm đâu. Hơn nữa Linh Điệp đảo cách thành phố Văn Châu không xa lắm. Sau khi ta dùng Thiên Bằng độn pháp đi qua đó thì lại cắm cờ ở gần Linh Điệp đảo, đề phòng bất trắc.”

Sau khi cắm cờ xong, hắn có thể dễ dàng lui tới giữa thành phố Văn Châu và Linh Điệp đảo, còn nhanh và tiện hơn ngồi thang máy xuống lầu nữa.

“Vậy tiếp theo chúng ta còn cày tà vọng nữa không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Đương nhiên là có rồi! Tới lúc đó nửa người còn lại của ta có thể phối hợp, cùng hành động cùng mọi người.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Hơn nữa chúng ta còn phải tìm cơ hội để moi kế hoạch của Vô Cực Ma Tông ra.”

Nói xong, Tống Thư Hàng giơ tay vỗ một cái, lấy tay làm đao, chém một chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao lên thân thể của An Tri Ma Quân.

Ngọn lửa bất diệt thiêu thân thể của An Tri Ma Quân thành tro.

Công Tử Hải hóa thân đang bị tâm ma quấn thân vẫn chưa tỉnh lại.

“Đúng rồi.... bạch long tỷ tỷ, Sở tiền bối, các cô có thuật pháp tương tự như sưu hồn thuật, có thể cưỡng chế đọc được tin tức trong đầu của Công Tử Hải hóa thân không?” Tống Thư Hàng bỗng nảy ra một suy nghĩ.

“Ta có thủ đoạn tương tự, nhưng Công Tử Hải trong tay ngươi chỉ là một hóa thân... Sau khi bản thể và hóa thân cắt đứt liên lạc thì e là trong đầu hóa thân đã không còn bất kỳ tin tức hữu dụng gì rồi.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

* Họa thủy đông di 祸水东移 còn gọi là Di họa Giang Đông/ Giá họa Giang Đông.

Giang Đông chỉ sở quốc cổ đại. Tề dẫn binh tiến công Sở quốc. Sở vương phái người hỏi Tề vì sao tiến công? Quản Trọng nói rằng Sở có hai đại tội danh là : 1 không hề đúng hạn tiến cống, 2 là Chu Chiêu vương nam tuần chết ở Hán Thủy không thể trở về.

Sứ giả nước Sở cho rằng Chu Chiêu vương chết cũng đâu liên quan đến Sở.

Vì thế, “Di họa Giang Đông” ý chỉ giá họa người khác, từ người khác gánh tội thay.

Chương 2550: Ta, Thư Hàng, muốn trở thành vạn pháp chi chủ!

Tuy nói vậy, nhưng cuối cùng bạch long tỷ tỷ vẫn duỗi vuốt rồng cao quý của mình ra, ấn nhẹ một cái lên đầu của Công Tử Hải hóa thân.

Thuật pháp cưỡng chế lục ký ức được kích hoạt giữa móng vuốt của cô, ánh sáng thuật pháp dần vận chuyển trong đầu của Công Tử Hải hóa thân. Hóa thân này đã cắt đứt liên lạc với bản thể, không cần lo đến vấn đề đầu óc của nó không thừa nhận nổi nữa.

Tống Thư Hàng từng học được thuật xóa ký ức từ Bạch tiền bối, chính là thuật pháp có thể mở ổ đĩa C, D, E trong đầu đối phương. Nhưng nguyên bộ thủ pháp đọc ký ức thì hắn vẫn chưa biết.

…

Một lát sau, bạch long tỷ tỷ thu hồi móng vuốt rồi nói: “Qủa nhiên, đã không còn bất kỳ tin tức hữu dụng nào nữa.”

“Vậy là chỉ có thể giữ lại xem như trồng tâm ma à?” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối, kéo Công Tử Hải hóa thên về thế giới hạch tâm.

“Mặc dù không tìm được tin tức về tà vọng và kế hoạch của Vô Cực Ma Tông. Nhưng ta lại tìm được một vài tin tức vụn vặt, có sổ không, ta sẽ in những tin tức đó ra cho ngươi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Bạch long tỷ tỷ vừa nói xong thì lại có một bàn tay vươn ra từ vai của Tô thị A Thập Lục. Linh quỷ tiên tử không biết móc đâu ra một quyển sổ dày cộp đưa về phía bạch long tỷ tỷ.

“À… linh quỷ tiên tử, lần sau cô bất ngờ xuất hiện thì phải nói trước một tiếng nhé, cảnh tượng hai bàn tay chui ra từ người A

Thập Lục thế này trông đáng sợ quá.” Móng vuốt của bạch long tỷ tỷ trảo một cái, đón lấy quyển sổ dày đó.

Linh quỷ tiên tử mỉm cười: “Dù ta có đánh tiếng thì chưa chắc các người đã chú ý tới ta.”

Tô thị A Thập Lục: “...”

Tống Thư Hàng: “...”

Linh quỷ tiên tử nói rất có lý.

Bạch long tỷ tỷ mở quyển sổ dày kia ra, móng vuốt lướt liên tục, chỉ trong nháy mắt đã có rất nhiều tin tức vụn vặt được cô in vào trong quyển sổ này.

“Đây là thuật pháp gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, đúng là chẳng khác gì máy in.

“Là thuật pháp in dấu bình thường, thuộc loại tiểu thuật pháp tứ phẩm. Trước kia bọn ta đều dùng nó để in hình ảnh lại. Muốn học à?” bạch long tỷ tỷ thuận miệng hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Bạch long tỷ tỷ, cô có thể đơn giản hóa thuật pháp in dấu này tới mức độ chỉ cần một phù văn là thi triển được hay không?”

“Lượn đi! Có học hay không?” bạch long tỷ tỷ mắng.

Ai mà rảnh rỗi sinh nông nổi để đơn giản hóa thuật pháp chỉ cần nhìn một cái là học được này thành phù văn rồi dạy cho ngươi chứ? Nhiều thời gian và tinh lực như thế cũng đủ cho ta khai thác cả đống thuật pháp cửu phẩm cường đại rồi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Ta muốn học chứ, nhưng tư chất học thuật pháp của ta rành rành ra đó, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh chỉ mới học được tới tam lôi. Trong thời gian ngắn e là không thể học được thuật pháp phức tạp như thế đâu.”

Tống Thư Hàng đang nói chuyện thì khí linh tiểu tiên tử trên găng tay Nghịch Kình ở tay phải của hắn đột nhiên khua tay loạn xạ giữa hư không.

Cô học theo động tác của bạch long tỷ tỷ.

Một lát sau, trong hư không có một đồ án được cô in dấu ra. Đó là cảnh tượng Tống Thư Hàng xả thân nhảy vào trong lửa Phượng Hoàng Cửu Tu!

Nhưng vì không có vật dẫn nên đồ án trong hư không lại nhanh chóng biến mất.

“Đợi đã, đây là thuật pháp in dấu ư?” Tống Thư Hàng cũng phải há hốc mồm.

“Ưm um ưm ~” khí linh tiểu tiên tử gật đầu, vui vẻ trượt cầu tuột trân mu bàn tay của Tống Thư Hàng.

“Ngươi nát hết đường cứu rồi.” Bạch long tỷ tỷ giao quyển sổ lại cho Tống Thư Hàng rồi giễu: “Thậm chí còn thua cả khí linh tiểu tiên tử của mình. Với tư chất này thì ngươi đừng học thuật pháp nữa, cứ ngoan ngoãn học đao pháp đi.”

“Hay lắm!” Tống Thư Hàng nhận lấy quyển sổ xong thì đột nhiên la toáng lên.

Bạch long tỷ tỷ: “???”

Làm gì đấy, hết cả hồn rồi đây này.

Tống Thư Hàng cười lớn, giải thích: “Bạch long tỷ tỷ, ta vừa nghĩ ra một sáng kiến. Cô nghĩ đi, ta là người đàn ông có hai bộ pháp khí tổ hợp tm thập tam thú. Thân mang A Thập Lục pháp khí sắp sinh ra khí linh bản mệnh. Nếu một ngày nào đó ta có thể ngưng tụ ra khí linh cho tất cả pháp khí bản mệnh... Tới lúc đó lại cho mỗi khí linh học 10 thuật pháp thì ta sẽ là người đàn ông nắm giữ A Thập Lục0 thuật pháp rồi! Nếu như mỗi khí linh có thể nắm giữ chừng 152 thuật pháp thì ta đã có thể nắm giữ hơn vạn thuật pháp. Vạn pháp chi chủ, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “???”

Bạch long tỷ tỷ: “!!!”

Đầu óc của thằng nhóc này... đã chập mạch hết thuốc chữa rồi.

Hai vị đại tỷ cho là gần đây mình luôn chung sống với Tống Thư Hàng, cũng dần quen với lối tư duy quỷ dị của hắn, không ngờ vẫn bị hắn bẻ cua quá gấp làm ngã sấp mặt.

“Định... nhìn trời.” Bia đá đạo hữu nhịn không được mà nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói: “Theo lý luận thì hình như đúng là không có vấn đề gì cả.”

Pháp khí bản mệnh chính là bản thân tu sĩ.

Nếu như pháp khí bản mệnh nắm giữ một vạn thuật pháp thì tu sĩ kia được gọi là vạn pháp chi chủ cũng không sai.

“Nếu như ngươi thật sự dùng cách này để biến thành vạn pháp chi chủ thì đúng là nỗi nhục của tu chân giới.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Tô thị A Thập Lục lí nhí nói: “Ta thấy cũng được mà, thời đại đang thay đổi, cũng ta cũng phải cầu tiến chứ.”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Cô gọi cái này là cầu tiến á?

“Ta cũng thấy sáng kiến của Tống tiền bối hay lắm. Tống tiền bối, ta sẽ chờ ngày ngươi trở thành vạn pháp chi chủ. Nếu cần thì ngươi có thể tới Linh Điệp đảo bọn ta để học thuật pháp.” Vũ Nhu Tử cười nói.

“Tới lúc đó rồi nói... Còn lâu mới tới lúc ta ngưng tụ tất cả khí linh mà.” Tống Thư Hàng rén ngay lập tức.

Bởi vì không có tiền – muốn học thuật pháp thì phải trả một cái giá bằng giá.

Hơn nữa trên tay hắn vẫn còn mấy đường nhân quả, chúng được lưu lại khi mượn nhân quả của các đại lão để đánh ra một chiêu Nhân Qủa đao. Những nhân quả này hắn vẫn chưa trả xong.

Quẹt thẻ sướng một phút, trả nợ lệ lăn dài.

“Bạch long tỷ tỷ, những phần tin tức vụn vặt này là gì thế?” Tống Thư Hàng mở quyển sổ ra, phát hiện trong đó ghi lại rất nhiều số liệu. Thậm chí trong đó còn có một vài công thức thì phải.

“Từ những tin tức này thì đây chính là tài liệu tiến hành nghiên cứu và cải tiến sau khi vị Công Tử Hải kia lấy được truyền thừa Ma Thần Trụ của Hà Chỉ Ma Đế. Mục đích chính là biến thuật pháp Ma Thần Trụ này thích hợp với bản thân của hắn hơn. Nhìn từ phương diện này thì vị Công Tử Hải đó đúng là một thiên tài. Hắn không bị giới hạn trong con đường của tiền nhân mà còn dùng chúng làm căn bản để mở ra đạo của chính mình.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Cuộc đời của Công Tử Hải hoàn toàn là motif nam chính tinh anh... tiếc là sinh không gặp thời.

“Thuật pháp Ma Thần Trụ? Còn sửa đổi, biến thuật pháp trở nên phù hợp với mình hơn?” Tống Thư Hàng rục rịch, hắn lại nghĩ tới một chuyện: “Nói chứ, trụ truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế vẫn còn trong tay ta đây.”

Bởi vì thuộc tính thuật pháp Ma Thần Trụ của ma môn không thích hợp với Tống Thư Hàng nên hắn không nghiên cứu sâu hơn về truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế.

Mà lúc này đây, tài liệu nghiên cứu của Công Tử Hải lại thắp lên linh cảm cho Tống Thư Hàng.

“Ta phải nghiên cứu những tài liệu này cho kỹ mới được. Có lẽ sẽ có thể dựa theo nghiên cứu của Công Tử Hải để chuyển đổi thuật pháp Ma Thần Trụ thành thứ mà ta có thể dùng.” Tống Thư Hàng nói.

Trở thành vạn pháp chi chủ sẽ bắt đầu được thực hiện từ hôm nay!

Chương 2551: Cô giáo Thiên Đế giảng bí mật của tà vọng

Thuật pháp Ma Thần Trụ của Hà Chỉ Ma Đế quả nhiên ngầu lòi bá đạo, tất cả những nơi Ma Thần Trụ dựng lên đều là lãnh thổ của ta!

Hơn nữa thuật pháp Ma Thần Trụ cũng giống như niệm lực, là một thuật pháp rất vạn năng. Bất luận là tấn công, phòng ngự, phong ấn, trị liệu, cường hóa hỗ trợ, Ma Thần Trụ đều làm được tất. Hơn nữa giới hạn của thuật pháp lại cao, ít nhất có thể dùng đến cảnh giới Trường Sinh Giả.

Đây là thuật pháp rất thích hợp với Tống Thư Hàng!

“Chỉ cần ta có thể học nhiều thêm một môn thuật pháp, vậy các khí linh của hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú có thể bớt đi một môn thuật pháp trong tổng số thuật pháp cần học của vạn pháp chi chủ rồi! Nếu như ta học được 66 loại thuật pháp khác nhau… đợi đã, bây giờ ta biết bao nhiêu thuật pháp rồi nhỉ?”

Tống Thư Hàng bắt đầu bấm tay tính toán số thuật pháp mà mình biết.

Mấy loại thuật pháp nhỏ nhặt như Nạp Điện thuật, Tăng Phát thuật, Khống Hỏa Quyết không tính vào nữa.

Thuật pháp chính thức của hắn có Chưởng Tâm Lôi, tam lôi của Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ ấn do lôi pháp và thuật pháp kết hợp thành.

Sau đó còn có thuật xóa trí nhớ học được từ Bạch tiền bối và Hỏa Diễm Thế Thân Pháp có thể triệu hoán đại Thập Lục.

Cộng thêm Thần Binh Kỳ Giám đã đột biến thành tọa độ không gian và bí pháp không gian đắc lực Thánh Viên Luyện Giới.

Nếu như buộc phải tính, tà thuật Dưỡng Đao thuật và bí pháp giám định phun máu cũng miễn cưỡng được xem như thuật pháp chứ nhỉ?

Ngoài ra… vì bị giới hạn lãnh thổ nên mười thuật pháp cơ bản của thế giới hắc long không tiện xếp vào danh sách này.

Thiên Bằng độn pháp không dễ xếp loại, có lẽ nó cũng được coi là một loại độn pháp.

Tống Thư Hàng bấm tay đếm hồi lâu, phát hiện ra sau khi thêm hai môn tà thuật vào thì hắn mới chỉ biết có 9 loại thuật pháp, còn chưa được nổi hai chữ số.

Má ơi, ta tệ đến thế à?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“66 loại thuật pháp… mục tiêu này có lẽ hơi xa rồi. Hay là xác định mục tiêu nhỏ trước nhỉ?”

Vũ Nhu Tử khích lệ:

“Tống tiền bối, cứ tin vào bản thân, đừng từ bỏ dễ dàng như thế! 66 loại thuật pháp, ngươi nhất định sẽ làm được mà.”

Tô thị A Thập Lục bổ sung:

“Bây giờ ít nhất ngươi đã biết mười mấy loại thuật pháp, bây giờ phải học thêm hơn năm mươi loại nữa là đạt được 66 loại rồi. Nếu chỉ là hơn năm mươi loại thuật pháp thì đâu xem là khó. Có cơ hội ta có thể đưa ngươi đến Thiên Hà Tô thị để học một số thuật pháp hữu dụng. Ngươi cần tăng cường về mặt huyễn thuật, ta có thể chọn cho ngươi một số thuật pháp dễ học mà lại thực dụng.”

Bạch long tỷ tỷ cười hà hà nói:

“Cứ sáu mươi giây trôi qua, thọ nguyên của ngươi sẽ giảm đi một phút. Tích tiểu thành đại, ta tin ngươi có thể làm được.”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch long tỷ tỷ, cô đang thật lòng an ủi người ta đấy à?

“Còn nữa, ngươi định nghiên cứu số tư liệu này như thế nào?”

Bạch long tỷ tỷ nhướn mắt, chỉ vào sổ ghi chép trong tay Tống Thư Hàng. Không phải cô xem thường hắn mà là do hắn vốn không có năng lực, cũng chẳng có thời gian để đi nghiên cứu thuật pháp. Đây là sự thật chứ có phải cô dìm hàng đâu.

“Bạch long tỷ tỷ đừng lo, ta có tool hack.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn giao tư liệu nghiên cứu của Công Tử Hải cho nữ sĩ lưới rồng đang bận rộn, đồng thời còn dịch chuyển truyền thừa trụ của Hà Chỉ Ma Đế trong thế giới hạch tâm ra ngoài, tung một lúc cả trăm phát Dưỡng Đao thuật rồi chuyển nó cho nữ sĩ lưới rồng luôn một thể.

Với tính cách của nữ sĩ lưới rồng, chỉ cần là chuyện bất lợi cho Hà Chỉ Ma Đế, cho dù có bận trăm công nghìn việc thì cô cũng sẽ rút thời gian ra để hoàn thành.

Nữ sĩ lưới rồng: “???”

Tống Thư Hàng gửi lại [Meme ngón tay cái], nói:

“Đây là tài liệu nghiên cứu liên quan đến kỹ năng tâm đắc ‘thuật pháp Ma Thần Trụ’ của Hà Chỉ Ma Đế, còn đây là Ma Thần Trụ truyền thừa của hắn. Nữ sĩ lưới rồng, cô xem thử xem có thể cải tạo bọn chúng, biến thuật pháp Ma Thần Trụ thành thuật pháp mà ta cũng có thể tu luyện được không. Nếu như được, đợi luyện thành chiêu này, ta sẽ đến trước mặt Hà Chỉ Ma Đế để nghịch Ma Thần Trụ. Chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.”

Nữ sĩ lưới rồng:

“[Meme dựng ngón tay cái] x10, cứ giao cho ta. Ta chỉ cần thức vài đêm là làm xong ngay ấy mà.”

Nữ sĩ lưới rồng vô cùng tự tin.

Lúc trước, khi xâm chiếm thế giới hắc long, Hà Chỉ Ma Đế đã cắm rễ tại đầu mút chính, cướp quyền khống chế lưới rồng.

Về sau Hà Chỉ Ma Đế bị Tống Thư Hàng đánh nổ, sào huyệt hắn để lại trong lưới rồng cũng bị phá hủy, nhưng trong lưới rồng vẫn còn lưu lại rất nhiều thông tin liên quan đến Hà Chỉ Ma Đế.

Hôm nay những thông tin này đều được nữ sĩ lưới rồng tiếp quản.

Có những cơ sở này, cộng thêm truyền thừa trụ mới mẻ và tài liệu nghiên cứu của Công Tử Hải, nữ sĩ lưới rồng có thể nhanh chóng tạo ra một bộ ‘bí pháp Ma Thần Trụ Tống thị’ cho Tống Thư Hàng.

“Vất vả cho nữ sĩ lưới rồng rồi, mấy hôm nay phiền cô phải tăng ca thêm. Mà bên đó có chuyện gì cần ta giúp không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Để cho nữ sĩ lưới rồng thức đêm làm việc mãi, hơn nữa còn không trả được mức lương thích hợp, điều này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy rất áy náy, luôn muốn tìm cách bù đắp cho cô.

“Ừm... nếu là chuyện nhỏ... mắng Hà Chỉ Ma Đế mấy câu hộ ta là được.”

Nữ sĩ lưới rồng nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha đáp:

“OK luôn, không thành vấn đề, ta làm xong cho cô ngay đây.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng nhanh chóng kéo đến tên Hà Chỉ Ma Đế trong danh sách mạng chat Tu Chân ra.

Sau khi suy nghĩ, hắn lại mở tính năng livestream với những người khác trong danh sách bạn bè của mình.

Livestream [Mắng Hà Chỉ Ma Đế.]

Sau khi mở livestream, Tống Thư Hàng nhắn tin riêng cho Hà Chỉ Ma Đế, nói:

“Hà Chỉ Ma Đế, có ở đó không?”

Hà Chỉ Ma Đế:

“Muốn ta nói bao nhiêu lần nữa đây? Không có, cút đi!”

“Thật đáng tiếc, tiền bối. Nhận lời ủy thác của người ta thì phải làm cho xong việc. Ta cần phải làm vài chuyện với ngươi, sẽ kết thúc ngay thôi, tiền bối đừng lo.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hà Chỉ Ma Đế: “???”

Tên điêu dân Bá Tống này lại muốn mưu hại ta à?

Tống Thư Hàng:

“Hà Chỉ tiền bối, ngươi là đồ đại ~ ngốc ~ bíp bíp bíp~”

Hà Chỉ Ma Đế: “...”

Tống Thư Hàng:

“Hà Chỉ tiền bối, ngươi là đồ chuột chũi xấu xí!”

Hà Chỉ Ma Đế không nhịn được mà nói:

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì hả?”

Tống Thư Hàng:

“Khoan đã tiền bối, ta mắng ngươi hai câu nữa là hoàn thành nhiệm vụ rồi, đừng sốt ruột.”

Hà Chỉ Ma Đế: "…"

Tên này say rồi à?

Tống Thư Hàng nghĩ hồi lâu, nghĩ ra một câu mắng nhiếc độc địa:

"Hà Chỉ tiền bối, sẽ có một ngày ngươi cũng giống như ta, 365 ngày, ngày nào cũng là ngày giỗ của ngươi! Hơn nữa ngày giỗ còn chia ba bận sáng trưa chiều, bonus thêm bữa khuya!"

Hà Chỉ Ma Đế: "!!!"

Ác độc tới vậy luôn? Đây là lời nguyền rủa độc ác nhất mà hắn từng nghe thấy, độc nhất luôn đấy!

Ở phía bên kia.

Sau khi mắng xong câu này, Tống Thư Hàng không tiếp tục nữa.

Hà Chỉ Ma Đế không nhịn được mà hỏi:

"Xong chưa?"

Tống Thư Hàng:

"Hôm nay tạm thời kết thúc ở đây, cứ mắng hoài mắng mãi, không cẩn thận tự đâm tim mình luôn, ta phải nghỉ xả hơi cái đã."

Hà Chỉ Ma Đế:

"Tên ngu dân này."

Tống Thư Hàng: "…"

Hà Chỉ Ma Đế:

"Nói đi, vòng vo với ta lâu như thế, rốt cuộc ngươi muốn làm gì hả?"

Tống Thư Hàng:

"Ta được người ta nhờ mắng tiền bối vài câu."

Hà Chỉ Ma Đế:

"Ta tin cái đầu ngươi ấy."

Tinh thần lực cường đại của ma đế khuếch tán, bao trùm lấy bốn phương, tiến vào trạng thái cảnh giác cấp 1.

"Tiền bối này, ngoài dùng để ăn ra, có phải tà vọng còn có thể dùng để làm Ma Thần Trụ không? Ta cứ cảm thấy tà vọng, Ma Thần Trụ và ma quốc có quan hệ gì đó với nhau thì phải?"

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Hà Chỉ Ma Đế:

"Không có."

[Tống tiền bối, hắn nói dối đấy.]

Lúc này, đang xem livestream, hai mắt Thiên Đế sáng bừng lên, cô đã tìm thấy cơ hội đẩy mạnh tiêu thụ tin tức về tà vọng cho Tống Thư Hàng rồi.

Xin lỗi nhé, chết đạo hữu không chết bần đạo, các ngươi cứ yên tâm đi chết đi ~

Chương 2552: Thời kỳ trống rỗng của thế giới Cửu U?

Vốn dĩ Thiên Đế còn đang nghĩ bao giờ mới tìm được thời cơ thích hợp để tiết lộ tình báo về tà vọng cho Tống Thư Hàng, để hắn đi chơi với tà vọng, đừng xen vào phá hỏng mọi chuyện chỗ cô.

Không ngờ chỉ chớp mắt Hà Chỉ Ma Đế đã tặng cho cô một hỗ trợ tuyệt diệu.

Vua hỗ trợ Hà Chỉ Ma Đế, cô sẽ nhớ kỹ ân tình này, tuy là cô cũng chẳng định trả.

Tống Thư Hàng nghi hoặc trả lời Thiên Đế:

[???]

[Tống tiền bối không cần phí công tốn sức do thám chuyện liên quan đến tà vọng từ Hà Chỉ Ma Đế đâu, ngươi cứ hỏi thẳng ta luôn là được. Những thứ ta biết chắc chắn không ít hơn Hà Chỉ Ma Đế đâu, hơn nữa thủ đoạn do thám của Tống tiền bối nát quá, khán giả xem livestream như bọn ta đây cũng không nhìn nổi nữa.]

Thiên Đế đáp.

Quanh co vòng vèo muốn thăm dò tin tức về tà vọng từ Hà Chỉ Ma Đế, làm như thế sẽ khiến Ma Đế cảnh giác… Tống Thư Hàng hoàn toàn không có kỹ xảo và kinh nghiệm rào trước đón sau chút nào.

Tống Thư Hàng cười ha ha, đáp:

[Thực ra do thám chỉ là ý định nhất thời, nhiệm vụ chính của ta là mắng Hà Chỉ Ma Đế vài câu hộ người khác.]

[Tống tiền bối, ngươi không phải giấu đâu, nói câu này ra bản thân ngươi có tin không?]

Thiên Đế phản bác luôn.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta tin chứ, bởi vì ta thật sự được nhờ mắng vài câu là hoàn thành nhiệm vụ mà.

[Nói thật, Hà Chỉ Ma Đế quá cảnh giác với Tống tiền bối, ngay khi ngươi vừa mở miệng nói mấy lời khách sáo với hắn, trong lòng hắn đã đề cao cảnh giác rồi, ngươi càng vòng vo, hắn càng bình tĩnh hơn. Vì thế cách nói khách sáo vòng vo không hợp để đối phó với Hà Chỉ Ma Đế. Lần sau Tống tiền bối có thể thử cách dụ lợi xem, dùng một lợi ích Hà Chỉ Ma Đế khong thể từ chối để dụ hắn nói ra chân tướng. Hãy tin tưởng trực giác của ta, câu trả lời của Hà Chỉ Ma Đế chắc chắn sẽ khiến Tống tiền bối hài lòng ~]

Thiên Đế truyền thụ kinh nghiệm cho Tống Thư Hàng.

Nhưng không đợi Tống Thư Hàng trả lời, Thiên Đế đột nhiên bổ sung:

[Ồ, suýt nữa thì quên. Tống tiền bối nghèo như thế, tốc độ tiêu tiền lại nhanh, e là không có bảo vật gì dụ hấp dẫn được Hà Chỉ Ma Đế đâu.]

Tống Thư Hàng: “…”

Đây là đâm tim hồi mã thương trong truyền thuyết à? Tim đau quá, bị đâm trúng khi không phòng bị gì cả!

Tay phải của hắn như móng gà bị động kinh, trượt lên trượt xuống trong không trung… Đây là di chứng để lại sau khi hắn bị Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối điên cuồng đâm tim, mỗi khi trái tim siêu hợp kim lưu ly của hắn bị đâm quá mạnh, tay phải của hắn sẽ trượt, muốn tóm lấy một thứ gì đó để thi triển Dưỡng Đao thuật.

“Ơ?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma nhạy cảm phát hiện tay phải của Tống Thư Hàng đang trượt lên trượt xuống, tâm nhãn sáng lên… Vừa hay nó tiêu hao quá nhiều, thân kiếm mềm oặt cả ra rồi, cần một phát Dưỡng Đao thuật để hồi phục trạng thái!

Nghĩ tới đây, Xích Tiêu kiếm tâm ma nhảy lên, định trượt vào trong tay phải của Tống Thư Hàng, hưởng thụ 20 mát xa phát liên tục.

Vào khoảnh khắc Xích Tiêu kiếm tâm ma như cá rời nước, nhảy lên thật cao, một thân ảnh màu đen đột nhiên xuất hiện từ bóng Tống Thư Hàng, đầu của thân ảnh màu đen vừa hay chui vào trong tay phải của hắn.

Bàn tay và đỉnh đầu chặt chẽ không một kẽ hở.

Thân ảnh màu đen mở miệng:

“Tống tiền bối, Biệt Tuyết Tiên Cơ bảo ngươi phái @#%x Tiên Tử đến thế giới hạch tâm giúp cô ấy xử lý tà vọng. Trong quá trình nghiên cứu tà vọng, cần có sức mạnh công đức phối hợp… ơ?”

Khi bàn tay Tống Thư Hàng đụng vào đỉnh đầu của thân ảnh màu đen, hắn vô thức tung luôn 20 phát Dưỡng Đao thuật… Nó đã trở thành bản năng, cũng giống như phản xạ đầu gối vậy.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “!!!”

Vũ Nhu Tử da đen: “???”

Tống Thư Hàng: “…”

Tô thị A Thập Lục: “…”

“Tống tiền bối, ngươi đã làm gì tâm ma của ta vậy?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

“Trượt…trượt… trượt tay.”

Tống Thư Hàng lúng túng rút tay phải về.

“Ta chẳng có cảm giác gì cả.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử da đen không một gợn sóng sợ hãi, cô nói:

“Nhưng cảm giác được Tống tiền bối sờ đầu… thoải mái bất ngờ luôn đó, cảm giác giống như khi được a cha sờ đầu vậy.”

Tô thị A Thập Lục không khỏi quay đầu nhìn tay phải của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lúng túng ngẩng đầu nhìn trời.

Vũ Nhu Tử da đen thật sự vô cùng đặc biệt.

Đến cả Bạch tiền bối phân thân cũng bị Dưỡng Đao thuật của hắn ảnh hưởng, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối còn yêu thích hiệu quả của Dưỡng Đao thuật nữa kìa. Chỉ có Vũ Nhu Tử da đen là hoàn toàn chẳng hề hấn gì, rất khác biệt.

“Đúng rồi Thư Hàng.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói:

“Phản ứng vừa nãy của ngươi là do bị người khác đâm tim à?”

“Ta sơ suất, bị người ta vòng vo đâm một phát, hồi mã thương không đề phòng nổi.”

Tống Thư Hàng thở dài, ý niệm chợt động, mỹ nhân rắn công đức hiện lên.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, vươn người một cái.

Tiện thể nhảy tặng mọi người một vũ điệu rắn nước ngắn.

Xuất sắc hết chỗ chê.

Tống Thư Hàng vỗ tay, phối hợp với màn trình diễn của mỹ nhân rắn công đức.

Sau đó, hắn dặn dò:

“Công Đức Tiên Tử, cô đi cùng Vũ Nhu Tử da đen đến thế giới hạch tâm giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở nghiên cứu tà vọng nhé.”

“Cứ giao cho ta, không cần phải lo lắng gì hết, tại sao ư, tại vì ta đã đến rồi!”

Mỹ nhân rắn công đức nói với giọng đầy hào khí.

Thế giới hạch tâm mở ra, cô và Vũ Nhu Tử da đen một trước một sau bước vào, hoàn toàn biến mất.

…

…

“Tống tiền bối, bây giờ chúng ta có đi cày tà vọng tiếp theo luôn không?”

Vũ Nhu Tử bản tôn hoạt bát hỏi.

“Cày! Tranh thủ thời gian cày vài đợt chứ.”

Tống Thư Hàng vươn tay tế chiến xa Hà Long Thần Hành ra, giao quyền khống chế món pháp khí này tạm thời cho Tô thị A Thập Lục:

“A Thập Lục, cô điều khiển chiến xa đi. Làm theo chỉ dẫn của Thương Hải Thư Sinh, đi tới sào huyệt của tà vọng tiếp theo.”

Tô thị A Thập Lục: “???”

Vũ Nhu Tử hỏi:

“Chẳng lẽ Tống tiền bối vẫn còn định đi cà khịa Hà Chỉ tiền bối à?”

“Trước tiên để Hà Chỉ Ma Đế sang bên hóng mát đã, bây giờ ta phải đi thảo luận chuyện tà vọng với một vị đại lão khác.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Được rồi.”

Tô thị A Thập Lục gật đầu nói:

“Vậy cứ giao cho ta lái đi.”

Mọi người lên chiến xa.

Tống Thư Hàng nhắm mắt vào, liên lạc lại với Thiên Đế:

[Tạm gác chuyện Hà Chỉ tiền bối sang một bên, chúng ta nói chuyện tà vọng nhé?]

Thế nhưng… đợi hồi lâu mà Thiên Đế vẫn không trả lời hắn.

Trên mặt Tống Thư Hàng chứa đầy vẻ nghi hoặc.

Lại sao nữa rồi?

Chẳng lẽ lại tức giận vô cớ rồi à?

Hắn quay đầu nhìn lại lịch sử trò chuyện của mình và Thiên Đế…

Trừ việc hắn bị đâm tim ra thì chẳng có vấn đề gì cả.

…

…

Linh Điệp Đảo.

Thiên Đế nằm úp sấp trên bàn, ngón tay thon dài xuyên thủng mặt bàn tiên mộc dày cộm.

“Là chuyện ngoài ý muốn hay là điểm yếu của Vũ Nhu Tử bị phát giác rồi nhỉ?”

Thiên Đế thầm nghĩ.

Nếu như là ngoài ý muốn… có phải trùng hợp quá rồi không? Cô vừa đâm tim Tống Thư Hàng đã bị phản kích ngay là sao?

Nếu như đối phương nắm được nhược điểm này… vậy đúng là một cơn ác mộng với cô.

‘Hay là hỏi thử một chút nhỉ?’

Thiên Đế thầm nghĩ.

[Offline rồi hả?]

Lúc này, Tống Thư Hàng lại gửi tin nhắn tới.

[Ta đây, Tống tiền bối. Vừa nãy bỗng nhiên ta cảm thấy hơi khó chịu thôi (*).]

Trong câu trả lời của Thiên Đế ẩn chứa thăm dò.

Tống Thư Hàng: “???”

Đây hình như là một trong những tuyển tập vấn đề trí mạng trên mạng thì phải?

Nghĩ đến quan hệ giữa hắn và Thiên Đế…

Lúc này câu trả lời thích hợp nhất của hắn tất nhiên là:

[Uống nhiều nước vào nhé.]

Tống *trai thẳng chuẩn men* Thư Hàng.

Đàn ông có đôi khi phải ngu ngơ một chút, tránh xảy ra sai sót.

Thiên Đế: “…”

Nhìn từ câu trả lời, hình như khả năng là trùng hợp lớn hơn nhỉ?

Nhưng vẫn không thể khinh suất, việc này vô cùng trọng đại, lát nữa khi nói chuyện tà vọng lại lặng lẽ thăm dò vậy.

Bây giờ quay lại chủ đề chính trước đã.

Thiên Đế ngồi thẳng dậy, bàn tay vỗ nhẹ lên mặt bàn, sức mạnh thời gian được kích hoạt, nghịch chuyển thời gian cá thể trong phạm vi nhỏ, mười mấy cái lỗ trên bàn biến mất.

[Chúng ta bắt đầu nói chuyện tà vọng đi.]

Thiên Đế đáp.

Tống Thư Hàng:

[Trước khi nói về chủ đề này, ta muốn hỏi trước, phải trả bao nhiêu tiền?]

Thiên Đế: […]

Ngươi trả nổi à? Ta đường đường là Thiên Đế, mỗi giây mỗi phút đáng giá ngàn vạn viên linh thạch, nếu như thật sự muốn ngươi trả tiền, cho dù có bán ngươi đi cũng không trả nổi phí nói mấy câu của ta.

Cho nên Thiên Đế từ chối trả lời câu hỏi này của Tống Thư Hàng, nói luôn vào vấn đề, không cho Tống Thư Hàng cơ hội dẫn dắt tiết tấu câu chuyện.

Đây là tư thế chính xác để nói chuyện với… Tống Thư Hàng và phần lớn các thành viên trong nhóm Cửu Châu số một. Lối tư duy của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số một quá linh hoạt, lúc nói chuyện với bọn họ, nếu để bọn họ dẫn dắt, không biết chủ đề sẽ quẹo đi đâu nữa.

[Tống tiền bối, ngươi hiểu bao nhiêu về lũ tà vọng này?]

Thiên Đế thẳng thắn hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

[Biết một chút.]

Hắn có một bảo điển có thông tin của phần lớn các loại tà vọng và cách đối phó với chúng, cộng thêm với tài liệu nghiên cứu chế biến tà vọng lấy được từ chỗ Hà Chỉ Ma Đế lúc trước, 'biết một chút' là lời thật lòng.

[Vậy Tống tiền bối biết bao nhiêu về ma quốc, Kiếp Tiên chi nan?]

Thiên Đế từ từ dẫn dắt… từ cuộc đối thoại của Tống Thư Hàng và Hà Chỉ Ma Đế có thể phát hiện ra, hắn muốn biết những điều này.

Tống Thư Hàng trả lời thành khẩn:

[Ta đang muốn biết những chuyện này.]

[Vậy thì… đầu tiên, ta sẽ giải thích cho Tống tiền bối khái niệm về ma quốc. Tống tiền bối chẳng xa lạ gì với thế giới Cửu U nhỉ?]

Thiên Đế hỏi.

Cô cố ý chọn hình thức hỏi đáp là muốn đột nhiên chèn vào một câu thăm dò, do thám Tống Thư Hàng trong qúa trình phổ cập tin tức về tà vọng.

[Ta biết.]

Tống Thư Hàng đáp.

[Ma quốc hoặc ma hải, chắc hẳn là tiền thân của thế giới Cửu U.]

Thiên Đế thong thả nói:

[Trước kia ta đã từng khảo sát, trong thời kỳ thái cổ, Thiên Đạo chỉ đơn thuần là Thiên Đạo, không hề có sự tồn tại của phân thân hay cơ thể bị tách ra như chúa tể Cửu U. Tương ứng với hiện thế là thế giới ma hải, không có chúa tể, cũng như hiện thế, nó do Thiên Đạo khống chế.]

[Thực ra ồn tại đặc thù như chúa tể Cửu U chính thức được sinh ra vào thời Thiên Đạo thứ hai. Mà từ Thiên Đạo thứ hai, ma hải cũng hóa thành thế giới Cửu U, tương ứng với hiện thế.]

Quyền bính Thiên Đạo không yếu đi, Thiên Đạo vẫn khống chế hiện thế và thế giới Cửu U, chỉ là trong thế giới Cửu U có thêm một thoát thân Thiên Đạo có quyền bính chúa tể.

[Mà tà vọng là chìa khóa để mở thế giới ma hải. Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, chúa tể Cửu U tan biến, thế giới Cửu U sẽ rơi vào một thời kỳ trống rỗng vô chủ. Nếu tranh thủ khi thế giới Cửu U vô chủ, về mặt lý thuyết có thể biến thế giới Cửu U lại thành ma hải.]

[Đương nhiên, muốn làm được điều này rất khó, cho dù là ta ở thời đỉnh cao phong độ cũng không thể làm được. Vì thế… nếu như thật sự có người muốn thao túng tà vọng để mở ma quốc, có lẽ chỉ muốn lấy lại một phần nhỏ của ma quốc tại thế giới Cửu U vô hạn cũng nên?]

Thiên Đế từ từ nói với Tống Thư Hàng thông tin mà mình biết.

Nghe được một nửa, Tống Thư Hàng phát hiện ra một điểm quan trọng:

[Vì thế, Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U vô chủ là trọng điểm đúng không?]

[Về mặt lý thuyết thì đúng là như thế.]

Thiên Đạo đáp.

Tống Thư Hàng:

[Ha ha ha ~]

Như vậy thì hắn yên tâm rồi.

Cầu Thiên Đạo sụp đổ rồi, đại lão quả cầu béo cũng toi đời rồi… nhưng ở thế giới Cửu U ta vẫn còn Bạch tiền bối two mà!

Chương 2553: Xây một ngôi mộ lớn cho mình

Theo như giải thích, dự đoán của Thiên Đế và bản lĩnh của Vô Cực Ma Tông, chúng hoàn toàn không thể biến thế giới Cửu U thành ma quốc được. Chắc hẳn bọn chúng muốn nhân cơ hội thế giới Cửu U không có chủ nhân, thành lập một ma quốc nho nhỏ trong thế giới Cửu U để dùng cho ‘kế hoạch lớn’ của chúng.

Có thể khẳng định rằng, nếu như ma quốc được thành lập, Vô Cực Ma Tông sẽ nhận được lợi ích cực lớn, nói không chừng thực lực tổng thể còn tăng lên một bước ấy chứ. Nhưng người trong Vô Cực Ma Tông tuyệt đối sẽ không ngờ rằng… có tới hai chúa tể Cửu U cùng tại nhiệm.

Sự thật luôn khiến người ta rơi lệ hao gầy.

Đại lão quả cầu béo chết rồi thì còn người bám rễ ở Cửu U là Bạch tiền bối two kìa. Thậm chí còn có mấy vị tiền chúa tể Cửu U đang ẩn nấp trong tối nữa… Ví dụ như Rồng Đốm two tiền bối, ba mắt tiền bối.

Cho nên, mặc kệ rốt cuộc kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông là gì, nó chưa bắt đầu thì đã chết yểu luôn rồi.

‘Nhưng để đề phòng chuyện ngoài ý muốn, vẫn nên báo lại chuyện này cho Bạch tiền bối two thì tốt hơn.’

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cẩn thận là chuyện rất quan trọng. Con đê ngàn dặm còn bị hủy chỉ vì một tổ kiến mà.

Tống Thư Hàng vươn tay mở khung tin nhắn với Bạch tiền bối two ra, nói với tiền bối nghiên cứu và suy đoán của Thiên Đế về ma quốc cũng như kế hoạch của Vô Cực Ma Tông.

Một lúc lâu sau.

Bạch tiền bối two gửi tin nhắn trả lời:

[Ơ? Trời sáng rồi à?]

[Bạch tiền bối ngươi đang ngủ à?]

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

[Ừm… gần đây thỉnh thoảng lại thấy buồn ngủ, cơn buồn ngủ mãnh liệt hơn trước kia nhiều. Ngoài trời vẫn đen kịt mà!]

Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng: "…"

Chẳng phải thế giới Cửu U vẫn luôn đen kịt à?

Mà gần đây Bạch tiền bối two thường xuyên buồn ngủ ư?

Thiên Đạo sụp đổ không ảnh hưởng gì tới hắn đấy chứ?

[Ngươi gửi nhiều thứ thế tới à? Lát nữa ta sẽ xem tài liệu nghiên cứu tà vọng lấy được từ chỗ Hà Chỉ Ma Đế. Tình báo liên quan đến ma quốc này thú vị đấy. Ta sẽ theo dõi biến động của chuyện này. Nếu chỗ ngươi còn có tin tức mới nào liên quan đến ma quốc, nhớ gửi cho ta.]

Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

[Không thành vấn đề.]

[Cứ thế đã nhé… Ta phải ngủ bù thêm một lúc nữa. Nếu lúc ngươi gửi tin nhắn cho ta, ta không trả lời ngay, ngươi hãy liên lạc với mặt trời nhỏ số T233 nhé.]

Bạch tiền bối two ngáp một cái, trả lời tin nhắn.

[Bạch tiền bối… ngươi không có vấn đề gì chứ? Thiên Đạo sụp đổ không ảnh hưởng gì tới ngươi chứ?]

Tống Thư Hàng không nhịn được hỏi.

[Không phải lo đâu, ít nhất trước khi Thiên Đạo tiếp theo xuất hiện, ta sẽ không sao cả.]

Bạch tiền bối two khẳng định.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng yên tâm hơn một chút, nhưng không buông lỏng hoàn toàn.

…

…

Linh Điệp Đảo.

Thiên Đế chau mày, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, cứ gõ một lần là tạo ra một cái lỗ.

Sao cô cảm thấy nói chuyện được một nửa, Tống Thư Hàng tự nhiên lại thở phào nhẹ nhõm vậy nhỉ?

Nó không khớp với hiệu quả cô dự đoán. Nếu như không dẫn tên đầu sỏ gây họa Tống Thư Hàng này đi, cô sẽ phải hao tổn tâm trí khi tiến hành chuyện ở hòn đảo thần bí đây.

Trong lúc cô đang suy tư, Tống Thư Hàng lại gửi một tin nhắn mới đến:

[Vậy nếu như có người thật sự xây dựng được một ma quốc nhỏ trong thế giới Cửu U, nó có khiến hiện thế thay đổi gì không?]

[Chắc chắn có, nếu như ma quốc thật sự được xây dựng nên, sức mạnh của ma quốc phản chiếu đến hiện thế, tất sẽ khiến hiện thế rung chuyển. Người xây dựng ma quốc có lẽ sẽ lấy được một số lợi ích nhất định… nhưng đối với Kiếp Tiên ở hiện thế, nó chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì cả.]

Thiên Đế đáp.

Tống Thư Hàng:

[Kiếp Tiên ngàn vạn kiếp?]

[Đúng vậy.]

Thiên Đế tựa vào ghế, đáp:

[Trong tay ta có một vài thông tin vụn vặt, ghi chép lại các tin tức từ thời thái cổ. Khi thế giới Cửu U vẫn còn là thế giới ma hải, sau khi lên đến cảnh giới Kiếp Tiên, các tu sĩ sẽ phải đối mặt với một tử kiếp. Nếu như vượt qua tử kiếp này, họ sẽ có được cường hóa một đời. Nếu như không thể vượt qua, ý thức của Kiếp Tiên sẽ tan biến, cơ thể bị sức mạnh ma hải chiếm giữ, sinh ra một cổ ma, độ nhập ma quốc.]

Cô không giấu giếm Tống Thư Hàng tin tức về chuyện này.

Nhưng cô cũng tiết lộ thông tin trong tay mình là vụn vặt… Vì thế, phần lớn tin tức trong câu trả lời bên trên là do cô suy luận ra. Chính bản thân cô cũng không thể khẳng định 100% chính xác được.

[Đây cũng chính là nguyên nhân các Kiếp Tiên ở thời kỳ thái cổ luôn xây sẵn cho mình một ngôi mộ lớn. Những ngôi mộ này đều được chuẩn bị cho tử kiếp. Nếu như độ kiếp thành công công lực tăng mạnh, thọ nguyên kéo dài, vậy tất là chuyện đáng mừng.

Nhưng nếu không vượt qua được tử kiếp, vậy đại mộ Kiếp Tiên sẽ được dùng để phong ấn thân thể của họ, không để bản thân mình ma hóa, làm hại thế gian.]

Thiên Đế nói tiếp.

[Khi đang còn sống đã xây mộ cho mình luôn á?]

Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Chủ nhân mỗi nhiệm kỳ của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng phải xây mộ cho mình ngay khi còn sống, để lại truyền thừa. X Tu tiếp theo đều lấy được truyền thừa, ký tên mình lên khế ước tại mộ của X Tu đời trước.

Trước kia hắn cho rằng đây chỉ là nghi thức đặc biệt của X Tu nhất hệ.

Nhưng hôm nay nghe Thiên Đế nói thế, không biết tại sao hắn đột nhiên liên hệ hai chuyện này với nhau.

Tống Thư Hàng mở danh sách sổ đen trong mạng chat Tu Chân ra, nhấn vào Tiểu Ban Ban, gửi tin nhắn:

[Rồng Đốm tiền bối, truyền thừa của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao liên quan đến truyền thống đại mộ Kiếp Tiên từ thời thái cổ đúng không?]

[Ta không biết.]

Rồng Đốm two tiền bối lười nhác đáp:

[Cái tên tương ứng với ta kia chưa từng nhắc tới chuyện Cửu Tu Phượng Hoàng Đao với ta, thậm chí ta còn không biết nó thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo như thế nào nữa cơ.]

Kể từ khi biết Tống Thư Hàng kế thừa đạo hiệu Trình Lâm, hơn nữa còn là truyền nhân của X Tu, thái độ của nó với tên nhân loại không phù hợp quan niệm thẩm mỹ của mình này đã tốt hơn nhiều.

[Nhưng mà… trong những hành động tưởng chừng như vô nghĩa của tên kia luôn ẩn chứa ý nghĩa sâu xa. Nếu như truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao yêu cầu các X Tu tự lập mộ cho mình, vậy tốt nhất ngươi nên chuẩn bị trước đi. Chắc chắn trong chuyện này ẩn chứa thông tin rất quan trọng.]

Hiếm khi Rồng Đốm two tiền bối lên tiếng nhắc nhở Tống Thư Hàng.

“Xây một ngôi mộ cho mình ư?”

Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn bia đá đạo hữu ở trên eo mình… Nếu như hắn phải tự xây mộ, ít nhất có thể bớt khoản làm bia mộ.

“Tống tiền bối, nói chuyện với đại tiền bối xong chưa?

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Về cơ bản ta đã lấy được những thông tin mình muốn biết rồi.”

Tô thị A Thập Lục quay đầu lại hỏi:

“Vậy chuyện xây mộ là sao?”

“Ta vừa hỏi một vị đại tiền bối two, tiền bối đề nghị ta tự xây một ngôi mộ lớn cho mình trước, có lẽ sẽ có thu hoạch gì đó.”

Tống Thư Hàng đáp.

Nói tới đây, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hắn bổ sung:

“A Thập Lục, cô có muốn cùng xây một ngôi mộ lớn với ta không?”

Dù sao A Thập Lục cũng có rất nhiều quan tài thủy tinh Tiểu Thập Lục cần xử lý mà.

“Cùng xây mộ?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tô thị A Thập Lục nóng lên, bàn tay nhỏ bé tóm chặt lấy bạch long tỷ tỷ, liều mạng kéo cô ấy lên.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Chương 2554: Nhìn vào ánh mắt ấy, xác nhận người đồng đạo!

“Thư Hàng, ngươi có thời gian thì đi đọc một số tác phẩm tình yêu ngọt ngào đi, thật đó, xin ngươi đấy.”

Bạch long tỷ tỷ nói, nếu cứ tiếp tục thế này cô sợ mình sẽ không gánh nổi cuộc nói chuyện nhạt nhẽo đầy ý vị quê mùa của hắn mất.

Tống Thư Hàng ngơ ra.

Sợi tóc ngố Sở các chủ nói:

“Trước khi kết hôn đã muốn con gái nhà người ta hợp táng với ngươi, đây là hành vi lưu manh đấy. Nhưng mà… xét về tổng thể, lời tán tỉnh lần này cũng coi như đạt chuẩn.”

Nếu như Tống đầu gỗ năm xưa dám tán cô như thế, cô sẽ lập tức xây mười ngôi mộ trong Bích Thủy Các cho Tống đầu gỗ, đồng thời chôn hắn vào trong, sắp xếp cho hắn đàng hoàng luôn.

Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ trên mặt lên: “…”

“Ngôi mộ này có yêu cầu đặc biệt gì không?”

Xích Tiêu kiếm tâm ma mềm oặt bay ra khỏi tay của Vũ Nhu Tử, treo lên eo của Tống Thư Hàng, nói:

“Thực ra ta nghĩ nếu như muốn xây mộ, ngươi chỉ cần đào một cái hố trên mặt đất, sau đó dựng bia đá đạo hữu lên là xong chuyện rồi.”

Tống Thư Hàng lắc đầu, đáp:

“Quy cách của đại mộ cần làm theo quy mô của truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. Đến lúc đó, ta xây đại mộ truyền thừa cho Thông Nương xong rồi xây một ngôi nữa cho mình sau. Theo như suy đoán của đại tiền bối two, trong đại mộ truyền thừa của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chắc chắn ẩn giấu thông tin quan trọng.”

Dứt lời, hắn gửi hết thông tin liên quan đến tà vọng, ma quốc, Kiếp Tiên thiên thiên kiếp, đại mộ Kiếp Tiên vào trong nhóm Cửu Châu số hai của mạng chat Tu Chân, chia sẻ cho các vị tiền bối khác.

Đồng thời còn tiện tay gửi tin nhắn cho Thất Tu tiền bối, nói cho hắn biết suy đoán về đại mộ truyền thừa của X Tu.

Có điều gần đây thất tu tiền bối đang bận giúp Bạch tiền bối làm thí nghiệm, chưa thể trả lời ngay được.

…

…

Trong túi.

Thông Nương thò búp hành ra, nói:

“Thư Hàng, theo như truyền thừa của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, mộ Bát Tu của ta phải do ta tự chế tạo mới đúng.”

“Được, vậy ta sẽ tìm một địa điểm cho cô, để cô tự chế tạo đại mộ. Chúng ta đứng bên cạnh quan sát học tập, sau đó lại xây mộ cho mình sau.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn đã ký tên lên thỏa thuận của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nhưng hắn không phải là Bát Tu. Vì vậy hắn phải học Thông Nương xem xây đại mộ của X Tu nhất hệ như thế nào.

“Không thành vấn đề.”

Thông Nương gật búp hành.

Ở trên eo.

Bia đá đạo hữu lên tiếng:

“Nói đến chuyện tự xây mộ … Khi còn trẻ chủ nhân của ta cũng xây mộ cho mình đấy. Nhưng tình hình của hắn hơi đặc thù. Mộ của hắn vừa chôn chính mình vừa chôn bạn thân.”

Bất luận là Cửu U ‘thiếu niên áo xanh bạch mã’ chôn cất ‘Tiểu Bạch’ hay là ‘Tiểu Bạch’ hiện thế chôn cất ‘thiếu niên áo xanh bạch mã’, hai Bạch tiền bối khác nhau của quá khứ đều để lại mộ huyệt cho mình.

“Mộ của Bạch tiền bối có lẽ là chuyện trùng hợp thôi, ta cũng từng ở ngôi mộ đó, nó không có chỗ nào quá đặc biệt cả.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói:

"Nhưng không loại trừ khả năng do vận khí ảnh hưởng, Bạch tiền bối bố trí trước đại mộ cho mình, đề phòng cho tương lai, đón lợi tránh hại."

"Bạch long tỷ tỷ cũng có một ngôi mộ cho mình nhỉ?"

Tô thị A Thập Lục tóm lấy cơ thể của bạch long tỷ tỷ, hỏi.

"Chuyện này ta có ấn tượng!"

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

"Lúc trước khi ta nhìn thấy mộ của bạch long tỷ tỷ, bạch long tỷ tỷ từng đánh ta!"

"Thư Hàng ngươi đừng ăn không nói có, vu oan cho người tốt. Còn nữa, mộ của ta được xây nên là để thoát thân khỏi đạo của Thiên Đế, không liên quan gì đến chuyện này cả."

Bạch long tỷ tỷ đáp.

Sợi tóc ngố Sở các chủ rung lên, nói:

"Khăn quàng cổ đạo hữu, cô võ đoán quá, có lẽ ngươi xây mộ là để thoát khỏi đạo của Thiên Đế, trùng hợp là nó lại đồng bộ với chuyện các thái cổ Kiếp Tiên xây mộ cho bản thân mình. Các Kiếp Tiên thái cổ xây mộ cho mình là để đối kháng với ảnh hưởng của ma quốc, các X Tu cũng xây mộ vì muốn thoát thân, nó cùng mục đích với chuyện các ngươi muốn thoát khỏi đạo của Thiên Đế đấy thôi."

Móng vuốt của bạch long tỷ tỷ chống vào cằm:

"Cũng miễn cưỡng hợp lý đấy."

…

…

"Chúng ta đến nơi rồi!"

Lúc này, Tô thị A Thập Lục lên tiếng.

Dưới sự điều khiển của cô, chiến xa Hà Long Thần Hành dừng lại giữa không trung.

Đám tà vọng này nằm giữa giao giới giữa thành phố Văn Châu và Hồ Kiến, bị các dãy núi bao quanh.

"Ơ? Nhân viên canh gác bên dưới đâu?"

Vũ Nhu Tử quan sát bên dưới, nghi hoặc nói.

Xung quanh sào huyệt tà vọng này không có ai canh giữ, cũng không có khí tức của sinh linh.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng quét một lượt bên dưới, nói:

“Cũng không cảm ứng được khí tức của tà vọng.”

Bên dưới giống như một khu vực bình thường vậy.

“Chúng ta đi nhầm chỗ rồi à?”

Vũ Nhu Tử nhìn Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô.

Thương Hải Thư Sinh lấy một chiếc máy tính bảng ra, vuốt vài cái:

“Lạ thật, rõ ràng trên tư liệu ghi chú rằng đây là nơi có tà vọng khá phiền phức, hơn nữa cũng chưa có ai đến xử lý tà vọng ở đây cả.”

Nếu như tà vọng đã bị xử lý, đáng lẽ phải được đăng ký rồi mới đúng.

Thông Nương hỏi:

“Hay là có tu sĩ đi ngang qua, nhìn thấy tà vọng liền tiện tay diệt trừ luôn rồi?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, nói:

“Mọi người ở đây đợi ta, ta đi xuống xem.”

Hắn lấy ra một chiếc áo khoác có tay áo rộng rồi mặc vào… Quần áo kiểu này là dùng để phối hợp với phong cách của tụ lý càn khôn.

“Bá Tống tiền bối cẩn thận một chút, có lẽ bên dưới có điều cổ quái đấy.”

Thương Hải Thư Sinh nói.

“Không phải lo đâu.”

Tống Thư Hàng cười đáp.

Thế giới hạch tâm không cảm ứng được nguy hiểm. Hơn nữa với thủ đoạn hiện tại của hắn, cho dù gặp phải đại lão tiền bối, đánh không lại cũng có thể trốn được.

Dứt lời, hắn tung người nhảy xuống, nhẹ nhàng tiếp đất.

Thần thức một lần nữa quét qua, bao trùm cả dãy núi.

Xác định vị trí sào huyệt tập trung tà vọng xong, Tống Thư Hàng từ từ tiến lại gần.

Tiếp cận sào huyệt.

Sợi tóc ngố Sở các chủ chuyển động, phân tích:

“Trên mặt đất có dấu vết xe cộ rời đi… Có lẽ các nhân viên canh gác đã rút lui an toàn rồi.”

“Còn nữa, có khí tức của công pháp ma tông… có lẽ chúng ta trúng thưởng rồi.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma vui mừng nói.

Có khí tức công pháp ma tông đồng nghĩa với việc rất có thể từng có một đệ tử của Vô Cực Ma Tông đến đây.

Tống Thư Hàng gật đầu, âm thầm kích hoạt tứ đại tôi thể công pháp hộ thể, bí pháp ‘mảnh xương của Tống đầu gỗ’ cũng ở trạng thái sẵn sàng.

Để chắc chắn, Tống Thư Hàng còn lấy chiếc chăn đơn cùng kiểu với đại lão cái gì cũng có thể bán ra, khoác lên người.

…

…

Sâu trong sào huyệt tà vọng.

Trong không trung có một thân ảnh lơ lửng, thân ảnh đó khoác một tấm pháp khí dạng áo choàng, che giấu khí tức của bản thân, đến cả thần thức của Tống Thư Hàng cũng không thể cảm ứng được hắn.

Lúc này, hắn tóm lấy một đệ tử vô cực ma tông, hình như đang đọc thông tin từ não hải của đối phương thì phải?

Tống Thư Hàng khoác chăn đơn và thân ảnh mặc áo choàng không hẹn mà gặp.

Hai người như có cảm ứng, cùng nhìn về phía đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau.

[Người đồng đạo!]

Tống Thư Hàng thấy thân ảnh này chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới không có ở đây. Vết cắt ở eo lại bằng phẳng, vừa nhìn đao pháp là biết là do hắn tự chém mình thành hai nửa, thân trên thân dưới chia nhau hành động.

Chương 2555: Các ngươi đang diễn Tướng Thanh à

Ấn tượng đầu tiên giữa người với người rất đặc biệt, có lúc chỉ cần một điểm chung là có thể vừa mắt nhau rồi. Sau khi nhìn thấy thủ pháp cắt mình hai hai nửa để hành động của đối phương, Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Nhưng đối phương nghĩ về hắn như thế nào thì khó nói lắm… Tống Thư Hàng lúc này mình khoác chăn đơn, mặt đeo mặt nạ, tạo hình vô cùng đặc biệt, nhìn kiểu gì cũng không giống như người tốt.

Lúc nhìn thấy Tống Thư Hàng, hiển nhiên đạo hữu nửa người có hơi cảnh giác, thần thức của hắn âm thầm quét về phía Tống Thư Hàng.

Sau khi quét xong, thần thức của đạo hữu nửa người không nhịn được mà bật chế độ chấn động… Hắn cảm ứng được trên người đối phương cũng có pháp khí che giấu, áp chế khí tức. Nhưng chỉ lọn tóc lộ ra ngoài của đối phương cũng đã tản ra khí tức khủng bố. Trong cảm ứng của hắn, khí tức sợi tóc trên đầu đối phương giống như biển cả rộng lớn không thấy bờ, sâu không lường được! Năng lượng bên trong mà bạo phát, chắc hẳn đủ để khiến trời đất nứt vỡ.

Khí tức của một lọn tóc cũng đã đáng sợ như thế, nếu như đối phương tháo pháp khí ức chế khí tức xuống, khó mà tưởng tượng nổi nó sẽ có khủng bố đến mức nào nữa.

Đây chắc chắn là một vị đại lão tiền bối tuyệt thế!

Không thể chọc được, không thể chọc được!

Khí thế của đạo hữu nửa người lập tức yếu đi.

Sợi tóc ngố Sở các chủ đung đưa, bị một tiểu bối quét thần thức qua, cô thấy hơi bất mãn.

Tống Thư Hàng vươn tay trấn an sợi tóc ngố Sở các chủ, sau đó hắn lại nhìn vị đạo hữu kia, chuẩn bị mở miệng.

“Ơ? Tiền bối, ngài là ‘cái gì cũng có thể bán’ à?”

Đạo hữu nửa người đột nhiên lên tiếng.

Hắn thấy rõ chiếc chăn đơn trên người Tống Thư Hàng.

Đạo hữu nửa người từng vinh hạnh gặp được đại lão cái gì cũng có thể bán, có ấn tượng rất sâu đậm với chiếc chăn này, cộng thêm việc bây giờ Tống Thư Hàng đang đeo mặt nạ, không nhìn rõ mặt, hơn nữa đến một lọn tóc của hắn cũng sâu không lường được. Các manh mối hợp lại, bện thành một chuỗi hiểu lầm.

Tống Thư Hàng cười ha hả, đáp:

“Ta không phải tiền bối cái gì cũng có thể bán.”

Đạo hữu nửa người khoác áo choàng cứng đờ người lại.

Ngay sau đó, hai mắt hắn đột nhiên sáng bừng lên:

“Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử?”

Tống Thư Hàng: “???”

Huynh đệ à, ngươi không nghe thấy giọng nói của ta à? Tuy rằng ta đeo mặt nạ nhưng giọng ta rõ ràng là giọng nam mà, biết không hả? Lối suy nghĩ của ngươi làm ta hoảng sợ lắm đấy.

[Tiên tử, ha ha ha ha.]

Sợi tóc ngố Sở các chủ vui sướng khi người gặp họa:

[Thư Hàng, có phải hormone mà ngươi tỏa ra gần đây có vấn đề không?]

Tống Thư Hàng: “…”

Thấy tiền bối thần bí trầm mặc không đáp, đạo hữu nửa người cuối cùng cũng phản ứng lại:

“Xin lỗi nhé tiền bối, ban nãy là phản ứng vô thức của ta thôi. Chiếc chăn đơn trên người ngươi quá độc đáo… Ngoài cái gì cũng có thể bán ra, chỉ có đệ tử của hắn là hàng gì cũng có thể bổ tiên tử có được mà thôi. Tiền bối mua được chiếc chăn này ở đâu vậy?”

“Qùa người khác tặng đấy.”

Tống Thư Hàng đáp, đây là hàng phỏng theo chăn đơn của đại lão cái gì cũng có thể bán mà Bạch tiền bối two tặng cho hắn.

Đạo hữu nửa người nghe vậy, đột nhiên nói với giọng đầy hâm mộ:

“Tốt thật đấy.”

Chỉ ba chữ ngắn ngủi mà tràn đầy tình cảm lạc lõng, hâm mộ, chúc phúc, bi thương. Tống Thư Hàng tinh thông ngôn ngữ của Tạo Hóa Tiên Tử, vô cùng mẫn cảm với sự thay đổi cảm xúc.

Tống Thư Hàng: “…”

Sao hắn cứ cảm thấy chỉ trong nháy mắt vị đạo hữu đối diện tự tưởng tượng ra cả một bộ phim thế nhỉ?

Chẳng lẽ các đạo hữu trong tu chân giới đều xuất thân là biên kịch à? Bàn về năng lực tưởng tượng, ai ai cũng xuất sắc!

…

…

Vì không tiếp lời được nên hai người giấu đầu lộ đuôi chỉ đành im lặng nhìn nhau.

Sau hồi lâu.

Tống Thư Hàng lên tiếng chào hỏi trước:

“Đạo hữu, ngươi cũng đến đối phó với tà vọng à?”

Trùng hợp là đối phương cũng lên tiếng cùng lúc:

“Tiền bối, ngươi cũng đến đây vì đệ tử của Vô Cực Ma Tông à?”

Hai người cùng khựng lại.

Tống Thư Hàng đáp:

“Thực ra, cũng coi như đến vì đệ tử Vô Cực Ma Tông.”

“Thực ra, cũng xem như đến vì tà vọng.”

Một lần nữa, đối phương trả lời cùng lúc với Tống Thư Hàng.

Hai người lại ngẩn ra.

Tống Thư Hàng bật cười:

“Danh hào của đạo hữu là?”

“Tiền bối, ta nên xưng hô với ngài thế nào đây?”

Đạo hữu nửa người cũng lên tiếng hỏi.

Cả hai lại tiếp tục khựng lại lần nữa.

Tống Thư Hàng cảm thấy có một cảm giác ăn ý kỳ diệu đang tác quái.

[Các ngươi đang diễn Tướng Thanh (*) à?]

Sợi tóc ngố Sở các chủ không nhịn được nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Khụ ~ tiền bối, để ta nói trước nhé.”

Đạo hữu nửa người hất mũ trùm đầu ra, tự giới thiệu bản thân:

“Vãn bối Vương Lâm Đạo Nhân, là người trông coi thông đạo giữa thế giới Cửu U và hiện thế.”

Ở giữa mi tâm của hắn có một ấn ký to như móng tay, có thể chứng minh thân phận của mình.

“Ơ, vậy tại sao ngươi lại ở đây?”

Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Giữa thế giới Cửu U và hiện thế có nhiều thông đạo lớn nhỏ khác nhau.

Những tà ma nhỏ yếu không có thuật pháp không gian đều nhờ vào những thông đạo này để đến hiện thế. Đồng thời, các tu sĩ trong hiện thế cũng có thể lợi dụng những thông đạo kể trên để đến thế giới Cửu U.

Nhưng do thuộc tính hỗn loạn của thế giới Cửu U, phần lớn các thông đạo giữa thế giới Cửu U và hiện thế đều không ổn định, có những thông đạo rất yếu, hoàn toàn không thể sử dụng được, có thông đạo xuất hiện không lâu liền tan biến, chỉ là thông đạo tạm thời… Những huyết ma bị Bạch tiền bối đâm thành xâu trước đây cũng là vì tìm phải một thông đạo tạm thời nên mới định kết bè đến hiện thế, thi triển thân thủ. Kết quả là chưa kịp kiến công lập nghiệp đã bị tai nạn xe ngoài ý muốn của Bạch tiền bối đâm xuyên qua, trở thành nguyên liệu huyết ma dược tễ của Tống Thư Hàng.

Thế nhưng thỉnh thoảng cũng xuất hiện thông đạo ổn định. Những thông đạo ổn định này sẽ trở thành địa điểm phòng ngự trọng điểm của cả thế giới Cửu U và hiện thế.

Vương Lâm Đạo Nhân tự chém mình thành hai nửa này chính là một trong số những người canh gác thông đạo.

Sở các chủ đột nhiên lên tiếng khiến Vương Lâm Đạo Nhân vô cùng kinh ngạc.

Nhưng lần này, hắn khống chế sự kinh ngạc của mình rất tốt, đáp:

“Thực ra cũng không phải là chuyện không thể nói.”

Đối phương là đại lão tuyệt thế… đại lão là sẽ có đặc quyền, vì nắm đấm của người ta cứng rắn mà.

Thế nên có thể tiết lộ một vài thông tin không phải tuyệt mật cho họ cũng được.

Sau khi tổ chức câu từ trong lòng, Vương Lâm tóm tắt đơn giản nguyên nhân mình xuất hiện tại nơi này.

Gần đây, những người canh gác thông đạo Cửu U phát hiện ra tần suất tà ma tấn công hiện thế ngày càng tăng, cho dù Thiên Đạo có sụp đổ, các tà ma cũng không nên kích động như thế mới đúng… Hắn cứ cảm thấy hình như các tà ma bị kích thích thì phải?

Tất cả người canh gác cùng lao vào điều tra, kết quả bất ngờ phát hiện ra các đệ tử của Vô Cực Ma Tông đang rục rịch hành động, bọn họ nhiều lần sử dụng thông đạo tạm thời để vào Cửu U. Sau khi thiên địa dị biến, tà vọng ở hiện thế bùng nổ, các đệ tử của Vô Cực Ma Tông lại càng tích cực hoạt động ở những nơi tập tung đông đảo tà vọng.

Liên kết các manh mối lại, người canh gác thông đạo Cửu U càng thêm cảnh giác.

Bọn họ phái người âm thầm điều tra Vô Cực Ma Tông, muốn xem xem rốt cuộc bọn chúng đang làm gì, liệu nó có ảnh hưởng đến tình trạng của hiện thế và thế giới Cửu U hay không?

Vương Lâm Đạo Nhân chính là một trong số những người canh gác được phái đi điều tra Vô Cực Ma Tông.

[Tần suất tà ma Cửu U tấn công hiện thế tăng lên?]

Tống Thư Hàng chú ý tới điểm này.

Thế giới Cửu U chỉ còn lại chúa tể Bạch tiền bối two mà vẫn còn xảy ra chuyện thế này nữa ư?

Chương 2556: Thật sự thay trời hành đạo

Chúa tể Cửu U có quyền khống chế tuyệt đối với thế giới Cửu U, tất cả tà ma Cửu U đều nghe theo mệnh lệnh, phục tùng ý chí của chúa tể Cửu U.

Trước kia thế giới Cửu U có hai vị chúa tế cùng tồn tại, Bạch tiền bối two lại không quản mọi chuyện nên phần lớn hành động của các tà ma thế giới Cửu U là nghe theo mệnh lệnh của đại lão cầu béo.

Bây giờ đại lão cầu béo đã chết, chỉ để lại một phân thân mất trí nhớ, nó còn đang đánh đối kháng trên lôi đài hộ Tống Thư Hàng ở sao Hỏa kìa. Vậy nên bây giờ cả thế giới Cửu U chỉ có một ý chí, đó chính là ý chí của Bạch tiền bối two.

[Chẳng lẽ là thuộc hạ cũ của đại lão cầu béo đang tiến hành đợt tấn công cuối cùng với hiện thế ư? Hay là Vô Cực Ma Tông đã làm chuyện gì đó ở thế giới Cửu U khiến các tà ma bị kích thích?]

Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Ở bên này, màn tự giới thiệu của Vương Lâm Đạo Nhân cũng đến hồi kết:

“Vì còn đang gánh vác trọng trách trông giữ thông đạo giữa thế giới Cửu U và hiện thế nên lần này khi ra ngoài điều tra Vô Cực Ma Tông, ta thi triển một bí pháp, tự chém bản thân thành hai khúc. Một nửa để lại thông đạo Cửu U, tiếp tục trấn giữ thông đạo cùng đồng đội, một nửa khác lại lặng lẽ đến hiện thế, điều tra chuyện của Vô Cực Ma Tông.”

Hắn giới thiệu với vị đại lão ở đối diện tình trạng cơ thể của mình, tránh gây ra hiểu lầm, khiến người ta tưởng rằng hắn thiếu lễ nghĩa.

“Trên đời có một tu sĩ có trách nhiệm như Vương Lâm đạo hữu, quả thực chính là may mắn của thế gian.”

Tống Thư Hàng gật đầu vui mừng… Tự chém mình thành hai khúc, chia ra làm việc, quả nhiên là người đồng đạo.

“Đây là chức trách của ta, không dám nhận lời khen của tiền bối.”

Vương Lâm Đạo Nhân vứt đệ tử Vô Cực Ma Tông trong tay sang một bên, hành lễ với Tống Thư Hàng, nói:

“Tiền bối, ta nên xưng hô với ngươi như thế nào? Ngươi là bạn thân của cái gì cũng có thể bán tiền bối à?”

“Ngươi nói đúng rồi, ta rất thân với cái gì cũng có thể bán tiền bối. Có điều dạo gần đây hắn có hiểu lầm nhỏ với ta thôi, ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười gượng nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ ghi lại câu này của Tống Thư Hàng, đợi về sau gặp được đại lão cái gì cũng có thể bán, cô sẽ phát nó.

Vương Lâm Đạo Nhân ở đối diện suy tư một lúc, sau đó tỏ vẻ đã hiểu, trong vẻ mặt thấu hiểu này không thể giấu được sự lạc lõng.

Khỏi phải nói, chắc chắn Vương Lâm đạo hữu đã tự tưởng tượng ra cả một bộ phim rồi.

E là trong đầu của vị đạo hữu này có chứa cả một tổ biên kịch, hơn nữa người nào cũng am hiểu tình yêu tay ba, tay tư.

“Về phần đạo hiệu, ngươi có thể gọi ta là Bá Đao Tống Nhất.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ, vẫn quyết định tự xưng đạo hiệu này.

Trong lòng hắn có tính toán riêng, hắn biết năm thánh hào liên tiếp Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt khiến các tu sĩ trong chư thiên vạn giới thấy áp lực như thế nào.

Hơn nữa bây giờ phân thân đại lão cầu béo đang ở sao Hỏa thu hút hỏa lực hộ hắn, vậy tạm thời bản thể hãy cứ hành tẩu giang hồ với đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất thôi.

“Hóa ra là Bá Đao tiền bối, ngưỡng mộ đã lâu.”

Vương Lâm Đạo Nhân chắp tay nói.

Tống Thư Hàng sững sờ, vô thức thốt lên:

"Ớ? Đạo hiệu này các ngươi cũng ngưỡng mộ đã lâu à?"

"Ngu quá, người ta đang khách sáo thôi."

Sợi tóc ngố Sở các chủ kéo thật mạnh đầu của Tống Thư Hàng.

Vương Lâm Đạo Nhân: "…"

Bá Đao Tống Nhất tiền bối mà cũng ngốc nghếch đáng yêu cơ đấy?

Còn nữa, hắn thật sự cảm thấy đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này hơi quen tai, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải.

"Thực ra, gần đây bọn ta cũng đang điều tra một số thông tin liên quan đến Vô Cực Ma Tông. Chúng ta có thể trao đổi tình báo về Vô Cực Ma Tông với nhau."

Tống Thư Hàng ho nhẹ, sau đó lấy một quyển sổ ghi chép ra.

Khí linh tiểu tiên tử đang ngồi lim dim trên găng tay, chiếc đầu nhỏ nhắn cúi xuống, giãy giụa một lát rồi lại ngủ tiếp.

Tống Thư Hàng vươn tay ra chọc nhẹ vào khí linh tiểu tiên tử.

"Ưm ~ Ư ư ư ~"

Khí linh tiểu tiên tử mở mắt ra, kêu lên đầy bất mãn.

Tống Thư Hàng mở sổ ra, cười với cô:

"Nào, thi triển cho vương lâm đạo hữu xem thuật pháp cô mới học được đi."

Khí linh tiểu tiên tử giơ tay lên dụi mắt, sau đó vui vẻ nhãy cẫng lên… Cô giống như một đứa trẻ vậy, sau khi học được một thuật pháp, lúc nào cũng khoe với người khác.

Khí linh tiểu tiên tử chắp hai tay lại, xoa nhẹ một cái, thuật pháp in ấn được kích hoạt.

Các thông tin tin tình báo liên quan đến Vô Cực Ma Tông không ngừng xuất hiện trên sổ ghi chép, cứ như được in ra vậy.

Bao gồm cả kế hoạch ma quốc, Kiếp Tiên thiên thiên kiếp và cả kế hoạch tà vọng.

Tuyên truyền rộng rãi bí mật và đời tư mà kẻ địch giấu giếm cẩn thận cho mọi người cùng biết, cảm giác này quá là khoái, sướng hơn việc buôn chuyện của người bình thường nhiều.

Tống Thư Hàng xé mấy tờ giấy ghi chép xuống, đưa cho Vương Lâm Đạo Nhân:

“Đây là toàn bộ tình báo của Vô Cực Ma Tông mà ta có được. Đạo trưởng có thể thỏa sức sử dụng những thông tin này, khiến Vô Cực Ma Tông rơi vào thế bị động.”

Vương Lâm cầm lấy mấy tờ giấy ghi chép, nhận ra bên trên toàn là những thông tin bí mật rất có chiều sâu:

“Cảm ơn Bá Đao Tống… ơ?”

Tống Thư Hàng: “Hả?”

Vương Lâm Đạo Nhân: “…”

Bá Đao Tống… Bá x Tống…

Bá Bá Tống!

Hắn moi hết tất cả hình tượng của Bá Tống tiền bối trong những giảng pháp mà mình đã xem ra, đối chiếu với Bá Đao Tống Nhất trước mặt này.

Không sai, đúng là Bá Tống.

Đây chính là giọng của Bá Tống tiền bối… Giọng nói này có hơi khác với khi giảng pháp, giọng nói khi giảng pháp có tính năng Huyền Thánh giảng pháp gia trì, hóa thành đại đạo, vì thế nhất thời hắn chưa nhận ra được!

Nghĩ tới đây, Vương Lâm Đạo Nhân không nhịn được mà co người lại, vô thức né tránh ánh mắt của Bá Tống tiền bối.

[Ha ha ~ ngươi vẫn bị người ta nhận ra rồi kìa.]

Xích Tiêu kiếm tâm ma cười nói.

Bia đá đạo hữu tiếp lời:

[Hết cách rồi, cho dù có đeo mặt nạ, khoác chăn đơn, một số điểm đặc trưng của Bá Tống đạo hữu vẫn quá nổi bật.]

“Bá Đao tiền bối, chỗ ta có một vài tình báo, vừa hay có thể bổ sung cho thông tin của ngài. Một phần trong đó liên quan đến quá trình thí nghiệm nuôi dưỡng tà vọng của Vô Cực Ma Tông.”

Vương Lâm Đạo Nhân tỏ ra bình tĩnh, đồng thời bắt đầu sử dụng thuật pháp in ấnn, để lại nội dung tình báo lên trên sổ ghi chép của Tống Thư Hàng.

“Số liệu nuôi dưỡng tà vọng, đây đúng là thông tin mà ta cần. Vương Lâm đạo hữu làm tốt lắm.”

Tống Thư Hàng khích lệ.

“Có thể được Bá… Bá Đao tiền bối công nhận là vinh hạnh của ta.”

Vương Lâm Đạo Nhân nén thở, cũng do hắn không hít thở nên giọng nói hơi là lạ.

Tống Thư Hàng lấy di động ra, hỏi:

“Ngươi có điện thoại không? Có thì kết bạn đi. Nếu lấy được tin tình báo hoặc thông tin gì mới, cứ việc liên lạc với ta.”

“Có có.”

Vương Lâm Đạo Nhân lấy di động ra, đăng nhập vào phần mềm chat, kết bạn với Tống Thư Hàng.

Hắn liếc qua phần tư liệu về Bá Tống tiền bối.

Nickname: ‘người đàn ông có bảy đạo hiệu’, tuổi: mười chín, địa chỉ nhà: đường bạch kình thành phố Văn Châu.

Hắn vươn tay ra, ghi chú Tống Thư Hàng thành Bá Bá Tống, đồng thời xếp Tống Thư Hàng lên đầu một nhóm bạn bè riêng, cẩn thận lưu lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta thấy ghi chú của ngươi đấy nhé!

…

…

Sau đó.

Vương Lâm Đạo Nhân tạm biệt Tống Thư Hàng, chạy khỏi sào huyệt tà vọng nhanh như một làn khói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi lại liên lạc với Bạch tiền bối two:

[Bạch tiền bối, còn thức không?”

[Lại bị ngươi đánh thức rồi.]

Bạch tiền bối two nhắn lại với vẻ bất mãn.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng đáp:

[Ha ha.]

[Ha ha cái đầu ngươi ấy, có chuyện gì? Nói hết trong vòng ba mươi chữ cho ta.]

Bạch tiền bối two nhắn lại trong trạng thái buồn ngủ.

Tống Thư Hàng:

[Bạch tiền bối, ta ma của thế giới Cửu U đang bạo động tấn công thông đạo giữa hiện thế và Cửu U.]

Bạch tiền bối two:

[Hửm?]

Một lát sau

[À đúng rồi, quả cầu béo chết rồi. Cần phải có một chúa tể quản lý những chuyện này.]

Bạch tiền bối two thẩn thức.

Lại qua hồi lâu.

[Thôi đi, buồn ngủ quá. Ngươi quản hộ ta đi.]

Bạch tiền bối two nói:

[Chẳng phải Vô Cực Ma Tông đang muốn gây sự ở thế giới Cửu U sao? Ta chia cho ngươi một phần quyền hạn khống chế Cửu U, ngươi có thể thỏa sức chơi với họ.]

Tống Thư Hàng: “???”

Hả? Vừa nãy Bạch tiền bối two nói gì thế nhỉ?

Hắn muốn giao một phần quyền hạn của thế giới Cửu U cho mình, để mình quản lý thế giới Cửu U ư?

Rốt cuộc thế này là sao?

Có thể làm như thế luôn à?

[Nếu ngươi rảnh thì đến Cửu U một chuyến.]

Bạch tiền bối two nói với vẻ lười nhác.

Chương 2557: Tống tiền bối – niềm kiêu hãnh của nhân loại

[Ta rảnh, vừa hay có thể kết thúc hoạt động cày tà vọng hôm nay. Đợi ta sắp xếp cho hai tiểu đạo hữu này xong sẽ đến thế giới Tà Liên tìm ngươi.]

Tống Thư Hàng đáp.

[Hai vị tiểu đạo hữu? Ngươi đưa đám nhóc đó đi cày tà vọng cùng à?]

Bạch tiền bối two thuận miệng đáp, hắn biết Tống Thư Hàng có qua lại với vài tiểu tu sĩ có thiên phú.

Tống Thư Hàng giải thích:

[Không phải mấy tiểu hòa thường kia đâu, là hai vị tiểu đạo hữu tứ phẩm.]

Bạch tiền bối two: [...]

Về mặt lý thuyết thì không có vấn đề gì, nhưng khi nghe Tống Thư Hàng gọi tu sĩ tứ phẩm là tiểu đạo hữu, hắn cứ thấy là lạ. Cần phải qua một thời gian dài nữa thì cảm giác không hài hòa này mới phai nhạt được.

[Nhớ đưa cả tấm bia đá của ta đến nhé, đến lúc đó sẽ cần dùng đến nó đấy.]

Bạch tiền bối two lại nhắc nhở thêm.

[Được, Bạch tiền bối, lát nữa gặp.]

Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối:

[Cố gắng nhanh lên nhé, nếu không ta ngủ say rồi là ngươi không đánh thức ta được đâu.]

[Ta tới ngay đây.]

Tống Thư Hàng trả lời.

Kết thúc cuộc gọi với Bạch tiền bối two, ý thức của hắn ra khỏi tính năng mạng chat Tu Chân.

“A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, hoạt động cày tà vọng hôm nay đến đây là kết thúc, bây giờ chúng ta đến thế giới Cửu U một chuyến.”

Tống Thư Hàng vội nói.

“Sao lại không cày nữa? Ta vẫn có thể cày mấy con nữa, ta vẫn chưa mệt mà Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử thấy không nỡ, cô vẫn chưa chơi chán.Mỗi một con tà vọng đều có điểm khác biệt, cày tà vọng giống như mở kho báu, bất cứ tà vọng nào cũng có thể khiến cho cô kinh ngạc, cô vẫn muốn chơi thêm một lúc nữa.

“Chúng ta đến thế giới Cửu U, có chuyện quan trọng cần làm.”

Tống Thư Hàng đáp, đồng thời hắn truyền âm cho A Thập Lục và Vũ Nhu Tử:

[Lát nữa đi thế giới Cửu U, ta định nhân cơ hội tìm kho báu của đại lão cầu béo. Đại lão cầu béo chết rồi, nhưng kho báu của nó chắc chắn vẫn còn!]

Bạch tiền bối sắp chia một phần quyền hạn chúa tể Cửu U cho hắn, đương nhiên hắn không thể lãng phí thời gian sở hữu quyền hạn này được.

Đến lúc đó, hắn sẽ thử xem có thể lừa được phân thân đại lão cầu béo trên sao Hỏa, moi ra chỗ cất giấu kho báu từ miệng nó không, sau đó nhân lúc sở hữu một phần quyền hạn chúa tể Cửu U, đào một kho báu của đại lão cầu béo lên!

Nếu như thành công, hắn sẽ phát tài!

Đến lúc đó, bất kể là món nợ khổng lồ của Bạch tiền bối hiện thế hay là chi phí của m ảnh Thánh Địa đều không cần phải lo nữa.

Tống Thư Hàng mơ quá đẹp.

Cuộc sống đã gian khổ lắm rồi… vì thế phải mơ đẹp một chút, ngộ nhỡ nó thành sự thật thì sao?

[Không lo chuyện tà vọng nữa à?]

Tô thị A Thập Lục hỏi.

[Đương nhiên phải lo, nhưng ta có cách tốt hơn để đối phó với tà vọng rồi. Yên tâm đi, lần này Vô Cực Ma Tông không gây nên sóng gió gì đâu!]

Tống Thư Hàng nhếch mép, nở nụ cười kiểu Công Tử Hải ‘tất cả đều nằm trong lòng bàn tay ta'.

Dựa vào mấy người bọn họ, cho dù cày ba ngày ba đếm cũng không giết được nhiều tà vọng.

Đợi sau khi đến thế giới Cửu U, lấy được một phần quyền hạn chúa tể Cửu U từ Bạch tiền bối two… nói không chừng hắn lại điều động được tà ma Cửu U cũng nên!

Đến lúc đó hắn có thể phái một số tà ma Cửu U cường đại đến hiện thế lặng lẽ giải quyết đám tà vọng.

Dùng tà ma Cửu U để cày tà vọng, lấy độc trị độc!

"Ta đi ta đi, ta đến thế giới Cửu U cùng Tống tiền bối!"

Vũ Nhu Tử giơ tay lên, vui vẻ nói. Tuy rằng cày tà vọng thú vị thật nhưng nếu như so với nhiệm vụ tìm kiếm kho báu của chúa tể Cửu U tiền nhiệm, vui vẻ thú vị chẳng đáng là gì nữa!

Trong trường hợp không thể lấy được cả cá và tay gấu, đương nhiên phải chọn Hoàng Thần Ngư (*) rồi!

"Ngươi đi đâu ta cũng đi cùng ngươi."

Tô thị A Thập Lục gật đầu, nói.

Câu này khiến cho Tống Thư Hàng mềm cả lòng.

Bạch long tỷ tỷ trợn mắt nhìn Tống Thư Hàng, sốt sắng nói:

"Học hỏi đi, đây mới là cách thức bắt đầu tán tỉnh chính xác nhé!"

Tô thị A Thập Lục: "…"

"Tống tiền bối, ta cũng thế, ngươi đi đâu ta đi theo đó."

Vũ Nhu Tử cũng bày tỏ thái độ.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đứng bên cạnh đột nhiên cảm thấy kính phục.

Không ngờ Bá Tống tiền bối lại dám xông vào thế giới Cửu U, chiến đấu vì chúng sinh hiện thế!

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô cảm thấy, Bá Tống tiền bối đột nhiên từ bỏ hoạt động cày tà vọng, chuyển sang tấn công thế giới Cửu U chắc chắn là do thông tin người canh gác thông đạo giữa hiện thế và Cửu U là Vương Lâm Đạo Nhân tiết lộ.

Hiện tà ma của thế giới Cửu U đang tấn công thông đạo đến hiện thế, nếu như tà ma Cửu U xâm chiếm hiện thế, vậy tình hình của hiện thế sẽ càng thêm gay go.

“Bá Tống tiền bối, ngài muốn xông vào thế giới Cửu U, điều tra chân tướng chuyện tà ma bạo động ư?”

Để kiểm chứng suy nghĩ trong lòng mình, Thương Hải Thư Sinh hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Ừm, đây cũng là một phần nguyên nhân.”

Thương Hải Thư Sinh nắm chặt tay vào, hắn đã đoán đúng.

“Nhưng mà Bá Tống tiền bối à, ngài một mình xông vào thế giới Cửu U thế này liệu có nguy hiểm gì không?”

Diệu Thanh Đạo Cô lên tiếng.

Tống Thư Hàng mỉm cười an ủi:

“Yên tâm đi, đây không phải lần đầu tiên ta đến đó. Đừng quên, ta còn từng hiển thánh ở thế giới Cửu U nữa kìa.”

“Bá Tống tiền bối, ta sẽ ghi chép lại sự tích này của ngài!”

Thương Hải Thư Sinh hứa hẹn.

Nhất định phải ghi lại sự tích này vào trong Tống Thiên Đạo Truyện Ký, trở thành chương danh dự. Trong khi các đại lão Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới tranh giành Thiên Đạo, Bá Tống tiền bối vẫn còn bận lòng đến sinh linh trong hiện thế.

Trong thời khắc tranh đoạt Thiên Đạo mấu chốt, Bá Tống tiền bối dứt khoát xong vào Cửu U, chiến đấu vì chúng sinh. Phẩm chất cao thượng nhường này sáng chói như hằng tinh.

Đây chính là Bá Tống tiền bối, niềm kiêu hãnh của nhân loại!

Tống Thư Hàng: “…”

“Bá Tống tiền bối, ngài có cần dùng đến thông đạo giữa hiện thế và Cửu U không? Nếu như cần, ta lập tức đi xin phép cho ngài.”

Diệu Thanh Đạo Cô nhắc nhở.

Với thực lực của Bá Tống tiền bối, tất nhiên có thể xé rách không gian, đi tới Cửu U, nhưng chuyện này tiêu tốn quá nhiều linh lực không cần thiết.

“Không cần đâu, ta có thông đạo riêng có thể đến được thế giới Cửu U.”

Tống Thư Hàng khoát tay, sau đó hắn lại chỉ vào đệ tử Vô Cực Ma Tông bị Vương Lâm Đạo Nhân sưu hồn, hiện vẫn đang ngất xỉu, nói:

“Các ngươi mang tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này đi theo đi, nói không chừng có thể moi ra tin tức hữu dụng nào đó từ hắn đấy.”

“Cứ để chúng ta xử lý.”

Thương Hải Thư Sinh cam đoan.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Đợi ta từ Cửu U về, ta sẽ liên lạc với các ngươi.”

Diệu Thanh Đạo Cô:

“Chúng ta sẽ luôn đợi Bá Tống tiền bối liên lạc!”

“Tạm biệt.”

Tống Thư Hàng vẫy tay với Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô.

Trước khi đến thế giới Cửu U, hắn lại lấy điện thoại ra nhắn tin cho mẹ Tống, nói cho bà biết hắn sẽ đưa Vũ Nhu Tử và Tô thị A Thập Lục đi xa một chuyến, nói không chừng phải vài ngày nữa mới về nhà.

Mẹ Tống trả lời lại rất nhanh, bày tỏ đã nhận được tin nhắn, đồng thời ở phần dưới của tin nhắn trả lời, mẹ Tống còn cẩn thận nhắc nhở, bảo Tống Thư Hàng ra ngoài nhớ đề phòng chuyện sinh mệnh mới chào đời.

(*) Hoàng Thần Ngư: một loại cá quý hiếm đắt đỏ.

Chương 2558: Bạch tiền bối, ta có rồi

Tống Thư Hàng: "…"

Thực ra lo lắng của mẹ Tống là hoàn toàn không cần thiết, tuy rằng hiện giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm, nhưng do cơ thể không ngừng cường hóa, hắn chỉ còn cách 'tuyệt dục' một bước nhỏ nữa thôi.

Cho dù không hoàn toàn tuyệt dục, nhưng sinh con đã trở thành chuyện rất khó khăn rồi.

Thực ra, đừng nói Tống Thư Hàng, cho dù là Tôn Giả thất phẩm, muốn sinh ra đời sau cũng chẳng dễ dàng gì. Cần phải có đủ loại thủ đoạn tăng xác suất mang thai, đồng thời phải cố gắng nhiều năm mới có thai được.

Tống Thư Hàng phất tay một cái, cười hì hì, đáp:

[Mẹ, con nhóc trong bụng con còn lâu mới ra, vừa mới có thôi, ít nhất phải mang thai mười tháng con bé mới ra đời được. Thế nên mẹ không phải lo đâu, hiện tại chưa cần phải đề phòng sinh sớm.]

Đương nhiên hắn hiểu hàm ý trong tin nhắn lúc trước của mẹ mình, nhưng hắn muốn quậy một chút nên mới trả lời mẹ mình như thế.

Niềm vui khi quậy phá sẽ gây nghiện đấy.

"Đi thôi, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử."

Tống Thư Hàng không đợi mẹ Tống trả lời lại đã cất điện thoại đi, vươn tay mở cửa thế giới hạch tâm.

Ở đằng sau, Tô thị A Thập Lục kéo chặt bạch long tỷ tỷ, chui đầu vào trong thế giới hạch tâm… Nhãn lực của tu sĩ tốt thế nào chắc không cần nói nữa, cô vô tình liếc một cái, đúng lúc nhìn thấy tin nhắn trả lời lúc trước của mẹ Tống.

Bạch long tỷ tỷ trợn mắt, cô bắt đầu nghiêm túc suy ngẫm ý kiến lúc trước của Sở tóc ngố… có nên để Tống Thư Hàng tung một chiêu Biến Dị Tăng Phát Thuật lên người cô, để cô biến thành một lọn tóc không nhỉ. Nếu không cứ để A Thập Lục co kéo thế này, cô nghĩ mình sẽ bị kéo dãn, cơ thể biến dạng mất.

Vũ Nhu Tử cũng nhảy lên, linh điệp xung quanh bay múa, bảo vệ cô đi vào thế giới hạch tâm.

“Hai vị tiểu hữu, trong mấy hôm nay làm phiền hai vị thu thập toàn bộ địa điểm tập trung tà vọng ở thành phố Văn Châu và vùng lân cận lại giúp ta. Đợi lúc trở về, ta muốn giải quyết hết đám tà vọng một lượt, diệt trừ hậu hoạn.”

Tống Thư Hàng dặn dò, sau đó hắn chắp hai tay sau lưng, bước vào thế giới hạch tâm một cách tiêu sái, hoàn toàn biến mất.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô cung kính đưa mắt tiễn Tống tiền bối.

“Hận không thể xông vào thế giới Cửu U cùng Tống tiền bối, chém giết đám tà ma tấn công thông đạo hiện thế, chiến đấu vì sự an bình của chúng sinh!”

Thương Hải Thư Sinh nắm chặt tay lại, chỉ hận bản thân chưa đủ mạnh mẽ.

“Trong mấy ngày Tống tiền bối vắng mặt, chúng ta phải chăm sóc thật tốt cho Tống gia lão tổ và Triệu gia lão tổ tiên tử. Tuyệt đối không thể để tà vọng ảnh hưởng đến cuộc sống của họ.”

Diệu Thanh Đạo Cô bổ sung.

Khi Bá Tống tiền bối đến tiền tuyến chiến đấu vì mọi người, bọn họ không thể giúp đỡ gì, không thể cùng chinh chiến Cửu U với Tống tiền bối. Vì thế ở hậu phương, ít nhất bọn họ cũng phải âm thầm hỗ trợ tiền bối, để hắn không phải lo lắng chuyện ở nhà.

Thư sinh và đạo cô cảm phục hành lễ theo hướng mà Tống Thư Hàng biến mất, sau đó họ cũng đưa đệ tử của Vô Cực Ma Tông rời đi.

…

…

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng chuyển toàn bộ tà vọng săn được lần này cho Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở, tiếp theo hắn gửi cho tiên cơ tài liệu nuôi dưỡng tà vọng của Vô Cực Ma Tông mà mình lấy được từ Vương Lâm Đạo Nhân.

Những tài liệu này đều có thể làm phong phú hiểu biết của Biệt Tuyết Tiên Cơ đối với tà vọng, sớm ngày chế biến tà vọng thành món ăn, mang lên bàn ăn của tu chân giới.

Mục tiêu của Tống Thư Hàng và Biệt Tuyết Tiên Cơ là biến tà vọng hoang dã thành 'yêu quái được bảo vệ cấp 1 của tu chân giới', đồng thời đưa tà vọng vào thời kỳ nuôi dưỡng khoa học, nuôi dưỡng tà vọng theo dây chuyền, khiến sinh linh trong cả chư thiên vạn giới đều thích tà vọng.

Để hỗ trợ thí nghiệm của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng để tiểu trợ lý hạch tâm ở bên cạnh giúp đỡ cô. Hắn cung cấp linh thú, ma thú, linh thực được nuôi dưỡng trong thế giới hạch tâm, nguyên liệu quý giá, nước suối nguồn sự sống và một số bảo vật thực dụng lá được từ chỗ Côn Vương cho thí nghiệm của cô.

Sau khi dặn dò Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng mở lối vào thế giới Tà Liên, dẫn Tô thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử vào trong.

…

…

Thế giới Tà Liên.

Tống Thư Hàng vừa hiện thân đã có một con Hamster tàng hình nhảy lên mặt hắn, đâm nhiều nhát vào chiếc cằm lộ ra ngoài mặt nạ của hắn.

Keng keng keng ~ một loạt tia lửa lóe lên.

"Đừng nghịch nữa, số Hamster."

Tống Thư Hàng tiện tay túm số Hamster lại:

"Đưa tay đi gặp Bạch tiền bối đi, muộn chút nữa hắn ngủ say rồi thì lại rắc rối."

Một giấc ngủ của Bạch tiền bối two có thể kéo dài ngàn năm, thậm chí còn lâu hơn.

Nếu như hắn ngủ say thật, ngàn năm qua đi, chuyện gì cũng xong cả rồi.

"Da mặt của ngươi cứng hơn rồi."

Số Hamster nói với giọng lạnh lùng.

“Ơ? Hây hây ~”

Sau khi nhìn thấy số Hamster có kích thước tương đương với mình, khí linh tiểu tiên tử vui mừng kêu lên.

“Đây là khí linh trong găng tay Nghịch Kình của ta, số Hamster, sau này ngươi có thể chơi cùng cô ấy… Chiêu Thiên Ngoại Phi Ma của ngươi thú vị đấy, ngươi thử cân nhắc đến việc dạy chiêu này cho khí linh tiểu tiên tử của ta đi nhé? Cô ấy học nhanh lắm.”

Tống Thư Hàng giới thiệu đầy kiêu ngạo.

Khí linh tiểu tiên tử nhìn chằm chằm vào trường kiếm tăm xỉa răng trong tay số Hamster, hai mắt sáng bừng lên.

“…”

Số Hamster:

“Đừng làm loạn nữa, khí linh của găng tay thì học kiếm pháp gì chứ. Còn nữa mau trả lại ta phi toa xuyên thấu chư thiên vạn giới mà lần trước ngươi mượn chủ ta đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu, tế phi toa ra giao cho số Hamster:

“Sao ta cứ cảm thấy mượn đồ của các tiền bối xong rồi mang trả lại cứ là lạ thế nào ấy nhỉ.”

Số Hamster: “…”

“Đi thôi, ta mang cả bia đá đạo hữu theo rồi.”

Tống Thư Hàng lấy bia đá đạo hữu ra.

Bia đá đạo hữu nói:

“Vừa hay lần này ta muốn chủ nhân của ta đổi chữ khắc trên bia thành ‘Bá Tống chi mộ’, như thế sẽ càng nổi tiếng hơn.”

“Chít chít!”

Số Hamster tán đồng.

Bá Tống chi mộ, nghe gợi tả hơn Tống Thư Hàng chi mộ nhiều…. Bởi vì nó quen gọi Tống Thư Hàng là số Bá Tống, khi gọi tên thật của hắn là ‘Tống Thư Hàng’, nó lại thấy không quen.

“Được, lát nữa ta nhờ Bạch tiền bối đổi chữ cho.”

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Số Hamster: “???”

Đại não của số Bá Tống vẫn chưa hết lag à? Sửa chữ trên bia mộ của hắn thôi mà, sao hắn lại vui vẻ thế?

“Bởi vì Bá Tống đạo hữu đang cần xây một ngôi mộ lớn cho mình.”

Bia đạo hữu nhìn ra nghi hoặc trong lòng số Hamster nên lên tiếng giải đáp.

Số Hamster:

“Tự xây mộ cho mình làm gì, hắn chán sống rồi, muốn chết một lần à?”

“Ha ha, số Hamster này, ngươi có muốn xây một ngôi mộ nhỏ bên cạnh mộ của ta không?”

Tống Thư Hàng trêu ghẹo.

“Cút!”

Số Hamster tức giận nói.

Trong khi nói chuyện, mấy người đi tới nơi Bạch tiền bối two nghỉ ngơi.

Lúc này Bạch tiền bối two đang nằm trong một phong ấn trụ, lơ lửng trong không trung.

Tống Thư Hàng: “???”

Đây là phong ấn trụ của đại lão cầu béo ư? Nhưng không phải phong ấn trụ đã dùng để phong ấn quả cầu di vật Thiên Đạo rồi sao? Vì sao Bạch tiền bối two lại nằm trong phong ấn trụ này vậy.

“Ngươi tới rồi à Thư Hàng.”

Bạch tiền bối two vẫn còn ngái ngủ, hắn nhìn Tống Thư Hàng, nói:

“Ơ? Trạng thái của ngươi?”

Bạch tiền bối two lật người lại, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, hai mắt tỉnh táo hơn nhiều.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Làm sao thế?”

“Gần đây ngươi đang nghiên cứu chủ đề làm thế nào để ‘hai cá thể khác nhau cùng chứng đạo bất hủ, tấn thăng Thiên Đạo’ đúng không?”

Bạch tiền bối two vui vẻ hỏi, đây là bài tập hắn giao cho Tống Thư Hàng lần trước.

Đây là ám hiệu mà Bạch Thiên Đạo để lại, ‘hai cá thể khác biệt cùng chứng đạo bất hủ’ là chìa khóa để phá giải thế cục. Lúc trước Bạch tiền bối two giao bài tập cho Tống Thư Hàng, bảo hắn nếu rảnh rỗi thì suy ngẫm vấn đề này.

Tống Thư Hàng lúng túng đáp:

“Ha ha, ừm… thực ra… Bạch tiền bối, ta có rồi.”

Bạch tiền bối two: “???”

Chương 2559: Một lần cuối cùng, không lưu tiếc nuối

Số Hamster bên cạnh trợn mắt há mồm, nói: “Số Bá Tống, ‘có rồi’ là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Tống Thư Hàng cười sang sảng, đưa tay chỉ vào bụng mình.

Số Hamster lập tức lâm vào trầm tư thật sâu.

Trừ Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, phần lớn thành viên trong ‘hang ổ bọc thép của quả cầu béo’ đều lâm vào trầm mặc.

Bởi vì trong lúc nhất thời họ không biết phải làm sao để miêu tả tâm tình phức tạp trong lòng mình.

Sau một lúc lâu…

Số Hamster tỉnh táo phân tích: “Cho nên, cho tới nay bọn ta vẫn luôn hiểu lầm ngươi à? Kỳ thật, ngươi là Thư Hàng tiên tử?”

“Đừng làm rộn, mặc dù mang thai ngoài ý muốn, nhưng giới tính của ta không hề thay đổi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tinh tinh tướng quân đột nhiên sáng mắt lên, nói: “Ta hiểu rồi, số Bá Tống ngươi là sinh vật loại ‘sinh sản phân liệt’, có thể tiến hành sinh sản vô tính!”

“Ta là thuần nhân loại.” Tống Thư Hàng nói.

Giọng của số Mặt Trời Nhỏ T233 vang lên: “Vậy số Bá Tống, ngươi làm sao mà ‘có rồi’ vậy?”

“Việc này nói ra rất dài dòng, là một câu chuyện phức tạp. Nói chung là có liên quan đến đại lão quả cầu béo… nói đúng ra là Cầu Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích cho mọi người nghe.

“Cho nên đây là con của chúa tể quả cầu béo?” Thụ yêu bảy màu mặt mỹ nhân ‘Thụ Thụ’ kinh ngạc nói.

“Trước tiên đừng ngắt lời ta, để ta kể xong mọi chuyện đã.” Tống Thư Hàng xua tay, bắt đầu kể lại từ đầu tới đuôi.

Từ việc hắn tiếp xúc với ‘thiếu nữ cơ giới tóc vàng’ rồi đâm cô chết, để cô tiến vào trạng thái phục sinh hồi mấy tháng trước; đến hắn thu lò phản ứng hạch tâm thành tiểu đan điền của mình; lại đến năm nay gặp Côn Vương, cầu di vật Thiên Đạo và đường lui của Cầu Thiên Đạo để lại ở Nho gia…

Cuối cùng, dưới tác dụng của ‘ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai’ của hắn, thiếu nữ cơ giới tóc vàng trở thành hạt giống phôi thai, bởi vì một vài nguyên lý căn bản không cách nào giải thích được, hạt giống phôi thai này bị tiểu đan điền ‘lò phản ứng hạch tâm’ của Tống Thư Hàng tiếp nhận, bắt đầu sinh trưởng trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau khi đơn giản kể lại toàn bộ mọi chuyện một lần, Tống Thư Hàng nuốt nước miếng thấm giọng: “Chính là như vậy, ta có ngoài ý muốn thôi. Đây là kỳ tích từ những việc trùng hợp nối tiếp nhau. Nhưng mà, trên tổng thể mà nói, tình trạng này của ta vẫn có khác biệt với ‘mang thai’. Dù sao tình trạng của ta là trong tiểu đan điền có thêm một phôi thai, nếu thật sự muốn phân loại, chắc ta là một cá thể ‘mang thai hộ’ chăng?”

Bạch tiền bối two: “…”

Tiểu Hamster Nhiễm Chân Cổ Ma: “…”

Mặt trời nhỏ số T233: “…”

Thụ Thụ mặt mỹ nhân: “Cho nên, có phải lần này ngươi tới tìm chủ nhân ta là muốn mời chủ nhân ta giải quyết cái phôi thai này không?”

“Thụ Thụ ngươi nói đúng rồi, ta đang có ý này!” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Nhưng trên thực tế, khi hắn tiến vào thế giới Cửu U, đầy đầu đều là sau khi lấy được một bộ phận ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ từ Bạch tiền bối two thì đi làm một vài thao tác khái niệm hay ho, hoàn toàn quên mất chuyện mình đang mang thai.

Nếu không phải Thụ Thụ mặt mỹ nhân nhắc tới, hắn đã quên xin Bạch tiền bối two vạn năng giúp đỡ.

“Xin lỗi, Thư Hàng.” Bạch tiền bối two lực bất tòng tâm, nói: “Mặc dù ta gần như biết hết mọi thứ, nhưng ta thật sự không biết sinh con, cho nên vấn đề ngươi ‘có rồi’ này, ta không có phương án giải quyết. Nếu thật sự không được, ngươi cứ từ từ bồi dưỡng đứa bé này thành hình, rồi lại đến tìm ta làm giải phẫu sinh mổ, ta giúp ngươi lấy bé ra nhé?”

Hơn nữa, Bạch tiền bối two nghĩ càng sâu hơn.

Trong mật ngữ mà Bạch Thiên Đạo lưu lại cho hắn thông qua đủ loại thủ đoạn có nói rằng, mấu chốt phá cục chính là ‘cá thể khác biệt chứng đạo bất hủ’.

Vậy có phải trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng rất phù hợp với yêu cầu không?

Tống Thư Hàng bản thể là một cá thể hoàn chỉnh, mà ‘thiếu nữ tóc vàng’ đang được thai nghén trong bụng hắn cũng là một cá thể độc lập. Kể từ đó, có phải phù hợp với khả năng ‘hai cá thể khác biệt chứng đạo bất hủ’ hay không?

Đương nhiên, trong giả thuyết này cũng có chỗ không hoàn mỹ, đó chính là vấn đề thực lực của phôi thai ‘thiếu nữ tóc vàng’. Xem từ cảm ứng trạng thái hiện nay, cảnh giới của phôi thai này không cao, trên tổng thể chỉ chừng cảnh giới nhất phẩm trong tu sĩ nhân loại.

Nếu như thực lực của phôi thai này không cách nào tăng lên nhanh chóng… Dù tiến vào phân đoạn ‘cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo’, cô cũng sẽ không chịu nổi ‘lực lượng bất hủ’, trực tiếp bạo thể.

“Cho nên, điểm này còn cần nghiên cứu kỹ càng mới được.” Bạch tiền bối two lên tiếng.

Nhất định phải nghiên cứu kỹ càng, nếu như thủ đoạn này thật sự khả thi, chờ sau khi Tống Thư Hàng sinh ra phôi thai thiếu nữ trong bụng, có thể nghĩ biện pháp để hắn dùng thủ đoạn cùng loại, lại mang thai một ‘cá thể khác biệt’ có tiềm lực hơn để đi tranh đoạt trong trận chiến bất hủ?

Lúc này, Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, không thể lấy cô ấy ra khỏi cơ thể ta trước rồi đặt ‘lò phản ứng hạch tâm’ của cô ấy vào trong hòm giữ nhiệt, tiến hành bồi dưỡng nhân tạo cho cô ấy ư?”

“Ta không có tri thức ở phương diện tương quan, nhiều nhất là ta giúp ngươi làm giải phẫu sinh mổ thôi.” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ngoài ra, Thư Hàng, tiếp đến ngươi phải chuẩn bị cho lần độ kiếp và nhân tiền hiển thánh thứ sáu đúng không?” Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng trạng thái mang thai, nếu tiến hành lần độ kiếp và hiển thánh thứ sáu, vừa lúc có thể tính toán trước mệnh đề ‘cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo’ này.

Tống Thư Hàng độ kiếp lúc mang thai, rốt cuộc sẽ bị tính là một người? Hay là hai người?

Tống Thư Hàng gật đầu: “Phương diện cảnh giới ta đã ở trong trạng thái có thể độ kiếp bất kỳ lúc nào từ lâu… Nhưng bởi vì Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ, khiến lần độ kiếp trước của ta không hoàn toàn thành công. Cho nên lần độ kiếp thứ sáu, ta muốn chuẩn bị cẩn thận một chút, một mạch qua luôn. Trừ điều đó ra, gần đây ta vẫn luôn cân nhắc vấn đề ‘Huyền Thánh bát phẩm’ tuyệt dục.”

Mặc dù nói chỉ cần tìm được Trường Sinh Giả có đại đạo liên quan đến ‘sinh mệnh’ là có thể giải quyết vấn đề Huyền Thánh bát phẩm tuyệt dục, nhưng để phòng ngộ nhỡ, thừa dịp còn chưa tiến vào bát phẩm, trước tiên nên suy xét vấn đề này đã.

Bạch tiền bối two: “Sau đó thì sao? Ngươi định giải quyết vấn đề này như thế nào?”

“Loại chuyện này không gấp về mặt vật lý được, tình cảm cần thời gian bồi dưỡng, không thể vượt qua xe khác ở cua quẹo được. Nhưng dù ta không cách nào giải quyết vấn đề này trước khi chứng đạo bát phẩm cũng không sao cả. Đến lúc đó, ta có thể thử xem có thể chuyển nan đề ‘Huyền Thánh bát phẩm tuyệt dục’ này thành chấp niệm của ta, sau đó tiến thêm một bước phát triển nó thành tâm ma của ta hay không.” Tống Thư Hàng nói đến đây, không cẩn thận nuốt một ngụm nước miếng: “Nếu như thành công, đến lúc đó chờ ta vượt qua thiên kiếp bát phẩm, bèn có thể rút tâm ma ra, làm tiệc khánh công cho mọi người.”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Bạch tiền bối two chìm chìm nổi nổi trong cột phong ấn, nói: “Vấn đề tuyệt dục ngươi tự xử lý đi, có điều phương diện liên quan đến lần cuối cùng chứng đạo Huyền Thánh bát phẩm này, ta có thể cho ngươi một kiến nghị.”

“Bạch tiền bối mời nói.” Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn lại.

“Năm lần độ kiếp hiền thánh trước đó của ngươi đều rất đặc sắc. Vậy lần cuối cùng này, chúng ta tranh thủ khiến nó trở nên hoàn mỹ, đừng lưu lại tiếc nuối.” Bạch tiền bối two nói: “Cho nên chúng ta có thể thao tác phía sau màn một chút… lợi dụng tiểu ma tông ở hiện thế kia.”

“Vô Cực Ma Tông?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 2560: Không trải qua mưa gió, sao có thể nhìn thấy cầu vồng

“Đúng, chính là tiểu ma tông mà ngươi báo cáo cho ta trước đó.” Bạch tiền bối two trả lời.

Năm lần độ kiếp trước đó của Tống Thư Hàng, mỗi lần đều có sáng tạo cái mới.

Từ lần độ kiếp thành đoàn đầu tiên, đến lần Cửu U hiển thánh thứ hai, tiếp theo là lần giảng pháp ‘siêu không gian’ vượt qua phạm vi thế giới Hắc Long thứ ba, lại đến lần giảng pháp siêu thời gian thứ tư lúc cùng A Thập Lục trở về ‘quá khứ’, cuối cùng là lần giảng pháp ‘kết cuộc Thiên Đạo’ thứ năm trước đó.

Vô luận là nhân số, địa điểm, dị không gian, thời gian, thậm chí là Thiên Đạo đều không thể ngăn cản Tống Thư Hàng giảng pháp.

Vậy lần giảng pháp thứ sáu kế tiếp cũng không thể để tu sĩ chư thiên vạn giới thất vọng.

“Ta rút ra tư liệu liên quan đến thế giới Ma hải… Theo suy tính của ta, đó là một thế giới vô cùng đặc thù, càng hỗn độn hơn thế giới Cửu U, không có bất kỳ trật tự gì đáng nói, đối lập với hiện thế, pháp tắc cũng có khác biệt rất lớn với hiện thế. Nếu có thể mở ra một bộ phận của thế giới Ma hải ở thế giới Cửu U, nói không chừng có thể dẫn dắt ra khí tức của thời đại ‘thái cổ’. Cho nên, ngươi có muốn khiêu chiến một chút không? Tiến hành lần độ kiếp cuối cùng của mình trong thế giới Ma hải?” Bạch tiền bối two đề nghị.

“Hoàn toàn đối lập với hiện thế ư? Vậy pháp tắc ở phương diện độ kiếp và hiển thánh có giống nhau không?” Tống Thư Hàng suy tư hỏi.

Thân thể Bạch tiền bối two chậm rãi nổi lên, nói: “Ta từng mô phỏng khung thế giới Ma hải, quy tắc hạch tâm nhất khẳng định đều giống nhau, tại thời kỳ thái cổ, thế giới Ma hải và hiện thế đều do một mình Thiên Đạo chấp chưởng, không có chúa tể Cửu U tồn tại. Vậy quy tắc cơ sở cấu thành thế giới khẳng định là tương đồng. Trên biểu hiện cụ thể thì mới có đặc điểm tương phản. Chẳng hạn như… sau khi kết thúc giảng pháp hiển thánh, có thể ngươi sẽ không lấy được ‘lực lượng công đức’ mà là loại lực lượng tương phản nào đó để thúc đẩy tâm ma trong lòng, khiến người độ kiếp trở nên càng thêm cuồng bạo.”

Tống Thư Hàng: “Cường độ của tâm ma có thể bị mất khống chế hay không?”

Hắn muốn bồi dưỡng tâm ma của mình chủ yếu là vì rút ra làm nguyên liệu nấu ăn, cùng với thử cảm giác vui vẻ lúc nuôi dưỡng tâm ma… Nhưng hắn cũng không hy vọng cường độ của tâm ma vượt quá khống chế, tránh cho chơi với lửa có ngày chết cháy.

Chung quy lại, trên cảnh giới tìm đường chết, hắn vẫn còn kém Vân Tước Tử và Tam Lãng. Trong phân đoạn tìm đường chết mấu chốt, hắn vẫn sẽ chân tay co cóng, không có dũng khí một mạch tìm đường chết, cũng không có loại trực giác và kinh nghiệm phong phú tinh chuẩn nắm chắc rút chân về ở biên giới tử vong như Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

“Không tu sĩ nào có thể đảm bảo mình có thể hoàn toàn khống chế tâm ma, dù cho đạo tâm có mạnh mẽ thế nào, cuối cùng vẫn sẽ có lúc ý chí mềm yếu. Nhưng mà, loại trạng thái như ngươi, lúc đối mặt với tâm ma cũng không cần lo lắng sẽ chơi hỏng mất.” Bạch tiền bối two đưa mắt quét qua Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức lĩnh ngộ: “Lực lượng công đức?”

“Đúng.” Bạch tiền bối two gật đầu nói, lực lượng công đức của Tống Thư Hàng là tích lũy từ những năm lần nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp.

Như cắt rau hẹ vậy, sau khi liên tục cắt ‘phản hồi công đức’ từ tu luyện giả chư thiên vạn giới năm lần, lực lượng công đức của Tống Thư Hàng đã đủ để ngạo thị quần hùng.

Lực lượng công đức khổng lồ như thế giúp Tống Thư Hàng đứng ở thế bất bại lúc đối mặt với tâm ma.

“Hơn nữa, cũng là lúc ngươi nên trải nghiệm một đợt ‘tâm ma kiếp’, tích lũy chút kinh nghiệm.” Bạch tiền bối two bổ sung.

Tống Thư Hàng load một lần từ đầu tới cuối những nội dung mà Bạch tiền bối two, nói: “Nói cách khác, trước tiên chúng ta lợi dụng Vô Cực Ma Tông, mở ra một khối ‘Ma quốc’ nhỏ tại một khu vực nào đó ở thế giới Cửu U để. Sau đó chúng ta lại tiếp nhận khối Ma quốc này, lợi dụng tính chất đặc thù của nó, để ta độ kiếp trong đó, chính thức đánh vào cảnh giới bát phẩm.”

Tống Thư Hàng vốn chỉ muốn lợi dụng quyền hạn chúa tể Cửu U của Bạch tiền bối two, khiến đệ tử của Vô Cực Ma Tông thừa dịp thế giới Cửu U vô chủ hoàn nguyên ra một khối Ma quốc nếm thử tư vị tuyệt vọng. Các ngươi cho rằng thế giới Cửu U đã không còn chúa tể? Nhưng kỳ thật thế giới Cửu U còn có Đại Bạch two tiền bối ta đây trấn trường, ăn phân đi, Vô Cực Ma Tông!

Không ngờ mưu kế của Bạch tiền bối two càng sâu hơn một tầng, chúa tể Cửu U không hổ là chúa tể Cửu U, dựa theo kế hoạch của Bạch tiền bối two, là muốn tiến thêm một bước bóc lột đệ tử Vô Cực Ma Tông, lợi dụng quyền hạn của chúa tể Cửu U, âm thầm dẫn sắt Vô Cực Ma Tông bỏ ra cái giá thật lớn, mở ra Ma quốc tại thế giới Cửu U.

Mà khi Ma quốc được mở ra thành công, trong nháy mắt khi đệ tử Vô Cực Ma Tông đạt tới đỉnh phong ma sinh, lấy quyền hạn chúa tể Cửu U cưỡng ép tiếp nhận khối Ma quốc kia, đánh cho Vô Cực Ma Tông từ trên đỉnh đám mây rơi xuống phàm trần… Thậm chí là đánh vào vực sâu không đáy.

Bạch tiền bối two gật đầu nói: “Không sai, chính là hành động theo mạch suy nghĩ này.”

“Tống tiền bối, ngươi quả thực là ma quỷ mà.” Vũ Nhu Tử lặng lẽ mặc niệm 0.0001 giây cho đệ tử Vô Cực Ma Tông từ đáy lòng, sau đó bèn tiến vào hình thức vui sướng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhưng mà chủ nhân ơi, nếu sau khi Vô Cực Ma Tông thật sự mở ra Ma quốc thì có ảnh hưởng đến tính ổn định của thế giới Cửu U hay không?” Số Mặt Trời Nhỏ T233 hỏi.

Dựa theo miêu tả của Bạch tiền bối two, dường như Ma quốc là thế giới nguyên thủy không nằm trong khống chế của chúa tể Cửu U.

“Nếu như lúc Cửu U vô chủ, bị bọn chúng nắm lấy cơ hội mở ra Ma quốc, vậy sau khi chúa tể Cửu U đời tiếp theo nhậm chức, có thể sẽ đau đầu một đoạn thời gian. Nhưng bây giờ, thế giới Cửu U còn có chủ hộ không chịu di dời mạnh nhất như ta cắm rễ.” Bạch tiền bối two mỉm cười nói.

Dưới tiền đề thế giới Cửu U có chủ, hoàn toàn có thể tuyển chọn sẵn một khu vực trước, rồi tiến hành cày cấy khu vực này một phen, lót sẵn đường đi. Sau đó lại định vị thế giới Ma hải mà đám người Vô Cực Ma Tông muốn hoàn nguyên đến khu vực này. Chúa tể Cửu U ở thế giới Cửu U chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Tống Thư Hàng: “Kể từ đó… giai đoạn đầu chúng ta không những không cần đả kích đại kế của Vô Cực Ma Tông, ngược lại có thể đúng lúc khai thông một ít tiện lợi cho bọn chúng ở thế giới Cửu U, để bọn chúng thuận lợi mở ra một khối thế giới Ma hải tại vị trí chỉ định trước trong thế giới Cửu U?”

“Không đúng, Tống tiền bối. Chúng ta không chỉ không thể khai thông tiện lợi cho Vô Cực Ma Tông, hơn nữa cũng không thể ngừng đả kích đại kế của Vô Cực Ma Tông ở hiện thế.” Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói: “Ý nghĩ của ta cũng giống Vũ Nhu Tử, chúng ta không thể ngừng đả kích đại kế của Vô Cực Ma Tông được, phải khiến đại kế của bọn chúng một đường va đập sứt mẻ, trải qua đủ loại trắc trở mới rốt cuộc thành công mở ra Ma quốc tại thế giới Cửu U. Cứ như vậy mới không làm thành viên Vô Cực Ma Tông sinh lòng hoài nghi.”

Đệ tử Ma tông bản tính đa nghi, nếu như đại kế tiến hành quá mức thuận lợi, ngược lại bọn chúng sẽ sinh lòng cảnh giác.

Cho nên, không thể ngừng đả kích và gây khó khăn cho bọn chúng. Chỉ cần có thể cam đoan cuối cùng bọn chúng thành công mở ra Ma quốc là được.

Thứ quá dễ dàng đạt được thì không có cảm giác thành tựu.

Chỉ có thứ sau khi trải qua rất nhiều kiếp nạn, khổ tận cam lai, cuối cùng đạt được mới có cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Không trải qua mưa gió, sao lại có thể nhìn thấy cầu vồng?

Mặc dù cầu vồng này là nhân tạo, nhưng nó cũng là cầu vồng mà đúng không.

Chương 2561: Nghìn năm chờ đợi, chỉ chờ ngày hôm nay

Cung Ma Đế, bí cảnh, Vô Cực Ma Tông.

Cung Ma Đế này mới là tông môn chân chính của Vô Cực Ma Tông, nó không trực tiếp tồn tại ở hiện thế, mà nằm trong một pháp bảo bí cảnh Ma Đế lưu truyền lại từ thời đại viễn cổ, tổng diện tích gần bằng một tòa thành thị bậc trung.

Các nơi Vô Cực Ma Tông trong hiện thế cũng chỉ là phân tổng hoặc phân đà nhỏ hơn, chỉ có cung Ma Đế này mới là hạch tâm Vô Cực Ma Tông chân chính, tất cả truyền thừa của Vô Cực Ma Tông đều cất giữ ở nơi này. Nó ẩn nấp cực sâu, căn bản không chính thức xuất hiện trước mặt người đời.

Lúc này, tại ma điện Già Lê ở cung Ma Đế.

Một hư ảnh cao tới trăm mét hiện lên trong ma điện này, lưỡng lự bồi hồi trong ma điện.

Trên người hắn có một ngọn lửa ma tựa như thực chất đang thiêu đốt, trong đám lửa ma này tràn đầy tiếng than khóc tuyệt vọng. Thỉnh thoảng sẽ có lửa ma rơi xuống từ trên người hư ảnh trăm mét kia, rơi lên mặt đất của ma điện Già Lê… Rồi lại bị sàn nhà ma điện hấp thu, biến mất không còn tung tích.

Sau khi bồi hồi đi qua đi lại, người khổng lồ cao trăm mét này tiến lên nơi vương tọa của ma điện, chậm rãi ngồi xuống.

Lúc hắn ngồi xuống, thân ảnh vô cùng to lớn của hắn bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một dáng người cường tráng cao hơn ba mét.

Một lát sau.

Ma điện bên dưới bắt đầu lần lượt hiện lên từng bóng dáng.

Những bóng dáng đều là hình chiếu hư ảo như người khổng lồ vậy, bản thể của bọn họ cũng không ở trong ma điện này mà phân tán các nơi trên thế giới, hoặc là ở trong các phân bộ của Vô Cực Ma Tông.

Bọn họ dùng phương thức ‘hình chiếu’, phương thức tương tự với ‘họp từ xa qua video’, xuất hiện trong cung Ma Đế.

Nhóm đầu tiên xuất hiện đều là người nắm quyền chân chính thế hệ này của Vô Cực Ma Tông, thực lực chí ít đều từ lục phẩm trở lên, thậm chí còn có Tôn Giả thất phẩm tọa trấn.

Nhưng cho dù là bộ phận người cầm quyền đương đại của Vô Cực Ma Tông này thì cũng có hơn phân nửa không biết cung Ma Đế chân chính tồn tại ở phương nào nơi nào, bọn họ chỉ có thể thông qua phương thức ‘thuật pháp hình chiếu’ này để đổ bộ vào cung Ma Đế.

Đợi sau khi bộ phận những người cầm quyền đương đại của Vô Cực Ma Tông hiện thân, cũng ngồi xuống vị trí của mình, nhóm hình chiếu thứ hai bắt đầu hiện lên.

Nhóm hình chiếu thứ hai đến cung Ma Đế này, toàn bộ đều là cường giả từ cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên, là trụ cột vững chắc của Vô Cực Ma Tông thế hệ này.

Nhóm Linh Hoàng ngũ phẩm này dựa theo số lượng ‘linh văn kim đan’ khác nhau của từng người, bắt đầu án theo vị trí xếp sẵn của mình mà vào chỗ. Linh Hoàng ngũ phẩm có càng nhiều linh văn kim đan thì vị trí càng đến gần khu vực nhóm hình chiếu đầu tiên.

Bóng dáng của Công Tử Hải và Chính Năng ngồi ở khu vực phía trước nhất trong chỗ ngồi của Linh Hoàng ngũ phẩm.

Công Tử Hải tám long văn, một thân tư chất đủ để ngạo thị quần hùng Ma tông, mặc dù không phải chín long văn tư chất ngút trời, nhưng trong truyền thống của Ma tông, tám long văn cũng là tiền đồ vô lượng. Hà Chỉ Ma Đế chính là đại biểu, chính long văn có được tư chất chứng đạo trường sinh, mà tám long văn cũng có tiềm lực này!

Mà Chính Năng bên cạnh Công Tử Hải thì ngưng tụ ra kim đan bảy long văn, điều này đại biểu tương lai hắn có cơ hội tấn chức Huyền Thánh bát phẩm, thậm chí có cơ hội đánh sâu vào cảnh giới Kiếp Tiên.

Tám long văn và bảy long văn giúp Công Tử Hải và Chính

Năng có được một chút quyền phát biểu nho nhỏ tại Vô Cực Ma Tông.

Có quyền phát biểu, trong đại kế tiếp đó của Vô Cực Ma Tông, bọn họ mới có thể chiếm được lợi ích lớn hơn nữa, từ đó nhất phi trùng thiên.

Công Tử Hải mỉm cười tự tin, nhẹ nhàng mở quạt xếp trong tay ra, hắn chờ ngày này đã rất lâu rồi!

Ầm ầm ~

Tông chủ Vô Cực Ma Tông trên vương tọa vung nhẹ tay lên, cả tòa cung điện Ma Đế vang lên âm thanh tựa tiếng sấm nổ, bắt đầu đóng lại, len lỏi vào hư không, cắt đứt kết nối với hiện thế.

“Như vậy, hội nghị đại kế lần này của Vô Cực Ma Tông, khai mạc.” m thanh của tông chủ khàn khàn, tràn đầy từ tính, vô cùng thích hợp để hát tình ca.

Bên dưới, tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông đều ngồi thẳng lưng lên.

Tiếp đó chính là tiến triển của kế hoạch, an bài cho kế hoạch, cùng với phân chia lợi ích sau khi kế hoạch thành công!

Ở phương diện này, mỗi một thành viên Vô Cực Ma Tông có mặt đều sẽ không khiêm nhường. Chiếm được nhiều hơn một phần tài nguyên trong đại kế này, vậy tương lai bản thân có thể đi càng xa hơn!

“Đầu tiên, hồi báo một chút về tiến triển kế hoạch của chúng ta tại thế giới Cửu U và hiện thế đi.” Tông chủ Ma tông chậm rãi gõ tay vịn vương tọa, trầm giọng nói.

Ngay sau đó, có một Tôn Giả Ma Tông gật đầu, nói: “Tiến triển kế hoạch của chúng ta tại hiện thế, mặc dù có chỗ trở ngại, nhưng nhìn từ kết quả thì kế hoạch hiện nay vô cùng thành công, hiệu quả còn hoàn mỹ hơn trong tưởng tượng của chúng ta. Số lượng lớn tán tu thu nhận khoảng thời gian trước đều đã có đất dụng võ. Chúng ta đã thành công khiến phần lớn tà vọng biến dị, cũng thu xếp xong tà vọng ở từng tọa độ trên thế giới. Tối đa ba ngày nữa, số lượng và chất lượng tà vọng có thể đạt đến yêu cầu của chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta có thể một lần hành động hiến tế tất cả tà vọng, liên kết thành trận.”

Bọn họ chỉ cần dẫn dắt cho tà vọng biến dị và sinh sôi, sau đó bất kể tà vọng sống hay chết đều không quan trọng nữa. Cho dù chết rồi, sào huyệt của tà vọng đã biến dị vẫn còn tồn tại, vẫn sẽ trở thành một vòng của đại kế như cũ.

Đến lúc đó, đại trận kích hoạt, có thể trực tiếp thẩm thấu vào thế giới Cửu U, cũng đưa cột ma thần ma đế mà bọn họ tốn gần ngàn năm chữa trị vào trong thế giới Cửu U. Phối hợp với kế hoạch đồng bộ trong thế giới Cửu U, là có thể một lần hành động chen vào thế giới Cửu U một hình thức ban đầu của Ma quốc.

Thừa dịp trước khi chúa tể mới của thế giới Cửu U còn chưa xuất hiện, bọn họ cố gắng nhanh chóng hoàn nguyên phạm vi Ma quốc trong thế giới Cửu U thành thế giới Ma hải trong truyền thuyết.

Kể từ đó, bước đầu tiên trong kế hoạch xem như thành công.

Công Tử Hải nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp. Những cột ma thần ma đế này, có một phần nhỏ tương truyền là bảo vật của một vị ma đế nào đó lưu truyền lại. Còn có một bộ phận là hàng mô phỏng do cường giả Huyền Thánh bát phẩm xuất hiện bao năm qua trong Vô Cực Ma Tông chế tạo từng cây một dựa theo cột ma thần ma đế.

Ngoài ra, gần đây Công Tử Hải còn nộp lên mười cây cột ma thần ma đế, đây là thu hoạch hắn lấy được từ truyền thừa Hà Chỉ Ma Đế.

Sau khi nộp lên mười cây cột ma thần này, quyền phát biểu của hắn tại Vô Cực Ma Tông càng tiến thêm một bước.

Lúc này, lại có một Tôn Giả Ma Tông lên tiếng: “Các đệ tử chúng ta phái vào thế giới Cửu U cũng làm việc thuận lợi. Bọn họ thành công tìm được hơn hai mươi tọa độ thích hợp để chúng ta mở Ma quốc trong thế giới Cửu U… Ngoài ra, chúng ta còn thành công dẫn dắt một vài tà ma Cửu U đánh ra lối đi đến hiện thế, tạo ra một vài phiền toái cho hiện thế, để đại kế của chúng ta tiến triển càng thuận lợi hơn.”

Chuyển dời lực chú ý của các thế lực hiện thế đến Cửu U, giương đông kích tây.

Tông chủ trên vương tọa chậm rãi gật đầu: “Đánh dấu toàn bộ hai mươi tọa độ kia. Ba ngày sau, hiến tế tà vọng, tiến hành bước đầu tiên của đại kế. Đến lúc đó, để ý chí ma đế trong cột ma thần lựa chọn vị trí Ma quốc trong hai mươi tọa độ đó. Rồi đến bước tiếp theo, dẫn phát tử kiếp Kiếp Tiên.”

Tốt nhất có thể mượn tử kiếp Kiếp Tiên dẫn dắt ra một vài đại mộ của Kiếp Tiên cổ xưa, đào ra ma thân của Kiếp Tiên đọa lạc trong đó, dung nhập vào Ma quốc, hóa thành chiến lực của Ma quốc.

Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông đều kích động cả lên, nhiều năm chờ đợi như vậy, ba ngày sau sẽ được chứng kiến thành quả.

“Mặt khác, là ai đang phụ trách thu thập tình báo liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh?” Tông chủ lại lên tiếng hỏi.

Chương 2562: Đàn ông đích thật ba phút!

“Hiện nay Bá Tống Huyền Thánh còn ở trên sao hỏa, hắn đã liên tục khiêu chiến ba vị tồn tại thần bí, cũng khuất phục từng đối thủ một.” Một trưởng lão của Vô Cực Ma Tông trả lời.

Bàn tay phe phẩy quạt xếp của Công Tử Hải hơi chững lại, lúc này tông chủ nhắc tới Bá Tống Huyền Thánh… e rằng đang muốn giảm bớt lợi ích của hắn trong đại kế.

“Truy cầu của Bá Tống Huyền Thánh là đại đạo bất hủ, truy cầu giữa hắn và chúng ta khác biệt, chỉ cần Bá Tống Huyền Thánh thật sự dựa theo lời bản thân hắn nói, sẽ ở trên sao hỏa khiêu chiến kẻ địch bảy ngày, chúng ta bèn có đủ thời gian để hoàn thành đại kế.” Tông chủ thong thả gõ tay vịn vương tọa, nói một cách chậm rãi.

Hắn cũng không lên tiếng gõ Công Tử Hải mà nhanh chóng chuyển chủ đề sang đề tài kế tiếp.

Bao gồm bước thực hiện kế hoạch tiếp theo, các hạng mục công việc cần chú ý, cùng với vấn đề phân phối lợi ích cuối cùng của đại kế mà các thành viên Vô Cực Ma Tông mong đợi.

Đầu năm nay, nếu không có lợi ích thì không ai sẵn lòng làm việc. Ma Tông cũng không phải nơi không nói lý lẽ, tại nơi này lợi ích là trên hết.

Sau khi hội nghị thương thảo kết thúc, tông chủ mở ra cung Ma Đế lần nữa, tất cả hình chiếu của thành viên Vô Cực Ma Tông bắt đầu nối đuôi nhau rời đi.

Đợi sau khi toàn bộ thành viên biến mất, tông chủ lại đóng cung Ma Đế.

Hắn đứng lên từ vương tọa, thân hình bắt đầu bành trướng, trong nháy mắt đã khôi phục hình dáng hư ảo của người khổng lồ cao trăm mét. Ngay cả khí thế trên người hắn cũng liên tục tăng lên, trở nên vô cùng kinh khủng.

“Còn ba ngày nữa.” Tông chủ lẩm bẩm.

Hắn cúi đầu nhìn về phía cơ thể của mình, sau khi tầng lửa ma bên ngoài thân thể kia tản ra, nơi ngực tông chủ hiện lên một phong ấn khủng bố mang ‘khí tức Nho gia’.

Trên phong ấn kiên cường không thôi này lờ mờ tản ra khí tức Thánh Nhân Nho gia cực trâu bò.

“Ngực khó chịu, ngủ không được… Trạng thái chết tiệt này rốt cuộc sắp kết thúc rồi.” Tông chủ vỗ nhẹ lên ngực mình.

Chờ sau khi Ma quốc ở thế giới Cửu U mở ra, mượn nhờ lực lượng thế giới Ma hải nguyên thủy, phong ấn của Thánh Nhân Nho gia chỉ có một con đường chết.

Đến lúc đó, sau khi chỉnh hợp thế giới Ma hải, thực lực của hắn ngược lại còn có thể nâng cao một bước, đạt tới trình độ khủng bố mà chính hắn cũng không tính ra được!

Tông chủ ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Bá Tống Huyền Thánh gần đây thanh danh nổi mạnh, rất có mấy phần khí thế của Thánh Nhân Nho gia năm đó, trấn áp chư thiên, treo đánh vạn giới, nổi trội bậc nhất đương thời.

Có điều, đáng tiếc tên Bá Tống này đã định trước không cách nào trở thành Thánh Nhân Nho gia thứ hai.

Chờ sau khi hắn trở về từ thế giới Cửu U, hắn sẽ giẫm tên Bá Tống này dưới lòng bàn chân, thông qua loại phương thức này nói cho chư thiên vạn giới biết, tuyệt đại Ma Đế ‘Ngạc’ hắn đã trở về!

Hắn là Ma Đế thiên tài nhất trong lịch sử Ma Tông, trải nghiệm thăng cấp của hắn gần giống với Thánh Nhân Nho gia rất trâu bò kia. Hắn ngưng tụ chín long văn, vào trung kỳ của ‘cuộc chiến Thiên Đạo’ lần trước, hắn chứng đạo trường sinh, bước ra khỏi đạo của mình.

Đáng tiếc năm đó hắn nhuệ khí quá thịnh, vào thời kỳ cuối của cuộc chiến Thiên Đạo, hắn đi khiêu chiến Thánh Nhân Nho gia… Kết quả bị Thánh Nhân Nho gia rất trâu bò đè đầu xuống đất, còn bị hạ một phong ấn rất trâu bò khiến ngực khó chịu, cảnh giới bị cưỡng ép áp chế.

Nghìn vạn năm nay hắn vẫn luôn khổ sở dùng phương thức mài nước phá giải phong ấn của Thánh Nhân, nhưng hiệu quả quá nhỏ. Bây giờ, mặc dù hắn có thể lâm thời bộc phát ra lực lượng cảnh giới chân thực của mình dưới trạng thái phong ấn, nhưng chỉ có thể duy trì ba phút.

Ba phút, thực sự quá ngắn!

“Ba ngày sau, cột ma thần làm tiên phong, đóng vào thế giới Cửu U. Lực lượng của đại trận tà vọng sẽ đưa cung Ma Đế của ta vào thế giới Cửu U, đập mở ra thế giới Ma hải. Kiềm chế thêm nữa, kiềm chế thêm ba ngày nữa.” Tông chủ Vô Cực Ma Tông, Ma Đế ‘Ngạc’ không ngừng ấn lên lồng ngực mình.

Hắn không ngừng tự nói với mình, không được nôn nóng. Nghìn vạn năm đã qua rồi, hắn không thiếu vài ngày như vậy!

Càng đến giây phút cuối cùng, hắn lại càng cần phải cân nhắc thật kỹ kế hoạch của mình xem liệu có gì thiếu sót, có chỗ nào cần bổ sung hay không.

“Thời gian bộc phát của ta chỉ có ba phút, ba phút này nhất định phải sử dụng nhặt nhạnh từng giây. Sau khi đánh cung Ma Đế vào Cửu U, lại sử dụng thời gian bộc phát, một lần hành động ổn định hình thức ban đầu của Ma quốc.” Ma Đế ‘Ngạc’ thầm nghĩ.

Sau khi suy xét kế hoạch của bản thân hết lần này đến lần khác xong, xác định không có sơ hở, hắn bắt đầu nhẹ nhàng ngâm nga một ca khúc, tâm tình vui vẻ.

****

Phía bên kia, thế giới Cửu U.

“Chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối two trèo ra khỏi cột phong ấn, ngồi đối diện Tống Thư Hàng, nghiêm túc hỏi.

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối, ta đã chuẩn bị kỹ rồi!” Lúc này Tống Thư Hàng kích hoạt bốn đại thần công luyện thể của bản thân.

Cương Thủ biến dị biến hắn thành màu sắc kim loại, Thể Lỏng Kim Thân Quyết càng khiến thân thể hắn trông như đại lão quả cầu béo. Nho Gia Kim Cương Thân và Thánh Viên Long Lực Thần Công phối hợp, nhóm thánh viên trên đỉnh đầu với số lượng đã vượt qua một đại đội từ lâu đang cầm kinh thư Nho gia trên tay, vẻ mặt nghiêm túc.

Đối mặt với tiền chủ nhân Bạch tiền bối two, con đại thánh viên cầm đầu kia ngẩng đầu ưỡn ngực, tranh thủ bày ra mặt tốt nhất của mình cho chủ nhân. Đám thánh viên tiểu đệ sau lưng nó đương nhiên không thể làm giảm khí thế của đại ca, sắp hàng chỉnh chỉnh tề tề, như tinh anh đang tiếp nhận duyệt binh vậy.

“Trước tiên đưa bia đá cho ta.” Bạch tiền bối two bảo.

Không cần Tống Thư Hàng làm gì, bia đá đạo hữu đã vui sướng nhảy vào trong tay Bạch tiền bối two, lên tiếng: “Chúa tể Bạch chủ nhân, lát nữa ngài sửa lại cái tên trên bia của ta, đổi thành ‘Bá Tống chi mộ’ được không? Độ nổi tiếng của cái tên Bá Tống này càng cao, hơn nữa, tên Tống Thư Hàng này là tên thật, dễ bị cường giả hệ vu thuật lợi dụng lắm.”

“Ừm.” Bạch tiền bối two gật đầu.

Hắn duỗi tay lau một cái trên người bia đá đạo hữu, đổi ‘Tống Thư Hàng chi mộ’ thành ‘Bá Tống chi mộ’. Tiếp đó hắn bắt đầu vẽ phù văn và trận pháp luyện khí mới lên người bia đá đạo hữu.

Tinh tinh tướng quân, số Hamster, Thụ Thụ mặt mỹ nhân bên cạnh liên tục không ngừng vận chuyển một vài tài liệu luyện khí tới.

Tống Thư Hàng thấy thế, hỏi: “Bạch tiền bối ngươi muốn luyện chế bia đá đạo hữu một lần nữa à?”

“Chỉ cường hóa nó một chút thôi, nếu như không cường hóa, bằng vào chất liệu hiện tại của nó thì không chịu nổi lực lượng quyền hạn chúa tể Cửu U.” Bạch tiền bối two thuận miệng nói.

Ngay sau đó, số Mặt Trời Nhỏ T233 hiện lên, trên người nó thiêu đốt chân hỏa hừng hực, có thể cung cấp cho Bạch tiền bối two dùng để luyện khí.

Bạch tiền bối two ném bia đá đạo hữu và tài liệu luyện khí vào trong lò lửa số Mặt Trời Nhỏ T233, bắt đầu tế luyện.

Sau khi xử lý xong bia đá đạo hữu, hắn lại vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cởi y phục trên người ra, để lộ phần lưng với đường vân bắp thịt rõ ràng.

Bộ phận quyền hạn chúa tể Cửu U mà Bạch tiền bối two cho hắn, cần hắn và bia đá đạo hữu đồng bộ.

“Muốn xăm cái gì?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng vô ý thức nói: “Tận trung… không được không được, ta không có phẩm chất cao thượng như vậy.” (tận trung báo quốc)

“Nếu không thì xăm cái đầu husky đi?” Số Hamster đề nghị.

Tống Thư Hàng lắc đầu, sau đó chiếu kim đan mã QR của mình ra, nói: “Bạch tiền bối, xăm cái này đi!”

Bạch tiền bối two liếc mắt rồi đáp: “Được. Lấy trình độ phức tạp của đồ án này, có thể dung nạp càng nhiều lực lượng của ta hơn. Đến lúc đó nếu gặp chuyện bất trắc, ngươi phối hợp với bia đá là có thể thi triển một phần lực lượng của ta trong thời gian ba phút, dùng để xử lý những chuyện ngoài ý muốn.”

“Đàn ông đích thật ba phút? Đủ xài rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Chương 2563: Số Bá Tống, tăng quyền hạn!

Hình xăm đồ án kim đan mã QR không phải một lựa chọn hình xăm tốt nhất, nhưng đối với Tống Thư Hàng của giai đoạn hiện nay mà nói, nó xem như một lựa chọn tương đối thích hợp.

Sau khi xăm kim đan mã QR lên lưng, tương lai lúc Tống Thư Hàng và đại địch chiến đấu, chiến đấu đến chỗ kịch liệt nhất, hắn có thể lựa chọn làm nổ y phục tăng cường khí thế. Đồng thời với lúc làm nổ y phục, thuận tiện chiếu kim đan mã QR trên lưng mình ra luôn.

Nếu như đại lão phe địch nhất thời bất cẩn, dùng tinh thần lực quét nhẹ qua kim đan mã QR này một cái… Vậy chờ đợi hắn chính là thủ đoạn ‘bị kéo vào sổ đen + đòn tấn công rót vào não 1 DB tin rác từ thế giới của người khổng lồ’. Tập kích bất ngờ, rót vào đại não, khiến não đối phương căng đau, từ đó lộ ra sơ hở!

Chỉ cần có sơ hở, dựa vào vật trang sức toàn thân Tống Thư Hàng và đủ loại thao tác hay ho, bất kể là mạnh mẽ đánh tiếp hay là lựa chọn quéo rồi lui lại đều có thể hoàn thành trong nháy mắt.

“Ngồi yên, đồ án kim đan mã QR khá phức tạp, thừa dịp bây giờ ta còn tỉnh táo, tranh thủ nhanh chóng xăm xong nó cho ngươi.” Bạch tiền bối two ngáp một cái, lên tiếng.

Cơn buồn ngủ của hắn càng ngày càng dày đặc, thậm chí bắt đầu ảnh hưởng đến các sủng vật bên cạnh, chẳng hạn như số Hamster, nó bắt đầu không ngừng dùng móng vuốt rửa mặt, hiện nét buồn ngủ.

Tống Thư Hàng gật đầu ngồi yên trước mặt Bạch tiền bối two, đưa lưng về phía hắn, sửa sang cho bắp thịt trên lưng của mình xuôi lại, thuận tiện cho Bạch tiền bối two xăm hình.

Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, cùng với số Hamster, hổ xấu xí, tinh tinh tướng quân ngồi thành một vòng, vây xem một màn Bạch chúa tể xăm hình cho Bá Tống.

Trước khi Bạch tiền bối two lấy kim chuẩn bị xăm hình cho Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử giơ tay hỏi: “Đúng rồi, Bạch tiền bối two, lúc ngài xăm người cho Tống tiền bối, ta có thể lặng lẽ chụp hình bên cạnh không?”

Tay phải cầm kim của Bạch tiền bối two hơi khựng lại, hắn quay đầu mỉm cười với Vũ Nhu Tử rồi nói: “Có thể.”

Nụ cười này, đẹp đến không cách nào hình dung.

Ngay cả tồn tại cấp bậc như bạch long tỷ tỷ, dường như nhịp tim khựng lại trong một giây, chớ nói chi là một vòng sủng vật vây quanh bên cạnh.

“Bạch tiền bối ngươi thật là đẹp!” Vũ Nhu Tử giơ điện thoại lên, không chút do dự mà chụp một loạt, nụ cười khiến người ta động lòng này tuyệt đối là một tư liệu tốt.

Bạch tiền bối two duy trì mỉm cười mê người, xoay người lại cầm cây kim dài đâm mạnh lên lưng Tống Thư Hàng một kim.

Dù cho Tống Thư Hàng có bốn đại thần công luyện thể bảo vệ thân thể thì cũng không ngăn được sự xuên thấu của một kim này.

“A ~ a a a ~” Sắc mặt Tống Thư Hàng trắng bệch trong nháy mắt, đau đến trực tiếp hét ra tiếng.

Lúc kim của Bạch tiền bối two đâm trên người hắn, một loại lực lượng ẩn chứa ‘pháp tắc chúa tể Cửu U’ xuyên thấu qua thần công luyện thể của hắn, đâm vào bắp thịt, đau tận xương tủy.

Đau đớn mà một kim nho nhỏ mang tới còn ghê gớm hơn đại lão quả cầu béo phân thân chính diện đập hắn bằng chùy lúc trước.

Từ sau khi ‘kho số liệu đau đớn’ của Tống Thư Hàng thay mới cho đến trình độ hôm nay, loại đau đớn lập tức khiến hắn nhịn không được mà gào thảm đã cực kỳ hiếm có, nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Đừng tán công pháp luyện thể đi, cắn chặt răng duy trì bốn đại công pháp của ngươi, nếu không ngay sau đó ngươi sẽ trực tiếp bạo thể.” Giọng của Bạch tiền bối two như gió xuân lướt qua mặt, nói: “Đây mới là kim đầu tiên, muốn hoàn thành kim đan mã QR này của ngươi, ít nhất phải vài vạn kim mới làm được.”

Tống Thư Hàng nghe vậy, run rẩy lấy ra một khối linh thạch cửu phẩm, nhét vào trong miệng cắn chặt.

Vẫn còn vài vạn lần đau đớn như vậy đang chờ đợi hắn, Tống Thư Hàng đột nhiên bắt đầu hối hận mình chọn xăm hình đồ án kim đan mã QR.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử lấy ra một ‘bộ tiếp hợp kèm thẻ nhớ’ gắn vào điện thoại, nhẹ nhàng di chuyển bên cạnh Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two, quay chụp lại một màn ‘Bạch tiền bối xăm mình cho Tống Thư Hàng’ từ mỗi một góc độ.

Sau khi thu thập tư liệu đủ nhiều, Vũ Nhu Tử hài lòng trở về, từ mấy trăm tấm ảnh lựa chọn ra ảnh chụp có góc độ đẹp nhất, gửi chúng vào nhóm Cửu Châu số 1.

Tống Thư Hàng trong ảnh chụp sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi lạnh đau đớn. Mà gương mặt Bạch tiền bối two giúp hắn xăm mình phía sau lại vẫn đang mỉm cười như tắm gió xuân.

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trồi lên: “Ể? Bạch tiền bối xăm mình cho Thư Hàng tiểu hữu? Ảnh này chụp hồi nào vậy? Mới đây à?”

Lệ Chi Tiên Tử: “[bắn tim bắn tim] Hoàng Sơn ma ma, Bạch tiền bối thả thính ta.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Hắn lẳng lặng mở danh sách thành viên nhóm, kéo ‘Bá Diệt Thánh Quân’ ra, sau khi cẩn thận xác định là tài khoản của Tống Thư Hàng không sai được, hắn bèn duỗi tay cho Tống Thư Hàng một món ăn cấm nói hai mươi bốn giờ.

Lệ Chi Tiên Tử gọi hắn là Hoàng Sơn ma ma, nghĩ thế nào cũng đều là lỗi của Tống Thư Hàng.

[Hệ thống nhắc nhở: Bá Diệt Thánh Quân bị chủ nhóm ‘Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu’ cấm nói hai mươi bốn giờ.]

Lúc nhắc nhở này của hệ thống vang lên, Đông Phương Lục Tiên Tử, Diệt Phượng Công Tử, Giang Tử Yên và một đám thành viên nhóm muốn học Lệ Chi Tiên Tử phát biểu bèn tỉnh táo lại trong nháy mắt, khống chế được ngón tay đang rục rịch của mình.

Lúc này khiêu chiến cực hạn nhẫn nại của Hoàng Sơn tiền bối thì chắc chắn là lựa chọn không có lý trí.

Có điều, trong nhóm Cửu Châu số 1 cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu thành viên đầu sắt.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “[bắn tim bắn tim] Hoàng Sơn ma ma, Bạch tiền bối thả thính ta. +1”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Đậu Đậu ngẩn người, nó lặng lẽ đứng dậy, đưa ‘thuốc trợ tim cấp tốc’ cho Hoàng Sơn đại ngốc. Gần đây nó chán ăn thứ đồ chơi này rồi, ngay cả nhai cũng lười nhai, vẫn nên trả lại cho Hoàng Sơn đại ngốc tự cắn đi.

Hoàng Sơn Tôn Giả một tay nhận lấy viên thuốc, một tay khác không chút do dư cấm nói Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử một giờ.

Sau khi bị cấm nói, Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử ở một nơi xa xôi khác trên địa cầu vừa thỏa mãn lại vừa tiếc nuối.

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời: “Ể? Đợi đã, không phải Bạch tiền bối đang làm một thí nghiệm rất quan trọng à? Vì sao hắn còn có thời gian xăm mình cho Tống Thư Hàng? @ Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử).”

“Là một Bạch tiền bối khác.” Vũ Nhu Tử trả lời. Đồng thời, cô lại thuận tay gửi lên [gói meme mỹ nhân ngư Bạch tiền bối (phiên bản tâm ma)] mà mình vừa làm xong trước đó.

Sau khi gửi lên xong, Vũ Nhu Tử hài lòng gật đầu.

Sau đó, cô lại đưa tay sờ phần lưng mình, thoạt nhìn xăm mình rất thú vị, lát nữa Tống tiền bối xăm mình xong, có nên xin Bạch tiền bối two xăm cho cô một cái không nhỉ? Cũng không biết Bạch tiền bối two có thủ đoạn xăm mình không đau hay không?

Ta Là Con Bạch Hạc Nhỏ Nơi Chân Trời: “…”

Một lát sau.

Bạch Hạc Chân Quân sửa lại biệt danh trong nhóm, đổi thành ‘Bạch Hạc kiếp sau nguyện làm người nhà họ Tống’.

Nếu như có kiếp sau, nó hy vọng mình có thể chuyển thế thành Tống Thư Hàng.

“Lại một kẻ điên nữa.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân nhấp nhẹ một hớp tiên trà, gõ câu trả lời trên bàn phím: “Bạch chúa tể đang xăm đồ án gì cho Tống Thư Hàng thế? @ Linh Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử), sau khi xăm xong thì gửi cho bọn ta xem nhé?”

Hắn thuần thục nói sang chuyện khác, tránh cho thành viên trong nhóm tiếp tục tán gẫn chủ đề này, không cẩn thận lại đi tìm chết cả đám mất.

“Đã hoàn thành rồi, ta gửi hình cho mọi người xem.” Vũ Nhu Tử nói.

Trong thời gian các tiền bối trong nhóm tán gẫu, Bạch tiền bối two đã hoàn thành đồ án xăm mình.

Số Bá Tống, tăng quyền hạn!

Chương 2564: Mod Cửu U Bá Nho Huyền Ma

Lúc này, một tấm đồ án kim đan mã QR hoàn chỉnh hiện lên trên lưng Tống Thư Hàng. Tại trung tâm đồ án mã QR là đồ án mỹ nhân rắn công đức, bởi vì cô là trung tâm mạng lưới công đức của Tống Thư Hàng.

Trên thực tế nếu nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy cuối đuôi mỹ nhân rắn công đức còn có một Tống Thư Hàng thu nhỏ. Nội dung cả đồ án này hẳn là 'Tống Thư Hàng được mỹ nhân rắn công đức bảo vệ', nhưng bởi vì Tống Thư Hàng trong đồ án quá nhỏ, rất dễ bị người xem nhẹ.

Vũ Nhu Tử điều chỉnh góc độ, chụp mấy tấm đặc tả phần lưng Tống Thư Hàng rồi gửi đến nhóm Cửu Châu số 1.

Ảnh chụp nhanh chóng hiện ra trong nhóm Cửu Châu số 1.

Bắc Hà Tán Nhân: "[Voice] ui ~ Thư Hàng tiểu hữu hắn xăm đồ án mã QR lên lưng ư?"

Thao tác này quả thực đáng sợ.

Bắc Hà Tán Nhân dựa theo mạch suy nghĩ của Tống Thư Hàng để suy xét, hắn có thể dự cảm thao tác làm nổ y phục trong chiến đấu sẽ là thao tác cơ bản của Tống Thư Hàng trong tương lai.

Đánh đi đánh lại một hồi là có thể nổ bay y phục.

"Ể? Tấm hình thứ ba thật thú vị." Đậu Đậu mắt sắc, thấy được điểm sáng.

Trong tấm hình thứ ba mà Vũ Nhu Tử gửi lên, đồ án mỹ nhân rắn công đức 'kim đan mã QR' trên lưng Tống Thư Hàng vừa lúc hô ứng lẫn nhau với đồ án bé hồ lô trên phần eo hắn.

Hai đồ án xuất phát từ tay hai vị Bạch tiền bối, hô ứng lẫn nhau, tuyệt không thể tả.

"Lại nói, vì sao một vị Bạch tiền bối khác đột nhiên xăm mình cho Tống Thư Hàng vậy?" Đông Phương Lục Tiên Tử tò mò nói.

Vũ Nhu Tử cười hì hì: "Tác dụng của hình xăm tạm giời bảo mật, lát nữa để đích thân Tống tiền bối trả lời mọi người đi.”

Dứt lời, Vũ Nhu Tử lại cúi đầu nhìn hai chân mình, nếu như xăm thật, cô muốn xăm một đồ án nơi mắt cá chân mình.

…

…

“Được rồi, xử xong. Thư Hàng, ngươi thử kích hoạt hình xăm này xem.” Bạch tiền bối two vỗ tay, bắt đầu phối hợp tăng quyền hạn cho Tống Thư Hàng.

Số Mặt Trời Nhỏ T233 cũng phun nhẹ một cái, phun bia đá đạo hữu hoàn toàn mới ra.

Bia đá đạo hữu trông rực rỡ hẳn lên vững vàng rơi vào bên cạnh Tống Thư Hàng, lúc này rốt cuộc nó đã vượt qua mặt hạn chế về chất liệu, từ pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm tăng lên cấp bậc thần binh Trường Sinh Giả.

Lại thêm tính đặc thù của bản thân nó, chỉ cần cung cấp đầy đủ linh thạch và bảo vật cho nó thì dù là đạo khí, nó cũng có thể đánh nhau chính diện, linh thạch chưa sạch, tuyệt đối chưa quéo!

Sau lần thăng cấp này, rốt cuộc nó có được lực lượng cùng Bá Tống đạo hữu đánh nhau với đại lão chư thiên vạn giới, mà không cần chột dạ giống mấy lần trước nữa.

Tống Thư Hàng duỗi tay, nắm lấy bia đá đạo hữu, đồng thời kích hoạt hình xăm trên lưng.

Đồ án hình xăm và trận văn mới trên người bia đá đạo hữu cộng minh.

“Trạng thái người bia hợp nhất!” Bia đá đạo hữu hô lên.

Tống Thư Hàng thuận tay cho một phát Dưỡng Đao thuật làm tăng xác suất đồng bộ giữa bản thân và bia đá đạo hữu: “Bia đao hợp nhất!”

Lần này, cảm giác giữa hai bên ngày càng ăn ý, phối hợp không chê vào đâu được.

Sau khi bia (Tống Thư Hàng) đao (bia đá đạo hữu) hợp nhất, bộ phận quyền hạn chúa tể Cửu U mà Bạch tiền bối two chuẩn bị cho bọn họ bắt đầu kích hoạt.

Ý thức của Tống Thư Hàng và ý thức của bia đá đạo hữu bắt đầu cất cao, thăng cấp. Loại cảm giác này, tựa như khoảnh khắc khi Thiên Đạo sụp đổ ở lần hiển thánh giảng pháp thứ năm của Tống Thư Hàng vậy.

Khi đó ý thức của Tống Thư Hàng cũng cất cao vô hạn như thế này, cuối cùng tiếp xúc được với pháp tắc thuộc về Thiên Đạo vượt xa pháp tắc mà Trường Sinh Giả có thể tiếp xúc được.

Dù chỉ là trong nháy mắt cũng đủ để Tống Thư Hàng hưởng lợi cả đời.

Mà bây giờ, ý thức của bia đá đạo hữu và hắn cũng bị kéo lên cấp bậc vượt qua Trường Sinh Giả, tiếp xúc với cấp bậc pháp tắc quyền hạn chúa tể Cửu U.

Hai mắt Tống Thư Hàng trở nên mê ly, có một tầng lực lượng pháp tắc thuần túy bao lấy hắn và bia đá đạo hữu.

“Thành công rồi ư? Chủ nhân?” Số Hamster hỏi.

Bạch tiền bối two ngáp một cái: “Thành công rồi, tiếp đến các ngươi trông coi hắn đi, quá trình này cần chút thời gian.”

Quyền hạn quản lý của chúa tể Cửu U, dù chỉ là một phần nhỏ thì cũng không dễ tiếp nhận chút nào.

Bạch tiền bối two dứt lời, dụi mắt mở cánh cửa của ‘cột phong ấn’ ra.

Vũ Nhu Tử thấy Bạch tiền bối two muốn đi ngủ, vội lấy can đảm hỏi: “Bạch tiền bối, ngươi có thể xăm mình cho ta với không?”

Bạch tiền bối two quay đầu, vẫy tay với Vũ Nhu Tử.

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên, cô vui sướng chạy đến trước người Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two cười đưa tay sờ đầu Vũ Nhu Tử, nói: “Không thể!”

Vũ Nhu Tử: “? ? ?”

Ngay sau đó, Bạch tiền bối two gập đầu ngón tay, búng nhẹ lên trán Vũ Nhu Tử một cái.

Phịch ~

Cả người Vũ Nhu Tử bị búng bay ra ngoài.

Hổ xấu xí đã có chuẩn bị từ sớm, lúc Vũ Nhu Tử bị Bạch chủ nhân búng bay, nó bèn co người lại thành hình chữ U.

Thân thể Vũ Nhu Tử đụng vào thân thể mềm mại của hổ xấu xí.

“Đau đau đau.” Vũ Nhu Tử sờ cái trán đỏ rực của mình.

Bạch tiền bối two duỗi lưng một cái, chui vào trong cột phong ấn, cũng đóng chặt cột phong ấn lại, không để ai quấy rầy hắn nữa.

…

…

Thời gian trôi qua, hai ngày sau.

Vào thời kỳ đặc thù khi Thiên Đạo sụp đổ, thiên địa biến hóa, mỗi một phút, chư thiên vạn giới đều phát sinh thay đổi cực lớn.

Bất kể là tu luyện giả hệ thống nào đều đang liều mạng chiến đấu cho tương lai của chính mình. Từ nhóm Trường Sinh Giả có phong thái chịu tải thiên mệnh, cho đến người phàm bình thường đều đang cố gắng vì tương lai.

Thế giới Cửu U, trong sào huyệt cũ của đại lão quả cầu béo.

Tô Thị A Thập Lục hai tay chống cằm, cố gắng duy trì tỉnh táo, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu bị ‘lực lượng pháp tắc’ bao lấy.

Bạch long tỷ tỷ quấn quanh cổ cô, bộ dạng uể oải không còn sức lực.

Vũ Nhu Tử với cái trán bị búng đỏ không biết từ lúc nào đã gối lên hai chân Tô Thị A Thập Lục, ngủ ngon lành.

Không chỉ Vũ Nhu Tử, số Hamster, hổ xấu xí, thụ yêu mặt mỹ nhân, tinh tinh tướng quân bên cạnh đều rơi vào trạng thái ngủ say.

Dường như cơn buồn ngủ của Bạch tiền bối two có tính truyền nhiễm, chỉ cần là sinh mệnh trong phạm vi nhất định quanh cột phong ấn đều sẽ chịu ảnh hưởng.

“Còn chưa xong à?” Bạch long tỷ tỷ lờ đờ mở mắt ra, hỏi.

“Xem ra hẳn là sắp xong rồi.” Tô Thị A Thập Lục phỏng đoán.

Cô nhìn thấy vòng pháp tắc bên người Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu đang nhạt dần.

Bạch long tỷ tỷ ngáp một cái, nói: “Cô ngủ một lát trước đi, ta trông coi giúp cô. Lực lượng ý chí của Bạch chúa tể quá báo đạo, rất khó chống cự cơn buồn ngủ này.”

“Bạch long tỷ tỷ không cần lo lắng, ta có thể chịu được một lúc nữa.” Tô Thị A Thập Lục đáp, linh quỷ tiên tử trong cơ thể cô cũng âm thầm hỗ trợ cô, thỉnh thoảng truyền tới một luồng khí tức lạnh lẽo, giúp cô duy trì tỉnh táo.

Tô Thị A Thập Lục duỗi tay chọt nhẹ lên cái trán bị búng đỏ của Vũ Nhu Tử, hai ngày rồi còn chưa hết đỏ.

“Ui ~” Vũ Nhu Tử trong lúc ngủ mơ hít một hơi khí lạnh, lắc đầu lia lịa, khuôn mặt nhỏ nhắn ủn ủn trên đùi A Thập Lục.

A Thập Lục vội vuốt mái tóc dài mềm mại của Vũ Nhu Tử, trấn an tâm tình cô.

Oong ~~

Lúc này, lực lượng pháp tắc bên cạnh Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu rốt cuộc cũng triệt để tan ra.

Hai mắt mê ly của Tống Thư Hàng khôi phục tỉnh táo.

Hắn nắm lấy bia đá đạo hữu, ý thức khẽ động.

Ngay sau đó, từ trên người bia đá đạo hữu bắn ra bảng điều khiển hư ảo.

[Giao diện quyền hạn chúa tể Cửu U (một phần)]

[1. Chức năng tuyên bố nhiệm vụ. Gợi ý: Ngươi có thể căn cứ vào ý chí bản thân, tuyên bố nhiệm vụ tại thế giới Cửu U, điều động tà ma Cửu U hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, ngươi có thể ban cho tà ma phần thưởng nhất định.]

[2. Chức năng ban thưởng: Ngươi có thể tiến hành ban thưởng trong quyền hạn đối với tà ma hoàn thành nhiệm vụ hoặc tà ma ngươi hợp ý, bao gồm tuổi thọ, công lực, bảo vật, danh vọng tại thế giới Cửu U.]

[3. Chức năng trừng phạt: Ngươi có thể tiến hành trừng phạt theo cấp bậc đối với tà ma Cửu U vi phạm mệnh lệnh.]

[4. Chức năng giám sát: Ngươi có thể nắm giữ tin tức ở mỗi một ngõ ngách trong toàn bộ thế giới Cửu U trong nháy mắt, mỗi ngày có thể sử dụng mười lần.]

[5. …]

Một hàng dài trên bàng điều khiển chói mù mắt Tống Thư Hàng.

Chúa tể Cửu U, muốn làm gì thì làm!

Chương 2565: Đại lừa đảo

Bạch tiền bối two lười giới thiệu quyền hạn chúa tể Cửu U cho Tống Thư Hàng, cũng không có tinh lực tay cầm tay dạy hắn điều khiển quyền hạn chúa tể.

Cho nên… trong lúc mông lung, Bạch tiền bối two tiện tay chỉnh ra một giao diện thao tác kiểu ngu ngốc như vậy.

Đơn giản dễ hiểu dễ sử dụng, vô cùng thích hợp với tuyển thủ có thiên phú học tập thuật pháp hơi kém như Tống Thư Hàng. Có giao diện thao tác này, không cần thông qua huấn luyện học tập chuyên môn, không cần cầm giấy chứng nhận cũng có thể quản lý thế giới Cửu U.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, bị cảnh giới hôm nay của Tống Thư Hàng giới hạn, có một bộ phận quyền hạn chúa tể trong đó hạn chế số lần sử dụng mỗi ngày.

Ngoài ra, ngoại trừ quyền hạn quản lý cơ sở trên 'giao diện', sau khi Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu 'bia đao hợp nhất' còn có thể sử dụng quyền hạn 'đàn ông đích thực ba phút' dùng để giữ gìn sự vận hành của thế giới Cửu U bằng vũ lực.

Quyền hạn cơ sở là dùng để quản lý nội bộ thế giới Cửu U, lực lượng vũ trang của Bạch tiền bối two là dùng để đối kháng với lực lượng bên ngoài xâm nhập thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối two suy tính thật chu đáo.

"Bia đá đạo hữu, sau khi tăng thêm chức năng mới, ngươi có muốn đổi tên thành Ipad đạo hữu không?" Ngón tay Tống Thư Hàng quẹt trên người bia đá đạo hữu, xem hết một lần tất cả 'giao diện quyền hạn chúa tể Cửu U'.

Bia đá đạo hữu nghe vậy cũng không tức giận, dùng giọng điệu bình tĩnh trả lời: "Bá Tống đạo hữu, có tin ta tắt máy vào thời khắc mấu chốt như Ipad hết pin không, như xe tuột xích ấy, sau đó để cái tên 'Bá Tống Huyền Thánh chi mộ' mà ta mới đổi lập tức phát huy tác dụng?"

"Xin lỗi, Bá Tống chi mộ đạo hữu." Tống Thư Hàng duỗi tay gõ nhẹ một cái, đóng hình chiếu ‘giao diện quyền hạn chúa tể Cửu U’ lại.

Hắn nhắm hai mắt, kết hợp lĩnh ngộ ‘ý thức’ lúc ấy của mình và bia đá đạo hữu sau khi bị cất cao, hòa phần lĩnh ngộ này vào trong quyền hạn quản lý trên giao diện, quen thuộc, nắm giữ quyền hạn quản lý thế giới Cửu U.

“Xong rồi chưa? Ta muốn rời khỏi hình thức ‘bia người hợp nhất’.” Bia đá đạo hữu lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Ổn, nắm giữ được rồi.”

“Bá Tống đạo hữu, đừng dùng bộ phận sinh dục loại tôm để lập cờ (?) đấy.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở, đồng thời thân hình nó thu nhỏ cỡ miếng ngọc bội rồi treo bên hông Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

****

Sau khi treo bia đá đạo hữu lên xong, Tống Thư Hàng hoạt động thân thể một chút. Cũng không biết bản lân nhập định bao lâu, cơ bắp có loại ảo giác cứng nhắc?

“Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, vừa rồi ta và bia đá đạo hữu nhập định bao lâu vậy?” Hắn mở miệng hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng phát hiện ngoại trừ bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục ra, tất cả đồng bạn của hắn trong sào huyệt quả cầu béo đều ngủ ngon lành, ngay cả sợi tóc ngố Sở các chủ trên đầu hắn cũng mềm oặt rủ xuống.

Tô Thị A Thập Lục xòe hai ngón tay ra, lắc nhẹ.

Bạch long tỷ tỷ bổ sung: “Đại khái nhập định gần hai ngày.”

“Lâu như vậy?” Tống Thư Hàng có hơi giật mình.

Hắn biết lần nhập định này của mình khẳng định cần chút thời gian, không ngờ vừa nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, hai ngày đã trôi qua. Đây chính là cảm giác ‘bế quan’ chân chính trên trời một ngày, thế gian nghìn năm ư?

Bế quan quả thực giống như đang xuyên qua thời gian, giống như ‘một phút ngủ nướng sau khi thức’ vậy, biết ‘ăn thời gian’.

“Không xong, một mạch tốn mất hai ngày, đại kế của Vô Cực Ma Tông tiến triển đến giai đoạn nào rồi? Còn có Thiên Đế, có phải đã đến hòn đảo thần bí rồi không? Bên phía ba mẹ cũng phải đón về thế giới Nho gia rồi! Còn có Vũ Nhu Tử, cũng phải đưa cô ấy trở về, nếu không Linh Điệp tiền bối tỉnh dậy lại phát hiện không thấy con gái đâu, e rằng sẽ sốt ruột đến nhảy lầu mất.” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Tuyến thời gian thoáng cái nhảy vọt qua hai ngày, hắn phát hiện có quá nhiều chuyện cần đích thân mình giải quyết.

“Đừng gấp, Thư Hàng. Mọi chuyện có thể… giải quyết từng việc một.” Tô Thị A Thập Lục nói, nhịn không được bắt đầu lim dim, đầu thỉnh thoảng lại gật gù.

Cô kiên trì hai ngày, sau khi thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, rốt cuộc buông lỏng, không còn đối kháng với lực lượng từ vòng sáng buồn ngủ của Bạch tiền bối two nữa.

“A Thập Lục rất mệt à?” Tống Thư Hàng vội đi tới chỗ Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Ừm.”

“Ta dẫn cô đi nghỉ ngơi.” Tống Thư Hàng chuẩn bị ôm Tô Thị A Thập Lục lên, lúc này, hắn lại nhìn thấy Vũ Nhu Tử đang gối lên hai chân A Thập Lục, ngủ ngon lành.

Vũ Nhu Tử lúc ngủ còn thỉnh thoảng chậc lưỡi, dường như là mơ thấy đồ ăn ngon gì đó?

Ngoài ra trên trán Vũ Nhu Tử có một dấu tay hồng hồng, có chút giống với tô điểm trên trán của mỹ nhân rắn công đức, vô cùng nổi bật.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng nhịn không được, duỗi tay chọt nhẹ lên trán Vũ Nhu Tử một cái.

Chọt!

“A a ~” Vũ Nhu Tử đột nhiên mở mắt, hai mắt trừng lớn. Sau đó cô phồng hai má, tức giận nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

Tống Thư Hàng lúng túng thu hồi ngón tay lại. Bạch tiền bối two làm chứng, vừa rồi hắn chỉ chọt nhẹ một cái, dùng sức rất nhỏ, không ngờ Vũ Nhu Tử phản ứng lớn như vậy.

“Tống tiền bối, ngươi làm gì ta vậy?” Vũ Nhu Tử chất vấn.

“Khụ, Vũ Nhu Tử, đã đến giờ rồi, thức dậy về nhà thôi.” Tống

Thư Hàng gắng gượng nói sang chuyện khác.

Vũ Nhu Tử thổi mạnh không khí trong miệng ra, sau đó cô ủn ủn trên hai chân Tô Thị A Thập Lục, đây là thói quen dụi vào gối theo bản năng của Vũ Nhu Tử sau khi thức dậy.

Tô Thị A Thập Lục: "…"

Vũ Nhu Tử dụi 'gối' xong thì ngọ ngoạy ngồi dậy, nói: "A Thập Lục, Tống tiền bối, ta ngủ bao lâu rồi?"

"Hai ngày." Tống Thư Hàng đáp thay: "Thời gian không xê xích lắm, tính thời gian thì e rằng Thiên Đế đã đi đảo thần bí rồi, cô phải nắm chắc thời gian trở về Linh Điệp đảo một chuyến."

Bên cạnh, sau khi Vũ Nhu Tử đứng dậy, Tô Thị A Thập Lục mất đi bệ đỡ, cô ngáp một cái, mí mắt nặng trình trịch, cũng không chống đỡ được nữa, gục đầu ngã sang bên cạnh.

Tống Thư Hàng vội duỗi tay đón được Tô Thị A Thập Lục, ôm vào trong ngực.

"Tống tiền bối ngươi là tên đại lừa đảo." Vũ Nhu Tử bất mãn nói: "Tới thế giới Cửu U thăm dò bảo tàng của đại lão quả cầu béo đã nói đâu?"

Kết quả lừa cô đến thế giới Cửu U ngủ hai ngày, vừa tỉnh lại, không chơi được gì đã phải về Linh Điệp đảo. Thời gian của cô quý báu như vậy, kết quả lãng phí trên việc ngủ.

"Tất nhiên chúng ta sẽ đi thăm dò bảo tàng của đại lão quả cầu béo rồi." Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười nắm giữ tất cả, hắn duỗi tay lấy ra mấy thanh đao gỗ thánh ấn, giao cho Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử lúc cô trở về thì mang theo mấy thanh đao gỗ tọa độ này, đến lúc đó mang theo một thanh trên người, mấy thanh khác có thể giấu trên Linh Điệp đảo và hải vực phụ cận Linh Điệp đảo, tránh cho bị Linh Điệp tiền bối hốt gọn một mẻ. Có những tọa độ này, chờ khi bọn ta sắp mở phụ bản thì sẽ báo cho cô trước tiên. Đợi sau khi cô chuẩn bị ổn thỏa, ta có thể thông qua thế giới hạch tâm kéo cô qua đây, mở phụ bản."

Hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Đường đường Linh Điệp Tử Cổ Thánh Tiên Tử lại bị mấy thanh đao gỗ thánh ấn mua chuộc dễ dàng.

“Vậy Tống tiền bối, trước tiên ngươi đưa ta về hiện thế đi, ta trở về Linh Điệp đảo một chuyến!” Vũ Nhu Tử cất kỹ mấy thanh đao gỗ thánh ấn, tâm tình cực tốt.

“Đừng gấp, ta liên hệ với Thiên Đế trước đã.” Tống Thư Hàng mỉm cười, kéo chức năng mạng chat Tu Chân ra.

Lúc vừa mở ra bèn có mấy trăm tin nhắn bắn ra!

Chương 2566: Ngụy Tống U U

Chức năng mạng chat Tu Chân vô cùng nhân tính hóa, nó có thể cảm ứng được trạng thái của Tống Thư Hàng.

Lúc Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập định vô cùng trọng yếu, nó sẽ tự động giữ lại tin nhắn trò chuyện riêng của người khác gửi tới, đợi đến khi Tống Thư Hàng dùng tay mở chức năng mạng chat Tu Chân mới có thể bắn ra.

Phần trên nhất của tin nhắn trò chuyện là tin nhắn từ Thiên Đế. Tin nhắn của cô truyền đến thông qua phương thức 'truyền tống năng lượng từ xa', cho nên được xếp hàng trước nhất.

Tin nhắn đầu tiên mà Thiên Đế truyền tới là một điểm năng lượng từ xa đà đá đa hàng ngày.

Tin nhắn thứ hai sau khi truyền đến năng lượng hàng ngày thì có thêm tin nhắn đính kèm: [Tống tiền bối, tốt nhất là trước mười một giờ trưa nay, ngươi đưa Vũ Nhu Tử về Linh Điệp đảo, quá thời hạn không chờ đâu nhé.]

Sau đó chính là tin nhắn riêng bình thường: [Hiện tại đã là chín giờ sáng, ta đã chuẩn bị hành lý, chuẩn bị rời khỏi Linh Điệp đảo đa.]

[Chín giờ rưỡi rồi, đã có rất nhiều thành viên nhóm Cửu Châu số 1 tới đây, đều do ta phụ trách tiếp đãi, ta đã rất nể mặt rồi đấy!]

[Mười giờ rưỡi, tạm biêt nhé ~ hố ở Linh Điệp đảo, Tống tiền bối tự mình xử lý nha. Mấy ngày kế tiếp xin đừng liên hệ ta, rất bận đấy.]

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn duỗi tay trả lời Thiên Đế một tin nhắn: [Thiên Đế tiên tử, ngươi đi đảo thần bí rồi à?]

[Bạn xấu] Thiên Đế: [Xin lỗi, người dùng ngài gọi đang bận rộn ~ sau một tiếng 'ting', xin kết thúc trò chuyện đa ~]

[…] Tống Thư Hàng: [Đừng vội ngắt trò chuyện mà, tạm thời ta không đến đảo thần bí chơi đâu, cô không cần phòng bị ta. Ta vừa nhập định ròng rã hai ngày, hiện tại có một đống chuyện phải làm, những chuyện này đủ cho ta bận rộn mấy ngày rồi.]

[Nhập định hai ngày rồi? Chúc mừng Tống tiền bối, thành công nhập định tận hai ngày. Mỉm cười lễ phép mà không gượng gạo.] Thiên Đế trả lời.

Tống Thư Hàng: […]

[Bên ta quả thực đang bận, Tống tiền bối có chuyện gì?] Thiên Đế hỏi.

Tống Thư Hàng: [Cô rời khỏi Linh Điệp đảo rồi à? Chỗ ta còn chưa kịp đưa Vũ Nhu Tử trở về, cho nên ta muốn hỏi trạng thái hiện tại của Linh Điệp tiền bối thế nào? Đã tỉnh chưa?]

[Xin lỗi, Tống tiền bối, ta là một vị Thiên Đế tuân thủ ước định. Ước định của ta và Vũ Nhu Tử đã kết thúc, ta nắm lấy thời gian rời khỏi Linh Điệp đảo. Về phần sau đó Linh Điệp đảo xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết đa.]

[Đúng rồi… Trước khi ta rời khỏi Linh Điệp đảo, có một nhóm thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đã đến Linh Điệp đảo. Ta cho bọn họ uống thuốc mê, hiện tại hẳn còn đang hôn mê. Nhưng mà Tống tiền bối yên tâm, thuốc mê kia của ta là vật đại bổ, uống xong ngủ một giấc tình lại, công lực đại tăng không phải mộng.] Thiên Đế trả lời xong, lại bổ sung: [Đa ~ cứ vậy nhé.]

Xem ra, cô thật sự bề bộn nhiều việc… đoán chừng cô đã lên đảo thần bí rồi.

“Hy vọng Linh Điệp tiền bối lại ngủ nhiều thêm một lát.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hắn kết thúc trò chuyện riêng với Thiên Đế, lại mở những tin nhắn riêng khác.

…

…

[Hoàng Sơn ma ma * nhóm trưởng]: “Thư Hàng, ngươi đã gửi đao gỗ tọa độ qua chỗ ta chưa? Bên này ta thu thập được một nhóm hạch tâm tà vọng, còn có một nhóm nhục thân tà vọng nữa. Nếu như còn chưa gửi đao gỗ tọa độ, vậy ngươi gửi đến Linh Điệp đảo đi. Hoặc là trực tiếp tới Linh Điệp đảo tìm ta.”

Hoàng Sơn ma ma cũng đến Linh Điệp đảo uống thuốc mê của

Thiên Đế rồi à?

Sau khi Tống Thư Hàng kéo xuống xem mấy tin nhắn bên dưới thì phát hiện phần lớn tiền bối trong nhóm đều tổ chức thành đoàn đi Linh Điệp đảo.

Tuyết Lang Động Chủ, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Lệ Chi Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử vân vân… toàn bộ đều nhắn tin cho Tống Thư Hàng, phần lớn hỏi thăm Tống Thư Hàng có tham gia hoạt động thám hiểm đảo thần bí lần này hay không?

"Ồ? Từ lúc nào nhân khí của ta đã cao vậy rồi? Lúc mọi người đến đảo thần bí mạo hiểm đều nghĩ tới ta?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: "Nếu như ta đoán không sai, hẳn là các đạo hữu xem trọng thể chất đặc thù của ngươi, nếu có ngươi đi cùng đến đảo thần bí, bọn họ có thể an tâm không ít."

Tống Thư Hàng cười ha ha: "Cũng đúng, bằng vào cường độ nhục thân từ bốn đại thần công luyện thể của ta, nếu cùng đi đảo thần bí, tuyệt đối là một tấm khiên thịt hợp cách."

"Ừm, kỳ thật ngươi nói không sai." Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng không vạch trần. Đại khái dù sao cũng là ý này, trên một loại ý nghĩa nào đó, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối có diệu dụng như nhau, lúc mạo hiểm mà dẫn theo Tống Thư Hàng là có được hiệu quả cát tường tránh tai.

Đương nhiên, thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đều xuất phát từ tính chất vui đùa mới hỏi Tống Thư Hàng một câu, chỉ thế mà thôi.

…

…

Ý thức của Tống Thư Hàng tiếp tục trượt xuống, nhanh chóng xem tin nhắn mà các vị tiền bối gửi cho hắn.

Lúc kéo đến phần cuối, rốt cuộc hắn nhìn thấy một tin nhắn khác biệt.

[Phong cách đáng hâm mộ] Hằng Hỏa Chân Quân: "Thư Hàng, bọn ta đã chuẩn bị khu vực ở tạm thích hợp với ba mẹ ngươi ở thế giới Kim Liên rồi, cần ta phái người đón bọn họ qua không? Hay là tự ngươi chuyển người tới?”

Tống Thư Hàng vội trả lời: “Hằng Hỏa tiền bối, chính ta đưa ba mẹ đến thế giới Kim Liên, ta có tọa độ của thư viện Nho gia, chuyển đến cũng rất thuận tiện.”

Hằng Hỏa Chân Quân trả lời lại rất nhanh: “Được, vậy lúc ngươi tiến hành dịch chuyển không gian thì báo ta trước nhé.”

“Được ạ, Hằng Hỏa tiền bối, vất vả cho mọi người rồi.” Tống Thư Hàng nói lời cảm ơn.

Quyết định rồi!

Lát nữa hắn chém bản thân thành hai nửa trước, một nửa lưu lại Cửu U khống chế đại cục; một nửa khác đi đón ba mẹ đến Nho gia, lại đưa Vũ Nhu Tử về Linh Điệp đảo.

Nếu thuận đường, nói không chừng còn có thể đánh một nửa quéo một nửa, dùng nửa thân thể đi thăm dò đảo thần bí?

…

…

“Vũ Nhu Tử, trước tiên ta đưa cô đến hiện thế, rồi lại đi Linh Điệp đảo!” Tống Thư Hàng dùng niệm lực đỡ lấy Tô Thị A Thập Lục, sau đó duỗi tay cầm Xích Tiêu kiếm tâm ma, đo tới đo lui trên eo mình.

Vũ Nhu Tử tò mò nói: “Được đấy, nhưng Tống tiền bối muốn làm gì vậy?”

“Ta cắt nửa thân ra trước, quá bận rộn, một người muốn cắt ra thành hai để dùng.” Tống Thư Hàng tiến vào ‘hình thức sương mù ngụy bất hủ’. Cắt trên hình thức này thì khá thuận lợi.

Nhưng mà, ngay lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị cắt mình ra, hình xăm mã QR trên lưng hắn chịu loại kích thích nào đó, tỏa ra một chuỗi hoa lửa điện quang.

Trên người Tống Thư Hàng, có hai loại lực lượng đang xung đột.

Là lực lượng ngụy bất hủ và lực lượng quyền hạn chúa tể Cửu U mà Bạch tiền bối two khắc cho hắn.

Bia đá đạo hữu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đừng hoảng, bia đá đạo hữu, chúng ta bia đao hợp nhất!”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Hắn duỗi tay nắm lấy bia đá đạo hữu, liên tục xẹt ba phát Dưỡng Đao thuật, nhanh chóng tiến vào hình thức đao người hợp nhất.

Sau đó, trận văn Bạch tiền bối two xăm trên người bia đá đạo hữu và hình xăm trên lưng Tống Thư Hàng bị kích hoạt.

Hình thức ‘người đàn ông đích thực ba phút’ mở ra!

“Không phải lại có kẻ muốn bói về ngươi từ xa đó chứ?” Bia đá đạo hữu hỏi.

Thân thể sương mù của Tống Thư Hàng điên cuồng bành trướng: “Không phải ngoại địch, là nội loạn.”

Bia đá đạo hữu: “? ? ?”

Bạch long tỷ tỷ nhíu mày, cuốn lấy A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, lui về sau một khoảng cách.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng tiến vào hình thức ‘đàn ông đích thực’.

“Đi ra!” Hắn khẽ quát một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong hình xăm kim đan mã QR, có một bóng dáng đen thùi lùi bị ép ra.

Đây là một loại tồn tại nào đó, bị cưỡng ép tách ra từ trên người Tống Thư Hàng.

“Tâm ma?” Vũ Nhu Tử liếm khóe miệng, đen thùi lùi này trông giống như Vũ Nhu Tử da đen.

“Không phải tâm ma… hắn không có loại hương vị kia của tâm ma.” Tống Thư Hàng vẫn duy trì hình thức ‘đàn ông đích thực’, ánh mắt khóa chặt bóng dáng đen thùi lùi kia.

Bóng dàng đen thùi lùi chậm rãi ngồi dậy từ trên đất.

Đây là Tống Thư Hàng phiên bản châu Phi, không có tóc, sắc mặt lạnh lùng, cơ bắp toàn thân nổi lên cuồn cuộn!

“Tống U U?” Bia đá đạo hữu giật mình nói.

Chương 2567: Thân hổ đại lão chấn động (?)

“Làm sao có thể! Tống Thư Hàng lại chưa chứng đạo bất hủ, làm sao lại biến ra được một Tống U U?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

Nhưng tên Tống đầu trọc cơ bắp đen thui này đang lạnh lùng đứng trước mặt mọi người, cảm giác tồn tại mãnh liệt, không phải là ảo giác.

Bạch long tỷ tỷ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Tống U U này, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Sợi tóc ngố Sở các chủ mềm oặt cũng dựng lên, tựa như nhận được tín hiệu gì.

“Chẳng lẽ là bởi vì Thư Hàng ngươi vừa thi triển ‘thân thể ngụy bất hủ?” Bia đá đạo hữu tỉnh táo phỏng đoán.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không sai.”

Vừa rồi cũng là bởi vì ‘thân thể ngụy bất hủ’ và ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ mà Bạch tiền bối two xăm cho hắn nảy sinh xung đột, mới bài trừ ra một tên Tống đen từ trong cơ thể hắn.

Nếu như trước đó hắn triệt tiêu ‘thân thể ngụy bất hủ’, có lẽ xung đột trong cơ thể hắn sẽ tiêu tán, tên Tống đen này cũng sẽ không xuất hiện. Nhưng hắn lựa chọn kích hoạt hình thức ‘người đàn ông đích thực ba phút’, tiến vào hình thức vũ lực Bạch tiền bối two.

Dưới kích thích từ hình thức vũ lực chúa tể Cửu U, cuối cùng mới tạo ra Tống đen trước mắt.

“Đây thật sự là Tống U U à?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Khẳng định không phải Tống U U chân chính.” Tống Thư Hàng trả lời, hắn nhìn chằm chằm Tống đen trước mắt. Nói thật, Tống đen mang đến cho hắn cảm giác có hơi giống với đại lão quả cầu béo phân thân.

Mà nhìn từ ngoại hình, Tống đen có chút giống với ‘chân ngã’ của Tống Thư Hàng, đầu trụi lủi, cơ bắp nổi cuồn cuộn. Nhưng làn da đen thùi lùi này lại giống như tâm ma. Bạch tiền bối two và thiếu niên ba mắt đều là chúa tể Cửu U, nhưng cũng không biến thành màu đen.

“Biết nói chuyện không?” Tống Thư Hàng nhìn Tống đen, lên tiếng nói.

Nhưng Tống đen đối diện vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, không mở miệng.

Vũ Nhu Tử nói: “Không có ý thức của bản thân ư?”

“Ta đến giám định thử xem.” Tống Thư Hàng duỗi tay phải, đè về phía Tống đen.

Mà lúc này, Tống đen đối diện nhanh chóng duỗi tay trái mình ra. Động tác của hắn và Tống Thư Hàng có được sự nhất trí, nhưng Tống Thư Hàng duỗi tay phải, mà hắn thì duỗi tay trái.

Hai người tựa như đang soi gương vậy.

Tay phải của Tống Thư Hàng và tay trái Tống đen đối chưởng, cực kỳ giống cao thủ va chạm nội lực trong phim.

Roẹt ~

Găng tay trên bàn tay phải của Tống Thư Hàng rụt lại, bí pháp giám định được thi triển.

Giám định cần trả giá, thân thể sương mù của Tống Thư Hàng nổ tung mấy vết thương, đau đớn dữ dội chi phối đầu óc hắn trong 0.01 giây.

Ngay sau đó, tin tức giám định hiện lên trong não hải Tống Thư Hàng.

[Tống Thư Hàng loại chưa đặt tên: Ngụy chúa tể Cửu U bộ phận quyền hạn lâm thời, dựa vào quyền hạn chúa tể Cửu U của Bạch tiền bối two để tồn tại, sẽ tiêu tán sau khi quyền hạn chúa tể Cửu U đến kỳ hạn. Phân tích thành phần chủ yếu bên ngoài: lực lượng quyền hạn chúa tể Cửu U của Bạch tiền bối two. Thành phần thứ yếu: nhân tố thân thể ngụy bất hủ, quyền hạn thiên phú không gian của cầu U U, lực lượng tàn dư của đường lui do quả cầu Thiên Đạo để lại, lực lượng tin tức mắt thần thứ ba…]

“Thành phần cấu tạo thật đúng là phức tạp.” Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Đối diện, Tống đen cũng xoa huyệt thái dương giống hắn, có điều toàn bộ quá trình hắn đều duy trì vẻ ngoài lạnh lùng, không hề mở miệng.

Bạch long tỷ tỷ hỏi: “Giám định ra tin tức rồi à?”

“Đúng vậy, có thể xác định Tống đen là ngụy chúa tể Cửu U bộ phận quyền hạn lâm thời. Thành phần chủ yếu là lực lượng của Bạch tiền bối two, thành phần thứ yếu rất phức tạp, gần như nhào nặn hết toàn bộ hack tool trên người ta vào.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngụy chúa tể Cửu U?” Bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời, không biết phải làm sao hình dung mới tốt.

Vũ Nhu Tử suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Cho nên, đây là Tống tiền bối two à?”

“Nếu như muốn xếp hạng thì hẳn hắn là Tống four. Ta còn có cái phân thân đang độ thiên kiếp cửu phẩm với Cật Qua tiền bối, ngoài ra còn có phân thân bọc thép ở chỗ Thiên Đế nữa.” Tống Thư Hàng nói, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bi thương.

Phân thân đang độ thiên kiếp cửu phẩm này, còn không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể độ xong; phân thân bọc thép lại vừa sinh ra không lâu đã bị Thiên Đế túm đi làm chiến lợi phẩm của cô, đến nay chưa về.

“Hơn nữ, Tống four này là loại lâm thời, chờ sau khi Bạch tiền bối two tỉnh ngủ, thu hồi quyền hạn chúa tể Cửu U, Tống four sẽ tiêu tán. Nó là cá thể đặc thù ra đời phụ thuộc vào quyền hạn chúa tể Cửu U.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Sợi tóc ngố Sở các chủ khẽ đong đưa: “Tống four có ý thức độc lập của mình không?”

Bình thường mà nói, chúa tể Cửu U có được tất cả ký ức ngay một khắc khi bản thể tấn thăng Thiên Đạo, nhưng cũng có tính cách và ý chí hoàn toàn độc lập.

“Không có.” Tống Thư Hàng tiếc nuối lắc đầu.

Dù sao Tống four cũng là một hàng giả loại lâm thời, cũng không được trang bị ý thức độc lập.

Tống four đối diện cũng lắc đầu theo với gương mặt không biểu cảm. Động tác của hắn hoàn toàn là hành động theo bản thể.

“Nhưng mà, hẳn là ta có thể điều khiển hành động của Tống four.” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao hắn cũng là người đàn ông có được Tống two + Tống three, ở phương diện khống chế phân thân, hắn có kinh nghiệm lão luyện. Nhất tâm nhị dụng, thậm chí nhất tâm tam dụng, Tống Thư Hàng đều đã từng nắm giữ.

Dứt lời, tinh thần lực của hắn phân nhánh ra, nhất tâm nhị dụng, một bộ phận tinh thần dùng để khống chế Tống two.

“Tống tiền bối, nhảy múa thử xem?” Vũ Nhu Tử đột nhiên đề nghị.

Ngay sau đó, Tống four mặt không thay đổi đột nhiên dang rộng chân, xoạc ra thành chữ mã (马) tiêu chuẩn.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

“Vũ Nhu Tử trước tiên đừng làm rộn, lâu rồi ta không khống chế phân thân, có chút không quen. Vừa nghe khẩu lệnh của ngươi, theo bản năng bèn xoạc thẳng chân.” Tống Thư Hàng lúng túng xua tay.

****

Mấy phút sau.

Tống Thư Hàng bản thể chuẩn bị xuất phát, dự định dẫn Vũ Nhu Tử về Linh Điệp đảo, cũng đưa ba Tống và mẹ Tống đến Nho gia.

Mà Tống four đen sì lì kia thì ở lại thế giới Cửu U, thay Tống Thư Hàng quản lý thế giới Cửu U, dẹp yên tà ma Cửu U bạo động, ngăn nhóm tà ma đánh ra lối đi giữa Cửu U và hiện thế, chặn đánh tiến trình kế hoạch của Vô Cực Ma Tông.

“Như vậy, ta xuất phát trước đây.” Tống Thư Hàng mở lối đi giữa thế giới Tà Liên và thế giới hạch tâm ra, vẫy tay với mọi người sau lưng.

Bạch long tỷ tỷ mềm nhẹ nâng Tô Thị A Thập Lục, quơ vuốt với Tống Thư Hàng.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cắm rễ trên cái đầu trụi lủi của Tống four, nhẹ nhàng đung đưa.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng bản thể biến mất trong lối đi, thông qua thế giới hạch tâm chuyển dời đến thành phố Văn Châu…

Mà Tống four cũng bắt đầu công việc lu bù lên.

Dưới sự khống chế từ xa của Tống Thư Hàng, Tống four duỗi tay quẹt nhẹ một cái trên người bia đá đạo hữu, mở giao diện ‘quyền hạn quản lý chúa tể Cửu U’ ra.

[Đầu tiên, ta cần quan sát tình huống Cửu U trước đã.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngón tay Tống four nhẹ nhàng chọt một cái trên ‘chức năng giám sát’.

Chức năng này có thể giúp hắn nắm giữ tin tức mỗi một ngóc ngách ở thế giới Cửu U trong nháy mắt, bị giới hạn bởi cảnh giới bản thân Tống Thư Hàng, mỗi ngày có thể sử dụng mười lần.

Sau khi chọt nhẹ một cái, hiện trạng toàn bộ thế giới Cửu U hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng trong nháy mắt.

Cùng lúc đó.

Tiền bối ba mắt nơi tán tài vương tọa đột nhiên sửng sốt, trong ý thức của hắn bỗng nhiên tiếp thu được hiện trạng thế giới Cửu U! Từ sau khi hắn lui khỏi vị trí chúa tể Cửu U, đây là lần đầu tiên hắn nhận được tin tức như vậy.

Quả cầu béo phân thân trên sao hỏa cũng hơi chấn động một chút.

Rồng Đốm two đang sao trà chợt rung râu, lá tiên trà đổ ra bị hủy chỉ trong chốc lát.

Chương 2568: Nếu như không có manh mối, vậy nhất định là Bá Tống đang gây sự

Bất kể là tiền bối ba mắt nơi tán tài vương tọa, hay là đại lão Rồng Đốm two trong tiểu thế giới độc lập đều đã rời khỏi chức vị chúa tể Cửu U này, được Thiên Đạo đối ứng với bọn họ giấu đến hiện thế.

Sau khi từ chức ‘chúa tể Cửu U’, hai vị đại lão chưa từng tiếp nhận tin tức của thế giới Cửu U.

Mà lúc này, tin tức thế giới Cửu U đột nhiên hiện lên trong đầu bọn họ, khiến bọn họ có chút trở tay không kịp.

“Chuyện gì xảy ra? Vì sao bên ta lại đột nhiên nhận được tin tức của Cửu U?” Tiền bối ba mắt trưng ra vẻ nghi hoặc.

“Cửu U xảy ra biến hóa gì rồi? Chẳng lẽ là chúa tể Cửu U mới vừa ra đời?” Chòm râu của đại lão Rồng Đốm two cuốn lá trà bị đổ lên, đưa chúng nó vào thùng rác.

Vài hơi thở sau…

Tiền bối ba mắt và đại lão Rồng Đốm two đồng thời lựa chọn liên hệ Tống Thư Hàng. Nếu như thế giới xảy ra chuyện lớn gì nhưng lại không có manh mối, vậy khẳng định là nồi của Tống Thư Hàng!

Giữa tiền bối ba mắt và đại lão Rồng Đốm two có loại ăn ý kỳ lạ. Rõ ràng Thiên Đạo đối ứng với hai người còn từng có thù cũ kia mà.

[Bá Tống tiểu hữu, ngươi lại làm gì rồi?] Tiền bối ba mắt thông qua ấn ký tán tài vương tọa, liên hệ Tống Thư Hàng từ xa.

Đại lão Rồng Đốm two thì trực tiếp thông qua mạng chat Tu Chân gửi tin nhắn riêng cho Tống Thư Hàng: [Cửu U xảy ra vấn đề gì rồi? Hiện tại tình huống thế nào? Vì sao ta đột nhiên nhận được tin tức từ thế giới Cửu U? Ngươi đang làm cái gì đấy?]

Trên sao hỏa, đại lão quả cầu béo clone tinh thần đại chấn. Nó cảm giác tin tức thế giới Cửu U mà bản thể truyền tới có loại ấm áp của 'nhà'.

Sau khi nhận được một màn tin tức này, đại lão quả cầu béo clone tinh thần sôi sục, chiến ý tận trời: "Đến đây, còn có ai? Còn có ai!"

Vị trí Thiên Đạo trong trận chiến bất hủ này, chỉ có bản thể của nó xứng đáng sở hữu! Ai dám không phục, vậy cứ nếm thử mùi vị nắm đấm sắt của nó.

…

…

Một bên khác, Văn Châu, hiện thế.

Bởi vì Tống four còn đang tiếp nhận phản hồi tin tức từ chức năng giám sát thế giới Cửu U, đang trong trạng thái bão hòa tin tức. Cho nên tin nhắn của tiền bối ba mắt và đại lão Rồng Đốm two bèn bị chuyển đến chỗ bản thể.

Tống Thư Hàng vừa dẫn Vũ Nhu Tử về đến nhà, lại đột nhiên nhận được chất vấn từ hai vị tiền bối.

"Ta vô tội, ta không làm gì cả." Hắn thuần thục trả lời.

Ba Tống mở cửa: "? ? ?"

Mẹ Tống đi theo ra: "! ! !"

Hai vợ chồng vô ý thức nhìn về phía Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Chốc lát sau.

"A Thập Lục đâu?" Mẹ Tống hỏi, dẫn ra hoài hai tiểu tiên tử, sao chỉ có một người trở về?

"Con làm gì Vũ Nhu Tử rồi?" Ba Tống hỏi.

Vũ Nhu Tử vội xua tay: "Không có, không có, Tống tiền bối và con không làm gì cả. Hai ngày nay con ngủ miết ạ."

Tống Thư Hàng: "…"

Vì tránh cho Vũ Nhu Tử càng giải thích càng rối loạn, Tống Thư Hàng vội nói: "Hai ngày trước con nhập định tu luyện, A Thập Lục trông nom con hai ngày, vừa ngủ rồi. Vì Vũ Nhu Tử đã hết thời gian ra ngoài du ngoạn, con phải đưa cô ấy về nhà trước."

Ba Tống nghi hoặc nói: "Vậy vừa rồi con gào thét 'vô tội, không làm gì cả’ là có ý gì?”

“Đó là bởi vì con vừa giao lưu thần thức với hai vị tiền bối, chính là gọi điện thoại ấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Mẹ Tống: “…” Không cần thêm nửa câu giải thích sau đâu, ba mẹ có thể nghe hiểu ý con mà.

“Ba mẹ chuẩn bị xong chưa? Muốn dẫn bao nhiêu người đến Nho gia? Lần này con trở về là chuẩn bị đưa mọi người đến thế giới Nho gia ở tạm một đoạn thời gian trước đã.” Tống Thư Hàng hỏi.

Ba Tống lắc đầu, nói: “Muốn dẫn người đi nào có dễ dàng như vậy, vì không tiện giải thích nguyên nhân cụ thể với mọi người, nói chuyện khá phiền toái. Hơn nữa còn là dọn nhà, thời gian ba ngày cũng quá cấp bách.”

“Không ai đến ạ?” Tống Thư Hàng cau mày hỏi.

“Có, nhưng nội trong ba ngày thì không kịp. Dù sao cũng không phải ra ngoài du lịch, mà là chuyển nhà.” Mẹ Tống trả lời.

Bằng vào tính cách của ba Tống và mẹ Tống, vẫn có không ít người bằng lòng tin tưởng bọn họ. Chỉ là thời gian ba ngày thật sự quá ngắn. Thân bằng hảo hữu phân tán khắp cả nước, con cái cũng phân tán khắp nơi.

“Là con sơ sót, ba ngày quả thực quá vội vàng. Nhưng thời gian vốn đang khẩn cấp… đã như vậy, nhà mình đi trước đi. Lát nữa ba mẹ cho con danh sách cặn kẽ, chờ sau khi con xử lý xong vài chuyện, con tới cửa từng nhà, dẫn bọn họ đến thế giới Nho gia.” Tống Thư Hàng nói.

“Cũng tốt.” Ba Tống nói: “Chuyện liên quan đến siêu nhiên, con tới cửa giải thích cũng dễ hơn. Nhà cậu con đang chờ chị họ con từ nước ngoài trở về, đến lúc đó con đi đón cậu con trước nhé.”

“Cứ bao trên người con đi, đến lúc đó không bỏ ai lại đâu.” Tống Thư Hàng cười nói: “Trong nhà mình có thứ gì muốn dọn đi không?”

“Thứ cần mang đi đã đóng gói ở đây. Vụn vặt lẻ tẻ khá nhiều.” Mẹ Tống chỉ một đống rương lớn sau lưng: “Có thể mang đi bao nhiêu thì mang bấy nhiêu… Nếu thật sự không được, có vài thứ chúng ta lại đi mua sau khi đến nơi.”

Chủ yếu có vài thứ dùng nhiều năm rồi, dùng đến có tình cảm. Có thể dọn, bà đều muốn dọn đi.

“Chỉ có chút đồ này sao? Đơn giản, xem con này!” Khóe miệng Tống Thư Hàng hơi nhếch lên, hắn duỗi tay ngầu lòi mặc tấm áo choàng ‘tay áo lớn’ kia vào.

Là lúc biểu diễn chút kỹ thuật chân chính cho ba mẹ xem, biểu diễn lần trước bị ba cắt ngang, hôm nay Tống Thư Hàng hắn sẽ tiếp tục!

Muốn giả ngầu, cuối cùng cũng giả ngầu được rồi!

Tống Thư Hàng phất ống tay áo một cái, tiêu sái nói: “Tụ lý càn…”

Nhưng vào lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử nhảy ra trước hắn một bước, tung ống tay áo thật dài ra, đóng gói tất cả hành lý vào trong tay áo.

Sau khi sắp xếp hành lý gọn gàng, Tạo Hóa Tiên Tử xoay người, cười ngọt ngào với Tống Thư Hàng, trưng ra vẻ mặt ‘mau khen ta đi, mau khen ta đi’.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Quá đáng thật, Tạo Hóa Tiên Tử. Các cô cướp lời thoại còn chưa tính, hiện tại ngay cả cơ hội giả ngầu khó khăn lắm mới có được của ta cũng vô tình cướp đi? Quá tàn nhẫn rồi!

“Hay, này thật lợi hại!” Ba Tống vỗ tay thật mạnh.

“Đây chính là tụ lý càn khôn à? Đây mới là thuật pháp chân chính.” Mẹ Tống phối hợp với ba Tống, nhẹ nhàng vỗ tay.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn duỗi tay túm lấy Tạo Hóa Tiên Tử, cưỡng ép nhét cô vào cơ thể mình lại.

Tiếp đó, hắn lại vươn tay dùng niệm lực cuốn ba Tống và mẹ Tống vào thế giới hạch tâm: “Đi thôi, Vũ Nhu Tử. Chúng ta tiến về thế giới Nho gia!”

Vũ Nhu Tử cười tủm tỉm đuổi theo.

******

Sau khi đưa ba mẹ vào thế giới Kim Liên của Nho gia, Tống

Thư Hàng và Vũ Nhu Tử quay lại thành phố Văn Châu lần nữa.

Hắn thi triển Thiên Bằng độn pháp, dẫn Vũ Nhu Tử tiến về Linh Điệp đảo.

Đến lúc này, hắn rốt cuộc nhín thời gian, bắt đầu trả lời tiền bối ba mắt và Rồng Đốm two. Trên thế giới này, kẻ đầu sắt dám gạt hai vị đại lão sang một bên, nửa ngày không trả lời, cũng không nhiều.

“Tiền bối ba mắt, ta không làm gì cả. Nhưng mà, bởi vì chút ngoài ý muốn, ta ngưng tụ ra một ‘hóa thân ngụy chúa tể Cửu U’, có phải ngươi cảm ứng được hóa thân ‘ngụy Tống U U’ của ta không?” Tống Thư Hàng trả lời tiền bối ba mắt trước.

Tiếp đó, hắn lại mở khung chat với Rồng Đốm two tiền bối: [Cửu U tạm thời không xảy ra chuyện gì, ừm… mấy ngày nữa thì không chắc được. Ngoài ra, tiền bối có phải ngươi cảm ứng được hóa thân ‘ngụy Tống U U’ của ta giống tiền bối ba mắt không?]

Thiếu niên ba mắt nơi tán tài vương tọa: “! ! !”

Hóa thân ngụy chúa tể Cửu U là cái quỷ gì? Thư Hàng tiểu hữu tấn thăng Thiên Đạo rồi à?

Rồng Đốm two nơi tiểu thế giới độc lập: “…”

Mấy ngày nữa Cửu U sẽ xảy ra chuyện?

Còn có hóa thân Tống U U là cái quỷ gì?

[Nhưng quả nhiên, là Bá Tống đang gây sự!] Trong lòng hai vị đại lão hiện lên suy nghĩ như nhau.

Chương 2569: Là món nợ khổng lồ từ một người đàn ông có ý thức trách nhiệm!

[Tên cuồng tròng mắt dở hơi kia cũng đang tán gẫu với ngươi à?] Đồng thời, đại lão Rồng Đốm two nhạy cảm nhận ra tin tức bao hàm trong câu trả lời của Tống Thư Hàng vừa rồi. Tên ba mắt kia cũng nhận được tin tức từ thế giới Cửu U.

Tống Thư Hàng: "…"

Nhìn từ giọng điệu này, quả nhiên đại lão Rồng Đốm two và tiền bối ba mắt từng kết thù.

Lúc này, nếu như hắn chụp màn hình tin nhắn của đại lão Rồng Đốm two gửi cho thiếu niên tiền bối ba mắt… nói không chừng hai vị đại lão này sẽ đánh ra 'bộ óc chúa tể Cửu U' luôn mất.

Đương nhiên, trước khi hai vị đại lão đánh ra 'bộ óc chúa tể Cửu U', kẻ trung gian như hắn cũng đừng mong sống khá giả, rất có thể sẽ trở thành chiến trường chiến đấu cách không giữa thiếu niên tiền bối ba mắt và đại lão Rồng Đốm two, chịu tai bay vạ gió.

Cho nên loại chuyện kích thích này, nghĩ thôi là tốt rồi, làm thật thì quá tìm chết. Ít nhất cũng chờ cường độ thân thể của hắn đủ để thừa nhận chiến đầu cách không từ hai vị đại lão, rồi lại suy xét chuyện này cũng không muộn.

[Ngươi làm gì tên mê mắt kia rồi? Vì sao hắn cũng nhận được tin tức từ thế giới Cửu U?] Đại lão Rồng Đốm two lại truy vấn ngay sau đó.

Tống Thư Hàng: "…"

Ta làm gì tiền bối ba mắt chứ? Ta không hề làm gì cả?

Không đúng, hình như ta còn thật sự làm một chuyện rất ư là quá đáng với tiền bối ba mắt.

[Ta đã từng dùng cột ma thần treo tiền bối ba mắt lên đốt?]

Tống Thư Hàng thử thăm dò trả lời. Việc này hắn khắc sâu ấn tượng, bởi vì sau đó hắn hơi có chút hối hận đã không cùng quản gia nhãn cầu cầu nguyện với thần chỉ bị treo lên đốt.

Đại lão Rồng Đốm two: [! ! !]

Trả lời ba dấu chấm than cho thấy nội tâm đại lão Rồng Đốm two lúc này chấn kinh gấp ba.

Đại lão Rồng Đốm two hỏi ngay sau đó: [Làm sao ngươi làm được?]

Lấy thủ đoạn của Tống Thư Hàng, thế mà lại có thể treo tên dở hơi cuồng tròng mắt kia lên cột ma thần ư?

[Việc này nói ra có chút mất mặt, cho nên… ta muốn giữ im lặng.] Tống Thư Hàng trả lời, Tống mỗ hắn vẫn cần thể diện, có một vài chuyện liên quan đến tôn nghiêm đàn ông, không thể để lộ ra.

[Hai món nợ nhân quả!] Đại lão Rồng Đốm two trả lời: [Lần trước sau khi ngươi thi triển Nhân Quả đao thì thiếu ta một nhân quả chưa trả. Hiện tại, chỉ cần ngươi kể xem làm thế nào treo tên ba mắt dở hơi cuồng mắt kia lên cột ma thần đốt, ta lập tức cho ngươi mượn hai món nợ nhân quả. Sau cái nhân quả mà ngươi còn thiếu ta, lần sau thi triển Nhân Quả đao, ngươi còn có thể tìm ta mượn một lần nữa!]

A, thơm quá đi!

Tống Thư Hàng nhìn bảy dấu vết món nợ nhân quả trên cổ tay mình, quả thật không cách nào chống cự đề nghị của đại lão Rồng Đốm two.

Là cái gì khiến một người đàn ông buông bỏ tôn nghiêm của mình, vứt bỏ mặt mũi của mình?

Là sự uy vũ của kẻ địch ư? Là tình hữu nghị quý giá ư?

Không, đều không phải!

Là bần cùng, là món nợ khổng lồ từ một người đàn ông có ý thức trách nhiệm!

Thế là, Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: [Kỳ thật… lúc đó là một chuyện ngoài ý muốn. Vốn ta muốn biểu diễn ‘ảo ảnh chân thực’ cho tiền bối ba mắt. Đó là thế giới ảo giác ‘ngụy thế giới sa mạc' ta copy được từ Bạch tiền bối. Trong thế giới ảo giác này thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên mọc lên cột ma thần, treo một 'ta' trên đó lên đốt. Kết quả, lúc ấy tiền bối ba mắt đứng ngay chỗ hiểm, lúc cột ma thần mọc lên từ trong sa mạc thì vừa hay treo tiền bối ba mắt trên cột ma thần, cũng dùng ma hỏa hừng hực đốt cháy hắn.]

Rồng Đốm two tiền bối: […]

Chuyện đã xảy ra khác với trong tưởng tượng của nó, hơn nữa sau khi biết 'quá trình câu chuyện', nó đột nhiên phát hiện 'cảm giác sảng khoái' từ câu chuyện này bị giảm đi rất nhiều!

Có đôi khi hiện thực chính là như vậy. Có vài câu chuyện chỉ xem kết cục thì vô cùng sảng khoái, nhưng sau khi ngươi xem hết toàn bộ quá trình thì sẽ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Sớm biết thế thì không nghe ngóng tiến trình câu chuyện này từ Tống Thư Hàng, nếu như vậy, bằng vào sự thật 'tên quái gở cuồng mắt' kia bị Tống Thư Hàng treo trên cột ma thần đốt, cùng với quá trình tự nó ảo tưởng là có thể sảng khoái rất lâu rồi.

Đại lão Rồng Đốm two có chút bực bội gõ móng vuốt, cho Tống Thư Hàng hai đường 'vay mượn nhân quả'.

Một đường dùng để triệt tiêu tiền nợ, một đường khác lưu trên người Tống Thư Hàng, trở thành bằng chứng cho lần sau hắn thi triển Nhân Quả đao.

Coi như là cho Trình Lâm đi.

Đại lão Rồng Đốm two thầm nghĩ.

[Cảm ơn tiền bối tặng hai đường nhân quả.] Tâm tình Tống Thư Hàng cực tốt, bảy dấu vết vay mượn nhân quả trên cổ tay mình lại tiêu tan một dấu, ngoài ra còn tăng cường thêm một ấn ký hình rồng nho nhỏ.

[Chút lòng thành, lần sau ngươi tìm cơ hội chủ động treo tên nghiện mắt kia lên một lần, ta lại cho ngươi ba đường vay mượn nhân quả!] Đại lão Rồng Đốm two hào phóng nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Loại chuyện này thì quên đi, ta sợ bản thân có mạng kiếm nhân quả này, lại không có mạng xài nhân quả này.

Lúc này, đại lão Rồng Đốm two lại bổ sung: [Thậm chí nếu như ngươi còn có phương án khác, chỉ cần có thể khiến tên cuồng mắt kia ngột ngạt, làm ta hài lòng, ta có thể cho ngươi số vay mượn nhân quả tương ứng với số lần!]

Tống Thư Hàng lập tức sáng mắt lên, nói nhanh: [Kỳ thật, ta còn đánh cược mấy ván với thiếu niên tiền bối ba mắt, mỗi ván đều thắng không ít thứ từ chỗ hắn. Việc này có tính không?]

[Phì, cái này tính là gì. Ngươi cho rằng trong chuyện này là ngươi được hời à? Nhưng ngươi chỉ đang giúp hắn thu dọn rác rưởi thôi, hơn nữa lúc ngươi giúp hắn thu dọn rác rưởi, ngươi còn vô tình giúp hắn tán tài, làm công giúp hắn. Từ đầu tới đuôi, ngươi không được miếng hời nào của hắn, còn ăn thiệt thòi nữa đấy!] Đại lão Rồng Đốm two khinh thường nói.

Tống Thư Hàng lẳng lặng ngẩng đầu nhìn trời. Ta sẵn lòng, công việc thu dọn rác rưởi này, ta sẵn lòng làm! Ta sẵn lòng ăn loại thiệt thòi này! Thiệt thòi như vậy thì bất kể có bao nhiêu, ta đều ăn sạch!

[Rồng Đốm two tiền bối, nếu như ở nhà ngươi cũng có rác rưởi cùng loại, ta sẵn lòng tới cửa thu dọn.] Tống Thư Hàng gợi ý.

Rác rưởi trong miệng đám đại lão các ngươi căn bản không phải rác rưởi, là tài phú đấy!

[Ngươi cho rằng ta giống tên cuồng tròng mắt kia, trong nhà để đầy rác à? Trong nhà ta ngoại trừ bảo bối chân chính ra thì không tồn tại bất cứ loại rác rưởi nào cả! Ta là một con rồng giữ mình trong sạch nhé.] Đại lão Rồng Đốm two thản nhiên nói, trong lúc nói chuyện, nó phun ra một ngụm long tức đốt lá trà vừa sao hỏng trong thùng rác thành tro bụi.

Rác rưởi trong nhà nó ư? Không tồn tại!

Sau khi dọn dẹp thùng rác xong, đại lão Rồng Đốm two lại gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn: [Ngụy Tống U U của ngươi là sao? Ta có thể cảm giác được lực lượng đang dùng có một bộ phận liên quan đến ta?]

[Đơn giản mà nói, bởi vì Bạch tiền bối two muốn đi ngủ, cho nên cho ta một bộ phận quyền hạn chúa tể Cửu U. Mà bởi vì một loạt trùng hợp, trong cơ thể ta phân liệt ra ngụy chúa tể Cửu U Tống U U. Dùng lời của quốc gia ta thì hiện tại ta là chúa tể Cửu U làm thời vụ.] Tống Thư Hàng trả lời: [Vừa rồi ta dùng chức năng giám sát thế giới Cửu U, định xem xét hiện trạng thế giới Cửu U, cũng tiến hành quản lý tà ma Cửu U. Không ngờ sẽ liên quan tới tiền bối ngươi và tiền bối ba mắt.]

[Ngươi? Quản lý thế giới Cửu U? Chúa tể Cửu U lâm thời?] Đại lão Rồng Đốm two trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: [Cần ta giúp một tay không?]

Sau khi lui khỏi vị trí chúa tể Cửu U lâu như vậy, đột nhiên nó bắt đầu có chút hoài niệm Cửu U.

Chương 2570: Trái ngành trái nghề

Rồng ấy mà, chỉ cần có tuổi rồi thì sẽ bắt đầu hoài cựu.

Rồng Đốm two đối ứng với Thiên Đạo đời thứ ba, cho nên, nó đã rời khởi thế giới Cửu U quá lâu quá lâu… Lâu đến nó sắp quên rốt cuộc thế giới Cửu U trông như thế nào.

Chính vì vậy, ‘tin tức hiện trạng thế giới Cửu U’ mà Tống Thư Hàng đột nhiên truyền tới trước đó mới có thể khiến nó thất thố như vậy, thậm chí không cẩn thận làm đổ tiên trà mình đang sao.

Mà bây giờ, mượn chúa tể Cửu U phiên bản làm thời vụ này của Tống Thư Hàng, có lẽ có thể giúp ý thức của nó trở lại thế giới Cửu U, trở về chốn cũ một lần nữa?

Thừa dịp cơ hội tốt khó có được khi Thiên Đạo hiện tại sụp đổ, Thiên Đạo mới chưa xuất hiện.

Nghĩ tới đây, đại lão Rồng Đốm two động tâm.

[Giúp đỡ? Tiền bối ngươi muốn giúp ta quản lý thế giới Cửu U à?] Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão Rồng Đốm two đáp: [Đúng vậy, nếu có nghi vấn gì trong phương diện quản lý thế giới Cửu U, ta có thể giúp ngươi một phen. Dù sao, ta cũng từng xuất thân chúa tể Cửu U, rất quen thuộc với nghiệp vụ này.]

[Nếu như tiền bối muốn giúp, ta đương nhiên là giơ hai tay hai chân hoan nghênh.] Tống Thư Hàng trả lời: [Nhưng mà nói rõ mất lòng trước đặng lòng sau… ta không có tiền thù lao trả cho tiền bối hỗ trợ đâu đấy.]

Cái giá để mời một vị chúa tể Cửu U ra tay giúp đỡ quá nặng nề, Tống Thư Hàng tự biết mình, hắn tuyệt đối không trả nổi. Ừm, ngoại trừ Bạch tiền bối two ra, có lúc chi phí để Bạch tiền bối two ra tay giúp đỡ, thận chí chỉ cần một câu chuyện cười là đủ.

[Không cần thù lao, hơn nữa toàn thân trên dưới của ngươi cũng không có mấy thứ có thể vừa mắt ta.] Đại lão Rồng Đốm two khinh thường nói, thậm chí trên người Tống Thư Hàng còn có mấy thứ là Thiên Đạo đối ứng với nó làm ra, là đồ vật nhà nó: [Thậm chí nếu ta vui vẻ, ta lại cho ngươi thêm vài đường vay mượn nhân quả nữa.]

Trên mặt Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười chân thành: [Hoan nghênh Rồng Đốm two tiền bối đến đây chỉ điểm.]

[Chờ chút, ta xem xem có thể mượn nhờ lực lượng của Trình Lâm, đưa một bộ phận hình chiếu ý thức tới chỗ ngươi hay không. Lát nữa ngươi chú ý, đừng ngăn cản hình chiếu ý thức của ta.] Lần này đại lão Rồng Đốm two dùng chức năng giọng nói trả lời.

Vừa rồi nó đã phân tích cẩn thận, chúa tể Cửu U làm thời vụ mà Tống Thư Hàng ngưng tụ ra đã mượn dùng lực lượng ‘mảnh vỡ Trình Lâm’, mà phần lực lượng mảnh vỡ Trình Lâm này lại tương liên với lực lượng của nó. Cho nên, chỉ cần thao tác chính xác, nó có thể mượn nhờ Tống U U của Tống Thư Hàng, đưa hình chiếu ý thức của mình đến Cửu U.

[Hoan nghênh Rồng Đốm tiền bối trở về Cửu U.] Tống Thư Hàng mỉm cười, hắn nghe ra được một chút tâm tình cấp bách từ trong giọng nói của Rồng Đốm two tiền bối.

Cũng đúng, thế giới Cửu U chính là quê nhà của Rồng Đốm two tiền bối.

****

Thế giới Tà Liên, Cửu U.

Tống four đột nhiên duỗi tay chỉ về phía bầu trời.

Bạch long tỷ tỷ hỏi: “Làm gì? Thư Hàng ngươi phát hiện gì rồi?”

Tống four lắc đầu, sắc mặt lạnh lùng trả lời: “Không có gì, ta nối dây anten, tiếp nhận hình chiếu của một vị tiền bối.”

“Tiền bối? Ai?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Tống four trả lời: “Là Rồng Đốm two tiền bối, nó muốn giúp ta quản lý thế giới Cửu U. Vừa lúc ta thiếu kinh nghiệm quản lý Cửu U, Rồng Đốm two tiền bối bằng lòng miễn phí tới cửa, loại tinh thần đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi này thật khiến người ta cảm động.”

Sợi tóc ngố Sở các chủ: "…"

Bị chúa tể Cửu U đương nhiệm ủy thác cho quyền quản lý thế giới Cửu U, sau đó lại kéo chúa tể Cửu U nhiệm kỳ trước tới làm công miễn phí, chiêu này của Tống Thư Hàng thật lợi hại.

Khoảng chừng hơn mười hơi thở sau.

Cánh tay Tống four khẽ sáng lên, có một ấn ký hình rồng hiện lên.

Ngay sau đó, một hư ảnh Rồng Đốm một chân, dùng hình thái cùng loại với 'mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ' hiện lên sau lưng Tống four.

Sau khi đại lão Rồng Đốm two hiện thân, đầu tiên là đánh giá bốn phía, sau đó vẫy râu rồng với mọi người: "Yo, chào mọi người. Ta là Rồng Đốm two… Phì!"

Vẫn luôn bị Tống Thư Hàng gọi là Rồng Đốm two, chẳng biết từ lúc nào nó lại tiếp nhận cái tên này.

Tống four mặt không cảm xúc, lạnh lùng nói: "Rồng Đốm two tiền bối ngài chú ý thu lại khí tức, đừng quấy rầy giấc ngủ của Bạch tiền bối two."

Đại lão Rồng Đốm two: "…"

Sau khi nó nhìn thấy Bạch tiền bối two đang ngủ trong cột phong ấn thì lặng lẽ thu lại khí tức của bản thân xuống mức thấp nhất. Dù sao sở dĩ Tống Thư Hàng có thể trở thành chúa tể Cửu U nhậm chức lâm thời cũng là bởi vì 'hộ không chịu dời đi chúa tể Cửu U Bạch chúa tể' mệt rã rời muốn ngủ. Nếu như vị Bạch chúa tể này tỉnh lại, quyền hạn lâm thời của Tống Thư Hàng sẽ chấm dứt. Vậy kế hoạch trở lại chốn cũ của nó sẽ kết thúc ngay.

Sau khi thu lại khí tức bản thân, đại lão Rồng Đốm two lại không khỏi nhìn Bạch two vài lần: "Quả nhiên rất giống với Bạch Thánh Quân."

Từ sau lần trước gặp mặt vị Bạch Thánh Quân hiện thế kia, đại lão Rồng Đốm two bèn cố ý thu thập tình báo tương quan, còn ý đồ suy tính quan hệ giữa chúa tể Bạch Cửu U và Bạch Thánh hiện thế.

"Sau khi Thiên Đạo thứ tám sụp đổ, thân là chúa tể Cửu U đối ứng với Thiên Đạo thứ bảy, Bạch chúa tể vẫn cắm rễ ở thế giới Cửu U như cũ. Bố cục và thủ đoạn của Thiên Đạo thứ bảy, quả thật đáng sợ.” Đại lão Rồng Đốm two cảm thán.

Tống Thư Hàng gật gầu biểu thị tán thành. Dù sao, Bạch Thiên Đạo là tồn tại đặc thù siêu thoát nửa bước.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi thế giới Tà Liên, đi thế giới Cửu U dạo chơi. Về tin tức hiện trạng thế giới Cửu U, hẳn là ngươi đã tiếp thu hoàn tất, có chuyện gì muốn xử lý? Ta ở bên cạnh giúp đỡ ngươi.” Đại lão Rồng Đốm two lên tiếng.

Tống Thư Hàng đáp: “Trước mắt có vài chuyện, lửa xém lông mày. Lúc ta tiếp nhận quyền hạn chúa tể Cửu U đã lãng phí hết hai ngày… không thể kéo dài nữa.”

“Nói xem.” Rồng Đốm two nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Đầu tiên, tiền bối ngươi hẳn cũng tiếp thu được đúng không, có một nhóm tà ma Cửu U đang đánh ra lối đi giữa Cửu U và hiện thế, hẳn là chúng nó bị âm thầm khiêu khích, hoặc là thuộc hạ của chúa tể Cửu U đại lão quả cầu béo tiền nhiệm. Ta muốn dẹp yên chúng nó.”

“Sau đó, ta còn phải ở thế giới Cửu U lựa chọn một khu vực thích hợp, quy hoạch nó làm nền móng cho Vô Cực Ma Tông ‘phục hồi thế giới Ma hải’. Cũng bố trí một vài chuẩn bị trên đó, chờ sau khi Vô Cực Ma Tông thành công mở Ma hải ra, có thể bảo đảm quyền khống chế Ma hải nằm trong tay chúng ta.”

“Ngoài ra, sự kiện tà vọng ở hiện thế cũng có liên quan đến Vô Cực Ma Tông, ta muốn thử xem có thể điều động một nhóm tà ma Cửu U đến hiện thế để chém giết tà vọng hiện thế hay không. Nhưng mà, ta lo sau khi tà ma Cửu U đến hiện thế sẽ không chịu khống chế, ngược lại sẽ trở thành mầm tai vạ.”

Chuyện thứ nhất xem như dễ dàng, nắm giữ quyền hạn chúa tể Cửu U thì quản lý hành động của một nhóm nhỏ tà ma trong thế giới Cửu U không phải chuyện khó.

Chuyện thứ hai khá phiền toái, lựa chọn một khu vực thích hợp ở thế giới Cửu U, bố trí chuẩn bị phía sau… Việc này trái ngành trái nghề với ngành thiết kế máy móc của Tống Thư Hàng.

Chuyện thứ ba, ngược lại có thể thông qua ‘chức năng nhiệm vụ’ để hoàn thành, nhưng phương diện khống chế hành động sau khi nhóm tà ma đến hiện thế thì khá là đau đầu.

“Ma hải? Có kẻ muốn mở Ma hải ở Cửu U ư?” Một vuốt của đại lão Rồng Đốm two nắm chặt lại, tâm tình ác liệt: “Xem ta có chơi chết bọn chúng không!”

Chương 2571: Rồng Đốm two tiền bối chỉ là một con rồng

Tống Thư Hàng không ngờ chuyện Vô Cực Ma Tông muốn mở một ‘thế giới Ma Hải’ ở Cửu U lại khiến Rồng Đốm two tiền bối tức giận như vậy, xem ra thế giới Ma Hải còn phiền toái hơn trong tưởng tượng của hắn thì phải?

“Đã như vậy, Rồng Đốm tiền bối, chúng ta tranh thủ thời gian chọn một mảnh bảo địa phong thủy ở thế giới Cửu U cho Vô Cực Ma Tông, an bài thỏa đáng chuyện này?” Tống Thư Hàng đề nghị. An bài Vô Cực Ma Tông sớm một chút, trong lòng hắn mới có thể yên tâm.

Râu rồng của đại lão Rồng Đốm two cuộn lên, nói: “Có phải ngươi muốn để đối phương thành công mở ra một thế giới Ma Hải không?”

“Không giấu gì tiền bối, đợt độ kiếp tiếp theo ta định tiến hành trong thế giới Ma Hải, dùng nó vẽ dấu chấm tròn cho lần nhân tiền hiển thánh thứ sáu, cũng là lần cuối cùng.” Tống Thư Hàng không giấu giếm, trả lời đúng sự thật.

Đại lão Rồng Đốm two nghe vậy, gật đầu: “Đúng là ta đã xem thường ngươi, mặc dù diện mạo ngươi xấu, nhưng vẫn có vài phần can đảm và trí tuệ, có thể nghĩ đến việc lợi dụng Ma Hải mà đối phương phục hồi để độ kiếp, coi như không tệ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn duỗi tay sờ gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị không cảm xúc của Tống four. Ừm, Rồng Đốm two tiền bối chỉ là một con rồng, biết khỉ gì về thẩm mỹ nhân loại cơ chứ!

…

…

Một lát sau.

Đại lão Rồng Đốm two lại bắt đầu suy tính: “Nếu như ngươi muốn lợi dụng thế giới Ma Hải mà Ma tông gì kia mở ra để độ kiếp, vậy thì tốt nhất là an bày địa điểm Ma Hải tại khu vực gần thế giới Tà Liên nhất. Như vậy, dù giai đoạn sau của kế hoạch có xảy ra điều bất trắc, cũng có thể lợi dụng thế giới Tà Liên cưỡng ép trấn áp hoặc là trực tiếp hấp thu thế giới Ma Hải.”

Chưa lo thắng đã nghĩ bại trước, phàm là việc gì cũng nên lưu lại đường lui.

Nói rồi, râu rồng của đại lão Rồng Đốm two chọt nhẹ một cái, trong hư không xuất hiện một bản đồ ba chiều to lớn, đây là tin tức hiện trạng thế giới Cửu U mà vừa rồi Tống Thư Hàng lợi dụng chức năng ‘giám sát thế giới Cửu U’ thu thập được.

“Bây giờ chúng ta đang ở vị trí này.” Râu rồng của đại lão Rồng Đốm two chọt nhẹ lên bản đồ, điểm vào tọa độ của thế giới Tà Liên, cũng phóng to khu vực này lên: “Lấy vị trí này làm trung tâm, ngươi có thể lựa chọn một tọa độ ở xung quanh, dùng làm bảo địa phong thủy bố trí cho Ma tông gì kia.”

“Là Vô Cực Ma Tông.” Tống Thư Hàng nhắc nhở, sau đó hắn kết hợp với tin tức thế giới Cửu U trong đầu, duỗi tay vẽ lên bên cạnh thế giới Tà Liên: “Nơi này!”

Tại tọa độ cách lối ra thế giới Tà Liên gần một kilomet, có một thế giới sa tinh trống trải.

Lúc này trong thế giới sa tinh dựng thẳng một cây Ma Thần trụ mà Tống Thư Hàng cảm thấy khá quen mắt, đây là Ma Thần trụ của Hà Chỉ tiền bối!

Nói cách khác, trong hai ngày Bạch tiền bối two chìm vào giấc ngủ, mà hắn lại nhập định tiếp nhận ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’, đệ tử Vô Cực Ma Tông từng liều chết lẻn vào thế giới Cửu U, lại trùng hợp đóng một cây Ma Thần trụ tại thế giới sa tinh này!

Đệ tử Vô Cực Ma Tông đóng Ma Thần trụ xuống vị trí này, chắc chắn không phải đóng chơi. Suy diễn một chút là có thể đoán ra, nhất định bọn chúng muốn biến nơi này thành tọa độ để ‘mở ra thế giới Ma Hải’.

Đây là trùng hợp tuyệt diệu cỡ nào chứ!

Tống Thư Hàng vừa nghĩ tới việc an bài một bảo địa phong thủy bên cạnh thế giới Tà Liên cho Vô Cực Ma Tông, kết quả chính

Vô Cực Ma Tông đã lựa chọn một nơi tốt tuyệt vời ở chỗ này từ trước rồi.

Tống Thư Hàng không khỏi cảm thán: “Trong cõi u minh tự có ý trời.”

“Ý trời? Ngươi còn tin thứ này à?” Đại lão Rồng Đốm two nói với vẻ khinh thường.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Ngươi nhìn cho kỹ vào.” Râu rồng của đại lão Rồng Đốm two tiếp tục chọt nhẹ lên thế giới sa tinh, vạch vẽ lên đó.

Đồ án thế giới sa tinh phân giải tầng tầng, lộ ra rất nhiều trận văn, pháp thuật ẩn nấp, thủ đoạn cầm cố được giấu bên dưới đáy thế giới sa tinh.

Những trận văn, thủ đoạn cầm cố này ẩn nấp cực sâu, nếu không có quyền hạn chúa tể Cửu U thì căn bản không cách nào phát giác sự tồn tại của chúng nó!

Rõ ràng, đây là có người đã bố trí tốt mọi sự ở thế giới sa tinh này từ sớm, hấp dẫn đệ tử Vô Cực Ma Tông đến đây để cắm Ma Thần trụ xác định tọa độ.

Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động: “Bạch tiền bối two?”

Đại lão Rồng Đốm two gật đầu: “Không sai, đây hẳn là tọa độ địa điểm mà Bạch chúa tể đã bố trí tốt từ trước, giống như mồi nhử vậy, hấp dẫn người của Ma tông gì đó qua đây.”

Nói cách khác, dù không có nó ra tay chỉ điểm Tống Thư Hàng thì dựa theo kịch bản của Bạch chúa tể, thành viên Vô Cực Ma Tông vẫn sẽ ngoan ngoãn bị hấp dẫn đến thế giới sa tinh này, mở ra Ma quốc.

“Bạch tiền bối bố trí mấy thứ này hồi nào thế nhỉ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Bạch long tỷ tỷ có nhìn thấy Bạch tiền bối two ra ngoài bố trí đám trận pháp này không?”

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu: “Từ sau khi Bạch chúa tể chui vào cột phong ấn ngủ thì chưa đi ra bao giờ.”

Sợi tóc ngố Sở các chủ khẽ lắc lư, suy đoán: “Nơi này là thế giới Cửu U, Bạch chúa tể thân là chủ nhân Cửu U, có lẽ trong mộng cũng có thể hoàn thành những chuyện tương tự chăng?”

“Bày trận trong mộng?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối two đang ngủ ngon lành trong cột phong ấn.

“Lấy năng lực chúa tể Cửu U, bày bố trong mộng cũng không khó khăn. Nhưng chất lượng giấc ngủ sẽ giảm xuống…” Đại lão Rồng Đốm two lên tiếng. Chịu hy sinh giảm chất lượng giấc ngủ để bố cục, xem ra Bạch chúa tể cũng cảm thấy rất hứng thú đối với việc phục hồi thế giới Ma Hải thì phải?

Tống Thư Hàng nói: “Vậy chuyện chuẩn bị bảo địa phong thủy cho Vô Cực Ma Tông đã xem như hoàn thành rồi à?”

“Trên cơ bản đã không thành vấn đề rồi, có điều để bảo đảm giai đoạn sau của kế hoạch được tiến hành thuận lợi, tốt nhất là ngươi nên sớm đi tới bảo địa phong thủy kia để làm quen với trận pháp ẩn tàng một chút, tốt nhất là phối hợp một chút với bộ phận trận pháp kia thông qua ‘quyền hạn Cửu U’. Đừng đợi tới thời điểm mấu chốt lại không cách nào khống chế bộ phận thủ đoạn trận văn ẩn tàng kia rồi luống cuống tay chân, làm mất cơ hội tốt.” Rồng Đốm two tiền bối nhắc nhở.

“Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Vậy chúng ta đến thế giới sa tinh kia xem thử đi.”

Lối đi của thế giới Tà Liên mở ra.

Phong ấn của đại lão quả cầu béo từng quấn quanh thế giới Tà Liên đã bị Bạch tiền bối two lặng lẽ mở ra một cửa sau từ lâu.

Tống Thư Hàng khống chế Tống four đi trước dẫn đường, đại lão Rồng Đốm two đi thứ hai, bạch long tỷ tỷ nâng Tô Thị A Thập Lục đang ngủ say đi cuối đội ngũ.

“Đúng rồi, Rồng Đốm tiền bối. Ngươi cảm thấy diện mạo của con chuột Hamster và con tinh tinh ngủ say trong thế giới Tà Liên ban nãy thế nào?” Trên đường đến thế giới sa tinh, Tống Thư Hàng đột nhiên mở miệng hỏi.

Rồng Đốm two tiền bối bình tĩnh trả lời: “Trình độ của con tinh tinh kia không xê xích với ngươi bao nhiêu, con tà ma chuột Hamster kia thì anh tuấn đến không ngờ.”

“Vậy còn bạch long tỷ tỷ thì sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bạch long tỷ tỷ: “? ? ?” Tự nhiên nhắc đến ta làm gì?

“Lấy tiêu chuẩn của loài rồng thì rất không tệ.” Đại lão Rồng Đốm two trả lời.

Tống Thư Hàng: “Vậy sợi tóc trên đỉnh đầu ta thì sao?

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

“Một sợi tóc rất đẹp, khô héo và phồn vinh kết hợp hoàn mỹ.” Đại lão Rồng Đốm two trả lời.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, cho ra kết luận: “Quả nhiên, tiền bối ngươi nhìn người có phải xinh đẹp hay không là chú trọng nội tại, chú ý tới pháp tắc và đạo!”

Cho nên, Rồng Đốm two tiền bối không hiểu thẩm mỹ loài người!

Chương 2572: Tên đặt tạm: Bá Thần trụ

“Ngươi vui là được rồi.” Đại lão Rồng Đốm two bình tĩnh trả lời, không tiếp tục loại tranh luận dở hơi này với Tống Thư Hàng nữa. Trở lại thế giới Cửu U, nó càng muốn dùng thời gian để thưởng thức phong cảnh hơn.

Không khí của Cửu U, năng lượng tà ác của Cửu U, hỗn loạn của Cửu U, đều khiến nó hoài niệm.

“Lại nói, rốt cuộc hình thái nhân loại của bạch long tỷ tỷ trông như thế nào vậy?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. Bình luận vừa rồi của Rồng Đốm two tiền bối với bạch long tỷ tỷ là ‘lấy tiêu chuẩn loài rồng thì rất không tệ’.

Phải biết rằng đại lão Rồng Đốm two đã từng là chúa tể Cửu U, kiến thức rộng rãi. Hơn nữa bản thân nó cũng là loài rồng, lúc quan sát bạch long cùng là loài rồng, ánh mắt hiển nhiên sẽ càng hà khắc hơn.

Dưới tiền đề như vậy, đánh giá ‘rất không tệ’ trong miệng nó hoàn toàn có thể tăng lên chừng hai cấp bậc. Chuyển đổi qua đây thì đó chính là giá trị nhan sắc cấp bậc đứng đầu trong long tộc?

“Ta không có hình thái nhân loại.” Bạch long tỷ tỷ liếc trắng mắt nói.

Sau khi Tống Thư Hàng khựng lại một chút thì đột nhiên khen: “Tống Đầu Gỗ lợi hại thật!”

Bạch long tỷ tỷ: “? ? ?”

“Chúng ta đến rồi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ dùng giọng dịu dàng nói, tóc ngố của cô nhẹ nhàng xoay tròn, bảo vệ quanh người Tống four, không cho bạch long tỷ tỷ có cơ hội đánh bay hắn.

Đồng thời, bạch long tỷ tỷ đột nhiên hiểu ra: “! ! !”

“Rồng Đốm tiền bối, chúng ta phải làm sao để thích ứng với trận văn dưới đáy thế giới sa tinh này?” Lúc này, Tống Thư Hàng đã tiến vào thế giới sa tinh, hắn nhìn cây Ma Thần trụ kia rồi đánh

hỏi.

“Đừng nôn nóng… đừng quên bây giờ ngươi là quyền chúa tể Cửu U, có quyền hạn trên người, trong thế giới Cửu U này ngươi chính là khớp nối vạn năng cắm vô là xài. Trước tiên ngươi tiến vào vị trí mắt trận, kích hoạt chức năng quản lý của chúa tể Cửu U, trong lòng mặc niệm muốn tiến hành thích ứng với trận pháp dưới lòng đất. Tiếp theo quyền hạn chúa tể Cửu U sẽ từ từ giải quyết thay ngươi, chủ động tiến hành thích ứng với ngươi.” Đại lão Rồng Đốm two giới thiệu.

Từ ‘muốn làm gì thì làm’ này cũng không phải chỉ đơn giản là nói miệng.

“Mắt trận ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi không nhìn ra?” Rồng Đốm two tiền bối sửng sốt: “Vị trí mắt trận đơn giản như vậy mà ngươi cũng không biết ư?”

“Đơn giản?” Tống Thư Hàng đánh giá đường văn trận pháp trùng trùng điệp điệp, tựa như các loại công thức số học phức tạp chất đầy trang giấy, không hề có quy luật kia, quả thực chói hoa mắt hắn. Căn bản không giống như một trận bàn trong phim điện ảnh, ở giữa chính là mắt trận.

Làm phiền rồi, Tống mỗ xin cáo từ!

“Làm sao ngươi thăng cấp được đến thất phẩm đỉnh phong, sắp lên cảnh giới bát phẩm vậy? Ngay cả trận pháp đơn giản như vậy mà cũng xem không hiểu?” Râu rồng của Rồng Đốm two tiền bối vung vẩy: “Ngươi cần học bổ túc cho đàng hoàng vào! Nhân dịp này, có rảnh ta sẽ dạy ngươi các tri thức trên phương diện trận pháp.”

“Cảm ơn tiền bối, ta cam đoan sẽ học hành đàng hoàng.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói. Chúa tể Cửu U tiền nhiệm, tay cầm tay dạy trận pháp, cơ hội như vậy không thể bỏ qua được.

Hắn không những phải học, mà còn phải quay nội dung học tập lại, tương lai dùng để dạy dỗ đệ tử, hoặc là gửi tư liệu học tập lên nhóm Cửu Châu số 1 cũng được.

“Nghe ta chỉ huy, bây giờ ngươi đi ba bước về hướng bảy giờ, lại đi về trước năm bước, đó chính là mắt trận. Đi qua trước đi.”

Rồng Đốm two tiền bối lại hỏi: “Hiện tại ngươi biết được bao nhiêu kiến thức trận pháp rồi?”

“ y…” Tống Thư Hàng nhớ lại: “Đại khái là đã xem xong ‘bách khoa toàn thư pháp thuật phong ấn ngũ hành căn bản’ và ‘giải thích cặn kẽ về bố trí trận pháp huyễn thuật căn bản’, trước mắt đã nắm giữ được huyễn thuật căn bản đơn giản, lúc ngự kiếm phi hành có thể che giấu thân hình của mình, khiến người bình thường không nhìn thấy ta. Còn phương diện trận pháp, mặc dù đã xem hết nhưng vẫn chưa từng làm thử.”

Rồng Đốm two tiền bối: “…”

Râu rồng của nó duỗi dài ra, ngoáy ngoáy lỗ tai mình.

Là nghe nhầm à?

Hình như vừa rồi ta liên tiếp nghe được hai từ ‘căn bản’ thì phải?

“Trận pháp căn bản? Huyễn thuật căn bản?” Đại lão Rồng Đốm two không dám tin hỏi mà ngược lại.

Bạch long tỷ tỷ bên cạnh ngẩng đầu nhìn trời.

Sợi tóc ngố Sở các chủ cũng xấu hổ xoay tròn.

“Vâng, không sai.” Tống Thư Hàng khống chế Tống four, gương mặt lạnh lùng dùng giọng nói ngượng ngùng trả lời.

“…” Đại lão Rồng Đốm two câm nín hồi lâu mới nói: “Ngươi học lệch nghiêm trọng tới cỡ này ư?”

“Đành chịu thôi, dù sao thời gian cũng có hạn.” Tống Thư Hàng xấu hổ nói: “Thời gian tám tháng quá ngắn, ta không kịp học tập nhiều như vậy.”

Kỳ thực nghĩ kỹ lại, trong tám tháng này, pháp thuật thiên phú, công pháp tu luyện, quyền pháp, thân pháp, đao pháp, bí thuật không gian, công pháp luyện thể, các loại pháp thuật tà thuật, niệm lực mà Tống Thư Hàng nắm giữ, lôi toàn bộ ra xếp thành một danh sách thì chí ít cũng có thể góp đầy một trang web. Tống Thư Hàng cũng không lười biếng ở phương diện tu luyện, chỉ là thật sự bị giới hạn về thời gian.

Râu rồng của đại lão Rồng Đốm two linh hoạt xoa mạnh nơi huyệt thái dương: “Suýt chút nữa ta quên ngươi mới tu luyện tám tháng, đột nhiên có loại cảm giác bị ngươi đâm một đao vào tim ấy.”

Tống Thư Hàng: “Xin lỗi?”

“Không dạy nữa!” Đại lão Rồng Đốm two nói: “Thời gian của ngươi có hạn, cứ tiếp tục luyện công pháp luyện thể với đao pháp đi, còn trận pháp gì đó, trong thời gian ngắn ngươi không cần nghĩ tới nữa đâu. Trước hết cứ nghĩ cách chứng đạo trường sinh, sau đó lại thông qua năm tháng dài đằng đẵng vô tận mà từ từ học tập là đucợ.”

Tống Thư Hàng: “Rồng Đốm tiền bối, ngươi tin tưởng ta có thể chứng đạo trường sinh đến vậy ư?”

Không ngờ kỳ vọng của tiền bối với hắn lại cao như thế.

Rồng Đốm two tiền bối: “…”

“Nhưng mà tiền bối, thật ra ta vẫn có cách học một vài ‘trận pháp’ đấy.” Tống Thư Hàng lên tiếng, đưa tay chỉ Ma Thần trụ xa xa rồi nói tiếp: “Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế là một loại ma công vạn năng, tập hợp các loại chức năng công kích, phòng ngự, huyễn thuật, chữa trị, cường hóa, phong ấn, trận pháp, vân vân thành một thể. Chỉ cần ta học được ‘Ma Thần trụ’, nói không chừng tương lai phất tay một cái là có thể bày trận ngay.”

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn có một kế hoạch không nói ra. Dù hắn không cách nào nắm giữ Ma Thần trụ thì hắn còn có 65 khí linh của pháp khí bản mệnh đang đợi thức tỉnh.

Nếu như có thể bồi dưỡng 65 khí linh giống như khí linh tiểu tiên tử thì có thể chọn ra một trong số đó chuyên học tập trận pháp, hắn không tin chúng nó học không thể thành tài!

“Ma Thần trụ là công pháp Ma môn, không thích hợp với ngươi, đừng có nghĩ tới nó nữa.” Đại lão Rồng Đốm two trả lời: “Nhưng nếu như ngươi có thể lấy được tin tức của người sáng lập công pháp Ma Thần trụ và mạch suy nghĩ sáng tạo công pháp đó thì ta có thể sửa chữa công pháp này giúp ngươi.”

Ngay lúc Tống Thư Hàng và đại lão Rồng Đốm two trò chuyện.

Trí tuệ nhân tạo ‘sóc nhỏ cấn tay’ của mạng chat Tu Chân gửi nhắc nhở tới: [Quản lý viên Bá Long, ngài có một tin nhắn mới khẩn cấp, xin kiểm tra và nhận tin.]

Loại chức năng nhắc nhở tin nhắn mới khẩn cấp này vẫn là lần đầu tiên bị kích hoạt.

Tống Thư Hàng giật mình kinh ngạc, ý thức luồn vào trong mạng chat Tu Chân, chọn mở tin nhắn mới.

Là tin nhắn đính kèm văn kiện do nữ sĩ lưới rồng gửi tới.

Chính văn:

[Thông báo: Ta đã thức suốt đêm chuyển hoán xong thần thông Ma Thần trụ, tạm đặt tên là ‘Bá Thần trụ’. Nếu không hài lòng với cái tên này thì ngươi tự sửa nhé. Trong tập tin kèm theo là phương pháp tu luyện bản đơn giản hóa của ‘Bá Thần trụ số 1’ và ‘Bá Thần trụ số 2’, xin chú ý download xem xét và tu luyện đàng hoàng. Nữ sĩ quả cầu béo kính bút.]

[PS1: ‘Ma Thần trụ truyền thừa’ của Hà Chỉ ma đầu tạm thời lưu lại ở chỗ ta, dùng để khai phá ‘Bá Thần trụ số 3’ và những series về sau, nhưng gần đây ta rất bận, cho nên bản nâng cấp của series công pháp này cần có thêm thời gian, đừng giục.]

[PS2: Sau khi tu luyện ra ‘Bá Thần trụ số 1’ xin tuân thủ ước định, phô trương thần thông ‘Bá Thần trụ’ trước mặt Hà Chỉ Ma Đế, cũng xin cố gắng dùng lời cà khịa gây tổn thương tâm lý hết mức cho hắn.]

Chương 2573: Đơn giản hóa, vạn tuế!

Cho nên nói, hành tẩu giang hồ không thể tùy tiện đắc tội phụ nữ. Đặc biệt là phụ nữ có trí nhớ siêu tốt, có thủ đoạn, có thực lực, có mạng lưới quan hệ, lại còn chịu thức thâu đêm hại gan!

Vì đả kích Hà Chỉ Ma Đế, nữ sĩ lưới rồng liên tục chịu hại gan ba đêm, thật sự đổi Ma Thần trụ thành Bá Thần trụ. Phần chấp niệm này, kiên định đến nổi khiến Hà Chỉ Ma Đế phải âm thầm gạt lệ!

Mà mục đích cô liên tục hại gan chỉ là vì để Tống Thư Hàng biểu diễn 'Bá Thần trụ số 1' mà cô nghiên cứu ra được ở trước mặt Hà Chỉ Ma Đế, đâm tim hắn một đợt, thuận tiện tiến hành công kích châm chọc tâm linh của Hà Chỉ Ma Đế. Có thể nói, đây hoàn toàn là thủ đoạn phản kích kiểu như đang đùa bỡn vậy.

Vì loại phản kích tựa như đùa bỡn này, nữ sĩ lưới rồng chịu hại gan ba đêm. Có thể tưởng tượng được, nếu như bị cô nắm được cơ hội lớn hơn, nếu có thể khiến Hà Chỉ Ma Đế khóc ròng, đau đến không muốn sống, cô nhất định sẽ sẵn lòng trả giá càng lớn hơn. Chẳng hạn như hại gan mười ngày nửa tháng, thậm chí là mười năm tám năm.

[Không thành vấn đề, ta giỏi đâm tim Hà Chỉ Ma Đế nhất đấy.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đối với loại chuyện như 'làm thế nào đâm tim chính xác', Tống Thư Hàng cũng hiểu được một hai… Bệnh lâu thành thầy thuốc, sau khi bị đám vật trang sức trên người điên cuồng đâm tim, Tống Thư Hàng cũng nắm giữ được tinh túy trong việc đâm tim người khác.

Chờ sau khi hắn tu luyện 'Bá Thần trụ số 1' xong là có thể quay video lại gửi cho Hà Chỉ tiền bối.

Lời thoại cho video hắn cũng nghĩ xong rồi: Hà Chỉ tiền bối, hôm nay ta muốn cho ngươi xem một bảo bối. Nhìn xem đây là cái gì nào? Một Ma Thần trụ đáng yêu. Nhưng mà bây giờ nó không phải tên Ma Thần trụ nữa, nó tên là ‘Bá Thần trụ số 1’ rồi nè ~ qua một thời gian nữa, ta cũng có thể làm ra đệ đệ nó là ‘Bá Thần trụ số 2’, còn có ‘Bá Thần trụ số 3’ đã tiến vào gian đoạn thai nghén, có thể ra mắt mọi người bất cứ lúc nào. Đến khi đó, phàm là những chỗ cắm Bá Thần trụ, đều là quốc độ của Bá Tống ta đó nha ~

Đến nay, Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy lời thoại này của Hà Chỉ Ma Đế đặc biệt cool ngầu, hiện tại, câu thoại này cũng là của hắn rồi!

Nhưng mà tạm thời hắn chỉ nghĩ ra một câu cà khịa. Nếu muốn có nhiều câu hơn thì hắn còn phải thỉnh giáo Xích Tiêu kiếm tâm ma, Vũ Nhu Tử da đen và các vật trang sức am hiểu đâm tim khác trên người hắn.

Mục tiêu là tranh thủ tạo ra một quyển bách khoa toàn thư cà khịa ba ngàn chữ, hoàn thành nguyện vọng của nữ sĩ lưới rồng.

Dù sao nữ sĩ lưới rồng hại gan ròng rã ba đêm, câu cà khịa đâm tim của hắn cũng phải xứng đáng với trả giá của nữ sĩ lưới rồng chứ.

[Đến lúc đó nhớ mở quyền hạn cho ta, ta sẽ đứng ngoài quan sát.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời Tống Thư Hàng một cách ngắn gọn, cô thật sự rất bận, bận đến mức không có thời gian tán gẫu với Tống Thư Hàng.

Nhưng cho dù có bận hay mệt đến đâu, chờ tới lúc Tống Thư Hàng đâm tim Hà Chỉ Ma Đế, cô vẫn muốn im lặng xem truyền hình trực tiếp cảnh Hà Chỉ Ma Đế bị kích thích.

Tổn thương mà Hà Chỉ Ma Đế mang đến cho cô, cô muốn trả lại gấp mười lần!

[Được!] Tống Thư Hàng trả lời.

[Bận, tạm biệt.] Nữ sĩ lưới rồng đáp.

Kết thúc trò chuyện.

…

…

Bộ phận tâm thần mà Tống Thư Hàng dùng để khống chế Tống four trở về.

“Vừa rồi ngươi lại thất thần, nhận được tin tức gì à?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi. Cô cắm trên đầu Tống four, có thể thông qua biến hóa nhiệt độ rất nhỏ của xương sọ để nhận biết một vài tin tức tầng sâu.

Dù Tống Thư Hàng bản thể đeo mặt nạ, dù Tống four luôn trưng ra gương mặt lạnh lùng không cảm xúc, nhưng nhóm vật trang sức của hắn vẫn có rất nhiều phương pháp đọc được tin tức nội tại của Tống Thư Hàng.

“Ừm, vừa nhận được một văn kiện khẩn cấp từ nữ sĩ lưới rồng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn khẽ chuyển động ý nghĩ, mở tin nhắn kèm theo văn kiện mà nữ sĩ lưới rồng gửi đến ra đọc lên.

‘Bá Thần trụ số 1’: trụ pháp số 1, được cải tiến từ trụ pháp căn bản của ‘công pháp Ma Thần trụ’ bản gốc, ngưng tụ ra Bá Thần trụ ‘không thuộc tính’. Tác dụng chủ yếu chính là dùng để nện người, hoặc trở thành bộ phận cấu thành ‘trận pháp Bá Thần trụ’.

Các chức năng như công kích, phòng ngự, huyễn thuật, chữa trị, cường hóa, phong ấn, trận pháp… của Ma Thần trụ thuộc về Hà Chỉ Ma Đế đều dùng Ma Thần trụ không thuộc tính này làm cơ sở, diễn hóa mà thành.

Chỉ khi tinh thông Ma Thần trụ không thuộc tính này thì mới có thể xem đây là cơ sở để khai phá Ma Thần trụ loại hình công kích, Ma Thần trụ loại hình phòng ngự, Ma Thần trụ loại hình trị liệu, vân vân.

“Ể? Ta còn tưởng rằng sau khi học ‘Bá Thần trụ’ xong là có thể tùy ý biến hóa ra các loại trụ chức năng khác. Thì ra các loại thuộc tính của các loại trụ còn cần đợi khai phá ở phiên bản tiếp theo… Nhưng cũng đúng nhỉ, cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, không sao cả.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn lại mở ra nội dung của ‘Bá Thần trụ số 2’.

‘Bá Thần trụ số 2’ là nữ sĩ lưới rồng dựa theo tư liệu nghiên cứu của Công Tử Hải, khiến ‘Bá Thần trụ’ không còn bị giới hạn bởi con đường của Ma Thần trụ thuộc về Hà Chỉ Ma Đế bản gốc, giúp nó có được tiềm chất tiến hóa. Tương lai, chờ sau khi Tống Thư Hàng thuần thục nắm giữ 'Bá Thần trụ', còn có thể trên tiến hành cải tiến Bá Thần trụ cơ sở này, khiến nó trở nên thích hợp với bản thân hắn hơn.

Ngoài ra, trong nghiên cứu của Công Tử Hải còn có một bộ phận suy đoán và diễn toán lợi dụng tà vọng làm tài liệu chế tác Ma Thần trụ… Chỉ vì bị giới hạn bởi cảnh giới và lý luận tri thức tu chân của bản thân Công Tử Hải không đủ, nên suy đoán này cũng chưa hoàn thành.

Mà cảnh giới, số lượng tri thức, hiểu biết về Ma Thần trụ của nữ sĩ lưới rồng đều vượt xa Công Tử Hải. Cô hại gan ba đêm, một mạch hoàn thành nghiên cứu suy tính mà Công Tử Hải đang làm dang dở. Đồng thời còn không gò bó nguyên vật liệu chỉ trong tà vọng.

Tất cả tồn tại cùng loại với tà vọng, chẳng hạn như linh thể, thậm chí thể tập hợp năng lượng khổng lồ, đều có thể trở thành nguyên vật liệu cho 'Bá Thần trụ số 2'. Ngưng tụ ra cây trụ có được chức năng đặc thù.

Chẳng hạn như tà vọng thuộc tính hỏa diễm thì có thể ngưng tụ ra Bá Thần trụ thuộc tính hỏa diễm.

Khuyết điểm duy nhất là uy lực của Bá Thần trụ số 2 sẽ bị giới hạn bởi đẳng cấp nguyên vật liệu. Nếu đẳng cấp nguyên vật liệu quá thấp thì rất khó ngưng tụ ra Bá Thần trụ uy lực mạnh. Nói không chừng uy lực của cây trụ phí hết tâm sức ngưng tụ ra chỉ mạnh hơn Bá Thần trụ số 1 một cái ném.

Nhưng ngược lại, nếu có được nguyên vật liệu vô cùng mạnh mẽ thì cũng có thể ngưng tụ ra Bá Thần trụ số 2 uy lực cực mạnh. Nhưng điều cần chú ý chính là, nếu như cảnh giới của người thi thuật không đủ mà lại cưỡng ép ngưng tụ ra Bá Thần trụ số 2 uy lực lớn thì rất dễ bị trụ cắn trả. Dù sao cũng là sản phẩm cải tiến từ bí thuật Ma môn, không tránh được một vài đặc điểm của công pháp Ma môn.

"Cái tên 'Bá Thần trụ' này… rất hay, ít ra nghe cũng hay hơn quyền pháp căn bản nhiều, vậy không đổi nữa." Tống Thư Hàng cười ha ha.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là nữ sĩ lưới rồng biết rõ thiên phú pháp thuật của hắn. ‘Bá Thần trụ số 1’ và ‘Bá Thần trụ số 2’ cô gửi tới đều là phương pháp tu luyện đơn giản hóa!

Đơn giản hóa, vạn tuế!

Mặc dù không giống kiểu Chưởng Tâm Lôi đơn giản hóa của Bạch tiền bối, chỉ cần vẽ một phù văn là có thể trực tiếp thi triển, nhưng phương pháp tu luyện ‘Bá Thần trụ’ này cũng đã nằm trong phạm vi Tống Thư Hàng có thể lý giải và nhanh chóng nắm giữ.

“Bá Thần trụ? Đây chính là thứ nữ sĩ lưới rồng gửi cho ngươi ư?” Sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng cười lớn đáp: “Đúng, chính là công pháp cải tiến từ Ma Thần trụ của Hà Chỉ tiền bối, hơn nữa còn được đơn giản hóa.”

Đại lão Rồng Đốm two: “? ? ?”

Chương 2574: Thế giới của học bá

Đại lão Rồng Đốm two nghệch mặt ra. Chờ chút đã, trong thời gian ta thất thần vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Dưới tình huống ta không biết gì thì tuyến thời gian phát sinh biến thiên hoặc nhảy vọt à?

Mới ban nãy, đại lão Rồng Đốm two còn đang nói với Tống Thư Hàng, nếu như hắn có thể đạt được tin tức của người sáng lập công pháp Ma Thần trụ và mạch suy nghĩ sáng tạo công pháp Ma Thần trụ thì nó sẽ ra tay cải tiến công pháp Ma Thần trụ giúp Tống Thư Hàng, để môn công pháp này biến thành phiên bản mà Tống Thư Hàng có thể học được.

Làm sao mà trong một khoảnh khắc thất thần, Tống Thư Hàng đột nhiên moi ra được một bộ 'Bá Thần trụ' biến chủng từ 'công pháp Ma Thần trụ' đã được cải biến xong thế này?

Hơn nữa còn là bản đơn giản hóa?

Đại lão Rồng Đốm two thoáng đối chiếu lại thời gian… ta có xuyên không đâu!

Đại lão tiếp tục đần mặt mà cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, lẳng lặng không nói gì, lặng lẽ đứng xem, suy xét tiền căn hậu quả mọi chuyện. Sao bí pháp 'Bá Thần trụ' này lại đột nhiên lòi ra được nhỉ?

"Ta học thử xem sao đã, nếu như hiệu quả của Bá Thần trụ không tệ, dễ dàng bắt đầu, đến lúc đó còn có thể truyền cho Tiểu Thải và Sở Sở tu luyện." Tống Thư Hàng vui vẻ nói. Đáng tiếc Tống four vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng, không cách nào biểu đạt tâm tình vui sướng của hắn.

Nếu như hiệu quả của Bá Thần trụ có thể đạt đến trình độ như mong đợi, như vậy chắc chắn công pháp Bá Thần trụ sẽ trở thành công pháp gia truyền của nhất mạch Bá Tống hắn!

Đây chính là pháp thuật thần thông có thể trực tiếp sử dụng đến cảnh giới Trường Sinh Giả.

Phối hợp thêm phương pháp niệm lực vạn năng của Bạch tiền bối two, lại phối hợp với ‘Thiên Bằng độn pháp hàng thật’ và tứ đại công pháp luyện thể, hình thức ban đầu của truyền thừa nhất mạch Bá Tống hắn lập tức được cấu thành rồi!

Lúc quéo thì vọt lẹ, lúc đánh thì thể chất mạnh, không có pháp thuật nhưng có ‘niệm lực’ vạn năng, lúc cần thiết thì ‘Bá Thần trụ’ vạn năng có thể công, có thể phòng, có thể trị liệu.

Lại thêm Tống Thư Hàng trời sinh đã có tiểu thế giới di động làm căn cứ tông môn như thế giới hạch tâm.

[Nếu nghĩ như vậy thì vấn đề khai tông lập phái của nhất mạch Bá Tống ta cũng không lớn nhỉ.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ngươi muốn học tập bí pháp Bá Thần trụ ở ngay và luôn à?” Bạch long tỷ tỷ nhắc nhở: “Ngươi không tìm mắt trận rồi thích ứng với văn lộ trận pháp dưới đáy thế giới sa tinh này trước ư?”

Đừng quên nhiệm vụ chính tuyến nhé!

“Bạch long tỷ tỷ đừng hoảng, quá trình thích ứng với văn lộ trận pháp dưới đáy thế giới sa tinh đã và đang tiến hành. Ta chỉ cần đứng yên ở chỗ này là được.” Tống Thư Hàng mỉm cười giải thích.

Dưới quyền hạn của chúa tể Cửu U, toàn bộ quá trình thích ứng đều là tự động hóa, hắn chỉ cần đứng yên như cá mặn, chờ văn lộ trận pháp đến thích ứng với hắn, hoàn thành đồng bộ cùng hắn là ổn.

“Cho nên, thừa dịp đang trong quá trình thích ứng, vừa lúc ta có thể thử tu luyện ‘Bá Thần trụ số 1’ trước xem sao. Hơn nữa, ta có loại trực giác, nếu như ta có thể nắm giữ phương pháp tu luyện Bá Thần trụ thì sẽ có trợ giúp đối với kế hoạch kế tiếp. Nói không chừng vào lúc mấu chốt, ta có thể dùng Bá Thần trụ thay thế toàn bộ Ma Thần trụ cần dùng trong kế hoạch của Vô Cực Ma Tông.” Tống Thư Hàng giải thích.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Quyền hạn chúa tể Cửu U quả nhiên là muốn làm gì thì làm.

“Đúng rồi Sở tiền bối, sợi tóc ngố của cô hơi dựng thẳng lên chút đi.” Tống Thư Hàng lại nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Làm chi?”

“Ta muốn đội một trang bị có ích cho việc học tập.” Tống Thư Hàng khống chế Tống four, duỗi tay mở thế giới hạch tâm ra, cũng lấy một vương miện trí tuệ tạo thành từ bụi gai từ trong đó ra.

Đây là pháp khí đồng bộ với nhẫn nại vương tọa, lợi dụng lực lượng từ đau đớn để mang đến trí tuệ.

Sau khi đội vương miện bụi gai này lên, đi cùng với đau đớn là có thể tăng cường năng lực học tập cho người đội, bất kể là học tập ngôn ngữ viễn cổ hay là học tập pháp thuật!

Tống Thư Hàng giơ vương miệng, đeo nó lên cái đầu trụi lủi của Tống four.

Sau khi đeo lên, Tống Thư Hàng có cảm giác như đầu óc mình mát lạnh, trở nên tỉnh táo rất nhiều. Trên thực tế, đây chỉ là xúc cảm khi vương miệng bụi gai lạnh băng mắc lên cái đầu trụi lủi của Tống four.

Lại thêm đại lão vật trang sức trên người hắn, từng vị đều có hiệu quả giống với ‘ngộ đạo thạch cường hóa’. Quan trọng hơn là hiện tại trên người hắn mang ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’, có thể muốn làm gì thì làm ở thế giới Cửu U.

Đủ loại hiệu quả đặc biệt trên người, năng lực học tập của Tống Thư Hàng đã đạt đến đỉnh phong trong hôm nay!

Hắn trịnh trọng mở phương pháp học tập ‘Bá Thần trụ số 1’ ra, xem một lần từ đầu tới cuối, cũng bắt đầu phân tích nguyên lý pháp thuật, kết cấu sườn pháp thuật, tính toán linh lực tiêu hao lúc thi pháp cùng với lượng thần thức vi điều khiển cần phối hợp.

Loại trạng thái học bá xem qua hiểu ngay, vừa học biết ngay này khiến người ta dư vị vô cùng.

Công pháp, nguyên lý Bá Thần trụ số 1 sau khi đơn giản hóa đã nhanh chóng được Tống Thư Hàng lý giải và nắm giữ.

Dưới sự chủ đạo của quyền hạn chúa tể Cửu U, tiềm lực của Tống Thư Hàng được khai phá triệt để.

Hắn nhắm mắt, trong đầu bắt đầu mô phỏng quá trình thi pháp của Bá Thần trụ số 1, lặp đi lặp lại mấy lần.

“Xong rồi!” Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Nắm được rồi à?”

“Trên lý luận thì hẳn là nắm được rồi!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Dứt lời, hắn duỗi tay ra bắt đầu dựa theo quá trình thi pháp ‘Bá Thần trụ số 1’ đã mô phỏng trong đầu, thử nghiệm ngưng tụ ra ‘Bá Thần trụ số 1’ trong hiện thực.

Khung mô hình pháp thuật thành công, hình thức ban đầu của ‘Bá Thần trụ’ bắt đầu ngưng tụ.

Tất cả đều rất thuận lợi.

Rồng Đốm two sau lưng nhìn chằm chằm quá trình Tống Thư Hàng thi triển, tiến hành bình luận đối với bộ ‘Bá Thần trụ’ cải tiến này.

[Ít nhất là cải tiến cấp bậc chúa tể Cửu U, mặc dù tương đối thô sơ, nhưng lưu lại chỗ linh động để sửa đổi, cải tiến.]

Có cảm giác như cường giả cấp bậc chúa tể Cửu U cần lao, chịu hại gan tăng ca cải tiếng công pháp Ma Thần trụ cho Tống Thư Hàng vậy.

“Ra đây đi! Bá Thần trụ số 1.” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng, lúc thi pháp lần đầu tiên, hô tên của pháp thuật có trợ giúp tăng cường hiệu quả pháp thuật.

Ngay sau đó, một cây trụ đen nhánh ngưng tụ trước người Tống Thư Hàng.

Đây là Bá Thần trụ không thuộc tính căn bản nhất, nhưng bởi vì Tống four là ‘quyền chúa tể Cửu U’, vốn nên là Bá Thần trụ không màu không vị lại bị nhuộm lên màu đen nhánh của tà đạo.

Bạch long tỷ tỷ có chút kinh ngạc: “Ể? Một lần là thành công rồi à?”

“Lúc Tống Thư Hàng tu luyện pháp thuật đơn giản hóa, thiên phú xuất sắc đến bất ngờ.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nhẹ nhàng lắc lư.

Bia đá đạo hữu bổ sung: “Ngoài ra… Ta hoài nghi Tống Thư Hàng xem Bá Thần trụ thành Bá Đao thuật mà thi triển. Sau khi tưởng tượng trụ thành đao, thiên phú đao đạo chẳng hiểu ra sao kia của hắn sẽ lập tức bị kích hoạt.”

Tỷ như bia đao hợp nhất.

Mãi cho tới nay, nó đều cho rằng ‘bia đao hợp nhất’ mà Tống Thư Hàng gầm to là bia (bia đá đạo hữu) đao (bản thân Tống Thư Hàng) hợp nhất.

Nhưng lần trước rốt cuộc nó lờ mờ cảm nhận được, bia trong bia đao hợp nhất là Tống Thư Hàng, đao mới là nó.

Ngay lúc đang nói chuyện, cuối cùng cây Bá Thần trụ trước người Tống Thư Hàng kia triệt để thành hình.

Bá Thần trụ vốn có hình trụ tròn đột nhiên vỡ ra.

Lớp vỏ hình trụ bên ngoài vỡ vụn, lộ ra một thanh quỷ đầu đao cao hơn mười mét.

Tống Thư Hàng: “…”

Rồng Đốm two: “…”

Chương 2575: Có muốn tạo ra Kim Long trụ thuộc series Bá Thần trụ hay không

Quỷ đầu đao này là sao đây!

Mau dừng tay, bọc lại vỏ ngoài cho ta… Đây căn bản không phải cây trụ, mà là đại đao dài mười mét!

“Chậc, nhìn đi, quả nhiên là đao.” Bia đá đạo hữu bình tĩnh nói. Nó biết ngay mà, pháp thuật mà Tống Thư Hàng có thể nhanh chóng nắm giữ như vậy, tuyệt đối có liên quan tới đao.

Trừ đao pháp ra, cũng chỉ có công pháp thối thể, hắn mới có thể học nhanh như vậy.

Bạch long tỷ tỷ quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, nói với vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Cho nên, tên gọi chân chính của Bá Thần trụ này hẳn là ‘Bá Thần đao’ nhỉ? Sửa tới sửa lui, vẫn là đao pháp.”

“Đâm phổi rồi, bạch long tỷ tỷ.” Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn về phía cây ‘Bá Thần trụ’ quỷ đầu đao này.

Vì sao lại như vậy chứ?

Rõ ràng ta đã hiểu rõ tất cả khung sườn của pháp thuật ‘Bá Thần trụ’ này, rõ ràng ta đã mô phỏng quá trình thi pháp trong đầu nhiều lần.

Vì sao đến lúc thi triển ra, Bá Thần trụ lại biến thành ‘Bá Thần đao’ thế này?

Không được, ta phải liên hệ với nữ sĩ lưới rồng, hỏi xem cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc hiện tại nữ sĩ lưới rồng siêu bận, căn bản không có thời gian trả lời vấn đề của Tống Thư Hàng. Hơn nữa sau khi liên tục hại gan cường độ cao ba ngày, nữ sĩ lưới rồng cũng cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Đồng thời, sau lưng Tống Thư Hàng… đại lão Rồng Đốm two tiếp tục duy trì trầm mặc.

‘Ma Thần trụ’ bản cải tiến, đơn giản hóa nói xuất ra liền xuất ra còn chưa tính, sau khi Bá Thần trụ bản cái tiến đơn giản hóa truyền đến tay Tống Thư Hàng, lại còn nói học thì học. Đây cũng không phải loại pháp thuật nhỏ như Chưởng Tâm Lôi kia, mà là bí pháp có thể sử dụng thẳng tuốt tới cảnh giới Trường Sinh Giả.

Dù Tống Thư Hàng mở nhiều hack tool hơn nữa, trên lý thuyết, hắn cũng không nên lý giải thấu triệt và nắm giữ nhanh như thế.

Trừ khi, Tống Thư Hàng vốn đã tiếp xúc với truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế? Hoặc là, từng chiếm được vật phẩm truyền thừa ý chí loại hình ‘trụ ý’ của Ma Thần trụ’?

Suy xét đến việc Tống Thư Hàng quen biết tên cuồng mắt kia, lấy được ‘vật truyền thừa ý chí’ từ trong tay đối phương cũng không có gì lạ.

…

…

Phía bên kia.

Bên trong tiểu thế giới sau cửa gỗ Tán Tài Vương Tọa.

Trên không trung, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi thế giới.

Hai tay thiếu niên ba mắt tiền bối nâng một tách trà thơm, nhấp nhẹ một hớp, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Hôm nay tâm tình của lão gia không tệ nhỉ?” Quản gia nhãn cầu lên tiếng hỏi.

“Ừm, nhìn thấy một tên đáng ghét bị Bá Tống tiểu hữu đâm tim, hiện tại tâm tình của ta vô cùng tốt.” Thiếu niên ba mắt gật đầu trả lời.

Rốt cuộc con rồng một chân kia cũng thể nghiệm được đau đớn như khi hắn bị Bá Tống tiểu hữu đâm tim trước đây rồi.

Khi một người rơi xuống hố mà đối thủ của hắn vẫn ở trên hố, hắn sẽ rất nôn nóng bất an. Nhưng nếu như đối thủ của hắn cũng trượt chân rơi vào hố, vậy thì sẽ bất giác cảm thấy vui vẻ như thế.

“Đâm tim nó, đâm thủng trái tim con rồng một chân này thành trăm ngàn lỗ, đừng vì nó có một cô con gái linh quỷ xinh đẹp mà thương tiếc nó." Thiếu niên ba mắt mỉm cười cổ vũ.

Giống như Rồng Đốm two, lúc Tống four của Tống Thư Hàng được ngưng tụ, cũng dung nhập lực lượng của mắt thần thứ ba. Cho nên, thiếu niên ba mắt có thể thông qua mắt thần thứ ba, lặng lẽ bám một chút ý thức của mình trên người Tống four, trở lại chốn cũ, lẳng lặng thưởng thức phong cảnh thế giới Cửu U, cảm thụ khí tức Cửu U lâu ngày không gặp.

Đồng thời với trở lại chốn cũ, còn có thể nhìn thấy rồng một chân bị đâm tim… Đây đúng là niềm vui nhân đôi.

Nếu như có cơ hội, hắn còn có thể xin Tống Thư Hàng quyền 'đưa hình chiếu của bản thân đến Cửu U' trong nháy mắt, cho Rồng Đốm two một đả kích trầm trọng về mặt vật lý.

…

…

Không cách nào kết nối với điện thoại của nữ sĩ lưới rồng, Tống Thư Hàng chỉ đành tạm thời bỏ qua.

Hắn duỗi tay nắm một cái, cây 'Bá Thần trụ quỷ đầu đao' cao hơn mười mét cách đó không xa bị oanh nát ầm ầm, biến mất không thấy.

Đại lão Rồng Đốm two thấy Tống Thư Hàng dường như có chút mất mát, bèn lên tiếng an ủi: "Trình Lâm à, vẻ ngoài của thứ này chỉ là một loại hình thái, Bá Thần trụ hình đao và Bá Thần trụ hình trụ cũng không khác nhau. Thậm chí, Bá Thần trụ hình đao trông còn đẹp hơn ấy chứ, đúng không nào?"

Tống Thư Hàng nhất thời không kịp phản ứng: "Tiền bối ngươi đang nói chuyện với ta à?"

Đại lão Rồng Đốm two khựng lại một chút, trực tiếp kéo đề tài mới ra: "Có phải ngươi đã từng tiếp nhận truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, cũng từng chiếm được một vài vật phẩm loại truyền thừa ý chí tinh thần không?"

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi đáp: "Truyền thừa Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế nằm trong tay ta, trước đó không lâu ta đã từng may mắn tiến vào trong truyền thừa Ma Thần trụ. Ngoài ra, về phần vật truyền thừa ý chí… trù tâm có tính không?"

Trù tâm Ma môn của Hà Chỉ Ma Đế đã bị Tống Thư Hàng lấy được rồi tiêu hóa hấp thu.

“Trù tâm?” Đại lão Rồng Đốm two ngẩng đầu nhìn trời.

Hẳn là… cũng tính nhỉ?

Mặc dù không phải đồ vật loại hình ‘trụ ý’ hoặc ‘đao ý’, nhưng chung quy mà nói cũng là truyền thừa ý chí tinh thần của Hà Chỉ Ma Đế. Tống Thư Hàng thu được và dung hợp ‘trù tâm’, hẳn là sẽ gia tăng một chút tỷ lệ thành công trong việc nắm giữ Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế.

Đại lão Rồng Đốm two đang cố gắng tìm một vài lý do khiến mình có thể yên lòng, dễ tiếp nhận sự thật là Tống Thư Hàng đã nắm giữ bí pháp Bá Thần trụ trong nháy mắt.

“Ừm, có lẽ đây là một trong những nguyên nhân giúp ngươi nhanh chóng nắm giữ ‘Bá Thần trụ’.” Đại lão Rồng Đốm two lên tiếng nói.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng rất tin tưởng vào phỏng đoán của đại lão Rồng Đốm two.

Lúc này, sợi tóc ngố Sở các chủ hỏi: “Lại nói, bí pháp Bá Thần trụ có số 1, vậy là vẫn còn số 2 à?”

“Không sai, còn có ‘Bá Thần trụ số 2’ nữa, sau khi nắm giữ bí pháp ‘Bá Thần trụ’ căn bản thì mới có thể học được loại pháp thuật cấp cao hơn.” Tống Thư Hàng gật đầu, miêu tả sơ qua về Bá Thần trụ số 2 một lần.

Sau khi sợi tóc ngố Sở các chủ nghe xong miêu tả, đột nhiên tóc ngố dựng thẳng lên, hóa thành hình '√', nói: “Thân trụ số 2 có thể dùng tà vọng hoặc là thể tồn tại tương tự tà vọng, còn có linh thể hoặc thể tập hợp năng lượng làm nguyên vật liệu? Vậy chúng ta có nên lập tức thử xem không?”

Dứt lời, sợi tóc ngố Sở các chủ chỉ về phía bạch long tỷ tỷ: “Ngươi xem, một linh thể cường đại thế này. Nhìn đi, cô ta còn là thể tập hợp năng lượng cường đại nữa. Khăn quảng cổ màu trắng đạo hữu phù hợp với các loại điều kiện cho tài liệu ‘Bá Thần trụ số 2’. Chi bằng để cô ta hy sinh bản thân, cống hiến thân thể, thử xem có thể biến ra một cây Bá Thần trụ không. Tên gọi của cây trụ ta cũng nghĩ xong rồi, cứ gọi là Kim Long trụ thuộc series Bá Thần trụ đi!”

Dù sao khăn quảng cổ màu trắng tiên tử giống như công đức tiên tử, cho dù chết một lần, chỉ cần Tô Thị A Thập Lục không sao, qua một thời gian ngắn là có thể sống lại trên người Tô Thị A Thập Lục thôi.

“Tóc ngố tiên tử, nếu nói như vậy, không phải cô còn có phân thân Sở two à? Phân thân Sở two của cô cũng rất thích hợp làm tài liệu đấy!” Bạch long tỷ tỷ phản kích.

“Ta cảm thấy mỹ nhân rắn công đức cũng rất thích hợp làm tài liệu.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “…”

Nó sáng suốt duy trì trầm mặc.

“Nhưng ta đã nghĩ ra một thứ còn tốt hơn.” Tống Thư Hàng dứt lời, duỗi tay lấy ra rất nhiều vảy từ thế giới hạch tâm, đúng là vảy của Côn Vương.

Chương 2576: Ta tâm huyết dâng trào muốn rèn một series trụ tinh phẩm

Đây là vảy cá lúc trước Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ đại chiến, bị Bạch Cốt Tiên Cơ vung chùy lớn nện xuống.

Sau khi chiến đấu kết thúc, mỹ nhân rắn công đức đã nhặt những vảy cá này rồi bỏ vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng xem như chiến lợi phẩm.

Thân là vảy cá của Trường Sinh Giả, nó được tính là thể tập hợp năng lượng cao cấp.

Trong mỗi một vảy cá của Côn Vương đều ẩn chứa năng lượng khổng lồ, dù không luyện chế nó thành pháp khí, chỉ tùy ý vung nó lên cũng có thể sinh ra lực phá hoại to lớn.

Hơn nữa, bây giờ trứng Côn Vương do bản thể của Côn Vương biến thành còn đang trong bảo khố của Bạch tiền bối two ở thế giới Cửu U. Điều động quyền hạn chúa tể Cửu U, lấy vảy Côn Vương làm nguyên vật liệu, nói không chừng còn có thể dẫn ra lực lượng của Côn Vương bản thể, chuyển hóa ra một cây Bá Thần trụ cường đại.

“Thứ này có thể dùng được à? Mặc dù nói vảy cá này xem như thể tập hợp năng lượng, nhưng trên bản chất hẳn nó vẫn là vật phẩm thực thể mà nhỉ?” Sợi tóc ngố Sở các chủ không cam lòng, tiếp tục dốc sức đề cử với Tống Thư Hàng: “Ta cảm thấy vẫn nên dùng khăn quàng cổ màu trắng đạo hữu đi, dù sao cô ta cũng không chết được. Hơn nữa cảnh giới, đạo và phẩm chất của cô ta đều cao hơn Côn Vương rất nhiều. Dùng cô ta để ngưng tụ ra ‘Kim Long trụ’ thì uy lực nhất định phi phàm!”

Bạch long tỷ tỷ lộ ra hàm răng sắc bén với sợi tóc ngố Sở các chủ: “Thư Hàng, mở thế giới hạch tâm ra, ta phải vào suối nguồn sự sống lôi bản thể của sợi tóc ngố ngũ độc có đủ này ra.”

*ngũ độc: gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Ngay sau đó.

Sở các chủ đột nhiên quéo, không tiếp tục khiêu khích bạch long nữa.

Cũng không phải cô sợ bạch long.

Mặc dù cô mới chứng đạo trường sinh vào năm ngoái, nhưng trên thực tế vào thời đại viễn cổ, cô đã nằm trong trạng thái ‘có thể bước ra ra đại đạo của mình’ bất cứ lúc nào, chỉ vì dặn dò của Tống Đầu Gỗ nên cô vẫn luôn không chứng đạo.

Từ viễn cổ đến nay, mặc dù không bước ra một bước cuối cùng, nhưng thực lực của cô vẫn tăng lên vững vàng. Nếu thật sự đánh nhau, cô cũng không sợ Trường Sinh Giả lâu đời như tổ tiên kim long.

Có điều, hiện nay cô thật sự không tiện đi ra khỏi ‘suối nguồn sự sống’.

Cô cũng muốn tiếp tục khiêu khích bạch long, nhưng thân thể không cho phép.

Bạch long tỷ tỷ thấy sợi tóc ngố Sở các chủ đột nhiên quéo thì còn sửng sốt chốc lát, nhưng chẳng mấy chốc cô đã nghĩ ra nguyên nhân.

“Thư Hàng, ngươi nói xem sau ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ thì sẽ là cái gì?” Bạch long tỷ tỷ vui tươi hớn hở hỏi thăm.

Tống Thư Hàng cũng không quay đầu lại, trả lời theo bản năng: “Thận lớn bảy màu.”

Bạch long tỷ tỷ: “? ? ?”

Sao nhà ngươi không trả lời theo kịch bản vậy hả?

Phối hợp chút đi, lúc này ngươi không thể phối hợp trả lời ta một chút à?

“Phụt ~” Xích Tiêu kiếm tâm ma nhịn không được mà bật cười.

Mà trong thời gian bạch long tỷ tỷ và sợi tóc ngố Sở các chủ đấu võ mồm, Tống Thư Hàng đã đại khái nắm giữ thủ pháp thi thuật ‘Bá Thần trụ số 2’.

Giống như trên, dưới sự cường hóa của hình thức học bá, trước tiên hắn phân tích bộ công pháp này trong đầu, lại mô phỏng quá trình thi pháp mấy lần.

Một bước cuối cùng.

Hai tay Tống Thư Hàng đặt lên ‘vảy cá Côn Vương’, bắt đầu thi pháp.

“Ra đây đi, Bá Thần trụ… two!” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng.

Quyền hạn chúa tể Cửu U vận chuyển.

Vảy cá Côn Vương trong tay nhanh chóng bị phân giải, dưới hiệu quả của công pháp Bá Thần trụ số 2, vảy cá Côn Vương bắt đầu giương cao lên, lờ mờ chuyển hóa thành một cây trụ lớn gần bốn mươi mét.

Khác với Bá Thần trụ số 1 trơ trọi, trên Bá Thần trụ số 2 hiện lên rất nhiều vảy cá tinh xảo. Nơi đỉnh cột còn có một pho tượng cá Côn lớn, miệng Côn há to, tựa như muốn cắn nuốt vạn vật.

Hơn nữa Tống Thư Hàng đoán không sai, đồng thời với lúc Bá Thần trụ số 2 ngưng tụ thành hình, bởi vì quyền hạn chúa tể Cửu U, thân trụ mơ hồ kết nối với trứng Côn Vương trong phong ấn của Bạch tiền bối two, muốn rút ra một bộ phận lực lượng bản nguyên từ trong trứng Côn Vương.

[Đây là gì? Đừng hòng, đừng hòng rút lực lượng từ trên người ta ra.] Trong trứng Côn Vương truyền ra tiếng hét hoảng sợ của Côn Vương.

Nhưng quyền hạn chúa tể Cửu U, muốn làm gì thì làm. Cho dù trứng Côn Vương có phản kháng thế nào cũng phí công.

Một chút bản nguyên thú Côn của nó bị quyền hạn chúa tể Cửu U rút ra, dung nhập vào Bá Thần trụ số 2 của Tống Thư Hàng.

Đến bước này, trụ thành!

Bá Thần trụ sau khi dung nhập lực lượng Côn Vương vào thì cứ như được trao cho linh hồn, dường như cả cây trụ sắp sống lại vậy!

Càng trọng yếu hơn là… hình dáng cây trụ của nó không hề biến hình! Nhìn thân trụ vảy cá tinh xảo lại kiên cố của nó, không giống Bá Thần trụ tùy tiện vỡ vụn trước đó.

“Tên của ngươi, Côn Vương trụ!” Tống Thư Hàng hài lòng nói, hắn giơ tay phải lên, nắm chặt nắm tay: “Bá Thần trụ - Series Trường Sinh trụ: Côn Vương trụ!”

Côn Vương trụ là ‘Bá Thần trụ số 2’ đầu tiên, hơn nữa còn là trụ cấp bậc Trường Sinh, nhưng nó tuyệt đối không phải cây trụ cuối cùng.

Tống Thư Hàng quyết định, chia Bá Thần trụ số 2 thành Trường Sinh trụ, Kiếp Tiên trụ và Huyền Thánh trụ.

Nguyên vật liệu cho trụ có cấp bậc thấp hơn Huyền Thánh thì không có tư cách trở thành Bá Thần trụ số 2.

“Bá Thần trụ số 2, tương lai nhất định phải đi con đường tinh phẩm!” Tống Thư Hàng hào khí vạn trượng nói.

Vũ Nhu Tử da đen nhịn không được nhắc nhở: “Tống tiền bối, ngươi phỡn quá trớn rồi.”

Tống Thư Hàng sửng sốt: “Ể?”

Không ổn, trong nháy mắt vừa rồi, tâm tính hắn quả thực đã bành trướng quá trớn! Hắn chỉ là một Tôn Giả thất phẩm, lại còn muốn tập hợp series Trường Sinh trụ và series trụ Kiếp Tiên.

Lúc này, đại lão Rồng Đốm two rốt cuộc lên tiếng: “Tiểu cô nương không cần để ý, đây là hiện tượng bình thường. Tên Hàng chả đẹp vừa rồi liên tục vận dụng quyền hạn chúa tể Cửu U, không có gián đoạn, nhất định sẽ chịu ảnh hưởng từ ý chí Cửu U.”

Chúa tể Cửu U cũng không phải đại danh từ lương thiện gì, nó là đại biểu cho hung ác nhất, bất hạnh nhất, phản diện nhất.

Nói thật, sau khi Tống Thư Hàng liên tục vận dụng quyền lực chúa tể Cửu U, vẻn vẹn chỉ là tâm thái trở nên bành trướng một chút, đã vượt ngoài dự liệu của đại lão Rồng Đốm two.

Rõ ràng chỉ tu luyện tám tháng, nhưng không thể không thừa nhận, ý chí của Tống Thư Hàng ngoan cường đến khó tin.

Suy xét đến thể chất chịu đựng đau đớn quái dị của Tống Thư Hàng… Đau đớn khiến đàn ông trưởng thành, hình như rất có đạo lý nhỉ?

“Sử dụng quyền hạn chúa tể Cửu U còn có trạng thái tiêu cực như vậy à?” Tống Thư Hàng thu hồi nắm đấm: “Đây cũng là một loại tôi luyện đối với tâm cảnh và ý chí của bản thân.”

Sau khi Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ chốc lát thì gật đầu: “Ta tin tưởng Tống tiền bối sẽ nhanh chóng thích ứng được thôi.”

Năng lực thích ứng của Tống Thư Hàng cực cao.

Lúc trước khi Vũ Nhu Tử da đen và Xích Tiêu kiếm tâm ma vừa trở thành vật trang sức của Tống Thư Hàng, hắn còn bị ảnh hưởng từ tâm ma, thỉnh thoảng đi tìm chết rất rõ ràng.

Nhưng sau thời gian dài, Tống Thư Hàng đã thích ứng với trạng thái này, hiện tại hắn có thể đi tìm chết một cách lý trí mà vẫn duy trì trạng thái cẩn thận!

Cho nên Vũ Nhu Tử da đen tin tưởng, ảnh hưởng của quyền hạn chúa tể Cửu U đối với Tống tiền bối sẽ được Tống tiền bối khắc phục nhanh thôi.

“Cảm ơn sự tín nhiệm của Vũ Nhu Tử da đen.” Tống Thư Hàng mỉm cười, duỗi tay nhắm ngay Bá Thần trụ: “Côn Vương trụ, lên!”

Rầm rầm ~

Thân trụ của Côn Vương trụ bắt đầu chấn động.

Ngay sau đó, Côn Vương trụ đột nhiên rút lên, đập về phía Tống Thư Hàng. Khuyết điểm của Bá Thần trụ tinh phẩm chính là nếu cảnh giới của người thi thuật không đủ, không cách nào hàng phục thì thân trụ sẽ tạo phản!

“Tới hay lắm.” Tống Thư Hàng cười ha ha, hai tay hắn ma sát, lóe lên ánh sáng tà ác.

Chương 2577: Ta chỉ ngó chút thôi, không có ý gì khác

Lúc hai tay Tống Thư Hàng bắt đầu ma sát, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối treo bên hông lập tức rục rịch ngóc đầu.

Nhưng mà, ngoài dự kiến của Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, đối mặt với 'Trường Sinh trụ – Côn Vương trụ' nện xuống, Tống Thư Hàng không hề dùng tới Dưỡng Đao thuật.

Tay áo hắn quét nhẹ một cái: "Tụ lý càn khôn!"

Roẹt ~~

Côn Vương trụ dài gần bốn mươi mét bị Tống Thư Hàng thu vào tay áo chỉ trong nháy mắt.

[Cuối cùng ta cũng làm màu được rồi!] Nội tâm Tống Thư Hàng sảng khoái tựa như niềm vui khi được uống nước đá trong ngày hè vậy.

Vài hôm trước, hắn muốn bộc lộ tài năng một cách cool ngầu ở trước mặt cha mẹ nhưng lại bị Tạo Hóa Tiên Tử đoạt mất tiên cơ, hắn vẫn luôn nghẹn khuất đến hiện tại, bây giờ rốt cuộc hắn cũng phát tiết ra được luồng nghẹn khuất này.

[Thủ đoạn không gian, hơn nữa lần này không dựa vào tool hack, là thủ đoạn không gian do chính hắn nặn ra.] Đại lão Rồng Đốm two xác định.

Mặc dù có câu nói gọi là: Ba ngày không gặp kẻ sĩ, phải lau mắt mà nhìn.

Nhưng cái ba ngày này cũng chính xác quá rồi đấy?

Sau khi trầm tư chốc lát, đại lão Rồng Đốm two đột nhiên nói: "Đây nhất định là nồi của tên cuồng mắt kia."

Vũ Nhu Tử da đen nghi hoặc nhìn Rồng Đốm two tiền bối: "? ? ?"

"Không có gì, Ta thuận miệng mắng thôi." Đại lão Rồng Đốm two mỉm cười với Vũ Nhu Tử da đen.

Vũ Nhu Tử da đen ngoan ngoãn gật đầu, nửa người chui vào trong cái bóng của Tống Thư Hàng.

…

…

Bên cạnh, bạch long tỷ tỷ nói với Tống Thư Hàng: “Tụ lý càn khôn của ngươi không chịu được bao lâu đúng không, bước tiếp theo ngươi định làm gì?”

Côn Vương trụ là Trường Sinh trụ, trong thời gian ngắn sẽ bị ‘tụ lý càn khôn’ ràng buộc, nhưng chỉ cần cho nó chút thời gian, chẳng mấy chốc nó sẽ vùng ra.

“Đã rơi vào trong tay áo của ta thì kết cục của nó được định trước rồi.” Tống Thư Hàng nói, hắn cố gắng duy trì tỉnh táo, nhưng không cách nào ngăn lại sự bành trướng trong lòng.

Chỉ muốn bắt nó lại, vậy kế tiếp cũng chỉ có một con đường có thể đi: xử nó!

Trong lúc nói chuyện, hắn dùng niệm lực kéo cho ống tay áo rộng thùng thình, hai tay đặt trên tay áo, áp chế Côn Vương trụ cách tay áo. Ngay sau đó, Dưỡng Đao thuật trên hai tay hắn đã vận sức chờ phát động từ sớm, hào quang bùng nổ!

Bởi vì Tống four là quyền chúa tể Cửu U, hào quang Dưỡng Đao thuật bị nhuộm lên màu đen tà ác, biến thành tà thuật hàng thật giá thật.

Roẹt roẹt roẹt, mọi người nhìn thấy hai tay Tống Thư Hàng lấy tốc độ vượt cả tốc độ âm thanh, điên cuồng trượt trên cánh tay áo.

Đốm lửa bốc lên bốn phía.

Dưỡng Đao thuật mỗi giây gần 100 phát trượt ra từ bàn tay Tống Thư Hàng, thẩm thấu vào trong tay áo, tác dụng lên cây Côn Vương trụ kia.

Cây Bá Thần trụ mới sinh này chưa từng trải qua chiến đấu như vậy?

Phải biết rằng, trước đây hai tay Tống Thư Hàng một hơi trượt 30 phát Dưỡng Đao thuật là có thể khiến ‘Xích Tiêu kiếm tiền bối’ bản thể đường đường là thần binh Trường Sinh Giả cũng hưởng thụ được vui sướng xoa bóp vô thượng.

Cái loại vui sướng khi trên dưới trong ngoài thân kiếm đều được tôi luyện, xoa bóp kia, sinh vật hoàn toàn không cách nào thể nghiệm được.

30 phát Dưỡng Đao thuật liên tục còn có uy lực bực này, 100 phát Dưỡng Đao thuật liên tục càng không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đáng tiếc Tống four là tên đầu trọc, không cách nào thi triển thuật bím tóc. Nếu không, hiệu quả của Dưỡng Đao thuật còn có thể tăng lên gấp hai mươi lần.

Bốn giây trôi qua.

Ầm ~~

Tay áo Tống Thư Hàng nổ tung.

Bộ y phục này không phải pháp khí, căn bản không chịu nổi tần suất ma sát cao của Tống Thư Hàng.

Sau khi ống tay áo nổ tung, hiệu quả pháp thuật ‘tụ lý càn khôn’ của Tống Thư Hàng chịu ảnh hưởng, mấy giây sau cũng nổ tung.

Côn Vương trụ dài bốn mươi mét rốt cuộc thoát khỏi ma trảo của Tống four.

Thân trụ khổng lồ rơi xuống đất, lại không thể duy trì tư thái thẳng đứng đầy vương giả mà run rẩy ngã xuống đất, từ từ lăn hai vòng, lâm vào trạng thái cứng ngắc.

Tống Thư Hàng cool ngầu lắc hai tay, mặt không cảm xúc, lạnh lùng ra lệnh cho Côn Vương trụ: “Côn Vương trụ, lên!”

Trong hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, Côn Vương trụ lại lộn hai vòng nữa, thong thả mà kiên định dựng đứng lên từ trên mặt sa tinh.

Hình tượng Côn Vương trụ lúc này rất có cái bóng của nhân vật chính trúng vài phát súng nhưng tuyệt đối không ngã xuống trong phim hành động. Dù thân trúng mấy phát đạn, nhưng vẫn có thể kiên định từ từ đứng lên, kiếm đủ nước mắt từ người xem.

Xích Tiêu kiếm tâm ma nói: “Ta khóc rồi, các ngươi thì sao?”

“Xúc động lòng người, đây là cảnh tượng lấy được nhiều nước mắt nhất mà ta từng thấy trong năm nay.” Bia đá đạo hữu nghiêm túc bình luận.

Tống Thư Hàng lạnh lùng nói: “Hai vị tiền bối đừng làm rộn, nếu các ngươi cũng muốn Dưỡng Đao thuật, lát nữa ta trượt cho các ngươi một đợt. Nhưng phải từ từ, bàn tay ta hơi nóng rồi, trước tiên để nó hạ nhiệt độ đã.”

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Vì sao rõ ràng là kiếm tu hoặc đao tu đang bồi dưỡng cảm tình với đao, kiếm vì có thể đạt được pháp thuật phụ trợ trạng thái ‘nhân kiếm hợp nhất’, ‘nhân đao hợp nhất’, nhưng sao nghe vào tai lại có loại cảm giác biến chất thế nhỉ?

“Rất tốt, lên!” Tống Thư Hàng giơ tay phải lên, trầm giọng nói.

‘Vèo ~’ một cái, Côn Vương trụ đột nhiên đội lên từ mặt đất.

Ngay sau đó, ánh đao chói mắt lóe lên, ánh đao sắc bén mang theo hàn ý âm u, bao trùm mọi người tại đây.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ánh đao từ đâu ra mà làm màu như thế, lóa mắt như thế?!

Hắn híp mắt nhìn lại, bèn thấy… một thanh đại đao cửu hoàn cao hơn bốn mươi mét, phong cách tục tằng đang lơ lửng trên bầu trời, đao khí lẫm liệt kia, lưỡi đao lộ rõ sắc bén kia, khắp nơi đều tản ra khí tức khiến phong cách của Tống Thư Hàng sụp đổ.

Vốn là pho tượng thú Côn siêu ngầu, lúc này lại biến thành đồ trang sức cho phần chuôi đao, vô cùng đẹp mắt.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại nhìn xuống dưới, chợt nhìn thấy xác ngoài Côn Vương trụ vốn mọc đầy vảy cá vẫn còn lưu lại tại chỗ. Thì ra đó không phải là thân trụ mà chỉ là vỏ đựng đao.

Bản thể của Côn Vương trụ là đại đao cửu hoàn Côn thú đang lơ lửng trong hư không!

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nắm lấy thời cơ, tàn nhẫn đâm tim: “Bất ngờ không, kinh hỉ không? Ngươi cho rằng ‘Bá Thần trụ số 2’ chính là cây trụ ư? Ngươi sai rồi, nó vẫn là đao!”

Tống Thư Hàng lật tay cho 100 phát Dưỡng Đao thuật lên người Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, để nó câm miệng lại.

“Trở về!” Tiếp theo, Tống Thư Hàng duỗi tay vạch một cái.

Đại đao cửu hoàn côn thú ‘roẹt ~’ một cái, chui vào trong ‘Côn Vương trụ’.

“Tổng thể mà nói thì vẫn có thể tiếp nhận.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Chỉ cần không rút ‘đao cửu hoàn Côn thú’ ra thì nó chính là Côn Vương trụ. Mà cửu hoàn đao ẩn trong thân trụ, vào lúc mấu chốt cũng có thể mang đến hiệu quả ‘hố người một đợt’.

Nói tóm lại, Tống Thư Hàng vô cùng hài lòng.

Ý niệm của hắn chợt động, Côn Vương trụ xoay tròn, dung nhập vào cơ thể hắn. Bá Thần trụ số 1 là trụ căn bản ngưng tụ từ năng lượng tinh khiết, không cần thì tản đi là được. Nhưng Bá Thần trụ số 2 không giống, nó được ngưng tụ thành từ tài liệu quý hiếm, đương nhiên không thể tùy tiện tản nó đi, mà phải thu lại để tái sử dụng nhiều lần.

Sau khi cất Côn Vương trụ đi, ánh mắt Tống Thư Hàng bất giác rơi trên người bạch long tỷ tỷ. Đây nhất định là do lực lượng quyền hạn chúa tể Cửu U đang ảnh hưởng đến hắn!

Bạch long tỷ tỷ bị nhìn chằm chằm nên phát cáu: “Ngươi nhìn cái gì, nhìn nữa là ta quất ngươi đấy.”

Tống Thư Hàng xấu hổ cười cười, sau đó hắn ngẩng đầu, gan to bằng trời mà đặt ánh mắt trên người đại lão Rồng Đốm two.

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Chương 2578: Cho ngươi xem đồ tốt này

Đại lão Rồng Đốm two có thể cảm giác được sợi dây mang tên ‘lý trí’ trong đầu Tống Thư Hàng đang nằm trong giai đoạn sắp đứt, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến vào hình thức không thuốc nào cứu được.

“Biết linh quỷ đầu tiên trên thế giới không?” Đại lão Rồng Đốm two nói bằng giọng điệu trầm thấp như đang kể chuyện ma.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Chính là Trình Lâm Tiên Tử, ta biết chứ.”

“Vậy ngươi biết quá trình chế tác ra linh quỷ không?” Đại lão Rồng Đốm two tiếp tục nói.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát thì đáp: “Ta không muốn biết.”

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Chủ đề bị cưỡng chế kết thúc.

Râu rồng của đại lão Rồng Đốm two vểnh lên, muốn quất Tống Thư Hàng một trận no đòn.

“Đợi đã tiền bối, trận văn dưới đáy thế giới sa tinh chỗ ta sắp thích ứng xong rồi!” Tống Thư Hàng vội vàng cắt ngang động tác của đại lão Rồng Đốm two.

Nếu dùng số liệu để hình dung, lúc này tiến độ phối hợp đồng bộ của hắn đã đến 99,9%, sắp sửa hoàn thành rồi.

“Không có lần sau đâu đấy.” Đại lão Rồng Đốm two cảnh cáo: “Nếu không ta nhất định sẽ khiến ngươi nếm trải đau đớn khi linh hồn bị cắt ra… Đó là thủ pháp ta gọt giũa ra được trong quá trình nghiên cứu chế tạo linh quỷ đấy.”

Người chân chính chế tạo ra Trình Lâm chính là Thiên Đạo Rồng Đốm, mà sau đó, đại lão Rồng Đốm two vì muốn dán lại mảnh vỡ Trình Lâm nên cũng tiến hành nghiên cứu chế tác linh quỷ.

Cắt linh hồn ra, lại dán chúng về, đại lão Rồng Đốm two vô cùng thuần thục thao tác này. Nó có lòng tin cắt một linh hồn thành hạt nhỏ, sau đó dán từng hạt lại.

Tống Thư Hàng không khỏi rùng mình. Đau đớn trên linh hồn càng không cách nào chống cự, càng khiến người ta tuyệt vọng hơn so với đau đớn trên thân thể.

Trong kho dữ liệu đau đớn của hắn còn chưa có đau đớn trên phương diện 'cắt xẻ linh hồn'…

Cho nên?

"Phì phì phì." Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa.

Tìm đường chết cũng không phải tìm như vậy.

…

…

Hơn mười phút sau.

Bạch long tỷ tỷ có chút nhàm chán hỏi: "Vẫn chưa đồng bộ xong à?"

"Một bước cuối cùng rồi, nhưng phối hợp bước cuối cùng này đặc biệt chậm." Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nói.

Vốn tiến độ đồng bộ đã đạt đến 99,9%, nhưng 0,1% cuối cùng này tốn cả buổi trời cũng chưa nhảy qua.

"Có phải ngươi sơ sót gì rồi không? Cần kích hoạt đạo cụ mấu chốt chẳng hạn?" Sợi tóc ngố Sở các chủ suy đoán.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, cuối cùng ánh mắt rơi lên cây Ma Thần trụ kia.

Trên cây Ma Thần trụ này có khí tức của Hà Chỉ tiền bối, hẳn là bảo vật năm đó Hà Chỉ tiền bối để lại, được các Ma tông truyền thừa đời đời, cuối cùng rơi vào tay Vô Cực Ma Tông.

Tuyệt đối là đồ cổ, trị giá rất nhiều linh thạch!

"Có phải bởi cây Ma Thần trụ này không?" Tống Thư Hàng suy đoán.

Bạch long tỷ tỷ phỏng đoán: "Có thể lắm."

Sợi tóc ngố Sở các chủ: "Xử nó?"

"Ta thử xem." Tống Thư Hàng rút Xích Tiêu kiếm tâm ma ra, chém xuống tay phải của mình.

Đao khí xẹt qua, tay phải Tống four bị tách ra, nhưng nơi miệng vết thương không có chút máu tươi nào, tay phải và thân thể vẫn duy trì hiệu quả tơ vương.

“Đi!” Niệm lực của Tống Thư Hàng khẽ động, nâng cánh tay phải của mình bay về phía Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế. Hiện tại thân thể hắn vẫn còn đứng ở vị trí mắt trận, phối hợp chưa hoàn thành thì không thể chuyển động, vừa chuyển động là kiếm củi ba năm thiêu một giờ ngay.

Roẹt ~

Tay phải của Tống four ấn lên thân Ma Thần trụ, ánh sáng Dưỡng Đao thuật được chuẩn bị từ sớm lóe lên.

Thân Ma Thần trụ không khỏi chấn động một chút.

Sau đó, cây Ma Thần trụ cấp cổ lão này truyền loại tin tức này lại cho bản thể của nó theo bản năng.

…

…

Hà Chỉ Ma Đế đang ở một tọa độ vị diện mà ngay cả bản thân cũng không biết, trong lòng đột nhiên sinh cảm ứng.

“Là Ma Thần trụ ta để lại từ rất lâu trước kia phản hồi tin tức tới?” Hà Chỉ Ma Đế cũng không đặt chuyện này trong lòng.

Năm đó hắn để lại nhiều Ma Thần trụ lắm, có một ít đã bị hắn vứt bỏ từ lâu.

Qua nhiều năm như vậy, có Ma Thần trụ bị phá hư, có cây thỉnh thoảng bị kích hoạt, truyền về một số tin tức.

Thỉnh thoảng lúc tâm huyết dâng trào, Hà Chỉ Ma Đế sẽ chú ý một phen, nếu không hứng thú thì bỏ mặc không quan tâm, rất là thoải mái.

Có điều ngay sau đó, Hà Chỉ Ma Đế nhíu mày.

Tin tức mà cây Ma Thần trụ hôm nay truyền về lại hơi quái dị, hình như là tin tức rất thoải mái, rất hưởng thụ?

Một cây Ma Thần trụ lại thoải mái và hưởng thụ, chẳng lẽ là vì một vài cơ duyên xảo hợp nên tiến hóa ra linh tính ư?

Nếu thật sự tiến hóa ra linh tính, vậy không thể bỏ mặc không quan tâm. Dù sao bồi dưỡng Ma Thần trụ có linh tính một chút, lại tôi luyện lại lần nữa là có thể hóa thành pháp khí có khí linh rồi.

Nghĩ tới đây, Hà Chỉ Ma Đế duỗi tay điểm một cái trên mi tâm, phân hóa ra một tia tinh thần lực, trong nháy mắt vượt qua nghìn vạn vị diện không gian, phủ xuống vị trí của cây Ma Thần trụ kia.

[Ồ? Là ở thế giới Cửu U? Cũng đúng… nếu như Ma Thần trụ ở thế giới Cửu U, hấp thu tà năng thế giới Cửu U thì mới có khả năng tiến hóa ra linh tính.]

Nghĩ tới đây, một tia tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế triệt để hạ xuống, bám vào trên Ma Thần trụ. Tinh thần lực tản ra, quét hình tràng cảnh bốn phía.

Chốc lát, vị trí nơi cây Ma Thần trụ này, hoàn cảnh bên cạnh, sinh vật bốn phía, toàn bộ chiếu rọi trong tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế.

[Đây là một khu vực cấu thành từ sa tinh? Loại địa hình này không thường thấy ở thế giới Cửu U.]

[Mặc khác, hình như nồng độ tà năng Cửu U ở nơi này rất cao.]

[Ể? Bên cạnh còn có người?]

[Tiểu cô nương đang ngủ lơ lửng trên không này trông quen quen.]

[Còn tên đầu trọc cụt tay đen thùi lùi này nữa… Đậu!]

“Bá Tống, tên khốn kiếp này, đừng tưởng rằng đổi sang da đen thì ta không nhận ra ngươi.” Trên Ma Thần trụ truyền ra âm thanh tức giận của Hà Chỉ Ma Đế.

Cùng lúc đó, tay phải Tống Thư Hàng đang đặt trên thân Ma Thần trụ đang điên cuồng ma sát… liên tiếp mười phát Dưỡng Đao thuật rơi xuống.

“Ngươi… ngươi… ngươi…” Giọng nói tức giận của Hà Chỉ Ma Đế trở nên run rẩy.

Thì ra số liệu ‘thoải mái’ mà Ma Thần trụ phản hồi lại là do cái này.

Tất cả đều là âm mưu của Bá Tống, tên này còn muốn hố hắn đây mà.

“Ồ? Hà Chỉ tiền bối? Sao ngươi lại tới đây thế?” Tống Thư

Hàng cũng sửng sốt, hắn duỗi tay điểm một cái, tay phải ngừng phóng ‘Dưỡng Đao thuật’.

Vừa rồi Tống Thư Hàng có chút thất thần.

Vì lúc đang cày ‘Dưỡng Đao thuật’ cho Ma Thần trụ, hắn đột nhiên nảy sinh một ý tưởng: có thể hóa Ma Thần trụ thành nguyên vật liệu, rồi chuyển hóa nó thành Bá Thần trụ hay không?

Kết quả lúc vừa thất thần thì Hà Chỉ Ma Đế lại xuất hiện.

Trên Ma Thần trụ, tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế thu lại lần nữa, hắn cảnh giác hỏi: “Ngươi lại muốn làm gì ta?”

“Không có mà, ta không muốn làm gì cả.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa: “Đây là ngoài ý muốn, ta chỉ muốn cày độ thiện cảm của cây Ma Thần trụ này, để tiến độ phối hợp của ta từ 99,9% hoàn thành bước cuối cùng thôi.”

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Chuyện xàm xí gì thế? Hoàn toàn nghe không hiểu Bá Tống muốn nói gì.

“À đúng rồi, Hà Chỉ tiền bối. Ta đúng là có chuyện muốn làm với ngươi đấy.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới dặn dò của nữ sĩ lưới rồng.

Tinh thần Hà Chỉ Ma Đế lập tức căng thẳng.

“Nào, Hà Chỉ tiền bối, ta cho ngươi xem một bảo bối.” Tống Thư Hàng thu hồi tay phải của mình trước, sau đó hai tay bắt đầu ma sát.

Chương 2579: Chúa tể Cửu U nhất ngôn ký xuất

“Cút! Ta không xem!” Hà Chỉ Ma Đế cả giận nói.

Từ sau khi gặp Bá Tống Huyền Thánh, hắn không gặp được chuyện gì tốt cả. Sau khi bị chém một đao ở thế giới Hắc Long, không mất mười năm rưỡi căn bản không khôi phục được.

Tên khốn Bá Tống này chỉ toàn gài hàng chơi nhau!

Cho nên, mặc kệ Bá Tống Huyền Thánh muốn làm gì hắn, hắn đều trực tiếp cự tuyệt.

Nghĩ tới đây, tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bắt đầu lui lại, chuẩn bị rời khỏi thế giới Cửu U. Không trêu vào được, ông đây còn trốn không thoát ư? Ngươi muốn ta xem này nọ, ta cứ không xem đấy, ta cứ muốn đi đấy!

Thân là người nổi bật trong Trường Sinh Giả, nếu Hà Chỉ Ma Đế một lòng muốn rời khỏi, trên đời này gần như không ai có thể ngăn được hắn.

Vị ma đế này tồn tại từ thái cổ, là một trong những Trường Sinh Giả có tư lịch cổ lão nhất, lại đã từng suýt chút nữa đoạt được vị trí ‘chúa tể’ của thế giới Hắc Long, sức chiến đấu ở thời kỳ toàn thịnh của hắn, tuyệt đối là một nhúm đứng đầu chư thiên vạn giới.

“Hà Chỉ tiền bối xin dừng bước! Nhìn một cái, ngó một cái, bước ngang qua, đừng bỏ lỡ! Nhìn một cái không cần trả tiền, ngó một cái cũng không lỗ lả mà!” Tống Thư Hàng vội lên tiếng giữ Ma Đế lại.

Nếu để tinh thần lực của Hà Chỉ tiền bối rút đi, vậy hắn muốn hoàn thành giao phó của nữ sĩ lưới rồng sau khi hại gan thì phải mở tin nhắn riêng đi quấy rầy Ma Đế, phiền lắm.

Cho nên, tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế không thể rời đi!

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, tinh thần lực đang rút lui của Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên bị giam cầm.

Không phải hiệu quả của pháp thuật giam cầm, cũng không phải áp chế tinh thần, mà là một loại năng lực nào đó tương tự với ‘quyền hạn’ tác dụng lên người hắn, giam cầm tinh thần lực của hắn trên Ma Thần trụ tựa như pháp tắc vậy.

Hà Chỉ Ma Đế: “? ? ?”

Xảy ra chuyện gì thế này?

Là Bá Tống đã động tay động chân trên Ma Thần trụ từ trước ư?

Không đúng, cây Ma Thần trụ này không có vấn đề.

Có vấn đề là trạng thái của Bá Tống! Trong một câu nói vừa rồi của hắn, thế mà lại mang theo hiệu quả ‘nói sao làm vậy’! Toàn bộ thế giới Cửu U này đều đang chấp hành mệnh lệnh ‘ngôn ngữ’ phát ra từ miệng Bá Tống.

Loại cảm giác này… cực kỳ giống ‘chúa tể’.

Hà Chỉ Ma Đế là tồn tại suýt chút nữa chiếm được vị trí ‘chúa tể lưới rồng’ của thế giới Hắc Long, vậy nên hắn vô cùng quen thuộc với hiệu quả ngôn ngữ ‘một lời ra, thế giới động’ này.

[Lẽ nào, Bá Tống Huyền Thánh đã chiếm giữ vị trí chúa tể Cửu U? Thiên Đạo sụp đổ, Thiên Đạo mới còn chưa thành hình, Cửu U vô chủ… có lẽ đây đúng là một cơ hội?] Trong đầu Hà Chỉ Ma Đế hiện lên một suy nghĩ như thế.

Nhưng rất nhanh, suy nghĩ hoang đường này đã bị chính hắn bác bỏ.

Nếu vị trí chúa tể Cửu U dễ bị chiếm cứ như vậy thì sẽ không gọi là chúa tể Cửu U!

…

…

Bên kia.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử da đen chui ra, trong tay cô giơ một máy ảnh đã được ma pháp cải tiến, bắt đầu quay lại cảnh tượng trước mắt.

Tống Thư Hàng nhìn về phía ống kính, phóng thích kỹ năng diễn xuất của mình: “Vào vấn đề chính lần nữa, cây trụ trước mắt chúng ta chính là Ma Thần trụ của Hà Chỉ tiền bối. Hôm nay, Hà

Chỉ Ma Đế giáng lâm trên thân trụ, thật sự là may mắn của chúng ta.”

Sau khi đọc lời thoại xong, hắn lại đối mặt với Ma Thần trụ, nói: “Nào, Hà Chỉ tiền bối, ta cho ngươi xem một món bảo vật nhé!”

Trước đó quên mở camera, cho nên phải bổ sung lời thoại này vào!

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Xem cái con khỉ!

“Rốt cuộc ngươi muốn chơi trò gì?” Tia tinh thần lực này của Hà Chỉ Ma Đế không chạy được nữa, bị cưỡng chế giam cầm trên Ma Thần trụ.

Hơn nữa ngay cả ‘ngừng thăm dò tinh thần lực’ hắn cũng không làm được, cứ như bị người ta trói gô trên ghế, mí mắt còn bị cưỡng ép vạch ra, không cách nào nhắm lại, ép buộc quan sát.

“Thật sự chỉ muốn cho tiền bối xem một món bảo vật, tuyệt đối sẽ không tổn thương tiền bối.” Tống Thư Hàng cam đoan, duỗi tay bắt đầu thi triển bí pháp ‘Bá Thần trụ số 1’.

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng lời nói nhảm của ngươi ư?

…

…

Bởi vì mới nắm giữ bí pháp cây trụ này, Tống Thư Hàng sử dụng còn chưa thuần thục, thấ mà liên tục sai sót hai lần.

Sau hai lần, cuối cùng hắn mới thành công kích hoạt ‘Bá Thần trụ số 1’.

“Xin lỗi, tiền bối, còn chưa quen với pháp thuật này, để ngươi chờ lâu rồi. Ra đây đi, Bá Thần trụ!” Tống Thư Hàng cool ngầu vung tay lên.

Cái hậu tố ‘số 1’ thì gọi trong lòng là được rồi, hô ra khỏi miệng sẽ làm giảm độ ngầu lòi.

Hà Chỉ Ma Đế: “? ? ?”

Bá Thần trụ? Cái tên gọi quỷ quái này chỉ sửa lại một chữ từ Ma Thần trụ của hắn, là có ý gì? Ăn ké độ hot công pháp Ma Thần trụ của hắn à? Hoặc là…

Trong lòng Hà Chỉ Ma Đế dâng lên một loại dự cảm bất an.

Chẳng mấy chốc, dự cảm của hắn trở thành sự thật.

Chỉ thấy Bá Tống đầu trọc đen sì trước mắt duỗi tay hất một cái. Một cây trụ thần đen nhánh bỗng nhiên thành hình, ầm ầm cắm vào mặt sa tinh.

Bởi vì là ‘trụ căn bản’, trên thân trụ không có bất kỳ trang sức gì.

[Ma Thần trụ?] Tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế chấn động kịch liệt.

Tuyệt đối không nhầm được, loại quá trình thi pháp này, còn có kết cấu cây trụ này, cùng với mùi vị quen thuộc này, là công pháp Ma Thần trụ của hắn.

Bề ngoài hơi khác một chút … Nhưng thực chất bên trong hoàn toàn là công pháp Ma Thần trụ của ta!

Là phiên bản cải tiến từ Ma Thần trụ của ta ư?

“Khà khà, Hà Chỉ tiền bối, nhìn xem đây là cái gì nào?” Tống Thư Hàng bắt đầu đọc lời cà khịa đã nghĩ xong từ sớm, hung hăng đâm tâm linh của Hà Chỉ tiền bối.

“Ngươi làm như thế nào?” m thanh Hà Chỉ Ma Đế như bị kẹt nhiều lần, lúc này hắn đã không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt nội tâm mình, phải biết Ma Thần trụ chính là bản lĩnh giữ nhà của hắn.

“Đúng, tiền bối ngươi đoán không sai. Đây là một cây Ma Thần trụ đáng yêu, nhưng bây giờ, nó không gọi là Ma Thần trụ nữa, nó tên là Bá Thần trụ… số 1!” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, vẫn là bổ sung hậu tố số 1 này vào, bởi vì muốn tiếp tục đâm tâm linh Hà Chỉ Ma Đế, cần phải để đối phương biết đây là một series.

Hà Chỉ Ma Đế: “Ngươi đổi Ma Thần trụ của ta thành pháp thuật Đạo môn ư?”

“Không chỉ như vậy, ta cũng đã tạo ra được đệ đệ của nó Bá Thần trụ số 2. Nghe tên thì tiền bối ngươi có thể đoán được, Bá Thần trụ này là một series! Tương lai sẽ còn có Bá Thần trụ số 3 xuất thế để ra mắt mọi người.” Tống Thư Hàng duỗi tay vỗ một cái lần nữa.

Ầm ~~

Trường Sinh trụ - Côn Vương trụ cao bốn mươi mét được phóng thích ra, cắm bên cạnh Bá Thần trụ số 1.

“Đến lúc đó, phàm là nơi Bá Thần trụ cắm vào, đều là quốc độ của Bá Tống ta ~” Tống Thư Hàng duỗi tay vuốt tóc cool ngầu … kết quả chỉ vuốt được cái đầu trọc bóng loáng kia của Tống four, cùng với sợi tóc ngố Sở các chủ cắm rễ trên đỉnh đầu.

“Bốp ~” Sợi tóc ngố Sở các chủ quất một phát thật mạnh lên bàn tay vuốt tóc của Tống Thư Hàng, đẩy cái móng heo này ra.

Tống Thư Hàng rút bàn tay về, lạnh lùng nói với Ma Thần trụ: “Hà Chỉ tiền bối, bây giờ ngươi có cảm tưởng gì muốn phát biểu không?”

“Ta có thể chửi tục không?” Hà Chỉ Ma Đế lạnh giọng nói. Sửa bí pháp Ma Thần trụ của hắn thì thôi đi, ấy thế mà ngay cả lời thoại kinh điển của hắn cũng muốn cướp à?

“Không thành vấn đề, càng tục càng tốt.” Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu.

Trạng thái của Hà Chỉ Ma Đế càng gắt gỏng, nữ sĩ lưới rồng bên kia sẽ càng vui vẻ.

“…” Hà Chỉ Ma Đế lại trầm mặc: “Thứ ngươi bảo ta xem ta đã xem xong rồi, ta có thể rời đi chưa?”

“Không mắng vài câu thô tục à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta không có lời nào để nói.” Ma Đế trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Thế này thì hắn không tiện báo cáo kết quả nhiệm vụ với nữ sĩ lưới rồng.

Quả nhiên, vẫn là luyện Ma Thần trụ thành Bá Thần trụ số 2 đi, thừa dịp tia tinh thần lực này của Hà Chỉ Ma Đế vẫn còn ở trên Ma Thần trụ, không rời đi, một mạnh luyện hóa nó thành Bá Thần trụ!

Tên trụ cứ gọi là Trường Sinh trụ –Hà Chỉ trụ!

Ý niệm này vừa dâng lên trong lòng, đã bị ‘lực lượng chúa tể Cửu U’ khuếch đại ra, trở nên dữ dội.

Mặc dù lúc trước hắn đã nói ‘sẽ không tổn thương Hà Chỉ tiền bối’, nhưng lời nói của chúa tể Cửu U có thể tin à? Cho dù là chúa tể Cửu U phiên bản thời vụ thì cũng giống vậy.

Chương 2580: Ta chỉ là nhân viên thời vụ thôi

Thế là, Tống *làm thời vụ* U U một giây trước còn nói ‘thật sự chỉ cho tiền bối xem một vật, tuyệt đối sẽ không làm hại gì tiền bối đâu’ lại không chút khách khí bắt đầu quá trình thi pháp ‘Bá Thần trụ số 2’.

Giờ khắc này, hắn đã là một vị chúa tể Cửu U hợp cách!

Vì để thuận lợi cho quá trình thi pháp, Tống Thư Hàng còn không chút do dự kích hoạt quyền lợi chúa tể Cửu U, để Cửu U phối hợp thi pháp với hắn. Cho nên lần này không có sai lầm, một mạch thuận lợi đánh ra pháp quyết luyện hóa Bá Thần trụ số 2.

Tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế: “! ! !”

Bản năng và trực giác của Trường Sinh Giả nói cho hắn biết, Bá Tống đang làm một chuyện rất bất lợi với hắn.

Ma Đế điên cuồng thúc giục tia tinh thần lực này của mình, nhưng giam cầm đến từ thế giới Cửu U lại vẫn vững vàng áp chế tinh thần lực của hắn, khiến nó không động đậy được.

“Ngươi muốn làm gì!” Hà Chỉ Ma Đế nói.

“Ta đang biểu diễn lại quá trình luyện hóa Bá Thần trụ số 2 cho Hà Chỉ tiền bối xem, quá trình này có chỗ khác biệt rất lớn với quá trình thi triển Bá Thần trụ số 1, là con đường hoàn toàn mới được phát triển từ Ma Thần trụ.” Tay phải Tống Thư Hàng nắm chặt thành quả đấm.

Ngay sau đó, cả cây Ma Thần trụ và tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bám trên đó đều bị lực lượng của Bá Thần trụ số 2 bao phủ, bắt đầu bị luyện hóa.

Bá Thần trụ thoát thai từ Ma Thần trụ, sau khi Hà Chỉ Ma Đế cảm ứng một chút thì phát hiện quả thật là một loại đường đi Ma Thần trụ hoàn toàn mới, khác biệt với pháp thuật ngưng tụ Ma Thần trụ của hắn, con đường này là trực tiếp chuyển hóa một vài thể năng lượng hoặc linh thể thành cây trụ.

Đây quả thật là một ý tưởng không tệ, là biến chủng mới của Ma Thần trụ. Nếu như dưới tình huống bình thường, Hà Chỉ Ma Đế thật sự sẵn lòng tỉ mỉ tiếp xúc với toàn bộ quá trình thi pháp 'Bá Thần trụ số 2' này, từ đó rút ra linh cảm.

Nhưng bây giờ, tinh thần lực của hắn đang bị luyện hóa!

"Ta biết ngay là ngươi không có ý tốt gì mà." Hà Chỉ Ma Đế nói, 'sẽ không làm tổn thương hắn' mà Bá Tống Huyền Thánh nói trước đó, ngay cả một dấu phẩy Ma Đế cũng không tin.

"Nhưng mà muốn luyện hóa tinh thần lực của ta ư, ngươi đừng có mơ hão mà hao mỡ." Hà Chỉ Ma Đế khinh thường nói, ngươi cho rằng mình là chúa tể Cửu U à?

Dứt lời, tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bắt đầu thu lại, ngưng tụ thành một viên tròn, nén lại… chuẩn bị tự bạo. Sau khi tinh thần lực của hắn tự bạo, nhân tiện cũng làm nổ nát Ma Thần trụ của hắn, không để Bá Tống đạt được thứ gì hết!

Sau khi tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế nén lại hết mức, cảm ứng tinh thần lực tăng cường, trong cảm ứng tinh thần lực của hắn, đột nhiên quét đến một thân ảnh vô thượng.

Rốt cuộc hắn nhìn thấy phía sau Bá Tống Huyền Thánh có một con rồng đốm … một chân với trắng đen xen kẽ đang bay lơ lửng, hai cọng râu rồng linh hoạt cuốn lên, vô cùng khủng bố.

Nếu như nói Thánh Nhân Nho gia trấn áp đương thời, đè Trường Sinh Giả đứng đầu chư thiên vạn giới xuống đất mà đánh, là ác mộng trong lòng hơn phân nửa Trường Sinh Giả ngày nay; như vậy con rồng đốm một chân này chính là ác mộng trong lòng Hà Chỉ Ma Đế.

Năm đó, bước tranh đoạt vị trí Thiên Đạo bất hủ cuối cùng của Hà Chỉ Ma Đế, chính là đối mặt với Rồng Đốm, kết quả tất nhiên không cần phải nói… Hà Chỉ Ma Đế bị người ta giẫm dưới đất chà đạp, bị đánh ra bóng ma tâm lý, cuối cùng trốn xa khỏi hiện thế, chạy tới thế giới Hắc Long.

"Là ngươi!" Hà Chỉ Ma Đế sợ hãi hét lên, tâm tình mất khống chế, âm lượng cũng tăng vọt.

Lúc đầu, trải qua hàng trăm triệu năm, Hà Chỉ Ma Đế đã coi nhẹ chuyện thời thái cổ từ lâu. Dưới tình huống bình thường, dù Hà Chỉ Ma Đế có đối mặt với Rồng Đốm cũng có thể duy trì bình tĩnh, tuyệt đối không mất khống chế như vậy.

Nhưng mà, lúc ‘Rồng Đốm’ + ‘Bá Tống’ tổ hợp lại với nhau, lực sát thương lại hoàn toàn khác biệt!

Một kẻ là tồn tại từng cho hắn đả kích lớn nhất vào thời kỳ thái cổ, đánh hắn rơi từ đỉnh núi xuống vực sâu không đáy.

Một kẻ là Bá Tống năm ngoái vừa cho hắn đả kích lớn thứ hai trong đời, đánh bay hắn khỏi thế giới Hắc Long.

Hai tên này tổ hợp lại với nhau, đối với Hà Chỉ Ma Đế mà nói, chính là $1 + 1 =$ một trăm triệu!

“Ha ha ha, rốt cuộc ngươi cũng nhìn thấy ta.” Đại lão Rồng Đốm two cười ha ha, vẫy râu rồng, ngoắc ngoắc với Hà Chỉ Ma Đế: “Đã lâu không gặp, Hà Chỉ.”

Đối với kẻ đã từng là đại địch cuối cùng trên con đường tấn chức Thiên Đạo, chứng đạo bất hủ của mình, đại lão Rồng Đốm two vẫn có chút ký ức.

Vào thời kỳ thái cổ, tình huống con đường chứng đạo của nó và Hà Chỉ Ma Đế lại khác với Thánh Nhân Nho gia.

Thánh Nhân Nho gia là một mình đối mặt với chư thiên vạn giới.

Mà nó và Hà Chỉ Ma Đế, năm đó lại chia khu chiến đấu.

Trước cuộc chiến cuối cùng, hai người chưa từng gặp nhau. Một người là vương giả chư thiên vạn giới phía đông, một người khác là ma đế chư thiên vạn giới phía tây. Năm đó cả hai đều là kẻ mạnh nhất trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Sau khi hai người trở thành ‘mạnh nhất’ ở khu vực của riêng mình, mới tiến hành giao phong với nhau… kết quả cũng tương đối ngoài dự liệu.

Lúc đầu tu luyện giả chư thiên vạn giới đều cảm thấy đây sẽ là một trận chiến có một không hai.

Kết quả, Hà Chỉ Ma Đế dễ dàng bị Rồng Đốm đè xuống đất xử đẹp. Năm đó, ấy thế mà hai người lại không phải tuyển thủ cùng cấp bậc!

Giả dụ như đặt ra sức chiến đấu bình quân của những ứng cử viên cho vị trí Thiên Đạo thời kỳ thái cổ khi đó là 60-90, vậy sức chiến đấu của Hà Chỉ Ma Đế tiếp cận điểm tối đa là 100, vững vàng áp chế tất cả ứng cử viên Thiên Đạo khác.

Nhưng sức chiến đấu của Rồng Đốm lại không bị hạn chế bởi ‘điểm tối đa’, nó đạt điểm tối đa, đồng thời còn có định mức ít nhất 50 điểm lót đáy.

Ngươi thi được 98 điểm, học bá thi được 100 điểm, đừng cảm thấy ngươi đã ở rất gần học bá… ngươi thi 98 điểm là bởi vì thực lực của ngươi là 98 điểm, mà học bá thi được 100 điểm là bởi vì bài thi chỉ có 100 điểm.

“Ta hiểu rồi, thì ra Bá Tống là chuyển thế của ngươi.” Hà Chỉ Ma Đế bừng tỉnh đại ngộ.

Thảo nào, hắn đường đường là Hà Chỉ Ma Đế, vậy mà cứ bị Bá Tống khắc chế. Thảo nào Bá Tống Huyền Thánh luôn tìm hắn gây phiền phúc, cứ rảnh rỗi là lại tới quấy rầy hắn.

Bây giờ, sau khi nhìn thấy hư ảnh Rồng Đốm lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, Hà Chỉ Ma Đế rốt cuộc cũng nhìn thấu nhân quả.

“Gìcơ?” Đại lão Rồng Đốm two đần mặt ra.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Xem ra, lối tư duy của Hà Chỉ Ma Đế đã hỗn loạn rồi.”

“Hà Chỉ tiền bối ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải chuyển thế của đại lão Rồng Đốm two, ta chính là ta.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Bạch long tỷ tỷ: “Ngươi chính là Trình Lâm, Trình Lâm là con gái của Rồng Đốm tiền bối. Cho nên ngươi là con gái của Rồng Đốm tiền bối.”

“Đó chỉ là một đạo hiệu, ta chỉ kế thừa đạo hiệu này thôi chứ không kế thừa cả giới tính nhé.” Tống Thư Hàng phản bác.

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Lòng vòng lộn xộn quá đi.

“Ngươi không cần cãi chày cãi cối.” Hà Chỉ Ma Đế cảm ứng trạng thái của mình rồi nói: “Nếu như ngươi không phải chuyển thế của tên Rồng Đốm này, sao ngươi có thể khống chế lực lượng của thế giới Cửu U. Trước đó ta cũng cảm thấy không thích hợp, rõ ràng ngươi có được bộ phận quyền hạn của Cửu U!"

"Đó là bởi vì ta là một nhân viên làm thời vụ." Tống Thư Hàng trả lời.

Hà Chỉ Ma Đế: "? ? ?"

"Quyền chúa tể Cửu U đấy, hiểu chưa?" Hai tay Tống Thư Hàng chắp lại.

Roẹt ~~

Ma Thần trụ mà tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bám vào rốt cuộc bị chuyển hóa cả cây, biến thành Bá Thần trụ.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Hà Chỉ trụ nằm series Trường Sinh trụ ." Vũ Nhu Tử da đen lớn tiếng tuyên bố.

Tống Thư Hàng: "! ! !"

Chương 2581: Phụng mệnh chúa tể Bá Tống

Khó khăn lắm Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức đều không ở bên cạnh Tống four nơi thế giới Cửu U, không ngờ tới hắn lại không giành được lời thoại của mình!

Nói câu lời thoại thôi mà sao lại khó khăn như giành bao lì xì vậy?

Nếu như ta không đọc vài câu thoại, tương lai ta cầu hôn thì làm sao đây? Cũng phải để vật trang sức trên người mở miệng thay ta ư?

Lá gan tổ truyền của Tống Thư Hàng bắt đầu có ảo giác như đang đau đớn từng đợt.

“Tống tiền bối, quay video tới đây là kết thúc được rồi nhỉ?” Vũ Nhu Tử da đen ngượng ngùng hỏi, cô cũng là lần đầu tiên thử đoạt lời thoại của Tống tiền bối. Bởi vì Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức đều đoạt cả, nếu như cô không đoạt mấy lần thì sẽ thoát ly khỏi nhóm nữ ba vật trang sức của Tống tiền bối, có vẻ không hài hòa cho lắm.

“Ừm, ngừng quay đi, lát nữa gửi video cho ta.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía ‘Trường Sinh trụ – Hà Chỉ trụ’.

Hà Chỉ trụ Ma Đế cao chừng 50 mét, cao hơn Côn Vương một chút… có điều ở phương diện uy lực thì cũng không mạnh hơn Côn Vương bao nhiêu.

Dù sao Hà Chỉ trụ chỉ dung hợp một cây Ma Thần trụ + một tia tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế; mà Côn Vương trụ lại dung nhập lực lượng bản nguyên của Côn Vương tiền bối. Phương diện đầu tư vật liệu, Côn Vương trụ vẫn cao hơn một bậc.

“Đúng rồi, Vũ Nhu Tử… cô biết cắt nối biên tập video không?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một việc, lên tiếng hỏi.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu: “Biết một chút, bởi vì lúc bản thể học làm gói meme thì từng học kiến thức ở phương diện này.”

“Vậy lát nữa giúp ta cắt nối biên tập video một chút, cắt đi những nội dung không cần thiết. Chẳng hạn như cắt bỏ đoạn ta thi pháp sai lầm trước đó, thu gọn video với những phần trọng yếu nhất, trọng điểm là cảnh tượng Hà Chỉ tiền bối bị đâm tim đấy.” Tống Thư Hàng dặn dò.

“Không thành vấn đề, Tống tiền bối, cứ giao hết cho ta.” Vũ Nhu Tử da đen bảo đảm.

Tống Thư Hàng gật đầu, cam đoan của Vũ Nhu Tử da đen vẫn rất đáng tin.

Sau đó, ánh mắt hắn rơi lên ‘Trường Sinh trụ - Hà Chỉ trụ’ ở phía xa.

Trên Hà Chỉ trụ có khí tức ma đạo tà ác lan ra. Thân Hà Chỉ trụ càng hoa lệ hơn Côn Vương trụ, bên ngoài hiện lên hình địa đồ phức tạp, là ‘địa đồ Ma quốc’ của Hà Chỉ Ma Đế năm đó, nơi cắm Ma Thần trụ đều là Hà Chỉ Ma quốc. Mà nơi đỉnh trụ lại có một pho tượng đại ma dữ tợn, đây là hình tượng chân thân của Hà Chỉ Ma Đế!

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, trong nháy mắt khi hắn chuyển hóa cây Ma Thần trụ này thành Bá Thần trụ, hắn và đường vân trận pháp dưới đáy thế giới sa tinh rốt cuộc hoàn thành đồng bộ, độ tương thích lên đến 100%

Đến lúc đó, chỉ chờ Vô Cực Ma Tông mở khu vực này thành thế giới Ma Hải, Tống Thư Hàng có thể lập tức kích hoạt tất cả đường vân trận pháp cùng với vài trăm chuẩn bị phía sau dưới lòng đất, trong nháy mắt là có thể nắm thế giới Ma Hải trong lòng bàn tay, trở thành vật sở hữu của mình.

Mà bây giờ, điều hắn cần làm chính là hàng phục cây ‘Trường Sinh trụ - Hà Chỉ trụ’ này, sau đó để nó tiếp tục cắm trong thế giới sa tinh, đảm nhiệm tọa độ cho Vô Cực Ma Tông!

“Tới đây, Hà Chỉ trụ.” Tống Thư Hàng phóng khoáng nói, có vết xe đổ của Côn Vương trụ, hắn đã có kinh nghiệm hàng phục Bá Thần trụ số 2.

Dưỡng Đao thuật chính là thủ đoạn hàng phục Bá Thần trụ số 2 tốt nhất.

Chỉ cần Dưỡng Đao thuật một giây 100 phát quét tới, Bá Thần trụ có thẳng thắn cương nghị đến đâu đi nữa cũng phải hóa thành Bá Thần đao!

Nhưng ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng là… Hà Chỉ trụ thế mà lại không phản kháng.

Vào một khắc được sinh ra kia, nó lập tức lựa chọn phục tùng!

Có lẽ là trước khi nó bị luyện hóa thành Hà Chỉ trụ, Tống Thư Hàng cày cho nó rất nhiều phát Dưỡng Đao thuật, đã thành lập hảo cảm từ sớm.

Cũng có thể là sau khi tinh thần lực Hà Chỉ Ma Đế giáng lâm, tổ hợp Tống Thư Hàng + đại lão Rồng Đốm two mang đến cho hắn áp lực quá lớn?

Hoặc là… trước tiên nó tạm thời giả bộ thần phục, sau đó tùy thời cơ mà hành động?

“Lên!” Ngón tay Tống Thư Hàng vẫy nhẹ một cái, cây Hà Chỉ trụ này ‘vèo ~’ một cái bay về phía hắn, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống trước mặt hắn.

Tống Thư Hàng chẳng xét đúng sai ngọn ngành, cứ duỗi hai tay đặt trên Hà Chỉ trụ, điên cuồng thi triển Dưỡng Đao thuật.

Một giây hơn một trăm phát Dưỡng Đao thuật, Tống Thư Hàng một mạch duy trì liên tục gần hai phút, trước sau cung cấp hơn một vạn phát xoa bóp Dưỡng Đao thuật cho Hà Chỉ trụ.

Xích Tiêu kiếm tâm ma treo bên hông hắn thấy thế thì hâm mộ đến phát khóc.

Sau khi hơn một vạn phát Dưỡng Đao thuật kết thúc, cây Hà Chỉ trụ này bắt đầu hiện lên bảo quang thần khí bảy màu mỏng manh. Nhưng chẳng mấy chốc, bảo quang bảy màu này lại từ từ tán đi.

Sau khi nhìn thấy tầng bảo quang thần khí bảy màu này, Rồng Đốm two tiền bối cảm thấy tam quan của mình đang sụp đổ.

Từ cổ chí kim, lúc nhóm kiếm tu, đao tu thi triển các loại Dưỡng Kiếm thuật hoặc Dưỡng Đao thuật với bảo kiếm, danh đao của mình, ai mà không rót vào tất cả tình cảm của bản thân, dùng phương thức yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve bảo kiếm hoặc danh đao.

Thủ pháp Dưỡng Đao thuật của các môn các phái đều khác nhau, nhưng ý nghĩa gốc đều không khác biệt mấy.

Mỗi một lần Dưỡng Đao thuật hoặc Dưỡng Kiếm thuật đều tựa như một loại tu luyện, một loại quá trình nhân kiếm hợp nhất, đao kiếm hợp nhất. Dưới tình huống bình thường, toàn bộ nghi thức cho một lần Dưỡng Kiếm thuật đều cần hơn nửa canh giờ.

Mà tu sĩ ngoại trừ 'dưỡng đao' ra, còn cần tu luyện, minh tưởng, chế tạo pháp khí, luyện chế đan dược bình thường, cho nên thời gian dành để 'dưỡng đao' hoặc 'dưỡng kiếm' trong một ngày là có hạn.

Muốn dưỡng ra 'bảo quang bảy màu' cho bảo đao hoặc danh kiếm của mình thì cần thời gian dài đằng đẵng.

Mà giống Tống Thư Hàng lại coi là gì?

Hào quang Dưỡng Đao thuật mỗi giây gần trăm phát, tàn bạo vô cùng, sắp chói mù mắt rồng của nó rồi!

Dưỡng Đao thuật như thế là không có linh hồn!

Hơn nữa, Dưỡng Đao thuật một giây một trăm phát thì làm sao đưa tình cảm vào được chứ? Một giây đồng hồ ngươi đưa vào hơn một trăm loại tình cảm à? Thứ đàn ông cặn bã!

Nhưng hết lần này tới lần khác, loại thủ đoạn Dưỡng Đao thuật tàn bạo này của Tống Thư Hàng lại vẫn có hiệu lực, nó tận mắt nhìn Hà Chỉ trụ bị dưỡng ra bảo quang thần khí bảy màu như thế đấy!

Mặc dù bảo quang bảy màu này tán đi rất nhanh, nhưng xuất hiện chính là xuất hiện. Nếu như Tống Thư Hàng duy trì liên tục, nói không chừng bảo quang bảy màu này sẽ ổn định lại.

"Tạm thời cứ vậy trước đi, chờ khi nào rảnh ta lại tới chà cho nó." Tống Thư Hàng hài lòng nói, hắn duỗi tay bắn ra, khống chế Hà Chỉ trụ trở lại trung ương thế giới cát thủy tinh, thay thế Ma Thần trụ, đảm nhiệm tọa độ cho 'kế hoạch thế giới Ma Hải' của Vô Cực Ma Tông.

Lại nói, thế giới hạch tâm của hắn còn có cây trụ phong ấn, bên trong phong ấn 'Nho Điển' của Thánh Nhân Nho gia, phải nhanh chóng cày bảo vật này ra mới được.

“Dưỡng Đao thuật như của ngươi là không có linh hồn.” Đại lão Rồng Đốm two vẫn nhịn không được mà xỉa xói.

Tống Thư Hàng trả lời: “Chất lượng không đủ thì dùng số lượng góp vào! Hơn nữa, chỉ cần có hiệu quả là được. Chẳng hạn như Xích Tiêu kiếm tiền bối, nó cũng không để ý Dưỡng Đao thuật của ta có linh hồn hay không, chỉ là một loại xoa bóp mà thôi. Hưởng thụ quá trình xoa bóp, không nhất định phải thích thợ xoa bóp, không phải sao?”

“Đúng là đạo lý này.” Xích Tiêu kiếm tâm ma trả lời.

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

“Giải quyết xong vụ tọa độ ở thế giới sa tinh, vậy kế tiếp, chúng ta đi xử lý nhóm tà ma Cửu U đang tiến công vào lối đi giữa hiện thế và Cửu U.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Rồng Đốm two tiền bối, lộ ra ánh mắt thỉnh giáo.

“Loại chuyện đơn giản này, trước tiên ngươi dùng quyền hành chúa tể Cửu U triệu hoán mấy con tà ma Cửu U cường đại tới, an bài thân phận ‘sứ giả chúa tể Cửu U’ cho chúng nó. Sau đó viết một mệnh lệnh cho chúng nó, bảo chúng nó đến lối đi giữa Cửu U và hiện thế, thay ngươi tuyên bố ý chỉ của ngươi cho đám tà ma Cửu U kia là được.” Đại lão Rồng Đốm two đề nghị.

Tuyên bố ý chỉ của ta?

Ngầu như vậy à?

Chương 2582: Vạn ma triều bái

Phong cách giả tưởng cool ngầu như vậy, cứ cảm thấy có hơi không liên quan tới mình.

Nhưng mà, hắn thích.

“Bia đá đạo hữu!” Tống Thư Hàng duỗi tay chộp một cái, nắm bia đá đạo hữu trong tay.

Sau một phát Dưỡng Đao thuật, tỉ suất đồng bộ giữa hai bên tăng lên, Tống Thư Hàng mở ‘giao diện quyền hạn chúa tể Cửu U’ ra, nhanh chóng quẹt trên đó.

Sau khi quẹt đến điều thứ tám mươi hai trong danh sách quyền hạn, rốt cuộc hắn tìm được chức năng [quyền hạn triệu hoán tà ma].

“Số lượng lối đi trên chư thiên vạn giới đang bị tà ma Cửu U công kích là bao nhiêu?” Tống Thư Hàng mở miệng hỏi.

“Trái đất, hiện thế có 7 lối đi, nằm ở các nơi trên thế giới. Tinh vực phụ cận trái đất là khu vực thảm họa chính, mỗi một lối đi tương liên với Cửu U đều có một nhóm tà ma Cửu U chiếm cứ. Những vị trí tương liên giữa chư thiên vạn giới và Cửu U khác, thống kê sơ bộ chí ít gần mười ngàn lối đi đang có dấu vết bị tà ma Cửu U tiến công.” Bia đá đạo hữu thống kê.

Số lượng lối đi giữa Cửu U và chư thiên vạn giới hơn xa một vạn lối… Có điều trừ trái đất ra, trong rất nhiều lối đi của các vị diện khác và thế giới Cửu U, chỉ có số ít lối đi có tà ma Cửu U ngo ngoe muốn động.

Đây là hiện tượng bình thường.

Luôn có những tà ma Cửu U rảnh rỗi sinh nông nổi muốn đến hiện thế du ngoạn, thuận tiện kiếm chuyện ở hiện thế một phen.

Giết chóc hoặc bị giết, phá hoại, tử vong, hỗn loạn là bản chất của tà ma Cửu U, đây là thứ không cách nào thay đổi, cùng một đạo lý tựa như người bình thường muốn sống thì phải hô hấp, ăn uống.

Mà toàn bộ bảy lối đi ở trái đất, bởi vì có Vô Cực Ma Tông thao tác phía sau màn, dẫn dụ và kích thích tà ma Cửu U bạo động, công kích lối đi, hấp dẫn lực chú ý của tu luyện giả trái đất, mở đường cho đại kế của Vô Cực Ma Tông.

Tống Thư Hàng đề nghị: “Vậy không bằng chúng ta triệu hoán một vạn con tà ma cao cấp đi tuyên bố ý chỉ nhỉ?”

Thời gian rất cấp bách, hiện nay không biết đại kế của Vô Cực Ma Tông đã chấp hành đến bước nào rồi… Cho nên, có một vài việc tốt nhất là giải quyết một hơi luôn. Đã có hơn một vạn lối đi, vậy cứ trực tiếp phái hơn một vạn con tà ma cao cấp đi tuyên bố ý chỉ của hắn.

“Để ta giúp ngươi một tay, nếu không dựa vào tên làm thời vụ như ngươi, nhiều nhất triệu hoán được hơn một vạn con tà ma tạp nham qua đây.” Đại lão Rồng Đốm two lên tiếng.

Dứt lời, râu rồng bên phải của đại lão Rồng Đốm two kéo dài, quấn lên tay phải Tống four.

Cùng lúc đó.

Trong tiểu thế giới sau cửa gỗ nơi Tán Tài Vương Tọa.

Ba mắt tiền bối đang cắt sửa nhánh và mầm trong khóm hoa, hắn duỗi tay nhẹ nhàng vân vê một đóa hoa màu lam, cúi người khẽ ngửi, khóe miệng ngậm cười, khí chất xuất trần.

Rừng cây sau cơn mưa, mỹ thiếu niên mỉm cười, đóa hoa nở rộ… một màn này, đẹp như họa, không tả xiết.

“Lão gia, ngài ngồi xổm trong bụi hoa là muốn đi ị à? Chúng ta có thể dựng một nhà vệ sinh riêng mà, a…” Lần này, quản gia nhãn cầu còn chưa nói hết câu đã bị một cây kéo lớn dùng để cắt tỉa cành hoa đâm qua, ầm ầm ngã xuống, máu chảy đầy đất ~

Thiếu niên ba mắt phủi tay đứng lên khỏi bụi hoa: “Rồng một chân cũng xuất thủ rồi, sao ta lại có thể yếu thế được chứ?”

Nghĩ tới đây, thiếu niên ba mắt cũng kích hoạt lực lượng của mình, thông qua mắt thần thứ ba, âm thầm giúp đỡ Tống Thư Hàng một tay.

****

Vũ Nhu Tử da đen giơ camera lên lần nữa, bắt đầu quay clip mới.

“Triệu hoán tà ma, phán định từ cấp lục phẩm trở lên, số lượng là một vạn trở lên.” Tống Thư Hàng mở ‘giao diện quyền hạn chúa tể Cửu U’ ra, nhập vào số liệu mình cần.

Thế giới Cửu U rộng lớn vô cùng, đối ứng với chư thiên vạn giới mênh mông. Đối với thế giới Cửu U mà nói, số lượng một vạn tà ma lục phẩm trở lên như một cọng lông trên chín con trâu.

Chờ sau khi Tống Thư Hàng nhập xong chỉ lệnh, đại lão Rồng Đốm two bắt đầu phát lực: “Kèm theo mệnh lệnh, dự định bốn tà ma trên cửu phẩm, dự định một trăm tà ma bát phẩm. Thăng phán định tà ma lục phẩm trở lên thành thất phẩm trở lên.”

Tuyên bố chỉ lệnh mà chúa tể Cửu U tự mình truyền xuống, tà ma đẳng cấp lục phẩm quá thấp, thậm chí tư cách của tà ma thất phẩm cũng chỉ có thể xem là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Sau khi đại lão Rồng Đốm two phát lực xong, thiếu niên ba mắt cũng âm thầm ra tay, cường hóa số lượng tà ma cấp bậc cửu phẩm thành bảy con, lấp đủ số lượng bảy lối đi thông đến trái đất, hiện thế, cũng tăng số lượng tà ma bát phẩm lên gấp đôi.

“Truyền đạt chỉ lênh.” Tống Thư Hàng duỗi tay ấn lên giao diện, điểm vào nút bấm ‘xác nhận’.

Ầm ~~

Dưới pháp tắc quyền hạn chúa tể Cửu U, đạo ‘chỉ lệnh triệu hoán’ này được đưa đến mỗi một ngóc ngách trong thế giới Cửu U.

Toàn bộ thế giới Cửu U bắt đầu chấn động.

Tất cả tà ma Cửu U thất phẩm đều nhận được mệnh lệnh triệu hoán đền từ chúa tể Cửu U.

Trong đầu hàng loạt tà ma bát phẩm và bảy con tà ma cửu phẩm cũng hiện lên triệu hoán của chúa tể Cửu U.

Trong nháy mắt khi mệnh lệnh được xác nhận, tà ma Cửu U thất phẩm ở gần Tống Thư Hàng nhất đứng dậy cực nhanh.

Chúng nó bỏ hết việc muốn làm trong tay, liều mạng phóng tới vị trí của Tống Thư Hàng.

Dưới tình huống bình thường, cả đời tà ma Cửu U thất phẩm đều khó mà nhìn thấy mặt chúa tể Cửu U. Hiện tại, chỉ có một vạn suất được triều kiến chúa tể Cửu U, nhóm tà ma thất phẩm hiển nhiên không thể bỏ qua.

Chúng nó liều mạng thi triển độn pháp, bí thuật, cướp đoạt một vạn suất này. Dù không giành được suất nào, chỉ cần có cơ hội nhìn thấy chúa tể Cửu U từ xa một lần cũng là một thu hoạch khổng lồ đối với tà ma Cửu U!

Chúa tể Cửu U là trung tâm pháp tắc thế giới Cửu U, thế giới Cửu U vận chuyển xoay quanh chúa tể. Chỉ là nhìn một cái từ xa, nếu như có thể lĩnh ngộ là có thể tương đương với độ tiến hóa sau nhiều năm giết chóc của tà ma Cửu U.

Cơ hội như vậy không một tà ma nào bằng lòng bỏ qua.

Tương tự, tà ma bát phẩm ở gần Tống Thư Hàng nhất cũng nhanh chóng xuất phát. Tà ma bát phẩm muốn tấn thăng cửu phẩm, độ khó còn cao hơn tu luyện giả hiện thế tấn chức cửu phẩm nhiều. Nếu như có thể hoàn thành nhiệm vụ của chúa tể Cửu U, vậy có thể thu được chúc phúc và ban thưởng của chúa tể Cửu U, nói không chừng có thể giúp chúng nó đột phá cảnh giới bát phẩm, dòm ngó cửu phẩm.

Cuối cùng, có tổng cộng bảy con tà ma cửu phẩm chuẩn xác nhận được chỉ lệnh.

Trong một cốt vực do vô số thi cốt xếp thành, một con cốt long kim cương cửu phẩm sáng bóng đang từ từ tỉnh lại, đây là một con cổ vật có tuổi thọ đằng đẵng vô ngần, thậm chí đột phá tuổi thọ của tà ma cửu phẩm, nó tồn tại từ thời thái cổ, rơi vào giấc ngủ say từ thời kỳ viễn cổ, mãi cho đến hôm nay mới bị đánh thức.

Cốt long kim cương ngửa đầu phát ra một tiếng sói tru, nó mở cánh cửa không gian ra, tức khắc chui vào.

…

Bên trong bảo khố tư nhân của đại lão quả cầu béo, một pho tượng hình rồng đột nhiên sống lại, hóa thành một con rồng bọc thép khổng lồ.

Rồng bọc thép khổng lồ hoạt động xương cốt, lẳng lặng mở cánh cửa không gian ra, linh hoạt nhảy vào.

…

Tình huống giống vậy lần lượt xảy ra trong thế giới Cửu U.

Một con quái long có rất nhiều chân tựa rết, một con mỹ long với các đường sọc cầu vồng rất hiếm thấy ở thế giới Cửu U, tỉnh lại từ giấc ngủ say, phụng mệnh vượt không gian mà tới.

Bốn con long thú cửu phẩm này chính là do đại lão Rồng Đốm two giúp Tống Thư Hàng triệu hoán tới.

Sau bốn con tà ma long thú cửu phẩm, thế giới Cửu U lại có ba nơi bắt đầu phun trào… trợ giúp âm thầm của ba mắt tiền bối bắt đầu phát lực.

Chương 2583: Cừu giả long uy

Tại một vực sâu nơi thế giới Cửu U.

Nơi này sinh tồn một loại nhãn ma nhỏ yếu, loại nhãn ma này phần lớn chỉ có thực lực nhất, nhị phẩm, số lượng của chúng vô cùng đông đúc, sinh sôi cực nhanh.

Nhỏ yếu + sức sinh sản mạnh mẽ + sống quần thể khiến chúng nó trở thành khẩu phần lương thực cho một số tà ma Cửu U tam, tứ phẩm phổ thông ở phụ cận. Mỗi ngày đều sẽ có hàng loạt tà ma Cửu U tam, tứ phẩm canh giữ bên cạnh vực sâu, nuốt chửng những nhãn ma cấp thấp này.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, bên cạnh vực sâu tụ tập rất đông tà ma đến kiếm thức ăn.

Ngay lúc đám tà ma phổ thông này chuẩn bị bắt nhãn ma ăn chán chê một trận như thường lệ, nhãn ma nhất phẩm, nhị phẩm trong cả vực sâu đột nhiên bắt đầu dung hợp lại.

Trong thời gian cực ngắn, đám nhãn ma nhất nhị phẩm vốn từng tồn tại như quà vặt trong miệng tà ma phổ thông đột nhiên hội tụ thành một nhãn ma chí tôn cửu phẩm.

Thân hình nó bao phủ cả thiên địa, vô cùng to lớn.

Uy áp của chí tôn cửu phẩm phủ đầu chụp xuống, tất cả tà ma phổ thông tam, tứ phẩm đến đây săn mồi sợ đến tè ra quần, chân chúng nó mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

Con ngươi của nhãn ma chí tôn cửu phẩm quét qua, một mảnh hàn quang nổ tung, trực tiếp khiến toàn bộ tà ma cấp thấp đến săn mồi trong vực sâu hóa thành bụi phấn.

Nhóm tà ma đến kiếm thức ăn đã tìm chết thành công. Từ hôm nay trở đi, chúng nó sẽ không còn đói bụng nữa, bởi vì chúng nó đã chết.

Sau khi xử lý xong đám tà ma đến tìm chết, nhãn ma chí tôn này mới thong thả mở cánh cửa không gian ra, chen thân thể mập mạp của mình vào đó, phụng mệnh tiến đến, triều kiến chúa tể Cửu U.

…

Tại một đại dương mênh mông trong thế giới Cửu U.

Trong đại dương có một hải đảo tồn tại từ thời thái cổ, có đông đảo tà Ma Hải sinh sinh tồn, sinh sôi nảy nở trên hải đảo này và chung quanh hải đảo.

Nhưng hôm nay, hải đảo này đột nhiên phát sinh chấn động, đất đá cát sỏi trên đó bị đánh văng ra toàn bộ.

Hải đảo từ từ bay lên, lộ ra bản thể khổng lồ của nó. Ừm, bản thể của nó chính là hải đảo, một hải đảo mọc mắt.

Hải đảo nhẹ nhàng lay động, chấn cho toàn bộ tà ma sinh hoạt trên người nó rơi xuống.

Ngay sau đó, một cánh cửa không gian to lớn vô ngần mở ra, hải đảo mọc mắt độn vào trong đó.

Hiện thế.

Ngay mới vừa rồi, trong nháy mắt khi hải đảo mọc mắt bắt đầu hoạt động, có một tiểu hành tinh giả vờ xoay chung quanh hằng tinh đột nhiên mở mắt, dường như lòng sinh cảm ứng.

…

Trong một bảo khố tư nhân khác của đại lão quả cầu béo nơi Cửu U.

Bảo khố tư nhân này tương đối đáng thương, đã bị Bạch tiền bối two lặng lẽ dọn sạch từ lâu, chỉ để lại một tầng bảo vật bên ngoài dùng để ngụy trang, trên thực tế đã trống rỗng.

Trong bảo khố gần như bị dọn sạch này lại có một tấm bích họa.

Bích họa hơi sáng lên, một tà ma thân sĩ đầu mọc ba cặp mắt tựa như bảo thạch nhẹ nhàng bước ra khỏi bức tranh. Sau khi nó hạ xuống đất, đầu tiên là hành lễ thân sĩ với bảo khố tư nhân trống không của đại lão quả cầu béo, sau đó nó lấy gậy chống ra, gõ nhẹ một cái, cánh cửa không gian mở ra, tà ma thân sĩ sáu mắt bước vào trong cánh cửa không gian, biến mất không thấy.

…

Trong một khe nứt giữa thế giới Cửu U và hiện thế.

Một mai rùa vô cùng to lớn đang chậm rãi bồng bềnh, trên mai rùa có lầu các tông môn phồn vinh, trong tông môn có núi, có nước, có cây, phong cảnh mỹ lệ.

Bên một hồ nhỏ trong đó có một thiếu nữ váy đen đang ngồi, mái tóc thiếu nữ vừa dày vừa dài, xõa tung sau lưng.

Trên váy cô đeo viên minh châu lớn cỡ trứng bồ câu, lờ mờ phát sáng.

Lúc này, làn váy của thiếu nữ được kéo lên, lộ ra chân ngọc tinh xảo, ngón chân xanh nhạt sơn màu hồng phấn, ngâm trong hồ nước.

"Ồ?" Dường như thiếu nữ váy đen đã cảm ứng được 'lệnh triệu hoán từ chúa tể Cửu U', cô suy nghĩ chốc lát nhưng cũng không hành động, chỉ nhẹ nhàng lắc lư hai chân mình, tạo nên từng đợt gợn sóng trong nước… Sóng nước tựa như tâm cảnh của cô, khuếch tán ra từng vòng một.

****

Ầm ầm ~

Trong âm thanh vạn mã phi nhanh, có hơn một vạn tà ma thất phẩm trở lên đang tới gần vị trí của Tống Thư Hàng.

"Chúng ta đến một nơi rộng hơn đi!" Tống Thư Hàng đề nghị.

Thế giới sa tinh này còn phải giữ lại để an bài thành viên Vô Cực Ma Tông, tranh thủ biến Vô Cực Ma Tông thành lưu ban Ma Tông.

Cho nên, cố gắng đừng phá hoại trạng thái của thế giới sa tinh này.

Rồng Đốm two tiền bối trả lời: "Ngươi cứ di chuyển đi, quyền hạn chúa tể Cửu U sẽ dẫn dắt tà ma nhận được mệnh lệnh tự động tập trung vị trí của ngươi."

Tống Thư Hàng gật đầu, hắn nhớ tới tin tức phản hồi lại từ chức năng 'giám sát thế giới Cửu U' được dùng trước đó, tìm được một địa điểm thích hợp bên cạnh thế giới sa tinh.

Sau khi tâm niệm vừa động, Tống Thư Hàng kích hoạt 'quyền hạn chúa tể Cửu U' tiến hành di động không gian. Việc này giống như thế giới hạch tâm vậy, thân là chủ nhân thế giới hạch tâm, hắn có thể tùy ý xuất hiện ở bất cứ khu vực nào trong thế giới hạch tâm. Chúa tể Cửu U tại thế giới Cửu U cũng là như thế.

Tống Thư Hàng dẫn theo một thân vật trang sức thoáng chuyển dời vị trí, đi đến một đồng cỏ bao la cách xa thế giới sa tinh, tìm một đỉnh núi nhỏ phủ xuống, chuẩn bị tại chỗ này nghênh đón chúng tà ma.

Bạch long tỷ tỷ bao bọc Tô Thị A Thập Lục chặt chẽ, thi triển pháp thuật ẩn giấu khí tức, che đậy khí tức của Tô Thị A Thập Lục… Dù sao Tô Thị A Thập Lục là thân nhân loại, lát nữa vạn ma đến chầu thì rất có thể gây nên hỗn loạn.

Rồng Đốm two tiền bối vẫn dùng trạng thái tương tự ‘mảnh xương vụn Tống Đầu Gỗ’, bao quanh Tống Thư Hàng.

Mấy hơi thở sau.

Hàng vạn con tà ma thất phẩm và gần hai trăm con tà ma bát phẩm đến trước một bước.

Chúng nó đều ở khu vực Cửu U phụ cận, sau khi nhận được mệnh lệnh triệu hoán bèn dùng độn thuật nhanh nhất giành giật từng giây chạy đến, yên tĩnh vây quanh bên dưới ngọn núi nhỏ kia, ngửa mặt trông lên ‘chúa tể Cửu U’ trên ngọn núi.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng bị đại lão Rồng Đốm two bao lấy, trong nhất thời, nhóm tà ma Cửu U này còn không nhận ra được chân thân của vị ‘chúa tể Cửu U’ này.

Sau khi gần vạn con tà ma thất phẩm, gần ba trăm tà ma bát phẩm chạy tới, trong hư không mở ra bảy cánh cửa không gian.

Đây là tà ma cửu phẩm phụng mệnh mà đến.

Chúng nó không lập tức hiện thân mà ẩn nấp trong đường hầm không gian, bắt đầu chậm rãi thu lại khí tức của bản thân. Tránh cho lát nữa khi ra khỏi cánh cửa không gian, bởi vì khí thế bản thân mà dẫn đến hỗn loạn từ tà ma Cửu U thất phẩm bên dưới, quấy rầy chúa tể Cửu U.

Bảy con tà ma cửu phẩm vừa thu lại khí tức, đồng thời cũng lén lút quan sát ‘chúa tể Cửu U’.

Lúc bốn tà ma long thú nhìn thấy hư ảnh của đại lão Rồng Đốm two, trong lòng bất giác dâng tràn kích động.

Ba tà ma nhãn cầu xuyên qua Rồng Đốm two nhìn về phía

Tống Thư Hàng bên trong, lờ mờ cảm ứng được khí tức quen thuộc, trong lòng cũng có chút gợn sóng.

Đến lúc này, vạn ma tề tựu, số lượng tà ma triệu hoán đã tập hợp đủ.

Mệnh lệnh triệu hoán tà ma kết thúc.

Tà ma thất phẩm và bát phẩm chưa chạy tới chỉ có thể dừng bước, đau lòng khi mất đi cơ hội triều kiến chúa tể Cửu U.

…

…

Trên đỉnh núi nơi đồng cỏ.

Nhìn hơn vạn con tà ma thất phẩm vây lấy tà ma bát phẩm phía dưới, Tống Thư Hàng cảm thấy kẻ chỉ đến thất phẩm như bản thân hiện nay giống như một con cừu nhỏ, bị vạn con sói đói vây quanh. Hắn là một con cừu nhỏ đang khoác da rồng.

Cừu giả long uy.

Chương 2584: Bái kiến chúa… Bá Bá!

Tống Thư Hàng có loại cảm giác nếu mình lộ ra chân thân thì sẽ bị nhóm tà ma gặm sạch.

“Ra mắt chúa tể Cửu U.” Tất cả tà ma Cửu U bên dưới hành lễ với chúa tể trên đỉnh núi. Không cần dùng mắt xác nhận, quyền hạn triệu hoán của chúa tể Cửu U sẽ dẫn dắt tất cả tà ma Cửu U khóa mục tiêu vào Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử da đen giơ camera, cô lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng. Cô lựa chọn góc độ kỹ càng, xoay quanh một vòng, quay lại một màn này. Lúc này cô đảm nhiệm thân phận ký giả, còn thiếu mỗi việc cầm micro đi phỏng vấn tâm trạng của Tống Thư Hàng lúc này mà thôi.

Đồng thời, lúc nhóm tà ma Cửu U cúi đầu với Tống Thư Hàng, thân hình Rồng Đốm two tiền bối hơi tản ra, để lộ chân thân Tống four.

Nó chỉ là một chúa tể Cửu U tiền nhiệm, đã rời chức. Nhóm tà ma Cửu U bên dưới triều kiến là Tống Thư Hàng, mặc dù tên này chỉ là nhân viên thời vụ. Rồng Đốm two tiền bối vừa lui lại thì lập tức để lộ ra chân thân Tống four.

Chịu ảnh hưởng từ quyền hạn chúa tể Cửu U, sau khi hơn vạn tà ma Cửu U bên dưới hành lễ xong bèn ăn ý đồng loạt ngẩng đầu, ngửa mặt trông lên đương kim chúa tể Cửu U đứng trên đỉnh núi nhỏ.

Khâu quan trọng nhất trong triều kiến chúa tể Cửu U chính là tận mắt nhìn thấy ‘chúa tể Cửu U’ trung tâm pháp tắc của thế giới Cửu U một lần. Cũng hy vọng có thể nhờ vào đó thu hoạch được một ít thể ngộ, đạt được cơ hội tăng tiến cảnh giới của bản thân.

Sau đó… một cái đầu trọc đen nhánh cứ vậy mà xuất hiện trong mắt hơn vạn tà ma.

Tất cả tà ma chấn động toàn thân.

Cái đầu trọc đen sì này, mặc dù hơi khác với bóng dáng trong ấn tượng, nhưng không một con tà ma thất phẩm nào quên được bóng dáng này.

Đừng nói là biến làn da toàn thân thành màu đen, dù cho có hóa thành tro, mọi người cũng không thể nào nhận nhầm.

Dù sao, chuyện này mới xảy ra từ năm tháng trước.

Bằng vào tuổi thọ đằng đẵng và trí nhớ cường đại của tà ma Cửu U, chuyện từ năm tháng trước quả thực không khác gì với chuyện xảy ra năm ngày trước.

Đau đớn mà gã đàn ông khủng bố này từng đem đến cho thế giới Cửu U vẫn chưa tiêu tán. Dường như trên người tất cả tà ma Cửu U vẫn lưu lại dư vị từ loại đau đớn này.

“Bá… Bá Nho!” “Bá… Bá Tống!” “Bá… Bá Ma!” “Bá… Bá Bá!”

Trong lúc nhất thời, đủ loại tiếng hô, cao thấp nối tiếp nhau. Nhưng bất luận là thánh hào nào cũng đều chỉ một gã đàn ông.

Vì sao gã đàn ông này lại đứng trên vị trí thuộc về ‘chúa tể Cửu U’? Thậm chí trên người hắn còn mang theo khí tức quyền hạn của chúa tể Cửu U?

Chúng ta đang gặp ác mộng ư?

Thế giới này bị làm sao rồi?

Bá Nho lại là chúa tể Cửu U?

Trong nháy mắt, có mấy trăm ý nghĩ nghi hoặc dâng lên trong lòng nhóm tà ma Cửu U.

Nhưng mặc kệ trong lòng chúng nó nghi hoặc và không dám tin như thế nào, quyền hạn chúa tể Cửu U rõ ràng nói cho chúng biết, gã đàn ông trước mắt này chính là chúa tể Cửu U, chính là tồn tại triệu hoán chúng nó tới!

Hơn vạn tà ma Cửu U thất phẩm bắt đầu động tác hít thở thật sâu.

Hít vào ~~ thở ra ~~ hít vào ~~

Cả cánh đồng trống tràn ngập tiếng hít thở nặng nề từ nhóm tà ma Cửu U, bầu không khí trở nên quái dị.

Tống Thư Hàng đánh giá thấp lực ảnh hưởng của mình ở thế giới Cửu U.

Hắn cho rằng mình là một con cừu non, khoác lên da rồng, cừu giả long uy…

Nhưng trên thực tế, trong mắt nhóm tà ma thế giới Cửu U, Bá Tống căn bản không phải cừu non gì cả, mà là một con tà ma trong tà ma, là ma quỷ ác độc nhất.

Con ma quỷ tà nhất ác nhất này đang khoác lớp da cừu giả nhân giả nghĩa, căn bản không phải cừu giả long uy, mà là ác long khoác da cừu.

…

…

Vũ Nhu Tử da đen hài lòng quay video này, cô cảm thấy linh cảm cắt video của mình đang liên tục không ngừng tuôn trào.

[Chấn kinh, lúc vạn ma triều bái Tống tiền bối, đồng loạt gọi ba ba! Tống tiền bối có hơn vạn đứa con tại Cửu U.]

[Hình ảnh chấn động nhất trong lịch sử, hơn vạn tiếng hô hấp nặng nề giữa đồng không mông quạnh đến tột cùng là nguyên nhân gì? Là điều gì khiến hơn vạn tà ma không ngừng làm ra động tác hít thở thật sâu đó?]

Thật muốn cắt nối biên tập ra hai video này quá đi.

Bản năng tâm ma đang kích thích Vũ Nhu Tử da đen mãnh liệt, khiến cô làm ra loại video khiến Tống tiền bối run rẩy. Nhưng bản tâm của Vũ Nhu Tử da đen lại nói cho cô biết, loại chuyện này là không đúng, video không thể cắt câu lấy nghĩa như thế được!

[Đến lúc đó cứ giao video này cho bản thể xử lý đi vậy.] Cuối cùng, Vũ Nhu Tử da đen quyết định đứng giữa, không nghiêng về thiện cũng không nghiêng về ác.

…

…

Giữa đồng trống.

Hàng vạn con tà ma thất phẩm không ngừng hít thở sâu, trong lòng bắt đầu lâm vào mâu thuẫn cực lớn.

Chúng nó một đường điên cuồng chạy tới đây triều kiến chúa tể Cửu U chính là vì có thể nhìn ‘chúa tể Cửu U’ một cái, đồng thời cũng để ‘chúa tể Cửu U’ nhìn chúng nó một lần!

Phàm là tà ma Cửu U được chúa tể Cửu U nhìn vào, chẳng khác nào được pháp tắc thế giới Cửu U nhìn vào, việc tu luyện trong tương lai nhất định sẽ được pháp tắc chiếu cố.

Đây chính là trình tự 'vào mắt thánh'.

Nhưng bây giờ… để chúa tể Cửu U Bá Nho nhìn chúng nó một cái?

Bụng của hàng vạn con tà ma Cửu U thất phẩm bắt đầu đau thắt dữ dội.

Tà ma Cửu U bát phẩm cũng không khá hơn chút nào, ngoại trừ định lực tốt hơn chút ra, bọn chúng cũng từng bị việc mang thai kích thích.

Lúc này, chúa tể Bá Tống đứng trên ngọn núi nhỏ nơi đồng vắng rốt cuộc lên tiếng: "Tốt lắm, con dân Cửu U đáp lại triệu tập mà đến, nhất cử nhất động của các ngươi ta đều nhìn ở trong mắt!"

Khi nói chuyện, mi tâm Tống four hơi sáng lên, vị trí mắt thần thứ ba có một tầm mắt quét qua người tất cả tà ma bên dưới!

Trong thời gian ngắn, tất cả tà ma Cửu U có mặt đều rơi vào ánh nhìn chăm chú của chúa tể Bá Tống.

Toàn bộ tà ma Cửu U lập tức thẳng người lên, khống chế thân thể run rẩy của mình, hận không thể lưu lại hình tượng của mình trong lòng chúa tể Cửu U. Khi so sánh mang thai và tương lai, quả nhiên vẫn là tương lai quan trọng hơn!

Mang thai, cũng ngon lành lắm!

"Lần này triệu hoán các ngươi tới đây, có một việc cần các ngươi chấp hành." Tống Thư Hàng thong thả nói.

Nhóm tà ma Cửu U đồng thanh đáp: "Xin chúa tể phân phó."

"Ta cần các ngươi phân tán ra, tiến về mỗi một lối đi giữa thế giới Cửu U và hiện thế, tuyên cáo ý chỉ của ta: Trong vòng một tháng tới, không có sự đồng ý của ta, không cho phép bất kỳ con tà ma Cửu U nào tiến vào lối đi đến hiện thế." Tống Thư Hàng trầm giọng nói: "Sau khi hoàn thành nhiệm vụ truyền đạt ý chỉ sẽ nhận được ban thưởng từ chỗ ta."

Trong lúc nói chuyện, quyền hạn chúa tể Cửu U kích hoạt, tự động phân phối mục đích nhiệm vụ cho hàng vạn con tà ma Cửu U, để chúng nó phân tán đi tuyên cáo ý chỉ của chúa tể Bá Tống.

Nhóm tà ma Cửu U đồng thanh nhận lời, không hề hoài nghi ý nghĩa ý chỉ chúa tể Cửu U, chỉ cần là ý chỉ của chúa tể Cửu U, chúng nó lập tức chấp hành.

Nhóm tà ma thất, bát phẩm nhận được nhiệm vụ.

Sau đó, bảy cánh cửa không gian trong hư không hoàn toàn mở ra.

Cốt long kim cương, cự long bọc thép, quái long chân rết, mỹ long đường vân cầu vồng, nhãn ma chí tôn, hải đảo mọc mắt, tà ma thân sĩ sáu mắt, đồng loạt bước ra khỏi cánh cửa không gian.

“Bảy người các ngươi tiến về lối đi giữa trái đất, hiện thế và Cửu U, tuyên bố ý chỉ của ta.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Nguyện cống hiến sức lực vì chủ nhân.” Bốn tà ma long thú nói với đại lão Rồng Đốm two phía sau Tống Thư Hàng.

“Nguyện chịu chết vì chủ nhân.” Ba tà ma nhãn cầu nói với mi tâm của Tống Thư Hàng.

“Chúng nó là nguyên thuộc hạ của Rồng Đốm tiền bối à?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía đại lão Rồng Đốm two.

Đại lão Rồng Đốm two trả lời: “Bốn tên trong đó là sản phẩm sau khi ta bản gốc phối hợp với Thiên Đạo thí nghiệm ra, sau thí nghiệm thì được ta thu làm thuộc hạ, vẫn luôn tồn tại từ thời thái cổ đến nay. Còn ba tên kia… ha ha.”

“Là thuộc hạ của ba mắt tiền bối?” Tống Thư Hàng đoán ra kết quả.

Nếu là nguyên thuộc hạ của hai vị tiền bối, vậy còn một nhiệm vụ, có lẽ cũng có thể giao cho chúng nó.

Chẳng hạn như… dọn dẹp tà vọng ở hiện thế.

Dùng tà ma cửu phẩm đi quét tà vọng có phải có hơi hiếp người quá đáng không?

Chương 2585: Sau khi không còn chức năng đọc lời thoại, ý nghĩa tồn tại của ta ở đâu?

Trước đó Tống Thư Hàng từng nghĩ phái một bộ phận tà ma Cửu U cường đại đi đến hiện thế đánh úp tà vọng, phá hoại tốc độ tiến triển kế hoạch của Vô Cực Ma Tông, gia tăng độ khó cho ‘kế hoạch Ma quốc’ của Ma Tông. Dù sao, không trải qua mưa gió sao có thể nhìn thấy cầu vồng? Độ khó khi thực hiện ‘kế hoạch Ma quốc’ của Vô Cực Ma Tông càng cao, bọn chúng mới sẽ không sinh nghi.

Nhưng mà, Tống Thư Hàng lại cố kỵ một điểm. Sau khi tà ma Cửu U rời khỏi thế giới Cửu U thì sẽ rời khỏi phạm vi quyền hạn quản lý của ‘chúa tể Cửu U lâm thời’ như hắn, vậy thì khó mà dùng quyền hạn để ràng buộc tà ma.

Đến lúc đó, sau khi tà ma Cửu U phụng mệnh đi làm thịt tà vọng, bản thân chúng nó lại thay tà vọng gây ra hỗn loạn trong hiện thế thì sẽ khiến người ta đau đầu hơn.

Dù sao tà vọng là tai nạn loại hình trạch nam, thông thường chúng nó đều có địa bàn cố định, có thể bị phong ấn và trông giữ. Nhưng tà ma Cửu U thì khác, chúng nó là một đám tai họa di động, đối phó càng phiền phức hơn.

Mà bây giờ, lúc nhìn thấy bảy tà ma Cửu U cấp Kiếp Tiên này, kế hoạch ‘đánh úp tà vọng’ trong đầu Tống Thư Hàng lại hiện lên lần nữa.

Bảy con tà ma cửu phẩm này mang đến cho hắn cảm giác như đám sủng vật kia của Bạch tiền bối two, mặc dù vẫn là tà ma Cửu U, nhưng trên bản chất đã thoát ly lạc thú ác ôn ‘giết chóc hoặc là bị giết’ của tà ma Cửu U bình thường.

Nếu như là chúng nó, có lẽ sẽ khả thi chăng?

“Rồng Đốm two tiền bối.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía đại lão Rồng Đốm two nói: “Ta muốn hỏi xem…”

“Không thành vấn đề.” Không đợi Tống Thư Hàng nói xong, đại lão Rồng Đốm two đã trả lời trước một bước.

Tống Thư Hàng sửng sốt: “? ? ?”

Hắn vội vàng đưa tay sờ khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị kia của Tống four. Chẳng lẽ ngay cả khuôn mặt lạnh lùng này của Tống four cũng không cách nào bảo vệ ý tưởng và bí mật nhỏ trong lòng hắn, đều bị các đại lão đọc mặt ư?

Nối tiếp số kiếp bị đoạt lời thoại, bây giờ ngay cả lời thoại cũng không cho ta nói hết đã trực tiếp ngắt ngang?

Sau khi không còn chức năng đọc lời thoại, ý nghĩa tồn tại của ta là gì đây.

“Không phải đọc mặt, là đọc tâm. Ngươi đừng quên vừa rồi ta phối hợp với ngươi, cùng ngươi tiến vào trạng thái đồng bộ ‘nhân long hợp nhất’, triệu hoán tà ma Cửu U. Hiện tại vẫn chưa rời khỏi loại trạng thái đồng bộ này, suy nghĩ trong lòng ngươi, ta rõ như lòng bàn tay. Trước mặt ta, ngươi của hiện tại không hề có chút riêng tư nào.” Đại lão Rồng Đốm two cười lạnh nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Nói cách khác, suy nghĩ hiện lên trong lòng ta ngay nháy mắt vừa rồi đều bị đại lão Rồng Đốm two đọc hết rồi?

“Không sai, chẳng hạn như ý niệm khi ngươi nhìn thấy rồng nhiều chân bèn so sánh ta với rồng nhiều chân, thậm chí ác ý suy nghĩ dáng vẻ mọc đầy chân khắp toàn thân của ta; lại ví như ý niệm lúc ngươi nhìn thấy rồng cầu vồng, ngươi lại tưởng tượng việc thêm sắc cầu vồng vào thân thể lốm đốm của ta, ta không để sót một cái nào cả. Một nháy mắt gặp mặt ngắn ngủi, trong đầu ngươi không chỉ hiện lên ‘kế hoạch đánh úp tà vọng’, còn hiện lên nhiều hình ảnh và tình tiết ảo tưởng như vậy, đầu óc ngươi xoay chuyển cũng lợi hại đấy.” Đại lão Rồng Đốm two tiếp tục cười lạnh.

Tống Thư Hàng: “…”

Cho nên, thứ như thuật đọc tâm này là đáng ghét nhất. Cuối cùng có một ngày, hắn muốn phế bỏ thuật đọc tâm… còn có thuật đọc mặt tại chư thiên vạn giới. Hắn nhất định phải tạo ra một đại thời đại chú trọng quyền riêng tư.

“Đợi sau khi chuyện Ma Hải kết thúc, ta sẽ gắn thêm cho ngươi bốn cái chân, để ngươi trở thành người đàn ông sáu chân. Lại độ lên một tầng đường vân cầu vồng cho ngươi, để ngươi không giống người thường. Yên tâm đi, ta rành mấy trò này lắm.” Rồng Đốm two tiền bối dùng sợi râu vỗ nhẹ Tống Thư Hàng.

Sau đó, nó lui ra khỏi trạng thái ‘nhân long hợp nhất’. Thứ như thuật đọc tâm này, nó muốn sử dụng lúc nào chẳng được. Loại pháp thuật nhỏ này chỉ là phân phối cơ bản của đại lão đứng đầu.

Nhưng mà nó cũng không có hứng thú đọc nội tâm Tống Thư Hàng, có trời mới biết đường não của tên này kết nối như thế nào, tư duy nhảy vọt đặc biệt nhanh, ý niệm hay ho trong đầu hết cái này đến cái khác. Lúc nằm trong trạng thái đồng bộ với Tống Thư Hàng, chẳng khác gì mỗi thời mỗi khắc đều đang nhận tin rác, còn có một số hình ảnh đâm tim.

“Sáu cái chân, màu cầu vồng?” Sau khi Tống Thư Hàng trầm tư chốc lát thì đột nhiên vui vẻ nói: “Được đấy, cảm ơn tiền bối!”

Đại lão Rồng Đốm two sửng sốt: “? ? ?”

“Sáu cái chân sẽ tuyệt lắm.” Tống Thư Hàng nói. Sau khi có sáu cái chân, tương lai lúc hắn muốn cắt mình ra thành hai nửa thì có thể trước tiên cắt hai chân thành một nửa thân thể, lại cắt hai chân thành một nửa thân thể khác.

Chẳng khác nào tự dưng có thêm hai nửa thân thể nữa, kiếm bộn không lo lỗ.

“Chờ sau khi kết thúc chuyện Ma Hải, tiền bối ngươi lắp cho ta bốn cái chân nhé.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói, hơn nữa nếu như đến lúc đó hắn nắm giữ thủ pháp lắp bốn chân của Rồng Đốm two tiền bối, nói không chừng có thể dựa theo thủ pháp này lần ngược ra nguyên lý, đến khi đó hắn có thể lắp ráp ra được một phân thân hoàn chỉnh!

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Giao lưu với cái tên này thật mệt mỏi, hơn nữa diện mạo cũng không đủ đẹp.

Cho nên nó quyết định ngậm miệng, không tiếp lời nói nhảm của Tống Thư Hàng nữa, mà chuyển dời lực chú ý của mình lên người tứ đại long vương hộ pháp.

Đại lão Rồng Đốm two vẫy tay.

Tứ đại tà ma long thú đồng loạt tiến lên trước một bước, chủ động bắt đầu giới thiệu bản thân với Tống Thư Hàng.

Cốt long kim cương trầm giọng nói: “Đông U Long Vương, Trình Toản.”

Cự long bọc thép ổn trọng nói: “Tây U Long Vương, Trình Cương.”

Quái long rết nhỏ giọng nói: “Nam U Long Vương, Trình Đa.”

Văn long cầu vồng nói tiếp: “Bắc U Long Vương, Trình Hồng.”

Tống Thư Hàng vừa lặng lẽ gật đầu, vừa nói với Rồng Đốm two tiền bối: “Ta phát hiện thiên phú đặt tên của tiền bối ngươi tệ quá… Chính vì đám người tùy tiện như các ngươi, cho nên tu chân giới mới xuất hiện mấy cái tên công pháp như ‘kim cương căn bản quyền pháp nhất’, ‘đà đao thuật’.”

So với cái tên đặt bừa của tứ đại Long Vương, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện đạo hiệu ‘Trình Lâm Tiên Tử’ này lại đẹp và đầy ý thơ đến lạ.

Quả nhiên mọi thứ trên thế giới này đều cần so sánh và làm nền.

“Ta quyết định rồi, Trình Lâm.” Đại lão Rồng Đốm two đột nhiên cười dịu dàng, nó duỗi râu rồng ra vỗ nhẹ Tống Thư Hàng, nói: “Ta đổi đạo hiệu cho ngươi, từ hôm nay trở đi, đạo hiệu Trình Lâm của ngươi đổi thành… Trình Cẩu Đản!”

Dường như trong lời nói của đại lão Rồng Đốm two mang theo một loại lực lượng ‘định danh đổi mệnh’.

Trong cõi u minh, Tống Thư Hàng cảm thấy dường như đạo hiệu ‘Trình Lâm’ mà mình kế thừa từ ‘Chết đến không thể chết tiếp tiên tử’ đã bị đổi thành ‘Trình Cẩu Đản’?

Mơ hồ tới vậy à?

Ngay lúc Tống Thư Hàng suy tư, chức năng trò chuyện riêng trên mạng chat Tu Chân của hắn điên cuồng vang lên.

Trong nháy mắt đã vang mấy lần.

Ai đang gửi tin nhắn khẩn cấp vậy nhỉ?

Tống Thư Hàng chọn mở tin nhắn.

[Chết đến không thể chết tiếp tiên tử] Trình Cẩu Đản: “? ? ?”

Trình Cẩu Đản: “! ! !”

Trình Cẩu Đản: “Họ Tống ngươi đã làm gì? Nói ta biết rốt cuộc ngươi đã làm gì thế hả?”

Trình Cẩu Đản: “Ra đây cho ta, đừng giả chết. Ta chết cũng bị ngươi làm tức đến sống lại nhảy ra ngoài này, ngươi ra đây cho ta! Nói ta biết Trình Cẩu Đản là có ý gì đi?”

[Server *Trình Cẩu Đản* Chủ nhóm] Tống Thư Hàng: “…”

Hai Trình Cẩu Đản đối ứng lẫn nhau, hài hòa tự nhiên.

Chương 2586: Thế giới Ma Hải dùng xong cũng đừng ném, mà phết lòng trứng gà lên…

Nhìn thấy chức vụ [Server *Trình Cẩu Đản* Chủ nhóm] trước tên Tống Thư Hàng, Trình Lâm Tiên Tử cảm thấy Tống Cẩu Đản đang điên cuồng khiêu khích cô. Cẩu phú quý, đừng nhìn nhau. Tống Thư Hàng đây là biểu thị song cẩu nhìn nhau à?

Trình Cẩu Đản: “Đừng gửi dấu chấm lửng, ngươi nói rõ cho ta, rốt cuộc Trình Cẩu Đản là cái quỷ gì thế hả?”

Thứ như đạo hiệu là chuyện rất nghiêm túc, làm sao nói đổi là có thể đổi được chứ?

Đừng tưởng rằng dùng dấu chấm lửng là có thể lừa dối qua cửa.

“Vấn đề này hỏi rất hay, rất có chiều sâu, cho nên… tiên tử vì sao cô không đi hỏi cha Cẩu Đản thần kỳ kia đi? Ta nghĩ hẳn là nó có thể cho cô một đáp án tiêu chuẩn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đạo hiệu Trình Lâm này, trừ cha Cẩu Đản ra, còn có ai có thể đổi được?

“…” Trình Cẩu Đản: “Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

Tống Thư Hàng thở dài, dùng chức năng chat voice trả lời: “Việc này nói ra rất dài dòng, từ sau khi ta trở thành chúa tể Cửu U…”

“? ? ?” Trình Cẩu Đản: “Từ khi ngươi trở thành chúa tể Cửu U là ý gì đây?”

“Trình Lâm Tiên Tử đừng hoảng, ta chỉ là nhân viên thời vụ, thay thế cương vị của Bạch tiền bối two một đoạn thời gian.” Tống Thư Hàng trả lời.

“…” Trình Cẩu Đản: “Từ sau khi có Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, ngươi thật đúng là muốn làm gì thì làm. Đừng nói nhảm nữa, đừng kéo chủ đề ra xa, dài dòng cũng rút ngắn lại cho ra! Cho ngươi một phút, nếu ngươi giải thích không rõ ràng, ngươi cứ chờ chết đi!”

“Vốn ta đang nói ngắn gọn, nhưng cô cứ ngắt lời ta.” Tống Thư Hàng vô tội nói: “Nói tóm lại, từ sau khi ta trở thành chúa tể Cửu U làm thời vụ, nhận ảnh hưởng từ quyền hạn chúa tể Cửu U, hiện tại nội tâm ta vô cùng phỡn phờ, không cách nào tự khống chế. Mới vừa rồi lúc nói chuyện phiếm với cha Cẩu Đản, nhịn không được nói ra lời trong lòng, nhắc nhở cha Cẩu Đản đặt tên dở tệ. Cô thấy đấy, cha Cẩu Đản thẹn quá hóa giận, bèn đổi đạo hiệu ‘Trình Lâm’ của ta thành ‘Trình Cẩu Đản’.”

Trình Cẩu Đản: “…”

Tống Thư Hàng ngươi tìm chết, tại sao lại muốn Trình Cẩu Đản ta gánh chịu chứ!

“Ta vốn đang cho rằng chỉ có đạo hiệu của ta bị đổi thành Trình Cẩu Đản, không ngờ đạo hiệu của Trình Lâm Tiên Tử cô cũng thay đổi. Như vậy cũng tốt, dù sao chúng ta đều là Cẩu Đản trên một sợi dây thừng.” Tâm lý Tống Thư Hàng đạt được sự cân bằng vô cùng vi diệu.

Trình Cẩu Đản: “…”

“Trình Lâm Tiên Tử cô còn vấn đề gì muốn hỏi không? Bên chỗ ta bận lắm đấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Cẩu Đản: “Ngươi đang bận cái gì?”

“Bận cứu vớt thế giới?” Tống Thư Hàng nói. Bảy tà ma cửu phẩm còn đang chờ hắn ra lệnh, tà vọng ở trái đất hiện thế còn chờ hắn phái tà ma đi xử lý, cứu vớt trái đất là đúng rồi.

Trình Cẩu Đản: “? ? ?” Có tin Trình Lâm ta hiện tại qua đó, đánh nổ đầu chó của Tống Cẩu Đản ngươi không?

“Vô Cực Ma Tông bên kia có kế hoạch mở thế giới Ma Hải tại Cửu U, ta đang chuẩn bị lợi dụng kế hoạch của bọn chúng, thuận tiện cứu vớt thế giới luôn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Cẩu Đản: “Mở thế giới Ma Hải? Bạch tiền bối two nhà ngươi không có ý kiến à?”

“Bạch tiền bối two muốn ta lợi dụng thế giới Ma Hải để hoàn thành lần giảng pháp nhân tiền hiển thánh cuối cùng, vẽ lên một dấu chấm tròn kết thúc cho hoạt động Huyền Thánh giảng pháp của ta.” Tống Thư Hàng nói.

Trình Cẩu Đản: “Cảm giác muốn làm gì thì làm thật tốt. Còn nữa… mau bảo cha Cẩu Đản đổi đạo hiệu lại cho ta!”

“Tự cô nói với cha Cẩu Đản đi.” Tống Thư Hàng nói.

Trình Cẩu Đản: “Ta điên à? Ta mà trò chuyện với cha Cẩu Đản một lát, nó có thể thuận theo mạng lưới bò qua khóa chặt vị trí của ta. Hiện tại Thiên Đạo đã sụp, độ tự do của nó rất cao đấy.”

“Được rồi, ta đi nhận sai với Cầu Đản cha. Chỉ cần thái độ của ta tốt chút, nói không chừng còn có thể thành công.” Tống Thư Hàng nói. Khiêm tốn nhận sai là mỹ đức truyền thống của Hoa Hạ; dạy mãi không sửa là tập quán truyền thống của thế giới Cửu U.

Trình Cẩu Đản: “Đúng rồi, nhắc tới thế giới Ma Hải ta lại nhớ tới một chuyện… Đến lúc đó ngươi nhớ nói với cha Cẩu Đản và Bạch tiền bối two. Sau khi dùng thế giới Ma Hải xong thì đừng ném đi.”

“Phết lòng trứng gà lên, nhúng bột chiên xù xong cho vào nồi rán đến vàng óng xốp giòn ộc dầu rồi vớt ra?” Tống Thư Hàng nói liếng thoắng.

Trình Cẩu Đản: “….”

Cô phát hiện tâm thái Tống Thư Hàng thật sự bị ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ ảnh hưởng rất sâu, bung lụa hơi thái quá.

“Xin lỗi, ta lại phỡn rồi.” Tống Thư Hàng gọn gàng nhanh nhẹn nhận sai, nhưng hắn không thể cam đoan bản thân có tái phạm hay không. Ảnh hưởng từ quyền hạn chúa tể Cửu U chính là đáng sợ như vậy đấy.

Trình Cẩu Đản hít sâu, nói: “Trước kia, lúc Thiên Đạo thứ ba chế tác hạt giống thế giới Kim Liên, thế giới Tà Liên còn có thế giới hạch tâm của ngươi thì đã tiến hành thực nghiệm hoàn nguyên một khối nhỏ ở ‘thế giới Cửu U’ thành ‘thế giới Ma Hải’. Sở dĩ hạt giống thế giới hạch tâm của ngươi có thể cắn nuốt tà năng Cửu U làm lớn mạnh bản thân, cũng là bởi vì nó cần lực lượng của thế giới Cửu U… Nói đúng hơn là cần năng lượng của thế giới Ma Hải.”

“Cho nên, ta không chỉ cần thế giới Ma Hải để độ kiếp, mà còn phải đoạt được toàn bộ thế giới Ma Hải, cung cấp cho thế giới hạch tâm trưởng thành?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trình Cẩu Đản: “Không sai.”

“Đây chính là điều ta muốn làm.” Tống Thư Hàng nói.

Từ lúc bắt đầu hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ trả thế giới Ma Hải lại cho Vô Cực Ma Tông.

Trình Cẩu Đản: “Không tán gẫu nữa, ngươi đi tìm cha Cẩu Đản nhận sai đổi tên… Nếu cái đạo hiệu Trình Cẩu Đản này mà chưa đổi lại, ngươi đừng mong có ngày gặp lại ta.”

Dứt lời, Trình Lâm Tiên Tử kết thúc trò chuyện riêng.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau khi kết thúc trò chuyện riêng, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía đại lão Rồng Đốm two.

“Ngươi có lời muốn nói à?” Đại lão Rồng Đốm two hỏi.

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, chân thành nói: “Cha Cẩu Đản, vừa rồi ta không cẩn thận lại phỡn quá trớn rồi, ta xin lỗi. Ngươi có thể đổi cái đạo hiệu Trình Cẩu Đản này lại không?”

Đại lão Rồng Đốm two: “! ! !”

Cái xưng hô cha Cẩu Đản này khiến lá gan đại lão Rồng Đốm two đau đến nổ tung.

Giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm.

“Nhận sai suông như vậy thì có ích lợi gì? Có sai thì phải sửa mới được. Chờ khi nào ngươi không phỡn nữa thì ta sẽ đổi đạo hiệu của ngươi lại.” Đại lão Rồng Đốm two không bỏ được mặt mũi, gắng gượng nói.

Không thể bảo đổi lại là đổi lại ngay, cha Cẩu Đản cần thể diện.

“Vậy cha Cẩu Đản, còn một chuyện. Vừa rồi một Trình Cẩu Đản khác vừa nhắc nhở ta, thế giới Ma Hải có lẽ có thể đẩy nhanh bước tiến hóa tiếp theo của thế giới hạch tâm. Cho nên đến lúc đó chúng ta phải nhét thế giới Ma Hải vào tay, nghĩ cách chuyển dời đến thế giới hạch tâm.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Hiện tại thế giới hạch tâm đã tiến hóa đến một cực hạn, sự đề thăng mà tà năng Cửu U bình thường mang tới cho nó đã trở nên hữu hạn. Tống Thư Hàng dự định lát nữa sẽ đi quanh thế giới Cửu U tùm một khu vực có tà năng tinh thuần nồng đậm, để thế giới hạch tâm ăn chán chê một trận.

“Nhét thế giới Ma Hải vào thế giới hạch tâm?” Đại lão Rồng Đốm two suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Đến lúc đó phải tính toán việc này cho kỹ, độ nguy hiểm của thế giới Ma Hải rất cao, nhét nó vào thế giới hạch tâm cần phải cẩn thận hết mức.”

“Đúng, đến lúc đó chúng ta sẽ tính toán kỹ càng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Trước tiên giải quyết cho xong chuyện trong tay đã.”

Hắn, Tống Thư Hàng, cứu vớt thế giới!

Trong hiện thế, bản thể của hắn đã đưa Vũ Nhu Tử về Linh Điệp đảo, cũng bắt đầu liên hệ với Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô. Mượn nhờ uy lực của bảy con tà ma cửu phẩm, trong vòng một ngày là hắn có thể a lê hấp trái đất một lần, hủy diệt cả thế giới!

Chương 2587: Nhưng mà ngươi độc thân

Chỉ cần hắn muốn, thế giới sẽ run rẩy dưới thân hắn!

Một chúa tể Cửu U hợp cách, bình quân mỗi ba giây trong đầu sẽ hiện lên dục vọng ‘hủy diệt thế giới’, mỗi mười giây sẽ hiện lên ý nghĩ ‘hủy diệt chúng sinh’.

“Không đúng, đường não đừng tiếp tục méo mó nữa, ta đang muốn cứu vớt thế giới.” Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương, cảm thán nói: “Quyền hạn chúa tể Cửu U tựa như bu lông bành trướng vậy, sau khi đóng vào trong rồi thì bắt đầu bành trướng trong cơ thể, thật khó ngăn cản.”

Cha Cẩu Đản phản bác: “Đừng ném hết nồi cho quyền hạn chúa tể Cửu U, quyền hạn chúa tể Cửu U chỉ có tác dụng như một máy khuếch đại, bành trướng của ngươi có hơn phân nửa là lỗi của chính ngươi.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Tạm thời ta sẽ chuyển giao tứ đại long thú cho ngươi, trong lúc này ngươi có thể yên tâm sử dụng chúng. Về phần tương lai, ngươi có thể khiến chúng thật lòng khuất phục ngươi hay không thì phải xem thủ đoạn của chính ngươi rồi.” Đại lão Rồng Đốm two bổ sung. Dù sao đây vốn cũng là thuộc hạ muốn giao cho Trình Lâm kế thừa, hiện tại chuyển giao cho Trình Cẩu Đản cũng vậy thôi.

Tứ đại long thú nở nụ cười thân thiện với Tống Thư Hàng.

Chúng nó tiến vào giai đoạn ngủ say từ thời kỳ thái cổ, vẫn luôn ngủ cho đến nay, còn chưa kịp tiếp nhận ‘Bá Nho giảng pháp mang thai’ tại thế giới Cửu U của Tống Thư Hàng, thiếu hụt kiến thức về vị chúa tể Bá Tống này.

Thế giới Cửu U giống như hiện thế vậy, giảng pháp của Huyền Ma bát phẩm cũng có chức năng ‘tiếp sóng’, thành viên bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không cách nào xem được ‘Huyền Ma giảng pháp' trực tiếp thì sau đó có thể tìm cơ hội xem 'tiếp sóng'.

Nhưng cũng giống như hiện thế, thời gian bảo lưu 'tiếp sóng Huyền Ma giảng pháp' có hạn chế. Bình thường, thời gian bảo lưu 'Huyền Ma giảng pháp' ở thế giới Cửu U duy trì nhất trí với thời gian duy trì hiệu quả 'thiên hạ không ai không biết'.

Lúc này, tứ đại long thú có hai suy đoán đối với thân phận của Tống Thư Hàng. Một là chuyển thế của Rồng Đốm two, hai là hậu duệ đặc thù của Rồng Đốm two.

Bất kể là loại tình huống nào, đều đáng giá để chúng nó thành tâm cống hiến sức lực.

Bên cạnh…

Sau khi tứ đại long thú tự giới thiệu xong, cũng ra mắt 'quyền chúa tể Cửu U' Tống Thư Hàng cho quen, ba con tà ma nhãn cầu cửu phẩm cũng chỉnh tề tiến lên.

Lấy tà ma thân sĩ sáu mắt cầm đầu, hòn đảo mọc mắt và nhãn ma chí tôn lần lượt báo tên của mình.

"Quản gia, thần nhãn lung, ra mắt chúa tể." Thân sĩ sáu mắt hành lễ với Tống Thư Hàng.

"Đầu bếp, nhãn ma chí tôn." Thể tập hợp nhãn cầu giới thiệu mình sau đó.

"Xa phu, mục quang đảo." Tà ma hòn đảo ồm ồm nói.

Khác với phong cách của đại lão Rồng Đốm two, chức vị của thuộc hạ ba mắt tiền bối càng gia đình hóa hơn.

Sau khi tự giới thiệu xong, thân sĩ sáu mắt Lung tổng kết: "Ba người bọn ta tuân theo triệu hoán của chúa tể đến đây, cũng tuân theo tất cả mệnh lệnh của chúa tể."

Ba mắt tiền bối đang lặng lẽ meo meo dòm lén, không tiện lộ diện. Cho nên phải do vị quản gia sáu mắt này thay mặt đứng ra.

Giống như đại lão Rồng Đốm two, ba mắt tiền bối lúc này đang vui vẻ cũng tạm thời chuyển giao ba con tà ma nhãn cầu này cho Tống Thư Hàng.

Bảy con tà ma cửu phẩm, toàn tâm toàn ý, nguyện để Tống Thư Hàng sai bảo.

"Truyền ý chỉ cho chúng nó đi." cha Cẩu Đản nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Ta cần các ngươi tiến về bảy lối đi giữa Cửu U và trái đất hiện thế, đi tuyên cáo ý chỉ của ta, cũng cưỡng chế mang hết tất cả tà ma Cửu U tiến công lối đi trở về, hoặc do ý chí của các ngươi tiến hành xử trí chúng nó.”

Tà ma tiến công lối đi giữa Cửu U và trái đất rõ ràng là bị âm thầm khiêu khích, dẫn dụ, vì phòng ngừa bộ phận tà ma đầu não này hỗn loạn, Tống Thư Hàng cần tà ma cửu phẩm cưỡng chế đưa chúng nó về thế giới Cửu U, hoặc là xử trí ngay tại chỗ.

Bảy vị tà ma cửu phẩm khẽ khấu đầu: “Tuân theo ý chỉ chúa tể.”

“Sau khi tuyên cáo ý chỉ của ta xong, các ngươi tiếp tục lưu lại ở phụ cận lối đi, cũng chuẩn bị tiến vào hiện thế. Sau đó, ta cần các ngươi tiến vào hiện thế, xử lý một nhóm tà vọng, tạo ra một ít trở ngại cho đại kế Ma Hải của lưu ban ma tông.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, tà ma thân sĩ sáu mắt Lung suy nghĩ chốc lát rồi nhắc nhở: “Chúa tể, lúc tà ma cửu phẩm bọn ta cùng nhau tiến vào hiện thế thì rất có thể dẫn tới ‘thiên phạt’ của hiện thế, có cần bọn ta lần lượt thay phiên nhau tiến vào hiện thế không?”

“Điểm ấy không cần lo lắng quá mức, Thiên Đạo đã sụp đổ, trong thời gian ngắn hạn chế của hiện thế đối với thế giới Cửu U sẽ suy yếu rất lớn.” Đại lão Rồng Đốm two thong thả nói.

[Thiên Đạo sụp đổ?] Bảy vị tà ma cửu phẩm vẫn luôn ngủ từ thái cổ đến hiện tại sửng sốt hồi lâu, trong lúc nhất thời đầu óc không hồi đáp lại. Thiên Đạo sụp đổ rồi, vậy vị chúa tể Bá Tống trước mắt này là sao đây?

“Có điều, để cho an toàn… trước khi các ngươi tiến vào hiện thế, ta vẫn nên cho các ngươi một đạo phòng hộ đi vậy.” cha Cẩu Đản lên tiếng.

Dứt lời, râu rồng của nó lắc nhẹ một cái, bảy trận pháp phong ấn rơi lên người bảy tà ma cửu phẩm, kiềm chế khí tức của chúng nó xuống chừng bát phẩm…

Phong ấn của cha Cẩu Đản có chút tương tự với phong ấn của Bắc Phương Đại Đế trên người Quy tiền bối, có điều phong ấn của cha Cẩu Đản chỉ khóa chặt khí tức, cũng không hạn chế thực lực cảnh giới của tà ma cửu phẩm. Thiên Đạo sụp đổ rồi, có một số việc chỉ cần lừa gạt cho qua là được, không cần quá mức nghiêm túc. Chỉ cần nể mặt một chút thì sẽ không xúc động cơ chế phán định máy móc của ‘Thiên Đạo’.

“Đi đi, tiến về tất cả các đường hầm không gian, tuyên cáo ý chỉ của ta với sinh linh hiện thế và tà ma Cửu U!” Tống Thư Hàng vung mạnh tay, ngầu lòi hất trường bào trên người lên.

Bảy tà ma cửu phẩm tiếp nhận mệnh lệnh, chúng nó mở cánh cửa không gian, bước vào trong đó, dưới sự dẫn đường của ‘chức năng nhiệm vụ quyền hạn chúa tể Cửu U’, tiến về hiện thế và tọa độ lối đi thông đến trái đất.

Vạn ma bên dưới cũng bắt đầu tản ra, trên người mang ý chí chúa tể Cửu U, lao về các nơi trên thế giới Cửu U.

Một lát sau, toàn bộ đồng trống lại khôi phục yên tĩnh lần nữa.

“Cha Cẩu Đản, tư thế cuối cùng ban nãy của ta có ngầu không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Bởi vì chết cũng muốn sĩ diện, nó không thể lập tức đổi cái đạo hiệu ‘Trình Cẩu Đản’ này lại ngay lập tức. Hiện tại, mỗi lần nghe Tống Thư Hàng dùng ‘Cha Cẩu Đản’ để gọi nó, lá gan sẽ lại đau đớn từng đợt.

Có biện pháp gì không, có thể dưới tiền đề là không mất mặt, thật tự nhiên mà đổi cái tên ‘Trình Cẩu Đản’ lại đây?

Chẳng hạn như, nghĩ cách để Bá Tống lập một công lao nhỏ là nó có thể mượn cơ hội xuống thang rồi.

****

Tiểu thế giới sau cửa gỗ nơi Tán Tài Vương Tọa.

“Ha ha, cha Cẩu Đản, xưng hô chính xác biết bao, Tống tiểu hữu tuyệt lắm, rất xuất sắc.” Thiếu niên ba mắt nhấp một hớp trà, nhìn quản gia nhãn cầu trong vũng máu, lộ ra nụ cười xán lạn.

Chỉ với cái tên cha Cẩu Đản này, hắn có thể vui vẻ một năm.

“Nhưng mà… chủ nhân, Trình Cẩu Đản… là con gái của chúa tể Rồng Đốm… Mà ngươi lại... không có con gái… ngươi độc thân…” Quản gia nhãn cầu trong vũng máu run rẩy phát ra tiếng.

Dù thân này bị kéo đâm xuyên, dù máu chảy đầy đất, dù thân hãm địa ngục, nó cũng muốn dùng âm thanh mục nát này, đi đâm tâm thái bành trướng như khí cầu của lão gia.

Chương 2588: Không cần lo lắng, ta đã đến rồi!

Trong lối đi Hoa Hạ, một trong bảy lối đi giữa Cửu U và hiện thế.

Nhóm người thủ hộ lối đi còn đang giết chóc đẫm máu với tà ma Cửu U, liên tục chiến đấu cường độ cao mấy ngày khiến nhóm người thủ hộ lối đi mệt không chịu nổi, số lượng thương vong giữa hai bên tà ma và tu sĩ không ngừng tăng lên.

Tà ma Cửu U và nhóm người thủ hộ lối đi liên tục không ngừng được triệu tập từ hậu phương tới, lao vào cuộc chiến tranh đoạt lối đi. Bảy đường hầm không gian đi thông đến trái đất đã trở thành bảy chiếc cối xay thịt, cuốn càng nhiều tu sĩ và tà ma Cửu U vào trong đó, tàn nhẫn xoắn giết.

Tình hình chiến sự tuyến thứ hai trong đường hầm không gian.

Vương Lâm Đạo Nhân đã từng dùng bí pháp cắt mình thành hai nửa, nửa người trên lẻn vào hiện thế điều tra, lúc này đang mệt mỏi nằm ở vị trí khu vực tuyến thứ hai. Hắn đã liều mình chiến đấu hai ngày hai đêm, hắn của hiện tại ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Vài ngày trước tin tức liên quan tới ‘Vô Cực Ma Tông và tà ma Cửu U bạo loạn, tà vọng hiện thế tăng trưởng’ nhận được từ chỗ Bá Tống tiền bối đã được hắn truyền ra ngoài.

Nhưng mà, gần như không có hiệu quả lớn.

Vô Cực Ma Tông đã chuẩn bị sẵn từ lâu. Bọn chúng đã sớm làm xong chuẩn bị ‘hành động của bản thân sẽ bị kẻ khác phát hiện’. Hơn nữa, hành động Ma Tông bồi dưỡng tà vọng và âm thầm điều động tà ma Cửu U cũng không cố gắng che giấu.

Trên thực tế, căn bản không phải Vô Cực Ma Tông khinh thường che giấu, mà là thời gian cho ‘đại kế’ của bọn chúng quá gấp gáp.

Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ khiến rất nhiều người không cách nào thích ứng được. Không chỉ là Vô Cực Ma Tông, trong chư thiên vạn giới còn có vô số tu sĩ với vô số kế hoạch hoặc mục tiêu đều bởi vì ‘Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ’ mà không thể không hành động sớm hơn.

Hành động sớm hơn đại biểu cho ‘đại kế’ có rất nhiều đệm lót còn chưa làm được hoàn mỹ.

Vô Cực Ma Tông chính là như thế, sau khi Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ, bọn chúng nhất định phải lập tức, tức khắc chấp hành kế hoạch Ma quốc của bản thân, bọn chúng không kịp tạo ra nhiều che giấu và đệm lót hơn, có vài phân đoạn kế hoạch nhất định phải khi cần cắt đứt thì cắt đứt, hết thảy là vì tranh đoạt được kết quả từ ‘đại kế’.

…

…

“Cũng không biết Bá Tống tiền bối có kế hoạch nhằm vào Vô Cực Ma Tông, làm ra chút biện pháp ứng đối hay không?” Vương Lâm đạo trưởng móc điện thoại của mình ra, theo bản năng mở phần mềm chat, kéo cái tên Bá Tống tiền bối đang lẳng lặng nằm trong danh sách bạn bè ra.

Lúc này, có nên cầu cứu Bá Tống tiền bối một chút không nhỉ?

Tà ma Cửu U ở đầu kia đường hầm đã như nổi điên vậy, không cần người khác kích thích, đã có càng nhiều tà ma Cửu U chủ động tụ tập, tựa như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, dấn thân vào trong đường hầm cối xay thịt, tiến hành một trận chém giết ngươi chết ta sống với người thủ hộ lối đi.

Giết chóc và bị giết vốn chính là thứ khắc trong mã gien của tà ma Cửu U.

Cục diện giết chóc trong đường hầm càng oanh liệt, nhóm tà ma Cửu U sẽ càng hưng phấn.

Số lượng tà ma Cửu U bị hấp dẫn đến càng ngày càng nhiều, rất nhiều tà ma Cửu U thực lực yếu ớt đều đỏ mắt xông vào đường hầm chịu chết. Vất vả lắm chúng nó mới xông vào trong đường hầm, ngay cả một pháp thuật nhỏ cũng chưa kịp thi triển thì đã gục dưới chân người thủ hộ lối đi. Nhưng ngay cả như vậy, chúng nó vẫn sẽ dùng sinh mệnh để tiêu hao thể lực của người thủ hộ lối đi.

So với số lượng gần như vô hạn của tà ma Cửu U, số lượng người thủ hộ lối đi thông đến trái đất hiện thế lại có hạn. Bọn họ đã triệu tập toàn bộ những người thủ hộ lối đi đang nghỉ ngơi về lại, cũng lập tức thông báo cho các đại môn phái ở trái đất hiện thế, thỉnh cầu chi viện.

Đợt viện quân đầu tiên của các đại môn phái đã lao vào phòng thủ lối đi, chính vì vậy Vương Lâm đạo nhân mới có thể sống sót lui tra khỏi tuyến đầu chiến đấu, nghỉ ngơi cho khỏe một lát.

“Còn tiếp tục như vậy sẽ hỏng chuyện mất, tiêu hao chiến rất bất lợi đối với chúng ta.” Vương Lâm đạo nhân yếu ớt nói.

“Đúng vậy.” Bên cạnh có người thủ hộ cũng trọng thương mệt mỏi trả lời: “Tà ma thế giới Cửu U đã điên rồi, Thiên Đạo sụp đổ, không có chúa tể Cửu U quản thúc, nhóm tà ma sẽ một mực phát động công kích về phía đường hầm không gian, đến tận khi ép chết toàn bộ chúng ta, sau đó đại quân tà ma bước vào hiện thế mới thôi… Hiện tại, chúng ta cần tiền bối cấp đại lão ra tay giúp đỡ.”

Trong lúc nói chuyện, người thủ hộ đang mệt mỏi này đột nhiên liếc thấy danh sách bạn bè trên di động của Vương Lâm đạo nhân, ở nơi đó có một tài khoản tên ‘Bá Bá Tống’ cao cao tại thượng, nổi bật vô ngần.

“Bá… Bá Tống tiền bối?” Người thủ hộ này lập tức kinh ngạc nhìn Vương Lâm đạo nhân.

Đậu mè, không ngờ Vương Lâm đạo nhân mày rậm mắt to lại quen biết Bá Bá Tống tiền bối? Loại cảm giác này tựa như bạn cùng phòng ký túc xá bình thường của mình thế mà lại quen biết một nhân vật cấp đại lão nào đó vậy.

“Ngươi quen Bá Tống tiền bối à?” Tinh thần mệt mỏi của người thủ hộ trở nên phấn chấn hẳn lên.

Vương Lâm đạo nhân gật đầu nói: “Không phải lần trước ta cắt mình ra thành hai nửa, lẻn vào hiện thế đi Vô Cực Ma Tông điều tra à? Ta ở trong sào huyệt tà vọng đúng lúc gặp Bá Tống tiền bối cũng đang điều tra về Vô Cực Ma Tông.”

“Bá Tống tiền bối người thật dễ tính không? Có giống như trong truyền thuyết không, hô hấp chung bầu không khí với hắn thì sẽ mang thai hay không?” Đồng bạn người thủ hộ nhịn không được mà hỏi.

Vương Lâm đạo nhân đáp: “Không khoa trương như trong truyền thuyết vậy đâu, có điều Bá Tống tiền bối người thật rất hiền hóa, vô cùng dễ tính.”

“Vậy, có muốn xin Bá Tống tiền bối giúp đỡ trước hay không? Trước khi các tiền bối người thủ hộ còn chưa kịp tới, nói không chừng Bá Tống tiền bối có thể cho chúng ta một chút hỗ trợ từ xa, hoặc là vài câu chỉ điểm?” Đồng bạn người thủ hộ đề nghị.

Bá Tống Huyền Thánh là tiền bối có được đại trí tuệ, đại công đức, lấy trí tuệ của hắn nói không chừng có biện pháp giải quyết hoàn cảnh khó khăn hiện tại khi tà ma Cửu U điên cuồng đánh sâu vào đường hầm không gian.

Loại đại tiền bối cấp bậc này, vài câu chỉ điểm là có thể giải quyết tuyệt cảnh của tu sĩ phổ thông!

“Để ta hỏi xem sao.” Vương Lâm đạo nhân gật đầu nói.

Hắn cắn răng, chọn mở avarta của Bá Bá Tống, gửi tin nhắn đi: “Bá Tống tiền bối, bây giờ ngài có rảnh không? Về chuyện tà ma Cửu U đang xông vào lối đi dẫn đến hiện thế, ngài có phương án gì có thể chỉ điểm bọn ta một hai không. Nói thật, còn tiếp tục tiêu hao như vậy rất bất lợi với bọn ta, bọn ta đã có chút cảm giác trụ không nổi nữa rồi.”

Sau khi gửi tin nhắn đi, Vương Lâm đạo nhân còn có chút bàng hoàng. Đột nhiên đi quấy rầy một vị đại tiền bối, cần có dũng khí, đặc biệt là vị đại tiền bối này còn có uy danh vang xa.

‘Ting ~;

Tin nhắn của Vương Lâm đạo nhân vừa gửi đi xong thì lập tức nhận được trả lời từ Bá Tống tiền bối.

“Không cần lo lắng, vấn đề tà ma Cửu U cứ giao cho ta xử lý.” Bá Tống tiền bối trả lời: “Ta đã tới rồi.”

Lúc Vương Lâm đạo nhân nhận được tin nhắn này thì lập tức nhảy lên khỏi mặt đất: “Đến rồi!”

Đồng bạn người thủ hộ đang nghỉ ngơi dưỡng thương bên cạnh lập tức nhao nhao nhảy lên: “Tà ma Cửu U công kích tới đây rồi à?”

“Không phải, không phải tà ma Cửu U tới.” Vương Lâm đạo trưởng vội xua tay: “Mà là Bá…”

Roẹt ~~

Trong lúc nói chuyện, từ một đầu khác của đường hầm không gian, vị trí thế giới Cửu U, truyền tới một luồng khí tức khủng bố.

Đó là khí tức cửu phẩm, vượt qua bát phẩm, đạt đến đỉnh phong của tu sĩ. Luồng khí tức này trực tiếp nghiền ép vào đường hầm không gian, cưỡng chế áp bách trên người tất cả tu sĩ, tà ma có mặt.

Tà ma và tu sĩ đang giao chiến chỉ cảm thấy thân thể nặng nề, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Ngay sau đó, nỗi sợ hãi khổng lồ hiện lên trong lòng tất cả người thủ hộ và tu sĩ có mặt.

Thế giới Cửu U vậy mà lại xuất động tà ma cấp cửu phẩm!

Mà bên phía hiện thế, ngay cả một Huyền Thánh bát phẩm cũng chưa kịp chạy tới.

Sắp chết rồi ư?

Chương 2589: Ngoài ý muốn không? Niềm vui bất ngờ không? Kích thích không?

Chẳng ai ngờ rằng tà ma cửu phẩm của thế giới Cửu U có thể đột nhiên lên sàn không chút phòng bị như thế.

Lấy thực lực của tà ma cửu phẩm, trong mấy hơi thở là có thể đánh xuyên qua đường hầm không gian này!

Mà bên phía hiện thế, dù bây giờ lập tức liên hệ được với Kiếp Tiên đồng cấp, Kiếp Tiên nhận được tin tức vượt không gian chạy tới thì cũng cần chút thời gian phản ứng.

Chút thời gian này đủ để tà ma Cửu U cửu phẩm nghiền giết người thủ hộ đường hầm mấy lần!

Nếu như là vài ngàn năm trước, lối đi giữa hiện thế và thế giới Cửu U vẫn luôn có Kiếp Tiên cửu phẩm chú ý từ xa. Một khi phía Cửu U xuất động tà ma cửu phẩm, Kiếp Tiên cửu phẩm của hiện thế sẽ lập tức vượt không gian mà đến, đánh úp tà ma.

Nhưng gần ngàn năm qua, Thiên Đạo sắp sụp đổ, Kiếp Tiên cửu phẩm và Trường Sinh Giả nhao nhao ẩn thế không ra. Thẳng đến khi Bá Tống Huyền Thánh chứng đạo khiến Thiên Đạo sụp đổ, Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả hiện thế mới sôi nổi hơn chút.

Nói cách khác, trong hiện thế bây giờ, e rằng nhân vật cấp Kiếp Tiên còn chưa kịp chú ý tới lối đi giữa thế giới Cửu U và hiện thế.

“Sắp chết rồi… sắp chết rồi.”

“Xong rồi, mọi thứ đều xong rồi.”

Các đệ tử và người thủ hộ lối đi bị uy áp cường đại áp chế, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Dường như bọn họ đã ngửi được khí tức tử vong.

Mà chuyện giống vậy, đồng thời xảy ra ở tất cả các lối đi giữa trái đất và Cửu U, toàn bộ bảy lối đi đều có tà ma chí tôn cửu phẩm giáng lâm, dùng uy áp cưỡng chế áp bách tà ma Cửu U và tu luyện giả hiện thế.

Tuyệt vọng bao phủ trong mỗi một lối đi trên toàn cầu.

Vẻ mặt tà ma Cửu U bị áp chế trong bảy lối đi đều hiện nét hưng phấn. Mặc dù bị áp chế đến không cách nào nhúc nhích, nhưng người tới là tà ma cửu phẩm, phương diện trận doanh hiển nhiên là đứng về phía chúng nó rồi.

Đám sinh vật hiện thế trước mắt này, chết chắc rồi!

…

…

“Đừng tuyệt vọng!” Vương Lâm đạo nhân ở lối đi Hoa Hạ dùng toàn lực lớn tiếng nói: “Đừng từ bỏ, chúng ta còn có hy vọng!”

Bá Tống tiền bối đã nói, hắn sắp tới rồi.

Tà ma Cửu U cấp cửu phẩm không phải là đối thủ của Bá Tống tiền bối.

Cho nên, bây giờ còn chưa tới lúc từ bỏ.

Vương Lâm đạo nhân nắm chặt điện thoại.

Bá Tống tiền bối, nhất định phải mau chạy tới! Muộn mấy giây nữa thôi, ngài chỉ có thể nhặt xác cho bọn ta… Không đúng, sau khi tà ma cửu phẩm của Cửu U xuất thủ, đoán chừng ngay cả thi thể cũng không còn, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Ta còn chưa muốn chết.

Mặc dù từ ngày trở thành người thủ hộ lối đi, gánh vác sứ mệnh này, Vương Lâm đạo nhân đã có quyết tâm đối mặt với tử vong. Nhưng quyết tâm với không muốn chết đâu có mâu thuẫn nhau.

Lúc này, điều hắn có thể làm chỉ là cầu nguyện, cầu nguyện Bá Tống tiền bối giáng lâm.

Cộp, cộp, cộp…

Lúc này, một tràng tiếng gậy chống vững vàng gõ trên mặt đất vang lên, truyền vào tai mỗi một tà ma Cửu U và tu luyện giả có mặt.

Theo âm thanh gậy chống gõ lên mặt đất đến gần, lực áp bách lên người tà ma và tu luyện giả ngày càng khoa trương, toàn bộ đều bị áp chế trên mặt đất, không thể động đậy, thậm chí không thể phát ra âm thanh.

Toàn bộ đường hầm thế giới Cửu U đều yên ắng không tiếng động, chỉ còn sót lại tiếng gõ không nhanh không chậm từ gậy chống, còn có tiếng bước chân vững vàng.

Chốc lát sau.

Chủ nhân của gậy chống, một bóng người cao gầy xuất hiện trong mắt tất cả mọi người.

Bóng người cao gầy này mặc phục sức phong cách thái cổ, trên đầu đội một chiếc mũ màu đen, trong tay nắm một cây gậy tinh xảo. Khí tức tà ma Cửu U chính là truyền ra từ trên người nó.

Tất cả thành viên trong đường hầm không gian Hoa Hạ không tự chủ được nhìn về bóng người cao gầy này… Đây chính là tà ma cửu phẩm ư?

Nói thật, phong cách của nó khác tà ma Cửu U bình thường quá lớn, khiến người ta lập tức không cách nào liên hệ bóng dáng cao gầy này và danh từ ‘tà ma cửu phẩm’ với nhau.

Bóng dáng cao gầy này cho người ta cảm giác càng giống một vị thân sĩ ưu nhã hơn.

“Chào buổi tối, chư vị.” Bóng dáng cao gầy này tháo nón xuống, lộ ra con mắt xinh đẹp như đá quý của nó, nở một nụ cười mỉm ấm áp với tất cả tà ma và tu luyện giả nhân loại: “Quấy rầy rồi.”

Một tà ma Cửu U tà ác vậy mà lại nở nụ cười mỉm ấm áp, loại tương phản và không hài hòa ghê gớm này không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

“Về việc ta cắt ngang chiến đấu của chư vị, nếu như các ngươi không phục, có thể tới đánh ta!” Tà ma thân sĩ cao gầy nhắc nhở thiện chí.

Tất cả tà ma Cửu U đang nằm sát dưới đất điên cuồng lắc đầu. Mặc dù chúng nó thích giết chóc, nhưng cũng không muốn ngây ngốc đâm vào tà ma cửu phẩm, bị một ngón tay bóp chết.

Tu luyện giả nhân loại trong đường hầm càng không có loại tâm tư xúc động này.

Hơn nữa, trong lòng tất cả tu luyện giả đều có chút nghi hoặc, cứ cảm thấy tà ma Cửu U cửu phẩm này có chút cổ quái. Nếu như nói nó đến xung kích đường hầm không gian, vậy tại sao còn muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy, nói lời nhảm nhí nhiều như vậy với mọi người?

[Lẽ nào, nó muốn dụ cường giả cửu phẩm phía nhân loại tới? Cũng bày ra bẫy rập ở chỗ này?] Suy nghĩ tương tự không khỏi hiện lên trong đầu tất cả tu luyện giả.

…

…

"Nếu như mọi người không bất mãn với sự xuất hiện của ta, vậy kế tiếp ta muốn tuyên cáo một đạo ý chỉ đến từ chúa tể cho mọi người. Đây cũng là chức trách lần này ta xuất hiện." Vị tà ma thân sĩ sáu mắt này gõ nhẹ gậy chống: "Tất cả mọi người đều nghe cho kỹ."

Cộc cộc ~

Lực chú ý của tất cả tà ma Cửu U và tu luyện giả nhân loại đều không tự chủ được tập trung lên người nó. Đây là một pháp thuật loại hình cưỡng chế, tà ma cấp cửu phẩm tùy ý động thủ, tự thành một pháp.

[Mệnh lệnh của chúa tể? Không phải Thiên Đạo sụp đổ rồi ư? Vì sao vẫn còn mệnh lệnh của chúa tể chứ?]

[Chẳng lẽ Thiên Đạo mới đã xuất hiện? Không đúng, nếu Thiên Đạo đã xuất hiện thì không thể nào im lìm như thế được.]

[Vậy 'chúa tể' trong miệng tà ma cửu phẩm này là ai?]

Ánh mắt tà ma thân sĩ sáu mắt quét qua toàn trưởng, dùng giọng nói bình tĩnh không nhanh không chậm tuyên cáo: "Ý chỉ đến từ chúa tể Cửu U Bá Nho: Từ hôm nay trở đi, tất cả tà ma Cửu U trong đường hầm không gian giữa hiện thế và thế giới Cửu U phải rút khỏi đường hầm, trở về thế giới Cửu U. Trong vòng một tháng tới, không được sự cho phép của chúa tể Bá Nho, không cho phép bất kỳ một con tà ma Cửu U nào tiến vào lối đi đến hiện thế. Kẻ vi phạm, chết."

Sau khi nói xong, gậy chống của tà ma thân sĩ sáu mắt gõ nhẹ lên mặt đất lần nữa, giải trừ uy áp trên người tà ma Cửu U: “Hiện tại, cho các ngươi thời gian một phút để chấp hành ý chỉ của chúa tể Bá Nho. Tất cả sinh linh Cửu U bắt đầu trật tự rút lui, các ngươi có thể canh giữ cửa vào đường hầm tại thế giới Cửu U. Nhưng không có sự cho phép của chúa tể Bá Nho, cấm bước vào đường hầm nửa bước.”

Tất cả tà ma Cửu U trong đường hầm đần mặt ra: “? ? ?”

Chờ chút, mệnh lệnh của chúa tể là bảo bọn ta rút ra khỏi ‘đường hầm không gian’?

Bọn ta có nghe lầm không?

Còn có… chúa tể Bá Nho là sao đây?

Có tà ma Cửu U nhao nhao muốn lên tiếng hỏi thăm.

“Sau một phút, tà ma Cửu U chưa rút khỏi đường hầm không gian thì vĩnh viễn không cần rời đi. Đây cũng là ý chỉ của chúa tể Bá Nho.” Tà ma thân sĩ sáu mắt bình tĩnh bổ sung.

Vèo vèo vèo ~

Tất cả tà ma Cửu U không nói hai loài, nhanh chóng rút về thế giới Cửu U.

Tà ma khác với nhân loại, chúng nó rất thực tế.

Trong nháy mắt, tất cả tà ma Cửu U trong đường hầm không gian vốn là chiến trường cối xay thịt đã rút đi sạch sẽ.

Thậm chí trước khi rút lui, chúng nó còn dọn dẹp chiến trường, kéo hết tất cả thi thể đi.

Đối diện, tu luyện giả nhân loại vẫn bị uy áp đè dưới mặt đất đần mặt ra.

“Chúa tể Bá Nho?”

“Bá Nho… Không phải chính là Bá Tống tiền bối à?”

“Phụng ý chỉ chúa tể Bá Nho, chính là ý chỉ của Bá Tống tiền bối ư?”

“Bá Tống tiền bối, chúa tể Cửu U?”

Chương 2590: Bọn ta muốn hoan hô Bá Tống tiền bối!

Tin tức khổng lồ tràn ngập trong đầu tất cả người thủ hộ và tu luyện giả các môn phái, khiến đại não bọn họ gần như đứng máy.

Trên lý luận mà nói… Bá Tống tiền bối không thể nào là chúa tể Cửu U được.

Thân làm người thủ hộ trấn thủ lối đi Cửu U, bọn họ vẫn biết rõ một vài tình báo cơ bản của thế giới Cửu U. Chúa tể Cửu U là nửa người đối ứng với Thiên Đạo, nếu không chứng đạo bất hủ trở thành Thiên Đạo thì không thể nào sinh ra 'chúa tể Cửu U' đối ứng được.

Hiện nay Bá Tống tiền bối còn đang trên sao hỏa nghênh chiến với Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới, muốn tranh đoạt vị trí Thiên Đạo lần này. Hắn chưa chứng đạo, trên lý thuyết không có khả năng tồn tại thân thể 'chúa tể Bá Tống'.

Như vậy danh xưng 'chúa tể Bá Nho' là có ý gì?

Một nhóm những người thủ hộ lối đi âm thầm đối mắt nhau, lặng lẽ thông qua pháp thuật 'truyền âm quần thể' để trao đổi suy đoán với nhau.

Có lẽ, 'chúa tể Bá Nho' trong miệng vị tà ma cửu phẩm trước mắt này cũng không phải chỉ chúa tể Cửu U, mà là một loại tôn xưng tương tự như 'Ma Đế'?

Nếu suy đoán dựa theo mạch suy nghĩ này, có phải Bá Tống Huyền Thánh thừa dịp lúc Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U vô chủ, giết vào thế giới Cửu U, chinh phục tà ma, gầy dựng một Ma quốc khổng lồ tại Cửu U, được nhóm tà ma Cửu U kia tôn xưng là 'chúa tể Bá Nho'?

Vừa nghĩ như vậy, hình như mọi việc thông thấu rồi! Hơn nữa, suy đoán này cũng phù hợp với tình trạng hiện tại nhất.

"Đây chính là phương án giải quyết vấn đề tà ma Cửu U mà Bá Tống tiền bối đã nói ư? Hắn trực tiếp làm chúa tể thế giới Cửu U luôn rồi?” Vương Lâm đạo nhân lẩm bẩm.

Chúa tể Bá Tống quá trâu bò!

Giờ này khắc này, đám người thủ hộ lối đi thậm chí có xung động viết một bộ ‘truyện ký’ thay chúa tể Bá Tống. Lấy thân nhân loại, bước vào Cửu U, chinh phục tà ma, gầy dựng Ma quốc. Koại sự tích truyền kỳ này ngay cả Thánh Nhân Nho gia năm đó cũng không làm được.

Ánh mắt tà ma thân sĩ sáu mắt quét qua đám tu sĩ nhân loại này: “…”

Sáu con mắt của nó có rất nhiều năng lực thiên phú, trong đó có chức năng cùng loại với ‘thuật đọc tâm’.

Những gì nhóm nhân loại trước mắt này âm thầm trao đổi và suy đoán, nó đều nhìn trong mắt.

[Xem ra, thân phận thật sự của ‘chúa tể Bá Nho’ còn thú vị hơn tưởng tượng của ta.] Tà ma thân sĩ sáu mắt đội mũ lên lần nữa.

‘Quyền hạn chúa tể Cửu U’ mang tính chất lâm thời đặc thù kia, còn có chủ nhân chúa tể Cửu U thứ hai của mình và ‘chúa tể Rồng Đốm’ thứ ba đều bảo kê cho hắn. Thậm chí thế giới Cửu U hẳn là còn một vị chúa tể ẩn nấp đang hỗ trợ cho chúa tể Bá Nho, vị chúa tể Cửu U trong bóng tối này mới là hậu đài lớn nhất của chúa tể Bá Nho.

Đây là người được các chúa tể Cửu U cưng chiều hội đồng ư?

Rõ ràng dáng dấp không đẹp, lại có thể được sự tán thành của rất nhiều chúa tể Cửu U, đây chính là vì thực lực quá mạnh.

“Như vậy chư vị, cáo từ.” Tà ma thân sĩ sáu mắt kéo nhẹ mép mũ. Trước khi đi, nó đặc biệt cày một đợt làm màu cho chúa tể Bá Nho.

“Các sinh linh hiện thế, các ngươi nên cảm thấy may mắn. Vào lúc Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U hỗn loạn, chúa tể Bá Nho dùng sức của một người thống trị quân lâm toàn bộ thế giới Cửu U. Dưới sự quản thúc của hắn, nhóm tà ma thế giới Cửu U bạo loạn mới không ồ ạt xông vào hiện thế. Các ngươi cũng nhờ đó mà giữ được tính mạng.” Dứt lời, tà ma thân sĩ sáu mắt tiêu sái xoay người, trở về Cửu U.

Uy áp của tà ma cửu phẩm tiêu tán.

Tất cả tu luyện giả trong đường hầm không gian đều xụi lơ trên mặt đất.

“Suy đoán vừa rồi của chúng ta quả nhiên không sai… Dưới tình huống Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U vô chủ, Bá Tống tiền bối đã bước vào thế giới Cửu U, trấn áp Cửu U!”

“Nhưng mà Bá Tống tiền bối còn khoa trương hơn tưởng tượng của chúng ta, tà ma cửu phẩm vừa rồi đã nói, Bá Tống tiền bối lại dùng sức một người, quân lâm cả thế giới Cửu U! Chứ không chỉ gầy dựng một Ma quốc. Dù còn chưa trở thành Thiên Đạo, nhưng hiện nay Bá Tống tiền bối đã là chủ nhân của thế giới Cửu U rồi.”

“Thảo nào tà ma Cửu U lại gọi hắn là chúa tể Bá Nho, tại thế giới Cửu U, xưng hào chúa tể này không phải tùy tiện gọi được.”

“Với lại đừng quên, Bá Tống tiền bối ràng buộc tà ma Cửu U, nghiêm cấm nhóm tà ma Cửu U tiến vào hiện thế! Nói cách khác, sở dĩ Bá Tống tiền bối đi chinh phục Cửu U là vì thủ hộ chúng sinh chư thiên vạn giới! Vì chúng sinh mà chiến!”

Chúa tể Bá Tống trâu bò!!!

Hoan hô chúa tể Bá Tống!!!

“Đáng tiếc, Bá Tống tiền bối đã bước ra đạo của mình, không còn tiến hành thí nghiệm ‘nhân tiền hiển thánh giảng pháp’, nếu không, bằng vào sự tích hắn vì thủ hộ chúng sinh, chinh phục Cửu U sẽ hội tụ bao nhiêu công đức đây? Dù sao ta nhất định phải hoan hô!”

“Thật hoài niệm giảng pháp mỗi tháng của Bá Tống tiền bối.”

Mặc kệ là người hay là yêu, đều rất hay thay đổi… Rõ ràng mấy tháng trước lúc nghe được ‘Bá Tống giảng pháp’ là run lẩy bẩy, lúc này mới qua bao lâu mà đã bắt đầu hoài niệm Bá Tống giảng pháp rồi.

…

…

Những chuyện tương tự đồng thời phát sinh trong sáu lối đi khác giữa trái đất hiện thế và Cửu U.

Bất kể là tứ đại long thú hay là ba tà ma nhãn cầu, sau khi làm xong chuyện chúa tể Bá Nho giao phó, trước khi đi đều sẽ cày một đợt làm màu cho chúa tể Bá Nho.

Trong thế giới tin tức phát triển này, chuyện về Bá Tống tiền bối trâu bò sẽ lấy tốc độ cực nhanh truyền bá đến mỗi một ngóc ngách trên trái đất hiện thế.

Toàn thế giới đều sẽ hoan hô Bá Tống.

Tống *lúc này thật sự cực kỳ trâu bò* Thư Hàng.

…

…

Sau khi bảy tà ma cửu phẩm trở về Cửu U, lẳng lặng chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp từ Tống Thư Hàng.

Trong lúc chờ đợi mệnh lệnh, nhóm bảy tà ma cửu phẩm tràn đầy tò mò đối với chúa tể Bá Nho, bèn không hẹn mà mở lần giảng pháp đồng bộ tại Cửu U + hiện thế của Bá Nho Huyền Ma kia ra xem, chúng nó hy vọng có thể thông qua quan sát giảng pháp, gia tăng nhận thức đối với chúa tể Bá Nho.

Mà trong năm lần Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp, duy chỉ có lần Bá Nho Huyền Ma giảng pháp là có thể cung cấp cho tà ma Cửu U xem.

Giảng pháp bắt đầu bình bình không có gì lạ, trong quy trong củ. Nhưng lúc giảng được một nửa, trạng thái giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma trở nên quỷ dị.

Bảy tà ma cửu phẩm nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Chẳng mấy chốc, trực giác của chúng nó đã được chứng thực.

Lúc chúa tể Bá Nho phát ra ba vấn đề liên tục ‘Hiếu là gì? Yêu là gì? Biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?’ trong giảng pháp thì lại có luồng sáng quỷ dị phóng ra từ trong tiếp sóng giảng pháp.

Luồng sáng đáng sợ này được giảng pháp của hiện thế và Cửu U cường hóa hai tầng… chỉ có Trường Sinh Giả và một bộ phận Kiếp Tiên đã lĩnh ngộ được ‘đạo’ của bản thân mới có thể miễn dịch!

Không chỉ như thế, thân phận hiện tại của Tống Thư Hàng có biến hóa, bây giờ hắn là ‘quyền chúa tể Cửu U’, là trung tâm pháp tắc của thế giới Cửu U. Cho nên, hiệu quả ‘Bá Nho Huyền Ma giảng pháp’ lại được ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ cường hóa thêm hai lần, hiệu quả của thuật giám định cường giả đã đạt đến cực hạn, uy lực đã gần sát nút bản gốc của Thánh Nhân Nho gia.

Lần này, đừng nói là Kiếp Tiên cửu phẩm đứng đầu, ngay cả Trường Sinh Giả cũng trúng chiêu, phải nuốt quả đắng mang thai!

Bảy tà ma cửu phẩm cường đại, tuyệt vọng nhìn phần bụng phồng lên của mình, đau đớn mang thai dữ dội khiến chúng nó hoài nghi ma sinh.

Chúa tể Bá Nho làm sao khai phá ra được pháp thuật điên rồ như vậy chứ?

…

…

Phía bên kia.

Tống Thư Hàng đã lấy được tin tức cặn kẽ về phân bố tà vọng trên trái đất hiện thế từ chỗ Thương Hải Thư Sinh.

“Là lúc dọn dẹp một lớp tà vọng hiện thế, tăng tài liệu thực nghiệm cho Biệt Tuyết Tiên Tử, thu thập hạch tâm tà vọng cho Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng mở quyền hạn chúa tể Cửu U ra, bắt đầu liên hệ bảy vị tà ma cửu phẩm từ xa: “Chư vị, chuẩn bị xong chưa? Tiếp đến, ta muốn phái các ngươi tiến vào hiện thế.”

“Chúa tể Bá Nho xin chờ chốc lát.” Tà ma thân sĩ sáu mắt trả lời.

Tống Thư Hàng: “Làm sao vậy? Lối đi giữa Cửu U và hiện thế xảy ra vấn đề à?”

“Không… bọn ta mang thai rồi.” Tà ma thân sĩ sáu mắt ngẩng đầu nhìn trời, dùng giọng bi thương trả lời.

Tống Thư Hàng đáp theo bản năng: “Trùng hợp vậy? Ta vừa mang thai không bao lâu thì các ngươi cũng mang thai?”

Bảy tà ma cửu phẩm: “…”

Chương 2591: Nhìn đi, tồn tại tà ác biết bao!

Không hổ là người có thể trở thành người đại diện của chúa tể Cửu U, đến cả cách trả lời câu hỏi cũng tà đạo xảo trá, khiến tà ma cũng không biết tiếp lời như thế nào.

Quan trọng hơn là, rõ ràng thất ma hoài thai + đau đớn sinh nở là họa do chúa tể Bá Nho gẩy ra, nhưng hắn lại chẳng biết cái gì hết, tà ác biết nhường nào!

“Đúng rồi, sao bảy người các ngươi lại mang thai thế?

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bảy Kiếp Ma cửu phẩm đỉnh phong đang yên đang lành, sao nói mang thai là mang thai luôn vậy?

Thực ra trong lòng Tống Thư Hàng vẫn có chút tính toán, hắn đã lờ mờ đoán được lý do thất ma mang thai… nhưng thuật giám định cường giả trong giảng pháp của hắn vô hiệu với Kiếp Tiên đỉnh tiêm và Trường Sinh Giả, mà trên lý thuyết cảnh giới hiện tại của bảy Kiếp Ma này đang nằm trong phạm vi miễn nhiễm với pháp thuật này nên hắn mới hỏi như thế.

Tà ma thân sĩ sáu mắt và sáu Kiếp Ma khác: “…”

Nhìn xem, đây là lời mà con người có thể nói được sao? Lại còn hỏi sao bọn ta lại mang thai à? Thân là đương sự, ngươi còn không biết tại sao bảy người bọn ta lại mang thai ư? Cứ bắt bọn ta phải chính miệng trả lời vấn đề này để thỏa mãn trò đùa của ngươi đúng không?

Không hổ là người lọt vào mắt xanh của nhiều đời chúa tể Cửu U, đồng thời được chọn làm người đại diện cho chúa tể, trình độ tà ác đã lên đến mức siêu tốc rồi.

Tà ma thân sĩ sáu mắt xoa cái bụng tròn vo của mình, bây giờ cơn đau sinh nở ập xuống từng cơn… đây là đau đớn cả đời nó chưa từng tưởng tượng đến. Trước ngày hôm nay, tà ma thân sĩ sáu mắt tuyệt đối không ngờ rằng sẽ có một ngày bản thân được trải nghiệm cảm giác mang thai sinh con của các nữ ma.

Đời ma vô thường mà.

Sau khi thở dài, nó bắt đầu trả lời câu hỏi của chúa tể Bá Nho… Chúa tể đích thân hỏi, cho dù có là trò đùa ác đến đâu, bọn họ vẫn phải trả lời hết từng câu một.

“Bẩm chúa tể Bá Nho, nguyên nhân bảy người chúng ta mang thai chính là do ngài.”

Tà ma thân sĩ sáu mắt trả lời thay sáu vị tà ma còn lại:

“Bảy người chúng ta ngưỡng mộ uy danh của chúa tể ngài nên đi xem giảng pháp Bá Nho Huyền Ma của ngài. Sau đó như ngài đã thấy đấy, bảy người chúng ta đang mang thai mười tháng, đau đớn sinh nở. Đau không thể thốt thành lời luôn.”

Tống Thư Hàng : “…”

Lại là do ta gây họa à, ngại quá.

Bảy tà ma cửu phẩm: “…”

Nhận được câu trả lời chính xác từ chúng ta, chắc trò đùa ác ý của chúa tể được thỏa mãn rồi chứ? Nhưng chúa tể trầm mặc không nói là cớ làm sao, chắc không phải muốn tiếp tục chủ đề này đấy chứ?

Hai bên cùng rơi vào khoảnh khắc trầm mặc đầy lúng túng.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng đáp:

“Theo lý thuyết, thuật giám định cường giảmà ta thi triển lúc giảng pháp không thể khiến các tà ma Kiếp Tiên đỉnh phong như các ngươi mang thai mới đúng chứ.”

Tà ma thân sĩ sáu mắt suy nghĩ chốt lát, đáp:

“Có lẽ là do ngài đã trở thành chúa tể, vì thế hiệu quả Huyền Ma giảng pháp của ngài đã được sức mạnh chúa tể cường hóa.”

Sau khi trả lời xong, tà ma thân sĩ sáu mắt đột nhiên khựng lại… Không phải là do sắp sinh mà là cuối cùng nó cũng phát hiện ra một chi tiết vô cùng quan trọng.

Sau khi thất ma bọn họ tỉnh lại sau cơn mơ mà vẫn có thể xem được được giảng pháp của chúa tể Bá Nho!

Nói cách khác, chúa tể Bá Nho tấn thăng lên Huyền Ma là chuyện xảy ra trong vòng một năm trở lại đây? Bởi vì thời gian lưu trữ tiếp sóng Huyền Ma giảng pháp và hiệu quả Cửu U tà ma không ai không biết gần như nhau.

Tồn tại chỉ mới chứng đạo Huyền Ma trong một năm trở lại đây mà lại được nhiều chúa tể Cửu U lựa chọn, trở thành người đại diện cho chúa tể Cửu U.

Rốt cuộc tại sao chúa tể Bá Nho làm được điều này chứ?

Không chỉ là nó, sáu tà ma còn lại cũng gần như phản ứng lại ngay lúc đó, cùng nghĩ tới điểm này.

Vì thế cốt long kim cương Trình Toản không nhịn được hỏi:

“Chúa tể Bá Nho, ngài mới chứng đạo Huyền Ma trong năm nay à?”

Trong sào huyệt bọc thép công nghệ cao của đại lão quả cầu béo.

Tống Thư Hàng đang khống chế Tống four, cố gắng tung Dưỡng Đao thuật cho trụ phong ấn Nho điển.

Khi nhận được câu hỏi của cốt long Trình Toản, hai tay đang thi triển Dưỡng Đao thuật của Tống four hơi khựng lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn đại lão Rồng Đốm two.

“Đừng nghĩ tới ta, ta không thể trở thành nguyên liệu Bá Thần trụ của ngươi được đâu.”

Đại lão Rồng Đốm two cảnh giác nói… Nó biết do ảnh hưởng của quyền hạn chúa tể Cửu U, tên Bá Tống này to gan hơn nhiều, cái gì cũng dám nghĩ, hơn nữa còn có vốn để dám làm tất cả mọi thứ.

“Không phải chuyện này, mà là Trình Toản đột nhiên hỏi ta có phải ta vừa chứng đạo Huyền Ma trong năm nay không. Ta thấy không tiện trả lời.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Có gì không tiện trả lời chứ.”

Rồng Đốm two hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng thở dài:

“Nếu như ta trả lời chính diện, chẳng phải bọn họ sẽ chắc chắn ta chỉ có cảnh giới Huyền Ma bát phẩm sao? Mà trên thực tế ta mới là thất phẩm đỉnh phong. Nếu như cảnh giới quá thấp thì không tiện dẫn dắt đội ngũ ấy.”

Bạch long tỷ tỷ ở bên cạnh dùng móng vuốt gãi cằm, đề nghị:

“Vậy ngươi trả lời câu hỏi của họ từ góc bên đi, ví dụ như tháng 9 năm ngoái ngươi Huyền Thánh giảng pháp lần 1 ở hiện thế, tháng 10 năm ngoái hiển thánh lần 2 ở Cửu U, tháng 11 năm ngoái tiến hành giảng pháp ở thế giới hắc long, tháng 12 năm ngoái tiến hành giảng pháp ở quá khứ, lần giảng pháp thứ năm vào đầu năm nay làm thiên đạo sụp đổ luôn. Nếu ngươi trả lời như thế thì sẽ rất có phong cách Thánh Nhân Nho gia.”

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

“Ý kiến hay, trả lời như thế quả thật có cảm giác trâu bò như Thánh Nhân Nho gia!

“Đừng chơi hỏng thuộc hạ quý giá của ta đấy.”

Đại lão Rồng Đốm two lấy râu rồng xoa huyệt thái dương:

“Thực ra ngươi cứ trả lời trực tiếp là được.”

Nếu như nó đã quyết định chuyển thuộc hạ của mình cho Tống Thư Hàng thì hắn không cần phải lo về sự trung thành của bọn họ.

“Ựa…”

Ngón tay của Tống Thư Hàng khựng lại trên bàn phím trong không trung:

“Vừa nãy ta đã trả lời bọn họ theo cách của bạch long tỷ tỷ rồi.”

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Sơ sẩy để cho ngươi làm màu trước mặt thuộc hạ của ta, bây giờ không biết bảy thuộc hạ quý giá của ta đã tưởng tượng ra tình tiết gì rồi.

…

…

Ở phía bên kia.

Sau khi nhận được câu trả lời mà Tống Thư Hàng tiếp thu từ bạch long tỷ tỷ, bảy tà ma cửu phẩm kinh hãi đến độ không áp chế được cơn đau sinh nở.

Năm lần hiển thánh giảng pháp, sao mà làm được thế?

Quả thực không xem quy tắc Thiên Đạo ra gì mà.

Hơn nữa năm lần giảng pháp này lại có điểm khác biệt.

Hiện thế, Cửu U, thế giới hắc long, quá khứ, khi Thiên Đạo sụp đổ… Bất luận là thời gian, không gian, sự vật, không có bất cứ thứ gì có thể cản trở chúa tể Bá Nho chơi giảng pháp.

Thậm chí quy tắc hiện thế còn bị chúa tể Cửu U ấn xuống đất mà chà đạp.

Không hổ là người được nhiều chúa tể Cửu U lựa chọn, thực lực quả nhiên mạnh mẽ!

“Chúa tể, ngài còn muốn dặn dò gì nữa không, cứ hạ lệnh đi ạ!”

Ngữ khí của quái long rết Trình Đa trở nên tôn trọng hơn:

“Tuy rằng bụng vẫn đau âm ỉ nhưng đã không ảnh hưởng đến chuyện làm việc của ta nữa rồi.”

“Rất tốt, ta cần các ngươi lặng lẽ lẻn vào hiện thế trái đất, xử lý hết tà vọng có trên tài liệu mà ta giao cho các ngươi. Nhớ chú ý ra tay có chừng mực, sau khi giết tà vọng xong giữ lại hạch tâm và cơ thể của chúng. Nhục thân của chúng còn có tác dụng lớn, ta đang nghiên cứu làm thế nào để biến chúng thành đồ ăn. Trong lần giảng pháp thứ sáu của ta, ta phải công bố cho chư thiên vạn giới cách ăn tà vọng.”

Tống Thư Hàng đáp.

Lần giảng pháp thứ sáu? Nghiên cứu ăn tà vọng?

Nhìn xem, đây chính là chúa tể Bá Nho, một tà ma thuần túy chính hiệu!

Chương 2592: Bá Tống Huyền Thánh phù hộ, ngàn vạn lần đừng làm loạn

“Lúc đến hiện thế chấp hành nhiệm vụ nhớ phải khiêm tốn, lấy việc thu thập nguyên liệu nấu ăn làm chính, nhân tiện phá hoại luôn tiến triển kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cự long bọc thép Trình Cương đáp:

“Chúng ta nhất định sẽ tuân theo ý chỉ của chúa tể Bá Nho, hành sự khiêm tốn.”

Nếu bảy tà ma cửu phẩm như họ cùng ra tay, thanh lý hết tà vọng trên một hành tinh không phải là chuyện khó. Đám tà vọng khiến cho phần lớn tu sĩ đau đầu lại chẳng dậy nổi sóng gió gì nếu rơi vào tay tà ma cửu phẩm. Sự cách biệt cảnh giới khổng lồ giúp các tà ma cửu phẩm chỉ cần trấn áp một chút là xong việc. Sức mạnh không gian cửu phẩm giúp họ có thể xuất hiện tại bất cứ ngóc ngách nào trên Trái Đất chỉ trong chớp mắt, nâng hiệu suất lên cực cao.

“Đợi khi các ngươi về, đem theo đầy đủ nguyên liệu tà vọng, các ngươi có cơ hội là những người đầu tiên được nếm thử đại tiệc tà vọng. Ngoài ra, chắc các ngươi cũng rất có hứng thú thưởng thức ‘đại tiệc tâm ma kiếp’ trong số các món ăn thiên kiếp đấy nhỉ. Đến lúc đó ta sẽ cho người chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn cho các ngươi.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngoại trừ phần thưởng nội bộ trong quyền hạn Cửu U mà Bạch tiền bối two cho hắn, phần thưởng mà hắn có thể lấy ra để thưởng cho các tà ma cửu phẩm này e chỉ có đại tiệc thiên kiếp và nguyên liệu tà vọng thôi.

Bảy tà ma cửu phẩm: “!!!”

Không chỉ là tà vọng mà đến cả thiên kiếp cũng xuất hiện trong thực đơn của chúa tể Bá Nho rồi.

Thiên kiếp khiến chúng sinh hiện thế và Cửu U đau đầu lại chỉ là một nguyên liệu nấu ăn trong mắt chúa tể Bá Nho.

Ma trong ma, người đàn ông có thể đảm nhận danh hiệu chúa tể Cửu U, cho dù chỉ là người đại diện, cũng tuyệt đối không đơn giản.

…

…

Dưới sự che giấu từ trận pháp 'che mặt' của Rồng Đốm two đại lão, bảy tà ma cửu phẩm lặng lẽ đi đến hiện thế.

Chúng tản ra khắp mọi nơi trên trái đất, nhanh chóng xử lý đám tà vọng.

Cả quá trình xử lý tà vọng vô cùng đơn giản.

Dựa theo thông tin mà chúa tể Bá Nho cung cấp, bảy tà ma cửu phẩm xác định tọa độ, kích hoạt sức mạnh không gian, ngay lập tức xuất hiện tại đích đến, xông thẳng vào sào huyệt của tà vọng. Dưới tiền đề không kinh động đến nhân viên trông giữ tà vọng ở bên ngoài, chúng ra tay nghiền ép, đè chết tà vọng.

Từ đầu tới cuối, các tà vọng thậm chí còn không thể phát ra một tiếng động nào.

Sau khi xử lý tà vọng xong, các tà ma cửu phẩm gảy nhẹ, tách hạch tâm của tà vọng ra khỏi cơ thể rồi cất đi.

Tiếp đó, bọn chúng lại xác định tọa độ sào huyệt tà vọng tiếp theo, xuất hiện chớp nhoáng, nghiền chết, thu hoạch… cứ tuần hoàn như thế.

Thậm chí nghiền chết một con tà vọng còn không cần đến một giây.

Các tà vọng được đánh dấu trong tài liệu sào huyệt tà vọng mà Thương Hải Thư Sinh giao cho Tống Thư Hàng sụt giảm điên cuồng!

Các chấm đỏ chằng chịt đại diện cho tà vọng trên bản đồ bị xóa đi nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Biến hóa cực lớn này nhanh chóng thu hút sự chú ý của các nhân viên chuyên môn giám sát tà vọng.

Bọn họ bố trí trận pháp ở mỗi một địa điểm tà vọng, giám sát dao động sức mạnh của tà vọng, tránh để tà vọng trốn đi.

Mà lúc này, phản ứng dao động sức mạnh của tà vọng đột nhiên biến mất nhanh chóng…

“Chắc không phải mấy con tà vọng này tìm được cách tránh được phong ấn, lặng lẽ trốn đi rồi chứ? Hay là bọn chúng tiến hành biện pháp dung hợp nào đó?”

Nhân viên giám sát vội vàng phát động cảnh báo, liên hệ với những nhân viên liên quan.

Đồng thời bọn họ nhanh chóng liên hệ với nhân viên canh gác tại những địa điểm phản ứng năng lượng tà vọng biến mất:

“A lô ~ Là nhân viên canh gác sào huyệt tà vọng khu khoáng sản thành phố Tông Sơn đúng không? Tà vọng ở chỗ các ngươi có hành động gì không?”

“Không có mà nhỉ? Tà vọng không phản ứng?”

“Cũng không có tu sĩ tới tiêu diệt tà vọng ư?”

“Vậy các ngươi phái người lặng lẽ đi vào sào huyệt, xem xem trong đó xảy ra chuyện gì rồi. Đúng thế, hệ thống giám sát bên bọn ta hiển thị khí tức của tà vọng đã biến mất.”

“Khả năng xấu nhất là tà vọng trốn tránh được trận pháp giám sát của chúng ta, thậm chí đã trốn ra khỏi phong ấn. Khi vào sào huyệt tà vọng, các ngươi phải chú ý an toàn của bản thân. Ta đợi câu trả lời của các ngươi, giờ ta đi liên lạc với địa điểm tiếp theo.”

Mười mấy nhân viên giám sát nhanh chóng liên hệ với nhân viên canh gác sào huyệt tà vọng ở mọi nơi.

Nhưng câu trả lời nhận được đều như nhau, tất cả các nhân viên canh gác đều không phát hiện ra bất cứ động tĩnh nào, tà vọng cũng không có động thái khác thường!

“Bá Tống Huyền Thánh phù hộ, đừng để chuyện tà vọng có vấn đề gì.”

Có nhân viên giám sát thấy bất an trong lòng, bắt đầu cầu nguyện.

“Thiên Đạo sụp đổ, tà vọng tràn lan, thế đạo đã gian nan lắm rồi… xin đừng loạn thêm nữa.”

“Chúng ta đợi nhân viên canh gác trả lời lại đi, Bá Tống tiền bối phù hộ, phù hộ chúng ta bình an.”

Sau khi có người mở đầu, những người khác liền làm theo. Trong lúc bất tri bất giác, dường như Bá Tống Huyền Thánh đã trở thành lá bùa bình an trong lòng mọi người.

Khoảng năm sáu phút sau.

Nhân viên canh gác gửi tin nhắn trả lời.

“Nhân viên canh gác mà ta liên hệ gửi tin trả lời rồi, bọn họ nói tà vọng đã biến mất, tuy rằng trong sào huyệt còn sót lại tà vụ và năng lượng của tà vọng nhưng không thấy bọn chúng đâu nữa!”

“Chỗ ta cũng nhận được tin tức tà vọng đã biến mất. Nhưng nhân viên canh gác bên ta trả lời lại rằng tà vọng bị người khác giết chết. Hắn phát hiện ra trong sào huyệt còn sót lại dấu vết tà vọng bị nổ tung, hơn nữa cơ thể của tà vọng cũng bị mang đi rồi!”

“Bên ta cũng thế! Tà vọng không hề biến mất mà bị người khác làm nổ tung, nhân viên canh gác tìm thấy một phần cơ thể còn sót lại của chúng!”

“Nói cách khác, có đại lão đang giết tà vọng? Đập nổ tà vọng mà không kinh động đến nhân viên canh gác và trận pháp phòng ngự… Phải cường đại đến thế nào mới làm được thế chứ?”

“Chắc không phải là Kiếp Tiên cửu phẩm sở hữu sức mạnh không gian đấy chứ?”

“Đừng nói đùa thế, làm sao các đại lão cấp Kiếp Tiên cửu phẩm lại lãng phí thời gian để xử lý đám tiểu tà vọng này được? Không có tà vọng bát phẩm trở lên, không đáng để đại tiền bối Kiếp Tiên cửu phẩm ra tay. Hơn nữa bây giờ Thiên Đạo sụp đổ, rất nhiều tiền bối Kiếp Tiên cửu phẩm đang muốn nhân cơ hội này thực tiễn đạo của mình, đạp đạo chứng trường sinh như Bá Tống.”

“Hơn nữa các ngươi xem này, tà vọng biến mất theo bảy khu vực, đồng thời không ngừng tản ra, khuếch đại phạm vi. Cũng tức là có ít nhất bảy vị cường giả hẹn nhau cùng ra tay, chém giết tà vọng. Vì thế có thể chắc chắn không phải là Kiếp Tiên cửu phẩm… Bảy vị kiếp tiên cửu phẩm ra tay xử lý tà vọng ư, chuyện này nghe hoang đường quá."

"Hay là bảy vị tiền bối đang đánh cược, xem ai giết được nhiều tà vọng hơn?"

"Tóm lại, ta đã báo lại sự việc này với nhân viên xử lý tà vọng, xem xem bọn họ có thông tin tình báo nào mới không."

Lại qua mấy phút.

"Chỗ ta có tin tức từ Thương Hải Thư Sinh... Hắn nói cách đây không lâu, Bá Tống Huyền Thánh hỏi xin bọn hắn một tấm bản đồ phân bố sào huyệt tà vọng trên toàn thế giới, hơn nữa Bá Tống Huyền Thánh còn nói một câu, hắn sẽ phái người đến xử lý tà vọng!"

"Bảy vị đại lão này chắc không phải cường giả Bá Tống Huyền Thánh phái đến xử lý tà vọng đấy chứ?"

"Có thể liên lạc được với Thương Hải Thư Sinh không? Hỏi hắn xem có xác nhận lại với Bá Tống tiền bối được không?"

"Ta liên lạc với Thương Hải Thư Sinh ngay... cái tên Thương Hải này sắp phất rồi, lại còn kết bạn được với cả Bá Tống tiền bối, đúng là có phúc ba đời."

...

...

Cùng lúc đó.

Vô Cực Ma Tông cũng nhận được tin tức có cường giả cố ý ra tay giải quyết đám tà vọng.

Nhưng bọn hắn chỉ nhận được tin tà vọng bị cường giả giải quyết, tạm thời không hay biết tốc độ xử lý tà vọng nhanh thế nào, tình báo bí mật là thứ luôn bị chậm trễ mà.

Chương 2593: Hắn chờ đợi mãi không biết bao nhiêu ngày

Vô Cực Ma Tông, bí cảnh Ma Đế Cung.

Trong ma điện Già La.

Hôm nay, tất cả thành viên cấp cao của Vô Cực Ma Tông lại tụ họp. Dựa theo lý lịch và thực lực cao thấp khác nhau của thành viên mà chiếu hình chiếu thành từng vòng trong Ma Đế Cung.

Tông chủ bình tĩnh thong dong ngồi trên vương tọa trên cao, sau khi 'đại kế hoạch Ma Hải' được triển khai, tất cả các thành viên trong Ma Đế Cung đều có thể cảm ứng được thực lực của tông chủ không ngừng tăng lên, khiến bọn họ có ngày càng thấp áp lực.

Đương nhiên, không chỉ tông chủ, tất cả các đệ tử có tư cách bước vào ma điện Già La của Ma Đế Cung đều có được thu hoạch to lớn… Cùng với việc từng cây Ma Thần trụ được cắm xuống thế giới Cửu U, từng tà vọng được sắp xếp ở khắp nơi trên hiện thế, Cửu U và hiện thế sinh ra cộng hưởng. Với tư cách là trạm trung chuyển, Ma Đế Cung ngưng tụ được một lượng lớn ma nguyên thích hợp nhất cho việc tu luyện của các thành viên Vô Cực Ma Tông.

Mỗi khi chiếu hình xong, tất cả các thành viên đang ngồi trong Ma Đế Cung đều có thể mang đi một phần tà nguyên tinh túy, khiến cảnh giới của mình tăng mạnh!

"Hôm nay là một ngày đáng để ghi lại trong lịch sử ma tông."

Trên vương tọa, tông chủ Vô Cực Ma Tông trầm giọng nói:

"Kế hoạch Ma Hải mà Vô Cực Ma Tông chúng ta chuẩn bị suốt từ xưa tới nay cuối cùng cũng đã đến thời cơ chín muồi rồi!"

Dứt lời, hắn búng tay một cái, ra hiệu cho trưởng lão Vô Cực Ma Tông phụ trách đại cục kế hoạch bắt đầu giới thiệu kết quả của kế hoạch.

Trưởng lão phụ trách cắm Ma Thần trụ ở thế giới Cửu U, xác định tọa độ kế hoạch Ma Hải đứng dậy, nói:

"Tính đến hôm nay, chúng ta đã cắm Ma Thần trụ ở ba mươi ba vị trí thích hợp trong thế giới Cửu U để mở thế giới Ma Hải! Ba mươi ba là một con số rất tuyệt vời. Trong ba mươi ba tọa độ này, có ba tọa độ vô cùng xuất sắc, ta liệt chúng vào tam giáp."

Trong khi nói chuyện, vị trưởng lão đó vung tay lên, dùng ma nguyên dựng lên một phần bản đồ thế giới Cửu U.

Tọa độ của ba mươi ba Ma Thần trụ hiện lên ở khắp các vị trí trên bản đồ, có ba tọa độ Ma Thần trụ vô cùng bắt mắt.

"Ta coi trọng nhất là tọa độ này, đây là một khu vực độc lập do cát tạo thành, ở gần đó không có nhiều tà ma Cửu U, sâu trong lòng đất lại ẩn chứa tà năng Cửu U khổng lồ! Hơn nữa, thế giới sa tinh này cũng đủ rộng rãi, chỉ riêng cát trên bề mặt cũng chuyển hóa được thành ma nguyên nồng đậm!"

"Tiếp đó là khu vực đầm lầy này, đây là tọa độ hoàn hảo chẳng kém thế giới sa tinh là bao. Đáng tiếc trong khu vực này có một tà ma Cửu U cường đại đang ngủ say. Chúng ta không dám kinh động nó, theo suy đoán có lẽ thực lực của nó cũng phải cửu phẩm trở lên."

"Sau đó là một tọa độ giữa biển Cửu U, tuy rằng hải đảo ở đây nhỏ nhưng hải vực này mới là thứ chúng ta thật sự coi trọng. Nó có phạm vi rộng rãi nhất, có tiềm năng nhất."

"Nhưng cuối cùng chọn chỗ nào từ ba mươi ba tọa độ thì phải xem ý chí của Ma Thần trụ."

Vị trưởng lão đó trầm giọng nói:

"Xin Hà Chỉ Ma Đế hãy dẫn dắt chúng ta."

"Ý chí của Ma Thần trụ có thể chọn ra tọa độ hợp với chúng ta nhất."

Tông chủ Vô Cực Ma Tông đang ngồi trên vương tọa gật đầu tổng kết.

"Còn nữa tông chủ, ta có một việc muốn bẩm báo. Chuyện liên quan đến thông đạo giữa thế giới Cửu U và hiện thế, những tà ma mà vất vả lắm chúng ta mới nhét sang được đều bị đánh bại rồi. Hình như có một thế lực sở hữu lực chiến cường đại đã nhúng tay vào, nhưng không biết đó là của hiện thế hay Cửu U.”

Vị trưởng lão phụ trách Cửu U lại bổ sung.

“Không sao, kế hoạch Ma Hải của ta đã trở thành đại thế, không ai ngăn cản được đại thế cả. Dù thông đạo giữa thế giới Cửu U và hiện thế có thay đổi cũng không thể ảnh hưởng tới đại kế hoạch Ma Hải của chúng ta nữa rồi.”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông bình tĩnh đáp.

Có được lời cam đoan tự tin của tông chủ, tất cả đệ tử có mặt tại đây đều yên tâm.

Mà ngay cả Công Tử Hải và Chính Năng ở bên dưới cũng gật đầu. Hai người bọn họ có quan hệ với cấp cao, Công Tử Hải lại lấy được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế nên họ hiểu rất rõ về kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông. Trong kế hoạch lớn này, quả thật thông đạo giữa thế giới Cửu U và hiện thế đã không còn quan trọng nữa.

“Còn nữa tông chủ, trước khi vào Ma Đế Cung, ta nhận được tin tức, hiện thế có cường giả ra tay, nhanh chóng quét sạch tà vọng tại đó. Có vẻ như bọn họ đã phát hiện ra kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông chúng ta.”

Lúc này, một vị trưởng lão khác phụ trách bố cục tà vọng ở hiện thế đứng dậy bẩm báo.

“Đây cũng là chuyện nằm trong dự đoán của chúng ta, không cần phải hoảng hốt.”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông khoát tay đáp.

Bởi vì Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên xuất hiện, khiến Thiên Đạo không cầm cự được nữa mà sụp đổ, rất nhiều thế lực trong chư thiên vạn giới đều bắt buộc phải tiến hành trước kế hoạch của mình.

Đại kế hoạch Ma Hải của Vô Cực Ma Tông còn là nạn nhân đầu tiên.

Trong lúc vội vàng bắt đầu luôn kế hoạch, tất nhiên sẽ có một vài sơ hở, bị người có tâm ở hiện thế nắm được.

“Cho dù bọn chúng có bắt giết hết tất cả tà vọng cũng không thể ngăn cản được kế hoạch của chúng ta, nhưng mà… để cho chắc ăn...”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông đứng dậy khỏi vương tọa, giơ cao hai tay, tuyên bố:

“Kế hoạch Ma Hải sẽ bắt đầu ngay bây giờ! Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, ba hơi thở sau Ma Đế Cung sẽ dẫn bản thể của các ngươi tới, kéo vào trong Ma Đế Cung. Sau đó, tất cả mọi người đứng đúng vào trị trí trận pháp… kích hoạt đại trận tà vọng tại hiện thế!”

“Xin tuân theo mệnh lệnh của tông chủ.”

Tất cả mọi người trong Vô Cực Ma Tông nghiêm túc hẳn lên, chuẩn bị sẵn sàng.

Ba hơi thở sau.

Cơ thể của các thành viên cấp cao trong Vô Cực Ma Tông vốn phân tán ở các phân bộ, các ma phong trên thế giới đều bị trận pháp của Ma Đế Cung dẫn dắt, vượt không gian, biến mất khỏi chỗ cũ, chân thân dung nhập vào trong Ma Đế Cung.

Khi chân thân của họ tiến vào Ma Đế Cung, nhục thân được ma nguyên của Ma Đế Cung tưới tắm… Cảm giác hưởng thụ này quả là gây nghiện.

“Bốp bốp!”

Tông chủ vỗ tay.

Trong ma điện Già La xuất hiện một trận pháp đã chuẩn bị từ trước, trận pháp này hô ứng với sào huyệt tà vọng tại hiện thế.

Mỗi đệ tử của Vô Cực Ma Tông đều có một vị trí riêng, chúng tiến vào đại trận theo phương vị đã xếp từ trước… Vị trí càng gần trung tâm có nghĩa sẽ nhận được càng nhiều lợi ích sau khi kế hoạch Ma Hải thành công.

“Khởi trận… Đồng bộ tọa độ tà vọng… khóa tọa độ thế giới Cửu U.”

Tông chủ đứng dậy, trầm giọng nói.

Vào khoảnh khắc Ma Hải đại kế hoạch bắt đầu, cho dù là tông chủ luôn bình tĩnh thong dong cũng không thể giấu nổi sự kích động.

Không biết đã qua bao nhiêu ngày, hắn cứ đợi, đợi ngày này

tới.

…

…

Hiện thế, trái đất.

Bảy tà ma cửu phẩm đang điên cuồng thu hoạch tà vọng đột nhiên khựng lại.

Trước mặt chúng, những tà vọng sắp bị đè chết dường như bị một sức mạnh nào đó khóa lấy từ xa.

Tà ma thân sĩ sáu mắt híp mắt lại, thần lực của nó tản ra, bao trùm lên sào huyệt của tà vọng mà mình đã xử lý lúc trước… quả nhiên đến cả sào huyệt của tà vọng đã bị nó tiêu diệt cũng bị một lực lượng khóa mục tiêu.

“Chúa tế Bá Nho, sào huyệt của tà vọng tại hiện thế có biến. Liệu có phải là kế hoạch Vô Cực Ma Tông mà ngài đã nhắc tới trước kia bắt đầu rồi không?”

Tà ma thân sĩ sáu mắt báo lại tin tức cho Tống Thư Hàng.

Chương 2594: Ta chờ đợi khổ sở ba ngày ba đếm, cuối cùng cũng đợi được các ngươi!

“Ha ha ha, cuối cùng đại kế hoạch Ma Hải của Vô Cực Ma Tông cũng tới rồi hả?”

Nghe thấy tin tức này, Tống Thư Hàng bật cười sảng khoái.

Đã ba ngày rồi!

Hắn đã khổ sở chờ đợi tại thế giới Cửu U này ba ngày rồi, cuối cùng cũng đợi đến ngày Vô Cực Ma Tông triển khai đại kế hoạch Ma Hải!

Trọn vẹn ba ngày ba đêm, đúng là dài đằng đẵng.

Bình thường ba ngày này đủ để Tống Thư Hàng làm rất nhiều việc! Nếu như may mắn, hắn có thể tấn thăng một tiểu cảnh giới ấy chứ.

Nếu không phải lúc trước Bạch tiền bối two đề nghị hắn đợi các thành viên Vô Cực Ma Tông mở Ma Hải, sau đó đi độ thiên kiếp bát phẩm cuối cùng của mình ở thế giới Ma Hải, đặt dấu chấm hết hoàn mỹ cho hoạt động nhân tiền hiển thánh thì hắn đã cho kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông chết từ trong trứng nước rồi!

“Không đúng không đúng, lại tự cao rồi. Như thế không tốt, không tốt.”

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên ngực mình.

Không thể vì trở thành người đại diện của chúa tể Cửu U mà tự cao thế được.

Nếu như không có quyền hạn chúa tể Cửu U mà Bạch tiền bối two cho, nếu như không có cha Cẩu Đản tiền bối và ba mắt tiền bối âm thầm giúp đỡ, chỉ dựa vào thủ đoạn của hắn, đừng nói tới chuyện ngăn cản kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông, con chuột cấn tay như hắn e là sẽ bị đại thế của kế hoạch lớn nghiền ra bã luôn ấy chú.

“Bình tĩnh, phải tĩnh tâm. Cho dù nhờ sự giúp đỡ của các tiền bối, ta cũng đã bố trí xong hết mọi việc, chỉ đợi đệ tử Vô Cực Ma Tông cắn câu nhưng ta vẫn không thể xem thường Vô Cực Ma Tông, nói không chừng sau lưng đại ma tông lịch sử lâu đời này còn có một nhân vật cấp đại lão ấy chứ?”

Tống Thư Hàng tự thức tỉnh mình, để bản thân giữ cảnh giác, đừng quá tự cao.

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Tên nhóc Tống Thư Hàng này thật sự rất mâu thuẫn, có lúc ý chí của hắn mạnh mẽ tới mức có thể áp chế được ảnh hưởng của quyền hạn chúa tể Cửu U, có đôi khi hắn lại bị ảnh hưởng này làm cho tan rã hoàn toàn.

Cứ cảm thấy tên này cố ý để ý chí tan rã vậy…

“Đúng rồi, cha Cẩu Đản, kế hoạch lớn của đối phương sắp bắt đầu rồi, ngài nói xem có chi tiết nào mà chúng ta chưa chú ý tới không? Ví dụ như Ma Thần trụ ta chế tạo vừa nãy? Khi Hà Chỉ trụ thay thế Ma Thần trụ cũ có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Có thể dẫn Vô Cực Ma Tông qua đây một cách thuận lợi không?”

Tống Thư Hàng đề nghị:

“Vậy nên cha Cẩu Đản à, chúng ta có nên bói một quẻ trước không nhỉ?”

Cha Cẩu Đản: “…”

“Ta nghĩ lúc này đã không còn thời gian xem bói cho ngươi nữa rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma lên tiếng, nó lờ mờ cảm giác được tà năng Cửu U xung quanh đã thay đổi.

Đại lão Rồng Đốm two thở dài, nhắc nhở:

“Đừng quên quyền hạn của ngươi, bây giờ ngươi đang là chúa tể Cửu U. Cho dù khi chiếu đến thế giới Cửu U, Vô Cực Ma Tông không chọn tọa độ Hà Chỉ trụ ở thế giới sa tinh… nhưng thân là chúa tể Cửu U, ngươi không thể ra tay sửa lại cho họ sao?”

“Đúng vậy. Cảm ơn cha Cẩu Đản. Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ dẫn cha Cẩu Đản đi dạo khắp thế giới Cửu U, để ngươi cảm nhận cảm giác được về nhà. Đến lúc đó, niệm tình ta hiếu kính như thế, ngươi đổi đạo hiệu Trình Cẩu Đản đi được không?”

Tống Thư Hàng nói.

“Để xem biểu hiện của ngươi đã.”

Đại lão Rồng Đốm two nói… nếu như Tống Thư Hàng đã cho nó một bậc thang, vậy nó sẽ nhanh chóng nắm lấy cơ hội này để đi xuống, tránh cho Tống Thư Hàng lắm chiêu trò mà đắc tội với nó, để nó không có cơ hội sửa lại đạo hiệu Trình Lâm, khiến cho xưng hô cha Cẩu Đản này đi theo nó cả đời.

Hơn nữa sau nhiều câu ‘cha Cẩu Đản’ của Tống Thư Hàng, đại lão Rồng Đốm two lại phát hiện mình bắt đầu thích nghi với cách xưng hô này rồi.

Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, Tống Thư Hàng đã sử dụng năng lực cấp chúa tể Cửu U ‘ngôn xuất pháp tùy’, âm thầm ảnh hưởng đến nó?

Càng nghĩ càng thấy sợ.

Phải nhanh chóng tìm cớ đổi lại đạo hiệu Trình Lâm, không thể để Tống Thư Hàng gọi tiếp được nữa!

“Nói thật, Rồng Đốm tiền bối, ta cảm thấy cách gọi cha Cẩu Đản này vô cùng thân thiết. Đến lúc đổi lại tên Trình Cẩu Đản, chúng ta vẫn gọi ngươi là cha Cẩu Đản nhé, nghe thân thiết lắm.”

Tống Thư Hàng đề nghị.

“Cút!!!”

Đại lão Rồng Đốm two tức giận nói

Tống Thư Hàng thấy lạ:

“Ơ? Tiền bối không thích cách xưng hô này à?”

Ai ya, thế này là nịnh nhầm chỗ rồi… từ khi hắn gọi đại lão Rồng Đốm two là cha Cẩu Đản, đại lão chẳng có chút phản ứng nào, vui vẻ chấp nhận cách gọi này. Tống Thư Hàng còn tưởng rằng đại lão Rồng Đốm two thích kiểu xưng hô mộc mạc thế này chứ.

Không ngờ đại lão lại có phản ứng lớn với kiểu xưng hô quê mùa này đến thế, đúng là bất ngờ.

Thế này là lúng túng rồi!

“Đến rồi đến rồi!”

Lúc này, bia đá đạo hữu lên tiếng:

“Mau khởi động trạng thái nhân đao hợp nhất!”

Bia đá đạo hữu đã giác ngộ... Bia đao hợp nhất gì đó đều là lừa đảo cả, chi bằng vứt bỏ lớp ngụy trang bên ngoài, gọi luôn là ‘nhân đao hợp nhất’ cho xong.

Giọng nói của bia đá đạo hữu vừa hay chấm dứt sự lúng túng của Tống Thư Hàng.

“Đến đây bia ơi!”

Tống Thư Hàng cười ha ha, vươn tay cho bia đá đạo hữu 3 phát Dưỡng Đao thuật, hai bên cùng khởi động trạng thái hợp nhất một cách thuần thục, kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U.

Trong không trung.

Mượn uy lực đại trận tà vọng của hiện thế, hiến tế cùng lúc tất cả tà vọng và sào huyệt, rốt cuộc Vô Cực Ma Tông cũng có thể cách không truyền sức mạnh đến thế giới Cửu U.

Ba mươi ba Ma Thần trụ được cắm sẵn trong thế giới Cửu U hóa thành tọa độ, tự động sáng lên… Nhưng các thành viên trong Vô Cực Ma Tông hoàn toàn không thể ngờ được, một cây Ma Thần trụ trong đó đã hóa thành Ma Thần trụ * Trường Sinh Hà Chỉ trụ trụ của Tống Thư Hàng từ lâu rồi.

Hà Chỉ trụ hòa nhập hoàn mỹ vào ba mươi ba Ma Thần trụ tọa độ, bắt đầu đáp lại lời triệu hoán của Vô Cực Ma Tông như những Ma Thần trụ khác.

Khoảng ba hơi thở sau.

Rốt cuộc ba mươi ba Ma Thần trụ cũng quyết định một tọa độ… khu vực đầm lầy!

Đầm lấy có một tà ma Cửu U cường đại đang ngủ say bên dưới trở thành khu vực mở lại Ma Hải tốt nhất mà các Ma Thần trụ tự động chọn ra!

Bởi vì nơi đây đã từng là khu thí nghiệm của một Thiên Đạo nào đó, Thiên Đạo đã từng âm thầm tiến hành thực nghiệm ma quốc phạm vi nhỏ tại khu vực này.

Cha Cẩu Đản và bọn người Tống Thư Hàng không biết chuyện

này.

[Thế mà lại không chọn thế giới sa tinh à?]

Khi sử dụng quyền hạn Cửu U, Tống Thư Hàng đã cảm ứng được điều này trước.

Như vậy sao được chứ?

Chúng ta bố trí nhiều cạm bẫy ở thế giới sa tinh như thế, nếu như ngươi không tới, mặt mũi của người đại diện chúa tể Cửu U như ta biết để đi đâu hả?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, phối hợp với bia đá đạo hữu thi triển quyền hạn chúa tể Cửu U, chi phối ý chí của Cửu U, nghịch chuyển nhân quả!

Do thao tác đen tối của ý chí Cửu U… các Ma Thần trụ vốn chọn khu vực đầm lầy cuối cùng lại đổi sang chọn thế giới sa tinh.

Đồng thời chúng cũng truyền lại tín hiệu này đến Vô Cực Ma Tông.

Trong Ma Đế Cung.

“Đã xác định tọa độ, Ma Thần trụ thế giới Cửu U phản hồi lại… chọn thế giới sa tinh!”

Trưởng lão phụ trách đại cục kế hoạch thế giới Cửu U mỉm cười đắc ý.

Giống như suy đoán của hắn, thế giới sa tinh được hắn đánh giá cao nhất đã trở thành lựa chọn của các Ma Thần trụ!

Chương 2595: Đại kế hoạch Ma Hải không thể thất bại

Thật đáng tiếc, nếu không phải muốn chắc ăn, vị trưởng lão này chỉ hận không thể cắm hết ba mươi ba Ma Thần trụ này vào thế giới sa tinh mà mình vừa ý, như thế có thể khiến cho thế giới Ma Hải ngay lập tức khuếch trương ra đến mức lớn nhất!

“Tông chủ, chúng ta dùng thế giới sa tinh để mở ma quốc đi!”

Trưởng lão phụ trách bố cục kế hoạch thế giới Cửu U vui mừng nói.

Tông chủ ngồi trên vương tọa gật đầu nói:

“Tất cả đệ tử của Vô Cực Ma Tông nghe lệnh, chuẩn bị mở lại thế giới Ma Hải, chúng ta phải xây dựng ma quốc thuộc về mình ngay trong thế giới Cửu U, thành bại dựa cả vào lúc này!”

Trong khi nói, tông chủ đứng dậy, phất tay, biến ra rất nhiều đồng tiền không biết được đúc thành từ chất liệu gì.

Đây là một thủ pháp xem bói đơn giản, đồng thời cũng là một nghi thức… Nó giống như nghi thức khởi quay khi quay phim điện ảnh ngày nay vậy, chủ yếu là để lấy may.

Mặc dù chỉ là một kiểu xem bói mang tính hình thức, nhưng cảnh giới của tông chủ còn đó, thân là một ma đế, dù hắn chỉ tiện tay bói một quẻ cũng có công hiệu to lớn.

Các đồng tiền lộn vòng trong không trung rồi rơi xuống đất với chuỗi âm thanh vui tai.

“Là quẻ cát!”

Các đệ tử Vô Cực Ma Tông phía bên dưới nhìn thấy kết quả quẻ bói, vui mừng kêu lên.

Điều này có nghĩa đại kế hoạch Ma Hải của Vô Cực Ma Tông bọn hắn sẽ có một khởi đầu hoàn mỹ!

Tông chủ Vô Cực Ma Tông nhếch miệng mỉm cười:

“Thế giới sa tinh này đúng là địa điểm tốt nhất mà Ma Thần trụ đã chọn ra.”

Ma Thần trụ cắm ở thế giới sa tinh liên tục phản hồi lại thông tin tọa độ, dẫn dắt đệ tử của Vô Cực Ma Tông.

Đã không có gì để do dự nữa rồi… mặc kệ quẻ này là hung hay cát, Vô Cực Ma Tông bọn họ đã không còn sự lựa chọn nữa, tên đã lên cung không thể không bắn.

Tông chủ sờ lên lồng ngực của mình, trầm giọng nói:

“Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông nghe lệnh, toàn lực kích hoạt sức mạnh đại trận tà vọng, nhân lúc Cửu U vô chủ, đả thông chướng ngại giữa thế giới Cửu U và hiện thế, để sức mạnh của tà vọng ở hiện thế chuyển vào trong thế giới sa tinh.”

“Vâng, tông chủ.”

Tất cả để tử của Vô Cực Ma Tông đều dốc sức khởi động sức mạnh của mình.

Trong đại trận dưới chân họ hiện lên rất nhiều Ma Thần trụ… Ma Thần trụ mà Vô Cực Ma Tông chế tạo, lưu trữ bao nhiêu năm nay đều ở đây cả.

Tất cả tà vọng đã bị Vô Cực Ma Tông động tay động chân ở hiện thế nhất loạt bị hiến tế, hóa thành sức mạnh của đại trận tà vọng. Sức mạnh này lại được đệ tử Vô Cực Ma Tông dẫn dắt, đưa vào trong Ma Đế Cung.

Sức mạnh tà vọng được rót vào từng cây Ma Thần trụ, phủ thêm khí tức tà ý cho Ma Thần trụ vốn đã ma khí cuồn cuộn.

Trên Ma Thần trụ vang lên những âm thanh kỳ dị, thậm chí bắt đầu quấy nhiễu một số thành viên Vô Cực Ma Tông kim đan ngũ phẩm tâm trí không đủ kiên định.

“Thời cơ chín muồi rồi, chính là lúc này.”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông nói.

Hắn vẫn luôn yên lặng khống chế toàn cục.

Dưới sự khống chế của hắn, toàn bộ sức mạnh của các thành viên Vô Cực Ma Tông và đại trận tà vọng đan vào với nhau, không có một chút tiêu hao dư thừa nào.

“Dùng vô cực ma đạo mở ra ma quốc ở Cửu U, Ma Thần trụ, lên!”

Tất cả các thành viên của Vô Cực Ma Tông đều điều động ma nguyên, nâng Ma Thần trụ lên.

Tất cả Ma Thần trụ hiện lên, bắt đầu cộng hưởng.

“Khi Ma Thần trụ đột phá rào chắn giữa Cửu U và hiện thế, sẽ có một trận xung kích. Toàn bộ thành viên chuẩn bị chịu xung kích!”

Tông chủ trầm giọng nói.

Dứt lời, hắn vỗ mạnh lên tay vịn của vương tọa, kích hoạt cơ quan đã chuẩn bị từ trước.

Do ảnh hưởng từ phong ấn của Thánh Nhân ngầu lòi, trạng thái ma đế hắn dốc toàn lực kích hoạt chỉ duy trì được 3 phút.

Trong mấy ngàn năm qua, hắn tính toán thời gian kích hoạt chế độ ma đế, xây dựng trận pháp và cơ quan trận pháp trong Ma Đế Cung, chịu bao vất vả như thế chính là vì giờ phút này!

Rầm rầm rầm ~

Từng cây Ma Thần trụ chọc thẳng lên trời, lấy Ma Đế Cung làm trạm trung chuyển, dưới sự chống đỡ của trận pháp ma đế, đánh tới hiện thế, lấy Ma Thần trụ trong thế giới sa tinh làm tọa độ, cắm vào thế giới ma tinh.

Cả quá trình vô cùng thuận lợi.

Cửu U cũng không cản Ma Thần trụ đi vào, thậm chí đến cả sức mạnh rào chắn của Cửu U và hiện thế cũng không xuất hiện.

[Xem ra, từ sau khi mất đi chúa tể, sức ảnh hưởng của thế giới Cửu U còn thấp hơn cả tưởng tượng của ta!]

Tông chủ thầm nghĩ.

Đó là chuyện tốt.

Sức chống cự của thế giới Cửu U càng thấp, bọn họ càng dễ dàng mở thế giới Ma Hải tại Cửu U!

[Hơn nữa, thế giới sa tinh này đúng là một nơi tốt, rất thích hợp để mở thế giới Ma Hải.]

Dưới sự điều khiển của tông chủ Vô Cực Ma Tông, các Ma Thần trụ vây xung quanh Ma Thần trụ tọa độ nằm giữa thế giới sa tinh, từng cây một đóng xuống theo như sơ đồ trận pháp đã thiết lập từ trước.

Chỉ trong nháy mắt, một trận pháp Ma Thần trụ vô cùng phức tạp được hoàn thành.

Cả thế giới sa tinh đều bị bao phủ bởi trận pháp Ma Thần trụ.

Tất cả những nơi Ma Thần trụ đã cắm xuống đều là ma quốc!

Ở giữa thế giới sa tinh, Ma Thần trụ tọa độ cao lớn tản ra khí thế cường đại, thậm chí còn khiến người ta choáng ngợp như khi ma đế tái sinh vậy.

Tất cả sức mạnh của Ma Thần trụ đều được Ma Thần trụ tọa độ dẫn dắt, thuận lợi đan lại với nhau… Trận thành!

Có thể bố trí đại trận thuận lợi thế này cũng vượt khỏi dự liệu của đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Xẹt xẹt xẹt ~

Ma Thần trụ, sức mạnh của tà vọng và tà năng Cửu U trong thế giới sa tinh bắt đầu tiếp xúc. Sau khi ba loại sức mạnh khác nhau dung hòa lại, sương mù đen tản ra khắp nơi, cát trên mặt đất cũng bắt đầu mục ruỗng.

Đây là một bắt đầu hoàn mỹ!

[Thành công rồi à?]

[Hình như còn dễ dàng hơn trong tưởng tượng của chúng ta nhỉ?]

[Thế giới Cửu U vô chủ, chúng ta không cảm nhận được sự kháng cự của thế giới Cửu U!]

[Bất luận là đi vào thế giới Cửu U hay là bố trí đại trận Ma Thần trụ, thế giới Cửu U đều để mặc chúng ta!]

Đệ tử Vô Cực Ma Tông bắt đầu trao đổi đầy kích động.

Lần mở màn này còn hoàn mỹ hơn vô số ảo tưởng biết bao đêm ngày qua của bọn họ… Đây chính là hiện thực còn bất ngờ hơn là ảo tưởng!

Có đôi khi, những chuyện đến nghĩ ngươi cũng không dám lại trở thành sự thật trong hiện thực!

Tông chủ đặt một tay lên xoa ngực, tay còn lại bắt đầu bấm quẻ.

[Có thể mở Ma Hải được không?]

Hắn tính đi tính lại chủ đề này.

Từ khi kế hoạch bắt đầu đến bây giờ, tông chủ đã dùng tổng cộng 33 phép bói toán khác nhau.

Mà kết cục của tất cả các phương pháp bói toán này đều như nhau.

Đại kế hoạch Ma Hải được định sẵn sẽ thành công tốt đẹp!

Thế giới Ma Hải được mở ra!

Thiên ý trong chốn hỗn độn đứng về phía bọn họ.

Không thể thất bại được, đại kế hoạch Ma Hải không có khả năng bị thất bại!

Tông chủ ngẩng đầu lên, gương mặt trở lại vẻ bình tĩnh, cất giọng ổn trọng:

“Bước tiếp theo, đưa tất cả tà vọng chúng ta đã nuôi dưỡng vào trong thế giới sa tinh!”

Các thành viên Vô Cực Ma Tông đã chuẩn bị sẵn sàng đưa toàn bộ tà vọng nuôi dưỡng nhân tạo vào lãnh thổ của Ma Thần trụ thông qua đại trận.

Thế giới sa tinh bắt đầu sôi trào.

Tà vọng, sức mạnh Ma Thần trụ, tà năng Cửu U không ngừng hợp lại, hóa thành bùn đen độc ác, tà đạo nhất.

Đám bùn đen này… chính là trụ cột ban đầu của thế giới Ma Hải.

Chương 2596: Cửu U chào mừng bạn, mở ra một vùng trời mới cho bạn!

Dưới sự tác động không ngừng của tà vọng nhân tạo và trận pháp Vô Cực Ma Tông, phần lớn cát ở thế giới sa tinh đều mục ruỗng thành bùn đen.

Mà sau khi bùn đen đạt được một số lượng nhất định, chúng bắt đầu điên cuồng đồng hóa tà năng Cửu U và tất cả vật chất xung quanh, khuếch trương bốn phía! Trên nuốt không khí, dưới ăn đất cát, không bỏ qua bất cứ thứ gì.

Một thế giới Ma Hải đã bắt đầu thành hình.

Nhưng vào lúc bùn đen sôi trào, khung thế giới Ma Hải được xây dựng xong, đột nhiên lại xảy ra sự cố. Pháp tắc của thế giới Cửu U vận chuyển theo bản năng, áp chế thế giới ma hải sắp sửa được sinh ra này.

[Tới rồi!]

Tông chủ Ma Đế Ngạc trong Ma Đế Cung nhẹ giọng nói.

Cho dù không có chúa tể Cửu U, pháp tắc cơ bản nhất của thế giới Cửu U vẫn tiếp tục hoạt động.

Phục hồi thế giới Ma Hải trong thế giới Cửu U vốn là chuyện đi ngược lại với pháp tắc cơ bản của thế giới Cửu U. Vì vậy khi thế giới Ma Hải sắp thành hình, chắc chắn thế giới Cửu U sẽ có phản ứng, cũng giống như hệ thống miễn dịch trong cơ thể chủ động đối kháng với virus xâm nhập vậy.

Tông chủ gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn, chăm chú quan sát Đại trận Ma Thần trụ vận hành.

Ầm

Khi sức mạnh thế giới Cửu U áp chế hình thái ban đầu của thế giới Ma Hải, hiệu quả bảo vệ của Đại trận Ma Thần trụ được kích hoạt, liều mạng bảo vệ thế giới Ma Hải vẫn đang ở hình dáng ban đầu.

Pháp thuật vạn năng Ma Thần trụ này có thể phát huy công hiệu ở bất cứ hoàn cảnh nào, không cần biết là kích hoạt thế giới Ma Hải hay là bảo vệ thế giới Ma Hải như hiện tại, tất cả đều không thể thiếu sức mạnh của Ma Thần trụ.

[Cố gắng lên, chỉ cần cố gắng một lúc nữa thôi.]

Tay phải của tông chủ Vô Cực Ma Tông nắm chặt tay vịn vương tọa.

Chỉ cần qua một lúc nữa, hắn có thể mượn sức mạnh của đại trận tà vọng, dịch chuyển Ma Đế Cung của mình đến thế giới Cửu U, ép vào trận pháp Ma Thần trụ, dung hòa thành một thể với trận pháp, khống chế cả thế giới Ma Hải.

Khi cần thiết, hắn có thể kích hoạt triệt để sức mạnh của mình, lợi dụng trạng thái trong ba phút đó để thúc thế giới Ma Hải thành hình.

Cạch cạch cạch ~ bị pháp tắc của thế giới Cửu U tấn công, Ma Thần trụ lung lay như sắp đổ, phát ra âm thanh nứt vỡ rợn người.

Ngón tay của tông chủ để lại năm vết hằn sâu trên tay vịn vương tọa, dù đã thầm bói 33 lần nhưng do chuyện này liên quan đến đại kế ngàn vạn năm của hắn, hắn không thể không căng thẳng.

Rốt cuộc… Ma Thần trụ cũng chống chọi lại được!

Cũng may nhờ có Ma Thần trụ tọa độ ở chính giữa đột nhiên bạo phát, tản ra ma uy khủng bố, thân trụ khắc hình ma văn đột nhiên kích hoạt một tia ‘khải ý’.

Khải ý đó dung hòa với cả đại trận Ma Thần trụ, chống lại sự áp chế của thế giới Cửu U!

[Vượt qua rồi.]

Tông chủ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế quả là thần kỳ, mỗi mỗi Ma Thần trụ đều có đặc trưng khác nhau. Ma Thần trụ có thể kích hoạt khải ý này đúng là khác biệt trong khác biệt.

Một khởi đầu hoàn mỹ!

Đến bây giờ, thế giới Ma Hải thành hình đã là chuyện không thể nghịch chuyển.

Tiếp theo hắn chỉ cần nắm bắt thời gian, để Ma Đế Cung giáng lâm xuống Cửu U, hòa vào thế giới Ma Hải là đại công cáo thành!

…

…

Trong thế giới tà liên cách thế giới sa tinh không xa.

Bạch tiền bối two ngủ rất say, Vũ Nhu Tử da đen âm thầm chụp một shoot ảnh cho Bạch tiền bối two, làm phong phú kho tài liệu của bản thể.

Tống Thư Hàng khống chế Tống four, hai tay không ngừng cử động trên một phong ấn trụ phong ấn Nho Điển khác, bây giờ có việc hay không hắn cũng sẽ lôi phong ấn trụ này ra mân mê, tranh thủ sớm ngày chỉnh xong Nho Điển.

Sau lưng hắn, cha Cẩu Đản thong thả nói:

“Tới rồi, đây chính là thế giới Ma Hải!”

“Ừm.”

Tống Thư Hàng buông phong ấn trụ ra, xoa huyệt thái dương.

Ngay khi khung sườn của thế giới Ma Hải hình thành, thế giới Cửu U đã cảnh báo cho hắn biết. Một cơn đau vô cùng dữ dội với người bình thường lan ra từ mi tâm của hắn, khuếch tán ra đến hai bên thái dương.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng, cơn đau thế này mới ở cấp độ thấp, chuyệt vặt thôi, không đáng nhắc tới.

“Cái tên ở Vô Cực Ma Tông kia vô dụng quá. Nếu không phải cuối cùng ta nhường, đồng thời kích hoạt Trường Sinh trụ - Hà Chỉ trụ, Đại trận Ma Thần trụ của chúng đã tan rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói:

“Thực ra ta cho rằng cho dù ngươi không nhường, Vô Cực Ma Tông cũng có cách để vượt qua được. Ngươi cảm ứng kỹ sẽ phát hiện ra, trong tiến trình ‘đại kế hoạch Ma Hải’ của Vô Cực Ma Tông có dấu vết Trường Sinh Giả nhúng tay vào. Cũng tức là có Trường Sinh Giả của Ma môn đang âm thầm dẫn dắt đại kế hoạch Ma Hải này.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía cha Cẩu Đản.

“Đúng vậy, có dấu vết của Trường Sinh Giả Ma môn. Hơn nữa không phải là Hà Chỉ.”

Đại lão Rồng Đốm two nói.

Tống Thư Hàng cảm thán:

“Không ngờ trước đây ta chỉ thuận miệng nói một câu mà lại trở thành sự thật, sau lưng Vô Cực Ma Tông có đại lão thật.”

Đại lão Rồng Đốm two:

“Chuẩn bị kích hoạt trận văn bên dưới thế giới sa tinh đi, đừng đùa quá trớn. Thế giới Ma Hải vô cùng nguy hiểm, đến cả ta cũng cảm thấy đây là thứ phiền phức, nếu như không khống chế tốt… ngươi sẽ chết đấy. Dù sao ngươi cũng chỉ là người đại diện của chúa tể Cửu U thôi chứ không phải là chúa tể thật.”

“Cảm ơn cha Cẩu Đản quan tâm.”

Tống Thư Hàng cảm động, đáp.

Bia đá đạo hữu vội vàng lên tiếng:

“Nhân đao hợp nhất, khởi động quyền hạn chúa tể Cửu U, kích hoạt cấm chế!”

“Bia huynh, bây giờ hai chúng ta hãy bắt tay nhau đi đánh đại lão khắp chư thiên vạn giới thôi! Ta đã từng hứa với ngươi, tuyệt đối sẽ không nhường đâu!”

Tống Thư Hàng nói với giọng hào hùng.

Bia đá đạo hữu: “…”

Câu nói khiến ta hối hận nhất chính là câu này!

Trong khi nói chuyện, Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu bắt tay kích hoạt cạm bẫy mà Bạch tiền bối two để lại dưới lòng đất của thế giới sa tinh.

Bên dưới thế giới Ma Hải mới thành hình, trận pháp cấp chúa tể Cửu U lặng lẽ khởi động, một luồng sức mạnh thẩm thấu vào căn cơ của thế giới Ma Hải.

Trên thế giới Ma Hải lại có Hà Chỉ trụ âm thầm phối hợp với sức mạnh từ trận văn của Bạch tiền bối two. Nó là nội gián nằm vùng trong nội bộ phe địch, hơn nữa còn là nội gián lăn lộn thành lão đại luôn!

…

…

Cùng lúc đó.

Ma Đế Ngạc - tông chủ Vô Cực Ma Tông chứng đạo trẻ nhất đứng dậy, trên người hắn tản ra ma uy vô cùng khủng bố:

“Ma Đế Cung, vô cực đạo!”

Cả Ma Đế Cung bắt đầu vận chuyển, nhờ sự hỗ trợ của sức mạnh tà vọng, nó đưa tông chủ và tất cả thành viên xuất sắc của Vô Cực Ma Tông, xuyên qua rào chắn giữa hiện thế và Cửu U, giáng lâm đến thế giới Cửu U.

Ma Đế Cung khổng lồ xuất hiện ở thế giới sa tinh giống như một UFO.

“Thời khắc lịch sử tới rồi.”

Tông chủ khí phách lẫm liệt, hắn nhìn đệ tử của Vô Cực Ma Tông, nói:

“Chuẩn bị vào ma quốc!”

Ầm ầm ~

Ma Đế Cung rơi xuống Ma Hải.

Các Ma Thần trụ bên dưới chủ động nghênh đón, hoàn thành việc kết nối với Ma Đế Cung.

Từng cây Ma Thần trụ cắm vào móng Ma Đế Cung… Trường Sinh trụ * Hà Chỉ trụ cũng không ngoại lệ.

Hà Chỉ trụ được đưa đến nội bộ phe địch, đồng thời trở thành lão đại cũng vươn đỉnh trụ ra, tiếp được Ma Đế Cung một cách thuận lợi, trở thành cây trụ quan trọng nhất.

Sức mạnh Ma Hải không ngừng men theo Ma Thần trụ, rót vào trong Ma Đế Cung.

“Đây là thắng lợi của chúng ta.”

Tông chủ đặt tay lên ngực mình, là lúc vĩnh biệt với phong ấn của Thánh Nhân ngầu lòi rồi!

“Đây chính là thắng lợi của chúng ta!”

Tất cả các đệ tử Vô Cực Ma Tông đều hò reo cuồng nhiệt.

Công Tử Hải và Chính Năng nhìn nhau, thầm giao lưu tâm linh.

Kết thừa truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, Công Tử Hải có thể mượn đại trận Ma Thần trụ bên dưới, giúp bản thân và Chính Năng giành được nhiều lợi ích hơn về sau.

“Đúng thế, đây chính là thắng lợi của chúng ta!”

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên:

“Welcome to Cửu U, Cửu U chào đón bạn!”

Chương 2597: Đến đây, chiến nào!

Đây là một giọng nói có ma tính, nó phá vỡ hạn chế không gian và thời gian, phá vỡ ngăn cách giữa các chiều không gian, xuất hiện trong Ma Đế Cung!

Đặc biệt là nửa câu [Cửu U chào mừng bạn!] này, nó không ngừng vang vọng trong não hải của các đệ tử Vô Cực Ma Tông.

“Ai!”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông đứng phắt dậy.

Đó không phải là giọng của đệ tử Vô Cực Ma Tông có mặt ở đây.

Nói cách khác, có người trà trộn vào trong Ma Đế Cung ư?

Làm sao thế được, Ma Đế Cung là bảo vật của hắn, là một pháp khí cá nhân. Nếu như có người xông vào Ma Đế Cung, chắc chắn hắn sẽ cảm ứng được, dù là Thánh Nhân Nho gia năm đó cũng đừng hỏng âm thầm lẻn vào Ma Đế Cung của hắn. Nhưng cho tới thời khắc này, hắn vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Nếu như đối phương thực sự lẻn được vào Ma Đế Cung, chắc chắn đó là một kẻ địch lớn. Cơ thể của tông chủ ma tông bắt đầu căng lên, chuẩn bị kích hoạt chế độ ‘ma đế đích thực ba phút’ của mình bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn không ra tay ngay… Lúc này Ma Hải đã mở, Ma Đế Cung cũng đã kết nối xong với Ma Hải.

Cứ mỗi giây trôi qua, hắn càng có lợi hơn. Đợi đến khi Ma Hải hoàn toàn thành hình, hắn có thể giải được phong ấn của Thánh Nhân ngầu lòi, lập tức khôi phục trạng thái mạnh nhất. Sau đó hắn còn có thể mượn sức mạnh của thế giới Ma Hải, đẩy thực lực của mình đến cảnh giới cao thâm khó lường.

Tông chủ lại âm thầm bói một quẻ, lần này hắn bói [thế giới Ma Hải có mở được không?]

Kết quả cũng như trước, thế giới Ma Hải được mở đã là đại thế, không ai có thể ngăn cản, chắc chắn thành công!

Bất kể giọng nói xuất hiện một cách thần bí này đã thật sự lẻn vào trong Ma Đế Cung hay là nhờ bí pháp để truyền giọng nói tới đều không thể ngăn cản 'kế hoạch Ma Hải' của hắn!

Bên dưới.

Tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông bắt đầu quan sát lẫn nhau, bọn họ cũng nghe ra giọng nói cuối cùng kia không phải là của mình.

"Thần thánh phương nào."

"Là ai? Sao lại giấu đầu hở đuôi thế?"

"Ra đây cho bọn ta!"

Mấy vị trưởng lão của Vô Cực Ma Tông quát lên, đại kế hoạch Ma Hải là do mấy đời thành viên Vô Cực Ma Tông cùng phấn đấu để xây dựng, không thể để đại kế môn phái này có sai sót gì được.

Cùng lúc đó, trong vòng thứ ba.

Bên cạnh Công Tử Hải, một vị phong chủ Vô Cực Ma Tông lặng lẽ hỏi:

"Công Tử Hải, ngươi thấy chuyện này thế nào?"

Công Tử Hải là trí giả mà các thành viên Vô Cực Ma Tông hiện tại cùng công nhận, có lẽ hắn có thể nhìn ra điều gì đó cũng nên?

"Ta..."

Công Tử Hải mở miệng, trong giọng nói của hắn có sự run rẩy mất kiểm soát.

Vị phong chủ Vô Cực Ma Tông kia nghe thấy giọng Công Tử Hải run lên, nghi hoặc nhìn lại thì phát hiện ra sắc mặt hắn trắng bệch, bàn tay phe phẩy quạt cũng bắt đầu run rẩy.

Trên mặt vị phong chủ kia chứa đầy vẻ nghi hoặc: "???"

Xảy ra chuyện gì vậy, sao trông Công Tử Hải như đang bị kinh hãi vậy? Nhìn có vẻ như đến cả tâm ma cũng sắp nhảy ra rồi ấy?

"Ngươi không sao chứ, Công Tử Hải?"

Phong chủ Vô Cực Ma Tông nghi hoặc hỏi.

Chính Năng đứng bên cạnh lấy ra một viên đan dược đặc chế, nhét vào trong miệng Công Tử Hải.

Sau khi nuốt viên đan dược xuống, gương mặt trắng bệch của Công Tử Hải bắt đầu hồng hào lại.

“Công Tử Hải, chẳng lẽ ngươi đã đoán ra thân phận của giọng nói này rồi ư?”

Lại có một vị tông chủ khác đứng bên cạnh suy đoán.

Chính Năng và Công Tử Hải nhìn nhau rồi gật đầu. Tuy rằng giọng nói cuối cùng vừa nãy dùng lối hát hý để nói nhưng Công Tử Hải và Chính Năng tuyệt không nghe lầm, đó là giọng của Bá Tống!

Nhưng tại sao giọng của Bá Tống lại xuất hiện ở đây?

Đối mặt với nghi hoặc của đồng bọn, Chính Năng hít một hơi thật sâu, thong thả mở miệng:

“Nếu như bọn ta không lầm, chủ nhân của giọng nói đó là…”

Chính Năng còn chưa nói xong, trong sự cảnh giác của các đệ tử Vô Cực Ma Tông, tông chủ và Công Tử Hải, một hình chiếu đáp xuống chính giữa điện Già La của Ma Đế Cung.

Đó là một người đàn ông đen sì, có cơ bắp cuồn cuộn và một cái đầu trọc, trên đỉnh đầu còn có một sợi tóc chuyển động linh hoạt. Hình chiếu này không thèm đếm xỉa gì đến các loại cấm chế trong Ma Đé Cung mà ra vào tự do như chính nhà mình vậy.

“Chào mọi người, xin lỗi vì bây giờ mới chính thức xuất hiện gặp mặt mọi người. Bởi vì đây là lần đầu tiên tiếp xúc với Ma Đế Cung này, thao tác chưa được thuần thục lắm nên vừa nãy mới thao tác thất bại, chỉ truyền giọng nói đến chứ cơ thể thì không.”

Người đàn ông cơ bắp trọc đầu vuốt cái đầu trọc của mình theo cách ngầu lòi, đang vuốt dở thì tay hắn cứng đờ.

Nhưng vẻ lạnh lùng trên gương mặt đã giúp hắn che đi sự lúng túng.

Người đàn ông cơ bắp trọc đầu lạnh mặt bỏ cái tay mới vuốt đầu được một nửa xuống, hắn nhìn tất cả các đệ tử trong Vô Cực Ma Tống, nói tiếp:

“Một lần nữa chào mừng mọi người đến với thế giới Cửu U, ta là… người đại diện chúa tể Cửu U nhiệm kỳ này, Trình Cẩu Đản!”

Trình Cẩu Đản ~ Trình Cẩu Đản

Khi người đàn ông đen sì trọc đầu này mở miệng tự giới thiệu bản thân, nói ra tên của mình, cả thế giới Cửu U cũng hô ứng với cái tên này.

Pháp tắc thế giới bắt đầu làm nổi bật bầu không khí, tất cả tà năng Cửu U đều ngâm xướng cái tên Trình Cẩu Đản này!

Người đại diện chúa tể Cửu U – Trình Cẩu Đản!

Màn xuất hiện này quả thật bùng nổ.

[Người đại diện… chúa tể Cửu U là cái quái gì chứ?]

Tông chủ Vô Cực Ma Tông đang ngồi trên vương tọa nhíu mày lại, đây là một danh xưng hắn chưa từng nghe nói tới trước kia.

Từ bao giờ chúa tể Cửu U có ‘người đại diện’ vậy?

Hơn nữa, Thiên Đạo đã sụp đổ, chúa tể Cửu U tương ứng cũng tự biến mất.

Đã không có chúa tể Cửu U thì lấy đâu ra người đại diện nữa chứ?

“Bá Tống.”

Ở bên dưới, Chính Năng kết thúc câu nói dở dang của mình một cách cứng ngắc.

Sau khi nghe thấy cái tên này, tất cả các phong chủ xung quanh hắn và Công Tử Hải vô thức ôm lấy bụng của mình. Bọn họ thầm đánh giá thân ảnh của Trình Cẩu Đản – kẻ tự xưng là người đại diện của chúa tể Cửu U, đó chẳng phải là Bá Tống phiên bản da đen cơ bắp đầu trọc ư?

“Bá Tống Huyền Thánh! Bá Nho Huyền Ma! Bá Long Cổ Thánh! Bá Ma Thánh Quân! Bá Diệt Đạo Quân!”

Cùng một lúc, từng thánh hiệu vang lên từ miệng của các thành viên Vô Cực Ma Tông. Mỗi một thánh hiệu đều đại diện cho một câu chuyện giảng pháp khác nhau, nhưng tất cả chúng đều chỉ đúng một người, đó chính là Trình Cẩu Đản!

“Bá Tống Huyền Thánh.”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông siết chặt tay vịn.

Hắn không thể ngờ được rằng, Bá Tống rõ ràng đang chứng đạo bất hủ, chinh chiến Thiên Đạo lại xuất hiện ở đây.

Vốn tưởng rằng trận chiến giữa hắn và Bá Tống Huyền Thánh sẽ xảy ra sau khi hắn mở được Ma Hải, phá giải phong ấn của Thánh Nhân, dung nhập sức mạnh Ma Hải, thực lực tăng lên một tầm cao mới. Lúc đó hắn và Bá Tống sẽ tiến hành một trận chiến cuối cùng quyết định vị trí Thiên Đạo.

“Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây hả Bá Tống?”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông trầm giọng hỏi.

“Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây chứ!”

Cùng lúc đó, Công Tử Hải cũng thốt lên một lời thoại tương tự.

Tống four liếc qua Công Tử Hải và tông chủ Vô Cực Ma Tông, đáp:

“Bởi vì ta là đại diện chúa tể của thế giới Cửu U… Các ngươi mở Ma Hải trong thế giới Cửu U chính là xông vào nhà của ta, lại còn muốn đào hố khai khoáng trong nhà ta nữa chứ. Sao ta có thể mặc kệ cho được?”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông cười lạnh, hắn thong thả bước xuống khỏi vương tọa, nhìn chằm chằm vào Tống four:

“Đến đây chiến nào!”

Tên Bá Tống này đã tuyên bố muốn ngăn cản đại kế hoạch Ma Hải của bọn họ, thế thì không cần phải nhiều lời nữa.

Chương 2598: Nhiệt huyết nổ quần áo!

“Đừng bốc phét nữa, Bá Tống… kéo bản thể của ngươi qua đây.”

Tông chủ Vô Cực Ma Tông trầm giọng nói:

“Nếu ngươi đã hiện thân, chắc hẳn là muốn ngăn cản kế hoạch của chúng ta. Đã vậy thì tới luôn đi!”

Hắn có thể cảm ứng được thế giới Ma Hải bên dưới Ma Đế Cung càng ngày càng lớn, sức mạnh Ma Hải không ngừng rót vào trong Ma Đế Cung.

Nhiều nhất là ba phút nữa, thế giới Ma Hải sẽ được mở!

Cho nên lúc này tông chủ đã không còn sợ gì nữa rồi.

Hắn hoàn toàn có thể kích hoạt trạng thái ‘ma đế đích thực ba phút’, ba phút qua đi, Ma Đế Cung sẽ ngưng tụ được sức mạnh Ma Hải đủ lớn.

Đợi khi hắn thôn phệ sức mạnh đó, phong ấn Thánh Nhân đau đớn ở ngực hắn sẽ được phá bỏ!

Đã không cần phải ngụy trang và che giấu nữa rồi!

Mà bây giờ, cứ mỗi giây trôi qua, thời gian hắn cần để phá giải phong ấn sẽ ít đi một giây!

Khí thế trên người tông chủ bắt đầu tăng lên, ma vụ bắt đầu hiện lên quanh hắn, ma hỏa hư ảo không ngừng rơi xuống từ người hắn, giáng xuống sàn Ma Đế Cung, bùng lên một luồng khói ma.

Cùng lúc đó, tông chủ vươn tay ra, chia không gian điện Già La làm hai.

Một chỗ dành cho hắn và Tống four, đây là không gian riêng của hai người, đợi đến khi bắt đầu chiến đấu, hắn có thể kéo không gian chiến đấu này ra ngoài bất cứ lúc nào.

Một chỗ khác chứa các đệ tử của Vô Cực Ma Tông, dùng để bảo vệ tất cả các đệ tử của ma tông, để họ có thể tiếp tục duy trì đại trận vô cực, không bị quấy nhiễu, yên tâm mở lại thế giới Ma Hải.

[Ba phút, ít nhất phải ngăn cản Bá Tống Huyền Thánh ba phút nữa!]

Ma Đế Ngạc kích hoạt chân thân, nắm chặt tay lại, thầm nhủ trong lòng.

…

…

Cùng lúc đó.

Tống four ở phía đối diện cũng ra quyết định.

“Còn ba phút nữa thế giới Ma Hải sẽ được khôi phục.”

Cha Cẩu Đản lên tiếng:

“Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất ngươi phải áp chế vị ma đế ẩn nấp trong Vô Cực Ma Tông kia trong vòng 3 phút này. Sau đó, ngay khi thế giới Ma Hải mở ra, lợi dụng quyền hạn chúa tể Cửu U, phối hợp với trận văn đã chuẩn bị sẵn ở dưới lòng đất, cướp lấy quyền khống chế thế giới Ma Hải.”

Bất luận ở đâu, tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả cũng là kẻ phá rối mạnh mẽ.

Mặc kệ phải đối mặt với tình cảnh như thế nào, Trường Sinh Giả luôn có bản lĩnh phá hoại.

Để đề phòng vị ma đế đó nghĩ quẫn, phá hoại tất cả trước khi thế giới Ma Hải mở ra, cha Cẩu Đản đề nghị Tống Thư Hàng áp chế đối phương trước, không để hắn ta gây chuyện.

“Ba phút, khoảng thời gian này vừa đủ!”

Tống Thư Hàng nói với giọng đầy phóng khoáng.

Hắn cảm thấy Bạch tiền bối two để lại cho mình chế độ ‘Đàn ông đích thực ba phút’ chính là vì giờ khắc này.

Nói không chừng tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Bạch tiền bối two cả.

“Bia đá đạo hữu!”

Tống Thư Hàng quát lên.

“Ta đến đây lão Tống ~”

Bia đá đạo hữu vui mừng đáp, nó bắt đầu kích hoạt trận văn

Bạch U U để lại trên người mình, phối hợp với sức mạnh ‘hình xăm mã QR’ sau lưng Tống Thư Hàng, cả hai cùng lúc kích hoạt chế độ ‘đàn ông đích thực ba phút’!

“Cha Cẩu Đản, bạch long tỷ tỷ, ta đi rồi về ngay!”

Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, sử dụng quyền hạn chúa tể Cửu U, dịch chuyển đến Ma Đế Cung.

…

…

Trong Ma Đế Cung.

Các thành viên của Vô Cực Ma Tông kinh ngạc nhìn tông chủ trước mặt.

Bọn họ biết rõ tông chủ rất mạnh… nhưng không ngờ rằng tông chủ là tồn tại cấp ma đế. Như vậy áp lực tâm lý Bá Tống Huyền Thánh mang đến cho họ giảm đi nhiều.

Coong ~

Trong không trung, hình chiếu của người đàn ông cơ bắp đầu trọc đen sì vỡ ra, ngay sau đó, thân ảnh của Tống four thay thế vào đó, đường đường chính chính xuất hiện.

Con ngươi của Ma Đế Ngạc co lại, cho dù đã phòng bị kỹ lưỡng nhưng hắn vẫn không thể nhìn ra rốt cuộc Bá Tống dùng thủ đoạn gì để đột nhập vào Ma Đế Cung.

Hiển nhiên không phải là phá tường nhảy vào, cũng tức là Bá Tống sở hữu thủ đoạn không gian vô cùng cao minh. Trong những trận đấu về sau không thể không đề phòng chuyện này!

“Ma Đế, Ngạc.”

Đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh trong truyền thuyết, tông chủ trầm giọng nói. Đồng thời hắn kích hoạt hoàn toàn chế độ ‘Đàn ông đích thực ba phút’.

Ma diễm dợp trời thiêu đối hừng hực, biến không gian mà hắn và Bá Tống đang đứng thành vùng đất ma hỏa.

“Người đại diện của chúa tể Cửu U, Trình Cẩu Đản.”

Tống four lạnh lùng nói, hắn gần như tiến vào trạng thái ‘đàn ông đích thực ba phút’ cùng lúc với vị ma đế trước mặt.

Khí thế cường đại thuộc về chúa tể Cửu U bạo phát từ trên người Tống four, cả thế giới Cửu U lấy hắn làm trung tâm, tất cả pháp tắc lấy hắn làm đầu, lấy ý chí của hắn làm chủ.

"Trong thế giới Cửu U, ta vi tôn, ở đây chẳng ai là đối thủ của ta cả."

Tống four lên tiếng, hắn đang bốc phét, chế độ đàn ông đích thực ba phút mà Bạch tiền bối two cho hắn chỉ cho hắn nắm giữ một phần lực chiến của Bạch two chứ không phải trở thành Bạch two.

Nhưng không sao cả, dù sao nhìn từ bên ngoài, tất cả pháp tắc trong thế giới Cửu U này đều xoay quanh hắn, nhìn trâu bò hết nói.

"Ngươi dọa được kẻ khác chứ không dọa được ta đâu… Chúa tể Cửu U thật sự đáng sợ nhường nào, ta hiểu rõ hơn ngươi đấy."

Ma Đế Ngạc ở phía đối diện không hề sợ hãi:

"Ngươi chẳng qua chỉ là đồ giả thôi, giả thần giả quỷ!"

Từ khẩu khí của hắn có thể nhận ra, hắn từng tiếp xúc với chúa tể Cửu U thật sự, còn từng trải nghiệm sự đáng sợ của chúa tể Cửu U, chỉ trong chớp mắt hắn có thể cảm ứng ra sự cách biệt giữa Tống Thư Hàng và chúa tể Cửu U thật sự.

Sâu trong Ma Đế Cung, một pho tượng khổng lồ nổ tung.

Trong pho tượng này, một bộ khôi giáp ma đế đen kịt hiện lên, bay ra ngoài.

Đây là pháp khí của Ma Đế Ngạc, từng bị hỏng sau trận chiến với Thánh Nhân Nho gia, trải qua hàng ngàn năm mới sửa lại được. Lúc trước nó luôn bị phong ấn trong pho tượng này, được đệ tử Vô Cực Ma Tông tế bái, nhờ đó mà tôi luyện cường hóa.

Khôi giáp ma đế đen kịt được mặc lên người Ngạc, lúc này, khí thế của hắn đạt đến đỉnh phong.

"Hiểu rõ chúa tể Cửu U hơn ta ư? Ngươi tự tin thật đấy."

Tống Thư Hàng thong thả nói, hắn nắm chặt hai tay, quát lên.

Khí tức chúa tể Cửu U khủng bố tản ra từ người hắn.

Không chịu nổi khí thế này, quần áo trên người hắn nổ tung, dù sao đây cũng chỉ là quần áo thông thường thôi mà.

Quần áo nổ tung, để lộ cơ bắp cuồn cuộn của Tống four và hình vẽ thần bí sau lưng hắn.

Mọi người không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào hình vẽ thần bí đó.

Đến cả Ma Đế Ngạc cũng không ngoại lệ, ma đế cảm ứng được hình vẽ thần bí bị lộ sau khi Bá Tống làm nổ quần áo kia chính là cội nguồn sức mạnh của hắn. Dường như sức mạnh chúa tể Cửu U của Bá Tống dâng lên từ trong hình vẽ này!

Đến cả tồn tại có cấp bậc như Ma Đế Ngạc cũng sẽ cảm thấy hứng thú với hình vẽ cất giấu sức mạnh chúa tể Cửu U này.

Hắn vô thức kích hoạt thần thức của mình, quét hình vẽ trên lưng Bá Tống.

[Ting ~ bạn đã kết bạn với ‘Server *Trình Cẩu Đản* Chủ nhóm’.]

[Ting ~ bạn đã bị Server *Trình Cẩu Đản* Chủ nhóm kéo vào danh sách đen 1, hiện tại danh sách đen 1 có các thành viên [Xuống đất thành hộp] (*) Hà Chỉ Ma Đế, [Lông cừu số 2] Bất Diệt Chi Chủ, [Chết đến không thể chết tiếp tiên tử] Trình Cẩu Đản, [Cha Cẩu Đản] Tiểu Ban Ban, [Anh em Cẩu Đản] Muốn được chụp ảnh màu, [Bạn tốt của ta] Cái gì cũng có thể bán, [Chủ nhóm * Hoàng Sơn ma ma] Hoàng Sơn Tôn Giả… Ting ~ Bạn lại bị chuyển vào danh sách đen 2, các thành viên hiện tại của danh sách đen số 2 bao gồm [Tím nho] Côn Vương, [Giọt nước] Thiên Chi Tử (đã chết)]

[Ting ~ ‘Server *Trình Cẩu Đản* Chủ nhóm’ dùng quyền hạn chủ nhóm, cưỡng chế gửi một file tài liệu cho bạn.]

Chương 2599: Đàn ông đích thực ba phút vs Ma đế đích thực ba phút

Ma Đế Ngạc ngơ ra: “???”

Á đù, ta đây chỉ dùng tinh thần lực quét nhẹ hình xăm trên lưng ngươi một cái thôi mà, thế mà ngươi lại cho ta một bộ thao tác liên hoàn thế hả?

Hơn nữa, điều khiến hắn bận tâm là có phải trong ‘danh sách đen 1’ vừa nãy có tài khoản mang tên ‘Hà Chỉ Ma Đế’ vụt qua hay không?

Đây là ma đế cấp truyền thuyết của ma tông… Đừng nói với ta Bá Tống Huyền Thánh còn từng tiếp xúc với Hà Chỉ Ma Đế đấy nhé?

Trong lòng Ma Đế Ngạc dâng lên một dự cảm không lành.

Đồng thời hắn lại muốn tìm cơ hội nói chuyện với ma đế truyền kỳ của ma tông - Hà Chỉ tiền bối. Cùng nằm trong một danh sách, có lẽ hắn có thể kết nối với Hà Chỉ Ma Đế nhỉ?

Nhưng Ma Đế Ngạc không có thời gian biến suy nghĩ của mình thành hành động, file dữ liệu mà Tống Thư Hàng sử dụng đặc quyền của Chủ nhóm + server gửi cho hắn đã đến tài khoản!

Một đợt dữ liệu khổng lồ tới mức không thể dùng ‘đơn vị đo lường’ để đo đạc được cưỡng chế rót vào trong não hải của hắn.

Bởi vì có trạng thái ‘đàn ông đích thực ba phút’ gia trì, Tống Thư Hàng lúc này bằng khoảng non nửa Bạch two, có thể mượn quyền hạn chúa tể Cửu U để rót hết dữ liệu rác trong não hải của mình vào đầu Ma Đế Ngạc.

Những dữ liệu rác này không chỉ bao gồm đáp án cho các câu hỏi khắp chư thiên vạn giới suýt nữa khiến hắn sụp đổ của ba mắt tiền bối và file thông tin tiểu thế giới nhân tạo sau đó mà còn có rất nhiều thông tin vụn vặt trong đời sống của các tà ma Cửu U mà hắn lấy được nhờ quyền bính quản lý Cửu U sau khi chưởng quản thế giới Cửu U.

Hơn nữa, để tránh Ma Đế Ngạc tìm thấy tin tức hữu dụng từ những thông tin này, Tống Thư Hàng còn cố ý xẻ nhỏ các thông tin, chia tách nhiều lần, hoàn toàn biến chúng thành những mảnh rác thải vô dụng.

Trước lạ sau quen, đây không phải là lần đầu tiên Tống Thư Hàng sử dụng đòn tấn công cưỡng chế rót thông tin rác cho đối thủ, thế nên hắn lão luyện lắm. Bây giờ hắn còn có thể tăng thêm một số điều mới mẻ trong thủ pháp nhồi thông tin. Không có quyền hạn chúa tể Cửu U gia trì, tiếp nhận cùng lúc bao nhiêu thông tin rác về thế giới Cửu U như thế, không có ai chịu đựng được cả, cho dù đó có là ma đế!

“A a a ~ a ~ Thứ quái quỷ gì thế này?”

Ma Đế Ngạc chỉ cảm thấy đầu mình đau đớn.

Huyễn thuật ư?

Không đúng, đây không phải huyễn thuật mà là tin tức số liệu chân thật rót thẳng vào não hải của hắn!

Đợt thông tin này lớn đến mức Trường Sinh Giả cũng không tiêu hóa nổi.

Đại não và thần thức của Ma Đế Ngạc điên cuồng hoạt động nhưng vẫn không thể tiêu hóa nhiều mảnh tin tức thế này trong thời gian ngắn được.

Hơn nữa trong những mẩu tin tức này có rất nhiều thứ khiến Ma Đế Ngạc cạn lời. Ví dụ như tư thế ăn uống sinh đẻ của tất cả các sinh vật trong một tiểu thế giới, còn có dục vọng ngu xuất của các tà ma Cửu U cấp thấp…

Những dữ liệu này chẳng có tác dụng gì với hắn cả, chỉ chiếm lấy não hắn giống như virus mà thôi.

Trên đầu Ma Đế Ngạc bốc lên một luồng khói trắng, sọ não sắp cháy bugi rồi!

Trận đấu cấp bậc Trường Sinh Giả nguy hiểm thế đấy, trong mỗi một lần động chạm, mỗi một ánh mắt, mỗi một hình vẽ đều có thể ấn chứa ý niệm giết chóc!

…

…

Trong mắt các thành viên Vô Cực Ma Tông, Bá Tống Huyền Thánh xuất hiện đối đầu với tông chủ của bọn họ, Bá Tống cho nổ quần áo, sau đó tông chủ nhà mình lại tự nhiên ôm lấy đầu, kêu gào thảm thiết.

Tất cả các đệ tử đều ngơ ra, chẳng ai hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trận đấu giữa các Trường Sinh Giả quỷ dị và đáng sợ như thế sao?

“Chắc là đau đớn lắm nhỉ, nhưng nỗi đau ngươi phải chịu đựng lúc này chỉ bằng một phần nhỏ của ta mà thôi!”

Tống Thư Hàng bắt chước ngữ khí của ba mắt tiền bối, đọc lời thoại lúc trước của tiền bối.

Hơn nữa, trong khi đọc lời thoại, hắn đã nhân cơ hội thi triển pháp thuật thứ hai – Thuật giám định cường giả!

Quyết đấu sinh tử không theo kiểu luân lưu đâu, nhân lúc địch suy yếu, lấy mạng địch!

Thừa dịp Ma Đế Ngạc đang đau đớn chết máy, Tống Thư Hàng nắm bắt thời cơ tung ra liên hoàn chiêu.

Lần này hắn không dùng con mắt của Thánh Nhân Nho gia để thi triển thuật giám định cường giả, thuộc tính của con mắt không phù hợp vớ phân thân Tống four này.

Vì thế Tống Thư Hàng chỉ có thể thi triển ánh nhìn mang thai bằng chính bản lĩnh của mình, dù sao có quyền hạn chúa tể Cửu U và pháp tắc gia trì, hiệu quả chắc chắn chẳng kém hơn là bao!

Một tia sáng khiến cho chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U run rẩy bắn về phía Ma Đế Ngạc.

Trong không trung, pháp tắc thế giới Cửu U khởi động, phát ra tiếng than như ‘âm thanh đại đạo’.

[Hiếu là gì?]

[Yêu là gì?]

[Có biết tình mẹ vĩ đại thế nào không?]

Trong phối âm của thế giới Cửu U, không ai có thể đánh bại chúa tể Cửu U!

Hơn nữa, ngay khi ánh nhìn mang thai được phóng ra, Tống Thư Hàng đã dùng ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ để khóa chặt không gian, không cho đối phương có cơ hội dùng sức mạnh không gian để tránh né!

Cuối cùng Tống Thư Hàng hắn cũng được trải nghiệm thao tác cơ bản ‘khóa chặt không gian trước khi chiến đấu’ của các đại lão chân chính rồi!

“Ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân!”

Ma Đế Ngạc đau đớn ôm lấy đầu, hắn dốc hết sức lực dịch chuyển cơ thể, cuối cùng tránh được tia sáng ánh nhìn mang thai kia trong gang tấc!

Thành công rồi!

Sau khi thấy mình né được tia sáng kia, Ma Đế Ngạc thở phào nhẹ nhõm. Cũng may hắn đã đề phòng trước với ánh nhìn mang thai của Bá Tống, vì thế khi Bá Tống ra tay thi triển bí pháp này, hắn đã chuẩn bị tư thế né tránh mang tính chiến thuật.

Ma Đế Ngạc xoa huyệt thái dương, hắn đã từ từ tiếp nhận được tổn thương do việc cưỡng chế rót thông tin rác gây ra, ánh nhìn mang thai hắn cũng né được luôn rồi.

Bây giờ đã tới lúc hắn phản kích, Bá Tống… Cắn chặt răng, nếm thử uy lực vô cực đại đạo của ta đây.

Trong lúc suy tư, đột nhiên giác quan thứ sáu của hắn truyền đến tín hiệu nguy hiểm mãnh liệt.

Trong phạm vi thần thức của mình, hắn ‘nhìn’ thấy tia sáng ánh nhìn mang thai mà mình tránh được lúc nãy đang vòng lại một cách quỷ dị, bắn lại về phía hắn.

Ma Đế Ngạc: “???”

Á đù, cái quái gì vậy? ánh nhìn mang thai của Thánh Nhân Nho gia còn có tính năng vòng cua à?

Nhờ sự cường hóa của quyền hạn chúa tể Cửu U, tia sáng ánh nhìn mang thai có tốc độ cực nhanh, Ma Đế Ngạc vừa mới cảm ứng được nguy hiểm, tia sáng vòng cua đó đã bắn trúng lưng hắn rồi!

Khi ngươi ‘nhìn’ thấy tia sáng này, ngươi cũng đã trúng chiêu!

“Giám định thần công đường hình lá Descartes!”

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Bá Tống Huyền Thánh vang lên:

“Ngươi là tồn tại thứ hai có thể ép ta dùng đến chiêu này!”

Nếu như ‘giám định thần công đường hình lá Descartes’ vừa nãy không trúng, Tống Thư Hàng vẫn còn thủ đoạn tiếp theo là ‘giám định thần công tam giác đều’ và ‘giám định thần công đường xoắn ốc Archimedean’ sẵn sàng đợi lệnh!

Chắc chắn sẽ có một thứ thích hợp với Ma Đế Ngạc!

“Shhhh”

Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông có mặt tại đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

‘Thuật giám định cường giả’ biết vòng cua, Bá Tống Huyền Thánh đúng là đã đi hết đường của người khác, khiến người ta không còn đường mà đi nữa!

“Shhhh!”

Ma Đế Ngạc cũng hít vào khí lạnh, phần bụng của hắn bắt đầu phình lên.

Mùi vị quen thuộc, cách phối chế quen thuộc, cảm giác chán ghét quen thuộc.

Chương 2600: Trận chiến giữa các Trường Sinh Giả là màn đối kháng của thế giới với thế giới!

Bất kể là tấn công rót tin rác nhồi sọ hay Thuật giám định cường giả biết vòng cua, phương thức chiến đấu của Bá Tống Huyền Thánh hoàn toàn không đi theo con đường thông thường, các màn biểu diễn thao tác trâu bò khiến cho kẻ địch run rẩy!

Mà ở phía đối diện, đòn liên hoàn của Tống Thư Hàng vẫn chưa kết thúc.

Đã gọi là tấn công rìu ba cạnh, vậy tất nhiên ít nhất có ba đòn liên tiếp!

Tống Thư Hàng lựa chọn Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao để đặt dấu chấm hết cho đợt tấn công liên hoàn này.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối hiện lên trong tay Tống Thư Hàng, hắn lật cổ tay, ngọn lửa dợp trời thiêu đốt hừng hực… Cùng lúc đó, hiểu biết và lĩnh ngộ của hắn đối với Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao cũng tăng mạnh!

Nó cũng có công dụng kỳ diệu giống như mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử để tu luyện vậy, bây giờ hắn mượn quyền hạn chúa tể Cửu U, lợi dụng pháp tắc Cửu U, vượt cảnh giới tăng hiểu biết của mình về Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao.

Ngọn lửa thiêu đốt hừng hực lấy thân kiếm làm nguồn cội, bao lấy Tống Thư Hàng.

Hơi nước trong không trung không ngừng bốc hơi.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, sàn Ma Đế Cung, vật trang trí trên cột trụ, ma vụ trong không trung đều tự bốc cháy.

Tất cả đều bị thiêu đốt một cách vô tình!

Cho dù ở hai không gian khác nhau, các đệ tử Vô Cực Ma Tông vẫn thấy miệng đắng lưỡi khô, da dẻ nứt nẻ.

Còn ở phía đối diện, Ma Đế Ngạc vẫn đang chịu tác dụng của thuật giám định cường giả, phần bụng phình to lên nhanh chóng khiến hắn không thể động đậy, cả người cứng ngắc.

“Cửu U Không Gian Trảm! Trong không gian trảm của ta, ngươi không thể chạy trốn được!”

Tống Thư Hàng tỏ ra lạnh lùng, phát ra tiếng gầm như sấm sét.

Thân là chúa tể Cửu U, mỗi một câu nói của hắn đều thật thật giả giả, giả giả thật thật, khiến kẻ địch không thể phán đoán. Đến tên chiêu thức cũng không ngoại lệ, vừa thật vừa giả! Hơn nữa, lúc cần còn phải tự cao!

Xích Tiêu Kiếm tâm ma chém xuống vô tình, đao diễm của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao rơi xuống người Ma Đế Ngạc.

[Đây là không gian trảm quái quỷ gì vậy?]

Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông đều gào thét trong lòng.

Á đù, đây không phải đao pháp ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ thương hiệu của ngươi à? Đừng tưởng rằng bọn này không đọc báo, Nhật Báo Tu Chân lần trước ghi Bá Tống Huyền Thánh tung một đao đánh bại Cật Qua Thánh Quân chính là đang nói đến Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Bùm ~~

Ma Đế Ngạc bị ánh nhìn mang thai ảnh hưởng, dường như vết thương phong ấn đã lâu bị cũng bị kích hoạt, hắn không hề né tránh, để Phần Thiên Hỏa Diễm Đao chém trúng người mình.

Ngọn lửa vô tình cắn nuốt lấy hắn, tiếp đó cả không gian đều bị ngọn lửa bủa vây.

Nhưng người đứng ở đối diện từ từ thu kiếm lại là Tống Thư Hàng lại chau mày, cảm giác của chiêu đao này không đúng, sao lại thấy như chém vào một thứ vô vị chứ không phải là ma đế mà hắn muốn nhỉ?

“Lén lén lút lút, ngươi tưởng mình giấu được ai?”

Đột nhiên sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu hắn hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, sợi tóc ngố vươn dài ra, đâm mạnh vào một bóng đen sau lưng Tống Thư Hàng.

Keng!!

Sợi tóc ngố và bóng đen đụng vào nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Trong bóng đen, Ma Đế Ngạc trầm mặt từ từ xuất hiện, trên giáp bảo hộ cánh tay trái của hắn có một dấu ấn tóc ngố nhàn nhạt, tay phải thì cầm một thanh chủy thủ hình rắn.

Chiêu đâm thận từ sau lưng hắn chuẩn bị hồi lâu lại bị cắt ngang một cách dễ dàng đến thế.

“Tóc ngố tinh cấp Trường Sinh Giả.”

Ma Đế Ngạc nhìn chằm chằm vào sợi tóc ngố trên đầu Tống Thư Hàng… Chẳng ai ngờ được, sợi tóc trên quả đầu trọc đó lại sở hữu thực lực cấp Trường Sinh Giả!

“!!!”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cười lạnh:

“Thư Hàng, xử hắn!”

Ngươi tưởng rằng mình là tiên tử khăn quảng cổ trắng dài à?

Ngoại trừ khăn quàng cổ trắng dài ra, tất cả những kẻ dám gọi ta là tóc ngố tinh đều phải chết! Đến Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ, Trình Cẩu Đản hiện giờ cũng đang ở trạng thái chờ chết đấy!

Tống Thư Hàng nhìn xuống bụng Ma Đế Ngạc.

Hắn có thể khẳng định Thuật giám định cường giả đã phát huy công hiệu, nhưng Ma Đế Ngạc lại không bị ảnh hưởng ư?

Cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Ma Đế Ngạc bình thản nói:

“Ta sẽ không ngã hai lần bởi cùng một pháp thuật đâu.”

Nếu như đã biết được sự đáng sợ của ánh nhìn mang thai, tất nhiên hắn sẽ nghiên cứu chống lại nó, ví dụ như tăng cường kháng thể của bản thân với ánh nhìn mang thai hoặc chiến đấu mô phỏng trong trạng thái mang thai mười tháng chuẩn bị sinh nở.

Nói cách khác, mặc dù ánh nhìn mang thai có ảnh hưởng tới hắn nhưng không thể làm giảm sức chiến đấu của hắn được.

[Hóa ra lại là một đại lão từng bị Thánh Nhân Nho gia đập tơi bời, ấn xuống đất chà đạp.]

Tống Thư Hàng bừng tỉnh.

“Hoạt động làm nóng người chán ngắt đã kết thúc rồi.”

Ma Đế Ngạc nói, hắn luôn âm thầm tính thời gian, không lãng phí nữa… Đáng tiếc lúc nãy không đánh lén được, nếu không chỉ cần chủy thủ hình rắn của hắn đâm vào eo Bá Tống, hai phút còn lại sẽ là cục diện hắn ấn Bá Tống xuống đất mà giẫm đạp.

Nếu như mấy loại thủ đoạn như đánh lén đã không có tác dụng, vậy bây giờ dùng cách thức chiến đấu của Trường Sinh Giả, đường đường chính chính đọ một phen nào.

“Thần Ma Nghịch Giới Kiếm!”

Ma Đế Ngạc vung chủy thủ trong tay lên, dường như hắn đang thi triển một loại kiếm pháp cao minh nào đó… Nhưng trên thực tế, hắn đang thi triển thủ đoạn mạnh nhất, Vô Cực Ma Đạo * Thế Giới Tuyệt Vọng.

Bất luận là ma đế hay chúa tể Cửu U, phàm là tên chiêu thức được ‘phun’ ra từ miệng của họ, đến một dấu chấm câu cũng không tin mới là đúng đắn.

Khi Ma Đế Ngạc vung chủy thủ, cả Ma Đế Cung bắt đầu cộng minh… Sau đó, sức mạnh của thế giới Ma Hải được mở bên dưới Ma Đế Cung cũng bị dẫn dắt tới, phụ trợ cho chiêu thức của Ma Đế Ngạc.

Trong mắt Tống Thư Hàng, Ma Đế Ngạc trước mặt hóa thân thành một thế giới, một thế giới của sự sụp đổ, hủy diệt, chết chóc và tuyệt vọng.

Ma đế chủy thủ vung ra, thế giới tuyệt vọng và chết chóc này cũng đè ép về phía Tống Thư Hàng!

Đây mới thực sự là thủ đoạn của ma đế, thủ đoạn của Trường Sinh Giả, một chiêu là sức mạnh của một thế giới.

Mà loại thủ đoạn tấn công này là thứ kẻ đại diện chúa tể Cửu U cảnh giới thật sự mới đến thất phẩm như Tống Thư Hàng không thể làm được.

[Mảnh xương vụn của Tống đầu gỗ.]

Đối mặt với chiêu tất sát của ma đế, Tống Thư Hàng hoàn toàn không có ý lùi bước. Hắn kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U, thi triển thủ đoạn tấn công cấp Trường Sinh Giả tương ứng, tiếp đòn chính diện.

‘Mảnh xương vụn của Tống đầu gỗ’ học được từ Bạch Cốt Tiên Cơ cũng được xem như một chiêu bá đạo trong số pháp thuật của Trường Sinh Giả.

Một người khổng lồ xương trắng bao lấy cơ thể Tống Thư Hàng… Đáng tiếc là cho dù có quyền hạn chúa tể Cửu U gia trì, bộ xương trắng khổng lồ này vẫn chỉ có nửa thân trên.

Sau khi hiện hình, ‘mảnh xương lớn của Tống đầu gỗ’ duỗi hai tay ra, đối kháng với tuyệt chiêu của ma đế.

Tuy rằng người khổng lồ xương trắng lớn thật nhưng khi đối diện với một thế giới tuyệt vọng, nó vẫn có vẻ bé nhỏ… Nhìn thế cục, dường như người khổng lồ xương trắng có thể bị thế giới tuyệt vọng nghiền vỡ bất cứ lúc nào.

[Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú!]

Tống Thư Hàng ý niệm chợt động.

Hai bộ tổ hợp pháp khí tam thập tam thú chuyển dịch từ thế giới hạch tâm của bản thể tới.

Sau đó, chúng được võ trang vào người khổng lồ xương trắng.

Coong ~~

Quyền hạn chúa tể Cửu U + người khổng lồ xương trắng + hai bộ tổ hợp pháp khí tam thập tam thú, sau khi ba thứ hợp nhất, chúng sinh ra những thay đổi thú vị.

“Vẫn là thánh thành không bao giờ thất thủ!”

Người khổng lồ xương trắng chỉ mặc một bộ pháp khí, bộ pháp khí còn lại chủ động kích hoạt thành thánh thành.

Nhưng lần này thánh thành không bao giờ sụp đổ không chỉ dùng để phòng ngự.

Nó cũng biến thành một thế giới, đối đầu với thế giới tuyệt vọng.

Chương 2601: Ta có tới tám thế giới kiểu này lận á nha!

Một bên là thế giới tuyệt vọng, toàn bộ thế giới giống như hóa thân của tận thế, muốn nuốt chửng mọi thứ.

Một bên khác là thế giới thánh thành do sức mạnh phòng ngự tuyệt đối dựng lên, ở sau lưng thánh thành chói mắt kia ẩn chứa cả một thế giới. Phòng ngự do cả thế giới đó tạo thành gần như có thể chống lại toàn bộ công kích!

Hai thế giới ầm ầm va chạm với nhau!

Nhìn từ biểu hiện bên ngoài thì đây là trận đối kháng giữa “tuyệt vọng” và “vĩnh viễn không từ bỏ hy vọng”.

Nhưng thật ra lại không phải, thân là “quyền chúa tể Cửu U”, Tống Thư Hàng sẽ không khiến mình rơi vào hình thức bị động như phòng ngự.

Đánh bại kẻ thù sướng hơn bất kỳ loại phòng ngự nào, nên thánh thành không bao giờ thất thủ chỉ là mở đầu. Tuyệt chiêu chính thức nằm ở phía sau thánh thành!

“Ngươi cảm nhận được chưa? Tuyệt vọng cực hạn đó, thế giới không có hy vọng này đang bị tuyệt vọng của ta nuốt chửng!”

Trong thế giới ác mộng tuyệt vọng của ma đế liên tục truyền ra những tiếng rên rỉ như thế. Thế giới tuyệt vọng này phải đồng bộ truyền ý chí tuyệt vọng từ thân thể tới tinh thần, khiến ý chí của kẻ địch bị đánh tan hoàn toàn.

“Tuyệt vọng? Tuyệt vọng cỡ này có là gì đâu?” Tống Thư Hàng đáp thẳng.

Thế giới thánh thành của hắn đã triệt để hình thành, Tống Thư Hàng được người khổng lồ xương trắng bao bọc ngẩng đầu ưỡn ngực. Tuyệt vọng tới từ kẻ đứng trước thánh thành như ta mới là phiên bản chính thức mà ngươi chưa từng được trải nghiệm!

Lại còn nói tới chuyện “tuyệt vọng” với chúa tể Cửu U à? Tuy Tống Thư Hàng chỉ là đại diện, nhưng hiểu biết của hắn về từ "tuyệt vọng" chẳng hề thua kém gì Ma Đế Ngạc.

"Vỡ nát đi, thánh thành!" Tống Thư Hàng siết chặt nắm tay phải.

Người khổng lồ xương trắng cũng làm động tác nắm tay giống hắn.

Ầm ầm ~

Thế giới do thánh thành không bao giờ thất thủ biến thành bắt đầu sụp đổ. Chỉ trong nháy mắt, thế giới thánh thành đang đối kháng với thế giới tuyệt vọng đã bị đối phương nuốt chửng hơn phân nửa.

Đủ loại tai kiếp đi kèm theo thế giới tuyệt vọng bắt đầu ngấm ngầm chiếm lấy thế giới thánh thành. Ngọn lửa diệt thế, sấm chớp hủy diệt, gió lốc cuồng bạo, tai kiếp vô tận ầm ầm trút xuống thế giới thánh thành, thừa thắng đuổi theo, biến nó thành phế tích!

Nhưng Ma Đế Ngạc lại sững sờ kinh ngạc, hắn ta đương nhiên có thể thấy được thế giới Thánh Thành của Bá Tống đương nhiên không phải bị thế giới tuyệt vọng của hắn đánh tan mà là chủ động sụp đổ, nhường lại địa bàn.

Đây là ý gì?

Tự chém mình à?

Hắn và không ít Trường Sinh Giả từng đối kháng bằng tấn công thế giới, nhưng chưa từng gặp phải tình huống như Bá Tống bao giờ. Đối mặt với cường địch mà còn tự chém mình thành trọng thương.

[Tuyệt vọng đi, sau khi thánh thành sụp đổ... chính là người khổng lồ hủy diệt vạn vật!] Tống Thư Hàng thầm gào to trong lòng, một vài chiêu thức vừa nghe tên đã biết ngay cả chức năng hoặc thuộc tính pháp thuật kèm theo đó, nên không thể để kẻ thù nghe thấy tên của nó được. Cũng có vài chiêu với tên gọi hơi mất giá, cũng giống như tên chiêu của người khổng lồ xương trắng vậy, hắn cũng chỉ có thể hô thầm mà thôi.

"A a a a~" một tiếng gầm lớn mang theo tuyệt vọng vô tận vọng ra từ trong phế tích của thánh thành, thanh âm không cam lòng tới cực hạn kia trực tiếp truyền thẳng vào sâu trong linh hồn của con người!

Ngay cả thế giới tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc còn thua cả nó.

Nương theo tiếng rống giận đầy tuyệt vọng này, toàn bộ tai kiếp giáng xuống thế giới thánh thành đều bị cưỡng chế cố định, không thể giáng xuống nữa.

Có một thân ảnh hiện lên từ dưới chân của Tống Thư Hàng. Đó là một người đàn ông mặc giáp vàng, xuất hiện dưới chân Tống Thư Hàng hệt như ảnh ngược trong kính vậy.

Tống Thư Hàng đứng thẳng, còn người đàn ông giáp vàng kia lại đứng chổng ngược.

Mà tiếng rống lớn đầy đau đớn kia đúng là phát ra từ miệng của người này.

Hắn ôm lấy đầu, quỳ rạp xuống đất, dùng đầu nện thẳng xuống đất như đang phát cuồng...

Điên cuồng, tuyệt vọng, không cam lòng, đau đớn...

Không ai biết người đàn ông giáp vàng này đã trải qua những chuyện gì.

Ngay sau đó, người đàn ông giáp vàng tuyệt vọng này nhảy ra từ dưới chân của Tống Thư Hàng.

Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bao trùm lên người hắn, biến thành người khổng lồ hủy diệt vạn vật, một kẻ hủy diệt chỉ biết giết chóc, tàn bạo chẳng có chút cảm tình nào.

Người khổng lồ hủy diệt đứng trên phế tích thế giới thánh thành, rống một tiếng với thế giới tuyệt vọng.

Nỗi đau đớn của ta lớn hơn ngươi, tuyệt vọng của ta nhiều hơn ngươi, ta ngầu hơn ngươi!

Thế giới thánh thành bắt đầu biến hóa, từ loại phòng ngự biến thành thế giới loại công kích hủy diệt.

Người khổng lồ hủy diệt nhảy lên thật cao, dùng sức mạnh của một người để chống lại cả thế giới tuyệt vọng. Phàm là nơi mà hắn đi qua thì vạn vật đều nổ tung, ngay cả ngọn lửa diệt thế, sấm chớp hủy diệt, gió lốc cuồng bạo kie đều bị người khổng lồ chính tay xé nát.

Tống Thư Hàng mặt mày lạnh tang, đứng trên phế tích của thế giới Thánh Thành. Đôi khi nhượng bộ nhất thời không phải mềm yếu mà là đang tập trung sức mạnh, để khởi xướng đợt tổng tấn công mạnh mẽ hơn.

Dùng người khổng lồ hủy diệt làm mũi nhọn, thế giới phế tích bắt đầu phản công với thế giới tuyệt vọng, cũng từ từ thôn phệ đối phương.

“Thủ đoạn làm màu này của ngươi chỉ vô dụng mà thôi.” Đối diện, Ma Đế Ngạc lạnh lùng nói: “Có lẽ người khổng lồ hủy diệt của ngươi có thể mang tới đòn tấn công bất ngờ cho ta, nhưng chỉ vậy mà thôi. Chỉ cần ta chú ý một chút thì thế giới phế tích mà người khổng lồ hủy diệt mang theo sao có thể chống lại thế giới tuyệt vọng của ta chứ?”

Quả nhiên, sau khi Ma Đế Ngạc điều chỉnh lại một chút thì công kích xưa nay chưa từng dừng bước của người khổng lồ hủy diệt cũng dần bị áp chế.

Ma Đế Ngạc nhếch môi cười, quả nhiên đúng như suy đoán của hắn, đây là lần đầu tiên tên Bá Tống kia dùng thủ pháp thế giới đối kháng này.

Thực tế, người khổng lồ hủy diệt và thế giới phế tích còn mạnh hơn những gì Ma Đế Ngạc đã nói nhiều. Hắn ta chỉ đang lợi dụng kinh nghiệm chiến đấu phong phú của mình để dọa Tống Thư Hàng mà thôi.

“Xem ra thế giới người khổng lồ hủy diệt đúng là khó mà đánh bại thế giới tuyệt vọng của ngươi rồi.” Đối diện, hình như Tống Thư Hàng đã bị lời nói dối của Ma Đế Ngạc qua mặt.

“Nên kết cục đã định rồi.” Ma Đế Ngạc lại trầm giọng nói: “Ngươi nhất định sẽ thất bại, còn thế giới Ma Hải của ta nhất định sẽ được mở thành công.”

“Điểm này thì ta đồng ý.” Tống Thư Hàng đáp.

Ma Đế Ngạc ngẩn ra... ta tiếp lời Bá Tống kiểu gì đây? Mới đó đã nhận thua rồi à?

“Thế giới Ma Hải nhất định sẽ thành công mở ra, ngươi nhất định cũng sẽ thất bại!”

Tống Thư Hàng nói, còn vỗ tay bôm bốp.

Sau lưng hắn thậm chí lại có thế giới thứ hai bắt đầu thành hình.

Thế giới thứ hai tên là [Thánh kiếm mang tới kết thúc cho thế giới].

Đây là một thế giới tiến hành tàn sát vạn vật ở góc độ của chúa tể Cửu U, rất hợp với thân phận quyền chúa tể Cửu U của Tống Thư Hàng lúc này!

Độ phù hợp 100%, tiềm lực của thế giới này có thể kích hoạt toàn bộ!

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, thế giới thánh kiếm Chung Yên đánh vòng, chuyển tới bên cạnh thế giới tuyệt vọng, cùng thế giới người khổng lồ hủy diệt tiến hành giáp công thế giới tuyệt vọng.

“Thế giới thứ hai? Sao có thể như vậy được!” Ma Đế Ngạc bật thốt.

“Không có gì là không thể cả, thế giới như vậy... Ta có đến tám cái luôn á nha!” Tống Thư Hàng mặt mày lạnh tanh, phát ra tiếng cười càn rỡ hệt như tiểu nhân đắc chí.

Sau lưng hắn lại lần lượt có tám thế giới mới bắt đầu thành hình.

Thế giới Bích Thủy các tượng trưng cho nguyền rủa vô hạn.

Thế giới hủy diệt chi tinh theo phong cách khoa học kỹ thuật.

Tế đàn Cổ Vu mã QR đầy khí tức nguyên thủy.

Thế giới nhân quả do vô số điểm và đường thẳng tạo thành.

Sau đó là... thế giới “Thanh âm viễn cổ, Thánh Nhân giảng dạy” tượng trưng cho giảng dạy và thanh âm viễn cổ khiến cho Ma Đế Ngạc vô cùng hoảng sợ.

Chương 2602: Sai, là Ma Hải của trẫm như họa!

Thế giới Thánh Nhân giảng pháp là cái có không khí hài hòa nhất trong bảy tiểu thế giới mà Tống Thư Hàng thể hiện ra.

Núi cao, rừng trúc, ao sen... cảnh tượng trang nhã, khắp nơi chứa đầy ý thơ.

Ở giữa thế giới này có một vị Thánh Nhân mặt mày mơ hồ ngồi dưới tán cây, tay cầm thư tịch, hàng mi rũ xuống như đang giảng pháp, đây là phong cách mà trong lòng Tống Thư Hàng khao khát nhất.

Xung quanh Thánh Nhân lại có vô số người nghe giảng pháp ngồi kín cả núi đồi.

Có nhân loại, có yêu tộc, có hải tộc, có tinh quái, thậm chí còn có những tồn tại hư ảo cùng loại với linh quỷ.

Không chỉ trên mặt đất mà cả trong những tầng mây trên bầu trời cũng có từng bóng người thấp thoáng, lắng tai nghe Thánh Nhân giảng pháp. Thậm chí trong hư không còn có một vài sinh linh nhiễm khí tức tà ác lặng lẽ ẩn mình, nghe những điều Thánh Nhân giảng.

Giảng pháp của Thánh Nhân, khắp chư thiên vạn giới này, mặc kệ là chủng tộc nào, mặc kệ sống hay chết, mặc kệ thân phận ra sao, chỉ cần là muốn thì đều có thể đến nghe!

Đại đạo chi âm của giảng pháp vang vọng khắp thế giới, dù ở xa cỡ nào, chỉ cần muốn nghe thì đều có thể nghe thấy nội dung giảng pháp của Thánh Nhân.

Trong toàn thế giới tràn ngập khí tức hài hòa.

Nhưng chính một thế giới ấm áp đầy hài hòa đó lại khiến Ma Đế Ngạc sởn tóc gáy!

Tuy rằng gương mặt của Thánh Nhân trong thế giới này khá mơ hồ, nhưng khí chất kia, hình thái kia, dù hóa thành tro Ma Đế Ngạc cũng sẽ không nhận lầm, đây tuyệt đối là tên Thánh Nhân trâu bò của Nho gia.

“Chẳng lẽ lời đồn Bá Tống chính là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế là sự thật ư?” Lúc này, trong đám thành viên của Vô Cực Ma Tông chợt vang lên tiếng bàn tán như thế.

Tuy Nho gia đã giữ bí mật rất tốt... nhưng dù giữ bí mật thì cũng không tránh khỏi việc những kẻ khác nói bóng nói gió. Chỉ cần có người hoài nghi Bá Tống là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế, sau đó mang theo nghi hoặc đó tới Nho gia hòng kiểm chứng, lại thông qua phản ứng của các đệ tử Nho gia, kết hợp với đủ loại manh mối thì có thể từ đó tìm được câu trả lời.

Hơn nữa, kỹ năng thuật giám định cường giả độc chiêu của Bá Tống hiện tại vốn là thủ đoạn của Thánh Nhân Nho gia, khiến người ta không khỏi suy nghĩ sâu xa.

...

Nhìn về phía Ma Đế Ngạc đang hoảng sợ, Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Chiến đấu giữa Trường Sinh Giả chính thế giới đối kháng với thế giới. Ta thấy mấy câu này của ngươi rất có lý.”

Ma Đế Ngạc: “...”

Ta có thể thu hồi câu nói của mình không?

“Vốn dĩ còn muốn để ngươi chiêm ngưỡng cả thế giới thứ tám của ta, nhưng thời gian của ta không nhiều lắm.” Tống Thư Hàng giơ tay phải lên thật mạnh.

Nhưng hắn là người đàn ông ba phút, bây giờ chỉ còn chưa tới một phút nên không thể dây thun được nữa.

Nếu không, quá ba phút thì hắn sẽ từ đàn ông đích thực thành... đàn ông bình thường đích thực, tới lúc đó nói không chừng sẽ bị Ma Đế Ngạc đè ra đánh ấy chứ.

Cho nên, nhân dịp này để một hơi đánh bại Ma Đế Ngạc, để cho hắn ta mất khả năng lật kèo, miễn cho sau khi Ma Hải mở ra thì hắn ta lại chen chân phá rối!

Bởi vì nhìn ra sự kiêng kị của Ma Đế Ngạc dành cho thế giới Thánh Nhân giảng pháp nên Tống Thư Hàng cố ý kéo nó lên cao, trấn áp ngay bên trên thế giới tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc để uy hiếp.

Sáu tiểu thế giới còn lại liên thủ, ăn ý chèn ép thế giới tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc.

Bảy đánh một, nỗi tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc lúc này cũng lớn y hệt thế giới tuyệt vọng của hắn vậy.

Vốn dĩ thế giới người khổng lồ hủy diệt đã có thể đánh ngang với thế giới tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc, thậm chí thế giới người khổng lồ hủy diệt còn cỏ thể khắc chế thế giới tuyệt vọng một phần, có thể ép thế giới của Ma Đế Ngạc liên tục bại lui.

Bây giờ lại thêm sáu thế giới, thế giới tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc cũng không gồng nổi nữa.

Trên dưới, trước sau toàn là thế giới của Bá Tống, vô cùng bá đạo, căn bản chẳng hề chừa đường lui cho thế giới của Ma Đế Ngạc.

thế giới tuyệt vọng bắt đầu sụp đổ liên tục, bị bảy thế giới chèn ép và thôn phệ.

Vài giây sau...

thế giới tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc đã bị đánh nát, chân thân của hắn ta lộ ra dưới bảy tiểu thế giới của Tống Thư Hàng.

“Ta bỏ cuộc, ta sẽ dừng kế hoạch Ma Hải lại! Ta sẽ lập tức rời khỏi thế giới Cửu U, ta cũng thề sẽ vĩnh viễn không bao giờ đặt chân vào Cửu U nữa!” Ma Đế Ngạc vội hét toáng lên.

Đáng tiếc là Tống Thư Hàng căn bản không cho hắn ta có quyền trao đổi, dù sao Tống Thư Hàng chỉ là đàn ông đích thực ba phút, nên Tống Thư Hàng chẳng có vốn liếng để nói chuyện điều kiện với Ma Đế Ngạc.

Không đáng ngã Ma Đế Ngạc, hết ba phút thì người bị đánh nằm sấp xuống sẽ là Tống Thư Hàng hắn.

Nên dù Ma Đế Ngạc nói gì thì Tống Thư Hàng đều không nghe, không để ý.

Thế giới Thánh Nhân dạy học nằm trên cao, chặn kín tất cả đường lui của Ma Đế Ngạc, sáu thế giới còn lại biến thành một đòn diệt thế đánh về phía hắn ta.

Sáu sức mạnh hủy diệt thế giới lần lượt đánh về phía Ma Đế Ngạc.

Dưới quyền hạn chúa tể Cửu U cường hóa, sáu đòn tấn công này thậm chí đủ để giết chết cả Trường Sinh Giả! Đặc biệt, một kích diệt thế do thế giới thánh kiếm Chung Yên hóa thành còn mang theo sức mạnh hủy diệt triệt để của quy tắc chúa tể Cửu U. Cho dù là Trường Sinh Giả đi nữa, nếu bị một kích này đánh chết thì cũng sẽ chết hoàn toàn, ngay cả hậu thủ sống lại cũng mất hiệu quả!

Ma Đế Ngạc cũng cảm nhận được nguy cơ tử cục chính thức này, điên cuồng tế hết tất cả pháp khí và thủ đoạn phòng ngự của mình ra... thậm chí ngay cả chiến giáp bản mệnh mà hắn ta vất vả sửa chữa cũng bị tế ra để ngăn cản nguy hiểm.

[Cho ta thêm vài giây nữa, thêm vài giây nữa thôi.] trong lòng Ma Đế Ngạc cực kỳ không cam lòng.

Rõ ràng chỉ cần cho hắn ta thêm một chút thời gian nữa thôi thì thế giới Ma Hải có thể thành hình, phong ấn của hắn ta có thể mở hết toàn bộ.

Nhưng Bá Tống căn bản chẳng nghe hắn ta nói chuyện, chẳng chừa bất kỳ cơ hội nào cho hắn ta cả.

Vài giây sau, dư âm của mấy kích diệt thế do sáu thế giới biến thành mới tán đi.

Một Ma Đế Ngạc te tua xuất hiện trước mặt mọi người.

Ma thân vô địch của hắn đã bị đánh nát một phần ba, ma huyết liên tục nhỏ xuống... thậm chí ma thân còn lại vẫn đang dần biến mất.

Nhưng phong ấn Thánh Nhân ở trước ngực Ma Đế Ngạc vẫn ương ngạnh tồn tại, thậm chí phong ấn còn bắt đầu phát huy tác dụng, muốn sớm chấm dứt hình thức Ma Đế đích thực ba phút của Ma Đế Ngạc.

“A a a ~” Ma Đế Ngạc đau đớn kêu rên, sáu loại sức mạnh quy tắc khác nhau vẫn đang xâm chiếm ma thân của hắn ta.

Quan trọng hơn là trên đỉnh đầu còn treo thế giới Thánh Nhân giảng pháp.

“Ta chấp nhận thần phục! Bá Tống, ta nguyện ý thần phục.” Ma Đế Ngạc hét lớn, vài giây thôi, chỉ cần tranh thủ thêm vài giây là được!

Nhưng hắn ta tuyệt đối không thể ngờ Bá Tống ở đối diện lúc này lại đang co vòi.

Hình thức đàn ông đích thực ba phút sắp hết rồi.

Bá Tống sắp co vòi sao dám cho Ma Đế Ngạc cơ hội thần phục kia chứ?

Thế giới Thánh Nhân giảng pháp cũng biến thành một kích hủy diệt, hóa thành một thanh kiếm tuyệt vọng chém về phía Ma Đế Ngạc.

"Ma Hải, mở!!" Ma Đế Ngạc bị ép tới bước đường cùng không còn lựa chọn nào khác, hắn ta chỉ có thể thiêu đốt ma nguyên của mình, dùng chút sức mạnh còn sót lại của bản thân để thúc giục Ma Hải!

Thúc giục Ma Hải vốn chính là một khâu trong kế hoạch của hắn ta. Nếu như không có Bá Tống phá rối thì hắn ta có thể dùng hình thái Ma Đế Ngạc hoàn mỹ để làm việc này, chứ không phải hình thái trọng thương như thế.

Thúc giục Ma Hải trong trạng thái trọng thương thế này nhất định phải trả một cái giá lớn.

Trong sự thúc giục của Ma Đế Ngạc, thế giới Ma Hải rốt cuộc cũng bị thúc mở ra sớm hơn.

Sức mạnh thế giới Ma Hải khủng bố ùa ra.

"Tới đi, đây chính là thế giới Ma Hải, giang sơn ma quốc của ta!" Ma Đế Ngạc thô bạo tiếp thu sức mạnh của Ma Hải, đối kháng với một kích của thế giới Thánh Nhân đang giáng xuống từ trên đỉnh đầu!

Chương 2603: Thật trùng hợp, ngươi cũng chỉ có ba phút?

Bằng vào thân thể bị thương tàn phế lúc này của Ma Đế Ngạc cưỡng ép thúc giục thế giới Ma Hải, lại trực tiếp thu nạp lực lượng thế giới Ma Hải một cách thô bạo, là hành vi vô cùng tìm chết… Không thua gì người thường kéo chốt lựu đạn ra rồi lại nhét lựu đạn vào trong miệng mình!

Nhưng lúc này Ma Đế đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ vài giây thôi mà Bá Tống ở đối diện cũng không cho hắn ta, hắn ta chỉ có thể chơi chiêu hiểm mà thôi.

Lực lượng thế giới Ma Hải rót vào trong cơ thể Ma Đế Ngạc, lại bị hắn ta trực tiếp thúc giục, thô bạo hóa thành thủ pháp công kích kiểu 'sóng xung kích' nguyên thủy nhất, đánh về phía một kích hủy diệt do 'thế giới Thánh Nhân giảng pháp' biến thành trên đỉnh đầu.

"A a a a ~" Ma Đế Ngạc vừa điên cuồng đánh ra sóng xung kích, vừa liên tục kêu thảm.

Ma thân vô địch của hắn ta không ngừng thừa nhận sự xâm chiếm cắn nuốt từ lực lượng thế giới Ma Hải, bắt đầu sụp đổ thật nhanh. Đau đớn dữ dội càng như sóng biển, từng lớp sóng đang ăn mòn thần kinh của hắn ta.

Ma Đế Ngạc không biết đã bao lâu rồi mình không nhấm nháp loại đau đớn kịch liệt này… Dù là Thánh Nhân Nho gia năm đó cũng không đánh hắn ta đau đến vậy!

"Bá! Tống!" Ma Đế Ngạc rống lên một tiếng kèm theo nguyền rủa, phát tiết cơn đau của mình.

Đau đớn mà Ma Đế chịu đựng lúc này đã đạt đến chừng 86% tổng số đau đớn của Tống Thư Hàng. Đây đã là cơn đau mà phần lớn đại lão Trường Sinh Giả đều không cách nào chịu nổi. Trị số đau đớn tăng thêm một chút nữa là có thể đạt đến trình độ khiến ba mắt tiền bối phát khóc!

Có thể vừa chịu đựng đau đớn kinh khủng như vậy, vừa dùng sóng xung kích đối kháng với Tống Thư Hàng, đại lão Ngạc đã không phụ cái danh Ma Đế của hắn ta!

“Ta ở đây.” Tống Thư Hàng đối diện trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, cắn răng nói.

‘Hình thức đàn ông đích thực ba phút’ của hắn đã tiến vào thời gian đếm ngược… Nhưng Ma Đế Ngạc đối diện vẫn ngoan cường không ngã.

Không hổ là đại lão cấp Trường Sinh Giả, tool hack hình thức đàn ông đích thực ba phút vẫn quá ngắn. Tống Thư Hàng tính toán, ít nhất cũng phải bốn phút mới được. Lần sau nếu như có cơ hội, hắn nhất định phải xin Bạch tiền bối two cho mình hình thức đàn ông đích thực năm phút để bảo đảm hơn mới được.

“Thời gian sắp đến rồi.” Sợi tóc ngố Sở các chủ nhắc nhở.

Sợi tóc ngố Sở các chủ vừa dứt lời… ‘hình thức đàn ông đích thực ba phút’ của Tống Thư Hàng lập tức tiến vào giây cuối cùng.

Hào quang trận văn trên người bia đá đạo hữu và hình xăm trên lưng Tống Thư Hàng lập tức ảm đạm.

Có điều, Tống Thư Hàng không hề hoảng loạn.

Dù sao trên người hắn còn có sợi tóc ngố Sở các chủ, Xích Tiêu kiếm tâm ma, bia đá đạo hữu có thể đốt tiền, khắc kim nhất kích, và các loại tool hack khác.

Điều duy nhất hắn cần chú ý chính là trạng thái của Ma Đế Ngạc ở đối diện.

Nếu như Ma Đế Ngạc vẫn khỏe như vâm thì cần phải cẩn thận mới được.

…

…

“A a ~~” Bên dưới, Ma Đế phát ra tiếng kêu thảm thiết như cào tim xé phổi.

Không biết có phải ảo giác của Tống Thư Hàng hay không, dường như hắn nghe ra được trong tiếng kêu gào thảm thiết này của Ma Đế kèm theo cảm giác suy thận thì phải?

Lúc này, uy lực sóng xung kích trong tay Ma Đế Ngạc bắt đầu suy yếu… Hắn ta dốc hết toàn lực, cuối cùng đánh nát một kích hủy diệt do ‘thế giới Thánh Nhân giảng pháp’ biến thành!

Nhưng đồng thời, phong ấn mà Thánh Nhân Nho gia để lại nơi lồng ngực ngoan cường khôi phục lại, lập tức phong ấn ‘hình thức Ma Đế đích thực’ của hắn. Năng lượng mà hắn vừa cưỡng ép thu vào cơ thể của thế giới Ma Hải đều chuyển hóa thành ‘sóng xung kích’ dùng để đối kháng với một kích hủy diệt do ‘thế giới Thánh Nhân giảng pháp’ biến thành của Tống Thư Hàng.

Cho nên, năng lượng thế giới Ma Hải chưa kịp tới để ăn mòn phong ấn của Thánh Nhân Nho gia.

Thế này thì lúng túng rồi.

Hắn bây giờ cần một chút thời gian, hòng dẫn dắt lực lượng của thế giới Ma Hải vào thân thể lần nữa để bào mòn phong ấn Thánh Nhân trên ngực mình… Mà quá trình này, chắc chắn cần có một chút thời gian.

Nhưng vấn đề là, Bá Tống ở đối diện sẽ cho hắn chút thời gian này ư?

Ma Đế Ngạc vừa bắt đầu lặng lẽ cưỡng chế nạp năng lượng thế giới Ma Hải, vừa cứng nhắc ngẩng đầu, nhìn về phía Bá Tống. Trong lòng hắn ta bắt đầu cầu nguyện, cầu Bá Tống đột nhiên chập mạch, không tấn công nữa để hắn ta có chút thời gian.

Không cần nhiều, chỉ cần một chút thời gian dùng ‘giây’ để tính là đủ rồi.

Có lẽ là ý trời trong cõi u minh nghe được lời cầu nguyện của hắn… Bá Tống vậy mà lại thật sự chập mạch, không tiếp tục tấn công hắn nữa!!

Lúc Ma Đế Ngạc suy yếu ngẩng đầu nhìn về phía Bá Tống, phát hiện Bá Tống cũng đang suy yếu nhìn hắn.

Lúc ngươi nhìn về phía đối phương, đối phương cũng đang nhìn về phía ngươi!

Đôi mắt hai người tiếp xúc, cả hai đều ngửi được hương vị thân thể suy yếu từ trên người đối phương.

Lúc này khí thế trên người Ma Đế đã hoàn toàn biến mất, đã không còn khí phách và ma diễm đầy trời của Ma Đế nữa; Bá Tống hiện tại cũng không còn luồng uy thế khủng bố của ‘chúa tể Cửu U giáng lâm’ kia.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Ma Đế Ngạc và Tống Thư Hàng đồng thời hiện lên một suy đoán.

Ba phút?

“Lẽ nào ngươi cũng chỉ có ba phút?”

“Thật trùng hợp, xem ra ngươi cũng chỉ có ba phút?”

Hai người đồng thời lên tiếng hỏi.

Sau đó, tràng diện lập tức trở nên lúng túng.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “…”

Bia đá đạo hữu: “…”

Thành viên Vô Cực Ma Tông: “…”

Một đợt thao tác mãnh liệt như hổ, kết quả hai người đều chỉ có ba phút bộc phát.

[Thảo nào lúc Ma Đế Ngạc liều mạng chống cự vào mấy giây cuối cùng, lại còn bất chấp tất cả để dùng đến thủ đoạn để lại di chứng… Thì ra hắn cũng chỉ có ba phút.] Trong lòng Tống Thư Hàng chợt hiểu ra.

[Thảo nào vừa rồi Bá Tống căn bản không nghe ta đầu hàng, ép ta vào chỗ chết. Mẹ nó, thì ra hắn cũng chỉ có ba phút. Quyền chúa tể Cửu U, quả nhiên chỉ là thay mặt, khác xa với chính quy!] Trong lòng Ma Đế Ngạc bừng tỉnh.

Có điều, nếu mọi người đều chỉ có ba phút, vậy người cười đến cuối sẽ chính là ta! Ma Đế nhếch miệng.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ tự tin.

“Ngươi thua rồi, Bá Tống.” Ma Đế Ngạc không gấp gáp như vậy nữa, ma thân vô địch của hắn ta bắt đầu cắn nuốt lực lượng thế giới Ma Hải theo tiết tấu, dẫn dắt lực lượng thế giới Ma Hải vào cơ thể, dựa theo công pháp đặc thù, dẫn dắt lực lượng thế giới Ma Hải đi bào mòn phong ấn của Thánh Nhân Nho gia.

Mặc dù hắn ta là ‘Ma Đế đích thực ba phút’, nhưng chỉ cần cởi bỏ phong ấn, hắn ta chính là một Ma Đế hoàn chỉnh!

Di chứng gì đó… đến lúc đó sẽ có phương pháp giải quyết thôi.

Khí thế trên người Ma Đế Ngạc tăng lên lần nữa, hắn ta nhìn về phía Bá Tống, trầm giọng nói: “Thế giới Ma Hải đã mở, ngươi đã không cách nào ngăn cản ta. Nhìn xem, thế giới Ma Hải dưới chân này đã là ma quốc của Vô Cực Ma Tông ta!”

Đây chính là đại kế ta dùng Vô Cực Ma Tông bố trí nhiều năm như vậy, gầy dựng giang sơn ma quốc tại thế giới Cửu U!

Thành viên Vô Cực Ma Tông cũng có thể cảm nhận được cảm giác tuyệt vời khi lực lượng Ma Hải liên tục không ngừng dung nhập vào cơ thể mình, bọn họ mừng rỡ như điên: “Đây là thắng lợi của chúng ta… Ma Hải dưới chân đã hóa thành giang sơn ma quốc của Vô Cực Ma Tông chúng ta!”

“Giang sơn ma quốc của các ngươi?” Trong hư không, Bá Tống Huyền Thánh với vẻ mặt lạnh lùng, phát ra tiếng cười nhạo: “Sai sai sai, đây không phải là giang sơn ma quốc của các ngươi, mà là của ta!!”

Ma Đế Ngạc: “? ? ?”

“Hà Chỉ trụ, ra khỏi vỏ! Trận lên, triển khai toàn bộ ấn ký.” Bá Tống Huyền Thánh cong nhẹ ngón tay, thong dong nói.

Chương 2604: Đừng có hỏi vì sao nữa, có hỏi nữa ta cũng không trả lời được đâu

[Hà Chỉ trụ là cái gì? Tên gọi tắt của Ma Thần trụ ư?] Một ý niệm như vậy chợt hiện lên trong đầu Ma Đế Ngạc.

Trong lúc đang suy tư, Hà Chỉ trụ đang lặng lẽ giả mạo thành trụ mắt trận nơi trung tâm 'đại trận Ma Thần trụ' dưới chân phát ra hào quang chói mắt.

Trên thân trụ, bản địa đồ phức tạp kia chiếu ra vòng hình ảnh, câu chuyện 'Hà Chỉ Ma Đế chinh chiến vạn giới' trong địa đồ kia tựa như đang hiện lên.

Mà trên đỉnh trụ, pho tượng Hà Chỉ Ma Đế chân thân kia đột nhiên nhô lên.

Xoẹt!

Một luồng đao quang chói mắt lóe qua.

Sau đó, có một thanh trảm mã đao bay ra từ trong Hà Chỉ trụ, rạch một cái lỗ trên sàn cung điện của Ma Đế Ngạc rồi chui ra.

Đại đao năm mươi mét với Hà Chỉ Ma Đế chân thân làm chuôi đao cho người ta một loại áp lực tâm lý nặng nề.

[Cung Ma Đế của ta!] Ma Đế Ngạc đau đớn trong lòng, cung Ma Đế là pháp khí có huyết nhục tương liên với hắn, lúc cung Ma Đế bị tổn thương, trong lòng hắn cũng ẩn ẩn phát đau.

Nhưng càng khiến hắn ta khó chấp nhận là, trên chuôi 'Hà Chỉ đao' này thấp thoáng hiện lên khí tức của Hà Chỉ Ma Đế.

Chẳng lẽ… Hà Chỉ Ma Đế lại hùa nhau với Bá Tống bẫy hắn ta?

Lúc hắn ta còn trẻ cũng đọc truyền kỳ về Hà Chỉ Ma Đế mà lớn lên. Không ngờ tới, Hà Chỉ Ma Đế cùng là Ma Đế ma tông, thân từng làm thần tượng, vào lúc mấu chốt lại chơi hắn ta một vố đau như thế.

Bên dưới.

Công Tử Hải càng ngơ ngác nhìn thanh Hà Chỉ đao này: “Hà Chỉ Ma Đế đã hợp tác với Bá Tống ư?”

Cây Hà Chỉ trụ này có ý vị rất sâu xa. Đây rõ ràng là biểu tượng cho việc Hà Chỉ Ma Đế và Bá Tống Huyền Thánh cấu kết với nhau làm việc xấu.

Nếu như… Hà Chỉ Ma Đế đã kết bè với Bá Tống, vậy ta là cái gì?

Công Tử Hải không dám tưởng tượng kẻ đã kế thừa truyền thừa từ Hà Chỉ Ma Đế như bản thân sẽ có tương lai thế nào.

“Không thể nào, cây Ma Thần trụ này bọn ta tự tay đóng vào thế giới sa tinh, vì sao lại chịu sự điều khiển của ngươi chứ?” Vị trưởng lão Vô Cực Ma Tông phụ trách ‘kế hoạch cắm Ma Thần trụ trong thế giới Cửu U’ nhịn không được hét lên.

Vị trí tọa độ Cửu U là bọn họ tự mình tìm, Ma Thần trụ là bọn họ tự mình cắm, tại sao lại trở thành của Bá Tống Huyền Thánh được?

“Đáp án rất đơn giản.” Tống Thư Hàng thong thả nói: “Bởi vì là ta khiến các ngươi chọn thế giới sa tinh làm tọa độ. Là ta, để Hà Chỉ trụ tại thế giới sa tinh. Ngươi hỏi ta làm sao làm được? Bởi vì ta là quyền chúa tể Cửu U.”

Đừng tiếp tục hỏi vì sao nữa, có hỏi nữa ta cũng không trả lời nhiều hơn được đâu!

Ầm ầm ~~

Trận văn, trận pháp cùng với tầng tầng lớp lớp chuẩn bị mà Bạch tiền bối two để lại ở thế giới sa tinh đã được kích hoạt toàn bộ.

Ấn ký mà thành viên Vô Cực Ma Tông khổ cực để lại trong thế giới Ma Hải đã bị xóa đi ngay lúc này.

Ấn ký mới thuộc về ‘quyền chúa tể Cửu U Bá Tống’ được in vào thế giới Ma Hải.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, quyền sở hữu thế giới Ma Hải đã đổi chủ!

Ngón tay Tống Thư Hàng khẽ động, thông qua những trận văn, ấn ký phối hợp với hắn kia, hắn có thể cảm ứng được mình có thể hoàn toàn thao túng phạm vi thế giới Ma Hải này.

Sau khi hắn chính thức tiếp quản thế giới Ma Hải này, có một khí tức ‘thái cổ’ từ nơi sâu trong thế giới Ma Hải tràn ra.

Quy tắc của thế giới Ma Hải bắt đầu tái tạo, một loại pháp tắc tương tự với ‘pháp tắc thế giới Cửu U’, nhưng lại càng hỗn loạn và cuồng bạo hơn bắt đầu thành hình.

Đây mới là bộ mặt thật của thế giới Ma Hải, thế giới thái cổ được phục hồi! Cũng là nơi Bạch tiền bối two đề cử Tống Thư Hàng độ lần Huyền Thánh kiếp cuối cùng.

Độ kiếp tại thế giới Ma Hải với khí tức thái cổ này có lợi ích rất lớn đối với Tống Thư Hàng.

…

…

Ma thân của Ma Đế Ngạc co giật không ngừng, con đường nối liền giữa hắn và thế giới Ma Hải bị cưỡng ép chặn mất. Sau khi mất đi năng lượng thế giới Ma Hải, tác dụng phụ mà hắn tiêu hao thân thể trước đó bắt đầu bộc phát.

“Vì sao ngươi lại có được quyền hạn của chúa tể Cửu U chứ?” Lúc này đầu óc Ma Đế Ngạc tỉnh táo dị thường.

Vấn đề trở về khởi điểm ban đầu.

Bọn họ thừa dịp Thiên Đạo sụp đổ mới dám thực thi đại kế, đánh vào thế giới Cửu U, mở ra Ma Hải. Vì tránh tình huống ‘Cửu U có chủ’, chúa tể Cửu U muốn làm gì thì làm tại thế giới Cửu U, có thể trực tiếp bóp nát ‘kế hoạch Ma Hải’ của bọn họ.

Tựa như một màn xảy ra trước mắt lúc này, Bá Tống có được quyền hạn chúa tể Cửu U, trực tiếp lấy đi thành quả từ ‘kế hoạch Ma Hải’ của bọn họ.

Điều bọn họ muốn tránh chính là điểm này, nhưng không ngờ vẫn đụng phải tình huống ‘Cửu U có chủ’.

“Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, chúa tể Cửu U cũng sẽ biến mất mới đúng. Nhưng vì sao ngươi còn cơ hội có được quyền hạn thay mặt chúa tể Cửu U… Chẳng lẽ, Cửu U vẫn có chủ ư?” Sau khi Ma Đế Ngạc tỉnh táo lại thì nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

Tống Thư Hàng không trả lời hắn.

Nhưng mà, Ma Đế Ngạc vẫn có được đáp án: “Quả nhiên, thế giới Cửu U vẫn có chủ.”

Đây đúng là đáp án khiến bọn họ tuyệt vọng.

Nói cách khác, từ lúc mới bắt đầu, ‘kế hoạch Ma Hải’ của bọn họ đã định trước sẽ thất bại. Thiên Đạo sụp đổ, chẳng biết vì sao thế giới Cửu U vẫn còn chúa tể.

Có lẽ là sau khi Thiên Đạo sụp đổ, chúa tể Cửu U còn có một đoạn ‘thời gian tồn tại’ ngắn ngủi? Hoặc có lẽ là nguyên nhân khác.

Nhưng điều này đã không quan trọng nữa.

Lúc này đây, Ma Đế Ngạc đã hoàn toàn cảm nhận được tầm quan trọng của tình báo.

Nếu như hắn có thể biết được tình báo ‘Cửu U vẫn còn có chủ’ sớm một chút, hắn sẽ bỏ quách ý đồ khởi động đại kế.

Tống Thư Hàng không khỏi đưa tay sờ mặt Tống four, ta toàn trưng cái mặt liệt này ra mà ngươi vẫn có thể sử dụng ‘đọc mặt thuật’ với ta à?

“Có điều ta thật sự không ngờ, mục tiêu của ngươi thế mà lại là thế giới Ma Hải.” Ma Đế Ngạc chậm rãi nói.

Sợi tóc ngố Sở các chủ: “Thư Hàng đừng dong dài nữa, xử hắn đi! Dựa theo diễn biến của kịch bản bình thường, nói không chừng hắn vẫn còn phương án có thể hủy thế giới Ma Hải. Người của Ma môn làm gì cũng u thích để lại một lựa chọn ‘hủy diệt’. Đừng cho hắn cơ hội đồng quy vu tận.”

Ma Đế Ngạc: “…”

“Đậu mè, bị Sở các chủ nói trúng rồi. Xem ra hắn thật sự có thủ đoạn hủy diệt Ma Hải, đừng cho hắn cơ hội! Sử dụng ta đi, thừa dịp hắn còn giữ cái bụng mang thai, cho hắn một nhát sinh mổ luôn đi!” Xích Tiêu kiếm tâm ma đề nghị.

Lúc này Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối quả là tâm ma đến không thể tâm ma hơn.

Ma Đế Ngạc cắn răng nói: “Ta…”

Hắn vừa mở miệng nói một từ, phía trên sợi tóc ngố nơi đỉnh đầu Tống Thư Hàng đột nhiên có một cánh cửa không gian mở ra … Sau đó có một bóng dáng mặc váy đen vọt tới chỗ Ma Đế Ngạc.

Bóng dáng mặc váy đen này nhanh đến cực hạn, nháy mắt đã lóe lên bên cạnh Ma Đế Ngạc.

Bàn tay trắng noãn ấn lên lồng ngực Ma Đế.

Ầm ~~

Thân thể Ma Đế Ngạc bị đánh bay ra ngoài, nện xuyên qua bầu trời 'cung Ma Đế', bay về phía hư không.

Bóng dáng váy đen kia phát lực dưới chân, nhảy bật lên, đuổi theo thân hình Ma Đế Ngạc. Vài giây sau, cô liên tục vỗ đánh đá, một đường đánh bay Ma Đế Ngạc, chẳng mấy chốc đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Là Sở two ư?" Tống Thư Hàng ngơ ngác hỏi.

Vừa rồi quá nhanh, hắn không thấy rõ diện mạo của cô gái mặc váy đen… Nhưng tính ra thì chắc là Sở các chủ two.

Cô vội vàng đánh bay Ma Đế Ngạc như vậy, xem ra Ma Đế thật sự có hậu thủ để hủy diệt Ma Hải?

Nhưng chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã biến sắc.

Hắn đột nhiên duỗi tay móc một cái trong hư không, thăm dò vào thế giới hạch tâm, kéo mạnh một cái.

Bản thể bị kéo ra từ trong thế giới hạch tâm.

Hai Tống Thư Hàng một đen một trắng cùng đứng trên vùng trời 'cung Ma Đế'.

"Là Sở two." Sợi tóc ngố Sở các chủ lại hỏi: "Ngươi làm gì thế?"

"Không kịp giải thích, Sở tiền bối, cô và Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối trở về thế giới hạch tâm trước đi." Tống Thư Hàng vội la lên.

"Bát phẩm kiếp của ngươi sắp tới à?" Sợi tóc ngố Sở các chủ lập tức hiểu ngay.

Chương 2605: Không phải ta kiêu ngạo, bát phẩm kiếp chính là tiểu lão đệ!

Cảnh giới của Tống Thư Hàng lúc này đang đứng ở thất phẩm đỉnh phong, đặt ở hiện thế, đó chính là chủng loại mà thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm có thể nổ vang trên đầu bất cứ lúc nào.

Nhưng bởi vì hắn đã độ thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm ở hiện thế một lần, chẳng qua do đang độ được một nửa thì Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ, thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm của hắn chết yểu giữa đường… Cho nên lúc ở hiện thế, Tống Thư Hàng chẳng khác nào có được một 'kỳ giảm xóc độ kiếp', nếu như bản thân hắn không bộc phát linh lực trong cơ thể, 'thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm' sẽ không giáng xuống đỉnh đầu hắn.

Mà lúc ở thế giới Cửu U, Tống Thư Hàng lấy thân phận 'quyền chúa tể Cửu U' để tồn tại, pháp tắc thế giới Cửu U lấy hắn làm trung tâm nên 'ma kiếp bát phẩm' kia cũng sẽ không rơi xuống đầu hắn.

Cho nên trước đó, bất kể là tại hiện thế hay thế giới Cửu U, Tống Thư Hàng đều không cần lo lắng 'bát phẩm kiếp' sẽ đột nhiên tới thăm.

Nhưng thế giới Ma Hải lại không giống vậy.

Đây là một khu vực không ai quản lý, được phục hồi từ thế giới Cửu U, có được khí tức thái cổ. Ngay cả quyền hạn chúa tể Cửu U cũng bị giảm bớt hiệu quả trong khu vực này.

Cho dù có thủ đoạn Bạch tiền bối two để lại, Tống Thư Hàng được xem như chủ nhân của khu vực này, có thể khống chế mảnh thế giới này ở một trình độ nào đó. Nhưng trên phương diện 'bát phẩm kiếp', thế giới Ma Hải lại không định nể mặt Tống Thư Hàng.

Cho nên, lúc vừa kiểm tra được Tống Thư Hàng đang ở bình cảnh cảnh giới ‘thất phẩm tấn chức bát phẩm’, pháp tắc thế giới Ma Hải lập tức tự động vận chuyển, lực lượng pháp tắc Ma Hải cuồng bạo bắt đầu chuyển hóa thành ‘bát phẩm thái cổ kiếp’, bao trùm lấy Tống Thư Hàng.

Vừa rồi, Sở các chủ two vẫn luôn ẩn nấp trong tối, nhạy bén cảm ứng được trạng thái sắp độ kiếp của Tống Thư Hàng nên mới hiện thân vào lúc mấu chốt, lấy Sở tóc ngố làm tọa độ, cưỡng ép xông vào trong cung Ma Đế tại thế giới Ma Hải, cũng một mạch đánh bay Ma Đế Ngạc.

Lúc này, tuyệt đối không thể để Ma Đế Ngạc ở lại tại chỗ được.

Nếu như để hắn phát hiện ra Tống Thư Hàng sắp độ kiếp, hắn nhất định sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế chen chân vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng, trở thành bên thứ ba tăng cường uy lực thiên kiếp của Tống Thư Hàng.

Nếu như Ma Đế Ngạc thật sự bị cuốn vào trong ‘thái cổ kiếp’ của Tống Thư Hàng, có trời mới biết đợt ‘thái cổ kiếp’ này sẽ biến thành thế nào.

“Sở tiền bối, lát nữa thay ta cảm ơn Sở two trước nhé! Chờ sau khi ta độ kiếp trở về thì sẽ trả ân tình cho Sở two.” Tống Thư Hàng hét lên.

Lúc này Sở tóc ngố đang quấn quanh Xích Tiêu kiếm tâm ma, lại mang theo đám người Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen và các trang sức khác trong Tống Thư Hàng bản thể chui vào thế giới hạch tâm. Sau cùng, cô lên tiếng hỏi Tống Thư Hàng: “Ngươi muốn xử lý đám đệ tử Vô Cực Ma Tông bên cạnh thế nào?”

Đám vật trang sức các cô có thể tiến vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng bất cứ lúc nào. Nhưng trong thế giới Ma Hải còn có một cung Ma Đế và một đám thành viên Vô Cực Ma Tông.

Nhiều thành viên Ma Tông như vậy ở chung một chỗ thì cũng có thể cường hóa thiên kiếp của Tống Thư Hàng đến trình độ khó mà tưởng tượng nổi

“Sở tiền bối không cần lo lắng, trong đám thành viên Vô Cực Ma Tông này cũng không có ai nằm trong trạng thái độ kiếp cả. Ta chỉ cần giữ khoảng cách thì sẽ không cần sợ bọn chúng sẽ cường hóa thiên kiếp của ta.” Tống Thư Hàng bản thể trả lời.

Tống four bên cạnh duỗi tay nhấn một cái, trực tiếp kích hoạt đường lui mà Bạch tiền bối để lại, trước tiên nhấn cả cung Ma Đế vào nơi sâu trong thế giới Ma Hải.

Sau đó, bia đá đạo hữu tung người ấn một cái, hóa thành mộ bia ‘Bá Tống chi mộ’ khổng lồ, một mạch trấn áp cung Ma Đế.

Trên người bia đá đạo hữu cũng in đường vân quyền hạn chúa tể Cửu U, trong thời gian ngắn nó hoàn toàn có thể trấn áp được cung Ma Đế, không để thành viên Vô Cực Ma Tông bên trong phá rối.

Sợi tóc ngố Sở các chủ khẽ gật một cái: “Ngươi chuẩn bị nội dung giảng pháp lần này xong chưa?”

Trong lúc nói chuyện, thế giới hạch tâm bắt đầu khép lại.

“Yên tâm đi, thí nghiệm ‘hóa tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn’ mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiên cứu đã có tiến triển mang tính đột phá. Thừa dịp ta còn trong thời gian độ kiếp, Tiên Cơ nhất định có thể nghiên cứu ra ‘thực đơn tà vọng’ căn bản. Đến lúc đó lại thêm ‘thuật chăn nuôi tà vọng’ của Vô Cực Ma Tông, ta sửa lại một chút là đủ ứng phó với giảng pháp tiếp theo rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Thế giới hạch tâm khép lại.

Tống Thư Hàng và Tống four đứng sóng đôi trên thế giới Ma Hải.

Lúc bọn hắn hợp lại làm một mới là một cá thể hoàn chỉnh. Theo lý thuyết, Tống Thư Hàng và Tống four là cùng một người, nhưng lại cắt bản thân ra thành hai khúc trên dưới. Cho nên lúc độ kiếp cũng không cần lo lắng sẽ làm tăng uy lực của thiên kiếp.

“Sắp tới rồi.” Bia đá đạo hữu ở chỗ sâu trong Ma Hải trầm giọng nói, bốn chữ ‘Bá Tống chi mộ’ trên người nó sáng đến chói mắt. Giống như đang lặng lẽ nói lên điều gì đó.

“Lúc độ bát phẩm kiếp tại hiện thế hoặc thế giới Cửu U đều sẽ bị kéo vào một không gian độ kiếp độc lập. Chẳng biết không gian độ kiếp độc lập của thế giới Ma Hải trông thế nào nhỉ?” Tống Thư Hàng duỗi tay hất một cái, hai cây Trường Sinh trụ hiện lên.

Hà Chỉ trụ ở sau lưng bản thể, Côn Vương trụ thì lơ lửng bên sườn Tống four.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lần này, hắn sẽ chú ý khống chế tốt sức lực, tuyệt đối không đánh tan thế giới độ kiếp như lần trước nữa.

Dù sao thế giới Ma Hải này vẫn còn chỗ dùng trong tương lai, hắn còn muốn thu nó vào trong thế giới hạch tâm, không thể chơi hỏng nó được.

Ầm ~~

Trên bầu trời thế giới Ma Hải nổ lên một tiếng sấm báo hiệu.

Tiếng sấm rền này tuyên cáo 'bát phẩm kiếp' đã chính thức bắt đầu.

Nhưng Tống Thư Hàng và Tống four không bị kéo vào thế giới độ kiếp độc lập... thế giới Ma Hải vốn đã là tuyệt địa thái cổ hỗn loạn, tai nạn, cuồng bạo.

Đối với thế giới Ma Hải thời kỳ thái cổ mà nói, thứ như không gian độ kiếp độc lập để bảo vệ sự ổn định của thế giới căn bản chẳng có nghĩa lý gì.

Bát phẩm kiếp của thế giới Ma Hải vẫn luôn giáng thẳng xuống. Phá hoại tính ổn định của thế giới, khiến thế giới trở nên càng hỗn loạn hơn, như thế mới phù hợp với giá trị quan của thế giới Ma Hải.

Thậm chí... nếu như bên cạnh bát phẩm kiếp còn có tà ma khác đi ngang qua thì sẽ trực tiếp bị cuốn vào trong kiếp tai, hóa thành tro bụi. Vào thời kỳ thái cổ, các nơi trên thế giới Ma Hải đều có thể bộc phát ma kiếp bất kỳ lúc nào.

Bát phẩm thái cổ kiếp cuồng bạo trực tiếp thành hình trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, hóa thành vòng ma diễm hình xoắn ốc.

"Thế mà lại không có không gian độ kiếp độc lập à?" Tống Thư Hàng liếc nhìn thái cổ kiếp, nhanh chóng tính toán uy lực của nó. Uy lực bát phẩm, cũng không bị cường hóa.

Roẹt ~ đợt bánh xe ma diễm đầu tiên giáng xuống từ không trung.

Hai tay Tống Thư Hàng chắp sau lưng, lúc này bên ngoài hắn còn phủ ‘mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ’.

Người khổng lồ xương trắng duỗi tay nắm một cái, cứ như đang nắm thằng em của mình vậy, túm lấy bánh xe ma diễm cấp bát phẩm rồi bóp nát.

Không phải Tống Thư Hàng kiêu ngạo, nếu như chỉ là bát phẩm kiếp bình thường thì trước mặt hắn nó chỉ như thằng nhỏ mà thôi, dù cho có là bát phẩm thái cổ kiếp thì cũng không khác gì.

Ầm ầm, sau khi nửa thân người khổng lồ xương trắng bao bọc Tống Thư Hàng liên tục túm lấy mấy thiên kiếp bánh xe ma diễm thì chợt khựng lại.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, nó không trực tiếp bóp nát thái cổ kiếp, mà bắt đầu thử nhào nặng và phong ấn thiên kiếp ‘bánh xe ma diễm’.

Chương 2606: Tống *cái gì cũng có thể ké* Thư Hàng

Chủ yếu là Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một việc, thái cổ kiếp của thế giới Ma Hải này là chủng loại thiên kiếp mà Hà Chỉ Ma Đế chưa từng nhìn thấy.

Nói cách khác, đây là một loại tai kiếp thuộc tính mới không hề có trên ‘thực đơn thiên kiếp’ của Hà Chỉ Ma Đế.

Nếu như hắn có thể phong ấn thái cổ kiếp của thế giới Ma Hải mang về, lại giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiên cứu ra ‘món ăn thái cổ kiếp’ nữa là có thể mở ra một ‘thực đơn thái cổ kiếp’ trên cả ‘thực đơn thiên kiếp’ rồi.

Đến lúc đó, m Ảnh Lãnh Chúa tiền bối nhất định sẽ rất thích. Khi đó thì ‘thịnh yến thái cổ kiếp’ có thể bán được giá cao!

Tống Thư Hàng nhìn bánh xe ma diễm đang bị nhào nặn trong tay người khổng lồ xương trắng, càng nhìn càng thấy nó đáng yêu đến lạ.

“Ngoại hình của bé thái cổ kiếp này thoạt nhìn thì giống như một chiếc bánh ngọt tinh xảo vậy, trong ‘thực đơn thiên kiếp’ của Hà Chỉ tiền bối vừa lúc thiếu một vài chiếc bánh ngọt nhỏ xinh xắn, có lẽ chúng ta có thể bổ sung cho thực đơn thiên kiếp.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Roẹt roẹt ~ Sau một đợt nhào nặn, người khổng lồ xương trắng thành công dùng linh lực cưỡng ép bao bọc lấy ‘bánh xe ma diễm’, giống như thủ pháp ‘đóng băng’ vậy. Dùng phương pháp phong ấn nguyên thủy nhất để chuyển nó đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tại nơi đó, car Sở các chủ, Quy tiền bối và bạch long tỷ tỷ đều có thể thay Tống Thư Hàng hoàn thành trình tự phong ấn ‘thái cổ kiếp’ thứ hai.

“Vẫn còn mở thế giới hạch tâm ra được, chậc chậc.” Tống Thư Hàng càng không sợ gì nữa.

Bên dưới.

Các đệ tử Vô Cực Ma Tông trong Ma Đế Cung đều run lẩy bẩy. Bọn họ cảm thấy hình như mình đã bị cuốn vào trong thiên kiếp của Bá Tống Huyền Thánh thì phải?

[Không phải Bá Tống Huyền Thánh đã bước ra đạo của mình, cũng đã thành công chứng đạo trường sinh rồi ư? Tại sao hắn lại còn thiên kiếp thế này?]

[Chẳng lẽ hắn đột nhiên nhận ra 'thiên kiếp' của thế giới Ma Hải là loại thiên kiếp mà mình chưa từng độ, vì để cho 'đạo' của bản thân càng thêm hoàn thiện, cho nên hắn nhất thời nảy lòng tham, muốn độ thiên kiếp bát phẩm ở thế giới Ma Hải thêm một lần nữa?] Dù sao Bá Tống Huyền Thánh cũng là người đàn ông có nhiều tiền án. Hắn là người đàn ông duy nhất trong chư thiên vạn giới nhiều lần chà đạp quy tắc thiên kiếp bát phẩm.

[Có lý lắm, có lẽ đây chính là nguyên nhân Bá Tống Huyền Thánh muốn chiếm lấy thế giới Ma Hải. Hắn vẫn muốn nâng cao 'đạo' của mình lên một bước.]

[Thật đáng sợ, mỗi một bánh xe hỏa diễm kia đều có uy lực cấp bát phẩm đấy.] Thế mà lại bị Bá Tống Huyền Thánh trực tiếp bóp nát.

[Đây là lần đầu tiên ta đứng ở góc độ thiên kiếp, cảm thấy bất bình thay cho thiên kiếp.] Cứ cảm thấy lúc thiên kiếp đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh thì vô cùng đáng thương, khiến người ta không dằn nổi mà sinh ra xúc động muốn cổ vũ cho thiên kiếp.

Có một bộ phận thành viên Vô Cực Ma Tông có tâm thái rất tốt, bọn họ biết rất rõ vị trí của mình. Bọn họ tự biết, đối với Bá Tống tiền bối thì tồn tại cỡ bản thân chỉ như một con kiến nhỏ không đáng chú ý tới.

Chỉ cần khiêm tốn một chút, với tình cách của Bá Tống Huyền Thánh thì chắc là sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

…

…

Bia đá đạo hữu bình tĩnh nhìn 'thái cổ kiếp'.

Mở thế giới Ma Hải, khiến khí tức thái cổ khôi phục, lôi kéo thái cổ kiếp ra từ thế giới Ma Hải, kết quả thái cổ kiếp chỉ có chút uy lực thế này thôi ư?

Nói thật, sau khi nó và Tống Thư Hàng quen biết nhau, thái cổ kiếp nghe tên rất trâu bò này lại là thiên kiếp cùi bắp nhất nó từng gặp!

Thiên kiếp không có tư cách khiến Tống Thư Hàng ‘chết một lần’ thì đều là cặn bã!

Giống như cảm ứng được nội tâm ba động của Tống Thư Hàng và bia đá đạo hữu, thái cổ kiếp trên bầu trời bắt đầu trở nên cuồng bạo hơn.

Hình như nó muốn chứng minh bản thân với thế nhân.

Một lát sau, nó đã mạnh hơn hẳn. Nguyên nhân chủ yếu là ‘con gái’ trong bụng Tống Thư Hàng bản thể.

“Sự thật chứng minh, nếu mang thai mà độ kiếp thì sẽ tăng cường uy lực của thiên kiếp.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Nhớ kỹ điểm này, đến lúc đó ta phải truyền thụ tri thức quý giá này cho đệ tử của ta mới được.”

Bởi vì đệ tử của hắn đều là tiên tử, thậm chí ngay cả nhân viên Thông Nương cũng là nữ yêu. Tương lai rất có thể các cô ấy sẽ phải đối mặt với loại tình huống này, đây là tri thức hiếm có do Bá Tống lão sư tự thân trải nghiệm mới đúc kết ra được, hẳn là có thể phát huy được tác dụng.

Ầm ầm ~

Đợt thái cổ kiếp thứ hai giáng lâm.

Thái cổ kiếp cuồng bạo và cường hóa lần này hóa thành từng cây ma trụ thuần năng lượng.

Đám ma trụ năng lượng khủng bố này đè xuống chỗ Tống Thư Hàng, mỗi một cây đều có được uy năng một kích toàn lực của Kiếp Tiên cửu phẩm!

“Người khổng lồ xương trắng!” Tống Thư Hàng bản thể khẽ quát một tiếng.

Hắn và Tống four đồng thời kích hoạt hai bộ ‘mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ’.

Một người khổng lồ xương trắng trực tiếp vươn tay nắm lấy ma trụ thuần năng lượng từ trên trời giáng xuống, một người khổng lồ xương trắng khác phụ trách nhào nặn ma trụ năng lượng, phong ấn chúng nó rồi lại chuyển tới thế giới hạch tâm.

Phân công hợp tác, phối hợp kín kẽ đến không chê vào đâu được.

Cho dù thái cổ kiếp được cường hóa thì đối với Tống Thư Hàng hiện tại, nó vẫn chỉ là tiểu lão đệ… Tối đa chỉ là một tên hơi cường tráng hơn chút trong đám tiểu lão đệ mà thôi.

Trong mấy phút ngắn ngủi, hắn đã góp nhặt gần hơn bốn mươi cây ma trụ thuần năng lượng.

Vốn dĩ hắn có thể thu được nhiều hơn nữa, nhưng bởi vì ‘thuật phong ấn’ của hắn quá nát, có rất nhiều Ma Thần trụ không kịp phong ấn mà đã bị bóp nát. Còn có một bộ phận bị nổ tung trong quá trình nhào nặn do tư thế không đạt tiêu chuẩn.

“Đẳng cấp của đám trụ năng lượng này hơi thấp một chút, chế tác thành Ma Thần trụ thì lãng phí quá, vẫn nên xem như nguyên liệu nấu ăn dự bị thì hơn.” Tống Thư Hàng đánh giá và tổng kết đợt thái cổ kiếp thứ hai.

Cho dù là thái cổ kiếp, lúc đối mặt với Tống Thư Hàng cũng không có chút tôn nghiêm nào.

Một màn này cũng thông qua mắt của mỹ nhân rắn công đức, tiếp sóng đến thế giới hạch tâm, cung cấp cho nhóm đại lão trong thế giới hạch tâm thưởng thức giải trí.

“Bất tri bất giác, Tống tiền bối đã trưởng thành đến trình độ của Bạch tiền bối trước đây.” Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng.

Trước đây khi đám người nhìn thấy Bạch tiền bối dùng tay nhào nặn thiên kiếp đạn hạt nhân, thu thập thiên kiếp đạn đạo thì đều giật mình đến mức nói không nên lời. Bây giờ, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng đi tới bước này.

Nếu như bây giờ Tống Thư Hàng trở về hiện thế độ thiên kiếp bát phẩm, tay không nhào nặn thiên kiếp đạn hạt nhân cũng không khó gì.

Sở các chủ bản thể phun bong bóng nước: “Thái cổ kiếp lần này không có biến dị… cứ khiến ta cảm thấy là lạ thế nào ấy.”

Thế mà cũng có một ngày Tống Thư Hàng lại độ thiên kiếp 'bình thường', đây vốn là chuyện cực kỳ không bình thường.

"Dù sao cũng là lần độ thiên kiếp bát phẩm cuối cùng của hắn mà. Hơn nữa đây cũng là bát phẩm kiếp cuối cùng mà Bạch chúa tể an bài cho hắn, chắc là trong đó đó ẩn giấu chúc phúc của một vị chúa tể Cửu U chăng?" Bạch long tỷ tỷ nói.

"Đúng rồi, các cô có chú ý tới thành viên Vô Cực Ma Tông mà bia đá đạo hữu trấn áp không? Hình như năng lượng trong cơ thể đám thành viên Ma Tông này vẫn luôn bị kích thích thì phải?" Xích Tiêu kiếm tâm ma đột nhiên lên tiếng.

Trước đó… thành viên Vô Cực Ma Tông đã thu được năng lượng của thế giới Ma Hải, ma nguyên trong cơ thể liên tục được tăng cường.

"Ể? Nếu như tiếp tục tăng cường, có thể hơn phân nửa thành viên Ma Tông sẽ độ kiếp tập thể?" Sợi tóc ngố Sở các chủ lắc lư: "Thì ra bước ngoặt khiến thiên kiếp lần này của Thư Hàng biến dị nằm ở chỗ này!"

"Sở tiền bối cô đừng cắm cờ lung tung ta cho ta!" Giọng Tống Thư Hàng truyền tới: "Kỳ thật ta đã chú ý tới điểm này từ sớm rồi."

Nếu đã chú ý tới, Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ đề phòng từ sớm!

"Cũng hòm hòm rồi đấy." Bên ngoài, Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, Tống four đứng dậy thoát ly khỏi chiến cuộc thiên kiếp. Hắn phi thân xuống, nắm lấy bia đá đạo hữu, cũng điều động đường lui Bạch tiền bối two để lại trong thế giới Ma Hải.

Tống four, bia đá đạo hữu, cùng với tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông trong đó tiến hành dịch chuyển không gian trong nháy mắt.

Tống Thư Hàng trực tiếp tách Ma Đế Cung và bản thể của mình ra, một bên thì ở bờ đông thế giới Ma Hải, một bên thì ở bờ tây thế giới Ma Hải.

Cứ như vậy, cho dù thành viên Vô Cực Ma Tông đột nhiên độ kiếp cũng sẽ không cuốn bản thể của Tống Thư Hàng vào.

Nhưng Tống four có thể thử thò một chân vào độ kiếp tập thể của thành viên Vô Cực Ma Tông. Nói không chừng Tống four cũng có thể một mình ké được một cơ hội độ ‘thiên kiếp bát phẩm’, ké nốt một cái thánh hào qua đây?

Chương 2607: Chính năng lượng! Thế giới này tràn đầy chính năng lượng!

Sau khi tách thành viên Vô Cực Ma Tông ra khỏi bản thể, Tống Thư Hàng ngẩng đầu chú ý đợt thái cổ ma kiếp đang ngưng tụ trên đỉnh đầu.

Đây là lần độ 'Huyền Thánh kiếp bát phẩm' cuối cùng của hắn, cho nên hắn không cho thiên kiếp cơ hội tiếp tục bành trướng và cường hóa nữa. Dù là Tống Thư Hàng cũng hy vọng bản thân lúc sinh thời có thể độ Huyền Thánh kiếp bát phẩm bình thường một lần!

"Bình thường thì đợt thiên kiếp thứ ba là giai đoạn Huyền Thánh kiếp bát phẩm triển khai toàn bộ uy lực thật sự trên ý nghĩa?" Trong thế giới hạch tâm, bạch long tỷ tỷ đang xem livestream lên tiếng.

Quy tiền bối vừa dưỡng da vừa mở miệng: "Trong hiện thế, đợi thiên kiếp đầu tiên thường là 'nhắc nhở', đợt thứ hai thường là ra oai, đợt thứ ba mới triển khai toàn bộ uy lực của thiên kiếp. Nhưng nơi này là thế giới Ma Hải, quy tắc và kinh nghiệm ở hiện thế của chúng ta chưa chắc sẽ áp dụng được ở nơi này."

"Tiếc là Thư Hàng đã đưa đệ tử Vô Cực Ma Tông đi rồi, nếu không hẳn là thiên kiếp có thể cường hóa thêm một đợt." Sở các chủ tiếc nuối nói.

Vũ Nhu Tử da đen tiếp lời: "Sở các chủ, Tống tiền bối cũng có quyền được độ thiên kiếp bình thường chứ."

Lúc Tống Thư Hàng cảm ứng được những lời này của Vũ Nhu Tử da đen thì đúng là cảm động vô cùng.

"Đợt thiên kiếp thứ ba sắp tới, shhh ~" Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nói: "Dù chỉ xem livestream cách màn hình, ta cũng cảm nhận được đợt 'thái cổ kiếp' thứ ba này cho ta một loại cảm giác khó chịu. Thư Hàng, ngươi chú ý một chút, có thể đợt thiên kiếp thứ ba này không đơn giản đâu!”

Thân là tâm ma huyết mạch thuần khiết, vào lúc mấu chốt thì dù là Vũ Nhu Tử da đen hay Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối cũng đều rất đáng tin. Giống như bây giờ, thuộc tính tâm ma của họ chỉ dùng để nhằm vào kẻ địch của Tống Thư Hàng vậy.

“Ta vẫn luôn duy trì cảnh giác200%.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Hắn có kinh nghiệm ‘độ kiếp nhóm’ phong phú, là học viên tinh anh ‘được huấn luyện độ kiếp nhóm’.

Lúc độ kiếp nhóm, tối kỵ là coi thường đại gia thiên kiếp, bởi vì ngươi vĩnh viễn không biết đại gia thiên kiếp có thể đột nhiên chơi trò thiêu thân, cho người độ kiếp một ít niềm vui bất ngờ hay không. Thậm chí có đôi khi đại lão thiên kiếp vô lương tâm sẽ trực tiếp tăng uy lực của ‘thiên kiếp’ lên một đại cảnh giới!

Tống Thư Hàng đã chịu nhiều đau khổ ở phương diện này, cho nên lúc đối mắt với thiên kiếp, hắn vĩnh viễn sẽ không bị biểu hiện ‘yếu ớt’ lúc ban đầu của đối phương mê hoặc!

Ầm!!

Trong kiếp vân đen nhánh đột nhiên nổ lên một mảng hào quang màu vàng chói mắt!

Loại hào quang màu vàng chói mắt này cực kỳ đột ngột tại thế giới Ma Hải.

Ngay sau đó, hào quang màu vàng chói mắt này trực tiếp dùng phương thức ‘sóng xung kích’, thô bạo đánh về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn mảng hào quang màu vàng chói mắt này mà lâm vào trầm mặc.

Sau đó, hắn đưa ra một quyết định bạo gan. Ý niệm lóe lên, hắn thu người khổng lồ xương trắng bên cạnh minh lại, trực tiếp bộc lộ chân thân của mình dưới mảng hào quang màu vàng này.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu kích hoạt ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ và ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, lại mang thêm ‘Cương Thủ biến dị’ và ‘Thể Lỏng Kim Thân Quyết’.

143 con thánh viên tay cầm kinh thư hiện lên, che kín bầu trời.

Roẹt ~~

Sau khi mảng hào quang màu vàng chói mắt kia rơi lên người Tống Thư Hàng lại không tổn hại đến hắn mảy may, mà trực tiếp dung nhận vào trong cơ thể hắn.

“Phù ~~” Tống Thư Hàng híp mắt lại, trong miệng phun ra tiếng thở phào ‘thoải mái’ kéo dài.

Toàn thân trên dưới của hắn giống như đang nhận được một phát Dưỡng Đao thuật, cực kỳ thoải mái.

Lực lượng hào quang màu vàng hòa vào thân thể hắn, làm dịu mỗi một tế bào trong thân thể hắn, sưởi ấm huyết quản của hắn, làm thoải mái đến tận xương cốt.

Sau đó, số lượng thánh viên trên đỉnh đầu hắn bắt đầu từ từ gia tăng.

Số lượng thánh viên không ngừng +1, +1, +1...

Trong thế giới hạch tâm.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “! ! !”

Sở các chủ: “...”

Quy tiền bối: “Đây là đang độ kiếp ư?”

Bạch long tỷ tỷ: “Đây chính là thái cổ kiếp bát phẩm khủng bố trong truyền thuyết?”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin cảnh tượng trước mắt là đang độ kiếp!

Đây mà là độ kiếp cái gì, đây căn bản là đang tặng đồ tẩm bổ thì có!

“Cuối cùng hào quang đó là gì nhỉ?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói. Hào quang màu vàng này cho nó cảm giác vô cùng khó chịu.

“Là chính năng lượng.” Ý thức của Tống Thư Hàng xuyên qua thế giới hạch tâm, trả lời: “Tuy rằng ta không cách nào xác định cuối cùng nên gọi nó là gì, nhưng dù sao cũng là một loại năng lượng thuần túy tương tự các lực lượng chính diện như ‘Phật lực, thánh quang, chính khí Nho gia, lực lượng công đức’, vân vân!”

So với các loại năng lượng như Phật lực, thánh quang, chính khí Nho gia, mảng hào quang màu vàng này lại thuần khiết hơn, gần với ‘bản nguyên’ hơn, trong đó ẩn chứa nhiều khí tức ‘thái cổ’ hơn!

Đối mặt với loại ‘chính năng lượng’ thái cổ bản nguyên này, Tống Thư Hàng căn bản không cần chống cự, chỉ cần để mặc nó trút vào cơ thể mình là có thể nhận được tác dụng cường hóa.

Lần độ kiếp này là lần thiên kiếp thoải mái nhất từ khi tiếp xúc với độ kiếp đến nay của Tống Thư Hàng!

“Thảo nào trước đó ta lại cảm thấy khó chịu, đây là một loại năng lượng hoàn toàn trái ngược với lực lượng của tâm ma.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối không còn lời nào để nói, nó lo lắng cả buổi trời, kết quả đợt ‘thái cổ kiếp’ thứ ba này chẳng có chút ảnh hưởng nào với Tống Thư Hàng, chỉ là tặng đồ bổ.

“Thư Hàng ngươi có thể đừng phát ra mấy tiếng kêu quái dị được không?” Sở các chủ nhắc nhở.

“Xin lỗi Sở tiền bối, ta thật sự không nhịn được, không có cách nào tự khống chế cả.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói. Loại cảm giác khi chính năng lượng đi vào cơ thể thoải mái đến nổi người khác không cách nào tưởng tượng được.

Hôm nay Tống nào đó đã tràn đầy chính năng lượng!

“Kỳ thật nghĩ kỹ một chút thì có thể hiểu được. Loại chính năng lượng này là cơ duyên đại bổ đối với tu sĩ tu luyện ‘Phật lực, chính khí Nho gia, lực lượng công đức’ như Tống Thư Hàng, căn bản không phải kiếp nạn gì. Nhưng đối với tà ma sinh hoạt trong thế giới Ma Hải thời kỳ thái cổ mà nói, loại chính năng lượng màu vàng này tuyệt đối là một tồn tại kịch độc. Dính phải một chút thôi thì nói không chừng sẽ thối rữa đến cốt tủy.” Bạch long tỷ tỷ phỏng đoán.

Mà pháp tắc mảnh ‘thế giới Ma Hải’ này hiển nhiên khác với ‘pháp tắc thiên kiếp của hiện thế’, nó cũng không biết biến báo, không có chức năng tiến hóa, sẽ không giống thiên kiếp hiện thế chơi mấy trò như ‘thiên kiếp đạn hạt nhân’. Nó dựa theo pháp tắc và trình tự cố định của bản thân để giáng tai kiếp xuống người đang độ kiếp.

Vì thế mới có một màn ‘tai kiếp chính năng lượng’ có độc trước mắt.

"Bạch long tỷ tỷ, thánh quang, lực lượng công đức và chính khí Nho gia ta đều nhận, nhưng ta chưa từng tu luyện Phật lực mà?" Tống Thư Hàng nhịn không được mà lên tiếng phản bác.

Bạch long tỷ tỷ cười ha ha: "Ngươi tự vấn lương tâm của mình rồi suy nghĩ cho kỹ đi, ngươi dám nói một thân thần thông của ngươi không hề liên quan tới Phật gia không?"

Toàn thân Tống Thư Hàng tràn đầy chính năng lượng cẩn thận hồi tưởng lại, thật sự không cách nào phản bác lời nói của bạch long tỷ tỷ, công pháp vỡ lòng của hắn chính là Phật hệ.

Trên đỉnh đầu, kiếp thứ ba 'hào quang chính năng lượng' kéo dài hơn mười phút.

Cuối cùng, một hơi thúc giục số lượng hư ảnh thánh viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lên tới 199 con mới cuối cùng không cam lòng ngừng lại!

"Ể? Ngừng rồi? Đừng mà, tiếp tục thêm một lát đi, để ta góp đủ 200 thánh viên đi mà!" Tống Thư Hàng lớn tiếng hét lên với kiếp vân thái cổ.

Chương 2608: Sở các chủ mau im miệng, sức miêu tả quá mạnh

“Đại lão thái cổ kiếp đừng dừng lại, để chúng ta quyết đấu đến hừng đông đi.” Tống Thư Hàng biết ‘chính năng lượng kiếp’ đã một đi không trở lại, nhưng hắn vẫn không nhịn được rống lên với thái cổ kiếp.

Thật sự là không rống lên suy nghĩ trong đầu thì không thông suốt được mà.

Thậm chí hắn hoài nghi không biết có phải thái cổ kiếp cố ý hay không, kẹt ngay 199 con thánh viên dở ông dở thẳng.

“Ngươi lại high quá mức rồi đấy, Thư Hàng. Dám hô to gọi nhỏ với đại gia thái cổ kiếp, để nó cho ngươi thêm một đợt chính năng lượng!” Xích Tiêu kiếm tâm ma nắm lấy cơ hội, nghiêm túc răn dạy: “Chú ý một chút, đại gia thái cổ kiếp cho ngươi bao nhiêu chính năng lượng thì ngươi cứ nhận đi, đừng làm mất mặt đại gia thái cổ kiếp!”

Quy tiền bối thong thả nói: “Nếu như thiên kiếp có linh, nói không chừng đã đã tức nổ phổi rồi.”

Từ sau khi Tống Thư Hàng trở thành tu sĩ, phối hợp với Bạch hiện thế và Bạch Cửu U, các loại thao tác hay ho liên tục xuất hiện, da mặt của đại gia thiên kiếp bị gọt hết lần này đến lần khác, càng gọt càng mỏng.

1 Tống + 2 Bạch, sau khi hòa vào nhau thì sẽ sinh ra phản ứng hóa học khó lường, khiến cho thiên kiếp hiện thế, Cửu U, thế giới Hắc Long, thế giới Ma Hải lặng lẽ rơi lệ.

“Bực con số 199 này quá đi mất.” Tống Thư Hàng xoa mi tâm: “Đành vậy, lúc quay về thì xem Bạch tiền bối two tỉnh chưa. Nếu như Bạch tiền bối two tỉnh rồi thì xem thử có thể mượn một con thánh viên clone ở chỗ hắn để ta góp đủ số hay không… Chờ tương lai ta tu luyện ra được con thánh viên thứ 200 thì sẽ trả thánh viên lại cho Bạch tiền bối two.”

Sở các chủ: “! ! !”

Ngươi vẫn còn thao tác hay ho như vậy ư?

Sở các chủ cảm thấy mình có chuyện muốn nói, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào.

“Nếu như ngươi cảm thấy khó chịu, có thể suy xét sau khi độ xong đợt thái cổ kiếp bát phẩm này, trước tiên chủ động độ kiếp thất bại một đợt, sau đó độ lại một lần.” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối đề nghị.

Bình thường độ kiếp thất bại đều sẽ phải trả giá, chẳng hạn như sẽ nhận lấy ‘tâm ma kiếp’ cắn trả gì đó, nhưng có lẽ Tống Thư Hàng hẳn là sẽ không để ý đến tâm ma kiếp đâu nhỉ.

“Quên đi, chúng ta vẫn nên tôn trọng đại lão thái cổ kiếp một chút, đừng làm ra thao tác hay ho gì. Vũ Nhu Tử da đen nói đúng, ta thật sự muốn được độ thiên kiếp bát phẩm bình thường một lần lúc còn.” Tống Thư Hàng lại nói: “Hơn nữa sau đợt thanh tẩy của đợt chính năng lượng này, ta cảm thấy tâm linh của mình trở nên tinh khiết hơn nhiều. Tâm thái bành trướng sau mấy ngày tiếp nhận quyền hạn chúa tể Cửu U cũng bắt đầu khôi phục.”

“Đây nhất định là ảo giác của ngươi.” Bạch long tỷ tỷ nói.

“Không phải là ảo giác, loại chính năng lượng này rót vào cơ thể quả thật có thể tinh lọc tâm linh. Chẳng hạn như hiện tại, mặt ‘thiện ý’ của ta bị tối đa hóa… Hiện tại trong đầu ta thậm chí còn có suy nghĩ đưa thành viên Vô Cực Ma Tông ra khỏi thế giới Ma Hải, không để người vô tội bị cuốn vào trong thái cổ kiếp của ta.” Tống Thư Hàng chân thành nói: “Không chỉ như thế, ý niệm yêu nước, thương dân, làm một người tốt trong lòng ta hôm nay lại mãnh liệt chưa từng có! Nếu như có thể, ta hận không thể đi làm một nghìn chuyện tốt ngay bây giờ.”

“Đáng sợ quá.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Dựa theo lời giới thiệu của Tống tiền bối, đợt ‘thiên kiếp chính năng lượng’ này thậm chí còn thay đổi ý chí của người độ kiếp. Đừng nhìn bộ dáng rất nhẹ nhàng của Tống tiền bối lúc độ đợt ‘thiên kiếp chính năng lượng’ này. Nhưng nếu như đổi thành một người có lực lượng ý chí không đủ, nói không chừng đã trực tiếp bị ‘thiên kiếp chính năng lượng’ tẩy não, biến thành hình thức thánh nhân, thánh mẫu chung cực tuyệt đối lương thiện rồi.

“Nói thật, nếu không phải vì trải nghiệm một ‘thiên kiếp bát phẩm bình thường’, ta thật sự muốn độ lại thái cổ kiếp một đợt nữa. Đề nghị của Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối thật sự rất hấp dẫn.” Tống Thư Hàng nhìn đợt thiên kiếp thứ tư đang ngưng tụ trên không trung, nhẹ nhàng nắm chặt nắm đấm.

Cường hóa từ hư ảnh 199 con thành viên khiến tố chất thân thể bị đình trệ đã lâu của hắn lại lần nữa tăng lên một đoạn lớn.

Loại cảm giác khi lực lượng tăng vọt này khiến Tống Thư Hàng sinh ra ảo giác là bản thân có thể dựa vào nhục thân để đi đập Kiếp Tiên cửu phẩm.

“Lại nói, ngay cả ‘chính năng lượng’ cũng xuất hiện rồi, các ngươi nói xem đợt thiên kiếp tiếp theo sẽ là thuộc tính gì đây?” Quy tiền bối hỏi.

Vũ Nhu Tử da đen: “Dựa theo mạch suy nghĩ này để phỏng đoán, đối tượng độ kiếp là tà ma thái cổ, sau khi chịu đựng loại kịch độc như ‘chính năng lượng’ này, liệu cái tiếp theo có phải là đợt tấn công nhằm vào tâm linh, dùng để rèn luyện ý chí của ‘tà ma thái cổ’ hay không?”

“Nếu như là rèn luyện ý chí, e rằng sẽ là công kích niệm kinh tương tự với Phật Môn Độ Hóa kinh chẳng hạn? Hoặc là thứ như đại hợp xướng thơ thánh của hệ thánh quang phương tây?” Móng vuốt nhỏ của bạch long tỷ tỷ gãi nhẹ cằm mình, nói.

Khóe miệng Sở các chủ co giật: “Sau đó, dàn hợp xướng 199 con thành viên của Tống Thư Hàng VS dàn hợp xướng thái cổ kiếp bát phẩm?”

“Sở các chủ mau im miệng, ta sắp ảo tưởng ra hình ảnh rồi này.” Thông Nương kêu lên.

Một câu miêu tả ngắn ngủi, Thông Nương lập tức ảo tưởng ra tràng cảnh sử thi hùng vĩ khi đoàn ca xướng thánh thi ca hoa lệ PK hát đối.

“Vậy trước tiên ta phải chuẩn bị một chút mới được, lát nữa cũng không thể luống cuống.” Tống Thư Hàng tự tin nói: “Đáng tiếc, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen không thể cùng ta độ kiếp, nếu không ta kéo công đức tiên tử, Tạo Hóa Tiên Tử lại thêm Vũ Nhu Tử, trực tiếp tổ đội ra một đoàn ca múa kịch xa hoa.”

“Tống tiền bối, ta có tên đấy.” Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

“Tống ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử hai tay chống cằm, hai mắt sáng lên, giống như rất động lòng.

Giữa lúc trò chuyện, đợt ‘thái cổ kiếp’ thứ tư trong hư không cuối cùng thành hình giáng xuống!

Thời gian thành hình của đợt thái cổ kiếp thứ tư có chút lâu, chủ yếu là diện tích thế giới Ma Hải mà Vô Cực Ma Tông mở ra ở Cửu U cũng không lớn, ước chừng xiêm xiêm với Hoa Hạ của hiện thế.

Bằng vào diện tích như vậy để uẩn nhưỡng ra thái cổ kiếp vốn cần cả một thế giới hoàn chỉnh mới có thể ngưng tụ ra được, đương nhiên cần một chút thời gian.

Đây cũng là nguyên nhân mỗi một đợt thái cổ kiếp mà Tống Thư Hàng độ đều sẽ có một khoảng cách tương đối dài.

Ầm ~

Đợt thái cổ kiếp thứ tư giáng xuống.

Nằm ngoài dự liệu, nó cũng không phải ban ngâm xướng thi ca, cũng không phải công kích loại hình niệm kinh, mà là một loại lực lượng vô hình lặng lẽ bao phủ Tống Thư Hàng.

Có điều, Vũ Nhu Tử đoán đúng phân nửa. Đợt thiên kiếp này quả thật là đại kiếp nạn nhằm vào vấn đề tâm linh và ý chí.

Một luồng lực lượng mang tính chất cám dỗ bao phủ tâm linh Tống Thư Hàng.

Có một âm thanh thều thào không ngừng nói nhỏ bên tai Tống Thư Hàng, giống như muốn khiến nội tâm của hắn bùng nổ.

Nhưng loại lực lượng mê hoặc tâm linh này cơ bản không có tác dụng gì với Tống Thư Hàng. So với cường độ mà quyền hạn chúa tể Cửu U khiến hắn bành trướng, lực lượng ‘cám dỗ tâm linh’ của một kiếp này quả thực như chênh lệch giữa đom đóm và mặt trời vậy!

Sau khi tiếng nói nhỏ vụn này kéo dài mấy phút thì biến đổi.

Nó bắt đầu hóa thành một loại phương thức khác, lực lượng thái cổ kiếp thứ tư này bắt đầu tưới nhuần thuộc tính tâm ma của Tống Thư Hàng, giống như muốn cưỡng ép chế tạo một ‘tâm ma’ từ trong cơ thể Tống Thư Hàng ra ngoài vậy!

Thứ này mạnh hơn thiên kiếp ở hiện thế nhiều lắm.

Thiên kiếp hiện thế, tối đa là dụ dỗ một vài ‘ý niệm’ trong lòng tu sĩ, khiến chúng nó trở nên to lớn, chuyển hóa thành tâm ma.

Mà lực lượng của thái cổ kiếp thứ tư này lại muốn cứng rắn tưới nhuần ra một tâm ma.

“Ể? Thú vị đấy.” Tống Thư Hàng cười ha ha, nói: “Ra đây đi, tâm ma của ta!!”

Chương 2609: Cấn răng

Kỳ thật Tống Thư Hàng rất tò mò về việc mình sẽ sinh ra tâm ma dạng gì, đôi lúc thậm chí hắn còn có ý đi bồi dưỡng tâm ma của mình.

Nhưng thật đáng tiếc, bởi vì trên người hắn mang đại công đức khủng bố, dưới sự áp chế của mỹ nhân rắn công đức, hắn muốn sinh ra tâm ma thật sự quá khó khăn.

Tâm ma của hắn giống như một bông tuyết nhỏ, mà mỹ nhân rắn công đức thì giống như mặt trời chói chang như thiêu như đốt giữa mùa hè. Bé tâm ma đáng yêu căn bản không kịp ngưng tụ thành người tuyết, vừa sinh ra một bông tuyết nhỏ đã bị hòa tan rồi.

Hôm nay, trong thái cổ kiếp tại thế giới Ma Hải này, cuối cùng hắn cũng có cơ hội gặp được tâm ma của mình một lần. Đây là cơ hội vô cùng quý giá, rất có thể trong kiếp sống tu chân dài đằng đẵng của hắn cũng chỉ có một lần cơ hội như thế mà thôi.

“Mau ra đây đi, để ta nhìn xem dáng dấp của ngươi ra sao, tâm ma.” Tống Thư Hàng nở nụ cười dịu dàng.

Tâm ma của tu sĩ giống như thứ mà trong lòng tu sĩ khao khát có được… hoặc có thể là tồn tại hoàn toàn tương phản với bản thể.

[Cho nên, tâm ma của ta sẽ là hình dáng gì đây? Là một kiếm tu quân tử thanh thoát? Hoặc là tâm ma có hình dạng linh thạch? Hay là một tay tìm đường chết cừ khôi hoàn toàn khác biệt với tính cách cảnh giác của bản thể ta?] Gương mặt dưới lớp mặt nạ của Tống Thư Hàng tràn đầy vẻ chờ mong.

Trong thế giới hạch tâm, các vị tiên tử và đại tiền bối xem livestream cũng chờ mong hệ như Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Tâm ma ngốc ngốc ~”

“Tạo Hóa Tiên Tử cô nói có lý.” Quy tiền bối gật đầu nói.

Thông Nương nghiêm túc nói: “Nếu như ta là tâm ma của ông chủ Tống, ta nhất định sẽ không ra đâu, bởi vì đi ra thì rất có thể sẽ bị Biệt Tuyết Tiên Cơ sát vách biến thành nguyên liệu nấu ăn."

Hiện tại, trong mảnh vỡ Thiên Đình 'nhà ăn số thế giới tuyệt vọng1' ở thế giới hạch tâm, Biệt Tuyết Tiên Cơ còn mang theo Sở Sở và mấy trợ thủ đắm mình trong việc nghiên cứu đủ loại 'thực đơn tà vọng' phong phú, thuận tiện còn nghiên cứu làm sao để 'sashimi tâm ma kiếp' trở nên tươi mới hơn.

Tâm ma của Tống Thư Hàng còn chưa sinh ra thì đã bị định trước kết cục rồi.

"Nhưng lỡ như là một tâm ma ngoan ngoãn thì sao, chỉ cần ham muốn sống của tâm ma Tống Thư Hàng mạnh hơn một chút, nói không chừng có thể biến ra một tâm ma tương tự Vũ Nhu Tử da đen đấy. Chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời, nói không chừng còn có thể trở thành một trợ thủ và phân thân đắc lực của Tống Thư Hàng, như thế thì có thể sống sót, không bị thái lát." Sở các chủ thong thả nói.

"Sở tiền bối cô đừng nói chuyện đáng sợ như vậy, hơn nữa ta và Xích Tiêu kiếm tiền bối là 'tâm ma', vẫn có khác biệt so với 'tâm ma kiếp'. Bọn ta chỉ là một loại tồn tại đặc thù, còn 'tâm ma kiếp' thì là một loại tai kiếp." Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc nói.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu sửa lời: "Tâm ma kiếp ngốc ngốc ~"

"Tạo Hóa Tiên Tử cô nói đúng." Bạch long tỷ tỷ gật đầu, chậm rãi nói: "Có điều Thư Hàng vẫn luôn là một tên nhóc nằm ngoài dự liệu của mọi người... Có lẽ tâm ma của hắn cũng nằm ngoài dự liệu, không giống bình thường thì sao?"

"Chẳng hạn như làm ra một bà xã tâm ma kiếp?" Xích Tiêu kiếm tâm ma nhịn không được mà nói: "Các cô ngẫm lại xem, sắp tới Thư Hàng sẽ lập tức tuyệt dục... Hẳn hắn sẽ là người đàn ông trẻ tuổi nhất tuyệt dục vì cảnh giới trong các tu luyện giả chư thiên vạn giới. Dưới áp lực đối mặt với 'tuyệt dục', nói không chừng tâm ma của hắn sẽ tạo ra một bà xã tâm ma, nhân cơ hội dẫn Tống Thư Hàng vào thế giới người trưởng thành."

"Nhắc đến khả năng tuyệt dục này, ta không thể không nói một chút về ưu thế của ta." Sở các chủ đột nhiên mỉm cười, nói: "Đạo trường sinh của ta liên quan tới quy tắc phương diện sinh tử, khô vinh. Nói cách khác, chỉ cần cho ta một ít thời gian, ta có thể đi sâu vào nắm giữ đạo và quy tắc liên quan đến 'sinh mệnh', phá giải nan đề Huyền Thánh tuyệt dục vô hậu. Khăn quàng cổ màu trắng đạo hữu, ở phương diện này thì cô thua rồi!"

Bạch long tỷ tỷ: "! ! !"

Đề tài của cô sao lại nhảy vọt như thế, có phải sợi tóc ngố của cô cắm trên đầu Tống Thư Hàng quá lâu nên bị nhiễm thói 'bẻ cua loạn xạ' hay không?

Mà lúc này, lông mi thật dài của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu chuyển động, bởi vì đã rời khỏi vòng sáng buồn ngủ của Bạch tiền bối two + ngủ một lát, cuối cùng A Thập Lục cũng khôi phục tinh thần.

Cô vừa mở mắt đã nhìn thấy hình ảnh Tống Thư Hàng độ kiếp đang 'phát sóng trực tiếp' trước mắt.

"Thư Hàng đã bắt đầu độ kiếp rồi à?" A Thập Lục cắn môi mình, lí nhí nói.

"Đã độ đến đợt thứ tư 'tâm ma kiếp' rồi, theo ta thấy, chắc chẳng mấy chốc nữa là ta đã có thể kết thúc thái cổ kiếp bát phẩm, sau đó nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn thứ sáu của ta." Giọng Tống Thư Hàng vang lên bên tai A Thập Lục.

A Thập Lục sửng sốt: "Thư Hàng ngươi đã có thể mở thế giới hạch tâm ra trong không gian độ kiếp rồi ư?"

"Không phải, thế giới Ma Hải cực kỳ hỗn loạn, căn bản không có thứ như 'không gian độ kiếp'. A Thập Lục cô xem trước đi, tâm ma của ta sắp ra rồi!" Tống Thư Hàng giống như đứa bé muốn khoe khoang đồ chơi mới của mình với người khác, chuẩn bị khoe tâm ma sắp ra đời của bản thân.

Trong lúc nói chuyện, cuối cùng cũng có một cái bóng màu đen kịt hiện ra từ cái bóng của Tống Thư Hàng, đúng là tâm ma!

Có điều nó vừa hiện thân, trên người bỗng bốc lên một luồng khói trắng cháy khét, tâm ma bị dọa vội vàng lùi về trong cái bóng.

"Công đức tiên tử, cô đi sang bên cạnh đi, đừng có dọa tâm ma." Tống Thư Hàng dặn dò.

Mỹ nhân rắn công đức tủi thân co lại đi sang một bên, cố gắng thu sức mạnh công đức tỏa ra từ trên người mình lại. Cô cũng không phải cố ý, dù sao từ trước đến nay vẫn luôn sống chung với Xích Tiêu kiếm tâm ma, Vũ Nhu Tử da đen, chỉ cần cô chú ý một chút, Xích Tiêu kiếm tâm ma và Vũ Nhu Tử da đen sẽ không bị ánh sáng công đức tổn thương.

Cô cũng không ngờ tâm ma mới sinh ra của Tống Thư Hàng lại yếu ớt như vậy.

Đợi sau khi mỹ nhân rắn công đức lui sang một bên, tâm ma trong cái bóng của Tống Thư Hàng lại từ từ hiện lên, nhưng lần này nó càng cảnh giác hơn, đầu tiên là thò bàn tay ra, một bàn tay bằng máy móc.

Kim loại màu đen tỏa sáng lấp lánh, khác hẳn với ‘Cương Thủ’ của Tống Thư Hàng, nó là kết cấu máy móc thật sự.

“Là loại máy móc.” Tống Thư Hàng có chút tiếc nuối… Mọi người đều biết, người máy ăn không ngon, khi gặm sẽ bị cấn răng.

Tính ra, tâm ma của Tống Thư Hàng đã có một lựa chọn chính xác. Muốn không bị ăn, vậy hãy biến mình thành thứ ‘không thể ăn’.

Chú ý, nhất định phải là thứ ‘không thể ăn’, chứ không thể là thứ ‘ăn không ngon’. Phải biết rằng, nếu như chỉ là thứ ăn không ngon, nói không chừng vẫn sẽ bị người ta tìm ra giá trị khác như dùng làm thuốc, từ nguyên liệu nấu ăn biến thành dược liệu.

Cùng lúc đó, các vị tiền bối trong thế giới hạch tâm cũng cảm thán giống vậy: “Là loại hình máy móc à, quá cấn răng.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “…” may mà ta là một thanh kiếm.

“E rằng tâm ma này sẽ là Tống Thư Hàng tâm ma máy móc? Chẳng lẽ bởi vì ‘hóa thân bọc thép’ của Tống Thư Hàng bị Thiên Đế cướp đi, để lại tiếc nuối trong lòng hắn, cho nên nhớ lâu thành bệnh, tâm ma mới biến thành hình dạng Tống Thư Hàng máy móc?” Bạch long tỷ tỷ suy đoán.

“Ta cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy đâu.” Sở các chủ nói. Mặc kệ bạch long tỷ tỷ nói cái gì, cô chỉ cần phản đối là được.

Đang khi nói chuyện, bàn tay máy móc trong cái bóng kia bắt đầu chuyển động linh hoạt.

Ngón tay máy móc không ngừng đan dệt cái gì đó.

Sau mấy hơi thở…

Một miếng bò bít tết hình trái tim được chế biến tốt được đặt trên mâm, xuất hiện trong lòng bàn tay của tâm ma máy móc.

Chương 2610: ‘Đại tâm ma thuật’ và ‘gặt hái tâm ma’

Các tiền bối như bạch long tỷ tỷ, Sở các chủ, Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm đều bị ham muốn sống còn mạnh mẽ của con tâm ma này làm khiếp sợ.

[Đừng ăn ta, ta làm đồ ăn ngon cho ngươi ăn.] Đây chính là ý tứ mà tâm ma của Tống Thư Hàng muốn biểu đạt.

Hơn nữa, miếng ‘bít tết hình trái tim’ này thoạt nhìn thật sự rất đáng yêu… Nguyên liệu của nó chính là ‘thành phần tâm ma’.

“Cho nên, rốt cuộc ai mới là tâm ma đây?” Bạch long tỷ tỷ thổn thức.

Tâm ma của Tống Thư Hàng lại kềm nén tới mức này.

Tâm ma của tu sĩ bình thường là một loại ‘ham muốn’, ‘tiếc nuối hoặc chấp niệm’ nào đó trong lòng tu sĩ, bị khuếch đại, trở thành tâm ma.

Mà tâm ma của Tống Thư Hàng thì lại cố gắng lấy lòng bản thể, gắng gượng tiến hóa ra cả chức năng như ‘làm đồ ăn ngon’ này.

Đây chính là tâm ma nhà người ta!

Trong hình ảnh phát sóng trực tiếp.

Bàn tay máy móc của Tống Thư Hàng tâm ma cố gắng đưa ‘bò bít tết hình trái tim’ cho Tống Thư Hàng, chờ mong bản thể nếm thử.

“Đây là bò bít tết tâm ma à? Hình như ta còn ngửi thấy thủ pháp nấu nướng ‘món ăn thiên kiếp’ của Hà Chỉ tiền bối, còn có hương vị của ‘trù tâm Ma môn’ được thêm vào. Xem ra, tâm ma của ta còn kế thừa một phần tài nấu nướng của ta luôn.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

Dứt lời, hắn khom người nhận lấy ‘bò bít tết hình trái tim’ này, niệm lực khẽ động, niệm lực như đao gặt hái một miếng nhỏ từ ‘bò bít tết hình trái tim’, bỏ vào trong miệng.

“Hương vị không tệ, mùi vị này không kém ‘sashimi tâm ma’ là mấy.” Tống Thư Hàng cảm thấy mình lại có một con đường phát tài làm giàu mới.

Sau khi xác định món ‘bò bít tết tâm ma’ này không có vấn đề, Tống Thư Hàng phất tay đưa nó vào thế giới hạch tâm, để các vị tiền bối nếm thử hương vị.

“Ngoại trừ làm đồ ăn ngon, ngươi còn chức năng gì khác nữa không?” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía tâm ma cánh tay máy móc của mình, dò hỏi.

Tâm ma cánh tay máy móc run nhẹ mấy cái, biết nấu ăn ngon vẫn không thể thỏa mãn bản thể ư?

Một lát sau, hình như cuối cùng nó cũng nghĩ tới chức năng khác của mình, bèn ra dấu tay hình chữ V thắng lợi với Tống Thư Hàng.

Nó đánh ra các động tác tay liên tiếp về phía Tống Thư Hàng.

Ngoại trừ ‘làm món ăn tâm ma’ ra, nó còn có chức năng ‘bồi dưỡng nguyên liệu nấu ăn tâm ma’. Nó có năng lực phát giác chấp niệm trong lòng sinh linh, cũng khuếch đại chấp niệm này ra, thúc giục nó phát triển thành tâm ma. Vốn dĩ, đây chính là năng lực mà tâm ma bình thường nào cũng có, chẳng hạn như trước đây lúc Vũ Nhu Tử da đen ở bên cạnh Tống Thư Hàng thì sẽ ảnh hưởng đến hành vi của Tống Thư Hàng, khiến hắn không khống chế được bản thân, luôn muốn ‘tìm chết một lần’.

Có điều, năng lực của ‘tâm ma đầu bếp máy móc’ nhà Tống Thư Hàng này là phiên bản cường hóa. Nó có thể thúc giục chấp niệm hoặc ham muốn trong lòng kẻ địch trong khoảng thời gian ngắn, năng lực này tên là ‘đại tâm ma thuật’.

Lại phối hợp với năng lực ‘xử lý tâm ma’ của mình, nó có thể kéo tâm ma bị thúc giục trong cơ thể sinh linh ra hơn phân nửa rồi gặt hái. Nhưng tâm ma sau khi thúc giục ra thì không cách nào diệt trừ tận gốc mà sẽ như trồng rau hẹ vậy, sau khi cắt mất một gốc thì vẫn để lại rễ. Loại năng lực này tên là ‘gặt hái tâm ma’, lúc gặt hái tâm ma cũng sẽ mang đến đau đớn dữ dội cho sinh linh.

“Trước tiên là khiến trong lòng kẻ địch sinh ra tâm ma, sau đó lại gặt hái tâm ma của kẻ địch, hay lắm. Bộ kỹ năng liên hoàn này có cách làm khác nhưng đều mang lại kết quả tuyệt vời giống như 'thuật giám định cường giả' + 'ánh nhìn phôi thai' của ta." Tống Thư Hàng cười ha ha, hắn ngồi xổm xuống, vươn tay vỗ nhẹ lên 'tâm ma cánh tay máy móc' này, đoạn nói: "Ta tán thành ngươi, tâm ma của ta. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là một trong những vật trang sức hợp pháp trên người ta!"

Thân là tâm ma của Bá Tống, không chỉ làm được điểm 'ăn không được', còn cần có 'giá trị tồn tại'. Hoặc là có chỗ đáng yêu riêng nào đó, hoặc là thành thạo một tay nghề riêng.

Tâm ma đầu bếp máy móc có đủ cả hai, thành công được Bá Tống tán thành!

"Sau khi có nó rồi, chiến thuật tương lai của ta sẽ phong phú hơn nữa, không còn chỉ mỗi một bộ 'thuật giám định cường giả' mở màn đánh thiên hạ. Hơn nữa, khoảng cách đến mục tiêu 'vạn pháp chi chủ' này của ta đã tiến thêm được hai bước!" Tống Thư Hàng nói.

Tương lai hắn sẽ nghĩ cách bồi dưỡng tâm ma của mình đàng hoàng, lúc giao chiến với kẻ khác, trước tiên hắn có thể ném một phát 'đại tâm ma thuật' qua đó. Chỉ cần trong lòng kẻ địch có sơ hở, vậy kẻ đó sẽ hoài nghi nhân sinh ngay tại chỗ.

Trong thế giới hạch tâm.

Bạch long tỷ tỷ: "Vạn pháp chi chủ…"

"Lại thêm hai tà thuật." Sở các chủ nói.

"Ngoài ra, các vị tiền bối, hiện tại ta có một ý tưởng thú vị lắm." Giọng Tống Thư Hàng truyền đến.

Quy tiền bối cảnh cáo trước: "Thu hồi ý tưởng thú vị của ngươi, nghiêm túc độ kiếp đi. Đừng quên mục tiêu của ngươi là độ được một Huyền Thánh kiếp bát phẩm bình thường!"

Tống Thư Hàng vội vàng giải thích: "Ý tưởng thú vị này của ta là trình tự đối kháng với thiên kiếp bình thường."

"Không phải ngươi muốn sử dụng 'đại tâm ma thuật' đối với thái cổ kiếp đấy chứ?" Tô Thị A Thập Lục đột nhiên hỏi, cô suy đoán thuận theo mạch suy nghĩ của Tống Thư Hàng, nên mới cho ra được một giả thuyết bạo gan như thế.

“Vẫn là A Thập Lục cô hiểu ta.” Tống Thư Hàng nói: “Thật ra lúc trước, khi ta độ kiếp tại hiện thế đã từng nghĩ đến chuyện cho một chiêu ‘Thuật giám định cường giả’ với thiên kiếp. Nhưng mỗi lần độ kiếp trước kia ta đều độ kiếp tập thể với người khác, cho nên ta cũng không dám tùy tiện thực hiện mấy ý tưởng to gan đó.”

Sở các chủ suy nghĩ một lúc thì nói: “Nhưng mà thái cổ kiếp bát phẩm chỉ là một loại quy tắc thiên địa, lại không có linh trí, chỉ là một khái niệm trình tự hóa. Ngươi sử dụng ‘đại tâm ma thuật’ với nó thì có thể có hiệu quả gì chứ?”

“Dù sao cũng chỉ là tai kiếp ‘cấp bát phẩm’, lấy thực lực của Tống Thư Hàng hiện tại thì hoàn toàn có thể chịu đựng được. Có thể thử xem sao.” Bạch long tỷ tỷ giữ ý kiến phản đối, chỉ cần là đề nghị của Sở các chủ, cô sẽ phản đối theo bản năng: “Hơn nữa, thế giới hạch tâm lúc này vẫn mở. Nếu như có điều bất trắc thì cứ lập tức chui về thế giới hạch tâm, sau đó trực tiếp rời khỏi thế giới Ma Hải. Phạm vi thế giới Ma Hải có hạn, nó không có thể vượt giới đuổi theo Tống Thư Hàng được.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “Còn nữa, đừng quên Tống Thư Hàng vẫn có một phần quyền quản lý thế giới Ma Hải, cùng với quyền hạn chúa tể Cửu U. Dưới sự bảo vệ của hai tầng quyền hạn, hắn hoàn toàn không có bất kỳ nguy hiểm gì.”

“Có đạo lý.” Sở các chủ bị bạch long tỷ tỷ thuyết phục.

“Vậy ta thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Dưới sự bảo đảm của quyền hạn chúa tể Cửu U, quyền hạn quản lý thế giới Ma Hải cùng với thế giới hạch tâm, thái cổ kiếp bát phẩm lần này của hắn kỳ thật không có bất kỳ nguy hiểm gì đáng nói.

“Đại tâm ma thuật!”

“Thuật giám định cường giả!”

Tống Thư Hàng bản thể lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào, không chút do dự thi triển hai đại tà thuật này với hạch tâm kiếp vân ‘thái cổ kiếp bát phẩm’ trên bầu trời.

Nếu không phải khoảng cách hơi xa, hắn còn muốn thử

‘Dưỡng Đao thuật’ cùng với ‘Nhân Quả đao’ liên quan đến nhân quả.

Ánh sáng từ thuật giám định cường giả phát sau đến trước, đâm thủng kiếp vân, đánh úp về phía hạch tâm ‘thái cổ kiếp bát phẩm’.

Ngay sau đó, ‘đại tâm ma thuật’ cũng đi vào hạch tâm thái cổ kiếp từ chỗ thủng của kiếp vân.

Chương 2611: Kiếp cuối, mãnh nam rơi lệ!

Hai đại tà thuật cũ mới lần lượt rơi vào nơi hạch tâm của thái cổ kiếp bát phẩm, bộc phát ra hào quang chói mắt.

“Có hiệu quả không?” Tất cả thành viên trong thế giới hạch tâm đều tò mò nhìn chằm chằm hình ảnh phát sóng trực tiếp.

Sâu trong kiếp vân, hạch tâm thái cổ kiếp bát phẩm vốn có trạng thái mây mù đột nhiên bắt đầu thu vào trong, giống như bị một lỗ đen hút vào vậy.

Sau mấy hơi thở, đợt thiên kiếp thứ năm vốn đang được súc thế biến thành một hình cầu màu đen rực rỡ, lơ lửng trong hư không, không nhúc nhích.

“Có hiệu quả thật ư?” Quy tiền bối giật bắn mình.

‘Đại tâm ma thuật’ và ‘ánh nhìn mang thai’ theo lý thuyết chỉ có hiệu quả với sinh linh vậy mà cũng có hiệu quả với thiên kiếp?

Thiên kiếp cũng sẽ sinh ra tâm ma ư? Thiên kiếp cũng sẽ mang thai về mặt vật lý ư?

Nếu thật sự như vậy, có phải chư thiên vạn giới nên điều chỉnh định nghĩa về thiên kiếp một chút không nhỉ. Nói không chừng đại gia thiên kiếp thật sự là đại gia thiên kiếp, không còn là một trình tự quy tắc đơn thuần nữa?

Hoặc là, việc này có quan hệ với ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ trên người Tống Thư Hàng? Dưới ý chí của chúa tể Cửu U, chúa tể muốn thiên kiếp mang thai, nên nó lập tức không dám tránh thai?

Trong lúc đang suy tư, thái cổ kiếp bát phẩm trong hư không xảy ra biến hóa lần nữa.

Trừ bộ phận hạch tâm bị ‘ánh nhìn mang thai + đại tâm ma thuật’ biến thành quả cầu kia ra, tất cả những bộ phận khác của thái cổ kiếp bát phẩm tập trung lại, hội tụ thành một kích cuối cùng.

Dưới tình huống bình thường, dù là thiên kiếp, ma kiếp, thái cổ kiếp, đợt thiên kiếp nào cũng đều do hạch tâm thiên kiếp thúc đẩy, hạch tâm thiên kiếp có công hiệu giống như động cơ khởi động trong toàn bộ quá trình độ kiếp.

Nhưng bây giờ, bởi vì các loại ‘đại tâm ma thuật và ánh nhìn mang thai’ dưới trạng thái cường hóa rối loạn ảnh hưởng, hạch tâm thiên kiếp biến thành quả cầu không nhúc nhích, thái cổ kiếp bát phẩm không có nhiều năng lượng hơn để tiêu hao, nên nhảy bước, tiến vào ‘kiếp cuối cùng’.

“Một lần vượt ải?” Tống Thư Hàng xoa cằm: “Nói cách khác, chỉ cần ta vượt qua kiếp cuối cùng là có thể tấn thăng bát phẩm rồi? Nếu vậy thì cũng không tệ.”

Sở các chủ chậm rãi nói: “Nhưng cũng có thể bởi vì ngươi chơi hỏng ‘thái cổ kiếp bát phẩm’ như lần trước, nên sau khi ngươi độ kiếp xong thì vẫn không thể tấn cấp, còn phải độ lại một lần nữa.”

“…” Tống Thư Hàng rên rỉ: “Độ lại một lần nữa thì quên đi, nói thật là ta đã độ thiên kiếp bát phẩm đến chán ngấy rồi, không có cảm giác mới mẻ gì cả. Nếu độ thêm lần nữa cũng không có cảm xúc gì.”

“Nhìn đi, đây là lời mà con người có thể nói ư? Lúc trước ngươi gọi người ta là đại lão thiên kiếp bát phẩm, hiện tại lại ruồng rẫy nó vì không có cảm giác mới mẻ.” Quy tiền bối nắm lấy cơ hội: “Ngươi độ thiên kiếp bát phẩm đến chán ngấy, thiên kiếp bát phẩm cũng chẳng muốn nhìn thấy ngươi đâu!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Dù có thất bại cũng không cần sợ, đừng quên hiện tại ngươi còn mang theo quyền hạn chúa tể Cửu U. Nếu như Huyền Thánh kiếp bát phẩm thất bại, ngươi quay về mở một đợt ‘ma kiếp bát phẩm’ tại thế giới Cửu U, giới hạn uy lực thấp nhất, sau đó nằm độ hết nó, coi như ngủ một giấc. Tỉnh lại thì dùng quyền hạn chúa tể Cửu U uy hiếp toàn bộ tà ma Cửu U đánh giá tốt cho giảng pháp của ngươi, thu hoạch một tà năng hoàn toàn mới, lần trước lúc ngươi lấy được danh xưng ‘Bá Nho Huyền Ma’ đã đạt được tà thuật [ánh nhìn phôi thai] đúng không? Lần này nói không chừng có thể góp đủ bộ [ánh nhìn sinh non] gì đấy, chẳng phải tốt lắm à?” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối đề nghị.

“Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, toàn thể tà ma Cửu U cầu xin ngươi làm người tốt.” Thông Nương nói.

“Ta cũng không phải người.” Xích Tiêu kiếm tâm ma vui vẻ nói: “Ta là kiếm mà!”

Thông Nương: “...”

Trong lòng cô lặng lẽ thắp cây nến cho số Hamster [thành viên liên minh treo Hàng lên đánh], cô chỉ có thể giúp số Hamster tới đây thôi. Hiện tại chỉ cầu ông chủ Tống thiện lương, đừng thật sự làm theo đề nghị ma quỷ của Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối.

Hoặc là khẩn cầu cho ‘Huyền Thánh kiếp bát phẩm’ trên bầu trời có thể ra sức chút, một mạch đẩy ông chủ Tống lên Thánh vị bát phẩm, đừng cho ông chủ Tống cơ hội chơi đùa hết lần này tới lần khác.

Ầm ầm ~~

Thái cổ kiếp bát phẩm ‘kiếp cuối cùng’ thành hình trên bầu trời.

Lực lượng kiếp cuối cùng hội tụ tất cả ‘khí tức thái cổ’ và pháp tắc thế giới Ma Hải, thậm chí nó lại còn dẫn dắt ra một bộ phận lực lượng thế giới Cửu U, cũng là lãnh địa của thế giới Cửu U, lúc này thứ nó dẫn dắt ra chính là một bộ phận nguyên lực của thế giới Cửu U.

Một vài số liệu và ấn ký phức tạp bị dẫn dắt ra, dung nhập vào trong ‘kiếp cuối cùng’, có một hình người hư ảo thành hình trong ‘kiếp cuối cùng’!

“Từ thiên kiếp đạn hạt nhân đến thiên kiếp pháp khí tu sĩ, cuối cùng hiện tại ngay cả thiên kiếp hình người cũng hiện thân rồi?” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Sau đó, hai mắt hắn đột nhiên sáng lên, tế ra ‘ánh nhìn mang thai’ với thiên kiếp hình người này.

Nếu là thiên kiếp hình người, vậy không thử bí thuật dạy học của Thánh Nhân Nho gia một chút thì há không đáng tiếc ư?

Roẹt roẹt!

Ánh sáng đồng thuật vượt qua ngàn dặm trong nháy mắt, rơi lên người ‘thiên kiếp hình người’ này.

“Ặc, ta cảm thấy Thư Hàng tiêu rồi ~ thiên kiếp hình người, lại đọc được loại tin tức bản nguyên thế giới nào đó… Vậy nguyên thân của thiên kiếp hình người này rất có thể là ‘ấn ký chúa tể Cửu U các đời’, thậm chí rất có thể chính là ‘ấn ký của chúa tể Cửu U đương nhiệm’. Nếu như là cái sau, có khi ấn ký của Bạch chúa tể sẽ giáng lâm.” Quy tiền bối phỏng đoán và tổng kết: “Thư Hàng quá nông nổi rồi.”

Tống Thư Hàng nghe thấy lời phát biểu của Quy tiền bối từ thế giới hạch tâm, trong lòng lập tức phát lạnh: “! ! !”

Lúc này, đồng thuật đã rơi lên người đối phương, hắn muốn để đồng thuật chuyển sang hướng khác cũng đã muộn.

Oong ~~

Lúc này, thiên kiếp hình người trong kiếp cuối cùng kia cuối cùng hiện hình.

“A a a ~ a ~” Bốn tiếng hét thảm mang tính dấu hiệu khiến trong lòng tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy ấm áp.

Trong hư không, một người đàn ông diện mạo hiền lành, dùng mắt thẩm mỹ của Rồng Đốm two tiền bối thì không được đẹp cho lắm đang dùng hai tay ôm bụng, phát ra tiếng hét bi thảm.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

“Phụt ~~” Sở các chủ nhịn không được mà bật cười.

“Ông chủ Tống?” Thông Nương sững sờ.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu nói: “Suy đoán của Quy tiền bối thật lợi hại, có điều Quy tiền bối ngươi quên rằng Tống tiền bối hiện tại cũng là một lựa chọn cho ‘chúa tể Cửu U’.”

Tô Thị A Thập Lục xoa huyệt thái dương.

“Kiếp cuối cùng của thái cổ kiếp thế mà lại trực tiếp rút ấn ký ‘chúa tể Cửu U’ ra đánh người độ kiếp, độ khó khi tà ma thái cổ muốn tấn cấp lớn tới vậy sao?” Thông Nương sợ hãi nói.

“Các ngươi nhìn kỹ đi, thực lực của thiên kiếp hình người ‘Tống Thư Hàng’ này bị giới hạn tại cảnh giới [thất phẩm đỉnh phong], theo lý thuyết, chẳng khác nào cùng một cảnh giới độ kiếp! Hơn nữa, một kiếp này chắc chắn có thời gian hạn chế, năng lượng thiên kiếp luôn có lúc tiên tán. Kiếp cuối cùng bình thường, chính là chịu đựng một thời gian dưới ‘chúa tể có thực lực bị áp chế dưới thất phẩm đỉnh phong’ hoặc nên nói là ấn ký của ‘Thiên Đạo’.” Sở các chủ giải thích.

Thái cổ thời kỳ đầu, thế giới Ma Hải không có chúa tể Cửu U. Cho nên, rất có thể lúc đó kiếp cuối cùng này rút ra lực lượng của ‘ấn ký Thiên Đạo’.

Chống đỡ một thời gian dưới thiên kiếp ấn ký Thiên Đạo thất phẩm đỉnh phong là có thể tấn cấp bát phẩm.

“Nhưng vấn đề là thực lực bản thân Tống tiền bối cũng chỉ có thất phẩm đỉnh phong.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Chương 2612: Kết thúc đề tài này đi

Tống tiền bối do ‘ấn ký chúa tể Cửu U’ mà ‘kiếp cuối cùng’ rút ra biến thành, thực lực bản thân cao nhất cũng chỉ có thất phẩm đỉnh phong.

Cho nên, có phải nếu ‘kiếp cuối cùng’ rút ra ấn ký chúa tể Cửu U khác thì sẽ có thực lực rất mạnh hay không, nhưng bởi vì rút ra ấn ký của Tống tiền bối, cho nên chỉ có thực lực thất phẩm đỉnh phong?

“Bất kể như thế nào, dù sao ‘kiếp cuối cùng này’ đã mò ra ấn ký của Tống Thư Hàng… lại thêm bản thân Tống Thư Hàng chỉ có cảnh giới ‘thất phẩm đỉnh phong’, cho nên một kiếp này kỳ thật chính là Tống Thư Hàng VS bản thân Tống Thư Hàng, thật thú vị.” Quy tiền bối vui vẻ nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma cười lớn bổ sung: “Quan trọng hơn là, quyền hạn quyền chúa tể Cửu U đến tay Tống Thư Hàng là vào ba ngày trước. Thực lực của ấn ký chúa tể Tống Thư Hàng mà kiếp cuối cùng rút ra hẳn là rất gần với thực lực Tống Thư Hàng bản thể. Hiện tại chính là cục diện ba ba đánh rùa cạn.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma vừa dứt lời đã bị Quy tiền bối cắn một phát, hất mạnh lên.

“Làm gì vậy? Quy đạo hữu?” Xích Tiêu kiếm tâm ma đầu tiên là đần mặt ra, nhưng nó nhanh chóng phản ứng kịp, vội vàng hô lên: “Chờ chút đã, Quy đạo hữu, lý trí chút đi, ngươi là rùa biển mà? Sao ngươi lại kích động thế?”

“Bởi vì ta từng thích một con rùa cạn.” Quy tiền bối ‘phì’ một cái, phun Xích Tiêu kiếm tâm ma ra.

Xích Tiêu kiếm tâm ma suy nghĩ một lúc thì dò hỏi: “Huyền Vũ không phải rùa cạn mà?”

“Khỏi phải thăm dò ta, ta nói là đã từng, cho nên đó là thì quá khứ rồi.” Quy tiền bối lộ ra một nụ cười mỉm sinh động.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiếc nuối thở dài.

“Nếu như ấn ký mà kiếp cuối cùng rút ra là Tống tiền bối của ba ngày trước, vậy một kiếp này của Tống tiền bối chắc là ổn rồi.” Vũ Nhu Tử da đen nói.

Tô Thị A Thập Lục đồng ý: “Ừm, dù sao đã qua ba ngày. Ba ngày đủ để Thư Hàng đề thăng thực lực lên một mảng lớn rồi.”

“Nhìn trời.” Quy tiền bối: “Ta không biết làm sao tiếp lời đề tài này của các cô.”

“Ta cũng thế.” Bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời.

Sở các chủ: “Kết thúc đề tài này đi.”

Dù sao, đối với tu sĩ có sinh mệnh động một tí là nghìn vạn năm mà nói, ba ngày thật sự là thời gian ngắn đến không thể ngắn hơn.

…

…

Mà lúc này trong cục diện kiếp cuối cùng tại thế giới Ma Hải.

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt xoắn xuýt nhìn ‘Tống Thư Hàng thiên kiếp’ trên bầu trời.

“Phù ~” Lúc này, ‘Tống Thư Hàng thiên kiếp’ trên bầu trời phun nhẹ ra một hơi, hắn đã thích ứng với đau đớn từ ‘ánh nhìn mang thai’ rồi!

“Ngay cả thiên phú chịu đựng đau đớn cũng bị phục chế ư?” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói: “Thú vị đây.”

Tự mình đánh mình, hơn nữa còn là một mình có thực lực gần như nhất trí với mình, đây là loại trải nghiệm vô cùng mới mẻ.

Kiếp cuối cùng của thái cổ kiếp không khiến hắn thất vọng.

Trong lúc đang suy tư… đột nhiên ‘Tống thiên kiếp’ trên bầu trời ngẩng đầu, một luồng sáng bắn về phía Tống Thư Hàng bản thể.

Là [Thuật giám định cường giả]!

Nhân quả báo ứng, hôm nay ngươi thực hiện trên người kẻ khác, cuối cùng cũng sẽ có một ngày nó rơi xuống chính người ngươi!

“Không hổ là chính ta.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn không tránh né ‘ánh nhìn mang thai’ này, bởi vì tránh né cũng vô nghĩa.

Dù cho tránh né thì còn có ‘giám định thần công đường hình lá Descartes’ cùng với ‘giám định thần công đường xoắn ốc Archimedean’ phức tạp hơn, thậm chí còn có càng nhiều lộ tuyến bí pháp giám định với đường cong lả lơi đang đợi mình.

Tống Thư Hàng là người hiểu rõ bản thân nhất, trong nháy mắt khi bí pháp giám định của hắn phóng ra mà không bị cắt đứt thì gần như là có kết cục ‘tất trúng’.

“Nhưng vô ích thôi.” Tống Thư Hàng vô cùng tự tin, chỉ là đau đớn từ ‘ánh nhìn mang thai’, đối với hắn của hiện tại, chỉ đạt đến chừng ba phần mười ‘trị số nhẫn nhịn đau đớn’ của hắn, ngay cả tư cách khiến hắn đau đến kêu thành tiếng cũng không có.

Huống hồ gì, hắn vẫn còn phương pháp ứng đối.

Chỉ thấy mỹ nhân rắn công đức vỗ nhẹ một cái trên người Tống Thư Hàng, một con cá voi mập công đức đột nhiên bị triệu hoán ra, biến thành khổng lồ bao lấy Tống Thư Hàng.

Xoẹt ~

Luồng thuật giám định cường giả kia rơi rên người cá voi mập công đức của Tống Thư Hàng.

Bụng cá voi mập công đức đột nhiên bắt đầu phồng lên.

“Bộp.” Mỹ nhân rắn công đức vỗ nhẹ một, cá voi mập công đức lập tức biến mất.

“Nếu như ‘ấn ký thiên kiếp’ này rút ra ta của ba ngày trước… Như vậy phương thức chiến đấu tốt nhất chính là cận chiến!” Tống Thư Hàng quyết định.

Về mặt cường độ thân thể, hắn của ba ngày sau đã kéo ra một khoảng cách lớn với hắn của ba ngày trước. Một kiếp ‘chính năng lượng’ của thái cổ kiếp trước đó đã kéo số lượng hư ảnh thánh viên của hắn lên đến 199 con.

Trên phương diện nhục thân, hắn của hiện tại có thể đánh bay chính mình của ba ngày trước!

“Tới đây đi, đừng có quéo!” Tống Thư Hàng khí phách nói, khí thế toàn thân hắn bộc phát, y phục trên người nổ tung, lộ ra một thân cơ bắp giống như được đại sư nghệ thuật điêu khắc, cùng với đồ án ‘mã QR kim đan’ phía sau.

Đáng tiếc, ‘Tống thiên kiếp’ trên bầu trời căn bản không có ý định quét hình ‘mã QR kim đan’ này. Nó trực tiếp vươn tay điểm một cái lên trán, mắt thần thứ ba mở ra. Không ngờ ngay cả ‘khí quan’ mang tính chất hack này cũng bị phục chế!

Mắt thần thứ ba khóa chặt Tống Thư Hàng bản thể, một làn sóng tin rác cuồng bạo rót về phía Tống Thư Hàng.

Lúc này… cuối cùng Tống Thư Hàng trải nghiệm cảm giác nghẹn khuất lúc đối mặt với hắn của những ‘đại địch’ kia.

Pháp thuật hắn biết không nhiều lắm, nhưng mỗi cái đều là tà thuật, thao tác hay ho phong phú, thuộc loại rất khó đỡ.

“Tin rác cỡ này đúng là yếu quá rồi đấy!” Thân hình Tống Thư Hàng chợt động, biến ra ‘Thiên Bằng độn pháp hàng thật’, trong nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách giữa mình và ‘Tống thiên kiếp’.

‘Cương Thủ’, ‘Nho Gia Kim Cương Thân’, ‘Thể Lỏng Kim Thân Quyết’ đã nằm trong trạng thái kích hoạt từ sớm, 199 con thánh viên tay nâng thánh điển, lớn tiếng ngâm xướng: “Nhìn trời ~ nhìn trời ~”

Đối diện, Tống thiên kiếp không hề yếu thế, nó cũng kích hoạt tứ đại công pháp luyện thể, sau đó đỉnh đầu hiện ra 143 con thành viên… trên khí thế đã yếu hơn Tống Thư Hàng bản thể một đoạn lớn.

Nhưng nó lại bù vào bằng ‘mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ’, dùng người khổng lồ xương trắng to lớn bao lấy thân hình của bản thân.

“Tụ Lý Càn Khôn!” Tống Thư Hàng phất tay một cái, mỹ nhân rắn công đức nhanh chóng phụ thân trên người hắn, để tay áo rộng lớn của chiếc váy dài của mình bám vào cánh tay Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ xương trắng phụ thân trên người Tống thiên kiếp trực tiếp bị Tống Thư Hàng dùng ‘Tụ Lý Càn Khôn’ hốt đi mất.

Sau đó, chính là đánh giáp lá cà từng cú đấm thấu thịt.

199 con thánh viên của Tống Thư Hàng đối kháng với 143 con thánh viên của Tống thiên kiếp.

Hai người đồng thời bày ra tư thế ‘Quyền Pháp Căn Bản Hai’.

“Ya ya ya ya ya!”

“Hây hây hây hây hây!”

Quyền như sao băng, hai người đánh ra hàng trăm hàng nghìn quyền về phía đối phương chỉ trong nháy mắt!

Quyền đối quyền, quyền đối thịt!

Có quyền đụng vào quyền, có quyền trực tiếp nện trên thân thể đối phương, phát ra âm thanh kim loại va chạm giống như rèn sắt.

Tiếp xúc lúc ban đầu, 143 con thánh viên của Tống thiên kiếp còn có thể chống đỡ một hai.

Nhưng một lúc sau, 199 con thánh viên của Tống Thư Hàng đã chiếm thượng phong toàn diện!

Nắm đấm của hắn càng mạnh mẽ hơn, thân thể hắn càng cường tráng hơn, khỉ của hắn càng nhiều hơn!

Chương 2613: Đừng tưởng rằng tử vong chính là kết thúc của mọi thứ

143 con khỉ của Tống thiên kiếp cuối cùng ít không đánh lại, liên tục bại lui, trạng thái tuột dốc liên tục. Trận chiến này sắp tiến vào giai đoạn Tống thiên kiếp bị Tống Thư Hàng đè xuống đất đánh.

Tống Thư Hàng thân mang 199 con khỉ, thừa thắng đuổi theo. Một tay hắn nắm cổ Tống thiên kiếp, không cho nó có cơ hội thi triển 'phi đầu thuật'. Bên kia thì toàn lực kích hoạt uy năng của 'găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ', dồn sức tấn công quả thận của Tống thiên kiếp.

Đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm thận.

Nhưng lúc Tống Thư Hàng oanh kích Tống thiên kiếp, nắm đấm giống như bị một sức hút từ lực lượng trong cõi u minh, cứ nhịn không được đánh vào phần thận của Tống thiên kiếp. Đây là quả thận có chức năng hút quái.

Đối với Tống Thư Hàng bản thể mà nói, thận là khu vực phòng ngự mạnh nhất trên người hắn… nhưng Tống thiên kiếp thì không giống vậy.

Trong quá trình giao thủ với Tống thiên kiếp, Tống Thư Hàng phát hiện tuy rằng Tống thiên kiếp có được tất cả phối trí của hắn, nhưng ở một vài chi tiết vẫn có chỗ khác biệt với hắn.

Chẳng hạn như… trong cơ thể Tống thiên kiếp không có mỹ nhân rắn công đức hộ thể.

Trong bộ hư ảnh pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chiếu hình ra trên người nó, 'găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' cũng không có khí linh tiểu tiên tử kèm theo.

Thể tích 143 hư ảnh thánh viên đều như nhau, không có đại thánh viên dẫn đầu.

Tống two, Tống three, Tống four nó cũng không phục chế được.

Hai cây Trường Sinh trụ thuộc series Bá Thần trụ cũng không thấy đối phương thi triển.

‘Thiếu nữ người máy tóc vàng’ đang được mang thai cũng chưa từng xuất hiện.

Thiên phú ‘mạng chat Tu Chân’ mà Tống Thư Hàng vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng không bị Tống thiên kiếp sao chép.

Tất cả vật trang sức đặc thù có linh hồn, khí linh, sinh mệnh, Tống thiên kiếp đều không cách nào copy được.

Đánh lâu như vậy, ‘hình thức ngụy bất hủ’ cũng không bị kích hoạt. Có thể hình thức này được cho rằng là lực lượng cấp Thiên Đạo, bị quy tắc của kiếp cuối cùng hạn chế.

Không có mỹ nhân rắn công đức hộ thể, không có ‘hình thức mô phỏng bất hủ’ bảo vệ eo, phòng ngự ở chỗ quả thận của Tống thiên kiếp kém xa Tống Thư Hàng bản thể.

Đây là một nhược điểm lớn.

“Boong boong boong!” Tống Thư Hàng nắm lấy nhược điểm của Tống thiên kiếp, ra sức tấn công, nắm đấm đánh vào trên người Tống thiên kiếp được tứ đại công pháp luyện thể tăng cường, phát ra tiếng vang giống như gióng chuông.

Tống thiên kiếp bị đánh đến đần thối ra…

Sau mấy mươi quyền liên tiếp, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chiếu hình ra trên người Tống thiên kiếp bị đánh nổ toàn bộ. Pháp khí chiếu hình ra cuối cùng cũng không phải đồ thật, chỉ có cường độ cấp thất phẩm mà thôi.

Mất đi pháp khí tam thập tam thú hộ thân, Tống thiên kiếp chẳng khác gì cừu non bị cạo lông, run rẩy dưới thiết quyền của Bá Tống.

Mắt thấy Tống thiên kiếp sắp bị Tống Thư Hàng bản thể đánh nổ, đột nhiên, trên người nó bộc phát ra một luồng đao ý khủng bố, luồng đao ý lẫm liệt này hung ác chém về phía Tống Thư Hàng bản thể.

“Đao ý khôi giáp?” Tống Thư Hàng lập tức nhận ra luồng đao ý

này.

Đao ý khôi giáp của hắn là đao ý loại hình ‘phòng thủ phản kích’, sau khi tiếp nhận oanh kích ở một trình độ nhất định thì sẽ bộc phát ra một đao sắc bén.

“Ha ha ha, làm tốt lắm.” Đối mặt với luồng đao ý lẫm liệt này, Tống Thư Hàng không tránh không né, mặc cho nó chém về phía mình. Hắn cũng luôn âm thầm mở ‘đao ý khôi giáp’ hộ thể, tính toán trị số đả kích, thời điểm ‘đao ý phản kích’ của hắn xuất hiện cũng không xê xích là mấy.

Đến nào, đến tổn thương lẫn nhau đi! Xem đao ý phản kích của ta sắc bén, hay là đao ý phản kích của ngươi lẫm liệt!

Mắt thấy luồng đao ý lẫm liệt này sắp chém lên người Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức vẫn luôn bên cạnh vẩy nước cuối cùng tìm được một cơ hội lên sân khấu.

Cô đột nhiên lách mình, giang hai cánh tay, dùng thân thể công đức bao lấy Tống Thư Hàng. Đồng thời, trong miệng cô phát ra một giọng nữ kích động xen lẫn nghẹn ngào: “Đừng mà ~ các ngươi đừng làm đệ đệ ta bị thương ~ muốn làm hại thì hãy làm hại ta đi ~”

Ngay sau đó, đao ý phản kích kia chém lên người mỹ nhân rắn công đức, trực tiếp chém đứt thân hình như rắn nước của cô…

“A ~” Mỹ nhân rắn công đức hét thảm một tiếng, mái tóc dài của cô tung bay, hình thể thu nhỏ lại, nửa người trên bị chém đứt mềm nhũn ngã vào ngực Tống Thư Hàng, run rẩy nói: “Đệ đệ ~ ta không xong rồi ~ quãng đời còn lại… đệ phải một mình, sống cho thật tốt ~”

Sau khi dùng âm thanh run rẩy phát xong đoạn lời kịch này, mỹ nhân rắn công đức ngoẹo đầu, ‘chết’ tươi.

Sau khi ‘chết’’, lông mi dài của cô còn lặng lẽ nhúc nhích, hai mắt lặng lẽ hí ra một khe hở, âm thầm quan sát phản ứng của mọi người đối với kỹ năng diễn xuất của cô.

Tống Thư Hàng: “…”

Mà đối diện, Tống thiên kiếp mượn ‘đao ý khôi giáp’ phản kích, tranh thủ thở dốc trong nháy mắt, nắm lấy cơ hội, nó dùng hết dư lực vọt lên, tránh thoát bàn tay to lớn của Tống Thư Hàng.

Thân hình nó lui mạnh về sau một bước, trong tay nắm chặt 'hình chiếu song đao Ô Tặc Bạo Quân', có từng đường nhân quả bắt đầu hiện lên.

Đây là một trong ba đại kỹ năng cuối cùng mạnh nhất của Tống Thư Hàng… 'Nhân Quả đao'!

"Ngay cả Nhân Quả đao cũng có thể thi triển, điều này vượt ngoài dự liệu của ta. Không đúng, chờ chút! Nếu như nó dùng Nhân Quả đao, nhân quả này sẽ tính lên đầu ai đây?" Tâm can Tống Thư Hàng đột nhiên run rẩy.

Đừng nói là món nợ nhân quả này lại rơi lên đầu hắn đấy nhé!

"Bốp!!" Ngay lúc Tống thiên kiếp sắp chém ra Nhân Quả đao, nửa thân rắn bị chém đứt của mỹ nhân rắn công đức đột nhiên vọt lên, quất mạnh lên người Tống thiên kiếp.

@#%× Tiên Tử đang diễn trò, đồng thời cũng không thả lỏng cảnh giác đối với Tống thiên kiếp. Cô sẽ không bởi vì thuộc tính siêu diễn của mình phát tác mà để Tống thiên kiếp nắm được cơ hội phản kích. Đừng thấy @#%× Tiên Tử bình thường có vẻ rất không đáng tin, nhưng vào thời khắc mấu chốt cô chưa từng tuột dây xích bao giờ!

"A ~~" Tống thiên kiếp hét thảm một tiếng, Nhân Quả đao của nó thi triển được một nửa thì bị cưỡng chế đánh gãy, đường nhân quả hỗn loạn quấn trên người nó, mơ hồ có xu thế cắn trả.

"Ha ha, kết thúc rồi." Tống Thư Hàng bản thể xòe bàn tay ra, thi triển quyền pháp 'Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn' mạnh nhất mà hắn nắm giữ!

Đây là quyền pháp lên cấp lần thứ hai từ 'Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp', chính là bí pháp thủ ấn Phật môn cấp tam phẩm. Mặc dù chỉ là tam phẩm nhưng hạn mức cao nhất của nó không bị hạn chế, tùy theo thực lực của người thi triển thăng lên, uy lực cũng sẽ đề cao vô hạn!

Sau khi ấn ra một chưởng, có thể dẫn phát thần thông sấm sét thần phạt, đồng thời có thể ngưng tụ ra một dấu tay Phật tông khổng lồ. Chính là sự kết hợp giữa lôi pháp và quyền pháp, uy lực bất phàm!

Ầm!!

Theo một chưởng của hắn đánh ra, bàn tay Phật to lớn hiện ra, lực lượng lôi phạt quấn quanh trên đó, chụp về phía Tống thiên kiếp.

Dấu tay Phật khổng lồ chụp xuống, Tống thiên kiếp bị Nhân Quả đao cắn trả căn bản không có sức chống cự, thân thể nó trực tiếp bị đánh tan.

Thân thể của Tống thiên kiếp bắt đầu hóa thành năng lượng, biến lại thành lực lượng kiếp lôi của thái cổ kiếp bát phẩm.

“Thư Hàng, đây là thể thuần năng lượng!” Trong thế giới hạch tâm, hai mắt Sở các chủ sáng lên, vội mở miệng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng chợt động.

Thể thuần năng lượng, lực lượng thái cổ kiếp, Tống thiên kiếp.

“Đừng tưởng rằng tử vong chính là kết thúc của mọi thứ, ‘Bá Thần trụ’!” Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt pháp môn Bá Thần trụ, một luồng pháp lực đánh về phía thân thể ‘Tống thiên kiếp’ đã tiêu tán.

Chương 2614: Huyền Thánh

Tử vong chưa bao giờ là kết thúc, có vài người dù đã chết nhưng vẫn tung tăng bay nhảy.

Ngoài ra, thiên kiếp là thứ tốt!

Từ ngảy Bạch tiền bối nhất thời hứng lên thu thập số lượng lớn 'thiên kiếp đạn hạt nhân' trở đi, Tống Thư Hàng đã biết đại lão thiên kiếp cũng có chỗ đáng yêu của nó.

Đám thiên kiếp đạn hạt nhân bị Bạch tiền bối chuyển hóa kia, bây giờ vẫn còn một đống nằm trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, trở thành của quý của hắn.

Mãi đến sau khi đạt được 'thực đơn thiên kiếp' từ chỗ Hà Chỉ Ma Đế tại thế giới Hắc Long, Tống Thư Hàng lại càng đồng ý với quan điểm này. Thiên kiếp không đáng sợ như bề ngoài, thực tế vạn vật đều có hai mặt, thiên kiếp vẫn còn rất nhiều diệu dụng.

Chẳng hạn như hiện tại… mặc dù là Tống thiên kiếp 'kiếp cuối cùng' bị đánh nổ, thậm chí không cách nào chuyển hóa thành 'nguyên liệu nấu ăn', nhưng nó vẫn có thể phát huy được tác dụng.

Dưới sự chuyển hóa của công pháp Bá Thần trụ số 2, lực lượng 'kiếp cuối cùng' của thái cổ kiếp không ngừng bị ngưng tụ và áp súc.

Pháp tắc hỗn loạn của thế giới Ma Hải, ấn ký 'chúa tể Cửu U Tống Thư Hàng', khí tức thái cổ trong thái cổ kiếp… tất cả lực lượng thuộc về 'kiếp cuối cùng' đều bị dung hợp hoàn mỹ.

Cuối cùng, nó hóa ra một cây Bá Thần trụ cao 40 mét, xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân trụ rất đơn giản, không có điêu khắc dư thừa, chỉ có một Tống Thư Hàng đầu trọc, mặt mỉm cười từ ái, hai tay vươn ra, ôm cả thế giới.

So với Trường Sinh trụ - Côn Vương trụ và Hà Chỉ trụ, lực lượng của Bá Thần trụ này nhỏ yếu hơn một chút. Nhưng nó có ưu điểm riêng, ẩn chứa các loại đặc tính như 'lực lượng thiên kiếp, khí tức thái cổ, quy tắc hỗn loạn của Ma Hải, ấn ký chúa tể Cửu

U’.

Có thể nói, nó là một cây Bá Thần trụ đặc hiệu làm chủ.

“Ngươi mở ra series Bá Thần trụ mới của ta… Thiên Kiếp trụ * Thái Cổ trụ.” Tống Thư Hàng đặt tên cho cây Bá Thần trụ mới này.

Ngoại trừ series Trường Sinh trụ ra, cây trụ này của hắn lại mở thêm series mới.

Ban đầu hắn muốn đặt tên cây trụ này là ‘Tống Chung trụ’, đại biểu cho ý tứ kiếp cuối cùng của Tống Thư Hàng… nhưng Tống Chung trụ nghe cứ thấy quai quái thế nào ấy, nên dứt khoát đặt tên nó là ‘Thái Cổ trụ’ luôn.

“Mặc dù bây giờ ngươi khá yếu, chỉ có cường độ Huyền Thánh bát phẩm, nhưng ngươi vẫn có không gian đề thăng.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Chờ sau khi hắn tấn thăng cửu phẩm thì vẫn còn một kiếp phải độ. Cũng không biết phân thân đang độ ‘nghìn ngày chi kiếp’ của hắn bây giờ có thể chuyển hóa thành thiên kiếp cửu phẩm tương lai của hắn hay không.

Dù sao, nói không chừng sau này hắn còn có thể gặp lại một ‘kiếp cuối * Tống Thư Hàng’, đến lúc đó, hắn cũng dung hợp một kiếp cuối * Tống Tống Thư Hàng vào trong cây Thái Cổ trụ này, nói không chừng có thể khiến nó tiến hóa thành ‘Trường Sinh trụ * Thư Hàng trụ’.

Lúc này, kiếp cuối vỡ vụn!

Thái cổ kiếp bát phẩm, độ kiếp thành công. Mặc dù hạch tâm ‘thái cổ kiếp bát phẩm’ trong hư không vẫn là quả cầu, lơ lửng không nhúc nhích. Nhưng việc này cũng không gây trở ngại đến quá trình của toàn bộ thái cổ kiếp.

Sau kiếp cuối cùng, lần này cuối cùng Tống Thư Hàng cũng tấn cấp thành công!

Hắn có thể cảm ứng được cảnh giới vẫn luôn kẹt ở ‘thất phẩm đỉnh phong’ trong cơ thể mình cuối cùng cũng bắt đầu đột phá. Linh lực thất phẩm trong cơ thể bắt đầu tiến hóa thành lực lượng cấp Huyền Thánh bát phẩm.

Huyền Thánh!

Lúc này đây, Tống Thư Hàng cuối cùng có thể tự tin báo ra danh hiệu Bá Tống Huyền Thánh với người khác rồi, hắn không còn là hàng rởm nữa, mà là Huyền Thánh hàng thật giá thật!

Trong quá trình tiến hóa, Tống Thư Hàng ẩn ẩn có thể cảm ứng được khí tức 'pháp tắc' xuất hiện rất nhiều xung quanh mình.

Huyền Thánh bát phẩm có ba giai đoạn, tiếp xúc pháp tắc, thích ứng pháp tắc, dung nhập pháp tắc.

Vào khoảnh khắc khi mỗi vị Huyền Thánh vừa tấn cấp đều ẩn ẩn cảm ứng được lực lượng pháp tắc. Có điều loại cảm giác này thường chỉ là thoáng qua một cái rồi biến mất, chỉ cho Huyền Thánh một chiếc 'chìa khóa' để tiếp xúc với pháp tắc. Sau đó, trong quá trình Huyền Thánh ngưng tụ 'thánh ấn', chiếc chìa khóa này sẽ dung nhập vào trong thánh ấn.

Chờ sau khi quá trình nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, Huyền Thánh bát phẩm cần bế quan một thời gian, cũng nắm lấy cơ hội đẩy ra cánh cửa 'tiếp xúc pháp tắc' trong những năm tháng dài đằng đẵng này.

Nhưng mà… Tống Thư Hàng lại khác.

Hắn đã quá sành sõi, trong cơ thể còn có được tận năm thánh ấn.

Hơn nữa, hiện tại hắn có quyền hạn chúa tể Cửu U trên người, lại nắm trong tay toàn bộ thế giới Ma Hải.

Trước đây, bởi vì hạn chế cảnh giới, nên hắn đành bó tay với chuyện như 'chìa khóa tiếp xúc pháp tắc'. Nhưng bây giờ, cảnh giới của hắn cuối cùng cũng đã đủ.

Trong quá trình bình thường, chìa khóa tiếp xúc pháp tắc chỉ giống như thiếu nữ ngượng ngùng, sẽ tiếp xúc chớp nhoáng với Huyền Thánh bát phẩm, điểm đến là dừng.

Mà chỗ Tống Thư Hàng, lúc chìa khóa tiếp xúc pháp tắc khe khẽ tiếp xúc với hắn thì hắn lại cưỡng ép bắt đối phương lại, không cho rời đi, đồng thời còn lợi dụng quyền hạn chúa tể Cửu U muốn làm gì chìa khóa thì làm.

Tâm niệm Tống Thư Hàng vừa động, mở to mắt ra.

Ngay sau đó, có rất nhiều pháp tắc Cửu U, pháp tắc thế giới

Ma Hải, cùng với pháp tắc hiện thế hiện lên bên cạnh hắn, bị mắt trần của hắn tiếp xúc.

Không phải lần đầu tiên Tống Thư Hàng tiếp xúc với pháp tắc, nhưng lần này hắn lại dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, tiếp xúc rõ ràng với rất nhiều pháp tắc.

Vô số pháp tắc quanh quẩn bên cạnh hắn, giống như đang tạo điều kiện cho hắn chọn lựa.

Như thể chỉ cần hắn bằng lòng là có thể mặc sức tuyển chọn ‘thuộc tính pháp tắc’ mình thích, sau đó trực tiếp tiến vào giai đoạn thứ hai của Huyền Thánh bát phẩm: thích ứng pháp tắc, thậm chí là dung nhập pháp tắc!

Nghìn loại pháp tắc, vạn đường đại đạo, mặc quân chọn lựa, đúng là chói hoa hai mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hít sâu, nhanh chóng tỉnh táo lại.

[Bạch tiền bối two cố ý căn dặn ta, hy vọng để ta tiến vào thế giới Ma Hải độ Huyền Thánh kiếp bát phẩm, nói cách khác, bên trong thế giới Ma Hải này sẽ có thứ ta cần. Hơn nữa, là pháp tắc mà gần như chỉ thế giới Ma Hải này có được, ra khỏi thế giới Ma Hải này thì không cách nào có được nữa.]

Tống Thư Hàng bắt đầu lùng tìm trong vô số pháp tắc.

Pháp tắc chỉ thuộc về thế giới Ma Hải, lực lượng pháp tắc hoàn toàn khác biệt với thế giới Cửu U thậm chí là hiện thế.

…

…

Thế giới hạch tâm.

“Vậy mà tấn cấp thành công rồi? Ta còn tưởng rằng sau khi hắn biến ‘hạch tâm thái cổ kiếp’ thành quả cầu, độ kiếp sẽ thất bại, cần độ lại một đợt thiên kiếp nữa chứ.” Bạch long tỷ tỷ lên tiếng.

“Hiện tại Thư Hàng đã chính thức bước vào cảnh giới bát phẩm, hẳn là đang tiếp xúc với ‘chìa khóa pháp tắc’ nhỉ?” Quy tiền bối nói.

“Không chỉ là tiếp xúc với chìa khóa pháp tắc… Các ngươi nhìn kỹ ánh mắt hắn đi, hắn đã trực tiếp vượt qua thời kỳ cọ xát hợp nhất của Huyền Thánh bát phẩm, trực tiếp bắt đầu tiếp xúc pháp tắc.” Sở các chủ nói.

Điểm ấy đã nằm trong dự liệu của Sở các chủ từ lâu. Dù không có ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ thì Tống Thư Hàng cũng là tồn tại mang năm thánh ấn, từng lần lượt độ Huyền Thánh kiếp bát phẩm.

Một khi tiếp xúc với ‘chìa khóa pháp tắc’ thì trực tiếp tiến vào trạng thái ‘tiếp xúc pháp tắc’ cũng không ngoài ý muốn.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Tống ~ ngốc ngốc ~”

Bên ngoài.

Giống như mỹ nhân rắn công đức nghe thấy tiếng hô của Tạo Hóa Tiên Tử, cô vươn tay mở thế giới hạch tâm ra.

Tạo Hóa Tiên Tử bước ra khỏi thế giới hạch tâm, cô đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng bản thể, đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái trên hốc mắt của Tống Thư Hàng, dùng tay thay Tống Thư Hàng mở ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ ra.

Nếu như muốn chọn lựa pháp tắc, vậy thì chắc là con mắt Thánh Nhân có thể giúp đỡ Tống Thư Hàng nhìn rõ.

Chương 2615: Tại sao cứ cảm thấy các ngươi đang nói ta?

Dựa theo quá trình thiên kiếp hoặc ma kiếp bình thường, tu luyện giả và tà ma độ xong kiếp bát phẩm hẳn nên đi vào giai đoạn nhân tiền hiển thánh, chuẩn bị ngưng tụ thánh ấn, sau đó khai đàn giảng pháp.

Nhưng lúc này, quanh thân Tống Thư Hàng bị vô số 'pháp tắc' vây lấy, căn bản không có cách nào tiến vào giai đoạn 'nhân tiền hiển thánh'. Trong chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U, chưa từng có Huyền Thánh hoặc Huyền Ma nào giống hắn, dựa vào bản lĩnh của bản thân cưỡng ép để lại 'chìa khóa pháp tắc', lúc tiếp xúc lần đầu tiên đã mở ra phân đoạn 'tiếp xúc pháp tắc', còn một mạch tiếp xúc với nhiều pháp tắc như vậy.

Kể từ đó 'phân đoạn nhân tiền hiển thánh' sắp tách rời với Tống Thư Hàng lại lại lại lại lại hiển thánh lần nữa.

Vũ đài hiển thánh đã dựng xong, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng… nhưng trước khi diễn viên Tống Thư Hàng lên đài thì lại kẹt một chân tại khe hở của thang lên sân khấu bằng gỗ, không thể nhúc nhích… Trên vũ đài, người chủ trì báo ra tiết mục xong, âm nhạc vào sân long trọng vang lên, ngọn đèn chiếu xuống, nhưng người đàn ông mà chư thiên vạn giới mong đợi kia lại không kịp thời chạy tới…

Trong thế giới Ma Hải, Cửu U và hiện thế.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới và tà ma thế giới Cửu U đột nhiên lòng có cảm giác, nhao nhao ngẩng đầu lên. Bởi vì tính đặc thù của thế giới Ma Hải + một vài bố trí trước khi Bạch tiền bối two đi vào giấc ngủ, hiển thánh trong thế giới Ma Hải lần này của Tống Thư Hàng lại là tiết mục phát hình đồng bộ ở cả hiện thế và Cửu U!

Nhưng mà, tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma Cửu U ngẩng đầu, muốn xem xem là vị 'Huyền Thánh' hay 'Huyền Ma' nào hiện hình thì lại nhìn thấy một màn hình đen thui.

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh, một màn đen kịt, không có gì cả.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: “? ? ?”

Nhóm tà ma thế giới Cửu U: “? ? ?”

[Quả nhiên là một thịnh thế tu luyện đã đến, sau khi Bá Tống Huyền Thánh tuyên bố kết thúc hoạt động ‘nhân tiền hiển thánh’, cuối cùng lại có một vị Huyền Thánh mới sắp ra đời? Ngoại trừ Bá Tống tiền bối với tình huống đặc thù ra, vị này hẳn là vị Huyền Thánh đầu tiên chứng đạo sau khi Thiên Đạo sụp đổ nhỉ? Bất kể như thế nào, tên của hắn đã định trước sẽ được ghi chép lại trong lịch sử tu luyện tại chư thiên vạn giới.] Tu luyện giả chư thiên vạn giới cảm khái.

[Chuyện gì xảy ra, Huyền Thánh mới đâu rồi? Tại sao lại là một màu đen kịt thế này?] Có người lấy làm thắc mắc.

[Ta cũng vậy, không thấy gì cả…]

[Lẽ nào, lần hiển thánh này là một vị tiền bối đặc biệt với toàn thân đen kịt? Bản thể của hắn cũng một màu đen kịt nốt?] Một vài thành viên có kiến thức rộng rãi trong chư thiên vạn giới suy đoán. Thế giới lớn như vậy, dạng tồn tại kỳ quái gì đều có cả. Nghe nói có một vài tồn tại đặc thù, thân hình giống như một thế giới khổng lổ, toàn thân tối đen hoặc sáng chói, chiếm cứ toàn bộ thế giới. Có lẽ ‘màn hình đen’ lần này là đối tượng hiển thánh lần này, chính là một vị tiền bối tối đen khổng lồ?

Trong một vị diện thế giới cỡ nhỏ nào đó, chủ nợ m Ảnh Lãnh Chúa của Tống Thư Hàng cũng đang ‘nhìn’ hình ảnh hiển thánh này: “Chẳng lẽ thật sự là đồng loại của ta?”

Bên phía thế giới Cửu U, nhóm tà ma cũng cho ra suy đoán giống với các tu luyện giả hiện thế, so với hiện thế, khả năng thế giới Cửu U xuất hiện loại đại lão toàn thân đen kịt này càng lớn hơn.

Vì vậy, tà ma thế giới Cửu U và tu luyện giả chư thiên vạn giới bắt đầu ngẩng đầu, lẳng lặng chờ đợi phân đoạn vị ‘đại lão toàn thân đen thui’ này ngưng tụ thánh ấn [ma ấn].

Một phút trôi qua…

Hai phút trôi qua…

Mười phút trôi qua…

Thời gian nhìn trời hơi lâu, mọi người cảm thấy cổ mình có hơi khó chịu.

Cho dù là đối với các tu luyện giả, ngẩng đầu nhìn trời mười ngày nửa tháng cũng không có vấn đề gì, nhưng tóm lại tư thế này vẫn có chút khó chịu.

Thế là, có vài đạo hữu hình người cơ trí lựa chọn nằm xuống. Bọn họ nằm thẳng trên mặt đất, thì có thể nằm nhìn trời rồi.

[Lại nói, có phải phân đoạn nhân tiền hiển thánh lần này hơi dài không nhỉ?] Từ xưa đến nay, chưa từng có vị Huyền Thánh nào có phân đoạn 'nhân tiền hiển thánh' dài như vậy!

Lẽ nào đây là một vị đại lão tối tăm này đặc biệt tự luyến, thích mượn cơ hội này để thể hiện từng góc độ và tư thế của bản thân với các đạo hữu chư thiên vạn giới?

Có người ảo tưởng trong đầu ra hình ảnh một tồn tại 'viên tròn tối thui' đang không ngừng bày ra từng tư thế của vận động viên thể hình, thể hiện cơ bắp của bản thân với chư thiên vạn giới. Nhưng thể hiện cái rắm ấy, bọn ta chỉ nhìn thấy một màn hình đen thui, căn bản không khác nhau chút nào được không?

[Ta thấy hơi lạ, chẳng lẽ thánh ấn đã ngưng tụ rồi? Thánh ấn của vị đại lão đang 'nhân tiền hiển thánh' này cũng là màu đen luôn, cho nên chúng ta mới không nhìn thấy?] Sinh linh luôn là như vậy, lúc đối mặt với hình ảnh mình không cách nào hiểu được thì kiểu gì cũng sẽ tưởng tượng theo bản năng, nghĩ ra một lời giải thích hợp lý.

[Nhưng dù là phân đoạn nhân tiền hiển thánh + ngưng tụ thánh ấn thì bấy nhiêu thời gian cũng hơi dài quá rồi… Chẳng lẽ vị tiền bối tối đen thần bí này đã tiến vào phân đoạn giảng pháp? Hắn đã đang giảng pháp, nhưng chúng ta không cách nào nghe được?]

Tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma thế giới Cửu U bắt đầu nghị luận ầm ĩ, hết suy đoán này tới suy đoán khác không ngừng ló ra.

Các thành viên ‘nhóm Cửu Châu số 1’, có một vài người đang tụ hội, có một vài người đang đi dạo phiên chợ tu chân, bọn họ cũng nghe được nghị luận và suy đoán của đạo hữu bên cạnh.

Ngay từ đầu, thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 này còn không nghĩ nhiều, nhưng theo hình ảnh màn hình tối đen của ‘nhân tiền hiển thánh’ này càng ngày càng dài đằng đẵng, đạo hữu bên cạnh suy đoán càng ngày càng nhiều, nhưng người hiển thánh vẫn không xuất hiện, thậm chí ngay cả thánh ấn cũng không hiện lên. Có vài thành viên nhóm Cửu Châu số 1 với tâm tư cẩn thận đột nhiên nghĩ đến một khả năng!

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu phát biểu: “Các ngươi thấy thế nào đối với hình ảnh hiển thánh lần này toàn là màn hình đen?”

“Hồi Hoàng Sơn tiền bối, ta ngẩng đầu nhìn nãy giờ, cổ mỏi nhừ rồi.” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nghiêm túc trả lời: “Hiện tại ngay cả trả lời tin nhắn, ta cũng ngẩng đầu giơ cao điện thoại để trả lời.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Lúc này Bắc Hà Tán Nhân kịp thời xuất hiện, câu trả lời của hắn cắt ngang động tác muốn đi uống thuốc của Hoàng Sơn tiền bối: “Hoàng Sơn tiền bối, có phải ngài nghĩ đến vị kia trong nhóm chúng ta không? Chờ chút đã, ta đi lật lại bút ký.”

“Không sai, ta nghĩ đến Kiếm Thánh đạo hữu.” Hoàng Sơn ma ma trả lời, sau khi hắn nhìn màn hình tối đen cả buổi, đột nhiên ý thức trách nhiệm của kẻ thân là ‘trưởng nhóm’ khiến hắn nhớ tới trong nhóm mình hẳn là có một đạo hữu… trong suốt như vậy, Kiếm Thần đạo hữu!

Nhớ là giống như Cư Thánh đạo hữu đang bế quan, cũng không biết cảnh giới hiện tại của hắn rốt cuộc đã đến trình độ nào rồi nhỉ?

Hoàng Sơn ma ma thậm chí đã quên trước đây, khi mình thêm Túy Tửu Đao Vương vào nhóm thì hắn ta đang có thực lực gì.

Tửu Đao Cuồng Khách đạo hữu, có thể là một thành viên chứng đạo Huyền Thánh trong các thành viên của nhóm hay không?

Mà bởi vì thần công của hắn đại thành… hắn đã chờ đợi hình ảnh 'nhân tiền hiển thánh' rất lâu, lại biến thành màn hình tối đen, ngay cả phân đoạn ngưng tụ thánh ấn của hắn cũng biến thành một màu đen kịt?

"Tìm được rồi, là Zyjs. Quả nhiên Hoàng Sơn tiền bối ngươi cũng hoài nghi hắn đang hiển thánh, cũng nghĩ giống ta." Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

"Xem ra không chỉ một mình ta nghĩ như vậy, ta và Hoàng Sơn đạo hữu, Bắc Hà đạo hữu đều nghĩ giống nhau." Hằng Hỏa Mệt Tim Muốn Về Hưu ngoi lên nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Chờ chút, sao ta cứ cảm thấy các ngươi đang nói ta thế?"

Giao Bá Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam: "Thế giới này tàn khốc dường nào, rõ ràng đây là phân đoạn nhân tiền hiển thánh mà Kiếm Thánh hắn mong đợi đã lâu, rõ ràng hắn cố gắng tu luyện như vậy, rõ ràng hắn chịu đựng đau đớn lớn lao như vậy… chờ đợi mấy trăm năm, chỉ chờ một khắc này. Đây là cơ hội tỏa sáng duy nhất trong cuộc đời hắn. Nhưng trời xanh tàn nhẫn đến thế, ngay cả chút thời gian tỏa sáng như vậy cũng muốn cướp đoạt."

"Tự nhiên ta muốn khóc quá." Lệ Chi Tiên Tử thương cảm nói: "Chờ Kiếm Thánh đạo hữu chứng đạo trở về, chúng ta nhất định phải an ủi hắn mới được."

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "…"

Chương 2616: Hai lựa chọn? Hai lựa chọn!

Lệ Chi Tiên Tử, ta cũng muốn khóc. Sau khi Cư Sĩ tự mình lấy đồ ăn trong một cửa hàng bánh ngọt mới mở, lẳng lặng trả tiền thì ngẩng đầu nhìn trời.

Lần này đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 có thể chủ động nhớ tới sự tồn tại của hắn, chuyện này làm Cư Sĩ khá vui vẻ.

Nhưng mà, lúc nhìn thấy hình ảnh nhân tiền hiển thánh ‘màn hình tối đen’ trên đỉnh đầu, nội tâm Cư Sĩ bắt đầu hoảng hốt.

[Tương lai lúc ta nhân tiền hiển thánh, không phải sẽ là màn hình tối đen thật đấy chứ?] Một khi ý niệm này sinh ra thì không gạt đi được.

Nếu quả thật như vậy thì cuộc đời hắn đúng là thê thảm! Nhân tiền hiển thánh đã là hy vọng duy nhất của hắn.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, chuyện này sẽ trở thành chấp niệm của ta, sau đó hóa thành tâm ma của ta.” Cư Sĩ thở một hơi thật dài, tự mình tính tiền rời đi. Rõ ràng là cửa hàng bánh ngọt mới mở, tới phiên hắn lại trở thành tự phục vụ.

Hắn cảm thấy mình tu luyện đến cảnh giới hôm nay mà còn chưa bị tâm ma quấn thân, đúng là kỳ tích!

Có thể bản thân công pháp một hệ này của hắn đã có sẵn hiệu quả ‘đẩy lùi tâm ma’? Nếu không, chấp niệm mạnh mẽ như vậy, không lý nào không trở thành tâm ma.

[Hoặc là, kỳ thực tâm ma của ta đã xuất hiện rồi, nhưng bởi vì tâm ma của ta cũng không có cảm giác tồn tại nên đã bị ta quên mất?] Cư Sĩ đột nhiên cho trí tưởng tượng bay xa.

Hắn vừa suy tư vừa tìm một cái ghế dựa trên đường phố rồi ngồi dựa vào, ngửa đầu nhìn trời, tiếp tục nhìn màn hình tối đen này chằm chằm: “Có điều, đã không phải ta đang nhân tiền hiển thánh… vậy màn hình tối đen này cuối cùng là vị đại lão nào đang hiển thánh đấy?”

Sau khi trầm tư một lúc, Cư Sĩ đột nhiên nghĩ tới một chuyển: “Thư Hàng tiểu hữu?”

Thư Hàng tiểu hữu mỗi lần nhân tiền hiển thánh và giảng pháp luôn mang đến cho người ta trải nghiệm không giống nhau, cứ có cảm giác màn hình tối đen này không thoát khỏi liên quan đến hắn!

Thế là, Cư Sĩ mở điện thoại, nhắn một tin riêng cho Tống Thư Hàng. Hắn không @ Tống Thư Hàng trong nhóm, sợ bản thân sẽ bị Tống Thư Hàng tiểu hữu bỏ qua.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có đó không?” Cư Sĩ gửi tin nhắn này đi.

Nhưng một lúc lâu sau vẫn không ai trả lời.

Cư Sĩ xoa cằm, trong lòng càng thêm kiên định với suy đoán của mình.

Lấy tính cách của Thư Hàng tiểu hữu, e rằng lần này cũng là ‘độ kiếp tập thể’ nhỉ?

“Thế mà lại không dẫn ta theo.” Cư Sĩ buồn bã nói.

…

…

Một bên khác, trong thế giới Ma Hải.

Sau khi con mắt Thánh Nhân Nho gia bên mắt trái Tống Thư Hàng được Tạo Hóa Tiên Tử kích hoạt, vô số pháp tắc trong mắt hắn trở nên rõ ràng trong nháy mắt.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia trực tiếp dùng các màu sắc khác nhau để tiến hành phân loại tất cả ‘pháp tắc’.

Một số pháp tắc đại chúng, chẳng nhạn như hỏa, thủy, phong, thổ, mộc, vân vân có tính chất căn bản thì được đánh dấu ‘màu đỏ’. Pháp tắc loại này có số lượng nhiều nhất, chỉ là pháp tắc có liên quan đến hỏa diễm thôi cũng đã tròn nghìn loại. Nhưng cũng không phải nói pháp tắc loại này là yếu, những pháp tắc này chính là căn bản cấu tạo thế giới, chỉ cần khai thác tốt, thậm chí có thể đi thẳng vào bản nguyên thế giới. Chỉ là số lượng của chúng nó nhiều nhất, đại chúng hóa nhất. Phần lớn pháp tắc mà Huyền Thánh gặp được vào giai đoạn ‘tiếp xúc pháp tắc’ này đều có liên quan đến loại pháp tắc này.

Sau đó là một vài pháp tắc khá đặc thù, chẳng hạn như pháp tắc loại hình lực lượng, tốc độ, chữa trị. Loại pháp tắc này được con mắt Thánh Nhân Nho gia đánh dấu 'màu lam', số lượng cũng không kém gì pháp tắc 'màu đỏ'.

Tiếp đó chính là một vài pháp tắc có số lượng tương đối thưa thớt, chẳng hạn như pháp tắc 'sinh mệnh' mà nhiều Huyền Thánh khát vọng được tiếp xúc. Có được nó thì dù là Huyền Thánh cũng có thể giải quyết vấn đề tuyệt dục của bản thân.

Pháp tắc trên mặt khái niệm như sinh tử, khô vinh, tri thức… đều được quy về loại này. Loại pháp tắc này được con mắt Thánh Nhân Nho gia đánh dấu 'màu tím'.

Tiếp theo đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy pháp tắc với số lượng thưa thớt, chỉ đếm trên đầu ngón tay: thời gian, phá hoại, không gian còn có mấy thuộc tính pháp tắc liên quan đến thế giới Cửu U không tiện miêu tả. Mấy loại pháp tắc này được con mắt Thánh Nhân Nho gia đánh dấu lên ấn ký 'màu vàng'.

Những pháp tắc này, bắt đầu tiếp xúc vô cùng khó khăn. Coi trọng một chữ 'duyên', nếu như cưỡng ép tiếp xúc thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Tống Thư Hàng biết Thiên Đế nắm giữ pháp tắc 'thời gian'. Đồng thời cô xem đây là căn bản, kết hợp với Thiên Đình viễn cổ, bước ra thời gian chi đạo thuộc về cô.

Có Thiên Đế ở đó, những người khác dù tiếp xúc với 'pháp tắc thời gian', muốn bước ra 'thời gian chi đạo' chứng đạo trường sinh thì phải mở ra một con đường khác, bước ra 'thời gian chi đạo' hoàn toàn khác biệt với Thiên Đế mới được. Độ khó cực kỳ lớn.

Mỗi một đầu cuối cùng của đạo trường sinh đều chỉ có một vị Trường Sinh Giả.

Trừ khi là Trường Sinh Giả nắm giữ đạo trường sinh này ngã xuống, nếu không chẳng ai có thể phục chế đạo trường sinh giống vậy.

"Chẳng lẽ thứ Bạch tiền bối two muốn ta lựa chọn chính là một loại trong những loại pháp tắc này?" Tống Thư Hàng nhìn về phía mấy loại pháp tắc đã được con mắt Thánh Nhân đánh dấu 'màu vàng'.

Nếu như bây giờ hắn lựa chọn tiếp xúc với pháp tắc 'không gian', nói không chừng trước khi tấn cấp Kiếp Tiên cửu phẩm là có thể sử dụng lực lượng không gian lưu loát như Bạch tiền bối vậy… Thậm chí chờ sau khi hắn tấn thăng cửu phẩm, còn có thể khai phá ra độn pháp không gian đặc thù tương tự với nhất tộc của quý cô 'rùa tai ương'.

Hơn nữa, dấu ấn 'màu vàng' giống như một loại 'tài phú', vui tai vui mắt, hấp dẫn ánh mắt người ta, đặc biệt là loại người nghèo như Tống Thư Hàng.

Hắn nhịn không được mà muốn thử tiếp xúc với mấy loại pháp tắc màu vàng này, để xem trong đó có loại nào hữu duyên với mình hay không.

[Không đúng, mấy loại pháp tắc này vẫn không thoát khỏi hạn chế của hiện thế trong chư thiên vạn giới hoặc thế giới Cửu U. Dù cho rời khỏi thế giới Ma Hải, dù ta độ kiếp ở hiện thế hoặc Cửu U thì vẫn có cơ hội tiếp xúc với chúng nó.] lúc này, Tống Thư Hàng lại cố gắng dằn lòng xuống.

Hắn tin chắc rằng pháp tắc mà Bạch tiền bối two an bài cho hắn độ kiếp tại thế giới Ma Hải, muốn hắn tiếp xúc nhất định là pháp tắc chỉ thuộc về một mình thế giới Ma Hải…

Nên hẳn là vẫn còn một vài pháp tắc đặc thù khác mới đúng!

Tống Thư Hàng tiếp tục tìm kiếm trong biển pháp tắc… dưới sự cường hóa từ quyền hạn chúa tể Cửu U, hắn gần như có thể tiếp xúc với tất cả pháp tắc, nhưng cũng chính vì có rất nhiều pháp tắc khiến việc hắn muốn tìm được mục tiêu của mình trở nên giống như mò kim đáy biển.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Tống Thư Hàng không biết tu luyện giả chư thiên vạn giới và tà ma thế giới Cửu U đáng nhìn màn hình tối đen.

Lúc này, hắn thậm chí đã quên đi khái niệm 'thời gian'.

Dưới sự giúp đỡ của Thánh Nhân Nho gia, hắn tìm hết vòng này tới vòng khác, cuối cùng thật sự để hắn tìm được hai pháp tắc có chút khác biệt với các pháp tắc còn lại.

Một trong đó trà trộn trong đống pháp tắc đánh dấu ‘màu tím’, quấn chặt lấy đống pháp tắc hệ ‘tri thức’.

Nếu không phải trên pháp tắc này còn có một tia khí tức thái cổ, rất có thể sẽ bị Tống Thư Hàng bỏ qua.

[Hình như nó là pháp tắc có liên quan đến tri thứ? Chia rõ thì chắc là thuộc về khối ‘văn tự’ hoặc ‘ngôn ngữ’?] Tống Thư Hàng thử phân tích pháp tắc này.

Văn tự ngôn ngữ… đây là thứ rất quan trọng. Trong chức năng mạng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng, chức năng căn bản nhất chính là chức năng cấu thành trên phương diện văn tự ngôn ngữ.

Về một đường khác, cũng dây dưa không rõ với pháp tắc nhóm ‘sinh mệnh, tử vong’. Hình như có liên quan đến sinh tử, nhưng lại giống như có liên hệ đến thời kỳ hỗn độn thái cổ.

Hai đường pháp tắc, hai lựa chọn.

Dù Tống Thư Hàng tương đối đặc thù, nhưng trước mắt hắn cũng chỉ có thể chọn một trong hai.

“Không thể chọn hết cả hai ư?” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa dứt lời, chức năng nào đó thuộc quyền hạn chúa tể Cửu U lập tức bị kích hoạt.

Đó là một chức năng có liên hệ với nhân quả… Hơi giống với chức năng cho vay của Nhân Quả đao mà Tống Thư Hàng thi triển trước đó.

Pháp tắc thẻ tín dụng à?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang thắc mắc thì lại trực tiếp bị kéo vào phân đoạn nhân tiền hiển thánh!

Chương 2617: Bá Tống quyến rũ, đang livestream biểu diễn tuyệt kỹ

Thật sự là thời gian tiêu hao khi Tống Thư Hàng lựa chọn pháp tắc quá lâu quá lâu, lâu đến nổi phân đoạn 'nhân tiền hiển thánh' đã không thể chờ đợi được mà bắt đầu.

Lúc Tống Thư Hàng vừa lựa chọn xong, nó thậm chí không cho Tống Thư Hàng cơ hội [xác nhận trả tiền], trực tiếp kéo hắn vào trong hình ảnh màn hình tối đen đã lâu.

Trong sự chú ý của tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma thế giới Cửu U, hình ảnh trong màn hình tối đen hồi lâu kia cuối cùng cũng có biến hóa!

Vốn là hình ảnh tối đen một màu, đột nhiên bừng lên ánh sáng chói mắt!

[A a a, mắt của ta!] Một vài tu sĩ thực lực thấp hét lên đau đớn. Vốn dĩ bọn họ đang ngửa đầu nhìn màn hình tối đen hơn nửa ngày, mắt đã thích ứng với trạng thái màn hình đen, kết quả màn hình đen đột nhiên sáng bừng lên, suýt chút nữa đã chói mù mắt nhóm tu luyện giả cấp thấp.

[Trong màn hình đen xuất hiện bóng dáng rồi? Chẳng lẽ trước đó chúng ta đều đoán sai, cũng không phải 'đại lão lỗ đen thành tinh hiển thánh' gì đó mà chỉ là màn hình đen đơn thuần thôi?] Có vài tu sĩ thực lực mạnh chút híp mắt nhìn hình ảnh nhân tiền hiển thánh bùng sáng lúc này, trong lòng thầm nghĩ. Nghĩ lại cũng đúng, lỗ đen người ta hiện tại đã có bản quyền, không thể tùy tiện thành tinh được.

[Ể? Ể ể? Bóng dáng này trông hơi quen thì phải?]

Sau khi hào quang lóe lên dần biến thành cường độ ánh sáng bình thường, một người đàn ông đang đần mặt ra, trong mắt mang theo nghi hoặc, giống như còn chưa quyết định xong xuất hiện trước mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma thế giới Cửu U.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới đồng loạt phát run.

[Là hắn! Không thể sai được, là hắn!]

[Bá… Bá Tống!]

[Bá… Bá Nho!]

Hai nơi hiện thế và Cửu U gần như đồng thời ồ lên.

Vô số tu luyện giả và nhóm tà ma Cửu U buột miệng hô lên hai thánh hào.

Chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U đồng loạt xướng lên thánh danh Bá Bá, chỉnh tề hợp nhất.

[Tại sao Bá Tống tiền bối lại xuất hiện? Không phải tháng trước hắn đã hoàn thành lần giảng pháp cuối cùng rồi ư?]

[Ngươi hỏi ta, ta cũng có biết đâu.]

Người đàn ông thích lên ti vi tiến hành ‘nhân tiền hiển thánh’ này lại một lần nữa dùng phương thức lên sân khấu ngoài dự liệu, mang đến cho mọi người niềm vui bất ngờ cực lớn.

Vốn cho rằng vị Huyền Thánh mới chứng đạo này là người đàn ông đầu tiên hiển thánh sau khi Thiên Đạo sụp đổ… Không ngờ Bá Tống tiền bối cũng không định giao ‘vinh dự’ có ý nghĩa to lớn này cho người khác.

Loại chấp nhất này khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới rơi lệ.

Sau khi chấm dứt một tràng tiếng hô ‘Bá… Bá’ đồng đều, chư thiên vạn giới lại lâm vào trong trầm mặc ngắn ngủi.

[Ể, các ngươi xem kìa, dáng vẻ Bá Tống tiền bối đần thối mặt ra, giống như bản thân hắn cũng không biết tại sao mình lại bị kéo vào hình ảnh nhân tiền hiển thánh? Chẳng lẽ đó là ngoài dự liệu?] Có người gan lớn dám nhìn thẳng bản mặt Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên phát hiện biểu cảm nghi hoặc kia của Bá Tống Huyền Thánh.

[Có phải là Thiên Đạo sụp đổ, hệ thống giảng pháp xuất hiện sai sót dẫn tới ‘Huyền Thánh mới’ hiển thánh bình thường trước đó không cách nào xuất hiện trong màn hình đen không? Sau đó trình tự nhân tiền hiển thánh vì muốn sửa Bug nên mới kéo Bá Tống tiền bối tới, tiến hành điều chỉnh?] Có người nhịn không được bắt đầu ảo tưởng.

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "…"

Bắc Hà Tán Nhân: "Ta còn tưởng rằng là ZYJS, không ngờ vậy mà lại là Thư Hàng tiểu hữu."

Lệ Chi Tiên Tử: "Hại ta không dưng thương cảm rơi lệ vì Đao Vương đạo hữu… Uổng phí tình cảm của ta."

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Lạ thật, nếu không phải Trí Tuệ Hiền Vương đạo hữu, vậy tại sao vừa rồi lúc chúng ta nhắc tới hắn, hắn lại không hiện thân chứ?"

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Ta hiện thân rồi, ta nhắc nhở các ngươi rồi! Hơn nữa, ta vốn còn muốn để Thư Hàng dẫn theo ta hiển thánh."

Cuồng Kiếm Tam Lãng: "Có thể là Tối Ưu Chủng Tử đạo hữu đang bế quan, cho nên không thấy tin nhắn trong nhóm."

Tô Thị A Thất: "Lại nói, thế mà ta lại ngây thơ cho rằng lần trước thật sự là lần giảng pháp cuối cùng của Thư Hàng tiểu hữu… mặt bị đánh sưng lên rồi."

Diệt Phượng Công Tử: "Các ngươi không chú ý ư? Thư Hàng tiểu hữu đần mặt ra, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc, có phải là ngoài ý muốn không?"

Tuyết Lang Động Chủ: "… Chờ chút đã, Diệt Phượng đạo hữu, ngươi lại dám nhìn thẳng hai mắt Tống Thư Hàng trong lúc giảng pháp ư? Ngươi muốn mang thai à?"

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: "Có nên liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu hỏi thăm tình huống không? Biết đâu nhắn tin riêng trên chức năng mạng chat Tu Chân thiên phú kia của hắn vẫn kết nối được thì sao?"

"Bằng vào hiểu biết của ta đối với Thư Hàng, nói không chừng hắn chưa chuẩn bị kỹ bản thảo giảng pháp, bây giờ đang hoảng loạn ấy chứ." Lúc này Đậu Đậu lên tiếng.

Thất Tu Thánh Quân hiện thân nói: "Vậy ai nhắn tin riêng cho

Thư Hàng đi, hỏi thăm xem có cần tìm một bản thảo giảng pháp cho hắn hay không?”

Các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 luôn khéo hiểu lòng người, tỉ mỉ chu đáo, khiến người ta ấm lòng như thế.

“Nhắn tin riêng với Thư Hàng sẽ mang thai đấy.” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nói.

Thất Tu Thánh Quân: “...”

Đang lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng trong hình thức nhân tiền hiển thánh cuối cùng có biến hóa.

Hắn đưa tay xọa nhẹ huyệt thái dương, sau đó thở dài, giống như đang rất phiền não.

Tiếp đó, hắn lại ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười trong trẻo như ánh mặt trời với màn ảnh.

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh bắt đầu chuyển động vây quanh Tống Thư Hàng.

Ống kính quay từ đầu đến chân, từ chính diện đến mặt nghiêng.

Cuối cùng ống kính chuyển thẳng đến sau lưng Tống Thư Hàng... sau đó, một đồ án mã QR xuất hiện trong mắt tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới!

Không sai, vào lúc nhân tiền hiển thánh, Tống Thư Hàng vẫn còn trong trạng thái ‘nổ bay áo’, không kịp thay quần áo mới. Cho nên, đồ án mã QR mà Bạch tiền bối two xăm sau lưng hắn bất ngờ xuất hiện trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới + tất cả tà ma thế giới Cửu U!

Bởi vì hình xăm này thật sự quá ký quặc nên lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Cuồng Kiếm Tam Lãng: “[meme e thẹn che mặt] í trời ơi ~ kỳ quá đi hà, ta nhìn thấy ngực của Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi.”

Bắc Hà Tán Nhân: “...”

Lệ Chi Tiên Tử: “Tam Lãng, đừng quên lần này Thư Hàng tiểu hữu tấn thăng thành Huyền Thánh hàng thật giá thật... Hắn đã có thể nhìn thấy tin tức từ suy nghĩ trong lòng tu luyện giả chư thiên vạn giới biến thành bình luận trên màn hình. Nói không chừng, tin nhắn này của ngươi sẽ bị hắn tóm được trong giảng pháp đấy.”

Cuồng Kiếm Tam Lãng: [meme quỳ xuống đất gọi ba ba] Lệ Chi tỷ tỷ cô đâm tim ta rồi.”

Bởi vì các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đều từng thêm bạn với Tống Thư Hàng thông qua mã QR, nên không có cảm giác quá lớn lúc đối mặt với đồ án mã QR này.

Nhưng tu luyện giả chư thiên vạn giới lại không giống vậy!

[Đây là cái gì? Tại sao sau lưng Bá Tống Huyền Thánh lại có một đồ án mã QR?] Tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma thế giới Cửu U đều sững sờ.

Sau đó, một thói quen thông dụng của chư thiên vạn giới và Cửu U đã bị số lượng lớn tu luyện giả thi triển ra theo bản năng.

Vô số tu luyện giả và tà ma Cửu U, vô thức dùng tinh thần lực quét qua đồ án mã QR này.

Trong hình ảnh nhân tiền hiển thánh.

Vốn Bá Tống Huyền Thánh đang lộ ra nụ cười trong trẻo, đột nhiên sửng sốt.

Nụ cười của hắn cứng đờ.

Trong nháy mắt có vô số tin tức tràn vào trong thân thể hắn… Server của hắn chịu không nổi áp lực cực lớn này.

Ầm ~

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh đột nhiên phát nổ, máu tươi bắn đầy toàn bộ hình ảnh phát sóng trực tiếp.

Bá Tống… nổ rồi?

Mà trong hình ảnh đầy máu tươi, có hai đường pháp tắc bắt đầu tự động quấn lấy, hòa vào trong máu tươi đầy màn hình!

Chương 2618: Bá Tống chết rồi, cũng không phải chuyện ly kỳ gì

Nhìn máu tươi đầy màn hình ‘nhân tiền hiển thánh’, tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma thế giới Cửu U đều sợ ngây người!

Lượng xuất huyết này siêu khoa trương, cường độ nổ tung cũng thế, vậy mà lại trực tiếp dùng máu nhuộm đỏ hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’.

Hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không… vụ nổ của Bá Tống tiền bối cứ cho người ta một loại cảm giác lưu loát thuần thục, toàn bộ quá trình nổ tung không hề ngắt quãng, như nước chảy mây trôi!

Các tu luyện giả ngẩng đầu, hả họng, trợn mắt há mỏ, hồi lâu mới nặn ra khỏi miệng một từ: “Nhìn trời ~”

Trừ từ này ra, bọn họ đã không biết phải làm sao để biểu đạt tâm tình lúc này của mình.

Bá Tống Huyền Thánh nổ rồi!

Đột nhiên phát nổ tại phân đoạn ‘nhân tiền hiển thánh’!

Vị Bá Tống được cho rằng là tuyển thủ hạt giống của ‘chứng đạo bất hủ’ đợt này, mấy ngày trước vẫn còn treo đại lão các phương lên đánh, vậy mà bây giờ lại chết đi như thế ở trước mắt bao người ư?

[Nổ thành như vậy, cuộc đời truyền kỳ của Bá Tống sắp kết thúc ư?]

[Ta đang nằm mơ hả? Trước đó nhìn thấy hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’ là màn hình tối đen, ta cũng cảm thấy không thích hợp… Bây giờ lại còn mơ thấy Bá Tống tiền bối nổ là sao?]

[Bá Tống tiền bối nổ tung có thể có liên quan đến ‘đồ án mã QR’ kia không? Lúc ta dùng tinh thần lực quét qua đồ án kia thì đột nhiên cảm giác giống như mình và Bá Tống tiền bối sinh ra một tia liên hệ yếu ớt. Nhưng không đợi mối liên hệ này được xác định thì bên phía Bá Tống tiền bối đã cắt đứt nó rồi.] Tu luyện giả chư thiên vạn giới + tà ma thế giới Cửu U dùng tinh thần lực quét qua ‘mã QR kim đan’ kia cùng lúc.

Sau khi tinh thần lực quét qua, dựa theo quá trình bình thường, bọn họ sẽ gia nhập ‘danh sách bạn bè’ của Tống Thư Hàng, trở thành một trong những người dùng của ‘mạng chat Tu Chân’.

Nhưng số lượng tu luyện giả chư thiên vạn giới quá khổng lồ, số lượng tà ma Cửu U càng không cách nào thống kê được… Trong nháy mắt này, tin tức mà server Tống Thư Hàng nhận được còn nhiều hơn sao trên trời, lượng tin tức còn khổng lồ hơn cát trên bờ biển!

Cho nên, không đợi tu luyện giả chư thiên vạn giới và Tống Thư Hàng xác định ‘quan hệ bạn bè’, server này của Tống Thư Hàng đã không trụ nổi, nổ trước rồi tính.

Mất đi server này của Tống Thư Hàng, liên hệ giữa tu luyện giả chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U với Tống Thư Hàng chỉ tiến hành được phân nửa đã phải tạm ngừng tại đó… Chẳng khác gì khế ước chỉ ký được một nửa, không hoàn thành triệt để.

[Lúc ta quét qua mã QR sau lưng Bá Tống tiền bối, ẩn ẩn biết được tên thật của Bá Tống tiền bối! Bá Tống tiền bối, hắn họ Trình, tên Cẩu Đản!] Có người nhỏ giọng thì thầm với đồng bạn của mình.

[Ta cũng vậy, ta cũng nhận được tin tức của ‘Trình Cẩu Đản’. Ta còn tưởng rằng là ảo giác của ta.]

Sau đó, tu luyện giả chư thiên vạn giới lẳng lặng nhìn hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’ máu tươi đầy màn hình, không biết tiếp theo phải làm sao?

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng tiểu hữu không sao chứ?”

Diệt Phượng Công Tử: “Ta vừa nhắn tin riêng cho hắn, nhưng hắn không trả lời.”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Có điều nếu chức năng [mạng chat Tu Chân] vẫn còn, vậy hẳn là Tống Thư Hàng tiểu hữu còn sống nhỉ?”

Dược Sư: “Trận pháp hồi sinh.”

Tạo Hóa Pháp Vương: “Ta nhớ trên người Thư Hàng tiểu hữu hẳn là có thứ hồi sinh từ chỗ ‘cái gì cũng có thể bán tiền bối’ mà nhỉ?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Hắn đã dùng hết từ lâu rồi.”

Cuồng Kiếm Tam Lãng: “Lại nói, chỉ có ta chú ý lúc Thư Hàng nổ tung thì đã truyền cái tên ‘Trình Cẩu Đản’ tới à? Cái tên này là sao đây?”

Tô Thị A Thất: “Có lẽ… nó có liên quan đến việc Thư Hàng tiểu hữu sử dụng hồi sinh lần này? Hắn hồi sinh thành một cẩu đản chăng?”

Lệ Chi Tiên Tử: “Hình ảnh nhân tiền hiển thánh còn chưa kết thúc, nói cách khác, Thư Hàng cũng đã tiến vào giai đoạn hồi sinh rồi. Chúng ta đợi thêm một lát nữa xem sao.”

…

…

Trong một vị diện hiện thế không biết.

Hà Chỉ Ma Đế cười lớn: “Ngươi cũng có ngày hôm nay, Bá Tống!”

Tận mắt thấy Bá Tống nổ tung, máu chảy đầy đất, trong lòng Hà Chỉ Ma Đế giống như uống mật vậy, thoải mái vô biên.

Nơi nào đó trong thế giới Cửu U.

Ma Đế Ngạc đang giằng co với Sở các chủ two phát ra tiếng cười như điên: “Bá Tống chết rồi!”

Nếu Bá Tống chết rồi, vậy cơ hội của hắn đã đến, hắn có thể trở về để tiếp nhận thế giới Ma Hải, kéo kế hoạch bị phá hỏng của mình vào đúng quỹ đạo một lần nữa!

Sở các chủ two: “…”

Cô rất muốn nói cho đối phương biết, Bá Tống chết cũng không phải chuyện ly kỳ gì.

Trong thế giới hạch tâm.

Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nhìn giao diện phát sóng trực tiếp chầm chậm: “Ta còn tưởng rằng gần đây Thư Hàng đổi vận, từ sau khi hắn có được pháp khí hồi sinh của Sở các chủ thì vẫn luôn kiên cường đến bây giờ, sao báo tử của hắn không sáng lên. Kết quả hắn vẫn không chống được một kiếp này.”

“Cảm ơn Sở tiền bối để lại pháp khí hồi sinh cho Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục nói với vẻ nơm nớp, nếu như không có pháp khí hồi sinh của Sở các chủ, lần này có lẽ Thư Hàng đã chết thật rồi.

Sở các chủ bất đắc dĩ nói: “Ta để lại pháp khí hồi sinh cho hắn cũng không phải để hắn chơi trò tự bạo trước mặt tu luyện giả chư thiên vạn giới. Nếu như có thể, ta thật sự hy vọng cả đời này hắn cũng không dùng tới pháp khí hồi sinh ta đã cho.”

“Sở tiên tử đừng trách Thư Hàng, dù sao cái chết của hắn cũng là thân bất do kỷ.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Trong thế giới Cửu U.

Cha Cẩu Đản lẳng lặng ở biên giới thế giới sa tinh.

“Đổi tên, đổi tên, đổi tên, mau đổi tên cho ta!” Một âm thanh không ngừng vang lên trong đầu nó, đó là tiếng hô của Trình Cẩu Đản tiên tử đã qua đời.

Cô không ngờ Tống Thư Hàng nhiều thao tác hay ho như vậy, thế mà lại tự bạo ở phân đoạn ‘nhân tiền hiển thánh’, dẫn đến cái tên ‘Trình Cẩu Đản’ lập tức truyền bá ra ngoài.

“Đừng nóng vội, dù sao ta cũng phải có một bậc thang để xuống, sau đó nhân cơ hội đổi lại đạo hiệu ‘Trình Lâm’ này.” Đại lão Rồng Đốm two thong thả nói.

“Bậc thang cái con khỉ, ngươi cảm thấy tên Bá Tống kia sẽ cho ngươi cơ hội xuống thang ư? Tự ngươi dọn băng ghế rồi bước xuống đi!” Trình Cẩu Đản tiên tử bất mãn nói.

“Ngươi đừng vội việc này, ngươi có chú ý không, vừa rồi lúc Tống Cẩu Đản tự bạo thì có hai đường pháp tắc lóe lên. Hai đường pháp tắc kia đều là pháp tắc thế giới Ma Hải, là cấp bậc thái cổ.” Cha Cẩu Đản cố bẻ lái sang chuyện khác.

“Ta chỉ biết một đường trong đó là chữ thái sơ, kỳ thực nó không tính là pháp tắc… Nó là căn cơ của tất cả ngôn ngữ và văn tự. Lấy nó làm căn bản, gần như có thể diễn hóa ra vạn vật trên thế gian. Cuối cùng sẽ có một ngày, đường pháp tắc này sẽ trở thành căn bản cho chức năng ‘mạng chat Tu Chân’ của Thư Hàng.” Trình Cầu Đản tiên tử nói: “Một đường khác thì ta không biết.”

“Vị Bạch chúa tể kia ‘nhìn’ được xa hơn chúng ta.” Cha Cẩu Đản nói.

Bạch chúa tể an bài cho Tống Thư Hàng vào thế giới Ma Hải độ kiếp, giống như hắn đứng tại một góc độ ‘thoát ra ngoài Thiên Đạo’ đề xuất kiến nghị tốt nhất cho tương lai của Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, hình ảnh nhân tiền hiển thánh cuối cùng lại bắt đầu biến hóa.

Máu tươi đầy màn hình kia, giống như bị ‘đảo ngược thời gian’ vậy.

Hình ảnh nhân tiền hiển thánh tiến hành đảo ngược.

Máu tươi trở về, một lần nữa hợp thánh dáng vẻ của Bá Tống Huyền Thánh.

Mà sau lưng hắn, có một pho tượng tiên tử mỹ mạo đúc từ thủy tinh vỡ vụn ra.

Chương 2619: Tỉnh táo phân tích, thêm chút suy tư... ta sắp ngủm?

Mặc dù chỉ là một pho tượng, nhưng mỹ mạo và khí chất của pho tượng tiên tử kia trần đời hiếm thấy. Loại tư thái mỹ nhân lười biếng phát ra từ trong xương, cùng với loại ý thương cảm bị tư thái lười biếng này ẩn giấu, ở chỗ sâu trong con ngươi pho tượng kia biến hóa ra, pho tượng này tuyệt đối là tác phẩm đại sư cấp tông sư thật sự!

Tại tu chân giới, tu luyện giả nữ tính chỉ cần không tu luyện một vài công pháp đắc thù, theo thực lực cảnh giới không ngừng tăng lên, bề ngoài cũng sẽ không ngừng tiến hóa theo hướng ‘hoàn mỹ’.

Cho nên tại tu chân giới, đánh giá vẻ đẹp của một tiên tử, thường sẽ càng để ý loại nội hàm như ‘khí chất’ này. Trừ khi vẻ đẹp có thể đạt đến cấp bậc của đóa hoa Thiên Đình viễn cổ @#%× Tiên Tử, chỉ vẻ đẹp đơn thuần là có thể chấn động toàn trường.

Sau khi các tu luyện giả chư thiên vạn giới nhìn thoáng qua pho tượng kia đã không khỏi ghi nhớ bộ dáng pho tượng tiên tử lười biếng này.

[Rốt cuộc vị tiên tử được khắc thành pho tượng này là ai đây?]

[Lại là một vị tiên tử có quan hệ với Bá Tống tiền bối ư?]

[Mỗi lần khi Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh giảng pháp, ta cảm thấy ta đều sẽ yêu một loại phi sinh vật. Lần trước ta yêu vị nữ đế công đức sau lưng Bá Tống tiền bối, lần này mẹ nó ta lại yêu một pho tượng. Trong nháy mắt khi pho tượng rạn nứt, ta cảm thấy tim ta cũng nứt theo. Tiếp tục như vậy nữa, ta cảm thấy cửa ái tình của ta sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Lần sau, Bá Tống tiền bối còn mang đến loại tiên tử đặc thù gì nữa đây?]

[Hình như đây là pháp khí hồi sinh? Pháp khí hồi sinh có thể hồi sinh loại đại lão cấp bậc như Bá Tống ư?] Có một vài nhân vật Kiếp Tiên cấp cửu phẩm nhận ra tác dụng chân thật của pho tượng này.

…

…

Trong hình ảnh nhân tiền hiển thánh.

“Hồi sinh quý giá của ta!” Tống Thư Hàng đau xót từ tận đáy lòng.

Đây chính là pháp khí quý giá mà Sở các chủ tự tay chế tác, có thể dùng để hồi sinh Kiếp Tiên, siêu quý, vô cùng đáng giá!

Tống Thư Hàng vẫn muốn giữ nó lại, ít nhất phải lưu đến sau khi mình đạt đến cấp bậc cửu phẩm mới dùng đến nó. Tốt nhất là đừng nên dùng tới, xem nó như bảo vật gia truyền, để lại cho đệ tử của mình.

Không ngờ tới vào lúc mình tấn thăng bát phẩm lại đau đớn làm mất đi pho tượng Sở các chủ đích thân làm ra.

Tim đau quá, bát phẩm dùng pháp khí hồi sinh cửu phẩm, đây là một loại lãng phí khổng lồ. Làm tròn thì chí ít cũng tổn thất mấy nghìn vạn linh thạch.

Sau khi vất vả lắm mới hồi phục trái tim đau đớn của bản thân, Tống Thư Hàng bắt đầu kiểm tra trạng thái trong cơ thể mình. Phải biết rằng trong cơ thể hắn có rất nhiều ‘khí quan’ ‘linh kiện thân thể’ là chí bảo mà pháp khí hồi sinh cũng không cách nào hoàn nguyên lại được. Hơn nữa đừng quên, hiện tại hắn đang mang thai.

Sau khi nội thị một lần, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Các khí quan, linh kiện trong thân thể đều bảo trì nguyên vẹn, máu Thánh Nhân Nho gia là một bảo hiểm lớn cho cơ thể Tống Thư Hàng, mỗi lúc nguy hiểm giáng xuống, nó đều sẽ chủ động đóng gói vật quý giá trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Ngoài ra, phôi thai thiếu nữ máy móc tóc vàng cũng bình yên vô sự. Thậm chí, dưới tác dụng của lực lượng pháp khí ‘hồi sinh do Sở các chủ tự tay làm', giống như phôi thai lớn lên một chút?

Sau khi xác nhận thân thể không có việc gì, Tống Thư Hàng lại lập tức liên hệ nữ sĩ lưới rồng: [Nữ sĩ lưới rồng, phương diện 'mạng chat Tu Chân' không có vấn đề chứ?]

[Gọi ta là nữ sĩ quả cầu béo… vấn đề rất lớn. Trong nháy mắt vừa rồi, số lượng lời mời kết bạn từ chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U không cách nào tính toán đồng thời tràn vào hệ thống 'mạng chat Tu Chân'. Sau khi thân thể ngươi nổ tung, bây giờ những tin tức này còn đang tích lũy trong thiên phú 'mạng chat Tu Chân', không được chuyển hóa… Lượng tin tức quá lớn, căn bản không cách nào xử lý. Ta tạm thời phong ấn đóng gói chúng nó, nhưng loại phong ấn này không phải kế sách lâu dài. Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, đám 'lời mời kết bạn' bị phong ấn này sẽ vỡ ra, sau đó khiến ngươi nổ tung một lần nữa.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

Đám 'lời mời kết bạn' đã dùng tinh thần lực quét qua 'mã QR' này cũng sẽ không bỗng dưng biến mất, hiện tại tin tức khổng lồ đến không cách nào thống kê kia giống như bom hẹn giờ vậy, vướng trong chức năng 'mạng chat Tu Chân'.

Ngoại trừ tiến hành phong ấn đơn giản chúng nó, nữ sĩ lưới rồng thậm chí không dám tiếp xúc với chúng … sợ vừa tiếp xúc sẽ khiến chúng nổ tung.

[Nói cách khác, sắp tới ta sẽ ở vào trạng thái có thể nổ tung bất kỳ lúc nào?] Tống Thư Hàng tỉnh táo phân tích, thêm chút suy tư… ta sẽ ngủm bất cứ lúc nào?

Có điều dưới loại tuyệt cảnh này, hắn cũng không kinh hoảng.

Loại trạng thái này, hắn rất quen thuộc.

Đã không phải lần đầu tiên hắn ở vào loại trạng thái này.

Hơn nữa hắn cũng có phương pháp ứng phó: thân thể ngụy bất hủ, chính là một loại phương pháp ứng phó rất tốt.

Tự bạo lúc 'nhân tiền hiển thánh' trước đó là tình huống đặc thù, trong nháy mắt đó, lời mời kết bạn từ chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U đột nhiên tràn vào, trong nháy mắt kéo căng hắn từ trong ra ngoài đến phát nổ, căn bản không có bất luận thời gian giảm xóc nào. Dưới loại tình huống này, không đợi 'thân thể ngụy bất hủ' của hắn mở ra, linh hồn đã nổ tung trước cả nhục thân.

Mà bây giờ, sau khi có được một lần kinh nghiệm, kho số liệu thiên phú 'chịu đựng đau đớn' của hắn đã ghi chép loại trạng thái đau đớn tử vong này. Lại thêm hiện tại có phong ấn của nữ sĩ lưới rồng giảm xóc, nếu 'gói số liệu phong ấn' kia nổ tung lần nữa, Tống Thư Hàng cũng có thể mở ra 'hình thức ngụy bất hủ' trước tiên, chống đỡ thân thể nổ tung.

[Ngoại trừ bất cứ lúc nào cũng có thể bạo thể ra, phong ấn cũng có thời gian hạn chế đối với 'gói số liệu' khổng lồ này của chúng ta. Phong ấn của chúng ta chỉ làm chậm lại tốc độ bộc phát của tin tức khổng lồ trong 'gói số liệu' này… Cũng không thể hoàn toàn phong ấn chúng nó. Tối đa chỉ một tháng theo thời gian của địa cầu hiện thế các ngươi thì nó sẽ nổ tung lần nữa. Ngươi cần sớm chuẩn bị mọi thứ.] Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở.

[Ta phải làm sao?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Hai phương án, chúng ta chia ra hành động. Một, chúng ta thăng cấp chức năng 'mạng chat Tu Chân' một đợt, thay đổi hình thức thêm bạn. Chúng ta tranh thủ thăng cấp chức năng mạng chat Tu Chân thành server thật sự… khiến 'lời mời kết bạn' của bọn họ chuyển hóa thành chức năng gia nhập 'mạng chat Tu Chân', mà không phải trực tiếp thêm bạn. Cứ như vậy có thể giảm bớt áp lực cho ngươi.] Nữ sĩ lưới rồng kiến nghị.

[Phương diện này làm phiền cô rồi.] Tống Thư Hàng nói.

[Ta sẽ cố gắng tăng ca một chút, kỳ thực phương diện này đã có kế hoạch từ sớm, ta tranh thủ sớm ngày hoàn thành bộ phận thăng cấp này. Thứ hai, chính là đề thăng năng lực chịu đựng của ngươi… tốt nhất là trong vòng một tháng tới, ngươi tăng thực lực và cảnh giới của mình lên, đạt đến thể chất và sức chịu đựng càng lớn hơn, thừa nhận được chức năng 'mạng chat Tu Chân' sau khi cải tiến, cũng tiêu hóa gói số liệu khổng lồ này.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

[Một tháng tấn thăng cửu phẩm, Trình Cầu Đản ta làm không được đâu. Bát phẩm tấn chức cửu phẩm, chỉ mỗi thiên kiếp thôi chính là 'nghìn ngày chi kiếp' đáng sợ, ta chỉ có thể nghĩ cách, cố gắng hết sức để thăng cảnh giới của bản thân lên mấy cảnh giới nhỏ.] Tống Thư Hàng cười khổ nói.

[Chúc ngươi có thể chết ít mấy lần trong thời gian kế tiếp. Ta đi làm việc đây, có việc cứ nhắn tin riêng.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu. Chết ít mấy lần, nói cách khác, một tháng kế tiếp hắn có thể phải chết rất nhiều lần?

Bá Tử?

Ngay lúc ý niệm này lóe lên trong đầu hắn…

[Xác nhận ma hào là ‘Bá Tử’, bắt đầu cấu tạo ma ấn!]

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Chờ, chờ một chút!

Chương 2620: Chào mọi người, ta là đệ đệ sinh đôi của Bá Tống

Mau dừng hành vi ma hào của ngươi lại!

Tống Cẩu Đản ta không muốn trở thành xe buýt Bá Tử!

Hơn nữa, ta đã có thành hào ‘Bá Diệt’ rồi, hàm nghĩa của Bá Diệt và Bá Tử rất gần, lấy hai thánh hào tương tự không hề có chút ý nghĩa nào. Đồng thời thánh hào Bá Diệt còn ngầu hơn.

Lại nói phân đoạn nhân tiền hiển thánh lần này, Tống Thư Hàng đã chuẩn bị thánh hào mình muốn từ lâu rồi: Bá Đao Tống Nhất bỏ bớt Tống Nhất.

Trong bảy đạo hiệu của hắn lúc trước, Bá Đao Tống Nhất là Bạch tiền bối nghĩ ra cho hắn.

Hiện tại Tống Thư Hàng có thể ngủm bất cứ lúc nào, cho nên hắn hy vọng có thể mượn nhờ thánh hào ‘Bá Đao’ này, ăn ké một chút khí vận của Bạch tiền bối, để hắn có thể giữ được tính mạng trong một tháng tới, chết ít đi… hoặc là đừng chết!

“Dừng lại, hủy bỏ ma hào Bá Tử này đi.” Tống Thư Hàng cool ngầu điểm một cái, kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U của bản thân.

Huyền Thánh bát phẩm chính thức đều có quyền chủ động lựa chọn thánh hào mà bản thân muốn.

Lại có thêm quyền hạn chúa tể Cửu U làm căn bản, ‘ma ấn thái cổ Bá Tử’ vốn đang ngưng tụ cuối cùng dừng lại.

Một màn này bị tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma Cửu U xem trong mắt.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh vốn có một thánh ấn mới thành hình. Tất cả mọi người đều có thể nhận ra chữ ‘Bá Tử’ trên thánh hào này, đây là chức năng nhân tiền hiển thánh. Hàm ý của hai chữ Bá Tử sẽ trực tiếp được phiên dịch, in dấu vào trong lòng toàn bộ sinh linh chư thiên vạn giới.

[Thánh hào thứ sáu của Bá Tống tiền bối là Bá Tử? Thánh hào này có hơi…] Có hơi khó nói, có hơi low.

[Ể? Tại sao thánh ấn đang ngưng tụ lại ngừng thế nhỉ?]

[Vừa rồi Bá Tống tiền bối điểm một cái trên thánh ấn này, khiến nó ngừng lại.]

Ngay lúc tu luyện giả chư thiên vạn giới và nhóm tà ma Cửu U nghi hoặc, Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, lau nhẹ một cái lên chữ ‘Tử’ trên ‘ma ấn thái cổ Bá Tử’, chữ ‘Tử này’ lập tức bị lau mất.

Khi chữ ‘Tử’ này bị lau đi, Tống Thư Hàng giống như cảm thấy mi tâm trở nên sáng sủa. Trong lúc mơ hồ, giống như mình đang nghịch thiên cải mệnh, thay đổi tương lai của mình. Thay đổi thánh ấn, theo một trình độ nào đó quả thật là thay đổi tương lai của mình.

“Như vậy, đổi ma hào thành Bá Đao!” Tống Thư Hàng vươn tay, điểm một cái trên ma ấn.

Hai chữ [Bá Đao] thành hình.

Tống Thư Hàng mỉm cười: [Thánh hào thứ sáu, Bá Đao. Đây là thánh hào đầu tiên khắc lên bằng ý chí của ta, cũng coi như vì hoạt động giảng pháp nhân tiền hiển thánh của ta, làm một kết thúc thật sự.”

Đang lúc hắn nói chuyện… đột nhiên chữ [Đao] trên ‘ma ấn’ nhạt đi dần rồi biến mất không thấy. Giống như quá trình chữ ‘Tử’ kia bị xóa đi trước đó vậy.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ta không muốn xóa chữ ‘Đao’ mà, tại sao chữ ‘Đao’ lại biến mất rồi?

Hắn nhíu mày, vươn tay gõ nhẹ trên ‘ma ấn thái cổ’.

Chẳng lẽ thánh hào Bá Đao này đã bị người khác chiếm cứ? Không đúng, thánh hào cũng không phải ‘Trường Sinh Giả chi đạo’, thánh hào trùng nhau là chuyện không cách nào tránh khỏi trong chư thiên vạn giới.

Cũng không phải nói trước đây có người tên ‘Bá Đao’, vậy

Huyền Thánh tương lai không thể lấy tên ‘Bá Đao’ nữa.

Tống Thư Hàng vươn tay đè lên ma ấn thái cổ, theo bản năng muốn dùng ‘bí pháp giám định’ cho nó một phát, giám định tình huống xem sao.

Đúng lúc này… một loại cảm ứng từ trong cõi u minh dâng lên trong lòng hắn.

Hình như thánh hào [Bá Đao] này đã là thánh hào của hắn, chính vì vậy, hắn không thể tạo ra thánh hào [Bá Đao] nữa.

Tống Thư Hàng sửng sốt: “Năm thánh hào của ta là Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, trong đó không có Bá Đao mà?”

Loại cảm giác này vô cùng quỷ dị.

“Nếu như nói Bá Đao đã là thánh hào của ta, lẽ nào phân thân đang độ kiếp kia xuất hiện dị huống? Hoặc là…” Trong lòng Tống Thư Hàng nổi lên mấy suy đoán.

Sau khi hắn suy nghĩ một chút thì tạm thời từ bỏ thánh danh [Bá Đao] này.

“Vậy lấy thánh hào khác đi… Ngoại trừ bảy đạo hiệu ra, giống như trên người ta còn kế thừa rất nhiều đạo hiệu. Chẳng hạn như, Bá Lâm… hoặc là Bá Cẩu Đản?” Tống Thư Hàng xoa cằm.

Nếu như hắn định danh thánh hào này là Bá Cẩu Đản, vậy có thể một mạch đồng thời tổn thương chết đến không thể chết lại tiên tử và đại lão Rồng Đốm two.

Có điều ngẫm lại thì vẫn quên đi, loại chuyện giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, hại người không lợi mình này thật không có ý nghĩa.

Hơn nữa thánh hào cũng không phải dùng để đùa giỡn.

Mỗi một thánh hào đều đối ứng với ý nghĩa rất trọng yếu, đối ứng với một giai đoạn kinh nghiệm ‘ngưng tụ thánh ấn’ của hắn.

Vậy lần này ta đã trải qua chuyện gì? Tống Thư Hàng lâm vào trầm tư.

Một lúc sau, thuận theo bản tâm của mình, hắn vươn tay khắc một chữ lên ‘ma ấn thái cổ’.

U!

Thánh ấn thứ sáu, Bá U… dùng để kỷ niệm kiếp sống ‘quyền chúa tể Cửu U' của hắn.

Bá U cũng là tên gọi tắt của Bá U U, thuộc về series X U U.

Nhãn U U, Long U U, Bạch U U, cầu U U…

Sau khi hạ quyết tâm, Tống Thư Hàng vươn tay điểm nhẹ một cái.

'Ma ấn thái cổ Bá U' thành hình.

Chư thiên vạn giới bắt đầu truyền tụng thánh hào thứ sáu của đại lão Bá Tống: Bá U.

Từ giờ khắc này, thiên hạ không ai không biết quân, tất cả mọi người trên chư thiên vạn giới cùng với tà ma Cửu U đều nhớ kỹ danh hiệu thánh ma Bá U này.

[Bá Tống tiền bối không hổ là Bá Tống tiền bối, thế mà có thể tùy ý xóa và sửa lại thánh hào bản thân không hài lòng, hơn nữa còn sửa tận hai lần!]

[Ba đại trình tự bất kể là nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp hay là ngưng tụ thánh ấn đều bị Bá Tống tiền bối chà đạp toàn bộ.]

Cùng lúc đó, cha Cẩu Đản và Trình Lâm Tiên Tử đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Đôi cha con này hiểu sâu sắc trình độ nhảy nhót của đại não Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng sửa lại 'thánh hào' hai lần, cha rồng và con gái vẫn luôn lo lắng não Tống Thư Hàng bị rút lại hóa 'Trình Cẩu Đản' thành thánh hào.

"Lần sau ta sẽ không bao giờ sửa bậy đạo hiệu cho Bá Tống nữa." Cha rồng nghiêm túc nói.

Trình Lâm Tiên Tử: "…"

Phân đoạn ngưng tụ thánh hào hoàn tất, sau đó chính thức tiến vào giai đoạn 'ma đầu thái cổ giảng pháp'.

'Thánh ấn Bá U' lơ lửng trên đỉnh đầu.

Sau khi chính thức tiến vào phân đoạn giảng pháp, Tống Thư Hàng có hơi xấu hổ.

Dù sao lần trước hắn đã từng thề son sắt với tất cả thành viên chư thiên vạn giới [Đây là lần giảng pháp cuối cùng của ta.]

Nhưng không ngờ chỉ chẳng bao lâu sau, hắn lại leo lên đài giảng pháp.

Tư lợi bội ước, nói không giữ lời, da mặt dày như tường thành kia của Tống Thư Hàng cũng có chút không nhịn được.

Nhưng bất kể thế nào, giảng pháp này vẫn phải tiếp tục tiến hành.

Vì làm dịu đi không khí lúng túng này, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên đùa một chút, điều hòa bầu không khí giảng pháp: “Đạo hữu chư thiên vạn giới, nhóm tà ma thế giới Cửu U, chào mọi người. Thật vui khi được gặp mọi người… ta là đệ đệ sinh đôi Bá U của Bá Tống.”

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: “…”

Tà ma Cửu U: “…”

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1: “…”

Ngươi cho rằng cảnh sát nhân dân bọn ta sẽ tin lời ma quỷ này của ngươi ư?

“Cũng một thời gian không gặp mọi người, chỉ đùa với mọi người để làm dịu bầu không khí ấy mà. À thì, lần trước vốn đã nói với mọi người là lần giảng pháp cuối cùng, nhưng giữa đường thao tác sai lầm. Mọi người cũng biết đấy, lúc giảng pháp lần trước, Thiên Đạo lại nổ… Cho nên, tóm lại lần này mới là lần giảng pháp cuối cùng thật sự của ta. Ta là Bá Tống, cũng là Bá U. Lần giảng pháp cuối cùng này, ta hy vọng mang đến cho mọi người một trải nghiệm khác biệt.” Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

Chương 2621: Toàn bộ chư thiên vạn giới đều chấn động

“Tóm lại, đây là lần giảng pháp cuối cùng thứ hai của ta, sẽ không có lần thứ ba nữa.” Tống Thư Hàng nhìn vào ống kính giảng pháp quen thuộc mà nói với vẻ chân thành tha thiết.

Tuy trong lòng hơi xấu hổ nhưng Tống Thư Hàng vẫn điều chỉnh xong trạng thái giảng pháp cho mình một cách nhanh chóng. Dù sao cũng đã lên đài đến năm lần, chắc hẳn hắn là người đàn ông có kinh nghiệm Huyền Thánh giảng pháp phong phú nhất chư thiên vạn giới từ xưa đến nay rồi chứ còn ai?

Vì lần này lên đài Tống Thư Hàng đã là một Huyền Thánh thật như vàng mười, cho nên hắn có thể nhìn thấy mưa phản hồi của người tu luyện khắp chư thiên vạn giới và tà ma trong thế giới Cửu U khi xem mình giảng pháp.

Đương nhiên Tống Thư Hàng không thể nhớ hết được cả đống bình luận chạy đầy màn hình của người tu luyện trong khắp chư thiên vạn giới. Hắn chỉ có thể liếc qua để đọc một số phản hồi bất kỳ của người tu luyện chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U mà thôi.

Mặt khác, Tống Thư Hàng để ý thấy người tu luyện trong chư thiên vạn giới có thực lực càng cao thì cỡ chữ khi để lại mưa bình luận trên màn hình càng lớn.

Ví dụ như…

[Thấy chưa? Đây chính là bản thể của ta đó! Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi phải nghe bài giảng pháp này cho kĩ vào, lần sau ta sẽ kiểm tra đấy! Bản thể, ta sống ở sao Hỏa tốt lắm, không cần phải lo lắng cho ta!] – Bình luận to tổ chảng, đến từ một vị đại lão tự xưng là “Một phân thân hình cầu nào đó của Bá Tống Huyền Thánh”.

Dòng bình luận này chiếm cứ nguyên một nửa màn ảnh giảng pháp của Tống Thư Hàng, chắc chắn phải thuộc cấp VIP chí tôn.

Tống Thư Hàng đang hòa mình vào trạng thái giảng pháp hơi run khóe miệng, suýt nữa thì đi tong vẻ mặt tha thiết chân thành.

[Tống tiền bối, lần này ngươi giảng pháp có bản thảo không? Không có thì ta cho ngươi một bản nhé ~ Bản thảo giảng pháp tặng Tống tiền bối: Hế lô, chào các khán giả thân ái, chúng ta lại gặp nhau rồi, ta nhớ các ngươi muốn chết đi được á ~ (chỗ này phải đính kèm một nụ cười). Vì nhớ mọi người quá nên ta quyết định hiển thánh giảng pháp thêm lần nữa đây ~ Ta cam đoan lần này sẽ là lần hiển thánh giảng pháp cuối cùng ~] – Bình luận to tổ bố, đến từ một vị Thiên Đế không muốn để lộ tên thật nào đó. Bình luận này chỉ nhỏ bằng một nửa của quả cầu béo phân thân.

Tống Thư Hàng: "…"

Chẳng phải Thiên Đế đã lên đảo thần bí sao? Lấy đâu ra thời gian mà thả bình luận lên màn hình giảng pháp của hắn vậy? Lẽ nào cô ấy xử lý đảo thần bí rồi à?

[Trình Cẩu Đản, Trình Cẩu Đản, tại sao thánh hào của ngươi không phải là Bá Cẩu Đản!] – Dùng phương pháp loại trừ, đây chắc chắn không phải là Cẩu Đản tiên tử hoặc cha Cẩu Đản, như vậy đáp án chỉ có một, nhất định là tiền bối ba mắt không muốn để lộ danh tính nào đó rồi.

Kích thước bình luận của đại lão này chỉ to hơn chứ chẳng hề thua kém bình luận của đại lão quả cầu béo clone.

Tống Thư Hàng quen biết nhiều ông to bà lớn quá, đám bình luận quá khổ này choán hết cả tầm nhìn, khiến cho hắn không thể đọc kĩ phản hồi của những người tu luyện bình thường được.

Chờ những bình luận to vật vã này trôi hết, Tống Thư Hàng mới tập trung lực chú ý đến phản hồi nhỏ hơn của những người tu luyện và tà ma bình thường.

[Bá Tống tiền bối à, thật ra ngài không cần cố ý nhấn mạnh đây là lần giảng pháp cuối cùng của mình đâu. Bọn ta hiểu mà.]

[Tin ngươi thì bọn ta đi đầu xuống đất, lần trước ngươi cũng nói thế còn gì, có hai thì ắt có ba!]

[Chúa tể Bá Tống vạn tuế!]

"Khụ!" Da mặt dày như tường thành của Tống Thư Hàng hơi rung để rụng mấy hạt bụi nhỏ. Hắn chủ động làm ngơ những bình luận tương tự, nói: “Không ngờ mọi người lại mong chờ bài giảng pháp của ta như vậy… Nhưng lần này ta thật sự không chuẩn bị gì nhiều. Vốn định trình diễn một màn Huyền Thánh giảng pháp chính thức cho mọi người xem, ai ngờ dạo gần đây bận quá, bản thảo giảng pháp vất vả soạn ra lại bị dùng hết trong lần trước mất rồi. Cho nên bây giờ chúng ta nói về một vài đồ vật đặc biệt nhé.”

[Mọi người mong chờ bài giảng pháp của ngươi á? Thư Hàng à, da mặt như bức tường dày, ngươi ở bên ấy, bên này là ta!] - Có vẻ bình luận này là do đạo hữu quen thuộc gửi, bởi vì bây giờ chẳng còn mấy người gọi thẳng cái tên “Thư Hàng” của hắn nữa rồi.

[Thư Hàng, đẩy nhanh tốc độ giảng pháp đi, hồi sinh có thể sẽ để lại một chút di chứng – Sở các chủ.]

Tống Thư Hàng: “???”

Đây là lời nhắc ấm áp của Sở các chủ.

Sau khi hồi sinh sẽ để lại một chút di chứng?

Thế thì không thể lãng phí thời gian được rồi.

Với uy vọng hiện tại của Tống Thư Hàng, dù hắn chẳng nói chẳng rằng gì trong lúc giảng pháp, chỉ ngồi yên ở đó một tiếng đồng hồ thì các đạo hữu trong chư thiên vạn giới vẫn sẽ ngoan ngoãn dâng sức mạnh công đức lên bằng cả hai tay.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị. Hắn muốn mở rộng phát triển các loại thủ đoạn chế biến nguyên liệu nấu ăn từ tà vọng và thực đơn tà vọng. Sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, hắn còn định chèn thêm một đoạn quảng cáo cho việc thu mua hạch tâm tà vọng số lượng lớn của Bạch tiền bối nữa kia.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân xuống, sắc mặt trở nên uy nghiêm, tiến vào trạng thái giảng pháp chính thức.

Mỹ nhân rắn công đức hiện thân, lấy một chiếc áo khoác từ vòng tay pháp khí của Tống Thư Hàng rồi nhẹ nhàng khoác lên người hắn, đề phòng khi đang giảng pháp bất cẩn để lộ hình xăm mã QR kim đan sau lưng rồi lại bạo thể thêm lần nữa.

“Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, thiên địa hỗn loạn, tà vọng mọc lên như nấm.” Tống Thư Hàng cất tiếng, chậm rãi giảng đạo.

Khi hắn vừa cất tiếng giảng pháp tử tế, toàn bộ người tu luyện của chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U đồng thời chấn động toàn thân, chấn động toàn thân theo vật lý!

Lần này khi đại lão Bá Tống vừa lên tiếng, "lời nói" thốt ra từ miệng hắn giống như mang theo sự uy nghiêm khởi nguồn từ quá khứ xa xăm.

Mỗi chữ hắn nói ra đều mang uy lực cấp bậc pháp tắc.

Mỗi chữ đều chứa đựng lực lượng lớn lao mang lại cho người ta cảm giác "vạn pháp quy tông", giống như tất cả chữ viết và ngôn ngữ trong chư thiên vạn giới đều tìm về cội nguồn.

Dưới tác dụng của lực lượng này, tất cả người tu luyện trong chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U đều bất giác chấn động.

[Bá văn! Lần này cuối cùng bá văn của Bá Tống cũng thành hình rồi sao?] Một vài đại lão đang yên lặng quan sát bài Huyền Thánh giảng pháp của Tống Thư Hàng cũng chấn động toàn thân.

Trong lần giảng pháp trước đó, ở khâu Bá Diệt giảng pháp, Bá Tống Huyền Thánh đã phát ra một âm tiết. Trong âm tiết kia ẩn chứa tin tức Thiên Đạo phá diệt, chứa đựng cảm ngộ sinh tử luân hồi của hắn.

Lúc ấy rất nhiều đại lão trong chư thiên vạn giới đã âm thầm phỏng đoán liệu có phải Bá Tống đang sáng tạo ra văn tự của riêng hắn hay không. Giống như "Nho văn" của Thánh Nhân Nho Gia hay "Đế văn" của Thiên Đế chẳng hạn.

Mà bây giờ xem ra, quả nhiên đại lão Bá Tống đã ngấm ngầm nghiên cứu ra văn tự của chính hắn. Thế hệ Bá văn đã thành hình!

Nói cách khác, quả nhiên Bá Tống cũng có tư thái vô địch trấn áp đương thời như Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế, mà đặc biệt trong thời đại Thiên Đạo sụp đổ này, khả năng để Bá Tống chứng đạo bất hủ lại nhiều thêm một phần!

[Mà nghe Bá văn này lại có khí tức vượt qua cả viễn cổ. Nó thần bí mà diệu vợi, giống như còn bá đạo hơn cả Nho văn và Đế văn. Không hổ là Bá Tống - người đàn ông sáu Bá.] Một đại lão phái thực lực từng vinh hạnh được cả Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế đè đầu nhét hành nghĩ thầm.

Lần này Bá Tống vừa mở đầu bài giảng pháp đã làm màu đến thế, cuối cùng hắn định giảng cho người ta nghe cái gì đây?

Vô số đại lão ở ẩn đều bừng bừng hứng thú.

“Trong thời đại tà vọng mọc lên như nấm này, ta sẽ mang đến cho mọi người một bài giảng pháp liên quan đến tà vọng.” Ánh mắt Tống Thư Hàng hơi tối đi, hắn chậm rãi nói.

Chương 2622: Bạn trẻ Bá Tống đột nhiên chây lười

[Giảng pháp liên quan đến tà vọng? Bài giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh lần này sẽ bám sát hiện thực sao?]

[Nhưng tà vọng thì có gì mà giảng? Chẳng lẽ lại đi sâu vào diễn giải quá trình sinh ra tà vọng à?]

[Với lòng thương xót chúng sinh của Bá Tống tiền bối, ta nghĩ trong lần giảng pháp này, nhất định Bá Tống Huyền Thánh sẽ dạy chúng ta phải làm thế nào để giảm thiểu ảnh hưởng và sự phá hoại của tà vọng đối với thế giới...]

Trong nháy mắt, người tu luyện khắp chư thiên vạn giới tưởng tượng ra cả đống viễn cảnh.

Phần lớn tà ma Cửu U thì lại chìm vào sự im lặng chết chóc. Nói thật, giảng pháp về tà vọng chẳng liên quan đến bọn chúng cho lắm. Bản thân thế giới Cửu U đã hỗn loạn lắm rồi mà có thấy tà vọng xuất hiện bao giờ đâu? Cho dù có đi chăng nữa, đối với tà ma Cửu U, tà vọng cùng lắm cũng chỉ trở thành một phần tử của thế giới Cửu U mà thôi, chẳng có khác biệt gì.

Nói cách khác, bài giảng pháp này của chúa tể Bá Tống chẳng mang lại thu hoạch gì đáng kể cho Cửu U cả ư?

[Không thu hoạch được gì cũng không sao. Chỉ cần không bắn Ánh Nhìn Mang Thai như lần trước là tốt lắm rồi. Chúa tể Bá Tống vạn tuế!] Thậm chí nhiều tà ma Cửu U còn mong chúa tể Bá Tống không nói một lời, cứ ngồi im thin thít trên đài Huyền Thánh giảng pháp cho xong. Dù sao thì chỉ cần nhìn thấy chúa tể Cửu U, cảm nhận trạng thái "trung tâm được pháp tắc Cửu U bao quanh" của hắn là đã giúp phần lớn tà ma Cửu U thu hoạch được một món khổng lồ rồi!

Đối với tà ma Cửu U, chúa tể Cửu U chính là trung tâm pháp tắc, nhìn hắn ở khoảng cách gần là thu hoạch lớn nhất, sướng như tiên!

“Chủ đề bài giảng pháp lần này là “Làm thế nào để chế biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn” và “Thực đơn tà vọng chọn lọc”. Nguyên liệu nấu ăn tà vọng và thực đơn tà vọng là do ta và Biệt Tuyết Tiên Cơ cùng nhau sáng tạo ra.” Tống Thư Hàng còn không quên chèn quảng cáo cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Cùng nhau sáng tạo” chính là Tống Thư Hàng cung cấp nguyên liệu, tà vọng và địa điểm nghiên cứu, còn người thực sự phụ trách nghiên cứu là Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở.

Mặt khác, Tống Thư Hàng cũng không công bố phương pháp chăn nuôi tà vọng ra ngoài. Muốn cứu vớt thế giới tà vọng chạy đầy đất này, chỉ cần có “Quá trình biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn” và “Thực đơn tà vọng chọn lọc” dễ làm nhất trong thực đơn do Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiên cứu ra là được rồi. “Phương pháp chăn nuôi tà vọng” chỉ để kinh doanh thôi.

Khi nào tà vọng mọc hoang trong chư thiên vạn giới bị người tu luyện ăn sạch, Công ty chăn nuôi tà vọng nhân tạo do họ Tống hắn đầu tư hẳn là có thể chính thức bước ra thị trường, cung cấp nguồn tà vọng được nuôi trồng nhân tạo dồi dào cho chư thiên vạn giới.

… Trước lúc đó hắn phải xử lý Vô Cực Ma Tông. Phương pháp chăn nuôi tà vọng là do Vô Cực Ma Tông soạn ra, bản quyền thuộc về bọn họ.

Đương nhiên Tống Thư Hàng không có suy nghĩ độc ác là phải làm gỏi cả Vô Cực Ma Tông. Hắn đang nghĩ đến chuyện đưa Vô Cực Ma Tông vào phát triển ở thế giới Cửu U, làm công cho Bạch tiền bối two, phát huy năng khiếu sở trường, chăm chỉ nuôi trồng tà vọng, trở thành trụ sở chính Công ty chăn nuôi tà vọng nhân tạo của hắn.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã tưởng tượng ra một tương lai rực rỡ huy hoàng.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới: “!!!”

Tà ma Cửu U: “???”

Tà vọng biến thành nguyên liệu nấu ăn?

Thực đơn tà vọng chọn lọc?

Ta có nghe nhầm không? Có phải ta đến nhầm chỗ không? Đây thực sự là buổi nhân tiền hiển thánh giảng pháp mỗi tháng một lần của Bá Tống Huyền Thánh đó chứ?

Quan trọng hơn là… tà vọng ăn được ấy hả?

Thông qua hình thức phản hồi trong bài giảng pháp, tất cả nghi vấn và suy nghĩ tương tự đều xuất hiện dưới dạng bình luận trên màn hình, bay vèo vèo qua trước mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhếch miệng mỉm cười. Cảm giác mỗi giây mỗi phút đều thấu cảm tiếng lòng của người nghe trong khi đang giảng pháp thế này… mới thích chí làm sao!

Như vậy thì quá trình giảng pháp sẽ càng thêm thoải mái.

“Ta biết trong lòng các ngươi có điều nghi ngại, nhưng ta muốn nói cho các ngươi biết, tà vọng không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của các ngươi. Tà vọng cũng như rất nhiều thiên tài địa bảo khác, đều là bảo vật do chư thiên vạn giới thai nghén mà thành. Phàm là bảo vật được chư thiên vạn giới sinh ra thì chẳng có gì là không ăn được cả. Dù là tà vọng, hay là thiên kiếp, đều là món quý hiếm có trên đời. Muốn thu hoạch được thiên kiếp hơi khó, nhưng trong lúc thiên địa hỗn loạn thế này, tà vọng lại nhan nhản khắp nơi.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới sững ra. Tà vọng là thiên tài địa bảo?

A? Đại lão Bá Tống nói nghe tưởng vô lý mà lại có lý đến không tưởng.

Thiên tài địa bảo thường sinh ra tùy thời thế, một phần trong số đó là do chư thiên vạn giới thai nghén mà nên, từ không sinh có.

Về phương diện này, đúng là tà vọng cũng như vậy. Chúng cũng từ không sinh có, như được sinh ra vậy.

“Đầu tiên là cách chế biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn. Cũng giống như phần lớn thiên tài địa bảo, chúng ta không thể ăn trực tiếp tà vọng nếu không xử lý bằng phương pháp đặc biệt của tiên trù. Cần có một quy trình xử lý để biến tà vọng nguyên thủy thành nguyên liệu nấu ăn ngon miệng.” Nói đến đây, Tống Thư

Hàng cố ý nhắc: “Ở đây chúng ta cần phải đặc biệt cảm ơn một vị đại tiền bối. Nhờ có tư liệu nghiên cứu về tà vọng từ thời viễn cổ của hắn, chúng ta mới nghiên cứu ra quy trình biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn.”

[Đạ mấu! Bá Tống, ông đạ mấu mi! Píp píp píp ~] Lại một bình luận cấp bậc VIP chí tôn xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng, một lần bắn một đống, không câu nào lặp lại.

“Vị đại tiền bối đó chính là Hà Chỉ Ma Đế. Hà Chỉ tiền bối, cảm ơn đã tặng ta một cây Bá Thần trụ. Nhờ có ngươi, trong series Trường Sinh trụ của ta đã có thêm một cây Hà Chỉ trụ rồi, ngầu quá xá luôn.” Nói đến đây, Tống Thư Hàng còn hí hửng vẫy tay với màn hình nhân tiền hiển thánh. Hà Chỉ tiền bối, ngươi cũng đã trở thành trụ của ta rồi!

Hà Chỉ Ma Đế đang ẩn thân trong một vị diện không xác định vung nắm đấm phá toang một hòn đảo nhỏ. May mà nơi hắn ẩn thân là chỗ không người, đảo nhỏ chẳng có một mống sinh linh, nổ thì kệ cho nổ vậy.

[Hà Chỉ Ma Đế còn sống ư?] Tu sĩ Ma môn trong chư thiên vạn giới nghe thấy tin này thì đồng loạt chết sững. Không ngờ người đàn ông chỉ tồn tại trong sách giáo khoa của Ma môn ấy vẫn còn sống trên đời!

Mà nghe có vẻ Tống tiền bối và Hà Chỉ Ma Đế có quan hệ rất tốt với nhau. Hai người biết nhau ư?

Hay Bá Tống cũng là một đại lão già khú đế, thuộc hàng sừng sỏ ở thời viễn cổ như Hà Chỉ Ma Đế?

Cùng thời gian đó, Tống Thư Hàng nhận được mấy cái icon mặt cười từ nữ sĩ lưới rồng. Nữ sĩ lưới rồng đang tăng ca hăng hái bừng bừng. Tống Thư Hàng hoàn thành vượt mức yêu cầu mà cô giao cho khiến cô hài lòng lắm lắm.

Sau khi chào hỏi Hà Chỉ Ma Đế, Tống Thư Hàng mỉm cười, tiếp tục giảng giải quy trình biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn. Dưới sức ảnh hưởng của Bá văn thần bí, lời giảng giải của Bá Tống Huyền Thánh có nội dung thâm sâu mà câu từ dễ hiểu, cực kỳ đi vào lòng người.

Toàn bộ sinh linh trong chư thiên vạn giới và Cửu U đều hiểu lý thuyết chế biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng không ngừng không nghỉ, tiếp tục giảng về thực đơn tà vọng chọn lọc.

Giảng pháp vừa bắt đầu, một lượng lớn sức mạnh công đức đã tập trung về phía hắn. Giảng pháp còn chưa kết thúc, công đức đã phủ lên mình hắn.

Điều này chứng tỏ nội dung giảng pháp của Tống Thư Hàng chính là một công đức lớn!

Bài giảng pháp vẫn tiếp tục.

Chẳng biết từ lúc nào, tư thái giảng pháp của Tống Thư Hàng đã bắt đầu chuyển biến. Ban đầu hắn còn ngồi tử tế, sau đó từ từ thành nằm nghiêng.

Nói được một lúc, Tống Thư Hàng chuyển từ nằm nghiêng sang nằm dài.

Mỹ nhân rắn công đức cuộn đuôi thành vòng tròn, Bá Tống nằm gọn trong lòng cô như một tên phế vật không xương, giọng nói khi giảng pháp cũng bắt đầu mang hơi hướm uể oải.

Bạn trẻ Bá Tống đột nhiên chây lười.

Chương 2623: Vô cùng vô tận!

Thấy Tống Thư Hàng đột nhiên lười rũ ra, đám người tu luyện trong chư thiên vạn giới đều giật mình thon thót. Bọn họ điên cuồng thả bình luận lên màn hình, mong nhắn nhủ tiếng lòng cho Bá Tống tiền bối xem.

[Bá Tống tiền bối, xin đừng thất thần khi đang giảng pháp mà, ta van xin ngài đấy!]

[Bọn ta không cần Bá Tống tiểu lang quân ngủ say giảng pháp, bọn ta chỉ cần Bá Tống tiền bối thuận lợi giảng cho xong Thực đơn tà vọng chọn lọc là đủ rồi!]

[Bá Tống tiền bối vực dậy tinh thần đi, ngài làm được mà.]

“Xin lỗi các vị…Tự nhiên mềm oặt hết cả người, chắc là di chứng do mới chết một lần xong. Nhưng mọi người yên tâm đi, trừ việc mềm rũ người thì ta vẫn rất tỉnh táo, rất bình thường.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

[Hay là Bá Tống tiền bối kết thúc lần giảng pháp này đi. Bọn ta cam đoan sẽ cho ngài đủ sức mạnh công đức không thiếu một li.]

[Bá Tống tiền bối mệt mỏi thì nghỉ ngơi sớm đi ạ, nhớ uống nhiều nước ấm vào.]

[Nếu ngài thấy lần giảng pháp này còn gì chưa giảng xong thì giữ lại để lần sau nói tiếp cũng được. Phương pháp chế biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn và phần Thực đơn tà vọng chọn lọc mà ngài vừa giảng là đủ để bọn ta nghiên cứu trong tháng này rồi. Còn đâu để tháng sau giảng tiếp cũng hoàn toàn không thành vấn đề mà.]

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới bỗng trở nên chu đáo và quan tâm không sao tả xiết.

Người nghe giảng pháp trong giới này đúng là tốt nhất từ trước tới nay! Chưa có người nghe giảng pháp giới nào lại quan tâm đến Huyền Thánh đang giảng pháp như thế cả.

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm. Nhưng ta còn một cash có thể tiếp tục cho xong bài giảng pháp lần này. Mọi người chờ một lát để ta chuẩn bị và sắp xếp một chút đã.” Tống Thư Hàng mềm oặt thành một đống, đến ngón tay cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Hắn hơi động tâm niệm, thi triển Tăng Phát thuật cường hóa. Mái tóc dài ra đến tận eo, hóa thành những bàn tay, bắt đầu múa may theo sự điều khiển của hắn.

[Không cần đâu Bá Tống tiền bối! Xin hãy thu hồi lại thần thông, lần giảng pháp này đến đây là đủ, bọn ta sẽ lập tức trao sức mạnh công đức cho ngài!]

[Nếu không được thì Bá Tống tiền bối cứ nằm như thế mà nghỉ ngơi đi, đừng thi triển thêm thần thông gì nữa!] Người tu luyện trong chư thiên vạn giới xôn xao hoảng loạn.

Bọn họ sợ nhất chính là các thuật pháp thần thông của Bá Tống Huyền Thánh.

Mà khi bọn họ còn đang kinh hoàng hỗn loạn, Bá Tống Huyền Thánh trong không gian Huyền Thánh giảng pháp đã bố trí xong xuôi đâu vào đấy.

Hai mươi bàn tay từ mái tóc của hắn liên tục chỉ trỏ trong hư không, trên mỗi bàn tay hiện lên một phù văn quyền hạn cấp cao chót vót, mỗi phù văn đều có sức trùng kích thị giác vượt ra khỏi Trường Sinh đạo.

Dưới tác dụng của hai mươi phù văn này, không gian Huyền Thánh giảng pháp xuất hiện một luồng sóng gợn.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay vỗ một cái, một màn hình hình chiếu tạo thành từ sức mạnh công đức hiện ra.

Trong màn hình là hình ảnh của nhà bếp Thiên Đình Viễn Cổ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếng tăm lừng lẫy trong Tu Chân giới cùng với một tiên tử giúp việc bếp núc đồng thời xuất hiện trên màn hình sức mạnh công đức.

“Trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy chẳng bằng tự làm. Thay vì ở đây nghe ta nói suông về thực đơn tà vọng, ta cảm thấy chi bằng để các vị tận mắt chứng kiến những tà vọng này được chế biến thành nguyên liệu nấu ăn ra sao, sau đó được nấu thành món ăn ngon như thế nào thì hơn. Cho nên trong lần giảng pháp này, ta đã trân trọng mời đệ nhất tiên trù tu chân giới là Biệt

Tuyết Tiên Cơ và đệ tử Sở Sở của mình đến, thực hiện tại chỗ quá trình xử lý và chế biến tà vọng cho mọi người cùng xem.” Tống Thư Hàng mềm oặt không xương rũ người trong cái đuôi của mỹ nhân rắn công đức, uể oải nói.

Chẳng hiểu tại sao Bá Tống tiền bối tóc dài tản mác, khí chất lười biếng này lại mang đến cho người tu luyện khắp chư thiên vạn giới cảm giác… quyến rũ đánh thẳng vào thị giác.

Mọi người đều cảm thấy Bá Tống tiền bối mềm nhũn như cá ướp muối kia tựa hồ đã biến thành bức tượng tiên tử thủy tinh đỏ vụn vỡ!

Trong màn hình sức mạnh công đức, Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở mỉm cười với ống kính.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tự nhiên thoải mái, còn Sở Sở thì hơi căng thẳng.

“Chào các đạo hữu trong chư thiên vạn giới, ta là Biệt Tuyết.”

“Ta là Sở Sở.”

“Hôm nay mượn sân khấu Huyền Thánh giảng pháp của Bá Tống đạo hữu, bọn ta sẽ biểu diễn cách xử lý tà vọng và biến chúng thành nguyên liệu nấu ăn. Mặt khác, do thời gian có hạn nên bọn ta sẽ chế biến cho mọi người xem hai món trong thực đơn tà vọng. Vì bọn ta mượn nhờ sân khấu giảng pháp của Bá Tống đạo hữu để thực hành nên xin mọi người hãy quan sát thật kĩ, trong quá trình chế biến ta sẽ chỉ diễn giải một lần, nghe và tiếp thu được bao nhiêu phải xem tạo hóa của các vị.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Tạo Hóa ~ ngốc ngốc ngốc ~” Một giọng nói như tiếng của tự nhiên vang lên bên cạnh Biệt Tuyết Tiên Cơ nhưng chủ nhân của nó không xuất hiện bên trong màn ảnh, giống như đang phụ trách quay trực tiếp.

[Nhìn trời, phát livestream ngay trong livestream Huyền Thánh giảng pháp? Thế cũng được sao?]

[Trong livestream có livestream, đang livestream lại livestream, livestream nối tiếp livestream, vô cùng vô tận.]

[Chẳng phải trong Huyền Thánh giảng pháp không được mượn sự trợ giúp từ bên ngoài, chỉ có tiến hành giảng pháp dựa vào bản lĩnh của chính mình sao? Cài livestream vào giảng pháp thế này có tính là nhờ sự trợ giúp từ bên ngoài không?]

[Dù sao người ta cũng là người đàn ông sáu Bá cơ mà, thường thôi, thường thôi.]

[Sở Sở, Sở Sở kìa! Lão tổ mau nhìn xem, Sở Sở tỷ tỷ lên livestream Huyền Thánh giảng pháp kìa.]

[Ta đang rất tò mò, không biết sau lần Huyền Thánh giảng pháp này thì Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở tiên tử có được chia sức mạnh công đức không nhỉ?]

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới bàn tán xôn xao.

Mà các đại lão Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên thì lại hơi giật mình… [Hình như khi thiên địa phá diệt, đại lão Bá Tống đã tiếp xúc với pháp tắc của Huyền Thánh giảng pháp thì phải? Lần này cài livestream vào giảng pháp, là thu hoạch của hắn khi tiếp xúc với pháp tắc tối cao trong cái lần Thiên Đạo phá diệt ấy ư?]

Trước mắt xem ra đại lão Bá Tống mỗi tháng giảng pháp một lần thực ra là để thăm dò!

Địa điểm mà hắn chọn cho mỗi lần giảng pháp đều không giống nhau, thậm chí còn vượt qua cả hạn chế về không gian và thời gian. Đó không phải là loạng quạng làm mò, mà là thí nghiệm có mục đích!

Trong lần giảng pháp thứ sáu này, đại lão Bá Tống đã hoàn toàn đè đầu luật thép của Huyền Thánh giảng pháp xuống đất rồi!

Nếu cứ tiếp tục thế này thì chưa cần phải tấn thăng thành Thiên Đạo, Bá Tống Huyền Thánh cũng đã có thể nắm chắc hạng mục Huyền Thánh giảng pháp trong lòng bàn tay.

Đến lúc đó, nói không chừng hạng mục “Chư Thiên Vạn Giới nhân tiền hiển thánh giảng pháp” sẽ trở thành sân khấu độc nhất vô nhị của Bá Tống Huyền Thánh mất.

Các đại lão ở ẩn càng nghĩ càng thấy phỏng đoán của mình có lý.

Thời gian trôi đi vùn vụt.

Livestream của Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở thu hút ánh mắt của tất cả người tu luyện trong chư thiên vạn giới. Nội dung livestream kết hợp với lý luận trong phần giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh giúp những người tu luyện nắm vững được thủ pháp chế biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn.

Ai nấy đều nhìn như nuốt từng hình ảnh, cách cả một cái màn hình mà giống như họ vẫn ngửi thấy mùi thơm từ món tà vọng của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Thơm quá đi!

Chỉ hận không thể xem nữa xem mãi, tiết mục món ngon mỗi ngày của Biệt Tuyết Tiên Cơ đừng dừng lại mà!

Tiếc rằng Huyền Thánh giảng pháp có thời gian hạn định.

Trong ánh mắt lưu luyến không rời của tất cả mọi người, lần giảng pháp thứ sáu của Bá Tống Huyền Thánh với hình thức livestream vô cùng tận chính thức kết thúc.

Sức mạnh công đức khổng lồ giáng lâm xuống thân thể mềm nhũn như cá muối của hắn!

Dù Bá Tống Huyền Thánh có ươn chảy ra đấy thì sức mạnh công đức mà hắn thu hoạch được cũng chẳng thiếu chút nào.

“Xin cảm ơn các vị đã thưởng thức lần nhân tiền hiển thánh cuối cùng của ta. Sau lần hiển thánh này, ta sẽ không xuất hiện trên sân khấu hiển thánh thêm một lần nào nữa. Các vị đạo hữu, nếu như có duyên, chúng ta sẽ gặp lại ở chân trời!” Tống Thư Hàng uể oải chắp tay hướng về các đạo hữu khắp chư thiên vạn giới.

[Sao cái câu thoại này nghe quen thế?!]

Chương 2624: Bá Tống tiên sinh rất phiền não

[Hình như lần trước Bá Tống tiền bối đã nói câu này rồi hay sao ấy?]

[Thế có nghĩa là tháng sau chúng ta vẫn sẽ được xem lần giảng pháp thứ bảy của Bá Tống tiền bối đúng không?]

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới bàn tán xôn xao. Còn chuyện “lần giảng pháp cuối cùng” của đại lão Bá Tống thì chẳng ai tin cả. Mọi người đều biết tỏng câu chuyện dân gian “Sói đến rồi!” mà.

Khi mọi người đang bận giao lưu thì khâu Huyền Thánh giảng pháp lần này cũng chính thức kết thúc, hình ảnh Bá Tống không xương và mỹ nhân rắn công đức biến mất.

Mọi người cũng kết thúc tư thế “nhìn trời”.

Nội dung giảng pháp của đại lão Bá Tống lần này khác với những lần trước, không thể giúp mọi người trực tiếp lĩnh ngộ và nâng cao cảnh giới, song hiệu quả của nó thì không thua kém gì mấy lần trước kia.

Bởi vì cách chế biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn và thực đơn tà vọng chọn lọc trong bài giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh lần này đã mở mang một nguồn tài nguyên “thiên tài địa bảo” mới cho người tu luyện trong khắp chư thiên vạn giới.

Sau bài giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, một thứ mà những người tu luyện tránh không kịp, chém chết cũng chẳng được tích sự gì như tà vọng bỗng tăng cao giá trị.

Quan trọng hơn là, phàm những thứ được chế biến ra từ thực đơn tiên trù đều có hiệu quả tăng cường công lực hoặc tinh luyện độ thuần khiết của công lực. Nói cách khác, nội dung giảng pháp của Bá Tống lần này chính là một đường tắt tăng cường công lực theo hướng mưa dầm thấm lâu, là một tin mừng rất lớn đối với rất nhiều tán tu trong thiên hạ.

Chuyện này giống như một vị đại lão cấp thế giới đột nhiên công bố một kĩ thuật “biến phế phẩm thành bảo vật” đơn giản dễ làm cho tất cả mọi người, vẽ ra một con đường làm giàu tạm thời cho toàn thế giới.

[Mau tranh thủ thời gian! Chúng ta đi loanh quanh xem thử có tà vọng hoang dã chưa bị xử lý không rồi bắt sống chúng cho nhanh!] Người tu luyện khắp chư thiên vạn giới bắt đầu hành động.

[Ta biết một chỗ ẩn thân của tà vọng ngũ phẩm, mà tà vọng ngũ phẩm này mới sinh ra không lâu, còn yếu lắm! Trước đó đại lão Bá Tống đã nói tà vọng ngũ phẩm ăn càng ngon hơn. Các vị sư huynh, có ai lập đội đi với ta không?] Một số đệ tử của các đại môn phái bắt đầu hô hào bạn bè lập đội đi bắt tà vọng.

[Tiên trù, chúng ta phải bồi dưỡng thêm nhiều tiên trù! Tương lai có thể kiếm chác được bao nhiêu tiền của từ mỏ vàng tà vọng lần này, phải xem chúng ta có bao nhiêu tiên trù!] Một số người có cái nhìn độc đáo thì bắt đầu ngay từ khía cạnh tiên trù.

Có thể tưởng tượng sau khi nội dung bài giảng pháp của đại lão Bá Tống được tiêu hóa hết thì địa vị của tiên trù trong chư thiên vạn giới sẽ tăng cao đến mức nào!

[Có cách nào để đưa tiên trù nhà chúng ta đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ bồi dưỡng một thời gian không nhỉ?] Một số tu sĩ có quan hệ khá tốt với Biệt Tuyết Tiên Cơ thì mon men chĩa ý đồ thẳng vào Biệt Tuyết Tiên Cơ luôn.

[Chúng ta bán thủ đoạn và phương pháp đối phó với tà vọng ra đi! Chúng ta luôn hoạt động ở đầu chiến tuyến chiến đấu với tà vọng, nắm trong tay rất nhiều thủ đoạn độc môn dùng để đối phó và phong ấn tà vọng... Đây chính là thời điểm để chúng ta tạo phúc cho muôn dân trong chư thiên vạn giới, bán những thủ đoạn và phương pháp đó ra đi!] Một số tổ chức chính nghĩa thì dứt khoát công bố phương pháp đối phó tà vọng của mình ra ngoài, giúp cho chư thiên vạn giới có thể quét sạch tà vọng nhanh hơn, sớm trả lại cho những sinh linh bình thường một môi trường sống an toàn sạch sẽ.

Tại sao lại dùng phương thức “bán” để công bố thủ đoạn đối phó với tà vọng? Đương nhiên là vì tổ chức chính nghĩa cũng cần phải ăn cơm. Mà của cho là của coi thường, của cả đống tiền mới được người thương.

Bài giảng pháp của Tống Thư Hàng lần này không rung động lòng người như những lần khác, nhưng tiếng vang của nó thì còn lớn hơn năm lần trước đó cộng lại.

Toàn bộ chư thiên vạn giới đều bị đánh động, tà vọng tung hoành ngang ngược trong dĩ vãng bỗng phải đối mặt với nguy cơ diệt tộc chỉ sau một ngày. Vô số người tu luyện đổ xô đi tìm tà vọng, dù chúng có náu mình trong tít rừng sâu núi thẳm cũng bị túm cổ lôi ra.

Một giống loài nào đó có thể hoành hành hệ sinh thái, phá vỡ cân bằng sinh thái, đó là vì người ta còn chưa nghiên cứu ra cách ăn chúng như thế nào!

Thậm chí trong thế giới Cửu U cũng có một vài tà ma rục rịch trong lòng, muốn xin chúa tể Bá Tống cho vào hiện thế bắt vài con tà vọng về nấu ăn cho biết vị.

…

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Tống Thư Hàng không xương như con cá muối thều thào nói: “Sáu lần nhân tiền hiển thánh, sáu lần khiêu chiến, lần nào cũng phải dốc hết tâm sức ra mà tiến hành Huyền Thánh giảng pháp, cuối cùng hôm nay cũng kết thúc rồi.”

[Tống mỗ ta, là Huyền Thánh, thật rồi á!]

Cuối cùng cũng không cần vắt óc suy nghĩ xem phải làm màu trong nhân tiền hiển thánh như thế nào, phải hoàn thành Huyền Thánh giảng pháp ra làm sao nữa. Cảm giác này chẳng khác gì viết xong luận văn tốt nghiệp, thoải mái ứ thể nào mà chịu được!

Trong hư không, một luồng sức mạnh công đức khổng lồ rơi xuống trên người Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức.

Số sức mạnh công đức này chia làm hai đợt.

Một đợt là công đức từ chư thiên vạn giới giáng lâm xuống người Tống Thư Hàng khi hắn đang giảng giải cách xử lý tà vọng. Truyền thụ cách đối phó tà vọng cho người tu luyện khắp chư thiên vạn giới chính là một loại công đức.

Đợt còn lại là sức mạnh công đức mà người tu luyện trong chư thiên vạn giới trả lại hắn sau khi kết thúc bài giảng pháp. Tuy cuối cùng Bá Tống Huyền Thánh biến thành trạng thái cá muối không xương, nhưng không ai dám giao thiếu phần công đức nên giao.

"Bây giờ công đức tiên tử có thể tiến hóa hoàn chỉnh rồi nhỉ. Đây là đợt sức mạnh công đức cuối cùng mà chúng ta nhận được, nên cô đừng có chia đuôi ra nữa nhé. Cô mà chẻ đuôi nữa là thành con bạch tuộc đấy." Tống Thư Hàng dốc cạn sức tàn mà nói.

Lần trước mỹ nhân rắn công đức dương dương đắc ý khoe năng lực chia đuôi thành nhánh ra cho hắn xem, hình thức thiểu năng kia suýt nữa thì khiến hắn tắc thở.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, sau đó cúi đầu nhìn chóp đuôi nhòn nhọn của mình, nở một nụ cười xán lạn.

"…" Tống Thư Hàng thở dài: "Thôi, cô thích là được rồi."

Tính thời gian ra cũng vừa tầm.

"Hai chúng ta rời khỏi đây, về Cửu U thôi!" Tống Thư Hàng cố gượng mình dậy.

À đúng rồi, hình như quên mất gì đó.

"Úi cha, nhớ rồi… ta quên cài quảng cáo cho Bạch tiền bối rồi!" Cái thân mềm oặt của Tống Thư Hàng bỗng giật mình ngồi bật dậy, sau đó hắn vỗ cái đét lên đùi mình.

Ban đầu hắn định cài quảng cáo cho việc thu mua hạch tâm tà vọng số lượng lớn của Bạch tiền bối trong phần cuối của chương trình nhân tiền hiển thánh, sau đó vì khâu cuối cùng biến thành livestream nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở nên hắn không chen vào.

"Thế mà ta quên khuấy đi mất!" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Bây giờ hắn đã là Bá Tống Huyền Thánh đích thực, không vào được không gian giảng pháp nữa rồi.

Thế là không có cơ hội quảng cáo cho Bạch tiền bối rồi.

Tống Thư Hàng buồn bã day day giữa hai lông mày, bắt đầu nghĩ đến chuyện có nên vận dụng quyền hạn chúa tể Cửu U mở cửa sau cho đệ tử mình, rồi để đệ tử chèn bù quảng cáo cho Bạch tiền bối trong lúc giảng pháp hay không.

Khi Bá U Ma Thánh vừa tấn thăng rầu thối lòng mề bước ra khỏi không gian Huyền Thánh giảng pháp, bỗng trước mắt hắn tối sầm lại.

Cùng lúc đó.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U vừa mới kết thúc tư thế ngẩng đầu nhìn trời, lại không khống chế được thân thể mà ngẩng lên lần nữa.

Cổ… mỏi ghê.

Chương 2625: A… cuối cùng vẫn vô sinh!

[Chẳng lẽ lại có Huyền Thánh mới chứng đạo hay sao?] Người tu luyện trong chư thiên vạn giới hơi động lòng. Đại lão Bá Tống vừa mới hoàn thành KPI giảng pháp tháng này rồi, dựa theo lệ cũ, trong tháng hắn sẽ không lên đài nữa đâu.

Bá Tống*Mỗi tháng giảng pháp một lần*Không thừa không thiếu*Huyền Thánh.

[Nói cách khác, nếu tính chính xác ra thì vị Huyền Thánh vừa tấn thăng này mới là Huyền Thánh đầu tiên giảng pháp sau khi Thiên Đạo sụp đổ nhỉ? Vì đại lão Bá Tống không muốn nhường cái ghế “người giảng pháp đầu tiên sau khi Thiên Đạo sụp đổ” cho người khác, cho nên mới đẩy vị Huyền Thánh mới này xuống thành “người giảng pháp thứ hai sau khi Thiên Đạo sụp đổ” đúng không?] Người tu luyện trong chư thiên vạn giới tưởng tượng ra cả một kịch bản dài ngoằng chỉ trong nháy mắt.

Giống như đại lão Bá Tống rất cố chấp với việc “giảng pháp đầu tiên”. Hắn đã cuỗm hết cả mấy danh hiệu “ngàn năm đệ nhất thánh”, “ngàn năm đệ nhất ma”, “ngàn năm đệ nhất cổ thánh” còn gì? Cho nên hành vi khăng khăng chiếm lấy vị trí “người giảng pháp đầu tiên sau khi Thiên Đạo sụp đổ” của hắn lần này cũng là dễ hiểu. Có thể đây là một sở thích, cũng có thể nó liên quan đến “đạo” của đại lão Bá Tống chăng?

Liên hệ với trạng thái màn hình đen sì trước khi Bá Tống Huyền Thánh lên đài giảng pháp… có khi trong cái lúc màn hình đen ấy, Bá Tống Huyền Thánh đang tranh cướp suất hiển thánh “đầu tiên”, đẩy bật Huyền Thánh mới nhà người ta ra sau mình cũng nên.

Càng nghĩ càng thấy có lý!

[Có phải Bá Tống Huyền Thánh lại độ kiếp tập thể không? Trừ hắn ra còn một Huyền Thánh khác sắp giảng pháp à?] Một số người tu luyện phỏng đoán. Hầu như lần nào đại lão Bá Tống lên đài giảng pháp cũng đi thành đoàn. Dẫn người đi độ thiên kiếp bát phẩm hình như là nghề của hắn, hay là một phần trong "đại đạo" của hắn thì phải? Theo suy đoán này, sau khi Bá Tống giảng pháp xong thì các Huyền Thánh khác mới lên, nghe cũng có lý.

Khi người tu luyện trong chư thiên vạn giới đang suy tư thì màn hình nhân tiền hiển thánh lại mở ra.

Lần này màn hình nhân tiền hiển thánh xuất hiện rất nhanh gọn, màn hình không đen chút nào.

Sau đó, trong ánh mắt khó tin nhưng có thật của người tu luyện khắp chư thiên vạn giới, người đàn ông vừa mới leo lẻo cái mồm kêu "nếu như có duyên, chúng ta sẽ gặp lại ở chân trời" đã xuất hiện một lần nữa.

Người tu luyện khắp chư thiên vạn giới: "..."

Tà ma trong thế giới Cửu U: "..."

Có phải chúng ta hoa mắt không?

Hay thực ra đại lão Bá Tống có một người em trai song sinh tên là Tống Bá?

Trong màn hình nhân tiền hiển thánh.

Lúc này, giống như vị đại lão khiến người tu luyện khắp chư thiên vạn giới phát huy khả năng chém gió kịch bản không ngừng vẫn chưa biết mình lại vừa vào không gian nhân tiền hiển thánh.

"Di chứng hình thức lười biếng của Sở các chủ nặng nề đến vậy sao? Ta chỉ ngồi bật dậy có một cái mà đã cảm thấy não cấp máu không đủ, hai mắt tối sầm đi." Tống Thư Hàng nói khẽ, tay day day huyệt thái dương, nghi hoặc từ tận đáy lòng: "Chẳng lẽ ngực lớn qua thực sự ảnh hưởng tới nhịp tim, dẫn đến vấn đề về bơm máu?"

Người tu luyện khắp chư thiên vạn giới + tà ma Cửu U: "..."

Sở các chủ trong thế giới hạch tâm: "..."

"Sở các chủ tiên tử, ta cảm thấy sinh vật như thằng ranh Thư Hàng này nên giết phứt đi, chứ giữ lại để ăn tết à?" Xích Tiêu Kiếm tâm ma ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: "Lúc đó cô có thể dùng ta, đâm thẳng vào thận nó, nhân tiện đỡ đẻ cho nó luôn!"

Tô Thị A Thập Lục: "…"

Bạch long tỷ tỷ vươn móng vuốt gãi nhẹ lên cằm mình, chân thành nói: "Thì ra là thế, hóa ra trước kia Sở tóc ngố cô uể oải là vì lượng cấp máu không đủ à? Sau khi trở thành vật đính kèm của Thư Hàng thì cô không uể oải nữa, chắc là vì chỉ còn mỗi cái đầu, không bị ngực liên lụy nên không phải lo vấn đề bơm máu nữa phải không?"

"Khăn quàng cổ tiên tử cô im đi! Cô có tư cách gì mà chế giễu ta? Có bản lĩnh thì biến thành hình người cho ta xem nào!" Sở các chủ nói.

Bạch long tỷ tỷ vui vẻ: "Ta không có trạng thái hình người."

"Nói vớ vẩn lừa ai đấy?" Dứt lời, Sở các chủ chìm xuống suối, chỉ để lộ mỗi nửa gương mặt, lặng lẽ thổi bong bóng.

Mà lúc này, trong màn hình hiển thánh.

Bá Tống uể oải như thể vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, day mạnh huyệt Thái Dương một lát, đột nhiên phát ra một tiếng than nặng nề: "Ôi, cuối cùng ta vẫn vô sinh. Kế hoạch không theo kịp tình hình biến hóa, ta còn chưa kịp sinh khỉ con với A Thập Lục, xem ra chuyện sinh con chỉ có thể dựa vào chính mình rồi."

Tiếng lòng phát ra từ nội tâm sâu thẳm của đại lão Bá Tống vang vọng khắp mọi ngõ ngách hẻo lánh của chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U.

Người tu luyện khắp chư thiên vạn giới: "…"

Ngài còn có thể đẻ con nữa cơ à?

Trong mắt những người tu luyện khắp chư thiên vạn giới, một đại lão viễn cổ như Bá Tống Huyền Thánh lẽ ra phải vô sinh từ thời viễn cổ rồi mới đúng.

Nhưng nghe câu cảm thán của đại lão Bá Tống thì hình như gần đây hắn đã có lại khả năng sinh dục. Chỉ vì "Đạo" càng ngày càng hoàn chỉnh, cho nên sau lần giảng pháp thứ sáu thì mới hoàn toàn vô sinh thành công?

Vô sinh từ thời viễn cổ mà còn tìm ra cách khôi phục khả năng sinh dục một lần nữa trong thời hiện đại, không hổ là đại lão Bá

Tống!

Tiếc rằng Bá Tống tiền bối đã cường hãn như thế mà vẫn không thể khiến A Thập Lục tiên tử mang thai, để lại trong lòng hắn một niềm tiếc nuối vô bờ.

[Cũng dễ hiểu thôi. Với sức mạnh của Bá Tống Huyền Thánh, dù có khôi phục khả năng sinh dục thì muốn làm tiên tử mang thai trong có mấy tháng ngắn ngủi vẫn là rất khó. Dù sao bình thường Tôn Giả thất phẩm muốn mang thai cũng phải vất vả tám năm, mười năm kia mà.] Người tu luyện khắp chư thiên vạn giới tỏ ra thấu hiểu.

[A ~ Đây chẳng phải là nguyên nhân khiến Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên vượt bao khó khăn đi nghiên cứu Thuật giám định cường giả hay sao? Hay việc "khôi phục khả năng sinh dục trong thời gian ngắn" của hắn được truyền linh cảm từ Thuật giám định cường giả của Thánh Nhân Nho Gia?] Rất nhiều Huyền Thánh bát phẩm trong khắp chư thiên vạn giới sáng ngời hai mắt.

Không phải Huyền Thánh bát phẩm nào cũng có hậu duệ.

Cũng không phải hậu duệ của các Huyền Thánh bát phẩm đều còn sống sót…

Cho nên rất nhiều Huyền Thánh bát phẩm ước ao mình có thể tạm thời kết thúc hình thức vô sinh để sinh mấy đứa cho vui cửa vui nhà.

Rất có thể trong Ánh Nhìn Mang Thai của Thánh Nhân Nho Gia ẩn giấu áo bí giúp Huyền Thánh bát phẩm có được khả năng sinh dục trong một thời gian ngắn. Vô số Huyền Thánh thả trí tưởng tượng bay xa, cảm thấy mình phải đi lôi kéo quan hệ với Nho gia một chút…

Cũng có rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả lại nảy ra suy nghĩ muốn khiêu chiến với Bá Tống, để nếm thử Ánh Nhìn Mang Thai một lần nữa, biết đâu lại lĩnh ngộ được tin tức của đạo Sinh Mệnh mà tăng cường thực lực cho mình.

"Ủa? Trạng thái nhân tiền hiển thánh?" Lúc này, đại lão Bá Tống bỗng kêu toáng lên.

Giống như cuối cùng hắn đã nhận ra mình đang livestream rồi.

“Bố tổ tiên sư tại sao lại nữa?!” Đại lão Bá Tống đần thối mặt.

[Chính ngài không biết tại sao mình lại ở đây à?]

[Ngài đã ở đây lâu lắm rồi đấy Bá Tống tiền bối ạ.]

[Nhiệt liệt chúc mừng Bá Tống đạo hữu lại vô sinh lần nữa!]

Tống Thư Hàng: “…”

Thế cả chư thiên vạn giới đều nghe thấy ta lẩm bẩm từ nãy đến giờ à?

“A ~ Cuối cùng ta vẫn vô sinh ~” Sau lưng Tống Thư Hàng. Mỹ nhân rắn công đức nắn cuống họng, nói bằng giọng nói của hắn.

Cùng lúc đó, trên mình Tống Thư Hàng xuất hiện dao động pháp tắc.

Chính là pháp tắc Hoa Bái trước đó hiển hiện trên người hắn.

Vay tiền không trả thì vui, quỵt luôn không trả thì vui dài dài.

Dưới sự ảnh hưởng của pháp tắc Hoa Bái, Bá Tống Huyền Thánh đang tiêu hao tương lai một cách chóng mặt. Hắn còn chưa độ kiếp mà đã tiêu sạch cả “nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn và Huyền Thánh giảng pháp” luôn rồi.

Đồng thời, một thánh ấn ngưng tụ bên cạnh hắn.

Thánh ấn thứ bảy – Bá Đao.

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 2626: Lần này thực sự không có bản thảo, mọi người nhìn mặt ta tạm đi nhé

Trong màn hình hiển thánh, sức mạnh công đức khổng lồ vẫn không ngừng hạ xuống. Hai đợt sức mạnh công đức biến đại lão Bá Tống thành một vầng mặt trời công đức nhỏ chói mắt.

Đồng thời, bảy đại thánh ấn hiện lên quanh người Tống Thư Hàng, như bảy hành tinh xoay tròn quanh mặt trời Bá Tống theo quỹ đạo khác nhau dựa vào thứ tự sinh ra.

Bảy đại thánh ấn tượng trưng cho bảy luồng sức mạnh to lớn làm tôn lên uy nghiêm của đại lão Bá Tống!

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh, Bá Ma Thánh Quân, Bá Diệt Đạo Quân, Bá U Ma Thánh, và thánh hào Bá Đao lòi ra thông qua pháp tắc “vay trước trả sau”.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới nghĩ đại lão Bá Tống giảng pháp hết lần này đến lần khác, đè đầu pháp tắc nhân tiền hiển thánh xuống đất như con, trước sau hiển thánh bảy lần, mỗi lần chiếm một cái “đệ nhất”, đúng là thánh trong các thánh… Lẽ ra đạo hiệu “Bá Đao” này phải có thêm một cái tôn xưng là “nhất” nữa mới đúng.

Kết hợp lại, thánh hào thứ bảy của Tống Thư Hàng hẳn là… Bá Đao Thứ Nhất? Không đúng không đúng, gọi thế thì người ta sẽ nghĩ “Bá Đao” có cả một series… Cho nên có cần thêm một tôn xưng nữa vào đằng sau chữ “Nhất” không? Hoặc là thêm dòng họ vĩ đại của đại lão Bá Tống chẳng hạn?

[Mà họ của Bá Tống tiền bối là gì nhỉ? Họ Bá? Hay họ Tống? Hay là Trình Cẩu Đản?] Có người cất tiếng nghi ngờ.

[Ta nghĩ nhất định là họ Bá. Bảy Bá chẳng họ Bá thì họ gì?] Có người lập tức trả lời.

[Không không không, ta nghĩ là họ Tống. Ta nhớ trong một vài trường hợp công khai được đưa lên bản tin của Tu Chân giới, có một vị tiên tử chân siêu dài từng gọi đại lão Bá Tống là “Tống tiền bối” chứ không phải “Bá tiền bối”.] Lại có người nhanh chóng xen lời.

[Nhưng trước đó khi dùng tinh thần lực quét hình xăm mã QR của Bá Tống tiền bối, bọn ta mơ hồ cảm ứng được cái tên “Trình Cẩu Đản”. Cho nên ta nghĩ “họ Tống” có lẽ chỉ là tên giả của Bá Tống tiền bối ở thời đại này thôi. Tên thật của hắn chắc chắn là Trình Cẩu Đản!] Có người nhảy vào phản bác.

Đề tài tương tự được thảo luận ở khắp nơi trong chư thiên vạn giới, cuối cùng phản hồi đến trước mắt Tống Thư Hàng.

“Tống.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Đừng có tùy tiện đổi họ của ta, ta không có ý định ở rể nhà họ Bá. Tuy năm đó suýt nữa thì đã ở rể…”

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới nghe Bá Tống tiền bối nói xong câu này thì đều sáng ngời hai mắt lên. Suýt nữa Bá Tống tiền bối đã ở rể nhà người ta á?

Tiếc rằng Tống Thư Hàng nói được một nửa thì phanh lại, không tiếp tục đề cập đến vấn đề này nữa.

[Bá Tống tiền bối là họ Tống… Thế thì phần tôn xưng đằng sau Bá Đao có thể thêm chữ Tống vào rồi. Bá Đao Nhất Tống!] Người tu luyện trong chư thiên vạn giới ở khắp nơi đều không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Bá Đao Nhất Tống, nghe cứ như tên một loại đao pháp nào đó vậy. Bá Đao chém một nhát tống đi luôn?

[Không ổn không ổn, Bá Đao Nhất Tống nghe kỳ quái quá. Hay là đổi ngược lại chút đi? Bá Đao Tống Nhất?]

Tuy nghe Bá Đao Tống Nhất vẫn quai quái nhưng mà cũng hay hay, đọc lên lại rõ ràng trôi chảy. “Tống” là dòng họ của Bá Bá Tống này, “Nhất” là thể hiện các vị trí “thứ nhất” chí tôn của hắn này.

Tống Thư Hàng: “…”

Thông qua việc đọc bình luận của người tu luyện trong chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng nhìn thấy toàn bộ hành trình thánh hào Bá Đao của mình trôi dạt từ Bá Đao Thánh Quân đến Bá Đao Thánh Ma, cuối cùng biến thành Bá Đao Tống Nhất.

Giống như trong cõi u minh có một sức mạnh thần bí thúc đẩy toàn bộ người tu luyện trong chư thiên vạn giới, để họ suy ra đạo hiệu do đích thân Bạch tiền bối đặt cho hắn này.

Đây là sức mạnh của Bạch tiền bối sao?

"Bá Đao Tống Nhất, không ngờ lượn một vòng lớn rồi lại quay về với nó." Tống Thư Hàng cười dịu dàng: "Cũng được, vậy thì lấy đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất mà Bạch tiền bối đặt cho làm kết cục sau cùng, đặt dấu chấm hết cho bảy lần giảng pháp của ta đi."

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới + tà ma Cửu U: "…"

Tiền bối, ngài đừng có nói kiểu đấy nữa. "Lần cuối cùng" của ngài chẳng khác gì "ngày mai" cả. "Ngày mai" vĩnh viễn là "ngày mai".

Trong không gian Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng vươn tay điểm nhẹ lên bảy đại thánh ấn. Bảy thánh ấn này đại diện cho bảy lần kỳ ngộ khác nhau của hắn.

Mà giờ đây, tất cả đều đã kết thúc.

Tống Thư Hàng hơi động ý nghĩ, bảy đại thánh ấn được thu vào thể nội.

Bá Tống ấn đại diện cho Hiện Thế và Bá Nho ấn đại diện cho Cửu U, thành đôi.

Bá Long ấn đại diện cho thế giới Hắc Long và Bá U ấn đại diện cho Ma Hải thái cổ, thành đôi.

Bá Ma ấn đại diện cho Quá Khứ và Bá Đao ấn đại diện cho Tương Lai, thành đôi.

Cuối cùng, Bá Diệt đạo ấn đại diện cho Thiên Đạo sụp đổ có kích thước lớn nhất, FA.

Trong chư thiên vạn giới hiện tại, chỉ e chẳng thể tìm nổi biểu tượng nào có thể kết đôi với Bá Diệt đạo ấn…

Sau khi thu hồi bảy đại thánh ấn, Tống Thư Hàng cố gắng vượt qua sự uể oải của bản thân, nhờ mỹ nhân rắn công đức nâng mình ngồi thẳng dậy.

"E hèm, không ngờ ta lại gặp lại mọi người sớm thế. Lần

Huyền Thánh giảng pháp thứ bảy này thực sự vượt ra ngoài dự liệu, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của ta, tóm lại trăm phần trăm là ngoài ý muốn. Ta nghĩ chắc các ngươi cũng bất ngờ lắm nhỉ?" Tống Thư Hàng nói.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới: "…"

Tiền bối, câu này ngươi nói ba lần rồi, có biết thế nào là quá tam ba bận không?!

"Vì lần giảng pháp thứ bảy này đến quá bất ngờ… cho nên ta chưa chuẩn bị bản thảo giảng pháp đâu. Đến cả cách biến tà vọng thành nguyên liệu nấu ăn ta cũng đã nói hết trong lần giảng pháp thứ sáu rồi. Sau sáu lần giảng pháp, trong túi ta thật sự chẳng còn gì cả." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Vậy nên lần này ta chẳng có gì để giảng. Hay là mọi người ngắm cái mặt mo này của ta, chúng ta cùng ngồi với nhau cho hết thời gian của lần giảng pháp thứ bảy này nha?"

Ta, Bá Tống, không chuẩn bị bản thảo giảng pháp, rất là xấu hổ. Nhưng nể cái mặt nhẹ nhàng thanh thoát này của ta, các ngươi cho ta sĩ diện một tí để đỡ ngại đi!

Cổ của người tu luyện trong chư thiên vạn giới cứng còng.

Trong chư thiên vạn giới bây giờ, ai dám không nể mặt Bá Tống Huyền Thánh? Không nể mặt hắn, vạn nhất hắn ghi thù trong lòng rồi gây khó dễ cho ngươi trong lần giảng pháp tiếp theo thì làm sao?

Thế là tất cả người nghe giảng pháp trong khắp chư thiên vạn giới đều bằng lòng giữ cho Tống Thư Hàng một tí sĩ diện.

"À, còn chuyện này nữa, lần này không thể quên được." Tống Thư Hàng hắng giọng rồi nói: "Chắc mọi người cũng có ấn tượng về Bạch Thánh Quân chứ hả? Ta thay Bạch tiền bối đứng ra thu mua hạch tâm tà vọng của các đạo hữu trong chư thiên vạn giới. Xin mọi người đừng ném hạch tâm của tà vọng đã bị xử lý thành nguyên liệu nấu ăn đi, Bạch tiền bối nhà chúng ta sẽ thu mua hết với số lượng lớn. Giá cả phải chăng, tuyệt đối không ép giá. Nếu mọi người muốn bán hạch tâm tà vọng thì có thể liên hệ với ta hoặc Hoàng Sơn Tôn Giả nhé."

Khi Tống Thư Hàng đang quảng cáo cho Bạch tiền bối, đột nhiên Bạch tiền bối gửi tin nhắn riêng cho hắn: [Thư Hàng… bây giờ có bao nhiêu hạch tâm tà vọng? Ta mua ngay, phải thật nhiều!]

Chương 2627: Đây là bản thể tự tay chế tạo cho ngươi.

“Chỗ ta đang có một ít hạch tâm tà vọng đây, nhưng Bạch tiền bối ơi, ta đang ở trong không gian hiển thánh giảng pháp, tạm thời không thoát thân được. Ta nhờ công đức tiên tử giao đến cho ngài nha.” Tống Thư Hàng đáp.

Mỹ nhân rắn công đức sau lưng hắn nghe xong bèn nghiêng đầu một cái.

Sau đó cô nhẹ tay đẩy sau lưng Tống Thư Hàng không xương một cái. Đại lão Bá Tống mềm oặt biểu diễn tại chỗ cho toàn bộ người tu luyện trong chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U xem một màn nghệ thuật nhu thể với độ khó cao!

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới: “…”

Bá Tống tiền bối không giảng pháp mà muốn biểu diễn thể thao trong không gian Huyền Thánh giảng pháp cho bọn ta xem sao?

…

Cùng lúc đó, trong một khu dân cư nằm gần đại học Giang Nam.

Đệ tử ký danh Joseph của Tống Thư Hàng đang lặng lẽ vung một thanh kiếm lớn, trên người bắt đầu ngưng tụ thánh quang mờ nhạt. Trong sự kiện tà vọng ở đại học Giang Nam lúc trước, hắn đã thức tỉnh một tia lực lượng thánh quang trong trạng thái còn chưa Trúc Cơ. Từ một khía cạnh nào đó thì hắn thực sự là một tuyệt thế thiên tài để tu luyện lực lượng hệ thánh quang, đáng tiếc là tuổi hơi bị lớn.

Trong sự kiện tà vọng trước đó, hắn được Tống Thư Hàng âm thầm giúp đỡ, nhờ một giọt suối nguồn sự sống mà cả người giống như trẻ ra.

Gần đây hắn vẫn luôn đến đại học Giang Nam, âm thầm tiếp xúc với sư phụ “Tống Thư Hàng”. Tiếc rằng chẳng hiểu sao sư phụ ở trong trường lại giả vờ không biết hắn, chẳng nói năng gì với hắn, chỉ thi thoảng mời hắn ở lại uống trà, ăn trái cây, chứ chẳng thảo luận gì về vấn đề "tu luyện" với hắn cả.

Joseph chắc đây là một khảo nghiệm mà sư phụ dành cho mình.

Lưu Bị đến nhà tranh ba lần mới mời được Gia Cát Lượng xuống núi mà.

Chắc sư phụ đang khảo nghiệm mình tương tự như thế đây!

Thánh quang mờ ảo trên thân kiếm khiến Joseph tuyệt đối tin tưởng vào sư phụ "Tống Thư Hàng" của mình.

"Ha!" Joseph dồn hết sức mạnh toàn thân chém ra một kiếm, mơ hồ cảm thấy sức mạnh thánh quang cường đại thêm một chút.

Khi chém ra kiếm này, đột nhiên Joseph có cảm giác kỳ lạ. Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời.

Một khắc sau, một hình ảnh ẩn ẩn xuất hiện trong tầm mắt hắn. Hắn thấy sư phụ Tống Thư Hàng của mình đang ở trên không như một vị thần!

Lúc này nửa người dưới của sư phụ ngồi xếp bằng, nửa người trên dang rộng hai tay nằm sấp xuống đất, mềm oặt không xương.

Hình như đây là một chiêu tuyệt học mới thì phải?

Sau sự kiện tà vọng lần trước, Joseph đã hoài nghi sư phụ mình không chỉ là một cao thủ võ lâm bình thường. Lực lượng mà sư phụ thể hiện ra với hắn cứ như một nhân vật trong thần thoại vậy.

Mà bây giờ sư phụ đang ở giữa không trung, thực hiện cho hắn xem một thức thần công?

Hình ảnh này chỉ lóe lên một chút rồi biến mất.

Khi Joseph muốn nhìn lại thì chẳng thấy gì.

"Chẳng lẽ cuối cùng sư phụ cũng bị mình làm cảm động, cho nên mới dùng phương thức thần kỳ này để truyền thụ thần công cho mình?" Joseph mừng rơn trong dạ.

Tư thế mà sư phụ vừa thực hiện trên không trung nhất định ẩn giấu đạo lý thâm sâu, có thể là một môn bí tịch võ học mà phải tu luyện Thời Đại Vẫy Gọi và Thánh Quang kiếm pháp xong mới học được.

Thế là Joseph đặt thanh kiếm của mình sang bên cạnh.

Sau đó hắn ngồi khoanh chân xuống, cố hết sức thả lỏng nửa người trên, muốn ép thân thể xuống mặt đất theo tư thế của sư phụ, để nửa người trên của mình mềm mại không xương.

“Với một người có tuổi như mình, tư thế này đúng là không đơn giản.” Joseph đau đớn nói: “Nhưng ta nhất định sẽ không từ bỏ.”

Trên tầng.

Vợ của Joseph nhìn thấy chồng mình tự nhiên thay đổi tư thế rèn luyện thì khóe miệng co giật.

“Em yêu ơi, em có rảnh không? Rảnh thì giúp anh một tay với.” Joseph đang cố ép nửa người trên thấy vợ mình đang phơi quần áo, bèn gọi toáng lên: “Anh không cẩn thận bị trẹo eo rồi, không dậy được, help anh!”

“…” Cô vợ day day huyệt thái dương, gọi cô con gái đang nghỉ ở nhà: “Song Tuyết, ra kéo ba con kìa.”

“Vâng!” Cô con gái ngoan ngoãn đáp lời rồi chạy xuống nhà.

Sau sự kiện đường xá và nhà cửa tự nhiên nổ tung lần trước, vợ của Joseph phát hiện ra con gái bắt đầu ủng hộ ông chồng ngốc nhà mình luyện võ công.

Hình như con bé còn muốn luyện chung với ba nó nữa.

…

Trong không gian hiển thánh.

Tống Thư Hàng không xương nằm rạp xuống đất, lười chảy nhớt, đồng thời lòng hắn khẽ động, mơ hồ cảm nhận được gã đệ tử ký danh Joseph của mình.

Giữa vị đệ tử ký danh mặt dày và hắn giống như thật sự có một mối “duyên”.

Chờ bao giờ về hiện thế thì đến thăm ông ta vậy.

Joseph đã qua mất tuổi tu luyện tốt nhất từ lâu, nhưng chỉ cần cố gắng thì đời này vẫn có hi vọng hoàn thành cảnh giới Trúc Cơ.

Tống Thư Hàng chỉ cần cho Joseph một ít thối thể dịch và Khí Huyết đan mà thôi. Với hắn bây giờ thì đó chỉ là một chút đồ nhỏ, có thể cho vô tư. Đã kết duyên thì cứ thuận theo tự nhiên mà theo đuổi cho hết đi vậy.

[Nhưng khi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh… đừng quá không cam lòng.] Tống Thư Hàng khẽ nói. Tuy tuổi hắn còn trẻ, nhưng trải qua nhập mộng nên tuổi tâm lý của hắn chẳng còn trẻ trung như vẻ bề ngoài.

Khi hạ quyết định, hắn đã có thể tiên đoán được tương lai. Khi Joseph dần dần già đi, nằm trên giường bệnh, hắn đến thăm Joseph… nhất định là một chuyện vô cùng buồn rầu.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì mỹ nhân rắn công đức lại kéo hắn lên.

Đồng thời, Bạch tiền bối nhắn tin cho hắn: [Hiện tại ta đang ở giai đoạn cực kỳ quan trọng, chuyển đồ qua công đức tiên tử quá phiền phức. Ta sẽ gửi thẳng một phân thân qua chỗ ngươi để di chuyển hạch tâm tà vọng, ngươi chú ý nhận lấy… mặt khác, ta cần một lượng lớn hạch tâm tà vọng, càng nhiều càng tốt!]

“Nhưng ta đang ở trong trạng thái giảng pháp, không sao chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vừa dứt lời thì một thanh phi kiếm dùng một lần đã cưỡng chế xuyên qua không gian, cắm xuống ngay bên cạnh hắn.

Thanh phi kiếm dùng một lần này cao đến hơn hai mét, trông không khác gì một cái hộp dài hình kiếm.

Trên thân thanh kiếm này điêu khắc hoa văn cực kỳ phức tạp, có vẻ là một tác phẩm mà Bạch tiền bối mất rất nhiều công sức để hoàn thành chứ không phải tiện tay làm ra.

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì một phía của phi kiếm bật mở, một cái nắp được đẩy ra.

“Ta lại ra ngoài rồi!” Một vị Bạch tiền bối tóc dài chạm lưng bước ra khỏi phi kiếm một cách đẹp trai và ngầu lòi, sau đó vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc.

Toàn bộ thế gian đều sáng bừng lên theo động tác này của hắn.

“Đúng rồi Thư…. Bá Tống tiểu hữu, đây là chiếc quan tài mà bản thể của ta tự tay chế tạo cho ngươi.” Bạch tiền bối phân thân đẹp trai vươn tay vỗ chuôi phi kiếm bằng gỗ to oành, nở một nụ cười mê hồn với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Quan tài mà Bạch tiền bối tự tay chế tạo cho ta?

Trong một tình huống vô tình nào đó, ta lại bất cẩn chọc giận Bạch tiền bối và sắp chết thêm một lần nữa hả?

[Tin hot: Bạch Thánh Quân tự tay tặng quan tài cho Bá Thánh!]

Chương 2628: Dù trong lòng đau khổ đến mức nào, khi đối mặt với khách hàng đập tiền vào mặt ngươi, vẫn phải mỉm cười chân thành tha thiết

[Đại lão Bá Tống vừa chết một lần và sử dụng pháp khí hồi sinh bảo mệnh, nếu chết thêm lần nữa thì có hồi sinh lại được không?]

[Nếu chết thêm lần nữa, đại lão Bá Tống có chìm vào giấc ngủ ngàn thu luôn không?] người tu luyện trong chư thiên vạn giới lại mở đầu một cuộc thảo luận sôi nổi mới.

Đại lão Bá Tống không hổ là nhân vật phong vân có thể khuấy động thiên hạ, lần này không giảng pháp mà mỗi hành động của hắn vẫn khiến dân tình phải bàn luận sục sôi.

[Có quan tài rồi, những thứ đi kèm nguyên bộ cũng không thể thiếu được. Còn thiếu cái gì thì nói với bọn ta nhé, bọn ta không keo kiệt với ngươi đâu.” Một vị ma đế nào đó có thù sâu hận nặng với Bá Tống gửi tin nặc danh.

“Đừng hoảng, cái quan tài này là để ngươi xây ngôi mộ lớn. Cũng đến lúc ngươi xây dựng cho mình một ngôi mộ lớn rồi, nên bản thể mới cải tạo thanh phi kiếm được làm từ thân thể bằng gỗ của ngươi, biến nó thành một cái quan tài. Đến lúc đó ngươi cường hóa nó một chút là thành một cái quan tài có một không hai rồi.” Bạch tiền bối phân thân an ủi.

Nghe xong, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. Thân là Bát Tu dự bị, hiện giờ là Cửu Tu dự bị, hắn thật sự muốn xây dựng cho mình một ngôi mộ lớn giống như Thông Nương. Không ngờ Bạch tiền bối đã suy nghĩ đến việc đó và chuẩn bị cả quan tài cho hắn rồi.

Tuy nghe thì tri kỉ lắm, nhưng tặng quan tài… phải nói thế nào đây?

Đương nhiên là vô cùng vui vẻ! Thăng quan phát tài mà!

Giải thích xong, Bạch tiền bối phân thân lại khôi phục vẻ mặt thật thà, nói: “Thời gian của chúng ta rất cấp bách, bây giờ ngươi còn bao nhiêu hạch tâm tà vọng thì giao hết cho ta, để ta chuyển cho bản thể luôn đi.”

“Trước đó không lâu ta đã phái người đến hiện thế, thanh lý gần một nửa tà vọng ở Trái Đất, góp nhặt được rất nhiều hạch tâm tà vọng. Tiếc rằng thời gian gấp quá, nếu không cho ta thêm ít lâu, ta có thể thanh lý sạch sẽ toàn bộ tà vọng trên Trái Đất.” Nói đoạn, Tống Thư Hàng vung tay lên một cái, một ngọn núi nhỏ hạch tâm tà vọng đổ ra từ vòng tay pháp khí càn khôn.

[Thì ra tà vọng trên Trái Đất là do Bá Tống tiền bối phái người đi xử lý thật sao?] Người tu luyện trên Trái Đất hơi giật mình, bảo sao trước đó tà vọng lại đột nhiên giảm bớt đáng kể.

Một số người tu luyện khác trên Trái Đất thì lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm: [May mà Bá Tống tiền bối không làm cỏ hết tà vọng trên Trái Đất, nếu không tu sĩ Trái Đất chúng ta lại phải nghĩ cách đến giới khác trong chư thiên vạn giới để bắt tà vọng rồi.]

Trước hôm nay thì chẳng ai muốn gặp phải tà vọng, nhưng sau bài giảng pháp của đại lão Bá Tống, tà vọng bỗng biến thành bé đáng yêu trong mắt người tu luyện trong chư thiên vạn giới.

“Chỉ trong thời gian ngắn mà ngươi thu thập được nhiều hạch tâm tà vọng thế này sao? Không tệ.” Bạch tiền bối phân thân vươn tay lấy ra một thanh phi kiếm dùng một lần cỡ nhỏ bản phá phòng tối, kết một kiếm quyết với đống hạch tâm tà vọng kia.

Xoẹt! Thanh phi kiếm dùng một lần cuốn cả đống hạch tâm tà vọng, phá vỡ không gian Huyền Thánh giảng pháp, đâm thẳng vào hư không, tiến về chỗ Bạch tiền bối bản thể.

Ba bước nhân tiền hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn, Huyền Thánh giảng pháp bị đại lão Bá Tống đè xuống đất bắt nạt như con.

Mà không gian độ kiếp và không gian Huyền Thánh giảng pháp thì bị Bạch Thánh Quân biến thành vườn rau xanh sau nhà mình, muốn vào thì vào, thích ra thì ra, thế nào cũng được.

Bạch tiền bối phân thân: “Bản thể sẽ thanh toán tiền đống hạch tâm tà vọng cho ngươi nhé.”

Tống Thư Hàng xua tay liên tục: “Thôi thôi thôi, ta còn nợ Bạch tiền bối nhiều linh thạch lắm.”

“Nợ thì nợ, thưởng là thưởng, đây là hai chuyện khác nhau. Dù sao trong thời gian ngắn ngươi cũng chẳng trả nổi số linh thạch ấy đâu, cứ nợ đi không sao cả.” Bạch tiền bối phân thân nói với vẻ rất phóng khoáng: “Với bản thể của ta thì đó chỉ là chút tiền mọn thôi mà.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đây là chỗ “tiền mọn” mà cả đời ta cũng khó mà trả hết đấy.

“Mặt khác, tuy chỗ hạch tâm tà vọng này của ngươi không ít, nhưng với thí nghiệm mà bản thể đang tiến hành thì chẳng khác nào muối bỏ bể. Chúng ta cần nhiều hạch tâm tà vọng hơn nữa.” Bạch tiền bối phân thân bổ sung.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Bởi vậy nên ban nãy ta đã quảng cáo với các đạo hữu trong chư thiên vạn giới. Chỉ cần giá cả phù hợp, cứ liên hệ với ta, có bao nhiêu hạch tâm tà vọng ta mua hết bấy nhiêu.”

“Ngươi đúng là thằng nhóc gian manh.” Bạch tiền bối phân thân khen ngợi: “Nhưng người tu luyện trong chư thiên vạn giới phải liên hệ với ngươi như thế nào?”

“Bạch tiền bối có cách gì hay không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Mã QR của ngươi là một thứ không tồi.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng xua tay liên tục: “Ta vừa chết một lần, hệ thống chat Tu Chân quét mã QR còn đang thăng cấp, thể chất bản thể của ta cũng cần tăng cường để mở thêm tính năng cho server.”

“Mất bao nhiêu lâu mới thăng cấp xong?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Nữ sĩ lưới rồng đang tăng ca để đẩy nhanh tốc độ, ta đoán ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới xong, lần này lượng thăng cấp tương đối lớn.” Tống Thư Hàng nói với vẻ xấu hổ.

Gần đây bắt nữ sĩ lưới rồng tăng ca suốt làm hắn cũng áy náy trong lòng… có cần đi ghẹo gan Hà Chỉ tiền bối một chút để lấy lòng cô ấy không nhỉ?

“Mười ngày nửa tháng thì không kịp. Xem ra chúng ta phải dùng cách khác để gom hàng rồi.” Bạch tiền bối phân thân hỏi: “Đúng rồi, ngươi vẫn còn đang ở trạng thái nhân tiền hiển thánh phải không?”

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy ngươi @ hàng gì cũng có thể bán đạo hữu cho ta.” Bạch tiền bối phân thân nảy ra sáng kiến.

Trong hư không, đại lão hàng gì cũng có thể bán đang âm thầm chuẩn bị vật liệu xây mộ để bán cho Bá Tống trong sổ đen với giá cao, nhằm chơi hắn một vố: “…”

Tống Thư Hàng trong không gian hiển thánh giảng pháp sáng ngời hai mắt gào vào ống kính: “Tiền bối hàng gì cũng có thể bán ơi, ngươi ở đâu? Nghe rõ trả lời!”

[Đại lão hàng gì cũng có thể bán trong truyền thuyết là bạn tốt của đại lão Bá Tống sao?] Người tu luyện trong chư thiên vạn giới sôi trào.

Phải biết rằng đại lão hàng gì cũng có thể bán như thần long thấy đầu không thấy đuôi là đối tượng mà vô số người tu luyện muốn tìm, với hi vọng có thể mua được bảo bối từ tay hắn.

Nếu đại lão Bá Tống là bạn tốt của đại lão hàng gì cũng có thể bán, vậy tương lai bọn họ có thể liên hệ với đại lão hàng gì cũng có thể bán thông qua đại lão Bá Tống nhỉ?

Nghĩ tới đây, rất nhiều người tu luyện trong chư thiên vạn giới bắt đầu động lòng.

“Sư phụ, đại lão Bá Tống đang gọi người kia.” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử lên tiếng.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán suy nghĩ một chút rồi nói: “Đồ nhi ơi, cũng đến lúc để con trở thành một thương nhân có thể một mình gánh vác một phương rồi. Vi sư giao mối làm ăn với Bá Tống đạo hữu cho con đấy, con thấy sao? Xong mối này con chỉ cần trả cho vi sư 10% hoa hồng là được.”

“Nhưng sư phụ ơi, con không thể phá vỡ không gian để tiến vào không gian Huyền Thánh giảng pháp được, con có thần thông như người đâu.” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nhắc nhở. Dù sao cô cũng chỉ là Kiếp Tiên cửu phẩm, thủ đoạn vẫn còn non lắm.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “…”

Xoắn quẩy quá, một bên là Bá Tống đang ở trong sổ đen, một bên lại là khách hàng VIP chí tôn Bạch Thánh Quân.

Hai khách hàng ở hai cực trái ngược làm hắn xoắn hết cả lòng mề.

“Thư… Bá Tống, hàng gì cũng có thể bán đạo hữu đã trả lời chưa?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch tiền bối nói với vẻ tiếc nuối: “Xem ra đạo hữu không xem livestream Huyền Thánh giảng pháp của ngươi rồi, thôi dẹp mối giao dịch này đi, để ta xem…”

[Có có có, có ta đây! (□￣3￣)□?] Thấy vụ làm ăn sắp vỗ cánh bay xa, đại lão hàng gì cũng có thể bán cắn răng một cái, nở một nụ cười chuyên nghiệp với Bá Tống trong không gian hiển thánh giảng pháp.

Dù trong lòng đau khổ đến mức nào, khi đối mặt với khách hàng đập tiền vào mặt ngươi, vẫn phải mỉm cười chân thành tha thiết.

Bình luận của đại lão hàng gì cũng có thể bán lập tức bắn thẳng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Chương 2629: Một người không thiếu tiền, một người không thiếu hàng

“Bạch tiền bối, hàng gì cũng có thể bán tiền bối trả lời rồi.” Nhìn bình luận to tổ chảng trên màn hình, Tống Thư Hàng nở nụ cười xán lạn.

Giờ phút này, giống như tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới đều có thể đọc được một câu in rành rành trên khuôn mặt tự mang phụ đề của Bá Tống tiền bối: [Thấy không? Đại lão hàng gì cũng có thể bán là bạn thân của ta đó!]

Quả nhiên Bá Tống tiền bối và đại lão hàng gì cũng có thể bán có quan hệ cực kỳ thân thiết với nhau. Người tu luyện trong chư thiên vạn giới đều vững tin như vậy.

Sau đó, khi lần “giảng pháp không lời” này kết thúc, tất cả mọi người đều ép khô đến giọt ngợi khen cuối cùng của mình, giao lượng sức mạnh công đức lớn nhất có thể cho đại lão Bá Tống, hòng mong niềm vui của hắn. Đến lúc đó, biết đâu họ lại có thể gián tiếp liên hệ với đại lão hàng gì cũng có thể bán thông qua đại lão Bá Tống cũng nên.

“Sư phụ, hình như con đọc thấy trên mặt đại lão Bá Tống dòng chữ hắn với người là bạn bè thân thiết kìa.” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nắm chặt cái chăn trên người, nói tiếp: “Khuôn mặt của đại lão Bá Tống thú vị thật đấy.”

Nụ cười trên mặt đại lão hàng gì cũng có thể bán cứng đờ ra: “…”

Bá Tống Huyền Thánh đúng là quả ké đầu ngựa, không cẩn thận là bị dính lên ngay. Bây giờ chỉ e người tu luyện trong chư thiên vạn giới đều cho rằng ta và hắn là bạn bè thân thiết của nhau rồi.

Lòng người mới hiểm ác làm sao!

Đại lão hàng gì cũng có thể bán túm chặt cái chăn trên người, hi vọng có thể kiếm tìm từ chiếc chăn mỏng manh này một chút ấm áp.

Đồng thời, hắn dốc hết toàn lực để giãy giụa phản kháng một lần cuối cùng, gửi cho Tống Thư Hàng một bình luận: [Bá Tống đạo hữu, ta báo cho ngươi biết, ta làm ăn với Bạch Thánh chứ không phải là với ngươi, hai chuyện này khác nhau một trời một vực đấy nhá!]

Thấy bình luận của đại lão hàng gì cũng có thể bán, Tống Thư Hàng bật cười ha hả: “Như nhau cả ấy mà đại lão hàng gì cũng có thể bán tiền bối, ta và Bạch tiền bối có gì khác nhau đâu.”

Bạch tiền bối phân thân ở bên cạnh bổ sung: “Đại lão hàng gì cũng có thể bán đạo hữu, ngươi có bằng lòng giúp ta và Bá Tống hoàn thành giao dịch lần này không? Trong cuộc giao dịch này, sau khi hoàn thành mỗi món, ta đều sẽ cho ngươi một cái giá hài lòng, ngươi thấy thế nào?”

Đối với Bạch tiền bối, việc có thể giải quyết bằng linh thạch thì không phải là việc lớn.

Tương tự, đối với đại lão hàng gì cũng có thể bán, chỉ cần là việc hắn làm được thì đều có thể đổi ra linh thạch.

Đây cũng là lý do đại lão hàng gì cũng có thể bán vừa ý Bạch Thánh Quân ngay từ cái nhìn đầu tiên và lập tức xếp hắn vào hàng khách VIP chí tôn. Bởi vì thuộc tính của hai người bọn họ vô cùng hợp nhau.

Một người không thiếu tiền, người kia thì không thiếu hàng.

[Xong luôn!] Đại lão hàng gì cũng có thể bán nắm chặt cái chăn, thoải mái đồng ý cuộc mua bán với Bạch Thánh Quân + Bá Tống.

Hắn dùng hành động thực tế để chứng minh đạo lý: “Đánh ta ngươi đánh bằng tiền, thì ngươi đẹp nhất thần tiên không bằng”.

Sau đó đại lão hàng gì cũng có thể bán lại dùng ánh mắt “chỉ hận rèn sắt không thành tiền” để nhìn đệ tử của mình: “Đệ tử thân yêu của ta, con mắc kẹt ở cảnh giới cửu phẩm cũng khá lâu rồi. Đây là lúc để con rời khỏi vi sư mà bước lên con đường của chính mình đấy. Ta thấy Bá Tống đạo hữu chính là con đẻ của số mệnh, tập hợp khí vận của cả thời đại này, con có nghĩ đến chuyện ký cái hợp đồng hợp tác lâu dài với hắn, mượn khí vận của hắn để bước ra đạo trường sinh của mình không?”

Nếu đệ tử của mình có cảnh giới Trường Sinh Giả thì hắn đã chẳng cần phải bán rẻ tiếng cười với tên khách hàng trong sổ đen như Bá Tống!

Sau một hồi suy nghĩ, hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nói: “Sư phụ, con muốn chọn Bạch Thánh Quân.”

“Đó là khách hàng VIP chí tôn của ta, con muốn giật khách của vi sư à?” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói.

“Thương trường là chiến trường, chỉ nói đến thủ đoạn và kết quả!” Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nói: “Sư phụ dạy con mà."

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “…”

Ta nghĩ, sớm muộn gì ta cũng phải đóng gói đứa đồ nhi ngốc này mà bán quách đi thôi.

…

Trong không gian Huyền Thánh giảng pháp.

“Vậy, giao dịch của chúng ta thành lập rồi nhé, hàng gì cũng có thể bán tiền bối.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Mỹ nhân rắn công đức cầm hai tay Tống Thư Hàng, giúp hắn làm tư thế “ôm cả thế giới”.

[Ta sẽ phối hợp với ngươi để thu mua hạch tâm tà vọng online, nhưng ngươi phải chuẩn bị linh thạch để thanh toán, sau mỗi cuộc giao dịch thành công, ta sẽ lấy 1% phí thủ tục.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán trả lời.

Đường đường là một Trường Sinh Giả, cái giá khi mời hắn ra tay là cực kỳ cao, nhưng nể mặt khách hàng VIP chí tôn Bạch Thánh Quân, vì tương lai hợp tác lâu dài, mỗi lần hắn đều chỉ lấy giá vốn hữu nghị mà thôi.

“Được.” Bạch tiền bối phân thân gật đầu.

[Đã xác định giao dịch… Chỗ ta đang có một ít hạch tâm tà vọng đây, để ta quy ra thành tiền cho ngươi.] Đại lão hàng gì cũng có thể bán trả lời.

Trong khi nói chuyện, không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà đưa được một phần lực lượng của mình vào không gian Huyền Thánh giảng pháp, tiếp xúc với bản thể của Tống Thư Hàng.

“Nếu không phải Thiên Đạo đi đời rồi thì ta chẳng dám làm chuyện này đâu.” Giọng nói của đại lão hàng gì cũng có thể bán vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Thuật pháp không gian của đại lão hàng gì cũng có thể bán cũng xuất thần nhập hóa, nói không chừng đã đạt đến cấp bậc pháp tắc rồi cũng nên… Trong lần đầu tiên hai người gặp nhau, đại lão hàng gì cũng có thể bán đã đưa lực lượng của mình vào thẳng trong thế giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm, bán Bình Thiên Quan công đức cho Tống Thư Hàng.

Khi hai người nói chuyện, một hư ảnh mạng lưới công đức hiển hiện ngay bên cạnh Tống Thư Hàng. Mạng lưới công đức này xé một lỗ hổng, một lượng lớn hạch tâm tà vọng tuôn ra ào ạt như nước sông.

Dù sao hắn cũng là đại lão hàng gì cũng có thể bán. Chỉ cần ngươi nói ra được tên hàng, kiểu gì hắn cũng có hàng trữ trong kho, mà dù không có thì hắn cũng sẽ nhanh chóng tìm ra được đường nhập hàng.

“Không thành vấn đề, hàng gì cũng có thể bán đạo hữu, ngươi có bao nhiêu hàng trữ, ta mua hết.” Bạch tiền bối phân thân nói, sau đó vung tay phóng ra hai hàng phi kiếm dùng một lần, tạo ra hai con đường ổn định trong không gian nhân tiền hiển thánh.

Một đường dùng để nhận hạch tâm tà vọng chảy đến từ chỗ đại lão hàng gì cũng có thể bán, một đường khác liên tục đổ ra linh thạch.

Trong mắt Tống Thư Hàng và người tu luyện khắp chư thiên vạn giới, cảnh tượng trước mắt chẳng khác gì một bản truyền hình trực tiếp pháp thuật “đổi đá thành vàng”. Hạch tâm tà vọng cuồn cuộn đi vào từ bên trái, linh thạch đổ ùn ùn từ bên phải ra.

Trạng thái này duy trì suốt năm phút đồng hồ mới kết thúc.

“Bạch Thánh Quân còn cần thêm bao nhiêu hạch tâm tà vọng?” Thu hồi linh thạch xong, đại lão hàng gì cũng có thể bán hỏi.

“Nhiều lắm lắm lắm.” Bạch tiền bối phân thân vẫn trả lời như cũ.

Nghe vậy, đại lão hàng gì cũng có thể bán lặng lẽ đánh thêm một dấu hiệu bảy màu bên cạnh danh hiệu VIP chí tôn đỉnh cao của Bạch tiền bối.

Siêu giàu!

“Bá Tống đạo hữu, chúng ta bước vào giai đoạn giao dịch tiếp theo đi. Lần này hơi bị hời cho ngươi đấy.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Lượng sức mạnh công đức khổng lồ của ngươi vừa hay có thể phát huy tác dụng…” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói, sau đó lực lượng của hắn tiếp xúc với Tống Thư Hàng.

Chương 2630: Hai nút bấm

“Ngươi phải thấy may mắn vì mình có sức mạnh công đức khổng lồ như vậy. Ta sẽ dẫn ngươi đi xem thế giới công đức ẩn giấu sau thế giới này. Từ thời viễn cổ đến bây giờ, chẳng mấy ai tiếp xúc được với nó đâu. Hôm nay coi như ngươi ăn may, sau khi vào thế giới công đức, ngươi sẽ gặt hái được rất nhiều lợi ích.” Giọng nói của đại lão hàng gì cũng có thể bán vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Khi đang nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình giống như đạt được một sự thăng hoa nào đó và bắt đầu tăng tốc.

Hắn rất quen thuộc với cảm giác linh hồn thăng thiên này, như một chiếc máy tính được nối mạng vậy.

Một lát sau, ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào một thế giới mạng công đức.

Vô số sợi công đức tạo thành thế giới công đức rộng lớn tràn ngập nội dung và tri thức hỗn loạn, phần lớn đều bị khóa, không thể nào mở ra.

“Nếu không nể mặt Bạch Thánh thì còn lâu ta mới dẫn ngươi vào thế giới này.” Giọng nói của đại lão hàng gì cũng có thể bán vang lên bên tai Tống Thư Hàng, đồng thời, hắn cũng xuất hiện trong thế giới mạng công đức, đứng ngay bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Bị thế giới công đức ẩn mình sau lưng thế giới làm choán ngợp ngu người rồi phải không?” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nhếch miệng.

“Ầy… chậc… hàng gì cũng có thể bán tiền bối này, hay là ta cho ngươi xem một thứ nhé?” Tống Thư Hàng nghiêng đầu nói với hàng gì cũng có thể bán tiền bối.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “Thứ gì?”

“Tiền bối chờ chút đã.” Tống Thư Hàng vung nhẹ tay lên, sau đó đăng xuất khỏi mạng công đức một cách thuần thục trong con mắt khiếp sợ của đại lão hàng gì cũng có thể bán.

Một lát sau.

Trong tiếng vang soàn soạt, mỹ nhân rắn công đức xốc nách Tống Thư Hàng bằng hai tay, đưa hắn vào thế giới mạng công đức một lần nữa.

“Này, hàng gì cũng có thể bán tiền bối ơi.” Tống Thư Hàng vẫy tay với đại lão hàng gì cũng có thể bán.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “!!!”

“Thực ra trước đây không lâu ta đã tiến vào thế giới mạng công đức này rồi, nhưng lần nào vào cũng phải phối hợp với công đức tiên tử nhà ta, tốn sức lắm.” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng đôi khi công đức tiên tử nhà ta rảnh rỗi không có gì làm sẽ vào đây dạo chơi và đọc thông tin.”

Sau lưng hắn, mỹ nhân rắn công đức ngẩng đầu kiêu ngạo, rành rành dáng vẻ chờ khích lệ.

“...” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nhìn @#%× Tiên Tử: “Nếu công đức tiên tử đã có quyền hạn để tiến vào thế giới này, vậy cô có thể cân nhắc việc tiếp tục sống trong mạng lưới công đức hoặc nương vào nó để hồi sinh không? Hay là cô cần một thời cơ nào đó?”

“Hàng gì cũng bán tiền bối à, công đức tiên tử không chỉ đơn giản là phụ thuộc vào ta. Cô ấy là do sức mạnh công đức của ta tích lũy từng chút mà thành. Nếu một ngày cô ấy muốn hồi sinh và rời khỏi ta, thì bọn ta chỉ cần tìm ra phương pháp cắt rời phân thân công đức, rồi cắt cô ấy ra khỏi ta như một phân thân là được.” Tống Thư Hàng nói.

Quan hệ giữa @#%× Tiên Tử với Tống Thư Hàng còn phức tạp hơn quan hệ giữa bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục. Bạch long tỷ tỷ có khuynh hướng phụ thuộc vào Tô Thị A Thập Lục, còn @#%× Tiên Tử thì đã trở thành một bộ phận của Tống Thư Hàng.

Với quan hệ giữa mỹ nhân rắn công đức và Tống Thư Hàng hiện tại, nếu một ngày nào đó cô thực sự phải ra đi, thì Tống Thư Hàng sẽ cố hết sức để phối hợp. Dù sao bọn họ cũng đã cùng chung hoạn nạn với nhau vô số lần mà.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu như đang nghiêm túc suy nghĩ.

Một lát sau, cô đột nhiên sáng ngời mắt lên, trả lời: "Cần? Ta nghĩ… có lẽ… chắc là… ta cần một que thử thai."

Tống Thư Hàng: "…"

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: "???"

Que thử thai? Ý gì đây? Thời cơ mà cô đang chờ đợi từ chỗ Bá Tống có liên quan đến que thử thai à?

Từ từ đã.

Giống như đại lão hàng gì cũng có thể bán đột nhiên nghĩ đến điều gì. Hắn cúi đầu nhìn xuống bụng của Bá Tống… Khi tiếp xúc với Bá Tống, hắn đã cảm ứng được trong bụng Bá Tống có một sinh linh nhỏ bé đang thai nghén.

Chẳng lẽ công đức tiên tử đang chờ Tống Thư Hàng mang thai sinh con, để đứa trẻ ấy trở thành thời cơ của cô sao?

Đại lão hàng gì cũng có thể bán càng nghĩ càng thấy có lý.

Hắn nhìn Tống Thư Hàng, bật cười vui vẻ, sau đó kéo chặt cái chăn trên người mình: "Tốt quá."

"…" Tống Thư Hàng không muốn tiếp tục cái đề tài này một chút nào.

Thế là hắn đánh lái sang chủ đề khác.

"Tiền bối này, tiếp theo chúng ta phải làm gì mới có thể thu mua hàng từ chư thiên vạn giới?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cách đánh lái cứng nhắc không thể mê được.

Nhưng đại lão hàng gì cũng có thể bán không những không để ý mà còn rất vui, giải thích luôn: "Thực ra có mấy cách để thu mua hàng từ chư thiên vạn giới thông qua Huyền Thánh giảng pháp, nhưng bây giờ chúng ta sẽ chọn phương án đơn giản nhất. Ngươi vừa mới kết thúc lần Huyền Thánh giảng pháp thứ sáu, hiện giờ sức mạnh công đức từ chư thiên vạn giới vẫn đang hội tụ về chỗ ngươi đúng không?"

Tống Thư Hàng gật đầu.

Lượng sức mạnh công đức từ lần giảng pháp thứ sáu cực lớn, hiện tại vẫn chưa hề kết thúc, vẫn đang liên tục cường hóa hắn, mỹ nhân rắn công đức, cá voi mập công đức, cây lôi kiếp công đức và mạng công đức nhỏ thuộc về riêng hắn.

“Đầu nguồn của những luồng sức mạnh công đức này nối với mỗi người tu luyện nghe Huyền Thánh giảng pháp… mà thông qua trạm trung chuyển là thế giới công đức, mỗi mối liên hệ này có thể hình thành một lối thông ổn định. Chúng ta có thể nương theo đó mà mở một cửa sổ giao dịch tạm thời với người nghe giảng pháp trên khắp chư thiên vạn giới, tiền trao cháo múc.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán giải thích.

“Cụ thể phải làm sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán thuận miệng đáp: “Ngươi hiểu được bao nhiêu về mạng lưới công đức? Có biết cơ cấu của sợi công đức và cách điều chỉnh chi tiết trong mạng lưới công đức không?”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Thế thì ngươi không giúp ta được rồi, để công đức tiên tử sau lưng ngươi hỗ trợ ta đi, ngươi ở bên cạnh nhìn là được.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói với vẻ hắt hủi.

Tống Thư Hàng cá muối: “…”

Thế là trong mạng lưới công đức, hắn đứng một bên xem mỹ nhân rắn công đức và đại lão hàng gì cũng có thể bán bận rộn lu bù.

Chẳng biết qua bao lâu, vì tốc độ thời gian trong thế giới mạng công đức khác với hiện thế.

“Xong rồi, chúng ta về không gian Huyền Thánh giảng pháp trước đã.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói.

Đại lão nhẹ hàng vung chăn lên, Tống Thư Hàng và hắn đồng thời đăng xuất khỏi thế giới mạng công đức.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới vẫn đang duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn trời, ngắm Bá Tống Huyền Thánh đang đơ ra.

Một số người tu luyện thông minh thì đã tranh thủ thời gian ra ngoài săn tà vọng từ ngũ phẩm trở lên có hạch tâm.

“Bây giờ ngươi gọi tên ta, chúng ta tiến hành giai đoạn tiếp theo, giao dịch với người tu luyện trong chư thiên vạn giới.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đại lão hàng gì cũng có thể bán!”

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “Tên ta không phải thế!”

Tống Thư Hàng: “…”

“Thôi đốt cháy giai đoạn này đi.” Lực lượng của đại lão hàng gì cũng có thể bán tiếp xúc với Tống Thư Hàng một lần nữa.

Một khắc sau, người tu luyện trong chư thiên vạn giới cảm thấy hai mắt mình nhoi nhói. Sau đó bọn họ nhìn thấy bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh xuất hiện hai nút bấm.

[Bán hạch tâm tà vọng]

[Nhận linh thạch]

Giống hệt như giao diện thao tác của webgame và game điện thoại rẻ tiền.

Chương 2631: Tìm thú vui

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng dang rộng hai tay với người tu luyện trong chư thiên vạn giới, bắt đầu màn biểu diễn của hắn: “Các đạo hữu trong chư thiên vạn giới, các ngươi vẫn đang sử dụng hình thức họp chợ tu chân lạc hậu để mua bán sao? Bây giờ thời đại đang thay đổi, vạn vật đều tiến bộ… Ta là Bá Tống, hôm nay ta và hàng gì cũng có thể bán tiền bối sẽ chỉ dẫn mọi người một hình thức mua bán hoàn toàn mới!”

“Bên tay trái của ta là nút bấm [Bán hạch tâm tà vọng]. Các ngươi chỉ cần tập trung tinh thần lực vào lựa chọn này, hơi chuyển động ý niệm một chút là có thể mở lối thông không gian “bán hạch tâm tà vọng” ở ngay bên cạnh mình và đặt ra cái giá cho chúng. Sau đó các ngươi đặt số hạch tâm tà vọng muốn bán vào lối thông không gian và đọc thầm “xác nhận” trong đầu, thế là có thể bán hạch tâm tà vọng rồi.”

“Bên tay phải ta là nút bấm [Nhận linh thạch]. Khi các ngươi đã bán xong tất cả hạch tâm tà vọng, có thể rút hết linh thạch mà mình thu được ra một cách mau lẹ và thuận tiện!”

“Toàn bộ phí giao dịch lần này đều được nhà tài trợ duy nhất là Bạch Thánh Quân thanh toán. Nói cách khác, mọi người không cần lo lắng về phí thủ tục khi giao dịch, hạch tâm tà vọng của mọi người được định giá bao nhiêu thì mọi người sẽ thu về được bấy nhiêu linh thạch.”

“Mọi người ơi còn chờ gì nữa, thích thì mình cùng nhích lên thôi! Thời gian chỉ có một hồi, giảng pháp kết thúc ta rời đi ngay.”

Tuy Tống Thư Hàng vẫn còn dính di chứng uể oải, nhưng hắn vẫn cố cầm cự đến khi đọc hết lời giới thiệu. Mấy câu này được hắn tích lũy ra sau bao ngày đau đáu trong lòng. Hắn có đến mấy kế hoạch kiếm bộn tiền, chỉ có điều không có thời gian mà áp dụng thôi. Bài diễn thuyết tiếp thị đa cấp này đều là hắn soạn ra cho những phương án kiếm tiền trong tương lai của mình, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội để phát huy rồi.

Để đọc cho xong mấy câu tiếp thị, Tống Thư Hàng đã khắc chế được cả di chứng “mĩ nhân lười biếng” của Sở các chủ dựa vào ý chí cường đại của mình.

Đọc một mạch xong cả bài, Tống Thư Hàng lại mềm oặt không xương, trượt chân một cái. Mỹ nhân rắn công đức sau lưng quen tay hay việc nâng hắn dậy.

Ting ting ting ting ting ~ ngay sau đó, vô số âm thanh thông báo vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Đó là thông báo khi người tu luyện trong chư thiên vạn giới bắt đầu sử dụng chức năng [Bán hạch tâm tà vọng]. Tà vọng đã bắt đầu xuất hiện từ thời viễn cổ, trong tay người tu luyện ít nhiều đều có hàng tồn… Lượng thông tin này nhiều đến đáng sợ, không kém gì khi Tống Thư Hàng bất cẩn để người tu luyện trong khắp chư thiên vạn giới quét mã QR kết bạn với hắn.

Nhưng lần này toàn bộ thông tin giao dịch đều do đại lão hàng gì cũng có thể bán xử lý, tác dụng tồn tại của Tống Thư Hàng chỉ như một sợi cáp mạng để truyền tin mà thôi, không sợ chết máy tự bạo như lần trước.

[Tuy không phải là giảng pháp, nhưng lần hiển thánh thứ bảy của đại lão Bá Tống vẫn tràn đầy niềm vui và bất ngờ như trước nhỉ?]

[Chỉ riêng hai chức năng [Bán hạch tâm tà vọng] và [Nhận linh thạch] đã đáng để chúng ta nghiên cứu cho kĩ lưỡng rồi. Trong đó ẩn chứa thủ đoạn không gian vô cùng cao minh, chúng ta chỉ cần học được một chút sơ sơ thôi cũng đã cực kỳ có lợi.]

[Đối với phần lớn người tu luyện bình thường thì hạch tâm tà vọng là một thứ rất vô dụng, chẳng khác gì Linh Thú tinh. Tuy biết nó là thể năng lượng đấy, nhưng thủ đoạn bình thường căn bản không thể dẫn năng lượng của nó ra được, mà ném đi thì lại tiếc của. Lần này đại lão Bá Tống thu mua hạch tâm tà vọng với số lượng lớn cũng là giải quyết được cho đại đa số người tu luyện một mối phiền não lớn.] Một số tu sĩ cường đại trong chư thiên vạn giới bắt đầu âm thầm giao lưu.

Thậm chí rất nhiều nhân vật cấp đại lão đỉnh cao cũng dốc túi bán hơn nửa kho hạch tâm tà vọng mà mình đang cất giữ. Bọn họ nể mặt Bạch Thánh nên mới bán hạch tâm tà vọng ra.

Sau khi Bạch Thánh chứng đạo Huyền Thánh, một số đại lão nhạy bén đã ghi nhớ vị thánh quân đặc biệt này trong lòng và đánh cho một dấu "coi trọng" to đùng.

Bây giờ Bạch Thánh thu mua hạch tâm tà vọng số lượng lớn, các đại lão cũng vui vẻ nể mặt, biết đâu lại được hưởng ké tí ăn may? Chuyện này cũng giống như người bình thường nhìn thấy hồ cầu nguyện thì sẽ tiện tay ném một đồng xu vào vậy.

"Bạch tiền bối, đủ chưa?" Tống Thư Hàng cảm nhận được hạch tâm tà vọng đang được người tu luyện trong chư thiên vạn giới không ngừng chuyển tới thông qua đại lão hàng gì cũng có thể bán, tim đập rộn lên.

Số hạch tâm tà vọng này thực sự rất nhiều. Ngọn núi hạch tâm tà vọng mà hắn thu lượm được lúc trước so với chúng thì chẳng khác gì hạt cát so với đại dương.

Tính đơn giản ra, cứ mỗi một hơi thở thì có một lượng hạch tâm tà vọng giá trị tương đương "ba lần số linh thạch Tống Thư Hàng nợ Bạch tiền bối" được gửi đến!

Nói cách khác, cứ mỗi một hơi thở thì Bạch tiền bối lại phải trả "ba lần số linh thạch Tống Thư Hàng nợ mình".

Lần này Bạch tiền bối phải trả bao nhiêu linh thạch mới đủ?

Tống Thư Hàng đã hoàn toàn không tưởng tượng nổi số lượng linh thạch mà Bạch tiền bối phải bỏ ra, mức phá của này đã vượt qua giới hạn tưởng tượng mà bộ não của tên nghèo mạt rệp Tống Thư Hàng chạm đến.

Cứ nghĩ đến cả đống linh thạch của Bạch tiền bối tuôn ra như nước chảy là Tống Thư Hàng xót hết cả ruột gan.

"Chưa đủ, ta muốn dùng hạch tâm tà vọng để phủ kín toàn bộ trận pháp tọa độ trên thế giới vị diện thí nghiệm kia." Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Muốn dùng hạch tâm tà vọng đồng giá với linh thạch để phủ kín một thế giới á?

“Không cần lo lắng cho linh thạch của ta. Trong thí nghiệm lần này, khi bọn ta đang tìm kiếm thế giới vị diện thích hợp để làm thí nghiệm thì phát hiện ra một hành tinh nhỏ được tạo thành hoàn toàn từ linh thạch. Chỉ dùng hành tinh linh thạch nhỏ đó là đủ để chi trả rồi.” Bạch tiền bối phân thân giải thích.

Tống Thư Hàng: “Gru gru gru.”

Hắn không phải chim bồ câu, chẳng qua cổ họng hơi khô mà thôi.

Đời này Tống Cẩu Đản hắn cũng mong gặp được một hành tinh nhỏ tạo thành từ linh thạch như thế. Sau đó hắn sẽ xây dựng cung điện trên đó để ở, thậm chí xây cả ngôi mộ lớn của mình trên hành tinh ấy luôn.

[Đừng có kêu rù rù nữa, lãng phí thời gian và cơ hội. Nhân lúc đang hợp tác với hàng gì cũng có thể bán đạo hữu, mau lĩnh ngộ một chút hình thức vận dụng sức mạnh công đức đi.] Bạch tiền bối phân thân truyền âm nhập mật, lặng lẽ nói với Tống Thư Hàng.

Ngoài việc ngưng tụ ra mỹ nhân rắn công đức, sức mạnh công đức còn rất nhiều cách dùng, mà rõ ràng đại lão hàng gì cũng có thể bán là dân lành nghề về phương diện đó.

Mượn cơ hội hợp tác với đại lão hàng gì cũng có thể bán, Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể lặng lẽ học lỏm một chút kĩ thuật. Đây cũng là hàm ý thật sự khi đại lão hàng gì cũng có thể bán nói phen này sẽ hời cho Tống Thư Hàng.

Nghe xong, Tống Thư Hàng vội vàng ổn định tinh thần và bắt đầu suy nghĩ cách đại lão hàng gì cũng có thể bán vận dụng mạng lưới công đức một cách tỉ mỉ.

Mấy hơi thở sau.

Chẳng biết từ lúc nào… Tống Thư Hàng đã tiến vào trạng thái nhập định mà một tháng khó được một lần.

Bạch tiền bối phân thân chống hai tay lên cằm, phụ trách quá trình lấy hàng và trả tiền.

Khoảng mười phút sau.

Bạch tiền bối phân thân thấy hơi chan chán.

Mười phút tiếp đó.

“Đúng rồi, đại lão hàng gì cũng có thể bán đạo hữu này, trừ hạch tâm tà vọng ra, ngươi thu thập giúp ta một ít vật liệu nữa được không? Nhân lúc đang rảnh, ta sẽ làm một cái vỏ bọc cho ngôi mộ lớn của Bá Tống.” Bạch tiền bối phân thân bắt đầu tự tìm niềm vui cho mình.

Chương 2632: Thiên Đạo bất hủ

Tống Thư Hàng đã quên lần trước mình nhập định là lúc nào. Không phải vì hắn không chăm chỉ tu luyện mà là hắn có rất ít thời gian để ngồi xuống hẳn hoi, bế quan tu luyện cho tử tế.

Trong ấn tượng của hắn, kinh nghiệm có thể coi là “bế quan tu luyện kiểu tu sĩ” thực thụ là khi nhập mộng vào Thiên Đế thuở nhỏ, cùng Thiên Đế thuở nhỏ trải qua quá trình tu luyện từ cảnh giới nhất phẩm lên ngũ phẩm. Trong cái lần nhập mộng ấy, hắn thường xuyên bế quan nhập định tu luyện và mỗi lần đều được rất lâu.

Đây là một hồi ức vô cùng quý giá!

Thực ra Tống Thư Hàng rất thích nhập định tu luyện. Khi tu sĩ nhập định có thể duy trì một trạng thái “không” huyền diệu. Ở trạng thái này, vô lo vô nghĩ, là một sự hưởng thụ tuyệt vời. Chỉ có lúc này hắn mới có thể vứt bỏ đi nỗi ưu phiền rằng mình đã vô sinh mà thôi.

Chẳng bao lâu sau, thần thức của Tống Thư Hàng đang nhập định bị kích thích nhẹ một cái.

Lúc này hắn đang đóng vai trò cáp mạng nối liền người tu luyện trong chư thiên vạn giới với đại lão hàng gì cũng có thể bán, cho nên khi hoàn toàn nhập định, thần trí của hắn biến thành một phần của mạng lưới công đức, thẩm thấu đến từng ngóc ngách của chư thiên vạn giới. Sợi côn đức nối đến mỗi tu sĩ giống như đều biến thành “mắt” hắn.

Cảm giác này tuyệt diệu khôn tả.

Nếu trong tương lai hắn nắm giữ cách sử dụng mạng lưới công đức thuần thục như đại lão hàng gì cũng có thể bán, vậy thì khi chiến đấu với người khác, hắn chỉ cần mở rộng lưới công đức ra. Một khi đối phương tiến vào phạm vi của lưới công đức thì sẽ sa vào một cái mạng nhện vô hình và trở thành con mồi của hắn.

Thậm chí nếu có thể lấy đây làm căn bản để phát triển thêm một bậc, thì mỗi ngóc ngách phủ mạng lưới công đức của chư thiên vạn giới đều có thể trở thành “lưới” của Tống Thư Hàng, chỉ bằng một ý niệm, chúng sinh đều sa lưới… Nhưng muốn tiến thêm một bước trên căn bản của đại lão hàng gì cũng có thể bán thì phải có trình độ tầm cỡ Thiên Đạo, hoặc ít nhất cũng là chúa tể Cửu U nhỉ?

[Từ từ đã, chúa tể Cửu U?]

[Tuy bây giờ chỉ là một người đại diện, nhưng chẳng phải mình cũng là chúa tể Cửu U rồi sao?]

[Có nên dùng quyền hạn của chúa tể Cửu U để thử tiếp xúc với mạng lưới công đức này một lần không nhỉ?]

Nhưng chỉ một loáng sau, Tống Thư Hàng đã bóp chết ý nghĩ đang rục rịch này từ trong trứng nước.

[Bành trướng quá, quyền hạn chúa tể Cửu U làm mình bành trướng quá. Đây là mạng lưới do ánh sáng công đức biến thành, trời sinh xung khắc với lực lượng của chúa tể Cửu U đấy! Mình mà dùng quyền hạn của chúa tể Cửu U đi tiếp xúc với mạng lưới công đức này thật thì sẽ lại nổ tung một lần nữa mất thôi.]

Cái chết gõ một phát, đầu óc tỉnh tình tinh.

Tống*Hôm nay đã chết một lần*Nên cực kỳ cẩn thận*Thư Hàng.

Dựa vào nghị lực và ý chí cường đại, Tống Thư Hàng áp chế thành công suy nghĩ ngo ngoe muốn động trong lòng mình, ép mình giữ tỉnh tảo, tiến vào trạng thái “không”, nhập định một lần nữa.

Thần trí và nhục thân của hắn lại tiến vào trạng thái nhập định, không suy nghĩ gì nữa.

…

Cùng lúc đó, @#%× Tiên Tử ở sau lưng Tống Thư Hàng không ngừng tiếp nhận sức mạnh công đức từ lần Huyền Thánh giảng pháp thứ sáu cuối cùng cũng tiến hóa thêm một bước mới.

Trong cái nhìn của người tu luyện trong chư thiên vạn giới, đuôi rắn của @#%× Tiên Tử khuếch tán ra thành mười nhánh, tỏa ra bốn phương tám hướng… nhưng lần này đuôi của cô không chỉ phân nhánh đơn thuần mà còn thực sự biến đổi hình thái.

Sau khi tỏa rộng ra, đuôi rắn biến thành một chiếc váy dài.

Một đôi chân ngọc mới sinh vươn ra từ chiếc váy dài đuôi rắn, da thịt nhẵn nhụi như da trẻ con, bao trùm ánh sáng vàng kim nhàn nhạt.

Mũi chân của @#%× Tiên Tử nhẹ nhàng chạm đất. Sau khi được bồi dưỡng bởi nguồn công đức khổng lồ từ sáu lần giảng pháp, cuối cùng cô cũng chịu biến đôi chân của mình ra.

Sau khi đáp đất, đôi cánh khép lại bên hông mỹ nhân rắn công đức nhẹ nhàng mở ra, để lộ vòng eo như rắn nước thực thụ.

Sau đó cô hơi cúi đầu, đá nhẹ chân một cái để nhìn đôi chân thon dài mới sinh. Nếu không đá chân mà chỉ cúi đầu thì cô không thể nhìn thấy mũi chân của mình được.

Một lát sau, thấy mình đã mọc ra hai cái chân, @#%× Tiên Tử bỗng tỏ vẻ ghét bỏ sâu sắc.

Cô cảm thấy hai cái chân này hoàn toàn không tiện lợi và thực dụng bằng đuôi.

Thế là cô thu lại bàn chân nhỏ đang làm động tác đá lên, vươn tay vỗ nhẹ lên chiếc váy đuôi rắn một cái.

Sau một tiếng “soạt”, chiếc váy đuôi rắn chia làm mười nhánh thu về, một lần nữa biến thành đuôi rắn linh hoạt.

Bấy giờ mỹ nhân rắn công đức mới gật đầu thỏa mãn. Cô vỗ nhẹ lên đuôi rắn, tiến vào bước tiến hóa tiếp theo. Sức mạnh công đức của lần giảng pháp thứ sáu chia thành hai đợt, nhiều gấp đôi mấy lần trước.

Bên cạnh @#%× Tiên Tử, cá voi mập công đức và cây lôi kiếp công đức lần lượt hiển hiện.

Sức mạnh công đức khổng lồ phủ xuống mỹ nhân rắn công đức, cá voi mập và cây lôi kiếp, đan thành một lưới công đức cỡ nhỏ giữa chúng và Tống Thư Hàng.

Lưới công đức càng ngày càng lớn. Toàn bộ công đức còn sót lại trong lần giảng pháp thứ sáu đều được @#%× Tiên Tử chuyển vào tấm lưới công đức này.

Đồng thời, dưới thao tác của @#%× Tiên Tử, “Local Area Network công đức” cỡ nhỏ này trở thành một chi nhánh trực thuộc mạng lưới công đức khổng lồ của đại lão hàng gì cũng có thể bán.

Làm xong hết thảy, @#%× Tiên Tử gật đầu hài lòng. Trong mấy lần giảng pháp trước của Tống Thư Hàng, cô đã kết ra hình thái ban đầu của Local Area Network công đức cỡ nhỏ này. Để đan nó, thậm chí cô còn kéo dài thời gian tiến hóa của bản thân, ưu tiên dồn sức mạnh công đức cho nó trước.

Hôm nay, cuối cùng cũng hoàn thành.

…

Theo sự tiến hóa của mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng đang ở trạng thái hoàn toàn thả lỏng chợt tiến vào một mộng cảnh.

[Nhập mộng?] Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Chẳng lẽ đả tọa tu luyện một lát mà ta lại lăn ra ngủ rồi ư?

Nhìn trời, ta đang ở trong trạng thái hiển thánh giảng pháp cho cả chư thiên vạn giới xem đó.

Bây giờ chỉ hi vọng mình không chảy nước miếng trong khi đang ngủ thôi.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì mộng cảnh bắt đầu biến hóa.

Một vầng mặt trời sáng chói xuất hiện trước mắt hắn, điên cuồng bành trướng trong thời gian rất ngắn, thiêu đốt lên ngọn lửa ngùn ngụt, sau đó tiến thẳng đến giai đoạn cuối cùng trong cuộc đời nó bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, rồi tắt lụi và hóa thành một ngôi sao lùn trắng[*].

[sao lùn trắng: thiên thể được tạo ra khi các ngôi sao có khối lượng thấp và trung bình "chết".]

Tầm nhìn của mộng cảnh bắt đầu mở rộng, cảnh tượng đổi thành toàn bộ vũ trụ. Giữa vũ trụ mênh mông, trong thời gian rất ngắn, vô số hằng tinh lần lượt nối nhau tỏa sáng rồi tiêu vong, lụi tắt, hệt như hiệu ứng domino.

Ánh sáng mặt trời tắt ngấm, ánh sao lụi tàn, hằng tinh chết hết.

Toàn bộ vũ trụ hóa thành mộ địa chôn vùi xác tàn của những ngôi sao đã tử vong.

Khung cảnh lại mở rộng. Lần này tất cả các vị diện trong chư thiên vạn giới đều xuất hiện trong tầm mắt Tống Thư Hàng. Toàn bộ hằng tinh trong tất cả các vị diện, tất cả các thế giới đều cháy tàn và chết đi chỉ trong thời gian cực ngắn.

Tống Thư Hàng: “Đậu xanh rau muống! Đại thế giới của ta diệt vong rồi?”

Khi hắn rú lên… vầng mặt trời cuối cùng cũng tắt lụi.

Chư Thiên Vạn Giới tiến vào sự tuyệt diệt, không còn sự sống. Không một sinh linh nào trốn tránh được tử vong, Trường Sinh Giả cũng không ngoại lệ. Toàn bộ chư thiên vạn giới bị hủy diệt triệt để, hết thảy không gian ẩn cũng bị phá hủy hoàn toàn, không còn nơi nào có thể ẩn thân.

Đây mới là “thiên địa tuyệt diệt” thật sự.

Chỉ cần còn bị giới hạn trong chư thiên vạn giới này, chưa vượt thoát, thì không thể nào né tránh.

Giờ khắc này đây, chúng sinh trong chư thiên vạn giới thực sự là bình đẳng!

Thời gian trong mộng cảnh lần này giống như không trôi theo tốc độ bình thường.

Chẳng biết bao nhiêu lâu sau.

Giữa cảnh tượng tận thế diệt tuyệt sụp đổ tan hoang, có một bóng người dong dỏng chậm rãi bước ra.

Đó là một người đàn ông ăn mặc kiểu đạo nhân, sau lưng mang ánh sáng công đức chói lọi hơn một tại sao sáng. Hắn bước ra một bước, vũ trụ tinh không cũng bắt đầu chấn động.

Đại kiếp diệt tuyệt thiên địa cũng không ảnh hưởng mảy may đến đạo nhân này.

Bất luận là phá hủy hay là tai kiếp, đều không thể tổn thương đến hắn một phân một tấc.

Thiên địa hủ mà ta bất hủ, vạn giới diệt mà ta bất diệt, bất hủ bất diệt.

Thiên Đạo!

Chương 2633: Cho nên, một tháng ta chết một hai lần cũng không phải chuyện lớn gì

Chư Thiên Vạn Giới chìm vào bóng tối vĩnh hằng, chỉ có ánh sáng công đức trên đỉnh đầu Bất Hủ Giả vẫn chói lọi, trở thành ánh quang minh cuối cùng của thế gian.

Xung quanh đạo nhân bất hủ không gian đang sụp đổ, thời gian tựa hồ cũng đã mất đi khái niệm và hóa thành những dòng chảy hỗn loạn. Nhưng dù là không gian sụp đổ hay thời gian hỗn loạn đều không ảnh hưởng gì đến hắn.

Ánh mắt Tống Thư Hàng bất giác bị hấp dẫn, cứ dính chặt lên người đạo nhân bất hủ, không sao dời đi được.

[Đây không phải là nhập mộng.] Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên hiểu rõ.

Lần này hắn không nhập vào cuộc đời của bất cứ sinh linh nào. Hắn thuần túy lấy góc độ đứng ngoài quan sát, dùng phương thức xem phim để nhìn cảnh tượng chư thiên vạn giới tuyệt diệt đang phát sinh trước mắt.

Trước mắt hắn, Bất Hủ Giả chậm rãi bước đi giữa chư thiên vạn giới ngập đầy bóng tối.

Sau mỗi bước đi của Bất Hủ Giả, chư thiên vạn giới đã "tử vong" lại khe khẽ rung lên. Hắn đang tích lũy lực lượng, cứ mỗi bước đi thì pháp tắc bất hủ trên người hắn lại bừng lên rực rỡ.

Đây mới là pháp tắc bất hủ thật sự, không có chữ "ngụy" nào.

Không một sinh linh phổ thông nào có thể nhìn thẳng vào pháp tắc bất hủ. Nếu miễn cưỡng tiếp xúc với nó sẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng. Bất Diệt Chi Chủ nằm trong sổ đen của Tống Thư Hàng chính là vết xe đổ.

Dù là trong trạng thái mộng cảnh, nhưng khi "nhìn" thấy pháp tắc bất hủ, Tống Thư Hàng vẫn chịu một lực xung kích khủng khiếp.

Hắn cảm thấy tròng mắt của mình gần như vỡ vụn, đôi mắt nóng bừng, lệ máu trào sôi từ hốc mắt ộc ra.

Lực lượng tin tức thuộc về pháp tắc bất hủ rót trực tiếp vào đầu óc Tống Thư Hàng và đánh thẳng vào hắn thông qua đôi mắt. Tất cả những gì tồn tại trong đầu hắn đều bị lực lượng của pháp tắc bất hủ rửa sạch trơn, cả suy nghĩ cũng bắt đầu dừng lại.

Thân thể Tống Thư Hàng vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hắn, từng cơn uể oải tràn lên. Khi suy nghĩ dừng lại, ý thức của hắn cũng trở nên mơ hồ dần.

[Không thể nhìn tiếp nữa, mình phải nhắm mắt lại!]

Lúc này, lựa chọn chính xác nhất của hắn là nhắm mắt lại, không nhìn thẳng vào Bất Hủ Giả.

Nhưng con mắt của Tống Thư Hàng lại như bị nam châm hút lấy, hoàn toàn không thể khống chế. Đối với người tu luyện trong chư thiên vạn giới, bất hủ bất diệt chính là hấp dẫn trí mạng, không có bất kỳ ai cự tuyệt được sức hút của nó.

Tống Thư Hàng đối mặt với pháp tắc bất hủ mà trong lòng còn nảy ra suy nghĩ “phải nhắm mắt”, đã được coi là một trong những người có ý chí kiên định nhất trong chư thiên vạn giới rồi.

Vấn đề là tuy ý chí của Tống Thư Hàng vô cùng kiên định nhưng thân thể hắn lại yếu đuối không sao khống chế được. Dù hai mắt đã bắt đầu vỡ vụn, bỏng rát và khô quắt, nhưng vẫn khăng khăng không chịu nhắm lại.

Đây chính là sức mê hoặc trí mạng thực sự của pháp tắc bất hủ.

[Tiêu rồi, cứ tiếp tục thế này thì ta sẽ biến thành Bất Diệt Bá Tống, chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng mất thôi.]

Nếu hắn cũng ngủ từ thời Viễn Cổ đến tận hiện đại như Bất Diệt Chi Chủ thì hỏng hết xôi chè…

Bất Diệt Chi Chủ còn có hắn đánh thức, chứ ai sẽ đánh thức hắn dậy đây?

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì nghe thấy “tạch” một tiếng. Mắt phải của hắn không chịu được nữa, hóa thành lưu li, vỡ tan từng mảnh.

Nhưng mắt trái của hắn lại không hề bị tổn thương. Lệ máu không ngừng chảy, song con mắt vẫn sừng sững.

Tin tức của pháp tắc bất hủ - vùng cấm của người phàm, không ngừng tràn vào mắt trái của Tống Thư Hàng.

[Sắp chết, sắp chết rồi.]

[Không biết phân thân Tống CửU U của ta có chịu ảnh hưởng hay không? Nếu nó miễn dịch được ảnh hưởng, biết đâu lại đánh thức được ta sau khi mộng cảnh này kết thúc cũng không chừng.]

Tống CửU U đại diện cho quyền hạn của chúa tể Cửu U, mà bản thân chúa tể Cửu U thì đối ứng với Thiên Đạo… cho nên chưa biết chừng Tống CửU U có thể duy trì tỉnh táo.

[Bạch tiền bối cũng đang ở ngay bên cạnh ta. May mắn đứng về phía ta. Dù là cầu may trong nguy hiểm thì ta cũng có thể sống sót.]

Thế là trong lúc vô tình, suy nghĩ đang dần dần ngưng đọng của Tống Thư Hàng lại hoạt bát trở lại, giống như ngay cả di chứng của việc nhìn thẳng vào pháp tắc bất hủ cũng không thể áp chế được mạch não nhảy tưng tưng của hắn!

Trong mộng cảnh.

Cuối cùng Bất Hủ Giả cũng dừng cuộc tản bộ của mình.

Hắn bước tới bên cạnh ngôi sao cuối cùng vừa lụi tắt rồi dừng lại.

Sau lưng Bất Hủ Giả, ánh sáng công đức như mặt trời bắt đầu ngưng tụ, sau đó hóa thành một đốm lửa nhỏ. Bất Hủ Giả vẫy tay một cái, đốm lửa nhỏ do sức mạnh công đức biến thành rơi vào tay hắn.

Hắn xoay người khêu đốm lửa công đức nho nhỏ kia, rồi nhẹ nhàng châm nó lên “mặt trời” vừa tắt lụi.

Bùng ~ ngôi sao lùn vốn đã tắt ngấm lại một lần nữa được nhen lên, một lần nữa phát ra ánh sáng chói ngời và hơi ấm.

Bất Hủ Giả vươn tay châm lại vầng mặt trời đã chết.

Sau khi Bất Hủ Giả nhen lửa trên hằng tinh kia, vũ trụ trong cả chư thiên vạn giới bắt đầu chấn động.

Giữa tinh không của chư thiên vạn giới, những hằng tinh đã tắt ngấm nối nhau bùng cháy lên, tỏa sáng trở lại theo thứ tự ngược với khi tắt lụi.

Trong quá trình này, mắt trái của Tống Thư Hàng gần như sụp đổ.

[Đó không đơn giản chỉ là thắp sáng lại những hằng tinh… mà giống quay ngược thời gian hơn. Thời gian của tất cả vũ trụ trong chư thiên vạn giới đều bị cưỡng ép quay ngược lại sao?]

[Nếu vị Bất Hủ Giả này là một trong các Thiên Đạo, thì hóa ra chư thiên vạn giới thực sự đã bị hủy diệt trong một khoảng thời gian nào đó, sau đó Thiên Đạo bất hủ này mới ra tay ngăn cơn sóng dữ, quay ngược thời gian của toàn bộ chư thiên vạn giới à?]

[Vậy chẳng phải là chúng sinh của chư thiên vạn giới đều đã chết sạch trong một khoảng thời gian nào đó mà họ không hề hay biết, sau đó lại được hồi sinh nhờ quay ngược thời gian?]

[Chưa hết, trong số các Thiên Đạo còn có không ít những sự tồn tại vượt thoát cả Thiên Đạo như Bạch Thiên Đạo và Thiên Đạo Cha Cẩu Đản. Như vậy biết đâu… thực ra sinh linh và người tu luyện trong chư thiên vạn giới đã chết đi vô số lần trong mơ hồ, chẳng qua lại được hồi sinh hết lần này đến lần khác mà thôi.]

[Nếu thế thì mỗi tháng ta đây chết một hai lần, thi thoảng lại chết mấy chục lần, có vẻ cũng không ghê gớm lắm.]

Suy một ra ba là ưu điểm của Tống Thư Hàng. Hắn luôn có thể suy ra rất nhiều khả năng chỉ qua một chút thông tin ít ỏi.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì hình ảnh trong mắt trái đang sắp vỡ vụn lại biến đổi.

Cảnh tượng chư thiên vạn giới tuyệt diệt đột nhiên bị “cắt đứt” ngay khi tất cả các hằng tinh được thắp lên!

Bất Hủ Giả tự mình ra tay cắt đứt một mối “nhân quả” nào đó.

[Lẽ nào thứ vừa bị chém đứt là nhân quả tương lai chư thiên vạn giới bị tuyệt diệt?]

[Từ từ đã, chẳng lẽ cảnh tượng Bất Hủ Giả thắp lửa mặt trời ban nãy không phải là đảo ngược thời gian, mà là đảo ngược nhân quả sao?]

[Viễn cảnh “Chư Thiên Vạn Giới bị tuyệt diệt” này vốn dĩ sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng vì Bất Hủ Giả can thiệp nên nhân quả dẫn đến tương lai ấy bị chặt đứt rồi à?]

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ mông lung, khung cảnh tinh không của chư thiên vạn giới bỗng thu lại một cách nhanh chóng.

Cuối cùng tất cả hình ảnh tập trung lên người vị Bất Hủ Giả kia.

Lúc này Bất Hủ Giả đang đứng giữa một mạng lưới công đức, mà trước mặt hắn là một ngôi mộ lớn xa hoa hoành tráng!

Chương 2634: Không học hành đàng hoàng, có kỳ ngộ cũng không tu luyện được

Tuy nói là ngôi mộ lớn nhưng nhìn từ ngoại hình thì đó là một tòa tháp cao khoảng một trăm tầng. Đàn ông thật sự là phải leo trăm tầng mà không thở gấp!

Tuy thân tháp xa hoa nhưng tất cả vật trang trí đều vừa khéo mà không gây cảm giác nhà giàu mới nổi, khiến cho cả chỉnh thể trông chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, bất kỳ ai vừa liếc nhìn tòa tháp cao này cũng đều liên tưởng ngay đến “mộ phần”. Dù vỏ ngoài có đẹp đẽ thế nào thì nó cũng vẫn là một ngôi mộ mà bên trong sẽ đặt thi thể.

Ánh mắt Tống Thư Hàng tạm thời dời khỏi Bất Hủ Giả, quét về phía tấm bia lớn trên tòa tháp cao. Nếu tòa tháp này là ngôi mộ lớn của Bất Hủ Giả thì tấm bia kia rất có thể là bia mộ, nói không chừng còn ghi cả tên thật của Bất Hủ Giả cũng nên.

Tống Thư Hàng rất tò mò về thân phận của Bất Hủ Giả này, muốn biết hắn là Thiên Đạo đời thứ mấy.

Trong chư thiên vạn giới bây giờ, Tống Thư Hàng cũng được tính là một chuyên gia sử học Thiên Đạo. Hắn biết rất nhiều bí văn liên quan đến Thiên Đạo. Có khi nhiều Trường Sinh Giả còn không tinh thông lịch sử Thiên Đạo bằng Tống Thư Hàng ấy chứ.

Theo những gì Tống Thư Hàng biết thì Thiên Đạo đời thứ nhất đã xóa đi hết thảy tin tức liên quan đến sự tồn tại của mình từ “căn nguyên”, trong chư thiên vạn giới không có bất cứ ghi chép gì liên quan đến hắn. Không ai biết hắn thuộc chủng tộc nào, mang dáng dấp ra sao và có đặc điểm gì. Thậm chí nếu không phải hắn chiếm cái ngôi “Thiên Đạo đầu tiên” thì có khi chúng sinh trong chư thiên vạn giới đều đã quên khuấy hắn đi rồi.

Trước mắt, tin tức duy nhất Tống Thư Hàng biết được về Thiên Đạo đời đầu là hắn không có chúa tể Cửu U đối ứng, ngay cả thế giới Ma Hải sau này biến hóa thành thế giới Cửu U cũng có liên quan đến hắn.

Thiên Đạo đời thứ hai thì đối ứng với thiếu niên ba mắt tiền bối. Suy ra từ oán niệm của thiếu niên ba mắt tiền bối đối với "Thiên Đạo", rất có thể Thiên Đạo đối ứng với hắn đã mang thái độ "nghiên cứu, thí nghiệm" để đối xử với chúa tể Cửu U, có khi còn âm thầm cắt khúc chúa tể Cửu U ra rồi cũng nên.

Tinh cầu mọc mắt từng gây sự với Tống Thư Hàng là đạo khí của Thiên Đạo thứ hai. Trừ nó ra, Thiên Đạo thứ hai còn để lại không ít vật thí nghiệm hình con mắt, cấp nào cũng có, yếu nhất là nhị phẩm, mạnh nhất thậm chí lên tới trình độ Kiếp Tiên cửu phẩm. Bao nhiêu yêu quái tròng mắt trong chư thiên vạn giới cơ bản đều liên quan đến hắn cả.

Thiên Đạo thứ ba là Thiên Đạo Cha Cẩu Đản. Tính ra thì Thiên Đạo Cha Cẩu Đản là đa tài đa nghệ nhất trong số các Thiên Đạo.

Quỷ thần "Trình Lâm", Cửu Tu Phượng Hoàng đao, Kim Liên, Tà Liên, thế giới hạch tâm và hình thái ban đầu của vật thí nghiệm phòng tối Thiên Đạo đều là tác phẩm của Thiên Đạo cha Cẩu Đản. Hắn là kẻ toàn tài, nếu chỉ tính trình độ nghiên cứu thì phải bỏ xa đám Thiên Đạo xếp sau đến vài con phố. Các Thiên Đạo sau này đều có chỗ liên quan đến những hạng mục nghiên cứu mà Thiên Đạo cha Cẩu Đản để lại.

Thiên Đạo thứ tư và thứ năm có vẻ không nổi danh cho lắm. Trước mắt Tống Thư Hàng chưa tiếp xúc với chúa tể Cửu U đối ứng với bọn họ, cũng chưa bị đạo khí mà họ để lại gây hấn bao giờ.

Thiên Đạo thứ sáu là con người kỳ lạ đã dùng phi toa đâm xuyên chư thiên vạn giới để đổi lấy vị trí Thiên Đạo từ tay Bạch Thiên Đạo.

Cái phi toa này Tống Thư Hàng đã từng tự tay sờ, thậm chí còn lái rồi kia.

Sau nữa là Bạch Thiên Đạo tùy hứng mà Tống Thư Hàng quen thuộc nhất, cùng với quả cầu Thiên Đạo từng bị Thánh Nhân Nho Gia đè đầu đánh như con không để nhưng cuối cùng vẫn giành được thắng lợi.

[Thế cuối cùng đạo nhân bất hủ này là Thiên Đạo nhiệm kỳ nào? Đầu tiên? Thứ tư, thứ năm, hay là vị thứ sáu mà mình chưa từng gặp?] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Sau đó, hắn đảo mắt lên tấm bia.

Bia đá khắc sáu chữ to, trên mỗi chữ đều ẩn chứa lực lượng rung động lòng người.

Tống Thư Hàng cố nén đau nhức kịch liệt trong mắt trái để nhìn sáu chữ kia, sau đó thở dài sâu kín. Hắn không biết sáu chữ này.

Đây có lẽ là những chữ ít thấy trong ngôn ngữ viễn cổ mà hắn chưa hoàn toàn nắm được, thậm chí còn có thể là ngôn ngữ Thái Cổ xưa cũ hơn.

[Không sao cả, mình có thể ghi lại mấy chữ này rồi về hỏi Bạch tiền bối là được.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng.

Ghi nhớ sáu chữ kia xong, hắn mới dời mắt khỏi bia đá.

Nhưng vừa dời mắt khỏi bia đá, sáu chữ mà hắn vừa cố công ghi nhớ trong lòng đã bay biến sạch sẽ.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Với trí nhớ của hắn bây giờ thì không thể quên nhanh như vậy được. Trừ khi sáu chữ này có gì đó quái lạ.

Tống Thư Hàng thử thêm ba lần nữa.

Mỗi lần hắn nhìn tấm bia thì đều có thể ghi nhớ sáu chữ kia, nhưng chỉ cần ngẩng đầu lên rồi cúi đầu xuống là lại quên sạch bách.

[Nếu không thể đọc hiểu chúng thì không thể phá giải bí mật của tấm bia. Nhất định sau này ta phải học tập chăm chỉ, củng cố cả ngôn ngữ viễn cổ và ngôn ngữ Thái Cổ mới được.] Tống Thư Hàng cắn răng thầm nghĩ.

Không học tập cho đàng hoàng, dù có cơ hội ngã xuống vực nhặt được bí kíp võ công, xem không hiểu cũng không tu luyện được, chỉ có thể chết đói dưới vực mà thôi.

Khi suy nghĩ đó vụt qua đầu óc Tống Thư Hàng, chức năng chat Tu Chân trong cơ thể hắn lại bị kích thích, đồng thời một pháp tắc đang dung nhập chức năng chat bị dẫn dắt.

Pháp tắc kia có liên quan đến ngôn ngữ và chữ viết… đang xây dựng căn bản cho chức năng chat Tu Chân.

Dưới tác dụng của pháp tắc căn nguyên ngôn ngữ, chữ viết thần kỳ này, Tống Thư Hàng đột nhiên đọc hiểu sáu chữ kia trong một khoảnh khắc.

Sau đó, hắn cạn lời.

Sáu chữ viết kia trông hoàn toàn khác biệt, nhưng ý nghĩa thì lại tương tự nhau.

Nếu muốn phiên dịch ra thì đại khái là… [Tôi, ta, tao, tớ, mình, tui.]

Không phiên dịch được chính xác, nhưng dù sao cũng là dùng sáu chữ khác nhau để thể hiện cái nghĩa duy nhất là chỉ “bản thân ta”.

Rảnh nợ đến mức nào mới nghĩ ra được cái này cơ chứ?

Đại lão à, ngài viết lên bia mộ của mình thế này thì tương lai ai mà biết được ngài là ai?!

Mà đúng lúc này, Bất Hủ Giả trong hình ảnh lại cử động.

Hắn đưa tay sờ nhẹ lên tấm bia, chậm rãi nói: “Sáu rồi.”

Khi nói chuyện, trên thân thể bất hủ bất diệt của Bất Hủ Giả có nghiệp hỏa hừng hực bùng lên. Đó là cái giá phải trả khi hắn ra tay chặt đứt nhân quả tương lai của toàn bộ chư thiên vạn giới.

Đó là nghiệp hỏa ẩn chứa sức mạnh nhân quả của toàn bộ chư thiên vạn giới. Không gian xung quanh Bất Hủ Giả đều bị hòa tan, thời gian bị bóp méo, còn phạm vi thiêu đốt của ngọn lửa thì không ngừng lan rộng.

Dù là Trường Sinh Giả, nhưng dính phải nghiệp hỏa đáng sợ này thì cũng không thoát khỏi cái chết.

Nhưng đối với Bất Hủ Giả, dù nghiệp hỏa có lan tràn thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Không có bất cứ vật gì có thể làm tổn thương đến khái niệm bất hủ bất diệt.

“Có lẽ ta đã kéo thấp con số trung bình của mọi người rồi.”

Bất Hủ Giả nói khẽ.

Dứt lời, hắn đưa tay ấn nhẹ một cái trong thế giới công đức.

Vô số vật liệu xây dựng quý báu, hình thái ban đầu của pháp khí đã được chế tạo xong xuôi và trận bàn hiển hiện trong thế giới công đức.

“A?” Đột nhiên Tống Thư Hàng thấy một thứ rất quen thuộc trong số đó, Cửu Tu Phượng Hoàng đao!

Đúng lúc này, Bất Hủ Giả ra tay, dựng nên một phần mộ mới tinh bên cạnh tòa tháp cao của “đàn ông thật sự”.

[Ơ? Tháp cao trăm tầng của đàn ông thật sự không phải là phần mộ lớn của Bất Hủ Giả này à?]

Chương 2635: Tẩy điểm luyện lại

Trước đó Bất Hủ Giả này đứng bên cạnh tòa tháp cao trăm tầng một lát khiến người ta không khỏi nghĩ nó là ngôi mộ lớn của hắn, và hắn sắp sửa chui vào trong ấy ngủ đông.

Ai ngờ Bất Hủ Giả đứng cạnh tòa tháp trăm tầng cảm khái hồi lâu, sau đó lại quay người đi xây ngôi mộ lớn của riêng mình.

[Thế tòa tháp cao trăm tầng này là của ai?] Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Tòa tháp cao trăm tầng kia cũng không đơn giản. Nghiệp hỏa do hậu quả của việc chặt đứt nhân quả chư thiên vạn giới vẫn đang ngùn ngụt trên mình Bất Hủ Giả, vặn vẹo cả không gian và thời gian, thế mà tòa tháp bên cạnh hắn vẫn cứ sừng sững kiên cường, chẳng hề hư tổn.

Mặt khác, ban nãy Bất Hủ Giả đặt tay lên tấm bia đá rồi nhẹ giọng nói "Sáu rồi"… phải chăng ban đầu trên tấm bia này vốn chỉ có năm phù văn mang nghĩa "ta", bây giờ mới tăng thêm một chữ, diễn hóa ra phù văn thứ sáu?

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Bất Hủ Giả đã lấy tất cả vật liệu xây dựng ra.

Sau đó hắn vỗ nhẹ lên thân Cửu Tu Phượng Hoàng đao một cái.

Tuy là tạo vật của Thiên Đạo, nhưng khi bị nghiệp hỏa trên tay Bất Hủ Giả làm bỏng, Cửu Tu Phượng Hoàng đao vẫn phát ra tiếng đao ngân kịch liệt như đang lớn tiếng cự nự.

"Xin lỗi, sơ ý quá." Bất Hủ Giả vội vàng thu tay lại, tiện thể hút luôn nghiệp hỏa đang dính vào Cửu Tu Phượng Hoàng đao về.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao hơi chấn động, sau đó bay xa khỏi Bất Hủ Giả, không cho đối phương cơ hội tới gần nó nữa.

"Chớ sợ, ta sẽ chú ý không động vào ngươi nữa." Bất Hủ Giả nói nhỏ: "Với lại, xin đạo hữu giúp ta một lần cuối cùng, mượn bản vẽ của tiền nhiệm để dùng một chút.”

“Tiền nhiệm” mà hắn nói hẳn là Thiên Đạo cha Cẩu Đản, chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao ở phía xa xa chém ra một luồng ánh đao.

Ánh đao hóa thành một bản vẽ kiến trúc mộ lớn. Đây là hình thái ban đầu của kết cấu ngôi mộ lớn mà dòng tu chữ số sử dụng, nhưng bản vẽ này chỉ có vài đường cơ bản. Từ căn bản này có thể tiến hành tổ hợp tự do và tạo ra rất nhiều biến hóa. Ngôi mộ lớn mà các đời dòng tu chữ số xây nên đều có chỗ khác biệt với nó, chỉ giống nhau ở bộ phận cốt lõi mà thôi.

“Cảm ơn đạo hữu, mặt khác… vô cùng xin lỗi! Vì sai lầm của ta ban nãy, mà có lẽ lần này đạo hữu phải làm lại từ đầu rồi.” Bất Hủ Giả ngượng ngùng nói.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao chấn động kịch liệt, sau đó chuôi đao ngưng tụ thành một đôi cánh lửa, quật mạnh về phía Bất Hủ Giả, thể hiện sự tức giận đến cùng cực của nó.

[Vừa rồi Bất Hủ Giả không cẩn thận dính phải nghiệp hỏa, cho nên Cửu Tu Phượng Hoàng đao mới phải bắt đầu lại từ “Nhất Tu” sao?] Tống Thư Hàng suy đoán.

Thảo nào Cửu Tu Phượng Hoàng đao là tạo vật của Thiên Đạo cha Cẩu Đản, trải qua biết bao nhiêu thời đại mà vẫn không tiến hóa được lên cửu chuyển, mãi nửa năm trước vẫn còn dừng lại ở thất chuyển.

Hóa ra là giữa đường bị tẩy sạch điểm cho tu lại từ đầu.

Bảo sao Cửu Tu Phượng Hoàng đao lại nổi cơn tam bành, điên tiết đến mức lộ cả đôi cánh nhỏ, điên cuồng giẫm đạp Bất Hủ Giả theo kiểu của bồ câu.

“Đừng giận mà, để đền bù cho ngươi, ta sẽ dùng thân phận Thiên Đạo chúc phúc cho ngươi nhé? Chúc ngươi ở lần cửu chuyển tiếp theo gặp được một chủ nhân mang phong thái Thiên Đạo, có được không nào?” Bất Hủ Giả mỉm cười.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao nghe xong câu ấy mới chịu thu đôi cánh lửa của mình về.

Tống Thư Hàng đứng ngoài quan sát hơi động trong lòng. Đây chắc hẳn là nguyên nhân Cửu Tu Phượng Hoàng đao chọn Thông Nương trở thành Bát Tu nhỉ?

Thông Nương là tài khoản cực phẩm đã được mấy vị đại lão chứng nhận rằng có tiềm lực trở thành Thiên Đạo đấy. Tương lai cô ấy chứng đạo bất hủ, mở ra đại đạo cho hành, thì chư thiên vạn giới không còn ai dám ăn hành tây, muốn ngắt búp hành cũng không được.

[Nếu không có lời chúc phúc của Bất Hủ Giả này thì nói không chừng mình đã trở thành Bát Tu, tu luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao lên đến bát chuyển rồi giao nó cho Thông Nương có phong thái Thiên Đạo, cuối cùng nó hoàn thành cửu chuyển, trở thành đạo khí bên cạnh Thông Nương. Chỉ nghĩ thôi đã thấy kịch tính và khí thế rồi!] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Sau khi có được sự chúc phúc của Thiên Đạo, Cửu Tu Phượng Hoàng đao xuyên qua không gian, biến mất không thấy, bắt đầu con đường cày cấp lại từ đầu.

Còn Bất Hủ Giả thì vươn tay, phục chế lại bản vẽ kiến trúc xây mộ của dòng tu chữ số trong không trung.

“Bản vẽ kiến trúc của dòng tu chữ số có thể dùng để xây phần bên dưới, làm căn bản cho ngôi mộ lớn của ta, sau đó tham khảo thêm thiết kế của mộ tháp trăm tầng là có thể xây phần trên mặt đất. Hợp hai phần làm một, hư hư thực thực mới là hoàn mỹ nhất.” Bất Hủ Giả nói.

Nói xong, hắn vung nhẹ tay trong hư không, một bản thiết kế phần mộ nữa hiển hiện. Bản vẽ này lơ lửng trên bản thiết kế của dòng tu chữ số, cuối cùng hợp lại làm một với nhau.

Đàn ông thật sự không chỉ lên được một trăm tầng, mà còn phải xuống được một trăm tầng! Trên trời dưới đất, không có nơi nào mà người đàn ông thật sự không dựng được một trăm tầng tháp!

Mắt trái của Tống Thư Hàng điên cuồng quét hình bản thiết kế tháp trăm tầng và phần liên kết giữa hai nửa trên dưới, cố gắng nhớ lấy toàn bộ. Vài ngày trước Bạch tiền bối two đã nhắc hắn nếu có thời gian thì hãy xây một ngôi mộ lớn cho mình.

Lúc ấy Tống Thư Hàng đã định dùng bản thiết kế mộ Bát Tu của Thông Nương làm căn bản để xây cho mình một ngôi mộ lớn tương tự. Bản thiết kế mộ lớn một trăm tầng trên mặt đất, một trăm tầng dưới mặt đất trước mắt hắn đây lại càng hoàn mỹ gấp bội phần.

Cũng may bản thiết kế ngôi mộ lớn này không mang thuộc tính “không thể ghi nhớ” như hệ tu của Túy Hoàng Kiếm Thánh. Tống Thư Hàng cố gắng ghi nhớ nó xong thì không bị lãng quên.

“Vật liệu xây mộ… cũng phải thay đổi một chút mới được.” Bất Hủ Giả bình thản nói.

Những vật liệu mà hắn lấy ra đều là vật liệu chế tạo đạo khí cấp bậc đỉnh cao. Nhưng những vật liệu ở đẳng cấp này vẫn không thể chịu được nghiệp hỏa trong thời gian dài, nhất định phải tiến hành thêm một bước chuyển hóa nữa.

“Hóa vật hư ảo thành chân thực, chân thực hư ảo.” Bất Hủ Giả khép ngón tay, một mảnh hỗn độn bao phủ cả hắn và những vật liệu kia.

Đó là Thực Tại Ảo – năng lực đặc biệt của Tôn Giả thất phẩm. Trong thế giới ấy hết thảy đều là hư ảo, nhưng lại có thể sinh ra lực sát thương thực sự.

“Nghịch chuyển hư ảo và chân thực, hư ảo chân thực.” Bất Hủ Giả nói tiếp.

Nghe nói sau khi thăng cấp lên bát phẩm, một số tu sĩ có thể tiến hóa Thực Tại Ảo thêm một bước, để lấy thế giới Thực Tại Ảo làm căn bản, tiến hành nghịch chuyển chân thực và hư ảo trong một khoảng thời gian ngắn.

Việc mà Bất Hủ Giả đang làm chính là thay đổi tính chất của những vật liệu này, để chúng tiến hành chuyển đổi, trở thành sự tồn tại ở giữa chân thực và hư ảo.

Dưới thao tác của hắn, tất cả vật liệu được chuyển đổi thành công.

Sau đó, ngay trước mắt Tống Thư Hàng, Bất Hủ Giả bắt đầu xây dựng ngôi mộ lớn xa hoa trăm tầng trên mặt đất, trăm tầng ở dưới ngầm của hắn.

Những mảnh vật liệu nằm giữa chân thực và hư ảo được đóng vào lòng đất, mở ra những tầng mộ dưới ngầm, một số vật liệu khác thì được dựng lên mặt đất, trở thành dàn khung của trăm tầng bên trên.

Chương 2636: Ban ngày không hiểu nổi bóng tối của màn đêm

Ngôi mộ lớn trăm tầng trên mặt đất, trăm tầng dưới lòng đất nhanh chóng đươc xây dựng xong. Trên thế gian chẳng còn công trình nào ngầu hơn thế.

“Hoàn thành.” Bất Hủ Giả nói khẽ như đang lẩm bẩm, lại như đang nói cho ai đó nghe.

Tống Thư Hàng hơi động trong lòng.

Bất Hủ Giả cảm nhận được hắn đang đứng bên cạnh xem trộm sao? Dù sao hắn cũng đã trải qua việc này nhiều lần rồi… Bắt đầu từ khi Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng nhập mộng truyền thụ Phần Thiên Hỏa Diễm đao, hắn suốt ngày bị các đại lão bắt tại trận khi đang nhập mộng.

[Tiền bối, xin được thỉnh giáo tôn tính đại danh?] Tống Thư Hàng ướm hỏi trong lòng. Kinh nghiệm mách bảo hắn, một khi các đại lão đã cảm ứng được “hắn” đang đứng xem thì có thể tiến hành giao lưu đặc biệt vượt qua thời không với hắn.

Nhưng Bất Hủ Giả không trả lời Tống Thư Hàng.

“Mỗi đời Thiên Đạo trước ta đều xây dựng một ngôi mộ lớn cho chính mình. Mới đầu ta không thể nào hiểu nổi, nhưng bây giờ thì ta lại hơi hiểu được một chút. Ngôi mộ này chôn vùi quá khứ, cũng là một khâu không thể thiếu trên con đường bọn họ theo đuổi cái gọi là “siêu thoát bất hủ”.” Bất Hủ Giả nói.

Siêu thoát bất hủ… đó là thứ mà Thiên Đạo Ba Mắt, Thiên Đạo cha Cẩu Đản, Bạch Thiên Đạo và đại lão quả cầu béo của Cửu U đều đang theo đuổi.

Trước mắt, Tống Thư Hàng chỉ biết trong tất cả các Thiên Đạo thì Bạch Thiên Đạo đã từng thành công vượt ra được nửa bước.

Thiên Đạo cha Cẩu Đản thì không siêu thoát được bất hủ, nhưng giống như nó lại có thể rút lui an toàn khỏi vị trí Thiên Đạo.

Kết cục của Thiên Đạo Ba Mắt thì chính Ba Mắt ở Cửu U cũng chẳng biết.

Trước kia có một Thiên Đạo công đức có duyên với Bạch tiền bối, nhưng theo Thiên Đạo tranh thủy mặc thuật lại thì Thiên Đạo công đức đã hoàn toàn biến mất.

Thiên Đạo quả cầu béo thì không chống đỡ được mà sụp đổ, đại lão quả cầu béo ở Cửu U cũng tiêu tán vỡ nát, chỉ còn một phân thân Bá Cầu ở trên sao Hỏa chinh chiến tứ phương.

[Xây cho mình một ngôi mộ lớn cũng là một khâu quan trọng trong quá trình siêu thoát bất hủ sao?]

Tống Thư Hàng tra cứu thông tin liên quan đến “siêu thoát bất hủ” trong đầu. Một Huyền Thánh bát phẩm như hắn không biết nhiều tri thức tu chân nghiêm chỉnh, nhưng lại nắm rõ các loại bí văn như lòng bàn tay.

Trong ký ức của hắn không chỉ có một manh mối tin tức liên quan đến “siêu thoát”.

“Siêu thoát bất hủ” là một chuyện cực kỳ mâu thuẫn. Muốn siêu thoát bất hủ, đầu tiên chắc chắn phải chứng đạo bất hủ, nhưng một khi đã chứng đạo bất hủ, thì trong quá trình siêu thoát, quyền hành của Thiên Đạo lại như một sợi dây thừng siết chặt kẻ siêu thoát, kéo giật ngược người ta về. Bạch Thiên Đạo bị chơi một vố như vậy đấy.

Sau khi siêu thoát được nửa bước, Bạch Thiên Đạo đã để lại một manh mối quan trọng: Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo là một bước trọng yếu trong quá trình siêu thoát, là chía khóa của siêu thoát bất hủ!

Mặt khác, Bạch Thiên Đạo còn nhắc tới kế hoạch Bạch muội muội. Vốn dĩ đó cũng là một trong chín kế hoạch lớn nhằm thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo của hắn, nhưng cuối cùng lại thất bại.

Sau đó là “tạo ra không gian đặc biệt”. Đây là phương án 1 để thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo của Thiên Đạo cha Cẩu Đản, nhưng cuối cùng phương án thoát thân thực sự của nó lại là Cửu Tu Phượng Hoàng đao. Mà “Quỷ Thần” Trình Lâm là phương án phụ kết hợp với Cửu Tu Phượng Hoàng đao để bảo vệ cha Cẩu Đản U U.

Trước khi sụp đổ, Thiên Đạo quả cầu béo cũng đang nghiên cứu hai phương án “Quỷ Thần Trình Lâm” và “Kim Liên, Tà Liên”. Mặt khác, kế hoạch Thiên Đình Viễn Cổ của Thiên Đạo quả cầu béo giống như cũng liên quan đến việc thoát thân này.

Cuối cùng là “kế hoạch thành thần” mà Bạch tiền bối tại hiện thế đang gấp rút nghiên cứu. Có vẻ đây là một kế hoạch vô cùng quan trọng và tựa hồ cũng không thoát khỏi quan hệ với “siêu thoát”.

[Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo? Không biết “hai cá thể khác biệt” được lý giải như thế nào? Là hai người hoàn toàn không liên quan gì đến nhau đồng thời chứng đạo bất hủ? Hay là cá thể khác biệt kiểu như bản thể, phân thân two, phân thân bọc thép three và Tống four U U đây?]

“Đối với ta mà nói, “siêu thoát” là một chuyện quá xa vời. Nhưng bây giờ ít nhất ta cũng là Cửu Tu dự bị của Cửu Tu Phượng Hoàng đao, phương án sáng tạo không gian thì ta có thế giới hạch tâm, phần lớn mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ trong kế hoạch Thiên Đình Viễn Cổ còn đang được đặt trong thế giới hạch tâm của ta, mà với phương án Quỷ Thần Trình Lâm thì ta chính là Trình Cẩu Đản đời thứ hai rồi. Vậy bây giờ nếu có cơ hội thì xây một ngôi mộ lớn chắc cũng không sao đâu ha?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nói thật là Tống Thư Hàng chẳng ao ước gì cái ngôi Thiên Đạo. Bởi vì đúc kết từ những điều mắt thấy tai nghe, thì Thiên Đạo không phải là một vị trí muốn lên là lên, muốn xuống là xuống được.

Nhưng xuất phát từ tâm thái “mọi sự cẩn thận” đã ăn sâu vào xương cốt, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cứ dự phòng trước cũng không sai. Dù sao thì người kiểu gì chẳng phải chết, mà tương lai có khi Bá Tống hắn còn chết vô số lần. Nếu xui xẻo gặp phải thủ đoạn hồi sinh có thời gian CD, chuẩn bị trước cái mộ để chờ CD cũng không tệ.

…

“Cũng đến lúc rồi, chờ ta ra ngoài thì kết thúc thôi.” Bất Hủ

Giả nói.

Dứt lời, hắn đưa tay mở cửa ngôi mộ nửa thực nửa ảo rồi rảo bước đi vào. Ngay khi bước vào trong mộ, cảm giác tồn tại trên người hắn bắt đầu yếu đi.

Trạng thái của Bất Hủ Giả trở nên cổ quái như thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Mà tầm nhìn của Tống Thư Hàng không theo vào trong tháp mộ, như thế có người đang cố ý quay lại cảnh tượng này vậy.

Cửa tháp mộ từ từ đóng lại, cảnh tượng trong mộng của Tống Thư Hàng cũng dần dần tối đi.

Két ~ Cửa mộ khép kín.

Đúng lúc này, Bất Hủ Giả đột ngột quay người, lách bàn tay vào khe hở giữa hai cánh cửa lớn sắp khép kín rồi kéo phanh chúng ra.

Nghiệp hỏa nhân quả trên mình Bất Hủ Giả hóa thành màu đen kịt che kín cả khuôn mặt hắn, nhưng đôi mắt tỉnh táo và lạnh lùng như máy móc của hắn thì lại lộ ra ngoài nghiệp hỏa.

Bất Hủ Giả ngắm nhìn khung cảnh ảm đạm trong cảnh mộng, sau đó đột nhiên chạy như điên về một nơi rất xa, cuối cùng biến mất không còn tăm tích.

Tháp mộ vất vả lắm mới xây xong cứ thế bị vứt bỏ.

Cảnh mộng kết thúc trong vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc của Tống Thư Hàng.

[Quay phim kinh dị dài kỳ hay sao mà còn cài after credit ở cuối phim thế hả?]

[Mà mình cũng chẳng biết cái tháp mộ trên trăm tầng, dưới trăm tầng kia nằm ở tọa độ nào. Một cái mộ bất hủ lớn thế mà bị bỏ hoang thì có tiếc không cơ chứ? Quy ra biết bao nhiêu là tiền!] Tống Thư Hàng xót của không thở nổi.

Vì không thở nổi, hắn bị ngạt mà bừng tỉnh khỏi cảnh mộng.

Vừa mở mắt ra, Tống Thư Hàng đã phát hiện ra mình mù rồi.

Mắt phải đã hóa thành lưu ly vỡ vụn, con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bên trái cũng tiến vào trạng thái tắt máy nghỉ ngơi.

“May mà ta không còn là Huyền Thánh rởm phải dùng mắt để nhìn đời nữa.” Tống Thư Hàng thầm nhủ. Hắn dùng thần thức còn nhìn rõ hơn cả mắt thường.

Thế là thần thức của Tống Thư Hàng mở ra quét nhẹ một cái… Tối om.

Hả? Sao vẫn tối như hũ nút thế?

Chẳng lẽ thần thức của ta cũng mù luôn sao? Di chứng của việc nhìn thẳng vào pháp tắc bất hủ trong mộng cảnh đáng sợ đến vậy kia à?

“Dù gì cũng là pháp tắc bất hủ, trâu chó một tí thì cũng dễ hiểu thôi.” Tống Thư Hàng thầm nhủ. Cũng may là hắn vẫn còn thủ đoạn cuối cùng.

Xem con mắt thần thứ ba của ta đây!

Con mắt thần thứ ba mở ra giữa trán Tống Thư Hàng, nhìn quanh bốn phía thay cho hai mắt và thần thức của hắn.

Tối đen như mực. Là bóng tối của đêm đen mà ban ngày không thể nào hiểu được.

Chương 2637: Nghĩ thôi đã thấy hoành tráng

Khi mở mắt ra và nhắm mắt vào đều chỉ thấy một màu đen đặc, Tống Thư Hàng bắt đầu cân nhắc một cách nghiêm túc xem mình có cần ngủ một giấc hay không.

"Từ từ đã, trạng thái này không đúng. Tại sao thần thức của ta lại bị hạn chế trong một không gian chật hẹp, mà ngay cả mắt thần thứ ba cũng chỉ nhìn thấy một vùng tăm tối?" Tống Thư Hàng bị pháp tắc bất hủ rửa sạch đầu óc, tư duy đình trệ, cuối cùng cũng nhận ra sự dị thường của vị trí mà mình đang ở.

"Tống*não lại chết máy*Thư Hàng." Mỹ nhân rắn công đức thu nhỏ hiển hiện sau lưng Tống Thư Hàng, cất tiếng hát theo giọng điệu của Tạo Hóa Tiên Tử, đồng thời vươn tay móc con mắt bên phải đã đi đời nhà ma của hắn, rồi đặt bàn tay nhỏ lên mắt trái hắn, liên tục thi triển pháp thuật chữa trị.

Trong không gian nhỏ hẹp này chỉ có mỹ nhân rắn công đức và Tống Thư Hàng, linh quỷ tiên tử trong thể nội Tống Thư Hàng cũng đã chạy sang thể nội của Tô Thị A Thập Lục để xem kịch hay, cho nên cô lười chẳng buồn diễn kịch, hiếm hoi dùng giọng mình để nói một lần.

Mỹ nhân rắn công đức vừa xuất hiện thì ánh sáng công đức vàng kim cũng chiếu sáng xung quanh Tống Thư Hàng. Tống Thư Hàng phát hiện ra mình đang đứng trong một cái rương, trong rương còn đọng lại mùi hoa quả thơm, là mùi quả dương mai mà Bạch tiền bối thích ăn nhất.

Đầu óc đần độn vận chuyển hồi lâu, Tống Thư Hàng mới phun ra một câu: "Hóa ra công đức Tiên Tử cũng biết nói chuyện đàng hoàng hả?"

Đồng thời, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng ý thức được trạng thái khác thường của mình. Trạng thái đó tương tự như di chứng đại não chết máy sau khi đầu óc tiếp nhận quá nhiều thông tin khi trước. Lúc này, chịu ảnh hưởng của pháp tắc Thiên Đạo bất hủ, não hắn chỉ còn một mảng trắng tinh, tốc độ vận chuyển chậm rì, cứ mỗi khi định suy nghĩ là pháp tắc Thiên Đạo lại chiếm hết CPU, choán đầy thần kinh phản xạ của hắn.

Ảnh hưởng của pháp tắc Thiên Đạo lần này còn bá đạo hơn, để lại di chứng dữ dội hơn lần trước.

“Đúng rồi, công đức Tiên Tử này, nếu lần sau não ta lại chết máy thì cô đừng gọi tên thật của ta, nghe xấu hổ lắm. Cô cứ gọi ta là Trình Cẩu Đản ấy. Trình*não lại chết máy*Cẩu Đản.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Mỹ nhân rắn công đức: “...”

Cô lặng lẽ ghi câu nói này lại, bao giờ về thế giới Cửu U sẽ gửi nguyên văn cho cha Cẩu Đản. Gần đây Tống Thư Hàng bay lắc hơi hăng, cần phải tẩn cho một trận.

“Mà này, có phải ta bị nhét vào quan tài rồi không?” Tống Thư Hàng vươn tay gõ nhẹ lên nắp rương.

Khi Bạch tiền bối phân thân đến chỗ Tống Thư Hàng là cưỡi trên món quà quan tài hình phi kiếm mà Bạch tiền bối tặng cho hắn.

Tống Thư Hàng đoán rằng mình đang bị nhét vào trong chiếc quan tài hình phi kiếm to đùng tổ chảng ấy rồi.

“Nhưng sao Bạch tiền bối phân thân lại nhét ta vào quan tài? Hình như ta vẫn còn ở trong trạng thái Huyền Thánh giảng pháp mà?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi ngờ.

Khi ổn định lại tinh thần, hắn có thể cảm nhận được mối liên hệ công đức giữa mình và người tu luyện trong chư thiên vạn giới vẫn còn tồn tại. Người tu luyện trong chư thiên vạn giới vẫn đang giao dịch hạch tâm tà vọng với đại lão hàng gì cũng có thể bán thông qua hắn.

Chẳng lẽ ban nãy ta đột nhiên ngủ thiếp đi, Bạch tiền bối phân thân sợ ta xấu mặt với người tu luyện trong chư thiên vạn giới, cho nên mới quan tâm mà đưa ta vào trong quan tài phi kiếm ư?

“Tóm lại, chúng ta phải liên hệ với Bạch tiền bối phân thân trước đã.” Dứt lời, Tống Thư Hàng ra sức đập mạnh vào vách quan tài, đồng thời dùng truyền âm nhập mật nhóm gọi ầm lên: [Bạch tiền bối, đại lão hàng gì cũng có thể bán, hai người có ở đây không?]

[Có, đang bận lắm.] Đại lão hàng gì cũng có thể bán đáp trước tiên.

[Có, cũng đang bận lắm.] Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Tống Thư Hàng hỏi: [Hai người đang bận cái gì thế?]

Khi Tống Thư Hàng nói chuyện, cuối cùng con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bên trái cũng khởi động xong xuôi. Sau đó bình luận trên màn hình của người tu luyện trong chư thiên vạn giới lại bay đầy trong tầm mắt hắn.

[Bạch Thánh thu thập một mạch nhiều vật liệu như vậy là để xây dựng một bộ khung dưới lòng đất sao?]

[Bộ khung này dùng để làm gì vậy? Ta nhìn thấy đại lão Bá Tống bị Bạch Thánh nhét vào một thanh phi kiếm lớn, sau đó bị vùi vào bộ khung dưới lòng đất kia rồi thì phải?]

[Bá Tống quyến rũ, livestream bị chôn.]

[Bá Tống tiền bối vẫn đang ở trong không gian Huyền Thánh giảng pháp đúng không? Thế lát nữa bộ khung khổng lồ mà Bạch Thánh đang dựng có thể chuyển ra ngoài không gian Huyền Thánh giảng pháp này được không?] Có người tò mò hỏi.

Một người đồng bạn bên cạnh hắn đáp ngay: [Quá trình nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp đã bị đại lão Bá Tống đè xuống đánh như con từ lâu. Với thủ đoạn của đại lão Bá Tống, chắc chắn hắn muốn vào không gian này thì vào, muốn ra là ra được ngay. Nói không chừng lần sau có Huyền Thánh nào giảng pháp, đại lão Bá Tống lại đột ngột xuất hiện cho mọi người một bất ngờ thú vị ấy chứ.]

Tống Thư Hàng: "…"

Ta không phải, ta không có, đừng nói lung tung! Ta đè nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp ra đánh khi nào? Rõ ràng lần nào ta cũng bị ép buộc kéo vào vì tai nạn mà!

Cái người coi không gian Huyền Thánh giảng pháp là sân sau nhà mình, thích vào thì vào thích ra thì ra là Bạch tiền bối chứ không phải ta! Bây giờ ta chưa học được kĩ năng này, đừng có vu oan cho ta!

Sau khi tư duy chậm mất mấy nhịp từ từ chuyển động một vòng, hắn bắt đầu suy đoán xem có phải Bạch tiền bối phân thân đang xây ngôi mộ lớn cho mình hay không.

Nếu đúng là đang xây mộ thì hắn nhất định phải tham dự vào mới được.

Hắn đang có bản vẽ thiết kế mộ lớn của Thiên Đạo và bản vẽ mộ của hệ tu chữ số từ chỗ Cửu Tu Phượng Hoàng đao nè!

[Bạch tiền bối, ngài đang xây mộ sao? Nếu phải thì ta có hai bản vẽ thiết kế đây, ngài có muốn nhìn qua chút không?] Tống Thư Hàng lại truyn âm nhập mật.

Bạch tiền bối phân thân: [Ngươi có bản vẽ ngôi mộ lớn từ khi nào đấy?]

[Vừa mới có thôi. Khi nhập định ta đã vào nhầm một giấc mơ. Trong mơ ta gặp một đạo nhân bất hủ lạ mặt. Hắn để lại một video hướng dẫn xây mộ, ta lấy bản vẽ ở đó ra.] Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

[Bất Hủ Giả dạy xây mộ?] Bạch tiền bối phân thân hỏi lại với vẻ nghi ngờ.

Tống Thư Hàng: [Nghe nói đây cũng là một khâu trong quá trình siêu thoát của Bất Hủ Giả, cho nên… Bạch tiền bối có muốn xây luôn một cái mộ cho mình không? Sau này tất cả thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 chúng ta sẽ chuyển mộ đến cùng một nơi, chỉ nghĩ thôi đã thấy hoành tráng rồi.]

Vừa nói, hắn vừa copy một bản thiết kế của đạo nhân bất hủ rồi dùng chức năng chat Tu Chân để gửi cho… Bạch tiền bối bản thể.

Muốn copy bản vẽ trong đầu ra thì dùng chức năng chat Tu Chân là tiện lợi nhất. Thế là Tống Thư Hàng sử dụng thủ pháp này luôn. Dù sao Bạch tiền bối bản thể nhận được bản vẽ thì cũng chẳng khác nào Bạch tiền bối phân thân nhận được mà.

[Đang bận. Ta phái phân thân đến chỗ ngươi rồi cơ mà. Có việc gì thì liên hệ với phân thân của ta đi.] Bạch tiền bối bản thể trả lời rất nhanh.

Hiện giờ phản ứng của Tống Thư Hàng hơi chậm chạp. Hắn cố gắng tập trung tinh thần, muốn giải thích với Bạch tiền bối bản thể một chút.

Nhưng Bạch tiền bối bản thể lại nhắn tin tới rất nhanh: [Đây là bản thiết kế mộ phần đúng không? Ngươi lấy đâu ra đấy?]

[Copy từ một vị đạo nhân bất hủ trong mộng cảnh đấy.] Tống Thư Hàng cố gắng trả lời.

Bạch tiền bối bản thể nói: [Bất hủ? Thì ra là thế… Thư Hàng, gửi một bản thiết kế mộ phần này cho Bạch tiền bối ở Cửu U của ngươi, bảo hắn phối hợp với ta, bọn ta sẽ lập tức chuẩn bị tiến vào vòng cuối cùng trong kế hoạch tạo thần. Số lượng hạch tâm tà vọng gần đủ rồi, mà bản thiết kế mộ này vừa hay giải quyết được vấn đề nhỏ cuối cùng trong kế hoạch của ta.]

[Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two ngủ mất rồi… không gọi dậy trong thời gian ngắn được đâu. Nếu ngài cần hỗ trợ thật thì để ta làm cho. Dù gì bây giờ ta cũng là chúa tể Cửu U tạm thời mà.] Tống Thư Hàng nói.

Chương 2638: Thủ pháp vơ vét gia truyền nhà họ Bạch

[Được, Thư Hàng, ngươi cứ liên hệ với Bạch Cửu U trước đi. Nếu hắn không tỉnh thì ta cho ngươi thử. Nhưng ta phải nói trước, ngươi chỉ có cơ hội thất bại hai lần, nếu lần thứ ba mà vẫn không thành công… thì có thể ngươi phải hóa thân thành mặt trời nhỏ, tạm thời ở lại trấn áp mộng giới đến khi ta xoay sở đủ vật liệu cho lần thí nghiệm tiếp theo. Yên tâm đi, sau khi ngươi hóa thân thành mặt trời nhỏ, ta sẽ dùng phi kiếm dùng một lần để đẩy ngươi quay theo quỹ tích sẵn có, đồng thời ta cũng sẽ nhanh chóng kiếm đủ vật liệu cho lần thí nghiệm tiếp theo.] Bạch tiền bối bản thể trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Hóa thân thành mặt trời nhỏ, còn bị phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối chọc thận đẩy cho tự quay trong hư không?

Đây là trò trừng phạt mới mẻ gì vậy chứ?

Phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối có tốc độ và đường đi điên khùng hết biết. Tống Thư Hàng lo bệnh sợ tốc độ vất vả lắm mới khá hơn đôi chút của mình lại chuyển biến xấu mất thôi.

Tống Thư Hàng vội vàng trả lời: [Ta biết rồi Bạch tiền bối, ta sẽ cố hết sức đánh thức Bạch tiền bối two, ta giỏi nhất là đánh thức Bạch tiền bối two luôn đấy!]

[Ừ, nhưng lúc gọi Bạch Cửu U dậy đừng có làm gì quá đáng. Ta không muốn lần sau đang xem ngươi livestream nhân tiền hiển thánh lại thấy ngươi bị hắn bắn lên trời như pháo hoa rồi cho nổ tung giữa không trung nữa đâu.] Bạch tiền bối nhắc nhở đến là tri kỉ. Trong cuộc trao đổi ngắn ngủi vừa rồi, Bạch tiền bối đã cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu đang không ngừng bành trướng như bóng bay vì bị quyền hạn chúa tể Cửu U ảnh hưởng.

Một lát sau Tống Thư Hàng mới trả lời: [Bạch tiền bối yên tâm đi [icon ngón cái], hôm nay ta đã nổ trước khi nhân tiền hiển thánh rồi. Tuy không rực rỡ như pháo hoa nhưng máu me ghê lắm.]

Trong mộng giới, bàn tay đang lắp ráp trận pháp của Bạch tiền bối cứng đờ ra: "…"

Tuy Thư Hàng tiểu hữu khoe khoang bành vênh váo cũng rất thú vị, nhưng hắn vẫn thấy Thư Hàng tiểu hữu cẩn thận khép nép ngày xưa hay ho hơn nhiều.

Bên cạnh Bạch tiền bối, Vân Tước Tử Tiên Tử bật cười ha hả: "A Bạch, có phải cảm thấy cún nuôi lâu nó biến thành ngáo rồi không?"

Bạch tiền bối: "…"

"Nói đến chó mới nhớ, các ngươi có để ý biệt danh của Thư Hàng tiểu hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 không? Giữa tên tự nhiên có thêm ba chữ "Trình Cẩu Đản". Ta rất tò mò, không biết ba chữ ấy kẹp giữa tên hắn là có ý gì?" Thất Tu Thánh Quân xoa cằm nói.

"Trường Sinh Giả Trình Lâm?" Bạch tiền bối suy đoán. Người có liên quan đến Thư Hàng, họ Trình, có lực ảnh hưởng đủ để thay đổi nhóm Cửu Châu số 1, giống như cũng chỉ có Trình Lâm tiên tử vẫn luôn âm thầm liên hệ với Thư Hàng thôi.

Khi Bạch tiền bối suy đoán ra thân phận thực sự của Trình Cẩu Đản, Trình Lâm tiên tử đột nhiên cảm thấy mình buồn vì tim mình đau, như thể mới bị đâm tim trong mơ hồ. Dù sao khi còn sống cô cũng là một Trường Sinh Giả thật như vàng mười, trong phạm vi nhất định, cô sẽ cảm ứng được một số tin tức "gây bất lợi cho mình" đó.

…

Ở một phía khác.

Vừa trả lời Bạch tiền bối hiện thế xong, Tống Thư Hàng lại cố gắng tập trung tinh thần, copy thêm một bản thiết kế mộ của đạo nhân bất hủ cho Bạch tiền bối two và đính kèm lời nhắn: [Bạch tiền bối, ngài mau tỉnh dậy xem bản thiết kế ta vừa gửi tới nè.]

Để tránh tương lai biến thành mặt trời nhỏ và bị Bạch tiền bối dùng phi kiếm dùng một lần đưa vào vũ trụ chơi đua xe, Tống Thư

Hàng bắt đầu dốc hết sức bình sinh ra mà réo gọi Bạch tiền bối two.

Đồng thời hắn âm thầm cầu khẩn cho Bạch tiền bối two mau chóng tỉnh lại.

Tiếc rằng lần này mục tiêu lời cầu khẩn của hắn lại là chúa tể Cửu U hàng thật giá thật, sức mạnh nguyện cầu không thể có hiệu lực với một sự tồn tại cường đại như vậy được.

Bạch tiền bối two đã hoàn toàn ngủ say, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Xem ra gọi theo kiểu bình thường không có hiệu quả với Bạch tiền bối two rồi.” Tống Thư Hàng trầm tư một lát, nghĩ xem có nên xâm nhập vào mà kích thích Bạch tiền bối two một chút hay không.

Ví dụ như quát to “Bạch U U”, “U U Bạch” xem ngài ấy có trả lời hay không, hoặc là… từ từ đã, từ từ! Hôm nay hắn đã nổ tung một lần rồi, không thể để Bạch tiền bối two phóng lên trời cho nổ như pháo hoa thêm lần nữa được!

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, lời nhắc nhở thân tình của Bạch tiền bối vẫn phát huy tác dụng.

Tống Thư Hàng cưỡng chế phanh gấp suy nghĩ của mình lại, không nghĩ sâu thêm nữa.

Cho nên, bây giờ hắn chỉ có thể dùng thủ đoạn bình thường một chút để gọi Bạch tiền bối two dậy thôi.

[Bạch tiền bối cứu mạng!] Tống Thư Hàng gửi tin đi.

Bình thường hắn gọi cứu mạng trong lúc hiểm nguy sẽ có 50% gọi được Bạch tiền bối two thức dậy, nhưng tỉ lệ 50% vẫn hơi thấp, Bạch tiền bối two chẳng có phản ứng gì.

[Bạch tiền bối, ta tìm được chỗ đại lão quả cầu béo giấu tiền riêng rồi!]

Nhắc đến kẻ địch mạnh cả đời là đại lão quả cầu béo sẽ có 70% khiến Bạch tiền bối two lên tinh thần. Nhưng có lẽ vì đại lão quả cầu béo đã đi đời nhà ma nên hôm nay Bạch tiền bối two vẫn ngủ say như chết.

[Bạch tiền bối mau tỉnh lại, có người sắp chứng đạo bất hủ, tấn thăng thành Thiên Đạo kìa!] Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi chuyển sang vấn đề có thể khơi gợi hứng thú của Bạch tiền bối two.

Có vẻ như mấy chữ “chứng đạo bất hủ” đã kích thích Bạch tiền bối two. Cuối cùng thì đầu dây bên kia cũng trả lời: [Khò… khò… khò…]

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Ý gì đây?

Trạng thái của Bạch tiền bối two thế nào vậy?

Đang tỉnh hay đang ngủ đấy?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì lại có thêm một tin gửi đến.

[Sao tự nhiên lại mơ thấy bản thiết kế mộ phần? Ghét thế!] Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên, lần này là tin nhắn âm thanh.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối two đang nói mơ đấy à?

Nhưng hình như bản thiết kế ngôi mộ lớn của mình được gửi thẳng vào giấc mộng của Bạch tiền bối two thì phải?

Có lẽ hắn có thể gọi Bạch tiền bối two thức dậy nhờ điểm này cũng nên.

[Bạch tiền bối ngài xem kĩ đi, có phải bản thiết kế mộ phần này vừa to lại vừa tròn không? Thực ra lai lịch của bản vẽ này trâu bò lắm. Ở trong giấc mộng, ta nhìn thấy đạo nhân bất hủ thiết kế nó cho chính phần mộ của mình đấy. Ngài nhìn xem nó có chỗ nào đặc biệt không?] Tống Thư Hàng gửi thử một tin, xem tin nhắn của mình có đi vào giấc mộng của Bạch tiền bối two được hay không.

Một lát sau, Bạch tiền bối two trả lời thật, vẫn là một tin nhắn bằng âm thanh: [Khò khò ~ đạo nhân bất hủ…]

Hình như có tác dụng.

[Đúng, trong giấc mộng kia, ta còn nhìn thấy đạo nhân bất hủ nghịch chuyển nhân quả của chư thiên vạn giới và phải trả giá đắt cho việc đó nữa.] Tống Thư Hàng miêu tả vắn tắt lại những gì mình “nhìn thấy” trong cảnh mộng.

Bạch tiền bối two: [Đạo nhân bất hủ… nghịch chuyển nhân quả của chư thiên vạn giới… là hắn sao? Hắn đã từng làm thí nghiệm như vậy à? Năm đó hắn chỉ để lại mạng lưới công đức và một số sinh vật công đức… nhưng hắn không thoát thân thành công. Lấy nhân quả của toàn bộ chư thiên vạn giới làm thí nghiệm, cuối cùng hắn nghĩ gì trong đầu vậy… Lý trí của các đời Thiên Đạo chắc chắn đều chuyển dời đến chúa tể Cửu U, chẳng có đời nào bớt lo cả, rặt một lũ chơi đểu…]

Nói được một lát, tin nhắn bỗng dừng ngang, không thấy thêm câu nào nữa.

Nghe Bạch tiền bối two nói thì… đạo nhân bất hủ đó là Thiên Đạo thứ sáu à?

Tống Thư Hàng suy nghĩ hồi lâu, một lát sau mới gửi tin: [Bạch tiền bối, thật ra ta cảm thấy việc đạo nhân bất hủ nghịch chuyển nhân quả không chỉ đơn giản là làm thí nghiệm thôi đâu. Ta thấy lúc đó hắn cứ bị động thế nào ấy.]

[Khò khò ~ Khò khò ~] Tiếng ngáy ngủ được Bạch tiền bối two gửi đến bằng tin nhắn văn bản.

Bạch tiền bối two vẫn không mở nổi mắt ra, gọi dậy thất bại.

Mà cùng lúc đó.

Thời gian Huyền Thánh giảng pháp của Tống Thư Hàng cũng kết thúc.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán trầm giọng nói: “Thời gian giảng pháp đã hết, dàn khung của ngôi mộ lớn mới dựng được có một nửa, phải làm sao bây giờ?”

“Không sao, chúng ta xắt miếng đất của không gian Huyền Thánh giảng pháp mang đi luôn.” Bạch tiền bối phân thân điềm nhiên đáp.

Chương 2639: Đây là một cây Bá Thần trụ không có linh hồn!

Bạch tiền bối nào cũng có tay nghề vơ vét cấp bậc tông sư.

Trước kia Bạch tiền bối hiện thế và Tống Thư Hàng đi mạo hiểm trong một bí cảnh, thấy trong đó có cạm bẫy Tử Vong Sâm Lâm thú vị quá, thế là Bạch tiền bối nổi hứng lên, xẻo nguyên cả đất cả rừng di chuyển vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Bây giờ Tử Vong Sâm Lâm vẫn đang sum sê tươi tốt trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, trở thành tuyệt chiêu để hắn săn cả đàn quái nhỏ.

Sau đó là Bạch tiền bối two. Một lần nọ Bạch tiền bối two đi dạo, đột nhiên phát hiện ra một hang ổ toàn bọc thép của đại lão quả cầu béo, khéo làm sao hôm đó quả cầu béo lại không có nhà. Thế là hắn trấn lột luôn hang ổ của quả cầu béo, xúc cả một lớp đất nhà người ta lên luôn.

Bây giờ Bạch tiền bối phân thân cũng không ngoại lệ.

Trong ánh mắt khiếp sợ của người tu luyện trong chư thiên vạn giới, Bạch Thánh thi triển một môn kiếm thuật thần thông, mấy trăm luồng kiếm quang từ trên trời phóng thẳng xuống, cắm sâu xuống đất ba mét, gặt hái một miếng đất rộng từ không gian Huyền Thánh giảng pháp.

Trên mảnh đất này có dàn khung của ngôi mộ lớn mà Bạch tiền bối phân thân hợp tác với đại lão hàng gì cũng có thể bán xây dựng nên. Có người tu luyện biết thuật nhìn xuyên thấu còn thấy trong bộ khung kia chôn chiếc quan tài hình phi kiếm. Đại lão Bá Tống đang bị nhét trong cỗ quan tài ấy.

[Cắt đất mang đi thật à?] Tuy ngoài mặt đại lão hàng gì cũng có thể bán vẫn dửng dưng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã chấn kinh chẳng thốt nên lời.

Không gian Huyền Thánh giảng pháp là một thế giới thiên về “hư ảo”, tất cả sự vật bên trong nó đều được pháp tắc của Thiên

Đạo đầu tiên định ra, nói cách khác, nguyên một chỉnh thể của nó đều do pháp tắc cấu thành. Thế mà Bạch Thánh lại cắt được cả pháp tắc này, không những vậy còn cắt ra thành một mảnh đất.

Bạch Thánh đúng là yêu nghiệt mà!

Thế là đại lão hàng gì cũng có thể bán âm thầm tăng thêm hai ngôi sao nữa đằng sau danh hiệu khách hành VIP chí tôn của Bạch Thánh, biến hắn thành khách hàng VIP chí tôn 9 sao.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới cũng chấn động không để đâu cho hết.

[Thế giới Huyền Thánh giảng pháp bị đào mất một hố to? Bạch Thánh ngầu quá!]

[Cái hố này vừa sâu vừa lớn, Huyền Thánh tiếp theo vào giảng pháp phải cẩn thận, đừng để rơi vào trong đấy.] Có người tu luyện trẻ tuổi nói.

Bên cạnh hắn, có tu sĩ dày dặn kinh nghiệm mỉm cười an ủi: [Yên tâm đi, không gian Huyền Thánh giảng pháp không đơn giản như ngươi tưởng đâu. Nhìn đi, nó đang tự liền lại kia kìa. Thế giới không gian đặc thù thế này chắc chắn có thể tự liền. Ai mà biết được khi đang giảng pháp, các vị Huyền Thánh có nổi hứng lên mà biểu diễn một vài pháp thuật uy lực lớn cho mọi người xem hay không. Nói thật, lần nào đại lão Bá Tống giảng pháp cũng bày đủ trò, nhưng ít ra hắn không phá hủy luôn cả thế giới giảng pháp.]

[Nhưng hắn từng đánh nổ không gian độ kiếp.] Tu sĩ trẻ bổ sung.

[Dù thế nào thì lần giảng pháp thứ bảy của đại lão Bá Tống cũng kết thúc viên mãn rồi. Xem ra lần này hắn không có chuẩn bị gì thật.]

[Tuy không giảng pháp, nhưng lần giảng pháp thứ bảy của hắn vẫn bất ngờ và thú vị như mọi khi. Ta like cho Bá Tống tiền bối. Lần sau đại lão Bá Tống giảng pháp lại mở hoạt động thu mua online như lần này nữa nhé.] Có người cầu nguyện.

Trên đỉnh đầu bọn họ, không gian Huyền Thánh giảng pháp bắt đầu biến mất.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới đánh giá khen ngợi năm sao cho đại lão Bá Tống theo thói quen. Trong thời gian ngắn mà hắn đã giảng pháp đến bảy lần, ai cũng quen nhẵn mặt cả rồi mà.

…

Tống Thư Hàng đang nằm trong quan tài phi kiếm lại nhận được một làn sóng sức mạnh công đức khổng lồ.

Hắn ngẩng đầu nhìn mỹ nhân rắn công đức, dặn dò: “Công Đức Tiên Tử, lần này chính xác là đợt công đức cuối cùng của chúng ta đó. Lần này cô tiến hóa cho tử tế, đừng bày trò nữa nha.”

Mỹ nhân rắn công đức nở nụ cười xinh đẹp với Tống Thư Hàng, sau đó kiếm một câu thoại đọc lên: “Ta sống đời này không hối hận!”

Tống Thư Hàng: “…”

Mỹ nhân rắn công đức định từ bỏ trị liệu, không muốn tiến hóa nữa đấy à?

Mà thôi, bỏ đi, cô ấy vui vẻ là được.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, mỹ nhân rắn công đức phụ thể trên người hắn, hai tay làm động tác “vẫy gọi”.

Sức mạnh công đức từ lần giảng pháp thứ bảy không ngừng tụ hội về mỹ nhân rắn công đức, hóa thành năng lượng thuần khiết và tích tụ trước mặt Tống Thư Hàng.

“Làm gì đó?” Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Hà Chỉ trụ trong series Trường Sinh trụ!” Mỹ nhân rắn công đức cất giọng của Vũ Nhu Tử da đen.

Lần trước khi Tống Thư Hàng ngưng tụ Hà Chỉ trụ thì mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử đều không ở bên cạnh hắn, kết quả là lời thoại khi Hà Chỉ trụ sinh ra bị Vũ Nhu Tử da đen cướp mất. Bây giờ, cuối cùng mỹ nhân rắn công đức cũng đã tìm được cơ hội để đọc lời thoại này ra một lần.

Đây là sự quật cường cuối cùng của @#%× Tiên Tử.

“Ý tiên tử là muốn ta biến sức mạnh công đức lần này thành Bá Thần trụ ư?” Tống Thư Hàng nhanh chóng hiểu ý mỹ nhân rắn công đức.

Về lý mà nói, sức mạnh công đức cũng là thể năng lượng thuần, một nguồn tài liệu tốt để ngưng tụ thành Bá Thần trụ. Trước kia Tống Thư Hàng còn muốn dùng mỹ nhân rắn công đức hoặc bạch long tỷ tỷ để thử tạo ra Bá Thần trụ một lần nhưng chưa tìm được cơ hội tốt. Ai ngờ bây giờ mỹ nhân rắn công đức lại tự dâng lên cửa, đương nhiên là hắn không bỏ qua cơ hội rồi.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu.

“Chúng ta mở quan tài phi kiếm ra đã đi, nếu không lát nữa ngưng tụ Bá Thần trụ sẽ phá hư nó mất.” Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu, sau đó vươn tay một cái, sức mạnh công đức xuyên thấy qua quan tài phi kiếm, thẩm thấu ra bên ngoài hệt như linh thể. Dựa vào tính chất đặc biệt của sức mạnh công đức, dù có bị ngưng tụ thành Bá Thần trụ cũng không sợ phá hỏng quan tài và bộ khung của mộ phần.

“Thế thì ta không khách khí nữa!” Tống Thư Hàng kết pháp ấn bằng cả hai tay, nhắm ngay vào công đức của lần giảng pháp thứ bảy đang ngưng tụ trong tay mỹ nhân rắn công đức.

Hiện tại trong series Bá Thần trụ số 2 của Tống Thư Hàng đã có Trường Sinh trụ gồm Hà Chỉ trụ và Côn Vương trụ, cộng thêm Thiên Kiếp trụ với nguyên vật liệu là “chung kiếp*chúa tể Cửu U Tống CửU U* - Thái Cổ trụ. Đây là tên tạm đặt, vì Thiên Kiếp trụ còn có không gian tiến hóa rất lớn, tương lai có thể đổi thành Bá Tống trụ, Thư Hàng trụ hoặc Cẩu Đản trụ chẳng hạn.

Giờ đây, cây trụ thứ tư trong series Bá Thần trụ số 2 sắp thành hình.

“Ta muốn xếp cây Bá Thần trụ này vào series công đức trụ, nhưng phải đặt tên cho nó là gì đây?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, toàn bộ sức mạnh công đức của lần giảng pháp thứ bảy đã hội tụ và hóa thành thân Bá Thần trụ. Nhưng giống như cây công đức trụ này chưa đủ ý nhị, khiến hắn cứ thấy nó còn thiêu thiếu thứ gì.

“Đây là một cây Bá Thần trụ không có linh hồn!” Tống Thư Hàng nhanh chóng suy đoán ra nguyên nhân.

Hà Chỉ trụ và Côn Vương trụ khỏi cần phải nói, chỉ nghe tên đã biết chúng có linh hồn.

Thái Cổ trụ cũng như vậy, nó được chuyển hóa thành sau khi dùng “Chung kiếp*Tống CửU U* để tế thiên.

Nhưng cây công đức trụ này lại thiếu một linh hồn.

Tống Thư Hàng nhìn về phía mỹ nhân rắn công đức theo bản năng.

Chương 2640: Một phép toán cộng đáng sợ

Tống Thư Hàng thề rằng trong cái nhìn này của mình hoàn toàn không có ý gì đen tối.

Chỉ là hắn đột nhiên nghĩ ra cây Bá Thần trụ - công đức trụ mới này chưa có linh hồn, sau đó não nảy số đánh tạch một cái, nhớ đến mỹ nhân rắn công đức, cho nên mới nhìn cô mà thôi.

Hắn thực sự không hề nghĩ đến việc lôi mỹ nhân rắn công đức ra hiến tế để đúc hồn cho công đức trụ.

[A, từ từ đã… ý tưởng này không tệ. Sự tồn tại của mỹ nhân rắn công đức vô cùng đặc biệt, chỉ cần ta bất diệt thì cô ấy cũng bất diệt. Cho nên lặng lẽ hiến tế cô ấy có vẻ cũng là một cách không tồi.] Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng, mãi chẳng xua đi được.

Thân là một chúa tể Cửu U đủ tư cách (cho dù chỉ là đại diện), cứ mỗi ba giây lại có một suy nghĩ tà ác thuần túy hiện lên trong não hải của Tống Thư Hàng, và tâm tính của hắn thì lại huênh hoang hơn một chút.

Trong không gian phi kiếm tối tăm, mắt phải của Tống Thư Hàng vẫn đang trong quá trình hồi sinh sau khi sụp đổ vì nhìn thẳng vào pháp tắc bất hủ, con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bên trái thì bắt đầu lấp lóe ánh đỏ bất thường.

Mỹ nhân rắn công đức: “!!!”

Mỹ nhân rắn công đức tồn tại cùng một thể với Tống Thư Hàng. Khi hai bên đạt độ đồng bộ cao, tiến vào trạng thái người và công đức hợp nhất, cô có thể mơ hồ cảm ứng được một vài suy nghĩ của hắn.

Ví dụ như hiện tại, mỹ nhân rắn công đức ẩn ẩn cảm nhận được suy nghĩ muốn đưa cô đi tế trời của Tống Thư Hàng. Bá Tống có thể nảy ra suy nghĩ này, không hổ là chúa tể Cửu U!

Xét từ một khía cạnh nào đó, cô là công đức của Bá Tống và cũng chính là Bá Tống. Lấy cô để tế trời chẳng khác nào lấy chính Bá Tống đi tế trời.

Kẻ quyết đoán là phải tàn nhẫn với chính bản thân.

Mặt khác, nói thật là mỹ nhân rắn công đức vẫn có chút lòng tin đối với sắc đẹp của mình. Cô là đóa hoa của Thiên Đình Viễn Cổ năm đó! Cô còn biết giả chết, biết cướp lời thoại, biết đứng kiểu kim kê độc lập và giương đôi cánh hạc trắng. Cô đáng yêu như thế mà trong đầu óc Bá Tống dám hiện lên suy nghĩ mang cô đi tế thiên đúc trụ, nó không não tàn thì ai não tàn!

Nghĩ tới đây, mỹ nhân rắn công đức cảm thấy mình nên dùng đuôi vả lật hàm tên nhãi Tống Thư Hàng, sau đó nghiêm túc kháng nghị, khuyên nhủ hắn không nên làm tổn thương đến sức mạnh công đức, nếu không hắn sẽ mất đi công đức tiên tử đáng yêu đó.

Khi mỹ nhân rắn công đức chuẩn bị kháng nghị thì Tống Thư Hàng lại bình tĩnh trở lại một cách thần kì: “Không đúng, tỉnh táo lại đã! Không được kích động. Hôm nay mày đã chết một lần rồi, nhất định phải cẩn thận, không để chết thêm lần nữa!”

Nhắc nhở mình xong, Tống Thư Hàng bình tĩnh lại thật. Cũng may hắn đang ở trạng thái được pháp tắc bất hủ cọ rửa sạch trơn, tư duy hơi bị chậm chạp. Chính sự chậm chạp này mới cho hắn thêm thời gian để mình tỉnh táo trở lại.

“Không nhất thiết phải sử dụng công đức tiên tử, sức mạnh công đức của ta đâu chỉ cụ hiện hóa ra mỗi công đức tiên tử, còn có cá voi mập công đức và cây lôi kiếp công đức nữa kia mà. Trước mắt cây lôi kiếp công đức còn chưa đạt tới tiêu chuẩn của “hồn”… nhưng cá voi mập công đức thì có thể dùng một lát.” Tống Thư Hàng phân tích một cách tỉnh táo.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Đó là thú cưỡi vừa đáng yêu vừa ăn được của cô, cô vất vả lắm mới tạo ra mà!

“Cứ thế đi, tên của công đức trụ này cũng xác định được rồi… Mập Kình trụ!” Tống Thư Hàng mỉm cười, hạ quyết tâm.

Công Đức trụ - Mập Kình trụ, nghe mới mạch lạc trôi chảy làm sao, mới xứng đôi với Trường Sinh trụ - Côn Vương trụ làm sao!

Sau đó, Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, triệu hoán cá voi mập công đức ra.

Thế là cá voi mập công đức + mỹ nhân rắn công đức + Tống Thư Hàng chen chúc nhau trong chiếc quan tài chật hẹp.

Cá voi mập công đức chớp đôi mắt nhỏ, nhìn Tống Thư Hàng đắm đuối.

“Đi nào cá voi mập công đức! Cây công đức trụ này sẽ mang tên của ngươi, trở thành công đức trụ đầu tiên của ta – Mập Kình trụ!” Tống Thư Hàng phóng khoáng nói.

Cá voi mập công đức kêu lên đầy kích động, thân thể mập ú cố sức rướn lên, thực hiện cú bật mình tung sóng nước, nhảy về phía Bá Thần trụ - công đức trụ đang ngưng tụ.

Thấy cá voi mập công đức sắp chạm tới Bá Thần trụ, một chiếc đuôi đột nhiên vươn tới, kéo vụt nó về như một ngọn roi.

Cá voi mập công đức mập ú đụng vào người Tống Thư Hàng rồi biến mất chẳng thấy đâu nữa.

Sau đó, mỹ nhân rắn công đức cuốn đuôi mình lại như cuốn lò xo rồi bắn mạnh ra, chủ động nhảy tới Bá Thần trụ hình thái ban đầu. Cái đuôi thon dài cuốn lên thân trụ, treo cả người cô trên công đức trụ.

“?” Tống Thư Hàng thốt lên: “Công Đức tiên tử, cô làm gì thế?”

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay vỗ công đức trụ rồi chỉ vào chính mình, nói bằng giọng của Tống Thư Hàng: “Làm đi, ta chuẩn bị xong rồi!”

Đây là câu phát biểu đầy phóng khoáng của Tống Thư Hàng khi độ thiên kiếp tứ phẩm lên ngũ phẩm trong thế giới Hắc Long, chẳng biết nó được mỹ nhân rắn công đức lưu vào kho lời thoại từ lúc nào.

“Cô đừng quậy, xuống đây mau.” Tống Thư Hàng gọi.

"A a ~ a ~" Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, ngoẹo đầu, thân thể mềm rũ treo trên công đức trụ. Cô cảm thấy mình bị Tống Thư Hàng lây cho một loại bệnh thần bí nào rồi.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, khi cá voi mập công đức sắp lao vào lấy thân tế công đức trụ, trong lòng mỹ nhân rắn công đức bỗng cảm thấy việc này thật hay ho.

Thế là cô quất bay cá voi mập công đức, cưỡng chế chiếm suất lấy thân tế trụ của nó.

“Thế thì cô đừng hối hận nhé.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Mỹ nhân rắn công đức treo người mềm oặt trên trụ, không nhúc nhích.

“Bá Thần trụ, lên!” Tống Thư Hàng dốc toàn lực kích hoạt bí pháp Bá Thần trụ số 2, ánh sáng của công đức trụ phủ kín mỹ nhân rắn công đức.

Thân thể mỹ nhân rắn công đức dung nhập vào công đức trụ, hóa thành một bức phù điêu tinh xảo trên thân trụ.

Công Đức trụ vốn chỉ khoảng hơn hai mươi mét cao lên trông thấy, lên tới ba mươi bảy mét chỉ trong nháy mắt, cơ hồ đuổi kịp Côn Vương trụ!

Mà công đức trụ này còn có thể lớn lên. Nó có mối liên hệ chặt chẽ với sức mạnh công đức của Tống Thư Hàng. Tương lai chỉ cần sức mạnh công đức của Tống Thư Hàng không ngừng tăng trưởng thì nó cũng sẽ được sức mạnh công đức bồi dưỡng, sau đó cường hóa thêm một bước nữa.

Rầm!

Công Đức trụ cao ba mươi bảy mét xông thẳng ra ngoài quan tài, xuyên thấu bộ khung phần mộ mà Bạch tiền bối phân thân đang xây dựng, phóng ra khỏi mặt đất của không gian giảng pháp, dựng sừng sững chính giữa ngôi mộ lớn.

Bạch tiền bối phân thân: “???”

Thằng ranh Thư Hàng đã nằm trong quan tài rồi mà còn muốn gây sự à?

…

Cùng lúc đó.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới vất vả lắm mới cúi được đầu xuống để xoa dịu cái cổ tê mỏi, bỗng có cảm giác trong lòng.

[Lại có Huyền Thánh chứng đạo giảng pháp? Hay là Bá Tống tiền bối hiển thánh lần nữa trong ngày?] Ý nghĩ đó xuất hiện trong lòng tất cả mọi người tu luyện.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên hư không, họ lại chỉ thấy một hình ảnh chợt lóe lên rồi biến mất.

Giống như đó là một cây cột vàng kim phóng tới tận trời.

Trên đỉnh cột, mỹ nhân rắn công đức hai tay chống cằm, mắt tựa hồ xuân, nốt ruồi khóe mắt tô điểm cho cô thêm phần quyến rũ. Thân thể cô cuốn quanh cây cột, trở thành một bức phù điêu.

[Công Đức nữ đế của đại lão Bá Tống?]

[Lẽ nào lần này vật đính kèm của đại lão Bá Tống, công đức Nữ Đế tiên tử cũng chứng đạo giảng pháp hay sao?] Mối nghi hoặc dâng trào trong đáy lòng người tu luyện trong chư thiên vạn giới.

Nhưng bọn họ ngửa cổ nhìn mãi mà không thấy công đức nữ đế giảng pháp như tưởng tượng, cây trụ vàng kim cũng chỉ xuất hiện thoáng qua rồi không thấy đâu nữa.

Người tu luyện trong chư thiên vạn giới không khỏi âm thầm thở phào.

Nhưng một số đại lão ở ẩn lại cau mày. Họ có dự cảm không tốt lắm.

Trong lần giảng pháp thứ năm, thừa lúc Thiên Đạo sụp đổ, giống như Bá Tống đã tiếp xúc với pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp thuộc về Thiên Đạo. Mà lần này, Bá Tống và Bạch Thánh lại xẻo nguyên một miếng không gian Huyền Thánh giảng pháp mang đi.

Bá Tống Huyền Thánh + pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp + một mảnh đất trong không gian Huyền Thánh giảng pháp = ?

Đúng là một phép toán cộng đáng sợ!

Chương 2641: Lần này chúng ta là đối thủ cạnh tranh

“Thư Hàng, cái trụ này của ngươi là gì thế?” Bạch tiền bối phân thân nhìn công đức trụ xuyên qua bộ khung của ngôi mộ lớn, hỏi.

“Bạch tiền bối ơi, đây là công đức trụ của ta – Xà Tiên trụ. Nó là Bá Thần trụ dùng công đức tiên tử của ta làm nguyên liệu đúc thành, là Ma Thần trụ mang đầy năng lượng tích cực có thể lớn lên đó!” Giọng nói của Tống Thư Hàng truyền ra từ bên trong bộ khung ngôi mộ.

Nếu lúc đầu dung nhập cá voi mập công đức thì cây công đức trụ này sẽ tên là Mập Kình trụ, đi thành đôi với Trường Sinh trụ - Côn Vương trụ.

Nhưng bây giờ mỹ nhân rắn công đức chủ động dung nhập vào cây công đức trụ này, cho nên tên nó phải sửa một chút.

Theo cung cách đặt tên của mấy cây Bá Thần trụ trước đó, lẽ ra cây công đức trụ này phải được gọi là Chờ Đợi Và Lời Hứa Tiên Tử trụ, Mỹ Nhân Rắn công đức Tiên Tử trụ, hoặc @#%× Tiên Tử trụ, nhưng mấy cái tên này đều quá dài, cho nên Tống Thư Hàng đã đơn giản hóa nó thành Xà Tiên trụ để duy trì đội hình tên gọi của Bá Thần trụ.

Bạch tiền bối phân thân: “…”

Dùng công đức tiên tử nhà mình đúc trụ, Thư Hàng tiểu hữu đúng là vẫn đầu sắt như xưa.

“Bạch Thánh đạo hữu này, chúng ta còn đắp mộ cho Bá Tống nữa không? Huyền Thánh giảng pháp đã kết thúc, chúng ta đã không thể thu mua trực tiếp vật liệu để xây mộ nữa rồi.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói với vẻ tiếc nuối và chưa thỏa mãn.

Khi đắp mộ cho Bá Tống, đại lão hàng gì cũng có thể bán tìm thấy niềm vui mà bao nhiêu tiền cũng không mua được. Đặc biệt là khi Bạch Thánh nhét Bá Tống vào quan tài rồi chôn xuống mộ, điểm vui vẻ của đại lão hàng gì cũng có thể bán vọt lên tối đa luôn.

Nếu điều kiện cho phép thì hắn thật lòng hi vọng có thể hợp tác với Bạch Thánh đắp cho xong ngôi mộ lớn của Bá Tống, sau đó lấp kín mộ huyệt, đóng đinh quan tài! Ít nhất cũng phải phong kín tám mươi, một trăm năm trở lên, để Bá Tống yên tĩnh ở trong ấy đừng bò ra nữa.

Mặt khác, hình thức kinh doanh hoàn toàn mới như bán hàng online cũng khiến đại lão hàng gì cũng có thể bán say mê. Hắn đang cân nhắc xem có nên tạo ra một thủ pháp giao dịch tương tự như vậy hay không.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói: “Đương nhiên là phải xây tiếp rồi. Ở chỗ bản thể của ta còn kha khá vật liệu xây mộ, mà chắc hẳn hàng gì cũng có thể bán đạo hữu cũng có rất nhiều vật liệu để bán đúng không? Chúng ta có thể lấy luôn hàng ở chỗ ngươi cũng được, không cần lo lắng vấn đề linh thạch đâu.”

Bản thể của hắn thừa tiền mà!

Hơn nữa trong kế hoạch tạo thần mà bản thể đang tiến hành cần dùng bản vẽ mộ lớn của Tống Thư Hàng để xây một ngôi mộ. Vậy thì tốt nhất là không nên lãng phí, cứ ghép luôn bộ khung mộ của Thư Hàng tiểu hữu vào đó là được rồi!

Nghe Bạch tiền bối nói xong, trên mặt đại lão hàng gì cũng có thể bán nở một nụ cười rất đỗi chân thành: “Tất cả vật liệu cần dùng cho ngôi mộ của Bá Tống, ta sẽ bớt cho Bạch đạo hữu 20%!”

“Giảm còn 80% may mắn đấy, ta thích.” Bạch tiền bối phân thân cười đáp.

“Bạch tiền bối, hàng gì cũng bán tiền bối, xin lỗi, ta phải ngắt lời hai người một chút... Hình như ta thấy phần đất dưới đáy mộ đang biến mất hay sao ấy? Hai người mà nói chuyện thêm một lát nữa là phần đất ấy không còn đâu.” Lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng từ dưới mộ vọng lên.

Thông qua công đức trụ - Xà Tiên trụ, thần thức của Tống Thư Hàng phá vỡ hạn chế, nhìn thấy phần đất được xẻo ra từ không gian Huyền Thánh giảng pháp ở dưới đáy mộ đang không ngừng tan biến.

Bạch tiền bối phân thân nhìn xuống dưới, hơi nhíu mày: “Hao tâm tổn trí thật. Quả nhiên khi dùng cách thức thô bạo đơn giản để xẻo đất từ không gian Huyền Thánh giảng pháp mang ra ngoại giới, nó sẽ dần dần tan biến vì không được pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp duy trì. Hàng gì cũng có thể bán đạo hữu này, ngươi có bảo bối gì ổn định được mảnh đất không gian Huyền Thánh giảng pháp này không?”

Đại lão hàng gì cũng có thể bán lắc đầu: “Muốn ổn định mảnh đất không gian giảng pháp này dính dáng đến quyền hạn của Thiên Đạo. E rằng chỉ có Thiên Đạo hoặc chúa tể Cửu U mới có thể thử ổn định nó mà thôi.”

“Chúa tể Cửu U à? Thư Hàng, ngươi thử xem.” Bạch tiền bối phân thân gọi.

Tống Thư Hàng đáp: “Bạch tiền bối đừng sốt ruột. Chúng ta quay về thế giới Cửu U trước, sau đó ta sẽ thử kích hoạt quyền hạn của chúa tể Cửu U xem có ổn định được mảnh đất này không.”

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “…”

Bá Tống nắm giữ quyền hạn của chúa tể Cửu U? Đúng là giao quyền hạn lớn nhất vào tay kẻ không đủ tư cách nhất mà!

Hơn nữa, đại lão hàng gì cũng có thể bán hơi dị ứng với thế giới Cửu U. Hắn chẳng muốn đến thế giới Cửu U chút nào.

Trong lúc hắn đang suy tư thì một tiếng “soạt” vang lên, không gian đã biến đổi.

Toàn bộ dàn khung ngôi mộ của Tống Thư Hàng và mảnh đất không gian giảng pháp đã tiến vào thế giới Cửu U.

Nhân thời gian dịch chuyển không gian, Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời tin cho Bạch tiền bối bản thể: [Bạch tiền bối, lần này Bạch tiền bối two ngủ say quá, ta gọi từ xa ngài ấy không dậy. Nhưng ngài đừng vội, ta đã kết thúc Huyền Thánh giảng pháp và đến thế giới Cửu U rồi đây. Lát nữa ta sẽ vào sào huyệt bọc thép của đại lão quả cầu béo, dùng tay lay tỉnh Bạch tiền bối two.]

[Ừ, lúc đánh thức Bạch Cửu U, nhớ đừng có mà hấp tấp.” Bạch tiền bối lại dặn dò cẩn thận thêm một lần nữa.

[Yên tâm đi Bạch tiền bối. Hôm nay ta đã chết một lần rồi, vững lòng lắm. Ban nãy trong lúc Huyền Thánh giảng pháp, ta còn khống chế được mình, không để bị bắn lên trời nổ thành pháo hoa mà.] Tống Thư Hàng cười đáp.

Bạch tiền bối dịu dàng khích lệ: [Tiếp tục duy trì trạng thái này, bao giờ đánh thức được Bạch Cửu U thì nhắn cho ta. Nhưng ngươi phải nhanh lên, ta nghiên cứu xong bản vẽ mộ của Bất Hủ Giả là sẽ tiến ngay vào khâu cuối cùng đấy.]

[Không thành vấn đề.] Tống Thư Hàng trả lời.

Vừa về đến thế giới Cửu U, hắn đã cảm nhận được sức mạnh của thế giới Cửu U đang thân mật làm nũng với mình.

Mặt khác, hắn còn cảm ứng được Tống U U và bia đá đạo hữu đang trấn áp thành viên của Vô Cực Ma Tông trong thế giới Ma Hải. Giờ đây thế giới Ma Hải đã là của Bá Tống hắn, kế hoạch Vô Cực Ma Tông thành công mĩ mãn, đúng là một chuyện đáng để ăn mừng.

“Phía trước có người.” Lúc này, đại lão hàng gì cũng có thể bán nói.

Tống Thư Hàng quét thần thức về phía trước, sau đó cảm ứng được hai người quen.

Một người là thiếu nữ Sở các chủ two chân đeo chuông vàng, chân trần giẫm lên một cái mai rùa.

Một người khác là tông chủ Vô Cực Ma Tông trong trạng thái thoi thóp, Ma Đế - Ngạc.

Hình thức đàn ông thật sự chỉ kéo dài ba phút của Ma Đế - Ngạc đã biến mất, thể nội còn phải chịu đựng lực lượng của Ma Hải phản phệ. Ở trạng thái này, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở các chủ two.

Song Sở các chủ two không muốn giết Ma Đế - Ngạc mà chỉ trông coi hắn như trông coi vật phẩm, ép hắn chết dí một chỗ, không cho chuồn mất.

Thấy bộ khung mộ giáng lâm từ xa, sắc mặt của Ma Đế - Ngạc tái hẳn đi. Hắn biết Bá Tống đã trở về rồi.

“Sở các chủ two tiên tử, cảm ơn cô ra tay giúp đỡ.” Giọng nói của Tống Thư Hàng từ dưới mộ truyền lên.

May mà có Sở các chủ two lôi Ma Đế - Ngạc từ trong thế giới Ma Hải ra đây, không cho hắn phá quấy thiên kiếp của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ two quay người, làm mặt quỷ với Tống Thư Hàng, sau đó mở cánh cửa không gian rồi bước vào trong đó.

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên sau lưng cô: “Sở các chủ two tiên tử… dù cô là Bất Hủ Giả, nhưng muốn hồi sinh thành viên của Bích Thủy Các thì e rằng khó lắm.”

“Vậy thì ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn cả bất hủ.” Sở các chủ two chỉ vào Tống Thư Hàng, nói: “Lần này chúng ta là đối thủ cạnh tranh! Ta muốn chứng đạo!”

Chương 2642: Dù ta nằm trong quan tài vẫn có thể đập bẹp ngươi

Dứt lời, Sở các chủ two bước vào cánh cửa không gian rồi đóng sầm cửa lại.

“Chắc gì ta đã chứng Thiên Đạo, ta đang nghiên cứu đề tài mới, muốn thảo luận với Sở các chủ two tiên tử nè!” Tống Thư Hàng gọi với theo.

Bạch Thiên Đạo đã từng nói đến phương án để hai cá thể khác biệt cùng chứng đạo. Khi nhìn thấy Sở các chủ two, Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến cô và Sở các chủ bản thể.

Khác với các phân thân khác, sau khi Tống Thư Hàng nhúng tay vào, Sở các chủ và Sở các chủ two đã hoàn toàn chia cắt, trở thành hai cá thể biệt lập. Có lẽ hai người bọn họ có thể thỏa mãn điều kiện “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” cũng nên?

Tiếc rằng Sở các chủ two đóng cửa chạy mất rồi, không nghe thấy tiếng gọi thống thiết cuối cùng của Tống Thư Hàng.

“Bá Tống, ngươi không định chứng đạo à?” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nhìn xuống vị trí Tống Thư Hàng đang ở với vẻ mặt kinh ngạc. Tống Thư Hàng chính là người có được nhiều tiếng nói ủng hộ chứng đạo nhất thời này đó.

“Người khác không biết rõ lai lịch của ta, chẳng lẽ hàng gì cũng có thể bán cũng không biết hay sao? Đừng thấy ta nở mày nở mặt mà lầm, thực ra ta chỉ là một Huyền Thánh bát phẩm mà thôi, lấy đâu ra tư cách để chứng đạo cơ chứ?” Tống Thư Hàng trả lời.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán cười lạnh nói: “Nếu ngươi nói với ta câu này từ bốn tháng trước thì ta còn tin.”

Lần đầu tiên gặp mặt, Tống Thư Hàng kéo theo một đám người độ kiếp tập thể. Lúc đó tên này mới chỉ là một con gà mờ tam phẩm sắp lên tứ phẩm. Nếu khi ấy Tống Thư Hàng nói câu này với hắn thì hắn còn tin vài phần.

“Thư Hàng à, kết đoàn đi chung là thói quen tốt, ngươi phải duy trì đấy.” Bạch tiền bối phân thân nói: “Không chỉ thiên kiếp bát phẩm có thể đi chung, mà cửu phẩm cũng thế, bước lên Trường Sinh Đại Đế cũng đừng bỏ thói quen này… đến bước cuối cùng có khi cứ thế nước chảy thành sông cũng nên.”

“Chúng ta đang cùng nhau độ kiếp cửu phẩm đó Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Bạch tiền bối phân thân nói: “Ừ nhỉ, bây giờ một nửa bản thể của ta còn đang độ thiên kiếp cửu phẩm chung với phân thân của ngươi mà.”

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “…”

Lúc này.

Ở phía đối diện, Ma Đế - Ngạc trầm mặc nửa ngày trời, nghĩ nát cả đầu óc, cuối cùng vẫn từ bỏ việc chạy trốn. Hắn nhận ra đại lão hàng gì cũng có thể bán.

Vị này chính là Trường Sinh Giả thành danh đã lâu, còn là một trong những Trường Sinh Giả am hiểu thủ đoạn không gian nhất.

Hắn đang rơi vào trạng thái kiệt sức, đối mặt với đại lão hàng gì cũng có thể bán căn bản là không chạy được.

“Bá Tống, ngươi bắt đầu thiết kế âm mưu nhắm vào kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông bọn ta từ khi nào?” Ma Đế - Ngạc hỏi.

“Thực ra… mãi năm, sáu ngày trước ta mới biết Vô Cực Ma Tông các ngươi có kế hoạch lớn, sau đó ta thương lượng với Bạch tiền bối two một chút, rồi được cha Cẩu Đản tiền bối giúp đỡ, chơi các ngươi một vố luôn.” Tống Thư Hàng thật thà đáp.

“…” Ma Đế - Ngạc khó ở sa mạc lời. Câu trả lời của Bá Tống nghe vô lý nhưng lại cực kỳ thuyết phục. Bởi vì dù sao thì bây giờ Bá Tống cũng không cần phải lừa hắn làm gì.

“Ta lừa ngươi đấy ~ kỳ thực ta đã biết tổng kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông các ngươi từ lâu, đồng thời vẫn luôn âm thầm bày mưu tính kế để đối phó với các ngươi. Ta mất mấy năm ròng mới bày được ra một cái bẫy hoàn hảo như vậy đó.” Tống Thư Hàng đột nhiên lật bánh tráng. Thân là chúa tể Cửu U, hắn không thể thật thà quá được.

“Tỉnh lại đi Thư Hàng tiểu hữu, một năm trước ngươi vẫn chỉ là thằng nhóc người phàm, diễn thôi đừng sâu quá.” Bạch tiền bối phân thân nhắc nhở.

“Thắng làm vua thua làm giặc, ta thua rồi cũng chẳng còn lời nào để nói. Bá Tống, ngươi định xử trí ta thế nào?” Ma Đế - Ngạc nhìn chằm chằm ngôi mộ lớn của Tống Thư Hàng.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán bên cạnh hỏi với vẻ khó hiểu: “Ủa? Ngươi không chạy sao? Ngươi mà chạy thì Bá Tống cũng không cản được ngươi mà?”

Tuy Ma Đế - Ngạc đã bị trọng thương và kiệt sức, nhưng xem ra hắn vẫn phát huy được thực lực bát, cửu phẩm, đánh không lại chẳng lẽ không chạy được hay sao?

Ma Đế - Ngạc nhìn về phía đại lão hàng gì cũng có thể bán.

“Đừng nói là ngươi thấy ta ở đây nên nghĩ rằng mình không chạy được đấy nhé? Yên tâm đi, ta chỉ đang làm ăn với Bạch Thánh đạo hữu thôi, không xen vào chuyện này đâu.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán vui vẻ nói.

Hai mắt của Ma Đế - Ngạc sáng ngời lên như thấy được hi vọng.

“Hàng gì cũng có thể bán tiền bối, cà khịa gì giờ này nữa? Việc của chúng ta cấp bách lắm rồi, không có thời gian mà lãng phí đâu.” Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên.

“Bá Tống, nếu ta đoán không lầm thì ngươi cũng giống như ta, hiệu quả ba phút qua rồi đúng không?” Ma Đế - Ngạc vừa nói chuyện, vừa vội vã trốn về hướng xa.

Tính ra hai đứa ngang trình, cả làng ba phút phải mình ta đâu? Bây giờ hiệu quả ba phút của cả hai đều đã qua, vậy thì hắn có cơ hội chạy trốn. Chỉ cần trốn được thì nhất định sẽ có ngày ngóc đầu trở lại!

“Ê này, tuy ta không xen vào, nhưng bên cạnh ta còn có Bạch Thánh đó.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán phá lên cười.

Ma Đế - Ngạc cắn răng, nhẫn nhịn sự phản phệ trong thể nội, điên cuồng thúc giục độn pháp bỏ chạy.

Bạch tiền bối phân thân hỏi: “Có cần ta giúp một tay không?”

“Lần này không cần Bạch tiền bối ra tay đâu ạ, đây là thế giới Cửu U mà!” Tống Thư Hàng tự tin nói: “Dù ta có nằm trong quan tài…”

“Ta cũng phải nằm trong ngôi mộ lớn này, dùng giọng nói đã mục ruỗng để hét lên rằng: Ta có thể đập bẹp hắn!” Giọng nói êm tai của mỹ nhân rắn công đức đúng lúc vang lên.

Sau khi bị hiến tế và hồi sinh trên người Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức mới ngưng tụ được mỗi cái đầu đã lập tức bịt miệng Tống Thư Hàng, vô tình cướp mất nửa câu thoại làm màu của hắn.

Cướp lời thoại xong, mỹ nhân rắn công đức lại đổi giọng thành giọng nói của Tống Thư Hàng, tự nói tự đáp luôn: “Thi thoảng cũng phải cho ta nói một câu chứ.”

Đi con đường của Bá Tống, để Bá Tống không còn đường nào mà đi.

Bá Tống nằm trong quan tài há hốc mồm chẳng thốt nên lời, chỉ có thể chán nản lặng lẽ phẩy tay.

Một khắc sau, bên cạnh bóng dáng đang chạy thục mạng của Ma Đế - Ngạc, có mấy tà mà vượt không xuất hiện.

Toản Thạch Cốt Long, Đông U Long Vương, Trình Toản.

Cương Thiết Cự Long, Tây U Long Vương, Trình Cương.

Ngô Công Quái Long, Nam U Long Vương, Trình Đa.

Thải Hồng Văn Long, Bắc U Long Vương, Trình Hồng.

Bốn con tà long xuất hiện từ bốn hướng vây quanh Ma Đế - Ngạc đang chạy trốn.

Sau đó, tà ma tròng mắt hợp thể, tà ma hòn đảo mọc mắt và tà ma thân sĩ sáu mắt đồng thời hiện thân.

“Mời quý khách ở lại đây nghỉ ngơi mấy ngày, được không ạ?” Tà ma thân sĩ sáu mắt nhấc ba toong, chỉ vào Ma Đế - Ngạc mà nói.

Sáu tà ma chí tôn còn lại lập tức ra tay trấn áp Ma Đế.

Mặc dù vì pháp tắc của Cửu U mà bảy đại tà ma này chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới cửu phẩm, song chúng đều đã được chúa tể Cửu U cải tạo, tồn tại từ thái cổ đến nay, lực chiến thực sự không thua kém gì Trường Sinh Giả bình thường.

Hơn nữa trên người bọn chúng đều có một vài thủ đoạn dự phòng cổ quái mà chúa tể Cửu U để lại. Bảy đại tà ma liên thủ, vừa xuất hiện đã đè bẹp Ma Đế - Ngạc đang thoi thóp.

“Xách hắn theo, chúng ta đi gặp Bạch tiền bối two và cha Cẩu Đản, xem họ có cách gì để phong ấn hắn triệt để luôn không.” Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên.

Tống Thư Hàng tấn thăng lên bát phẩm, lại có thể đánh cược với tiền bối ba mắt thêm một ván. Mới đầu hắn định lấy bảo vật trong bảo tàng Côn Vương ra làm tiền đặt cược, nhưng bây giờ hắn đã có lựa chọn tốt hơn rồi.

Một Trường Sinh Giả còn sống. Có tiền cược nào đáng giá hơn nữa chứ?

Chương 2643: Cơ hội của đàn ông phải được sáng tạo trên chính đôi tay mình!

Thực ra xét về phương diện tài chính, xách một Trường Sinh Giả còn sống nhăn đến làm tiền đặt cược cho tiền bối ba mắt cũng không phải là một sự lựa chọn tối ưu.

Các Trường Sinh Giả thường có bảo tàng với số của riêng khổng lồ, giá trị của những bảo tàng này cũng chẳng thua kém gì giá trị bản thân Trường Sinh Giả. Song tiếc rằng không phải Trường Sinh Giả nào cũng tự mang không gian thế giới trong nhục thể, đánh xong còn có thể rớt bảo bối như Côn Vương.

Hơn nữa Tống Thư Hàng chỉ là một chúa tể Cửu U “đại diện”, hình thức đàn ông thật sự chỉ duy trì được đúng ba phút đồng hồ, thực lực phần cứng không quá trâu bò, cho nên cũng không dám dùng phương thức “lấy tiền đổi mạng” để vét tiền của Ma Đế - Ngạc, miễn cho giữa chừng lại xảy ra chuyện gì bất trắc.

“Vâng, chúa tể Bá Tống!” Bảy đại tà ma cửu phẩm đồng thanh đáp, sau đó áp giải Ma Đế - Ngạc đi theo ngôi mộ lớn của Tống Thư Hàng, bay về sào huyệt bọc thép – di sản của đại lão quả cầu béo. Bạch tiền bối two và cha Cẩu Đản đều đang ở đó.

…

Trong lúc phi hành, Tống Thư Hàng bắt đầu điều động quyền hạn của chúa tể Cửu U, thử nghiệm việc cố định mảnh đất Huyền Thánh giảng pháp bên dưới ngôi mộ lớn của mình và giữ cho nó ổn định.

“Quyền hạn của chúa tể Cửu U có hiệu quả với mảnh đất Huyền Thánh giảng pháp không?” Bạch tiền bối phân thân ngồi khoanh chân trên đất mộ, gõ lên nấm mộ của Tống Thư Hàng mà hỏi.

“Có tác dụng. Sau khi sử dụng lực lượng của chúa tể Cửu U thì có thể cưỡng chế ổn định hiện trạng của mảnh đất Huyền Thánh giảng pháp, giúp cho nó không tiêu tán. Song ta nhất định phải duy trì trạng thái kích hoạt quyền hạn của chúa tể Cửu U suốt hành trình, chỉ cần ta lơi tay là nó lại bắt đầu biến mất ngay.” Tống Thư Hàng âu sầu đáp.

Bạch tiền bối phân thân suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ vì ngươi chỉ là chúa tể Cửu U đại diện đấy. Ngươi cố gắng duy trì một chút, bao giờ đến chỗ Bạch Cửu U thì nhờ hắn ra tay.”

Đại lão hàng gì cũng có thể bán ở phía trên cảm ứng thấy sức mạnh của chúa tể Cửu U đang bao phủ mảnh đất Huyền Thánh giảng pháp, bèn lặng lẽ ngẩng đầu nhìn trời. Đến bay giờ hắn vẫn không thể hiểu nổi tại sao “quyền hạn chúa tể Cửu U” lại cho người khác mượn được. Ở thế giới Cửu U, chúa tể Cửu U thực sự có thể muốn làm gì thì làm ư? Còn vạn năng hơn cả người có tiền nữa hả?

“Hi vọng có thể gọi Bạch tiền bối two dậy, nếu không chúng ta chỉ đành nhờ cha Cẩu Đản xem hắn có giúp được hay không.” Tống Thư Hàng thở dài.

Dứt lời, hắn hơi chuyển động ý niệm, mở thế giới hạch tâm ra. Hắn đã độ kiếp xong, có thể đón những vật đính kèm và Tô Thị A Thập Lục được đưa vào thế giới hạch tâm ra ngoài rồi.

Tóc ngố của Sở các chủ, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, Thông Nương, Cửu Tu Phượng Hoàng đao, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đều được Tống Thư Hàng đưa ra khỏi thế giới hạch tâm rồi mang từng thứ lên người.

Vũ Nhu Tử da đen vừa hiện thân đã bị ánh sáng công đức của mỹ nhân rắn công đức đang hồi sinh trên lưng Tống Thư Hàng làm bỏng. Cô nàng vội vàng chui vào cái bóng của Tống Thư Hàng rồi mới lên tiếng: “Chúc mừng Tống tiền bối chứng đạo Huyền Thánh. Từ nay trở đi, Tống tiền bối đã là Bá Tống Huyền Thánh thực sự rồi!”

“Đúng vậy, cuối cùng cũng là Bá Tống Huyền Thánh thật như vàng mười rồi.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Tống ngốc ngốc ~”

“Vâng, cảm ơn lời chúc của Tạo Hóa Tiên Tử.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, sau đó nhét Tạo Hóa Tiên Tử vào thể nội trước tiên.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma ho nhẹ một tiếng rồi mới nói: “Ai rồi cũng sẽ trưởng thành. Chúc mừng ngươi, Thư Hàng. Cuối cùng ngươi cũng không còn là Huyền Thánh rởm nữa! Từ hôm nay trở đi, ngươi đã là một đại lão rởm rồi! Người tu luyện trong chư thiên vạn giới đều đã chắc như đinh đóng cột về thân phận Trường Sinh Giả của ngươi. Thế là ngươi nhảy cóc qua cảnh giới Kiếp Tiên rởm mà bước thẳng vào hàng ngũ Trường Sinh Giả rởm rồi đấy!”

Tống Thư Hàng: “…”

Kết quả là ta vẫn không thể thoát được cái mác hàng rởm, vẫn chưa tiến hóa lên được cấp “hàng chợ” à?

Hắn túm đầu Xích Tiêu Kiếm tâm ma chích liền một lúc ba mươi phát Dưỡng Đao thuật, sau đó ném nó cho mỹ nhân rắn công đức sau lưng mình trong một tràng tiếng kiếm ngân.

@#%x Tiên Tử vừa mới ngưng tụ xong toàn thân. Cô đón lấy Xích Tiêu Kiếm tâm ma, há miệng ra nuốt chửng, đưa vào không gian đặc biệt được tiến hóa dành riêng cho việc nuốt kiếm trong bụng mình.

“Thư Hàng, ngươi có thấy Sở two không? Bây giờ cô ấy đâu rồi?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ vừa leo lên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đã hỏi ngay.

“Ta vừa vào đến nơi thì cô ấy mở cổng không gian đi mất, lúc gần đi còn chỉ vào người ta mà bảo muốn trở thành đối thủ cạnh tranh với ta này.” Tống Thư Hàng mỉm cười cầm Thông Nương lên: “Nhưng đối thủ cạnh tranh thực sự của cô ấy lẽ ra phải là Thông Nương mới đúng.”

Thông Nương liếc hắn trắng dã mắt: “Ông chủ Tống, ngươi nhìn thẳng vào lương tâm của mình mà nói cho ta biết, ngươi cảm thấy cảnh giới của ta bây giờ có thể cạnh tranh vị trí Thiên Đạo lần này sao? Ngươi cho rằng ai cũng tưởng bở như ngươi ấy à?”

“Ta có thể làm chúa tể Cửu U rởm, thì sao cô lại không thể làm Thiên Đạo rởm cơ chứ?” Tống Thư Hàng trả lời đến là nghênh ngang.

Thông Nương: “…”

Tống Thư Hàng nhét Thông Nương vào túi rồi truyền âm nhập mật với Sở các chủ: “Thực ra ta nghĩ Sở các chủ và Sở các chủ two hẳn là rất phù hợp với quan hệ “hai cá thể khác biệt” đấy. Nói không chừng “chìa khóa của siêu thoát” mà Bạch tiền bối Thiên Đạo nhắc đến chính là trạng thái của hai người. Nếu đúng như vậy thì Bích Thủy Các…”

“Ừ.” Tóc ngố của Sở các chủ đáp: “Nếu cần thì ta sẽ nghĩ cách liên hệ với Sở two.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Được.”

Tóc ngố của Sở các chủ rũ mình trên đầu Tống Thư Hàng, không nhúc nhích.

Tống Thư Hàng không nói đến việc này nữa.

…

Sau khi mang hết vật đính kèm lên người, Tống Thư Hàng thu hồi công đức trụ - Xà Tiên trụ, cố gắng hết sức dọn trống không gian trong quan tài phi kiếm.

Cuối cùng hắn mới chuyển động ý nghĩ, đón Tô Thị A Thập Lục từ thế giới hạch tâm ra ngoài. Không gian trong quan tài không rộng rãi, nhưng Tô Thị A Thập Lục nhỏ nhắn xinh xắn thì vẫn chen vào vô tư.

Khi đón Tô Thị A Thập Lục ra, Tống Thư Hàng cố sức áp sát lưng mình vào đáy quan tài, để trống không gian trước ngực. Như vậy thì Tô Thị A Thập Lục vừa xuất hiện là sẽ rơi vào lòng hắn liền.

Cơ hội của đàn ông không phải từ trên trời rơi xuống, mà là do chính chúng ta tỉ mỉ tạo ra.

Bang ~

Tô Thị A Thập Lục trong thế giới hạch tâm được dịch chuyển không gian.

Một loáng sau, cô được đưa ra ngoài thế giới hạch tâm, áp sát vào một tấm ván gỗ.

Đồng thời, cô còn cảm nhận được có người tựa lưng vào sau lưng mình. Người đó đang ra sức chen cô, cứ như muốn dán mặt cô vào ván gỗ luôn vậy.

Tô Thị A Thập Lục: “???”

Bạch long tỷ tỷ điên tiết quát: “Làm cái gì đấy? Chen khỉ gì mà chen mãi thế?”

Tống Thư Hàng: “…”

Kế hoạch của đàn ông luôn tốt đẹp. Nhưng mưu thì trong dạ anh lo, còn thành hay bại lại do ông trời. Kế hoạch có hoàn mỹ đến đâu cũng có lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ví dụ như Tô Thị A Thập Lục vốn dĩ phải xuất hiện trong lòng hắn, lại vì thao tác sai lầm mà rớt xuống sau lưng hắn, rồi lưng đối lưng chen chúc với hắn trong không gian quan tài chật chội.

Mà trước đó một lát, vì muốn dành không gian rộng rãi trước ngực cho Tô Thị A Thập Lục, hắn lại còn cố sức dán sát lưng mình vào vách quan tài.

Chương 2644: Dũng cảm gánh chịu trừng phạt khi mắc sai lầm

Tống Thư Hàng thở dài, vội vàng điều chỉnh góc độ, cố gắng đẩy người nằm sấp về phía trước để nhường cho Tô Thị A Thập Lục sau lưng một chút không gian.

“Thao tác sai lầm, kế hoạch mà áp dụng vào thực tế là hay bị lỗi lắm.” Tống Thư Hàng lúng túng giải thích.

Bạch long tỷ tỷ cáu tiết: “Ngươi lại đang ấp ủ kế hoạch gì trong đầu thế hả? Muốn in ta và A Thập Lục xuống ván gỗ luôn à?”

“Là vách quan tài.” Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng nhắc nhở.

Bạch long tỷ tỷ chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Ván gì có quan trọng không, hả? Quan trọng là… gì cơ?”

Nói được một nửa, bạch long tỷ tỷ bỗng ngộ ra chân lý. Thao tác sai khiến A Thập Lục xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng đang liều mạng lùi lại để trống không gian trước ngực.

Tóm lại, kế hoạch ban đầu của Tống Thư Hàng là muốn để Tô Thị A Thập Lục đáp xuống ngay vòng ôm của mình đúng không?

“Chậc chậc, mới có một hôm không gặp mà thằng nhóc này sáng dạ ra đáo để.” Bạch long tỷ tỷ nhếch miệng cười, đồng thời nhanh chóng chui vào thể nội của Tô Thị A Thập Lục, không ở đây làm bóng đèn nữa.

“Dù sao cũng vô sinh rồi. Sau khi hoàn toàn vô sinh, tâm tính đàn ông kiểu gì cũng sẽ thay đổi một chút.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Tống Thư Hàng sau khi vô sinh giống như lợn chết chẳng sợ nước sôi, mạch não ở phương diện này lại biến dị thêm lần nữa.

…

Câu nói của bạch long tỷ tỷ như một lời nhắc khiến Tô Thị A Thập Lục cũng ngộ ra kế hoạch ban đầu của Tống Thư Hàng. Trái tim lưu ly trong lồng ngực của cô bất giác đập nhanh hơn.

Tư thế dựa lưng vào nhau khiến hai trái tim có cùng nguồn gốc sát lại gần nhau, và dần dần đập chung một nhịp.

“Thực ra lúc ở cuộc họp hằng năm của Thiên Hà Tô thị, ta định làm một vài chuyện nữa. Kết quả là mấy khâu cuối cùng của cuộc họp chúng ta đều không tham gia được. Kế hoạch mà áp dụng vào thực tế là hay gặp bất trắc như vậy đấy.” Tống Thư Hàng nói khẽ. Trong cuộc họp hằng năm ấy, trừ Tán Tài Vương Tọa, hắn còn định kiếm thêm một chút thiện cảm của tất cả mọi người trong Thiên Hà Tô thị nữa kia.

Tiếc rằng thời gian chẳng đợi người. Đại lão thiên kiếp cố tình chen chân cắt ngang hành động của Tống Thư Hàng, sau đó là Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ khiến thế gian lâm vào hỗn loạn.

“A Thập Lục.” Tống Thư Hàng gọi.

“Ơi.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Tống Thư Hàng: “Thí luyện của cô sắp kết thúc rồi đúng không?”

Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói: “Sắp rồi.”

“Thế bao giờ thí luyện kết thúc, ta đến Thiên Hà Tô thị ăn mừng với cô nhé?” Tống Thư Hàng nhoẻn miệng.

“Được.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Trong lồng ngực cô, nhịp tim dần dần ổn định trở lại.

Linh quỷ tiên tử trú tạm trong trái tim lưu ly của Tô Thị A Thập Lục cuối cùng cũng cầm cự được qua hình thức động đất.

“Đến nơi rồi!” Đúng lúc này, trên ngôi mộ truyền tới giọng nói của đại lão hàng gì cũng có thể bán,

“Thư Hàng, ra gọi Bạch Cửu U dậy trước đi.” Bạch tiền bối phân thân vỗ lên ngôi mộ mà gọi.

Tống Thư Hàng hô lên: “Bạch tiền bối, ngài phải mở trận pháp giam cầm trên quan tài phi kiếm này ra đã chứ.”

“Ta mở lâu rồi, ngươi với con bé Thập Lục cứ rúc trong cái quan tài chật hẹp mãi chẳng chịu ra thì ta biết làm sao?” Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài, mở cửa chui ra.

…

Bên ngoài ngôi mộ, bên cạnh sào huyệt bọc thép của đại lão quả cầu béo.

Đại lão Rồng Đốm two đang cuộn mình trên một cây trụ giả làm phù điêu, không nhúc nhích.

[Cha Cẩu Đản, Thư Hàng về rồi. Lần này ngươi nhất định phải nắm lấy cơ hội, nói là để chúc mừng hắn tấn thăng Huyền Thánh thành công, đổi ngay cái đạo hiệu Trình Cẩu Đản kia đi! Đừng có chờ Thư Hàng bắc thang cho ngươi bước xuống, cơ hội không thể dựa vào ý trời, phải tự sáng tạo bằng hai bàn tay!" Trình Cẩu Đản tiên tử ra sức thúc giục Rồng Đốm two.

Đại lão Rồng Đốm two: "…"

Con gái muốn hắn đổi đạo hiệu, nhưng cứ mở mồm ra lại gọi hắn là cha Cẩu Đản thì là bệnh gì?

Tống Thư Hàng đưa Tô Thị A Thập Lục ra từ trong ngôi mộ lớn, đi từ xa đã thấy đại lão Rồng Đốm two đang cuộn mình trên cột.

Hắn vui vẻ vẫy tay với đại lão Rồng Đốm two: "Rồng Đốm two tiền bối!"

Ban đầu Tống Thư Hàng còn lo khi mình độ kiếp xong ra ngoài thì đại lão Rồng Đốm two sẽ offline về mất. Bây giờ thấy hắn còn ở đây, Tống Thư Hàng yên tâm hẳn lên. Dù sao chưa chắc đã gọi được Bạch tiền bối two thức dậy, nếu Bạch tiền bối two không dậy thì có rất nhiều chuyện phải nhờ đại lão Rồng Đốm two ra tay giúp đỡ.

[Đến rồi đến rồi, cha rồng cố lên, đừng để Thư Hàng có cơ hội mở miệng. Tiến thẳng lên, chúc mừng rồi đổi đạo hiệu luôn đi!] Trình Lâm Tiên Tử giục giã.

Đại lão Rồng Đốm two thở dài não ruột. Thấy Tống Thư Hàng đang rảo bước lại gần, hắn dùng râu day huyệt Thái Dương, sau đó nặn ra một nụ cười rực rỡ: "Chúc mừng ngươi, Thư Hàng. Cuối cùng ngươi cũng chứng đạo Huyền Thánh thành công, bởi vậy nên ta…"

Khi đại lão Rồng Đốm two đang đọc lời thoại đã chuẩn bị sẵn, thì bóng dáng của một công đức tiên tử bỗng nhiên xuất hiện ngay sau lưng Tống Thư Hàng.

Đại lão Rồng Đốm two tạm ngừng lời. Chúa tể Cửu U không bài xích sức mạnh công đức như thánh quang hay phật quang, nhưng nó vẫn là một loại năng lượng gây chướng mắt và khó ở cho bọn họ.

Ngay khi đại lão Rồng Đốm two đang tạm ngừng, mỹ nhân rắn công đức bắt đầu bật máy hát bằng giọng nói của Tống Thư Hàng: "Đúng rồi, nếu lần sau não ta lại chết máy thì cô đừng gọi tên thật của ta, nghe xấu hổ lắm. Cô cứ gọi ta là Trình Cẩu Đản. Tên đầy đủ là Trình*não lại chết máy*Cẩu Đản nhé."

Tống Thư Hàng: "!!!"

Lần này Xà tiên tử quậy phá không chỉ cướp lời thoại một cách đơn thuần. Sau khi đọc thoại thay chủ nhân xong, cô còn muốn chiếm phần tự tìm đường chết của hắn luôn!

Mỹ nhân rắn công đức cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng đang ngây ra như phỗng, thấy hình như mình làm hơi quá rồi. Sau một phút suy nghĩ… mỹ nhân rắn công đức chủ động triệu hoán công đức trụ - Xà Tiên trụ của mình ra.

Sau đó, trước con mắt nhìn trân trối của tất cả mọi người có mặt ở hiện trường, mỹ nhân rắn công đức bò lên Xà Tiên trụ.

Giữa một chuỗi âm thanh "soàn soạt" mang hiệu ứng cường hóa trang bị trong game online, mỹ nhân rắn công đức quyết tuyệt luyện hóa chính mình lên Xà Tiên trụ, lấy thân tế trụ.

Xà Tiên trụ cường độ +1, độ cao tăng lên 39 mét.

Phạm sai lầm thì phải nhận trừng phạt!

Xà tiên tử rất biết tự hiểu lấy mình, cô phạm sai lầm thì cô sẽ chủ động chịu phạt luôn.

Thân là hóa thân của sức mạnh công đức tích cực, cô chưa bao giờ trốn tránh sai lầm!

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn cảm thấy đầu nhức bưng bưng. Cảnh tượng này mang cảm giác Déjà vu mãnh liệt, cứ như hắn đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán ở phía xa: “…”

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Trình Lâm: ". . ."

[Cha rồng thấy không? Chờ Bá Tống bắc thang cho xuống có mà chờ đến kiếp sau!] Trình Lâm Tiên Tử cắn răng nói: [Kệ xác câu nói đó đi. Hôm nay mà chúng ta không đổi tên thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu!]

[Gọi ta là cha Cẩu Đản.] Rồng Đốm two đột nhiên nói.

Trình Lâm Tiên Tử: "? ? ?"

Chương 2645: Phương án cuối cùng để đối phó với Bạch tiền bối two

Cha rồng bị ép điên rồi à?

[Cha Cẩu Đản ta đây muốn giữ liêm sỉ!] Lúc này, đại lão Rồng Đốm two nói.

Đây không phải là chuyện Thư Hàng có bắc thang cho hắn xuống hay không… Rõ ràng hắn đã chuẩn bị xong bậc thang rồi, thế mà Tống Thư Hàng lại rút thang đi mất!

Tình hình đã thế này rồi, làm sao hắn có thể mặt dày mày dạn đi chúc mừng Tống Thư Hàng rồi đòi bỏ đạo hiệu Trình Cẩu Đản được đây? Hắn đường đường là chúa tể Cửu U tiền nhiệm, hắn muốn liêm sỉ!

Ngoài ra còn một chuyện nữa… từ khi đổi tên Trình Lâm thành Trình Cẩu Đản, số lượng từ con bé nói với hắn trong ngày hôm nay còn nhiều hơn mấy ngàn năm trước cộng lại kìa!

Mọi thứ đều có tính hai mặt, đằng sau mặt xấu, nói không chừng lại là một mặt tốt.

Nghĩ tới đây, đại lão Rồng Đốm two nuốt hết lời thoại đã chuẩn bị xong từ trước, hướng ánh mắt về phía Ma Đế - Ngạc đằng sau Tống Thư Hàng.

“Rồng đốm tiền bối… mấy câu ban nãy là tai nạn thôi. Lúc đó đầu óc ta chết máy cho nên mồm nhanh hơn não đó.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Không sao đâu, Cẩu Đản.” Đại lão Rồng Đốm two mỉm cười nói: “Đạo hiệu Trình Cẩu Đản là ta đặt cho ngươi, cho nên ngươi muốn tự xưng thế nào cũng được. Bởi vì nó chính là đạo hiệu của ngươi mà.”

Các ngươi đều là Cẩu Đản của ta!

Trình Lâm: (□°Д°)□□□□□

Tống Thư Hàng lập tức phối hợp trả lời: "Cha Cẩu Đản nói có lý lắm."

Cách đó không xa, đại lão hàng gì cũng có thể bán: “…” Đồng thời hắn cũng chú ý đến tạo hình con rồng đốm một chân của vị “cha Cẩu Đản” kia, hình như đã gặp trong truyền thuyết nào đó rồi thì phải.

“Bạch đạo hữu khỏe chứ.” Lúc này, đại lão Rồng Đốm two lại vẫy tay với Bạch Thánh trước.

“Chào Rồng Đốm đạo hữu.” Bạch tiền bối phân thân trả lời.

Chào hỏi xong, đại lão Rồng Đốm two lại lái chủ đề sang Ma Đế - Ngạc. Hắn nói: “Đây chính là tông chủ của Vô Cực Ma Tông đúng không? Ngươi bắt sống hắn về làm gì vậy?”

Tống Thư Hàng giải thích: “Chẳng phải ta vừa tấn thăng lên bát phẩm sao? Bao giờ về hiện thế, ta sẽ tìm tiền bối ba mắt để cược một ván, xem có thể thắng được bảo bối gì từ tay hắn hay không. Cho nên ta cần tiền đánh cược.”

“Dùng để đánh cược với ba mắt à? Ừ, sáng tạo đấy.” Đại lão Rồng Đốm two vui vẻ hẳn lên: “Ngươi có chắc thắng được tên ba mắt kia không?”

“Thực ra ta đã thắng mấy ván rồi.” Tống Thư Hàng giải thích: “Tiền bối ba mắt đánh cược xui lắm, mười lần cược thì chín lần thua.”

Sau lưng hắn, tà ma tròng mắt hợp thể, tà ma hòn đảo mọc mắt và tà ma thân sĩ sáu mắt, cả ba đại tà ma cửu phẩm đều giật khóe miệng. Chủ nhân mình mất mặt như thế, bọn chúng cũng tuyệt vọng lắm biết không?

“Ha ha, hay! Nào, giao tên này cho ta, ta cho thêm một thuật phong ấn, áp chế hắn hoàn toàn để ngươi mang đi đánh cược với ba mắt cho tiện.” Đại lão Rồng Đốm two chẳng đợi Tống Thư Hàng mở miệng xin giúp đỡ đã chủ động xung phong nhận việc phong ấn Ma Đế - Ngạc.

Trình Cẩu Đản Tiên Tử: “…”

Cô không chỉ cảm thấy ông cha rồng nhà mình hết cứu, mà còn cảm thấy @#%×Tiên Tử nhà mình cũng hết cứu luôn! Ở với Tống

Thư Hàng lâu, @#%× Tiên Tử cũng lây bệnh mất rồi.

Tống Thư Hàng vội vàng ra lệnh cho đám tà ma cửu phẩm áp giải Ma Đế - Ngạc đến trước mặt cha Cẩu Đản. Cha Cẩu Đản chủ động giúp đỡ, dù não Tống Thư Hàng đang chết máy thì cũng không thể từ chối ý tốt của tiền bối được.

Ma Đế - Ngạc ngẩng đầu nhìn cha Cẩu Đản trong tuyệt vọng. Trong suốt cả cuộc đời, hắn chưa bao giờ ngờ rằng có ngày mình sẽ trở thành tiền đặt cược trong tay kẻ khác. Lòng tự tôn của Ma Đế chịu một cú đả kích trời giáng! Ngay đến Thánh Nhân Nho Gia cũng chưa từng đả kích tự tôn của hắn đến mức này.

“Nhóc con ngươi có thiên phú, cũng có thủ đoạn, nói thật là ta vừa ý ngươi ra phết đấy. Tiếc rằng ngươi lại gặp sai người, vào sai thời điểm.” Cha Cẩu Đản lên tiếng. Hắn có chút hứng thú với thủ pháp phục hồi thế giới Ma Hải mà Ma Đế - Ngạc nghiên cứu ra. Tên nhãi này là một thiên tài biết làm chuyện lớn, tiếc rằng lại gặp phải Bá Tống giỏi gây sự hơn.

Ma Đế - Ngạc nghe xong, hai mắt đỏ au.

Tống Thư Hàng nghe thế thì bảo: “A? Cha Cẩu Đản có hứng với hắn à? Vậy khi nào ta đánh cược với tiền bối ba mắt xong thì sẽ đưa hắn đến chỗ ngài nhé.”

Lần này Tống Thư Hàng định đưa Bạch tiền bối phân thân đi đánh cược với tiền bối ba mắt cùng mình… Cho nên, tiền cược mà hắn đem theo có xác suất được mang về rất cao.

Mà mang Ma Đế - Ngạc về rồi Tống Thư Hàng cũng chẳng biết phải xử trí hắn thế nào, đâu thể nhốt mãi trong thế giới hạch tâm được đúng không? Nếu cha Cẩu Đản bằng lòng nhận Ma Đế - Ngạc thì đúng là một cách giải quyết không tồi. Nói không chừng cha Cẩu Đản vui lên lại cho hắn một mỏ linh thạch ấy chứ.

“Chuyện này chờ bao giờ ngươi thắng ba mắt rồi nói sau.” Đại lão Rồng Đốm two nói đoạn, bèn duỗi móng vuốt ấn một cái lên mình Ma Đế - Ngạc, in một bộ phong ấn hoàn chỉnh lên lưng hắn. Khi hạ phong ấn, cha Cẩu Đản chú ý tránh vị trí phong ấn của Thánh Nhân Nho Gia, miễn cho lực lượng của Thánh Nhân xung đột với lực lượng của chúa tể Cửu U.

Đồng thời, khi phong ấn hoàn thành, cha Cẩu Đản còn âm thầm bỏ thêm một pháp thuật giám sát. Đến lúc đó hắn có thể xem lén ván cược của Tống Thư Hàng và ba mắt. Cha Cẩu Đản muốn tận mắt thưởng thức cảnh tượng tên ba mắt kia thua cược sút quần với Tống Thư Hàng!

Sau khi phong ấn hoàn thành, Ma Đế - Ngạc đã mất hoàn toàn năng lực chống cự, nhưng ít ra hắn vẫn còn sống.

Tống Thư Hàng vươn tay vạch một cái, mở thế giới hạch tâm ra, tạm thời giam giữ Ma Đế - Ngạc trong mảnh vỡ Thiên Đình Khóa Tiên Ngục.

Xử lý xong Ma Đế - Ngạc, Tống Thư Hàng lại hỏi: “À đúng rồi cha Cẩu Đản, ngươi có cách nào ổn định mảnh đất không gian giảng pháp sau lưng ta, để nó không tiêu tán nữa hay không?”

Đại lão Rồng Đốm two nhìn mảnh đất thế giới giảng pháp kia rồi lắc đầu nói: “Chuyện này thì ta không giúp được, bởi vì ta không còn nhậm chức chúa tể Cửu U nữa rồi.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “!!!”

Có phải hắn vừa nghe thấy tin tức gì rất ghê gớm không?

Có khi nào sẽ bị diệt khẩu không?

“Thế thì chỉ còn cách gọi Bạch tiền bối two tỉnh lại thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi vào đi. Ta ở bên ngoài trông coi thế giới Ma Hải.” Đại lão Rồng Đốm two nói.

Trong thế giới Ma Hải, Tống U U và bia đá đạo hữu đang áp chế toàn bộ Vô Cực Ma Tông. Để tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cha Cẩu Đản vẫn luôn quan sát từ xa.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy để ta đưa mọi người vào tìm Bạch tiền bối two trước.”

…

Trong sào huyệt bọc thép.

Tống Thư Hàng quen cửa quen nẻo đi vào tận chỗ Bạch tiền bối two đang ngủ.

Trong trụ phong ấn, Bạch tiền bối two đang ba chìm bảy nổi ngủ say sưa. May mà có tầng phong ấn này nên uy áp của chúa tể

Cửu U Bạch tiền bối two mới được áp chế đôi chút.

“Ngươi định gọi tỉnh Bạch chúa tể kiểu gì?” Tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

“Chúng ta không thể đến quá gần trụ phong ấn được, một khi đến quá gần là sẽ bị Bạch Cửu U tiền bối ảnh hưởng mà ngủ theo ngay.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung.

“Hay là chúng ta cùng nhau đọc một đoạn đối thoại để kích thích Bạch Cửu U đi?” Bạch tiền bối phân thân hí ha hí hửng.

Đây không phải là lần đầu tiên Bạch tiền bối phân thân này ra ngoài. Tống Thư Hàng hoài nghi hắn chính là phân thân dám túm Bạch tiền bối bản thể rồi đẩy bản thể ra dò đường hồi trước.

“Không cần không cần. Thực ra ta đã chuẩn bị sẵn mấy phương án rồi.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay, sau đó lấy điện thoại ra, mở một file văn bản.

Cả đám Tô Thị A Thập Lục đều thò đầu vào ngó.

Trên file văn bản kia ghi tên: “Tuyển tập một ngàn lẻ một câu chuyện tiếu lâm”.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán ngu mặt: “Truyện cười?”

“Phải, chính là truyện cười.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Đây là phương án đối phó với Bạch tiền bối two mà ta đã khám phá ra từ lâu, nhưng chưa thực sự sử dụng bao giờ cả. Bạch tiền bối two ơi, ta kể chuyện cười cho ngài nghe đây!”

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “…”

Hắn cảm thấy Bá Tống sẽ bị Bạch chúa tể bóp chết tươi, trở thành một truyện cười thật sự.

Chương 2646: Nguyên một cái giò

Trên đời làm gì có chuyện kể chuyện cười là có thể đánh thức được chúa tể Cửu U? Ngươi coi chúa tể Cửu U là cái gì hả?

Hơn nữa vị Bạch chúa tể tà ác này còn có tính cách cực kỳ ác liệt, là chúa tể Cửu U trong chúa tể Cửu U. Lần trước chỉ vì muốn nghiên cứu cái chăn trên người đại lão hàng gì cũng có thể bán mà Bạch chúa tể túm luôn hắn về, nhốt lại suốt một thời gian dài.

Bản thân việc kể chuyện cười cho Bạch chúa tể nghe đã là trò cười thế kỉ rồi!

Nghĩ đến đây, đại lão hàng gì cũng có thể bán vô thức siết chặt cái chăn mỏng manh trên người. Không biết có phải vì chiếc chăn này đã lâu không được phơi nắng hay không, mà hắn có quấn chặt đến mức nào cũng chẳng thể kiếm thêm được mảy may ấm áp.

Hay là lần sau về len lén đổi lấy cái chăn của đệ tử ngốc nhỉ? Dù sao cũng là cùng kiểu, dù có đổi chắc là con bé cũng không phát hiện ra cái gì bất thường đâu. Đại lão hàng gì cũng có thể bán nghĩ thầm.

“Ông chủ Tống, ta thấy hay là ngươi dẹp cái trò kể chuyện cười này đi, ngươi không có thiên phú về mặt ấy đâu.” Thông Nương đề nghị nghiêm túc: “Để ta kể cho được không?”

Tống Thư Hàng khinh thường bảo: “Cô thì có hơn gì ta? Cô chỉ biết kể chuyện cười nhạt, càng nghe càng thấy nhạt, đã thế lại còn dễ cười, người nghe người ta chưa cười, cô đã cười phá lên trước rồi.”

Dứt lời, hắn nhét búp hành của Thông Nương về túi áo, sau đó vẫy vẫy điện thoại trong tay: “Lần này ta có chuẩn bị đàng hoàng đấy. Với những chuyện cười này, ta đảm bảo có thể khiến Bạch tiền bối two thỏa mãn.”

Bạch tiền bối phân thân nói: “Ta thấy chúng ta vẫn nên đóng kịch thì hơn.”

“Bạch tiền bối đừng phá ta, hôm nay ta đã hồi sinh một lần rồi.” Tống Thư Hàng hắng giọng một cái, bắt đầu nghiêm túc đọc chuyện cười: “Ngày xửa ngày xưa…”

Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên thò ra: “Có một vị đạo nhân trường sinh bất lão ngụ trong đạo quan nơi núi sâu.”

Tống Thư Hàng: "! ! !"

Sau đó, Vũ Nhu Tử da đen chui ra khỏi cái bóng của hắn, kể tiếp: “Một ngày nọ, đệ tử của đạo nhân tò mò hỏi: Sư phụ ơi sư phụ, tại sao người lại chọn con đường tu tiên này?”

Kể xong một đoạn, Vũ Nhu Tử da đen dừng lại, bởi vì mỹ nhân rắn công đức vừa lấy thân tế trụ, chưa hồi sinh về, không ai kể tiếp.

Đúng lúc này, linh quỷ tiên tử đang ở nhờ trong trái tim của Tô Thị A Thập Lục đột nhiên cất tiếng: “Đương nhiên là vì giá đất mộ tăng, không dám chết nên đành phải nhịn rồi. Mộ địa dưới đáy biển đại hạ giá, chiết khấu 70% đây ~ Các ngươi còn đang phiền não vì “không dám chết” sao? Các ngươi còn đang đau lòng vì giá cả tăng nhanh sao? Ngư Kiều Kiều trân trọng giới thiệu dự án mộ địa dưới đáy biển! Mộ phần biệt thự với cảnh quan biển sâu chắc chắn sẽ là lựa chọn tốt nhất sau khi các bạn lìa đời ~ Mua ngay mua ngay ~ Mua năm tặng một ~”

Tống Thư Hàng đơ như khúc gỗ, quay đầu lại nhìn về ngực Tô Thị A Thập Lục.

“Nhìn gì mà nhìn, linh quỷ của ngươi đấy.” Bạch long tỷ tỷ nói giọng hả hê.

Tống Thư Hàng nhức hết cả đầu: “Sao tự nhiên lại chèn quảng cáo mộ địa dưới đáy biển của Ngư Kiều Kiều vào thế hả?”

Mặt khác… [Bạch long tỷ tỷ ngây thơ, cô nghĩ rằng ta chỉ đang nhìn linh quỷ thôi ư?]

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lát rồi nói: “Có thể là vì mấy ngày trước Ngư Kiều Kiều gửi quảng cáo bán hàng trên nhóm đấy. Nghe nói khi trở thành nhân viên kinh doanh của cô ấy, cứ bán được một ngôi mộ dưới đáy biển là được chia một khoản linh thạch hoa hồng rất hậu.”

Tống Thư Hàng: "…"

Sao ta lại không thấy tin quảng cáo của Ngư Kiều Kiều vậy? Nếu ta trở thành nhân viên kinh doanh của Ngư Kiều Kiều, rồi cài cho cô ấy một đoạn quảng cáo mộ địa đáy biển trong lúc hiển thánh giảng pháp cho chư thiên vạn giới nghe, thì chẳng phải là thu linh thạch mỏi tay rồi ư?"

Nào hay ngày tháng như bay, mà tiền trăm triệu vuột tay lúc nào TˆT

Lúc này, Thông Nương trong túi hắn nói: "Ông chủ Tống, Bạch chúa tể chẳng phản ứng gì, rõ ràng chuyện cười của ngươi không điểm trúng huyệt cười của người ta rồi."

"Thư Hàng, dẹp trò cười đi, những vật đính kèm trên người ngươi có năng khiếu hơn ngươi nhiều." Bạch tiền bối phân thân phụ họa.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn trời.

Nhưng một lát sau, hắn lại nảy ra một ý.

Hắn quay đầu nhìn đại lão hàng gì cũng có thể bán, hai mắt sáng như đèn pha ô tô: "Đại lão hàng gì cũng có thể bán, xin hãy bán cho ta một mẩu chuyện cười khiến Bạch tiền bối two phải bật cười thành tiếng."

"Bá Tống đạo hữu, ngươi dùng cách nào êm ái nhất mà lượn khỏi mắt ta ngay đi!" Đại lão hàng gì cũng có thể bán cười lạnh nói.

Thông Nương: "Ha ha ha ha!"

Tống Thư Hàng: "Tiền bối, ngươi có tin ta gửi ngay chuyện cười này cho Bạch tiền bối two không?"

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: "…"

Tống Thư Hàng thở dài, cất điện thoại đi. Rõ ràng kể chuyện cười cho Bạch tiền bối two nghe là một phương án rất tuyệt vời, mỗi tội năng lực thực hiện của hắn không đủ.

Thôi thì lay tỉnh Bạch tiền bối two bằng phương pháp vật lý luôn cho rồi!

Tống Thư Hàng cất điện thoại, sau đó tay phải duỗi ra một cách cực kỳ ngầu lòi: "Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối, xuất kiếm!”

Hắn định dùng Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối chém phăng tay phải của mình xuống, sau đó ném nó đến bên cạnh trụ phong ấn mà Bạch tiền bối two đang ngủ say, chích cho nó một tràng Dưỡng Đao thuật.

Một lúc lâu sau…

Ủa? Xích Tiêu Kiếm tiền bối đâu?

“Tống tiền bối, Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị @#%× Tiên Tử nuốt vào bụng, sau đó đi tế trụ cùng với cô ấy luôn rồi.” Vũ Nhu Tử da đen thỏ thẻ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "! ! !"

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng đi tế trụ luôn rồi?

“Tiêu rồi, công đức tiên tử có thể hồi sinh nhờ lực lượng của ta, nhưng Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối là tâm ma, nó làm sao mà hồi sinh được!” Tống Thư Hàng vội vàng vỗ tay thi triển bí pháp Bá Thần trụ, triệu hồi công đức trụ - Xà Tiên trụ ra.

Xà Tiên trụ cao ba mươi chín mét được triệu ra, chống sừng sững giữa sào huyệt bọc thép.

Ánh sáng công đức chói ngời phủ kín sào huyệt bọc thép.

Trên thân trụ, phù điêu mỹ nhân rắn công đức sống động như thật…

“Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối, ngươi còn sống không? Còn sống thì kêu két một tiếng nghe coi!” Tống Thư Hàng gọi.

“Chít chít chít! Đứa ngu nào soi ánh sáng công đức ở ngay cạnh ta thế hả?” Giọng nói của số hamster vang lên. Nó đang ngủ say sưa bên cạnh trụ phong ấn của Bạch tiền bối two, ai ngờ lại bị ánh sáng công đức chiếu cho giật mình tỉnh lại.

Số hamster vừa mở mắt ra đã thấy số Bá Tống quơ một cây công đức trụ to tổ bố cắm vào giữa sào huyệt bọc thép.

Trồng công đức trụ giữa sào huyệt của chúa tể Cửu U, muốn tạo phản à?

“Số Bá Tống, ngươi đang làm trò gì đó? Thế giới ngoài kia rộng lớn là thế, sao ngươi không ra ngắm nhìn cho thỏa đi?” Số hamster túm chặt chiếc áo choàng ngầu lòi trên người, che kín từ đầu đến chân mình lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn vỗ tay một cái, nhanh chóng cất công đức trụ vào thế giới hạch tâm.

Ngay khi hắn vừa cất công đức trụ thì trụ phong ấn của Bạch tiền bối two cũng mở ra.

Một cái chân thoáng hiện trong trụ phong ấn, rồi xuất hiện ngay bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó nó nhẹ nhàng tung cú sút thần sầu, đá văng Tống Thư Hàng ra khỏi sào huyệt bọc thép.

"A a a ~ a ~" Tạo Hóa Tiên Tử kêu la thảm thiết thay Tống Thư Hàng, còn không quên phối thêm một đoạn BGM cho hợp cảnh: “Ta đưa người đi xa ngàn dặm ~ Ta đưa người đi tít mù khơi ~”

Cả đám người trợn mắt trân trối nhìn theo bóng Tống Thư Hàng bay ra xa tít.

Cái chân vừa đá bay Tống Thư Hàng dừng lại một chút, sau đó lại nhoáng lên, đuổi theo hắn mà đi.

“Ơ… cái chân kia là của Bạch Cửu U tiền bối à?” Vũ Nhu Tử da đen nói với vẻ nghi ngờ, sau đó quay đầu nhìn ra phía sau, cả hai chân của Bạch tiền bối two trong trụ phong ấn vẫn còn đủ kia mà!

Chương 2647: Ôm đùi vàng bật hack

“Cả hai chân của Bạch chúa tể Cửu U đều còn kia, thế cái chân vừa đá bay Thư Hàng là chân ai?” Giọng nói của bạch long tỷ tỷ vang lên từ thể nội của Tô Thị A Thập Lục.

Bây giờ bạch long tỷ tỷ cũng là tồn tại tương tự như ánh sáng công đức, nếu cô cứ thế hiện thân thì có khi A Thập Lục cũng sẽ bị một cái chân đột nhiên xuất hiện đá bay nối gót Tống Thư Hàng. Bởi vậy cô không hiện thân mà lên tiếng ngay trong thể nội của Tô Thị A Thập Lục.

Giống như Tạo Hóa Tiên Tử nghĩ ra gì đó mà hai mắt sáng ngời lên, sau đó cô hát nói: "Ngốc ~ a a ngốc ~ "

“Tiên tử muốn nói gì vậy? Bây giờ ông chủ Tống không có ở đây, không ai phiên dịch được ngôn ngữ riêng của cô đâu. Hay là tiên tử cân nhắc nói chuyện kiểu bình thường đi ha?” Thông Nương nâng búp hành nói. Khi Tống Thư Hàng bị cái chân kia đá bay, Thông Nương rơi ra khỏi túi hắn nên không bị bay cao bay xa theo ông chủ nhà mình.

Thông Nương nhớ hình như Tạo Hóa Tiên Tử có hai nhân cách, mà một cái trong số đó biết nói chuyện tử tế.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu nghĩ một lát rồi hát nói: “Ú tà tà ~ Đàn ông ~ đều có ba chân nha ~ í a ~”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Đại lão hàng gì cũng có thể bán: “…”

“Dẹp đề tài này đi! Tóm lại, cái này không giống tưởng tượng của cô đâu Tạo Hóa Tiên Tử ơi.” Vũ Nhu Tử da đen đỏ bừng cả mặt, sau đó lập tức đánh lái chủ đề: “Bây giờ chúng ta phải bàn về Tống tiền bối mới đúng. Hắn bị đá bay rồi, chúng ta có cần đi tìm không đây?”

“Thư Hàng tiểu hữu bị đá bay xa quá, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa rồi.” Bạch tiền bối phân thân nói: “Bây giờ ta cũng không thể xác định được khí tức của hắn ở đâu… tính ra, chắc là trong nháy mắt bị đá thẳng từ Hoa Hạ sang châu Mỹ luôn rồi đấy.”

Thông Nương gật đầu nói: “Phen này bệnh của ông chủ Tống lại nặng thêm rồi.”

Tốc độ cao thế thì chết ông chủ của cô rồi còn gì nữa? Ông chủ mà chết thì cô đến phải bán tháo tài sản trong thế giới hạch tâm để bù lương mất thôi.

“Hay là chúng ta đi tìm Thư Hàng đi?” Tô Thị A Thập Lục đề nghị.

“Các vị không cần lo lắng.” Lúc này, số hamster hất áo choàng ngầu lòi, giải thích: “Số Bá Tống đang là chúa tể Cửu U đấy, toàn bộ Cửu U đều là nhà hắn, dù bị đá đi đâu thì chỉ cần hắn muốn là về được ngay thôi.”

Từ khi đại lão quả cầu béo xuống đài, Tống Thư Hàng về Cửu U chẳng khác gì nhà mình, ở đâu cũng thân quen đến lạ.

Bạch tiền bối phân thân suy tư một lát rồi bảo: “A Thập Lục, cô dùng chức năng chat Tu Chân hỏi xem tình hình Thư Hàng thế nào rồi.”

“Ta nhắn tin cho hắn rồi đó chứ.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Thư Hàng bảo hắn đang bay, chẳng biết bao giờ mới được hạ cánh… Cứ mỗi lần hắn sắp dừng lại là cái chân kia sẽ bồi cho một cú để hắn bay cao hơn, nhanh hơn, e rằng không về sớm được.”

“Nói thật… trong tình huống bình thường, chọc giận chúa tể Cửu U mà còn sống là may lắm rồi.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán nói. Lôi ánh sáng công đức ra chiếu sáng cả nhà chúa tể Cửu U ngay trước mặt hắn mà chỉ ăn vài cú đá. Trước hôm nay thì đánh chết hắn cũng chẳng tin chuyện này đâu.

“Bạch chúa tể đặc biệt mà.” Vũ Nhu Tử da đen nói xong, nghĩ nghĩ một chút, lại bổ sung: “Cha Cẩu Đản cũng đặc biệt.”

Linh quỷ tiên tử đang bay trước ngực Tô Thị A Thập Lục: “…”

“Mà này, cái chân ban nãy đá bay ông chủ Tống có là của Bạch chúa tể đấy hả?” Thông Nương nhìn số hamster, hỏi.

Thông Nương và số hamster có quan hệ không tệ, cả hai đều là thành viên của [Liên minh treo sóc lên đánh].

Số hamster gật đầu bảo: “Cái chân kia được chủ nhân mang từ hiện thế về. Sau khi mang nó về, chủ nhân vẫn luôn thử nghiệm lắp nó lên người nhưng chưa thành công.”

Số hamster còn nhớ trong khoảng thời gian đó tính tình chủ nhân mình trở nên cực kỳ cục súc.

…

Một phía khác.

Tống Thư Hàng vẫn đang bay trên không trung, tốc độ quá nhanh khiến thân thể hắn trở nên tê liệt.

“Bạch tiền bối, ta sai rồi, ta không cố ý thắp ánh sáng công đức trong phòng ngủ của ngài đâu, tin ta đi mà!” Tống Thư Hàng kêu váng lên với cái chân kia.

Đồng thời, bốn đại công pháp tôi luyện thân thể trên mình hắn đều được triển khai. Một đám khỉ nâng kinh thư bay xẹt qua không trung cùng với chủ nhân như chơi thả diều. Hư ảnh thánh viên vừa bay vừa không quên nhiệm vụ cao giọng ngâm xướng, song vì tốc độ nhanh quá nên Tống Thư Hàng không nghe rõ chúng tụng cái gì.

Bép ~ Cái chân của Bạch tiền bối two lại đá nhẹ một phát, khiến tốc độ bay của Tống Thư Hàng nhanh thêm chút nữa.

“Bạch tiền bối, ta thề ta hứa ta đảm bảo lần sau sẽ không tái phạm nữa mà!” Tống Thư Hàng nhận lỗi với thái độ vô cùng thành khẩn: “Hay là bây giờ ta kể chuyện cười cho ngài nghe nhé?”

Nhưng có vẻ cái chân của Bạch tiền bối two nhất quyết không chịu tha cho Tống Thư Hàng phen này. Tốc độ bay của hắn vừa giảm thì nó lại bồi thêm cho một phát để bổ sung động lực mới.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn trời.

Theo con đường càng bay càng xa, bệnh sợ tốc độ cao của hắn không ngừng +1, +1…

Không biết lúc được hạ cánh thì hắn còn đứng vững được nữa không đây?

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, sợi tóc ngố của Sở các chủ xoay chầm chậm vài vòng. Cô phát hiện ra một chi tiết.

Mỗi khi cái chân kia đá Tống Thư Hàng thì bốn đại công pháp luyện thể của Tống Thư Hàng lại phát ra tiếng hưởng ứng như bọc thép được rèn trong lửa.

Sau sự tôi luyện của những cú đá ấy, Cương Thủ biến dị, Thánh Viên Long Lực Thần Công, Nho Gia Kim Cương Thân và Dịch Thái Kim Thân quyết giống như bắt đầu dung hợp với nhau. Bốn đại công pháp bắt đầu hỗ trợ lẫn nhau, tạo nên một vòng tuần hoàn.

[Mỗi cú đá của cái chân này không phải là đá bừa, mà là đang âm thầm cường hóa bốn đại công pháp luyện thể của Tống Thư Hàng.] Sở các chủ nhanh chóng ngộ ra chân lý.

Đây thực sự là “ôm đùi bật hack” theo nghĩa đen.

Luyện thể bằng những cú đá từ chân của chúa tể Cửu U. Từ xưa đến nay làm gì có ai được hưởng thụ phúc lợi bậc này kia chứ?

Sở các chủ đang suy tư thì cái chân vàng của Bạch tiền bối two đột nhiên thay đổi quỹ tích, xuất một chiêu Đảo Quải Kim Câu đạp thẳng vào đầu Tống Thư Hàng. Nó muốn đá Tống Thư Hàng từ không trung xuống đất sao?

“Úi chao ~” Sợi tóc ngố của Sở các chủ vội vàng nhổ rễ chạy vội, chuồn từ đầu Tống Thư Hàng xuống sau lưng hắn.

“Coong ~” Một tiếng động lớn như trống chiều chuông sớm vang vọng thiên địa Cửu U.

Thân thể Tống Thư Hàng bị một cú đá trời giáng đạp thẳng xuống mặt đất thế giới Cửu U.

[Thư Hàng, ngươi đánh thức được Bạch Cửu U chưa đấy?] Đúng lúc này, Bạch tiền bối bản thể gửi tin nhắn cho Tống Thư Hàng thông qua chức năng chat Tu Chân.

“Á ~ sắp chết, sắp chết rồi!” Tống Thư Hàng la lên thảm thiết. Tiếng la này tự động gửi lại cho Bạch tiền bối bản thể thông qua chức năng chat bằng giọng nói.

[? ? ?] Bạch tiền bối bản thể.

Đừng bảo Thư Hàng tiểu hữu đi tìm đường chết, sau đó bị bắn lên bầu trời cho nổ như pháo hoa thật rồi nhé?

Chương 2648: Nếu trâu không nghe lời

Ầm ~ Ầm ~ Ầm ~

Trong một khoảng hư không nào đó ở thế giới Cửu U bỗng vang lên tiếng pháo liên thanh.

Một đám tà ma Cửu U hoang dã sinh tồn trên mặt đất nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời với vẻ ngập tràn thống khổ. Bài giảng pháp trước của chúa tể Bá Tống trước đó được phát sóng ở cả hiện thế và Cửu U. Tà ma Cửu U cũng ngẩng đầu nhìn lên trời rất lâu như người tu luyện ở hiện thế, đến bây giờ cổ vẫn còn mỏi nhừ.

Bây giờ trên bầu trời bỗng dưng vang lên tiếng nổ. Lòng hiếu kỳ thôi thúc chúng ngẩng đầu theo bản năng. Vừa ngẩng lên thì phần cổ đã truyền tới nỗi đau đớn kịch liệt, đúng là chẳng khác gì tra tấn.

“Cái gì thế nhỉ?” Có tà ma Cửu U nghi ngờ nói.

Giống như có vật gì đó vừa xâm nhập Cửu U từ phía bầu trời. Vật này liên tục đột phá những lớp năng lượng phòng ngự trên không trung Cửu U, lực ma sát làm tóe ra ánh lửa chói mắt.

Vật ấy có tốc độ cực cao, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua bảy tầng năng lượng phòng ngự. Chuỗi âm thanh ầm vang kia chính là tiếng nổ khi nó ma sát kịch liệt với các tầng năng lượng phòng ngự đó.

Trong lúc đám tà ma Cửu U đang suy tư thì đầu óc chúng bỗng sáng tỏ lạ thường. Hiệu ứng “thiên hạ không ai không biết ngài” đã được kích hoạt lúc nào chẳng hay.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao… bảy thánh hào bắt đầu bằng chữ Bá đồng loạt hiện lên trong lòng tất cả tà ma Cửu U.

“Là chúa tể Bá Tống!” Đám tà ma Cửu U thốt lên kinh hãi.

Chúa tể Cửu U giáng lâm nơi này?

“Mau tản ra!” Tà ma Cửu U tinh mắt lớn tiếng hét lên. Chúa tể Cửu U giáng lâm, đương nhiên chúng phải dọn sạch một khu vực rộng lớn để đón ngài xuống chứ.

Nhưng đám tà ma Cửu U còn chưa kịp phản ứng thì chúa tể Bá Tống trên bầu trời đã rơi cắm đầu xuống rồi.

Thân thể của chúa tể Bá Tống đang bị thiêu đốt thành một quả cầu lửa khổng lồ, sáng trưng như mặt trời nhỏ, rơi đánh ầm một cái xuống mặt đất thế giới Cửu U.

Ầm ~ Tiếng va đập đinh tai nhức óc vang lên, mặt đất rung lắc dữ dội, hỏa diễm bất diệt bùng lên, khói đen tỏa ra cuồn cuộn. Trong lúc mơ hồ còn có thể thấy gần hai trăm con khỉ về miền cực lạc theo ngọn khói đen sì, cưỡi khói đến Tây phương, tiêu tan không thấy bóng.

Cùng lúc ấy, sóng xung kích khủng khiếp khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Tà ma Cửu U không kịp né tránh bị luồng sóng mãnh liệt này đẩy bay, lăn lóc văng xa tít.

Không hổ là chúa tể Cửu U, thiên tai di động, ngọn nguồn tai họa.

Nếu vụ nổ do va chạm ban nãy mà xảy ra ở Trái Đất hiện thế thì đã trở thành một vụ thiên tai hủy diệt cả một thành phố lớn, khiến cho sinh linh đồ thán lầm than rồi.

…

Trung tâm vụ nổ, trong một hố thiên thạch khổng lồ.

“Chết chưa?” Tóc ngố của Sở các chủ cất tiếng hỏi.

“Ư…” Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ có thể phát ra một âm tiết nặng nề. Nửa người hắn đã chôn trong lòng đất thế giới Cửu U, tà năng Cửu U từ lòng đất tuôn ra như suối bao phủ cả nửa thân mình hắn.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ linh hoạt cuốn một cái, giữ chặt lấy bắp chân Tống Thư Hàng rồi nhổ hắn lên.

[Còn sống không? Cần ta báo cho phân thân đi đón ngươi không?] Bạch tiền bối bản thể hỏi thăm qua chức năng chat Tu Chân.

[Vẫn còn thoi thóp, nhưng ta nghĩ mình cách cái chết chẳng còn xa nữa.] Tống Thư Hàng nằm vật trong hố, thều thào trả lời Bạch tiền bối. Vì bay với tốc độ quá cao nên cơ bắp cả người hắn đều rã rượi, không sao động đậy nổi.

Ầm!

Tống Thư Hàng đang nói chuyện thì cái chân của Bạch tiền bối two đã từ giáng từ trên trời xuống, đào ra một cái hố to ngay bên cạnh hắn. Lại một cụm mây hình nấm + ánh lửa ngùn ngụt bốc lên.

[Chết thật rồi, toi thật rồi.] Tống Thư Hàng kêu lên.

Bạch tiền bối bản thể: "…"

Vẫn còn gào thét được thế kia thì còn lâu mới chết.

[Ta sắp chết thật rồi Bạch tiền bối ơi, ta cần một lời chúc phúc từ xa của ngài. Hình như hôm nay ấn đường ta biến thành màu đen hay sao ấy.] Tống Thư Hàng gửi tin đi, đồng thời rón rén liếc nhìn cái chân của Bạch tiền bối two trong hố hàng xóm, chỉ sợ nó giẫm cho hắn mấy phát, tiễn hắn lên đường luôn.

Bạch tiền bối bản thể: [Đừng chết vội. Nếu sắp chết thật thì gửi tọa độ cho ta, để ta phái phân thân đến bên cạnh ngươi, đắp mộ lớn cho ngươi luôn.]

Tống Thư Hàng: "..."

Bạch tiền bối bản thể: [Nếu A Bạch Cửu U không thức dậy, vậy Thư Hàng ngươi nghỉ ngơi và điều chỉnh trạng thái một chút đi, ta cần ngươi giúp đỡ.]

[Cần ta làm gì vậy?] Tống Thư Hàng gắng gượng ngồi dậy rồi hỏi.

[Bản thiết kế ngôi mộ lớn của Bất Hủ Giả mà ngươi gửi cho ta chia thành hai phần trên dưới. Ta sẽ cho phân thân giúp ngươi xây dựng phần dưới lòng đất ở thế giới Cửu U, còn ta sẽ xây phần trên ở Mộng giới. Thời gian cấp bách, chúng ta phải mau chóng hoàn thành ngôi mộ này. Sau đó, ta cần ngươi dùng quyền hạn của chúa tể Cửu U để mở một thông đạo Cửu U ổn định nối liền thế giới Cửu U với Mộng giới.] Bạch tiền bối bản thể nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: [Chuyện này dễ thôi, trong quyền hạn chúa tể Cửu U mà Bạch tiền bối two cho ta có quyền hạn kích hoạt thông đạo nối Thế giới Cửu U với hiện thế.]

[Vậy thì tốt. Đến lúc đó ta sẽ áp chế thể tập hợp pháp tắc của Mộng giới vào mộ của Bất Hủ Giả, rồi dùng lực lượng của hạch tâm tà vọng đưa mộ của Bất Hủ Giả vào thế giới Cửu U, cho hai tầng mộ trên dưới kết hợp với nhau, nhằm lợi dụng sức mạnh của mộ Bất Hủ Giả trấn áp pháp tắc Mộng giới trong thời gian ngắn. Để đề phòng vạn nhất, ta muốn nhờ ngươi coi chừng mộ của Bất Hủ Giả, đừng để nó trở lại Mộng giới… bao giờ ta bố trí xong ở bên này thì sẽ kéo thể tập hợp pháp tắc về Mộng giới sau.] Bạch tiền bối trả lời.

Kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối chính là thử nghiệm trở thành chúa tể một giới như m Ảnh Lãnh Chúa. Khi thi hành kế hoạch này, đầu tiên phải tạm thời tách một vài quy tắc của Mộng giới ra ngoài, miễn cho những quy tắc ấy xung đột với bố trí tiếp theo của bọn họ. Sau khi bố trí xong xuôi, họ lại phải kéo những quy tắc này trở lại Mộng giới và cải tạo chúng.

“Dạ?” Nghe xong phương án của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng bỗng thấy trình tự mà hắn nói có hơi quen quen.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn chợt nhớ ra kế hoạch Ma Hải của Vô Cực Ma Tông.

Giai đoạn trước của kế hoạch Ma Hải có một vài khâu tương tự với kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối. Chúng cũng muốn dùng hạch tâm tà vọng làm lực lượng trung chuyển để đưa một thứ gì đó vào thế giới Cửu U.

Mặt khác… Bạch tiền bối đã có thể động tay vào pháp tắc của Mộng giới rồi à?

[Được thôi Bạch tiền bối. Tuy Bạch tiền bối two không thức dậy, nhưng một cái chân của ngài ấy thì đang ở bên cạnh ta đây. Lúc quan trọng còn có cha Cẩu Đản âm thầm giúp đỡ ta nữa. Nếu thể tập hợp pháp tắc của Mộng giới ngoan ngoãn phối hợp với chúng ta thì chúng ta sẽ tiếp đón cho lịch sự, còn nó bất hợp tác thì mình sẽ nghĩ cách bắt nó hợp tác mới thôi.]

Nếu trâu không nghe lời, thì phải tìm roi đánh cho nó một trận!

Bạch tiền bối: “???”

Một cái chân của A Bạch Cửu U đang ở bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu á? Bạch two cũng cắt chính mình ra rồi à?

Chương 2649: Đàn ông rửa bát là đẹp trai nhất

Hai chân của Bạch tiền bối phân thân vẫn đang ở lại thế giới thiên kiếp cửu phẩm để độ kiếp cùng với phân thân của Tống Thư Hàng. Cho nên hắn nghĩ rằng A Bạch Cửu U cũng có thói quen cắt chính mình ra như hắn.

[Thực ra thể tập hợp pháp tắc của Mộng giới không có thần trí, nên không tồn tại vấn đề hợp tác hay không hợp tác đâu… Ừm, tóm lại đến lúc đó ngươi trông chừng nó một chút là được. Chú ý, chúng ta chỉ có hai lần cơ hội, cho nên trên lý thuyết là chỉ được thất bại một lần thôi đấy nhé.] Bạch tiền bối bản thể nói: [Thư Hàng, ngươi nghỉ ngơi tại chỗ một lát đi, ta bảo phân thân đến tìm ngươi, sau đó lập tức khởi công theo bản thiết kế mộ của Bất Hủ Giả.]

Tống Thư Hàng gật đầu: [Được, Bạch tiền bối.]

[À phải rồi, sau khi kế hoạch của chúng ta hoàn thành, ngươi nhớ nhắc phân thân của ta cắt đôi người ra, đưa nửa trên vào thế giới thiên kiếp cửu phẩm nhé. Bây giờ trong ấy còn mỗi hai cái chân bản thể của ta đang chống đỡ thôi.] Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "…"

Sao lại phải cắt thành hai nửa rồi nhét nửa người trên vào thế giới thiên kiếp? Đưa toàn bộ phân thân vào đó không được sao? Tống Thư Hàng rất nghi hoặc. Bây giờ Bạch tiền bối bản thể đã mượn thân thể bằng gỗ của hắn rồi, về lý thì đâu cần một nửa phân thân để kết hợp nhỉ?

Nhưng hắn chưa kịp đặt câu hỏi thì không trung trên đỉnh đầu đã truyền tới dao động không gian.

Đại lão hàng gì cũng có thể bán mở một thông đạo không gian, đưa cả Bạch tiền bối phân thân và vật đính kèm của Tống Thư Hàng đến.

"Thư Hàng, ngươi ổn chứ?" Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục cất lên. Cô bước ra từ cánh cổng không gian, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh hắn. Từ góc độ của Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy một đoạn bắp chân của cô lộ ra khỏi chiếc quần lửng bó.

Vừa thấy Tô Thị A Thập Lục xuất hiện, Tống Thư Hàng vốn đã có thể miễn cưỡng ngồi dậy lại mềm oặt cả người. Một loáng sau, thân thể của hắn nghiêng theo một hướng trái với định luật vạn vật hấp dẫn, ngã thẳng vào lòng Tô Thị A Thập Lục rồi thều thào bảo: “Ta… chóng mặt quá… người thì mềm rũ ra… chắc là bệnh cũ tái phát rồi.”

Tô Thị A Thập Lục hơi cúi người, đỡ được Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sung sướng dựa vào lòng Tô Thị A Thập Lục, lại nói với giọng ra chiều đau đớn lắm: “A Thập Lục, ta nghĩ là ta sắp chết.”

“Ngươi thật sự sắp tèo rồi.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ ngứa hết cả mắt. Cô trèo lên đỉnh đầu hắn, mỉa mai: “Tu luyện đến cảnh giới bát phẩm mà còn mềm người vì sợ tốc độ nhanh, có biết xấu hổ không hả?”

Tống Thư Hàng dựa trên đùi A Thập Lục, rên rỉ: “Sở tiền bối ơi, ta chỉ là con gà mờ mới tu luyện được có tám tháng, cô không thể yêu cầu ta hà khắc thế được. Bệnh tâm lý như sợ tốc độ nhanh này á, bình thường muốn khỏi phải mất hằng năm ấy chứ, không phải sao?”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Một khắc sau, sợi tóc ngố vươn ra, quen tay hay việc trườn lên cổ Tống Thư Hàng, quấn quanh một vòng, kéo mạnh một phát. Cái đầu của Bá Tống Huyền Thánh mà chư thiên vạn giới nghe xong phải sợ mất mật bị cắt cái xoẹt.

Toàn bộ quá trình không hề phản kháng.

Bá Tống bị cắt mất đầu thậm chí còn không thèm kêu thảm. Cái đầu chỉ thuận thế đảo quanh một vòng rồi lại hạnh phúc lăn vào lòng Tô Thị A Thập Lục.

Sau cái lần bị Bạch tiền bối two cắt đầu, Tống Thư Hàng đã thức tỉnh Phi Đầu thuật, không còn sợ tóc ngố của Sở các chủ siết cổ nữa rồi.

Đây cũng là lực lượng chống lưng cho hắn thi thoảng lại ghẹo gan sợi tóc ngố của Sở các chủ.

Tô Thị A Thập Lục bật cười cầm đầu của Tống Thư Hàng, ấn lên cổ cho hắn.

"Hừ, thế mà số Bá Tống lại không chết. Thất vọng quá." Số hamster xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, chân đạp trên phi kiếm bằng que tăm, hai tay khoanh trước ngực, nói với vẻ khinh thường.

Tống Thư Hàng dùng con mắt trái còn sót lại liếc số hamster một cái, nuốt ực ngụm nước miếng rồi hỏi: "Số hamster, có phải ngươi dính tâm ma không? Cần ta hỗ trợ không?"

Hai tà thuật mới lĩnh ngộ là Đại Tâm Ma thuật và Tâm Ma Thiết Cát đang nóng lòng muốn được phát huy tác dụng. Số hamster chính là đối tượng thí nghiệm tốt nhất.

"Lăn!" Số hamster cả giận hét lên.

"Được ~ ta lăn ngay đây ~" Nói xong, cái đầu của Tống Thư Hàng bắt đầu lăn lông lốc trên đùi Tô Thị A Thập Lục, vừa lăn vừa dùng con mắt trái độc nhất bắn ánh nhìn cà khịa về phía số hamster.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: "…"

Cuối cùng thì bộ não của thằng nhóc Tống Thư Hàng cũng hỏng hẳn, hệ thống tự điều khiển của hắn có vẻ đã sụp đổ hoàn toàn. Lẽ nào ban nãy khi đáp xuống, chiêu Đảo Quải Kim Câu từ cái chân của Bạch two Cửu U đã đá trúng đầu hắn rồi?

"Xem thánh quang đây, số Bá Tống!" Số hamster không đỡ nổi chiêu trò cà khịa của Tống Thư Hàng, phi thân nhảy khỏi phi kiếm tăm, nhắm thẳng vào bản mặt của Tống Thư Hàng mà giẫm!

Keng ~ m thanh như tiếng chuông vang lên từ da mặt của Tống Thư Hàng. Sau đó số hamster đau đớn cuộn tròn mình lại, ôm lấy chân sau xoa xuýt liên hồi. Bây giờ thì nó đã hiểu thế nào gọi là đá vào tấm sắt.

Mà đầu của Tống Thư Hàng cũng bị số hamster phẫn nộ đá bay ra ngoài, tung lên không trung như một quả bóng.

Bịch!

Trong hư không, một đôi tay thon dài đón được đầu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đảo con ngươi một vòng, nhìn thấy dung nhan tuyệt thế đẹp đẽ đến mức khiến toàn thế giới phải đố kị của Bạch tiền bối phân thân.

“Bóng tốt.” Bạch tiền bối phân thân nói chân thành.

Sau đó hắn làm bộ xoay người như muốn đá đầu của Tống Thư Hàng trở lại.

“Bạch tiền bối, đây là đầu của ta.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Ừ, ta biết mà.” Bạch tiền bối phân thân điềm nhiên.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thôi, không đùa nữa.” Bạch tiền bối phân thân giơ đầu Tống Thư Hàng lên bằng một tay rồi hỏi: “Trạng thái của ngươi khôi phục chưa? Bản thể đang gấp lắm, đây là lần đầu tiên ta thấy hắn vội vàng muốn hoàn thành một việc như vậy đấy.”

“Gần khôi phục hoàn toàn rồi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc lại, gật đầu nói: “Có thể sẵn sàng hỗ trợ Bạch tiền bối hoàn thành kế hoạch bất cứ lúc nào.”

Sau khi ăn liên hoàn cước từ cái chân của Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra bốn đại công pháp luyện thể của mình dung hòa với nhau, tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

Bây giờ trừ một chút bệnh sợ tốc độ còn sót lại, trạng thái của hắn tốt đến không thể tốt hơn.

“Thế vị trí thực hiện thì sao? Ở đây luôn à?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ở đây luôn đi. Ta nghĩ đây chính là địa điểm thích hợp mà Bạch tiền bối two đã chọn cho chúng ta.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Bạch tiền bối phân than nhẹ nhàng vung tay áo, pháp thuật Tụ Lý Càn Khôn được thi triển ra.

Sau đó, ngôi mộ lớn lấy mảnh đất không gian Huyền Thánh giảng pháp làm căn bản được phóng thích.

Mọi người nhanh chóng nhận ra, mảnh đất Huyền Thánh giảng pháp gần như vừa khít với cái hố thiên thạch mà ban nãy Tống Thư Hàng tạo ra khi rơi xuống đất.

“Chúng ta bắt đầu thôi.” Đầu của Tống Thư Hàng bay lên rồi hạ xuống.

Đồng thời, thân thể hắn cũng đứng dậy.

Đầu và thân hợp lại làm một.

Nghe nói đàn ông đẹp trai nhất là khi đang làm việc. Tống Thư Hàng quyết định dùng góc độ đẹp trai nhất để đi đắp mộ cho mình.

Chương 2650: Tháp 100 tầng có 101 tầng mới là thường thức

Dưới sự khống chế của Bạch tiền bối phân thân, mảnh đất Huyền Thánh giảng pháp và dàn khung của ngôi mộ lớn trên đó rơi đúng vào cái hố do Tống Thư Hàng dùng thân thể đào ra ban nãy.

Tô Thị A Thập Lục, bạch long tỷ tỷ, Thông Nương, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen ngồi thành hàng, xem Bạch tiền bối và đại lão hàng gì cũng có thể bán hỗ trợ Tống Thư Hàng tiếp tục xây dựng ngôi mộ lớn.

Số hamster thì bay sang một bên, nhặt cái chân của Bạch tiền bối two về rồi ngồi xuống cạnh Thông Nương.

“Đây là chân của Bạch chúa tể, chân của chúa tể Cửu U đấy.” Thông Nương lấy điện thoại ra selfie với cái chân của Bạch tiền bối two.

Hôm nay Thông Nương ta cuối cùng cũng ôm được chân của chúa tể Cửu U rồi (ôm vật lý)!

“Mà này, cái chân của Bạch tiền bối Cửu U có phải là thể năng lượng không nhỉ?” Selfie xong, Thông Nương bỗng nảy ra một ý, bèn hỏi.

Nếu nó là thể năng lượng thì…

“Thông Nương, mau thu hồi ý nghĩ bạo gan ấy lại, đừng có lây bệnh của Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử da đen dịu dàng nắm tay Thông Nương, cưỡng chế kéo tay cô nàng ra khỏi cái chân của Bạch tiền bối two rồi dặn dò thấm thía: “Đừng có để Tống tiền bối nghe thấy ý nghĩ điên rồ này của cô, chết người đấy.”

“Ai chết?” Thông Nương hỏi theo phản xạ có điều kiện.

“Cô với Bá Tống chứ ai.” Bạch long tỷ tỷ nói: “Mà Tống Thư Hàng có khi còn hồi sinh được, chứ cô thì tiêu chắc.”

Thông Nương: ". . ."

Tô thị A Thập Lục: ". . ."

“Vũ Nhu Tử, bạch long tỷ tỷ, ta nghe thấy đó.” Tống Thư Hàng ở phía trước quay đầu lại: “Ta không phải là Tam Lãng tiền bối, có cho ta mười lá gan, ta cũng không dám ủ mưu với Bạch tiền bối two đâu.”

Tạo Hóa Tiên Tử giơ tay nói: “Ngốc ngốc Tống?”

“Mười một lá gan cũng không dám. Mười lá gan là ví von thôi, không phải số lượng thật đâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Dứt lời, hắn cởi áo khoác của mình, để lộ chiếc áo ba lỗ vận động bên trong.

Bây giờ Tống Thư Hàng mặc quần áo thì không nhìn ra dáng người, nhưng cởi áo khoác ra sẽ thấy những khối cơ bắp đẹp đẽ, thớ nào ra thớ nấy, hệt như tác phẩm nghệ thuật.

Khoe cơ bắp là phương pháp khoe khoang cấp thấp của đàn ông, nhưng hiệu quả thường là không tệ. Nếu không cần che Mã QR kim đan sau lưng thì Tống Thư Hàng còn muốn cởi phăng cái áo ba lỗ ra luôn.

Tô Thị A Thập Lục chống hai tay lên cằm mà ngắm Tống Thư Hàng bằng đôi mắt ăm ắp ý cười.

Vũ Nhu Tử da đen nghĩ ngợi một lát, rồi lấy điện thoại di động ra ghi lại cảnh này, để dành gửi cho bản thể.

“Thư Hàng, ngươi lấy bản thiết kế ra đây để ta và hàng gì cũng có thể bán đạo hữu điều chỉnh ngôi mộ theo nó nào.” Bạch tiền bối phân thân nói.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ trên tay phải của mình, khí linh tiểu tiên tử dụi mắt chui ra.

“Nhờ cô nhé, tiểu tiên tử.” Tống Thư Hàng nói bằng giọng cưng chiều. Sau khi biết mình vô sinh, tình thương của cha đã thức tỉnh trong lòng đại lão Bá Tống.

“Y y ~ yu ~” Khí linh tiểu tiên tử nắm tay lại, gật mạnh đầu.

Sau đó cô liên tục vung tay chỉ vào hư không, thi triển pháp thuật sao chép, copy bức vẽ ngôi mộ bất hủ rồi in nó lên không trung.

“Ồ? Nửa dưới của ngôi mộ này là kết cấu mộ lớn của hệ tu chữ số mà?” Thông Nương lên tiếng. Dù sao cô cũng là Bát Tu thật hơn vàng mười.

“Đúng vậy… Cho nên Thông Nương à, hay là lần này cô cũng nhân cơ hội xây ngôi mộ lớn của mình luôn đi?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bản thiết kế này được hắn sao chép ra từ mộng cảnh, mà mộng cảnh kiểu gì cũng có vẻ không chân thực.

Cho nên nếu Thông Nương xây một ngôi mộ Bát Tu ở bên cạnh trước, thì hắn sẽ hiểu một cách rõ ràng và lập thể hơn về cấu tạo của ngôi mộ này. Mặt khác, hắn cũng muốn xem thử khi Thông Nương xây mộ Bát Tu thì Cửu Tu Phượng Hoàng đao có bị kích hoạt hay không.

Dòng tu chữ số truyền từ đời này sang đời khác, từ đời cha đến đời con, có liên hệ chặt chẽ với Cửu Tu Phượng Hoàng đao. Nếu Cửu Tu Phượng Hoàng đao bị kích hoạt trong quá trình Thông Nương xây dựng mộ Bát Tu… thì khi hắn xây dựng ngôi mộ của mình, cũng có thể mặt dày mày dạn mượn lực lượng của nó để dùng.

“Vật liệu thì sao? Ta còn chưa góp đủ mà.” Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng trả lời: “Ta có thể vay từ chỗ Bạch tiền bối cho cô, mà ở chỗ ta cũng có một vài vật liệu dùng được đấy.”

Trong bảo tàng Côn Vương có một số bảo bối dùng được, thế giới hạch tâm cũng có thể sản xuất ra một vài vật liệu cơ bản.

“Được, cứ trừ tiền vật liệu vào lương của ta.” Thông Nương nói. Cô là một Thông Nương tự lập tự cường, không cam lòng làm nô làm sủng!

“Ok.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp. Thế là tương lai hắn có thể yên tâm quỵt tiền lương của Thông Nương rồi.

Thông Nương nhảy xuống khỏi tay Vũ Nhu Tử da đen, nói: “Ta cần trợ giúp… thực lực bản thân ta còn yếu quá.”

Lúc này cô không thể không thừa nhận rằng mình nhỏ yếu. Tuy gần đây cô đã tu luyện rất khắc khổ và thỉnh giáo Quy tiền bối, Sở các chủ về các vấn đề trong tu luyện rất thường xuyên, nhưng dù có cố gắng ra sao, cô vẫn không đuổi kịp tốc độ tấn cấp của ông chủ Tống.

“Để ta giúp Thông Nương.” Vũ Nhu Tử da đen nói: “Nhân tiện ta sẽ học tập cách xây mộ luôn, biết đâu sau này lại cần dùng.”

“Ta cũng giúp nữa.” Tô Thị A Thập Lục cũng lên tiếng.

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng giơ tay lên bảo: “Ta có thể phái thêm người đến giúp cô, ở thế giới Cửu U này nhiều người giúp lắm.”

Sau khi khoe cơ bắp xong, nếu có cơ hội, đàn ông phải khoe cả thủ đoạn của mình, tranh thủ thể hiện khía cạnh ngầu nhất trước mặt đối phương để để lại ấn tượng khắc sâu.

Nói xong, Tống Thư Hàng vỗ nhẹ tay, một chỉ lệnh được truyền ra ngoài.

Mấy hơi thở sau…

Hàng ngàn hàng vạn tà ma Cửu U chạy đến từ bốn phương tám hướng.

Đây đều là những tà ma Cửu U tài năng có kĩ thuật tốt hoặc tay chân linh hoạt, được chọn lựa theo chỉ lệnh của chúa tể. Bảy đại tà ma cửu phẩm không có mặt. Chúng được Tống Thư Hàng sắp xếp ở thế giới Ma Hải để đề phòng chuyện bất ngờ.

Hàng ngàn hàng vạn tà ma hội tụ về đây, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, xếp thành một vòng tròn.

“Bái kiến chúa tể Bá Tống!” Tất cả tà ma đều quỳ xuống trước mặt chúa tể.

Số hamster: “…”

“Cảnh tượng hoành tráng gớm.” Bạch long tỷ tỷ cười nói.

“Tống ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử hát lên.

“Lúc Tống tiền bối được đông đảo tà ma gọi là chúa tể Bá Tống, nghe cứ xấu hổ thế nào ấy nhỉ?” Vũ Nhu Tử da đen thật thà bảo.

“Nhưng cũng ngầu đấy chứ.” Tô Thị A Thập Lục nói khẽ. Cảnh tượng vạn ma quỳ gối trước mắt cô thực sự chấn động lòng người, khiến cho trái tim cô bất giác đập nhanh hơn.

Bạch long tỷ tỷ: “Có mỗi cô thấy ngầu thôi… ừ thì cũng hơi ngầu thật, nhưng ta cảm thấy nó không ngầu nổi quá ba giây đâu.”

“Thập Lục, cô nghĩ ta có nên thu xếp một mảnh đất trống trong thế giới hạch tâm để xây mộ cho tất cả các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Mộ hợp táng của nhóm Cửu Châu số 1, thiên đường của kẻ trộm mộ trong tương lai.

Tô Thị A Thập Lục ôm đầu gối ngồi xuống, trả lời: “Ta bằng lòng, nhưng các vị tiền bối khác có bằng lòng hay không thì ta không biết.”

“Thế thì chúng ta cứ làm từng người một.” Tống Thư Hàng nở nụ cười xán lạn.

…

Đám tà ma Cửu U chịu thương chịu khó xây mộ cho Bát Tu bằng khí thế ngất trời.

Nghe thì thấy đây là một chuyện rất kinh dị.

Nhưng trên thực tế đó lại là một hình ảnh rất hài hòa.

Phần khung mộ Bát Tu của Thông Nương nhanh chóng được dựng xong. Vật liệu để xây mộ Bát Tu của cô không quý giá như mộ của Tống Thư Hàng.

Mộ của Tống Thư Hàng là một khâu trong kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối, tất cả vật liệu đều phải dùng đồ tốt nhất.

Mà phần lớn vật liệu dàn khung mộ Bát Tu của Thông Nương chỉ cần vật liệu tứ phẩm, ngũ phẩm là đủ. Nhiều bộ phận tiếp theo chỉ cần xây bằng vật liệu thường. Sau khi xây xong, phần mộ của Bát Tu sẽ được cường hóa bằng trận pháp và linh lực.

Đúng như Tống Thư Hàng suy đoán, sau khi phần khung mộ Bát Tu được xây dựng xong, Cửu Tu Phượng Hoàng đao đã phát ra một tiếng phượng ngâm rồi chủ động ra khỏi vỏ, thân đao đâm vào chính gữa mộ Bát Tu.

Lấy Cửu Tu Phượng Hoàng đao làm trung tâm, từng phù văn trận pháp hiện lên, dung nhập vào từng khu vực nhỏ trên mộ Bát Tu theo dàn khung mộ chính.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi, một trận pháp khống chế toàn bộ hệ thống mộ thuộc về hệ tu chữ số đã xuất hiện trong ngôi mộ Bát Tu của Thông Nương.

Khâu còn lại chính là Thông Nương hoàn thiện cấu tạo cụ thể của mộ Bát Tu theo ý chí của mình. Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và Quy tiền bối từ thế giới hạch tâm chui ra hỗ trợ Thông Nương một tay, và hàng ngàn hàng vạn tà ma Cửu U siêng năng cần cù đóng vai cửu vạn.

“Thư Hàng, khung mộ chính dựng xong rồi, tự ngươi hoàn thành kết cấu còn lại trong mộ đi.” Cùng lúc đó, giọng nói của Bạch tiền bối phân thân vang lên.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Một khắc sau, Tống Thư Hàng dùng quyền hạn chúa tể Cửu U vượt qua không gian, xuất hiện tại trung tâm ngôi mộ lớn của mình. Nơi này đối ứng với mắt trận trong ngôi mộ Bát Tu của Thông Nương.

Viu ~

Khi Tống Thư Hàng xuất hiện tại trung tâm ngôi mộ, Cửu Tu Phượng Hoàng đao hóa thành phượng hoàng, dang rộng hai cánh, bay lên không trung.

Trận pháp khống chế toàn bộ hệ thống mộ trong mộ Bát Tu đã hoàn thành, tiếp đó là thời gian để Thông Nương tự mình hoàn thiện mộ. Cửu Tu Phượng Hoàng đao chỉ cần chờ mộ Bát Tu được xây dựng hoàn chỉnh rồi về trung tâm để kích hoạt đại trận là xong.

Nhân thời gian rảnh rỗi, nó bèn đến thăm mộ của Tống Thư Hàng ở sát vách.

Tống Thư Hàng mỉm cười vươn tay ra.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao nhẹ nhàng đáp xuống tay hắn.

“Cảm ơn Cửu Tu Phượng Hoàng đao đạo hữu, tiếp theo xin nhờ ngươi giúp ta một tay.” Tống Thư Hàng cắm Cửu Tu Phượng Hoàng đao xuống tâm trận.

Một nửa thân đao cắm vào mắt trận.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao ngâm vang, lửa phượng hoàng dung nhập vào hạch tâm ngôi mộ, tạo thành trận pháp khống chế toàn bộ hệ thống mộ cho Tống Thư Hàng.

Trận pháp khống chế hệ thống mộ của Tống Thư Hàng hơi khác với Thông Nương. Của Thông Nương là Bát Tu, còn của hắn là Cửu Tu.

Đây cũng là lần đầu tiên Cửu Tu Phượng Hoàng đao công khai thừa nhận tư cách Cửu Tu của Tống Thư Hàng.

Cửu Tu*Tống Thư Hàng.

…

Thời gian trôi qua từng chút một.

Với sự cố gắng của vạn ma Cửu U, ngôi mộ lớn trăm tầng dưới lòng đất mau chóng thành hình.

Tống Thư Hàng xuất hiện giữa hư không, xoa cằm nhìn ngôi mộ lớn đang dần hình thành như có điều suy nghĩ.

"Đang nghĩ gì đấy?" Bạch tiền bối phân thân hỏi.

"Ta đang nghĩ có nên xay thêm một tầng cho ngôi mộ trăm tầng này hay không." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn hướng 3 giờ, ánh mắt xuyên qua hạn chế không gian, dừng lại ở thế giới Ma Hải. Nơi đó có một tòa Ma Đế cung khổng lồ vô cùng bắt mắt.

Kết hợp với trải nghiệm ở mộ của Bất Hủ Giả trong mộng cảnh, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cần cường hóa thêm một chút trên căn bản thiết kế trên trăm tầng, dưới trăm tầng của Bất Hủ Giả thì mới đảm bảo an toàn. Hắn vẫn còn ấn tượng sâu sắc với cảnh tượng Bất Hủ Giả đột nhiên mở toang cửa mộ, lao ra bên ngoài ở trong giấc mộng.

Nhưng ngôi mộ lớn này liên quan đến kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối, nên Tống Thư Hàng không dám quyết định bừa.

Chương 2651: Chiêu mộ nhân tài

Dù sao hắn cũng chỉ có hai cơ hội thất bại, nếu như lần thứ ba mà vẫn không thành công... Bạch tiền bối sẽ cần một cá thể 'biết phát sáng', dùng phi kiếm dùng một lần đẩy vòng tròn để trấn áp cảnh giới. Mà ở đây không có ai thích hợp để trở thành cá thể biết phát sáng hơn Tống Thư Hàng hắn, Tống Thư Hàng rất tự tin ở chuyện này!

Hơn nữa Tống Thư Hàng cũng không muốn vì hành vi xốc nổi của mình mà làm loạn kế hoạch lớn của Bạch tiền bối.

Thế nên hắn đang do dự.

"Thêm một tầng cho mộ địa trăm tầng này á? Sao tự nhiên ngươi lại có ý tưởng này vậy?"

Bạch tiền bối phân thân nghi hoặc hỏi lại, một trăm tầng tròn trĩnh chỉnh tề chẳng phải tốt lắm à?

"Nên nói thế nào nhỉ... nó xuất phát từ một loại trực giác và suy nghĩ muốn tăng thêm một tầng bảo hiểm cho mộ địa trăm tầng này."

Tống Thư Hàng nói:

"Nhưng do kế hoạch tạo thần này rất quan trọng với Bạch tiền bối nên ta đang do dự."

"Nếu vậy ngươi cứ dũng cảm mà làm đi! Ngươi có hai cơ hội để thất bại, chỉ cần đảm bảo lần thứ ba có thể thành công là được rồi!"

Bạch tiền bối phân thân dịu dàng nói:

"Tiếc là bản thể của ta không ở đây. Nếu không chúng ta cứ nâng hắn lên cao rồi thả xuống, rơi sấp tức là được, rơi ngửa tức là không được."

Tống Thư Hàng: "..."

Cho dù ngài cho ta mười lá gan thì ta cũng không dám tung Bạch tiền bối lên cao, trừ khi... không đúng, chẳng có trừ khi gì cả!

Cho dù Bá Tống ta có phải nhảy lầu thì tuyệt đối cũng không dùng cách tung Bạch tiền bối lên cao như thế đâu.

“Trông ngươi vẫn có vẻ do dự quá, ngươi chưa hạ quyết tâm được à?”

Bạch tiền bối phân thân liếc Tống Thư Hàng một cái rồi nói:

“Thôi bỏ đi, vậy ta chịu thiệt một chút. Ngươi túm lấy ta rồi vứt lên trời đi. Đợi đến khi ta rơi xuống đất, úp sấp xuống đất tức là được, nằm ngửa nghĩa là không được! Tuy rằng ta không phải là bản thể, nhưng cũng là đại diện của phân nhánh số mệnh. Khi gặp vấn đề mấu chốt thế này, dùng ta để lựa chọn chắc chắn sẽ rất đáng tin.”

Tống Thư Hàng:

“Ta thà đi ném cái chân vàng của Bạch tiền bối để thử nghiệm còn hơn.”

Vừa dứt lời, hắn đã cảm thấy có ai đó đá mạnh vào lưng hắn.

“Á ~”

Tống Thư Hàng hét thảm một tiếng, bay thẳng lên trời như một quả pháo. Hắn xoay tròn một vòng giữa không trung, cuối cùng ngã uỳnh xuống đất.

Rơi sấp!

Nếu như không phải phòng ngự phần mặt đủ mạnh, nói không chừng hôm nay Bá Tống đại lão đã bị phá tướng luôn rồi.

Bạch tiền bối phân thân ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, dịu dàng nói:

“Thế đấy, Thư Hàng à, tại sao ngươi không hiểu đạo lý họa từ miệng mà ra chứ?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Còn nữa, ngươi rơi úp sấp thế này có nghĩa là kế hoạch rất thỏa đáng. Vậy nên cứ dũng cảm mà làm đi, Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch tiền bối phân thân mỉm cười nói:

“Đừng do dự nữa, do dự sẽ bại trận đấy!”

“Quyết đoán sẽ mất hết.”

Tống Thư Hàng bò dậy.

Trên nền đất cứng rắn của Cửu U in hằn dấu gương mặt của hắn. Sau này có khi nơi này lại trở thành tiểu ma địa của thế giới Cửu U cũng nên… Chúa tể Bá Tống đã từng in dấu mặt của mình tại đây!

Sau khi đứng dậy, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn cái chân vàng của Bạch tiền bối trong không trung. Lúc nãy chiếc đùi này chỉ đá một cước tạo sát thương, không mang đến hiệu quả tôi thể cho hắn.

Đau chết mất.

Tống Thư Hàng vừa xoa eo vừa mở mạng chat Tu Chân, liên hệ với Bạch tiền bối:

[Bạch tiền bối, ta muốn tăng thêm một tầng bảo hiểm lên ‘bất hủ chi mộ’ cho đủ 101 tầng. Do dự sẽ thất bại!]

[Được.]

Bạch tiền bối trả lời ngắn gọn.

Tống Thư Hàng:

[Vậy ta làm đây, Bạch tiền bối!]

Sau khi có được quyết định của Bạch tiền bối bản thể, Tống Thư Hàng đã yên tâm hẳn.

Tâm niệm lóe lên, ý thức của hắn xuyên qua Tống U U, chiếu đến Ma Đế Cung trong thế giới ma hải.

…

…

Lúc này, Ma Đế Cung đã bị bảy vị tà ma cửu phẩm bao vây.

Tống U U ở bên trên khoanh hai tay trước ngực, phối hợp với bia đá đạo hữu trấn áp Ma Đế Cung chặt chẽ, khiến nó không thể động đậy gì được.

Ở bên ngoài còn có đại lão Rồng Đốm two híp mắt theo dõi từng thay đổi của thế giới ma hải.

Trong Ma Đế Cung.

Các đệ tử Vô Cực Ma Tông đều thấp thỏm lo âu.

Tông chủ bị Bá Tống đánh bại, không thấy tung tích… Ma Đế Cung bị trấn áp, không thể đưa bọn họ đến hiện thế. Các thành viên Vô Cực Ma Tông không còn đường để đi, chỉ có thể ngồi đợi phán quyết của Bá Tống Huyền Thánh.

Trong số các thành viên Vô Cực Ma Tông, người bất an nhất ngay từ đầu chính là Công Tử Hải.

Dù gì trong số những người ở đây, chỉ có một mình hắn từng đắc tội trực tiếp với Bá Tống thôi. Từ đầu chí cuối, ngay cả đồng bọn của hắn là Chính Năng cũng chưa từng gây thù chuốc oán chính diện với Bá Tống.

Nhưng thời gian cứ trôi đi, Công Tử Hải lại điều chỉnh được tâm trạng của mình. Đối mặt với tuyệt cảnh không còn cơ hội xoay chuyển thế này, Công Tử Hải không còn thấy bất an nữa, tâm lặng như nước.

Hắn vốn là người túc trí đa mưu, sau khi trải qua nhiều lần tôi luyện từ Bá Tống, tâm trí của hắn đã trở nên vô cùng mạnh mẽ. Nếu như ban đầu hắn từ bỏ Huyết Thần Toản, không kết oán với Bá Tống, có lẽ tương lai hắn sẽ trở thành một Ma Đế, được ghi vào trong sách giáo khoa ma môn như đại lão Hà Chỉ.

“Bá Tống sẽ đối phó với chúng ta như thế nào đây?”

Chính Năng ngồi xếp bằng, ngón tay lướt nhẹ trên pháp khí bản mệnh ‘Tử Trúc’ của mình.

“Nếu như ta đoán không sai, có lẽ chúng ta sẽ trở thành món quà ‘bộ ba’, bị số Bá Tống tặng cho tiểu cô nương Thiên Hà Tô thị kia.”

Công Tử Hải ung dung nói.

Hậu bối kia của A Thất đúng là may mắn, được đầu sỏ viễn cổ như Bá Tống yêu quý… Tình cảm đúng là một thứ thật kỳ diệu, không thể dùng bất cứ một công thức nào để tính toán được.

Đầu sỏ viễn cổ không biết đã sống bao nhiêu năm lại nhìn trúng một tiểu cô nương trẻ măng dưới trăm tuổi… Qủa nhiên, dù sống bao lâu đi nữa thì đàn ông vẫn thích mấy cô em trẻ trung xinh đẹp.

“Không hổ là kẻ địch cả đời của ta.”

Lúc này, Tống U U không thèm đếm xỉa gì tới cấm chế của Ma Đế Cung, xuất hiện trực tiếp trước mặt các đệ tử Vô Cực Ma Tông, đoạn lên tiếng nói:

“Công Tử Hải, không ngờ ngươi lại đoán được kế hoạch tiếp theo của ta. Ta đã bị ngươi nhìn thấu rồi.”

“Kẻ địch cả đời?”

Một vài trưởng lão trong Vô Cực Ma Tông nhìn Công Tử Hải với vẻ kinh ngạc.

Bá Tống đại lão đánh giá Công Tử Hải cao đến thế ư?

Công Tử Hải: “…”

Địch địch cái đầu ngươi ấy! Ta trở thành kẻ địch cả đời của ngươi khi nào chứ?

Tống U U khoác tấm chăn đơn của đại lão cái gì cũng có thể bán trên mình, giẫm lên hoa sen đen bước xuống từ trên không. Sau đó nghênh ngang ngồi lên vương tọa tông chủ của Ma Đế Ngạc, cúi đầu nhìn xuống đệ tử Vô Cực Ma Tông bên dưới.

“Ngươi định xử lý bọn ta thế nào?”

Chính Năng hỏi.

“Như suy đoán của Công Tử Hải, ta sẽ giao các ngươi cho Thiên Hà Tô thị xử lý. Đến lúc đó A Thập Lục sẽ quyết định tương lai của các ngươi… Ừm, gần đây tâm trạng của A Thập Lục rất tốt.”

Tống Thư Hàng nhìn lướt qua những đệ tử còn lại của Vô Cực Ma Tông.

Dưới quyền hạn của chúa tể Cửu U, uy áp đáng sợ phủ xuống.

Các thành viên Vô Cực Ma Tông chỉ cảm thấy hai chân nhũn như chi chi, đồng tử dãn ra, cơ thể của họ không ngừng truyền đạt cảm xúc kinh hoàng đến đại não.

“Những đạo hữu biết trồng linh thực, nuôi linh thú, chế tạo pháp khí, luyện chế đan dược bước lên trước báo danh đăng ký. Các ngươi làm công cho ta mười năm, ta sẽ thả các ngươi tự do.”

Tống Thư Hàng thong thả nói.

Thế giới hạch tâm của hắn rất cần nhân tài.

Mà đối với tu sĩ, mười năm chỉ chớp mắt là qua.

Chương 2652: Tương lai của ta rất xán lạn

Khoảng thời gian trước, Tống Thư Hàng vẫn sầu lo về chuyện không có nhân công, định vào nhóm Cửu Châu số 1 chiêu mộ một số đạo hữu để quản lý lượng lớn linh thú, ma thú và các loại linh thực, thiên tài địa bảo trong thế giới hạch tâm hộ hắn.

Nhưng sau đó, kế hoạch thuê các vị đạo hữu bị hủy bỏ, lý do chủ yếu là ông chủ Tống không trả nổi tiền công.

Vì thế ông chủ Tống còn định ra thông báo tuyển dụng ‘thực tập sinh không lương’, chủ yếu là chiêu mộ một X Tuần thú sư, quản lý linh thực có tiềm năng đến thế giới hạch tâm của hắn thực tập. Trong quá trình thực tập có thể được tiền bối cửu phẩm (Quy tiền bối) giảng pháp chỉ điểm, thậm chí là còn có cả Trường Sinh Giả như Sở các chủ nữa…

Đó là một sáng kiến rất hay, hơn nữa chắc hẳn sẽ có rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi đồng ý đi thực tập miễn phí, thậm chí có khi còn có một số trưởng lão lục phẩm thất phẩm giả nai tranh thủ cơ hội ‘làm việc miễn phí’ này nữa ấy chứ.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng bận quá nên vẫn chưa có cơ hội thực hiện ý tưởng này.

Giờ thì tốt rồi, trước mặt hắn đây có đệ tử xuất sắc của cả Vô Cực Ma Tông, chỉ đợi hắn chọn lựa.

Trong thời đại này, thứ gì là quan trọng nhất?

Nhân tài, dù ở nơi nào, nhân tài có sở trường nào đó đi tới đâu cũng được coi trọng.

“Làm công mười năm là sẽ cho bọn ta tự do? Cho dù bọn ta trở về Vô Cực Ma Tông cũng không sao ư?”

Lúc này, một người đàn ông râu dài bạo gan đứng lên, cúi đầu hỏi.

Nếu như chỉ là mười năm… làm công mười năm cũng không ảnh hưởng gì tới họ, một lần bế quan của họ cũng phải hơn mười năm rồi ấy chứ!

Mười năm sau trở về Vô Cực Ma Tông, bọn họ vẫn có thể nhanh chóng hòa nhập, trở thành trụ cột chống đỡ ma tông.

“Đúng thế, mười năm sau các ngươi sẽ hoàn toàn tự do, cho dù có muốn trở lại Vô Cực Ma Tông thì ta cũng sẽ không ngăn cản.”

Tống U U ngồi trên vương tọa trên cao, buông lời cam đoan.

Người đàn ông râu dài hít sâu một hơi, chủ động bước lên hành lễ:

“Vãn bối Tinh Vũ Đạo Nhân, luyện đan sư kiêm linh thực sư thất phẩm, nguyện cống hiến sức lực cho Bá Tống tiền bối trong mười năm.”

Tinh Vũ Tôn Giả chính là luyện đan tông sư tiếng tăm lừng lẫy khắp Vô Cực Ma Tông… thậm chí là cả tu chân giới Hoa Hạ. Lúc còn trẻ hắn dựa vào Thiên Tinh Kiếm Quyết mà tung hoành ngang dọc, từng có thanh danh vang dội.

Tống U U ngồi trên vương tọa, co tay lại rồi bắn ra. Một bản khế ước do sức mạnh Cửu U tạo thành bắn tới phía trước Tinh Vũ Tôn Giả, mở ra trước mặt hắn.

Đây là một tính năng trong danh sách quyền chúa tể Cửu U mà Bạch tiền bối two cho hắn.

Tinh Vũ Tôn Giả xem đi xem lại điều khoản trên khế ước, sau khi chắc chắn không có nhầm lẫn gì thì mới ký đạo hiệu của mình lên, trở thành nhân viên thứ hai dưới trướng ông chủ Tống.

Nhân viên đầu tiên là Thông Nương, đại lão tương lai có tư thái Thiên Đạo.

“Tốt lắm, đến lúc đó tiểu trợ lý hạch tâm sẽ sắp xếp công việc và chỗ ở cho ngươi trong tiểu thế giới của ta. Nếu như có chỗ nào không hiểu thì có thể thỉnh giáo tiền bối làm công của ngươi là Thông Nương, cô ấy sẽ chỉ cho ngươi biết một số chuyện cần chú ý khi làm việc.”

Tống U U nói.

Nếu như lần này có thể tuyển đủ người làm, vậy thì Thông Nương sẽ lập tức trở thành quản lý rồi.

Thế giới hạch tâm hiện tại đã đủ lớn, sau khi thu mảnh vỡ Côn

Vương về thì vẫn có đủ chỗ ở cho các đạo hữu làm công.

“Vâng, thưa Bá Tống tiền bối.”

Tinh Vũ Tôn Giả gật đầu đáp, hắn đưa khế ước cho Bá Tống đại lão, xoay người nói với các đệ tử khác trong Vô Cực Ma Tông:

“Đối với tu sĩ như chúng ta, mười năm chỉ chớp mắt là qua. Mười năm sau, chúng ta còn phải vực dậy Vô Cực Ma Tông, trở thành trụ cột cho ma tông. Cứ coi như mười năm này là đang bế quan tu luyện, rèn luyện sự kiên định của tâm linh. Chư vị đạo hữu hãy lựa chọn cho chính xác nhé.”

Dứt lời, hắn xoay người lại chắp tay chào Bá Tống đại lão. Từ đầu đến giờ hắn chưa từng hỏi tới chuyện tiền nong, đã chuẩn bị tinh thần làm công miễn phí mười năm rồi.

Có thể giữ được mạng sống đã là tốt lắm rồi, còn muốn hy vọng xa vời gì nữa chứ?

Có Tinh Vũ Tôn Giả đức cao vọng trọng đi đầu, một nhóm đệ tử Vô Cực Ma Tông đứng dậy, báo đạo hiệu và nghề nghiệp của mình cho Tống Thư Hàng.

Vô Cực Ma Tông là một đại môn phái cổ xưa hoàn thiện, bọn họ có hệ thống tự cung tự cấp đầy đủ.

Dù là linh thực, luyện đan, đào khoáng, luyện khí, tu sửa pháp khí, huấn luyện thú, tiên trù, may pháp bào hay trận pháp sư... bọn họ đều có hệ thống nhân tài dồi dào.

Bởi vì thời gian có hạn, không thể để tất cả các đệ tử Vô Cực Ma Tông lần lượt tự giới thiệu về mình, vì thế Tống U U đang ngồi trên vương tọa ý niệm chợt động, sử dụng quyền hạn chúa tể Cửu U, liên kết tâm linh với tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông có mặt tại đây, hỏi trực tiếp sở trường của từng người rồi nhanh chóng ký khế ước với họ.

Ngoại trừ Công Tử Hải và Chính Năng đã có tác dụng khác, tất cả các thành viên còn lại của Vô Cực Ma Tông đều ký khế ước làm công cho Tống Thư Hàng!

Chuyện này đúng là có phần vượt ngoài dự diệu của Tống Thư Hàng, vốn dĩ hắn còn nghĩ ký được khế ước với một nửa thành viên đã là tốt lắm rồi.

Nhưng kết quả là tất cả các thành viên Vô Cực Ma Tông có mặt tại đây đều xuất sắc, đều là nhân tài.

Vốn dĩ có một số thành viên không có kỹ năng chiến đấu đặc biệt gì nhưng mấy năm gần đây, những họ lại tinh thông kỹ thuật ‘nuôi dưỡng tà vọng, dẫn dắt tà vọng dị biến, tà vọng sinh sôi, tà vọng dung hợp’ quý giá!

Gần một trăm năm nay, vì để gầy dựng đại kế hoạch ma hải, có thể nói, các thành viên xuất sắc của Vô Cực Ma Tông lấy dân làm binh, ai nấy đều bị ép trở thành đại sư tà vọng.

Mà nuôi dưỡng tà vọng, mở một công ty nuôi dưỡng tà vọng nhân tạo rồi gửi hàng đến chư thiên vạn giới chính là dự án kiếm tiền lớn mà Tống Thư Hàng đang âm thầm lên kế hoạch.

Chỉ riêng chuyện Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở nghiên cứu ẩm thực tà vọng cũng đã tốn lượng lớn tà vọng rồi.

Vì thế Tống U U phất tay, đóng gói tất cả nhân tài của Vô Cực Ma Tông mang đi, chuyển hết đến thế giới hạch tâm để tiểu trợ lý hạch tâm sắp xếp cho họ.

Tiểu trợ lý hạch tâm vạch ra một khu vực riêng trong thế giới hạch tâm, bố trí cho các đệ tử Vô Cực Ma Tông vào đó ở, nhưng cũng hạn chế khu vực hoạt động của họ.

Dù gì trong thế giới hạch tâm cũng có rất nhiều bí mật liên quan đến căn cơ của Bá Tống, không thể để lộ cho đám đệ tử Vô Cực Ma Tông này biết được.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong mười năm tới, phạm vi hoạt động của đám đệ tử Vô Cực Ma Tông đều sẽ bị hạn chế trong khu vực này.

Có được nhóm đệ tử này, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng sẽ chào đón một giai đoạn phát triển nhanh chóng.

Rất nhiều linh thực quý giá trong kho báu của Côn Vương sẽ được trồng thử.

Thừa dịp mình vẫn còn đang nắm giữ quyền hạn chúa tể Cửu U, có thể dẫn một ít tà thú và linh thực đặc thù của thế giới Cửu U đến thế giới hạch tâm.

Đến lúc đó có thể giao một số pháp khí chiến lợi khí cho luyện khí sư, pháp bào phùng chế sư để cải tạo hoặc tu sửa. Sau này đến tết, Tống Thư Hàng cũng lấy ra được một vài món quà nhỏ để tặng cho các tiểu bối rồi, không cần phải lấy bình trữ vật và đao gỗ khắc ấn ra cho đủ số nữa.

Tống Thư Hàng cảm thấy tương lai của mình thật xán lạn, tiền vào như nước!

Sau khi dịch chuyển tất cả các thành viên của Vô Cực Ma Tông, Tống Thư Hàng nhìn xuống Công Tử Hải và Chính Năng.

Chương 2653: Đây là lúc ngầu nhất trong cuộc đời Bá Tống

Một khi con người đã đứng ở nơi cao, những thứ mà ta từng rất coi trọng trước đây đều biến thành bé nhỏ. Khi đứng trên đỉnh núi, người ta sẽ phát hiện ra mình thậm chí còn không nhìn thấy bóng dáng của những tòa nhà dưới chân núi.

Mấy tháng trước, Công Tử Hải còn bị Tống Thư Hàng coi là kẻ địch cả đời… nhưng bây giờ nếu không phải cần góp đủ ba món quà cho A Thập Lục, Tống Thư Hàng còn chẳng thèm đối phó với hắn ta ấy chứ.

Nếu không phải kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông lần này chủ động đâm vào lòng hắn, Công Tử Hải lại trùng hợp là một phần tử của kế hoạch, Tống Thư Hàng sẽ không chủ động đi tìm hắn ta.

Vì thế, khi Tống U U nhìn Công Tử Hải, Tống Thư Hàng phát hiện ra tâm thái của mình đã thay đổi rồi.

Tuy rằng hắn luôn là đồ dởm, từ Huyền Thánh dởm ban đầu đến Kiếp Tiên dởm, Trường Sinh Giả dởm rồi chúa tể dởm như hiện nay, nhưng thực lực của hắn thật sự đã tăng lên từng ngày. Thực lực cường đại tất nhiên sẽ khiến tâm thái trở nên cường đại.

Từng có một khoảng thời gian, hắn hận không thể diệt trừ kẻ uy hiếp đến an toàn của gia đình mình là Công Tử Hải một lần cho thống khoái.

Nhưng bây giờ, hận ư?

Nói một câu đâm tim, bây giờ Công Tử Hải đã tệ đến mức ngay cả tư cách khiến Tống Thư Hàng ‘hận’ cũng không còn nữa. Chênh lệch thực sự quá lớn.

Nếu một con côn trùng nhỏ cắn người, con người sẽ không hận thù côn trùng, tiện tay bóp chết là được. Không phải mỗi một con côn trùng đều là Bá Tống cấn tay, trước khi bóp chết còn có thể khiến người ta đau tay!

"Ngươi vẫn chẳng thay đổi chút nào, Công Tử Hải."

Tống U U cảm khái:

"Nhưng ta đã thay đổi rồi."

Trong lời nói của hắn đầy vẻ tang thương.

Công Tử Hải: "…"

Bia đá đạo hữu vẫn luôn im lặng: "…"

Sao trong lời nói của Tống U U lại sặc nùi trai đểu thế này? Câu này nghe như kiểu Tống Thư Hàng đã thay lòng, muốn vứt bỏ Công Tử Hải vậy.

"Có cơ hội ta sẽ nói chuyện với ngươi sau, bây giờ ta bận quá."

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn nhẹ nhàng nhảy lên.

Niệm lực khổng lồ trói lấy Công Tử Hải và Chính Năng, chuyển luôn họ đến 'Tỏa Tiên Ngục' trong thế giới hạch tâm.

Trong đó còn nhốt 'tiền đặt cược' Ma Đế Ngạc bị phong ấn hai tầng và An Tri Ma Quân đang hôn mê bất tỉnh.

Đến bây giờ, ba món quà hắn muốn tặng cho Tô thị A Thập Lục đã tập hợp đầy đủ rồi.

…

…

Sau khi xử trí Công Tử Hải xong, Tống Thư Hàng đứng lên khỏi vương tọa, vỗ nhẹ lên chăn đơn.

Kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối đang giành giật từng giây để tiến hành, hắn cũng không thể lãng phí thời gian được.

Bạch tiền bối phân thân nói, hắn chưa từng nhìn thấy Bạch tiền bối bản thể vội vã hoàn thành một việc nào đó như thế này. Phải biết rằng trước đây, dù phải đối mặt với cục diện gì thì Bạch tiền bối may mắn vẫn cứ ung dung thư thả, xe đến chân núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự có lối.

Dù là khó khăn hay khốn cảnh gì cũng không thể khiến hắn có ý nghĩ vội vàng giải quyết. Ý chí may mắn sẽ giúp hắn dẹp hết tất cả mọi chuyện, để hắn chơi cho thỏa thích.

Vì thế chắc chắn kế hoạch tạo thần này vô cùng quan trọng, ảnh hưởng rất lớn tới tương lai.

Tống U U lại đạp hoa sen đen, bước lên đỉnh Ma Đế Cung.

Bia đá đạo hữu hiện lên bên người hắn.

“Ừm, Ma Đế Cung này còn chưa sinh ra khí linh của mình, như thế chuyển hóa cũng tiện hơn.”

Tống U U nói.

“Ngươi tưởng rằng khí linh dễ sinh ra như thế à!”

Bia đá đạo hữu sỉ vả. Từ xưa tới nay, khí linh còn hiếm hơn cả Kiếp Tiên cửu phẩm nữa kìa, có thể thấy bia đá đạo hữu hắn đây quý giá đến chừng nào.

“Ngươi đáng có được thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Bia đá đạo hữu: “…”

“Tóm lại, đầu tiên chúng ta phải xóa hết tất cả ấn ký của Ma Đế Ngạc trong Ma Đế Cung mới được.”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nếu là bình thường, cho dù là chúa tể Cửu U, muốn xóa đi ấn ký trên pháp khí của một vị Trường Sinh Giả cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng Ma Đế Ngạc đã bị đánh bại, hiện giờ đang bị phong ấn hai tầng, đã mất đi quyền khống chế Ma Đế Cung.

Hơn nữa, Ma Đế Cung là một phần trong kế hoạch ma hải của Ma Đế Ngạc. Trong kế hoạch này, tác dụng của Ma Đế Cung là tiếp nhận sức mạnh ma hải, cũng tức là Ma Đế Cung đã được cài đặt không ngăn cản sức mạnh thế giới ma hải dung nhập vào.

Điều này cho Tống Thư Hàng không gian thao tác rất lớn.

Dưới sự dẫn dắt của Tống U U, sức mạnh của thế giới ma hải điên cuồng rót vào trong Ma Đế Cung, cuốn đi nhiều tầng cấm chế của Ma Đế Cung cũng như ấn ký mà Ma Đế Ngạc để lại trên đó.

Cùng lúc đó, Tống U U ấn tay lên bia đá đạo hữu, cả hai khởi động chế độ bia đao hợp nhất, toàn lực kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U. Dùng pháp tắc và ý chí Cửu U cưỡng chế xóa đi quyền khống chế Ma Đế Cung của Ma Đế Ngạc.

Tỏa Tiên Ngục trong thế giới hạch tâm, trên mặt của Ma Đế Ngạc đầy vẻ đau đớn. Hắn ta cảm ứng được Ma Đế Cung mà mình từng tốn rất nhiều công sức để chế tạo nên đang đổi chủ.

“Đến Thánh Nhân Nho gia năm đó cũng không đối xử với ta như thế này!”

Ma Đế Ngạc đau đớn vươn tay ra ấn lên phong ấn Thánh Nhân trên ngực mình.

…

…

Đại mộ Bá Tống.

Khí thế của Tống Thư Hàng bản thể đột nhiên tăng vọt, hiện giờ hắn đã rót toàn bộ tinh lực của mình cho Tống U U, tạm thời từ bỏ việc điều khiển bản thể. Mà khi Tống U U chuẩn bị hành động, cơ thể chịu ảnh hưởng, thực hiện một số thao tác đồng bộ từ xa.

Tống Thư Hàng bản thể lơ lửng trong không trung, uy nghiêm của chúa tể Cửu U phát ra.

Các tà ma vốn đang làm việc nhiệt tình bên dưới lập tức quỳ xuống.

Mấy người Tô thị A Thập Lục ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng đầy bá khí đang lơ lửng giữa trời.

Vù ~ Bởi vì đồng bộ sức mạnh Cửu U, mọi chuyện xảy ra trong thế giới ma hải được chiếu tới theo kiểu ‘ảo ảnh’, hiện lên sau lưng bản thể.

Trong màn hình, Tống màu đen một tay cầm bia, tay kia ấn lên Ma Đế Cung một cách bá đạo.

Ma Đế Cung khổng lồ không ngừng phát ra tiếng kẽo kẹt, trận pháp và ấn ký mà Ma Đế Ngạc lưu lại trong cung đang chống cự lại lần cuối cùng theo bản năng.

Nhưng số sức mạnh còn sót lại ấy chỉ đành tan tác trước lực lượng của thế giới ma hải + áp chế hai tầng của quyền hạn chúa tể Cửu U.

Mấy phút sau.

Tống U U đột nhiên quát lên, một âm tiết khủng bố bật ra từ miệng hắn, đó chính là âm tiết ẩn chứa thông tin ‘Thiên Đạo sụp đổ’ phát ra từ miệng hắn trong lần giảng pháp lần trước, trong khi

Thiên Đạo sụp đổ.

Cũng chính là âm tiết từng bị các đại lão ở ẩn trong chư thiên vạn giới hiểu lầm là ‘Bá văn đầu tiên’.

Khi âm tiết này được thốt lên, trời đất bỗng thay đổi.

Cuối cùng Ma Đế Cung trong thế giới ma hải cũng hoàn toàn từ bỏ chống cự, tất cả các ấn ký liên quan đến Ma Đế Ngạc đều bị xóa đi sạch sẽ.

Trong chư thiên vạn giới, chỉ cần có quan hệ với Thiên Đạo, dù đó là thứ gì, dù chỉ một âm tiết bình thường cũng trở nên vô cùng khủng bố.

Tống U U và Tống bản thể cùng bày ra động tác ‘giơ tay xóa sạch’. Ma Đế Cung bị tôi luyện một lượt, rực rỡ hẳn lên, trong ngoài sạch sẽ, trở thành một vật vô chủ.

Có pháp tắc chúa tể Cửu U hỗ trợ, thông tin Thiên Đạo sụp đổ phụ thể, trên cơ thể Tống Thư Hàng hiện lên một khí chất siêu phàm thoát tục! Dưới tác dụng của hai loại khí chất, Bá Tống vốn chỉ mặt mũi thanh tú mang đến cho người ta cảm giác kích thích thị giác mãnh liệt.

Ngầu lòi đến bất ngờ.

“Ngầu quá.”

Tô thị A Thập Lục lẩm bẩm.

“Tống tiền bối vẫn luôn rất ngầu mà.”

Vũ Nhu Tử da đen khẳng định.

Bạch long tỷ tỷ:

“Hãy trân trọng đi, một tay áp chế Ma Đế Cung, xóa đi ấn ký của nó, e rằng đây là vài phân cảnh ngầu lòi hiếm có trong đời Bá Tống đấy.”

“Tống ~ ngu ngốc.”

Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Chương 2654: Pháp thuật không có linh hồn

Tạo Hóa Tiên Tử và bạch long tỷ tỷ nói không sai chút nào.

Một Tống Thư Hàng bộc lộ khí phách, vươn tay gạt nhẹ một cái là áp chế cả Ma Đế Cung thực sự là những phân cảnh ngầu nhất cả đời hắn rồi.

Hơn nữa… ngầu không quá ba giây!

Sau khi cài đặt lại Ma Đế Cung, biến nó thành một vật vô chủ. Tống U U bước vào giai đoạn hành động tiếp theo, khiến Ma Đế Cung nhận chủ, biến nó thành pháp khí của Bá Tống.

Trong tu chân giới, có rất nhiều cách khiến cho bảo vật nhận chủ.

Có bảo vật tự động nhận chủ, có trích máu nhận chủ, có đệ tử kế thừa bảo vật của sư tôn, có dùng bạo lực áp chế bảo vật, cưỡng chế khắc ấn ký của mình lên bảo vật…

Ngoại trừ pháp khí bản mệnh của tu sĩ và pháp khí đã sinh ra khí linh, những pháp khí khác đều có thể trở thành đồ của người khác.

Thậm chí có lúc đến cả pháp khí có khí linh cũng có thể lật xe, xảy ra chuyện ngoài ý muốn… mà pháp khí bản mệnh và bản thân tu sĩ đều có thể trở thành của người khác. Không lấy được pháp khí bản mệnh của ngươi, vậy đóng gói cả ngươi lẫn pháp khí mang đi!

Mà đại lão Bá Tống danh chấn chư thiên vạn giới lại có tư thế nhận chủ riêng biệt của mình.

“Tăng Phát thuật.”

Tống Thư Hàng quát lên, mái tóc đen của hắn không ngừng dài ra, trong chớp mắt đã dài tới mấy chục mét. Còn tách ra thành một trăm linh tám bàn tay tóc dưới sự điều khiển của hắn.

Sau khi tấn thăng lên bát phẩm, số lượng bàn tay tóc của hắn đã không bị giới hạn trong con số hai mươi. Hơn nữa còn có quyền hạn chúa tể Cửu U hỗ trợ, nếu như Tống Thư Hàng muốn, số lượng bàn tay tóc có thể tăng lên tới hàng nghìn.

Nhưng đối mặt với một Ma Đế Cung không có khí linh, một trăm linh tám bàn tay tóc đã đủ rồi. Nếu nhiều hơn nữa, e là Ma Đế Cung sẽ không chịu nổi, không phải ta chỉ có thể tách ra một trăm linh tám bàn tay mà là ngươi chỉ có thể chịu đựng một trăm linh tám bàn tay mà thôi!

Sợi tóc ngố của Sở các chủ chọc lên trời, bày ra tư thế nhìn trời: "…"

Bây giờ cô rất hối hận vì trước kia đã dạy Biện Đao Cửu Trảm cho Tống Thư Hàng. Ở trong tay Tống Thư Hàng, thuật kết tóc + Tăng Phát thuật + Dưỡng Đao thuật, cả ba kết hợp thành tà thuật đáng sợ nhất thiên hạ.

Ở phía bên kia.

"Ớ, không ngờ Thư Hàng tóc dài lại đẹp thế."

Tô thị A Thập Lục kinh ngạc nói. Hình tượng Tống Thư Hàng tóc dài càng giống với khí linh tiên tử trên găng tay Nghịch Kình, còn thấy khá đáng yêu nữa.

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Ở trong mắt cô, cho dù Tống Thư Hàng có mặc ngược sịp đỏ ra ngoài, thì cô cũng sẽ thấy giống siêu nhân.

Nhưng câu này bạch long tỷ tỷ sẽ chỉ nói ở trong lòng. Nếu như nói ra thật, Tô thị A Thập Lục da mặt mỏng sẽ lại đỏ mặt, sau đó không ngừng lôi kéo người cô. Gần đây bạch long tỷ tỷ có cảm giác mình sắp bị kéo dẹt ra đến nơi, phát triển theo xu hướng từ 3D thành 2D.

Bạch tiền bối phân thân xoa cằm, lẩm bẩm:

"Ta nhất định phải nghĩ cách để bản thể học được Tăng Phát thuật này mới được."

"Ớ? Bạch tiền bối, ngươi vốn tóc dài mà đúng không?"

Thông Nương nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối phân thân chọc nhẹ vào Thông Nương:

"Thỉnh thoảng ta cũng muốn đổi tạo hình tóc ngắn gọn gàng cho bản thể, sau khi đổi xong thì lại dùng Tăng Phát thuật để tóc mọc dài ra.”

“Nếu vậy có lẽ Tống tiền bối sẽ giúp được đấy. Bây giờ ngoại trừ Tăng Phát thuật, Tống tiền bối còn có Tăng Phát thuật biến dị, có thể lập tức cưỡng chế cho đối thủ mọc tóc, thậm chí cũng có thể biến thành một quả cầu lông ấy chứ.”

Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng.

Hai mắt của Bạch tiền bối phân thân sáng bừng lên, chỉ một tích tắc, trong đầu của hắn hiện lên hàng trăm ngàn phương án khác nhau.

Đã đến lúc Thư Hàng tiểu hữu phát huy công dụng rồi.

“Đến rồi, tà thuật thương hiệu của ông chủ Tống!”

Đúng lúc này, tiếng kêu của Thông Nương cắt ngang dòng suy nghĩ của Bạch tiền bối phân thân.

Trong hình chiếu.

Tống U U một tay cầm bia, tay còn lại nhằm đúng Ma Đế Cung, nhẹ nhàng chỉ vào. Một trăm linh tám bàn tay tóc sau lưng hắn phát ra, dính vào mọi ngóc ngách trong chính điện Ma Đế Cung như một mạng nhện.

Ngay sau đó, ánh sáng của Dưỡng Đao thuật bùng nổ che kín màn hình!

Trong tu chân giới, Dưỡng Đao thuật không phải kỹ năng đặc biệt gì, tất cả các môn phái đều có thần kỹ tăng độ thân mật với pháp khí của riêng mình như Dưỡng Kiếm thuật, Dưỡng Đao thuật, Dưỡng Bảo thuật.

Nhưng sau khi đến tay hắn, Dưỡng Đao thuật sinh ra một số đột biến. Thân là người đàn ông thiên phú kiếm thuật -10, thiên phú đao thuật +10, đao pháp nào vào tay hắn cũng bị thay đổi hết.

Một trăm linh tám bàn tay tóc đặt lên Ma Đế Cung, mỗi lần ánh sáng lóe lên đại diện cho một phát Dưỡng Đao thuật!

Trong một giây, mỗi một bàn tay tóc đều có thể truyền 100 phát Dưỡng Đao thuật ra ngoài. Trong mỗi pha Dưỡng Đao thuật đều ẩn chứa ‘tình yêu’ không có linh hồn của Bá Tống!

Khác biệt lớn nhất giữa Dưỡng Đao thuật của Bá Tống và những người khác là ở 'tình yêu'.

Quá trình nuôi đao của tu sĩ thông thường thường kéo dài nửa canh giờ, trong quá trình này, họ sẽ truyền tình yêu dạt dào cho bảo đao của mình.

Nhưng bây giờ, mỗi một giây Bá Tống có thể cho Ma Đế Cung 10800 lần 'tình yêu'.

Tình yêu của Dưỡng Đao thuật tràn ngập trời đất tạo thành mưa bom bão đạn!

Mỗi giây 10800 phát, đây là hỏa lực của cả một sư đoàn trong chiến tranh cỡ lớn rồi đấy!

Chất lượng của 'tình yêu' không tốt, vậy thì dùng số lượng để bổ sung thôi!

Tống Thư Hàng đã dùng thực tế để chứng minh tính khả thi của công thức này. Xích Tiêu Kiếm, Xích Tiêu Kiếm tâm ma, bia đá đạo hữu, trụ phong ấn cầu béo, khí linh 'Nam Thu Tự' của tứ phương đại đế Thiên Đình, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, m Ảnh Thánh Địa triệu hoán chấp niệm, Hà Chỉ trụ…

Tất cả những thứ được liệt kê bên trên đều là chiến tích Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng.

Mà trong lịch sử chiến tích của hắn, Ma Đế Cung trước mặt này cũng chỉ có thể xem như đàn em thôi. Điểm đặc biệt duy nhất chỉ là nó là một cung điện to lớn.

Với kiểu refresh Dưỡng Đao thuật mạnh nhất, 10800 phát một giây của Tống Thư Hàng, Ma Đế Cung khổng lồ vô chủ này chỉ chống cự được ba giây đã bại trận.

Thực ra nó chỉ chống đỡ được một giây rưỡi đã phát ra ánh sáng rực rỡ rồi. Một giây rưỡi còn lại là do bím tóc của Tống Thư Hàng thi triển pháp thuật quá nhanh, muốn dừng lại cũng cần có quán tính, quán tính này tốn một giây rưỡi.

Sau ba giây… Ma Đế Cung bắt đầu phát ra ánh sáng của thần khí.

Có quyền hạn chúa tể Cửu U hỗ trợ đúng là không phải chuyện đùa.

Đừng nói đến tồn tại đẳng cấp bảo vật như Ma Đế Cung, cho dù chỉ là một hòn đá bình thường, dưới tác dụng của Dưỡng Đao thuật được hỗ trợ bởi quyền hạn chúa tể Cửu U, ba giây cũng đủ để biến nó thành một thần thạch chân chính!

“Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là tầng thứ 101 trong Bá Tống chi mộ của ta, Bá Ma Cung.”

Tống Thư Hàng thu 108 bàn tay lại, được bia đá đạo hữu hỗ trợ, đánh ra một hàng ấn ký pháp thuật.

Từng trận văn, lạc ấn chứa đặc điểm riêng của Bạch tiền bối hiện lên trên Ma Đế Cung.

Chương 2655: Nghi thức mở mộ

Những trận văn, lạc ấn ‘phong cách Bạch tiền bối’ mang theo thông tin về Tống Thư Hàng dung nhập hoàn toàn vào Ma Đế Cung.

Do chuyện in thông tin lên pháp khí của Trường Sinh Giả quá cao cấp, hiện tại Tống Thư Hàng vẫn chưa học được… vì thế đành phải để bia đá đạo hữu cầm tay hướng dẫn hắn hoàn thành. Như thế tất nhiên phải có phong cách của Bạch tiền bối rồi.

Sau khi nhận chủ, đóng ấn ký xong, Tống Thư Hàng cảm thấy mình và Ma Đế Cung đã trở nên thân thiết hơn.

Hắn có thể truyền đạt thẳng ý niệm tới Ma Đế Cung, sai khiến nó hành động, cũng tương tự như đổi hệ thống thao tác của Ma Đế Cung từ hệ thống Ma Đế Ngạc thành hệ thống Bá Tống vậy.

“Lên!”

Tống U U vươn tay chỉ một ngón tay vào Ma Đế Cung.

Ầm ầm ~

Ma Đế Cung khổng lồ bay lên.

Ngay sau đó, dưới sự điều khiển của quyền hạn chúa tể Cửu U, cả Ma Đế Cung xuyên qua không gian, truyền tống từ thế giới ma hải đến chỗ bản thể của Tống Thư Hàng!

Nhưng Tống U U và bia đá đạo hữu không về cùng, bọn họ còn có nhiệm vụ mới. Sau khi hoàn toàn khống chế thế giới ma hải, họ phải nghiên cứu xem làm thế nào để hợp nhất thế giới ma hải và thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đây là khế ước tiến hóa tới giai đoạn tiếp theo của thế giới hạch tâm.

…

…

Ở chỗ Tống Thư Hàng bản thể.

Ma Đế Cung khổng lồ phiếm ánh sáng thần khí rực rỡ ngoan ngoãn đáp xuống dưới chân hắn. Tuy rằng không sinh ra khí linh nhưng bản năng của nó đã lựa chọn phục tùng hoàn toàn.

“Súc Địa Thành Thốn!”

Tống Thư Hàng bản thể mở mắt, hạ lệnh.

Ngay sau đó, Ma Đế Cung khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, một lúc sau đã nhỏ lại thành mô hình có diện tích hơn trăm mét vuông.

Tống Thư Hàng bản thể vươn tay ra. Sau lưng hắn, mỹ nhân rắn công đức đang hồi sinh lại hiện lên… Cô mới hồi sinh được một nửa, đang trong quá trình tái tạo nửa thân dưới.

Sau khi hiện thân, mỹ nhân rắn công đức nhập vào người Tống Thư Hàng, ống tay áo rộng bên tay phải của cô kề sát cánh tay của Tống Thư Hàng.

“Tụ Lý Càn Khôn.”

Tống Thư Hàng vung tay về phía Ma Đế Cung, cất nó vào trong ống tay áo.

Một loạt động tác như nước chảy mây trôi, vui tai vui mắt.

Quy tiền bối cảm khái:

“Thư Hàng thật sự đã trưởng thành hơn nhiều rồi.”

Tuy rằng từ rất lâu trước đây nó đã trở thành một trong số đồ trang sức của Tống Thư Hàng, nhưng do đặc tính thích yên tĩnh của loài rùa nên phần lớn thời gian nó đều ở trong thế giới hạch tâm.

Hôm nay nhìn thấy một loạt động tác trôi chảy của Tống Thư Hàng, nó có cảm xúc rất mãnh liệt.

“Dù gì bây giờ ông chủ Tống cũng trở thành Huyền Thánh thật sự rồi mà.”

Thông Nương nhảy lên mai của Quy tiền bối, nhét Ngộ Đạo Thạch vào trong mai.

“Nhìn trời.”

Quy tiền bối đau lòng ngẩng đầu lên, nó cảm thấy chẳng bao lâu nữa, Bá Tống sẽ vượt cảnh giới của nó mất.

“Nhìn trời.”

Bạch long tỷ tỷ cũng ngẩng lên, cô cảm thấy chẳng bao lâu nữa, Tống Thư Hàng sẽ đuổi kịp cảnh giới của cô, chứng đạo trường sinh.

“Bạch tiền bối!”

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng bản thể quay đầu nhìn ‘Cửu Tu Bá Tống chi mộ’ rồi nói.

“Yên tâm đi, chỗ ta đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi.”

Bạch tiền bối phân thân thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay đặt lên bả vai của hắn.

Vù ~

Chuyển đổi không gian, hắn và Tống Thư Hàng dịch chuyển tới tầng thứ một trăm bên dưới Cửu Tu chi mộ.

Trong không gian dưới tầng thứ một trăm này, đại lão cái gì cũng có thể bán tự tay dùng sức mạnh không gian để ghép thêm tầng thứ 101 vào.

Tầng này là một thế giới động thiên phủ địa trống cỡ nhỏ, phụ thuộc vào tầng thứ 100.

Như vậy thì nhìn bề ngoài, Cửu Tu Bá Tống chi mộ vẫn là 100 tầng, nhưng thực ra nó lại có tầng thứ 101 ẩn giấu trong không gian đặc biệt!

Thế giới động thiên phủ địa cỡ nhỏ này là hàng của đại lão cái gì cũng có thể bán. Khi bán món hàng này, đại lão còn tặng kèm dịch vụ ‘đại Lão Trường Sinh Giả đến nhà tận tay lắp đặt thế giới’.

“Ta đã lắp thế giới động thiên này vào rồi, bây giờ ngươi chỉ cần đặt Ma Đế Cung vào trong động thiên này là được.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán quấn lại chăn đơn, nói.

“Vẫn là mấy người Bạch tiền bối suy nghĩ chu đáo.”

Tống Thư Hàng phất tay áo.

Tụ Lý Càn Khôn – giải.

Ma Đế Cung thu nhỏ được phóng ra.

Bạch tiền bối phân thân tóm lấy Tống Thư Hàng, nhanh chóng lùi lại đằng sau cùng đại lão cái gì cũng có thể bán.

Ngay sau đó, Ma Đế Cung bắt đầu phình to ra như được thổi hơi, chỉ trong chớp mắt đã lấp đầy cả tiểu thế giới động thiên trống rỗng.

Tống Thư Hàng:

“Kích thước hoàn mỹ, chứa vừa đủ luôn.”

“Tất nhiên rồi, đó là tiểu thế giới động thiên trống mà ta chọn lựa kỹ càng mới ra mà.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói với giọng đắc ý.

“Trong lần xây dựng Cửu Tu chi mộ này, may mà có đại lão cái gì cũng có thể bán giúp đỡ.”

Tống Thư Hàng cảm ơn.

“Ngươi đừng hiểu lầm, không phải ta đang giúp ngươi đâu, ta chỉ đang giao dịch với Bạch Thánh thôi.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu:

“Ừm.”

“Như nhau thôi, lần này Bạch tiền bối giúp ta xây mộ, tiền bối giúp Bạch tiền bối cũng chính là giúp ta.”

Tống Thư Hàng cảm ơn rất đỗi chân thành.

Bạch tiền bối phân thân lại gật đầu lần nữa:

“Ừm.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

Bạch Thánh luôn ở cùng với Bá Tống, như hình với bóng. Tuy rằng đã kéo Bá Tống vào sổ đen nhưng Bá Tống vẫn có thể sử dụng kênh Bạch Thánh VIP Chí Tôn Chín Sao để giao dịch với hắn.

‘Mình có nên nghĩ cách hạn chế loại giao dịch này không nhỉ?’

Đại lão cái gì cũng có thể bán thầm nghĩ trong lòng.

“Cái gì cũng có thể bán đạo hữu, chúng ta kết toán tiền xây mộ Bát Tu, Cửu Tu lần này đi. Lát nữa ta đến Linh Thạch Tinh cắt một miếng đưa cho ngươi.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Được thôi, Bạch Thánh. Lần sau mà có vụ làm ăn lớn như thế này nữa thì tiếp tục gọi ta nhé!”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nở nụ cười dịu dàng đúng chuẩn.

Không thể hạn chế!

Sao có thể hạn chế một khách hàng lớn như Bạch Thánh cơ chứ?

Bá Tống là Bá Tống, Bạch Thánh là Bạch Thánh.

Không thể vì cái tên trong sổ đen như Bá Tống mà mất đi khách hàng lớn là Bạch Thánh được…

Sau khi kết toán phí công trình xong, đại lão cái gì cũng có thể bán mỉm cười đầy hạnh phúc.

“Nếu lần sau còn có vụ làm ăn lớn như thế, ta sẽ tìm cái gì cũng có thể bán đạo hữu tiếp.”

Bạch tiền bối phân thân hào sảng đáp.

“Gọi phát đến luôn!”

Đại lão cái gì cũng có thể bán vỗ ngực đảm bảo, tiền không phải vạn năng, nhưng chỉ khi có tiền mới được đại lão cái gì cũng có thể bán phục vụ toàn diện.

…

…

Sau khi lắp tầng 101, Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, đại lão cái gì cũng có thể bán cùng nhau ra khỏi tiểu thế giới động thiên.

“Cửu Tu đại mộ đã gần xây xong rồi, giờ ta sẽ thông báo với bản thể, để xem một trăm tầng phía trên của ‘bất hủ giả chi mộ’ bên đó đã làm xong chưa.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“À mà xây xong đại mộ rồi, có cần làm nghi thức gì không nhỉ?”

Tống Thư Hàng xoa cằm hỏi.

Hình như sau khi các công trình lớn trong nước được xây xong còn có nghi thức chúc mừng nghiệm thu gì đó thì phải?

“Nghi thức mở mộ à?”

Đại lão cái gì cũng có thể bán nói:

“Nếu trong nghi thức này, mọi người đặt Bá Tống đạo hữu vào trong mộ, ta sẽ tặng thêm một cặp tiểu pháp khí ‘thạch thú trấn mộ’ nữa.”

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 2656: Tại sao ta lại buồn như thế

“Bản thể nhắn là còn hơn 10 phút nữa thì cái bất hủ giả chi mộ một trăm tầng kia sẽ hoàn thành. Bên chỗ hắn cũng đang tìm rất nhiều người tới giúp đỡ để tăng tốc độ xây dựng, nhưng xây một trăm tầng ở trên sẽ khó hơn một chút. Nên chúng ta có 10 phút để tổ chức nghi thức mở mộ đó... Thư Hàng ngươi có muốn đi vào đó để trải nghiệm ngôi mộ trăm tầng đầy xa hoa này không?” Bạch tiền bối phân thân quay lại hỏi, Bạch tiền bối phân thân này là loại thích cà khịa.

“Đương nhiên rồi, dù gì nó cũng là mộ lớn trăm tầng vô cùng xa hoa. Làm nghi thức mở mộ mà không vào đó thì chẳng phải đáng tiếc lắm à?” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Chẳng qua là bị nhét vào trong phi kiếm quan tài nằm một lúc thôi, có phải hắn chư từng nằm đâu.

“Không phải ta vì đôi thạch thú hộ mộ mà cái gì cũng có thể bán tiền bối tặng nên mới vào đó đâu. Ta chỉ muốn thử trải nghiệm cảm giác được chôn cất sau khi chết này sớm một chút thôi. Mấy lần trước ta chết thảm quá, toàn là nổ banh xác, đến cơ hội được nhét vào trong mộ cũng không có.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “...”

Thư Hàng ngươi đừng nói nữa, ai cũng biết thừa là ngươi muốn quà tặng rồi. Còn nữa, ngươi càng giải thích thì bọn ta lại càng thấy xót xa đấy. Trên đời này chẳng có mấy người có kinh nghiệm chết nhiều như ngươi đâu.

“Nghi thức mở mộ phải làm những gì nhỉ?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta thấy vài nơi có tập tục là cho người chết vào quan tài, sau đó khuân quan tài chạy một vòng. Trên đường đi còn phải đốt pháo để thu hút sự chú ý của mọi người nữa.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ bổ sung: “Chắc là phải có người thổi kèn đám ma đi trước mở đường nữa.”

Tạo Hóa Tiên Tử: “Í da da ngu ngốc.”

“Không, Tạo Hóa Tiên Tử, không cần tuẫn táng gì đâu.” Tống Thư Hàng vội xua tay.

Bạch long tỷ tỷ nhìn Cửu Tu chi mộ này, chợt nói: “Sao ta cứ thấy cái mộ này còn thiếu gì đó thì phải?”

Đang lúc nói chuyện, Thông Nương ở bên cạnh nhờ sự giúp đỡ của Quy tiền bối mà giơ một tấm bia lớn lên, dựng đứng ngay trên Bát Tu chi mộ của mình.

“À, đúng rồi, bia đá đạo hữu đâu?” bạch long tỷ tỷ vỗ móng vuốt cái bốp rồi hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Còn đang ở chỗ Tống U U, giúp Tống U U nắm giữ thế giới ma hải.”

Trong lúc nói chuyện, giữa hư không lại có dao động không gian xuất hiện.

Bia đá đạo hữu xuất hiện, phóng khoáng cười vang: “Ta biết là các ngươi đang gọi ta, nên ta đã tới rồi đây!”

Tống Thư Hàng: “...”

“Chuyện bên thế giới ma hải tiếp theo cần tiểu trợ lý hạch tâm và Tống U U cùng nhau hoàn thành, ta chẳng còn việc gì nữa. Cho nên, ta đã tới rồi đây!” bia đá đạo hữu nói.

Bia đá đạo hữu nhìn về phía Cửu Tu chi mộ của Bá Tống vô cùng xa hoa này, cuối cùng cũng tới lúc nó phát huy công dụng rồi!

Bia đá đạo hữu chủ động nhảy vọt lên, biến thành một tấm bia lớn hơn mười mét, ầm ầm dựng đứng trên mộ Cửu Tu.

Bốn chữ Bá Tống chi mộ do Bạch tiền bối two mới sửa trên thân bia bắt đầu chớp nháy liên tục.

Mấy chữ này chính là do chúa tể Cửu U tự tay viết ra, trong thế giới Cửu U này thì nó giống như một loại pháp tắc vậy.

Trước kia chỉ có bia chứ không có mộ.

Hôm nay, Bá Tống chi mộ đã thành hình... việc này chẳng khác nào đã hoàn thành tâm nguyện của một vị chúa tể Cửu U nào đó.

Cho nên, ngay khi thân bia đáp xuống thì tất cả tà ma đang tham gia quá trình xây dựng Cửu Tu Bá Tống chi mộ đều nhận được một phần ban ân tới từ ý chí của chúa tể Cửu U. Một thời gian ngắn sắp tới, lúc chúng tu luyện thì sẽ nhận được sự tăng cường tới từ tà năng Cửu U, tốc độ tu luyện tăng lên gấp đôi.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vọt lên ở khu vực hạch tâm quan trọng của Cửu Tu đại mộ, nó kích hoạt trận pháp tổng điều khiển Cửu U ở bên trong, cũng để lại sức mạnh thuộc về mình ở đó.

“Ơ?” Bia đá đạo hữu phát hiện mình lại bị tính vào trong tổng thế của Cửu Tu đại mộ. Trận pháp chính của Cửu Tu chi mộ đang gửi một tin nhắn qua cho nó, nhờ nó cố vấn.

Bia đá đạo hữu suy nghĩ một lúc rồi chọn đồng ý.

Sau đó, một tầng trận văn của Cửu Tu chi mộ phủ lên người bia đá đạo hữu, khiến nó hòa làm một thể với toàn bộ Cửu Tu chi mộ... lúc này, nó đã trở thành mộ bia của Bá Tống hàng thật giá thật.

Sau khi kích hoạt trận pháp điều khiển đại mộ xong, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay về phía Bát Tu Thông Nương chi mộ, cũng mở trận pháp điều khiển Bát Tu Thông Nương chi mộ ra.

Đến lúc này, tất cả đại mộ của X Tu đều được kích hoạt.

Hai đại mộ Bát và Cửu Tu cũng sinh ra một loại cộng minh.

Không chỉ hai ngôi mộ này mà bảy ngôi mộ X Tu còn lại đang phân tán khắp nơi trong chư thiên vạn giới cũng bắt đầu cộng minh.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vốn là cách thoát thân của Thiên Đạo Cha Cẩu Đản, là một phương án thoát thân khác của Thiên Đạo Cha Cẩu Đản nghiên cứu hòng thoát khỏi vị trí Thiên Đạo sau khi từ bỏ phương án thoát thân gần như hoàn mỹ là thế giới Kim Liên và Tà Liên. Nói cách khác, đây là cách thoát thân mà Thiên Đạo Cha Cẩu Đản cho rằng còn hoàn mỹ hơn cả phương án Kim Liên và Tà Liên!

Trong mộ của chín X Tu đã ẩn dấu sự huyền bí của Thiên Đạo Rồng Đốm!

Ngay khi trận pháp điều khiển của đại mộ bị kích hoạt thì

Tống Thư Hàng có cảm giác như mình đã nhận được phản hồi tới từ chỗ Cửu Tu chi mộ.

Không chỉ hắn mà ngay cả Thông Nương ở bên cạnh, cùng với các vị X Tu ngày xưa trong khắp chư thiên vạn giới đều nhận được phản hồi tới từ X Tu đại mộ của họ.

Chẳng qua vì Thông Nương vẫn chưa kết thúc quá trình Bát Tu bát chuyển của mình nên Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng chỉ là dự bị trước mà thôi.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn chưa tiến hóa tới trạng thái cửu chuyển cuối cùng, nên cường độ của lần đại mộ phản hồi này cũng không lớn lắm. Chỉ tới khi Thông Nương hoàn thành bát chuyển của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, rồi lại chuyển nó tới tay Tống Thư Hàng và hoàn thành cửu chuyển thì điều huyền bí nhất của X Tu nhất hệ mới chính thức được giải mã!

Dù bây giờ vẫn chưa đủ, nhưng lực lượng phản hồi lại từ X Tu đại mộ cũng giúp tăng thể chất của Tống Thư Hàng lên một đoạn lớn!

Trước đó chiếc chân vàng của Bạch tiền bối two đá toàn thân Tống Thư Hàng đã tăng thể chất của hắn lên tới cực hạn.

Lúc này, sức mạnh phản hồi lại từ Cửu Tu chi mộ đã trở thành cọng rơm cuối cùng.

Oong!

Trên người Tống Thư Hàng bắn ra kim quang chói mắt, 199 con thánh viên lại xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Đại thánh viên dẫn đầu nghiêm mặt, nghênh đón đàn em thánh viên thứ 200.

Trong kim quang chói lọi, con thánh viên thứ 200 chào đời.

Nó cũng mặc đồ Nho gia, tay cầm kinh thư Nho gia giống các đàn anh của mình, toàn thên đen kịt như đúc từ sắt thép. Lại có một con chân long quấn quanh trên cổ nó, trở thành khăn quàng cổ hiệu bạch long tỷ tỷ.

Đại thánh viên trang trọng giở kinh thư ra.

Tất cả đàn em thánh viên đều làm theo lão đại của mình.

Sau đó, 200 con thánh viên và chân long dùng thanh âm đầy hư ảo để ngâm lên: “Cúng cúng cúng cúng cúng cung.”

Bảo kiếm quan tài khổng lồ bị Bạch tiền bối phân thân tế ra lần nữa.

Tống Thư Hàng chủ động chui vào trong quan tài... Lần này Tô Thị A Thập Lục không vào cùng hắn. Dù sao Tống Thư Hàng cũng đã chính miệng từ chối đề nghị tuẫn táng mà Tạo Hóa Tiên Tử đề ra.

Trong tiếng đàn của hai vị Tạo Hóa và công đức tiên tử, Bá Tống từ từ được đưa vào trong Cửu Tu chi mộ.

Đại lão cái gì cũng có thể bán lặng lẽ đi theo sau đội ngũ đưa ma.

Tiễn đưa Bá Tống về nơi an nghỉ cuối cùng vốn dĩ là chuyện rất đáng mừng, nhưng không biết tại sao đại lão cái gì cũng có thể bán lại cảm thấy lòng mình nặng trĩu.

Một cảm giác đau buồn khó diễn tả bằng lời bỗng dâng tràn trong lòng hắn.

Từ viễn cổ tới nay, dù mấy lần bất cẩn buôn bán lỗ vốn cũng không thể khiến đại lão cái gì cũng có thể bán đau buồn như thế!

Cảm giác buồn đau này còn khó chịu hơn cả phá sản.

Trong lúc bị nỗi đau buồn này tấn công tới tấp... đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên tuôn ra một giọt lệ Trường Sinh Giả quý hiếm.

Bầu không khí đau buồn tỏa ra từ chỗ hắn, bất giác lây cho vài vị tiểu đạo hữu xung quanh.

Chương 2656: Ta biết ngay gặp Bá Tống là chẳng có chuyện tốt lành gì mà!

Là giọt lệ đau buồn quý giá của Trường Sinh Giả!

Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc với bảo vật tương tự nên hắn rất nhạy cảm với giọt lệ đau buồn tự nhiên rơi xuống của đại lão cái gì cũng có thể bán… Lúc này hắn chỉ hận không thể bật nắp quan tài dậy, hứng lấy giọt lệ đau buồn quý giá của Trường Sinh Giả kia.

Cho dù không qua bất cứ khâu xử lý nào, chỉ cần hắt một giọt nước mắt đau buồn của Trường Sinh Giả về phía kẻ địch, những kẻ địch có cảnh giới thấp hơn Trường Sinh Giả đều bị cưỡng chế kéo vào trạng thái 'đau buồn' khóc lóc. Hiệu quả của nó giống như Thiên Khấp Bảo Điển vậy.

Đáng tiếc, cho dù phản ứng của Tống Thư Hàng có nhanh hơn nữa cũng không có tác dụng gì, phi kiếm quan tài đã bị đóng đinh rồi. Cho dù hắn cưỡng chế phá quan tài chui ra cũng không kịp đỡ lấy nước mắt Trường Sinh Giả đau buồn của đại lão cái gì cũng có thể bán.

Tách ~ nước mắt đau buồn của đại lão cái gì cũng có thể bán rơi xuống đất, bắn tung tóe ra. Cảm xúc đau buồn của Trường Sinh Giả ẩn chứa trong đó cũng khuếch tán theo giọt nước bắn ra.

Tô thị A Thập Lục, Quy tiền bối, Thông Nương, Vũ Nhu Tử da đen, số Hamster đứng phía sau đều bị ảnh hưởng. Một cảm giác đau buồn không thể áp chế dâng tràn trong lòng, đâm trúng vào tuyến lệ của họ.

Đặc biệt là A Thập Lục, trong tim của cô còn có linh quỷ tiên tử, cảm giác đau thương dâng lên gấp đôi, cô hoàn toàn không thể khắc chế được.

Trong nháy mắt, hầu hết các thành viên tham dự nghi thức mở mộ đều bắt đầu khóc thút thít.

Ngay cả hư ảnh của 200 thánh viên cũng không thể miễn dịch được, vừa nhỏ giọng niệm 'cúng cúng cúng~' vừa rơi lệ đầy mặt.

Không khí của nghi thức mở mộ chính tông hơn hẳn!

Bạch tiền bối phân thân lơ lửng trên không trung phụ trách quay lại nghi thức mở mộ ngẩn ra… Nhập vai rồi à?

Thư Hàng tiểu hữu đâu có chết thật, chỉ tổ chức một nghi thức thôi mà nhỉ? Sao diễn một lúc mà tất cả mọi người đều khóc lóc cả thế này?

Bạch tiền bối phân thân lia ống kính đi nơi khác, nhanh chóng phát hiện ra nguồn cơn của mọi đau buồn… đại lão cái gì cũng có thể bán!

Đại lão cái gì cũng có thể bán là trung tâm của đau buồn.

[Thư Hàng tiểu hữu có quan hệ tốt với đại lão cái gì cũng có thể bán từ bao giờ thế nhỉ?]

Bạch tiền bối phân thân ngơ ra.

Không chỉ Bạch tiền bối phân thân ngẩn ngơ, đại lão cái gì cũng có thể bán cũng thộn ra.

Cảm giác đau buồn trong lòng hắn đến một cách đột nhiên và mãnh liệt như thế, khiến hắn không thể kháng cự lại được, không đợi hắn khống chế cảm xúc của mình thì nước mắt đau buồn đã rơi xuống.

[Chẳng lẽ thực ra quan hệ giữa ta và Bá Tống rất tốt, chẳng qua bản thân ta không nhận ra mà thôi?]

Một suy nghĩ hoang đường hiện lên trong đầu đại lão cái gì cũng có thể bán.

Xế, ta với Bá Tống có cảm tình con khỉ gì!

Tuy rằng đau buồn nhưng đại lão cái gì cũng có thể bán chưa mất đi lý trí.

Hắn quấn chặt chăn đơn trên người mình, tiến hành kiểm tra sâu, điều tra nguyên nhân nỗi buồn của bản thân.

Nếu như sự đau buồn của hắn không đến từ việc hoang đường 'Bá Tống hạ táng', vậy thì… là do cảnh tượng trước mắt này khơi gợi một ký ức nào đó sâu trong tâm khảm của hắn chăng?

Là quy cách của đại mộ này ư?

Khung sườn Cửu Tu Bá Tống chi mộ đến từ hệ thống X Tu của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Nhưng đại lão cái gì cũng có thể bán tự hỏi, trước đây mình và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không qua lại, đáng lẽ mộ của X Tu nhất hệ cũng không thể cộng minh với hắn mới đúng chứ.

[Đợi đã, ngoại trừ kết cấu của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao X Tu nhất hệ, bố cục Cửu Tu Bá Tống chi mộ còn dung hòa bản thiết kế 'bất hủ giả chi mộ'.]

Đại lão cái gì cũng có thể bán nhìn chằm chằm vào quan tài hình kiếm của Tống Thư Hàng, lấy hai chi tiết là bản thiết kế 'bất hủ giả chi mộ' + Bá Tống làm manh mối, trong não hải của hắn tiến hành hàng trăm suy đoán. Tốc độ vận hành đại não của Trường Sinh Giả vô cùng khủng bố, chỉ cần nắm được một manh mối, Trường Sinh Giả có thể suy ngược lại ngay toàn bộ nhân quả.

Một lúc sau, đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên ngẩng đầu nghẹn ngào nói với Bạch tiền bối phân thân:

"Bạch đạo hữu, ta muốn thử một chuyện, có được không? Không mất nhiều thời gian lắm đâu, ta chỉ muốn kết nối với mạng công đức của ta ngay tại đây thôi."

"Cứ tự nhiên."

Bạch tiền bối phân thân nói.

"Nếu như… ta nói là nếu như xảy ra biến hóa ảnh hưởng đến kế hoạch của Bạch đạo hữu, Bạch đạo hữu không cần phải khách khí, cứ vứt ta vào Cửu Tu chi mộ là được."

Đại lão cái gì cũng có thể bán đáp.

"Yên tâm đi, ta sẽ không khách khí đâu."

Bạch tiền bối phân thân nói:

"Dù gì chúng ta cũng chỉ có hai cơ hội thất bại thôi mà."

Đại lão cái gì cũng có thể bán gật đầu, sau đó hắn giơ chăn đơn lên, kết nối với thế giới mạng công đức, mở một tiết điểm mạng công đức trong Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó…

Bụp ~

Gương mặt của đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên nhận phải một cú đấm cực mạnh, toàn thân xoay vòng vòng, bay ra khỏi Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng.

"A a a ~ a ~"

Đại lão kêu thảm thiết, rơi bụp xuống.

Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử da đen, Thông Nương đang khóc thút thít: "???"

"Có chuyện gì thế?"

Tô thị A Thập Lục nức nở hỏi.

Bạch long tỷ tỷ trên cổ cô đáp:

"Là cái chân vàng của Bạch chúa tể."

Trong không trung, cái chân vàng của Bạch tiền bối two hiện ra nguyên hình... Thứ đá bay đại lão cái gì cũng có thể bán vừa nãy chính là chiếc chân này!

Đại lão cái gì cũng có thể bán đứng trong địa bàn thế giới Cửu U, trước chân của chúa tể Cửu U mà mở tiết điểm mạng công đức, chẳng khác nào đang khiêu chiến với uy nghiêm của chúa tể Cửu U.

Bạch tiền bối two chỉ đá bay chứ không xông lên đập hắn tơi bời đã là nể mặt lắm rồi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán bị đá bay rơi bụp xuống đất, tạo thành một cái hố lớn bên cạnh Cửu Tu chi mộ.

Một lúc lâu sau...

"Ta biết mà, gặp phải Bá Tống là chẳng có chuyện gì tốt lành hết."

Đại lão cái gì cũng có thể bán sưng mặt, nằm yên trong hố, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Mỗi lần hắn ra mặt giao dịch với Bá Tống thì luôn xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, gây bất lợi với hắn.

Bá Tống Huyền Thánh đúng là sao chổi của hắn mà!

"Chống mắt lên mà xem, khi về ta phải phát minh ra công pháp chuyên môn ẩn Bá Tống. Đến lúc đó, chỉ cần ta thi triển công pháp này, Bá Tống sẽ không nhìn thấy ta, không nghe thấy ta nói gì. Ta cũng không nhìn thấy mặt của Bá Tống, không nghe thấy tiếng của hắn."

Đai lão cái gì cũng có thể bán xoa mặt, lập lời thề.

Đối với một Trường Sinh Giả, phát minh ra một pháp thuật như thế chẳng có gì là khó khăn cả.

"Đáng lẽ ta nên làm thế từ lâu rồi mới đúng!"

Đại lão cái gì cũng có thể bán đấm lên đùi mình.

Kéo Bá Tống vào sổ đen chẳng có tác dụng gì hết, cả hai không nhìn thấy nhau thì tốt hơn.

Hắn cũng nghĩ xong tên của pháp thuật rồi… gọi nó là 'nhìn nhau như chẳng thấy'.

Từ đó về sau, hắn và Bá Tống sẽ như người xa lạ!

[Cái gì cũng có thể bán tiền bối, ta hạ táng xong rồi, nghi thức mở mộ cũng kết thúc rồi. Hai đôi thạch thú giữ mộ mà ngươi tặng ta bao giờ thì có thế?]

Trong lúc đang suy tư, Bá Tống gửi tin nhắn riêng cho hắn.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: "…"

Đúng rồi, còn phải nạp VIP, ẩn hết tin nhắn của Bá Tống mới được!

Còn nữa…

[Một đôi đấy, ta chỉ nói tặng ngươi một đôi thôi, ta nói hai đôi lúc nào?!]

Đại lão cái gì cũng có thể bán tức giận đáp.

Chương 2657: Có phải ta đã bóc lột nhân viên hơi quá rồi không

Cuối cùng đại lão cái gì cũng có thể bán vẫn cho Bá Tống hai đôi ‘thạch thú giữ mộ’, không phải do hắn tự vả mặt mà là Bạch tiền bối phân thân nhìn thấy lối vào Cửu Tu Bá Tống chi mộ có một đôi thạch thú giữ mộ, mà lối vào Bát Tu Thông Nương chi mộ ở bên cạnh lại không có thì cảm thấy không được đối xứng.

Vì thế Bạch tiền bối phân thân lại cắt một tảng linh thạch từ Linh Thạch Tinh ra, mua một đôi từ đại lão cái gì cũng có thể bán, đặt ở lối vào Bát Tu Thông Nương chi mộ.

Nể mặt Bạch Thánh, vốn dĩ đại lão cái gì cũng có thể bán định tặng thêm một đôi nữa, dù gì cũng chỉ là hàng tặng kèm. Nhưng Bạch Thánh quả là hào phóng, cứ đòi nhét cho hắn một tảng linh thạch mới chịu.

“Dù sao Linh Thạch Tinh đó vẫn còn rất lớn, ta chỉ cắt chút cặn trên đó xuống thôi mà, cái gì cũng có thể bán đạo hữu đừng khách sáo với ta.”

Bạch tiền bối phân thân nói như thế.

[Nhìn đi, Bá Tống ngươi nhìn Bạch Thánh đi, nhìn xem thế nào mới là khách hàng, thế nào mới là giao dịch!]

Cái gì cũng có thể bán hận không thể vạch hai mắt của Bá Tống ra, để hắn đi cọ ít hào phóng của Bạch Thánh. Nếu như Bá Tống có một phần mười, không đúng, một phần một trăm sự nhanh lẹ khi mua bán của Bạch Thánh, hắn đã không kéo Bá Tống vào trong sổ đen rồi!

“Cảm ơn Bạch tiền bối!”

Thông Nương nhìn đôi thạch thú giữ mộ ở bên Bát Tu chi mộ của mình, mặt mày hớn hở.

[Cảm ơn Bạch tiền bối.]

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói lời cảm ơn. Vốn hắn cũng định kiếm một đôi thạch thú giữ mộ từ chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán về đặt bên Bát Tu Thông Nương chi mộ. Thế mà chưa đợi hắn và đại lão bàn bạc xong thì Bạch tiền bối phân thân đã hào phóng mua thêm một đôi nữa rồi.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại bay đi bay lại giữa Cửu Tu chi mộ và Bát Tu chi mộ, nó điều khiển trận pháp tổng khống chế đại mộ, tiếp nạp hai đôi thạch thú giữ mộ vào trong hệ thống X Tu đại mộ, giống như khi tiếp nạp bia đá đạo hữu vậy.

Phi kiếm quan tài của Tống Thư Hàng được đặt ở sâu trong Bá Ma Cung tầng 101.

A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ cùng bỏ vốn, đặt một quan tài thủy tinh ở tầng 100, chính là quan tài thủy tinh chứa [Tống thị thí luyện A Thập Lục]… Đàn ông thật sự phải xuống 100 tầng, nhưng ngươi tưởng rằng quan tài thủy tinh ở tầng 100 là điểm cuối rồi ư?

Không, trong tầng thứ 100 này còn cất giấu một thông đạo bí mật có thể thông lên tầng 101 thần bí. Đó mới là điểm cuối của Cửu Tu Bá Tống chi mộ!

“Chuẩn bị sẵn sàng hết rồi chứ?”

Tống Thư Hàng và mọi người cùng ngồi bên mộ Bát Tu, Cửu Tu.

Bây giờ chỉ đợi 100 tầng trên bất hủ giả chi mộ của Bạch tiền bối bản thể ở Mộng Giới hoàn công thôi.

“Đợi tín hiệu của bản thể, ngươi và bia đá đạo hữu nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị mở thông đạo kết nối tới Mộng Giới bất cứ lúc nào.”

Bạch tiền bối phân thân hiếm khi nghiêm túc, tiến vào trạng thái công việc như thế này.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, vừa minh tưởng để dưỡng thần, vừa diễn hóa ra quá trình kế hoạch ma hải của Vô Cực Ma Tông, đồng thời thông qua tiểu trợ lý hạch tâm để hỏi thăm mấy vị trưởng lão Vô Cực Ma Tông.

Nay các thành viên của Vô Cực Ma Tông đều đang làm công trong thế giới hạch tâm, trong đó có một số nhân vật cấp bậc trưởng lão, phụ trách một phần của kế hoạch ma hải.

Sau khi suy đoán được đại khái quá trình kế hoạch ma hải, Tống Thư Hàng gửi thông tin này đến nữ sĩ lưới rồng thông qua tính năng mạng chat Tu Chân.

Nữ sĩ lưới rồng:

“??? Ta rất bận, gần đây ta phải tăng ca liên tục, đã hai ngày ta chưa được ăn cơm rồi, ngươi lại muốn giao nhiệm vụ mới cho ta nữa à?”

“Không phải nhiệm vụ mới, chỉ là bản năng của ta cho rằng nữ sĩ lưới rồng sẽ cần dùng đến tiến trình kế hoạch ma hải này thôi. Kế hoạch ma hải này có liên quan đến thái cổ, tương ứng với thế giới hắc long của cô và thế giới Cổ U.”

Tống Thư Hàng đáp.

Gần đây nữ sĩ lưới rồng liên tục tăng ca… hai ngày rồi không được nghỉ ngơi, nghe tới đây Tống Thư Hàng cứ cảm thấy mình giống như một tên tư bản chuyên hút máu, có phải mình bóc lột nữ sĩ lưới rồng quá mức rồi không nhỉ?

Hay là về mình tìm cách khiêu khích Hà Chỉ tiền bối, làm nữ sĩ lưới rồng vui vẻ nhỉ?

“Hơn nữa do nhiều nguyên nhân, gần đây đầu ta cứ chết máy suốt. Vì thế ta cảm thấy vẫn nên lưu các thông tin tình báo quý giá này ở chỗ nữ sĩ lưới rồng cô thì an toàn hơn.”

Tống Thư Hàng bổ sung.

Gần đây hắn không tự tin với đầu óc của mình cho lắm.

Di chứng sau khi bị pháp tắc bất hủ tẩy não đến bây giờ vẫn chưa đỡ hơn.

Nữ sĩ lưới rồng: “…”

Một lúc sau.

“Ta biết rồi, ta sẽ tăng ca thêm một lúc, tranh thủ phát triển tính năng không gian hội viên VIP trong mạng chat Tu Chân để lưu trữ một số ký ức hoặc thông tin.”

Nữ sĩ lưới rồng nói.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Đợi đã, nữ sĩ lưới rồng, ta đâu có muốn bảo cô tăng ca đâu!

“Còn nữa, quả thật tiến trình kế hoạch ma hải này có một chút tác dụng đối với ta. Cảm ơn nhé ~”

Nữ sĩ lưới rồng đáp:

“Cứ thế nhé, ta đi làm việc đây…”

Dứt lời, nữ sĩ lưới rồng thôi không nhắn riêng với Tống Thư Hàng nữa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

“Thư Hàng, ngươi đang nghĩ gì đấy?”

Tô thị A Thập Lục nhỏ giọng nức nở. Do ban nãy A Thập Lục chịu đựng giá trị đau buồn gấp đôi thậm chí gấp mấy lần liền nên dù mọi người bên cạnh đã trở lại bình thường rồi mà cô vẫn thút thít.

“Ta đang nghĩ, có phải ta đang bóc lột nhân viên quá không.”

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Thông Nương đứng bên cạnh quay đầu lại đáp:

“Công việc không bận lắm mà, hơn nữa bây giờ ngươi tuyển thêm bao nhiêu là nhân viên mới. Vấn đề chủ yếu là tiền lương ấy, ông chủ Tống à, thỉnh thoảng ngươi cũng nên tăng lương cho bọn ta chứ.”

“Bát Tu chi mộ gán thay tiền lương.”

Tống Thư Hàng đáp.

Thông Nương đáp lại yếu ớt:

“Thế nên… ta không còn gì để nói nữa.”

“Đúng rồi, A Thập Lục. Bộ ba Công Tử Hải hiện giờ đều đang ở trong thế giới hạch tâm của ta đấy.”

Tống Thư Hàng nói nhỏ:

“Đợi kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối kết thúc, ta đưa ba người bọn họ ra cho cô. Công Tử Hải và Chính Năng vẫn còn nhảy nhót được. Do chuyện ngoài ý muốn nên An Tri Ma Quân đã nổ tung, chỉ còn lại tàn hồn, bị bia đá đạo hữu câu hồn, hiện đang nhốt trong Tỏa Tiên Ngục.”

“Ừm.”

Hai mắt Tô thị A Thập Lục đỏ lên, cô nhỏ giọng đáp.

Nói thật lòng…

Vốn dĩ Tô thị A Thập Lục vẫn nghĩ nếu mình muốn giải quyết ân oán với Công Tử Hải, chém hắn một đao thì ít nhất cũng phải mất tám mươi hay một trăm năm nữa.

Dù gì Công Tử Hải đâu phải tu sĩ bình thường, hắn cũng là một thiên tài tu luyện, chắc chắn tốc độ tấn cấp sẽ không hề chậm.

Hơn nữa sau lưng Công Tử Hải có Vô Cực Ma Tông làm hậu thuẫn, A Thập Lục muốn gây phiền toái cho hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng không ngờ mới đó mà Công Tử Hải đã ngã ngựa, Vô Cực Ma Tông hậu thuẫn cho hắn cũng bị kéo vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, toàn bộ nhân tài trong tông trở thành nhân viên làm công.

Nghĩ tới đây, tim Tô thị A Thập Lục đập nhanh hơn một chút.

“Thư Hàng! Đến rồi!”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối phân thân đứng ở đằng xa hô lên:

“Bản thể truyền tọa độ cho ngươi, ngươi mở thông đạo đi.”

“Cứ giao cho ta!”

Tống Thư Hàng đứng dậy đáp.

Kích hoạt quyền hạn Cửu U.

Quyền lực có thể tăng sức hút của đàn ông, nắm giữ quyền hạn Cửu U, sức hút của Bá Tống không ngừng +1.

Chương 2658: Mộ phần va chạm

Lúc này sức hút của Tống Thư Hàng đã nâng lên đến cấp độ ‘người đàn ông chủ động rửa bát’, hấp dẫn tất cả ánh mắt của … A Thập Lục và Vũ Nhu Tử da đen.

Mà tọa độ Bạch tiền bối bản thể gửi cho Tống Thư Hàng là hiện thế * Mộng Giới. Bạch tiền bối cần Tống Thư Hàng mở một thông đạo giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới.

“Chuẩn bị xong chưa, bia đá đạo hữu!”

Tống Thư Hàng nói.

Trên Cửu Tu chi mộ, bia đá đạo hữu lớn tiếng đáp:

“Mộ chủ, sẵn sàng bất cứ lúc nào!”

“Mộ chủ?”

Tống Thư Hàng: “…”

Nếu không phải bây giờ ta cách ngươi khá xa, ta sẽ có ngươi nếm thử sự đáng sợ của 10800 phát Dưỡng Đao thuật!

“Nhân đao hợp nhất, kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U, mở thông đạo Mộng Giới!”

Tống Thư Hàng cộng hưởng với bia đá đạo hữu từ xa, bia và người đồng bộ.

Đùng ~

Một tiếng sấm vang lên trong không trung.

Trên nóc Cửu Tu Bá Tống chi mộ có một hố đen không đáy thành hình, đó chính là thông đạo cỡ lớn giữa Cửu U và hiện thế!

Trước đây nếu như thông đạo thế này được sinh ra, chắc chắn sẽ có rất nhiều tà ma Cửu U xông tới, nhào đến hiện thế. Nhưng lần này các tà ma Cửu U không dám hành động, chúng chỉ ngẩng đầu cung kính nhìn thông đạo đang thành hình trên đỉnh đầu mà thôi.

Mắt thấy thông đạo giữa Cửu U và hiện thế sắp được thông, kẻ có được sức hút của người đàn ông rửa bát là Tống Thư Hàng trầm giọng nói:

“Ta hỏi một câu nha bia đá đạo hữu… chúng ta phải định vị tọa độ Mộng Giới mà Bạch tiền bối cho ta kiểu gì đây?”

Nhờ cá cược với tiền bối ba mắt, Tống Thư Hàng đã sở hữu trước một phần sức mạnh không gian.

Nhưng chuyện chỉ dựa vào một tọa độ mà định vị vượt vị diện Cửu U và hiện thế như thế này hắn chưa thử bao giờ. Việc này giống như một học sinh mới vừa học xong cộng trừ nhân chia đã phải giải đề vi phân vậy. Khoảng cách lớn quá, chắc phải xoạc luôn quá.

“Bạch U… chẳng phải trong số quyền hạn Cửu U mà chúa tể cho chúng ta có tính năng mở thông đạo giữa hiện thế và Cửu U sao?”

Bia đá đạo hữu nói.

“Đúng là có tính năng này, chẳng phải ta đã mở cửa thông đạo ngay trên đỉnh đầu ngươi sao? Nhưng chỉ dựa vào một tọa độ thì ta không thể tính toán được rốt cuộc Mộng Giới của Bạch tiền bối ở chỗ nào. Vốn dĩ ta còn tưởng rằng chỉ cần kích hoạt quyền hạn, điền tọa độ của Bạch tiền bối vào là có thể định vị được Mộng Giới luôn. Nhưng trên giao diện quyền hạn không có ô nhập tọa độ.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Bia đá đạo hữu: “…”

“Ngươi có thể thử sử dụng tính năng mạng chat Tu Chân để định vị chỗ của Bạch Thánh. Định vị được Bạch Thánh tương đương với việc định vị được Mộng Giới rồi.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lên tiếng chỉ điểm.

Sở tóc ngố đã quen với cục diện này từ lâu.

Do kiến thức cơ bản không vững, thiếu tri thức nên thỉnh thoảng Tống Thư Hàng lại ‘rớt mạng’. Dù sao hắn cũng chỉ là tay mơ mới tu luyện có tám tháng, không thể yêu cầu cao với hắn quá được.

“Cảm ơn Sở tiền bối.”

Tống Thư Hàng cảm kích nói, thay đổi ý niệm, thông qua tính năng mạng chat Tu Chân để định vị tọa độ hiện tại của Bạch tiền bối.

Hắn loáng thoáng cảm ứng được Bạch tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Bất Tử Môn Vân Tước Tử tiền bối đang đứng bên cạnh một ngôi mộ cao trăm tầng.

Dường như cảm ứng được Tống Thư Hàng đang định vị mình, Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn lên không trung, mỉm cười với hắn.

“Đã xác định được vị trí của Bạch tiền bối, mở thông đạo không gian!”

Tống Thư Hàng nắm tay lại.

Đùng ~

Bên trong hố đen xoay tròn trên Cửu Tu Bá Tống chi mộ sấm vang chớp giật.

Bức tường ngăn cách giữa Cửu U và hiện thế bị phá vỡ, thông đạo nối liền giữa hiện thế * Mộng Giới và Cửu U cuối cùng cũng thành hình.

Không gian giữa hai thế giới được nối liền nhờ thông đạo này.

Nhưng do góc độ nên mấy người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bản thể tạo thành góc nhìn ‘đầu đối đầu’.

Cánh cửa không gian của hai bên đều nằm trên đỉnh đầu của đối phương.

Giống như là thế giới trong gương vậy.

Tống Thư Hàng chỉ cần ngẩng đầu là thấy được Bạch tiền bối, mấy người Bạch tiền bối ngẩng lên là cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Đây là một trải nghiệm khá kỳ lạ.

Thông Nương nảy ra một ý:

“Bây giờ chúng ta nhảy lên một cái liệu có bị đụng vào mặt đất bên phía Bạch tiền bối mà chết không nhỉ?”

“Không đâu.”

Bạch long tỷ tỷ đáp:

“Thư Hàng mà nhảy lên trời thì sẽ in một hình người lên mặt đất phía Bạch tiền bối, tạo thành sát thương không thể xóa nhòa với đất mẹ bên kia.”

Tống Thư Hàng: “…”

Kể từ khi Xích Tiêu Kiếm tâm ma đâm tim vắng mặt, bạch long tỷ tỷ đã nhận luôn nhiệm vụ ‘đâm tim’ rồi à? Hôm nay bạch long tỷ tỷ đã đâm trúng tâm hồn yếu đuối của hắn hai lần rồi.

“Làm tốt lắm, Thư Hàng.”

Bạch tiền bối lên tiếng. Lúc này Bạch tiền bối đang mặc một bộ đạo bào màu lam nhạt rất trang trọng, chắc đây là trang bị pháp bào đặc biệt tiền bối mặc để sát nhập thể tập hợp quy tắc Mộng Giới vào trong bất hủ giả chi mộ.

Sau khi xuất quan, Bạch tiền bối rất ít khi mặc pháp bào cổ điển trang trọng thế này.

Bạch tiền bối mặc đạo bào đẹp đến mức khiến các tà ma Cửu U không thể rời mắt được.

“Cũng may là có các tiền bối ở bên hướng dẫn ta.”

Tống Thư Hàng khiêm tốn đáp. Hắn tự mình biết mình, nếu không có đống trang sức này hướng dẫn, Tống Thư Hàng hắn đã bị nhốt vào trong mộ, trở thành mộ chủ thật sự, chết đến không thể chết được nữa rồi.

“Ta sẽ lập tức kích hoạt đại trận hạch tâm tà vọng ở bên này, chuyển cả bất hủ giả chi mộ đến Cửu U luôn. Lần này hai ngôi mộ sẽ hợp lại làm một. Ngươi ở bên đó chú ý khống chế quá trình nhé.”

Bạch tiền bối nhắc nhở.

“Yên tâm đi bản thể, ta sẽ ở bên hỗ trợ Thư Hàng tiểu hữu.”

Bạch tiền bối phân thân đảm bảo.

“Chuẩn bị xong rồi.”

Bạch tiền bối bản thể nói.

Ở bên cạnh hắn, Thất Tu Thánh Quân xoay người đi vào một pháp khí vô cùng phức tạp, tràn ngập cảm giác công nghệ cao, Lục Tu Tiên Tử ở trong đó thì đang lướt tay trên bàn phím.

“Đại trận tà vọng kích hoạt lần 1, số năng lượng hạch tâm tà vọng còn lại vẫn đủ để kích hoạt 2 lần nữa.”

Lục Tu Tiên Tử xoay đầu lại nói.

Thất Tu Thánh Quân gật đầu, kết một pháp ấn.

Sức mạnh của tất cả trận pháp tà vọng bố trí ở Mộng Giới cùng tập trung vào một điểm, rót vào đáy bất hủ giả chi mộ, chuyển cả đại mộ đến thế giới Cửu U.

Ầm ầm ~

Bất hủ giả chi mộ trăm tầng bay lên không trung như tên lửa, chui vào thông đạo không gian, tiến đến Cửu U.

Trong thế giới Cửu U, Cửu Tu Bá Tống chi mộ mở ‘móng’ ra, nghênh đón bất hủ giả chi mộ.

Các bước ban đầu tiến hành rất thuận lợi.

Bất hủ giả chi mộ thành công tiến vào Cửu U, giáng lâm xuống ‘móng’ Cửu Tu Bá Tống chi mộ… Thế nhưng cả hai không thể hợp lại với nhau.

Mặc dù được chế tạo theo bản thiết kế bất hủ giả chi mộ nhưng có thể là do trăm tầng phía trên và phía dưới được chế tạo riêng rẽ nên chúng không thể lắp khít với nhau được.

Thậm chí giữa hai đại mộ trăm tầng này còn sinh ra cảm giác bài xích.

Một lúc sau…

Dưới tác dụng của lực bài xích, hai tòa tháp trăm tầng lại đối đỉnh với nhau, tiến hành chế độ ‘đâm mộ’.

“Bá Tống, không ổn rồi! Mộ nhà ngươi sắp nổ rồi.”

Bia đá đạo hữu kêu lên.

“Đừng hoảng!”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Trong đầu hắn nhanh chóng hồi tưởng lại một lượt tiến trình của kế hoạch ma hải.

Ngay sau đó, hắn vung tay lên.

Bá Thần trụ * series Trường Sinh trụ * Hà Chỉ trụ xuất hiện.

“Đi đi, Hà Chỉ trụ!”

Tống Thư Hàng ôm lấy Hà Chỉ trụ, đẩy nó về phía hai mộ phần chuẩn bị đâm vào nhau kia.

Chương 2659: Ngươi có gì muốn nói với mọi người không

Ở giai đoạn đầu của kế hoạch ma hải, Ma Đế Ngạc phái lượng lớn cao thủ Vô Cực Ma Tông lặng lẽ cắm thật nhiều Ma Thần trụ trong thế giới Cửu U để làm tọa độ. Những Ma Thần trụ này vừa có thể trở thành tọa độ để Ma Đế Cung giáng xuống Cửu U khi kế hoạch lớn bắt đầu, vừa có tác dụng làm mồi dẫn.

Ma Thần trụ dưới nối với thế giới ma hải, trên nối với Ma Đế Cung, liên kết Ma Đế Cung và thế giới ma hải lại với nhau. Tống Thư Hàng biết rõ cả quá trình này… Lúc đó hắn dùng Hà Chỉ trụ thay thế cho Ma Thần trụ, tham dự vào toàn bộ quá trình cuối cùng của kế hoạch ma hải.

Mà bây giờ, một trăm tầng phía trên bất hủ giả chi mộ và Cửu Tu Bá Tống chi mộ bên dưới dường như cũng thiếu đi một cây trụ kết nối, khiến chúng dung hòa với nhau!

“Đi đi, Hà Chỉ trụ!”

Tống Thư Hàng ném mạnh Hà Chỉ trụ vào hai ngôi mộ chuẩn bị tông vào nhau kia.

Lần này Hà Chỉ trụ không ra khỏi vỏ, thân trụ xé gió lao đi, cắm vào đầu Cửu Tu Bá Tống chi mộ, một sức mạnh ma đế khủng bố hiện lên trên thân trụ.

Hà Chỉ Ma Đế là tuyệt đại ma đế đã từng trêu đùa ý chí của thế giới hắc long ‘nữ sĩ lưỡi rồng’ + ý chí Cổ U, nếu như lúc đó không có Tống Thư Hàng chen ngang, nói không chừng Hà Chỉ Ma Đế đã đại công cáo thành, dùng thân mình thay thế cho ý chí hắc long + ý chí Cổ U, trở thành Thiên Đạo của thế giới hắc long và chúa tể Cổ U, một tồn tại chứng đạo hóa thân tựa như bất hủ.

Vì thế trong sức mạnh của Hà Chỉ Ma Đế ẩn chứa thuộc tính nhắm vào ý chí của các thế giới.

Trăm tầng phía trên của bất hủ giả chi mộ ẩn chứa thể tập hợp quy tắc Mộng Giới, sau khi chạm vào sức mạnh ma đế trên Hà

Chỉ trụ, nó đột nhiên kinh sợ.

Hai ngôi mộ nằm trong thế giằng co đầu đối đầu, Hà Chỉ trụ dựng thẳng giữa hai đầu, vô cùng bá đạo!

Tống Thư Hàng vớ bừa mà lại chính xác!

“Qủa nhiên có tác dụng, cũng may ta ôn tập lại một lượt kế hoạch ma hải của Vô Cực Ma Tông.”

Tống Thư Hàng rót ý thức vào trong Hà Chỉ trụ, bắt đầu dẫn dắt hai đại mộ chuẩn bị tiếp xúc với nhau này theo đúng các bước trong kế hoạch ma hải.

“Tốt lắm, Bá Tống đạo hữu, vào thời khắc mấu chốt, ngươi vẫn còn hữu dụng.”

Bia đá đạo hữu nói, nó phối hợp với Tống Thư Hàng, hỗ trợ dùng quyền hạn chúa tể Cửu U áp chế bất hủ giả chi mộ.

Mặc dù do thiếu tri thức nên ở nhiều chuyện thông thường, Tống Thư Hàng có vẻ không đáng tin lắm nhưng vào một vài lúc mấu chốt, những hành động to gan của hắn luôn có tác dụng, tâm lớn bao nhiêu thì chơi lớn bấy nhiêu!

Chịu sức ép từ nhiều loại sức mạnh, rốt cuộc bất hủ giả chi mộ cũng đành ngoan ngoãn.

Hai ngôi mộ cũng không còn đối đầu nữa mà dùng Hà Chỉ trụ làm cầu nối, tiến hành kết hợp.

Cửu Tu Bá Tống chi mộ lấy bục Huyền Thánh giảng pháp làm đường chân trời, lẩn vào ‘trong lòng đất’, bất hủ giả chi mộ xoay thân mộ, hóa thành tháp mộ 100 tầng ‘trên mặt đất’.

Một lúc sau.

Hai ngôi mộ ghép lại thành công, hai thạch thú giữ mộ và bia mộ của Bá Tống đều được đặt vào chỗ nối giữa hai ngôi mộ.

Dưới sự áp chế của quyền hạn chúa tể Cửu U và bất hủ giả chi mộ, thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới cũng ngoan ngoãn lại.

“Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, đại mộ đã xây xong, có thể chọn ngày lành mà an táng.”

Bia đá đạo hữu nói:

“Ta muốn phỏng vấn Bá Tống đạo hữu một chút, ngươi có lời gì muốn nói với người tảo mộ và kẻ trộm mộ trong tương lai

không?”

Tống Thư Hàng:

“Làm gì vậy?”

“Đầu năm nay thịnh hành tảo mộ điện tử, ngươi lại có được một bia mộ biết nói như ta… Vì thế đợi khi ngươi được an táng vào trong đó, ta có thể gửi một lời nhắn cho mỗi một đạo hữu đến tảo mộ hoặc trộm mộ.”

Bia đá đạo hữu nói.

“Ta không dễ dàng bị an táng trong đại mộ này đâu.”

Tống Thư Hàng nói với giọng cảnh giác, tử vong khiến cho đầu óc của hắn tỉnh táo…

Số Hamster nghe thế liền nắm lấy cơ hội mà đâm chọc:

“Số Bá Tống ngươi không an táng trong đó thì xây ngôi mộ to thế này làm gì? Ăn no rửng mỡ à?”

“Ngươi không hiểu gì cả, số Hamster… Tà ma Cửu U các ngươi không hiểu lòng người đâu.”

Tống Thư Hàng vén những cọng tóc lộn xộn của mình lên:

“Thế này gọi là đầu tư mộ phần, nhân lúc ta còn xây được mộ thì làm xong mộ luôn cái đã, tránh sau này đến mộ cũng không mua nổi. Ngươi ở thế giới Cửu U, không hiểu được tâm lý khát vọng với bất động sản của người hiện thế bọn ta đâu.”

Số Hamster: “…”

Sau khi nói xong, Tống Thư Hàng truyền âm cho Bạch tiền bối hiện đang ở đầu kia của thông đạo Mộng Giới:

“Bạch tiền bối, mọi chuyện bên ta đều thuận lợi.”

“Chỗ ta cũng ổn thỏa, đợi tín hiệu của ta nhé. Một khi ta phát tín hiệu, ngươi hãy phóng cả đại mộ đến Mộng Giới, phóng luôn cả Cửu Tu chi mộ bên dưới đến đây luôn.”

Bạch tiền bối đáp.

“Được, Bạch tiền bối, chúng ta làm một lần hoàn thành mục tiêu luôn!”

Tống Thư Hàng đáp.

Mặc dù có ba cơ hội nhưng hắn vẫn hy vọng mình và Bạch tiền bối thành công ngay từ lần đầu tiên.

…

…

Tiếp đó, để đề phòng chuyện ngoài ý muốn, Tống Thư Hàng điều khiển quyền hạn chúa tể Cửu U, thu nhỏ thông đạo giữa Cửu U và Mộng Giới, hóa thành một không gian thông đạo chỉ to như ngón tay, tránh để thể tập hợp quy tắc Mộng Giới trong bất hủ giả chi mộ bị Mộng Giới dẫn dắt mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mặt khác, Tống Thư Hàng cũng tạm thời không thu Hà Chỉ trụ lại, tiếp tục để nó cắm vào giữa hai ngôi đại mộ. Đợi kế hoạch hoàn thành hắn lại thu nó về cũng không muộn.

“À mà Bá Tống đạo hữu này, ngươi không định để lại lời nhắn thật à?”

Bia đá đạo hữu trêu chọc. Nó đã đợi cơ hội này lâu lắm rồi. Cuối cùng hôm nay đại mộ của Bá Tống đạo hữu cũng đã được xây xong, thế nên nó muốn nhân cơ hội đâm tim Bá Tống một phen.

Trước kia đều là nó bị Bá Tống đâm tim hết lần này đến lần khác, mệt tim lắm luôn.

“Không phải vội, đợi kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối kết thúc, ta muốn chuyển Cửu Tu Bá Tống chi mộ này đến thế giới hắc long, chế tạo thành di tích, để một đệ tử dự bị của ta thí luyện. Đến lúc đó ta sẽ thiết kế một đoạn lời thoại riêng để dẫn đường cho hắn.”

Tống Thư Hàng trầm tư đáp.

Ở thế giới hắc long, hắn còn có một đệ tử nhỏ dự bị có năng khiếu đặc biệt ‘xóa nick cày lại’, Tống Thư Hàng cứ cảm thấy nó rất giống với Vân Tước Tử tiền bối… rất có thể có liên hệ nào đó với ‘sức mạnh bất hủ hồi sinh’.

Tống Thư Hàng từng đồng ý sẽ để lại cho nó một phần truyền thừa ở thế giới hắc long.

Bây giờ xem ra, bất hủ giả chi mộ của mình rất thích hợp để làm di tích thí luyện cho nó.

“Tống tiền bối, cuối cùng ngươi cũng nhớ tới Tiểu Xích Đồng rồi à, ta còn tưởng ngươi quên hắn luôn rồi chứ.”

Vũ Nhu Tử da đen nói.

"Làm sao ta quên tên nhóc đặc biệt đó được. Nói không chừng trong mấy đệ tử, nó mới là thiên tại thực sự kế thừa ý bát của ta cũng nên."

Tống Thư Hàng mỉm cười nói:

"Nó rất giống ta."

"Đúng rồi, cái gì cũng có thể bán tiền bối, dạo gần đây ngươi có pháp khí sống lại mới nào không?"

Sau khi nhắc tới đệ tử dự bị có năng khiếu 'xóa nick cày lại' của mình, Tống Thư Hàng nhớ tới chuyện mình đã dùng mất 'pho tượng sống lại Sở các chủ' rồi, vì thế hắn muốn thử xem có moi được bảo vật sống lại nào đó từ chỗ cái gì cũng có thể bán tiền bối hay không.

Hắn vừa nói vừa nhìn về phía đại lão cái gì cũng có thể bán.

Lúc này, đại lão cái gì cũng có thể bán đang đan hai tay chống dưới cằm, nhìn chằm chằm vào bất hủ giả chi mộ, đồng tử dãn ra không có tiêu cực, trông như thất thần vậy.

Chương 2660: Suy nghĩ to gan của Thông Nương

“Thất thần rồi à?”

Thấy hai mắt của cái gì cũng có thể bán tiền bối không có tiêu cự, Tống Thư Hàng đột nhiên hoảng hốt.

Các đại lão thất thần là một chuyện vô cùng đáng sợ, chi tiết hãy xem điều thứ 6 trong các mục cần chú ý của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng là người đàn ông từng đích thân trải nghiệm cảm giác đó nhiều lần, vì thế hắn rất để ý tới chuyện này.

“Cái gì cũng có thể bán tiền bối!”

Hắn lại thử gọi một tiếng.

Nhưng dường như đại lão cái gì cũng có thể bán không nhìn thấy Tống Thư Hàng, không nghe thấy tiếng hắn gọi mà cứ giữ nguyên tư thế hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, nhìn bất hủ giả chi mộ một cách mê man.

“Không ổn rồi, thất thần thật rồi.”

Tống Thư Hàng quay đầu ra sau lưng hỏi:

“Có vị tiền bối nào biết pháp thuật hệ thổ không, làm một chiếc ghế thật vững chãi cho cái gì cũng có thể bán tiền bối đi, đừng để hắn bất cẩn ngã xuống đất!”

“Thư Hàng đừng hoảng hốt, lúc trước khi cái gì cũng có thể bán tiền bối bị chân của Bạch chúa tể Cửu U đá bay, ta nghe thấy hắn nằm trong hố lẩm bẩm, nói muốn tạo ra một môn pháp thuật chuyên ẩn ngươi đi. Một khi pháp thuật đó thành công, hắn sẽ không nhìn thấy ngươi, không nghe thấy lời ngươi nói nữa. Có lẽ bây giờ cái gì cũng có thể bán tiền bối đang sáng tạo môn pháp thuật đó.”

Quy tiền bối đứng bên cạnh vui vẻ nói.

Đối với Trường Sinh Giả, sáng tạo pháp thuật chẳng phải chuyện khó khăn gì, có lúc chỉ cần trong đầu có một ý tưởng về pháp thuật nào đó, dựa vào tri thức pháp thuật phong phú của mình, các Trường Sinh Giả có thể nhanh chóng phác họa ra kết cấu ban đầu của pháp thuật ấy!

Cho đến giờ, đối với một Trường Sinh Giả trăm phần trăm, sáng tạo pháp thuật ngay tại chỗ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi!

Ừm, nhất định phải ghi chú rõ là ‘cho đến giờ’… bởi vì Tống Thư Hàng tiểu hữu đã tấn thăng lên đến cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, nếu cứ theo như tiết tấu này, e rằng hai tháng sau hắn sẽ bò lên cảnh giới Trường Sinh Giả mà 99,99% tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều phải ngưỡng vọng.

Mà một khi hắn lọt vào đội ngũ Trường Sinh Giả, hắn sẽ phá vỡ xác suất một trăm phần trăm này, trở thành Trường Sinh Giả duy nhất trong chư thiên vạn giới không thể ‘chỉ cần một ý tưởng là sáng tạo được pháp thuật tại chỗ’, trở thành sự sỉ nhục đối với các Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng: “…”

Các đại lão đứng tại chỗ sáng tạo pháp thuật ‘kéo vào sổ đen’, ôi không thể chọc vào được.

Nhưng lần trước sở dĩ bị chân của Bạch tiền bối two đá bay là do đại lão cái gì cũng có thể bán tự tìm chết à? Tại sao hắn tự tìm đường chết mà cũng phải hắt tội lên đầu ta chứ?

Chẳng lẽ ta là Tống *Vua gánh tội* Thư Hàng chắc?

“Để ta thử gọi tiền bối xem.”

Vũ Nhu Tử da đen nhảy đến trước mặt đại lão cái gì cũng có thể bán, vươn tay lắc lắc trước mặt hắn:

“Cái gì cũng có thể bán tiền bối nghe thấy tiếng ta nói không?”

Nhưng đại lão cái gì cũng có thể bán vẫn không phản ứng lại.

“Hình như khi đang sáng tạo pháp thuật mới, cái gì cũng có thể bán tiền bối ẩn hết mặt và giọng nói của chúng ta rồi thì phải? Có lẽ hắn vẫn đang thử nghiệm tính năng của pháp thuật này.”

Quy tiền bối suy đoán.

Sáng tạo pháp thuật cũng cần làm một số thử nghiệm và điều chỉnh, đây là việc rất bình thường.

“Bạch tiền bối, chúng ta có cần sáng tạo ra một pháp thuật ‘cưỡng chế in hình tượng của mình vào mắt người nào đó’ không nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối phân thân, đề nghị.

“Hiệu quả thiên hạ không ai không biết phiên bản cường hóa?”

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu nói:

“Nếu như trên đời có pháp thuật như thế thì cư sĩ đã không phải phiền não đến thế.”

“Cư sĩ là ai?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Cư sĩ là ai… đây đúng là vấn đề thâm sâu ảo diệu, ta không thể nói rõ cho ngươi biết trong chốc lát được.”

Bạch tiền bối phân thân vươn tay ra chọc nhẹ vào đại lão cái gì cũng có thể bán, nói:

“Cái gì cũng có thể bán đạo hữu không phải đang thử nghiệm pháp thuật đâu, chỉ đơn giản là thất thần thôi. Ta quen với trạng thái này lắm.”

Trong khi nói chuyện, một trận gió lạ đặc trưng của thế giới Cửu U thổi tới, hình như đại lão cái gì cũng có thể bán ngồi không vững, toàn thân lắc lư theo gió.

“Cẩn thận!”

Tống Thư Hàng đứng dậy, che trước mặt Tô thị A Thập Lục và Thông Nương.

Bạch tiền bối phân thân búng nhẹ một cái.

Tách ~

Đất đai của thế giới Cửu U hóa thành cát, cát lại biến thành một chiếc ghế bập bênh theo đúng ý chí của Bạch tiền bối, để đại lão cái gì cũng có thể bán ngồi lên trên ghế.

Ghế bập bênh bằng cát đung đưa theo ngọn gió lạ, hình ảnh đại lão cái gì cũng có thể bán khoác chăn đơn nằm trên ghế đượm vẻ cô độc.

“Bạch tiền bối, pháp thuật tạo ra ghế từ cát này good đấy! Có thể đơn giản hóa nó thành dễ như một phù văn rồi dạy cho ta không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Học pháp thuật này từ Bạch tiền bối phân thân rồi sử dụng với Bạch tiền bối bản thể, tuyệt cú mèo.

“Xin lỗi nhé Thư Hàng. Lý luận và nguyên lý liên quan chiếc ghế này hơi cao thâm một chút, độ khó ít nhất phải bằng sáu phù văn. Trong thời gian ngắn ngươi không học được pháp thuật này đâu… Bởi vì nó vốn dĩ không phải là pháp thuật, chỉ là năng lực thiên phú sai khiến sức mạnh của đất thôi.”

Bạch tiền bối phân thân cười đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

“Mà tại sao bỗng dưng đại lão cái gì cũng có thể bán lại thất thần thế?”

Thông Nương tò mò hỏi.

Không hề có dấu hiệu báo trước, mấy phút trước mọi thứ vẫn ổn mà.

Số Hamster suy nghĩ giây lát rồi nói:

“Có lẽ là bị chân của chủ ta đá bị thương, chấn động não giống như Bá Tống vậy.”

Tống Thư Hàng nghe thế, tốt bụng nhắc nhở:

“Số Hamster, não bị hỏng thì gọi là thần kinh đấy, ở hiện thế bệnh nhân thần kinh có nhiều đặc quyền lắm đấy.”

Số Hamster: “…”

“Ông chủ Tống, ngươi nói xem nếu bây giờ ta thi triển thuật ăn cắp thần thánh với đại lão cái gì cũng có thể bán… liệu có ăn cắp được thứ gì tốt không nhỉ?”

Thông Nương bắt đầu rục rịch.

Đã lâu không thi triển ‘200 bản lĩnh mà yêu tinh cần phải có để có thể ngoan cường sống sót’, cô cảm thấy mình đang bỏ phí tài nghệ này.

Tống Thư Hàng nhìn Thông Nương bằng ánh mắt khiếp sợ:

“Thông Nương, cô đúng là một người nhanh trí mà. Có trộm được đồ tốt không thì ta không biết, nhưng ta nghĩ rằng Bát Tu chi mộ vừa mới được xây xong mà lập tức phát huy công dụng ngay cũng là chuyện đáng để chúc mừng đấy.”

Trộm đồ của đại lão Trường Sinh Giả ư, đến Bá Tống hắn đây còn không dám nghĩ đến chuyện này nữa là!

Côn Vương là chuyện ngoài ý muốn thôi, hơn nữa tài sản của Côn Vương cũng đâu phải hắn ăn trộm. Sau khi hắn đánh bại Côn Vương thì tài phú tự rơi ra đấy chứ.

Hai chuyện này có ý nghĩa khác hẳn nhau.

“Mắt của cái gì cũng có thể bán tiền bối cứ nhìn chằm chằm vào đại mộ của Tống Thư Hàng, liệu chuyện hắn thất thần có liên quan gì đến đại mộ không?”

Tô thị A Thập Lục lên tiếng.

Trước khi bị Bạch tiền bối Cửu U đá bay, lúc đi vào đại mộ, đại lão cái gì cũng có thể bán cũng tự nhiên đau buồn bật khóc.

A Thập Lục cảm thấy hai chuyện này có mối liên hệ gì đó.

“Liệu có liên quan đến mộng cảnh không nhỉ.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ giây lát, nói.

Hắn nhớ bất hủ giả chi mộng lúc trước của mình cũng cần phải đi vào thế giới mạng công đức rồi mới tới được mộng cảnh.

Khi Tống Thư Hàng thốt ra hai chữ ‘mộng cảnh’… bất hủ giả chi mộ đột nhiên rung nhẹ lên.

Thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới ở trăm tầng phía trên dường như đã nhận được mệnh lệnh.

Mà trong Cửu Tu Bá Tống chi mộ, một tiết điểm với mạng công đức mở ra, đây chính là tiết điểm mà lúc trước cái gì cũng có thể bán mới mở được một nửa.

Một mộng cảnh lặng lẽ lan ra.

Chương 2661: Chúng ta cần một lực đẩy

Bạch tiền bối là một người may mắn, sở dĩ hắn không không có mấy tật xấu như ám ảnh sợ hãi khi lựa chọn là do bình thường nếu như không chịu tác động của bên ngoài, các lựa chọn của hắn đều sẽ phát triển theo hướng 'tốt nhất'.

Cho dù gặp phải những ngã rẽ thật sự phải lựa chọn, Bạch tiền bối còn có thể tung tiền xu, vui vẻ đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho mình.

Bởi vì lựa chọn của Bạch tiền bối chỉ có lợi nhất đối với mình hắn nên tuy là một nguồn may mắn di động nhưng nếu muốn cọ may mắn của Bạch tiền bối thì phải trả giá bằng một chút nguy hiểm đến tính mạng.

Sự may mắn của Bạch tiền bối chỉ dùng cho một mình hắn thôi. Cá nhân hắn may mắn không có nghĩa những người bên cạnh cũng có thể may mắn theo hắn, thậm chí có khả năng những người bên cạnh còn phải chịu một số tai nạn để kết ra quả may mắn.

Kế hoạch tạo thần là kế hoạch lớn hiếm có khiến Bạch tiền bối sốt ruột tiến hành, trong vô số tiểu vị diện, Bạch tiền bối và Thất Tu Tôn Giả, Vân Tước Tử lựa chọn Mộng Giới làm địa điểm thí nghiệm cho kế hoạch tạo thần.

Đó là một lựa chọn rất nguy hiểm, vì thời gian của kế hoạch tạo thần rất cấp bách, khi chọn Mộng Giới làm địa điểm thí nghiệm, Bạch tiền bối, Vân Tước Tử, Thất Tu Thánh Quân không cân nhắc quá nhiều. Họ chọn nó chỉ vì Mộng Giới này rất nhỏ, hơn nữa không quá hỗn loạn, thích hợp với thí nghiệm của bọn họ.

Mà sự thật chứng minh… Mộng Giới chính là nơi thích hợp với thí nghiệm của Bạch tiền bối nhất.

Lúc này.

Thể tập hợp quy tắc Mộng Giới bị đưa vào bất hủ giả chi mộ, kéo đến thế giới Cửu U.

Sau khi giúp đỡ Thông Nương và Tống Thư Hàng xây dựng mộ của Bát Tu, Cửu Tu xong, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bản thể thảnh thơi bay qua bay lại trong thế giới Cửu U.

Đại lão cái gì cũng có thể bán mở một tiết điểm mạng công đức trong Cửu Tu Bá Tống chi mộ, chân thân bắt đầu thất thần.

Quyền hạn chúa tể Cửu U mà Bạch tiền bối two cho Tống Thư Hàng trấn áp chặt bất hủ giả chi mộ, cái chân vàng của hắn ở bên cạnh số Hamster.

Bạch tiền bối bản thể và Tống Thư Hàng bện thành một sợi dây thừng, liên kết cả 4 lại với nhau.

Một mộng cảnh lặng lẽ mở ra, bao trùm lấy tất cả mọi người.

Trong mộng cảnh mông lung, sương mù vờn quanh.

Sương mù bao phủ khắp nơi, tất cả mọi người có mặt tại đây đều giống như đại lão cái gì cũng có thể bán, hai mắt dần mất đi tiêu cự, rơi vào chế độ thần kỳ ‘ngủ mở mắt’.

Một lúc sau…

“Ơ? Huyễn cảnh?”

Tống Thư Hàng được quyền hạn chúa tể Cửu U hộ thể nên đột nhiên tỉnh lại.

Hắn nhíu mày nhìn sương mù xung quanh, vươn tay kết một pháp quyết, định kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U, xua thế giới ảo cảnh đi!

[Cẩu Đản, đừng hoảng.]

Đúng lúc này, giọng nói của cha Cẩu Đản vang lên bên tai hắn:

[Mộng cảnh này bị kích hoạt chỉ là do đã thỏa mãn một số điều kiện thôi… Ta ở bên ngoài để ý giúp ngươi, không cần phải sợ.]

Cha Cẩu Đản vốn vẫn luôn dõi theo kế hoạch ma hải, lúc nãy đột nhiên cảm ứng được thể tập hợp quy tắc Mộng Giới thay đổi, ý thức của hắn lập tức chiếu đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhìn thấy biến hóa của bất hủ giả chi mộ.

Ngay sau đó, cha Cẩu Đản phát hiện ra sự thay đổi của mộng cảnh này có mối liên hệ nhất định với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mà Thiên Đạo của nó để lại nên nó bắt đầu lưu ý.

“Nhưng mộng cảnh này không ảnh hưởng tới kế hoạch của Bạch tiền bối chứ?”

Tống Thư Hàng thận trọng hỏi. Càng đến phần sau của kế hoạch càng cần phải cẩn thận, tránh để sai một bước, tất cả đổ sông đổ biển hết, phải bắt đầu lại từ đầu.

Cha Cẩu Đản đáp lại với giọng khinh thường:

[Chỉ là một mộng cảnh cỏn con thôi, một suy nghĩ của ngươi cũng có thể bóp chết nó rồi… không cần phải lo đâu. Hơn nữa cho dù ngươi thất thủ thì vẫn còn ta mà. Ta động móng một cái cũng đủ đập nát mộng cảnh này trăm ngàn lần.]

Nó chịu ra tay giúp đỡ, chẳng khác nào một cây định hải thần châm, ổn định đại cục. Cho dù Tống Thư Hàng có quậy chút nữa, quậy đến long trời lở đất cũng không cần phải lo cho đại cục.

Cha Cẩu Đản hắn đây đáng tin như thế đấy!

Tống Thư Hàng gật đầu:

“Nếu có cha Cẩu Đản thì ta yên tâm rồi.”

Hắn chỉ có hai cơ hội để thất bại, nếu như lần thứ 3 cũng thất bại, Bạch tiền bối sẽ cần một người nào đó hóa thành mặt trời nhỏ để trấn áp cục diện.

Tống Thư Hàng đã nghĩ kỹ rồi, nếu như cha Cẩu Đản không thể ổn định đại cục, dẫn đến kế hoạch thất bại… Hắn sẽ giao người yêu của Trình Cẩu Đản là @#%x Tiên Tử ra, để cô ấy biến thành mặt trời nhỏ, chiếu sáng thế gian, xoay vòng vòng thay mình!

Thông qua thuật đọc mặt, mỹ nhân rắn công đức đọc được đại khái ý nghĩ của Tống Thư Hàng: “…”

Trình Cẩu Đản Tiên Tử âm thầm chiếu ý niệm đến cùng cha Cẩu Đản: “…”

Cha Cẩu Đản: “…”

Lúc này, mộng cảnh sương mù thai nghén hồi lâu cuối cùng cũng khai màn.

Mở màn là hình ảnh mặt trời bành trướng mà Tống Thư Hàng quen thuộc.

Trong thời gian ngắn, mặt trời điên cuồng phình to ra, thiêu đốt rồi nhanh chóng tiến vào giai đoạn cuối cùng của cuộc đời với tốc độ mắt thường nhìn thấy được, cuối cùng tắt đi, hóa thành một sao lùn trắng.(*)

“Vầng mặt trời bành trướng này giống như bản thân ta đang bành trướng nhờ quyền hạn chúa tể Cửu U vậy.”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu hắn: “...”

Phần sau của mộng cảnh cũng giống như những gì Tống Thư Hàng nhìn thấy trước đây.

Các vì sao trong vũ trụ liên tục tắt đi, nhanh chóng đi tới cuối đời trong thời gian cực ngắn.

Các vị diện trong chư thiên vạn giới rơi vào thời kỳ diệt vong, đến các tiểu thế giới độc lập như không gian đặc biệt ‘phòng tối của thiên đạo, bí cảnh Trường Sinh Giả’ cũng không thoát được kiếp nạn này

“Có chuyện gì thế này?”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ dựng cao lên, kinh hãi mà nhìn cục diện trước mặt:

“Đây là cảnh tượng trong tương lai à?”

“Không nhất định là tương lai, nói không chừng là quá khứ đấy.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp:

“Sở các chủ đừng sợ... một bất hủ giả sắp xuất hiện rồi.”

Sau khi ‘hằng tinh’ cuối cùng tắt, chư thiên vạn giới thật sự bị diệt vong.

Vào thời khắc này, chúng sinh trong chư thiên vạn giới thật sự bình đẳng!

Dù là mạnh hay yếu, béo hay gây, nam hay nữ, tất cả đều phải chịu đựng sự diệt vong công bằng.

[Ngươi đã từng nhìn thấy mộng cảnh này rồi à?]

Cha Cẩu Đản hỏi.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng có nghi vấn tương tự.

“Ừm, ta lấy được bản thiết kế bất hủ giả chi mộ ở trong mộng cảnh này.”

Tống Thư Hàng đáp.

Trong mộng cảnh, thời gian trôi qua rất nhanh …

Chư thiên vạn giới rơi vào bóng đêm khổng lồ.

Thế nhưng bất hủ giả mà Tống Thư Hàng nhắc tới lại không hề xuất hiện.

Dường như đi đến bước này, các tình tiết của mộng cảnh bị ‘lag’ rồi.

[Lag rồi, mộng cảnh không thể diễn biến tiếp nữa…]

Cha Cẩu Đản lên tiếng.

Tống Thư Hàng:

[Tại sao lại như vậy chứ?]

[Là do sức mạnh quy tắc của Mộng Giới không đủ, những thông tin có liên quan đến ‘bất hủ’, cho dù chỉ là mộng, đều không thể diễn hóa một cách dễ dàng được.]

Cẩu Đản nói.

Bất hủ cao cao tại thượng như thế đấy!

Cha Cẩu Đản nói tiếp:

[Thế nên bây giờ cần một lực đẩy, thúc đẩy sức mạnh quy tắc của Mộng Giới, để mộng cảnh này tiếp tục diễn hóa.]

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

[Lực đẩy? Chúng ta có thể cho chân của Bạch tiền bối two đạp Mộng Giới này một cước không?]

Vừa dứt lời, cơ thể của Tống Thư Hàng đã bay đi, hắn bị đạp bay, ngã vào trong mộng cảnh.

Dường như mộng cảnh đã nhận được lực đẩy, tiếp tục diễn hóa.

Trong mắt mọi người, tại thế giới bị sụp đổ có một đạo nhân bước ra từ không trung.

Sau lưng đạo nhân này có ánh sáng công đức khổng lồ, hắn vừa xuất hiện, các vì sao trong vũ trụ cũng bắt đầu chấn động.

Đạo nhân đó thỏa sức tung hoành trong đại kiếp hủy diệt trời đất này.

Có sức mạnh bất hủ mơ hồ như mosaic (**) đánh xuống bên cạnh vị đạo nhân này. Đó là do sức mạnh Mộng Giới không thể diễn hóa ra bất hủ thật sự được nên chỉ có thể xử lý làm mờ.

Đạo nhân hơi nghiêng người, lộ ra gương mặt Bá Tống thanh tú, vô hại.

(*) Sao lùn trắng là thiên thể được tạo ra khi các ngôi sao có khối lượng thấp và trung bình "chết" đi.

(**) mosaic: công cụ photoshop để làm mờ, che đi những phần nhạy cảm

Chương 2662: Nóng nảy quá! Ngươi thua xa kẻ địch cả đời Công Tử Hải của ta!

“Thư Hàng?”

“Tống tiền bối?”

“Á đù, số Bá Tống!”

Những người bị cuốn vào trong mộng cảnh mở to mắt, nhìn ‘bất hủ giả’ xoay người lại với gương mặt của Bá Tống kia.

“Đây là cảnh tượng trong tương lai à?”

Quy tiền bối cũng có câu hỏi giống với Sở các chủ lúc trước.

“Trong tương lai chư thiên vạn giới đều sẽ sụp đổ, chỉ còn mỗi mình Thiên Đạo có thể tiếp tục sinh tồn? Chẳng trách từ xưa tới nay các đại lão trong chư thiên vạn giới đều muốn tranh đoạt Thiên Đạo.”

Thông Nương kẹt giữa mai của Quy tiền bối, nói.

Gần đây cô cũng tranh thủ bổ sung một số tri thức liên quan đến Thiên Đạo. Dù gì cũng có bao nhiêu đại lão nói cô có tư thái của Thiên Đạo như thế, cô cũng cần phải tìm hiểu một chút xem Thiên Đạo trâu bò nhường nào chứ. Đời hành dài đằng đẵng, cũng cần phải có một ước mơ. Ví dụ như sau này cô thật sự trở thành Thiên Đạo, treo ông chủ Tống cấn tay lên đánh cho một trận chẳng hạn.

“Chúng ta có thể nói chuyện rồi à?”

Bạch tiền bối phân thân cảm thấy rất thú vị, trước khi vị bất hủ giả trong mộng cảnh kia xoay người lại, hắn phát hiện ra tuy rằng mọi người cùng bị vây trong một mộng cảnh nhưng không thể liên lạc được với nhau.

Bạch long tỷ tỷ nói:

“Có lẽ là lúc nãy đang phát ‘giới thiệu đầu phim’ nên chúng ta chỉ có thể xem không thể nói, bây giờ giới thiệu đầu phim kết thúc rồi nên bắt đầu mở tính năng trao đổi chăng?”

“Nếu như đây là mộng cảnh dự đoán tương lai, vậy tức là sau này Thư Hàng thật sự có khả năng trở thành Thiên Đạo?”

Tô thị A Thập Lục hỏi.

Số Hamster vô thức nói:

“Thiên Đạo dởm?”

“Thực ra chỉ cần trở thành Thiên Đạo thì không còn là hàng dởm nữa.”

Quy tiền bối đáp:

“Khi chư thiên vạn giới chỉ còn một mình hàng dởm như hắn, hắn sẽ trở thành hàng thật duy nhất.”

“Dáng vẻ Tống tiền bối mặc đạo bào trông cứ là lạ thế nào ấy, hắn hợp với khôi giáp hơn.”

Vũ Nhu Tử da đen không nhịn được mà bật cười.

[Đâm tim rồi, Vũ Nhu Tử da đen.]

Tống Thư Hàng muốn lên tiếng, nhưng giờ hắn đang ở trong ‘mạch truyện’, không thể nói chuyện với mọi người được.

Lúc này Tống Thư Hàng đang đóng vai nhân vật bất hủ giả đạo nhân trong cốt truyện của mộng cảnh, dùng kỹ năng diễn xuất của mình để thúc đẩy tình tiết phát triển.

Sức mạnh quy tắc Mộng Giới không thể diễn hóa ra thông tin của bất hủ giả, Bạch tiền bối two liền giúp một chân, phóng Tống Thư Hàng đến mộng cảnh, hóa thành lực đẩy.

Sau khi thấy mình không thể nào nói chuyện được với ‘khán giả’, Tống Thư Hàng thở dài trong lòng, tiếp tục thực hiện những hành động tiếp theo của ‘bất hủ đạo nhân’.

Cùng với sự phát triển của nội dung vở diễn, hắn thong thả đi tới vị diện hằng tinh bị dập tắt cuối cùng, học theo hành động của bất hủ đạo nhân trong kịch bản, bắt đầu ngưng tụ công đức, để sức mạnh công đức hóa thành ngọn lửa, định ‘đốt’ lại hằng tinh này.

“Tống tiền bối đang muốn cứu vớt cả chư thiên vạn giới ư?”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi, cô cố gắng mở to mắt ghi nhớ cảnh tượng này, đồng bộ với bản thể.

Tình tiết lớn như hủy diệt thế giới rồi còn chuyện Tống tiền bối đứng ra cứu vớt cả thế giới nữa, chắc chắn bản thể của cô sẽ hứng thú lắm đây… Hơn nữa, hình tượng Tống tiền bối cứu vớt thế giới nom có vẻ rất cao lớn, rất thích hợp để làm gói meme!

Cô đã nghĩ kỹ chủ để của gói meme rồi – 'Hôm nay Tống Thư Hàng ta lại giải cứu cả thế giới rồi!'

"Ông chủ Tống mà lại ra tay cứu cả thế giới cơ đấy! Trước giờ ta không hề thấy hắn có giác ngộ cao thượng như thế."

Thông Nương nói với vẻ trăn trở.

Tô thị A Thập Lục nói nhỏ:

"Thực ra Thư Hàng đã cứu thế giới vài lần rồi."

Cô lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng, hiện giờ nhất cử nhất động trong mộng cảnh đều ảnh hưởng tới chư thiên vạn giới. Hình ảnh Tống Thư Hàng đứng trước hành tinh đã bị dập tắt, cố gắng cứu vớt chư thiên vạn giới vô cùng chói mắt nhưng cũng khiến người ta không thể rời mắt được.

A Thập Lục đè giọng xuống nói:

"Anh hùng giải cứu cả chư thiên vạn giới."

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Mà trong lúc họ đang nói chuyện, trên tay bất hủ giả mặt Bá Tống đã ngưng tụ ra ngọn lửa công đức hừng hực.

Hắn xoay người châm lên ngọn lửa hy vọng này rồi ấn nó xuống hằng tinh đã tắt.

[Dừng tay!]

Đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng:

[Ngươi đang làm gì thế!]

Tống Thư Hàng ngẩn ra: "Ơ?"

Đây là giọng nói của ai?

Hắn nhanh chóng làm phép loại trừ trong đầu một lượt, giọng không quen mà.

Nếu như đã không quen… vậy mặc kệ đi.

Vì thế Tống Thư Hàng tiếp tục dùng kỹ năng diễn xuất tinh tế của mình để thúc đẩy tình tiết.

[Ngươi điên rồi à, chỉ khi chư thiên vạn giới hoàn toàn bị hủy diệt, chúng ta mới được siêu thoát thực sự, không bị hạn chế nữa. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!]

Giọng nói kia điên cuồng gào thét bên tai Tống Thư Hàng.

“Ngươi là ai? Chúng ta thân thiết làm à?”

Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng vừa mở miệng, giọng nói của hắn lại vang lên như sấm rền:

[Là cơ hội duy nhất của ngươi, không phải của ta. Ta khác với ngươi, ta chỉ muốn lẳng lặng làm một Thiên Đạo bất hủ thôi.]

Ngữ khí này tràn ngập hơi thở của cá mặn, ta chỉ muốn an phận trên vị trí Thiên Đạo bất hủ, vô dục vô cầu, đừng ai hòng ngăn cản ta!

“Ơ?”

Tống Thư Hàng ngơ ra, tình tiết thay đổi rồi. Lần trước khi ta đứng xem từ góc độ ‘khán giả’, không có chi tiết này mà nhỉ?

Chẳng lẽ con hàng này còn có ‘bản đầy đủ’ và ‘bản tóm lược’ hả? Lần trước mình chỉ mới tiếp xúc với phiên bản đã lượt bớt một số tình tiết chăng?

Trong chư thiên vạn giới, còn có ý chí có thể ảnh hưởng đến kịch bản phim điện ảnh về bất hủ giả cơ à?

Sức mạnh ảnh hưởng khủng bố đến thế ư?

[Ngươi đang nói đùa à? Đã đến bước này rồi, ngươi lại nói với ta muốn yên lặng làm một Thiên Đạo bất hủ hả?]

Giọng nói bên tai tràn ngập nóng nảy.

Từ đoạn đối thoại này có thể nhìn ra, giọng nói bên tai hắn dường như là kẻ chủ mưu sau màn, có lẽ chuyện thế giới sụp đổ liên quan đến hắn ta.

‘Nóng nảy quá, không có sự bình tĩnh trầm ổn của đại lão chủ mưu gì cả, còn không bằng cả Công Tử Hải!’

Tống Thư Hàng đánh giá.

Trong ký ức của hắn, lúc trước khi Công Tử Hải bày bố kế hoạch, mỗi khi đi một bước đều phải tính sẵn mấy bước kế tiếp.

Ban đầu khi ngưng tụ Huyết Thần Toản, tuy rằng cả quá trình bị Tô thị A Thất + tay mơ Tống Thư Hàng quấy rồi, thậm chí có một viên Huyết Thần Toản còn rơi vào trong tay Tống Thư Hàng nhưng Công Tử Hải hoàn toàn chẳng có vẻ gì là nóng nảy cả.

Sự tự tin và bình tĩnh khi đối mặt với chuyện ngoài ý muốn như thể vạn vật trong trời đất đều nằm trong tay mình của Công Tử Hải hơn xa giọng nói nóng nảy bên tai này.

“Kẻ chủ mưu sau màn chân chính phải giống như Công Tử Hải trước đây ấy, dù đối mặt với cục diện gì cũng phải bình tĩnh, chuẩn bị nhiều phương án ứng phó cho mỗi một cục diện bất ngờ mới đúng chứ.”

Tống Thư Hàng thầm nói.

[Ta vẫn luôn muốn yên lặng làm Thiên Đạo, thế nên ngay từ đầu ngươi đã nhìn nhầm ta rồi. Chẳng dễ gì ta mới lấy được vị trí Thiên Đạo này, ta đã từng thề chỉ cần chứng đạo bất hủ, chỉ cần không có chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ mãi mãi ngồi trên vị trí Thiên Đạo này.]

Đạo nhân kia lên tiếng.

Dứt lời, dưới sự thúc đẩy của mạch truyện, Tống Thư Hàng khom lưng, ấn ngọn lửa công đức ấy lên hằng tinh đã tắt.

Bùm ~

Thế giới tối đen lại được thắp sáng một lần nữa, xuất hiện ánh sáng mới.

Chương 2663: Ta đặt cược hy vọng vào tương lai

[Ngươi dám làm như thế thật sao, sao ngươi dám chứ! Ngươi đã hủy hoại tất cả mọi thứ của ta!]

Ông anh nóng nảy kia tức giận gầm thét bên tai Tống Thư Hàng.

Trong giọng nói này tràn đầy sự tức giận, cứ như muốn xé nát Tống Thư Hàng ra vậy. Nếu như số liệu hóa sự phẫn nộ này thành sức mạnh bùng nổ, ít nhất có thể giết chết Tống bú sữa cấn tay ba lần… Đáng tiếc kêu gào phẫn nộ này chẳng có chút ý nghĩa gì, chỉ là gầm lên một cách bất lực mà thôi.

Cho dù có kêu gào lớn tiếng hơn nữa cũng không thể thay đổi được bất cứ sự thật nào!

Theo động tác của đạo nhân ‘mặt Bá Tống’, hằng tinh đã tắt được thắp sáng một lần nữa, tựa như hiệu ứng domino, các hằng tinh khác cũng lần lượt phát sáng trở lại!

[Ngươi thật thiển cận, vị trí Thiên Đạo, cơ thể bất hủ chẳng qua chỉ là tạm bợ. Nếu chỉ tiếp tục giữ vị trí Thiên Đạo, tương lai của ngươi đáng thương lắm đấy, rốt cuộc làm thế nào mà một kẻ như ngươi mà ngồi lên vị trí Thiên Đạo được thế?]

Giọng nói nóng nảy kia dường như muốn phát điên lên.

“Ngươi nói đúng, ta đây tầm nhìn thiển cận, thực ra… bản thân ta vốn không có tư cách trở thành Thiên Đạo. Nhưng quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả, ta vẫn trở thành Thiên Đạo.]

Bất hủ đạo nhân thong thả đáp.

[Bây giờ ngươi dừng lại vẫn còn kịp! Sau khi trở thành Thiên Đạo, ngươi sẽ bị trói buộc tại vị trí này, bất hủ chi đạo trói chặt ngươi và chư thiên vạn giới với nhau. Muốn được siêu thoát cũng sẽ bị thế giới trói buộc. Vì thế chỉ còn nước hủy diệt cả chư thiên vạn giới! Ta đợi hai lần luân hồi mới chờ được cơ hội này, đây là cơ hội của ta, cũng là cơ hội duy nhất của ngươi! Bây giờ ngươi hãy dừng lại ngay, chúng ta có thể cùng siêu thoát, chứng đạo bất hủ tự do chân chính, vượt khỏi hạn chế của chư thiên vạn giới này!]

Giọng nói kia vội vàng nói, nó sắp hết thời gian rồi.

"Nếu ta đã quyết định như thế thì sẽ không bỏ cuộc. Ngay từ đầu ngươi đã nhìn lầm ta, ngươi không nên tìm đến ta, ta không phải là đối tác lý tưởng của ngươi… Còn nữa, cho dù tầm nhìn của ta có thiển cận thế nào, ta cũng là người từng chứng đạo bất hủ. Đối với chuyện phá hủy thế giới để được siêu thoát, trong giớ khắc sụp đổ này, ta còn nhìn rõ hơn ngươi."

Bất hủ đạo nhân nói:

"Hiện giờ chư thiên vạn giới có liên kết mật thiết với ta, cho dù thật sự có cơ hội siêu thoát, đó cũng sẽ chỉ là cơ hội của ngươi chứ không phải của ta."

"Thậm chí đến ngươi cũng không có cơ hội siêu thoát.. Ngay từ đầu, phá hủy thế giới để được siêu thoát đã là một thí nghiệm sai lầm."

Bất hủ đạo nhân bình tĩnh đứng trong không trung, đáp.

[Ngươi thì biết cái gì? Đến tận bây giờ ngươi vẫn không hiểu ta! Bỏ qua cơ hội này, ngươi sẽ không có tương lai nữa. Tất cả mọi thứ của ngươi đều kết thúc rồi, ngươi cho rằng mấy phương án thoát thân mà mình chuẩn bị có hiệu quả sao? Tất cả các phương án thoát thân của ngươi đều là tác phẩm thất bại. Bây giờ ngươi không còn sự lựa chọn nữa, chỉ có thể hợp tác cùng với ta thôi!]

Đến lúc này, rốt cuộc giọng nói kia cũng bình tĩnh trở lại, sự nóng nảy trong ngữ khí tan biến dần:

[Dừng lại đi, ngươi vẫn còn hy vọng.]

"Ngươi không phải là hy vọng của ta. Nếu như thật sự cần hy vọng… ta đã đặt cược hy vọng vào tương lai. Nếu là hắn… ta tin rằng hắn có thể làm được, mang đến cho ta hy vọng thật sự."

Bất hủ đạo nhân đột nhiên mỉm cười.

[Ngươi nói thế là sao?]

Giọng nói kia khựng lại. Đặt cược hy vọng vào tương lai, lẽ nào vào khoảnh khắc thế giới này sụp đổ, bất hủ đạo nhân đã chiếu ánh mắt tới tương lai xa xôi rồi ư?

Trong khi nói chuyện, 'nhân quả' của cả chư thiên vạn giới bị bất hủ đạo nhân nghịch chuyển.

Quả và nhân đảo ngược lại.

Cả chư thiên vạn giới trở về trạng thái trước khi sụp đổ, không ai biết thế giới của mình từng diệt vong một lần.

Bất hủ đạo nhân gần như không gì không làm được, tất cả quy tắc đều mặc hắn sai khiến.

Trường Sinh Giả và Thiên Đạo bất hủ đã là hai khái niệm chênh lệch tầng lớp hoàn toàn khác nhau.

Nhưng… phân tích cuộc đối thoại giữa bất hủ đạo nhân và ông anh nóng nảy kia, bất hủ đạo nhân thực hiện nghịch chuyển nhân quả thế này dường như cũng phải trả một cái giá rất đắt. Nếu không may còn phải dùng đến thủ đoạn thoát thân khỏi Thiên Đạo thì phải?

"Còn nữa, ta đã chuẩn bị một món quà cho ngươi, hy vọng ngươi sẽ thích."

Lúc này, bất hủ đạo nhân lại lên tiếng.

Sau đó, hắn giơ tay ra chặt đứt nhân quả.

Quả 'chư thiên vạn giới tan biến' bị chém đứt, đồng thời ông anh nóng nảy không ngừng nói bên tai Tống Thư Hàng cũng bị bất hủ đạo nhân giữ lại trong nhân quả 'chư thiên vạn giới tan biến'.

Bất hủ đạo nhân không thể xử lý ông anh nóng nảy kia được.

Bởi vì đó là một tồn tại ngang hàng với hắn, trong chư thiên vạn giới không có bất cứ một thế lực nào có thể diệt trừ đối phương.

"Tiền bối, ngươi tạm thời ở lại trong nhân quả chư thiên vạn giới tan biến này đi… Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, ngươi còn có thể thoát ra khỏi nhân quả này, tái hiện nhân quả, hủy diệt chư thiên vạn giới một lần nữa. Nhưng đến lúc đó, người mà ngươi phải đối mặt có lẽ không còn là ta nữa."

Bất hủ đạo nhân nói.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Nhân quả thế giới tan biến sẽ còn tái hiện trong tương lai ư?

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên dự cảm chẳng lành…

Vừa nãy bất hủ đạo nhân nghịch chuyển nhân quả, đưa thế giới lại thời gian trước khi tan biến, thế nhưng tại sao chư thiên vạn giới lại đột nhiên tan biến, chắc phải có một bước ngoặt gì đó mới đúng.

Chắc không phải ‘thuốc nỗ’ dẫn nổ cả chư thiên vạn giới vẫn chưa được giải trừ đấy chứ?

“Mẹ vũ trụ của chúng ta đáng yêu đến thế, tại sao cứ phải cho nổ chứ.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nói với vẻ tuyệt vọng.

Trong lúc đang suy tư, tình tiết liên quan đến bất hủ đạo nhân tiếp tục diễn ra.

Màn hình co rút kịch liệt, bất hủ đạo nhân mặt Bá Tống xuất hiện ở trung tâm mạng công đức.

Ngôi đại mộ có dựng bia ‘ngã, ngô, dư, gia, yêm, mỗ’ hiện ra, bất hủ đạo nhân đứng bên cạnh đại mộ.

Nghiệp hỏa bùng lên trên người hắn.

Lúc trước Tống Thư Hàng tưởng rằng nghiệp hỏa này là cái giá mà bất hủ đạo nhân phải trả khi ra tay chém đứt nhân quả, nhưng lần này đích thân nhập vai bất hủ đạo nhân, cảm nhận của hắn càng rõ ràng hơn.

Nghiệp hỏa này là do nhiều sự việc tạo thành… Đầu tiên là do bất hủ đạo nhân phá chư thiên vạn giới, thế giới bị phá hủy là do hắn ngầm đồng ý, ban đầu ông anh nóng nảy kia và bất hủ đạo nhân hợp tác với nhau, bất hủ đạo nhân là Thiên Đạo lúc đó nên hắn phải gánh chịu hoàn toàn nghiệp hỏa này.

Thứ hai là do sau khi chém đứt nhân quả, bất hủ đạo nhân nhốt ông anh nóng nảy ở ‘quả’ thế giới tan biến, hắn phải trả giá vì điều này. Nhốt một tồn tại ngang hàng trong nhân quả, tất nhiên sẽ bị trừng phạt.

Còn cái giá phải trả vì nghịch chuyển nhân quả của chư thiên vạn giới không chỉ đơn giản chỉ là nghiệp hỏa cỏn con này.

Lúc này, Tống Thư Hàng cứ như đang nhập mộng, hắn cảm nhận rõ ràng trạng thái của bất hủ đạo nhân, dường như đạo nhân đã không thể điều khiển được sức mạnh Thiên Đạo nữa rồi.

Bất hủ giả chấp chưởng Thiên Đạo… nhưng bây giờ, pháp tắc Thiên Đạo lại có dị tượng đảo khách thành chủ.

“Bây giờ phải xem ta có thể độ qua kiếp này không. Nếu không qua được, ta sẽ gửi gắm tất cả hy vọng lên người ngươi.”

Bất hủ đạo nhân lẩm bẩm.

Chương 2664: Hy vọng mà ngươi luôn chờ đợi là?

Tống Thư Hàng: “???”

Rốt cuộc bất hủ đạo nhân này đang nói chuyện với ai?

Hắn gửi gắm hy vọng lên ai?

[Chẳng lẽ là ta?]

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên lóe lên một ý tưởng kỳ lạ, dù sao bây giờ hắn cũng đang nhập vào người bất hủ đạo nhân để thúc đẩy mạch truyện trong mộng cảnh.

Vì vậy màn ‘độc thoại’ của bất hủ đạo nhân thực ra là đang nói với hắn chăng?

[Chắc chắn khi ta tiếp xúc với mộng cảnh này, bất hủ đạo nhân đã cảm ứng được rồi. Cũng giống như các đại lão Thánh Nhân Nho gia, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cảm ứng được sự tồn tại của ta trước đây vậy. Ta sẽ trở thành hy vọng của bất hủ đạo nhân ư?]

Tống Thư Hàng trầm tư.

Nếu là như thế thật, vậy ta chính là hy vọng của bất hủ đạo nhân ư? Sao đột nhiên cảm thấy đẳng cấp của mình cao lên rất nhiều thế nhỉ?

Nếu thật sự là như thế, sau này gặp phải đại lão bất hiếu muốn cho nổ mẹ vũ trụ, có cần xông lên dạy hắn thế nào là hiếu, thế nào là yêu, để hắn biết được tình mẹ vĩ đại cỡ nào không nhỉ?

[Không đúng không đúng, đừng vội tự cao… Nếu không sẽ giống với mặt trời ban đầu ấy, bành trướng quá độ mà nổ tung luôn.]

Tống Thư Hàng dùng hết sức áp chế tâm thái bành trướng đang muốn quậy tung trời của mình.

Đàn ông chỉ nên tự cao ở lúc cần thiết chứ không phải ở những chuyện không có ý nghĩa gì thế này.

Trong lúc suy tư, mạch truyện của bất hủ đạo nhân tiếp tục phát triển.

Cũng giống như tình tiết trong ‘bản tóm lược’ mà Tống Thư Hàng đã từng xem trước đây, bất hủ đạo nhân xây mộ cho mình, sau đó nhốt mình trong đại mộ.

[Kết thúc rồi.]

Tống Thư Hàng nói.

Tình tiết cuối cùng chính là không biết tại sao bất hủ đạo nhân lại tự nhiên chui từ trong mộ ra dọa người ta giật nảy mình.

Bởi vì đã sớm biết hết tình tiết nên lần này khi bất hủ đạo nhân đột nhiên xoay người, mở cửa mộ tháp Tống Thư Hàng không giật mình nữa, lần này chính hắn đóng vai nhân vật mở cửa mộ mà.

“Ngươi là ai?”

Đúng lúc này, bất hủ đạo nhân lại lên tiếng. Câu thoại này cũng không xuất hiện trong ‘bản tóm lược’ lần trước.

Ngay sau đó, gương mặt của bất hủ đạo nhân bị nghiệp hỏa bao trùm, chỉ để lộ một đôi mắt không có tình cảm gì, hắn xông ra khỏi mộ, chạy đi như điên, biến mất tăm.

Cùng lúc đó, mộng cảnh tan vỡ, hóa lại thành sương mù.

Tống Thư Hàng: “???”

Không biết tại sao, hắn cảm thấy câu nói cuối cùng ‘ngươi là ai’ của bất hủ đạo nhân là đang nói với hắn.

[Chẳng lẽ bất hủ đạo nhân không nhìn thấy cảnh ta nhập vào mộng cảnh ư? Vậy người mà hắn nói muốn ‘gửi gắm hy vọng’ lúc trước là ai? Chẳng lẽ là khán giả đang xem mộng cảnh?]

[Nếu như là một trong các khán giả, vậy thì là Thông Nương có phong tư của Thiên Đạo, Bạch tiền bối hay là chân của Bạch tiền bối two?]

Trong nháy mắt, não hải của Tống Thư Hàng xẹt qua vô số suy đoán.

Hoặc là… Bạch Thiên Đạo?

Tống Thư Hàng đã có phỏng đoán về thân phận của bất hủ đạo nhân. Nếu như kết hợp với suy đoán trên, hy vọng của tương lai mà bất hủ đạo nhân nói tới rất có thể là người năm đó vẫn chưa chứng đạo – Bạch Thiên Đạo!

“Nếu như hy vọng thật sự là Bạch Thiên Đạo tiền bối, vậy đúng là gửi gắm nhầm người rồi. Bạch Thiên Đạo tiền bối vừa nhậm chức không lâu đã chơi nát luôn vị trí Thiên Đạo của mình rồi…”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vù ~ một trận yêu phong Cửu U thổi qua, xua tan sương mù xung quanh Cửu Tu Bá Tống chi mộ.

Tất cả mọi người thoát ra khỏi mộng cảnh.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh bia mộ, trên mặt lộ vẻ thổn thức.

“Tống tiền bối, mộng cảnh vừa nãy là mộng dự báo trước tương lai à?”

Vũ Nhu Tử da đen nhìn thấy hắn, lo lắng hỏi:

“Sau này Tống tiền bối thật sự sẽ cứu vớt cả thế giới sau đó chết đi ư?”

Khác với khi nhập vào bất hủ đạo nhân, mấy người Vũ Nhu Tử và A Thập Lục đứng bên cạnh xem sẽ không nghe thấy đoạn đối thoại giữa bất hủ đạo nhân và ông anh nóng nảy kia. Phiên bản mà bọn họ nhìn thấy gần với ‘bản tóm lược’ mà lần trước Tống Thư Hàng tiếp xúc hơn.

“Yên tâm đi, đó không phải là ta đâu. Trong mộng cảnh đó, ta chỉ là diễn viên quần chúng thôi, vì một lý do nào đó nên ta bị kéo vào mộng cảnh diễn hết toàn bộ cốt truyện.”

Tống Thư Hàng cười nói với bọn Vũ Nhu Tử và A Thập Lục:

“Mộng cảnh vừa nãy chắc hẳn là tình tiết đã xảy ra ở một thời điểm nào đó trong quá khứ.”

“Tình tiết nào đó trong quá khứ?”

Cha Cẩu Đản đứng ở đằng xa trầm tư.

Tống Thư Hàng lại nhìn sang đại lão cái gì cũng có thể bán, lộ vẻ nghĩ ngợi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán có liên quan gì đến bất hủ đạo nhân trong mộng cảnh không nhỉ?

Lúc trước, đại lão cái gì cũng có thể bán tự nhiên đau buồn rơi lệ rồi lại nhìn bất hủ giả chi mộ mà thất thần. Hơn nữa hai lần Tống Thư Hàng kích hoạt ‘mộng cảnh bất hủ giả cứu thế giới’ đều có liên quan đến đại lão cái gì cũng có thể bán.

Liệu đại lão cái gì cũng có thể bán có phải là chuyển thế của bất hủ đạo nhân không?

Có nên do thám thử không nhỉ?

Tống Thư Hàng nói với giọng cao thâm:

“Đại lão cái gì cũng có thể bán, hy vọng mà ngươi luôn chờ đợi rốt cuộc là…?”

Địa lão cái gì cũng có thể bán tỏ ra lạnh lùng, đôi mắt không chứa chút tình cảm nào nhìn lại Tống Thư Hàng, nói:

“Chuyện mà ta vẫn luôn hy vọng chính là hoàn toàn kéo Bá Tống ngươi vào sổ đen, không bao giờ thả ngươi ra khỏi đó! Tốt nhất là sau này ta không phải gặp lại ngươi nữa!”

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Bạch Thánh, giao dịch lần này hoàn thành rồi. Chỗ ta còn có việc phải làm, hẹn gặp lại sau nhé.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán đứng dậy, tạm biệt Bạch tiền bối phân thân.

Bây giờ Bạch tiền bối sẽ tiến hành kế hoạch tạo thần, kế hoạch này quá bí mật, một người ngoài như hắn không thể mặt dày mày dạn tiếp tục ở lại đây được.

Thế nên đại lão cái gì cũng có thể bán bèn tìm đại một cái cớ để đứng dậy cáo từ.

“Hẹn gặp lại, đạo hữu.”

Bạch tiền bối phân thân chắp tay đáp.

Đại lão cái gì cũng có thể bán lại lần lượt chào tạm biệt với A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và bạch long tỷ tỷ… chỉ ngó lơ một mình Tống Thư Hàng mà thôi.

Sau khi tạm biệt xong, đại lão mở cánh cửa không gian, rời đi một cách tiêu sái.

“Thư Hàng, kiểm tra xem Cửu Tu Bá Tống chi mộ có chịu ảnh hưởng nào khác không.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Được, chờ một chút.”

Tống Thư Hàng đứng dậy đi vào trong đại mộ, vươn tay ấn lên người bia đá đạo hữu, sử dụng đại trận tổng khống chế Cửu Tu chi mộ để kiểm tra trạng thái của đại mộ.

Sau khi đại mộ vận chuyển một vòng, Tống Thư Hàng bắt đầu trầm tư.

Kết cấu của đại mộ và các trận pháp không có vấn đề gì… Tuy nhiên lúc này Cửu Tu Bá Tống chi mộ có thêm cảm giác ‘hư ảo’.

Có cảm giác như nó đang chen giữa hư ảo và chân thật, giống như bất hủ đạo nhân trong mộng cảnh cố ý dùng sức mạnh của ‘thực tại ảo’ để chuyển hóa thành đại mộ của mình vậy.

“Là do ảnh hưởng của quy tắc Mộng Giới à?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Nhưng thay đổi này chắc hẳn là một diễn biến có lợi, để đại mộ kẹp giữa hư ảo và chân thật vốn là chuyện Tống Thư Hàng muốn làm trong tương lai.

Mặt khác, trong quá trình kiểm tra, khi ý thức của Tống Thư Hàng tiếp xúc với thể tập hợp quy tắc Mộng Giới, hắn lại cảm nhận được thiện ý từ thể tập hợp.

Thể tập hợp quy tắc Mộng Giới hoàn toàn không kháng cự Tống Thư Hàng, ngược lại còn có xu hướng hấp dẫn lẫn nhau.

Điều này chứng tỏ tinh thần lực của Tống Thư Hàng và quy tắc của Mộng Giới rất hợp nhau.

“Là do ta có thiên phú nhập mộng chăng?”

Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Chương 2665: Quái kiệt chào hàng Tống Thư Hàng

Thể tập hợp quy tắc Mộng Giới bị giam trong bất hủ giả chi mộ hoàn toàn không có ý thức riêng. Nhưng khi thần thức của Tống Thư Hàng tiếp xúc với nó, hắn lại có thể khiến nó trở nên hoạt bát hơn, giống như khi dầu đổ vào lửa sẽ khiến ngọn lửa cháy mạnh hơn vậy.

“Cửu Tu Bá Tống chi mộ của ta không có gì bất thường, thể tập hợp quy tắc Mộng Giới ở trăm tầng phía trên hoạt bát hơn một chút nhưng không hề có ý định chui ra khỏi đại mộ. Xét về tổng thể thì không có gì lạ cả.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hắn thu hồi thần thức của mình ra khỏi trăm tầng phía trên của bất hủ giả chi mộ, không tiếp xúc với thể tập hợp quy tắc Mộng Giới nữa, tránh kích thích quá mức, khiến thể tập hợp bỏ chạy, gây ra chuyện ngoài ý muốn không thể khống chế.

Kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối đã đi tới những bước cuối cùng, vì vậy thà rằng bảo thủ một chút, đừng có quẩy.

“Ừm, vậy bây giờ cứ yên tĩnh đợi mệnh lệnh từ bản thể thôi.”

Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói.

Bạch tiền bối bản thể vẫn đang bận rộn trong vị diện Mộng Giới, có lẽ bước cuối cùng cần tốn thêm một ít thời gian.

Tống Thư Hàng đứng canh trước đại mộ của mình, yên tĩnh chờ đợi với mọi người.

“Đúng rồi Thông Nương, cô có muốn để Bát Tu chi mộ vào trong thế giới hạch tâm của ta trước không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Dù sao đây cũng là thế giới Cửu U, đợi sau khi kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối kết thúc, bọn họ vẫn phải về hiện thế. Đến lúc đó phải chuyển cả Bát Tu Thông Nương chi mộ và Cửu Tu chi mộ của hắn về cùng.

“Ừm, ta cũng đang có ý đó đây.”

Thông Nương nói tiếp:

“Nhưng mà Bát Tu chi mộ quá lớn, có thể nhét vào thế giới hạch tâm liền một mạch được không?”

“Mấy ngày nay thế giới hạch tâm luôn hấp thu tà năng của thế giới Cửu U, tiến bộ từng giây từng phút, bây giờ kích thước đồ vật mà nó có thể chứa lớn hơn trước nhiều rồi. Hơn nữa bây giờ ta là Huyền Thánh hàng thật giá thật, trong tay cũng phải có bí thuật hữu dụng chứ.”

Tống Thư Hàng cười ha ha đáp.

Dứt lời, hắn vươn tay ra nghiêm túc thi triển pháp thuật:

“Thánh Viên Luyện Giới!”

“Bỏ cuộc đi Thư Hàng, ngươi không thể luyện kiếm được đâu.”

Đúng lúc này, giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đột nhiên vang lên.

Cách không xa sau lưng Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức lại triệu hoán [Công Đức trụ - Xà Tiên trụ] ra, mà giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối vang lên từ chính Xà Tiên trụ này.

“Luyện giới, là giới, không phải kiếm!”

Tống Thư Hàng cắn răng nghiến lợi nói, bản thân hắn cũng đã tuyệt vọng vì phát âm không chuẩn lắm rồi.

Trong khi nói chuyện… hư ảnh của 200 thánh viên giáng lâm xuống bên cạnh Bát Tu Thông Nương chi mộ.

200 thánh viên tay trong tay, bao vây Bát Tu chi mộ.

Bí pháp hệ không gian ‘Thánh Viên Luyện Giới’ được khởi động, trong hiệu ứng âm thanh uy nghiêm của pháp thuật, Bát Tu Thông Nương chi mộ và nền đất bên dưới cùng bị thu nhỏ lại.

Khi Bát Tu chi mộ thu nhỏ tới kích thước phù hợp, Tống Thư Hàng ý niệm chợt động, mở cửa thế giới hạch tâm, thu Bát Tu Thông Nương chi mộ vào trong.

Trong thế giới hạch tâm, tiểu trợ lý hạch tâm đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, cô mở một bảo địa phong thủy kề núi tựa sông ở trong thế giới hạch tâm. Bát Tu chi mộ vừa mới vào thế giới hạch tâm, cô bèn thuận theo ý chí của Tống Thư Hàng, đưa đại mộ đến bảo địa phong thủy kia.

Mảnh đất này chính là [đất mộ táng chuyên dụng của nhóm Cửu Châu số 1.]

Tống Thư Hàng đã đánh số lên đây, chuẩn bị đất mộ cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 như Hoàng Sơn tiền bối, Diệt Phượng Công Tử, Lệ Chi Tiên Tử.

Chỉ chờ thời cơ thích hợp, hắn sẽ để các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 dịch chuyển phần mộ của mình vào đây.

Sau khi chuyển xong đại mộ của Thông Nương, Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn Công Đức trụ - Xà Tiên trụ của mình, hỏi:

“Mà Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối… ngươi vẫn khỏe chứ?”

Dù sao Bá Thần trụ này cũng được ngưng tụ bằng sức mạnh đông đức, Xích Tiêu Kiếm tiền bối thân là tâm ma mà lại bị nhốt bên trong, chẳng khác nào chịu sát thương liên tục đấy.

Giống như suy đoán của Tống Thư Hàng, lần trước @#%x Tiên Tử lấy thân tế trụ, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối cũng bị tế vào Xà Tiên trụ luôn. Nhưng may là Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối không bị luyện hóa mà chỉ bị rót vào trong thân trụ thôi.

“Tốt cái con khỉ!”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tức giận nói:

“Bây giờ đổi thành ta cho sức mạnh tâm ma bao vây lấy ngươi, lập thành một cây cột, ngươi có thể vui nổi không?”

Nghe đến đây, độc nhãn của Tống Thư Hàng sáng bừng lên, không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, vì bị pháp tắc bất hủ làm tổn thương nên bây giờ mắt phải của hắn vẫn chưa mọc lại.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

Đậu xanh rau má, coi như ta chưa từng nói câu này nhé.

“Công đức tiên tử, mau móc Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối ra đi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức chắp hai tay lại, vái Xà Tiên trụ vài cái, như đang xin lỗi Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

Ngay sau đó, cô vươn tay xuyên qua miệng phù điêu chính mình trên Xà Tiên trụ, móc thật mạnh, rút Xích Tiêu Kiếm tâm ma bề ngoài vẫn ổn nhưng kích thước nhỏ hơn nhiều ra.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngươi gầy đi rồi.”

Vũ Nhu Tử da đen nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma:

“A, ta biết rồi, Vũ Nhu Tử.”

Nguyên nhân nó gầy đi không phải vì bị sức mạnh công đức hòa tan, cả nó và Vũ Nhu Tử da đen đều là những cá thể đặc biệt trong số các tâm ma, có khả năng kháng cự khá cao với sức mạnh công đức.

Sở dĩ nó thu nhỏ lại là do lần trước khi mỹ nhân rắn công đức tự trừng phạt treo mình lên trụ để hiến tế, một phần sức mạnh thuộc về Xích Tiêu Kiếm tâm ma cũng bị đưa vào trong Xà Tiên trụ này.

Sức mạnh của mỹ nhân rắn công đức bị đem đi tế trụ, một phần sức mạnh của Xích Tiêu Kiếm tâm ma lại bị ‘đao’ trong trụ hút lấy.

Nếu không phải thực lực của nó cường đại, nói không chừng đã bị ‘đao’ trong Xà Tiên trụ này hút cạn rồi.

Sau khi rút kiếm ra, mỹ nhân rắn công đức vung tay thật mạnh, ném nó đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngầm hiểu, đặt hai tay lên trên người Xích Tiêu Kiếm tâm ma, tung ra hàng trăm phát Dưỡng Đao thuật, giúp Xích Tiêu Kiếm tâm ma khôi phục lại.

“A ~ Sướng quá ~”

Được hàng trăm phát Dưỡng Đao thuật mát xa, cơn giận của Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối tiêu tan, nó đứng từ xa nói với mỹ nhân rắn công đức:

“Lần này ta bỏ qua, lần sau cô tế trụ, nếu còn kéo theo ta tế cùng cô, đừng trách ta trở mặt!”

“Xin lỗi nhé ~ Ta sai rồi ~ Ta nhận phạt ~”

Mỹ nhân rắn công đức đọc lời thoại không biết đến từ đâu.

Sau đó cô thuần thục trèo lên Công Đức trụ.

Ánh sáng màu vàng lóe lên, cô lại lấy thân tế trụ một lần nữa.

Tống Thư Hàng: "..."

Trong không trung vang vọng lời nhắn gửi cuối cùng của mỹ nhân rắn công đức lúc tế trụ:

"Nhưng lần sau ta ~ vẫn dám ~"

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: "!!!"

Tống Thư Hàng vung tay lên, thu Xà Tiên trụ lại, an ủi Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối:

"Yên tâm đi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Lần sau ta sẽ để ý cô ấy, không để cô ấy làm bừa nữa. Nhưng để đề phòng chuyện vạn nhất... Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngươi có muốn cân nhắc chuyện xây một ngôi Xích Tiêu Kiếm chi mộ trong thế giới hạch tâm của ta không, nếu như ngươi ngủm rồi cũng có chỗ chôn thây."

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: "..."

Đây mà là tiếng người à?

Chương 2666: Kiếm lợi từ Bạch tiền bối two sao có thể gọi là cạo lông cừu [*] !

[Cạo lông cừu: tiếng lóng, chỉ hành động kiếm lợi, gom khuyến mại và thông tin ưu đãi của các ngân hàng, công ty tài chính hoặc các nhãn hàng, đồng thời đăng tải rộng rãi lên mạng, lên các hội nhóm.]

Thư Hàng ta bảo ngươi hay, ngươi chào hàng mộ địa cho người ta kiểu đấy, sớm muộn gì cũng bị người ta đánh chết.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma chĩa thẳng mũi kiếm vào Tống Thư Hàng: “Có tin bây giờ ta đâm ngươi một phát chết tươi, đi vào đao trắng…”

“Đao đen.” Tống Thư Hàng ngắt lời Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “Tiền bối là tâm ma, là đao đen chứ không phải đao trắng.”

“…” Xích Tiêu Kiếm tâm ma cáu tiết dùng chuôi kiếm gạt phắt cổ tay Tống Thư Hàng ra: “Kệ xác đao đen hay đao trắng, có tin ta đâm ngươi đi vào đao đen, đi ra xanh lè không?”

“Đi ra đỏ lè.” Tống Thư Hàng lại sửa lưng từng li từng tí: “Nguyên văn là “đi vào đao trắng, đi ra đỏ lè”. Tiền bối à, tuy ngươi là đao đen, nhưng đen pha với đỏ cũng không ra màu xanh được đâu.”

“Ta đâm vỡ mật ngươi!” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nghiến răng nghiến lợi.

“Không đâm thận à?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, không nhịn được mà hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối cười lạnh nói: “Người khác không biết ngươi thì thôi, chẳng lẽ ta còn không biết sao? Quả thận bảy màu rõ ràng là nơi có lớp phòng ngự mạnh nhất trên cả người ngươi, còn cứng hơn cả cái đầu, sao ta lại phải phí sức đâm thận ngươi làm gì?”

Tống Thư Hàng gật đầu bảo: “Có lý.”

Sau đó, hai tay hắn liên tục hoạt động, thi triển gần năm trăm phát Dưỡng Đao thuật một lúc, dỗ Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối bớt giận.

Sau khi khôi phục tỉnh táo, Xích Tiêu Kiếm tâm ma thở dài hỏi: “Kế hoạch của Bạch Thánh tiến triển đến bước nào rồi?”

“Đại mộ đã nối lại rồi, giờ ta đang chờ chỉ lệnh của Bạch tiền bối cho bước tiếp theo. Trước đó chúng ta có thể tranh thủ thời gian làm một vài chuyện có ý nghĩa.” Tống Thư Hàng đáp.

“Đừng bày trò.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

“Không bày trò. Đây là việc mà ta muốn làm từ lâu… mỗi tội không có thời gian thôi.” Nói xong, Tống Thư Hàng điểm nhẹ lên ngực mình.

Thế giới hạch tâm mở ra, từng đóa từng đóa hình chiếu hóa sen nối nhau xuất hiện.

Sau đó Tống Thư Hàng kích hoạt quyền hạn của chúa tể Cửu U, mở những thông đạo không gian, đưa những hư ảnh hoa sen này đến những khu vực cấm địa có tà năng đậm đặc nhất, chất lượng cao nhất trong thế giới Cửu U.

Lượng tà năng Cửu U trong những cấm địa này quá khổng lồ, tà ma Cửu U bình thường không thể tới gần.

Quyền hạn của chúa tể Cửu U chính là muốn làm gì thì làm như vậy đó.JPG

“Ngươi định làm gì thế?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng hỏi.

Tống Thư Hàng giải thích: “Nhân lúc còn quyền hạn của chúa tể Cửu U, ta muốn bổ sung chút dinh dưỡng cho thế giới hạch tâm. Bây giờ ta đã tấn thăng lên cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, cường độ thân thể đột phá bình cảnh 200 con thánh viên, thế giới hạch tâm cũng có thể tiến hóa thêm một bước nữa rồi.”

Thế giới hạch tâm rất phàm ăn. Bất kể là tà năng của thế giới Cửu U, linh khí của hiện thế hay năng lượng trong linh thạch, nó đều có thể nuốt trọn rồi chuyển hóa thành nguồn năng lượng cho bản thân. Đây chính là lúc để nó ăn no bụng một bữa và mở rộng diện tích.

Mặt khác… thế giới hạch tâm vừa tiếp nhận toàn bộ người làm công tinh anh đến từ Vô Cực Ma Tông. Để hệ thống kinh tế của thế giới hạch tâm nhanh chóng vận chuyển trở lại, Tống Thư Hàng nuôi ý định gom từ thế giới Cửu U vài món hời nho nhỏ.

Đại đa số bảo vật của thế giới Cửu U là thiên tài địa bảo đối với tà ma Cửu U, nhưng lại là kịch độc đối với người tu luyện ở hiện thế. Người tu luyện ở hiện thế ăn vào khả năng cao sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng thế giới Cửu U vô cùng rộng lớn, chắc chắn sẽ có một vài ngoại lệ. Một số linh thực thiên tài địa bảo đặc biệt ở đây là bảo vật có giá trị cao với cả hiện thế và thế giới Cửu U, thậm chí những thứ có độc đôi khi cũng phát huy được tác dụng không nhỏ.

Đó là chưa kể phần lớn khoáng vật dùng để luyện khí thông dụng với cả hai thế giới, còn có một số tà thú đặc biệt ở thế giới Cửu U, chỉ cần thuần dưỡng và chăn nuôi cẩn thận thì sẽ có giá trị kinh tế cực cao.

Trạng thái của thế giới ma hải vẫn ổn định, lại có cha Cẩu Đản âm thầm trông coi, thế là Tống Thư Hàng điều động cả bảy đại tà ma cửu phẩm ra ngoài, vơ vét một mớ tài nguyên của thế giới Cửu U chuyển dời vào thế giới hạch tâm.

May mà thế giới Cửu U đủ lớn… lớn đến mức mấy món lợi cỏn con mà Tống Thư Hàng vơ vét còn chẳng bằng sợi lông trên mình trăm vạn con trâu mộng.

Đối với thế giới Cửu U, diện tích của thế giới hạch tâm còn chẳng bằng hạt thóc giữa trời sao. Dù có lấy bảo vật về chất kín thế giới hạch tâm thì cũng chẳng đáng gì với thế giới Cửu U cả.

“Số Bá Tống! Ngươi dám “cạo lông cừu” của chủ nhân ta à!” Số Hamster nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Số Hamster, ngươi yên tâm đi, chắc chắn Bạch tiền bối two đã ngầm đồng ý cho ta làm như vậy, nếu không chân của ngài ấy đã đã bay ta từ lâu rồi.”

Số Hamster: “…”

[Mặt khác, gom đồ của Bạch tiền bối two sao có thể gọi là “cạo lông cừu” được, rõ ràng là cạo lông thỏ mà!]

Câu nói này không thoát ra miệng mà chỉ là một suy nghĩ bản năng lướt qua đầu Tống Thư Hàng, rồi ngay lập tức bị hắn đào hố chôn sâu dưới đáy lòng ba tấc đất.

Nhưng ngay khi suy nghĩ ấy thoáng hiện trong đầu thì Tống Thư Hàng đã biết mình sắp tiêu tùng. Con người có thể khống chế được thân thể, nhưng tiềm thức thì không dễ gì mà khống chế được đâu.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về cái chân của Bạch tiền bối two… quả nhiên thấy nó bắt đầu bay lên, xem chừng chuẩn bị giáng cho hắn một cú đá đi vào lịch sử.

[Quả nhiên, suy nghĩ của mình bị Bạch tiền bối two tóm được rồi.] Tống Thư Hàng thầm kêu khổ trong lòng. Cái chân của Bạch tiền bối two không có mắt, không thể “nhìn” để tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh, cho nên rất có thể nó đang dùng “tâm nhãn” để quan sát tất cả.

“Bạch tiền bối, để ta tự làm!” Tống Thư Hàng kêu lên với cái chân của Bạch tiền bối two.

“Sao cơ?” Bạch tiền bối phân thân quay đầu lại hỏi với vẻ nghi hoặc.

Sau đó, mọi người đã thấy Tống Thư Hàng vươn tay thi pháp, lôi một cây Bá Thần trụ năng lượng số 1 bình thường ra, treo chính bản thân mình lên đấy.

Xông thẳng lên tận trời.

“Tống tiền bối, ngươi làm gì vậy?” Vũ Nhu Tử da đen lấy làm thắc mắc.

Tống Thư Hàng: “Tự phạt.”

“Lấy mạng tế trụ à?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Ta nghĩ chắc là chưa đến mức phải chết đâu.”

Đang nói chuyện thì cái chân của Bạch tiền bối two đã nhẹ nhàng lóe lên một cái rồi xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

Cái chân của Bạch tiền bối two duỗi thẳng, biến thành một cây gậy đánh golf, sau đó nhẹ nhàng lia qua một cái như đánh bóng golf đích thực. Đầu của Tống Thư Hàng bay ra ngoài, phóng thẳng vào cửa lớn của ngôi bất hủ chi mộ trăm tầng.

Rõ ràng là Bạch tiền bối two muốn mượn cơ hội ném đầu hắn vào ngôi bất hủ chi mộ trăm tầng ấy.

Lần này sợi tóc ngố của Sở các chủ không kịp nhảy xuống, đành chịu số phận bị đưa vào mộ theo cái đầu sắt của Tống Thư Hàng.

“Từ sau khi ngươi thức tỉnh thiên phú Phi Đầu thuật, ta cảm tưởng như cuộc sống thường ngày của mình biến thành phim kinh dị luôn rồi.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ thở dài: “Lần này lại chọc gì đến Bạch chúa tể của Cửu U thế hả?”

“Ta không dám nói.” Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Khi hai người đang nói chuyện, thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới trong ngôi bất hủ chi mộ Giả trăm tầng bống trôi lừng lững đến bên cạnh cái đầu sắt của Tống Thư Hàng, như thể bị nó hấp dẫn.

Quan hệ tốt là hút nhau ngay.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có mấy sợi rễ từ thân thể của Tống Thư Hàng phóng ra ngoài rồi đâm thẳng về phía đối phương theo bản năng.

“STOP! Dừng lại, mau dừng lại!” Tống Thư Hàng vội vàng hô lên.

Mấy sợi rễ vốn đã ghim trúng thể tập hợp pháp tắc nghe thấy mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, bèn phanh kít lại, chậm rãi lùi về.

Chương 2667: Thất bại mang ý nghĩa lịch sử

Thấy cảnh ấy, cuối cùng trái tim đã thọt lên tận cổ họng của Tống Thư Hàng mới quay về lồng ngực.

Nếu rễ của thế giới hạch tâm thực sự rút sạch thể tập hợp pháp tắc của Mộng Giới thì kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối sẽ toang ngay lập tức… toang từ gốc rễ, thậm chí còn không có cơ hội mà thua keo này bày keo khác.

May mà rễ của thế giới hạch tâm phanh lại kịp thời, chỉ kịp chích cho thể tập hợp pháp tắc của Mộng Giới một phát chứ chưa tạo ra tổn thương gì nghiêm trọng.

Nhưng thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đang bị cái đầu sắt của Tống Thư Hàng hấp dẫn ở phía đối diện thì lại mau chóng rụt về như động vật nhỏ bị dọa sợ, run lẩy bà lẩy bẩy co mình trong mọt góc của ngôi bất hủ chi mộ Giả.

Tống Thư Hàng nhìn về vị trí của thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới với vẻ hơi nghi hoặc. Nhờ có con mắt của Thánh Nhân Nho gia, hắn có thể thấy rõ nó đang không ngừng thay đổi hình dạng và màu sắc.

“Quái lạ.” Đầu sắt của Tống Thư Hàng nói khẽ.

“Đúng là hơi lạ.” Ngọn sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng gật một cái.

Theo miêu tả từ tin tức mà Bạch Thánh bản thể truyền về thì thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới chỉ là một “pháp tắc” không có ý thức của bản thân. Sở dĩ nó bị cái đầu sắt của Tống Thư Hàng hấp dẫn có thể là do một hiện tượng tự nhiên nào đó. Ví dụ đầu hắn tỏa ra một loại từ trường, hút lấy thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới như nam châm hút sắt vậy.

Nhưng nhìn hành động của thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới trước mắt thì dường như nó có “ý thức” mơ hồ.

Nó chủ động tránh né Tống Thư Hàng như một động vật nhỏ có cảm xúc sợ hãi. Một thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới thuần túy tuyệt đối không thể có biểu hiện rõ ràng như vậy được.

“Chẳng lẽ tin tức của Bạch tiền bối lại sai?” Một lọn tóc của Tống Thư Hàng biến thành cánh tay, kéo dài đến cổ, hướng lên vuốt nhẹ trên cằm hắn.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ suy nghĩ một lát rồi lúc lắc nói: “Bạch Thánh vẫn luôn ở Mộng Giới để nghiên cứu pháp tắc Mộng Giới, hẳn là sẽ không mắc sai lầm cấp thấp như vậy ở tin tức cơ bản về thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới. Cho nên có hai khả năng xảy ra…”

Tống Thư Hàng gật đầu cái rụp: “Mời Sở các chủ tiền bối nói ra suy nghĩ của mình đi ạ.”

“…” Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “Đầu ngươi làm bằng sắt thật à?”

“Ta đùa với Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối quen mồm nên lỡ lời ấy mà.” Tống Thư Hàng vội vàng sửa lời: “Mời Sở các chủ chỉ bảo!”

“Có hai khả năng. Thứ nhất là khi thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới còn ở Mộng Giới, nó thực sự không có thần trí, mà khi vào thế giới Cửu U, nó bị kích thích vì thay đổi thế giới nên mới sinh ra dị biến, thể hiện ra thần trí ở một mức độ nhất định.” Sở các chủ suy đoán.

“Có lý.” Tống Thư Hàng nói. Khi thay đổi hoàn cảnh, rất nhiều thứ sẽ thể hiện ra trạng thái khác biệt.

H_2O ở nhiệt độ cao, nhiệt độ thường và nhiệt độ thấp còn có ba trạng thái khác nhau, chứ nói gì đến một thứ vốn nhạy cảm với thế giới bên ngoài như thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới.

Cho nên rất có khả năng thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đã phát sinh dị biến khi chuyển dời từ Mộng Giới đến thế giới Cửu U, sau đó mới kích hoạt ra thần trí cấp thấp như động vật nhỏ như thế.

“Thế khả năng thứ hai thì sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “Khả năng thứ hai là thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới vốn dĩ đã có thần trí ngay từ đầu, nhưng khi ở

Mộng Giới, vì một nguyên nhân nào đó mà nó không dám thể hiện thần trí của mình ra, dẫn đến việc Bạch Thánh phán đoán sai lầm. Mãi cho đến khi rời khỏi Mộng Giới, không còn lo lắng gì nữa, nó mới phơi bày thần trí ra.”

“Không dám để lộ thần trí trong Mộng Giới? Chẳng lẽ là vì Bạch tiền bối sao? Nó sợ Bạch tiền bối tiến hành nghiên cứu và giải phẫu nó sâu hơn trong quá trình thí nghiệm nên mới ẩn giấu thần trí đi để tự vệ à?” Tống Thư Hàng suy đoán theo mạch suy nghĩ của Sở các chủ.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời thì bia đá đạo hữu đang trầm mặc bỗng phản đối: “Ta không cho là như vậy. Nếu trường hợp thứ hai là đúng, thì ta nghĩ đối tượng mà thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đề phòng sẽ không phải là chủ nhân Bạch hiện thế đâu.”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng đồng ý: “Ta cũng nghĩ không phải là Bạch Thánh. Sức quyến rũ của Bạch Thánh vẫn còn rành rành ra đó. Với sức hút kỳ lạ ấy thì độ thiện cảm ban đầu của vạn vật trên thế gian với hắn đều rất cao. Trên cơ bản, hễ là vật có thần trí đều sẽ không tùy tiện đề phòng hắn.”

Người đẹp không phải là muốn làm gì thì làm, nhưng ở thế giới nhìn mặt này, bọn họ vẫn có ưu thế cực lớn.

“Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Lời giải thích của Sở các chủ và bia đá đạo hữu hơi vô căn cứ nhưng lại rất thuyết phục.

Tống Thư Hàng đặt mình vào địa vị của người khác để suy nghĩ, nếu hắn là thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới thì cũng sẽ không tự nhiên đề phòng Bạch tiền bối.

Nếu ngay từ đầu đã không đề phòng Bạch tiền bối, thì trong quá trình tiếp xúc, nó sẽ vô thức làm một vài hành động thể hiện mình có thần trí, và nhất định sẽ bị Bạch tiền bối nhìn ra sơ hở.

Tư duy theo hướng đó… thì có lẽ trước khi nhóm Bạch tiền bối vào Mộng Giới, thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đã đóng giả trạng thái không có thần trí để đề phòng một thứ gì đó ngay ở Mộng Giới rồi.

“Từ từ đã, nếu quả thực là như thế thì chẳng phải sẽ rất phiền phức ư?” Bàn tay tóc của Tống Thư Hàng đưa lên day day giữa hai lông mày.

Bạch tiền bối muốn hoàn thành kế hoạch tạo thần ở Mộng Giới. Nếu trong Mộng Giới ẩn giấu thứ gì khiến thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới cũng phải đề phòng thì sẽ cực kỳ nan giải.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đang núp trong góc khuất, thử giao lưu với nó: “Hello ~”

Hê lô ~ lô ~

Tiếng vọng văng khắp mộ của Bất Hủ Giả.

Nhưng thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới không trả lời Tống Thư Hàng. Nó vẫn náu mình trong góc khuất, lặng lẽ biến hóa màu sắc và hình dạng.

“Hay là thử dùng Dưỡng Đao thuật để tăng độ thiện cảm của nó lên trước đi?” Bia đá đạo hữu đề nghị. Tuy không muốn thừa nhận nhưng tà pháp Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng có hiệu quả vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta không sao từ chối được.

“Ý hay!” Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, bàn tay tóc duỗi dài ra, ấn về phía thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đang không ngừng biến hóa.

Thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới không hề tránh né.

Nhưng khi bàn tay tóc của Tống Thư Hàng chạm đến góc khuất kia thì lại ấn vào khoảng không. Nó không thể tiếp xúc được với thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới.

“Quái lạ, trước đó rõ ràng xúc…rễ hoa sen của thế giới hạch tâm đã chạm được vào nó cơ mà.” Tống Thư Hàng thốt lên.

Suy nghĩ một lát, hắn thi triển luôn hai phát Dưỡng Đao thuật vào khoảng hkoong nơi thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đang ở.

Ánh sáng của Dưỡng Đao thuật lóe lên.

Tiếc rằng tà thuật không có hiệu quả gì với thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới.

Thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới từ chối chiêu này của Tống Thư Hàng.

Trong vô số lần xuất chinh của Dưỡng Đao thuật bách chiến bách thắng, đây là lần thất bại đầu tiên. Thất bại này phải mang ý nghĩa tầm cỡ lịch sử với Bá Tống tiên sinh chứ chẳng đùa.

Chương 2668: Đã đến lúc biểu diễn kĩ thuật chân chính!

“Không chạm tới được.” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối.

Dù Dưỡng Đao thuật là thần thuật mà không chạm được vào đối phương thì cũng chẳng có tác dụng gì.

“Nguyên lý của chuyện này cũng giống như dù nắm đấm của ngươi có cứng đến đâu mà không đấm trúng đối phương thì cũng chẳng xi nhê vậy.” Bia đá đạo hữu cười nói.

Tống Thư Hàng: “Nắm đấm không đấm trúng kẻ địch, hay là mình đánh sụp mặt đất nơi địch đứng để cho hắn rơi xuống vực sâu không đáy luôn đi?”

Đối phó với kẻ địch có tốc độ quá cao mà mình theo không kịp… thì cứ giáng thẳng cho nó một đòn tấn công với phạm vi của pháo bản đồ! Ai từng chơi game thì đều biết chiêu này cả.

Bia đá đạo hữu: “…”

Ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng nước nói chuyện đàng hoàng được không hả?

Chính vì quá nhiều người hơi một tí là muốn đánh sụp mặt đất như các ngươi mà hoàn cảnh Trái Đất mới trở nên mịt mờ khói súng như vậy đấy!

“Nếu không được thì chúng ta còn có thể sử dụng thủ đoạn giam cầm không gian để phong tỏa động tác của kẻ địch, sau đó dùng phương pháp tỏa định không gian để khóa chặt đối phương, cuối cùng vung nắm đấm xuyên qua thông đạo không gian, giáng vào giữa mặt hắn… Thánh Nhân Nho gia thích cách tấn công này lắm.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ trêu ghẹo.

“Sở tiên tử, chính vì đám hack các ngươi tồn tại nên Bá Tống đạo hữu mới thành như con cá muối thế kia đấy.” Bia đá đạo hữu thở dài nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Thành cá muối sao? Nếu năm đó ta là con cá muối mới có cảnh giới lục phẩm đã đánh vỡ mồm Trường Sinh Giả giống như hắn, thì Bích Thủy các của ta đã…” Cảm xúc của Sở các chủ đột nhiên trượt xuống đáy vực.

Nói mấy câu, sợi tóc ngố của Sở các chủ đã mềm rũ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, rơi vào trạng thái uể oải sâu sắc, hóa thân thành một sợi tóc ngố ủ dột.

Bia đá đạo hữu: “…”

Sở tiên tử, đề tài này của cô nặng quá, ta không nói tiếp được rồi.

Đang yên đang lành, tại sao đề tài “Tống cá muối” lại nhảy sang “Bích Thủy các bị diệt” được hay vậy? Hai chủ đề chả liên quan này sao tự nhiên lại dính vào nhau?

“Cả đám các ngươi chẳng ai biết nói chuyện cho tử tế. Người nào người nấy chỉ thích lái đề tài vào ngõ cụt thôi.” Bia đá đạo hữu lại thở dài não ruột. Mạch não nảy số không nhanh bằng các ngươi, ta bi ai quá đi mà!

Tống Thư Hàng cười ha hả, kiêu ngạo nói: “Người nói chuyện đàng hoàng thì không sinh tồn được trong nhóm Cửu Châu số 1 đâu.”

“Ngươi nói vậy, má Hoàng Sơn chủ nhóm sẽ khóc mất.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở. Cái bia đá chỉ đứng ngoài quan sát lịch sử trò truyện của nhóm Cửu Châu số 1 như nó cũng nhận ra điều này, nhưng thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 thì tuyệt nhiên chẳng ai tự biết cả.

“Bia đá đạo hữu, ngươi lái chủ đề ra ruộng rồi.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ rũ trên đầu Tống Thư Hàng, vỗ nhẹ lên cái đầu sắt của hắn, đề nghị: “Chẳng phải trước đó xúc tu của ngươi đã quấn được vào thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới rồi sao? Hay ngươi dùng xúc tu thi triển Dưỡng Đao thuật thử đi? Xúc tu thì cũng là tay, tay nào mà chẳng dùng được Dưỡng Đao thuật?”

Bia đá đạo hữu: “…” Ta lái chủ đề ra ruộng á?

“Sở các chủ, đó không phải là xúc tu mà là rễ! Rễ và xúc tu là hai chủng loại khác nhau. Rễ không phải là tay, về lý mà nói thì nó không sử dụng được Dưỡng Đao thuật.” Tống Thư Hàng phản bác:

"Mặt khác, rễ của hình chiếu hoa sen vừa tiếp xúc với thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đã thực hiện động tác "hấp thu" theo bản năng rồi, nhãng ra một cái là nó hút khô thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới ngay, mạo hiểm lắm."

"Thế phải làm sao bây giờ?" Bia đá đạo hữu hỏi.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hơi ngỏng lên: "Ta đọc mặt ngươi thấy sự kiêu ngạo, ngươi lại đang ôm ý tưởng to gan gì đấy?"

"Ta vừa có một ý tưởng táo bạo, đang định thử một chút đây." Tống Thư Hàng mỉm cười nói. Chẳng biết từ khi nào, thủ đoạn công kích tâm lý bình thường đã không còn hiệu quả gì với hắn nữa. Hắn đã có thể mỉm cười mà đối diện với phần lớn những thủ đoạn cà khịa bằng ngôn ngữ rồi.

Dứt lời, cái đầu sắt của Tống Thư Hàng huýt sáo một tiếng.

Sau đó, thân thể hắn nhảy xuống khỏi Bá Thần trụ, nhanh chóng chui vào mộ của Bất Hủ Giả.

"Tự nhiên Thư Hàng chui vào mộ làm gì đấy?" Xích Tiêu Kiếm tâm ma nghi ngờ hỏi.

Số Hamster suy nghĩ một lát: "Có phải ban nãy chủ nhân ta đá hắn vào mộ giúp hắn có kỳ ngộ gì không?"

"Chúng ta cũng vào xem thế nào đi." Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu: "Chúng ta ở ngoài này trông chừng đã."

…

Ở phía bên kia, thân thể Tống Thư Hàng nhanh chóng hội họp với cái đầu của hắn.

"Đã đến lúc biểu diễn kĩ thuật chân chính rồi!" Mỹ nhân rắn công đức bắt đầu quá trình hồi sinh mới. Cô vừa ngưng tụ ra được một cái đầu đã nhanh chóng chiếm lời thoại của Tống Thư Hàng.

[Hình như tốc độ hồi sinh của @#%x Tiên Tử tăng lên rất nhiều đúng không?] Bia đá đạo hữu ngắm mỹ nhân rắn công đức một chút rồi nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức lấy thân tế trụ hết lần này đến lần khác, thời gian CD hồi sinh của cô dường như càng ngày càng ngắn.

Chẳng lẽ hành vi tế trụ không ngừng nghỉ của @#%x Tiên Tử không đơn thuần là bay lắc hay sao?

“Ngươi bị giật thoại rồi kìa.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nhẹ nhàng gõ đầu Tống Thư Hàng.

“Ừm.” Tống Thư Hàng bình thản nói: “Ở lâu trong cái khổ, ta quen khổ rồi.”

Thói quen là một thứ đáng sợ.

Bia đá đạo hữu hỏi: “Ngươi triệu hoán nhục thân đến làm gì đấy?”

Tống Thư Hàng mỉm cười, hơi động ý nghĩ một chút, thân thể hắn dang hai tay, cả người biến thành hình chữ thập như muốn thi triển bí pháp gì đó.

Đồng thời, mỹ nhân rắn công đức sau lưng hắn mọc ra cổ, vai, cánh tay và ngực chỉ trong chớp mắt, với tốc độ khiến Sở các chủ phải hâm mộ.

Mỹ nhân rắn công đức bồng bềnh bay sau lưng Tống Thư Hàng, sau đó vươn tay giữ chặt cái áo trên mình hắn, xé toạc ra, cởi sạch sẽ!

“Ta sẽ coi như không thấy để phối hợp với trò diễn sâu của ngươi ~” Mỹ nhân rắn công đức hát lên.

Tống Thư Hàng: “…”

“Ngươi muốn dùng kim đan mã QR à?” Sở các chủ đoán ngay ra dự định của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu nó đã có ý thức yếu ớt, thì theo lý mà nói, nó cũng có thể kết bạn với ta qua Tu Chân.”

Dứt lời, nhục thân của Tống Thư Hàng đi tới trước mặt thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đang run lẩy bẩy trong góc khuất, đưa lưng về phía nó, làm tư thế vận động viên thể hình, chìa cái lưng có kim đan mã QR ra cho nó.

Hình xăm do chúa tể Cửu U tự tay vẽ nên có sức hấp dẫn lớn lao với vạn vật trên thế gian!

Phàm vật gì thấy nó cũng bất giác nhìn nó lâu hơn và không nhịn được nghiên cứu nó. Đây chính là phương thức vận dụng đặc biệt của quyền năng thu hút sinh linh sa đọa của chúa tể Cửu U.

Thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đáng yêu cũng không phải là ngoại lệ. Khi nhìn thấy hình vẽ kim đan mã QR này, nó không nhịn được mà phóng ra một sợi tương tự như tinh thần lực, quét nhẹ một cái lên cơ bắp trên lưng Tống Thư Hàng.

Quét qua nhè nhẹ một tay, thế là thân thiếp từ nay theo chàng ~

[Ting ~ thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới kết bạn với ngươi. Xin hãy thiết lập biệt danh và chọn nhóm cho nó.] Tiếng thông báo êm tai vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Chương 2669: Ta lại mạnh lên!

Tiếng thông báo vừa vang lên thì hai mắt, lỗ mũi, miệng và lỗ tai của Tống Thư Hàng đã ộc ra máu tươi.

Máu nhỏ xuống mặt đất của bất hủ chi mộ Giả, bị ngôi mộ quang minh chính đại lặng lẽ hấp thu.

“A! Bá Tống, ngươi sao thế? Sao mặt mũi bê bết máu thế kia?” Bia đá đạo hữu cả kinh thốt lên. Tống Thư Hàng bây giờ chính là minh họa cho câu thất khiếu đổ máu.

“Không có gì, vui quá hóa buồn thôi, vấn đề nhỏ ấy mà.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Mà, ta nghe nói thi thoảng đổ tí máu có ích cho cơ thể lắm.”

Trước đây khi đang thực hiện Huyền Thánh giảng pháp, Tống Thư Hàng bất cẩn để lộ kim đan mã QR cho người tu luyện trong chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U, sau đó vì tiếp nhận quá nhiều yêu cầu kết bạn trong nháy mắt, hắn chết máy server nổ tan xác pháo. Bây giờ phần số liệu xin kết bạn khổng lồ ấy đang được nữ sĩ lưới rồng khóa lại, trở thành một quả bom hẹn giờ mà hắn không dám tùy tiện chạm vào, một khi chạm vào là nổ banh xác ngay.

Muốn giải quyết vấn đề này, phải chờ cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên + nữ sĩ lưới rồng tiến hóa hệ thống Tu Chân thêm một bước nữa.

“Ngươi chắc mình không sao đấy chứ?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng hơi lo lắng.

“Không sao, chống đỡ được. Mà nói thật là chút đau đớn này chưa đủ để ta cảm thấy đau nữa kia.” Nói xong, Tống Thư Hàng lẳng lặng chuyển đổi trạng thái của đầu và thân thể mình thành hình thức sương mù ngụy bất hủ.

Hình thức sương mù triển khai.

Lần này, hình thức sương mù ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng đã phát sinh một chút tiến hóa.

Với người ngoài thì thân thể sương mù của Tống Thư Hàng vẫn chỉ là một luồng sương đen… nhưng chính hắn lại có thể nhìn thấy trong thân thể sương mù của mình có mấy phù văn pháp tắc vô cùng thâm ảo đang bện thành hình cầu, và từ từ chuyển động hệt như những hành tinh.

Trong đó có hai phù văn pháp tắc Tống Thư Hàng thu hoạch được sau khi chứng đạo trong thế giới ma hải. Một cái đại diện cho chữ của Thái Sơ, là cội nguồn của tất cả ngôn ngữ và chữ viết; một cái khác mang khái niệm khá mơ hồ, có liên quan đến hỗn độn và sinh tử ở thời kỳ Thái Cổ. Đây là hai pháp tắc đặc biệt chỉ có thể tiếp xúc được khi ở trong thế giới ma hải.

Trừ hai pháp tắc kể trên, còn có pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp mà Tống Thư Hàng tiếp xúc khi Thiên Đạo phá diệt; cùng với pháp tắc nhân quả Hoa Bái mà hắn hoàn thiện sau khi trở thành chúa tể Cửu U đại diện.

Mỗi quả cầu phù văn pháp tắc này đều là khu vực cấm mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng không thể nào chạm tới.

Thế nhưng tất cả những pháp tắc này lại chỉ có thể nằm ở vòng ngoài thân thể sương mù của Tống Thư Hàng. Bọn chúng đều xoay quanh một hạt nhân duy nhất. Đó là căn nguyên thân thể ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng – pháp tắc ngụy bất hủ.

Hạch tâm ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng ban đầu chỉ là một điểm nhỏ xíu, bây giờ đã lớn bằng trái tim. Sau khi nhìn thấy pháp tắc bất hủ trên người đạo nhân bất hủ trong cảnh mộng thế giới sụp đổ, hắn thu hoạch được còn nhiều hơn tưởng tượng.

Sau khi tiến hóa xong, chẳng ai tính được trạng thái ngụy bất hủ vô liêm sỉ đến mức nào. Dù sao nó cũng dính đến khái niệm bất hủ, có là hàng rởm cũng là rởm của bất hủ.

Nhờ cường độ của thân thể ngụy bất hủ bản tiến hóa, Tống Thư Hàng có thể tiến hành một vài thao tác yêu cầu độ khó cao.

Ví dụ như bây giờ, hắn có thể cẩn thận từng li từng tí tránh khỏi đống tin xin kết bạn mà nữ sĩ lưới rồng phong ấn, sử dụng quyền hạn server, lặng lẽ mở cửa sau để kéo thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới vào danh sách bạn tốt.

Biệt danh: Mộng Giới núp xó nhà.

Nhóm bạn tốt: Nhóm mới – Pháp tắc của chư thiên vạn giới.

Thao tác thành công.

Tên của nhóm mới đã tiết lộ dã tâm của Bá Tống. Trong tương lai, hắn còn muốn kéo thêm nhiều thể tập hợp pháp tắc của các vị diện trong chư thiên vạn giới vào trong nhóm này!

[Ting ~ Bạn đã kết bạn với Bá Tống và được xếp vào nhóm Pháp tắc của chư thiên vạn giới. Chúc bạn có một trải nghiệm tuyệt vời.] Một câu thông báo vang lên bên trong thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới.

"Thế mà thành công thật à?" Sợi tóc ngố của Sở các chủ lẩm bẩm.

"Để ta thử giao lưu với nó xem." Tống Thư Hàng cười ha hả, bắt đầu gửi tin bằng giọng nói cho thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới: "Hế lô ~"

Lần này, cuối cùng thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới cũng có phản ứng. Nó trả lời câu chào của Tống Thư Hàng: "Oăng ~"

Sau đó…

…

Không có sau đó!

"Là sao? Dịch ra nghe thử?" Sở tóc ngố hỏi.

Mặt mũi Tống Thư Hàng như cơm nguội chan nước lọc: "Ta cũng không hiểu, chỉ nghe ra mỗi tiếng "oăng ~" thôi."

"Chắc chắn phải có ý nghĩa gì đó sâu xa chứ? Chẳng phải ngươi phiên dịch được cả chữ "ngốc" của Tạo Hóa Tiên Tử đấy sao? Sao lại không dịch được chữ "oăng" này?" Bia đá đạo hữu nói.

"Bây giờ ta "oăng ~" một tiếng, mời ngài dựa vào nó viết một bài văn tám trăm chữ cho ta xem nhé?" Tống Thư Hàng liếc trắng mắt.

Bia đá đạo hữu ngại ngùng nói: "Viết tám trăm chữ dựa vào một tiếng "oăng ~" là bị kiểm duyệt đấy."

Tống Thư Hàng: "…"

"Thử cách giao lưu khác xem được không?" Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

"Ừm, để ta gửi hình ảnh cho nó vậy." Tống Thư Hàng suy tư rồi nói.

Khi hắn nói đến "hình ảnh", thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới ở phía đối diện dường như hơi kích động.

Ngay sau đó, nó gửi hai tấm ảnh cho Tống Thư Hàng qua chức năng chat của Tu Chân.

Mộng Giới là một vị diện vô cùng nhỏ bé và hư ảo như không có thực thể, nhưng lại có quan hệ với mọi vị diện khác trong chư thiên vạn giới. Bất kể thứ gì có thể nằm mộng mà rơi vào trạng thái ngủ sâu, thì tinh thần lực của chúng đều có khả năng tiếp xúc với Mộng Giới. Điều đáng nhắc tới là thứ dễ thương như tâm ma cũng thường xuyên xuất hiện trong thế giới này.

Bức ảnh đầu tiên mà Mộng Giới gửi đến là một khung cảnh hài hòa tươi đẹp.

Đó là Mộng Giới hư ảo với đủ các sinh linh, với tâm ma thi thoảng đi ngang qua và một ý chí Mộng Giới không có thực thể, có thể biến ảo ra bất cứ dáng vẻ gì. Khác với đại đa số các vị diện ở hiện thế, Mộng Giới có giới chủ ngay từ đầu, giống như m Ảnh Lãnh Chúa vậy.

Bức ảnh thứ hai ghi lại cảnh tượng tanh máu khi ý chí Mộng Giới bị người ta đè xuống đất mà phân thây thành trăm mảnh.

"Đây là ý chí Mộng Giới bị giết sao?" Tống Thư Hàng sững sờ.

Sau đó, Mộng Giới lại gửi những tấm ảnh khác cho hắn.

Trong mỗi tấm đều có một ý chí Mộng Giới mới được sinh ra… và tấm ảnh ngay sau đó là nó bị cắt thành từng mảnh nhỏ, dùng những mảnh vụn thân thể viết nên một chữ "Thảm" trên mặt đất máu chảy đầm đìa.

Thống kê sơ bộ, có ít nhất 231 ý chí Mộng Giới đã bị hung thủ kia chặt xác.

"Xem ra khả năng thứ hai mà Sở các chủ suy đoán đúng rồi." Tống Thư Hàng cất tiếng: "Có một đại lão đang ẩn nấp trong Mộng Giới và đã giết liên tục 231 ý chí Mộng Giới. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ý thức yếu ớt của thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới mới ra đời không dám để lộ mình."

Chuyện này rất gay go. Kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối chính là muốn tạo ra một giới chủ trong Mộng Giới đó!

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng vội vàng liên hệ với Bạch tiền bối bản thể thông qua chức năng chat.

“Ta đây.” Bạch tiền bối trả lời: “Bên ta xong rồi, chuẩn bị sẵn sàng đi, ta sẽ kéo bất hủ chi mộ về Mộng Giới.”

Chương 2670: Khí thế hào hùng

“Bạch tiền bối chờ chút đã!” Tống Thư Hàng vội vàng gửi tin bằng giọng nói.

“Ừ, được, ta chờ ngươi.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nhanh chóng chỉnh lý nội dung trong đầu rồi nói: “Bạch tiền bối, chuyện ở Mộng Giới có biến. Trước mắt xem ra Mộng Giới không phải là vị diện lý tưởng để chúng ta thực hiện kế hoạch tạo thần… Trong vị diện này có một tồn tại hung tàn đáng sợ đang náu thân, hắn không chỉ giết giới chủ của Mộng Giới hơn 200 lần mà còn phân thây người ta thành trăm mảnh! Nếu mục tiêu của hắn là giới chủ của Mộng Giới thì kế hoạch của chúng ta gay to!”

“Thư Hàng, ngươi kiếm được đống tin tức Mộng Giới này ở đâu đấy?” Bạch tiền bối hỏi với giọng nghi ngờ.

“Bé thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới cho ta biết đấy. Thực ra nó đã hình thành ý thức yếu ớt, nhưng để tránh biến thành giới chủ Mộng Giới rồi bị kẻ tàn nhẫn kia phân thây, cho nên nó mới giấu kín chuyện mình có thần trí.” Tống Thư Hàng gửi tin tức cho Bạch tiền bối bằng tốc độ nhanh nhất.

“Ồ? Có cả kịch bản ẩn này nữa kia à? Cuối cùng thì câu chuyện cũng trở nên thú vị rồi.” Bạch tiền bối trả lời.

“Bạch tiền bối đừng đùa mà.” Tống Thư Hàng nói: “Đối phương là kẻ ác có thể phân thây giới chủ Mộng Giới hơn 200 ần, chỉ e đẳng cấp chẳng kém gì m Ảnh Lãnh Chúa đâu, chúng ta tuyệt đối không thể xem thường hắn.”

“Ừ, có lý. Chúng ta nhất định phải phòng bị chuyện này, đồng thời không thể để các đạo hữu khác bị cuốn vào nguy hiểm. Thư Hàng, ngươi mở rộng thông đạo giữa Mộng Giới và thế giới Cửu U ra, để ta đưa Thất Tu đạo hữu, Lục Tu Tiên Tử và Vân Tước Tử Tiên Tử về trước.” Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

“Ta sẽ mở thông đạo giữa Mộng Giới và thế giới Cửu U, Bạch tiền bối à, kế hoạch tạo thần của ngài có cần đổi địa điểm không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không được, muộn mất rồi… kế hoạch tạo thần đã đi vào giai đoạn hoàn thành. Ban đầu chỉ cần kéo thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới về Mộng Giới rồi cải tạo một chút là Thế Giới thụ trong kế hoạch tạo thần hoàn toàn thành hình. Bây giờ thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đã có ý thức của chính nó thì khâu này cần thay đổi lại.” Bạch tiền bối trả lời.

Tuy giọng nói của Bạch tiền bối vẫn bình thản điềm nhiên, nhưng Tống Thư Hàng hiểu hắn hơn ai hết lại nghe ra nét hăng hái trong giọng nói ấy.

Thế là Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi: “Bạch tiền bối, ngài nói thật cho ta biết đi… có phải ngài cảm thấy kích thích nên mới muốn ở lại Mộng Giới không?”

“Ừ, thú vị là một phần. Nhưng kế hoạch của ta cũng thực sự tiến hành đến bước cuối cùng, không cho phép chúng ta thay đổi nơi thí nghiệm nữa. Giới chủ nhân tạo – Thế giới thụ mà ta tạo ra ở Mộng Giới đã cắm rễ lớn lên, bây giờ cưỡng ép chuyển đi sẽ khiến nó chết héo.” Bạch tiền bối thật thà đáp.

“Huống hồ… ta cảm thấy ta không còn dư thừa thời gian để chuyển đến một vị diện thế giới khác, bắt đầu kế hoạch tạo thần lại từ đâu. Thời gian eo hẹp lắm.” Bạch tiền bối lại nghiêm túc bổ sung.

Bạch tiền bối đã nhắc đến vấn đề thời gian eo hẹp không chỉ một lần.

Bạch tiền bối phân thân cũng đã nói, hắn chưa bao giờ thấy bản thể vội vàng thực hiện kế hoạch nào đến thế.

Bạch tiền bối đã và đang không ngừng nhắc nhở tầm quan trọng của công việc và sự gấp rút của thời gian.

Cho nên… không còn lựa chọn nào khác.

Không có thời gian để chuyển chỗ rồi làm lại thí nghiệm một lần.

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói, sau đó xoay người ấn đầu lại trên cổ rồi bảo: “Đến lúc đó, nếu chúng ta thực sự phải đối mặt với kẻ đáng sợ đang náu mình trong Mộng Giới, mà đối phương muốn ngăn cản chúng ta, thì chỉ còn cách đánh cho nó tan xác ra thôi.”

Đã không có cơ hội lựa chọn, thì chỉ đành dốc toàn lực mà gặt hái thành công.

Tống Thư Hàng hào khí ngất trời!

Bạch tiền bối: ". . ."

Thư Hàng đột nhiên thay đổi hình tượng, trở nên oai phong lẫm liệt quá, làm hắn cứ thấy sai sai.

“Lại nổ rồi.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ nói.

Không cần phải nghĩ, sở dĩ Tống Thư Hàng dám hùng hồn tuyên bố sẽ “đánh tan xác kẻ đang sợ kia” chắc chắn là do nội tâm của hắn lại bành trướng một cách bị động.

Quyền hạn của chúa tể Cửu U đang ảnh hưởng đến hắn từng giây từng phút.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Tống Thư Hàng có quyền hạn của chúa tể Cửu U, có hình thức đàn ông chân chính ba phút… Đối mặt với tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới, hắn đều có tư cách để xông lên mà đánh một trận ra trò.

Nếu có thể kéo kẻ địch vào sân nhà thế giới Cửu U, thì chỉ cần không phải Thiên Đạo giáng lâm, Tống Thư Hàng chẳng sợ bố con thằng nào. Trong thế giới Cửu U, có chân của Bạch tiền bối two để ôm, số Bá Tống có gan đánh đông dẹp bắc!

Mặt khác, dựa vào đám đồ đính kèm trên người, dù Tống Thư Hàng phải thân chinh vào tận Mộng Giới để chém giết đối phương, hắn cũng đánh được một trận ra tấm ra món trong thời gian ngắn.

Đây chính là sức mạnh!

[Nếu năm đó ta có được nhiều vật đính kèm như Tống Thư Hàng, thì Bích Thủy các…] Sợi tóc ngố của Sở các chủ lại ủ dột.

Có thể vì bản thể đã mọc đến eo, phần lớn cơ quan trong cơ thể đã hồi sinh, Sở các chủ bị ảnh hưởng bởi nội tiết nên gần đây mới đa sầu đa cảm như thế.

Bên cạnh.

Tống Thư Hàng ấn đầu mình về đúng vị trí, sau đó kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U, ấn một cái vào hư không.

Thông đạo giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới lại mở rộng.

“Bạch tiền bối, thông đạo mở rồi.” Tống Thư Hàng nói.

"Chờ một lát." Bạch tiền bối trả lời.

Một lát sau…

Xoẹt ~

Kiếm quang thoáng hiện trong thông đạo, đáp xuống bên ngoài mộ của Bất Hủ Giả, hạ cánh bên cạnh nhóm Tô Thị A Thập Lục.

Thất Tu Thánh Quân và Lục Tu Tiên Tử nắm tay nhau bước ra khỏi kiếm quang.

Nhưng Vân Tước Tử Tiên Tử không trở về.

Bây giờ khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử được thủ đoạn của Thánh Nhân Nho gia bảo tồn, không ai có thể cướp nó khỏi cô được nữa, độ an toàn của cô được nâng cao lên rất nhiều.

Không còn nỗi lo khiến cho cô càng thêm dũng cảm, không sợ chết, không sợ hy sinh! Cô nhất định sẽ trở thành tuyển thủ hạt giống trong đội ngũ khiến Hoàng Sơn ma ma đau bụng nhất trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Ủa? Sao nhóm Thất Tu tiền bối lại ra đây? Kế hoạch của Bạch tiền bối kết thúc rồi sao? Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Thất Tu Thánh Quân lắc đầu: “Kế hoạch có chút ngoài ý muốn.”

“Có gì ngoài ý muốn mà cả Thất Tu tiền bối cũng được đưa về vậy?” Tô Thị A Thập Lục hơi động trong lòng. Thất Tu Tiền Bối là Huyền Thánh bát phẩm đó!

“Tống tiền bối còn phải đi Mộng Giới sao?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Đừng hoảng, Bạch Thánh còn ở lại Mộng Giới, cho nên các ngươi không cần căng thẳng.” Lục Tu Tiên Tử mỉm cười nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma cũng phụ họa: “Nếu Thư Hàng cũng phải vào Mộng Giới… thì những người khác thực sự không cần hoảng hốt đâu.”

“Kiếm ngốc ngốc?” Tạo Hóa Tiên Tử cười hì hì, sau đó vươn tay nắm Xích Tiêu Kiếm tâm ma, lướt về bất hủ chi mộ.

Trong bất hủ chi mộ.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vẫn duy trì liên lạc qua tin nhắn âm thanh.

“Nếu quả thực gặp kẻ đáng sợ đang ẩn náu trong Mộng Giới và hắn ngăn cản kế hoạch của chúng ta… thì chúng ta có thể nghĩ cách dụ hắn đến thế giới Cửu U.” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch tiền bối trả lời: “Thư Hàng, ngươi thử kéo thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới vào thế giới hạch tâm, sau đó đưa 100 tầng trên của bất hủ chi mộ Giả vào Mộng Giới đi. Chúng ta sẽ mượn điểm đặc biệt của ngôi mộ này để thiết kế một cái bẫy.”

“Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới trong góc khuất.

Nghĩ ngợi một lát, hắn ngồi xổm xuống, tay ngoắc thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới, miệng tặc lưỡi không ngừng: “Tắc tắc tắc.”

“Nó có phải là chó con đâu.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ dở khóc dở cười.

Chương 2671: Nể mặt Tống

Sở các chủ vừa dứt lời, chẳng ngờ thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đang núp trong góc khuất lại phản ứng với câu gọi chó của Tống Thư Hàng một cách cực kỳ nể mặt. Nó ló đầu ra khỏi góc khuất, sau đó dè dặt nhích từng chút một về phía Tống Thư Hàng.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: "…"

Mi là chó thật đấy à?

Thân là chúa tể dự bị của một giới, là thể tập hợp pháp tắc của một vị diện, mi nhặt liêm sỉ lên giùm ta đi!

Nội tâm Sở các chủ bùng nổ trong tâm thái chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Lúc này…

Dường như cảm nhận được ý niệm ngao ngán trong lòng Sở các chủ, thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đã nhích được hơn một nửa quãng đường bỗng dừng lại.

Tống Thư Hàng tiếp tục ngoắc ngón tay: "Tắc tắc tắc ~ lại đây nào ~ tắc tắc tắc ~"

Nhưng có vẻ thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đã kịp nhặt liêm sỉ lên trong đúng thời khắc quan trọng. Nó dừng lại giữa góc khuất và Tống Thư Hàng, "nhìn" hắn lom lom mà không động đậy nữa.

"Ta chưa đủ thân thiện hả?" Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi đổi sang một phương thức mời gọi khác: "Meo meo meo ~ lại đây nào meo meo ~"

Nghe tiếng mèo kêu thô thiển này, thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới rùng mình một cái, không những không tiến mà còn rụt về phía sau một bước.

Tống Thư Hàng: "…"

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hơi ngỏng lên, lòng nhẹ nhõm hẳn ra: "Dù gì nó cũng là ý chí của thể tập hợp pháp tắc chứ không phải chó mèo, sao có thể bị thu hút bởi mấy tiếng tắc tắc tầm thường của ngươi được? Tuy ngươi có quyền hạn của chúa tể Cửu U, nhưng nó lại là pháp tắc của vị diện hiện thế, cũng chẳng cần phải nể mặt ngươi làm gì.”

Thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đáng yêu ở phía đối diện vừa nghe thấy mấy chữ “quyền hạn của chúa tể Cửu U” thì toàn thân cứng đờ. Sau đó nó lại từ từ nhích về phía Tống Thư Hàng.

Lần này tư thái của nó bi tráng cứ như chuẩn bị sẵn giác ngộ khẳng khái đi chịu chết.

[Ta phải nể mặt chúa tể Cửu U.JPG]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “!!!”

Một lát sau, rốt cuộc thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới cũng bò đến bên chân Tống Thư Hàng, ngoan ngoãn đáng yêu, nghe lời hiểu chuyện.

“Tốt lắm, ngoan quá. Yên tâm đi, ta sẽ không làm ngươi bị thương đâu, ta hoàn toàn không có đam mê phân thây thứ gì hết.” Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, xoa xoa vuốt vuốt thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới vốn không thể chạm vào.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

“Tâm ma đáng yêu bị ngươi thái lát biến thành nguyên liệu nấu ăn bày tỏ không phục; tà vọng có vận mệnh bi thảm tương tự tố cáo ngươi là đồ lừa đảo! Tin ngươi đến cái quần chíp cũng chẳng còn!” Lúc này, giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, thấy Tạo Hóa Tiên Tử cầm Xích Tiêu Kiếm tâm ma, nhanh chóng lướt về phía hắn.

“Ủa? Tạo Hóa Tiên Tử, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối, sao hai người lại tới đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử hất tay lên, ném Xích Tiêu Kiếm tâm ma về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó cô dùng một chân làm trụ nhẹ nhàng xoay vòng như nhảy Latin… không đúng, là xoay tít thò lò như con quay, phóng thẳng đến chỗ Tống Thư Hàng!

“Đây là tư thế nhảy mới sao?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, nhưng vẫn chuẩn bị tư thế đón bạn nhảy để phối hợp với Tạo Hóa Tiên Tử. Thịt heo có thể chưa xơi, chứ nhìn heo chạy dân chơi lạ gì?

Tuy Tống Thư Hàng chưa thấy cả heo chạy nhưng hắn lại từng xơi thịt heo và xem tiết mục vũ đạo, cho nên hoàn toàn có thể bày tư thế đón bạn nhảy ngon ơ.

Xoay nhanh nào ~ Ta xoay nhanh nào ~

Tạo Hóa Tiên Tử xoay đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng phối hợp xòe tay ra, sau đó bị Tạo Hóa Tiên Tử đụng văng ra xa!

Tạo Hóa Tiên Tử cực kỳ nghiêm túc trong sự nghiệp tông người.

Cô nghiêm túc dồn toàn bộ sức lực tông thẳng vào Tống Thư Hàng, đụng hắn bay xa nhân lúc hắn không hề phòng bị!

Đụng xong, Tạo Hóa Tiên Tử ôm đầu ngồi thụp xuống với vẻ đau đớn lắm. Tuy Tống Thư Hàng không hề phòng bị nhưng độ cứng của thân thể hắn vẫn chẳng đùa được đâu.

Lực đâm là lực hai chiều, khi Tống Thư Hàng bị tông bay thì Tạo Hóa Tiên Tử cũng lạnh trọn phản lực đau đớn.

Tạo Hóa Tiên Tử ngồi xổm xuống, khóc nức nở vì đau.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Sau khi trở thành vật đính kèm của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức thông đồng với nhau làm bậy, mạch não của hai đại mỹ nhân càng ngày càng dẩy đầm. Sở các chủ cảm thấy mình chính là sự tồn tại bình thường duy nhất trong số vật đính kèm trên người Tống Thư Hàng, cô phải giữ gìn và phát huy mới được.

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng xoay người một cái điệu nghệ giữa không trung rồi nhẹ nhàng đáp đất. Đây là đại mộ của hắn. Nếu hắn nện mình xuống đánh rầm một cái thì sẽ phá hỏng nó mất thôi.

Mộ mới cũng giống như xe mới, bản năng kiểu gì cũng mách bảo mọi người phải bảo vệ nó cho tử tế.

“Tiên tử, sau này xin cô thay kiểu lên sàn nào nhẹ nhàng hơn một chút nha.” Tống Thư Hàng thở dài, bước tới bên cạnh Tạo Hóa Tiên Tử, chìa ra bàn tay ma quỷ của chúa tể Cửu U đại diện.

“Y y ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử đặt bàn tay nhỏ nhắn vào tay hắn, sau đó thân mình hóa thành một luồng sáng, biến mất.

“E hèm… thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới à, sau này phải đặt cho ngươi một cái tên chính thức mới được. Vì yêu cầu kế hoạch của Bạch tiền bối nên xin ngươi hãy phối hợp với ta một chút, vào tiểu thế giới của ta nghỉ ngơi một lát có được không?” Dứt lời, Tống Thư Hàng mở lối vào thế giới hạch tâm.

Thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới đáng yêu lập tức ngoan ngoãn nhảy vào thế giới hạch tâm. Phải nể mặt chúa tể Cửu U!

Ầm ~ Khi thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới xâm nhập thế giới hạch tâm, toàn bộ thế giới hạch tâm chấn động như đang hoan nghênh bạn mới.

“Đúng là một đứa bé đáng yêu.” Tống Thư Hàng mỉm cười đóng thế giới hạch tâm lại.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma vui vẻ bảo: “Tính nó động tí là sợ co vòi giống ngươi nên ngươi thấy nó hợp ngươi chứ gì?”

“Đừng hòng tùy tiện lừa được Dưỡng Đao thuật của ta, Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối.” Tống Thư Hàng bật cười ha hả, túm Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đeo lên thắt lưng.

“Bước tiếp theo, ta muốn phóng một trăm tầng bất hủ chi mộ Giả phía trên đến Mộng Giới. Chúng ta xuống một trăm tầng mộ của Cửu Tu Bá Tống dưới lòng đất trước đã.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “Ngươi không vào Mộng Giới à?”

“Theo kế hoạch cũ, ta vẫn phải ở lại thế giới Cửu U để phối hợp với Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, hắn dùng quyền hạn của chúa tể Cửu U, di chuyển đến khu vực mộ Cửu Tu trong nháy mắt.

“Năng lực dịch chuyển không gian đúng là nhanh gọn lẹ, tiếc rằng khi rời khỏi thế giới Cửu U thì ta không thể sử dụng năng lực này tùy ý nữa rồi.” Tống Thư Hàng than thở.

“Thư Hàng, đừng quên cảnh giới của ngươi.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma mệt tim ngao ngán.

“Ừ, ta bát phẩm rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ lên cửu phẩm. Đến lúc đó dù không mượn sức thế giới Cửu U, ta cũng có thể sử dụng năng lực không gian một cách mượt mà.” Tống Thư Hàng gật đầu

nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối lại càng mệt tim hơn.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hơi lúc la lúc lắc. Người thông minh như cô đã không đề cập đến cảnh giới của Tống Thư Hàng từ lâu rồi.

“Bia đá đạo hữu, kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U đến mức tối đa, mở rộng thông đạo không gian giữa Mộng Giới và thế giới Cửu U ra!” Tống Thư Hàng nói.

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Bia đá đạo hữu đáp.

Sau đó, thông đạo giữa Mộng Giới và thế giới Cửu U mở rộng.

Ầm ầm!

Một trăm tầng bất hủ chi mộ Giả phía trên phóng lên tận trời như tên lửa, cảnh tượng hùng vĩ khó nói bằng lời.

Chương 2672: BGM của Bạch tiền bối.

“Đại mộ của Tống tiền bối lại được phóng vào Mộng Giới kìa.” Vũ Nhu Tử da đen che hai tay lên mắt, ngước nhìn đại mộ đang bay như tên lửa.

“Thật ghen tị với cái tên có thể phóng mộ khắp nơi như tên lửa đó, tâm tính hắn phải tốt biết chừng nào cơ chứ?” Số Hamster cười nói.

Trong chư thiên vạn giới, đào mộ tổ nhà người ta là chuyện cấm kị, nhưng con cháu Bá Tống hoàn toàn không phải lo lắng việc này, bởi vì mộ của tổ tông Bá Tống nhà họ biết tự đào chính mình lên, sau đó còn di chuyển trong không trung rồi chạy đến vị diện khác.

À không đúng… số Bá Tống vô sinh rồi. Tương lai hắn có con cháu hay không vẫn còn là ẩn số.

Hay quá! Nghĩ tới đây, cả thân chuột của số Hamster đều khoan khoái cả lên.”

“Nếu tiểu Hamster hâm mộ thì ta làm một đại mộ cho ngươi nữa nhé? À phải rồi, ngươi thích kiểu dáng quan tài như thế nào? Nắp lật hay là nắp trượt?” Bạch tiền bối phân thân ngồi xổm xuống trêu đùa số Hamster.

Tuy các Bạch tiền bối có dáng vẻ khác nhau, nhưng sở thích về thú cưng thì lại tương tự.

Chỉ có điều, có Bạch tiền bối biết nuôi thú cưng cho mập, có Bạch tiền bối lại chỉ biết nuôi cho toi. Liễu yêu Khinh Vũ ở đại học Giang Nam mà không biết lên mạng mua đất online về tự chăm sóc mình thì chỉ e đã ngỏm củ tỏi từ đời tám hoánh.

Bạch tiền bối two thích số Hamster, Bạch tiền bối phân thân cũng thích, cho nên hắn thật lòng muốn làm một đại mộ cho số Hamster.

“Tạ ơn Bạch Thánh, nhưng ta còn trẻ, ngài quên chuyện này đi ạ.” Số Hamster ngại ngùng từ chối.

Bạch tiền bối phân thân đảm bảo chắc như đinh đóng cột: “Bao giờ muốn xây mộ thì liên hệ với ta nhé. Ta xây miễn phí cho, không kém gì mộ của Thư Hàng đâu.”

Số Hamster suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy đến lúc đó Bạch Thánh làm cho ta quan tài nắp trượt nhé, mở nắp lật mệt lắm, nắp trượt dùng thích hơn.”

Tô Thị A Thập Lục: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Ở khu vực gần đó, đám tà ma Cửu U bị Tống Thư Hàng gọi đến hỗ trợ xây mộ đều nhìn thấy cảnh tượng đại mộ của chúa tể Bá Tống bay thẳng lên trời.

Chúng lặng lẽ ghi nhớ ngoại hình và chức năng bay lên trời của đại mộ ấy.

Bất cứ hành động nào của chúa tể Cửu U cũng đều đáng để tất cả tà ma học tập noi theo. Cho nên đám tà ma này định về xây cho mình một ngôi tháp mộ cỡ nhỏ phỏng theo một của chúa tể Bá Tống, đồng thời nhất định phải thêm chức năng “tháp mộ thăng thiên” vào cho nó.

Tin rằng chẳng bao lâu sau, tháp mộ có thể bay lơ lửng trên không trung sẽ trở thành trào lưu trong thế giới Cửu U.

…

Ở một phía khác.

Tống Thư Hàng hợp nhất thần thức của mình với bia đá đạo hữu, cho một tia thần thức bám vào tháp bất hủ chi mộ Giả, hộ tống ngôi mộ tiến vào Mộng Giới.

Tháp mộ xuyên qua giao giới giữa Cửu U và Mộng Giới, phát ra tiếng nổ vang trời.

Một khắc sau, thần thức của Tống Thư Hàng đã xâm nhập vào Mộng Giới kỳ lạ kia.

Khắp nơi trong Mộng Giới đều được bao phủ trong ánh sáng chan hòa. Ánh sáng ấy tựa như ảo mộng, chẳng khác gì ánh sáng bảy sắc rực rỡ của VIP chí tôn, mang lại cho người ta cảm giác khoáng đạt khôn tả.

Hơn nữa phong cảnh trong Mộng Giới cực kỳ dễ chịu. Ở vị diện như thật như ảo này, bạn có thể chiêm ngưỡng cảnh sắc hùng vĩ mà không một vị diện nào có được.

Thác nước chảy ngược dòng, tuyết đủ màu tung bay, những tòa kiến trúc thơ mộng huyền ảo… tất cả đều tựa như thế giới trong cổ tích.

“Nơi này đẹp ghê.” Thần thức của Tống Thư Hàng khẽ khàng tán thưởng.

Mộng Giới là một nơi rất thích hợp cho việc hẹn hò và tỏ tình.

Đưa tiên tử mình hằng ngưỡng mộ trong lòng vào Mộng Giới, tìm một nơi có phong cảnh dễ khiến cô ấy rung động, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô và nói ra lời thề ước chân thành: “Ta muốn được vĩnh viễn ở bên em”; “Nhất định ta sẽ làm em hạnh phúc”; “Và ta sẽ khiến em hạnh phúc như vậy đến trọn đời”.

“Tương lai cứ làm vậy đi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống nào đó đã vô sinh rồi nhưng vẫn còn khát vọng tình yêu.

[Dừng lại dừng lại, đây không phải là lúc tơ tưởng đến chuyện này.] Tống Thư Hàng tạm thời hất những hình ảnh đó ra khỏi đầu, đồng thời dùng thần thức định vị khí tức của Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, ta đưa một trăm tầng trên của bất hủ chi mộ Giả đến cho ngài đây!” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, ta thấy rồi. Bây giờ… Thư Hàng, ngươi rời khỏi Mộng Giới trước đi, sau đó đóng thông đạo giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới lại.” Bạch tiền bối dịu dàng nói.

“Bản thể của ta vẫn đang ở thế giới Cửu U, chỉ có một tia thần thức bám vào tháp mộ đến đây thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đang nói, Tống Thư Hàng bỗng thấy những ngón tay thon dài của Bạch tiền bối đang nhẹ nắm chuôi Lưu Tinh kiếm! Đạo bào tuyệt đẹp trên mình hắn không gió tự bay, mái tóc đen dài được đạo quan buộc chặt cũng tung bay lồng lộng. Chỉ trong chớp mắt, khí thế của Bạch tiền bối đã hệt như một thanh kiếm sắc sắp tuốt ra khỏi vỏ.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Đồng thời, cảm giác nguy cơ cũng dâng lên trong lòng hắn.

Keng! Tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ lanh lảnh vang lên.

Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối phóng ra, vượt không bay đến, chém về phía hư không trước bất hủ chi mộ Giả!

Kiếm khí tung hoành, hư không Mộng Giới bị xé nát, không gian ầm ầm sụp đổ.

Lưu Tinh kiếm xoay tròn một vòng điệu nghệ rồi cắm phập xuống đất, tua kiếm đón gió nhẹ nhàng đung đưa.

“Tống Tống, bảo vệ thần thức của mình cho tốt, đừng để thần thức bị hao tổn nhé.” Lưu Tinh kiếm cất lên giọng nói trong trẻo.

Rắc rắc rắc ~

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng vang lên tiếng ống sắt bị vặn xoắn nghe rất chói tai.

Thần thức của Tống Thư Hàng quét lên phía trên, thấy thông đạo giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới đang không ngừng vặn vẹo như thể bị một bàn tay vô hình siết chặt!

“Khó lường rồi, kẻ này đáng gờm đây.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tay không bóp nát thông đạo không gian, lại còn là thông đạo không gian ổn định được mở ra nhờ quyền hạn của chúa tể Cửu U, kẻ này tuyệt đối là đại lão chân chính không sai vào đâu được.

Nói không chừng còn là cái loại rất đỉnh nữa kia.

Ầm ~ Thông đạo nối liền Mộng Giới và thế giới Cửu U bị bóp nát, đồng thời có một luồng lực lượng trói buộc không gian phủ khắp thiên địa chỉ trong chớp mắt!

Thần thức của Tống Thư Hàng hơi động, kích hoạt một thanh đao gỗ lạc ấn mình giấu trong bất hủ chi mộ Giả, thử mở thế giới hạch tâm ra.

Kết quả không nằm ngoài dự liệu của hắn, thế giới hạch tâm đã trốn mất từ bao giờ.

Hắn có thể khẳng định kẻ địch chắc chắn là một đại lão.

Thần thức của Tống Thư Hàng quét về phía Bạch tiền bối, Vân Tước Tử có mái tóc dài xanh lam… và một vị tiên tử đang náu mình trong góc tối.

“Vân Tước Tử Tiên Tử, tự bảo vệ chính mình.” Bạch tiền bối

nói.

“Yên tâm đi, cùng lắm thì chết vài lần thôi.” Vân Tước Tử Tiên Tử mơn trớn mái tóc xanh lam dày mượt của mình: “Với lại, muốn giết ta cũng chẳng dễ dàng đến thế đâu.”

Bây giờ Vân Tước Tử Tiên Tử vẫn đứng lại ở cảnh giới thất phẩm đỉnh phong. Cô đã trùng kích cảnh giới bát phẩm mấy lần nhưng đều phải bỏ dở nửa chừng vì đủ loại sự cố.

Song… nếu thực sự coi cô là một Tôn Giả thất phẩm bình thường thì ngươi nhầm to, chuẩn bị tinh thần mà nuốt quả đắng đi!

Bạch tiền bối vung tay áo dài, từ từ đạp mây bước lên phái trước.

Lưu Tinh kiếm ngân lên vang vọng rồi bay về bên cạnh hắn.

Trên mặt đất, hư ảnh của một trận pháp bát quái khổng lồ hiện lên. Đó là Bát Quái kiếm trận mà Bạch tiền bối bày ra trong mấy bước chân vừa rồi.

Gió nhẹ thổi qua, lá vang xào xạc; tiếng sáo trong vắt lưu luyến bên tai.

Trong kiếm trận có tiếng kiếm ngân trong trẻo; và tiếng xé gió truyền ra khi Lưu Tinh kiếm phân hóa thành vô số luồng kiếm khí.

Trên đỉnh bất hủ chi mộ Giả có tiếng chuông gió leng keng; gió nhẹ thổi qua đạo bào của Bạch tiền bối khiến nó tung bay phần phật…

Tất cả âm thanh của toàn thế giới hòa quyện với nhau, biến thành một khúc nhạc nền.

Tựa như cả thế giới đang tấu vang nhạc đệm cho Bạch tiền bối, vạn vật dùng cách của chính mình dâng lên âm thanh đẹp nhất, dung nhập hoàn mỹ vào khúc nhạc nền của riêng Bạch tiền bối ấy!

Thiên địa trợ thế!

Chương 2673: Quả cầu béo cũng chưa bao giờ đánh ta như vậy!

Nhạc nền của Bạch tiền bối khác hẳn với BGM do vật đính kèm trên người dùng miệng hát của Tống Thư Hàng, hoàn toàn không thể so sánh được.

Mặt khác, trái ngược với khí thế hùng hồn của Bạch tiền bối, đại lão độc ác náu mình trong bóng tối Mộng Giới lại im hơi lặng tiếng, không hề hiện thân. Tuy đại lão tuyệt thế dám cắt nát giới chủ Mộng Giới này đã cách không giao thủ với Bạch tiền bối hai lần, đồng thời ra tay bóp nát thông đạo giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới, nhưng mãi đến bây giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa nhìn thấy chân thân của hắn, không biết hắn tròn méo thế nào.

Dường như đại lão tuyệt thế đó náu mình trong hư không, tồn tại khắp mọi nơi, đòn công lại cực kỳ quỷ dị, không có dấu vết để lần theo, có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào.

"Thứ giấu đầu lòi đuôi!" Vân Tước Tử Tiên Tử cầm trong tay một cuốn kinh thư tỏa ra chính khí cuồn cuộn, lớn tiếng giễu cợt: "Xấu quá không dám nhìn mặt ai à?"

Trong tình huống đối phương không chịu lộ chân thân dẫn đến hoàn cảnh địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng bất lợi với phe mình, Vân Tước Tử Tiên Tử xả thân phóng kĩ năng trào phúng, thử xem có thể kích động kẻ địch đang ẩn náu thò đầu ra hay không.

Dù sao cũng chỉ là chuyện mấp máy môi, bất kể có hữu hiệu hay không thì Vân Tước Tử Tiên Tử vẫn muốn nói cho đã ghiền. Nếu đối phương thật sự bị chọc tức mà ra tay đối phó với cô thì đúng hợp ý cô, biết đâu lại có thể truy ngược mà lôi đầu hắn ra ấy chứ!

Soạt! Kĩ năng trào phúng của Vân Tước Tử Tiên Tử thực sự chọc giận đại lão tuyệt thế kia. Toàn bộ không gian chấn động dữ dội, ngay cả thần thức của Tống Thư Hàng cũng bị ảnh hưởng mà choáng váng trong một chớp mắt.

Sau đó, chín cái bóng của rồng bị xích sắt trói chặt xuất hiện giữa không trung, mỗi con rồng hư ảnh đều có uy lực hủy thiên diệt địa, nhao nhao tấn công xuống vị trí của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Đây là một pháp thuật vô cùng tà ác. Người thi pháp phải giết chết chân long cường đại, rút long phách của chúng ra rồi dùng long phách để luyện thành tà pháp ác độc này.

Vân Tước Tử Tiên Tử không hề nao núng, thu hồi kinh thư trong tay, ngang nhiên dùng nhục thân nghênh tiếp chín con tà long, đồng thời cao giọng hô vang: “Bạch đạo hữu, mau bắt lấy chân thân kẻ kia, đừng để ta hy sinh vô ích!”

Bạch Thánh mỉm cười, không hề cử động, nhưng từ kiếm trận dưới mặt đất có đến mấy trăm kiếm khí bộc phát phóng lên.

Ầm ầm ầm ~

Chín con tà long nổ tung giữa hư không.

Kiếm ý trong mấy trăm luồng kiếm khí không chỉ phá tung tà thuật mà còn chém thẳng đến ngọn nguồn. Sau khi chín con rồng hư ảnh pháp thuật bị bạo thể, xiềng xích trên người chúng cũng bị chém vỡ, long phách bị tà thuật trói buộc được tự do trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Sau khi đánh nổ tà pháp ảnh long, Bạch tiền bối thuận thế chém ra một luồng kiếm khí cực kỳ khúc chiết. Nhưng kiếm khí chém vào hư không lại hoàn toàn biến mất, không thể lôi cổ đại lão đang náu thân ra ngoài.

Cùng lúc đó, chín luồng long phách tranh thủ chút thời gian tự do ngắn ngủi, điên cuồng bay về phía bất hủ chi mộ Giả mà thần thức của Tống Thư Hàng đang bám vào.

“Chúng muốn tìm mộ rồng cho mình sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn những long phách kia.

Mộ địa là chốn về của vong linh, giống như nhà là chốn về của con người.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì chín luồng long phách đã đáp xuống trước mặt thần thức của hắn, phát ra tiếng than từ tận linh hồn, tựa như đang nói gì đó bằng long ngữ.

Tống Thư Hàng không hiểu long ngữ, bạch long tỷ tỷ đảm đương vai trò phiên dịch long ngữ cũng không ở cạnh bên. Nhưng… hắn vẫn có thể hiểu được điều mà chín luồng long phách này muốn nói.

Một khắc sau, thần thức của Tống Thư Hàng sáng lên.

Trên tia thần thức này có một chút sức mạnh công đức. Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, chút sức mạnh công đức nhỏ nhoi ấy ngưng tụ thành một bàn tay mỏng manh, nhẹ nhàng chạm lên chín luồng long phách.

Siêu Độ thuật, kích hoạt.

Từ khi bắt đầu thu hoạch được công đức từ Huyền Thánh giảng pháp, đã lâu lắm rồi Tống Thư Hàng không còn tích lũy sức mạnh công đức từ Siêu Độ thuật nữa. Phương pháp góp nhặt sức mạnh công đức nguyên thủy này có hiệu suất quá kém mà.

Cũng may Siêu Độ thuật của hắn còn chưa bị lụt nghề.

Mà nay… hắn chỉ dựa vào một tia thần thức đã có thể thi triển Siêu Độ thuật. Thuật pháp này đúng là một loại pháp thuật rất duy tâm.

Chín luồng long phách được siêu độ thành công, tiêu tán giữa không trung.

Một lượng sức mạnh công đức cực lớn trả về tia thần thức của Tống Thư Hàng. Nhờ có luồng sức mạnh công đức ấy, thần thức của hắn ngưng tụ thành công ra một nửa thân trên bằng công đức.

Đồng thời, ngay khi chín luồng long phách được siêu độ, rất nhiều hình ảnh ngắn ngủi hiện lên trong não hải của Tống Thư Hàng.

Đó là hình ảnh mà chín con chân long nhìn thấy trước khi chết. Bọn chúng bị xiềng xích pháp tắc đáng sợ trói vào một tế đàn khổng lồ, sau đó thân thể bị cắt thành từng mảnh nhỏ. Nỗi đau đớn tột cùng trước phút lâm chung khiến mặt mũi của chín con rồng đều vặn vẹo hẳn đi.

[Lại là cắt nát?] Tống Thư Hàng phát hiện ra tên đại lão đang ẩn mình trong Mộng Giới có một chút đam mê biến thái. Hễ thứ gì rơi vào tay hắn, bất kể là chân long hay giới chủ Mộng Giới đều không thoát nổi kết cục bị cắt thành mảnh nhỏ.

Hình ảnh ký ức lúc tử vong tràn đến sau khi long phách được siêu độ nhanh chóng lướt qua, sau đó dừng lại ở một cảnh tượng.

Thấy cảnh tượng cuối cùng này, hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Tốt lắm!”

Hình ảnh cuối cùng trong ký ức của chân long chính là tin tức mà hắn cần – bộ mặt thật của đại lão đang ẩn thân trong Mộng Giới!

Đó là một vầng mặt trời hư ảo trôi bồng bềnh trên mảnh vụn thân xác chân long. Tia sáng tỏa ra từ vầng mặt trời kia chính là hung khí cắt chân long thành từng mảnh nhỏ.

Tên đại lão – kẻ hung thủ đang ẩn mình trong vầng mặt trời hư ảo ấy.

Chiến tranh hiện đại là chiến tranh thông tin, thông tin và tình báo chính là yếu tố quan trọng nhất trong chiến đấu.

[Bạch tiền bối, tìm mặt trời hư ảo trong Mộng Giới! Đại lão độc ác kia đang náu mình trong vầng mặt trời đó… mặt khác, xin hãy cẩn thận với tia sáng mặt trời, nó chính là thứ đã cắt nhục thân của chân long thành từng mảnh!] Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật cho Bạch tiền bối.

Trong kiếm trận bên dưới, Bạch tiền bối hơi gật đầu, sau đó quét ánh mắt sang bốn phía và tiến hành lục soát.

[Bạch tiền bối, bản thể của ta đang thử mở thông đạo giữa Cửu U và Mộng Giới. Lát nữa nếu ngài tìm thấy mặt trời hư ảo, chúng ta sẽ nghĩ cách đánh hắn vào thế giới Cửu U nhé.] Tống Thư Hàng truyền âm.

Bất kể tên đại lão kia mạnh đến cỡ nào. Đã vào thế giới Cửu U thì rồng cũng phải cúp đuôi, hổ cũng phải nằm bẹp!

“Cẩn thận!” Đột nhiên, tiếng gọi lanh lảnh của một vị tiên tử truyền tới giữa hư không.

Một loáng sau, người khổng lồ xương trắng xuất hiện trong chớp nhoáng, vươn hai cánh tay bảo vệ thần thức của Tống Thư

Hàng đang bám vào một Bất Hủ Giả.

Uỳnh!

Dường như có một nắm đấm vô hình giáng mạnh vào hai tay của người khổng lồ xương trắng.

Hai cánh tay của người khổng lồ xương trắng bị nện thành bột mịn!

Ngay sau đó, thân thể của người khổng lồ xương trắng cũng lãnh trọn một quyền trời giáng và sụp đổ ầm ầm.

Mảnh xương vụn của Tống đầu gỗ được Bạch Cốt Tiên Cơ kích hoạt toàn lực bị đánh nổ chỉ bằng một quyền. Bạch Cốt Tiên Cơ cũng là Trường Sinh Giả thật hơn vàng bốn số chín đấy!

Sau khi lớp phòng ngự của Bạch Cốt Tiên Cơ bị đánh nát, dư lực của cú đấm vô hình còn chưa dứt, quyền phong quét qua thần thức của Tống Thư Hàng, đánh bay thần thức của hắn ra xa.

“Móa! Đại lão quả cầu béo còn chưa bao giờ đánh bay ta như vậy đâu!” Tống Thư Hàng thở dài.

Đại lão quả cầu béo có thể bóp chết hắn chỉ bằng một ngón tay, chưa bao giờ đánh bay hắn như vậy cả.

Chương 2674: Không có câu chuyện nào kỳ lạ bằng chuyện do hiện thực viết ra

“Tuy ta không biết đại lão quả cầu béo mà ngươi vừa nhắc đến là ai, nhưng nếu không có ta ngăn cản cú đấm vừa nãy thì ngươi đã bị đánh chết rồi.” Giọng nói của Bạch Cốt Tiên Cơ vang lên ngay bên cạnh thần thức của Tống Thư Hàng. Ngay đến xương vụn của Tống đầu gỗ mà cô thi triển toàn lực còn chẳng đỡ nổi một quyền của đối phương, tia thần thức yếu nhớt của Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ bị nó nghiền ra bã.

Đồng thời, dáng hình thon thả của Bạch Cốt Tiên Cơ thoáng hiện, chĩa trường kiếm trong tay về phía thần thức của Tống Thư Hàng. Trường kiếm như một khối nam châm, hút tia thần thức của Tống Thư Hàng về phía mình, để nó bám lên thân kiếm.

“Quả cầu béo là đại lão chúa tể Cửu U nhiệm kỳ trước, ừm, cũng là cái tên đi đời nhà ma vì Thiên Đạo sụp đổ ấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Ngươi nở mày nở mặt thật đấy nhỉ?

Chúa tể Cửu U không nện chết ngươi, không biết mạng ngươi cứng đến mức nào đây?

Bạch Cốt Tiên Cơ không cho rằng Tống Thư Hàng đang chém gió. Trong thời gian này cô đi theo Bạch Thánh, hỗ trợ hắn hoàn thành thí nghiệm kế hoạch tạo thần, đã biết chuyện Bá Tống có quyền hạn chúa tể Cửu U tạm thời rồi.

Một phàm nhân vừa mới tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm đã nắm trong tay quyền hạn của chúa tể Cửu U… Nói chuyện hoang đường này ra thì chỉ e cả chư thiên vạn giới chẳng có ai tin.

Có chém gió cũng chẳng chém ra được!

Thần thoại cổ tích trong giới Tu Chân cũng không dám viết như thế hiểu không?

Cho nên… chẳng có câu chuyện nào kỳ lạ bằng chuyện do chính hiện thực viết ra cả.

“Phải rồi, cảm ơn Bạch Cốt Tiên Cơ, nếu không nhờ cô ngăn cản cú đấm kia thì tia thần thức của ta đã tan thành tro bụi mất rồi.” Tống Thư Hàng lên tiếng. Sau khi tâm tính tự đắc tung trời do ảnh hưởng của quyền hạn chúa tể Cửu U qua đi, tâm thái của hắn sẽ trở nên bình tĩnh trong mộ khoảng thời gian ngắn. Trong thời gian không tự đắc này, hắn vẫn rất biết chừng biết mực.

Bạch Cốt Tiên Cơ ổn định thân mình, liếc nhìn xuống trường kiếm trong tay: “Không cần khách khí, lần trước ngươi đã cứu ta, lần này coi như trả nợ.”

Khi Bạch Cốt Tiên Cơ nói chuyện, người khổng lồ xương trắng lại một lần nữa ngưng tụ quanh người cô.

“Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi có đưa tới đây được không?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi. Khi kết hợp với tổ hợp pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng, người khổng lồ xương trắng của cô có thể thi triển hình thức Thú Thần Vũ Trang, giúp cô phát huy ra chiến lực mạnh hơn.

Đại lão đang náu mình trong Mộng Giới có thực lực quá khủng bố. Hắn chưa hiển lộ chân thân, mới chỉ cách không giáng một cú đấm đã phá tan người khổng lồ xương trắng của Bạch Cốt Tiên Cơ, cô cảm thấy mình cần cường hóa thêm một chút.

“Thông đạo giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới đã bị đối phương bóp nát, mà tên này còn phong tỏa toàn bộ không gian. Bản thể của ta đang cố gắng mở lại thông đạo, nhưng cần thêm chút thời gian nữa.” Thần thức của Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật trả lời Bạch Cốt Tiên Cơ. Đại lão đối địch dường như có mặt ở khắp mọi nơi, cho nên một số việc cần phải nói riêng mới được.

Trước mắt xem ra, sau khi cắt nát giới chủ Mộng Giới hơn 200 lần, tên đại lão giấu mình trong Mộng Giới này đã nắm giữ được một phần quyền hạn của Mộng Giới. Ban nãy hắn thi triển pháp thuật phong tỏa không gian đã phong kín toàn bộ vị diện Mộng

Giới! Bế quan tỏa cảng, người ở bên trong không ra được, người ở phía ngoài cũng không vào được.

Tuy Mộng Giới chỉ là một vị diện thế giới rất nhỏ, nhưng nếu không nắm giữ một phần quyền hạn của thế giới này thì không thể phong tỏa và đóng kín toàn bộ không gian của nó được.

Cũng may bản thể của Tống Thư Hàng nắm giữ quyền hạn chúa tể Cửu U, có cấp bậc quyền hạn cao hơn. Dù Mộng Giới bị phong tỏa hoàn toàn, thì chỉ cần một chút thời gian, hắn vẫn có thể dựa vào quyền hạn của chúa tể Cửu U để cưỡng ép mở đường đến Mộng Giới!

[Quyền hạn của chúa tể Cửu U chính là thích gì được nấy như vậy đó! Không phục thì ra mà cắn ta nè!] Tống Thư Hàng khiêu khích trong nội tâm. Đương nhiên lúc này hắn chỉ có thể khiêu khích trong nội tâm thôi. Hắn không phải là Vân Tước Tử Tiên Tử, tia thần thức này không thể hồi sinh ngay tại vị trí cũ được đâu.

“Mất bao lâu mới được?” Bạch Cốt Tiên Cơ cau mày, truyền âm hỏi.

Nếu quá lâu thì e rằng cô chống không nổi.

Tuy Bạch Thánh là một sự tồn tại thần kì, nhưng cảnh giới của hắn mới có bát phẩm. Cảnh giới chính là một vấn đề rất lớn.

Vân Tước Tử Tiên Tử cũng là một sự tồn tại thần kì, nhưng cảnh giới của cô ấy còn thấp hơn, mới có thất phẩm.

Cộng thêm một Trường Sinh Giả mới ngấp nghé trình làng là cô, muốn đối phó với đại lão ác độc trong Mộng Giới, cứ thấy thấp thỏm thế nào…

Mãi đến sau khi Thiên Đình viễn cổ phá diệt, Bạch Cốt Tiên Cơ mới bước lên đạo của chính mình và chứng đạo trường sinh. Trong hàng ngũ Trường Sinh Giả, cô vẫn được coi là lính mới.

Đối mặt với đại lão có thể đánh vỡ tuyệt kĩ xương vụn của Tống đầu gỗ của mình trong một quyền, cô quả thực hơi ren rén.

“Bản thể của ta đang giành giật từng giây để mở thông đạo, nhưng ta cũng không thể xác định được là sẽ mất bao lâu.” Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

“Ta thấy tiêu đến nơi rồi… Nếu không được thì ta sẽ đưa Bạch

Thánh và Vân Tước Tử Tiên Tử kia chạy trốn trước vậy.” Bạch Cốt Tiên Cơ thở dài nói.

Tuy bây giờ trạng thái tốt nhất của cô cũng không phải là đối thủ của đại lão độc ác đang ẩn thân, nhưng đưa Bạch Thánh và Vân Tước Tử Tiên Tử chạy trốn thì không thành vấn đề.

“Yên tâm đi, bản thể của ta nhất định có thể thành công kịp lúc.” Tống Thư Hàng nói chắc như đinh đóng cột.

Bởi vì bản thể của Bạch tiền bối đang ở đây. Chỉ cần Bạch may mắn còn ở bên cạnh, thì xác suất chuyện có lợi cho ngài ấy phát sinh sẽ được đẩy lên mức cao nhất!

Tống Thư Hàng mở thông đạo nối giữa Cửu U và Mộng Giới là chuyện có lợi cho toàn bộ tình hình chiến cuộc, vậy thì chắc chắn hắn sẽ mở được nó ra vào đúng thời cơ tốt nhất.

“Không cần bi quan. Chưa chắc người phải chạy trốn đã là chúng ta, biết đâu vị đại lão ẩn thân kia mới phải chạy ấy chứ.” Tống Thư Hàng truyền âm bổ sung.

“Không biết ngươi lấy đâu ra cái tự tin ấy. Thật hy vọng ngươi có thể chia lòng tự tin thái quá ấy cho ta vài gram mà.” Bạch Cốt Tiên Cơ dở khóc dở cười, nhẹ nhàng hất trường kiếm lên, chuyển thần thức của Tống Thư Hàng lên một túi hương đeo bên hông cô: “Tóm lại, ta đi hỗ trợ Bạch Thánh đây… ngươi phải tăng tốc lên. Nếu ngươi không kịp chi viện bọn ta thì ta chỉ đành đưa Bạch Thánh trốn trước đi thôi.”

Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt.

Dứt lời, Bạch Cốt Tiên Cơ khống chế người khổng lồ xương trắng, nhanh chóng áp sát vị trí của Bạch Thánh.

Nhưng chưa kịp đến gần Bạch Thánh thì lại một nắm đấm khổng lồ vô hình trong hư không giáng xuống chỗ cô!

Dường như đại lão độc ác đang ẩn thân kia muốn chia bọn họ ra để trị, không cho Bạch Cốt Tiên Cơ tụ họp cùng Bạch Thánh.

Rõ ràng hắn ta cường đại đến tột cùng, thế mà lại vẫn vô cùng cẩn thận.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực. Không ngờ đại lão độc ác đang ẩn thân kia lại làm được điều này.

“Lại tới? Chết đi!” Bạch Cốt Tiên Cơ cả giận nói, sau đó hất mạnh hai tay, hai quả chùy chiến tung lên, được người khổng lồ xương trắng nắm chặt trong tay.

Mảnh xương vụn của Tống đầu gỗ toàn lực ứng phó, vung mạnh hai chùy nghênh đón cú đấm vô hình.

Ầm ~

Chùy và quyền va chạm với nhau làm bộc phát sóng xung kích hủy diệt. Trường Sinh Giả khai chiến trong hiện thế chính là tai họa cho cả thế gian.

Hai tay của người khổng lồ xương trắng bị nện vỡ, cả người lại bay ra xa.

Nhưng lần này nó không tan xương nát thịt như ban nãy. Sau khi lãnh một quyền vô hình, Bạch Cốt Tiên Cơ đã tìm ra phương án ứng phó với nó chỉ trong nháy mắt.

Tốc độ tính toán của đại não Trường Sinh Giả là vô cùng khủng bố, mỗi chiêu mỗi thức khi họ chiến đấu đều đã trải qua tính toán tinh vi.

“Không ổn, cứ thế này thì ta không thể hỗ trợ Bạch Thánh được.” Bạch Cốt Tiên Cơ cau mày nhìn về nơi Bạch Thánh đang đứng.

Chương 2675: Cường đại đến không thể thở nổi

Một khắc sau, con ngươi của Bạch Cốt Tiên Cơ bỗng co rụt lại.

Trên đỉnh đầu Bạch Thánh có đến mấy trăm luồng pháp thuật kinh khủng đang thành hình.

Tam xoa kích biến thành từ hỏa diễm, lôi long thét gào dữ dội, thần thương do cự mộc bện thành, nguyệt cung không cần ai khống chế đã tự kéo căng, kiếm khí tỏa ra ánh hào quang hủy diệt, đao ý bá đạo vô song, còn có cú đấm vô hình vừa tấn công cô và nhiều thứ khác…

Hơn một nửa vòm trời bị che kín bởi đòn công cấp bậc đại lão, mỗi một đòn đều mang uy lực không hề thua kém cú đấm vô hình. Ngần ấy công kích ập xuống, dù cô có thi triển người khổng lồ xương trắng + Thú Thần Vũ Trang cũng tuyệt không chịu nổi.

Dùng nhiều công kích như vậy để đối phó với Bạch Thánh, điên à?!

Theo lý thuyết, Bạch Cốt Tiên Cơ mới là Trường Sinh Giả cơ mà? Trong ba người rưỡi đang có mặt ở đây, cô mới là đứa cấn tay nhất chứ?

Nhưng nhìn hành động trước mắt của đại lão độc ác đang ẩn thân thì có vẻ Bạch Thánh mới là đối tượng mà hắn tập trung vào.

Đáy lòng bỗng thấy chơi vơi sao đó…

Ầm ầm ầm ầm ~

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, công kích che kín bầu trời ập xuống Bạch Thánh như mưa rào vũ bão. Công kích đáng sợ còn chưa rơi xuống đất mà đã chấn động cả thiên địa.

“Gay rồi, Bạch Thánh!” Bạch Cốt Tiên Cơ kinh hoàng thét lên.

Tuy cô không ở bên Bạch Thánh lâu ngày, nhưng một người đẹp như vậy mà chết đi thì đúng là tổn thất lớn của chư thiên vạn giới. Nếu trong lòng cô không mang sẵn một bóng hình của người đã mất thì có khi đã động tâm với Bạch Thánh rồi.

“May mà uy lực của thiên kiếp cũng có giới hạn, chứ để ta đối mặt với thiên kiếp thế này, thì e rằng cường độ thân thể hiện tại của ta cũng không gánh nổi.” Lúc này, thần thức của Tống Thư Hàng trên túi hương bên hông Bạch Cốt Tiên Cơ lại nói với giọng điệu rất chi là bình tĩnh.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Thiên kiếp không phải là tử kiếp, thiên kiếp có biến thái cỡ nào cũng sẽ cho người độ kiếp một tia hy vọng sống. Nếu thiên kiếp mà khủng bố như công kích trước mắt họ thì không còn là thiên kiếp nữa, mà là tử kiếp đủ để đè chết người tu luyện trong chư thiên vạn giới rồi!

Với lại… ngươi không lo lắng cho Bạch Thánh chút nào sao?

Dường như đoán được ý nghĩ trong lòng Bạch Cốt Tiên Cơ, thần thức của Tống Thư Hàng mỉm cười, truyền âm giải thích: “Không cần lo lắng, Bạch tiền bối nhà ta có một chiêu độn thuật chấp luôn phong tỏa không gian. Dù toàn bộ thế giới có bị phong tỏa, Bạch tiền bối vẫn có thể tùy ý đi lại tự nhiên trong Mộng Giới. Cho nên ngay từ đầu Bạch tiền bối đã đứng ở thế bất bại rồi. Đòn công kích của đại lão độc ác đang ẩn thân trông có vẻ uy mãnh, nhưng tuyệt đối không thể đả thương được Bạch tiền bối mảy may. Nắm đấm có cứng mà không trúng kẻ địch thì cũng chẳng làm ăn được gì! Ơ đệch…”

Giải thích được một nửa, Tống Thư Hàng bỗng phát hiện ra Bạch tiền bối không dùng không gian độn thuật bản phá phòng tối để rời đi, mà vẫn đứng ở chỗ cũ!

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng hốt hoảng kêu lên.

“Bạch Hoàng kinh.” Bạch tiền bối bình thản vung tay mà nói. Giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng âm thanh lại truyền thẳng vào bộ não của mỗi người.

Đồng thời kiếm trận dưới chân Bạch tiền bối phát ra… Chẳng biết từ khi nào, mảnh đất dưới chân hắn đã lặng lẽ hóa thành cát vàng.

Đó là cát vàng chân chính. Mỗi một hạt cát đều là vàng ròng giá trị xa xỉ, ngập tràn hơi thở giàu sang.

Giữa sa mạc tạo nên từ cát vàng, từng luồng kiếm khí phá đất mà lên.

Khi phóng ra khỏi sa mạc, trên thân kiếm khí mang theo một tầng cát vàng, ngưng tụ thành những thanh kiếm vàng rực rỡ.

Hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm vàng óng phá không phóng tới, hướng thẳng lên trời.

Nhìn cảnh tượng ấy, Tống Thư Hàng đã tìm thấy giấc mộng của mình trong nháy mắt… giàu sang và ngầu lòi hết sảy!

Vạn kiếm phá không là ngầu! Vạn kiếm bằng vàng là rất mực giàu sang!

Tương lai Bá Tống ta có tiền, cũng phải dùng linh thạch đúc một vạn thanh trường đao thật đỉnh, sau đó bày ra Linh Thạch Vạn Đao trận cho dân tình lác mắt chơi! Tống Thư Hàng ảo tưởng.

Một khắc sau, tiếng nổ đinh tai nhức óc cắt ngang giấc mộng không tưởng của Tống Thư Hàng.

Toàn bộ đòn công của đại lão độc ác đang ẩn thân giữa không trung đều bị Bạch tiền bối ngăn lại, sau đó nổ tung trên bầu trời.

Dư uy của vụ nổ khủng khiếp tựa làn gió nhẹ vuốt trên đạo bào của Bạch tiền bối, không làm hắn bị thương mảy may.

Bạch Cốt Tiên Cơ trừng to đôi mắt đẹp mà ngây ra như phỗng.

“Huyền Thánh bát phẩm? Bạch Thánh?” Bạch Cốt Tiên Cơ thốt lên.

Tống Thư Hàng khẳng định chắc nịch: “Đúng vậy, là bát phẩm đấy, không sai.”

“Các ngươi gọi đây là Huyền Thánh bát phẩm á?” Bạch Cốt Tiên Cơ ngẩng đầu nhìn trời: “Ta nghĩ ta sai ở đâu rồi, thực ra là là Huyền Thánh bát phẩm, còn Bạch Thánh mới là Trường Sinh Giả đúng không?”

“Bạch Cốt Tiên Cơ đừng hoài nghi bản thân, có một vài người trời sinh không thể đánh giá theo lẽ thường. Bọn họ tồn tại là để đạp lên lẽ thường đó.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Nhưng dù sao cũng phải có chút cơ sở chứ? Huyền Thánh bát phẩm đón đánh chính diện đại lão Boss ẩn, phải có căn cứ cho người ta tin chứ?!

Bạch Hoàng kinh là Bạch Cốt Tiên Cơ cho Bạch Thánh xem. Nó còn đang nằm trong tay cô đây. Nhưng dù cô có đọc hết Bạch Hoàng kinh thì cũng không thể ngầu lòi thế kia được!

"Căn cứ đâu chứ?!" Bạch Cốt Tiên Cơ thở dài.

"Muốn căn cứ thì cũng có đấy." Tống Thư Hàng đột nhiên truyền âm nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "???"

"Lẽ nào tiên tử quên bấy lâu nay các cô và Bạch Thánh ở Mộng Giới lâu như vậy là để tạo ra cái gì rồi sao?" Thần thức của Tống Thư Hàng nói: "Kế hoạch tạo thần, Thế Giới thụ. Thông qua kế hoạch này, các vị định tạo ra "thần" hoặc "giới chủ" nhân tạo cho Mộng Giới mà. Bạch Thánh là người chủ trì của kế hoạch này. Khi nó hoàn thành, ngài ấy có thể điều động được một phần lực lượng của Mộng Giới cũng dễ hiểu thôi."

Cảnh giới thực sự của Tống Thư Hàng mới có bát phẩm, kiến thức cơ bản về Tu Chân giới của hắn cũng không vững chắc, nhưng thường ngày hắn toàn tiếp xúc với Kiếp Tiên siêu ngầu, Trường Sinh Giả hàng đầu, chúa tể Cửu U và cha Cẩu Đản về vườn cả đấy.

Tầm kiến thức thực sự của hắn không hề hạn hẹp chút nào.

Một tên lính mới tò te cả ngày ở cùng đại lão, mắt thấy tai nghe đủ thứ, mưa dầm thấm lâu cũng sẽ biết rất nhiều. Tuy hắn nửa hiểu nửa không, chỉ nắm được rất sơ sài, nhưng đến thời điểm then chốt, những kiến thức này có thể trở thành cơ sở cho tầm nhìn của hắn.

Sau khi tổng hợp và phỏng đoán, thần thức của Tống Thư Hàng đã đoán ra vốn liếng giúp Bạch tiền bối đánh chính diện với đại lão Boss ẩn kia là ở đâu ra. Đó chính là Thế Giới thụ của kế hoạch tạo thần + cuốn Bạch Hoàng kinh trong tay Bạch Cốt Tiên Cơ mà chỉ nghe tên đã thấy có duyên với Bạch tiền bối.

"Thì ra là thế." Nghe Tống Thư Hàng giải thích xong, Bạch Cốt Tiên Cơ có cảm giác như mình vừa ngộ ra chân lý.

Khi hai người nói chuyện với nhau, cô lại ra tay đỡ một cú đấm vô hình và lùi về lần nữa.

“Nhưng… kế hoạch này còn chưa hoàn toàn thành công, Bạch Thánh mới điều động lực lượng Mộng Giới lần đầu… Trong tình huống ấy mà hắn đã có thể vận dụng lực lượng này một cách hoàn mỹ rồi ư?” Bạch Cốt Tiên Cơ truyền âm nói.

“Chuyện đó có đáng là gì, đến ta còn làm được nữa là.” Tống Thư Hàng thản nhiên đáp.

Mượn lực lượng của đại lão để cáo mượn oai hùm là hắn giỏi nhất đấy!

Dù là lực lượng của Thánh Nhân Nho gia siêu ngầu, lực lượng của Bạch tiền bối Cửu U hay Nhân Quả đao tập hợp lực lượng của các vị đại lão, mượn đến tay là thành của hắn rồi còn gì!

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

“Bây giờ cái chúng ta phải lo là chân thân của đại lão kia. Hắn chưa ra mặt đã kinh khủng như thế, chẳng biết khi chân thân xuất hiện thì còn mạnh đến mức nào.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối bộc lộ sức mạnh cường đại như thế, chỉ e chân thân của đại lão kia sẽ không ngồi yên.

Hôm nay, cái miệng quạ đen của Tống Thư Hàng linh nghiệm một cách kỳ lạ.

Hắn vừa dứt lời, một vầng mặt trời hư ảo đã hiện lên giữa không trung, tỏa uy áp xuống toàn bộ Mộng Giới, cường đại đến mức khiến người ta không thở nổi!

Chương 2676: Chiêu kiếm max điểm của Bạch tiền bối!

Ở cảnh giới của Bạch Cốt Tiên Cơ thì cô đã không cần hô hấp từ lâu, nhưng khi vầng mặt trời hư ảo kia xuất hiện, cô lại cảm thấy toàn thân nặng nề, vô thức há miệng muốn thở dốc để giải tỏa áp lực trong lòng.

“Áp lực kiểu này… chắc chắn phải là cấp bậc Thiên Đế.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói khẽ.

Là nhân vật cao tầng của Thiên Đình viễn cổ, đương nhiên cô đã từng tiếp xúc với Thiên Đế. Thiên Đế khi đó mang lại cho cô áp lực giống hệt như bây giờ.

Chẳng qua Thiên Đế khi đó luôn thu lại uy áp của bản thân trước mặt đám người nhà như Bạch Cốt Tiên Cơ, còn đại lão hung ác trong vầng mặt trời hư ảo kia thì lại phóng thích áp lực kinh khủng của mình ra với mức độ lớn nhất.

Những sinh linh Mộng Giới ở cách rất xa chiến trường cũng ngã rạp đầy đất khi chịu ảnh hưởng của lực áp bách này.

“Thiên Đế? Cũng đúng, cấp bậc của cô ấy cũng tương đương với Thánh Nhân rất ngầu…” Thần thức của Tống Thư Hàng nói.

Thay đổi trong thầm lặng là một chuyện vô cùng đáng sợ. Tuy biết Thiên Đế vô cùng khủng bố, là kẻ chí tôn trong số các Trường Sinh Giả, tương đương với Thánh Nhân Nho gia, nhưng gần đây cô ấy cứ tỏ vẻ dễ thương khiến Tống Thư Hàng cũng bị ảnh hưởng theo luôn.

Thế là tiềm thức hắn nhận định rằng Thiên Đế cũng chẳng đáng sợ cho lắm.

[Chẳng lẽ đây cũng là âm mưu của Thiên Đế sao?]

“Lần sau phải để ý đến Thiên Đế, không thể để cho cô ấy thay đổi mình trong thầm lặng như vậy được.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Sao ngươi tỏ ra quen thân với Thiên Đế như thể Thiên Đế là hàng xóm nhà ngươi thế hả?

Mặt khác… Bạch Cốt Tiên Cơ còn để ý thấy một điểm nữa.

“Ngươi không có cảm giác gì với uy áp kinh khủng này à?” Cô hỏi nhỏ.

“À, có chứ. Tuy chỉ là một tia thần thức, nhưng cảm ứng với ngoại giới của ta vẫn đầy đủ lắm.” Tống Thư Hàng đáp. Hắn vẫn cảm nhận được áp lực khi vị đại lão kia lên sàn tung uy áp, nhưng tóm lại là vẫn còn trong khả năng chịu đựng.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Ta căn bản không nhìn ra ngươi bị ảnh hưởng tí ti nào hiểu không!

“Nhìn chung là ta quen với uy áp kiểu này rồi.” Tống Thư Hàng thở than: “Thói quen đúng là một thứ đáng sợ.”

Thái độ làm màu thản nhiên này khiến Bạch Cốt Tiên Cơ chỉ hận không thể ném phứt cái túi thơm mà thần thức của Tống Thư Hàng đang bám vào đi, cho hắn đối mặt với đại lão đáng sợ đang ẩn mình trong Mộng Giới chơi.

Ầm ~ xoẹt xoẹt ~

Lúc này, trong hư không phía trên vầng mặt trời hư ảo bỗng vang lên tiếng ma sát chói tai.

Nghe như tiếng cưa điện đang cưa trên đò vật.

Thần thức của Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía vầng mặt trời kia.

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy một luồng kiếm khí khúc chiết vặn vẹo chém vào vầng mặt trời hư ảo chẳng khác nào một chiếc cưa. Luồng kiếm ý kia liều mạng xoáy tròn cưa vào mặt trời với khí thế không chết không ngừng.

“Kiếm ý ở đâu ra thế? Bạch Thánh không hề ra tay, Vân Tước Tử Tiên Tử cũng không nhúc nhích mà?” Bạch Cốt Tiên Cơ ngơ ra: “Chẳng lẽ là viện binh tới?”

Uy lực của kiếm ý này rất lớn. Nó chém thẳng vào vầng mặt trời hư ảo, cắt ra một vết thương nhỏ ở mặt ngoài mặt trời này.

“Là kiếm khí của Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn nhận ra kiếm khí gấp khúc kỳ lạ này. Đó là nhát kiếm mà Bạch tiền bối chém vào hư không khi tà pháp cửu long hiện thân, toan nghiền nát Vân Tước Tử Tiên Tử.

Lúc ấy Tống Thư Hàng cứ tưởng luồng kiếm khí này đã thất bại vì nó không thể tìm ra chân thân của đại lão đang ẩn mình. Không ngờ nó vòng một vòng thật xa, lại vẫn bắt được chân thân của đại lão kia, sau đó chờ đúng lúc vầng mặt trời hư ảo hiện thân, bắt đầu hăng hái xoay tròn cưa chém.

Màn lên đài bừng bừng khí thế, uy trấn Mộng Giới của đại lão ẩn thân bị chém gãy ngang lưng bởi một luồng kiếm khí gấp khúc nho nhỏ!

Cảnh tượng khí thế xìu hơi này chẳng khác nào một vị tuyệt thế cao nhân lên sàn ngầu lòi, đang chờ phát uy, bỗng bị một thanh kiếm đâm vào ngay thận.

Hiệu quả phá khí thế quân địch của luồng kiếm khí gấp khúc mà Bạch tiền bối chém ra cứ phải gọi là max điểm!

Trong vầng mặt trời hư ảo, đột nhiên có một tia sáng quét qua.

Sau một tiếng “xoẹt” giòn giã, tia sáng kia nhẹ nhàng chém vỡ luồng kiếm khí gấp khúc của Bạch tiền bối như một thanh thần binh tuyệt thế.

“Cẩn thận tia sáng của hắn… Tia sáng đó có thể cắt nhục thân chân long thành từng mảnh đó!” Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói.

Hắn cảm thấy đại lão độc ác ẩn thân kia có thể là một gã biến thái tâm lý vặn vẹo, hoặc chính là một tiên trù, thậm chí còn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thích dùng tia sáng cắt miếng tất cả mọi thứ.

Có lẽ điểm này có thể lợi dụng được. Thiếu gì cách để đối phó với người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế kia chứ?

Xoẹt!

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì chân thân của đại lão kia đã bắt đầu phát động tấn công. Vừa lên sàn đã chẳng nói chẳng rằng ra tay đánh luôn, hung hãn thật!

Ánh sáng chói ngời tỏa xuống từ vầng mặt trời hư ảo.

Trong ánh nắng xán lạn này ẩn chứa vô vàn những tia sáng sắc bén, hư thực lẫn lộn khiến người ta khó lòng phòng bị.

Đòn công phạm vi rộng này vừa triển khai, chiến quả đã đến ngay lập tức.

Vân Tước Tử Tiên Tử đứng mũi chịu sào, bị tia sáng sắc bén ẩn trong ánh sáng cắt thành mấy đoạn, tử trận đương trường.

Trước khi chết, cô thậm chí không kịp kêu đau.

“Vân Tước Tử Tiên Tử!” Bạch Cốt Tiên Cơ vừa lo vừa giận. Tuy thời gian ở chung không lâu, nhưng Vân Tước Tử Tiên Tử và cô nói chuyện với nhau rất hợp. Vì Bạch Cốt Tiên Cơ cảm nhận được khí tức cùng loại với tên chết dấp nào đó từ trên người Vân Tước Tử Tiên Tử, cho nên yêu ai yêu cả đường đi, cô cũng rất thích cô gái này.

Nhưng bây giờ tiên tử ấy bị giết ngay trước mặt cô, mà cô thậm chí không kịp ra tay tương trợ.

Vì cùng lúc đó, hai tia sáng sắc bén đã chém về phía cô bằng tốc độ nhanh không gì sánh nổi.

Bạch Cốt Tiên Cơ dốc hết toàn lực mới có thể phòng bị miễn cưỡng trong hung hiểm.

Trong lúc không cẩn thận, bản thể của cô còn bị chém mấy vết thương.

Lần này đến cả Bạch Thánh cũng không rảnh tay trợ giúp Vân Tước Tử Tiên Tử. Gần như toàn bộ tia sáng trên bầu trời đều đổ dồn về phía hắn, khiến hắn lâm vào cục diện bế tắc hiếm hoi trong đời.

“Bạch Cốt Tiên Cơ đừng hoảng hốt, hãy bảo vệ bản thân mình cho tốt.” Lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên: “Vân Tước Tử tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 của bọn ta không dễ bị xử lý như vậy đâu! Cô ấy không phải một tiên tử có thể tùy tiện giết chết!”

Bạch Cốt Tiên Cơ đảo khóe mắt về phía hiện trường máu me 18+ khi thân thể Vân Tước Tử Tiên Tử bị cắt thành mảnh vụn. Cô còn cảm nhận được uy lực chém giết thần hồn trong những tia sáng chết người kia… Rõ ràng Vân Tước Tử Tiên Tử đã thần hình câu diệt, chết đến không thể chết hơn được nữa rồi mà?

Khi Bạch Cốt Tiên Cơ đang suy tư, đột nhiên trong hư không có một luồng lực lượng mang khí tức bất tử bất diệt xuyên thấu pháp thuật phong tỏa không gian Mộng Giới, phủ xuống thân thể Vân Tước Tử Tiên Tử.

Một khắc sau, thân thể Vân Tước Tử Tiên Tử bắt đầu khôi phục và hồi sinh như đảo ngược thời gian.

Chỉ có mái tóc màu lam của cô là bị nhuộm thành màu đen kịt.

“Chuyện gì vậy?” Bạch Cốt Tiên Cơ trừng lớn đôi mắt tròn. Rốt cuộc pháp tắc phá không phóng tới kia là gì mà lại khiến tim cô đập nhanh đến thế?

“Dù sao Vân Tước Tử Tiên Tử cũng là thầy của Thánh Nhân Nho gia mà.” Tống Thư Hàng nhân cơ hội ném ra một tin tức động trời.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “!!!”

Thầy của Thánh Nhân Nho gia? Vân Tước Tử Tiên Tử thất phẩm?

Địa vị này to phát khiếp lên được!

“Đau đấy.” Vân Tước Tử Tiên Tử lạnh lùng đứng dậy từ mặt đất. Mái tóc đen dài tỏa ra che phủ thân mình cô, không để cho một mảnh da thịt nào lộ ra ngoài.

Trong hư không, ánh sáng của vầng mặt trời kia dường như hơi khựng lại.

Tống Thư Hàng đoán chắc đại lão độc ác đang ẩn mình trong vầng mặt trời kia đang hoài nghi nhân sinh lắm. Mình dùng kĩ năng đắc ý nhất chém chết đối phương, ai ngờ chỉ trong chớp mắt, đối phương đã đứng lên mà chẳng hề hấn gì rồi.

Nếu đổi lại là Tống Thư Hàng, chắc chắn hắn cũng sẽ hoài nghi, không biết có phải đại chiêu của mình tụt hậu và mất đi tác dụng rồi hay không?

Chương 2677: Chuyện gì cũng không quá ba lần

Tia sáng của đại lão ẩn thế giữa hư không hơi ngừng, sau đó lại một lần nữa quét về phía Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen!

Loại đại lão đã không nói nhiều mà thực lực còn mạnh là đáng sợ nhất.

Hắn không thèm lằng nhằng với đối thủ. Đòn thứ nhất đánh không chết ngươi thì đòn thứ hai, đòn thứ ba sẽ nối gót theo sau, không chết không ngừng.

Xoẹt!

Mấy tia sáng sắc bén quét qua, Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen lại bị cắt thành từng mảnh. Trong tia sáng sắc bén ẩn chưa pháp tắc hủy diệt tàn nhẫn cắt nát thần hồn của Vân Tước Tử Tiên Tử, khiến cô một lần nữa thần hình câu diệt.

Làm xong hết thảy, công kích của đại lão độc ác vẫn chưa dừng lại. Tia sáng sắc bén được thu hồi nhưng một loại tia sáng khác đã chiếu xuống. Trên tia sáng mới có thêm chân hỏa vĩnh hằng. Chân hỏa chạm vào thân thể của Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen, thiêu hủy thi thể cô, không để lại dù chỉ là một mảnh vụn!

Khi đối phó với một sự tồn tại có thể nhỏ máu hồi sinh với tốc độ cực nhanh, thì biến nó thành tro bụi và không để lại một tế bào là lựa chọn chính xác nhất.

Đại lão độc ác quyết định vô cùng nhanh gọn, diệt cỏ tận gốc, không lưu hậu họa.

Tiếc rằng hôm nay hắn gặp phải hai phẩy năm thành viên bật hack đỉnh nhất của nhóm Cửu Châu số 1.

Đối với Vân Tước Tử Tiên Tử, biến thành cát bụi, hóa thành tro tàn vẫn chưa phải là điểm cuối của cuộc đời cô.

Vân Tước Tử Tiên Tử hôm nay đã không còn là Vân Tước Tử Tiên Tử trước kia. Bây giờ cô là Vân Tước Tử bản thăng cấp không còn lỗ hổng! Mấy tháng trước khúc xương bất hủ của cô còn trong thể nỗi, mỗi lần hồi sinh từ hoàn cảnh thịt nát xương tan đều để lộ nó ra ngoài, đối thủ có thể cưỡng ép phong ấn mất khúc xương bất hủ. Nhưng giờ đây, sau khi khúc xương bất hủ trong thể nội Vân Tước Tử Tiên Tử biến thành mây hồi sinh, cô đã không còn sơ hở nào để kẻ địch lợi dụng nữa.

Sau khi tia sáng của đại lão kia ngừng thiêu đốt, lực lượng từ khúc xương bất hủ lại cách không truyền tới giữa bầu trời.

Trong ánh mắt khó tin của Bạch Cốt Tiên Cơ, Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen lại sống lại và khôi phục như lúc ban đầu. Thủ đoạn hồi sinh này đã đạt cảnh giới từ không sinh có, đắp nặn lại một Vân Tước Tử Tiên Tử hoàn chỉnh giữa hư vô!

“Đau lắm luôn á!” Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen vừa hồi sinh đã nói với giọng đầy bất mãn.

Đau lắm luôn? Chỉ thế thôi à?

Thời gian tia sáng của đại lão độc ác giữa hư không khựng lại dài hơn ban nãy một chút. Trong chư thiên vạn giới, chỉ có một môn phái duy nhất có thủ đoạn hồi sinh bất chấp đạo lý như thế, không còn chi nhánh khác.

[Rốt cuộc thì nguyên lý hồi sinh của cô ấy là gì? Đừng nói với ta rằng cô ấy đã bố trí hàng ngàn hàng vạn trận pháp hồi sinh ở khắp chư thiên vạn giới đấy nhé?] Bạch Cốt Tiên Cơ truyền âm hỏi.

Trong hư không, sau một khoảng thời gian dừng lại, dường như đại lão độc ác đã nhận ra điều gì.

Đòn công của hắn lại giáng lâm.

Lần này chùm sáng tấn công của hắn mãnh liệt hơn lúc trước. Trên một trăm tia sáng ngưng tụ thành một chùm sáng to đùng tổ chảng quét về phía Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen.

Chùm sáng chiếu xuống, Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen còn chưa cảm nhận được đau đớn đã hóa khí biến mất, không thấy đâu nữa.

Sau ba lần giết Vân Tước Tử Tiên Tử, chùm sáng của đại lão độc ác không những không tan biến mà còn ngưng tụ thêm lần nữa rồi nhắm thẳng lên bầu trời. Sau hai lần giết chóc, tên đại lão độc ác này đã phát hiện ra mây hồi sinh của Vân Tước Tử Tiên Tử!

Hắn muốn truy ngược nguồn gốc khi lực lượng của khúc xương bất hủ vượt không phóng đến, để tập kích cội nguồn hồi sinh của Vân Tước Tử Tiên Tử!

Mấy hơi thở sau.

Giống như hai lần trước, lực lượng của khúc xương bất hủ lại vượt không mà đến.

Ầm!

Đại lão ẩn thế nắm lấy cơ hội, phóng một luồng pháo sáng vào giữa hư không, toan đánh nổ bản nguyên hồi sinh của Vân Tước Tử Tiên Tử xuyên qua hai vị diện!

Pháo sáng nổ tung giữa không trung.

Nhưng… không đánh nổ được bất cứ thứ gì.

Vị trí Thánh Nhân Nho gia đặt khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử là một khu vực mà sinh linh bình thường không thể đặt chân đến. Đại lão ẩn thế mạnh thì mạnh thật, nhưng lực lượng của nó vẫn không thể truyền vào khu vực cấm kia.

Không chỉ có thế, sau khi pháo sáng nổ tung, một phần uy lực còn bị bắn ngược về, nổ tung trên vầng mặt trời hư ảo.

Không gian cấm địa kia tự mang hiệu quả phản đòn!

Đại lão độc ác: “…”

Trong vầng mặt trời hư ảo mơ hồ hiện ra chân thân của đại lão độc ác.

Từ trước tới nay, hắn chưa từng thấy thủ đoạn hồi sinh vô lý như vậy bao giờ.

Đã thế điểm hồi sinh còn nằm trong khu vực được miễn sát thương nữa chứ!

Một bên hồi sinh vô hạn, một bên điểm hồi sinh được miễn sát thương, thế thì còn chơi cái khỉ gì?

Đại lão chán ngán phát điên lên được.

Mấy hơi thở sau.

Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen lại hồi sinh nguyên vẹn.

Cô xuất hiện trước mặt mọi người, không mất đến một cọng tóc.

“Quá tam ba bận.” Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời hư ảo, nghiêm túc nói.

[Đúng, quá tam ba bận! Cho nên dù có quẩy thế nào thì một ngày chắc cũng chỉ được chết ba lần mà thôi.] Thần thức của Tống Thư Hàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

“Hừ!” Cuối cùng, đại lão độc ác trong vầng mặt trời nhịn hết nổi, phát ra một tiếng hừ lạnh.

Ngay sau đó, lại một vệt sáng quét về phía Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen. Dù Vân Tước Tử Tiên Tử có thể hồi sinh vô hạn, dù điểm hồi sinh của cô được bảo vệ trong trạng thái vô địch, cũng không thể ngăn cản hắn giết chết tiên tử này.

Ba lần không đủ thì giết mười lần, trăm lần, nghìn lần, giết đi giết lại, giết đến bao giờ đối thủ hoài nghi cuộc đời mới thôi!

Vị đại lão này còn độc ác hơn cả độc ác!

Tách!

Chùm sáng chiếu xuống.

Nhưng lần này chùm sáng hủy diệt của đại lão độc ác lại không thể làm tổn thương đến Vân Tước Tử Tiên Tử.

Trên mình Vân Tước Tử Tiên Tử mơ hồ nổi lên một tầng hào quang nhàn nhạt. Tống Thư Hàng quen với ánh hào quang ấy đến không thể quen hơn. Khi tiếp xúc với hào quang đại đạo này, hắn đã phải hy sinh cả một con mắt!

Đó là hào quang bất hủ!

Sau khi chết đi ba lần và hồi sinh trở về, trên mình Vân Tước Tử Tiên Tử có thêm một tầng sức mạnh bất hủ nhàn nhạt. Cô được sức mạnh bất hủ này bảo vệ, chùm sáng hủy diệt của đại lão độc ác bị bắt chết trong thời gian ngắn.

Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen vươn tay phủ lên mái tóc dài, toan gạt nó về phía sau, nhưng gạt được một nửa, cô bỗng dưng nhớ ra điều gì, bèn dừng động tác lại.

Sau một khoảng ngừng ngắn ngủi, Vân Tước Tử Tiên Tử bước từng bước ưu nhã, đi về phía Bạch tiền bối.

Trong hư không, công kích của đại lão độc ác không ngừng phủ xuống thân mình Vân Tước Tử Tiên Tử, song chẳng thể làm tổn thương vị tiên tử đang được sức mạnh bất hủ bao quanh.

Cô gánh trên mình công kích như mưa, đi thẳng tới trước mặt Bạch tiền bối.

Ngầu không để đâu cho hết!

Vô số đòn công nổ tung bên cạnh Vân Tước Tử Tiên Tử.

Nhưng tiên tử đi lại nhẹ nhàng như dạo bước trong mưa, mái tóc đen dài tung bay sau lưng cô như một tấm áo choàng. Mỗi bước cô đi đều mang đầy mĩ cảm như một bức tranh tuyệt đẹp.

Khi đến bên cạnh Bạch Thánh, Vân Tước Tử Tiên Tử vươn đôi tay, dùng thân thể mình ngăn cản tia sáng đang đánh về phía hắn.

Vân Tước Tử Tiên Tử lấy chính nhục thân làm tấm khiên kiên cố nhất.

Nhờ thế, Bạch tiền bối không cần phân tâm đỡ đòn, có thể dốc toàn lực tấn công vầng mặt trời hư ảo trên không trung.

Hai tool hack đỉnh cao của nhóm Cửu Châu số 1 liên thủ, một thủ một công, quả thực là cơn ác mộng đối với tất cả mọi kẻ thù!

Chương 2678: Ta có một phương án to gan

Bạch Cốt Tiên Cơ rõ ràng là người có cảnh giới cao nhất bên phe mình mà lại cảm thấy bản thân không thể nhúng tay vào chiến cuộc, cứ như cô là một Trường Sinh Giả rởm vậy.

"Hừ ~ Hu ~" Cùng lúc ấy, sau khi cảm ứng được hào quang nhạt màu quanh mình Vân Tước Tử Tiên Tử, đại lão độc ác dường như nghĩ đến một khả năng nào đó, bèn phát ra một tiếng "hu" vang vọng.

Trong tiếng "hu" ấy mang đầy cảm giác không dám tin… và cả sự mừng rỡ không đè nén nổi.

Một khắc sau, công kích của hắn trở nên cuồng bạo hơn.

Hắn phát giác ra ánh hào quang bao quanh Vân Tước Tử Tiên Tử ẩn chứa sức mạnh bất hủ!

"Bá Tống, thông đạo không gian của ngươi vẫn chưa mở được sao?" Bạch Cốt Tiên Cơ truyền âm hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: "Chờ chút nữa."

"Nhanh lên đi, ta sợ Bạch Thánh và Vân Tước Tử Tiên Tử không kiên trì được lâu nữa đâu." Bạch Cốt Tiên Cơ lo lắng nói.

Ánh hào quang trên mình Vân Tước Tử Tiên Tử đang ngày một mờ đi.

Hiển nhiên ánh hào quang này có hạn chế thời gian chứ không phải là mãi mãi. Khi nó tan đi, trạng thái miễn sát thương vô địch của Vân Tước Tử Tiên Tử chắc chắn sẽ kết thúc.

Đến lúc đó, đối mặt với đại lão độc ác điên cuồng như cắn thuốc, cả Bạch Thánh và Vân Tước Tử Tiên Tử sẽ lâm nguy.

"Ta đang đẩy nhanh tốc độ đây." Thần thức của Tống Thư Hàng trả lời.

Nhưng có một số việc không phải cứ nhanh là xong được. Ví như đậu hũ nóng phải thổi nguội mới ăn, chứ cứ bỏ ngay vào mồm thì kiểu gì cũng chết bỏng.

Mấy phút sau.

Mái tóc đen của Vân Tước Tử Tiên Tử dần dần biến lại thành màu xanh lam, ánh sáng bất hủ trên người cô bắt đầu tiêu tán.

Không chỉ có cô, mà trạng thái của Bạch Thánh cũng bắt đầu suy yếu.

“Thông đạo của ngươi vẫn chưa mở à? Không được, chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy được.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Cô phải đưa Bạch Thánh và Vân Tước Tử Tiên Tử đi mau, càng đánh lâu thì bọn họ càng lâm vào thế bất lợi.

Dường như phát giác ra ý đồ bỏ chạy của Bạch Cốt Tiên Cơ, vầng mặt trời hư ảo trong hư không đột nhiên dời mục tiêu hỏa lực.

Một chùm sáng khổng lồ bắn thẳng về Bạch Cốt Tiên Cơ, nổ thành vô số đạn pháo giữa không trung rồi điên cuồng oanh tạc về phía cô.

“Bạch Cốt Tiên Cơ cố gắng chống đỡ đi!” Thần thức của Tống Thư Hàng kêu lên.

Nói nhảm, không chống đỡ để chết mất xác ở đây à? Bạch Cốt Tiên Cơ thở dài, người khổng lồ xương trắng quanh người cô nổ tung… Một khắc sau, một thế giới cung điện hư ảo xuất hiện trước mặt cô.

Đó là một thế giới hùng vĩ, được tạo nên từ một quần thể cung điện với những tòa lầu các có phong cách khác nhau.

Hư ảnh của Thiên Đình viễn cổ.

Mỹ nhân rắn công đức có thể lấy hư ảnh Công Đức điện ra làm chiêu thức phòng ngự, Bạch Cốt Tiên Cơ cũng có thủ đoạn tương tự. Song nàng gọi ra cả một mảnh hư ảnh Thiên Đình viễn cổ với phạm vi rộng lớn nên cái giá phải trả cũng lớn hơn!

Vô số đạn pháo của đại lão độc ác đáp xuống hư ảnh Thiên Đình viễn cổ, bị Thiên Đình viễn cổ thu nạp không còn một mống.

Hư ảnh cung điện của Thiên Đình viễn cổ không ngừng sụp đổ, nhưng chỉ cần nó không bị phá hủy hoàn toàn thì những phát đạn pháo của đại lão độc ác không thể làm Bạch Cốt Tiên Cơ bị thương.

[Tiên tử, nào!] Giọng nói của Tống Thư Hàng bản thể vang lên ngay bên tai Bạch Cốt Tiên Cơ.

Sau đó, một thông đạo không gian to bằng nắm đấm mở ra sau lưng Bạch Cốt Tiên Cơ. Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú được Tống Thư Hàng gửi tới trước một bước.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhanh chóng triệu hồi người khổng lồ xương trắng, hợp thể với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng, tiến vào hình thức Thú Thần Vũ Trang.

Lực lượng không ngừng dâng tràn.

Ầm! Hư ảnh Thiên Đình viễn cổ sụp đổ.

Vô số đạn pháo nã xuống thân mình Bạch Cốt Tiên Cơ, nhưng đều bị khôi giáp trên mình người khổng lồ xương trắng trong trạng thái Thú Thần Vũ Trang ngăn lại.

“Chết chết chết! Bạch đạo hữu, tiếp theo trông cậy cả vào ngươi đó!” Ở phía xa, Vân Tước Tử Tiên Tử tóc xanh hét lên.

Ầm!

Một khắc sau, Vân Tước Tử Tiên Tử tóc xanh oanh liệt hy sinh khi đạn pháo ánh sáng dội xuống.

“Tống Tống! Tiếp tay! Bản thể phải điều chỉnh trạng thái một chút!” Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối kêu lên.

[Ù!] Đại lão độc ác trong hư không phát ra tiếng kêu vang rền. Nhân lúc tấm thuẫn vô địch Vân Tước Tử Tiên Tử chưa kịp hồi sinh, hắn ngưng tụ đòn công mạnh nhất đánh về phía Bạch Thánh.

Toàn bộ năng lượng của vầng mặt trời hư ảo ngưng tụ lại.

“Ù!” Tiếng kêu này tự mang chức năng phiên dịch: Ta ban cho các ngươi cái chết! Tất cả năng lượng đã hội tụ vào một đòn này! Nó đánh trúng ai, kẻ đó sẽ hóa thành tro tàn trong nháy mắt!

Hỏa diễm hư ảo, ánh sáng lực lượng, pháp tắc Mộng Giới, tất cả ngưng tụ thành cú đòn trời giáng đổ ập về phía Bạch Thánh.

Trong giây phút ấy, không gian đang bị phong tỏa bị một đòn tử vong này đánh nổ.

Nhưng vị trí của Bạch tiền bối bị khóa chặt khiến hắn không thể nào né tránh.

“Không được!” Bạch Cốt Tiên Cơ cắn răng nói.

Dù cô có triệu hồi hư ảnh Thiên Đình viễn cổ thêm lần nữa cũng không thể ngăn cản đòn công hủy diệt kia. Dẫu chỉ đứng từ đằng xa mà nhìn công kích này, cô vẫn thấy như mình đang đối mặt với cái chết.

“Vẫn còn kịp!” Giọng nói của Tống Thư Hàng bản thể vang lên.

Trong một ý niệm, Tống Thư Hàng bản thể mở rộng thông đạo không gian. Ngay sau đó, một vật bay từ thông đạo ra, dùng tốc độ cao nhất xuất hiện ngay trên đầu Bạch tiền bối.

Ầm!

Đòn công hủy diệt giáng xuống.

Mà lúc này đây, trên đỉnh đầu Bạch tiền bối, một cái chân thon dài mạnh mẽ tung cú đá, đón đánh chính diện công kích hủy diệt kia! Đòn công hủy diệt bị kìm lại giữa không trung, không thể nào hạ xuống nữa.

Cái chân của Bạch tiền bối two chính là bộ phận thân thể của chúa tể Cửu U có thể xuất hiện ở hiện thế mà không lập tức dẫn đến thiên phạt.

Bạch Thiên Đạo đã từng lặng lẽ cắt một cái chân của Bạch tiền bối two và tiến hành rất nhiều thí nghiệm phức tạp trên nó. Trong đó có nghiên cứu phải bảo vệ chúa tể Cửu U của mình như thế nào.

Hiện tại, chỉ cần cái chân này không làm trò quá đáng ở hiện thế, không bộc phát lực lượng quá cường đại, thì sẽ không phải lo đến thiên phạt.

“Bạch tiền bối, nếu tiếp tục quần nhau với đại lão độc ác kia thì chúng ta có bao nhiêu phần thắng?” Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên trên cái chân của Bạch tiền bối two. Hóa ra trên cái chân ấy còn đính kèm một phần nhục thân đã biến thành trạng thái sương mù ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng, có lẽ là ta cần ngươi giúp.” Bạch tiền bối nhẹ giọng đáp.

Mồ hôi chảy ròng trên trán Bạch tiền bối rồi nhỏ xuống theo sườn mặt hắn. Đây là lần đầu tiên Bạch tiền bối khổ chiến với kẻ thù mà thể lực tiêu hao lớn đến như thế.

“Ta phải làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta không biết.” Bạch tiền bối nghiêm túc đáp lời Tống Thư Hàng: “Ngươi nghĩ cách đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối nghiêm túc đấy hả!

Ta phải dùng Khắc Kim Nhất Kích? Hay là Nhân Quả đao?

Đại lão trên bầu trời rất cẩn thận. Khắc Kim hay Nhân Quả đao đều cần thời gian chuẩn bị nhất định… đại lão kia sẽ không cho hắn cơ hội đó.

“Có lẽ… đúng là ta có một cách rất hay.” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Trong đầu hắn nảy ra một ý tưởng cực kỳ táo bạo!

Một khắc sau, cụm sương mù ngụy bất hủ rơi xuống, hóa thành một bàn tay sương mù, đặt lên người Bạch tiền bối.

[Quyền hạn chúa tể Cửu U – nghịch chuyển thời gian cá thể, công suất tối đa!]

Đại lão, nghênh đón sự khủng bố chân chính đi!

Chương 2679: Tương lai của Bá Tống

Thực ra [Quyền hạn chúa tể Cửu U – nghịch chuyển thời gian cá thể] còn được gọi với cái tên khác là Biến Thành Phôi Thai thuật, là phiên bản đảo ngược của Suy Lão thuật…

Dưới quyền hạn của chúa tể Cửu U, chỉ trong vòng vài hơi thở, người bị thi thuật sẽ biến từ một tu sĩ có thực lực cường đại thành một bào thai yếu ớt, sau đó bị người ta tùy tiện bóp chết!

Điều đáng tiếc duy nhất là Biến Thành Phôi Thai thuật chỉ có tác dụng trong thời gian hạn định. Nó không phải là cải lão hoàn đồng trên ý nghĩa, mà chỉ là thuật đảo ngược thời gian của một cá thể trong thời hạn nhất định. Khi pháp thuật hết tác dụng thì hiệu quả đảo ngược thời gian sẽ biến mất, cho nên không thể dùng bí thuật này để duy trì trường sinh bất lão được.

Điều đáng nhắc tới là… người sáng tạo ra pháp thuật này chính là đại lão quả cầu béo đã đi đời nhà ma từ lâu. Nó kết hợp thời gian và pháp tắc nguyền rủa, sau đó cho ra đời bí pháp này.

Trước kia khi đại lão quả cầu béo còn sống trên đời, nó đã từng thi triển năng lực này với Bạch tiền bối, đưa Bạch tiền bối về lại dáng vẻ của Tiểu Bạch trong huyễn cảnh thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng.

Trong ấn tượng của Tống Thư Hàng, dáng vẻ của bé Bạch hai tuổi chính là đứa con cưng tương lai lý tưởng trong lòng tất cả sinh vật trên thế gian này.

Vòng xoáy nghịch chuyển thời gian không ngừng chuyển động sau lưng Bạch tiền bối.

“Hãy quỳ rạp trước mị lực của Bạch tiền bối nhỏ đi!” Sau lưng Tống Thư Hàng hình thái sương mù, mỹ nhân rắn công đức chỉ nhỏ bằng nắm đấm hiện lên, chủ động phối âm cho pháp thuật nghịch chuyển thời gian của hắn.

Đồng thời, thân hình Bạch tiền bối nhanh chóng thu nhỏ lại theo tác động của pháp thuật nghịch chuyển thời gian.

Chỉ trong nháy mắt, Bạch tiền bối đã biến thành dáng vẻ của bé cưng hai tuổi.

Bé Bạch cúi đầu đứng lặng, đạo bào thùng thình khoác lỏng lẻo trên người. Vì pháp thuật nghịch chuyển thời gian của Tống Thư Hàng chỉ tác động lên thân thể Bạch tiền bối chứ không bao gồm những vật khác, nên bộ đạo bào này không chịu ảnh hưởng. Song, đạo bào rộng thùng thình cũng chẳng khiến vẻ đáng yêu của bé Bạch giảm đi chút nào.

Bạch Cốt Tiên Cơ cách đó không xa: “…”

Đây là ý tưởng của ngươi? Ngươi làm trò mèo gì thế! Ngươi biến Bạch Thánh - chủ lực mạnh nhất trong trận đánh này thành một đứa nhóc con trói gà không chặt để làm cái quái gì?!

Chẳng lẽ ngươi muốn làm như @#%x Tiên Tử nói, dùng vẻ đáng yêu của bé Bạch để khiến đại lão độc ác kia bấn loạn đến chết, bắt hắn quỳ gối dưới mị lực của bé Bạch sao?

Muốn chết à?!

Mà khoan… biết đâu phương án này lại có tác dụng thật ấy chứ? Trên thân thể bé Bạch nhỏ xíu kia dường như thật sự tỏa ra sức hút không gì kháng cự nổi kìa…

Não bộ của Trường Sinh Giả có tốc độ xử lý siêu nhanh. Chỉ trong chốc lát, trong đầu Bạch Cốt Tiên Cơ đã hiện lên vô vàn suy nghĩ.

Đúng lúc này, một tiếng “xoẹt” nhỏ vang lên.

Trong hư không, một luồng sức mạnh bất hủ phóng tới. Vân Tước Tử Tiên Tử tiến vào giai đoạn hồi sinh một lần nữa!

Đồng thời, thân thể sương mù ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng giải phóng toàn bộ sức mạnh, dốc toàn lực thôi động vòng xoáy nghịch chuyển thời gian.

Thân hình Bạch tiền bối dừng lại ở dáng vẻ bé Bạch lên hai, không tiếp tục nhỏ đi nữa.

Nhưng sau lưng hắn, vòng xoáy nghịch chuyển thời gian vẫn đang dốc sức quay nhanh theo sự điều khiển của Tống Thư Hàng.

[Tiểu tử này muốn đưa Bạch Thánh về lại trạng thái phôi thai luôn sao?] Bạch Cốt Tiên Cơ hoàn toàn không biết Tống Thư Hàng muốn làm gì.

Nhưng bây giờ cô chỉ có thể đặt lòng tin vào Tống Thư Hàng, không cắt ngang thao tác của hắn, đồng thời phải chuẩn bị sẵn sàng để yểm hộ cho hắn.

Khi Bạch Cốt Tiên Cơ đang suy tư thì sau lưng bé Bạch và Tống Thư Hàng phát sinh dị biến.

Một biển sao hư ảo bỗng nhiên xuất hiện ngay sau lưng bé Bạch.

Vòng xoáy nghịch chuyển thời gian xoay càng lúc càng nhanh, biển sao sau lưng bé Bạch càng ngày càng mở rộng. Biển sao không có bến bờ, không biết từ đâu xuất hiện và sẽ đi về nơi đâu.

Nói là một biển sao, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện ra đó không phải là biển sao, mà là một thứ không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được. Nó tựa như sông thời gian, sông vận mệnh, trong lòng ẩn chứa công đức và số mệnh miên man.

Đại lão độc ác trong vầng mặt trời hư ảo trên không cũng nhận ra sự khác thường.

Nhưng lúc này đòn toàn lực của hắn đang giằng co với cái chân của Bạch tiền bối two. Hắn chỉ có thể gắng gượng tích tụ một luồng năng lượng mới, hóa thân thành cú đấm vô hình để tấn công biển sao hư ảo nọ.

Ầm!

Cú đấm vô hình đánh vào biển sao, bị nó nuốt chửng và hấp thu trong nháy mắt, biến mất không còn tăm tích, chẳng khác nào trâu bùn xuống biển.

Dự cảm không lành dần dần dâng lên trong lòng đại lão độc ác đang ẩn thân.

Bởi vì sau cú đấm kia, hắn đánh hơi thấy khí tức bất hủ tỏa ra từ biển sao hư ảo.

Hôm nay sao thế hả?

Thế giới này làm sao vậy?

Ta gặp đối thủ gì thế này?

Chiêu trò hồi sinh vô hạn của Vân Tước Tử Tiên Tử, biển sao bất hủ của Bạch Thánh… nhìn kĩ ra, ngay đến cụm sương mù bé nhỏ kia cũng mang trên mình khí tức bất hủ.

Áo bí Bất Hủ là áo bí thâm ảo nhất trong chư thiên vạn giới, chỉ khi chấp chưởng Thiên Đạo mới có thể tiếp xúc. Thế mà hôm nay lại xuất hiện nườm nượp trước mắt đại lão độc ác như rau cải trắng!

Gặp được một kẻ mang áo bí bất hủ là Vân Tước Tử Tiên Tử, đại lão độc ác vui lắm. Hắn có thể nghĩ cách giam cầm Vân Tước Tử Tiên Tử để nghiên cứu quan hệ giữa bất hủ và cô.

Nhưng hai kẻ, rồi ba kẻ mang khí tức bất hủ xuất hiện lại khiến cho hắn sợ hãi!

[Có phải ta ở Mộng Giới lâu quá nên bây giờ vẫn đang nằm mơ hay không?]

“Đó là gì vậy?” Ánh mắt của Bạch Cốt Tiên Cơ bị biển sao của bé Bạch thu hút. Khi nhìn thấy biển sao ấy, cô không tài nào dời mắt đi được nữa.

Ánh mắt cô bị hút sâu vào đó như người sắp chết khát gặp được suối trong.

Ào ~

Lúc này, dòng sông vận mệnh hay sông thời gian sau lưng bé Bạch gợn sóng lăn tăn. Sau đó, một đôi tay sương mù vươn ra từ con sông dài hư ảo.

Tính chất của đôi bàn tay sương mù này giống với thân thể sương mù của Tống Thư Hàng như đúc, song mức độ uy hiếp thì cao hơn nhiều!

Khi đôi tay sương mù hiện thân, tất cả mọi người ở đây đều rùng mình như con mồi bị kẻ đi săn để mắt.

Chỉ có Tống Thư Hàng chung một nguồn cội với chúng là thấy tế bào toàn thân sảng khoái như mới sống lại một lần!

“Thành công rồi!” Tống Thư Hàng bật cười ha hả.

Thao tác lần này của hắn thành công là chuyện trong dự kiến, bởi vì dù sao đối tượng cũng là Bạch tiền bối mà.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về vầng mặt trời hư ảo giữa không trung: “Ta đã thành công, vậy thì…”

“Đối mặt với tuyệt vọng đi, hỡi đại lão vô danh!” Mỹ nhân rắn công đức bé bằng nắm đấm nhưng bản chất vẫn là @#%× Tiên Tử. Chức năng của cô sẽ không giảm đi theo kích thước hình thể của mình.

Cho nên, khi Tống Thư Hàng vừa mở miệng, cô đã nhanh chóng cướp mất nửa câu thoại sau của hắn.

“Ý ta chính là như vậy đấy.” Tống Thư Hàng cố kiết nặn thêm cho mình một câu.

Khi hắn nói ra câu này, vận mệnh của hắn đã an bài.

Trong tương lai, có thể đây chính là lời thoại duy nhất cả đời của hắn.

Sau này hình thức của nó có thể mở rộng thêm vài kiểu như [XX tiên tử nói đúng lắm], [Đây chính là điều ta muốn nói], [+1] …

Chương 2680: Cú đấm cuối cùng

Tương lai của con người là do hiện tại xây đắp mà nên. Hành động của Tống Thư Hàng trong hiện tại đã quyết định tương lai của hắn.

Đôi tay sương mù sau lưng Tống Thư Hàng hơi vòng lại, bảo vệ cả hắn và bé Bạch vào trong.

Trùng hợp là Vân Tước Tử Tiên Tử cũng hồi sinh thành công vào giờ khắc này.

“Đau quá đau quá đau quá!” Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen cau mày nói: “Bốn lần.”

Quá tam ba bận… kết quả cô chết đến bốn lần rồi.

Quanh người cô lại phủ kín một lớp hào quang bảo hộ bất hủ nhàn nhạt.

Bất hủ gặp bất hủ.

Sông dài hư ảo của bé Bạch và Vân Tước Tử Tiên Tử bắt đầu cộng hưởng.

[Ta phải đi đây.] Lúc này, một giọng nói vang lên từ cái chân của Bạch tiền bối two. Cái chân của chúa tể Cửu U không thể bộc phát sức mạnh quá lớn tại hiện thế, nếu không vẫn sẽ dẫn đến thiên phạt.

Thấy thao tác của Tống Thư Hàng mang lại hiệu quả, cái chân của Bạch tiền bối two bắt đầu rút lui, tránh dẫn thiên phạt đến thì toi cả lũ.

Tống Thư Hàng chưa kịp trả lời, cái chân của Bạch tiền bối two đã nhoáng lên một cái, bay vào thông đạo giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới rồi quay về Cửu U.

Không có cái chân của Bạch tiền bối two ngăn cản, đòn công kích tử vong của đại lão độc ác ẩn mình đánh thẳng về phía bé Bạch và Vân Tước Tử Tiên Tử.

Bé Bạch mơ màng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một khắc sau, cuối cùng bé Bạch cũng nhớ ra trạng thái hiện tại của mình. Thế là hắn duỗi một ngón tay, nhẹ nhàng chỉ vào đòn công kích tử vong kia.

Bàn tay phải trong hai cánh tay sương mù đang che chở hắn và Tống Thư Hàng vươn ra, giương thẳng lên trời.

Được ý chí của bé Bạch khống chế, bàn tay sương mù bắt đầu co nhỏ lại với tốc độ cực nhanh, ngưng lại thành thực thể, cuối cùng hóa thành một cánh tay thon dài.

Sau đó, cánh tay này tùy ý vỗ một cái giữa hư không.

Chát!

Cánh tay ấy chỉ vỗ nhẹ một cái.

Vạn pháp phá diệt!

Một kích tử vong của đại lão độc ác có thể đánh bay, thậm chí giết chết một Trường Sinh Giả lính mới, bị cánh tay thon dài kia đập cho nát bét.

Toàn bộ quá trình nhẹ tênh như đập muỗi. Dư uy của cú vỗ ấy không dừng lại ở đó mà còn tiếp tục đánh thẳng lên trời.

Uy lực của nó phá tan tất cả chướng ngại chặn đường, không gian cũng bị chấn cho nát vụn.

Vầng mặt trời hư ảo bị luồng chưởng quét trúng.

Ầm ~ Dư uy của cú vỗ va chạm với vầng mặt trời, vô số kết giới phòng ngự, pháp khí hộ thể, phù văn bảo vệ đều bị đập nát thành cám.

Sau đó là tiếng nổ rung trời.

Ầm ầm ~

Vầng mặt trời hư ảo nổ tung!

Hình ảnh mặt trời nổ tung còn kích thích hơn tai họa tận thế trong phim ảnh.

“Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?” Bạch Cốt Tiên Cơ trừng to mắt, bởi vì cảnh tượng trước mắt cô thực sự quá khoa trương.

“Không, tiên tử không nằm mơ đâu, đây là hiện thực đấy.” Thần thức của Tống Thư Hàng đang bám vào túi hương bên hông cô bình tĩnh đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ ngắm nhìn bé Bạch nhỏ xíu đáng yêu, lại nhìn vầng mặt trời hư ảo nổ toang trên bầu trời, cảm giác đối lập vô cùng sâu sắc.

“Đại lão đang ẩn mình trong Mộng Giới sẽ không chết như vậy chứ?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

“Chắc là không dễ thế đâu. Kẻ có thực lực đẳng cấp đó dễ gì bị xử lý như vậy. Bạch Cốt Tiên Cơ chờ một lát, để tia thần thức của ta trở về bản thể cái đã.” Thần thức của Tống Thư Hàng trả lời.

Nói đoạn, tia thần thức của hắn trở lại mảnh thân thể sương mù ngụy bất hủ.

Sau đó, từ thân thể ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng, một hình vẽ năng lượng được hắn chiếu ra. Đó là hình vẽ kim đan mã QR cực lớn.

Nếu đại lão trong hư không không khống chế nổi mình mà dùng tinh thần lực quét mã QR này, Tống Thư Hàng sẽ xác định được hắn sống hay chết dựa vào chức năng chat Tu Chân.

Hình vẽ kim đan mã QR được chiếu ra, tỏa sáng lấp lánh, đẹp tươi vui mắt.

Nếu quả thận bảy màu của Tống Thư Hàng tự mang chức năng trào phúng, hấp dẫn đủ hạng giá áo túi cơm đến đánh lén, đâm lưng, xiên thận hắn, thì kim đan mã QR có chức năng tương tự lại ảnh hưởng đến những sinh vật có trí thông minh, khiến chúng mất đi tự chủ, dùng tinh thần lực quét lên nó.

Có vẻ đại lão ẩn mình trong hư không cũng không ngoại lệ… Sau khi vầng mặt trời hư ảo mà hắn ẩn thân bị nổ tung, hắn cũng phóng thần thức xuống quan sát bên dưới.

Tinh thần lực của đại lão cũng cảm ứng được hình chiếu kim đan mã QR của Tống Thư Hàng. Tâm tính tò mò của người tu luyện thôi thúc khiến hắn vô thức muốn dùng tinh thần lực quét nó một cái. Nhưng ngay khi tinh thần lực sắp quét lên hình vẽ mã QR kia, đại lão đã phanh gấp, đình chỉ ngay hành động của mình.

Bản năng của đại lão cảnh tỉnh hắn tuyệt đối không thể quét lên mã QR kia được.

Trong thời điểm quan trọng, đại lão tin tưởng vào trực giác của mình.

Kế hoạch [Đại lão, kết bạn đi] của Tống Thư Hàng thất bại. Đây cũng là lần đầu tiên hắn chơi xỏ kẻ địch không thành công.

Đại lão độc ác và cẩn thận này đã bắt Tống Thư Hàng nếm quá nhiều lần đầu tiên thất bại.

“Quả nhiên là còn sống.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Song cô có thể cảm ứng được khí tức của đại lão độc ác đã yếu đi nhiều.

Nghĩ tới đây, Bạch Cốt Tiên Cơ quay đầu nhìn về phía bé Bạch.

Bé Bạch chống hai tay lên đầu gối mà thở dốc liên hồi. Khống chế hai cánh tay sương mù từ sông dài hư ảo khiến hắn tiêu hao đến mức báo động.

Mồ hôi như mưa lăn dài trên khuôn mặt bé Bạch. Có giọt rơi xuống từ khóe mắt, trông như thể bé con đang thút thít tủi thân, làm người ta đau lòng không chịu nổi.

“Xem ra Bạch Thánh cũng không duy trì trạng thái này được lâu hơn nữa…”

“Còn sống thì đập cho chết đi.” Lúc này, Vân Tước Tử Tiên Tử đột nhiên cất tiếng: “Thư Hàng tiểu hữu, cho ta mượn bia mộ của ngươi dùng một lát.”

Tống Thư Hàng hơi động tâm niệm, bia đá đạo hữu vượt không bay đến, rơi xuống trong tay Vân Tước Tử Tiên Tử.

Vân Tước Tử Tiên Tử hít sâu một hơi, giơ cao bia đá đạo hữu lên mà nói: “Xin đạo hữu hãy phối hợp với ta.”

“Chỉ cần có linh thạch… thì chuyện gì cũng xong.” Bia đá đạo hữu trả lời.

Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen bình tĩnh bảo: “Ta không có linh thạch, nhưng ta có thứ tốt hơn.”

Dứt lời, hỏa diễm hiến tế bùng cháy trên thân thể cô. Cô hiến tế chính bản thân mình thay cho linh thạch!

Tống Thư Hàng: “!!!”

Thế cũng được sao?

Trong ánh hào quang hiến tế, thân thể Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen bị luyện hóa, biến thành hơn ba mươi viên tinh thạch.

Những viên tinh thạch này cực kỳ giống với bảo bối khúc xương bất hủ dùng một lần mà đại lão quả cầu béo chế tạo ra!

Những tinh thể này là đá năng lượng pháp tắc sinh ra trong cơ thể Vân Tước Tử Tiên Tử khi cô cộng hưởng với con sông dài của bé Bạch. Chúng là thể năng lượng quý giá và thuần khiết hơn linh thạch rất nhiều.

Bia đá đạo hữu hoàn toàn có thể sử dụng chúng thay linh thạch.

Hơn ba mươi viên đá Vân Tước Tử dung nhập vào bia đá đạo hữu, hóa thành năng lượng để kích hoạt nó.

“Bá Tống đạo hữu!” Bia đá đạo hữu gầm lên. Đây là thời điểm để nó thực hiện lời hứa với Bá Tống – đánh nhau với đại lão mạnh nhất trên thế gian này!

“Trấn áp vạn giới!” Thân thể sương mù ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng hóa thành bàn tay, giơ cao bia đá đạo hữu, hung hắn ấn mạnh xuống hư không!

Bé Bạch ngẩng cao đầu, khống chế bàn tay sương mù nắm lại thành đấm, vung quyền lên thẳng bầu trời.

Đây là đường quyền cuối cùng mà bé Bạch có thể đánh ra.

Hắn dùng đường quyền này phối hợp với bia mộ của Tống Thư Hàng, đánh dấu chấm hết cho Mộng Giới!

Chương 2680: Trường Sinh trụ - Hư Nhật trụ

Kết thúc!

Bia đá đạo hữu toàn lực phát uy sau khi thăng cấp + đường quyền dốc cạn sức lực cuối cùng của bé Bạch, đánh dấu chấm hết cho một thế giới.

Đây là cú đấm có thể đánh dấu chấm hết cho bất cứ một “sự cố” nào trong chư thiên vạn giới này.

Trong một luồng sóng xung kích cuồng bạo, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí tức sinh mệnh của đại lão đang ẩn mình kia hạ xuống kịch liệt rồi tiêu tán… Cùng thời điểm đó, pháp thuật phong tỏa không gian Mộng Giới cũng được giải trừ!

“Lần này kết thúc thật rồi chứ?” Bạch Cốt Tiên Cơ nuốt ực một ngụm nước miếng.

Sau một quyền liên thủ của bé Bạch và bia đá đạo hữu, chắc là kết thúc thật rồi đúng không?

Bên dưới, bé Bạch nhắm mắt lại, cả người ngã ngửa về phía sau.

Vèo!

Bản thể của Tống Thư Hàng lấy mảnh thân thể bất hủ làm tọa độ, xuyên qua thế giới hạch tâm, kịp thời xuất hiện sau lưng bé Bạch và đón lấy hắn.

Bé Bạch chìm vào hôn mê chứng tỏ rằng nguy cơ đã đi qua. Dù kẻ địch không chết thì cũng không còn sức lực để uy hiếp đến an toàn của hắn nữa.

Tống Thư Hàng hình thái sương mù ôm bé Bạch trong lòng, nhìn lên hư không.

Giữa bầu trời, khí tức của đại lão độc ác kia đã hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng bản thể chậm rãi hóa thành chân thân từ hình thái sương mù ngụy bất hủ. Hắn đặt bé Bạch lên vai mình, sau đó nói với vẻ cao thâm khó lường: “Không ngờ đã làm đến thế mà vẫn chưa giết được ngươi, có thủ đoạn bảo mệnh sao?”

“Cái gì? Cái gã trong mặt trời hư ảo còn chưa chết hẳn à?” Bạch Cốt Tiên Cơ giật thót trong lòng. Nếu đánh đến thế còn chưa chết thì cô chẳng biết phải dùng cách gì mới giết được tên đại lão ẩn mình trâu bò kia nữa.

Trong hư không, từng luồng khí vẫn bốc lên ngùn ngụt, nhưng không hề có khí tức sinh mệnh, cũng chẳng ai đáp lại Tống Thư Hàng.

[Có vẻ là chết thật rồi.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, vẫn nên thử lại một lần thì hơn.

Tống Thư Hàng một tay ôm bé Bạch, một tay nhẹ nhàng vẫy một cái, bia đá đạo hữu bay vào trong tay hắn.

Đồng thời, hắn chuyển thông đạo nối liền thế giới Cửu U và Mộng Giới ra sau lưng mình, sau đó lùi lại nửa bước, đưa một nửa thân người phía sau vào thế giới Cửu U.

Vậy là nửa người hắn ở Mộng Giới, nửa kia đã ở thế giới Cửu U.

[Hình thức đàn ông chân chính chỉ duy trì ba phút, khởi động một nửa!] Tống Thư Hàng chích một phát Dưỡng Đao thuật cho bia đá đạo hữu, cả hai tiến vào hình thức bia đao hợp nhất, kích hoạt hình thức đàn ông chân chính kéo dài ba phút.

Hắn chỉ kích hoạt một nửa hình thức đàn ông chân chính kéo dài ba phút, thi triển uy áp cấp bậc chúa tể Cửu U.

Trong mắt Bạch Cốt Tiên Cơ và toàn bộ sinh linh của Mộng Giới gần đó, thân hình Tống Thư Hàng bỗng trở nên kinh khủng hơn bao giờ hết. Hắn hóa thân thành tạo vật tà ác nhất thế gian. Tất cả các từ ngữ tiêu cực như tử vong, hủy diệt, tàn khốc, bạo lực đều có thể dùng để miêu tả hắn.

“Còn chưa chịu ra sao? Ngươi cho rằng ngươi có thể giấu diếm được con mắt của ta à?” Tống Thư Hàng mở to đôi hốc mắt trống rỗng, hùng hồn ăn ốc nói mò.

Vì con mắt của Thánh Nhân Nho gia có thể sẽ xung khắc với hình thức người đàn ông chân chính chỉ kéo dài ba phút, nên trước khi Tống Thư Hàng kích hoạt hình thức này, Tạo Hóa Tiên Tử đã tạm thời lặng lẽ gỡ nó xuống.

Con mắt còn lại của Tống Thư Hàng thì chưa khôi phục hẳn. Lúc này hắn chính là một tên mù trợn mắt nói điêu.

Những luồng khí sục sôi trong hư không dần lắng lại, nhưng không có khí tức sinh mệnh của đại lão độc ác kia, cũng không thấy bóng dáng hắn đâu cả.

“Vẫn còn ôm lòng may mắn sao? Ra trả lời câu hỏi của ta mau. Chỉ cần câu trả lời của ngươi khiến ta hài lòng, ta có thể tha cho ngươi con đường sống. Chí ít trong mắt ta, ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng.” Nói đoạn, Tống Thư Hàng lẳng lặng nắm tay bé Bạch, lắc nhẹ mấy cái.

Cánh tay của bé Bạch đánh vòng vài lần trong cơn hôn mê, sau đó mềm rũ chỉ về góc dưới bên tay phải.

Chính là nơi này!

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay chỉ về góc dưới bên phải, khí thế khủng bố thuộc về chúa tể Cửu U đổ ập về phương hướng đó!

Một lát sau…

Tách tách tách ~ Theo tiếng vỡ vụn của lớp vỏ ngoài, một vầng mặt trời hư ảo nhỏ chỉ bằng một căn nhà hiện ra.

Vầng mặt trời hư ảo này vô cùng yếu ớt, còn yếu hơn cả Hà Chỉ Ma Đế lúc bị Tống Thư Hàng dùng Nhân Quả đao đâm sau lưng.

Nhìn từ vẻ bề ngoài, hắn đã hoàn toàn không còn sức chống cự.

Lãnh trọn một đòn kết thúc của bé Bạch và bia đá đạo hữu mà còn giữ được mạng là đủ chứng minh hắn cường đại và đáng sợ đến mức nào.

Cộng thêm tính cách cẩn thận và tàn nhẫn, khiến hắn trở thành kẻ địch nguy hiểm nhất của bọn họ.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Từ trong vầng mặt trời hư ảo phát ra một giọng nói máy móc.

Hắn vừa hỏi xong, hiệu quả “thiên hạ không ai không biết” của bảy đại thánh ấn trên mình Tống Thư Hàng đồng loạt được kích phát.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao!

Bá bá bá bá bắn liên thanh, khiến người ta suýt không nhận ra chữ “bá” viết như thế nào.

“Bá Tống! Ngươi chính là Bá Tống!” Giọng nói máy móc trong vầng mặt trời hư ảo lại vang lên. Rõ ràng tên này bị mù mặt, hoặc căn bản không phải là sinh mệnh hình người, cho nên mới không thể nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng từ khuôn mặt hắn.

Nếu như đối phương là Bá Tống…

Vầng mặt trời hư ảo trầm giọng hỏi: “Ngươi muốn hỏi ta cái…”

Chính là lúc này đây!

Tống Thư Hàng đột nhiên vận chuyển toàn bộ lực lượng trên người, đánh một chiêu bí pháp Bá Thần trụ 2 về phía mặt trời hư ảo.

Đối mặt với kẻ địch suy yếu, tuyệt đối không được cho bọn chúng cơ hội hồi phục!

Ngươi không chịu kết bạn với ta, thì hãy trở thành trụ của ta đi!

Soạt!

Bí pháp Bá Thần trụ quấn chặt vầng mặt trời hư ảo không có sức chống cự, hiến tế và chuyển hóa toàn bộ năng lượng của nó, ngưng tụ thành một cây Bá Thần trụ hoàn toàn mới!

Sau một tiếng nổ vang, năng lượng trong vầng mặt trời hư ảo bị rút cạn, hóa thành một cây trụ còn cao hơn Hà Chỉ trụ một đoạn.

Cây trụ thứ ba trong series Trường Sinh trụ - Hư Nhật trụ, ngưng tụ thành công!

“Bá… Tống…!!!” Vầng mặt trời hư ảo gầm lên căm phẫn.

“Đây ~ Ta nè ~ Xin hỏi các hạ có chuyện gì không?” Mỹ nhân rắn công đức cắt một đoạn giọng nói của Tống Thư Hàng, trả lời.

“Lời của @#%x chính là lời mà ta muốn nói.” Tạo Hóa Tiên Tử nối liền phía sau.

Sau đó Vũ Nhu Tử da đen thò ra.

Tống Thư Hàng: "…"

Vũ Nhu Tử da đen e dè nhìn Tống Thư Hàng, sau đó giơ tay: "+1"

Tống Thư Hàng cứng ngắc quay đầu lại: "Ừm, chuyện là thế đấy."

"Bá Tống, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu. Lần sau gặp lại… giết ngươi." Giọng nói của vầng mặt trời hư ảo càng ngày càng yếu ớt.

Theo những gì đại lão độc ác kia nói thì hóa ra hắn vẫn chưa chết hẳn à? Chẳng lẽ ở nơi nào đó trong chư thiên vạn giới vẫn còn thủ đoạn hồi sinh của hắn hay sao?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng trả lời: "Muốn tìm ta báo thù sao? Đến đi, tìm ta lúc nào cũng được! Ta ở sao Hỏa trong hệ Mặt Trời tại hiện thế, chờ ngươi tới khiêu chiến đó!"

"Vù ~" Vầng mặt trời hư ảo phát ra tiếng nguyền rủa, cuối cùng khí tức của nó hoàn toàn tiêu tán, biến thành một bức phù điêu trên Trường Sinh trụ - Hư Nhật trụ.

Chương 2681: Kĩ năng đặc biệt của Kiếp Tiên – Nguyên thần ký thác hư không

“Lần này chết chưa?” Bạch Cốt Tiên Cơ bay xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi.

“Trong Mộng Giới thì hắn ngỏm củ tỏi rồi… nhưng ta không dám chắc hắn còn ẩn giấu thủ đoạn hồi sinh nào trong vị diện khác ở chư thiên vạn giới hay không.” Tống Thư Hàng thu tay lại, thu Trường Sinh trụ - Hư Nhật trụ về.

Thường thì những kẻ đáng sợ như đại lão kia sẽ có một vài thủ đoạn hồi sinh. Song vì thực lực cường đại nên mỗi lần Trường Sinh Giả hồi sinh đều phải trả giá vô cùng nặng nề. Thực lực càng cao, cái giá càng đắt. Thậm chí đôi khi trận pháp hồi sinh cũng không thể hồi sinh Trường Sinh Giả một cách hoàn mỹ, cả công lực và cảnh giới sau khi sống lại đều giảm đi nhiều.

“Bất kể thế nào thì tạm thời chúng ta cũng không cần lo đại lão kia đến kiếm chuyện nữa. Dù hắn có hồi sinh ngay lập tức thì cũng cần thời gian rất dài để điều chỉnh thân thể sau khi sống lại.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Lần sau gặp lại, Tống Thư Hàng chắc chắn không còn là Tống Thư Hàng hôm nay mà sẽ càng trở nên mạnh mẽ. Huống hồ… nếu không được thật thì còn có Tống cầu béo ở sao Hỏa xa xôi gánh họa cho cơ mà.

Khi bọn họ đang nói chuyện, Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen lại hồi sinh.

“Huệ… hơi buồn nôn, hôm nay chết nhiều quá. Ta không muốn chết nữa đâu.” Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen nghiêm túc nói.

“Không sao rồi Vân Tước Tử tiền bối, kẻ địch đã bị giải quyết rồi.” Tống Thư Hàng lấy chiếc chăn của đại lão hàng gì cũng có thể bán ra, đưa cho Vân Tước Tử Tiên Tử.

Vân Tước Tử Tiên Tử tiên tử nhìn hai hốc mắt trống rỗng của Tống Thư Hàng, hơi gật đầu, nhận lấy cái chăn rồi khoác lên người. Tuy tu sĩ có thần thức, nhưng hai hốc mắt đen ngòm của Tống Thư Hàng vẫn khiến Vân Tước Tử Tiên Tử thấy yên tâm.

“Bạch Thánh còn chưa hồi phục, hay chúng ta tìm chỗ nào nghỉ ngơi đi?” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Bé Bạch vẫn nằm trên vai Tống Thư Hàng, hôn mê bất tỉnh.

“Nhưng bước cuối cùng trong kế hoạch tạo thần cần Bạch Thánh tự tay thực hiện mà. Huệ…” Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen nói xong, đột nhiên che miệng bảo: “Ngại quá, bệnh tiền đình của ta tái phát rồi, ta nghĩ mình phải đi nghỉ một lát đây.”

Bệnh tiền đình là chứng bệnh đặc biệt của Vân Tước Tử Tiên Tử, giống như bệnh sợ nhanh của Tống Thư Hàng và bệnh say xe, say sóng của người bình thường.

Vân Tước Tử Tiên Tử chết quá nhiều lần sẽ bị khó chịu. Có vẻ đây là cái giá phải trả khi điều động khúc xương bất hủ quá nhiều lần.

“Có cần gọi Bạch tiền bối tỉnh lại không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bước cuối cùng của kế hoạch tạo thần phải làm thế nào? Bây giờ thí nghiệm đã đến giai đoạn này rồi, thôi thì đành nghĩ cách gọi Bạch Thánh tỉnh dậy đi.” Bạch Cốt Tiên Cơ nhìn bé Bạch, hai tay rục rịch muốn vươn ra.

Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng: “Bây giờ muốn đánh thức Bạch tiền bối chắc là chẳng dễ dàng gì.”

“Cho nên mới cần ta thi triển bí pháp đó.” Tống Thư Hàng buông Bạch tiền bối xuống, xoa xoa hai bàn tay.

“Lại là Dưỡng Đao thuật vạn năng à?” Bia đá đạo hữu cả kinh nói: “Dùng Dưỡng Đao thuật với bản thể của Bạch Thánh, ngươi điên rồi!”

“Trong mắt các ngươi, ta chỉ biết mỗi Dưỡng Đao thuật thôi sao?” Tống Thư Hàng thở dài.

Sau đó hắn đặt tay lên lưng bé Bạch, thi triển một phát Dưỡng Đao thuật.

Các ngươi đoán đúng rồi. Bản thân Dưỡng Đao thuật chính là thuật xoa bóp siêu đỉnh, thích hợp cho việc làm dịu mệt nhọc, khôi phục tinh thần, tăng cường miễn dịch đó!

Ầm ầm ~

Khi Tống Thư Hàng vừa thi triển một phát Dưỡng Đao thuật với bé Bạch, thân thể bé Bạch đột nhiên biến thành một gốc đại thụ rợp trời.

Trong hiệu ứng âm thanh vang dội, gốc đại thụ này vươn thẳng đến tầng mây, treo Tống Thư Hàng vắt vẻo trên tận ngọn.

Mỹ nhân rắn công đức nắn cuống họng rú lên: “Hép ~ Hép ~ Cứu ta với ~”

Tống Thư Hàng: “…”

“Chuyện gì vậy?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Có khi nào, đây là Thế Giới thụ trong kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng bị treo trên ngọn cây suy đoán.

Đồng thời hắn xoay người sang bên cạnh, nhìn thấy bé Bạch… thực ra là một nửa thân thể bé Bạch ở trên ngọn cây che trời.

Bé Bạch từ từ mở mắt, ngáp dài một cái.

“Bạch tiền bối, ngài tỉnh rồi.” Tống Thư Hàng nở nụ cười xán lạn. Hắn muốn dùng nụ cười rạng rỡ này để che giấu sự thật rằng mình vừa sử dụng Dưỡng Đao thuật với bé Bạch.

“Đây không phải là Thế Giới thụ, đây là thân thể bằng gỗ của Thư Hàng ngươi đấy.” Bé Bạch trả lời bằng giọng nói non nớt, nhưng ngữ điệu lại là của một đại tiền bối đáng tin.

Vũ Nhu Tử da đen không nhịn được, len lén quay cảnh này lại.

“Cây ngốc ngốc?” Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu.

“Ừm, một nửa người của Bạch tiền bối còn đang ở trong không gian thiên kiếp cửu phẩm, nửa người còn lại là mượn thân thể bằng gỗ của ta.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu.

“Bạch tiền bối ơi, trời cao thế này, lạnh lắm… hay là chúng ta xuống dưới nhé?” Tống Thư Hàng bị treo trên ngọn cây đưa ra đề nghị.

Vừa rồi gốc đại thụ này mọc “vèo” lên khỏi mặt đất bằng tốc độ rất nhanh, suýt nữa thì bệnh sợ tốc độ của Tống Thư Hàng tái phát. May mà chỉ suýt thôi. Bây giờ hắn coi như còn trấn tĩnh, không đến nỗi mất mặt với mọi người.

“Khỏi cần, cứ thế đi.” Bé Bạch lên tiếng: “Đằng nào lát nữa cũng treo lên, treo luôn bây giờ cũng được.”

Tống Thư Hàng: “???”

Đằng nào lát nữa cũng treo lên là sao?

“Thư Hàng, ngươi dùng chức năng chat liên hệ với Thất Tu đạo hữu và Linh Điệp đạo hữu, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng. Ta sẽ đón họ tới đây rồi chúng ta treo thành một loạt. Vân Tước Tử Tiên Tử đã ở phía dưới rồi, không cần phải thông báo nữa.” Bạch tiền bối nói với giọng trẻ con trong veo.

Treo thành một loạt?

Bé Bạch, hắn, Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu Thánh Quân, Linh Điệp Thánh Quân xếp hàng treo lủng lẳng á?

“…” Tống Thư Hàng: “Chuyện này có liên quan đến kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối không vậy?”

“Có.” Bé Bạch gật đầu nói: “Có thể coi là một chút phúc lợi nhỏ khi kế hoạch tạo thần thành công, các đạo hữu từ bát phẩm trở lên có thể nhận được.”

Vân Tước Tử Tiên Tử tương đối đặc biệt. Tuy cô mới chỉ ở cảnh giới thất phẩm, nhưng thân thể của cô thừa sức nhận phúc lợi nhỏ từ kế hoạch tạo thần.

“Bạch tiền bối, phúc lợi gì thế ạ?” Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng dùng chức năng chat Tu Chân liên hệ với Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân.

“Kiếp Tiên cửu phẩm có ba thứ đặc trưng, đó là Kiếp Tiên sinh cơ thu được khi độ thiên kiếp cửu phẩm, Không Gian Kiếp Cốt tôi luyện ra trong khi độ kiếp và khả năng ký thác nguyên thần vào hư không khi độ kiếp xong.” Bạch tiền bối giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu. Hắn đã thu được Kiếp Tiên sinh cơ khi độ thiên nhật chi kiếp rồi.

Trong thiên nhật chi kiếp ấy, hình như con thú cưỡi cá voi mập của mỹ nhân rắn công đức còn có được một chút xíu Không

Gian Kiếp Cốt nữa kia.

Còn ký thác nguyên thần vào hư không thì Tống Thư Hàng chưa được trải nghiệm nên còn chưa hiểu rõ.

“Trong kế hoạch tạo thần, sau khi Thế Giới thụ hoàn toàn thành hình, nhờ liên hệ với thân thể bằng gỗ mà chúng ta đang treo mình, có thể thử ký thác nguyên thần vào hư không.” Bé Bạch mỉm cười vô cùng đáng yêu.

Chương 2682: Chúng ta hãy treo thành một hàng ngầu lòi nào

Đa số sinh vật đáng yêu nhất là khi còn nhỏ. Con người cũng không ngoại lệ, mà bé Bạch chính là một ví dụ điển hình.

"Bạch ~ Love ~" Tạo Hóa Tiên Tử hai tay bưng má, đắm chìm trong nét cười dễ thương của bé Bạch.

Mỹ nhân rắn công đức nhìn bé Bạch cũng không nhịn được mà réo rắt cất lời: "Tiểu Bạch ~ Chờ tóc ngươi dài…"

"Dừng lại! Tiên tử mau dừng lại! Ta còn chưa muốn chết, ta còn trẻ, ta còn chưa kịp lấy vợ sinh con… ta muốn sống tiếp!" Tống Thư Hàng dùng giọng nói to nhất của mình để cắt ngang câu thoại chết người của mỹ nhân rắn công đức.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ lúc la lúc lắc. Gần đây tên nhóc Tống Thư Hàng này khát khao được sống quá, làm cô cảm thấy không quen lắm.

Mỹ nhân rắn công đức giật nảy mình, đọc nốt câu thoại còn dang dở: "… đến eo ~"

Tống Thư Hàng tuyệt vọng: "Ựa, ta tiêu rồi."

Vũ Nhu Tử da đen ngu mặt ra: "???"

"A Thập Lục, sau khi ta chết, cô phải chăm sóc chính mình cho tốt đó nha!" Tống Thư Hàng bị dán trên ngọn cây gào ầm lên.

Ở đầu bên kia con đường nối thế giới Cửu U và Mộng Giới, nghe thấy tiếng gào của Tống Thư Hàng, hai má Tô Thị A Thập Lục đỏ bừng lên. Cô không nhịn được vươn tay kéo nhẹ bạch long tỷ tỷ.

Bạch long tỷ tỷ tuyệt vọng liếc Tô Thị A Thập Lục, sau đó chủ động ép mỏng chính mình để che khuôn mặt đỏ bừng cho cô gái nhỏ. Thay vì để A Thập Lục kéo dãn cô ra, thà cô chủ động biến hóa cho rồi.

“Tuy không biết bên kia xảy ra chuyện gì, nhưng có vẻ Thư Hàng lại tự tìm đường chết rồi.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Quy tiền bối cảm thán: “Tuổi trẻ thật là tốt biết bao.”

“Dù sao ông chủ Tống không phải chết lần đầu, bây giờ hắn ta có chết mấy lần thì ta cũng chẳng thấy có gì mới mẻ.” Thông Nương bình thản nói: “Thói quen đúng là một thứ đáng sợ.”

“Hay quá, cuối cùng mộ của Bá Tống cũng có thể phát huy được tác dụng rồi.” Số Hamster phất áo choàng ngầu lòi: “Tiếc là đại lão hàng gì cũng có thể bán đã đi mất rồi, nếu không, thấy số Bá Tống lăn đùng ra chết, có khi hắn vui lên lại cho thêm một đôi thú hộ mộ hoặc là quan tài cũng nên.”

Bạch tiền bối phân thân chỉ vươn tay vuốt nhẹ mái tóc dài sau lưng.

Sau lần phải cắt bớt tóc vì chuyện ngoài ý muốn trước đây, dường như tóc của hắn lại dài hơn một chút rồi.

“Chẳng mấy mà đến eo ngay đấy…” Bạch tiền bối phân thân lẩm bẩm.

Trong Mộng Giới.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng treo mình trên ngọn đại thụ, cảm thấy mình sắp đi đời đến nơi.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, vươn tay chỉ vào chính mình.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu như giã tỏi.

“Bạch ~ Love ~” Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên lớn tiếng nhắc lại câu nói của Tạo Hóa Tiên Tử, sau đó cô lôi Công Đức trụ - Xà Tiên trụ ra, quấn lên trên bằng động tác cực kỳ điêu luyện.

Trong một luồng hào quang sáng chói, mỹ nhân rắn công đức lại một lần nữa lấy thân tế trụ.

Tế trụ nhiều sẽ gây nghiện.

Vũ Nhu Tử hơi lùi lại, tránh khỏi Công Đức trụ, sau đó ngẩng đầu nhìn bé Bạch, chân thành nói: “Bạch tiền bối, ta cũng love ~”

Bé Bạch gật đầu: “Ừ, cảm ơn.”

“Bạch tiền bối đừng khách khí.” Vũ Nhu Tử da đen trả lời.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng: “…”

Rốt cuộc mấy câu thoại này conect với nhau kiểu gì vậy?

Cùng lúc đó, trong thế giới ma hải.

Đại lão Rồng Đốm two cũng nhìn về Mộng Giới xa xa, chú ý tình trạng của Tống Thư Hàng.

“Cha Cẩu Đản, ta cảm thấy ta bị cắm sừng rồi.” Trình Cẩu Đản đột nhiên nói với cha Cẩu Đản.

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

“Còn nữa, trước kia phong cách của @#%× Tiên Tử nhà ta không phải như vậy.” Trình Cẩu Đản tiên tử nói: “Tuy cô ấy cũng bị ta làm lệch lạc kha khá, nhưng bây giờ thì hết thuốc cứu thật rồi.”

Sao bây giờ lại tự biến mình thành Công Đức trụ, rồi động một tí là lấy thân tế trụ kia chứ?

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

“Nhưng mà Bạch Thánh nhỏ xíu đáng yêu thật, muốn bứng về nhà nuôi ghê cơ. Ôi chao, Bạch ~ love ~” Trình Lâm Tiên Tử lại nói.

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

Nội tâm của cha Cẩu Đản phức tạp vô ngần.

Ta nên cảm thấy mừng rỡ? Đau lòng? Hay là may mắn thì tốt hơn đây?

Hắn cảm thấy mình nung nấu biết bao điều muốn nói, những câu trào phúng trong lòng mà viết ra thì phải được một bộ truyện tám vạn chữ có hơn. Nhưng cứ nghĩ mãi mà hắn chẳng thể tổ chức tiếng lòng thành ngôn từ được.

“Cha Cẩu Đản này, kế hoạch của Bạch Thánh ở Mộng Giới có thành công không?” Trình Lâm Tiên Tử lại hỏi.

“Ta còn không biết kế hoạch của hắn là gì thì trả lời ngươi thế nào được?” Cha Cẩu Đản trả lời.

“Ôi, đây chính là một trong những nguyên nhân vì sao bao nhiêu năm qua ta không liên hệ với cha Cẩu Đản đó. Cha Cẩu Đản cứ ru rú trong nhà, chẳng biết gì về những thay đổi của thế giới bên ngoài cả. Giữa ta và ngươi có khoảng cách thế hệ, đúng là không thể nói chuyện được với nhau mà.” Trình Cẩu Đản Tiên Tử than thở.

Đại lão Rồng Đốm two: “Quyết định rồi, ta sẽ đổi đạo hiệu cho ngươi thành Trình Cẩu Đản bất hiếu.”

Trình Lâm Tiên Tử: “…”

Cha Cẩu Đản ngươi còn chưa nếm mùi đau khổ à? Đổi tên ta thành Trình Cẩu Đản bất hiếu thì ngươi sẽ là cha của Trình Cẩu Đản bất hiếu, đọc ngắn gọn lại là cha Cẩu Đản bất hiếu đó!

“Nói đi, ngươi ở bên ngoài làm cái gì mà chẳng chịu về nhà thăm ta vậy?” Đại lão Rồng Đốm two đột nhiên hỏi.

“Cứu vớt thế giới.” Trình Lâm Tiên Tử trả lời: “Ở thế giới này có rất nhiều người mà ta quan tâm, trừ @#%x Tiên Tử ra còn có cha Cẩu Đản nè, có Diệp Tư mà ta sinh ra nè, có bao nhiêu người thú vị nữa. Cho nên bây giờ ta muốn cố gắng để bảo vệ mọi người.”

“Nếu không cố được thì cứ về tìm ta nhé.” Đại lão Rồng Đốm two nói.

“Lúc nào cần, ta sẽ nhờ Tống Cẩu Đản về mượn sức cha Cẩu Đản mà.” Trình Lâm Tiên Tử nói.

Đại lão Rồng Đốm two: “…”

…

Lúc này, trên ngọn cây chọc trời.

“Thư Hàng, ngươi đã liên hệ với Thất Tu đạo hữu và Linh Điệp đạo hữu chưa?” Bé Bạch hỏi.

Lần này Bạch tiền bối không buồn bực và xấu hổ vì lịch sử đen “tóc dài đến eo”. Có lẽ vì lần này người tìm đường chết là mỹ nhân rắn công đức đã lấy thân tế trụ, đồng thời Tống Thư Hàng quá khát khao được sống. Cũng có lẽ vì biến thành bé Bạch nên tính cách càng thiên về đáng yêu hơn chăng?

“Bạch tiền bối chờ một lát, ta liên hệ ngay đây!” Tống *Cố gắng sống sót* Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn mở chức năng chat Tu Chân, gửi tin nhắn cho Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân.

[Thất Tu tiền bối, xin hãy chuẩn bị dịch chuyển không gian. Chúng ta cùng treo cành Đông Nam thôi!]

[Linh Điệp tiền bối, truyền tống không gian sắp bắt đầu. Xin hãy chuẩn bị tư thế treo cành cây thật ngầu, chúng ta sẽ xếp hàng treo cho oách!]

Thất Tu Thánh Quân: […]

Linh Điệp Thánh Quân: […]

“OK Bạch tiền bối, hai vị tiền bối đã trả lời tin nhắn của ta. Xem ra họ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Tống Thư Hàng hô lớn.

Bé Bạch gật đầu rồi bắt đầu thi pháp, truyền tống phi kiếm dùng một lần cho các đạo hữu.

Chương 2683: Kiếp Tiên hư không

Phi kiếm dùng một lần vượt qua vị diện, di chuyển tới bên cạnh hai vị Huyền Thánh của nhóm Cửu Châu số 1.

Vèo ~ Thất Tu Thánh Quân được truyền tống tới trước tiên. Bản thể của hắn vốn đã ở ngay đầu kia đường thông tới Cửu U, toàn bộ kế hoạch tạo thần cũng có hắn tham dự, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, cho nên không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi được phi kiếm dùng một lần truyền tống tới, thân thể Thất Tu Thánh Quân được một nhánh lớn của thân thể bằng gỗ cuốn lấy, treo lúc lắc trên cây giống Tống Thư Hàng.

Có lẽ vì biến thành bé Bạch nhỏ tuổi nên tính trẻ con của Bạch tiền bối cũng nổi lên. Hắn thiết kế tư thế treo cây cho nhóm Tống Thư Hàng rất chi là tâm lý.

Tống Thư Hàng bị treo thành hình thập tự giá, hai tay dang rộng, hai chân song song.

Thất Tu Thánh Quân thì bị treo thành tư thế hai tay giao nhau vắt sau đầu, thân thể uốn cong hình chữ S.

Hai mắt Vũ Nhu Tử da đen sáng ngời lên, cô nói: “Bạch tiền bối, lát nữa a cha của ta được truyền tống đến, ngài treo ông ấy theo tư thế kim kê độc lập và bạch hạc giương cánh có được không?”

“Ừ, được thôi.” Bé Bạch gật đầu.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen cười ngọt ngào.

“Đừng khách khí.” Bé Bạch đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Thất Tu Thánh Quân: “…”

Khi họ đang nói chuyện thì không gian bỗng dao động, Linh Điệp Thánh Quân trong trạng thái ngủ mê được phi kiếm truyền tống đến.

“Ơ? A cha còn đang ngủ à?” Vũ Nhu Tử da đen nghi ngờ nói.

“Khụ.” Tống Thư Hàng ho nhẹ nhắc nhở.

“À đúng rồi, suýt thì quên.” Vũ Nhu Tử da đen gật đầu.

Thất Tu Thánh Quân: “???”

Bé Bạch vung tay một cái, Linh Điệp Thánh Quân đang ngủ mê bị treo thành tư thế kim kê độc lập và bạch hạc giương cánh.

Vũ Nhu Tử da đen đứng đối diện với Linh Điệp Thánh Quân, mặt đối mặt làm tư thế y hệt, sau đó vui vẻ cầm máy chụp ảnh chụp mấy tấm cha con.

“Vân Tước Tử Tiên Tử cũng phải treo theo tư thế đặc biệt sao?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen thành khẩn nói: “Treo ta theo tư thế bình thường thôi, lộ hàng mất.”

Trên người cô chỉ khoác mỗi một cái chăn, đang nghĩ cách lặng lẽ thay quần áo cho mình đây.

“Được.” Bé Bạch gật đầu. Sau đó… Vân Tước Tử Tiên Tử bị treo ngược một cách “bình thường” trên ngọn cây cao cao.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…” Các ngươi gọi tư thế này là bình thường đấy à?

“Chuẩn bị xong cả chưa?” Bé Bạch hỏi.

“Ta xong rồi.” Tuy bị treo thành tư thế ngượng ngùng nhưng Thất Tu Thánh Quân vẫn toát ra khí chất đại tiền bối khiến người ta an tâm.

“Sẵn sàng.” Vân Tước Tử Tiên Tử thản nhiên nói.

“A cha của ta cũng xong rồi.” Vũ Nhu Tử da đen trả lời thay cha theo phận làm con.

“Ta cũng thế.” Tống Thư Hàng nín nửa ngày trời mới thốt được một câu. Hắn cảm thấy trạng thái của mình thực sự không ổn, như là ít nói hẳn đi, lúc nào cũng chỉ muốn có người nói thay lời thoại cho mình rồi thốt ra một câu “ + 1” thôi.

“Tiếp theo, ta sẽ dẫn dắt lực lượng của Thế Giới thụ, để nó chống đỡ pháp tắc Mộng Giới, hoàn thành bước cuối cùng trong kế hoạch tạo thần. Quá trình Thế Giới thụ tiếp quản pháp tắc Mộng Giới sẽ tạo ra thay đổi rất lớn đối với hiện thế. Nhân khoảng thời gian thế giới biến đổi này, chúng ta có cơ hội tiếp xúc với đặc trưng thứ ba của Kiếp Tiên cửu phẩm – Kiếp Tiên Hư Không, đồng thời có thể nhờ lực lượng của Mộng Giới để chiếu thần thức của mình vào Kiếp Tiên Hư Không. Có ký thác được nguyên thần của mình vào đó hay không thì phải xem tạo hóa của mỗi người.”

“Tạo Hóa ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử nói.

“Chỉ có một cơ hội duy nhất sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Mỗi người chỉ có một cơ hội duy nhất.” Bé Bạch đáp.

Tống Thư Hàng: “Vậy sau này các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 tấn thăng lên bát phẩm thì còn cơ hội nhận phúc lợi này không?”

“Chuyện tương lai, để tương lai hãy nói.” Bé Bạch nở nụ cười siêu đáng yêu.

Kì ngộ là một thứ luôn luôn thay đổi, không thể cưỡng cầu. Tương lai ắt sẽ có những kỳ ngộ mới chờ đợi những thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ví dụ như… nếu sau này giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn thế giới hạch tâm Thông Nương chứng đạo thành Thiên Đạo, thì hẳn có thể xin Thiên Đạo nể mặt mà mở cửa sau chẳng hạn?

Đương nhiên đây chỉ là giả thiết. Thông Nương muốn chứng đạo bất hủ trở thành Thiên Đạo, chẳng biết phải mất bao nhiêu năm.

“Vậy thì 3, 2, 1, bắt đầu!” Bé Bạch cất giọng non nớt hô lên.

Theo chỉ lệnh của hắn, toàn bộ Mộng Giới bắt đầu chấn động.

Bạch Cốt Tiên Cơ lặng yên hộ pháp cho mọi người. Giờ đây đại lão ẩn thân đã bị Tống Thư Hàng chế thành trụ, có cùng cảnh giới với hắn. Người có cảnh giới cao nhất trong Mộng Giới trở thành Bạch Cốt Tiên Cơ.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ dày dặn kinh nghiệm hơn Bạch Cốt Tiên Cơ, nhưng cô chỉ vừa tấn thăng thành Trường Sinh Giả vào năm ngoái mà thôi.

Ầm ầm ~

Mộng Giới không ngừng chấn động.

Một vài sinh linh nhỏ yếu trong Mộng Giới hoảng hồn vì không biết chuyện gì đang diễn ra.

Các loại tâm ma còn thảm hại hơn. Chúng vốn tu luyện nhờ ảnh hưởng của Mộng Giới, bây giờ Mộng Giới rung lên bần bật, cả đám đều bị chấn ra trong mơ hồ mà chẳng hiểu mô tê gì.

Cùng lúc đó, thần thức của Tống Thư Hàng, Thất Tu Thánh Quân, Linh Điệp Thánh Quân, Vân Tước Tử Tiên Tử và bé Bạch được nâng lên cao vô hạn. Thần thức của họ được đưa lên cao, nhìn xuống thế gian, hệt như khi Tống Thư Hàng độ kiếp đến sụp đổ cả Thiên Đạo, rồi tiếp xúc với pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp vậy.

Bọn họ cảm thấy thần thức của mình trở thành một nhánh mầm trên đại thụ.

Đại thụ kia cắm rễ lớn lên trong Mộng Giới. Mộng Giới chấn động dữ dội là bởi đại thụ đang dung hợp hoàn toàn với pháp tắc của nơi này.

Đây chính là Thế Giới thụ mà nhóm Bạch tiền bối tạo ra sao?

[Tại sao ta lại cảm thấy trên Thế Giới thụ có khí tức mơ hồ của Mễ Lộ Lộ nhỉ? Đừng nói là Bạch tiền bối biến Mễ Lộ Lộ thành Thế Giới thụ đấy nhé?] Trong lòng Tống Thư Hàng bỗng nảy ra ý này.

Nhưng lúc này hắn không có thời gian để chứng thực vố Bạch tiền bối.

Nguyên thần của họ ký thác trên Thế Giới thụ đã bắt đầu bao trùm toàn bộ Mộng Giới.

Một lát sau.

Trong hiện thực, hốc mắt trống rỗng của Tống Thư Hàng đột nhiên tỏa ra hào quang sáng chói. Hắn nhìn thấy những tâm ma đáng yêu bị chấn văng ra!

Một đám tâm ma thật đông, con nào con nấy béo mầm.

Tâm ma đáng yêu như vậy, mình mang chúng về xé làm sợi cay thôi!

Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý niệm, lặng lẽ để lại lạc ấn của mình trên thân đám tâm ma kia.

Lúc trở về, hắn sẽ lôi cổ đám tâm ma này ra, chém chúng miễn phí vì người tu luyện trong chư thiên vạn giới. Tiếc rằng không thể chém sạch tận gốc được, đành nhặt một nửa tha một nửa thôi.

Nhưng dù chỉ thu hoạch nhẹ nhàng như vậy, Tống Thư Hàng cũng có thể khiến chúng suy yếu đi trong một mức độ nào đó, giúp tu sĩ bị tâm ma quấy phá có cơ hội tái tạo đạo tâm.

“A Bạch nhắc nhở: Xin hãy thắt chặt dây an toàn. Tiếp theo, chúng ta sẽ phóng đi một đoạn, tiến thẳng vào Kiếp Tiên Hư Không!” Khi Tống Thư Hàng đang rớt nước miếng, chuẩn bị chém tâm ma miễn phí vì người tu luyện trong chư thiên vạn giới, thì giọng nói non nớt của bé Bạch vang lên.

Sau đó, nguyên thần của Tống Thư Hàng điên cuồng tăng tốc!

Chương 2684: Giữa thế giới lạnh giá này, ta cần một cái chăn ấm áp

Nguyên thần có năng lực di chuyển hàng vạn dặm chỉ trong chớp mắt, động một ý niệm là có thể đến nơi cách xa ngàn dặm. Cho nên về lý mà nói, giới hạn tốc độ cao nhất mà nguyên thần có thể tiếp nhận được hẳn là rất cao.

Nhưng lúc này, nguyên thần của Tống Thư Hàng đã chạm thẳng tới cực hạn mà nó có thể tiếp nhận được. Lực áp bách lớn lao khiến nguyên thần của hắn dường như muốn vỡ nát.

Quan trọng hơn là hắn căn bản không tìm thấy “dây an toàn” mà bé Bạch nói ban nãy. Đua xe không cài dây an toàn, chẳng có cảm giác an toàn gì hết!

[Dây an toàn đâu? Bạch tiền bối, dây an toàn ở đâu?] Nguyên thần của Tống Thư Hàng bắt đầu run rẩy, đồng thời phản ứng này cũng được thể hiện hoàn mỹ lên nhục thân của hắn.

Nhục thân của Tống Thư Hàng bị treo thành hình thập tự trên ngọn cây che trời, hai chân hắn bắt đầu lắc lư với tần suất ổn định 25 Hertz.

“Trông Tống tiền bối cứ như sắp hỏng đến nơi ấy.” Vũ Nhu Tử da đen bình luận.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hơi lúc lắc, tỏ vẻ đồng tình: “Nhiệt độ bộ não của hắn đột nhiên tăng khoảng 20 độ, xem ra thần thức của hắn đang trải qua chuyện gì kích thích lắm đây.”

“Ta thấy hắn đang nhịn tiểu để đi tìm nhà xí thì có.” Bia đá đạo hữu nói.

Tạo Hóa Tiên Tử nghe xong câu đó, bèn nhìn đôi chân đang đung đưa không ngừng của Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

“Mới có bát phẩm mà đã chiếu thần thức của mình lên Kiếp Tiên Hư Không, đồng thời còn có cơ hội ký thác nguyên thần đến hư không… không hổ là Bạch Thánh.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ cảm thán. Cô nhớ về nỗi xót xa khi mình thăng cấp năm xưa, lại nghĩ đến trải nghiệm thăng cấp của Tống Thư Hàng, bỗng chẳng muốn nói gì nữa.

“Bạch ~ treo treo ~” Tạo Hóa Tiên Tử nói.

“Tạo Hóa Tiên Tử, khi ý thức của Thư Hàng không tỉnh táo, cô phải nói tiếng người.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở. Bởi vì trừ Thư Hàng ra, chẳng còn ai có thể phiên dịch cho Tạo Hóa Tiên Tử cả.

Tạo Hóa Tiên Tử mỉm cười ngọt ngào, không đáp lời.

Cô nhẹ nhàng nhảy khỏi người Tống Thư Hàng, chạy chầm chậm đến bên cạnh Vân Tước Tử Tiên Tử.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tạo Hóa Tiên Tử nhấc một góc chăn của Vân Tước Tử Tiên Tử lên, thò đầu vào xem.

“Tạo Hóa Tiên Tử làm gì vậy?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Nếu Tạo Hóa Tiên Tử không phải là tiên tử thì động tác này đã bị quy thành tội quấy rối rồi.

Bạch Cốt Tiên Cơ suy đoán: “Nghe Thư Hàng nói Vân Tước Tử Tiên Tử là sư phụ của Thánh Nhân Nho gia? Có phải Tạo Hóa Tiên Tử có hứng thú với cô ấy hay không?”

Tạo Hóa Tiên Tử là đệ tử của Thánh Nhân Nho gia, chắc hẳn sẽ cảm thấy hứng thú với người dẫn đường tu hành cho sư phụ của mình nhỉ?

Khi mọi người đang nói chuyện, Tạo Hóa Tiên Tử quay người lại, thốt lên: “To ~”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Vũ Nhu Tử da đen vô thức lùi về phía sau, chỉ sợ Tạo Hóa Tiên Tử cũng muốn xem cái “to” của mình.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp mắt, buộc chặt lại cái chăn cho Vân Tước Tử Tiên Tử, sau đó cô suy nghĩ một lát, quay lại bên cạnh Tống Thư Hàng, lột áo của hắn xuống.

Vũ Nhu Tử da đen vội vàng bịt mắt lại: “Tiên Tử làm gì thế?”

Tống tiền bối sắp bị lột trần rồi!

“Y ~ alala ~” Tạo Hóa Tiên Tử đáp một câu trừ Tống Thư Hàng chẳng ai nghe hiểu. Sau đó cô cầm áo của Tống Thư Hàng, quay lại bên cạnh Vân Tước Tử Tiên Tử, cẩn thận mặc từng món đồ lên thân thể bên trong chiếc chăn của Vân Tước Tử.

[Thì ra là thế, hóa ra cô ấy nghĩ cho Vân Tước Tử Tiên Tử à?] Mọi người ngầm hiểu.

[Nhưng trong pháp khí không gian của Tống tiền bối có quần áo mà, sao Tạo Hóa Tiên Tử lại lột đồ trên người Tống tiền bối vậy?] Vũ Nhu Tử da đen nhìn Tạo Hóa Tiên Tử với vẻ hồ nghi.

Vù ~ xào xạc ~

Trên ngọn cây đại thụ che trời, gió lạnh thổi vi vu trong tán lá tạo nên những âm thanh tự nhiên êm tai.

Trong gió lạnh, tần suất thân thể Tống Thư Hàng run rẩy bỗng trở nên nhanh hơn, từ 25 Hertz vọt thẳng lên 28 Hertz, đồng thời còn tăng lên đều đều. Gió càng lớn, tần suất càng tăng theo tỉ lệ thuận.

Ở phía đối diện, sau khi mặc xong áo cho Vân Tước Tử Tiên Tử, Tạo Hóa Tiên Tử lại đánh mắt về phía hai chân đang run như cầy sấy của Tống Thư Hàng… hay nói đúng hơn là cái quần trên người hắn.

Sau khi nhận ra tầm mắt của Tạo Hóa Tiên Tử.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Bia đá đạo hữu: “…”

“Từ từ đã Tạo Hóa Tiên Tử, để lại cái quần cho Tống tiền bối đi!” Vũ Nhu Tử da đen vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Lột áo thì thôi, chứ lột cả quần để hở tênh hênh ra thì sẽ bị kiểm duyệt che mờ đấy, thật sự không ổn đâu.

Nghe xong, Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu đầy tiếc nuối.

Sau đó cô quay lại thể nội của Tống Thư Hàng, chỉ thò mỗi cái đầu ra như đang lặn.

“Không có.” Tạo Hóa Tiên Tử lặn trên lưng Tống Thư Hàng bỗng nói bằng tiếng người.

Vũ Nhu Tử da đen nghi hoặc: “Không có gì cơ?”

“Cô muốn tìm thứ gì trên người Vân Tước Tử Tiên Tử à?” Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng hỏi.

“Ừa.” Tạo Hóa Tiên Tử chôn cả nửa khuôn mặt vào lưng Tống Thư Hàng, chỉ để hở đôi mắt ngập tràn ánh nhìn thất vọng.

Nếu Tống Thư Hàng hóa thành thể lỏng thì có lẽ Tạo Hóa Tiên Tử đã thổi bong bóng như Sở các chủ rồi.

…

Một phía khác.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng không có dây an toàn mà thắt, đành cắn chặt răng chống đỡ thân thể sắp vỡ nát, dũng cảm tiến về phía trước.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, dường như thời gian xung quanh cũng dừng lại.

Chứng sợ tốc độ của Tống Thư Hàng +1 +1 +1 không ngừng.

Khi Tống Thư Hàng cảm thấy nguyên thần của mình không chịu nổi, bỗng có một luồng lực lượng thanh mát tràn tới từ sau lưng và dung nhập vào cơ thể hắn.

Đó là lực lượng của Thế Giới thụ. Nó mang theo sức mạnh từ pháp tắc Mộng Giới, tra dầu cho Tống Thư Hàng đang bị kéo đi với tốc độ cực hạn, cho hắn động lực sau cùng.

Tống Thư Hàng cảm thấy tốc độ di chuyển của nguyên thần lại tăng cao, đạt đến một điểm giới hạn.

Soạt!

Trong tầm mắt hắn, thế giới bắt đầu co lại.

Thế giới vốn đang ở trạng thái lập thể bị đè ép mãnh liệt, trở nên mỏng như tờ giấy. Khái niệm độ cao dần dần biến mất, trong thế giới của Tống Thư Hàng chỉ còn tồn tại chiều rộng và chiều dài.

Thậm chí cả suy nghĩ của hắn dường như cũng bị hạn chế, bị ép phẳng ra.

Trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra suy nghĩ: “Chẳng lẽ đây chính là Kiếp Tiên Hư Không?”

Lúc này nguyên thần đã tiến vào một thế giới phẳng lì, khác hẳn với thế giới bình thường.

Tống Thư Hàng thử khuếch tán thần thức của mình ra ngoài.

Trong dĩ vãng, khi thần thức khuếch tán sẽ mở rộng theo hình cầu, bao phủ toàn bộ không gian trên trời dưới đất.

Thế mà bây giờ thần thức của hắn lại chỉ mở rộng theo mặt phẳng hình tròn.

Kiếp Tiên Hư Không là một thế giới 2D ư?

“Nơi này thích hợp cho bạch long tỷ tỷ ở nhất luôn đấy. Bạch long tỷ tỷ càng ngày càng phẳng, sớm muộn gì cũng biến thành một sinh vật 2D.” Ban đầu Tống Thư Hàng chỉ nghĩ đến Tô Thị A Thập Lục, ai ngờ sau đó đột nhiên nghĩ đến bạch long tỷ tỷ trên cổ cô nàng, cuối cùng suy nghĩ kỳ dị này nhảy vào đầu óc hắn, không sao xua đi được.

“Nếu đây chính là Kiếp Tiên Hư Không, vậy thì Bạch tiền bối đâu? Còn cả Thất Tu tiền bối, Linh Điệp tiền bối, Vân Tước Tử Tiên Tử tiên tử nữa, mọi người đâu cả rồi?” Tống Thư Hàng mở rộng thần thức trong phạm vi rộng nhất mà mình có thể và bắt đầu tìm kiếm.

Chương 2685: Chứng minh rằng đây chẳng qua chỉ là một lời đồn!

Tống Thư Hàng nhanh chóng tìm ra vị tiền bối đầu tiên – Thất Tu Thánh Quân.

Lúc này Thất Tu Thánh Quân phẳng tít như bị xe lu cán qua, bẹp dí và mập ú. Nhưng dù đã phẳng lì như thế, Thất Tu Thánh Quân vẫn mang lại cho người ta cảm giác đáng tin của một đại tiền bối mình đầy tri thức!

Tống Thư Hàng nhìn Thất Tu Thánh Quân bằng ánh mắt hâm mộ, cất tiếng hỏi: “Thất Tu tiền bối, ngài ổn không?”

Thất Tu Thánh Quân không đáp lời.

“Thần thức của Thất Tu đạo hữu hôn mê rồi. Áp lực khi nguyên thần bị cưỡng ép tăng tốc để tiến vào Kiếp Tiên Hư Không vượt ra ngoài phạm vi chịu đựng của hắn. Vốn dĩ nguyên thần phải có cường độ Kiếp Tiên cửu phẩm mới có thể xâm nhập Kiếp Tiên Hư Không, còn chúng ta là mượn lực lượng của Thế Giới thụ mà vào bằng tiểu xảo. Để hắn nghỉ ngơi một lát là sẽ hồi phục thôi.” Giọng nói của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử Tiên Tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Nhưng Tống Thư Hàng không thấy bóng cô đâu cả.

Nói cách khác, phạm vi cảm ứng thần thức của Vân Tước Tử Tiên Tử vượt xa Tống Thư Hàng. Cho nên trong thế giới phẳng 2D này, Tống Thư Hàng còn chưa thấy cô mà cô đã thấy hắn trước rồi.

“Vân Tước Tử tiền bối ở đâu vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta ở bên trái ngươi đây. Ngươi ở yên đấy, ta đến gần ngươi cho.” Vân Tước Tử Tiên Tử trả lời.

Một lát sau, bóng dáng Vân Tước Tử Tiên Tử xuất hiện trong phạm vi thần thức của Tống Thư Hàng.

Thân hình của Vân Tước Tử Tiên Tử cũng bị ép dẹp lép như Thất Tu Thánh Quân, nhưng không bị béo ra, chỉ như một tấm ảnh chụp người thật mà thôi.

“Ủa?” Khi thấy Vân Tước Tử Tiên Tử, Tống Thư Hàng sững ra.

Bởi vì trên người Vân Tước Tử Tiên Tử đang mặc áo của hắn.

Còn cái chăn của đại lão hàng gì cũng có thể bán thì được cô quấn bên hông như một chiếc váy.

Áo sơ mi trắng của nam + váy chăn, cách phối đồ này quyến rũ không nói nên lời.

“Vân Tước Tử Tiên Tử, sao cô lại mặc đồ của ta vậy?” Tống Thư Hàng ngớ người.

“Nguyên thần chiếu nguyên từ hiện thế, nên trong hiện thực, áo của ngươi chạy đến trên người ta rồi.” Vân Tước Tử Tiên Tử cười ha hả.

Tống Thư Hàng: “???”

Áo của ta chạy lên người Vân Tước Tử Tiên Tử, vậy chẳng phải ta đang…?

“Ừm, bây giờ ngươi đang trần như nhộng. Mượn một câu của Tam Lãng nè… Ài yo ~ gợi cảm quá đi ~ Ta nhìn thấy chíp chíp của Tống Thư Hàng tiểu hữu kìa ~” Vân Tước Tử Tiên Tử che mắt, ngượng ngùng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở bên ngoài vậy?

“Có thấy A Bạch với Linh Điệp đạo hữu đâu không?” Vân Tước Tử Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Chúng ta đưa Thất Tu đạo hữu đi tìm A Bạch và Linh Điệp đạo hữu đi.” Vân Tước Tử Tiên Tử nhích sang bên phải, túm lấy Thất Tu Thánh Quân phẳng lì đang hôn mê.

Sau đó cô dẫn đường, Tống Thư Hàng theo sau, hai người nhích sang phải.

“Chắc trông hai chúng ta giống đang diễn kịch chiếu bóng lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Hai người bơi mãi bơi mãi…

Một lát sau thì gặp Linh Điệp Thánh Quân cũng đang mê man.

“Linh Điệp tiền bối cũng hôn mê rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Chuyện này là bình thường, hai chúng ta mới là bất thường.” Vân Tước Tử Tiên Tử rất biết lượng sức mình.

“Không không không, chỉ có Vân Tước Tử tiên tử là không bình thường thôi… chứ ta thấy ta còn bình thường chán.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn bơi đến bên cạnh Linh Điệp tiền bối.

Linh Điệp tiền bối đẹp trai là thế mà cũng bị ép phẳng tít, béo ra.

“Phải rồi, Vân Tước Tử Tiên Tử, nguyên thần không lừa người đúng không? Dù bề ngoài có ngụy trang thế nào thì nguyên thần vẫn là chân thực nhất phải không?” Tống Thư Hàng bỗng hỏi.

“Cơ bản là không lừa người. Nhưng cũng có một vài trang bị đặc biệt có thể che giấu cả trạng thái của nguyên thần. Ngươi định làm gì?” Vân Tước Tử Tiên Tử hỏi.

“Trong nhóm Cửu Châu số 1 có một lời đồn liên quan đến Linh Điệp tiền bối.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“À, lời đồn Linh Điệp Thánh Quân rất có thể là Linh Điệp tiên tử phải không?” Hai mắt Vân Tước Tử Tiên Tử cũng sáng ngời lên.

“Đây là cơ hội tốt đó.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi dắt Thất Tu đạo hữu, đừng để nguyên thần của hắn trôi đi mất. Để ta kiểm tra Linh Điệp đạo hữu cho.” Vân Tước Tử Tiên Tử vui vẻ nói.

Tìm đường chết là bệnh dễ lây.

Hai kẻ giỏi tìm đường chết tư tưởng lón gặp nhau không phải 1 + 1 = 2, mà sẽ là phép toán 100x100 vô cùng đáng sợ!

Vân Tước Tử Tiên Tử nhanh chóng bơi đến bên cạnh Linh Điệp Thánh Quân, vươn tay chạm vào nguyên thần của hắn.

Khi ngón tay Vân Tước Tử Tiên Tử vừa chạm vào nguyên thần của Linh Điệp Thánh Quân, trên mình Linh Điệp Thánh Quân bỗng tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt, đánh bay tay của cô ra.

“Ủa?” Vân Tước Tử Tiên Tử sững sờ.

“Nguyên thần của Linh Điệp tiền bối được bảo vệ bởi pháp khí đặc biệt à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải là pháp khí, mà giống một loại chúc phúc hơn.” Vân Tước Tử Tiên Tử nói.

Trên nguyên thần của Linh Điệp Thánh Quân có một đạo chúc phúc thần kỳ lặng yên bảo vệ, không để hắn phải nhận bất kỳ một sự tổn thương ác ý nào.

Tống Thư Hàng cũng tò mò tới gần, nhẹ nhàng đặt tay lên nguyên thần của Linh Điệp Thánh Quân.

Tách ~

Vừa chạm nhẹ một cái, tay hắn cũng bị bắn ra.

Nhưng bí pháp Giám Định đã lâu không gặp lại bị kích hoạt.

Phù văn vàng kim từ hốc mắt Tống Thư Hàng tuôn ra. Cả nguyên thần và nhục thân của hắn đồng thời thanh toán cái giá của bí pháp Giám Định.

Nguyên thần truyền tới nỗi đau đớn kịch liệt. Nhưng trong kho số liệu của hắn đã ghi chép nỗi đau này, nên hắn có thể miễn dịch với nó luôn.

Nhục thân của Tống Thư Hàng treo trên nhánh cây ở Mộng Giới bỗng toác ra mấy vết thương, máu tươi chảy tràn.

Bạch Cốt Tiên Cơ nghi ngờ nói: “Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên nhục thân của Thư Hàng lại bị thương?”

“Không sao, chuyện thường ngày ở huyện ấy mà.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ bình thản đáp.

Vũ Nhu Tử da đen lấy một chiếc bình nhỏ, đón lấy dòng máu đang chảy ra từ thân thể Tống Thư Hàng. Bây giờ muốn lấy máu của hắn khó lắm đó nha.

Phải biết rằng bây giờ trên người Tống Thư Hàng có đến bốn thuật pháp luyện thể đỉnh cao trong chư thiên vạn giới, cường hãn không để đâu cho hết. Dù có dùng thần binh bát phẩm cưa lên người hắn, có lẽ hắn cũng chẳng rách da.

“Sao các ngươi bình tĩnh thế?” Bạch Cốt Tiên Cơ cứ thấy mình với đám người này lệch pha nhau dữ dội.

“Không sao, ở lâu với Thư Hàng thì cô sẽ quen thôi.” Sợi tóc ngố của Sở các chủ an ủi.

Vũ Nhu Tử da đen bổ sung: “Chắc Tống tiền bối lại dùng bí pháp Giám Định rồi. Đây là cái giá của bí pháp đấy. Thực ra nỗi đau này chẳng đáng là gì với Tống tiền bối đâu, lát nữa là nó liền lại ngay.”

Khi bọn họ nói chuyện, những vết thương trên người Tống Thư Hàng đã bắt đầu khép miệng với tốc độ bàn thờ. Những vết thương này bị đi bị lại thành quen, đã học được cách tự liền rồi.

Cùng lúc đó, thông tin giám định cũng tràn vào não hải của Tống Thư Hàng.

[Chúc phúc từ mẹ của Vũ Nhu Tử: Đây là chúc phúc từ mẹ của Vũ Nhu Tử dành cho Linh Điệp Thánh Quân, bảo vệ linh hồn hắn không bị [***] tổn thương.]

“Chúc phúc từ mẹ của Vũ Nhu Tử?” Vẻ mặt Tống Thư Hàng đầy tiếc nuối: “Xem ra Linh Điệp tiền bối không phải là mẹ của Vũ Nhu Tử rồi. Lời đồn trong nhóm chỉ là lời đồn thôi, không có Linh Điệp tiên tử đâu.”

Mặt khác, phần bị đánh dấu * trong thông tin của bí pháp Giám Định là gì? Bảo vệ linh hồn của Linh Điệp Thánh Quân không bị ai tổn thương chứ?

Tống Thư Hàng đang suy tư thì giọng nói của bé Bạch đã vang lên: “Thư Hàng.”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, thấy một bé Bạch lập thể khác hẳn mọi người đang từ từ đến gần.

“Bạch tiền bối, sao ngài lại là khối lập thể vậy?” Tống Thư Hàng sững sờ.

“Đây là bước tiếp theo mà các ngươi phải làm.” Bé Bạch gật đầu nói: “Muốn ký thác nguyên thần vào hư không, đầu tiên, ngươi phải biến nguyên thần của mình thành khối lập thể trước đã…”

“Biến thế nào?” Tống Thư Hàng ngồi xuống học hỏi rất khiêm tốn.

“Thổi phồng?” Bé Bạch đáp lại bằng giọng điệu không dám chắc.

Tống Thư Hàng: “…”

Tống *búp bê bơm hơi* Thư Hàng?

Chương 2686: Tiên tử đi lén

“Sao mà ngơ ra thế?” Thần thức của Vân Tước Tử Tiên Tử đang bao phủ Tống Thư Hàng mỏng dính. Thấy hắn vừa nghe bé Bạch nói đến thổi phồng đã ngu mặt ra, cô bèn hỏi.

Nhưng vì Tống Thư Hàng bị đè bẹp dí nên Vân Tước Tử Tiên Tử không thể đọc ra phụ đề in trên mặt hắn.

Tống Thư Hàng: “Ta đang nghĩ xem chúng ta phải làm thế nào để thổi phồng.”

Nếu chỉ là thổi phồng vật lý thì phương pháp tốt nhất là miệng đối miệng thổi nhỉ?

Thế chẳng phải là… hôn sao?

Không đúng không đúng, cách “thổi phồng” mà Bạch tiền bối nói chắc chắn sẽ không nông cạn và đơn giản như vậy.

Hay đó là “thổi phồng” mang ý nghĩa tượng trưng? Ví dụ như động viên chính mình để tự tin hơn chẳng hạn?

“Ta giỏi lắm ~ ta giỏi lắm luôn ~ bạn ơi ta bảo bạn này ~ giỏi giang kiêu ngạo bằng ta đây ~” Tống Thư Hàng thử cất tiếng hát, càng hát càng tự tin!

Bé Bạch: “???”

Vân Tước Tử Tiên Tử: “???”

“Ừm, xem ra không phải loại thổi phồng khiến mình tự tin hơn rồi.” Tống Thư Hàng bình thản nói. Mặt dày cũng có cái hay của mặt dày, có xấu hổ đến mấy cũng vẫn duy trì bình tĩnh được.

Mà nghĩ kĩ thì hắn cũng không cần tự thổi phồng để động viên mình. Tác dụng phụ của quyền hạn chúa tể Cửu U chính là thi thoảng lại khiến nội tâm hắn nổ tung trời, không thể kiềm chế nổi mình mà.

“Thư Hàng tiểu hữu à, hình như mạch não ngươi thắt nút rồi.” Vân Tước Tử Tiên Tử nói.

“Khụ ~” Tống Thư Hàng khiêm tốn học hỏi: “Bạch tiền bối, chúng ta phải làm gì để thổi phồng chính mình đây?”

Bé Bạch vẫn trả lời bằng giọng điệu không chắc chắn lắm:

"Thổi phồng hoặc bơm hơi vật lý chăng?"

Tống Thư Hàng: "…"

Nghe xong câu ấy, hai mắt Vân Tước Tử Tiên Tử lại sáng ngời lên: "A Bạch, nếu thổi phồng vật lý có tác dụng thì ní không chừng đánh cho sưng lên cũng được đấy? Kiểu gì cũng sẽ biến thành lập thể, Thư Hàng tiểu hữu có muốn thử không?"

Tống Thư Hàng: "!!!"

Đánh một người đang mỏng dính 2D sưng lên thành 3D? Vân Tước Tử Tiên Tử cô là ma quỷ sao?

Hơn nữa bây giờ chúng ta đang ở trong trạng thái nguyên thần. Đau đớn trên nguyên thần còn mạnh hơn nhiều trên nhục thân đấy! Dù có là ta thì cũng chưa bao giờ chịu đựng nỗi đau nguyên thần bị đánh cho sưng lên đâu!

"Cảm ơn đề nghị của Vân Tước Tử tiền bối, nhưng xin hãy quên cái phương pháp đánh xưng ấy đi ạ. Nếu tiền bối có hứng thì cứ thử lên người mình ấy." Tống Thư Hàng đáp.

"Phương pháp này không thích hợp với ta. Với thể chất của ta, nói không chừng chưa kịp đánh sưng đã chết, mà chết thì lại hồi sinh." Vân Tước Tử Tiên Tử nói: "Thể chất của Thư Hàng tiểu hữu thì tốt hơn nhiều, hay là thử xem?"

"Đánh sưng toàn thân thì ta cũng chết… ta không muốn chết kiểu thê thảm như vậy đâu. Bạch tiền bối ơi, thổi phồng vật lý là làm thế nào?" Tống Thư Hàng lại quay sang hỏi Bạch Thánh: "Ngài đã làm thế nào vậy?"

"Ta? Nguyên thần của ta vừa vào Kiếp Tiên Hư Không thì đã tự thổi phồng và biến thành lập thể rồi." Bé Bạch đáp với vẻ hơi ngượng ngùng: "Cho nên… xin lỗi Thư Hàng, trường hợp của ta không lấy ra tham khảo được đâu."

Tống Thư Hàng tuyệt vọng ngẩng đầu.

Ta cũng muốn vừa vào đến nơi đã tự thổi phồng rồi biến thành khối lập thể như Bạch tiền bối!

Khi Tống Thư Hàng còn đang rầu lòng vì không biết phải biến thành khối lập thể như thế nào, thì thân thể của Vân Tước Tử Tiên Tử bên cạnh hắn đột nhiên có lồi có lõm, đường nét rõ ràng, bắt đầu biến thành hình khối.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Cảm giác này y như khi hai đứa đội sổ đang làm bài thi, bỗng một đứa tự nhiên thông não, hạ bút như thần, tiến hóa thành học sinh xuất sắc trong ba nốt nhạc rồi xử lý ngon ơ đề thi khó nhằn vậy.

Hóa ra từ đầu đến cuối chỉ có mỗi ta đội sổ hay sao?

“Vân Tước Tử Tiên Tử, cô làm thế nào vậy?” Tống Thư Hàng vội vàng hỏi. Đừng nói với ta là cô cũng tự nhiên phồng lên như Bạch tiền bối đấy nhé.”

“Đồ ngốc, đương nhiên là vì ta có công pháp tương ứng rồi.” Vân Tước Tử Tiên Tử mỉm cười.

Tống Thư Hàng: “???”

“Ta hỏi ngươi… ngươi nghĩ tất cả người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đều vừa vào đến Kiếp Tiên Hư Không đã tự động lập thể hóa giống Bạch Thánh à?” Vân Tước Tử Tiên Tử hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng đáp: “Đương nhiên là không phải rồi.”

“Nếu người khác không giống Bạch Thánh, thế thì khi các Kiếp Tiên cửu phẩm khác tiến hành kí thác nguyên thần vào hư không, người ta làm thế nào để lập thể hóa nguyên thần?” Vân Tước Tử Tiên Tử nhắc nhở.

Cho nên, đương nhiên phải có công pháp và thủ chuyên dụng để lập thể hóa nguyên thần.

Những thủ đoạn và công pháp này đều do các tiền bối nghiên cứu tích lũy mà ra.

“Vì sao Vân Tước Tử tiền bối lại biết công pháp đó?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng vừa hỏi xong thì hắn đã nhớ đến thân phận của Vân Tước Tử Tiên Tử. Sự tồn tại của cô vô cùng đặc biệt, không thể thật sự coi cô là Tôn Giả thất phẩm được. Cô nắm trong tay vô số bí pháp thời kì Viễn Cổ, thậm chí là Thái Cổ. Đối với cô thì công pháp lập thể hóa nguyên thần của Kiếp Tiên cửu phẩm chẳng đáng là gì.

Vân Tước Tử Tiên Tử trả lời: “Ta tùy tiện tìm trong đầu một chút thì nhớ ra mình đã từng tu luyện công pháp tương tự, thử nhẹ một cái là thành công thôi.”

“Vân Tước Tử tiền bối có công pháp nào thích hợp với ta không?” Tống Thư Hàng vội vàng xin giúp đỡ.

Vân Tước Tử Tiên Tử lại hỏi ngược lại hắn: “Ngươi biết ngôn ngữ viễn cổ không?”

“Biết chút chút…” Tống Thư Hàng giật khóe miệng.

Vân Tước Tử Tiên Tử hỏi tiếp: “Thế có biết ngôn ngữ Thái Cổ không?”

“Còn chưa học.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. Hắn đã biết đáp án rồi.

“Thế thì ta không dạy được ngươi đâu. Ngươi là đứa học trò dốt nhất mà ta từng dạy luôn đấy.” Vân Tước Tử nói chân thành: “Công pháp của ta đều do ngôn ngữ viễn cổ hoặc ngôn ngữ Thái Cổ viết thành, ta muốn dạy ngươi thì phải phiên dịch từng chữ một thành văn tự hiện đại, phức tạp lắm luôn.”

Phiên dịch công pháp mà sai một li là đi ngàn dặm.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhưng ta có thể cho ngươi một đề nghị.” Sau khi dập tắt hi vọng của Tống Thư Hàng, Vân Tước Tử Tiên Tử lại nhen lên cho hắn một tia le lói.

Bé Bạch ở bên cạnh cười bảo: “Vân Tước Tử Tiên Tử đừng trêu Thư Hàng nữa.”

“Ngươi có thể thử công pháp Bá Thần trụ biến chủng từ Ma Thần trụ. Bản thân loại thần điển Ma Môn này đủ giúp một ma tu tu luyện đến cảnh giới Kiếp Tiên.” Vân Tước Tử Tiên Tử đề nghị.

Dùng Bá Thần trụ để thổi phồng chính mình sao?

Tuy không biết thao tác như thế nào, song Tống Thư Hàng vẫn làm theo lời đề nghị của Vân Tước Tử Tiên Tử, triệu hoán từng caay Bá Thần trụ của mình ra.

Series Trường Sinh trụ: Hà Chỉ trụ, Côn Vương trụ và Hư Nhật trụ vừa ngưng tụ thành công.

Series Công Đức trụ: Xà Tiên trụ.

Series Thiên Kiếp trụ: Thái Cổ trụ (tên tạm đặt, tương lai sẽ đổi thành Thư Hàng trụ).

Năm cây Bá Thần trụ xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng bằng hình dạng phẳng lì, nhưng Tống Thư Hàng vẫn chẳng thay đổi gì cả.

“Không được rồi.” Tống Thư Hàng khổ não than thở.

Soạt!

Hắn vừa dứt lời, bỗng thấy mỹ nhân rắn công đức bò ra từ Công Đức trụ.

@#%× Tiên Tử đã đi lén đến Kiếp Tiên Hư Không.

Chương 2687: Đây chính là chuyện mà Tống mỗ ao ước!

Quan trọng hơn là mỹ nhân rắn công đức cũng là một khối lập thể.

Công Đức tiên tử giữ được hình dáng lập thể là chuyện dễ hiểu. Dù sao kiếp trước của cô - @#%× Tiên Tử là Kiếp Tiên cửu phẩm của Thiên Đình Viễn Cổ, hơn nữa năm đó cô đã tiếp xúc với mạng lưới công đức từ sớm, thậm chí còn biết đến Trường Sinh đạo ẩn giấu trong mạng lưới công đức mà đến nay còn chưa có ai chứng đạo.

Nhưng năm đó @#%× Tiên Tử không bước lên Trường Sinh đạo công đức này mà vẫn ở lại cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm. Hiện nay Trường Sinh đạo trong mạng lưới công đức ấy đã được giao lại cho Cật Qua Thánh Quân đang độ thiên kiếp cửu phẩm.

Trước khi ngã xuống, mỹ nhân rắn công đức đã là Kiếp Tiên cửu phẩm, đương nhiên cô có thể duy trì trạng thái lập thể trong Kiếp Tiên Hư Không rồi.

Sau khi bò xuống khỏi Công Đức trụ, mỹ nhân rắn công đức chống hai tay dưới cằm, phủ ánh sáng công đức xuống nguyên thần mỏng dính của Tống Thư Hàng.

Trong thế giới 2D phẳng lì, muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì đều phải dùng thần thức. May mà các tu sĩ không chỉ "nhìn" mọi vật bằng đôi mắt, nếu không bọn họ khó mà xoay sở được ở thế giới này.

Sau khi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức bắt đầu đọc lời thoại: "Ngươi có muốn được cứu vớt không? Nếu muốn thì hãy gọi to tên ta lên đi!"

"Tiên tử có cách thổi phồng ta để ta biến thành khối 3D ư?" Tống Thư Hàng suy đoán ý nghĩa câu thoại của mỹ nhân rắn công đức, ướm hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, vung tay lên, Công Đức trụ xoay tròn: “Phải bị vận mệnh nghiền nát, mới hiểu được sự từ bi của thời gian.”

Dường như Tống Thư Hàng đã nghe câu thoại này ở đâu đó, có vẻ là từ một bộ phim. Mà ý của câu này là… mỹ nhân rắn công đức muốn dùng Công Đức trụ nghiền nát hắn ra sao?

“Từ từ, từ từ đã Công Đức tiên tử.” Tống Thư Hàng vội vàng ngăn cô lại: “Ta muốn thân thể phồng lên thành khối 3D chứ không muốn phẳng hơn đâu, cô đừng hiểu sai nhé.”

“Cô ấy không hiểu sai đâu.” Lúc này, Vân Tước Tử Tiên Tử bên cạnh nói: “Nghiền cho sưng lên là phồng ngay ấy mà.”

Mỹ nhân rắn công đức giơ ngón cái với Vân Tước Tử Tiên Tử, hai người hiểu ý nhau như một cặp bài trùng!

“…” Tống Thư Hàng: “Tiên tử đừng nghịch mà. Để Công Đức trụ nghiền mấy vòng thì nguyên thần của ta ra cám mất.”

Hình như thuộc tính của mỹ nhân rắn công đức và Vũ Nhu Tử da đen bị tráo đổi cho nhau hay sao ấy!

“Hì hì.” Mỹ nhân rắn công đức lại bò đến bên cạnh Tống Thư Hàng rồi đọc lời thoại: “Ngươi có muốn được cứu vớt không? Nếu muốn thì hãy gọi to tên ta lên đi!”

Mỹ nhân rắn công đức đã đọc câu thoại này đến hai lần, chứng tỏ trong câu này phải có ý nghĩa khác mà Tống Thư Hàng chưa đoán được.

“Lẽ nào Công Đức tiên tử muốn ta gọi tên cô?” Tống Thư Hàng bỗng ngộ ra.

Từ trước tới nay Tống Thư Hàng chưa từng đọc tên của mỹ nhân rắn công đức theo phát âm ngôn ngữ viễn cổ, bởi vì tên cô trong ngôn ngữ viễn cổ thuộc loại cực kì khó phát âm. Tống Thư Hàng nghĩ mình phải phẫu thuật phân nhánh lưỡi ra thì mới có thể đọc cái tên ấy được.

Bây giờ, phỏng đoán từ câu thoại của mỹ nhân rắn công đức, ý cô là hắn phải đọc tên cô thì cô mới có thể giúp hắn tự mình hoàn thành quá trình lập thể hóa sao?

Mỹ nhân rắn công đức cười rất tươi nhưng không trả lời thẳng vào câu hỏi của Tống Thư Hàng.

“Vậy để ta thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Bé Bạch hỏi: “Có cần giúp không?”

“Nếu có thể thì xin Bạch tiền bối giúp ta đọc tên của Công Đức tiên tử lên, để ta đọc theo thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Bé Bạch gật đầu, cất giọng trong veo phát âm thành tiếng: “@#%×.”

[@#%×] Tống Thư Hàng đọc thầm tên của mỹ nhân rắn công đức trong lòng một lần, sau đó mở miệng: “@#%&”

“Không tệ lắm, đúng hai âm tiết rồi.” Vân Tước Tử Tiên Tử cười trêu.

“Để ta thử lại.” Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ lại pháp tắc liên quan đến cội nguồn của tất cả chữ viết và ngôn ngữ lấy được từ thế giới Ma Hải, muốn điều động lực lượng của nó.

“@#%×” Tống Thư Hàng thử lên tiếng lần nữa. Lần này đầu lưỡi hắn như được rót linh hồn, đi theo tâm ý hắn, đọc to tên của mỹ nhân rắn công đức trong đầu hắn lên một cách hoàn mỹ!

Trong ngôn ngữ viễn cổ, mỗi một kí tự đều mang lực lượng. Khi Tống Thư Hàng đọc to và rõ tên của @#%× Tiên Tử lên lần đầu tiên, hắn liền cảm thấy trong cõi thâm sâu, mối liên hệ giữa mình và mỹ nhân rắn công đức lại thân thiết hơn một chút.

Mỹ nhân rắn công đức nở nụ cười xán lạn.

“Trình Cẩu Đản, ta ở đây.” Cô trả lời.

Sau đó cô nắm lấy tay của Tống Thư Hàng, hóa thành sức mạnh công đức dung nhập vào cơ thể hắn.

Sức mạnh công đức tràn vào cơ thể, nguyên thần mỏng dính của Tống Thư Hàng bắt đầu phồng lên như được bơm hơi.

Mỹ nhân rắn công đức tựa như một vật bổ sung, mạnh mẽ thổi Tống Thư Hàng phẳng lì lên thành lập thể. Thế là Tống Thư Hàng căn bản chẳng cần phải luyện công pháp lập thể hóa khi nguyên thần Kiếp Tiên kí thác vào hư không.

Tiếc rằng công pháp này chỉ có Tống Thư Hàng tự dùng được mà thôi. Bởi vì trong khắp Chư Thiên Vạn Giới, sức mạnh công đức cụ hiện hóa có ý thức riêng và chủ động lẻn đến Kiếp Tiên Hư Không, chỉ có mỹ nhân rắn công đức của Tống Thư Hàng.

Mà cũng chỉ có đại lão Bá Tống giảng pháp bảy lần như Tống Thư Hàng mới có thể ngưng tụ được sức mạnh công đức khổng lồ khi còn bát phẩm, khiến bản thể là bát phẩm mà cường độ sức mạnh công đức đã lên tới cửu phẩm.

Thân thể khôi phục cảm giác "lập thể" đúng là phê hết cả người.

Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, định di động nguyên thần của mình như ở hiện thế, ai ngờ nhúc nhích được một lúc thì hắn phát hiện ra mình vẫn bị hạn chế trong Kiếp Tiên Hư Không, không thể di chuyển như hiện thế được.

Cảm giác thân thể giống như một bức phù điêu, tuy mặt trước thành hình khối đàng hoàng, có lồi có lõm, nhưng mặt sau vẫn bị ghim cứng trên thế giới phẳng. Nếu Kiếp Tiên Hư Không là 2D thì Tống Thư Hàng lập thể hiện tại miễn cưỡng chỉ được xem là 2.5D mà thôi.

"Ta cứ tưởng biến thành lập thể là có thể đột phá hạn chế của Kiếp Tiên Hư Không chứ." Tống Thư Hàng nói.

Bé Bạch trả lời: "Không dễ dàng thế đâu, nguyên thần khôi phục thành khối lập thể chỉ là điều kiện đầu tiên trong quá trình Kiếp Tiên kí thác nguyên thần vào hư không thôi."

Vân Tước Tử Tiên Tử giải thích thêm: "Hình thức lập thể giúp chúng ta duy trì trạng thái 2.5D giữa hiện thế và Kiếp Tiên Hư Không, để quan sát Kiếp Tiên Hư Không và tìm kiếm một "điểm", sau đó kí thác hạt giống nguyên thần vào "điểm" đó.

"Nói cách khác, tiếp theo nguyên thần của chúng ta sẽ phải bế quan một thời gian trong Kiếp Tiên Hư Không, tăng cường độ thân thiết giữa bản thân và hư không này, nhằm lĩnh hội "điểm" bên trong nó."

"Bế quan?" Tống Thư Hàng mỉm cười.

Đây là điều mà Tống mỗ ta ao ước đó!

Chương 2688: Từ hôm nay trở đi sẽ làm một tu sĩ chân chính

Từ khi bắt đầu tu luyện đến giờ, Tống Thư Hàng vẫn luôn ước ao mình có được dáng dấp của một người tu chân thực sự. Ví dụ có thể cưỡi mây đạp gió, ngự kiếm phi hành như người tu luyện bình thường, mà không phải bị Đà Đao thuật kéo đi khắp nơi như hắn; hoặc có thể bế quan một cách tử tế, chứ không phải chỉ mấy tiếng đã được coi là dài lắm rồi.

Mà bây giờ đúng là hắn cần bế quan lâu một chút để chỉnh lý những thứ mình thu hoạch được gần đây.

Từ hôm nay trở đi, hắn phải làm một tu sĩ thực sự!

Luyện đan, dưỡng khí, bế quan dài ngày!

“Bạch tiền bối, Vân Tước Tử Tiên Tử, bây giờ chúng ta bế quan sao? Ta đã không đợi được nữa rồi!” Tống Thư Hàng dõng dạc nói.

Dứt lời, thần thức của hắn “nhìn” sang Bạch tiền bối.

Sau đó hắn phát hiện ra bé Bạch đã lặng lẽ bế quan từ bao giờ rồi.

Thân thể bé Bạch co lại thành một cục nho nhỏ, hai mắt nhắm lại, lông mi dài khẽ rung, đôi môi xinh xắn hơi nhếch lên.

“Nói mới nhớ, cũng lâu lắm rồi Bạch tiền bối không bế quan.” Giọng nói của Tống Thư Hàng bất giác trở nên dịu dàng.

Khác với Tống Thư Hàng chỉ hơi có hứng với việc bế quan, bế quan chính là đam mê của Bạch tiền bối. Sau khi Tống Thư Hàng đón hắn xuất quan, nếu không phải mỗi ngày đều có đủ chuyện thú vị diễn ra, thậm chí Thiên Đạo còn sụp đổ, thì hắn đã bế quan trở lại từ lâu rồi.

Có thể nói trong suốt một năm nay Bạch tiền bối đều cố gắng chống đỡ để không bế quan. Hắn bị những chuyện thú vị và kích thích hơn hấp dẫn nên mới kiên trì được đến bây giờ.

Hắn tựa như một người đã buồn ngủ rũ rượi từ lâu, nhưng chơi đùa xuyên đêm vui quá nên mới gắng gượng không thiếp ngủ.

“Mới đầu ta nghĩ A Bạch chỉ ra chơi một vòng, một hai tháng lại quay về bế quan kia. Không ngờ hắn kiên trì được tới bây giờ.” Vân Tước Tử Tiên Tử cười nói.

Sau đó nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử bay đến gần Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân, tết những lọn tóc xanh dài thành dây, buộc hai người bọn họ sau lưng mình.

“Thư Hàng, ngươi kéo A Bạch qua đây luôn đi.” Vân Tước Tử Tiên Tử nói với Tống Thư Hàng: “Tiếp theo cả năm người chúng ta sẽ tiến vào hình thức bế quan dài ngày. Thất Tu và Linh Điệp chưa tỉnh nên ta sẽ buộc nhóm mình lại cùng nhau, tránh để trôi lung tung trong Kiếp Tiên Hư Không.”

“Vâng ~” Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ của bé Bạch, kéo hắn đến bên cạnh Vân Tước Tử Tiên Tử.

Vân Tước Tử Tiên Tử lại tết hai bím tóc, buộc luôn Tống Thư Hàng và bé Bạch lại.

“Anh em hồ lô ~ Anh em hồ lô ~ Một cây dây leo mọc ra bảy… bốn đóa hoa ~” Mỹ nhân rắn công đức trong thể nội của Tống Thư Hàng bỗng cất tiếng hát.

Tống Thư Hàng: “…”

"@#%× Tiên Tử, nghiêm túc chút đi.” Vân Tước Tử Tiên Tử chân thành nói: “Rõ ràng là ta đang thả bốn cái diều mà.”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Trong kho lời thoại của cô còn chưa có bài hát nào liên quan đến bốn cái diều, cho nên không thể nói tiếp câu trên được.

“Bế quan đàng hoàng đi. Phải nhớ rõ mục đích bế quan lần này không chỉ vì tu luyện, mà còn để bồi dưỡng độ thiện cảm với Kiếp Tiên Hư Không đấy.” Vân Tước Tử Tiên Tử lại nhắc nhở.

Dứt lời, cô ngồi khoanh chân lại, khép đôi mi thật dài, nhanh chóng tiến vào trạng thái bế quan.

Các tiền bối đều là người đã bế hàng trăm, hàng ngàn lần quan lớn quan nhỏ. Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, chỉ trong một ý niệm là họ có thể tiến vào hình thức bế quan được ngay.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Sau đó hắn học theo Vân Tước Tử Tiên Tử, ngồi khoanh chân lại, thả lỏng tiềm thức của mình, cố gắng tiến vào trạng thái bế quan.

Sau mười phút.

Tống Thư Hàng cảm nhận được bím tóc của Vân Tước Tử Tiên Tử đang buộc bên eo, kéo hắn bay lên.

Sau hai mươi phút…

Tống Thư Hàng cảm nhận được năng lượng đặc biệt trong Kiếp Tiên Hư Không đang nhẹ nhàng tiếp xúc với nguyên thần của mình. Song năng lượng ấy chỉ chạm nhẹ rồi đi ngay, như một vị khách qua đường trong sinh mệnh Bá Tống, không thèm dừng lại dù chỉ là một lát.

Sau ba mươi phút…

“Ta vẫn chưa tiến vào trạng thái bế quan sao?” Tống Thư Hàng tuyệt vọng từ tận đáy lòng.

Hắn tựa như một người đã quen bốn giờ sáng mới ngủ, đột nhiên một ngày mười một giờ đã lên giường, trằn trọc không yên, không sao ngủ nổi.

“Không được không được, cứ thế này thì không ổn. Ta phải tăng độ thiện cảm với Kiếp Tiên Hư Không, nhất định phải tiến vào trạng thái bế quan thì mới giao lưu sâu rộng với nó được chứ.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Sau đó hắn cố hết sức thả lỏng đầu óc để đại não chìm vào cảnh giới vô ngã vô vật huyền diệu.

Nói thế nào thì Tống Thư Hàng cũng là một Huyền Thánh bát phẩm hàng thật giá thật. Nếu hắn nghiêm túc làm một việc gì thì vẫn có thể làm được đàng hoàng.

Dần dần, hắn cũng tiến vào trạng thái bế quan.

[Bồi dưỡng thiện cảm à? Không biết Dưỡng Đao thuật của ta có tác dụng không đây?] Khi Tống Thư Hàng sắp bước vào trạng thái bế quan thì một suy nghĩ dở hơi bỗng nảy ra trong đầu hắn.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng chấn động, hắn cảm thấy phương án này có thể thực hiện được!

Với thực lực của hắn bây giờ, cho nguyên thần thi triển Dưỡng

Đao thuật ra ngoại giới theo bản năng trong lúc đang bế quan cũng chẳng có gì khó khăn. Hắn thậm chí còn có thể thi triển Dưỡng Đao thuật trong mỗi giây như người bình thường hít thở nữa kìa.

Thích thì mình nhích.

Mái tóc của nguyên thần Tống Thư Hàng vươn ra thành những bàn tay nhỏ, bắt đầu ma sát giữa hư không. Kiếp Tiên Hư Không không có thực thể như Xích Tiêu Kiếm tâm ma, thậm chí còn không có mặt đất như một hành tinh, cho nên Tống Thư Hàng coi toàn bộ “hư không” quanh mình thành đối tượng để thi triển Dưỡng Đao thuật.

Hắn khuếch tán pháp thuật mát xa giá rẻ của mình ra toàn bộ hư không.

Những bàn tay nhỏ từ mái tóc của nguyên thần không ngừng hoạt động, phóng Dưỡng Đao thuật đi bốn phương tám hướng.

Sau khi làm xong việc này, đã bốn mươi phút trôi qua từ khi Tống Thư Hàng chuẩn bị bế quan.

Mỹ nhân rắn công đức trong thể nội liếc trắng mắt.

“Tốt lắm, duy trì tiết tấu này. Quá trình không ngừng phóng thích Dưỡng Đao thuật có thể giúp tinh thần ta vào trạng thái nhanh hơn, dễ bế quan hơn.” Tống Thư Hàng tự nhủ.

Sau năm mươi phút…

Trong đầu Tống Thư Hàng lại nảy ra một suy nghĩ quái quỷ.

Đến Mộng giới của hiện thế còn có một thể tập hợp ý chí Mộng giới.

Vậy có khi nào trong Kiếp Tiên Hư Không cũng có ý chí của nó không?

Tuy xác suất này rất thấp, nhưng lỡ may có thì sao? Phải không nào?

Thế là phần lưng nguyên thần của Tống Thư Hàng tỏa sáng lập lòe. Kim đan mã QR của Bạch tiền bối two không chỉ khắc lên nhục thể mà còn in dấu cả trong linh hồn hắn.

Sau khi kim đan mã QR sáng lên, Tống Thư Hàng không ngừng phóng thích thông tin mời kết bạn ra khắp nơi. Tung lưới lớn, biết đâu lại bắt được cá to không chừng!

Sau một tiếng…

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng hiện lên 200 con thánh viên, con nào con nấy tay nâng kinh văn Nho gia, cổ quàng chân long, ngoài thân có một lớp kim loại lỏng từ từ lưu động, lớp kim loại lỏng này thi thoảng lại ngưng kết, hóa thành Cương Thủ màu đen kịt.

200 con thánh viên đồng thanh rầm rì: “Có bạn từ phương xa tới, chẳng phải đáng mừng lắm sao?”

Chương 2689: Trả nợ

Thực lực của một người có hạn, nhưng thực lực của một người cộng thêm hai trăm con khỉ thì cường đại hơn nhiều.

Hai trăm con thánh viên dùng phương thức tụng niệm kinh văn, giúp chủ nhân khuếch tán thiện ý ra khắp Kiếp Tiên Hư Không.

Hơn nữa, tiếng tụng niệm đồng thanh còn có tác dụng dỗ giấc… không, ý của Tống Thư Hàng là có tác dụng bài trừ tạp niệm, giúp hắn dễ dàng tiến vào trạng thái bế quan!

Mười phút trôi qua…

“Sao lắm động tác vớ vẩn thế? Có còn để yên cho người ta bế quan không đây?!” Tống Thư Hàng đột nhiên lĩnh ngộ ra điều gì. Sau đó hắn không tiếp tục làm chuyện dư thừa nữa, điều chỉnh tâm tính, toàn tâm toàn ý bước vào trạng thái “tâm như chỉ thủy”.

Sau một tiếng hai mươi phút…

Cuối cùng nguyên thần của Tống Thư Hàng cũng tiến vào trạng thái nhập định, lòng không tạp niệm, như giếng cổ không gợn sóng, bắt đầu cuộc bế quan hiếm hoi trong suốt tám tháng tu luyện của mình.

Bím tóc của Vân Tước Tử Tiên Tử buộc Tống Thư Hàng, bé Bạch, Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân trôi nổi trong hư không.

Trong lúc đang lơ lửng, bốn người bị thả diều đong đưa không ngừng.

Nguyên thần của bé Bạch và Tống Thư Hàng không tránh được chạm vào nhau.

Nguyên thần tiếp xúc với nguyên thần, sau đó tách nhau ra, rồi lại nhẹ nhàng tiếp xúc.

Trong đầu Tống Thư Hàng đang nhập định bế quan thi thoảng lại hiện lên hết hình ảnh này đến hình ảnh khác. Giữa một thế giới thiên kiếp trong có vẻ rất đáng… sợ, hắn và một đôi chân thon dài đang độ kiếp cùng với cá voi mập công đức Cật Qua Thánh Quân hàng xóm.

Đây là cảnh tượng trong không gian thiên kiếp cửu phẩm!

Thiên Nhật chi kiếp dài lâu và gian khổ, cường độ thiên kiếp hôm sau mạnh hơn hôm trước. Phần lớn Huyền Thánh bát phẩm đều ngã xuống vào những ngày cuối cùng trong Thiên Nhật chi kiếp, gục ngã ngay trước cửa ngõ thành công.

Mấy tháng nay, vì hiệu quả phong tỏa không gian của thiên kiếp Kiếp Tiên mà Tống Thư Hàng khó có thể liên hệ được với phân thân của mình. Hắn không biết phân thân còn có thể chống đỡ trong Thiên Nhật chi kiếp hay không.

Giờ đây khi nguyên thần của hắn và bé Bạch chạm vào nhau, hắn mới bất ngờ nhìn thấy một vài hình ảnh trong thiên kiếp cửu phẩm.

Oành ~

Thiên lôi cửu phẩm không ngừng giáng xuống, kiếp lôi đánh như mưa rào. Nếu những kiếp lôi này đánh lẻ thì bất cứ Huyền Thánh bát phẩm nào đang độ kiếp cũng có thể đỡ được một cách dễ dàng, nhưng chúng lại đánh xuống thành chùm dày đặc, đã thế còn kéo dài liên tiếp một ngàn ngày. Đối với bất kì Huyền Thánh bát phẩm nào, đây cũng là một trận chiến đầy gian nan.

Cật Qua Thánh Quân hàng xóm có lực lượng tích lũy cực kì dày dặn. Nó đã giậm chân tại chỗ ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, không đột phá được từ thời Viễn Cổ. Suốt ngàn vạn năm qua, tuy nó không thể tấn thăng cảnh giới nhưng công lực và công đức thì lại không ngừng tích lũy, cộng thêm huyết thống thú thần Thần Kình đã thức tỉnh, giúp nó chống đỡ Thiên Nhật chi kiếp được đến hôm nay.

Tống Thư Hàng phân thân vẫn cố gắng xoay sở và chăm chỉ ghi chép lại số liệu tin tức về thiên kiếp cửu phẩm, chờ khi kết nối được với bản thể sẽ gửi toàn bộ kinh nghiệm độ kiếp này cho hắn.

Trải qua bao nhiêu vất vả, hôm nay phân thân mới kết nối được với bản thể một lần nữa, thế là hắn gửi toàn bộ số liệu này về trong nháy mắt.

Độ Thiên Nhật chi kiếp không chỉ là tôi luyện, mà còn là quá trình Huyền Thánh bát phẩm thoát xác thành Kiếp Tiên cửu phẩm. Những số liệu và kinh nghiệm độ kiếp này sẽ có tác dụng rất lớn giúp Tống Thư Hàng tăng thiện cảm với Kiếp Tiên Hư Không.

Ầm ~ trong không gian thiên kiếp cửu phẩm, hai chân của Bạch tiền bối quét nhẹ một cái, cú đá tung ra, đạp kiếp lôi thiên kiếp chằng chịt trên bầu trời xuống đất.

Lúc này Tống Thư Hàng mới nhớ ra nhiệm vụ mà Bạch tiền bối bản thể giao cho hắn trước đó. Bạch tiền bối đã nhắc hắn đưa một nửa người của Bạch tiền bối phân thân vào thế giới thiên kiếp cửu phẩm mà hắn chưa kịp làm.

May mà Tống Thư Hàng đã để lại Tống four ở thế giới Cửu U, có thể nhờ Tống four chuyển lời cho Bạch tiền bối phân thân.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng vừa duy trì trạng thái nhập định bế quan, vừa lặng lẽ chuyển một phần ý thức tới chỗ Tống four trong thế giới Cửu U.

Trước đây Tống Thư Hàng bế quan là bản thể bế quan còn nguyên thần xuất khiếu.

Bây giờ bản thể của hắn bị treo trên thân thể bằng gỗ, nguyên thần thì bế quan, nhưng một phần ý thức vẫn chuyển di được tới chỗ phân thân.

Mỹ nhân rắn công đức đã chẳng còn biết mỉa mai Tống Thư Hàng thế nào nữa.

[Đây mà là bế quan à? Ngươi mau xin lỗi tất cả người tu luyện đang bế quan trong Chư Thiên Vạn Giới cho ta!] @#%× Tiên Tử gào thét trong lòng nhưng không dám kêu to để bảo vệ hình tượng của mình. Nhiệm vụ gào thét châm biếm Tống Thư Hàng là của Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

Một tiếng rưỡi trôi qua từ khi Tống Thư Hàng bắt đầu chuẩn bị bế quan…

Tống four trong thế giới Cửu U mở to hai mắt.

Lúc này Tống four đang ngồi khoanh chân trong thế giới Ma Hải, một tầng ma lôi hắc ám rung động xoèn xoẹt quanh người… đây là nhạc dạo trước khi độ kiếp!

Lần hiển thánh thứ bảy và thánh hiệu Bá Đao của Tống Thư Hàng được vay từ pháp tắc Hoa Bái. Lần hiển thánh thứ bảy của hắn là giảng pháp trước, độ kiếp sau.

Mà bây giờ, xem ra lần độ kiếp thứ bảy còn nợ ấy sắp ập xuống đầu Tống four.

“Lần độ kiếp Huyền Thánh cuối cùng là dành cho Tống four à?” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Hắn không hề lo lắng cho an nguy của Tống four.

Với cường độ thân thể của Tống four hiện giờ, có nằm cũng độ qua thiên kiếp bát phẩm. Thậm chí trong lúc độ kiếp, hắn còn có thể phong ấn một đống lôi kiếp bát phẩm Ma Hải để dâng cho Bạch tiền bối two kia.

Trong menu món ăn thiên kiếp, phần lớn thiên kiếp ở hiện thế đều không hợp khẩu vị của Bạch tiền bối two. Hắn chỉ ăn mỗi Tâm Ma kiếp. Thế là ma lôi kiếp bát phẩm trong thế giới Ma Hải trở thành bảo bối. Nếu có thể, Tống Thư Hàng thực sự muốn độ thêm mấy lần lôi kiếp ở Ma Hải để góp thêm chút nguyên liệu nấu ăn.

Mặt khác…

Tống four gần như đã thích ứng với quyền hạn của thế giới Ma Hải. Tiếp đó, với sự trợ giúp của cha Cẩu Đản, hắn có thể di chuyển toàn bộ thế giới Ma Hải vào thế giới hạch tâm để thăng cấp cho thế giới hạch tâm,

Thế giới hạch tâm thăng lên một cấp có thể phản hồi cho Tống Thư Hàng bản thể, cường hóa bản thể của hắn thêm một bậc, giúp hắn tiếp nhận thông tin xin kết bạn của người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới sớm hơn một chút.

“Tốt lắm, chờ Tống four độ xong lôi kiếp của bát phẩm của Ma Hải, chúng ta sẽ di chuyển thế giới Ma Hải.” Tống Thư Hàng quyết định.

Sau đó hắn bắt đầu liên hệ với Bạch tiền bối phân thân thông qua Tống four.

[Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, có nghe thấy ta nói không?] Tống four lên tiếng.

Bạch tiền bối phân thân: [Nguyên thần của ngươi được đưa vào Kiếp Tiên Hư Không rồi cơ mà?]

[Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng nên phải nói với ngài thông qua Tống four trước đã. Một nửa người của Bạch tiền bối còn đang độ kiếp trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm, cho nên bản thể của ngài nhờ ngài cắt nửa người trên, đưa vào thế giới thiên kiếp để hợp thể cùng độ kiếp.] Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân: [...”

[Ta từ chối, chuyện cắt nửa người này để Bạch phân thân tiếp theo đi mà làm.] Bạch tiền bối phân thân mỉm cười nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện...

Một thanh phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối đột nhiên xuất hiện, cắt xoẹt Bạch tiền bối phân thân thành hai nửa.

Sau đó nửa người trên của Bạch tiền bối phân thân bị thanh phi kiếm dùng một lần này cuốn lên, đưa vào không gian thiên kiếp cửu phẩm...

Chương 2690: Ta thừa nhận ngươi!

Đây là chương trình mà Bạch tiền bối bản thể đã cài đặt sẵn. Lời nhắc nhở của Tống Thư Hàng chính là chốt mở. Tống Thư Hàng chỉ cần nhắc nhở Bạch tiền bối phân thân về chuyện liên quan đến "không gian thiên kiếp cửu phẩm" là chương trình ẩn này sẽ được kích hoạt ngay.

Bạch tiền bối phân thân: "..."

Dưới ánh mắt trân trối của tất cả mọi người, một nửa người của hắn biến mất vào không gian, bị đưa đến thế giới thiên kiếp cửu phẩm hợp thể cùng một nửa A Bạch khác để độ kiếp.

Vũ Nhu Tử da đen nói với vẻ lo lắng: "Bạch tiền bối, ngươi chỉ còn nửa người kìa."

"À, mọi người đều thấy, Vũ Nhu Tử ạ." Bạch long tỷ tỷ, Quy tiền bối, Thông Nương và số Hamster trăm miệng một lời.

"Nhất định là phân thân trước đó bày trò nên mới hại ta khổ thế này!" Nửa người của Bạch tiền bối phân thân ở lại thế giới Cửu U nói bằng phương thức truyền âm nhập mật tập thể.

Vũ Nhu Tử da đen đề nghị: "Bạch tiền bối à, có cần bọn ta đưa nửa người của ngươi vào hợp thể với Bạch Thánh trong Mộng giới không?"

"Đừng! Nguyên thần bản thể của ta đang bế quan trong Kiếp Tiên Hư Không, chúng ta không nên tùy tiện quấy rầy hắn." Một nửa Bạch tiền bối phân thân trả lời. Bây giờ mà nối nửa người này vào bản thể thì nó sẽ bị ý chí của bản thể tiếp quản, còn ý thức của hắn thì bị đẩy tít vào thế giới thiên kiếp cửu phẩm, đi độ Thiên Nhật chi kiếp chán phèo. Cho nên còn lâu hắn mới chịu!

"Với cường độ ý thức của ta, một nửa ở lại thế giới Cửu U coi sóc mọi người, nửa kia vào thế giới thiên kiếp cửu phẩm hỗ trợ bản thể độ kiếp vẫn ngon ơ. Cho nên mọi người không cần lo lắng." Một nửa Bạch tiền bối phân thân tự tin nói.

Vũ Nhu Tử da đen: “…”

Một nửa Bạch tiền bối phân thân nói chuyện với mọi người nhìn cứ quai quái… còn quái hơn cái đầu của Tống tiền bối bay giữa không trung.

“Nhưng đúng là một nửa người hành động bất tiện thật, ta phải nghĩ cách kiếm nửa người còn lại, ghép thành chỉnh thể mới được.” Một nửa Bạch tiền bối phân thân lại nói.

Số Hamster đột nhiên sáng mắt lên. Nó nhảy tưng tưng, giơ tay phát biểu: “Bạch Thánh có thể cắt đôi Tống four, lấy một nửa của hắn mà bù vào một nửa của mình.”

Tuy Tống four không phải là Tống Thư Hàng bản thể, nhưng nhìn hắn bị cắt đôi thì số Hamster vẫn sẽ rất vui.

“Ý kiến hay, tiếc rằng bây giờ không được.” Một nửa Bạch tiền bối phân thân một khối đá nhỏ, giải thích: “Phân thân Tống four của Thư Hàng chuẩn bị độ kiếp rồi, ta mà cuốn vào thì lại phải độ một thiên kiếp bát phẩm chán ốm. Trước kia bản thể đã chơi thiên kiếp bát phẩm đến mềm tay, ta không muốn chơi lại nữa đâu.”

“Tiếc quá.” Số Hamster nói với vẻ thất vọng tràn trề.

“Bạch tiền bối ơi, hay là ngươi thử tạo ra một tâm ma đi?” Vũ Nhu Tử da đen đề nghị.

Tạo ra một Bạch da đen giống cô đây này.

“Sau đó lại cắt nửa Bạch da đen, nối nửa đó vào người ta à? Ý hay đấy.” Một nửa Bạch tiền bối phân thân cảm thấy ý kiến này khá hay ho.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

Vũ Nhu Tử, sao cô có thể hại tâm ma chúng ta như vậy hả? Ngươi giúp người vì đam mê như thế mà còn là tâm ma sao? Đúng là sỉ nhục của tâm ma mà!

Lúc này, Bạch tiền bối phân thân lại nói: “Vũ Nhu Tử giúp ta nào. Cô kết hợp với ta để ta phân tích cấu tạo của cô, rồi bày cách nuôi dưỡng tâm ma cho ta, sau đó chúng ta sẽ tạo một tâm ma cho bản thể!”

Trong khắp Chư Thiên Vạn Giới, chắc cũng chỉ có Bạch tiền bối phân thân là nghĩ đến chuyện kì khôi như tạo cho bản thể một tâm ma. Quan trọng hơn là hắn có khả năng làm việc ấy thật mới chết chứ!

Vũ Nhu Tử da đen: “Kết hợp? Kết hợp thế nào?”

“Cắt nửa chứ sao?” Thông Nương nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử da đen: “!!!”

“Từ từ đã Bạch tiền bối, chúng ta cắt Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đi!” Cuối cùng thì Vũ Nhu Tử da đen cũng có dáng vẻ của tâm ma rồi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma: “…”

Ta thừa nhận Vũ Nhu Tử cô là một tâm ma đủ tư cách rồi đó!

“Tiếc rằng ta là kiếm chứ không phải là người, ngại quá, ta không giúp được các ngươi việc này đâu.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối bình tĩnh nói.

Vũ Nhu Tử da đen nhìn Bạch tiền bối phân thân, cắn răng một cái: “Bạch tiền bối, lát nữa khi cắt ta, xin hãy ra tay thật gọn vào.”

“Ta có bảo phải cắt đôi đâu.” Bạch tiền bối phân thân nói: “Vũ Nhu Tử không phải là tâm ma của ta, ta cắt cô làm gì? Ta nói kết hợp chứ không phải là hợp thể, ta chỉ cần kết nối linh lực với cô ở một mức độ nhất định là đủ.”

“Làm ta sợ chết khiếp.” Vũ Nhu Tử da đen vỗ ngực, sau đó nhảy bật lên: “Kết nối năng lượng? Ta có khả năng chui vào cái bóng của người khác đó, Bạch tiền bối thấy có được không?”

Năng lực này là thiên phú của Vũ Nhu Tử da đen, vốn là một kĩ năng ám sát. Cô có thể ẩn núp và di chuyển trong cái bóng, ví dụ như lẩn từ bóng của Tống Thư Hàng sang bóng của kẻ khác, sau đó chui ra đâm cho kẻ địch một dao.

Nhưng cho đến hiện tại thì năng lực này được cô sử dụng như thủ đoạn để ở nhờ chỗ Tống tiền bối.

Bạch tiền bối phân thân suy nghĩ một lát rồi bảo: “Được đấy.”

“Bạch tiền bối ơi, bao giờ nhóm mình debut thì đặt tên là nhóm Bạch Nhu Tử đi.” Vũ Nhu Tử da đen bỗng nói.

Bạch tiền bối phân thân: “???”

Mà lúc này, Vũ Nhu Tử da đen đã núp vào cái bóng của hắn.

Bóng của Bạch tiền bối phân thân gợn sóng như mặt nước.

Một lát sau.

“Bạch tiền bối, có cần ta giải thích nguyên lý sinh ra tâm ma cho ngươi không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Ừm, xin lỗi Vũ Nhu Tử, ban nãy ta hơi thất thần.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Khi Vũ Nhu Tử da đen tiếp xúc với cái bóng của mình, Bạch tiền bối phân thân phát hiện ra cấu tạo của cô và hắn cực kì giống nhau.

Có lẽ hắn không thể tạo ra tâm ma cho bản thể được rồi.

Tiếc quá.

…

Ở một phía khác.

Ý thức của Tống Thư Hàng rút ra khỏi Tống U U, để Tống U U tiếp tục duy trì trạng thái tu luyện, tranh thủ thời gian đi độ kiếp sớm.

Trong Kiếp Tiên Hư Không.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng còn chưa rời khỏi trạng thái nhập định.

Dưỡng Đao thuật trên tóc hắn tỏa ra ánh sáng lập lòe theo tiết tấu, hình vẽ mã QR trên lưng cũng tỏa sáng theo nhịp, hai trăm con thánh viên trên đỉnh đầu tụng niệm diễn cảm bằng giọng điệu trầm bổng du dương.

Đồng thời, phân thân và Tống U U đều liên tục truyền từng chút cảm ngộ về cho Tống Thư Hàng, giúp bản thể của hắn bế quan làm ít công to.

Nguyên thần của bé Bạch không ngừng đung đưa, thi thoảng lại va chạm với nguyên thần của Tống Thư Hàng, truyền hình ảnh trong không gian thiên kiếp cửu phẩm cho hắn.

Nhưng bỗng nhiên, giữa những hình ảnh liên quan đến phân thân lại xen lẫn một hình ảnh có phong cách khác hẳn.

Đó là hình ảnh Tống Thư Hàng bị giam trong mặt trời nhỏ.

[Phân thân bọc thép?] Tống Thư Hàng hơi giật mình.

Đúng vậy, đó chính là hình ảnh của phân thân bọc thép bị Thiên Đế bắt đi.

Lẽ nào thời cơ đã đến, để hắn tập hợp lực lượng của tất cả phân thân về một thể?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao khi nguyên thần của hắn tiếp xúc với Bạch tiền bối lại xuất hiện hình ảnh của phân thân bọc thép?

Về lý mà nói, Thiên Đế có liên quan tới Vũ Nhu Tử. Hắn muốn tiếp cận được phân thân bọc thép thì phải tiếp xúc với Vũ Nhu Tử mới đúng chứ?

Chẳng lẽ… Bạch tiền bối chính là “mẹ của Vũ Nhu Tử” mà bí pháp Giám Định nói tới sao?

Trí tưởng tượng của Tống Thư Hàng bỗng bay đi xa tít.

Chương 2691: Thiên Đế và đảo thần bí

Suy nghĩ to gan đó chỉ vừa mới hiện lên thì ngay lập tức, nguyên thần của Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái ‘bế quan’ thực sự.

Dưới sự dẫn dắt của sức mạnh thần bí, nguyên thần của bé Bạch đụng vào đầu nguyên thần của Tống Thư Hàng, khiến ý thức của Tống Thư Hàng mất đi sự hoạt bát, trầm tĩnh lại, hoặc có thể là mất luôn ý thức.

Sau đó, thân thể nguyên thần của Tống Thư Hàng bị bản năng tiếp quản, theo như quán tính trước khi mất đi ý thức, nguyên thần vẫn tiếp tục thực hiện hành động.

Nhập định tu luyện, thánh viên ngâm xướng, ‘Dưỡng Đao thuật’, mã QR sáng lên giữ vững tiết tấu, Bạch two phân thân, phân thân bọc thép Tống three, Tống Cửu U four tiếp tục truyền cho hắn một số kinh nghiệm và thông tin đau đớn, tăng cường hiệu quả nhập định tu luyện.

Mỹ nhân rắn công đức thở dài một hơi, rốt cuộc con chuột cấn tay không nhảy nhót nữa rồi! Nói thật lòng, nhìn thấy Tống Thư Hàng bế quan mà các loại thao tác quấy nhiễu nhiều vô tận thế này, cô thấy rõ phiền lòng.

[Nếu lần tới Thư Hàng mà muốn bế quan, phải cầm búa đập vào đầu hắn, để ý thức của hắn hết nhảy nhót.]

Mỹ nhân rắn công đức yên lặng ghi nhớ điều này.

Thân là ánh sáng công đức, đương nhiên cô phải suy nghĩ cho bản thể mọi lúc mọi nơi. Nếu như bản thể đã muốn bế quan, cô phải nghĩ cách để bản thể bế quan cho tử tế.

Mặt khác, cô còn định đồng bộ phương án này cho Tạo Hóa Tiên Tử. Như thế nhỡ lúc cô tế trụ chưa kịp hồi sinh, Tạo Hóa Tiên Tử cũng có thể thay cô cho Tống Thư Hàng một cú đánh trời giáng, để ý thức của hắn mất đi sức sống.

****

Ở phía bên kia, trên hòn đảo thần bí xa xôi.

Thiên Đế đột nhiên cứng người lại, hai chân thon dài của cô không nhịn được mà tự đổi tư thế, đan chéo vào nhau. Cùng lúc đó, mười ngón tay của cô ôm chặt lấy cánh tay, tiến vào trạng thái phòng bị đặc thù.

Ở đối diện, một Kiếp Tiên đeo mặt nạ kim loại tinh xảo nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc.

Vị Kiếp Tiên áo trắng này chính là chủ nhân của đảo thần bí, đại tiền bối chế tạo ‘túi thu nhỏ một tấc’ cho Tống Thư Hàng.

Cũng như nhiều tháng trước, vị đại tiền bối này vẫn khoác áo choàng trắng, toàn thân được bao phủ trong áo bào trắng, mặt đeo mặt nạ, ngoại trừ đôi tay bên ngoài áo bào ra, không một tấc da nào khác lộ ra ngoài nữa.

Một bàn tay của đại tiền bối trắng muốt như ngọc, tay còn lại đỏ như sắt nung. Một con thỏ lông dài chui ra khỏi áo bào, nằm ghé lên đầu gối của hắn.

Bàn tay của đại tiền bối áo trắng nhẹ nhàng vuốt ve con thỏ.

Hàn khí phát ra từ trên người đại tiền bối biến không khí xung quanh thành sương lạnh.

Lúc này, vị đại tiền bối áo trắng kia đang nhìn Thiên Đế với ánh mắt nghi hoặc, cảm thấy lúc nãy có một khoảnh khắc, Thiên Đế đột nhiên rất khẩn trương, cả cơ thể rơi vào trạng thái phòng bị cực đoan.

Trong chư thiên vạn giới này còn có người có thể khiến Thiên Đế đề phòng đến như thế ư?

Từng là thành viên của Thiên Đình viễn cổ, đại tiền bối áo trắng biết rõ sự cường đại của Thiên Đế. Cho dù hiện giờ Thiên Đế vừa sống lại, vẫn chưa hoàn toàn lấy lại sức mạnh của mình… nhưng cô vẫn là một trong số những cường sinh giả mạnh nhất chư thiên vạn giới.

Rốt cuộc là quái vật nào khiến cho cô cảnh giác như thế? Thánh Nhân Nho gia đời mới ư?

Sau khi đề phòng một khoảng thời gian ngắn, Thiên Đế thầm thở phào nhẹ nhõm. Lần này Bá Tống chỉ tiếp xúc với phân thân bọc thép cách mấy tầng trung chuyển thôi.

Nếu chỉ là như vậy thì tất cả đều ổn. Bây giờ phân thân bọc thép đã không có ý nghĩa quá lớn đối với cô nữa, thậm chí lúc trước cô còn định trả nó lại cho Tống Thư Hàng. Nếu như không phải chính Tống Thư Hàng tự tìm đường chết, nói không chừng phân thân bọc thép đã về đến tay hắn rồi ấy chứ.

Thế nên nếu như Tống Thư Hàng muốn tiếp cận phân thân bọc thép thì cứ thỏa sức mà tiếp cận.

“Trên thế gian này còn có nhân vật khiến cho ngài cảnh giác ư?”

Rốt cuộc đại tiền bối áo trắng cũng không nhịn được nữa mà hỏi.

Hai chân thon dài của Thiên Đế bắt chéo nhau, không từ bỏ tư thế đề phòng, cô mỉm cười đáp:

“Thế giới chính là thế đấy, mỗi một thời đại đều có con cưng của trời thuộc về thời đại đó. Thời đại này cũng không ngoại lệ… tuy rằng hắn ra đời khá muộn.”

Nhưng bù lại hắn đang dùng tốc độ quỷ dị mà tiến thẳng về trước, không ngừng vượt qua, truy đuổi vương tọa bất hủ.

“Ta ở trên hòn đảo ngăn cách với đời, tránh né Thiên Đạo và sự truy tìm của kẻ địch Thiên Đình, cập nhật ít thông tin về hiện thế quá.”

Đại tiền bối áo trắng nói với giọng tiếc nuối.

‘Túi thu nhỏ một tấc’ mà đại tiền bối để lại cho Tống Thư Hàng chính là đôi mắt để do thám thế giới bên ngoài, cũng là lá bài để bảo vệ Tống Thư Hàng.

Nhưng vì Tống Thư Hàng thăng cấp quá nhanh, sau đó lại được Bạch tiền bối tặng cho ‘pháp khí vòng tay càn khôn’ và ‘thế giới hạch tâm’ nên túi thu nhỏ một tấc nhanh chóng biến thành quà kỷ niệm, để một chỗ không dùng đến, bị cất trong pháp khí vòng tay, cũng đoạn tuyệt luôn việc do thám thế giới bên ngoài của đại tiền bối áo trắng.

Sau khi nói xong, Thiên Đế và Kiếp Tiên áo trắng rơi vào sự im lặng dài đằng đẵng.

Thiên Đế tựa vào lưng ghế, hai chân thon dài rung nhẹ, nhàn nhã tự tại.

Mấy hôm trước, cô đã tranh thủ cơ hội một mình đi đến đảo thần bí vào thời gian đặc biệt. Nhưng lần này cô không hề thu hồi đạo của mình trong Thiên Đình viễn cổ ở đảo thần bí mà lại đi dạo trên đảo thần bí một vòng rồi đi tìm Kiếp Tiên áo trắng luôn.

Một lúc lâu sau.

Rốt cuộc Kiếp Tiên áo trắng cũng hết kiên nhẫn, nói:

“Vậy lần này ngài muốn thu hồi lại mảnh vỡ Thiên Đình trên đảo ư?”

“Nếu như muốn thu hồi mảnh vỡ Thiên Đình thì ta đã thu từ lâu rồi. Nhưng bây giờ ta đã không còn trói buộc nặng nề thế nữa, đối với ta thu hồi mảnh vỡ Thiên Đình đã không còn là chuyện quan trọng nhất.”

Thiên Đế thong thả nói.

Tâm thái hiện giờ của cô rất tốt, từ sau lần giảng pháp thứ năm giảng sụp Thiên Đạo của Tống Thư Hàng, nỗi lo của cô đã vơi đi hơn phân nửa rồi.

“Mấy hôm nay ta dạo một vòng, nhìn đại mộ của mình, còn cả đại mộ của tên kia, vô cùng cảm khái. Nhưng ta không tìm thấy đại mộ của tổ tiên kim long… Theo như ta được biết, đại mộ của tổ tiên kim long cũng ở trên hòn đảo này đúng không? Ngươi đưa ta đi xem nhé?”

Thiên Đế mỉm cười nói.

Kiếp Tiên áo trắng lắc đầu đáp:

“Đó là địa bàn của kim long tiên tử, có trư thần bảo vệ. Bọn ta chỉ là đối tác thôi, ta không thể đưa ngươi đến khu vực đó được.”

“Vậy ngươi thử nói với trư đạo hữu một tiếng, cứ nói ta muốn đến xem đại mộ của kim long đạo hữu, xem xem nó có đồng ý hay không.”

Kiếp Tiên áo trắng: “…”

Lần này sau khi sống lại, chiếm cứ cơ thể linh quỷ của cô nương tên là Vũ Nhu Tử kia, Thiên Đế bắt đầu hành sự rất quỷ dị.

Hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc Thiên Đế muốn làm gì.

"Cũng sắp tới giờ rồi."

Thiên Đế đứng dậy nói:

"Đợi sau khi xem xong đại mộ của tổ tiên kim long, ta sẽ phải rời khỏi đây. Trước khi đi, ta muốn giao cho ngươi thứ này."

Kiếp Tiên áo trắng nghi hoặc hỏi:

"Thứ gì?"

"Vị trí Thiên Đế và 'đạo' của Thiên Đế, ngươi có lấy không?"

Thiên Đế giơ ngón tay ra, nói:

"Hôm nay chính là ngày hoàng đạo mà ta đã tính rất nhiều lần, thích hợp để truyền ngôi. Khi bóng của hòn đảo này và Linh Điệp Đảo bên dưới chồng lên nhau, mặt trăng mặt trời và các vì sao sẽ xếp theo một thứ tự đặc biệt… Ta có thể mượn thế trời đất này mà truyền ngôi cho ngươi."

Vị trí Thiên Đế này, ta không cần nữa ~

Chương 2692: Ngươi là clone của ta đấy

Sau khi nghe thấy lời của Thiên Đế, hai tay của đại tiền bối áo trắng không nhịn được mà cứng đờ. Con thỏ lông dài trong tay bị đau, hai chân đạp một cái, nhảy bịch ra xa.

“Ngươi muốn truyền lại ngôi vị Thiên Đế cho ta ư?”

Kiếp Tiên áo trắng không tin nổi mà ngoáy lỗ tai:

“Chắc tai ta không có vấn đề gì đấy chứ?”

Hắn đã suy đoán rất nhiều lý do khiến Thiên Đế xuất hiện trên đảo để gặp hắn, tự tưởng tượng ra vô số khả năng nhưng không thể ngờ được Thiên Đế sẽ nói như thế.

Vị trí Thiên Đế đại diện cho một đường trường sinh chi đạo, hơn nữa là đường mạnh nhất trong số các trường sinh chi đạo, khi tích lũy đến tối đa, đủ để sánh với Thánh Nhân Nho gia.

Nhưng bây giờ Thiên Đế lại định nhường vị trí này cho hắn ư?

Hơn nữa nếu như truyền ngôi cho hắn rồi thì Thiên Đế phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ cô còn có trường sinh chi đạo mới à?

“Ngươi không nghe nhầm đâu, ta không cần vị trí Thiên Đế này nữa ý, vì thế ta định truyền nó cho ngươi.”

Hai chân thon dài của Thiên Đế đung đưa, xác nhận lại đáp án.

Nhìn chằm chằm vào Thiên Đế hồi lâu, Kiếp Tiên áo trắng nhận ra dường như cô thật sự không nói đùa, cô thật sự muốn truyền lại ngôi vị Thiên Đế.

“Tại sao lại là ta?”

Suy tư một chút, Kiếp Tiên áo trắng bình tĩnh hỏi.

Từ sau khi Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, các thành viên cũ của Thiên Đình người thì chết, kẻ tan rã. Trong số các thành viên còn sống, có rất nhiều giống như hắn, âm thầm thu gom mảnh vỡ Thiên Đình, tự lập một giới.

Ví dụ, hắn biết Phong Nghi Cầm Chủ của Thiên Đình viễn cổ đang thu thập nhiều mảnh vỡ Thiên Đình, mưu đồ khôi phục lại

Thiên Đình. Dưới trướng Phong Nghi Cầm Chủ tụ hội rất nhiều Kiếp Tiên và Huyền Thánh cũ của Thiên Đình.

Còn cả ‘tứ phương đại đế’ của Thiên Đình nữa, dường như họ vẫn còn sống mạnh khỏe chứ chưa chết.

Nếu như Thiên Đế muốn truyền lại vị trí Thiên Đế, vậy Phong Nghi Cầm Chủ và tứ phương đại đế chắc chắn phù hợp hơn hắn.

“Đáp án rất đơn giản, bởi vì chỉ có ngươi thừa kế ngôi vị Thiên Đế này là ta yên tâm nhất.”

Thiên Đế mỉm cười, vươn tay chạm lên môi son của mình:

“Luận thực lực, có mấy vị đạo hữu may mắn sống sót của Thiên Đình mạnh hơn ngươi, cũng có thành viên có kinh nghiệm hơn, nhưng bọn họ đã tấn thăng đến cảnh giới Trường Sinh Giả rồi, không thích hợp để kế thừa đế vị của ta.”

Kiếp Tiên áo trắng trầm mặc không đáp, hiển nhiên đáp án của Thiên Đế không thể làm hắn vừa lòng.

Con người chính là sinh vật phức tạp thế đấy, rõ ràng đó là thứ mà ngươi luôn theo đuổi, nhưng bỗng nhiên một ngày có người giao nó lại cho ngươi, ngươi lại nghi kị đủ điều.

“Trên mặt ngươi đầy vẻ nghi ngờ… Có lúc ta thường nghĩ, giữa người với người không thể có thêm chút lòng tin được sao?”

Thiên Đế đổi hai chân đang vắt chéo với nhau, ngồi thẳng người dậy.

Kiếp tiến áo trắng trầm mặc hồi lâu, đột nhiên lên tiếng:

“Từ sau khi Thiên Đình bị hủy diệt, ta đã cảm thấy có một số điểm kỳ lạ… Dường như ta hiểu được rất nhiều tri thức và thủ đoạn mà các thành viên khác trong Thiên Đình không hiểu. Ví dụ như kỹ thuật tu sửa mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ và cả thủ đoạn xây dựng lại một khu vực Thiên Đình viễn cổ mới. Thậm chí ta còn biết tụ họp các tu sĩ có tiềm lực từ các nơi trên khắp thế giới, bồi dưỡng bon họ tấn thăng lên Tôn Giả thất phẩm, dùng ‘thực tại ảo’ dựng một khung sườn cung điện mới trên hòn đảo này.”

Ban đầu mục tiêu của hắn chỉ là đột phá ‘Kiếp Tiên cửu phẩm’, bước lên trường sinh chi đạo của mình, hắn luôn luôn nỗ lực vì mục tiêu này, thế nên không nghĩ sâu hơn… Hoặc nói cách khác, trong tiềm thức của hắn có một cấm chế, ngăn hắn nghĩ sâu hơn.

Bây giờ đối mặt với Thiên Đế, đối mặt với đề nghị truyền ngôi của cô, Kiếp Tiên áo trắng càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình có rất nhiều điểm kỳ lạ.

Hắn biết quá nhiều thứ… mà hắn hoàn toàn không rõ mình học được những kỹ thuật đó từ đâu, là ai dạy cho hắn. Tóm lại trong đầu hắn tự nhiên có những tri thức kỳ lạ đó.

Mà những tri thức và kỹ thuật này hoàn toàn không phải thứ mà các thành viên bình thường của Thiên Đình viễn cổ có thể nắm giữ được!

Nói đến đây, Kiếp Tiên áo trắng nhìn chằm chằm vào Thiên Đế, nói:

“Vậy nên… ta là ai?”

“Không ngờ cuối cùng cũng bị ngươi phát hiện ra.”

Thiên Đế hơi nghiêng người về phía trước, nhấn mạnh từng từ một:

“Thực ra ấy, ngươi chính là clone dự bị của ta! Từ rất lâu trước kia, ta đã tạo ra clone là ngươi, mục đích là để đợi nếu có tình huống giống như hôm nay thì ngươi sẽ phát huy tác dụng.”

Kiếp Tiên áo trắng: “!!!”

Ta… là clone?

Hắn sửng sốt hồi lâu.

Nhưng nghĩ lại cẩn thận, nếu như hắn thật sự là clone của Thiên Đế… dường như tất cả đều có thể giải thích được.

Những tri thức và thủ đoạn kỳ lạ trong đầu hắn và nguyên nhân bây giờ Thiên Đế muốn truyền lại đế vị cho hắn có thể giải thích là do hắn là clone của cô!

“Xùy ~ Ngươi tin thật đấy à?”

Thiên Đến đột nhiên bật cười vỗ mạnh lên tay vịn ghế.

Kiếp Tiên áo trắng: “…”

“Quả nhiên, có đôi khi nói thật còn không đáng tin bằng nói bừa.”

Sau khi ngồi lên ghế, Thiên Đế dùng chất giọng dịu dàng của mình mà nói:

"Yên tâm đi, trên đời này ta ghét nhất là mở clone. Vì thế ta không thể tạo ra một clone chịu đủ hạn chế, để hắn sống như một con rối được."

Từ trong lời nói của Thiên Đế, Kiếp Tiên áo trắng cảm nhận được nỗi buồn phảng phất.

"Ngươi là đệ tử ta thu nhận trước khi thành lập Thiên Đình viễn cổ. Tất cả tri thức và thủ đoạn của ngươi đều là ta dạy."

Thiên Đế đứng dậy, vươn tay đặt nhẹ lên đầu của Kiếp Tiên áo trắng, vuốt ve đầu hắn như một vị trưởng bối:

"Sở dĩ ngươi không nhớ chuyện trước đây là do trí nhớ của ngươi đã bị ta phong ấn. Ta sợ trong quá trình xây dựng Thiên Đình ngươi sẽ bị liên lụy, bị cuốn vào tai họa."

Kiếp Tiên áo trắng: "???"

Đáp án này còn đáng kinh ngạc hơn việc hắn là clone của Thiên Đế.

Mà lúc này, Thiên Đế vươn tay nhẹ nhàng gỡ chiếc mặt nạ kim loại trên mặt Kiếp Tiên áo trắng xuống, để lộ gương mặt đại chúng trông rất đỗi bình thường:

"Mãi cho tới sau khi Thiên Đình viễn cổ thành lập xong, ta lại âm thầm đưa ngươi vào Thiên Đình. Để ngươi dùng thân phận người mới gia nhập Thiên Đình viễn cổ, mở một thiên cung thuộc về ngươi trên Thiên Đình. Từ đó, trong chư thiên vạn giới không có ai biết ngươi là đệ tử của ta."

Dưới lớp mặt nạ, gương mặt bình thường kia chẳng có chút biểu cảm nào.

"Còn nữa, ngươi chưa từng nghĩ tại sao mình chưa bước lên trường sinh chi đạo ư? Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy, đến đệ tử của ngươi cũng đã bước ra đạo của mình, chứng đạo trường sinh… Thân là sư tôn, ngươi lại bị nhốt mãi ở cảnh giới Kiếp Tiên."

Thiên Đế mỉm cười nói.

"Điều này có liên quan đến ngôi vị Thiên Đế ư?"

Kiếp Tiên áo trắng lạnh nhạt hỏi.

"Đúng thế, bởi vì tất cả những thứ ngươi học đều là do ta truyền thụ, mà thứ ta biết đều có liên quan đến ‘Thiên Đế chi đạo’. Ngươi học hết mọi thứ của ta nên bị hạn chế ở ‘Thiên Đình Thiên Đế chi đạo’. Khi ta còn chưa xuống khỏi vị trí Thiên Đế, điểm cuối của trường sinh chi đạo này bị ta chiếm cứ, đương nhiên ngươi sẽ không thể bước lên bước ‘trường sinh’ này rồi.”

Thiên Đế giải thích:

“Trừ khi ngươi từ bỏ những gì ngươi đã học hoặc là tạo ra đại đạo mới trên Thiên Đế chi đạo, giống như đệ tử Ngân Quái của ngươi vậy.”

Chương 2693: Đại mỹ nhân của loài rồng

Khi Thiên Đế nhẹ nhàng vuốt đầu mình, trong lòng Kiếp Tiên áo trắng lại dâng lên cảm giác thân thiết khó nói thành lời, đây là phản hồi bản năng bị phủ bụi ở sâu trong lòng hắn. Dường như điều này chứng minh được hắn và Thiên Đế quả thật có mối quan hệ rất thân thiết.

Thậm chí cảm giác thân thiết này còn vượt quá tình cảm thầy trò.

Kiếp Tiên áo trắng thấy hơi lưu luyến cái sờ đầu của Thiên Đế.

Một lão già sống không biết bao nhiêu vạn năm như hắn lại lưu luyến cái sờ đầu của một tiểu cô nương, điều này khiến tiền bối áo trắng cảm thấy ngượng ngùng khó nói nên lời.

“Vì thế, hãy chuẩn bị sẵn sàng đi, Kim Quái. Sau 23 phút nữa theo giờ trái đất, đảo thần bí lơ lửng trong không trung và Linh Điệp Đảo bên dưới sẽ chồng lên nhau, mặt trăng mặt trời và các ngôi sao sẽ được sắp xếp chỉnh tề theo vị trí mà ta tính toán. Khi điều kiện thiên thời địa lợi đầy đủ, ta sẽ nhường ngôi vị Thiên Đế này lại cho ngươi. Cũng đã đến lúc ngươi bước lên bước cuối cùng, trở thành Thiên Đế chân chính rồi.”

Thiên Đế dịu dàng nói.

Lần này Kiếp Tiên áo trắng, ‘Kim Quái’ của Thiên Đình viễn cổ không từ chối.

Hơn nữa nói thật lòng, với thực lực của Thiên Đế, cho dù hắn từ chối, Thiên Đế vẫn có thể áp chế hắn hoàn thành truyền thừa ‘ngôi vị Thiên Đế’.

“Trước khi truyền thừa đế vị, ta có thể hỏi vài câu không?”

Kim Quái áo bào trắng hỏi.

Thiên Đế nhấc tay khỏi đỉnh đầu hắn, ngồi về chỗ, mỉm cười đáp:

“Ngươi cứ việc hỏi, chỉ cần đó là câu hỏi hiện giờ ta có thể nói được, ta sẽ trả lời ngươi thật nghiêm túc.”

“Tại sao ngươi phải truyền ngôi?”

Kim Quái ngẩng đầu lên hỏi.

“Thiên Đế không phải là đạo mà ta muốn. Tâm của ta bây giờ đã lớn hơn, đạo của Thiên Đế không chứa nổi tâm của ta.”

Thiên Đế gật đầu đáp.

Kim Quái nói:

“Ngươi muốn tranh đoạt bất hủ sao?”

“Tranh đoạt bất hủ không phải mục tiêu của ta.”

Thiên Đế lắc đầu, nhưng cô không nói tiếp.

Thấy thế, Kim Quái không tiếp tục dây dưa với vấn đề này nữa.

Hắn trầm tư một lúc rồi hỏi tiếp một nghi hoặc khác trong lòng:

“Trước khi đến Thiên Đình viễn cổ, ta đã được cô nhận làm đệ tử… Vậy tại sao cô lại nhận ta làm đồ đệ?”

Chắc hẳn thu đồ đệ phải có một nguyên nhân chứ? Hơn nữa, tại sao lại truyền thụ những nội dung liên quan đến ‘Thiên Đế chi đạo’ cho hắn? Chẳng lẽ khi xây dựng Thiên Đình, Thiên Đế đã có quyết định phải truyền ngôi rồi ư?

“Tại sao phải thu ngươi làm đồ đệ ư, chuyện này cũng cần lý do à? Chỉ là có duyên nên chúng ta thuận theo lẽ tự nhiên mà trở thành thầy trò, đơn giản thế thôi ~”

Thiên Đế lại đứng dậy, vươn vai một cái:

“Được rồi, bây giờ ngươi mở hết hộ đảo trận pháp gì đó trên đảo đi. Ta đi bái phỏng trư đạo hữu, nếu như có thể ta muốn sờ thử nhục thân của tổ tiên kim long. Hai mươi phút nữa ta lại về tìm ngươi.”

Dứt lời, không đợi Kim Quái áo trắng hỏi thêm gì, Thiên Đế đã biến mất.

Kim Quái áo trắng: “…”

Thấy Thiên Đế chuồn đi, trong lòng Kim Quái áo trắng lại sinh ra một sự hoài nghi nho nhỏ. Hắn và Thiên Đế thật sự là thầy trò ư?

Không lâu sau, sau lưng hắn có một ni cô đầu trọc chân đạp lên hoa sen, thong thả bước tới.

“Cửu Đăng, ngươi xuất quan rồi à?”

Kim Quái áo trắng vội vàng đeo mặt nạ kim loại lên, dịu dàng nói:

“Xem trạng thái của ngươi, có vẻ như lần bế quan này có rất nhiều thu hoạch, tốt lắm.”

Ở phía đối diện, Cửu Đăng ni cô bật ngón tay cái với đại tiền bối áo trắng:

“Đại tiền bối, cụm ‘rất nhiều thu hoạch’ này hay lắm, ta thích!”

Kim Quái áo trắng: “...”

Lần bế quan này vẫn không thể thay đổi được cái tật đáng chết này của ngươi hả?

Từ sau khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng vào năm ngoái, Cửu Đăng đột nhiên nhiễm cái bệnh tán thưởng cách dùng từ của người khác, hơn nữa còn tán thưởng rất xàm nữa.

Hắn vốn tưởng rằng sau lần bế quan này cô sẽ bỏ được cái tật ấy đi. Bây giờ xem ra cái tật này vẫn chưa sửa được mà ngược lại còn nặng hơn.

“Đại tiền bối.”

Cửu Đăng rụt ngón tay lại, nói:

“Ngươi thật sự muốn kế thừa ngôi vị Thiên Đế sao?”

“Ngươi cũng nghe được rồi à?”

Kim Quái áo trắng nói.

“Ừm, ta lén đặt mấy cái máy nghe trộm bên cạnh ngươi, sản phẩm công nghệ cao, hiệu quả hạng nhất luôn! Còn nữa, hình ảnh đại tiền bối bị Thiên Đế Tiên Tử vuốt đầu đẹp lắm, ta rất thích!”

Cửu Đăng dựng ngón tay cái lên nói, năm ngoái trước khi Tống Thư Hàng đến đảo thần bí thì đã có mấy vị tu sĩ khác lên đảo, còn để lại rất nhiều đồ vật công nghệ cao, các sản phẩm này đều bị cô thu lại hết.

Kim Quái áo trắng: “...”

“Đại tiền bối, nếu lần sau ngươi muốn được sờ đầu thì cứ việc triệu hoán ta nhé!”

Ni cô Cửu Đăng không ngừng khiêu chiến giới hạn của Kim Quái áo trắng.

Bụp ~ Kim Quái áo trắng búng tay một cái.

“A ya ya ya ~”

Ni cô Cửu Đăng bị bắn bay đi, kêu thảm liên hồi, hoàn toàn biến mất.

****

Ở phía bên kia.

Thiên Đế tung tẩy đi tới nơi ở của Thiên Lôi Trư.

Nhưng hôm nay, Thiên Lôi Trư vẫn luôn nằm ngủ ở đây lại không có mặt tại vị trí.

Thiên Đế suy nghĩ một lúc, sau đó ngồi xổm xuống, sờ lên mặt đất.

Một lúc sau, cô biến mất tại chỗ… đi thẳng vào ‘tiểu bạch long chi mộ’ dưới lòng đất.

Trong long mộ có 10 chiếc quan tài.

Chín quan tài bằng đồng xanh vây lấy quan tài thủy tinh ở chính giữa.

Trong quan tài thủy tinh là nhục thân của tổ tiên kim long - người có lực chiến hàng đầu Thiên Đình trước đây.

“Không ngờ lại là màu trắng thật này?”

Thiên Đế đứng trước quan tài thủy tinh, nghiên cứu bạch long trong quan tài.

Tất cả cốt long bảo vệ mộ trong chín chiếc quan tài đồng xanh xung quanh cùng thức tỉnh, có điều bọn chúng không cử động, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm vào từng cử động của Thiên Đế. Chỉ cần Thiên Đế không mở quan tài thủy tinh, bọn chúng cũng không muốn ra tay đắc tội với cô.

“Dù nhìn bao nhiêu lần, tổ tiên kim long vẫn vô cùng xinh đẹp, đúng là đại mỹ nhân trong loài rồng.”

Thiên Đế vỗ nhẹ quan tài thủy tinh.

Chín cốt long trong quan tài đồng xanh bắt đầu căng thẳng.

Cùng lúc đó.

Trong thế giới Cửu U.

Bạch long tỷ tỷ đột nhiên tâm niệm chợt động, cơ thể của cô quấn chặt lấy cổ A Thập Lục.

“Hu hu ~ bạch long tỷ tỷ, ta sắp chết rồi, siết chặt quá.”

Bàn tay nhỏ bé của Tô thị A Thập Lục vỗ thật mạnh lên người bạch long tỷ tỷ, cô cảm tưởng như cổ mình sắp bị cắt đứt tới nơi rồi.

“Có người tới gần long mộ của ta ở đảo thần bí…”

Bạch long tỷ tỷ căng thẳng nói.

“Là thành viên tham gia thám hiểm đảo thần bí ư? Ta nhớ trong nhóm Cửu Châu số 1 có thành viên muốn đến đảo thần bí.”

Vũ Nhu Tử da đen nói.

“Không phải người bình thường.”

Móng của bạch long tỷ tỷ đung đưa.

Ngay sau đó, một hình ảnh chiếu đến trước mặt cô.

Trong long mộ có chín quan tài bảo vệ, mà ở trước quan tài thủy tinh, một vị tiên tử dáng người nóng bỏng đang vỗ nhẹ lên quan tài.

“Vũ Nhu Tử da đen, bản thể của ngươi đến đảo thần bí rồi à?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nghi hoặc hỏi.

“Không, không phải bản thể của ta.”

Vũ Nhu Tử da đen vội khoát tay:

“Là Thiên Đế!”

“A Thập Lục, chúng ta lập tức trở lại đảo thần bí một chuyến!”

Bạch long tỷ tỷ vội nói.

Thiên Đế sờ đến long mộ của cô, cáo chúc tết gà, chắc chắn không có lòng tốt gì.

“Đi luôn bây giờ à?”

Tô thị A Thập Lục xoay đầu nhìn Tống Thư Hàng đang treo trên ngọn cây trong Mộng Giới.

Bạch long tỷ tỷ đề nghị:

“Ngươi lấy một Tiểu Thập Lục trong không gian thí luyện ra, đặt vào trong Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng, coi nó như tọa độ, quan sát tình hình bên này từ xa.”

Nghe tới đây, trái tim của A Thập Lục nảy nhẹ lên, đặt Tiểu Thập Lục vào Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng, đây là hợp tác chung mộ ư?

Chương 2694: Long mộ và Cửu Tu chi mộ, sẽ có một nơi bị nghiên cứu

"Mở!"

Dưới sự hỗ trợ của bạch long tỷ tỷ, Tô thị A Thập Lục vươn tay lên không trung rồi đẩy nhẹ, một hư ảnh thiên hà cuồn cuộn mở ra bên cạnh cô.

Trong không gian thiên hà này có đặt nhiều hàng quan tài thủy tinh. Mỗi chiếc quan tài thủy tinh đều chứa một 'Tô thị A Thập Lục', mỗi một Tô thị A Thập Lục đều có ngoại hình giống hệt nhau, chỉ có thể dựa vào phong cách ăn mặc để phân biệt họ.

Từ phương diện ăn mặc có thể nhìn ra các Tô thị A Thập Lục có tính cách khác nhau.

Có Tô thị A Thập Lục quần áo bảo thủ, gần như không lộ ra nửa tấc da thịt, có A Thập Lục mặc trên mình váy áo tiên dật, giống như một vị tiên tử bước ra từ trong tranh, điềm tĩnh ngọt ngào, có A Thập Lục lại ăn mặc tùy ý, biến hóa đa dạng, giữa mi tâm là khí chất riêng biệt, thậm chí trong đó còn có vài A Thập Lục khoác trên mình bộ áo giáp rực lửa, to gan dũng cảm.

Các A Thập Lục ở đây đều đại diện cho các mặt tính cách của thiên hà Tô thị A Thập Lục ban đầu.

Tô thị A Thập Lục nhìn một vòng thiên hà, cuối cùng chọn Tiểu Thập Lục mặc yếm bò, chuyển cô ấy từ không gian thiên hà sau lưng ra ngoài.

Thân hình của bạch long tỷ tỷ phình lên, cô bắt lấy tiểu thập lục trong quan tài thủy tinh, ném nhẹ, vứt cô ấy đến Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng.

"Nhiều…nhiều A Thập Lục như thế à?"

Thông Nương trừng to mắt nói.

Tô thị A Thập Lục thấy Thông Nương kinh ngạc như thế bèn lên tiếng giải thích:

“Ừm, đừng lo, bọn họ không nguy hiểm đâu.”

Thông Nương hít một hơi thật nhẹ, nhảy lên, xoa đầu A Thập Lục:

“A Thập Lục đừng sợ, chúng ta sẽ tiếp tục kiên cường, không dễ dàng khuất phục trò chơi vận mệnh!

Tô thị A Thập Lục: “???”

Sau khi cảm thán xong, thông nương lại trở về mai rùa của Quy tiền bối. Lần trước thấy trong không gian của A Thập Lục có nhiều Tiểu Thập Lục như thế, cô không nhịn được mà nhớ đến mấy bó mầm hành trong không gian của Tống Thư Hàng.

Hai cảnh tượng này tương tự biết bao.

Nhưng cô giống như A Thập Lục, đều không dễ dàng khuất phục vận mệnh. Sẽ có một ngày, cô sẽ chiến thắng ‘rút hành ra khỏi vỏ’!

“A Thập Lục, bao nhiêu Tiểu Thập Lục này cuối cùng đều hóa thành phân thân à?”

Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Ừm.”

Tô thị A Thập Lục gật đầu, cô chắp tay lại, không gian thiên hà kia từ từ đóng lại, hoàn toàn biến mất.

“Đi thôi, A Thập Lục.”

Bạch long tỷ tỷ tóm lấy A Thập Lục, móng vuốt nhỏ vạch một đường trong không trung, mở thông đạo không gian.

A Thập Lục khoát tay với mọi người:

“Các vị, ta có việc phải đến đảo thần bí trước một chuyến, lát nữa chúng ta gặp sau.”

“Đi đường bình an.”

Nửa phân thân của Bạch tiền bối vẫy chân, truyền âm.

Không có lời chúc nào tốt hơn chúc phúc của Bạch tiền bối.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.”

A Thập Lục đáp, sau đó cô và bạch long tỷ tỷ biến mất tại thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối phân thân thu cái chân phải đang lắc lư của mình lại, bởi vì hắn không thể tạo ra phân thân tâm ma, vì thế ban nãy hắn luôn cân nhắc chuẩn bị những phương án dự bị khác để tạm thời bổ sung nửa thân dưới của mình.

Khi ‘nhìn’ thấy đầy kho toàn Tiểu Thập Lục của Tô thị A Thập Lục, Bạch tiền bối phân thân bắt đầu rục rịch.

“Bao nhiêu Tiểu Thập Lục thế này về sau đều trở thành phân thân của A Thập Lục… cũng không biết sau này Thư Hàng có ứng phó nổi không?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đột nhiên dùng ngữ điệu nghiêm trúc, trầm trọng nói.

Vũ Nhu Tử da đen: “???”

“Da đen này, ngươi nói xem chúng ta có thể tạo ra một ‘đại quân tâm ma’, cứ để bản thể tiếp tục cắt ra các loại phân thân tâm ma khác nhau không?”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối tiếp tục nói bằng giọng nghiêm túc.

“Chắc là… không được đâu nhỉ?”

Vũ Nhu Tử da đen nói:

“Bản thể cũng không có nhiều tâm ma như thế.”

“Các ngươi ở đây canh giữ thông đạo giữa Cửu Tu chi mộ và Mộng Giới, ta vào trong mộ dạo một vòng xem sao.”

Bạch tiền bối phân thân nói.

“Cứ giao cho bọn ta.”

Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Vũ Nhu Tử da đen hỏi:

“Bạch tiền bối cần ta dẫn đường không?”

Cô không chắc Bạch tiền bối phân thân chỉ còn nửa người có nhìn rõ đường đi trước mặt không.

“Không cần lo lắng, ta có thể tìm được Cửu Tu chi mộ.”

Dứt lời, Bạch tiền bối phân thân bắt đầu chạy bước nhỏ, xông thẳng một mạch vào trong Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng, đi tới gần quan tài thủy tinh của Tiểu Thập Lục.

Do Thiên Đế đến gần quan tài thủy tinh của bạch long tỷ tỷ nên cô đưa A Thập Lục về hiện thế. Kết quả họ vừa mới đi, Bạch tiền bối phân thân đã đến gần quan tài thủy tinh của A Thập Lục, chuẩn bị nghiên cứu Tiểu Thập Lục…

Long mộ trên hiện thế đảo thần bí và Cửu Tu chi mộ trong Cửu U, ắt có một nơi bị người khác mang ra nghiên cứu.

…

….

Hiện thế * Đảo thần bí * long mộ bạch long.

Thiên Đế vuốt nhẹ quan tài thủy tinh nhưng lại không làm gì tiếp nữa, cô cứ như một du khách đang thưởng thức một vật phẩm quý giá của quốc gia thôi vậy.

“Thật đáng tiếc, tuy rằng màu trắng đẹp thật nhưng sau khi nhìn quen màu vàng lại cảm thấy màu trắng không đủ khí phách.”

Trong giọng nói của Thiên Đế đầy vẻ tiếc nuối.

Nhìn vẻ mặt của cô có cảm giác như cô muốn sơn một lớp sơn vàng lên cho bạch long tỷ tỷ vậy.

Các cốt long trong chín chiếc quan tài đồng xanh ở sau lưng khẩn trương gần chết.

Xẹt ~

Đúng lúc này, mặt kính sau lưng Thiên Đế nổi lên một trận dao động, đây là thông đạo không gian VIP mà bạch long tỷ tỷ để lại cho mình.

Bạch long tỷ tỷ chui ra khỏi gương, nhưng Tô thị A Thập Lục lại bị giữ lại trong gương đồng, được không gian trong gương bảo vệ. Như thế cho dù lát nữa bạch long tỷ tỷ và Thiên Đế xảy ra xung đột cũng có thể đảo bảo sự an toàn của cô.

“Lâu rồi không gặp nè, tổ tiên kim long.”

Dường như Thiên Đế đã biết trước rằng bạch long tỷ tỷ sẽ đến, cô không thèm quay đầu lại mà nói.

Bạch long tỷ tỷ chau mày, trầm giọng nói:

“Ngươi đến long mộ của ta làm gì?”

“Chỉ là còn nhiều thời gian nên ta muốn đến thăm cô thôi, cô tin không?”

Thiên Đế xoay người lại, mỉm cười nói.

“Ta tin.”

Bạch long tỷ tỷ gật đầu đáp:

“Vậy… chúng ta đã gặp nhau rồi, ngươi có thể đi được chưa?”

“Cô mà nói chuyện như thế, đến trời cũng cụt hứng luôn.”

Thiên Đế thở dài nói:

“Ta cần sự giúp đỡ của cô, kim long đạo hữu.”

Bạch long tỷ tỷ:

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn truyền đế vị cho Kim Quái.”

Thiên Đế nói.

“Ựa…”

Bạch long tỷ tỷ suýt nữa bị nước bọt của mình sặc chết:

“Ngươi nói gì cơ?”

“Ta không muốn làm Thiên Đế nữa á ~ Ta tiếp tục chiếm lấy vị trí Thiên Đế này cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, chi bằng truyền nó lại cho Kim Quái.”

Thiên Đế đáp.

“Ngươi điên rồi à?”

Bạch long tỷ tỷ nhìn chằm chằm vào Thiên Đế, thấy cô có vẻ rất nghiêm túc, bạch long tỷ tỷ chau mày hỏi:

“Tại sao lại chọn Kim Quái?”

“Các người không thể đổi câu hỏi khác à?”

Thiên Đế ngồi tựa vào quan tài thủy tinh, hai chân thon dài vắt chéo lên nhau.

“Không thể.”

Bạch long tỷ tỷ nói:

“Còn nữa, mời ngươi nhấc mông khỏi quan tài của ta, cảm ơn.”

Thiên Đế: “…”

Mấy năm không gặp, cô cảm thấy mình và tổ tiên kim long càng ngày càng không thể nói chuyện tử tế với nhau được.

Chương 2695: Bệ hạ, còn lâu ta mới giúp ngươi nhá

Thiên Đế thở dài, sau khi đi quanh quan tài thủy tinh một vòng, cô chống tay lên quan tài, đổi một tư thế khác mà nhìn bạch long.

Bạch long tỷ tỷ: "…"

Cô cảm thấy tư thế này của Thiên Đế trông còn khiêu khích hơn.

Nhưng mà thôi.

Thiên Đế đã nể mặt mà đổi tư thế rồi, nếu như cô nói gì nữa thì lại có vẻ lên mặt quá.

Sau khi suy nghĩ một chút, bạch long tỷ tỷ thong thả nói:

"Tuy rằng không biết tại sao ngươi lại đột nhiên muốn thoái vị, nhưng mà… nếu muốn nhường ngôi cho Kim Quái, e là ngươi phải thất vọng rồi."

Thiên Đế nhìn bạch long tỷ tỷ với ánh mắt nghi hoặc: "???"

"Bởi vì Kim Quái đã chết rồi. Khi hắn qua đời, ta đang ở gần đó. Ta đã nhìn thấy tận mắt."

Bạch long tỷ tỷ thong thả nói.

"Cái gì?"

Thiên Đế ngẩn ra.

Kim Quái nghẻo rồi?

Chẳng lẽ vừa rồi khi ta đi quanh quan tài thủy tinh thưởng thức di thể của tổ tiên kim long, bên ngoài đã trôi qua vài nghìn năm rồi ư? Trong vài nghìn năm này, Kim Quái đã bị kẻ khác làm thịt rồi?

Nếu không phải Thiên Đế tự mình nắm giữ thời gian chi đạo, nói không chừng cô sẽ thật sự tin tưởng suy đoán trên.

Bạch long tỷ tỷ nói:

"Ta nói, Kim Quái chết rồi, ta đã nhìn thấy… Ngươi muốn truyền ngôi cho hắn là chuyện bất khả thi."

“Ừm… ta cảm thấy cuộc đối thoại giữa chúng ta có vấn đề đấy.”

Thiên Đế tựa vào quan tài thủy tinh, tư thế này khiến cô ấy đứng thoải mái hơn:

“Trực giác nói với ta, vừa nãy chúng ta nói hồi lâu nhưng lại không nói cùng một chủ đề.”

Lần này đến phiên bạch long tỷ tỷ đần mặt ra.

“Ví dụ như Kim Quái mà chúng ta nói đến không phải cùng một người.”

Thiên Đế nói.

“…”

Bạch long tỷ tỷ trầm mặc một lát, hỏi lại:

“Kim Quái mà ngươi nói tới là…?”

Thiên Đế đột nhiên giang rộng hai tay, bày thế kim kê độc lập:

“Còn lâu ta mới nói cho cô biết nhá ~”

Tô thị A Thập Lục trong gương: “…”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Sau khi tạo dáng thế này, đến Thiên Đế cũng đơ ra một lúc lâu, sau đó cô yên lặng thu thế. Gần đây cô càng ngày càng chịu nhiều ảnh hưởng từ Vũ Nhu Tử và Vũ Nhu Tử da đen.

Cho dù cô có cắt đứt cảm ứng tâm linh, liên hệ giữa mình với Vũ Nhu Tử và Vũ Nhu Tử da đen nhưng vẫn có nhiều thứ vô thức ảnh hưởng đến cô.

Cũng may cô đã quyết định nhường lại đế vị, nếu không một số thói quen của Vũ Nhu Tử sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm Thiên Đế của cô.

“Được rồi, vậy ngươi muốn ta giúp gì cho ngươi?”

Bạch long tỷ tỷ thở dài nói. Cô không muốn bị Thiên Đế dắt mũi, tuy rằng ngoài miệng Thiên Đế nói ‘còn lâu ta mới nói cho ngươi biết’ ngươi trên mặt lại tỏ vẻ ‘ngươi hỏi ta đi, ngươi hỏi ta đi’.

Thiên Đế càng như thế, bạch long tỷ tỷ càng không muốn thuận theo cô, vì thế chuyển luôn sang chủ đề khác.

Thiên Đế: “…”

“Có nói không? Không nói là ta đi đấy.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

“Ta cần cô giúp ta đối kháng với một người.”

Thiên Đế tựa vào quan tài thủy tinh, nói:

“Khi ta truyền ngôi lại cho Kim Quái, cô hãy cản kẻ kia lại giúp ta.”

“Cản ai?”

Vừa dứt lời, đột nhiên bạch long tỷ tỷ nảy ra một suy nghĩ, trong lòng đã có suy đoán.

Sau khi đoán ra đáp án,, bạch long tỷ tỷ bật cười, cô bay lùi về phía sau, đáp:

“Xin lỗi nhé, bệ hạ ~ còn lâu ta mới giúp ngươi nhá ~ Xin bệ hạ tự cố gắng một mình đi ~”

“Ta biết ngay bạch long đạo hữu cô sẽ không dễ dàng nhận lời giúp ta mà.”

Thiên Đế mỉm cười, búng tay một cái.

Ngay sau đó, mấy nghìn ‘Đế văn’ hiện lên trong không trung, cả không gian long mộ đều bị phong tỏa. Lúc nãy cô đi vòng quanh quan tài thủy tinh hết vòng này đến vòng khác không chỉ vì thưởng thức di thể của bạch long đâu.

“Ngươi muốn làm gì?”

Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Trong lúc ta truyền ngôi, ta định phóng long mộ của cô đi, dịch chuyển đến một dị không gian sắp sụp đổ. Nhưng yên tâm đi, ta sẽ làm trong âm thầm, chắc chắn không làm tổn hại đến long mộ của cô đâu… Chỉ là muốn dẫn dụ một người ra, để hắn và cô ôn lại chuyện cũ, đừng đến gây rối cho ta.”

Thiên Đế đáp.

Ngữ khi của bạch long tỷ tỷ mềm hẳn:

“Ngươi chắc chắn hắn sẽ đến ư?”

“Không chắc, nhưng ta phải đề phòng vạn nhất chứ đúng không?”

Thiên Đế đáp. Dứt lời, cô thuần thục lấy từ túi ra một chiếc điện thoại kiểu mới rồi nhìn giờ:

“Cũng đã muộn rồi. Kim long đạo hữu, lát nữa gặp lại nhé. Lần sau gặp lại, ta sẽ không còn là Thiên Đế nữa. Đến lúc đó hãy để chúng ta làm quen lại với nhau.”

Thiên Đế vẫy tay chào bạch long tỷ tỷ rồi lại vẫy Tô thị A Thập Lục trong gương:

“Lâu rồi không gặp, Tô thị đạo hữu, vốn dĩ ta nên ngồi xuống uống chén trà với ngươi, nhưng hôm nay ta hơi bận, không có thời gian chiêu đãi ngươi. Lần sau ta sẽ dùng thân phận mới đốt đèn nói chuyện cả đêm với ngươi. Xin hãy thứ lỗi cho sự thất lễ của ta.”

Tô thị A Thập Lục trong gương đần mặt ra, cô không nhớ mình với Thiên Đế có giao tình gì mà nhỉ? Hay là Thiên Đế bị Vũ Nhu Tử bản thể ảnh hưởng?

Dứt lời, không đợi A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ đáp lại, Thiên Đế đã biến mất khỏi long mộ.

…

…

“Bạch long tỷ tỷ, không gian bị giam rồi. Chúng ta còn cách nào ra ngoài được không?”

A Thập Lục hỏi.

“Tạm thời không ra ngoài được, đây là cấm chế Thiên Đế dùng đế văn khắc nên… là thủ đoạn cô ấy đã chuẩn bị sẵn để đối phó với chúng ta.”

Bạch long tỷ tỷ thong thả nói.

Nhưng trong lòng cô biết rõ, cô không hề kháng cự với những chuyện sắp xảy ra, thậm chí lại còn có chút mong đợi. Nhưng cô lại thấy rất mâu thuẫn, cô không muốn vì mình mà để người đó gặp nguy hiểm, trúng quỷ kế của Thiên Đế.

“Nhưng cũng vừa hay, nếu như đã đến long mộ của ta, ngươi hãy nhân cơ hội mà tu luyện một phen đi.”

Bạch long tỷ tỷ vươn móng vuốt ra chạm vào mặt gương, thả Tô thị A Thập Lục ra khỏi gương.

Nơi này là long mộ của cô, từ thời viễn cổ nhục thân của cô đã được đặt ở đây, bên cạnh còn có chín con rối cốt long bảo vệ long mộ. Cả long mộ quy tụ long khí khổng lồ, đối với Tô thị A Thập Lục đã thức tỉnh huyết mạch chân long, đây là một phúc địa tu luyện, thậm chí gấp 50 lần kinh nghiệm tu luyện ở bảo địa.

Tu luyện một ngày bằng với 50 ngày!

“Bây giờ tu luyện luôn á?”

Tô thị A Thập Lục nhìn bạch long tỷ tỷ. Từ đối thoại giữa bạch long tỷ tỷ và Thiên Đế, cô có thể nghe ra sắp tới long mộ sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, bây giờ đi tu luyện thật sự ổn chứ?

“Tu luyện cho tốt đi, chuyện sắp tới sẽ không ảnh hưởng đến ngươi đâu. Hơn nữa…ngươi đừng để Tống Thư Hàng chạy trước quá xa.”

Bạch long tỷ tỷ dịu dàng nói.

Nếu như đã thích tên quái thai Tống Thư Hàng, ít nhất đừng để chênh lệch cảnh giới quá xa, nếu không sau này sẽ không thể đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, cùng chọi kẻ địch mạnh với hắn được.

“Bạch long tỷ tỷ, ngươi thắng rồi.”

A Thập Lục nói, cô thật sự không thể phản bác lại đề nghị của bạch long tỷ tỷ được.

“Tu luyện cho tốt đi, ta làm hộ pháp cho ngươi.”

Bạch long tỷ tỷ bay lơ lửng trên đỉnh đầu A Thập Lục, cuộn tròn người lại, rơi vào trạng thái trầm tư.

Mẩu truyện nhỏ:

Bầu trời Kiếp Tiên.

Cưỡng chế nhập vào sâu trong ý thức của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức, khí linh tiểu tiên tử, 65 khí linh chưa thành hình, tâm ma biết nấu cơm tập trung lại một chỗ.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Cô phát hiện ra cho dù tiến vào trạng thái cưỡng chế bế quan, Tống Thư Hàng vẫn nhảy nhót như thường.

“Ơ? Không phải ta đang bế quan ư?”

Tống Thư Hàng nói.

Khí linh tiểu tiên tử: “Hu ~ hu ~”

“Ơ, cảm giác này thật kỳ lạ… là bầu trời Kiếp Tiên đang trả lời tín hiệu của ta ư?”

Đột nhiên ý thức của Tống Thư Hàng phát ra tiếng gọi trầm thấp.

Mỹ nhân rắn công đức: “???”

“Vừa nãy sau khi ta và bầu trời Kiếp Tiên đồng bộ, hình như ta có ảo giác thông hiểu cổ kim.”

Tống Thư Hàng nói:

“Qúa khứ, tương lai đều xẹt qua trong đầu ta. Mà vào một điểm thời gian nào đó trong quá khứ, vào ngày hôm nay sẽ có một số suy nghĩ tà ác nào đó nhằm vào ta. Bọn họ muốn cướp đi một vật của ta.”

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu:

“Tình yêu là gì, tại sao tình yêu không phải là nam bắc?” (*)

“Thứ bọn họ muốn cướp đi là di động của ta!”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

(*) Chơi chữ, 东西 nghĩa là thứ gì, vật gì. Nhưng nếu đứng riêng 东có nghĩa là phía Đông, 西 có nghĩa là phía Tây.

Chương 2696: Tại sao ngươi lại ở đây!

Không lâu sau, long mộ của bạch long tỷ tỷ bị dời khỏi đảo thần bí, chuyển đến một dị không gian có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Điều này chẳng khác nào trói bạch long tỷ tỷ lên lửa nướng, đợi tên kia xuất hiện, anh hùng cứu rồng. Từ đó kéo dài thời gian, để Thiên Đế có thể vui vẻ truyền ngôi cho Kim Quái.

Trong long mộ, bạch long tỷ tỷ vẫn đang thất thần. Cô đang suy nghĩ, nếu như lát nữa hắn xuất hiện, bản thân mình hy vọng hắn đến cứu mình hay hy vọng hắn không rơi vào âm mưu của Thiên Đế, cứ mặc kệ cô, chuyên tâm đi gây rối cho Thiên Đế nhỉ?

Bây giờ bạch long tỷ tỷ đang thấy rất mâu thuẫn, bởi thân là một con rồng đã trưởng thành, cả hai đáp án này cô đều muốn cả.

Ở phía bên kia.

Sau khi phóng long mộ đến dị không gian, Thiên Đế tranh thủ thời gian trở lại bên cạnh Kim Quái áo trắng, tổ chức ‘nghi thức truyền ngôi’ cho hắn.

Bóng của đảo thần bí và Linh Điệp Đảo bên dưới chồng lên nhau, các ngôi sao trên bầu trời xếp thành hình theo đúng góc độ mà Thiên Đế đã tính toán.

Sức mạnh của trời đất mặc cho Thiên Đế dẫn dắt.

Điều đáng nói là, vị trí của Linh Điệp Đảo vô cùng đặc biệt. nhìn có vẻ như là một tiên đảo ngoài biển bình thường nhưng theo như tính toán của Thiên Đế, nó chiếm cứ tọa độ khu vực may mắn của hiện thế trái đất.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Thiên Đế đứng trước mặt Kim Quái áo trắng, hỏi với giọng nghiêm túc.

Cách đó không xa, cách một kết giới, ni cô Cửu Đăng đang quan sát ‘đại điển đăng cơ’ của đại tiền bối.

"Nếu như ta nói ta chưa chuẩn bị tâm lý xong, ngươi sẽ đồng ý kéo dài việc truyền ngôi chứ?"

Kim Quái áo trắng nói.

"Không thể nào, thiên thời địa lợi, bỏ lỡ lần này phải đợi mấy trăm năm nữa. Bây giờ ta không thể đợi nổi mấy trăm năm nữa đâu ~"

Thiên Đế đáp.

"Ừm, thế nên ta có chuẩn bị xong chưa chẳng có ý nghĩa gì cả."

Kim Quái áo trắng tranh luận.

"Có khác chứ."

Thiên Đế vươn tay đặt lên đầu hắn:

"Nếu như đã chuẩn bị tốt rồi, ngươi có thể cắn răng chịu đựng đau khổ. Nếu như chưa chuẩn bị tốt, vậy thì đau đớn sẽ đến rất đột ngột, ta sợ ngươi sẽ không chịu nổi mà bật khóc."

Kim Quái áo trắng: "..."

"Vậy thì... bắt đầu thôi. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Thiên Đế."

Thiên Đế thong thả nói.

Quá trình truyền thừa 'đế vị' có sức nặng nhất chư thiên vạn giới lại nghèo nàn đến mức khiến người ta đau lòng.

Không có chiếu thư truyền ngôi, không có đại điển đăng cơ long trọng, cũng không có quần thần tham dự.

Cả quá trình chỉ là Thiên Đế vỗ đầu Kim Quái áo trắng, nói với hắn từ hôm nay trở đi, hắn chính là Thiên Đế.

"Thế thôi à?

Kim Quái áo trắng hỏi.

[Thế thôi à?]

Cửu Đăng cô nương đứng xem cũng thộn mặt ra.

"Hình thức không quan trọng, quan trọng là kết quả."

Thiên Đế mỉm cười, cô ngẩng đầu 'nhìn' lên bầu trời.

Trên trần cung điện xuất hiện hình chiếu của bầu trời, cả bầu trời đầy sao chiếu ảnh xuống, mang theo sức mạnh thuộc về 'trời'. Ở bên dưới, đảo thần bí và Linh Điệp Đảo cộng hưởng, mở ra đại thế của ‘đất’.

Thiên Đế vươn tay móc từ tay áo ra một thanh đế kiếm thô được chế tạo gấp. Tuy rằng chế tạo gấp nhưng được làm từ tay Thiên Đế nên chất lượng của thanh kiếm này cũng đạt đến cấp độ thần binh Trường Sinh Giả tiêu chuẩn.

Sau khi rút đế kiếm ra, Thiên Đế cắm kiếm vào giữa mình và Kim Quái áo trắng.

“Từ nay Thiên Đế quân quyền đại đạo sẽ thuộc về ngươi.”

Thiên Đế vươn tay chạm nhẹ lên chuôi kiếm, một hư ảnh cung điện vô cùng sa hoa xuất hiện sau lưng cô.

Đó là Thiên Đình lúc hoàn chỉnh, vô số cung điện nối tiếp, liên miên không dứt, ghép lại với nhau, hóa thành Thiên Đình viễn cổ trấn áp chư thiên vạn giới năm đó.

Thiên Đình viễn cổ hư ảo này hóa thành vô số tia sáng, thuận theo ngón tay của Thiên Đế, ngưng tụ lên trên đế kiếm, rồi lại lấy đế kiếm làm điểm trung chuyển, khúc xạ đến trên người Kim Quái áo trắng.

Những tia sáng này chính là Thiên Đình đại đạo của Thiên Đế, là đại đạo cao nhất trong số Trường Sinh Giả chi đạo!

Mà toàn bộ các tia sáng này đều được nhục thân Kim Quái áo trắng hấp thu.

Sau đó, khí thế của Kim Quái áo trắng bắt đầu tăng vọt, lên đến điểm cuối của kiếp tiên cửu phẩm, tiếp tục bước thêm nửa bước, xông vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Nếu như để các Trường Sinh Giả khác trong chư thiên vạn giới nhìn thấy cảnh này e là sẽ sợ đến mức không khép chân lại được. Trường Sinh Giả chi đạo mà cũng chuyển dịch được nữa ư? Trong chư thiên vạn giới chưa từng có việc thế này.

Trường Sinh Giả chi đạo đâu phải công lực, không phải là thứ muốn truyền là truyền.

Cho dù là anh em sinh đôi cùng trứng cùng mẹ, em trai cũng không thể kế thừa ‘trường sinh chi đạo’ của anh mình.

Ngay cả người được truyền ngôi là Kim Quái áo trắng cũng ngẩn ngơ hồi lâu.

Hắn vốn tưởng rằng truyền ngôi chỉ là một nghi thức, trong suy nghĩ của hắn, Thiên Đế sẽ dùng một thủ đoạn nào đó, chuyển giao quyền lực của Thiên Đình viễn cổ lại cho hắn, sau đó thông qua nghi thức, Thiên Đế từ bỏ 'Thiên Đình chi đạo' rồi để hắn tiếp nhận tất cả mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, đồng thời chiếu theo phương pháp của Thiên Đế mà bước lên 'trường sinh chi đạo'.

Không ngờ Thiên Đế lại truyền thẳng Thiên Đình viễn cổ chi đạo vào trong người hắn như truyền công, để hắn nhảy qua cảnh giới Kiếp Tiên, bước vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Chuyện hoàn toàn không dám tưởng tượng thế này lại thực sự xảy ra trên người hắn.

"Thiên Đình chi đạo vốn có sẵn tính năng truyền công ư?"

Kim Quái áo trắng không nhịn được hỏi.

Liệu Thiên Đình chi đạo có được trang bị sẵn hiệu quả đặc biệt này giống như đế vị không?

"Ngươi nói đúng rồi đó, chính là thế đấy."

Thiên Đế mỉm cười dịu dàng nói.

Trong khi nói chuyện, Thiên Đình chi đạo sau lưng cô tăng cường lưu lượng, điên cuồng rót vào trong người Kim Quái áo trắng.

Đau đớn kịch liệt nuốt chửng lấy Kim Quái áo trắng, khiến ý thức của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ.

[Cô ấy đang nói dối.]

Tuy rằng đại não đã mơ hồ nhưng Kim Quái áo trắng lại phán đoán được rằng Thiên Đế đang nói dối, Thiên Đình chi đạo vốn không có tính năng truyền công.

Thiên Đình chi đạo biến thành các tia sáng, không ngừng chảy vào người Kim Quái áo trắng.

Trong cả quá trình này, cơ thể của Kim Quái áo trắng chưa một lần bài xích Thiên Đình chi đạo.

Mức độ tương thích của cơ thể hắn và Thiên Đình chi đạo đạt đến giá trị max, không hề tồn tại khái niệm bài xích… giống như hắn và Thiên Đình chi đạo vốn dĩ phải là một thể vậy.

"Ta…"

Kim Quái áo trắng há miệng ra nhưng không đợi hắn hỏi, đau đớn đã ập tới như thủy triều, hết lớp sóng này đến lớp sóng khác, lớp này mạnh hơn lớp khác.

Ý thức của Kim Quái áo bào trắng cũng bị cơn sóng đau đớn đẩy lên cao, lên cao nữa… Ý thức thăng hoa trong đau đớn, thần thức bắt đầu thăng lên đến cường độ Trường Sinh Giả.

[Đau…]

Trong đầu hắn tràn ngập khái niệm đau đớn, đau đến mức không thể suy nghĩ, chỉ còn duy nhất sự đau đớn.

Lúc này, hắn thật sự hy vọng mình có thể san bớt đau đớn của mình cho người khác.

[Đau đau đau… Đau đớn quái quỷ gì thế này?]

Một giọng nói trẻ tuổi đột nhiên vang lên trong não hải của Kim Quái áo trắng.

Giọng nói này không thuộc về 'hiện tại', dường như nó được truyền tới từ tương lai!

Bởi vì Thiên Đình đại đạo có liên quan đến pháp tắc thời gian.

Cho nên trong cơn đau đớn, Kim Quái áo trắng có thể bắt được một giọng nói đến từ tương lai.

Ai vậy?

Ai đang nói trong đầu ta?

[Ớ, sao ngươi lại ở đây!]

Cùng lúc đó, Thiên Đế vốn đang truyền công cũng ngạc nhiên nói.

Chương 2697: Ngươi biết quá nhiều rồi, cần phải diệt khẩu

Thiên Đế vô cùng nhạy cảm đối với giọng nói này, đối với cô giọng nói này cũng giống như âm báo thức 'tít tít tít ~ tít tít tít ~" vào mỗi buổi sáng với người bình thường vậy.

Tuy rằng giọng nói này vì đau đớn mà vặn vẹo nhưng chỉ vừa nghe Thiên Đế đã nhận ra ngay, đây là giọng của Tống Thư Hàng.

Vấn đề là, tại sao Tống Thư Hàng lại xuất hiện ở đây!

Phải biết rằng để đề phòng tên chuyên gây họa Tống Thư Hàng đến đảo thần bí quấy rối kế hoạch truyền ngôi Thiên Đế của mình, cô đã bố trí từ sớm, tranh thủ sắp xếp Tống Thư Hàng ở thật xa.

Hơn nữa trước khi xác nhận truyền ngôi, cô còn cố ý theo dõi trạng thái của Tống Thư Hàng, bây giờ bản thể của hắn bị treo trên đại thụ ở Mộng Giới, phân thân thì ở thế giới thiên kiếp, Tống U U phân thân lại ở thế giới ma hải Cửu U, phân thân bọc thép bị phong ấn ở mặt trời nhỏ của mình.

Vì thế, tại sao Tống Thư Hàng lại xuất hiện ở đây?

Chẳng dễ dàng gì ta mới sắp xếp cho ngươi đi thật xa, tại sao ngươi vẫn xuất hiện chứ?

[Tình huống này… lại nhập mộng rồi à?]

Lúc này, giọng nói buồn rầu của Tống Thư Hàng vang lên:

[Nhưng tiết tấu lần này không đúng, làm gì có lần nào vừa vào đã chịu hình phạt đau đớn đâu? Đau đầu quá… hít thở sau, hít thở sâu, ta cần một chút thời gian để thích ứng với cơn đau này.]

Thiên Đế: "…"

Kim Quái áo trắng:

"Đau đau đau…"

Một lúc sau.

[A, cuối cùng cũng đỡ hơn nhiều rồi. Cũng may trong kho dữ liệu của ta có loại hình đau đớn tương tự, chỉ cần thích ứng một chút, đau đớn thế này chỉ là chuyện vặt với ta thôi.]

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên lần nữa, giọng điệu đầy vẻ kiêu ngạo.

Kim Quái áo trắng:

“Đau đau đau…”

Vị đại lão không biết tên đang đau đớn này, nguyên lý chịu đựng đau đớn của ngươi là gì thế, có thể phân tích cho ta biết không? Để ta được xuất sắc như ngươi, nhanh chóng thích ứng với cơn đau nổ đầu này!

Thiên Đế: “…”

Lúc này Thiên Đế đã nhạy cảm phát hiện ra, giọng nói của tên Tống Thư Hàng này không phải Tống Thư Hàng của ‘hiện tại’ mà chắc là Tống Thư Hàng của ‘tương lai’!

Cô am hiểu thời gian chi đạo nên phát hiện ra trạng thái không ngang bằng của trục thời gian thuộc về tên Tống Thư Hàng này.

Lúc này trong lòng Thiên Đế vô cùng suy sụp, tinh thần sụp đổ đến nơi rồi.

Cô ngàn phòng vạn ngăn, nhưng lại không đề phòng được Tống Thư Hàng đến từ tương lai!

Cô đã cố gắng sắp xếp để Tống Thư Hàng của hiện tại không thể nhúng tay vào cơ hội truyền ngôi của mình, nhưng thật không ngờ Tống Thư Hàng tương lai lại sử dụng một cách nào đó mà vượt qua thời gian, đến được hiện tại, nhập vào người Kim Quái áo trắng.

[Suỵt ~ để ta xem xem, lần này ta nhập mộng vào ai? Tại sao ta đang bế quan yên lành lại tự nhiên nhập mộng chứ? Không có cơ hội để kích hoạt gì mà.]

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên lần nữa.

“Tống tiền bối… ngươi đúng là oan gia của trẫm mà!”

Thiên Đế không nhịn được mà nói.

[Nhìn trời, Thiên Đế, là cô à!]

Giọng nói của Tống Thư Hàng đầy kinh ngạc:

[Cô phát hiện ra ta ư?]

Thiên phú nhập mộng này rất tiện lợi, nhưng đôi lúc nhập mộng tiếp xúc với một số đại lão, rất dễ bị đối phương bắt được tại chỗ.

Thiên Đế gật đầu:

“Ừm.”

Thân là ‘nhân vật chính của lễ truyền ngôi’, lúc này Kim Quái áo trắng lại trở thành nhân vật phụ đứng xem, hắn thộn mặt ra: “???”

Tống tiền bối? Tống tiền bối của Thiên Đế? Đây là một vị đại lão nào đó của thời kỳ viễn cổ ư?

Có thể được Thiên Đế cao ngạo tôn xưng một tiếng ‘tiền bối’, rốt cuộc vị Tống tiền bối này có lai lịch gì?

Còn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không, tại sao hắn cứ cảm thấy giọng nói của Tống tiền bối này có hơi quen tai thế nhỉ?

[Ừm… thực ra ta đang nghiêm túc bế quan, cứ bế cứ bế nên có lẽ ngủ quên mất. Lần này ta đến đây hoàn toàn là việc ngoài ý muốn, thế nên Thiên Đế Tiên Tử à, chi bằng cô cứ coi ta như không khí, không nhìn thấy nhé?]

Tống Thư Hàng nhỏ giọng đề nghị

“Coi như không khí không nhìn thấy? Tống tiền bối, ý của ngươi là bảo ta xem ngươi rắm à?”

Thiên Đế hơi tựa người ra sau, hai đóa hoa sen lớn xuất hiện trong không trung, đỡ lấy cơ thể của cô tựa như một chiếc ghế.

Tống Thư Hàng: […]

“Ngươi là ai?”

Đúng lúc này, Kim Quái áo trắng đau đớn hỏi. Hắn muốn hỏi thân phận của Tống Thư Hàng, nếu như có thể, hắn muốn thỉnh giáo bí quyết ‘chịu đựng đau đớn’.

[Đạo hữu đừng hoảng, ta chỉ là Tống vô danh tình cờ đi ngang qua thôi, đạo hữu coi như không nhìn thấy ta là được.]

Thiên Đế đáp, tất cả những người có quan hệ với Thiên Đế đều là một phiền toái lớn tiềm tàng, hắn không muốn để lộ thân phận của mình.

“Tống vô danh?”

Gương mặt của Kim Quái áo trắng đau đớn đến vặn vẹo.

“Tống tiền bối khiêm tốn quá, trong chư thiên vạn giới này, ai dám nói ngươi là vô danh cơ chứ?”

Thiên Đế nhếch miệng.

Ni cô Cửu Đăng bên ngoài kết giới nhìn Thiên Đế và đại tiền bối như nhìn một đàn khỉ, rõ ràng chỉ có hai người nhưng Thiên Đế và đại tiền bối cứ làm như đang nói với người thứ ba vậy.

Nhưng cô nhìn hồi lâu mà không tìm được kẻ thứ ba có thể đang tồn tại kia.

[À mà Thiên Đế Tiên Tử đang làm gì vậy? Tại sao ta vừa đến đây mà đã đau đầu dữ dội thế này?]

Giọng nói của Tống Thư Hàng lại vang lên, hắn có cảm giác Thiên Đế đang mưu hại mình.

Thiên Đế lắc đầu đáp:

“Chỉ có chuyện này là ta không muốn để Tống tiền bối biết.”

Cô vừa dứt lời, giọng nói của Tống Thư Hàng lại vang lên lần nữa:

[Đợi đã… tin tức khổng lồ này là gì, trường sinh chi đạo ư?]

Thiên Đế: “…”

Kim Quái áo trắng: “!!!”

“Mệt não quá Tống tiền bối.”

Thiên Đế đau hết cả đầu:

“Sự xuất hiện của ngươi lần này đúng là không thích hợp chút nào.”

[Đợi đã, giọng nói vừa rồi của ta là ‘suy nghĩ trong lòng’, không nói ra miệng mới đúng chứ. À đúng rồi… ta đang ở trạng thái đặc biệt. Ơ khoan đã nào, hình như ta có đầu mối rồi, ta cảm thấy có một phần trí nhớ trong đầu đang được kích hoạt.]

Giọng nói của Tống Thư Hàng lại vang lên.

Một lúc sau.

Đảo thần bí, ký ức bị phong ấn, đại tiền bối thích thỏ, túi thu nhỏ một tấc… những trí nhớ ngắt quãng đó hiện lên. Suýt nữa Tống Thư Hàng quên mất mình còn có những ký ức bị phủ bụi như thế.

Thực ra với quan hệ xã giao của Tống Thư Hàng, muốn giải trừ phong ấn ký ức không phải là chuyện khó, có điều do giao hẹn nên hắn vẫn không chủ động giải trừ phong ấn này, cùng lắm chỉ là sau khi chịu một vài kích thích, trong não hải hiện lên một vài hình ảnh mà thôi.

Mà bây giờ phần ký ức phủ bụi này dường như được mở ra, các hình ảnh liên tục hiện lên.

Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra đối tượng nhập mộng của mình là chủ nhân của đảo thần bí, chính là vị đại tiền bối thích thỏ, lúc nói chuyện thích đọc theo bản thảo vô hình kia!

Có lẽ phong ấn ký ức chính là bước ngoặt khiến hắn kết nối với vị đại tiền bối ấy trong lần nhập mộng này.

[Nói cách khác, nơi này là đảo thần bí à? Như thế cũng không cách thời gian của ta xa lắm nhỉ? Thiên Đế cô có kế hoạch lớn ở đảo thần bí à?]

Tống Thư Hàng hỏi.

“Tống tiền bối, ngươi biết nhiều quá rồi.”

Thiên Đế xoa huyệt thái dương, nói với vẻ nghiêm túc:

“Lần này, ta nhất định phải diệt khẩu ngươi á!”

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 2698: Tống *mái nhà ấm áp* Thư Hàng

Nghe giọng điệu của Thiên Đế thì hình như cô ấy đang nghiêm túc?

Nói thật, trong chư thiên vạn giới bây giờ, nếu tính người đủ thực lực để tấn công thẳng mặt Tống Thư Hàng + cả bộ hack mà có thể đánh cho hắn đi chầu ông vải, thì chắc chắn phải có một suất của Thiên Đế.

Nếu Thiên Đế nghiêm túc và tìm đúng thời cơ để đập cho Tống Thư Hàng một trận thì thực sự có thể đánh hắn đi đời nhà ma.

[À thì…] Cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn thử đấu tranh một chút, xem có thể dùng ba tấc lưỡi chém gió cao siêu của mình để thuyết phục Thiên Đế hay không. Nhưng mở miệng rồi hắn mới nhận ra mình chẳng biết vin vào đâu để mà thuyết phục. Tội thăm dò đạo trường sinh của kẻ khác có nhảy xuống sông cũng không gột sạch, người ta đánh cho chết bất đắc kỳ tử cũng không kêu ai được.

“Đừng nói gì cả Tống tiền bối. Bây giờ ngươi nói cái gì cũng sai! Trừ khi ngươi lập tức rời khỏi đây, ta sẽ coi như chuyện này chưa từng có.” Thiên Đế nói.

Thiên Đế thiện lương cuối cùng vẫn đề đạt yêu cầu nhỏ bé ủa mình. Cô chỉ muốn Tống Thư Hàng lượn nhanh cho khuất mắt mà thôi.

Nghe xong câu đó, Kim Quái áo trắng ngây ra như phỗng. Hắn chết điếng vì sự “thiện lương” của Thiên Đế này! Đây không phải là Thiên Đế mà hắn biết!

Rốt cuộc “Tống tiền bối” là ai mà lại khiến Thiên Đế thay đổi vì hắn đến mức này?

Tống Thư Hàng nghe xong yêu cầu nhỏ bé giản đơn của Thiên Đế thì lại ngẩng đầu nhìn trời với vẻ bất đắc dĩ không sao kể xiết: “…”

Ta cũng muốn đi lắm, nhưng thiên phú nhập mộng của ta có phải muốn thoát là thoát được đâu? Nhập mộng cũng giống như nằm mơ, đặc biệt là lúc mơ ác mộng, đâu phải chuyện ngươi muốn tỉnh là tỉnh ngay dậy được?

Không phải ta không muốn đi ~ Ta còn muốn chạy nữa kìa ~

Bầu không khí bắt đầu trở nên ngượng nghịu.

Đồng thời, tin tức của Thiên Đình chi đạo thuộc về Thiên Đế vẫn đang liên tục rót vào thể nội Kim Quái áo trắng.

Sau khi nhập vào thân thể của Kim Quái áo trắng, Thiên Đình chi đạo chia làm ba phần, một phần là tri thức, một phần là pháp tắc của Trường Sinh đạo, phần còn lại là năng lượng của Trường Sinh Giả có liên quan mật thiết đến Thiên Đình chi đạo.

Pháp tắc của Trường Sinh đạo và năng lượng của Trường Sinh Giả trực tiếp dung hòa vào thân thể Kim Quái áo trắng. Nhập mộng của Tống Thư Hàng khiến hắn trải nghiệm nỗi đau đớn khi lực lượng và pháp tắc dung hợp, nhưng lại không thể phục chế được pháp tắc và lực lượng ấy.

Cùng lắm hắn chỉ có thể đứng từ xa quan sát pháp tắc Thiên Đình chi đạo của Thiên Đế chứ không dám khinh nhờn.

Song, phần tin tức về tri thức liên quan đến Trường Sinh đạo thì lại bị Tống Thư Hàng đang nhập mộng sao chép đi. Kho báu quý giá nhất trên đời là tri thức, mà kho báu dễ lấy đi nhất cũng chính là tri thức.

“Ngươi còn chưa đi nữa à?” Thiên Đế hỏi.

[Ta cũng muốn đi lắm, nhưng mà ta không đi được.] Tống Thư Hàng đáp với giọng điệu sợ sệt.

Thiên Đế: “…”

Khi đang sợ sệt đáp lời Thiên Đế, Tống Thư Hàng lại đột nhiên phát hiện trong những tri thức về Thiên Đình chi đạo mà hắn đang tiếp thu có một phần mang lại dẫn dắt cho việc bế quan của hắn!

Đối với Tống Thư Hàng bây giờ, tin tức về tri thức Thiên Đình chi đạo vẫn quá cao thâm khó lường, thuộc loại mà hắn không sao hiểu cho rõ được.

Muốn thấu hiểu tri thức về Thiên Đình chi đạo, hắn sẽ phải học lại từ đầu, bù đắp cho đủ tri thức tu chân từ ngũ phẩm đến cửu phẩm để xây dựng cơ sở cho vững, sau đó mới có tư cách học tập nó.

Nhưng vì những người và vật đính kèm tiếp xúc với Tống Thư Hàng hằng ngày đều là cường giả đỉnh cao hạng nhất, cho nên hắn đã góp nhặt được không ít tri thức cổ quái trong quá trình mắt thấy tai nghe bên cạnh họ.

Bởi vậy, Tống Thư Hàng có thể đọc hiểu vài đoạn nhỏ ngẫu nhiên trong tri thức của Thiên Đình chi đạo, những đoạn nhỏ này cũng đứt quãng và không ăn khớp với nhau.

Nhưng trong số đó lại có mấy đoạn tri thức liên quan đến Kiếp Tiên Hư Không. Thông qua những tri thức này, Tống Thư Hàng có thể lý giải sâu sắc hơn về Kiếp Tiên Hư Không và trong đầu cũng hiện ra thêm vài linh cảm.

Ví dụ như… muốn tăng cường độ thiện cảm của mình với Kiếp Tiên Hư Không, ngoại trừ dùng Dưỡng Đao thuật và chức năng kim đan mã QR, thì còn có thể ra tay từ phương diện tự thân nữa.

Tin tức về kiến trúc Thiên Cung trong Thiên Đình viễn cổ chi đạo mở ra cho Tống Thư Hàng một hướng suy nghĩ mới.

Đối với phần lớn người Hoa, muốn bồi dưỡng tình cảm với một nơi, thì cứ mua một căn hộ rồi xây dựng mái ấm của mình ở đó là một lựa chọn không tồi.

Quan niệm “mái ấm” của người Hoa tương đối nặng, khiến cho họ rất coi trọng ngôi nhà của mình.

Dù là mua hay là thuê, việc có một căn nhà, có một chốn nghỉ chân vẫn là vô cùng quan trọng.

Khi ta đến đất chỉ là nơi lạ, có nhà xong đất bỗng hóa linh hồn, lạ thành quen lòng sao bỗng bồn chồn, và từ ấy tình cảm thêm sâu nặng.

[Hay là mình xây một ngôi nhà trong Kiếp Tiên Hư Không nhỉ? Không cần phải to lắm, chỉ cần mấy chục mét vuông là được rồi. Sau khi có nhà, tình cảm giữa mình và Kiếp Tiên Hư Không chắc chắn sẽ càng thêm khăng khít hơn.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Còn làm sao để xây nhà trong Kiếp Tiên Hư Không ấy hả? Tin tức về kiến trúc Thiên Cung trong Thiên Đình chi đạo sẽ giải quyết vấn đề này một cách vô cùng nhanh gọn.

Dùng Thực Tại Ảo của Tôn Giả thất phẩm làm cơ sở, thêm vào một chút kĩ xảo để ổn định Thực Tại Ảo… quy trình giai đoạn trước có thể tham khảo Bích Thủy Các của Sở các chủ, giai đoạn sau thì Tống Thư Hàng đọc không hiểu.

Nhưng thế cũng chẳng sao. Tống Thư Hàng có thể về trưng cầu ý kiến của Bạch tiền bối vạn năng, học hỏi thầy của Thánh Nhân Vân Tước Tử Tiên Tử, hoặc là đi hỏi thẳng Sở các chủ. Thậm chí nếu ấm đầu lên, muốn chết cho thật màu mè hoa lá, hắn có thể đi hỏi ngay Thiên Đế Tiên Tử cũng không sao.

[Ý kiến hay, chắc là thực hiện được đây. Lúc nào về mình phải thử một chút mới được.] Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Thiên Đế hỏi: “Ngươi định thử cái gì thế?”

Kim Quái áo trắng: “…”

Chẳng phải ngươi định đuổi vị “Tống tiền bối” này đi hay sao? Sao tự dưng lại bắt chuyện với hắn làm gì?

[Ta đang nghĩ đến chuyện xây cái nhà trong Kiếp Tiên Hư Không, ta muốn có nhà, một mái nhà ấm áp.] Tống Thư Hàng đáp.

Thiên Đế: “…”

Đậu xanh rau má!

[Phải rồi, đại tiền bối, quan hệ giữa ngươi và Thiên Đế là thế nào vậy?] Tống Thư Hàng hỏi. Trong quá trình nhập mộng, hắn nhạy cảm phát hiện ra vị đại tiền bối tặng túi thỏ cho mình có thân phận chẳng đơn giản chút nào.

Đại tiền bối này có thể dung hợp Thiên Đình chi đạo của Thiên Đế một cách hoàn mỹ mà không hề có bất cứ phản ứng bài xích nào cả đó!

“Đại tiền bối? Tống tiền bối gọi ta à?” Kim Quái áo trắng hỏi ngược lại.

Tống tiền bối của Thiên Đế mà lại gọi hắn là đại tiền bối, làm hắn giảm thọ quá đi thôi.

Tống Thư Hàng cười bảo: [Đại tiền bối, ta là…]

“Tống tiền bối, ngươi đang nhìn trộm quan hệ bạn bè của ta để thăm dò thông tin về ta đấy à?” Thiên Đế đột nhiên ngắt lời Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Quả nhiên thân phận của đại tiền bối này có gì đó mờ ám. Thiên Đế ngăn cản hắn giao lưu với đại tiền bối này để tránh hắn đoán ra tin tức gì sao?

Nếu Thiên Đế đã truyền Thiên Đình chi đạo cho vị đại tiền bối áo trắng này…

Vậy thì đáp án chỉ có một!

Vị đại tiền bối áo trắng kia, thật ra chính là con riêng của Thiên Đế ~

“Tống tiền bối.” Tiếng gọi của Thiên Đế vang lên.

[Ơi?] Tống Thư Hàng đáp.

“Ngươi thích quan tài nắp lật, nắp trượt, hay là dạng gấp nào?” Thiên Đế hỏi.

Chương 2699: Kỹ năng vô địch

[Ơ? Thiên Đế Tiên Tử cũng biết ta đang xây mộ cho mình à?] Tống Thư Hàng nói với vẻ kinh ngạc: [Có phải cô theo dõi ta không?]

Thiên Đế nhức hết cả đầu: "…"

Gần đây cô đang thích nghi với mạch não thắt nút của Vũ Nhu Tử, nhưng mỗi khi giao lưu với cái đám người có tư duy bay lắc này thì vẫn thấy mệt hết cả từ thể xác đến tinh thần.

Khi nói chuyện với loại người này, ngươi sẽ không bao giờ đoán được đối phương sẽ trả lời mình như thế nào và kéo đề tài đi đến phương trời nao.

Lúng túng hơn là… đúng là trước đó cô đã theo dõi Tống Thư Hàng thật. Bởi vậy cô mới biết bản thể và phân thân của hắn ở đâu, có thể cản trở cô tiến hành kế lớn truyền ngôi hay không.

Nhưng bây giờ nếu cô trả lời là "Ta đã theo dõi ngươi" thì có khác nào tự kéo mình xuống ngang hàng với Tống Thư Hàng, khi mà cô cũng làm cái chuyện theo dõi dòm lén y như hắn vậy?

Thế là Thiên Đế im lặng, chẳng nói chẳng rằng.

[Quan tài thì Bạch tiền bối đã chuẩn bị cho ta một cái bằng gỗ hình phi kiếm rồi, trông oách lắm.] Tống Thư Hàng trả lời. Quan tài hình phi kiếm mới mẻ ngầu lòi, quan trọng nhất là có hình thanh kiếm. Tuy Tống Thư Hàng đã tuyệt vọng với thiên phú kiếm thuật của mình và thừa nhận sự thật mình là đao khách từ lâu, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến việc hắn thích phi kiếm cả.

"Ngươi nghĩ ta chỉ đơn thuần nói chuyện kiểu dáng quan tài với ngươi thôi sao?" Thiên Đế nghiến răng nghiến lợi: "Ta đang hỏi ngươi muốn chết như thế nào đấy!"

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn nhớ trước đây Bạch tiền bối two đã hỏi mình vấn đề này một lần rồi.

Câu trả lời của Tống Thư Hàng khi ấy đúng là lịch sử đen trong suốt cả cuộc đời của hắn. Nếu hắn không nhanh trí lập công chuộc tội kịp thời thì câu trả lời đó đủ khiến hắn bị Bạch tiền bối two cắt khúc ra xơi.

Có vết xe đổ lúc trước, nên khi đối mặt với vấn đề này lần nữa, Tống Thư Hàng phải đối phó thật nghiêm túc, không thể đáp bừa được.

Sau khi suy nghĩ một cách tử tế hơn bao giờ hết, Tống Thư Hàng mới trả lời theo kiểu thăm dò: [Nếu quả thực phải chọn cái chết thì… chết tự nhiên được không?]

Thiên Đế: "…"

Kim Quái áo trắng cảm thấy hơi kỳ lạ. Dường như quan hệ giữa Thiên Đế và "Tống tiền bối" này không phải là tiền bối và hậu bối bình thường.

Nhìn từ cách nói chuyện thì thấy Thiên Đế chẳng hề tôn trọng "Tống tiền bối" chút nào, hơi một tí là uy hiếp muốn giết chết đối phương ngay.

Mà "Tống tiền bối" thì vừa hèn vừa vô liêm sỉ, co vòi rụt cổ tự nhiên cứ như chân lý ở đời.

"Được, thế thì chết tự nhiên." Thiên Đế cười lạnh nói: "Mấy ngày nữa ta sẽ đích thân đến tìm Tống tiền bối, cho ngươi sống thọ và chết tại nhà."

Già yếu tới chết dưới Thời Gian chi đạo đi, Tống tiền bối!

[Làm phiền rồi, tạm biệt nhé, không hẹn gặp lại!] Tống Thư Hàng chắp tay trả lời. Hắn cảm thấy lần nhập mộng này sắp kết thúc, sắp đến lúc rời khỏi thân thể của đại tiền bối túi thỏ để về Kiếp Tiên Hư Không rồi.

Đến lúc đó, bản thể của hắn sẽ trốn ở thế giới Cửu U tu luyện cho đàng hoàng, không về hiện thế nữa. Tốt nhất là mở trụ phong ấn thứ hai của đại lão quả cầu béo dùng để phong ấn Nho Điển của Thánh Nhân Nho gia ra, rồi nhốt chính bản thể của mình vào đó luôn.

Đến lúc đó, dù Thiên Đế có tìm đến tận nhà, đối mặt với phong ấn mà chúa tể Cửu U cũng mất đến năm trăm năm mới mở được kia, cũng chẳng thể làm gì hắn trong thời gian ngắn được.

[Tuyệt vời! Sao trước kia mình không nghĩ ra cách này nhỉ?] Tống Thư Hàng ấn like cho trí thông minh của mình. Hắn chỉ cần mở phong ấn Nho Điển, tích đầy độ thiện cảm cho trụ phong ấn thì đã có một pháp khí phòng ngự tuyệt đối rồi còn gì!

Khác với thế giới hạch tâm cứ đến lúc quan trọng là bị đối thủ phong ấn bằng thủ đoạn phong bế không gian, trụ phong ấn của đại lão quả cầu béo có thể mở ra và đóng vào bất cứ lúc nào.

Đúng là một thần kĩ bảo mệnh mà.

Lúc nào về phải tăng ca, tăng đầy độ thiện cảm của trụ phong ấn như khi làm với Vô Cực Ma Tông – Ma Đế cung mới được.

Thiên Đế cảm thấy huyệt Thái Dương của mình đau nhức nhối.

[Đã đến giờ, tiễn người ngàn dặm cũng đến lúc biệt ly, Thiên Đế Tiên Tử xin dừng bước.] Tống Thư Hàng nói.

Khi nói chuyện, luồng ánh sáng của Thiên Đình đại đạo cuối cùng khi Thiên Đế truyền ngôi cho Kim Quái áo trắng cũng dung nhập vào thể nội hắn. Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng tiếp nhận được luồng tri thức về Thiên Đình đại đạo cuối cùng.

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, Tống tiền bối mơ đẹp quá đấy.” Thiên Đế vươn tay điểm vào hư không, Thời Gian chi đạo được kích hoạt theo sự thao túng của cô. Cô muốn dùng pháp tắc Thời Gian để cưỡng ép giữ ý thức của Tống Thư Hàng “tương lai” lại.

Sau khi truyền Thiên Đình viễn cổ chi đạo cho Kim Quái áo trắng, Thiên Đế đã mất đi Trường Sinh đạo này, song trên người cô vẫn còn ẩn giấu Thời Gian chi đạo được biến đổi và phân tách ra từ Thiên Đình viễn cổ chi đạo.

Khi mất đi Thiên Đình đại đạo, Thiên Đế rơi xuống cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Song chỉ trong nháy mắt, cô đã nhanh chóng hoán đổi, dùng Thời Gian chi đạo để bước lên cảnh giới Trường Sinh Giả thêm một lần nữa.

Thậm chí đến thực lực cũng không tổn thất quá nhiều.

Tống Thư Hàng: “…”

Lòng dạ đàn bà như kim chìm đáy biển.

Trước đó thì luôn mồm kêu hắn cút, khi hắn chuẩn bị cút thì lại cưỡng ép hắn ở lại đây.

Lực lượng thời gian quấn quanh ngoài thân Kim Quái áo trắng, khóa chặt ý thức của Tống Thư Hàng.

Nhưng ý thức của Tống Thư Hàng không dừng lại quá lâu.

Sau hai, ba hơi thở thì nhập mộng đã kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng vẫn biến mất từ trên người Kim Quái áo trắng,

Ngón tay của Thiên Đế vươn ra cứng đờ giữa hư không.

“Hắn đi rồi.” Kim Quái áo trắng nói. Lúc này, khí tức trên mình hắn trở nên hùng hậu, một luồng đế uy được kích hoạt trong mơ hồ phát ra.

Từ giờ khắc này đây, hắn chính là Thiên Đế mới – Kim Quái Đại Đế.

Thiên Đế từ từ thu tay lại.

“Có phải ta đã từng gặp vị “Tống tiền bối” này ở đâu… hay là trong ký ức bị phong kín, ta đã từng trải qua trạng thái bị “Tống tiền bối” phụ thân này rồi nhỉ?” Kim Quái ngẩng đầu lên nhìn Thiên Đế.

Sau khi tiếp nhận Thiên Đình viễn cổ chi đạo và trở thành Thiên Đế mới, hắn cảm thấy sâu trong linh hồn mình dường như có một vài mảnh vỡ ký ức đang thức tỉnh.

Dường như đây không phải là lần đầu tiên “Tống tiền bối” phụ thể trên người hắn. Trước đó “Tống tiền bối” đã thử giới thiệu bản thân với hắn mà. Cho nên không những hắn đã từng tiếp xúc với “Tống tiền bối” mà hai người còn có thể quen biết nhau kia. Chẳng lẽ họ đã quen nhau từ thời viễn cổ, trước cả khi Thiên Đình viễn cổ thành lập ư?

Thiên Đế không trả lời câu hỏi của Kim Quái áo trắng, chỉ ngẩng đầu im lặng nghĩ: [Nhập mộng à?]

…

Một ngày sau.

Trong Kiếp Tiên Hư Không.

Nguyên thần Tống Thư Hàng đang yên lặng đột nhiên sinh động trở lại.

[Về rồi à? Cuối cùng nhập mộng cũng kết thúc rồi sao?] Nguyên thần Tống Thư Hàng thổn thức.

Lần nhập mộng này là lần có trục thời gian gần với thực tại nhất từ trước tới nay của hắn.

Cùng lúc ấy, tin nhắn của Thiên Đế cũng truyền vào đầu óc hắn.

Tin nhắn được gửi tới từ hôm qua.

[Ting ~ [Bạn xấu] Thiên Đế gửi một giọt năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, đây là phần năng lượng của hôm nay nè ~ Trong tương lai, chúng ta sẽ gặp nhau ở thời viễn cổ nhé!]

Thấy nửa câu sau đó, Tống Thư Hàng giật thót trong lòng.

Chương 2700: Xin cô giáo Trình Lâm dạy cho ta!

Không làm việc trái với lương tâm thì không sợ ma quỷ đòi nợ. Nhưng nếu có tật giật mình mà nghe thấy những từ khóa nhạy cảm là lạnh toát sống lưng ngay. Giống như Tống Thư Hàng bây giờ vậy.

Thiên Đế, thời kỳ viễn cổ, gặp lại… tổ hợp từ ngữ này đập bang bang trong lòng Tống Thư Hàng.

Hắn đọc đi đọc lại tin nhắn của Thiên Đế hồi lâu, nhưng không thể xác định được là Thiên Đế đã biết thân phận của hắn rồi hay chỉ là đang gạt hắn thôi.

[Bất kể thế nào, có đánh chết mình cũng không nhận mình đã dẫn dắt Thiên Đế đời đầu đi nhảy vực.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Thành khẩn được khoan hồng, ngồi tù cũng mục xương.

Có đánh chết hay không, liều không nhận là được.

Tống Thư Hàng đang suy tư thì lại thấy tiếng "ting ~" vang lên. Tống Thư Hàng lại gửi tới một tin nhắn mới.

[Bạn xấu] Thiên Đế gửi một giọt năng lượng cho ngươi, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, đây là phần năng lượng của hôm nay nè ~ Có phải ngươi vừa mới tỉnh lại từ trạng thái bế quan không?]

Tống Thư Hàng: "Đậu má!"

Sao Thiên Đế lại biết hắn vừa mới thức tỉnh từ trạng thái bế quan?

Chẳng lẽ cô ta vẫn đang theo dõi hắn?

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu, phủ thần thức ra bốn phía trong Kiếp Tiên Hư Không.

Nhưng trong phạm vi thần thức của hắn chỉ thấy Bạch tiền bối, Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối. Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối vẫn chưa tỉnh lại, còn Bạch tiền bối và Vân Tước Tử Tiên Tử thì vẫn đang bế quan.

"Không thấy bóng Thiên Đế đâu… Nhưng Thiên Đế là Trường Sinh Giả, phạm vi bao phủ của thần thức cô ta hơn xa mình. Nếu cô ta đang trốn trong Kiếp Tiên Hư Không để theo dõi mình thì hoàn toàn có thể nằm ngoài phạm vi thần thức của mình. Tình thế bất lợi cho mình đây." Tống Thư Hàng khổ não nói.

Mỹ nhân rắn công đức: "!!!"

Chẳng phải ngươi đang bế quan sao? Đi gây hấn với Thiên Đế lúc nào thế hả?

"Bình tĩnh, bình tĩnh, cứ coi như mình đang bế quan là được." Tống Thư Hàng lặng lẽ nhắm mắt lại, giả bộ như mình lại bế quan.

Đồng thời, hắn yên lặng sắp xếp tri thức về Thiên Đình đại đạo trong đầu.

Tri thức về Thiên Đình chi đạo vô cùng khổng lồ. Tống Thư Hàng phải vạch riêng một khu trong đầu mình để lưu trữ những tri thức này.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang sắp xếp tri thức về Thiên Đình chi đạo, mỹ nhân rắn công đức trong thể nội hắn hơi nhíu mày. Cô ngửi thấy khí tức của Thiên Đình viễn cổ đại đạo trên người Tống Thư Hàng! Khác với khí tức đại đạo nhiễm lên khi Tống Thư Hàng đi thu thập mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ trong quá khứ, khí tức của Thiên Đình viễn cổ đại đạo lần này là tự thân Tống Thư Hàng tỏa ra.

Thư Hàng lại vừa tiếp xúc với Thiên Đình chi đạo?

Mỹ nhân rắn công đức không khỏi hơi bận lòng.

Cô từng là một thành viên của Thiên Đình viễn cổ, còn có quan hệ thân thiết với người hủy diệt Thiên Đình Trình Cẩu Đản, cho nên cô biết rõ Thiên Đình viễn cổ đại đạo nguy hiểm đến mức nào.

Con người một khi dính vào đại đạo này thì sẽ rất khó thoát thân, nếu không cẩn thận là sẽ bị trói buộc với nó, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không thể bứt ra một cách dễ dàng.

"Tống ~" Mỹ nhân rắn công đức lên tiếng toan nhắc nhở Tống Thư Hàng, khuyên hắn không nên tùy tiện tiếp xúc với Thiên Đình chi đạo.

Nhưng cô vừa lên tiếng thì lại nhận ra khí tức của Thiên Đình viễn cổ trên người Tống Thư Hàng đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Mỹ nhân rắn công đức: “???”

“Sao thế @#%& Tiên Tử?” Tống Thư Hàng hỏi.

“…” Mỹ nhân rắn công đức liếc mắt: “Các người tìm Chu Thụ Nhân thì liên quan gì đến Lỗ Tấn ta?”

“Ta lại đọc sai tên cô rồi hả?” Tống Thư Hàng nghe ra hàm ý trong lời thoại của mỹ nhân rắn công đức, bèn thử uốn lưỡi, cố gắng nặn ra mấy âm tiết ngôn ngữ viễn cổ.

Mấy hơi thở sau.

Tống Thư Hàng từ bỏ cố gắng: “Công Đức tiên tử à, cô có định thay cái tên khác không?”

“Tống Cẩu Đản!” Mỹ nhân rắn công đức buồn bực đáp.

“Là Trình Cẩu Đản. Cha Cẩu Đản tự đổi tên, chúng ta đừng tự ý thay đổi tên của người ta.” Tống Thư Hàng cười ha hả nói. Hắn còn đang nghĩ đến chuyện khiến cái đạo hiệu “Trình Cẩu Đản” mà chúa tể Cửu U ban cho nổi danh thiên hạ nữa kia.

“Gì đấy?” Giọng nói của Trình Lâm Tiên Tử vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức.

Tống Thư Hàng: “…”

Đây là Kiếp Tiên Hư Không đó, thế mà Trình Lâm Tiên Tử vẫn cảm ứng được hắn sao?

Giọng nói của mỹ nhân rắn công đức trở nên sung sướng: “Cẩu Đản thành đôi.”

“Ngươi không bế quan cho đàng hoàng trong Kiếp Tiên Hư Không, đang yên đang lành @ ta làm gì?” Trình Lâm Tiên Tử buồn bực nói. Ban nãy cô đang nói chuyện với cha Cẩu Đản thì đột nhiên cảm thấy có người đang luôn miệng gọi “Trình Cẩu Đản”, thế là cô không cần suy nghĩ, dùng ngay chức năng chat Tu Chân để hỏi Tống Thư Hàng.

Kết nối xong mới biết đúng là tên nhãi Tống Thư Hàng này đang không ngừng @ cô thật.

Mà trong cảm ứng của cô, tiểu tử Tống Thư Hàng này còn vừa bế quan, vừa thi triển Dưỡng Đao thuật với hư không như phát rồ, mã QR sau lưng không ngừng lấp lóe, trên đầu còn có một đám khỉ đang tụng kinh.

Nó muốn làm trò gì vậy?

“Thực ra… ta vừa bế quan xong.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Lâm Tiên Tử: “Bế bao lâu?”

“Một… một ngày?” Tống Thư Hàng không chắc lắm.

“Hứa với ta, đừng có bôi tro trát trấu lên từ “bế quan” nữa được không?” Trình Lâm Tiên Tử: “Với lại, đừng có rảnh rỗi sinh nông nổi mà đi @ ta nữa. Bế quan tử cho tế vào!”

Mỹ nhân rắn công đức: “Bôi đen, bôi đen.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Không có gì thì ta đi trước đây, dám @ lung tung nữa thì ngươi chết chắc đấy.” Trình Lâm Tiên Tử đe dọa.

“Từ từ đã Trình Lâm Tiên Tử, ta có chuyện muốn hỏi cô.” Tống Thư Hàng vội nói.

Trình Lâm Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức đều là thành viên của Thiên Đình viễn cổ, cho nên hai người họ đều biết xây dựng kiến trúc Thiên Cung đúng không?”

Trình Lâm Tiên Tử: “Nói đi.”

“Trình Cẩu… Lâm Tiên Tử, cô có biết sau khi dùng Thực Tại Ảo cụ hiện hóa cung điện của Thiên Đình viễn cổ ra, phải làm gì để ổn định chúng, khiến chúng hóa thành kiến trúc Thiên Cung không?” Tống Thư Hàng hỏi ý kiến.

“Ngươi hỏi cái này làm gì? Đừng nói là ngươi đang nghiên cứu Trường Sinh đạo của Thiên Đình đấy nhé?” Trình Lâm Tiên Tử nhíu mày nhắc nhở: “Thiên Đình viễn cổ đại đạo là một Trường Sinh đạo vô cùng nguy hiểm. Dính vào đại đạo này, dù là Trường Sinh Giả mà không cẩn thận thì cũng chìm sâu vào đó. Bây giờ ngươi mới có cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm… Đối với ngươi, tiếp xúc với Trường Sinh đạo Thiên Đình quá nguy hiểm.”

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu phụ họa: “Quá nguy hiểm.”

Trình Lâm và cô vẫn rất ăn ý với nhau. Cô vừa định nhắc nhở

Tống Thư Hàng việc này thì Trình Lâm đã nhắc trước một bước thay cô rồi.

“Tiên tử đừng hiểu lầm, ta không định tiếp xúc sâu với Thiên Đình viễn cổ chi đạo đâu… Ta chỉ định xây một ngôi nhà nhỏ trong Kiếp Tiên Hư Không thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Lâm Tiên Tử: “…”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

“Ta bế quan lần này chủ yếu là để tạo dựng quan hệ và tăng độ thiện cảm với Kiếp Tiên Hư Không. Ta nghĩ xây cái nhà trong Kiếp Tiên Hư Không sẽ giúp mình bồi dưỡng tình cảm với nó đó.” Tống Thư Hàng giải thích: “Cho nên ta mới nghĩ đến chương xây dựng Thiên Cung trong Thiên Đình chi đạo, nhưng phần sau ta đọc không hiểu.”

“Đọc không hiểu?” Trình Lâm Tiên Tử lập tức bắt được từ khóa: “Đúng là ngươi đã tiếp xúc với Thiên Đình đại đạo rồi sao?”

Chương 2701: Sao không hỏi Thiên Đế thần kì?

“Coi như là tiếp xúc một chút. Vì ta đứng ngoài quan sát nghi thức truyền ngôi của Thiên Đế ấy mà.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp. Hắn đã muốn học hỏi Trình Cẩu Đản Tiên Tử thì không thể giấu cô chuyện tiếp xúc với Thiên Đình viễn cổ đại đạo được.

“Thiên Đế truyền ngôi?” Trình Lâm Tiên Tử lại bắt được từ khóa. Tống Thư Hàng chỉ nói có hai câu ngắn ngủn mà không khác gì cái trung tâm giật tít, tin nóng cứ đập tới tấp vào cô không trượt phát nào.

“Ừ, truyền ngôi. Cô ta truyền cả ngôi Thiên Đế và Thiên Đình viễn cổ đại đạo cho một người khác.” Tống Thư Hàng đáp.

Trình Lâm Tiên Tử: “…”

Lại có thêm từ khóa kìa.

Lần này Tống Thư Hàng nổ liền ba tin sốt dẻo. Khi Thiên Đế truyền ngôi còn truyền cả Thiên Đình chi đạo cho kẻ khác!

“Nhưng Thiên Đình đại đạo là Trường Sinh đạo mà. Làm sao mà truyền Trường Sinh đạo cho người khác được?” Trình Lâm Tiên Tử nhíu mày.

…Trừ khi đối tượng được chuyển giao này không phải là “người khác”.

Trình Lâm Tiên Tử suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cô ta truyền ngôi Thiên Đế cho ai?”

“Người được truyền ngôi có chút quan hệ với ta. Trình Lâm Tiên Tử chờ một chút để ta hỏi rồi trả lời cô sau nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Chuyện này dính đến việc riêng của đại tiền bối túi thỏ con, vạn nhất tiền bối không muốn người ta biết mình đã trở thành Thiên Đế mà mình lại nói ra thì không tốt cho lắm.

Cho nên Tống Thư Hàng định hỏi người trong cuộc trước cái đã.

Trình Lâm Tiên Tử: “Truyền cho người ngươi quen biết? Có tên trong danh sách bạn tốt của ngươi à?”

“Ta chưa kết bạn với vị đại tiền bối kia, nhưng ta có thể hỏi thăm qua trung gian được.” Dứt lời, Tống Thư Hàng kết nối với bạch long tỷ tỷ.

[Bạch long tỷ tỷ, cô đang ở đâu đó?]

Bạch long tỷ tỷ: [Hoa bỉ ngạn diễm lệ đã nở, nhưng người ta đang chờ đợi thì chẳng thấy trở về.]

Tống Thư Hàng: “???”

Bạch long tỷ tỷ chết máy à?

[Ta đang ngồi ngu người ở mộ rồng đây, ngươi tìm A Thập Lục à? Con bé đang bế quan rồi, không nói chuyện với ngươi được đâu. Mà chẳng phải ngươi cũng đang bế quan sao?] Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng lúng túng nói: [Để thời gian bế quan tiếp theo trôi qua tốt đẹp nên ta phải chuẩn bị ít đồ, mài dao không lỡ việc đốn củi mà. Chờ đã bạch long tỷ tỷ, cô đang ở mộ rồng sao? Ở đảo thần bí hả?]

[Ừ.] Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng: [Đúng dịp quá, thế bây giờ cô có thể liên hệ với chủ nhân của đảo thần bí được không?]

[Đang ở ngay cạnh ta đây này.] Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng: [Bạch long tỷ tỷ hỏi hắn một câu giúp ta, xem ta có thể tiết lộ chuyện hắn kế thừa ngôi vị Thiên Đế cho người khác được không?]

Bạch long tỷ tỷ sững sờ: [Sao ngươi lại biết chuyện này?]

[À thì… ta vừa tình cờ lướt qua nghi thức truyền ngôi của Thiên Đế và đứng một bên xem toàn bộ quá trình kế vị của đảo chủ ấy mà.]

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Sao cái quái gì ngươi cũng dám dính vào thế?

[Được rồi, để ta hỏi cho.] Bạch long tỷ tỷ nói.

Dứt lời, cô quay đầu nhìn về phía quan tài thủy tinh cách đó không xa.

Ở nơi đó, đảo chủ áo trắng đang đánh cờ với Thiên Đế. Bạch long tỷ tỷ chẳng muốn đánh giá cái thú vui tao nhã chui vào mộ người khác để đánh cờ này chút nào.

“A Thường, có người nhờ ta hỏi ngươi một việc.” Bạch long tỷ tỷ nói. “Thường” chính là cái tên mà Kim Quái áo trắng sử dụng ở Thiên Đình viễn cổ.

“Ai đấy?” Kim Quái áo trắng hỏi với vẻ nghi hoặc. Dân có máu mặt ở phương nào mà lại tìm hắn thông qua Kim Long tiền bối vậy?

“Bá Tống.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Thiên Đế: “Phụt!”

“Bá Tống? Ta có biết đấy là ai đâu?” Kim Quái áo trắng nói với vẻ hồ nghi: “Hắn muốn hỏi chuyện gì của ta?”

Bạch long tỷ tỷ chuyển lời: “Hắn hỏi có thể tiết lộ chuyện ngươi kế thừa ngôi vị Thiên Đế cho bạn tốt của hắn biết không?”

Kim Quái áo trắng: “!!!”

Chuyện ta kế vị Thiên Đế lan khắp thiên hạ nhanh đến vậy á?

Ơ từ từ đã, Bá Tống… Tống?

Hắn quay đầu nhìn Thiên Đế: “Là Tống tiền bối đó à?”

“Ừ, chính là Tống tiền bối đó ~” Thiên Đế đã từ chức gật đầu đáp.

“Nếu đó là Tống tiền bối thì bảo hắn cứ thoải mái đi.” Kim Quái áo trắng nói với giọng điệu đầy vẻ kính trọng.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Thằng nhóc Thư Hàng kia trở thành tiền bối của A Thường từ khi nào thế?

Thiên Đế bị ảnh hưởng bởi Vũ Nhu Tử nên mới gọi Tống Thư Hàng là “Tống tiền bối” mà không sợ hắn tổn thọ.

Kết quả bây giờ đến A Thường cũng gọi “Tống tiền bối”, làm người biết chuyện như cô cồn cào hết cả ruột gan.

“Để ta trả lời cho hắn.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Kim Quái áo trắng nghĩ ngợi một lát rồi lại hỏi: “Kim Long tiền bối nhân tiện chào vị Tống tiền bối đó một câu giúp ta nhé.”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Cô mở chức năng chat Tu Chân, nhắn tin trả lời Tống Thư Hàng: “A Thường nói ngươi thích tiết lộ thì tiết lộ đi, hắn không phản đối.”

“Được rồi, cảm ơn bạch long tỷ tỷ.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch long tỷ tỷ trả lời tin nhắn xong, Kim Quái áo trắng lại không nhịn được mà hỏi: “Kim Long tiền bối, ngươi quen biết vị Bá Tống, Tống tiền bối kia sao?”

“Quen.” Bạch long tỷ tỷ gật đầu đáp.

Kim Quái áo trắng nói với vẻ trông mong: “Tiền bối, có thể nói cho ta biết “Tống tiền bối” kia có lai lịch gì được không?”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Muốn ta giới thiệu Tống Thư Hàng?

Ta biết giới thiệu tiểu tử ấy thế nào đây?

“Kim Quái, sao ngươi phải đi đường vòng để hỏi Kim Long đạo hữu mà không hỏi thẳng ta?” Thiên Đế cướp lời: “Ta cũng quen biết Tống tiền bối mà.”

Kim Quái áo trắng liếc nhìn Thiên Đế: “Ta nghĩ là ngươi không muốn trả lời vấn đề này.” Trước đó hình như Tống tiền bối muốn tự giới thiệu nhưng bị Thiên Đế cắt ngang còn gì.

“Không sao đâu, ta nắm rõ như lòng bàn tay những chuyện cũ liên quan đế uy phong của Tống tiền bối mà. Để ta chọn vài chuyện kể cho ngươi nghe nà ~” Thiên Đế đan mười ngón tay vào nhau rồi nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Trực giác mách bảo cô, Thiên Đế đang muốn chơi xỏ A Thường.

“Đầu tiên, lai lịch của Tống tiền bối không tầm thường chút nào. Nghe nói hắn là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế, có thiên phú cao đến đáng sợ. Khi hắn nhân tiền hiển thánh ở bát phẩm đã cho toàn bộ người tu luyện trong chư thiên vạn giới biết thế nào là sự vĩ đại của tình mẹ đó!” Thiên Đế trầm giọng nói.

“Thánh Nhân Nho gia chuyển thế? Thánh Nhân còn sống sao?” Kim Quái áo trắng sững sờ hỏi.

“Đây là lời đồn chưa được chứng thực, nhưng đúng là Tống tiền bối không hề thua kém Thánh Nhân ngầu lòi kia đâu. Ngươi biết thánh hào của Huyền Thánh bát phẩm đúng không? Một mình Tống tiền bối có đến bảy cái thánh hào lận!” Thiên Đế xòe bảy ngón tay.

Kim Quái áo trắng ngớ người: “Bảy thánh hào? Sao mà được?”

“Đương nhiên là hiển thánh bảy lần, giảng pháp bảy lần, ngưng tụ bảy cái thánh ấn chứ còn sao nữa? Tống tiền bối là người đàn ông đè pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp xuống đất mà đánh như con đó nha! Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao, bảy đại thánh ấn, có một không hai! Mà phạm vi giảng pháp của hắn thì trải rộng khắp từ hiện thế, Cửu U, thế giới thượng cổ đã phá diệt, quá khứ, tương lai, đến cả thế giới ma hải thái cổ trước khi thế giới Cửu U ra đời nữa kìa.” Thiên Đế đã hoàn toàn nắm giữ tiết tấu của cuộc trò chuyện này.

Nghe miêu tả như vậy thì đúng là ngầu rạch giời rơi xuống!

Kim Quái áo trắng: “Nói cách khác, vị Tống tiền bối này tồn tại từ thời thái cổ đến nay đúng không?”

“Không chỉ thế, ngươi có biết cảnh giới của hắn bây giờ là gì không?” Thiên Đế hỏi.

Kim Quái áo trắng suy đoán: “Chẳng lẽ Tống tiền bối đã lên tới cảnh giới vô địch đương thời như Thánh Nhân Nho gia năm xưa?”

“Không, bây giờ hắn là đại diện của chúa tể Cửu U, dùng thân phàm nhân hiện thế để cai quản Cửu U đấy!” Thiên Đế dõng dạc tuyên bố.

Kim Quái áo trắng nghe xong mà máu nóng sục sôi.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Mẹ nó, nếu ta không biết tiểu tử Tống Thư Hàng kia là loại hàng gì thì cũng bị cô dọa cho chết khiếp rồi.

Quan trọng hơn là… nội dung mà Thiên Đế chém gió ra đều thật như vàng bốn số chín cả!

Cho nên… đôi khi Thư Hàng tiểu hữu bay lắc hơi quá đà, nhưng thực ra hắn oách lắm đấy!

Chương 2702: Hết lòng phục vụ

“Chưa chứng đạo bất hủ, lấy thân phàm nhân cai quản Cửu U? Tống tiền bối làm sao mà làm được chuyện đó cơ chứ?” Nghe Thiên Đế nói xong, Kim Quái áo trắng tò mò hỏi.

“Trên thế gian này luôn có một vài sự tồn tại đặc biệt mà không thể suy xét theo lẽ thường được. Tống tiền bối chính là kiểu nhân tài đặc biệt mở ra thời đại mới đó đấy.” Thiên Đế Tiên Tử nâng chén trà nhấp nhẹ một ngụm rồi nói với bạch long tỷ tỷ: “Kim Long đạo hữu, ta có kể gì sai về sự tích liên quan tới Tống tiền bối không?”

[Có kể sai hay không, tự cô không biết rõ trong lòng chắc?] Bạch long tỷ tỷ cạn lời hồi lâu mới nói: “Những gì cô vừa nói không sai… đúng lắm.”

Từ đầu đến cuối Thiên Đế đều nói thật, đây mới là chỗ chơi khăm người ta nhất. Nhìn vẻ mặt của A Thường đi, sắp lọt hố không lên được rồi kia kìa.

“Bạch Long đạo hữu còn muốn bổ sung thêm gì không?” Thiên Đế Tiên Tử thổi nhẹ lên chén trà, cười ngọt ngào mà hỏi.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Ta còn biết bổ sung cái gì nữa?

Bổ sung thêm Tống *mỗi tháng thăng một cấp* Thư Hàng, hay bổ sung Tống *cà khịa số đại lão xòe tay đếm không xuể* Thư Hàng?

Bổ sung thêm mấy cái này chẳng phải là phối hợp với Thiên Đế tạo thế cho Tống Thư Hàng? Nối giáo cho giặc chơi xỏ A Thường sao?

“Cô kể đủ lắm rồi, ta không muốn bổ sung thêm gì nữa.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Cô không muốn tham gia vào cái đề tài này chút nào.

Ở phía đối diện, Kim Quái áo trắng cầm quân cờ với vẻ thổn thức khôn nguôi. Sau khi bạch long tỷ tỷ chính miệng xác nhận, Kim Quái áo trắng đã tin sái cổ sự tích truyền kỳ về Bá Tống mà Thiên Đế vừa kể rồi.

Hình tượng “Tống tiền bối” trong mắt hắn vĩ đại hẳn lên.

“Nếu có cơ hội, nhất định phải gặp Tống tiền bối một lần mới được. Mà Tống tiền bối không tranh đoạt Thiên Đạo sao? Thiên Đạo bất hủ chẳng có sức hút gì với hắn cả sao?” Kim Quái áo trắng hỏi.

Thiên Đế đặt một quân xuống bàn cờ: “Muốn tranh đoạt Thiên Đạo phải xem cơ duyên. Trước kia cơ duyên của Tống tiền bối chưa tới nên hắn không tiện ra tay, mà Thiên Đạo lần này lại vừa đúng thời cơ của hắn. Theo ta biết thì Tống tiền bối đã sắp xếp hết rồi. Một phân thân của hắn đang ở sao Hỏa nghênh chiến với cường giả trong khắp chư thiên vạn giới. Tính đến bây giờ, chí ít cũng phải có đến mười Trường Sinh Giả bại dưới tay Tống tiền bối rồi.”

“Một phân thân nghênh chiến cường giả khắp chư thiên vạn giới? Mà còn đánh bại mười Trường Sinh Giả?” Nghe đến đây, Kim Quái áo trắng rung động sâu sắc, chính thức quỳ gối trước mị lực của Tống tiền bối.

Phân thân mà còn mạnh thế thì bản thể của Tống tiền bối còn dã man tàn bạo đến mức nào nữa?

Có lẽ chỉ có Thánh Nhân Nho gia – “kiếp trước” của hắn là đủ sức đại chiến với hắn một trận mà thôi.

Thậm chí nói không chừng Tống tiền bối đã vượt xa cả kiếp trước Thánh Nhân Nho gia của hắn rồi ấy chứ!

“Bạch Long tiền bối, khi nào ta hoàn toàn nắm giữ được Thiên Đình đại đạo, có thể nhờ cô giới thiệu cho ta gặp Tống tiền bối được không?” Kim Quái áo trắng hỏi. Trong tiềm thức hắn luôn cảm thấy mình có duyên với “Tống tiền bối”, cho nên rất muốn được gặp “Tống tiền bối” một lần.

Bạch long tỷ tỷ ở phía đối diện còn chưa trả lời thì Thiên Đế đã cướp lời thêm lần nữa: “Muốn gặp Tống tiền bối không cần phiền thế đâu. Chẳng phải ta đã nói Tống tiền bối có một phân thân đang nghênh chiến cường giả của chư thiên vạn giới ở sao Hỏa của hiện thế sao? Nếu ngươi muốn gặp Tống tiền bối thì cứ đến sao Hỏa một chuyến là được.”

“Có lý.” Kim Quái áo trắng gật đầu, cười ha hả mà nói: “Đến lúc đó ta cũng có thể tự mình thể nghiệm sự cường đại của Tống tiền bối rồi.”

Thiên Đế mỉm cười nhấp trà, hai mắt híp lại cong cong như vành trăng khuyết.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Đến lúc đó Bá Cầu phân thân sẽ giáp lá cà với Thiên Đế mới nhậm chức à?

Nghĩ tới đây, không ngờ trong lòng bạch long tỷ tỷ lại dấy lên một chút chờ mong.

…

Ở một nơi khác.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với bạch long tỷ tỷ, nguyên thần của Tống Thư Hàng bỗng hơi sững ra.

A Thường?

Cái tên mà bạch long tỷ tỷ ghi trong tin nhắn trả lời hắn là tên thật của đại tiền bối áo trắng trên đảo thần bí sao?

Thiên Đình viễn cổ, A Thường, mảnh vỡ thiên cung thế giới trăng tròn, nuôi thỏ… tất cả những tin tức này xâu chuỗi trong đầu Tống Thư Hàng, khiến hắn bỗng nhớ tới một vị tiên tử bỏ chồng nào đó trong truyện cổ.

Cho nên, đại tiền bối nuôi thỏ trên đảo thần bí rất có thể là kẻ phụ bạc kia nhỉ?

Tống Thư Hàng đang suy tư thì giọng nói của Trình Lâm Tiên Tử đã vang lên bên tai hắn: “Đáp án của ta đâu?”

“Trình Lâm Tiên Tử đừng nóng, đối tượng mà Thiên Đế truyền ngôi cho là người sống sót của Thiên Đình viễn cổ, đảo chủ đảo thần bí, đại tiền bối áo trắng nuôi thỏ, A Thường!” Tống Thư Hàng học đi đôi với hành, lôi luôn cái tên A Thường ra.

Trình Lâm Tiên Tử: “…”

“Tiên tử có biết A Thường tiền bối không? Hai người đều là thành viên của Thiên Đình viễn cổ mà?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không ngờ cô ta lại truyền ngôi Thiên Đế cho Kim Quái.” Trình Lâm Tiên Tử nói với vẻ khổ não: “Ban đầu bọn ta cũng định sắp tới sẽ đến đảo thần bí để tâm sự với Kim Quái, nhưng xem ra đã chậm một bước rồi. Ai mà ngờ Kim Quái lại là người kế nhiệm Thiên Đế cơ chứ?”

“Kim Quái?” Tống Thư Hàng nhạy cảm bắt được từ khóa: “A Thường là Kim Quái? Có phải hắn có một đệ tử tên là Ngân Quái hay không?”

Bảo sao Đồng Quái tiền bối bị bắt đến đảo thần bí lại tự do tự tại, chẳng bị trói buộc gì như thế. Đồng Quái tiền bối còn thường xuyên đi nghỉ ở đảo thần bí, sau đó về hiện thế gặp các đạo hữu mà vẫn không bị phong ấn ký ức kia.

Nói không chừng Kim Quái nhận ra thân phận của Đồng Quái nên mới âm thầm mở cửa sau cho hắn cũng nên.

“Ta cũng không biết… trước kia ở Thiên Đình viễn cổ, chí ít cũng phải có bốn vị đạo hữu tên là Kim Quái, mà A Thường chỉ là một trong số bốn người đó thôi.” Trình Lâm Tiên Tử nói.

“Cũng có thể cả bốn vị Kim Quái đều là A Thường đấy.” Tống Thư Hàng đáp. Nếu Kim Quái thực sự là sư tổ của Đồng Quái tiền bối thì hắn có cả đống thân phận cũng là chuyện thường. Dưới tác dụng của thuật dịch dung cấp thần, các thành viên trong dòng kim loại Quái có thể là nam là nữ, là giả là trẻ, hoán đổi thân phận với nhau cứ gọi là xoành xoạch.

“Nếu đại tiền bối túi thỏ con thực sự là Kim Quái thì sau khi rời khỏi Kiếp Tiên Hư Không, có lẽ ta phải đến gặp hắn một lần.” Tống Thư Hàng suy tư rồi nói.

Vừa rồi hắn đã chỉnh trang lại ký ức khi xông vào đảo thần bí năm xưa một lần.

Nhưng phần ký ức này vẫn chưa hoàn chỉnh.

Trước kia phong ấn ký ức của hắn là khế ước tự nguyện, trước mắt hắn còn chưa đủ điều kiện để giải trừ khế ước, chỉ thu lại được một vài ký ức vụn vặt dựa vào những kỳ ngộ lẻ tẻ mà thôi.

Muốn giải trừ hoàn toàn khế ước phong ấn này, hắn phải đến đảo thần bí để gặp đại tiền bối nọ.

Cho nên bây giờ hắn phải nghĩ cách bồi dưỡng tình cảm với Kiếp Tiên Hư Không cho nhanh.

“Thời gian chính là sinh mệnh. Trình Lâm Tiên Tử, hay bây giờ chúng ta xây nhà trong Kiếp Tiên Hư Không luôn đi?” Tống Thư Hàng nói.

“Trình Cẩu Đản ~” Mỹ nhân rắn công đức nhắc nhở, không phải Trình Lâm mà là Trình Cẩu Đản.

Trình Cẩu Đản Tiên Tử: “...”

Một lát sau.

Trình Cẩu Đản Tiên Tử nắn cuống họng nói: “Ting ~ Hệ thống ổ chó của Trình Cẩu Đản kích hoạt chế độ khóa. Tinh linh hệ thống Trình Cẩu Đản sẵn sàng hết lòng phục vụ. ký chủ Tống Cẩu Đản thân yêu, xin hỏi ngài muốn xây ổ chó kiểu gì?”

Tống Thư Hàng: “???”

Chương 2703: Đánh giá năm sao nha!

Trình Cẩu Đản Tiên Tử chuyên đi tắt đón đầu thời đại. Là người chuyên đi tiên phong dẫn đầu trào lưu, cô biết vô cùng nhiều.

Nghe giọng điệu đóng giả hệ thống thuần thục của Trình Lâm Tiên Tử thì rất có thể đây không phải là lần đầu tiên cô làm chuyện ấy?

“Trình Lâm Tiên Tử, ngày thường cô không giả làm hệ thống để đi chơi xỏ người ta đấy chứ?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. Hắn cảm thấy với cái tính tình tinh nghịch của Trình Lâm Tiên Tử thì có khi cô đã làm thật cũng nên.

[Kí chủ Tống Cẩu Đản thân yêu, ngươi muốn xây ổ chó vàng, ổ chó bạc hay là một ổ chó Tống bình thường?] Trình Cẩu Đản vẫn nắn cuống họng mà nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Tiên tử à cô đừng đùa nữa. Cô mà cứ thế thì không thể biến từ Trình Cẩu Đản về thành Trình Lâm được nữa đâu!

“Ổ chó vàng, ổ chó bạc hay là ổ chó Tống ~” Mỹ nhân rắn công đức là một chiếc máy nhắc lại ngọt ngào.

[Mời ký chủ mau chóng đưa ra lựa chọn, sau mười giây, hệ thống Trình Cẩu Đản sẽ lựa chọn ngẫu nhiên thay ký chủ.] Trình Cẩu Đản tiên tử nhập vai nhanh chóng, đã thế lại còn diễn sâu, không làm sao mà kìm chế được.

“…” Tống Thư Hàng do dự vài giây rồi thử đáp: “Hay là ổ chó Tống?”

Ổ vàng ổ bạc cũng chẳng bằng ổ chó nhà mình.

[Ting ~] Trình Cẩu Đản phối âm thủ công cho âm thanh thông báo của hệ thống, sau đó tiếp tục nắn cổ họng nói: [Chúc mừng ký chủ đã lựa chọn ổ chó Tống. Hỡi ký chủ Tống Cẩu Đản, ngươi sẽ sống hạnh phúc và vui vẻ mãi mãi. Ting ~ ký chủ nhận được “Bản vẽ thiết kế ổ chó Tống” x1]

“Sống hạnh phúc và vui vẻ mãi mãi ~” Mỹ nhân rắn công đức ngọt ngào nhại lại.

Tống Thư Hàng: “…”

Trình Cẩu Đản tiên tử nghiện trò này rồi à?

Trong lúc nói chuyện, Trình Cẩu Đản tiên tử gửi cho hắn một bản thiết kế “Mẫu kiến trúc cơ bản của Thiên Cung ở Thiên Đình viễn cổ” qua chức năng chat Tu Chân.

Đây là mẫu thiết kế kiến trúc Thiên Cung cơ bản và thông dụng của Thiên Đình viễn cổ. Theo mẫu này, Tống Thư Hàng có thể dùng Thực Tại Ảo để xây dựng cung điện Thiên Đình từng bước một, sau đó lấy nó làm cơ sở để diễn hóa cung điện đó ra dáng vẻ mà mình muốn.

Tống Thư Hàng nhanh chóng xem kĩ bản thiết kế cung điện Thiên Đình rồi ghi tạc trong lòng.

[Mời ký chủ Tống Cẩu Đản thật thà mau chóng bắt đầu xây dựng ổ chó Tống. Chỉ dẫn xây ổ chó của hệ thống bắt đầu: Bước 1, hãy sử dụng Thực Tại Ảo để tạo ra phần thô của ổ chó theo bản vẽ.] Trình Cẩu Đản tiên tử muốn nắm tay chỉ dạy Tống Thư Hàng xây ổ chó đây mà.

“Thiên Đế mới nhậm chức sẽ khóc mất.” Tống Thư Hàng nói.

Gọi bản thiết kế Thiên Đình là bản thiết kế ổ chó, chẳng phải kín đáo mỉa mai cả Thiên Đình viễn cổ là một quần thể ổ chó cực đại hay sao?

Truyền thuyết nói trên chín tầng trời có Thiên Đình mà tiên nhân sống. Thiên Đình là do vô số ổ chó hợp lại mà thành… trên tầng mây chi chít ổ chó sắp hàng chỉnh tề, tạo thành Thiên Cung mà người người ao ước?

Không được, sau khi tưởng tượng ra hình ảnh ấy, Tống Thư Hàng cảm thấy sự hoành tráng của Thiên Đình viễn cổ đã rớt thẳng từ chín tầng trời xuống vực sâu địa ngục!

Lắc mạnh đầu để ném suy nghĩ này ra khỏi não, Tống Thư Hàng bắt đầu tập trung tinh thần lực để vận chuyển Thực Tại Ảo.

Một không gian hỗn độn xuất hiện xung quanh hắn, bao bọc cả hắn, Bạch tiền bối, Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối lại.

Trong không gian hỗn độn ấy có vô số ký tự 0 và 1 xuất hiện.

Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩ, những ký tự 0 và 1 đó nhanh chóng tổ hợp lại, tạo thành hình thái ban đầu của một cung điện nhỏ dựa theo bản thiết kế cung điện của Thiên Đình.

Song Tống Thư Hàng không cần xây dựng một cung điện khổng lồ như vậy. Hắn chỉ cần cụ hiện hóa ra một điện nhỏ trong kiến trúc cung điện là được rồi.

Thời gian mượn lực lượng của Thế Giới thụ để tiến vào không gian Kiếp Tiên Hư Không có hạn.

Có lẽ trong tương lai khi thực sự bước chân vào cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm và trở lại Kiếp Tiên Hư Không một lần nữa, Tống Thư Hàng có thể mở rộng ổ chó Tống của mình trong Kiếp Tiên Hư Không.

Theo mạch suy nghĩ của Tống Thư Hàng, một điện nhỏ từ từ thành hình với diện tích khoảng 20 mét vuông.

[Chúc mừng Tống Cẩu Đản thật thà đã tạo ra hình thái ban đầu của ổ chó. Bước 2: Hãy điều chỉnh ổ chó thành dáng vẻ mà ngươi thích, dùng Thực Tại Ảo cường hóa ổ chó Tống, hãy cường hóa đủ 10 lần.] Trình Cẩu Đản Tiên Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nghe lời, lặng lẽ cụ hiện hóa ổ chó Tống thành dáng vẻ căn phòng của mình ở nhà cũ trên đường Bạch Kình dưới Trái Đất.

Dù sao đây cũng là gian phòng mà hắn đã sống từ nhỏ đến lớn, quen thuộc nhất, giàu tình cảm nhất, thân mật nhất, cường hóa dễ dàng và cụ hiện hóa cũng nhanh.

Sau mấy hơi thở, nhìn gian phòng mình vừa sửa sang xong, Tống Thư Hàng gật đầu đầy thỏa mãn.

Có lẽ là do cảm giác của bản thân Tống Thư Hàng. Sau khi cụ hiện hóa gian phòng của mình ra và cường hóa đủ mười lần, hắn cảm thấy độ thân mật giữa mình và Kiếp Tiên Hư Không đã +1.

“Trình Lâm Tiên Tử, xin hỏi bước tiếp theo.” Tống Thư Hàng nói.

Khi Tống Thư Hàng đang nói chuyện, dường như nguyên thần của Bạch tiền bối bị Thực Tại Ảo của hắn kích thích. Trên người Bạch tiền bối cũng phóng ra Thực Tại Ảo.

Nhưng Thực Tại Ảo lần này không phải là thế giới sa mạc mà là thế giới thứ hai do tiềm thức của Bạch tiền bối dựng nên trước kia. Trước mắt thế giới thứ hai vẫn chỉ là hình thái ban đầu, một thế giới nhỏ bé trong suốt.

Sau khi được triển khai, thế giới nhỏ trong suốt không những không ảnh hưởng đến ổ chó Tống của Tống Thư Hàng mà còn dung hợp với nó một cách hoàn mỹ.

Điều thay đổi duy nhất là trên chiếc giường trong ổ chó Tống có thêm một Tống Thư Hàng mặt mũi thanh tú đang ngồi khoanh chân yên lặng. Đó chính là Tống Thư Hàng còn nguyên vẻ ngây ngô, mới tiếp xúc với giới tu chân không lâu vào mùa hè năm ngoái.

Trải nghiệm sẽ làm thay đổi khí chất của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng năm ngoái và Tống Thư Hàng năm nay đứng gần nhau sẽ cho người ta cảm giác họ là hai người khác biệt, kể cả về dung mạo. Tống Thư Hàng bát phẩm là một anh chàng đẹp trai lai láng đó nha.

Tu chân sẽ khiến người ta trở nên xinh đẹp.JPG.

[Chúc mừng Tống Cẩu Đản thật thà đã hoàn thành bước thứ hai, tạo ra hình thái ban đầu của ổ chó Tống. Bước 3: Hãy tiếp tục rót năng lượng vào ổ chó Tống, chuyện còn lại giao cho @#%× là xong.] Trình Cẩu Đản Tiên Tử nói.

“Giao cho @#%× Tiên Tử đi!” Mỹ nhân rắn công đức nhại lại.

Tống Thư Hàng sững ra: “???”

Thế thôi à?

Không cần ta làm gì nữa hả?

Thực Tại Ảo của Bạch tiền bối dung hợp với ổ chó Tống của hắn cũng không sao à?

[Xin hãy bắt đầu rót linh hồn… năng lượng.” Trình Cẩu Đản Tiên Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng làm theo, vừa duy trì ổ chó Tống Thực Tại Ảo, vừa điều động lực lượng nguyên thần rót linh lực vào cho nó.

Sau đó mỹ nhân rắn công đức ra tay củng cố ổ chó Tống và cụ hiện hóa nó thành thực thể. Trong toàn bộ quá trình, Tống Thư Hàng chỉ cần cung cấp năng lượng, ngoài ra không thèm quan tâm đến bất cứ điều gì khác.

Củng cố kiến trúc Thiên Cung là chuyện mà mỹ nhân rắn công đức đã quen tay hay việc.

Lúc này phần mềm hack của Tống Thư Hàng thể hiện ra tác dụng siêu phàm. Còn bản thân hắn thì phi nước đại trên con đường trở thành Tống Cá Muối.

Nhưng mỹ nhân rắn công đức không thể tính là hack được, vì dù sao cô cũng là cụ hiện hóa sức mạnh công đức của Tống Thư Hàng mà. Từ một phương diện nào đó thì mỹ nhân rắn công đức cũng chính là bản thân hắn.

Cho nên cô không phải phần mềm hack cài ngoài, mà là hack có sẵn.

Một tiếng sau.

[Ting ~ Chúc mừng Tống Cẩu Đản thật thà nhận được một ổ chó Tống hoàn mỹ. Hệ thống ổ chó Trình Cẩu Đản phục vụ hoàn tất, thân ái, nhớ đánh giá cho lần phục vụ này năm sao đó nha ~] Trình Cẩu Đản Tiên Tử nhắc nhở.

Chương 2704: Kiếp trước ta đã ngoái nhìn bao nhiêu lần?

Tống Thư Hàng còn chưa kịp đánh giá chất lượng phục vụ cho Trình Cẩu Đản Tiên Tử thì cô đã tự chấm cho mình năm sao trước: “Ting ~ cảm ơn ký chủ Tống Cẩu Đản thật thà đã đánh giá năm sao cho hệ thống. Hệ thống bắt đầu gỡ cài đặt, chúc ngài vui vẻ, chúng ta có duyên gặp lại.”

Tống Thư Hàng: “???”

Cơ hội đánh giá mà tiên tử đã nói sẽ cho ta đâu?

Sau đó, trước khi Tống Thư Hàng kịp phản ứng, Trình Cẩu Đản Tiên Tử đã bắt đầu rút êm: “Đi đây đi đây ~”

Mỹ nhân rắn công đức phụ họa theo: “Đi đây đi đây ~”

Trình Cẩu Đản Tiên Tử lặng lẽ chuồn.

Mỹ nhân rắn công đức cũng muốn ra khỏi thể nội của Tống Thư Hàng để đi theo Trình Cẩu Đản.

“@#%& Tiên Tử đừng nghịch nữa.” Tống Thư Hàng vội vàng hô dừng. Bây giờ hắn biến từ trạng thái 2D sang 2.5D hoàn toàn là nhờ sức mạnh công đức, mỹ nhân rắn công đức mà đi thì hắn sẽ xì hơi ngay.

Mỹ nhân rắn công đức dừng lại với vẻ lưu luyến lắm, sau đó mới nói với vẻ chân thành: “@#%×.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời từ tận đáy lòng.

Xin lỗi tiên tử, hôm nay xin cô hãy bỏ qua cho đầu lưỡi của ta trước đi. Ta có thắt nút lưỡi vào cũng không thể đọc nổi cái âm cuối cùng kia đâu.

…

Trong Kiếp Tiên Hư Không, ổ chó Tống trôi lơ lửng.

Trong cái ổ được trang hoàng theo căn phòng của Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng ngây ngô mà Thực Tại Ảo của Bạch tiền bối ngưng tụ ra đang ngồi khoanh chân, không nhúc nhích.

“Tốt lắm, nhà xây xong rồi, đến cả Bạch tiền bối còn âm thầm ủng hộ quyết định này của ta, chứng tỏ hành động xây nhà trong Kiếp Tiên Hư Không của ta là chính xác!” Tống Thư Hàng thầm nhủ. Chắc chắn là độ thân mật của hắn với Kiếp Tiên Hư Không đã nâng cao một bước rồi.

Mỹ nhân rắn công đức tìm trong kho lời thoại một lát rồi thì thầm: “Với ta mà nói, bất kỳ đâu cũng là nhà. Nhưng có kẻ lại đặt nhà mình ở một xó nào đó trên thế giới, cho nên họ mới không tìm thấy nhà đâu, cuối cùng chết rũ giữa đường.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Chết rũ giữa đường.” Mỹ nhân rắn công đức lặp lại.

Tống Thư Hàng: “Đừng nói gở. Cô nhìn Bạch tiền bối cũng thi triển Thực Tại Ảo ủng hộ hành động xây ổ chó của chúng ta kìa. Điều này chứng tỏ những hành động tiếp theo của chúng ta nhất định sẽ thuận lợi.”

“Chết rũ giữa đường.” Mỹ nhân rắn công đức nói tiếp.

Bạch tiền bối may mắn không có nghĩa là ngươi cũng thuận lợi, có khi Bạch tiền bối thuận lợi còn ngươi thì chết rũ giữa đường ấy.

Tống Thư Hàng: “Tiên tử ơi, chúng ta có thể đừng đề cập đến chết chóc nữa hay không?”

Mỹ nhân rắn công đức suy nghĩ một lát rồi đổi câu thoại khác: “Nhà không chỉ là nơi dành cho người ở, mà còn là điểm dừng cuối cùng của sinh mệnh!”

“Sinh mệnh dừng lại không phải cũng là chết sao?” Tống Thư Hàng đắng hết cả lòng.

Tiên tử, cô thực sự là hóa thân ánh sáng công đức của ta sao?

“Trẻ con gặp mặt không chào, hỏi ông là khách nơi nào lại chơi?” Đột nhiên, lời thoại của mỹ nhân rắn công đức thay đổi hẳn, không còn quẩn quanh vấn đề sống chết trước đó nữa.

Tống Thư Hàng hơi giật mình: “Có khách à?”

“Ừ.” Mỹ nhân rắn công đức đáp.

Ổ chó Tống tự nhiên mọc ra giữa Kiếp Tiên Hư Không cực kỳ bắt mắt, tựa hồ đã thu hút được một vị khách tới chơi.

Nhóm Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lẻn tới Kiếp Tiên Hư

Không nhờ mượn sức của Thế Giới thụ, còn vị khách đang tới thì lại khác.

Đối phương hẳn là một vị Kiếp Tiên sắp tốt nghiệp từ cảnh giới Huyền Thánh, chuẩn bị vượt qua thiên nhật chi kiếp của Kiếp Tiên và sắp sửa ký thác nguyên thần của mình vào Kiếp Tiên Hư Không.

Kiếp Tiên Hư Không mênh mông là thế mà hai bên có thể gặp được nhau, không thể không nói đây là một loại duyên phận.

Chưa biết là duyên lành hay duyên dữ, nhưng nhà Phật từng nói kiếp trước phải ngoái nhìn nhau ngàn lần, kiếp này mới được một lần đi lướt qua nhau…

Vậy thì để có cơ hội gặp được nhau trong Kiếp Tiên Hư Không, chí ít kiếp trước cũng phải ngoái nhìn nhau một ngàn x100 lần ấy nhỉ?

[Theo cách tính ấy, chẳng phải kiếp trước mình đã nhìn vị khách này một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không nghỉ thì kiếp này mới gặp được hắn ở đây ư? Kiếp trước mình làm nghề gì? Bảo vệ theo dõi camera an ninh à?] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư thì nguyên thần của vị khách kia đã tiến vào phạm vi thần thức của hắn.

Hắn cũng nhìn thấy vị khách nọ.

Người này trông đã thấy giàu có, trên thân mặc một chiếc áo lông cáo ấm áp mà từ cổ đến ống tay đều nồng nặc mùi tiền. Nhìn kĩ ra, từ trên xuống dưới người này giắt đầy hàng tuyển nhưng lại phối hợp rất hợp lý, khiến người ta không cảm thấy hắn là nhà giàu mới nổi.

“Nhìn sang ghê, ta cũng muốn sang chảnh như hắn vậy.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Tống Thư Hàng hâm mộ kẻ khác cứ như thằng ăn mày bưng cái bát vàng.

Mấy hơi thở sau.

Vị khách sang chảnh kia đã đến cổng ổ chó Tống.

“Quả nhiên ta cảm ứng không sai. Từ xa đã cảm nhận được khí tức quen thuộc, chẳng ngờ lại gặp được đạo hữu ở nơi này.”

Nguyên thần của vị khách sang chảnh cất tiếng cười cởi mở.

Tống Thư Hàng sững ra.

Đại lão sang chảnh ơi, mình quen biết nhau à?

Không đúng, thiên nhật chi kiếp của Kiếp Tiên phải mất ngàn ngày mới độ xong, mà một ngàn ngày trước ta còn là một học sinh cấp ba đang miệt mài học tập, làm sao có thể quen biết một đại lão giàu có thế này?

“Bạch đạo hữu, từ biệt trăm năm, không ngờ lại gặp được ngươi ở Kiếp Tiên Hư Không. Tốc độ tấn thăng của Bạch đạo hữu vượt xa dự kiến của ta quá.” Vị khách sang chảnh chắp tay, truyền lời.

Cách đây không lâu, khi cảm ứng được khí tức của Bạch trong Kiếp Tiên Hư Không, hắn đã giật nảy cả mình. Hơn một trăm năm trước khi hai người gặp nhau, Bạch đạo hữu vẫn chỉ là Bạch Chân Quân, ai ngờ loáng một cái đã thành Huyền Thánh, còn chứng đạo Kiếp Tiên cùng một nơi với hắn nữa chứ.

Nhưng ngẫm lại tư chất và vận may đáng sợ của Bạch đạo hữu thì kỳ tích gì xảy ra trên người hắn cũng đều dễ hiểu.

Hơn nữa… xây một tòa cung điện nhỏ trong Kiếp Tiên Hư Không thì đúng là phong cách của Bạch đạo hữu rồi. Bạch đạo hữu luôn thích làm những chuyện khó lòng tưởng tượng mà.

[À, thì ra là tìm Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng ngộ ra chân lý.

Sau đó, hắn truyền âm trả lời: “Khách từ phương xa đến mà không đón tiếp được kịp thời… tại hạ là Bá Tống. Bạch tiền bối vẫn đang bế quan minh tưởng, tạm thời không thể đáp lại ngươi, xin thứ lỗi cho.”

Đại lão sang chảnh nghe thấy tiếng của Tống Thư Hàng thì ngạc nhiên lắm.

Bạch đạo hữu không chỉ có một mình, mà còn đưa theo cả vãn bối đến Kiếp Tiên Hư Không à?

Lúc nào cũng làm những chuyện khiến người ta không tưởng tượng nổi, không hổ là Bạch đạo hữu!

Người tu luyện bình thường nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến chuyện đưa hậu bối cùng vào Kiếp Tiên Hư Không ấy chứ.

“Thì ra là thế, cái tính thích bế quan của Bạch đạo hữu vẫn chẳng thay đổi chút nào.” Đại lão sang chảnh mỉm cười: “Chào Bá Tống đạo hữu, ta là Ngũ Kiếm của Đại La giáo.”

“Đại La giáo?” Nghe thấy tên tông môn quen thuộc, Tống Thư Hàng hỏi ngay: “Tiền bối có quen biết Vũ Nguyệt Chân Quân không?”

Vũ Nguyệt Chân Quân là nhân viên quản lý khiêm tốn nhưng nổi danh của nhóm Cửu Châu số 1. Cô không lên tiếng nhiều, nhưng lại là “vua truyện hot” nổi tiếng nhất nhóm này.

Chương 2705: Hung thủ chính là ngươi!

“Ơ? Đạo hữu cũng biết Tiểu Vũ Nguyệt à? Từ từ đã… chẳng lẽ Bá Tống đạo hữu ngươi cũng từng lên truyện của Tiểu Vũ Nguyệt rồi sao?” Ngũ Kiếm tiền bối của Đại La giáo nói trong vô thức.

Lượng tin tức trong câu này lớn ghê!

Đặc biệt là chữ “cũng”, không chỉ bộc lộ nỗi bi ai sâu sắc trong nội tâm mà còn bộc bạch một câu chuyện cũ đầy chua xót của vị tiền bối này, khiến cho người nghe phải đau lòng rơi lệ.

Mà nghe giọng điệu thì dường như hắn đã xuất hiện trong truyện hot của Vũ Nguyệt Chân Quân không chỉ một lần…

Có lẽ trong tiềm thức cho rằng Bá Tống tiểu hữu trước mặt cũng có cùng trải nghiệm được lên truyện hot của Tiểu Vũ Nguyệt như mình, cho nên dù mới chỉ nói chuyện đôi câu cách một tầng cung điện, nhưng Ngũ Kiếm tiền bối của Đại La giáo đã cảm thấy mình và hắn rất hợp nhau.

Độ thiện cảm của Ngũ Kiếm tiền bối với Tống Thư Hàng tăng lên tằng tằng +1 +1 một cách khó hiểu.

“Thực ra Vũ Nguyệt Chân Quân là một tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 của ta.” Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời mở cửa cung điện ra: “Ngũ Kiếm tiền bối, mời vào.”

Nếu đại lão sang chảnh là cố nhân của Bạch tiền bối và là trưởng bối của Vũ Nguyệt Chân Quân thì đương nhiên Tống Thư Hàng không thể nhốt người ta ngoài cửa được. Có bạn tốt từ phương xa tới, chẳng phải là một chuyện đáng mừng sao?

“Tiểu Vũ Nguyệt là… tiền bối của đạo hữu ư?” Nghe Tống Thư Hàng nói xong, Ngũ Kiếm tiền bối Đại La giáo hơi ngẩn ra.

Thông qua cảm ứng của nguyên thần, hắn có thể cảm nhận được cường độ tinh thần lực của Bá Tống đạo hữu này cũng phải ở cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm. Bá Tống đạo hữu cũng ở kỳ cuối của thiên nhật chi kiếp, ngưng tụ ra Kiếp Tiên sinh cơ và Không

Gian Kiếp Cốt giống như hắn rồi.

Chính vì vậy nên khi biết Bá Tống tiểu hữu là hậu bối của Bạch đạo hữu, Ngũ Kiếm vẫn gọi hắn là “đạo hữu” và coi hắn cùng một cấp bậc với mình.

Ai ngờ bây giờ người ta lại gọi Tiểu Vũ Nguyệt nhà hắn là “tiền bối”.

Tiểu Vũ Nguyệt bây giờ mới có cảnh giới Chân Quân lục phẩm, có tài đức gì mà được một Kiếp Tiên cửu phẩm gọi là tiền bối cơ chứ?

Tiểu Vũ Nguyệt nhà ta ngầu như vậy, sao ta lại không biết gì?

[Từ từ, chẳng lẽ “tiền bối” mà Bá Tống đạo hữu này nói không phải là “tiền bối” trong tu luyện, mà là “tiền bối” trong phương diện khác?]

Ví dụ như… Bá Tống đạo hữu cũng vẽ truyện hot, và là “hậu bối” của Tiểu Vũ Nguyệt trong phương diện này chẳng hạn…

Nghĩ đến khả năng này, Ngũ Kiếm tiền bối Đại La giáo rùng mình một cái.

Nhưng ngay cả như vậy, độ hảo cảm trong lòng hắn đối với Bá Tống đạo hữu vẫn +1 +1 tằng tằng một cách khó hiểu.

Thấy cổng lớn của cung điện ổ chó Tống mở ra, Ngũ Kiếm Quân Chủ suy nghĩ một lát rồi bước vào. Đã biết Bạch đạo hữu cũng ở trong này, dù thế nào hắn cũng phải vào gặp một cái.

Nguyên thần Ngũ Kiếm Quân Chủ vừa vào đến cung điện đã lại sững ra.

Bởi vì hắn phát hiện trong cung điện nho nhỏ này không chỉ có Bá Tống đạo hữu và Bạch đạo hữu, mà còn có ba vị đạo hữu khác.

“Vị này là Vân Tước Tử Tiên Tử? Còn có Thất Tu tiểu hữu… ơ, Linh Điệp tiểu hữu cũng ở đây à? Sao Bạch đạo hữu lại biến thành trẻ con thế này?” Ngũ Kiếm Quân Chủ lập tức nhận diện tất cả những người đang có mặt ở đây.

Mái tóc dài của Vân Tước Tử Tiên Tử tết thành dây thừng, buộc Thất Tu, Linh Điệp vào một bên và buộc Bạch đạo hữu cùng một người trẻ tuổi nữa ở một bên khác. Không ngờ Bạch đạo hữu không phải một kèm một, mà là một kèm những bốn, đưa tận bốn đạo hữu khác vào Kiếp Tiên Hư Không.

Cuối cùng, ánh mắt của Ngũ Kiếm Quân Chủ dừng lại trên Tống Thư Hàng trẻ tuổi. Vị này chắc là Bá Tống đạo hữu nhỉ?

Vừa thấy khuôn mặt lương thiện vô hại của Bá Tống, độ hảo cảm trong lòng hắn lại tiếp tục +1 một cách khó hiểu.

“Bá Tống đạo hữu, ban nãy ngươi gọi Tiểu Vũ Nguyệt là “tiền bối”, lẽ nào ngươi và Tiểu Vũ Nguyệt là người trong cùng một giới?” Tuy độ thiện cảm tăng vùn vụt, nhưng Ngũ Kiếm Quân Chủ vẫn hỏi đầy cảnh giác.

Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi lại: “Sao cơ?”

“Xem ra không phải, thế là tốt rồi.” Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tống Thư Hàng, Ngũ Kiếm Quân Chủ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, độ thiện cảm lại +1.

Tống Thư Hàng chẳng hiểu mô tê gì.

Ngũ Kiếm Quân Chủ lại hỏi: “Nhưng nếu không phải người cùng một giới, sao ngươi lại gọi Tiểu Vũ Nguyệt là tiền bối?”

“Vì khi ta quen biết Vũ Nguyệt Tiên Tử thì cô ấy chính là tiền bối của ta.” Tống Thư Hàng đáp như lẽ đương nhiên.

Ngũ Kiếm Quân Chủ đầu đầy chấm hỏi: “Đạo hữu bây giờ đang ở cảnh giới nào?”

“Cảnh giới Huyền Thánh.” Tống Thư Hàng thật thà đáp.

Tên Huyền Thánh sắp tốt nghiệp già khú đế mo nang như ngươi sao lại cưa sừng làm nghé, gọi Tiểu Vũ Nguyệt là tiền bối hả? Ngươi có ý đồ đen tối với Tiểu Vũ Nguyệt à?!

Nghĩ tới đây, chẳng hiểu sao độ thiện cảm của Ngũ Kiếm Quân Chủ lại +1.

“Cố lên!” Hắn cổ vũ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn phát hiện mình không theo kịp mạch não của vị Ngũ Kiếm tiền bối này, chẳng hiểu hắn ta muốn nói cái gì nữa.

“Mà nói chứ, Bá Tống đạo hữu, ngươi độ thiên kiếp cửu phẩm đến giai đoạn nào rồi?” Ngũ Kiếm Quân Chủ hỏi. Cùng là dân độ kiếp cửu phẩm, phải chia sẻ thông tin để cùng tiến bộ chứ.

“Thiên kiếp cửu phẩm à, ta và Bạch tiền bối đã ở trong không gian thiên kiếp cửu phẩm khoảng ba tháng rồi.” Tống Thư Hàng tính toán thời gian rồi đáp.

“Ở cùng với Bạch đạo hữu?” Ngũ Kiếm Quân Chủ sững sờ: “Các ngươi độ kiếp cửu phẩm tập thể?” Hành động này đúng là tự tìm đường chết mà!

“Coi như là vậy.” Tống Thư Hàng trả lời.

“…” Ngũ Kiếm Quân Chủ nhìn Thất Tu, Linh Điệp và Vân Tước Tử Tiên Tử, hỏi: “Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu và Linh Điệp đạo hữu cũng đang độ kiếp tập thể với các ngươi à?”

“Không, chỉ có ta với Bạch tiền bối độ kiếp thôi.” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

Nghe xong, Ngũ Kiếm Quân Chủ thở phào nhẹ nhõm. May mà không phải năm đứa một đoàn, chỉ có tổ hai người thôi. Dựa vào vận may thần kỳ của Bạch đạo hữu, chắc vẫn có thể bình an vượt qua đại kiếp này.

“Tóm lại là độ kiếp tập thể nguy hiểm lắm, các ngươi nhất định phải cẩn thận đấy.” Ngũ Kiếm Quân Chủ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu đồng tình: “Đúng thế, lần nào độ kiếp tập thể cũng cửu tử nhất sinh, nhiều lần suýt chút nữa thì đi tong cái mạng rồi.”

Ngũ Kiếm Quân Chủ: “???”

Lần nào cũng? Nhiều lần suýt đi tong cái mạng?

Vị Bá Tống đạo hữu này độ kiếp tập thể không chỉ một lần sao?

Nghe giọng điệu này, chí ít hắn cũng phải độ kiếp tập thể ba lần trở lên rồi ấy hả?

Cáo từ! Hết cứu rồi!

Sau đó, chẳng hiểu sao độ thiện cảm trong lòng Ngũ Kiếm Quân Chủ lại +1.

Lúc này, cuối cùng Ngũ Kiếm Quân Chủ cũng cảm thấy có gì là lạ. Trên người Bá Tống đạo hữu không hề có mị lực kỳ lạ như Bạch đạo hữu, vì sao hắn cứ khiến người ta cảm thấy thân thiết vậy?

Sau khi quan sát cẩn thận, Ngũ Kiếm Quân Chủ đã phát hiện ra điểm khác thường.

Trên tóc của Bá Tống đạo hữu dường như có khí tức sinh mệnh không ngừng hoạt động, như đang phóng thích một kĩ năng nào đó.

Hơn nữa còn có một đám hư ảnh thánh viên như ẩn như hiện… Ban đầu Ngũ Kiếm Quân Chủ cứ nghĩ đám thánh viên trên nóc cung điện là một loại hình trang trí, nhưng xem ra chúng cũng là kĩ năng của Bá Tống đạo hữu này.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi đang làm gì đó?” Ngũ Kiếm Quân Chủ hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Tiền bối đừng để ý đến ta, ta đang cày độ thân thiết với Kiếp Tiên Hư Không ấy mà.” Tống Thư Hàng giải thích.

Ngũ Kiếm Quân Chủ: “…”

Hung thủ chính là ngươi!

Hung thủ chân chính của việc độ hảo cảm của ta cứ không ngừng +1!

Chương 2706: Kiếp Tiên dự bị biểu diễn online kĩ thuật tìm tiết điểm

Dù đã biết thủ phạm khiến độ thiện cảm của mình không ngừng +1 là Tống Thư Hàng, độ thiện cảm của Ngũ Kiếm Quân Chủ đối với hắn vẫn cứ +1 mà không khống chế nổi.

Đây là pháp thuật quái quỷ gì vậy?

Chẳng lẽ nó được sáng tạo nhờ linh cảm từ mị lực quỷ dị của Bạch đạo hữu, khiến người bị thi pháp không ngừng tăng ấn tượng tốt với người thi pháp, sau đó bị đoạt mất tiên cơ?

Đúng là một tà thuật đáng sợ! Ngũ Kiếm Quân Chủ nghĩ thầm.

Hắn cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại đây được nữa. Nếu cứ thế này, sớm muộn độ thiện cảm của hắn đối với Bá Tống tiểu hữu cũng vọt đến mây xanh, đến lúc đó bất cẩn bán cả Đại La giáo cho người ta thì chết dở.

Bạch đạo hữu thì còn đang bế quan, hắn đã đến thăm hỏi người ta, cũng đến lúc phải đi rồi.

Nghĩ đến đây, Ngũ Kiếm Quân Chủ quyết định nói vài câu khách sáo với Tống Thư Hàng rồi cáo từ.

“Phương thức bồi dưỡng độ thiện cảm với Kiếp Tiên Hư Không của Bá Tống đạo hữu đúng là độc đáo.” Ngũ Kiếm Quân Chủ mỉm cười, tùy tiện bắt đầu một đề tài khách sáo.

Tống Thư Hàng ngại ngùng đáp: “Tiền bối quá khen. Chẳng qua là ta không có phương pháp đặc biệt nào để tăng cường tình cảm với Kiếp Tiên Hư Không nên đành thử dùng một vài đường tắt mà thôi.”

Ngũ Kiếm Quân Chủ cười bảo: “Những con khỉ bên ngoài cung điện cũng là để tăng cường tình cảm với Kiếp Tiên Hư Không phải không?”

“Đúng vậy, dù sao thử cũng không mất tiền, cho nên cách nào ta cũng thử.” Tống Thư Hàng ngại ngùng đáp.

“Bá Tống đạo hữu thú vị quá. Tính cách của chúng ta nhất định là rất hợp nhau cho mà xem. Chờ độ xong thiên kiếp cửu phẩm, chúng ta sẽ đến hiện thế nâng chén chúc mừng cùng nhau nhé.” Ngũ Kiếm Quân Chủ mỉm cười đọc lời thoại khách sáo, chuẩn bị bái bai.

Sau đó hắn đứng dậy chắp tay: “Ta không quấy rầy Bá Tống đạo hữu và Bạch đạo hữu bế quan nữa. Ta đi trước một bước đây, gặp lại ở hiện thế nhé, Bá Tống… ủa?”

Khi chuẩn bị bái bai, nguyên thần của Ngũ Kiếm Quân Chủ liếc nhìn Bá Tống đạo hữu trong chốc lát, bỗng thấy bảy cái đạo hiệu lít nha lít nhít nhảy ra trước mắt mình.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao…

Thánh hào chữ Bá choán đầy màn hình, che kín cả tầm nhìn của hắn.

Cái quái gì thế này?

Chẳng lẽ nguyên thần của ta mà cũng hoa mắt hay sao?

Ngũ Kiếm Quân Chủ không dám tin, bèn dùng nguyên thần quan sát Tống Thư Hàng một cách thủ công… bảy thánh hào vẫn không ngừng phù hiện trong lòng hắn.

“Ngũ Kiếm tiền bối sao thế?” Thấy Ngũ Kiếm Quân Chủ ngớ ra kinh ngạc, thần thức của Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Chuyện gì xảy ra mà khiến một vị Kiếp Tiên dự bị như Ngũ Kiếm tiền bối khiếp sợ tới cỡ này?

“Bảy thánh hào?” Ngũ Kiếm Quân Chủ chỉ vào Tống Thư Hàng.

“À, Ngũ Kiếm tiền bối nói cái này hả?” Tống Thư Hàng đáp: “Đúng vậy, vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên ta có bảy thánh hào khác nhau.”

“Làm sao mà ngươi làm được?” Ngũ Kiếm Quân Chủ sững sờ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Độ kiếp tập thể?”

Ngũ Kiếm Quân Chủ: “…”

Không học được, không học được, bái bai!

“Bá Tống đạo hữu không hổ là con người đặc biệt có thể chơi với Bạch đạo hữu.” Ngũ Kiếm Quân Chủ điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười nói.

“Hả? Ai gọi ta đấy?” Bỗng nhiên, giọng nói non nớt của Bạch tiền bối vang lên.

Bé Bạch đang bế quan từ từ mở mắt, thần thức bắt đầu khuếch tán.

“Bạch tiền bối ngài tỉnh rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta xuất quan chứ không phải ngủ như ngươi.” Bé Bạch nói bằng giọng trẻ con.

Bàn tay nhỏ của Tống Thư Hàng gãi vào hư không một cách đầy ngượng ngập.

“Thì ra là Ngũ Kiếm đạo hữu à? Sau khi xuất quan, ta nghe nói ngươi đã trùng kích thiên nhật chi kiếp của Kiếp Tiên cửu phẩm. Bây giờ xem ra ngươi sắp độ kiếp thành công rồi phải không?” Bé Bạch cất giọng con trẻ trong veo nhưng lại nói bằng ngữ điệu rất chi là già dặn.

[Muốn ôm hắn về nhà quá đi.JPG] Mỹ nhân rắn công đức bắt đầu phát đi phát lại một cái meme trong đầu óc Tống Thư Hàng.

“Bạch đạo hữu, lâu rồi không gặp. Không ngờ ngươi cũng đang trùng kích cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm rồi.” Ngũ Kiếm Quân Chủ đang muốn đi, thấy bé Bạch tỉnh dậy thì lại ở lại.

“Ngũ Kiếm đạo hữu hiểu lầm rồi, ta chưa trùng kích cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, mới đang độ thiên kiếp cửu phẩm mà thôi. Tạm thời ta không có ý định tấn thăng cảnh giới nhanh như vậy.” Bé Bạch mỉm cười ngọt như đường: “Độ kiếp trước đã. Thiên kiếp cửu phẩm tốn thời gian lắm… cho nên ta phải tranh thủ. Đến khi thực sự trùng kích cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, ta có thể kết nối quá trình đó với khâu độ kiếp đã tiến hành từ trước, để giảm thiểu tối đa thời gian lãng phí.”

“Xin Bạch đạo hữu hãy nói tiếng người đi.” Ngũ Kiếm Quân Chủ cười nói. Bạch đạo hữu quả nhiên vẫn là Bạch đạo hữu. Thiên kiếp mà tu sĩ bình thường trốn tránh không kịp dường như chẳng là gì với Bạch đạo hữu cả.

Tống Thư Hàng nghe vậy bèn thử giải thích: “Thực ra là vì file thiên kiếp cửu phẩm có dung lượng lớn quá, cho nên bọn ta download về lưu trữ sẵn, đợi bao giờ muốn độ kiếp thì mở ra sau.”

Ngũ Kiếm Quân Chủ: “…”

Đúng rồi, Bá Tống tiểu hữu đang đang độ kiếp cùng Bạch đạo hữu, nói vậy nghĩa là hắn cũng đang tiến hành độ kiếp cửu phẩm trước đấy à?

Rốt cuộc thì bọn họ được tính vào cảnh giới nào vậy?

Không thể nào mà trò chuyện được nữa, không tìm được tiếng nói chung với hai kẻ này mà!

Nói thì nói thế, nhưng độ thiện cảm của hắn với Bá Tống vẫn +1 không ngừng.

“Thấy thiên kiếp cứ mất mặt làm sao ấy.” Ngũ Kiếm Quân Chủ âm thầm cảm thán.

“Cũng được mà.” Bé Bạch lên tiếng: “Ít ra thì mùi vị thiên kiếp cũng ngon. Lôi kiếp nhai giòn bùng nổ, còn tâm ma kiếp thì ngon kiểu độc đáo.”

Ngũ Kiếm Quân Chủ: “???”

Mùi vị cũng ngon? Giòn bùng nổ? Ngon kiểu độc đáo? Đây thực sự là đánh giá dành cho thiên kiếp à?

Trong ba năm ta trùng kích thiên kiếp cửu phẩm, chuyện gì đã xảy ra với thế giới bên ngoài vậy?

“Đúng rồi Ngũ Kiếm đạo hữu, ngươi đang thử tìm kiếm tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không để ký thác nguyên thần đúng không?” Lúc này, bé Bạch lại hỏi.

[May mà cuối cùng cũng đổi đề tài.] Ngũ Kiếm Quân Chủ hơi gật đầu, đáp: “Đúng vậy, nguyên thần của ta đã ở trong Kiếp Tiên Hư Không một thời gian khá dài, độ hòa hợp cũng đủ rồi, tiếp theo sẽ mở tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không.”

“Chẳng bằng tìm cùng nhau đi.” Bé Bạch đưa ra lời mời với Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Hiện tại bé Bạch cần một người dẫn đường, giúp hắn tìm kiếm tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không để hắn khóa chặt vị trí của nó cho dễ. Sau đó… Ngũ Kiếm Quân Chủ tự dâng mình lên tận cửa.

“Ta rất vui lòng. Có Bạch đạo hữu cùng hành động, ta tin rằng mình có thể nhanh chóng tìm thấy tiết điểm thôi.” Ngũ Kiếm Quân Chủ gật đầu nói.

Nhưng lát nữa khi tìm kiếm tiết điểm, hắn nhất định phải chú ý an toàn, tuyệt đối không để mình bị ảnh hưởng bởi thuộc tính “cầu phú quý trong nguy hiểm” của Bạch đạo hữu.

“Vậy chúng ta lên đường thôi. Thư Hàng, giao quyền khống chế cung điện cho Ngũ Kiếm đạo hữu, để hắn điều khiển cung điện di chuyển trong Kiếp Tiên Hư Không, mở tiết điểm hư không.” Bé Bạch quay đầu nói với Tống Thư Hàng.

“Vâng ~” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

[Ting ~ Chúc mừng ngài nhận được quyền khống chế ổ chó Tống, xin hãy giữ vệ sinh sạch sẽ và đối xử tốt với ổ chó nhé ~] Một câu nhắc nhở vang lên trong nguyên thần của Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Chương 2707: Ta muốn làm hộ không di dời trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không

Ổ chó Tống?

Cái tên này thực sự vượt quá sức tưởng tượng của Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Đặt tên nơi ở của mình là ổ chó… chẳng lẽ bản thể của vị Bá Tống đạo hữu này là khuyển yêu à?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngũ Kiếm Quân Chủ nhìn Tống Thư Hàng trở nên hiền từ hơn hẳn. Thực ra hắn là một người rất thích nuôi chó, chẳng qua là không có năng khiếu nuôi thú cưng mà thôi.

Với lại, tu sĩ bình thường hơi một tí là bế quan mấy năm, thậm chí đến trên trăm năm, tuổi thọ của một con chó còn chẳng đủ để hắn bế quan một lần trung bình, mà bồi dưỡng một con khuyển yêu thì lại chẳng khác gì nhận đệ tử, thú cưng và đệ tử khác nhau nhiều lắm.

Thú cưng dùng để yêu chiều, còn đệ tử thì phải đối xử thật là nghiêm khắc.

Thế là độ thiện cảm của Ngũ Kiếm Quân Chủ với Tống Thư Hàng lại tăng lên vùn vụt.

“Bá Tống đạo hữu ẩn giấu khí tức chân thân tốt thật. Ta tiếp xúc với ngươi gần thế này mà trước đó không nhận ra chân thân của ngươi đâu.” Ngũ Kiếm Quân Chủ mỉm cười.

Tống Thư Hàng sững ra: “???”

Chân thân? Ẩn giấu tốt?

À, có lẽ Ngũ Kiếm Quân Chủ đang nói đến Tống Thư Hàng hư ảo do Thực Tại Ảo của Bạch tiền bối cụ hiện hóa ra chăng?

“Ngũ Kiếm tiền bối hiểu lầm rồi, đây không phải là chân thân của ta, mà là hư ảnh được cụ hiện hóa ra từ Thực Tại Ảo của Bạch tiền bối đấy.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Hả? Ta không nói chân thân này, ta nói chân thân chủng tộc của ngươi kia.” Ngũ Kiếm Quân Chủ ướm hỏi: “Khuyển tộc?”

Dưới sự tắm tưới của độ thiện cảm không ngừng +1, trạng thái của Ngũ Kiếm Quân Chủ dường như cũng chịu ảnh hưởng theo. Sau khi tiếp nhận quyền khống chế ổ chó Tống, hắn không nhịn được vươn tay ra vẫy Tống Thư Hàng, miệng phát ra âm thanh “tắc tắc tắc”.

Tống Thư Hàng: “…”

[Thiên địa tuần hoàn, nhân quả báo ứng, không phải không báo, chưa đến lúc thôi.] Mỹ nhân rắn công đức đọc lời thoại trong đầu Tống Thư Hàng,

“Tiền bối hiểu lầm rồi, ta không phải là Khuyển tộc.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Ngài hiểu lầm vì tên cung điện của ta là ổ chó Tống đúng không? Nói ra dài dòng lắm… thôi không giải thích nữa. Nói chung thì chuyện này có liên quan đến một đạo hiệu của ta ấy mà.”

“Thì ra là vậy, xin lỗi, ta vô ý quá.” Ngũ Kiếm Quân Chủ nói với vẻ tiếc nuối.

[Xem ra mình phải nghĩ cách khôi phục lại đạo hiệu cho Trình Cẩu Đản mới được. Còn tiếp tục thế này thì đến chủng tộc của ta cũng bị người ta hiểu lầm mất.] Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

@#%× Tiên Tử nghe vậy thì mừng lắm, bèn cười hì hì rồi lập tức gửi tin cho Trình Cẩu Đản Tiên Tử.

Không biết Trình Cẩu Đản Tiên Tử ở thế giới Cửu U xa xôi nhận được tin này có vui vẻ hay không.

…

Trong Kiếp Tiên Hư Không.

Ổ chó Tống vững vàng tiến bước nhờ sự khống chế của Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không là một thứ rất duy tâm, đôi khi phải dùng trực giác để tìm.

Lúc này độ thiện cảm của Ngũ Kiếm Quân Chủ và Kiếp Tiên Hư Không đã đạt mức đủ tư cách trở lên, trong lòng hắn có một loại trực giác. Theo trực giác này, hắn có thể tìm được tiết điểm thuộc về chính hắn trong Kiếp Tiên Hư Không để ký thác nguyên thần.

“Bạch đạo hữu, tiếp theo chúng ta nên rẽ phải hay rẽ trái? Ta không dám chắc, cứ thấy cả trái và phải đều là mục tiêu trong trực giác ấy.” Sau khi ổ chó Tống trôi được một lát, Ngũ Kiếm Quân Chủ đột nhiên hỏi.

Bé Bạch vươn tay túm lấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

“Đừng động đậy.” Nói xong, bé Bạch xách Tống Thư Hàng quay như bàn xoay một vòng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Bên phải.” Bé Bạch đáp.

“Được!” Ngũ Kiếm Quân Chủ sung sướng khống chế ổ chó Tống chạy sang bên phải.

Làm việc cùng Bạch đạo hữu chính là nhẹ nhàng vui vẻ như vậy đó.

Trực giác của Kiếp Tiên dự bị đối với tiết điểm Kiếp Tiên không phải là vạn năng. Dù đi theo trực giác thì vẫn có khả năng nhầm hướng, đôi khi buộc phải lựa chọn, giống như trường hợp vừa rồi.

Khi có Bạch đạo hữu trợ giúp, mỗi lần do dự không quyết định được thì có thể mượn sức mạnh của Bạch đạo hữu để chọn lựa đáp án chính xác.

Thời gian vùn vụt trôi.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Kiếp Tiên Hư Không thực sự quá mênh mông, dường như là vô biên vô hạn. Con đường bọn họ đi cả một ngày chẳng đáng kể chút nào với Kiếp Tiên Hư Không, mà nhóm Tống Thư Hàng đi suốt dọc đường cũng không gặp được nguyên thần của Kiếp Tiên dự bị nào khác.

Tuy chư thiên vạn giới rất lớn nhưng không phải năm nào cũng sinh ra Kiếp Tiên. Ngay đến Huyền Thánh còn ngàn năm chẳng có một ai, Kiếp Tiên lại càng thêm hiếm thấy.

Trong thời gian đó, Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới bế quan được thêm nửa ngày, sau đó bị Bạch tiền bối xoay tròn cho tỉnh lại.

“Vẫn chưa tìm thấy tiết điểm Kiếp Tiên sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngũ Kiếm Quân Chủ mỉm cười: “Tìm tiết điểm Kiếp Tiên đâu có dễ dàng như thế? Nhưng trực giác của ta mách bảo rằng tiết điểm Kiếp Tiên thuộc về ta đã ở rất gần rồi.”

“Mỗi Kiếp Tiên có một tiết điểm Kiếp Tiên riêng sao? Trong mỗi tiết điểm Kiếp Tiên chỉ ký thác được một nguyên thần Kiếp Tiên thôi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên, chuyện này thì ai mà chẳng biết?” Ngũ Kiếm Quân Chủ trả lời.

Tống Thư Hàng ngại ngùng cười. Quả thực là kiến thức cơ bản của hắn vẫn còn kém lắm.

“Đến rồi, thấy rồi!” Đột nhiên, Ngũ Kiếm Quân Chủ hưng phấn hô lên.

Sau một ngày một đêm truy tìm vất vả, cuối cùng tiết điểm Kiếp Tiên của hắn cũng được tìm thấy và mở ra.

Có công mài sắt, có ngày nên kim!

Tống Thư Hàng vội vàng mở rộng tinh thần lực, quét về phía Kiếp Tiên Hư Không kia.

Chỉ thấy trong thế giới Kiếp Tiên Hư Không 2D xuất hiện một điểm đen nho nhỏ… nhỏ hơn cả cái móng tay.

“Bạch đạo hữu, Bá Tống đạo hữu, ta đi trước một bước đây.” Ngũ Kiếm Quân Chủ chắp tay nói với Tống Thư Hàng và Bạch Thánh: “Sau này gặp lại ở hiện thế nhé.”

Tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không không mở ra mãi mãi, hắn không thể lãng phí thời gian, nhất định phải lập tức ký thác nguyên thần vào tiết điểm Kiếp Tiên khi nó còn đang mở.

Bé Bạch vẫy tay: “Chúc Ngũ Kiếm đạo hữu sớm ngày vượt qua thiên kiếp cửu phẩm, gặp lại ở hiện thế nhé.”

“Cố lên Ngũ Kiếm tiền bối, lúc nào gặp mặt ta sẽ mời ngươi ăn tiệc thiên kiếp.” Tống Thư Hàng cười nói.

Ngũ Kiếm Quân Chủ vẫy tay phóng khoáng, mở cửa ổ chó

Tống, đi vào Kiếp Tiên Hư Không.

Nguyên thần của hắn hướng thẳng tới chấm đen nho nhỏ kia.

Thần thức của Tống Thư Hàng khóa chặt khu vực đó, quan sát tỉ mỉ toàn bộ quá trình nguyên thần Kiếp Tiên ký thác vào hư không.

Dưới ánh nhìn chăm chú của nguyên thần hắn, khi nguyên thần của Ngũ Kiếm Quân Chủ đến gần chấm đen nhỏ thì bị kéo dài thành dạng sợi.

Nhìn đã thấy đau rồi.

Một con người phải trải qua sự tôi luyện như thế nào mới có thể bị kéo thành dạng sợi được kia chứ?

Nguyên thần Ngũ Kiếm Quân Chủ kéo dài xong bèn chui vào chấm nhỏ. Sợi nguyên thần nhỏ xinh được chấm nhỏ tiếp nhận hoàn toàn.

“Ủa? Chẳng lẽ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không là thế giới 1D sao?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Kiếp Tiên Hư Không là thế giới 2D.

Vậy nói không chừng tiết điểm dùng để ký thác nguyên thần là không gian 1D cũng nên.

Một loáng sau, tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không mà Ngũ Kiếm Quân Chủ ký thác nguyên thần đã biến mất.

“Tiếp theo đến lượt chúng ta.” Bé Bạch nói.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vừa rồi ta đã ghi chép vị trí của tiết điểm Kiếp Tiên… tiếp theo, để ta thử xem có thể mở một tiết điểm trong Kiếp Tiên Hư Không hay không, còn ngươi thì nghĩ cách cố định nó lại.”

Bé Bạch lên tiếng.

Chương 2708: Ta nguyện làm thanh trường kiếm trong tay người

“Ta nghĩ cách? Cố định tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không?” Tống Thư Hàng nghe xong thì hai mắt trợn tròn xoe.

Bạch tiền bối, vãn bối không làm được đâu!

Ta không có khả năng này, cũng không có thủ đoạn cường đại như thế. Ta thậm chí còn không biết cấu tạo của tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không thì biết cố định nó thế nào?

“Đừng lo lắng, chúng ta chỉ thử thôi, cho nên lần đầu được phép thất bại.” Bé Bạch an ủi.

Nghe thấy được phép thất bại, Tống Thư Hàng vững lòng hơn nhiều.

Chỉ là thử thôi mà. Lát nữa tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không xuất hiện, hắn sẽ dồn tất cả thủ đoạn của mình vào nó, xem có thể cố định nó được hay không.

“Vậy bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu thí nghiệm. Thư Hàng, ngươi chuẩn bị xong chưa?” Bé Bạch nhảy xuống, tới gần nguyên thần của Tống Thư Hàng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Ta chuẩn bị xong rồi, Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng xoa xoa hai tay, chờ Bạch tiền bối mở tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

“Ừm.” Bé Bạch đáp khẽ, sau đó nắm lấy bàn tay rộng của Tống Thư Hàng.

Tay nhỏ nắm tay to, đi đường không sợ ngã ~

“Sao rồi Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi ngờ. Sau khi biến thành bé Bạch, dường như tính cách của Bạch tiền bối cũng trở nên giống trẻ con hơn, bây giờ còn thích nắm tay người lớn nữa kìa.

Đáng yêu gì đâu á!

Trong lúc hắn đang suy tư, bé Bạch đã dùng một tay khác bấm kiếm quyết rồi cất giọng non nớt hô: “Đi nè!”

Tống Thư Hàng: “???”

Thấy cảnh tượng quen thuộc này, trong đáy lòng Tống Thư Hàng trào dâng dự cảm không lành, mà chỉ một giây sau, dự cảm không lành ấy đã biến thánh sự thật.

Bàn tay nhỏ bé ấm áp đang nắm tay hắn của bé Bạch buông ra một cách vô tình.

Được kiếm quyết của Bạch tiền bối điều khiển, nguyên thần của Tống Thư Hàng hóa thành phi kiếm dùng một lần bản nguyên thần Bá Tống số 1, bay vèo ra khỏi ổ chó Tống, đâm thẳng vào Kiếp Tiên Hư Không.

“Á á ~” Tống Thư Hàng kêu la thảm thiết, thân thể bay vọt lên rồi không ngừng xoay tròn như phi kiếm xoắn ốc với tốc độ nhanh không tưởng.

Sao lại thế này? Lần này ta đâu có chọc giận Bạch tiền bối chứ?

Lần này khao khát sống của ta lúc nào cũng tràn đầy, làm việc cẩn thận dè dặt, nhẫn nại không tìm đường chết, vì sao lại bị Bạch tiền bối cho bay?

Trong ổ chó Tống, bé Bạch khép tay thành kiếm đặt dọc trước mắt mình, thần thức khóa chặt Kiếp Tiên Hư Không, trong đầu hồi tưởng lại tình hình khi Ngũ Kiếm Quân Chủ đâm vào tiết điểm.

Một lát sau, bé Bạch quát khẽ: “Đi!”

Phi kiếm dùng một lần bản nguyên thần Bá Tống số 1 điên cuồng xoay tít như một mũi khoan, phóng thẳng vào một tiết điểm nào đó trong Kiếp Tiên Hư Không.

Đây chính là phương án mở tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không mà Bạch tiền bối suy nghĩ rất lâu mới khám phá ra.

Vì đây là Kiếp Tiên Hư Không, chỉ có nguyên thần được vào, cho nên vật liệu để Bạch tiền bối chế tạo phi kiếm dùng một lần cũng không truyền tống vào được.

Thế là hắn chế luôn Tống Thư Hàng thành phi kiếm dùng một lần, tăng thêm độn thuật không gian đặc biệt của đám rùa tai ương khổng lồ, phóng thẳng nguyên thần của Tống Thư Hàng vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

Nói cách khác, lần này không phải Bạch tiền bối đang nhét hành Tống Thư Hàng, mà tất cả mọi người đều sẽ hưởng thụ đãi ngộ ấy.

Lát nữa khi Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân tỉnh lại, tất cả bọn họ đều sẽ được Bạch tiền bối chế tạo thành phi kiếm nguyên thần rồi phóng vào Kiếp Tiên Hư Không, tự khoan ra một tiết điểm cho mình.

Mỗi một tiết điểm Kiếp Tiên chỉ gửi được một nguyên thần. Bây giờ mỗi người vừa hay có thể tự mở ra một tiết điểm, của ai nấy ở.

Thậm chí đến cuối cùng, chính Bạch tiền bối cũng sẽ bị chế thành phi kiếm dùng một lần bản nguyên thần bé Bạch mà tự mình bắn đi.

Trong Kiếp Tiên Hư Không.

Nguyên thần Tống Thư Hàng xoay tít thò lò với tốc độ nhanh đến không thấy bóng người. Nguyên thần của hắn dường như đã biến thành một cái vòi rồng, tấn công kịch liệt vào một tiết điểm nào đó.

Tốc độ khoan vào còn tăng lên vùn vụt.

“Sắp nôn, sắp nôn rồi Bạch tiền bối ơi!” Tống Thư Hàng thều thào rên rỉ. Sau bệnh sợ độ cao và sợ nhanh, có lẽ tương lai hắn sẽ còn mắc thêm một bệnh sợ xoay nữa. Xoay tròn sẽ trở thành một điều cấm kị của Bá Tống Huyền Thánh.

“Cố chịu đi, Thư Hàng.” Bé Bạch khích lệ sau lưng hắn: “Đây cũng là lần đầu tiên ta thử mở tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không nên chưa có kinh nghiệm. Ngươi kiên trì thêm chút nữa, chờ ta quen với cách làm này, tích lũy được kinh nghiệm, lát nữa bắn Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu và Linh Điệp đạo hữu đi sẽ thuận lợi hơn nhiều.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Nhưng sau khi nghe thấy Vân Tước Tử Tiên Tử, Linh Điệp tiền bối và Thất Tu tiền bối đều sẽ bị bé Bạch bắn đi, sau đó xoay tít thò lò trong Kiếp Tiên Hư Không như mình, tâm lý của Tống Thư

Hàng cân bằng hẳn.

Không sợ bị chia ít, chỉ sợ chia không đều.

Chỉ cần tất cả mọi người chịu cùng một tai họa như nhau thì tâm lý dễ cân bằng lắm.

Ầm ầm ~

Trong Kiếp Tiên Hư Không, tốc độ xoay tròn của Tống Thư Hàng càng lúc càng nhanh. Nếu hắn đang ở trong hiện thế thì cái đầu sắt của hắn đã ma sát ra hoa lửa với không khí rồi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng không còn kêu la thảm thiết nữa.

Khi kêu thảm không còn ý nghĩa, chẳng bằng tiết kiệm sức lực để làm chuyện có ý nghĩa còn hơn.

Quan trọng hơn là Tống Thư Hàng nhận ra mình đã dần dần thích ứng với nỗi thống khổ khi nguyên thần điên cuồng xoay tròn, và bắt đầu miễn dịch với điều này rồi.

Cảm giác chóng mặt buồn nôn cũng từ từ biến mất.

Bệnh sợ xoay còn chưa kịp ra đời, đã bị tế bào miễn dịch thống khổ của Tống Thư Hàng tàn nhẫn bóp chết từ trong trứng nước.

“Bạch tiền bối, vẫn chưa mở được tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không sao?” Tống Thư Hàng vừa xoay tròn, vừa bình tĩnh hỏi bé Bạch.

“Thiếu chút nữa, ngươi có chịu được không? Không được thì chúng ta nghỉ ngơi một lát.” Bạch tiền bối sau lưng hắn quan tâm hỏi.

“Không cần không cần, Bạch tiền bối cứ thoải mái đánh cược một lần đi! Thành công đang ở trước mắt, làm sao chúng ta có thể bỏ dở giữa chừng? Hãy để ta trở thành thanh kiếm sắc bén nhất trong tay ngài, để chém mở Kiếp Tiên Hư Không đi!” Tống Thư Hàng dõng dạc tuyên bố.

Tuy hắn không có thiên phú kiếm thuật, nhưng hóa thân thành kiếm cũng là một trải nghiệm không tồi.

“Xem ra ngươi đã thích ứng rồi? Thế thì tốt. Chúng ta sẽ sát cánh bên nahu, phá vỡ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không!” Bé Bạch nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt tràn đầy thỏa mãn.

Sau đó kiếm quyết trong tay hắn thay đổi.

Ầm ầm ầm ~

Tốc độ xoay tròn của Tống Thư Hàng nhanh hơn mấy phần. Vì quay quá nhanh, hắn cảm thấy tốc độ chuyển động của thân thể dần dần không theo kịp cái đầu. Nếu đang ở hiện thế thì có lẽ cổ hắn đã bị xoắn thành cái bánh quẩy rồi.

May mà đây là Kiếp Tiên Hư Không, nguyên thần không phải lo chuyện đó.

“Phá cho ta!” Sau lưng hắn, bé Bạch dồn toàn bộ sức lực, hô lên khí thế mười phần.

Một khắc sau, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu của nguyên thần mình rốt cuộc đã phá vỡ được một bức tường ngăn cách hai chiều không gian nào đó. Từ Kiếp Tiên Hư Không, đầu hắn phóng thẳng vào một chiều không gian khác.

Sau đó, đầu hắn bị kéo dài hệt như thân thể của Ngũ Kiếm Quân Chủ rồi bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

“Thành công? Bạch tiền bối, chúng ta thành công rồi!” Tống Thư Hàng vui vẻ truyền âm cho Bạch tiền bối.

“Chưa đâu, mau cố định tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không này lại, nếu không đầu ngươi đi mà thân thể ở lại bên ngoài bây giờ.” Bé Bạch lo lắng nhắc nhở.

Chương 2709: ký thác cái đầu quý báu của nguyên thần ta

Tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không bị cưỡng chế mở ra có thể tích quá nhỏ và khép kín rất nhanh. Nếu không nghĩ cách củng cố hoặc mở rộng nó ra, thì thân thể Tống Thư Hàng chưa kịp vào hoàn toàn, nó đã đóng lại rồi. Dù sao nguyên thần tu sĩ dung nhập vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không và tiến hành ký thác nguyên thần cũng cần có thời gian mà.

Bây giờ Tống Thư Hàng mới đưa được mỗi cái đầu vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, thân thể vẫn còn mắc kẹt bên ngoài.

“Yên tâm đi Bạch tiền bối, ta đã chuẩn bị trước rồi mà.” Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

Vừa rồi sau khi miễn dịch hiệu ứng “mũi khoan điên cuồng xoay tít”, Tống Thư Hàng đã tỉnh táo chuẩn bị bước hành động tiếp theo, ví dụ như ngay khi vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không thì hắn phải làm gì.

Cho nên khi phần đầu của nguyên thần bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, hai tay Tống Thư Hàng đã bắt đầu hành động.

Thánh Viên Luyện Giới lập tức kích hoạt và phóng thích!

Đã muốn luyện hóa một tọa độ không gian, thì pháp thuật Thánh Viên Luyện Giới có thể luyện hóa một giới đương nhiên là lựa chọn thích hợp nhất mà Tống Thư Hàng nghĩ tới đầu tiên.

Đây cũng là một trong số ít những đạo pháp không gian mà hắn biết.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, 200 con thánh viên đã tích sức chờ sẵn từ lâu. Thánh Viên Luyện Giới vừa kích hoạt, chúng đã cất kinh thư Nho gia, vây lên từng vòng theo sự chỉ huy của Đại Thánh Viên, túm tụm dòm ngó chủ nhân đang cắm đầu vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, nhân tiện giúp hắn hoàn thành đạo pháp Thánh Viên Luyện Giới.

Ánh sáng của đạo thuật không gian phủ xuống tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không với ý đồ luyện hóa tiết điểm không gian này.

Ngay sau đó, nguyên thần Tống Thư Hàng bộc phát niệm lực cường đại, cố gắng mở rộng tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không. Niệm lực là một thủ đoạn vạn năng, gần như có thể phát huy tác dụng ở bất cứ nơi nào. Chỉ cần niệm lực đủ mạnh thì dù không có điểm tựa cũng có thể bẩy tung Trái Đất lên!

Thánh Viên Luyện Giới + niệm lực là đạo thuật đầu tiên mà Tống Thư Hàng lấy ra, song thủ đoạn của hắn còn chưa hết.

Tay hắn điểm nhẹ lên tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không ở cổ mình, kích hoạt bí pháp Giám Định.

Đồng thời, hai chân hắn vẫy nhẹ một cái, đá hai cây Bá Thần trụ ra. Mượn một câu danh ngôn của Hà Chỉ tiền bối, phán rằng: Nơi Bá Thần trụ cắm xuống là đất của ta!

Cùng lúc hai cây Bá Thần trụ số 1 mang thuộc tính cơ bản cắm xuống tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, Tống Thư Hàng còn ẩn giấu một cây Bá Thần trụ số 2. Hắn muốn thử xem có thể luyện hóa ra một cây Bá Thần trụ - Tiết điểm Kiếp Tiên trụ hay không.

Thử một chút đâu có mất tiền. Tống Thư Hàng dốc hết thủ đoạn toàn thân. Nếu không phải cái đầu đã bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên, hắn còn muốn dùng bím tóc để thi triển hơn một ngàn phát Dưỡng Đao thuật nhằm bồi dưỡng tình cảm của mình với Kiếp Tiên Hư Không nữa kia.

Sau khi thi triển một lúc bốn thủ đoạn lợi hại, Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra một điểm thiếu sót của mình. Ví dụ như Dưỡng Đao thuật của hắn quá phụ thuộc vào tay.

Đây là một loại ràng buộc cần phải đột phá. Nếu bím tóc biến thành bàn tay có thể thi triển Dưỡng Đao thuật, vậy tại sao không mở rộng tư duy, để trừ tay và tóc ra thì các bộ phận khác trên cơ thể cũng có thể thi triển pháp thuật này?

Ngẫm lại mới thấy, khi toàn thân đều có thể phóng thích Dưỡng Đao thuật thì mới thật sự là vương đạo!

“Thư Hàng, mau lùi về! Chúng ta thất bại rồi, tiết điểm Kiếp Tiên không ổn định, nó khép kín ngay bây giờ đấy!” Đúng lúc này, bé Bạch sau lưng hắn gấp gáp hô lên.

Thí nghiệm đầu tiên chỉ thành công một nửa. Bạch tiền bối mở được tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, song ba thủ đoạn Thánh Viên Luyện Giới, niệm lực và Bá Thần trụ của Tống Thư Hàng thất bại toàn bộ.

Thậm chí hai cây Bá Thần trụ của hắn còn bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

Nghe mệnh lệnh này xong, Tống Thư Hàng vội vàng rút mạnh đầu mình ra ngoài.

“Tiếc quá, vậy lần tiếp theo ta sẽ thử nghiệm Chưởng Tâm Lôi? Hoặc là liều mạng đánh cược, dùng Dưỡng Đao thuật luôn đi?” Hắn thầm tiếc nuối trong lòng.

Khi Tống Thư Hàng vất vả lôi được một nửa cái cổ của nguyên thần ra khỏi tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không thì tiết điểm đột nhiên đóng lại với tốc độ chóng mặt.

Cổ và đầu của nguyên thần Tống Thư Hàng bị bẻ sống ra khỏi thân thể hắn.

Đau thì không đau, nhưng nhìn kinh dị khó tả.

Tống Thư Hàng vươn tay sờ lên cổ nguyên thần của mình: “Suýt nữa thì ta chết rồi.” Hắn truyền âm nói.

Cũng may lần trước ở Nho gia, Bạch tiền bối two đã dùng bí pháp cắt đầu hắn xuống, dạy hắn nắm giữ Phi Đầu thuật. Đầu và thân thể của hắn có thể tách nhau ra một cách cực kỳ nhuần nhuyễn. Không chỉ ở nhục thân, mà đầu của nguyên thần cũng có thể hái xuống làm bóng đá bất cứ lúc nào.

Nhờ có bí pháp của Bạch tiền bối two, nên lần trước khi thân thể hóa thành tro tàn trong Thiên Phạt, chỉ bảo vệ được mỗi cái đầu, Tống Thư Hàng mới có cơ hội hồi phục toàn bộ thân thể nhờ Thánh Viên Long Lực Thần Công mà ngóc đầu trở lại.

May mà đối tượng Bạch tiền bối chọn thí nghiệm đầu tiên là hắn. Nếu đổi lại thành Thất Tu tiền bối hoặc Linh Điệp tiền bối… hai vị tiền bối ấy mà bị bẻ đầu thì chỉ e là tiêu chắc mất thôi.

Chỉ có hắn và Vân Tước Tử Tiên Tử là chịu nổi vết thương kiểu chặt đầu này.

Một lát sau, Tống Thư Hàng không đầu vỗ vỗ thân thể, nghênh ngang trở về ổ chó Tống của hắn.

Bé Bạch vươn tay túm lấy Tống Thư Hàng, kéo vào trong cung điện: “Thư Hàng, không sao chứ?”

“Không sao đâu Bạch tiền bối. Ta ổn lắm. Bây giờ ta cảm ứng được đầu nguyên thần của mình đã dung nhập vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không rồi, đang cố gắng hòa hợp với nó để hoàn thành quá trình ký thác nguyên thần đây. Sau khi ký thác nguyên thần xong, chắc là có thể chiếu hình nguyên thần đến nhục thân ở hiện thế đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Từ đó về sau, cái đầu nguyên thần của hắn sẽ hóa thành một điểm tĩnh lặng giữa Kiếp Tiên Hư Không. Nếu không sử dụng thủ đoạn chém giết căn nguyên, chỉ đơn thuần hủy diệt nhục thân của hắn ở hiện thế, mà hình chiếu đầu của nguyên thần vẫn còn, thì không thể giết chết hắn hoàn toàn được.

Chỉ cần nguyên thần vẫn còn, thì chỉ cần trả giá một chút là có hy vọng hồi sinh, tái tạo nhục thân.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kiếp Tiên rất khó bị thủ đoạn ở cảnh giới thấp hơn giết chết. Bình thường chỉ có người cùng cảnh giới Kiếp Tiên mới có thủ đoạn truy theo hình chiếu nguyên thần đối phương mà chém giết đến căn nguyên.

Vào đến ổ chó Tống, Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân xuống, truyền âm nói: “Bạch tiền bối, chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi thí nghiệm tiếp đi.”

Cùng lúc đó, kết quả của bí pháp Giám Định trước đó cũng phản hồi cho Tống Thư Hàng.

Nguyên thần Tống Thư Hàng hơi co quắp, nỗ lực chịu đựng cái giá khi giám định tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, sau đó ý thức của hắn bắt đầu tiếp nhận tin tức giám định.

[Một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không nhỏ: Đây là tiết điểm do Bạch Thánh dùng bạo lực mở ra trong Kiếp Tiên Hư Không. Vì được mở bằng bạo lực, cho nên Kiếp Tiên Hư Không phải chịu đựng nỗi đau xé rách to lớn. Dưới pháp tắc của hư không, Kiếp Tiên Hư Không sẽ nhanh chóng chữa trị tiết điểm được tạo ra bằng cách này. Bởi vậy tốc độ đóng kín của tiết điểm này nhanh hơn tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không bình thường ba mươi lần.]

“Vậy nên chúng ta phải nghĩ cách giảm đi nỗi đau đớn của Kiếp Tiên Hư Không đúng không?” Tống Thư Hàng ngước cái cổ trống rỗng, nói cho Bạch tiền bối biết đáp án của bí pháp Giám Định.

Bé Bạch nghĩ ngợi một lát rồi bảo: “Có hai lựa chọn, một là giảm bớt sự thống khổ của Kiếp Tiên Hư Không, hai là chúng ta thử mở rộng tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không ra ba mươi lần… à không, sáu mươi lần trở lên là tốt nhất.”

Chỉ cần mở rộng ra một tiết điểm đủ lớn thì tốc độ chữa trị của nó sẽ không theo kịp.

Chương 2710: Đàn ông là phải đột phá chân trời!

“Bạch tiền bối, ta sẽ chết mất.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng giơ tay, truyền âm nói.

Trước đó khi hắn còn cái đầu sắt, dốc hết toàn lực mà chỉ mở được một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không bé tí. Bây giờ cái đầu thân thiết đã ký thác trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không rồi, chỉ lấy thân thể của nguyên thần mà muốn phá một cái lỗ to gấp sáu mươi lần thì nguyên thần hắn sụp đổ mất thôi.

Khi đang nói chuyện, nguyên thần của hắn bỗng cảm thấy tê dại như điện giật, vừa đau vừa phê.

Đồng thời, tin tức của bí pháp Giám Định lại truyền vào đầu óc hắn một cách đứt đoạn.

Đây là [hình thức giám định đứt quãng] lâu ngày không gặp. Vì một nguyên nhân nào đó, thông tin bị quấy nhiễu, dẫn đến việc kết quả của bí pháp Giám Định không truyền đến hết trong một lần mà theo từng giai đoạn một. Đau xong truyền tin, đau xong lại truyền tin.

Tống Thư Hàng không thích kiểu đau đứt đoạn như thế này. Hắn thà trả hết đau đớn trong một lần duy nhất còn hơn. Đau dài không bằng đau ngắn.

[Đề nghị liên quan đến việc cưỡng ép mở tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không: Có lẽ ngươi có thể thử sử dụng hình thái ngụy bất hủ, hóa thành một mũi khoan đột phá chân trời, biết đâu lại có thu hoạch vượt xa tưởng tượng!] Phần tin tức tiếp theo của bí pháp Giám Định truyền tới.

“Hả? Thế thôi à?” Nguyên thần Tống Thư Hàng truyền âm với giọng nghi ngờ. Cảm giác đau đớn và tê liệt dần dần rút đi đau đớn, chỉ còn lại tê dại và thư thích, loáng một cái đã kết thúc rồi.

Ở phía đối diện.

Bé bạch chắp tay sau lưng đi qua đi lại như người lớn, vừa đi vừa suy tư. Một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, hỏi: “Ngươi có đề nghị gì không?”

Bạch tiền bối vẫn đang suy nghĩ cách mở rộng tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

Bé Bạch trong trạng thái ông cụ non này cưng quá đi mất!

[Tiếc rằng pháp thuật nghịch chuyển thời gian mà mình mượn quyền hạn để thi triển có hiệu quả khác với đại lão quả cầu béo. Nghịch chuyển thời gian chỉ có thể thu nhỏ Bạch tiền bối một thời gian thôi, chỉ mấy ngày nữa là Bạch tiền bối nhỏ biến mất rồi… Hay lại tìm cơ hội thi triển thêm một lần nghịch chuyển thời gian nữa cho Bạch tiền bối nhỉ?] Một suy nghĩ táo bạo chợt lóe trên cái cổ trống rỗng của Tống Thư Hàng.

Suy nghĩ này vừa hiện lên đã bị Bá Tống mang trong mình khao khát sống mãnh liệt đè chết dí dưới đáy lòng, sau đó dứt khoát ném vào cỗ quan tài nắp lật, đóng hệt một loạt đinh, không cho cơ hội bật nắp quan tài ngóc dậy nữa.

Lúc này Tống Thư Hàng mới thấy may mắn vì đầu hắn đã bị ký thác vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, nếu không suy nghĩ kia vừa hiện lên thì đã bị Bạch tiền bối túm được rồi cũng không chừng.

Sau khi ước thúc xong nội tâm xông xáo tìm đường chết của mình, Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên với Bạch tiền bối mà nói: “Bạch tiền bối, vừa rồi bí pháp Giám Định cho ta một đề nghị khá đáng tin.”

“Nói nghe thử?” Bé Bạch nghiêm túc hỏi.

“Hình thái ngụy bất hủ.” Tống Thư Hàng nói: “Bí pháp Giám Định nhắc nhở ta dùng hình thái ngụy bất hủ hóa thành mũi khoan rồi thử phá vỡ Kiếp Tiên Hư Không, biết đâu lại có thu hoạch vượt ngoài tưởng tượng… Nhưng từ trước tới nay ta chỉ thi triển hình thái ngụy bất hủ bằng nhục thân chứ chưa thử kích hoạt nó ở trạng thái nguyên thần bao giờ.”

“Ngươi thử trước một chút, ta trấn ải cho.” Bé Bạch xốc bộ đạo bào rộng thùng thình trên người để lộ cánh tay mập mạp, sau đó vươn tay buộc tóc lại thành đuôi ngựa để hành động cho tiện.

“Được.” Tống Thư Hàng tập trung tinh thần lực, bắt đầu khống chế nguyên thần kích hoạt hình thái ngụy bất hủ.

Trong đầu óc hắn, một vài tin tức bất hủ cao thâm khó lường không ngừng hiển hiện.

Tống Thư Hàng không hiểu những tin tức này nhưng điều đó không gây trở ngại cho việc hắn mượn sức của chúng. Người lái xe không hiểu cấu tạo của ô tô, nhưng vẫn lái xe ngon ơ mà.

Một lát sau, nguyên thần của Tống Thư Hàng hóa thành một cụm sương mù ngụy bất hủ, nơi quan trọng của sương mù còn có một luồng ánh sáng công đức màu vàng kim, là mỹ nhân rắn công đức bị chuyển hóa theo.

Bé Bạch buộc tóc đuôi ngựa quan sát trạng thái của Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới một lần rồi gật đầu bảo: “Xem ra, dù không có sức mạnh công đức giúp sức, nguyên thần của ngươi chỉ cần kích hoạt hình thức ngụy bất hủ là có thể biến từ hình thái 2D sang dáng vẻ bây giờ.”

Dù mang theo chữ “ngụy”, nhưng cứ cái gì liên quan tới bất hủ là y như rằng cái ấy cao thâm.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Lúc này, bé Bạch tóc đuôi ngựa đi đến bên Tống Thư Hàng, vươn tay đặt lên thân thể sương mù của hắn. Bàn tay và cánh tay mập mạp xuyên thẳng qua sương mù, đặt lên luồng ánh sáng công đức kia.

Tống Thư Hàng cố gắng duy trì thân thể sương mù. Hắn biết bước tiếp theo là vô cùng quan trọng. Toàn bộ bước hành động tiếp đó đều phụ thuộc vào việc Bạch tiền bối có thể thi triển bí pháp phi kiếm dùng một lần với thân thể ngụy bất hủ của hắn hay không.

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng còn chưa cảm giác được thì bé Bạch tóc đuôi ngựa đã rút tay về.

Đối với Bạch tiền bối mà nói, chế tạo phi kiếm dùng một lần cũng đơn giản hệt như hít thở hay uống nước vậy.

“Còn lại giao cho ta đi, Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng bắt đầu lấy mỹ nhân rắn công đức làm hạch tâm, sau đó xoay tròn thân thể sương mù ngụy bất hủ của mình.

Mấy hơi thở sau, hình thái ban đầu của một mũi khoan sắc bén được ngưng tụ ra.

“Bắt đầu vòng khiêu chiến mới đi, Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng truyền âm nói: “Chúc chúng ta lần này mã đáo thành công!”

“Chắc chắn lần này chúng ta sẽ thành công.” Bé Bạch tự tin ngẩng đầu, đuôi ngựa lúc la lúc lắc. Hắn bấm kiếm quyết thi pháp, quát khẽ một tiếng: “Đi!”

Vèo!

Tống *mũi khoan đột phá chân trời* có hạch tâm công đức * Thư Hàng một lần nữa phóng đi, lao ra khỏi ổ chó Tống, khoan vào một vị trí khác trong Kiếp Tiên Hư Không.

So với cái đầu sắt thì mũi khoan còn thích hợp với công việc này hơn nhiều.

Khi đang điên cuồng xoay tròn, Tống Thư Hàng cũng không hề nhàn rỗi.

200 con thánh viên hiện lên ở khoảng không trên mũi khoan, được Đại Thánh Viên dẫn dắt, bắt đầu tụng niệm kinh văn, truyền thiện ý của chủ nhân chúng cho Kiếp Tiên Hư Không. Tuy ta muốn khoan cái lỗ trên mình ngươi, nhưng ta không hề mang ác ý, ta chỉ khoan một cái lỗ nhỏ xíu, xong việc sẽ lấp lại ngay, xin hãy tin tưởng đi mà!

Đồng thời, trên hạch tâm công đức có một hình vẽ kim đan mã QR điên cuồng lấp lóe. Lúc trước khi ký thác cái đầu sắt vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, Tống Thư Hàng cảm thấy trong tiết điểm cũng có một bộ pháp tắc đặc biệt đang vận hành. Tuy không biết nó có sinh ra thần trí như thể tập hợp pháp tắc Mộng Giới hay không, nhưng thử một chút ắt là không sai.

Cuối cùng, ở khuỷu tay của mũi khoan, Tống Thư Hàng cố ý để lại hai bàn tay hoàn chỉnh, để chúng không ngừng phóng thích Dưỡng Đao thuật vào hư không.

Mũi khoan máy được điều khiển bằng kĩ thuật hiện đại đều có chức năng tự động phun nước. Mũi khoan do Tống Thư Hàng biến thành cũng chẳng thua kém chút nào.

Hắn không ngừng thi triển Dưỡng Đao thuật là để giảm bớt nỗi thống khổ của Kiếp Tiên Hư Không khi bị dùng bạo lực xé ra.

Ầm!

Một lần thì lạ, hai lần thì quen.

Sau khi có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, lần này Bạch tiền bối đã thuần thục hơn nhiều.

Năm sáu phút sau, một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không nho nhỏ đã bị mở ra.

“Chính lúc này đây!” Tống Thư Hàng điên cuồng phóng thích Dưỡng Đao thuật, đồng thời thân thể ngụy bất hủ mạnh mẽ vọt tới!

Chương 2711: Hắn cũng từng là một người đàn ông tinh tế

Lần này Tống Thư Hàng và bé Bạch đã chọn thao tác chính xác!

“Thành công!” Tống Thư Hàng mừng rơn trong lòng.

Có thể là nhờ tác dụng của Dưỡng Đao thuật, lần này sau khi bị cưỡng ép xé mở, Kiếp Tiên Hư Không không lập tức đóng lại mà còn dừng lại một khoảng thời gian.

Mà chút thời gian ngắn ngủi ấy đủ để Tống Thư Hàng và bé Bạch làm rất nhiều việc.

Mũi khoan bất hủ còn đang rền vang, tranh thủ thời gian mở rộng tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không càng nhiều càng tốt, ít nhất cũng phải bằng kích thước của một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không bình thường.

Đồng thời, thân thể sương mù ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng khuếch tán ra, chống đỡ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, củng cố tiết điểm nhỏ xíu.

Sức mạnh bất hủ có cấp độ rất cao.

Dù là lực lượng ngụy bất hủ cũng phải cao hơn Kiếp Tiên Hư Không đến mấy đẳng cấp.

Sương mù ngụy bất hủ vững vàng chống đỡ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, không cho nó khép lại.

“Bạch tiền bối, chúng ta kéo nguyên thần của Thất Tu tiền bối ra trước rồi nhét nó vào đây đi!” Mũi khoan Tống vừa xoay tròn vừa nói.

Kế hoạch ban đầu của Bạch tiền bối là chế tạo nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu và Linh Điệp đạo hữu thành phi kiếm dùng một lần như Tống Thư Hàng, rồi bắn vào Kiếp Tiên Hư Không, khoan ra một tiết điểm và đưa họ vào trong đó.

Nhưng vấn đề bây giờ là muốn khoan một tiết điểm trong Kiếp Tiên Hư Không cần hình thái ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng.

Cho nên cách tốt nhất là để Tống Thư Hàng phụ trách khoan lỗ trên Kiếp Tiên Hư Không và củng cố tiết điểm, sau đó tranh thủ nhét nguyên thần của các đạo hữu khác vào trong.

Tuy làm như vậy thì Tống Thư Hàng sẽ phải gánh vác tất cả tai họa, nhưng mũi khoan Tống lúc này có đâu thời gian để so đo việc đó?

Thời gian có hạn, kỳ ngộ vuột qua trong chớp mắt, há có thể lãng phí như vậy được?

Hơn nữa, ở giai đoạn chuẩn bị và thực hiện kế hoạch tạo thần tại Mộng Giới – Thế Giới thụ của Bạch tiền bối, Linh Điệp tiền bối, Thất Tu tiền bối và Vân Tước Tử Tiên Tử đều đã bỏ ra rất nhiều công sức. Giờ là lúc bọn họ hái quả ngọt rồi.

[Bao nhiêu tai họa để ta đây chịu hết cũng không sao! Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?] Không hổ là người đàn ông có ánh sáng công đức mênh mông vô tận, trong khoảnh khắc quan trọng, nội tâm của hắn được chiếu soi bởi giác ngộ sáng ngời.

“Được.” Bé Bạch gật đầu, vừa tiếp tục duy trì kiếm quyết, vừa lùi về gần Thất Tu Thánh Quân, kéo Thất Tu Thánh Quân đang ngủ mê man ra.

Trùng hợp là đúng lúc này thì Thất Tu Thánh Quân tỉnh lại.

“A? Chúng ta vào Kiếp Tiên Hư Không rồi sao?” Thất Tu Thánh Quân hỏi với vẻ nghi ngờ.

Đồng thời, Thất Tu Thánh Quân cảm ứng được bàn tay nhỏ của bé Bạch đang kéo lấy thân thể hắn và in dấu kiếm quyết lên người hắn.

“Từ từ đã, Bạch đạo hữu, ngươi muốn làm gì?” Thất Tu Thánh Quân vội vàng hỏi.

“Không kịp giải thích nữa, Thất Tu đạo hữu nghiến chặt răng vào.” Giọng nói non nớt của bé Bạch nghe cực kỳ êm tai.

Một khắc sau, thân thể của Thất Tu Thánh Quân bay vèo vào hư không.

Trước mắt hắn có một mũi khoan điên cuồng đang quay trong cuồng loạn, mà nguyên thần của hắn thì đang vọt vào mũi khoan ấy.

Nguyên thần của Thất Tu Thánh Quân trợn trừng mắt lên: “!!!”

Trong lúc ta ngủ say đã có chuyện gì xảy ra? Mũi khoan này là cái gì? Đụng vào nó thì nguyên thần của ta sẽ bị xoắn nát mất!

“Thư Hàng, lui!” Giọng nói lanh lảnh của bé Bạch vang lên.

“Vâng!” Tống Thư Hàng đáp lời, rút mũi khoan lui về phía sau.

Ngay sau đó, nguyên thần của Thất Tu Thánh Quân bị nhét vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không đang mở rộng.

“Tiết điểm Kiếp Tiên?” Thất Tu Thánh Quân sững sờ. Trong truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng đao của hắn có ghi chép tương ứng về tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

Trong lúc hắn đang hôn mê, Bạch đạo hữu và Tống tiểu hữu đã tạo ra cả tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không rồi ư?

Năng lực gây sự của Bạch đạo hữu và Tống tiểu hữu có lẽ phải giật ngôi quán quân trong chư thiên vạn giới mất.

Khó trách lần này Bạch đạo hữu xuất quan lại bập ngay vào Tống Thư Hàng tiểu hữu. Có lẽ vận may trong cõi huyền bí của Bạch đạo hữu đã hấp dẫn Tống Thư Hàng tiểu hữu chăng?

Khi Thất Tu Thánh Quân còn đang suy tư thì nguyên thần của hắn đã bị tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không hút lấy, kéo dài thành dạng sợi mì rồi kéo tuột vào bên trong, chỉ để lại một chuỗi tiếng “A a a ~” dai dẳng.

Sau lưng hắn, Tống Thư Hàng trong hình thái ngụy bất hủ suy nghĩ một lát, sau đó xòe bàn tay ra, cắt lấy một mảnh nhỏ trên nguyên thần sương mù của mình.

Đây là phần móng tay của nguyên thần.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, phần móng tay nguyên thần này được chuyển hóa, ngưng tụ thành một cây Bá Thần trụ nho nhỏ - Nguyên Thần trụ - Chỉ Giáp trụ.

Ngưng tụ xong, Tống Thư Hàng tiện tay quăng cây Nguyên Thần trụ này vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không của Thất Tu Thánh Quân.

Hắn lo vạn nhất Thất Tu tiền bối không thể ký thác hư không thành công, bị vây trong tiết điểm không ra được, chỉ có thể bất lực chờ chết.

Có Nguyên Thần trụ - Chỉ Giáp trụ của hắn làm tọa độ, nếu có gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn và Bạch tiền bối có thể đồng tâm hiệp lực phá mở tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không của Thất Tu Thánh Quân và đưa người ra ngoài.

Cuồng Đao Tam Lãng nói rất đúng. Chuyên gia tìm đường chết chân chính đều có một trái tim tinh tế. Đám tuyển thủ tìm đường chết không có trái tim tinh tế đều đã ngỏm củ tỏi lâu rồi.

Đôi khi, nội tâm của Tống Thư Hàng cực kỳ tinh tế.

Khi nguyên thần của Thất Tu Thánh Quân và Nguyên Thần trụ - Chỉ Giáp trụ đều dung nhập vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, Tống Thư Hàng mới thu hồi sương mù ngụy bất hủ đang chống đỡ tiết điểm.

Sau đó hắn phóng hơn mười phát Dưỡng Đao thuật cho tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không đó.

“Làm tốt lắm, Thư Hàng.” Bé Bạch sau lưng hắn khen ngợi không dứt miệng.

“Cảm ơn Bạch tiền bối khen ngợi ~” Tống Thư Hàng phối hợp trả lời. Trêu chọc bé Bạch nhỏ xinh này vui quá đi thôi.

“Có cần nghỉ ngơi không?” Bé Bạch lúc lắc cái đuôi ngựa xinh xinh, lên tiếng hỏi.

“Không cần đâu, ta cảm thấy trạng thái của mình đang sung mãn lắm.” Mũi khoan Tống lượn một vòng quanh không trung rồi trả lời.

@#%× Tiên Tử: "Hiu hiu hiu ~ "

Cô hoàn toàn không thể hiểu nổi nguyên lý miễn dịch thống khổ của Tống Thư Hàng. Cô đã quay đến buồn nôn cả ra rồi mà tên này vẫn chẳng làm sao cả.

“Thế thì chúng ta tiếp tục.” Bé Bạch duỗi ngón tay, nói: “Tranh thủ đưa hết mọi người vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không trong hôm nay luôn.”

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!” Mũi khoan Tống trả lời.

Khi đang nói, tinh thần hắn hơi chấn động.

Trừ tiết điểm có cái đầu sắt của Tống Thư Hàng, lại có thêm một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không nữa sinh ra liên hệ với hắn, chính là cái mà Thất Tu tiền bối vừa vào trong.

Sau khi tiến vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, nguyên thần của Thất Tu Thánh Quân cũng nhanh chóng dung hợp mà không có cảm giác bài xích. Truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng đao là do Thiên Đạo cha Cẩu Đản một tay sáng lập, huyền diệu vô cùng. Xem ra Tống Thư Hàng không cần phải lo lắng cho Thất Tu Thánh Quân.

Tống Thư Hàng thu hồi cảm ứng tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng để phối hợp với Bạch tiền bối mở ra một vòng khoan mới.

Đồng thời, một suy nghĩ táo bạo hiện ra trong đầu hắn.

Đầu và móng tay trên nguyên thần của hắn có thể tách ra để lưu trữ? Hình như không gian để hắn táy máy lại mở rộng hơn rồi?

Mỗi chuyên gia tìm đường chết đều có nội tâm vô cùng tinh tế. Bởi vì nội tâm không đủ tinh tế, thì không thể phát hiện ra những chiêu trò "tìm đường chết" mà người khác không thấy được.

Chương 2712: Trước tiết điểm Kiếp Tiên, người người đều bình đẳng

Trò tìm đường chết mà người bình thường nào cũng nghĩ ra thì chỉ là trò vặt vãnh. Bày được những trò lao đầu vào chỗ chết mà tất cả mọi người đều không ngờ đến mới là cao thủ thật sự.

Bé Bạch và Tống Thư Hàng đồng tâm hiệp lực, sau khi đổi một tọa độ khác, bèn tiếp tục khoan vào Kiếp Tiên Hư Không.

Vị trí của tọa độ mới cách không xa tọa độ cũ. Tống Thư Hàng và bé Bạch có chung suy nghĩ. Bọn họ muốn nhét tất cả các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 vào cùng một khu vực. Nguyên thần của người cùng nhóm phải ký thác gần nhau thì mới tỏ rõ được sự thân thiết chứ.

Khi Tống Thư Hàng đang miệt mài làm việc thì Linh Điệp Thánh Quân trong ổ chó Tống cũng từ từ tỉnh lại.

Thực lực của Linh Điệp tiền bối và Thất Tu Thánh Quân không hơn kém nhau là mấy, thời gian tỉnh lại cũng xấp xỉ nhau.

Sau khi tỉnh lại, Linh Điệp Thánh Quân vừa khuếch tán thần thức thì đã thấy bé Bạch đang bấm kiếm quyết và Tống Thư Hàng tiểu hữu biến thành mũi khoan, đang xoay tròn điên cuồng giữa không trung.

Hai người này đang làm gì thế? Chơi trò chơi trừng phạt với nhau à?

“Xem ra chúng ta đã vào Kiếp Tiên Hư Không thuận lợi rồi. Bạch đạo hữu, Thư Hàng lại phạm sai lầm gì sao? Xoay thế kia có mạnh quá không? Nếu hắn làm sai cái gì thì…” Linh Điệp Thánh Quân dừng một chút, nói với vẻ trêu đùa: “Bạch đạo hữu không cần nể mặt ta, cứ để hắn xoay tròn thỏa thích đi.”

“Linh Điệp tiền bối, ngươi làm thế là sẽ mất vãn bối đấy nhé.” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Bé Bạch xoay người giải thích: “Ta và Thư Hàng đang khoan một tiết điểm Kiếp Tiên cho Linh Điệp đạo hữu, lát nữa ta sẽ nhét Linh Điệp đạo hữu vào trong đó.”

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

Mở tiết điểm Kiếp Tiên và ký thác nguyên thần của mình vào đó rõ ràng là một chuyện cô cùng vui vẻ, sao nghe Bạch Thánh hình dung cứ như là chôn người chết thế nhỉ?

“Vất vả cho Thư Hàng tiểu hữu rồi.” Linh Điệp Thánh Quân hơi khựng lại, lên tiếng.

Trên thực tế, ngoại trừ tính tình hơi xét nét thì Linh Điệp Thánh Quân là một mỹ nam hoàn hảo trên mọi phương diện. Vừa đẹp trai, vừa giàu, vừa có khí chất, thực lực cao cường, đạo lữ như hoa, con gái như ngọc, cả sự nghiệp và tình trường đều đắc ý bội thu.

“Linh Điệp tiền bối cảm ơn ta chân thành như thế làm ta cứ thấy không quen.” Tống Thư Hàng vừa xoay tròn vừa đáp.

Sau khi thân quen với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, hình tượng của Tống Thư Hàng đã bị bóp méo, rất ít khi được người ta cảm ơn đàng hoàng như thế.

Linh Điệp tiền bối mỉm cười, nhắm mắt suy tư.

Một lát sau.

Linh Điệp tiền bối đột nhiên hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu này, mấy ngày trước Vũ Nhu Tử ở bên cạnh ngươi phải không?”

“Đâu có, chẳng phải Vũ Nhu Tử vẫn luôn ở Linh Điệp đảo à?” Tống Thư Hàng nhanh trí đáp.

“Người ở Linh Điệp đảo không phải là Vũ Nhu Tử.” Linh Điệp tiền bối từ từ mở mắt, nói: “Nó dùng một quyền đánh ta trọng thương, khiến ta hôn mê đến tận hôm nay. Ngay cả lúc này nhục thể của ta vẫn còn đang mê man đấy.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thiên Đế, cô quá đáng lắm rồi đó nhé!

Dường như nghe thấy tiếng kêu gọi trong đáy lòng của Tống Thư Hàng…

[Ting ~ [Bạn xấu] Thiên Đế gửi cho ngươi một giọt năng lượng kèm lời nhắn: Bạch tiền bối, đây là phần năng lượng của hôm nay nè ~]

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng hiểu sao hắn cứ có cảm giác bị Thiên Đế bao nuôi.

Mặt khác, hắn nhạy cảm phát hiện ra giọt năng lượng Thiên Đế gửi tới lần này rất khác với trong quá khứ. Giọt năng lượng này cực kỳ tinh khiết, hoàn toàn không còn khí tức của Thiên Đình viễn cổ chi đạo, hơn nữa còn xen lẫn một chút mùi vị quen thuộc của Vũ Nhu Tử.

“Linh Điệp tiền bối nhầm rồi.” Sau khi nhận một giọt năng lượng của Thiên Đế, Tống Thư Hàng âm thầm sạn lời thoại trong lòng rồi nói: “Thực ra đó đúng là con gái Vũ Nhu Tử của ngươi đấy. Ngươi có thể coi cô ấy là một phân thân đặc biệt của Vũ Nhu Tử. Cuối cùng sẽ đến một ngày thuộc tính đặc biệt rút đi, ngươi sẽ nhận được Vũ Nhu Tử số hai, à không, là số 3 mới đúng.”

Vũ Nhu Tử số 2 là Vũ Nhu Tử da đen.

Giờ đây Thiên Đế đã vứt bỏ Thiên Đình viễn cổ chi đạo và buông bỏ quá khứ… tương lai cô sẽ khôi phục lại nhục thân, không chiếm lấy linh quỷ của Vũ Nhu Tử nữa.

“Quả nhiên là Thiên Đế sao?” Qua câu nói của Tống Thư Hàng, Linh Điệp Thánh Quân đã xác định được suy đoán của mình.

Giờ đây nội tâm Linh Điệp Thánh Quân cực kỳ xoắn quẩy, chẳng biết phải đối diện với Vũ Nhu Tử “Thiên Đế” ra sao.

“Linh Điệp Thánh Quân không cần phiền não. Hãy vứt bỏ ưu phiền trong quá khứ đi, phiền não của tương lai thì để đến tương lai giải quyết. Cái chúng ta phải đối mặt bây giờ là hiện tại kia. Nào, tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không đã mở ra rồi, đừng lãng phí cơ hội.” Tống Thư Hàng đọc thoại đầy phóng khoáng.

Giống như lần trước, hắn dùng Dưỡng Đao thuật và ngụy bất hủ để chống đỡ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

“Mau đi đi, Linh Điệp đạo hữu.” Bé Bạch vỗ nhẹ một cái lên Linh Điệp Thánh Quân, Linh Điệp tiền bối bèn bay đến vèo một cái, chui vào tiết điểm phía trước Tống Thư Hàng.

Khi đối mặt với tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, tiền bối có đẹp đến mấy cũng không tránh thoát số phận bị kéo thành sợi dài rồi bị tiết điểm hút vào từng chút một.

Bất kể là cao, thấp, mập hay gầy, khi tiết điểm Kiếp Tiên chuyển hóa, ai cũng sẽ bị kéo dài thành sợi cùng một kích cỡ.

Trước tiết điểm Kiếp Tiên, người người đều bình đẳng.

Ngoại trừ Bá Tống sắp cắt nát chính bản thân mình.

“Thư Hàng, chuẩn bị rút lui!” Bé Bạch nhắc nhở.

“Được.” Tống Thư Hàng lại lấy ra một cây Nguyên Thần trụ - Chỉ Giáp trụ, nhét vào tiết điểm Kiếp Tiên của Linh Điệp Thánh Quân, thi triển một chuỗi Dưỡng Đao thuật rồi nhẹ nhàng chuồn êm.

Trong tiết điểm Kiếp Tiên.

Nguyên thần của Linh Điệp Thánh Quân chui vào điểm nhỏ kia, hóa thành trạng thái sợi mì.

Nguyên Thần trụ của Tống Thư Hàng thì hóa thành một sợi mì khác đi theo sau Linh Điệp Thánh Quân, lặng lẽ chú ý trạng thái của hắn.

Trong tầm mắt của Nguyên Thần trụ, nguyên thần của Linh Điệp Thánh Quân cũng bắt đầu dung hợp với tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không và tiến vào giai đoạn ký thác nguyên thần.

Nhưng khác với nguyên thần của Thất Tu tiền bối, dường như trong nguyên thần của Linh Điệp Thánh Quân còn có những thứ khác.

[Là chúc phúc trước kia?] Tống Thư Hàng hơi động trong lòng.

Trên nguyên thần của Linh Điệp Thánh Quân dường như có chúc phúc mà mẹ của Vũ Nhu Tử để lại.

Mượn trạng thái đặc biệt của không gian tiết điểm Kiếp Tiên, Nguyên Thần trụ của Tống Thư Hàng lặng lẽ quan sát đạo chúc phúc kia.

Sau đó, một hình ảnh truyền vào ý thức của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy một vị thần nữ có mái tóc dài như tơ lụa lơ lửng sau lưng Linh Điệp Thánh Quân, dịu dàng ôm lấy hắn.

Dáng vẻ của vị thần nữ này giống Vũ Nhu Tử đến mấy phần.

Đôi chân dài thương hiệu của Vũ Nhu Tử hẳn là được di truyền từ mẹ.

Nhưng tiềm thức của Tống Thư Hàng luôn cảm thấy trạng thái của vị thần nữ này có chút đặc biệt.

Bởi vì hắn đã từng tiếp xúc với những tồn tại tương tự như cô.

Ví dụ như mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, thậm chí là linh quỷ tiên tử của hắn…

Đầu tiên phải loại trừ những tồn tại như mỹ nhân rắn công đức và Vũ Nhu Tử da đen, bởi vì trạng thái hiện tại của họ thì không thể mang thai sinh con được.

Mà mẹ của Vũ Nhu Tử thì lại thực sự mang thai và sinh ra Vũ Nhu Tử, tuy rằng thời gian mang thai hơi bị dài.

Chẳng lẽ cô ấy tồn tại như Tạo Hóa Tiên Tử, hoặc là linh quỷ có tính chất đặc thù sao?

Về lý mà nói, linh quỷ không sinh được con, nhưng cũng không thể loại trừ dạng đặc thù như Trình Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng tổng kết lại một chút.

Linh quỷ đặc biệt có thể sinh con, dáng dấp tương tự với Vũ Nhu Tử, có đôi chân dài thương hiệu, thực lực lại vượt xa Linh Điệp Thánh Quân. Thần bí tột cùng, không chịu hiện thân, và trước giờ chưa hề trở về Linh Điệp đảo.

Sau khi xâu chuỗi những đặc điểm này lại, trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra một suy đoán cực độ hoang đường.

“Bạch tiền bối, ngài đã gặp mẹ của Vũ Nhu Tử bao giờ chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Mẹ á?” Bé Bạch nghiêng đầu nhìn hắn, tóc đuôi ngựa lúc la lúc lắc.

Chương 2713: Ngươi muốn chủ động tìm đến cái chết sao?

“A a a ~ á ~ Chết mất, chết mất thôi ~” Mỹ nhân rắn công đức trong thể nội Tống Thư Hàng ôm mặt bằng hai tay, dùng giọng nói của Tống Thư Hàng để truyền đạt lại tâm trạng của mình lúc này.

[Quay lại, chúng ta quay cảnh này lại… rồi đem bán cho các tiên tử tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1!] Nội tâm Tống Thư Hàng lặng lẽ truyền âm cho mỹ nhân rắn công đức.

Chắc chắn các tiên tử tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 sẽ bằng lòng giao linh thạch để mua cảnh này. Đúng rồi… đến lúc đó không thể bỏ sót Hoàng Sơn ma ma. Nói không chừng Hoàng Sơn ma ma cũng rất thích, dù sao hắn cũng có trái tim của mẹ mà.

Lúc này, bé Bạch lại nói với vẻ cụ non: “Trước kia ta cũng chưa từng gặp mẹ của Vũ Nhu Tử. Trước khi ta bế quan thì Linh Điệp đạo hữu vẫn là một Tôn Giả độc thân. Ta xuất quan thì con gái Vũ Nhu Tử của hắn đã trở thành một cô bé xinh đẹp rồi. Bế quan rất tốt, mỗi tội đôi khi sẽ bỏ lỡ vài chuyện thú vị như vậy đó.”

“Ừm, cho nên ta cảm thấy chỉ bế quan vài ngày như ta là tốt nhất.” Mũi khoan Tống chỉ vào đỉnh ngọn của mình, nói.

Bé Bạch hỏi lại với vẻ nghi ngờ: “Chứ không phải ngươi ngủ lăn quay ra à?”

Mỹ nhân rắn công đức cũng phát lời thoại của Trình Lâm Tiên Tử rất đúng lúc: “Hứa với ta, đừng có bôi tro trát trấu vào hai chữ “bế quan” có được không?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Thì ra ngươi bế quan như vậy đó hả?” Bé Bạch bước tới, vỗ nhẹ lên mũi khoan Tống, an ủi: “Đừng thất vọng, Thư Hàng. Ngươi đã rất cố gắng rồi, chẳng qua ngươi không có thiên phú bế quan mà thôi.”

Tống Thư Hàng đau buồn cảm động, rơi lệ chứa chan.

“Sao tự nhiên ngươi lại hỏi về mẹ của Vũ Nhu Tử vậy?” Bé Bạch hỏi với vẻ tò mò.

Tống Thư Hàng bèn kể cho Bạch tiền bối nghe chuyện mình nhìn qua Nguyên Thần trụ, thấy mẹ của Vũ Nhu Tử với dáng vẻ thần nữ sau lưng Linh Điệp tiền bối trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.

Theo hắn biết, thời gian mẹ của Vũ Nhu Tử mang thai cô ấy còn lâu gấp bảy, tám lần n Thập Nương mang thai Na Tra.

Tôn Giả thất phẩm khó có con có thể dẫn đến việc kéo dài thời gian mang thai, nhưng không thể kéo đến hơn ba mươi năm được. Cho nên… chắc hẳn chủng tộc của mẹ Vũ Nhu Tử phải rất đặc biệt.

“Ừ, nghe cũng hay ho đấy. Sau này chúng ta hỏi Linh Điệp đạo hữu thử xem. Ta cũng thấy tò mò với đạo lữ của hắn lắm.” Bé Bạch xoa cằm nói.

“Linh Điệp tiền bối giấu đạo lữ kĩ như vậy, không biết có nỡ giới thiệu cô ấy cho chúng ta biết không đây.” Tống Thư Hàng nói. Nói xong, hắn thuận tay nhắn tin cho Thiên Đế trong mục [Bạn xấu] của chức năng chat Tu Chân: “Thiên Đế Tiên Tử, hỏi cô cái này.”

“Ngại quá Tống tiền bối à, ta không còn là Thiên Đế nữa rồi nạ ~” Thiên Đế sung sướng trả lời. Một tên họ Tống khác không đến phá quấy kế hoạch của cô, để cô truyền ngôi thành công, khiến cho cô vui vẻ sảng khoái hết cả cả người.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Thế, Đã Không Còn Là Thiên Đế Tiên Tử?”

Thiên Đế Tiên Tử: “…”

Tống tiền bối, ngươi đúng là quỷ tài trong làng đặt tên.

“Có chuyện gì không?” Thiên Đế Tiên Tử tuyệt vọng với khả năng đặt tên của Tống Thư Hàng, bèn lái khỏi đề tài này, chuyển sang đề tài chính.

“Ta định hỏi, khi cô chăm sóc Linh Điệp tiền bối đang bị thương, có đem lòng yêu hắn không?” Tống Thư Hàng ướm lời.

Anh hùng bị trọng thương, được mỹ nhân chăm sóc, trong quá trình đó sẽ nảy sinh tình cảm thầm kín với nhau. Phim ảnh chẳng toàn diễn thế còn gì?

Thiên Đế Tiên Tử: “???”

Khi kết nối cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng, trong đầu Thiên Đế Tiên Tử nảy ra rất nhiều vấn đề mà Tống Thư Hàng có thể hỏi cô, ví dụ như một số chuyện hoặc bí mật liên quan đến Thiên Đình viễn cổ, ví dụ như bao giờ cô trả lại linh quỷ cho Vũ Nhu Tử… đồng thời cô cũng đã chuẩn bị sẵn đáp án để trả lời cho hắn.

Nhưng cho dù có khoan cái động trong đầu thì cô cũng không thể ngờ là hắn lại hỏi chuyện này.

“Tống tiền bối… ta đến chỗ bản thể của ngươi rồi bổ đôi sọ ngươi ra xem có úng nước hay không ngay bây giờ đấy, ngươi tin không?” Thiên Đế Tiên Tử nghiến răng nghiến lợi.

Tống Thư Hàng trầm mặc một chút rồi vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, Đã Không Còn Là Thiên Đế Tiên Tử… chắc là vì sọ não của ta đã bị ký thác đi mất nên ta mới mồm nhanh hơn não như vậy đấy. Quấy rầy cô rồi, tạm biệt nhé!”

Tống Thư Hàng nhận ra, sau khi hắn ký thác cái đầu vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, tuy mối liên hệ giữa thân thể của nguyên thần và cái đầu vẫn còn, nhưng khi suy nghĩ truyền đến đầu dường như sẽ bị trì hoãn đôi chút. Nếu là lúc bình thường, dù có nghi hoặc đến mấy, hắn cũng không dám hỏi toạc Thiên Đế một vấn đề như vậy.

Thiên Đế Tiên Tử: “…”

Trong cả cái chư thiên vạn giới này, chắc cũng chỉ có Tống Thư Hàng dám thừa nhận chuyện mình tạm thời “không có đầu óc” sảng khoái như vậy, đã thế lại còn là “không có đầu óc” nghĩa đen nữa chứ!

Thở dài một hơi não ruột, Thiên Đế Tiên Tử bèn gửi cho Tống Thư Hàng một tin trả lời: “Tống tiền bối, rảnh rỗi thì tu luyện cho đàng hoàng, đừng sinh nông nổi mà nghĩ đến những chuyện vớ vẩn này nữa. Ta còn đang chờ ngươi tấn thăng lên cửu phẩm, ký thác nguyên thần vào hư không, để hợp tác một chuyện lớn với ngươi đây.”

“Chuyện lớn gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi. Bất kể Thiên Đế Tiên Tử muốn làm gì, hắn phải đề phòng trước mới được.

“Chuyện này… bao giờ Tống tiền bối ký thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không rồi nói sau.” Thiên Đế Tiên Tử đáp.

“Ừ cũng được, vậy ngày mai ta sẽ liên hệ với cô.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đế Tiên Tử: “…”

Ngày mai liên hệ với ta?

Đừng nói với ta là Tống tiền bối đang nghiên cứu cách ký thác nguyên thần vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không rồi đó nhé?

Cô biết nhờ có kỳ ngộ ở Mộng Giới, nên Tống Thư Hàng và Bạch Thánh đã tạm thời đưa được nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không. Mấy ngày trước, khi Tống Thư Hàng nhập mộng vào Kim Quái áo trắng còn nói muốn xây nhà trong Kiếp Tiên Hư Không kia mà.

Nhưng tiến vào Kiếp Tiên Hư Không và ký thác nguyên thần vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không là hai khái niệm khác nhau. Nếu chưa đạt đến tiêu chuẩn Kiếp Tiên dự bị thì còn lâu mới mở được tiết điểm của Kiếp Tiên Hư Không.

[Không mở được đâu nhỉ?] Thiên Đế Tiên Tử không dám chắc.

Nhưng nếu Tống Thư Hàng thật sự có thể ký thác nguyên thần vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không thì cô phải chuẩn bị ngay tắp lự, không thể cứ nhởn nhơ uống trà ở đảo thần bí này được nữa.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng, Thiên Đế Tiên Tử mở to mắt, đứng lên: “Kim Long đạo hữu, Kim Quái, ta phải đi đây.”

“Sau này cô định làm gì?” Bạch long tỷ tỷ nhìn Thiên Đế một chút.

“Không ngờ Kim Long đạo hữu lại thấy hứng thú với ta nha ~” Thiên Đế Tiên Tử ngượng ngập nói.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

“Ta muốn tìm một nơi tĩnh lặng, sau đó lựa chọn một kiểu chết thật là thê lương đẹp đẽ.” Thiên Đế Tiên Tử đặt tay trái lên trái tim mình, đoạn nói: “Ta muốn kết thúc cuộc đời bi ai này trong vòng tay hắn, dùng cách thức thê mỹ nhất để chết trong lòng hắn, khiến hắn phải ngu người mà hoài nghi nhân sinh.”

Bạch long tỷ tỷ: “Cô muốn tìm đến cái chết?”

“Đúng, không sai.” Thiên Đế Tiên Tử vui sướng nói: “Không chỉ muốn tìm đến cái chết, mà còn muốn chết cho thật hoành tráng!”

Sự “hoành tráng” mà một đại lão như Thiên Đế theo đuổi… không phải là nổ tung cả một hành tinh đấy chứ?

Chương 2714: Gần sát sàn sạt cảnh giới thần hình câu diệt

Có cái chết nhẹ tựa lông hồng, lại có cái chết nặng tựa Thái Sơn.

Một đại lão thuộc hàng cao cấp nhất trong số các Trường Sinh Giả như Thiên Đế mà lúc chết không nổ mấy hành tinh chôn theo thì hơi vô lý. Nói không chừng phải nổ tung nguyên một thiên hà mới đủ hoành tráng ấy chứ?

Dường như đoán được suy nghĩ thầm kín trong lòng bạch long tỷ tỷ, Thiên Đế Tiên Tử mỉm cười nói: “Kim Long đạo hữu yên tâm đi. Ta không phải là người thích phá hoại, dù có muốn chết oanh liệt hoành tráng thì ta cũng không đánh nổ mấy hành tinh đâu.”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Bạch long tỷ tỷ duỗi móng vuốt gãi vào hư không, muốn túm lấy cái mặt mình, để xem có bị lây bệnh “mặt kèm phụ đề” của Tống Thư Hàng hay không.

Gần đây cô luôn cảm thấy suy nghĩ của mình bị người ta đọc ra vanh vách. Chắc chắn tại con bé Tô Thị A Thập Lục ở chung với Tống Thư Hàng lâu quá nên cô bị lây gián tiếp rồi.

Có lẽ ta phải làm cho mình một cái mặt nạ hình rồng mất thôi.

Kim Quái áo trắng sửng sốt nửa ngày trời mới bật ra câu hỏi: “Muốn chết thật chứ không đùa à?”

“Đương nhiên rồi. Nếu không chết một lần thì ta sẽ vĩnh viễn không có được tự do chân chính.” Thiên Đế Tiên Tử cười nói: “Truyền Thiên Đình viễn cổ chi đạo cho ngươi vẫn chưa đủ. Ta phải thực sự chết đi một lần, tốt nhất là gần sát sàn sạt mức độ thần hình câu diệt, để cắt đứt toàn bộ nhân quả thì mới được.”

Gần sát sàn sạt thần hình câu diệt nhưng lại không thần hình câu diệt thật, mức độ này chẳng dễ nắm chắc được đâu.

Kim Quái áo trắng: “…”

“Nếu lần sau gặp lại mà ta đã chết hẳn, thì các ngươi nhớ đặt một nhành hoa tươi lên đế mộ của ta nha.” Thiên Đế Tiên Tử vẫy tay phóng khoáng.

Dẫu là khi quyết định đối mặt với tử vong, cô vẫn thản nhiên ung dung như thường.

“Yên tâm đi, ta sẽ không bao giờ quên ngày giỗ hằng năm của cô đâu.” Bạch long tỷ tỷ cuộn mình thành một cục, cố gắng che kín mặt rồng, không để vẻ mặt của mình bán đứng.

Thiên Đế Tiên Tử cười tự tin: “Còn lâu ngày giỗ của ta mới vào hằng năm, chỉ e Kim Long đạo hữu phải thất vọng rôi.”

“Thế nghĩa là ba trăm sáu lăm ngày trong năm đều là ngày giỗ đúng không?” Bạch long tỷ tỷ cướp lời.

Thiên Đế Tiên Tử: “…”

Cô có thể cam đoan, dám chắc, khẳng định rằng gần đây thủy tổ Kim Long đã học theo thói xấu, không chỉ mạch não thắt nút mà còn biết cướp thoại của người ta, khiến người ta cạn lời trân trối.

“Tóm lại, chúc chúng ta còn sống mà gặp lại nhau. Thay ta gửi lời tạm biệt đến đạo hữu Tô thị nhé. Mong lần sau gặp lại, ta có thể vui vẻ uống với cô ấy một chén.” Thiên Đế Tiên Tử đá tung cánh cổng không gian, chui vào trong đó, cuối cùng biến mất không còn tăm tích.

“Đạo hữu Tô thị?” Kim Quái áo trắng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Ở đây hình như chỉ có mỗi cô bé này là họ Tô thôi thì phải?

Tuy trên người tiểu tiên tử Tô Thị A Thập Lục này treo thánh hào Tô Sơn Huyền Thánh, nhưng cảnh giới thực sự của cô ấy chỉ mới có ngũ phẩm mà thôi.

Thiên Đế lại gọi một tiểu tiên tử ngũ phẩm là “đạo hữu” ư?

Nỗi nghi ngờ trong lời nói của Kim Quái áo trắng không hề ẩn giấu, bạch long tỷ tỷ lập tức nghe ra.

[Thái Thượng Hoàng Thiên Đế nhà ngươi gọi một tiểu tu sĩ tứ, ngũ phẩm là tiền bối, gọi một tu sĩ bát phẩm là cha, bây giờ cô ta gọi một tu sĩ ngũ phẩm là đạo hữu thì có gì mà kỳ lạ?] Bạch long tỷ tỷ liếc trắng mắt.

Nhưng mà…

Hai lần.

Thiên Đế đã gọi Tô Thị A Thập Lục là “đạo hữu Tô thị” tất cả hai lần.

Bạch long tỷ tỷ chậm rãi cuộn mình trên người Tô Thị A Thập Lục, cau mày lại.

Lẽ nào trên người A Thập Lục có thay đổi gì mà chính cô cũng không nhìn thấy hay sao?

Thiên Đế gọi Tống Thư Hàng là “Tống tiền bối”, thứ nhất là bởi bị Vũ Nhu Tử ảnh hưởng, thứ hai phần lớn là cô ta gọi đùa.

Linh Điệp Thánh Quân lần trước thì là ngoại lệ.

A Thập Lục được Thiên Đế gọi là “đạo hữu”, chẳng lẽ là vì thực lực của cô ấy đã được Thiên Đế công nhận ư?

Suy nghĩ một lát, bạch long tỷ tỷ dung nhập vào thể nội của Tô Thị A Thập Lục, kiểm tra kĩ càng từng chút một.

…

Ở một phía khác.

Sau khi xác nhận liên hệ tin tức giữa đầu và thân của mình bị trì hoãn, Tống Thư Hàng càng thêm cẩn thận e dè, miễn cho chính mình đột nhiên đâm đầu vào đường chết.

“Tiếp theo đến lượt Vân Tước Tử Tiên Tử nhỉ.” Mũi khoan Tống truyền âm nói.

Bé Bạch gật đầu đáp: “Thực ra ta cảm thấy có lẽ Vân Tước Tử Tiên Tử không cần chúng ta hỗ trợ đâu… nhưng thôi, cứ khoan cho cô ấy một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không vậy.”

“Ta chuẩn bị xong rồi đây, Bạch tiền bối, hãy sử dụng ta đi!” Tống Thư Hàng phóng khoáng nói. Hãy để Bá Tống hắn gánh chịu hết khổ nạn trên thế gian này đi!

Bé Bạch suy nghĩ một lát rồi lại lắc đầu: “Lần này không cần ngươi khoan tiết điểm Kiếp Tiên. Vân Tước Tử đạo hữu khá đặc biệt, chúng ta có thể dùng chính cô ấy để khoan Kiếp Tiên Hư Không. Làm vậy sẽ khiến tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không phù hợp với cô ấy hơn. Ngươi chỉ cần ở một bên trợ giúp củng cố tiết điểm Kiếp Tiên là được.”

Lựa chọn của Bạch tiền bối thường là nghiêng về phía có lợi.

Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, để mũi khoan bất hủ tan ra, hóa thành một cụm sương mù.

Sau đó, hắn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện: “Bạch tiền bối, ngài nói chúng ta dùng nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử để khoan tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, có khi nào khoan ra cả tiết điểm Kiếp Tiên của Thánh Nhân Nho gia không?”

Khi còn sống, Thánh Nhân Nho gia đã chuẩn bị cho Vân Tước Tử Tiên Tử vô số tầng bảo vệ, như một người cha cố gắng sắp xếp thật tốt cho tương lai của con gái mình vậy.

Nói không chừng trong Kiếp Tiên Hư Không cũng có chuẩn bị của Thánh Nhân Nho gia. Nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử vừa khoan một cái là mở được ngay tiết điểm Kiếp Tiên của hắn ấy chứ.

Bé Bạch lúc lắc cái đuôi ngựa, nói: “Tuy Thánh Nhân Nho gia rất thần bí, nhưng năm đó hắn đã thần hình câu diệt, cho nên trong Kiếp Tiên Hư Không làm sao có thể có nguyên thần của hắn ký thác được?”

Thần hình câu diệt, nghĩa là nguyên thần mà Thánh Nhân Nho gia ký thác trong Kiếp Tiên Hư Không cũng đã bị quả cầu kim loại lỏng truy ngược chém giết, không còn lại bất cứ cái gì.

Nói đoạn, bé Bạch ấn nhẹ một cái lên mình Vân Tước Tử Tiên Tử, in xuống phù văn đặc biệt của phi kiếm dùng một lần, biến cô thành phi kiếm dùng một lần Vân Tước Tử số 001.

Khác với phi kiếm dạng xoắn ốc của Tống Thư Hàng, dấu ấn mà bé Bạch in xuống Vân Tước Tử Tiên Tử chỉ là phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối nguyên thủy nhất.

Bé Bạch vươn tay bấm kiếm quyết.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh lồng tiếng: “Quyết định chính là cô, Vân Tước Tử Tiên Tử!”

Vèo ~

Nguyên thần Vân Tước Tử Tiên Tử đâm thẳng vào hư không như một thanh kiếm.

Ngay sau đó, nguyên thần của Tống Thư Hàng cũng bị bắn ra, theo sát sau lưng nguyên thần Vân Tước Tử Tiên Tử. Lát nữa khi tiết điểm Kiếp Tiên mở ra, hắn còn phải dùng lực lượng để củng cố nó mà.

“Quyết định chính là ngươi, số Bá Tống!” Mỹ nhân rắn công đức sửa câu thoại ban nãy của Tống Thư Hàng, lớn tiếng hô lên.

Nhân quả báo ứng, đến thật là nhanh.

Nghiệp quật không đợi qua đêm, giây trước giây sau đã sấp mặt rồi.

Đâm!

Chương 2715: Phiền não của bé Bạch

Sau khi phóng vèo đi một quãng xa, phi kiếm nguyên thần Vân Tước Tử Tiên Tử vẽ một vòng tròn giữa hư không, sau đó quay đầu lại, nhẹ nhàng đâm ra một tiết điểm bên cạnh tiết điểm của Linh Điệp Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân và Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Toàn bộ quá trình trơn tru liền mạch, tiên khí mười phần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tống*mũi khoan đột phá chân trời*Thư Hàng không sao cân bằng nổi tâm lý.

Hắn hóa thân thành mũi khoan, bay vào Kiếp Tiên Hư Không vừa khoan đục, vừa thi triển Dưỡng Đao thuật, vừa phóng thích lực lượng ngụy bất hủ, vất vả lắm mới tạo ra được một tiết điểm Kiếp Tiên.

Nhưng nhìn Vân Tước Tử Tiên Tử mà xem. Phi kiếm dùng một lần Vân Tước Tử số 001 do cô biến thành ra tay tựa như một kiếm tiên chân chính, lượn vòng xinh đẹp, sau đó đâm khẽ một cái đã mở được một tiết điểm Kiếp Tiên giữa Kiếp Tiên Hư Không.

Không so sánh thì không đau thương.

“Thư Hàng, đừng buồn.” Giọng nói non nớt của bé Bạch vang lên bên tai hắn.

Tống Thư Hàng vội vàng đi theo Vân Tước Tử Tiên Tử, phóng thích lực lượng sương mù ngụy bất hủ của mình, chống đỡ tiết điểm Kiếp Tiên mà Vân Tước Tử Tiên Tử đâm ra giữa hư không và nhanh chóng củng cố nó.

Một khắc sau, nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử cũng bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không như Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối.

Tống Thư Hàng lại ngắt một phần nhỏ trong nguyên thần của mình, để nó hóa thành Nguyên Thần trụ rồi đưa vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Tuy Vân Tước Tử Tiên Tử không sợ chết, nếu bị vây khốn trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, thì sau khi chết cô vẫn có thể hồi sinh nhờ khúc xương bất hủ. Nhưng chết đi chung quy chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp. Bởi thế Tống Thư Hàng vẫn để lại một tọa độ cửa ngõ cho cô về nhà.

Mặt khác, hắn quả thực rất tò mò với tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không mà Vân Tước Tử Tiên Tử mở ra.

Rốt cuộc trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không này có thủ đoạn gì mà Thánh Nhân Nho gia để lại hay không?

Hoặc là, ở đó có thể tìm được di vật gì của Thánh Nhân Nho gia, ví dụ như con mắt còn lại hay không?

Nguyên Thần trụ của Tống Thư Hàng tiến vào tiết điểm Kiếp Tiên theo nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Tình hình trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không giống với khung cảnh mà hắn nhìn thấy ở chỗ Linh Điệp tiền bối và Thất Tu tiền bối y như đúc, không hề có khác biệt gì.

Không có thủ đoạn Thánh Nhân để lại, nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử cũng chỉ tiến hành ký thác vào hư không một cách bình thường mà thôi.

Điều này khiến Tống Thư Hàng hơi thất vọng.

Nếu hắn là Thánh Nhân Nho gia, nhất định hắn sẽ để lại chút gì đó trong Kiếp Tiên Hư Không. Để khi Vân Tước Tử Tiên Tử chứng đạo Kiếp Tiên, mở tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, nguyên thần của hai người sẽ ký thác cùng một chỗ.

“A, từ từ đã. Có khi nào Thánh Nhân Nho gia có chuẩn bị gì đó cho Vân Tước Tử Tiên Tử ở cấp bậc Kiếp Tiên, nhưng vì Vân Tước Tử Tiên Tử đi đường tắt với chúng ta, mở tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không dựa vào bạo lực, cho nên mới không mở được thủ đoạn của Thánh Nhân Nho gia hay không?” Tống Thư Hàng hơi động trong lòng, suy đoán.

Nếu đúng như vậy thì quả thực là hơi đáng tiếc.

“Có trí tưởng tượng phong phú là tốt, nhưng lát nữa là ngươi mất đầu rồi ~” Mỹ nhân rắn công đức nặn ra một lời thoại kinh điển để trả lời Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không của Vân Tước Tử Tiên Tử không có gì lạ thường, ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu lui đi, chỉ để lại Nguyên Thần trụ làm tọa độ.

Nhưng đúng lúc này, trạng thái nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử lại có chút dị thường.

Một luồng sức mạnh bất hủ vượt không mà tới. Lực lượng bất hủ có đẳng cấp cao nhất chư thiên vạn giới thoải mái xuyên qua tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, đáp xuống nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử.

“Sức mạnh của khúc xương bất hủ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sức mạnh của khúc xương bất hủ bao phủ nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử, sau đó lấy nguyên thần Vân Tước Tử Tiên Tử làm trung tâm, một hình ảnh bắt đầu được dựng nên.

Lực lượng cùng loại với Thực Tại Ảo ấy ngưng tụ thành một tòa kiến trúc hư ảo bao quanh Vân Tước Tử Tiên Tử.

Tòa kiến trúc này hoàn toàn không bị hạn chế bởi thế giới tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không 1D, bảo vệ nguyên thần Vân Tước Tử Tiên Tử một cách cực kỳ kín kẽ.

“Lực lượng hình chiếu này cực kỳ giống với lực lượng của Thực Tại Ảo. Vậy có phải… ổ chó Tống mà ta tạo ra trong Kiếp Tiên Hư Không cũng có thể đưa vào tiết điểm Kiếp Tiên không nhỉ?” Thấy hình ảnh này, Tống Thư Hàng chợt nảy ra suy nghĩ đó.

Trước kia hắn còn chưa biết phải xử lý ổ chó Tống như thế nào sau khi nguyên thần của mình đã ký thác vào hư không. Chẳng lẽ lại để nó lơ lửng trong Kiếp Tiên Hư Không, trở thành một ngôi nhà trôi dạt?

Bây giờ thấy sự biến hóa trên nguyên thần của Vân Tước Tử Tiên Tử, hắn sáng dạ hẳn ra.

Xoẹt ~

Sau khi hóa thành kiến trúc bảo vệ an toàn cho Vân Tước Tử Tiên Tử, phần lực lượng của khúc xương bất hủ còn thừa đi dạo một vòng trong không gian tiết điểm Kiếp Tiên, cuối cùng… chiếu hình đến Nguyên Thần trụ của Tống Thư Hàng!

Lực lượng của khúc xương bất hủ không hề bài xích Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với khúc xương bất hủ quá nhiều lần, trên người hắn lại mang những truyền thừa có quan hệ với nó… ví dụ như thủ đoạn hồi sinh Long phù chuyển sinh mà hắn mang ra từ thế giới Hắc Long cũng có liên hệ mơ hồ với truyền thừa của khúc xương bất hủ.

Tuy cơ hội hồi sinh bằng Long phù chuyển sinh có tiêu hao, nhưng phù văn không những không biến mất mà còn dung hợp với nguyên anh của Tống Thư Hàng.

Sau khi chiếu hình đến Nguyên Thần trụ của Tống Thư Hàng, lực lượng của khúc xương bất hủ bắt đầu vây quanh nó và cũng cụ hiện hóa cho nó một cái ổ.

Cái ổ rất nhỏ, bởi vì phần sức mạnh bất hủ này là đầu thừa đuôi thẹo sau khi xây nhà cho Vân Tước Tử Tiên Tử xong.

“Đây mới thật sự là ổ chó Tống ha.” Tống Thư Hàng không nhịn được mà nói.

Cái bao quanh Vân Tước Tử Tiên Tử là nhà, còn bao quanh Nguyên Thần trụ của hắn thì là ổ chó chính hiệu.

Sau khi xây dựng nhà cho Vân Tước Tử Tiên Tử và ổ chó cho Nguyên Thần trụ xong, sức mạnh bất hủ kết thúc quá trình chiếu hình.

Ý thức của Tống Thư Hàng rời khỏi tiết điểm của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Vừa lui ra, hắn đã vui vẻ quay lại cung điện ổ chó Tống mà nói với bé Bạch: “Bạch tiền bối ơi, tiếp theo đến lượt ta đích thân khoan một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không đúng không? Ta có ý này hay lắm.”

“Hả?” Bé Bạch nghi hoặc ngẩng đầu.

“Chúng ta dời cả ổ chó Tống vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không đi!” Tống Thư Hàng truyền âm nói: “Mình xây cái ổ xinh xắn trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, để nó thành nhà không bị di dời. Dù trong tương lai có ngày ta thần hình câu diệt, ổ chó Tống của ta vẫn sẽ chiếm cứ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không kia. Khoái!”

Bé Bạch trách cứ hắn bằng giọng nói non nớt: “Đừng nói lung tung đến thần hình câu diệt. Một khi thần hình câu diệt, trừ khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử đạo hữu ra, trên đời này không có cách nào khác cho ngươi hồi sinh đâu. Không được tùy tiện nói đùa như thế.”

“Vâng, Bạch tiền bối, ta nhớ rồi.” Thân thể của Tống Thư Hàng đứng thẳng, nghiêm túc truyền âm trả lời.

“Mặt khác, chúng ta đang gặp vấn đề nan giải đây.” Bé Bạch nói với vẻ phiền não: “Bây giờ, nếu tạo một tiết điểm để đưa thân thể của ngươi vào trước, thì ta không thể củng cố được tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không của mình mà không có sự giúp đỡ của ngươi. Nhưng nếu tạo tiết điểm Kiếp Tiên cho ta vào trước, thì thân thể của ngươi lại không thể dựa vào lực lượng của chính mình để khoan xuyên qua Kiếp Tiên Hư Không được.”

Chương 2716: Cách dạy học của nhà họ Bạch

Muốn mở tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không cần Tống Thư Hàng và bé Bạch đồng tâm hiệp lực, thiếu một người cũng không được. Cho nên bây giờ dù là ai vào tiếp điểm Kiếp Tiên trước thì người kia cũng sẽ phải ở lại Kiếp Tiên Hư Không.

Nghe đến đó, Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi bảo: “Bạch tiền bối, chúng ta có thể thử đưa ổ chó Tống vào một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, sau đó cả hai cùng vào ổ chó Tống, dùng chung một tiết điểm được không?”

“Một tiết điểm Kiếp Tiên chỉ có thể ký thác một nguyên thần. Nếu hai nguyên thần hoàn chỉnh cùng vào, trời mới biết sẽ xảy ra dị biến gì. Nguy hiểm lắm, không đề cử.” Bé Bạch lắc đầu nói.

Trong tiết điểm Kiếp Tiên của Thất Tu Thánh Quân, Vân Tước Tử Tiên Tử và Linh Điệp Thánh Quân trước đó, Tống Thư Hàng chỉ đưa vào một mảnh Nguyên Thần trụ bé xíu do móng tay tạo thành nên sẽ không xảy ra dị biến.

Nhưng nếu hai nguyên thần gần như hoàn chỉnh cùng nhau vào một tiết điểm Kiếp Tiên, thì đến Bạch tiền bối cũng không dám đoán tình huống sẽ diễn biến như thế nào.

Nghe thì hay ho đấy, nhưng nếu có gì bất trắc xảy ra, khả năng hắn thì chẳng làm sao còn Tống Thư Hàng sẽ chết chắc.

Cho nên khi chưa thể nắm chắc, Bạch tiền bối bác bỏ đề nghị của Tống Thư Hàng.

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?” Nguyên thần của Tống Thư Hàng quay về hình người, ngồi khoanh chân xuống.

Bé Bạch trầm mặc…

Một lát sau, bé Bạch đề nghị: “Chúng ta sẽ cố gắng để trong một tiết điểm Kiếp Tiên ký thác “đủ một phần nguyên thần”. Lấy đây làm cơ sở để tư duy, thì ta + một phần của ngươi sẽ chiếm cứ một tiết điểm Kiếp Tiên, sau đó ngươi + một phần của ta sẽ chiếm cứ một tiết điểm Kiếp Tiên khác.”

Tống Thư Hàng đầy mình kinh nghiệm vừa nghe đã hiểu ngay ý của bé Bạch: “Nghĩa là giống như khi ta cắt lìa đầu và thân, ta sẽ chia một phần nguyên thần, để nó dùng sức mạnh ngụy bất hủ giúp Bạch tiền bối củng cố tiết điểm Kiếp Tiên sau khi ngài mở nó ra. Bạch tiền bối cũng chia một phần nguyên thần để giúp ta thi triển thủ đoạn phi kiếm dùng một lần, mở tiết điểm Kiếp Tiên, đúng không?”

“Đúng, chính là như vậy.” Bé Bạch mỉm cười: “Vậy thì hai chúng ta sẽ mở được hai tiết điểm Kiếp Tiên cùng một lúc, rồi lấy đơn vị “đủ một phần nguyên thần” để tiến vào hai tiết điểm đó.”

“Vậy thì lại phải lôi đầu nguyên thần của ta ra sao?” Tống Thư Hàng nói.

Trong nguyên thần của hắn, chỉ có đầu là có thể tách ra khỏi thân thể mà thôi. Khi ở trạng thái ngụy bất hủ thì muốn cắt thế nào cũng được, nhưng khi rời khỏi trạng thái đó, thân thể bị cắt rời không khôi phục là tiêu.

“Không cần phiền toái thế. Nhân lúc còn chút thời gian, để ta dạy ngươi hai loại pháp thuật.” Bé Bạch chắp tay sau lưng mà nói: “Bây giờ ngươi đã là Huyền Thánh chân chính, cảnh giới theo kịp ta rồi, dù sao trong tay cũng phải có vài loại pháp thuật mới được.”

Tống Thư Hàng vươn tay muốn gãi đầu lúng túng, ai dè lại gãi hụt.

Thực ra nếu cho hắn thêm chút thời gian để góp thêm mấy cây Bá Thần trụ lợi hại hơn, thì hắn có thể dùng Bá Thần trụ để đánh dẹp thiên hạ hệt như Hà Chỉ Ma Đế vậy.

Bá Thần trụ là một năng lực vạn năng, buff được, công được, thủ được, hỗ trợ được, bày trận được, dùng làm tọa độ không gian cũng được. Chẳng có gì mà nó không thể làm.

Trong cung điện ổ chó Tống.

Bé Bạch ngồi trên giường, Tống Thư Hàng thì nghiêm chỉnh ngồi dưới đất, phủ thần thức lên mình bé Bạch mà nghe giảng cực kỳ nghiêm túc.

“Để hành động tiếp theo được thuận tiện, bây giờ ta dạy ngươi hai loại pháp thuật. Một loại là Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh có thể phát huy tác dụng trong đại chiến cấp Kiếp Tiên. Công pháp này dùng để đánh địch được, mà dùng cho mình cũng được.

Khi vận dụng trên chính mình, ngươi có thể cắt nguyên thần của mình thành nhiều khối, cũng có thể bảo vệ nguyên thần bình yên vô sự. Khi vận dụng với đối thủ thì có thể cắt nát nguyên thần, hoặc hình chiếu nguyên thần của kẻ đó.

Tu luyện công pháp này tới cực hạn, ngươi có thể dùng nó để truy ngược đến căn nguyên. Sau khi phân giải hình chiếu nguyên thần của kẻ địch, còn tác động trực tiếp đến nguyên thần của đối phương đang ký thác tại tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.” Bé Bạch chậm rãi nói.

“Dùng cho mình thì là bí pháp bảo mệnh vô thượng, dùng với kẻ địch lại là bí thuật nhổ cỏ tận gốc. Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh đúng là nghiêm khắc với địch, thoải mái với ta mà. Người sáng tạo ra pháp thuật này đúng là một nhân tài.” Tống Thư Hàng vừa nói vừa cười ha hả.

Chĩa mặt tàn khốc cho kẻ địch, đưa phần mềm mại về phía mình, chẳng biết là vị tiền bối nào sáng tạo ra được bí pháp như vậy nữa.

“Ta với A Bạch Cửu U thảo luận rồi nghiên cứu ra đấy.” Bé Bạch chậm rãi nói.

Trên thực tế, trước mắt chỉ có Bạch tiền bối two mới có phương pháp cắt rời nguyên thần mà không đau đớn và không để lại di chứng. Cái đầu của Tống Thư Hàng chính là ví dụ chứng minh.

“Thì ra là pháp thuật do Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two sáng tạo ra à? Thần kỳ hết sảy luôn á!” Tống Thư Hàng vội vàng nịnh nọt muộn màng. May mà vừa rồi hắn không nói bừa khi bình luận về bí pháp ấy, không đánh giá phần kỳ khôi của nó.

“Bên cạnh đó, ta sẽ dạy cho ngươi thêm cách khống chế, chỉnh sửa phù văn, kích hoạt và đình chỉ phi kiếm dùng một lần bản phá tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không.” Bé Bạch bổ sung.

Pháp thuật này là để đề phòng bất trắc. Nhỡ may nguyên thần của hắn vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không trước, sau đó rơi ngay vào trạng thái bế quan sâu, thì không thể quan tâm đến tình hình bên Tống Thư Hàng được nữa.

Bạch tiền bối rất tự biết lấy mình, cho nên hắn phải chuẩn bị thật chu toàn.

Có tri thức về pháp thuật kia, cho dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tống Thư Hàng cũng có thể mượn phần nguyên thần của hắn để tiếp nhận quyền khống chế phi kiếm dùng một lần, mở một tiết điểm trong Kiếp Tiên Hư Không.

Tiếc rằng kiến thức cơ sở của Tống Thư Hàng về phù văn và trận pháp quá kém, lại còn hơi đuối trong việc khống chế không gian. Nếu không Bạch tiền bối đã có thể dạy luôn phi kiếm dùng một lần bản phá tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không cho hắn rồi, bớt đi bao nhiêu là phiền toái.

“Thời gian không có nhiều, cho nên khi ta giảng pháp thuật thì cố mà nhớ, học hành nghiêm túc vào.” Bé Bạch nhắc nhở nghiêm túc.

“Ta sẽ cố.” Tống Thư Hàng đáp: “Nhưng nếu có thể… xin Bạch tiền bối hãy dùng cách dạy học độc môn nhà họ Bạch để truyền thụ cho ta Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh.”

Cách dạy học độc môn nhà họ Bạch chính là nén một thuật pháp vô cùng phức tạp lại, đơn giản hóa nó thành một hoặc vài mảnh phù văn.

Tống Thư Hàng chỉ cần học được nguyên lý, sau đó nắm giữ thêm một hoặc vài mảnh phù văn này là có ngay trong tay một pháp thuật phức tạp.

Chưởng Tâm Lôi mà Tống Thư Hàng hay dùng nhất bây giờ chính là kiệt tác của phương pháp dạy học ấy.

Bạch tiền bối: “…”

Có phải ta bất cẩn nuôi hỏng Thư Hàng tiểu hữu rồi không?

Sao nó nói cái nguyện vọng kiểu cá muối này trơn mồm thế?

“Cái chính là ta tự biết mình ấy mà.” Tống Thư Hàng nói: “Pháp thuật mà phức tạp quá thì ta chẳng dám tự tin vào chính mình đâu.”

Chương 2717: Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh cũng rất high

Ở phương diện này, Tống Thư Hàng rất biết tự lượng sức mình.

Trừ khi hắn nhập mộng vào Thánh Nhân Nho Gia, sau đó trải nghiệm hoàn chỉnh từ đầu đến cuối toàn bộ cuộc đời của Thánh Nhân Nho Gia, thu hoạch tất cả tri thức của Thánh Nhân để xây dựng cơ sở tri thức tu chân cho mình. Nếu không, chỉ dựa vào một chút lí luận tu chân của hắn mà muốn nắm giữ một pháp thuật phức tạp thì chẳng khác gì kẻ ngốc nói mơ.

Tri thức là phải học tập từng bước một, xây dựng cơ sở vững chãi, dần dần tích lũy từng chút một. Tống Thư Hàng học kiểu cấp tốc thực sự không có thời gian đó.

Thực ra Tống Thư Hàng rất muốn học tập, không hề ghét học chút nào, bản thân hắn còn là học sinh xuất sắc thích đọc sách kia mà… chẳng qua thời gian không cho phép mà thôi.

Quan trọng hơn là bây giờ Tống Thư Hàng không có đầu, liên kết giữa đầu với thân còn bị tậm tịt, khả năng học tập -1.

Bé Bạch an ủi hắn: “Thư Hàng, không phải vội. Năng khiếu học tập của ngươi cao mà, chỉ thiếu thời gian thôi. Sau này chúng ta sẽ bổ sung kiến thức cơ sở còn thiếu cho ngươi sau.”

Hắn phải cho Tống Thư Hàng một chút lòng tin, không thì thằng nhóc này tự kỉ mất.

Tương lai còn dài đằng đẵng, bao giờ rảnh rỗi, hắn dành thười gian bù đắp kiến thức căn bản về tu chân cho Tống Thư Hàng là được rồi.

Người khác học là để thăng cấp, để có được tuổi thọ dài lâu và lực lượng mạnh mẽ. Còn Tống Thư Hàng có tuổi thọ và lực lượng trước mới dùng thời gian dài lâu ấy để học tập sau.

“Ta dạy ngươi các kĩ xảo khống chế, kích hoạt và đình chỉ phi kiếm dùng một lần trước, sau đó sẽ đơn giản hóa Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh. Ngươi nghe cho đàng hoàng.” Bé Bạch ho nhẹ một tiếng, nói.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng ngồi thẳng tắp, khiêm tốn nghe giảng.

Bé Bạch bắt đầu truyền âm giảng giải bằng giọng điệu êm tai, miêu tả kĩ càng thủ pháp điều khiển phi kiếm dùng một lần cho hắn.

Tống Thư Hàng phát hiện ra giọng nói của bé Bạch và giọng hát của Tạo Hóa Tiên Tử khác nhau về thanh điệu nhưng lại giống nhau về công dụng, đều mang đến cho người ta cảm giác như nghe tiếng của thiên nhiên.

Bé Bạch giảng giải đơn giản dễ hiểu, ngay cả Tống Thư Hàng cũng nhanh chóng hiểu rõ chi tiết cách khống chế phi kiếm dùng một lần. Mặt khác, để đề phòng vạn nhất, hắn còn nhờ mỹ nhân rắn công đức bật chức năng ghi âm để ghi lại lời giảng của bé Bạch.

Một lúc lâu sau…

“Nhớ hết chưa?” Giảng xong, bé Bạch hỏi.

Tống Thư Hàng gật cổ: “Nhớ rồi ạ, ta còn nhờ mỹ nhân rắn công đức ghi âm lại rồi kia, bất cứ lúc nào cũng có thể nghe lại được.”

Nếu Tống Thư Hàng đang ở hiện thế thì cả đống hàng đính kèm trên người có thể chia sẻ áp lực học tập cho hắn bằng nhiều cách khác nhau, giúp hắn nhanh chóng nắm giữ tri thức.

Tống*Người đàn ông muốn trở thành vạn pháp chi chủ*Thư Hàng.

“Ừm, vậy bây giờ ngươi nghe lại vài lần luôn đi. Ta chỉnh sửa Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh đã.” Nói đoạn, bé Bạch nhắm mắt lại, thôi diễn Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh trong đầu mình.

Tống Thư Hàng cũng nhắm mắt nghe bản ghi âm lời giảng của bé Bạch mà mỹ nhân rắn công đức giúp mình ghi lại.

Trong thể nội hắn, mỹ nhân rắn công đức nhẹ nhàng vỗ tay thành tiếng.

Trong ý thức Tống Thư Hàng hiện ra một quảng trường vàng rực.

Giữa một luồng ánh sáng bảy màu chói mù mắt, mỹ nhân rắn công đức hiện thân, trên cổ đeo một chiếc tai nghe trông cực kỳ chuyên nghiệp, trước người thì có một dàn CDJ xịn sò.

Tống Thư Hàng: “???”

Công Đức Tiên Tử, cô làm gì vậy?

Trong lúc hắn còn đang ngẫm nghĩ thì mỹ nhân rắn công đức đã bắt đầu bước tới trước dàn CDJ và bắt đầu chà đĩa.

Hình tượng của cô trước đây đã vặn vẹo lắm rồi, bây giờ thì nó nứt toác ra luôn.

m nhạc sống động vang lên, thi thoảng còn xen lẫn tiếng chà đĩa đầy khí thế của mỹ nhân rắn công đức.

Ngay sau đó, tiếng giảng bài của bé Bạch cũng cất lên.

Mỹ nhân rắn công đức lồng nhạc và chỉnh âm cho bài giảng của bé Bạch từ đầu đến cuối, biến bài giảng của hắn thành một tác phẩm âm nhạc hoàn chỉnh.

Bản nhạc sống động và đầy tiết tấu này vang vọng trong lòng Tống Thư Hàng, ma tính đến cực điểm.

Mỹ nhân rắn công đức còn mở chức năng phát lại. Sau mấy lần nghe bản nhạc này, chắc chắn Tống Thư Hàng sẽ nhớ nằm lòng cách thức khống chế phi kiếm dùng một lần thôi!

Kĩ thuật chà đĩa của DJ mỹ nhân rắn công đức cao siêu khiếp người. Rõ ràng cô mới thử lần đầu tiên mà điêu luyện như dân lành nghề mấy chục năm.

Khúc ca bé Bạch giảng bài phối cùng nhịp trống mãnh liệt, sống động, vang vọng lòng người.

Thế là khi Tống Thư Hàng không đầu nghe đi nghe lại tác phẩm này, thân thể bất giác lắc lư theo nhịp điệu của nó.

Mới đầu chỉ lắc lư khe khẽ thôi.

Sau khi nghe lại hai lần, thân thể hắn đã bắt đầu bay lắc hào hứng theo nhịp nhạc sôi động.

Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh cũng rất là high!

Đây mới là phương pháp học tập mới mẻ để sự học khô khan biến thành vui vẻ chứ.

Ở phía đối diện.

Sau vô số lần chỉnh sửa, cuối cùng bé Bạch cũng đơn giản hóa Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh thành mười sáu mảnh phù văn.

Thế là tương đối. Nếu muốn đơn giản hóa thêm một bước nữa thì phải mất quá nhiều thời gian. Với Tống Thư Hàng hiện tại thì mười sáu mảnh phù văn là đủ để hắn nắm giữ tri thức trong thời gian ngắn rồi.

Dù sao cũng là Huyền Thánh bát phẩm chính quy, cảnh giới giúp sức nhiều lắm.

Sau đó, bé Bạch mở mắt ra.

Vừa mở mắt, hắn đã thấy Tống Thư Hàng lâng lâng phê cần, bay lắc điên cuồng theo tiết tấu.

Bé Bạch: “???”

Ta bảo ngươi học tập cho tử tế mà ngươi đang làm trò gì đấy?

Bé Bạch chỉ tay một cái, trận văn phi kiếm dùng một lần trên người Tống Thư Hàng được kích hoạt. Một khắc sau, thân thể hắn phóng vèo lên trời, dính lên trần của ổ chó Tống mà xoay tròn tít thò lò.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Bạch tiền bối, sao thế ạ?”

“Ngươi đang làm cái gì đấy?” Bé Bạch hỏi ngược lại.

“Ta đang học tập chăm chỉ mà.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bé Bạch: “…”

“Thật mà Bạch tiền bối, ngài tin tưởng ta đi. Ta đã nắm vững toàn bộ điểm quan trọng trong bài giảng cách khống chế phi kiếm dùng một lần của ngài, hơn nữa còn có thể hát ra không sai một chữ nữa kia.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

[Hát ra? Đây là phương pháp học tập đặc biệt của Tống Thư Hàng à?] Nghĩ tới đây, bé Bạch lại ngoắc ngón tay một cái, kéo Tống Thư Hàng xuống.

Sau đó hắn vỗ nhẹ vào hư không, mười sáu mảnh phù văn xếp thành trận hình xuất hiện trong phạm vi thần thức của Tống Thư Hàng.

“Đây là phù văn sau khi đơn giản hóa Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh. Ngươi nhớ cho kĩ vào, đừng nhầm chi tiết nào đấy. Khi sử dụng Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh trên người mình mà nhớ nhầm một chi tiết thì nguyên thần chia năm xẻ bảy ra chứ chẳng đùa đâu.” Bé Bạch nghiêm túc nói.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng dùng thần thức bao phủ mười sáu phù văn, đọc thật cẩn thận, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Khi học đao pháp, Tống Thư Hàng tiếp thu cực kỳ nhanh.

Tiếp đó là học phù văn đơn giản hóa theo cách của Bạch tiền bối, hắn cũng tiếp thu rất chi là năng suất.

Chẳng bao lâu sau hắn đã nhớ kĩ trong lòng mười sáu phù văn kia.

Nắm giữ lý thuyết Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh thành công.

Bước kế tiếp, chính là học đi đôi với hành!

Chương 2718: Tống Thư Hàng chia thành mười sáu phần

“Để ta làm mẫu cho ngươi một lần.” Bé Bạch đứng dậy khỏi giường, nhảy lên một cái, đáp xuống mặt đất.

“Làm mẫu?” Tống Thư Hàng hơi động trong lòng. Bây giờ trong ổ chó Tống chỉ còn lại hắn với Bạch tiền bối. Bạch tiền bối muốn thi pháp làm mẫu, là định thi triển Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh lên người hắn sao?

Thế là Tống Thư Hàng lặng lẽ kích hoạt hình thái ngụy bất hủ. Với trạng thái này, dù nguyên thần bị chia cắt thì chắc là hắn vẫn dán lại được.

Lúc này, bé Bạch lại duỗi đuôi tay nhỏ nhắn của mình ra, sau đó lâm vào trầm tư.

“Làm đi Bạch tiền bối, ta đã chuẩn bị xong rồi!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói. Hắn đã chuẩn bị xong.

Bé Bạch: “???”

Hôm nay phần từ cổ trở lên của Thư Hàng tiểu hữu chẳng có cái gì, làm hắn không theo nổi mạch suy nghĩ của thằng ranh này nữa.

Cuối cùng, bé Bạch lại cúi xuống nhìn tay mình, tính toán xem nên dùng Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh cắt từ đâu.

Không thể cắt quá nhiều, nếu không sẽ ảnh hưởng đến khâu ký thác nguyên thần vào hư không của Tống Thư Hàng. Nhưng cũng không thể cắt quá ít, nếu không sẽ không thể khống chế phi kiếm dùng một lần khoan tiết điểm trong Kiếp Tiên Hư Không.

Sau khi tính toán trong lòng xong, bé Bạch vỗ nhẹ vào không trung.

Mười sáu mảnh phù văn Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh ngưng tụ thành hình, hóa thành pháp thuật Nguyên Thần Liệt Giải.

“Cắt từ khuỷu tay vậy.” Bạch tiền bối quay đầu nói với Tống Thư Hàng: “Bây giờ nhìn kĩ quá trình thi pháp của ta. Ta chỉ làm một lần thôi.”

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vội vàng ngưng tụ thần thức, bao trùm và khóa chặt bé Bạch, cẩn thận quan sát từng chi tiết một.

Bé Bạch chỉ tay một cái, pháp thuật Nguyên Thần Liệt Giải phủ xuống khuỷu tay trái của hắn. Sau đó cánh tay trái ấy bị chia cắt ra, y hệt cái đầu của Tống Thư Hàng.

Song cánh tay trái ấy không bị chặt đứt hoàn toàn, mà ở vào trạng thái “dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng”, dù đã bị cắt ra nhưng vẫn nằm hoàn toàn trong phạm vi khống chế của Bạch tiền bối.

Tay trái nguyên thần của Bạch tiền bối nhẹ nhàng bấm tay, tạo ra kiếm quyết.

“Được rồi, chừng này là đủ.” Bạch tiền bối gật đầu rồi nói với Tống Thư Hàng: “Nhìn rõ chưa?”

“Nhìn rõ rồi, không bỏ qua chi tiết nào hết.” Nguyên thần Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

Có vẻ bây giờ Bạch tiền bối khống chế mị lực của bản thân mình càng ngày càng nhuần nhuyễn. Tống Thư Hàng phát hiện ban nãy mình dùng thần thức toàn tâm toàn ý phủ kín bé Bạch mà cũng không phân tâm vì mị lực đặc biệt kia.

“A a a ~ a ~ chết thôi, chết mất thôi ~” Mỹ nhân rắn công đức thì ngược lại. Cô đang lăn lộn trong không gian ý thức của Tống Thư Hàng, nắn cổ họng đọc lời thoại của hắn. Cô cảm thấy mình mà còn tiếp xúc với bé Bạch kiểu này thì sớm muộn cũng sẽ trở thành fan cuồng.

“Được rồi, tiếp theo ngươi tự thử với mình xem.” Bé Bạch nói: “Ta hộ pháp cho.”

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn không giải trừ trạng thái ngụy bất hủ. Thí nghiệm pháp thuật là một chuyện rất nguy hiểm mà hắn thì không phải là thiên tài, không thể vừa mới học xong đã nắm giữ một cách hoàn mỹ được.

Bởi vậy, để đề phòng tai nạn ngoài ý muốn, hắn phải dùng trạng thái ngụy bất hủ để thí nghiệm vài lần trước đã.

Tống Thư Hàng sương mù nắm một tay lại, vỗ nhẹ giữa không trung.

Mười sáu mảnh phù văn được ngưng tụ ra.

“Được rồi, tiếp tục.” Bạch tiền bối đứng bên cạnh nói.

Tống Thư Hàng chỉ tay một cái, mười sáu phù văn hóa thành thuật pháp Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh, tích lực chờ phát.

“Tiếp đi.” Bạch tiền bối nói tiếp.

Tống Thư Hàng khống chế pháp thuật Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh, cắt nhẹ lên nguyên thần của mình.

Xoẹt một cái, nguyên thần trong hình thái ngụy bất hủ bị cắt một mảnh.

Mảnh nguyên thần bị cắt đi lơ lửng dạo một vòng trong không trung rồi về lại nguyên thần của Tống Thư Hàng, hợp lại thành một thể.

“Ngươi có năng khiếu tự cắt mình thật đấy.” Bé Bạch khen ngợi.

Có vẻ thuật pháp Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh này rất tương thích với Tống Thư Hàng, hắn vừa thử lần đầu đã thành công.

“Có lẽ là vì ta có kinh nghiệm bạo thể mà chết, thịt nát xương tan, bị Bạch tiền bối cắt vụn, bị Thiên Đạo phân thây… cho nên việc nắm giữ Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh mới thuận lợi đến bất ngờ như vậy đó.” Tống Thư Hàng đáp.

Bé Bạch: “…”

“Bây giờ ta sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường rồi thử một lần.” Tống Thư Hàng hơi động ý niệm, giải trừ trạng thái sương mù ngụy bất hủ.

Tống Thư Hàng không đầu vỗ nhẹ tay trong hư không, mười sáu mảnh phù văn lại sắp hàng chỉnh tề.

“Được rồi.” Bé Bạch bình luận.

Tống Thư Hàng tiếp tục biến mười sáu mảnh phù văn thành thuật pháp Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh.

“Được đấy, lần này cũng thành công.” Bé Bạch mỉm cười khích lệ: “Cho nên Thư Hàng ngươi học hành nghiêm túc thì vẫn cừ lắm.”

Nghe thấy câu tán dương hiếm hoi của Bạch tiền bối, niềm tin trong lòng Tống Thư Hàng tăng lên gấp bội.

“Vậy ta cũng cắt từ khuỷu tay như Bạch tiền bối nhé?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bé Bạch trả lời: “Ừ, khuỷu tay là đủ, không nhiều cũng không ít.”

Tống Thư Hàng hít sâu, khống chế thuật pháp Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh, cắt nhẹ một cái ở khuỷu tay mình.

Xoẹt!

Một khắc sau, pháp thuật Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh trong tay hắn bùng lên ánh sáng chói mắt.

Tống Thư Hàng ngu mặt: “???”

Trước đó khi thi triển thuật pháp này, hắn có thấy hào quang chói sáng thế đâu?

“Bạo kích à?” Mỹ nhân rắn công đức trong thức hải nói với vẻ nghi hoặc.

Đây rõ ràng là hiệu ứng khi dùng pháp thuật có bạo kích mà.

Trong tiếng suy đoán của mỹ nhân rắn công đức, thân thể Tống Thư Hàng bị cắt thành mười lăm phần khác nhau. Nếu không phải cái đầu của hắn đã được ký thác vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không thì cả người hắn đã bị chia thành mười sáu mảnh. Một luồng ánh sáng của Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh rõ ràng chém vào cái cổ trống không…

Ăn may ra bạo kích thật à?

“Thế này là ta ăn may, hay là số nhọ?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Bé Bạch xoa cằm đánh giá Bá Tống bị chia thành mười sáu khúc trước mặt, nói: “Khi sử dụng Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh với chính mình thì không có bạo kích đâu. Có lẽ ngươi có năng khiếu cực cao trong việc cắt chém chính mình nên mới thành như vậy đấy. Thư Hàng, ngươi là người sói rồi.”

Chỉ có kẻ vô cùng tàn nhẫn với chính mình thì mới có được thiên phú “tự chém” cao đến nhường này.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhưng dù sao cũng thành công. Ngươi để lại cánh tay trái thôi, còn đâu tự dính lại vào đi.” Bạch tiền bối vươn tay cầm lấy cánh tay trái của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối làm việc này quen tay lắm. Trước đây khi độ thiên kiếp bom nhiệt hạch bát phẩm, hắn đã mượn một cái giò của Tống Thư Hàng rồi mà.

Sau đó, Bạch tiền bối thêm vào tay trái của chính mình một bộ trận pháp khống chế phi kiếm dùng một lần rồi giao nó cho Tống Thư Hàng.

“Bây giờ chúng ta sẽ chia ra hành động, tìm hai tọa độ hư không để khoan thành tiết điểm.” Bé Bạch nói.

“Từ từ đã Bạch tiền bối ơi. Trước khi hành động, ngươi có thể cho ta biết làm thế nào để dính từng phần lại không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa rồi hắn đã dùng ý niệm thúc đẩy, nhưng mười sáu mảnh thân thể… không hề dính lại.

Chương 2719: Kiếp Tiên Hư Không rên rỉ

Tống Thư Hàng vừa mới dứt lời, bé Bạch bên cạnh hắn đã bay vọt qua người hắn rồi phóng thẳng về Kiếp Tiên Hư Không.

Bạch tiền bối biến chính mình thành phi kiếm dùng một lần A Bạch, dùng nguyên thần đâm ra tiết điểm trong Kiếp Tiên Hư Không.

Tống Thư Hàng cứ tưởng Bạch tiền bối muốn dùng cái chân của hắn để khoan tiết điểm chứ…

“Bạch tiền bối, chờ ta một chút!” Tống Thư Hàng mười sáu mảnh khống chế cánh tay phải vươn về phía Bạch tiền bối mà kêu lên thảng thốt.

Ầm! Xung quanh nguyên thần bé Bạch ngưng tụ ra một thanh thần kiếm nguyên lực ngầu lòi, bao phủ toàn thân hắn. Cùng là tạo ra tiết điểm trong Kiếp Tiên Hư Không mà hình tượng của Vân Tước Tử Tiên Tử và Bạch tiền bối đều tiên khí hơn xa mũi khoan của Tống Thư Hàng.

Sau khi gia tốc, nguyên thần chi kiếm của bé Bạch nhắm thẳng vào một tiết điểm, rồi thân kiếm như sao băng đâm mạnh xuống.

Một tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không nho nhỏ mở rộng ra như đang nghênh đón bé Bạch đi vào.

Đồng thời, tay trái của Tống Thư Hàng trong tay Bạch tiền bối phóng ra sức mạnh bất hủ để mở rộng và củng cố tiết điểm Kiếp Tiên đó.

Toàn bộ quá trình nhẹ nhàng thư thái như nước chảy mây trôi.

Thấy nguyên thần Bạch tiền bối sắp tiến vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, Tống Thư Hàng vội vàng truyền âm hỏi: “Bạch tiền bối ơi, nguyên thần chia ra rồi làm sao mà dính lại được?”

[Tít tít ~ Xin chào, đây là nơi bế quan của A Bạch. Thời gian bế quan đếm ngược còn 6 ngày 6 giờ 6 phút. Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi!] Một thông báo phục vụ máy móc vang lên từ phía Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng chia thành mười sáu mảnh: "…"

Không ngờ trong giờ phút mấu chốt này, khả năng bế quan trong tích tắc đã lâu không thấy của Bạch tiền bối lại xuất hiện.

Trừ hô 666 cho Bạch tiền bối và nhìn trời ra thì Tống Thư Hàng chẳng còn cách gì khác.

Nỗi lo của Bạch tiền bối trước đó là hoàn toàn chính xác. Nếu hắn không dạy Tống Thư Hàng cách khống chế phi kiếm dùng một lần, thì bây giờ mười lăm phần thân thể của Tống Thư Hàng đành phải lơ lửng vô định trong Kiếp Tiên Hư Không thôi…

Trong tiếng thông báo máy móc khi bé Bạch bế quan, thân thể bé Bạch và cánh tay trái của Tống Thư Hàng bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên một cách trôi chảy rồi biến mất không thấy đâu nữa.

…

"Cuối cùng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình thôi." Từ cổ của Tống Thư Hàng phát ra giọng nói nghiêm túc.

Mỹ nhân rắn công đức xuất hiện đúng lúc, đọc lên một câu súp gà tâm hồn để cổ vũ hắn: "Ai rồi cũng sẽ rời xa ngươi, ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi."

Gần đây lời thoại của mỹ nhân rắn công đức nghe rất thâm ảo, rất có lý, nhưng đại đa số đều là súp gà độc, uống nhiều là trúng độc tiêu đời.

Có lẽ vì trong thời gian này không cày phim truyền hình cùng Thông Nương, nên tần suất cô sử dụng lời thoại phim truyền hình cũng giảm xuống.

"Công Đức Tiên Tử sai rồi. Có câu ở nhà thì nhờ cha mẹ, ra ngoài thì nhờ bạn bè. Tuy bạn bè bên cạnh có thể tạm thời rời xa cô vì một vài nguyên nhân, nhưng chỉ cần cô có nhiều bạn thì lúc nào cũng có một người để dựa dẫm thôi." Tống Thư Hàng phản bác.

Sau đó hắn mở danh sách bạn tốt trong phần mềm chat Tu Chân, tìm "Tiểu Ban Ban" trong sổ đen, gửi cho nó một tin nhắn: "Cha Cẩu Đản, nguyên thần bị chia thành mười sáu mảnh, không dính lại được thì phải làm sao? Online chờ, siêu gấp!"

[Cắt nguyên thần nát bét ra như thế mà ngươi vẫn còn sống được à?] Đại lão Rồng Đốm two trả lời.

“Còn chứ, không những sống mà còn nhảy choi choi đây, chỉ có điều không dính lại được nên hành động bất tiện quá.” Tống Thư Hàng đáp.

[Dán lại nguyên thần như thế nào thì ngươi nên hỏi Trình Cẩu Đản kia ấy.] Đại lão Rồng Đốm two nhắc nhở. Trình Lâm mới là chuyên gia trong khoản này.

Năm đó cô nổ tung thành từng mảnh, nát tan xác pháo, mảnh vỡ tán loạn rải khắp chư thiên vạn giới, đến bây giờ còn chưa thu được hết về kìa.

“Cảm ơn cha Cẩu Đản.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn kết nối với Trình Cẩu Đản Tiên Tử, gửi tin nhắn: [Trình Lâm Tiên Tử, lại là ta đây!]

[Đồ đàn ông cặn bã.] Trình Lâm Tiên Tử trả lời: [Ta không nói chuyện với cái loại đàn ông cắt mình ra bã.]

Trình Cẩu Đản Tiên Tử đang ở cùng một chỗ với cha Cẩu Đản. Cô đã biết việc Tống Thư Hàng tự cắt mình thành mười sáu mảnh thông qua cha Cẩu Đản rồi.

Tống Thư Hàng: “???”

“Tống *đàn ông cặn bã nghĩa đen* Thư Hàng.” Trong không gian ý thức, mỹ nhân rắn công đức miễn cưỡng nằm dài trên một chiếc ghế nằm, dùng giọng của chính cô mà nói.

Cô thích nhất là xem Tống Thư Hàng và Trình Cẩu Đản nói chuyện với nhau.

[Muốn dán lại nguyên thần thì ngươi chỉ cần ghim chúng lại cùng một chỗ, đến lúc thì chúng nó tự dán vào thôi. Ta làm thế đó.] Trình Lâm Tiên Tử nói.

“Ta thử rồi nhưng không dán lại được.” Tống Thư Hàng thở dài não ruột.

[Đừng hoảng hốt. Tuy không biết vì sao nguyên thần của ngươi lại bị cắt ra, nhưng chỉ cần không chết thì không sao đâu. Bây giờ ngươi tranh thủ thời gian ký thác nguyên thần vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không trước đi, đừng để lãng phí cơ hội mà

Bạch Thánh tạo ra. Sau khi ký thác xong mà vẫn không dán lại được, thì ta sẽ tìm cơ hội dùng Trường Sinh đạo của mình cho ngươi hồi sinh một lần. Cam đoan nguyên thần của ngươi hồi phục lại mà không hề tổn hại." Trình Lâm Tiên Tử trả lời: [Sau đó ngươi phải gọi ta là mẹ Trình Lâm.]

Tống Thư Hàng: "…"

Ta coi tiên tử là bạn tốt, tiên tử lại muốn làm mẹ ta à?

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện với Trình Lâm Tiên Tử, hơi động ý niệm một chút, Bá Tống mười lăm mảnh hóa thành trạng thái sương mù ngụy bất hủ.

Nhưng dù đã ở trạng thái sương mù ngụy bất hủ, mười lăm phần thân thể của hắn vẫn không dung hợp với nhau.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, xuống mồ tha hồ mà ngủ." Mỹ nhân rắn công đức nhắc nhở.

"Ta biết câu này, câu này Francklin nói nói!" Tống Thư Hàng đáp.

Mỹ nhân rắn công đức: "!!!"

Tống Thư Hàng cười ha hả, cuốn lấy cánh tay trái của bé Bạch, khống chế mười lăm mảnh thân thể sương mù ngụy bất hủ, bước vào Kiếp Tiên Hư Không.

Trong hư không, Tống Thư Hàng nhớ lại kĩ xảo khống chế phi kiếm dùng một lần mà bé Bạch dạy, nghĩ một lát bèn không nhịn được mà hát theo.

Vừa hát theo khúc ca giảng bài của bé Bạch, vừa khống chế cánh tay trái của bé Bạch để kết kiếm quyết.

Ầm! Mười lăm mảnh nguyên thần của Tống Thư Hàng xoay tròn, tách ra chui vào mười lăm tiết điểm khác nhau.

Đúng vậy, không phải một, mà là một lần chui vào mười lăm tiết điểm!

Thân thể đã bị chia làm mười sáu phần, sao không ký thác chúng vào mười sáu tiết điểm kia chứ?

Tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không chỉ quy định mỗi tiết điểm ký thác nguyên thần của một Kiếp Tiên, chứ có quy định một Kiếp Tiên không được chiếm cứ mười sáu tiết điểm đâu?

Người khác thì mỗi người một phòng, nhưng Tống Thư Hàng không ra bài theo lẽ thường, hắn muốn một mình ở mười sáu phòng kia!

Tiếng ầm ầm vang lên không dứt.

Cánh tay trái của bé Bạch bắt kiếm quyết, dốc toàn lực thi triển Ngự Kiếm thuật.

Hơn nửa tiếng sau…

Kiếp Tiên Hư Không liên tiếp phát ra mười lăm tiếng rên rỉ khi trên mình bị đục mười lăm tiết điểm một cách vô cùng cục súc.

Chương 2720: Hình chiếu nguyên thần hiện thế

Mỹ nhân rắn công đức cũng phải âm thầm thương cảm cho Kiếp Tiên Hư Không, ai bảo nó gặp phải tên cặn bã cục súc như Tống Thư Hàng kia chứ?

Mười lăm tiết điểm, lại còn bị đục ra cùng một lúc, nghĩa là nỗi đau tăng gấp mười lăm lần rồi còn gì.

Quan trọng hơn là gã đàn ông đáng sợ Tống Thư Hàng còn vừa khoan tiết điểm, vừa ngâm nga khúc ca giảng bài của bé Bạch. Có khác nào vừa làm tổn thương Kiếp Tiên Hư Không, vừa hát BGM đâu!

“Mỉm cười thọc đao người ta mới là đau nhất.” Mỹ nhân rắn công đức đúng lúc nặn ra một câu thoại.

Bên cạnh đó, thân thể ngụy bất hủ của nguyên thần Tống Thư Hàng đã nhanh chóng dùng lực lượng bất hủ để chống đỡ tiết điểm Kiếp Tiên và củng cố chúng.

Đồng thời, Tống Thư Hàng còn không quên trả lời mỹ nhân rắn công đức một câu: “Câu này ta cũng biết, chắc chắn là của Thụ Nhân.”

Danh ngôn mà không biết là ai nói thì rất có thể chính là của Lỗ lão đại!

“Câu này là ta nói bừa.” Mỹ nhân rắn công đức chịu hết nổi. Câu này là giọng thật, bởi vì cô không tìm thấy câu nào thích hợp trong kho lời thoại của mình cả.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ừ, bây giờ ta biết rồi, câu này là do Công Đức Tiên Tử nói.”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Hôm nay Thư Hàng sao vậy? Sao nó chặn họng cô hoài thế?

Khi nói chuyện, Tống Thư Hàng đã bắt đầu phóng thích Dưỡng Đao thuật để củng cố từng tiết điểm Kiếp Tiên.

“Chuẩn bị xong rồi Công Đức Tiên Tử, chúng ta vào thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Trước kia ngươi chỉ có một mảnh, ngươi muốn đi đâu ta cũng có thể đi cùng. Nhưng bây giờ ngươi chia thành những mười sáu mảnh, bảo ta phải đi theo mảnh nào đây?

“Đi theo tay phải của ta đi. Nó sẽ là phần cuối cùng tiến vào tiết điểm Kiếp Tiên, còn phải mang theo cánh tay của Bạch tiền bối mà. Cuối cùng thừa một tiết điểm Kiếp Tiên, ta định để cho ổ chó Tống.” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Vừa rồi hắn mở ra mười lăm tiết điểm Kiếp Tiên, để cho ổ chó Tống một cái.

Trong mười sáu phần thân thể của hắn, cái đầu đã ký thác vào tiết điểm Kiếp Tiên, tay trái thì vào cùng một tiết điểm với bé Bạch, cho nên bây giờ chỉ còn mười bốn phần nguyên thần ở bên ngoài thôi.

Khi đang nói chuyện, trừ phần tay phải nguyên thần của Tống Thư Hàng, toàn bộ các phần khác đều bị tiết điểm Kiếp Tiên hút vào, dung nhập, sau đó quen tay hay việc tiến vào khâu ký thác nguyên thần.

Một lần còn lạ, hai lần thì quen, đến lần thứ ba thì tiết điểm Kiếp Tiên đã thành sân nhà của hắn.

Sau khi những phần nguyên thần này đã vào hết trong tiết điểm Kiếp Tiên, Tống Thư Hàng bèn hơi động ý niệm, di chuyển ổ chó Tống đến.

Theo thường lệ, hắn để lại một cây Nguyên Thần trụ - Chỉ Giáp trụ trong ổ chó Tống. Nếu con người không có mười ngón tay thì có lẽ hắn đã không đủ Chỉ Giáp trụ mà dùng rồi.

Có Chỉ Giáp trụ làm tọa độ, Tống Thư Hàng bèn di chuyển ổ chó Tống đến tiết điểm thứ mười bốn.

Trong ánh mắt trông mong của hắn, ổ chó Tống và Chỉ Giáp trụ bên trong được hút vào tiết điểm Kiếp Tiên thứ mười bốn.

“Thành công!” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

“Sao lại thế? Sao lại như thế? Sao lại như thế ế ế ~~~” Mỹ nhân rắn công đức chọn một bài hát nước ngoài, xướng lên.

May mà Tống Thư Hàng vẫn hiểu được câu hát này.

“Cô muốn hỏi vì sao ta lại phải chuẩn bị một tiết điểm Kiếp Tiên riêng cho ổ chó Tống hả?” Tống Thư Hàng truyền âm đáp: “Thật ra đây là phúc lợi ta chuẩn bị cho nhóm Cửu Châu số 1 trong tương lai đấy.”

Mỹ nhân rắn công đức: “???”

“Ổ chó Tống là một gian nhà trống mà ta để lại tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không, trong đó chưa ký thác nguyên thần. Sau này khi tu vi của ta đạt tới cảnh giới của Bạch tiền bối, có thể cưỡng ép xâm nhập vào Kiếp Tiên Hư Không, thì có thể đưa theo người khác đến tiết điểm Kiếp Tiên đó làm khách.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

“Hoặc là nếu thế giới hạch tâm của ta tăng lên mấy cấp nữa, có thể kết nối trực tiếp với tiết điểm Kiếp Tiên này, thế thì chúng ta có thể lấy ổ chó Tống làm trạm trung chuyển để đưa các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 vào Kiếp Tiên Hư Không rồi.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Tương lai sẽ có một ngày, mỗi thành viên đã ngưng tụ nguyên thần trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có thể hưởng thụ phúc lợi ký thác nguyên thần vào hư không sớm hơn hạn định.

Tống Thư Hàng không muốn làm hàng rởm một mình. Hắn muốn tất cả mọi người đều làm hàng rởm như hắn kia.

Mỹ nhân rắn công đức: “...”

Từ khi trên cổ rỗng tuếch, chứng ảo tưởng của Tống Thư Hàng càng ngày càng nặng, càng ngày càng khó lòng phanh lại.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận một hồi, mỹ nhân rắn công đức lại phát hiện ra phương án mà Tống Thư Hàng vừa nói có khả năng làm được thật. Thế giới hạch tâm là kiệt tác của cha Cẩu Đản, vô cùng đặc biệt. Tuy bây giờ nó vừa thấy đại lão đã co vòi rụt đuôi, nhưng chỉ là do cấp bậc của nó không đủ nên bị thủ đoạn phong bế không gian của đại lão khắc chế mà thôi.

Chờ đến khi đẳng cấp của nó nâng cao rồi, có khi Kiếp Tiên Hư Không cũng chẳng cản chân được nó ấy chứ.

Đến lúc đó, thành viên nhóm Cửu Châu số 1 vừa lên sàn, nguyên một đám đều có nguyên thần ký thác ở hư không, đúng là khiến kẻ địch tuyệt vọng.

Xem ra, tiếp bước hoạt động ăn ké phúc lợi Huyền Thánh rởm, sau này các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 còn có thể ăn ké cả phúc lợi nguyên thần ký thác hư không rởm nữa.

Tưởng tượng thôi cũng đủ thấy sau này nhóm Cửu Châu số 1 nho nhỏ sẽ trở thành tập thể khiến người tu luyện trong chư thiên vạn giới hâm mộ tới nhường nào.

“Thôi, nhân lúc tiết điểm Kiếp Tiên chưa đóng lại, chúng ta vào nhanh lên.” Tay phải của Tống Thư Hàng cầm cánh tay trái của Bạch tiền bối.

Sức mạnh công đức của mỹ nhân rắn công đức bao phủ họ, di chuyển đến cửa vào tiết điểm Kiếp Tiên cuối cùng.

Viu ~

Cánh tay phải của Tống Thư Hàng, cánh tay trái của Bạch tiền bối và mỹ nhân rắn công đức bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên.

Đến lúc này, mười sáu phần của Tống Thư Hàng đã ký thác vào mười sáu tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không một cách hoàn chỉnh, không sót miếng nào.

Mười sáu phần nguyên thần đều đã tiến vào giai đoạn ký thác hư không.

Kiếp Tiên khác mỗi người một tiết điểm Kiếp Tiên, Tống Thư Hàng một mình chiếm cứ mười sáu miếng bất động sản trong Kiếp Tiên Hư Không, mà tiến độ nguyên thần ký thác hư không cũng hơn Kiếp Tiên bình thường đến mười sáu lần!

Người ta ký thác có một tuyến, Tống Thư Hàng thì mười sáu tuyến đồng thời tiến lên, tốc độ bàn thờ.

Mấy ngày sau…

Ngày 17 tháng 1 năm 2020, thứ sáu, tết Ông Táo.

Phần đầu của nguyên thần Tống Thư Hàng dẫn đầu hoàn thành quá trình ký thác hư không.

Toàn bộ tiết điểm Kiếp Tiên hòa làm một thể với phần đầu của Tống Thư Hàng, cả tiết điểm nhuốm đầy khí tức của hắn, trở thành nhà cho đầu của nguyên thần hắn giữa Kiếp Tiên Hư Không.

Một cái đầu chiếm cứ nguyên một tiết điểm Kiếp Tiên, cảm giác hơi hơi trống trải.

Sau khi nguyên thần ký thác vào hư không, Tống Thư Hàng cảm thấy cái đầu của nguyên thần có thêm một năng lực thiên phú – chiếu hình đến hiện thế.

Chỉ cần hắn hơi chuyển động ý niệm, nguyên thần đang ký thác trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không có thể chiếu một hình chiếu đến nhục thân trong hiện thế.

Hình chiếu này có toàn bộ chức năng của nguyên thần, chỉ khác biệt một điểm duy nhất. Đó là từ nay về sau, chỉ cần nguyên thần trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không không chết, thì hình chiếu có bị hủy diệt bao nhiêu lần vẫn có thể hồi sinh.

Không chỉ thế, sau khi đầu nguyên thần ký thác hư không thành công, Tống Thư Hàng bèn cảm thấy Kiếp Tiên sinh cơ trong cơ thể mình và Kiếp Cốt trong thể nội cá voi mập công đức của mỹ nhân rắn công đức bắt đầu cộng hưởng với phần đầu nguyên thần ấy!

Chương 2721: Ngày trả nợ pháp tắc Hoa Bái

“Không ngờ ký thác nguyên thần vào hư không lại mất thời gian đến vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Ban đầu hắn cứ nghĩ sau khi đưa nguyên thần vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không thì giai đoạn sau sẽ thăng cấp, và quá trình ký thác nguyên thần vào hư không sẽ được hoàn thành một cách chóng vánh.

Ai ngờ ký thác nguyên thần vào hư không lại lấy của hắn mấy ngày liền.

“Chém gió quá đà rồi. Mình nói với Thiên Đế là hôm sau sẽ hoàn thành ký thác nguyên thần vào hư không rồi đi gặp cô ấy, ai ngờ mất mấy ngày mới ký thác xong mỗi cái đầu.” Nói đoạn, Tống Thư Hàng sử dụng chức năng chiếu hình đến hiện thế mà nguyên thần mới có.

Cái đầu nguyên thần của hắn lập tức được chiếu từ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không đến thân thể treo trên ngọn cây chọc trời ở hiện thế. Toàn bộ quá trình vô cùng tiện lợi, hầu như không tiêu hao chút nào.

Một “hình chiếu đầu nguyên thần” thành hình trong nhục thân.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy nguyên thần của mình mạnh hơn rất nhiều, có lẽ đã đạt tới cường độ của một Kiếp Tiên đích thực. Mà đây… mới chỉ là lượng tăng cường từ một cái đầu thôi.

Trong quá trình ký thác vào hư không, nguyên thần sẽ được Kiếp Tiên Hư Không bồi dưỡng và cường hóa liên tục.

Sau khi mười lăm phần nguyên thần còn lại của hắn hoàn thành quá trình ký thác hư không, chiếu hình đến nhục thân, hoàn chỉnh hình chiếu nguyên thần, thì cường độ của nguyên thần có lẽ phải mạnh hơn tu sĩ mới thăng lên Kiếp Tiên bình thường mấy lần, thậm chí lên tới mười lần.

Đương nhiên đây chỉ là phép tính đại khái của nguyên thần thôi.

Sau này khi toàn bộ nguyên thần trở lại, hắn còn phải so sánh với Kiếp Tiên chân chính một lần mới thu được kết quả chính xác xem nó mạnh tới mức nào.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tính xem nguyên thần của mình sẽ mạnh đến đâu.

Tống Thư Hàng thu hồi suy nghĩ, bắt đầu quan tâm đến Kiếp Tiên sinh cơ, Kiếp Cốt và hình chiếu nguyên thần ở hư không đang cộng hưởng trong cơ thể mình.

Đây chính là ba đặc điểm lớn nhất của Kiếp Tiên.

Chỉ có Kiếp Tiên đã vượt qua Thiên Nhật chi kiếp mới có được ba đặc điểm này. Đặc biệt là hai bước Kiếp Tiên sinh cơ và nguyên thần ký thác hư không. Chúng sẽ tiến hóa cả thân thể và nguyên thần của Kiếp Tiên, đẩy bọn họ lên một đẳng cấp mới về bản chất sinh mệnh so với Huyền Thánh bát phẩm.

Bát phẩm chỉ là thánh của thế gian, còn cửu phẩm lại là tiên sau khi trải kiếp.

Nói chính xác ra, thì Kiếp Tiên chính là bậc cuối cùng trong tất cả các hệ thống tu luyện của chư thiên vạn giới.

Cảnh giới Trường Sinh Giả chẳng qua là tiến thêm nửa bước trên cơ sở Kiếp Tiên mà thôi.

Ba thuộc tính của Kiếp Tiên không ngừng cộng hưởng trong thân thể Tống Thư Hàng, như muốn tiến hành một loại lột xác nào đó.

Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩ, bắt đầu triệu hoán mỹ nhân rắn công đức.

Trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không thứ mười lăm.

Tay phải của Tống Thư Hàng và tay trái của bé Bạch hóa thành hai sợi nguyên thần.

Mỹ nhân rắn công đức ngáp một cái, cuộn tròn mình lại, rơi xuống giữa tay của Tống Thư Hàng và tay của bé Bạch, sau đó hiến tế chính mình, tự sát về thành.

Cô dùng lực lượng cuối cùng để đẩy nhanh tốc độ ký thác nguyên thần cho tay của Tống Thư Hàng và bé Bạch.

Chỉ một loáng sau khi hiến tế, mỹ nhân rắn công đức đã hồi sinh trên thân thể Tống Thư Hàng ở hiện thế.

Cuối cùng cũng thoát thân khỏi tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không chán òm, mỹ nhân rắn công đức sung sướng hô lên một câu thoại: “Ta đến, ta nhìn, ta chinh phục!”

“Câu này ta biết, là Caesar nói.” Một giọng nói vang lên tiếp lời cô.

Nhưng đây không phải giọng nói của Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức: “!!!”

Cô quay đầu nhìn lại, thấy cọng tóc ngố của Sở các chủ đang chán ngán xoay vòng. Câu chặn họng ban nãy là của Sở các chủ.

Thấy người tiếp lời là cọng tóc ngố của Sở Các Chủ, mỹ nhân rắn công đức thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần không phải Tống Thư Hàng chặn họng là cô vui rồi.

“Hoan nghênh cô trở về, @#%× Tiên Tử.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ cất giọng lười biếng.

“Y y y ~” Mỹ nhân rắn công đức nâng hai tay che mặt, bỗng thấy hơi ngượng ngùng.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: “???”

Câu nói của ta có chỗ nào không ổn sao? Sao tự nhiên @#%× Tiên Tử lại thẹn thùng quá vậy?

Đúng vào lúc này, thân thể của Tống Thư Hàng cũng từ từ mở mắt.

Vì mới có cái đầu nguyên thần trở lại nên trong thời gian ngắn hắn chỉ có thể khống chế được phần đầu, phải thích ứng thêm một thời gian mới điều khiển được toàn bột thân thể. Chỉ dùng một phần nguyên thần mà khống chế được cả thân thể cũng là kĩ năng thiên phú tiềm ẩn của Tống Thư Hàng, người khác không thể nào học được.

Sau khi mở mắt ra, Tống Thư Hàng liếc sang bên cạnh.

Vân Tước Tử Tiên Tử, Thất Tu tiền bối, Linh Điệp tiền bối và Bạch tiền bối đều chưa tỉnh lại. Mọi người đều ký thác nguyên một nguyên thần, không chia thành mười sáu phần như Tống Thư

Hàng, cho nên cũng không thể ký thác nhanh gấp mười sáu lần như hắn được.

“Sở các chủ, mọi người ổn chứ?” Tống Thư Hàng hỏi thăm.

“Bạch Long đạo hữu đưa cô bé Tô thị bỏ đi, đến giờ chưa thấy về. Quy đạo hữu đưa Thông Nương đi dạo hai ngày ở Cửu U rồi lại dẫn Vũ Nhu Tử đến Mộng giới, chắc bây giờ đang chơi mạo hiểm ở Mộng giới rồi. Hamster trông coi cái chân của chúa tể Cửu U Bạch, phụ trách tiếp ứng cho mộ Cửu Tu của ngươi ở thế giới Cửu U; Vũ Nhu Tử da đen thì được cử đến cái bóng của ngươi để chăm sóc cho ngươi.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

“Tống tiền bối, ta ở đây nè ~” Vũ Nhu Tử da đen nổi lên, vẫy tay áo.

“Tống ngốc ngốc.” Giọng nói của Tạo Hóa Tiên Tử vang lên, tỏ vẻ cô cũng có mặt.

“Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối cũng đi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ cuộn mấy vòng: “Ta bảo nó đi theo Vũ Nhu Tử để chăm nom con bé.”

“Cảm ơn Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ là người cẩn thận tỉ mỉ đến chân tơ kẽ tóc. Trong mấy ngày nay cô đã sắp xếp và chăm sóc tốt cho tất cả mọi người. Dù sao thì bây giờ cô cũng đang là tóc mà.

“Ngươi ký thác nguyên thần thành công rồi hả?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhạy cảm phát hiện ra sự biến hóa của nguyên thần Tống Thư Hàng. Nguyên thần trên đầu Tống Thư Hàng bây giờ không phải là bản thể mà là một hình chiếu.

Nhưng sao chỉ có mỗi cái đầu? Thân thể đâu?

“Đừng nói ngươi lại phá nát cả thân thể nguyên thần rồi nhé!” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

“Không không, thân thể ta còn ngon lành lắm. Ta cắt nguyên thần thành mười sáu mảnh, tạm thời mới có cái đầu ký thác hư không xong thôi. Mười lăm mảnh kia chắc cũng sắp xong rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: “…”

Chuyện liên quan đến Tống Thư Hàng, cô đã chẳng còn gì để mà trào phúng hay kinh ngạc nữa.

“Mà Sở các chủ ơi, sau khi chiếu hình về hiện thế, nguyên thần của ta vẫn luôn cộng hưởng cùng Kiếp Tiên sinh cơ và Kiếp Cốt, nhưng lại không tiến hóa thêm bước nữa… vì sao thế nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi ý kiến Sở các chủ.

Trên mình có vật đính kèm là đại lão thuận tiện như vậy đó! Có vấn đề gì trong tu luyện, hỏi bừa một đại lão là có đáp án ngay.

“Ngươi còn cần thiên kiếp đánh cho một trận nữa.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ trả lời.

Kiếp cuối cùng trong Thiên Nhật chi kiếp của Kiếp Tiên là để dung hòa ba thuộc tính đặc biệt lại với nhau, sản sinh ra các loại thần thông thuộc về Kiếp Tiên và điểm đặc biệt nhất mà Kiếp Tiên có – lực lượng không gian.

“Thiên kiếp đánh trận nữa? Kiếp cuối cùng?” Tống Thư Hàng cố gắng suy nghĩ. Hắn cảm thấy mình đã túm được một manh mối nào đó rồi.

Ầm ~

Đúng lúc này, từ chỗ Tống Four ở thế giới Ma Hải trong Cửu U xa xôi, có tin tức phản hồi tới.

Tống Four kéo dài đã lâu cuối cùng cũng chuẩn bị độ kiếp bù. Đây là thiên kiếp mà Tống Thư Hàng đã nợ để dự chi nhân tiền hiển thánh, lấy thánh hiệu và Huyền Thánh giảng pháp trước.

Món lợi của việc dự chi đã đến tay, hôm nay chính là ngày trả nợ cho pháp tắc Hoa Bái.

Cái gì nên tới cuối cùng vẫn sẽ tới.

“Thiên kiếp Ma Hải của Tống Four, thiên kiếp, ba đặc điểm lớn của Kiếp Tiên, thần kỳ quá!” Tống Thư Hàng thốt lên.

Chương 2722: Tống *Hôm nay từ chối độ kiếp tập thể* Thư Hàng

Thiên kiếp của Tống Four là thiên kiếp bát phẩm cuối cùng của Tống Thư Hàng.

Địa điểm độ kiếp thế giới Ma Hải hiện tại là sân nhà của hắn, quyền hạn chúa tể Cửu U tạm thời trên mình hắn còn chưa mất đi.

Nói trắng ra, toàn bộ thiên kiếp bát phẩm lần này đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Theo lý mà nói, hắn có thể lợi dụng một vài thủ đoạn để điều chỉnh cường độ của thiên kiếp bát phẩm thế giới Ma Hải lên một điểm cực hạn nào đó, đẩy nó đạt đến uy lực của kiếp cuối cùng trong thiên kiếp cửu phẩm, đánh cho mình một trận.

Nói không chừng làm như vậy có thể khiến ba lực lượng đặc biệt của Kiếp Tiên trong cơ thể hắn thăng hoa, giúp hắn hoàn toàn nắm giữ thủ đoạn không gian khi còn đang ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm cũng nên.

“Thử một lần đi!” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi: “Tống tiền bối muốn thử gì thế?”

“Thử xem có thể tăng uy lực của thiên kiếp bát phẩm lên không.” Tống Thư Hàng cố gắng điều khiển thân thể của mình, lấy điện thoại ra khỏi thế giới hạch tâm.

Sau đó hắn dùng quyền hạn của chúa tể Cửu U, mở ra một đường liên kết giữa Mộng giới, thế giới Cửu U và Trái Đất hiện thế.

Cuối cùng, hắn bật điện thoại, mở nhóm Cửu Châu số 1 lên.

[Có vị tiền bối nào sắp độ kiếp không? Lập đội độ kiếp tập thể với ta nhé?] Tống Thư Hàng nhập dòng chữ này vào khung chat.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: “...”

Tống Thư Hàng muốn tranh thủ phát nốt gói phúc lợi Huyền

Thánh bát phẩm nhân tiền hiển thánh trong lần độ kiếp cuối cùng của mình đấy à?

Quá tàn nhẫn! Pháp tắc hiển thánh bát phẩm đã bị người đè ra đánh rồi, ngươi để lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho nó được không!?

Sở các chủ vừa mới xỉa xói trong đầu như thế thì đã thấy Tống Thư Hàng vươn tay xóa hàng chữ trong khung chat đi.

“Ơ? Không định chà đạp khâu nhân tiền hiển thánh của bát phẩm nữa à?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghi ngờ nói.

“Hình như ta lại bung lụa quá lố rồi.” Tống Thư Hàng nói khẽ: “Dù ta có khả năng điều khiển thiên kiếp bát phẩm phải độ lần này, đồng thời cũng tin rằng mình sẽ vượt qua nó một cách nhẹ nhàng, nhưng rủi ro thì vẫn có… Dù chỉ là một phần tỉ khả năng thì ta cũng không thể kéo các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 vào được.”

Sâu thẳm trong lòng hắn vẫn cực kỳ bài xích hành động này.

“Tống tiền bối làm đúng rồi đó.” Vũ Nhu Tử da đen gật đầu đồng tình.

Nhưng cô lại cảm thấy trong nhóm Cửu Châu số 1 có một vị tiền bối chắc chắn sẽ muốn độ kiếp tập thể cùng Tống Thư Hàng. Cho dù việc này rất nguy hiểm, nhưng vị tiền bối ấy cũng sẽ không lùi bước. Đó là Đại Lực Cư Sĩ tiền bối. Hắn vẫn luôn muốn hoàn thành nhân tiền hiển thánh để trở thành người đàn ông chói sáng nhất chư thiên vạn giới mà.

“Tiếc rằng bây giờ toàn bộ thành viên của Vô Cực Ma Tông đều đã trở thành người làm của ta. Nếu không ta có thể nhặt mấy người sắp độ kiếp ở đó để lập ‘Đội độ thiên kiếp bát phẩm lần cuối’, tăng cường cường độ thiên kiếp bát phẩm lên một chút.” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối.

Có lẽ sự lựa chọn chính xác nhất của đệ tử Vô Cực Ma Tông năm nay chính là gật đầu đồng ý làm công cho Tống Thư Hàng. Nếu không… nói không chừng cả đám sẽ tan thành tro bụi hết.

[Ting ~ [Bạn xấu] Thiên Đế gửi cho ngươi 1 điểm năng lượng. Tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, đây là phần năng lượng của hôm nay nè ~ Tống tiền bối đúng là đồ lừa đảo, bảo "ngày mai" liên hệ với ta, mà bây giờ là mấy lần "ngày mai" rồi hả?]

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ cách tăng cường độ thiên kiếp thì Đã Không Còn Là Thiên Đế Tiên Tử gửi cho hắn một điểm năng lượng.

Tống Thư Hàng bế quan mấy ngày, Thái Thượng Thiên Đế Tiên Tử vẫn quẹt thẻ rất chăm.

Tống Thư Hàng: "…"

Không biết nếu nhờ Thiên Đế Tiên Tử nhiệm kỳ trước can thiệp vào thiên kiếp bát phẩm thì cường độ thiên kiếp sẽ tăng lên đến đâu nhỉ?

Thiên kiếp bát phẩm trong thế giới Ma Hải không giống bình thường. Nó không có không gian độ kiếp chuyên biệt, cho nên về lí mà nói, khi vừa độ kiếp không lâu vẫn có thể dùng ngoại lực tác động vào để cường hóa được.

"Không đúng! Thiên Đế ra tay can thiệp, trời biết thiên kiếp sẽ tăng cường độ lên đến cấp nào. Mình chỉ muốn tăng uy lực của thiên kiếp lên một chút thôi chứ có phải muốn chết đâu!" Tống Thư Hàng tỉnh táo lại kịp thời.

Suy nghĩ một lát, hắn bèn gửi tin nhắn thoại trả lời Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm: "Ta đã ký thác nguyên thần trở về đây rồi, Thiên Đế Tiên Tử… cô tìm ta có chuyện gì vậy?"

"Ký thác nguyên thần thành công? Tuy ta đã đoán trước được là ngươi đang làm chuyện này, nhưng khi thực sự nghe ngươi nói đã ký thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không thành công thì ta vẫn muốn report ngươi." Thiên Đế Tiên Tử cũng trả lời bằng tin nhắn thoại.

Nghe nói vậy, hai mắt @#%x Tiên Tử sáng ngời lên.

Sau đó, Thiên Đế Tiên Tử nhận được một tin tức hệ thống.

[Hệ thống nhắc nhở: Cảm ơn bạn đã report hội viên siêu cấp hài lòng Bá Tống. Sau khi kiểm tra, xác nhận Bá Tống thực sự có hành vi bật hack… Bạn đã bị khóa tài khoản. Cảm ơn vì đã sử dụng hệ thống này. Tạm biệt!]

Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm: "!!!"

Lúc này, @#%x lại nhắn thêm một tin: [Y y y y y y ~ y ~]

Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm: "..."

Thì ra là @#%x Tiên Tử đang giở trò.

Ôi đóa hoa của Thiên Đình viễn cổ nhà cô năm đó... phong thái ưu nhã ngày xưa đã một đi không trở về rồi...

"Tống tiền bối còn ở Mộng giới không? Để ta đến gặp ngươi bàn chuyện hợp tác." Thiên Đế Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng vội vàng đáp: "Thiên Đế Tiên Tử chờ đã. Ta chuẩn bị độ một thiên kiếp bát phẩm để trả nợ, độ kiếp xong chúng ta bàn chuyện hợp tác sau nhé."

"Độ kiếp? Hay quá, ta tới ngay đây!" Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Cô muốn làm gì thiên kiếp của ta?

Cô đừng có đến!

Soạt ~

Không gian trước mặt Tống Thư Hàng lăn tăn gợn sóng. Trong gợn sóng, Thiên Đế Vũ Nhu Tử sải đôi chân dài bước ra.

[Ta không nên nhắc đến chuyện độ kiếp với Thiên Đế Tiên Tử mới đúng.] Tống Thư Hàng xoắn hết cả lòng mề.

Sau khi vượt không mà đến, Thiên Đế Tiên Tử nhìn Tống Thư Hàng bị trẻo trên ngọn cây, vẫy tay cười: "Tống tiền bối ơi, dáng vẻ ngươi bị treo trên ngọn cây trông cứ như con cá ướp muối ấy! Đẹp trai chết đi được!"

"Cô khích lệ kiểu gì sai trái thế." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. Trên thế giới này làm gì có con cá ướp muối nào đẹp trai?

"Ta khách sáo thôi ấy mà, ngươi đáp qua loa một câu không được sao?" Thiên Đế Tiên Tử lơ lửng giữa hư không, mặt đối mặt nhìn Tống Thư Hàng.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ cuộn tròn lại, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

"Tống tiền bối à, thôi thì mình miễn khách sáo với nhau đi. Chúng ta vào chuyện chính, tâm sự việc độ kiếp của hai ta đi ha?"

Thiên Đế Tiên Tử nhếch mép.

“Thiên kiếp của ta chứ.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Không phải thiên kiếp của “hai ta”!

Từ xưa đến nay, thiên kiếp là chuyện riêng tư. Độ kiếp là phải lặng lẽ âm thầm, không được độ tập thể.

Độ kiếp tập thể sướng một lúc, thân tử đạo tiêu chết cả làng!

Từ chối độ kiếp tập thể, ta phải tôn trọng phép tắc.

Tống *Hôm nay từ chối độ kiếp tập thể* Thư Hàng.

Chương 2723: Thiên Đế Tiên Tử khéo hiểu lòng người

Từ hôm nay trở đi, Tống Thư Hàng muốn thay da đổi thịt, làm một tu sĩ bình thường, từ chối độ kiếp tập thể.

“Tóm lại, thiên kiếp là chuyện riêng, sau này ta chỉ muốn lặng lẽ chui trong góc mà độ kiếp một mình thôi.” Tống Thư Hàng cao giọng nhấn mạnh mấy từ khóa “một mình”, “lặng lẽ” để tỏ bày nội tâm kiên định.

“Tống ~ lặng lẽ ~ ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử cổ vũ tạo thế cho hắn.

“Xem ra Tống tiền bối đang nghiêm túc, ta sơ xuất quá.” Thiên Đế Tiên Tử trước mặt hắn đột nhiên gật đầu và nói với vẻ thấu tình đạt lý: “Hiểu rồi, ta tôn trọng quyết định của Tống tiền bối. Ngươi độ kiếp đi. Lần này ta tuyệt đối không nhúng tay vào thiên kiếp trong thế giới Ma Hải của ngươi đâu nà ~”

Sự thấu tình đạt lý của Thiên Đế Tiên Tử làm Tống Thư Hàng hơi sững ra.

Trong một nháy mắt, hắn hoài nghi không biết có phải Thiên Đế Tiên Tử bị người ta giả mạo hay là nhập thân rồi không.

“Ơ? Cô biết Tống tiền bối sẽ độ kiếp ở thế giới Ma Hải? Cô theo dõi Tống tiền bối đấy à?” Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên lên tiếng với giọng điệu đầy cảnh giác.

Thân là một tâm ma có huyết thống thuần khiết, cô giỏi nhất chính là dùng góc độ ác ý để phỏng đoán lòng người.

“Chuyện này thì cần gì phải theo dõi? Ta chỉ cần nhìn Tống tiền bối là biết hắn đang có mối liên hệ chặt chẽ với thế giới Ma Hải trong thế giới Cửu U, và ở thế giới Ma Hải có thiên kiếp đang chờ hắn. Tử da đen, cô coi thường Trường Sinh Giả quá đó na ~” Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm mỉm cười.

Vũ Nhu Tử da đen: “…” Ta là Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng, không phải là Tử da đen! Mấy người đừng có càng ngày càng quá đáng!

“Cô ấy nói không sai… Trường Sinh Giả chỉ cần nhìn một cái là ra chuyện này thôi.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ chậm rãi nói.

“Vậy ta sẽ chờ Tống tiền bối độ kiếp xong rồi thương lượng chuyện hợp tác với ngươi nhé.” Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm nở nụ cười phong cách Vũ Nhu Tử xán lạn như ánh mặt trời, sau đó lùi đôi chân thon dài lại phía sau, thân hình dung nhập vào không gian như chìm trong lòng nước.

Nhìn động tác này là thấy thủ đoạn không gian của Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm đã tự thành một phái, cách vận dụng lực lượng không gian của cô linh hoạt hơn, không còn bị câu thúc trong cánh cổng không gian nữa.

“Từ từ đã, Đã Không Còn Là Thiên Đế Tiên Tử, cô muốn hợp tác với ta làm gì? Dù sao cũng phải nói cho ta chuẩn bị chứ?” Tống Thư Hàng gọi to.

“Ta muốn hợp tác với Tống tiền bối để giết một người.” Thân hình Thiên Đế Tiên Tử dần dần biến mất.

“Giết người? Sao lại tìm ta để hợp tác?” Tống Thư Hàng ngu mặt. Nói thật, nếu Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm muốn chém người thì dưới tay cô có cả một đám Trường Sinh Giả để dùng, sao lại đi tìm hắn?

Hơn nữa… Tống Thư Hàng hắn thích chơi mấy trò mất mạng chứ không thích lấy mạng người ta.

“Bởi vì người mà ta muốn giết khá là đặc biệt. Cô ta muốn chết trong tay Tống tiền bối á ~” Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm đáp. Trong lúc nói chuyện, thân thể cô đã hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng đực mặt ra: “Có người… muốn chết trong tay ta á?”

“Ma đầu tung hoành giang hồ, vô địch thiên hạ lại hy vọng được chết trong tay cô gái mình yêu. Motif này nghe như kịch bản phim tình cảm võ hiệp hai mươi năm trước ấy nhỉ.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhàm chán xoay tròn, bắt chước cái chong chóng tre trên đầu Tống Thư Hàng.

“Sở các chủ, ta cảm thấy đầu ta sắp bay lên rồi.” Tống Thư

Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Tống ~ phụ tình ~ ngốc ~”

“Tiên Tử đừng quậy. Chúng ta thử suy nghĩ xem, trong số những người mà ta và Thiên Đế Tiên Tử cùng quen biết thì có ai muốn chết trong tay ta nào? Làm gì có!” Tống Thư Hàng thốt lên: “Nghĩa là Thiên Đế Tiên Tử lại nói điêu.”

Phụ nữ càng đẹp thì càng dối trá. – By: Mẹ của gã họ Trương không muốn lộ tên nào đó.

Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ một lát rồi suy đoán: “Ý Tống tiền bối là Thiên Đế Tiên Tử vẫn đang náu mình trong chỗ tối, chờ khi Tống tiền bối bắt đầu độ kiếp mới ra quấy rối?”

“Nhưng cô ta đã muốn hợp tác với ngươi, thì có lẽ sẽ thật sự bỏ đi, chờ ngươi độ xong thiên kiếp mới đến đấy. Hợp tác là phải có hai bên đồng thuận mà.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ đưa ra một khả năng khác.

“Thôi thì… lúc độ kiếp ta cẩn thận một chút vậy.” Tống Thư Hàng tổng kết.

Mà khi độ kiếp trong thế giới Ma Hải, hắn cũng không sợ Thiên Đế Tiên Tử giở trò. Bây giờ nơi đó là địa bàn của hắn, có một đám tà ma thái cổ cửu phẩm thủ hộ, có cái chân vàng của Bạch tiền bối two ở bên, có cha Cẩu Đản và Trình Cẩu Đản Tiên Tử âm thầm canh gác, có mộ Cửu Tu và bia đá đạo hữu trấn thủ, còn có quyền hạn của chúa tể Cửu U có thể kích hoạt để sử dụng.

Với đội hình như vậy, dù Thiên Đế Tiên Tử có muốn quấy rối thật thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Khi đang nói chuyện, lại có một luồng lực lượng nguyên thần từ Kiếp Tiên Hư Không chiếu hình tới, dung nhập vào thân thể Tống Thư Hàng.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được cường độ của nguyên thần Tống Thư Hàng lại tăng thêm một khoảng lớn. Song vì nguyên thần Bá Tống không đầu bị chia thành mười lăm phần bằng nhau, nhỏ bé hơn phần đầu, cho nên lượng tăng cường tổng thể không lớn bằng phần đầu nguyên thần của hắn.

“Xem ra mười lăm phần nguyên thần được chia đều kia cũng lần lượt hoàn thành việc ký thác rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Đồ đàn ông cặn bã.” @#%× Tiên Tử vui vẻ hô lên.

Tống Thư Hàng phản bác: “Tuy ta bị cắt thành mười sáu phần, nhưng Trình Cẩu Đản Tiên Tử còn nát hơn ta. Cô ấy mới là vỡ ra bã, số mảnh vỡ cụ thể còn không thống kê được kia kìa. Nếu ta mà là đàn ông cặn bã thì cô ấy là gì hả?”

@#%× Tiên Tử lập tức nghẹn lời.

“Siêu cặn bã!” Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tạo Hóa Tiên Tử phối hợp tốt lắm, Tống Thư Hàng âm thầm nhấn like cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Đồng thời, hắn khống chế Tống Four, bảo tên này áp chế thiên kiếp, chờ thêm một chút, đợi toàn bộ nguyên thần của bản thể chiếu hình xong xuôi rồi hẵng dẫn thiên kiếp xuống.

Mặt khác, trong khoảng thời gian đó, Tống Four cũng nghiên cứu xem làm thế nào để nâng cao uy lực của thiên kiếp trong thế giới Ma Hải, liệu có thể tạo ra một thiên kiếp cuối cùng của cửu phẩm hay không.

…

Ở một phía khác, sau khi lùi vào không gian, Thiên Đế Tiên Tử tiền nhiệm không về đảo thần bí, mà dùng lực lượng không gian để đến một tinh vực tĩnh mịch.

Trong tinh vực này không hề có sinh linh tồn tại, đến cả ánh sáng của hằng tinh cũng u tối phai màu.

Thiên Đế Tiên Tử lấy tay làm bút, vẽ phù văn trong hư không.

Từng tấm đế văn xuất hiện từ ngón tay cô. Tuy đã truyền Thiên Đình chi đạo cho kẻ khác, nhưng đế văn là năng lực và tri thức riêng biệt của cô nên sẽ không bị tước đi.

Sau khi một chuỗi đế văn thành hình, trong hư không hiện lên một trận pháp truyền tống không gian cực lớn.

Sau đó, một vầng mặt trời nhỏ xuất hiện từ trận pháp truyền tống, chiếu sáng thế giới ảm đạm mà tĩnh mịch này.

Trong mặt trời nhỏ, có một bóng người tạo thành từ sắt thép như ẩn như hiện.

“May mà lần trước Tống tiền bối chặn ngang, mình chưa trả lại phân thân bọc thép này cho hắn.” Thiên Đế Tiên Tử che miệng cười khẽ.

Tống tiền bối, lần này ta lại tự tìm đến cái chết đây nà ~

Lại á ~

Chương 2724: Ngự kiếm phi hành, ta làm được rồi!

Mộng giới.

Trên mình Tống Thư Hàng bị treo thành hình thập giá trên ngọn cây, thi thoảng lại lóe lên ánh hào quang chói sáng. Đó là những mảnh nguyên thần của hắn trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không lần lượt trở về vị trí!

Khi những mảnh nguyên thần liên tục trở về, @#%× Tiên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử đồng thanh ghép nhạc nền cho Tống Thư Hàng.

"Keng keng keng ~ ta tạo cái đầu ~"

"Ngốc ngốc ~ ta tạo thành vai và ngực ~"

"Phần thận là phần của ta í a ~

"Chân trái về nè ~"

"Chân phải về nè ~"

"Chân trái của ta là chân trái vàng nè ~"

"Chân phải của ta quét ngang thiên nhai ~"

Những câu hát nhuốm màu xưa cũ mang đến cho người ta cảm giác năm tháng tang thương.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn trời, hai vị tiên tử, đừng làm trò nữa, ta cầu xin hai người đấy!

Mười lăm phần nguyên thần còn lại của Tống Thư Hàng liên tiếp trở về. Cổ, vai, ngực, bụng, thận và hai chân lần lượt được chiếu hình đến, tổ hợp lại trong thân thể hắn, chuyển hóa thành một nguyên thần hoàn chỉnh.

Cường độ nguyên thần của Tống Thư Hàng không ngừng tăng lên. Nếu chỉ tính riêng cường độ nguyên thần, hắn đã vượt xa một Kiếp Tiên bình thường vừa tấn cấp.

"Ngươi lại đi lối tắt." Cọng tóc ngố của Sở các chủ lúc lắc, nói.

Cường độ nguyên thần của Tống Thư Hàng xưa nay không hề thua kém cảnh giới của nhục thân. Thiên kiếp tôi luyện, thiên phạt tai họa, tạo hóa ở thế giới Hắc Long và thiên tổng cương của Thánh Viên Long Lực Thần Công… tất cả những kỳ ngộ ấy đều là cơ duyên lớn để tăng cường nguyên thần.

Khi chính thức tấn thăng lên Huyền Thánh bát phẩm, cường độ nguyên thần của Tống Thư Hàng đã xấp xỉ với một Kiếp Tiên. Bây giờ cường độ nguyên thần lại được nâng cao một bậc, cứ thế vượt xa Kiếp Tiên luôn.

“Tay đâu? Cái tay ta để ở đây đâu rồi?” Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên thốt lên.

“Tay Tống đâu ~” Tạo Hóa Tiên Tử cũng hát theo.

Các bộ phận khác trong nguyên thần của Tống Thư Hàng đã về đủ, chỉ còn hai cánh tay là mãi chẳng thấy đâu.

“Đừng sốt ruột, tay của ta tiến vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không cuối cùng, hẳn là thời gian ký thác hư không sẽ muộn hơn một chút. Mà trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không cuối cùng có hai cánh tay của ta và Bạch tiền bối, nhiều hơn tiết điểm khác một phần nguyên thần, cho nên thời gian ký thác hư không chắc chắn cũng dài hơn rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cánh tay còn lại thì tiến vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không cùng với bé Bạch, khẳng định là còn chậm hơn.

Khi đang nói chuyện, có hai luồng hình chiếu nguyên thần từ hư không chiếu tới, dung nhập vào thân thể Tống Thư Hàng.

Một cái là cánh tay phải của nguyên thần hắn.

Cái còn lại… là cánh tay trái của bé Bạch!

Hai cánh tay nguyên thần một trái một phải chiếu hình tới, hợp thành hình chiếu hoàn chỉnh của nguyên thần Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trợn to mắt: “!!!”

Sao cánh tay của Bạch tiền bối lại chiếu hình đến chỗ ta?

Bạch tiền bối lạc đường à?

Tống Thư Hàng lập tức liên hệ với Bạch tiền bối thông qua chức năng mạng chat Tu Chân.

Nhưng lại nhận được thông báo treo máy tự động của bé Bạch.

Tống Thư Hàng: “…”

“Có chuyện gì vậy?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hỏi. Cô cảm giác được nhiệt độ hơi tăng lên.

"Tay trái của ta vẫn còn ở trong tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không của Bạch tiền bối, chắc phải cần thêm chút thời gian nữa mới hoàn thành ký thác hư không. Nhưng… hình như cánh tay trái của nguyên thần Bạch tiền bối đã chiếu hình lên nhục thể của ta rồi." Tống Thư Hàng giơ tay trái lên, nhẹ nhàng nắm lại.

"Sao có thể như vậy được?" Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói: "Nguyên thần của ai thì chiếu hình vào nhục thân của người ấy, đây là quy tắc cơ bản nhất của hình chiếu nguyên thần trong Kiếp Tiên Hư Không mà. Hay là… đoạt xá?"

"Tống tiền bối, hay cánh tay của ngươi không phải là của ngươi, mà là của Bạch tiền bối?" Vũ Nhu Tử da đen giơ tay phát biểu suy đoán.

"Sao mà thế được? Ta không thể nhận lầm tay của chính mình được. Hơn nữa khi Huyền Thánh giảng pháp ta đã bạo thể chết, sau đó sống lại một lần rồi mà." Tống Thư Hàng nói.

"Có lẽ chuyện này có liên quan đến quyền hạn chúa tể Cửu U trên người ngươi. Vì ảnh hưởng của quyền hạn này, nên khí tức của ngươi bị nhận nhầm thành Bạch Cửu U chăng?" Cọng tóc ngố của Sở các chủ thuận miệng đoán mò.

Cô đã từ bỏ việc suy nghĩ nghiêm túc từ lâu. Bây giờ đừng nói là trên người Tống Thư Hàng có nguyên thần của Bạch Thánh, dù trên người hắn có biến ra nguyên thần của một ngàn người khác rồi hóa thân thành Tống nghìn tay thì cô cũng không ngạc nhiên.

Thói quen là một sức mạnh đáng sợ. Nó sẽ thay đổi ngươi khi ngươi không hề hay biết, rồi khiến ngươi tiếp nhận vô số việc hoang đường.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ tới một khả năng: "Có lẽ Bạch tiền bối muốn giúp ta."

Hắn đang muốn đẩy thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm của Tống Four lên cường độ của kiếp cuối cùng cửu phẩm. Mang theo một phần nguyên thần của Bạch tiền bối vào độ thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm trong thế giới Ma Hải chắc chắn có thể tăng cường độ thiên kiếp lên rất nhiều.

“Ngươi vui vẻ là được.” @#%× Tiên Tử đọc lời thoại.

“Tống ~ tư duy dần dần tươi sáng ~” Tạo Hóa Tiên Tử hát bổ sung.

“Bây giờ ngươi đi độ kiếp à?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói. Tuy tay trái là hình chiếu nguyên thần của Bạch Thánh, nhưng Tống Thư Hàng hiện tại cũng miễn cưỡng được coi là lắp ráp thành hình người, thỏa mãn điều kiện để độ kiếp rồi.

“Ừm, chỗ Tống Four không kìm nén được nữa. Sở các chủ, phiền cô giúp ta chiếu cố nhóm Bạch tiền bối, Vân Tước Tử Tiên Tử, ta đi một lát rồi về.” Tống Thư Hàng uốn éo thân mình một chút, thoát thân khỏi ngọn cây cao.

“Cứ giao cho ta.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ xoay tròn như chong chóng tre, bay lên đầu Bạch Thánh rồi cắm rễ luôn ở đấy.

“Tử da đen, cô muốn ở lại hay đến thế giới Ma Hải độ kiếp cùng ta?” Tống Thư Hàng hỏi bóng mình.

Vũ Nhu Tử da đen giơ tay: “Nhiệm vụ của ta là chăm sóc Tống tiền bối và gửi video trạng thái của Tống tiền bối về báo cáo với bản thể theo định kì. Cho nên ta sẽ đến thế giới Ma Hải để quay lại quá trình độ kiếp của Tống tiền bối.”

“Tạo Hóa Tiên Tử thì sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“A ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cũng được, vậy đến lúc đó cô nhớ tự chú ý an toàn.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng quay người bẻ xuống một nhánh cây trên ngọn cây cao.

Trong ánh mắt khiếp sợ của cọng tóc ngố của Sở Các Chủ, Vũ Nhu Tử da đen, Tạo Hóa Tiên Tử và @#%× Tiên Tử, hắn thuần thục đẽo gọt nhánh cây thành một thanh phi kiếm.

Đồng thời, hắn vỗ nhẹ tay trái lên kiếm gỗ. Trận pháp và phù văn phức tạp đồng thời xuất hiện trên thân kiếm. Chỉ một loáng sau, nó đã biến thành một thanh phi kiếm dùng một lần.

Sau đó Tống Thư Hàng dùng tay trái bấm kiếm quyết, quát khẽ một tiếng: “Nhanh!”

Vèo ~

Phi kiếm dùng một lần đưa Tống Thư Hàng xuyên qua thông đạo nối Mộng giới và thế giới Cửu U, cấp tốc bay về thế giới Ma Hải.

Tống Thư Hàng chắp tay sau lưng.

Gió lồng lộng thổi bay tóc hắn.

Ngự kiếm phi hành, đây chính là ngự kiếm phi hành!

Chỉ có điều… trên đường phi hành, Tống Thư Hàng cảm thấy hơi lành lạnh. À đúng rồi, quần áo của hắn đã bị Tạo Hóa Tiên Tử lột ra, mặc lên người Vân Tước Tử Tiên Tử rồi còn đâu.

Bảo sao mà mát thế…

Chương 2725: Thiên kiếp bạo kích

Đương nhiên, chút rét lạnh cỏn con ấy chẳng ảnh hưởng gì đến Tống Thư Hàng.

“Đây chính là cảm giác khi ngự kiếm phi hành sao?” Tống Thư Hàng cố gắng bày ra vẻ đẹp trai nhất có thể, nói khẽ.

Cảm thấy như linh hồn mình cũng sắp thăng hoa vậy…

Người tu tiên chân chính là phải như hắn bây giờ. Chân đạp kiếm quang, một kiếm lạnh lẽo vung ngang, mười chín châu cùng run rẩy, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm.

Điều khiến hắn tiếc nuối nhất là việc chế tạo phi kiếm dùng một lần và ngự kiếm đều nhờ cánh tay trái nguyên thần của bé Bạch đang chiếu hình lên tay trái hắn.

Nói cách khác, bây giờ hắn đang mượn sức của Bạch tiền bối để chế kiếm và ngự kiếm.

“Xem như đã ghiền rồi.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Kiếm quang vượt ngàn dặm trong nháy mắt, lao đến ranh giới giữa thế giới Ma Hải và thế giới Cửu U.

“Tử da đen, Tạo Hóa Tiên Tử.” Tống Thư Hàng cất tiếng gọi.

Vèo ~ Tạo Hóa Tiên Tử nhảy lên thật cao từ cơ thể hắn, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ ngầu lòi rồi đáp xuống thế giới Ma Hải.

Vũ Nhu Tử da đen nhẹ nhàng hơn. Một tay cô nâng vạt váy dài, ưu nhã bước ra khỏi cái bóng của Tống Thư Hàng, tay kia giơ chiếc camera đã được cải tạo, chĩa vào thế giới Ma Hải, quay lại hình ảnh Tống Thư Hàng độ kiếp.

Vừa quay, Vũ Nhu Tử da đen vừa dùng tài khoản của bản thể để online, phát trực tiếp video trong nhóm Cửu Châu số 1 thông qua liên kết giữa thế giới Cửu U và Trái Đất hiện thế mà Tống Thư Hàng mở.

“A? Vũ Nhu Tử lại phát livestream kìa? Lần này livestream cái gì đấy?” Bắc Hà Tán Nhân là người trồi lên đầu tiên.

Diệt Phượng Công Tử: “Ta thấy Thư Hàng tiểu hữu vừa lóe qua màn hình, ta có dự cảm không ổn lắm.”

Vừa thấy Diệt Phượng Công Tử xuất hiện, Đậu Đậu cũng trồi lên theo: “Diệt Phượng, ngươi không biết lớn nhỏ. Hắn đã là Bá Tống Huyền Thánh (bản không phải hàng rởm), nên bây giờ chúng ta phải gọi hắn là Bá Tống đại đại rồi! Hằng Hỏa Tôn Giả của Nho gia cũng kém Bá Tống đại đại cả một cảnh giới đấy nhé!”

Hằng Hỏa mệt tim quá muốn về hưu: “…”

Vì sao ta nằm không cũng ăn đạn? Ta đã cố gắng lặng lẽ tấn thăng lên đến cảnh giới Tôn Giả rồi, tại sao ta nằm không vẫn dính đạn!?

“Mà này, có phải Thư Hàng tiểu hữu lại sắp độ kiếp rồi không?” Đông Phương Lục Tiên Tử tinh mắt nhìn thấy hình thái ban đầu của kiếp vân đang ùn ùn kéo tới thế giới Ma Hải.

“Lại lại lại độ kiếp? Chẳng phải hắn vừa mới hiển thánh xong à?” Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Vũ Nhu Tử da đen dùng tài khoản của Vũ Nhu Tử, trả lời: “Đúng vậy thưa các tiền bối, Tống tiền bối lại sắp độ thiên kiếp bát phẩm.”

“Xì ~” Diệt Phượng Công Tử nói với vẻ ghét bỏ: “Đàn ông rặt một lũ lừa đảo, leo lẻo cái mồm bảo Huyền Thánh giảng pháp lần cuối cùng, ngoảnh đi ngoảnh lại đã độ kiếp ngay được.”

“Thiên kiếp bát phẩm?” [Trống]: “Thư Hàng tiểu hữu lại sắp độ thiên kiếp bát phẩm à? Lần này có dẫn ai theo không? Có độ kiếp tập thể không?”

Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên trồi lên: “Mà nói mới nhớ, ta cũng sắp độ kiếp rồi.”

Hắn chìm đắm trong đam mê tập thể hình và luyện thể, cường độ thân thể đã vượt xa cảnh giới của bản thân. Tính thời gian ra, hắn cũng sắp sửa phải độ kiếp để nâng cao cảnh giới, nhằm tạo điều kiện thuận lợi cho mình tiếp tục tập thể hình rồi.

Vũ Nhu Tử: “Tạo Hóa tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử nhờ ta chuyển lời cho ngươi, nội dung là: Tạo Hóa ngốc ngốc ~ a ngốc ngốc, ngốc ~ Vậy đó.”

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

Cô phiên dịch cho ta nghe cái!

“Có lẽ Tạo Hóa Tiên Tử muốn trở về giúp ngươi độ kiếp chăng?” Bắc Hà Tán Nhân suy đoán. Đương nhiên là hắn không thể phiên dịch câu nói của Tạo Hóa Tiên Tử, chỉ dựa vào tình huống hiện tại mà suy đoán vậy thôi.

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

Nói đến đề tài độ kiếp, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Nói đến độ kiếp, @Tô Thị A Thất, gần đây ngươi có ở với Tam Lãng không? Hình như Tam Lãng cũng sắp độ kiếp cơ mà, sao tự dưng không nghe tin gì nữa thế?”

Tô Thị A Thất không trả lời, có lẽ là không online.

Bắc Hà Tán Nhân lại @ thử Cuồng Đao Tam Lãng nhưng không thấy phản ứng gì.

“Lẽ nào Tam Lãng gặp chuyện rồi?” Diệt Phượng Công Tử nói với vẻ lo lắng.

“Thiên kiếp ngũ phẩm lên lục phẩm hẳn là không làm khó được Tam Lãng đâu. Nói thật, nếu xếp hạng xác xuất độ kiếp thành công của các đạo hữu nhóm mình thì Tam Lãng lúc nào cũng đứng đầu đấy.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Gần đây Tam Lãng cứ thậm thò thậm thụt ra vẻ thần bí, ta cảm thấy hắn định đâm đầu vào chỗ chết một chuyến ra trò.”

“Còn Đồng Quái nữa. Gần đây im hơi lặng tiếng lắm, chẳng mấy khi thấy online.” Tuyết Lang Động Chủ bổ sung: “Tam Lãng và Đồng Quái cùng nhau lặn, có phải bọn họ định gây chuyện gì không?”

Bắc Hà Tán Nhân: “@Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: Hoàng Sơn tiền bối, ngươi có biết tin gì không?”

“Ta sẽ cho người để ý tin tức của Tam Lãng và Đồng Quái. Ta vừa dùng chức năng chat Tu Chân để nói chuyện riêng với họ mà chưa thấy hồi âm, có lẽ là đang bế quan cũng nên?” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử: “Vất vả cho Hoàng Sơn tiền bối rồi. Mà Hoàng

Sơn tiền bối này, mấy ngày nữa chắc ta cũng sẽ lặn một thời gian."

"Lệ Chi Tiên Tử cũng bế quan à?" Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

"Ừ, đúng vậy." Lệ Chi Tiên Tử trả lời: "Tất cả mọi người đều là đạo hữu mà ta trân trọng. Ta sẽ bảo vệ các ngươi."

Bắc Hà Tán Nhân: "???"

Khi mọi người đang nói chuyện dở thì trong hình ảnh livestream của Vũ Nhu Tử vang lên tiếng sấm ì ùng.

Thiên kiếp của Tống Four oanh liệt giáng lâm.

Khác với thiên kiếp bát phẩm bình thường, thiên kiếp bát phẩm trong thế giới Ma Hải không có không gian độ kiếp riêng, lực phá hoại kinh khủng của nó trực tiếp nổ tung trong thế giới Ma Hải.

Trong thiên kiếp, Tống Thư Hàng bản thể và Tống Four đứng song song, nhìn cậu em thiên kiếp bát phẩm trên trời với ánh mắt bình thản.

"Yếu quá."

"Còn chẳng phá nổi lớp da giấy của ta, thiên kiếp thế này là không được."

"Bây giờ chỉ có một mình ta độ kiếp, không sợ sẽ cuốn theo các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, cho nên chúng ta có thể dùng chút thủ đoạn."

Vừa nói chuyện, Tống Thư Hàng bản thể vừa giơ tay trái lên. Hình chiếu nguyên thần thuộc về Bạch tiền bối hiện ra, điều này cũng tương đương với có người ra tay can thiệp vào thiên kiếp.

Uy lực của thiên kiếp bát phẩm trong hư không thế giới Ma Hải lập tức tăng lên.

Quả nhiên, hình chiếu nguyên thần của Bạch tiền bối đang âm thầm lẳng lặng giúp đỡ Tống Thư Hàng.

"Nhưng chỉ có ta và Bạch tiền bối độ kiếp, uy lực của thiên kiếp vẫn còn kém kiếp cuối cùng trong thiên kiếp cửu phẩm một chút." Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nơi này là thế giới Cửu U.

Trong thế giới Cửu U mênh mông này, không phải tất cả tà ma đều là thuộc hạ của Bạch tiền bối two.

Trên thực tế, phần lớn tà ma Cửu U trong thế giới Cửu U đều có thế lực và phương châm hành động của riêng mình. Ví dụ như cái đám đã từng tiến vào hiện thế và tham dự cuộc chiến phá hủy Nho gia chẳng hạn.

Tống Thư Hàng suy nghĩ, không biết có nên chơi đám tà ma Cửu U này một vố hay không.

Khi hắn đang suy tư thì bỗng thấy uy lực của lôi kiếp trong hư không tăng cao bất thường.

Uy lực của lôi kiếp khai vị mà lên tới cấp bậc bát phẩm đỉnh phong.

Cứ đà này, lôi kiếp cuối cùng chắc chắn sẽ đạt tới cường độ của kiếp cuối cùng.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn vào cánh tay trái của mình. Chẳng lẽ thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối được kích hoạt, khiến thiên kiếp bạo kích hả?

Chương 2726: Chẳng lẽ lại đổi hình thức rồi?

“Thế giới Ma Hải không có gì khác thường, trừ việc nguyên thần của Bạch tiền bối can thiệp làm tăng cường uy lực thiên kiếp ra, trước mắt không phát hiện ra tồn tại nào khác nhúng tay vào Huyền Thánh bát phẩm kiếp của chúng ta.” Tống Four lên tiếng.

Hiện tại toàn bộ thế giới Ma Hải đều nắm chắc trong tay Tống Thư Hàng, chờ sau khi độ xong đợt Huyền Thánh kiếp này, toàn bộ thế giới Ma Hải đều sẽ bị Tống Thư Hàng dời đến thế giới hạch tâm, dung hợp với thế giới hạch tâm, phối hợp giúp nó thăng cấp.

Cho nên, nếu như là biến hóa bên trong thế giới Ma Hải thì tuyệt đối trốn không khỏi mắt Tống Thư Hàng.

“Khu vực này của thế giới Cửu U không có gì dị thường.” Tống Thư Hàng bản thể đồng thời cũng lên tiếng.

Dưới tác dụng quyền hạn chúa tể Cửu U của hắn, không ai có thể ảnh hưởng đến khu vực thế giới Ma Hải này tại thế giới Cửu U được.

“Cũng không phải do đứa con gái trong bụng bản thể, cường hóa của cô bé đối với thiên kiếp đã được kích hoạt trong nháy mắt đầu tiên khi chúng ta bước vào thế giới Ma Hải, cô bé đã được xem là một bộ phận của bản thân chúng ta.” Tống Four tỉnh táo phân tích.

Tống Thư Hàng sờ bụng mình, khi thực lực của nguyên thần gởi nhờ hư không của hắn tăng lên một đoạn, dường như ‘con gái’ trong bụng lại trổ mã thêm một chút?

Nhưng cách lúc sinh ra còn rất xa, người khác mang thai mười tháng, Tống Thư Hàng cảm thấy nói không chừng đứa con gái trong bụng mình phải mang thai mười cả chục năm mất thôi.

“Cho nên tổng kết lại, lần tăng cường thiên kiếp bát phẩm ở thế giới Ma Hải lần này là do bản thân chúng ta, hoặc là do trị số may mắn của Bạch tiền bối dẫn dắt, để thiên kiếp bạo kích từ đó đạt đến điều kiện 'kiếp cuối' mà chúng ta cần." Tống Four nói.

Tống Thư Hàng bản thể mở to mắt nhìn về phía thiên kiếp ngưng tụ trong hư không, cười ha ha: "Như vậy, nên quý trọng đợt 'thiên kiếp bát phẩm' cuối cùng này của chúng ta đi."

Sau khi qua thôn này thì không còn cửa hàng nào khác nữa đâu.

Cho nên, ngon nghẻ thu một đợt nguyên liệu nấu ăn thiên kiếp này đi.

"Mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ!" Tống Thư Hàng và Tống Four đồng thời kích hoạt nửa người trên của người khổng lồ xương trắng.

Hai người khổng lồ xương trắng có cùng kích cỡ bỗng nhiên hiện lên.

Trong hư không.

Lực lượng cuồng bạo thái cổ kiếp bát phẩm của thế giới Ma Hải hóa thành lôi trụ giáng xuống Tống Thư Hàng và Tống U U.

Nhưng chúng nó vừa giáng được một nửa đã bị người khổng lồ xương trắng mà Tống Thư Hàng ngưng tụ ra túm lấy.

Một người khổng lồ xương trắng phụ trách nhào nặn lôi trụ 'Ma Hải thái cổ kiếp', sau khi nặn nó thành dạng hình trụ thì lại đưa cho một người khổng lồ xương trắng khác.

Một người khổng lồ xương trắng khác phụ trách in dấu 'phong ấn' đơn giản cho lôi kiếp trụ, cũng cấp tốc chuyển dời chúng nó vào thế giới hạch tâm. Trong bát phẩm kiếp không có 'không gian thiên kiếp' như ở thế giới Ma Hải, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng có thể phát huy công dụng lớn nhất.

Trong thế giới hạch tâm, Sở các chủ bản thể lười biếng vươn tay, phụ trách cho 'bát phẩm thái cổ lôi kiếp trụ' mà Tống Thư Hàng đưa vào thế giới hạch tâm hai lần phong ấn, cũng chuyển chúng nó đến 'nhà ăn Thiên Đình' trong thế giới hạch tâm.

Ở nơi đó, tiên trù đệ nhất tu chân giới Biệt Tuyết Tiên Cơ đã ngo ngoe chộn rộn từ lâu. Gần đây cô vẫn luôn nghiên cứu 'nguyên liệu nấu ăn tà vọng' và 'thực đơn thiên kiếp', cũng chỉ điểm kỹ thuật nấu nướng cho Sở Sở. Nguyên liệu nấu ăn tươi mới, có bao nhiêu cô muốn bấy nhiêu.

“Thiên kiếp bát phẩm đã hoàn toàn không có tính khiêu chiến với Thư Hàng rồi.” Sở các chủ xuyên qua thế giới hạch tâm nhìn Tống Thư Hàng.

Cô sống lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một ‘bát phẩm thái cổ thiên kiếp’ không có tôn nghiêm đến thế.

“Hiện tại chỉ là một quá trình quá độ, tiếp đó hãy chờ kiếp cuối mà Tống tiền bối mong đợi.” Vũ Nhu Tử da đen vừa ghi hình vừa nói.

Thái cổ thiên kiếp giáng xuống từng đợt.

Cũng giống lần trước, theo thứ tự sẽ là ‘chính năng lượng kiếp’ và ‘tâm ma kiếp’…

Chính năng lượng cường quốc cường thể.

Mà tâm ma kiếp lần này còn chưa thành hình đã bị ‘tâm ma phân thân’ của Tống Thư Hàng tàn nhẫn giết hại, cắt ra tồn trữ, trở thành nguyên liệu nấu ăn cho ‘món ăn tâm ma kiếp’.

Sau tâm ma kiếp, thái cổ kiếp tiến vào giai đoạn tụ lực ngắn ngủi, bắt đầu trù bị cho đại kiếp sau cùng.

Đại kiếp cuối cùng này có thể tăng đến cường độ ‘kiếp cuối’ của thiên kiếp cửu phẩm hay không thì phải xem năng lượng nó tích góp có đủ hay không.

“Bạch tiền bối phù hộ, tranh thủ để bọn ta một lần là thành công luôn.” Tống Thư Hàng đè nhẹ lên tay trái mình, cầu nguyện trong lòng.

Đây là thiên kiếp bát phẩm cuối cùng của hắn, nếu như thất bại, hắn muốn dung hợp ‘ba đặc thù Kiếp Tiên’ thì phải đợi đến ‘nghìn ngày chi kiếp’ của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Một nghìn ngày thật sự quá lâu, số Bá Tống chỉ muốn cái gì ngăn ngắn thôi.

Cùng lúc đó.

Vũ Nhu Tử da đen nhân thời gian nghỉ ngơi giữa trận, truyền hình ảnh ‘Tống tiền bối độ kiếp’ vừa rồi mình quay lại cho bản thể.

…

…

Mộng giới, trong sa mạc màu trắng hỏa diễm thiêu đốt.

Quy tiền bối, Thông Nương, Xích Tiêu kiếm tâm ma, Vũ Nhu Tử đang hành tẩu trong sa mạc màu trắng này.

“Nóng quá nóng quá, búp hành sắp héo queo luôn rồi. Hiện tại chúng ta đang ở Mộng giới thật ư?” Thông Nương lè lưỡi nói. Rõ ràng khu vực Mộng giới mà họ du ngoạn trước đó đều xinh đẹp như tiên cảnh vậy, nhưng xoay qua xoay lại một hồi, thế nào lại đến một nơi có hoàn cảnh ác liệt như thế này.

“Mộng của con người có mộng đẹp và ác mộng, đương nhiên trong Mộng giới không thể nơi nào cũng đều là tiên cảnh được, khẳng định có loại hoàn cảnh tựa như ác mộng.” Quy tiền bối bình tĩnh trả lời.

Trong lúc nói chuyện, mai rùa của nó hiện lên một tầng kết giới hơi nước, bao bọc Thông Nương bên trong, làm ẩm búp hành sắp héo của cô.

“Cảm ơn Quy tiền bối, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.” Tay nhỏ của Thông Nương không ngừng quạt gió, nói với Vũ Nhu Tử: “Vũ Nhu Tử, nếu không thì chúng ta đổi khu vực khác chơi tiếp được không? Nơi này giày vò người ta quá đi.”

“Ừm, vậy chúng ta đi một vòng nữa rồi rời đi.” Eo Vũ Nhu Tử buộc Xích Tiêu kiếm tâm ma, hai chân thon dài sải ra một bước, chính là khoảng cách hơn mười bước.

“Quy tiền bối, chúng ta tăng tốc, đuổi theo Vũ Nhu Tử.” Thông Nương kêu lên.

“Vậy cô ngồi cho vững nhé.” Quy tiền bối vươn tay từ trong không gian mai rùa tế ra một… tấm ván trượt cực lớn.

Đây là hàng hóa Thông Nương đặt trên mạng, sau khi Thông Nương chơi vài ngày thì mất hứng thú, Quy tiền bối bèn cường hóa ván trượt một chút rồi cất đi.

Chỉ thấy Quy tiền bối đặt xong ván trượt, sau đó đè thân rùa to lớn của mình lên trên ván trượt.

Bốn vây rùa của nó không ngừng bơi trong sa mạc màu trắng, ván trượt sau khi cải tiến cũng vận chuyển như bay trong sa mạc.

Roẹt roẹt roẹt ~ Quy tiền bối ung dung đuổi kịp tốc độ của Vũ Nhu Tử.

Một con rùa biển nằm sấp trên ván trượt, tứ chi vẩy nước, nhanh chóng bơi lội.

Xích Tiêu kiếm tâm ma nhìn thấy hình ảnh này thì câm nín hồi lâu, nói không nên lời.

“A? Tống tiền bối tỉnh lại rồi.” Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng.

Cô nhận được đoạn video Vũ Nhu Tử da đen truyền tới.

“Tỉnh nhanh vậy à? Vậy chẳng phải ta phải trở về đi làm ư… Nếu không, bị trừ tiền lương sẽ không hay.” Thông Nương nói.

“Thức tỉnh đi, ông chủ Tống nhà cô căn bản không trả lương cho cô.” Quy tiền bối nói.

“Cũng đúng.” Thông Nương suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Nhưng gần đây khó khăn lắm ta mới được thăng chức làm giám đốc, dưới tay quản lý thành viên tinh anh của Vô Cực Ma Tông, nếu như bị cách chức giám đốc thì có hơi tiếc.”

Quy tiền bối: “…”

Cô là thiên tài có được tư thái Thiên Đạo đấy, ánh mắt đừng có thiển cận như vậy, sao vẻn vẹn chỉ mỗi cái chức giám đốc mà cô đã thỏa mãn rồi.

“Tống tiền bối tỉnh lại rồi, vậy chúng ta phải tăng nhanh tiết tấu thôi.” Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma nghe vậy thì hơi khựng lại, hỏi: “Vũ Nhu Tử, cô đi dạo ở Mộng giới nhiều ngày như vậy là muốn tìm thứ gì ư?”

“Ừm, hẳn là muốn tìm một thứ.” Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

“Hẳn là? Chính cô cũng không xác định?” Xích Tiêu kiếm tâm ma sửng sốt nói.

Sau đó, trong lòng nó hơi động.

Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử lại thay đổi hình thức rồi?

Chương 2727: Chuẩn bị tọa giá xa hoa cho ông chủ Tống

Từ sau khi chuyển chức thành vật trang sức của Bá Tống, trong lúc vô tình Xích Tiêu kiếm tâm ma đã nắm giữ rất nhiều tin tức và chuyện bà tám.

Nó biết có đôi khi Vũ Nhu Tử sẽ đổi thành hình thức thanh nhã, lúc này phương diện 'trục thời gian' của cô sẽ xảy ra biến hóa.

Nghĩ tới đây, Xích Tiêu kiếm tâm ma quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của Vũ Nhu Tử, xem xem hành động của cô có trở nên thanh nhã hay không.

Sau khi quan sát một lúc lâu.

[Ừm, hình như lại cao hơn một chút? Kỳ phát dục của Vũ Nhu Tử còn chưa kết thúc ư? Còn tiếp tục cao thêm nữa, đoán chừng không bao lâu sẽ cao ngang đầu Tống Thư Hàng nhỉ? Thú vị, đến lúc đó Vũ Nhu Tử mang giày cao gót vào là có thể cao hơn Tống Thư Hàng một khúc, Tống tiền bối Thư Hàng này sẽ thành đệ đệ rồi.]

[Không đúng không đúng, ta đang chú ý cái gì thế? Ta phải chú ý động tác của Vũ Nhu Tử xem có biến hóa hay không... Nhưng nhìn kỹ cũng căn bản không nhìn ra được gì!]

Bản thân Vũ Nhu Tử chính là đại tiểu thư Linh Điệp đảo, mà bản thân thân pháp và công pháp Linh Điệp đảo đều đi theo lộ tuyến nhẹ nhàng thanh thoát như có như không, tiên khí mười phần. Cho nên chỉ đơn thuần là nhìn cô đi đường thì sao có thể nhìn ra được nhiều tin tức như vậy?

"Xích Tiêu kiếm tiền bối ngươi đang nhìn cái gì thế?" Vũ Nhu Tử nhạy bén cảm ứng được Xích Tiêu kiếm tâm ma đang 'khóa chặt' cô, cười hì hì nói.

"Ừm, ta đang nghĩ đôi chân dài siêu cấp này của Vũ Nhu Tử cô mà không đi đạp xích lô thì thật đáng tiếc." Xích Tiêu kiếm tâm ma nghiêm túc nói.

Thông Nương: "…"

Quy tiền bối: "…"

"Ể? Loại chuyện như đạp xích lô này, ta còn chưa chơi bao giờ." Ánh mắt Vũ Nhu Tử sáng lên nói: "Vậy Xích Tiêu kiếm tiền bối, trở về chúng ta đi tìm một chiếc xích lô đi, sau đó đạp về gặp Tống tiền bối. Ừm, tốt nhất là loại xe xích lô chở hàng, như vậy, chúng ta có thể dẫn Tống tiền bối đi hóng gió."

Xích Tiêu kiếm tâm ma: "! ! !"

Ừm, nó có thể khẳng định đây là Vũ Nhu Tử bình thường, cũng chỉ có Vũ Nhu Tử bình thường thì mạch tư duy mới có thể đan bện thành dáng vẻ này, căn bản không theo lối suy nghĩ bình thường.

Mặt khác… Bá Tống ôm đầu gối ngồi trong thùng hàng xe xích lô của Vũ Nhu Tử trưng ra khuôn mặt sống không còn gì luyến tiếc. Hình ảnh này, nghĩ kỹ thì thấy thế mà lại rất có cảm giác.

Thân là tâm ma tiêu chuẩn, ít nhất là tâm ma hơn Vũ Nhu Tử da đen rất nhiều, Xích Tiêu kiếm tiền bối quyết định giúp Vũ Nhu Tử một tay.

Thế là, nó chuyển chuôi kiếm, nói với Thông Nương: "Thông Nương, làm phiền cô một hồi nữa vào mạng đặt một đơn hàng, đặt một chiếc xe xích lô vận chuyển hàng hóa. Hiện tại Tống Thư Hàng chính là ông chủ lớn của tập đoàn thế giới hạch tâm, cũng là lúc nên có được một chiếc xe sang cho riêng mình!"

Thông Nương ngốc nghi hoặc nói: "Không phải Thư Hàng có một nhà xe ư?"

"Đó là xe của Bạch tiền bối, không phải Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

"Có lý, vậy lát nữa khi chúng ta có thể kết nối mạng với địa cầu hiện thế, ta sẽ lên mạng đặt cho Thư Hàng một chiếc xích lô xa hoa." Thông Nương gật đầu nói.

Nghe Thông Nương nói vậy, Xích Tiêu kiếm tâm ma mỉm cười: "Trở về ta dạy cho cô một chiêu tuyệt kỹ 'Thiên Đao Đồ Chân Long', để chiến lực của cô nâng lên một bước."

“Còn lợi hại hơn ‘Phần Thiên Hỏa Diễm đao’ của ông chủ Tống ư?” Thông Nương hỏi.

“Là đao pháp không kém gì ‘Phần Thiên Hỏa Diễm đao’, hơn nữa Phần Thiên Hỏa Diễm đao không thích hợp cho cô học. Đương nhiên nếu như cô muốn trở thành búp hành nướng, ta có thể cân nhắc truyền thụ Phần Thiên Hỏa Diễm đao cho cô.” Xích Tiêu kiếm tâm ma phóng khoáng nói.

“Không cần không cần, cái ‘Thiên Đao Đồ Chân Long’ kia là được, hơn nữa tên này nghe cũng khí phách.” Thông Nương liều mạng chọt búp hành.

Quy tiền bối nằm sấp trên ván trượt, nhẹ nhàng hoạt động. Đây là lúc tiểu hành yêu này sắp bay lên, không thể lãng phí tư chất vô địch của cô được.

“Chừng nào về ta sẽ dạy cô.” Xích Tiêu kiếm tâm ma chuyển lực chú ý về lại trên người Vũ Nhu Tử, nói: “Có thể miêu tả thứ mà Vũ Nhu Tử cô muốn tìm cho bọn ta nghe không? Dù không biết muốn tìm cái gì thì chí ít cô hẳn cũng có ý niệm ‘cảm ứng tâm linh’ nào đó chứ?”

“Ừm, để ta suy nghĩ thật kỹ đã.” Vũ Nhu Tử dừng lại, ngón tay chọt nhẹ lên mi tâm mình.

Quy tiền bối ngừng trượt ván, Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng yên lặng.

[Trạng thái của Vũ Nhu Tử có liên hệ với rất nhiều ‘tồn tại’, sự biến hóa của ‘Vũ Nhu Tử’ trên trục thời gian, ‘Vũ Nhu Tử Thiên Đế’ phương diện linh quỷ này, ‘Vũ Nhu Tử da đen’ trong cái bóng của Tống Thư Hàng đều có thể ảnh hưởng đến Vũ Nhu Tử bản thể. Nếu như ‘vật’ mà Vũ Nhu Tử muốn tìm không phải Vũ Nhu Tử trên trục thời gian kia ảnh hưởng… Chẳng lẽ là do Vũ Nhu Tử Thiên Đế?] Xích Tiêu kiếm tâm ma suy đoán trong lòng.

Thiên Đế muốn truyền lại tin tức nào đó cho Vũ Nhu Tử thông qua loại phương pháp này ư?

“Nhiệt lượng, nơi nóng rực… mặt trời? Mặt trời hư ảo? Hoặc là thứ tương tự?” Lúc này, Vũ Nhu Tử nhéo mi tâm, lên tiếng.

“Mặt trời hư ảo? Là thứ bị ông chủ Tống, Bạch tiền bối, Vân

Tước Tử Tiên Tử liên thủ làm nổ chết kia ư?” Thông Nương hỏi.

Tồn tại ở Mộng giới kia lên sân khấu rất trâu bò, trấn áp toàn bộ Mộng giới, thậm chí giết ‘thể tập hợp các quy tắc của Mộng giới’ nguyên bản hết lần này tới lần khác, chính là lấy hình thái ‘mặt trời hư ảo’ chính thức lên sân khấu.

Vị đại lão này không chỉ có thực lực cao cường, hơn nữa lòng dạ ác độc hung tàn, không nói dông dài với kẻ địch, có thể động thủ thì không động miệng.

Nhưng chính là một đại lão trâu bò như thế lại gặp phải Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Vân Tước Tử Tiên Tử rồi thân tử đạo tiêu, nuốt hận nơi Mộng giới dưới tay những hack tools lớn xếp ba hạng đầu trong ‘nhóm Cửu Châu số 1’ này.

“Có thể phải, nhưng cũng có thể không phải. Tóm lại, chúng ta đi tìm ở nơi nóng rực đi, sau đó xem xem có thể tìm được tồn tại kiểu như mặt trời hay không?” Vũ Nhu Tử lên tiếng nói.

Quy tắc của Mộng giới khác với những chư thiên vạn giới khác thuộc hiện thế.

Tại tinh hệ chưa hoàn chỉnh này, thậm chí ngay cả thứ như ‘mặt trời’ cũng xuất hiện theo nhu cầu.

“Vậy tạm thời xác định mục tiêu là ‘mặt trời’ đi.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói.

“Bên kia có tâm ma!” Quy tiền bối lên tiếng.

“Ở đâu? Xem ta đây!” Xích Tiêu kiếm tâm ma ‘vèo ~’ một cái, ra khỏi vỏ từ bên hông Vũ Nhu Tử, chém về phía vị trí tâm ma.

Ở nơi đó có một tâm ma hình cây chuối tiêu đang nằm trong trạng thái ‘hôn mê’. Lúc Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Vân Tước Tử Tiên Tử đối kháng với ‘mặt trời hư ảo’ kia đã khiến toàn bộ Mộng giới chấn động. Lại sau đó, khi Bạch tiền bối thông qua cây thế giới cưỡng ép dẫn nguyên thần của mọi người xông vào ‘hư không Kiếp Tiên’ càng trực tiếp đánh ngất toàn bộ đám tâm ma này.

Hiện tại, tâm ma hôn mê nằm đầy đất ở Mộng giới, tới nay còn chưa tỉnh lại.

Lúc đám người Vũ Nhu Tử du lịch Mộng giới đã nhặt được rất nhiều tâm ma hôn mê, do Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối cắt đứt chúng nó như cắt rau hẹ, sau đó phong ấn cất đi.

“Bên kia còn có tâm ma, bên kia cũng có, hướng chín giờ còn có… Ể, số lượng tâm ma ở khu vực này có hơi nhiều nhỉ.” Quy tiền bối nói.

“Có lẽ khu vực này có chút đặc thù?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói, kiếm quang của nó vút qua, không ngừng qua lại trong đám tâm ma hôn mê, cắt rau hẹ thuần thục.

“Có phải nơi này chính là địa phương Vũ Nhu Tử muốn tìm không?” Quy tiền bối nói.

Thông Nương: “Nhưng nơi này không có mặt trời.”

“Đứa ngốc, thứ như mặt trời thì sẽ xuống núi lên núi chứ.” Quy tiền bối cưng chiều nói.

Chương 2728: Vũ Nhu Tử: Bắn tim

“Mặt trời của Mộng giới cũng phải lên núi xuống núi ư? Cái này low bao nhiêu chứ.” Thông Nương nói.

Rõ ràng là thế giới mộng ảo, vì sao không làm một giấc chiêm bao đến cùng, triệt để đảo điên luôn? Chẳng hạn như để mặt trời tiên tử bị Khoa Phụ đuổi theo chạy khắp thế giới, chạy đến đâu tính đến đấy?

Lại chẳng hạn như mười ông mặt trời treo trên không trung để mọi người bắn chơi, người bắn trúng có thưởng vân vân?

Còn có thể biến thành mỹ nam tử mặt trời điều khiển xe ngựa, mỹ nam cao lớn khôi ngô, anh tuấn không râu, xe ngựa chạy đến đâu ánh mặt trời bèn chiếu rọi đến đó.

Thông Nương dựa theo khuôn mẫu thần thoại các quốc gia, phát tán trí tưởng tượng của mình, không ngừng dệt ra hết ảo tưởng này đến ảo tưởng khác liên quan đến mặt trời.

“Cô đi theo bên cạnh Thư Hàng, cái khác không học được nhưng lại đi học thứ vô dụng nhất là ‘tư duy khuếch tán lung tung’ à?” Quy tiền bối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nó đưa tay vỗ nhẹ Thông Nương… Lúc nó vỗ nhẹ một cái, lớp vỏ hành bị khô héo vì quá nóng trên người Thông Nương trước đó bị Quy tiền bối vỗ cho rơi xuống.

Ngay cả bản thân Thông Nương cũng không phát hiện thế mà chính mình lại bị tuột mất một lớp vỏ hành từ lúc nào.

Móng vuốt của Quy tiền bối thuận thế ngoéo một cái, thần không biết quỷ không hay ngoéo lấy lớp vỏ hành này…

“Có điều những phương pháp Thông Nương nói thú vị hơn mặt trời lên núi xuống núi bình thường nhiều.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Trong lúc nói chuyện, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối cắt đã xong một đợt rau hẹ tâm ma, sau đó bắt về phong ấn bộ phận tâm ma bị cắt kia rồi giao cho Vũ Nhu Tử cất vào trong 'túi càn khôn'.

"Xích Tiêu kiếm tiền bối, vốn là cùng cội cùng nguồn, cớ gì rán nhau gấp thế!" Thông Nương đột nhiên nhịn không được nói.

Đều là tâm ma, tại sao phải tổn thương đồng loại như thế?

"Đương nhiên là vì để đống 'búp hành' trong thế giới hạch tâm kia của Thư Hàng có thể phát huy được tác dụng." Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối vui vẻ nói.

Thông Nương há to mồm, hồi lâu vẫn không nói ra lời, chỉ cảm thấy rễ hành của mình bị lời nói của Xích Tiêu kiếm tiền bối đâm đến phát đau.

Đồng thời, hình ảnh một đống búp hành trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng không ngừng quẩn quanh đầu óc cô… Thông Nương cảm thấy buổi tối mình nhất định sẽ mơ thấy ác mộng.

Kỹ năng đâm tim này, Xích Tiêu kiếm tâm ma tôi luyện mỗi ngày trên người Tống Thư Hàng, đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa. Đẳng cấp ở phương diện này, chênh lệch giữa tiểu Thông Nương và nó tựa như giữa đồng thau và vương giả vậy, quả thực không chịu nổi một kích.

"Ta vừa kiểm tra một lần, sở dĩ khu vực này hội tụ nhiều tâm ma chỉ là bởi vì khu vực này là 'khu vực ác mộng' của Mộng giới. Mà loại hoàn cảnh như ác mộng thì càng thích hợp để nhóm tâm ma phát huy thực lực, từ đó ảnh hưởng đến đạo tâm của tu sĩ." Xích Tiêu kiếm tâm ma lại nói với Vũ Nhu Tử, nó cũng là tâm ma, dạo qua một vòng là có thể đoán ra tình hình cụ thể.

Cho nên, cũng không phải khu vực này có gì đặc thù, chỉ là nhóm tâm ma sẽ hội tụ ở hoàn cảnh 'khu vực ác mộng' tại Mộng giới theo bản năng mà thôi.

"Xích Tiêu kiếm tiền bối vất vả rồi." Vũ Nhu Tử cũng không thất vọng, cô vẫn luôn là hội viên phái lạc quan, nơi này không phải địa phương đặc thù cô muốn tìm, vậy thì tới khu vực khác của Mộng giới tìm xem.

Dứt lời, Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng tiếp lấy Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, buộc nó bên hông lần nữa.

“Ta cảm thấy chúng ta giống như con ruồi không đầu tìm kiếm khắp nơi ở Mộng giới cũng không phải biện pháp.” Xích Tiêu kiếm tâm ma lắc lư bên hông Vũ Nhu Tử, nói.

“Tiền bối ngươi có phương pháp gì hay không?” Vũ Nhu Tử cúi đầu hỏi, góc độ cúi đầu của cô có thể vừa lúc nhìn thấy đầu nhọn chuôi kiếm của Xích Tiêu kiếm tiền bối.

“Chúng ta về thế giới Cửu U trước đi, mời nửa thân thể phân thân của Bạch Thánh theo, thuận tiện mượn nhờ vận khí của Bạch Thánh luôn!” Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối nói.

Nửa thân thể của Bạch tiền bối phân thân còn đang ở trong ‘Cửu Tu chi mộ’ tại thế giới Cửu U, nghiên cứu ‘thí luyện phân thân’ cho Tô Thị A Thập Lục, thuận tiện trong coi Cửu Tu chi mộ của Tống Thư Hàng.

Quy tiền bối chèo nhẹ ván trượt, nhắc nhở: “Nhưng lúc mượn dùng vận khí của Bạch tiền bối, nếu như không có Thư Hàng đi theo bên cạnh, rất có thể trong chúng ta sẽ có người gặp xúi quẩy.”

“Ể? Quy đạo hữu ngươi cũng nhìn ra điểm này à?” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói. Nó còn tưởng rằng chỉ có nó mới nhìn thấu điểm này, không ngờ kỳ thực nhóm vật trang sức bên cạnh Tống Thư Hàng cũng đều nhìn thấu bản chất của ‘Tống*gặp nạn để ta gánh*Thư Hàng.

Quả nhiên, ánh mắt quần chúng đều sáng như tuyết.

“Bạch tiền bối phân thân nói hiện tại tạm thời hắn không thể rời khỏi Cửu U, bởi vì Tống tiền bối đang độ kiếp, hắn phải trông coi Cửu Tu chi mộ từ xa, nói không chừng kiếp cuối cùng của Tống tiền bối cần hắn ra tay tương trợ.” Lúc này, Vũ Nhu Tử đáp.

Vừa rồi cô dùng chức năng mạng chat Tu Chân thử liên hệ với ‘Bạch tiền bối’, quả nhiên lúc Bạch tiền bối bế quan có liên hệ với Bạch tiền bối phân thân, cũng có được câu trả lời.

“Đáng tiếc, nếu có Bạch Thánh ở đây, dù chỉ là phân thân… chúng ta có thể dùng hắn để dò đường.” Xích Tiêu kiếm tâm ma nói một cách vô cùng tiếc nuối.

“Xích Tiêu kiếm đạo hữu tỉnh lại đi, kẻ dùng Bạch Thánh dò đường cuối cùng đều không có kết cục tốt.” Quy tiền bối nhắc nhở.

Thông Nương: “Vậy chúng ta cứ dạo quanh bốn phía? Thử vận may?”

“Trước đừng vội.” Vũ Nhu Tử xoa cằm suy tư chốc lát, sau đó cô thử liên hệ với một tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1: [tri âm Bá Tống] Đồng Quái Tiên Sư.

“Đồng Quái tiền bối, có đó không, ta tìm ngươi bói vài quẻ.” Vũ Nhu Tử dò hỏi.

Thời gian gần đây, dường như Đồng Quái tiền bối, Tam Lãng tiền bối đều không online, ngay cả nhắn tin riêng cho Hoàng Sơn tiền bối cũng không được hồi âm, Vũ Nhu Tử cũng không chắc tin nhắn riêng của mình có hữu hiệu hay không.

[Vũ Nhu Tử cô muốn tìm ta xem bói ư? Có, đương nhiên có ta đây ~] Đồng Quái Tiên Sư nhanh chóng trả lời: [Chờ một chút, mấy ngày gần đây đang bế quan, nhận được rất nhiều tin nhắn nhưng vẫn chưa trả lời, cho ta thời gian vài phút đi, ta trả lời đám người Hoàng Sơn tiền bối trước đã.]

Mấy phút sau.

Đồng Quái Tiên Sư sung sướng liên hệ với Vũ Nhu Tử: [Vũ Nhu Tử, cô muốn bói cái gì? Cô là người đầu tiên tìm ta xem bói trong tháng này, ta miễn phí cho cô đấy!]

[Cảm ơn Đồng Quái tiền bối, ta muốn nhờ tiền bối giúp ta bói một quẻ, phương hướng tiếp theo mà ta muốn đi có chính xác hay không.] Vũ Nhu Tử trả lời.

[Phương hướng tiếp theo muốn đi? Phương diện nào? Trong việc tu luyện? Hay phương diện tình cảm?] Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

Vũ Nhu Tử xoay người, mặt hướng về phía tây, sau đó trả lời: [Là ý trên mặt chữ, ta gặp một ngã rẽ, xin tiền bối giúp ta bói xem phương hướng tiếp theo mà ta muốn đi có chính xác hay không.]

[Này thì đơn giản, cô chờ thêm một lát, ta bói một quẻ cho cô.] Đồng Quái tiền bối vui vẻ nói.

Một lát sau.

[Kết quả quẻ tượng là hướng tây đại lợi, Vũ Nhu Tử bây giờ cô đang ở vị trí mặt hướng về phía tây ư? Mạnh dạn tiến lên đi, cô nhất định có thể tìm được thứ cô muốn ở hướng này.] Đồng Quái tiền bối tự tin nói, một quẻ này là quẻ hắn bói có cảm giác nhất trong năm nay!

Vũ Nhu Tử lặng lẽ gật đầu, sau đó kéo Quy tiền bối tới, bố trí cho Quy tiền bối và Thông Nương vào vị trí mặt hướng về phía đông, lại gửi một tin nhắn cho Đồng Quái tiền bối: [Tiền bối, ngươi lại giúp ta bói cho sủng vật Thông Nương nhà Tống tiền bối xem, phương hướng cô ấy muốn đi có chính xác không?]

[Còn bói một quẻ nữa à? Ừm, nể mặt cô là đơn hàng đầu tiên trong tháng này của cô, ta mua một tặng một, bói cho cô thêm một quẻ.] Đồng Quái Tiên Sư cười nói.

Một lát sau.

[Ác long tại phương đông, đại họa ẩn náu phía đông, con đường này không đi được.] Đồng Quái tiền bối trả lời.

[Cảm ơn Đồng Quái tiền bối ~ bắn tim ~] Vũ Nhu Tử vui vẻ đáp.

Chương 2729: Ba mặt trời khác nhau

Sau đó, một Vũ Nhu Tử vui vẻ mang theo một thanh kiếm, một con rùa biển trượt ván, một gốc hành bám trên đá, bước lên con đường tiến về phía đông thổ Đại Đường.

Đây mới là phương thức sử dụng Đồng Quái Tiên Sư chính xác.

Kỳ thực các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 vẫn luôn nghiên cứu xem làm sao lợi dụng thuộc tính gieo quẻ đen của 'Đồng Quái Tiên Sư'.

Có điều muốn lợi dụng quẻ đen cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Mặc dù khẳng định quẻ bói của Đồng Quái Tiên Sư chắc chắn sẽ không chính xác.

Nhưng mà, thứ như quẻ tượng này cũng không phải kiểu không đen tức là trắng, chủ yếu là bởi vì kẻ xem bói đều có bệnh nghề nghiệp, bọn họ thích giảng giải về một quẻ bói đơn giản theo cách vô cùng mơ hồ, giảng cho người ta cảm thấy vô cùng cao thâm, dường như mỗi lời nói đều có đạo lý, nhưng nghĩ kỹ lại thì cảm thấy hoàn toàn chả hiểu cái đinh gì về quẻ bói cả.

Nói trắng ra chính là rõ ràng biết nói tiếng người, nhưng lại không chịu nói tiếng người.

Cho nên, dù biết rõ thuộc tính gieo quẻ đen của Đồng Quái, nhưng muốn lợi dụng được thì cần một chút kỹ xảo.

Vũ Nhu Tử là một hậu bối vô cùng hiếu học.

Trong quá trình tán gẫu hàng ngày, cô lặng lẽ ghi tạc trong lòng phương thức lý luận về việc làm thế nào sử dụng 'thuộc tính gieo quẻ đen của Đồng Quái tiền bối'. Hôm nay, rốt cuộc có cơ hội xác minh.

Sự thật chứng minh, lý luận các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 thảo luận ra vô cùng thực dụng.

Vũ, Quy, Thông, Kiếm tiến về phía đông với tốc độ nhanh nhất.

Bọn họ băng qua sa mạc màu trắng thiêu đốt, vượt qua hồ nham thạch nóng chảy, xông qua khu vực hơi bốc lên với nhiệt độ cao. Sau khi trải qua hết kiếp nạn này đến kiếp nạn khác, vậy mà thật sự tìm được một vật nghi là mục tiêu.

Tại phần cuối của khu vực hơi bốc lên với nhiệt độ cao, bọn họ nhìn thấy một vầng… đang tắm mình trong hơi nước… mặt trời.

Mặt trời hư ảo, ngâm mình trong hơi nước nhiệt độ cao màu trắng, ánh sáng và nhiệt lượng của nó bị hơi nước màu trắng che đậy toàn bộ. Chính vì vậy, ngay từ đầu lúc đám người Vũ Nhu Tử ở trong sa mạc màu trắng đã không thể nhìn thấy vầng mặt trời hư ảo này.

“Mặc dù phương án không thú vị như trong tưởng tượng của ta, nhưng mặt trời đi tắm cũng rất hay ho.” Thông Nương hài lòng nói.

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Vũ Nhu Tử cười nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma hỏi: “Muốn tiếp tục tới gần không?”

Mặc dù là mặt trời hư ảo, khác vời hằng tinh chân chính… nhưng nó vẫn có nhiệt lượng rất cao, nếu tồn tại có thực lực không đủ tới gần nó thì có nguy cơ bị hóa thành tro bụi.

Chẳng hạn như, Thông Nương trên mai rùa. Nếu như không có trận pháp thủy hệ của Quy tiền bối bảo vệ cô, cô đã héo queo từ đời nào rồi.

“Thứ Vũ Nhu Tử muốn tìm chính là nó à?” Quy tiền bối dò hỏi.

“Đại khái nhỉ?” Vũ Nhu Tử dùng giọng không xác định đáp.

Cô chỉ muốn tìm thứ gì đó ở Mộng giới theo bản năng, nhưng điều khiến cô hơi đau đầu chính là cô không cách nào xác định mục tiêu mình muốn tìm ở một độ chính xác nhất định.

Vũ Nhu Tử cũng rất mệt óc, cô không quá am hiểu ứng phó với loại tình huống này, cứ cảm thấy loại chuyện này hẳn nên để Tống tiền bối ra mặt mới đúng, loại chuyện này là lĩnh vực Tống tiền bối am hiểu. Mà cô chỉ cần đi theo sau lưng Tống tiền bối, hưởng thụ thú vui được mạo hiểm mới đúng.

“Vậy tiến vào xem sao?” Quy tiền bối nói.

“Phải tiến vào bên trong mặt trời ư? Có cảm giác da như đang bốc cháy vậy, đây nhất định là loại dự cảm không ổn.” Thông Nương nói.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “…” Không, Thông Nương, không phải cô đang dự cảm đâu, là hiện thực đấy.

Quy tiền bối hòa nhã nói: “Là ảo giác của cô thôi, có trận pháp thủy hệ của ta bảo vệ, tuyệt đối sẽ không để cô bị thương.”

Xích Tiêu kiếm tâm ma nhìn về phía mặt trời hư ảo, nhịn không được nói: “Vào lúc này, quả thật nên triệu hoán Tống Thư Hàng ra, sau đó để hắn khởi động các đại công pháp luyện thể rồi xông vào bên trong mặt trời hư ảo mới đúng.”

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, chúng ta không thể cứ mãi dựa vào Tống tiền bối! Cho dù rời khỏi Tống tiền bối, chúng ta cũng phải chống đỡ được mọi chuyện!” Vũ Nhu Tử khích lệ.

Xích Tiêu kiếm tâm ma: “…” Ta thật sự không có ý này.

“Như vậy, Xích Tiêu kiếm tiền bối, vất vả cho ngươi rồi.” Vũ Nhu Tử vươn tay rút Xích Tiêu kiếm tâm ma ra, đồng thời bấm một kiếm quyết.

“Cứ bao trên người ta đi, nhiệt lượng yếu nhớt của mặt trời hư ảo này căn bản không đáng nhắc tới với ta.” Xích Tiêu kiếm tâm ma đắc ý nói.

Quy đạo hữu phải bảo vệ Thông Nương, Vũ Nhu Tử dù có thực lực không tệ, nhưng nếu phải ứng phó với một vài trạng thái đột nhiên phát sinh thì thực lực của cô vẫn có hơi không đủ.

Cho nên trong số một Vũ, một rùa, một hành, một kiếm, kẻ thích hợp nhất để tiến vào ‘mặt trời hư ảo’ dò thám cũng chỉ có nó.

Trong kiếm ấn của Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu kiếm tâm ma vọt về phía mặt trời hư ảo kia.

Sau lưng, chi sau của Quy tiền bối đạp một cái trong hư không, mở ra một ‘cánh cửa không gian’ đề phòng ngộ nhỡ.

[Kết giới đa tầng.] Giọng Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối truyền tới.

Trên đường nó vọt vào ‘mặt trời hư ảo’ thì gặp phải kết giới phòng ngự.

[Có thể phá vỡ nó không? Xích Tiêu kiếm tiền bối... Mặt khác, trong đó sẽ không nhảy ra đại lão hung ác bị Tống tiền bối đánh nổ trước đó chứ?] Chỉ cần nghĩ đến loại khả năng kích tích này, Vũ Nhu Tử cảm thấy tế bào toàn thân bắt đầu sục sôi hẳn lên.

[Chỉ là kết giới đơn giản, thậm chí ta có thể độn vào trong đó dưới tiền đề không phá hư kết cấu chỉnh thể của kết giới này.] Xích Tiêu kiếm tâm ma tự tin nói.

“Như vậy, tiến lên, Xích Tiêu kiếm tiền bối!” Vũ Nhu Tử vui sướng hét lên.

Xích Tiêu kiếm tâm ma ‘vèo ~’ một tiếng, xuyên qua tầng kết giới kia, vọt thẳng vào bên trong mặt trời hư ảo.

...

...

Cùng lúc đó, trong thế giới Ma Hải, thế giới Cửu U.

‘Kiếp cuối’ mà Tống Thư Hàng đợi cả buổi rốt cuộc thành hình.

“Kiếp cuối lần này sẽ có dáng vẻ gì?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn hư không chằm chằm.

Lần trước là trực tiếp lôi ‘ấn ký chúa tể Cửu U’ giới hạn ở cảnh giới thất phẩm ra, kết quả lại lôi ra ấn ký của bản nhân chúa tể Tống Thư Hàng hàng rởm.

Lần này, kiếp cuối sẽ chơi trò gì đây?

“Mặc kệ là hình thái gì, cứ tới đi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn muốn mượn nhờ kiếp cuối lần này để ba đại đặc trưng Kiếp Tiên trong cơ thể hắn thăng hoa!

“Tới rồi, bản thể.” Tống Four hô lên.

Chỉ thấy trong hư không ở thế giới Ma Hải, có một vầng ‘mặt trời’ hỏa diễm đen nhánh đang bốc cháy hiện lên, treo cao trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng...

Nó chính là ‘kiếp cuối’ lần này, thiên kiếp thái cổ kiếp có được công kích cuối cùng của Kiếp Tiên cửu phẩm.

...

…

Hiện thế.

Trong tinh vực tĩnh mịch không người.

“Đến rồi.” Thiên Đế mở to mắt ra.

Sau lưng cô, vầng mặt trời nhỏ và ‘hóa thân bọc thép’ bên trong vầng mặt trời nhỏ lẳng lặng xoay quanh.

“Chúng ta đi thôi!” Thiên Đế vươn tay vạch một đường trong hư không.

Trận pháp truyền tống khổng lồ hiện lên.

Có điều, mục tiêu truyền tống của Thiên Đế cũng không phải ‘thế giới Ma Hải’ Cửu U mà Tống Thư Hàng đang ở, mà là vọt vào trong một vị diện loại siêu nhỏ trong chư thiên vạn giới.

Vị diện chư thiên vạn giới này còn nhỏ hơn cả Mộng giới. Trong toàn bộ thế giới, chỉ có một hằng tinh mặt trời đang chầm chậm vận chuyển.

Thiên Đế vươn tay điểm một cái, khiến hóa thân bọc thép và mặt trời nhỏ ngừng lại.

Sau đó, cô tế bản thân lên, đâm thẳng vào trong hằng tinh kia!

…

…

Trong thế giới Ma Hải, Tống Thư Hàng bản thể đang độ kiếp, đột nhiên đầu hơi nặng xuống.

Có một hình ảnh chợt lóe qua trong đầu hắn.

Đó là hình ảnh hằng tinh trong tinh không đột nhiên bắt đầu tăng tốc thiêu đốt, rồi bị hủy diệt…

Đây chính là khởi đầu của ngày tận thế trong ‘ký ức người bất hủ’ mà Tống Thư Hàng tiếp xúc.

Chương 2730: Thiên kiếp, chúng ta cùng chơi Pac-man đi!

Tống Thư Hàng sửng sốt: “? ? ?”

Giác quan thứ sáu của tu sĩ rất mạnh, hình ảnh đôi khi đột nhiên lóe lên trước mắt thường là một loại điềm báo, không thể xem nhẹ.

“Ta đã làm gì rồi? Ta đã kích hoạt cái gì ư?” Tống Thư Hàng nhìn ‘kiếp cuối’ đen kịt trên đỉnh đầu, mặt đần thối ra.

Vì sao đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh ‘điềm báo thế giới bị hủy diệt’?

Chẳng lẽ, bởi vì ‘kiếp cuối’ mà ta khiêu khích ra ở thế giới Ma Hải sẽ trở thành một nút ấn hủy diệt thế giới, ta độ xong một kiếp này, thế giới sẽ sụp đổ hủy diệt ư?

Quá không khoa học, dù là tận thế thì cũng phải chú trọng nhân quả chứ.

Ta ở thế giới Cửu U, hơn nữa còn ở bên trong thế giới Ma Hải phục hồi trong thế giới Cửu U mà độ kiếp, ta còn nắm giữ cấp bậc quyền hạn chúa tể Cửu U, chẳng khác nào tiến hành thí nghiệm trong một cái rương an toàn được bố trí trong một căn phòng an toàn, tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện bất trắc.

Bất kể ta thao tác thế nào cũng không nên nổ banh toàn bộ chư thiên vạn giới mới đúng chứ.

Mỹ nhân rắn công đức nhại lại giọng Tống Thư Hàng, hỏi: “Kích hoạt cái gì rồi?”

“Có tạm dừng được thiên kiếp này của chúng ta không?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

“Không tạm dừng được, đợt thiên kiếp này có cường độ ‘kiếp cuối’ cấp cửu phẩm sau khi được cường hóa…” Bộ phận ý thức của Tống Thư Hàng bên phía Tống Four lập tức thử khống chế trận văn thế giới Ma Hải, tính toán ảnh hưởng đến ‘kiếp cuối’ mặt trời đen kịt trên bầu trời, kết quả không thành công.

Kiếp cuối, lạc tử vô hối.

“Cha Cẩu Đản, sau khi thiên kiếp này của ta giáng xuống, thế giới có đột nhiên sụp đổ không?” Tống Thư Hàng nhân chút thời gian cuối cùng trước khi thiên kiếp trên đầu giáng xuống, cấp tốc liên hệ với cha Cẩu Đản đang đứng xem.

Cha Cẩu Đản xì mũi coi thường: “Ngươi cho rằng ngươi là ai, độ kiếp thôi cũng có thể làm nổ thế giới à?”

“Nhưng lần trước lúc hắn độ kiếp, Thiên Đạo nổ rồi đấy.” Trình Cẩu Đản tiên tử nhắc nhở.

Cha Cẩu Đản: “…”

Sau đó, Trình Cẩu Đản tiên tử lại nói với Tống Thư Hàng: “Yên tâm đi, hiện nay chư thiên vạn giới ở hiện thế vẫn bình thường, ngươi cứ độ thiên kiếp của ngươi đi.”

“Trình Cẩu Đản có phải cô biết gì rồi không?” Tống Thư Hàng nhạy bén nói.

Trong lúc nói chuyện, kiếp cuối mặt trời đen kịt đã giáng lâm.

Lúc mặt trời đen kịt giáng thẳng xuống phạm vi cách đỉnh đầu Tống Thư Hàng hai trăm mét, nhiệt lượng khủng bố kia của nó mới một mạch bạo phát ra.

Hàm lượng nước trong toàn bộ không gian bị bốc hơi sạch trong nháy mắt.

Lấy mặt trời đen kịt làm trung tâm, tất cả mọi thứ trong phạm vi hai trăm mét đều bắt đầu bốc cháy. Tảng đá, tà năng Cửu U, ma năng thái cổ thế giới Ma Hải hóa thành nhiên liệu cho ngọn lửa đen kịt toàn bộ.

Ngay cả người khổng lồ xương trắng bao bọc bên ngoài Tống Thư Hàng và Tống Four cũng bốc lên ngọn lửa đen kịt.

Thậm chí ngọn lửa này thẩm thấu thẳng vào bên trong cơ thể người khổng lồ xương trắng, hiện lên trên người Tống Thư Hàng và Tống Four.

Hỏa diễm khiến da bọn họ khô lại…

Tống Thư Hàng đưa tay lau nhẹ một cái trên cánh tay mình, ngọn lửa đen kịt bị lau thành mảnh nhỏ, hất đi.

“Không thể để ngọn lửa đốt tiếp nữa, ta đã không còn dư quần lót rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn vận chuyển bốn đại công pháp luyện thể.

‘Cương Thủ biến dị’, ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ cùng với ‘Thể Lỏng Kim Thân Quyết’ kế thừa từ đại lão quả cầu béo.

Đao ý khôi giáp hiện lên, che đậy thân thể Tống Thư Hàng, tránh cho hắn lộ hàng.

Hai trăm con thánh viên Nho gia hiện lên, vây quanh phía sau Tống Thư Hàng và Tống Four, nghiêm túc nhìn lên mặt trời đen kịt trên bầu trời.

“Vậy đánh nó thôi, Chưởng Tâm Lôi!” Tống Four hét lên, hắn giơ cao tay phải, một phát thần thông ‘Chưởng Tâm Lôi’ do Bạch tiền bối thân truyền nổ ra.

Theo thực lực Tống Thư Hàng tăng lên, thể tích của Chưởng Tâm Lôi lúc này cũng cường hóa thêm một bước, đạt đến trình độ Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố, thậm chí cự ly cách cấp tỉnh cũng không còn xa.

Chưởng Tâm Lôi khổng lồ đâm thẳng vào cắn nuốt mặt trời đen kịt.

So với mặt trời đen kịt này, Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố mà Tống Four đánh ra càng giống một mặt trời lôi điện hơn! Thể tích của kiếp cuối mặt trời đen kịt chỉ là một tiểu lão đệ so với Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố!

Ầm ầm ầm ~

Sau khi Chưởng Tâm Lôi cắn nuốt ‘mặt trời đen kịt’ thì bắt đầu điên cuồng oanh tạc.

Nhìn từ hình ảnh, này căn bản không phải Tống Thư Hàng đang độ ‘kiếp cuối*mặt trời đen kịt’ mà là mặt trời đen kịt đáng thương này đang độ đại kiếp Chưởng Tâm Lôi của Tống Thư Hàng.

Lôi quang chói mắt tràn ngập toàn bộ thế giới Ma Hải.

Biên giới thế giới Ma Hải.

Vũ Nhu Tử da đen đưa tay, ngưng tụ ra một ‘Chưởng Tâm Lôi màu đen’ lớn chừng miệng chén trong lòng bàn tay mình, thân là tâm ma, cô không cách nào ngưng tụ ra Chưởng Tâm Lôi chính quy, chỉ có thể thi triển ra loại ‘ma lôi’ này.

Nhìn ‘Chưởng Tâm Lôi’ trong lòng bàn tay mình xong, cô lại ngẩng đầu nhìn mặt trời Chưởng Tâm Lôi không thấy bờ bến kia của Tống Thư Hàng.

“Đều là Chưởng Tâm Lôi, cái của Tống tiền bối quá khoa trương rồi.” Vũ Nhu Tử da đen nói: “Muốn học.”

Thân là tâm ma tao nhã chăm chỉ hiếu học, cô muốn học chiêu ‘Chưởng Tâm Lôi biến dị’ này của Tống tiền bối.

Sau khi có được chiêu Chưởng Tâm Lôi biến dị này thì căn bản không cần lôi pháp gì khác.

Bất luận là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh cơ sở, Lôi Pháp Địa Ngục phổ thông, Tiên Kiếm Vạn Lôi Quyết đứng đầu cũng không sánh nổi với ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố’ này của Tống tiền bối.

Tạo Hóa Tiên Tử: “…” Đối mặt với Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố này, cô hát không nên lời.

Ầm ầm ầm ~

Dưới sự tàn sát điên cuồng từ Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố của Tống Four, thể tích ‘kiếp cuối mặt trời đen kịt’ bị Chưởng Tâm Lôi vây lấy bắt đầu không ngừng nén lại.

Nhưng mà, lúc mặt trời đen kịt bị nén lại còn một nửa, nó đột nhiên bộc phát phản công. Từ nơi hạch tâm của nó, ngọn lửa đen kịt điên cuồng tuôn ra… Ngọn lửa đen kịt lần này có nhiệt độ cao hơn, không gì không đốt.

Ngay cả Chưởng Tâm Lôi của Tống Four cũng dần bị tầm ăn rỗi, lôi điện bị ngọn lửa màu đen thiêu đốt.

“Kiếp cuối quả nhiên không dễ đối phó như vậy.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

“Đến ta lên sân khấu rồi!” Mỹ nhân rắn công đức đọc lời thoại hào khí toàn trường, cô lấy mũ Bình Thiên ra đội lên. Hai tay hợp lại, thân hình khuếch đại hóa, tiến hành dung hợp với ‘người khổng lồ xương trắng’.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng bay ra, phụ trên người mỹ nhân rắn công đức.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú + mỹ nhân rắn công đức + mũ Bình Thiên + bí pháp người khổng lồ xương trắng.

Trên người mỹ nhân rắn công đức hiện lên một bộ khôi giáp tinh xảo hoa lệ, tay phải cô cầm Chung Yên thánh kiếm, tay trái cầm một tấm thuẫn điêu khắc đồ án ‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’.

Hơn nữa lần này, hiếm hoi lắm mới thầy cô ngưng tụ ra hai chân.

Hình thái nữ đế công đức vũ trang!

Lúc ở cảnh giới thất phẩm, Tống Thư Hàng đã có lòng tin dựa vào ‘hình thái nữ đế công đức vũ trang’ đi đánh thiên kiếp cửu phẩm. Hiện tại, Tống Thư Hàng đã tấn thăng bát phẩm, đồng thời thành công gởi gắm nguyên thần. Mỹ nhân rắn công đức cũng hoàn thành tiến hóa cuối cùng, ngưng tụ ra hai chân.

Lần này, cô đã trở nên mạnh hơn.

“Công đức – Đại Nhật!” Nữ đế công đức vũ trang quát khẽ một tiếng trong miệng.

Một vầng mặt trời còn khổng lồ hơn Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố của Tống Four mấy phần hiện lên, đâm thẳng tới nuốt chửng Chưởng Tâm Lôi và mặt trời đen kịt vào.

“Pac-man thiên kiếp ư?” Vũ Nhu Tử da đen chớp mắt, nói.

Tạo Hóa Tiên Tử: “…”

Cô phát hiện bản thân, cạn từ rồi.

Chương 2731: A! Thế giới hủy diệt rồi!

Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm nhỏ.

Công Đức Đại Nhật cắn nuốt Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố, Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố cắn nuốt kiếp cuối mặt trời đen kịt.

Kiếp cuối đen kịt đáng thương đang run lẩy bẩy bên trong hai vị đại ca.

Dưới đả kích hai tầng của Chưởng Tâm Lôi + Công Đức Đại Nhật, kiếp cuối mặt trời đen kịt chẳng trụ được bao lâu đã tan vỡ.

Nó vừa mới lên sàn, còn chưa kịp hoàn toàn phát uy đã bị Chưởng Tâm Lôi + Công Đức Đại Nhật luyện hóa triệt để, ngay cả hạch tâm đều bị mai một thành cặn bã.

Rõ ràng thân là 'kiếp cuối' khủng bố đủ để hủy diệt kẻ vừa tấn cấp Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng nó vừa lên sàn, còn chưa kịp nói câu nào thì đã nhanh chóng rời sân khấu.

Cho nên nói, lúc đối mặt với một vài kẻ địch đặc thù thì vừa lên sàn lập tức nện thẳng công kích mạnh nhất của bản thân ra mới là vương đạo. Đừng nghĩ tiến hành theo chất lượng, thận trọng từng bước. Bởi vì nếu tiến hành theo chất lượng… rất có thể đại chiêu còn chưa kịp phóng ra đã bị phá bỏ trong tay, sau đó chết ngắt.

Phương thức công kích của kiếp cuối mặt trời đen kịt hiển nhiên không chỉ đơn giản là 'nhiệt độ cao' và 'ngọn lửa đen kịt' như lúc vừa lên sàn. Nhìn từ tạo hình của nó, các thủ đoạn như cú tông, mặt trời phát nổ thậm chí là tạo ra 'lỗ đen thiên kiếp' cũng có khả năng.

Nhưng thật đáng tiếc, nó không có cơ hội này.

Kiếp cuối tiêu tán… kiếp vân trên bầu trời cũng bắt đầu dần biến mất.

Sau khi thiên kiếp tiêu tán, phản hồi từ thiên kiếp tác dụng lên

người Tống Thư Hàng.

Sinh cơ Kiếp Tiên, khúc ‘kiếp cốt’ nho nhỏ kia lại thêm hình chiếu ‘nguyên thần gửi nhờ hư không’ của Tống Thư Hàng hiện tại, ba đại đặc thù Kiếp Tiên lại bắt đầu cộng minh lần nữa.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng phát ra tiếng trống thùng thùng, tựa như có từng mặt trống lớn đang được gõ theo tiết tấu.

Ầm ~ ầm ầm ~ ầm ~

Trên đỉnh đầu, mắt con đại thánh viên cầm đầu kia sáng lên.

Nó liếm ngón tay, lật kinh thư Nho gia ra đến trang thứ 36, theo tiết tấu này, bắt đầu ngâm xướng: “Diệt ~ diệt diệt ~ diệt ~”

Sau lưng nó, một đám tiểu thánh viên theo sát bước chân của lão đại, lật sách ra, lớn tiếng ngâm tụng: “Miệt ~ miệt miệt ~ miệt ~”

Nhóm thánh viên vừa ngâm xướng lại vừa thỉnh thoảng giậm chân, phối hợp với tiết tấu này.

“Đám thánh viên đang học ngoại ngữ à?” Vũ Nhu Tử da đen nhắm ống kính máy quay vào ngay đám thánh viên, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Ngay cả khỉ cũng biết việc học một môn ngoại ngữ là chuyện quan trọng đến nhường nào, cho nên, chúng ta có lý do gì để không nghiêm túc học ‘ngôn ngữ viễn cổ’ chứ? Đúng không bản thể?”

Thân là một con tâm ma hợp cách, cô muốn nghiêm khắc đốc thúc bản thể học tập. Để bản thể sa vào hải dương tri thức, vùng vẫy tuyệt vọng!

Tạo Hóa Tiên Tử: “…”

Cô cúi đầu, ngón tay xoắn xuýt đan vào nhau. Cô phát hiện ra trạng thái hôm nay của mình vô cùng không ổn, không chỉ không giành được lời thoại, hát không ra âm nhạc, còn bị cạn từ.

Đây… hẳn là bí văn, không có linh cảm trong truyền thuyết?

Thân là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân Nho gia, vậy mà cũng có một ngày cô bị bí văn, điều này khiến chính cô rất kinh ngạc.

Trong thế giới Ma Hải.

Một tiếng trống trong cơ thể Tống Thư Hàng vang vọng gần nghìn lần, trong tiếng trống vang vọng, sinh cơ Kiếp Tiên như hoa nở rộ, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được tuổi thọ của mình bắt đầu tăng trưởng không ngừng!

Mặc dù hắn còn chưa chân chính tấn thăng đến cảnh giới Kiếp Tiên, nhưng lúc này tuổi thọ của hắn đã hoàn toàn đột phá hạn chế của Huyền Thánh bát phẩm, chậm rãi tới gần tuổi thọ Kiếp Tiên.

Hiện tại, mỗi 60 giây trôi qua người khác sẽ mất đi một phút tuổi thọ, mà mỗi 60 giây trôi qua Tống Thư Hàng sẽ tăng trưởng cao nhất gần trăm năm tuổi thọ, hơn nữa tốc độ tăng này liên tục không ngừng, có thể sẽ duy trì rất lâu rất lâu…

Sau đó là một khúc ‘kiếp cốt’ nhỏ kia, kiếp cốt vốn trong cơ thể ‘cá voi mập công đức’ bắt đầu mọc lên cốt thuẫn, từ cơ thể cá voi mập công đức một mạch tăng trưởng đến trong cơ thể Tống Thư Hàng, phân liệt sinh sôi.

Sau khi không gian kiếp cốt này dung nhập đã khiến thân thể Tống Thư Hàng sinh ra biến hóa, giúp thân thể hắn bắt đầu chủ động thích ứng với lực lượng ‘không gian’.

Tống Thư Hàng lúc này mới chân chính cảm ứng được cảm giác thân mật truyền đến từ ‘pháp tắc không gian’ trên mặt ý nghĩa. Hắn cảm thấy dường như mình chỉ cần vươn tay là có thể phá mở không gian.

Vào thời khắc này, ‘tri thức không gian’ thắng cược được từ chỗ của ‘đại lão quả cầu béo phân thân acc nhỏ’ thông qua trận đánh cược của tiền bối ba mắt lúc trước bắt đầu hiểu được thông suốt. Vốn với Tống Thư Hàng, đám ‘tri thức không gian’ này là vật chết, chỉ có thể giữ trong đầu tích bụi. Hiện tại, những tri thức này đã sống lại toàn bộ!

Nguyên thần gửi nhờ tại ‘hư không Kiếp Tiên’ bắt đầu chủ đạo ‘ba đặc thù Kiếp Tiên’.

Lấy nguyên thần Kiếp Tiên làm hạch tâm, kiếp cốt, sinh cơ Kiếp Tiên chính thức thăng hoa, sinh ra ‘lực lượng không gian Kiếp Tiên’.

Lúc này đây, không gian do Tống Thư Hàng nắm giữ.

Hắn vươn tay phải, nắm lại thành quyền, nện nhẹ vào hư không.

Roẹt ~

Không gian nơi nắm đấm phải của hắn vỡ vụn, vết nứt không ngừng lan ra, một mạch hóa thành thủ pháp ‘công kích không gian’ khủng bố. Đây là bí quyết nhỏ vận dụng quyền hạn không gian kế thừa từ chỗ đại lão quả cầu béo.

“Ha ha, từ hôm nay trở đi, thế giới hạch tâm sẽ không quéo như vậy nữa.” Tâm tình Tống Thư Hàng vui sướng.

Sau khi chân chính nắm giữ lực lượng không gian, hắn có thể thử dùng bạo lực phá giải một vài thủ đoạn ‘cầm cố không gian’. Đến lúc đó, thế giới hạch tâm của hắn có thể thật sự trở thành át chủ bài bảo mệnh cho hắn rồi!

“Kế hoạch thăng cấp thế giới hạch tâm có thể đưa vào nhật trình rồi.” Tống Four đồng thời lên tiếng.

Sau khi ba đặc thù Kiếp Tiên thăng hoa, nguyên thần, nhục thân của Tống Thư Hàng đều được cường hóa. Hiện tại, là lúc chuyển thế giới Ma Hải vào thế giới hạch tâm, để nó và thế giới hạch tâm dung hợp, thăng cấp.

“Chuyện dung hợp thế giới Ma Hải có thể để phân thân Tống Four xử lý… Sau đó, chính là chuyện thăng cấp nội hạch cho chức năng mạng chat Tu Chân.” Tống Thư Hàng bản thể nói.

Chức năng thêm bạn của thiên phú ‘mạng chat Tu Chân’ kỳ thật còn đang kẹt máy ở nơi đó, nó là tai họa ngầm, tiềm ẩn nguy hiểm khiến Tống Thư Hàng bạo thể mà chết.

Mà bây giờ, nguyên thần của Tống Thư Hàng đã hoàn thành quá trình ‘gửi nhờ hư không’, nhục thân cũng đã được cường hóa, còn nắm giữ được thủ đoạn không gian.

Hiện tại tuy hắn là bát phẩm, nhưng thứ mà Kiếp Tiên cửu phẩm có, hắn đều không thiếu.

Cho nên, là lúc liên hệ ‘nữ sĩ lưới rồng’, cùng nhau ra tay chỉnh lý vấn đề kẹt máy của ‘chức năng thêm bạn’ kia, dọn dẹp số liệu bạn bè khổng lồ, thuận tiện thăng cấp chức năng ‘mạng chat Tu Chân’ luôn.

“Giải quyết xong hai chuyện này trước khi Bạch tiền bối tỉnh lại. Ta đoán sau khi Bạch tiền bối tỉnh lại sẽ có động tác lớn.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc đó Bạch tiền bối có thể ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, tăng ca làm thêm giờ để hoàn thành ‘kế hoạch tạo thần’. Thậm chí hắn từng nhắc ‘kế hoạch tạo thần’ vô cùng cấp bách mấy lần. Cho nên, sau khi hoàn thành ‘kế hoạch tạo thần’, Bạch tiền bối hẳn sẽ có bước hành động tiếp theo!

“Như vậy, chúng ta cố lên.” Tống Four vỗ tay với Tống Thư Hàng.

Bốp ~

Sau khi hai tay vỗ một cái, Tống Thư Hàng bản thể… đột nhiên biến mất không thấy, biến mất cùng còn có mỹ nhân rắn công đức.

“Ể? Tống tiền bối biến mất rồi?” Vũ Nhu Tử da đen sửng sốt, sau đó suy đoán: “Chẳng lẽ Tống tiền bối muốn thử nghiệm ‘năng lực không gian’ ư?”

…

…

Tống Thư Hàng bản thể đần mặt ra xuất hiện trong một vị diện chư thiên vạn giới loại siêu nhỏ.

Nơi này là chỗ nào? Tại sao ta lại xuất hiện ở đây? Xảy ra chuyện gì rồi?

“Tống tiền bối ~” Lúc này, giọng Vũ Nhu Tử vang lên bên tay hắn: “Thế giới ~”

“Thế giới làm sao?” Tống Thư Hàng xoay đầu lại, nghi hoặc nói.

Ầm ~~

Hào quang vụ nổ khủng bố che mất tầm mắt hắn.

Trong tiếng nổ cực lớn, Tống Thư Hàng lờ mờ nhìn thấy miệng Vũ Nhu Tử động đậy, dường như đang kể gì đó.

Nhưng tiếng nổ quá vang dội, Tống Thư Hàng căn bản không nghe rõ lời cô nói.

Phía sau Vũ Nhu Tử là một mặt trời nổ tung.

Hôm nay, thế giới đã bị hủy diệt.

Chương 2732: Không giết được ta, ngươi sẽ ngủm củ tỏi đó nạ

Vô luận là ở thế giới nào thì chắc chắn sẽ có một đám người như vậy, bởi vì đủ loại lý do mà cần mẫn tận tụy muốn hủy diệt thế giới.

Có kẻ hủy diệt thế giới vì trả thù, có kẻ hủy diệt thế giới vì dã tâm của mình, có kẻ muốn hủy diệt thế giới vì trời sinh đã có khuynh hướng phá hoại, có kẻ muốn hủy diệt thế giới vì hôm nay ăn cơm bị cấn răng… Thậm chí còn có kẻ muốn hủy diệt thế giới vì để cứu vớt thế giới, mỹ kỳ danh gọi là ‘phá rồi lại lập’!

Thế giới vẫn luôn rất vô tội, nó và các huynh đệ tỷ muộn của nó luôn nằm không cũng trúng đạn, trở thành bối cảnh tai nạn.

Cũng may, dù rất nhiều người có ý nghĩ hủy diệt thế giới thì cũng thiếu lực lượng hủy diệt thế giới, cho nên bọn họ có cố gắng thế nào cũng chỉ là ý nghĩ viễn vông.

Nhưng đáng sợ là kẻ có ý nghĩ còn có năng lực hành động, loại người này một khi sinh ra suy nghĩ ‘hủy diệt thế giới’, vậy thế giới lập tức xong đời, ngay cả thời gian phát biểu ‘ôi tiêu ~’ cũng không có.

Chẳng hạn như hiện tại.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn viên hằng tinh nổ tung kia.

Viên hằng tinh này cách hắn rất xa rất xa, hơn nữa viên hằng tinh này cũng thuộc loại có thể tích khá nhỏ.

Nhưng dù nói thế nào, chung quy nó vẫn là một viên hằng tinh. Uy lực nổ tung này, ngay cả Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường cũng không dám cứng đối cứng.

“Thiên ~~ Đế ~~” Tống Thư Hàng kịp phản ứng trong nháy mắt.

Vị chân dài trước mắt này căn bản không phải Vũ Nhu Tử, mà là Thiên Đế tiên tử.

Là cô, trực tiếp kéo mình từ thế giới Ma Hải đến hiện thế, kéo vào trong thế giới bị hủy diệt này.

Mỹ nhân rắn công đức vẫn duy trì hình thái ‘nữ đế công đức vũ trang’, cô giương tấm thuẫn lên, bảo vệ Tống Thư Hàng và mình trong đó, phòng ngự uy lực còn dư lại từ hằng tinh nổ tung nơi phương xa.

“Cô điên rồi?” Tống Thư Hàng truyền âm quát.

Thiên Đế tiên tử tiền nhiệm nghiêng đầu, tay nhỏ đặt trên lỗ tai mình, bày ra tư thế ‘ta không nghe thấy ~’, miệng còn dùng khẩu hình hô: “Tống tiền bối, ngươi nói gì vậy, ta không ~ nghe ~ thấy’

Tống Thư Hàng: “…”

Cô nghe không được cái khỉ gió ấy, ta truyền âm nhập mật, cũng không phải thét lên.

“Tạm biệt!” Tống Thư Hàng phất tay với Thiên Đế tiên tử tiền nhiệm, quả quyết xoay người, lưu lại cho Thiên Đế tiên tử một bóng lưng vô tình.

Hắn cũng không muốn ở lại nơi này cùng Thiên Đế tiên tử đối mặt với tận thế.

Dù sao, hắn chỉ là một newbie tu luyện không đủ một năm, với hắn mà nói, loại đại kiếp như thế giới hủy diệt này thật sự quá kích thích, chơi không nổi.

Tống Thư Hàng sau khi xoay người thì duỗi tay đẩy nhẹ trong hư không, kích hoạt năng lực không gian mới lĩnh ngộ.

Trong hư không, có một vết nứt không gian như ẩn như hiện, bắt đầu hóa thành ‘cánh cửa không gian’.

Hiện tại hắn cũng là tu sĩ chân chính nắm giữ lực lượng không gian!

Sau lưng.

Thiên Đế tiên tử nhìn Tống Thư Hàng mở ‘cánh cửa không gian’ chuẩn bị bỏ chạy nhưng không có chút dáng vẻ kinh hoảng nào, cũng không có ý muốn ngăn cản Tống Thư Hàng.

Cô chỉ dựa theo tiết tấu của mình, bình tĩnh triển khai một kết giới loại hình lĩnh vực ở sau lưng mình. Hư ảnh ‘Thiên Đình viễn cổ’ khổng lồ hiện lên bên cạnh Thiên Đế tiên tử.

Cùng lúc đó.

Mắt thấy cánh cửa không gian của Tống Thư Hàng sắp thành hình… đột nhiên bị một luồng lực lượng mang theo ‘thuộc tính kiếp nạn’ quấy nhiễu, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Lực lượng này, không phải của Thiên Đế, Thiên Đế cũng không quấy nhiễu cánh cửa không gian của hắn.

“Thiên kiếp?” Mỹ nhân rắn công đức nhịn không được phát ra tiếng.

“Không sai, là thiên kiếp.” Giọng Thiên Đế tiên tử vang lên: “Hơn nữa, là thiên kiếp của Tống tiền bối ngươi nạ ~”

Tống Thư Hàng: “Thiên kiếp của ta đã kết thúc rồi.”

“Trên lý luận mà nói là kết thúc rồi, có điều, Tống tiền bối ngươi có cảm thấy ‘kiếp cuối’ mà ngươi khổ cực tạo nên có uy lực hơi yếu không? Nhanh gọn lẹ đã bị ngươi giải quyết xong, hoàn toàn không cách nào xứng đôi với danh tiếng của ‘kiếp cuối’ nạ ~” Giọng nói của Thiên Đế tiên tử vang lên lần nữa.

Trong lòng Tống Thư Hàng có loại dự cảm bất an: “…”

“Không sai nạ, Tống tiền bối ý tưởng to gan trong lòng ngươi bây giờ là chính xác, tất cả đều là ta giở trò quỷ sau lưng! Trước đó ta nói không quấy nhiễu Tống tiền bối độ kiếp là lời nói dối hèn hạ của ta nạ!” Thiên Đế tiên tử không biết xấu hổ thừa nhận.

Điều cô muốn nói đều đã nói xong, khiến Tống Thư Hàng không còn lời nào để nói.

Mắng cô hèn hạ? Nói cô không biết xấu hổ?

Chính cô đã thừa nhận, còn nói cái rắm nạ!

“Sau đó, Tống tiền bối ngươi có nghĩ đến không, làm sao ta làm được điều này? Ngay dưới mắt nhiều người như vậy, lặng lẽ quấy nhiễu thiên kiếp của Tống tiền bối ngươi, thậm chí còn chặn mất một phần uy lực thiên kiếp, nên phần thiên kiếp này lại sau một lúc, kéo tới hiện tại?” Thiên Đế tiên tử lại nói.

Tống Thư Hàng sờ lên mặt mình, hôm nay ra ngoài không đeo mặt nạ, không cần phải nói, Thiên Đế tiên tử khẳng định đang tiến hành đọc mặt giao lưu với hắn.

Bị cướp lời thoại còn chưa tính, lúc đối mặt với đại lão, thậm chí ngay cả lời thoại hắn cũng không cần nói, đại lão chỉ cần nhìn mặt hắn là có thể một mình 'cách cách cách cách' tự nói tự đáp, nói xong cuộc đối thoại.

"Có thể chặn lấy uy lực thiên kiếp đồng thời nén lại, việc này dựa vào đạo trường sinh mới của ta 'đại đạo thời gian', dưới tình huống ta toàn lực thi triển 'đại đạo thời gian' thì dù là thiên kiếp, ta cũng có thể ảnh hưởng đến một chút. Không cần quá nhiều, chỉ cần ảnh hưởng đến một chút là có thể thanh toán 'thiên kiếp' từng nhóm, nén rồi trả sau." Thiên Đế tiên tử hơi khựng lại rồi tiếp tục nói: "Đương nhiên, muốn vượt giới ảnh hưởng đến thiên kiếp của Tống tiền bối còn nhất định phải có một môi giới. Mà ta rất may mắn, trong tay có một thể môi giới như thế."

Thời gian chi đạo, quả thực muốn làm gì thì làm, làm giàu bất nhân.

Mà lúc Thiên Đế nói đến 'môi giới', sắc mặt Tống Thư Hàng cứng đờ.

"Không sai, chính là hóa thân bọc thép nạ ~" Thiên Đế tiên tử vỗ tay phát ra tiếng, ở nơi càng xa hơn, mặt trời nhỏ hiện lên. Trong mặt trời nhỏ, hóa thân bọc thép khẽ chấn động, bên cạnh nó có khí tức 'thiên kiếp' khóa chặt.

Lấy hóa thân bọc thép tương liên với Tống Thư Hàng làm môi giới, ảnh hưởng đến thiên kiếp của Tống Thư Hàng quả thực dễ như trở bàn tay đối với Thiên Đế.

"May mắn vài ngày trước chính Tống tiền bối ngươi tự tìm đường chết, ta mới không trả hóa thân bọc thép lại cho ngươi." Thiên Đế nhếch miệng.

Nếu không phải lần trước Tống Thư Hàng đột nhiên gửi tin nhắn thoại 'thiên địa đại biến' cho cô, lúc ấy cô đã trả hóa thân bọc thép về cho nguyên chủ rồi.

Lúc này Tống Thư Hàng hận không thể nghịch chuyển thời gian trở lại quá khứ, bóp cổ họng lúc đó của mình, để mình của ngay lúc đó đừng dùng tin nhắn thoại mà đổi thành ký tự.

Nhắn tin ký tự tốt bao nhiêu, tại sao phải dùng tin nhắn thoại, bộ không biết tin nhắn thoại sẽ phát sinh rất nhiều hiểu lầm bởi khẩu âm không chuẩn ư?

Chịu ảnh hưởng từ lực lượng thiên kiếp, Tống Thư Hàng bị vây hãm bên trong thế giới hủy diệt.

Hắn thử mở thế giới hạch tâm ra… quả nhiên thế giới hạch tâm đã lặng lẽ meo meo quéo.

“Nói đi, Thiên Đế tiên tử. Cô muốn làm gì?” Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đế tiên tử nghiêm túc nói: “Trước đó ta đã nói với Tống tiền bối rồi, ta muốn mời ngươi liên thủ với ta giết một người.”

“Giết ai? Không phải giết chính ta đó chứ?” Tống Thư Hàng cảnh giác nói.

“50-50” Thiên Đế tiên tử bước từng bước về phía Tống Thư Hàng, nói: “Giết ta, hoặc là Tống tiền bối ngươi chết!”

Tống Thư Hàng: “….”

Thì ra cô không muốn sống?

Cô không muốn sống thì thôi đi, đừng có kéo ta theo!

Cô không được qua đây!

Chương 2733: Mặt trời nhà ta bị nhiễm vi rút

Thiên Đế cô muốn tìm chết thì liên quan gì tới Bá Tống ta?

Tại sao phải lôi kéo ta theo cùng cô chứ?

Ta chỉ là một động vật có vú vô tội đồng thời có hơi cấn tay chút thôi mà.

Hiện tại sọ não Tống Thư Hàng phát đau.

Hắn thật sự không thể nào hiểu được mạch tư duy của Thiên Đế, theo lý thuyết thì cô đã chuyển dời 'Thiên Đình chi đạo' lên đảo chủ áo trắng đảo thần bí rồi. Hơn nữa, đại lão Thiên Đạo quả cầu béo cũng đã đi đời nhà ma, trói cuộc của cô đã được giải thoát toàn bộ, hiện tại vì sao lại đột nhiên muốn tìm cái chết?

Rõ ràng lúc trước khi mới ra khỏi phong ấn, ham muốn sống của cô mãnh liệt như vậy mà. Lúc này mới hơn nửa năm, đột nhiên lại tự động muốn chết, phụ nữ quả nhiên là sinh vật hay thay đổi.

Chờ chút, trừ khi…

Cô còn chưa hoàn toàn được giải thoát khỏi 'Thiên Đình chi đạo'?

Cho nên phải lấy cái chết thoát thân giống như Bắc Phương Đại Đế và bạch long tỷ tỷ, cũng tiến vào loại trạng thái 'chết đến không thể chết nữa' như Trình Lâm?

Nhưng dù cô muốn đi vào trạng thái 'chết đến không thể chết nữa' thì tại sao phải kéo ta theo? Còn muốn chết trong tay ta?

Tống Thư Hàng tự nhận dù hắn đốt sạch tất cả tài phú trong tay cũng không có khả năng giết chết Thiên Đế.

Trong này có âm mưu gì?

[Chẳng lẽ Thiên Đế muốn ném cái nồi nhân quả Thiên Đình khổng lồ này lên đầu ta, để ta gánh nồi?]

Khả năng này rất lớn.

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng góp nhặt rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình, mà thế giới hạch tâm lại còn la liếm không ít ‘Thiên Đình trường sinh chi đạo’.

Nếu như Thiên Đế muốn ném nồi, rất có thể Tống Thư Hàng không tránh khỏi công kích ném nồi.

Mặt khác, Tống Thư Hàng còn nhớ bây giờ Thiên Đế vẫn đang nhập vào người linh quỷ của Vũ Nhu Tử, linh quỷ của Vũ Nhu Tử làm sao đây?

Rất nhiều suy nghĩ tuôn ra tới tấp trong lòng Tống Thư Hàng.

Sau khi nguyên thần gửi nhờ hư không, tinh thần lực đạt đến trình độ Kiếp Tiên cửu phẩm thì đầu óc xoay chuyển đúng nhanh luôn. Trong nháy mắt, tin tức trong đầu bắn ra tựa như spam bình luận vậy.

…

…

Đối diện, Thiên Đế tiên tử cười không nói.

Như cô dự liệu, trong lòng Bá Tống quả nhiên không có chút tự biết nào. Chuyện cô tìm đường chết này cũng là vì có chuyện liên quan tới Bá Tống nên mới kéo hắn theo được.

“Không đùa với Tống tiền bối nữa, trên thực tế, ta chỉ mượn ‘kiếp cuối’ của Tống tiền bối ngươi dùng một lát. Dùng để hủy diệt tiểu thế giới này.” Thiên Đế tiên tử thong thả nói. Nhân tiện, lúc tiểu thế giới này triệt để bị chôn vùi, cô cũng để bản thân chết một lần theo tiểu thế giới này luôn.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Dùng ‘kiếp cuối’ của ta hủy diệt tiểu thế giới này?

Chẳng lẽ cô đang khinh thường tri thức tu chân căn bản của ta không đủ phong phú à?

Nếu như kiếp cuối của ta có thể hủy diệt toàn bộ tiểu thế giới, dẫn nổ hằng tinh, ta đã trở thành thiên tai di động, khiến cả tu chân giới run lẩy bẩy từ lâu rồi.

Mặc dù thiên kiếp trong thế giới Ma Hải của hắn được cường hóa, nhưng uy lực kia cũng chỉ đạt đến kiếp cuối ‘thiên kiếp cửu phẩm’, thiên kiếp không phải thiên phạt, chung quy nó vẫn có cực hạn, vì muốn cho tu sĩ độ kiếp một con đường sống.

Đừng nói là dẫn nổ hằng tinh, dù cho chia đều uy lực kiếp cuối ra, nhiều nhất chỉ hủy diệt được một quốc gia nhỏ. Hơn nữa, cũng chỉ là cái loại 'hủy diệt lớp mặt', cày trên mặt đất một lần, căn bản không có cách tổn thương đến nơi sâu trong tinh cầu.

Kiếp Tiên cửu phẩm có được năng lực hủy diệt thế giới, nhưng đó cũng chỉ là cày mặt ngoài của tinh cầu một lần mà không phải làm nổ cả hành tinh thành phấn vụn. Loại việc khổ cực như làm nổ hành tinh này cũng chỉ có Trường Sinh Giả lĩnh ngộ 'đại đạo' thuộc tính phá hoại mới có tư cách thử nghiệm.

Dù uy lực kiếp cuối có chuyển đến mặt ngoài hằng tinh thì tối đa cũng chỉ gãi ngứa cho nó mà thôi!

"Tống tiền bối, ngươi nhìn kỹ viên hằng tinh nổ tung xem… nhìn kỹ vào, ngươi phát hiện cái gì?" Thiên Đế tiên tử truyền âm.

Tống Thư Hàng theo lời, quay đầu nhìn vầng mặt trời nhỏ đi đời nhà ma kia.

Nhưng trừ chói mắt ra, hắn không phát hiện gì cả.

"Có phải cảm thấy nó đặc biệt chói mắt không, con mắt vô cùng khó chịu?" Thiên Đế tiên tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Lúc mắt nhà cô nhìn mặt trời chằm chằm thì không thấy chói mắt à? Chỉ cần không mù, nhìn chằm chằm hằng tinh, đặc biệt là hằng tinh đang nổ dữ dội thì có thể không khó chịu ư?

Thiên Đế tiên tử lại không hề quay đầu nhìn hằng tinh, thong dong nói: "Sau đó, có phải cảm thấy ngay cả con mắt cường độ cửu phẩm của Tống tiền bối đều sẽ có chút không chịu nổi? Có loại cảm giác như sắp mù vậy?"

Tống Thư Hàng nhíu mày, hắn lập tức hiểu được.

Lúc này hắn không lắp con mắt Thánh Nhân Nho gia vào, hiện tại đôi mắt này là con mắt mới mọc ra trong lúc bế quan thông qua tổng cương 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' + 'Trình Lâm tự dũ pháp'.

Luận cường độ, tròng mắt này tuyệt đối không kém gì con ngươi cấp 'Kiếp Tiên cửu phẩm'! Mà bây giờ, đôi con ngươi này lại bị chói đến phát đau.

“Cho nên, trong hằng tinh này có thứ gì?” Tống Thư Hàng truyền âm hỏi.

Hơn nữa, rất có thể là thứ có đẳng cấp rất cao ẩn giấu trong vụ nổ mới có thể khiến mắt hắn nhói đau từng đợt tựa như lúc nhìn thẳng ‘bất hủ’ trong giấc mộng.

“Tống tiền bối ngươi không cần lên tiếng, ta có thể biết ngươi muốn nói cái gì. Lúc này, ngươi nên tích góp năng lượng, đừng lãng phí.” Thiên Đế tiên tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “…”

Quá trình tu sĩ tu luyện cũng là một loại quá trình tiến hóa, tự hoàn thiện mình không ngừng.

Trong quá trình sinh vật tiến hóa, có vài khí quan vô dụng rất có thể sẽ bị thoái hóa… Tống Thư Hàng cảm thấy tiếp tục như vậy nữa, dây thanh của hắn sẽ dần bị thoái hóa, cuối cùng biến mất luôn.

“Thừa dịp còn một chút thời gian.” Thiên Đế tiên tử bắt đầu giải thích: “Trên thực tế, vị diện nhỏ này trong chư thiên vạn giới là một thế giới nhân tạo. Cả tinh cầu nơi này cùng với hằng tinh nổ tung đều được chế tạo bằng sức người.”

Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển nhanh chóng: “Thiên Đình viễn cổ?”

Lúc Thiên Đình viễn cổ năm đó ngã xuống, mảnh vỡ rơi vào chư thiên vạn giới… Nói cách khác, Thiên Đình viễn cổ cũng không đặc biệt nằm trong một vị diện nào đó của chư thiên vạn giới.

“Không sai, thế giới nhân tạo này xuất ra từ tay đám người Thiên Đình viễn cổ lúc trước. Là căn cơ Thiên Đình thứ hai mà bọn ta chuẩn bị. Vốn cuối cùng Thiên Đình khổng lồ sẽ giáng lâm tiểu thế giới này. Đáng tiếc vào phút cuối, nó không phát huy được tác dụng.” Thiên Đế thong thả nói. Kỳ thật trong quá trình chế tạo hằng tinh và hành tinh tiểu thế giới này, cô đã mượn lực lượng từ bên ngoài. Có điều khỏi nhắc vụ mượn ngoại lực này đi, ảnh hưởng đến hình tượng cao nhân của cô.

Đối diện, Tống Thư Hàng bị chấn động đến phát ngốc.

Bằng vào sức người, chế tạo hành tinh, hằng tinh, mở ra vị diện tiểu thế giới hoàn chỉnh. Thảo nào ‘Thiên Đế’ lúc trước lại được cho rằng là tồn tại có cùng tầng thứ với Thánh Nhân Nho gia.

Thủ đoạn lúc trước của cô quả thực khiến người ta không cách nào tưởng tượng.

Sáng tạo càng khó hơn hủy diệt nhiều.

Thiên Đế có được thủ đoạn sáng tạo hằng tinh, hành tinh, quả thực chính là ‘thần linh’ trong truyền thuyết.

“Ngay từ đầu… ta muốn liên thủ với Tống tiền bối, giải quyết tiểu thế giới này. Ta biết Tống tiền bối ngươi có một loại thủ đoạn, có thể xóa bỏ ‘ấn ký Thiên Đế’ và ‘Thiên Đình chi đạo’ thâm căn cố đế trong thế giới này. Ta cần thủ đoạn này của ngươi trợ giúp.” Thiên Đế nói.

“Ngay từ đầu?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Sau đó xảy ra biến hóa gì ư?”

“Ừm, xảy ra một ít biến hóa. Nhưng với ta mà nói là chuyện tốt.” Thiên Đế thong thả nói: “Hằng tinh trong thế giới này… nó ngã bệnh rồi, bị truyền nhiễm virus phát nổ. Mà đẳng cấp của virus này cao đến nổi khiến ta cảm thấy sợ hãi.”

Đây là một loại virus nhằm vào ‘hằng tinh’ trong chư thiên vạn giới ở hiện thế.

Chương 2734: Linh quỷ

“Sau khi phát hiện virus trong mặt trời, ta bèn thử tiến hành tinh lọc mặt trời nhỏ, nhưng không thành công. Loại virus ra đời nhắm vào hằng tinh trong chư thiên vạn giới hiện thế này vô cùng ngoan cố, thủ đoạn bình thường không có bất kỳ hiệu quả gì đối với nó. Ta còn thử thông qua phương thức chuyển dời không gian, cắt rời nó ra… nhưng nó miễn dịch với thủ đoạn không gian.” Thiên Đế tiên tử nắm chặt thời gian nhanh chóng giải thích với Tống Thư Hàng trước khi chết.

“Có điều bởi vì thời gian có hạn, ta không thể tiến hành quá nhiều thử nghiệm. Cho nên ta không xác định được còn thủ đoạn nào khác tinh lọc chúng nó hay không. Ta lập tức phải đến quốc gia tử vong, rốt cuộc hiện thế có bị hủy diệt hay không, tạm thời ta sẽ không quá mức lưu ý. Nhưng Tống tiền bối ngươi phải lưu ý loại virus hủy diệt hằng tinh này, dù sao ngươi còn muốn sống sót mà nạ.” Thiên Đế tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Virus hủy diệt hằng tinh, hơn nữa còn là virus ngoan cố mà ngay cả Thiên Đế cũng không cách nào loại trừ… Mặt Tống Thư Hàng cứng ngắc, trong lòng hắn dâng lên một ý niệm không ổn.

“Mặt khác, ta thậm chí không biết mặt trời trong tiểu thế giới của mình cảm nhiễm loại virus này từ lúc nào. Từ thời đại viễn cổ, tiểu thế giới nơi này đã nằm trong trạng thái phong bế, chưa bao giờ mở cửa với bên ngoài. Cho nên, ta hoài nghi rất có khả năng trong đoạn thời gian ta ngã xuống, mặt trời trong tiểu thế giới đã xảy ra biến hóa.” Thiên Đế tiên tử tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “Nói cách khác… thời gian virus truyền nhiễm bộc phát là sau khi Thiên Đình thời đại viễn cổ ngã xuống cho tới bây giờ?”

“Không sai.” Thiên Đế tiên tử nói: “Mà đoạn thời gian này, cũng chính là giai đoạn Thiên Đạo tiền nhiệm bắt đầu dần trở nên suy yếu, trạng thái bắt đầu cơ giới hóa, là một đoạn thời gian rất đặc thù.”

Tống Thư Hàng nhíu mày, nếu thật sự như thế, rất có thể là có người âm thầm thả virus này ra. Hơn nữa lúc thả ra còn cố ý tránh khỏi sự ảnh hưởng của Thiên Đạo.

“Đương nhiên, điều này nói không chừng là một tin tức tốt. Từ khía cạnh này chứng minh, loại virus này sẽ bị Thiên Đạo ảnh hưởng. Nói không chừng chỉ cần sau khi chứng đạo bất hủ, một ý niệm quét qua là có thể diệt sạch toàn bộ virus trên tất cả hằng tinh chư thiên vạn giới.” Thiên Đế tiên tử vươn tay, vỗ nhẹ bả vai Tống Thư Hàng: “Cố lên, Tống tiền bối.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Không nói nhiều nữa, kế tiếp là thời gian cuộc đời dài đằng đẵng của ta đi tới đoạn kết.” Thiên Đế tiên tử xoay người lại, mắt hướng về phía mặt trời nhỏ nổ tung kia, cùng với thế giới đang sụp đổ.

Rốt cuộc, cô sắp chết rồi, hơn nữa rất có thể ngay cả thi thể cũng không lưu lại, phải thịt nát xương tan. Cho nên, ngay cả bia mộ cũng không cần chuẩn bị.

Sau khi xoay người, Thiên Đế tiên tử véo nhẹ cằm mình. Vừa rồi, lúc cô nhắc chuyện ‘virus hủy diệt hằng tinh’ với Tống Thư Hàng, gương mặt Tống Thư Hàng trở nên vô cùng phức tạp.

Thông qua ‘thuật đọc mặt’ cũng không cách nào đọc được nội tâm Tống Thư Hàng trong nháy mắt đó.

Nhưng có thể khẳng định, dường như Tống Thư Hàng biết một số nội tình về ‘virus hủy diệt hằng tinh’? Mà nội tình khiến nội tâm Tống Thư Hàng phức tạp đến độ gương mặt không load kịp, vậy khẳng định không phải tin tức tốt lành gì.

‘Tống tiền bối của hiện tại đã là đại tiền bối hợp cách rồi.’ Thiên Đế tiên tử thầm nghĩ, chí ít Bá Tống của hiện tại đã biết rất nhiều tin tức.

Hơn nữa đây là những tin tức mà cô không cách nào lấy được.

Suy nghĩ kỹ lại thì, chỉ từ vòng bằng hữu của Tống Thư Hàng là có thể nhìn ra đẳng cấp ‘đạo hữu’ mà Tống Thư Hàng giao lưu vô cùng cao.

Chúa tể Cửu U, chúa tể Cửu U tiền nhiệm, Trường Sinh Giả đứng đầu nhất, một cá thể 'Thiên Đạo' đặc thù ở vị diện khác vân vân…

Chỉ cần đẳng cấp của bạn bè đủ mạnh, cho dù chỉ trong tán gẫu thường ngày cũng có thể lộ ra rất nhiều tin tức khiến người khiếp sợ.

Người nắm giữ tất cả tin tức là có thể nắm giữ thắng lợi.

"Đúng rồi, Tống tiền bối. Nếu như lát nữa ta chết không đủ triệt để, chẳng hạn như nguyên thần còn chưa nát bấy hoàn toàn, vậy xin Tống tiền bối bổ thêm một kích cuối cùng giúp ta nhé." Thiên Đế tiên tử đột nhiên truyền âm nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Cô muốn thần hình câu diệt chân chính ư?"

Nếu như muốn hồi sinh thì ít nhất phải lưu lại chút xíu nguyên thần chẳng hạn, tiện cho việc tro tàn lại cháy nhỉ? Nếu như ngay cả nguyên thần cũng nát bấy triệt để, vậy phải hồi sinh thế nào?

"Tóm lại, xin Tống tiền bối đến lúc đó tuyệt đối đừng lưu tình. Nếu như nhìn thấy nguyên thần của ta còn chưa triệt để tiêu vong, cứ tàn nhẫn bổ thêm một kích trí mạng cho ta đi!" Thiên Đế tiên tử phóng khoáng nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Mặc dù không biết rốt cuộc Thiên Đế tiên tử muốn hồi sinh thế nào, nhưng cô trông có vẻ rất có lòng tin.

Vậy…

Mình có nên lưu lại cho cô niềm vui bất ngờ vào phút chót hay không, chẳng hạn như sau khi đánh nát nguyên thần của cô thì sử dụng bí pháp, cắt nguyên thần của cô thành mảnh vỡ lớn hơn. Sau đó, lặng lẽ để lại cho cô một mảnh vỡ nho nhỏ.

"Tống tiền bối đừng làm rộn… Hơn nữa, ta sẽ cho ngươi thù lao." Thiên Đế tiên tử nhếch miệng lên nói: "Linh thạch, vô cùng vô cùng nhiều linh thạch, cam đoan là số lượng Tống tiền bối ngươi cả đời chưa từng thấy qua."

"Cả đời ta chưa từng nhìn thấy quá nhiều linh thạch, ngoài ra, nếu như ta nghiền nát toàn bộ nguyên thần của cô rồi, ta phải làm sao mới nhận được linh thạch?” Tống Thư Hàng nói.

“Chỉ cần Tống tiền bối ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ có thủ đoạn nói cho ngươi biết địa điểm cất giấu linh thạch. Mặt khác, lúc hoàn toàn đánh nát nguyên thần của ta, Tống tiền bối ngươi có thể thể nghiệm toàn bộ quá trình một cách cặn kẽ. Lúc nhìn nguyên thần mỹ mạo của ta triệt để nát bấy trong tay ngươi, hoàn toàn phá hủy sự vật đẹp đẽ, nhất định có thể thỏa mãn cảm xúc bạo lực ở nơi sâu trong nội tâm Tống tiền bối ngươi.” Thiên Đế tiên tử nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nhớ lấy, lúc nguyên thần của ta vỡ nát, lúc nghiền nát toàn bộ nó, phải thể nghiệm kỹ càng. Ngươi sẽ có được thu hoạch không tưởng tượng nổi đâu.” Thiên Đế tiên tử nói.

Dứt lời, cô vươn tay đẩy nhẹ, đẩy Tống Thư Hàng vào trong ‘hình chiếu Thiên Đình’.

Trong mặt trời nhỏ ở nơi càng xa hơn, hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng bắt đầu tiến vào hình thức độ kiếp, mở ra một thế giới thiên kiếp.

Không gian thiên kiếp vào lúc này ngược lại là một loại biện pháp bảo vệ tính mạng. Có điều Tống Thư Hàng bản thể không bị kéo vào không gian thiên kiếp, bản thể của hắn đã bị phán định là trạng thái ‘kết thúc độ kiếp’.

Thân hình Thiên Đế tiên tử đón lấy mặt trời nổ tung kia, cô không chống cự mà muốn mượn lực lượng hủy diệt thế giới này để triệt để phá hủy bản thân.

“Đợi đã, Thiên Đế tiên tử… thân thể của cô vẫn là linh quỷ của Vũ Nhu Tử, chí ít cũng thả linh quỷ của Vũ Nhu Tử ra ngoài trước đã.” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến chuyện này bèn hô lên.

Linh quỷ và bản thể là một thể.

Hiện tại Thiên Đế oanh liệt chịu chết chính là mang theo linh quỷ của Vũ Nhu Tử chết cùng.

Nếu như linh quỷ của Vũ Nhu Tử đi dời nhà ma… nhất định sẽ ảnh hưởng đến Vũ Nhu Tử hiện thế.

Mặc dù sẽ không làm hại đến tính mạng Vũ Nhu Tử, nhưng loại đau đớn khi linh quỷ tử vong sẽ chia sẻ cho bản thể.

Loại nồi này, Tống Thư Hàng từng chịu một lần, ký ức khắc sâu.

“Muộn rồi nạ, Tống tiền bối.” Giọng Thiên Đế tiên tử truyền đến từ phía xa.

Cô căn bản cũng không có dự định trả lại linh quỷ cho Vũ Nhu Tử.

Chương 2735: Biến thành hình dạng của ta đi!

Tống Thư Hàng phát hiện nhóm đại lão chư thiên vạn giới đều có tật xấu 'mượn linh quỷ không trả'.

Hơn nữa ngay cả kịch bản cũng giống nhau như đúc.

Đầu tiên là cưỡng ép mượn linh quỷ, sau đó chặt đứt cảm ứng giữa linh quỷ đã mượn và bản thể; tiếp theo là mượn thân thể linh quỷ đi dạo chơi khắp chốn. Cuối cùng vào lúc chết còn muốn dẫn theo linh quỷ chôn cùng, căn bản không có dự định muốn trả linh quỷ.

Lúc này, Thiên Đế tiên tử đã lao vào thế giới tận thế… tai nạn hủy diệt hằng tinh kia quét qua toàn bộ vị diện tiểu thế giới. Đặc biệt là virus ẩn giấu trong vụ nổ càng tràn đầy lực lượng pháp tắc hủy diệt. Đó là lực lượng hủy diệt triệt triệt để để, dưới tính toán của Thiên Đế, ngay cả cô cũng không cách nào may mắn tránh khỏi lực lượng hủy diệt này, đủ để hoàn toàn xé nát cô và toàn bộ thế giới.

Vả lại, Thiên Đế tiên tử đã dùng toàn bộ thủ đoạn bảo vệ để đảm bảo an toàn cho Tống Thư Hàng ở phía sau.

Cô lúc này, thản nhiên nghênh đón tử vong.

Dưới tình huống như vậy, Tống Thư Hàng căn bản không cách nào mang linh quỷ của Vũ Nhu Tử từ trong tay Thiên Đế về.

@#%× Tiên Tử lặng lẽ nhìn bóng lưng Thiên Đế tiên tử, trong lòng suy đoán nguyên nhân cô không chịu trả lại 'linh quỷ' cho Vũ Nhu Tử… Có phải Thiên Đế lưu lại thủ đoạn gì đó dùng để tiến vào trạng thái 'chết đến không thể chết nữa' trong linh quỷ của Vũ Nhu Tử hay không?

Sau khi thấy không cách nào mang linh quỷ của Vũ Nhu Tử về, Tống Thư Hàng lập tức thông qua chức năng mạng chat thiên phú Tu Chân liên hệ với Vũ Nhu Tử bản thể trước tiên: "Vũ Nhu Tử, cắn chặt răng, chuẩn bị đón lấy đau đớn ụp tới."

Dù sao không phải mỗi người đều có được lực lượng nhẫn nại đau đớn mạnh như hắn. Sau khi có chuẩn bị, lực đánh úp từ đau đớn cũng có thể nhỏ đi một chút.

Đối diện, Vũ Nhu Tử lập tức trả lời tin nhắn: "Ể? Tống tiền bối ngươi biết ta đang đối mặt với sóng nhiệt từ mặt trời nhỏ ở Mộng giới ư? Có điều ngươi yên tâm đi, Tống tiền bối. Chút sóng nhiệt mặt trời này ta còn chịu nổi. Hơn nữa, có Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối và Quy tiền bối bảo vệ ta."

Tống Thư Hàng đần mặt ra: "Sóng nhiệt?"

Vũ Nhu Tử cũng kịp phản ứng lại: "Chẳng lẽ Tống tiền bối muốn nói chuyện khác?"

"Ừm, linh quỷ của cô sắp nổ tung, cô chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón trùng kích tử vong sau khi linh quỷ bạo thể đi." Tống Thư Hàng nhanh chóng bổ sung.

Lại nói… Vũ Nhu Tử chơi với mặt trời nhỏ ở Mộng giới ư?

Cứ cảm thấy hôm nay sao cái gì cũng dính tới mặt trời thế nhỉ, thiên kiếp là mặt trời, Thiên Đế làm nổ mặt trời, Vũ Nhu Tử bên đó lại tìm mặt trời nhỏ chơi đùa?

"Ể? Ớ? Linh quỷ của ta sắp nổ rồi?" Vũ Nhu Tử đần mặt ra: "Tống tiền bối, đó là linh quỷ khó khăn lắm ta mới khế ước được… Hơn nữa, sau khi ta khó khăn lắm mới khế ước được, còn chưa dùng cô ấy mở auto tu luyện mấy tháng, cô ấy đã bị mượn đi rồi."

"Ta cũng thế." Tống Thư Hàng bi thương nói.

Hắn cũng khó khăn lắm mới khế ước được với linh quỷ, còn chưa hưởng thụ phúc lợi linh quỷ mang tới, linh quỷ đã bị cưỡng ép mượn đi, cuối cùng còn bị chơi hỏng luôn.

Mỗi lần nghĩ đến việc này, Tống Thư Hàng lại thương cảm từng đợt.

Vũ Nhu Tử đối diện trầm mặc một lát rồi gửi tin nhắn nói: "Ừm, Tống tiền bối không khóc. Bắn tim, chúng ta cùng nhau cố lên."

"Cảm ơn." Tống Thư Hàng trả lời.

"Không cần khách sáo, Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử nói.

Đối thoại kết thúc.

Tống Thư Hàng gãi đầu, rõ ràng hắn định an ủi Vũ Nhu Tử, cuối cùng làm sao đột nhiên lại biến thành Vũ Nhu Tử an ủi hắn rồi?

Rốt cuộc đối thoại này triển khai thế nào vậy?

Mà thôi quên đi, đạt được mục tiêu là tốt rồi… Chí ít truyền tin tức linh quỷ sắp nổ cho Vũ Nhu Tử.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đế tiên tử trong vị diện tận thế.

Lực lượng hủy diệt đã xoắn tới bên cạnh Thiên Đế, cắn nuốt cô.

Trước mặt lực lượng phá hủy cả vị diện thế giới này, một cá nhân thực sự là quá mức nhỏ bé, nhỏ đến nổi ngay cả vi khuẩn cũng không bằng.

Đây là tình cảnh khiến người ta tuyệt vọng.

Mà trong hủy diệt không cách nào hình dung này, Thiên Đế tiên tử còn có thời gian sửa sang dung nhan của bản thân.

Trong mấy giây cuối cùng của sinh mệnh…

Thiên Đế tiên tử nhanh chóng chải vuốt mái tóc dài của mình rồi cột thành đuôi ngựa, sau đó lại lấy ra đồ trang điểm không biết làm từ vật liệu gì rồi bôi phấn, vẽ mi, thoa mỡ, lại bôi lên môi một lớp son mỡ màu đỏ đẹp mắt.

Son môi cụ thể là loại màu đỏ thuộc bảng màu nào, Tống Thư Hàng không phân biệt được, chẳng qua hắn cảm thấy bảng màu này bôi lên môi Thiên Đế… nói đúng ra là bôi lên môi linh quỷ Vũ Nhu Tử, đó là màu sắc vô cùng đẹp, vô cùng hợp.

Trong ngày thường, quá trình tạo ra một lớp trang điểm phức tạp chí ít cần lăn qua lăn lại cả tiếng đồng hồ, mà hiện tại, toàn bộ bị Thiên Đế cô đọng lại trong mấy cái chớp mắt ngắn ngủi.

Đại đạo thời gian được Thiên Đế tiên tử áp dụng vào mỗi một chi tiết nhỏ trong sinh hoạt.

Tống Thư Hàng thậm chí hoài nghi trong chiến đấu trước đây, sở dĩ Thiên Đế tiên tử có thể duy trì tư thái xinh đẹp trong toàn bộ quá trình, lúc PK kiểu tóc cũng không rối rất có thể là trong khi chiến đấu vời người ta, cô còn nhín thì giờ sử dụng lực lượng thời gian dặm lại lớp trang điểm.

Ầm ~~

Lúc tiếng nổ vang lên bên tai Tống Thư Hàng, lực lượng hủy diệt kia đã nghiền ép lên người hắn từ sớm, thậm chí đã nghiền ép đến vô số hành tinh bên ngoài của tiểu thế giới…

Hành tinh của tiểu thế giới trực tiếp bị uy lực nổ tung triệt để cắn nuốt, cả tinh thể tan rã. Hình ảnh này còn kích thích hơn phim điện ảnh 4D nhiều.

'Hư ảnh Thiên Đình viễn cổ' bao bọc Tống Thư Hàng nháy mắt đã bị nghiền nát, ra mòi còn yếu hơn cả giấy.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, ý thức choáng váng trong mấy hơi thở.

'Nhìn trời, ta sẽ không chết đó chứ?' Lúc trong đầu Tống Thư Hàng vang vọng ý nghĩ này, tầm mắt hắn thoáng khôi phục lại.

Hắn mở to mắt, phát hiện mình còn sống.

Lúc này, trạng thái của hắn vô cùng quỷ dị, đang ở giữa hiện thế và 'thế giới thiên kiếp'… Chính là trạng thái hư ảo trong một khắc khi đang độ Huyền Thánh bát phẩm kiếp thì bị kéo vào thế giới thiên kiếp.

Mặc dù thân thể còn ở hiện thế, nhưng công kích trong hiện thế đã không cách nào tổn hại tới hắn.

Hiển nhiên, đây là thủ đoạn mà Thiên Đế tiên tử đã an bày tốt từ sớm. Hóa thân bọc thép độ thiên kiếp, tiến vào không gian thiên kiếp chính là vì một khắc này, giúp Tống Thư Hàng duy trì loại trạng thái kỳ diệu này.

Nhưng cho dù là loại trạng thái đặc thù cấp bậc quy tắc này, ý thức của Tống Thư Hàng vẫn chịu ảnh hưởng từ pháp tắc hủy diệt của 'vi rút' ẩn nấp trong vụ nổ, choáng váng hết mất giây.

Lúc này, một nghìn loại thủ đoạn phòng ngự mà Thiên Đế tiên tử lưu lại bên cạnh hắn đã bị phá hủy hầu như không còn.

Hơn nữa trong nháy mắt Tống Thư Hàng tỉnh táo lại, lực lượng virus ẩn nấp kia vẫn không buông tha. Chúng nó không nhìn trạng thái hư ảo của Tống Thư Hàng mà cứ xoắn tới.

Tống Thư Hàng lờ mờ cảm ứng được sự tồn tại của virus kia. Lúc này virus kia lan tràn ra cả tiểu thế giới, Tống Thư Hàng mới có thể lờ mờ cảm ứng được đối phương.

[Là thể thuần năng lượng?]

Virus này cũng không phải vật thể thực chất, mà là cấu tạo thể năng lượng.

Nếu là thể năng lượng…

“Vậy biến thành hình dạng của Bá Tống ta đi!” Tống Thư Hàng không chút do dự thi triển bí pháp ‘Bá Thần trụ’: “Hình thái Bá Thần trụ số 2, ngưng tụ series mới: Virus trụ!”

Lực lượng bí pháp quấn lên đám virus ‘thể thuần năng lượng’ kia, cuốn lấy một bộ phận, bắt đầu ngưng tụ.

Chương 2736: Ngươi bành trướng thì sẽ xì hơi đấy

‘Virus làm nổ tung hành tinh’ thể năng lượng bị bí pháp ‘Bá Thần trụ’ cuốn lấy, bắt đầu xoay tròn cực nhanh, trong quá trình xoay tròn từng bước chuyển hóa thành hình thái hình trụ, biến thành cây trụ.

“Khả thi!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần virus làm hằng tinh nổ tung này bị chế tác thành Bá Thần trụ, vậy không còn gì đáng sợ nữa. Thậm chí, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hôm nay hắn có thể thu hoạch vô số Bá Thần trụ*virus trụ!

Nguyên vật liệu ‘virus làm hằng tinh nổ tung’ tràn ngập cả tiểu thế giới phong phú như vậy, còn đang không ngừng sinh sôi. Chỉ cần Tống Thư Hàng có tinh lực, đám ‘virus làm hằng tinh nổ tung này’ quả thực là lấy mãi không hết.

Hơn nữa, đẳng cấp của virus trụ cũng không thấp, quy ra thì chí ít cũng có đẳng cấp Kiếp Tiên trụ.

“Chỉ cần ngưng tụ ra trên vạn cây virus trụ, thế giới đều sẽ run rẩy dưới tay ta.” Tống Thư Hàng không khỏi lộ ra nụ cười của nhân vật phản diện. Tâm thái của hắn lại bắt đầu bành trướng bởi quyền hạn chúa tể Cửu U.

@#%× Tiên Tử: “…”

Lại đến thời gian ‘Tống*cách nửa giờ nội tâm bành trướng một lần*Thư Hàng ư?

Có điều nói đi cũng phải nói lại, một vạn cây virus trụ cấp Kiếp Tiên trụ một mạch nghiền ép xuống, ai chống được đây?

Đồng thời, nguyên vật liệu virus tràn đầy cả thế giới, đừng nói là một vạn cây, dù chế tác mấy tỉ cây cũng dư dả! Nếu như Tống Thư Hàng bằng lòng đầu tư tinh lực và thời gian, thậm chí hắn có thể ngưng tụ ra đủ virus trụ để cắm chúng nó khắp cả địa cầu, châm cứu cho địa cầu ma ma.

Nghĩ tới hình ảnh này, @#%× Tiên Tử không khỏi rùng mình một cái. Cô là hóa thân của lực lượng công đức, trong đầu sao có thể nghĩ đến hình ảnh bạo lực như vậy.

“Một bước cuối cùng, đúc trụ!” Tay Tống Thư Hàng kết đạo ấn, quát khẽ một tiếng.

Roẹt ~

Năng lượng xoay tròn của bí pháp Bá Thần trụ dần tán đi, cây ‘virus trụ’ đầu tiên sắp ra đời!

Sau hai hơi thở…

Một cây trụ màu đen nhánh, tràn đầy pháp tắc hủy diệt xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức. Nhìn từ bề ngoài, cây trụ này còn tà ác hơn ma thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế mấy phần, cây cột này thuần túy chỉ tồn tại vì phá hoại và hủy diệt!

“Thành công rồi?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Mỹ nhân rắn công đức hơi khựng lại, cô chú ý đến câu nói của Tống Thư Hàng là dùng giọng điệu nghi vấn. Bản thân Thư Hàng là người thi pháp mà lại không xác định được bí pháp Bá Thần trụ có thành công hay không.

Thùng thùng… trong lúc nói chuyện, cây virus trụ bạo lực trước mặt này bắt đầu lung lay dữ dội.

Tống Thư Hàng cau mày, ngón tay đặt trước ngực, liên tục thi triển bí pháp Bá Thần trụ, khống chế cho thân trụ ổn định.

Nhưng virus trụ căn bản không chịu sự khống chế của hắn, trong đợt lung lay dữ dội, ‘pháp tắc hủy diệt’ chứa bên trong nó bộc phát ra như núi lửa.

Pháp tắc này là hủy diệt cực đoan, nổ tung chính là ý nghĩa tồn tại của nó.

Căn bản không cách nào ổn định virus làm hằng tinh nổ tung, thuộc tính trời sinh của nó cách biệt với hai chữ ‘ổn định’.

Một lát sau, cây trụ vất vả lắm mới ngưng tụ được lại nổ tung lần nữa.

Sóng xung kích của vụ nổ vọt về phía Tống Thư Hàng. Dưới tác dụng của pháp tắc hủy diệt, nó có thể trực tiếp gây hại đến

Tống Thư Hàng dưới trạng thái hư ảo.

Mỹ nhân rắn công đức đã chuẩn bị từ sờm, cô duy trì hình thái ‘nữ đế công đức vũ trang’, vươn tay cắm ‘Chung Yên thánh kiếm’ vào trong tấm thuẫn.

Tấm thuẫn điêu khắc ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ hóa thành vỏ kiếm của Chung Yên thánh kiếm!

Hai tay mỹ nhân rắn công đức cầm bộ đôi ‘kiếm thuẫn’ này, bảo vệ vững chắc cho mình và Tống Thư Hàng.

Sau khi kiếm thuẫn hợp nhất, thế mà lại trực tiếp đỡ được hết uy lực nổ tung từ ‘vi rút’, Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức sau kiếm thuẫn không bị chút tổn thương nào.

“Thất bại rồi.” Tống Thư Hàng thở dài, nội tâm bành trướng của hắn bị kim thép hiện thực vô tình đâm vào một kim, người bành trướng, rồi sẽ bị hiện thực đâm cho xì hơi!

“Đừng nhụt chí, thất bại chỉ là nhất thời. Chúng ta có thể xác định một mục tiêu lần nữa… cho bản thân một mục tiêu cao xa không hợp thói thường, như vậy, cho dù thất bại, cũng đã ở trên thành công của kẻ khác!” @#%× Tiên Tử nắm lấy cơ hội, rót cho Tống Thư Hàng một bát súp gà cho tâm hồn.

“Ừm, lời này là do người khổng lồ Napoleon 1m59 nói.” Tống Thư Hàng tiếp lời, ngoại trừ ‘ta cũng vậy’ ra, rốt cuộc hắn cũng tìm được đạo sinh tồn cho lời thoại thuộc về mình.

@#%× Tiên Tử: “…”

Cô đã bị Tống Thư Hàng cướp mất hai điểm dưới hình thức một đối thoại. Nhưng quá tam ba bận, Bá Tống không có lần sau đâu, cô dùng hai cái đầu của Trình Cẩu Đản lập lời thề!

Sinh vật trí tuệ sẽ phải không ngừng học tập, sống đến già học đến già, rút ra bài học từ thất bại, tất cả vì để lần tiếp theo có được thành công.

Bên ngoài kiếm thuẫn, xung kích từ virus trụ phát nổ từng đợt nối tiếp nhau đánh úp về phía kiếm thuẫn của mỹ nhân rắn công đức như sóng biển vậy.

Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn năng lượng của ‘virus làm nổ hằng tinh’ chằm chằm, mặt lộ vẻ trầm tư.

Năng lượng virus không cách nào triệt để đắp nạn thành Bá Thần trụ, ngoại trừ thuộc tính ‘hủy diệt không ổn định’ của bản thân nó, dường như còn có một nguyên nhân khác.

Tống Thư Hàng cẩn thận nhớ lại chi tiết bản thân ‘đúc trụ’ cùng với lúc ‘nổ trụ’, lờ mờ cảm ứng được mùi vị quen thuộc từ đó.

“Bất hủ, hoặc nên nói, là lực lượng thuộc tính ngụy bất hủ?” Hắn lên tiếng.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn về phía hắn.

“Công đức tiên tử, chúng ta có biện pháp nào tìm ra nguyên thể virus ẩn nấp trong ‘hằng tinh’ lúc ban sơ hay không?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

Hiện tại virus làm nổ hằng tinh tràn ngập khắp thế giới đều là sinh sôi khuếch tán ra… Nếu như có thể tìm được virus ban đầu là có thể chứng thực suy đoán của hắn.

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu, một khi cô và Tống Thư Hàng đến đó, hằng tinh sẽ phát nổ ngay, đi đâu tìm nguyên thể năng lượng của virus đây? Thậm chí ngay cả nguyên thể virus có dạng gì cô cũng không biết.

“Xong việc, chúng ta sẽ lưu một tọa độ ở chỗ này, chờ sau khi Bạch tiền bối tỉnh lại thì dẫn Bạch tiền bối tới đây nghiên cứu xem sao.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hắn lờ mờ cảm thấy đám ‘virus làm nổ hằng tinh’ này sẽ là thứ Bạch tiền bối coi trọng, đây là một loại trực giác nhạy bén. Có thể là bởi vì trong tay trái hắn lúc này, hình chiếu nguyên thần của ấu Bạch đang dẫn dắt hắn.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêm túc gật đầu, cô cũng nhận ra tầm quan trọng của chuyện này.

“Đúng rồi, Thiên Đế đâu? Triệt để thần hình câu diệt chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức lắc đầu, cô cũng không phát hiện Thiên Đế.

Tống Thư Hàng: “…”

Thiên Đế tiên tử cứ vậy mà đi bán muối rồi?

Vậy, bảo tàng chôn linh thạch đã nói ở đâu?

Tống Thư Hàng cũng không cầu mong có được một hành tinh do linh thạch tạo thành như Bạch tiền bối, chỉ cầu có được một bảo khố linh thạch lớn cỡ mặt trăng là được rồi!

[Tống tiền bối, mau, mau ra tay!] Ngay lúc này, giọng nói yếu ớt của Thiên Đế tiên tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng, trong giọng nói tràn đầy vẻ nôn nóng.

Thiên Đế tiên tử bỏ hết mọi phòng ngự trong tai nạn hủy diệt thế giới này thế mà vẫn còn sống.

“Cô ở đâu?” Tống Thư Hàng nói.

Cô kêu ta ra tay giúp cô giải thoát thì ít nhất phải để ta biết cô đang ở đâu mới được chứ.

[Ngay phía trước, Tống tiền bối ngươi công kích ngay về trước.] Thiên Đế tiên tử hô lên.

“Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh!” Tống Thư Hàng không chút do dư thi triển bí pháp nhằm vào ‘nguyên thần’ duy nhất của hắn.

Chương 2737: Phân thân hợp cách nhất

Một loạt phù văn hiện lên dưới tay Tống Thư Hàng, hóa thành Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh đánh về phía trước.

Đây là bí pháp được cải tiến riêng cho Tống Thư Hàng, cho nên lúc hắn thi triển thì rất hài lòng. Nói không chừng tương lai còn có thể diễn hóa ra nhiều biến hóa như Chưởng Tâm Lôi.

Mà đồng thời với lúc hắn xuất thủ, mỹ nhân rắn công đức cũng thu lại phòng ngự kiếm thuẫn, tránh việc cản trở Tống Thư Hàng phát huy bí thuật.

Mặt khác, hai tay mỹ nhân rắn công đức cầm kiếm vung tấm thuẫn cự kiếm lên, chém về phía trước. Dùng một kích này mở đường cho Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh của Tống Thư Hàng.

Thuẫn kiếm chém xuống, năng lượng virus trước người tạm thời bị tách ra.

Nguyên thần Thiên Đế thần bí rốt cuộc cũng lộ ra trước mặt Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức.

Đập vào mắt đầu tiên là vách tường khổng lồ đúc thành từ thủy tinh.

Bên trong vách tường có một dáng người mảnh khảnh thấp thoáng hiện lên.

Đây chính là nguyên thần của Thiên Đế!

Đều là nguyên thần, nguyên thần của Thiên Đế lên sàn đã tự mang hiệu ứng.

Vách tường thủy tinh cũng là một bộ phận do nguyên thần của cô tạo thành, nói đúng ra là một vật phụ thuộc nào đó của nguyên thần cô, là một loại thủ đoạn tự động bảo vệ nguyên thần. Là khái niệm tương tự với linh khí hộ thể của tu sĩ.

Lúc này, trên tường thủy tinh tràn đầy vết nứt, thoạt nhìn có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Nguyên thần của Thiên Đế trong vách tường cũng nằm trong trạng thái sắp tử vong, chỉ còn một hơi thở.

"Ể?" Mỹ nhân rắn công đức nhìn nguyên thần của Thiên Đế, hô khẽ một tiếng. Nguyên thần của Thiên Đế cũng là hình thái nữ tính.

Nhưng đây không phải điều nguyên nhân khiến mỹ nhân rắn công đức kinh ngạc.

Điều khiến @#%× Tiên Tử kinh ngạc chính là, bóng dáng mảnh khảnh trong bức tường thủy tinh lờ mờ kia có đôi điểm tương tự Trình Cầu Đản.

Ngoài ra, có thể là do ảnh hưởng của linh quỷ Vũ Nhu Tử, diện mạo nguyên thần của Thiên Đế gần giống Vũ Nhu Tử, ngay cả nguyên thần cũng biến thành dáng vẻ của Vũ Nhu Tử.

Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh thuận lợi đánh lên vách tường thủy tinh.

Tường thủy tinh khổng lồ vừa đụng liền vỡ.

Uy lực của bí pháp xuyên thấu qua vách tường, ấn lên nguyên thần của Thiên Đế tiên tử.

Thiên Đế tiên từ giang tay ra, thản nhiên nghênh đón một chiêu bí thuật Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh này.

Dù trạng thái nguyên thần sắp chết, dung nhan của cô vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.

Mái tóc dài cuộn trên đỉnh đầu, mũ Bình Thiên thuộc về Thiên Đế buộc chặt tóc dài; bào phục hoa lệ phong cách thời đại viễn cổ choàng trên người nguyên thần cô, nơi nơi đều lộ vẻ ung dung hoa quý.

Tuy rằng lúc này dáng vẻ của cô thay đổi rất lớn, nhưng mà… bất kể ai, mặc kệ có biết 'Thiên Đế' của Thiên Đình viễn cổ hay không, chỉ cần vừa nhìn thấy Thiên Đế tiên tử hiện tại, trong lòng lập tức sinh ra một loại tự hiểu.

Đây, đây là Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ!

Là một thiên kiêu khác trấn áp chư thiên vạn giới sau Thánh Nhân Nho gia. Là tồn tại đặc thù duy nhất được đánh đồng với Thánh Nhân Nho gia từ thời đại viễn cổ đến nay!

Loại hiệu quả này là 'văn tự' duy nhất thuộc về mình được sáng tạo ra sau khi thực lực đạt tới cực hạn, khiến chư thiên vạn giới lưu lại dấu vết của cô, từ đó đạt được hiệu quả cùng loại với ‘thiên hạ không ai không biết ngài’.

Đặc biệt là vào thời khắc này.

Một khắc khi nguyên thần của Thiên Đế sắp nát bấy triệt để, phía sau cô, thấp thoáng từng Đế văn thâm ảo, như ẩn như hiện, hư ảo tựa như có thể tiêu tán bất kỳ lúc nào.

Nho văn và Đế văn là tượng trưng cho thân phận của Thánh Nhân và Thiên Đế.

Đám Đế văn này hiện lên với phương thức bi thương, đang đại biểu cho việc Thiên Đế triệt để tiêu vong!

Roẹt ~

Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh rơi lên nguyên thần suy yếu của Thiên Đế, khiến nguyên thần sắp chết của cô vỡ vụn triệt để.

“Tống tiền bối, linh thạch đang ở…” Câu nói sau cùng của Thiên Đế khẽ vang lên.

Lần này Thiên Đế không gạt người, cô thật sự muốn nói cho Tống Thư Hàng biết bảo địa chôn giấu linh thạch.

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần, cẩn thận lắng nghe.

“Đang ở…” Lúc giọng Thiên Đế nói được một nửa thì đột nhiên ngắt ngứ.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Hết ngắt lại ngứ, giọng Thiên Đế cuối cùng thưa dần, cùng với nguyên thần của cô, tiêu tán theo gió.

Để văn hư ảo sau lưng kia cũng lấy phương thức bi ai, hóa thành ánh sáng lung linh.

Đến lúc này, Thiên Đế thần hình câu diệt!

Tống Thư Hàng cứng ngắc duỗi bàn tay mình ra, nói không nên lời. Cô nói ra chỗ giấu linh thạch đi đã!

“Hóa… thân… bọc… thép…” Ngay lúc Tống Thư Hàng từ bỏ hy vọng, có một giọng nói đã được thu âm từ trước truyền vào trong tai hắn.

Manh mối nơi cất giấu linh thạch nằm trên người hóa thân bọc thép của Tống Thư Hàng.

****

Một bên khác.

Vị trí sao Hỏa hệ mặt trời hiện thế.

Mấy phút trước.

Tống *quả cầu béo* Thư Hàng hai tay chắp sau lưng, gương mặt lạnh lùng.

Bên cạnh nó, Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa vươn tay đặt trên đàn nhưng không có động tác, chỉ lẳng lặng nhìn một con lôi thú trong hư không.

“Mặc dù thời gian ta thay bản thể khiêu chiến chư thiên vạn giới đã kết thúc, có điều… Nếu ai còn có mong muốn, cứ việc tới đánh một trận với ta.” Tống cầu béo lạnh lùng nói.

Trên người nó, bảy đạo hiệu thuộc về Tống Thư Hàng bị thủ đoạn của Bạch tiền bối two chiếu hình qua đang tỏa sáng lấp lánh.

“Trong những ngày này, đã có hơn mười vị đạo hữu bại dưới tay Tống huynh, trong khoảng thời gian ngắn, dưới tiền đề không nắm chắc đối phó được ngươi, e rằng không ai đến khiêu chiến với Tống huynh đâu.” Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa vươn tay vỗ đàn, mỉm cười nói.

Bại dưới tay phân thân của Bá Tống, ngay cả bản thể của Bá Tống cũng không gặp được, đây chắc chắn là một đả kích khổng lồ đối với Trường Sinh Giả.

Hiện tại, phần lớn Trường Sinh Giả thà rằng bại dưới tay Bá Tống bản thể cũng không muốn tới khiêu chiến Bá Tống phân thân này.

Thắng, đây chỉ là một phân thân của đối phương.

Bại, đây chỉ là một phân thân của đối phương.

Cho nên hiện tại, có lẽ có không ít Trường Sinh Giả đang đánh chủ ý, chờ Bá Tống chân thân xuất hiện lại yêu cầu đánh một trận.

Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa thu hồi trường cầm, nói ra tiếng lòng của rất nhiều người trong chư thiên vạn giới: “Hiện tại, Tống huynh tiếp tục ở trên sao Hỏa cũng không có chút ý nghĩa nào. Hiện tại ta vẫn có thể cảm giác được rất nhiều ‘ánh mắt’ trên chư thiên vạn giới đang nhìn chăm chú vào sao Hỏa, nhưng bản thể của ngươi không xuất hiện, bọn họ sẽ chỉ án binh bất động.”

Tống cầu béo: “…”

“Như vậy Tống huynh, ta đi trước một bước. Tương lai có thời gian, hy vọng có thể cùng bản thể của ngươi nâng cốc trò chuyện vui vẻ.” Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa là một người có tính cách cầm lên được bỏ xuống được.

“Cần gì chờ ngày khác? Nếu Nguyệt Như Hỏa đạo hữu không chê, hôm nay ta sẽ dẫn ngươi đi gặp bản thể của ta. Vừa lúc nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành, là lúc báo cáo tình huống với bản thể một chút.” Tống cầu béo phóng khoáng nói.

Tống cầu béo lúc này vẫn luôn suy tính và diễn dịch phương thức hành động của mình dựa theo tính cách của Bá Tống từ lời đồn trong chư thiên vạn giới.

Nó đang mô phỏng hành vi của Bá Tống trong truyền thuyết, tranh thủ trở thành phân thân thân thiết nhất.

Lời nói của Tống cầu béo lập tức hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều đại lão đang âm thầm quan sát tình huống trên sao Hỏa.

Bá Tống bản thể rốt cuộc muốn hiện thân ư?

Trên sao Hỏa.

Tống cầu béo thông qua một loại ‘cảm ứng sâu xa’ với bản thể, lờ mờ định vị được vị trí của ‘bản thể Bá Tống’.

Đuổi theo vị trí của bản thể Bá Tống dường như là một loại bản năng của nó, vả lại nó vẫn luôn làm như vậy, vô cùng thuần thục.

Sau khi định vị xong vị trí, đầu tiên Tống cầu béo lấy ra một tấm kính không gian, thông qua loại phương thức này dùng tấm kính quan sát tình huống của bản thể.

Nếu như không quấy rầy đến bản thể, nó lại sử dụng lực lượng không gian truyền tống qua đó.

Kính không gian mở ra.

Ngay sau đó, có khí tức hủy diệt truyền ra từ kính không gian.

Đó là pháp tắc phá hoại, hủy diệt thuần túy, dù cho cách kính không gian, cũng khiến đại lão chư thiên vạn giới đang âm thầm quan sát chấn động trong lòng.

Rốt cuộc bản thể của Bá Tống đang đối mặt với cái gì? Vì sao lại có pháp tắc phá hoại và hủy diệt khủng bố như vậy?

Ngay sau đó, hình ảnh trên kính không gian xuất hiện một vách tường thủy tinh, cùng với một bóng người chói mắt trong đó.

Thiên Đế?!

Là Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ?

Cô vẫn còn sống ư?!

Lúc này đây, chư thiên vạn giới chấn động!

Chương 2738: Bá Tống chôn vùi thời đại rồi!

Vị tồn tại từng trấn áp một thế, cùng cấp bậc với Thánh Nhân Nho gia này lại vẫn còn sống!

Đối với đại lão chư thiên vạn giới, tin tức này quả thật như đạn hạt nhân vậy, nổ bùng lên.

Trong các đại lão âm thầm quan sát tình huống trên sao Hỏa, có rất nhiều đại lão trải qua thời đại của Thánh Nhân Nho gia và thời đại của Thiên Đế, cũng tiếp xúc với Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ.

Mặc dù dáng vẻ của Thiên Đế lúc này rất khác với trong trí nhớ, nhưng cấp bậc Trường Sinh Giả này, lúc phân biệt người khác không đơn giản chỉ nhìn bề ngoài. Huống hồ, Thiên Đế và Thánh Nhân Nho gia đều là tồn tại vô cùng đặc thù, chỉ liếc mắt thôi, bọn họ lập tức có thể xác định thân phận của Thiên Đế Thiên Đình.

Từ sau thời đại viễn cổ, Thiên Đình sụp đổ, Thiên Đế mất tích, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều cho rằng Thiên Đế đã băng hà.

Không ngờ tới, trong ‘cuộc chiến bất hủ’ lần này, Thiên Đế lại hiện thân một lần nữa.

“Thiên Đế vẫn luôn ẩn nấp trong chỗ tối, là đang lẳng lặng đợi ngày cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo mở màn ư?”

“Lấy thân phận của cô, nếu như hiện thân lần nữa, vậy thì khẳng định là vì tranh đoạt ‘vị trí Thiên Đạo’ lần này. Mà Bá Tống lại là kẻ tranh đoạt vị trí Thiên Đạo mạnh nhất đợt này. Thiên Đế muốn chứng đạo, tất nhiên sẽ tìm tới Bá Tống!”

“Sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến giữa Bá Tống và Thiên Đế, chỉ là không ngờ trận chiến này lại tới nhanh như vậy.”

“Chẳng lẽ pháp tắc hủy diệt vạn vật truyền ra từ hình ảnh trong gương vừa rồi là uy thế còn lại của đại chiến giữa Bá Tống và Thiên Đế?”

Từ trước ngày này, lúc Bá Tống bắt đầu ra tay ngưng tụ ‘hình thức ban đầu của Bá văn’ thuộc về mình, rất nhiều tu luyện giả chư thiên vạn giới đã nâng Bá Tống lên, xem hắn là tồn tại cùng một đẳng cấp với Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ.

Mà lúc này, chính là chứng cứ tốt nhất chứng mình Bá Tống có phải đã đạt đến cảnh giới này hay không?

Bá Tống có thể chống lại Thiên Đế không?

Vào thời khắc này, không ai cho rằng Bá Tống có thể sẽ thắng cả. Dù cho Bá Tống đạt đến cùng cảnh giới với Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đế đã vững vàng ở cảnh giới này từ thời đại viễn cổ, là một trong những người mạnh nhất thế gian.

Mà Bá Tống, vào năm nay mới chính thức tiếp xúc đến biên giới của cảnh giới này, vừa mới bắt đầu ngưng tụ Bá văn.

Cho nên chỉ cần Bá Tống có thể chống cự lại được công kích của Thiên Đế, lại có thể không rơi vào hạ phong trên trình độ nhất định là có thể chứng minh hắn quả thực là tồn tại có cùng cảnh giới với Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế Thiên Đình!

Ý niệm trong đầu nhóm Trường Sinh Giả chuyển động cực nhanh, trong nháy mắt trong đầu họ đã hiện lên hàng nghìn hàng vạn ý nghĩ.

Mà lúc nghìn vạn tâm tư hiện lên trong đầu nhóm Trường Sinh Giả đang âm thầm nhìn trộm, bí pháp của Bá Tống trong hình ảnh nơi kính không gian đã đánh về phía Thiên Đế!

Một chiêu bí pháp nguyên thần trở nên dữ dội trong tay Bá Tống Huyền Thánh.

Cho dù cách gương không gian, nhóm đại lão chư thiên vạn giới cũng có thể nhận ra một chiêu này của Bá Tống là một bí pháp nguyên thần vô cùng phức tạp, uy lực đáng sợ.

Loại bí pháp này nhắm thẳng vào nguyên thần, chém ngược căn nguyên… thi triển ra cũng vô cùng rườm rà.

Nhưng lúc trong tay Bá Tống Huyền Thánh, loại bí pháp rườm rà phức tạp này lại hóa thành hơn mười phù văn đơn giản quét ra!

"Đại đạo chí giản!"

Cảnh giới nắm giữ 'đạo pháp' của Bá Tống Huyền Thánh lại cao thâm như thế.

Trường Sinh Giả âm thầm nhìn trộm suy tính, sau đó toàn bộ lắc đầu. Muốn nén bí pháp nguyên thần phức tạp như vậy đến trình độ hơn mười phù văn, thật sự không làm được.

Đây hoàn toàn là thao tác siêu đỉnh…

Cũng chỉ có tồn tại đẳng cấp Bá Tống mới có thể nén bí pháp có độ khó cỡ kiến tạo 'tiên toa chiến hạm vũ trụ' đến độ khó của trò xếp gỗ dành cho trẻ con.

Ầm ~

Trong lúc đang suy tư, trong kính không gian, bí pháp nguyên thần của Bá Tống trực tiếp oanh nát tường thủy tinh của Thiên Đế!

Dường như Thiên Đế không kịp chống cự đã bị chiêu bí pháp này của Bá Tống đánh trúng ngay mặt.

Ngay sau đó.

Trong ánh mắt không dám tin của tất cả Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới… Thiên Đế đã chết!

Thiên Đế ung dung hoa quý, thân hình vỡ vụn, bắt đầu tiêu tán.

Thiên Đế không ngăn được một chiêu này của Bá Tống, trực tiếp bị đánh nát.

Mà sau lưng cô, có một mảnh Đế văn như ẩn như hiện, tản ra khí tức bi ai.

Cuối cùng, ngay cả Đế văn cũng tiêu tán theo gió, tựa như cát bụi!

Đây là Đế văn đang mai táng ly biệt Thiên Đế!

"Bài ca phúng điếu của Đế văn, đây là đại biểu cho chủ nhân nắm giữ Đế văn đã triệt để chết đi!"

"Thiên Đế, chết rồi?"

"Chết rồi? Cứ thế mà chết?"

"Hơn nữa còn là thần hình câu diệt, một chiêu này của Bá Tống chém ngược vào căn nguyên, chém tận gốc rễ, triệt để xóa đi sự tồn tại của Thiên Đế trong thiên địa!"

“Đùa cái gì thế, ta đang nằm mơ ư?”

Bá Tống Huyền Thánh đã mạnh đến loại trình độ này ư?

Các đại lão chư thiên vạn giới trợn tròn mắt. Một màn trước mắt làm chấn động trái tim bọn họ. Lực áp bách cường đại khiến bọn họ không cách nào hô hấp.

Dù sao, ý nghĩa tồn tại của Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ thật sự quá lớn.

Cô đại biểu cho một thời đại, một thời đại vô địch.

Mà hôm nay, ngay trước mặt đại lão chư thiên vạn giới, Bá Tống Huyền Thánh xuất thủ, kết liễu Thiên Đế.

Hắn không chỉ kết liễu Thiên Đế, càng kết liễu một thời đại, một truyền thuyết vô địch.

Từ giờ khắc này, không còn ai nghi ngờ cảnh giới của Bá Tống. Hắn hoàn toàn đã đạt đến độ cao ngang với Thánh Nhân Nho gia, Thiên Đế Thiên Đình!

“Một chiêu, một chiêu đã giết chết Thiên Đế?” Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa nuốt ngụm nước miếng, sau này hắn phải tìm Bá Tống bản thể đáng sợ như vậy để uống rượu ư?

Nguyệt Như Hỏa cảm thấy hoảng hốt.

“Không phải một chiêu, cho dù là bản thể của ta cũng không có khả năng một kích chém giết Thiên Đế.” Lúc này, hai tay Tống cầu béo chắp sau lưng, lên tiếng giải thích: “Các ngươi nhìn kỹ là có thể phát hiện, trước khi ta mở kính không gian ra, pháp tắc hủy diệt, phá hoại tràn đầy cả thế giới. Nói cách khác, chiến đấu giữa bản thể của ta và Thiên Đế đã duy trì trong thời gian rất lâu rất lâu. Chiến đấu giữa bọn họ đã đánh nổ hằng tinh, làm hành tinh sụp đổ. Toàn bộ thế giới đều bị dư uy chiến đấu giữa bọn họ cắn nuốt.”

Giọng Tống cầu béo bị tất cả đại lão đang âm thầm nhìn trộm nghe được.

Không phải giết chết trong nháy mắt, nhưng lại càng rung động hơn!

Thông qua giảng giải của Tống cầu béo, nhóm đại lão chư thiên vạn giới đã ảo tưởng ra quá trình đại chiến che trời lấp đất giữa Bá Tống và Thiên Đế, hành tinh bị đánh nát, hằng tinh bị đánh nổ, thế giới bị hủy diệt!

So ra thì, Bá Tống phân thân đánh bại hơn mười đạo hữu trên sao Hỏa nhưng ngay cả sao Hỏa cũng không đánh nổ được, đây hoàn toàn là hai loại chiến đấu với quy cách bất đồng!

Mạng sao Hỏa sao mà lớn thế!

Đang lúc nói chuyện, trong kính không gian, dường như Bá Tống Huyền Thánh 'cảm ứng' được nhìn trộm từ phía sau.

Hắn đột nhiên xoay đầu lại, 'nhìn' về phía vị trí hình ảnh kính không gian.

Lúc ánh nhìn của Bá Tống kèm theo 'uy phong chém giết Thiên Đế' đưa tới, đại lão chư thiên vạn giới chỉ cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh bá uy cuồn cuộn, cho người ta một loại áp bách vô cùng nặng nề.

Đây là áp lực Bá Tống mang đến cho người khác chỉ bằng vào mắt thường, không hề vận dụng 'ánh nhìn mang thai'.

"Mắt của Bá Tống… không đúng, đừng nhìn thẳng vào mắt hắn." Có một vị Trường Sinh Giả lâu đời đột nhiên nhắc nhở.

Lúc này, dường như trong hai mắt Bá Tống có vô số tin tức phức tạp đang vận toán.

Đẳng cấp của những tin tức này cao đến đáng sợ!

Tống cầu béo lập tức ra tay đóng 'kính không gian' lại.

"Sau khi chém giết Thiên Đế, dường như bản thể có chút thu hoạch." Hai tay Tống cầu béo chắp sau lưng, nói ra lời thay bản thể giả ngầu.

Chương 2739: Cùng lắm là bị dí xuống đất mà đánh thôi

Tống cầu béo nhìn ra hàng loạt số liệu tuôn ra trong mắt bản thể trong nháy mắt là một ít lĩnh ngộ lấy được từ nguyên thần nát bấy của Thiên Đế sau khi ra tay chém giết Thiên Đế.

Nó tin rằng những Trường Sinh Giả âm thầm nhìn trộm kia nhất định cũng chú ý tới điểm này.

“Chờ sau khi hấp thu xong lĩnh ngộ từ việc chém giết Thiên Đế, bản thể sẽ trở nên càng mạnh hơn.” Tống cầu béo dùng âm thanh tất cả mọi người đều nghe được, lầm bầm lầu bầu.

Sau khi giúp bản thể làm màu xong một đợt, nó nắm lấy thời cơ, đóng kính không gian lại, ngăn cản đám Trường Sinh Giả nhìn trộm sẽ quấy rầy bản thể.

Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa nuốt một ngụm nước miếng. Bá Tống đã khủng bố đến đánh nát Thiên Đế, còn sắp trở nên mạnh hơn ư?

“Xin lỗi, Nguyệt Như Hỏa đạo hữu. Vốn định mời ngươi đi tìm bản thể của ta uống một chén, hiện tại xem ra… Ước định này phải dời lại rồi. Mỉm cười.” Tống cầu béo cố gắng nặn ra nụ cười mỉm: “Sau khi bản thể chém giết Thiên Đế thì có được một vài cảm ngộ. Hắn cần chút thời gian tiêu hóa thu hoạch lần này. Chờ sau khi bản thể kết thúc cảm ngộ, ta lại dẫn Nguyệt Như Hỏa đạo hữu đi uống một chén với bản thể.”

Nó đang cố gắng sắm vai nhân vật ‘Bá Tống phân thân’ trong truyền thuyết, hơn nữa còn làm đến thập toàn thập mỹ.

“Ha ha ha, Tống đạo hữu không cần để ý. Đối với Trường Sinh Giả chúng ta mà nói, tương lai sẽ có cơ hội uống một chén thôi.” Đại lão Nguyệt Như Hỏa cười nói. Nói thật, hắn không muốn lập tức đi tiếp xúc với Bá Tống hiện tại.

Bá Tống vừa chém giết Thiên Đế, uy thế trên người thật sự quá đáng sợ. Dù tính cách Bá Tống có tốt đi nữa, vào lúc này, sát ý và khí thế trên người hắn vẫn nằm ở đỉnh phong, chưa thu lại được.

Tựa như hung thú còn dính vết máu nơi khóe miệng vậy, không ai muốn tiếp cận với Bá Tống lúc này.

“Cảm ơn Nguyệt Như Hỏa đạo hữu hiểu cho.” Tống cầu béo xoay người, nói với cường giả chư thiên vạn giới đang nhìn trộm sao Hỏa: “Đạo hữu chư thiên vạn giới, tiếp theo ta sẽ lên đường đi hộ pháp cho bản thể. Có điều, nếu như còn có đạo hữu nào muốn khiêu chiến ta, có thể liên hệ với ta bất cứ lúc nào.”

Sau khi dừng lại một chút, nó lại bổ sung: “Hoặc giả, sau này các ngươi cũng có thể khiêu chiến bản thể của ta. Nhưng như mọi người thấy đấy… bản thể của ta không nhân từ giống như ta đâu.”

Không sai.

Tống cầu béo nhân từ!

So với Bá Tống bản thể trực tiếp tiêu diệt Thiên Đế, thậm chí còn phá hủy nguyên thần Thiên Đế, chém ngược về căn nguyên khiến cô thần hình câu diệt, hành vi của Tống cầu béo phân thân hoàn toàn có thể xưng là nhân từ.

Trên chiến trường sao Hỏa, người khiêu chiến bị nó đánh bại, nhưng nó không xuống tay giết chết ai cả.

Thậm chí người khiêu chiến đầu tiên Nguyệt Như Hỏa còn kết ‘tình hữu nghị’ với Tống cầu béo.

“Cho nên, nếu quả thực có đạo hữu có lòng tin khiêu chiến bản thể của ta, tốt nhất vẫn nên để ta thử sâu cạn của các ngươi trước.” Nói đến đây, khí thế khủng bố trên người Tống cầu béo bộc phát: “Dù sao, người mà ngay cả ta cũng không cách nào đánh bại, căn bản không có tư cách đi khiêu chiến bản thể của ta!”

Lần này, nhóm đại lão chư thiên vạn giới không ai phát ra tiếng.

Chuyện Bá Tống đánh nổ Thiên Đế này thật sự trùng kích bọn họ quá lớn.

Sau khi giả ngầu xong một đợt, Tống cầu béo từ biệt Nguyệt Như Hỏa, nó vung nhẹ tay lên, biến mất trên sao Hỏa.

Nguyệt Như Hỏa gánh cây đàn dài trên lưng, mặt mỉm cười rồi cũng lẩn vào hư không.

Trên sao Hỏa khôi phục yên tĩnh.

Sau một lúc lâu.

Những thần thức đại lão âm thầm nhìn trộm tình huống trên sao Hỏa bắt đầu giao lưu.

“Sau khi thời đại vô địch của Thiên Đế bị chấm dứt… Thời đại này, có lẽ chính là thời đại của Bá Tống.” Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

“Sau khi Thiên Đình viễn cổ ngã xuống, đạo của Thiên Đế sụp đổ, thực lực của cô ta khẳng định sẽ chịu ảnh hưởng từ đó. Có lẽ, Bá Tống bản thể cũng không mạnh như trong tưởng tượng đâu nhỉ?” Có Trường Sinh Giả tỉnh táo, sau khi hồi thần từ trong trùng kích rung động, phân tích nói.

“Dù cho thực lực của Thiên Đế bị giảm, nhưng cô ta vẫn là tồn tại ở tầng thứ kia. Cho nên, tin tức Bá Tống đạt đến tầng thứ của Thánh Nhân và Thiên Đế đã là sự thật không thể nghi ngờ. Theo sự trưởng thành của hắn, hắn sẽ trở thành vô địch đương thời tựa như Thánh Nhân vậy.” Có đại lão trầm giọng nói.

“Vị trí bất hủ đời này có thể đã là vật trong bàn tay của Bá Tống.” Có Trường Sinh Giả bại dưới tay Bá Tống, thổn thức nói.

“Tranh đoạt bất hủ, không đến một khắc cuối cùng, dù ai cũng không cách nào xác định được.” Lại một âm thanh vang lên: “Cho dù là Thánh Nhân Nho gia vô địch đương thời, dí phần lớn đạo hữu đang ngồi đây xuống đất ma sát… cuối cùng cũng không chứng đạo bất hủ được, không phải ư?”

m thanh này quả thật không nói tiếng người mà!

Cái gì gọi là phần lớn đạo hữu đang ngồi đây đều bị Thánh Nhân Nho gia dí xuống đất ma sát? Mặc dù đây là sự thật, nhưng loại chuyện này mọi người biết trong lòng là tốt rồi, đặt lên mặt bàn là ý gì?

Khiến mọi người cùng nhau khó chịu ư?

“Nói không chừng, vào thời khắc cuối cùng sẽ xuất hiện một tồn tại đánh bại Bá Tống, đoạt được vị trí bất hủ.” m thanh kia tiếp tục nói: “Mà tồn tại này, nói không chừng sẽ là một vị trong chúng ta.”

Mỗi một tồn tại có thể trở thành Trường Sinh Giả, bước ra khỏi ‘đạo’ của bản thân đều là quái vật… Thất bại nhất thời không tính là gì, đẳng cấp này của bọn họ, chỉ cần một lần ‘đốn ngộ’, hoặc là một ý niệm lóe lên đã có thể khiến sức chiến đấu của bọn họ tăng lên điên cuồng.

Có đôi khi suy nghĩ một chút, nghĩ thông suốt rồi là có thể trực tiếp bước vào tầng thứ kia của Thánh Nhân Nho gia.

“Dù cho Thánh Nhân Nho gia lúc đó vô địch đương thời, ta vẫn không chút sợ hãi, tiến lên rồi bị hắn dí xuống đất điên cuồng ma sát, nhưng từ đầu tới cuối ta chưa từng sợ Thánh Nhân Nho gia. Giống vậy, ta cũng sẽ không sợ Bá Tống.” m thanh kia tự tin nói.

Đây là đại lão hoàn toàn không biết nói chuyện, nhưng trong lúc vô tình lại thúc đẩy lòng tin của rất nhiều Trường Sinh Giả.

Không phải chỉ bị dí xuống đất ma sát một lần thôi ư?

Có gì phải sợ?

Trở về chờ bọn ta điều chỉnh tốt trạng thái sẽ đi đánh Bá Tống!

…

…

Bên kia.

Trong tiểu thế giới sụp đổ.

Tống Thư Hàng thu hồi tầm nhìn: “Cứ cảm thấy có người đang nhìn trộm ta?”

“Ừm ừm.” Mỹ nhân rắn công đức gật đầu nói.

“Loại nhìn trộm này, cảm giác giống như là bị loại thiên địch nào đó nhìn chằm chằm, tâm can đều phát run.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, điều này khiến hắn hồi tưởng lại hồi ức đau đớn khi năm đó bị đại lão quả cầu béo truy sát, lên trời không đường, xuống đất không cửa, cuối cùng trốn trong thế giới hạch tâm không dám ra.

Loại nhìn trộm này chợt lóe lên, tựa như ảo giác vậy.

Tống Thư Hàng hít sâu, tiếp tục trầm mình trong cảm giác ‘chém giết nguyên thần của Thiên Đế’.

Lúc này đây, hắn không thể lãng phí cơ hội ‘đốn ngộ’. Lúc còn sống, Thiên Đế nhắc nhở hắn hết lần này đến lần khác, nếu có cơ hội chém giết nguyên thần của cô thì phải ghi nhớ cảm giác vào một khắc lúc nguyên thần cô vỡ nát, sẽ có được thu hoạch không tưởng tượng được.

Lần này, Thiên Đế không gạt người.

Cảm giác khi nguyên thần của Thiên Đế vỡ nát không ngừng phát đi phát lại trong đầu Tống Thư Hàng, hết lần này đến lần khác. Mỗi một lần phát lại, dường như Tống Thư Hàng đều có thể bắt được một loại thu hoạch nào đó.

Nhưng mà, còn chưa đủ.

Tri thức tu chân căn bản của hắn thật sự rất nghèo nàn, cho nên, hắn cần một thời cơ rõ ràng hơn.

Tống Thư Hàng mở mắt nhìn về phía chỗ Thiên Đế nguyên thần sụp đổ.

Nơi đó, năng lượng Thiên Đế vô chủ còn sót lại, đã không còn ấn ký…

Chương 2740: Đao này có độc

Sau khi thần hình câu diệt, đám năng lượng còn sót lại của Thiên Đế cũng trở thành vật vô chủ, dần dần tiêu tán trong phương thiên địa này… tặng không cho thế giới này.

Nếu như sau khi cường giả chí tôn ở đẳng cấp như Thiên Đế chết mà có thể lưu lại thi thể, vậy chỉ cần tùy tiện ném thi thể sau khi chết của bọn họ tới một nơi nào đó, nửa phút là có thể chế tạo ra một thánh địa tu luyện.

Cho dù là thế giới có linh lực khô cạn, chôn thi thể của tồn tại đẳng cấp như Thiên Đế cũng có thể nháy mắt tạo ra động thiên phúc địa với linh lực bùng nổ trong phạm vi ảnh hưởng!

Còn nếu như chết không toàn thây, vậy trong những năm tháng dài đằng đẵng, năng lượng lan tràn ra sau khi bọn họ chết cũng có thể ảnh hưởng đến nơi mình ngã xuống dài đến hàng nghìn hàng vạn năm. Có điều loại ảnh hưởng này cụ thể là tốt hay xấu, vậy phải xem thuộc tính cá nhân của người chết đã.

Lúc này, năng lượng của Thiên Đế đang lan khắp thế giới, lại bị lực lượng pháp tắc hủy diệt tràn ngập cả thế giới xoắn nát.

“Để phần năng lượng này bị xoắn nát rồi biến mất một cách lãng phí, còn không bằng biến nó trở thành thứ có ý nghĩa.” Tống Thư Hàng nói.

@#%× Tiên Tử nhẹ vỗ tay, ấn like cho ý tưởng của Tống Thư Hàng.

“Như vậy, ra đây đi, nạ… Thiên Đế trụ!” Tống Thư Hàng quyết định, hắn vươn tay bấm pháp ấn Bá Thần trụ số 2, cuốn về phía năng lượng phân tán vô chủ của Thiên Đế.

Bí pháp Bá Thần trụ rơi vào trong năng lượng Thiên Đế, cuốn năng lượng còn sót lại của Thiên Đế tiên tử lên, sau đó tiến vào phân đoạn xoay tròn.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng đặt ngón tay trên ngực, quát khẽ: “Ngưng trụ!”

Roẹt ~ một tiếng, âm thanh tựa như vật thể vọt ra khỏi mặt nước vang lên.

Sau đó, một cây Bá Thần trụ màu vàng sậm được ngưng tụ thành công, xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng và @#%× Tiên Tử.

Nhìn cây trụ mượt mà này, sắc mặt Tống Thư Hàng vô cùng quái dị.

“Có tiền có thế có thành công, dạy con thất bại dã tràng công.” Mỹ nhân rắn công đức nhìn Tống Thư Hàng, cho ra một lời thoại không hiểu ra sao.

“Lần này, hẳn là thành công.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn có thể cảm ứng được giữa mình và cây Thiên Đế trụ này có mối liên hệ vô cùng vững chắc.

Có điều… cây Thiên Đế trụ này có chỗ không khớp với trong tưởng tượng của hắn.

Sau khi chững lại một chút, Tống Thư Hàng hô lên với cây trụ màu vàng sậm này: “Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Đế Độc trụ!”

Mỹ nhân rắn công đức nghệch mặt ra: “? ? ?”

Đế Độc trụ là cái quỷ gì? Không phải đã nói cây Bá Thần trụ này là ‘Thiên Đế trụ’ tinh phẩm trong Trường Sinh trụ ư?

Cái tên Đế Độc trụ này quả thực đang điên cuồng kéo thấp đẳng cấp của Thiên Đế trụ.

Tính giả ngầu của ‘Thiên Đế trụ’ cao đến trên chín tầng trời, mà ‘Đế Độc trụ’ nghe vào tựa như là Thiên Đế không cẩn thận mắc bệnh gì đấy không thể cho ai biết vậy, giả ngầu lập tức bị kéo xuống chín tầng vực sâu.

Có điều rất nhanh, mỹ nhân rắn công đức đã kịp phản ứng.

“Virus hủy diệt hằng tinh + năng lượng Thiên Đế?” Cô nhịn không được dùng giọng nói của bản thân dò hỏi Tống Thư Hàng. Trong kho lời thoại thật sự không cách nào tìm ra lời thoại phù hợp.

Cô cảm thấy hai ngày nay trạng thái của mình không thích hợp lắm. Rõ ràng nội dung kho lời thoại càng ngày càng phong phú, nhưng cô lại thường xuyên không lục lọi ra được lời thoại thích hợp, ép cô không thể không phát ra giọng thật. Mỗi một lần phát ra giọng thật, cô đều cảm thấy mình lỗ mất một trăm triệu.

Trở về cô định âm thầm trao đổi với Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen một chút, xem xem làm sao điều chỉnh trạng thái của mình.

“Đúng vậy, năng lượng Thiên Đế + virus hủy diệt.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong quá trình hắn ngưng tụ Thiên Đế trụ, khi năng lượng Thiên Đế xoay tròn lại dẫn vào một phần lực lượng ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Dưới tác dụng của năng lượng Thiên Đế, năng lượng virus hủy diệt hằng tinh và năng lượng Thiên Đế đạt thành một sự cân bằng kỳ diệu, cuối cùng tạo thành cây Bá Thần trụ tạm lấy tên là ‘Đế Độc trụ’ này.

Mới vừa rồi Tống Thư Hàng vẫn luôn lo lắng cây Bá Thần trụ này có nổ tung hay không.

Trước mắt xem ra, chỉ cần cân bằng không bị đánh vỡ, cây trụ này sẽ vô cùng ổn định.

Cho nên, sau khi Tống Thư Hàng suy tư một lát bèn đổi tên Thiên Đế trụ thành Đế Độc trụ. Trước kia hắn vẫn luôn xỉa xói tiền bối sáng tạo ra ‘Kim Cương Căn Bản Quyền Pháp’ có thiên phú đặt tên quá tệ. Kết quả đến lượt hắn, thiên phú đặt tên của hắn càng tệ hơn tiền bối sáng tạo công pháp Kim Cương.

“Cái tên Đế Độc này nghe thảm quá.” Mỹ nhân rắn công đức tiếp tục dùng giọng thật từ tính của mình: “Cây trụ này sinh ra vào lúc Thiên Đế băng hà, thế giới bị hủy diệt, lại dung hợp với virus hủy diệt thế giới… Cho nên gọi là Đế Diệt trụ hoặc đế băng trụ thì có xác đáng hơn không?”

“Đế Diệt trụ? Tên này hay đấy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, không hổ là đóa hoa của Thiên Đình viễn cổ, chỉ cần chịu nói tiếng người thì luôn có thể nói ra đề nghị phi thường.

Thế là, Tống Thư Hàng lần nữa quay đầu đối mặt với Bá Thần trụ màu vàng sậm, nói: “Quyết định rồi, từ hôm nay trờ đi, tên của ngươi chính là ‘Đế Diệt trụ’, tương lai, ta dẫn người đi chiến chư thiên vạn giới!”

[Bia đá đạo hữu bằng lòng cùng ngươi đi chiến chư thiên vạn giới lần trước đã hối hận rồi.] Mỹ nhân rắn công đức vươn tay viết trong hư không.

Dùng giọng thật nói chuyện, mỗi lần nói thêm một câu, cô lại lỗ mất một trăm triều. Cho nên, trước khi tìm được lời thoại thích hợp, cô lựa chọn viết tay tán gẫu.

Nói tóm lại, cô chính là không muốn nói tiếng người đàng hoàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Một lát sau.

“Công đức tiên tử, cô vẫn nên đọc lời thoại đi. Loại chuyện như đâm tim này vẫn nên giao cho Xích Tiêu kiếm tiền bối làm, chúng ta phân công rõ ràng.” Tống Thư Hàng đề nghị.

Mỹ nhân rắn công đức duỗi nắm tay, phát ra một giọng nam dẫn chương trình thời sự: “Đi con đường của người khác, khiến người khác không đường để đi!”

Oong ~ dường như có cộng minh với lời thoại này của mỹ nhân rắn công đức, cây Đế Diệt trụ màu vàng sậm kia khẽ chấn động.

Trong chấn động, vỏ ngoài mượt mà của nó bong ra từng mảng, lộ ra thân trụ chân chính bên trong.

Cây Trường Sinh trụ này hoàn toàn khác biệt với Bá Thần trụ dĩ vàng.

Bởi vì được cấu thành từ hai loại năng lượng bất đồng quấn lấy nhau, thân trụ của ‘Đế Diệt trụ’ cũng có hình xoắn ốc quấn bện vào nhau. Hai cây trụ khác nhau lại xoắn bện vào nhau, tạo thành ‘Đế Diệt trụ’ hoàn chỉnh.

Trên thân trụ khắc họa hình ảnh thế giới hủy diệt và Thiên Đình ngã xuống, mà trên đỉnh trụ là pho tượng Thiên Đế tiên tử khí phách ngồi trên vương tọa.

Tống Thư Hàng vẫy tay, Đế Diệt trụ rơi xuống bên cạnh hắn.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, đưa tay chạm nhẹ vào cây

Đế Diệt trụ này.

Trong nháy mắt khi tay cô chạm vào Đế Diệt trụ, hào quang lóe lên trên cây trụ.

‘Hình chiếu điện công đức’ của @#%× Tiên Tử bị kích hoạt, chủ động hiện lên, bao lấy cô và Tống Thư Hàng… Sau đó, lấy điện công đức làm trung tâm, toàn bộ hình chiếu thế giới Thiên Đình viễn cổ khuếch tán ra, hóa thành phòng ngự khổng lồ!

Đây là thủ đoạn phòng ngự mà chỉ có Thiên Đế và cường giả đứng đầu nhất Thiên Đình viễn cổ mới có thể nắm giữ, được xem như thủ đoạn đẳng cấp cao trong số thủ đoạn phòng ngự của Trường Sinh Giả!

Có loại thủ đoạn này, độ an toàn cho mạng nhỏ của Tống Thư Hàng tăng lên thẳng tắp.

Mà đây vẫn chỉ là một trong những chức năng của Đế Diệt trụ.

“Ra khỏi vỏ.” Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Pho tượng Thiên Đế trên đỉnh trụ rút đao, một thanh đao răng cưa dữ tợn rút ra từ trong Đế Diệt trụ.

Trên thanh đao này tràn ngập lực lượng hủy diệt thuần túy, đây là lực lượng pháp tắc hủy diệt mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng sẽ khiếp đảm… càng tàn nhẫn hơn là, đao này còn có độc!

Chương 2741: Ông chủ Tống giàu nhất thế giới

“Quả nhiên Bá Thần trụ là công pháp rất thích hợp với ta.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vươn tay nắm lại, ‘Đế Diệt đao’ to lớn rơi vào tay hắn, được hắn giơ lên cao. Một cây ‘Đế Diệt trụ’ thôi đã giúp hắn có thêm hai loại pháp thuật, đến gần với mục tiêu ‘Tống*vạn pháp chi chủ*Thư Hàng’ thêm hai bước!

Bí pháp cây trụ của Hà Chỉ Ma Đế có tính chất siêu phù hợp với Tống Thư Hàng.

Chư thiên vạn giới, nghìn loại pháp thuật, vạn loại đại đạo, nhưng đạo thuật thích hợp với Tống Thư Hàng thì thật sự không nhiều lắm.

Cứ lấy tình trạng trước mắt của hắn ra nói, dù hắn bằng lòng tiêu tốn thời gian học đạo thuật phổ thông, nhưng đạo thuật còn chưa học được hoàn toàn, cảnh giới của hắn đã tăng đến cấp bậc không cách nào dùng tới ‘đạo thuật’ kia nữa. Chẳng hạn tiểu pháp thuật như lôi pháp ‘Ngũ Lôi Oanh Đỉnh’ bình thường nhất tu chân giới kia.

Lúc Tống Thư Hàng ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm vẫn chỉ có thể dẫn xuống tứ lôi… Mãi cho đến sau khi hắn tăng đến cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, thêm cảnh giới vào mới cưỡng ép đẩy pháp thuật này lên đến cấp bậc ngũ lôi.

Nhưng mà, loại pháp thuật như ‘Ngũ Lôi Oanh Đỉnh’ này có thể tạo được tác dụng gì trong chiến đấu giữa Kiếp Tiên cửu phẩm, thậm chí là cấp Trường Sinh Giả?

Dù cho mỗi cột lôi điện dẫn xuống đều có lực sát thương cấp Huyền Thánh bát phẩm thì cũng không đủ ứng phó với chiến đấu cấp cửu phẩm.

Còn không bằng để Tống Thư Hàng dứt khoát cho một phát ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố’, chí ít ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố’ hiện tại của hắn đã đạt đến uy lực gần sáu thành phố, cách ‘Chưởng Tâm Lôi cấp tỉnh’ không xa.

Chờ hắn cố gắng thêm một chút, cường hóa Chưởng Tâm Lôi đến cảnh giới ‘Chưởng Tâm Lôi cấp tỉnh’, sau đó lại thêm vào các loại hiệu quả cường hóa, phụ trợ, Kiếp Tiên cửu phẩm chịu một phát sẽ phải gọi ba ba.

“Về sau lúc đối mặt kẻ địch, ta lặng lẽ tế ra ‘Đế Diệt đao’, chỉ cần răng cưa rạch ra một vết thương trên người kẻ đó là có thể khiến ‘virus hủy diệt’ tràn vào cơ thể hắn. Dưới tổn thương từ virus mà ngay cả Thiên Đế cũng bị nổ chết, ta thật sự muốn xem xem ai có thể chống đỡ được… Quả thực quá hèn hạ.” Nói đến đây, Tống Thư Hàng lại nhịn không được lộ ra nụ cười tiêu chuẩn của chúa tể Cửu U.

Mỹ nhân rắn công đức cũng không biết nên lộ ra vẻ mặt gì mới tốt: “…”

Thời gian ngày càng dài, ảnh hưởng của quyền hạn chúa tể Cửu U lên Tống Thư Hàng cũng càng ngày càng sâu.

Nói thật, đến bây giờ mỹ nhân rắn công đức còn đang tự hỏi rốt cuộc Bạch tiền bối two làm thế nào duy trì tâm tính tốt đẹp được?

Theo lý thuyết, dưới sự ảnh hưởng của quyền hạn chúa tể Cửu U, lúc Bạch tiền bối two đối mặt với động vật nhỏ cấn tay nhảy nhót tung tăng như Tống Thư Hàng thì hẳn muốn dùng một ngón tay dí chết hắn mới đúng.

Không chỉ Bạch tiền bối two, còn có cha Rồng Đốm two của Trình Cẩu Đản, cùng với thiếu niên ba mắt chủ nhân của quản gia ba mắt, rõ ràng là chúa tể Cửu U nhưng dường như không hề bị quyền hạn chúa tể Cửu U ảnh hưởng?

“Phòng ngự hình chiếu Thiên Đình + công kích virus hủy diệt, đợt này kiếm lời rồi.” Tống Thư Hàng vung tay lên, Đế Diệt đao răng cưa trở về vỏ, lần nữa hóa thành dáng vẻ của ‘Đế Diệt trụ’.

[Cho dù là năng lượng rời rạc cuối cùng cũng đang trợ giúp Tống Thư Hàng… Cho nên, đối với Thiên Đế cô mà nói, rốt cuộc vì sao Tống Thư Hàng đáng giá để cô giữ gìn như vậy?] Mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ nhìn ‘Đế Diệt trụ’.

Thậm chí… ngay cả một khắc cuối cùng lúc nguyên thần sụp đổ, nguyên thần vỡ nát của cô ấy đều muốn mang đến cho Tống Thư Hàng ‘lĩnh ngộ’ sau cùng.

Cô luôn cảm thấy quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Thiên Đế không đơn giản như cô nhìn thấy. Hai kẻ này có vài liên hệ và trao đổi âm thầm không muốn người ta biết ư?

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng đột nhiên vươn tay thu nhỏ ‘Đế Diệt trụ’ lại.

Dưới ý chí của Tống Thư Hàng, Đế Diệt trụ khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại cỡ chừng cây gậy, vác sau lưng.

Hắn không lựa chọn thu hồi ‘Đế Diệt trụ’, bởi vì tiếp đó, Tống Thư Hàng còn cần dựa vào cơ hội từ ‘Đế Diệt trụ’, nắm lấy lĩnh ngộ cuối cùng mà Thiên Đế nguyên thần mang đến cho hắn lúc vỡ vụn.

“Công đức tiên tử, cô mượn lực lượng của ‘Đế Diệt trụ’ kích hoạt phòng ngự hình chiếu Thiên Đình viễn cổ lần nữa, chúng ta duy trì phòng ngự này, tiến về phía khu vực mặt trời nhỏ hóa thân bọc thép phía trước… Tính thời gian, hẳn là nó sắp ra khỏi thế giới thiên kiếp rồi.” Sau khi Tống Thư Hàng vác Đế Diệt trụ thì lên tiếng. Tin tức thù lao linh thạch Thiên Đế để lại cho hắn vào phút cuối ở ngay chỗ của hóa thân bọc thép.

Mỹ nhân rắn công đức nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng. Lúc này, ngươi không lo mượn nhờ ‘Đế Diệt trụ’ để lĩnh ngộ tin tức nguyên thân vỡ nát của Thiên Đế ư?

Dường như Tống Thư Hàng cảm ứng được nghi hoặc trong lòng mỹ nhân rắn công đức, hắn mỉm cười nói: “Ký ức nguyên thần vỡ nát của Thiên Đế đã được khắc ghi vào nơi sâu trong đầu ta. Hiện tại, mỗi thời mỗi khắc đầu óc ta đều đang phát lại khoảnh khắc trong nháy mắt kia. Lại mượn nhờ lực lượng của Đế Diệt trụ, hiện tại ta vẫn luôn trong trạng thái ‘ngộ’.”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Đốn ngộ của nhà họ Tống quả nhiên giống y hệt bế quan, hoàn toàn không đáng tin cậy.

Khá là quá đáng.

Nhảy nhót lúc bế quan thì thôi đi, lúc đốn ngộ lại còn có thể di chuyển, đốn ngộ biết đi à?

Sau khi thở dài, mỹ nhân rắn công đức đưa tay nhẹ nhàng đặt trên Đế Diệt trụ, kích hoạt 'hình chiều phòng ngự Thiên Đình viễn cổ' lần nữa, bảo vệ cô và Tống Thư Hàng trong đó để tránh bị virus hủy diệt ảnh hưởng.

Tống Thư Hàng căng phòng ngự ra, đi nhanh trong tiểu thế giới đang sụp đổ này, tới gần vị trí 'mặt trời nhỏ hóa thân bọc thép' biến mất khi bị kéo vào thế giới thiên kiếp trước đó.

…

…

Khoảng chừng bảy tám phút sau.

Như Tống Thư Hàng dự liệu, hóa thân bọc thép dẫn theo mặt trời nhỏ độn ra khỏi thế giới thiên kiếp lần nữa.

Thiên kiếp mà hóa thân bọc thép độ là Huyền Thánh bát phẩm kiếp không hoàn chỉnh. Là bộ phận thiên kiếp mà Thiên Đế tiên tử tách ra từ trong thiên kiếp của Tống Four thông qua lực lượng pháp tắc thời gian của mình.

Cho nên, dù cho hóa thân bọc thép độn ra khỏi thế giới thiên kiếp cũng không có khâu giảng pháp và hiển thánh. Đợt giảng pháp và hiển thành này trước đó đã bị Tống Thư Hàng xài trước trả sau nhờ vào pháp tắc Hoa Bái từ sớm.

Sau khi phân thân bọc thép trở về thì nhanh chóng kết nối liên hệ với Tống Thư Hàng bản thể một lần nữa.

Thiên Đế băng hà, hạn chế của cô đối với hóa thân bọc thép tự nhiên biến mất.

Lúc này đây, từ trên người hóa thân bọc thép có một lượng lớn 'tin tức' cộng hưởng với Tống Thư Hàng bản thể.

Tất cả trải nghiệm của hóa thân bọc thép trong khoảng thời gian này, toàn bộ được chia sẻ lại hết.

Hắn + mặt trời nhỏ gần như hành động đồng bộ với Thiên Đế, cho nên phương án khống chế 'mặt trời nhỏ' này cũng được truyền đến não hải của Tống Thư Hàng.

‘Mặt trời nhỏ’ thế giới Hắc Long vốn bị Thiên Đế mang đi nay đã trở về trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tiếp nhận quyền khống chế mặt trời nhỏ.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn thầm đưa ra quyết định.

Hắn muốn chuyển ‘Thái dương thuyền’ này trở về thế giới Hắc Long, để nó xoay tròn quanh thế giới Hắc Long, mang ánh sáng mặt trời đã lâu không thấy đến cho sinh mệnh thế giới Hắc Long lần nữa.

Cứ xem như thù lao cho việc gần đây nữ sĩ lưới rồng vẫn luôn hại gan trợ giúp hắn thăng cấp chức năng ‘mạng chat Tu Chân’ vậy, tin rằng nữ sĩ lưới rồng sẽ thích món quà này.

Trừ điều đó ra, tình báo quan trọng nhất truyền tới từ hóa thân bọc thép là tin tức liên quan tới ‘linh thạch’ mà Thiên Đế đáp ứng cho Tống Thư Hàng.

Đầu tiên là số lượng linh thạch còn lại của Thiên Đế.

1.000.000.000

Tống Thư Hàng đếm số lượng số 0 phía sau số 1 hết lần này tới lần khác.

Sau đó trái tim hắn không tự chủ được nhảy lên.

Không xong, là cảm giác động lòng!

Lúc này đây, Bá Tống hắn là giàu nhất thế giới. Trong thế giới bị hủy diệt này, hắn trở thành người đàn ông giàu có nhất.

“Linh thạch được cất giữ ở đâu?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Hóa thân bọc thép vươn tay moi móc trong bụng mình.

Sau đó, nó móc ra một… cây búa vuông vức, giao cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đần thối mặt nhận lấy cây búa vuông vức này: “? ? ?”

Một tỷ linh thạch, cây búa?

Đừng nói với ta Thiên Đế dùng một tỷ linh thạch đổi lấy cây búa, sau đó thì cho ta cây búa đấy nhé?

Chương 2742: Hai tầng đệ nhất thiên hạ!

“Đây chính là một tỉ linh thạch của ta ư?” Tống Thư Hàng quơ cây búa vuông vức này lên, từ cảm giác động lòng đến cảm giác đau lòng chỉ cần ba giây ngắn ngủi.

Chờ mong càng cao, ngã xuống càng đau.

Đối diện, mặt hóa thân bọc thép không chút cảm xúc. Nó chỉ là một bộ hóa thân bọc thép không có tình cảm, chỉ có được một vài năng lực tuân theo mệnh lệnh mà hành động.

Cho nên, nó không cách nào trả lời vấn đề của Tống Thư Hàng.

Nó chỉ đơn thuần dựa theo thiết lập mà Thiên Đế an bài xong từ sớm, trong thời gian thích hợp, giao lại cái búa này cho bản thể.

Sau khi nhận thấy không cách nào có được đáp án từ chỗ hóa thân bọc thép, Tống Thư Hàng nâng cây búa lên lắc nhẹ.

“Trước tiên tỉnh táo suy xét đã… trước khi Thiên Đế nguyên thần tan vỡ đã từng nói là lưu lại manh mối ẩn giấu linh thạch ở chỗ hóa thân bọc thép. Cho nên, cây búa này cũng không phải một tỉ linh thạch, nó chỉ là một manh mối.” Tống Thư Hàng một tay cầm búa, một tay xoa cằm tỉnh táo suy xét.

“Đây là manh mối cây búa ~” Mỹ nhân rắn công đức dùng một giọng nói đàn ông phẫn nộ đọc ra câu lời thoại này, lại không biết là lời thoại từ phim điện ảnh truyền hình nào.

Tống Thư Hàng cầm cây búa lắc lư trên dưới, sau đó hắn mỉm cười: “Quả nhiên, loại phương thức giải đố này không thích hợp với người thẳng thắn bộc trực như ta.”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

“Cũng may ta có thủ đoạn bạo lực phá giải manh mối.” Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩa, chuyển hóa chính mình thành ‘hình thức sương mù ngụy bất hủ’.

[Ra đây đi, lấy đau đớn và máu thịt của ta làm tế phẩm, tà thuật ‘bí pháp giám định’!] Mỹ nhân rắn công đức phối âm cho Tống Thư Hàng trong lòng.

Tà thuật ‘bí pháp giám định’ và ‘ánh nhìn mang thai’ của Thánh Nhân Nho gia vừa lúc là hai thái cực, một cái khiến người ta đau đớn, một cái khiến bản thân đau đớn.

Đau đớn là tinh túy của tà thuật này.

Roẹt ~ từ trong ‘sương mù ngụy bất hủ’ trên người Tống Thư Hàng phun ra hơn mười cột khói, nếu đổi thành hình thức nhục thân, đại khái là phần lưng và ngực của Tống Thư Hàng đồng thời chảy ra một lượng máu lớn. Nhưng thương thế cũng không tính là nghiêm trọng, cái giá cho giám định lần này cũng không cao, chứng minh nội dung giám định sẽ rất bình thường.

“Không ngờ bí mật ẩn chứa trên cây búa này chỉ có giá của lượng máu phun ra từ mười miệng vết thương. Ta còn tưởng rằng giám định manh mối liên quan tới một tỉ linh thạch sẽ khiến ta chảy máu nhiều lắm chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ là vết thương cỡ này thì hắn chả cần thi triển ‘hình thức sương mù ngụy bất hủ’.

Trong lúc nói chuyện, tin tức giám định phản hồi tới, xuất hiện trong đầu hắn.

[Một trong những cây búa của đệ nhất búa tu Thiên Đình viễn cổ ‘Đông Phương Bùi’: Đông Phương Bùi thân là đệ nhất búa tu Thiên Đình viễn cổ, cũng là đệ nhất búa tu của chư thiên vạn giới năm đó. Búa pháp của hắn tinh diệu, búa trong tay từng đánh nổ vô số đầu chó của kẻ địch. Lạc thú yêu thích của Đông Phương Bùi là vào lúc đêm khuya vắng người, lặng lẽ viết hết bài này đến bài khác liên quan tới ‘tâm đắc tu luyện công pháp của kẻ tu búa’, cũng cẩn thận từng ly từng tí khóa chúng nó trong nhật ký của mình.]

Tống Thư Hàng: “…”

Vì sao chuyện người ta cẩn thận từng ly từng tí khóa ‘tâm đắc tu luyện búa’ trong nhật ký cũng bị giám định ra được?

Mặt khác, tin tức liên quan tới ‘một tỉ linh thạch’ mà hắn muốn giám định ra đâu rồi?

‘Chẳng lẽ cây búa của Đông Phương Bùi này đáng giá một tỉ linh thạch?” Tống Thư Hàng nắm cây búa, gương mặt xoắn xuýt. Dù cho cây búa này trị giá một tỉ linh thạch, nhưng hắn cũng không phải búa tu… Lẽ nào hắn phải học Đông Phương Bùi, dùng cây búa trị giá một tỉ linh thạch này đi đập đầu chó kẻ địch của hắn?

“Bá Tống ta căn bản không có thủ đoạn búa pháp, hơn nữa tương lai lúc ta đánh đại lão, cây búa này cũng không nhất định có thể phát huy được tác dụng?” Tống Thư Hàng quơ cây búa vuông vức kia.

Trong chuyện đánh đại lão này, hắn vẫn có chút tự biết. Đại lão tương lai hắn muốn đánh đoán chừng sẽ khởi bước từ Trường Sinh Giả. Cây búa của búa tu đệ nhất Thiên Đình viễn cổ này có thể đập bay đầu chó của Trường Sinh Giả không?

“Cây búa của Đông Phương Bùi?” Mỹ nhân rắn công đức nhại giọng Tống Thư Hàng, sau đó đưa tay về phía Tống Thư Hàng, ý bảo hắn giao búa cho mình.

Tống Thư Hàng tiện tay đưa cây búa về phía @#%× Tiên Tử.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức nhận cây búa thì quan sát trên dưới, cũng vươn tay cẩn thận vuốt ve chữ khắc trên đó.

Tống Thư Hàng thấy thế, con mắt lập tức sáng ngời.

‘Đồ vật thuộc Thiên Đình viễn cổ’ hắn thu được cũng không ít, nhưng trong đó có rất ít thứ có thể khiến mỹ nhân rắn công đức để ý như thế.

“Bí pháp giám định hiển thị đây là cây búa của búa tu đệ nhất Thiên Đình viễn cổ.” Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, sau đó cô vươn tay viết bốn chữ trong hư không: ‘Đông Phương Đại Đế’.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Đông Phương Đại Đế?

Địa vị của tứ phương đại đế và Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm tại Thiên Đình viễn cổ mơ hồ cao hơn Trường Sinh Giả bình thường một đoạn, trong Thiên Đình viễn cổ vẫn được thêm danh hiệu đại đế.

Nói cách khác, thực lực của tứ phương đại đế trong Trường Sinh Giả cũng là tồn tại cấp bậc hàng đầu.

Ba vị tứ phương đại đế còn lại, Tống Thư Hàng ít nhiều gì cũng từng tiếp xúc một chút.

Người quen thuộc nhất chính là chủ nhân Bắc Phương Đại Đế của Quy tiền bối nhìn trời.

Tiếp theo là Nam Phương Đại Đế với nụ cười giấu đao, bị Quy tiền bối gọi là rất giày vò người ta, một khi bị để mắt tới sẽ rất khó thoát thân. ‘Nam Thu tự’ của vị đại đế này hiện tại còn hoàn chỉnh nằm trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Tiếp theo là Tây Phương Đại Đế, theo Sở các chủ giới thiệu, hiện nay dường như Tây Phương Đại Đế đang ở cùng Tống Đầu Gỗ.

Hiện tại, rốt cuộc vị Đông Phương Đại Đế cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

Hơn nữa, Đông Phương Đại Đế cũng là đại đế duy nhất Tống Thư Hàng biết tên trong bốn vị đại đế, Đông Phương Bùi.

Điều này khiến người ta có loại cảm giác thỏa mãn khi rốt cuộc hoàn thành sưu tầm thẻ.

“Đông Phương Đại Đế tên Đông Phương Bùi, vậy có phải Bắc Phương Đại Đế tên là Bắc Phương XX? Nam Phương Đại Đế tên là Nam Phương XX không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Đạo hiệu của ngươi tên Bá Tống, vậy chẳng lẽ tên thật của ngươi là Bá XX?

“Có điều, nếu đây là cây búa của Đông Phương Đại Đế, vậy khẳng định nó trị giá một tỉ linh thạch. Mặc dù ta không dùng búa, nhưng không có nghĩa là người khác không thể dùng, trước tiên cứ cất giữ rồi lại nói.” Tống Thư Hàng nói.

Giờ đây, trong thế giới sụp đổ này, đám ‘năng lượng vi rút’ kia bắt đầu tiêu tán. Chúng nó tựa như ngọn lửa vậy, sau khi đốt cháy mọi vật gần như không còn mới có thể tắt đi.

Hiện tại, hằng tinh, hành tinh nhân tạo trong tiểu thế giới này đã bị chôn vùi toàn bộ, không còn sót lại thứ gì.

Thậm chí ngay cả vị diện không gian cũng lờ mờ nứt ra, toàn bộ thế giới đều sắp sụp đổ…. Đợi sau khi thế giới này sụp đổ, chư thiên vạn giới hiện thế sẽ bớt đi một giới.

‘Phải đi thôi, thế giới này đã trở nên không an toàn.’ Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Cây búa này… đừng nói có giá một tỉ, thậm chí ra giá gấp mấy lần cũng có người muốn giành lấy.” Lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên vận dụng giọng thật của mình lần nữa.

Tống Thư Hàng: “?”

“Nếu như Đông Phương Đại Đế còn sống.” Mỹ nhân rắn công đức lại bổ sung.

Chỗ đáng tiền chân chính của cây búa này chính là ý nghĩa mà nó đại biểu, chủ nhân của nó mới là giá trị chân chính.

Đệ nhất búa Thiên Đình viễn cổ không chỉ mạnh riêng về vũ lực, thứ mạnh hơn của hắn là năng lực luyện khí. Danh hiệu thiên hạ đệ nhất búa này của hắn, không chỉ có chiến lực hệ búa đệ nhất thiên hạ, năng lực luyện khí cũng là thiên hạ đệ nhất.

Là hai tầng đệ nhất.

Đông Phương Đại Đế là tồn tại luyện cả chức chính lẫn chức phụ đến max cấp.

“Trước khi Thiên Đế chết có từng nói dùng cái gì để triệu hoán Đông Phương Đại Đế không?” Mỹ nhân rắn công đức nhìn về phía sắt thép hóa thân.

Chương 2743: Tiền tiền tiền tiền tiền tiền tiền!

Hóa thân bọc thép vẫn không có cảm tình như trước, càng không có tiền.

“Xem ra nó không biết gì cả.’ Tống Thư Hàng nói, nếu như hóa thân bọc thép biết rõ mọi chuyện, tình báo sẽ lập tức đồng bộ đến chỗ này của hắn.

Nhưng bây giờ hóa thân bọc thép không phản ứng chút nào.

Hơn nữa…

“Tại sao chúng ta phải triệu hoán Đông Phương Đại Đế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đối phương là một trong tứ phương đại đế của Thiên Đình viễn cổ, dưới tình huống không rõ lập trường của đối phương mà trực tiếp triệu hoán đối phương ra, có trời mới biết sẽ xảy ra tình huống gì.

Lỡ như lập trường của đối phương giống như Nam Phương Đại Đế, sau đó dùng cây búa vuông vức này đập nổ đầu chó của Tống Cẩu Đản hắn thì làm sao đây?

Tứ phương đại đế quả thật là tồn tại có thực lực đập nổ đầu chó của hắn.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay viết trong hư không: [Đông Phương Bùi, đại sư luyện khí đỉnh cấp nhất thế gian.]

Sau đó, cô chỉ vào cây búa.

Có cây búa này là có thể mời Đông Phương Bùi ra tay một lần… Đông Phương Đại Đế tự mình ra tay luyện chế pháp khí, cơ hội như vậy đừng nói một tỉ linh thạch, dù có đắt hơn mấy lần cũng có đám nhà giàu muốn giành lấy.

“Đại sư luyện khí đứng đầu thế giới tự tay luyện chế pháp khí, quả thật mê người. Nhưng mà…” Tống Thư Hàng chỉ tận hai bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ của mình nói: “Ta không thiếu pháp khí.”

Bạch tiền bối two đã chơi chán ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’, sau đó không thu nó lại, vẫn để Tống Thư Hàng sử dụng chúng nó.

Hai bộ pháp khí đều là cấp bậc bát phẩm. Sau khi Tống Thư Hàng thăng đến bát phẩm, toàn bộ phong ấn trên mặt chúng nó đều được giải ấn, đã có thể phát huy ra uy lực pháp khí bát phẩm hoàn mỹ.

Lại thêm tính đặc thù của ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’, về sau hai bộ pháp khí còn có thể hóa thành ‘thánh thành không bao giờ thất thủ’ và ‘Chung Yên thánh kiếm’ mạnh hơn, cũng đủ cho Tống Thư Hàng bát phẩm sử dụng.

Thậm chí dù dùng chúng nó đi đánh Kiếp Tiên cửu phẩm cũng không thành vấn đề.

Đồng thời chúng nó đều là pháp khí bản mệnh, pháp khí bản mệnh có thể thăng cấp, trở nên mạnh mẽ cùng chủ nhân tùy theo sự săn sóc ân cần của chủ nhân.

Tống mỗ hắn, không thiếu pháp khí.

Chỉ bàn về số lượng của pháp khí bản mệnh, hắn cũng xem là phú hào.

Mỹ nhân rắn công đức khinh thường liếc Tống Thư Hàng.

Chỉ là pháp khí tổ hợp cấp bát phẩm mà đã thỏa mãn rồi?

Mặc dù pháp khí bản mệnh có tính chất đặc thù là có thể thăng cấp cùng chủ nhân, nhưng quá trình kia cũng cần chủ nhân không ngừng săn sóc chúng nó, trên đường còn cần đưa vào một vài tài liệu phẩm chất cao cho ‘pháp khí bản mệnh’ rồi tiến hành cường hóa chúng nó.

Mà lấy tốc độ tăng cấp của Tống Thư Hàng, hắn lấy đâu ra đủ thời gian đi ‘săn sóc’ pháp khí bản mệnh?

Mỹ nhân rắn công đức dám đánh cược, dù Tống Thư Hàng bước ra khỏi ‘đạo’ của mình tiến vào cảnh giới Trường Sinh Giả, pháp khí bản mệnh của hắn vẫn chỉ là cấp bậc bát phẩm, căn bản không có khả năng tấn thăng lên cửu phẩm nhanh như vậy.

Cho nên, cô cảm thấy cuối cùng Tống Thư Hàng vẫn phải dùng ‘cây búa của Đông Phương Bùi’, mời Đông Phương Bùi ra tay tăng cấp bậc pháp khí bản mệnh của hắn lên một chút.

…

…

Tống Thư Hàng nhấc cây búa của Đông Phương Bùi lên lần nữa, nói: “Có lẽ ta có thể giữ lại cơ hội này để chế tạo pháp khí bản mệnh cho đệ tử của ta.”

Bất kể là Sở Sở, tước yêu Tiểu Thải, hoặc là nhân viên Thông Nương, con gái m Trúc, các cô đều cần pháp khí bản mệnh.

Người sư phụ như hắn không có quá nhiều thứ có thể dạy đệ tử, cũng không có kinh nghiệm giảng dạy, chỉ có thể cố hết sức cho đệ tử mình được thuận lợi một chút trên con đường tu luyện.

“Có điều nói nào ngay thì tạo hình của cây búa này.” Tống Thư Hàng giơ cao cây búa vuông vức này lên, sau khi suy nghĩ chốc lát thì đột nhiên hô lên: “Nếu ai nắm được búa này trong tay thì hoàn toàn xứng đáng có được lực lượng của Lôi Thần!”

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Tại thế giới sụp đổ không có người ngoài này, Tống Thư Hàng triệt để cho bản thân sổ lồng.

Ầm ~~

Trong hư không, dường như thật sự có cuồng lôi vang rền.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Hắn nhìn cây búa trong tay… Chờ chút, búa ca, ta chỉ hét chơi thôi, ta cũng không thật sự có dự định chuyển chức làm Lôi Thần đâu.

Mỹ nhân rắn công đức cũng ngớ người ra.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang dội.

Trong hư không… lờ mờ có một bóng dáng hiện lên.

Không phải thực thể, mà là tồn tại tựa như u linh vậy.

Đông Phương Đại Đế Đông Phương Bùi.

Tống Thư Hàng có chút khẩn trương nhìn vị Đông Phương Đại Đế tựa như u linh này, cũng không biết vị Đại Đế này là địch hay bạn, tiếp đó có thể đập nổ đầu hắn hay không?

“Ban nãy không cẩn thận ngủ quên mất… Xin lỗi, ta đến muộn, Bá Tống đạo hữu.” Đông Phương Đại Đế ngáp một cái, lên tiếng nói.

“? ? ?” Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Nghe giọng điệu, dường như đối phương biết hắn?

Nhưng Tống Thư Hàng vắt hết óc cũng không nghĩ ra mình và vị Đông Phương Đại Đế này có tiếp xúc lúc nào.

Hẳn đây là lần đầu tiên mình và hắn gặp nhau mới đúng.

Chẳng lẽ… là mình của tương lai từng nhập mộng vị Đông Phương Đại Đế này, đồng thời ảnh hưởng đến Đông Phương Đại Đế của quá khứ giống như ảnh hưởng đến Thánh Nhân, Thiên Đế lúc trước.

“Như vậy, Bá Tống đạo hữu ngươi chuẩn bị xong chưa?” U linh đen sì lì nói với Tống Thư Hàng: “Nếu chuẩn bị xong rồi, ta sẽ giúp người thăng cấp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.”

Tống Thư Hàng: “…”

Loại tình huống mà tất cả mọi chuyện đều đã được an bài thỏa đáng, nhưng đương sự lại hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra này thật khiến người ta sốt ruột.

“Thiên Đế chưa nói với ngươi à? Rất nhiều năm trước ta thiếu cô ấy một tỉ linh thạch, cuối cùng dùng cơ hội giúp cô ấy chế tạo pháp khí một lần để trả nợ.” U linh Đông Phương Đại Đế nói, toàn bộ quá trình hắn chỉ nhìn mặt Tống Thư Hàng là có thể hoàn thành quá trình vấn đáp.

U linh Đông Phương Đại Đế thoạt nhìn có vẻ dễ nói chuyện đến bất ngờ.

“Một tỉ linh thạch Thiên Đế nói là cái này ư?” Tống Thư Hàng nhìn về phía hóa thân bọc thép.

Một tỉ linh thạch, ngay cả cơ hội để hắn cầm nóng tay cũng không cho.

Còn chưa tới tay thì đã xài mất rồi.

“Yên tâm đi, ta không xa lạ gì với cấu tạo của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Lúc ở Thiên Đình, ta đã từng nghiên cứu pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Thú Thần bộ rồi.” U linh Đông Phương Đại Đế nói.

“Vậy làm phiền Đông Phương tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vung tay lên, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bay ra, rơi rải rác trước mặt Đông Phương Đại Đế.

“Hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này được chế tạo không tệ. Thủ pháp này, là thủ pháp búa lớn búa nhỏ của Huyền Trọng phái?” Đông Phương Đại Đế không hổ là thiên hạ đệ nhất búa, ánh mắt sắc bén.

Đồng thời Đại Đế còn chú ý đến trong sáu lươi sáu món pháp khí này của Tống Thư Hàng, có sáu mươi lăm món đã ngưng tụ ra ‘hình thức ban đầu của khí linh’, sinh ra ý thức yếu ớt. Món găng tay Nghịch Kình kia thì đã sinh ra khí linh hoàn chỉnh.

Xem ra… Bá Tống đã bỏ ra rất nhiều thời gian để săn sóc những pháp khí này.

Pháp khí đều đã có ý thức yếu ớt, độ khó thăng cấp sẽ giảm mạnh.

Sau khi hài lòng gật đầu, Đông Phương Đại Đế đưa tay nói: “Sau đó, ta cần số lượng lớn linh thạch và tài liệu luyện khí. Chuẩn bị xong chưa?”

Tống Thư Hàng ngớ ra: “Một tỉ linh thạch thì sao?”

“Một tỉ linh thạch chỉ là giá tiền mời ta ra tay, ngươi không cho rằng một tỉ linh thạch đã bao gồm cả tài liệu thăng cấp pháp khí đó chứ?” U linh Đông Phương Đại Đế liếc Tống Thư Hàng: “Đừng nói với ta ngươi không có linh thạch và tài liệu đấy nhé?”

Dường như hắn ngửi được hương vị nghèo khổ từ trên người Tống Thư Hàng.

Chương 2744: Cũng không thể để Bá Tống coi thường!

Tống Thư Hàng: "…"

Một tỉ linh thạch không cho hắn cầm nóng tay thì thôi đi, ngay cả tài liệu và linh thạch cần tiêu tốn để thăng cấp hai bộ 'pháp khí tổ hợp tam thập tam thú' còn phải do chính hắn trả.

Từ bên ngoài xem ra, đây là một đại kỳ ngộ thăng cấp pháp khí bản mệnh mà Thiên Đế tiên tử khổ tâm an bài cho hắn. Thiên Đế tiên tử sắp xếp thỏa đáng tất cả mọi thứ, có thể nói là dụng tâm lương khổ. Nhưng chẳng biết tại sao, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác được ác ý sâu sắc của thế giới này đối với hắn từ trong đó.

Chờ sau khi pháp khí thăng cấp xong, hắn không chỉ không có một tỉ linh thạch vào sổ, nói không chừng bản thân còn phải móc một tỉ hay tám trăm triệu linh thạch ra mất.

Nghĩ đến đây, 'trái tim Bá Tống' lập tức nhịn không được bắt đầu đập một cách nặng nề, từ động lòng mừng rỡ chuyển thành cơ tim tắc nghẽn.

Đối diện.

Đông Phương Đại Đế trạng thái u linh bình tĩnh nhìn Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức không chút yếu thế nhìn lại Đông Phương Đại Đế chằm chằm.

Một lát sau.

"Gì kia, Đông Phương tiền bối… ta có thể lựa chọn không thăng cấp, sau đó lấy lại tiền không?" Tống Thư Hàng suy tư hồi lâu rồi đưa ra một đề nghị mà Đông Phương Đại Đế tuyệt đối không ngờ tới.

Từ xưa đến nay, tu luyện giả các hệ trong chư thiên vạn giới đều thỉnh cầu Đông Phương Đại Đế luyện khí. Đừng nói một tỉ linh thạch, dù cho có tăng lên gấp mấy lần cũng có người tới cửa.

Hiện tại, có sẵn một cơ hội luyện khí thăng cấp pháp bảo bày trước mắt, Bá Tống lại muốn từ chối rút tiền?

Đại Đế cảm thấy Bá Tống đang vả mặt hắn.

“Ngươi có thể lựa chọn từ bỏ thăng cấp, nhưng trả lại tiền thì không có khả năng.” Đại Đế thong thả nói.

Cũng không phải hắn thiếu tiền, trong tứ phương đại đế hắn chính là kẻ giàu nhất.

Chủ yếu là vấn đề trả lại tiền liên quan đến mặt mũi.

Hơn nữa, năm đó hắn thiếu Thiên Đế món nợ ‘một tỉ linh thạch’, ngay cả hắn cũng không biết rốt cuộc phẩm cấp của một tỉ linh thạch kia là gì.

Thời đại viễn cổ, vào một lần tu luyện trên đường hắn gặp phải tình trạng đột ngột phát sinh, cần tiêu hao số lượng lớn linh thạch có sẵn để vượt qua chuyện bất trắc.

Lúc ấy là Thiên Đế xuất thủ giúp hắn một tay.

Trong số linh thạch Thiên Đế tế ra lần đó, linh thạch lục, thất, bát, cửu phẩm, mỗi một phẩm giai đều có. Số lượng cũng không phải đúng một tỉ, chỉ là đại khái khoảng chừng một tỉ, cũng không chính xác.

Cho nên, dù hắn muốn trả lại tiền cũng không cách nào trả lại số linh thạch có phẩm giai ngay lúc đó.

Dù sao cũng không thể bảo hắn trả lại một tỉ linh thạch cửu phẩm đúng không?

Cuối cùng hắn chọn lấy công gán nợ, thiếu Thiên Đế một ân tình.

n tình này vẫn luôn bảo lưu từ thời đại viễn cổ cho tới bây giờ.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nếu như ngươi không có tài liệu và linh thạch, vậy ta đi về trước ngủ tiếp một giấc. Chờ sau khi ngươi chuẩn bị tốt tài liệu và linh thạch thăng cấp thì lại triệu hoán ta. Dù sao chỉ cần chính ngươi không từ bỏ cơ hội này, vậy giao ước giữa ta và Thiên Đế sẽ không hủy bỏ.” Đông Phương Đại Đế lên tiếng nhắc nhở.

Hắn có thể cho Bá Tống một chút thời gian chuẩn bị tài liệu. Dù sao đối với hắn mà nói, hôm nay thăng cấp giúp Bá Tống với ngày mai thăng cấp giúp Bá Tống không có gì khác nhau cả. Người gấp ngược lại là Bá Tống kia kìa… Pháp khí bản mệnh đề thăng đẳng cấp càng sớm thì càng có lợi đối với tu luyện giả trong tương lai.

“Không, không cần chờ lần sau.” Tống Thư Hàng cắn răng kiên định nói.

“Ngươi muốn bỏ qua cơ hội này à?” Đông Phương Đại Đế có chút kinh ngạc nhìn Bá Tống, dường như cái nghèo của Bá Tống đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn. Bởi vì nghèo, nên ngay cả cơ hội cường hóa pháp khí miễn phí như vậy cũng muốn bỏ qua?

“Không phải, Đông Phương tiền bối. Ý ta là ta muốn thăng cấp bây giờ. Tài liệu và linh thạch, ta có một ít.” Tống Thư Hàng lộ ra vẻ đau lòng nói.

Hiện nay quả thực hắn có một ít tài phú…

Đó là số tài sản kếch xù văng ra từ không gian trong cơ thể Côn Vương sau khi đánh nổ Côn Vương lần trước.

Chư thiên vạn giới, giống loài tồn trữ cả nhà trong cơ thể mình, sau khi đánh quái còn có thể rơi bảo vật như Côn Vương cũng không nhiều.

Tống Thư Hàng có được bảo tàng của Côn Vương, nửa tháng gần đây, giá trị của cải có thể nói là đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng bây giờ…

Hắn cảm thấy giá trị của cái đỉnh cao nhân sinh của mình sẽ rơi xuống thẳng tắp.

“Hơn nữa, nếu như số lượng linh thạch không đủ, ta còn có thể mượn bạn bè một chút.” Tống Thư Hàng lại bổ sung, đã thiếu Bạch tiền bối rất nhiều linh thạch rồi, cũng không lo thiếu nhiều hơn một chút.

Bây giờ hắn có được tuổi thọ của Kiếp Tiên cửu phẩm, trong tuổi thọ dài đằng đẵng này, nhất định hắn có thể kiếm được đủ nhiều linh thạch để trả món nợ khổng lồ thiếu Bạch tiền bối!

“Mượn một chút.” Mỹ nhân rắn công đức bắt đầu sắm vai máy ghi âm.

Trên lý luận mà nói, nếu Tống Thư Hàng cần mượn linh thạch từ Bạch tiền bối, vậy thật sự chỉ cần ‘mượn một chút’ linh thạch là đủ.

Thu nhỏ ‘hành tinh linh thạch’ kia của Bạch tiền bối theo tỉ lệ chừng địa cầu, mỗi một chấm nhỏ trên mặt cỡ chừng một thành phố, đào ra ‘một chấm’ linh thạch hoàn toàn đủ nhu cầu tiêu hao để Tống Thư Hàng thăng cấp pháp khí.

“Trước tiên ngươi lấy toàn bộ linh thạch ra đi, ta xem xem có đủ yêu cầu thăng cấp hay không. Một mình ngươi sở hữu hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, nếu muốn thăng cấp một mạch thì số lượng tiêu hao sẽ khá lớn đấy.” Đông Phương Đại Đế trạng thái u linh hữu nghị nhắc nhở, ghim một mũi tiêm dự phòng tâm lý cho Bá Tống đạo hữu với khí tức bần cùng nồng đậm không chút che giấu.

Tránh cho lúc thăng cấp được một nửa, Bá Tống đạo hữu bởi vì đau lòng linh thạch, nội tâm vùng vẫy, lựa chọn ngừng thăng cấp.

Còn nữa, lúc thăng cấp pháp khí bản mệnh khác với thăng cấp pháp khí bình thường, vì phòng ngộ nhỡ, linh thạch dự trữ phải dư dật hết sức có thể, thà nhiều không thiếu.

“Không bằng tiền bối để ta… Ầy, vẫn là ta lấy ra thì hơn.” Tống Thư Hàng nói được một nửa thì cười gượng bảo.

Vốn hắn muốn trực tiếp dẫn Đông Phương Đại Đế đến thế giới hạch tâm của hắn.

Nhưng ngẫm lại, hiện tại trong thế giới hạch tâm, khắp nơi đều là ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’.

Ngay cả mảnh vỡ ‘Nam Thu tự’ của Nam Phương Đại Đế và ‘Đông Chi Xuân các’ của Đông Phương Đại Đế cũng đều đang ở trong thế giới hạch tâm của hắn.

Chủ yếu là ‘Nam Thu tự’ của Nam Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng cũng không muốn để người khác biết nó đang ở trong thế giới hạch tâm của mình… Lỡ như tin tức lộ ra ngoài, Nam Phương Đại Đế giày vò người kia dán mắt vào hắn thì sẽ rất khó chịu.

Theo nhắc nhở của Quy tiền bối, nếu bị Nam Phương Đại Đế dán mắt vào, vậy lúc ăn cơm, đi ngủ, bế quan đều có thể sẽ bị Nam

Phương Đại Đế đánh úp bất ngờ.

Tên tuổi Đại Đế giày vò người cũng không phải tự nhiên mà có.

Trên thế giới này, đạo hiệu có thể lấy sai, nhưng ngoại hiệu thì tuyệt đối không sai được.

Dứt lời, Tống Thư Hàng hơi mở thế giới hạch tâm ra, cũng ra lệnh cho tiểu trợ lý hạch tâm lấy linh thạch ra.

Rào rào rào ~

Một đống lớn linh thạch bát, cửu phẩm lóng lánh được trút ra từ trong thế giới hạch tâm.

Thậm chí trong đó còn chen lẫn một phần nhỏ linh thạch phẩm cấp thấp… Đó là tiền riêng của Tống Thư Hàng, cũng bị tiểu trợ lý hạch tâm moi cả ra.

Ngoại trừ linh thạch, còn có tài liệu luyện khí trong bảo tàng Côn Vương, cùng với một ít tài liệu luyện khí Tống Thư Hàng nhổ lông dê Bạch tiền bối two từ Cửu U thu được lần này, cũng đều bị moi ra.

“Bá Tống đạo hữu số lượng nguyên tài liệu trong tay ngươi không ít nha, hơn nữa đều là tinh phẩm hiếm có. Cái này có thể dùng, những thứ này cũng có thể dùng, phần này có thể dùng, cái này cũng không tệ…” Đông Phương Đại Đế bắt đầu phân chia đống tài liệu.

Vừa chia chính là một loạt.

Trong nháy mắt, một đống lớn tài liệu luyện khí, cũng chỉ thừa lại chút râu ria không dùng được bị phân lại cho Tống Thư Hàng. Chín mươi chín phần trăm tài liệu còn lại đều bị Đông Phương Đại Đế lấy đi.

“Ngoài ra… phương diện linh thạch, Bá Tống đạo hữu tốt nhất ngươi chuẩn bị thêm số lượng gấp ba lần số này đi.” Đông Phương Đại Đế bổ sung.

Hiếm khi ra tay, hắn muốn cho Bá Tống (?), nhất định phải tranh thủ dùng sạch toàn bộ linh thạch và tài liệu luyện khí của Bá Tống, rèn luyện sáu mươi sáu món pháp khí tổ hợp này đến cực hạn!

Cũng không thể để Bá Tống coi thường trình độ một tỉ linh thạch một lần ra tay của hắn được.

Chương 2745: Hoàng Sơn tiền bối, hẹn hò không?

Nói thật, số lượng tài liệu luyện khí phong phú mà Tống Thư Hàng lấy ra từ thế giới hạch tâm khiến Đông Phương Đại Đế vốn cảm thấy hắn là hộ nghèo túng có chút kinh ngạc.

Đám tài liệu luyện khí này không chỉ có số lượng phong phú, hơn nữa mỗi một loại đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, đều là tài liệu luyện khí tốt được lựa chọn tỉ mỉ.

Như vậy xem ra, Bá Tống nhìn như nghèo túng nhưng thật ra là người sưu tầm tinh phẩm có ánh mắt tinh tường, đi con đường tinh phẩm.

Cũng khó trách hắn lại nghèo đến không có bao nhiêu linh thạch, thu thập những tài liệu tinh phẩm này có thể là vô cùng hao tiền tốn của.

Ánh mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng của Đông Phương Đại Đế trở nên nhu hòa, nhóm luyện khí sư đều thích rèn đúc loại tài liệu cực phẩm này. Tài liệu càng tinh phẩm, nhóm luyện khí sư mới có thể phát huy ra bản lĩnh siêu tài nghệ của mình tới cực hạn.

Có những tài liệu này, Đông Phương Đại Đế thậm chí nắm chắc đưa cấp bậc 'pháp khí tổ hợp tam thập tam thú' bát phẩm của Tống Thư Hàng lên đến trình độ thần binh Trường Sinh Giả*loại yếu!

Đây chủ yếu vẫn là số lượng pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng quá nhiều, hai bộ cộng lại có sáu mươi sáu món. Nếu như pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng chỉ là hai ba món một bộ, dựa vào những tài liệu luyện khí cực phẩm này, lại thêm linh thạch đủ nhiều, Đông Phương Đại Đế ráp lại một phát, mở ra tế đàn Thiên Hỏa trong hang ổ của mình, tối đa hai năm thời gian, hắn có thể trực tiếp tạo ra thần binh Trường Sinh Giả, hoặc là thần binh Kiếp Tiên cực phẩm có tiềm lực tiến hóa thành thần binh Trường Sinh Giả.

Nể mặt đám tài liệu tinh phẩm này, Đông Phương Đại Đế chuẩn bị toàn lực ra tay, phát huy bản lĩnh luyện khí 'thiên hạ đệ nhất búa' của mình, nhất định phải rèn pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Bá Tống mạnh đến cực hạn.

"Linh thạch gấp ba… Ta hiểu rồi, ta đi tìm Bạch tiền bối mượn một chút." Lúc này Tống Thư Hàng đã khôi phục bình tĩnh.

Lúc biết tiền của mình đã không giữ lại được, chỉ có thể tiêu xài, thế mà nội tâm Tống Thư Hàng lại trở thành giếng nước tĩnh lặng. Bởi vì tình thế đã đến nông nỗi phải đi mượn tiền, mượn gấp ba cũng là mượn, mượn gấp bốn gấp năm cũng là mượn.

Đã không còn gì đáng sợ nữa rồi!

Lúc nghĩ như vậy, nội tâm Tống Thư Hàng ngược lại trở nên bình tĩnh.

Bạch tiền bối bản thể còn đang bế quan, cho nên Tống Thư Hàng trực tiếp liên hệ với nửa phân thân Bạch tiền bối để lại thế giới Cửu U.

"Bạch tiền bối, có tiện trả lời không? Ta cần mượn chút tiền." Tống Thư Hàng có hơi chột dạ nói, loại cảm giác này khiến hắn nhớ lại cảm giác xin ba Tống tiền sinh hoạt trước thời hạn hồi cấp ba.

"Dùng làm gì?" Bạch tiền bối phân thân hỏi.

"Dùng để thăng cấp hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, cần lượng lớn linh thạch. Thiên hạ đệ nhất búa Đông Phương Đại Đế tự mình ra tay thăng cấp." Tống Thư Hàng đáp.

"Ừm, vậy không tệ. Mở lối đi không gian, chúng ta bắt đầu truyền tống linh thạch." Bạch tiền bối phân thân sảng khoái trả lời.

Dù sao là linh thạch của bản thể, hắn chẳng hề đau lòng.

Tống Thư Hàng theo lời, mở một lối đi không gian từ tiểu thế giới sắp sụp đổ này đến chỗ của Bạch tiền bối phân thân.

Ngay sau đó, linh thạch liên tục không ngừng tuôn ra từ trong lối đi không gian.

Linh thạch bình thường đều đã được cắt theo tiêu chuẩn… mà linh thạch từ chỗ Bạch tiền bối phân thân truyền tới đều là linh thạch nguyên thạch, mỗi một khối đều vô cùng to lớn.

Bạch tiền bối phân thân cũng lười đi gia công cắt ra.

Thế là, từng quặng linh thạch cỡ lớn bất quy tắc tuôn ra từ lối đi không gian. Mỗi một khối đều có đường kính rộng hơn trăm mét.

“Quặng thô linh thạch lớn như vậy? Hơn nữa phẩm chất còn cao đến thế, nơi sản xuất đám quặng linh thạch này là mạch khoáng siêu to khổng lồ ư?” Đông Phương Đại Đế ngẩn người, nói.

Quặng linh thạch cỡ lớn như thế cũng không thường thấy, dù sao dù là quặng linh thạch trong quặng mỏ siêu to khổng lồ thì linh thạch bên trong cũng không có khả năng hoàn toàn sinh trưởng cùng một chỗ.

“Đây cũng không phải linh thạch sản xuất ra từ quặng mỏ linh thạch.” Tống Thư Hàng kiêu ngạo nói: “Đây là linh thạch cắt ra từ bề mặt một tinh cầu linh thạch mà Bạch tiền bối của ta nhặt được. Nếu không phải lối đi không gian của ta chỉ có thể duy trì chừng này, Bạch tiền bối còn có thể cắt ra quặng linh thạch càng lớn hơn.”

Đông Phương Đại Đế: “? ? ?”

Gì? Ngươi vừa nói gì đấy, ta có nghe nhầm không?

Tinh cầu linh thạch là thứ quỷ gì?

Đông Phương Đại Đế ta tung hoành thời đại viễn cổ, dấu chân đạp khắp chư thiên vạn giới… ta cũng chưa từng nhìn thấy thứ như ‘tinh cầu linh thạch’!

Bình thường dù là thế giới có linh lực cao, trong một thế giới có thể có rất nhiều ‘quặng mỏ linh thạch loại lớn’ cũng không tệ rồi.

Cả một tinh cầu đều là linh thạch, đây quả thực là không cách nào tưởng tượng được có biết không.

Nếu như trên tinh cầu kia có tu luyện giả cư ngụ, đó là chuyện hạnh phúc đến nhường nào? Ngồi xổm trên mặt đất, đào đại một phát chính là linh thạch.

Lúc tu luyện, nằm sấp trên mặt đất là có thể hấp thu lực lượng.

Ngay cả bồn cầu đều chế tạo từ linh thạch, toàn bộ động phủ, công cụ đều có thể dùng linh thạch chế tạo.

Nghĩ tới là thấy xa xỉ rồi.

“Đông Phương tiền bối, ngươi đang thất thần ư? Số lượng linh thạch gần đủ chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong lối đi không gian, từng khối linh thạch đường kính trăm mét còn đang lăn ra không ngừng.

“Đủ rồi, đủ lắm rồi.” Đông Phương Đại Đế vội xua tay nói.

Hắn quả thật bị cái giàu của ‘Bạch tiền bối’ nhà Bá Tống ở phía đối diện làm phát khóc rồi.

Loại phương thức mượn linh thạch này, ngay cả sáng tác thần thoại diễn nghĩa cũng không dám viết như thế đâu.

Có thể quen biết người bạn như vậy, quả thật là phước đức ba đời.

“Bạch tiền bối, số lượng linh thạch đủ rồi.” Tống Thư Hàng hô lên.

“Nhận được, cố lên.” Bạch tiền bối phân thân truyền âm trả lời.

Tống Thư Hàng lớn tiếng nói: “Cảm ơn Bạch tiền bối ~~”

Sau đó, lối đi không gian đóng lại.

Đông Phương Đại Đế nhìn một đống lớn linh thạch khổng lồ đang lơ lửng trong hư không, lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Sau khi ngươi mượn linh thạch, ngươi không nhắc đến việc khi nào trả ư?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, giọng điệu thê lương nói: “Dù sao trong thời gian ngắn ta cũng trả không nổi.”

Đông Phương Đại Đế: “…”

Vì sao ngươi có thể cây ngay không sợ chết đứng như thế?

“Đông Phương tiền bối, còn cần chuẩn bị thứ gì nữa không? Nếu như còn thiếu gì, ta có thể liên hệ với đại lão cái gì cũng có thể bán, mua từ chỗ hắn một ít.” Hương vị ‘nghèo túng’ trên mặt Tống Thư Hàng tiêu tán đi, hiện ra nét hào phóng.

Đàn ông quả nhiên phải có tiền, không có tiền thì nói chuyện cũng không có sức lực. Hiện tại sau khi có được đống quặng linh thạch khổng lồ trước mặt này, Tống Thư Hàng lại bắt đầu bành trướng.

“Tạm thời đủ rồi, một vài tài liệu đơn giản còn thiếu ta có thể bổ sung cho ngươi, nể mặt ngươi cung cấp tài liệu luyện khí tinh phẩm như vậy, tài liệu bình thường ta sẽ không thu phí.” Đông Phương Đại Đế nói.

“Cảm ơn tiền bối, tiền bối quả không hổ là thiên hạ đệ nhất búa!” Tống Thư Hàng nịnh bợ chun chút.

Đông Phương Đại Đế mỉm cười, vươn tay sờ mó sáu mươi sáu món pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng, lại có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, kỳ thực có sáu mươi lăm món pháp khí đều nằm trong trạng thái ngưng tụ ý thức yếu ớt. Nếu như trạng thái của chúng nó có thể tiến thêm một bước, ta sẽ có nắm chắc khiến chất lượng hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ngươi càng nâng cao hơn một bước.”

“Nói cách khác, phải cường hóa chúng nó một chút ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Đại Đế: “? ? ?”

Ý thức pháp khí, đâu phải muốn cường hóa là cường hóa chứ?

Đối diện.

Tống Thư Hàng dùng chức năng ‘mạng chat Tu Chân’ liên hệ với Hoàng Sơn ma ma: “Hoàng Sơn tiền bối, Hoàng Sơn tiền bối ~”

“Có chuyện gì?” Hoàng Sơn ma ma trả lời.

“Hẹn hò không? Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng gửi kèm theo icon giơ ngón tay cái.

Hoàng Sơn tiền bối: “…”

Roẹt!

Một quyển sách cổ trong tay hắn bị xé thành hai nửa.

Đậu Đậu: “? ? ?”

Chương 2746: Hoàng Sơn đạo hữu, khiên thịt chỗ ngươi có đủ thịt không?

Đậu Đậu trợn to mắt chó của mình, nghi hoặc nhìn Hoàng Sơn Tôn Giả.

Có phải Hoàng Sơn đại ngốc đến thời mãn kinh rồi không? Nếu không vì sao lại đột nhiên gắt gỏng chẳng hiểu ra sao thế kia?

Chờ chút…

Lẽ nào chuyện ta lặng lẽ đổi 'cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh' của hắn thành đậu ngào đường có cùng hương vị bị hắn nhận ra rồi? Trong lòng Đậu Đậu có chút chột dạ.

Chủ yếu là vài ngày trước, lúc tim gan Hoàng Sơn đại ngốc phát đau thì sẽ bắt nó gặm 'cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh', sau đó Hoàng Sơn nghe tiếng nhai 'cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh', tim gan sẽ dễ chịu một chút… Cho nên, suy nghĩ vì dạ dày của mình, Đậu Đậu lặng lẽ đổi 'cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh' thành đậu ngào đường.

Dù sao tim gan nó không có bệnh tật gì, không bệnh mà uống thuốc gì chứ?

Trong lúc đang suy tư, lại thấy Hoàng Sơn đại ngốc thuần thục vươn tay túm lấy bình 'cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh', đổ ra hai viên, chuẩn bị nhét vào miệng.

[Xem ra không phải nồi của ta, chắc trong nhóm Cửu Châu số 1 lại có người gửi nội dung tán gẫu khiến Hoàng Sơn đại ngốc run rẩy tim gan rồi?] Đậu Đậu đầu tiên là âm thầm ấn like cho vị thành viên không biết tên trong nhóm kia, đồng thời nó nhào về phía Hoàng Sơn đại ngốc, hô lên: "Đại ngốc, để ta nhai cho, để ta nhai viên thuốc này cho. Ngươi nghe tiếng ta nhai thuốc là được rồi, thuốc có ba phần độc, gần đây ngươi vẫn đừng nên uống."

Hoàng Sơn Tôn Giả sững sờ.

Đậu Đậu, là đang nghĩ cho hắn?

Từ sau khi hắn đề xuất muốn phân phủ với Đậu Đậu… đồng thời bắt đầu bố trí động phủ mới cho Đậu Đậu, dường như Đậu Đậu lập tức trưởng thành rồi, bắt đầu trở nên chín chắn.

Quả nhiên, con cái không thể cứ luôn ở dưới cánh chim của cha mẹ, nhất định phải để bọn nhỏ rời đi, bọn nhỏ mới có thể trưởng thành được.

Trong lòng Hoàng Sơn rất vui mừng.

'Xoạt ~' Đầu lưỡi Đậu Đậu cuốn một cái, liếm lấy 'viên thuốc' trong tay Hoàng Sơn Tôn Giả, sau đó trong miệng phát ra tiếng nhai rôm rốp.

Hoàng Sơn Tôn Giả đậy bình thuốc lại, cười sờ đầu chó của Đậu Đậu.

"Yên tâm đi, ta không sao." Hắn nói như vậy.

Sau đó, hắn cắn răng mở tin nhắn riêng của Tống Thư Hàng tiểu hữu ra, trả lời: "Nói chính sự!"

Hắn không thể giả chết không trả lời Thư Hàng… Bởi vì lấy tính cách của ba tên Thư Hàng, Tam Lãng, Đồng Quái, nếu như ngươi làm lơ tin nhắn riêng của bọn họ, vậy chốc lát sau, bọn họ sẽ chạy vào trong nhóm @ ngươi.

So sánh hai cái hại thì chọn cái hại nhẹ hơn, cho nên dù tim gan lờ mờ phát đau, Hoàng Sơn ma ma vẫn chọn đáp lời Bá Tống.

"Là thế này, Hoàng Sơn tiền bối. Không phải lần trước ngài nhắc với ta, trung tuần tháng 1 này chúng ta cùng lập nhóm với Lý Đạo Quân đi 'di tích Hóa Linh', tìm vật chất khiến pháp khí bản mệnh của tu sĩ sinh ra ý thức yếu ớt, hoặc là khiến ý thức yếu ớt của pháp khí có tỉ lệ nhất định tiến hóa thành 'khí linh' trong di tích Hóa Linh ư. Ta thấy thời gian cũng không xê xích trung tuần tháng 1 bao nhiêu… Không bằng, hôm nay chúng ta bắt đầu hẹn đi?" Tống Thư Hàng trả lời.

Hôm nay đã là ngày 17 tháng 1, tính toán thời gian, vừa vặn đã là trung tuần tháng 1.

Chọn ngày không bằng đụng ngày… Hôm nay bèn bắt đầu hẹn nhau xông vào di tích Hóa Linh kia, sau đó dùng vài phút san bằng phó bản di tích Hóa Linh, đào ra vật chất khiến ‘pháp khí bản mệnh’ thăng cấp kia!

Dù sao thiên hạ đệ nhất búa ‘Đông Phương Đại Đế’ còn đang ở bên cạnh chờ mở lò luyện khí, hắn nhất định phải lấy vật chất thần kỳ kia tới tay trong thời gian ngắn nhất, trước khi Đại Đế mở lò, tăng cường pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của mình lên một bước.

“Thì ra là việc này, bây giờ ngươi có thể nhín thì giờ ra à?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Trong tay Tống Thư Hàng có ‘thuốc nhỏ mắt’ thần kỳ kia, thứ đó cũng có chức năng khiến pháp khí bản mệnh sinh ra ý thức yếu ớt, đồng thời số lượng không ít… lúc trước Thư Hàng dùng thuốc nhỏ mắt này, mỗi giọt tính là một phần đi đổi lấy số lượng lớn bảo vật trong tay đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1. Sau đó đám bảo vật kia lại thông qua ‘tán tài vương tọa’ tán tài một đợt trong hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô Thị.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng mượn cơ hội này, dùng ‘thuốc nhỏ mắt’ kia khiến kiếm khí bản mệnh của bản thân sinh ra linh thức yếu ớt.

Mà vật chất thần kỳ bên trong di tích Hóa Linh có được công hiệu khiến ‘linh thức yếu ớt’ có tỉ lệ nhất định sinh ra khí linh… Tổ hợp thuốc nhỏ mắt và vật chất thần kỳ, trên lý luận mà nói quả thực là một đôi trời đất tạo nên.

Hiện tại thứ duy nhất cần suy xét chính là hiệu quả của ‘vật chất thần kỳ’ trong di tích kia có thể trùng với thuốc nhỏ mắt của Tống Thư Hàng hay không.

“Có thể, hoàn toàn không thành vấn đề, ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào!” Tống Thư Hàng nói.

Hiện tại, hóa thân bọc thép của hắn trở về rồi, lại thêm Tống Four thế giới Cửu U.

Hắn lại trở về khoảng thời gian vui vẻ khi có phân thân kia, một người có thể đồng thời xuất hiện ở ba nơi.

Thế giới Ma Hải Cửu U do Tống Four trấn giữ, sau đó lưu hóa thân bọc thép trong phế tích tiểu thế giới này, đi cùng Đông

Phương Đại Đế.

Cứ như vậy, bản thể của hắn có thể xuất phát, hẹn hò với Hoàng Sơn tiền bối, san bằng di tích Hòa Linh.

“Được, vậy ngươi chờ một lát, ta đi liên hệ với Lý Đạo Quân.” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Sau khi kết thúc trò chuyện riêng với Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Tôn Giả lại móc ra một viên ‘ngọc phù truyền âm’ đặc chế, bắt đầu liên hệ với Lý Đạo Quân. Lý Đạo Quân là loại tu sĩ có tính cách cẩn thận, gần đây có rất nhiều người đang âm thầm tìm hắn, muốn lấy được vật chất thần kỳ kia từ trên người hắn, khiến cho Lý Đạo Quân gần đây ngay cả mạng cũng không dám lên. Cũng chỉ có một vài người bạn tri kỷ mới có thể liên hệ với hắn thông qua ‘ngọc phù truyền âm’.

Ngọc phù truyền âm được kết nối rất nhanh.

“Yo, Lý Đạo Quân, ta là Hoàng Sơn.” Đầu tiên Hoàng Sơn Tôn Giả tự nói ra tên, tránh cho Lý Đạo Quân cẩn thận ngắt kết nối của ngọc phủ.

“Ờm… là Hoàng Sơn à.” Giọng điệu của Lý Đạo Quân ở đầu bên kia dường như là mới tỉnh ngủ.

“Giờ không xê xích với trung tuần tháng 1 là bao, chúng ta có hẹn nhau đi đến di tích động phủ kia luôn không?” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Lý Đạo Quân trả lời: “Chỗ ngươi tìm được đạo hữu loại hình phòng ngự thích hợp rồi ư? Phương diện nhân phẩm có tin được không?”

“Lần trước lúc liên hệ ngươi, chẳng phải ta nhắc với ngươi rồi à, ta đã tìm được người loại hình phòng ngự thích hợp. Yên tâm đi, nhân phẩm tuyệt đối đáng tin, là đạo hữu một tay ta nhìn hắn trưởng thành.” Hoàng Sơn Tôn Giả bùi ngùi mãi thôi.

“Là hậu bối? Vậy phòng ngự của hắn có đủ thịt không?” Lý Đạo Quân có hơi lo lắng nói: “Cạm bẫy và công kích trong di tích Hóa Linh vô cùng đáng sợ, cho nên nhất định phải là tu sĩ từ lục phẩm trở lên có sở trường phòng ngự… ta mới có nắm chắc xông vào nơi sâu trong di tích!”

“Phòng ngự không thấp hơn cấp bát phẩm.” Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh trả lời.

Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú kia của Tống Thư Hàng tiểu hữu, toàn bộ đều có phẩm chất bát phẩm, ‘Thánh thành không bao giờ thất thủ’ kia vừa mở, công kích cửu phẩm cũng gánh được. Hơn nữa, đây chỉ là cấp bậc phòng ngự mặt ngoài của Tống Thư Hàng, trên thực tế phòng ngự hiện tại của Tống Thư Hàng mạnh bao nhiêu, Hoàng Sơn ma ma cũng không tính ra được.

“Shhh, ổn rồi, ổn rồi.” Lý Đạo Quân vui vẻ nói.

Có điều chốc lát sau… Lý Đạo Quân lại có chút phiền não nói: “Tìm được đạo hữu loại hình phòng ngự rồi, nhưng chúng ta còn thiếu một vị cao tăng có đại công đức. Kỳ thực mấy ngày nay, ta vẫn luôn tìm cao tăng đắc đạo như vậy, nhưng vẫn không tìm được người đáng tin.”

Chương 2747: Hoàng Sơn đại đại, ta quỳ với ngài còn không được ư?

Cao tăng có được đại công đức, hơn nữa còn phải là đạo hữu đáng tin, tin cậy được, muốn đồng thời thỏa mãn hai điều kiện này thì thật không dễ tìm.

Lúc đầu Lý Đạo Quân có một đạo hữu cao tăng tương đối thích hợp… nhưng mấy tháng trước sau khi vị cao tăng này nghe Bá Tống giáng pháp xong, chịu một phát ‘Cường Giả Giám Định thuật’ thì đột nhiên thông suốt giác ngộ, lĩnh ngộ được chân lý sinh mệnh. Gần đây đang trong trạng thái bế quan, cho tới bây giờ vẫn chưa xuất quan.

Nếu không phải biết vị đạo hữu này là cao tăng đắc đạo, Lý Đạo Quân thiếu điều hoài nghi có phải hắn đi tạo sinh mệnh rồi hay không.

Lúc Hoàng Sơn Tôn Giả nghe được yêu cầu này thì hơi khựng lại, vừa muốn phòng ngự đủ thịt, lại vừa muốn đại công đức, đây không phải đang nói Tống Thư Hàng ư?

“Nếu là đại công đức… chỗ ta cũng bao trọn luôn.” Hoàng Sơn Tôn Giả cười trả lời: “Thấp nhất là ‘công đức thực thể hóa’, có đủ không?”

Hiện tại lực lượng công đức của Tống Thư Hàng tiểu hữu thâm hậu bao nhiêu, e rằng ngay cả bản thân hắn cũng không nói rõ được.

Hoàng Sơn Tôn Giả biết trước lần đầu tiên Huyền Thánh giảng pháp, Tống Thư Hàng đã ‘thực thể hóa ánh sáng công đức’ được rồi. Về sau lại trải qua bảy lần Huyền Thánh giảng pháp, tầng tầng lực lượng công đức gia trì. chư thiên vạn giới hiện tại, e rằng đã rất khó tìm ra tồn tại có lực lượng công đức khổng lồ hơn Tống Thư Hàng.

Thậm chí trong Trường Sinh Giả có đạo hữu nào sở hữu lực lượng công đức vượt qua Tống Thư Hàng hay không vẫn còn là ẩn số.

“Trình độ thấp nhất là ‘công đức thực thể hóa’? Shhh ~ ổn rồi ổn rồi!” Tâm tình Lý Đạo Quân bắt đầu trở nên tươi đẹp, Hoàng Sơn đạo hữu thật đúng là phúc tinh của hắn.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn cẩn thận hỏi một câu: “Vì đại sư công đức này có tin được không? Nhân phẩm của đạo hữu có được đại công đức chắc chắn đáng tin, nhưng miệng hắn có đáng tin không?”

“Yên tâm đi, hoàn toàn đáng tin. Chỉ cần lúc ngươi phân chia thu hoạch trong di tích thì chia cho đạo hữu ta dẫn tới nhiều một chút là được.” Hoàng Sơn Tôn Giả vui vẻ nói.

“Là cùng một người? Thì ra là thế.” Lý Đạo Quân lập tức nghe hiểu lời của Hoàng Sơn Tôn Giả, hắn gật đầu tỏ ý hiểu được. Cũng đúng, cao tăng đắc đạo thường có lòng dạ nhân từ, cho nên so với công kích, các cao tăng thường càng thích phòng ngự hơn. Chỉ lúc cần thiết mới bày ra thủ đoạn giận dữ khác với mặt từ bi.

Cho nên, vừa có được đại công đức, lại am hiểu thủ đoạn phòng ngự, hoàn toàn có thể lý giải.

Trong đầu hắn ảo tưởng ra dáng vẻ một vị cao tăng diện mạo hiền lành, tản ra ánh sáng công đức.

“Đến lúc đó, ta tuyệt đối sẽ không để đạo hữu Hoàng Sơn ngươi dẫn tới thiệt thòi đâu. Khi phân phối chiến lợi phẩm, nhất định phải đưa hắn thêm một phần.” Lý Đạo Quân vỗ ngực bảo đảm.

“Vậy ngươi còn yêu cầu khác không? Có thì nói luôn một lần, ta an bài thay ngươi. Nếu như không có vấn đề, không bằng hôm nay chúng ta hành động đi, chọn ngày không bằng đụng ngày.” Hoàng Sơn Tôn Giả đề nghị.

Trừ phòng ngự và lực lượng công đức ra, Tống Thư Hàng tiểu hữu còn có một bầy khỉ có thể hô 666 trợ uy; phương diện công kích mặc dù không có nhiều thủ đoạn, nhưng uy lực lại không yếu; ngay cả loại chuyện như mang thai mà Thư Hàng tiểu hữu cũng có thể làm được, có thể nói là vô cùng toàn diện.

“Đủ rồi, đủ rồi. Vậy hôm nay chúng ta xuất phát thôi! Chúng ta hẹn một nơi gặp nhau đi.” Lý Đạo Quân vui vẻ nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời: “Được, vậy ta trở về trả lời đạo hữu ta dẫn tới, hỏi xem hắn ở nơi nào, sau đó chúng ta tìm tọa độ thích hợp để tụ họp, rồi lại xông vào di tích.”

Sau khi tạm thời ngắt trò chuyện với Lý Đạo Quân, Hoàng Sơn Tôn Giả lại nhắn tin riêng cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, ổn, hôm nay xuất phát. Bây giờ ngươi đang ở đâu, chúng ta tìm vị trí thích hợp, ba người gặp nhau trước đã.”

“Hoàng Sơn tiền bối bây giờ ngươi ở đâu? Ta trực tiếp mở cánh cửa không gian qua tìm ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

“Cửa không gian?” Sau khi Hoàng Sơn tiền bối hơi khựng lại thì đột nhiên nói: “Suýt chút nữa quên mất vật trang sức trên người ngươi… lỗ rồi lỗ rồi, phí vào sân của vật trang sức trên người ngươi quá thấp rồi.”

Tống Thư Hàng cũng không phải một cá thể đơn thuần, một thân vật trang sức trên người hắn kia, chỉ lấy phí vào sân của ‘khiên thịt + đại sư công đức’, thật sự có hơi thấp.

Có điều… ngẫm lại vẫn là thôi đi, nếu muốn tính phí vào sân của vật trang sức toàn thân Tống Thư Hàng với hắn, Lý Đạo Quân cũng trả không nổi.

‘Hoàng Sơn tiền bối lầm tưởng ta phải dựa vào vật trang sức để mở cánh cửa không gian?’ Tống Thư Hàng vốn định giải thích một chút, hiện tại hắn đã có thể dựa vào bản lĩnh của mình để mở cánh cửa không gian. Có điều sau khi suy nghĩ chốc lát thì cảm thấy vẫn nên thôi đi… Tim Hoàng Sơn ma ma đã rất mệt mỏi, hắn không thể tạo thêm gánh nặng tâm lý cho Hoàng Sơn ma ma được.

Hoàng Sơn ma ma là của mọi người, lỡ như thực sự bởi vì gánh nặng này mà bị bệnh thì cũng không tốt.

“Ta ở địa cầu hiện thế giúp đỡ một vài đạo hữu giải quyết di chứng từ ‘sự kiện tà vọng’. Ta gửi tọa độ bản đồ sang cho ngươi, ngươi trực tiếp tới đi.” Hoàng Sơn ma ma trả lời.

Tống Thư Hàng ngoan ngoãn đáp: “Không thành vấn đề.”

…

…

Trong tàn tích tiểu thế giới.

Tống Thư Hàng nói với Đông Phương Đại Đế: “Đông Phương tiền bối, ta đi lấy bảo vật có thể tăng cường ý thức của pháp khí bản mệnh, đi một chút là về. Ngươi có thể chờ ta một lúc không?”

“Ngươi cứ việc đi đi… lưu phân thân của ngươi lại đây để liên lạc là được. Trước khi ta chính thức mở lò cường hóa pháp khí bản mệnh của ngươi, vừa hay cũng cần chút thời gian chuẩn bị.” Đông Phương Đại Đế trả lời.

Trước khi mở lò luyện khí, hắn cần dựa theo phẩm chất và chủng loại tài liệu, thiết kế một bộ phương án cường hóa cho sáu mươi sáu món pháp khí của Tống Thư Hàng.

Tài liệu khác nhau, con đường cường hóa cũng sẽ khác nhau.

Đặc biệt lần này Đông Phương Đại Đế chuẩn bị kỹ càng, tranh thủ dùng hết tất cả tài liệu để thăng cấp sáu mươi sáu món pháp khí, bởi vậy nên phương án cường hóa cũng sẽ càng phức tạp hơn.

“Vậy Đông Phương tiền bối, ta sẽ trở về sớm nhất có thể!” Tống Thư Hàng vươn tay đẩy ra cánh cửa không gian, dẫn theo mỹ nhân rắn công đức cùng biến nhất.

Đông Phương Đại Đế sắp xếp chỉnh tề hai bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ và tài liệu thăng cấp, bắt đầu tính toán phương án cường hóa.

“Tình trạng thăng cấp cường độ linh thức pháp khí của Bá Tống cũng phải cân nhắc tới mới được… dù sao không ngờ, ngay cả đồ vật đề thăng cường độ linh thức pháp khí Bá Tống cũng có thể moi ra.”

“Có điều, linh thức của pháp khí bản mệnh đột nhiên tăng lên trên diện rộng + đẳng cấp pháp khí cũng đồng thời tăng lên một mạch, vậy độ thân mật với bản thân tu sĩ rất có thể sẽ xảy ra vấn đề, điểm này không thể không đề phòng.”

Đông Phương Đại Đế nhẹ giọng nói.

Thân là người đứng đầu giới luyện khí, hắn sẽ suy xét mỗi một chi tiết nhỏ.

“Nói đi nói lại, ta chỉ là một tên luyện khí, độ thân mật giữa bản thân tu sĩ và pháp khí bản mệnh, ta hiểu cái búa ấy.” Đông Phương Đại Đế nói.

Phương pháp tăng độ thân mật của mỗi một tu sĩ và pháp khí bản mệnh đều không giống nhau, Đông Phương Đại Đế tối đa cũng chỉ nhắc nhở một chút. Cụ thể phải giải quyết thế nào còn phải xem bản lĩnh của chính Bá Tống.

Nói thật, Đại Đế còn rất chờ mong lúc sáu mươi sáu món pháp khí bản mệnh của Bá Tống nảy sinh vấn đề bởi vì tăng lên quá nhiều, Bá Tống phải đối mặt thế nào?

Hắn muốn nhìn xem, thanh niên được Thiên Đế xem trọng này rốt cuộc có chỗ đặc biệt gì?

******

Hiện thế, vị trí Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn Tôn Giả sờ nhẹ đầu chó của Đậu Đậu, nói: “Đậu Đậu, kế tiếp ta muốn đi thăm dò một di tích, ngươi ngoan ngoãn trông nhà nhé.”

“Không dẫn ta theo à?” Đậu Đậu hỏi.

“Thực lực của ngươi không đủ, bên trong di tích kia, ta không chắc có thể bảo vệ được ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói: “Cố gắng tấn cấp đi.”

Đậu Đậu nghe thế thì ngoan ngoãn gật đầu. Di tích ngay cả Hoàng Sơn cũng không cách nào bảo vệ nó, gần đây nó không có hứng thú tìm đường chết.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên có cánh cửa không gian mở ra trước mặt Đậu Đậu.

“Gâu, Kiếp Tiên cửu phẩm?” Đậu Đậu lập tức giật bắn lên từ trên mặt bàn.

Kiếp Tiên cửu phẩm đột nhiên quang lâm, nó đương nhiên sẽ khẩn trương.

“Là ta, Đậu Đậu.” Giọng nói nhu hòa của Tống Thư Hàng phát ra từ trong cánh cửa không gian, thân hình hắn vượt không gian mà đến, vươn tay nhấc Đậu Đậu lên cao, bắt chước giọng điệu của Hoàng Sơn tiền bối: “Cố gắng tấn cấp đi, Đậu Đậu.”

Đậu Đậu: “…”

Chỉ riêng Tống Thư Hàng, nó không muốn bị tên này nhấc lên cao, nói lời như vậy!

“Ta tới rồi, Hoàng Sơn tiền bối.” Sau khi Tống Thư Hàng đặt Đậu Đậu xuống thì nói.

“Vậy chúng ta xuất phát thôi.” Hoàng Sơn Tôn Giả đưa một tờ giấy nói: “Vừa rồi ta lại liên hệ với Lý Đạo Quân, bây giờ hắn đang ở động phủ ẩn nấp trên mặt trăng, đây là tọa độ.”

“Không thành vấn đề, chúng ta trực tiếp qua đó.” Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó hất nhẹ cọng tóc ngố trên đầu… làm bộ như Sở các chủ đang mở cánh cửa không gian.

Lại một cánh cửa không gian mở ra, thông thẳng với tọa độ trên mặt trăng.

“Hoàng Sơn tiền bối ngươi đi trước đi.” Tống Thư Hàng nói, hắn phải duy trì cánh cửa không gian này.

Hoàng Sơn tiền bối cũng không hoài nghi, sau khi hắn túm lấy túi càn khôn trên bàn, dặn dò Đậu Đậu xong thì đứng dậy bước vào trong cánh cửa không gian.

…

…

Mặt trăng, nơi động phủ ẩn nấp của Lý Đạo Quân.

“Hoàng Sơn nói muốn cùng vị đạo hữu cao tăng kia trực tiếp tới đây tìm ta, không biết lúc nào sẽ đến.” Lý Đạo Quân sắp xếp tốt đồ vật có thể dùng tới để thăm dò di tích.

Ngoài ra, hắn cũng muốn gặp vị đạo hữu hậu bối có công đức thâm hậu, phòng ngự cao cường nhà Hoàng Sơn kia.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên có một cánh cửa không gian mở ra nơi cửa động phủ của hắn.

Linh lực của cánh cửa không gian chấn động cực lớn, lập tức khiến Lý Đạo Quân cảnh giác.

Kiếp Tiên cửu phẩm?

Tại sao lúc này lại có Kiếp Tiên cửu phẩm tới tìm ta? Là truyền tống ngẫu nhiên xuất hiện sai lầm? Hay là nhìn trúng tin tức về ‘vật chất đặc thù’ trong tay ta, muốn qua đây đòi lấy từ chỗ ta?

Một nháy mắt, trong đầu Lý Đạo Quân hiện lên mấy chục ý niệm.

Nhưng ngay sau đó, bóng dáng quen thuộc kia của Hoàng Sơn Tôn Giả bước ra từ cánh cửa không gian.

“Hoàng Sơn?” Lý Đạo Quân sững sờ nói.

Ngươi nói ‘trực tiếp tới tìm ta’ ý chỉ vượt cánh cửa không gian trực tiếp tới đây?

Suýt chút nữa ngươi làm ta sợ tè ra quần rồi biết không?

Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười nói: “Ta tới rồi, Lý Đạo Quân, mở cửa đi.”

Lý Đạo Quân bấm đạo ấn, mở cửa động phủ ẩn giấu ra, đón Hoàng Sơn vào.

Đợi sau khi Hoàng Sơn Tôn Giả tiến vào, Lý Đạo Quân tiến lên đón, cho hắn một cái ôm, sau đó hỏi: “Hoàng Sơn, vậy… vị đạo hữu kia đâu?”

Nhìn cánh cửa không gian trước cửa động phủ, một đạo hữu khác mà Hoàng Sơn nói sẽ không phải là đạo hữu mở cửa không gian đó chứ?

Đang khi nói chuyện…

Cửa không gian lóe lên, lại có một bóng dáng bước ra.

Lúc bóng dáng này vừa xuất hiện, có ánh sáng công đức đầy trời đi theo. Đồng thời, có bảy thánh hào trực tiếp hiện lên trong đầu Lý Đạo Quân.

Bá… Bá Tống?

Cả người Lý Đạo Quân đều cứng đờ.

Sao vị đại lão này lại tới đây?

“Tới rồi, đây chính là đạo hữu có phòng ngự rất mạnh mà ta nói.” Hoàng Sơn ma ma vẫy tay với Tống Thư Hàng từ xa.

Lý Đạo Quân: “! ! !”

Ta chỉ cần một đạo hữu khiên thịt có phòng ngự mạnh một chút, thế mà ngươi lại kéo đại lão Bá Tống tới đây cho ta?

Ngoài ra…

Cái tên Hoàng Sơn mày rậm mắt to này thế mà cũng biết khoác lác.

Bá Bá Tống thành hậu bối của ngươi từ lúc nào? Ngươi còn nhìn hắn trưởng thành?

Ngươi là đại lão thời đại viễn cổ chuyển sinh à?

Mặt ngươi đâu?

Có xấu hổ hay không?

Trong lúc đang suy tư.

Chỗ lối đi không gian nơi cửa động phủ, đại lão Bá Bá Tống hô lên với Hoàng Sơn Tôn Giả từ phía xa: “Hoàng Sơn tiền bối, ta đến rồi!”

Hoàng Sơn… tiền bối?

Tiền bối?

Bá Bá Tống gọi Hoàng Sơn tiền bối?

Lý Đạo Quân sững sờ nhìn bạn thân Hoàng Sơn của mình.

Đậu mè… ta thật sự không biết lai lịch của Hoàng Sơn ngươi lại lớn như thế!

Chương 2748: Lẽ nào ta cũng là đại lão viễn cổ nào đó chuyển thế?

Hoàng Sơn đại đại, rốt cuộc ngài là vị đại lão viễn cổ nào chuyển thế… Nói cho ta biết được không, ta sẽ đến nấm mộ kiếp trước của ngươi tế bái.

Lý Đạo Quân đặc biệt u oán nhìn Hoàng Sơn Tôn Giả.

Lúc nghe Bá Bá Tống đáng sợ ngọt ngào gọi Hoàng Sơn đạo hữu là ‘tiền bối’, Lý Đạo Quân cảm thấy suýt chút nữa mình muốn quỳ luôn rồi.

Lúc này, Bá Bá Tống vừa vẫy tay vừa chạy tới bên này.

Lý Đạo Quân cũng không biết mình phải dùng loại tâm thái gì để đối mặt với ‘vãn bối’ Bá Bá Tống của Hoàng Sơn. Dù sao đây chính là người đàn ông khiến cả chư thiên vạn giới run rẩy!

“Không cần khẩn trương, cứ đối xử với Thư Hàng bình thường là được, hắn là đạo hữu rất dễ ở chung.” Hoàng Sơn Tôn Giả trái lương tâm nói. Chỉ là nếu ở chung lâu thì ngươi cần đến chỗ này của ta mua ‘cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh’ bí chế vị hoa quả.

Lý Đạo Quân: “…”

Tâm tình bình thường cái khỉ gió ấy!

Ngươi đứng ở góc độ và vị trí của ta đi, lúc đối mặt với Bá Tống, ngươi cho mình một tâm tình bình thường nhé?

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Lý Đạo Quân ngươi có nhận ra bên cạnh động phủ của ngươi có người đang giám thị không.” Hoàng Sơn Tôn Giả lặng lẽ nhắc nhở.

Lúc Lý Đạo Quân mở cửa động phủ ra đón hắn, xung quanh hiện ra nhiều bóng dáng âm thầm giám thị.

“Bọn chúng đã ở đó từ lâu, có điều trước đó động phủ của ta vẫn luôn trong trạng thái ẩn nấp, bọn chúng chỉ có thể canh giữ ở khu vực này. Hiện tại cửa động phủ của ta vừa mở, bọn chúng lập tức lặng lẽ tụ tập qua đây. Một đám chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi.” Lý Đạo Quân khinh thường nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói: “Dù sao trong tay ngươi có bảo vật vật chất đặc thù có thể tăng cường linh thức của pháp khí bản mệnh… Nói đi nói lại, tin tức lúc đó của ngươi làm sao mà để lộ vậy? Không cẩn thận quá rồi.”

“Là ta quá sơ suất, sau khi đạt được bảo vật thì hưng phấn quá mức, dưới tình huống không chuẩn bị tốt đã thử dùng bảo vật đề thăng một thanh phi kiếm của ta… Kết quả quá trình này vừa lúc bị kẻ khác phát hiện, hại ta trốn đông trốn tây, rụt đầu hết mấy ngày.” Lý Đạo Quân buồn bực nói.

Vào thời điểm quá hưng phấn, con người sẽ không cách nào giữ được tỉnh táo, Lý Đạo Quân ngày thường vô cùng cẩn thận, nhưng vào lúc quá hưng phấn thì vẫn phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Đối diện…

Tống Thư Hàng cũng nhận ra bóng dáng đám người ẩn nấp giám thị kia, đồng thời, hắn suy nghĩ chốc lát đã đoán được nguyên nhân đám người này giám thị Lý Đạo Quân.

Xem ra, có không ít người đang dán mắt vào vật chất đặc thù có thể tăng cường linh thức pháp khí trong tay Lý Đạo Quân.

Tu chân giới cũng là một giang hồ lớn, nơi nào có giang hồ thì khó tránh khỏi có mặt tối.

Nếu đã như vậy, nể mặt Hoàng Sơn ma ma, mình giúp vị Lý Đạo Quân này một phen đi.

Bạn tốt của Hoàng Sơn ma ma chính là bạn tốt của thành viên nhóm Cửu Châu số 1 bọn họ.

…

…

Lúc này.

Tim gan đám thành viên đang âm thầm giám thị động phủ của Lý Đạo Quân đều đang run rẩy, cẳng chân như nhũn ra, phần bụng âm ỉ phát đau.

Bọn họ nghìn tính vạn tính, không ngờ đại lão Bá Bá Tống lại xuất hiện vào lúc này.

Bọn họ vốn chỉ muốn dò thám tin tức của một con BOSS nhỏ cấp 10, kết quả lại phát hiện bên cạnh con BOSS nhỏ này còn có một con BOSS chung cực siêu quy tắc cấp một trăm triệu ở đây.

Nếu không phải tố chất tâm lý của bọn họ quá mạnh, nói không chừng đã hỏng mất từ sớm.

Không ngờ thế mà Lý Đạo Quân lại mắc lên được sợi dây Bá Tống?

Cũng không biết quan hệ giữa Lý Đạo Quân và Bá Tống là thế nào?

Nếu như chỉ là quan hệ bình thường hợp tác một lần còn đỡ, chờ sau khi Lý Đạo Quân kết thúc hợp tác với Bá Tống, bọn họ lại có thể tùy thời cơ hành động.

Nhưng nếu như giữa Lý Đạo Quân và Bá Bá Tống có quan hệ thân thiết… vậy ai dám có ý đồ với Lý Đạo Quân chính là chán sống.

Muốn nói một năm qua, người đàn ông có cảm giác tồn tại mạnh nhất tu chân giới là ai, vậy nhất định là Bá Tống không thể nghi ngờ.

Ngoài ra, nghe nói trước đó không lâu, Bá Tống khiêu chiến đại lão chư thiên vạn giới trên sao Hỏa, cho tới bây giờ, nghe đâu đã có đến trên mười vị đại lão bị Bá Tống dí xuống đất ma sát!

Mặc dù chiến cuộc cụ thể thì không phải đám tiểu bối bọn họ có thể dòm ngó, nhưng lờ mờ có thể nghe được rất nhiều tin đồn.

Chẳng hạn như, sự tích Bá Tống đã sáng tạo ra ‘Bá văn’ thuộc về hắn. Chẳng hạn như, chuyện Bá Tống có thể đã đạt đến cùng một cảnh giới với Thánh Nhân Nho gia, Thiên Đế Thiên Đình.

[Rời khỏi trước đi, thừa dịp chưa chọc giận đến Bá Tống tiền bối, lẳng lặng rút lui đã. Sau đó lại nghĩ cách, lặng lẽ nghe ngóng quan hệ giữa Bá Tống và Lý Đạo Quân.]

Ý nghĩ như vậy hiện lên trong đầu thành viên giám thị.

Bọn họ bắt đầu điệu thấp co người lại, chuẩn bị rút lui.

Nhưng mà, vào lúc này, đại lão Bá Bá Tống đột nhiên lại vẫy tay với Lý Đạo Quân, cười hô lên: “Lý Đạo Quân tiền bối, ta tới rồi này!”

Tất cả thành viên giám thị: “! ! ! ! !”

Lý Đạo Quân… tiền bối?

Tiền bối?

Tiếng hô hàm chứa ý cười trong miệng đại lão Bá Tống lại tựa như tiếng sấm cuồng bạo thời tiền sử nổ vang trong đầu tất cả thành viên giám thị!

Hơn nữa, âm thanh này còn tự kèm theo tiếng vọng lại vô hạn, quanh quẩn trong đầu bọn họ hết lần này tới lần khác!

Tất cả thành viên giám thị chuẩn bị rút lui tựa như con vịt bị vận mệnh bóp chặt cổ họng, há to mồm, yết hầu không ngừng làm ra động tác ‘nuốt nước miếng’, nhưng không có nước bọt để nuốt, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, thiếu nước.

Rốt cuộc Lý Đạo Quân có lai lịch gì?

Hắn, thế mà lại là tiền bối của đại lão Bá Bá Tống?

Nhưng cảnh giới của Lý Đạo Quân rõ ràng chỉ là Chân Quân lục phẩm. Vì sao hắn lại là tiền bối của đại lão Bá Tống?

[Chỉ có một khả năng duy nhất, Lý Đạo Quân căn bản chính là chuyển thể của một vị đại nhân vật nào đó thời tiền sử. Hơn nữa, kiếp trước của hắn và Bá Tống có quan hệ vô cùng tốt, là nhân vật tiền bối của Bá Tống!]

[Khó trách, ngay cả di tích chí bảo ‘đề thăng linh thức pháp bảo’, hắn cũng tìm được… E rằng di tích kia, căn bản chính là kiếp trước của Lý Đạo Quân để lại!]

Nghĩ như vậy, dường như rất nhiều chuyện đã có thể thông suốt.

Thật đáng sợ, ẩn giấu quá sâu, kẻ giả heo ăn thịt hổ như Lý Đạo Quân tiền bối này thật âm hiểm.

[Rút lui, mau rút lui. Sau đó lập tức truyền tin tức này về.]

…

…

Thành viên giám thị thảm hại chạy thục mạng, nhưng không chú ý tới lúc này Lý Đạo Quân cũng đần mặt ra.

Đối diện.

Vốn đang suy nghĩ xem phải đối mặt với Bá Bá Tống thế nào, lúc này toàn thân Lý Đạo Quân cứng đờ, gương mặt dại ra.

Vừa rồi trong đầu hắn suy diễn rất nhiều hình ảnh mình và Bá Tống chính thức tiếp xúc.

Chẳng hạn như hắn tôn kính hành lễ với Bá Tống, gọi một tiếng: “Bá Tống tiền bối, hoàn nghênh tới tệ phủ.” Sau đó lại thể hiện các loại lời thoại như Bá Tống tiền bối đến đây thì thật vinh hạnh cho động phủ của hắn.

Hoặc dưới sự giới thiệu của Hoàng Sơn, đại lão Bá Tống nể mặt Hoàng Sơn, bằng lòng kết bạn đồng thế hệ với hắn, nể tình gọi hắn một tiếng ‘Lý Đạo Quân đạo hữu’ vân vân, để về sau hắn có vốn liếng khoác lác với người khác.

Loại chuyện như ‘đại lão Bá Tống đã từng luận giao ngang hàng với ta, gọi ta một tiếng đạo hữu’ đã đủ để người ta khoe khoang mấy năm trời.

Nhưng bây giờ, Bá Tống thế mà lại gọi hắn một tiếng ‘Lý Đạo Quân tiền bối’ trước mặt nhiều người như vậy.

Việc này hoàn toàn vượt ngoài dự tính của Lý Đạo Quân.

Hắn ngơ ngác ngoáy đầu lại nhìn về phía Hoàng Sơn.

Chẳng lẽ ta giống Hoàng Sơn, cũng là chuyển thế của một vị đại lão viễn cổ nào đó?

Chương 2749: Nhìn cái gì đấy, cút!

Đương nhiên, loại ý nghĩ hoang đường này gần như chỉ lướt qua đầu Lý Đạo Quân một lần là lập tức bị hắn bóp nát ở nơi sâu trong não hải.

Bản thân hắn rất rõ ràng mình không phải chuyển thế của đại nhân vật gì cả. Thân là tu sĩ, có một vài việc vẫn có thể xác định được…

Cho nên, vì sao đại lão Bá Tống đột nhiên lại gọi hắn một tiếng ‘tiền bối’? Lúc bị đại lão Bá Tống gọi như vậy, hắn có loại cảm giác giảm thọ. Hắn thật sự không gánh nổi cách gọi kính trọng như vậy từ đại lão.

“Thư Hàng tiểu hữu quả nhiên vẫn không thay đổi.” Hoàng Sơn Tôn Giả vui mừng nhìn Tống Thư Hàng.

Mặc dù thực lực cảnh giới tăng lên, nhưng bản tính của hắn không hề biến hóa, vẫn giống như lúc vừa vào nhóm, là một tiểu tử nội tâm lương thiện.

Đây là chuyện rất hiếm thấy, đổi thành người khác mà làm được như Tống Thư Hàng, thực lực nhanh chóng bành trường trong khoảng thời gian ngắn, rất có thể tâm tính cũng sẽ bành trướng đến không cách nào tự khống chế.

Đây chính là quan hệ của đạo tâm và thực lực, thực lực mạnh mẽ cần có đạo tâm mạnh mẽ giống vậy phối hợp.

Đối diện.

Mỹ nhân rắn công đức nhìn vẻ mặt vui mừng của Hoàng Sơn Tôn Giả từ phía xa bèn đại khái đoán được ý nghĩ trong lòng Hoàng Sơn Tôn Giả. Từ khi học được đọc nét mặt của Tống Thư Hàng, hiện tại thỉnh thoảng cô cũng có thể đoán được suy nghĩ trong lòng người khác thông qua những biểu cảm tương đối rõ ràng của đối phương.

[Trên thực tế, nguyên nhân tâm tính Thư Hàng vẫn duy trì tốt đẹp, về cơ bản không quá mức bành trướng, trừ nhân tố tính cách của hắn ra… cũng bởi vì vòng bạn bè của hắn vẫn luôn có một đám vật trang sức mạnh đến khủng khiếp ảnh hưởng.] Mỹ nhân rắn công đức bổ sung trong lòng.

Dưới ảnh hưởng của vật trang sức và vòng bạn bè bạn thân mạnh đến khủng khiếp kia, giúp Tống Thư Hàng vẫn luôn duy trì tâm thái ma mới, thậm chí hắn chưa từng cảm thấy mình trâu bò bao nhiêu, cứ có cảm giác mình vẫn còn non xanh vô cùng.

Đương nhiên, tính cách bản thân Tống Thư Hàng cũng cực tốt. Mặc kệ hiện tại hắn đang ở tu vi cảnh giới gì, với hắn mà nói, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 vĩnh viễn là tiền bối, điểm này hiện tại không thay đổi, tương lai cũng sẽ không thay đổi.

…

…

Tống Thư Hàng mặt mỉm cười đi tới phía sau người Lý Đạo Quân, chắp tay vái Lý Đạo Quân.

“Chúng ta xuất phát thôi.” Hoàng Sơn Tôn Giả chọt nhẹ Lý Đạo Quân đang nghệch mặt ra, ý bảo hắn hồi thần lại. Đồng thời truyền âm bảo hắn nói tọa độ ‘di tích Hóa Linh’ cho Tống Thư Hàng.

Dưới sự nhắc nhở của Hoàng Sơn Tôn Giả, rốt cuộc Lý Đạo Quân lấy lại tinh thần. Đồng thời hắn hiểu được, Bá Tống là nể mặt Hoàng Sơn mới âm thầm nâng hắn một phen, giải quyết một vài phiền toái cho hắn.

Lý Đạo Quân lòng mang cảm kích vội vàng dùng phương thức truyền âm nhập mật miêu tả kỹ càng vị trí của di tích Hóa Linh một lần với Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng thu được vị trí di tích thì trong lòng tính toán tọa độ truyền tống không gian.

“Như vậy, hai vị tiền bối, chúng ta lên đường thôi.” Dứt lời, Tống Thư Hàng cong ngón tay lên, gõ nhẹ vào hư không một cái.

Xoảng ~ trong không gian truyền tới tiếng vỡ vụn.

Sau đó, không gian nứt ra, hóa thành một cánh cửa không gian.

Tống Thư Hàng còn chưa quá quen thuộc với việc nắm giữ lực lượng không gian, cho nên sau khi mở cánh cửa không gian ra, hắn cần toàn tâm toàn ý duy trì lối đi không gian, để Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân tiến vào trước.

Dưới chỉ thị của Tống Thư Hàng, trước tiên Lý Đạo Quân đóng cửa động phủ ẩn giấu của mình, sau đó cùng Hoàng Sơn Tôn Giả bước vào cánh cửa không gian, độn về phía phụ cận di tích Hóa Linh.

[Đậu mè, chuyện hôm nay thôi đủ để ta khoe khoang một trăm năm rồi!] Sau khi tiến vào cánh cửa không gian, trong đầu Lý Đạo Quân vẫn cảm thấy không thật tựa như uống quá nhiều rượu, cả người đều đang phiêu.

Hơn nữa, cái sự trâu bò này cũng không cần chính hắn đi khoe, bộ phận tu sĩ nào đó trên mặt trăng sẽ thay hắn thổi phồng sự trâu bò này lên.

Đương nhiên, hắn không thể tự mình khoe khoang sự trâu bò này được.

Nếu như trước đó Bá Tống gọi hắn là ‘đạo hữu’, hắn còn có thể chính mồm đi khoe chuyện ‘Bá Tống và hắn luận giao ngang hàng’.

Nhưng Bá Tống âm thầm giúp hắn một phen, vậy mà lại gọi hắn là ‘tiền bối’… vậy sự trâu bò này, hắn không thể dây vào.

Hắn là người rất tự biết mình, bản thân cũng không phải tiền bối thật sự của Bá Tống, khoe bậy sẽ tổn thọ mất.

“Hoàng Sơn, rốt cuộc đại lão Bá Tống và ngươi có quan hệ gì?” Lý Đạo Quân tò mò hỏi.

“Trước đó ta đã nói với ngươi rồi.” Hoàng Sơn ma ma bình tĩnh trả lời.

Nhưng mà, nội tâm Hoàng Sơn ma ma lại không bình tĩnh như mặt ngoài.

Vừa rồi hắn chú ý tới Tống Thư Hàng tiểu hữu cong ngón tay gõ nhẹ lên hư không, mở cánh cửa không gian ra.

Nói cách khác, nói không chừng Thư Hàng tiểu hữu đã nắm giữ được năng lực không gian?

Hoàng Sơn ma ma đột nhiên cảm thấy vừa vui mừng lại vừa mệt tim. Đây là một loại tâm tình rất phức tạp.

Vui mừng là do ‘đứa nhỏ nhà mình lại trưởng thành rồi, nguyên nhân mệt tim thì không phải dăm ba câu có thể nói rõ được.

…

…

Nơi cửa vào di tích Hóa Linh.

Lý Đạo Quân vươn tay lấy ra một pháp khí hình mâm tròn, ấn một cái vào hư không, mở ra lối vào di tích Hóa Linh

“Bá Tống tiền bối, trong này chính là di tích Hóa Linh… Đương nhiên, kỳ thực cái tên này là do ta đặt. Cái tên chân chính của di tích này là dùng ngôn ngữ thái cổ ghi lại, ta không cách nào đọc được tin tức bằng ngôn ngữ thái cổ. Không biết Bá Tống tiền bối ngươi có nghiên cứu ngôn ngữ thái cổ hay không?” Lý Đạo Quân thu hồi mâm tròn, dẫn Tống Thư Hàng và Hoàng Sơn Tôn Giả bước vào bên trong di tích.

Tống Thư Hàng cười lắc đầu.

Ngay cả ngôn ngữ viễn cổ ta còn chưa nắm được, ngôn ngữ thái cổ thì càng khỏi phải nói. Tống Thư Hàng thầm nghĩ. Nhưng mà, trên người hắn có một pháp tắc liên quan đến ‘tất cả căn nguyên văn tự ngôn ngữ’… Nếu như nó lóe sáng, Tống Thư Hàng có thể nhận biết một bộ phận văn tự thái cổ.

“Hoàng Sơn tiền bối, ngươi có nghiên cứu văn tự thái cổ không?” Tống Thư Hàng chuyển sang hỏi thăm Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn Tôn Giả nói: “Văn tự thái cổ thật quá xa xôi, ta cũng không nghiên cứu bao nhiêu.”

Trong lúc nói chuyện, ba người đi đến trước mặt một tấm bi đá khổng lồ.

Trên bia đá khắc năm phù văn thái cổ. Trong mỗi một chữ thái cổ đều ẩn chứa một loại khí thế như trải qua muôn ngàn thử thách.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn năm chữ thái cổ này chầm chằm, ghi tạc chúng nó trong lòng.

Đáng tiếc, lần này 'pháp tắc' trên người hắn không bị kích thích, không phiên dịch năm chữ này cho Tống Thư Hàng.

"Công đức tiên tử, cô biết chúng nó không?" Tống Thư Hàng lên tiếng dò hỏi.

Mỹ nhân rắn công đức thực thể hóa ra, đầu tiên là lắc đầu, sau đó cô nhại tiếng Tống Thư Hàng: "Câu hỏi hay đấy, rất có chiều sâu, cho nên… Tiên Tử vì sao cô không đi hỏi cha Cẩu Đản thần kỳ đi?"

Đây là câu trả lời của Tống Thư Hàng lúc trước sau khi cha Cẩu Đản sửa lại đạo hiệu của Trình Cẩu Đản, Trình Cẩu Đản tới cửa chất vấn.

Câu thoại này cũng bị mỹ nhân rắn công đức thu lại.

"Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới nhỉ." Tống Thư Hàng kéo khung chat riêng ra, nhắn tin cho Rồng Đốm two tiền bối: "Cha Cẩu Đản, ngươi có rảnh không? Nhìn hộ ta xem năm chữ thái cổ này có nghĩa là gì vậy?"

Nói rồi, hắn gửi hình ảnh năm chữ thái cổ qua.

"Nhìn cái gì đấy, cút!" Cha Cẩu Đản tàn nhẫn từ chối.

Tống Thư Hàng: "…"

"Năm chữ thái cổ này có nghĩa là 'nhìn cái gì đấy, cút'." Lúc này, Trình Cầu Đản tiên tử săn sóc giải thích.

Tống Thư Hàng: "…"

Chương 2750: Lối đi tiên thân

Cho nên, kỳ thực là trước đó cha Cẩu Đản đã giúp ta phiên dịch?

Cho nên, ta còn không thể quên cảm ơn cha Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng hít sâu điều chỉnh tâm tình, trả lời cha Cẩu Đản một câu: “Cảm ơn cha Cẩu Đản!”

“Không cần khách sáo, lần sau có chữ viết thái cổ cần phiên dịch thì cứ tìm ta.” Cha Cẩu Đản trả lời.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu: “Nhìn trời…”

Cứ thấy có loại cảm giác bản thân đưa mặt lên cho người ta hung ác thưởng một bạt tay, sau đó chính mình còn phải hô ‘666’.

Điều này đã đủ nói rõ chuyện học tốt các tri thức là quan trọng nhường nào.

“Học tập làm người ta vui vẻ, không học hành đàng hoàng thì phải ngầm chịu thiệt thòi.” Tống Thư Hàng cảm thán: “Trở về ta phải nhồi nhét văn tự thái cổ thôi.”

Lý Đạo Quân: “? ? ?”

Đây là cảm khái của đại lão Bá Tống?

Đại lão cảm thấy bản thân hắn học tập còn chưa đủ cố gắng, còn phải tiếp tục đi sâu vào học tập các loại tri thức tu hành?

Nhưng mà, trong chư thiên vạn giới hiện tại, nếu chỉ luận về tri thức tu chân, đại lão Bá Tống đã đủ xếp vào hàng ngũ trước mười rồi đúng không?

Vào phân đoạn giảng pháp ‘Bá Tống gợi cảm, online đáp đề’ lần kia, đại lão Bá Tống gần như dùng sức một người, trả lời hầu hết các nghi hoặc trên phương diện tu luyện mà đạo hữu đang xem giảng pháp đưa ra. Phải biết rằng, hệ thống tu luyện trong chư thiên vạn giới có nghìn nghìn vạn, mỗi một loại hệ thống tu luyện đều có căn bản lý luận hệ thống hoàn toàn khác nhau.

Từ khía cạnh đó có thể thấy được rốt cuộc đại lão Bá Tống nắm giữ bao nhiêu tri thức tu luyện trong chư thiên vạn giới!

Ngay cả như vậy, đại lão Bá Tống vẫn muốn dành thời gian học tập.

Quả nhiên, đại lão chân chính là sống đến già học đến già, vĩnh viễn sẽ không ngừng bước chân học tập.

Lý Đạo Quân cảm thấy mình bị sức hút nhân cách của đại lão Bá Tống cảm phục rồi!

Ánh mắt hắn nhìn về phía đại lão Bá Tống bắt đầu trở nên sùng bái.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "…"

Mặc dù không biết bạn tốt của mình tưởng tượng ra cái gì, nhưng cứ cảm thấy hắn đang nằm trong trạng thái 'công lược bản thân'.

Trở về có nên kéo hắn vào 'nhóm Cửu Châu số 1' để tam quan của hắn vỡ nát không nhỉ?

Những năm trước đây Lý Đạo Quân vẫn luôn thăm dò bí cảnh, ngăn cách với đời. Gần đây khó khăn lắm mới ra khỏi bí cảnh, lại bởi vì tin tức bị tiết lộ mà trốn đông trốn tây. Cho nên, Hoàng Sơn ma ma cũng không có cơ hội thêm hắn vào nhóm.

"Thư Hàng, trên đó viết gì vậy?" Hoàng Sơn Tôn Giả dò hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài trả lời: "Năm chữ thái cổ này có nghĩa là 'nhìn cái gì đấy, cút!', chủ nhân lập nên di tích này nhất định có thú vui vô cùng tà ác."

Nếu như không phải vì tránh Hoàng Sơn ma ma mệt tim thái quá, Tống Thư Hàng nhất định sẽ muốn nhây một chút. Nhưng vì săn sóc quả tim đã thủng trăm ngàn lỗ kia của Hoàng Sơn ma ma, lần này Tống Thư Hàng kiềm chế chính mình.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "…"

Lý Đạo Quân: "…"

Dường như bị Tống Thư Hàng đọc ra ý nghĩ của văn tự thái cổ, bia đá khổng lồ kia bắt đầu tỏa sáng lấp lánh, năm chữ viết trên đó trông như những ngôi sao nhỏ vậy, lóe lên lóng lánh, đặc biệt trào phúng.

Bia đá lóe sáng này khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới bia đá đạo hữu.

Vì thế, Tống Thư Hàng không chút do dự tiến lên, hai tay đặt trên bia đá.

Mái tóc dài của hắn hóa thành 64 bím tóc hình bàn tay, ba trăm sáu mươi độ không góc chết đặt trên mỗi một vị trí của tấm bia đá này. Theo thực lực cảnh giới tăng lên, số lượng bím tóc hình bàn tay hắn có thể khống chế cũng tăng lên thẳng tắp.

“Yêu thương hạ giá!” Trong miệng Tống Thư Hàng hô lên một cái tên phong cách rất ngôn tình, ngay sau đó, hai tay hắn và 64 bím tóc hình bàn tay bắt đầu điên cuồng bay múa.

Nháy mắt đã đột phá tốc độ âm thanh, tốc độ của mỗi ‘tay’ mỗi giây đều vượt qua con số 100.

Hào quang ‘Dưỡng Đao thuật’ hóa thành tia sáng chói mắt.

Dưới hào quang tràn đầy ‘yêu’ này, bia đá khổng lồ bắt đầu run lẩy bẩy.

“Đây là pháp thuật gì?” Lý Đạo Quân kinh hãi nói.

Hào quang tràn đầy loại tình cảm ‘yêu’ dịu dàng này thật khiến lòng người ấm áp. Không hổ là đại lão Bá Tống có được đại công đức, vậy mà có thể sở hữu pháp thuật ấm áp như vậy.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...”

Ta không biết phải giải thích với người thế nào, kỳ thực đây là pháp thuật phụ trợ ‘người kiếm hợp nhất’ như ‘Dưỡng Đao thuật’, ‘Dưỡng Kiếm thuật’ rất chính thống trong tu chân giới. Nhưng ta nghĩ nếu ta giải thích như vậy, chắc chắn ngươi sẽ không tin.

Ba giây!

Vẻn vẹn ba giây, Tống Thư Hàng bình tĩnh thu hồi 64 bím tóc hình bàn tay và hai tay mình.

Hai giây trước, Tống Thư Hàng vung ra 13200 phát Dưỡng Đao thuật. Giây thứ ba kết thúc bắt đầu giảm tốc độ, chỉ thả ra 814 phát ‘yêu thương hạ giá’, góp đủ số lượng 14014 phát.

Đây là bí chiêu Tống Thư Hàng khai phá ra vì Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối, tên là ‘Dưỡng Đao thuật*sắp chết rồi, sắp chết’.

Lần tới lúc Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối đâm tim hắn, đâm tàn nhẫn thì hắn sẽ làm thế này.

Oong oong oong ~

Trước mặt, bia đá khắc năm văn tự thái cổ này bắt đầu chấn động phát ra âm thanh.

Dường như là bị yêu của Bá Tống cảm hóa vậy.

Chốc lát sau.

Ầm ầm ầm ầm ~

Bia đá to lớn bắt đầu tự chủ xê dịch, nó chậm rãi chuyển dời sang bên cạnh… cuối cùng, lộ ra một bí đạo.

Bí đạo ẩn nấp này bị bia đá trấn áp, ngay cả thần thức của tu sĩ cũng không cách nào phát hiện ra!

[Vậy mà lại có bí đạo?] Tống Thư Hàng hơi sửng sốt.

Sau đó, hắn xoay người lại nói: “Hoàng Sơn tiền bối, Lý Đạo Quân, chúng ta đi xuống xem sao nhé?”

Thông thường, bí đạo trong di thích sẽ là loại đường tắt nào đó nối thẳng đến ‘khu bảo vật’, hoặc là khu vực cất giấu bảo vật đặc thù.

‘Bá Tống tiền bối trâu bò!’ Lý Đạo Quân điên cuống đánh call cho Tống Thư Hàng trong lòng.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Này cũng được?

Thao tác hay ho lần này của Thư Hàng thật sự làm trật khớp lưng hắn, Hoàng Sơn hắn sống lâu như vậy, di tích từng thăm dò không có một nghìn cũng có tám trăm, nhưng chưa từng gặp loại tình huống này.

Một lát sau…

Tống Thư Hàng ở phía trước mở đường, hắn tới làm khiên thịt, đương nhiên phải làm tốt chức trách của khiên thịt.

Hoàng Sơn Tôn Giả và Lý Đạo Quân theo sau lưng hắn.

Bí đạo thoạt nhìn rất bình thường, trên đường đi cũng không phát hiện tiền của ẩn giấu gì.

“Nhìn có vẻ là đường tắt thông tới tầng sâu trong bí cảnh?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hắn thong thả đi phía trước, mỹ nhân rắn công đức càng âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, một khi có chuyện bất trắc sẽ lập tức vọt ra, bảo vệ đám người.

Lúc đi được chừng năm trăm bước.

“Thư Hàng, chờ đã.” Sau lưng truyền đến âm thanh thở dốc của Hoàng Sơn tiền bối.

“Bá Tống tiền bối, xin đi chậm một chút.” Lý Đạo Quân cũng phát ra tiếng run rẩy.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại bèn nhìn thấy dáng vẻ mệt đứt hơi của Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Lối đi này có chút cổ quái. Mỗi một bước đi đều đang tôi luyện nhục thân của tu sĩ.” Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng.

Ngay cả tinh thần và thể xác của Tôn Giả thất phẩm như hắn, sau khi đi được chỉ năm trăm bước đã có hơi thở dốc. Lý Đạo Quân bên cạnh có cảnh giới lục phẩm đỉnh phong thì càng mệt không chịu nổi.

“Tôi luyện nhục thân? Có hiệu quả này à?” Tống Thư Hàng thư giãn hoạt động gân cốt, không có cảm giác gì cả.

Hoàng Sơn ma ma: “…”

Đột nhiên cảm thấy tim thật mệt, không muốn nói chuyện.

“Nếu như ta đoán không sai, có lẽ lối đi này là ‘lối đi tiên thân’ bảo địa luyện thể vô cùng hiếm thấy dù là trong thời đại viễn cổ.” Sau khi Hoàng Sơn thở dốc thì lên tiếng giải thích.

“Đồ tốt ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu là đồ tốt… không bằng đào hết ra, dời đến thế giới hạch tâm của hắn?

Chúa tể*truyền thống đào ba thước đất*Cửu U.

Chương 2751: Ta không có thời gian, cho nên tiền bối, thất lễ rồi!

“Tu sĩ sau cảnh giới nhị phẩm, nếu có kỳ ngộ thì có thể ngưng tụ thể chất đặc thù với thuộc tính khác nhau. Đạo tông gọi đó là ‘tiên thân’, chỉ tiên thân của Đạo tông thôi cũng có hơn mười mấy loại. Tương ứng, Ma tu có Ma thể, Phật tu có Phật chủng, Nho môn có Nho căn, yêu tu có yêu khu. Có điều muốn ngưng tụ luyện hóa tiên thân rất khó khăn, tỉ lệ thất bại cũng cao đến thái quá.” Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng giải thích.

“Nghe có vẻ rất lợi hại.” Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo.

Bên cạnh, Lý Đạo Quân hơi nghi hoặc nhìn về phía đại lão Bá Tống. Vì sao Bá Tống tiền bối bác học nhưng ngay cả loại tri thức như ‘tiên thân’ này cũng không biết? Đó cũng không phải tri thức uyên tâm gì cả? Ngay cả ghi chép trong một vài tiểu gia tộc tu chân đều có tri thức liên quan tới tiên thân.

Có lẽ bởi vì Bá Tống tiền bối là nhân vật thời đại viễn cổ, có chút tri thức khác với tri thức của tu sĩ hiện tại?

“Trong hiện thế, một vài thế gia tu chân hoặc đại môn phái truyền thừa lâu đời đều sẽ có một vài thủ đoạn ngưng tụ tiên thân, ma thể. Mà ‘lối đi tiên thân’ này là một trong những thủ đoạn ngưng tụ tiên thân.” Hoàng Sơn Tôn Giả giải thích.

“Không đúng đâu, Hoàng Sơn. Nếu như là thủ đoạn ngưng tụ tiên thân, vì sao sẽ mang đến lực áp bách nặng nề đến vậy cho chúng ta?” Lý Đạo Quân không khỏi lên tiếng.

Ngưng tụ tiên thân có thể bắt đầu sau cảnh giới nhị phẩm.

Mà hắn và Hoàng Sơn đều là tồn tại cảnh giới lục thất phẩm… Không có lý nào chỉ đi năm trăm bước thì loại lối đi ngưng tụ tiên thân nhị phẩm này đã mang đến cho bọn họ lực áp bách nặng nề như thế.

“Vậy nên ta mới nói đây là ‘bảo địa luyện thể’ quý giá. Thời đại viễn cổ, sau khi lối đi tiên thân này phối hợp với công pháp, dược liệu, bảo vật và thiên hỏa đặc thù là có thể khiến đệ tử có cơ hội ngưng tụ ra ‘tiên thân’. Trừ điều đó ra, nó vẫn là nơi luyện thể quý giá. Đối với tu sĩ tu luyện ‘công pháp luyện thể’ mà nói, xông một đoạn đường ở nơi này là có thể có được hiệu quả luyện thể vô thượng.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Thật tốt.” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Hắn đang rầu vì phải dạy đệ tử của mình tu luyện như thế nào, dù sao kinh nghiệm tu luyện của chính hắn rất khó phối hợp cho đệ tử mình sử dụng.

Với hắn mà nói, ‘lối đi tiên thân’ này quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Chờ sau khi dạy các đệ tử ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, mỗi ngày để các cô qua lại trong ‘lối đi tiên thân’ này, hiệu quả dạy học hiện ra ngay.

Ngoài ra mấy thứ như ‘công pháp, dược liệu, bảo vật, thiên hỏa’ cần thiết để tôi luyện tiên thân, hắn có thể tìm hiểu tin tức từ các đại lão vật trang sức. Nếu thật sự không được, hắn còn có thể liên hệ với ‘đại lão cái gì cũng có thể bán’, mượn tiền từ chỗ Bạch tiền bối đi mua.

Tranh thủ giúp từng đệ tử luyện ra tiên thân.

“Vậy Hoàng Sơn tiền bối, các ngươi có muốn đi vào lối đi này một lần không?” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả lắc đầu: “Mục tiêu chủ yếu hôm nay là bảo vật bên trong di tích, lần sau đí.”

“Ổn, vậy ta dẫn các tiền bối đi, lần sau khi nào Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân muốn sử dụng ‘lối đi tiên thân’ này, cứ liên hệ ta.” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Cứ cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu sắp gây sự.

“Đi thôi, tiền bối.” Tống Thư Hàng cười ha ha, duối tay vác Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân lên.

Sau đó, hắn xoay người chạy như điên trong ‘lối đi tiên thân’ này.

Hoàng Sơn ma ma bị vác chạy như bay, không chút tôn nghiêm.

Tổng chiều dài của lối đi tiên thân chừng hai cây số.

Lấy tốc độ của Tống Thư Hàng, chớp mắt một cái là đến.

Sau khi dễ dàng chạy ra khỏi lối đi tiên thân, ngón tay Tống Thư Hàng khều một cái, để lại thanh ‘đao gỗ thánh ấn’ tại lối đi.

Chờ thăm dò xong di tích trở về, hắn lại dùng ‘thánh viên luyện giới’ đào lối đi quý giá này đi. Nếu như có thể, hắn còn cân nhắc trực tiếp dời trọn di tích này đến thế giới hạch tâm.

Dù sao hiện tại thế giới hạch tâm của hắn đang không ngừng khuếch trương, đất trống rất nhiều. Dời di tích vào, tương lai vừa hay có thể cho đệ tử, con gái chơi trò mạo hiểm.

Còn có thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, chẳng hạn như Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử thích chơi đùa, khẳng định cũng sẽ rất thích loại mạo hiểm di tích này.

“Được rồi, ra khỏi lối đi rồi, Thư Hàng. Thả bọn ta xuống đi.” Hoàng Sơn ma ma lên tiếng.

Hắn đường đường là Hoàng Sơn Tôn Giả, bị vác trên vai chạy như bay, thật sự tổn hại đến hình tượng đại tiền bối uy nghiêm trong dĩ vãng của hắn.

Trên bờ vai khác, hai mắt Lý Đạo Quân sáng lên nói: “Lối đi này quả nhiên là đường tắt, chúng ta một mạch vượt qua trọn năm tầng, trực tiếp đến vị trí tầng thứ sáu! Tiết kiệm rất nhiều thời gian!”

“Hoàng Sơn tiền bối trước tiên đừng vội… Kỳ thực lần này ta không có nhiều thời gian. Ta còn vội đào ra vật chất thần bí khiến bảo vật thăng cấp trong di tích để đề thăng pháp khí bản mệnh của ta. Ở sát vách, Đông Phương Đại Đế Thiên Đình viễn cổ còn đang chờ thăng cấp pháp khí cho ta.” Tống Thư Hàng cười khẽ nói.

Hoàng Sơn ma ma: “? ? ?”

“Cho nên, Hoàng Sơn tiền bối, lần này ta thất lễ trước nhé!” Tống Thư Hàng nói.

Nói rồi, hắn tiếp tục vác Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân một mạch chạy như điên về phía chỗ sâu trong di tích.

“Bá Tống tiền bối cẩn thận, phía trước là tầng thứ sáu, có đại trận kiếm khí vô cùng đáng sợ… Đây cũng là nguyên nhân ta muốn tìm một đạo hữu phòng ngự cao cường để chống lại.” Lý Đạo Quân lớn tiếng hô lên.

Trong lúc nói chuyện, hắn cảm thấy trên người mình có thêm một tầng ‘phòng ngự khải ý’.

Đồng thời, trên người Bá Tống tiền bối có thêm nhiều biến hóa.

Có 200 con thánh viên hiện lên trên đầu Bá Tống tiền bối, miệng hát thánh ca nghe không hiểu. Thân thể Bá Tống tiền bối càng nhuộm lên màu đen kịt, như sắt thép tạo thành.

Sau đó, Bá Tống tiền bối vác hắn và Hoàng Sơn đạo hữu lập tức vọt vào tầng thứ sáu di tích.

Đại trận kiếm khí bị phát động.

Vô số kiếm khí đáng sợ bắn ra, chém về phía bọn họ.

Nhưng đám kiếm khí này không chém tới được bên cạnh bọn họ đã bị ánh sáng công đức của Bá Tống tiền bối ngăn lại toàn bộ.

Thỉnh thoảng có một hai luồng kiếm khí đột phá phòng ngự ánh sáng công đức, Bá Tống tiền bối cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp tông vào.

Kiếm khí khiến Lý Đạo Quân phiền não kia chém lên bề mặt màu kim loại đen kịt của Bá Tống tiền bối lại không để lại được ngay cả một dấu vết, căn bản là không cách nào phá phòng ngự.

Đại trận kiếm khí cái gì, công kích tinh diệu cái gì, dưới thực lực tuyệt đối, căn bản không đáng nhắc tới.

Chỉ trong nháy mắt, Tống Thư Hàng vác Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân, liên tục đột phá.

Đại trận kiếm khí tầng thứ sáu, pháp trận ngũ hành tầng thứ bảy, công kích chân ngôn tầng thứ tám, trảm kích quỷ dị nhằm vào nguyên thần tầng thứ chín…

Bá Tống một đường tông thẳng tới, thậm chí ngay cả pháp thuật dư thừa cũng không dùng đến.

Dù sao trên đường đi, đến mỗi một cửa, Lý Đạo Quân đều hét lớn: Bá Tống tiền bối cẩn thận, phía trước là công kích XXXX.

Hắn vừa dứt lời, sau đó chớp mắt một cái, Bá Tống đã vác bọn họ đột phá đến tầng kế tiếp.

Đây mới thật sự là đại lão!

Lúc đến tầng thứ mười, cũng chính là tầng di tích có vật chất thần bí đề thăng linh thức pháp khí kia, Lý Đạo Quân đã cảm khái đến nói không ra lời.

Nói thật, xông bí cảnh với Bá Tống tiền bối thật sự quá dễ dàng.

Trước đó hắn bỏ ra mấy năm, đột phá từng chút mới xông đến tầng thứ mười. Bá Tống tiền bối vác hắn và Hoàng Sơn, chớp mắt một cái đã đến nơi.

“Chính là tầng này, Bá Tống tiền bối. Vật chất thần bí kia giấu ở chỗ này. Tiền bối ngươi có thể thả bọn ta xuống rồi.” Lý Đạo Quân nói.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng vươn tay buông Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân xuống: “Hoàng Sơn tiền bối, chúng ta đến rồi.”

Sau khi được thả xuống, Hoàng Sơn Tôn Giả lặng lẽ móc ra một bình đan dược, trút ra hai viên rồi nuốt vào.

Nội tâm hắn vẫn là vừa vui mừng vừa không nói nên lời.

Trong trí nhớ, lần đầu tiên Tống Thư Hàng mở miệng nói chuyện khi vừa gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, dáng vẻ ma mới đáng yêu kia, rõ ràng như mới hôm qua, nhưng lại có cảm giác đã qua rất nhiều năm…

Vì sao rõ ràng chỉ là chuyện hơn tám tháng trước, nhưng lại giống như đã qua nhiều năm đến vậy?

Chương 2752: Là lúc cởi bỏ phong ấn lực lượng ẩn giấu trong tay trái của ta rồi

“Đây chính là cảm giác khi được đại lão dẫn đi xông vào bí cảnh di tích ư?” Bên cạnh, Lý Đạo Quân cảm khái nói.

Đoạn đường này của hắn thật sự là nằm mà đi qua.

Mặc kệ gặp gỡ thủ đoạn công kích, cạm bẫy gì trong bí cảnh di tích, trước mặt đại lão Bá Tống, tất cả đều không đáng nhắc tới. Dù trên đường không cẩn thận rơi vào cạm bẫy, đại lão Bá Tống chỉ cần tăng tốc nghiền tới là được. Loại chuyện như bị thương đều có vẻ xa không thể chạm vậy.

Trên đường Lý Đạo Quân còn chú ý tới, lúc có vài kiếm khí chém lên người đại lão Bá Tống, đều bị bắn ngược ra, đại lão Bá Tống tự kèm theo hộ giáp bị động phòng ngự phản kích.

Từ đầu tới cuối hắn và Hoàng Sơn chỉ bị vác trên vai, chớp mắt là đã đến nơi. Loại cảm giác được đại lão siêu cấp dẫn đi xoát di tích này, thoải mái đến không nói nên lời.

Rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng thành đại lão chân chính, có thực lực dẫn người qua phó bản cao cấp chỉ trong giây lát. Mặc dù số lượng phó bản cả đời này hắn từng xoát cũng chưa bằng số lẻ mà Hoàng Sơn và Lý Đạo Quân từng xoát qua, không có kinh nghiệm gì. Có điều thời gian, kinh nghiệm gì đó ngược lại là thứ yếu, một đường càn quét qua là được rồi.

“Đạo Quân, vậy vật chất có thể khiến linh tính của pháp khí bản mệnh thăng hoa đang đang ở nơi nào?” Thần thức khổng lồ vô cùng của Tống Thư Hàng bao phủ toàn bộ tầng thứ mười di tích Hóa Linh.

Nhưng hắn cũng không phát hiện vật chất thần kỳ mà Lý Đạo Quân nói tới.

Hơn nữa, toàn bộ tầng thứ mười di tích Hóa Linh không có vật gì cả, không có kiếm trận ẩn nấp, không có trận văn pháp thuật, cũng không có gác ngầm ẩn nấp, vân vân.

Trừ không gian khổng lồ trống rỗng ra, cái gì cũng không có.

“Bá Tống tiền bối ngài đừng vội, lần trước lúc ta khó khăn lắm mới xâm nhập vào không gian tầng thứ mười này, nhìn thấy tầng thứ mười không có gì cả cũng vô cùng tuyệt vọng. Ta dùng mấy ngày trời để cẩn thận tìm tòi mỗi một ngõ ngách của không gian tầng thứ mười này, ngay cả một viên gạch cũng không bỏ qua lại không thu hoạch được gì. Ngay lúc đó tâm thái của ta như hỏng mất vậy.” Lý Đạo Quân nói.

Hắn đã bỏ ra nhiều năm thăm dò chỗ di tích này, khó khăn lắm mới xông vào được tầng thứ mười, kết quả ngay cả cọng lông cũng không có. Khi đó tuyệt vọng trong lòng hắn chí ít có ba phòng hai sảnh còn có thêm hai vệ (vệ: đồn binh thời Minh có số lính đông hơn sở, sau dùng làm tên đất) lớn như vậy.

“Lúc ấy ta không tìm được cái gì cả, thật khó khăn điều chỉnh lại tâm tình, chuẩn bị rời khỏi di tích Hóa Linh này. Ngay lúc ta sắp rời đi, trong không gian tầng thứ mười trống rỗng này lại đột nhiên xuất hiện lối đi lên tầng thứ mười một. Đồng thời, đám vật chất có thể đề thăng linh tính của pháp khí bản mệnh kia chính là thẩm thấu ra từ cửa vào của tầng thứ mười một.” Lý Đạo Quân giải thích.

Thăm dò di tích, đến cuối cùng lại không thu hoạch được gì, đối với tu sĩ là chuyện như muốn hỏng mất, nhưng cũng là chuyện khá thường gặp. Trong mười di tích luôn có hai ba di tích là loại hình này.

“Vậy cửa vào tầng mười một nằm ở đâu?” Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng hỏi.

“Ta không biết.” Lý Đạo Quân đột nhiên lắc đầu.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Lý Đạo Quân ngượng ngùng nói: “Lần trước, khi cửa vào tầng thứ mười một chẳng hiểu sao lại mở ra, ta lập tức vội vàng xông vào trong đó. Kết quả ta vừa tiến vào tầng thứ mười một, thậm chí ngay cả trong tầng thứ mười một có thứ gì ta cũng không nhìn rõ… đã bị giáng đòn nghiêm trọng. Dường như có vẫn thạch khổng lồ nện trên đầu ta, trực tiếp đập ta ngất đi, cũng đập ta về tầng thứ mười. Mà ta cũng hôn mê trong tầng thứ mười này hơn mười tháng.”

Nếu không phải tu vi hắn đủ mạnh, hôn mê trên mười tháng đã đủ để đi đời nhà ma từ lâu rồi.

“Điều duy nhất ta có thể xác định là thủ đoạn công kích trên tầng thứ mười một kia là một công kích loại hình rất tà khí, hơn nữa còn kết hợp với công kích vật lý. Mà sau khi ta tỉnh lại, thu hoạch đạt được chính là phần ‘vật chất thần bí’ thẩm thấu ra vào lúc tầng thứ mười một được mở ra. Cho nên, lần này ta muốn tiến vào chỗ càng sâu hơn trong di tích Hóa Linh, mới muốn tìm đạo hữu có lực phòng ngự mạnh mẽ và cao tăng trên người mang đại công đức đến giúp ta đột phá tầng thứ mười một.” Lý Đạo Quân lại nói.

Lực lượng công đức to lớn loại bỏ lực lượng tà khí kia, đạo hữu có lực phòng ngự mạnh mẽ để chống đỡ công kích phương diện vật lý kia.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào để tiến vào tầng mười một đây?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Chờ!” Lý Đạo Quân nghiêm túc nói: “Lúc tầng thứ mười một mở ra chắc chắn có một thời cơ, một đoạn thời gian nào đó. Lúc này, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi. Hơn nữa thời cơ mở ra này sẽ không quá lâu, tối đa một tháng sẽ mở ra một lần. Bởi vì lần trước trong lúc ta hôn mê, khi tỉnh lại thì phát hiện có mười vị trí đều có dấu vết của vật chất thần bí.”

Điểm này cũng chứng minh rằng tọa độ nơi tầng thứ mười một mở ra cũng không phải cố định, mà là mở ngẫu nhiên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Nói cách khác, vận khí kém, chúng ta phải ở chỗ này chờ hơn một tháng?”

“Chỉ là một tháng mà thôi, đối với chúng ta mà nói chẳng qua chỉ là thời gian đả tọa chốc lát.” Lý Đạo Quân nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Với ta mà nói, một tháng có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện. Nói không chừng còn có thể gặp lại đại lão thiên kiếp một lần nữa đấy.

Hơn nữa, ta không có thời gian đâu.

Đông Phương Đại Đế sát vách vẫn chờ thăng cấp trang bị cho ta kìa, sao có thể chờ lâu như vậy.

“Thư Hàng ngươi rất gấp à?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

“Đúng vậy, cho nên… ta phải mời Bạch tiền bối giúp ta một tay.” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn tiền bối nghi hoặc nói: “Không phải Bạch Thánh đang bế quan ư?”

Hắn vừa dứt lời, đã thấy Tống Thư Hàng dùng tay làm đao, đao khí trên tay bùng lên, chém về phía cánh tay trái của chính hắn.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “? ? ?”

Đây là thao tác gì? Không phải ngươi muốn mượn Bạch Thánh giúp một tay ư? Quay đầu lại chặt cánh tay của mình là muốn làm gì?

Roẹt ~ đao khí chém xuống, khuỷu tay trái của Bá Tống rơi ra… có điều chỗ vết cắt bằng phẳng, không có một vệt máu.

Thân thể Tống Thư Hàng đã càng ngày càng không giống người bình thường.

Lý Đạo Quân bên cạnh cũng đần mặt ra.

Tống Thư Hàng đón lấy cánh tay trái của mình, giơ nó lên cao: “Bạch tiền bối, chỉ dẫn con đường phía trước giúp ta đi!”

Nói rồi, hắn vung mạnh cánh tay trái lên cao.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

Cánh tay trái không ngừng xoay tròn trong hư không, dưới thủ pháp của Tống Thư Hàng mà xoay thành một hình cầu.

Sau khi xoay mấy hơi, cánh tay trái này dừng lại trong hư không.

Tay trái nắm lại, ngón trỏ dựng thẳng, chỉ về một phương hướng trong không gian tầng thứ mười.

“Chính là hướng đó!” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Sau đó, hắn không chút do dự xông về phía ngón trỏ cánh tay trái chỉ về.

Thân thể Bá Tống tạo thành từ sắt thép, như chiến xa công kích, tông về phía vách tường kia trong tầng thứ mười.

Dường như cảm ứng được nguy cơ mang đến từ cú tông dã man này của Bá Tống, không gian tầng thứ mười di tích Hóa Linh, quéo…

Trước khi cú tông dã man của Bá Tống gần đâm vào, một tràng tiếng 'ù ù ù ~' vang lên.

Sau đó, không gian tầng thứ mười một nhanh chóng mở ra!

"Vậy cũng được?" Khóe miệng Hoàng Sơn tiền bối co giật.

"Đó là đương nhiên." Tống Thư Hàng cười ha ha, vẫy tay, cánh tay trái trong hư không trở về, ráp lại vào cùi chỏ hắn: "Dù sao trong tay trái này của ta ẩn giấu linh hồn của Bạch tiền bối!"

Ào ào ~

Phía trước, sau khi lối đi vào tầng thứ mười một mở ra, có 'vật chất' liên tục không ngừng chảy ra từ bên trong. Những vật chất này vô cùng quỷ dị.

Xen giữa hư ảo và chân thực…

Chương 2752: Đàn ông đích thực, nói lời giữ lời

Loại vật chất này cho người ta một loại cảm giác thể nghiệm như ‘thực tại ảo’ của Tôn Giả thất phẩm.

Nhưng càng cao cấp hơn ‘thực tại ảo’ một chút.

Cụ thể… nó rất tương tự với loại thủ đoạn xen giữa hư ảo và chân thực mà Tống Thư Hàng nhìn thấy lúc vị bất hủ giả kia đúc mộ lớn cho mình vào phút cuối trong ‘mộng cảnh bất hủ giả hủy diệt thế giới’.

“Ể? Số lượng lần này sao lại nhiều như thế?” Lý Đạo Quân nghi hoặc nói.

Lần trước, lúc lối vào tầng thứ mười mở ra, số lượng ‘vật chất thần bí’ xuất hiện vô cùng ít ỏi, Lý Đạo Quân phải dùng hai chữ ‘thẩm thấu’ để hình dung số lượng của đám vật chất thần bí này.

Nếu không phải hắn hôn mê mười tháng, thu gom hết tất cả ‘vật chất thẩn bí’ thẩm thấu ra thì nói không chừng, chúng không đủ cho tiêu hao một lần sử dụng của hắn.

Mà lần này, trong lối vào tầng thứ mười một mở ra trước mặt Bá Tống tiền bối, số lượng ‘vật chất thần bí’ tuôn ra cần dùng hai chữ ‘nước chảy’ để hình dung.

Quả thực như mở vòi nước tối đa, liên tục không ngừng tuôn ra.

Đậu mè, nếu như lần trước trong lối đi tầng thứ mười một mở ra cũng có nhiều ‘vật chất thần bí’ như vậy tuôn ra, sau khi ta thu thập đủ, ta cần gì phải xông vào tầng thứ mười một này lần nữa?

Nhiều ‘vật chất thần bí’ như vậy đã đủ để làm phép ra linh thức yếu ớt cho pháp khí toàn thân ta từ lâu rồi!

Ào ào ào ~

Đám vật chất thần bí này chảy xối xả hơn ba mươi giây mới dừng lại.

Tống Thư Hàng vươn tay quẹt một cái, dùng niệm lực nâng lượng lớn ‘vật chất thần bí’ này lên, cũng dùng niệm lực nén chúng nó thành khối lập phương.

“Xiêm xiêm với số lượng một khối lập phương.” Tống Thư Hàng vung tay, chia đều chúng nó ra làm ba phần.

“Hoàng Sơn tiền bối, Lý Đạo Quân, đây là phần của các ngươi.” Niệm lực của hắn khẽ động, giao hai phần vật chất thần bí cho Hoàng Sơn ma ma và Lý Đạo Quân.

Một phần ba số lượng đã đủ để hắn đề thăng toàn bộ 66 món pháp khí tổ hợp lên một lần, vẫn còn dư dả. Dư ra hơn phân nửa, hắn còn có thể cho đệ tử, con gái của mình, cùng với mấy người A Thập Lục, còn có Bạch tiền bối đều giữ lại một phần.

Đối diện, Lý Đạo Quân nhìn phần ‘vật chất thần bí’ to lớn trong tay, bèn vội hô lên: “Nhiều quá rồi, Bá Tống tiền bối. Ta không dùng tới nhiều như thế, hơn nữa… Lần này đã nói chiến lợi phẩm phải cho Bá Tống tiền bối ngươi thêm một phần. Ta chỉ dùng một nửa là đủ rồi.”

“Đạo Quân đừng khách khí, dù sao số lượng cũng nhiều đến vậy. Hơn nữa, lối đi tầng thứ mười một vẫn còn đó, bên trong chắc chắn có càng nhiều vật chất thần bí hơn.” Tống Thư Hàng đáp.

“Tuy nói như vậy, nhưng giao ước vẫn là giao ước.” Lý Đạo Quân cứng rắn cắt ra phân nửa từ trong phần của mình, muốn giao cho Tống Thư Hàng.

Lý Đạo Quân khách sáo như vậy, Tống Thư Hàng ngược lại có chút không quen. Chủ yếu là khi hắn mạo hiểm trong quá khứ, cơ bản là lúc chia đồ với người nhà mình hoặc là với Bạch tiền bối thì đều phân chia rất tùy ý.

Đặc biệt là khi đi cùng Bạch tiền bối, chia đồ đều là Bạch tiền bối tùy ý gẩy gẩy bảo vật trên mặt đất, mọi người tùy tiện lấy một ít. Dù sao lấy tới đều là thứ thích hợp với bản thân.

“Vậy… Lý Đạo Quân ngươi giao phần này cho Hoàng Sơn tiền bối đi. Hoàng Sơn tiền bối, sắp bước sang năm mới rồi, đến lúc đó phần ‘vật chất thần bí’ này coi như phúc lợi phát cho các tiền bối trong nhóm thế nào?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Trong nháy mắt, sắp qua năm mới rồi.

Nghe nói dĩ vãng, Hoàng Sơn tiền bối cũng đều phát chút quà này nọ cho mọi người trong nhóm, năm nay không bằng phát chút đồ tốt.

“Được, vậy Lý Đạo Quân, phần này giao cho ta trước đi, để ta xử lý. Đến lễ mừng năm mới, ta cũng bổ sung thêm một chút, gửi đi mấy phần ‘vật chất thần bí’ cho tất cả đạo hữu trong nhóm.” Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười nói, dù sao pháp khí bản mệnh của vài đạo hữu là loại cả bộ như Tống Thư Hàng, chứ không chỉ mỗi một món.

Đương nhiên, đến lúc phát quà, hắn sẽ nhắc nhở đạo hữu trong nhóm một chút, vật chất thần bí quý giá này là Tống Thư Hàng hữu nghị tài trợ.

Đến lúc đó, mấy đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 đương nhiên sẽ nhớ bổ sung bao lì xì cho mấy đệ tử, ‘con gái’ Lý m Trúc và yêu sủng Thông Nương của Tống Thư Hàng.

“Vậy kế tiếp, chúng ta còn muốn tiến về phía tầng thứ mười một này thám hiểm không?” Sau khi cất kỹ vật chất thần bí, Tống Thư Hàng bèn quay đầu nhìn về phía Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân.

“Nếu đã tới rồi, ta vẫn muốn đi vào thăm dò xem sao.” Sau khi Lý Đạo Quân suy nghĩ chốc lát thì nói.

Lối vào tầng mười một đã mở ra, nếu không vào xem, trong lòng sẽ trống trải.

“Ta cũng có ý này. Nhưng mà Thư Hàng ngươi đang gấp, không bằng xử lý mọi chuyện trước rồi lại qua đây?” Hoàng Sơn ma ma quan tâm nói.

Cũng chính vì loại tính cách này của hắn mới có thể được tất cả thành viên nhóm Cửu Châu số 1 kính yêu.

Hoàng Sơn ma ma là đáng tin nhất.

“Mục đích của ta chính là đám vật chất thần bí có thể khiến pháp khí thăng cấp này, nếu đã tới tay, trước tiên ta phải trở về một chuyến. Có điều ta có thể kéo một phân thân qua đây trợ giúp Hoàng Sơn tiền bối và Đạo Quân cùng thăm dò không gian tầng thứ mười một này." Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi hóa thân bọc thép trở về, Tống mỗ hắn có thể đồng thời làm hai chuyện khác nhau ở hai nơi khác nhau.

"Về phần lực lượng công đức, cũng không cần lo lắng." Tống Thư Hàng dứt lời, vươn tay ấn trên mặt đất một cái: "Ra đây đi, công đức trụ*bì bì trụ!"

Mỹ nhân rắn công đức: "? ? ?"

Không phải xà tiên trụ ư? Đổi tên hồi nào vậy?

Roẹt roẹt ~

Một vây Bá Thần trụ tràn đầy lực lượng công đức hiện lên.

"Đây là bí pháp ma thần trụ của Ma môn? Không đúng, ma thần trụ không thể có được lực lượng công đức khổng lồ như vậy, cả hai là lực lượng hoàn toàn xung đột. Chẳng lẽ đây là công pháp riêng biệt của Bá Tống tiền bối?" Lý Đạo Quân kinh ngạc nhìn cây công đức trụ này.

Thực lực của Bá Tống tiền bối quả nhiên thâm sâu khó lường. Tùy ý bộc lộ đều khiến người khiếp sợ!

"Như vậy, Hoàng Sơn tiền bối. Ta về trước, lại chuyển hóa thân bọc thép của ta trở lại đây. Các ngươi chờ chút." Dứt lời, Tống Thư Hàng vươn tay gõ nhẹ vào hư không, định mở cánh cửa không gian ra.

Keng ~ không gian hơi chấn động.

Nhưng không mở ra cánh cửa không gian.

Trong bí cảnh này vậy mà lại có thủ đoạn cầm cố không gian ẩn giấu. Mặc dù đẳng cấp không cao…

Tống Thư Hàng lại thử mở thế giới hạch tâm ra.

Lần này, thế giới hạch tâm không có quéo!

Theo sự tiến hóa không ngừng của thế giới hạch tâm, cầm cố không gian đẳng cấp thấp đã không thể khiến nó quéo.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn để đao gỗ dấu ấn lại tại chỗ làm tọa độ, sau đó thông qua thế giới hạch tâm chuyển dời đến vị trí của phân thân bọc thép.

Lại đổi phân thân bọc thép qua đây.

Có tổ hợp phân thân bọc thép + công đức bì bì trụ đủ để dẫn

Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân xông vào tầng thứ mười một thần bí kia.

Trong thế giới sụp đổ.

Đông Phương Đại Đế còn đang viết viết vẽ vẽ trong hư không, thiết kế phương án thăng cấp pháp khí tam thập tam thú.

“Tiền bối, ta về rồi.” Tống Thư Hàng vươn tay dùng niệm lực nâng đám vật chất thăng cấp pháp khí kia.

Đông Phương Đại Đế ngẩn ra: “Nhanh vậy ư?”

“Ta nói rồi, đi một chút là về. Đàn ông đích thực, nói lời giữ lời.” Tống Thư Hàng tiêu sái cười.

Đông Phương Đại Đế: “...”

Tống Thư Hàng vươn tay nâng đám vật chất thần bí kia.

“Ư ư ư ~” Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử ngồi quỳ trên găng tay, ngửa đầu phát ra từng tiếng cá voi.

Hai mắt cô lóe sáng, nhìn đám vật chất thần bí chằm chằm, nước bọt lặng lẽ meo meo chảy ra từ khóe miệng.

Chương 2754: Thể diện? Thể diện đáng giá bao nhiêu linh thạch!

Đây là lần đầu tiên từ lúc sinh ra tới nay, Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử có ham muốn 'ăn' đối với thứ gì đó.

Cô ngồi quỳ trên mu găng tay, nước bọt không ngừng tiết ra.

"Ngay cả khí linh cũng bị hấp dẫn? Đây là thứ gì?" Đông Phương Đại Đế nhìn về phía một khối đặc chất đặc thù to lớn trong tay Tống Thư Hàng, hỏi.

"Một loại vật chất thần kỳ có thể cường hóa linh thức của pháp khí, về phần tên gọi cụ thể là gì, ta cũng không biết." Tống Thư Hàng đáp.

Đông Phương Đại Đế: "…"

Hỏi rồi cũng như không hỏi.

"Không ngờ ngay cả Đông Phương tiền bối cũng không nhận ra loại vật chất này." Tống Thư Hàng nói, hắn vẫn luôn không dùng bí pháp giám định với loại 'vật chất thần kỳ' này chính là muốn mang về, xem xem Đông Phương Đại Đế có biết thứ này hay không, tránh cho hắn phải chịu một đòn hiểm từ 'bí pháp giám định'.

Mặc dù thứ như đau đớn không gây cho hắn cảm giác gì quá lớn, nhưng có thể bỏ bớt thì cứ bỏ bớt. Hắn chỉ có lực nhẫn nại với đau đớn khá tốt, nhưng lại không thích chịu đau.

"Chư thiên vạn giới lớn như vậy, dù ta là luyện khí sư đệ nhất thiên hạ cũng không có khả năng nắm giữ tất cả tin tức bảo vật." Đông Phương Đại Đế trả lời: "Hơn nữa, thậm chí có rất nhiều bảo vật có thể là lần đầu tiên xuất hiện trước mắt thế nhân, ta cũng không thể đặt bừa cái tên cho chúng nó được đúng không?"

"Tiền bối ngài nói có lý." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngài là thiên hạ đệ nhất búa, lời ngài nói chắc chắn có lý… tất cả nên suy nghĩ vì đầu chó của mình.

Nói rồi, Tống Thư Hàng vươn tay vẫy một cái, dùng niệm lực vạn năng nhón lấy một khối nhỏ cỡ chừng móng tay từ trên vật chất thần kỳ này, dùng niệm lực cố định nó thành một viên tròm nhỏ, đặt vào trong tay Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử.

“Ư ~ ư ~” Khí linh tiểu tiên tử vui vẻ nhận lấy viên vật chất thần kỳ này, bưng trong lòng bàn tay, gặm từng miếng nhỏ.

Tống Thư Hàng và Đông Phương Đại Đế chú ý trạng thái của khí linh tiểu tiên tử.

Sau khi viên vật chất thần kỳ bị gặm, cường độ linh thức của khí linh tiểu tiên tử vững bước tăng lên.

“Chặc, thậm chí ngay cả khí linh đã thành hình cũng có thể cường hóa, thứ đồ chơi này căn bản không nói đạo lý.” Đông Phương Đại Đế lên tiếng.

Sự đề thăng của khí linh, theo lý thuyết là phải không ngừng tăng độ thân mật với chủ nhân, không ngừng nhận sự săn sóc từ chủ nhân, tích lũy theo ngày tháng mà dần trưởng thành… Mà vật chất trong tay Tống Thư Hàng quả thực tựa như thúc đẩy quá trình chín của thực vật, trực tiếp đề thăng uy năng khí linh.

Khí linh bị đề thăng như vậy là không có linh hồn!

“Nếu đã hữu hiệu, vậy tiền bối… bây giờ ta cho sáu mươi lăm món pháp khí khác của ta một ít vật chất thần kỳ này được chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ sáu mươi lăm món ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ kia đều liều mạng lóe sáng, tựa như chim non trong tổ đang há to mồm, chờ Tống ma ma mớm thức ăn.

“Không vội, vừa rồi ta đã hoàn thành phương án cường hóa ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ của ngươi. Vì để chúng nó có thể hấp thu loại ‘bảo vật cường hóa pháp khí’ này càng tốt hơn, lát nữa trong lúc ta cường hóa pháp khí thì đưa loại vật chất thần kỳ này vào, một lần hành động khiến chúng nó sinh ra khí linh hoàn chỉnh luôn.” Đông Phương Đại Đế lên tiếng.

“Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu luyện khí à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Đại Đế ném cây búa của mình, nói: “Nếu đã gom đủ mọi thứ, vậy thì trực tiếp bắt đầu đi. Là lúc cho ngươi chứng kiến bản lĩnh luyện khí của ta.”

Sau lưng Tống Thư Hàng, hình chiếu 200 con thánh viên thu được tín hiệu, vội bắt đầu hát 666.

Đông Phương Đại Đế vươn tay ấn một cái trong hư không.

Roẹt ~

Trong hư không truyền đến tiếng không gian cộng hưởng, sau đó có một gian cung điện phụ điện to lớn vượt không mà đến, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng và Đông Phương Đại Đế.

“Đây là một phụ điện của cung điện ‘Đông Chi Xuân Các’ thời đại Thiên Đình, thời kỳ viễn cổ của ta. Nói là phụ điện, nhưng kỳ thực nó mới là hạch tâm của ‘Đông Chi Xuân Các’, là Luyện Khí điện của ta.” Đông Phương Đại Đế mỉm cười giải thích.

“Xa hoa, tráng lệ!” Tống Thư Hàng có chút chột dạ khích lệ.

Ngoài ra, trong lòng hắn hiện lên một ý niệm. Có nên dùng mảnh vỡ ‘Đông Chi Xuân Các’ trong thế giới hạch tâm của mình bù trừ một ít ‘linh thạch’ tiêu hao lúc luyện khí với Đông Phương Đại Đế không nhỉ?

Đông Phương Đại Đế liếc mặt Tống Thư Hàng, nói: “Yên tâm đi, ngươi không cần phải trưng ra bản mặt chột dạ đó đâu, chuyện trong tay ngươi có mảnh vỡ Đông Chi Xuân Các của ta, Thiên Đế đã nói với ta từ lâu. Ngoại trừ ‘phụ điện’ này ra, mảnh vỡ Đông Chi Xuân Các là ta chủ động chấn vỡ, vứt bỏ. Nếu ngươi có được, đó chính là tạo hóa của ngươi.”

“Hơn nữa, ngươi cũng đừng mong dùng những mảnh vỡ này để bù trừ linh thạch… Dù ngươi trả không cho ta, ta cũng không thèm. Muốn dùng chúng nó bù trừ linh thạch, ngươi cứ mơ đi!” Đại Đế bổ sung một câu, giao lưu đọc mặt đúng là thuận tiện.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Linh thạch quan trọng như vậy ư? Quan trọng hơn cả nhà?

“Đương nhiên quan trọng, không có linh thạch, ngươi dựa vào cái gì bảo ta luyện khí giúp ngươi?” Lời nói của Đông Phương Đại Đế thực tế đến khiến người ta đau lòng.

Dứt lời, Đông Phương Đại Đế vươn tay cuốn một cái, dẫn theo sáu mươi sáu món pháp khí bản mệnh, tài liệu luyện khí, lượng lớn linh thạch của Tống Thư Hàng tiến vào trong phụ điện của ‘Đông Chi Xuân Các’.

Trong phụ điện này có đủ loại thiết bị luyện khí, đủ mẫu mã, chói hoa mắt Tống Thư Hàng.

Có ‘Thiên Hỏa lô’ khổng lồ; có các bục thích hợp để rèn các loại hình pháp khí; có các loại bể nước thuộc tính khác nhau dùng để nhúng kim loại nóng đỏ vào; có thiết bị chuyên dùng để rút năng lượng từ linh thạch; có thiết bị rèn đúc linh kiện nhỏ cho pháp khí vân vân.

Sau khi tiến vào phụ điện luyện khí.

Đông Phương Đại Đế cuốn lấy nhóm linh thạch bát, cửu phẩm lẻ tẻ kia của Tống Thư Hàng, đưa toàn bộ chúng nó vào trong thiết bị chiết xuất năng lượng linh thạch.

Roẹt roẹt roẹt ~

Thiết bị hình phễu để chiết xuất năng lượng từ linh thạch kia tựa như động không đáy vậy. Linh thạch chỉ có vào chứ không có ra, bất kể bao nhiêu linh thạch, dường như cũng không cách nào lấp đầy chỗ trống của nó.

Nhìn thấy từng viên linh thạch vừa to vừa béo lại đáng yêu bị tàn nhẫn ném vào trong thiết bị, Tống Thư Hàng đau lòng +1, +1, +1...

Nhiều linh thạch như vậy, nếu như hắn đi làm công, phải tốn bao lâu mới kiếm về được đây?

Sau khi lực lượng linh thạch được chiết xuất thì hóa thành hai phần.

Một phần trực tiếp dung hợp với tài liệu mà Đông Phương Đại Đế tự móc tiền túi ra chuẩn bị, hóa thành dung dịch để khắc phù văn trận pháp.

Một phần khác lưu lại, chờ lát nữa rót vào trong pháp khí, thứ cần tiêu hao để đề thăng phẩm giai pháp khí.

“Bước tiếp theo, trước thử thăng cấp tấm thuẫn đi.” Đông Phương Đại Đế nói.

Hắn vươn tay, lấy tấm thuẫn Vương Bá chuyên gia ra từ trong đám pháp khí. Hắn có thể nhìn ra đây là pháp khí chế thành từ mai rùa của con sủng vật rùa biển nhà lão Bắc Phương.

Chất liệu cũng đủ kiên cố, thích hợp dùng làm pháp khí đầu tiên được đề thăng phẩm chất.

“Bá Tống, muốn giảm tiêu hao linh thạch không?” Sau khi nắm tấm thuẫn lên, Đông Phương Đại Đế đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Có thể ư?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Có thể.” Đông Phương Đại Đế cười chỉ Thiên Hỏa lô kia, nói: “Đi đến bên cạnh lò, dùng toàn lực thúc đẩy linh lực rót vào Thiên Hỏa lô, dùng linh lực của ngươi thay thế linh thạch khiến thiên hỏa thiêu đốt. Linh lực của ngươi có bao nhiêu, thì có thể thay thế bấy nhiêu linh thạch.”

Xem ngươi có thể bỏ qua thể diện hay không.

Chương 2755: Mỗi một món pháp khí được thăng cấp, là có một con Tống Thư Hàng mất đi trái tim

Chết vì thể diện, vậy cũng chỉ có thể dùng linh thạch để tiêu hao thay.

Nếu như có thể bỏ qua thể diện, không chỉ có thể bớt đi một ít linh thạch, càng quan trọng hơn là, lúc dùng thiên hỏa thiêu đốt ra từ linh lực của 'chủ nhân pháp khí' để tôi luyện pháp khí thì có thể tăng cường liên hệ giữa pháp khí và chủ nhân.

Đây là một thói quen khi Đông Phương Đại Đế luyện khí cho người khác, mặc kệ chủ nhân pháp khí có thể bỏ qua thể diện hay không, Đông Phương Đại Đế đều sẽ không vạch trần.

Tống Thư Hàng nghe vậy, đột nhiên lâm vào trạng thái trầm tư.

[Không bỏ được thể diện ư?] Đông Phương Đại Đế nhìn Tống Thư Hàng đang trầm tư, thầm nghĩ.

Vốn cho rằng với tính cách của Bá Tống, hẳn sẽ không câu nệ tiểu tiết. Không ngờ thế mà bản thân lại nhìn lầm…

"Đông Phương tiền bối." Tống Thư Hàng đột nhiên trưng ra vẻ nghiêm túc nói: "Nếu như, ta có thể cung cấp linh lực càng nhiều, vậy có thể đem linh lực dư thừa quy ra thành linh thạch với ngươi không?"

Đối với trình độ dồi dào của linh lực nhà mình, Tống Thư Hàng vẫn khá là tự tin. Hắn có nhiều tiểu đan điền như vậy, nhiều hạch tâm như vậy, hắn chưa bao giờ phải lo lắng chuyện 'linh lực cạn kiệt' khi thi pháp cả.

Đông Phương Đại Đế: "…"

Mỹ nhân rắn công đức hai tay che mặt: "A a a~" Đừng nhìn ta, đừng nhìn ta, ta không biết người bên dưới đâu.

"Không được à?" Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

"Ta xem thường ngươi rồi, Bá Tống. Ngươi không hổ là người đàn ông được Thiên Đế nhìn trúng." Đông Phương Đại Đế đột nhiên cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng được khen đến thẹn thùng, lộ ra nụ cười xấu hổ.

"Nhưng mà, ngươi đừng nghĩ quá đẹp. Dùng linh lực của ngươi bù vào năng lượng thiên hỏa thiêu đốt cũng đã là ưu đãi ta cho ngươi. Ngươi còn muốn ta cấp lại linh thạch cho ngươi, mau cút cho ta!" Đông Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: "…"

"Chuẩn bị xong rồi, mở lò!" Đông Phương Đại Đế vươn tay cởi áo bào sang trọng trên người mình, lộ ra một thân cơ bắp cường tráng.

Thân thể vốn có trạng thái u linh của hắn ngưng tụ vào thời khắc này, hóa thành thực thể.

Trên cây búa của Đại Đế có vô số phù văn phức tạp sáng lên.

Tống Thư Hàng lập tức tới bên cạnh Thiên Hỏa lô, hai tay ấn một cái, liên tục không ngừng rót linh lực trong cơ thể mình vào trong Thiên Hỏa lô.

Thiên hỏa thiêu đốt hừng hực.

Thuẫn Vương Bá chuyên gia bị Đông Phương Đại Đế đặt trong lò rèn.

Từ trong nhóm tài liệu luyện khí Tống Thư Hàng cất giữ kia bay ra hai loại tài liệu cửu phẩm và một loại tài liệu siêu cửu phẩm quý giá, bị Đông Phương Đại Đế ném vào trong Thiên Hỏa lô, luyện hóa.

Dung dịch từ linh thạch và tài liệu luyện khí biến thành được cuốn lên, bị Đông Phương Đại Đế đặt trên thuẫn rùa.

Thiên hỏa càng đốt cùng mạnh.

Ba loại tài liệu ném vào trong lò tự chủ bay ra, lơ lửng bên trên thuẫn rùa.

Đại Đế vung búa, đập mạnh xuống.

Tiếng búa sấm nổ vang lên.

Dường như giữa mỗi một lần Đông Phương Đại Đế vung búa lên đều ẩn chứa một loại búa pháp siêu nhiên, búa pháp này vừa là công pháp luyện khí, cũng là thủ đoạn công kích vô thượng.

“Mỗi một búa đều là tiền cả.” Tống Thư Hàng nhìn cánh tay Đại Đế chầm chầm. Mỗi một búa hạ xuống, một tỉ linh thạch kia của Thiên Đế bèn giảm bớt không ngừng. Linh thạch và tài liệu luyện khí hắn thanh toán cũng không ngừng cắt giảm.

Tiếng búa rung trời, cũng chấn động tim gan Bá Tống.

“Vật chất thần bí!” Lúc này, Đông Phương Đại Đế hô lên.

Tống Thư Hàng thúc giục niệm lực, cắt lấy một miếng từ khối ‘vật chất thần bí’ kia, tế đến trước mặt Đông Phương Đại Đế.

Đông Phương Đại Đế vung búa, đồng thời sau lưng lại duỗi ra một đôi cánh tay năng lượng, đôi cánh tay năng lượng này cầm lấy đao bút khắc họa trận văn, cắt một mẩu nhỏ từ vật chất thần bí rồi bắt đầu không ngừng khắc họa trên thuẫn rùa.

Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng, phẩm chất của ‘thuẫn Vương Bá chuyên gia’ không ngừng tăng lên, chẳng mấy chốc đã đột phá cấp độ ‘pháp khí cửu phẩm’.

Bản lĩnh luyện khí của Đông Phương Đại Đế thật sự cao siêu. Lấy thủ pháp và cảnh giới luyện khí của hắn, việc đề thăng pháp khí lên cửu phẩm quả thực dễ dàng không khác gì hô hấp uống nước cả.

Hơn nữa, tôi luyện pháp khí vừa mới bắt đầu. Phẩm chất của thuẫn Vương Bá chuyên gia còn đang đề thăng không ngừng.

Một tia linh thức pháp khí trong thuẫn kia cũng đang tăng cường, đề thăng liên tục.

Mấy phút sau.

Đông Phương Đại Đế đột nhiên hơi nhíu mày, hắn lại cắt xuống một tí tẹo từ trên vật chất thần bí, dung nhập vào trong tấm thuẫn rùa kia. Nhưng linh thức của thuẫn rùa không cường hóa được nữa.

“Đến cực hạn rồi ư?” Đông Phương Đại Đế tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, rõ ràng chỉ kém một bước nhỏ là có thể ngưng tụ ra khí linh rồi.”

Hiệu quả của ‘vật chất thần bí’ mà Tống Thư Hàng tìm được không đủ để trực tiếp thúc đẩy thuẫn rùa sinh ra khí linh.

Trong lòng Đông Phương Đại Đế có chút không cam.

Hắn đã dùng hết bản lĩnh trận văn và bản lĩnh luyện khí để tăng cường hiệu quả của vật chất thần bí, nhưng khoảng cách sinh ra khí linh lại kém một đoạn như thế.

“Bá Tống, có phải trước đó pháp khí này của ngươi từng dùng loại bảo vật nào đó tăng cường linh thức pháp khí hay không?” Đông Phương Đại Đế quay đầu hỏi.

“Ừm, ta dùng thuốc nhỏ mắt.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đông Phương Đại Đế: “? ? ?”

“Một loại thuốc nhỏ mắt đặc thù mở ra linh thức cho pháp khí của ta.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

“Linh thức 65 món pháp khí này của ngươi đều là linh thức được mở ra thông quả bảo vật?” Đông Phương Đại Đế trừng to mắt.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đông Phương Đại Đế: “...”

Thế mà một mình ngươi lại có được hai loại bảo vật đề thăng linh thức, vận may này của ngươi là muốn nghịch thiên ư?

Sau khi Đông Phương Đại Đế suy nghĩ chốc lát lại hỏi: “Vậy trừ hai loại bảo vật này ra, ngươi còn có thủ đoạn thứ ba đề thăng linh thức pháp khí không?”

Lỡ như có thủ đoạn thứ ba, thêm chút sức mạnh, một hơi là có thể tạo ra khí linh cho pháp bảo.

“Thủ đoạn đề thăng linh thức pháp khí ư?” Tống Thư Hàng nhìn khí linh tiểu tiên tử đang ngoan ngoãn ngồi quỳ bên cạnh, nói: “Lấy thân luyện khí?”

“Ngươi ngốc à, loại thủ đoạn như lấy thân luyện khí này có thể tùy tiện dùng ư?” Đông Phương Đại Đế trách mắng: “Loại thủ đoạn luyện khí vô nhân đạo và mưu lợi này, quả thực là vũ nhục đối với luyện khí sư.”

Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười lúng túng.

“Đừng nói với ta ngươi từng thử nhé?” Đông Phương Đại Đế nói.

“Vào lần đầu tiên luyện khí, không cẩn thận rơi vào lò lửa, lấy thân luyện khí một đợt. Lãng phí một lần hồi sinh quý giá.” Tống Thư Hàng chỉ găng tay Nghịch Kình mà khí linh tiểu tiên tử đang ngồi lên.

Đông Phương Đại Đế: “…”

Khó trách găng tay của ngươi lại ngưng tụ ra khí linh nhanh như thế.

“Có điều, mặc dù ta không thể lấy thân luyện khí, nhưng mà… dùng một bộ phận thân thể có được không?” Tống Thư Hàng vươn tay đè lên ngực mình, năng lực không gian phát động.

Sau đó, một trái tim lưu ly bảy mù tựa như tác phẩm nghệ thuật bị hắn móc ra.

Bằng vào ‘Trình Lâm tự dũ pháp’ + tổng cương ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ của hắn hiện tại, sau khi lấy trái tim mình ra, chỉ chừng vài phút, một ytái tim mới có thể mọc lại.

Đông Phương Đại Đế nhìn trái tim lưu ly trong tay Tống Thư Hàng.

Trái tim lưu ly này vô cùng đặc thù. Trên cơ bản đã cùng cấp bậc với tài liệu luyện khí trên người thần thú.

Có lẽ, thật sự có thể được?

“Ta thử xem.” Đại Đế gật đầu.

Đối diện, thân thể Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Hắn phát hiện… trái tim mình vừa bị lấy ra, trong lồng ngực đột nhiên có một luồng ‘lực lượng bất hủ’ từ hư không Kiếp Tiên vọt tới.

Sau đó, trong thời gian một cái hô hấp, trái tim mới đã mọc ra lại.

[Sức mạnh bất hủ của Vân Tước Tử tiền bối ở tiết điểm hư không?] Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động.

Hắn phát hiện ra một ý tưởng phát tài.

Có lẽ hắn có thể bán trái tim mình để kiếm sống?

Chương 2756: Đau quá nha ~

Khi nhận lấy vật liệu luyện khí là trái tim lưu ly của Bá Tống, Đông Phương Đại Đế tiện thể liếc Tống Thư Hàng một cái và đọc được ý nghĩ trong nội tâm của hắn vừa rồi.

Cây búa trong tay đại đế cứng đờ ra... muốn bán tim mình để sống? Mạch não của Bá Tống thắt nút chết rồi à?

Trong lĩnh vực của mình, cái đám có năng lực tự lành cao này hoành hành ngang ngược thật! Mà chẳng lẽ tên này không biết đau sao? Lúc lấy tim ra, hắn không cảm nhận được nỗi đau đớn khoét tim đào phổi à?

“Tiền bối...” Thấy Đông Phương Đại Đế đột nhiên dừng búa, Tống Thư Hàng gọi một câu.

“Thôi đừng nói, ta không mua!” Đông Phương Đại Đế quyết định nhanh gọn.

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra.

“Khụ, ta dừng một chút là vì cần thời gian để thôi diễn lại phương pháp thăng cấp pháp khí của ngươi... Cho thêm một loại nguyên vật liệu thì phải thay đổi một vài chi tiết khi thăng cấp ấy mà.” Đông Phương Đại Đế ho nhẹ một tiếng mà đáp, sau đó cầm trái tim lưu ly của Bá Tống, cúi đầu nhìn thuẫn rùa.

Với cảnh giới của Đông Phương Đại Đế, chỉ trong nháy mắt, trong đầu hắn đã thôi diễn đến mấy trăm phương án thăng cấp và lựa chọn ra phương án tối ưu nhất.

Sau khi xác định phương án mới, Đông Phương Đại Đế cầm trái tim lưu ly của Bá Tống, dùng bí pháp ép nó lại cho đến khi chỉ nhỏ bằng một hòn bi.

Sau đó hắn giơ cao búa lên, đặt trái tim lưu ly lên thuẫn rùa rồi gõ mạnh xuống.

“Y y y ~ trái tim ta không phải là thủy tinh đâu, ngươi cứ vung búa mạnh mẽ lên, gõ cho mạnh vào!” Mỹ nhân rắn công đức cất tiếng hát, tấu nhạc nền cho Đông Phương Đại Đế.

Đông Phương Đại Đế: “???”

@#%× Tiên Tử làm gì vậy? Giọng nói của cô bị làm sao thế? Không thể nói tiếng người cho tử tế được sao?

“Công Đức Tiên Tử đừng quậy, cô hát như vậy sẽ khiến Đông Phương tiền bối phân tâm đó.” Tống Thư Hàng ngẩng lên nói với mỹ nhân rắn công đức.

Đông Phương Đại Đế: “...”

Rõ ràng khi còn ở Thiên Đình Viễn Cổ hắn cũng từng giao du với @#%× Tiên Tử, nhưng bây giờ cô trở nên lạ lẫm cứ như thay đổi thành người khác vậy.

Keng ~ keng ~

Cây búa đệ nhất thiên hạ tiếp tục giáng xuống.

Trận văn, vật liệu luyện khí, thiên hỏa trui rèn... cả quá trình trọn vẹn được thực hiện lưu loát như nước chảy mây trôi trong tay Đông Phương Đại Đế.

Đồng tử nhóm lửa Bá Tống ngắm nhìn Đông Phương Đại Đế đang rèn sắt, bỗng nhận ra rèn sắt thế này mới bá khí làm sao! Tiếc rằng xét về phạm trù cái đẹp thì dáng vẻ rèn sắt của Đông Phương Đại Đế còn kém Lục Tu Tiên Tử một bậc.

“Xong rồi.” Đúng lúc này, Đông Phương Đại Đế cất tiếng.

Hắn cầm thuẫn rùa đỏ rực, ngâm nó xuống hồ làm nguội.

Sau một tiếng “xèo”, nhiệt độ trên thuẫn rùa hạ xuống.

Thuẫn rùa mới vừa hiện thân thì trong lòng thuẫn đã truyền ra từng hồi tim đập. Trái tim lưu ly của Bá Tống không chỉ giúp thuẫn rùa thăng cấp, mà còn cung cấp cho nó suối nguồn linh lực ngoài định mức.

Phẩm chất và đẳng cấp của thuẫn rùa tăng vọt. Trước khi vào hồ làm nguội, nó đã là pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm đỉnh phong, sau khi làm nguội xong, cấp bậc của nó đã đột phá hạn chế của cửu phẩm, bắt đầu tiếp cận cảnh giới thần binh của Trường Sinh Giả.

Đẳng cấp của thuẫn rùa lúc này có thể tính là thần binh của Trường Sinh Giả “non”. Nó đã có tư chất để tấn thăng thành thần binh của Trường Sinh Giả. Chỉ cần cho nó một chút thời gian + nhận thêm phản hồi khi đẳng cấp của chủ nhân là Tống Thư Hàng tăng lên, nó có thể trưởng thành thành thần binh của Trường Sinh Giả một cách thuận lợi.

Theo tính toán của Đông Phương Đại Đế, mấy trăm năm sau Bá Tống tấn thăng thành Trường Sinh Giả, thuẫn rùa cũng có thể trở thành thần binh của Trường Sinh Giả theo sát hắn.

“Khí linh cũng thành hình rồi chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khi hắn nói ra hai chữ “khí linh”, một luồng hào quang lờ mờ yếu ớt hiện lên trên thuẫn rùa.

Một khắc sau, một cục lông tròn mềm mại xuất hiện trên thuẫn rùa. Là một khí linh đã thành hình!

Nhưng nó vẫn còn trong giai đoạn sơ sinh, còn chưa thể củng cố ngoại hình của mình cho ổn định.

“Gru gru ~” Khí linh như túm lông vừa xuất hiện đã phát ra tiếng kêu khe khẽ.

“Về sau ngươi phải nuôi dưỡng nó, bồi dưỡng ý thức cho nó tử tế vào. Mấy tháng sau nó sẽ ngưng tụ ra ngoại hình của khí linh, lúc nào trưởng thành sẽ tương tự như tiểu tiên tử khí linh trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ của ngươi đấy.” Đông Phương Đại Đế nói.

“Mất nhiều thời gian đến vậy sao?” Tống Thư Hàng nhận lấy thuẫn rùa mới.

Thuẫn vừa đến tay, cảm giác tâm ý tương thông, nhịp tim cộng hưởng đã dâng lên.

“Mạnh ghê… với lực phòng ngự này, chắc là có thể chống đỡ được đòn công cấp bậc cửu phẩm phải không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Đại Đế nói: “Đương nhiên rồi. Có thuẫn rùa này trong tay, ngươi còn có thể chống đỡ được cả công kích của một số đạo hữu mới trở thành Trường Sinh Giả, chứ công kích của cửu phẩm đã là cái gì.”

“Có nó rồi, sau này ta đi cà khịa đại lão sẽ an toàn hơn nhiều.” Tống Thư Hàng gật đầu, thỏa lòng thỏa dạ.

Đây chỉ là một món trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của hắn thôi đấy. Chờ đến khi cả bộ pháp khí của hắn đều thăng cấp lên phẩm chất "Trường Sinh Giả non" này thì chẳng biết sẽ còn mạnh mẽ đến mức nào đây.

Khí linh cục lông: "Gru gru ~"

"Mau lớn lên đi." Tống Thư Hàng nói nhỏ. Hắn rất nóng lòng muốn xem khi những khí linh này đều trưởng thành đến cấp độ của tiểu tiên tử khí linh thì sẽ thay đổi thế nào.

Sáu mươi sáu tiểu tiên tử khí linh tập trung một chỗ, chắc chắn là sẽ cực kì hoành tráng. Đến lúc đó, hắn lại tiến đến gần mục tiêu "vạn pháp chi chủ" thêm một bước nữa rồi.

"Được rồi, pháp khí tiếp theo." Đông Phương Đại Đế thò tay xách chiến xa Hà Long Thần Hành ra.

Trước khi bắt đầu, hắn nhắc nhở Tống Thư Hàng một câu: "Đúng rồi Bá Tống, pháp khí bản mệnh của ngươi tăng mấy cấp bậc cùng một lúc, khi thăng cấp lại dùng bảo vật cưỡng ép ngưng tụ ra linh khí, có thể độ thân mật giữa nó và bản thể của ngươi sẽ giảm đi ít nhiều đấy. Bây giờ mới chỉ có một pháp khí thì dễ xử lý, chứ lát nữa cả sáu mươi sáu món pháp khí cùng thăng cấp lên, rất có thể độ thân mật sẽ xảy ra vấn đề. Ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng."

Hắn muốn nhắc nhở Tống Thư Hàng đừng đắm chìm trong niềm vui khi pháp khí thăng cấp, mà hãy tranh thủ thời gian bồi dưỡng pháp khí và hâm nóng độ thân mật giữa mình và pháp khí đi.

Tống Thư Hàng như ngộ ra chân lý: "Thảo nào ta lại thấy giữa ta và pháp khí cứ như thiêu thiếu cái gì. Rõ ràng nhịp tim còn đang cộng hưởng, thế mà lại như cách nhau một lớp giấy mỏng, khiến quan hệ giữa đôi bên không thấu suốt như xưa."

"Nhưng nếu đã biết vấn đề là độ thân mật thì dễ xử lý rồi." Tống Thư Hàng nói tiếp.

Đông Phương Đại Đế: "???"

Dễ xử lý?

Độ thân mật giữa bản thể và pháp khí bản mệnh giảm đi, chỉ có cách bỏ công bỏ sức mà ôn dưỡng từng chút xíu một để bù đắp vào. Đây là một quá trình dài lâu và gian khó, dễ xử lý ở chỗ nào?

Đông Phương Đại Đế vừa mới nghĩ đến đây thì Bá Tống ở phía đối diện đã đặt hai tay lên thuẫn Vương Bá Chuyên Gia, rồi lướt xoèn xoẹt với tốc độ cao.

Ngay sau đó, từng luồng ánh sáng đong đầy tình yêu phóng ra từ tay Bá Tống, dung nhập vào thuẫn rùa.

Mỗi một giây, hai tay của Bá Tống chích cho thuẫn rùa đến gần ba trăm luồng sáng tình yêu.

Coong ~ thuẫn rùa phát ra tiếng ngân sung sướng.

Sau đó độ thân mật giữa thuẫn và Bá Tống tăng vùn vụt lên một cách thần kì.

Đông Phương Đại Đế trợn lòi mắt, thấy mình sắp tắc thở đến nơi.

…

Mộng giới.

Giữa mặt trời hư ảo.

Quy tiền bối đang bảo vệ Thông Nương và Vũ Nhu Tử đột nhiên trừng mắt, cất lời: “Nhìn trời, chuyện gì đã xảy ra? Sao ta lại thấy mai rùa ớn lạnh?”

“Quy tiền bối sao thế?” Thông Nương hỏi.

“Ui ~ đau quá nha ~~” Bên cạnh cô, Vũ Nhu Tử đột nhiên kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn tít lại.

Chương 2757: Độ thiện cảm của Bá Tống +1

“Vũ Nhu Tử, cô sao thế?” Thông Nương lại vội vàng nhìn sang Vũ Nhu Tử.

Dường như Quy tiền bối và Vũ Nhu Tử cùng gặp phải một chuyện gì đó.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma ở phía trước cũng hơi khựng lại: “Sao vậy?”

Lẽ nào trong mặt trời hư ảo này có thứ gì đang tác quái ư?

“Ta không sao, các vị tiền bối không cần lo lắng cho ta. Ôi đau quá nha ~~” Vũ Nhu Tử đau đớn tột độ, nhăn tít cả mặt mũi vào, nhưng trạng thái tinh thần của cô thì không tệ.

“Không ngờ cơn đau này lại đến muộn như vậy. Mọi người đừng lo, nỗi đau linh quỷ vỡ nát vừa bị đồng bộ đến chỗ ta ấy mà. Ta có thể chịu được… ối a a ~~” Vũ Nhu Tử nằm úp sấp trên mai rùa của Quy tiền bối, nghiến răng nhấm nháp mùi vị của nỗi đau này.

Cô đã chuẩn bị để chịu đựng nỗi đau khi linh quỷ vỡ nát từ lâu. Trước đó Tống Thư Hàng đã nhắc nhở cô, cho nên cô vẫn luôn đợi chờ nó đồng bộ tới.

Vũ Nhu Tử chờ mãi chờ mãi, đến khi bắt đầu nghi ngờ rằng nỗi đau linh quỷ vỡ nát sẽ không đến, thì nó mới khoan thai tới muộn.

Vũ Nhu Tử hoài nghi không biết có phải vì cung phản xạ của mình dài quá hay không.

Thông Nương duỗi búp hành áp lên người Vũ Nhu Tử, thi triển một Trì Dũ thuật cấp thấp. Đây là pháp thuật chữa trị đặc biệt trong truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

“Cảm ơn Thông Nương.” Vũ Nhu Tử ngước mắt nói với Thông Nương. Tuy thuật chữa trị không có hiệu quả gì, nhưng tấm lòng của Thông Nương thì cô nhận được.

Một lúc lâu sau.

Nỗi đau đớn của Vũ Nhu Tử hơi dịu đi.

“Hóa ra đây là nỗi đau khi linh quỷ vỡ nát à? Tống tiền bối cũng từng phải chịu đựng nỗi đau này sao? Đúng là rất… mới mẻ!” Vũ Nhu Tử vuốt mặt mình, cảm thán.

“!!!” Xích Tiêu Kiếm tâm ma ở phía trước nghe thấy câu này, bèn dùng ánh mắt hãi hùng mà nhìn Vũ Nhu Tử Tiên Tử.

Cô nàng Vũ Nhu Tử này không thức tỉnh thuộc tính “chịu đựng đau đớn” như Tống Thư Hàng đấy chứ?

“Quy tiền bối ơi, ngươi không sao chứ?” Thông Nương lại cúi đầu hỏi.

“Ta? Ta không sao. Tự nhiên ta thấy dễ chịu quá, mà lại chẳng cảm giác dễ chịu này đến từ đâu.” Quy tiền bối đáp.

“Không sao là được rồi. Vậy chúng ta đi tiếp thôi.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Sau đó, đao khí bùng lên trên thân kiếm, nó tiếp tục phóng lên phía trước mở đường.

Quy tiền bối đưa Vũ Nhu Tử thi thoảng lại run một cái và Thông Nương đi theo Xích Tiêu Kiếm tâm ma.

[Mà chẳng hiểu sao, tự nhiên ta thấy độ thiện cảm giữa mình với Tống Thư Hàng tăng lên không ít. Cảm giác quái quỷ này ở đâu ra vậy nhỉ?] Quy tiền bối vừa bơi, vừa nghi hoặc trong lòng.

…

Đông Chi Xuân các, Luyện Khí điện.

“Xong!” Tống Thư Hàng thu hai tay lại, mỉm cười.

Trước mặt Tống Thư Hàng, thuẫn Vương Bá Chuyên Gia phát tán ra ánh hào quang thần khí bảy màu rực rỡ. Độ thân mật giữa nó và chủ nhân đã khôi phục như lúc ban đầu, hai bên không còn khoảng cách, cảm giác lạnh nhạt cũng tiêu tan.

Nếu không phải thuẫn rùa vừa tấn cấp thành công, khí linh vẫn còn trong giai đoạn sơ sinh tương đối yếu ớt, thì Tống Thư Hàng đã tiếp tục thi triển thuật pháp để cường hóa khí linh của nó thành dáng vẻ của tiểu tiên tử khí linh rồi!

Thuẫn rùa bảy màu thu nhỏ lại chừng một bàn tay theo tâm ý của Tống Thư Hàng, sau đó quay tròn bên cạnh hắn mấy vòng như một cô con gái nhỏ đáng yêu đang làm nũng với cha mình.

Khí linh cục lông thi thoảng lại phát ra tiếng kêu “gru gru” làm bầu không khí nhuộm thành màu hường phấn.

Đông Phương Đại Đế day lấy day để lên huyệt thái dương.

Hắn mới tiếp xúc với Bá Tống không lâu mà nhân sinh quan đã ăn một vố đòn đau điếng!

“Ngươi vừa dùng pháp thuật gì vậy?” Đông Phương Đại Đế hỏi. Với khả năng quan sát của mình, đương nhiên hắn nhận ra luồng sáng của Tống Thư Hàng là một loại thuật pháp tương tự như Dưỡng Kiếm thuật. Nhưng Dưỡng Kiếm thuật có phải được thi triển như vậy đâu? Dưỡng Kiếm thuật làm sao có uy lực như thế được? Cho nên Đông Phương Đại Đế không dám khẳng định.

“Là Dưỡng Đao thuật, một thuật pháp chất chứa tình yêu của ta.” Tống Thư Hàng đáp: “Chỉ cần có tình yêu thì quan hệ giữa ta và pháp khí không thể nào xa cách được.”

Đông Phương Đại Đế: “…”

Dưỡng Đao thuật của ngươi là cái gì mà tà đạo vậy hả?

Cứ nghĩ cảm giác xa cách sau khi pháp khí tấn thăng sẽ đủ để cho Bá Tống ăn một chầu quả đắng, ai ngờ hắn lại có tà thuật để giải quyết vấn đề một cách bạo lực thế này.

Không hổ là kẻ được Thiên Đế chọn lựa, làm gì cũng có thể khiến người ta kinh hỉ.

“Chờ ta thăng cấp pháp khí xong sẽ nghiên cứu Dưỡng Đao thuật của ngươi sau. Bây giờ thì nhóm lửa trái tim đi!” Đông Phương Đại Đế nói.

“Không thành vấn đề, đại đế!” Tống Thư Hàng sờ soạng trong lồng ngực mình một hồi, sau đó lại móc một trái tim lưu ly ra đưa cho Đông Phương Đại Đế.

Tống*Dâng tim luyện khí*Cẩu Đản.

Sau đó, Tống Thư Hàng không có trái tim ngồi xuống trước lò thiên hỏa, lẳng lặng nhóm lửa.

[Bá Tống, bản thể của ngươi đâu?] Khi Tống Thư Hàng đang yên lặng làm đồng tử nhóm lửa thì trong đầu bỗng vang lên một giọng nói.

Đó là giọng nói của Bạch Cốt Tiên Cơ. Cô liên hệ trực tiếp với Tống Thư Hàng bản thể thông qua Tống four.

[Ta đang nhóm lửa nè, có chuyện gì vậy?] Tống Thư Hàng hỏi lại.

Bạch Cốt Tiên Cơ nói: [Ngươi chuyển di ý thức tới đây xem thử đi này. Vừa rồi Vũ Nhu Tử da đen tự nhiên đau đến ngã lăn ra đất, không nói nên lời, bọn ta hỏi có chuyện gì mà cô ấy cũng không trả lời nổi.]

Vũ Nhu Tử đột nhiên đau đớn ngã ra đất? Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đoán ra nguyên nhân. Có lẽ là nỗi đau từ chỗ Vũ Nhu Tử bản thể đã cộng hưởng một phần cho Vũ Nhu Tử da đen rồi.

[Bây giờ ta không thể rời đi được. Bạch Cốt Tiên Cơ, cô đưa Vũ Nhu Tử da đen vào thế giới hạch tâm đi, ta bảo Tống four mở cửa cho. Sau đó cô tìm Sở Các Chủ tiền bối, cho Vũ Nhu Tử da đen uống một chút nước từ suối nguồn sự sống thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Nước của suối nguồn sự sống có thể làm dịu đi nỗi đau đớn từ linh hồn này.

[Nếu Vũ Nhu Tử da đen không đỡ thì ta sẽ đưa các ngươi tới chỗ ta.] Tống Thư Hàng bổ sung.

Nếu không được thật thì hắn sẽ chích Dưỡng Đao thuật cho Vũ Nhu Tử da đen, xem có thể làm vơi phần nào cơn đau của cô không.

[Được thôi, nhưng ngươi đang nhóm lửa làm gì vậy?] Bạch Cốt Tiên Cơ lại thuận miệng hỏi.

Tống Thư Hàng: [Đang thăng cấp pháp khí bản mệnh ấy mà. Thiên hạ đệ nhất búa Đông Phương Đại Đế tự mình thăng cấp pháp khí cho ta đấy.]

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

Vừa nghe đến thiên hạ đệ nhất búa, cô đã thấy đầu mình đau nhức nhối. Nhưng mà Đông Phương Đại Đế cũng còn sống sao?

Còn sống là tốt rồi.

Hay là đi gặp một cái nhỉ? Từ sau khi Thiên Đình Viễn Cổ sụp đổ, cô chưa gặp lại Đông Phương Đại Đế lần nào.

…

Sau khi đưa Bạch Cốt Tiên Cơ và Vũ Nhu Tử da đen vào thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng lại liên hệ với Vũ Nhu Tử thông qua phần mềm chat Tu Chân: “Vũ Nhu Tử, bên cô ổn chứ?”

“Bây giờ đỡ nhiều rồi Tống tiền bối. Cảm giác đau đớn khi linh quỷ vỡ nát mới mẻ thật đấy. Mặt khác, Tống tiền bối ơi, bọn ta sắp tiến vào trung tâm của mặt trời hư ảo rồi. Ta cảm thấy thứ mà mình muốn tìm đang ở ngay đây!” Vũ Nhu Tử trả lời.

“Vạn sự cẩn thận, nhớ giữ liên lạc.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Nói mới nhớ, thứ đồ Vũ Nhu Tử muốn tìm rốt cuộc là gì nhỉ?

“Đúng rồi Tống tiền bối này. Thứ quấn quanh linh quỷ của ta trước khi nổ tung là gì vậy? Cái thứ vật chất tràn đầy thuộc thính hủy diệt kia ấy?” Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên hỏi.

Trừ cộng hưởng nỗi đau đớn, dường như cô còn tiếp thu được một phần kí ức hoặc hình ảnh trước khi Thiên Đế linh quỷ nổ tung.

“Đó là một loại virus năng lượng mang tính hủy diệt, nhằm vào hằng tinh ở hiện thế, một khi bộc phát ra thì đủ để phá hủy cả thế giới.” Tống Thư Hàng đáp.

Đáp xong, hắn bỗng thấy giật mình ớn lạnh.

Mặt trời hư ảo trong Mộng giới kia có được tính là một hằng tinh không?

Chương 2758: Bàn tay nhỏ của đại đế cứng đờ

Khi nghĩ tới khả năng này, Tống Thư Hàng cảm thấy trái tim của mình ngừng đập, ảo giác hít thở không thông ập tới.

“À đúng rồi, trái tim còn chưa mọc lại… thảo nào không thấy đập.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Trình Lâm Tự Dũ pháp + thiên tổng cương Thánh Viên Long Lực Thần Công kích hoạt. Hai môn thần công kết hợp với nhau, tăng thêm sợi sức mạnh bất hủ từ tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không truyền tới, giúp trái tim lưu ly của hắn mọc lại trong nháy mắt và đập đầy mạnh mẽ.

Sau khi trái tim khôi phục, cảm giác lạnh thấu tim ban nãy đã biến mất.

“Có vẻ là ảo giác.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đông Phương Đại Đế đang nện búa trên chiến xa Hà Long Thần Hành bên cạnh hơi cau mày. Trong một khoảnh khắc vừa rồi, dường như hắn cảm nhận được một sợi khí tức vô cùng kì lạ từ trên người Tống Thư Hàng. Đó là khí tức vượt qua tu sĩ, thậm chí còn vượt qua cả lực lượng của Trường Sinh Giả.

[Trái tim của Bá Tống có thể khôi phục trong nháy mắt là nhờ vào sợi khí tức này sao?] Đông Phương Đại Đế suy đoán, song không lên tiếng hỏi han.

Giới tu sĩ tôn trọng chuyện riêng tư, nếu không có mối quan hệ thân thiết với nhau thì nhiều vấn đề không nên dò hỏi.

Sau khi trái tim khôi phục, cảm giác lạnh thấu tim biến mất, Tống Thư Hàng tăng sức vận chuyển linh lực vào Thiên Hỏa lô để gia tăng uy lực cho thiên hỏa.

Đồng thời, hắn lại gửi tin cho Vũ Nhu Tử bản thể: “Vũ Nhu Tử, cô ghi nhớ cảm giác virus hủy diệt hằng tinh này nhé. Khi vào sâu trong mặt trời hư ảo, nếu… ta nói nếu, nếu cảm nhận được khí tức tương tự thì phải rút lui ngay, tuyệt đối không được kích hoạt nó.”

Nếu không, có khi cả Mộng giới đều đi đời nhà ma mất.

“Nhận tin nhé Tống tiền bối, ta sẽ chú ý điểm này.” Vũ Nhu Tử đáp lại rất nhanh.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Nhớ giữ liên lạc.”

Có Xích Tiêu Kiếm tâm ma và Quy tiền bối ở bên hộ tống, Vũ Nhu Tử và Thông Nương có thể tránh khỏi tất cả những tai họa bình thường, cho nên Tống Thư Hàng không nghĩ nhiều nữa, tránh lập flag cho Vũ Nhu Tử.

Nhưng để cho chắc ăn, hắn vẫn khóa chặt vị trí của Thông Nương thông qua ấn kí đao gỗ. Thân là nhân viên số một của Công ty Bá Tống, lúc nào trên người Thông Nương cũng mang theo một thanh đao gỗ lạc ấn.

Tống Thư Hàng mở cửa dự phòng vào thế giới hạch tâm cho đao gỗ ấn kí ở chỗ Thông Nương. Một khi Vũ Nhu Tử gặp nguy hiểm, thế giới hạch tâm có thể mở ra ngay lập tức và hút các cô vào đó.

Thậm chí, lấy thanh đao gỗ này làm tọa độ, cả Tống Thư Hàng phân thân và bản thể đều có thể đến hiện trường trong tích tắc.

…

Ở phía đối diện.

Đông Phương Đại Đế cắt vật chất thần bí bằng động tác thành thạo rồi khảm cả nó và trái tim của Bá Tống vào chiến xa Hà Long Thần Hành.

Một lần thì lạ, hai lần thành quen.

Có mạch suy nghĩ hoàn chỉnh và thử nghiệm thành công trước đó, tốc độ thăng cấp pháp khí của Đông Phương Đại Đế càng lúc càng nhanh. Với tốc độ này, dù thăng cấp cả sáu mươi sáu món pháp khí cùng lúc cũng không mất nhiều thời gian cho lắm.

“Tốt ghê.” Tống Thư Hàng nhìn Đông Phương Đại Đế, nói một câu không đầu không đuôi.

Đông Phương Đại Đế: “???”

Cái gì tốt ghê?

“Luyện khí sư có thể thỏa sức vung búa nện pháp khí bản mệnh của người khác ầm ầm, thế mà chủ nhân của pháp khí còn phải nịnh bợ lấy lòng, thậm chí bỏ ra số lượng linh thạch và nguyên vật liệu vô cùng lớn. Cái nghề luyện khí sư này tốt ghê.” Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Đại Đế: “…”

Thằng ranh này, mạch não của mi lại thắt nơ bướm rồi đấy à?

Đông Phương Đại Đế vung búa lên cao. Có tin ta nện cho một búa, biến chiến xa Hà Long Thần Hành của ngươi thành chiến xa tôm hùm luôn không?

“Đông Phương Đại Đế tiền bối này, sau khi pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta thăng cấp thành công, ta có thể đóng bộ để xâm nhập vào chỗ sâu của mặt trời không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Chủ đề nhảy từ tầng một trăm trên mặt đất xuống tầng một trăm dưới hầm ngầm, chả đầu đuôi gì cả.

Đông Phương Đại Đế không theo kịp tốc độ não Tống Thư Hàng nảy số, cảm thấy nói chuyện với thằng nhóc này tốn sức quá đi thôi.

“Về lý mà nói, sau khi được ta tự tay thăng cấp thì pháp khí đã đạt cấp độ thần binh của Trường Sinh Giả. Bọn chúng đã được tôi luyện qua thiên hỏa, nhiệt độ của hằng tinh thông thường không thể hòa tan được.” Đông Phương Đại Đế tự tin đáp.

Pháp khí được hắn thăng cấp chỉ cần đạt cấp bậc cửu phẩm là đã có thể tản bộ một vòng trên hằng tinh và trở về hoàn chỉnh, nói chi đến thần binh của Trường Sinh Giả “non”.

Tống Thư Hàng xoa cằm nói: “Nói cách khác là có thể thực hiện được.”

Sau cảm giác ớn lạnh trong lòng từ cuộc đối thoại với Vũ Nhu Tử ban nãy, Tống Thư Hàng đã nghĩ đến điểm này. Khi trở lại hiện thế, hắn muốn tìm một hằng tinh để tham quan, xem các vị diện khác trong Chư Thiên Vạn Giới có bị nhiễm virus hay không.

“Pháp khí được ta thăng cấp nhất định có thể chịu được, nhưng thân thể ngươi có chịu được hay không thì ta không biết đâu nhé.” Đông Phương Đại Đế nhìn Tống Thư Hàng rồi nói: “Ta là luyện khí sư chứ không phải thầy dạy thể hình, không biết rõ về thân thể ngươi đâu.”

“Có lý, nhưng ta cảm thấy thân thể ta rất mạnh, chắc là chịu được.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu không được thì hắn còn hình thái ngụy bất hủ cơ mà.

Với tính chất đặc thù của hình thái ngụy bất hủ, dù không có pháp khí bảo vệ, hắn vẫn có thể tản bộ trên mặt trời một vòng ngon xơi.

Hay đó… cứ thế mà làm.

Khi Tống Thư Hàng đang chuẩn bị kế hoạch lên mặt trời đi dạo thì một giọng nói kết nối với hắn và vang lên ngay bên tai hắn.

[Bản thể, sau khi giết chết Thiên Đế, ngươi lĩnh ngộ xong chưa?] Là giọng nói của Tống cầu béo.

Nó vẫn náu mình gần vị diện thế giới vụn vỡ này để bảo vệ nơi đây, tránh cho việc đốn ngộ của bản thể bị kẻ khác quấy rầy.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của đại lão quả cầu béo, Tống Thư Hàng giật nảy cả mình, suýt nữa thì chui vào thế giới hạch tâm chạy trốn theo bản năng. Đây là di chứng để lại sau khi hắn bị đại lão quả cầu béo đuổi giết khắp thế giới.

May mà hắn nhớ ra phân thân clone của đại lão quả cầu béo đã bị biến đổi thành dáng vẻ họ Tống rồi.

Nghĩ ngợi một lát, Tống Thư Hàng cố gắng trả lời với vẻ trấn tĩnh nhất: [Đốn ngộ của ta hơi khác với bình thường một chút, không cần lo lắng cho ta. Bây giờ mỗi giây mỗi phút ta đều ở trạng thái đốn ngộ cả.]

[Tốt quá rồi, vậy để ta đi tìm ngươi. Cuộc khiêu chiến trên sao Hỏa của ta hoàn thành rồi.] Tống cầu béo trả lời.

Chẳng hiểu tại sao, mới có một thời gian ngắn không gặp bản thể mà nó lại cảm thấy như đã không gặp lâu lắm rồi. Trong lòng nó có một khát vọng mãnh liệt thôi thúc nó đi gặp bản thể ngay lập tức.

Tống Thư Hàng: “???”

Bây giờ đến tìm ta á? Từ từ đã đại lão quả cầu béo! Ta còn chưa chuẩn bị tâm lý xong mà!

Nhưng muộn mất rồi.

Giữa hư không, một thông đạo không gian đột nhiên mở rộng.

Một “Tống Thư Hàng” toàn thân đen kịt được tạo ra từ kim loại lỏng bước ra từ thông đạo không gian.

Khi thấy bản thể khiến lòng mình nhung nhớ không thôi, nội tâm Tống cầu béo kích động quá, bèn từ bỏ lớp ngụy trang phân thân, không nhịn được mà để lộ thuộc tính thực sự của mình.

Khí thế và khí tức kì lạ nhất, độc ác nhất, tàn bạo nhất thế gian thuộc về chúa tể Cửu U tỏa ra từ trên người nó.

Đông Phương Đại Đế đang vung búa cứng đờ cả tay.

Đạ mấu… đây là cái quái gì?

Chúa tể Cửu U?

Chương 2795: Một nhiệm vụ quang vinh

Thân là một trong tứ phương đại đế của Thiên Đình Viễn Cổ, thuộc hàng ngũ đứng đầu trong số các Trường Sinh Giả, đương nhiên Đông Phương Đại Đế biết đến sự tồn tại đặc biệt của chúa tể Cửu U. Đó là một nửa đối xứng của Thiên Đạo, là chủ nhân đích thực của thế giới Cửu U!

Nhưng vì sao chúa tể Cửu U lại xuất hiện ở đây?

Theo những gì hắn biết thì chúa tể Cửu U không thể đến hiện thế mới đúng chứ?

Một khi chúa tể Cửu U đến hiện thế thì sẽ dẫn tới thiên phạt. Đó là tai kiếp hủy diệt hết thảy, trước giờ chẳng có thứ gì giữ được mạng sống khi đối mặt với thiên phạt cả!

Thế trước mắt hắn là cái quỷ gì?

Ta là Đông Phương Đại Đế... hình như ta đang gặp chúa tể Cửu U ngay tại hiện thế... bây giờ ta hoảng quá đi...

Đúng lúc này, "chúa tể Cửu U" lại lên tiếng:

"Báo cáo bản thể, ta đã hoàn thành nhiệm vụ khiêu chiến trên sao Hỏa. Tính đến thời điểm này, tổng cộng đã có mười ba vị Trường Sinh Giả thua trong tay ta, xem như miễn cưỡng hoàn thành bước đầu tiên để bản thể chứng đạo bất hủ!" [Mỉm cười kiêu ngạo] Vừa thấy bản thể ở phía xa xa, Tống cầu béo đã cảm thấy tâm hồn mình được an ủi, thỏa mãn như thể "cuối cùng cũng tìm được hắn rồi".

Nó nghĩ ý nghĩa cuộc đời của mình chính là không ngừng tìm kiếm và khóa chặt vị trí của bản thể, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm.

Cứ lặp đi lặp lại vòng tuần hoàn như thế, nó mới có thể tìm thấy ý nghĩa sinh tồn!

Mặt khác... tuy nó đã đánh bại liên tiếp mười ba Trường Sinh Giả trên sao Hỏa, nhưng quả nhiên nó vẫn còn kém xa bản thể.

Khi nó đánh bại Trường Sinh Giả, bản thể đã chém chết cả

Thiên Đế của Thiên Đình Viễn Cổ. Đó là sự tồn tại thuộc cảnh giới vô địch sánh ngang với Thánh Nhân Nho Gia đấy!

Nói thật thì Tống cầu béo không có khái niệm chính xác về sức mạnh thực sự của Thiên Đế. Nhưng trong nội tâm nó có ấn tượng cực kì sâu đậm với sức mạnh của Thánh Nhân Nho Gia.

Thánh Nhân Nho Gia rất mạnh, vô cùng mạnh.

Bản thể có thể giết chết và đánh nát nguyên thần của Thiên Đế có sức mạnh ngang ngửa Thánh Nhân Nho Gia, cho nên… không hổ là bản thể của ta mà!

Tống cầu béo nhìn bản thể mà thấy kiêu ngạo lắm thay.

Bản… bản thể?

Tai ta không có vấn đề gì đấy chứ?

Đông Phương Đại Đế đờ đẫn cầm búa. Cái kẻ tình nghi là chúa tể Cửu U này lại gọi Bá Tống là “bản thể” là sao?

Chẳng phải Thiên Đế vừa qua đời nói với hắn rằng Bá Tống chỉ vừa mới chứng đạo cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm thôi ư? Tuy Thiên Đế cũng nói Bá Tống có hơi khác người… nhưng “khác người” đến mức này thì quá là dã man rồi đó!

Đông Phương Đại Đế cảm thấy đầu óc của mình run lên, run vì bị bom tin tức dội trúng!

Thực tế thì Bá Tống được gọi là bản thể cũng chẳng khá hơn Đông Phương Đại Đế là bao. Nội tâm hắn cũng đang run lắm đây…

“Ngươi làm tốt lắm.” Tống Thư Hàng cố gắng duy trì vẻ trấn định để tán dương hành động của Tống cầu béo trên sao Hỏa.

“Bản thể này, ngươi còn nhiệm vụ gì cần ta thực hiện nữa không?” Tống cầu béo đứng thẳng tắp mà hỏi, vừa nói chuyện vừa nhìn Đông Phương Đại Đế.

Tống Thư Hàng cố gắng giữ vững vẻ mặt lạnh như tiền, sau đó bắt đầu suy nghĩ.

Nói thật, chuyện hắn cần làm không hề ít.

Ví dụ như hắn muốn sai một phân thân đi theo nhóm Vũ Nhu Tử, đề phòng bọn họ gặp chuyện gì ngoài ý muốn; ví dụ hắn muốn tìm cơ hội đưa các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 vào ổ chó Tống trong Kiếp Tiên Hư Không… nhưng làm sao hắn dám để đại lão quả cầu béo đi làm những việc đó kia chứ?

Hắn cần một việc tương đối phức tạp để sai phân thân clone của đại lão quả cầu béo đi chăn trâu đồng xa, tốt nhất là xa đế mức khi đại lão quả cầu béo khôi phục kí ức thì không thể về ngay được.

Sau khi suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng mới ngẩng đầu mà nói với đại lão quả cầu béo clone với vẻ nghiêm túc: “Đúng là ta có một việc vô cùng quan trọng cần ngươi làm đây.”

“Xin bản thể cứ nói.” Tống cầu béo nghiêm túc đáp.

Thỏa mãn nguyện vọng của bản thể, sau đó rời xa bản thể, cách xa ngàn vạn dặm, để rồi lại một lần nữa tìm kiếm bản thể… Quá trình này, vòng tuần hoàn này khiến nó si mê.

Tống Thư Hàng vươn tay điểm lên trán mình, mở con mắt thần thứ ba ra.

“Để ta gửi dữ liệu thông tin này cho ngươi trước đã.” Con mắt thứ ba của Tống Thư Hàng kích phát một luồng sáng tin tức, truyền toàn bộ thông tin về virus hủy diệt hằng tinh cho Tống cầu béo.

Chỉ có con mắt thần thứ ba cùng xuất xứ từ chúa tể Cửu U là có thể chuyển dữ liệu cho Tống cầu béo mà thôi.

“Đây là… virus hủy diệt hằng tinh, thậm chí có thể phát triển thành hủy diệt thế giới sao?” Vừa nhận được thông tin, Tống cầu béo đã hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Đúng vậy. Đây là virus hủy diệt mà ta vô tình phát động trong quá trình phá hủy nguyên thần của Thiên Đế. Ngươi lưu thông tin về virus này lại, sau đó đi tới Chư Thiên Vạn Giới hiện thế, chọn ngẫu nhiên một số hằng tinh trong các vị diện, vào điều tra xem chúng có lây nhiễm hay không.” Tống Thư Hàng giao nhiệm vụ vinh quang và gian khổ này lại cho Tống cầu béo.

“Thì ra là thế. Cân nhắc chu đáo quá, không hổ là bản thể của ta!” Tống cầu béo gật đầu nói: “Hãy yên tâm giao nhiệm vụ này cho ta!”

Đây là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ. Chư Thiên Vạn Giới mênh mông là thế, muốn chọn một số hằng tinh từ mỗi vị diện thế giới ra để điều tra cần tiêu tốn rất nhiều thời gian.

“Nhớ lấy, nếu điều tra thấy hằng tinh nào nhiễm virus thì phải ghi chép lại vị trí tọa độ của nó, tuyệt đối không được kích hoạt nghe chứ…” Tống Thư Hàng dặn dò.

“Vâng, bản thể.” [Cười ấm áp] Tống cầu béo trả lời. Bản thể đang quan tâm nó đúng không? Cảm giác được bản thể quan tâm khiến nó hạnh phúc đến nổi cả da gà!

“Ta xuất phát đây, bản thể.” Tống cầu béo nhìn bản thể với ánh mắt lưu luyến không rời, sau đó mở thông đạo không gian, biến mất trong chớp mắt.

Mười hơi thở sau.

“Đó là phân thân của ngươi à?” Đông Phương Đại Đế trợn to mắt.

“Ta không biết phải trả lời câu hỏi của đại đế như thế nào. Nhưng mối quan hệ giữa nó và ta đúng là một lời khó nói hết được.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Gút mắc giữa hắn với đại lão quả cầu béo có nói ba ngày ba đêm cũng không xong.

“…” Đông Phương Đại Đế lại hỏi: “Chúa tể Cửu U?”

“Không phải. Sự tồn tại của nó khá đặc thù. Nhưng đúng là nó có quan hệ với chúa tể Cửu U tiền nhiệm.” Tống Thư Hàng truyền âm đáp. Hắn không nói thêm gì, cũng không đề cập đến quan hệ giữa mình với chúa tể Cửu U, bởi vì hắn cảm thấy bây giờ mà nói ra thì cứ làm màu làm vẻ thế nào ấy.

Đông Phương Đại Đế: “…”

Hắn cảm thấy càng ngày mình càng không hiểu thấu tên Bá Tống này.

Ánh mắt của Thiên Đế quả nhiên là độc đáo. Không phải ngẫu nhiên mà cô chọn chết trong tay hắn, chắc chắn là có nguyên nhân gì bí ẩn.

Keng!

Đông Phương Đại Đế tiếp tục vung búa, gõ xuống chiến xa Hà Long Thần Hành với cường độ vừa phải. Bây giờ, trong vô thức, hắn đã không dám mạnh tay với pháp khí bản mệnh của Bá Tống nữa rồi nè!

“Xong rồi!” Sau mấy nhát búa, chiến xa Hà Long Thần Hành thăng cấp thành công, ngưng tụ ra khí linh, tiến vào hàng ngũ thần binh non của Trường Sinh Giả.

“Tiếp theo phải đẩy nhanh tiến độ. Bá Tống, móc tim nhanh lên, góp cho đủ sáu mươi tư quả đi.” Đông Phương Đại Đế nói.

“Cứ giao cho ngực trái của ta!” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2760: Nỗi lo của Đông Phương Đại Đế

Một tay Tống Thư Hàng duy trì việc vận chuyển linh lực vào Thiên Hỏa lô, một tay khác thi thoảng lại móc lên ngực mình. Từng trái tim lưu ly xinh đẹp như những tác phẩm nghệ thuật không ngừng bị moi ra, sau đó được niệm lực đưa đến trước mặt Đông Phương Đại Đế.

[Sao tốc độ moi tim nhanh quá vậy?] Đông Phương Đại Đế nhìn lồng ngực của Tống Thư Hàng một chút. Trước đó hắn không để ý, nhưng khi thấy Tống Thư Hàng moi một lúc sáu mươi tư trái tim ra khỏi ngực thì hắn không thể coi nhẹ nữa rồi.

Đại đế tính toán một chút, tốc độ trái tim của Tống Thư Hàng hồi sinh chỉ tính bằng một hơi thở. Chỉ sau một hơi thở, trái tim mới đã mọc ra.

Hơn nữa Bá Tống moi tim quen tay như thế… rốt cuộc hắn đã moi bao nhiêu trái tim rồi?

Thằng ranh này chắc chắn là một tên lừa đảo. Lời tâm can của người khác thì đáng tin, chứ lời tâm can của Bá Tống hắn thì không đáng tin nửa chữ! Lời tâm can của hắn và lời tâm can của người khác hoàn toàn không cùng một khái niệm với nhau.

Sáu mươi tư trái tim, moi xong trong vòng chưa đầy ba phút.

Một loạt trái tim lưu ly xếp hàng, lung linh đẹp mắt, nồng nặc mùi giàu.

“Xong rồi, Đông Phương Đại Đế tiền bối.” Tống Thư Hàng nói với sắc mặt trắng bệch. Đây là cảm giác khó chịu do móc quá nhiều tim cùng một lúc. Thực ra nhờ khí tức bất hủ trợ giúp nên thân thể hắn không có gì đáng ngại, nhưng trong thời gian ngắn tiếp theo, có lẽ hắn sẽ không moi tim điên cuồng như vậy nữa.

“Tiếp tục nhóm lửa đi, chúng ta sẽ tranh thủ thăng cấp toàn bộ pháp khí của ngươi trong vòng ba tiếng đồng hồ.” Đông Phương Đại Đế bình tĩnh nói. Phải nắm chắc thời gian thăng cấp một pháp khí trong vòng ba phút, hắn không muốn ở cạnh Bá Tống lâu thêm nữa, hắn cần an ủi tâm hồn.

Tống Thư Hàng bình tâm tĩnh khí, tiếp tục duy trì Thiên Hỏa lô. Đồng thời, tóc của hắn biến thành sáu mươi tư bàn tay, ấn trên chiến xa Hà Long Thần Hành vừa mới hoàn thành, dùng tốc độ từ tốn chích cho nó hơn ba trăm phát Dưỡng Đao thuật để bù đắp tình cảm giữa hai bên.

[Tà thuật, đây tuyệt đối là tà thuật.] Đông Phương Đại Đế nghĩ thầm trong lòng. Sau đó hắn rút Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm ra, bắt đầu vòng thăng cấp mới.

Ba phút sau…

“Xong rồi.” Đông Phương Đại Đế nói với vẻ hài lòng. Trong ba phút vừa rồi, hắn phát huy kĩ thuật luyện khí của mình lên đến cực hạn, vừa nhanh vừa ổn. Vừa nâng cao tốc độ thăng cấp, vừa đảm bảo chất lượng pháp khí, trên đời này chỉ có thiên hạ đệ nhất búa như hắn mới có thể làm được đến mức hoàn mỹ như vậy mà thôi.

Hắn vứt Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm cho Tống Thư Hàng.

Sáu mươi tư cánh tay tóc của Tống Thư Hàng nhanh nhẹn đón được thanh kiếm.

“Đáng tiếc… thần kiếm như vậy lại không được trọng dụng trong tay ta.” Tống Thư Hàng tiếc nuối sâu sắc vì mình thực sự không có thiên phú về phương diện kiếm thuật.

Nói mới nhớ, lúc về hắn phải đến chỗ tiền bối ba mắt để đánh cược một ván. Hắn đã chuẩn bị xong tiền đặt cược rồi. Trường Sinh Giả Ma Đế - Ngạc còn sống chính là tiền cược hoàn mỹ nhất.

Lần này đánh cược với tiền bối ba mắt, có nên hỏi xem chỗ hắn có gì tương tự như “kiếm ý” không nhỉ? Nghi thức đánh cược của tiền bối ba mắt mắc bug nặng, đến trù tâm còn rút ra làm tiền cược được, có khi thật sự có “kiếm ý” cũng nên.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng sung sướng, ý thức hơi thất thần một khoảnh khắc. Trong khoảnh khắc ấy, sáu mươi tư bàn tay tóc đã chích đến sáu nghìn bốn trăm phát Dưỡng Đao thuật lên Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm.

“Tiêu rồi, quá tay rồi.” Khi Tống Thư Hàng lấy lại tinh thần thì Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm đã biến thành một thanh kiếm nhỏ xíu như mất đi ý thức, lơ lửng đờ đẫn bên cạnh hắn.

“May mà kịp dừng Dưỡng Đao thuật lại, lát nữa mình không thể thất thần.” Tống Thư Hàng vẫn còn chưa hết sợ.

[Tà thuật này còn có nguy cơ quá liều nữa hay sao?] Đông Phương Đại Đế nhìn Thiên Hỏa lô quý giá của mình mà hết cả hồn, trong lòng bỗng thấy lo lo.

Không được, phải tăng tốc tiếp thôi!

Bây giờ vẫn còn quá lâu. Phải tranh thủ vừa đảm bảo phẩm chất của pháp khí, vừa rút ngắn thời gian lại mới được!

Nếu không, sau khi luyện xong đống pháp khí này, chẳng biết Thiên Hỏa lô nhà mình có còn mang họ Đông Phương nữa hay không.

“Cái tiếp theo!” Đông Phương Đại Đế lớn tiếng nói, bốn bức tường Vương Giả đã lần lượt xuất hiện trước mắt hắn.

Sau đó, Đông Phương Đại Đế lại ép buộc chính mình, điên cuồng đẩy nhanh tốc độ luyện khí.

…

Một phía khác, thế giới Cửu U.

Số hamster trông coi cái chân của Bạch chúa tể, lặng lẽ ở lại trước mộ Cửu Tu.

Bên cạnh nó còn có Đại Kim Cương Tinh Tinh tướng quân, một thú cưng khác của Bạch tiền bối two.

“Chủ nhân của ta vẫn chưa tỉnh lại sao?” Số hamster hỏi.

“Chưa tỉnh, cho nên lão đại phái ta đến tìm ngươi xem thử chân của chủ nhân có gì khác thường không.” Tinh Tinh tướng quân lên tiếng.

Số hamster lắc đầu nói: “Sau khi đá số Bá Tống về, chân của chủ nhân vẫn lặng yên thế này, chẳng nhúc nhích gì nữa.”

“Thế tình hình bên Bá Tống thế nào rồi?” Tinh Tinh tướng quân hỏi.

Số hamster suy tư rồi đáp: “Nghe nói đang nhóm lửa, nhưng nhóm làm gì thì ta không biết. Trước đó Vũ Nhu Tử da đen đau đến hôn mê, Bạch Cốt Tiên Cơ đưa cô ấy vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, ta chỉ nghe thấy hắn nhắc đến việc nhóm lửa khi nói chuyện với Bạch Cốt Tiên Cơ thôi.”

“Được rồi, ta hiểu đại khái có chuyện gì rồi. Ta về báo cáo với lão đại đây.” Tinh Tinh tướng quân gật đầu nói. “Lão đại” mà nó nói là thú cưng đầu tiên của Bạch tiền bối two – Mặt trời nhỏ T233.

Tinh Tinh tướng quân đứng lên, chuẩn bị quay về sào huyệt sắt thép.

Nhưng nó vừa đứng lên thì cả thân thể đã chấn động, lông toàn thân dựng đứng cả lên.

“Bảnh trai, sao thế?” Số hamster hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Shhh!” Tinh Tinh tướng quân hít sâu một hơi, sau đó toàn thân run rẩy không ngừng.

Run một lát, cuối cùng nó ngã thẳng xuống, không còn đứng vững được nữa.

“Bảnh trai?” Số hamster nghệt mặt ra.

Nó không phát hiện thấy có người tấn công Tinh Tinh tướng quân, vì sao tên này ngã gục xuống thế?

Chẳng lẽ là công kích tinh thần?

“bia đá đạo hữu, có người đánh lén bảnh trai sao?” Số hamster ngẩng đầu hỏi bia mộ của Bá Tống.

“Không có.” Bia đá đạo hữu nói. Nhưng một lát sau, nó lại bổ sung: “Nhưng ta thấy trạng thái của bảnh trai quen quen.”

Số hamster: “???”

Bia đá đạo hữu không đáp thẳng mà nhìn Tinh Tinh tướng quân rồi hỏi: “Bảnh trai, ngươi thấy Bá Tống là người thế nào?”

“Shh!” Tinh Tinh tướng quân hít một hơi thật sâu rồi nói chậm rãi: “Không hiểu sao, tự nhiên ta cảm thấy thực ra con người Bá Tống rất tốt, tính tình cũng không tồi, đối xử với bạn bè thì thật lòng, lại là con người duy nhất mà chủ nhân ta yêu quý… Tuy không đẹp trai cho lắm, nhưng cũng coi như trung bình khá, lên cấp lại còn rất nhanh…”

Số hamster: “???”

Nhìn trời! Bảnh trai ơi là bảnh trai, sao ngươi vừa mở miệng đã khen số Bá Tống nát nước vậy?

Tinh Tinh tướng quân nói một lúc cũng nhận ra vấn đề.

Sau đó nó tự chặn họng mình lại.

Nhưng trong lòng nó, độ hảo cảm với Bá Tống cứ vùn vụt tăng lên +1, +1…

Tinh Tinh tướng quân vùng vẫy ngồi dậy, chống một tay lên cằm, chìm vào suy tư sâu sắc.

Một lát sau, tinh tinh bảnh trai ngẩng đầu lên, vẻ mặt như chẳng còn gì lưu luyến trên đời.

Chương 2761: Nhát búa dịu dàng nhất lịch sử

“Chuẩn rồi.” Nhìn vẻ mặt không còn gì lưu luyến của Tinh Tinh bảnh tỏn, bia đá đạo hữu nói chắc như đinh đóng cột.

Đây chắc chắn là hiệu quả của một trong top 3 tà thuật Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng.

Song nó không xác định được Bá Tống dùng thủ đoạn gì mà thi triển Dưỡng Đao thuật từ xa với Tinh Tinh bảnh tỏn. Bia đá đạo hữu đi theo Tống Thư Hàng hơi muộn, cho nên nó không biết trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng có một món mà nguyên liệu liên quan đến Tinh Tinh tướng quân.

“Có lẽ là Bá Tống phát minh ra thủ đoạn thi triển Dưỡng Đao thuật từ xa chăng?” Nghĩ đến đây, bia đá đạo hữu không khỏi hơi động lòng.

Thi triển Dưỡng Đao thuật từ xa, Bá Tống đúng là thiên tài thật.

Lát nữa nó phải khích lệ Bá Tống đạo hữu cho tốt mới được.

“Rốt cuộc là thứ gì?” Số hamster hỏi với vẻ hồ nghi.

“Tà thuật Dưỡng Đao thuật chứ còn cái gì trồng khoai đất này.” Bia đá đạo hữu nói chắc nịch.

Số hamster suy nghĩ một lát, kết hợp với chủ đề “nhóm lửa” trước đó, bèn đoán ra tiền căn hậu quả: “Số Bá Tống đang thăng cấp pháp khí chăng?”

Tinh Tinh tướng quân ngẩng đầu, hai mắt dần dần mất đi thần thái.

“Nhưng trong hai bộ pháp khí của Tống Thư Hàng, có một bộ là của chủ nhân ta mà.” Số hamster lẩm bẩm nói.

Nó vừa dứt lời, cái chân của Bạch tiền bối two ở bên cạnh đột nhiên nhảy dựng lên, đá một cước vào hư không. Một cánh cổng không gian mở ra.

“Bảnh trai, chủ nhân ta cử động kìa!” Số hamster gào to.

Chân của Bạch tiền bối two đá tung cánh cửa nối với thế giới Tà Liên rồi nhảy vào trong đó.

Số hamster vội vàng đi theo.

Vẻ mặt của Tinh Tinh tướng quân vẫn chẳng còn gì luyến tiếc cuộc đời, xem ra không thể hồi phục trong thời gian ngắn.

Sau khi vào thế giới Tà Liên, chân của Bạch tiền bối two lại đi theo lối thông giữa thế giới Tà Liên với thế giới hạch tâm để vào thế giới hạch tâm.

Trong thế giới hạch tâm.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhẹ nhàng ôm Vũ Nhu Tử da đen.

Sau khi uống nước suối nguồn sự sống, trạng thái của Vũ Nhu Tử da đen ổn định hơn một chút, song cô vẫn cau mày thật chặt trong nỗi đau khôn cùng.

“Đi tìm Thư Hàng đi, tách ~” Sở Các Chủ thổi bong bóng, nói.

Đồng thời, sợi tóc ngố của cô vươn đến cuốn lấy đỉnh đầu Bạch Cốt Tiên Cơ. Nhân tiện cho tóc ngố sang chỗ Tống Thư Hàng với ~

“Bá Tống có cách nào làm dịu nỗi đau không?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

“Không biết… nhưng ít ra kinh nghiệm của nó phong phú.” Sở Các Chủ nói.

“Có lý.” Bạch Cốt Tiên Cơ gật đầu nói: “Để ta liên hệ với Bá Tống rồi sang chỗ hắn một chuyến.”

…

Trong tiểu thế giới vụn vỡ.

Đông Phương Đại Đế ngưng tụ ra tám cánh tay, hóa thân thành dây chuyền sản xuất, vắt chính mình đến cực hạn.

Bốn bức tường Vương Giả, trụ Thánh Tượng Thống Soái, thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ… pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hoàn thành tiến hóa với tốc độ cực cao trong tay hắn, sau đó được hắn chuyển dời đến chỗ Tống Thư Hàng.

Vì theo đuổi tốc độ và hiệu suất cực hạn nên Đông Phương Đại Đế chẳng đoái hoài gì đến độ mạnh yếu của đường búa nữa, nhanh nhanh chóng chóng cho xong!

Bên cạnh hắn, Tống Thư Hàng yên lặng nhóm lửa rồi tiếp tục tăng cường độ thân mật giữa mình và pháp khí.

[Sao tự nhiên Đông Phương Đại Đế có vẻ vội vàng thế nhỉ? Cứ như có thứ gì đang dồn đuổi làm hắn phải liều mạng tăng nhanh tốc độ luyện khí vậy.] Tống Thư Hàng vừa tăng độ thân mật với pháp khí, vừa nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Cốt Tiên Cơ vang lên: “Thư Hàng, mở thế giới hạch tâm ra. Ta đưa Vũ Nhu Tử da đen đến tìm ngươi đây. Cô ấy uống nước suối nguồn sự sống rồi mà vẫn chưa khôi phục được.”

“Được rồi, để ta mở cửa ngay bên cạnh Bạch Cốt Tiên Cơ nhé.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn hơi chuyển động ý niệm, thế giới hạch tâm mở một lối nhỏ ra.

Bạch Cốt Tiên Cơ đội cọng tóc ngố của Sở các chủ, ôm Vũ Nhu Tử da đen trong tay, bước ra từ thế giới hạch tâm.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ lúc la lúc lắc, chạy từ chỗ Bạch Cốt Tiên Cơ lên đầu Tống Thư Hàng.

Bạch Cốt Tiên Cơ đặt Vũ Nhu Tử da đen xuống bên cạnh Tống Thư Hàng ròi nói: “Giao Vũ Nhu Tử da đen cho ngươi đấy.”

“Ừm, để ta thử xem có thể làm dịu nỗi đau cho cô ấy được không.” Một bím tóc trên đầu Tống Thư Hàng vươn ra, đáp xuống cánh tay Vũ Nhu Tử da đen, thận trọng điều chỉnh độ nặng nhẹ của Dưỡng Đao thuật rồi chích cho cô một phát.

Hình như thật sự có tác dụng!

Sau khi Dưỡng Đao thuật được thi triển xong, đôi lông mày nhíu chặt của Vũ Nhu Tử da đen hơi giãn ra một chút, rõ ràng là nỗi đau đã giảm đi.

“Đúng là một tà thuật vạn năng…” Tóc ngố của Sở các chủ không nhịn được thốt lên.

Nghe thấy vậy, Bạch Cốt Tiên Cơ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô quay sang nhìn Đông Phương Đại Đế đang liều mạng vung búa: “Đông Phương tiền bối, lâu rồi không gặp.”

“Tiểu Bạch Cốt, ngươi cũng biết Bá Tống à?” Đông Phương Đại

Đế sững sờ.

Sao ta lại có cảm giác tất cả thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ đều có quan hệ với Bá Tống vậy?

Thiên Đế, @#%x Tiên Tử, bây giờ còn cả Tiểu Bạch Cốt nữa.

“Quen cách đây không lâu, hắn cứu ta một mạng.” Bạch Cốt Tiên Cơ trả lời.

Đông Phương Đại Đế: “…”

“Mặt khác, bên cạnh Bá Tống có nhiều người quen cũ của chúng ta lắm, Thủy Tổ Kim Long nè, rùa nhà Bắc Phương tiền bối nữa nè.” Bạch Cốt Tiên Cơ lại bổ sung thêm một câu.

Đông Phương Đại Đế suy nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Khi Đông Phương Đại Đế bị Bạch Cốt Tiên Cơ thu hút lực chú ý, không một ai phát hiện từ lối vào thế giới hạch tâm có một sợi rễ nhỏ xíu lén lút thò ra, lặng lẽ chích một cái trong Đông Chi Xuân các Luyện Khí điện.

Chỉ chích nhẹ một cái, không gây chú ý chút nào.

Chích xong, sợi rễ nhỏ này nhanh chóng rụt về lối vào thế giới hạch tâm, lẳng lặng ẩn núp.

Chỉ có chủ nhân Tống Thư Hàng mới nhận ra việc đó: “…”

Thế giới hạch tâm lại lặng lẽ chấm mút Thiên Đế chi đạo trong mảnh vỡ của Thiên Đình.

Không xảy ra vấn đề gì đó chứ?

Khi Tống Thư Hàng đang phân vân không biết có nên ngăn cản hành vi chấm mút đạo của thế giới hạch tâm hay không, thì hai cái bóng đã lần lượt xuất hiện trong thế giới hạch tâm.

Một con hamster, và một cái chân kim cương mạnh nhất lịch sử.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Số hamster, sao ngươi lại tới đây?”

“Ta đến theo chân của chủ nhân.” Số hamster đáp: “Trước đó ta nói có lẽ ngươi đang thăng cấp pháp khí bản mệnh, sau thì chủ nhân phản ứng và đến tìm ngươi.”

Tống Thư Hàng nghe xong bèn ngộ ngay ra chân lý: “Cũng đúng, dù sao trong hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta cũng có một bộ của Bạch tiền bối two mà. Ngài ấy mới là chủ nhân đích thực của bộ pháp khí kia, nghe thấy ta muốn thăng cấp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, chắc là ngài ấy nổi hứng nên muốn đến xem thử.”

Đông Phương Đại Đế đang vung búa nơi xa đột nhiên lạnh ngắt cõi lòng.

Hắn nhìn “Bạch tiền bối two”, đúng hơn là nhìn “chân của Bạch tiền bối two” mà Tống Thư Hàng vừa nhắc đến.

[Đậu má! Chúa tể Cửu U!]

Chúa tể Cửu U này khác hẳn với chúa tể Cửu U ban nãy. Vị này đáng sợ hơn nhiều!

Chúa tể Cửu U ban nãy có vẻ chỉ là một phân thân, mà khí tức kinh khủng cũng chỉ tỏa ra có một sợi.

Mà khí tức đáng sợ trên cái chân này thì tuôn ra ào ạt như tận thế. Tuy rằng khí tức ấy bị nó thu lại rất nhanh, nhưng vẫn không thoát khỏi trực giác nhạy bén của Đông Phương Đại Đế.

Đừng nói cái chân này là bản thể của chúa tể Cửu U thật đấy nhé?

Chúa tể Cửu U bản thể vào thẳng hiện thế? Hơn nữa còn không dẫn thiên phạt xuống?

Thế giới này bị làm sao vậy?

Thế giới bị điên? Hay là mắt ta bị mù?!

Quan trọng hơn là… ban nãy Bá Tống vừa nói… một trong hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là của Bạch tiền bối two kia?

Sau một giây cứng đơ người, cây búa thiên hạ đệ nhất trong tay Đông Phương Đại Đế giáng xuống Dã Trư Bá Giả chàng giác với cường độ dịu dàng nhất từng thấy trong lịch sử.

Đông Phương Đại Đế xin thề, cả đời mình chưa từng nhẹ nhàng như vậy bao giờ.

Chương 2762: Sao ngươi không lên trời luôn đi?

Phân thân kim loại lỏng mang khí tức chúa tể Cửu U xuất hiện trước đó chỉ có quan hệ với chúa tể Cửu U tiền niệm. Còn cái chân này cho người ta cảm giác nó là của chúa tể Cửu U đương nhiệm!

Đương nhiệm với tiền nhiệm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

[Khi liên hệ với ta, Thiên Đế nói đương kim Thiên Đạo đang ở trong giai đoạn giao thoa cơ mà? Thiên Đạo cũ mất chức, Thiên Đạo mới còn chưa có… rốt cuộc vị chúa tể Cửu U đương nhiệm trước mặt mình là ai?]

[Ta nhận đơn hàng thăng cấp pháp khí cho Tống Thư Hàng có phải là sai lầm không?] Đông Phương Đại Đế lại tự hỏi trong lòng.

Mặt khác, có lẽ là vì vấn đề tâm lý, nên hắn cứ có cảm giác cái chân kia đang nhìn mình.

Rõ ràng nó chỉ là một cái chân không có mắt, nhưng cảm giác bị nhìn này tuyệt đối không sai.

Đông Phương Đại Đế thấy áp lực vô hình đè nặng nơi đáy lòng.

May mà thời gian cái chân của chúa tể Cửu U nhìn hắn cũng không dài. Chỉ sau mấy hơi thở, nó đã dời lực chú ý đi, tập trung ánh mắt sang những món pháp khí đã được nâng cấp.

“Thăng cấp cả hai bộ pháp khí à? Được mấy món rồi? Bộ của chủ nhân ta xong chưa?” Số hamster đứng bên cạnh tò mò hỏi.

Nghe số hamster hỏi xong, Đông Phương Đại Đế lập tức lặng lẽ vểnh tai lên. Đương nhiên hắn cũng muốn biết bộ nào là pháp khí của chúa tể Cửu U chứ.

“Thực ra trừ chiếc găng tay của Nghịch Kình tiểu tiên tử thì hai bộ pháp khí còn lại có thể sử dụng luân phiên.” Tống Thư Hàng đáp.

Sáu mươi sáu món pháp khí bản mệnh của Tống Thư Hàng chia nhau đặt tại đan điền bản mệnh để linh hồ bồi dưỡng. Lúc muốn sử dụng, hắn có thể lấy ngẫu nhiên để tổ hợp thành một bộ. Trừ Nghịch Kình tiểu tiên tử lấy thân luyện khí ra, các pháp khí khác không có tổ hợp cố định.

Đông Phương Đại Đế: "…"

Dùng chung hai bộ pháp khí với chúa tể Cửu U, sao ngươi còn chưa lên trời luôn đi?

"Với lại, bên này bọn ta vừa mới bắt đầu thăng cấp pháp khí thôi, chưa xong một bộ." Tống Thư Hàng nói tiếp.

Cái chân dài của Bạch tiền bối two nghe xong câu đó thì hứng thú cũng xìu luôn. Nó nằm xuống tại chỗ, tiếp tục duy trì trạng thái nghỉ ngơi, không nhúc nhích nữa.

"Lúc nghe chuyện pháp khí thăng cấp, chủ nhân ta hào hứng lắm. Không ngờ ngươi nâng cấp pháp khí lâu như vậy, chủ nhân hết hứng luôn rồi kìa." Số hamster nói.

Đông Phương Đại Đế: "…"

"Thế là nhanh lắm rồi. Ta và Đông Phương Đại Đế tiền bối liên thủ với nhau, chưa đến ba phút đã nâng cấp xong một món pháp khí. Nhanh thế chứ nhanh nữa thì ai chơi cùng?" Tống Thư Hàng giải thích: "Chờ thăng cấp xong, ta sẽ tổ hợp một bộ gửi về cho Bạch tiền bối two chơi."

Nghe thấy Tống Thư Hàng giải thích cho mình, chẳng hiểu sao trong lòng Đông Phương Đại Đế gợn lên một tia cảm động đáng chết.

…

Bên cạnh họ, Bạch Cốt Tiên Cơ đi dạo trong Đông Chi Xuân các một lát, thấy như mình được trở về Thiên Đình Viễn Cổ năm xưa.

"Đông Phương tiền bối, cần hỗ trợ không?" Dạo xong, Bạch Cốt Tiên Cơ đến bên cạnh Đông Phương Đại Đế mà hỏi.

Bây giờ cô có cảnh giới Trường Sinh Giả, lại luyện thành bản lĩnh dùng búa cao siêu, thừa sức trở thành trợ thủ cho Đông Phương Đại Đế.

"Tiểu Bạch Cốt trưởng thành rồi." Đông Phương Đại Đế mỉm cười nói: "Vậy ngươi làm công việc chuẩn bị thăng cấp pháp khí cho ta đi. Dùng chùy pháp và thiên hỏa làm nóng đống pháp khí mà ta chưa nâng cấp đến kia kìa. Được thế thì ta có thể khống chế thời gian nâng cấp những pháp khí tiếp theo trong vòng hai phút!"

Đơn vị thời gian "giờ" và "phút" là tri thức mà Đông Phương Đại Đế học bù học vội sau khi tiếp xúc với Thiên Đế.

"Cứ giao cho ta." Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ hơi cuốn lại. Sau khi hiểu hơn về Bạch Cốt Tiên Cơ, cô phát hiện ra vị tiên tử này rất thích giúp người, đã thế lại còn thích giúp không công.

Có lẽ trong tương lai, cô ấy sẽ rất hợp cạ với Tống Thư Hàng.

Một kẻ thì không có tiền trả lương nhân viên, một cô thì thích giúp người không lấy tiền.

Có Bạch Cốt Tiên Cơ trợ giúp, tốc độ thăng cấp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Đông Phương Đại Đế lại tăng lên.

Hết món pháp khí này đến món pháp khí khác ngưng tụ ra khí linh, thăng cấp thành thần binh non của Trường Sinh Giả, được chuyển vào tay Tống Thư Hàng.

Sau đó những lọn tóc của Tống Thư Hàng thi triển Dưỡng Đao thuật, bù lại độ thân mật giảm đi khi cưỡng ép nâng cấp.

Hơn bốn mươi phút sau, một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hoàn chỉnh đã thăng cấp thành công.

Vì Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử tương đối đặc biệt nên Đông Phương Đại Đế xếp cho cô thăng cấp cuối cùng. Cho nên bộ vừa thăng cấp xong có thể coi là bộ của Bạch tiền bối two.

Sau khi bồi dưỡng lại đầy đủ độ thân mật, trọn bộ pháp khí biến thành bản mini vây quanh Tống Thư Hàng, xoay tròn đầy vui sướng, cứ như một đám gà con vây quanh gà mẹ.

"Bạch tiền bối, thăng cấp xong một bộ pháp khí rồi đây." Tống Thư Hàng gọi.

Hắn hơi động ý niệm, biến bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này thành Chung Yên thánh kiếm. Lúc này Chung Yên thánh kiếm đã có thể biến hóa lớn nhỏ tùy theo ý muốn, lớn thì thành thanh kiếm khổng lồ 500 mét, nhỏ thì chỉ là một thanh trường kiếm bình thường.

Thánh kiếm vừa xuất hiện, chỉ trong nháy mắt, pháp khí bản mệnh đang ở giai đoạn thần binh non của Trường Sinh Giả đã cường hóa đến sát mép trình độ của thần binh Trường Sinh Giả thực thụ. Thực tế thì cả phẩm chất, cường độ và lực lượng của Chung Yên thánh kiếm lúc này đều đã đạt cấp bậc thần binh của Trường Sinh Giả, thậm chí cường độ của nó còn vượt qua không ít thần binh Trường Sinh Giả khác.

Điều duy nhất nó còn thiếu chỉ là chưa được tắm tưới trong pháp tắc đại đạo của Trường Sinh Giả mà thôi.

Đạt tới cường độ này, dù có đối kháng với thần binh Trường Sinh Giả thực thụ thì Chung Yên thánh kiếm cũng không rơi vào thế yếu.

Nghe xong câu nói của Tống Thư Hàng, cái chân của Bạch tiền bối two lại cử động.

Chân của Bạch tiền bối two nhẹ nhàng bay lên, Chung Yên thánh kiếm bay vèo đến, nâng nó lên, ngự kiếm phi hành.

Sau khi bay một vòng quanh đỉnh Đông Chi Xuân các của Đông Phương Đại Đế, chân của Bạch tiền bối two nhảy nhẹ một cái rồi đá giữa hư không.

Hư không nứt ra, nối thẳng đến sào huyệt sắt thép trong thế giới Tà Liên.

“Chủ nhân của ta, có dặn dò gì?” Sửu Hồ mảnh dài canh cổng uốn mình thành chữ U, lên tiếng hỏi.

Chân của Bạch tiền bối two hơi dừng lại như đang truyền âm cho Sửu Hồ.

Một lát sau…

Sửu Hồ biến mất.

Khi nó xuất hiện trở lại, trên lưng khiêng một phần nội tạng nhân tạo. Đây là trái tim hàng nhái mà Bạch tiền bối two chế ra mô phỏng theo trái tim của hành tinh mọc mắt.

Trong chiến xa Hà Long Thần Hành mà Tống Thư Hàng chưa thăng cấp đã có một trái tim hàng nhái như vậy.

Hai bộ pháp khí cần phải cân bằng.

Thế là Bạch tiền bối two lấy thêm một trái tim hàng nhái, đưa vào Chung Yên thánh kiếm.

Một khắc sau, ba mươi ba trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bắt đầu đồng bộ với trái tim mô phỏng của đại lão hành tinh mọc mắt kia.

Thịch! Thịch! Thịch! Tiếng tim đập chỉnh tề vang lên, chấn động như động cơ đang chạy.

Chương 2763: Kế hoạch chương trình client [*] Tu Chân

[* Mô hình client - server hay còn được gọi là mô hình khách – chủ

Trong mô hình client - server,client là các máy tính, các thiết bị điện tử như máy in, máy fax,….các client gửi yêu cầu đến máy chủ server. Máy chủ server tiếp nhận yêu cầu, xử lý các yêu cầu đó và trả về kết quả]

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú có ba mươi tư trái tim mới là chuẩn nhất.

Ba mươi tư động cơ, động lực vô biên, dùng chỉ có sướng.

Đông Phương Đại Đế nhìn mà trợn mắt há mồm: “!!!”

Chắc trong cả cái Chư Thiên Vạn Giới chẳng ai ngờ được, làm bạn với chúa tể Cửu U sẽ hạnh phúc đến nhường này.

Trong tất cả truyền thuyết và kinh nghiệm từng trải của mọi người, chúa tể Cửu U đều là một sự tồn tại đáng sợ mà ai nấy tránh còn không kịp.

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới còn chẳng dám nghĩ đến việc làm bạn với chúa tể Cửu U.

Về lý mà nói, thân là sự tồn tại tà ác và xảo trá nhất thế gian, chúa tể Cửu U mà làm bạn với ai thì phải đùa bỡn người ta như xoay dế, khiến người ta muốn sống không được, muốn chết chẳng xong mới đúng.

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt thì Bá Tống chẳng khác gì con cưng của chúa tể Cửu U. Động lực trong trái tim nhân tạo mà chúa tể Cửu U vừa lấy ra đủ để duy trì sự vận động cho cả một hành tinh, thế mà nó được lắp vào pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Bá Tống tùy tiện như vậy đấy!

Ta cũng muốn có bạn như chúa tể Cửu U! Đông Phương Đại

Đế nghĩ thầm.

Ở phía đối diện, sau khi lắp trái tim cho Chung Yên thánh kiếm xong, cái chân của Bạch tiền bối two lại lên ngự kiếm, mang theo số hamster, bay khỏi Đông Chi Xuân các, lượn vòng trong tàn tích thế giới sụp đổ này.

Nếu không phải Tống Thư Hàng đang duy trì sức lửa cho Thiên Hỏa lô, thì lúc này hắn cũng phải treo lúc lắc ở đuôi Chung Yên thánh kiếm cùng số hamster, theo Bạch tiền bối đi chơi lang thang trong thế giới sụp đổ.

Sau khi chân của Bạch tiền bối two và số hamster tạm thời rời đi, Đông Phương Đại Đế cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn xốc lại tinh thần.

“Nâng cấp bộ pháp khí thứ hai… bắt đầu!” Đông Phương Đại Đế quơ tay một cái, lấy chiếc chiến xa Hà Long Thần Hành thứ hai ra.

Sau đó, hắn vung búa nện nhẹ lên chiến xa.

Keng ~

Sau nhát búa này, trong chiến xa Hà Long Thần Hành truyền ra tiếng tim đập.

Đông Phương Đại Đế: “???”

Ta còn chưa đặt trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng vào, vì sao trong chiến xa đã có tiếng tim đập rồi?

Lẽ nào…

Đông Phương Đại Đế dán mắt vào chiến xa Hà Long Thần Hành, sau đó hắn thấy trong chiến xa có một trái tim giống hệt trái tim nhân tạo được chúa tể Cửu U lấy ra lúc trước.

Đông Phương Đại Đế: “…”

Nói cách khác, có lẽ từ rất lâu trước kia chúa tể Cửu U đã cho Bá Tống một trái tim động lực rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng đang nhóm lửa.

Cảm nhận được ánh mắt của Đông Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Quan hệ giữa ngươi và chúa tể Cửu U là thế nào?” Đông Phương Đại Đế hỏi. Ngươi là con riêng của hắn hả?

Tống Thư Hàng vô thức đáp: “Vị nào?”

Đông Phương Đại Đế: “…”

Rốt cuộc thì ngươi quen biết bao nhiêu chúa tể Cửu U mà có thể phun ra câu trả lời như vậy trong vô thức?

“Chắc Đông Phương Đại Đế hỏi Bạch chúa tể đấy.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

[Tóc ngố cấp bậc Trường Sinh Giả?] Lúc này Đông Phương Đại Đế mới để ý thấy sợi tóc ngố trên đầu Tống Thư Hàng tỏa ra khí tức cấp bậc Trường Sinh Giả.

Càng tìm hiểu về Bá Tống thì càng thấy trên người hắn lắm thứ lạ đời…

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Bạch tiền bối two hả? Mới đầu thì ngài ấy thích nghe ta kể chuyện cười, sau đó vì nhiều nguyên nhân nên thân nhau lúc nào không biết.”

Đông Phương Đại Đế: (□°Д°)□□□□□

Chúa tể Cửu U thích nghe chuyện cười, ngươi đang kể chuyện cười với ta sao?

Biết ngay ta không nên hỏi Bá Tống chuyện này mà.

“Mặt khác, chắc là cũng có liên quan tới quan hệ của ta và Bạch tiền bối ở hiện thế. Ban đầu vì Bạch tiền bối ở hiện thế nên Bạch tiền bối Cửu U mới tiếp xúc với ta.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Đông Phương Đại Đế nhức buốt cả đầu. Bạch tiền bối hiện thế, Bạch tiền bối two Cửu U, đống quan hệ này của ngươi dây mơ rễ má thế?

Không tán gẫu nữa, không tán gẫu nữa.

Đông Phương Đại Đế cúi đầu, bắt đầu nện búa lên chiến xa Hà Long Thần Hành để nâng cấp nó.

[Lẽ ra ban đầu ta nên hào sảng một chút, trả một tỉ linh thạch các loại cho Bá Tống mới đúng.] Đông Phương Đại Đế không khỏi nghĩ thầm. Một tỉ linh thạch, từ thời viễn cổ đến giờ thì lãi biết bao nhiêu.

Sao lúc ấy ta không trả tiền nhỉ?

Nhất định là ma xui quỷ khiến rồi!

Hai phút sau, Đông Phương Đại Đế vung tay, giao chiến xa Hà Long Thần Hành cho Tống Thư Hàng: “Còn ba mươi hai món! Tranh thủ làm xong trong một tiếng đi!”

Hắn không muốn tìm hiểu thêm bất cứ điều gì về Tống Thư Hàng nữa.

“Đại đế à, thực ra chúng ta không cần vội lắm đâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở. Hắn dùng lọn tóc đón lấy chiến xa Hà Long Thần Hành, một tràng Dưỡng Đao thuật chích xuống như mưa.

“Ta vội!” Đông Phương Đại Đế không quay đầu lại, rút chiếc thuẫn rùa thứ hai, gia tăng tốc độ nện búa.

Bạch Cốt Tiên Cơ chớp mắt. Cô cảm thấy mình không thể xen vào chủ đề giữa Tống Thư Hàng và Đông Phương Đại Đế, cho nên không dám nói xen mà chỉ lặng yên trợ giúp cạnh bên.

“Nếu tiền bối vội thì ta sẽ dốc toàn lực phối hợp với ngươi.” Nói xong, Tống Thư Hàng ra sức thôi động Thiên Hỏa lô.

Cánh tay tóc lướt điên cuồng, gần một nghìn nhát Dưỡng Đao thuật được thi triển trong nháy mắt. Trong chiến xa Hà Long Thần Hành có dư một trái tim, muốn xoát bao nhiêu độ thân mật cũng vô tư.

…

Hư không trong một vị diện nào đó ở hiện thế.

Một hành tinh cô độc lang thang trong vũ trụ, không bị hấp dẫn bởi lực hút của bất cứ hằng tinh nào.

Đang vui vẻ bay bay, bỗng nhiên, nó mở ra một con mắt thật to.

Sâu trong cơ thể nó dâng lên cảm giác tim đập rất nhanh, nhịp tim còn từ từ gia tăng tốc độ.

Có một lực lượng nào đó đang xuyên thấu một sự vật liên quan đến nó để kích thích đến bản nguyên của nó!

Nhưng quan hệ giữa nó và món đồ kia không gần gũi mấy, cho nên kích thích này cũng không mạnh lắm.

Tuy kích thích này không mạnh, nhưng lại liên tục không ngừng, hết lần này đến lần khác, ước chừng phải một nghìn lần.

Giống như một tân binh muỗi vừa bước chân lên con đường hút máu, vì kĩ thuật còn gà mờ nên cứ hút từng chút một. Đau thì không đau, nhưng cứ chích cả ngàn lần thì ai mà chịu được?

Đại lão hành tinh mọc mắt điên cuồng lia mắt trong không trung, thề phải tìm con muỗi to gan làm càn kia ra đập chết!

…

Cùng lúc đó, trong thế giới Hắc Long.

Sau khi bộ pháp khí bản mệnh thứ nhất của Tống Thư Hàng thăng cấp thành thần binh non của Trường Sinh Giả, nữ sĩ lưới rồng tăng ca suốt đêm làm công cho Tống Thư Hàng đã cảm nhận được.

Sau đó cô phát hiện ra nguyên thần, cường độ tinh thần lực và cường độ nhục thân của Tống Thư Hàng đều đã tăng lên đẳng cấp cửu phẩm.

Sau khi pháp khí bản mệnh tăng cấp xong đã phản hồi lại để cường hóa cho bản thể.

Tống Thư Hàng ở trạng thái này đã đủ sức chống đỡ sự tiến hóa của chức năng Tu Chân. Đã đến lúc dọn dẹp kho dữ liệu chồng chất đang bị phong ấn kia rồi.

[Đến lúc thăng cấp toàn diện rồi đây.] Nữ sĩ lưới rồng thông báo cho Tống Thư Hàng.

Trong lần thăng cấp chức năng Tu Chân này, cô chuẩn bị xây dựng một hệ thống client, để chức năng Tu Chân trở nên độc lập, thoát ly hình thức nhóm chat online nguyên thủy.

Sau khi có hệ thống client hoàn chỉnh, việc thăng cấp cho phiên bản tương lai cũng tiện lợi hơn nhiều.

Nhưng muốn xây dựng hệ thống client thì phải có một bảo bối để làm vật dẫn download.

Nữ sĩ lưới rồng hi vọng Tống Thư Hàng nghĩ cách tìm một bảo vật để làm vật dẫn này.

Chương 2764: Cược một ván đi, dê béo tiền bối ba mắt!

“Thăng cấp toàn diện hệ thống chat Tu Chân sao?” Tống Thư Hàng vừa đốt lửa vừa trả lời.

Sau khi hắn kí thác nguyên thần vào tiết điểm Kiếp Tiên Hư Không xong, dường như mọi thứ trên toàn thân đều tự động update. Pháp khí bản mệnh, khí linh và chức năng chat Tu Chân đều thăng cấp hết lượt.

Xem ra chẳng bao lâu nữa hắn sẽ được nâng cấp thành một Bá Tống hoàn toàn mới!

“Ngươi bận thật đấy.” Tóc ngố của Sở các chủ nói.

Trong lúc đang đốt lò để thăng cấp pháp khí, cô đã tận mắt thấy Tống Thư Hàng tay năm tay mười làm bao nhiêu việc, đốt có cái lò cũng không yên.

“Ta nhận ra cứ mỗi lần ta bế quan hay đốn ngộ thì đều có đủ chuyện linh tinh gõ cửa, đã thế còn toàn việc không từ chối được kia… Lần này cũng không ngoại lệ.” Tống Thư Hàng nói xong, lại chích cho Vũ Nhu Tử da đen một phát Dưỡng Đao thuật để làm dịu nỗi đau đớn cho cô.

“???” Tóc ngố của Sở các chủ: “Bây giờ ngươi đang bế quan à?”

“Không, ta đang đốn ngộ.” Tống Thư Hàng đáp.

Tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Phương thức đốn ngộ này đúng là mang đậm phong cách nhà họ Tống.

Thấy tóc ngố của Sở các chủ chán ngán xoay tròn, mỹ nhân rắn công đức nở một nụ cười sung sướng. Có một số việc không thể để một con rắn như cô mệt tim một mình được, có thêm tóc ngố mệt tim cùng, hai sợi đồng lòng, hiệu quả tốt hơn biết bao nhiêu.

Lúc này, nữ sĩ lưới rồng trả lời: “Ừ, chức năng chat Tu Chân thăng cấp toàn diện. Thể chất, tinh thần lực và nguyên thần của ngươi đều đạt tiêu chuẩn rồi… Lần này ta đã nghiên cứu ra chương trình client để cung cấp cho người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới tải về, như vậy ngươi có thể giải phóng một số tác vụ không cần thiết để chuyên tâm phát huy chức năng server.”

“Có cần ta giúp gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cần một vật dẫn để mọi người tải chương trình client về. Nó phải có khả năng tính toán cường đại để xử lý việc người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới tải chương trình client của Tu Chân, chia sẻ áp lực cho server là ngươi.” Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

“Có bảo vật nào phù hợp điều kiện chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nữ sĩ lưới rồng dừng lại một lát rồi đáp: “Trong thế giới Hắc Long không có bảo vật nào phù hợp điều kiện, hiện thế thì có ít số liệu quá, xin nhân viên quản lý Bá Tống hãy tự thăm dò tư liệu về bảo vật.”

“Nữ sĩ lưới rồng, cô có đề nghị gì cho ta không?” Tống Thư Hàng kiên nhẫn hỏi han. Sau khi quen biết nữ sĩ lưới rồng một thời gian dài, hắn đã dò ra một vài bí quyết khi giao lưu với cô.

Đôi khi phương thức giao tiếp của nữ sĩ lưới rồng bị lập trình hóa, nếu hỏi thăm từ nhiều góc độ thì có thể gặt hái thu hoạch không tưởng.

“Phương án 1: Hỏi đại lão hàng gì cũng có thể bán.”

“Phương án 2: Hỏi Bạch Thánh.”

“Phương án 3: Suy nghĩ đến việc đánh cược Tán Tài Vương Tọa.”

Nữ sĩ lưới rồng cho Tống Thư Hàng ba đề nghị cùng một lúc, giản lược cả quá trình động não cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn nữ sĩ lưới rồng, cô vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Đừng khách khí, xin hãy gọi ta là nữ sĩ quả cầu béo.” Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, nữ sĩ lưới rồng bắt đầu thao tác khâu cuối cùng để thăng cấp cho chức năng chat Tu Chân, chỉ chờ Tống Thư Hàng tìm được vật dẫn cho hệ thống client là khởi động ngay chương trình nâng cấp, cường hóa chức năng Tu Chân một cách toàn diện, xử lý toàn bộ kho dữ liệu mời kết bạn của người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới.

Còn Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện thì bắt đầu suy nghĩ đến ba phương án kia.

Về lý mà nói, hỏi đại lão hàng gì cũng có thể bán là cách mau lẹ nhất. Chỉ cần có tiền thì vài phút sau là kiếm được từ chỗ hắn món hàng vừa lòng. Nếu trong thời gian ngắn không tìm ra đồ thích hợp, đại lão hàng gì cũng có thể bán cũng sẽ chuẩn bị được một cách nhanh chóng.

Nhưng vật dẫn cho hệ thống client của chức năng chat Tu Chân chắc chắn phải là một thứ có giá trên trời… Tống Thư Hàng nợ như Chúa Chổm, không đến lúc cùng đồ mạt lộ thì vẫn kháng cự phương án này từ trong tiềm thức.

Nghèo, âm vốn, không có sức mà làm.

Trừ khi không còn cách nào khác, nếu không hắn không muốn vay tiền Bạch tiền bối nữa. Chung quy thì da mặt dày như tường thành của hắn cũng không thể phát huy tác dụng vào lúc vay tiền. Hắn muốn vay rồi phải trả, trả xong tiền cho Bạch tiền bối rồi vay tiếp cũng không muộn.

Phương án hai, Bạch tiền bối bản thể có lẽ còn chưa tỉnh. Bạch tiền bối two cũng đang ngủ sâu… chỉ có chân của Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối phân thân có mặt thôi.

Cho nên… lựa chọn thích hợp nhất lúc này chính là phương án ba.

Cái hẹn đánh cược Tán Tài Vương Tọa đúng lúc phát huy tác dụng.

Tiếc ghê. Hắn vốn định thắng lấy một “kiếm ý” từ chỗ tiền bối ba mắt, mang về sờ cho sướng cũng được.

“Quyết định thế đi, nhân lúc bây giờ đang rảnh rỗi đốt lò, ta sẽ cho nguyên thần xuất khiếu đến chỗ tiền bối ba mắt, nhục thân ở đây tiếp tục nhóm lửa và thi triển Dưỡng Đao thuật cho pháp khí.” Tống Thư Hàng quyết định.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Ta chưa thấy tu sĩ nào đang đốn ngộ mà bận rộn như ngươi. Ngươi xác định ngươi đang đốn ngộ, không phải là “bận ngộ” chứ?

“Sở tiền bối, nhờ cô trông nom nhục thể của ta và duy trì trạng thái cho ta nhé… nguyên thần ta đi một lúc rồi về.” Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Đại Đế đang rèn sắt: “???”

Bá Tống lại định làm gì?

“Đông Phương tiền bối, ta sẽ để nhục thân ở đây nhóm lửa, có việc gì thì ngươi cứ nói với Sở Các Chủ nha.” Tống Thư Hàng chỉ sợi tóc ngố trên đầu mình.

Bạch Cốt Tiên Cơ lo lắng hỏi: “Nguyên thần của ngươi kí thác trong hư không có vấn đề à?”

“Không phải, nguyên thần của ta vẫn ổn.” Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó mở lối vào không gian Tán Tài Vương Tọa.

Dưới ánh nhìn ngạc nhiên của mọi người, trong nhục thân của Tống Thư Hàng, có 15 + 1 khối nguyên thần được chiếu hình ra.

Trong đó có mười lăm mảnh hình chiếu nguyên thần là của Tống Thư Hàng, một mảnh là của Bạch tiền bối.

Đông Phương Đại Đế: “…”

Nhìn trời, nguyên thần nát bét ra thế này mà vẫn sống được à?”

“Ngươi là cặn bã hả?” Đông Phương Đại Đế không nhịn được mà hỏi.

“Không không. Ta vẫn là mảnh người… một Trình Cẩu Đản khác mới thành bã cám.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Đông Phương Đại Đế ngu mặt: “Trình Cẩu Đản?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ rung rinh theo gió: “Đừng hỏi làm gì, là Trình Lâm Nữ Đế.”

Đông Phương Đại Đế nhíu mày: “Trình Lâm?”

Nhưng một lát sau, Đông Phương Đại Đế lại lắc đầu: “Chuyện của Trình Lâm không nằm trong phạm vi xử lý của ta rồi.”

“Yên tâm đi, Trình Cẩu Đản đã chết đến không thể chết hơn được nữa.” Mỹ nhân rắn công đức nói.

Khi họ đang nói chuyện, 15+1 mảnh nguyên thần của Tống Thư Hàng đã bước tới tầng cuối cùng của Tán Tài Vương Tọa, vươn tay đẩy cửa gỗ ra.

Thế giới sau cửa gỗ ngập tràn ánh nắng sáng tươi.

“Trình Cẩu Đản, cha Cẩu Đản, ????, ha ha ha ha.” Tiếng cười nắc nẻ của thiếu niên ba mắt vang lên trong thế giới sau cánh cửa.

Tiền bối ba mắt đang rất vui vẻ.

Nhưng tiếng cười có vui vẻ đến đâu cũng không che giấu được khí tức đặc biệt của chúa tể Cửu U trên người hắn.

Khi cửa gỗ mở ra, khí tức của chúa tể Cửu U trên người tiền bối ba mắt chợt lóe lên.

Đông Phương Đại Đế cầm búa trong tay nói chẳng nên lời.

Đến một câu “Đậu má, chúa tể Cửu U!” cũng chẳng thốt ra nổi nữa.

Chương 2765: Tiền bối ba mắt đã từng thắng hắn?

Nếu không phải Đông Phương Đại Đế có tố chất tâm lý quá vững vàng, đổi lại thành tu sĩ khác mà gặp ba vị chúa tể Cửu U khác nhau trong vòng một ngày, bị khí tức của chúa tể Cửu U đập ba lần vào mặt, thì có khi đã toang mất đạo tâm rồi.

Tu sĩ bình thường cả đời cũng chẳng gặp được chúa tể Cửu U lấy một lần. Thế mà hôm nay ba vị đến cùng lúc như hàng đổ thùng, ai mà chịu cho thấu?

Sau hết đả kích này đến đả kích khác, Đông Phương Đại Đế đã chẳng muốn mở miệng ra nữa.

Mãi đến khi Tống Thư Hàng đóng cửa gỗ lại, khí tức kia hoàn toàn biến mất, Đông Phương Đại Đế mới hơi ngừng tay búa.

Hắn nhìn Bạch Cốt Tiên Cơ, hỏi: “Tiểu Bạch Cốt, rốt cuộc thì Bá Tống quen biết mấy vị chúa tể Cửu U? Hôm nay đã ba người tới cửa rồi này.”

Bạch Cốt Tiên Cơ chớp mắt, nhìn lại Đông Phương Đại Đế bằng ánh mắt nghi hoặc y hệt. Cô tiếp xúc với Bá Tống chưa lâu, làm sao cô biết nhiều thế được?

Vấn đề này phải hỏi hàng đính kèm lâu năm trên người Tống Thư Hàng mới đúng.

Thế là Bạch Cốt Tiên Cơ quay sang hỏi cọng tóc ngố của Sở các chủ: “Sở tiên tử, rốt cuộc thì Bá Tống quen biết mấy vị chúa tể Cửu U?”

“Trừ Bạch chúa tể và vị chúa tể ba mắt có Tán Tài Vương Tọa kia ra, còn có chúa tể quả cầu béo quan hệ không tốt lắm và một vị chúa tể được Tống Thư Hàng gọi là cha Cẩu Đản nữa. Ngoài ra có còn chúa tể nào không thì ta cũng không biết, vì quan hệ cứ loạn cào cào.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng còn có một phân thân đại diện chúa tể Cửu U nhưng Sở Các Chủ không nhiều lời.

Nói nhiều chỉ tổ đau tim, không chỉ đau tim người khác mà còn đau tim chính cô. Còn lâu cô mới làm cái chuyện giết địch một ngàn, đâm mình tám trăm như thế.

“Ít nhất bốn vị à?” Đông Phương Đại Đế chậm rãi nói. Bốn vị nghe cũng không nhiều lắm, nhưng vấn đề là… từ thời Thái Cổ đến nay có tất cả bao nhiêu chúa tể Cửu U?

Bá Tống muốn một mẻ hốt gọn tất cả chúa tể Cửu U hay sao?

“Tiểu Bạch Cốt, cố lên, giúp ta một tay, sau đó ta sẽ chế tạo một món pháp khí phòng ngự miễn phí cho ngươi.” Đông Phương Đại Đế nghiến răng nói.

Không thể tiếp tục thế này được. Hắn phải thăng cấp xong xuôi tất cả bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai trước khi Bá Tống ra khỏi không gian Tán Tài Vương Tọa.

Tốt nhất là khi Bá Tống ra thì hắn đã đi rồi. Từ nay về sau xa cách chân trời, không gặp lại nữa.

Bạch Cốt Tiên Cơ vỗ ngực.

“Cứ giao cho ngực của ta!”

Cô chưa kịp nói gì thì đã bị một giọng nói cướp mất lời thoại.

Bạch Cốt Tiên Cơ cứng ngắc quay đầu lại, thấy mỹ nhân rắn công đức đang rất chi là đắc ý.

“Sao lại cướp cả lời thoại của ta thế hả?” Bạch Cốt Tiên Cơ tủi thân nói: “Chúng ta là bạn tốt mà @#%× Tiên Tử ơi!”

Khi còn ở Thiên Đình Viễn Cổ, quan hệ giữa cô và @#%× Tiên Tử cũng khá tốt mà.

Nghe xong, mỹ nhân rắn công đức suy tư một lát, sau đó quay sang hôn gió Bạch Cốt Tiên Cơ: “Chụt ~”

Bạch Cốt Tiên Cơ: (￣皿￣)

…

Ở một phía khác, trong tiểu thế giới của thiếu niên ba mắt tiền bối.

“Tiền bối ba mắt, Bá Tống ta lại tới rồi đây ~” Hình chiếu nguyên thần chia năm xẻ bảy của Tống Thư Hàng vừa vào đến tiểu thế giới đã hào hứng hô vang.

Nhìn thấy hình chiếu nguyên thần rách nát thành từng mảnh của Tống Thư Hàng, cảm xúc chuẩn bị âm u của tiền bối ba mắt thoắt cái lại ngập tràn nắng xuân ấm áp.

"Thư Hàng, ngươi đến rồi." Thiếu niên ba mắt tiền bối nâng tách trà thơm được quản gia dâng lên, nhấp một ngụm rồi nói: "Bát phẩm rồi hả?"

"Đúng vậy, bát phẩm được một thời gian rồi, nhưng gần đây bận quá nên không đến tìm ngài để đánh cược được." Tống Thư Hàng nói.

Thời gian chẳng đợi người. Sau khi nâng cấp toàn diện xong, Tống Thư Hàng cứ thấy cảnh giới cửu phẩm đang vẫy mình rât chi là khí thế. Để tránh bất cẩn chui vào Thiên Nhật chi kiếp của cửu phẩm, hắn nghĩ mình nên sớm ngày hoàn thành cái hẹn đánh cược với tiền bối ba mắt thì hơn.

"Lần này ta đã chuẩn bị sẵn tiền cược rồi đây." Dứt lời, Tống Thư Hàng ngoắc tay với hư không một cái, lôi Ma Đế - Ngạc đã đóng gói ra.

"Một ma đế Trường Sinh Giả còn sống, có khả năng mở Ma Hải trong thế giới Cửu U. Trước đây hắn từng giao chiến với Thánh Nhân Nho Gia, có rất nhiều thủ đoạn, cũng được coi là một kẻ nổi bật trong số các Trường Sinh Giả. Chắc chắn tiền bối ba mắt sẽ thích." Tống Thư Hàng giới thiệu.

Ma Đế - Ngạc: "…"

Bây giờ Tống Thư Hàng có tán dương hắn kiểu gì thì hắn cũng không vui.

Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn Ma Đế - Ngạc mà thở dài.

Bá Tống nghiện dùng người sống làm tiền cược với hắn hả?

Lần trước thì lôi tới một hóa thân của chúa tể Cửu U quả cầu béo, lần này thì bắt hẳn một Trường Sinh Giả còn sống mang sang.

[Thân là một tu sĩ vừa tấn thăng bát phẩm không lâu mà ra tay tóm ngay được Trường Sinh Giả, ngươi không thấy mình rất quá đáng à?] Thiếu niên ba mắt nhìn chằm chằm vào Bá Tống.

Tống Thư Hàng nhìn thiếu niên ba mắt với vẻ ngại ngùng: "Tiền bối à, thế lấy hắn làm tiền cược có được không?"

"Được." Cuối cùng, tiền bối ba mắt cũng đồng ý.

Ma Đế còn sống, giá trị tri thức trong đầu hắn vô cùng phong phú.

Đối với thiếu niên ba mắt, tri thức là tài sản quý giá hơn những thứ phàm tục như linh thạch rất nhiều. Mà đúng lúc hắn cũng đang cần dùng tên ma đế này.

Thế giới mà hắn dùng chúa tể quả cầu béo và ngựa trắng mở ra trong lần đánh cược trước đang cần một Trường Sinh Giả sống để trấn giữ.

“Vậy thì ta cũng sẽ dùng một bảo vật tương đương để làm tiền cược.” Thiếu niên ba mắt chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay: “Ta có thể đề nghị một chút về vật đánh cược không? Tiền bối?”

“Vốn dĩ là không thể.” Thiếu niên ba mắt nói; “Nhưng nể mặt cái tên Cẩu Đản, ta đặc cách cho ngươi đưa ra ý kiến lần này.”

Đương nhiên, đưa ra ý kiến là chuyện của ngươi còn tiếp thu hay không lại là việc của ta. Thân là chúa tể Cửu U thật hơn vàng mười, thiếu niên ba mắt ác rất đủ tư cách.

“Gần đây vì tấn thăng mà cả người ta đều đang nâng cấp. Ta có một năng lực thiên phú là chức năng chat Tu Chân, tiện lợi lắm. Hiện tại thiên phú này cũng cần thăng cấp để tăng cường chức năng tải hệ thống client. Cho nên ta đang muốn có một bảo vật làm vật dẫn, giúp người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới tải được hệ thống client về.” Tống Thư Hàng nhanh chóng nêu đề nghị của mình.

Nói xong, hắn suy nghĩ rồi bổ sung: “Mặt khác, thực ra ta cũng rất có hứng thú với kiếm ý. Nếu tiền bối có kiếm ý thì đặt thêm cũng được.”

“Ngươi cảm thấy ta nhất định sẽ thua sao?” Tiền bối ba mắt cả giận nói. Lại còn muốn đặt thêm. Thằng ranh này nghĩ nhất định nó sẽ thắng được bảo bối trong tay hắn à?

“Bẩm lão gia, người cảm thấy mình sẽ thắng sao? Từ trước tới giờ người đánh cược với Bá Tống toàn thua thôi đó.” Quản gia nhãn cầu đứng bên cạnh nhắc nhở.

Nói xong, quản gia lặng lẽ dâng cho Tống Thư Hàng bánh ngọt có thể tăng cường tu vi và tiên trà có thể tăng cường tuổi thọ quý giá nhất.

Tiền bối ba mắt: “…”

Trên bầu trời, mưa phùn giăng giăng.

Mưa phùn mông lung tạo nên cảnh ý thê mĩ da diết.

“Không có, ta tuyệt đối không có ý đó!” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Ta chỉ cảm thấy nếu có thêm tiền cược thì ván cược giữa ta và tiền bối sẽ kịch tính hơn thôi.”

“Kiếm ý thì không có.” Tiền bối ba mắt thấy Tống Thư Hàng biết nói tiếng người thì hài lòng lắm: “Nhưng ta có một đạo đao ý đặc biệt… đao ý hình dạng kiếm ý. Thế nào? Muốn không?”

“Đao ý mang hình dạng kiếm ý?” Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối chính là đại bảo kiếm chém ra đao ý.

Cho nên…

“Lẽ nào tiền bối ba mắt đã từng đánh cược với Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hơn nữa còn từng cược thắng kia?

Chương 2766: Là đại lão thù dai đó

Thật chẳng dễ dàng gì…

Trong lòng Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng luôn là một tồn tại vô cùng lợi hại. Hắn chính là đại lão đầu tiên phát giác ra chế độ nhập mộng của Tống Thư Hàng.

Hơn nữa khác với phần lớn các đại lão cố gắng chứng đạo bất hủ, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng hoàn toàn không có dục vọng với bất hủ, mục tiêu của hắn là bồi dưỡng ra một Thiên Đạo bất hủ cơ.

Có thực lực, có mục tiêu cao thượng, hơn nữa còn vô cùng may mắn, một Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng như thế cũng từng bị thiếu niên ba mắt tiền bối đánh bại ư?

Ở phía đối diện.

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Tống Thư Hàng, vẻ mặt của thiếu niên ba mắt tiền bối rất kỳ lạ, muốn nói lại thôi.

Hiển nhiên hắn từng gặp Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, còn đánh cược với đối phương vài ván nữa.

Quản gia nhãn cầu đứng bên cạnh mỉm cười, trả lời thay chủ nhân:

“Bá Tống tiểu hữu, ngươi hỏi hay lắm. Đó chính là lần hiếm hoi trong đời lão gia… ha ha ha.”

Một cột trụ tô tem rực lửa chui lên khỏi mặt đất, đỉnh trụ đâm xuyên qua quản gia nhãn cầu, treo nó lên thật cao, đón gió bay phấp phới.

Tống Thư Hàng: “…”

Từ nửa câu trả lời của quản gia nhãn cầu có thể thấy, thiếu niên ba mắt tiền bối thật sự từng thắng Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng? Nhưng chắc chắn quá trình này không giống với cách chiến thắng bình thường, vì thế vừa nhắc tới chuyện đánh cược, tiền bối ba mắt đã thẹn quá hóa giận.

Nói không chừng, rất có thể là thắng thật nhưng thiếu niên ba mắt tiền bối lại mất đi một thứ quan trọng nào đó cũng nên?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng vội khoát tay với tiền bối ba mắt:

“Tiền bối à, ừm… thắng là tốt rồi, quá trình không quan trọng đâu! Cái quan trọng là sự vui vẻ khi hưởng thụ nghi thức đánh cược, đúng không? Cho dù trong lúc đánh cược, ngươi mất đi thứ quan trọng nào đó nhưng chỉ cần kết quả ngươi thắng, vậy ngươi chính là người thắng lợi.”

“Qua!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối khoát tay, ra hiệu bỏ qua chủ đề này.

Tống Thư Hàng thuận thế nói sang chuyện khác:

“Tiền bối ba mắt, chúng ta nói chuyện quà tặng kèm đao ý hình kiếm nhé?”

“Về việc tặng kèm ấy, không thể chỉ có mình ta tặng mà ngươi không tặng được. Nếu như ta đã tặng đao ý hình kiếm, vậy ngươi cũng phải cược thêm quà tặng tương ứng.”

Tiền bối ba mắt thong thả nói.

“Lão gia, nếu như Bá Tống cũng thêm đồ thì gọi là thêm tiền cược chứ không phải tặng kèm. Ngươi đừng nhầm lẫn thêm tiền cược với tặng kèm chứ!”

Cho dù đã bị đâm xuyên, quản gia nhãn cầu đang nằm giữa không trung vẫn hét khản cả giọng.

Tiền bối ba mắt: “…”

Ngươi có tin hôm nay ta coi ngươi là quà tặng kèm mà cược luôn thể không?

“Nếu muốn cược thêm đồ vật tương đương... đao ý khôi giáp thì sao?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, đáp:

“Ngươi muốn cược đao ý khôi giáp thì cũng được, nhưng ngươi phải nghĩ kỹ đó, một khi ngươi thua, nghi thức đánh cược sẽ lột bỏ hoàn toàn đao ý khôi giáp khỏi người ngươi, ngươi sẽ mất đi đao ý khôi giáp, không thể kích hoạt nó được nữa.”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, gật đầu đáp:

“Được, vậy ta cược đao ý khôi giáp.”

Nếu như bị rút ‘đao ý’ đi, sau khi đánh cược xong hắn vẫn có thể tu luyện lại được, giống như trù tâm của Hà Chỉ Ma Đế vậy…

Không phải Tống Thư Hàng tự tâng bốc mình chứ hắn tin rằng cho dù mất đi đao ý khôi giáp, hắn cũng có thể luyện lại nó trong một thời gian ngắn!

Hắn có năng khiếu về mặt này đến nỗi chính bản thân hắn cũng thấy sợ hãi.

“Ngươi tự tin đấy.”

Thông qua thuật đọc mặt, tiền bối ba mắt biết được suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng hiện giờ:

“Nhưng mà nếu như ngươi thắng được ván này, ngươi sẽ có cả đao ý khôi giáp và đao ý hình kiếm, có phải sau này ngươi còn định tạo ra đao ý lá chắn luôn không?”

“Tiền bối ngài đừng nói tiếp nữa… Ta sắp tưởng tượng ra rồi đây.”

Tống Thư Hàng vội vàng cắt ngang:

“Trừ ngoại lệ là đao ý hình kiếm, dù là ta cũng sẽ muốn một đao ý bình thường.”

“Tin tưởng bản thân, ngươi có thể làm được, Bá Tống tiểu hữu.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối dựng ngón tay cái lên mà nói. Đâm tim đúng là một chuyện vui vẻ mà.

Đột nhiên hắn hiểu ra tại sao quản gia nhãn cầu điên cuồng tìm chết đâm tim hắn rồi, bởi vì thật sự quá sung sướng.

Trên bầu trời, ánh mặt trời ấm áp quét sạch mưa bụi.

Tống Thư Hàng: “…”

“Được rồi, bàn lại chuyện đánh cược bát phẩm lần này của chúng ta đi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối tựa cả người vào ghế, đung đưa thư thả.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:

“Vậy tiền bối… ngươi có bảo vật thích hợp làm vật chứa chương trình client không?”

“Đề nghị của ngươi rất hay!”

Hai mắt của tiền bối ba mắt sáng bừng lên:

“Nhưng ta không đồng ý! Ta chỉ cho ngươi cơ hội nêu ý kiến nhưng không nói nhất định sẽ tiếp thu ý kiến của ngươi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tiền bối ba mắt, nếu còn đùa như thế nữa, ngươi sẽ mất đi một hậu bối đáng tin đấy.

Lúc này, tiếng gào rách cả cổ họng của quản gia lại truyền từ không trung tới:

“Bá Tống đạo hữu ngươi đừng buồn… Thực ra là do lão gia nhà ta không có bảo vật nào thích hợp để đưa cho ngươi, hắn không có hàng đâu, vì thế trước khi đánh cược hắn mới chơi chiêu phản chiếu tướng, làm ngươi không nói được lời nào nhằm che giấu sự chột dạ của mình.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nằm trên ghế bập bênh, vươn tay ra búng một cái.

Tạch ~ một ngọn lửa bốc lên trên đỉnh trụ tô tem, nuốt lấy quản gia nhãn cầu. Ngọn lửa lần này không còn là lửa thiêu nướng nữa mà là ma hỏa thật sự có thể khắc chế quản gia nhãn cầu.

“A a a ~”

Trong tiếng kêu thảm, cơ thể của quản gia nhãn cầu nhanh chóng bị nướng mất hết nước, chỉ trong chớp mắt biến thành một con mắt khô quắt queo.

Sau đó, tiền bối ba mắt ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Lúc này Tống Thư Hàng đang cố gắng giữ trạng thái ‘mặt không biểu cảm’ nhưng đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, cho dù hắn có cố gắng ‘mặt không biểu cảm’ thế nào đi chăng nữa thì đôi mắt dường như biết nói chuyện kia cũng phản bội lại hắn.

Tiền bối ba mắt nhìn thấy cảm xúc giống như ‘khinh bỉ’ từ mắt của Bá Tống.

“Thực ra không phải ta không có bảo vật tương ứng.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối thong thả nói.

Khi đang nói chuyện, lấy 15 + 1 mảnh nguyên thần của Tống Thư Hàng làm trung tâm, một luồng thánh quang lạnh lẽo xuất hiện trong không trung.

[Tìm được ngươi rồi!]

Một giọng nói khí thế vang lên trong không trung.

Thánh quang lạnh lẽo này lại có thể can thiệp vào không gian tán tài của thiếu niên ba mắt tiền bối, không thèm đếm xỉa tới ngăn cản của chúa tể Cửu U, truyền sát thương đến hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Bị thánh quang lạnh lẽo bao vây, nguyên thần của Tống Thư Hàng không hề hoảng hốt… Hiện giờ thánh quang lạnh lẽo ở cấp độ này đã không thể làm hại nguyên thần của hắn nữa rồi.

Hơn nữa hiện giờ hắn đang ở trạng thái hình chiếu nguyên thần, chỉ cần không bị chém ngược lại căn nguyên, chọc trúng đầu mút sào huyệt trên bầu trời Kiếp Tiên, cho dù hình chiếu nguyên thần có bị đánh tan cũng chỉ cần chiếu lại lần nữa là được.

“Ơ, thánh quang xấu xa có thuộc tính âm lãnh này…”

Hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng vuốt nhẹ người mình:

“Là ngươi… đại lão hành tinh mọc mắt!”

Vị đại lão này thù dai lắm, đã lâu như thế mà cuối cùng nó vẫn tìm thấy hắn!

Chương 2767: Tiền bối, hay là chúng ta đổi cách tỷ thí khác nhé?

“Ngoại trừ đại lão cầu béo, ngươi là đại lão cố chấp truy đuổi ta nhất.”

Trên hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng hiện lên sức mạnh công đức.

Ánh sáng công đức tinh khiết này lan ra, cắn nuốt thánh quang lạnh lẽo.

Khi hắn xóa tan thánh quang lạnh lẽo, ý thức của hắn cũng đụng độ chủ nhân đại lão hành tinh mọc mắt của thánh quang.

Bên trong tầng ý thức.

Tống Thư Hàng nhỏ bé và hành tinh khổng lồ nhìn nhau.

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Tuy rằng xét về hình thể, thực lực, cường độ ý thức, Tống Thư Hàng đều kém xa hành tinh mọc mắt nhưng về khí thế, hắn không hề thua kém chút nào, không có một chút sợ hãi.

[Là ngươi!]

Đại lão hành tinh mọc mắt phát ra một ý niệm sóng điện.

Nó không ngờ, kẻ giở trò sau lưng nó hôm nay lại là con bọ cấn tay này. Nó từng ta tay nhiều lần nhưng không thể bóp chết con bọ này, thậm chí còn bị con bọ này liên lụy, bị một chúa tể Cửu U thần bí chú ý tới, chịu chút thiệt thòi.

[Là ta.]

Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng chẳng phải hành tinh có mắt này luôn đuổi bắt hắn sao, tại sao sau khi ý thức đối kháng với nhau, đối phương lại tỏ ra kinh ngạc như thế? Giống như trước khi ra tay, đối phương hoàn toàn không biết mục tiêu tấn công là hắn vậy?

Chắc chắn có hiểu lầm gì đó?

[Là ngươi thì vừa đúng lúc.]

Đại lão hành tinh có mắt lại truyền tới một sóng suy nghĩ nữa:

[Hôm nay ta muốn nghiền ngươi nát nhừ.]

[Nhào vào đây, nghiền nát ta đi!]

Tống Thư Hàng không những không sợ hãi mà còn dám khiêu khích trực diện.

Không phải là do thực lực của hắn tăng mạnh... mà là do thiếu niên ba mắt tiền bối còn đang nằm bên cạnh hắn đây nè.

Có thiếu niên ba mắt tiền bối ở bên cạnh, chẳng có gì phải sợ nữa cả. Có giỏi thì nhào tới đây, sau khi nhào tới hắn có thể sắp xếp thỏa đáng cho đại lão hành tinh mọc mắt giống như lần trước sắp xếp cho phân thân nick phụ của đại lão vậy.

Nói không chừng còn có thể tăng tiền cược của mình cũng nên.

[Có giỏi thì nhào tới đây, không tới thì là thằng cháu.]

Tống Thư Hàng chắp hai tay sau lưng, cười lạnh nói.

[Giết!]

Giọng nói lạnh lùng của đại lão hành tinh mọc mắt vang lên.

Ngay sau đó, tinh thần lực trên người nó bộc phát, ép về phía tinh thần lực của Tống Thư Hàng.

Nó phải nghiền nát ý thức của Tống Thư Hàng trong lần đối kháng ý thức cách không này... Sau đó chiếu sức mạnh đến tọa độ lúc trước, chém giết con chuột cấn tay kia.

Nếu không phải cơ thể của nó quá lớn, mỗi lần truyền tống vượt không gian đều cần tiêu phí rất nhiều thời gian thì nó đã đem bản thể giết tới tận nơi, bóp chết Bá Tống từ lâu rồi.

Tinh thần lực vô cùng khủng bố ép lên người Tống Thư Hàng, nghiền ý thức của Tống Thư Hàng thành... 15 + 1 mảnh.

Đối kháng ý thức kết thúc.

Ý thức của Tống Thư Hàng trở về không gian tán tài vương tọa.

Thánh quang lạnh lẽo trên nguyên thần của hắn đã hoàn toàn tiêu tán, có một phần thánh quang lạnh lẽo đã chủ động nhả ra trước khi bị ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng cắn nuốt, hóa thành những đốm lửa nhỏ cách hắn không xa, trở thành ‘tọa độ’ để đại lão hành tinh có mặt vượt không gian đến đây.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng mở mắt ra:

“Tiền bối ba mắt, không gian tán tài vương tọa của ngươi bị kẻ khác xâm nhập rồi.”

“Đừng tới gần ta!”

Tiền bối ba mắt đột nhiên hét lớn với Tống Thư Hàng:

“Đứng xa ta ra.”

Tống Thư Hàng: “???”

“Bá Tống đạo hữu, đối với lão gia, dáng vẻ hiện giờ của ngươi như vừa chui từ hố phân ra vậy. Nhưng đây không phải do ngươi, hoàn toàn là do lão gia không thể tiếp nhận được sự tốt đẹp của thánh quang. Thân thuộc Cửu U, cả đời này của hắn đều vô duyên với thánh quang, thật là đáng tiếc.”

Đang cố gắng gỡ mình khỏi đỉnh trụ, quản gia nhãn cầu lên tiếng giải thích.

Rõ ràng thánh quang là một thứ rất hữu dụng nhưng do tương khắc với thuộc tính của chúa tể Cửu U… nên bị chúa tể Cửu U ghét cay ghét đắng.

Tống Thư Hàng: “…”

Suýt chút nữa hắn quên mất việc này.

“Tiền bối ba mắt, nếu như ngươi đã ghét thánh quang như thế thì phải chuẩn bị cho kỹ đấy.”

Tống Thư Hàng chỉ đám thánh quang lạnh lẽo đang thiếu đốt trên mặt đất kia, nói:

“Cái tên đột nhập vào không gian tán tài vương tọa kia sắp tới rồi. Năng lực tâm đắc của nó chính là thánh quang lạnh lẽo này ấy… Nó là một loại thánh quang xấu rất đặc biệt.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối liếc nhìn thánh quang lạnh lẽo trên mặt đất một lượt, vươn tay ra ấn, không gian xung quang đám thánh quang kia bắt đầu vặn vẹo, đột biến.

Tống Thư Hàng nắm giữ quy tắc không gian của Kiếp Tiên cửu phẩm nên có thể nhìn thấy không gian xung quanh thánh quang này bắt đầu vặn vẹo, xếp chồng lên nhau từng tầng một. Chỉ trong chớp mắt, không gian chỉ to bằng một nắm đấm đã phình ra bằng một tiểu thế giới.

[Chết đi!]

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh thánh quang kia.

Ngay sau đó, cánh cửa không gian mở ra.

Một vật thể hình cầu tản ra thánh quang chui ra khỏi cánh cửa không gian… Đây là một thủ đoạn phân thân của đại lão hành tinh mọc mắt.

Bởi vì bản thể quá to lớn nên nó có thể sai phân thân đến đánh trận trước. Hơn nữa phân thân cũng có thể bố trí một cánh cửa truyền tống khổng lồ tương ứng với bản thể, để bản thể vượt không gian truyền tống đến đây thuận lợi hơn.

Nhưng vừa xuất hiện, tiểu phân thân này đã cảm nhận được không gian xung quanh mình khác thường.

Con ngươi trên hành tinh phân thân chuyển động, đầu tiên tìm đúng vị trí của Bá Tống cấn tay.

Nhưng nó có thể khẳng định, không gian trùng điệp dị thường này không phải là thủ đoạn của Bá Tống cấn tay… Con ngươi trên hành tinh phân thân tiếp tục chuyển động, nhìn sang thiếu niên ba mắt tiền bối.

Ngay sau đó, nó cứng cả người lại.

Tiếp đó thánh quang lạnh lẽo trên người nó bắt đầu thu lại, lộ ra hạch tâm tiểu cầu của mình.

Hạch tâm tiểu cầu này bắt đầu lặng lẽ lùi về đằng sau, chuẩn bị lẩn vào trong cánh cửa không gian… Từ lúc xuất hiện cho đến khi rút lui, tất cả các động tác đều lưu loát tự nhiên.

Dường như trên người tiểu cầu viết đầy chữ “hèn” vậy.

Không có lời thoại dư thừa, thậm chí nó còn không dám lớn tiếng.

“Tính cách thận trọng này giống hệt như ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Tiền cược Ma Đế Ngạc nhìn tiểu cầu đang kinh sợ kia bằng ánh mắt bi ai… Hắn ngửi được khí tức những người cùng khổ từ đối phương.

“Bá Tống… bắt đầu ván cược thôi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nắm tay lại, cánh cửa không gian sau lưng tiểu cầu sụp đổ, biến mất.

Tống Thư Hàng nhìn tiểu cầu này, đột nhiên trong lòng chợt động, một suy nghĩ lóe lên trong não hải của hắn…

“Đúng thế, ta đã tìm thấy bảo vật phù hợp. Ta có thể đưa cho ngươi vật chứa mà ngươi muốn.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối thong thả nói.

Trong khi nói chuyện, trận văn nghi thức đánh cược hiện lên dưới chân hắn và Tống Thư Hàng.

Trận văn bao trùm Tống Thư Hàng, Ma Đế Ngạc rồi tiếp tục bao lấy thiếu niên ba mắt tiền bối và tiểu cầu phân thân.

Phe Bá Tống: Ma Đế - Ngạc, đao ý khôi giáp.

Phe thiếu niên ba mắt: tiểu cầu, đao ý hình kiếm.

Nghi thức đánh cược thành lập.

“Tiền bối, lần này chúng ta cược gì?”

Tống Thư Hàng nói:

“Hay là lại cược chịu đựng đau đớn?”

Trong trận đấu sức chịu đựng đau đớn lần trước, thiếu niên ba mắt thua không phải vì sức chịu đựng kém hơn mà thua do chuyện ngoài ý muốn.

Thiếu niên ba mắt tiền bối cũng có khả năng chịu đựng đau đớn mạnh mẽ.

“Không, những hạng mục đã so rồi thì không cần phải lặp lại nữa.”

Tiền bối ba mắt khoát tay nói:

“Lần này chúng ta so may mắn đi, riêng mình may mắn!”

“So riêng mình may mắn ư?”

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn cánh tay của Bạch tiền bối trong 15 + 1 mảnh nguyên thần của mình.

Trong khoảnh khắc này, dường như hắn nhìn thấy cả chư thiên vạn giới đều đang chúc phúc cho hắn thông qua phần nguyên thần của Bạch tiền bối.

Thế nên, nếu chỉ đọ may mắn thì có phải hơi bắt nạt thiếu niên ba mắt tiền bối không nhỉ?

“Tiền bối, hay là chúng ta đổi cách thi đấu khác đi?”

Tống Thư Hàng không đánh lòng, lên tiếng đề nghị.

“Sao rồi, ngươi sợ rồi à?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối hỏi ngược lại.

Chương 2768: Cách phá vận may của tiền bối ba mắt

Tống Thư Hàng nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối bằng ánh mắt tràn ngập sự thương hại.

“Ta hơi sợ thật.”

Hắn trả lời với giọng thành khẩn:

“Ta sợ lát nữa tiền bối thua quá thê thảm, khiến cả tiểu thế giới bước vào trạng thái tận thế, làm ta mất luôn cái mạng nhỏ này.”

Lúc này thậm chí Tống Thư Hàng còn không che giấu vẻ mặt của mình, mặc cho người khác đọc mặt.

Nếu cược những thứ khác có khi tiền bối ba mắt còn có phần thắng… nhưng bây giờ nếu đọ may mắn với hắn, e là tiền bối ba mắt sẽ thua đến mức nghi ngờ cuộc đời mới thôi mất.

Trên cột trụ, quản gia nhãn cầu vỗ tay thật mạnh, khen tặng phát ngôn của Bá Tống Huyền Thánh.

“Ngươi tưởng rằng ta sẽ trúng kế khích tướng của ngươi ư?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối ngồi thẳng dậy khỏi ghế, đáp lại với giọng đầy tự tin:

“Nếu sợ thì nhận thua luôn đi… Cho dù có che giấu thế nào, sự chột dạ trong mắt ngươi cũng không thể trốn khỏi ba con mắt của ta đâu.”

[Ta, chột dạ ư?]

Tống Thư Hàng giơ tay lên sờ vào khóe mắt của mình.

Tiền bối ba mắt à, rốt cuộc ba con mắt của ngươi nhìn từ góc độ nào mà ra ta đang ‘chột dạ’ vậy?

Ánh mắt của ta là thương hại ngươi mà!

Chẳng phải ngươi có thuật đọc mặt ư? Tại sao đến cả thông tin cơ bản thế này cũng đọc nhầm thế?

Nhưng mà… thôi vậy.

Tuy rằng ta mềm lòng nhưng cũng không thể cứ mềm lòng mãi

được.

Nếu như tiền bối ba mắt ngươi đã muốn thua đến mức trốn trong chăn khóc thành dòng sông, chảy ba hàng lệ thì đứng có trách ta tàn nhẫn đấy nhé.

“Phải kiên cường lên, tiền bối ba mắt. Lát nữa cho dù ngươi có thua thê thảm hơn nữa cũng phải mỉm cười đối mặt với cuộc sống. Cuộc đời vẫn còn dài lắm, thất thế nhất thời không có nghĩa là sẽ thất bại mãi mãi.”

Tống Thư Hàng rót cho thiếu niên ba mắt tiền bối Poison Chicken Soup (*)cho tâm hồn. Bị @#%x Tiên Tử rót Poison Chicken Soup lâu như thế, bất tri bất giác Tống Thư Hàng cũng học được rất nhiều điều.

“Ta trả nguyên câu nói này cho ngươi! Lát nữa cho dù thua thê thảm cỡ não, ngươi cũng đừng khóc đấy nhé.”

Ba con mắt của tiền bối ba mắt nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Khí thế giữa hai người đạt đến cực điểm, năm mắt giao đấu, uy áp khủng bố thực chất hóa giữa hai người, không trung không chịu nổi áp lực, xuất hiện các vết nứt không gian nhỏ mảnh.

Ma Đế Ngạc: “…:”

Trong uy áp đáng sợ của chúa tể Cửu U, Bá Tống vẫn có thể trấn định tự nhiên như thế, mà thân là Trường Sinh Giả nhiều năm, khi đối mặt với uy áp khủng bố của chúa tể thiếu niên ba mắt, hắn cũng không thể thích ứng được.

“Vậy cụ thể lần này cược hạng mục gì?”

Tống Thư Hàng lên tiếng trước.

Dù sao pháp khí bản mệnh của hắn vẫn còn đang được rèn, hắn không thể lãng phí quá nhiều thời gian với tiền bối ba mắt được.

Vì thế lần này hắn sẽ bắt nạt tiền bối ba mắt đến mức khóc nhè, quét gọn chiến lợi phẩm, trở về hiện thế. Sau đó trang bị pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã được thăng cấp, tiếp tục thăng cấp tính năng ‘mạng chat Tu Chân’, từ đó trở thành một Bá Tống hoàn toàn mới!

“Nếu như định cược riêng mình may mắn, lần này chúng ta hãy chơi một trò chơi mà người khác không thể quấy nhiễu được. Hơn nữa, để cho công bằng, lần này chúng ta so tài ở nhiều hạng mục, tổng cộng có 5 ván. Người thắng 3 ván sẽ là người chiến thắng.”

Có vẻ như thiếu niên ba mắt tiền bối đã có chuẩn bị trước.

“5 ván ư? Cũng được... vậy bắt đầu đi.”

Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Tuy rằng 5 ván khá lãng phí thời gian nhưng hắn có lòng tin mình sẽ thắng liên tiếp 3 ván, nhanh chóng K.O thiếu niên ba mắt tiền bối, khiến hắn trốn vào góc tường âm thầm rơi lệ.

Đây là lòng tin với chỉ số may mắn giá trị max của Bạch tiền bối.

“Lần các cược trước ta đã thua, vậy hạng mục so tài trong ván thứ nhất của lần đặt cược này sẽ do ta quyết định. Người thua cuộc sẽ được phép đưa ra hạng mục so tài của ván nhỏ tiếp theo, chỉ cần hạng mục đó phù hợp với điều kiện ‘riêng mình may mắn’ là được.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói sơ qua về đề nghị của mình.

Người thua cuộc quyết định hạng mục thi đấu của ván nhỏ tiếp theo, điều này cho phép người thua cuộc đưa ra một số trò chơi phù hợp với may mắn của mình để lật lại thế cờ.

Ví dụ như có một số người may mắn khi chơi xúc xắc, nhưng khi rút bài chưa chắc đã may... Vậy sau khi thua cược, hắn có thể đề nghị chơi xúc xắc.

Quy tắc trò chơi của thiếu niên ba mắt tiền bối là cố gắng trông có vẻ công bằng.

“Ta đồng ý.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Chỉ cần là trò chơi so riêng mình may mắn, ta đều có thể tiếp nhận.”

Giọng nói khàn khàn của quản gia nhãn cầu lại vang lên:

“Bá Tống đạo hữu, ta sẽ chú ý tới cạm bẫy trong hạng mục thi đấu của lão gia hộ ngươi, ngươi cứ yên tâm để lão gia quyết định hạng mục thi đấu đi… A a a a ~”

Trong tiếng ầm ầm, trụ tô tem đột nhiên biến thành tên lửa, đâm xuyên qua quản gia nahxn cầu, tống nó lên bầu trời của tiểu thế giới, càng bay càng xa, cuối cùng biến thành một vì sao lấp lánh.

Sau khi tiễn quản gia nhãn cầu đi, thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười vỗ tay:

“Vậy thì nghe cho kỹ đây, hạng mục thứ nhất của ta là đọ xem ai may mắn hơn, dưới tiền đề ‘đứng yên bất động không thi triển bất cứ thủ đoạn pháp thuật nào’, trong thời gian quy định, bị nhiều ‘Thí Tiên Lôi’ đánh trúng hơn!”

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn lập tức phát hiện ra, phương án thi đấu trong ván đầu tiên của thiếu niên tiền bối ba mắt vô cùng xấu xa.

Tuy rằng không biết ‘Thí Tiên Lôi’ là gì nhưng chỉ nghe tên cũng biết nó có đẳng cấp rất cao, sức phá hoại vượt ngoài mọi đo đếm, cảm giác sau khi chịu mấy phát Thí Tiên Lôi chắc chắn không có một chút quan hệ nào với ‘thoải mái’ hết.

Mà ‘ai may mắn hơn’ và ‘trong thời gian ngắn bị nhiều Thí Tiên Lôi đánh hơn’ mà thiếu niên ba mắt nói hoàn toàn là hai điều kiện trái ngược nhau.

Nếu như thật sự là tu sĩ ‘vô cùng may mắn’, nhờ tác dụng của may mắn, xua cát tị hung, xác suất bị Thí Tiên Lôi đánh trúng tất nhiên sẽ rất thấp.

Nhưng như thế sẽ thua ván đầu tiên.

Nhưng nếu muốn thắng ván đấu thì phải điều chỉnh ‘may mắn’ của mình xuống đến mức ‘xui xẻo’ để Thí Tiên Lôi điên cuồng đánh tới, lựa chọn này vốn trái ngược hẳn với ‘may mắn’.

Vậy nên rốt cuộc lựa chọn thế nào mới là ‘may mắn’ thật sự?

Bị sét đánh là may mắn?

Hay tránh được Thí Tiên Lôi là may mắn?

Tiền bối ba mắt quả nhiên túc trí đa mưu.

Hơn nữa, rõ ràng tiền bối ba mắt vô cùng tự tin với vận may của mình, hắn tin rằng mình đã xui xẻo đến mức đứng yên bất động mà vẫn bị nhiều Thí Tiên Lôi đánh trúng hơn.

Sự tự tin nhụt chí này đúng là khiến người ta đau lòng.

“Sợ rồi à?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Tu sĩ hệ may mắn, một tháng thăng một phẩm rồi chạy qua đánh cược đâm tim ta như ngươi làm sao có thể hiểu được lòng tin đứng yên một chỗ cũng bị sấm sét đánh thành người châu Phi của ta cơ chứ?

“Ta có thể tiết lộ cho ngươi biết trước một chút về uy lực của Thí Tiên Lôi, mỗi một tia sấm sét đều sở hữu uy lực khiến cho Kiếp Tiên cửu phẩm đau đớn không muốn sống nữa. Nếu như ngươi sợ thì cứ nhận thua ngay từ ván đầu đi, ta chấp nhận đầu hàng của ngươi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối khoanh tay, nói với giọng đắc ý.

“Sợ? Không có chuyện đó đâu.”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói:

“Bất kể là thua hay thắng, cho dù có thua thật nhưng chỉ cần nhìn thấy tiền bối ba mắt ngươi bị Thí Tiên Lôi đánh trúng nhiều hơn là ta đã thấy vui lắm rồi. Hơn nữa, chưa chắc ta đã thua… Ta đồng ý ván thi đấu đầu tiên.”

Chương 2769: Nếu là người khác có lẽ sẽ thua, nhưng ta lại là Bá Tống!

Phương án tỉ thí mà thiếu niên ba mắt tiền bối đề ra chuyên nhắm vào những tu sĩ hệ may mắn.

Nếu như là tu sĩ hệ 'may mắn' hàng thật giá thật mà dám thi đấu với tiền bối ba mắt, nói không chừng chỉ có thể thất bại nuốt hận thôi.

Nhưng Tống Thư Hàng trước mặt này lại khác.

Lòng tin với vận may của hắn bắt nguồn từ hình chiếu nguyên thần cánh tay trái Bạch tiền bối ở khuỷu tay của mình. Có thể nói, đây là may mắn vay mượn chứ không hoàn toàn thuộc về Tống Thư Hàng bản thể.

Cho nên lúc cần thiết, hắn chỉ cần gỡ hình chiếu tay trái của Bạch tiền bối xuống rồi tiếp tục thi đấu 'Thí Tiên Lôi' với thiếu niên ba mắt tiền bối, ai thắng ai thua còn chưa biết được!

Nguyên thần trạng thái 15+1 mảnh tháo lắp tiện lợi thế đấy, có ngưỡng mộ cũng không được đâu.

Ngoài ra… còn có một lý do thắng lợi nữa bị Tống Thư Hàng ép sâu dưới đáy lòng, không thể hiện ra ngoài, vì dù sao hắn cũng có tính năng 'bị động đọc mặt' mà, ngộ nhỡ không cẩn thận tiết lộ tin tình báo, bị tiền bối ba mắt nhắm vào, vậy trận đấu về sau của hắn sẽ rơi vào thế bất lợi.

"Vậy thì ván thi đấu đầu tiên bắt đầu."

Mắt thần thứ ba của thiếu niên ba mắt tiền bối nheo lại, vô thức quét qua hình chiếu tay trái nguyên thần của Bá Tống.

Vận may đúng là một thứ vô cùng kỳ diệu.

Nhưng thân là chúa tể Cửu U, khi đối mặt với những người thật sự có 'vận may lớn', hắn có thể phát hiện ra một số trạng thái. Ví dụ như tay trái của Bá Tống hiện giờ dường như đang được cả thế giới chúc phúc vậy… Đây đúng là lời chúc phúc đẳng cấp phát sáng của chư thiên vạn giới.

Chỉ cần có cánh tay này, cả người Bá Tống sẽ được may mắn bao trùm, dưới sự bảo vệ của vận may mạnh như thế, ván đầu tiên Bá Tống chắc chắn sẽ thất bại.

Điều duy nhất mà hắn phải làm là sau khi vào trong phạm vi của 'Thí Tiên Lôi', lợi dụng quy tắc thi đấu, ngăn cản Bá Tống sử dụng lỗ hổng của 15 + 1 mảnh nguyên thần là được.

Bộp ~

Thiếu niên ba mắt tiền bối vỗ tay một cái.

Ngay sau đó, hắn, Tống Thư Hàng, Ma Đế Ngạc, đại lão hành tinh mọc mắt phân thân đều bị không gian dịch chuyển, dời tới một vùng đất đen kịt.

Trên đỉnh đầu là những tầng mây đen nặng nề, sấm sét khủng bố không ngừng đánh xuyên qua các tầng mây, phát ra tiếng nổ inh ỏi.

Trong mỗi một tia sét này lại ẩn chứa pháp tắc thí tiên, đây là lôi pháp chuyên dùng để trừng phạt Kiếp Tiên.

Ma Đế Ngạc: "…"

Á đù, sao ta cũng phải vào cơ chứ?

Chẳng phải ta là tiền cược ư?

Nếu như là tiền cược, chẳng phải ta chỉ cần nằm yên bên cạnh là được rồi ư? Chẳng lẽ ta cũng phải vào để Thí Tiên Lôi đánh à?

Hai người các ngươi muốn tự bị sét đánh thì thôi, tại sao lại kéo kéo theo ta chứ?

"Sau mười ba hơi thở nữa, sẽ có rất nhiều Thí Tiên Lôi đánh xuống, kéo dài trong năm phút. Trong năm phút đó, ai bị sét đánh nhiều hơn thì người đó thắng."

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói:

"Cúng ta vẫn còn thời gian mười hơi thở nữa để lựa chọn một vị trí. Một khi đã chọn xong, trong thời gian Thí Tiên Lôi đánh xuống, không được đổi vị trí!"

Vừa dứt lời, thiếu niên ba mắt tiền bối nhổ nhào vào khu vực lôi pháp đánh xuống như một con báo săn, sau đó tìm một vị trí thích hợp… Hắn có thể công bằng tương đối nhưng không thể thật sự công bằng được.

Ít nhất trong khu vực lôi pháp đánh xuống này, hắn biết khu vực nào Thí Tiên Lôi đánh xuống nhiều hơn, mà đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng vào, không có kinh nghiệm phong phú như hắn.

Sau khi chọn vị trí xong, thiếu niên ba mắt tiền bối nhếch mép, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhảy vào khu vực Thí Tiên Lôi, dựa vào cảm giác chọn một vị trí.

Thời gian mười hơi thở nhanh chóng qua đi.

"Hỏa Tiễn Phi Quyền!"

Tống Thư Hàng phất mạnh tay trái, định bụng hất bàn tay trái của Bạch tiền bối đi… Không những thế, cơ thể 15 mảnh của hắn cũng bị xé nhỏ thành nhiều phần, tản ra 15 vị trí khác nhau.

Quy định trận đấu chỉ là chọn vị trí, sau đó đợi sấm sét đánh xuống. Nhưng cơ thể của ta có thể chia thành 15+1 mảnh, tản ra 15+1 vị trí, như thế ta có thể chịu 15 lần sét đánh cùng một lúc rồi!

Quả nhân đúng là quá cơ trí!

Vậy nên ván đấu này ấy mà, thiếu niên ba mắt tiền bối, ngươi thua chắc rồi!

Ở phía đối diện, thiếu niên ba mắt tiền bối thấy thế thì không hề kinh ngạc.

Hắn mỉm cười, nói:

"Bá Tống đạo hữu, quy tắc thi đấu là chọn một vị trí, một khi chọn xong, không thể thay đổi. Chú ý nhé, là 'một vị trí', vậy nên rất tiếc, ngươi mà chia thành 16 mảnh là phạm quy đấy."

Tống Thư Hàng: "???"

Ngay sau đó, mười sáu mảnh cơ thể của hắn lại 'vù' một cái, trở về vị trí cũ, ghép thành một hình chiếu nguyên thần hoàn chỉnh.

Đoàng ~

Trên bầu trời, nhóm Thí Tiên Lôi đầu tiên thành hình.

"Bá Tống… ngươi vẫn còn non quá, gừng càng già càng cay!"

Thiếu niên ba mắt tiền bối bật cười đắc ý.

Không ngoài dự đoán, tia Thí Tiên Lôi đầu tiên đánh xuống người tiền bối ba mắt.

Thiếu niên ba mắt tiền bối run lên, nhưng không đau không ngứa.

Ở bên ngoài.

Ma Đế Ngạc: "..."

Đại lão bị sét đánh kia, rốt cuộc ngươi đang kiêu ngạo gì vậy?

"Đúng là gừng già thì mới cay... nhưng hành thì phải non mới thơm."

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối, trong mắt không có chút sợ sệt nào:

"Cho dù không thể chia thành 15+1 mảnh, ta chưa chắc đã thua trận đấu này."

"Ha ha."

Thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười hiền lành.

Bây giờ ngươi được may mắn nhập vào người, lấy tự tin ở đâu ra vậy?

Đoàng đoàng ~

Đợt Thí Tiên Lôi tiếp theo bắt đầu đánh xuống với số lượng lớn.

Tống Thư Hàng đột nhiên ngồi xuống, tháo tay trái ra, giấu vào trong lòng. Tay phải ôm đầu, cuộn tròn người lại.

Hành non thì mới thơm, Tống Thư Hàng vô cùng tự tin.

Ta tên là Tống Thư Hàng, là người đàn ông có 7 thánh hào.

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng ta là người đàn ông có thuộc tính 'gặp nạn mình ta gánh, có phúc cả nhà hưởng', đặc biệt là khi cùng đi thám hiểm với Bạch tiền bối, một khi thuộc tính 'cầu phú quý trong nguy hiểm' của Bạch tiền bối được kích hoạt lập tức sẽ đạt được hiệu quả kỹ năng tổ hợp...

Thực ra không chỉ các đồ trang sức biết chuyện này, chính bản thân Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra một chút.

Dù sao hắn cũng từng đi thám hiểm với Bạch tiền bối nhiều lần như thế, cho dù có chậm chạp đến đâu cũng phải phát hiện ra thể chất bất thường của bản thân.

Mà bây giờ, Thí Tiên Lôi trên đỉnh đầu sắp đánh xuống, hắn và cánh tay Bạch tiền bối lại ở cùng nhau.

Phù hợp với tiền đề kích hoạt kỹ năng tổ hợp là ‘ở bên Bạch tiền bối, có họa mình ta gánh’.

Ngoại trừ tia sét ‘dạo đầu’, đợt Thí Tiên Lôi thứ nhất chia làm 12 tia sét nữa.

Trong đó có 4 tia sét thô to, uy lực khổng lồ, 8 tia sét còn lại dậy thì thất bại, gầy yếu tong teo.

Trong tiếng cười hiền lành của thiếu niên ba mắt, bốn tia Thí Tiên Lôi uy lực lớn kia đánh lên người hắn.

“Thấy chưa, ta đã trúng nhiều hơn ngươi 5 tia sét rồi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói:

“Hành non mới thơm của ngươi đâu?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối vừa dứt lời, trong tiếng ầm ầm, 8 tia Thí Tiên Lôi nhỏ yếu kia đánh vào người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trong tư thế phòng thủ quỳ gối ôm đầu hơi ngẩng đầu lên, nở nụ cười vừa đau đớn vừa đắc ý:

“Bây giờ là ta dẫn trước 3 tia sét nhé.”

Tổ hợp của ta và Bạch tiền bối không đơn giản chỉ là may mắn đâu! Bọn ta là tổ hợp may mắn và xui xẻo, vừa là bất hạnh trong may mắn, vừa là may mắn nhất trong bất hạnh!

Ở bên cạnh.

Ma Đế Ngạc: [Đánh hay lắm!]

Chương 2770: Bằng tốt nghiệp thiên lôi

Nhìn từng tia Thí Tiên Lôi cường đại đánh xuống người Tống Thư Hàng và vị đại lão ba mắt kia, hơn nữa do phải thi đấu mà hai người không thể tránh, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, để mặc cho sấm sét đánh trúng mình, Ma Đế Ngạc cảm thấy cả thân thể lẫn tâm hồn đều vui sướng.

Tiểu cầu phân thân đứng bên cạnh yên lặng liếc nhìn Ma Đế Ngạc, cùng là tiền cược, nó và Ma Đế Ngạc khá giống nhau.

[Đánh tốt lắm.]

Cùng lúc đó, tiểu cầu phân thân cũng thầm nghĩ trong lòng, tuy nhiên nó không nói ra miệng.

Trong hiện trường sét đánh.

Tiền bối ba mắt cắn răng chịu đựng sát thương của lôi pháp… Thí Tiên Lôi đánh lên người hắn uy lực thì lớn nhưng số lượng lại ít. Thí Tiên Lôi đánh lên người Tống Thư Hàng uy lực nhỏ mà số lượng lại nhiều.

Đây là ảnh hưởng mà ‘may mắn’ thực sự đem tới ư?

Thế mà ta lại không dự đoán được khả năng này!

Nếu sớm biết như thế, đáng lẽ trước khi thi đấu ta không nên chỉ dựa vào số lượng của Thí Tiên Lôi để quyết định thắng thua mà phải dùng tổng uy lực phải chịu của Thí Tiên Lôi mới đúng.

Hơn nữa, thiếu niên ba mắt tiền bối còn phát hiện ra, miễn dịch với lôi pháp của Tống Thư Hàng lại còn cao hơn cả hắn!

Mỗi lần nghi thức đánh cược được tiến hành, vì để duy trì ‘công bằng mặt ngoài’, thiếu niên ba mắt tiền bối sẽ áp chế cảnh giới của mình xuống bằng Tống Thư Hàng, đồng thời tố chất toàn diện của cơ thể cũng sẽ ngang như Tống Thư Hàng.

Hiện giờ đối phương đang ở cảnh giới bát phẩm, thể chất và nguyên thần có cường độ cửu phẩm.

Cùng một cảnh giới, cùng tố chất toàn diện của cơ thể, thiếu niên ba mắt tiền bối tự nhận thường xuyên trúng Thí Tiên Lôi phát hiện ra khả năng thích ứng với Thí Tiên Lôi của Tống Thư Hàng mạnh hơn hắn nhiều.

Thí Tiên Lôi đủ để khiến cho Kiếp Tiên cửu phẩm đỉnh phong đau đớn không muốn sống, Trường Sinh Giả cũng phải cắn răng chịu đựng liên tiếp đánh vào người Tống Thư Hàng, tuy nhiên chỉ hai tia sét ban đầu khiến Tống Thư Hàng run rẩy cắn chặt răng.

Khi trúng Thí Tiên Lôi thứ năm, mi tâm Tống Thư Hàng đã hơi dãn ra, đến phát thứ tám, sấm sét lướt trên làn da của hắn, trên người hắn tản ra ánh sáng khỏe mạnh!

“Tiền bối ba mắt, xem này, đây chính là hành non mới thơm của ta đó.”

Tống Thư Hàng ngồi xổm trên mặt đất, nháy mắt với tiền bối ba mắt.

“Ngây thơ quá, ngươi chỉ tạm thời dẫn trước ta ba tia sét mà thôi, còn nhiều thời gian lắm.”

Thiêu niên ba mắt tiền bối trầm giọng nói:

“Hơn nữa, theo thời gian uy lực của Thí Tiên Lôi sẽ ngày càng mạnh. Đến cuối cùng, uy lực của nó sẽ tăng lên đến mức ngay cả Trường Sinh Giả cũng phải run rẩy, ngươi cho rằng mình có thể chịu được ư?”

“Ta thấy mình rất ổn.”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ tự tin:

“Nói thật, uy lực của Thí Tiên Lôi này kém thiên phạt nhiều. Hơn nữa nó chỉ đơn giản là lôi pháp thôi.”

Trong kho dữ liệu miễn dịch đau đớn của Tống Thư Hàng, số liệu liên quan đến ‘sát thương lôi pháp’ là nhiều nhất, vì dù sao tháng nào hắn cũng phải gặp thiên kiếp đại gia, mỗi tháng lôi pháp của thiên kiếp đại gia sẽ lại mang tới cho Tống Thư Hàng một phiên bản sát thương hoàn toàn mới.

Dần dần, khả năng miễn dịch của Tống Thư Hàng đối với lôi điện ngày càng mạnh.

Hơn nữa, qua được một lần thì những lần sau đều qua hết.

Khi mà mẫu số liệu miễn dịch sát thương đủ nhiều, sát thương lôi pháp mới vừa đánh xuống, tiếp xúc với Tống Thư Hàng, cơ thể của hắn đã có thể nhanh chóng thích ứng, sinh ra kháng thể đau đớn lôi pháp mới.

Giống như bây giờ, sau khi tám tia Thí Tiên Lôi đánh xuống, cơ thể của Tống Thư Hàng đã nhanh chóng thích ứng với loại sét Thí Tiên Lôi này.

“Nói cứ như ngươi đã từng chịu uy lực của thiên phạt vậy.”

Tiên cược Ma Đế Ngạc không nhịn được mà nhỏ giọng nói.

“Ta đã từng chịu rồi đó.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói với Ma Đế Ngạc:

“Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ như in cảm giác đau đớn của thiên phạt, đó là trải nghiệm chỉ cần nhớ lại cũng khiến cho linh hồn của ta run rẩy. Nó đánh cơ thể của ta thành tro bụi, còn sót lại đúng một cái đầu.”

Ma Đế Ngạc: “!!!”

Nếu như điều Bá Tống nói là sự thật, vậy ngươi đàn ông này rất có thể là tồn tại khủng bố duy nhất trong chư thiên vạn giới có thể sống sót khỏi tay thiên phạt.

Đùng đoàng…

Đúng lúc này, đợt Thí Tiên Lôi thứ hai trên bầu trời giáng xuống, sau đó là đợt thứ ba, thứ tư!

Giữa các Thí Tiên Lôi không còn có khoảng cách nữa.

Một đợt sấm sét vừa giáng xuống, đợt sấm sét sau đã nhanh chóng theo sau.

Mới bắt đầu, số lượng Thí Tiên Lôi mà Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt tiền bối phải chịu vẫn gần như nhau, số Thí Tiên Lôi đánh lên hai người họ mỗi đợt gần như chia theo tỉ lệ 5:5.

Nhưng dần dần, Thí Tiên Lôi bắt đầu chăm sóc Tống Thư Hàng hơn cả.

Phần lớn Thí Tiên Lôi điên cuồng đánh lên người Tống Thư Hàng, giống như là đang yêu vậy.

Thay đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất, cuối cùng sát thương lôi pháp đã lại khiến Tống Thư Hàng run rẩy, toàn thân tê dại, giá trị đau đớn không ngừng +1, +1…

Thậm chí có thiếu niên ba mắt tiền bối với thể chất hấp thụ sấm sét đứng bên cạnh mà Thí Tiên Lôi cũng ngó lơ, mỗi đợt chỉ thưởng tượng trưng một tia sấm cho tiền bối ba mắt thôi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “???”

Con mắt thần thứ ba của hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng… Chẳng lẽ cánh tay may mắn ở khuỷu tay trái của hắn mất hiệu quả rồi à?

Không đúng, tay trái của Bá Tống vẫn như được cả chư thiên vạn giới chúc phúc, được vận may to lớn bao trùm.

Vậy tại sao bao nhiêu Thí Tiên Lôi đều đánh thẳng lên người Bá Tống như thế chứ?

Hơn nữa đến cả tay trái của Bá Tống cũng không thoát được sát thương của Thí Tiên Lôi!

“Ta sắp thua rồi ư?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối ngẩng đầu nhìn trời.

Gặp ma rồi, chẳng dễ dàng gì ta mới tìm ra bí quyết ‘thắng một ván’, vậy mà vẫn thất bại thảm hại ư?

Ở phía đối diện.

“Đau đau đau…”

Tống Thư Hàng cắn chặt răng.

Nhưng trong cơn đau đớn, hắn cảm thấy dường như mình đã có thay đổi nào đó. Sự thay đổi này đang thông qua hình chiếu, phản hồi thẳng tới nguyên thần trong bầu trời Kiếp Tiên.

Tay trái của Bạch tiền bối cũng được lột xác như hắn.

Đoàng ~~

Sau khi tiếp tục được một tia Thí Tiên Lôi cuồng bạo tôi thể, trên da của Tống Thư Hàng phiếm lên một tầng ánh sáng pháp tắc.

Tầng ánh sáng pháp tắc này có liên quan đến thuộc tính lôi điện.

Đồng thời trong nháy mắt, não hải của Tống Thư Hàng giống như đèn kéo quân trước khi chết, hiện lên đủ mọi hình ảnh.

Đó là cảnh tượng hắn chịu đựng hết sát thương lôi điện này đến sát thương lôi điện khác.

Từ kiếp lôi thiên kiếp bình thường ban đầu đến thiên kiếp biến dị, rồi đến vũ khí thiên kiếp hiện đại hóa, vũ khí hạch nhân thiên kiếp, sát thương pháp khí thiên lôi, Cửu U ma kiếp, sấm sét hư ảo của thế giới hắc long, cổ lôi của thế giới ma hải…

Còn có sát thương lôi pháp mà hắn phải chịu khi đánh nhau với kẻ địch hay khi thám hiểu bí cảnh…

Và cả Thí Tiên Lôi tôi thể mà hắn đang phải chịu bây giờ nữa…

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở quá trình hắn chịu sát thương thiên phạt!

Quá trình hắn bị thiên phạt đánh được chia làm hai cảnh.

Cảnh một là hắn chịu thiên phạt, cơ thể hóa thành cát bụi, chỉ còn lại đúng một cái đầu.

Cảnh thứ hai là khi hắn ở thế giới hắc long, trước khi thiên phạt giáng xuống, hắn đã bị Bạch tiền bối phân thân cắt thành nhiều mảnh nhỏ. Sau đó là cảnh Bạch tiền bối phân thân tính cách điềm tĩnh bị thiên phạt đánh.

Bạch tiền bối và hắn đều có kinh nghiệm bị thiên phạt đánh.

Thiên phát giống như một kiểu ‘tư cách’.

Dưới tiền đề ‘tư cách’ này, cộng với Thí Tiên Lôi do chúa tể Cửu U dẫn nổ, dường như Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã đạt được ‘điều kiện tốt nghiệp’ nào đó.

Ánh sáng pháp tắc có liên quan tới ‘lôi’ trên cơ thể hắn là bằng tốt nghiệp.

Từ đó về sau khi đánh lên Tống Thư Hàng bất kể loại ‘lôi’ nào cũng bị giảm sát thương, thời gian duy trì cũng rút ngắn đi nhiều.

Kể cả thiên kiếp!

Chương 2771: Thí luyện tìm bảo vật trong phòng tối Thiên Đạo

“Đây là pháp tắc có liên quan đến ‘lôi’ ư? Chẳng phải pháp tắc cần phải lĩnh ngộ từ từ sao?”

Tống Thư Hàng nói với giọng nghi hoặc.

Hắn nhớ rằng mình chưa từng lĩnh ngộ pháp tắc hệ ‘lôi’ mà.

Chẳng lẽ…là do cánh tay trái của Bạch tiền bối đang lĩnh ngộ pháp tắc, thuận tiện mang hắn theo luôn chăng?

[Đây chẳng qua là do cơ thể ngươi bị nhiều loại thiên lôi đánh trúng nên tự lĩnh ngộ ra pháp tắc thôi.]

Tiền bối ba mắt nhìn chằm chằm vào lôi quang khỏe mạnh trên người Tống Thư Hàng, thầm nghĩ.

Khi con người học tập hoặc lĩnh ngộ tri thức, có hai cách là đại não học tập hoặc là bản năng cơ thể học tập. Tống Thư Hàng chính là điển hình của trường hợp bị thiên lôi đánh trúng quá nhiều lần, cơ thể tự động thích ứng với thiên lôi, sau đó dựa vào bản thể để nắm bắt pháp tắc hệ ‘lôi’ đặc biệt.

Nói trắng ra chính là quen tay hay việc, bị đánh nhiều rồi nên quen thôi.

Nhưng bất kể nói thế nào đi nữa, thấy Tống Thư Hàng bị Thí Tiên Lôi đánh hết lần này đến lần khác, thậm chí còn đánh ra luôn cả bằng tốt nghiệp, thiếu niên ba mắt tiền bối hoàn toàn sụp đổ.

Không chỉ mình thiếu niên ba mắt tiền bối, Ma Đế Ngạc và tiểu cầu phân thân đứng bên cạnh cũng cảm tưởng như sắp tới tận thế rồi vậy.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà bị sấm sét đánh lại được tốt nghiệp luôn chứ?

Chẳng lẽ chúng ta thiếu điều kiện gì ư?

[Ta có nên thử để bị thiên lôi đánh luôn không nhỉ?]

Trong lòng Ma Đế Ngạc đột nhiên nảy ra suy nghĩ này.

Thế nhưng suy nghĩ này vừa mới hiện lên đã bị hắn bóp chết.

Trạng thái hiện giờ của hắn thảm đến không thể thảm hơn.

Nếu như lại bị Thí Tiên Lôi đánh thì chi bằng tự nổ nguyên thần luôn cho xong… ít nhất như thế còn chết nhanh gọn hơn.

…

…

“Tầng lôi quang này thú vị đấy.”

Tống Thư Hàng vươn tay sờ lên lôi quang trên da mình.

Hắn có thể cảm nhận được, tầng lôi quang khỏe mạnh này có thể kết hợp với bốn tôi thể công pháp của hắn, khiến thể chất của hắn mạnh hơn, tăng độ thân mật với lôi điện của hắn… Về hắn phải thử xem Chưởng Tâm Lôi của mình có thăng cấp hay không.

Hơn nữa từ khi pháp tắc bằng tốt nghiệp thiên lôi được ngưng tụ ra, khi Thí Tiên Lôi còn lại trên bầu trời đánh lên người hắn, sát thương và đau đớn đột ngột giảm xuống chỉ như ‘vỗ nhẹ một cái’.

Thậm chí bằng tốt nghiệp thiên lôi này còn có thể hấp thu uy lực của Thí Tiên Lôi, chuyển hóa nó để làm đẹp da + cường hóa da.

“Đến cả uy lực của Thí Tiên Lôi có thể khiến cho Kiếp Tiên cửu phẩm đau đớn không muốn sống cũng bị suy giảm đến mức này, vậy lôi pháp lục phẩm, thất phẩm e rằng không thể làm hại đến ta chút nào nhỉ?”

Tống Thư Hàng tính toán.

Đúng là tuyệt không thể tả.

Ngoài ra, do là pháp tắc có thuộc tính hệ lôi đặc biệt có liên quan đến thiên phạt nên bằng tốt nghiệp thiên lôi này có tác dụng rút ngắn thời gian của các lôi pháp.

Thí Tiên Lôi vốn sẽ kéo dài 5 phút trên đỉnh đầu hắn mới đánh được ba phút thì ngừng hẳn.

“Ơ? Hết rồi à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn các tầng mây chứa sấm sét trong không trung, nói:

“Tiền bối ba mắt, vẫn chưa hết năm phút nhỉ? Hay là chúng ta để bị đánh thêm hai phút nữa?”

“Cút!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Hắn đã thua rồi, đánh thêm hai phút có ý nghĩa gì nữa đâu?

Hắn chỉ theo đuổi thắng lợi trong cá cược chứ chẳng thích thú gì khi để Thí Tiên Lôi đánh cả.

Tống Thư Hàng: “…”

“Đi thôi, ván tiếp theo.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Dứt lời, hắn búng tay một cái, Tống Thư Hàng và hắn cùng biến mất.

Nhưng… Ma Đế Ngạc và tiểu cầu phân thân vẫn đứng yên tại chỗ.

“Này, đợi đã, chúng ta thì sao?”

Ma Đế Ngạc kêu lên.

Tiểu cầu phân thân: “???”

Trên bầu trời, các tầng mây của Thí Tiên Lôi vốn đã bình ổn lại cuồn cuộn sấm sét, thỉnh thoảng lại có tia chớp như ẩn như hiện xen giữa những đám mây.

“Bá Tống, má ngươi!”

Ma Đế Ngạc hoàn toàn tuyệt vọng.

****

Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt tiền bối trở về.

Quản gia nhãn cầu đã trở lại trước bọn họ một bước, tậm chí cơ thể khô quắt của nó cũng đã mọng nước trở lại.

“Chào mừng trở về, lão gia.”

Nó dâng một ly trà thơm cho thiếu niên ba mắt tiền bối.

Sau đó, nó lại rót trà cho Tống Thư Hàng, dâng điểm tâm, hỏi:

“Lão gia thua có thảm không?”

“Không thảm, tiền bối ít bị sét đánh trúng lắm. Còn ta ấy, ta bị Thí Tiên Lôi đánh tới mức tốt nghiệp luôn đây.”

Tống Thư Hàng nói.

Quản gia nhãn cầu suy nghĩ rồi lát rồi đáp:

“Chẳng lẽ lão gia lại đòi tỷ thí hạng mục bỉ ổi xem ‘ai bị sét đánh nhiều hơn' hả? Quả nhiên không hổ là chúa tể Cửu U."

Thiếu niên ba mắt tiền bối: "…"

"Không sao cả, lão gia. Cho dù có thua chúng ta cũng phải mỉm cười đối mặt. Bởi vì, những người biết cười thì thường không quá xui xẻo mà."

Quản gia nhãn cầu nói:

"Cười đi, hãy để chúng ta cười điên cuồng, để may mắn đến với chúng ta. Ha ha ha ha, ha ha ha ha ~"

Quản gia nhãn cầu cười đến không biết trời trăng gì.

Tống Thư Hàng có thể thấy được, nụ cười của quản gia là nụ cười vui vẻ… Nó thật sự đang cười.

Phập ~ tiếng dao sắc đâm vào cơ thể vang lên.

Thiếu niên ba mắt tiền bối ném một cây lao đi, ghim quản gia nhãn cầu đang cười như điên xuống mặt đất.

Tiếng cười của quản gia nhãn cầu im bặt.

Tống Thư Hàng thấy thế, vội vàng kéo căng gương mặt của mình, sợ rằng nếu mình không cẩn thận mỉm cười, thiếu niên ba mắt tiền bối sẽ vin vào đó để thưởng hắn một lao, ghim chết hắn luôn.

"Không ngờ ván đầu tiên ta lại thua, ngươi xuất sắc hơn ta tưởng nhiều đấy Bá Tống."

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

"Tiền bối đã nhường rồi."

Tống Thư Hàng khiêm tốn đáp… Nghĩ cho cái đầu chó của mình, không nên khiêu khích tiền bối ba mắt thì tốt hơn.

"Nếu như ván đầu tiên là ta thua, vậy cách tỷ thí ván thứ hai cũng sẽ do ta đề ra."

Thiếu niên tam nhãn tiền bối nói với vẻ suy tư.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

"Mời tiền bối ra đề."

"Ngươi vừa mới cười hả?"

Thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: "!!!"

Nhìn trời, tiền bối ba mắt… Ban nãy ta chỉ mỉm cười lịch sự thôi mà, ngươi sẽ không đâm chết ta đấy chứ?

“Đề thứ hai… hãy để ta nhân cơ hội tư lợi một lần vậy.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối lại đột nhiên nhảy về chủ đề cũ.

Tống Thư Hàng:

“Chỉ cần phù hợp với đề bài ‘riêng mình may mắn’ là được.”

“Cuối thời kỳ thái cổ, vào một ngày nào đó ta đột nhiên trở thành ‘cựu chúa tể Cửu U’, lại vài nghìn năm nữa trôi qua, ta thử tiếp cận với thế giới bên ngoài, gửi một bảo vật đến hiện thế.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Tống Thư Hàng ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc lắng nghe.

“Nhưng ta vừa đưa bảo vật đó đến hiện thế… đột nhiên quy tắc Thiên Đạo ở thế giới bên ngoài có phản ứng, sau đó tóm lấy bảo vật của ta, gửi đến một không gian quỷ dị. Sau khi nó bị đưa đi, ta lại quên mất nó là bảo vật gì, có hiệu quả gì, dùng để làm gì. Ta chỉ nhớ loáng thoáng mình có một bảo vật rất quan trọng, ta từng gửi nó đến hiện thế thôi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Phòng tối Thiên Đạo?”

Tống Thư Hàng nói… Tính thời gian thì sau thiếu niên ba mắt tiền bối là thời kỳ cha Cẩu Đản chứng đạo Thiên Đạo.

Mà phòng tối Thiên Đạo chính là sản phẩm thí nghiệm của cha Cẩu Đản, sau đó nó làm hẳn thành một phòng tối, một khi vào đó, cảm giác tồn tại sẽ bị xóa từ tận gốc rễ.

Tống Thư Hàng cũng rất quen thuộc với con hàng này.

“Đúng thế, chính là phòng tối Thiên Đạo kia, số lượng tổng thể chắc vài trăm cái, to nhỏ khác nhau.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Vậy nên lần này chúng ta tỷ thí lấy lại bảo vật đã bị mất của tiền bối ba mắt từ phòng tối Thiên Đạo à?”

“Đúng thế, mỗi người có năm cơ hội, xem xem ai may mắn hơn, có thể tìm ra bảo vật.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Ta từ chối.”

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Nó quá nguy hiểm với ta… Tuy rằng không có ấn tượng sâu đậm nhưng ta nhớ rằng mình đã từng phóng không ít tồn tại đáng sợ đến phòng tối Thiên Đạo. Nếu như bây giờ ta vào phòng tối, một khi chạm trán bọn nó, ta sẽ toi đời ngay. Trận thi đấu này không công bằng với ta.”

Chương 2772: Không có khó khăn thì chúng ta tự tạo ra khó khăn!

Thiếu niên ba mắt tiền bối: "…"

Đã từng gửi không ít kẻ thù đến phòng tối Thiên Đạo ư?

Phòng tối Thiên Đạo là nhà ngươi mở à? Sao ngươi lại có quyền hạn phóng kẻ địch vào đó thế?

Thiên Đạo thứ 3 là ba ngươi hả?

Trong lòng thiếu niên ba mắt tiền bối tràn ngập ý muốn nhổ vào mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đứng ở phía đối diện nói tiếp:

"Hơn nữa, đến bảo vật đó là gì, trông như thế nào, có đặc trưng gì ta cũng không biết, tiền bối ba mắt lại là chủ nhân của bảo vật đó, ít nhất sẽ có 'cảm ứng' trời sinh với nó. Nếu như nhảy vào cùng một phòng tối Thiên Đạo, chỉ cần bảo vật đó không bị phá hủy, ngươi có thể dựa vào cảm ứng đó để tìm được vị trí của bảo vật. Mà ta thì hoàn toàn không có tính năng đó, chẳng khác nào mò kim đáy biển cả."

Vì thế hạng mục tỷ thí thứ hai mà thiếu niên ba mắt tiền bối đề ra cũng không phù hợp với điều kiện 'riêng mình may mắn', nó rất bất lợi với Tống Thư Hàng.

"Lão gia, ta thấy Bá Tống nói có lý đây, cho dù ngươi muốn nhân cơ hội này mà tư lợi cũng không thể làm thế được, ngươi làm mất hết thể diện của bao nhiêu đời chúa tể Cửu U rồi!"

Quản gia nhãn cầu bị đóng đinh trên mặt đất nôn ra máu, nói. Bây giờ cứ nói nửa câu nó sẽ phun ra một ngụm máu.

Nhưng cho dù cứ nói nửa câu lại nôn ra máu một lần cũng không thể ngăn nó mở miệng đòi lại công bằng cho Bá Tống.

"Nếu như nó không phù hợp với nguyên tắc 'riêng mình may mắn' lại còn bất lợi với ta, ta đây xin từ chối hạng mục tỷ thí thứ hai này.”

Tống Thư Hàng phụ họa.

Thiếu niên ba mắt tiền bối gật đầu, đáp:

“Điều kiện là chết nhưng người là sống, nếu như ngươi cảm thấy hạng mục so tài thứ hai không công bằng, vậy chúng ta nghĩ cách để nó công bằng, đơn thuần là được. Có khó khăn thì chúng ta giải quyết Khó khăn! Không có khó khăn, chúng ta tự tạo ra khó khăn để giải quyết!”

Tống Thư Hàng: “???”

“Đầu tiên, về chuyện ngươi từng phóng rất nhiều tồn tại đáng sợ đến phòng tối Thiên Đạo, chuyện này dễ giải quyết. Chỉ cần người đi vào phòng tối không phải là Bá Tống vậy những tồn tại bị ngươi phóng vào đây sẽ không chủ động gây phiền phức cho ngươi.”

Dứt lời, thiếu niên ba mắt tiền bối vung tay vứt cho Tống Thư Hàng một chiếc mặt nạ.

“Lại là mặt nạ hả?”

Tống Thư Hàng cầm lấy mặt nạ, nói.

Trong tay hắn còn có một bảo khí mặt nạ do Tô thị A Thập Lục tặng, ở một mức độ nhất định nào đó nó có thể ngăn cản đại lão cầu béo bói quẻ để xác định vị trí của hắn.

Tấm mặt nạ đó vẫn đang được Tống Thư Hàng bản thể bảo quản cẩn thận kìa.

Thiếu niên ba mắt tiền bối giải thích:

“Đây là mặt nạ dịch dung dùng một lần, có nó ngươi có thể ngụy trang thành bất cứ dáng vẻ nào, trong chư thiên vạn giới không ai có thể nhận ra gương mặt thật sự của ngươi. Chẳng dễ gì ta mới có được chiếc mặt nạ này, nó là…”

“Mặt nạ của Ngân Quái Tiên Tôn.”

Tống Thư Hàng cướp lời:

“Ta đã từng dùng rồi, hiệu quả rất tốt.”

Ai da, cướp lời thoại sảng khoái thật đấy. Chẳng trách @#%× Tiên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử lại nghiện nó như thế.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Tống Thư Hàng vươn tay lên tóm lấy, rút mặt nạ bảo khí mà Tô thị A Thập Lục tặng cho mình ra, sau đó lặng lẽ so sánh, gật đầu nói:

“Công hiệu của hai chiếc mặt nạ này sẽ không trùng lặp, đầu tiên ta sẽ đeo mặt nạ dịch dung, sau đó đeo mặt nạ bảo khí, không ai có thể nhận ra ta, cũng không thể tìm được vị trí của ta. Hoàn hảo.”

Mặt nạ dịch dung của ‘Ngân Quái Tiên Tôn’ quả thật có thể giải quyết một phần nào đó mối họa kẻ địch trong phòng tối Thiên Đạo.

“Về phần ta và bảo vật sinh ra cảm ứng, thực ra nó càng không phải là vấn đề.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối lại nói:

“Đừng quên ngươi đã từng thắng ta một ‘mắt thần thứ ba’, với ta mắt mới là bản thể. Có con mắt thần thứ ba đó, ngươi và bảo vật kia cũng sẽ có cảm ứng.”

Nghe đến đó, Tống Thư Hàng im lặng gật đầu… Như thế nhìn bề ngoài, thí luyện thứ hai này cũng đã công bằng.

“Còn có khó khăn gì thì nói luôn đi, chúng ta thương lượng tìm cách giải quyết.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Ta còn cần thủ đoạn phòng thân, nếu có thủ đoạn sống lại là tốt nhất.”

Tống Thư Hàng đề nghị:

“Tuy rằng đã quên có những đại lão nào bị ta phóng vào phòng tối Thiên Đạo nhưng chắc chắn họ rất đáng sợ.”

Vì nếu như không đáng sợ, chắc chắn hắn đã chọi nổ họ từ lâu rồi.

“Vì thế dù có mặt nạ dịch dung cũng không phải rất an toàn, ta cần có thủ đoạn cứu mạng hoặc phòng thân, bảo đảm ngộ nhỡ phải đối mặt với mấy tồn tại đáng sợ, ta vẫn có thể sống sót trở về.”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Thiếu niên ba mắt tiền bối lắc đầu:

"Trong quá trình mở kho báu, tìm bảo vật, gặp nguy hiểm chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Đây cũng là một phần của số mệnh."

"Nhưng ngộ nhỡ bảo vật ở ngay phòng tối Thiên Đạo nguy hiểm thì sao? Ta phải có chút vốn để đi lấy bảo vật chứ."

Tống Thư Hàng nói.

"Lão gia, ta thấy Bá Tống nói rất đúng."

Quản gia nhãn cầu phun máu, nói:

"Ngươi được nhân cơ hội tư lợi nhưng lại không cho Bá Tống nhân cơ hội lấy chút lợi ích ư? Chỉ cho quan đánh rắm mà không cho dân đại tiện à? Như thế không công bằng, ta phải báo cáo gian lận."

Thiếu niên ba mắt tiền bối vung tay lên, từng trận dao động xuất hiện trong bàn tay hắn, hơn mười ngọn lao hiện lên, nhắm thẳng vào quản gia nhãn cầu.

"Khoan… khoan đã lão gia, nhiều lao như thế sẽ chết đấy!"

Quản gia nhãn cầu vừa thổ huyết vừa kêu gào.

"Vậy thì chết đi!"

Thiếu niên ba mắt tiền bối vung tay, mười mấy ngọn lao đâm thẳng vào quản gia nhãn cầu, biến nó thành con nhím.

Giết quản gia nhãn cầu răn đe Thư Hàng cấn tay Hàng.

Nhìn quản gia nhím, Tống Thư Hàng run sợ.

"Triệu hoán con mắt thứ ba của ngươi ra đi."

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói:

"Nếu như ta đã nhân cơ hội tư lợi, tất nhiên cũng không thể ngăn ngươi đòi quyền lợi cho mình được."

Tuy rằng lời nói của quản gian nhãn cầu rất đâm tim nhưng lại có lý.

[Bá Tống, ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi ~]

Quản gia nhãn cầu máu chảy đầy đất, run rẩy dựng ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng.

Không khí bi tráng lan ra khắp nơi.

Tống Thư Hàng thầm nhấn like cho quản gia nhãn cầu trong lòng, sau đó tâm niệm chợt động, triệu hoán mắt thần thứ ba, mở mắt ra.

Thiếu niên ba mắt tiền bối vươn ngón tay, đâm vào con mắt thứ ba của Tống Thư Hàng.

“Ta đã để lại ba pháp thuật ở con mắt thứ ba này.”

“Đầu tiên là thủ pháp ‘khóa không gian’ độc môn của ta ánh mắt tỏa tiên, khi ta phong ấn không gian, không gian đó sẽ bị cố định, đến Trường Sinh Giả cũng bị hạn chế hành động trong mười hơi thở.”

“Thứ hai cũng là thủ pháp không gian độc môn của ta, ánh mắt hòa tan, sau khi kích hoạt nó, không gian bị nó nhắm trúng và tất cả các vật thể trong đó đều bị hòa tan.”

“Thứ ba là tọa độ triệu hoán mượn sức mạnh của ta… Nhưng mà một khi ngươi kích hoạt pháp thuật thứ ba, mượn sức mạnh của ta, vậy có nghĩa la ngươi đã thất bại, trận thí luyện thứ hai đến đây là kết thúc, ngươi có đồng ý không?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối rót pháp thuật xong, rụt ngón tay lại, chắp tay sau lưng, thong thả nói.

Tống Thư Hàng ở phía đối diện lại như ngây ra.

Giọng nói của nữ sĩ lưới rồng vang lên trong đầu hắn:

[Kiểm tra được thông tin số liệu ngoại lai, có ngăn cản không?]

Hình như thông tin pháp thuật của thiếu niên ba mắt tiền bối đang bị coi như một mã độc, phải bị ẩn đi thì phải?

Chương 2773: Ta có nên gian lận giữa đường không nhỉ?

Nếu không có nhắc nhở từ hệ thống tường lửa này, suýt chút nữa Tống Thư Hàng quên luôn rằng mình là một người đàn ông có tường lửa.

Đây là tính năng mà lần trước khi hệ thống mạng chat Tu Chân thăng cấp, Tống Thư Hàng nhờ nữ sĩ lưới rồng bổ sung vào.

Không ngờ tính năng của tường lửa này mạnh như thế, đến cả thông tin pháp thuật tiền bối ba mắt đích thân truyền đến mắt thần thứ ba cũng tạm thời bị ẩn đi.

[Không, bỏ ẩn, đây không phải virus.]

Tống Thư Hàng vội lựa chọn

Nếu không cẩn thận ẩn rồi xóa mất ‘phúc lợi’ mà tiền bối ba mắt truyền cho, Bá Tống hắn sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh mất.

Cùng lúc đó, giọng nói của nữ sĩ lưới rồng bản thể vang lên:

[Có chuyện gì thế? Tường lửa của hệ thống mạng chat Tu Chân bị kích hoạt, ngươi đã làm gì rồi?]

[Không có việc gì đâu, là hiểu lầm thôi. Ta mới moi được chút lợi ích từ thiếu niên ba mắt tiền bối, lấy được ba bí pháp không gian ‘mắt thần thứ ba’, nhưng tường lửa lại nhận định nó là thông tin của mã độc nên cản nó lại.]

Tống Thư Hàng đáp.

Nữ sĩ lưới rồng: [Ồ.]

Một lúc sau.

Tường lửa mạng chat Tu Chân bắt đầu làm việc.

[Đang bỏ ẩn…]

[Bắt đầu phân tích số liệu…]

[Bí pháp phong ấn không gian ‘Ánh mắt tỏa tiên’, cần kết hợp với mắt thần thứ ba để thi triển, đang phân tích, tiến độ hiện tại 0.03%.]

[Bí pháp tấn công hệ không gian ‘Ánh mắt hòa tan’, đang phân tích, tiến độ hiện tại 0.02%.]

[Phù văn đặc biệt, triệu hoán phù văn, đang phân tích… phân tích thất bại.]

Tống Thư Hàng: “!!!”

Hắn vội liên lạc với nữ sĩ lưới rồng:

“Đang phân tích? Là cô làm hả nữ sĩ lưới rồng?”

Nữ sĩ lưới rồng: [Ừ.]

Tống Thư Hàng lập tức nịnh nọt:

“Nữ sĩ lưới rồng giỏi quá đi mất!”

Nữ sĩ lưới rồng: [Ừm.]

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, bổ sung:

“Nữ sĩ lưới rồng, ta đã sửa xong ‘Thái Dương Điện’ từ chỗ Thiên Đế rồi. Đợi ta về thế giới hắc long sẽ đem nó về theo, để cư dân của thế giới hắc long một lần nữa được hưởng thụ ánh sáng mặt trời.”

Nữ sĩ lưới rồng:

[Được.]

Xem ra hôm nay nữ sĩ lưới rồng đang rất bận rộn, cô ấy toàn trả lời đơn giản nhanh gọn.

“Đến lúc đó chúng ta gặp lại sau.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Nữ sĩ lưới rồng: [Ừm.]

Sau đó, cô ngắt liên lạc với Tống Thư Hàng… Nói chuyện với Tống Thư Hàng lãng phí thời gian quá, cô còn bao nhiêu việc phải làm, bao nhiêu dự án đợi cô phát triển, bao nhiêu chương trình chờ cô thăng ấp, bao nhiêu tóc cần cô cắt!

Sau khi kết thúc liên lạc, Tống Thư Hàng lại liếc tiến trình phân tích một cái… Tốc độ phân tích khá chậm, chắc phải mất mấy tiếng mới xong.

Nhưng chỉ là mấy tiếng thôi mà, hắn đợi được.

Hơn nữa, đây hoàn toàn là thu hoạch ngoài dự liệu…

Ánh mắt tỏa tiên và ánh mắt hòa tan vốn là bí pháp không gian thuộc về tiền bối ba mắt, không lâu sau, chúng sẽ đổi sang họ Tống rồi.

Giỏi thật.

Tống Thư Hàng mỉm cười vui sướng.

“Sịt ~”

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như uống nhầm thuốc của Tống Thư Hàng, tiền bối ba mắt rùng cả mình… Hắn cứ cảm thấy dường như trong lúc bất tri bất giác, tên kia đã chiếm lợi của hắn rồi thì phải?

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói:

“Tiền bối ba mắt, ta đồng ý với điều kiện của ngươi. Một khi ta sử dụng tính năng thứ ba triệu hoán sức mạnh của ngươi tới giúp đỡ thì coi như ta từ bỏ. Vậy chúng ta bắt đầu thí luyện thứ hai thôi chứ?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nhíu mày, hắn nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra Bá Tống có thể chiếm lợi gì của mình được.

Nhưng nhìn gương mặt vui sướng của Bá Tống có thể khẳng định chắc chắn tên nãy đã làm chuyện gì đó sau lưng hắn.

Mà thôi vậy, nghi thức cá cược của hắn từ trước tới nay không yêu cầu công bằng tuyệt đối, chỉ cần nhìn có vẻ công bằng là được.

Cho dù Bá Tống có giấu giếm thủ đoạn mờ ám gì, vậy cũng là bản lĩnh của hắn.

Trên thế giới này làm gì có công bằng tuyệt đối cơ chứ?

“Không vội, trước khi thí luyện thứ hai bắt đầu, ta cần chuẩn bị một chút đã.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Tống Thư Hàng hỏi:

“Tiền bối, ngươi muốn chuẩn bị gì vậy? Có cần ta giúp không?”

“Ta cần một hóa thân có thể giúp ta tạm thời hành động được ở hiện thế… Chuyện này không cần ngươi giúp, mà ngươi cũng không giúp nổi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối đáp.

Thân là chúa tể Cửu U hàng thật giá thật, một khi chân thân của hắn bước vào hiện thế, chắc chắn sẽ dẫn tới thiên phạt. Cho dù bây giờ đang là thời kỳ trống chuyển giao Thiên Đạo nhưng quy tắc đại đạo của trời đất vẫn được duy trì nhờ chương trình vận hành tự động đơn giản.

Nhưng cũng may bây giờ là thời kỳ trống thay đổi Thiên Đạo, nó giúp thiếu niên ba mắt tiền bối có cơ hội để thi triển các thao tác.

Ví dụ như tạo ra một hóa thân có thể tạm thời hoạt động ở hiện thế, trả một cái giá nhất định, kéo dài thời gian thiên phạt giáng xuống.

Sau khi hoạt động kết thúc, thiên phạt thật sự giáng xuống, hắn có thể dịch chuyển luôn đồ vật quan trọng khỏi hóa thân rồi vứt bỏ hóa thân là được.

“Ngoài ra, ta còn phải chuẩn bị thủ đoạn để chúng ta xông vào phòng tối Thiên Đạo nữa.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Thiếu niên ba mắt tiền bối vẫn luôn âm thầm nghiên cứu phòng tối Thiên Đạo do Thiên Đạo Rồng Đốm tạo ra… Tốt nhất là tìm hiểu thông thấu rồi lại cho nổ bọn chúng.

“Tiền bối ba mắt có thủ đoạn đặc biệt để vào phòng tối Thiên Đạo sao?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Cho tới bây giờ, trừ Thiên Đạo có quyền hạn mở phòng tối ra cũng chỉ có tộc rùa tai ương khổng lồ tỷ tỷ với thiên phú siêu thời không mạn bộ có thể xông vào trong đó.

Phi kiếm dùng một lần bản phá phóng tối cũng được chế tạo dựa vào kết cấu của rùa tai ương khổng lồ.

“Ta vẫn luôn nghiên cứu cấu tạo của phòng tối Thiên Đạo, trong quá trình nghiên cứu, ta phát hiện ra một chủng tộc thú vị… Năng lực thiên phú của chủng tộc thú vị này cho phép chúng dễ dàng xông vào trong phòng tối.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười nói.

“Ta biết, là tộc rùa tai ương khổng lồ.”

Tống Thư Hàng cướp lời:

“Trong đó có một tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ rất thú vị, còn có ba rùa của cô ấy nữa, trâu bò lắm, lúc trước ba rùa này đã từng chọi chúa tể tiền nhiệm với ta. Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ như in uy lực của long pháo đây.”

Cướp lời thoại thật là sảng khoái, giống như băng lạnh mùa hè vậy.

Thiến niên ba mắt tiền bối: “…”

Một Huyền Thánh bát phẩm như ngươi không thể yên phận một phút à?

Không thể có dáng vẻ của một Huyền Thánh bát phẩm chân chính à?

Có Huyền Thánh bát phẩm nhà ai nhảy nhót như ngươi không?

Ở bên cạnh.

Quản gia nhãn cầu bị đâm thành nhím run rẩy dùng ngón tay dính đầy máu viết lên không trung:

“Lão gia, đừng khóc! Phải mỉm cười đối mặt với cuộc sống, ha ha ha ha ha ∼”

[Sức sống thật kiên cường.]

Tống Thư Hàng nhìn quản gia nhãn cầu bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Cũng đúng, nếu như không có sức sống kiên cường, làm sao có thể sống bên thiếu niên ba mắt tiền bối đến tận bây giờ?

Mấy phút sau.

Trước mặt thiếu niên ba mắt tiền bối có thêm một hóa thân tiểu nhãn ma xúc tua.

Sau đó có hai tiên thuyền mai rùa được cải tạo xuất hiện … Xem đường vân, đây chính là mai của tộc rùa tai ương khổng lồ.

Chẳng lẽ còn có con rùa tai ương khổng lồ nào đó bị lấy mất mai như tỷ tỷ rùa khổng lồ ư?

“Trong hai chiếc tiên thuyền mai rùa đều tràn đầy năng lượng, đủ để vào phòng tối Thiên Đạo 5 lần.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói:

“Ngươi tự chọn một chiếc, bắt đầu ván đấu thứ hai thôi.”

“Năm cơ hội?”

Tống Thư Hàng sờ lên hình chiếu tay trái của Bạch tiền bối ở khuỷu tay của mình.

Ta có nên gian lận giữa đường không nhỉ?

Chương 2774: Nhục thân Bá Tống: Có phải ta thiếu đi chút gì đó không?

Vì phòng ngừa bị thiếu niên tiền bối ba mắt đọc mặt, trước khi Tống Thư Hàng suy nghĩ sâu xa, hắn lấy ra một mặt nạ dịch dung dùng một lần của Ngân Quái Tiên Tôn rồi đeo nó lên.

“Ngươi định dịch dung thành ai?” Thiếu niên tiền bối ba mắt thuận miệng hỏi.

Tống Thư Hàng nghe vậy, vô thức xoay đầu lại nhìn về phía thiếu niên tiền bối ba mắt.

“Đừng làm rộn, nếu ngươi dám dịch dung thành ta, ta lập tức gọt chết ngươi.” Thiếu niên tiền bối ba mắt uy hiếp.

“Tiền bối ngươi hiểu lầm rồi, ta cũng không nhất định phải dịch dung thành diện mạo của người khác. Ta có thể dịch dung ngẫu nhiên, hóa thành một người không ai quen biết cả, như vậy mới bảo đảm nhất.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Bá Tống đạo hữu nói có lý, cơ trí.” Quản gia nhãn cầu bên cạnh dùng máu viết ra huyết thư: “Không giống lão gia, chỉ muốn dịch dung thành người khác, tư duy cứng nhắc không biết biến báo.”

Thiếu niên tiền bối ba mắt: “…”

“Thậm chí nếu như khả thi, ta hy vọng mình có thể dịch dung thành giống loài khác, không nhất định phải duy trì vẻ ngoài nhân loại.” Tống Thư Hàng đưa tay điểm nhẹ một cái trên mặt nạ, trong lòng tưởng tượng ra ‘diện mạo nam tính nhất’ trong cảm nhận của bản thân.

Trong nội tâm mỗi người đều có dáng vẻ ‘bản thân ngầu nhất đẹp nhất’.

Tống Thư Hàng định dựa theo hình tượng này, lại cải biến thêm.

Nhưng khi ngón tay hắn điểm nhẹ một cái trên mặt nạ, mặt nạ đột nhiên tự động biến hóa… Tựa như là vòng xoay rút thưởng vậy, có vài hình dáng khuôn mặt hiện lên trên mặt nạ của Tống Thư Hàng.

Mặt của Bạch tiền bối, mặt cuat Thất Tu Thánh Quân, mặt cuat Vân Tước Tử Tiên Tử, mặt của Linh Điệp Thánh Quân.

Điểm chung của mấy gương mặt này chính là những tiền bối cùng tiến vào 'tiết điểm Kiếp Tiên' lần này với Tống Thư Hàng, đồng thời đã từng lưu lại 'bá thần trụ * móng tay nguyên thần trụ'.

Lúc này Tống Thư Hàng là trạng thái hình chiếu nguyên thần, cho nên dường như 'mặt nạ dịch dung' này bị kích hoạt một loại cơ chế ẩn tàng nào đó, chủ động biến hóa.

Trên thực tế, phần lớn 'mặt nạ Ngân Quái Tiên Tôn' hiện đang lưu thông trên thị trường đều là vật thí nghiệm của Ngân Quái, là kết quả thí nghiệm của chiếc mặt nạ mà hắn chế tác vì Đồng Quái nguyên thần.

Lúc mặt nạ dịch dung này vừa tiếp xúc với 'nguyên thần không hoàn hảo' như Đồng Quái thì sẽ bị kích hoạt, tiến hành ổn định và bảo vệ nguyên thần.

Sau khi vòng xoay liên tục biến hóa mấy đợt, cuối cùng mặt nạ dịch dung của Tống Thư Hàng dừng hình ảnh lại, hóa thành một gương mặt vô cùng quỷ dị.

Gương mặt này được nhào nặn kết hợp từ mặt của Bạch tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Vân Tước Tử, Linh Điệp Thánh Quân.

Trong bốn vị tiền bối này, trị số nhan sắc của Bạch tiền bối thì không cần phải nói.

Thất Tu và Linh Điệp cũng là hai ông chú đẹp trai nổi danh tu chân giới.

Giá trị nhan sắc của Vân Tước Tử càng là cấp bậc hồng nhan họa thủy.

Nhưng mà, không phải cứ dung hợp mấy thứ xinh đẹp lại với nhau là sẽ càng xinh đẹp hơn. Lúc bốn gương mặt với phong cách bất đồng dung hợp lại cùng nhau, cuối cùng hóa thành một gương mặt không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Không thể nói nó xấu hay đẹp được, chỉ là rất không hài hòa, rất quái dị.

Cẩn thận tách chúng ra nhìn thì mỗi một phần nhỏ của gương mặt này đều đẹp không tả xiết. Nhưng sau khi dung hợp lại với nhau thì một lời khó nói hết.

Sau khi Tống Thư Hàng nhéo nhéo khuôn mặt, hắn lại vô cùng hài lòng: “Không tệ, từ gương mặt này sẽ hoàn toàn không có ai liên tưởng nó với ta nữa.”

Yêu cầu của hắn cũng gần như thế này.

Huống chi, trong lúc mơ hồ hắn cảm thấy dường như tấm ‘mặt nạ’ này có thêm một loại hiệu quả cường hóa nguyên thần.

Đây là phúc lợi siêu đáng giá.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại lấy ra một bảo khí mặt nạ có thể cắt đứt việc người khác dùng quẻ bói định vị hắn, trên mặt nạ đeo lên thêm một mặt nạ.

Ngươi cho rằng gương mặt dưới mặt nạ chính là mặt thật? Ngây thơ, dưới mặt nạ… đương nhiên vẫn là mặt nạ rồi!

Hai lớp mặt nạ, hai lớp bảo vệ, kể từ đó, chỉ cần nhắm mắt lại, rốt cuộc Tống Thư Hàng không cần lo lắng các tiền bối có thể đọc được tin tức từ trên mặt hắn.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tiền bối ba mắt hỏi.

“Xong!” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó, trong lòng hắn bắt đầu suy tính phương án ‘gian lận’.

Gian lận hắn muốn cũng không chỉ là mượn dùng may mắn từ tay trái của Bạch tiền bối. Hiện tại cánh tay của Bạch tiền bối và hình chiếu nguyên thần của hắn tuy hai mà một, mượn may mắn từ tay trái của Bạch tiền bối sao lại tính là gian lận được? Ngay cả tiền bối ba mắt đều ngầm thừa nhận điểm này.

Hiện tại Tống Thư Hàng đang suy xét có nên động não lên ‘năm lần’ cơ hội hay không.

Tiên thuyền mai rùa mà thiếu niên tiền bối ba mắt giao cho hắn có năm lần cơ hội xông vào ‘phòng tối Thiên Đạo’, kết cục tỉ thí sau năm lần.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng có tay trái nguyên thần của Bạch tiền bối, nói không chừng có thể làm ra ‘phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối'?

Đến lúc đó, phòng tối Thiên Đạo quả thật chỉ là vườn hoa sau nhà hắn, muốn vào là vào, muốn ra là ra.

"Khiêm tốn, khiêm tốn. Trước tiên đừng vội thăm dò, tốt nhất là sau khi lợi dụng tiên thuyền mai rùa đi hết bốn cơ hội, hẵng suy xét đến việc sử dụng thủ đoạn 'phi kiếm dùng một lần'.

Dù sao, lúc thiếu niên tiền bối ba mắt sử dụng 'quy tắc văn tự' hố hắn một phen, khiến hắn phân liệt thành 15 + 1 phần, thừa nhận phương án sinh non của thí tiên lôi.

'Năm lần cơ hội' mà tiền bối ba mắt nói lần này nói không chừng cũng sẽ trở thành một hạn chế… Cho nên, không đến một khắc cuối cùng, đừng nên vội vã thử đùa bỡn quy tắc.

…

…

Hai chiếc tiên thuyền mai rùa kích hoạt.

'Hóa thân nhãn ma' của tiền bối ba mắt thay bản thể tham gia tỉ thí.

"Lão gia, chúc hóa thân của ngươi thuận buồm xuôi gió." Quản gia nhãn cầu hiếm khi chúc phúc cho lão gia nhà mình. Đối tượng nó đâm tim chỉ giới hạn ở thiếu niên tiền bối ba mắt bản thể, chưa từng vượt quá quy tắc, vô cùng tự kiềm chế.

Không gian tán tài vương tọa mở ra.

Hai chiếc tiên thuyền bay ra khỏi không gian, tiến vào thế giới rèn sắt của Đông Phương Đại Đế.

Đông Phương Đại Đế đang rèn sắt vô thức ngẩng đầu: "Nhanh vậy đã xong rồi ư?"

Hắn còn muốn hoàn tất thăng cấp pháp khí trước khi Bá Tống đánh cược xong.

Vừa nghĩ tới bản thân có thể sắp bị Bá Tống đâm tim, tim gan Đông Phương Đại Đế lại căng đau một đợt.

Nhưng mà, hai chiếc tiên thuyền thoát ra trong hư không chỉ 'vèo' một cái sượt qua người, lướt qua cửa chính nhưng không vào.

Ngay sau đó, hai chiếc tiên thuyền đồng thời độn vào một hư không khác, biến mất không thấy.

Trong lối đi từ hiện thế thông đến ‘phòng tối nhỏ Thiên Đạo’.

“Như vậy, lựa chọn ngẫu nhiên một vị trí, sau đó độn vào trong đó đi.” Tay trái Tống Thư Hàng khống chế một loại thiết bị điều khiển tương tự với bánh lái của tiên thuyền, tùy ý chuyển động.

Hắn không khống chế phương hướng, đi về hướng nào đều tùy ý tay trái của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng tin tưởng, ‘phòng tối Thiên Đạo’ tiếp đến mình sẽ độn vào dù không phải chỗ cất giấu bảo vật đánh cược thì cũng nhất định là bảo địa có được lượng lớn của cải.

Bạch tiền bối không rơi vào nơi không có bảo vật!

Ầm ~

Cuối cùng hai chiếc tiên thuyền phân luồng, chia ra phá tan bức tường ngăn giữa hiện thế và ‘phòng tối Thiên Đạo’, xông vào trong đó.

Vẫn là không gian thuần trắng đơn điệu quen thuộc, thoạt nhìn không có bất kỳ vật chất nào, nhàm chán nhạt nhẽo.

…

…

Cùng lúc đó.

Trong nhục thân Tống Thư Hàng, hiện thế.

Nhục thân của hắn đột nhiên mờ mịt, theo bản năng cảm thấy dường như thiếu mất thứ gì?

À đúng rồi, sau khi nguyên thần ký thác hư không, dường như còn chưa kịp đưa ‘hình chiếu’ đến hiện thế?

Vì vậy…

Trong tiết điểm hư không Kiếp Tiên, nguyên thần Tống Thư Hàng 15 + 1 lần nữa bắt đầu sử dụng toàn bộ sức mạnh, hướng về phía lực lượng hình chiếu nhục thân ở hiện thế, ý định ngưng tụ ra ‘hình chiếu nguyên thần’ mới.

Chương 2775: Đạo cụ nhiệm vụ x 1

“Ể? Có phải ta quên mất gì rồi không?” Đông Phương Đại Đế đang rèn sắt đột nhiên ngẩn người nói.

Hắn quay đầu nhìn về phía Bá Tống đang nhóm lửa theo bản năng.

Kỳ quái, chẳng biết tại sao lúc hắn nhìn Bá Tống lại có loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ… cứ như nhìn thấy một người xa lạ quen thuộc nhất vậy.

Trong lúc mơ hồ càng có loại hương vị thương cảm.

Trong lúc ta rèn sắt thăng cấp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

…

…

Khác với dĩ vãng, lần này Tống Thư Hàng dùng thể hình chiếu nguyên thần để tiến vào ‘phòng tối Thiên Đạo’, tương đương với một bộ phận thân thể bị chém đứt căn nguyên.

Hơn nữa, còn là bộ phận có thể tái sinh theo bản năng…

Sau khi tiên thuyền mai rùa hạ xuống bèn hóa thành một luồng sáng, ẩn vào trong cơ thể hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng, chờ khi hắn muốn rời khỏi ‘phòng tối Thiên Đạo’, chuyển động ý niệm là có thể tế nó ra rời đi lần nữa.

“Thoạt nhìn mỗi một phòng tối Thiên Đạo đều trông như nhau, cũng không biết ta có từng tiến vào phòng tối này chưa nhỉ.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn chung quanh.

Đồng thời, mắt thần thứ ba trên trán hắn mở ra, quét nhìn toàn bộ ‘phòng tối Thiên Đạo’, xem xem dưới chỉ dẫn từ vận khí của Bạch tiền bối có thể tìm ra ‘bảo vật’ rơi mất của thiếu niên tiền bối ba mắt ngay từ lần đầu tiên hay không.

Mắt thần thứ ba quét qua một vòng, chẳng mấy chốc đã có mấy bóng dáng lọt vào đường nhìn của mắt thần thứ ba nhà Tống

Thư Hàng.

Đồng thời, mấy bóng dáng kia cũng cảm ứng được tầm mắt của Tống Thư Hàng, đồng thời xoay đầu lại, nhìn về phía hắn.

Một cái móng vuốt, một Kiếp Tiên luyện thể đầu trọc, hai Huyền Thánh một nam một nữ… còn có tà ma sương mù trên người có mùi vị của ta…

Nhớ ra rồi, là bọn họ.

Sau khi ở cùng một phạm vi 'phòng tối Thiên Đạo', cuối cùng Tống Thư Hàng cũng nhớ ra mấy bóng dáng trong tầm mắt này.

Móng vuốt kia có lai lịch không nhỏ, là móng vuốt của 'Phượng Nghi Cầm Chủ' Trường Sinh Giả thuộc Thiên Đình viễn cổ, lúc trước cô từng lùng bắt Tống Thư Hàng.

Mà vị Kiếp Tiên luyện thể đầu trọc cùng với một nam một nữ Huyền Thánh kia đều là thành viên của Thiên Đình viễn cổ, thuộc hạ Phượng Nghi Cầm Chủ.

Về phần tà ma sương mù trên người có mùi vị quả thận của Tống Thư Hàng kia, thoạt nhìn chính là tác phẩm của đại lão quả cầu béo, nhưng dường như hiện tại nó đã bị mất quả thận rồi?

[Nhớ đâu hình như bọn họ bị Bạch tiền bối thiết kế đưa vào trong phòng tối Thiên Đạo?] Tống Thư Hàng suy tư trong lòng.

Tay trái của Bạch tiền bối dẫn dắt hắn tiến vào 'phòng tối Thiên Đạo' này nhưng lại không tìm được bảo vật của tiền bối ba mắt. Chẳng lẽ móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ có ích đối với Bạch tiền bối?

Trong lúc đang suy tư, móng vuốt, Kiếp Tiên, Huyền Thánh và tà ma phương xa đã nhanh chóng vọt về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không né tránh, đứng ngay tại chỗ lẳng lặng chờ bọn họ tới gần.

Mấy hơi thở sau.

Với móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ dẫn đầu, mấy bóng dáng đi tới cách Tống Thư Hàng không xa rồi ngừng lại.

Hai bên quan sát lẫn nhau.

"Không phải Bá Tống." Kiếp Tiên đầu trọc kia lên tiếng.

"Quả thật không phải Bá Tống, khí tức hoàn toàn khác biệt, cũng không có hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết ngài’. Hơn nữa, ta chú ý tới trạng thái của đối phương là nguyên thần… Nguyên thần thì không cách nào ngụy trang.” Tà ma sương mù nói.

“Trực tiếp hỏi là được.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hơi nắm lại, nắm thành viên tròn ủn ủn Tống Thư Hàng: “Ta là Phượng Nghi Cầm Chủ của Thiên Đình, dám hỏi đạo hữu là?”

Lúc Tống Thư Hàng đến ‘phòng tối Thiên Đạo’, trong lòng đã nghĩ ra đạo hiệu ngụy trang cho mình từ sớm. Băng Lê đạo nhân, hắn định ngụy trang thành một mạch của Lệ Chi Tiên Tử.

Nhưng không đợi Tống Thư Hàng mở miệng, hình chiếu tay trái của Bạch tiền bối đã nhẹ nhàng vẫy tay với móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Đối diện.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên như bị triệu hoán, cô ngoan ngoãn thu nhỏ lại, nhảy một mạch tới cánh tay của Bạch tiền bối, sau đó nắm lấy cổ tay trái của Bạch tiền bối rồi ngừng lại.

Tựa như… móng vuốt của một con chim ưng bị thuần dưỡng.

Tống Thư Hàng: “…”

Kiếp Tiên đầu trọc đối diện: “…”

Tình tiết tiến triển chẳng hiểu ra sao này khiến cả hai bên đều lơ tơ mơ.

“Chờ chút, vì sao ta lại chủ động nhảy qua đây? Ngươi làm gì ta rồi?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ kêu lên.

Mà cùng lúc đó, Tống Thư Hàng nhận được một tin tức từ tay trái của Bạch tiền bối.

Nửa gương mặt đẹp đẽ dưới mặt nạ của hắn mỉm cười, dùng giọng nói kiềm nén đã được cố ý thay đổi nói: “Móng vuốt của Phượng Nghi đạo hữu, cô không cần khẩn trương. Ta tới đây để hoàn thành giao hẹn với bản thể của cô, dẫn cô ra khỏi không gian ‘Thiên Đạo’ ngục này.”

Lúc trước, sau khi Tống Thư Hàng bị Bạch tiền bối ngắt mạng cưỡng ép bế quan, Bạch tiền bối đã cố ý chạy đến gặp Phượng Nghi Cầm Chủ bản thể, cũng giảng hòa với cô.

Phượng Nghi Cầm Chủ bản thể đã không truy cứu chuyện đám người Tống Thư Hàng quấy nhiễu ‘đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho gia’ ẩn nấp trong mảnh vỡ Thiên Đình nữa, mà Bạch tiền bối thì sẽ dựa theo giao hẹn mang móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ trở về.

“Bản thể của ta chưa quên ta ư?” Trong lòng Phượng Nghi Cầm Chủ hơi động.

“Vốn đã quên rồi, nhưng có đạo hữu nhắc nhở cô ấy.” Tống Thư Hàng giải thích.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nửa tin nửa ngờ hỏi: “Dẫn ta ra khỏi nhà tù Thiên Đạo? Ngươi làm được ư?”

“Xin tin tưởng ta.” Trong giọng nói của Tống Thư Hàng tràn đầy tự tin.

Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn Tống Thư Hàng, lại nói: “Vậy có thể dẫn cả thuộc hạ của ta ra ngoài luôn không?”

Những người bị ‘Bá Tống giả’ lúc trước đưa vào đây chung với cô còn có Kiếp Tiên đầu trọc, cùng một nam một nữ Huyền Thánh.

“Dễ như trở bàn tay.” Tống Thư Hàng cười nhìn Kiếp Tiên và hai Huyền Thánh nơi xa.

“Vậy… bây giờ chúng ta đi ngay?” Nói thật, cô hoàn toàn không muốn tiếp tục ở lại trong không gian đáng chết này nữa.

Không có gì trong không gian này sất, ngay cả linh lực cũng rất thưa thớt.

Nếu không phải có người bầu bạn, chắc cô chỉ có thể bế quan sống qua ngày.

Lúc này, tà ma sương mù kia rốt cuộc nhịn không được, nó lên tiếng: “Vậy đạo hữu, ngươi có thể tiện thể mang theo ta một đoạn không?”

Từ sau khi ‘cầu di vật Thiên Đạo’ đột nhiên xông vào móc mất thận lần trước, nó đã không thể sinh tồn lâu dài ở hiện thế. Nhưng ngay cả như vậy, nó vẫn phải trở về hiện thế một chuyến, thuật lại cho chúa tể tin tức liên quan tới Bá Tống trước khi thân thể nó triệt để tiêu tan.

“Ngươi có tiền không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Tà ma sương mù: "…"

"Không có tiền, ta cũng không tiện dẫn ngươi rời khỏi 'phòng tối Thiên Đạo'. Ngươi phải biết rằng, dẫn người rơi đi là chuyện rất tiêu tốn lực lượng." Tống Thư Hàng nói: "Dẫn Phượng Nghi đạo hữu và thuộc hạ của cô ấy rời đi là vì giao hẹn giữa ta và bản thể cô ấy. Nhưng giữa ta và ngươi lại không có giao hẹn tương tự."

"Hiện tại ta không có tiền." Tà ma sương mù nói.

"Cáo từ." Tống Thư Hàng đáp.

"Nhưng ta có thể giao thân thể cho ngươi, ngươi chỉ cần dẫn một bộ phận hạch tâm của ta về hiện thế là được." Tà ma sương mù vội lên tiếng: "Mặc dù thân thể ta là do năng lượng Cửu U cấu thành… Nhưng bên trong nó ẩn chứa một bí mật khổng lồ. Bảo đảm ngươi tuyệt đối sẽ không thất vọng với bí mật kia."

[Là bí mật về bất hủ ư?] Tống Thư Hàng suy tư trong lòng. Bí mật bất hủ ẩn chứa trong thân thể này của ngươi chính là thứ đại lão quả cầu béo rút ra từ quả thận hư của ta lúc trước, ta lấy nó có ích gì?

Nhưng ngay lúc Tống Thư Hàng muốn từ chối, cánh tay trái của Bạch tiền bối phân thân lại truyền tới một luồng tin tức yếu ớt.

Tin tức rất đơn giản… chính là loại cảm giác tìm được 'bảo vật' kia.

Cụ thể hơn, hẳn là loại trực giác tìm được 'đạo cụ nhiệm vụ' cũng phản hồi cho Tống Thư Hàng.

Cánh tay trái của Bạch tiền bối dẫn dắt Tống Thư Hàng tiến vào 'phòng tối Thiên Đạo' này không chỉ vì hoàn thành giao hẹn với Phượng Nghi Cầm Chủ, càng quan trọng hơn là, nếu Tống Thư Hàng muốn thắng ván cược với thiếu niên tiền bối ba mắt, vậy thân thể tà ma sương mù trước mắt này là đạo cụ nhiệm vụ vô cùng trọng yếu!

"Được." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Vậy theo lời đạo hữu nói, ta dẫn hạch tâm của đạo hữu rời đi, thân thể đạo hữu thuộc về ta!"

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”
Lời phát biểu đậm mùi bad boy này là sao nhỉ?

Chương 2776: Mở cửa xuống xe xin chú ý an toàn

Cái gì mà tâm của ngươi không thuộc về ta, nhưng thân thể ngươi thuộc về ta.

Cái gì mà dù tâm của ngươi đã rời khỏi, nhưng thân xác phải ở lại chỗ ta.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ chỉ cảm thấy đối thoại qua lại giữa vị đạo hữu đeo mặt nạ này và tà ma sương mù, quả thực hỏng bét cực độ.

“Vậy dựa theo giao hẹn, trước tiên ta dẫn các vị rời khỏi không gian Thiên Đạo, còn xin các vị đạo hữu phối hợp với ta.” Tống Thư Hàng nguyên thần dứt lời, tay phải hất lên: “Tụ Lý Càn Khôn!”

Kiếp Tiên đầu trọc, một nam một nữ Huyền Thánh cùng với con tà ma sương mù kia đều bị Tống Thư Hàng thu vào trong tay áo nho nhỏ toàn bộ. Quần áo mặc ra ngoài lần này không có tay áo, cũng không biết không gian Tụ Lý Càn Khôn có co lại hay không?

Nhưng bất kể thế nào, chen chúc thì cứ chen chúc đi, có thể ra khỏi phòng tối Thiên Đạo đã không tệ rồi, còn muốn xe đạp cái gì?

“Một chiêu ‘Tụ Lý Càn Khôn’ này của đạo hữu, quả thực tinh diệu.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trái lương tâm nói. Sau khi tu luyện Tụ Lý Càn Khôn đến trình độ nhất định, căn bản không cần phối hợp với tay áo. Lúc hất tay lên, pháp thuật sẽ tự động hóa ra cổ tay áo nơi tay áo.

Ngay cả ‘cổ tay áo’ cũng không diễn hóa ra được giống như vị đạo hữu đeo mặt nạ này, vừa nhìn là biết ngay hắn tu luyện Tụ Lý Càn Khôn không tới mười năm, vừa mới nhập môn.

“Đạo hữu quá khen, mấy tháng trước vừa nắm giữ chiêu Tụ Lý Càn Khôn này, dùng còn hơi ngượng tay.” Tống Thư Hàng xấu hổ nói.

Dứt lời, tâm niệm hắn khẽ động, lần nữa tế ra ‘tiên thuyền mai rùa’, bước vào trong đó.

“Pháp khí này có thể dẫn bọn ta rời khỏi nhà tù Thiên Đạo ư?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ kinh ngạc nói.

Phòng tối Thiên Đạo, không gian chỉ có Thiên Đạo mới có khả năng mở ra trong truyền thuyết này, vậy mà thông qua một chiếc tiên thuyền là có thể rời đi?

“Khí tức chúa tể Cửu U!” Toàn thân tà ma sương mù trong tay áo Tống Thư Hàng càng chấn động mạnh. Nó cảm ứng được hương vị quen thuộc của chúa tể Cửu U từ chiếc tiên thuyền mai rùa này, nhưng đây cũng không phải khí tức của chủ nhân quả cầu chúa tể nhà nó, mà là hương vị chúa tể Cửu U càng cổ xưa hơn, càng có cảm giác thời đại hơn.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ suy nghĩ chốc lát rồi hỏi: “Đạo hữu, ngươi có bán pháp khí này không?”

“Bán không được.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói: “Pháp khí này không phải đồ của ta, là đồ của một vị tiền bối cho ta mượn, là bảo bối của hắn, sau khi dùng xong phải trả lại…”

Huống hồ, dù tiền bối ba mắt có ý muốn bán tiên thuyền này, Tống Thư Hàng cũng không hy vọng người khác mua được chúng nó. Dù sao, người có bản lĩnh tống kẻ địch vào ‘phòng tối Thiên Đạo’ càng ít càng tốt.

Tống Thư Hàng cũng không hy vọng chân trước hắn vừa tống kẻ địch vào ‘phòng tối Thiên Đạo’, chân sau kẻ địch đã đứng trên tiên thuyền mai rùa thoát ra.

Còn nữa… mỗi khi chế tạo một tiên thuyền mai rùa, là có một tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ phải mất đi mai!

Không có buôn bán sẽ không có đau thương!

Cự tuyệt đau thương, từ ngươi ta làm nên!

“Đáng tiếc.” Phượng Nghi Cầm Chủ tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười, lẩn vào trong tiên thuyền mai rùa, khống chế tiên thuyền mai rùa trở về hiện thế.

Ầm ~

Năng lượng tồn trữ trong tiên thuyền mai rùa một mạch tiêu hao một phần mười, tiên thuyền khởi động, cưỡng ép rời khỏi ‘phòng tối Thiên Đạo’, trở về không gian vị diện hiện thế.

Dưới khống chế của Tống Thư Hàng, tiên thuyền ngẫu nhiên độn vào một vị diện nào đó trong chư thiên vạn giới hiện thế, bắt đầu trượt theo quán tính.

“Các vị hành khách, chào mọi người… đã đến trạm hiện thế rồi, mời mọi người chuẩn bị xuống xe. Tiên thuyền sắp mở cửa, xuống xe xin chú ý an toàn. Chúc hành trình vui vẻ khi đi trên tiên thuyền mai rùa ‘nhãn hiệu ba mắt’.” Tống Thư Hàng ấm áp nhắc nhở.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng đưa tay mở cửa tiên thuyền.

Tiên thuyền lúc này vẫn trong trạng thái trượt tốc độ cao. Tiên thuyền phá vách tường ra từ trong phòng tối Thiên Đạo nên cần tốc độ vô cùng nhanh. Mà sao khi đưa tiên thuyền vào hiện thế vẫn có thể khiến nó trượt với tốc độ cao ở khoảng cách rất dài. Tốc độ nhanh đến không cách nào hình dung.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng đang trong trạng thái đánh cược với tiền bối ba mắt, thời gian đang gấp nên hắn không hề có ý dừng xe tiễn khách.

Tay áo hắn hất một cái về phía cửa tiên thuyền đang trượt với tốc độ cao, trực tiếp ném Kiếp Tiên đầu trọc, nam nữ Huyền Thánh ra khỏi Tụ Lý Càn Khôn!

“A a ~” Tiếng hét thảm thiết của Kiếp Tiên đầu trọc và nam nữ Huyền Thánh vang lên, nhưng trong nháy mắt đã không nghe được tiếng hét thảm thiết đó nữa…

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: “!!!”

Ngươi để hành khách ‘an toàn xuống xe’ như vậy đó hả?

An toàn đâu? Rốt cuộc an toàn chỗ nào?

Việc làm này của ngươi còn bạo lực hơn cả chuyện máy bay bay được một nửa thì bắt hành khách nhảy dù xuống được không?

Con mắt trên móng vuốt trơ mắt nhìn thuộc hạ thân ái của mình lăn lộn, xoay tròn, hét thảm trong hư không, tình cảnh vô cùng mất khống chế.

Sau khi tiễn khách xuống xe, Tống Thư Hàng đóng cửa tiên thuyền lại, phủi tay: “Xong xuôi… rồi, nhìn trời!”

Hắn nhìn thấy móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đứng trên cánh tay mình, phát hiện mình đã quên thả vị đại lão này xuống xe.

“Gì nhỉ, ta lại mở cửa đưa Phượng Nghi đạo hữu cô rời đi nhé.” Tống Thư Hàng lúng túng nói.

“Không cần khách khí, đã đến hiện thế, tự ta có thể mở cánh cửa không gian rời đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ khách khí nói.

Cô cũng không muốn bị Tống Thư Hàng vứt xuống tiên thuyền rồi xoay tròn như thuộc hạ của mình.

“Vậy, Phượng Nghi Cầm Chủ cô tự đi nhé, lần sau có duyên gặp lại?” Tống Thư Hàng nói.

“Có duyên gặp lại.” Phượng Nghi Cầm Chủ trả lời. Ngoài ra, vừa rồi cô để ý tới âm tiết ‘nhìn trời’ quái dị kia của Tống Thư Hàng.

Nếu như cô nhớ không lầm, dường như đó là từ cửa miệng yêu thích của con rùa sủng vật nhà Bắc Phương Đại Đế?

Nhưng cô cũng không truy đến cùng thân phận của vị đạo hữu đeo mặt nạ này. Đối phương đã đeo mặt nạ, vậy có nghĩa là hắn không muốn bại lộ thân phận của mình.

Cô cần gì phải tự chuốc lấy nhục, truy cứu thân phận của hắn.

“Ta liên hệ với bản thể của ta, sau đó ta tự mở cánh cửa không gian rời đi. Ngày sau gặp lại!” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bắt đầu liên hệ với bản thể của mình.

Một hơi thở, ba hơi thở, năm hơi thở.

Tống Thư Hàng đột nhiêm cảm thấy móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ quấu chặt lấy cánh tay hắn, tâm tình kích động.

“Làm sao vậy?” Tống Thư Hàng sửng sốt hỏi.

“Bản thể của ta… chết rồi.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ ngẩn ra hồi lâu mới nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Chết rồi, hoàn toàn không cảm ứng được, đã xảy ra chuyện gì?” Tâm tình móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ như hỏng mất:

“Đạo hữu, không phải ngươi đã giao hẹn với bản thể của ta là sẽ dẫn ta ra ngoài ư? Vậy bản thể của ta đâu? Bản thể giao hẹn với ngươi của ta đâu?”

“Bình tĩnh, Phượng Nghi Tiên Tử cô bình tĩnh trước đã. Cô cẩn thận cảm ứng xem rốt cuộc bản thể của cô là chết đến không thể chết nữa? Hay là đang trong giai đoạn hồi sinh sau khi chết? Hoặc là giả chết lánh đời?” Tống Thư Hàng an ủi.

Đối với đề tài ‘chết’ này, hắn xem như kẻ bán chuyên nghiệp.

“Ta không biết.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Đừng hoảng, đừng vội.” Tống Thư Hàng giải thích: “Nếu móng vuốt của cô còn nhảy nhót tung tăng được, vậy ít nhất cũng đại biểu cho việc bản thể của cô không phải ‘thần hình câu diệt’, còn có cơ hội. Cô nên bình tĩnh lại đã.”

“Ta phải bình tĩnh lại đã.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn quấu chặt lấy cánh tay Tống Thư Hàng, cố gắng bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Nói một hồi, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ quấu chặt như thế là không định xuống xe ư?

Quên đi, tạm thời để cô tỉnh táo lại trước đã.

“Trạm tiếp theo, thế giới Cửu U. Xin hành khách sắp xuống xe chuẩn bị sẵn sàng.” Tống Thư Hàng nói, tiễn Phật tiễn đến tây thiên, hắn muốn đưa tà ma sương mù đến thế giới Cửu U.

Chương 2777: I am chúa tể Bá Tống nạ!

Tống Thư Hàng vẫn luôn là một người giàu lòng nhân ái, bản tính giúp người làm niềm vui.

Đương nhiên chủ yếu là hiện tại hắn không muốn để hạch tâm ‘tà ma sương mù’ chạy mất, sau đó đi tìm đại lão quả cầu béo.

Phân thân acc nhỏ của đại lão quả cầu béo hiện tại chính là ‘Tống cầu béo’.

Nếu như sau khi hạch tâm tà ma sương mù chạy đi tìm ‘Tống cầu béo’, cả hai tiếp xúc thì có trời mới biết sẽ xảy ra phản ứng gì?

Lỡ như ‘Tống cầu béo’ lại biến về thành đại lão quả cầu béo không đáng yêu kia, lại muốn đuổi giết hắn khắp thế giới, vậy Tống Cẩu Đản hắn phải đau trứng lắm đây.

Cho nên, Tống Thư Hàng định bắt ‘thân thể’ của tà ma sương mù tới tay trước, đây là ‘đạo cụ nhiệm vụ’ Bạch tiền bối muốn. Sau đó, lại đưa hạch tâm của nó vào thế giới Cửu U.

Một khi hạch tâm của nó tiến vào thế giới Cửu U, vậy mọi chuyện dễ nói rồi.

“Đạo hữu muốn trực tiếp đưa ta đến thế giới Cửu U ư?” Sau khi tà ma sương mù nghe được lời nói của Tống Thư Hàng, trong lòng nó không khỏi sinh ra chút cảm động.

Sở dĩ trước đây nó có thể dạo chơi ở hiện thế là nhờ sự trợ giúp từ ‘quả thận hoại tử’ của người nào đó. Nhưng từ sau khi quả thận hoại tử bị ‘cầu di vật Thiên Đạo’ cướp đi, nó nán lại hiện thế lâu thì sẽ tiêu tán.

Cho nên, nếu như vị đạo hữu đeo mặt nạ này trực tiếp ném nó vào hiện thế, nó phải lấy tốc độ nhanh nhất đi tìm lối đi thông đến Cửu U.

Mà bây giờ, đối phương trực tiếp muốn đưa nó đến thế giới Cửu U, chẳng khác gì giúp nó một đại ân.

Tà ma sương mù cảm thấy ấm áp trong lòng, vì thế nó chủ động trút bỏ ‘thân thể sương mù’ của mình giao cho Tống Thư Hàng.

Thân thể ẩn giấu một luồng tin tức bất hủ rơi ra khỏi ‘Tụ Lý Càn Khôn’, được Tống Thư Hàng thu lấy.

“Đạo hữu, thân thể ta đã thoát ly, đồng thời ta đã cắt đứt liên hệ với thân thể này. Ngươi có thể yên tâm nghiên cứu bí ẩn của thân thể này. Ta dám cam đoan ngươi nhất định sẽ không thất vọng.” Tà ma sương mù nói: “Tóm lại, cảm ơn đạo hữu.”

Chỉ cần là tu luyện giả chư thiên vạn giới thì không ai không có hứng thú với ‘bất hủ’!

“Đừng khách khí, nên vậy mà.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Sau đó hắn duỗi tay gõ nhẹ một cái trong hư không.

Tựa như đang gõ cửa, một cánh cửa nối với thế giới Cửu U được mở ra. Hiện tại Bá Tống vẫn sở hữu ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’, về thế giới Cửu U tựa như về nhà mình vậy.

Sau khi lối đi thông đến Cửu U mở ra, tiên thuyền mai rùa lẩn vào trong đó.

“Đã đến trạm cuối thế giới Cửu U, hành khách xuống xe xin chuẩn bị sẵn sàng.” Tống Thư Hàng ấm áp nhắc nhở.

Hạch tâm tà ma sương mù vô cùng kích động, không kịp chờ đợi muốn tiến vào Cửu U, đi tìm quả cầu chúa tể Cửu U.

Cửa tiên thuyền mai rùa mở ra lần nữa, Tống Thư Hàng vung tay áo lên, ném hạch tâm tà ma sương mù ra.

“Hẹn gặp lại.” Tống Thư Hàng chân thành nói. Hạch tâm tà ma sương mù trẻ tuổi, chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi.

Tống Thư Hàng lúc này cảm thấy mình càng ngày càng phù hợp với tính cách của nhân vật ‘chúa tể Cửu U’.

“Hẹn gặp lại.” Hạch tâm tà ma sương mù nói.

Đây là lần đầu tiên nó có ‘cảm giác thân thiết’ đối với một tu sĩ nhân loại. Cứ cảm thấy dường như đối phương là một tồn tại bên cạnh Cửu U, tất cả tà ma Cửu U sẽ không tự chủ được muốn gần gũi đối phương.

Sau khi tạm biệt, Tống Thư Hàng đóng tiên thuyền mai rùa lại, điều khiển nó quay đầu lần nữa, tiến về ‘phòng tối Thiên Đạo’ kế tiếp.

Trực giác nói cho hắn biết dưới sự chỉ dẫn từ vận may của Bạch tiền bối, 'phòng tối Thiên Đạo' kế tiếp chính là thời điểm hắn thu hoạch!

…

…

Thế giới Cửu U.

Sau khi đưa mắt nhìn tiên thuyền mai rùa rời đi, hạch tâm tà ma sương mù bắt đầu xoay chầm chậm tựa như một chiếc đĩa bay nhỏ.

"Năng lượng không nhiều lắm, cũng may nơi này là thế giới Cửu U, ta có thể tiếp tế được chút tà năng. Kế đến, liên hệ chủ nhân ta trước đi." Hạch tâm tà ma sương mù thầm nghĩ.

Ngay sau đó, nó bắt đầu dựa theo tần suất nhất định, thả ra bước sóng ngắn liên hệ với 'chúa tể quả cầu béo'.

Nhưng liên hệ hồi lâu, nó lại không nhận được tẹo phản hồi nào cả.

"Xảy ra chuyện gì?" Tà ma sương mù nhíu mày.

Vì sao hoàn toàn không cách nào liên hệ được với chúa tể?

Tà ma sương mù không khỏi bắt đầu có chút hoảng hốt… Đặc biệt là khi nó nghĩ tới lần trước, cầu di vật Thiên Đạo cưỡng ép xâm nhập nhà tù Thiên Đạo, cướp đi 'quả thận hoại tử' trong cơ thể nó.

Sau đó lại nghĩ tới câu nói vừa rồi của Phượng Nghi Cầm Chủ: Bản thể của ta chết rồi.

[Không phải chúa tể quả cầu nhà ta cũng đi đời rồi đó chứ?] Trong lòng tà ma sương mù đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại trước đã.

"Phù văn liên hệ với chủ nhân trong hạch tâm của ta vẫn chưa vỡ. Vậy hẳn là chủ nhân ta vẫn còn sống! Rất có thể nó đã tiến vào trạng thái ngủ say, trong thời gian ngắn không cách nào kết nối tín hiệu với ta được." Tà ma sương mù tỉnh táo phân tích.

Như vậy, cứ trực tiếp tới cửa tìm chủ nhân đi.

Nó nghĩ như vậy, sau đó thử đi về phía một cứ điểm ẩn giấu của ‘chúa tể quả cầu béo’ trong trí nhớ, chậm rãi tiến tới.

Bay lại bay…

Bay được chừng không đến một ngàn mét, đột nhiên nó cảm ứng được khí tức ‘chúa tể Cửu U’ quen thuộc.

Hơn nữa, khí tức ‘chúa tể Cửu U’ này đang thả ra ý niệm hấp dẫn về phía nó, chủ động triệu hoán nó qua đó.

Chúa tể Cửu U chủ động triệu hoán nó, không sai được!

[Chủ nhân, chủ nhân của ta ở ngay phụ cận!] Trong lòng tà ma sương mù khẽ động, nó nhanh chóng đến gần vị trí khí tức chúa tể Cửu U.

Sau mấy hơi thở.

Nó đi tới biên giới của một ‘thế giới Ma Hải’.

Mà bên trong thế giới này, vị chúa tể Cửu U ‘triệu hoán’ nó kia đang đứng yên trong hư không.

“Chủ nhân… Không đúng!” Hạch tâm tà ma sương mù vừa định tới gần nhưng đột nhiên dừng lại.

Đây không phải chúa tể quả cầu nhà nó.

“Là ngươi đang triệu hoán ta ư? Ngươi là ai?” Hạch tâm tà ma sương mù bất an nói.

Trong hư không.

Bóng dáng cao lớn đầu trọc kia đưa lưng về phía nó, toàn thân trên dưới phóng thích ra khí tức chúa tể Cửu U.

Từ trên xương sọ trọc lóc này, dường như tà ma sương mù lờ mờ đọc được một chút tin tức.

“Người triệu hoán ngươi, là ta.” Bóng dáng đầu trọc khoan thai xoay người lại.

Một khuôn mặt khiến tà ma sương mù đánh chết cũng không tin được, lộ ra.

Mặt của Bá Tống!

Chư thiên vạn giới, duy chỉ có gương mặt này, tà ma sương mù tuyệt đối sẽ không nhận nhầm. Dù sao chúa tể quả cầu chế tạo ra nó chính là vì để thu thập tin tức của Bá Tống, cũng âm thầm nhắm vào Bá Tống.

Bá Tống là mục tiêu của nó.

“Không có khả năng!” Tà ma sương mù hét to.

Bá Tống, làm sao có thể trở thành chúa tể Cửu U?

Chẳng lẽ, Bá Tống đã chứng đạo bất hủ?

[Lẽ nào tốc độ thời gian trôi qua trong nhà tù Thiên Đạo khác với hiện thế? Bọn ta ở trong nhà tù Thiên Đạo mấy tháng trời, thế giới bên ngoài đã trôi qua mấy nghìn năm? Cho nên, Bá Tống đã chứng đạo trong mấy nghìn năm này?]

“Không đúng, tin tức phản hồi từ thế giới Cửu U, thời gian không có chênh lệch lớn như vậy. Rốt cuộc ngươi là ai?” Tà ma sương mù kêu lên.

Tại sao phải ngụy trang thành diện mạo của Bá Tống?

“I am chúa tể Bá Tống nạ!” Mặt Tống four đầu trọc hàm ý cười từ bi, duỗi tay vẫy một cái với hạch tâm tà ma sương mù.

Bên trong Cửu U, hắn là chủ.

Hạch tâm tà ma sương mù không cách nào kháng cự, thân bất do kỷ rơi vào trong tay Tống four.

Dưới tác dụng quyền hạn chúa tể Cửu U, tin tức bên trong hạch tâm tà ma sương mù không còn chút bí mật nào, bị Tống Thư Hàng cưỡng chế đọc được.

Nhục thân tà ma sương mù ẩn giấu một sợi tin tức ‘bất hủ’ mà đại lão quả cầu béo nghiên cứu ra được, mà trong hạch tâm này của nó ẩn chứa càng nhiều số liệu hơn!

Trong đó, có nghiên cứu đại lão quả cầu béo lợi dụng lực lượng ‘ngụy bất hủ’, đưa lực lượng của mình vào hiện thế lại không dẫn tới ‘thiên phạt’.

Có nghiên cứu lợi dụng lực lượng ‘bất hủ’ tránh khỏi thiên kiếp thậm chí ảnh hưởng ngược lại thiên kiếp hiện thế.

“Ể?” Lúc nhìn đến đây, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Nghiên cứu lợi dụng ‘ngụy bất hủ’ ảnh hưởng đến thiên kiếp, chính là thứ hắn cần!

Giấy chứng nhận học tập thiên lôi + nghiên cứu đại lão quả cầu béo, đối với việc mình độ ‘Thiên Nhật chi kiếp’, Tống Thư Hàng càng thêm tràn đầy lòng tin!

Chương 2778: Tên này, cũng không dễ chọc

Lực lượng quy tắc của ‘giấy chứng nhận học tập thiên lôi’ có thể một mạch liên tục làm suy yếu gần bốn thành ‘thí tiên lôi’.

Nhưng mà trong lòng Tống Thư Hàng đoán chừng đến lúc đối mặt với thiên kiếp, hiệu quả của ‘giấy chứng nhận học tập thiên lôi’ có thể sẽ giảm đi một ít. Dù sao thiên kiếp không giống với đại gia nam tính ngầu lòi bình thường, trừ việc lấy lôi kiếp làm chủ ra, thiên kiếp còn có đủ loại thủ đoạn đại kiếp thuộc tính khác, chẳng hạn như tâm ma kiếp vân vân…

Mà nghiên cứu của đại lão quả cầu béo nhằm vào ‘thiên phạt, thiên kiếp’, nếu như vận dụng thỏa đáng, lúc đối mặt với thiên kiếp chí ít có thể liên tục làm suy yếu một hai tầng thời gian của thiên kiếp.

Tống Thư Hàng kết hợp ‘giấy chứng nhận học tập thiên lôi’ và thành quả nghiên cứu của đại lão quả cầu béo + lý giải về thiên kiếp của chính hắn, trong đầu bắt đầu suy tính diễn hóa. Ở phương diện độ kiếp, Tống Thư Hàng đã được xem như nửa chuyên gia, chút suy diễn này cũng không khó khăn đối với hắn.

Huống hồ, bây giờ hắn dùng Tống four để tiến hành suy diễn, có thêm năng lực của ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’.

“Nếu kết hợp hai phương án lại, chí ít có thể liên tục làm suy yếu năm thành của thiên kiếp! Nếu như vận dụng tốt, làm suy yếu sáu thành cũng không phải là nằm mơ.” Tống Thư Hàng mở mắt ra nói.

Nói cách khác, ít nhất hắn có thể áp súc ‘Kiếp Tiên nghìn ngày kiếp’ đến ‘Kiếp Tiên năm trăm ngày kiếp’!

Trong năm trăm ngày này, nói không chừng còn có thể trừ đi thời gian hơn 60 ngày ‘Thiên Nhật chi kiếp’ mà phân thân của hắn đã độ.

Có lẽ thiên kiếp Kiếp Tiên gần ba năm có thể nén thành ‘một năm linh hai tháng chi kiếp’.

“Một năm sau, ta có thể chứng đạo Kiếp Tiên… mặc dù cảm thấy thời gian vẫn có hơi lâu, nhưng thời gian này cũng có thể chấp nhận được.” Tống Thư Hàng nói.

Trước mắt, hắn hoàn toàn không lo lắng bản thân sẽ độ kiếp thất bại.

Dù sao chỉ dựa vào uy lực của thiên kiếp cửu phẩm, hiện tại hắn hoàn toàn có thể nằm mà vượt qua. Cho dù là thiên kiếp cửu phẩm với uy lực mạnh nhất, e rằng cũng rất khó đánh xuyên qua phòng ngự mạnh mẽ bây giờ của hắn.

Chờ hắn trùm thêm ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ đã được thăng cấp xong, vậy đừng nói là thiên kiếp cửu phẩm, dù ba ba của thiên kiếp cửu phẩm đến cũng không chấn động được hắn.

“Nếu là như vậy, sao có cảm giác độ thiên kiếp không còn chút thú vị vậy nhỉ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không đủ kích thích, không có tính khiêu chiến.

“Đợi đã, tâm tính lại bành trướng rồi.” Tống four nói.

Sau đó, hắn duỗi tay đâm ra một lỗ trong suốt trên ngực mình, lộ ra trái tim lưu ly đen kịt, hài lòng gật đầu: “Đẩy chút khí ra ngoài nào, còn bành trướng nữa sẽ phát nổ mất.”

Hạch tâm tà ma sương mù: “…”

Lúc này, hạch tâm đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Từ sau khi Bá Tống cưỡng chế đọc tin tức bên trong nó, nó cảm thấy trong ngoài mình đều bị vấy bẩn.

Sau khi chờ Bá Tống đọc xong tư liệu, hạch tâm tà ma sương mù hỏi: “Bá Tống, chủ nhân ta đâu?”

“Thiên Đạo sụp đổ rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thiên Đạo sụp rồi, vậy nếu như chúa tể Cửu U không có chuẩn bị trước, cũng sẽ chôn theo.

“Làm sao có thể! chủ nhân ta từng phỏng đoán Thiên Đạo ít nhất còn có thể chống đỡ vài thập niên nữa.” Hạch tâm tà ma sương mù nói: “Ngươi làm gì Thiên Đạo rồi?”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Hắn chỉ tay vào bản thân, nói: “Một tu sĩ bát phẩm nho nhỏ như ta, ngươi cảm thấy ta có thể làm gì Thiên Đạo? Ta có thể ăn trộm gạo nhà Thiên Đạo à? Hay có thể làm hao phí vải vóc nhà Thiên Đạo?”

Dựa vào cái gì mà mở miệng là muốn ta chịu trách nhiệm chuyện Thiên Đạo sụp đổ? Vấy bẩn trong sạch của ta?

Hạch tâm tà ma sương mù nghe vậy thì bình tĩnh lại… Cũng đúng, chỉ là Bá Tống, làm sao có thể động tay động chân đối với Thiên Đạo? Nếu Thiên Đạo có thể bị người ta động tay động chân, đó còn là Thiên Đạo ư?

Chỉ là, nó nhìn thấy Bá Tống đột nhiên trở thành chúa tể Cửu U cho nên vừa rồi mới vô thức hỏi ra vấn đề hoang đường này.

“Lúc Thiên Đạo sụp đổ, ta đang độ Huyền Thánh kiếp thứ năm. Lúc độ kiếp đến giai đoạn cuối cùng, không biết xảy ra chuyện gì, Thiên Đạo đã sụp đổ rồi, ta không làm gì cả.” Tống Thư Hàng nói lại nói, đột nhiên có hơi chột dạ.

Nhưng may mà toàn bộ quá trình Tống four có thể duy trì vẻ mặt cá chết.

“Chủ nhân ta, thật sự chết hoàn toàn rồi ư?” Cuối cùng hạch tâm tà ma sương mù bi ai hỏi.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên viên hạch tâm đang buồn đau này, nói: “Nén bi thương.”

Hạch tâm tà ma hơi chấn động một chút rồi rơi vào tĩnh lặng chết chóc, dường như nó tắt máy rồi?

Tống four duỗi tay chuyển dời nó vào ‘Tỏa Tiên ngục’ trong thế giới hạch tâm, để tiểu trợ lý hạch tâm trông chừng nó, nói không chừng tương lai còn có thể phát huy được tác dụng.

[Một năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.] Tống four ngẩng đầu nhìn hư không.

Dù sao bây giờ là thời kỳ đặc thù, là giai đoạn thay đổi Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng không có hứng thú tranh đoạt Thiên Đạo, nhưng thời kỳ này vô cùng đặc thù, nếu như muốn nhân cơ hội làm một vài thao tác hay ho, vậy đây là thời kỳ thích hợp nhất. Một khi bỏ lỡ, có trời mới biết có thể đợi đến ‘kỳ thay đổi Thiên

Đạo’ kế tiếp hay không.

[Đáng tiếc, Thiên Nhật chi kiếp không thể kéo vào thế giới Cửu U để độ.] Một thân ‘quyền hạn chúa tể Cửu U’ này của hắn cũng không phát huy được tác dụng.

Không biết còn có thủ đoạn khác có thể áp súc thời gian ‘Thiên Nhật chi kiếp’ lại một chút hay không? Cho dù là áp súc tổng uy lực của thiên kiếp nghìn ngày lại cũng tốt.

Hắn bằng lòng độ thiên kiếp có uy lực mạnh hơn, thời gian ngắn hơn.

…

…

Phía bên kia.

Trong hiện thế và phòng tối Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng điều khiển ‘tiên thuyền mai rùa’, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lẳng lặng đứng trên cánh tay.

Dưới khống chế của cánh tay Bạch tiền bối, tiên thuyền vững vàng tiến về phía ‘phòng tối Thiên Đạo’ kế tiếp.

Lúc này, đột nhiên thân thể Tống Thư Hàng run nhè nhẹ một cái. Đây là do tin tức Tống four truyền tới đã đồng bộ xong với hắn.

“Thú vị, một mạch áp súc Thiên Nhật chi kiếp đến hơn một năm.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: “? ? ?”

“Có điều, nếu như có thể áp súc một năm này thêm một chút thì càng tốt hơn.” Tống Thư Hàng lại nói.

Đang lúc nói chuyện, tiên thuyền mai rùa nhanh chóng tăng tốc, xông vào phòng tối Thiên Đạo mới.

“Ngươi còn muốn đón người à?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Không phải công tác của vị đạo hữu đeo mặt nạ này chính là đến ‘phòng tối Thiên Đạo’ vớt người đó chứ?

“Người mà ta muốn đón đã đón xong cả rồi, hiện tại đang là thời gian ta và một vị tiền bối đánh cược. Ta cần tìm một món bảo vật trong các không gian nhà tù Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên có một đoạn ký ức thức tỉnh ở nơi sâu trong đầu hắn.

Đó là chuyện xảy ra ở thế giới của Bạch chưa biết số 1-33, ở chỗ sâu nhất trong thế giới kia có một cổ thần bị phong ấn.

Bạch chưa biết số 1-33 phụ trách phong ấn tên cổ thần đủ để hủy diệt thế giới kia.

Cổ thần trong phong ấn có dáng vẻ của một quả trứng lớn hóa thạch.

Lúc Tống Thư Hàng tiếp xúc với nó, nó đang trong trạng thái cuồng bạo, gần thức tỉnh.

Vì đề phòng ngộ nhỡ, ngay lúc đó Tống Thư Hàng đã nhanh trí đưa quả trứng lớn hóa thạch này vào phòng tối Thiên Đạo, để nó yên tĩnh lại.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương.

Ký ức liên quan tới ‘trứng lớn hóa thạch’ đột nhiên khôi phục, vậy có nghĩa là hắn đã tiến vào trong phòng tối Thiên Đạo giam giữ ‘trứng lớn hóa thạch’ này.

Tên này không dễ chọc đâu.

Ầm ~~

Suy nghĩ của Tống Thư Hàng vừa lóe lên, nơi xa đã có một xúc tu mang theo lực lượng hủy diệt đánh về phía tiên thuyền mai rùa.

Không cần đoán, Tống Thư Hàng lập tức biết cổ thần trong ‘trứng lớn hóa thạch’ kia đã nhận ra hắn đến, cũng sử dụng phương thức hoan nghênh nhiệt liệt nhất, bày tỏ nhiệt tình của mình với hắn.

Nhiệt tình quá rồi, người bình thường ăn không tiêu.

Chương 2779: Tự kiểm điểm là một tấm gương, không sai, là tấm gương!

Nếu như có thể, Tống Thư Hàng hy vọng nhiệt tình của cổ thần bị phong ấn có thể nguội đi một tẹo, lạnh nhạt với hắn một tẹo.

Lúc này, Phượng Nghi Cầm Chủ đứng trên cánh tay Tống Thư Hàng sửng sốt.

Cô và đạo hữu đeo mặt nạ vừa tiến vào không gian nhà tù Thiên Đạo này, lại đột nhiên bị tấn công?

[Kẻ bị giam trong nhà tù Thiên Đạo này mất trí rồi ư?]

Cô và đạo hữu đeo mặt nạ thông qua tiên thuyền tiến vào nhà tù Thiên Đạo. Dưới tình huống bình thường, không phải hẳn nên tiến tới đây, mọi người trò chuyện một chút. Sau đó thử hỏi xem có thể thông qua phương thức trả thù lao, chở khách một đoạn, rời khỏi nhà tù Thiên Đạo chết tiệt này ư?

Trực tiếp mở đại chiêu công kích ngay từ đầu, đây là mất trí rồi ư?

Đối mặt với loại người mất trí này, căn bản không có gì để nói cả.

“Cút!” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Móng vuốt nhỏ của cô thò ra, huyễn hóa một móng vuốt tất phương khổng lồ trong hư không, nghênh đón xúc tu kia!

(Tất phương là loài chim chỉ có một chân trong thần thoại Trung Quốc)

Vừa nhận được tin tức đau đớn rằng bản thể đã chết, đúng lúc tâm tình móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ không tốt.

Lúc này, xúc tu kia đột nhiên đánh tới cửa, vừa hay trở thành đối tượng phát tiết tâm tình của cô.

Móng vuốt khổng lồ túm lấy xúc tu, hung ác nắm chặt lại.

Pháp tắc Thái Dương Chân Hỏa quấn quanh đầu móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, lập tức nắm chặt làm nổ xúc tu kia, chân hỏa bất diệt càng thuận đường đi qua, dọc theo phần gốc xúc tu một đường thiêu đốt tới bản thể của xúc tu kia.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội vỗ nhẹ lên 'tiên thuyền mai rùa', cất nó đi, tránh cho tiên thuyền bị hủy trong chiến đấu kế tiếp, hắn cũng không có tiền đền cho thiếu niên tiền bối ba mắt một chiếc tiên thuyền đâu. Tối đa, hắn có thể dùng tóc của Vân Tước Tử tiền bối lừa gạt một tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ tới, đền bù tổn thất cho thiếu niên tiền bối ba mắt thôi.

Ầm ~

Nơi xa truyền tới một tràng tiếng nổ.

Là chủ nhân xúc tu kia chủ động cắt bỏ xúc tu, cũng dẫn nổ nó.

Vừa đối mặt, cổ thần bị phong ấn đã chịu thiệt trước móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ.

Năng lượng nổ tung tản ra.

Tống Thư Hàng và móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bình tĩnh nhìn về phía đối diện.

Nơi đó, có một quả trứng hóa thạch khổng lồ đang lơ lửng. Trên vỏ trứng có từng lỗ thủng, xúc tu chính là chui ra từ trong những lỗ thủng này.

Trông có vẻ rất ngán, không thể nào ăn ngon được.

[Vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh ư?] Tống Thư Hàng có chút tò mò nhìn cổ thần trong trứng hóa thạch, thầm nghĩ.

Lúc trước trong thế giới nhân tạo của Bạch chưa biết 1-33, cổ thần này đã có dấu hiệu thức tỉnh, lập tức muốn phá vỏ ra ngoài.

Hiện tại đã qua lâu như vậy, ấy thế mà cổ thần vẫn chưa hoàn toàn phá vỏ… thậm chí nhìn từ khí tức, dường như nó trở nên càng suy yếu hơn, hoàn toàn không có uy phong như lúc ở thế giới nhân tạo.

[Chẳng lẽ là bởi vì áp chế của phòng tối Thiên Đạo, ở đây năng lượng của nó không được bổ sung, cho nên mới càng suy yếu hơn?]

“Kẻ này rất mạnh, dù cho suy yếu, nhưng vẫn rất khó đối phó như cũ.” Lúc này, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng nói.

Cho dù đối phương ở trạng thái suy yếu, cô cũng không nắm chắc tất thắng.

Hơn nữa, cô cảm ứng được khí tức thái cổ từ trên người kẻ đối diện này… Đây là một con quái vật sống từ thời đại thái cổ đến nay.

Rất có thể đã bị nhốt trong nhà tù Thiên Đạo từ thời thái cổ, vẫn luôn sống tới bây giờ nên mới có thể trở nên suy yếu như vậy.

“Đúng là rất mạnh.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cổ thần thời kỳ toàn thịnh, e rằng cấp bậc không kém Hà Chỉ Ma Đế.

“Thứ ngươi muốn tìm là gì? Tìm được chưa? Nếu như đã tìm được, không bằng chúng ta lấy bảo vật rồi lập tức rút lui.” Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Còn chưa có manh mối.” Tống Thư Hàng lắc đầu, mắt thần thứ ba của hắn đang cố gắng quét hình toàn bộ phòng tối Thiên Đạo, tạm thời còn chưa có thu hoạch.

Đồng thời… hắn cũng phát hiện một kẽ hở trong đánh cược giữa mình và tiền bối ba mắt.

Ký ức tu sĩ bị ‘phòng tối Thiên Đạo’ che đậy mất, lúc tiến vào cùng một phòng tối Thiên Đạo với ‘vật thể trong ký ức’ thì tu sĩ sẽ được cởi ra ký ức tương quan. Tựa như vừa rồi hắn nhớ lại chuyện ‘trứng hóa thạch cổ thần’ vậy.

Nói cách khác, đều là tìm kiếm ‘bảo vật’, thiếu niên tiền bối ba mắt chỉ cần tiến vào ‘phòng tối Thiên Đạo’ là lập tức có thể thông qua việc ký ức có khôi phục hay không, tức thì đoán được bảo vật có ở trong phòng tối này hay không.

Nếu như không có, hắn có thể trực tiếp quay đầu đi tới một phòng tối Thiên Đạo khác.

Tại phương diện này hắn chiếm được ưu thế cực lớn.

Không hổ là chúa tể Cửu U, công bằng ngoài mặt.

[Nếu như thua ván này, ta cũng phải tìm một phương án đánh cược tương tự, hố lại thiếu niên tiền bối ba mắt mới được.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

"Vậy muốn đánh nó không?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ phân tích: "Nếu như muốn đánh, chúng ta có thể thử tìm nhược điểm của nó trước, cũng thừa dịp nó suy yếu, dùng phương thức hữu hiệu nhất loại bỏ sức chiến đấu của nó."

"Nhược điểm?" Tống Thư Hàng xoa chiếc cằm đẹp đẽ, rơi vào trầm tư.

"Ngươi lên trước, chiến đấu với nó vài trăm hiệp. Ta ở bên cạnh lược trận, tìm kiếm nhược điểm của nó." Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

[Ta cũng muốn ra tay lắm, nhưng ta sợ vừa ra tay là lộ tẩy ngay, đến lúc đó chính là Tống mỗ ta 1vs2, bị hai nhà các ngươi ghì xuống đất ma sát.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dù sao hắn tới tới lui lui cũng chỉ có mấy chiêu, độ phân biệt quá cao.

Có điều… nói tới nhược điểm, ngược lại hắn có một chút manh mối.

Manh mối bất hủ!

Hắn và Vũ Nhu Tử da đen đã từng đoán rằng một mặt 'thiện' trên người cổ thần đã bị tách ra, biến thành Bất Diệt Chi Chủ 'lông dê số 2' sau này.

Bất Diệt Chi Chủ đã luôn trong trạng thái ngủ say. Vào thời đại thái cổ, nó đã từng vượt cấp cưỡng ép tiếp xúc với tin tức bản nguyên của 'bất hủ', cuối cùng dưới tác dụng lực lượng của bất hủ, rơi vào giấc ngủ say dài đằng đẵng.

Nếu không phải về sau Tống Thư Hàng nhổ lông dê của nó quá mức, nói không chừng đến bây giờ nó vẫn còn ngủ.

[Cho nên, có lẽ 'manh mối bất hủ' cũng sẽ có lực hấp dẫn cực lớn đối với cổ thần?] Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lặng lẽ lấy 'thân thể tà ma sương mù' trước đó có được ra.

Đạo cụ Bạch tiền bối lấy từ phòng tối Thiên Đạo trước đó, đoán chừng hiện tại sẽ phát huy được tác dụng.

Nhưng vấn đề bây giờ là… đạo cụ này phải sử dụng sao đây?

Ném nó ra ư?

Không ổn, nếu ném ra thì chẳng phải là bánh bao thịt đánh chó, có đi không có về ư?

Đối diện.

Lúc Tống Thư Hàng lấy đạo cụ ẩn chứa một luồng ‘tin tức ngụy bất hủ’ kia ra, cổ thần bên trong trứng hóa thạch đột nhiên kích động.

Gần trăm xúc tu trên vỏ trứng của nó ‘vèo ~’ một tiếng, xuyên qua không gian, đánh úp về phía Tống Thư Hàng!

“Không xong, số lượng quá nhiều. Hiện tại ta chỉ là một móng vuốt, không ứng phó nổi.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Ánh mắt tỏa tiên!” Tống Thư Hàng quyết định thật nhanh, kích hoạt mắt thần thứ ba.

Một luồng pháp thuật ‘phong tỏa không gian’ do chính tay chúa tể Cửu U lưu lại càn quét ra, rơi vào trên tất cả xúc tu và bản thể của cổ thần.

Không gian đông lại, cả không gian như bị hóa đá. Phàm là vật thể trong phạm vi ‘ánh mắt tỏa tiên’ thì đều bị kẹt trong không gian hóa đá này, không cách nào nhúc nhích.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “! ! !”

Pháp thuật không gian này bá đạo biết bao, khiến cô hâm mộ.

Nếu như thủ đoạn phong tỏa không gian lúc đó của cô cũng có thể dũng mãnh như thế thì sẽ không để Bá Tống cấn tay khi ấy xông vào trong ‘không gian hồi sinh Thánh Nhân’, xáo trộn kế hoạch hồi sinh Thiên Đế của cô!

“Ánh mắt hòa tan!” Bên cạnh, sau khi cố định cổ thần, Tống Thư Hàng không chút do dự kích hoạt đồng thuật thứ hai.

Số liệu của hai pháp thuật này đang được phân tích… Sau khi phân tích xong, hắn có thể thi pháp dựa vào lực lượng của mình.

Không cầu giải quyết triệt để cổ thần trong trứng hóa thạch, nhưng ít ra cũng khiến nó mất đi sức chiến đấu, để nó không có cơ hội làm cấn tay!

Phàm là thứ tương đối cấn tay thì tuyệt đối không cho nó cơ hội nhảy nhót. Kinh nghiệm này là do Tống Thư Hàng rút được từ trên người bản thân.

Tự kiểm điểm là một tấm gương, nó có thể soi ra rõ ràng sai lầm của chúng ta, khiến chúng ta có cơ hội sửa sai.

Mà Tống Thư Hàng thông qua tự kiểm điểm, đạt được kinh nghiệm chiến đấu quý giá!

Chương 2780: Đâm trong tuyệt vọng

Hai phát kỹ năng đồng thuật liên tục, hơn nữa đều là kỹ năng mà chúa tể Cửu U tiền bối ba mắt lưu lại trong mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng. Việc này chẳng khác nào chúa tể Cửu U online phát chiêu cách không, uy lực gần như chỉ yếu hơn một chút so với thiếu niên tiền bối ba mắt tận mắt phóng ra đồng thuật.

Dù là đại lão Trường Sinh Giả, nếu chính diện gặp phải hai chiêu của chúa tể Cửu U thì thân thể cũng sẽ như bị móc sạch.

Huống chi cổ thần trứng hóa thạch trước mắt đang trong trạng thái suy yếu cực độ.

Nháy mắt khi uy lực của ánh mắt hòa tan quét qua vị trí của cổ thần, tất cả xúc tu duỗi ra khỏi vỏ trứng đều bị hòa tan thành tro bụi. Ngay sau đó, bản thể vỏ trứng của cổ thần cũng bị hòa tan thành nước…

Nhìn thấy uy lực đồng thuật trước mắt, trị số tâm tình vui vẻ của Tống Thư Hàng +1.

Dù sao qua không lâu nữa, hắn cũng có thể nắm giữ ‘ánh mắt hòa tan’ này.

Chờ sau khi nữ sĩ lưới rồng phân tích được số liệu của hai chiêu đồng thuật này, đồng thuật của hắn bèn có thể hóa thành chiêu liên hoàn.

Trước tiên tới một chiêu ‘ánh mắt tỏa tiên’ đông cứng không gian, cố định kẻ địch; theo sát ngay sau đó là ‘Cường Giả Giám Định thuật’ của Thánh Nhân Nho gia; lại thêm một chiêu ‘ánh nhìn phôi thai’; cuối cùng dùng ‘ánh mắt hòa tan’ làm phần kết. Bốn chiêu đồng thuật liên hoàn, quả thực hoàn mỹ.

“Giết được rồi ư?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Vô luận là ‘ánh mắt tỏa tiên’ hay là ‘ánh mắt hòa tan’, uy lực đều vượt quá lẽ thường… khiến cô có loại ảo giác như Thiên Đế tự mình xuất thủ.

Chẳng lẽ thực lực chân chính của vị đạo hữu đeo mặt nạ này đã đạt đến cấp độ của Thiên Đế?

“Vẫn chưa… nó không dễ bị diệt vậy đâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn không xác định được sinh mệnh lực của cổ thần này ngoan cường bao nhiêu, nhưng Tống Thư Hàng biết, muốn giết cổ thần tuyệt đối không dễ dàng như vậy. Nếu không, bên trong ‘tiểu thế giới người khổng lồ’ nhân tạo kia cũng sẽ không có Bạch chưa biết số 1-33 phụ trách phong ấn cổ thần này.

Cho nên, Tống Thư Hàng không hề ngừng tay.

Sau khi phóng ‘ánh mắt hòa tan’ ra, bản thân hắn cũng không nhàn rỗi, trong tay bấm ra ấn ký pháp quyết ‘bá thần trụ’.

Hiệu quả của ánh mắt hòa tan còn đang tàn sát bừa bãi trên người cổ thần, chiêu tiếp theo của Tống Thư Hàng đã đánh tới.

Trường Sinh trụ * Hà Chỉ trụ!

Trong rất nhiều ‘bá thần trụ’ mà Tống Thư Hàng nắm giữ thì đây là cây trụ công phạt mạnh nhất hôm qua… mạnh thứ hai hôm nay!

‘Hà Chỉ trụ’ cao năm mươi mét ngưng tụ thành hình trong hư không, ma diễm ngập trời, bá khí lẫm liệt.

Trên thân trụ có khắc bản đồ phức tạp, đây là ‘ma quốc đồ’ của Hà Chỉ Ma Đế năm đó. Nơi cắm ma thần trụ đều là ma quốc Hà Chỉ.

Trên đỉnh trụ còn có một pho tượng đại ma dữ tợn, đây là hình tượng chân thân của Hà Chỉ Ma Đế!

Cây bá thần trụ này hiện thân tựa như Hà Chỉ Ma Đế đích thân tới.

Thân là tồn tại tranh đoạt vị trí Thiên Đạo với cha Cẩu Đản vào thời đại thái cổ, Hà Chỉ Ma Đế là cây trụ chống trời của ma đạo đứng ở đỉnh phong trong chư thiên vạn giới.

Trước trận chiến bất hủ cuối cùng ở thái cổ kia, cha Cẩu Đản là vương giả vô địch đông bộ chư thiên vạn giới, Hà Chỉ Ma Đế là

Ma Đế cái thế của tây bộ chư thiên vạn giới!

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ không tự chủ được quấu chặt cánh tay Tống Thư Hàng.

“Đi!” Tay phải Tống Thư Hàng ném mạnh một cái, nện Hà Chỉ trụ khổng lồ về phía cổ thần đang hòa tan.

Ầm ~ Hà Chỉ trụ nghiền ép đến chỗ cổ thần.

Trên thân trụ, ma quốc đồ kia được thực thể hóa, hóa thành một ‘quốc độ vạn ma’, ép về phía cổ thần.

Lúc này đây, Hà Chỉ trụ không chỉ là một cây trụ nữa, nó là ma quốc do nghìn nghìn vạn vạn cây trụ tạo thành!

Trong không gian bị hòa tan không ngừng truyền ra tiếng thét chói tai.

Đó là tiếng rống giận khi cổ thần bị ‘ánh mắt hòa tan’ và ‘Hà Chỉ thuật’ đồng thời làm bị thương rất nặng.

“Sinh mệnh lực thật ngoan cường.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng nói.

Đại lão trong vỏ trứng hóa thạch này có sinh mệnh lực ngoan cường đến đáng sợ.

Cô đặt bản thể của mình vào vị trí ‘cổ thần’, suy diễn một lần tình cảnh bản thể của mình chịu liên hoàn kích ‘ánh mắt tỏa tiên + ánh mắt hòa tan + ma trụ quái dị’, kết quả suy diễn là… dữ nhiều lành ít.

Trừ khi ngay từ đầu có thể tránh thoát khỏi ‘ánh mắt tỏa tiên’, bằng không dưới tình huống không gian bị đông đặc không động đậy được, bất kể là ai đều sẽ trở thành bia ngắm chịu đòn.

Mà tồn tại trong vỏ hóa thạch trước mắt này đang trong trạng thái cực kỳ suy yếu, ấy thế mà còn có thể chịu được vết thương, không ngừng phát ra tiếng rống giận với tinh lực mười phần. Nếu như đối phương trong trạng thái hoàn chỉnh, không bị suy yếu thì sẽ đáng sợ bao nhiêu?

“Ra khỏi vỏ!” Lúc này, Tống Thư Hàng lại quát khẽ một tiếng.

Trong Hà Chỉ trụ, lấy pho tượng Hà Chỉ Ma Đế làm chuôi đao, một thanh ma thủ trảm mã đao to lớn rút ra khỏi thân trụ.

Cây trụ chỉ là vỏ đao, công kích chân chính của Hà Chỉ trụ giấu trong một đao này.

Đao ra, toàn bộ ma ý ngập trời ngưng tụ trên lưỡi đao.

Hà Chỉ trụ đại biểu cho ‘quốc độ vạn ma’ của Hà Chỉ Ma Đế; mà Hà Chỉ đao này lại đại biểu cho thủ đoạn công phạt của Hà Chỉ Ma Đế, lực lượng công kích ma thần trụ mạnh nhất được ngưng tụ trong một đao.

Linh lực từ mỗi hạch tâm trong cơ thể Tống Thư Hàng liên tục không ngừng bị rút ra, hòa vào trong một đao kia.

Đao hạ, thế giới như bị một đao kia bổ ra.

Trong không gian hòa tan, tiếng rống giận và tiếng kêu thảm thiết của cổ thần chợt im bặt.

Hà Chỉ đao trở vào vỏ.

Hà Chỉ trụ dần tiêu tán.

Không gian bị hòa tan cũng bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Không gian mơ hồ khôi phục bình thường.

Tại vị trí tồn tại lúc ban đầu của cổ thần hóa thạch chỉ lưu lại một bãi chất lỏng màu xanh biếc, còn có một vài mảnh vỡ vỏ trứng.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn vị trí cổ thần chằm chằm, cả kinh nói: “Như vậy mà còn chưa chết ư?”

Trên bãi chất lỏng bị hòa tan kia vẫn tràn đầy sinh mệnh lực ngoan cường.

Nó còn đang nhúc nhích, ý đồ dung hợp lại lần nữa.

“Không cách nào chém ngược đến căn nguyên của nó.” Tống Thư Hàng nói.

Một nhát chém cuối cùng của Hà Chỉ đao vừa rồi không chỉ có thể chém nhục thân mà còn âm thầm phối hợp với thủ pháp Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh của Tống Thư Hàng, chém ngược nguyên thần, diệt tận căn nguyên.

Nhưng một nhát chém cuối cùng nhắm vào nguyên thần lại thất bại rồi.

“Đây là cái gì… không xong!” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên kêu lên, trong nháy mắt trên người cô cháy lên chân hỏa hừng hực, bao lấy cô và Tống Thư Hàng.

Hỏa diễm hóa thành một tầng phòng ngự, thiêu đốt vật chất tới gần hỏa diễm gần như không còn.

Mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng tỉ mỉ quét qua, phát hiện trong hư không có rất nhiều tế bào nhỏ đến nỗi không cách nào nhìn thấy, ngay cả trong vết rách nhỏ bị xé ra lúc chiến đấu vừa rồi cũng đều ẩn nấp từng tế bào nhỏ.

Đám tế bào này có được thủ đoạn ẩn nấp đặc thù, ngay cả thần thức của tu sĩ cũng không cách nào phát hiện ra được bọn chúng. Thậm chí, nếu mắt thần thứ ba không chuyên chú quan sát thì sẽ xem nhẹ đám vật nhỏ này.

Dưới sự chuyên chú quan sát của mắt thần thứ ba, có thể nhìn thấy trong thời gian ngắn đám tế bào này đã nảy mầm, sinh trưởng thành từng xúc tu tựa như từng cọng lông vậy, trông sởn cả gai óc.

Có thể lừa được mắt thần thứ ba của chúa tể Cửu U, loại thủ đoạn này… có lẽ có thể trở thành đạo cụ đánh cược với tiền bối ba mắt? Vào lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng đặc sắc.

Phượng Nghi Cầm Chủ kịp thời thiêu đốt tầng phòng ngự chân hỏa, chặn đám tế bảo nhỏ trong hư không đang tới gần Tống Thư Hàng. Nhưng trước khi cô phát hiện đám tế bào xúc tu nhỏ này… đã có không ít tế bào nhỏ rơi trên người cô và Tống Thư Hàng.

Trên móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bỗng nhiên mọc ra một lớp lông.

Trên người Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ.

Sau khi đám tế bào nhỏ này sinh trưởng xong thì tựa như vật ký sinh vậy, ý đồ cắm rễ trên người Tống Thư Hàng.

Đâm, đâm, đâm…

Nhưng bất kể đám xúc tu do tế bào nhỏ biến thành này ra sức bao nhiêu, cực khổ bao nhiêu, nhưng ngay cả da Tống Thư Hàng cũng không đâm xuyên được.

Đặc biệt là xúc tu trên mặt, càng đâm đến tuyệt vọng.

Chương 2781: Quả đấm thép tri thức, diệt địch trong vô hình!

“Coi chừng thân thể sương mù trong tay ngươi!” Lúc này, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lên tiếng nhắc nhở.

Đám lông ký sinh này vô cùng quái dị, bằng vào thể chất cấp Trường Sinh Giả của cô cũng không ngăn được đám lông xúc tu này cắm rễ. Nói cách khác, năng lực cắm rễ của đám lông xúc tu này là thủ đoạn công kích cấp pháp tắc vượt khỏi cấp bậc Trường Sinh Giả bình thường!

Tà pháp ký sinh cấp pháp tắc Trường Sinh Giả hiển nhiên không chỉ ký sinh đơn giản như vậy.

Sau khi đám lông xúc tu này cắm rễ trên móng vuốt của cô, cô lập tức cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình bị rút đi không ngừng… Thậm chí, khi cô định xoay chuyển hỏa diễm bảo vệ trên người, muốn đốt sạch đám lông xúc tu này, lại phát hiện ấy thể mà đám lông xúc tu này đã sinh ra kháng thể đối với hỏa diễm của cô!

Sau khi lông xúc tu ký sinh trên người cô, hấp thu năng lượng của cô, đồng thời còn không ngừng tiến hóa, cũng nhanh chóng sinh ra năng lực miễn dịch với chân hỏa của cô.

Bản lĩnh của Phượng Nghi Cầm Chủ đương nhiên không chỉ là ‘chân hỏa hộ thể’, cô còn rất nhiều bản lĩnh chưa thi triển. Nhưng những bản lĩnh kia có lực sát thương cực lớn, lúc thi pháp, cô phải rời khỏi cánh tay của đạo hữu đeo mặt nạ, tránh cho ngộ thương đạo hữu.

Vì thế, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ chủ động rời khỏi cánh tay Tống Thư Hàng.

Trước khi rời đi, cô lên tiếng nhắc nhở đạo hữu đeo mặt nạ. Ngay từ đầu cô đã chú ý tới mục tiêu chân chính khi đám lông xúc tu này công kích đạo hữu đeo mặt nạ chính là vì thân thể trong tay mà hắn lấy được từ chỗ tà ma sương mù.

Nhưng mà, Phượng Nghi Cầm Chủ vừa nhắc nhở xong, lập tức nhìn thấy lông xúc tu trên người Tống Thư Hàng đã chuyển sang quấn lấy ‘thân thể sương mù’ kia, dễ dàng cướp nó đi khỏi tay Tống Thư Hàng!

Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

Cô có chút nhìn không thấu vị đạo hữu đeo mặt nạ ‘có thể đạt tới cấp độ của Thiên Đế’ này, rõ ràng mạnh mẽ như vậy, vì sao lại dễ dàng để kẻ khác cướp đi bảo vật trong tay?

Chẳng lẽ… hắn cố ý?

Tống Thư Hàng mỉm cười với móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, đồng thời niệm lực của hắn khẽ động, bắt lấy đám lông xúc tu ký sinh đang muốn cắm rễ vào lớp da trên người hắn, lại dùng niệm lực xoắn một cái, xoắn đám lông tóc xúc tu ký sinh này thành một quả cầu đầy lông nho nhỏ.

Quả thật hắn cố ý để đám lông xúc tu này mang ‘thân thể ngụy bất hủ sương mù’ đi. Hắn đã bỏ thêm nguyên liệu vào thân thể sương mù kia.

Tống Thư Hàng là sinh viên, hơn nữa là sinh viên giỏi với tư tưởng, phẩm đức, sự học ưu tú, hắn tin chắc rằng tri thức chính là sức mạnh!

Quả đấm thép tri thức, có thể diệt địch trong vô hình!

“Phượng Nghi Cầm Chủ tiên tử đừng động đậy, ta giúp tiên tử giải quyết đám xúc tu nhỏ này trước đã.” Tống Thư Hàng thong thả nói.

Hắn duỗi tay nắm nhẹ lấy móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, niệm lực vạn năng do Bạch tiền bối two thân truyền kích phát, trực tiếp cuốn lấy toàn bộ đám lông xúc tu đang ký sinh trên người Phượng Nghi Cầm Chủ. Sau đó hai tay hắn vặn xoắn, chà đám lông tóc xúc tu này vào trong quả cầu đầy lông nho nhỏ trước đó.

“Shhh…” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ phát ra một tràng tiếng chim hót êm tai, là do đau!

Đám lông xúc tu này đã cắm rễ vào cơ thể cô. Lúc niệm lực Tống Thư Hàng chuyển động đã nhổ đến tận gốc rễ của đám xúc tu này, đau đến nổi cô phải hót ra giọng thật.

Điểm này là sơ suất của Tống Thư Hàng, hắn cho rằng đám lông xúc tu này không đâm thủng da mình được, vậy chắc chắn cũng không đâm thủng được da dẻ trên móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ Trường Sinh Giả chính quy.

Trong hư không.

Đám lông xúc tu kia thấy đã đạt được mục tiêu, bèn rút lui cực nhanh.

Tế bào lông xúc tu đầy trời, trong nháy mắt đã trở về bên trong bản thể toàn bộ.

Niệm lực của Tống Thư Hàng nhanh chóng ra tay bắt lấy, lại chỉ bắt được một phần nhỏ sau cùng.

“Đáng tiếc.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn dùng niệm lực chà phần lông xúc tu vừa bắt được kia vào trong viên cầu đầy lông nho nhỏ. Viên cầu đầy lông nho nhỏ hắn mang về được này, bất kể là trở thành tiền đánh cược hay đạo cụ đánh cược, thậm chí là dùng để bán cho ‘đại lão cái gì cũng có thể bán’, đều rất ngon nghẻ.

Xúc tu nhỏ phân liệt ra từ trên người Trường Sinh Giả đứng đầu, tuyệt đối là bảo vật.

Roẹt ~

Đối diện, sau khi vô số lông xúc tu nhỏ trở về bãi chất lỏng màu xanh bị hòa tan thì bãi chất lỏng màu xanh kia bắt đầu biến hóa, cuối cùng… nó biến thành một bãi chất lỏng màu xanh lông dài!

‘Ánh mắt hòa tan’ của thiếu niên tiền bối ba mắt và công kích ‘Hà Chỉ trụ’ của Tống Thư Hàng không hề dễ chịu.

Dù cho cổ thần có sinh mệnh lực ngoan cường đến cực điểm, trong thời gian ngắn nó cũng phải tiếp tục sắm vai nhân vật Slime màu xanh.

Nhưng đối với cổ thần mà nói, tất cả đều đáng giá.

Trong ‘thân thể sương mù’ đoạt được từ tay đối phương có ẩn giấu một loại khí tức có lực hấp dẫn trí mạng đối với nó: bất hủ, hoặc nên nói là tồn tại tiếp cận khái niệm bất hủ.

Nếu như có thể phân tích mấy thứ này, vậy thực lực của nó sẽ có được một bước nhảy vọt về chất.

Hơn nữa, bản năng của nó, trực giác ở nơi sâu nhất trong linh hồn nó, cũng đang thôi thúc nó đoạt lấy ‘thân thể sương mù’ này, nó cần thứ này!

Đối diện.

Sau khi cơn đau qua đi, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hạ xuống cánh tay Tống Thư Hàng, dùng phương thức truyền âm nhập mật hỏi: [Ngươi cố ý để nó lấy thứ đó đi à?]

[Ừm.] Tống Thư Hàng gật đầu truyền âm trả lời.

Sau khi nghe câu trả lời khẳng định từ đạo hữu đeo mặt nạ, Phượng Nghi Cầm Chủ không hỏi thêm nữa mà chú ý tới ‘cổ thần’ kia lần nữa, xem xem đối phương lấy được ‘thân thể sương mù’ rồi thì sẽ có biến hóa gì.

“Nó càng mạnh hơn tưởng tượng của ta.” Tống Thư Hàng nói.

Đánh giá chiến lực của cổ thần cần tăng cường… thời kỳ thái cổ, bởi vì nó đang trong trạng thái cuồng bạo mất trí, cho nên chiến lực thua sút ‘Bất Diệt Chi Chủ’ phân liệt ra từ trên người nó. Nhưng hiện tại, sau khi bị phong ấn vô số năm, dường như trạng thái cuồng bạo và mất trí của nó đã thuyên giảm.

[Có nắm chắc đối phó được nó không?] Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ truyền âm hỏi.

[Tri thức chính là sức mạnh.] Tống Thư Hàng trả lời.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “? ? ?”

Mà lúc này, đối diện.

Sau khi thân thể tổn hại của cổ thần lấy được ‘thân thể sương mù’ bèn gấp rút dung nhập nó vào trong cơ thể mình. Thủ đoạn phân tích đồ vật của nó thô bạo đơn giản, trực tiếp nuốt vào, tiến hành tiêu hóa và phân tích trong cơ thể. Sau khi phân tích ra, bí mật bên trong thân thể sương mù kia chính là của nó!

Thân thể sương mù đã mất đi sự khống chế của hạch tâm, nằm trong trạng thái nói gì nghe nấy.

Sau khi cổ thần nuốt nó vào, nó ngược lại còn biết phối hợp với cổ thần, tiết lộ bí mật ‘ngụy bất hủ’ trong cơ thể mình.

Thân thể tổn hại của cổ thần bắt đầu chấn động.

Một hình ảnh hư ảo hiển hiện bên cạnh nó: ảo ảnh chân thực

* tiểu thế giới người khổng lồ nhân tạo.

Tất cả số liệu của tiểu thế giới người khổng lồ nhân tạo này, Tống Thư Hàng đều có cả.

Số liệu hữu dụng, hay vô dụng, hiện tại đều tồn trữ trong đầu Tống Thư Hàng.

Trước đó không lâu, Tống Thư Hàng còn dùng tin tức sinh sôi nảy nở khi đám người khổng lồ trong đó ăn uống ngủ nghỉ và đủ loại tin tức vô dụng khác hóa thành 'số liệu tin rác' khổng lồ, dùng làm số liệu rót não tạo ra tổn thương cho kẻ địch.

Dưới sự bao bọc của 'ảo ảnh chân thực', cổ thần bắt đấu phân tích lực lượng 'ngụy bất hủ'.

Lúc nó từng bước đi sâu phân tích, đột nhiên có một giao diện mới xuất hiện trước mặt nó.

'Tinh… tính tinh tính… tinh…' Trong một làn nhạc quái dị, giao diện biến hóa, một màn hình nhỏ mở ra trước mặt nó.

Trên màn hình nhỏ, có giao diện các ổ đĩa C, D, E, F, thậm chí còn có ổ đĩa quang G để ghi DVD. Bên cạnh, một ký hiệu tên là 'hàng xóm online', cùng một biểu tượng tên là 'IE'.

Cổ thần: "? ? ?"

Chương 2782: Một lần nữa, xin tổn thương ta thêm một lần nữa!

Thứ gì đây?

Cổ thần ngẩn tò te nhìn giao diện trước mắt, trong tin tức có liên quan tới ‘bất hủ’ còn có thứ này ư?

Vốn nó đang trong trạng thái mất trí cuồng bạo, đại não tựa như bị nhiễm vi rút vậy, thường xuyên đứng máy. Hiện tại lại gặp phải loại tình huống quái dị này, trong lúc nhất thời ngay cả đầu óc cũng không vận hành trôi chảy được.

Mà ngay lúc nó đang ngẩn tò te, hình ảnh mộc mạc trước mắt nó lại bắt đầu tự chuyển động.

Tựa như có người đang điều khiển vậy, ổ D trong đó tự động mở ra.

Cổ thần: “…”

Cứ cảm thấy đồ vật bên trong ký hiệu ‘ổ D’ này không phải thứ gì tốt.

Cổ thần muốn chuyển đường nhìn đi nơi khác theo bản năng. Trực giác nói cho nó biết, sau khi ổ D này mở ra thì có thể gây bất lợi cho nó.

Nhưng mà.

Nó không dời mắt nổi!!

Cũng không phải do ‘trạng thái ý thức’ nên không cách nào nhắm mắt, chỉ cần nó bằng lòng, chỉ cần một ý niệm, nó có thể lui ra khỏi trạng thái này, đạt được hiệu quả chuyển dời tầm mắt.

Nhưng mà, nó cự tuyệt chuyển dời tầm mắt vào lúc này!

Bởi vì… từ đồ vật bên trong ký hiệu ‘ổ D’ này, nó ngửi thấy mùi vị bất hủ.

Không phải một sợi khí tức bất hủ, mà là tin tức liên quan tới ‘bất hủ’ chân chính!

Trực giác đang nhắc nhở nó, gửi tín hiệu nguy hiểm cho nó.

Nhưng sâu trong tâm linh nó biết bản thân không thể trốn tránh.

Thứ như nguy hiểm có ở khắp nơi. Nhưng cho dù có nguy hiểm hơn nữa, nó cũng không có khả năng bỏ qua tin tức ‘bất hủ’.

Đối với nó mà nói, tin tức ‘bất hủ’ quá mức trọng yếu… Là nhân tố trọng yếu xem nó có thể tiến hành một lần lột xác hay không.

Nếu như đối với tu sĩ phổ thông, ‘bất hủ’ có lực hấp dẫn trí mạng; vậy đối với cổ thần mà nói, tin tức ‘bất hủ’ chính là mạng của nó.

Đây là dương mưu đường đường chính chính, khiến nó không cách nào tránh né.

Đại não cuồng bạo kia của cổ thần cũng bắt đầu thu liễm. Nó tập trung tất cả mọi thứ của mình lúc này, tinh thần lực, ý chí, lực lượng nhục thân, toàn bộ bị tập trung lại, nghênh đón tin tức ‘bất hủ’.

Sau đó… một đoạn tin tức ‘ký ức’ gần nhất bị mở ra.

Kia là hình ảnh vũ trụ sụp đổ, cùng với bóng dáng đạo nhân được lực lượng công đức bao bọc trong vũ trụ đang sụp đổ này.

Dù chỉ quan sát được bóng dáng đạo nhân này tồn trữ trong tin tức ‘ký ức’, cổ thần cũng cảm thấy tin thần của mình bị đánh úp, tin tức bất hủ tựa như sóng lớn, không ngừng vỗ vào nó.

[Bất hủ, đây là bất hủ chân chính.] Ý chí của cổ thần thừa nhận từng đợt đánh úp cực lớn, nhưng cố kiên trì, lực chú ý của nó vẫn dán chặt vào ‘bất hủ đạo nhân’, ý đồ đọc được tin tức ‘bất hủ’ từ trên người hắn.

Nhưng mà, hình ảnh trong ký ức lại lướt qua quá nhanh, tựa như mũi tên vậy, vừa tới đã biến mất ngay tức thì.

[Đừng mà, đừng nhanh như vậy mà! Dừng lại, để ta nhìn nhiều thêm chút đi!] Nội tâm cổ thần lo lắng nói.

Rõ ràng có thể cảm ứng được tin tức ‘bất hủ’ hiện lên bên cạnh ‘bất hủ đạo nhân’, nhưng nó lại không cách nào đọc được, không cách nào lý giải.

Ký ức liên quan đến ‘bất hủ đạo nhân’ chỉ là một cái thoáng qua.

Vừa bắt đầu thì đã kết thúc.

[Đến một lần nữa, để ta nhìn lần nữa.] Cổ thần cảm thấy dường như mình không kiềm nén được cơn gắt gỏng trong lòng, nó không ngừng muốn thử kích hoạt giao diện ký hiệu ‘ổ D’ này một lần nữa.

Ngay lúc cơn gắt gỏng của nó sắp tới cực hạn… hình ảnh lại thay đổi.

Lần này, nó phát hiện bản thân đột nhiên được sắm vai trong một đoạn ký ức nào đó.

Dường như nó biến thành một vật thí nghiệm, bị chứa trong các loại dụng cụ, bị cắt lấy, mổ xẻ, đủ loại thực nghiệm tàn nhẫn hết lần này tới lần khác.

Mà đối tượng tiến hành đủ loại thí nghiệm tàn nhẫn đối với nó là một tồn tại trạng thái quả cầu kim loại thể lỏng… trên người kẻ đó cũng hiện lên tin tức ‘bất hủ’.

[Lại là một bất hủ?]

Trong lúc đang suy tư, lưỡi đao thực nghiệm vô tình rơi xuống người nó, cắt nó thành mảnh nhỏ. Đau đớn không cách nào hình dung đi sâu vào linh hồn nó.

Cổ thần đau đớn đến cực hạn, rồi lại không nỡ từ bỏ. Nó tham lam đưa ánh mắt rơi trên người ‘quả cầu kim loại thể lỏng’ kia, tựa như ngắm nhìn người mình yêu nhất.

Vô luận ‘quả cầu kim loại thể lỏng’ này tổn thương nó thế nào, nó cũng không để ý. Nó chỉ cầu có thể nhìn ‘quả cầu kim loại thể lỏng’ này nhiều một chút… nhìn nhiều thêm chút nữa.

Vì có thể nhìn lâu hơn một chút, nó có thể chịu đựng đủ loại đau đớn. Cho dù đau đớn tàn nhẫn nhất thế gian, nó cũng bằng lòng chấp nhận.

Thiên đao vạn quả cũng được, núi đao biển lửa cũng được, chỉ cần có thể nhìn ‘quả cầu kim loại thể lỏng’ nhiều thêm một chút, nó sẽ không oán không hối!

Nhưng mà, cho dù là nguyện vọng hèn mọn như vậy, thế giới tàn nhẫn cũng không bằng lòng thỏa mãn nó.

Thí nghiệm kết thúc rất nhanh, bóng dáng tròn xoe kia của quả cầu kim loại thể lỏng vô tình rời khỏi phòng thí nghiệm. Chỉ để lại cổ thần cô quạnh ở lại bên trong phòng thí nghiệm.

[Đến một lần nữa, tổn thương ta một lần nữa đi!] Cổ thần cầu khẩn trong lòng.

Thông qua tin tức bất hủ trên người 'quả cầu kim loại thể lỏng', nó lờ mờ cảm nhận được dường như mình đã lĩnh ngộ được một điểm, nhưng một điểm này lại không đủ rõ ràng.

Một lần nữa, chỉ cần tổn thương nó thêm một lần nữa, cắt nó ra một lần nữa, nói không chừng nó có thể lĩnh ngộ được 'điểm' này!

'Tin tức ngụy bất hủ' ẩn chứa trong 'thân thể tà ma sương mù' trong đầu nó đã ở vào điểm giới hạn lĩnh ngộ, chỉ cần cho nó một lần cơ hội nữa, nó lập tức có thể hiểu rõ 'ngụy bất hủ' trước tiên, lại lấy 'ngụy bất hủ' làm bàn đạp, tiến quân vào tin tức lĩnh vực bất hủ!

[Lại một lần nữa, lại tổn thương ta một lần nữa đi, một lần là được!] Cổ thần lần nữa điên cuồng dùng đủ loại thủ đoạn, ý đồ kích thích giao diện 'ổ D' này, không ngừng gây sự.

Trong quá trình gây sự không ngừng của cổ thần, rốt cuộc lại có một đoạn ký ức bị mở ra.

Lần này, dường như nó lại nhập vào một thị giác.

Trước mặt nó, có một bóng dáng mặc áo trắng đưa lưng về phía nó, đứng bằng một chân, cool ngầu nhảy lên.

Đúng vậy… cool ngầu nhảy một chân.

Rõ ràng chỉ là một bóng lưng, rõ ràng còn mất một chân, rõ ràng chỉ là cú nhảy rất bình thường, nhưng lúc ba nhân tố này kết hợp với nhau, ấy thế mà lại cho người ta một loại cảm giác cool ngầu không nói ra được.

Rất ngầu, động lòng rồi, loại cảm giác này… tựa như cảm giác vừa gặp đã yêu vậy.

Nhưng đây không phải trọng điểm!

Trọng điểm là, trên bóng dáng áo trắng này cũng có tin tức 'bất hủ’ quấn quanh.

Đây là người ‘bất hủ’ thứ ba rồi.

‘Ổ D’ này rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại ghi chép tin tức của ba người bất hủ?

Mặc dù nghi hoặc trong lòng, nhưng lúc này cổ thần căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Nó không có thời gian lãng phí!

Hai lần trải nghiệm ký ức trước nói cho nó biết những hình ảnh ký ức này sẽ lóe lên rồi biến mất ngay, nó nhất định phải nắm chặt lấy mỗi một cái nháy mắt.

Tinh thần lực, ý chí, tất cả tất cả lực lượng của cổ thần ngưng tụ vào một điểm, khóa chặt bóng dáng áo trắng trước mắt. Muốn khắc đối phương vào trong não hải của mình, muốn lĩnh ngộ tin tức ‘bất hủ’ từ trên người đối phương.

Ngay lúc lực chú ý của cổ thần tập trung đến cực hạn…

Bóng dáng áo trắng một chân kia đột nhiên xoay người lại.

Gương mặt hắn phủ thánh quang, không nhìn rõ dung mạo, nhưng điều này không tổn hao gì đến sức hút của hắn.

Bóng dáng áo trắng nhún nhảy một cái, đột nhiên mở miệng.

Hắn nói một câu rất dài, nhưng dường như nội dung trước mặt bị cách âm.

Chỉ có câu nói sau cùng tựa như tiếng sấm, nổ vang trong đầu cổ thần.

“Mắt của thần, đang nhìn tương lai!”

Ầm ~

Ngay sau đó, thế giới tinh thần của cổ thần nổ tung.

Nó tập trung tất cả tinh thần lực, ý chí, linh lực, và mọi thứ đến mức cực hạn, tựa như thuốc nổ tập trung vào một chỗ, bị một câu nói của bóng dáng này dẫn nổ hoàn toàn.

Tin tức ngụy bất hủ, từng sợi tin tức bất hủ thật sự quấn lấy nhau, hóa thành gánh nặng mà cổ thần không cách nào chịu nổi.

Giống như Bất Diệt Chi Chủ, cổ thần… ngừng suy nghĩ!

Chương 2783: Vương giả trên hoang đảo

Cổ thần ngừng suy nghĩ, rơi vào trong giấc ngủ vĩnh hằng… Nếu như không có lực lượng mạnh mẽ bên ngoài kích thích, nó sẽ không tỉnh lại trước khi hiểu rõ tin tức bất hủ.

Sau khi cổ thần ngủ say, ‘ảo ảnh chân thực’ tiểu thế giới người khổng lồ quấn quanh bên người nó kia bắt đầu lặng lẽ vận chuyển.

Ảo ảnh chân thực của Huyền Thánh bát phẩm phổ thông có thể hóa thành một thành thị, diễn hóa trăm vẻ của chúng sinh.

‘Ảo ảnh chân thực’ của Kiếp Tiên cửu phẩm đã có thể hóa thành mấy quốc độ, nếu như không bị ràng buộc thì sẽ lan ra không ngừng.

Cổ thần càng trực tiếp huyễn hóa ra một thế giới hoàn chỉnh, lơ lửng trong phòng tối Thiên Đạo này.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

“Cứ vậy mà kết thúc rồi?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghi ngờ nói, cổ thần có sinh mệnh lực ngoan cường đến đáng sợ này lại bị giải quyết như vậy?

“Có đôi khi tri thức càng hữu ích hơn nắm đấm.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói. Hiện tại hắn đang đeo mặt nạ nên có thể nói ra đủ loại lời thoại không biết xấu hổ.

Không phải mỗi người đều giống như hắn, may mắn ngưng tụ ra thân thể ‘ngụy bất hủ’, cũng có được con mắt Thánh Nhân Nho gia, mắt thần thứ ba, một loạt các hack tools cực mạnh để đi thăm dò ký ức liên quan đến ‘bất hủ’.

Cũng không phải mỗi người đều giống hắn, có thể có được tình hữu nghị từ các vị Bạch tiền bối, có thể đối mặt với ‘bất hủ’ chân chính.

Một lần gặp mặt Thiên Đạo Bạch kia chính là trực tiếp vượt qua hạn chế ‘thời gian’, từ quá khứ trực tiếp chiếu hình đến trước mặt Tống Thư Hàng, để Tống Thư Hàng mặt đối mặt với ‘bất hủ’, gầy dựng nền tảng đối mặt với bất hủ cho hắn.

“Đi thôi, ta muốn thu hồi đồ vật của ta.” Tống Thư Hàng nâng móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, nhanh chân bước về phía ‘ảo ảnh chân thực’ tiểu thế giới người khổng lồ.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ thấy Tống Thư Hàng trực tiếp bước về phía ảo ảnh chân thực, vội nhắc nhở: “Cẩn thận chút, ảo ảnh chân thực rất quấn người… Không cẩn thận sẽ rơi vào trong đó, không cách nào tự thoát ra.”

“Yên tâm đi, trong lòng ta biết rõ.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói. Dù sao tất cả tinh tức về toàn bộ thế giới người khổng lồ đều ở trong não hải của hắn.

Hắn hiểu thế giới người khổng lồ quá thấu triệt, ‘ảo ảnh chân thực’ của cổ thần hoàn toàn không cách nào sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn Tống Thư Hàng, trong lòng lờ mờ có chút bội phục.

Bắt đầu từ lúc cổ thần đánh úp bất ngờ, cả quá trình vị đạo hữu đeo mặt nạ này đều duy trì một loại bình tĩnh siêu nhiên, dường như tất cả đều nắm trong lòng bàn tay của hắn vậy… Mà cổ thần quả nhiên cũng không thể lật nên sóng gió gì trong tay vị đạo hữu đeo mặt nạ này.

Thật mạnh!

Đáng tin hơn ‘thủ lĩnh dư đảng Thiên Đình’ đang gắng gượng chống đỡ như cô nhiều.

Phượng Nghi Cầm Chủ tự thấy mình làm không được đến trình độ đáng tin, cho nên cô mới nghĩ đến chuyện hồi sinh Thiên Đế. Tính cách của cô không phải loại hình có thể đảm đương nổi trọng trách.

Bởi vậy, lúc đối mặt với vị đạo hữu đeo mặt nạ có loại tính cách đáng tin cậy này, cô sẽ đặc biệt hâm mộ.

…

…

Trong ảo ảnh chân thực.

Tống Thư Hàng tựa như trở về nhà, xe nhẹ đường quen tiến bước trong thế giới ảo ảnh.

Không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản hắn, cho dù nhắm mắt lại, hắn cũng có thể tìm đến mục tiêu chính xác trong thế giới ảo ảnh này.

Trong lúc vô hình, hắn lại thành công show kỹ năng khoe khoang trước mặt Phượng Nghi Cầm Chủ, giá trị hâm mộ của Phượng Nghi Cầm Chủ ＋1

Mấy phút sau.

Tống Thư Hàng dẫn theo móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, đi tới vị trí của cổ thần.

Cổ thần vẫn là dáng vẻ Slime màu xanh lông dài mốc meo.

Trong cơ thể nó, 'thân thể tà ma sương mù' kia đã cùng nó hòa làm một thể.

"Đáng tiếc." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Bị dung hợp đến loại trình độ này thì không cách nào dễ dàng lấy ra cả.

Nếu như hiện tại muốn cưỡng ép lấy nó ra khỏi cơ thể cổ thần, rất có thể sẽ kích thích đến cổ thần, khiến nó khôi phục.

Cho nên, thân thể tà ma sương mù rất đáng tiền này chỉ có thể rưng rưng nước mắt mà bỏ qua.

Sau khi thoáng đau lòng một chút, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng chạm vào thân thể cổ thần, lấy một mảnh 'sương mù' ra từ đó.

Mảnh 'sương mù' này là một bộ phận của bản thân Tống Thư Hàng, bị hắn lặng lẽ đưa vào trong 'thân thể tà ma sương mù', trộn lẫn cùng nhau.

Sau khi thu hồi mảnh 'thân thể sương mù' thuộc về mình, Tống Thư Hàng không nó dung hợp nó lại, mà tồn trữ nó trong pháp khí không gian trước tiên.

Cổ thần vô cùng quỷ dị, hơn nữa thủ đoạn ký sinh của nó cũng khiến Tống Thư Hàng sởn tóc gáy, hắn không dám tùy tiện nhét mảnh 'thân thể sương mù' thuộc về mình này lại.

Còn nữa, với hắn mà nói, một bộ phận thân thể nhỏ như thế, uống miếng nước là có thể mọc lại rồi.

Sở dĩ phí sức lực thu hồi mảnh 'thân thể sương mù' này của mình chỉ là để đề phòng ngộ nhỡ, tránh cho cổ thần thật sự lĩnh ngộ ra thứ gì đó từ mảnh 'thân thể ngụy bất hủ' này của hắn.

"Vị cổ thần này yên tĩnh lại thì trông vẫn có chút đáng yêu." Lúc này, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Viên tròn nhỏ lông xù, thoạt nhìn có chút moe.

"Đây là dưới tiền đề không phóng to lên, nếu như cô phóng to lên mà xem, sẽ phát hiện đám lông xù đáng yêu kia đều là những xúc tu dữ tợn." Tống Thư Hàng cười trả lời.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "..."

"Đi thôi, đến lúc rời khỏi nơi này rồi." Tống Thư Hàng búng tay một cái.

Tách ~ toàn bộ 'ảo ảnh chân thực' bị xóa bỏ.

Toàn bộ quá trình có vẻ vô cùng đơn giản dễ dàng.

Lúc Tống Thư Hàng bước đi trong 'ảo ảnh chân thực' của cổ thần thì đã dùng năng lực 'ảo ảnh chân thực' của mình thẩm thấu vào 'ảo ảnh chân thực' của cổ thần. Dù sao, hắn thật sự hiểu rất rõ thế giới người khổng lồ này, mỗi hoa mỗi cây, từng ngọn cây cọng cỏ, hắn đều hiểu rõ trong lòng.

Lại thêm năng lực 'ảo ảnh chân thực' tạo thành từ 0 và 1 kia của hắn, sau khi thẩm thấu xong, tâm ý hắn khẽ động, lập tức cưỡng ép giải trừ 'ảo ảnh chân thực' của cổ thần.

Sau khi ảo ảnh chân thực tiêu tán, thân thể cổ thần đang ngủ say phía sau đột nhiên hơi giật giật.

"Nó động đậy." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ khẩn trương nói.

Phụt ~ dường như khò khè một tiếng, thân thể trong giấc ngủ say của cổ thần hơi gồ lên, từ trong cơ thể nó, có một vật bị phun ra ngoài.

"Ồ?" Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

"Thổ tức lúc ngủ ư?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, hắn duỗi ngón tay ra.

Thứ bị cổ thần phun ra dường như nhận được triệu hoán, nhẹ nhàng bay lên, rơi vào giữa ngón tay Tống Thư Hàng.

Đây là một cái ‘ấn’.

Thoạt nhìn có chút tương tự ‘thánh ấn bát phẩm’, nhưng nó cao cấp hơn.

“Không phải thổ tức lúc ngủ… mà là nó, đã mất đi một bộ phận quyền hạn. Bộ phận quyền hạn này bị tách rời ra, ngưng tụ thành ấn.” Tống Thư Hàng thong dong nói.

Việc hắn thẩm thấu rồi loại bỏ ‘ảo ánh chân thực’ của cổ thần chính là một khế ước, một kíp nổ.

Sau khi ảo ảnh chân thực thế giới người khổng lồ bị phá, cổ thần sẽ triệt để mất đi quyền kiểm soát đối với thế giới kia, bất kể là trong hiện thực, hay là phương diện quyền hạn.

Trong hiện thế, thế giới người khổng lồ kia đã mắc song song với thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, bất cứ lúc nào cũng sẽ trở thành một bộ phận của thế giới hạch tâm.

Phương diện tinh thần, tất cả tin tức của tiểu thế giới người khổng lồ đều nằm trong não hải Tống Thư Hàng.

Phương diện quyền hạn, ngay cả ‘ảo ảnh chân thực’ cũng bị Tống Thư Hàng thẩm thấu, phá vỡ.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng đã đạt đến điều kiện soán vị.

Tống Thư Hàng duỗi tay vỗ nhẹ lên chiếc ‘ấn’ này một cái.

Trên ấn ký, văn tự thái cổ nguyên gốc tiêu tán.

Sau đó hai chữ ‘Bá Giới’ hiện lên trên ấn ký này.

Từ nay về sau, hắn chính là giới chủ Bá Bá của tiểu thế giới người khổng lồ kia… Địa vị ngang bằng với đại lão m Ảnh Lãnh Chúa, thể tập hợp ý chí quy tắc của Mộng giới và Thế Giới thụ từ kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối.

Điều tiếc nuối duy nhất là, tiểu thế giới người khổng lồ kia giống với thế giới của Thiên Đế, đã gần như sụp đổ, trên đó không còn sinh linh tồn tại nữa.

Nếu như ví von đại lão m Ảnh Lãnh Chúa thành chủ nhân một nước nắm giữ thực quyền, vậy Tống Thư Hàng lúc này chính là một hoàng đế lưu manh cắm cờ trên một hoang đảo nho nhỏ, chiếm đảo làm vua.

Chương 2784: Quyền lực hợp pháp được nhà nước chứng nhận

Nói thật, trước khi chiếc ‘ấn giới chủ’ này rơi ra, Tống Thư Hàng chưa từng nghĩ rằng ‘tiểu thế giới người khổng lồ nhân tạo’ kia lại là một vị diện hợp pháp của chư thiên vạn giới được hiện thế thừa nhận!

Thứ như hợp pháp này, chính là chứng minh thân phận!

Lúc trước, khi Tống Thư Hàng tiếp nhận tiểu thế giới người khổng lồ kia, nó đã chỉ còn là một hành tinh đáng thương. Ngay cả ‘vị diện’ ứng với bản thân cũng đã không còn tồn tại.

“Đáng tiếc.” Ngón tay Tống Thư Hàng xoa nhẹ lên ‘ấn ký Bá Giới’ này.

Không có ‘vị diện’ thuộc về mình, duy chỉ còn lại một thế giới, ‘giới chủ’ như vậy là giới chủ khuyết tật. Nói không chừng qua chút thời gian nữa nó sẽ bị xóa bỏ tư cách ‘vị diện hợp pháp trong chư thiên vạn giới’.

Nếu như mất đi tính hợp pháp, vậy có phần đáng tiếc quá rồi. Cho dù là vương giả hoang đảo, vậy ít nhất cũng nên là một vương giả được nhà nước thừa nhận chứ đúng không?

“Đạo hữu đang đáng tiếc cái gì?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc hỏi.

Rõ ràng là quá trình giết quái nhặt bảo, rõ ràng thu được một ấn ký giới chủ vị diện, đây là niềm vui nhân đôi, vì sao đạo hữu đeo mặt nạ còn có vẻ rất tiếc nuối?

Ngoài ra… chẳng biết tại sao, danh hiệu giới chủ ‘Bá Giới’ này cứ khiến nội tâm cô có chút xúc động, dường như có cây kim dài đang không ngừng đâm vào tim cô.

Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Thế giới này không hoàn chỉnh.”

Dù cho thế giới người khổng lồ dung hợp với tiểu thế giới hạch tâm của hắn thì cũng không thể giúp nó trở thành vị diện hoàn chỉnh.

Cho nên, nếu muốn duy trì tư cách ‘hợp pháp’ được chư thiên vạn giới chính thức thừa nhận thì nhất định phải nghĩ cách bổ khuyết vị diện thế giới người khổng lồ.

Ể?!

Lúc nghĩ tới đây, đột nhiên mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Nếu là bổ khuyết…

Tống Thư Hàng duỗi hai tay ra, nhìn tay trái của mình, nhìn tay phải của mình, sau đó hai tay chắp lại, cười nói: “Hay lắm!”

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: “? ? ?”

Sau khi có hai lớp mặt nạ, không cách nào bị đọc mặt nữa, giao tiếp giữa các đại lão và Tống Thư Hàng bèn trở nên khó khăn.

Tống Thư Hàng nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười đẹp đẽ. Khuôn mặt hiện tại của hắn là dung hợp từ các tiền bối loại hình đẹp trai, gương mặt chỉ nhìn mỗi cằm trông vô cùng xuất sắc.

“Ta nghĩ đến một ý kiến hay.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Ta có một ‘thế giới người khổng lồ’ mất đi vị diện, chỉ còn hành tinh; ta có một ‘thế giới Thiên Đế mất đi hành tinh, chỉ còn vị diện trống rỗng’.

Ừm ~ thế giới Cự Thiên!

Có lẽ trở về, hắn có thể thử tiến hành tổ hợp thế giới người khổng lồ và thế giới Thiên Đế sụp đổ… Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tinh lọc thế giới Thiên Đế một chút.

Điều này ngược lại không thành vấn đề, hiện tại hắn nắm giữ bá thần trụ mạnh nhất: đế diệt trụ. Đế diệt trụ hoàn toàn có thể dẫn dắt toàn bộ vi rút hằng tinh trong cả thế giới Thiên Đế vào cùng một chỗ, sau đó nghĩ cách tồn trữ hoặc phong ấn.

“Mặc dù không biết đạo hữu nghĩ đến điều gì, nhưng tóm lại… chúc mừng đạo hữu trở thành giới chủ.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lên tiếng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn duỗi tay thu ấn giới chủ ‘Bá Giới’ vào trong cơ thể.

[So với việc thắng thiếu niên tiền bối ba mắt một ván, ấn giới chủ mới là thu hoạch lớn nhất lần này của ta.]

Giới chủ, đặc biệt là ‘giới chủ’ được chư thiên vạn giới chính thức thừa nhận, là có đặc quyền!

Loại đặc quyền này, không giới hạn trong ‘một giới’ nơi giới chủ thống trị, ở những phương diện khác cũng có không ít đặc quyền, chẳng hạn như… độ kiếp!

Đặc quyền này là đặc quyền thuộc giới chủ được chính thức thừa nhận nhưng cả đời cũng không dùng tới.

Thông thường có hai loại giới chủ.

Một loại giống như thể tập hợp quy tắc Mộng giới, chỉ đơn thuần là thực thể hóa của quy tắc, không có khái niệm độ kiếp.

Một loại khác chính là tình huống đặc thù như đại lão m Ảnh, Trường Sinh Giả vô cùng cường đại dùng bản lĩnh thần thông của mình, dung hợp một giới, trở thành giới chủ.

Đại lão Trường Sinh Giả, kiếp có thể độ đã độ xong từ lâu… căn bản không dùng đến đặc quyền này.

Nhưng mà, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối có thể dùng tới đặc quyền này!

‘Quyền hạn giới chủ’ này hẳn là thủ đoạn ‘ảnh hưởng đến thiên kiếp cửu phẩm’ mà Bạch chưa biết số 1-33 nhắc với hắn lúc ở trong tiểu thế giới người khổng lồ trước đây!

[Thiên Nhật chi kiếp của Kiếp Tiên lúc ban đầu, với giấy chứng nhận học tập thiên lôi + nghiên cứu của đại lão quả cầu béo + số ngày phân thân đã độ, đại khái đã áp súc thành ‘thiên kiếp cửu phẩm một năm lẻ hai tháng’, hiện tại lại thêm quyền hạn giới chủ, đoán chừng thời gian này sẽ giảm xuống ít nhất một nửa, khiến thiên kiếp cửu phẩm còn dư lại biến thành ‘nửa năm chi kiếp!] Tống Thư Hàng tính toán trong lòng.

Nếu như chỉ là nửa năm chi kiếp, vậy cũng không quá dài.

Hơn nữa, Bạch tiền bối bên kia cũng đã hoàn thành ‘kế hoạch tạo thần’, phỏng chừng Bạch tiền bối cũng có thể điều động ‘quyền hạn giới chủ’ của Thế Giới thụ Mộng giới.

Tin tức nghiên cứu của đại lão quả cầu béo, Tống Thư Hàng có thể chia sẻ cho Bạch tiền bối.

Vậy đến lúc đó, hẳn là Bạch tiền bối và hắn có thể đồng bộ kết thúc ‘thiên kiếp cửu phẩm’, chứng đạo Kiếp Tiên.

[Nói cách khác tối đa nửa năm sau, ta còn có thể tìm thiếu niên tiền bối ba mắt cược một ván cuối cùng, ngon lành.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tốt nhất là thời gian hắn và Bạch tiền bối kết thúc ‘thiên kiếp cửu phẩm’ có thể tách ra một chút.

Cứ như vậy, sau khi hắn vừa tấn thăng Kiếp Tiên, lập tức ngựa không ngừng vó đi tìm thiếu niên tiền bối ba mắt hoàn thành ván cược cuối cùng. Một khi cược xong, hắn lại ngay lập tức chuyển giao tư cách đánh cược ‘tán tài vương tọa’ cho Bạch tiền bối.

Sau khi Bạch tiền bối tấn thăng ‘Kiếp Tiên’ thì có thể hoàn thành một ván cược cuối cùng với thiếu niên tiền bối ba mắt.

Lấy khí vận của Bạch tiền bối, một hơi móc sạch tiền riêng của thiếu niên tiền bối ba mắt cũng không phải là mơ tưởng.

Ngon lành cành đào ~

“Thật tuyệt.” Khóe miệng Tống Thư Hàng hiện lên dáng cười xán lạn.

Từ đó, trong cơ thể hắn, bảy ‘thánh ấn’ phân tán ra, mỗi một thánh ấn trấn áp một tiểu đan điền.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao, bảy tiểu đan điền, vừa hay mỗi đứa một ấn.

Mà ‘Bá Giới chi ấn’ được lưu lại trong đan điền bản mệnh, lơ lửng bên cạnh nguyên anh đang cưỡi trên kình đan bản mệnh.

7 + 1 đại ấn ngay ngắn chỉnh tề.

Tám đại ấn có chút cộng minh, dưới sự phụng dưỡng của giới chủ chi ấn, cường độ nguyên thần của Tống Thư Hàng được tăng cường rõ ràng. Chờ sau khi trở về hiện thế, tám ấn tiến vào nhục thân là có thể tăng cường độ nhục thân thêm một bước, lấy chiều ngang kéo đến tận trứng, một mạch tăng cường tu vi cho Tống Thư Hàng!

Hơn nữa, bây giờ thế giới người khổng lồ đối ứng với ‘giới chủ chi ấn' này vẫn còn ở hình thức không trọn vẹn. Một khi Tống Thư Hàng thành công dung hợp nó và thế giới Thiên Đế… lực lượng phụng dưỡng của nó sẽ càng tiến thêm một bước.

Ngay cả Trường Sinh Giả sau khi trở thành 'giới chủ', tu vi và chiến lực đều có thể tăng thêm một bước, sau khi Huyền Thánh bát phẩm như Tống Thư Hàng trở thành giới chủ thì biên độ tăng trưởng chỉ càng mạnh hơn.

"Cuối cùng, trước khi rời đi…" Tống Thư Hàng duỗi tay, tháo cánh tay của Bạch tiền bối xuống.

Phượng Nghi Cầm Chủ: "? ? ?"

"Lần này ta tiến vào nhà tù Thiên Đạo là vì đánh cược tìm một món đồ với một vị tiền bối." Tống Thư Hàng cười ném cánh tay Bạch tiền bối lên. Suy cho cùng là cánh tay Bạch tiền bối dẫn dắt hắn tiến vào phòng tối Thiên Đạo này, trừ cổ thần ra, bảo vật thiếu niên tiền bối ba mắt muốn tìm cũng có khả năng rất lớn là đang nằm trong không gian này.

Xoay tròn đi, kim chỉ nam cánh tay Bạch!

Mang may mắn, đến cho ta ~

Chương 2785: Tuyệt vọng, còn chưa bắt đầu, thì đã kết thúc rồi!

Tiền bối ba mắt ngầu lòi nha, điều bất công lớn nhất trong ván cược lần này chính là ta mang theo cánh tay của Bạch tiền bối!

“Chẳng biết tại sao, ta cứ cảm thấy đạo hữu đeo mặt nạ ngươi đang tìm đường chết.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hạ xuống bờ vai Tống Thư Hàng, nói bên tai hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta tìm đường chết, có rõ ràng đến vậy à?

Trong lúc nói chuyện, cánh tay của Bạch tiền bối trong hư không đã ngừng xoay tròn.

Bàn tay Bạch tiền bối chỉ về một vị trí, chính là chỗ của ‘cổ thần’ Slime màu xanh lông dài mốc meo.

Cũng là nói, ‘bảo vật’ thuộc về thiếu niên tiền bối ba mắt đang ở trên người cổ thần!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu: “Nhìn trời.”

[Quả nhiên trước đó ta không nghe nhầm, là câu cửa miệng này.] Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hơi động trong lòng.

Chẳng lẽ vị đạo hữu đeo mặt nạ này cũng là một đạo hữu nào đó của Thiên Đình viễn cổ?

Hơn nữa, rất có thể là thành viên có quan hệ khá tốt với Quy Quy nhà Bắc Phương Đại Đế.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bắt đầu tò mò với thân phận thật sự của đạo hữu đeo mặt nạ, mặc dù biết đối phương đeo mặt nạ chính là vì không muốn bại lộ thân phận chân chính, nhưng biết thì biết, thứ như tò mò này không phải bản thân có thể khống chế được.

Tối đa cô có thể làm là khắc chế mình, không chủ động đi tìm tòi nghiên cứu thân phận của đạo hữu đeo mặt nạ này. Nhưng nếu như bị động có được một ít tin tức, suy đoán ra thân phận của đạo hữu này, vậy thì không thể trách cô.

“Bảo vật… là cổ thần này ư?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ ngẩng đầu nhìn cánh tay thoạt trông rất có sức hấp dẫn trong không trung, lên tiếng hỏi.

Mặc dù chỉ là một cánh tay, nhưng chẳng biết tại sao, thoạt nhìn chính là tràn đầy sức hấp dẫn, khiến người ta có loại xung động muốn chiếm hữu nó.

“Bảo vật không phải cổ thần, tuyến thời gian không khớp.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

‘Bảo vật’ của thiếu niên tiền bối ba mắt phóng đến hiện thế từ rất lâu sau khi cha Cẩu Đản nhậm chức. Sau đó bị Thiên Đạo cha Cẩu Đản ném vào trong phòng tối Thiên Đạo.

Mà cổ thần lại vừa bị Tống Thư Hàng tống vào phòng tối Thiên Đạo trước đó không lâu.

Hơn nữa, trước đây lúc Tống Thư Hàng ở tiểu thế giới người khổng lồ, đã từng tiếp xúc với một bộ phận ký ức liên quan tới ‘cổ thần’, cũng đã diễn hóa chúng nó ra.

Lúc ấy, cổ thần đột nhiên rơi vào trạng thái cuồng bạo cũng là bởi vì hình ảnh ‘hình chiếu tròng mắt khổng lồ vỡ vụn’ xuất hiện trong hư không. Đó là tình huống hình chiếu Thiên Đạo thứ hai ‘Thiên Đạo ba mắt’ sụp đổ, toàn bộ chư thiên vạn giới đều sẽ xuất hiện.

Nói cách khắc, cổ thần đã tồn tại lúc Thiên Đạo ba mắt còn sống.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói: “Như vậy, là bảo vật đang trên người cổ thần này?”

“Đúng, hẳn là vậy không sai được. Nhức đầu thật.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn cũng không muốn kích thích cổ thần đang ngủ say quá mức.

Dứt lời, hắn dùng mắt thần thứ ba khóa chặt cổ thần ngủ say, lùng tìm trong cơ thể nó. Thân từng là giới chủ, thân thể cổ thần vô cùng đặc thù. ‘Bảo vật’ bị nó cất giấu thế mà lại có thể ngăn cách thăm dò của ‘mắt thần thứ ba’.

Tống Thư Hàng dùng mắt thần thứ ba quét một lần, không có bất kỳ thu hoạch gì.

[Lẽ nào, muốn ta khiên cả ‘cổ thần’ lên, mang về hiện thế, giao cho thiếu niên tiền bối ba mắt?] Tống Thư Hàng xoa cằm.

Nói thật, hắn không muốn dẫn tên này về hiện thế… Tên này là một phiền toái lớn, không cẩn thận sẽ là tai họa hủy diệt một vị diện nhỏ.

Trên lý luận mà nói, để nó tiếp tục ở lại trong phòng tối Thiên Đạo mới là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi suy tư chốc lát…

Trong lòng Tống Thư Hàng quyết tâm: “Được rồi, tiền bối ba mắt. Lần này ngươi lời rồi, mua một tặng một, thu hồi bảo vật được tặng thêm một cổ thần.”

Cổ thần ngủ say, hơn nữa còn là hệ xúc tu, hẳn là sẽ phù hợp với thẩm mỹ của tiền bối ba mắt.

“Muốn đem toàn bộ cổ thần ra ngoài ư?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

“Không sai.” Tống Thư Hàng duỗi tay, thu hồi kim chỉ nam cánh tay Bạch may mắn trong hư không, lắp vào khuỷu tay trái của mình.

Tiếp đó hắn vung tay lên: “Tụ Lý Càn Khôn!”

Cổ thần bị bỏ vào trong không gian Tụ Lý Càn Không, đồng thời đám xúc tu bị Tống Thư Hàng nặn thành viên cầu đầy lông cũng bị bỏ vào.

“Tiếp theo, chúng ta lập tức trở về hiện thế.” Tống Thư Hàng nhanh chóng nói.

Loại tồn tại cường đại như cổ thần, nếu như không phải đang ngủ say, Tống Thư Hàng căn bản không cách nào bỏ nó vào Tụ Lý Càn Khôn. Cho nên, phải thừa dịp trước khi chưa mang đến kích thích càng lớn hơn cho cổ thần, lấy tốc độ nhanh nhất đưa nó đến chỗ tiền bối ba mắt.

“Được, ta đây tiếp tục tĩnh lặng.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trả lời.

Mặc dù vừa rồi cô rất sinh động, nhưng sau khi trở lại hiện thế, cô lại lâm vào trạng thái tĩnh lặng lần nữa, yên tĩnh tiếp nhận sự thật rằng bản thể của mình toang rồi.

Tống Thư Hàng: "…"

Dáng vẻ tĩnh lặng của Phượng Nghi tiên tử cô rất có phong cách bế quan của ta.

…

…

Một lát sau.

'Tiên thuyền mai rùa' của Tống Thư Hàng tăng tốc, vèo ~ một tiếng, đột phá hạn chế nhà tù Thiên Đạo, xuất hiện trong không gian hiện thế.

Lần này, điểm đặt chân hắn chọn là thế giới Thiên Đế sụp đổ.

Lúc vừa tiến vào thế giới Thiên Đế, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ cứng đờ… Thế giới Thiên Đế này, cô không thể quen thuộc hơn được. Dù sao lúc chế tạo thế giới này, cô cũng từng ra sức.

"Thế giới Thiên Đế thế mà đã sụp đổ thành thế này?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên muốn khóc.

Đây chính là thế giới mà cô và đông đảo các đạo hữu Thiên Đình kiến tạo ra từng chút một vào thời đại Thiên Đình viễn cổ, tràn đầy hồi ức tốt đẹp của cô.

Thiên Đình viễn cổ sụp đổ rồi, không ngờ ngay cả thế giới Thiên Đế cũng bị hủy đi.

Thương cảm nồng đậm hiện lên trong lòng cô.

"Ơ? Ngươi lại về rồi?" Đông Phương tiền bối đang rèn sắt đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía tiên thuyền mai rùa. Trước đây không lâu, dường như hắn đã quên mất hình chiếu nguyên thần của Bá Tống.

Một lát sau đó, dường như hắn lại nhớ ra.

Nhưng chốc lát sau, hắn lại quên mất.

Hiện tại, hắn lại nhớ ra hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Ta mẹ nó bị chứng mất trí nhớ của người già ư? Hay là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế? Nội tâm Đông Phương Đại Đế hỏng mất.

“Đông Phương tiền bối, Bạch Cốt Tiên Tử, ta đi một chút rồi về.” Tống Thư Hàng nhanh chóng kêu lên.

Sau đó, không đợi móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trên vai kịp phản ứng, hắn nhanh chóng độn vào không gian của thiếu niên tiền bối ba mắt sau tán tài vương tọa.

Bởi vì, bản thể của hắn còn đang nhóm lửa trước Thiên Hỏa lô.

Không thể để móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn thấy khuôn mặt bản thể của hắn…

Hắn phải làm chút biện pháp đề phòng.

Ngoài ra, không biết có phải ảo giác hay không, Tống Thư Hàng cứ cảm thấy dường như bên trong nhục thân bản thể của mình có thêm chút đồ vật dư thừa?

…

…

Thế giới tiền bối ba mắt.

“Vừa rồi là Đông Phương Đại Đế? Còn có Bạch Cốt Tiên Tử?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ kích động quắp lấy vai Tống Thư Hàng: “Đạo hữu đeo mặt nạ, rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi cũng là thành viên Thiên Đình ư?”

“Đừng hoảng hốt, Phượng Nghi Tiên Tử. Ta cũng không phải thành viên Thiên Đình viễn cổ… Tóm lại, lát nữa ta dẫn cô đi gặp bọn họ. Hiện tại, ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Tống Thư Hàng an ủi Phượng Nghi Cầm Chủ.

Lát nữa, trước tiên hắn đem giấu đầu của bản thể vào thế giới hạch tâm, sau đó lại thông qua pháp khí mà Bạch tiền bối two cho hắn trước kia, áp chế thánh hào trên người.

Chỉ cần không nhìn thấy đầu, chỉ nhìn thân thể, hẳn là Phượng Nghi Cầm Chủ không nhận ra thân phận thật sự của hắn.

Nếu như Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn thân thể không đầu kia mà vẫn nhận ra hắn, vậy hắn không còn lời nào để nói!

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghe vậy thì yên tĩnh lại.

Dù sao Đông Phương Đại Đế và Bạch Cốt Tiên Tử đều ở bên ngoài, cũng không chạy mất.

Càng quan trọng hơn là, cô không thể không yên tĩnh. Bởi vì cô đã nhận ra lực áp bách đáng sợ truyền ra từ trên người thiếu niên ba mắt đối diện. Chúa… chúa tể Cửu U?

“Tiền bối ba mắt, ta về rồi nè!” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi vừa vào phòng, trước tiên hắn lặng lẽ ‘truyền âm riêng’ cho tiền bối ba mắt và quản gia nhãn cầu, xin tiền bối ba mắt và quản gia nhãn cầu đừng gọi ra thánh hào và tên thật của hắn, đừng để lộ thân phận của hắn.

Làm xong, hắn chuẩn bị lấy cổ thần từ trong Tụ Lý Càn Khôn ra.

“Tiểu Hàng, ván này… ta thua rồi.” Còn chưa đợi Tống Thư Hàng lấy cổ thần ra, thiếu niên tiền bối ba mắt đã trưng ra vẻ mặt tuyệt vọng trả lời.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Tiểu Hàng, lần này lão gia thua thảm rồi.” Quản gia nhãn cầu nhảy lộc cộc ra, giải thích: “Hóa thân và tiên thuyền mai rùa của hắn vừa tiến vào trong nhà tù Thiên Đạo, đã bị một thủ đoạn ẩn giấu trong nhà tù Thiên Đạo bắt giữ. Bây giờ, hóa thân hiện đang bị vây hãm trong nhà tù Thiên Đạo, ngay cả tiên thuyền mai rùa quý giá cũng bị tịch thu. Hóa thân chỉ có thể truyền tin tức tuyệt vọng này về vào phút chót. Hơn nữa, ta hoài nghi hóa thân có thể truyền tin tức này ra ngoài cũng là trình tự đâm tim mà không gian nhà tù Thiên Đạo đó đã được thiết lập từ sớm.”

“Là con rồng ngốc toàn thân trùm vớ sọc đen trắng kia, đây là âm mưu hèn hạ nó lưu lại.” Thiếu niên tiền bối ba mắt oán hận nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn ngẩn tò te một lúc lâu mới phản ứng lại.

Thì ra là thủ đoạn của Thiên Đạo cha Cẩu Đản.

Nó lưu lại chuẩn bị phía sau nhằm vào thiếu niên tiền bối ba mắt trong phòng tối Thiên Đạo.

Rất có thể là vào thời đại thái cổ, sau lần đầu tiên thiếu niên tiền bối ba mắt phóng ‘bảo vật’ ra ngoài, bị Thiên Đạo cha Cẩu Đản bắt được, ném vào trong phòng tối Thiên Đạo, Thiên Đạo cha Cẩu Đản bèn tiện tay tăng thêm một vài thiết lập cho nhà tù Thiên Đạo, bố trí thủ đoạn nhắm vào thiếu niên tiền bối ba mắt.

Thiên Đạo cha Cẩu Đản đã sớm dự liệu được thiếu niên tiền bối ba mắt khẳng định sẽ nghĩ cách đi lấy bảo vật trong phòng tối Thiên Đạo, cho nên mới lưu lại thủ đoạn hố mắt như vậy.

Mặc dù không biết giữa thiếu niên tiền bối ba mắt và Thiên Đạo cha Cẩu Đản có gút mắc gì… Nhìn từ trước mắt, hai tên này là oan gia.

“Nói cách khác, ván cược này vừa bắt đầu, thiếu niên tiền bối ba mắt ngươi đã lập tức game over rồi ư?” Tống Thư Hàng cười ha ha, hắn đưa tay vuốt tóc mình, vuốt cho mình kiểu tóc dựng đứng lên trời: “Tiền bối, ngươi không thể không thừa nhận, đây chính là vận khí! Ha ha ha ha.”

Ầm ầm ~ trên bầu trời, sấm vang chớp giật, bất kỳ lúc nào cũng có thể đổ mưa đá.

[Bá Tống đạo hữu, ngươi mau xóa mấy lời này đi, để ta nói cho.] Quản gia nhãn cầu trò chuyện riêng nhắc nhở: [Nếu ngươi không thể tiết lộ thân phận của mình, vậy đừng đâm tim lão gia quá mức. Tránh cho lão gia giận dữ, rống to đạo hiệu của ngươi, bại lộ thân phận của ngươi, bị móng vuốt nhỏ trên vai ngươi phát hiện.]

Tống Thư Hàng giật mình trong lòng, vội vàng đè đám tóc vuốt dựng lên trời của mình về lại: “Khụ, tiền bối ba mắt, ván đánh cược này, ngươi không thua bởi vận khí, mà là thua ngoài ý muốn. Việc này không thể trách ngươi, chỉ có thể nói Thiên Đạo cha Cẩu Đản đa mưu túc trí.”

[Thiên Đạo cha Cẩu Đản?] Trong lòng móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ động. Đạo hữu đeo mặt nạ là con riêng của Thiên Đạo ư?

“Ta thích nghe lời này của ngươi.” Lúc thiếu niên tiền bối ba mắt nghe cái xưng hô ‘cha Cẩu Đản’, tâm tình bèn trở nên vui vẻ.

“Tiếp đó tiền bối, lần này ta tìm được bảo vật của ngươi rồi, hơn nữa còn mua một tặng một.” Tống Thư Hàng dứt lời, tay áo vung lên, ném Cổ Thần ra ngoài.

Lúc nhìn thấy cổ thần, khóe mắt cả ba con mắt của thiếu niên tiền bối ba mắt đồng thời co giật.

Hắn liếc mắt là có thể nhìn ra, cổ thần này là thứ phiền toái, đang trong trạng thái cuồng bạo, một khi tỉnh lại sẽ phá hủy tất cả mọi thứ bên cạnh.

“Tiểu Hàng ngươi khách khí quá rồi.” Thiến niên tiền bối ba mắt nói: “Bảo vật ta có thể thu hồi, quà tặng thêm thì vẫn nên trả lại cho ngươi. Ta nhận không nổi.”

“Tiền bối ngươi đừng khách khí, đây là một chút tâm ý của ta.” Tống Thư Hàng khách khí + bá đạo trả lời: “Vật Tiểu Hàng ta đã tặng thì không có đạo lý thu hồi!”

Chương 2786: Có qua có lại

“Ngươi cái tên hố hàng này!” Cuối cùng thiếu niên tiền bối ba mắt dở khóc dở cười nói: “Ngươi cứ luôn hố ta như vậy, lương tâm không đau ư?”

Lần trước trực tiếp dẫn phân thân acc nhỏ của quả cầu chúa tể Cửu U đến tiểu thế giới của hắn, xem như tiền đặt cược thì thôi đi. Lần này lại đào một con cổ thần cuồng bạo qua đây…

“Lương tâm? À đúng rồi, tiền bối ba mắt ngươi muốn không?” Tống Thư Hàng thuần thục đập một cái lên ngực mình. Sau đó, bản thể đang nhóm lửa trong thế giới Thiên Đế nơi xa đồng bộ với nguyên thần, thuần thục móc ra một trái tim lưu ly từ trong lồng ngực bản thể. Trái tim này lóng la lóng lánh, tựa như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: Σ(っ°Д°;)っ

Quản gia nhãn cầu: “…”

Thiếu niên tiền bối ba mắt xoa huyệt thái dương, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Sao ngươi thành thạo thế?”

“Ngại quá, trước đó móc tới quen luôn rồi.” Tống Thư Hàng lúng túng nói. Trước đó lúc luyện khí, một hơi móc ra 66 trái tim đang đập loạn xạ, móc lại móc, móc đến tạo thành phản xạ có điều kiện. Người khác vừa hỏi ‘tâm’ hắn đâu, hắn bèn vô thức móc tim ra.

Tống Thư Hàng duỗi tay, lại muốn nhét trái tim này trở lại lồng ngực bản thể. Nhưng lúc hắn định nhét về thì phát hiện trong buồng tim của bản thể đã sinh trưởng ra một quả tim lưu ly mới lần nữa.

Này thì lúng túng rồi.

Có đôi khi, tốc độ mọc lại quá nhanh cũng khiến người ta phiền não.

Chứ gì nữa, trái tim lưu ly mới đã mọc ra, vậy trái tim lưu ly vừa móc ra còn nóng hổi trong tay hắn này bèn không có nhà để về, vô cùng đáng thương.

Cứ cảm thấy tình cảnh này lờ mờ có cảm giác đã nhìn thấy nên có chút quen thuộc?

“Không nhét về được ư?” Quản gia nhãn cầu thấy bàn tay cầm trái tim của Tống Thư Hàng bí bách giữa không trung, bèn lên tiếng suy đoán hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Thật không hổ là Tiểu Hàng, tốc độ tái sinh này không hề kém cạnh ta.” Quản gia nhãn cầu khen ngợi, nó càng ngày càng vừa ý với Bá Tống đạo hữu rồi.

Thiếu niên tiền bối ba mắt: “…”

Lúc móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghe đến đó thì đột nhiên bắt đầu có chút lo lắng. Sau khi vị đạo hữu đeo mặt nạ này móc tim ra, lại mọc ra trái tim mới, cho nên trái tim cũ không có nơi để về. Vậy cô thì sao?

Bản thể của cô toang rồi, nhưng lại không giống như chết hoàn toàn. Theo suy đoán của đạo hữu đeo mặt nạ, rất có thể bản thể của cô ‘chết trốn’, mượn tử vong để thoát ly Thiên Đình viễn cổ chi đạo, thu được tự do.

Vậy lúc bản thể của cô hồi sinh… có thể sinh ra một móng vuốt mới không?

Nếu quả thật sinh ra một móng vuốt mới, vậy vị trí của cô thì làm sao đây?

Cô có huyết thống tất phương, là thần cầm chỉ có một móng. Hai móng vuốt, chẳng phải là huyết thống bất chính ư?

Vậy đến lúc đó, chẳng phải bản thể sẽ không cần móng vuốt như cô rồi ư?

Càng nghĩ đến đây, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ càng cảm thấy không xong.

“Phượng Nghi Tiên Tử làm sao vậy?” Tống Thư Hàng cảm thấy trên vai, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ càng quấu càng chặt, bèn nghi hoặc lên tiếng hỏi.

“Không có gì, để ta tĩnh lặng đã… Có thể ta cần kéo dài thời gian tĩnh lặng.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ cố gắng duy trì bình tĩnh, không để người khác nhìn ra lòng cô đang hốt hoảng.

“Được, vậy cô cứ tiếp tục tĩnh lặng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Dù sao ‘tĩnh lặng’ của móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ và đốn ngộ bế quan của hắn đều không đáng tin như nhau, tĩnh một hồi, lại có chuyện cần dính vào một chút; dính vào xong lại tiếp tục ‘tĩnh lặng’ một hồi.

Tóm lại, tĩnh lặng không ảnh hưởng đến sinh hoạt.

Thiếu niên ba mắt đối diện nhìn trái tim lưu ly trong tay Tống Thư Hàng, lại nhìn quà tặng ‘cổ thần’ của Tống Thư Hàng, như có điều suy nghĩ.

“Trái tim lưu ly này của ngươi đã vô dụng rồi nhỉ?” Thiếu niên tiền bối ba mắt mở miệng hỏi.

“Cũng không phải vô dụng, chí ít nó vẫn là tài liệu luyện khí tốt.” Tống Thư Hàng liều mạng bảo vệ ‘tôn nghiêm’ cho trái tim của mình, không thể để trái tim mình móc ra rớt giá được.

Thiếu niên tiền bối ba mắt đưa tay nói: “Vậy cho ta đi, ngươi vừa mới nói muốn cho ta cơ mà.”

“Tiền bối, xin đối xử tốt với nó.” Tống Thư Hàng trịnh trọng đưa trái tim lưu ly này cho thiếu niên tiền bối ba mắt: “Ngay cả trái tim ta cũng móc ra cho ngài rồi đấy, tiền bối.”

“Không nói chuyện đàng hoàng được thì câm miệng cho ta!” Thiếu niên tiền bối ba mắt trách mắng, nói cái tầm phào bá láp gì thế, cứ như giữa hắn và Tống Thư Hàng có gian tình ấy.

“Lão gia, đây chính là một quả chân tâm của Tiểu Hàng, ngươi cũng không thể bạc đãi Tiểu Hàng được.” Bên cạnh, quản gia nhãn cầu còn rất không thức thời muốn mưu cầu phúc lợi cho Bá Tống.

Bá Tống người ta móc cả chân tâm ra rồi, lão gia ngươi không đáp lại chút lễ gì, có xấu hổ không?

“Đúng là phải đáp lễ cho Tiểu Hàng một chút.” Thiếu niên tiền bối ba mắt gật đầu nói.

“Đừng khách khí, tiền bối ngươi tuyệt đối đừng nên khách khí với ta! Lúc này ngươi khách khí với ta chính là đang xem thường Tiểu Hàng ta!” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa. Lúc này, hắn nào dám nhận đáp lễ gì chứ? Lỡ như thiếu niên tiền bối ba mắt chuyển giao tặng phẩm ‘cổ thần’ bảo bối lại cho hắn thì làm sao đây?

Trên bờ vai, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên khựng lại. Quan hệ giữa đạo hữu đeo mặt nạ ‘Tiểu Hàng’ này và chúa tể Cửu U tốt quá rồi thì phải?

Từ lúc tiếp xúc đến hiện tại, hình tượng tồn tại khủng bố nhất thế gian của chúa tể Cửu U đã chuyển hóa nghiêng trời lệch đất trong lòng Phượng Nghi Cầm Chủ.

Chúa tể Cửu U đều hòa ái dễ gần như vậy? Dễ ở chung như vậy?

Là thế giới thay đổi, hay là tri thức của ta tụt hậu nên bị thời đại vứt bỏ rồi?

“Đáp lễ thì vẫn cần, ngươi cũng không cần khách khí với ta.” Thiếu niên tiền bối ba mắt nói, nói rồi hắn đột nhiên xoay người, túm lấy hai chiếc xúc tu của quản gia nhãn cầu.

Giơ tay chém xuống…

Trong tiếng hét đau đớn của quản gia nhãn cầu, hai chiếc xúc tu tươi mới bị thiếu niên tiền bối ba mắt cắt xuống, đặt vào trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: Σ(っ°Д°;)っ

Nhìn trời, quà tặng này, muốn ta nhận thế nào đây?

Hắn nghìn tính vạn tính, cũng không ngờ thiếu niên tiền bối ba mắt sẽ tặng quà như vậy.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đã trợn mắt há mồm.

“Lão gia, lần sau lúc cắt xúc tu của ta thì nhắc trước ta một tiếng. Rất đau đấy.” Lão quản gia nhãn cầu ở bên cạnh u oán nói.

Nghe giọng điệu của nó, dường như không phải lần đầu tiên nó bị cắt xúc tu?

Hơn nữa…

Trước đó nó từng nói, năng lực tái sinh của mình và Tống Thư Hàng ngang nhau.

Đúng như dự đoán, chỉ trong thời gian nói chuyện, xúc tu bị cắt xuống của nó đã mọc lại.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

Cô thật sự không biết phải nói gì, một kẻ moi tim theo bảo năng, một kẻ xem chặt tay là chuyện thường ngày ở huyện. Thời đại này, chẳng lẽ mọi người đều lưu hành tặng khí quan trên người mình?

“Hai chiếc xúc tu này cũng là bảo vật luyện khí quý báu. Hẳn là đệ tử của ngươi cũng luyện chế pháp khí giống ngươi nhỉ, cứ dùng hai chiếc xúc tu này đi.” Thiếu niên tiền bối ba mắt thong thả nói.

Trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú có món pháp khí song đao Ô Tặc Bạo Quân, nếu đệ tử Tống Thư Hàng luyện đao thì vừa hay có thể cầm hai chiếc xúc tu này luyện song đao.

“Tiểu Hàng, đao nào dùng xúc tu của ta luyện thì chí ít cũng là bát phẩm đấy, tuyệt đối không kém hơn. Ngươi có thể yên tâm.” Quản gia nhãn cầu dựng thẳng hai ngón cái nhân loại, tự hào nói.

Tựa hào của nó tựa như thực chất vậy, khiến Phượng Nghi Cầm Chủ cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

[Quản gia, rốt cuộc có gì đáng tự hào chứ!]

Bên cạnh, thiếu niên tiền bối ba mắt cầm trái tim Tống Thư Hàng, miệng nhếch lên. Hắn dự định phong ấn cổ thần vào quả tim này.

Chương 2787: Chưa chiến đã nói thắng trước, bành trướng bành trướng!

Hơn nữa, chuyện này hắn không định lén lén lút lút mà làm.

Hắn muốn ngay trước mặt Tống Thư Hàng, phong ấn cổ thần suy yếu đang ngủ mê mệt vào bên trong trái tim Tống Thư Hàng, khiến tâm tình của tên kia nổ tung!

Ta, chúa tể Cửu U, chính là muốn làm ác trước mặt người khác. Ngươi càng khó chịu, ta càng vui vẻ.

“Quản gia, dời bộ đại trận phong ấn Cứu Cực kia của ta ra ngoài đi. Chính là bộ đại trận phong ấn ta chế tác để bắt con ‘rồng vớ sọc’ ấy!” Thiếu niên tiền bối ba mắt lên tiếng.

Từ lần trước, khi lén giáng lâm trên người Tống Thư Hàng để ‘về thăm nhà một chút’ tại thế giới Cửu U, hắn ngoài ý muốn phát hiện rồng vớ sọc cũng phụ trên người Tống Thư Hàng lặng lẽ ‘về nhà’. Thiếu niên tiền bối ba mắt đã xác định được sự thật rằng rồng vớ sọc thể Cửu U cũng còn sống.

Vì thế, thiếu niên tiền bối ba mắt lập tức âm thầm vạch kế hoạch, chuẩn bị lúc nào đó thình lình đâm rồng vớ sọc thể Cửu U một đao, lại phong ấn nó vài trăm năm.

Bộ đại trận phong ấn Cứu Cực này ra đời dưới tình huống như vậy.

“Vâng thưa lão gia.” Quản gia nhãn cầu xoay người tiến về phía nhà kho.

Mặc dù nó thường xuyên đâm tim lão gia, cánh tay chĩa ra ngoài, điên cuồng đòi lợi ích cho Bá Tống tiểu hữu, nhưng nó vẫn là một quản gia giỏi hợp cách!

Tại phương diện quản lý thế giới, nó vô cùng hoàn mỹ. Tiểu thế giới này được nó quản lý ngay ngắn rõ ràng.

“Ván cược thứ hai, mặc dù có âm mưu bị bố trí bởi Thiên Đạo ‘rồng vớ sọc’ phá đám, nhưng ta thua chính là thua. Kế tiếp, nếu như ngươi thắng một ván nữa, thì có thể xem như ngươi thắng.” Nhân lúc quản gia đi lấy đại trận phong ấn, thiếu niên tiền bối ba mắt lên tiếng.

Năm ván thắng ba, Bá Tống đã thắng liên tiếp hai ván… Trên phương diện vận khí thuần túy, dù bản thân có ăn gian cũng không thắng được Bá Tống, lúc này thiếu niên tiền bối ba mắt đã có chút cam chịu.

Cho nên, nhanh chóng hoàn thành trình tự một ván cuối cùng, để Bá Tống xéo đi.

Sau đó hắn muốn suy tính thật kỹ, làm sao có thể dưới tiền đề bảo đảm ‘công bằng ngoài mặt’, thắng Bá Tống một ván. Dù sao tiếp đến, giữa hắn và Bá Tống chỉ còn ‘một ván cuối cùng’.

Chờ sau khi Bá Tống từ bát phẩm tấn chức Kiếp Tiên cửu phẩm thì sẽ hết duyên với hắn.

Một ván cuối cùng, cho dù là hắn, cũng muốn thắng được một lần, không nên để lại tiếc nuối.

“Vậy ván thứ ba chúng ta cược cái gì?” Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi: “Ta lúc nào cũng chuẩn bị nghênh đón khiêu chiến của tiền bối! Bất luận là so chịu đòn, so bị sét đánh, so ai khóc trước, ta đều không hỏi…”

“Im ngay, không biết nói chuyện thì đừng nói! Lời này của ngươi khiến người ta hiểu lầm biết bao?” Thiếu niên tiền bối ba mắt cắt đứt lời nói của Tống Thư Hàng. Hắn nhìn thấy ánh mắt nhìn hắn của móng vuốt nhỏ trên vai Tống Thư Hàng cũng thay đổi rồi biết không?

Trên móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, con ngươi xinh đẹp nhìn thiếu niên tiền bối ba mắt tựa như đang nhìn một tên M cuồng bị ngược đãi vậy.

Thảo nào chúa tể Cửu U này không giống các chúa tể khác, không hề phách lối còn đặc biệt dễ gần, thì ra là một tên M…

“Đừng có đề cập với ta chuyện ‘so nhẫn nại đau đớn’ này nữa, trước đây não ta bị rút mới bằng lòng so tài như thế với ngươi.” Thiếu niên tiền bối ba mắt căm hận nói, đồng thời khinh bỉ vạch ra ranh giới với Tống Thư Hàng.

“Nhưng mà tiền bối, ván so tài bị sét đánh đầu tiên hôm nay là do ngươi chủ động đề xuất.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đó là thủ đoạn chung cực giành thắng lợi của ta, là thủ đoạn! Chuyện này cũng không có nghĩa là ta thích bị sét đánh!” Thiếu niên tiền bối ba mắt nghiêm túc nói.

“Ngược lại ta rất thích bị sét đánh.” Tống Thư Hàng nói.

“Shhh ~” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hút một ngụm khí lạnh.

“Bởi vì mỗi một lần bị sét đánh đều là độ thiên kiếp. Trong lúc đó, ta luôn có thể bắt được thiên kiếp, phong ấn nó lại. Cuối cùng chế tác thành ‘món ăn thiên kiếp’ mỹ vị, mỹ vị.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Tán gẫu không nổi rồi, chúng ta không cần tán gẫu nữa.” Thiếu niên tiền bối ba mắt phất tay nói.

“Món ăn thiên kiếp?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ sửng sốt.

“Ừm, ăn ngon lắm luôn. Phượng Nghi Tiên Tử có cơ hội ta mời cô thưởng thức một chút… Đúng rồi, bây giờ cô là một móng vuốt, không có chức năng này.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

“Chờ sau khi bản thể của ta sống lại nói không chừng có cơ… Quên đi, để ta tĩnh lặng đã.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ vừa nghĩ tới bản thân có thể trở thành móng vuốt ‘thì quá khứ’ thì lại lâm vào tự bế.

Tống Thư Hàng thấy móng vuốt tiên tử tự bế bèn quay đầu tán gẫu với thiếu niên tiền bối ba mắt: “Vậy tiền bối, ván thứ ba chúng ta so cái gì?”

“So tài ván thứ ba, cứ so rút thẻ đi. Thuận tiện coi như đây là ván biếu tặng hữu nghị đáp tạ ngươi giúp ta tìm về ‘bảo vật’ này.” Thiếu niên tiền bối ba mắt trả lời.

Trong lúc nói chuyện, hắn duỗi tay nhấn nhẹ một cái trên người cổ thần đang ngủ say.

Món ‘bảo vật’ bị cổ thần giấu trong cơ thể bị thiếu niên tiền bối ba mắt dễ dàng lấy ra ngoài.

Đây chính là bản lĩnh của đại lão chúa tể Cửu U, là phương thức vận dụng kỹ xảo cao siêu mà cả đời Tống Thư Hàng cũng không học được.

Lúc bảo vật trong cơ thể cổ thần bị lấy ra, thân thể cổ thần không có chút phản ứng nào.

Thiếu niên tiền bối ba mắt san phẳng ‘bảo vật’ ra trước mặt Tống Thư Hàng.

Bảo vật này thoạt nhìn là một tấm kim loại màu đen, nhưng đây là hình dáng lúc san phẳng ra, sau khi hợp lại thì hẳn là dáng vẻ chiếc hộp màu đen?

“Đây là vật gì?” Tống Thư Hàng mở miệng hỏi.

Đáng giá để thiếu niên tiền bối ba mắt tổn hao cái giá rất lớn, ý đồ mang nó về từ phòng tối Thiên Đạo?

“Đây là một món pháp khí ta mô phỏng thế giới tán tài vương tọa để nghiên cứu chế tạo ra năm đó, vì thử xem có thể giúp ta thoát ly hạn chế của tiểu thế giới này, tiến vào hiện thế hay không. Nó là một món pháp khí không gian.” Thiếu niên tiền bối ba mắt bắt đầu giải thích.

Không gian tán tài vương tọa này của hắn là tác phẩm của Thiên Đạo ba mắt đã biến mất, ngay cả tiền bối ba mắt cũng không hiểu rõ nguyên lý tồn tại.

Nhưng chính là một không gian chẳng hiểu ra sao như vậy lại có thể bảo vệ được hắn, để hắn không tiêu tán theo ‘Thiên Đạo sụp đổ’. Hơn nữa, còn có thể giúp hắn nhảy nhót tung tăng ở hiện thế… Tuy rằng, giới hạn bên trong không gian tiểu thế giới này.

Cho nên thiếu niên ba mắt suy xét xem có thể phục chế không gian ‘tán tài vương tọa’ này hay không, khuếch trương phạm vi hoạt động của hắn một chút.

Tống Thư Hàng nghe đến đó, tò mò hỏi: “Nếu tiền bối có thể làm ra một cái, vậy tạo ra cái thứ hai cũng không thành vấn đề mà nhỉ?”

Nếu có thể chế tạo, vì sao nhiều năm như vậy thiếu niên tiền bối ba mắt không tái tạo một cái? Nhất định phải đến không gian nhà tù Thiên Đạo thu hồi nó lại?

“Rất đơn giản… bởi vì nguyên vật liệu, cho dù kỹ xảo có tốt, nhưng không có nguyên vật liệu thì cũng bằng không.” Thiếu niên tiền bối ba mắt thở dài.

Lúc trước vì chế tác món pháp khí này, hắn gần như đã dùng hết nguyên vật liệu mình có, rất nhiều nguyên vật liệu đến nay vẫn chưa góp đủ.

Không chỉ như thế, nghiên cứu về ‘tán tài vương tọa’ của hắn năm đó còn chưa uyên thâm được như hiện tại. Cho nên, vì đạt được hiệu quả, hắn trực tiếp cắt một khối từ không gian tán tài vương tọa lúc ban sơ ra để bổ sung vào đó, trở thành nguyên vật liệu.

“Năm đó ta ném pháp khí này vào hiện thế chính là vì quan sát hoàn cảnh ‘hiện thế’ lúc đó, cũng là vì nhìn xem hiện thế có địa phương thích hợp để cải tạo nào không. Có thể cải tạo thành hoàn cảnh xiêm xiêm với tiểu thế giới mà ta hiện đang cư ngụ.”

“Nếu như có thể, ta định cải tạo một vị diện nhỏ ở hiện thế, sau đó tiến hành kết nối vị diện nhỏ đó với tiểu thế giới này của mình.”

Tiền bối ba mắt thong thả giải thích.

Nếu như kế hoạch đạt thành, hắn bèn có thể tự do di chuyển giữa tiểu thế giới của mình và vị diện sau khi cải tạo ở hiện thế. Thậm chí nói không chừng có thể mượn nhờ thế giới cải tạo làm ván cầu, về thế giới Cửu U nhìn xem…

Đáng tiếc, món pháp khí này vừa ra chưa kịp chiến đã chết trước tiên.

Vừa ném vào hiện thế đã bị Thiên Đạo Rồng Đốm năm đó ném vào trong ‘phòng tối Thiên Đạo’.

Tiền bối ba mắt hận nghiến răng nghiến lợi.

“Vậy bây giờ dùng nó được không? Có thể cải tạo một thế giới tương tự với không gian tán tài ở hiện thế? Thiên Đạo hiện thế sụp đổ chính là thời cơ tốt đấy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta chưa thử qua, làm sao biết được? Lần trước còn chưa bắt đầu thí nghiệm, bảo bối này đã bị ném vào không gian nhà tù Thiên Đạo.” Thiếu niên tiền bối ba mắt nói: “Có điều qua nhiều năm như vậy, nghiên cứu về thế giới tán tài của ta đã vượt xa năm đó. Hiện tại bảo bối này cần cải tiến một chút, lại tiến hành thử nghiệm, không vội nhất thời vậy đâu.”

“Mà ván so tài thứ ba này của chúng ta có quan hệ đến món pháp khí này.” Thiếu niên tiền bối ba mắt lắp ráp chiếc hộp đen lại, cũng vỗ nhẹ một cái lên trên.

Ngay sau đó, có từng tấm thẻ kim loại ẩn chứa cấp ‘pháp tắc’ phun ra từ trong chiếc hộp đen này.

“Những tấm thẻ này chính là pháp khí phụ trợ phối hợp sử dụng với món pháp khí này, cũng là hạng mục so tài kế tiếp của chúng ta.” Thiếu niên tiền bối ba mắt giải thích: “Những tấm thẻ này, mỗi một tấm đều có hiệu quả khác nhau. Có tấm thẻ có hiệu quả [nguồn năng lượng] được rót vào số lượng lớn năng lượng của ta, có tấm thẻ có hiệu quả [cắt chém không gian], có tấm thẻ có hiệu quả [cải tạo tiểu thế giới], có tấm thẻ có hiệu quả [ẩn giấu khí tức thế giới], còn có tấm thẻ có hiệu quả [dung hợp thế giới]… Ván thứ ba, cứ xem ai rút ra được thẻ bài có đẳng cấp cao hơn đi.”

Đây là một thiết kế công phu của hắn năm đó.

Pháp khí chỉ có một, tài liệu chế tạo pháp khí cũng có hạn. Nhưng muốn cải tạo một vị diện tiểu thế giới thì cần rất nhiều chức năng phức tạp… vì để một món pháp khí phát huy ra chức năng ‘cải tạo vị diện’ hoàn chỉnh, thiếu niên tiền bối ba mắt lựa chọn thủ pháp cắm thẻ.

Cắm vào các tấm thẻ khác nhau là có thể khiến pháp khí thi triển ra hiệu quả khác nhau, từ đó dựa vào một món pháp khí là có thể hoàn thành sự nghiệp vĩ đại ‘cải tạo vị diện’.

“Rút bài dựa vào hên xui? Xem ai hơn bé Bạch?” Lúc Tống Thư Hàng nghe đến đó, đột nhiên đưa tay đè lên gan mình: “Chẳng biết tại sao, gan ta bắt đầu đau âm ỉ.”

Nhất định là bởi vì trước kia vận khí của hắn không tốt như vậy, chỉ có thể dựa vào lá gan, lưu lại ký ức đau đớn của bản năng thân thể.

Loại trò chơi rút bài này quả thật là trò chơi tà ác nhất, không hữu nghị nhất thế gian.

“Mà xem như phần thưởng ngươi giúp ta tìm về bảo vật, thẻ bài ngươi rút được trong ván thứ ba… sẽ tặng ngươi luôn. Ta sẽ giúp ngươi mở ra phong ấn hạn chế của thẻ bài, để ngươi có điều kiện sử dụng nó.” Thiếu niên tiền bối ba mắt hào phóng nói: “Nhưng bất kể là thẻ gì, ngươi chỉ có một lần cơ hội. Dù là rút ra thẻ bài không hợp tâm ý thì cũng không có cơ hội thay đổi.”

“Ta quen với loại rút bài này, có điều đến lúc đó, chúng ta làm sao định thắng bại? Những thẻ bài này của tiền bối ba mắt ngươi có đẳng cấp không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nếu như không có đẳng cấp, vậy làm sao phán đoán thắng bại?

“Rất đơn giản, nhìn số lượng pháp tắc trên thẻ bài là được. Ai có số lượng pháp tắc nhiều hơn, người đó sẽ thắng.” Thiếu niên tiền bối ba mắt nói.

“Như vậy tiền bối, chấp nhận đi.” Tống Thư Hàng duỗi cánh tay bé Bạch của mình ra.

Chưa chiến đã nói thắng trước.

Đây là tự tin đang bành trướng của hắn!

Chương 2788: Kế này nối tiếp kế kia, đều là mưu kế!

Lúc duỗi tay bé Bạch ra, khí thế toàn thân Tống Thư Hàng tăng vọt!

BooM!

7 + 1 hạch tâm trong cơ thể hắn đồng thời vận chuyển, linh lực toàn thân tựa như hơi nước phun ra khỏi thân thể hắn. Làm như vậy cũng không thể tăng lên giá trị may mắn, nhưng lại giống với mọi người thường thích rống to lúc được ăn cả ngã về không.

Điều này sẽ làm adrenalin trong người tăng vọt, nhiệt huyết sôi trào!

Phượng trảo tiên tử đang đờ ra tĩnh lặng trên vai thiếu chút nữa bị linh lực đột nhiên phun trào làm bay lên.

“Tới đi, tiền bối ba mắt, nói cho ta biết làm sao rút thẻ!” Tống Thư Hàng khí thế mười phần hô lên, chưa khai chiến, về mặt khí thế đã toàn diện nghiền ép thiếu niên tiền bối ba mắt!

“Làm nửa ngày trời thì ra ngươi không biết làm sao rút thẻ?” Thiếu niên tiền bối ba mắt thở dài, hắn giơ hộp đen lên, lắc nhẹ.

Sau đó, hắn lại nhẹ nhàng ném hộp đen tới trước mặt Tống Thư Hàng: “Ngươi đưa tay, đè nhẹ lên mặt hộp đen, nó sẽ ngẫu nhiên phun ra một tấm thẻ. Đặt nhẹ tay lên là được, cảm ứng của nó rất nhạy, sẽ không kẹt thẻ đâu, cho nên không cần dùng sức đập nó như vậy.”

“Không thành vấn đề tiền bối!” Tống Thư Hàng hào khí ngút trời nói.

Lúc này, phượng trảo tiên tử đang lẳng lặng trên vai đột nhiên nghĩ tới một điểm, lên tiếng hỏi: “Lại nói, quá trình rút thẻ ngẫu nhiên này sẽ chịu sự khống chế của tiền bối ngươi ư? Dù sao, hộp đen này là pháp khí của tiền bối ngài mà.”

Nhưng sau khi vừa nói xong, móng vuốt của cô chợt nghĩ lại mà sợ, lấy tần suất nhỏ đến không thể nhìn thấy lặng lẽ run rẩy một chút. Vậy mà ta dám cãi lại chúa tể Cửu U! Ta bành trướng rồi ư?

Mặc dù vị chúa tể Cửu U trước mặt này có thể rất bình dị gần gũi, nhưng vậy cũng phải xem đối tượng bình dị gần gũi đã. Lỡ như hắn không vui, âm thầm nguyền rủa mình thì làm sao đây? Chúa tể Cửu U am hiểu nhất là âm thầm hại người.

“Điểm ấy cô hoàn toàn có thể yên tâm… Nghi thức đánh cược của ta chính là phải ‘công bằng’. Nói cách khác, loại công bằng cơ bản nhất này, ta có thể đạt đến trăm phần trăm. Dù nó là pháp khí của ta, ở phương diện rút thẻ này, cũng là ngẫu nhiên trăm phần trăm.” Thiếu niên tiền bối ba mắt đáp.

Công bằng ngoài mặt, chính là trên một vài hạng mục căn bản nhất phải công bằng, không có kẽ hở.

“Yên tâm đi, Phượng Nghi tiên tử. Dưới cánh tay bé Bạch của ta… dù ta có tiện tay rút đại cũng tuyệt đối là thẻ bài cấp bậc cao nhất.” Tống Thư Hàng tự tin mười phần.

Phượng trảo tiên tử cũng bị loại tự tin của đạo hữu đeo mặt nạ ‘Tiểu Hàng’ này cảm hóa rồi.

“Đến đây! Một ván phân thắng bại.” Tống Thư Hàng khí thế như cầu vồng, hắn giơ cánh tay bé Bạch của mình lên, vỗ mạnh xuống!

Trong nháy mắt khi sắp vỗ tới hộp đen, lại nháy mắt thu lại toàn bộ sức lực trên cánh tay, dùng sức mềm nhẹ nhất đặt trên hộp.

Phượng trảo tiên tử: “…”

Cô cảm thấy ‘Tiểu Hàng’ đạo hữu không cần phải nhiệt huyết sôi trào như vậy. Vỗ mạnh ra, rơi nhẹ xuống, khiến người ta cảm thấy hãi hùng một phen.

Beep ~~

Sau khi cánh tay bé Bạch hạ xuống trên hộp đen, hộp đen vang lên tiếng phun thẻ.

Tiếng phun này tựa như tiếng ‘beep beep ~’ sau khi lời kịch nhân vật bị cấm trong phim truyền hình vậy.

Sau đó, một tấm thẻ lóng lánh bắn ra từ trong hộp đen.

Một tay khác của Tống Thư Hàng nắm lấy tấm thẻ, rút mạnh nó ra, lật mở nó: “Nhận thua đi, tiền bối ba mắt!”

Trên thẻ bài có mạch sáng chuyển động do ‘pháp tắc’ hóa thành, chúng nó linh hoạt bơi lội trên mặt ngoài thẻ bài.

“Đây là thẻ gì?” Phượng trảo tiên tử đang tĩnh lặng hỏi.

“Chúc mừng ngươi, Tiểu Hàng đạo hữu… ngươi rút được tấm thẻ [dung hợp thế giới].” Tay phải của thiếu niên tiền bối ba mắt giơ một cái chuông lên, bắt đầu lắc mạnh.

‘Tấm thẻ dung hợp thế giới’ này là tấm thẻ lúc đó hắn chế tác để dung hợp ‘thế giới tán tài’ với thế giới bị cải tạo.

“Tấm thẻ bài này cấp mấy vậy?” Phượng trảo tiên tử vừa tĩnh lặng vừa lên tiếng hỏi.

Thiếu niên tiền bối ba mắt không trả lời thẳng mà mỉm cười nói: “Trước đó ta nói rồi, chúng ta lấy ‘số lượng pháp tắc’ trên thẻ bài định thắng bại.”

Tống Thư Hàng nhìn hai mạch sáng pháp tắc bơi lội trên thẻ bài ‘dung hợp thế giới’, rơi vào trầm tư.

Hai mạch sáng… nhìn thế nào cũng không giống ‘thẻ bài mạnh nhất’.

“Cho nên, chúc mừng Tiểu Hàng đạo hữu, ngươi thu được thẻ hai pháp tắc. Tiện thể nhắc nhở một chút, thẻ bài mạnh nhất là cấp bậc sáu pháp tắc. Lần này cánh tay bé Bạch ngươi vẫn lấy làm kiêu ngạo không mang may mắn đến cho ngươi rồi.” Thiếu niên tiền bối ba mắt lộ ra nụ cười đắc ý.

Ngươi vẫn trúng kế rồi, Bá Tống tiểu hữu… Bẫy rập ta mai phục trong lần ‘công bằng ngoài mặt’ này ở ngay chỗ ‘dùng số lượng pháp tắc’ định thắng bại!

Tấm thẻ bài ‘dung hợp thế giới’ hai pháp tắc này, luận hiệu quả thì chắc chắn là thẻ trân quý đứng đầu trong đám thẻ bài. Tài liệu chế tác càng là thiên hạ hiếm thấy, lúc chế tác hắn còn dùng tài liệu ‘kết dính không gian’ quý giá.

Thế nhưng, hiệu quả và mức độ quý báu có đứng đầu đi chăng nữa thì số lượng pháp tắc trên mặt của nó cũng chỉ có ‘hai pháp tắc’!

Thẻ bài càng nhiều pháp tắc không nhất định sẽ càng quý giá!

Thậm chí, có rất nhiều thẻ bài sáu pháp tắc, bởi vì chất lượng tài liệu không đủ, mới cần dùng càng nhiều pháp tắc bù vào.

Mà bây giờ, kết cục cũng như thiếu niên tiền bối ba mắt dự liệu. Dưới tác dụng từ 'cánh tay may mắn' của Bá Tống tiểu hữu, hắn lập tức rút trúng một trong những thẻ bài quý giá nhất, đáng tiền nhất.

"Thẻ bài hai pháp tắc?" Tống Thư Hàng giơ tấm thẻ lên: "Chẳng lẽ… là báo ứng sau khi ta dùng cánh tay bé Bạch làm kim chỉ nam trong ván trước?"

Phượng trảo tiên tử: "…"

Vậy mà cũng có thứ như báo ứng?

Hành động lần trước của ngươi quả nhiên là đang tìm đường chết?

Hơn nữa, dưới tình huống đã biết là có báo ứng, ngươi vẫn tìm đường chết như vậy?

Rốt cuộc ngươi có tâm tính gì? Tinh thần gì?

Biết pháp phạm pháp?

Trong lòng phượng trảo tiên tử rất muốn xỉa xói một trận, nhưng bây giờ cô đang trong trạng thái 'tĩnh lặng', nhất định phải khắc chế bản thân, kìm nén đến khó chịu.

"Cho nên, cho dù là đánh cược hên xui may rủi thuần túy, cũng cần trí tuệ tương trợ." Thiếu niên tiền bối ba mắt nhếch miệng lên.

Hắn lắc nhẹ chiếc hộp màu đen lần nữa.

Hiện tại, đến phiên hắn rồi!

"Bá ~ ha ha ha ~ Tiểu Hàng, ta đã thấy được kết cục vận mệnh của ngươi rồi. Vận mệnh của ngươi, đã định trước thất bại!" Thiếu niên tiền bối ba mắt cũng giơ mạnh cánh tay của mình lên.

Sau đó…

Rầm!

Bàn tay hắn khí phách đập lên chiếc hộp màu đen, không chút mềm mại nào, cũng không hề 'nhẹ nhàng' đặt lên hộp.

Đây cũng là bí quyết nhỏ khi phun thẻ.

Đây là một biện pháp bảo hộ… Một khi pháp khí bị công kích ở hiện thế thì sẽ ưu tiên thanh lý một vài thẻ bài ‘sáu pháp tắc’ ra, dẫn nổ.

Trên đám thẻ bài sáu pháp tắc này, số lượng pháp tắc nhiều, uy lực khi dẫn nổ cũng tương đối lớn. Hơn nữa nguyên vật liệu của tấm thẻ khá rẻ, nổ lên cũng sẽ không đau lòng.

[Không ngờ đến ư, Tiểu Hàng, đây là mưu kế của ta. Ta chỉ nhắc nhở ngươi đặt nhẹ tay lên trên hộp đen là được. Nhưng ta cũng không yêu cầu ngươi nhất định phải đặt nhẹ lên! Ta cũng chưa từng nói đập mạnh lên hộp nhỏ sẽ phá hủy chiếc hộp!]

Chương 2789: Người khiêu chiến mang theo linh thạch!

Đây chính là nghệ thuật ‘công bằng ngoài mặt’ của ta!

Lời nói của chúa tể Cửu U, mỗi một câu ngươi nhất định phải suy xét hết lần này đến lần khác, nghiền ngẫm từng góc độ… nói không chừng sẽ ẩn giấu bẫy rập trong câu thoại nào đó!

[Dưới hai lớp bẫy rập của ta, ta đã nhìn thấu tương lai của ngươi, Bá Tống tiểu hữu!] Thiếu niên tiền bối ba mắt đắc ý thầm nghĩ.

Beep ~

Theo một kích nặng nề của hắn, một thẻ bài bị phun ra.

Thiếu niên tiền bối ba mắt túm mạnh lấy thẻ bài, lật nó ra: “Đã nhường rồi, Bá ha ha ha ha ~ Tiểu Hàng!”

Bộp ~ trong nháy mắt khi thẻ bài này của thiếu niên tiền bối ba mắt bị lật ra, có một loại tiếng vang chấn động như tiếng thứ gì đó nặng nề bị lật ngã trên mặt đất, lại có hào quang màu vàng phóng lên tận trời, chói mù mắt Tống Thư Hàng và móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ.

Có thể khẳng định, tấm thẻ bài này của thiếu niên tiền bối ba mắt, không thể xem thường!

Chỉ mỗi lực lượng pháp tắc trên thẻ bài đã khiến móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ và Tống Thư Hàng cảm thấy áp lực nặng nề.

Thẻ [cắt chém không gian], có được lực lượng cắt chém cao cấp nhất, cường đại nhất trong pháp tắc không gian!

Pháp tắc không gian có thể nói là có danh tiếng trong đông đảo pháp tắc, mà pháp tắc cắt chém không gian càng là kẻ nổi bật trong pháp tắc không gian, có thể nói là tinh anh pháp tắc trong dòng dõi tiếng tăm!

Chẳng lẽ… ta có được cánh tay bé Bạch, thật sự phải thua ư?

Tống Thư Hàng híp mắt nhìn về phía tấm thẻ bài [cắt chém không gian] này.

Chốc lát sau.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu niên tiền bối ba mắt: "Ta nhìn tới nhìn lui, phát hiện tấm thẻ bài này chỉ có một pháp tắc?"

Trên tấm thẻ bài [cắt chém không gian] này có một đường sáng pháp tắc vô cùng thô to đang bơi lội. Đường sáng pháp tắc thô to này, một mình nó thôi đã to bằng hai đường pháp tắc trên thẻ bài [dung hợp thế giới] của Tống Thư Hàng rồi.

Nhưng mà… lần này là so 'số lượng pháp tắc'!

Chỉ so số lượng, không so cái khác. Cho nên, dù đường sáng pháp tắc trên thẻ bài [cắt chém không gian] này có to hơn nữa, dù có to đến chiếm cứ cả tấm thẻ bài, vậy cũng chỉ là một đường pháp tắc.

Pháp tắc thân cao 2m2, thể trọng 140kg; cùng với pháp tắc thân cao 1m1, thể trọng 50kg, về số lượng đều có đơn vị là 1.

Tống Thư Hàng nhìn gương mặt đã rút sạch nét 'tự tin' của tiền bối ba mắt, xấu hổ không?

Thiếu niên tiền bối ba mắt: "…"

"Cho nên, ván này là Tiểu Hàng thắng rồi?" Phượng trảo tiên tử lên tiếng: "Năm ván thắng ba, ngài thua rồi, tiền bối ba mắt."

Ôi chao, loại cảm giác tuyên bố chúa tể Cửu U thất bại này, thật sự là siêu sướng mà!

Chính là loại ngầu lòi khi nói với chúa tể Cửu U: Ngươi thua rồi.

Cứ như mình vừa thắng được chúa tể Cửu U vậy.

Phượng trảo tiên tử cảm thấy phượng sinh của mình đã nằm trong trạng thái đỉnh phong vô địch.

"Không, là thế hòa." Thiếu niên tiền bối ba mắt hít mũi một cái, đau lòng nói: "Các ngươi nhìn kỹ lại đi."

Tống Thư Hàng và phượng trảo tiên tử lại cẩn thận dán mắt vào thẻ bài, quả nhiên phát hiện bên chân đường 'pháp tắc cắt chém không gian' trên thẻ bài 'cắt chém không gian' còn có một đường sáng pháp tắc mảnh nhỏ, rất nhỏ… nhưng đây quả thực cũng xem là một đường pháp tắc.

“Tiền bối ba mắt, ngươi không ăn gian đấy chứ?” Phượng trảo tiên tử cảm thấy lá gan của mình càng ngày càng phì, lại dám chất vấn chúa tể Cửu U lần nữa.

Nhưng mà, loại cảm giác chất vấn chúa tể Cửu U này thật sự là siêu sướng, căn bản không dừng được.

“Phượng Nghi tiên tử lo quá rồi, loại phương thức ăn gian không hàm lượng kỹ thuật như lâm thời tăng thêm số lượng pháp tắc trên thẻ bài này, tiền bối ba mắt khinh thường sử dụng.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Dù sao ít nhất cũng làm được ‘công bằng ngoài mặt’, điểm ấy Tống Thư Hàng vẫn có thể hiểu thiếu niên tiền bối ba mắt.

Hơn nữa, thế hòa không phải càng tuyệt ư?

“Nếu chúng ta đều là hai pháp tắc, vậy chính là thế hòa rồi, Cho nên, chúng ta rút thẻ tiếp đi!” Tống Thư Hàng sảng khoái nói.

Linh lực trên người hắn bộc phát lần nữa, khí thế như cầu vồng: “Dưới tay bé Bạch của ta, tiền bối ba mắt ngươi không có phần thắng… Người thắng cuối cùng nhất định là ta!”

Hắn đã không kịp chờ đợi muốn rút càng nhiều thẻ bài, sau đó lặng lẽ nhét chúng nó vào ngực mình.

“Xì, ngươi nghĩ hay nhỉ.” Thiếu niên tiền bối ba mắt duỗi tay thu hộp đen lại: “Tặng ngươi một thẻ bài đã không tệ rồi, ngươi còn muốn rút nhiều thẻ bài hơn ư? Ngươi cảm thấy mình đẹp lắm à?”

Tống Thư Hàng hiện tại cũng xem như có chút đẹp, nhưng khẳng định không dính chút quan hệ nào tới đặc biệt đẹp.

“Không ngờ tiền bối ba mắt ngươi cũng giống như cha Cẩu Đản, là tộc nhìn mặt. Quá khiến ta thất vọng rồi.” Tống Thư Hàng dùng giọng bi thương nói: “Con người cuối cùng đều sẽ trở thành dáng vẻ bản thân chán ghét, tiền bối ba mắt ngươi cũng sống thành dáng vẻ của cha Cẩu Đản rồi.”

“Phắn ngay đi cho ta!” Thiếu niên tiền bối ba mắt cả giận nói: “Muốn sống cũng là nó sống thành dáng vẻ của ta, ta là trưởng bối, nó là hậu bối.”

“Người thành đạt là thầy, tuổi lớn không nhất định sẽ trở thành kẻ thành đạt nạ ~” Tống Thư Hàng nói.

Thiếu niên tiền bối ba mắt thu hồi hộp đen, căn bản không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Ván thứ ba tính là hòa, hiện tại ngươi hai thắng một hòa. Tiếp đến là ván thứ tư… do ngươi ra đề đi! Nếu như hai ván kế tiếp ta đều thắng, vậy chúng ta sẽ thi thêm một ván.”

Tiền bối ba mắt trực tiếp cưỡng chế thay đổi chủ đề.

Đây là kỹ xảo tán gẫu hắn lĩnh ngộ ra từ khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng tới nay. Lúc nói chuyện với loại mạch não đan bện khắp Trung Quốc như Tống Thư Hàng, tuyệt đối không thể bị dẫn theo tiết tấu câu chuyện. Lúc cần thiết, phải cưỡng ép thay đổi chủ đề!

“Ván thứ tư do ta ra đề?” Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “So chịu…”

“Chú ý, so vận khí thuần túy.” Thiếu niên tiền bối ba mắt nhắc nhở.

Chịu đòn và nhẫn nại đau đớn không dính chút quan hệ nào tới vận khí thuần túy cả.

“Ừm, ta biết quy tắc.” Tống Thư Hàng chột dạ nói.

Ván đầu tiên hắn và tiền bối ba mắt ‘so chịu đựng đau đớn từ thí tiên lôi’, cuối cùng hắn nhận được ‘giấy chứng nhận học tập thiên lôi’; ván thứ hai so ‘tìm bảo vật trong phòng tối Thiên Đạo’, hắn thu được tư liệu nghiên cứu của đại lão quả cầu béo + chứng minh giới chủ; ván thứ ba rút thẻ, hắn đạt được thẻ bài ‘dung hợp thế giới’.

Ván thứ tư kế tiếp có thể nói đã là ván cuối cùng.

Bởi vì cho dù có hòa một lần nữa, hai thắng hai hòa, thiếu niên tiền bối ba mắt cũng không có cơ hội lật kèo.

Vậy lần này, có hạng mục so tài gì có thể giúp hắn thu được nhiều lợi ích hơn nữa không?

Tống Thư Hàng vừa suy tư vừa nhìn thiếu niên tiền bối ba mắt.

Thiếu niên tiền bối ba mắt cũng nhìn lại hắn.

[Thôi quên đi… Nói thế nào thiếu niên tiền bối ba mắt cũng là người một nhà, không thể cứ nhổ lông dê hắn mãi được, lỡ như nhổ trụi luôn thì làm sao?] Tống Thư Hàng mềm lòng.

Có cánh tay trái của Bạch tiền bối đã định trước hắn sẽ thu được lợi ích lớn nhất trong khâu so đấu thuần vận khí.

Nhưng có đôi khi, vẫn không nên nhổ trụi lông dê mới tốt.

Tống Thư Hàng mềm lòng đề ra một phương thức đánh cược đơn giản: “Vậy, lát nữa chúng ta mở một cánh cửa không gian tại hiện thế, nhất trí ở một khu vực. Cứ cược giới tính sinh vật đầu tiên xuất hiện trước cánh cửa không gian đi!”

Đến lúc đó sinh vật xuất hiện là nam hay nữ? Là loại hình sinh sản vô tính hay là sinh vật song tính?

“Cứ như vậy?” Thiếu niên tiền bối ba mắt có hơi ngoài ý muốn nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cứ như vậy, đơn giản chút đi.”

“Được.” Thiếu niên tiền bối ba mắt nói: “Vậy cược đơn giản chút… cược mấy lần?”

“Một lần?” Tống Thư Hàng nói.

Tiền bối ba mắt lắc đầu: “Một lần không công bằng, bởi vì cược nam cược nữ, dù sao cũng phải có người chọn trước. Người chọn trước sẽ có ưu thế… Cho nên ba ván thắng hai đi. Ván đầu ngươi chọn trước, ván thứ hai ta chọn trước?”

“Người thua có bị dán rùa đen nhỏ lên trán không?” Phượng trảo tiên tử đang tĩnh lặng đột nhiên đề nghị, cô nhớ lại cảnh tượng mình và mấy người bạn thân chơi đùa vào thời Thiên Đình viễn cổ, nhịn không được lên tiếng đề nghị.

“Dán rùa đen nhỏ quá ngây thơ rồi, đổi thảnh tẩn một quyền thế nào? Kích thích chút.” Thiếu niên tiền bối ba mắt chủ động đề nghị, ai thua sẽ để đối phương hung hăng tẩn một quyền!

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Không so ‘nhẫn nại đau đớn’ đã nói đâu, vì sao so một hồi, lại biến thành hạng mục bạo lực như vậy?

Phượng trảo tiên tử: “…”

Vị chúa tể tiền bối ba mắt này quả nhiên là tên M cuồng bị ngược đãi?

Thấy Tống Thư Hàng không trả lời, thiếu niên tiền bối ba mắt hơi động trong lòng, suýt chút nữa quên Bá Tống tiểu hữu là một tên M.

Thế là, hắn thử dò hỏi: “Một quyền quá ít à?”

“Không không không, một quyền là đủ rồi.” Tống Thư Hàng cũng không tiện làm trái hứng thú của thiếu niên tiền bối ba mắt, lúc này tiền bối chơi vui là được.

“Như vậy, chuẩn bị một chút, mở cửa không gian ở nơi nào? Điểm ấy cũng do ngươi quyết định đi.” Thiếu niên tiền bối ba mắt nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Chọn nơi nhiều sinh vật đi, không bằng chọn cố hương địa…”

[Bản thể, bản thể có đó không?] Lúc này, phân thân bọc thép đang cùng Hoàng Sơn tiền bối, Lý Đạo Quân mạo hiểm đột nhiên gửi tin cho Tống Thư Hàng.

[Chuyện gì?] Tống Thư Hàng trả lời.

[Bản thể mạng chỗ ngươi bị lag à? Tại sao phải trả lời ta hai lần?] Phân thân bọc thép trả lời.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Không có.”

[Mạng thật sự bị lag, ta lại nhận được hai tin trả lời… Có lẽ liên quan tới việc ta đang ở trong bí cảnh.] Phân thân bọc thép trả lời.

Trong lòng Tống Thư Hàng nhót một cái, lờ mờ có loại dự cảm không ổn.

Phân thân bọc thép: [Vậy ta nói chính sự, vừa rồi bên ta nhận được tin tức, có một vị Trường Sinh Giả mới tấn chức muốn tìm ngươi khiêu chiến. Có điều vị Trường Sinh Giả này… có chút khác biệt, xem như nửa người quen. Người nọ mang theo một vạn linh thạch cửu phẩm tới cửa làm lễ gặp mặt. Chủ yếu muốn gặp ngươi, thuận tiện muốn xem có thể giao thủ với ngươi một chút hay không, nghiên cứu đại đạo ấy mà. Bản thể ngươi có muốn gặp người nọ không?]

Tống Thư Hàng nghe vậy thì ngẩn ra, ngon nghẻ vậy ư? Tới cửa kèm theo linh thạch, đây là chiêu thức có cao nhân sau lưng!

Đồng thời, linh cơ hắn vừa động, hỏi: [Vậy vị đạo hữu này là nam hay nữ?]

[Ể? Lần này không trả lời hai tin nữa rồi… Ừm, ta không biết là nam hay nữ.] Phân thân bọc thép trả lời. Nó chỉ nhận được tin tức này thông qua một linh kiện nhỏ mà Thiên Đế lưu lại sẵn.

[Tuyệt lắm, không biết là nam hay nữ càng tốt. Vậy ngươi trả lời vị đạo hữu kia, chúng ta gặp nhau ở sao hỏa! Ta sẽ mở cửa không gian trên sao hỏa, thống nhất ở một khu vực, bảo người đó tới tìm ta là được.] Tống Thư Hàng trả lời.

[Ok.] Phân thân bọc thép đáp.

Sau khi kết thúc trò chuyện với phân thân bọc thép, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía thiếu niên tiền bối ba mắt nói: “Tiền bối, chúng ta mở cửa không gian ở sao hỏa đi! Sau đó, vừa hay có một vị đạo hữu không biết giới tính muốn qua tìm ta. Chúng ta cược giới tính của người đó thế nào?”

Tiền bối ba mắt suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Được!”

“Các ngươi cứ vậy mà tín nhiệm đối phương?” Phượng trảo tiên tử nhịn không được nói. Không sợ Bá Tống đã biết giới tính người đến từ trước ư?

“Có nghi thức đánh cược, ít nhất phải công bằng. Ta cũng sẽ không ngoại lệ.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong lúc nói chuyện, phân thân bọc thép lại gửi tin bổ sung: [Đúng rồi bản thể, có chuyện suýt chút nữa quên nói với ngươi, bởi vì vị đạo hữu mang theo linh thạch tới cửa này dẫn đầu, dường như có vài vị Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới cùng âm thầm theo tới… Xem ra, bọn họ có thể sẽ muốn khiêu chiến với bản thể ngươi. Ngươi có cần chuẩn bị sẵn sàng không?]

Chương 2790: Đạo hữu ngươi là muội muội hay là ca ca

Lúc trước, sau khi Tống cầu béo vì 'bản thể Bá Tống' nghênh chiến cường giả chư thiên vạn giới trên sao hỏa, giả ngầu lâu như vậy + mọi người tận mắt thấy Bá Tống chém giết Thiên Đế, cũng khiến cô thần hình câu diệt. Thời gian ngắn, nhóm đại lão đứng đầu trong chư thiên vạn giới đều âm thầm vặt đi ý niệm khiêu chiến Bá Tống.

Lúc đầu, dựa theo kịch bản của Tống cầu béo, nhóm đại lão Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới bị uy thế 'Bá Tống chém giết Thiên Đế' áp chế, ít nhất phải yên ổn mười ngày nửa tháng, không tìm bản thể gây phiền toái nữa.

Nhưng không ngờ lần đó, có một vị Trường Sinh Giả đặc thù nhảy ra, cũng phát động kỹ năng 'cổ vũ khoác lác'.

Chính là dưới lời cổ vũ của vị Trường Sinh Giả kia 'Ta từng bị Thánh Nhân Nho gia đè đầu, từng bị Thiên Đế đè đầu, cùng lắm thì lại bị Bá Tống đè đầu một lần nữa thôi, có gì ghê gớm đâu', một bộ phận Trường Sinh Giả lại bắt đầu rục rịch trong lòng sau mấy ngày yên ổn.

Bá Tống chém giết Thiên Đế… nhưng Thiên Đình chi đạo của Thiên Đế đã tan vỡ, trạng thái suy yếu, điểm ấy ai trong chư thiên vạn giới cũng biết cả. Cho nên, có lẽ thực lực của Bá Tống còn kém cảnh giới 'cấp thống trị' kia của Thánh Nhân một đường?

Kể từ đó, cùng lắm thì bị Bá Tống dí xuống đất ma sát một lần thôi nhỉ?

Lùi một bước mà nói, dù cho không có lòng tin khiêu chiến Bá Tống bản thể, cũng có thể cân nhắc đến việc khiêu chiến Bá Tống phân thân trước.

Dưới tiền đề như vậy, trong lòng một bộ phận Trường Sinh Giả lại thiêu đốt chiến ý khiêu chiến Bá Tống.

Đúng dịp là, lúc này vừa hay có một vị 'Trường Sinh Giả mới tấn chức’ chủ động ra mặt, tìm kiếm Bá Tống, cũng có ý đồ luận đạo với Bá Tống.

Vì thế, một nhóm Trường Sinh Giả âm thầm theo tới, chuẩn bị xem luận bàn giữa vị ‘Trường Sinh Giả mới tấn chức này và Bá Tống trước.

Nếu như Bá Tống tâm tình tốt, không hạ sát thủ như đối với Thiên Đế. Hoặc là, Bá Tống bản thể cũng không biểu hiện sức chiến đấu cấp thống trị, vậy bọn họ cũng không ngại tiến lên luận bàn với Bá Tống… cùng lắm là bị đè xuống đất ma sát thôi.

…

…

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được tin tức phân thân bọc thép truyền tới thì xoa huyệt thái dương.

Lại có đại lão Trường Sinh Giả muốn khiêu chiến hắn?

Đám đại lão các ngươi rảnh ruồi vậy ư? Không thể đi đánh người khác ư? Cả ngày đi đánh tên ma mới tu chân như ta thì thú vị ư? Vui vẻ lắm ư?

Sớm biết vậy đã không đày Tống cầu béo đi lấy mẫu điều tra ‘hằng tinh hiện thế’ rồi, như vậy chí ít có thể lôi Tống cầu béo ra trấn áp tràng diện.

Kế sách hiện thời, chỉ đành lợi dụng lực lượng của thiếu niên tiền bối ba mắt thôi!

Tống Thư Hàng duỗi tay sờ nhẹ lên trán mình.

Trước đó, thiếu niên tiền bối ba mắt rót ba luồng pháp thuật vào trong mắt thần thứ ba của hắn.

Ánh mắt tỏa tiên, ánh mắt hòa tan, cùng một lần cơ hội ‘triệu hoán lực lượng của tiền bối ba mắt, mượn dùng lực lượng chúa tể Cửu U’.

Mặc dù ván cược thứ hai đã kết thúc, nhưng thiếu niên tiền bối ba mắt vẫn chưa thu hồi lực lượng này lại. Thậm chí ngay cả ‘tiên thuyền mai rùa’ vẫn còn trên người Tống Thư Hàng.

Ngoài ra, ngoại trừ mượn dùng lực lượng của thiếu niên tiền bối ba mắt, hắn còn có thể suy xét việc dẫn nhóm Trường Sinh Giả khiêu chiến hắn vào thế giới Cửu U, cũng để Thiên Đế ra mặt trấn áp tràng diện ở đó. Tống four có được lực lượng người đàn ông đích thực ba phút + quyền hạn chúa tể Cửu U gia trì. Tại thế giới Cửu U cũng có thể phát huy ra sức chiến đấu cấp thống trị.

Sau khi nghĩ như vậy, trong lòng Tống Thư Hàng bình tĩnh không ít.

[Bản thể, vị khách mang theo linh thạch tới cửa đã đến sao hỏa rồi.] Lúc này, phân thân bọc thép lại gửi tin tới.

[Để người nọ chờ chút, ta chọn tọa độ mớ cánh cửa không gian trên sao hỏa đã.] Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó, hắn quay đầu nói với thiếu niên tiền bối ba mắt: “Tiền bối ba mắt, vị đạo hữu không biết giới tính kia đã đến sao hỏa rồi, bắt đầu ván thứ tư của chúng ta đi! Cược giới tính đối phương, là nam, là nữ, là vô tính, hay là song tính.”

“Ai chọn trước?” Thiếu niên tiền bối ba mắt nói.

“Bởi vì ‘đạo hữu’ tới cửa trong ván này là ta triệu hoán qua, vậy để cho công bằng, tiền bối ba mắt ngươi chọn giới tính trước đi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngươi cũng đừng hối hận!” Thiếu niên tiền bối ba mắt nói.

Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười xán lạn: “Hối hận thì không có khả năng hối hận rồi, dù sao mỗi lần sau khi tiền bối ba mắt ngươi chọn giới tính trước, xác suất cược đúng của ta ngược lại có thể tăng lên không ít.”

Thiếu niên tiền bối ba mắt: “…”

“Ngoài ra, Phượng Nghi Cầm Chủ tiên tử, có thể làm phiền cô che đậy giác quan không. Bởi vì vị đạo hữu sắp tới này rất có thể có quan hệ với Thiên Đình viễn cổ. Sự tồn tại của cô sẽ có khả năng tiết lộ đề thi… Vì công bằng của ván cược, tiên tử có thể phối hợp với bọn ta một chút hay không. Lát nữa sau khi kết thúc đánh cược, ta sẽ dẫn vị đạo hữu kia đến gặp tiên tử.” Tống Thư Hàng đột nhiên cơ trí nói.

Lát nữa, lúc đối mặt với đạo hữu chư thiên vạn giới, thân phận ‘Bá Tống’ của hắn chắc chắn sẽ bị tiết lộ. Cho nên, trước tiên phải ngăn che phượng trảo tiên tử mới được.

Về phần đạo hữu sắp tới có quan hệ với Thiên Đình viễn cổ hay không… Hoàn toàn là do Tống Thư Hàng đoán mò, trong lòng hắn có chút suy đoán, nhưng cũng không xác định được rốt cuộc người tới là ai.

Dù sao chủ yếu hắn muốn tạm thời ngăn che phượng trảo tiên tử.

“Hiểu được, vậy ta che đậy giác quan trước, sau khi kết thúc nhớ gọi ta.” Phượng Nghi Cầm Chủ gật đầu nói. Nghe được có thể gặp thành viên Thiên Đình viễn cổ mới, cô rất vui vẻ. Chút chuyện nhỏ này, cô đương nhiên bằng lòng phối hợp.

Bên cạnh, thiếu niên tiền bối ba mắt búng tay một cái. Hắn tự mình ra tay, che đậy toàn bộ giác quan của phượng trảo tiên tử, tránh cho cô thật sự không cẩn thận làm lộ đề.

“Xin tiền bối lựa chọn đi, ta đã chuẩn bị mở cửa không gian trên sao hỏa rồi.” Tống Thư Hàng duỗi tay, xuyên lực lượng không gian qua cửa ra của ‘không gian tán tài’, vượt qua thế giới Thiên Đế, định vị vị trí sao hỏa.

“Như vậy, ta cược đối phương là song tính!” Thiếu niên tiền bối ba mắt thong dong nói: “Ta có dự cảm, đối phương tuyệt đối sẽ không đơn thuần là nam hoặc nữ đơn giản như vậy.”

“Nếu tiền bối đã nói như vậy, vậy ta có thể loại trừ hai khả năng song tính và vô tính.” Tống Thư Hàng thừa cơ đâm tim nói: “Vậy ta cược… nữ!”

“Bắt đầu đánh cược, mở cửa không gian!” Thiếu niên tiền bối ba mắt nắm chặt tay nói: “Lần này ta có trực giác, ngươi thua chắc rồi, Tiểu Hàng!”

“Ta cũng có trực giác giống vậy, ngươi thua chắc rồi, tiền bối ba mắt!” Tống Thư Hàng vẫy tay một cái, phát động năng lực không gian.

Hai gà mổ nhau!

…

…

Ngay sau đó.

Trên sao hỏa nơi xa, có một cánh cửa không gian mở ra.

Tống Thư Hàng và thiếu niên tiền bối ba mắt đứng dậy, đi tới cửa tán tài vương tọa, tiến hành kết nối với cửa không gian.

Đồng thời, Tống Thư Hàng gửi tọa độ cánh cửa không gian cho phân thân bọc thép, phân thân bọc thép lại chuyển cho vị Trường Sinh Giả tới cửa kia, để vị Trường Sinh Giả kia trực tiếp mang linh thạch tới chỗ cửa không gian này.

Đồng thời, một nơi khác trên sao hỏa.

Một Trường Sinh Giả mặc áo bào trắng, mặt đeo nửa tấm mặt nạ, trong ngực ôm một con thỏ đang đứng yên trong hư không.

“Lần đầu gặp vị Tống tiền bối này… mang linh thạch thật sự không có vấn đề chứ? Có thể quá quê mùa hay không, có nên đổi thành bảo bối khác không?” Người nọ thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng khi đó Thiên Đế đã dặn đi dặn lại, bảo lúc mình đi gặp Tống tiền bối thì nhất định đừng ngại quê mùa, trực tiếp mang linh thạch theo. Tuyệt đối đừng tự cho mình là thông minh, đi đổi linh thạch thành bảo vật trân quý khác.

Vị ‘Tống tiền bối’ kia thật sự sẽ thích linh thạch ư? Tồn tại đẳng cấp như hắn còn có thể thiếu linh thạch ư?

Cũng không phải mỗi một Trường Sinh Giả đều là đạo hữu ‘cái gì cũng có thể bán’.

Cứ cảm thấy Thiên Đế đang hố ta.

Bóng dáng áo bào trắng sờ nhẹ bé thỏ trong ngực, có chút khẩn trương.

Trong lúc đang suy tư, bộ đàm Thiên Đế lưu lại cho người nọ truyền đến một tọa độ không gian của ‘Tống tiền bối’.

Chính là thông qua ‘bộ đàm’ của Thiên Đế, người nọ mới liên lạc được với vị Tống tiền bối thần bí kia.

“Nhận được, ta lập tức tới đó.” Bóng dáng áo bào trắng trả lời.

Sau đó thân hình người nọ khẽ động, mang theo khoản linh thạch kếch xúc độn vào hư không, đi đến tọa độ đã hẹn.

…

…

Roẹt ~

Không gian chấn động, bóng dáng áo bào trắng bước vào ‘khu vực hẹn sẵn’.

Người nọ vừa ngẩng đầu bèn nhìn thấy hai bóng người đang nhìn mình chằm chằm.

Trong hai bóng người này, một vị đeo mặt nạ, không biết thân phận, nhìn không ra thực lực sâu hay cạn.

Một bóng dáng khác chính là thiếu niên ba mắt. Từ trên người thiếu niên này, có khí tức vô cùng khủng bố tuôn ra. Đó là lực lượng tàn bạo nhất, tà ác nhất, tối tăm nhất thế gian.

Chúa… chúa tể Cửu U!

Vì sao chúa tể Cửu U lại xuất hiện ở hiện thế?

[Chờ chút, trước đó từng nghe Thiên Đế nhắc qua, Tống tiền bối lấy thân thể phàm nhân chấp chưởng Cửu U. Chẳng lẽ vị này chính là Tống tiền bối?] Trong lòng bóng dáng áo bào trắng khẽ động.

Người nọ thi lễ với vị thiếu niên ba mắt này một cái, đang định mở miệng.

Nhưng không đợi người nọ mở miệng, thiếu niên ba mắt ‘Tống tiền bối’ và người đeo mặt nạ ở đối diện đồng thời lên tiếng.

“Là nam hay là nữ?”

“Song tính hay vô tính?”

Hai người sáu mắt khóa chặt bóng dáng áo bào trắng.

Ánh mắt sắc bén kia, dường như muốn nhìn thấu quần áo người nọ, thấu thị thân thể người nọ, nhìn trộm nơi riêng tư của người nọ.

Bóng dáng áo bào trắng không khỏi rụt người, ôm chặt bé thỏ trong ngực: “? ? ?”

Vì sao cứ cảm thấy mình giống như bé thỏ trắng đáng thương bất lực bị hai con sói xám để mắt tới?

“Tống tiền bối, ngươi muốn hỏi cái gì?” Sau khi bóng dáng áo bào trắng rụt người lại thì nhìn thiếu niên ba mắt hỏi.

“Tống tiền bối? Không phải ta.” Thiếu niên ba mắt khoát tay áo.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng tháo chiếc nhẫn áp chế ‘thánh hào’ Bạch tiền bối two cho hắn xuống. Trên người hắn không ngừng bắn ra mấy thánh hào.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao… cùng với một danh hiệu giới chủ Bá Giới!

Tám cái Bá.

“Tám Bá?” Bóng dáng áo bào trắng nhìn đến ngây người.

Vị này mới là Tống tiền bối?

Quả nhiên như Thiên Đế nói, quá đáng sợ.

Đồng thời, ánh mắt người nọ đột nhiên nhìn thấy một cái móng vuốt trên vai của ‘Tám Bá Tống tiền bối’, cứ cảm thấy dường như từng quen biết với móng vuốt này.

“Vãn bối ra mắt Tống tiền bối.” Bóng dáng áo bào trắng thi lễ với Tống Thư Hàng một cái.

Đối diện…

Tống Thư Hàng cũng nhận ra thân phận của bóng dáng áo bào trắng này.

Căn cứ mảnh vỡ ký ức trong đầu hắn, vị này không phải đảo chủ tiền bối của đảo thần bí ư? Túi hình thỏ ‘thu nhỏ một tấc’ của hắn là do vị tiền bối này chế tác cho hắn.

Ổn rồi ổn rồi, ván này ta thắng chắc rồi.

Biết chế tác túi thu nhỏ một tấc đáng yêu như vậy, vị đại tiền bối áo bào trắng này nhất định là một tiên tử.

“Đạo hữu, giữa chúng ta không cần phải lấy ‘tiền bối, hậu bối’ để xưng hô. Ngươi trực tiếp gọi ta Bá Tống là được.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Hiện tại, bọn ta có một vấn đề vô cùng quan trọng muốn hỏi ngươi. Đạo hữu, ngươi là ca ca hay là muội muội! Việc này thật sự rất quan trọng, có thể trả lời bọn ta không?”

“Ca ca? Muội muội?” Đại tiền bối áo bào trắng co rút khóe miệng, người nọ không ngờ thế mà Tống tiền bối lại hỏi mình loại vấn đề này.

“Hồi Tống tiền bối, tại hạ là nam.” Đại tiền bối áo bào trắng trả lời.

Tống Thư Hàng: “! ! “

Thiếu niên tiền bối ba mắt: “! ! !”

Chương 2791: Bá Tống PK chúa tể!

“Ôi thế mà lại không phải tiên tử.”

Tống Thư Hàng bi thương nói.

“Thế mà lại không phải song tính.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói với giọng bất mãn.

Trường Sinh Giả áo trắng ôm thỏ, run rẩy… Hắn không biết vị ‘Tống tiền bối’ thần bí cường đại mà Thiên Đế nhắc tới và chúa tể Cửu U đứng bên cạnh đây có ý đồ gì với hắn.

Hình như chuyện hắn không phải tiên tử, không phải người song tính khiến họ rất bực mình thì phải?

Bây giờ ta đưa ‘linh thạch’ cho các vị đại lão có còn kịp không?

Hoặc là, hắn có nên biến thành ‘cô ấy’ hoặc là ‘anh ấy + cô ấy’ không nhỉ?

Trường Sinh Giả áo trắng cảm thấy áp lực thật lớn.

“Tiền bối ba mắt, ván này tính thế nào?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

“Qủa nhiên trực giác của ta đã sai.”

Lúc này, thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên vươn tay ra, hất mái tóc của mình một cách ngầu lòi:

“Ngươi thua rồi Bá Tống à.”

Tống Thư Hàng: “…”

Tiền bối tỉnh lại đi, ngươi cũng thua rồi đấy biết không hả?

Đừng ra vẻ như ngươi chiến thắng vậy chứ.

Nếu nói như ngươi, trực giác của ta đúng… thì ngươi cũng thua rồi!

Còn nữa, lúc này Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra một vấn đề. Tay may mắn của Bạch tiền bối là tay chứ không phải là miệng.

Mà lần này khi hắn và tiền bối ba mắt cược giới tính của vị đạo hữu ngoài cửa không gian là dùng miệng để nói.

Như thế thì tay của bé Bạch không thể phát huy công dụng… Đó cũng là lý do hắn đấu võ mồm với thiếu niên ba mắt tiền bối, cả hai đều thua.

Trước khi bắt đầu ván tiếp theo, ta phải âm thầm dùng tay may mắn của Bạch tiền bối để bói một quẻ đã.

“Thế nên ván này tính là hòa đi.”

Tống Thư Hàng nói.

“Cả hai đều thua cả, ‘cược đoán giới tính’ là 3 ván thắng 2. Ván tiếp theo là ván quan trọng đây.”

Mắt thần của thiếu niên ba mắt tiền bối nghiêm túc hẳn lên.

Tống Thư Hàng nắm chặt cánh tay của Bạch tiền bối một cách tự tin, nói:

“Từ bỏ đi tiền bối ba mắt. Ván sau chắc chắn ta sẽ thắng.”

“Đây là lời thoại của ta chứ.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nắm chặt tay, nói:

“Bá Tống à, giờ ngươi cắn chặt răng, đón lấy thiết quyền trừng phạt của ta đây!”

Tống Thư Hàng: “???”

Thiết quyền trừng phạt á?

“Hòa, ván này hòa mà!”

Tống Thư Hàng trịnh trọng nhắc nhở:

“Tiền bối ngươi cũng thua, dựa vào gì mà đánh ta chứ?”

“Nếu cả hai bên cùng thua, vậy tất nhiên là mỗi người ăn một quyền. Đừng nói nữa, cắn chặt răng vào, ta đảm bảo không đấm ngươi chết tươi đâu.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối trầm giọng nói.

“Tiền bối, ta nhìn thấy sát khí nguy hiểm trong mắt ngươi, chắc không phải ngươi định đánh chết ta để thắng cược đấy chứ?”

Tống Thư Hàng nói.

“Nhiều lời vô ích, ta đã cắn chặt răng rồi, ngươi cũng có thể đánh ta… Yên tâm đi, bây giờ ta đã áp chế tố chất cơ thể và sức mạnh xuống bằng ngươi, ta không đánh chết ngươi được đâu. Tiếc thật đấy.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nắm chặt tay phải, sức mạnh khủng bố ngưng tụ trên nắm tay của hắn.

Hắn còn chưa vung quyền, không gian xung quanh nắm tay của hắn đã bị sức mạnh của quyền kình làm nứt, thậm chí còn có pháp tắc hủy diệt của chúa tể Cửu U bắt đầu ngưng tụ.

“Rõ ràng ngươi chỉ muốn tìm cớ để đánh ta.”

Tống Thư Hàng nói, thánh viên hiện lên sau lưng hắn, tứ đại tôi thể công pháp được khởi động, nâng thể chất của hắn lên một bậc nữa.

Không những thế, Tống Thư Hàng còn điều động thánh quang trong cơ thể, độ lên trên người… Ít nhất cũng phải khiến thiếu niên ba mắt tiền bối cảm thấy ghê tởm mới được.

Đến đây, làm tổn thương nhau nào!

Nếu áp chế tố chất cơ thể và cảnh giới xuống cùng một mức độ, lúc ẩu đả sẽ có lợi hơn cho Tống Thư Hàng. Hắn bị thương tám trăm, thiếu niên ba mắt tiền bối ít nhất phải tốn thất một nghìn!

Tám trăm đổi một nghìn, hắn vẫn lấy có lãi.

Về phần pháp tắc hủy diệt chúa tể Cửu U trên nắm đấm của thiếu niên ba mắt tiền bối, nó không có tác dụng gì với Tống Thư Hàng hiện giờ… Trên người Tống four của hắn vẫn còn quyền hạn chúa tể Cửu U kìa.

Pháp tắc hủy diệt chúa tể Cửu U cũng chỉ có tác dụng tăng cường khí thế mà thôi.

Chuyện này cả hai bên đều hiểu rõ.

Sau khi thấy Tống Thư Hàng ngưng tụ một tầng thánh quang trên người, thiếu niên ba mắt tiền bối cắn răng nói:

“Không ngờ ngươi lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như thế!”

“Đến đây, đến đánh ta đi, tiền bối ba mắt, đừng khách sáo nhé!”

Tống Thư Hàng nắm chặt tay phải, không hề tỏ ra yếu thế.

Trường Sinh Giả áo trắng ở phía đối diện nhìn đến ngây cả người.

Tống tiền bối mà Thiên Đế nhắc tới làm mới tam quan của hắn hết lần này đến lần khác.

Không hổ là tồn tại đặc biệt dùng thân thể của người phàm để chấp chưởng Cửu U, là người đàn ông đến Thiên Đế cũng phải bái phục.

…

…

Đúng vào lúc Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt tiền bối chuẩn bị nhào vào đánh nhau.

Trong không trung có vô số ý niệm của Trường Sinh Giả lặng lẽ giáng lâm… Những Trường Sinh Giả này đều theo sau Trường Sinh Giả áo trắng, định xem xét tình hình rồi khiêu chiến Bá Tống.

Vừa nãy Trường Sinh Giả áo trắng đột nhiên sử dụng năng lực không gian để chạy đi.

Đám Trường Sinh Giả phía sau phải mất một chút thời gian mới có thể lần theo dao động không gian để tới đây.

Ý niệm của Trường Sinh Giả vừa giáng lâm đã nhìn thấy Trường Sinh Giả áo trắng ôm thỏ, run rẩy đứng trước một cánh cửa không gian.

[Đã bắt đầu đối kháng với Bá Tống rồi à?]

Các Trường Sinh Giả thầm nghĩ trong lòng, đồng thời bọn họ lặng lẽ chuyển sự chú ý lên phía đối diện Trường Sinh Giả áo trắng.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy trong cánh cửa không gian… Bá Tống 8 bá lại có thêm 1 bá đứng đối diện với một vị thiếu niên ba mắt.

Tuy chỉ đứng yên tại đó những thiếu niên ba mắt tựa như một hố đen không thấy đáy, như muốn cắn nuốt hết vạn vật trong trời đất. Khí tức tà ác và khủng bố không ngừng phóng ra từ người hắn.

Chúa… chúa tể Cửu U!

Thân là Trường Sinh Giả, cho dù chưa được tận mắt nhìn thấy chúa tể Cửu U nhưng họ vẫn biết đến sự tồn tại và đặc trưng của chúa tể Cửu U.

Sức mạnh tà năng Cửu U vượt xa các Trường Sinh Giả bình thường này… đây là tồn tại áp đảo Trường Sinh Giả, là một nửa

Thiên Đạo.

Nhưng tại sao chúa tể Cửu U lại xuất hiện tại ‘hiện thế’ vậy?

Hơn nữa… chẳng phải Thiên Đạo đã sụp đổ rồi ư?

Tại sao chúa tể Cửu U vẫn còn tồn tại chứ?

Rốt cuộc có bí ẩn gì vậy?

Còn nữa, tại sao Bá Tống lại ở cùng với vị chúa tể Cửu U này?

Đúng lúc các Trường Sinh Giả đang cảm thấy nghi ngờ, Bá Tống và vị thiếu niên ba mắt đang ở trong cánh cửa không gian kia đồng thời cử động.

Bùm ~ Dường như chúa tể Cửu U ba mắt vô cùng tức giận, hắn vung nắm đấm lên, đập thật mạnh lên người Bá Tống.

Nắm đấm này đi kèm theo pháp tắc hủy diệt chúa tể Cửu U khủng bố, đó là sức phá hoại thuần túy nhất, bạo lực nhất

Chỉ riêng pháp tắc hủy diệt khủng bố này cũng đã khiến các Trường Sinh Giả chấn động.

Không có ai muốn đỡ chính diện một quyền rót đầy pháp tắc hủy diệt này của chúa tể Cửu U.

Cho dù là Trường Sinh Giả, khi đối mặt với quyền này, phương án tốt nhất là tránh né.

Thế nhưng quyền của chúa tể Cửu U sao có thể dễ tránh như thế chứ?

Các Trường Sinh Giả có thể cảm ứng ra, trên nắm đấm của chúa tể Cửu U còn có pháp khắc ‘khóa nhân quả’.

Ngay khi quyền này được vung ra đã không thể tránh né được nữa… Chắc chắn nó sẽ đánh lên người Bá Tống!

Vốn dĩ lần này mọi người lặng lẽ bám đuôi là muốn nhìn thấy Bá Tống và Trường Sinh Giả áo trắng tỷ thí hoặc luận đạo.

Không ngờ vừa tới đã nhìn thấy Bá Tống và chúa tể Cửu U đang đại chiến!

Quả thực chấn động.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Bá Tống hứng trọn một quyền này!

[Không tránh được, đến Bá Tống cũng không tránh được quyền của chúa tể Cửu U… Thật là đáng sợ!]

[Sự vô địch của Bá Tống kết thúc rồi ư?]

Nhưng ngay khi tất cả Trường Sinh Giả cho rằng Bá Tống sắp thua trận, pháp tắc hủy diệt khủng bố đủ để xé nát Trường Sinh Giả kia vừa chạm vào người Bá Tống lại như đá ném xuống biển, hoàn toàn biến mất.

Nói chính xác hơn, nó như bị Bá Tống hấp thu vậy.

Cơ thể của Bá Tống giống như một hố đen không đáy, dung nạp luôn cả pháp tắc hủy diệt.

Tất cả mọi người, kể cả Trường Sinh Giả áo trắng cũng phải trợn to mắt.

Bá Tống là quái vật ư?

[Vẫn chưa chấm dứt, cho dù mất đi pháp tắc hủy diệt, đó vẫn là quyền của chúa tể Cửu U!]

Cho dù không có pháp tắc hủy diệt gia trì, quyền của chúa tể Cửu U vẫn vô cùng khủng bố, đủ để hủy diệt trời đất.

Quyền đó đánh thẳng vào ngực Tống Thư Hàng, tạo thành một vết nắm đấm hằn sâu trên lồng ngực thân thể vô địch của Tống Thư Hàng.

“Đau quá!”

Lúc này, Tống Thư Hàng bình tĩnh thốt ra hai tiếng… Tuy rằng nói ‘đau quá’ nhưng hắn lại vô cùng trấn tĩnh, dường như cơn đau lồng ngực bị đánh lõm vào chẳng là gì với hắn cả vậy.

Điều này khiến mọi người nghi ngờ không biết Tống Thư Hàng có ‘thần kinh đau’ hay không.

[Chịu được rồi, Bá Tống chịu được quyền này rồi!]

Hơn nữa, không chỉ như thế.

Ngay sau đó, Bá Tống không hề do dự mà đánh trả chúa tể Cửu U một quyền!

Đánh trả rồi!

Đối mặt với chúa tể Cửu U khủng bố, tồn tại bằng một nửa Thiên Đạo, áp đảo các Trường Sinh Giả, Bá Tống chẳng do dự gì mà đánh trả luôn!

Bá Tống ra quyền rất nhanh, trên nắm đấm của hắn tràn ngập sát thương nổ.

Thánh quang, sức mạnh công đức, thiên lôi chứng minh, thánh viên, chính khí Nho gia bổ sung…

Bá Tống không hề nể tình, đấm thẳng vào người chúa tể Cửu U, đánh bay chúa tể!

Thực ra thiếu niên ba mắt tiền bối bị hàng loạt năng lượng chính nghĩa đính kèm trên nắm đấm của Tống Thư Hàng làm tê dại đầu óc, thế nên mượn luôn lực từ nắm đấm của Tống Thư Hàng để kéo dãn khoảng cách với hắn.

Nhưng ở trong mắt người ngoài, chúa tể Cửu U bị đánh bay!

[Sịt ~]

Tất cả các Trường Sinh Giả âm thầm hàng lâm xuống đây đều hít một ngụm khí lạnh.

Bởi vì có quá nhiều Trường Sinh Giả hít khí lạnh đi nên nhiệt độ của sao Hỏa tăng lên liền mấy độ.

Bá Tống nhận một quyền của chúa tể Cửu U, chỉ để lại một vết lõm ở lồng ngực mà không hề tổn hại chút nào.

Nhưng sau khi trúng một quyền của Bá Tống, chúa tể Cửu U bị đánh bay luôn hả?

Bá Tống… không chỉ có đẳng cấp ngang với Thiên Đế, Thánh Nhân Nho gia mà còn leo lên cảnh giới cao hơn nữa rồi chăng? Đã đạt đến cấp độ chúa tể Cửu U, một nửa Thiên Đạo rồi ư?

Sau khi chém giết Thiên Đế, chẳng lẽ bây giờ Tống Thư Hàng còn muốn giết luôn chúa tể Cửu U ư?

Trong lúc mọi người đang suy tư… cánh cửa không gian đột nhiên hút Trường Sinh Giả áo trắng vào trong.

Cửa không gian đóng lại, nhốt tất cả các Trường Sinh Giả khác ngoài cửa.

Các Trường Sinh Giả trên sao Hỏa trầm tư.

…

…

Trong thế giới tán tài vương tọa

“Tiếp theo là nam hay nữ, ai đoán trước?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối cắn răng nói:

“Ván tiếp theo không được dùng mấy loại sức mạnh như thánh quang nữa!”

“Đến lượt ta rồi, ta đoán là nam.”

Tống Thư Hàng thầm vung vẩy cánh tay của bé Bạch, tự tin nói:

“Hơn nữa ta nghĩ ván tiếp theo có ít nhất hai vị đạo hữu trở lên nhập cuộc. Thế nên tiền bối à, chúng ta dùng nốt hai cơ hội còn lại luôn đi! Người thứ hai đi vào đây ta cược là nam, người thứ ba ta cược là vô tính!”

“Được, vậy chúng ta cược nốt hai ván còn lại, định thắng thua luôn. Ta cược người thứ hai đi vào là một vị tiên tử, người thứ ba vẫn là tiên tử!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối giống như một học sinh dốt không biết giải bài tập, khi không biết đáp án, hắn chọn hết là B!

Ta đây không tin tất cả đều chọn B mà còn không đúng câu nào!

Chương 2792: Các ngươi cũng đến khiêu chiến với ta à?

“Ừm… Tống tiền bối…”

Ở bên cạnh, Trường Sinh Giả áo trắng bị kéo vào trong thế giới tán tài vương tọa lên tiếng. Hắn cảm thấy từ sau khi bị kéo vào trong tiểu thế giới này, dường như cả Tống tiền bối và chúa tể Cửu U ba mắt đều ngó lơ hắn thì phải.

“Đạo hữu chờ một chút, đợi ta đè tiền bối ba mắt xuống đất mà chà đạp rồi lại bàn chuyện của chúng ta với đạo hữu.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng mỉm cười thân thiện với Trường Sinh Giả áo trắng.

Nói thế nào đi nữa hắn cũng là đạo hữu hiếm có tự mang theo linh thạch tìm đến tận cửa, đương nhiên Tống Thư Hàng sẽ không tiếc rẻ mỉm cười phục vụ.

Linh thạch không chỉ có thể mua được nụ cười phục vụ của đại lão Trường Sinh Giả, còn có thể đổi được nụ cười ấm áp từ sâu trong lòng của Bá Tống.

“Đè ta xuống đất mà chà đạp á? Tiểu Hàng, ngươi lấy tự tin từ đâu ra thế? Đợi lát nữa khi ngươi bị ta ấn xuống đất giày vò, đừng trách ta không nể tình nhé.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nở nụ cười dữ tợn kiểu chúa tể Cửu U, khiến Trường Sinh Giả áo trắng đứng bên cạnh sợ hãi.

“Nếu tiền bối đã tự tin như thế, hay là chúng ta cược lớn một chút? Sau khi cược nam nữ 3 ván thắng 2, chúng ta lại cược tiếp… bên ngoài có khoảng 7 Trường Sinh Giả, ngoại trừ hai vị cần trong ba ván cược ra, chúng ta vẫn có thể cược tiếp 5 lần nữa. Cược chịu đòn!”

Tống Thư Hàng vươn tay ra xoa ngực, xoa bằng phần ngực lõm vào do chịu một quyền của tiền bối ba mắt.

“Đến đây, ai sợ ai! Ta chọn B hết… tất cả đều chọn nữ! Ngươi dám không?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói với giọng kiêu ngạo.

Chọn một lúc 7 đáp án B, ít nhất cũng phải đúng 2 3 câu chứ?

Hắn đã nghĩ xong phải dùng chiêu thức quyền pháp tàn nhẫn nhất nào để mang đến đau đớn cho Bá Tống rồi.

“Vậy ngoại trừ cược nam, vô tính ra thì ta cược tiếp là nam, nam, vô tính, nhìn trời…”

Tống Thư Hàng nói được một nửa, đột nhiên khựng lại.

Bởi vì khi thầm vung tay trái của Bạch Thánh lên trên xuống dưới sang trái sang phải để chọn đáp án, hắn phát hiện ra giới tính của Trường Sinh Giả thứ 6 là nữ.

Mà thiếu niên ba mắt tiền bối đã chọn trước tất cả các đáp án B rồi.

[Cùng lắm thì chịu một quyền, mà ta ít nhất có thể đánh năm quyền, không bị lỗ vốn.]

“Người thứ sáu ta chọn nam, người thứ bảy là song tính!”

Tống Thư Hàng cắn răng nói ra sự lựa chọn của mình.

“Rất tốt, ngươi chuẩn bị chờ chết đi Bá Tống.”

Không biết sự tự tin mù quáng của thiếu niên ba mắt tiền bối là từ đâu ra nữa.

“Ta xin gửi lại tiền bối những lời tương tự!”

Tống Thư Hàng nói.

Trường Sinh Giả áo trắng đứng bên cạnh: “…”

Tuyệt thế cao nhân ‘Tống tiền bối’ mà Thiên Đế nhắc tới và hình tượng chúa tể Cửu U ác nhất đáng sợ nhất trong lòng hắn lặng lẽ sụp đổ.

…

…

Lúc này, trên sao Hỏa.

Tổng cộng có bảy Trường Sinh Giả phá không, giáng lâm xuống sao Hỏa.

“Biến mất rồi, Bá Tống, chúa tể Cửu U và cả Trường Sinh Giả áo trắng kia, tất cả đều biến mất rồi.”

“Vị trí cánh cửa không gian… là ở đây.”

Có một vị Trường Sinh Giả dẫn đầu đi tới tọa độ Tống Thư

Hàng mở cánh cửa không gian lúc trước.

“Định lặng lẽ đi theo xem à?”

“Nhưng đối diện là đại chiến của Bá Tống và chúa tể Cửu U, nếu chúng ta mạo muội đi qua đó, có khi nào bị cuốn vào trận chiến này không?”

Bảy Trường Sinh Giả nối đuôi nhau đi tới trước cánh cửa không gian của Tống Thư Hàng, lần lượt bước vào trong phạm vi đánh cược.

Khi từng Trường Sinh Giả bước vào phạm vi đánh cược, đột nhiên cánh cửa không gian Bá Tống đại chiến chúa tể Cửu U mở ra.

Trong cánh cửa không gian, chúa tể Cửu U ba mắt đang cười gằn.

Ở đối diện hắn, tuy rằng đang đeo mặt nạ nhưng toàn thân Bá Tống lại tản ra sát khí bức người.

Trường Sinh Giả áo trắng lúc trước bị tóm vào trong cánh cửa không gian lại núp ở một bên run rẩy.

Trong cánh cửa không gian.

Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt tiền bối cùng liếc mắt nhìn bảy vị Trường Sinh Giả, dựa vào trình tự đi vào của bọn họ mà luận bàn giới tính.

Khi hai con mắt thần thứ ba quét qua, bảy vị Trường Sinh Giả cảm thấy dường như mình bị nhìn thấu, không còn chút bí mật nào.

[Kiếp Tiên nam, Trường Sinh Giả hệ mộc vô tính, nam, nam, Trường Sinh Giả hệ ngọc vô tính, Trường Sinh Giả nữ, Trường Sinh Giả thái cổ tộc trùng nam nữ một thể…]

Bảy vị Trường Sinh Giả này không hề che giấu giới tính của mình, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra giới tính của họ ngay, nếu không cũng có thể dựa vào chủng tộc để phán đoán giới tính.

Khi nhìn thấy kết quả này, khí thế của thiếu niên ba mắt tiền bối càng trở nên dữ dằn hơn, hắn cắn răng nghiến lợi, áp bách Trường Sinh Giả áo trắng không thể thở nổi.

Thậm chí các Trường Sinh Giả đối diện với cánh cửa không gian cũng cảm nhận được áp lực nặng nề.

Nhưng dù cho chúa tể Cửu U ba mắt đáng sợ là thế, Bá Tống đại lão vẫn mạnh đến mức phi lý!

Hắn tiến lên một bước, kéo gần khoảng cách giữa mình và chúa tể Cửu U, tiếp đó một đôi thiết quyền đập mạnh về phía chúa tể Cửu U ba mắt.

Một quyền, hai quyền, ba quền, bốn quyền!

Đứng trước thiết quyền của Bá Tống, chúa tể Cửu U đáng sợ lại chẳng có chút sức phản kháng nào!

Rõ ràng khí tức của hắn dự tợn khổng lồ như vậy mà.

Chúa tể ba mắt hoàn toàn không thể phản kháng thiết quyền của Bá Tống được, thậm chí… đến trốn cũng không nổi!

bảy vị Trường Sinh Giả đều ngẩn người: ⊙_⊙

Bá Tống có thể đập chúa tể Cửu U tơi bời ư?

Chắc không phải chúng ta nhìn thấy một chúa tể Cửu U giả mạo đấy chứ?

[Thiết quyền của Bá Tống trông không nhanh lắm, nhưng chúa tể Cửu U lại chẳng thể tránh né, cũng không thể phản kháng… Chẳng lẽ, thiết quyền của Bá Tống ẩn chứa sức mạnh nhân quả thậm chí có thể ảnh hưởng đến chúa tể Cửu U ư?]

[Đến chúa tể Cửu U cũng không thể chống lại Bá Tống!]

[Sau Thiên Đế của Thiên Đình… Bá Tống còn định diệt luôn cả chúa tể Cửu U ư?]

[Đến chúa tể Cửu U cũng bị Bá Tống đè xuống đất mà chà đạp, vậy chúng ta thì sao? Chắc chúng ta xông lên cũng sẽ bị giày vò nhỉ?]

Trong nháy mắt, vô số suy nghĩ lóe lên trong não hải của bảy vị Trường Sinh Giả .

Trong khi họ đang suy tư, Tống Thư Hàng tập trung sức mạnh toàn thân, đập mạnh một quyền lên người chúa tể Cửu U ba mắt, đập chúa tể chui xuống lòng đất luôn.

[Chúa tể Cửu U bị đánh bại rồi ư?]

Sau khi tung một mạch năm quyền đánh thiếu niên ba mắt tiền bối vào trong lòng đất, Bá Tống xoay người lại, đối diện với bảy vị Trường Sinh Giả, thong thả hỏi:

“Các ngươi cũng đến khiêu chiến với ta à?”

Bảy Trường Sinh Giả hơi ngẩn ra rồi đột nhiên lắc đầu lia lịa.

Vốn dĩ họ nghĩ cùng lắm thì bị Bá Tống chà đạp một phen thôi nhưng từ khi nhìn thấy Bá Tống treo chúa tể Cửu U lên mà đánh, ý chí chiến đấu chẳng dễ gì mới lên cao của bọn họ lại bị dập tắt.

“Luận đạo, chúng ta chỉ muốn xem xem có cơ hội luận đạo với Bá Tống đạo hữu không thôi.”

Có Trường Sinh Giả vội vàng đáp… Không đấu võ, chỉ đấu văn.

“Bùm.”

Trong khi nói chuyện, đột nhiên mặt đất nổ tung.

Chúa tể Cửu U ba mắt lao ra khỏi lòng đất, tựa như một quả pháo, đập thẳng vào cằm Bá Tống, đánh hắn bay lên trời!

Quyền thứ sáu là thắng lợi của chúa tể Cửu U ba mắt! Đây cũng là quyền duy nhất mà hắn được đánh Bá Tống!

Bị đánh thành như thế rồi mà chúa tể Cửu U vẫn có thể phản kích ư?

“Đau quá!”

Trên bầu trời, Bá Tống ổn định lại cơ thể.

Tiếp đó, hắn lao xuống, hai tay nắm lại, đấm vào người thiếu niên ba mắt tiền bối, một lần nữa đập tiền bối ba mắt chui xuống dưới lòng đất!

Trong mắt bảy vị Trường Sinh Giả … chúa tể Cửu U khó khăn lắm mới tìm được cơ hội phản kích một quyền, sau đó lại bị Bá Tống đánh bay.

“Xong.”

Bá Tống vỗ tay một cách tiêu sái, nói.

Xử xong chúa tể Cửu U rồi ư?

Chương 2793: Bị chém đầu rồi ư?

Trận chiến có một không hai giữa Bá Tống và chúa tể Cửu U có kết quả thế này sao?

Chẳng lẽ một quyền bay thẳng lên trời lúc trước đã là sự quật cường cuối cùng của chúa tể Cửu U ba mắt rồi ư?

bảy vị Trường Sinh Giả không nhịn được mà nhìn hố sâu dưới chân Bá Tống.

Lần này… vị chúa tể Cửu U ba mắt kia không trở lại nữa! Nói cách khác, hắn thật sự bị xử xong rồi ư?

[Chúa tể Cửu U thật sự bị đánh nổ rồi à?]

[Không cảm ứng được khí tức của chúa tể Cửu U nữa rồi, khí tức biến mất rồi. Điều đó cũng có nghĩa là Bá Tống thắng rồi!]

[Nhưng quyền cuối cùng của Bá Tống dường như cũng không quá cường đại mà nhỉ?]

[Chắc chắn là ẩn giấu pháp tắc, trên quyền cuối cùng của Bá Tống chắc chắn ẩn chứa pháp tắc hủy diệt cường đại, hơn nữa là pháp tắc khắc chế chúa tể Cửu U, nhưng nó không hề phô trương, rót vào cơ thể chúa tể Cửu U ngay trong khoảnh khắc tiếp xúc, xử lý xong hắn!]

bảy vị Trường Sinh Giả nhìn nhau, thầm truyền âm nói chuyện riêng.

Sau khi chém giết Thiên Đế, một lần nữa Bá Tống dùng một vị chúa tể Cửu U làm nền móng, tuyên cáo với chư thiên vạn giới sự cường đại cấp độ thống trị của mình!

Không cách nào chiến thắng được người đàn ông này.

Cho dù không sợ bị Bá Tống đề xuống đất chà đạp nhưng cũng không ai định khiêu chiến Bá Tống vào lúc này. Bá Tống hiện giờ vừa đánh bại chúa tể Cửu U, khí thế ở trạng thái đỉnh phong.

Bây giờ đi lên khiêu chiến, ngộ nhỡ Bá Tống hưng phấn quá không dừng tay được, vậy không chỉ đơn giản là bị ấn trên mặt đất chà đạp một phen đâu, sẽ bị đánh bại hoàn toàn đấy.

“Bảy vị đạo hữu muốn luận đạo với ta ư? Xin lỗi nhé, mấy hôm nay ta có hơi bận. Hay là chúng ta đổi ngày khác?”

Tống Thư Hàng phất tay đáp.

Hắn làm gì có đạo nào có thể luận bàn với các Trường Sinh Giả chứ, một khi luận đạo, hắn sẽ lòi đuôi ngay.

“Bây giờ Bá Tống đạo hữu bận chuyện gì thê?”

Có vị Trường Sinh Giả thuận miệng hỏi. Hắn chỉ muốn tán gẫu vài câu với Bá Tống, sau đó tìm cơ hội cáo từ trước mà thôi.

Nếu như không nói vài câu mà đã đi ngay thì có vẻ hèn quá.

“Ừm, bây giờ ta phải đi lấy thiếu niên ba mắt… ừm… đi lấy một số bảo vật của chúa tể ba mắt. Còn cần vài ngày để xử lý thu hoạch lần này. Để hôm khác ta mời các vị đạo hữu đến sao Hỏa luận đạo nhé.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

[Sau khi xử lý chúa tể Cửu U, Bá Tống muốn cướp sạch bảo vật của chúa tể ư?]

[Có lẽ hắn nhìn trúng bảo vật của vị chúa tể Cửu U ba mắt này nên mới tìm đến đánh bại đối phương để cướp lấy bảo vật!]

[Hơn nữa quả thật cũng cần thời gian đẻ tiêu hóa kinh nghiệm chiến đấu với chúa tể Cửu U lần này.]

Các Trường Sinh Giả thầm nhìn nhau, nhân cơ hội xuống đài.

“Vậy bọn ta sẽ có mặt ở sao Hỏa đợi Bá Tống đạo hữu đến. Đến lúc đó, chúng ta hãy cùng nâng chén luận đạo.”

Vị nữTrường Sinh Giả kia mỉm cười nói.

“Được, chúng ta không gặp không về nhé.”

Tống Thư Hàng khoát tay.

Cánh cửa không gian đóng lại.

bảy vị Trường Sinh Giả thở phào nhẹ nhõm, họ lại nhìn nhau, sau đó bay lên không trung, hoàn toàn biến mất.

Không lâu sau…

Tin tức sau khi chém giết Thiên Đế, Bá Tống lại đánh bại một chúa tể Cửu U sống sờ sờ, cướp đi bảo vật của chúa tể truyền khắp giới Trường Sinh Giả.

Thậm chí trong thời gian ngắn, tin tức này truyền đến gần một nửa tu chân giới.

Hình tượng Bá Tống vô địch bắt đầu được dựng lên trong lòng các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

…

…

Trong thế giới tán tài vương tọa.

“Tống tiền bối, vị chúa tể kia đâu?”

Trường Sinh Giả áo trắng dè dặt hỏi.

Chắc không phải thật sự bị Bá Tống đánh nổ đấy chứ?

“Tiền bối ba mắt trở vè rồi, bị ta đánh 6 quyền trước mặt bao nhiêu người như thế, đương nhiên hắn sẽ cảm thấy mất mặt, thế nên đã lặng lẽ đi về rồi.”

Tống Thư Hàng trả lời, dù sao chúa tể Cửu U cũng sĩ diện mà.

Trường Sinh Giả áo trắng: “…”

Hóa ra vị chúa tể Cửu U ba mắt kia cũng cảm thấy mất mặt à!

“À mà ngươi tìm ta có việc gì không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Trường Sinh Giả áo trắng vội vàng vươn tay đưa ra một chiếc túi càn khôn, nói:

“Chút tâm ý thôi, hy vọng Bá Tống tiền bối sẽ thích.”

Trong túi càn khôn lấp lánh ánh sáng rực rỡ của các bé linh thạch đáng yêu, khiến Tống Thư Hàng vô cùng vui mừng.

“Không công không thể nhận lộc, đạo hữu vẫn nên nói trước xem ngươi tìm ta có việc gì đi?”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn lại đeo chiếc nhẫn áp chế thánh hào mà Bạch tiền bối two cho mình vào.

Hắn rất thích các bé linh thạch đáng yêu nhưng nói thế nào đi nữa đối phương cũng là đại tiền bối của đảo thần bí, lúc đầu còn từng giúp hắn, tặng hắn túi thu nhỏ một tấc.

Vì thế Tống Thư Hàng không thể nhận không linh thạch của đối phương được.

“Không hổ là Tống tiền bối, chính khí lẫm liệt. Thực ra ta cảm thấy mình và Tống tiền bối ngài có duyên nên muốn đến gặp ngài. Chỗ linh thạch này chỉ là quà gặp mặt của ta mà thôi, vốn dĩ ta định đổi thành một ít thiên tài địa bảo thực dụng hơn nhưng có người dặn dò ta, bảo ta lấy linh thạch làm quà gặp mặt. Tóm lại, hy vọng Tống tiền bối không chê.”

Trường Sinh Giả áo trắng đưa linh thạch ra.

Hắn có thể nhìn ra, vị Tống tiền bối này thật sự không ghét món quà thổ sản linh thạch của hắn, quả nhiên Thiên Đế không hại hắn.

Tống Thư Hàng: “…”

Là Thiên Đế á nè!

Sau khi cố nhét các bé linh thạch đáng yêu cho Tống Thư Hàng, Trường Sinh Giả áo trắng nói:

“Càng đến gần Tống tiền bối, ta càng cảm thấy Tống tiền bối có duyên với ta. Tống tiền bối, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đương nhiên là đã từng gặp.

Đảo chủ tiền bối à, ta chính là Tiểu Thư Hàng bên bờ Hạ Minh năm đó đây!

“Ví dụ như ở thời kỳ viễn cổ, khi ta vẫn còn là một thiếu niên, hình như ta đã từng gặp Tống tiền bối rồi.”

Trường Sinh Giả áo trắng mong đợi hỏi:

“Thế nên Tống tiền bối, ta có thể nhìn thấy mặt ngươi không?”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Thời kỳ viễn cổ á?

Xin lỗi nhé đảo chủ tiền bối. Vào thời viễn cổ, có khi lão tổ tông Tống gia chúng ta vẫn chưa tiến hóa đấy…

Hơn nữa, Tống Thư Hàng nghĩ tới một chuyện.

“Đạo hữu, sau khi ngươi nhập thế chưa từng xem ‘Huyền Thánh giảng pháp’ à?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Thời gian có hiệu lực của tiếp sóng Huyền Thánh giảng pháp cũng giống như ‘thiên hạ không ai không biết’, thậm chí có khi còn dài hơn một chút.

Nếu như khi đảo chủ tiền bối nhập thế từng xem Huyền Thánh giảng pháp, vậy đáng lẽ phải biết thân phận của hắn mới đúng. Dù sau mấy lần Huyền Thánh giảng pháp đầu hắn đều không đeo mặt nạ mà.

Trường Sinh Giả áo trắng lắc đầu:

“Ta vừa nhập thế đã đi tìm Tống tiền bối rồi, chưa kịp xem Huyền Thánh giảng pháp.”

“Chẳng trách.”

Tống Thư Hàng nói. Hắn vươn tay gỡ mặt nạ xuống, chuẩn bị tiết lộ thân phận của mình với đảo chủ tiền bối.

Khi đối mặt với ‘đảo chủ’ xem như nửa người quen, Tống Thư Hàng không tiếp tục chơi trò đại tiền bối nữa.

Mặt nạ được gỡ xuống nhưng lại để lộ một gương mặt hoàn toàn xa lạ với Trường Sinh Giả áo trắng.

Trường Sinh Giả áo trắng lắc đầu:

[Là ta tự mình đa tình ư?]

“À, suýt chút nữa là quên.”

Tống Thư Hàng sờ mặt mình, trên mặt vẫn còn một tấm mặt nạ nữa.

Nhưng tấm mặt nạ Ngân Quái này khá là quý giá, cứ tháo xuống như thế thì đáng tiếc lắm.

Vì thế Tống Thư Hàng nghĩ ra một ý kiến hay.

Hắn vươn tay vào trong thế giới hạch tâm, thực hiện một số thao tác.

Một lát sau.

Hắn móc đầu của Tống Thư Hàng bản thể ra khỏi thế giới hạch tâm.

“Lâu rồi không gặp, đảo chủ tiền bối.”

Đầu Bá Tống nói.

Trường Sinh Giả áo trắng: “!!!”

Thư Hàng tiểu hữu bị người ta chém đầu rồi ư?

Chương 2794: Vì thế chân tướng chỉ có một

Ngay khi nhìn thấy đầu của Thư Hàng tiểu hữu, trong não hải của đảo chủ áo trắng lập tức hiện lên vô số suy nghĩ.

Ví dụ như Thư Hàng tiểu hữu bị cắt đầu xuống, chế tạo thành pháp khí…

Tu chân giới cũng giống như thế giới của người bình thường, có hòa bình ngoài mặt, cũng có tàn khốc ẩn chứa sau vẻ bề ngoài hòa bình. Chư thiên vạn giới rộng lớn như thế, không phải ai cũng yêu chuộng thế giới hòa bình, không phải ai cũng dịu dàng thân thiện.

Cắt đầu của tu sĩ khác xuống rồi chế tạo thành pháp khí tà ác là chuyện rất nhiều ác tu có thể làm. Thậm chí một số hệ thống tu luyện đặc biệt còn có pháp khí bản mệnh là đầu của XX nữa cơ.

Nhưng mà vị Tống tiền bối mà đến cả Thiên Đế cũng kính ngưỡng này thực lực cường đại, hắn hoàn toàn không cần đầu của tu sĩ mới tấn thăng lên tam phẩm chưa bao lâu như Tống Thư Hàng để luyện khí… Sở dĩ đảo chủ áo trắng biết cảnh giới của Tống Thư Hàng ít nhất là tam phẩm là vì lúc trước khi Tống Thư Hàng độ thiên kiếp biến dị tấn thăng nhị phẩm lên tam phẩm, đảo chủ áo trắng đã mượn sức mạnh của túi thu nhỏ một tấc để âm thầm giúp đỡ hắn.

Lúc này, đảo chủ áo trắng suy đoán, có khi nào Tống Thư Hàng bị một ác tu nào đó chặt đầu, luyện chế thành pháp khí. Cuối cùng, cơ duyên xảo hợp, được vị Tống tiền bối này cứu chẳng?

Vì nhìn gương mặt vui vẻ của Thư Hàng tiểu hữu có thể thấy dường như hắn và Tống tiền bối rất hòa hợp.

Nhìn đầu của Tống Thư Hàng, đột nhiên đảo chủ áo trắng nghĩ tới rất nhiều việc.

Tinh thần lực của Trường Sinh Giả vô cùng cường đại, trong một khoảnh khắc não hải của họ có thể hiện lên ngàn vạn suy nghĩ, tiến hành hàng trăm triệu suy đoán.

Vì thế, một khi phạm vào sai lầm tư duy hệ thống, bọn họ có thể hoàn thành một kịch bản tưởng tượng dài hàng triệu chữ.

Giả sử… có một Trường Sinh Giả ngây thơ gặp được người khiến hắn yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, vậy đối tượng chỉ cần nhìn Trường Sinh Giả một cái, với tư duy cường đại của Trường Sinh Giả, chỉ trong một giây hắn có thể nghĩ ra hàng chục ngàn phương án theo đuổi đối phương, đồng thời lấy mỗi một phương án làm cơ sở, phát triển thành kịch bản yêu đương với đối phương, sau đó nghĩ cách phá giải bệnh không thể sinh nở, kết hôn sinh con, con cháu đầy nhà. Nếu chuyển thành ký tự, ít nhất cũng là một câu chuyện hàng trăm triệu chữ.

…

…

Ở phía đối diện.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không tưởng tượng nổi kịch bản mà đảo chủ áo trắng tự suy diễn ra trong khoảnh khắc vừa nãy.

Hắn chỉ cảm thấy gỡ mặt nạ trên hình chiếu nguyên thần ra thì rất đáng tiếc, hắn vẫn cần dùng mặt nạ này thêm một thời gian nữa… Vì thế hắn dùng thế giới hạch tâm làm điểm trung chuyển, gỡ đầu của bản thể đang bị thiêu xuống, chuyển đến thế giới của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Dù sao hắn cũng định chuyện đầu của bản thể đi mà.

Đợi sau khi chuyển đầu xong, hắn có thể đẩy móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đến thế giới Thiên Đế sụp đổ để gặp mặt mấy người bạn cũ như Bạch Cốt Tiên Cơ và Đông Phương Đại Đế rồi.

Bây giờ vừa hay chuyển đầu của mình đi trước, gặp mặt đảo chủ áo trắng.

Đảo chủ áo trắng liếc qua đầu của Tống Thư Hàng, nghĩ ngợi một lát rồi lên tiếng an ủi:

“Thư Hàng tiểu hữu, tuy rằng bây giờ ngươi chỉ còn lại một cái đầu nhưng đừng lo, với thực lực của Tống tiền bối, nói không chừng có thể giúp ngươi mọc lại cơ thể cũng nên. Ngươi là một tu sĩ có cơ duyên lớn, phúc trạch dày lắm."

Tống Thư Hàng: "…"

Ngại quá, hình như đại tiền bối áo trắng lại hiểu lầm sâu hơn rồi, phải phá giải thế nào đây?

Để phòng ngừa vị đại tiền bối này tiếp tục hiểu lầm, Tống Thư Hàng chỉ còn cách cứng rắn vạch trần… Nếu không, hiểu lầm càng sâu càng khó giải thích.

"Ừm… đảo chủ tiền bối hiểu lầm rồi."

Tống Thư Hàng khoát tay, đầu của bản thể nói.

Đảo chủ áo trắng: "???"

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng nâng đầu bản thể của mình lên, ấn lên đầu của nguyên thần, lắp đầu bản thể vào như đội thêm mũ trùm đầu vậy.

Sau đó, hắn chỉ vào chính mình:

"Ta chính là Thư Hàng."

Đảo chủ áo trắng: ⊙_⊙

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Hai người nhìn nhau, không nói gì.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên thấy nhớ công đức tiên tử, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen, nếu như có ba người họ ở đây, ít nhất sẽ không đột nhiên yên tĩnh thế này, họ có thể hòa hoãn bầu không khí.

"Ừm… đảo chủ tiền bối."

Tống Thư Hàng nói.

"Đợi đã, ngươi để ta yên tĩnh chút đã."

Đảo chủ áo trắng vươn tay ra, nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Thành viên của Thiên Đình viễn cổ đều có sở thích được yêu tĩnh ư?

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bị thiếu niên ba mắt tiền bối phong ấn cảm quan trên vai hắn hiện giờ cũng đang đi tìm sự yên tĩnh.

Lại qua một lúc lâu sau.

"Ngươi nói ngươi là Thư Hàng tiểu hữu?"

Đảo chủ áo trắng nói:

“Là Thư Hàng lúc lên đảo trên không của ta còn chưa tới cảnh giới nhị phẩm ấy hả?”

“Là ta, bao đổi trả nếu phát hiện hàng giả.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Đảo chủ áo trắng: “…”

Đổi đổi đổi, ta muốn đổi cái khác!

Tống Thư Hàng vẫn bình tĩnh nhìn đảo chủ.

“Bây giờ ngươi đang ở cảnh giới nào?”

Đảo chủ áo trắng hỏi tiếp.

Tuy rằng vừa ra khỏi đảo thần bí hắn đã đến sao Hỏa ngay nhưng trong quá trình này, hắn vẫn nói chuyện đôi câu với các Trường Sinh Giả khác.

Theo nội dung trò chuyện, hắn biết được một số tin tức tình báo: sự cường đại của vị ‘Tống tiền bối’ trước mặt này được miêu tả y như Thiên Đế.

Ví dụ như chỉ là phân thân của Tống tiền bối mà chiến đấu liên tiếp với hơn mười vị Trường Sinh Giả trên sao hỏa, không thua một trận nào.

Ví dụ như Tống tiền bối hiển thánh hết lần này đến lần khác, ngưng tụ được bảy thánh hào, trước giờ chưa từng có tiền lệ này. Nghe nói đó là do Tống tiền bối đang nghiệm chứng đại đạo của mình.

Ví dụ như Tống tiền bối đã đạt đến cấp độ Thiên Đế, đang ngưng tụ đế văn.

Ví dụ như chuyện Thiên Đạo sụp đổ e là cũng có liên quan với vị Tống tiền bối này.

Tóm lại, cả chư thiên vạn giới đều biết đến sự trâu bò của Tống tiền bối.

Ngược lại chuyện Tống tiền bối giết chết Thiên Đế đang được đồn thổi xôn xao gần đây hắn lại biết được nội tình. Hắn biết rõ vì muốn đạt được một kết quả nào đó, Thiên Đế đã tự dâng mình tới chỗ Tống tiền bối, cô muốn chết trong tay Tống tiền bối, đạt được siêu thoát.

Bây giờ bảo hắn chấp nhận chuyện Tống tiền bối trâu bò đến mức không thể trâu bò hơn này là tên nhóc lên hòn đảo lơ lửng của hắn vào năm ngoái, là tiểu tu sĩ hơn nửa năm trước mới độ thiên kiếp tam phẩm ư?

Vi thần không chấp nhận nổi đâu!

“Thực ra cảnh giới của ta không khoa trương như mọi người đồn thổi đâu… Mấy lời đồn thổi đó phần lớn là do hiểu lầm mà ra. Thực ra đầu tháng này ta mới tấn thăng lên bát phẩm.”

Tống Thư Hàng đáp.

“A, hóa ra đầu tháng này mới tấn thăng lên bát phẩm à, không hề khoa trương như bên ngoài đồn.”

Đảo chủ áo trắng gật đầu.

Sau đó hắn xoay người tung vài quyền về phía không trung, mỗi một quyền đều đập vỡ hư không, tạo ra vết nứt không gian.

Mới cái con khỉ ấy!

Chẳng phải nửa năm trước ngươi vừa mới độ thiên kiếp tấn thăng nhị phẩm lên tam phẩm sao? Nửa năm sau ngươi như ngồi tên lửa mà bay từ tam phẩm lên bát phẩm luôn rồi hả?

Thế mà còn kêu mới?

Có phải ngươi vẫn còn gì chưa hài lòng khi thăng từ tam phẩm lên bát phẩm trong vòng nửa năm không?

Có phải ngươi có hiểu lầm gì với độ khó thăng cấp của các tu sĩ không?

Sau khi đập nát không trung vô tội, đại tiền bối áo trắng xoay người lại, nghiêm túc nói:

“Vì thế, chân tướng chỉ có một… ngươi thật sự là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia ư?”

…

…

Chương 2795: Ác tặc ăn một đao của ta đây!

“Ta nghĩ chắc ta không phải chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia đâu.”

Tống Thư Hàng xua tay lắc đầu phủ định.

Cái gọi là ba người thành hổ là khi đến một vị đại lão cũng nghi ngờ hắn là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia, đồng thời đưa ra nghi vấn này với hắn, bây giờ gặp phải câu hỏi này, Tống Thư Hàng cũng không dám trả lời tự tin nữa.

Khi có quá nhiều người hỏi, rõ ràng hắn biết bản thân mình không phải chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia nhưng khi phủ định hắn không thể chắc chắn như lúc ban đầu, có cảm giác chột dạ khó hiểu.

Ở phía đối diện, đảo chủ áo trắng mỉm cười, nói:

“Ta hiểu, ta hiểu mà.”

Hắn có thể hiểu tâm lý không muốn tiết lộ bí mật mình là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia của Tống Thư Hàng… Dù sao vào thời viễn cổ, Thánh Nhân Nho gia từng ấn chư thiên vạn giới xuống đất mà chà đạp, chắc chắn đã gây ra nhiều thù hận.

Tống Thư Hàng: “???”

Tiền bối, rốt cuộc ngươi hiểu cái gì?

“Nhưng cho dù như thế, trong vòng một năm ngươi đã tấn thăng lên bát phẩm, ta vẫn có cảm giác không thể chấp nhận nổi… Ta phải yên tĩnh đã.”

Đảo chủ áo trắng thong thả nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Được rồi, tiền bối ngài cứ tiếp tục yên tĩnh đi, ta không làm phiền ngài nữa, cáo từ!

“Còn nữa, Bá Tống… Ta cứ cảm thấy vào thời viễn cổ chúng ta đã từng gặp nhau rồi ấy.”

Đảo chủ áo trắng lại nói tiếp:

“Đặc biệt là sau khi nhìn thấy gương mặt này của ngươi, cảm giác của ta càng rõ ràng hơn.”

“Xin lỗi nhé đảo chủ tiền bối, vào thời viễn cổ lão tổ tông đời N của nhà họ Tống ta vẫn chỉ là con nòng nọc nhỏ thôi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Đảo chủ áo trắng khoát tay nói:

“Đừng gọi ta là tiền bối… Bây giờ ngươi gọi ta là tiền bối, ta thấy khó chịu lắm.”

“Vậy phải xưng hô với đảo chủ như thế nào?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Đảo chủ áo trắng thở dài:

“Ngươi cứ gọi ta là Kim Quái đi.”

“Kim Quái đạo hữu…”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhắc tới đạo hiệu này… Lúc trước hắn còn định tranh thủ đến gặp đảo chủ một lần là bởi đảo chủ chính là Kim Quái.

Không ngờ đảo chủ lại tự tìm tới tận cửa, còn tặng quà gặp mặt linh thạch rất nặng nữa chứ.

“Gọi như thế ta nghe thấy yên tâm hơn nhiều rồi.”

Kim Quái đảo chủ gật đầu, nên gọi như thế. Nếu không hắn vừa nghe thấy Tống Thư Hàng gọi mình là tiền bối, trong lòng cứ thấy nghèn nghẹn sao ấy.

Tống Thư Hàng há miệng ra, đang định nói gì đó.

Nhưng lúc này, đột nhiên tim hắn đập nhanh hơn.

Thình thịch thình thịch ~

Tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, giống như tiếng động cơ vậy, càng ngày càng vang.

Kim Quái đảo chủ: “???”

Làm gì thế, tại sao sau khi nghe thấy đạo hiệu của ta, tim Bá Tống lại đập nhanh lên vậy?

Chẳng lẽ… cuối cùng hắn cũng nhớ lại chuyện giữa hắn và ta hồi viễn cổ rồi ư? Chẳng lẽ ta và hắn thực sự từng xảy ra chuyện gì ư?

Tống Thư Hàng vươn tay ra, xoa cơ ngực rắn như sắt thép của mình:

“Cảm giác tim đập nhanh này… chẳng lẽ Đông Phương Đại Đế tiền bối đã chế tạo xong pháp khí cho mình rồi ư? Không đúng, khi bộ pháp khí lần trước hoàn thành, tim mình không đập nhanh như thế mà.”

“Đông Phương Đại Đế tiền bối?”

Kim Quái đảo chủ ngẩn ra:

“Ngươi mời cả Đông Phương Đại Đế chế tạo pháp khí cho ngươi à?”

“Là Thiên Đế á nè.”

Tống Thư Hàng đáp.

Kim Quái đảo chủ: “…”

Ngươi là đàn ông đàn ang hẳn hoi, á nè cái quái gì vậy!

“Lúc trước ta đã từng móc tim ra, để Đông Phương Đại Đế thăng cấp hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cho mình. Bây giờ tim ta đập nhanh chấn động thế này, rất có thể là Đông Phương Đại Đế tiền bối đã thăng cấp xong pháp khí của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Kim Quái đảo chủ: “…”

Hắn không biết phải tiếp lời Tống Thư Hàng như thế nào, bất luận là móc tim, nhờ Đông Phương Đại Đế thăng cấp pháp khí hay là Tống Thư Hàng có hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đều khiến người ta muốn phỉ nhổ.

“Đúng rồi, tiền bối có muốn đi gặp Đông Phương Đại Đế không? Vừa hay đóa hoa thiên đình công đức tiên tử và Bạch Cốt Tiên Tử vung búa rất mượt đều đang ở đó. Còn có móng vuốt trên vai ta nữa, đây là móng của Phượng Nghi Cầm Chủ.”

Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Công đức tiên tử là ai?”

Kim Quái đảo chủ nghi hoặc hỏi.

"@#%￥ Tiên Tử."

Tống Thư Hàng uốn lưỡi, cố gắng phát âm. Công đức bì bì xà hiện vẫn đang chơi ở trên bản thể của hắn.

“Là @#%× Tiên Tử à.”

Kim Quái đảo chủ gật đầu:

"Cũng được, gặp mặt cũng tốt."

"Vậy ta đưa tiền bối qua đó nhé?"

Tống Thư Hàng hỏi.

"Vậy ta đi gặp Đông Phương tiền bối trước, sau đó lại nói chuyện với ngươi sau."

Kim Quái đảo chủ nói… Tim của Bá Tống vẫn còn đang đập thình thịch.

Hắn cứ cảm thấy nguyên nhân khiến tim của Tống Thư Hàng đập như trống không đơn giản như thế!

Vì thế trước khi đi hắn vẫn hỏi một câu:

"Bá Tống, ngươi thật sự chưa từng gặp ta ở thời viễn cổ à?"

"Tại hạ Bá Tống, năm nay mới mười tám."

Tống Thư Hàng đáp… Ta mới mười tám tuổi, đang là thiếu niên tươi đẹp, sao có thể gặp ngươi vào thời viễn cổ được chứ?

Kim Quái đảo chủ: "…"

Không nói chuyện tiếp nổi nữa, tạm biệt nhé!

Tạm biệt!

Kim Quái đảo chủ chắp tay.

Tống Thư Hàng vươn tay mở một cánh cửa truyền tống, gửi cả Kim Quái tiền bối và móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đến thế giới Thiên Đế sụp đổ.

"Ngươi thật sự chỉ là bát phẩm thôi à?"

Kim Quái đảo chủ lại không nhịn được mà hỏi.

Một tu sĩ bát phẩm như ngươi sao lại biết mở cửa không gian?

"Vô cùng chính xác, nếu giả bao đổi trả."

Tống Thư Hàng đáp.

"Đổi một cái đi."

Kim Quái đảo chủ không nhịn được nói.

"Gặp lại sau."

Tống Thư Hàng mỉm cười đóng cánh cửa không gian lại.

Hắn nhìn thấy Đông Phương Đại Đế tiền bối vẫn còn đang vất vả rèn sắt.

Nói cách khác, lần này tim hắn đập nhanh không có liên quan gì đến Đông Phương Đại Đế cả.

Vì thế, Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy sâu vào trong thế giới tán tài vương tạo, tìm thiếu niên ba mắt tiền bối.

Hắn vừa chạy vừa gọi:

“Tiền bối ba mắt, có phải là ngươi không, có phải ngươi động tay động chân với tim của ta không?”

“Ngươi tới rồi à Bá Tống đạo hữu.”

Quản gia nhãn cầu bước tới, dâng lên một chén tiên trà:

“Tim ngươi đập nhanh quá, uống ngụm nước bình tĩnh lại đi.”

“Cảm ơn quản gia.”

Tống Thư Hàng cầm lấy chén trà, uống một ngụm.

Đồng thời, hắn xoay đầu nhìn về phía thiếu niên ba mắt tiền bối.

“Phụt…”

Hắn phun hết trà trong miệng ra.

Trước mặt thiếu niên ba mắt tiền bối có một trái tim lưu ly đang phình to, chỉ trong chớp mắt đã to như một căn phòng nhỏ.

Trái tim lưu ly này không ngừng đập, đồng bộ với nhịp tim của Tống Thư Hàng.

Mà xuyên thấu qua trái tim lưu ly này còn có thể nhìn thấy một con Slime (*) lông xù bị phong ấn bên trong.

“Cổ thần? Tiền bối ngươi phong ấn cổ thần trong tim ta à?”

Tống Thư Hàng sờ lên ngực mình.

Khó trách tim hắn đập thình thịch như thế…

“Yên tâm đi, phong ấn của ta thiên hạ vô song. Quản gia, cất trái tim này đi, lần sau cá cược với Bá Tống sẽ có phần của nó.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Không thành vấn đề, lão gia.”

Quản gia nhãn cầu tẫn trách đáp.

Tống Thư Hàng cứ cảm thấy là lạ.

“Chúc mừng ngươi giành được chiến thắng trong lần cá cược này.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói:

“Ngươi khá may mắn đấy.”

Năm ván thắng ba, Tống Thư Hàng thắng ba hòa một, chiến thắng lần cá cược này.

“Đây là lần thứ tư ta chiến thắng nhưng tuyệt đối không phải lần cuối cùng.”

Tống Thư Hàng mỉm cười tự tin:

“Dù sao muốn thua tiền bối ba mắt cũng cần kỹ thuật mà.”

“Có giỏi thì gỡ tay trái của ngươi xuống đi!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Đây là một phần cơ thể ta, sao phải tháo xuống chứ?”

Tống Thư Hàng hỏi lại.

Quản gia nhãn cầu phụ họa:

“Đúng đấy, Bá Tống người ta bật hack bằng chính bản lĩnh của mình, tại sao phải tắt hack chứ?”

“Chết đi!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối vung tay, một cây thương bay ra ghim quản giả nhãn cầu xuống đất.

Sau đó hắn xoay người lại nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

“Ác tặc nhận một đao của ta đây!”

Hắn lẻn đến bên cạnh Tống Thư Hàng, tay cầm một thanh ‘kiếm’, đâm mạnh vào eo Tống Thư Hàng!

Chương 2796: Cuộc đời từ xưa tới nay ai không…

Kẻ tấn công thận ti tiện!

Sát thương bạo kích +25%, sát thương phần lưng +50%.

Tống Thư Hàng trợn trừng mắt:

“Tiền bối, đến ngươi cũng nhòm nhó quả thận bảy màu của ta à?!”

Tốc độ của thiếu niên ba mắt tiền bối quả thật rất nhanh, sau khi nghi thức đặt cược kết thúc, hắn đã giải trừ áp chế cảnh giới của mình, thể hiện tốc độ và thủ đoạn đẳng cấp thực sự của chúa tể Cửu U trước Tống Thư Hàng.

Thanh ‘kiếm’ kia dễ dàng chọc xuyên qua tầng tầng phòng ngự của Tống Thư Hàng, thậm chí đâm xuyên qua không gian… xuyên qua thấu ảnh nguyên thần của Tống Thư Hàng, đâm thẳng vào eo bản thể đang bị thiêu trong thế giới Thiên Đế sụp đổ ở đằng xa.

Nhục thân được tứ đại tôi thể công pháp cường hóa cũng không thể cản được một kiếm này… Nói chính xác hơn, cơ thể của Tống Thư Hàng hoàn toàn không có ý định chống lại nhát kiếm này, nhục thân của hắn như bị thôi miên, mặc cho thanh kiếm đó đâm vào eo, hoàn thành cú đánh vào thận.

“Xí, thận của ta tốt lắm, sao phải nhòm ngó thận của ngươi chứ.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối tỏ ra khinh thường.

Tống Thư Hàng vươn tay ấn lên eo mình.

Ớ?

Tuy rằng eo bị đâm một nhát nhưng khong hề thấy đau.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lập tức đoán ra:

“Phần thưởng đao ý hình kiếm?”

“Đúng thế, phần thưởng đao ý hình kiếm.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối vỗ tay, đứng dậy quay về ghế bập bênh, bắt đầu đung đưa.

"Tiền bối, nếu ngươi muốn đưa phần thưởng cá cược cho ta thì cứ đưa trực tiếp là được rồi, hà cớ gì phải chơi kích thích như thế chứ?"

Tống Thư Hàng sợ hãi xoa eo của mình.

"Bởi vì ta vui mà."

Thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười, sau khi đâm eo Tống Thư Hàng một nhát xong, hắn bắt đầu vui lên.

Tống Thư Hàng: "…"

"Bá Tống đạo hữu, bây giờ ngươi đừng lãng phí thời gian tào lao với lão gia. Ta đề nghị ngươi nên nhanh chóng hấp thu đao ý hình kiếm này, nạp nó làm đao ý của mình đi.'

Quản gia nhãn cầu một lần nữa bị đâm xuyên vừa thổ huyết vừa đề nghị.

Hành động của quản gia nhãn cầu khiến Tống Thư Hàng vô cùng cảm động.

Hắn vội ngậm miệng lại, yên lặng kết nối với bản thể, tiêu hóa đao ý hình kiếm này.

Vốn dĩ bản thân Tống Thư Hàng đã nắm giữ hai loại đao ý.

Một là đao ý khôi giáp, đây là đao ý thương hiệu của Tống Thư Hàng, đao ý kiểu phòng ngự có một không hai trong chư thiên vạn giới.

Hai là 'đao ý từ bi', là đao ý kiểu tấn công lĩnh hội được sau khi kết hợp trù tâm của Hà Chỉ Ma Đế, ẩn chứa pháp tắc đặc biệt trong trù tâm của ma đế. Kẻ bị đao ý chém trúng sẽ không cảm giác được một chút đau đớn nào… ngược lại còn thấy rất sảng khoái! Kẻ giết và người bị giết đều sẽ mỉm cười từ bi, bị chém chết trong nụ cười.

Mà hôm nay đao ý hình kiếm trở thành đao ý thứ ba của Tống Thư Hàng.

Khi bắt đầu hấp thu đao ý hình kiếm này, lĩnh ngộ của Tống Thư Hàng đối với Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao đột nhiên tăng nhanh như ngồi tên lửa!

Quả nhiên đao ý hình kiếm này có liên quan tới Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, vì thế mới hòa hợp với Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao như thế.

Có đao ý hình kiếm + Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối gia trì, uy Lực Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng sẽ vượt xa Kiếp Tiên cửu phẩm.

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Lúc này, trong tiểu thế giới của tiền bối ba mắt đang có 'mưa mặt trời', ánh nắng xán lạn, lại có mưa bụi bay bay, một đường cầu vồng vắt ngang bầu trời… Hình như hiện giờ tâm trạng của tiền bối ba mắt vừa tốt vừa xấu thì phải?

Xét về tâm trạng, tiền bối ba mắt tựa như một cô gái đang trong thời kỳ phản nghịch vậy, thay đổi thất thường, vui giận vô cớ.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, liếc một vòng, một luồng kiếm khí bay ngang qua bầu trời.

Mưa bụi trước mặt hắn đều bị kiếm ý chém đứt, biến mất.

"Kiếm ý… đây chính là cảm giác vung kiếm ý sao?"

Tống Thư Hàng cảm thấy vào giờ khắc này cuộc đời tu chân của mình đã đạt đến đỉnh phong!

Từ hôm nay trở đi, hắn có thể vui sướng nói cho mọi người biết… Bá Tống hắn đao kiếm song tuyệt!

"Tiền bối, có nơi nào tiện cho ta vung một kiếm thật mạnh không?"

Tống Thư Hàng cảm thấy hơi ngứa tay, hắn giống như đứa trẻ vừa lấy được một món đồ chơi, sốt ruột muốn được chơi kiếm ý.

Thiếu niên ba mắt tiền bối chỉ lên bầu trời:

"Xuất một đao lên trời ấy."

"Là kiếm pháp, ít nhiều gì ta cũng biết một chút kiếm pháp!"

Tống Thư Hàng nói.

Biết một bộ kiếm pháp cũng được coi là biết chút kiếm pháp, vô cùng chính xác.

Tống Thư Hàng vung tay lên, linh lực ngưng tụ trong tay hắn, bị niệm lực cố định hóa thành hình dạng một thanh đại kiếm… Thực ra là do bây giờ Xích Tiêu Kiếm tâm ma đang thám hiểm cùng Vũ Nhu Tử, một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bị chân Bạch tiền bối two mang đi chơi rồi, bộ còn lại vẫn đang thăng cấp. Vì thế Tống Thư Hàng chỉ đành dùng linh lực để đúc kiếm.

“Thánh quang kiếm pháp… Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!”

Hai tay hắn cầm chặt kiếm, ngưng tụ linh lực, phối hợp với đao ý hình kiếm, vung kiếm thật mạnh về phía không trung!

Nhờ linh lực cường đại của Tống Thư Hàng gia trì, tuy rằng Thánh Quang Trảm Ác Kiếm này chỉ là kiếm pháp nhất phẩm nhưng lại bạo phát sức sát thương của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Kiếm pháp là chết, phải xem là ai đang dùng nó!

Ầm ầm ~

Thánh quang biến thành kiếm pháo Phaser đủ sức hủy diệt một tòa thành, chém về phía bầu trời, chiếu sáng cả bầu trời trong thế giới của tiền bối ba mắt.

Thánh quang ấm áp dường như có thể diệt trừ hết sự âm u trong lòng người.

Mưa phùn trên bầu trời bị quét sạch, ánh nắng + thánh quang khiến người ta cảm thấy vui sướng.

Tống Thư Hàng giang rộn hai tay, ôm lấy thánh quang.

Tiền bối ba mắt, hãy để ta xua tan mua bụi âm u, chiếu sáng thế giới của ngươi nào.

Bên trong thánh quang, Tống Thư Hàng giống như đứa con của quang minh, mỉm cười ấm áp với tiền bối ba mắt.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Quản gia nhãn cầu há miệng, vốn dĩ muốn biện hộ cho Bá Tống một chút nhưng lại không nghĩ ra lời thoại… Ừm, Bá Tống toi đời rồi.

“Không ngờ đao ý hình kiếm này còn cường hóa được cả thánh quang kiếm pháp… Thực chất thánh quang kiếm pháp là đao pháp đúng không.”

Tống Thư Hàng nói.

Thánh quang kiếm pháp kiểu phát tiết này không tiêu tốn của hắn quá nhiều linh lực, với động lực 8 hạch tâm nguyên anh + 1 hạch tâm kim đan của hắn, linh lực tiêu tốn nhanh chóng được bổ sung.

Nhưng không đợi 8+1 hạch tâm của Tống Thư Hàng được khởi động, một luồng nguyên lực thuần túy từ trái tim đã truyền tới, được tim chuyển hóa, thân thể tịnh hóa dung hợp, cuối cùng rót vào trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

Ai đang bổ sung linh lực bị tiêu hao cho hắn vậy?

Không phải linh quỷ, cũng không phải các tool hack khác trên người.

Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng theo nguồn cội của nhịp tim, một lúc sau, hắn nhìn vào trái tim lưu ly khổng lồ đang phong ấn cổ thần kia.

Vừa rồi năng lượng bổ sung là đến từ trái tim đang phong ấn cổ thần này ư?

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng lẽ cổ thần bị phong ấn đã trở thành pin nạp từ xa của hắn ư?

Trong lúc đang suy tư, giọng nói của tiền bối ba mắt vang lên:

“Bá Tống, ngươi phải nhận lấy phần thưởng thắng cược thứ hai cho cẩn thận đó!”

Trong giọng nói của thiếu niên ba mắt có sự dịu dàng trước nay chưa từng có, giống như được thánh quang tịnh hóa vậy.

“Lão gia, ta cảm thấy thế này không hay lắm, Bá Tống sẽ chết đấy.”

Quản gia nhãn cầu nói.

“Không sao cả, con người sống trên đời này ai mà không chết cơ chứ.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Sau đó có một hành tinh được triệu hoán tới, ép xuống bầu trời thế giới của thiếu niên ba mắt.

Chương 2797: Ta chính là diễn viên

Đó là một hành tinh mọc mắt, bị triệu hoán thẳng đến bầu trời trong tiểu thế giới của thiếu niên ba mắt tiền bối, từ từ nghiền ép xuống.

Bóng của hành tinh khổng lồ bao trùm cả tiểu thế giới.

Trên hành tinh, con mắt khổng lồ chuyển động, khóa mục tiêu Tống Thư Hàng, lộ ra sát khí nồng đậm, kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt hận thù.

Trên đầu nguyên thần của Tống Thư Hàng hiện giờ đội thêm đầu của bản thể, không hề ngụy trang, người quen nhìn một cái là nhận ra thân phận của hắn ngay.

“Ừm… tiền bối ba mắt vừa nãy ta thất thần!”

Tống Thư Hàng lớn tiếng giải thích:

“Vừa nãy ta chỉ muốn giải phóng thánh quang kiếm xong thì hút lại thánh quang ngay. Nhưng vừa chém thánh quang kiếm ra, ta phát hiện trái tim phong ấn cổ thần lại truyền nguyên lực từ xa, bổ sung tiêu hao của ta, vì thế ta không cẩn thận thất thần một lúc, dẫn đến việc thánh quang bao trùm cả bầu trời

Khi thực lực đạt tới cảnh giới của Tống Thư Hàng, có thể tùy ý khống chế năng lượng trên người, đây là tính năng mặc định mà cảnh giới cao mang tới.

“Hút lại?”

Gương mặt của thiếu niên ba mắt tiền bối trắng bệch cả ra.

Trên bầu trời, con mắt long lanh của hành tinh mọc mắt chuyển động, trước hốc mắt ngưng tụ một dòng nước xoáy như hố đen.

Thánh quang đầy trời bị hốt đen này hấp thụ, biến mất bằng hết, hành tinh mọc mắt cũng là người thạo chơi ‘thánh quang’. Nhưng thánh quang của hắn là thánh quang đặc biệt có thuộc tính xấu lạnh lẽo.

“Tiểu Hàng, ngươi nhìn thấy nó rồi sao?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối chỉ vào hành tinh mọc mắt trên bầu trời, nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn đâu có mù, một hành tinh to thế kia vắt vẻo trên bầu trời, sao có thể không nhìn thấy cho được.

“Nó chính là chiến lợi phẩm trong lần cá cược này của ngươi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối lộ ra nụ cười ấm áp trái ngược với hình tượng chúa tể Cửu U:

“Bây giờ ta giao nó cho ngươi. Nó là đạo khí hàng thật giá thật đấy, là bảo bối do Thiên Đạo tương ứng với ta tạo ra khi còn tại vị, ngươi có thể coi nó như con của ta. Thân là đạo khí, có thể nói nó là bảo vật vô giá, đủ để trở thành server chứa client thiên phú mạng chat Tu Chân của ngươi. Cố lên, Tiểu Hàng!”

Tống Thư Hàng: “…”

Trên bầu trời, con mắt khổng lồ đó nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, sát khí trong mắt không hề che giấu, thậm chí còn bắt đầu sôi trào.

“Tiền bối ba mắt, ta có thể lấy tiểu cầu phân thân lúc trước không?”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Hắn cảm thấy tiểu cầu phân thân của đại lão hành tinh mọc mắt cũng đủ để trở thành vật chứa client của mạng chat Tu Chân rồi, hoàn toàn không cần phải kéo bản thể ‘đạo khí’ tới đây.

“Nếu đã đưa thì phải đưa thứ tốt nhất, đây là nguyên tắc từ trước tới nay của ta.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối vẫn mỉm cười ấm áp:

“Bây giờ đi đón nó đi, Tiểu Hàng.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta đi đón nó á?

Đây là đạo khí hàng thật giá thật, hình thái hoàn chỉnh đấy!

Khác hoàn toàn với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chưa hoàn thành cửu chuyển.

Dựa vào bản thể khổng lồ của hành tinh mọc mắt + thuộc tính đặc thù của đạo khí cũng đủ để đập phần lớn Trường Sinh Giả tơi bời rồi.

Tiền bối muốn lấy mạng của Tiểu Hàng sao?

“Cố lên, Tiểu Hàng.”

Quản gia nhãn cầu ở bên cạnh lại thổ huyết nhắc nhở:

“Hãy dùng mắt thần thứ ba mà ngươi thắng tiền bối lần trước! Còn nữa, khi đối mặt với đạo khí đừng sợ nó mà cứng rắn lên, trước khi ván cá cược cuối cùng hoàn thành, ngươi không cần lo lão gia chơi chết ngươi, cùng lắm trọng thương, sinh mạng chỉ mảnh treo chuông thôi. Với khả năng hồi phục cường đại của Tiểu Hàng ngươi, ngủ một giấc là khỏe lại rồi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Hắn vung tay lên, hàng loạt mũi mâu trút xuống từ bầu trời, một lần nữa cắm quản gia nhãn cầu thành con nhím.

Sau đó hắn bấm tay, nói với Tống Thư Hàng:

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Ta muốn chuẩn bị thêm một chút nữa.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Ít nhất cũng để ta triệu hoán trang bị…”

Nhưng chưa đợi hắn nói nốt nửa câu sau, thiếu niên ba mắt tiền bối đã búng tay, búng Tống Thư Hàng bay thẳng lên trời như đánh bay một con côn trùng.

Trên bầu trời, đại lão hành tinh mọc mắt đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chúa tể Cửu U âm thầm ra lệnh cho nó, tận tình vui vẻ mà chơi đùa với Bá Tống, nhưng không được lấy mạng hắn.

Tuy rằng không thể xử lý loại động vật gặm nhấm cấn tay này có hơi đáng tiếc nhưng chúa tể cho phép nó tận tình vui vẻ chơi đùa, như thế rất được lòng nó.

Đánh tới cạn máu, chỉ còn 0,01 HP cũng vẫn là sống. Đánh thành người thực vật cần ngủ say vạn năm cũng vẫn là sống mà!

Khái niệm ‘chỉ cần không chết’ này quá rộng, có không gian để linh động.

[Để chúng ta vui vẻ chơi đùa nào, Bá Tống!]

Đại lão hành tinh mọc mắt truyền một tin nhắn đến Tống Thư

Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Á đù, ngươi là một hành tinh đấy, ta chỉ là một nhân loại cấn tay nhỏ bé, hai chúng ta làm sao vui vẻ chơi đùa được?

‘Dùng mắt thần thứ ba? Nữ sĩ lưới rồng, đã phá giải thành công hai đồng thuật của tiền bối ba mắt chưa?’

Tống Thư Hàng vội vàng liên lạc với nữ sĩ lưới rồng.

[Còn cần một chút thời gian nữa, chuẩn bị chịu đòn đi Tiểu Hàng.]

Nữ sĩ lưới rồng trả lời:

[Còn nữa, ngươi đừng vội trốn tránh… Cố chịu đựng, giữ một khoảng cách nhất định với vật chứa server. Ta có một cách, cho ta chút thời gian để hoàn thành phương án!]

Tống Thư Hàng: “…”

Nói cách khác, hắn vẫn chưa thể trốn được? Nữ sĩ lưới rồng, cô thật sự không phối hợp với tiền bối ba mắt hả?

Trong không trung, đại lão hành tinh mọc mắt đối mặt với Tống Thư Hàng, không đợi nổi mà tung luốn một quả pháo laser cấp cửu phẩm, để không đánh chết Tống Thư Hàng, hắn cần khống chế uy lực đòn đánh của mình.

Cảnh giới thật của sinh vật gặm nhấm cấn tay này là bát phẩm, nhưng phải tính đến một số thủ đoạn cường hóa của hắn nữa.

Vì thế đại lão hành tinh mọc mắt dùng đòn tấn công cửu phẩm để do thám.

Lúc này Tống Thư Hàng vẫn đang ở trạng thái bị bắn bay, cộng thêm hành tinh mọc mắt đã có chuẩn bị từ trước, Tống Thư Hàng không thể tránh được đòn tấn công này, chỉ có thể đón lấy.

Bùm ~

Uy lực của pháo laser bùng nổ trên người Tống Thư Hàng.

Lực sát thương cấp cửu phẩm mang đến cảm giác đau đớn nhất định cho hắn.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng hiện giờ, lực sát thương thế này không thể phá vỡ lớp phòng ngự của hắn được.

“Ớ?

Tống Thư Hàng nhẹ giọng kêu lên.

Hắn biết đòn tấn công của đại lão hành tinh mọc mắt không thể yếu như thế được, cũng tức là quản gia nhãn cầu đoán không sai, đại lão hành tinh mọc mắt không dám đánh chết hắn, thế nên mới cố ý khống chế uy lực đòn đánh của mình đúng không?

Nếu là như vậy… vậy đến lúc thể hiện diễn xuất của ta rồi!

Bá Tống hắn từng là người đàn ông tái hiện sống động vai Cao Thăng sư huynh, là một diễn viên hàng thật giá thật.

“A a a ~ a ~”

Trong lúc nổ tung, Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu thảm đau tận cốt tủy.

Hắn không chỉ là một diễn viên mà còn là người hiểu về đau đớn hơn 99% sinh vật còn lại trong chư thiên vạn giới này.

Đối với hắn, mấy chuyện như diễn đau đớn này dễ như trở bàn tay.

Thậm chí hắn chỉ cần tùy ý tóm lấy một phân đoạn nào đó trong trí nhớ, để bản thân hòa vào phân đoạn đó là đã có thể diễn ra cảnh tượng đau đớn đỉnh nhất rồi.

Tiếng kêu thảm thiết đầy đau đớn của Bá Tống là có linh hồn!

Thậm chí để phối hợp với cảnh tượng đau đớn, trên nguyên thần của Tống Thư Hàng còn xuất hiện hai vết nứt!

Con mắt độc nhất của đại lão hành tinh mọc mắt ở phía đối diện thấy thế, lộ ra vẻ hài lòng.

Xem ra sát thương ở đẳng cấp này là vừa đủ đối với Bá Tống.

Vậy thì… làm phát nữa thôi!

Thánh Hỏa Diễm sát thương cấp cửu phẩm được tung ra!

Chương 2798: Ta chỉ cần cơ thể của ngươi

Khi Thánh Hỏa Diễm giáng xuống trước mặt, Tống Thư Hàng dựng lên một loạt phòng ngự nhìn rất trâu bò nhưng trên thực tế tác dụng không lớn.

Ví dụ như linh khí hộ thể bát phẩm, công đức điện của @#%× Tiên Tử do sức mạnh công đức huyễn hóa thành và đao pháp phòng ngự Tống Thư Hàng không quá chú tâm thi triển là 'Nghịch Lân Đao Pháp'.

Đao khí như rồng, xoay tròn bên cạnh Tống Thư Hàng.... Nhưng nhanh chóng bị Thánh Hỏa Diễm đánh tan.

Thánh Hỏa Diễm rơi xuống trên người Tống Thư Hàng, thiêu hắn thành một người lửa.

"A a ~ a a ~"

Tống Thư Hàng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết đến nỗi khiến người ta run rẩy linh hồn.

Diễn xuất đau đớn của hắn xuất thần nhập hóa, người bình thường chỉ cần nghe thấy tiếng kêu bi thảm này, tuyến lệ như bị kích thích, không nhịn được mà rơi nước mắt... giống như khi cắt hành tây vậy.

Cùng lúc đó trên nguyên thần của hắn lại có thêm một vết nứt... Dù sao hắn có 15+1 vết nứt có thể tách ra mà, cứ từ từ, không phải vội.

Hơn nữa, khí tức của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu xuống thấp, ngày càng suy yếu với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được... Trên người hắn có rất nhiều bảo vật có thể áp chế cường độ khí tức, chỉ cần điều tiết một chút là có thể đạt được hiệu quả trên rồi.

Trong không trung, đại lão hành tinh mọc mắt vui sướng khôn cùng.

Tuy rằng không thể giết chết Bá Tống nhưng chỉ cần khiến hắn kêu thảm, khiến hắn đau đớn, đại lão hành tinh mọc mắt sẽ vui đến mức không thể ngủ được.

Chịu đựng đau đớn, hiểu được đau đớn, trải nghiệm đau đớn đi, Bá Tống. Hôm nay ta sẽ biến ngươi thành người đàn ông đau khổ nhất thế giới.

“Ma nhãn vặn vẹo!”

Con mắt khổng lồ của đại lão hành tinh mọc mắt thi triển một loại đồng thuật đau đớn có thể tàn nhẫn vặn mọi vật thành bánh quai chèo.

Dưới sự khống chế của nó, đồng thuật này sẽ không giết chết Bá Tống nhưng có thể vặn hắn thành bánh quai chèo, thậm chí là bánh cuộn thừng!

Đồng thuật khủng bố nhân lúc phòng ngự của Tống Thư Hàng bị phá mà chiếu thẳng lên người hắn.

[Lại có đòn công kích mới à?]

Tống Thư Hàng cảm nhận được lại có đòn tấn công mới rơi xuống người mình, hắn hít thở sâu, tập trung sức mạnh.

Sau đó, hắn lại kêu lên thảm thiết: “A ~ a a a ~”

Kêu thảm khản cả giọng, thê lương như đỗ quyên nhỏ máu!

Hơn nữa, để đề phòng đại lão hành tinh mọc mắt chán ngấy tiếng kêu thảm đơn điệu của mình, tiết tấu mỗi lần kêu của hắn đều được thay đổi, từ ‘a a a ~ a’ đến ‘a a ~ a a ~’ rồi tiếp tục ‘a ~ a a a ~’, mang đến cho đại lão trải nghiệm mới mẻ trong mỗi lần kêu.

Một diễn viên phải có dáng vẻ của diễn viên, phải tôn trọng nghề nghiệp, trích ‘Luận tu dưỡng của diễn viên’.

Sau khi kêu thảm xong, trên người Tống Thư Hàng lại có thêm một vết nứt, khí tức tiếp tục giảm xuống.

Ở phía đối diện…

Đại lão hành tinh mọc mắt: “???”

Vừa nãy ta dùng ma nhãn vặn vẹo mà nhỉ?

Xét từ phản ứng và tố chất cơ thể của Bá Tống lúc trước, bây giờ đáng lẽ cơ thể của hắn phải vặn thánh bánh quai chèo hoặc bánh cuộn thừng mới đúng chứ.

Nhưng Bá Tống chỉ có thêm một vết nứt là sao?

Ta đây là ma nhãn vặn vẹo chứ đâu phải là ma nhãn rạn nứt.

Đại lão hành tinh mọc mắt đột nhiên dừng tấn công, với năng lực suy đoán của mình, chỉ trong nháy mắt nó đã đoán ra chân tướng… Từ nãy tới giờ Bá Tống vẫn luôn diễn kịch đùa giỡn nó.

Tiếng kêu của Bá Tống vẫn đau đớn như thế, cứ như đang phải chịu đựng sự đau khổ dưới mười tám tầng địa ngục vậy.

Nhưng lúc này, đối với đại lão hành tinh mọc mắt, tiếng kêu thảm thiết có linh hồn của Bá Tống lại vô cùng nhức tai!

Bá Tống coi nó như một quả bóng mà đùa giỡn!

[Ớ? Không khí lạ nhỉ?]

Tống Thư Hàng đang nghiêm túc diễn xuất cứ kêu cứ kêu, đột nhiên phát hiện bầu không khí hơi lúng túng.

Hắn lén liếc đại lão hành tinh mọc mắt một cái… Đáng tiếc, hắn không thể thông qua ánh mắt để phán đoán tâm trạng của đối phương.

Nhưng trực giác nói cho Tống Thư Hàng biết, nói không chừng đối phương đã nhìn thấu diễn xuất của hắn rồi.

[Rốt cuộc sơ hở chỗ nào vậy?]

Tống Thư Hàng cứ kêu cứ kêu rồi đành dừng lại vì lúng túng… Nếu đã bị đối phương nhìn thấu rồi, hắn cứ kêu tiếp thì khác nào bị thần kinh đâu.

“Kêu đi, kêu tiếp đi!”

Một tin nhắn truyền từ người đại lão hành tinh mọc mắt tới:

“Tại sao không kêu nữa?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Suýt chút nữa là bị ngươi lừa rồi, bây giờ ta sẽ không cho ngươi có cơ hội diễn kịch nữa. Ta sẽ ban cho ngươi đau khổ lớn nhất.”

Đại lão hành tinh mọc mắt gửi tin nhắn tới.

Tinh thần lực của nó khóa vị trí Tống Thư Hàng, trong con mắt khổng lồ ngưng tụ đồng thuật mới… Ma nhãn rạn nứt, hay còn gọi là ma nhãn bầm thây vạn đoạn.

Nếu như Bá Tống đã thích phân thây như thế thì nó sẽ chiều ý

hắn.

“Sao ngươi lại phát hiện ra ta đang diễn kịch vậy?”

Tống Thư Hàng thong thả hỏi, hắn tự nhận diễn xuất tỉ mỉ, tiếng kêu thảm vô cùng đúng mực, thậm chí còn phối hợp nứt vỡ cơ thể, áp chế khí tức bản thân, không một sơ hở.

Đồng tử của đại lão hành tinh mọc mắt lóe lên… Nó không muốn trả lời Tống Thư Hàng, cũng không muốn phí lời, chỉ muốn bầm thây Bá Tống ra.

Trong tình huống một bên hoàn toàn không muốn nói, tự nhiên không thể nói chuyện tiếp được nữa.

[Nữ sĩ lưới rồng, vẫn chưa được à?]

Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Đại lão hành tinh mọc mắt sắp tung đòn rồi, nếu hắn cứ bị động chịu đòn thì phải nếm trải đau đớn thật đấy.

Nhưng bên nữ sĩ lưới rồng lại không trả lời tin nhắn của Tống Thư Hàng ngay.

[Nữ sĩ cầu béo ~ ta sắp không chịu nổi nữa rồi.]

Tống Thư Hàng vội vàng thay đổi xưng hô.

[Chính là bây giờ.]

Nữ sĩ lưới rồng đáp:

[Chìa mã QR kim đan ra đây!]

[Đã có thể kết bạn rồi à?]

Tống Thư Hàng hỏi, cùng lúc đó, hắn tế mã QR kim đan ra, phóng to lên, chiếu nó vào đồng tử của đại lão hành tinh mọc mắt.

Ánh mắt và tinh thần lực của đại lão hành tinh mọc mắt vẫn luôn chú ý tới Tống Thư Hàng.

Mã QR kim đan vừa được chiếu ra, tinh thần lực của nó vô thức quét mã.

[Tinh ~ bạn đã kết bạn với Bá Tống và được xếp vào ‘danh sách đen’, biệt danh: Đại Nhãn Cầu. Chúc bạn vui vẻ.]

Đại lão hành tinh mọc mắt: “???”

Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Không đợi hắn phản ứng kịp, Bá Tống ở phía đối diện đã có trò mới.

Chỉ thấy trên trán Bá Tống có một mắt thần mở ra.

Trong con mắt thần thứ ba này có khí tức của lão gia nhà nó, có tác dụng khắc chế cường đại với nó.

[Gửi thông tin phần mềm mới lập trình của ta cho nó đi!]

Nữ sĩ lưới rồng căn dặn.

Vừa nãy cô vội vàng lập trình ‘chương trình client’, để nó biến thành chương trình ‘dạng virus’.

Đại lão hành tinh mọc mắt quả thật có thể trở thành vật chứa server client hoàn mỹ nhất cho tính năng Tu Chân. Nhưng cô và Tống Thư Hàng cũng không cần phải hàng phục đại lão hành tinh mọc mắt, thu nó làm pet gì gì đó.

Các cô chỉ cần một phần bộ nhớ của đại lão hành tinh mọc mắt để làm server tải client thôi.

Vì thế, chỉ cần gửi chương trình client vào trong cơ thể của đại lão hành tinh mọc mắt rồi lợi dụng quyền hạn của con mắt thứ ba cố định hóa chương trình này là được.

Tiếp đó, có thể gửi đại lão hành tinh mọc mắt đi rồi…

“Nữ sĩ cầu béo giỏi quá ~”

Tống Thư Hàng nịnh bợ cực mạnh, con mắt thần thứ ba lóe lên, một tia sáng phóng vào trong mắt đại lão hành tinh mọc mắt.

Nữ sĩ lưới rồng phối hợp với Tống Thư Hàng, lợi dụng tính năng ‘chat riêng’, gửi thẳng patch update cố định hóa chương trình mạng chat tu chân đến hành tinh mọc mắt!

Chương 2799: Đại lão Bá Tống trâu bò quá

Kết bạn xong, không những tiện cho nữ sĩ lưới rồng truyền một số code chương trình đến hành tinh mọc mắt, quan trọng hơn là, mượn quan hệ bạn bè, sau này nữ sĩ lưới rồng có thể lợi dụng ‘virus backdoor’ (*) để update cho client mạng chat Tu Chân từ xa.

Nữ sĩ lưới rồng là một lập trình viên xuất sắc, hơn nữa còn có thái độ làm việc vô cùng nghiêm túc.

Sau này, khi cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên, tính năng của thiên phú mạng chat Tu Chân cũng ngày một hoàn thiện. Như vậy chắc chắn client mạng chat Tu Chân sẽ tiến bộ theo, đuổi kịp tiết tấu thăng cấp của Tống Thư Hàng.

Ở phía đối diện…

Đại lão hành tinh mọc mắt cảm thấy không ổn, nó vốn dĩ muốn tránh tia sáng ẩn chứa số liệu thông tin khổng lồ mà hốc mắt Bá Tống bắn tới.

Nhưng cơ thể của nó lại phản ứng chậm hơn một bước… Bởi vì con mắt thứ ba của Bá Tống là mắt lão gia nhà nó, có tác dụng áp chế nó.

Cao thủ so chiêu, chiêu nào cũng trí mạng.

Chỉ một giây mạng lag đã ảnh hưởng đến toàn bộ thế cục.

Huống chi, chịu tác dụng của mắt thần thứ ba, đại lão hành tinh mọc mắt rơi vào tình trạng không ngừng ‘giật lag’, tới gần từng bước từng bước.

Do chịu ảnh hưởng không ngừng ‘giật lag’, chương trình client mạng chat Tu Chân dạng virus cắm rễ sâu trong cơ thể của nó.

File chương trình này không lớn, sau khi truyền vào cơ thể đại lão hành tinh mọc mắt, nó lập tức giải nén, chiếm cứ một góc nhỏ trong cơ thể khổng lồ của hành tinh mọc mắt.

Mà những thông tin dữ liệu này đều được truyền tới thông qua mắt thần thứ ba… Như thế tương đương với lão gia nhà nó gián tiếp truyền thông tin tới, quyền hạn vô cùng cao.

Sau khi giải nén chương trình client, nữ sĩ lưới rồng lại sử dụng tính năng chat riêng để gửi patch sang, rèn sắt khi còn nóng, cố định client trong người đại lão cầu béo… Đồng thời tiến hành đồng bộ nó và mã QR của Tống Thư Hàng.

Lúc này, cuộc chiến bước vào giai đoạn giao tranh giữa nữ sĩ lưới rồng và đại lão hành tinh mọc mắt.

Tống Thư Hàng thì lại không có việc gì làm, lơ lửng trước mặt đại lão hành tinh mọc mắt, thảnh thơi bay lượn.

Tác dụng duy nhất hiện giờ của hắn là phối hợp với nữ sĩ lưới rồng, thỉnh thoảng dùng mắt thần thứ ba áp chế đại lão hành tinh mọc mắt, để nó không ngừng giật lag.

Thế giới tán tài vương tọa.

“Lão gia, dường như Bá Tống đạo hữu xử được con trai đạo khí của ngươi rồi.”

Quản gia nhãn cầu nhân lúc còn nóng mà đâm tim.

Lúc trước thiếu niên ba mắt tiền bối từng nói, đạo khí này tương đương con trai của hắn, hắn muốn đưa thứ tốt nhất cho Bá Tống, bảo Bá Tống đừng khách sáo.

“Xử xong? Sao có chuyện dễ dàng thế được, đây là đạo khí đấy.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói với giọng điệu thảnh thơi.

Trong khi nói chuyện, Bá Tống nhàn rỗi trong không trung lại có hành động mới.

Bá Tống cấn tay bé nhỏ cẩn thận đến gần đại lão hành tinh mọc mắt.

Dưới hai tầng áp bách của nữ sĩ lưới rồng và mắt thần thứ ba, đại lão hành tinh mọc mắt chỉ có thể trơ mắt nhìn Tống cấn tay đáp xuống bên cạnh mình.

“Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa cứ đâm vào. Bá Tống, ngươi đang tự tìm đường chết đấy nhé.”

Đại lão hành tinh mọc mắt không hề hoảng sợ, ngược lại còn truyền tới thông tin hưng phấn.

Bá Tống đáp xuống bên cạnh nó chẳng khác nào tự tìm đường chết cả.

Nó chính là đạo khí, hơn nữa có thể là đạo khí lớn nhất trong lịch sử… Toàn thân nó là đạo khí, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều là cạm bẫy.

Đặc biệt là trong cơ thể của nó tràn ngập sát cơ vô tận.

“Đến đây nào, đáp xuống cơ thể của ta đi!”

Đột nhiên trên người đại lão hành tinh mọc mắt mở ra một thông đạo, thông đạo sinh ra lực hút cực mạnh, thôn phệ Tống Thư Hàng.

“Dưỡng Đao thuật!”

Mái tóc dài của Tống Thư Hàng tản ra, hóa thành 66 bàn tay tóc, hai tay của hắn cùng lúc ấn lên bề mặt hành tinh mọc mắt, điên cuồng trượt xuống.

Tiếng kêu thảm thiết của Bá Tống là có linh hồn.

Nhưng ‘Dưỡng Đao thuật’ của hắn thì không.

Không có linh hồn hơn nữa còn rẻ, ưu thế duy nhất chính là nhiều.

Chỉ trong vòng hai giây, Tống Thư Hàng truyền cho đại lão hành tinh mọc mắt gần 20.000 phát Dưỡng Đao thuật… Dù sao hình thể của đối phương cũng lớn, phạm vi hoạt động của Dưỡng Đao thuật quá nhỏ, chỉ có thể dùng số lượng để tăng hiệu quả.

Ầm ầm ~

Trong không trung, cả cơ thể của đại lão hành tinh mọc mắt bắt đầu chấn động.

Tuy rằng Dưỡng Đao thuật chỉ có tác dụng lên một bộ phận nhỏ trên người nó nhưng hiệu quả này vẫn ảnh hưởng tới cả cơ thể… Cũng giống như khi chỉ bị gãi lòng bàn chân nhưng cả người đều thấy ngứa ngáy vậy.

Ngay khi đại lão hành tinh mọc mắt bị Dưỡng Đao thuật ảnh hưởng, nữ sĩ lưới rồng thế như chẻ tre, cố định hóa xong chương trình client của mạng chat Tu Chấn vào người nó và rút lui an toàn.

[Cảnh báo: Bá Tống… chuẩn bị rút lui, đếm ngược thời gian file dữ liệu phát nổ:…!]

Giọng nói của nữ sĩ lưới rồng vang lên trong não hải Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng rút lui.

Khi thời gian đếm ngược kết thúc, nữ sĩ lưới rồng không hề do dự mà cho nổ file dữ liệu kết bạn khổng lồ mà các tu sĩ trong chư thiên vạn giới đã gửi cho hắn trong lần giảng pháp trước đây!

Tống Thư Hàng run rẩy kịch liệt, tinh thần lực bị vô số thông báo kết bạn bao phủ.

Chư thiên vạn giới rộng lớn vô tận, số lượng tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nhiều đến mức không thể đếm hết.

Bao nhiêu thông báo kết bạn giải nén cùng một lúc như thế, cho dù là Trường Sinh Giả cũng không chắc có thể chịu được.

Cũng may, file dữ liệu vừa giải nén đã bị nữ sĩ lưới rồng chuyển đi.

Tất cả thông báo kết bạn đều được dẫn tới chỗ đại lão hành tinh mọc mắt… Sau đó, chúng được chuyển hóa, biến thành thông tin tải client mạng chat Tu Chân!

Đại lão hành tinh mọc mắt dừng run rẩy, hiệu quả của Dưỡng Đao thuật biến mất… nhưng tai họa của nó giờ mới bắt đầu.

Thông báo kết bạn của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới dâng lên trong cơ thể nó, chuyển thành thông tin download.

Số liệu cực lớn đánh tới, suýt chút nữa khiến nó chết máy.

Con mắt độc nhất của đại lão hành tinh bị số liệu ập tới làm lồi ra, các tia máu như dòng sông hiện lên trong nhãn cầu đang lồi ra.

Cùng lúc đó, trong chư thiên vạn giới.

Trong não hải của tất cả các đạo hữu lúc trước xem Cửu U giảng pháp đột nhiên hiện lên một thông báo.

Thông báo kết bạn với Bá Tống vẫn luôn lag của bọn họ hôm nay cuối cùng cũng đã thay đổi.

Dữ liệu kết bạn với Bá Tống dần dần biến thành thông tin ‘download client mạng chat Tu Chân’.

Tất cả các đạo hữu chấn động, ý thức nâng cao lên vô tận, trong mơ hồ, các đạo hữu nghe giảng pháp trong chư thiên vạn giới được tiếp xúc với một hành tinh khổng lồ.

Trên hành tinh này ẩn chứa ánh sáng của đạo uẩn.

[Đạo khí!]

Có tu sĩ biết nhìn hàng không nhịn được thốt lên thành tiếng.

Ánh sáng của đạo uẩn này, tồn tại dường như có liên hệ với bất hủ này… chắc chắn là đạo khí, không thể sai được!

Chúng ta được tiếp xúc với tồn tại như đạo khí ư?

Khi tất cả các tu sĩ run rẩy, dè dặt chạm vào đạo khí thì lấy đạo khí làm vật chứa, một file dữ liệu client mạng chat Tu Chân bắt đầu được tải xuống.

“Là thủ đoạn của đại lão Bá Tống!”

“Dùng đạo khí làm vật chứa, có nghĩa là Bá Tống đã nắm giữ một đạo khí rồi ư?”

Chư thiên vạn giới lại bị đại lão Bá Tống làm chấn động lần nữa.

Đại lão Bá Tống giỏi quá ~~ lạc giọng ~

Chương 2800: Ta phải hóa thành trụ đây

Gần một năm nay, uy danh của đại lão Bá Tống bùng nổ tới các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới theo cách 360 độ không góc chết.

Một khi mọi người cảm thấy Bá Tống đã giỏi rồi, giỏi đến cực hạn rồi, đại lão Bá Tống sẽ luôn đánh vỡ cực hạn đó bằng một cách mới mẻ hơn, hết lần này đến lần khác làm mới giới hạn cảm quan ‘trâu bò’ của mọi người đối với hắn.

Mà lần này cũng không ngoại lệ.

Vài ngày trước, sự tích đại lão Bá Tống phân thân khiêu chiến với các Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới trên sao Hỏa đã chấn động vạn giới… Mà sau đó, việc Bá Tống dùng một đạo khí để làm vật chứa client mạng chat Tu Chân lại oanh tạc toàn server.

Đây là đạo khí đấy!

Không phải đạo khí mà tu chân giả bình thường có thể chế tạo ra mà là thần binh do Thiên Đạo dùng nguyên liệu đặc biệt để tạo nên. Vào thời kỳ Thiên Đạo vẫn còn tại vị, đạo khí hiện thân tương đương với Thiên Đạo hàng lâm.

Cho dù Thiên Đạo đã sụp đổ, uy lực của đạo khí vẫn vượt xa Trường Sinh Giả bình thường!

Mà bây giờ, đại lão Bá Tống lại dùng một đạo khí để làm server tải client… Cũng tức là, đại lão Bá Tống đã hàng phục được đạo khí này hoặc được đạo khí này thừa nhận.

Cả hai cách trên đều có độ khó cấp địa ngục.

Trong cả chư thiên vạn giới này chỉ e có một mình đại lão Bá Tống lấy được đạo khí xong lại dùng nó làm server.

Lúc này.

Tất cả các tu luyện giả từng xem giảng pháp, bất kể đang ở đâu, tinh thần lực đều có thể liên kết với đạo khí hành tinh, được tiếp xúc với đạo khí, đồng thời tải được client mạng chat Tu Chân từ đạo khí.

Trong quá trình tải, tinh thần lực của các tu luyện giả vẫn luôn liên kết với đạo khí hành tinh… Đối với các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đây quả là một cơ duyên kỳ ngộ!

Thân là pháp khí Thiên Đạo, nó có quá nhiều điểm bất phàm và đặc biệt. Tất cả những thứ có liên quan đến Thiên Đạo đều có thuộc tính siêu phàm.

Chỉ cần tinh thần lực của tu luyện giả tiếp xúc với nó là có thể không ngừng lĩnh hội các thông tin, lấy được rất nhiều lợi ích.

Hơn nữa, trong quá trình tải client mạng chat Tu Chân, tinh thần lực của các tu luyện giả còn được chương trình tu chân của đại lão Bá Tống bảo vệ, không cần lo lắng khi tiếp xúc với đạo khí sẽ chạm vào thông tin đáng sợ, bị thông tin ập tới biến thành thằng ngốc.

Hình như chương trình bảo vệ của đại lão Bá Tống có tính năng chọn lọc.

Lợi ích mà các tu luyện giả nhận được trong quá trình tải client không thua gì một lần Bá Tống giảng pháp!

Vì thế, các tu luyện giả đều thầm gào thét trong lòng: đại lão Bá Tống đỉnh quá!

Đại lão Bá Tống quả thật khác với người thường, hắn luôn quan tâm đến các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, tạo phúc cho chư thiên vạn giới.

Cho dù không dùng Dưỡng Đao thuật, giá trị hảo cảm của các tu luyện giả đối với Bá Tống cũng không ngừng +1, +1.

…

…

Tu luyện giả bình thường đều đắm chìm trong cảm giác hưng phấm khi được tiếp xúc với đạo khí.

Nhưng trong đó có hai vị đại lão tỉ mỉ, khi chạm vào đạo khí hành tinh mọc mắt, họ lập tức chấn động.

Phong cách của đạo khí hành tinh mọc mắt này dường như rất giống với vị chúa tể ba mắt đó thì phải?

Đặc biệt là khí tức của con mắt độc nhất kia, nó tới từ cùng một nguồn cội với chúa tể ba mắt.

‘Sịt ~’

Hai vị đại lão tỉ mỉ lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu như kết hợp thời gian để suy tính, thời gian đạo khí này hiện thân vừa hay là lúc Bá Tống “giải quyết” chúa tể ba mắt, sau đó càn quét sào huyệt của chúa tể, cướp đoạt bảo vật của hắn.

Thì ra là thế, kết hợp nguyên nhân kết quả, chân tướng đã xuất hiện!

Tại sao Bá Tống phải đi khiêu chiến chúa tể ba mắt? Đáp án chính là vì đạo khí này - pháp khí Thiên Đạo rơi vào trong tay chúa tể Cửu U!

Tại sao đại lão Bá Tống lại muốn có đạo khí này? Bởi vì trong lần giảng pháp trước, tính năng kết bạn của mạng chat Tu Chân cứ bị lag suốt, đại lão Bá Tống phải giải quyết vấn đề này, cần đạo khí này làm server!

Như thế có thể giải thích được tất cả mọi chuyện rồi.

Bá Tống thật đáng sợ.

Cho dù biết rõ đối phương là chúa tể Cửu U nhưng sau khi nhìn trúng đạo khí, hắn vẫn tìm tới tận cửa, giết chết chúa tể, cướp lấy đạo khí.

Hơn nữa, chỉ trong thời gian ngắn, hắn lại có thể hàng phục luôn đạo khí.

Phải biết rằng bây giờ cách thời gian Bá Tống giải quyết chúa tể Cửu U chẳng bao lâu.

Bình thường cần bao lâu mới hàng phục được một đạo khí nhỉ? Một nghìn năm? Một vạn năm?

Mà đại lão Bá Tống dùng bao nhiêu thời gian đây?

Sau khi suy đoán ra nguyên nhân, hai vị đại lão tỉ mỉ nhìn nhau, nhanh chóng nói suy đoán này cho mấy vị đại lão bên cạnh.

Vì thế… tình báo đại lão Bá Tống đập tơi bời chúa tể Cửu U được update, bổ sung thêm hành động vĩ đại hàng phục được đạo khí chỉ trong thời gian ngắn của đại lão Bá Tống!

Truyền thuyết Bá Tống vô địch được lật sang một trang mới.

…

…

Trên bầu trời thế giới tán tài vương tọa.

Đại lão hành tinh mọc mắt vẫn đang liều mạng xử lý thông tin ập tới của chư thiên vạn giới, gần như chết máy luôn.

Tống Thư Hàng giang rộng hai tay, lở lửng trong không trung, trông rất nhàn nhã.

“Thoải mái quá đi mất, file dữ liệu đè nặng lên tinh thần của ta nháy mắt bị quét sạch, cảm giác như bỏ xuống gánh nặng 5.965×10kg vậy.”

Hai tay của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đung đưa, hắn cảm thấy tinh thần của mình đang ở vào trạng thái sảng khoái trước nay chưa từng có, khiến hắn có ảo giác người nhẹ như chim.

Sau khi sự đè nén lên tinh thần lực hoàn toàn biến mất, tinh thần lực của Tống Thư Hàng bắt đầu điên cuồng bành trướng tăng cường. File dữ liệu lúc trước giống như một gánh nặng đè lên tinh thần lực của hắn, đồng thời cũng có tác dụng rèn luyện cường độ của tinh thần lực.

Bây giờ gánh nặng file dữ liệu đã được gỡ bỏ, tinh thần lực của hắn tất nhiên cũng bắt đầu bành trướng.

Không chỉ như thế, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới lũ lượt tải client, đăng ký tài khoản để sử dụng tính năng mạng chat Tu Chân cũng mang tới các dụng cường hóa nhỏ cho Tống Thư Hàng.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng như biến thành một tấm lưới lớn, không ngừng nhận được phản hồi.

Người dùng chính là sức mạnh tiềm năng!

Lấy client mạng chat Tu Chân làm điểm nối, sau này chỉ cần nữ sĩ lưới rồng thăng cấp client và kết hợp với bản thân Tống Thư Hàng là có thể tổng hợp sức mạnh người dùng mạng chat Tu Chân để tiến hành tấn công rồi.

“Còn có Nhân Quả Đao.”

Tống Thư Hàng nắm hờ tay lại.

Tải client mạng chat Tu Chân tương đương kết nhân quả vói Tống Thư Hàng.

Sau này đợi quan hệ nhân quả này được cường hóa, Nhân Quả Đao của Tống Thư Hàng có thể rút trực tiếp sức mạnh người dùng trong chư thiên vạn giới để tấn công kẻ địch.

Ngoại trừ là sức mạnh tiềm năng, người dùng còn là linh thạch tiềm năng… Đợi sau khi người dùng quen với tính năng mạng chat Tu Chân, nữ sĩ lưới rồng có thể phát triển nhiều tính năng hơn, thu tiền về.

“Thời gian, bây giờ ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.”

Tống Thư Hàng thong thả nói.

[Hoàn thành thanh lý file dữ liệu, hoàn thành khung vật chứa client mạng chat Tu Chân, server vận hành bình thường, trao đổi số liệu bình thường… Bá Tống, ta phải đến hiện thế một chuyến.]

Giọng nói của nữ sĩ lưới rồng vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

[Cần ta giúp đỡ à?]

Tống Thư Hàng hỏi.

[Đúng thế, cần mượn thế giới hạch tâm của ngươi làm bàn đạp, truyền tống một phân thân thuần năng lượng của ta qua đó.]

Nữ sĩ lưới rồng nói:

[Sau đó, để phân thân thuần năng lượng của ta hóa thành trụ.]

Chương 2801: Nhìn đã thấy đau

Trừ mỹ nhân rắn công đức nghiện lấy thân tế trụ ra, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy có người chủ động yêu cầu biến thành trụ.

Song phương thức tư duy của nữ sĩ lưới rồng không giống bình thường, bởi vì cô đâu phải là người, cho nên dù cô có đưa ra yêu cầu gì cũng không bất ngờ cho lắm. Tống Thư Hàng chỉ cần phối hợp hành động với cô là đủ.

[Nhắc nhở: Xin hãy nhanh chóng hành động khi đạo khí hành tinh chưa thoát khỏi trạng thái chết máy.] Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở.

“Có liên quan tới đại lão hành tinh mọc mắt sao?” Tống Thư Hàng trả lời: “Để ta mở thế giới hạch tâm.”

Trước kia để tiện trở về thế giới Hắc Long bất cứ lúc nào, khi Tống Thư Hàng rời khỏi thế giới Hắc Long, nữ sĩ lưới rồng đã để lại truyền tống trận quay về cho hắn.

Bây giờ, cô mượn thông đạo truyền tống giữa thế giới Hắc Long và thế giới hạch tâm, chuyển một phân thân năng lượng mà mình bồi dưỡng ra để thăng cấp phần mềm chat Tu Chân gần đây đến thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Trên thực tế… trước khi đề nghị Tống Thư Hàng đi tìm vật dẫn cho hệ thống Cient – Server, nữ sĩ lưới rồng đã tự thử sáng tạo ra một phân thân nhỏ để dùng làm vật dẫn server.

Nhưng cô thí nghiệm không thành công, chủ yếu vì giữa thế giới Hắc Long với hiện thế có khoảng cách cực kì to lớn!

Khoảng cách này còn to lớn hơn cả khoảng cách giữa “thu phục lòng người” và “bình định thiên hạ” nữa kia.

Một lát sau.

Khi đại lão hành tinh mọc mắt còn đang chết máy, một phân thân thuần năng lượng của nữ sĩ lưới rồng đã chui ra từ thế giới hạch tâm.

Tạo hình của cô tương tự như hóa thân Côn Na nữ sĩ của lưới rồng trong thế giới Hắc Long, nhưng vì là thể thuần năng lượng nên cô có làn da trắng toát.

“Đây chính là hiện thế sao?” Nữ sĩ lưới rồng lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng cười nói: “Nói đúng ra thì đây là tiểu thế giới của tiền bối ba mắt chứ chưa phải là hiện thế thực sự đâu.”

“Ừm, mở cánh cổng không gian đi, nhân lúc ta còn chút thời gian, ta cần tiếp xúc với tin tức và pháp tắc của hiện thế để chuẩn bị cho chương trình thăng cấp trong tương lai.” Nữ sĩ lưới rồng nói.

Với việc thăng cấp phần mềm chat Tu Chân ở thời kì đầu, cô chỉ cần cải tiến từng bước theo yêu cầu của Tống Thư Hàng là đủ. Nhưng bây giờ sau khi nghiên cứu ra hệ thống Client, cô phải căn cứ vào tin tức và pháp tắc của hiện thế để điều chỉnh các client. Bởi vì… giữa thế giới Hắc Long và hiện thế có khoảng cách như lạch trời, cô không thể áp pháp tắc của thế giới Hắc Long vào để thăng cấp hệ thống Client của phần mềm chat Tu Chân được.

Nữ sĩ lưới rồng hôm nay vẫn kính nghiệp như xưa!

…

Bên dưới.

Khi nữ sĩ lưới rồng hiện thân, thiếu niên ba mắt tiền bối đã ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Vị ở thế giới Hắc Long à?” Thiếu niên ba mắt nói khẽ.

Trước khi chứng đạo bất hủ, hắn đã từng đi qua thế giới Hắc Long, từng khám phá Cổ U đối ứng với thế giới Hắc Long theo bước chân của Thiên Đạo đầu tiên, và cũng từng cắm ở Cổ U cây trụ thuộc về mình.

Cho nên thiếu niên ba mắt tiền bối nhận ra khí tức của nữ sĩ lưới rồng.

Nữ sĩ lưới rồng phân thân trên không trung cúi đầu nhìn chúa tể thiếu niên ba mắt, hơi gật đầu với hắn.

Bên cạnh thiếu niên ba mắt tiền bối, quản gia nhãn cầu nhìn nữ sĩ lưới rồng, đột nhiên thấy áp lực nặng nề như đang đối diện với “bất hủ".

Quản gia nhãn cầu vươn tay gạt hết da gà da vịt trên người, khẽ hỏi: “Lão gia ơi, vị nữ sĩ này là thần thánh phương nào?”

“Vị nữ sĩ này có lai lịch không nhỏ. Không ngờ Bá Tống tiểu hữu lại có liên hệ với cô ấy. Xem ra người luôn âm thầm hỗ trợ Bá Tống tiểu hữu gần đây chính là cô ấy.” Thiếu niên ba mắt mỉm cười.

“ m thầm hỗ trợ Bá Tống tiểu hữu? Ôi, vậy vị trí của ta chẳng phải là sắp lung lay rồi ư?” Quản gia nhãn cầu lẩm bẩm.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “???”

Vị trí của ngươi?

Ngươi nói rõ ra cho ta, ngươi thì có vị trí gì với Bá Tống hả?

“Nhưng muốn hỗ trợ Bá Tống đạo hữu cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, Bá Tống đạo hữu giỏi hành người ta như thế kia mà.” Quản gia nhãn cầu lại nói.

“Cũng đúng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối cực kì tán thành: “Ta thấy gần đây vị nữ sĩ của thế giới Hắc Long này cũng rụng khong ít tóc, mép tóc có vẻ cao hơn dáng vẻ trong ấn tượng của ta nhiều.”

Quản gia nhãn cầu vô thức sờ lên tóc mình, một lát sau mới thở phào nhẹ nhõm: “May mà ta không có tóc.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Hắn cảm thấy quản gia nhà mình sắp xong đời.

Có nên nhét nó về rồi nặn lại lần nữa không?

…

Trong không trung.

Đầu tiên Tống Thư Hàng mở một cánh cổng không gian lớn bằng bàn tay nối thẳng đến sao Hỏa hiện thế. Sở dĩ chọn sao Hỏa là vì trước đó hắn vừa mở cổng không gian đến sao Hỏa xong, tọa độ vẫn còn đó, mở lại khá dễ dàng.

Nữ sĩ lưới rồng xòe tay ra, nhẹ nhàng vươn vào cửa không gian, đưa tới sao Hỏa của hiện thế bằng động tác thăm dò.

Ngón tay trắng toát của cô không ngừng tiếp thu tin tức từ hiện thế, quy tắc vận chuyển của trời đất và thông tin về cơ sở cấu tạo của thế giới… như một chiếc ăng ten.

Những tin tức này được tiếp nhận và lưu trữ, trở thành thông tin cơ sở để thăng cấp hệ thống client của phần mềm chat Tu Chân sau này.

Mấy phút sau.

“Thu thập tin tức hoàn thành, số liệu đang nén… gửi đến bản thể…” Nữ sĩ lưới rồng thu tay về.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh lẳng lặng chờ đợi.

Mấy phút sau.

“Số liệu truyền tống thành công, bước vào giai đoạn kế hoạch tiếp theo.” Nữ sĩ lưới rồng quay người nói với Tống Thư Hàng: “Bắt đầu đi, biến ta thành trụ.”

“Đắc tội rồi, nữ sĩ lưới rồng.” Nói xong, Tống Thư Hàng vươn tay thi triển bí pháp Bá Thần trụ.

Dưới cái nhìn chăm chú của thiếu niên ba mắt tiền bối và quản gia nhãn cầu, Bá Tống kích hoạt bí pháp, ánh sáng của pháp thuật Bá Thần trụ bao phủ nữ sĩ lưới rồng.

Một mảnh tinh quang đẹp đẽ hiển hiện bên người nữ sĩ lưới rồng và bao phủ cả người cô. Tinh quang càng ngày càng dày. Nhìn qua lớp màng tinh quang chỉ thấy mơ hồ bóng dáng bốc lửa của nữ sĩ lưới rồng.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác biệt khi Đế Diệt trụ ngưng tụ. Đế Diệt trụ ngưng tụ trông cứ như vòi rồng, mà nữ sĩ lưới rồng hóa trụ thì chẳng khác gì thiếu nữ phù thủy biến thân trong anime.

Phong cách khác một trời một vực.

“Thế mà biến thành trụ để bầu bạn bên cạnh Bá Tống luôn ư?” Quản gia nhãn cầu trợn tròn mắt: “Không ổn rồi, ta không phải là thể thuần năng lượng.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Bây giờ quản gia nhà hắn trắng trợn muốn hóa thành trụ của Tống Thư Hàng luôn rồi?

Có phải ngươi lén hưởng Dưỡng Đao thuật của Bá Tống tiểu hữu không hả?

Ở một phía khác của hư không.

Đại lão hành tinh mọc mắt vất vả lắm mới thoát khỏi trạng thái chết máy. Nó sắp phát điên lên được! Số lượng người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới sao mà khổng lồ thế!

Một đống người tu luyện đồng thời download hệ thống client, suýt nữa đã bức nó phát điên.

“Bá ~” Đại lão hành tinh mọc mắt phát ra một tin tức nồng mùi phẫn nộ.

Ở phía đối diện.

Tống Thư Hàng nâng tay lên, một cây trụ được tạo thành từ vô số những sợi tơ vàng quấn bện vào nhau ngưng tụ thành hình.

Những sợi tơ vàng đan xen chặt chẽ nhìn như lộn xộn, song nhìn kĩ lại thấy chúng cấu thành một hệ mạch hoàn chỉnh, rất phù hợp với cấu tạo của lưới rồng.

[Bệnh sợ đám đông của con người quả nhiên có liên quan đến bản chất của sự vật.] Một suy nghĩ thoáng hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Côn trùng lít nhít sẽ khiến người ta tê rần da đầu… nhưng vàng mà chồng chất lên nhau thì sẽ khiến cho người ta vui vẻ.

Trụ tơ vàng tước mắt hắn cũng vậy. Nó được tạo thành từ những sợi tơ vàng lấp lánh quấn chặt lấy nhau, tuy dày đặc nhưng nhìn lại vô cùng đẹp mắt.

Sau khi biến thành trụ tơ vàng, nữ sĩ lưới rồng phân thân không đợi Tống Thư Hàng tặng cô một cái tên hay, cũng chẳng cần nhờ Tống Thư Hàng điều khiển. Cô lập tức chủ động mọc thẳng từ mặt đất lên, xông về phía hành tinh mọc mắt đang phẫn nộ!

“Tống ~” Đại lão hành tinh mọc mắt điên tiết gầm lên.

Đùng!

Trụ tơ vàng nữ sĩ lưới rồng đâm sầm vào… tròng mắt của đại lão hành tinh mọc mắt.

Nhìn thôi đã thấy đau rồi.

Chương 2802: Kiểu mới? Côn nhị khúc!

Đây là “cái đinh trong mắt” đâm thẳng vào mắt thật hơn vàng mười!

Cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, trừ được dùng để ví von nỗi đau về thể xác, còn được dùng để so sánh những kẻ địch nhất định phải diệt trừ mới sảng khoái.

Sinh vật cấn tay thốn răng như Tống Thư Hàng chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của đại lão hành tinh mọc mắt.

Hôm nay, Tống Thư Hàng lại mở khóa thành tựu mới. Hắn đã trở thành cái đinh trong mắt cả về tâm lý lẫn sinh lý của đại lão hành tinh mọc mắt, mang đến cho đại lão nỗi đau khổ và căm hận gấp đôi.

Cây trụ tơ vàng của nữ sĩ lưới rồng cầu béo còn chưa được đặt tên đã chọc thẳng vào con mắt của đại lão hành tinh mọc mắt, đâm cho một phát hung hăng để đời, không thèm đếm xỉa xem đại lão hành tinh mọc mắt có chịu nổi hay không, sẽ đau đớn đến mức nào.

“Á!” Đại lão hành tinh mọc mắt gào lên đau đớn, kế hoạch gây hấn với Bá Tống lại một lần nữa chết yểu.

Tròng mắt của đại lão hành tinh mọc mắt có lực phòng ngự rất mạnh. Dưới tình huống bình thường, nó dùng tròng mắt của mình để đâm vào hành tinh khác thì cũng có thể đụng nổ hành tinh kia.

Nhưng lần này thứ chọc vào mắt của đại lão hành tinh mọc mắt lại là cây trụ hóa thân của Thiên Đạo trong thế giới Hắc Long – nữ sĩ lưới rồng. Phòng ngự trên con mắt của nó không hề có chút tác dụng nào, lập tức bị đâm xuyên thấu.

Đau đớn buộc nó phải ngừng lại bước chân.

“Không mù chứ?” Nói xong, Tống Thư Hàng bất giác vươn tay sờ lên eo của mình một cái. Đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm thận.

Đâm con ngươi của đại lão hành tinh mọc mắt chẳng khác gì đâm thận của Tống Thư Hàng, đều là đâm vào bộ phận tiêu biểu nhất.

Phía dưới.

Quản gia nhãn cầu cũng vô thức sờ lên con ngươi của mình mà hít ngược một hơi khí lạnh. Quả nhiên! Nó cảm thấy mình không hợp tính vị nữ sĩ lưới rồng này lắm, sau này phải tránh nữ sĩ lưới rồng của thế giới Hắc Long thật xa mới được.

Ngay cả thiếu niên ba mắt tiền bối cũng phải vươn tay sờ con mắt thần thứ ba trên trán mình. Hắn cũng thấy ảo giác mắt mình hơi nhói lên.

Trong hư không.

Lưới rồng cầu béo trụ vừa đâm vào mắt đại lão hành tinh mọc mắt đã dùng thân trụ hấp thu lực lượng từ con mắt khổng lồ, đồng thời bố trí một phần “lưới rồng” vào trong cơ thể của hành tinh mọc mắt, tăng cường liên hệ giữa nó với Tống Thư Hàng và nữ sĩ lưới rồng bản thể.

Mấy hơi thở sau…

Cây trụ do nữ sĩ lưới rồng phân thân biến thành đã bay vèo ra khỏi hốc mắt của đại lão hành tinh mọc mắt, rút về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thân trụ của cô có thêm một phần năng lượng thuần từ đại lão hành tinh mọc mắt.

Thân trụ và phần năng lượng thuần ấy vẽ nên một dải màu xinh đẹp giữa không trung.

Bên dưới.

Thiếu niên ba mắt tiền bối xoa cằm nhìn trụ lưới rồng trên bầu trời, đột nhiên phát hiện ra giữa mình và nữ sĩ lưới rồng này có thêm một loại ăn ý không thể miêu tả được.

Đó là một sự ăn ý khó hiểu. Rõ ràng hai người mới gặp nhau chính thức có hai lần mà hắn lại có thể hiểu được nữ sĩ lưới rồng muốn làm gì chỉ trong nháy mắt.

“Đi thôi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên duỗi ngón tay vẫy một cái.

Quản gia nhãn cầu chớp mắt tỏ vẻ dễ thương: “Đến chỗ Bá Tống à? Ta đi ư?”

“Không nói ngươi, ngươi ở yên đấy cho ta, không được đi đâu hết.” Thiếu niên ba mắt tiền bối hạ một mệnh lệnh cực kì bá đạo.

Đồng thời, từ bên cạnh hắn, một hành tinh mọc mắt tiểu phân thân nhận mệnh lệnh, lập tức phóng vọt lên trời, đáp xuống phần đuôi của cây trụ do nữ sĩ lưới rồng biến thành.

Tiểu phân thân này chính là phân thân được đại lão hành tinh mọc mắt phái tới khóa chặt tọa độ của Tống Thư Hàng và làm trạm trung chuyển để truyền tống bản thể. Cũng chính vì thánh quang trên phân thân này chọc giận thiếu niên ba mắt tiền bối nên nó mới bị dùng làm tiền đặt cược giữa hắn với Tống Thư Hàng.

Trong hư không, năng lượng của đại lão hành tinh mọc mắt ở phần đuôi của nữ sĩ lưới rồng phân thân trụ dính vào hành tinh mọc mắt phân thân. Cả hai có cùng nguồn gốc, vừa đến gần thì đương nhiên sẽ hòa làm một thể.

Sau đó, nữ sĩ lưới rồng phân thân trụ treo đại lão hành tinh mọc mắt phân thân, vung vẩy như liên gia [*], xoay tròn trước mặt Tống Thư Hàng.

[Liên gia: Một loại vũ khí cải tiến từ cây gậy đập lúa của nông dân, cấu tạo giống côn nhị khúc nhưng một đầu có gắn quả cân sắt, sức sát thương lớn.]

Dường như cô đang múa một bài võ bằng vũ khí liên gia.

Sau một quãng sững sờ, với sự ăn ý bồi đắp từ lâu, Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra ý muốn của nữ sĩ lưới rồng.

“Ta biết rồi, nữ sĩ lưới rồng, cô chờ một lát.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn đưa tay kết ấn, kích hoạt bí pháp Bá Thần trụ thêm một lần nữa. Ý của nữ sĩ lưới rồng là muốn hắn biến cả phần năng lượng thuần kia và đại lão hành tinh mọc mắt phân thân thành trụ luôn thể.

Mà cái trụ này không được tách riêng, phải hóa trụ cùng với nữ sĩ lưới rồng, tạo thành một cây côn nhị khúc!

Nếu là trước kia thì Tống Thư Hàng không thể hoàn thành thao tác đó một mình.

Nhưng trước đây không lâu hắn vừa thử dung hợp năng lượng của Á Nè Tử với năng lượng của virus hủy diệt hành tinh thành Đế Diệt trụ, cho nên đã có kinh nghiệm và kiến thức nhất định về việc dung hợp hai loại năng lượng để biến thành trụ rồi. Hơn nữa, ngưng tụ ra một cây trụ với dạng côn nhị khúc dễ dàng hơn xoắn hai loại sức mạnh thành một Đế Diệt trụ duy nhất nhiều lắm.

“Hóa trụ!” Tống Thư Hàng chỉ tay một cái, hiệu quả của bí pháp Bá Thần trụ phủ xuống đại lão hành tinh mọc mắt phân thân, tinh quang sáng ngời xoay tròn phủ kín phân thân của đại lão.

Quá trình hóa trụ của đại lão hành tinh mọc mắt phân thân có phần tương tự với giai đoạn thiếu nữ phù thủy biến thân của nữ sĩ lưới rồng, song trông giống với “vũ khí biến thân” hoặc “sủng vật tiến hóa” hơn.

Trong ánh tinh quang dày đặc, một quả cầu bị kéo dài thành dạng trụ, mặt trên hiển hiện từng tầng phù điêu, cuối cùng biến thành Bá Thần trụ mới, cả thể xác lẫn tinh thần đều hóa thành dáng vẻ của Bá Tống.

Giữa nữ sĩ lưới rồng trụ và đại lão hành tinh mọc mắt trụ, năng lượng thuần của cả hai kéo dài ra đen xen cùng một chỗ, biến thành một sợi dây xích.

Hai trụ hợp nhất, hóa thành một cây côn nhị khúc có thể ghép vào được.

Mở ra là côn nhị khúc, ghép lại là trường côn.

“Nếu là trụ do nữ sĩ lưới rồng và đại lão hành tinh mọc mắt ghép lại mà thành, vậy ngươi sẽ mang tên “Đại Đạo trụ - Tinh Long trụ!” Sau một hồi suy nghĩ, Tống Thư Hàng bèn lấy cho lưới rồng và hành tinh mỗi người một cái tên, đặt tên cho Bá Thần trụ mới theo quy tắc từ trước đó.

[Long Cầu trụ!] Thân trụ do nữ sĩ lưới rồng hóa thành kháng nghị với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, không từ chối chấp niệm của nữ sĩ lưới rồng: “Được, tên chính thức là Tinh Long trụ, tên cúng cơm là Long Cầu trụ nhé. Dù sao đây cũng là một cây trụ tổ hợp từ côn nhị khúc, lấy hai tên cũng được mà."

Sau khi hóa trụ thành công, Tống Thư Hàng cảm thấy mối liên hệ giữa mình, nữ sĩ lưới rồng và đại lão hành tinh mọc mắt trở nên thân mật hơn hẳn.

Trong tương lai, có cây ăng ten Tinh Long trụ này, việc thăng cấp hệ thống client của phần mềm chat Tu Chân sẽ nhẹ nhàng hơn.

Mặt khác, thông qua Tinh Long trụ, nữ sĩ lưới rồng cũng có thể không ngừng rút số liệu phản hồi tới từ người dùng trên mình đại lão hành tinh mọc mắt, để quy hoạch phương hướng sẵn sàng cho lần thăng cấp hệ thống tiếp theo.

"A ~ Bá ~ Tống ~ Lưới ~ rồng ~" Đại lão hành tinh mọc mắt đau đớn nghiến răng gầm thét.

Tống Thư Hàng buồn bực gãi đầu, thực sự chẳng biết phải giải quyết thế nào với đại lão hành tinh mọc mắt bản thể.

Hay là lại chích cho vài phát Dưỡng Đao thuật để bồi dưỡng tình cảm nhỉ?

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì đại lão hành tinh mọc mắt đã đột nhiên xé rách không gian, tiến hành bước nhảy không gian theo một tọa độ nào đó. Nơi nó muốn đi chính là thế giới Hắc Long!

Chương 2803: Đổi mới quá nhanh, số trang không đủ dùng!

Đối với đại lão hành tinh mọc mắt, nữ sĩ lưới rồng là cái đinh trong mắt còn Bá Tống chính là cái gai trong thịt.

Hai kẻ này đều là đối tượng mà nó muốn giết chết, đánh nổ cho banh xác.

Hiện tại khi hai kẻ địch lớn là Bá Tống và nữ sĩ lưới rồng cùng xuất hiện trước mặt mà nó không thể xử lý cả hai cùng lúc, chỉ có thể lựa chọn một trong hai… nó đành cắn răng chọn xử lý cái đinh trong mắt là nữ sĩ lưới rồng trước!

Nếu không thể chiếm được cả cá và tay gấu thì ưu tiên cái đáng hận hơn!

Ban đầu, mức độ đáng hận của Bá Tống trong suy nghĩ của đại lão hành tinh mọc mắt vượt xa nữ sĩ lưới rồng.

Song… có lẽ nhờ tác dụng của mấy vạn phát Dưỡng Đao thuật mà Bá Tống đã chích cho đại lão hành tinh mọc mắt trước đó, nên độ hảo cảm với Bá Tống trong chương trình chạy ngầm của nó cứ không ngừng +1, +1…

Sau nhiều lần tích lũy, chẳng biết từ lúc nào, mức độ căm ghét của đại lão hành tinh mọc mắt với Bá Tống đã giảm xuống thấp hơn nhiều so với nữ sĩ lưới rồng.

Một bên giảm, một bên tăng.

Huống hồ, một nửa chủ nhân của nó – Chúa tể ba mắt đã âm thầm dặn dò nó rằng lần này không thể lấy mạng Bá Tống. Cho nên dù lần này có đánh nổ tan xác Bá Tống cũng không thể giết chết hắn được. Thế thì làm gì có chút cảm giác thoải mái nào kia chứ?

Chẳng bằng kiếm cơ hội rồi đánh tan xác Bá Tống sau!

Nhiều nhân tố kết hợp lại đã khiến đại lão hành tinh mọc mắt đưa ra lựa chọn.

Giờ phút này, luồng năng lượng khổng lồ phun ra từ hạch tâm nó, pháp tắc không gian bao phủ thân thể hành tinh khổng lồ của nó, khóa chặt tọa độ của thế giới Hắc Long. Thể tích nó quá lớn, mỗi lần truyền tống không gian đều mất rất nhiều thời gian và năng lượng.

[Nữ sĩ lưới rồng, đại lão hành tinh mọc mắt bản thể muốn đến chỗ cô!] Thấy thế, Tống Thư Hàng vội vàng nhắc nhở,

[Không có gì đáng ngại, để nó tới!] Đáp xong, nữ sĩ lưới rồng lại bổ sung thêm: [Đừng ngăn cản nó, để nó tới!]

Cô sợ Tống Thư Hàng nghĩ quẩn, đột nhiên thi triển pháp tắc vay vốn, sử dụng Nhân Quả đao để ngăn cản đạo khí hành tinh mọc mắt.

Tống Thư Hàng: [Không sao thật chứ? Trông nó có vẻ tức giận lắm, sau khi đến thế giới Hắc Long, chắc chắn nó sẽ đại náo một trận đấy!]

[Yên tâm, cứ giao cho ta xử lý.] Nữ sĩ lưới rồng bổ sung thêm một nụ cười mỉm hiếm hoi: [Ta sẽ chăm sóc nó thật chu đáo.]

Đại lão hành tinh mọc mắt chịu chủ động chường mặt đến thế giới Hắc Long đúng là chuyện cô cầu còn không được. Thế giới Hắc Long là địa bàn của cô, đại lão hành tinh mọc mắt vào thế giới Hắc Long thì có khác gì dê vào miệng cọp?

Huống hồ trong thế giới Cổ U đối ứng với thế giới Hắc Long còn có một đạo ý niệm của chúa tể Cửu U Bạch Two để lại. Nếu có chuyện gì không may xảy ra, cô cũng có thể dẫn dắt ý niệm của Bạch Two trong thế giới Cổ U để cùng đối phó với đại lão hành tinh mọc mắt.

Thấy nữ sĩ lưới rồng tự tin như vậy, Tống Thư Hàng bèn gật đầu: [Vậy ta giao cho nữ sĩ lưới rồng, có gì cần trợ giúp thì nhớ liên lạc với ta.]

Soạt!

Khi bọn họ đang nói chuyện, quá trình truyền tống không gian của đại lão hành tinh mọc mắt cuối cùng cũng hoàn thành. Hành tinh khổng lồ tan biến trong không gian Tán Tài Vương Tọa, lẩn vào thế giới Hắc Long.

Đến lúc này, cuộc đánh cược bát phẩm giữa Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt tiền bối cũng hoàn thành.

Tống Thư Hàng thở hắt ra, chỉ tay một cái, cất Long Cầu trụ đi.

Gần đây tiếp xúc với đại lão càng ngày càng nhiều, series Bá Thần trụ của hắn cũng càng ngày càng phong phú.

Bây giờ series Trường Sinh trụ đã có: Hà Chỉ trụ, Côn Vương trụ, Đế Diệt trụ.

Series đại đạo mới có Tinh Long trụ, tên cúng cơm là Long Cầu trụ.

Series Thiên Kiếp trụ có: Thái Cổ trụ - cây trụ đặc biệt được chế tạo ra từ thiên kiếp chúa tể Cửu U Bá Tống.

Còn có thêm Công Đức trụ - Bì Bì trụ.

Bây giờ chỉ cần thao tác đủ thuần thục, thì dựa vào mấy cây Bá Thần trụ này là đủ để Tống Thư Hàng làm màu làm vẻ một phen ra trò trong hàng ngũ các Trường Sinh Giả.

Mặt khác, Hà Chỉ trụ - cây trụ công phạt mạnh nhất của ngày hôm kia, cây trụ mạnh mẽ thứ hai của ngày hôm qua, hôm nay đã trượt xuống top 3. Vì Đại Đạo trụ - Tinh Long trụ ra đời, cho nên thứ hạng của Hà Chỉ trụ lại rớt xuống một bậc, từ cây trụ được Tống Thư Hàng yêu thích nhất rơi xuống được yêu thích thứ ba.

…

Sau khi cất Đại Đạo trụ - Tinh Long trụ đi, thân hình Tống Thư Hàng từ từ đáp xuống từ không trung.

Tốc độ hạ xuống của hắn không nhanh, trông nhẹ nhàng hệt như bông liễu.

Nếu nhìn kĩ thì có thể phát hiện ra con ngươi của Tống Thư Hàng không còn thần thái, cũng không còn ánh sáng rực rỡ. Hắn đang thất thần. Đây là kĩ thuật đặc biệt của Bạch tiền bối – thất thần ở bất kì đâu.

Dường như Tống Thư Hàng đang giữ cánh tay may mắn của Bạch tiền bối cũng lĩnh ngộ được áo bí này của hắn.

Lúc này Tống Thư Hàng cảm thấy rõ ràng cơ thể mình đang biến hóa.

Đây là sự biến hóa do thiên phú phần mềm chat Tu Chân mang lại cho thân thể hắn sau khi được nữ sĩ lưới rồng thăng cấp.

Chức năng Tu Chân ban đầu chỉ là một năng lực thiên phú của Tống Thư Hàng. Giờ đây, sau khi được nữ sĩ lưới rồng thăng cấp từng bước một, thiên phú này đã không còn là một năng lực thiên phú đơn thuần, mà bắt đầu phát triển theo hướng cao cấp sang chảnh hơn, là Đạo.

Mặt khác, cơ sở của thiên phú phần mềm chat Tu Chân là kim đan mã QR còn được Bạch tiền bối two cải tạo, chế tác thành hình xăm quyền hạn chúa tể Cửu U, khiến thiên phú này càng tiến hóa sâu hơn.

Hôm nay hệ thống client của phần mềm chat Tu Chân hoàn thiện, server đại lão hành tinh mọc mắt được xây dựng, chức năng phần mềm chat Tu Chân đã tiến hóa toàn diện, dần dần có dấu hiệu phát triển thành Đạo, thậm chí là Trường Sinh đạo.

Quá trình tiến hóa này tốn thời gian dài đằng đẵng. Nếu không có tác động bên ngoài can thiệp vào thì rất có thể sẽ mất trăm năm, ngàn năm.

Bây giờ Tống Thư Hàng vừa tiến vào trạng thái thất thần ngộ đạo, vừa tiến vào trạng thái “đốn ngộ”. Sau khi giết chết nguyên thần Thiên Đế Á Nè Tử, Tống Thư Hàng vẫn luôn ở trong trạng thái đốn ngộ độc môn của nhà họ Tống này.

Đốn ngộ + thân thể biến hóa, cả hai hỗ trợ lẫn nhau.

Dần dần, Tống Thư Hàng đang thất thần đột nhiên phát hiện ra, những mảnh vỡ ẩn chứa đạo của Thiên Đế trong quá trình nguyên thần Thiên Đế vỡ vụn có tính dẫn dắt rất lớn trong sự chuyển hóa phần mềm chat Tu Chân thành Trường Sinh đại đạo!

Trong mảnh vỡ đại đạo của Thiên Đế ẩn chứa rất nhiều kinh nghiệm quý báu mà Tống Thư Hàng còn thiếu. Những mảnh vỡ đại đạo của Thiên Đế quý báu này có thể giúp Tống Thư Hàng tiết kiệm được mấy chục, thậm chí là trên trăm năm thời gian ngộ đạo.

Bên dưới.

Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn Tống Thư Hàng đang bay xuống như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, thiếu niên ba mắt tiền bối gõ nhẹ ngón tay lên ghế nằm rồi cong ngón tay búng ra một cái. Một cánh cổng không gian nhỏ bằng bàn tay giữa hư không bị hắn chặn lại.

Trong cánh cổng không gian nho nhỏ này ẩn chứa một chút năng lượng còn sót lại của nữ sĩ lưới rồng phân thân. Luồng năng lượng ấy được thiếu niên ba mắt tiền bối thu lại. Đó chính là quà gặp mặt mà nữ sĩ lưới rồng cố ý để lại cho hắn.

“Trước đó ta còn nghĩ không biết lúc nào Bá Tống có thể đưa thêm mấy chúa tể Cửu U đến đây tham gia trò chơi với ta. Không ngờ hắn lại mời vị này của thế giới Hắc Long đến, đúng là niềm vui bất ngờ.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói khẽ.

“Cho nên, lão gia phải ghi nhớ ân tình của Bá Tống đấy.” Quản gia nhãn cầu đứng bên cạnh nhắc nhở.

…

Một phía khác, đối diện với cổng không gian.

Trên sao Hỏa.

Một Tôn Giả thất phẩm rùng mình một cái, tiếc nuối nói: “Đóng rồi, không gặp được rồi.”

Vị Tôn Giả này chính là một đại cổ đông kiêm phóng viên chủ chốt của tập đoàn Nhật báo Tu Sĩ trên Trái Đất. Lần trước hắn nhận được tin có đại lão Trường Sinh Giả muốn đến sao Hỏa tìm Bá Tống để luận đạo.

Thế là hắn lập tức dùng truyền tống trận để truyền tống tới sao Hỏa, theo dõi sát sao tin tức về Bá Tống và các đại lão Trường Sinh Giả, chạy tới vị trí trong thông tin nhận được với hi vọng có thể giành suất livestream cuộc luận đạo giữa Bá Tống và các Trường Sinh Giả kia.

Ai ngờ khi chạy tới nơi thì Tôn Giả phát hiện ra các Trường Sinh Giả đã đi hết, Bá Tống cũng chẳng thấy đâu, chỉ để lại một cánh cổng không gian nho nhỏ giữa không trung.

Tôn Giả phóng viên nhà nghề tò mò bèn nhìn vào bên trong xuyên qua cánh cổng không gian nhỏ bé ấy.

Kết quả là hắn thấy Bá Tống!

Nhưng vì cánh cửa quá nhỏ, tầm nhìn bị hạn chế, mà hắn lại không dám truyền tống thần trí của mình vào cửa không gian, cho nên trong phạm vi tầm nhìn của mình, hắn chỉ thấy Bá Tống đứng đối diện với một cô gái thần bí có thân hình bốc lửa giữa không trung.

Trên người cô gái thần bí kia tỏa ra uy áp khiến cho người ta run rẩy, chắc chắn phải là một đại lão hàng đầu. Áp lực mà cô mang lại cho kẻ khác còn mãnh liệt gấp trăm, ngàn lần áp lực mà Bá Tống mang tới!

Phóng viên nhà nghề vội vàng dùng pháp thuật ghi hình để ghi lại cảnh tượng trước mắt.

Dường như sau khi giết Thiên Đế, Bá Tống lại có đối tượng khiêu chiến mới rồi.

Rốt cuộc cô gái thần bí này có lai lịch thế nào?

Đương khi hắn mong chờ Bá Tống và cô gái thần bí này lao vào mở màn một cuộc chiến kinh thiên động địa, thì Bá Tống đột nhiên vươn tay ra, dùng tinh quang phủ kín cô gái nọ.

Trong ánh nhìn sửng sốt của tất cả mọi người, cô gái thần bí cường đại vô song kia bị Bá Tống tàn nhẫn luyện thành một cây trụ!

Shhh! Không hổ là đại lão Bá Tống, vùi hoa dập liễu chẳng thương hương tiếc ngọc chút nào!

Đối với sự tồn tại ở đẳng cấp như Bá Tống, kẻ địch chỉ có sự khác nhau giữa sống và chết chứ giới tính chẳng liên quan gì.

Trong màn ảnh, sau khi Bá Tống luyện hóa cô gái kia thành trụ thì lập tức thi triển cây trụ kia, dường như muốn đối phó với một kẻ địch đang náu mình khác.

Nhưng vì cánh cổng không gian quá nhỏ nên phóng viên lành nghề này không nhìn thấy nhiều hơn.

Sau đó, Bá Tống cũng biến mất khỏi màn ảnh.

Đợi già nửa ngày, khi phóng viên nhà nghề không nhịn được, toan đưa thần thức vào cổng không gian, thì cánh cổng này đột nhiên đóng lại.

“Tiếc quá, ta không nên kích động như vậy.” Phóng viên nhà nghề đập mạnh lên bắp đùi mình một cái. Hắn tưởng rằng vì mình đưa thần trí vào cổng không gian nên mới dẫn đến cổng không gian chủ động đóng kín.

“Nếu ta không xúc động như thế mà kiên nhẫn hơn một chút, chưa biết chừng sẽ thu được tin tức sốt dẻo hơn! Bây giờ chỉ có mỗi một đoạn tin không đầu không cuối, chẳng biết có thể thu hút được sự chú ý của các độc giả trong giới tu chân không nữa.”

Tuy rất tiếc nuối, nhưng không thể để lãng phí đoạn ghi hình trực tiếp độc nhất vô nhị này được.

Thế là, không lâu sau đó…

Tin tức “Sau khi giết chết Thiên Đế, giải quyết chúa tể ba mắt và cướp đoạt đạo khí của chúa tể, đại lão Bá Tống lại ngựa không dừng vó, vùi liễu dập hoa, hạ gục một nữ đại lão thần bí có khí tức mạnh mẽ hơn mình rất nhiều, luyện hóa cô thành một cây trụ” đã nổ tung trên nhật báo Tu Chân.

Người trong giới tu luyện phát hiện ra mấy ngày nay đại lão Bá Tống đi khắp nơi tạo tin giật gân. Mà hắn ra tay rất mực tàn nhẫn vô tình, đã không đánh thì thôi, hễ đánh ai là đều ra án mạng!

Sau khi bài báo kia được đăng lên nhật báo Tu Chân, truyền thuyết vô địch của Bá Tống lại được viết thêm chương mới!

Nếu truyền thuyết vô địch của Bá Tống cứ ra chương mới với tần suất dày đặc thế này thì số trang không đủ mất thôi!

Chương 2804: Sáng kiến phát sạch sành sanh tài sản

Trong không gian Tán Tài Vương Tọa.

Tống Thư Hàng chìm trong trạng thái ngộ đạo + đốn ngộ từ từ bay xuống như tơ liễu. Sau cả buổi trời trôi bồng bềnh, cuối cùng cũng sắp sửa tiếp đất.

Quản gia nhãn cầu lo lắng hỏi: “Lão gia, chúng ta có cần đỡ Bá Tống đạo hữu hay không?”

“Hắn có phải là trẻ con ba tuổi đâu, rơi từ trên ấy xuống không chết được, khỏi cần để ý.” Thiếu niên ba mắt tiền bối phẩy tay trả lời.

Bàn tay của quản gia nhãn cầu cứng đờ, muôn nói lại thôi.

“Có lời thì cứ nói.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Muộn rồi, lão gia.” Quản gia nhãn cầu thở dài trả lời, vừa nói vừa lặng lẽ lôi cái dù sắt thép của mình ra.

Oành!

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng vừa nhẹ nhàng đáp xuống đã ngã thẳng xuống đất. Dưới trạng thái thất thần ngộ đạo + đốn ngộ, hắn không đứng vững.

Cường độ thân thể của Tống Thư Hàng lúc này đã vượt mức Kiếp Tiên cửu phẩm, quan trọng hơn là hắn còn mang cái đầu của bản thể… có trang bị bộ da mặt kiên cố nhất toàn thân.

Da mặt dày vô địch của Bá Tống đập xuống đất, đục thủng ngay một cái hố trời trong không gian Tán Tài Vương Tọa.

Cú va chạm không khác gì thiên thạch khổng lồ rơi xuống Trái Đất. Trong tiếng nổ ầm ầm vang rền, sóng xung kích cường đại che kín tầm mắt của thiếu niên ba mắt tiền bối và quản gia nhãn cầu.

Quản gia nhãn cầu nhanh nhẹn xòe bung tán dù sắt thép, dùng như tấm thuẫn che chắn chính mình.

Đáng ngưỡng mộ chính là lần này nó còn nghĩ đến lão gia nhà mình, cố hết sức dùng phần dù thừa để bảo vệ thiếu niên ba mắt tiền bối!

Tiếc rằng kích thước mặt dù có hạn nên chỉ có thể che khuất một nửa thân mình thiếu niên ba mắt tiền bối mà thôi.

Sóng xung kích cuồng bạo thổi tung một nửa mái đầu của thiếu niên ba mắt tiền bối, nửa còn lại được chiếc dù sắt thép bảo vệ nên chẳng tổn hao gì.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: "…"

Hắn quay đầu lại nhìn quản gia nhãn cầu.

Lúc này, một nửa mái tóc hắn dựng ngược lên trời ngầu lòi, nửa kia mượt mà gọn ghẽ, phong cách độc đáo không để đâu cho hết.

"Ta đã nhắc nhở lão gia nên đỡ Bá Tống đạo hữu một chút, nhưng chính lão gia từ chối mà." Quản gia nhãn cầu duy trì vẻ mỉm cười tiêu chuẩn của quản gia, thu chiếc dù sắt thép lại, lấy ra một cây lược trong lòng và chải lại mái tóc cho lão gia nhà mình.

Vừa chải, nó vừa an ủi: "Lão gia yên tâm đi, ta sẽ phụ trách lấp cái hố trên mặt đất kia mà."

Thiếu niên ba mắt tiền bối dặn dò: "Nhớ lấp luôn Bá Tống vào đấy."

"Còn lâu ta mới ngốc như thế." Quản gia nhãn cầu nói: "Lấp Bá Tống vào đấy, lát nữa hắn đốn ngộ xong tỉnh lại, lại đào hố để lao ra, đến lúc ấy ta lại phải lấp lại thì mệt biết bao."

"Thế thì lấp chính ngươi vào." Thiếu niên ba mắt tiền bối trầm giọng nói.

Nghe xong, quản gia nhãn cầu vui vẻ bảo: "Vâng thưa lão gia, lát nữa ta sẽ lấp chính mình xuống hố. Đã mấy ngàn năm ta không được nghỉ ngơi rồi, đây chính là lúc để con ngươi của mình nghỉ ngơi."

Thiếu niên ba mắt tiền bối ngẩng đầu nhìn trời, sa mạc hóa lời.

Trên bầu trời, tuyết lông ngỗng đổ xuống, lấp kín Bá Tống trong cái hố lớn.

…

Thời gian ngộ đạo + đốn ngộ của Tống Thư Hàng lần này hơi dài, mãi hơn nửa tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Đang ngộ đạo thì trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, hắn bèn leo lên khỏi cái hố kia.

“Cảm giác này là toàn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của ta đã thăng cấp thành công rồi sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đến lúc về xem Đông Phương Đại Đế thế nào rồi.

“Ủa? Sao tuyết lại rơi vậy?” Tống Thư Hàng đứng lên, rũ tuyết đọng trên người mình, nghi ngờ nói.

Chẳng lẽ lần đánh cược thất bại này khiến cho tâm trạng của thiếu niên ba mắt tiền bối kém như vậy sao?

“Bá Tống đạo hữu, ngươi ngộ đạo xong rồi đấy à?” Giọng nói của quản gia nhãn cầu vang lên bên cạnh hắn.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn sang thì thấy quản gia nhãn cầu đang cầm xẻng lấp đất vào trong hố.

“Vẫn chưa kết thúc, nhưng lòng ta có linh cảm, tạm thời cho trạng thái đốn ngộ và ngộ đạo chạy ngầm cũng được.” Tống Thư Hàng trả lời.

Quản gia nhãn cầu dựng thẳng ngón cái lên: “Bá Tống đạo hữu, làm tốt lắm.”

“Thiếu niên ba mắt tiền bối tiền bối đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Lão gia đắng lòng quá nên chui vào một chỗ cho yên tĩnh rồi. Hắn dặn ta nếu Bá Tống đạo hữu tỉnh lại thì cứ đi đi, không cần phải tạm biệt đâu.” Quản gia nhãn cầu trả lời.

“Vậy được, ta về trước đây, chờ ta tấn thăng lên cửu phẩm rồi lại đến tìm tiền bối.” Tống Thư Hàng cười nói.

Quản gia nhãn cầu vẫy tay nồng nhiệt: “Hẹn gặp lại Bá Tống đạo hữu nhé!”

Dứt lời, nó thả người nhảy vào trong hố.

Chiếc xẻng tự mình di chuyển, không ngừng lấp đất vào trong hố, nhanh chóng chôn chặt nó xuống.

Tống Thư Hàng: “…”

Tuyệt đối không thể để mỹ nhân rắn công đức nhìn thấy cảnh này, miễn cho cô ấy học theo mà quen thói đi.

“Đúng rồi Bá Tống đạo hữu, lão gia còn nhắc ngươi đừng quên tán tài.” Giọng nói của quản gia nhãn cầu từ lòng đất vọng lên: “Lần này đạo khí và đao ý hình kiếm ngươi thắng được của lão gia có giá trị cao lắm đấy.”

Tống Thư Hàng hít ngược một hơi: “Vậy ta phải tán bao nhiêu?”

“Bá Tống đạo hữu cứ tự xem mà xử lý, ta cũng không tính được giá trị của đạo khí đâu.” Quản gia nhãn cầu trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta táng gia bại sản có đủ tán tài phát này không?

Giá trị của đạo khí không thể đong đếm bằng linh thạch được, cho nên không thể tán tài theo ý nghĩa vật lý, nhất định phải mở lối tắt để tán tài thông qua con đường khác.

“Có rồi!” Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng nảy ra một ý hay: “Mấy ngày nữa ta sẽ nhờ nữ sĩ lưới rồng cài thêm chức năng dùng thử tài khoản VIP vào hệ thống client của phần mềm chat Tu Chân. Đến lúc đó, nếu muốn tán tài, ta có thể phát cho mỗi đạo hữu download client trong Chư Thiên Vạn Giới gói quà sáu tháng VIP!”

Tán tài một phát cho đại đa số người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới, tuyệt đối đủ nhiều!

Mà sau khi trải nghiệm chế độ VIP quý giá, nhất định sẽ có rất nhiều đạo hữu yêu chế độ này, đến khi hết hạn sáu tháng, bọn họ sẽ gia hạn thêm… thế là tiền vào như nước!

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhấn like cho sáng kiến của mình.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đang tự kỉ: “…”

Ngay cả quản gia nhãn cầu đang bị chôn dưới hố cũng sửng sốt cả con ngươi vì trí tưởng tượng và sáng kiến của Tống Thư Hàng, hạn hán lời đến nửa ngày trời, chẳng nặn ra nổi một câu khen ngợi.

Nhưng không thể không thừa nhận tán tài cho người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đúng là một ý kiến hay!

“Ta thấy được đó.” Quản gia nhãn cầu gật đầu nói.

“Vậy tạm biệt quản gia nhé, cửu phẩm lại gặp nhau.” Tống Thư Hàng phẩy tay áo, bước đến cửa ra vào Tán Tài Vương Tọa.

Sau khi mở cửa gỗ, Tống Thư Hàng ngắt cái đầu bản thể của mình xuống, cất vào thế giới hạch tâm.

Sau đó hắn chuẩn bị sẵn sàng rồi rời khỏi thế giới Tán Tài Vương Tọa, bước vào thế giới của Thiên Đế.

Bây giờ… là lúc sát nhập thế giới Thiên Đế với tiểu thế giới người khổng lồ, ngồi vững ngai vàng giới chủ, không để tư cách giới chủ tiểu thế giới người khổng lồ bị cướp đi.

Chương 2805: Tối nay Tiểu Hàng không nhà để về

Tống Thư Hàng cất kĩ đầu của bản thể, xác nhận mặt nạ trên mặt không có vấn đề gì, lại kiểm tra chắc chắn có mang theo chiếc nhẫn Bạch tiền bối two cho để áp chế thánh hiệu.

“Không vấn đề gì, thế này thì sẽ không ai nhận ra ta.” Tống Thư Hàng gật đầu, nhấc chân đi khỏi thế giới Tán Tài Vương Tọa, trở lại thế giới vụn vỡ của Thiên Đế.

Trong thế giới của Thiên Đế.

Đông Phương Đại Đế mỉm cười nâng món pháp khí cuối cùng là sừng Dã Trư Bá Giả lên, đặt nó vào hồ làm lạnh.

Xong rồi.

Hắn liều mạng tăng tốc độ, cuối cùng cũng thăng cấp xong cả hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thành thần binh non của Trường Sinh Giả trước khi nguyên thần Bá Tống trở về, đồng thời kiện nào cũng sinh ra khí linh sơ cấp.

[Chỉ cần tốc độ luyện khí của ta đủ nhanh, Bá Tống sẽ không đuổi kịp bước chân ta.] Đông Phương Đại Đế nói.

Sau đó là lúc từ biệt bạn cũ và rời khỏi nơi này.

Đại đế quay đầu lại, nhìn về các thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ.

Bạch Cốt Tiên Cơ, @#%× Tiên Tử, Phượng Nghi Cầm Chủ… móng vuốt, và cả Kim Quái áo trắng vừa mới kế nhiệm Thiên Đế.

Sau khi Thiên Đình Viễn Cổ sụp đổ mà còn gặp lại được nhiều bạn cũ thế này là một chuyện đáng để mừng vui. Hắn vốn định tụ hội hàn huyên cùng bạn bè, nhưng nghĩ đến Bá Tống có thể trở về bất cứ lúc nào thì lại không định ở lâu thêm nữa.

“Ta thăng cấp xong pháp khí rồi, các vị… trao đổi phương thức liên lạc cho nhau đi, sau này chúng ta phải hội họp cho vui vẻ.” Đông Phương Đại Đế đề nghị.

“Phương thức liên lạc? Kết bạn trên phần mềm chat Tu Chân đi.” Bạch Cốt Tiên Cơ đề nghị.

Cả nhóm các cô đã kết bạn với Tống Thư Hàng từ trước. Lần này phần mềm chat Tu Chân ra thêm hệ thống client, tất cả bọn họ đều download về.

Song giao diện của bọn họ khác với những người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới khác.

Bọn họ không chỉ có chức năng đăng nhập client, mà còn giữ nguyên giao diện Tu Chân kết nối trực tiếp với Tống Thư Hàng ban đầu.

Nói cách khác, bọn họ có thể sử dụng client để đăng nhập vào phần mềm chat Tu Chân, cũng có thể dùng giao diện ban đầu để vượt cấp hệ thống client, kết nối trực tiếp với server chủ Tống Thư Hàng.

Đây là đặc quyền của người dùng lâu năm.

“Thứ gì thế?” Đông Phương Đại Đế nghi ngờ hỏi. Hắn đột nhiên cảm thấy giữa mình và Bạch Cốt Tiên Cơ có khoảng cách thế hệ.

“Các ngươi đều không xem Bá Tống giảng pháp hả?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi,

Kim Quái áo trắng nhớ tới “Tống tiền bối”, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp, bèn đáp: “Ta vừa từ đảo tới, ngăn cách với bên ngoài, cho nên chưa kịp xem Bá Tống giảng pháp.”

“Ta cũng thế.” Đông Phương Đại Đế nói.

“Bá Tống…” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhẹ nhàng đọc cái tên này.

Sau đó, con ngươi trên móng vuốt của nó ngước lên nhìn thân thể không đầu đang nhóm lửa trước Thiên Hỏa lô.

Tuy thân thể này không có đầu nhưng cô chỉ cần liếc một cái là nhận ra ngay, đó chính là thân thể của vị đạo hữu đeo mặt nạ đã cứu cô ra khỏi nhà tù Thiên Đạo.

Trên người đối phương có pháp khí áp chế thánh hiệu, nhưng Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn suy đoán ra thân phận thực sự của hắn.

Bá Tống.

Cho nên, nội tâm móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cực kì xoắn quẩy.

Đối phương là thủ phạm phá hỏng kế hoạch sử dụng đại trận hồi sinh của Thánh Nhân Nho Gia để hồi sinh Thiên Đế của cô, nhưng lại là ân nhân cứu cô ra khỏi nhà tù Thiên Đạo.

Hơn nữa @#%× Tiên Tử và Bạch Cốt Tiên Cơ lại có quan hệ mật thiết với Bá Tống.

Đông Phương Đại Đế tiền bối còn thăng cấp pháp khí bản mệnh cho Bá Tống.

Quan hệ phức tạp như dây tai nghe thắt nút kéo móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ vào đầm lầy phiền não.

“Phải làm sao để kết bạn trên phần mềm chat Tu Chân? Xem Bá Tống giảng pháp mới được à?” Kim Quái áo trắng hỏi.

Theo mô tả của Bạch Cốt Tiên Cơ thì chức năng liên hệ của phần mềm chat Tu Chân cực kì thuận tiện, hơn nữa còn có thể sử dụng trong một vài bí cảnh mà không sợ bị chặn.

“Hay là để Bá Tống kết bạn trực tiếp với các ngươi đi.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Khi họ đang nói chuyện thì vòng xoáy không gian Tán Tài Vương Tọa mở ra.

Tống Thư Hàng đeo mặt nạ bước ra từ vòng xoáy, mặt nạ kim loại bị hắn đẩy nhẹ lên để lộ nửa gương mặt.

“Ta về rồi đây Đông Phương tiền bối!” Tống Thư Hàng cười phớ lớ.

Đông Phương Đại Đế: “…”

Nhìn trời! Chỉ kém có một bước! Chỉ muộn có một bước!

“Hoan nghênh trở về.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhẹ nhàng đáp xuống bờ vai của Tống Thư Hàng, thấp giọng nói: “Bá Tống đạo hữu.”

Tống Thư Hàng cứng đờ bả vai.

Không khí chìm vào sự tĩnh mịch sượng ngắt.

Ta đã lật đầu bản thể xuống, ẩn luôn cả thánh hiệu của bản thể đi rồi mà cô vẫn nhận ra sao?

Giữa chúng ta đã quen thuộc đến mức nhìn mỗi thân thể là nhận ra nhau rồi à?

“À, ha ha…” Tống Thư Hàng nhìn móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Để cho ta tiếp tục an tĩnh đi.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Được.” Tống Thư Hàng thoải mái đáp luôn.

Bây giờ Phượng Trảo tiên tử cần tìm chỗ yên tĩnh một mình, đối với hắn cũng là chuyện tốt.

Cách đó không xa, Bạch Cốt Tiên Cơ nói: “Thư Hàng, ngươi kết bạn với Đông Phương tiền bối, Kim Quái và Phượng Nghi Tiên Tử đi.”

“Được thôi, các ngươi chờ chút để ta về nhục thân cái đã.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nhục thể của hắn vẫn đang hì hục nhóm lửa kia kìa.

“Trên lưng nhục thân của ta có hình xăm kim đan mã QR, lát nữa các vị chỉ cần quét mã QR của ta, ta sẽ kéo thẳng các vị vào danh sách bạn tốt, tiện thể download client luôn.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng vừa giải thích, vừa bước đến bên cạnh nhục thân rồi cúi người trở lại nhục thân.

Trong ánh nhìn của mọi người, nguyên thần của Tống Thư Hàng dần dần trở lại nhục thân.

“Ủa? Sao chật thế?” Về được một nửa, Tống Thư Hàng bỗng nói bằng giọng nghi ngờ.

Cảm giác này không đúng!

Cứ như giường nằm trên xe khách của mình đã có người nằm rồi, không thể chen thêm người thứ hai vào vậy.

“Công Đức Tiên Tử, Tạo Hóa Tiên Tử?”

@#%× Tiên Tử còn đang bay trên đỉnh đầu hắn, Tạo Hóa Tiên Tử thì không thể chiếm cứ nhục thẻ của hắn, vì sự tồn tại của cô rất đặc biệt.

“Đừng chen nữa, chen nữa là nổ tung bây giờ.” Lúc này, trong nhục thân truyền ra giọng nói của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???”

Đây chẳng phải là giọng nói của ta sao?

Trong lúc hắn đang suy tư, một hình chiếu nguyên thần của Bá Tống chủ động chui ra từ nhục thân của hắn.

Hai hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng bốn mắt nhìn nhau.

Tống Thư Hàng: “…”

Hình chiếu nguyên thần B: “…”

“Ta nghĩ, ta cần yên tĩnh một lát.” Tống Thư Hàng nói.

Vì sao trong nhục thể của ta lại có thêm một hình chiếu nguyên thần?

“Bởi vì lúc trước ngươi tiến vào phòng tối Thiên Đạo.” Hình chiếu nguyên thần B trả lời: “Cả nhục thân và nguyên thần kí thác trong Kiếp Tiên Hư Không đều quên mất ngươi. Sau đó nó đã bổ sung cho nhục thân một hình chiếu nguyên thần mới, chính là ta đây.”

“Thế ta phải làm thế nào bây giờ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nhục thân đã có hình chiếu nguyên thần mới thì hắn tính sao đây?

Chẳng phải hắn đã thành người thừa rồi ư?

Tiểu Hàng… tối nay không nhà để về rồi…

“Chính ta cũng muốn biết lắm.” Phượng Trảo Tiên Tử đang tự kỉ trên vai Tống Thư Hàng nói. Cô cũng bị vấn đề này làm cho bối rối.

Chương 2806: Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Bá Thi!

Đông Phương Đại Đế, Bạch Cốt Tiên Cơ, Kim Quái áo trắng ở bên cạnh đều tò mò bu lại.

“Thế mà ra hai hình chiếu nguyên thần thật, thú vị.” Đông Phương Đại Đế vui vẻ nói. Xem ra muộn cũng có cái hay của muộn, được thấy trò vui thế này kia mà.

Bạch Cốt Tiên Cơ suy tư một lát rồi đưa ra một đề nghị cực kì có tính khả thi: “Đã đều là hình chiếu nguyên thần thì chém một cái đi là được ha? Dù sao cũng chỉ là hình chiếu, bất luận chém bao nhiêu, chỉ cần trong Kiếp Tiên Hư Không còn bản thể nguyên thần thì lại có thể chiếu ra mà.”

Tống Thư Hàng: “Nghĩa là… ta phải giết chính ta?”

“Ta phải giết chính ta!” Mỹ nhân rắn công đức thừa cơ ghi chép câu thoại kinh điển này lại. Mỗi câu thoại mới đều là một bước dẫn trước nho nhỏ của cô so với Tạo Hóa Tiên Tử.

Nhiều bước dẫn trước nhỏ hợp lại sẽ thành một bước dẫn trước dài!

“Ai sinh? Ai tử?” Đông Phương Đại Đế tiến vào trạng thái xem kịch vui.

“Đáp án này quá không hữu hảo với ta.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói. Cô không muốn đấu một trận sống chết với móng vuốt mới của bản thể sau khi hồi sinh đâu.

“Không thể dung hợp sao?” Kim Quái áo trắng lên tiếng.

“Thử rồi nhưng không dung hợp được. Nhưng… vì đều là hình chiếu, nên có thể hủy bỏ thông qua nguyên thần bản thể ở Kiếp Tiên Hư Không bất cứ lúc nào.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Sau khi hai hình chiếu nguyên thần đồng thời kết nối với nguyên thần bản thể trong Kiếp Tiên Hư Không, hai bộ số liệu khác nhau vì nghẽn mạng do phòng tối Thiên Đạo bắt đầu đồng bộ.

Dưới tác dụng của bản thể, hai hình chiếu nguyên thần vốn không thể đồng điệu bắt đầu đồng bộ từng động tác với nhau.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “Vậy hủy một hình chiếu nguyên thần đi là được rồi còn gì?”

“Nhưng làm vậy thì đáng tiếc quá. Vất vả lắm mới tạo ra được hai hình chiếu nguyên thần mà.” Tống Thư Hàng và hình chiếu B đồng thời nhìn Bạch Cốt Tiên Cơ, trăm miệng một lời.

Sau khi đồng bộ số liệu, chỉ cần không sử dụng chức năng “một công đôi việc” thì hai hình chiếu nguyên thần chẳng khác gì hai màn hình khác nhau cùng phát một nội dung.

“Đừng lấy cả hai cá thể nhìn ta rồi nói như thế, có biết kinh dị lắm không hả?” Bạch Cốt Tiên Cơ nói. Thân là xương trắng, cô rất nhạy cảm với ánh nhìn của người khác. Bởi vì xương là bị nhìn xuyên thấu mà!

Kim Quái áo trắng hỏi: “Thế… Bá Tống này, ngươi muốn dùng hai hình chiếu nguyên thần khác biệt này vào việc gì?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, nhưng ta cảm thấy sẽ có tác dụng lớn!” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

“Tống*sợ nghèo*Thư Hàng.” Mỹ nhân rắn công đức cắt câu thoại đọc lên, trả lời.

Thân là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức đi guốc trong bụng hắn, lại thêm góc độ người ngoài cuộc tỉnh táo khiến cô vừa nghe nhạc điệu đã đoán ra cả chương trình. Tống Thư Hàng sợ nghèo, cho nên không nỡ lãng phí bất cứ thứ gì mà hắn cảm thấy có giá trị, cho dù chỉ là một hình chiếu nguyên thần, hắn cũng phải ép ra giá trị đã rồi mới hủy bỏ được.

“Tóm lại cứ cất giữ hình chiếu nguyên thần dư ra cái đã, nếu không được thì đặt vào thế giới hạch tâm, sau này đi hỏi Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two xem ý kiến của bọn họ thế nào.

Tống Thư Hàng vừa mới dứt lời…

Sau lưng hình chiếu nguyên thần B của Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện một vết nứt không gian.

Sau đó, một thanh kiếm khổng lồ chui ra từ vết nứt không gian nọ.

Mũi kiếm vô cùng to lớn, thay vì nói nó là mũi kiếm, hình dung nó như một mũi tàu thì đúng hơn.

Hình chiếu nguyên thần B không hề phòng bị, bị mũi kiếm khổng lồ đâm trúng, còn chưa kịp kêu đã bắn văng ra ngoài.

Tống Thư Hàng: “!!!”

A ~ Hình chiếu nguyên thần B đắt giá của ta!

Ngươi đừng chết mà, ngươi tuyệt đối không thể chết được!

Choang! Sau một tràng tiếng thủy tinh vỡ, một thanh kiếm khổng lồ dài phải đến gần năm trăm mét chui ra từ hư không.

Trên thanh kiếm ấy là cái chân của Bạch tiền bối two đang đứng thẳng cùng với Số hamster.

Đó là pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hình thức thánh kiếm Chung Yên.

“Bọn ta trở về rồi đây Bá Tống! Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú thứ hai của ngươi đã thăng cấp thành công chưa?” Số hamster gào to.

Tống Thư Hàng: “…”

“Hình như ban nãy ta nghe tiếng ngươi gọi chủ nhân ta hay sao ấy nhỉ?” Số hamster lại nói.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía hình chiếu nguyên thần B bị đụng bay. Lẽ nào ban nãy ta vô tâm gọi một tiếng “Bạch tiền bối two”, chôn “nhân” xuống, cho nên hình chiếu nguyên thần B mới nhận lãnh “quả” thay ta?

Số hamster nhìn theo ánh mắt của Tống Thư Hàng thì thấy hình chiếu nguyên thần bị đụng bay kia.

“Ui da hay quá… à, ý ta là gay quá chủ nhân ơi! Số Bá Tống bị chúng ta đụng bay rồi.” Số hamster nói.

Cái chân thon dài của Bạch tiền bối two gẩy nhẹ một cái, lối vào thế giới Tà Liên mở ra. Sau đó một cụm vật chất kim loại màu trắng bạc nho nhỏ bay từ thế giới Tà Liên tới, dán lên hình chiếu nguyên thần B bị đụng bay của Tống Thư Hàng.

Cụm vật chất kim loại màu trắng bạc kia vừa tiếp xúc với hình chiếu nguyên thần B thì đã dung nhập vào trong nó.

Tống Thư Hàng: “???”

Hắn cảm thấy lồng ngực mình mát lạnh. Thứ mà Bạch tiền bối two vừa cho dung nhập vào thể nội hình chiếu nguyên thần B của hắn là gì vậy?

Trên thánh kiếm Chung Yên, cái chân của Bạch tiền bối vừa đáp xuống đã giẫm một cái.

Một trận văn pháp thuật hiện lên dưới cái chân ấy.

Đồng thời, bên cạnh hình chiếu nguyên thần B xuất hiện mười vòng Cửu U thuật thức màu đen. Lấy hình chiếu nguyên thần B của Tống Thư Hàng làm trung tâm, mười vòng thuật thức này chồng lên nhau và mở rộng ra.

Một lát sau, cả mười vòng bắt đầu chuyển động.

Một thuật thức tương tự như lỗ đen ngưng tụ thành hình.

Trong lỗ đen ẩn chứa khí tức cắn nuốt hết thảy, hủy diệt vạn vật.

Tống Thư Hàng hơi động trong lòng, hỏi: “Đây là lỗ đen cắn nuốt của quả cầu di vật Thiên Đạo sao?”

Hắn từng tự mình tiếp xúc với quả cầu di vật Thiên Đạo và trải nghiệm lỗ đen cắn nuốt đáng sợ đó.

Mà thuật pháp Bạch tiền bối two đang thi triển rất giống với lỗ đen của quả cầu di vật Thiên Đạo kia, mang thuộc tính có thể nuốt chửng tất cả vật chất trong Chư Thiên Vạn Giới.

Chẳng lẽ vật chất như kim loại kia chính là thân thể của quả cầu di vật Thiên Đạo?

Soạt soạt soạt!

Ở phía trước, sau khi pháp thuật lỗ đen cắn nuốt được kích hoạt, trong thế giới vụn vỡ của Thiên Đế có một lượng lớn năng lượng cuồng bạo bị hấp thu và cuốn vào lỗ đen.

Những năng lượng cuồng bạo này là tàn dư của virus năng lượng và pháp tắc còn sót lại khuếch tán trong thế giới của Thiên Đế.

Giờ đây, tất cả đều bị lỗ đen của di vật Thiên Đạo nuốt chửng.

Vỏn vẹn hơn mười phút sau, toàn bộ virus năng lượng, pháp tắc hủy diệt và linh lực cuồng bạo trong thế giới Thiên Đế đều bị lỗ đen hút hết.

Một thế giới Thiên Đế trong sạch, không chút ô nhiễm ra đời.

Cái chân của Bạch tiền bối two phóng ra sóng điện thỏa mãn.

Sau đó, lỗ đen cắn nuốt trước hình chiếu nguyên thần B tiêu tán. Mười vòng thuật thức cũng thu về và ẩn vào cơ thể hắn.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là di vật Thiên Đạo Bá Tống!” Số hamster hô vang tuyên bố: “Tên gọi tắt là Bá Thi!”

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn, Tống Thư Hàng, năm nay tròn mười tám tuổi. Sau vô số lần nếm trải mùi vị tử vong, cuối cùng cũng có một cái xác vẹn toàn rồi sao?

Chương 2807: Người đàn ông gần Thiên Đạo nhất

Ở phía đối diện, hình chiếu nguyên thần B hóa thân thành Bá Thi chậm rãi đứng lên và sờ lên ngực mình.

Tuy lúc này hắn vẫn là hình chiếu nhưng trong thể nội lại có thêm một hệ mạch giống như mạch máu, và dòng kim loại lỏng màu trắng bạc đang chảy xuôi trong hệ mạch này chẳng khác gì dòng máu.

Trong chất kim loại lỏng màu trắng bạc này ẩn chứa khí tức của quả cầu di vật Thiên Đạo, nhưng nó không phải là thân thể của quả cầu di vật Thiên Đạo.

Đây là tác phẩm của Bạch tiền bối two, là một loại chất lỏng dược tề mà hắn chế tạo ra sau khi nghiên cứu quả cầu di vật Thiên Đạo.

Ở điểm cuối cùng của hệ mạch trong cơ thể Bá Thi ngưng tụ ra một hạch tâm giống như trái tim. Toàn bộ lực lượng virus, pháp tắc hủy diệt và linh lực cuồng bạo trong thế giới Thiên Đế bị lỗ đen cắn nuốt và hấp thu đều bị ép thành một cụm và lưu trữ trong hạch tâm này.

“Nói cách khác, bây giờ ta cũng giống với một di vật Thiên Đạo sao?” Bá Thi ngẩng đầu hỏi.

“Đúng vậy, di vật Thiên Đạo Tống!” Số hamster gật đầu. Nhìn thấy “di vật Thiên Đạo Tống”, nó như thấy được cái xác tàn của Bá Tống, tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

“Nhìn trời.” Bá Thi ngẩng đầu lên nói.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng cũng ngẩng đầu lên than thở.

Hắn, Tống Thư Hàng, thánh hiệu Bá Tống, còn cách chứng đạo bất hủ tận mấy đại cảnh giới.

Nhưng dù chưa chứng đạo bất hủ, hắn đã nếm trải mùi vị làm chúa tể Cửu U và có được cả phúc lợi di vật Thiên Đạo chỉ thuộc về Thiên Đạo.

Thậm chí đến thuộc tính bất hủ của Thiên Đạo, hắn còn có bản mô phỏng là hình thức ngụy bất hủ nữa là.

Từ hôm nay trở đi, hắn có thể xưng là Bá Tống – người đàn ông gần với Thiên Đạo nhất!

Hiện giờ hắn đã hoàn toàn xứng đáng với danh xưng này.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, chẳng ai gần gũi với Thiên Đạo hơn hắn cả.

Người mạnh hơn hắn thì không hiểu rõ "bất hủ" như hắn.

Người thấu tỏ "bất hủ" hơn hắn thì không hiểu rõ chúa tể Cửu U và di vật Thiên Đạo bằng hắn.

Kim Quái áo trắng lặng lẽ nhìn chằm chằm Bá Tống. Thế mà tên này trở thành di vật Thiên Đạo rồi.

Mãi đến tận bây giờ, trong thâm tâm hắn vẫn từ chối chấp nhận sự thật rằng mới nửa năm trước thôi, "Tống tiền bối" trước mặt hắn đây chỉ là một tên ma mới gà mờ khốn khổ trên đảo của hắn.

Thời gian là pháp thuật thần kì nhất vì nó sẽ lặng lẽ thay đổi một con người. Nhưng pháp thuật thời gian tác dụng trên người Tống Thư Hàng thật sự có hiệu quả quá siêu nhiên!

Kim Quái áo trắng cảm thấy một khi nội tâm chấp nhận sự thật "Bá Tống" chính là "Tống Thư Hàng" thì hắn sẽ thua rất thảm.

Cho nên tiềm thức của hắn kháng cự đến cùng với sự thật này.

Ở phía đối diện.

Cái chân dài của Bạch tiền bối two đá một cái, bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú dung hợp khí tức của hắn chia tách ra, hóa thành ba mươi ba món pháp khí, trở về nhục thân của Tống Thư Hàng.

Sau đó, chân của Bạch tiền bối two lại đá một cú vào hư không, cửa vào thế giới Tà Liên mở rộng.

"Bá Thi ~ chủ nhân ta bảo ngươi lại đây một chút, ngài ấy cần làm một vài điều chỉnh với ngươi." Số hamster gọi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Điều chỉnh?"

"Đúng vậy, chủ nhân ta nói dược tề di vật Thiên Đạo ban nãy chỉ là vật thí nghiệm, rất có thể sẽ để lại một vài di chứng. Tóm lại, nguyên thần Bá Thi của ngươi phải tới đây. Nhân lúc di chứng chưa bộc phát, chủ nhân ta sẽ điều chỉnh cho một chút… tiện thể kiểm tra hiệu quả thí nghiệm luôn.” Số hamster nói.

“Được, để ta tới ~” Bá Thi đáp.

Đúng lúc hắn đang không biết phải đi đâu về đâu.

Bạch tiền bối two chủ động mời hắn đến thế giới Tà Liên làm khách, hắn cầu còn không được nữa là.

Thế là tối nay Tiểu Hàng có nhà để về rồi.

…

Sau khi Bá Thi đi theo Bạch tiền bối two đến thế giới Tà Liên, hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng cũng dùng tư thế ngầu lòi để trở về nhục thân của mình, tiện thể lấy cái đầu bản thể trong thế giới hạch tâm ra lắp lên. Dù sao thì móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cũng đã đoán ra thân phận của hắn rồi. Hắn có giấu cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa.

“Các vị, ta đi trước một bước đây.” Đông Phương Đại Đế nhanh chóng thu hồi Thiên Hỏa lô, cẩn thận sờ soạng một hồi, xác định nó không có gì khác thường thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đông Phương tiền bối xin chờ đã!” Tống Thư Hàng gọi với theo.

Dứt lời, hắn cởi áo tháo dây lưng, lột áo xuống, để lộ hình xăm kim đan mã QR mà Bạch tiền bối tự tay xăm lên lưng mình.

“Các tiền bối, xin hãy quét tinh thần lực lên mã QR này để ta thêm vào danh sách bạn bè.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu như nói người sử dụng phần mềm chat Tu Chân trong Chư Thiên Vạn Giới là tài nguyên, là linh thạch của Tống Thư Hàng trong tương lai.

Thì những đại tiền bối mà hắn tự tay kết bạn này chính là tool hack ngầu lòi của hắn.

Những đại lão Trường Sinh Giả này có thể giúp Tống Thư Hàng một tay trong lúc nước sôi lửa bỏng. Chỉ cần số lượng đại lão trong danh sách bạn tốt đủ nhiều, thì trong thiên hạ chẳng có khó khăn nào mà Bá Tống hắn không thể vượt qua.

Đây là kinh nghiệm mà Tống Thư Hàng tích lũy ra trong quá trình tu luyện từ nhất phẩm đến bây giờ.

Đông Phương Đại Đế vô thức muốn từ chối, nhưng nhìn thấy Kim Quái áo trắng, Phượng Nghi Cầm Chủ đều quét mã QR, hắn cũng thở dài rồi cố gắng dùng tinh thần lực quét một cái cho xong.

Đông Phương Đại Đế không biết rằng sau cú quét này, trên người hắn đã in cái dấu “hack siêu mạnh của Bá Tống”.

[Ting ~ Ngài đã kết bạn với Bá Tống và được xếp vào nhóm “Đại lão VIP”, biệt danh: Thiên Hạ Đệ Nhất Búa. Chúc ngài vui vẻ.]

Danh sách đại lão VIP của Tống Thư Hàng cũng giống như sổ đen của hắn, không phải đại lão Trường Sinh Giả thì không được vào.

Ngay sau đó, [Phượng Trảo Tiên Tử] Phượng Nghi Cầm Chủ và [Thiên Đế Cô Đơn] Kim Quái áo trắng lần lượt gia nhập danh sách này.

“Tiền bối, trong danh sách bạn tốt của ta còn có mấy thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ nữa, sau này ta sẽ lập cho các vị một nhóm riêng gọi là “Thiên Đình Viễn Cổ”, được không?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Gọi là Thiên Đình Đã Chết đi, để kỉ niệm quá khứ đã mất của bọn ta.” Bạch Cốt Tiên Cơ bỗng nảy tình thơ, mắt đầy thương cảm.

“Phượng Trảo Tiên Tử?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên túm lấy bả vai của Tống Thư Hàng, đầu ngón tay ghim chặt vào cơ thịt trên vai hắn.

“Tiên tử nhìn nhầm rồi, là Phượng Nghi Tiên Tử chứ nào có Phượng Trảo đâu?” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên, đồng thời ngấm ngầm sửa đổi “Phượng Trảo” thành “Phượng Nghi”.

Theo sự thay đổi quyền hạn của hắn, bây giờ mỗi khi đổi tên sẽ không còn xuất hiện tình trạng [Ngực nõn nà (gạch bỏ) tần thủ] nữa. Tên đã đổi xong thì sẽ đổi mới hoàn toàn.

Chữ “trảo” bị xoay chuyển, đổi thành chữ “nghi”.

Song khiếm khuyết thì vẫn tồn tại… ví dụ như con chữ đã thay đổi này thi thoảng gặp chấn động sẽ chuyển về chữ cũ.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn biệt danh của mình, thấy nó biến thành [Phượng Nghi Tiên Tử] mới chịu thỏa mãn.

Nhưng ngay sau khi cô dời sự chú ý đi chưa lâu, chữ “nghi” trong biệt danh của cô đã hoạt bát xoay thành chữ “trảo”.

Song Phượng Nghi Cầm Chủ không để ý đến.

Sau khi xác định biệt danh của mình không còn vấn đề gì, Phượng Nghi Tiên Tử lại nhìn sang Kim Quái áo trắng: “Thiên Đế Cô Đơn?”

“Thiên Đế” là một biệt danh cực kì nhạy cảm đối với các thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ.

“Đúng hình tượng ra phết đó chứ.” Kim Quái áo trắng cười tự giễu. Tuy hắn kế thừa Thiên Đế chi đạo, song hắn lại chỉ có mỗi một thân một mình, không có lấy một mống thuộc hạ, chẳng phải Thiên Đế cô đơn hay sao?

“Kim Quái kế thừa Thiên Đế chi đạo.” Đông Phương Đại Đế chậm rãi nói. Hắn là một trong tứ phương đại đế, vừa liếc mắt đã thấy điểm này ngay.

“Kế thừa Thiên Đế chi đạo? Thế Thiên Đế đâu?” Phượng Trảo Tiên Tử hoang mang hỏi.

“Hỏi hay lắm!” Đông Phương Đại Đế chỉ vào Tống Thư Hàng: “Thiên Đế bị hắn chém chết rồi.”

Phượng Trảo Tiên Tử: “!!!”

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 2808: Tống Cẩu Đản là đồ ngốc!

Kim Quái áo trắng nghe xong vội vàng đứng lên định giải thích hiểu lầm này. Hắn biết rõ chân tướng Thiên Đế tự tìm đường chết, muốn mượn tay Bá Tống để giả chết thoát thâm, hoàn thành một kế hoạch nào đó.

Ai ngờ hắn còn chưa kịp giải thích thì Đông Phương Đại Đế đã ném ra một quả bom khác:

“Ta có video làm chứng đây, xem ta!” Nói đoạn, Đông Phương Đại Đế vung tay thi pháp.

Dưới sự dẫn dắt bằng linh lực của đại đế, trong thế giới Thiên Đế xuất hiện một đoạn hình ảnh 3D. Sau đó đoạn hình ảnh 3D này bắt đầu quay ngược như thời gian nghịch chuyển.

Đây là một kĩ xảo vận dụng năng lực không gian đơn giản, nhằm tái hiện chuyện xảy ra cách đó không lâu bằng ấn kí không gian đặc thù.

Hình ảnh quay ngược cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đến đoạn Tống Thư Hàng giao tranh với nguyên thần Thiên Đế.

“Chính là đoạn này.” Đông Phương Đại Đế chỉ tay.

Trong màn ảnh, Thiên Đế thoi thóp yếu ớt được bảo vệ dưới một bức tường thủy tinh.

Ở phía đối diện, giữa những ngón tay của Bá Tống ngưng tụ ra hơn mười phù văn đại đạo đơn giản. Những phù văn này trông có vẻ giản đơn như thể nhìn một chút là học được… nhưng thực tế mỗi phù văn đều ẩn chứa quy tắc phức tạp vô cùng, nếu chỉ học được vỏ ngoài thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Bá Tống vung tay lên một cái, bắn hơn mười phù văn ra ngoài, hóa thành pháp thuật khủng bố có thể chém giết nguyên thần, chém ngược căn nguyên.

Choang!

Phía đối diện, bức tường thủy tinh che chở Thiên Đế không ngăn được đòn công của Bá Tống, sụp đổ.

Ngay cả bóng dáng thong dong quý phái của Thiên Đế trong bức tường thủy tinh cũng bị xé nát, tiêu tán triệt để, chết đến không thể chết hơn.

Sau lưng Thiên Đế, đế văn tượng trưng cho cả đời vô địch của cô tỏa ra khí tức bi ai, hóa thành khúc ca phúng điếu tiễn đưa Thiên Đế…

Cuối cùng, đế văn tản mát thành gió cát rồi tan biến.

Thiên Đế đại diện cho sự tồn tại vô địch một thời, đánh dấu chấm hết từ đây.

Đông Phương Đại Đế hơi búng tay, hình ảnh dừng lại.

“Hung thủ chính là ngươi, Bá Tống!” Đông Phương Đại Đế kết luận.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “Nhìn trời.”

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “!!!”

Móng vuốt của cô ghim sâu vào cơ bắp trên bả vai Tống Thư Hàng nhưng không thể đâm rách da. Lúc này cơ bắp trên vai Tống Thư Hàng đã biến thành trạng thái co dãn như cao su, rất chi là đàn hồi.

“Bá Tống, ngươi còn gì để nói!” Đông Phương Đại Đế cố gắng diễn cho thật căm phẫn, quát: “Nếu không còn gì để nói thì hãy nhận lấy lửa giận của thành viên Thiên Đình Viễn Cổ bọn ta đi!”

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ta cần luật sư. Trước khi luật sư của ta tới, ta sẽ không nói gì cả!”

@#%× Tiên Tử: "Tại hạ Bá Tống, năm nay mười tám xuân xanh, xin được chỉ giáo nhiều hơn. Nếu như ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi đến đánh ta đi?"

Đông Phương Đại Đế: “…”

Đậu má! Các ngươi đối thoại kiểu này thì ta biết diễn căm phẫn thế nào đây?

“Ngươi đã giết Thiên Đế thật sao?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ vô cùng bất an nhưng cô cố gắng kìm nén lại. Bởi vì Bạch Cốt Tiên Cơ, Đông Phương Đại Đế, thậm chí là Kim Quái áo trắng vừa mới kế thừa Thiên Đế chi đạo đều vô cùng bình tĩnh khi đối mặt với thông tin này. Cho nên chắc chắn trong đó còn ẩn tình mà cô không biết.

“Chuyện này nói ra thì dài lắm.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi nói đi, ta nghe.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Thực tế thì Thiên Đế chưa chết. Để ta kể từ đầu cho rõ ràng.” Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân xuống.

Vừa nói chuyện, hắn vừa xoay người kéo một bóng dáng đen xì ra từ cái bóng của mình.

Đây là Vũ Nhu Tử da đen. Ban nãy cô bị nỗi đau mất đi linh quỷ của bản thể trùng kích, đau tới hôn mê. Bây giờ Tống Thư Hàng bản thể phụ trách việc thi thoảng lại chích một phát Dưỡng Đao thuật để làm dịu nỗi đau ấy.

Muốn kể chuyện “Thiên Đế muốn chết” cần một khoảng thời gian. Tống Thư Hàng ôm Vũ Nhu Tử da đen ra, định chích cho cô một phát Dưỡng Đao thuật trước cho thoải mái.

Nhưng khi Vũ Nhu Tử da đen được đưa ra, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ lại sững sờ, hét thất thanh: “Thiên Đế! Ngươi giấu Thiên Đế trong cái bóng của mình sao?!”

“Đừng kinh ngạc quá lên thế, đây không phải là Á Nè Tử, đây là Da Đen Tử.” Tống Thư Hàng chích một phát Dưỡng Đao thuật cho Vũ Nhu Tử da đen, giúp đôi lông mày đang nhíu chặt của cô hơi giãn ra.

Phượng Trảo Tiên Tử: “…”

Cô lại nhìn quanh một vòng, phát hiện ra đám bạn bè Thiên Đình Viễn Cổ của mình đều rất bình tĩnh, chỉ có cái móng cô đây là kinh ngạc không để đâu cho hết, chẳng bình tĩnh chút nào.

“Người giết chết Thiên Đế đúng là ta. Nhưng đó là do Thiên Đế tự mình muốn chết.” Tống Thư Hàng bắt đầu giải thích.

Hắn kể lại cả quá trình Thiên Đế đưa hắn vào thế giới Thiên Đế này, sau đó thế giới sụp đổ, mặt trời hủy diệt và Thiên Đế muốn chết… một cách đơn giản cho móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nghe.

Kim Quái áo trắng đứng bên cạnh cuối cùng cũng tìm ra chỗ để xen mồm, bèn nói: “Ta có thể chứng minh chuyện này.”

“Vì sao Thiên Đế lại muốn chết?” Phượng Trảo Tiên Tử hỏi.

Đông Phương Đại Đế xoa cằm: “Chắc là vì muốn thoát thân, hoặc là cô ấy muốn đạt được mục đích riêng nào đó.”

Phượng Trảo Tiên Tử: “…”

Nghĩa là từ đầu đại đế ngươi đã biết chân tướng cái chết của Thiên Đế? Thế trước đó ngươi sục sôi căm phẫn để làm cái quái gì?

“Vậy vì sao Bá Tống có thể khẳng định rằng Thiên Đế chưa chết?” Bạch Cốt Tiên Cơ tò mò hỏi.

“Vì ghi chú đó.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói đoạn, hắn chỉ tay một cái, thành lập một nhóm mới trong giao diện phần mềm chat Tu Chân của mình.

[Á Nè Tử Thiên Đình]

Sau đó, hắn kéo tất cả các thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ trong danh sách bạn tốt vào trong nhóm.

Thành viên trong nhóm: [Thiên Đế Cô Đơn] Kim Quái áo trắng, [Thiên Hạ Đệ Nhất Búa] Đông Phương Đại Đế, [Khăn quàng cổ kim long] bạch long tỷ tỷ, [Khoa chỉnh hình] Bạch Cốt Tiên Cơ, [Phượng Nghi (Trảo) Tiên T] Phượng Nghi Cầm Chủ, [Nhìn trời] Quy Quy, bên cạnh đó còn có hai vị Kiếp Tiên cửu phẩm mắt toét nhận nhầm Tống Thư Hàng thành Trình Lâm Tiên Tử là [Tượng Nha Quái] Nha Tiên và Tửu Trung Tiên không có biệt hiệu.

“Thủy tổ kim long cũng có mặt?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ sững sờ.

Không ngờ Bá Tống lại giao thiệp rộng đến mức quen biết cả thủy tổ kim long. Còn con rùa của Bắc Phương Đại Đế thì cô đã đoán được từ câu cửa miệng “Nhìn trời” của Tống Thư Hàng nên không ngạc nhiên cho lắm.

Song công cuộc kéo thêm người của Tống Thư Hàng vẫn chưa kết thúc.

[Ting ~ Hệ thống nhắc nhở: [Bạn xấu] Thiên Đế - Á Nè Tử (ghi chú trạng thái: chết đến không thể chết hơn) gia nhập nhóm Á Nè Tử Thiên Đình.]

Không sai, đây chính là Thiên Đế tiền nhiệm.

Sở dĩ Tống Thư Hàng phán đoán cô chưa chết là vì trạng thái "chết đến không thể chết hơn" được ghi trong chi chú!

"Là Thiên Đế thật à?" Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ ngây ra.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn đang kéo thêm người.

[Ting ~ Hệ thống nhắc nhở: [Sổ đen 1 – Chết đến không thể chết hơn] Trình Cẩu Đản (ghi chú trạng thái: chết đến không thể chết hơn) gia nhập nhóm Á Nè Tử Thiên Đình.]

"Đây là ai nữa?" Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ hoang mang.

Trình Cẩu Đản: "???"

Trình Cẩu Đản: "!!!"

Trình Cẩu Đản: "Tống Cẩu Đản ngươi là đồ ngu học!"

[Ting ~ Hệ thống nhắc nhở: Thành viên tiết điểm Kiếp Tiên đã rời nhóm Á Nè Tử Thiên Đình.]

"Là cô ta sao?" Đông Phương Đại Đế chậm rãi hỏi.

Dao Trì Nữ Đế của Thiên Đình, tội đồ chôn vùi Thiên Đình Viễn Cổ!

Chương 2809: Lại đến lúc ta ngầu lòi rồi!

“Ai thế?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc.

Cả trong tên và biệt danh của Trình Cẩu Đản đều không tìm được manh mối để suy đoán thân phận của cô. Thiên Đình Viễn Cổ không có Chết Đến Không Thể Chết Hơn Tiên Tử, càng không có Trình Cẩu Đản Tiên Tử.

“Khụ, đây là tài khoản quản lý của ta.” Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng rồi đáp.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ liếc Tống Thư Hàng bằng ánh mắt không tin tưởng: “Ngươi?”

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời, nói xong bèn tháo chiếc nhẫn áp chế thánh hiệu mà Bạch tiền bối two tặng cho mình xuống.

Trên người hắn, tám thánh hiệu chữ “Bá” lần lượt hiện lên.

Ngoài những thánh hiệu đó ra, còn có những đạo hiệu nhân quả khác dây dưa cùng hắn.

Sau khi tu vi đạt cảnh giới nhất định thì đạo hiệu cũng là một dấu hiệu của bản thân, đặc biệt là đạo hiệu do trưởng bối hoặc đại lão ban cho sẽ để lại ấn kí trên thân tu sĩ.

Mà đạo hiệu “Trình Cẩu Đản” do cha Cẩu Đản (thân là chúa tể Cửu U) để lại trên người Tống Thư Hàng còn khắc rất sâu.

“Không dám giấu gì cô, Trình Cẩu Đản chính là ta, là một trong những đạo hiệu của ta đấy mà.” Tống Thư Hàng thật thà nói.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

Một lúc lâu sau, cô mới nặn ra được một câu: “Đạo hiệu này của ngươi độc đáo thật.”

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng lại đeo chiếc nhẫn của Bạch tiền bối two lên.

“Nếu là tài khoản quản lý của ngươi thì vì sao ban nãy lại mắng ngươi?” Đông Phương Đại Đế đã đoán ra chân tướng hỏi một câu cực gắt.

“Đây là chuyện thường giữa ta và nó. Tuy tài khoản quản lý này chính là ta, ta cũng là tài khoản quản lý này, nhưng quan hệ giữa ta và nó cũng giống như chủ nhân với linh quỷ vậy, có thể tiến hành giao lưu với nhau một chút.” Tống Thư Hàng điềm nhiên như không.

Khi người ta nói thật thì khí thế đường hoàng, lực lượng cũng mạnh mẽ.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ dời ra khỏi vai Tống Thư Hàng: “Thì ra là vậy.”

“Mặt khác, các ngươi nhìn ghi chú trạng thái của Thiên Đế đi. “Chết đến không thể chết hơn”, trạng thái này rất đặc biệt.” Tống Thư Hàng giải thích tiếp.

“Trạng thái này nghĩa là chết ngóm rồi còn gì.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Đúng vậy, nó mang ý nghĩa “cô ấy của quá khứ” đã chết. Trong khắp Chư Thiên Vạn Giới đã không còn dấu hiệu gì về sự sống của cô ấy nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Phượng Trảo Tiên Tử: “Thì ra là thế… đây chính là trạng thái mà Thiên Đế muốn sao?”

Kim Quái áo trắng suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Bao giờ thì Thiên Đế thức tỉnh?”

“Không biết, chắc bao giờ cô ấy lên tiếng trong nhóm thì lúc ấy coi như thức tỉnh nhỉ?” Tống Thư Hàng trả lời: “Có nhóm Á Nè Tử Thiên Đình này rồi, mọi người có thể liên hệ và giao lưu với nhau bất cứ lúc nào, không cần phải lo lắng.”

“Có lý lắm.” Đông Phương Đại Đế đứng lên, vươn tay, mặc lại phục sức đại đế xa hoa của mình rồi nói: “Các vị đạo hữu, bản tọa còn chuyện phải làm, đi trước một bước đây. Tạm biệt nhé.”

Thấy Tống Thư Hàng thi thoảng lại chích Dưỡng Đao thuật cho Vũ Nhu Tử da đen, Đông Phương Đại Đế đứng ngồi không yên.

“Đông Phương tiền bối, sau này gặp lại!” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

“Sau này gặp lại.” Phượng Nghi Tiên Tử và Kim Quái áo trắng cũng nói.

@#%× Tiên Tử lắc đầu ngón tay: “Chúng ta gặp nhau sai thời điểm, nhưng lại chia tay đúng lúc.”

Đông Phương Đại Đế: “???”

Sao hắn cứ thấy trong câu nói của @#%× Tiên Tử còn có ý khác vậy?

Đông Phương Đại Đế ôm đầy bụng nghi ngờ thu hồi điện phụ luyện khí Đông Chi Xuân các của mình, rồi rời khỏi thế giới Thiên Đế.

Khi đã rời khỏi Tống Thư Hàng rất lâu, Đông Phương Đại Đế bỗng cảm thấy hình như mình đã mất đi cái gì.

Hắn cẩn thận kiểm tra điện phụ từ đầu đến đuôi, từ chi tiết nhỏ nhất trở đi.

“Chẳng mất gì cả, Thiên Hỏa lô, búa, bệ rèn, hồ làm nguội…” Đông Phương Đại Đế cau mày.

Rõ ràng chẳng mất gì cả, thế mà lại thấy như đã mất cái gì.

Mất mát và hoang hoải quá.

Từ từ đã, kết hợp với lời nói của @#%× Tiên Tử thì…

“Lẽ nào ta bị ảnh hưởng bởi Dưỡng Đao thuật nên không muốn rời xa Bá Tống ư?” Đông Phương Đại Đế đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức mang theo Đông Chi Xuân các của mình, chạy xa hỏi Bá Tống bằng tốc độ nhanh nhất.

…

“Sao đại đế đi nhanh thế? Rõ ràng đã hứa là sẽ rèn đúc pháp khí cho ta cơ mà?” Bạch Cốt Tiên Cơ thất thểu nói.

Phượng Trảo Tiên Tử nhìn thế giới Thiên Đế trống rỗng, nói với vẻ thương cảm: “Chẳng còn gì nữa rồi.”

Tiểu thế giới mà năm xưa thành viên Thiên Đình Viễn Cổ cùng nhau tạo ra, căn cứ thứ hai của Thiên Đình… giờ đây chẳng còn gì nữa cả.

“Bá Tống, ngươi định xử lý tiểu thế giới này thế nào?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng giơ tay trái và tay phải rồi đan chúng vào nhau: “Ta cần sát nhập nó vào một thế giới khác, để kết hợp hai thế giới không trọn vẹn lại thành một.”

I have a thế giới Thiên Đế ~ I have a tiểu thế giới người khổng lồ ~

Uhh ~ thế giới Cự Thiên ~

“Sát nhập hai thế giới lại với nhau, Bá Tống làm được chuyện này sao?” Kim Quái áo trắng nhìn Tống Thư Hàng với vẻ hồ nghi.

Nếu hắn không biết thân phận thực sự của Tống Thư Hàng thì có thể đã thốt lên một câu “Tống tiền bối trâu vãi ~” từ tận đáy lòng. Nhưng bây giờ dù nội tâm có kháng cự, hắn vẫn biết Tống Thư Hàng chính là tu sĩ nho nhỏ lên đảo thần bí của mình năm xưa và mới chỉ có cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.

Một Huyền Thánh bát phẩm muốn dung hợp hai thế giới… phần lớn Trường Sinh Giả còn không làm được chuyện này. Dung hợp thế giới không đơn giản là dịch chuyển một hành tinh, mà nó còn dính tới khái niệm “vị diện thế giới”.

“Ta nắm chắc vài phần.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Kim Quái áo trắng: “!!!”

“Ngươi thật sự là Thư Hàng tiểu hữu? Ngươi thực sự không bị ai đoạt xá? Năm đó lúc lên đảo thần bí, có phải ngươi áp chế cảnh giới để chơi xỏ ta không? Thân phận thật của ngươi là “Tống tiền bối” mà Thiên Đế nói phải không?”

“Có cần hỗ trợ không?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

“Nếu cần trợ giúp thì ta sẽ nhờ Bạch Cốt Tiên Tử hỗ trợ.” Tống Thư Hàng cười ha hả đáp. Xin đại lão hỗ trợ có phải là chuyện gì đáng xấu hổ đâu.

Có một đám đại lão để nhờ vả bất cứ lúc nào cũng là một loại bản lĩnh đó.

Tống Thư Hàng nhìn một loạt đại lão xếp hàng trong danh sách bạn tốt mà nở nụ cười sung sướng.

“Có cần chuẩn bị gì không? Ví dụ như bày trận chẳng hạn?” Phượng Trảo Tiên Tử hỏi: “Nếu muốn bố trí trận pháp thì bọn ta có thể giúp ngươi một tay.”

“Không cần không cần, không cần phiền phức vậy đâu.” Tống

Thư Hàng đáp.

Dứt lời, hắn thò tay vào thế giới hạch tâm, rút ra một thẻ bài.

Đây là một trong những chiến lợi phẩm mà hắn đánh cược thắng thiếu niên ba mắt tiền bối, cũng có thể coi là món quà mà thiếu niên ba mắt tiền bối tặng hắn để đáp lễ vì đã tìm được thần khí từ nhà ngục Thiên Đạo về.

Thẻ bài tên [Dung hợp thế giới]

Hiệu quả giống như tên của nó, có thể dung hợp hai tiểu thế giới khác biệt lại với nhau.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đã giải trừ phong ấn hạn chế trên thẻ bài, Tống Thư Hàng chỉ cần cung cấp linh lực là có thể sử dụng thẻ bài này.

Mà thiết kế của thẻ bài này rất nhân tính hóa, nếu linh lực không đủ thì có thể tiêu hao linh thạch để cung cấp năng lượng cho nó.

Lại đến lúc ta ngầu lòi rồi!

Chương 2810: May mà ta có nguồn điện dự bị

Tống Thư Hàng rút tấm thẻ [Dung hợp thế giới] ra. Khi ngón tay hắn kẹp tấm thẻ này, hệ thống xác nhận trên thẻ bắt đầu xác nhận thân phận của hắn.

“Xác nhận vân tay thành công, xác nhận nguyên thần thành công, thánh ấn không có gì khác thường, thông qua ấn kí nghi thức đánh cược… Hoan nghênh bạn đăng nhập sử dụng series thẻ bài Sáng Thế, khách hàng Bá Tống.” Trên tấm thẻ [Dung hợp thế giới] vang lên một giọng nữ êm tai.

“Ơ? Đây không phải là giọng nói của thiếu niên ba mắt tiền bối, cũng không phải là giọng của quản gia nhãn cầu.” Tống Thư Hàng nhận ra điểm lạ.

Giọng nói này có vẻ vừa ghi âm không lâu… Nếu là giọng của người thật, thì thiếu niên ba mắt tiền bối lén giấu người đẹp trong nhà à?

“Xin hãy rót linh lực vào.” Giọng nữ êm tai trên thẻ bài [Dung hợp thế giới] lại nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó gọi về phía Bạch Cốt Tiên Cơ: “Bạch Cốt Tiên Tử, đảo chủ tiền bối, hai người mau đến bên cạnh ta đi. Ta sắp dung hợp hai thế giới đây…”

“Đây.” Bạch Cốt Tiên Cơ quen nếp đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, ngồi lên chiến xa Hà Long Thần Hành. Cô có ấn tượng rất tốt với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, vì bộ pháp khí này có thể hợp thể với người khổng lồ xương của cô để biến thân thành trạng thái siêu vũ trang mà.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi đừng gọi ta là tiền bối nữa.” Kim Quái áo trắng đi theo Bạch Cốt Tiên Cơ, ngồi lên chiến xa, sau đó lôi con thỏ trắng đáng yêu trong tay áo ra, ôm vào trong lòng vuốt ve nhè nhẹ.

Mỹ nhân rắn công đức trở lại với Tống Thư Hàng bản thể, làm động tác chuẩn bị sẵn sàng để tiếp ứng Tống Thư Hàng bất cứ lúc nào.

Cô có linh cảm thẻ bài [Dung hợp thế giới] này sẽ khiến Bá Tống bỗng nhiên rơi nước mắt. Để thu thập nước mắt của Bá Tống, cũng để tránh Bá Tống lãng phí nước mắt, cô sẽ ra tay trợ giúp hắn một phen.

“Vậy thì bắt đầu thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn vận chuyển nguồn linh lực khổng lồ trong thể nội, rót vào tấm thẻ [Dung hợp thế giới] này.

Linh lực cuồn cuộn vận chuyển trong thể nội Bá Tống.

7 + 1 + 1 hạch tâm mang đến cho Tống Thư Hàng lượng linh lực vượt xa cảnh giới của mình.

Lượng linh lực trong cơ thể hắn lớn đến mức cả móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ và Kim Quái áo trắng cũng phải lác mắt.

“Linh lực đáng sợ thật… chỉ luận số lượng đã vượt xa cấp độ Kiếp Tiên cửu phẩm, gần bằng Trường Sinh Giả luôn rồi.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ tính toán rồi nói.

“Nguồn linh lực khổng lồ này còn hơn cả ta vài ngày trước đấy.” Kim Quái áo trắng đau nhói lòng mề. Cường độ linh lực của hắn trước khi kế thừa Thiên Đế đại đạo chỉ đáng xách dép cho Bá Tống.

“Dù sao cũng là bảy hạch tâm nhỏ + một hạch tâm lớn + một kim đan mà. Mỗi người chỉ có một cái động cơ, hắn có những chín cái, đương nhiên là động lực phải hơn rồi.” Bạch Cốt Tiên Cơ bình tĩnh nói. Trong số những người ở đây thì cô tiếp xúc với Bá Tống lâu nhất, cũng là người hiểu rõ Bá Tống nhất.

Điểm tốt của 7 + 1 + 1 hạch tâm không chỉ nằm ở lượng linh lực khổng lồ, mà tốc độ khôi phục linh lực cũng vượt xa tu sĩ bình thường khác.

Với tốc độ vận chuyển linh lực hiện tại, tốc độ khôi phục linh lực của Tống Thư Hàng cơ hồ ngang bằng với mức độ tiêu hao của hắn.

“Bảo sao hắn không cần ai trợ giúp.” Móng vuốt của Phượng

Nghi Cầm Chủ thầm nghĩ trong lòng. Nhìn tình hình trước mắt thì chỉ một mình Bá Tống là đủ năng lượng để kích hoạt và cung cấp cho thẻ [Dung hợp thế giới] hoạt động rồi.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ vừa nghĩ xong thì thẻ [Dung hợp thế giới] đã bắt đầu bành trướng.

Lấy tấm thẻ này làm trung tâm, một màn hình siêu mỏng màu đen mở ra.

Trông nó chỉ như một lớp giấy rất mỏng, song cả hai mặt đều ngưng tụ một vòng xoáy đen kịt.

[Thẻ bài đã kích hoạt, đang bước vào giai đoạn thứ hai. Mời lựa chọn các tiểu thế giới cần dung hợp và tăng lượng linh lực đưa vào.] Tiếng nhắc nhở êm tai lại vang lên lần nữa.

“Thế giới cần dung hợp: Thế giới Thiên Đế + tiểu thế giới người khổng lồ nhân tạo!” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Thông qua thẻ [Dung hợp thế giới], Tống Thư Hàng vừa nói chuyện, vừa dùng thần trí của mình khóa chặt thế giới Thiên Đế, sau đó lấy thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển, kết nối nó với tiểu thế giới người khổng lồ.

Hư ảnh của hai thế giới hiện lên trên hai mặt của màn hình đen, được hai vòng xoáy đen từ từ dẫn dắt.

Trong quá trình này, lượng linh lực mà Tống Thư Hàng rót vào thẻ [Dung hợp thế giới] tăng gấp ba mươi lần trong nháy mắt. Mà số liệu này còn không ngừng tăng lên.

Sự cân bằng thu chi linh lực lập tức bị đánh vỡ, thu không đủ chi.

Dù là động cơ 7 + 1 + 1 hạch tâm cũng không gánh nổi lượng tiêu hao linh lực gấp ba, bốn mươi lần.

“Bá Tống, thấy thế nào rồi? Có còn chống đỡ được không?” Bạch Cốt Tiên Cơ lo lắng hỏi.

Toàn thân Tống Thư Hàng run lên một chút: “Cảm thấy như thân thể bị móc rỗng vậy.”

Tuy hắn có nhiều hạch tâm, tuy lượng linh lực của hắn khổng lồ như biển, nhưng tấm thẻ [Dung hợp thế giới] này là pháp khí cấp bậc chúa tể Cửu U!

Cho nên dù là Bá Tống chín hạch tâm cũng không gánh nổi lượng tiêu hao kinh khủng này.

Lượng linh lực cần tiêu hao để dung hợp hai thế giới, thậm chí là cưỡng ép sát nhập hai quy tắc vị diện vào cùng một chỗ, quả thực là không thể tưởng tượng được.

“Có gượng được nữa không?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cũng lên tiếng hỏi han.

“Vẫn được, ta còn nguồn điện dự bị.” Tống Thư Hàng đáp.

Khi hắn đang nói thì trong cơ thể lại có mấy nguồn năng lượng mới liên tục vận chuyển linh lực đến.

Mấy nguồn điện dự bị này gồm có:

Một là linh quỷ. Lúc này linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng đang tạm thời ở nhờ trên người Tô Thị A Thập Lục, song cô vẫn có thể cung cấp một phần linh lực dự bị cho Tống Thư Hàng.

Hai là @#%x Tiên Tử. Cô là hóa thân công đức của Tống Thư Hàng, đồng thời cũng là một nguồn năng lượng. Mỹ nhân rắn công đức đang chờ hứng nước mắt của Tống Thư Hàng + thú cưỡi cá voi mập công đức + năng lượng trên công đức lôi thụ bị hút khô chỉ trong chớp mắt. Thân thể như bị móc rỗng. Tống Thư Hàng còn chưa khóc mà mỹ nhân rắn công đức thì đã suýt rơi lệ đến nơi rồi.

Ba là hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Trong mỗi món của hai bộ pháp khí này đều có một trái tim của Bá Tống, mà mỗi bộ thì có một trái tim mô phỏng của đại lão hành tinh mọc mắt do Bạch tiền bối two tạo ra. Vào lúc nước sôi lửa bỏng, hai bộ pháp khí bản mệnh có thể cung cấp một nguồn linh lực khả quan cho Tống Thư Hàng.

Những nguồn năng lượng này là cùng một thể với Tống Thư Hàng, được thẻ [Dung hợp thế giới] thừa nhận và chuyển hóa thành năng lượng tiêu hao cho việc dung hợp thế giới.

Sau khi kích hoạt ba nguồn điện dự bị này, Tống Thư Hàng miễn cưỡng chống đỡ được thêm một thời gian.

Nhưng ngay khi Tống Thư Hàng toan thở phào nhẹ nhõm, giọng nói ngọt ngào trên thẻ [Dung hợp thế giới] lại vang lên:

"Khóa chặt thành công vị diện thế giới Thiên Đế và tiểu thế giới người khổng lồ, liên kết sơ bộ hoàn thành, bắt đầu tiếp xúc pháp tắc… bước vào giai đoạn ba, dung hợp vật chất thế giới. Xin hãy tăng lượng linh lực đưa vào."

Tống Thư Hàng: "!!!"

"Có dùng năng lượng của bọn ta được không?" Chiến sĩ thi đua đam mê giúp người miễn phí Bạch Cốt Tiên Cơ xung phong nhận việc, lên tiếng hỏi.

"Để ta thử xem." Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ đặt tay lên tấm thẻ [Dung hợp thế giới] trong tay Tống Thư Hàng, thử đưa linh lực vào.

Linh lực của cô quấn quanh bàn tay của Tống Thư Hàng rồi dung nhập vào thẻ bài.

Chương 2811: Ta tuyệt đối không giao ngươi ra

Nhưng sau một khắc…

[Xác nhận vân tay thất bại, xác nhận nguyên thần thất bại, thánh ấn dị thường, ấn kí nghi thức cá cược dị thường.] Giọng nói ngọt ngào kia vang lên.

Nó từ chối linh lực của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Đúng là một âm thanh ngọt ngào mà tàn khốc.

Song trên thực tế, chức năng từ chối của thẻ bài chính là suy nghĩ chu toàn của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Quá trình dung hợp thế giới dính dáng đến quy tắc và quyền hạn của thế giới… Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất là Tống Thư Hàng phải tự mình gánh vác việc cung cấp linh lực. Dù Bá Tống muốn tìm người ngoài giúp đỡ thì cũng phải đóng dấu ấn kí của hắn lên để tránh ảnh hưởng tới hiệu quả sau khi dung hợp thế giới.

“Xem ra không được rồi.” Bạch Cốt Tiên Cơ thu tay về, nói với vẻ đầy nuối tiêc.

Phượng Trảo Tiên Tử suy nghĩ một chút rồi bảo: “Nhưng @#%× Tiên Tử lại giúp được. Nói cách khác, năng lượng bên ngoài hẳn là phải chuyển hóa được mới đúng chứ?”

“@#%× Tiên Tử là hóa thân công đức của Tống Thư Hàng, vốn là cùng một thể với hắn… Nhưng lời cô nói lại nhắc nhở ta. Nếu muốn thông qua bước xác minh của thẻ [Dung hợp thế giới] thì phải hóa thành một thể với Tống Thư Hàng.” Bạch Cốt Tiên Cơ cuốn lọn tóc lên ngón tay, suy tư.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ thấy cô suy nghĩ nghiêm túc thì hơi sững sờ: “Bạch Cốt Tiên Cơ, cô không cần liều mạng như vậy chứ?”

Vì giúp Bá Tống một lần mà cô định hợp thể với hắn luôn sao?

Chuyện này giống như vì muốn cho Bá Tống một xu tiền mà phải dùng phương thức “lấy thân báo đáp” để cho vậy.

“Không phải, Phượng Nghi Tiên Tử cô hiểu lầm rồi. Ta đang nghĩ không biết có thể dùng thân thể của Tống Thư Hàng để tinh lọc năng lượng của ta một chút, biến nó thành năng lượng của hắn để thẻ bài kia sử dụng được không.” Bạch Cốt Tiên Cơ cười đáp.

Phượng Trảo Tiên Tử: “…”

Đúng là cô nghĩ đến chuyện hợp thể thật à?

“Với tình hình căng thẳng của Bá Tống bây giờ, Bạch Cốt Tiên Cơ cô mà rót trực tiếp linh lực vào cơ thể hắn, có lẽ sẽ khiến hắn tẩu hỏa nhập ma mất. Muốn dung hợp năng lượng với Bá Tống thì trước đó phải tạo ra liên kết với hắn mới được.” Kim Quái áo trắng chậm rãi nói.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ bảo: “Cho nên, hay là đổ linh thạch vào đi?”

Đổ linh thạch vào…

Linh thạch, linh thạch, linh thạch…

Tống Thư Hàng thấy lòng đau nhói.

Đổ linh thạch vào?

Lấy đâu ra!

Bá Tống hắn vẫn còn đường khác!

“Tiên cơ đừng lo lắng, thực ra ta vẫn còn một cục pin dự phòng có thể phát huy tác dụng.” Tống Thư Hàng từ tốn nói.

Hắn, Bá Tống, vẫn còn con bài chưa lật!

Dứt lời, hắn chủ động bắt đầu kết nối với …pin dự bị Cổ Thần!

Cổ Thần bị thiếu niên ba mắt tiền bối phong ấn trong trái tim của Tống Thư Hàng lúc này đã nhiễm khí tức của hắn.

Sau khi Tống Thư Hàng chủ động thao tác, một luồng lực lượng tinh khiết và khổng lồ cách không truyền tới từ chỗ Cổ Thần.

Thông qua cộng hưởng nơi trái tim, dưới thao tác của Tống Thư Hàng, năng lượng của Cổ Thần được hắn chia ra chuyển đến trái tim của bản thể cùng với trái tim trong sáu mươi sáu món pháp khí bản mệnh.

Một khắc sau, trái tim của Bá Tống + sáu mươi sáu trái tim trong pháp khí bản mệnh đập điên cuồng, nhanh chóng chuyển hóa nguồn năng lượng trong pin Cổ Thần và đưa chúng vào thẻ [Dung hợp thế giới].

Trải qua hai lần chuyển hóa, năng lượng của Cổ Thần vốn đã nhiễm khí tức của Tống Thư Hàng từ khi bị phong ấn vào trái tim hắn đã đạt yêu cầu dành cho "năng lượng bên ngoài" của thẻ bài.

Lại thêm… năng lượng của Cổ Thần vốn có cùng nguồn gốc với tiểu thế giới người khổng lồ.

Hai điều kiện kết hợp với nhau giúp thẻ [Dung hợp thế giới] tiếp thu luồng năng lượng khổng lồ này một cách thuận lợi và rót nó vào pháp thuật dung hợp thế giới.

"Hay lắm, lại chống đỡ được rồi." Tống Thư Hàng hài lòng nói.

"Đừng mừng vội, linh lực của ngươi vẫn đang không ngừng xói mòn… Nếu không tìm thấy nguồn năng lượng bổ sung mới thì không kiên trì được bao lâu đâu." Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhắc nhở.

Hơn nữa lượng điện trong pin Cổ Thần vốn cũng không được dồi dào. Nó bị phong ấn vào tim Tống Thư Hàng khi chỉ còn thoi thóp, lại bị Tống Thư Hàng dùng Đồng thuật giày vò, biến thành Slime lông dài đến giờ còn chưa khôi phục kia.

"Đa tạ Phượng Nghi Tiên Tử nhắc nhở." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Bây giờ hắn biết đi đâu mà tìm nguồn năng lượng mới để bổ sung đây?

Hắn hướng ánh mắt về phía thế giới hạch tâm.

Trong tình huống bình thường, thế giới hạch tâm cũng là một nguồn điện dự phòng của Tống Thư Hàng. Chỉ cần suối nguồn sự sống và thế giới hạch tâm không bị chặn thì có thể liên tục vận chuyển năng lượng cho hắn.

Nhưng bây giờ năng lượng của thế giới hạch tâm đã dung nhập vào quá trình dung hợp thế giới từ lâu. Tiểu thế giới người khổng lồ đang nối liền với thế giới hạch tâm, lấy thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển để tiến hành sát nhập với thế giới Thiên Đế.

Thế giới hạch tâm cũng đã hoạt động hết công suất, không còn dư năng lượng để chi viện cho bản thể nữa.

Cuối cùng, ánh mắt của Tống Thư Hàng dừng lại trên đống linh thạch kia… Đó là linh thạch nóng hổi vừa thổi vừa ôm mà đảo chủ áo trắng tiền bối tặng hắn làm quà gặp mặt.

Tống Thư Hàng còn chưa ôm nóng đống quà gặp mặt này, thậm chí còn chưa kịp đếm số lượng đám nhóc đáng yêu ấy.

Lẽ nào bây giờ hắn phải dùng chúng rồi sao?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang xoắn ruột xoắn gan, thì một luồng năng lượng khổng lồ truyền tới từ phía linh quỷ tiên tử.

Trong luồng năng lượng này có khí tức của bạch long tỷ tỷ.

Đây là nguồn chi viện từ xa mà Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ gửi đến cho Tống Thư Hàng trong trạng thái bế quan.

Một khắc trước, năng lượng từ pin Cổ Thần phản hồi tới đã bị Tống Thư Hàng chủ động cắt nhỏ, chia vào từng trái tim lưu ly, mượn sáu mươi sáu món pháp khí bản mệnh để tăng tốc chuyển hóa năng lượng Cổ Thần.

Trong quá trình này, một phần năng lượng của Cổ Thần đã được đưa tới chỗ Tô Thị A Thập Lục đang tu luyện trong huyệt một của bạch long tỷ tỷ.

Thông qua phản hồi từ linh quỷ tiên tử, Tô Thị A Thập Lục đoán ra lúc này Tống Thư Hàng đang cần một lượng linh lực cực lớn.

Thế là cô dùng trái tim lưu ly để chuyển hóa năng lượng của mình và bạch long tỷ tỷ trước, sau đó mới nhờ linh quỷ tiên tử gửi luồng năng lượng chi viện này đến cho Tống Thư Hàng.

Sau khi được chuyển hóa qua hai chặng là trái tim lưu ly và linh quỷ tiên tử, luồng năng lượng bên ngoài này cũng phù hợp tiêu chuẩn.

Năng lượng chi viện của bạch long tỷ tỷ và Cổ Thần thành công giúp Tống Thư Hàng chống đỡ tiếp.

Giai đoạn thứ ba, vượt qua.

[Giai đoạn cuối cùng bắt đầu. Thế giới mới đang hình thành… pháp tắc của thế giới mới đang hình thành… đang dung hợp quyền hạn giới chủ… xin hãy chống đỡ ba phút cuối cùng.] Giọng nhắc nhở ngọt ngào lại vang lên.

Rốt cuộc cũng tới giai đoạn cuối cùng.

Mà đây cũng là giai đoạn tiêu hao linh lực khủng khiếp nhất.

“Có ráng được không?” Bạch Cốt Tiên Cơ lo lắng hỏi.

Đừng để cả quá trình đổ sông đổ biển nhé.

“Ba phút… may mà ta vẫn còn thủ đoạn cuối cùng.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau lưng hắn, thế giới hạch tâm mở ra.

Lấy thế giới hạch tâm làm đường dẫn, kết nối với Tống four trong thế giới Cửu U.

Trên lưng bản thể và Tống four, hình vẽ kim đan mã QR sáng lên.

Bia đá đạo hữu vượt không xuất hiện, đáp xuống lòng bàn tay của Tống Thư Hàng, phối hợp với sự kích hoạt của hắn.

“Hình thức đàn ông chân chính chỉ duy trì ba phút!” Tống Thư Hàng quát khẽ. Linh thạch, anh tuyệt đối sẽ không giao các cưng ra!

Hình thức người đàn ông chân chính chỉ duy trì ba phút mà Bạch tiền bối two tặng cho hắn, có thể giúp hắn hóa thân thành chúa tể Cửu U đích thực!

Hắn giữ lá bài tẩy này đến phút cuối quả nhiên là lựa chọn chính xác!

Chương 2812: Nhưng dáng vẻ vung tiền như rác của ngươi rất đẹp

Hình thức chúa tể Cửu U mượn một phần sức mạnh của Bạch tiền bối two duy trì được ba phút, mà giai đoạn cuối cùng trong thẻ [Dung hợp thế giới] của thiếu niên ba mắt tiền bối cũng kéo dài ba phút.

Khéo như trời định!

Lấy thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển, Tống Thư Hàng cộng minh với Tống four, tiến vào hình thức chúa tể Cửu U.

Để phòng ngừa khả năng chúa tể Cửu U tiến vào hiện thế dẫn đến Thiên Phạt, nên Tống Thư Hàng lấy Tống four làm tọa độ để mở một thông đạo không gian nối thẳng đến thế giới Cửu U.

Sau đó nhục thể của hắn lui lại một bước, đứng vào trong thông đạo không gian đó.

Kim Quái áo trắng, Bạch Cốt Tiên Cơ và móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn thấy khí tức trên mình Tống Thư Hàng đột ngột thay đổi, từ khí tức thiện lương chính phái quay ngoắt 180 độ, hóa thành khí tức vô cùng tà ác, kinh khủng như vực sâu không đáy.

Đây là hiện tượng "người càng chính nghĩa hắc hóa càng đáng sợ" trong truyền thuyết sao?

"Chúa tể Cửu U?" Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ trợn tròn con mắt duy nhất, không dám tin.

"Đúng là hình thức chúa tể Cửu U." Kim Quái áo trắng từ tốn nói. Hóa ra Thiên Đế không lừa hắn. Bá Tống dùng thân phận con người ở hiện thế để cai quản quyền hành của Cửu U, không biết tên này đã làm thế nào mới được như vậy nữa!

Cho nên… đây tuyệt đối không thể là Thư Hàng tiểu hữu mà hắn đã từng quen.

“Bá Tống, ngươi là chúa tể Cửu U sao?” Phượng Trảo Tiên Tử chấn kinh đến lạc giọng, giọng nói ngự tỉ thoắt cái biến thành loli luôn.

“Nhân viên tạm thời, ta chỉ là một nhân viên tạm thời đi ngang qua thôi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Dứt lời, hắn dùng niệm lực kéo đảo chủ áo trắng và Bạch Cốt Tiên Cơ vào thông đạo không gian.

Được dòng năng lượng vô cùng vô tận cấp bậc chúa tể Cửu U duy trì, thẻ [Dung hợp thế giới] vận chuyển toàn lực.

Hai thế giới đều bị hút vào lỗ đen, lột xác thành một thế giới hoàn toàn mới.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi.

Lực lượng cấp bậc chúa tể Cửu U hoàn toàn đủ để Tống Thư Hàng tiêu xài, thậm chí hắn còn không cần phải vận dụng linh lực tự thân, nguồn điện dự bị và pin dự phòng nữa.

Cho nên trong ba phút này, Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian phát động cả chín hạch tâm vận chuyển toàn lực để bổ sung số linh lực đã tiêu hao.

Không chỉ bản thể của hắn, mà cả linh quỷ, mỹ nhân rắn công đức và các nguồn năng lượng khác cũng tranh thủ thời gian để khôi phục trạng thái.

Không sợ gian khó, chỉ sợ không may.

Tống Thư Hàng là người cẩn thận. Tuy hình thức đàn ông chân chính duy trì ba phút trùng khớp như trời định với ba phút cuối cùng của thẻ [Dung hợp thế giới], song lỡ may thẻ [Dung hợp thế giới] còn có khâu nhỏ nào cần tiêu hao linh lực nữa thì sao?

Cho nên cứ lo trước cho khỏi họa.

Hắn muốn bóp chết tất cả khả năng “phải tiêu hết các bé linh thạch đáng yêu” từ trong trứng nước!

…

Thời gian ba phút nói dài thì không dài, nhưng nói ngắn thì cũng không ngắn.

Kim Quái áo trắng, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ và Bạch Cốt Tiên Cơ đều không nói một lời, chăm chú quan sát quá trình thế giới lột xác và nhận được một chút dẫn dắt từ trong đó.

Hai thế giới khác biệt va chạm, pháp tắc tiếp xúc dung hợp, quá trình sát nhập vị diện… mỗi bước ấy đều ẩn chứa tin tức của đại đạo, quả thực là một bữa tiệc kiến thức đối với các Trường Sinh Giả.

@#%× Tiên Tử tận tụy ghi lại toàn bộ cảnh tượng này. Tương lai những nội dung mà cô ghi lại sẽ trở thành video cho Tống Thư Hàng dùng để dạy học.

Ầm ầm ~

Sau một tiếng nổ lớn, một vị diện thế giới hoàn toàn mới được sinh ra.

Hình thức đàn ông chân chính chỉ duy trì ba phút của Tống Thư Hàng cũng vừa lúc kết thúc. Phối hợp khéo léo không chê vào đâu được.

Liên hệ giữa thế giới Cửu U và Tống Thư Hàng bị cắt đứt.

Nhục thân của Tống Thư Hàng được đẩy vào thế giới mới, đứng ở chính giữa phương thiên địa mới toanh.

Trên người hắn, một giới ấn xuất hiện.

Đây là thân phận giới chủ của hắn được xác nhận lại một lần nữa sau khi thế giới mới sinh ra.

Giới ấn [Bá Giới] trôi nổi trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Bên ngoài cửu thiên, gió mây cuồn cuộn, từng luồng hào quang bảy màu chói mắt tản mác chiếu xuống từ chín tầng trời, hòa cùng với tường vân.

Những luồng hào quang bảy màu này chính là những luồng sức mạnh công đức cực lớn phủ xuống giới ấn [Bá Giới].

Sức mạnh công đức này vô cùng to lớn, thậm chí còn lớn hơn khi Tống Thư Hàng giảng pháp. Đây là công đức khổng lồ khi cứu vớt một vị diện thế giới.

Sức mạnh công đức nhuộm giới ấn thành một màu vàng kim, sau đó khóa chặt giới ấn này với miền đất mới sinh thành vào một chỗ.

Tống Thư Hàng đứng ở trung tâm thế giới. Sau một hồi suy nghĩ, hắn nâng cao tay phải, đặt lên giới ấn, bắt đầu rót linh lực của mình vào!

Sự chuẩn bị của hắn là đúng đắn. Sau khi dung hợp thành công, quả nhiên còn một khâu cần hắn rót linh lực vào! Tranh thủ thời gian ba phút kia để sạc đầy linh lực cho mình và các nguồn điện dự phòng là một nước đi vô cùng chính xác.

Ầm ~ Toàn bộ thế giới mới cộng hưởng với linh lực của Tống Thư Hàng, hoan nghênh giới chủ Bá Tống.

Công đức khổng lồ từ trên trời giáng xuống, sau khi cường hóa xong giới ấn Bá Giới của Tống Thư Hàng, còn sót lại một lượng lớn dung nhập vào thể nội của mỹ nhân rắn công đức.

Quá trình tiến hóa của mỹ nhân rắn công đức cơ bản đã hoàn thành… cô đã tiến hóa ra đôi chân thon dài và có thể tự do hoán đổi giữa chân và đuôi rắn.

Lần này, toàn bộ công đức trên trời rơi xuống đều chuyển hóa thành lực lượng của cô.

Vốn dĩ thực lực của mỹ nhân rắn công đức sẽ bị giới hạn bởi cảnh giới của Tống Thư Hàng bản thể. Nhưng giờ đây, tuy Tống Thư Hàng vẫn còn ở cảnh giới bát phẩm, song cường độ nguyên thần và nhục thân của hắn thì đã không còn hạn chế cảnh giới của mỹ nhân rắn công đức nữa. Huống hồ hắn lại vừa được buff thêm bởi thân phận giới chủ chính thức này.

Cảnh giới của mỹ nhân rắn công đức không ngừng tăng lên. Dưới sự thôi thúc của sức mạnh công đức khổng lồ, thực lực của cô tăng lên vùn vụt theo tốc độ ngang ngửa với tốc độ bành trướng tâm tính của Bá Tống.

Tâm tính của Bá Tống bị quyền hạn chúa tể Cửu U ảnh hưởng bành trướng nhanh bao nhiêu, thì cảnh giới thực lực của mỹ nhân rắn công đức lúc này tăng nhanh bấy nhiêu!

Chỉ mấy hơi thở sau, dường như mỹ nhân rắn công đức đã đột phá hạn chế Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng dường như vẫn chưa hoàn toàn đột phá. Cô chưa ngưng tụ ra đạo của riêng mình, thực lực vẫn còn cách Trường Sinh Giả rất xa.

Giống như pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, trạng thái của mỹ nhân rắn công đức lúc này ở vào cấp độ của một Trường Sinh

Giả “non”.

Quá trình kế nhiệm giới chủ vẫn còn tiếp tục.

Trong mảnh đất mới sinh này, đủ loại dị tượng liên tiếp diễn ra.

Có hư ảnh chân long màu trắng uốn lượn giữa thiên địa, có hư ảnh Cổ Thần chìm nổi dưới lòng đất, có hư ảnh những trái tim lưu ly hóa thành sao trời tô điểm tinh không, có những đóa sen màu vàng, màu đen… nở đầy trong trời đất.

Vô số dị tượng phát sinh để ăn mừng miền đất mới được vẹn đầy.

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đột nhiên thấy trong long xúc động, vội vã ngẩng đầu lên nhìn trời.

Không chỉ người tu luyện bình thường, mà rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả cũng ngẩng lên vì cảm nhận được một điều gì đó.

[Lại có Huyền Thánh mới chứng đạo sao?]

[Không đúng, không đơn giản là Huyền Thánh… công đức này phải thuộc cấp bậc đại tạo hóa, có giới chủ vừa sinh ra à?]

Trong thế giới mới.

Tống Thư Hàng thu tay lại ngầu lòi và nở nụ cười thoải mái.

Hắn đã bảo vệ được các bé linh thạch đáng yêu rồi!

[Chúc mừng Bá Tống, thế giới mới dung hợp thành công. Nhắc nhở: Thẻ bài [Dung hợp thế giới] bắt đầu biến mất, có muốn dùng một lượng linh thạch nhất định để ổn định kết cấu và pháp tắc trên thẻ bài không? Nhắc nhở: Sau khi nhập vào một lượng lớn linh thạch, thẻ bài [Dung hợp thế giới] sẽ bị giảm phẩm chất, nhưng có thể dùng đi dùng lại nhiều lần.] Giọng nói ngọt ngào nhất thế giới, dùng ngữ điệu dễ nghe nhất trần đời, đưa ra đề nghị độc ác nhất đối với Bá Tống.

Tống Thư Hàng: “???”

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 2813: Bá Tống đã chứng đạo Thiên Đạo?

“Không thể dùng linh lực thay thế sao?” Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

[Đáp: Không thể dùng linh lực thay thế. Cho dù là linh lực đã tịnh hóa cũng ẩn chứa tạp chất, xung đột với lực lượng của chúa tể trong thẻ bài. Nhắc nhở: Xin hãy nhanh chóng quyết định, thẻ bài [Dung hợp thế giới] sẽ tiêu tán trong vòng năm giây nữa.] Giọng nói ngọt ngào kia đáp.

Cô đang nhắc nhở Tống Thư Hàng nếu muốn bảo vệ thẻ bài [Dung hợp thế giới] thì phải ra tay nhanh lên. Nếu không, cứ một giây trôi qua thì cấu tạo và pháp tắc trên thẻ bài [Dung hợp thế giới] sẽ tiêu hao mất một phần.

Giữ thẻ bài hay giữ linh thạch?

Giữ mẹ hay giữ con?

Hiệu quả của thẻ bài [Dung hợp thế giới], ai dùng người đó biết, chức năng mạnh đến lật trời!

Quan trọng hơn là vật liệu dùng để chế tạo thẻ bài [Dung hợp thế giới] vô cùng quý báu. Có một phần vật liệu để chế tạo nó mà đến tận bây giờ thiếu niên ba mắt tiền bối vẫn chưa sưu tập đủ!

Mà linh thạch… Tống Thư Hàng vừa mới ôm vào tay, vẫn còn chưa ấm, còn chưa kịp đếm…

Muốn lấy linh thạch của ta? Bước qua xác ta rồi nói!

“Cúng đi! Cúng linh thạch của ta đi!” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Trên đời có hai loại người bình tĩnh.

Loại thứ nhất là người bình tĩnh thật, là các đại lão đã trải qua sóng to gió lớn, bất luận gặp phải bão giông gì cũng có thể đối mặt mà thản nhiên như không.

Loại thứ hai là người bình tĩnh sau khi cảm xúc đã kích động đến cực hạn. Bởi vì bị kích thích ghê gớm quá, chẳng còn biết dùng vẻ mặt và cảm xúc gì để diễn tả nội tâm của chính mình, cho nên chỉ có thể bình tĩnh đối mặt.

Sau khi dùng hết các bé linh thạch đáng yêu thì còn có thể kiếm về, chứ vật liệu chế tạo thẻ bài mà tiêu hao hết thì sau này chưa chắc đã kiếm lại được đâu.

Ầm ầm!

Dưới ý chí của Tống Thư Hàng, số linh thạch cửu phẩm chất chồng chất đống vừa nhận được từ Kim Quái áo trắng đổ ra như trút.

Mỗi viên linh thạch như một tấm gương phản chiếu gương mặt của Tống Thư Hàng, như đang nói lời từ biệt với hắn.

Một khắc sau, từng viên linh thạch cửu phẩm trút vào thẻ bài [Dung hợp thế giới] như thiêu thân lao đầu vào lửa, duy trì kết cấu của nó, bảo vệ pháp tắc trên nó!

Tống Thư Hàng chỉ hận không thể đặt cho mỗi viên linh thạch một cái tên để nhớ về sự hi sinh của chúng hôm nay.

[Xác nhận một lượng linh thạch lớn đã được nhập vào. Cố định kết cấu của thẻ bài [Dung hợp thế giới] hoàn tất, bắt đầu sao chép pháp tắc thẻ bài [Dung hợp thế giới]. Xin hãy nhập nhiều linh thạch hơn để lưu giữ tối đa hiệu quả của thẻ bài [Dung hợp thế giới].] Giọng nói ngọt ngào tiếp tục nhắc nhở.

“Còn bao nhiêu thì quăng hết vào đi!” Tống Thư Hàng nói.

Đã cúng rồi thì không thể bỏ ngang, phải lưu giữ càng nhiều hiệu quả càng tốt.

Sau khi nhận mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, tất cả linh thạch cửu phẩm quý giá đều bị nhét vào thẻ bài [Dung hợp thế giới].

Thẻ bài sáng lên, hóa thành một đốm sáng, nhẹ nhàng rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ôm đốm sáng kia mà trong cõi lòng ngổn ngang trăm mối, mấy vạn chữ cũng chẳng thể miêu tả rõ ràng.

“Thảm quá, lại chẳng còn viên linh thạch nào dính túi rồi.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói khẽ.

“Linh thạch của Bá Tống chẳng khác gì pháp khí hồi sinh của hắn, chẳng bao giờ giữ được lâu, tặng người ta sớm còn được.”

Bia đá đạo hữu chậm rãi nói.

Khi nói chuyện, bốn chữ “Bá Tống chi mộ” trên mình nó phát ra ánh hào quang bảy màu, chói mù mắt Kim Quái áo trắng và móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Bá Tống cần linh thạch lắm sao?” Kim Quái áo trắng phát hiện ra chuyện hay ho. Lẽ nào đây chính là nguyên nhân khiến Thiên Đế dặn đi dặn lại hắn rằng đến gặp Bá Tống thì cứ tặng linh thạch là được?

“Cần, cần lắm luôn. Bây giờ hắn phải nợ Bạch Thánh mấy chục tỉ linh thạch là ít.” Bia đá đạo hữu đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhắc nhở: “Không chỉ mấy chục tỉ thôi đâu, vì thăng cấp sáu mươi sáu món pháp khí bản mệnh, hắn lại vay của Bạch Thánh mấy quả cầu cắt linh thạch rồi, quả nào quả nấy đều to vật vã, không biết bao nhiêu mà tính.”

“Bây giờ trừ khi hắn nhặt được cả một hành tinh tinh thạch như Bạch Thánh, nếu không thì còn lâu mới trả hết nợ. Mà đấy là còn chưa tính lãi nhé.” Bia đá đạo hữu chốt lại.

Kim Quái áo trắng: “…”

Hắn ngẩng đầu nhìn Bá Tống đang ở trung tâm thế giới.

Bá Tống lúc này bá khí vô song. Toàn bộ thế giới mới đều tôn hắn làm chủ, vô số dị tượng nhảy múa vì hắn, mỹ nhân rắn công đức hộ pháp cho hắn, thánh ấn Bá Giới trên đỉnh đầu càng làm tôn lên khí chất của hắn, thế giới Cửu U sau lưng làm chỗ dựa vì hắn…

Nếu bàn về khí thế, trong cả Chư Thiên Vạn Giới khó mà tìm được người vượt qua Bá Tống giờ khắc này.

Nhưng hắn lại không có tiền.

Có những người nhìn bề ngoài thì sang chảnh xa hoa, nhưng thực ra bít tất của họ đã rách từ lâu, và chẳng có mấy xu giắt túi.

Ở trung tâm thế giới, dị tượng từ từ tan biến.

Tiểu thế giới người khổng lồ chìm nổi giữa không trung, vị diện thế giới Thiên Đế mênh mông không còn vắng vẻ.

Nhưng thế giới này có vẻ hơi đơn điệu, chỉ có mỗi một hành tinh, không có hành tinh hay vệ tinh nào khác. Những thứ này cần

Tống Thư Hàng bố trí trong tương lai.

Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy thánh ấn Bá Giới trên đỉnh đầu, dung nhập nó vào đan điền bản mệnh.

Sau một khắc, thân mình hắn chấn động.

Được gia trì bởi thế giới mới hoàn chỉnh và quyền hạn giới chủ, cường độ nhục thân và nguyên thần của Tống Thư Hàng tăng vọt lên.

Theo thế giới mới đang đà ổn định, toàn bộ thế giới mới có thể trả lại lực lượng cuồn cuộn không ngừng cho Tống Thư Hàng.

Từ đây, việc đột phá cảnh giới bát phẩm và tiến thẳng lên cửu phẩm của Tống Thư Hàng đã nằm trong tầm tay!

Mặt khác, sau khi dung nhập giới ấn vào thân thể, Tống Thư Hàng cảm giác được cả Chư Thiên Vạn Giới đang chấn động cùng với hắn.

“Ơ? Cảm giác này y như Chư Thiên Vạn Giới đang phối hợp với mình ấy nhỉ? Sao giống… Huyền Thánh giảng pháp thế?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Dường như Chư Thiên Vạn Giới lại phát thông báo toàn thế giới cho Tống Thư Hàng, lại còn phát theo hình thức spam. Trạng thái này cực kì giống với Huyền Thánh giảng pháp.

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ nhận được thông báo này.

Mơ hồ trong đó còn có ý thức của một vài Trường Sinh Giả cường đại bám theo mà đến, mang theo ý tứ dò xét rõ rành rành.

Một thế giới mới sinh ra, một giới chủ mới hình thành, chưa chắc đó đã là một cường giả tuyệt thế. Nói không chừng giới chủ lại là một thể tập hợp pháp tắc như Mộng giới thì sao?

Nếu thể tập hợp pháp tắc của thế giới mới vừa được sinh ra, thì các đại lão Trường Sinh Giả chỉ cần bắt nó, luyện hóa nó, là có thể thay thế nó trở thành giới chủ.

Cho nên các đại lão Trường Sinh Giả cường đại mới muốn đưa ý thức đến dò xét xem giới chủ của thế giới mới này có lai lịch thế nào. Là một đại năng cường giả hàng đầu, hay là một thể tập hợp pháp tắc?

Một khắc sau, ý thức của những Trường Sinh Giả này quét thấy bóng dáng Bá Tống.

Bá Tống đứng giữa thiên địa, khí thế đang ở đỉnh phong.

Trên người hắn mơ hồ mang theo khí tràng của chúa tể Cửu U, còn có uy thế của giới chủ thế giới mới.

[Lại là Bá Tống?!]

[Chờ đã… sao bối cảnh của thế giới mới này trông giống bối cảnh khi Bá Tống giết Thiên Đế thế?!]

[Chẳng lẽ… không phải Thiên Đế khiêu chiến Bá Tống, mà là Bá Tống dòm ngó thế giới của Thiên Đế nên mới giết Thiên Đế sao? Giống như hắn giết chúa tể Cửu U kia để cướp đạo khí của người ta ấy?]

Khi các Trường Sinh Giả còn đang đoán già đoán non, thì những ai có thể “ngẩng đầu” trong Chư Thiên Vạn Giới đều nhìn thấy thông báo thế giới của Chư Thiên Vạn Giới.

Đó là một đoạn video.

Bá Tống đứng giữa đất trời, đưa tay về phía hư không, hai vị diện thế giới khác nhau thành hình trong tay Bá Tống.

Mà trên người Bá Tống, linh lực khổng lồ cuồn cuộn tưởng như vô hạn bộc phát ra.

Linh lực khổng lồ ấy còn vượt xa mấy đại lão Trường Sinh Giả gộp lại!

Không chỉ như thế, trong giai đoạn sau của quá trình dung hợp hai thế giới, sau lưng Bá Tống đột nhiên hiện ra hình ảnh của thế giới Cửu U.

Trong thế giới Cửu U, có một Bá Tống màu đen đối ứng với Bá Tống hiện thế.

Lực lượng của chúa tể Cửu U bộc phát từ trên người Bá Tống!

[Trời đất ơi, Bá Tống đã sinh ra chúa tể Cửu U đối ứng rồi sao?]

[Hắn đã tấn thăng thành Thiên Đạo rồi ư?!]

Chương 2814: Ta không ngờ tình cảnh của mình lại nguy hiểm như vậy

Nhìn thấy Bá Tống có chúa tể Cửu U đối ứng, người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới suýt nữa cho rằng trục thời gian của mình bị người ta xê dịch, làm mình xuyên tới tương lai.

[Nếu Bá Tống đã là Thiên Đạo thì hắn chứng đạo bất hủ khi nào? Vì sao chúng ta hoàn toàn không hề hay biết?]

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới ngẩng đầu nhìn trời, yên lặng cảm giác một lúc… sau đó bọn họ phát hiện ra vị trí Thiên Đạo vẫn còn đang bỏ trống.

Sau khi Thiên Đạo khóa trước sụp đổ trong màn Huyền Thánh giảng pháp của Tống Thư Hàng, vị trí Thiên Đạo vẫn trống không.

Trước mắt, Chư Thiên Vạn Giới chưa có ai chứng đạo và bước ra bước cuối cùng này.

“Bá Tống chưa chứng đạo, vị trí Thiên Đạo vẫn chưa có ai ngồi!”

“Thế mới đúng chứ, Thiên Đạo khóa trước vừa mới tiêu tán, mới được bao lâu? Thiên Đạo mới gì mà sinh ra nhanh thế?”

“Suýt nữa thì tưởng mình bế quan lâu quá, đến tương lai luôn rồi.”

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Bá Tống đã chứng đạo bất hủ rồi thì thật là đáng sợ quá.

“Từ từ, nếu vị trí Thiên Đạo vẫn chưa có ai kế thừa, thế chúa tể Cửu U Bá Tống là thế nào?”

Rõ ràng còn chưa chứng đạo bất hủ, chấp chưởng Thiên Đạo, thế mà đã cho ra đời chúa tể Cửu U đối ứng, Bá Tống làm thế nào vậy?

Từ một góc độ nào đó mà nói, trạng thái của Bá Tống bây giờ còn đáng sợ hơn "chứng đạo bất hủ rồi mới sinh ra chúa tể Cửu U" phải không?

Hắn vượt cấp hả?!

Vô lý, phi lí, mặc xác cả đạo lý của Thiên Đạo luôn!

Trong Chư Thiên Vạn Giới, có vài vị Trường Sinh Giả tiến hành giao lưu xuyên vị diện. Nhưng khi nói đến đoạn này thì ai cũng hạn hán lời, cảm thấy chẳng còn gì mà nói với nhau nữa.

"Con người thật sự có thể ngưng tụ ra chúa tể Cửu U của mình trước khi chứng đạo bất hủ sao? Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế của Thiên Đình Viễn Cổ lúc trước cũng không làm được đến mức ấy phải không?"

"Lẽ nào hắn dùng vũ lực chinh phục thế giới Cửu U, sau đó được thế giới Cửu U thừa nhận?"

"Không thể nào! Thế giới Cửu U vô cùng to lớn, đâu dễ gì bị chinh phục như thế? Vả lại Thiên Đạo cũ sụp đổ mới bao lâu? Thời gian cũng đâu cho phép? Dùng vũ lực chinh phục thế giới Cửu U thì thà rằng chứng đạo ở hiện thế còn đơn giản hơn."

"Trên người Bá Tống có quá nhiều điểm đáng ngờ. Đúng là một gã đàn ông bí ẩn."

"Chẳng hiểu vì sao, tuy biết chuyện ngưng tụ ra chúa tể Cửu U trước khi chứng đạo bất hủ là rất phạm quy, rất khó tưởng tượng, nhưng nếu xảy ra với Bá Tống thì ta lại chẳng bất ngờ chút nào..."

"Chẳng dám giấu diếm gì ngươi, ta cũng thế."

"Tính ta nữa."

"..."

"Bá Tống có chúa tể Cửu U của riêng mình là chuyện rõ rành rành, không thể thay đổi được. Cho nên, thay vì suy đoán Bá Tống làm thế nào để ngưng tụ ra chúa tể Cửu U, chúng ta nên lo lắng về ảnh hưởng của chuyện này thì hơn..."

"Ảnh hưởng, đặt giả thiết... nếu Thiên Đạo tiếp theo không phải là Bá Tống, vậy thì thế giới Cửu U có sinh ra chúa tể Cửu U thuộc về Thiên Đạo nữa không? Nếu như có, vậy chẳng phải thế giới Cửu U có đến hai vị chúa tể Cửu U ư?"

"Chúa tể là chí cao vô thượng, độc nhất vô nhị. Nếu một thế giới Cửu U có đến hai chúa tể Cửu U, vậy chẳng phải chúa tể Cửu U đối ứng với Thiên Đạo sẽ ấm ức lắm sao?”

“Nếu quả thực là như vậy… thì chỉ e việc đầu tiên mà Thiên Đạo khóa sau làm sau khi nhậm chức chính là xử lý Bá Tống nhỉ?”

“Cho nên bất kể thế nào Bá Tống cũng phải tham gia vào cuộc chiến tranh giành Thiên Đạo lần này. Nếu hắn không thể tấn thăng thành Thiên Đạo thì hắn chẳng còn đường lui nào khác.”

Chỉ thông qua một việc cỏn con, người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đã nhanh chóng suy diễn và phỏng đoán chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Lần này, phỏng đoán của bọn họ không có chỗ nào sai cả.

Một núi không thể chứa hai hổ.

Nếu Thiên Đạo mới không phải là Bá Tống, vậy thì việc đầu tiên hắn làm sau khi nhậm chức chắc chắn là làm gỏi Bá Tống, hoặc ít nhất cũng phải làm gỏi chúa tể Cửu U đối ứng của Bá Tống.

“Nếu nghĩ như vậy thì có thể thấy Bá Tống rất có lòng tin với việc chứng đạo bất hủ và trở thành Thiên Đạo của mình! Hắn đã coi vị trí Thiên Đạo thành vật trong tay, cho nên mới tạo ra chúa tể Cửu U đối ứng sớm như vậy!”

“Chưa chắc. Cũng có thể là Bá Tống đang đập nồi dìm thuyền, tự cắt đường lui, ép mình vào mép vực để tăng cường quyết tâm chứng đạo!”

“Dù nhìn từ góc độ nào thì Bá Tống cũng là một kẻ ác độc đáng sợ, hắn ác với người khác đã đành, còn ác với chính mình không kém!”

Trong cuộc giao lưu xuyên vị diện của các đại lão Trường Sinh Giả và các Kiếp Tiên hàng đầu, video thông báo của Chư Thiên Vạn Giới đã đi tới hồi kết thúc.

Bá Tống giơ cao ấn giới chủ Bá Giới, chính thức trở thành một giới chủ viên mãn hoàn hảo.

Hình ảnh Bá Tống đẹp trai nhất, cao lớn nhất, khí thế nhất của giờ khắc này được ghi hình lại và phát đi khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Các đại lão Trường Sinh Giả nhìn rất sâu, nhìn rất xa. Từ việc Bá Tống trở thành giới chủ, bọn họ có thể suy đoán ra rất nhiều khả năng. Ví dụ như quyền hạn giới chủ có liên quan đến chúa tể Cửu U đối ứng của Bá Tống hay không chẳng hạn…

Nhưng người tu luyện bình thường thì không nhìn xa và đoán nhiều như các Trường Sinh Giả.

Phần lớn người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới khi nhìn lên trời và thấy Bá Tống thêm lần nữa, thì trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất mà thôi: Đại lão Bá Tống đỉnh vãi!

Quá trình Huyền Thánh giảng pháp của đại lão Bá Tống đã kết thúc. Hắn không còn phải thông qua Huyền Thánh giảng pháp để xác nhận đại đạo của mình.

Nhưng dù không có Huyền Thánh giảng pháp, đại lão Bá Tống vẫn in được dấu ấn sâu sắc trong lòng người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới. Hắn vẫn có thể xuất hiện trước mắt tất cả người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới bằng những con đường khác. Ví dụ như hiện tại, nghi thức kế nhiệm giới chủ đã được thông báo đến toàn bộ các server của Chư Thiên Vạn Giới rồi.

“Sau Huyền Thánh giảng pháp, chắc Bá Tống tiền bối sẽ khiêu chiến giới chủ đúng không?”

“Bá Tống tiền bối đúng là một người đàn ông không chịu cô đơn mà.”

“Đây chắc chỉ là mở đầu thôi, hẳn là tháng sau chúng ta có thể thấy Bá Tống tiền bối kế nhiệm thêm một chức giới chủ mới, trở thành giới chủ của giới thứ hai.”

“Sau đó, Bá Tống tiền bối sẽ bành trướng theo tốc độ mỗi tháng một giới mới. Chiêu trò cả đấy, bọn ta biết tỏng rồi.”

…

Lúc này, Tống Thư Hàng vừa thu hồi giới ấn, sắc mặt hơi bị vi diệu.

Thân là một Huyền Thánh chính quy, sau buổi biểu diễn trên sân khấu tương tự như Huyền Thánh giảng pháp hôm nay, hắn có thể tiếp thu loáng thoáng một vài lời phản hồi của người xem giảng pháp.

Ví dụ như… hắn nghe thấy bình luận về vấn đề “Một thế giới Cửu U có hai chúa tể Cửu U”, cùng với phỏng đoán “Nếu không chứng đạo Thiên Đạo thì rất có thể Bá Tống sẽ bị Thiên Đạo mới bóp chết” của các Trường Sinh Giả.

[Một thế giới Cửu U có hai chúa tể thì đúng là chúa tể mới sẽ cực kì thảm… ví dụ như đại lão quả cầu béo.]

[Mặt khác, theo phỏng đoán của các đại lão Trường Sinh Giả này, nếu Thiên Đạo mới không phải là mình thì mình sẽ bị bóp chết… vậy chẳng phải tình cảnh của mình hiện nay cực kì nguy hiểm hay sao?] Nếu không phải Tống Thư Hàng đã trải qua nhiều chuyện và có tinh thần cường đại thì hắn đã chết run chết rét lên rồi.

Chính ta cũng không ngờ ta lại ở vào tình cảnh đi xiếc dây trên vách đá như thế.

Chẳng lẽ muốn ép ta phải tranh đoạt Thiên Đạo hay sao?

Nhưng ta chỉ là một Huyền Thánh bát phẩm cỏn con thì tranh giành Thiên Đạo cái khỉ gì? Ta làm gì có tư cách mà kế thừa Thiên Đạo kia chứ?

Đạo lý này cũng tương tự như bây giờ hắn mới chỉ có mười tám tuổi, chưa đủ tuổi kết hôn nên không thể lấy vợ vậy. Tuy hắn đã vô sinh rồi, nhưng về lý mà nói, hắn vẫn chưa đủ tuổi kết hôn hợp pháp đâu.

Chương 2815: Bá Tống ta, hào sảng!

Mà nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đến khi con gái ruột của Tống Thư Hàng ra đời, hắn vẫn không thể nào đạt tới tuổi kết hôn hợp pháp.

Cứ nghĩ đến việc con gái mình vừa ra đời đã mồ côi cha và không có mẹ, thì Tống Thư Hàng đã đau thấu tâm can… cái của khỉ!

Hắn là tu sĩ cơ mà!

Làm sao có thể dùng lẽ thường để suy xét về tu sĩ được? Hắn có quá nhiều thủ đoạn để lách luật luôn!

Ví dụ như…

“Ta có thể kiên trì một chút, mang thai thêm vài năm như chửa Na Tra vậy, chờ đến khi đủ tuổi kết hôn hợp pháp rồi sinh nó ra cũng chưa muộn.” Tống Thư Hàng xoa cằm, nghiêm túc nghĩ.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

@#%× Tiên Tử lặng lẽ ghi lại câu thoại này, nhưng lại cảm thấy chỉ ghi thôi mà tinh thần đã bị ô nhiễm mất rồi.

“Nhưng chuyện Thiên Đạo mới đúng là phiền phức thật. Có lẽ ta phải tìm cơ hội giải thích rõ hiểu lầm về hóa thân chúa tể Cửu U của mình, để người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới biết ta chỉ là một nhân viên tạm thời thôi.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Mỹ nhân rắn công đức trợn đôi mắt vàng, thì thầm: “Còn lâu ta mới tin ngươi, đồ lão già hom hem xấu xí!”

Ngươi nghĩ rằng quần chúng nhân dân trong Chư Thiên Vạn Giới sẽ tin ngươi sao?

“Cũng đúng, nói chuyện chúa tể Cửu U tạm thời ra thì đến chính ta còn không tin nữa là. Mà làm thế còn để lộ sự tồn tại của Bạch tiền bối two, không ổn. Cho nên, hay là bây giờ ta đi lôi kéo quan hệ với tuyển thủ hạt giống cho vị trí Thiên Đạo mới luôn? Nếu Thiên Đạo mới là một trong số các tiền bối đại lão mà ta biết thì tốt quá rồi.” Tống Thư Hàng xoa cằm lẩm bẩm.

Ví dụ như… Bạch tiền bối?

Nếu Bạch tiền bối chứng đạo bất hủ và trở thành Thiên Đạo một lần nữa thì họ Tống hắn có thể nằm khểnh ngủ ngon rồi.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng các đại lão trong danh sách bạn tốt của Tống Thư Hàng toàn dân trâu chó. Nếu một trong số các đại lão ấy chứng đạo bất hủ thì cũng chẳng kì lạ chút nào.

…

Chương trình thông báo toàn bộ server kết thúc.

Tống Thư Hàng cũng chậm rãi rời khỏi trạng thái tương tự như Huyền Thánh giảng pháp.

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới ngẩng đầu nhìn trời, nhìn bóng dáng của đại lão Bá Tống cường đại dần dần nhạt đi.

[Ơ? Lần này Bá Tống tiền bối không giảng pháp? Chỉ xuất hiện đơn giản thế thôi à?]

[Bá Tống tiền bối, lần này ngài không giảng mấy câu sao? Chia sẻ một chút kinh nghiệm chứng đạo giới chủ cũng được mà.]

[Tiền bối đừng đi, bọn ta còn đang chờ phúc lợi mỗi tháng một lần của ngài đây!]

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới ra sức nhắn tin phản hồi cực kì nhiệt tình.

Giảng vài câu đi, giảng vớ vẩn vài câu cũng được Bá Tống tiền bối ơi!

Từ đầu đến cuối Tống Thư Hàng chỉ mỉm cười thân thiện, không nói một lời.

Thông báo chỉ là thông báo chứ có phải là giảng pháp đâu. Nếu Tống Thư Hàng có hứng thì có lẽ sẽ tuyên bố vài câu cảm nghĩ. Nhưng bây giờ thì hắn chẳng có tâm trạng mà nói gì. Hơn nữa, hắn cũng chẳng có gì mà nói.

Trước đó không lâu giảng pháp nhiều quá, hắn hết sạch chữ rồi. Bây giờ hắn chẳng nặn ra được gì để chia sẻ cho các đạo hữu trong Chư Thiên Vạn Giới cả.

Trong lần Huyền Thánh giảng pháp gần đây nhất, hắn còn bảo người ta ngắm mặt mình cho hết thời gian đấy thôi.

Ban đầu trong bụng hắn chẳng có chữ nghĩa gì, mấy lần trước chắp vá lung tung, vất vả lắm mới qua được khâu giảng pháp, hắn đã khô kiệt từ lâu. Nếu bây giờ mà còn bắt hắn nói, e rằng hắn chỉ phun ra được một chữ “sướng” cho người xem nghe mà thôi.

Cho nên, làm sao hắn dám mở miệng kia chứ.

Khỏi nói, lúc này chỉ cần duy trì nụ cười tự tin là được rồi.

Trên bầu trời, Bá Tống mỉm cười. Dưới mặt đất, người xem gào thét.

Tin tức phản hồi vẫn không ngừng được truyền tới.

Về suy đoán “Nghi thức kế thừa giới chủ của Bá Tống chỉ là điểm bắt đầu, sau này mỗi tháng sẽ có một lần nghi thức” của người tu luyện bình thường, Tống Thư Hàng không quan tâm. Các ngươi cho rằng vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới là rau cải trắng có thể nhặt đầy đường hay sao?

Nếu giới chủ dễ kế nhiệm như thế thì Chư Thiên Vạn Giới đã chẳng có ít giới chủ như vậy rồi!

Số Bá Tống hắn có thể nhặt được hai thế giới không trọn vẹn, lại may mắn dung hợp được chúng lại với nhau và kế nhiệm giới chủ, đều là nhờ Bạch tiền bối phù hộ!

Mỗi tháng kế nhiệm giới chủ một lần? Tống Thư Hàng thậm chí còn không dám nghĩ nữa kia!

Dù có nằm mơ, hắn cũng không mơ giấc mộng hoang đường như thế.

“Chúc mừng Thư Hàng đã trở thành chúa tể một giới.” Bạch Cốt Tiên Cơ tươi cười nói.

“Chúc mừng Bá Tống đạo hữu.” Kim Quái áo trắng cự tuyệt cách gọi “Thư Hàng tiểu hữu” từ tận đáy lòng.

“Chúc mừng.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cũng lên tiếng.

Bia đá đạo hữu đặt câu hỏi: “Bá Tống đạo hữu, sau khi trở thành giới chủ có cảm tưởng gì không?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ nghiêm túc một lát rồi đáp: “Ta chuẩn bị dốc toàn lực giúp đỡ nữ sĩ lưới rồng phát triển chức năng client của phần mềm chat Tu Chân, tranh thủ nâng cấp chức năng này, mở chức năng thu phí VIP và các loại phúc lợi, xây dựng hệ thống nạp tiền.”

Client chính là sức mạnh, client chính là tiền!

Bia đá đạo hữu: “…”

Tống Thư Hàng vừa nhắc đến nữ sĩ lưới rồng, nữ sĩ lưới rồng đã kết nối cuộc trò chuyện ngay.

[Xong rồi.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

Tống Thư Hàng: [???]

Xong cái gì? Lẽ nào… chức năng thu phí và VIP đã ra đời rồi sao?

Nữ sĩ lưới rồng đỉnh quá!

[Ta đã phát triển chức năng dùng thử gói VIP nhưng không dài đến sáu tháng đâu, gói VIP dùng thử cùng lắm chỉ được một tháng thôi. Nhiều số liệu cần xử lý quá, nếu thời gian dùng thử quá dài sẽ ảnh hưởng tới việc nâng cấp client kế tiếp.] Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

[Nhanh thế?] Tống Thư Hàng lập tức nghĩ kịch bản để nịnh nọt nữ sĩ lưới rồng. Hắn cảm thấy mình phải dùng một bài văn ít nhất một vạn chữ để khen ngợi thì mới xứng với trình độ đỉnh cao của nữ sĩ lưới rồng.

[Khi phát triển hệ thống client thì module của gói VIP dùng thử đã tồn tại rồi, ta chỉ cần điều chỉnh số liệu là có thể kích hoạt module ngay, cho nên không mất nhiều thời gian lắm.” Nữ sĩ lưới rồng bình tĩnh trả lời: [Cho nên chỉ rụng có hai sợi tóc đã xong rồi.]

Tống Thư Hàng: “Nữ sĩ lưới rồng đỉnh quá!”

Chẳng còn cách nào khác, hắn nghèo từ, muốn nịnh mà chẳng nghĩ được câu gì hay hơn.

[Ngươi có thể tán tài.] Nữ sĩ lưới rồng nói.

Phát cho mỗi người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới download chức năng client của phần mềm chat Tu Chân một tháng dùng thử gói VIP.

“Suýt thì quên mất vụ tán tài.” Tống Thư Hàng vỗ trán.

Hắn lập tức kiểm tra hình thức thông báo toàn server của mình. May quá, vẫn còn một chút xíu thời gian.

Một chút thời gian này là đủ dùng rồi.

“Khụ!” Bá Tống trong video thông báo toàn bộ các server cuối cùng cũng lên tiếng!

“Tiếc quá, vì lần này phương thức lên hình của Chư Thiên Vạn Giới khác biệt, cho nên ta không thể thỏa mãn yêu cầu muốn nghe giảng pháp của mọi người được, bởi vì không có thời gian. Thông báo của Chư Thiên Vạn Giới có hạn chế thời gian đấy.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Song… trở thành giới chủ của một giới đúng là chuyện đáng để ăn mừng. Ta bằng lòng chia sẻ niềm vui này với các đạo hữu.”

Đã đến lúc thể hiện cho người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới thấy khía cạnh hào sảng của Bá Tống rồi đây!

Chương 2816: Tặng VIP trị giá trăm nghìn tỷ linh thạch

Ta là Bá Tống, hiện tại ta đưa ra một quyết định chưa từng có tiền lệ, ta muốn đồng thời tán tài cho các người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới, biếu tặng tư cách 'VIP client mạng chat Tu Chân dùng thử một tháng' trị giá trăm nghìn tỷ linh thạch cửu phẩm!

Đây cũng là lần nghi thức tán tài có quy mô lớn nhất của Tán Tài Vương Tọa từ trước tới này.

Trước kia, nghi thức của Tán Tài Vương Tọa chỉ dính tới một khu vực nhỏ. Phàm là người có duyên đến được đó sẽ được chia bảo vật.

Từ viễn cổ đến nay, quy mô lớn nhất của nghi thức Tán Tài Vương Tọa cũng chỉ dính đến phạm vi của một thành thị nhỏ.

Dù sao, tán tài là 'phúc duyên', cũng không phải là đổ mưa to.

Mà Tống Thư Hàng một mạch tăng quy mô của nghi thức tán tài lên đến đỉnh điểm, từ quy mô thành nhỏ vượt qua cấp tỉnh, cấp quốc gia, cấp tinh cầu, cấp hệ Thái Dương, cấp hệ Ngân Hà, cấp vị diện vũ trụ, trực tiếp tăng lên tới 'cấp Chư Thiên Vạn Giới' đỉnh cao.

"Bá Tống tiền bối muốn chúng ta cùng hưởng niềm vui ư?"

"Nhưng mà… thứ như niềm vui này làm sao mà cùng hưởng được? Chẳng lẽ Bá Tống muốn miêu tả tâm tình lúc này của hắn với chúng ta?" Có người nghi hoặc nói.

Bên cạnh hắn lập tức có tu sĩ trả lời: "Ngươi đừng dùng lề thói của mình để suy đoán Bá Tống tiền bối, phải biết rằng, hắn chính là tồn tại có thể cưỡng chế cùng hưởng loại khái niệm như 'tình mẹ vĩ đại' với người khác. Hơn nữa, đừng quên lúc giảng pháp lần trước, Bá Tống tiền bối còn đưa người ta vào trong 'tử vong', cùng hưởng trải nghiệm tử vong với người khác. Chỉ cần Bá Tống tiền bối muốn làm, hắn nhất định có thể làm được."

"Bá Tống tiền bối lại khai phá ra đồng thuật gì rồi ư, lại có thể cưỡng ép người ta vui vẻ?”

Trong lòng nhóm người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới hiện lên rất nhiều ý niệm.

Tại phương diện giảng pháp, đại lão Bá Tống đã tạo thành quyền uy bên trong lĩnh vực này. Bất kể hắn muốn mò mẫm ra hình thức giảng pháp gì, phần lớn tu luyện giả đều tin tưởng Bá Tống có thể làm được.

“Tán Tài Vương Tọa.” Lúc này, Bá Tống trong hình ảnh thông báo toàn server giơ tay lên.

Lòng bàn tay hắn, vòng xoáy Tán Tài Vương Tọa phát động…

Có điều, bởi vì lần này thứ hắn muốn tán chính là tư cách VIP dùng thử một tháng, cho nên trên kệ hàng của Tán Tài Vương Tọa trống trơn, không có bất kỳ thứ gì.

Mở ra không gian Tán Tài Vương Tọa cũng chỉ là đi qua một quy trình hình thức, dùng để hoàn thành giao hẹn với thiếu niên ba mắt tiền bối.

Sau khi không gian Tán Tài Vương Tọa mở ra, Tống Thư Hàng khẽ chuyển động ý niệm, phối hợp với nữ sĩ lưới rồng thao tác tiến hành ‘client mạng chat Tu Chân’.

Sau đó, thần thức của Tống Thư Hàng, tinh thần của nữ sĩ lưới rồng cùng với đại lão hành tinh mọc mắt đuổi đến thế giới Hắc Long kết nối lại với nhau.

Tống Thư Hàng phát hiện thần thức của mình dễ dàng thẩm thấu vào cơ thể ‘đại lão hành tinh mọc mắt’, thao tác tiến hành tổng trình tự ‘client mạng chat Tu Chân’.

[Đại lão hành tinh mọc mắt bị nữ sĩ lưới rồng hàng phục rồi ư?] Tống Thư Hàng hơi động trong lòng.

Nếu không, đại lão hành tinh sẽ không phối hợp như thế.

Vị đại lão đạo khí hành tinh này cũng thật thảm, tự mình đóng gói chính mình đưa vào thế giới Hắc Long, dê vào miệng cọp.

Roẹt roẹt ~

Theo thao tác của Tống Thư Hàng, Tán Tài Vương Tọa sinh ra cảm ứng.

Trong hình ảnh thông báo toàn server Chư Thiên Vạn Giới, trong Tán Tài Vương Tọa đột nhiên tỏa ra vô số đốm sáng nhỏ…

Đám đốm sáng nhỏ này rơi vãi về phía mỗi một tu luyện giả trong Chư Thiên Vạn Giới.

Phàm là tu sĩ download client mạng chat Tu Chân, toàn bộ đều vô thức đưa hai tay ra, nâng những đốm sáng này.

Sau khi những đốm sáng này tiếp xúc với bàn tay của tu luyện giả thì tựa như bông tuyết hòa tan, lại tựa như dung nhập vào trong cơ thể người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới. Nhưng trên thực tế, quá trình này chỉ là nghi thức trên mặt hình thức của Tán Tài Vương Tọa, đơn thuần chỉ là đẹp mắt, không có bất kỳ hiệu quả gì.

Phần thưởng chân chính đã được kích hoạt gửi đi cho tất cả tu luyện giả từ sớm thông qua server hậu đài 'đại lão hành tinh mọc mắt'.

[Ting ~ chúc mừng ngài, nhận được 'tính năng VIP client mạng chat Tu Chân' một tháng do Bá Tống chính tay đưa tặng. Ngài sẽ đạt được các quyền hạn sau đây: Tên hội viên bảo quang bảy màu siêu lóa mắt, tính năng tự chụp avatar, tính năng kiểu chữ tán gẫu VIP đặc quyền, tính năng tắt quảng cáo cho hội viên, tính năng quảng cáo livestream nổi bật nhất, tính năng tạo nhóm chat môn phái, tính năng dùng thử trò chuyện bằng giọng nói…]

[Tính năng 'chặn bạn bè chỉ định 7 ngày' mỗi tháng, tính năng nhắc nhở trạng thái tử vong của bạn bè.]

[Gói quà lớn nghe giảng pháp online: Mỗi tháng nghe Chân Quân lục phẩm giảng pháp miễn phí một lần… Nghe Tôn Giả thất phẩm giảng pháp ưu đãi giảm còn 60%... Nghe Huyền Thánh bát phẩm giảng pháp ưu đãi giảm còn 70%... Nghe Kiếp Tiên giảng pháp ưu đãi giảm còn 80%... Còn có Trường Sinh Giả ngẫu nhiên giảng pháp chờ ngươi tới nghe.]

[Mỗi tháng còn có cơ hội giật deal chớp nhoáng với món ăn kiểu mới của tiên trù đứng đầu.]

Danh sách thật dài, chừng gần tám mươi loại đặc quyền hội viên VIP, có được tính năng phong phú đa dạng, có tính năng vẫn còn trong giai đoạn dùng thử, chỉ có client VIP mới xứng có được.

Có vài tính năng, thậm chí còn chỉ có khung sườn, ngoài ra cả bộ trình tự đều chưa khai phá.

“Mỗi tháng có thể nghe Chân Quân lục phẩm giảng pháp miễn phí một lần?” Đối với phần lớn tu luyện giả bình thường mà nói, Chân Quân lục phẩm giảng pháp đã rất cao cấp rồi.

Trong ngày thường, đừng nói là Chân Quân lục phẩm giảng pháp, đệ tử một vài đại môn phái, mỗi tháng có thể nghe Linh Hoàng ngũ phẩm giảng pháp một lần cũng không tệ rồi.

Cũng chính vì năm nay tình hình thị trường tốt, Huyền Thánh chứng đạo cực bạo phát, một hơi xuất hiện nhiều Huyền Thánh như vậy. Lại thêm đại lão Bá Tống mỗi tháng đều muốn giảng pháp một lần, tăng mạnh chất lượng nghe pháp của người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới.

Trước kia, loại chuyện mỗi tháng nghe Huyền Thánh giảng pháp một lần, nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Vả lại đặc quyền hội viên VIP ngoại trừ nghe Chân Quân giảng pháp ra, lại còn có Tôn Giả giảng pháp, Huyền Thánh giảng pháp, Kiếp Tiên giảng pháp… thậm chí ngay cả Trường Sinh Giả giảng pháp cũng có!

Mặc dù phải trả linh thạch, nhưng linh thạch có thể mua được Huyền Thánh, Kiếp Tiên, Trường Sinh Giả giảng pháp, quả thực lời to! Hơn nữa, VIP còn có chiết khấu!

Nạp nạp nạp, sau một tháng dùng thử, nhất định phải nạp tiền!

Đối với người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới mà nói, loại chuyện như nạp tiền được nghe giảng pháp này quả thực có sức cám dỗ quá lớn. Nữ sĩ lưới rồng lập tức nắm được trọng điểm.

Về phần cái gì mà bảo quang hội viên bảy màu, tự chụp avatar vân vân, đối với tu luyện giả bình thường ngược lại đều không trọng yếu đến vậy.

Nhưng…

Tính năng ‘chặn bạn bè chỉ định 7 ngày mỗi tháng’ kia lại hấp dẫn hai đại lão Trường Sinh Giả đứng đầu một cách sâu sắc!

Khi Hà Chỉ Ma Đế nhìn thấy tính năng này trong tin nhắn nhắc nhở thì mắt phát sáng.

Thứ hắn muốn chính là tính năng này, sau đó mỗi tháng hắn đều muốn chặn Bá Tống bảy ngày, mắt không thấy tâm không phiền, tránh bị nhổ lông dê.

“Nếu là tính năng VIP tặng miễn phí, vậy ta dùng thử một chút cũng không phải không thể.” Hà Chỉ Ma Đế thong thả nói.

Sau đó, hắn dựa theo nhắc nhở, từng bước bắt đầu nhận tính năng ‘VIP dùng thử một tháng’ này.

Đầu tiên mở client ra, buộc định với tài khoản của mình.

Sau đó, nhập vào trong ô tròn giao diện nạp tiền một dãy ‘mã dùng thử hội viên VIP’.

[Có xác nhận mở tính năng hội viên VIP hay không?]

“Có.” Hà Chỉ Ma Đế nhấn vào nút xác nhận.

Roẹt ~ một pháo hoa xinh đẹp nổ tung tại giao diện client.

[Chúc mừng người dùng Hà Chỉ Ma Đế, ngươi đã trở thành hội viên VIP cao quý… mới là lạ ~ ngươi còn muốn lấy được VIP miễn phí ư, tức chết ngươi ~]

Pháo hoa nở rộ, hóa thành một gương mặt quỷ của nữ sĩ lưới rồng.

Hà Chỉ Ma Đế: “…”

Chương 2817: Đại lão, chúng ta bàn chuyện làm ăn nha!

Mà trong Chư Thiên Vạn Giới vô hạn này, trừ Hà Chỉ Ma Đế ra, còn có một vị Trường Sinh Giả đứng đầu khác cũng không kịp chờ đợi đăng ký tính năng dùng thử VIP một tháng.

Khác với Hà Chỉ Ma Đế đã bị đánh dấu đặc biệt từ sớm, vị Trường Sinh Giả này thành công kích hoạt quyền hạn VIP một tháng. [Chúc mừng người dùng nguyên lão [sổ đen số 1*Bạn tốt của ta] Đại lão cái gì cũng có thể bán, ngài đã trở thành người dùng VIP cao quý, đẳng cấp hiện nay: ☆, hoan nghênh ngươi sử dụng client 'mạng chat Tu Chân', chúc ngài trải nghiệm vui vẻ.]

"Nick name đâu? Nick name ta đăng ký ngay từ đầu đâu? Vì sao lại trở về danh hiệu này rồi?" Đại lão cái gì cũng có thể bán bất mãn nói.

Sau khi hắn download client, khó khăn lắm mới sửa lại cho mình một nick name thật ngầu, kết quả vừa kích hoạt tính năng VIP, nick name hiển thị trên client cũng bị đồng bộ lại.

Sổ đen số 1 thì không có vấn đề gì cả, vấn đề là bạn tốt là cái quỷ gì? Hắn và Bá Tống là bạn tốt? Đùa cái gì thế!

Còn có đẳng cấp VIP một ☆ này nữa... Vừa nhìn là thấy tràn đầy hơi tiền.

Đại lão cái gì cũng có thể bán dám khẳng định, tương lai Bá Tống còn có thể đẩy ra cấp VIP ☆☆, cấp VIP ☆☆☆.

"Đây quả thật là một con đường kiếm tiền tốt mà." Đại lão cái gì cũng có thể bán động lòng... Nếu không thì, hợp tác với Bá Tống?

Phì!

Hợp tác? Cả đời này đều không có khả năng!

Kéo vào sổ đen, hiện tại ta lập tức kéo Bá Tống vào sổ đen bảy ngày.

[Có sử dụng tính năng VIP để chặn người dùng được chỉ định trong danh sách bạn bè hay không?]

“Có!” Đại lão cái gì cũng có thể bán chọn xác nhận.

[Mời lựa chọn bạn bè muốn chặn, có thể sử dụng tính năng nhập liệu bằng giọng nói đọc ra nick name hoặc tài khoản của bạn bè. Chú thích: Sau khi lựa chọn chặn sẽ khóa tin tức từ bạn bè lâu đến bảy ngày, xin cẩn thận lựa chọn.]

“Chặn Bá Tống.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nói.

[Không tìm thấy bạn bè ‘Bá Tống’, mời dùng tay lựa chọn bạn bè muốn chặn.]

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “? ? ?”

Không có khả năng, Bá Tống vẫn nằm trong danh sách bạn bè của ta, sao lại tìm không được?

Chẳng lẽ… bạn bè trong tính năng sổ đen thì không cách nào bị chặn?

Trong lòng đại lão cái gì cũng có thể bán bắn lên một suy đoán.

Hắn vội vàng dùng tay kéo danh sách bạn bè của mình ra, cũng mở ‘sổ đen’.

Bên trong số đen, Bá Tống lẻ loi nằm bên trong. Có điều, nick name của hắn cũng không phải ‘Bá Tống’.

[Server*Trình Cẩu Đản*Trưởng nhóm] Tống Thư Hàng.

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

“Thảo nào tìm không ra Bá Tống, không ngờ tên này đổi tên rồi, nếu không phải ta đã kéo hắn vào sổ đen, nói không chừng sẽ không tìm ra chân thân của hắn.” Đại lão cái gì cũng có thể bán dứt lời, dùng tay kéo [Server*Trình Cẩu Đản*Trưởng nhóm] Tống Thư Hàng vào danh sách chặn.

[Ting ~ chặn bạn bè [Server*Trình Cẩu Đản*Trưởng nhóm] Tống Thư Hàng thành công, bạn bè sẽ bị chặn bảy ngày, trong bảy ngày ngài sẽ không nhận được tin nhắn riêng, giọng nói, cuộc gọi từ hắn, lúc ngài và hắn cùng nằm trong một nhóm chat cũng sẽ tự động chặn phát ngôn từ hắn.]

“Like mạnh!” Đại lão cái gì cũng có thể bán đắc ý nói.

Tính năng này quả thực quá đỉnh.

Hơn nữa, đây chỉ là quyền hạn cấp VIP ☆, tương lai nói không chừng cấp VIP ☆☆, cấp VIP ☆☆☆ có thể chặn bạn bè càng lâu hơn, nói không chừng có thể chặn cả một tháng?

Cho nên…

Chờ sau khi dùng thử VIP một tháng kết thúc, ta có nên đóng phí tiếp không?

Đóng tiếp, không phải tương đương với trả tiền cho Bá Tống à?

Vậy không phải tương đương với nộp phí bảo kê cho Bá Tống?

Không ổn.

Loại hành vi này không ổn, mất hết tôn nghiêm!

Không bằng, hắn để 'hàng gì cũng có thể bổ tiên tử' thế chân nhỉ?

…

…

Đang lúc đại lão cái gì cũng có thể bán suy tư vấn đề này, trong hư không, Bá Tống thân là 'server' nhận được một phản hồi trong thời gian thực.

Có client VIP chặn hắn!

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Thân là vật dẫn của chức năng mạng chat Tu Chân, thân là server, đủ loại tin tức trước tiên sẽ thông qua server client [đại lão hành tinh mọc mắt] tính toán một lần, sau đó số lượng đã được đơn giản hóa sẽ phản hồi cho Tống Thư Hàng.

"Ai vậy, vừa tới là chặn ta bảy ngày ngay?" Tống Thư Hàng nghi hoặc điều tra số liệu phía sau đài.

Sau đó, hắn bèn nhìn thấy trong số liệu hiển thị [sổ đen 1* bạn tốt của ta] cái gì cũng có thể bán đã chặn hắn.

"Đại lão thật sự là đâm tim." Tống Thư Hàng nói.

Không ngờ song phương hợp tác nhiều lần như vậy, đại lão cái gì cũng có thể bán vẫn phòng bị hắn.

"Sau khi bị tính năng VIP chặn mất, vậy bảy ngày liền ta đều không thể kết nối với cái gì cũng có thể bán tiền bối, như vậy ta làm sao bàn chuyện làm ăn với hắn đây." Tống Thư Hàng xoa mi tâm.

Vừa rồi lúc nhìn thấy lựa chọn [thu phí nghe Trường Sinh Giả giảng pháp ngẫu nhiên], ngoại trừ nhớ tới nhóm vật trang sức đại lão Trường Sinh Giả trên người mình, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến đại lão cái gì cũng có thể bán.

Hắn vốn còn muốn mời đại lão cái gì cũng có thể bán tiến vào cư ngụ ở kênh giảng pháp của client mạng chat Tu Chân, nếu có hứng thú, đại lão cái gì cũng có thể bán cũng có thể dành thời gian 'bán một đợt Trường Sinh Giả giảng pháp'.

Dù sao trong Chư Thiên Vạn Giới, ngoại trừ vật trang sức trên người Tống Thư Hàng, cũng chỉ có đại lão cái gì cũng có thể bán mới có cơ hội bị thứ tục vật như linh thạch này đả động, bán mình giảng pháp.

Nếu như đại lão bằng lòng, Tống Thư Hàng còn định miễn hết 'phí thủ tục', 'giảng pháp Trường Sinh Giả' của đại lão bán được bao nhiêu linh thạch thì đều thuộc về đại lão hết!

Tính năng vừa mở ra, danh tiếng vô cùng quan trọng, 'Trường Sinh Giả giảng pháp' có thể trở thành một bảng hiệu chữ vàng.

Kết quả, hắn còn chưa kịp bàn chuyện làm ăn với đại lão cái gì cũng có thể bán, đối phương đã chặn hắn mất rồi.

"Không còn cách nào, vậy chỉ có thể lợi dụng chức năng gợi ý của server, tiến hành trao đổi với đại lão cái gì cũng có thể bán." Tống Thư Hàng thở dài.

Trong lúc suy tư, hình thức 'thông báo toàn server' Chư Thiên Vạn Giới kết thúc, bóng dáng Tống Thư Hàng tiêu tán.

Lần nghi thức tán tài này đạt được thành công lớn.

Nhóm tu luyện giả vạn giới đều đắm chìm trong việc nghiên cứu tính năng VIP, đi thử hết tính năng mới này đến tính năng mới khác.

Thiếu niên ba mắt tiền bối vô cùng hài lòng đối với 'nghi thức tán tài' lần này của Bá Tống.

Phạm vi của nghi thức tán tài càng rộng, lực ảnh hưởng càng lớn, thiếu niên ba mắt tiền bối có thể thu được càng nhiều phản hồi.

Từ lúc tiếp xúc đến nay, đây là lần đầu tiên thiếu niên ba mắt tiền bối cảm thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu đáng yêu như thế.

…

…

Một bên khác.

Đại lão cái gì cũng có thể bán cũng tiện tay lật xem tính năng client mạng chat Tu Chân.

Cơ hội làm ăn, hắn nhìn thấy rất nhiều cơ hội làm ăn ẩn giấu trong này!

“Có lẽ, ta có thể để ‘hàng gì cũng có thể bổ tiên tử’ bắt lấy cơ hội làm ăn này.” Đại lão xoa cằm suy tư.

Đang lúc hắn mê muội vô hạn trong cơ hội làm ăn, không thể tự thoát ra được, đột nhiên có một tin tức hệ thống bắn ra.

[Tin tức hệ thống - tinh linh hệ thống sóc nhỏ cấn tay: Hội viên cái gì cũng có thể bán cấp VIP ☆ tôn quý, chào ngài, xin hỏi hiện tại ngài có thời gian không, có thể nhín thì giờ bàn chuyện làm ăn với bọn ta không?]

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

Sóc nhỏ cấn tay?

Đây hình như là tinh linh hệ thống của mạng chat Tu Chân.

Nhưng giọng điệu trò chuyện này…

“Bá Tống?” Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời.

[Tin tức hệ thống – sóc nhỏ cấn tay: Đậu má, cái gì cũng có thể bán tiền bối thế mà ngươi cũng có thể nhận ra ta? Ta đã cố ý dùng giọng điệu cơ giới hóa để nhắn tin cho ngươi rồi mà.]

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

Mẹ nó, thật sự là Bá Tống!

Vậy mà còn có một chiêu tin tức hệ thống này, vậy ta chặn hắn bảy ngày có ý nghĩa khỉ gió gì nữa!

Chương 2818: Ta không thành vấn đề ~

Thế mà ta lại ngây thơ, biết rõ Bá Tống chính là server chủ của chức năng mạng chat Tu Chân, vậy mà còn tin chuyện ma quỷ cấp VIP ☆ có thể chặn Bá Tống.

Quy tắc đều là người ta định ra, tại địa bàn của người ta, ngươi lấy cái gì đánh với người ta?

Đại lão cái gì cũng có thể bán ngẩng đầu nhìn trời, không muốn nói chuyện.

Trên thực tế, lúc ra tay lợi dụng đặc quyền VIP ‘chặn Bá Tống bảy ngày’, trong lòng đại lão cái gì cũng có thể bán đã lờ mờ đoán ra khả năng này.

Chính vì thế, lúc Tống Thư Hàng vừa sử dụng tiểu tinh linh ‘sóc nhỏ cấn tay’ của hệ thống để liên hệ hắn, hắn mới có thể lập tức đoán ra thân phận thật sự của Bá Tống.

Chỉ là, có đôi khi mọi người biết rất rõ kết quả và khả năng cuối cùng của một việc, nhưng nội tâm bao giờ cũng sẽ ôm một loại tâm lý may mắn thần kỳ nào đó.có lợi cho mình

Chính là dưới tác dụng của tâm lý may mắn, ‘đại lão cái gì cũng có thể bán’ mới sử dụng đặc quyền thử chặn Bá Tống. Lỡ như, lỡ như thành công thì sao? Đúng không?

Dù là hy vọng rất mong manh, nhưng dù sao cũng không tốn tiền, vì sao không thử xem sao?

[Tin tức hệ thống – Sóc nhỏ cấn tay: Xem ra, cái gì cũng có thể bán tiền bối vô cùng hiểu ta! Ta ngụy trang như vậy cũng không gạt được ngươi, quả nhiên, hai chúng ta có tiềm lực trở thành bạn bè thân thiết.]

“Mẹ ngươi gọi ngươi về nhà ăn cơm kìa.” Đại lão cái gì cũng có thể bán lạnh lùng cao ngạo trả lời.

[Tin tức hệ thống – Sóc nhỏ cấn tay: Tiền bối, nói thế nào ta cũng là một Huyền Thánh bát phẩm, đã tích cốc từ sớm. Hơn nữa, bây giờ mẹ ta đang vui vẻ sống trong thế giới Nho gia, không có việc gì cũng sẽ không gọi ta về nhà ăn cơm…]

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

Tống Thư Hàng ở đầu bên kia giao diện ‘mạng chat Tu Chân’ nơi xa mỉm cười, muốn để ta xéo, nào có dễ dàng như vậy.

Có vài lời, chỉ cần không nói rõ ra, vậy ta giả ngu là có thể lừa bịp cho qua.

Đại lão cái gì cũng có thể bán vô cùng hiểu hắn, hắn cũng có kiến giải nhất định đối với tính cách của đại lão cái gì cũng có thể bán.

[Tin tức hệ thống – Sóc nhỏ cấn tay: Cái gì cũng có thể bán tiền bối, chúng ta nói trắng ra đi. Chỗ ta có mối làm ăn tốt, muốn hợp tác với ngươi. Lại nói, chúng ta trao đổi thông qua tin tức hệ thống rất phiền phức, không bằng ta vận dụng quyền hạn hậu đài, hủy bỏ tính năng ‘chặn bạn bè bảy ngày’ cấp VIP một ☆ của ngài nhé? Để chúng ta thuận tiện nâng ly dạ đàm?]

“Xéo!” Lần này, đại lão cái gì cũng có thể bán nhịn không được, trực tiếp nói rõ trên mặt bàn.

Ngươi thông qua ‘tin tức hệ thống’ đến làm ta khó chịu còn chưa tính… Bây giờ lại còn muốn dùng đặc quyền máy chủ xóa đi tính năng VIP của ta? Ngươi đây là đánh má trái của ta xong, còn muốn lật qua đánh má phải của ta à?

Mơ tưởng!

Cho dù trao đổi qua ‘tin tức hệ thống’ có phiền phức hơn nữa, ta cũng cự tuyệt xóa bỏ tính năng ‘chặn bạn bảy ngày’.

[Sóc nhỏ cấn tay: Tiền bối ngươi thật đúng là khó tính. Vậy chúng ta nói chuyện hợp tác đi. Tiền bối ngươi vừa nhìn thấy rồi đấy, chức năng mạng chat Tu Chân của ta đã mở ra tính năng ‘kênh giảng pháp’. Cái gì cũng có thể bán tiền bối ngươi có hứng thú thỉnh thoảng đến khu vực ‘kênh giảng pháp’ này mở một tư cách ‘lưu trú giảng pháp’ hay không? Là đại lão Trường Sinh Giả đầu tiên lưu trú, ta có thể ưu đãi cho ngươi. Linh thạch ngươi thu được mỗi lần giảng pháp, bọn ta không thu một phần phí thủ tục nào. Có hứng thú buôn bán hạng mục ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ này không?]

Sau khi đại lão cái gì cũng có thể bán nghe đề nghị của Tống Thư Hàng, mặt hắn hơi thay đổi một chút… hắn động lòng rồi!

Dù sao, lấy ánh mắt của hắn hiển nhiên có thể nhìn ra tiềm lực siêu mạnh của client ‘mạng chat Tu Chân’ này của Tống Thư Hàng.

Người dùng chính là tiền bạc, có được đủ số lượng người dùng sẽ có được tất cả.

Nếu như các người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới, người người đều sinh ra ỷ lại đối với ‘client mạng chat Tu Chân’, quen thuộc với sự tồn tại của nó… Vậy chẳng khác nào Bá Tống nắm giữ một mỏ linh thạch vô hạn.

Trước đó đại lão cái gì cũng có thể bán còn đang suy nghĩ có nên xúi giục đệ tử của mình vào lưu trú trong ‘client mạng chat Tu Chân’ của Bá Tống, lợi dụng tốt nền tảng này kiếm một khoản tiền.

Kết quả hiện tại, Bá Tống người ta chủ động đưa cơ hội hợp tác đến trước mặt hắn.

Mặc dù chỉ là mở ra hợp tác ‘lưu trú giảng pháp’, nhưng mọi việc đều phải có một mở đầu… Một khi hợp tác ‘lưu trú giảng pháp’ vui vẻ, vậy sau này những hợp tác khác của hắn và Bá Tống cũng có thể mở ra theo lẽ tự nhiên.

Đối mặt với cám dỗ cực lớn này, đại lão cái gì cũng có thể bán không thể không động lòng.

Chư Thiên Vạn Giới, muốn dùng linh thạch đổi lấy nụ cười của Trường Sinh Giả thì cũng chỉ có thể mua được ở chỗ của ‘đại lão cái gì cũng có thể bán’.

“Vì sao không phải là Bạch đạo hữu chứ, nếu như người có được chức năng mạng chat Tu Chân này là Bạch đạo hữu, vậy ta có thể trực tiếp mở miệng đồng ý lưu trú, đồng thời hợp tác vui vẻ. Vì sao lại cứ là Bá Tống.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nhẹ giọng nói.

[Sóc nhỏ cấn tay: Ặc… Nếu như ngươi muốn Bạch tiền bối mời ngươi cũng không thành vấn đề. Chỗ này của ta có rất nhiều tài khoản của Bạch tiền bối, ngươi muốn tài khoản Bạch tiền bối nào tới mời ngươi?]

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

[Sóc nhỏ cấn tay: Thế nào, tiền bối? Cân nhắc sao rồi?]

Đại lão cái gì cũng có thể bán thở dài.

Một bên là Bá Tống đáng ghét, bị hắn xếp vào hộ ở lậu cấp năm sao trong sổ đen.

Một bên là cơ hội làm ăn có tiềm lực vô hạn, một khi nắm được cơ hội làm ăn này là có thể giúp sự nghiệp của hắn nâng cao một bước.

Nội tâm đại lão cái gì cũng có thể bán đang đấu tranh dữ dội.

Ý nghĩ của hắn không ngừng quanh quẩn giữa đồng ý và không đồng ý.

[Sóc nhỏ cấn tay: Nếu không thì, tiền bối ngươi đổi lối tư duy đi. Đổi thành ta dùng số liền lớn để mua livestream ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ của ngươi thế nào? Giao dịch đưa tiền tới cửa, như vậy ngươi có thể chấp nhận hay không?]

Đại lão cái gì cũng có thể bán nghe vậy, thử đổi lối tư duy… quả nhiên dường như có thể chấp nhận một ít.

Dù cho có chặn Bá Tống thế nào đi nữa, nhưng mối làm ăn là vô tội, linh thạch là vô tội, chặn Bá Tống cũng không ảnh hưởng tới việc kiếm tiền của hắn.

“Sư phụ, người đang làm gì thế?” Trong lúc đang suy tư, giọng hàng gì cũng có thể bổ tiên tử vang lên bên tai hắn.

“Ừm, có người muốn mua ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ của ta…” Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử nghi hoặc nói: “Nhìn dáng vẻ xoắn xuýt đó của người, người không bán ư? Vậy không bằng để con bán cho, người giao bản thảo ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ cho con, con lên giảng cho. Sau khi chuyện thành, linh thạch chúng ta chia bảy ba, người bảy con ba.”

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “? ? ?”

Gần đây năng lực nghiệp vụ của đệ tử đáng yêu nhà ta càng ngày càng thuần thục rồi… Đây rõ ràng là mưu kế ‘chào giá trên trời, trả tiền dưới đất’ mà.

“Sáu bốn, ta sáu con bốn.” Đại lão cái gì cũng có thể bán thở dài, mặc dù biết tỏng mưu kế của đệ tử, nhưng bởi vì tâm lý cưng chiều, hắn vẫn cho đệ tử một cái giá thân tình.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cười nói: “Thành giao, động mồm động mép là có thể kiếm bốn thành, con no problem ~”

[Sóc nhỏ cấn tay: Được, vậy ta trực tiếp đi tìm hàng gì cũng có thể bổ tiên tử trao đổi. Nói chuyện với tiền bối ngươi, ta còn phải dùng ‘tin tức hệ thống’, thao tác phiền toái quá.]

Đại lão cái gì cũng có thể bán: “…”

Đột nhiên có loại ảo giác mờ mịt như bị vứt bỏ?

Chương 2819: Lấy thân thể phàm nhân, sử dụng quyền hành Thiên Đạo!

Cứ cảm thấy Bá Tống vứt bỏ hắn quá dứt khoát, cũng không ra sức níu kéo chút nào?

Điều này khiến đại lão cái gì cũng có thể bán vô hình trung cảm thấy dường như mình rớt giá rồi.

Mấy hơi thở sau.

‘Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử’ bên cạnh mỉm cười, nói: “Được, vậy Bá Tống đạo hữu chúng ta ký kết hợp đồng đi.”

Nói dăm ba câu, cô đã đạt thành thỏa thuận với Tống Thư Hàng.

Do cô thay thế sư phụ trở thành ‘lưu trú giảng pháp’ đầu tiên cư trú tại ‘kênh giảng pháp’ của Bá Tống, trừ việc thỉnh thoảng lấy ‘bản thảo Trường Sinh Giả giảng pháp’ từ chỗ sư phụ ra, bản thân còn có thể đảm nhận hạng mục ‘Kiếp Tiên giảng pháp’.

“Hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử mỉm cười: “Hợp tác vui vẻ.”

Toàn bộ quá trình, tiến triển gọn gàng, nhanh đến ngạt thở.

Thậm chí đại lão cái gì cũng có thể bán còn hoài nghi có phải đồ đệ thân ái của mình đã liên hợp với Bá Tống từ sớm, muốn gạ ‘bản thảo Trường Sinh Giả giảng pháp’ từ trong tay hắn hay không?

…

…

Phía bên kia, sau khi Tống Thư Hàng và ‘hàng gì cũng có thể bổ tiên tử’ ký xong hợp đồng mà nữ sĩ lưới rồng đã chuẩn bị từ sớm, nữ sĩ lưới rồng chính thức mở ra tính năng ‘bản dùng thử kênh giảng pháp’.

Trong sự trông đợi của người tu luyện trong Chư Thiên Vạn

Giới đã download client mạng chat Tu Chân, khu vực kênh giảng pháp vốn đang hiển thị ‘đợi mở cửa’ chậm rãi được mở khóa.

Nữ sĩ lưới rồng: “Nhắc nhở: Quá trình mở kênh giảng pháp có rút ra pháp tắc hỗ trợ từ bản thể của Bá Tống đạo hữu hay không?”

“Pháp tắc hỗ trợ của ta ư? Trên người ta có pháp tắc gì có thể hỗ trợ ‘kênh giảng pháp’?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Tin tức pháp tắc ngụy bất hủ, mảnh vỡ pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp, mảng kiến tạo không gian Huyền Thánh giảng pháp.” Nữ sĩ lưới rồng nhắc nhở.

Trên người Bá Tống, ngoại trừ ‘pháp tắc ngụy bất hủ’ vạn năng ra, còn có một tẹo tin tức ‘quy tắc Huyền Thánh giảng pháp’.

Kia là tin tức ‘quy tắc Huyền Thánh giảng pháp’ mà hắn tiếp xúc được một tẹo lúc ý thức của hắn tăng lên vô hạn trong phân đoạn giảng pháp ngưng tụ thánh hào ‘Bá Diệt’, Thiên Đạo sụp đổ.

Một lần kia là trải nghiệm ngoại lệ vô cùng đặc biệt. Là bồi thường của pháp tắc thiên địa khi cưỡng ép can thiệp quá trình ‘ngưng tụ thánh ấn’ của Tống Thư Hàng, đổi thánh hào của hắn thành Bá Diệt.

Mượn một lần linh hồn thăng hoa kia, ý thức Tống Thư Hàng tăng lên vô hạn, cuối cùng tiếp xúc được một tí tẹo tin tức ‘Huyền Thánh giáng pháp’ mà người phàm không thể tiếp xúc được.

Đáng tiếc, lúc ấy ý thức của hắn và ‘quy tắc Huyền Thánh giảng pháp’ vừa chạm vào đã lập tức tách ra, hắn chỉ lĩnh ngộ được một tí tẹo tin tức quy tắc, ngay cả da lông cũng không tính.

“Tí tẹo tin tức ‘quy tắc Huyền Thánh giảng pháp’ kia của ta có thể phát huy được tác dụng ư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Có ta ở đây.” Nữ sĩ lưới rồng tự tin trả lời. Đừng quên, mặc dù thế giới Hắc Long của cô nhỏ đến đáng thương, nhưng chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ. Thế giới Hắc Long cũng có quy tắc ‘hiển thánh’.

Quy tắc của hai thế giới có chỗ khác biệt, nhưng nữ sĩ lưới rồng có thể dựa vào một tẹo ‘quy tắc Huyền Thánh giảng pháp’ kia của Tống Thư Hàng để tiến hành phối hợp, bổ khuyết cho nó trên một trình độ nhất định.

Có tí tẹo ‘tin tức quy tắc Huyền Thánh giảng pháp’ này + bổ khuyết từ nữ sĩ lưới rồng, kênh giảng pháp của [client mạng chat Tu Chân] có được lực lượng mạnh mẽ chống đỡ.

“Được, vậy nữ sĩ quả cầu béo cứ việc rút đi, ta mở quyền hạn cho cô.” Tống Thư Hàng trả lời.

Về phần một [mảng kiến tạo không gian Huyền Thánh giảng pháp] kia bây giờ đã biến thành đường ranh giới đại mộ 100 tầng dưới mặt đất của ‘Cửu Tu chi mộ’ Tống Thư Hàng.

Mảng kiến tạo kia là một bộ phận thuộc về ‘nền tảng Huyền Thánh giảng pháp’.

Về sau bị trực tiếp cắt ra, đưa vào hiện thế.

“Về mảng kiến tạo không gian Huyền Thánh giảng pháp kia, bây giờ đã trở thành một bộ phận trong đại mộ của ta, e rằng không cách nào cắt ra được.” Tống Thư Hàng bổ sung thêm với nữ sĩ lưới rồng.

“Vật dẫn… chúng ta có thể mắc nối server ‘kênh giảng pháp’ tới bất hủ chi mộ của ngươi, trở thành một server chi nhánh riêng biệt. Như vậy cũng có thể giảm bớt áp lực cho ‘server hành tinh mọc mắt’.” Nữ sĩ lưới rồng bình tĩnh trả lời.

Cấu tạo của Cửu Tu chi mộ tham khảo bản vẽ của đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ + ‘kết cấu kiến tạo bất hủ chi mộ’ mà người bất hủ thiết kế, tiềm lực vô hạn, đủ để gánh vác lưu lượng ‘server chi nhánh’.

Hơn nữa, nữ sĩ lưới rồng có được ánh mắt chiến lược vô cùng lâu dài.

Không chỉ là ‘kênh giảng pháp’, các loại tính năng mới được khai phá khi thăng cấp ‘client mạng chat Tu Chân’ trong tương lai, nếu như điều kiện cho phép, cô đều muốn xây dựng lại một ‘server chi nhánh’ một lần.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã trở thành ‘giới chủ’, có được một vị diện thế giới hoàn chỉnh, có càng nhiều không gian thao tác.

Tương lai, mỗi một hành tinh, mỗi một hằng tinh trong Bá giới của Tống Thư Hàng đều có thể trở thành vật dẫn server chi nhánh của tính năng nào đó thuộc mạng chat Tu Chân.

Nữ sĩ lưới rồng đã tính toán kỹ lưỡng từ lâu.

“Được, đến lúc đó ta sẽ dời ‘Cửu Tu chi mộ’ vào trong Bá giới của ta.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ta mở quyền hạn cho cô, để cô có thể điều động bất hủ chi mộ.”

“Trong vòng năm phút, xử xong.” Nữ sĩ lưới rồng tự tin trả lời Tống Thư Hàng. Hôm nay tâm tình của cô rất tốt, có thể là vì chính diện khịa Hà Chỉ Ma Đế một phen.

Niềm vui thú duy nhất bây giờ của cô chính là thức dậy, thăng cấp chức năng mạng chat Tu Chân, khịa Hà Chỉ.

…

…

Bốn phút năm mươi giây sau.

Trong ánh nhìn chăm chú của vạn người, kênh giảng pháp của client mạng chat Tu Chân chính thức mở ra!

Số lượng lớn tu luyện giả đang mong ngóng vội vã tiến vào khu vực tính năng này.

Khi ý thức của bọn họ đi vào khu vực ‘kênh giảng pháp’, đột nhiên trong lòng có cảm giác.

“Loại cảm giác này… Không sai được, là cảm giác lúc Huyền Thánh giảng pháp!” Có đạo hữu với cảm quan bén nhạy kinh ngạc nói.

Dù sao mấy tháng nay, người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới không ngừng nhận được gột rửa giảng pháp từ các vị Huyền Thánh, cho nên họ vô cùng nhạy bén đối với trạng thái ‘Huyền Thánh giảng pháp’.

“Thế mà kênh giảng pháp của Bá Tống lại cho người ta một loại cảm giác thể nghiệm ‘Huyền Thánh giảng pháp’. Ta cảm thấy dường như có Huyền Thánh sắp bắt đầu chứng đạo, cũng hơi muốn ngẩng đầu nhìn trời!”

“Trên lý luận mà nói, ‘kênh giảng pháp’ của Bá Tống quả thật có chút tiếp cận… Chẳng hạn như đối tượng khán giả đều là người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới. Quy mô cũng vô cùng khổng lồ.”

“Sẽ có lực lượng công đức hội tụ ư?” Lúc này, có người đưa ra vấn đề mấu chốt.

Nếu kênh giảng pháp của Bá Tống đã có thể cho người ta loại cảm giác của Huyền Thánh giảng pháp, vậy nếu như có người thông qua nền tảng này, hoàn thành ‘giảng pháp’ trước người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới thì sẽ nhận được lượng lớn công đức tựa như Huyền Thánh giảng pháp ư?

“Có lực lượng công đức hay không thì không xác định được, nhưng có thể khẳng định, giảng pháp của kênh giảng pháp này tuyệt đối là khâu được vạn người nhìn chằm chằm!”

“Đặc biệt là thành viên thử giảng pháp đầu tiên, nhất định sẽ được đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới ghi nhớ!”

Trước mắt, còn chưa có đại lão nào lên sân khấu tại kênh giảng pháp này. Cho nên, một khi có người khai đàn giảng pháp, tuyệt đối có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Trong tương lai, trong kênh giảng pháp có thể sẽ có rất nhiều vị đại lão đồng thời giảng pháp, phân luồng một lượng lớn người xem.

Như vậy, ai sẽ trở thành người đầu tiên dám ăn cua?

Các tu luyện giả cũng bắt đầu mong đợi.

…

…

Một bên khác, sau khi Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đứng đầu tiến vào kênh giảng pháp này thì không khỏi sững sờ.

Ánh mắt tu luyện giả phổ thông có hạn, tư duy hữu hạn, nhìn không sâu xa như vậy.

Nhưng mà, Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đứng đầu lại nhìn xa hơn, nghĩ thấu triệt hơn.

Kênh giảng pháp này của Bá Tống rõ ràng là lấy thân phàm nhân, sử dụng quyền hành của Thiên Đạo!

Sau khi lấy thân phàm nhân ngưng tụ ra bán thân chúa tể Cửu U… Bá Tống rốt cuộc vươn ma trảo về phía khu vực quyền hạn cấm kỵ của Thiên Đạo ư?

Chương 2820: Thủy quân Bá xuy

Suy nghĩ kỹ lại, bắt đầu từ lúc Bá Tống ‘lần lượt Huyền Thánh giảng pháp để nghiệm chứng đại đạo của bản thân’, đến một loạt hành động sau đó của hắn, có thể phát hiện mỗi một bước hành động của hắn đều là tiến bước nào rào bước nấy.

Lúc trước, khi bộ phân thân kia của Bá Tống khiêu chiến với cường giả Chư Thiên Vạn Giới trên sao hỏa thì đã có không ít người nhìn ra mùi vị Cửu U trên bộ phân thân này của Bá Tống.

Mà bây giờ, rốt cuộc ‘phân thân chúa tể Cửu U’ của Bá Tống đã hiện ra trước mặt Chư Thiên Vạn Giới.

Hơn nữa hiện tại hắn đang lấy thân tu sĩ để thực thi quyền hành của Thiên Đạo.

[Không phải Bá Tống chứng đạo khác loại đó chứ?]

Một ý niệm như vậy xuất hiện trong đầu không ít Trường Sinh Giả, không ném đi được.

[Từ một loạt hành vi của Bá Tống, dường như hắn muốn thẩm thấu các loại quyền hành của Thiên Đạo trước khi chứng đạo bất hủ.]

‘Ta muốn có tất cả các loại năng lực của Thiên Đạo, nhưng ta lại không muốn gánh trách nhiệm của Thiên Đạo.’ Cảm giác Bá Tống mang đến cho đám người chính là như vậy.

[Thật sự có thể làm được loại chuyện này ư?] Có Trường Sinh Giả nghi hoặc hỏi.

[Nếu như là Bá Tống… nói không chừng thật sự có thể làm đến một bước này? Dù sao, Bá Tống đã phá vỡ nhận tri của chúng ta hết lần này đến lần khác. Trước đây, ai trong chúng ta sẽ nghĩ đến thân thể phàm nhân có thể thống trị Cửu U, ngưng tụ ra thân thể chúa tể Cửu U? Trước Bá Tống, ai sẽ nghĩ tới phàm nhân có thể sử dụng quyền hành của Thiên Đạo? Cứ cảm thấy trước mặt Bá Tống, tất cả mọi thứ đều có thể làm được.” Vị Trường Sinh Giả này quả thực là một vị Bá xuy, điên cuồng thổi phồng Bá Tống.

Trong hư không, thần thức của mấy vị Trường Sinh Giả cùng với Kiếp Tiên đã bước ra khỏi hình thức ban đầu đại đạo của mình vượt qua nhiều vị diện, giao lưu với nhau.

Bởi vì rung động Bá Tống lần lượt mang đến cho Chư Thiên Vạn Giới, mấy vị Trường Sinh Giả chú ý tới Bá Tống này đã hội tụ thành một nhóm trong lúc vô tình.

Mặc dù bọn họ đều chưa từng gặp đối phương, nhưng mỗi khi Bá Tống làm ra tin tức lớn, thần thức của bọn họ sẽ hội tụ lại với nhau, sau đó âm thầm giao lưu.

[Lại nói, chúng ta giao lưu như thế này có hơi mệt thật đấy, mỗi lần đều vượt mấy vị diện để tán gẫu, vô cùng phiền phức.] Đang lúc nói chuyện, đột nhiên có đại lão lên tiếng.

[Nếu không, chúng ta tạo một nhóm chat trên client mạng chat Tu Chân của Bá Tống rồi tán gẫu trong nhóm được không?] Lập tức, có một vị đại lão đề xuất ý kiến vô cùng khả thi.

[Nhưng mà… client 'mạng chat Tu Chân' kia có hạn chế gì không? Chẳng hạn giống như 'Thiên Đình viễn cổ' vậy, sẽ ràng buộc đạo của bản thân Trường Sinh Giả, khiến Trường Sinh Giả không cách nào thoát thân?] Có đại lão cảnh giác nói, đây dường như là vị đại lão hiểu rõ 'đại đạo Thiên Đình viễn cổ'.

[Điểm ấy ta đã thử rồi, ta đặc biệt chế tạo ra một phân thân có thể cắt đứt liên hệ với bản thể, để hắn download client mạng chat Tu Chân, cũng tiến hành nghiên cứu. Trong nghiên cứu của ta, 'client' này không có bất kỳ vấn đề hạn chế gì… Hơn nữa cho dù có vấn đề, cũng có thể xóa bỏ client này bất cứ lúc nào, cũng không có hạn chế gì cả.] Lại có đại lão Trường Sinh Giả lên tiếng: [Vả lại, ta nghĩ không chỉ là ta, các vị có mặt ở đây hẳn đều từng nghiên cứu client mạng chat Tu Chân này nhỉ, dù sao cũng là thứ Bá Tống tạo ra, ta cũng không tin mọi người sẽ không tò mò.]

[Quả thật là vậy, vị đạo hữu này nói không sai, ta cũng từng âm thầm thử nghiệm 'client' của Bá Tống, trước mắt quả thật không phát hiện vấn đề.]

[Ta cũng thế, hơn nữa thừa dịp hiện tại Bá Tống phát tặng tính năng VIP một tháng, chúng ta có thể nhân cơ hội tạo một nhóm chat, mọi người tiện giao lưu qua lại. Nếu không, sau khi qua một tháng này, muốn tạo nhóm cũng không dễ đâu.] Lại có Trường Sinh Giả lên tiếng.

Sau đó, dưới sự thêm dầu vào lửa của vị đại lão ‘lợi dụng phân thân nghiên cứu client mạng chat Tu Chân’, cuối cùng nhóm đại lão Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thức ban đầu đại đạo của mình cũng đồng ý thành lập một nhóm chat.

Tên nhóm là ‘nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống’.

Nhóm trưởng: Hắc Bạch Long Nữ - Hòa Trình Tiên Tử, chính là vị Hòa Trình Tiên Tử này đề nghị thành lập nhóm chat, cho nên tự nhiên do cô phụ trách tạo nhóm.

Nhân viên quản lý: Cổ Giới Chi Chủ - Nguyệt Bán Nữ Sĩ.

Sau đó còn có mấy vị nhân viên quản lý khác, đều là Trường Sinh Giả vô cùng mạnh.

Có Nguyên Sơ Ma Nữ, cô là ‘ma nữ’ đầu tiên trong Chư Thiên Vạn Giới, là thủy tổ của hệ thống ma nữ.

Có Ngự Thú Hiền Giả, hắn là người sáng lập hệ thống tu luyện triệu hoán sư, nhưng hắn cũng không phải lấy ‘triệu hoán’ để bước vào đại đạo trường sinh, đại đạo trường sinh của hắn vô cùng thần bí, đến nay không ai biết cả.

Sau đó từng thành viên trong nhóm đều là tồn tại đứng đầu.

Chẳng hạn như vị đại sư Kim Cương tự nào đó, uy danh vang dội, chiến lực nhục thân siêu phàm, khiến mấy vị diện tà ma ngoại đạo run rẩy.

Lại chẳng hạn như Thánh Liêm Thiên Vương, vị này chính là người may mắn sống sót của Thiên Đình viễn cổ, nghe nói sao khi Thiên Đình bị hủy diệt, hắn lại đạt được cơ duyên mới, ngưng tụ ra hình thức ban đầu đạo trường sinh của mình, lúc nào cũng có thể bước vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Còn có một vị đại lão không tiết lộ tên thật, nick name là ‘nhà ta có một đôi Cẩu Đản’, mặc dù hắn không để lộ thân phận chân thật, nhưng trong ‘giao lưu thần thức vượt vị diện của Trường Sinh Giả’ trước đó, tất cả mọi người đều lờ mờ cảm giác được sự cường đại của vị này, cường đại không gì sánh nổi.

Sở dĩ các thành viên không muốn quyền hạn ‘nhân viên quản lý’ là vì cảnh giới của mọi người đã đặt tại đó, trừ bất hủ, họ cũng không thèm để ý hư danh gì cả.

…

…

Cứ như vậy, một ‘nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống’ tạo thành từ đại lão Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đứng đầu bước ra hình thức ban đầu đạo của mình, dưới sự phối hợp của Trình Cẩu Đản, nữ sĩ lưới rồng, cha Cẩu Đản, đại sư Kim Cương tự bị kéo tới diễn hát đôi, bắt đầu thành lập.

Chẳng khác nào một nhóm Trường Sinh Giả đứng đầu trở thành người dùng ổn định của client mạng chat Tu Chân của Bá Tống.

Cũng không thể xem thường những người dùng đứng đầu này, mỗi một người trong bọn họ đều có được lực ảnh hưởng không tầm thường tại vị diện của mình… Hơn nữa bản thân bọn họ chính là tài nguyên quý báu nhất.

“Giải quyết xong, cảm ơn Cẩu Đản Tiên Tử phối hợp.” Nữ sĩ lưới rồng nói lời cảm tạ với Trình Cẩu Đản Tiên Tử.

Vì có thể khiến client mạng chat Tu Chân mau chóng phát triển, vị lập trình viên nữ sĩ lưới rồng đã tự mình ra trận, tạo acc nhỏ, tán gẫu với nhóm Trường Sinh Giả, thổi phồng Bá Tống cùng nhóm Trường Sinh Giả.

Mà Trình Cẩu Đản Tiên Tử chính là trợ thủ mà nữ sĩ lưới rồng liên hệ. Dù sao nữ sĩ lưới rồng quá bận rộn, hiện tại cô bận đến nỗi ngay cả tóc mình rụng cũng không có thời gian quét tước.

Có đôi khi quá bận rộn, cô sẽ nhờ Trình Cẩu Đản Tiên Tử lên acc nhỏ của mình, dẫn dắt chủ đề trong quần thể Trường Sinh Giả.

Mà Trình Cẩu Đản Tiên Tử không phụ nhờ vả của nữ sĩ lưới rồng, lần lượt dẫn dắt đề tài của nhóm Trường Sinh Giả, khiến nhóm đại lão Trường Sinh Giả vô tình sinh ra rất nhiều hiểu lầm tuyệt đẹp đối với Bá Tống.

Gần đây Bá Tống cứ được thổi phồng, lực ảnh hưởng trong nhóm Trường Sinh Giả càng lúc càng lớn, trừ việc Bá Tống thao tác hay ho không ngừng, liên tiếp làm ra từng tin tức thì không thể không kể công của mấy vị thủy quân ‘Bá xuy’ phía sau màn này!

Mà chuyện này… ngay cả bản thân Bá Tống cũng không biết!

“Nữ sĩ quả cầu béo không cần cảm ơn, bọn ta cũng thích thú mà. Tiếp đến, còn mục tiêu mới không?” Trình Lâm Tiên Tử hỏi.

“Tạm thời không có, ta cần thời gian tiêu hóa tài nguyên từ nhóm Trường Sinh Giả này, lợi dụng bọn họ một cách hợp lý.” Nữ sĩ lưới rồng đáp: “Nếu như Cẩu Đản Tiên Tử có rảnh, cô có thể tùy ý tìm một nhóm mục tiêu, dựa theo hình thức này tiến hành thao tác.”

Chương 2821: Bước sang năm mới rồi, phát cho mọi người bao lì xì một trăm triệu mạng chat Tu Chân tệ

“Được ~ vậy ta lại đi tìm một nhóm Kiếp Tiên, xem xem có thể thổi phồng Bá Tống một đợt, tạo một nhóm giao lưu Bá Tống Kiếp Tiên đứng đầu hay không.” Trình Lâm Tiên Tử trả lời.

Có thể thấy được, gần đây Trình Lâm Tiên Tử rảnh rỗi bao nhiêu, ránh đến mức cô bằng lòng đi làm một thủy quân không công, thổi phồng Bá Tống.

“Ngoài ra, nữ sĩ quả cầu béo, ta cảm thấy nếu như có thời gian cô có thể ra tay biên soạn một bản ‘sổ tay Bá xuy’, sau đó ta có thể dẫn người mới đi thổi phồng Thư Hàng, tạo thế cho hắn.” Trình Lâm Tiên Tử lại bổ sung.

“Chờ thăng cấp client lần này xong, ta xem xem có thể biên soạn ra vài thứ dẫn dụ hứng thú của người dùng hay không.” Nữ sĩ lưới rồng làm hết phận sự tiếp nhận đề nghị của Trình Lâm Tiên Tử, đương nhiên, thứ như ‘sổ tay Bá xuy’ này quá ngượng rồi, cô sẽ không làm đâu.

Lần này chủ yếu là vì hấp dẫn nhóm Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đứng đầu này, cô mới có thể trở thành một vị Bá xuy lâm thời.

“Quên đi, vẫn là tự ta xem xem có thể tạo ra quyển sổ này không.” Trình Lâm Tiên Tử đáp: “Nữ sĩ quả cầu béo cô quá bận rộn, vẫn nên để ta tự làm đi.”

“Ừm.” Nữ sĩ lưới rồng trả lời đơn giản.

Sau khi nhìn thấy nữ sĩ lưới rồng lại tiến vào hình thức công tác bận rộn, Trình Lâm Tiên Tử bèn không quấy rầy nữa, xoay người tự mình bày ra phương án chơi đùa.

…

…

Một bên khác.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Client mạng chat Tu Chân? Ngày hôm nay, rốt cuộc Thư Hàng tiểu hữu cũng thành server rồi.” Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Kỳ thật, ngày đó khi Tống Thư Hàng tiểu hữu tạo nhóm Cửu Châu số 2, khai phá ra thiên phú ‘mạng chat Tu Chân’, các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đã đoán được khả năng này.

Quả nhiên, không qua mấy tháng, Tống Thư Hàng đã biến chính mình thành server của Chư Thiên Vạn Giới.

Diệt Phượng Công Tử trả lời: “Quan trọng là, ngay cả ‘kênh giảng pháp online’ hắn cũng làm ra được. Ta cứ cảm thấy vào thời khắc này, hẳn là nên @ ai đó, nhưng lại nghĩ không ra.”

“Diệt Phượng Công Tử vừa nói vậy, ta cũng nhớ tới một người, hơn nữa ta lờ mờ nhớ được vị đạo hữu này sẽ có quan hệ với ‘kênh giảng pháp online – hoạt động giảng pháp miễn phí mỗi tháng của Chân Quân lục phẩm’.” Lệ Chi Tiên Tử cau mày, gõ câu trả lời.

“Hoàng Sơn tiền bối đâu? Nếu như là Hoàng Sơn tiền bối, có lẽ sẽ nhớ được gì đó?” Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Đậu Đậu: “Hoàng Sơn đại ngốc cùng một phân thân của Thư Hàng chạy tới chỗ sâu trong vũ trụ mạo hiểm rồi… Dường như là muốn đào một ít bảo vật về cho các đạo hữu làm quà năm mới. Dù sao, mấy ngày nữa là bước sang năm mới rồi.”

“Nhanh thật, thế giới nhân loại bình thường lại sắp trôi qua một năm rồi ư?” Tuyết Lang Động Chủ chậm rãi nói.

Thân là tu luyện giả, quan niệm thời gian của bọn họ có chỗ khác biệt với người bình thường. Thời gian một năm có lẽ không ngắn đối với người bình thường, nhưng đối với tu luyện giả, thời gian một năm thực sự nhỏ nhặt không đáng kể.

“Nhanh ư? Ta cảm thấy năm nay cũng không tính là quá nhanh…” Hung thần xa lộ Đông Phương Lục Tiên Tử nói: “Có lẽ do năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, ta cứ cảm thấy năm nay trải qua đặc biệt phong phú.”

“Ta phải đi tìm Thư Hàng tiểu hữu.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu trả lời.

“Chẳng hạn như trong năm nay, Bá Tống tiểu hữu chứng đạo Huyền Thánh, không còn là hàng rởm nữa.” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử cười hì hì nói.

“Thật vậy, năm nay có Thư Hàng tiểu hữu + Bạch tiền bối xuất quan, cho nên có cảm giác trải qua đặc biệt phong phú. Thật sự là một năm rất mâu thuẫn, cảm thấy thời gian vẫn giống như trước đây, trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua một năm. Nhưng lại cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, nhìn Thư Hàng tiểu hữu trưởng thành đến nay, vậy mà lại không quá một năm.” Bắc Hà Tán Nhân tổng kết.

“Hiếm khi lần này Bạch tiền bối không trở về bế quan lâu dài, người trong nhóm Cửu Châu số 1 năm nay cũng khá đầy đủ. Không bằng năm nay làm buổi họp mặt đi?” Lệ Chi Tiên Tử đề nghị.

“Khẳng định phải họp mặt, ta đang chờ mong Hoàng Sơn tiền bối sẽ phát cho chúng ta quà mừng năm mới gì đây.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ trồi lên, vui vẻ cười nói.

Thông Huyền Đại Sư: “[icon ngón tay cái]”

Dược Sư: “[giọng nói] tạp âm ~” Không biết Dược Sư đang làm gì, một tràng tạp âm, dường như lờ mờ còn có thể nghe được giọng của Giang Tử Yên.

“Lại nói… có phải Thư Hàng cũng phát bao lì xì cho mọi người không? Hiện tại hắn chính là Huyền Thánh đấy! Không thể nào cứ để chúng ta phát bao lì xì đúng không? Nào có lễ mừng năm mới nào mà một đám ngũ, lục phẩm chúng ta lại phát lì xì cho Huyền Thánh bát phẩm?” Đậu Đậu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Mặc dù nhóm Cửu Châu số 1 khác với môn phái chính thức, quan hệ tiền bối, hậu bối bên trong cũng không hoàn toàn xếp theo cảnh giới thực lực, tình người càng sâu đậm hơn.

Trong lòng Tống Thư Hàng, các tiền bối trong nhóm mãi mãi là tiền bối, cho tới bây giờ vẫn không thay đổi.

Nhưng mà, Đậu Đậu nói cũng rất có lý, lúc qua năm mới, chẳng lẽ đám người bọn họ phải phát lì xì cho Thư Hàng tiểu hữu ư?

Đồng Quái Tiên Sư: “Ta rốt cuộc cũng online rồi… Thư Hàng tiểu hữu phát lì xì cho mọi người? Ha ha ha, đừng làm khó Thư Hàng tiểu hữu vậy chứ. Hắn đốt tiền đến lợi hại, trong tay tồn trữ không có bao nhiêu linh thạch và bảo vật đâu. Dồn ép dữ quá, coi chừng hắn khai phá ra tính năng ‘mạng chat Tu Chân tệ’, hàng năm phát cho mọi người một trăm triệu ‘mạng chat Tu Chân tệ’ dùng để nạp tiền hội viên VIP đấy.”

Đậu Đậu: “…”

Nó chỉ cần tưởng tượng ra hình ảnh này, mặt chó lập tức tuyệt vọng.

“Đến lúc đó, chúng ta phát lì xì cho đệ tử của Thư Hàng đi.” Bắc Hà Tán Nhân đưa ra một phương án khá thỏa đáng: “Phát lì xì cho Thư Hàng tiểu hữu nữa thì quả thật có hơi quai quái. Cho nên, đổi thành phát bao lì xì cho đệ tử của hắn, vậy là ổn thỏa.”

“Vẫn là lão Bắc Hà đáng tin cậy.” Diệt Phượng Công Tử ấn like.

Tồn tại không thể thiếu hiện nay của nhóm Cửu Châu số 1: Hoàng Sơn tiền bối, Bắc Hà Tán Nhân và Bạch tiền bối.

Mặc dù có thời điểm Bạch tiền bối không đáng tin cậy, nhưng hắn có thể dùng để trấn áp cả nhóm, là linh vật mạnh nhất.

…

…

Mà trong lúc các đạo hữu nhóm Cửu Châu số 1 vui sướng thảo luận về năm mới, một vị cư sĩ nhanh chóng liên hệ với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, có đó không, cơ hội ‘mỗi tháng nghe Chân Quân lục phẩm giảng pháp miễn phí một lần’ còn không vậy?”

Sau khi Tống Thư Hàng đột nhiên nhận được tin nhắn theo lối nội bộ từ ‘phiên bản chức năng nguyên lão’ này thì đầu tiên là hơi ngẩn ra.

Ai đây, trước kia ta có thêm hắn à?

Ngay cả nick name và đạo hiệu đều không có ghi chú.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát, đột nhiên trong lòng hắn khẽ động.

Chờ chút… là hắn.

Là mười triệu tiền điện thoại cư sĩ!

Cũng may, bởi vì sau khi khai phá chức năng ‘mạng chat Tu Chân’, thân là server chủ, hắn có thể có được một ít đặc quyền, triệt tiêu một chút hiệu quả đặc thù của ‘mười triệu tiền điện thoại cư sĩ’.

“Thật là đáng sợ, cường độ nguyên thần hiện tại của ta có thể so với Kiếp Tiên cửu phẩm, thậm chí còn muốn vượt qua, vậy mà không cách nào miễn dịch loại hiệu quả công pháp này của cư sĩ.” Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi.

Sau đó, hắn trả lời mười triệu tiền điện thoại cư sĩ: “Tiền bối, cơ hội giảng pháp kia vẫn còn đó. Nhưng mà, không phải tiền bối ngài đã tấn thăng Tôn Giả thất phẩm rồi ư?”

Trong mơ hồ dường như hắn nhớ cư sĩ đã tấn thăng thất phẩm, nhưng nhớ không rõ lắm.

“Không sao, thất phẩm giảng về giảng pháp lục phẩm càng có hiệu quả hơn. Cho ta cơ hội này đi, thế nào?” Mười triệu tiền điện thoại cư sĩ lên tiếng: “Nếu như có thể, ‘lục phẩm giảng pháp miễn phí’ mỗi tháng trong năm 2020 ta đều bao hết! Để báo đáp, ta có thể dẫn ngươi đến bí cảnh tu luyện tổ truyền một chuyến. Nếu như ngươi may mắn, có thể thu được BUFF hiệu quả làm suy yếu thiên kiếp… Ể, ta nhớ có phải từng dẫn linh quỷ của ngươi tiến vào bí cảnh kia không? Làm sao lại nhớ không rõ nhỉ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Mỗi tháng ngài đều giảng pháp miễn phí cho ta, còn báo đáp ta?

Một hệ này của mười triệu tiền điện thoại cư sĩ có thể kiên trì đến hôm nay, tuyệt đối là trời đất thương xót.

“Tiền bối không cần báo đáp gì cả, giữa ngươi và ta cần gì khách sáo như thế. Nếu tiền bối ngươi muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể đến giảng pháp, ta cầu còn không được.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ngoài ra… linh quỷ tiên tử của ta từng đi đến bí cảnh hệ cư sĩ? Sao ta lại không nhớ rõ?

Một hệ cư sĩ, sớm muộn gì cũng tiêu!

Chương 2822: Hay cho một cư sĩ tuấn mỹ lại có khí chất

Thế là, đáy lòng Tống Thư Hàng âm thầm cắt đứt ý nghĩ đi mạo hiểm ở bí cảnh tổ truyền một hệ cư sĩ.

Hắn cũng không muốn mình trở thành tiểu trong suốt trong trạng thái bị động vĩnh viễn như mười triệu tiền điện thoại cư sĩ.

Trạng thái tiểu trong suốt có lúc vô cùng hữu dụng… chẳng hạn như lúc bị đại lão quả cầu béo, đại lão quả cầu béo di vật truy sát khắp thế giới, Tống Thư Hàng bèn khát vọng có được thân thể tiểu trong suốt của cư sĩ.

Nhưng trừ cái đó ra, trạng thái tiểu trong suốt bị động vĩnh viễn sẽ mang đến phiền não cực lớn cho cuộc sống. Chẳng hạn như… khi ngươi bị ba mẹ ruột quên mất, ba mẹ ruột quyết định sinh ‘đứa con đầu tiên’ của mình; chẳng hạn như, còn có khả năng kinh khủng là ngươi sẽ bị người yêu của mình quên mất…

Lại nói, cũng không biết cư sĩ tiền bối có từng nói chuyện yêu đương chưa nhỉ?

Những ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng, hắn càng ngày càng cảm thông cho cư sĩ.

[Cư sĩ tiền bối đã đến cảnh giới này, chúng ta phải đối xử tử tế với hắn, thừa dịp trước khi chúng ta hoàn toàn quên mất hắn, quý trọng mỗi một khắc hắn tồn tại trong ký ức của chúng ta.]

“Tiền bối, bây giờ ngươi có bản thảo giảng pháp của lục phẩm không? Nếu như có, vậy chọn ngày không bằng đụng ngày, hiện tại lên giảng pháp ngay đi, thu hút nhân khí?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Thừa dịp bây giờ người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới vừa mới download client mạng chat Tu Chân không lâu, đồng thời lại nhận được quyền hạn VIP dùng thử mà hắn hào sảng gửi tặng, nhân số online hẳn đã đạt đỉnh.

Lúc này lập tức đẩy ra tính năng ‘lục phẩm giảng pháp miễn phí’ là có thể lập tức hấp dẫn càng nhiều người dùng quan sát. Lại nói, trước khi hệ thống nạp linh thạch còn chưa xử lý xong, cũng chỉ có ‘Chân Quân lục phẩm giảng pháp’ miễn phí quan sát là có thể mở màn trước tiên.

Hợp đồng ‘Kiếp Tiên giảng pháp’ và ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ đã ký kết với ‘hàng gì cũng có thể bổ tiên tử’ cần chờ sau khi ‘client mạng chat Tu Chân’ thăng cấp mới có thể chính thức lên sàn.

“Hiện tại lập tức có thể đi lên giảng pháp ư?” Mười triệu tiền điện thoại cư sĩ hỏi.

Nhiều lần Thư Hàng tiểu hữu tổ chức giảng pháp theo đoàn thể đều không dẫn hắn theo chơi, nhưng ‘người dẫn đầu giảng pháp lục phẩm miễn phí’, quy tắc không yếu hơn ‘Huyền Thánh giảng pháp’ bao nhiêu.

Hơn nữa, bởi vì là người dẫn đầu của tính năng này, lần đầu tiên sẽ có ý nghĩa vô cùng đặc thù!

Thứ nhất và thứ hai, mọi người vĩnh viễn chỉ có thể nhớ đến ý nghĩa đặc thù của thứ nhất, mà thứ hai thường dễ bị người ta xem nhẹ.

Tống Thư Hàng trả lời: “Đương nhiên, chỉ cần ngươi có chuẩn bị bài giảng pháp lục phẩm, chúng ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

“Vậy không cần chờ, ta chuẩn bị bài giảng pháp lục phẩm rất nhiều… Trên thực tế, bài giảng pháp của mỗi một cảnh giới, ta đều có chuẩn bị cả.” Mười triệu tiền điện thoại cư sĩ nói.

Hắn vốn định chuẩn bị cho đệ tử tương lai của mình, hắn đã từng muốn thu một đệ tử giống như rất nhiều đạo hữu khác trong nhóm.

Nhưng theo tu vi cảnh giới tăng lên, cảm giác tồn tại của bản thân càng lúc càng thấp, cư sĩ lương thiện bèn tạm thời chặt đứt ý nghĩ ‘thu đồ’. Hơn nữa, hắn cũng sợ dạy rồi lại dạy, đệ tử bèn quên mất hắn. Hình ảnh kia, đâm tim biết bao?

Thậm chí nếu như đồ đệ có thiên phú cao, nói không chừng luyện rồi lại luyện, hắn cũng sẽ quên mất đồ đệ… Vậy chính là đâm tim double.

Cho nên, trước khi tìm ra phương pháp phá giải, hắn không định tùy tiện thu đồ đệ.

“Ta đã không kịp chờ đợi muốn lên đài giảng pháp… Đây rất có thể chính là cơ hội lóe sáng duy nhất trong đời ta.” Mười triệu tiền điện thoại cư sĩ lộ ra nụ cười chân thành.

Có đôi lúc, niềm vui của Tôn Giả thất phẩm chỉ đơn giản như thế mà thôi.

“Vậy tiền bối, ta gửi hợp đồng cho ngươi. Sau khi ngươi ký, hậu đài sẽ mở lối đi đến ‘kênh giảng pháp – sân khấu lục phẩm giảng pháp’ cho ngươi. Đồng thời, ta cũng mở quyền hạn ‘Tôn Giả thất phẩm giảng pháp’ cho ngươi… Chờ sau khi tính năng nạp linh thạch hoàn thiện, ngoại trừ lục phẩm giảng pháp miễn phí mỗi tháng một lần, ngươi cũng có thể thử Tôn Giả thất phẩm giảng pháp xem sao.” Tống Thư Hàng đau lòng cho cư sĩ, cố gắng hết sức biểu hiện một mặt dịu dàng của mình ra.

“Gửi ta đi, ta ký ngay.” Mười triệu tiền điện thoại cư sĩ nói. Lúc này, cho dù là khế ước bán thân, có lẽ hắn cũng ký không chút do dự.

Tống Thư Hàng gửi hợp đồng mà nữ sĩ lưới rồng đã chuẩn bị từ sớm cho cư sĩ thông qua hậu đài.

Cư sĩ chỉ đảo mắt sơ qua hợp đồng một lần bèn ký vào tên của mình ‘Túy Mục Cư Sĩ’, sau đó lại gửi hợp đồng trở về.

Đối diện.

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được hợp đồng gửi về thì nhíu mày.

Mặc dù hắn quên mất đạo hiệu của cư sĩ rốt cuộc là gì, nhưng cứ cảm thấy không phải là ‘Túy Mục’ này, hẳn là một chữ nào đó rất giống với chữ ‘Mục’ này, hoặc là hai chữ nào đó?

“Cư sĩ, ngươi ký tên không sai đó chứ?” Tống Thư Hàng thử dò hỏi một câu.

“Yên tâm đi, không sai được, ta vẫn luôn là Túy Mục… Chắc chắn các ngươi đã quên mất đạo hiệu của ta rồi nhỉ? Yên tâm đi, ta đã quen rồi, không cần sợ đâm tim ta.” Mười triệu tiền điện thoại cư sĩ tự giễu nói.

[Thật sự là do ta quên ư?] Tống Thư Hàng gãi đầu.

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu. Sắp qua năm mới rồi, mấy đệ tử nhà ngươi có muốn quà mừng không? Năm mới năm nay, bọn ta sẽ không phát bao lì xì cho ngươi… Dù sao ngươi đã là Huyền Thánh hàng thật giá thật. Bao lì xì này, bọn ta sẽ phát cho đệ tử của ngươi.” Túy Mục Cư Sĩ nhớ tới nội dung tán gẫu trong nhóm Cửu Châu số 1 trước đó bèn thuận miệng nói một câu.

“Lì xì năm mới của ta không có ư?” Tống Thư Hàng ngớ ra: “Nhưng tiền bối ơi, năm ngoái ta cũng chưa nhận được lì xì năm mới mà!”

Túy Mục Cư Sĩ nhắc nhở: “Năm ngoái chúng ta còn chưa quen biết.”

“Nói cách khác, ta chưa lấy được một ‘lì xì năm mới’ nào thì đã quá già quá hạn rồi à?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, lần đầu tiên phát hiện chỗ bất lợi của việc thăng cấp quá nhanh.

Cả một đời người, có thể có mấy cơ hội nhận được lì xì năm mới của các tiền bối chứ?

Bây giờ ta tán công hạ cảnh giới xuống còn kịp không?

“Đến lúc đó, nhớ nói ta biết đệ tử ngươi muốn bảo vật gì. Năm mới năm nay, ta sẽ phát cho họ bao lì xì thật to… Hy vọng bọn họ có thể nhớ được ta.” Túy Mục Cư Sĩ nói.

Đồng thời, hắn tắt đi giao diện ‘mạng chat Tu Chân bản nguyên lão’, đăng nhập vào chức năng ‘client mạng chat Tu Chân’, tiến vào kênh giảng pháp cấp VIP.

Ở nơi đó, lối đi ‘giảng pháp tu sĩ lục phẩm miễn phí mỗi tháng một lần’ đã chứng thực cho hắn, mở ra quyền hạn.

“Ta tới rồi.” Túy Mục Cư Sĩ nhẹ giọng nói.

Hắn vừa tấn thăng Tôn Giả thất phẩm không lâu, cách ‘Huyền Thánh bát phẩm giảng pháp’ một cự ly rất dài, dưới tình huống bình thường ít nhất phải mất mấy trăm năm tôi luyện.

Nhưng bây giờ, hắn có một lần cơ hội ‘lóe sáng’ trước thời hạn.

Vì để cho người dẫn đầu mười triệu tiền điện thoại cư sĩ có thể trở nên càng chói mắt, Tống Thư Hàng thông qua quyền hạn server, cho hắn một lần ‘thông báo đỉnh điểm’.

Tất cả tu luyện giả đang lên mạng nghiên cứu tính năng VIP đều nhận được thông báo nhắc nhở.

[Kênh giảng pháp Chân Quân lục phẩm giảng pháp lần đầu tiên sắp mở màn, người giảng pháp lần này là Tôn Giả thất phẩm Túy Dụng Cư Sĩ, người dùng VIP có thể xem lục phẩm giảng pháp một lần miễn phí!]

Dưới thông báo toàn server, gần như trên sáu phần người dùng đều tiến vào trong kênh giảng pháp, hơn nữa số lượng còn đang tăng lên không ngừng.

Sau đó, một người đàn ông đẹp trai có khí chất cư sĩ ở ẩn xuất hiện trong mắt mọi người.

Ấn tượng đầu tiên: Hay cho một cư sĩ tuấn mỹ có khí chất! Sau đó dời tầm mắt xuống, nhìn dáng người.

Ấn tượng thứ hai: Khoan đã, khuôn mặt trông thế nào ấy nhỉ? Dời ánh nhìn lên, quay lại nhìn khuôn mắt… Hay cho một cư sĩ tuấn mỹ có khí chất!

Chương 2823: Đại tiền bối Đôi Cẩu Đản đáng tin trong nhóm

Dời tầm mắt xuống: Vừa rồi ta đang nhìn ai nhỉ? Dáng vẻ như thế nào?

Dời tầm mắt lên: Oh my God, diện mạo của cư sĩ này thật tuấn mỹ lại có khí chất.

Dời tầm mắt xuống: Có phải ta mới nhìn thấy gì đó không?

Dời tầm mắt lên: Trời ạ, rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt này, vì sao ta cảm thấy dường như đã nhìn thấy gương mặt này mấy trăm lần rồi nhỉ, đây chẳng lẽ chính là cảm giác động lòng?

Cứ thế mà tuần hoàn.

Trong khoảng thời ngắn trước khi Túy Dụng Cư Sĩ bắt đầu giảng pháp, hắn không ngừng nhận được ánh mắt của nhóm người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới quét qua quét lại nhiều lần.

Ánh mắt của tu luyện giả không ngừng di động qua lại trên người hắn.

Thậm chí có một bộ phận tiên tử mỗi lần dời tầm mắt lại sinh ra hiểu lầm rằng mình đã động lòng.

Ngay cả một bộ phận Trường Sinh Giả đều lờ mờ có chút chịu ảnh hưởng. Bọn họ chỉ cần dời tầm mắt khỏi Túy Dụng Cư Sĩ thì sau đó, những gì liên quan tới gương mặt tuấn mỹ đầy khí chất của cư sĩ trong đầu sẽ bắt đầu dần mờ nhạt, pixel bị giảm.

Trong ‘nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống’.

[Bá Tống tìm đâu ra đạo hữu kỳ quặc thế nhỉ? Loại cảm giác tồn tại này cũng quá kỳ quái rồi?] Ngự Thú Hiền Giả nhịn không được lên tiếng nói.

Đây là tin nhắn đầu tiên của hắn trong ‘nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống’, cũng là tin nhắn đầu tiên trong cả nhóm. Đây là một mở đầu tốt đẹp, là một bước vĩ đại mà các đại lão Trường Sinh Giả bước ra trong chức năng mạng chat Tu Chân.

Nữ sĩ lưới rồng phía sau màn lộ ra ý cười beo béo, hài lòng thu thập số liệu của các Trường Sinh Giả. Cô sẽ bớt thì giờ bồi dưỡng nhóm chat Trường Sinh Giả, tranh thủ mở rộng nhóm chat này, tốt nhất là cố gắng hết sức đưa Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới gia nhập vào nhóm chat này, thuận tiện bồi dưỡng.

Mỗi một vị Trường Sinh Giả đều là khách hàng chất lượng cao của mạng chat Tu Chân, là tài phú quý giá.

[Một điểm càng quan trọng hơn là… các ngươi có chú ý tới đạo hiệu của vị cư sĩ giảng pháp này không? Trong thông báo của hệ thống trước đó hẳn đã từng nhắc đến đạo hiệu của hắn, nhưng ta lại không nhớ được. Bằng hữu của Bá Tống quả nhiên không hề tầm thường. Vị Tôn Giả thất phẩm này lại có thể ảnh hưởng đến chúng ta, thật quá quỷ dị. Quả nhiên, vật họp theo loài. Yêu nghiệt và yêu nghiệt sẽ trở thành bằng hữu.] Thủy quân Bá xuy sính ngoại đại sư Kim Cương tự nắm lấy cơ hội, thổi phồng bằng hữu của Bá Tống một đợt, cũng từ mặt bên mà thổi phồng Bá Tống một đợt.

Thổi phồng chân chính, không phải là thổi chính diện, mà phải thổi từ mặt bên, từ từng góc độ khác nhau. Như vậy vừa có thể tạo ra cảm giác thần bí, vừa có thể lộ ra sự trâu bò của Bá Tống từ mặt bên.

Hơn nữa, lúc bọn họ thổi cũng không phải mù quáng thổi phồng Bá Tống, mà sẽ kết hợp với thực tế, âm thầm dẫn dắt.

Đại sư vừa dứt lời, Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đứng đầu ngưng tụ ra hình thức ban đầu đại đạo của bản thân đều sửng sốt. Bọn họ cẩn thận nhớ lại, trong đầu cũng chỉ có kết cấu đạo hiệu ‘Túy X Cư Sĩ’ như thế này, sống chết không nhớ nổi chữ ở giữa kia rốt cuộc là từ gì.

Điều này vô cùng đáng sợ!

[Ta đột nhiên bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’… Sẽ có Trường Sinh Giả bằng lòng phối hợp với Bá Tống, tiến hành giảng pháp trên kênh giảng pháp này ư?] Thành viên ‘Nhà ta có một đôi Cẩu Đản’ đột nhiên lên tiếng.

Mặc dù ‘Nhà ta có một đôi Cẩu Đản’ không lộ ra đạo hiệu của mình, nhưng thần thức của hắn vô cùng mạnh, giao lưu lúc trước đã mang cho các Trường Sinh Giả áp lực không nhỏ.

Phần lớn thời điểm, tu chân giới vẫn là thực lực vi tôn.

Cho nên, dù 'Nhà ta có một đôi Cẩu Đản' không nói nhiều, nhưng mỗi lần hắn phát biểu đều sẽ khiến các thành viên trong nhóm chú ý.

[Nếu quả thật Trường Sinh Giả giảng pháp không có ai, chính Bá Tống cũng có thể ra trận mà, bản thân hắn vô cùng am hiểu giảng pháp.] Có thành viên Trường Sinh Giả trả lời.

[Không, điều ta chú ý không phải điểm ấy.] Mơ hồ trở thành đại tiền bối đáng tin trong nhóm, thành viên 'Nhà ta có một đôi Cẩu Đản' ẩn trong vai đại lão khoan thai nói: [Lời kế tiếp, ta dùng 'mật mã nội bộ' trong nhóm để diễn tả, bởi vì sẽ dính đến tin tức quan trọng.]

'Client mạng chat Tu Chân' sử dụng vô cùng thuận tiện, nhưng dù sao nó cũng là thứ Bá Tống tạo ra. Cho nên, vì tính bảo mật của cuộc trò chuyện, nhân viên quản lý Nguyên Sơ Ma Nữ đặc biệt thiết kế riêng một bộ 'mật mã văn', thông qua phương pháp giao lưu thần thức trước đó, gửi cho mỗi một thành viên.

Một khi nội dung tán gẫu trong nhóm liên quan đến tin tức trọng đại thì sẽ đổi sang dùng 'mật mã văn' để trao đổi.

Nghe thấy 'Nhà ta có một đôi Cẩu Đản' dùng mật mã văn nói chuyện, tất cả thành viên trong nhóm đều lập tức xốc lại tinh thần.

[Mật mã văn: Điều ta chân chính chú ý chính là, 'kênh giảng pháp' này đã phù hợp với quy tắc của 'Huyền Thánh giảng pháp', vậy nếu như chúng ta tham gia khâu 'Trường Sinh Giả giảng pháp' trong đó thì có phải có thể tiếp xúc với 'quy tắc Huyền Thánh giảng pháp' mà Bá Tống lĩnh ngộ ra ở mức độ lớn nhất, cũng từ đó tìm hiểu được chút gì hay không? Bá Tống có thể lấy thân phàm nhân chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, trong đó nhất định có kỹ xảo gì đó, đáng giá cho chúng ta cân nhắc.] Nhà ta có một đôi Cẩu Đản nói.

Sau khi hắn nói xong, toàn bộ thành viên trong nhóm đều lâm vào trầm tư!

Đại lão chính là đại lão, góc độ xem xét sự vật cũng không giống người thường.

Nhưng đại lão nói có lý thật. Bá Tống có thể lấy thân phàm nhân chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, trong đó chắc chắn có loại kỹ xảo nào đó, hơn nữa Bá Tống có thể làm được, nói không chừng bọn họ cũng có thể làm được.

Nhưng muốn đi sâu tìm hiểu điểm này, vậy khâu ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ kia là một con đường thể nghiệm vô cùng tốt.

[Mật mã văn: Đại lão Đôi Cẩu Đản vừa nói như vậy, ta cũng sinh ra hứng thú đối với Trường Sinh Giả giảng pháp của kênh giảng pháp… Lát nữa, sau khi vị Túy gì Cư Sĩ giảng pháp xong, hãy cùng xem xem có phản hồi và hiệu quả gì.]

[Mật mã văn: Có lẽ, chúng ta có thể thử hạng mục ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ này, xem xem sẽ có thu hoạch gì, cũng từ đó lĩnh ngộ ra chút đạo và quy tắc tương quan với Bá Tống.]

Các Trường Sinh Giả trong nhóm triệt để mở ra đề tài câu chuyện.

Thậm chí lực chú ý cũng thành công bị dẫn dắt đến phân đoạn ‘kênh giảng pháp’ này.

Trong thế giới Cửu U.

Đại diện cho nhân vật xảo trá nhất thế gian: chúa tể Cửu U * cha Cẩu Đản lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Loại chuyện như dẫn dụ này là bản năng của chúa tể Cửu U, cha Cẩu Đản chỉ cần suy tư một tẹo ở lớp vỏ đại não là có thể sinh ra mấy nghìn loại phương thức dẫn dụ không chút sơ hở.

…

…

Một bên khác.

“Rất tốt, cho tới bây giờ, chí ít có tám phần mười người dùng ‘client mạng chat Tu Chân’ đã tiến vào kênh giảng pháp xem bài giảng pháp của Ruột Cá Cư Sĩ, đợt giảng pháp này của Cư Sĩ đã đạt được hiệu quả vạn người chú ý, hắn cũng đã thỏa mãn rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

@#%× Tiên Tử: “Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ đăng cơ làm vương!”

Vũ Nhu Tử da đen suy yếu trở mình, từ từ ngồi dậy từ mặt đất. Rốt cuộc cô cũng khôi phục lại, không cần Bá Tống thi triển Dưỡng Đao thuật cho cô để giảm đau đớn cùng chịu khi bản thể mất đi linh quỷ nữa.

Vũ Nhu Tử da đen dụi mắt: “Tống tiền bối, ngươi đang làm gì thế?”

“Ta đang xem khoảnh khắc chói mắt nhất cuộc đời của Mật Cá Cư Sĩ, đúng rồi… da đen Tử cô có thể download client không? Hoặc là sử dụng client của Vũ Nhu Tử để online? Nếu không thể, ta chuyển tiếp hình ảnh cho cô?” Tống Thư Hàng nói.

Hắn có mong đợi rất lớn đối với giảng pháp của Cư Sĩ…

Bởi vì, Chân Quân lục phẩm giảng pháp là miễn phí.

Giảng pháp miễn phí cho Chư Thiên Vạn Giới, trên lý luận mà nói, hẳn là có thể thu được một nhóm công đức!

Tống*phát hiện phương pháp thu được công đức mới*Thư Hàng.

Chương 2824: Trong chớp nhoáng lóa mắt kia, kết tinh công đức được kết xuất

Trong kênh giảng pháp, Túy Mục Cư Sĩ khẽ nắm chặt nắm đấm.

Nhìn ta, đều nhìn ta!

Tất cả mọi người đều đang nhìn ta chăm chú!

Cư Sĩ lúc này cảm thấy bản thân tựa như một ngôi sao sắp nổ tung, bộc phát ra hào quanh mạnh nhất thuộc về mình trong trời đêm!

Vốn chỉ là ánh sao yếu ớt, sau vụ nổ chớp nhoáng này lại có thể tranh phát ra ánh sáng cùng nhật nguyệt!

Đây chính là cảm giác lúc 'Huyền Thánh giảng pháp' ư? Thảo nào Thư Hàng tiểu hữu lại mê muội loại hoạt động 'giảng pháp' này, từ đầu đến cuối một mạch giảng pháp bảy lần.

Mình không thể ké một đợt 'độ kiếp giảng pháp thành đoàn đội' của Thư Hàng tiểu hữu, nhưng cơ hội hiện tại cũng không kém.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Túy Mục Cư Sĩ lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người, hắn thong thả mở miệng, dùng giọng nói dịu dàng thể hiện bài giảng pháp của mình với người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới.

Diện mạo của Túy Mục Cư Sĩ tuấn mỹ, khí chất tao nhã, giọng nói êm tai, quả thực là tồn tại cấp siêu sao thần tượng.

Sau khi hắn vừa bắt đầu giảng pháp, nhóm tu luyện giả từ nhất đến ngũ phẩm trong Chư Thiên Vạn Giới đều mê muội trong bài giảng pháp của hắn, không cách nào tự thoát ra.

Càng nghe càng mê muội, càng nghe càng tập trung tinh thần.

Sau khi tập trung tinh thần đến trình độ nhất định, các tu luyện giả từ nhất đến ngũ phẩm đều quên ai đang giảng pháp, dáng vẻ thế nào, là nam hay nữ, tên gọi là gì.

Thậm chí dường như bọn họ quên cả việc có người đang giảng pháp, chỉ còn lại giọng nói dịu dàng khe khẽ không ngừng truyền tới bên tai.

Bọn họ quên đi tất cả, tâm không tạp niệm, bên tai và trong tâm hải chỉ có giọng nói dịu dàng lại trong trẻo kia.

Loại trạng thái nghe pháp này, là trạng thái vô thượng gần với ‘đốn ngộ’, tâm lặng như nước không chút tạp niệm, hiệu quả nghe pháp được tối đa hóa.

Loại trạng thái nghe pháp này, thậm chí có thể nói là một loại hưởng thụ cực hạn.

Ngay cả phần lớn Tôn Giả, Huyền Thánh đều mê muội trong trạng thái ‘nghe pháp’ này, nội dung giảng pháp cấp bậc Chân Quân lục phẩm có ý nghĩa không lớn đối với bọn họ. Nhưng loại trạng thái nghe pháp này lại có thể vỗ về tâm linh của tu luyện giả, có ích đối với tâm cảnh.

…

…

Trong Bá giới.

Tống Thư Hàng duỗi tay thi pháp, kéo hai Cửu Tu chi mộ một trăm tầng của mình từ ‘thế giới Cửu U’ và Mộng giới qua đây, an bày trên tinh cầu ‘Bá Tống mới ra đời’ của mình.

‘Kế hoạch tạo thần’ của Bạch tiền bối vừa thông báo kết thúc, Cửu Tu chi mộ của hắn đã hoàn thành sứ mệnh.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn lại phóng mặt trời nhỏ ‘thuyền Thái Dương’ thu hồi từ chỗ Thiên Đế á nè ra, trước tiên tạm để nó trong Bá giới của mình.

Hắn định tặng thuyền Thái Dương này cho nữ sĩ lưới rồng làm quà năm mới, để nó trông nom thế giới Hắc Long. Bây giờ cách năm mới còn có mấy ngày, có thể trước tiên lưu thuyền Thái Dương lại Bá giới của mình chiếu sáng vài ngày.

Bây giờ Cửu Tu chi mộ là server chi nhánh của ‘kênh giảng pháp’.

Có nó phía sau, Tống Thư Hàng chỉ tay một cái đã thông qua

Cửu Tu chi mộ, cộng hưởng chiếu hình hình ảnh giảng pháp đầu tiên của Mật Cá Cư Sĩ ra, để nhóm vật trang sức trên người mình có thể xem được.

“Đây là bài giảng pháp đầu tiên của Mật Cá Cư Sĩ, lát nữa sau khi kết thúc giảng pháp, chúng ta đừng quên ấn like cho Cư Sĩ.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ chốc lát rồi nghiêng đầu nói: “Tống tiền bối, là Zuiyue Cư Sĩ.”

“Zuiyue?” Tống Thư Hàng sửng sốt, sau đó hắn chỉ tay một cái, lôi ra hợp đồng hắn vừa ký với Cư Sĩ, cười nói: “Da đen Tử, cô nhớ nhầm rồi, là Túy Mục. Cô xem, Cư Sĩ hắn tự tay ký tên này.”

Vũ Nhu Tử da đen liếc nhìn chữ ký này, ngây ngẩn cả người.

Hồi lâu sao.

“Một hệ cư sĩ sớm muộn gì cũng sẽ banh.” Vũ Nhu Tử da đen khẳng định.

“Sẽ banh!” @#%× Tiên Tử gật đầu phụ họa.

“Túy ngốc ngốc banh!” Tạo Hóa Tiên Tử trở về cùng với Cửu Tu chi mộ cũng lên tiếng phối hợp.

“Nếu phân đoạn giảng pháp đã bắt đầu, ta phải về trước đây.” Bia đá đạo hữu lên tiếng: “Hiện tại ta là một bộ phận không thể chia cắt của Cửu Tu chi mộ. Chờ sau khi giảng pháp xong, ta còn phải lên sân khấu phối hợp!”

Dứt lời, không đợi Tống Thư Hàng hỏi thêm, bia đá đạo hữu đã phi thân lên Cửu Tu chi mộ, hóa thành mộ bia. Chờ sau khi Cư Sĩ giảng pháp xong cũng chính là lúc nó phát ra nhãn hiệu của bản thân.

Bài giảng pháp của Cư Sĩ rất êm tai.

Giọng nói dịu dàng trong trẻo của hắn trong lúc vô tình đã vỗ về tâm linh của mọi người.

Ngay cá nhóm vật trang sức tiên tử trên người Tống Thư Hàng dần vô thức trở nên bình tĩnh.

@#%× Tiên Tử lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen lơ lửng hai bên của Tống Thư Hàng.

Phượng trảo tiên tử đứng trên vai Tống Thư Hàng.

Bạch Cốt Tiên Cơ, Kim Quái áo bào trắng ngồi bên cạnh Vũ Nhu Tử da đen, một đám người ngồi thành một hàng.

Ngay cả cọng tóc ngố Sở các chủ cũng mềm oặt nằm trên sọ não của Tống Thư Hàng.

Ánh sáng từ mặt trời nhỏ dịu dàng chiếu xuống, chiếu rọi mọi người trên ‘tiểu thế giới người khổng lồ’.

Một màn này, tựa như hình ảnh một buổi chiều nghỉ ngơi an nhàn, yên tĩnh dễ chịu.

…

…

Trong lúc vô tình, giảng pháp của Túy Mục Cư Sĩ đã kết thúc.

Lấy cảnh giới Tôn Giả thất phẩm giảng pháp lục phẩm, hắn giảng càng thấu triệt hơn, đối với cư sĩ lục phẩm và lục phẩm trở xuống đều có tác dụng lớn.

Sau khi giảng pháp kết thúc, dường như Chư Thiên Vạn Giới còn đang đắm chìm trong trạng thái giảng pháp của Túy Mục Cư Sĩ.

Tất cả mọi người tựa như quên đi tất cả.

Phiền não, ưu sầu, không cam lòng, vào thời khắc này toàn bộ đều được vỗ về.

Thậm chí, ngay cả Túy Mục Cư Sĩ giảng pháp xong lúc nào, mọi người đều quên mất.

Trong hư không.

Trước người Túy Mục Cư Sĩ đột nhiên chiếu rọi từng sợi ánh sáng màu vàng. Đây là lực lượng công đức.

Lực lượng công đức này cũng không tính là khổng lồ, không cùng đẳng cấp với công đức từ Huyền Thánh giảng pháp của Tống Thư Hàng.

Đây chính là phúc báo cho Túy Mục Cư Sĩ khi giảng pháp miễn phí cho người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới.

Có điều…

Đám lực lượng công đức này cũng không hội tụ vào trong cơ thể Túy Mục Cư Sĩ!

Trong ánh mắt nghi hoặc của Túy Mục Cư Sĩ, đám lực lượng công đức này rơi xuống vị trí cách Cư Sĩ hơn hai mét… sau đó bắt đầu ngưng kết lại.

Túy Mục Cư Sĩ: “? ? ?”

Rõ ràng hắn có thể cảm ứng được đám lực lượng công đức này rơi xuống vì hắn, là phần thưởng hắn đạt được.

Nhưng mà, đám lực lượng công đức này hạ xuống vị trí cách hắn hai mét là cái khỉ gió gì?

Đừng nói với hắn, ngay cả ‘quy tắc Chư Thiên Vạn Giới’ đều quên mất hắn, hoặc là không cách nào định vị tọa độ của hắn một cách chính xác được? Cho nên lúc công đức hạ xuống, đã ‘quên mất’ chính thể như hắn, đành phải để lực lượng công đức hạ xuống vị trí đại khái của hắn?

Đây không phải chỉ đơn giản là ‘đâm tim’ nữa, đây quả thực là ‘đâm phổi’ mà!

Túy Mục Cư Sĩ cảm thấy tim gan mình đều đang co rút đau đớn.

Mặc dù lực lượng công đức nhỏ hơn Huyền Thánh giảng pháp rất nhiều, nhưng dù sao đây cũng là phản hồi chân thành đến từ người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới.

Từng tia lực lượng công đức bắt đầu ngưng kết trong hư không.

Cho dù không tìm được ‘chính thể’, chúng nó cũng không tiêu tán mà bắt đầu tự động ngưng tụ.

Đầu tiên là ngưng tụ ra một viên có hình dạng hạch tâm công đức, lại lấy viên hạch tâm này làm trung tâm, một đóa hoa sen công đức sống động như thật nở rộ.

Trong nháy mắt khi hoa sen công đức nở rộ, Túy Mục Cư Sĩ lòng sinh cảm giác.

Hắn duỗi tay, nhẹ nhàng đón được hoa sen này.

“Tránh tai, gặp phúc… đây là lệnh bài phiên bản suy yếu của Bạch Thánh cát tường ư? Tiếp đó hiệu quả quan trọng nhất là… tránh kiếp?” Túy Mục Cư Sĩ nhíu mày.

Hắn có loại trực giác, chỉ cần hắn rót lực lượng riêng biệt từ một hệ của hắn vào trong đóa ‘hoa sen công đức’ này, vậy đóa hoa sen công đức này sẽ có được hiệu quả tránh kiếp!

Chương 2825: Gia nhập vào đại gia đình của bọn ta đi, Thư Hàng tiểu hữu!

‘Lực lượng công đức’ vốn sẽ dung nhập vào trong cơ thể hắn, cuối cùng lại hình thành kim liên công đức bên ngoài cơ thể hắn.

Cho nên, mặc dù biết đây là một món bảo vật, nhưng lúc cầm kim liên công đức này, Túy Mục Cư Sĩ vẫn cảm thấy mình bị đâm một đao xuyên từ tim gan đến tận phổi, điều này khiến hắn có loại xúc động muốn ném mạnh ‘kim liên công đức’ xuống đất, đập nát nó.

Nhưng mà cuối cùng, hắn vẫn nhịn được.

Phát cáu đi nữa cũng không thể gây khó dễ cho bảo bối. Tức giận đi nữa cũng không thể xé tiền.

Hơn nữa, sau khi cảm nhận được hiệu quả tránh kiếp của ‘kim liên công đức’, trong lòng Túy Mục Cư Sĩ bèn quyết định tặng đóa ‘kim liên công đức’ đầu tiên này cho Thư Hàng tiểu hữu.

Có thể dùng nó đáp tạ ân tình Thư Hàng tiểu hữu nhường cơ hội ‘lục phẩm giảng pháp’ trong cả năm 2020 này cho hắn. Trong mắt người khác, giảng pháp miễn phí là công việc cần tiêu hao tinh thần và thể lực. Nhưng trong mắt Túy Mục Cư Sĩ, đây là thời điểm ‘lóe sáng’ duy nhất trong cuộc đời, vạn kim khó cầu.

Mặc dù ‘kim liên công đức’ này có hiệu quả tránh kiếp, nhưng trong thời gian ngắn bản thân Túy Mục Cư Sĩ sẽ không dùng đến, hắn cũng không thường xuyên tấn cấp như Thư Hàng tiểu hữu.

Huống chi, một năm có mười hai tháng. Kế tiếp, giảng pháp mỗi tháng, hắn đều có cơ hội ngưng tụ một đóa ‘kim liên công đức’.

Có thể đến lúc đó số người xem sẽ không nhiều như hôm nay, hiệu quả ‘kim liên công đức’ ngưng tụ sẽ yếu bớt, nhưng hắn còn có thể thu hoạch mười một đóa kim liên công đức, căn bản không cần lo vấn đề hiệu quả.

“Hiện tại phiền toái duy nhất chính là đóa ‘kim liên công đức’ này cần rót linh lực một hệ này của ta mới có thể hoàn toàn kích hoạt… Nhưng sau khi ta rót linh lực của mình vào, nó sẽ trói buộc với ta, không cách nào chuyển tặng cho người khác. Nhưng nếu ta không rót linh lực vào, thuộc tính ‘tránh kiếp’ của nó sẽ không cách nào kích hoạt.” Túy Mục Cư Sĩ nhíu mày.

Điều này vô cùng mâu thuẫn.

Trừ khi Tống Thư Hàng có thể nghĩ cách mô phỏng ra linh lực một hệ của bọn họ để kích hoạt đóa kim liên công đức này?

“Hoặc là… có nên truyền thụ ‘công pháp’ một hệ này của ta cho Thư Hàng tiểu hữu không nhỉ? Không cần tinh thông đến trình độ nào đó, chỉ cần ngưng tụ ra một tia công lực bản môn để kích hoạt kim liên là được?” Túy Mục Cư Sĩ suy tư.

Dựa vào độ nổi tiếng ở Chư Thiên Vạn Giới của Thư Hàng tiểu hữu, hẳn là có thể trung hòa ảnh hưởng ‘tiểu trong suốt’ một hệ công pháp này của bọn họ? Đừng nói chi tới 7 thánh hào + 1 giới chủ hào trên người hắn hiện tại, nhất định có thể áp chế tác dụng phụ từ một hệ công pháp này của bọn họ.

Túy Mục Cư Sĩ càng nghĩ càng cảm thấy phương án này có thể thực hiện được.

Thế là, hắn liên hệ với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu.”

“Ta đây.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn đắm chìm trong trạng thái giảng pháp của Cư Sĩ không cách nào tự thoát ra được, vậy nên lúc Cư Sĩ gửi tin nhắn liên hệ hắn, trong lúc nhất thời hắn lại không nhớ được người đang tán gẫu với hắn phía bên kia là ai.

Cũng may hắn nhanh chóng thông qua manh mối ‘Một triệu tiền điện thoại’, lần nữa xác định thân phận của Cư Sĩ.

“Cư Sĩ cảm thấy hiệu quả giảng pháp thế nào?” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Túy Mục Cư Sĩ khoa trương nói: “Chỉ có thể nói, hiện tại ta có chết cũng không hối tiếc!”

“Cư Sĩ ngươi đừng chết nha!” Tống Thư Hàng cười nói.

Túy Mục Cư Sĩ mỉm cười, trả lời: “Sau khi ta hoàn thành giảng pháp miễn phí… thu được lực lượng công đức gia trì!”

“Ừm, ta biết.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Bên ta cũng nhận được lực lượng công đức gia trì, đại khái là vì ta thân là server chủ cung cấp sân khấu.”

Trong lúc nói chuyện, hắn ngẩng đầu liếc Cửu Tu chi mộ cách đó không xa.

Sau khi Túy Mục Cư Sĩ kết thúc giảng pháp… bối cảnh của kênh giảng pháp bèn chuyển thành cấu tạo của Cửu Tu chi mộ.

Cũng có lực lượng công đức rơi xuống ‘sân khấu’, cường hóa ‘sân khấu giảng pháp’ Cửu Tu chi mộ này. Đồng thời, lại có một bộ phận lực lượng công đức phụng dưỡng cho ‘server chủ’ Tống Thư Hàng, dùng để cường hóa @#%× Tiên Tử.

@#%× Tiên Tử, hiện tại đang ở cảnh giới ‘Trường Sinh Giả non’ giống như pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Vượt qua cực hạn của Kiếp Tiên cửu phẩm, nhưng bởi vì không thai nghén ra đạo trường sinh của mình, cho nên không cách nào chứng đạo trường sinh.

Loại trạng thái này của cô vừa hay tương phản với ‘Kiếp Tiên đứng đầu bước ra hình thức ban đầu đại đạo của mình’.

Toàn bộ lực lượng công đức Tống Thư Hàng thu được hiện tại đều gia trì trên người mỹ nhân rắn công đức, lực lượng của cô chồng chất vô hạn. Hắn rất chờ mong lúc số lượng lực công đức đạt đến cực hạn thì có thể từ lượng biến dẫn đến chất biến hay không.

…

…

Trong Chư Thiên Vạn Giới.

Tất cả tu sĩ mê mẩn trong giảng pháp của Túy Dụng Cư Sĩ dần lui ra khỏi loại trạng thái nghe pháp kỳ diệu kia.

“Thật sự là một lần giảng pháp hoàn mỹ, mặc dù chỉ là lục phẩm giảng pháp, nhưng hiệu quả lại có thể so với Huyền Thánh bát phẩm giảng pháp.”

“Hy vọng còn có cơ hội tiếp xúc với giảng pháp như vậy lần nữa.”

“Lại nói, lần này rốt cuộc là ai giảng pháp? Là vị đại lão nào?”

“Ể? Tu sĩ giảng pháp đâu rồi?”

Tất cả nhóm tu luyện giả nghe livestream giảng pháp đều tò mò đánh giá bối cảnh ‘kênh giảng pháp VIP’ này.

Chẳng mấy chốc, bọn họ chú ý tới chỗ quỷ dị của bối cảnh này.

Đây dường như là một tòa tháp cao, nhưng nhìn kỹ lại giống như kết cấu của một ngôi mộ lớn.

“Đây là mộ lớn của ai?”

Vào lúc các người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới tò mò, tại cánh cửa cao của tòa tháp, một tấm bia đá bắt đầu phát sáng.

Bốn chữ lớn [Bá Tống chi mộ] lóe lên!

“Là Bá Tống tiền bối! Là mộ của hắn ư?”

“Vì sao Bá Tống tiền bối lại có đại mộ?”

“Chờ chút, chẳng lẽ người giảng pháp vừa rồi chính là một acc nhỏ của Bá Tống tiền bối?”

“Bá Tống tiền bối siêu trâu bò ~~”

…

…

Cùng lúc đó.

“Ta muốn tặng kim liên công đức ta vừa ngưng tụ ra cho ngươi, Thư Hàng tiểu hữu… Hẳn là ngươi có thể dùng tới nó. Nó có thuộc tính ‘tránh kiếp’, có thể ảnh hưởng đến hiệu quả thiên kiếp!” Túy Mục Cư Sĩ thong thả nói.

“Tránh kiếp?” Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Nghìn ngày chi kiếp bản gốc của Kiếp Tiên, với giấy chứng nhận học tập thiên lôi + tư liệu nghiên cứu của đại lão quả cầu béo + số ngày phân thân đã độ, đại khái có thể áp súc thành ‘thiên kiếp cửu phẩm một năm lẻ hai tháng’.

Sau đó lại thêm ‘quyền hạn giới chủ’ hoàn chỉnh của hắn hiện tại, thời gian dự tính ít nhất có thể giảm xuống hơn phân nửa, khiến thiên kiếp cửu phẩm còn lại trở thành ‘nửa năm chi kiếp’ thậm chí càng ngắn hơn!

Mà hiện tại, ‘kim liên công đức’ trong tay Cư Sĩ có thể ảnh hưởng đến hiệu quả thiên kiếp… Chẳng lẽ ‘nửa năm chi kiếp’ của hắn còn có thể rút ngắn thêm một chút?

Vừa nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng không khỏi động lòng.

Đây quả thực là thứ hắn cần.

“Vậy ta sẽ không khách sáo, Cư Sĩ tiền bối. Quả thật ta cần bảo vật ‘tránh kiếp’.” Tống Thư Hàng đáp, hắn cũng không giả vờ khách sáo.

“Nhưng mà, muốn kích hoạt kim liên công đức, ngươi cần làm một chuyện.” Túy Mục Cư Sĩ khoan thai nói.

Tống Thư Hàng: “Cư Sĩ mời nói.”

“Tu luyện công pháp của ta, Thư Hàng tiểu hữu.” Túy Mục Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Cùng lúc đó, trong hình ảnh bối cảnh kênh giảng pháp, bốn chữ ‘Bá Tống chi mộ’ trên người bia đá đạo hữu, hào quang rực rỡ, chói mắt vô cùng.

“Chờ chút. Cư Sĩ tiền bối ngươi chờ chút. Vì sao đột nhiên muốn ta học công pháp một hệ của ngươi? Công pháp tu luyện hiện tại của ta ổn lắm rồi, không định đổi công pháp đâu.” Tống Thư Hàng vội nói.

Hắn rất sợ Tỉnh Mục Cư Sĩ nhìn trúng tư chất của hắn, muốn thu hắn vào gia tộc tiểu trong suốt.

Chương 2826: ‘Thần công quên mất rồi’

Làm một tiểu trong suốt có rất nhiều chỗ tốt… nhưng mà, vẫn luôn làm một tiểu trong suốt thì rất phiền não.

Kỳ thật vấn đề lớn nhất của một hệ Nạm Cá Cư Sĩ chính là thuộc tính không thể khống chế của ‘trạng thái tiểu trong suốt’! Trạng thái tiểu trong suốt đi theo bọn họ cả đời, vẫn là kỹ năng bị động vĩnh viễn.

Nếu như có thể tự do điều khiển trạng thái tiểu trong suốt này, vậy công pháp của một hệ Bong Bóng Cá Cư Sĩ chính là thần công nhất đẳng trong thiên hạ!

Chẳng hạn như, ta đánh một đại lão. Sau đó ta mở ‘tiểu trong suốt’ ra, đại lão quên mất ta.

Cách một đoạn thời gian, ta tìm cơ hội ra khỏi ‘trạng thái tiểu trong suốt’, lại đi đánh đại lão, đánh xong xoay người mở ‘tiểu trong suốt’, quả thực ngon nghẻ ~

…

…

Đối diện.

Túy Mục Cư Sĩ trả lời: “Cũng không cần ngươi đi sâu vào học tập công pháp một hệ của bọn ta… Dù sao, khuyết điểm công pháp một hệ của bọn ta, bản thân bọn ta hiểu rõ nhất. Trước khi tìm được phương án giải quyết, ta cũng không muốn hố người.”

Tống Thư Hàng tủi tủi trong lòng nói: “Cho nên, ta không phải là người à?”

Túy Mục Cư Sĩ: “? ? ?”

Dù bản thân hắn chính là thành viên nhóm Cửu Châu số 1, phương thức tư duy nhảy vọt chịu đủ rèn luyện từ các đạo hữu trong nhóm, nhưng lúc tán gẫu với Tống Thư Hàng, hắn vẫn cảm thấy đường não của mình không cách nào nối đường ray được với Tống Thư Hàng. Có thể vì tốc độ xe của hắn quá chậm, mà tốc độ xe của Tống Thư Hàng quá nhanh.

“Vì sao ngươi không phải người?” Cư Sĩ tiền bối mệt tim, thuận theo chủ đề của Tống Thư Hàng, hỏi một câu.

“Đây là hàm ý trong câu nói vừa rồi của tiền bối mà… Ngươi không muốn hố người, nhưng lại bảo ta học công pháp một hệ của các ngươi, vậy chẳng phải ngươi đang nói ta không phải người ư? Cho nên tiền bối, lần này ngươi rất quá đáng.” Tống Thư Hàng nghiêm túc kháng nghị.

Cư Sĩ: “…”

Trò chuyện không nổi nữa, chia tay đi!

Hồi lâu sau.

Túy Mục Cư Sĩ thở dài, lên tiếng: “Hiệu quả ‘tránh kiếp’ của kim liên công đức cần phối hợp với linh lực công pháp đặc thù một hệ của bọn ta. Mà một khi rót linh lực vào kích hoạt, kim liên công đức sẽ ràng buộc với bản thân.”

“Cho nên, Cư Sĩ ngươi để ta tu luyện công pháp một hệ của các ngươi? Sau đó lại để ta tự rót linh lực vào kim liên?” Tống Thư Hàng lập tức phản ứng kịp, nói.

Túy Mục Cư Sĩ: “Đúng… Cho nên, không cần ngươi tu luyện công pháp một hệ của bọn ta đến trình độ tinh thâm cỡ nào. Chỉ cần nhập môn sơ sơ, tu luyện ra một chút linh lực là được. Mà đối với cảnh giới hiện tại của ngươi mà nói, tu luyện một môn công pháp đến nhập môn là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm của Tống Thư Hàng đặt ở đó, chỉ cần không tu luyện ‘kiếm pháp’, các công pháp còn lại, hắn chỉ cần nghiêm túc suy nghĩ, trong thời gian ngắn tu luyện công pháp đến nhập môn, tu luyện đến tầng thứ đối ứng với ‘cảnh giới nhất, nhị phẩm’ thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Cảnh giới nghiền ép hiệu quả học tập.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Có điều… tùy tiện truyền công pháp đặc thù của một hệ cư sĩ ra ngoài thật sự không có vấn đề ư?

Tống Thư Hàng cũng biết quy tắc của tu chân giới. Công pháp, thần thông, pháp thuật đều không truyền ra ngoài. Đặc biệt là công pháp bản nguyên của một hệ phái, càng quan trọng hơn, đó là gốc rễ để người ta sống yên phận!

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng đề ra nghi hoặc của mình với Cư Sĩ.

“Yên tâm đi… Nếu như là những môn phái khác, có lẽ sẽ có phiền não này. Nhưng nếu như là một hệ này của ta, ta muốn truyền công pháp bản môn thì truyền, không ai có thể cai quản trên đầu ta.” Túy Mục Cư Sĩ khoan thai nói.

Hắn lờ mờ nhớ được mình có nhân vật loại hình sư phụ, hoặc là trưởng bối gì đó, có vẻ như vừa tiếp xúc trước đó không lâu. Nhưng hắn đã quên đối phương trông như thế nào, là ai, tên gì mất rồi.

Nói không chừng đối phương cũng đã quên hắn…

Môn phái khác có kết cấu như ‘trưởng lão chấp pháp, chấp pháp đường’ vân vân, một khi có đệ tử không được đồng ý mà truyền công pháp bản môn bừa bãi, có thể dẫn đến trừng phạt của trưởng lão chấp pháp, nếu nghiêm trọng nói không chừng còn bị phong ấn ký ức, phế bỏ công pháp vân vân.

Nhưng một hệ này của bọn họ không có khả năng có sự tồn tại của ‘trưởng lão chấp pháp’. Cho dù có, chắc chắn cũng bị quên mất rồi…

“Hơn nữa, truyền thụ phần mở đầu công pháp một hệ này của ta cho ngươi cũng coi là một bảo hiểm và dự phòng. Tránh cho có một ngày lại bị đứt đoạn truyền thừa ở chỗ ta.” Túy Mục Cư Sĩ bổ sung.

Tống Thư Hàng nghe câu trả lời bi ai này của Cư Sĩ, rất muốn lên tiếng an ủi hắn một chút, nhưng lại không biết phải an ủi thế nào.

Dù sao hắn không có thiên phú an ủi người ta… Bá Tống hắn, thằng con trai tuổi mới mười tám, ngay cả vợ còn chưa có, căn bản không có cơ hội an ủi vợ lúc tức giận, cho nên kinh nghiệm an ủi người khác cơ bản là con số không.

Vả lại, Cư Sĩ không phải tiên tử. Các đại lão gia ấy mà, đau lòng thì tự mình liếm vết thương là được, không cần già mồm đi an ủi như thế.

“Nếu Cư Sĩ ngài cảm thấy không thành vấn đề, vậy ta từ chối thì bất kính, tu luyện phẩn mở đầu không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Ngay từ đầu trạng thái ‘tiểu trong suốt’ của Ruột Cá Cư Sĩ cũng không mạnh như vậy. Lúc nhất nhị phẩm, hắn không khác với tu sĩ bình thường bao nhiêu, mọi người có thể nhớ đến hắn, nhớ đạo hiệu của hắn, lúc tán gẫu cũng không phớt lờ hắn. Chỉ là cảm giác tồn tại thoáng có chút ảnh hưởng.

Sau khi tu luyện đến cảnh giới tứ phẩm, trạng thái tiểu trong suốt mới bắt đầu phát huy hiệu quả.

Cho nên, Tống Thư Hàng chỉ tu luyện công pháp đến trình độ nhất nhị phẩm, vậy ảnh hưởng đối với hắn cơ bản không lớn.

“Như vậy, ta sẽ truyền phần mở đầu của công pháp này cho ngươi.” Túy Mục Cư Sĩ nói.

“Được ~” Tống Thư Hàng nói: “Công pháp này tên gì?”

Túy Mục Cư Sĩ câm nín nửa ngày: “Quên mất rồi…”

Tống Thư Hàng: “…”

Được lắm, vậy từ hôm nay trở đi, bộ công pháp này cứ lấy tên là ‘thần công quên mất rồi’ đi.

Đối diện.

Túy Mục Cư Sĩ thông qua chức năng mạng chat Tu Chân, truyền phần mở đầu thần công quên mất tên rồi của môn phải mình cho Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được bộ thần công này… đột nhiên nghệch mặt ra.

Bộ thần công này, không thể coi thường!

Toàn bộ nội dung phần mở đầu của nó đều tạo thành từ ‘văn tự viễn cổ’!

Hiện tại Tống Thư Hàng cũng nắm giữ được văn tự viễn cổ, chí ít cũng nắm giữ được không ít từ dùng trong sinh hoạt, có thể lắp bắp trò chuyện vài câu ngôn ngữ viễn cổ.

Nhưng công pháp viết bằng ngôn ngữ viễn cổ, trong đó dính đến rất nhiều cái tên chuyên ngành.

Tống Thư Hàng nhìn mà não phát đau.

“Lại phải vận chuyển ‘pháp tắc văn tự ngôn ngữ nguyên sơ’ kia của ta ư?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng ngay lúc hắn đang suy tư, trong hư không mở ra một cánh cửa không gian.

Có một tiên tử thân hình mơ hồ, dường như nhận được triệu hoán, vượt không gian mà đến.

Cô vuốt bím tóc ma hỏa thật dài, hai mắt bị tóc mái che mất.

Là linh quỷ tiên tử, cô trở về từ chỗ của Tô Thị A Thập Lục?

Tống Thư Hàng vươn tay ra, cười định nghênh đón linh quỷ của mình.

Trên đỉnh đầu, @#%× Tiên Tử mím môi, dịu dàng nói: “Bé gió hôm nay thật ầm ĩ ~”

Trong lúc nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức giang hai cánh tay, nhẹ nhàng vung vẫy.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Đây là ám hiệu gì?

Dường như giữa ba người mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen gia nhập cuối cùng có một bộ mật hiệu.

Các cô thường xuyên dùng mật hiệu trước mặt Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ linh quỷ tiên tử trước mắt cũng là thành viên của tổ mật hiệu?

Chương 2827: Cha Cẩu Đản, giúp ta!

Đối mặt với ám hiệu của mỹ nhân rắn công đức, linh quỷ tiên tử ở đối diện duỗi tay mở sách ra, lông mi thật dài hơi cụp xuống.

Sau đó, cô bắt đầu lấy 'gió' làm chủ đề, ngẫu hứng làm thơ.

Ngũ ngôn tứ tuyệt, thất ngôn tứ tuyệt; thơ tự sự, thơ trữ tình; thơ ca hiện đại…

Linh quỷ tiên tử dùng giọng nói của Tống Thư Hàng, một mạch ngâm mười hai thể loại thơ ca có liên quan đến 'tiếng gió ồn ào'.

Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức ở đối diện bị chấn động đến ngẩn tò te.

Đồng thời, Tống Thư Hàng phát hiện một tật xấu, nhóm vật trang sức tiên tử trên người hắn càng ngày càng không thích dùng 'giọng thật' của mình để nói chuyện. Trước kia chỉ có mỹ nhân rắn công đức có tật xấu này, về sau Tạo Hóa Tiên Tử cũng bị nhiễm, hiện tại linh quỷ tiên tử cũng trở thành một thành viên trong đó, thà dùng giọng của Tống Thư Hàng cũng không bằng lòng tự mình lên tiếng.

Sau khi đọc xong mười hai bài thơ, linh quỷ tiên tử khép sách lại.

Mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen vỗ tay lia lịa. Xem ra, là đối ứng với ám hiệu?

Sau khi linh quỷ tiên tử khép sách lại thì đi tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Cô duỗi tay gõ nhẹ lên ngực Tống Thư Hàng, tựa như đang lễ phép gõ cửa.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Nhưng ngay sau đó, ngực hắn đột nhiên hiện ra một cánh cửa hư ảo!

Linh quỷ tiên tử bình tĩnh giơ quyển sách khổng lồ trong tay mình lên, đặt lên cánh cửa hư ảo…

Cánh cửa từ từ mở ra.

Sau đó, linh quỷ tiên tử tao nhã tiến vào rồi đóng cửa lại.

Lúc đóng cửa, cô còn rất lễ phép vẫy tay với Tống Thư Hàng, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, da đen Tử.

Tống Thư Hàng: "…"

Chờ sau khi linh quỷ tiên tử đóng cửa xong, Tống Thư Hàng vội vàng duỗi tay ấn lên ngực mình.

Cánh cửa hư ảo vừa rồi là sao?

"Là thực thể hóa của khế ước linh quỷ." Trên đỉnh đầu, cọng tóc ngố Sở các chủ mềm oặt giải thích.

"Khế ước linh quỷ? Nhưng trước kia không giống vậy mà." Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Cọng tóc ngố Sở các chủ hơi dựng thẳng lên, lười biếng nói: "Trước đây linh quỷ tiên tử của ngươi chỉ có một nhà, bây giờ cô ấy có hai nhà, muốn về phải thay đổi cư trú, vậy trước khi rời nhà cô ấy đương nhiên phải khóa cửa, tránh cho nhà bị người khác trộm mất…"

Cô lờ mờ nhớ linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ký một hiệp nghị lâm thời. Hiện tại, Tô Thị A Thập Lục cũng là một nhà khác của linh quỷ tiên tử.

Tống Thư Hàng: "…"

Mặc dù cảm thấy lời giải thích này rất không ổn, nhưng lại có cảm giác lời giải thích của cọng tóc ngố Sở các chủ thật có lý, hắn căn bản không cách nào phản bác.

"Trước hết ngươi vẫn nên nghiêm túc xem công pháp mà Cư Sĩ truyền tới đi." Cọng tóc ngố Sở các chủ nói.

"Cũng đúng." Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn phải thử trước xem có thể tu luyện 'thần công quên mất rồi' này hay không.

Nếu như hắn có thể tu luyện thành công, cũng đẩy công pháp lên chừng cấp nhị phẩm, ngưng tụ ra một ít linh lực 'thần công quên mất rồi', vậy là có thể nhận lấy kim liên công đức của Xương Cá Cư Sĩ dùng để tránh kiếp.

Dứt lời, hắn giữ vững tinh thần, lần nữa quan sát phần mở đầu của ‘thần công quên mất rồi’ từ đầu tới đuôi, đồng thời âm thầm chuẩn bị vận chuyển đường ‘pháp tắc văn tự ngôn ngữ nguyên sơ’ kia.

Nhưng lần này, lúc lực chú ý của hắn vừa rơi vào vị trí phần mở đầu của ‘thần công quên mất rồi’, trong lòng đột nhiên chợt động.

Vốn công pháp văn tự viễn cổ tựa như sách trời trong mắt hắn đột nhiên như sống lại vậy.

Mỗi một chữ, mỗi một cụm từ đều như có được sinh mệnh, chủ động lộ ra nội dung tin tức của bản thân với hắn.

Tống Thư Hàng rất dễ dàng xem hết phần mở đầu của ‘thần công quên mất rồi’ này một lần, đồng thời trong nháy mắt đã lĩnh ngộ được ý nghĩa của nó!

Phải biết rằng, mỗi một bản thần công đều tựa như ‘cổ văn’ vậy, đọc vào vô cùng tối nghĩa khó hiểu. Nhưng hiện tại Tống Thư Hàng chỉ xem một lần là có thể nắm giữ nó toàn bộ.

Cứ như ngay từ đầu bản thân đã nắm giữ bản công pháp này vậy.

“Chẳng lẽ…” Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động.

Hắn nhanh chóng liên hệ với Gan Cá Cư Sĩ, nói: “Tiền bối, có phải ‘thần công quên mất rồi’ này kỳ thật là một bản công pháp đao pháp không?”

Túy Mục Cư Sĩ: “? ? ?”

Đao pháp khỉ gió, một hệ bọn họ cũng không phải đao tu.

“Không phải đao pháp ư?” Tống Thư Hàng sửng sốt, nói: “Nếu như không phải đao pháp, vậy vì sao ta chỉ xem một lần đã lập tức hiểu thấu ý nghĩa của nó, đồng thời hoàn toàn nắm giữ phần mở đầu này?”

“Hoàn toàn nắm giữ phần mở đầu?” Túy Mục Cư Sĩ trợn to mắt: “Ngươi đang nằm mơ à?”

Tống Thư Hàng khẳng định: “Không, không có nằm mơ. Ta vừa cẩn thận hồi tưởng lại một lần, ta đã hoàn toàn hiểu được toàn bộ phần mở đầu của ‘thần công quên mất rồi’ này.”

“Ta kiểm tra ngươi một chút.” Túy Mục Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng: “Mời ra đề.”

Túy Mục Cư Sĩ suy nghĩ chốc lát, sau đó ngẫu nhiên rút ra một đoạn miêu tả tu luyện từ trong phần mở đầu công pháp của mình, đưa ra vấn đề.

Đối diện.

Tống Thư Hàng cứ như bật hack vậy, đối đáp trôi chảy.

Sau khi liên tiếp trả lời hơn mười đề.

“Thế nào Cư Sĩ, năng lực phân tích của ta không tệ chứ?” Tống Thư Hàng cười nói: “Xem ra, tương tác giữa ta và bản công pháp này rất tốt đấy.”

“Thư Hàng… có phải trước kia ngươi từng tu luyện công pháp một hệ của bọn ta không?” Túy Mục Cư Sĩ đột nhiên nói: “Ba vấn đề cuối vừa rồi của ta không chỉ là nội dung phần mở đầu, càng dính đến phần giữa của công pháp bản môn, mà Thư Hàng ngươi lại đối đáp trôi chảy từ đầu đến cuối. Nhưng ta chỉ truyền phần mở đầu cho ngươi thôi mà.”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Hắn chỉ xem phần mở đầu, nhưng ngay cả nội dung kế tiếp cũng đối đáp trôi chảy?

Tống Thư Hàng tự nhận mình không phải loại thiên tài hệ ‘tri thức lý luận tu chân’ kia, hắn không có khả năng dựa theo phần mở đầu để suy diễn ra phần giữa của ‘thần công quên mất rồi’.

Dù hiện tại hắn có ‘trụ cột phần cứng’ thôi diễn này, nhưng hắn thiếu khuyết số liệu. Phần mềm phối trí của hắn không theo kịp… Loại chuyện như tính toán ra công pháp này quả thực làm khó hắn.

Cho nên… là linh quỷ tiên tử ư?

Tống Thư Hàng đè nhẹ lên ngực mình.

Sau khi linh quỷ tiên tử về nhà, hắn đột nhiên rõ như lòng bàn tay, hơn nữa còn hiểu thấu nội dung của ‘thần công quên mất rồi’.

Cẩn thận hồi tưởng lại, dường như linh quỷ tiên tử từng theo Cư Sĩ tu luyện một đoạn thời gian? Hoặc là theo Cư Sĩ tiến vào bí cảnh nào đó?

“Có lẽ, ta đoán được nguyên nhân rồi.” Tống Thư Hàng trả lời Cư Sĩ: “Tóm lại, vấn đề này cứ để đó đã, ta thử xem có thể nhân cơ hội tu luyện ‘thần công quên mất rồi’ một chút hay không.”

Thừa dịp trạng thái gia trì tri thức của linh quỷ tiên tử hiện tại, thừa dịp lý giải của mình đối với công pháp đều có, xem xem có thể một mạch tu luyện công pháp đến cấp độ chừng nhị phẩm hay không.

Sau khi trả lời Cư Sĩ xong, Tống Thư Hàng trực tiếp ngồi xếp bằng.

Dựa theo ký ức và lý giải đối với ‘thần công quên mất rồi’ trong đầu, hắn bắt đầu thử tu luyện phần mở đầu.

Có trụ cột phần cứng là cảnh giới bát phẩm làm cơ sở, tu luyện phần mở đầu của ‘thần công quên mất rồi’ không hề khó khăn.

Toàn bộ quá trình tu luyện, thế như chẻ tre.

Sau đó luyện rồi lại luyện, Tống Thư Hàng… thất thần rồi.

Trong quá trình tu luyện thần công, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện một vài điểm mấu chốt.

Thế là, hắn vừa đốn ngộ, vừa ngộ đạo, vừa tu luyện, lại vửa mở chức năng mạng chat Tu Chân ra, liên hệ với cha Cẩu Đản. Cuộc sống của Bá Tống Huyền Thánh thường thường chính là bận rộn giản dị lại buồn tẻ như vậy đấy.

“Cha Cẩu Đản, ngươi có số liệu của ‘phòng tối Thiên Đạo’ không?” Tống Thư Hàng xin xỏ.

Nếu như hắn nhớ không lầm, phòng tối Thiên Đạo chính là tác phẩm của Thiên Đạo cha Cẩu Đản.

Chương 2828: Cư sĩ nằm giữa sự tồn tại và không tồn tại

Hơn nữa khác với thiếu niên ba mắt tiền bối, quan hệ giữa Thiên Đạo cha Cẩu Đản và Cửu U cha Cẩu Đản vẫn rất tốt.

Thiên Đạo Rồng Đốm đã từng thiết kế mấy bộ ‘phương pháp thoát thân’, trong đó bao gồm cả phương án thế giới Tà Liên và thế giới Kim Liên… Có điều vì có thể lưu Cửu U cha Cẩu Đản lại, cuối cùng Thiên Đạo Rồng Đốm từ bỏ mấy bộ phương án vốn có, chuyển sang nghiên cứu phương án thoát thân ‘quỷ thần ban sơ’ và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

“Ngươi muốn vào không gian nhà ngục Thiên Đạo à? Cần ta giúp đưa ngươi vào không?” Cha Cẩu Đản hỏi. Mặc dù nó không có quyền hạn mở nhà ngục Thiên Đạo ra, nhưng nó là chúa tể Cửu U hàng thật giá thật. Chỉ cần cho một bộ phận ‘lực lượng chúa tể Cửu U’ bản nguyên của nó bám vào trên người Tống Thư Hàng, vậy pháp tắc Thiên Đạo sẽ tự động bị dẫn dắt, hoặc giáng xuống thiên phạt, hoặc kéo Tống Thư Hàng vào không gian nhà ngục Thiên Đạo.

“Cảm ơn ý tốt của tiền bối, nhưng không cần đâu… ta mới ra khỏi phòng tối Thiên Đạo, trong thời gian ngắn không có dự định đi vào lần nữa.” Tống Thư Hàng vội giải thích: “Ta vừa tiếp xúc với công pháp truyền thừa của Bao Tử Cá Cư Sĩ, thử tiến hành tu luyện. Trong quá trình tu luyện, đột nhiên nghĩ đến nguyên lý của ‘phòng tối Thiên Đạo’ có chỗ tương tự với công pháp của Bao Tử Cá Cư Sĩ. Cho nên, muốn hỏi cha Cẩu Đản xem trong tay ngươi có số liệu liên quan đến phòng tối Thiên Đạo hay không? Để ta phân tích một chút.”

“Thật đáng tiếc, không có.” Cha Cẩu Đản trả lời: “Ta chỉ là chúa tể Cửu U, cũng không phải Thiên Đạo. Không gian nhà ngục Thiên Đạo là thứ mà thể Thiên Đạo của ta tạo ra sau khi chứng đạo, ta cũng không có bộ phận ký ức kia. Hơn nữa… Thiên Đạo đối ứng với ta chưa từng có thói quen nói cho ta biết ‘quá trình và số liệu thí nghiệm’.”

Vô luận là thí nghiệm không gian Thiên Đạo, thí nghiệm Kim Liên Tà Liên, thí nghiệm quỷ thần, thí nghiệm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Thiên Đạo Rồng Đốm đều lặng lẽ nghiên cứu phát minh. Dù cho trong quá trình cần Cửu U cha Cẩu Đản hỗ trợ, nó cũng mang dáng vẻ thần thần bí bí.

Thậm chí lần nào đó Cửu U cha Cẩu Đản đột nhiên tỉnh dậy bèn phát hiện mình bị thí nghiệm rồi. Thiên Đạo đối ứng với bản thân đã biến mất không thấy, bên cạnh chỉ để lại ‘mảnh vỡ quỷ thần’ đầy đất.

Đám mảnh vỡ quỷ thần này được lắp ráp lại, bộ phận lớn nhất trở thành linh quỷ ‘Trình Lâm’, mảnh vỡ còn lại khuếch tán khắp Chư Thiên Vạn Giới, đều có tạo hóa của chúng.

“Nói cách khác, chỉ có Thiên Đạo Rồng Đốm có được số liệu chi tiết của phòng tối Thiên Đạo? Tiếc thật… ta còn tưởng rằng bản thân đã tìm được điểm đột phá của công pháp một hệ Mỡ Cá Cư Sĩ cơ chứ.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Hắn vừa dứt lời, cha Cẩu Đản đối diện đột nhiên trầm giọng nói: “Không phải ‘Thiên Đạo Rồng Đốm’, là ‘Thiên Đạo cha Cẩu Đản’ của Trình Cẩu Đản, chú ý dùng từ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Trình Lâm Tiên Tử: “…”

Sau khi đại lão Rồng Đốm tự sa ngã, thừa nhận bản thân là ‘cha Cẩu Đản’, Trình Lâm đột nhiên phát hiện khả năng từ ‘Trình Cẩu Đản’ biến trở về ‘Trình Lâm’ đang xa tít trời mây, khiến cô tuyệt vọng.

Hơn nữa, thứ như đạo hiệu này là vô cùng quan trọng. Có đôi khi, đạo hiệu sẽ ảnh hưởng đến một người. Đặc biệt là đạo hiệu do đại nhân vật lấy cho, trong cõi u minh sẽ có một loại hiệu quả ‘nói sao làm vậy’.

Trình Lâm Tiên Tử cảm thấy tính cách của mình càng ngày càng có xu thế phát triển theo hướng ‘Cẩu Đản’, phong cách đều bị bóp méo.

“Có điều, công pháp của Mỡ Cá Cư Sĩ mà ngươi nói… dường như ta có ấn tượng.” Trình Lâm Tiên Tử nói chen vào.

Tiền thân ‘quỷ thần’ của Trình Lâm Tiên Tử là tạo vật của Thiên Đạo cha Cẩu Đản. Năm đó, sau khi cô được chế tác cũng không lập tức chấp hành kế hoạch ‘giữ gìn Cửu U’, mà lưu lại bên cạnh Thiên Đạo cha Cẩu Đản, vẫn luôn chờ đến sau khi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao được đúc ra mới bắt đầu chấp hành kế hoạch.

Cho nên, Trình Lâm Tiên Tử biết được một số bí mật liên quan đến ‘Thiên Đạo cha Cẩu Đản’.

Tống Thư Hàng đưa ra suy đoán của bản thân: “Chẳng lẽ, công pháp của Mỡ Cá Cư Sĩ chính là do Thiên Đạo cha Cẩu Đản phát minh?”

‘Thần công quên mất rồi’ của Mỡ Cá Cư Sĩ viết bằng văn tự viễn cổ, niên đại xa xưa.

Lại tham khảo tính chất của không gian ‘phòng tối Thiên Đạo’ mà Thiên Đạo Rồng Đốm chế tác.

Kết hợp lại, suy đoán của Tống Thư Hàng có khả năng rất lớn.

“Ta không xác định, trước tiên ngươi đưa phần mở đầu công pháp của Túy Phương Cư Sĩ cho bọn ta nhìn xem.” Trình Cẩu Đản Tiên Tử đề nghị.

Tống Thư Hàng: “Ta đi hỏi Cư Sĩ xem hắn có đồng ý hay không đã.”

Ý thức của hắn thông qua chức năng ‘mạng chat Tu Chân’, quay đầu đi liên hệ với Mỡ Cá Cư Sĩ.

“Cư Sĩ ~ có chuyện cần nhận được sự đồng ý của ngươi.” Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

Đối diện.

Túy Ngư Cư Sĩ: “Ngươi là ai?”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Là ta, Tiểu Hàng đây!

Túy Ngư Cư Sĩ quả nhiên sắp tiêu rồi, hiện tại ngoại trừ cảm giác tồn tại của bản thân hắn gần như bằng không, còn không nhớ nổi đạo hiệu và tên công pháp của mình. Bây giờ, ngay cả tin tức của người khác cũng không nhớ được.

Sẽ có một ngày, Túy Ngư Cư Sĩ sẽ tiến vào một trạng thái ‘vô ngã’, Chư Thiên Vạn Giới không ai có thể nhớ được ta, ta cũng không nhớ ra tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới, không ai biết sự tồn tại của ta, ta cũng quên mất sự tồn tại của người khác, chẳng khác nào ta ‘không tồn tại’. Nhưng mà, ta lại là tồn tại chân thực, chỉ cần có người có thể nhìn thấy ta, ta đã tồn tại.

Đây chính là Lượng Tử Cư Sĩ!

“Chờ chút, vừa rồi ta thất thần. Là Thư Hàng tiểu hữu à, có chuyện gì cần nhận được sự đồng ý của ta?” Đối diện, Mật Cá Cư Sĩ nhanh chóng khôi phục lại, lên tiếng.

“Ta có thể cho một vị đại lão giám định phần mở đầu công pháp của một hệ cư sĩ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Túy Ngư Cư Sĩ: “Đại lão? Là đại lão cấp bậc nào?”

“Chúa tể Cửu U.” Tống Thư Hàng trả lời.

Túy Chi Cư Sĩ: “Ta thuận miệng hỏi thôi, chỉ là phần mở đầu, Thư Hàng tiểu hữu ngươi muốn cho ai xem cũng không thành vấn đề.”

“Ok, Cư Sĩ. Có lời này của ngươi, ta yên tâm rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, ý thức của hắn lùi khỏi chức năng mạng chat Tu Chân, gửi phần mở đầu ‘thần công quên mất rồi’ của một hệ Túy Phương Cư Sĩ cho Trình Cẩu Đản và cha Cẩu Đản.

Chốc lát sau…

“Quả nhiên là bản công pháp này.” Trình Cẩu Đản Tiên Tử trả lời: “Ta từng liếc thấy bản công pháp này ở chỗ của Thiên Đạo cha Cẩu Đản.”

“Quả nhiên là tác phẩm của Thiên Đạo cha Cẩu Đản?” Tống Thư Hàng nói.

“Không phải.” Lúc này, Cửu U cha Cẩu Đản khoan thai nói: “Bởi vì ta từng tiếp xúc với bản công pháp này trước khi chứng đạo. Ta có ký ức tương quan.”

Sau khi nhìn thấy phần mở đầu công pháp một hệ của Túy Mục Cư Sĩ, Cửu U cha Cẩu Đản moi ra ký ức tương quan ở chỗ sâu trong trí nhớ của mình.

“Lai lịch của bản công pháp này còn xa xưa hơn ta một chút. Không ngờ bộ công pháp này có thể lưu truyền đến hiện tại… quả thực là kỳ tích.” Cha Cẩu Đản nói.

Nó vẫn cho rằng bộ công pháp này đã đứt đoạn truyền thừa vào thời đại viễn cổ.

Từ thời đại viễn cổ đến nay, cách một đoạn thời gian Chư Thiên Vạn Giới sẽ sinh ra rất nhiều truyền thừa mới, cũng sẽ có rất nhiều truyền thừa bị đứt đoạn.

Mà bộ công pháp thoạt nhìn có vẻ dễ đứt đoạn truyền thừa như thế này lại vẫn luôn truyền thừa đến hôm nay.

Cha Cẩu Đản thực sự không tìm ra được từ hình dung nào thích hợp hơn ‘kỳ tích’.

“Thư Hàng ý nghĩ của ngươi không sai, lúc trước khi Thiên Đạo đối ứng với ta chế tác ra ‘không gian nhà ngục Thiên Đạo’, rất có thể đã tham khảo hiệu quả từ bộ công pháp này… Có lẽ, hẳn ngươi nên tiến vào không gian ‘nhà ngục Thiên Đạo’ để nghiên cứu một chút. Muốn ta đưa ngươi vào không?” Cha Cẩu Đản hỏi.

Chương 2829: Ấu trĩ thì sao, bố thích!

“Cha Cẩu Đản ngươi có quyền hạn tự do ra vào ‘phòng tối Thiên Đạo’ ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu quả thật có quyền hạn này, vậy… rất đáng tiền đấy!

Chỉ cần không gặp phải loại tồn tại đặc thù có thể tự nhiên tới lui trong phòng tối Thiên Đạo như Bạch tiền bối, chỉ cần kẻ địch bị nhốt vào ‘không gian phòng tối Thiên Đạo’, vậy ngay cả tin tức căn nguyên của tồn tại đều bị chặt đứt. Chẳng những không ra ngoài được, người bên ngoài cũng quên mất hắn, ngay cả việc cứu viện cũng không cách nào triển khai.

Mà chỉ cần trong phòng tối Thiên Đạo có đủ nhiều khách, vậy chính là của cải cuồn cuộn!

Trong nháy mắt, trong đầu Tống Thư Hàng đã ảo tưởng ra hơn mười loại phương án kiếm tiền bao gồm ‘nộp tiền bảo lãnh, lao động cải tạo đền tội, phí dụng truyền tin đặc thù liên hệ với thế giới bên ngoài’.

Thậm chí ngay cả phương thức hợp tác với cha Cẩu Đản hắn cũng đã suy nghĩ thỏa đáng, còn phác thảo hợp đồng.

Tốc độ chuyển động đại não của Huyền Thánh bát phẩm chính là mạnh mẽ đáng tin như vậy đấy!

“Không có.” Đáng tiếc, cha Cẩu Đản ở đối diện lắc đầu nói: “Có điều ta là chúa tể Cửu U, chỉ cần để ta độ một lớp ‘khí tức lực lượng bản nguyên chúa tể Cửu U’ trên người ngươi, ngươi vừa đến hiện thế là có thể dẫn tới thiên phạt hoặc bị bắt vào trong không gian nhà ngục Thiên Đạo.”

“…” Tống Thư Hàng đau khổ: “Vậy lỡ như dẫn tới thiên phạt thì làm sao?”

“Yên tâm đi, tất cả có ta.” Cha Cẩu Đản trả lời khẳng định, vô hình trung cho người ta lòng tin mạnh mẽ.

Thứ như thiên phạt này, ngay cả Bạch tiền bối two cũng tránh không kịp, nhưng dường như trong mắt cha Cẩu Đản, đó là một việc rất nhỏ, tiện tay là có thể giải quyết.

“Nếu như dẫn tới thiên phạt, đến lúc đó ta lập tức đổi nick name trong client mạng chat Tu Chân thành ‘Nhà ta có một con Cẩu Đản’ là được, dù sao Cẩu Đản ngươi vốn là dư thừa.” Cha Cẩu Đản tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: Σ(つ°Д°;)つ

Đây chính là phương thức giải quyết đáng tin cậy của cha Cẩu Đản ngươi ư?

Phương thức giải quyết trong lời nói của ngươi chính là để thiên phạt bổ ta thành tro bụi ư?

Ngươi mà như vậy sẽ đánh mất động vật có vú cấn tay là ta đấy.

Trình Cẩu Đản: “…”

Nghe giọng điệu này, cho dù Tống Cẩu Đản đi bán muối rồi, cha Cẩu Đản cũng không suy xét đổi đạo hiệu của cô về lại?

“Dẫn thiên phạt xuống cũng chỉ có xác suất một phần hai, nhưng có một nửa tỷ lệ có thể thành công chen vào trong không gian nhà ngục Thiên Đạo, tóm lại, ngươi có lời rồi.” Cha Cẩu Đản có chút không kịp chờ đợi nói.

“Cảm ơn cha Cẩu Đản, nhưng ta không cần.” Tống Thư Hàng cự tuyệt tức thì: “Nếu thật sự muốn lợi dụng ‘khí tức chúa tể Cửu U’ để chui vào nhà ngục Thiên Đạo, tự ta cũng làm được. Dù sao, hiện tại ta là quyền chúa tể Cửu U…”

Cha Cẩu Đản: “Chậc ~”

“Hơn nữa, trong tay ta còn có thủ đoạn tiến vào ‘không gian phòng tối Thiên Đạo’.” Nói xong, tay áo Tống Thư Hàng hất lên, từ trong tay áo bay ra một thuyền tiên mai rùa.

Đây là đạo cụ hắn lấy được khi đánh cược với thiếu niên ba mắt tiền bối trước đó. Thuyền tiên này được chế tạo từ mai rùa của một tộc tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ, trong lúc đánh cược đã được thiếu niên ba mắt tiền bối nạp đầy năng lượng, có được năng lực ra vào ‘phòng tối Thiên Đạo’, tổng cộng có thể sử dụng năm lần.

Hiện nay Tống Thư Hàng còn dư lại ba lần cơ hội sử dụng… Sau khi đánh cược xong, hắn còn chưa kịp trả thuyền tiên mai rùa này cho thiếu niên ba mắt tiền bối.

Bây giờ, vừa lúc có thể phát huy được tác dụng.

“Trên chiếc thuyền tiên này có mùi vị khiến người ta khó chịu.” Cha Cẩu Đản nhíu mày nói. Trạng thái hiện tại của nó là thông qua phương thức bám trên người ‘Tống four’ để lưu lại thế giới Cửu U, về thăm nhà một chút.

Cho nên, mặc dù bây giờ nó và Tống Thư Hàng bản thể ở hai thế giới khác nhau, nhưng thông qua liên hệ giữa Tống four, cha Cẩu Đản có thể cảm ứng được tình huống xảy ra bên cạnh Tống Thư Hàng bản thể.

“Là mùi vị của thiếu niên ba mắt tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

“Thứ ngươi thắng được từ trong tay hắn ư?” Cha Cẩu Đản lập tức hớn hở mặt mày.

Chỉ cần là thứ Tống Thư Hàng thắng được từ tên ba mắt kia, dù có bị ám mùi của tên ba mắt, cha Cẩu Đản cũng cảm thấy như đang ngửi đậu hủ thối, có thể tiếp nhận!

“Không phải thắng được, là đạo cụ đánh cược trước đó… ta quên trả lại.” Tống Thư Hàng giải thích.

Cha Cẩu Đản cười ha ha: “Vậy không phải càng tốt ư?”

Nếu đã quên trả, vậy nuốt luôn đi ~

Đạo cụ nhiệm vụ bản thân lấy được bằng vào bản lĩnh, dựa vào cái gì mà phải trả? Đúng không?

“Nào nào nào, ta giúp ngươi lau đi ấn ký của tên ba mắt trên thuyền tiên mai rùa, để chiếc thuyền tiên này đổi sang họ Tống. Đồ của tên ba mắt chính là đồ của chúng ta, đừng khách sáo với hắn.” Cha Cẩu Đản nhiệt tình nói.

“Không cần không cần, như vậy không ổn.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

Hắn cũng không muốn bị cuốn vào trong ân oán tình thù trước kia của cha Cẩu Đản và tên ba mắt… tiền bối.

Hơn nữa, thiếu niên ba mắt tiền bối đã suy yếu như vậy rồi, chúng ta phải quý trọng hắn, không thể tổn thương hắn nữa.

Dù có muốn thuyền tiên của hắn, lần đánh cược sau cứ cược thêm vào là được, không cần sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

“Không cần khách sáo, giữa ngươi và ta còn khách sáo gì chứ?” Cha Cẩu Đản nói.

Trong lúc nói chuyện, lực lượng của cha Cẩu Đản lấy Tống four làm trạm trung chuyển, vượt thế giới Cửu U giáng lâm đến Bá giới của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, lực lượng của cha Cẩu Đản phủ lên thuyền tiên mai rùa, bắt đầu cưỡng ép lau đi ấn ký thuộc về thiếu niên ba mắt trên ‘thuyền tiên mai rùa’.

Tống Thư Hàng: “…”

Bên cạnh, Trình Lâm Tiên Tử thấy hắn ngẩn tò te, nhịn không được nhắc nhở: “Đừng ngớ ra chứ, Tống Cẩu Đản. Nhanh liên hệ chúa tể ba mắt kia đi, tiếp sóng hình ảnh này cho hắn. Cái nồi lau đi ấn ký trên thuyền tiên này phải để tự cha Cẩu Đản gánh!”

[Không cần liên hệ, ta đang xem đây.] Trong hư không đột nhiên vang lên giọng của thiếu niên ba mắt tiền bối!

Trước đó cha Cẩu Đản bám trên người Tống four ‘về thăm nhà’ ở thế giới Cửu U, thiếu niên ba mắt tiền bối nào có khác chi?

Cho nên, toàn bộ hành động của cha Cẩu Đản đều rơi vào mắt thiếu niên ba mắt tiền bối.

“Muốn xóa đi ấn ký của ta, muốn chết ư ~ cha Cẩu Đản ~” Thiếu niên ba mắt tiền bối hô lên.

Cha Cẩu Đản cũng không giận, ngược lại cười ha ha: “Cẩu Đản ba mắt!”

Nói xong, nó còn đổi nick name của mình trên client mạng chat Tu Chân thành ‘Nhà ta có ba Cẩu Đản’.

Hai con Trình Cẩu Đản, một con Cẩu Đản ba mắt.

“Ấu trĩ!” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Bố thích.” Cha Cẩu Đản hớn hở mặt mày, hai cọng râu rồng vểnh lên thật cao.

Lực lượng của hai chúa tể Cửu U vượt vị diện tiến hành phân cao thấp trên một chiếc ‘thuyền tiên mai rùa’ nho nhỏ.

Trình Lâm: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

Lực lượng chúa tể Cửu U đối kháng với nhau, cho dù chỉ là một tia lực lượng cũng đủ để đưa đến cho thế giới phá hoại mang tính hủy diệt.

“Không thể để bọn họ tiếp tục làm càn ở Bá giới của ta, Bá giới của ta là thế giới mới sinh… không chịu nổi giày vò từ hai vị chúa tể Cửu U.” Tống Thư Hàng nói.

Vương tọa ‘giới chủ Bá giời’ vừa vào tay hắn, không muốn mất đi nhanh như vậy đâu.

“Nguyên thần xuất khiếu!” Hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng chui ra khỏi bản thể lần nữa.

Bản thể tiếp tục tu luyện, ngộ đạo, đốn ngộ.

Hình chiếu nguyên thần chui vào trong thuyền tiên mai rùa.

Thuyền tiên mai rùa kích hoạt, mang theo ý thức và lực lượng của hai vị chúa tể Cửu U, đạp ga một phát… xông vào không gian nhà ngục Thiên Đạo!

Chương 2830: Ta còn chưa phải là thảm nhất ư?

Lần này Tống Thư Hàng không cần lo lắng nhục thân của mình lại quăng ra một ‘hình chiếu nguyên thần’ nữa… Dù sao hắn đã có hình chiếu nguyên thần số 2 bị Bạch tiền bối two mang đi.

Cho nên, dù lần này hình chiếu nguyên thần số 1 của hắn lại bị quên mất, có nguyên thần số 2 ở đó, nguyên thần bản tôn trong hư không Kiếp Tiên cũng sẽ không chiếu hình ra một nguyên thần số 3.

Vèo ~ thuyền tiên mai rùa tăng tốc độ đột phá hạn chế không gian, xông vào thế giới phòng tối Thiên Đạo!

“Chờ chút, Thư Hàng ngươi chờ chút!” Thiếu niên ba mắt tiền bối cảm ứng được thuyền tiên mai rùa đang xuất phát về phía phòng tối Thiên Đạo, vội vàng hét lớn.

“Nhanh quá rồi, căn bản không dừng được ~ tiền bối ba mắt, ngươi tự khống chế thuyền tiên đi ~” Tống Thư Hàng trả lời.

Cha Cẩu Đản bên cạnh nghe vậy, lập tức thâm tình hô lên: “Đừng dừng lại!”

Mặc kệ tại sao tên ba mắt muốn Tống Thư Hàng ngừng lại, dù sao cha Cẩu Đản phải giữ ý kiến phản đối. Tên ba mắt muốn ngừng, vậy nó bèn khăng khăng không để cho thuyền tiên ngừng lại.

Trong lúc nói chuyện, nó tăng thêm sức lực quấy rầy tên ba mắt, quấn chặt lấy đối phương, không cho hắn có dư lực khống chế thuyền tiên mai rùa.

Ngay sau đó…

Trong tiếng thở dài của thiếu niên ba mắt tiền bối, thuyền tiên mai rùa chui vào một nơi trong không gian nhà ngục Thiên Đạo.

“Xong đời.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Dứt lời, ba con mắt của hắn hung dữ nhìn cha Cẩu Đản chằm chằm.

Đám phòng tối Thiên Đạo này đều là tác phẩm của Thiên Đạo đối ứng với cha Cẩu Đản… Mà trong đám không gian nhà ngục Thiên Đạo này, mỗi một nơi đều ẩn giấu thiết lập ‘nhằm vào chúa tể ba mắt’.

Một khi ý niệm hoặc phân thân của chúa tể ba mắt tiến vào không gian nhà ngục Thiên Đạo thì sẽ bị khóa chặt và chĩa mũi nhọn vào.

Trong vụ đánh cược với Tống Thư Hàng, tiểu hóa thân cộng cả thuyền tiên mai rùa mà chúa tể ba mắt khó khăn lắm mới chế ra được đều bị tịch thu cả… Càng ác liệt hơn là, trong không gian nhà ngục Thiên Đạo còn cài đặt tính năng ‘thông báo’.

Sau khi hóa thân của thiếu niên ba mắt tiền bối bị bắt, còn gửi một tin tức tương tự với ‘thông báo’ cho chúa tể thiếu niên ba mắt, nói rõ muốn khiến người ta ứa gan.

Ngay cả tiểu hóa thân còn bị bắt giữ, chớ nói chi là tia thần niệm này của hắn, vừa tiến vào phòng tối Thiên Đạo, chắc chắn sẽ bị khóa chặt, giam giữ.

“Mặc dù không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng ta cảm thấy rất vui vẻ.” Cha Cẩu Đản phát ra tiếng cười vui sướng, râu rồng bay lượn theo hình xoắn ốc.

Lúc bị ánh mắt hung tợn của tên ba mắt nhìn chằm chằm, cha Cẩu Đản cảm thấy toàn thân như được châm cứu vậy, dù ánh mắt của đối phương có lợi hại hơn nữa, có chói mắt hơn nữa, tựa như kim đâm trên người nó, nhưng nó vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái!

Nó thích dáng vẻ nhìn nó khó chịu nhưng không thể làm gì được của tên ba mắt này.

Bên cạnh.

Tống Thư Hàng thu hồi thuyền tiên mai rùa… Đồng thời, hắn ngại ngùng nói với thiếu niên ba mắt tiền bối: “Gì kia, tiền bối, sau khi kết thúc nghi thức đánh cược ta đi gấp quá, quên mất trả ngươi chiếc thuyền tiên mai rùa này.”

Sau khi lấy đồ của người ta không trả, còn ngoài ý muốn đụng phải chính chủ, hắn cảm thấy có hơi xấu hổ.

“Không gì phải ngại, mặc dù ngươi mang thuyền tiên mai rùa đi, nhưng ngươi cũng quên tiền cược của mình ở chỗ ta.” Thiếu niên ba mắt tiền bối khoan thai nói: “Vốn cho rằng sớm muộn gì ngươi cũng sẽ nhớ ra tiền đặt cược... sau đó trở về tìm ta đổi thuyền tiên về. Nhưng hiện tại xem ra, ngươi thật sự quên luôn tiền cược rồi.”

“Tiền cược? Nhìn trời, Ma Đế Ngạc còn ở chỗ tiền bối không?” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới vật sống Trường Sinh Giả Ma Đế mà mình dẫn qua đó.

“Ừm, còn ở chỗ thí tiên lôi, bị lôi bổ. Yên tâm đi, hắn là Trường Sinh Giả, với hắn mà nói đám thí tiên lôi kia chỉ hơi đau chút thôi, cũng không làm hắn bị thương được.” Thiếu niên ba mắt tiền bối giải thích.

Tống Thư Hàng: “...”

Còn đang bị lôi bổ à?

“Nếu không chết được, vậy cứ để bị bổ tiếp một đoạn thời gian đi, chờ sau khi ta tấn thăng cửu phẩm lại tìm tiền bối tiến hành ván cược cuối cùng. Đến lúc đó, Ma Đế Ngạc còn có thể trở thành một bộ phận tiền cược. Có điều, tốt nhất vẫn là làm phiền tiền bối dẫn hắn ra khỏi khu vực thí tiên lôi trước đã, dù sao hắn còn trọng thương, lỡ như bổ hỏng mất, vậy sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất tiền cược.” Tống Thư Hàng nói.

Bá Tống lúc này, quả thực chúa tể Cửu U đến không thể chúa tể Cửu U hơn nữa.

“Được, nếu như ta có thể trở về, ta sẽ chuyển lời giúp ngươi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói. Mặc dù hắn cảm thấy mình có thể không trở về được.

“Như vậy, thừa dịp hiện tại, chúng ta hãy nghiên cứu quan hệ giữa ‘không gian phòng tối Thiên Đạo’ và công pháp một hệ của Ngực Cá Cư Sĩ.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn duỗi tay điểm một cái trong hư không, dùng linh lực chiếu hình ra văn tự công pháp của một hệ Túy Mục Cư Sĩ.

“Theo suy đoán của chúng ta, thế giới nhà ngục Thiên Đạo mà Thiên Đạo cha Cẩu Đản sáng tạo ra rất có thể có liên hệ với bộ công pháp này. Cho nên, ta muốn thử xem có thể tìm được một ít linh cảm hoặc số liệu từ trong phòng tối Thiên Đạo, sau đó tiến hành phân tích công pháp một hệ của Cư Sĩ hay không.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thiếu niên ba mắt tiền bối cũng bu lại, quan sát tỉ mỉ phần mở đầu của bộ công pháp kia.

“Có phải ngươi cũng có ấn tượng với bộ công pháp này không?” Bên cạnh, cha Cẩu Đản đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng sửng sốt: “Tiền bối ba mắt, ngươi cũng từng tiếp xúc với bộ công pháp này à?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối lắc đầu: “Ta không xác định.”

“Không, nhất định ngươi từng tiếp xúc.” Cha Cẩu Đản lên tiếng: “Bóng dáng và dấu vết tồn tại dưới cây trụ mà ngươi lưu lại trong hắc hải của thế giới Cổ U đối ứng với thế giới Hắc Long của cựu thiên địa đã bị xóa đi toàn bộ, chỉ để lại một câu nói.”

Thế giới Hắc Long là mảnh vỡ cựu thế giới, nói không chừng kích cỡ chỉnh thể của nó hiện nay còn nhỏ hơn một vài vị diện thế giới cỡ nhỏ của Chư Thiên Vạn Giới. Nhưng nó tự thành hệ thống. Có hiện thế, có Cổ U đối ứng với hiện thế, có một bộ pháp tắc hoàn chỉnh của bản thân.

Một vài nhân vật đứng đầu Chư Thiên Vạn Giới, trước khi chứng đạo đều đã từng đi qua Cổ U kia.

Đại lão ba mắt, đại lão Rồng Đốm, Công Đức Đạo Nhân, Thiên Đạo Bạch, Thánh Nhân Nho gia, Hà Chỉ Ma Đế… đều từng lưu lại cây trụ thuộc về mình, cũng để lại ‘ấn ký’ của bản thân dưới cây trụ trong thế giới hắc hải, hậu nhân có thể thông qua ấn ký nhìn thấy bóng dáng của chủ nhân cây trụ.

Trong rất nhiều cây trụ, có một cây trụ vẽ ‘nhãn cầu’ trên đó, nhưng ấn ký dưới cây trụ đã bị người khác xóa đi, chỉ để lại một câu nói chẳng hiểu ra sao: [Duy bất hủ vĩnh hằng ư? Khà khà.]

Cha Cẩu Đản có thể xác định cây trụ là của ba mắt, mà tất cả dấu vết tồn tại của ba mắt đều bị xóa đi, biến mất không thấy. Loại thủ pháp này không khác mấy so với kỹ thuật ‘phòng tối Thiên Đạo’.

“Nhưng ta không có ký ức tương quan.” Thiếu niên ba mắt tiền bối lắc đầu: “E rằng bản thể của ta cố ý ẩn giấu bộ phận nội dung này với ta. Thậm chí… rất có thể đã động tay chân với ký ức của ta.”

“Mỗi một Thiên Đạo đều có thói quen táy máy tay chân đối với chúa tể Cửu U của mình cả.” Tống Thư Hàng an ủi thiếu niên ba mắt tiền bối: “Thiên Đạo của tiền bối ba mắt ngươi chỉ động tay động chân đối với ký ức của ngươi, còn tốt hơn Thiên Đạo Bạch nhiều lắm. Thiên Đạo Bạch mới thật sự là động tay động chân!”

Thiếu niên tiền bối ba mắt ba mắt: “…”

Nói như vậy, ta còn chưa phải là thảm nhất à?

Chương 2831: Cách học bằng kí ức thân thể

Ba vị chúa tể Cửu U đi dạo trong không gian nhà ngục Thiên Đạo một vòng, nghiên cứu kết cấu của phòng tối Thiên Đạo.

“Có lẽ ta đã có chút manh mối.” Cha Cẩu Đản lên tiếng.

Dứt lời, râu rồng của nó vỗ nhẹ, một bản ‘thần công quên mất rồi’ hoàn chỉnh xuất hiện, bổ khuyết vào tin tức ‘phần mở đầu thần công’ từ hình chiếu của Tống Thư Hàng. Có điều, bản ‘thần công quên mất rồi’ mà cha Cẩu Đản bổ khuyết này lại là văn tự ngôn ngữ thái cổ. Đây cũng là nguyên văn thần công hắn lấy được lúc trước!

Chúa tể Cửu U và Thiên Đạo có cùng nguồn gốc. Phương thức tự hỏi tại một vài phương diện nào đó sẽ không khác biệt quá lớn. Đặc biệt là phương diện mạch suy nghĩ thôi diễn công pháp, luôn có dấu vết để lần theo.

Lúc Thiên Đạo cha Cẩu Đản chế tác phòng tối Thiên Đạo đã tham khảo thần công của một hệ Cổ Cá Cư Sĩ. Cho nên, dưới tình huống có đủ công pháp và phòng tối làm khuôn mẫu, cha Cẩu Đản lần ngược lại dựa theo mạch suy nghĩ của mình… chẳng mấy chốc đã tìm ra một ít manh mối.

Cha Cẩu Đản đắc ý nhìn chúa tể ba mắt, Ván này, nó lại thắng rồi! Nó tìm ra tin tức số liệu giữa ‘thế giới nhà ngục Thiên Đạo’ và thần công nhanh hơn tên ba mắt.

Chúa tể ba mắt nhìn cha Cẩu Đản đột nhiên trưng ra vẻ mặt kiêu ngạo thì đần mặt ra. Vì sao tên này đột nhiên bày ra biểu cảm ‘ta thắng rồi’? Cứ như là đã đè hắn xuống đất chà đạt được rồi vậy?

Chẳng lẽ tên này chuẩn bị dùng không gian nhà ngục Thiên Đạo để ám toán ta?

Thiếu niên ba mắt tiền bối không khỏi âm thầm cảnh giác.

“Không hổ là cha Cẩu Đản của bọn ta, nhanh như vậy đã tìm ra tin tức rồi.” Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc tặng một đợt ‘thổi phồng’.

Sau khi thổi xong lại thỉnh giáo cha Cẩu Đản: “Cho nên, liên hệ giữa thế giới phòng tối Thiên Đạo và công pháp của một hệ Bụng Cá Cư Sĩ là gì vậy?”

“Ha ha, ta diễn toán cho các ngươi xem một lần, nhìn kỹ đây!” Cha Cẩu Đản nói.

Ngay sau đó, nó lấy râu rồng làm bút, lấy linh lực làm mực, bắt đầu không ngừng viết trong hư không.

Thứ cha Cẩu Đản viết chính là ‘ngôn ngữ thái cổ’ Tống Thư Hàng hoàn toàn xem không hiểu. Dù sao, nguyên văn của ‘thần công quên mất rồi’ chính là được viết bằng ngôn ngữ thái cổ.

Tống Thư Hàng xem mà đần cả mặt.

Nhưng đây vẫn chỉ là mới bắt đầu!

Râu rồng của cha Cẩu Đản vận bút như bay, trừ văn tự ngôn ngữ thái cổ ra, còn có từng thứ tương tự với ‘công thức’ được nó viết ra, khắc họa trong hư không.

Trong đám ‘công thức’ này, mỗi một cái đều ẩn chứa chí lý đại đạo, nếu như tu sĩ có thực lực không đủ, chỉ nhìn đám công thức này thôi, phương diện tinh thần sẽ bị đánh úp, hộc máu hôn mê.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hoa cả mắt, không phải bởi vì ‘cảnh giới không đủ’, mặc dù hiện tại hắn có cảnh giới bát phẩm, nhưng trên thực tế cường độ $15+1$ phần nguyên thần kia của hắn đã vượt qua Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường. ‘Đạo’ ẩn chứa trong công thức còn chưa đủ khiến hắn bị đánh úp.

Hắn thuần túy là bị công thức phức tạp, cùng với từng phù văn công thức chói hoa cả mắt.

Mặc dù xem không hiểu, nhưng vẫn cảm thấy có vẻ rất lợi hại.

[Đám công thức này… dù ta có thể xem hiểu ‘ngôn ngữ thái cổ’, cũng không nhất định có thể xem hiểu đám công thức này?] Trong lòng Tống Thư Hàng rất tự biết mình.

Trừ khi chạy đến thế giới Cửu U, dưới gia trì của quyền hạn chúa tể Cửu U, có lẽ hắn có thể hiểu được một hai.

Cha Cẩu Đản còn đang viết không ngừng.

Chẳng mấy chốc, hư không trước mắt Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt tiền bối đã bị cha Cẩu Đản vẽ đầy phù văn và công thức.

Công thức và thôi diễn phức tạp đầy màn hình.

Một chiêu này, phóng ra ngoài thậm chí có thể hóa thành ‘pháp thuật công kích tinh thần’, tên là… tuyệt vọng của kẻ học dốt!

…

…

Đối lập với Tống Thư Hàng đang mù tịt là thiếu niên ba mắt tiền bối bên cạnh.

Lúc này ba con mắt của thiếu niên ba mắt tiền bối nhanh như bay quét qua quá trình thôi diễn và công thức mà cha Cẩu Đản viết.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn chú ý tới ba con mắt của tiền bối ba mắt có thể đồng thời quan sát ba góc độ khác nhau, nhất tâm tam dụng để phân tích quá trình suy luận của cha Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng cũng có được ba con mắt nhưng không làm được việc này. Hắn có thể ngưng tụ mắt thành mắt gà chọi, nhưng không cách nào khiến nhãn cầu phân bố một trái một phải một lên như vậy.

Kỹ năng này thật khiến người ta hâm mộ.

Đương nhiên, càng khiến hắn hâm mộ là năng lực có thể nhẹ nhàng linh hoạt xem hiểu công thức suy luận mà cha Cẩu Đản viết ra của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Năng lực này, không học được trong thời gian ngắn.

Đây là một tràng giao lưu giữa các học sinh tinh anh, người có học lực không đủ căn bản không có tư cách tham gia trận chiến tri thức này.

Tống Thư Hàng âm thầm vận dụng đường ‘pháp tắc ngôn ngữ văn tự nguyên sơ’ kia, sau đó hắn lờ mờ xem hiểu ý nghĩa của văn tự thái cổ. Nhưng hắn vẫn không hiểu được ý nghĩa mà văn tự muốn biểu đạt.

“Ta muốn tham dự trận chiến học sinh tinh anh này, e rằng còn phải hàng nghìn hàng vạn năm nữa mới được.” Tống Thư

Hàng bình tĩnh nói.

Tâm thái của hắn rất bình thản, dù sao… tuổi trẻ chính là tiền vốn.

Hắn còn có một đống thời gian để học tập cơ mà.

Chờ tương lai sau khi hắn chứng đạo trường sinh, vậy hắn sẽ có vô số thời gian bơi lội trong hải dương tri thức vô tận. Thậm chí hắn còn có thể đổi tư thế bơi lội đa dạng, bơi ếch, bơi bướm, bơi ngửa, bơi tự do, bơi chó, muốn bơi thế nào thì bơi thế nấy!

Đối diện.

Sau khi công thức thôi diễn của cha Cẩu Đản đã viết đầy diện tích của một đường chạy trên thao trường, rốt cuộc nó ngừng bút.

“Thế nào, có phục hay không?” Cha Cẩu Đản xoay người lại, nhìn về phía chúa tể ba mắt.

“Giỏi thật.” Thiếu niên ba mắt tiền bối dựng thẳng ngón cái với cha Cẩu Đản: “Chờ sau khi ta hiểu rõ nguyên lý trong đó…”

“Sau khi ngươi hiểu rõ nguyên lý, ngươi cũng không chế tác ra được ‘không gian nhà ngục Thiên Đạo’ đâu, phương diện này dính đến quyền hạn Thiên Đạo và đạo khí… Ngươi cũng không cách nào lấy được quyền hạn tự do ra vào không gian nhà ngục Thiên Đạo, bởi vì ngươi là hộ ở lậu trong không gian nhà ngục Thiên Đạo. Tối đa, ngươi có thể nghiên cứu ra kỹ xảo xóa đi ấn ký tồn tại của bản thân thôi.” Cha Cẩu Đản cười ha ha nói.

“Có cần ấu trĩ như vậy không?” Thiếu niên ba mắt tiền bối đau đầu nói: “Oan có đầu nợ có chủ, kẻ ngươi muốn đánh chính là Thiên Đạo ba mắt, liên quan gì tới Cửu U ba mắt như ta chứ? Tại sao cứ phải luôn đánh ta?”

Cha Cẩu Đản nghe vậy thì rơi vào trầm tư, một lát sau thế mà nó lại tán đồng gật đầu: “Ngươi nói như vậy, thật sự có vài phần đạo lý.”

Hai chúa tể Cửu U, mắt thấy có cơ hội bắt tay giảng hòa.

“Nhưng mà, nếu ta gặp chuyện xúi quẩy, ngươi sẽ vui vẻ chứ?” Cha Cẩu Đản đột nhiên lại hỏi.

“Làm sao lại thế? Ta cũng không phải loại người vui sướng khi người khác gặp họa!” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói. Nhưng mà, phía sau lưng hắn, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bản đồ khí tượng hư ảo.

Trên bản đồ khí tượng, ánh mặt trời rực rỡ, chim hót hoa nở.

Thời tiết trong hình ảnh tựa như tâm tình của thiếu niên ba mắt tiền bối vậy.

Cha Cẩu Đản cười ha ha: “Cho nên, ta cũng thế.”

Ngươi xem, ngươi nghe thấy ta gặp phải chuyện xúi quẩy thì sẽ vui vẻ… Ta cũng thế.

Mặc dù kẻ ta muốn đánh chính là Thiên Đạo ba mắt, nhưng nhìn thấy Cửu U ba mắt xui xẻo, ta sẽ rất vui vẻ.

Đạo lý đơn giản thuần túy vậy đấy.

“Cha Cẩu Đản, vậy nếu như ta nắm giữ được đám công thức suy luận mà ngươi viết này + thế giới hạch tâm trong tay ta, vậy có phải có thể diễn hóa thế giới hạch tâm ra hiệu quả của nhà ngục Thiên Đạo hay không?” Tống Thư Hàng đột nhiên động linh cơ, mở miệng hỏi.

“Có thể!” Cha Cẩu Đản khẳng định.

“Vậy bây giờ ta học tập còn kịp không? Nếu như có thể, nếu giúp ta đơn giản hóa đám lý luận này thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng nói, không khỏi nhớ tới ‘phù văn đơn giản hóa học tập pháp nhà họ Bạch’ của Bạch tiền bối.

“Không cần đơn giản hóa, ta có phương án học tập càng đỉnh hơn.” Cha Cẩu Đản nói, lộ ra nụ cười hiền lành.

Nụ cười cha hiền lộ ra trên bản mặt rồng vô cùng khó khăn, cần phối hợp với yêu thương tràn ra từ nội tâm.

Tống Thư Hàng: “…”

“Chúng ta có thể áp dụng thân thể học tập pháp… Dùng thân thể ghi nhớ những nội dung này.” Cha Cẩu Đản nói: “Hiện tại, hẳn là bản thể của ngươi đang tu luyện môn thần công kia, chúng ta tranh thủ một mạch khiến bản thể của ngươi tu luyện công pháp kia đến cấp độ bát, cửu phẩm! Khiến thiên kiếp đều xem nhẹ kẻ nhỏ bé như ngươi.”

Chương 2832: Phương án con đường hoang dã từ thời thái cổ

Chỉ cần ngươi tu luyện đủ nhanh, thiên kiếp sẽ không đuổi kịp ngươi, thậm chí sẽ không nhớ nổi ngươi.

“Tu luyện ‘thần công quên mất rồi’ của Lách Cá Cư Sĩ tới cảnh giới bát cửu phẩm? Cha Cẩu Đản ngươi nghiêm túc ư?” Tống Thư Hàng nhìn cha Cẩu Đản chằm chằm hỏi.

Tu luyện một bộ công pháp từ nhất phẩm tới bát phẩm khó khăn bao nhiêu, trong lòng cha Cẩu Đản không tự biết ư?

Loại chuyện như luyện công này cũng không phải trò đùa.

Lại càng không giống như chơi game, lấy điểm kinh nghiệm là có thể giúp thăng cấp thần công mình tu luyện! Bất kể là công pháp gì đều cần làm đến nơi đến chốn, tu luyện từng bước.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại bản thân, cũng là tốn ròng rã hơn tám tháng trời mới tu luyện ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ tới cảnh giới bát phẩm!

Nếu như không có kỳ ngộ, không có thiên tài địa bảo tương trợ, muốn tu luyện ‘thần công quên mất rồi’ tới bát phẩm, nói không chừng phải tốn hàng trăm hàng nghìn năm, thậm chí càng lâu hơn.

Với lại… nếu tu luyện thần công một hệ Sườn Cá Cư Sĩ đến cảnh giới bát, cửu phẩm, vậy sẽ khiến người trong Chư Thiên Vạn Giới quên mất bản thân.

Loại trạng thái tiểu trong suốt kia, quá thảm đi. Cụ thể thảm bao nhiêu có thể xem hiện trạng của Bong Bóng Cá Cư Sĩ.

Tống Thư Hàng có lý do hoài nghi ‘cha Cẩu Đản’ đang muốn quên đi một con Tống Cẩu Đản, chỉ để lại một con Trình Cẩu Đản, trở thành ông cha một trứng.

“Ta không nói đùa, ta đã thôi diễn xong quan hệ giữa không gian nhà ngục Thiên Đạo và công pháp một hệ của Cư Sĩ kia. Thành quả thôi diễn của ta cộng thêm cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm hiện tại của ngươi, chỉ cần một chút trợ lực, dưới gia trì từ hiệu quả chặt đứt căn nguyên của 'không gian nhà ngục Thiên Đạo', chẳng mấy chốc ngươi có thể tu luyện bộ thần công này đến cấp bát phẩm trở lên." Cha Cẩu Đản mỉm cười nói.

"Được thôi, cho dù có biện pháp có thể giúp ta nhanh chóng tăng cấp 'thần công quên mất rồi' đến bát phẩm… Nhưng một người đồng thời tu luyện vài bộ công pháp khác nhau, hơn nữa còn không phân chia chính phụ thì rất dễ tẩu hỏa nhập ma đấy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trong quá trình tu luyện, mặc dù có đôi khi tu sĩ đồng thời tu luyện mấy bộ công pháp, nhưng luôn có một bộ là chủ chốt, mấy bộ còn lại là phụ. Hơn nữa thường thì công pháp tu luyện đồng thời sẽ có thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau, hình thành tuần hoàn ngũ hành.

Nếu như tu luyện bậy bạ, rất có thể sẽ dẫn tới thuộc tính công pháp tương xung, tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết.

"Điểm ấy ngươi không cần lo lắng… Trên thực tế, trạng thái hiện tại của ngươi vô cùng thích hợp để đi theo một con đường tu luyện." Cha Cẩu Đản nhếch miệng nói: "Không chỉ có bộ 'thần công quên mất rồi' kia, ngươi còn có thể tu luyện thêm một bộ công pháp hệ chính khí công đức + một bộ công pháp hệ ma đạo. Sau đó thông qua con đường tu luyện này, chém công pháp tu luyện ra ngoài."

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Cha Cẩu Đản quả nhiên muốn mất đi Tống Cẩu Đản ta!

"Ể? Cha Cẩu Đản ý ngươi là con đường trảm tam thi ư? Con đường kia khá là hoang dã, thời kỳ thái cổ cũng lưu hành một đoạn thời gian, nhưng tối đa là đạt đến tầng thứ 'Trường Sinh Giả non', bỏ vốn và trả công không tỷ lệ thuận, khá là gân gà. Về sau cũng không ai dùng đến nữa?" Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

"Đó là do chúng ta quá mạnh, cho nên mới cảm thấy con đường trảm tam thi quá hoang dã." Cha Cẩu Đản cool ngầu lắc đầu rồng.

Những kẻ đã từng là Thiên Đạo như bọn họ, mỗi một người trước khi chứng đạo đều là nhân vật thiên kiêu trấn áp một thế, phần lớn đã ngộ ra ‘Trường Sinh chi đạo’ của mình từ bát phẩm, vừa bước vào cửu phẩm đã bắt đầu ngưng tụ ra hình thức ban đầu ‘đạo’ của mình, sau đó tích lũy đủ thực lực, bèn nước chảy thành sông bước vào cảnh giới trường sinh bất tử.

Dưới loại tình huống này, con đường trảm tam thi hiển nhiên không có nghĩa lý gì với bọn họ.

Hơn nữa con đường trảm tam thi không lưu truyền tới nay là bởi vì lúc chém ra chấp niệm tam thi, cần có vật dẫn cường đại đến chịu tải tam thi bị chém ra. Số lượng vật dẫn cường đại thích hợp trong Chư Thiên Vạn Giới cũng không nhiều…

“Ta cảm thấy Bá Thiên cũng rất mạnh, so với chúng ta, hắn càng không dùng được con đường trảm tam thi này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói. Bá Hoàng tiểu hữu là kẻ có tốc độ tu luyện nhanh nhất mà hắn từng gặp, không phải một trong!

“Bá Thiên?” Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên dự cảm không ổn.

“Đúng vậy, bình thường mà nói hắn không dùng con đường trảm tam thi này được… Nhưng ngươi xem trạng thái hiện tại của Bá Hoàn đi, mặc dù hắn có cảnh giới bát phẩm, nhưng lại có được nguyên thần, thể chất, tinh thần lực, linh lực với cưởng độ cửu phẩm thậm chí vượt qua cửu phẩm. Nói cách khác, dù còn là bát phẩm, nhưng hắn đi con đường ‘trảm tam thi’ mới có thể đến Kiếp Tiên cửu phẩm(?), hoàn toàn thông suốt. Đây là một ưu thế.” Cha Cẩu Đản nói.

“Cũng có chút đạo lý.” Thiếu niên ba mắt tiền bối gật nói.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Bá Hoàn? Lại đổi tên rồi?

Không ổn…

Hôm nay e rằng Tống mỗ ta sắp tiêu.

“Sau đó ngươi lại nhìn trạng thái vật trang sức của Bá Đản đi, hắn có thân thể công đức thực thể hóa, hắn có tâm ma thực thể hóa, hắn còn có một linh quỷ đặc thù tương liên chặt chẽ với mình nhưng lại tương đối độc lập! Ngươi có cảm thấy rất vừa khéo không?” Cha Cẩu Đản tiếp tục nói.

Thiếu niên ba mắt tiền bối gật đầu: “Đối ứng với thiện thi, ác thi, tự thân thi?”

“Không sai.” Cha Cẩu Đản nói: “Ngoại trừ tâm ma thực thể hóa có cấp bậc hơi kém chút, mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ đặc thù đều vô cùng xứng đôi.”

Mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ tiên tử đều tương liên chặt chẽ với Tống Thư Hàng, có thể xem là một thể, lại là cá thể độc lập khác biệt, có lai lịch của riêng mình.

Tiếc nuối chính là tâm ma thực thể hóa của Bá Đản không có lai lịch lớn như vậy, thiếu mất thuộc tính đặc thù ‘cá thể độc lập’ này.

“Nếu như có thể dung hợp da đen Tử với tâm ma của Bá Viên thì tốt rồi, cấu tạo của da đen Tử kia cũng không đơn giản, ta rất vừa ý.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Xích Tiêu kiếm tâm ma cũng không tệ, trên chất liệu có cảm giác càng tốt hơn, tiềm lực cực lớn.” Cha Cẩu Đản nói.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Các ngươi đừng quá chúa tể Cửu U chứ ~

Da đen Tử và Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối là đặc biệt, đừng tổn thương bọn họ!

Hơn nữa, ta cũng rất hài lòng với ‘tâm ma’ của mình... Đây chính là một bé đáng yêu biết xử lý ‘món ăn tâm ma kiếp’ đấy, một tồn tại duy nhất trong Chư Thiên Vạn Giới, Tống Thư Hàng cũng không nỡ để nó bị tổn thương.

“Quên đi, trên thế giới vốn cũng không có việc mười phân vẹn mười. Mặc dù thiếu mất thuộc tính ‘cá thể độc lập’ này, nhưng trên tổng thể cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả của con đường ‘trảm tam thi’.” Thiếu niên ba mắt tiền bối lên tiếng.

Cha Cẩu Đản gật đầu, bổ sung: “Tóm lại, Bá Thủ ngươi thử xem nào... Ta thấy hiện tại bản thể của ngươi đang treo máy tu luyện, đoán chừng đã tu luyện ‘thần công quên mất rồi’ đến cấp độ tứ phẩm rồi, bây giờ ta đã lờ mờ không nhớ rõ đạo hiệu của ngươi, nếu không phải nhìn một chuỗi chữ ‘Bá’ mở đầu từ hiệu quả nhân tiền hiển thánh kia của ngươi, ta thiếu chút nữa đã gọi sai thánh hào của ngươi rồi. Cho nên, không bằng một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, xông công pháp tới bát phẩm luôn đi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Cha Cẩu Đản, ngươi đã gọi sai tên ta mấy lần rồi đấy.

“Hơn nữa, nếu như ngươi ‘trảm tam thi’ thành công lúc đang bát phẩm, nói không chừng không cần độ thiên kiếp cửu phẩm cũng có thể cưỡng ép thăng đến cửu phẩm trước một bước. Sau khi tấn thăng, lại quay lại độ kiếp, sau đó lại cường hóa một phen.” Thiếu niên ba mắt tiền bối phân tích.

Mô típ thăng cấp trước độ kiếp sau, hẳn là Tống Đản sẽ không cảm thấy lạ lẫm.

Đến lúc đó, dưới sự cường hóa của hiệu quả thiên kiếp, Bá Cước hẳn có thể một mạch tăng lên đến cảnh giới ‘Trường Sinh Giả non’.

Chương 2833: Hình thức học tập của vạn pháp chi chủ

Lại thêm hiện tại trên người Tống Thư Hàng đã có một sợi hình thức ban đầu của ‘đạo’, mặc dù còn rất yếu ớt… nhưng đó quả thực là mùi vị đại đạo trường sinh mà chỉ mình Tống Thư Hàng có.

Kể từ đó, Tống Thư Hàng trảm tam thi trước rồi độ thiên kiếp cửu phẩm, sau khi độ kiếp thì thăng cấp lên cảnh giới ‘Trường Sinh Giả non’, hoàn thiện đại đạo trường sinh của bản thân, nước chảy thành sông tấn thăng cảnh giới Trường Sinh Giả.

Một con đường rộng lớn đủ cho năm xe song hành hiện ra.

Dựa theo con đường này, Tống Thư Hàng có thể chen vào hàng ngũ Trường Sinh Giả trong thời gian ngắn nhất. Trong thời gian đó cho dù có cần quá trình ‘tích lũy tinh lực’ cũng không cần quá lo lắng.

Bây giờ Tống Thư Hàng vẫn là chủ của một giới, có tư chất ‘giới chủ’ được nhà nước chứng nhận. Thân là chủ một giới, tốc độ tích lũy linh lực của hắn vô cùng nhanh, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề phương diện này.

“Có ý tứ, vô cùng thú vị, đáng để khiêu chiến.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Bên cạnh, cha Cẩu Đản cũng lộ ra nụ cười hài lòng. Tên ba mắt lại thần phục dưới trí tuệ của nó một lần nữa, không thể không đồng ý với con đường ‘trảm tam thi’ mà nó đề xuất. Tại phương diện trí tuệ, nó đã đè tên ba mắt xuống đất chà đạp!

Dường như cảm ứng được ánh mắt của cha Cẩu Đản, thiếu niên ba mắt tiền bối xoay đầu lại, nhìn về phía gương mặt đầy ý cười quỷ dị của Rồng Đốm, đần mặt ra.

Con rồng vớ sọc này hôm nay làm sao vậy? Lần thứ hai lộ ra nụ cười không có ý tốt với hắn?

Rốt cuộc nó muốn làm gì ta?

“Cho nên, Thư Hàng lựa chọn của ngươi là gì?” Cha Cẩu Đản hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi lên tiếng hỏi: “Có gây hại cho @#%× Tiên Tử và linh quỷ tiên tử không?”

Mặc dù hiện tại mỹ nhân rắn công đức có sở thích tế trụ bản thân, hơn nữa cô còn có được thuộc tính đặc thù Tống Thư Hàng bất tử, cô sẽ bất diệt.

Nhưng loại phương pháp ‘trảm tam thi’ này lưu truyền từ thái cổ, trên thực tế trong đạo môn hiện đại cũng còn lưu truyền bản ghi chép truyền thuyết tương tự… Tóm lại chính là nghe có cảm giác vô cùng cao cấp.

Tống Thư Hàng lo lắng công pháp ‘trảm tam thi’ này sẽ tạo thành tổn thương trên căn nguyên đối với mỹ nhân rắn công đức và linh quỷ tiên tử.

“Sẽ không đâu, ngược lại đối với các cô ấy mà nói, xem như là tăng phúc có ích.” Cha Cẩu Đản trả lời, dù nó có hố hơn nữa, cũng sẽ không đi hố linh quỷ tiên tử của Tống Đản. Đối với cha Cẩu Đản mà nói, linh quỷ tiên tử quan trọng hơn Tống Cẩu Đản nhiều.

“Vậy, thử trước đã?” Tống Thư Hàng nói: “Hiện tại ta tu luyện ‘thần công quên mất rồi’, vậy trước tiên nên trảm cái gì?”

Cha Cẩu Đản suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Thần công quên mất rồi đối ứng với linh quỷ tiên tử của ngươi, chính là vật dẫn của chấp niệm bản thân thi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối bổ sung: “Công đức tiên tử đối ứng với chấp niệm thiện thi, nhưng bước đầu tiên không phải trảm thiện thi.”

“Cho nên bước đầu tiên là trảm chấp niệm ác thi? Nhưng ta không có công pháp ma đạo đối ứng… ma thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế vốn cũng là thần công ma đạo không tệ, nhưng đã bị ta đổi thành bí pháp bá thần trụ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Ngược lại là thần công đối ứng với ‘chấp niệm thiện thi’ khá dễ giải quyết. Mỹ nhân rắn công đức tự mang theo công pháp ‘thế gian song toàn pháp công đức thuật’, là tâm kinh công đức vô thượng, Tống Thư Hàng đã từng tiếp cận, chỉ cần làm sâu thêm tiến độ tu luyện của bộ công pháp này là được.

“Bá thần trụ cũng đủ rồi, dù sao xuất thân từ ma thần trụ của Hà Chỉ đạo hữu, là công pháp ma đạo thuần chính. Làm công pháp vật dẫn của chấp niệm ác thi, hoàn toàn đủ dùng.” Cha Cẩu Đản đáp.

Nhắc tới Hà Chỉ Ma Đế, vị tồn tại đã từng cùng nó đồng xưng ‘song vương đông tây Chư Thiên Vạn Giới’, cha Cẩu Đản rất hoài niệm.

Người đã già chính là như vậy, luôn dễ dàng nhìn vật nhớ tình, hồi ức quá khứ, hoài niệm dĩ vãng.

“Tên Hà Chỉ này, chủ yếu chính là thiên phú sơ sinh không đủ, lúc ngũ phẩm chỉ có tám long văn… Nếu không bằng vào sáng tạo và nỗ lực của hắn, trận chiến cuối cùng năm đó, hắn chí ít có thể chịu thêm mười chiêu trong tay ta!” Cha Cẩu Đản cảm khái, hắn đánh giá Hà Chỉ Ma Đế vô cùng cao.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn lẳng lặng sao chép câu nói này, gửi cho nữ sĩ lưới rồng.

Câu cảm khái này của cha Cẩu Đản sẽ trở thành cây mâu sắc bén để nữ sĩ lưới rồng đối phó Hà Chỉ Ma Đế! Đâm một nhát là có thể tinh chuẩn ghim thấu tâm can Hà Chỉ Ma Đế, khiến hắn đau lòng đến không cách nào thở nổi.

“Đúng rồi! Nếu không, chúng ta nghĩ cách để Hà Chỉ đạo hữu nặn ra tâm ma đi, sau đó dung nhập vào trong tâm ma của Bá Cẩu?” Cha Cẩu Đản đang hoài niệm quá khứ, nghĩ đến lúc Hà Chỉ Ma Đế đã từng tranh hùng với nó… Đột nhiên trong đầu lại nảy ra ý kiến hay ho đến vậy.

Tống Thư Hàng: “…”

Không hổ là chúa tể Cửu U, quả thực là hàng chính hiệu khác với kẻ thay mặt như hắn. Quyền chúa tể Cửu U như hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra ý tưởng vi diệu như thế.

Có điều…

“Tâm ma của Hà Chỉ Ma Đế, hay là thôi đi.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Hắn hận không thể rút gân lột da giết chết ta, ta cũng không dám lưu lại tâm ma của hắn, trở thành tai họa ngầm.”

Trong Chư Thiên Vạn Giới, trên bảng danh sách những người Hà Chỉ Ma Đế hận nhất, Tống Thư Hàng chắc chắn ngụ ở trước ba… cha Cẩu Đản trước mắt chắc chắn ngụ ở trước hai!

“Vậy thôi đi, đáng tiếc, rõ ràng là một chủ ý không tồi.” Cha Cẩu Đản dứt lời, đứng dậy đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng. Râu rồng của nó cuốn một cái, phù văn công thức được nó viết đầy một thao trường trong hư không ngưng tụ lại, hóa thành hình dạng một cây roi đả thần.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cây roi này, lập tức tê cả da đầu.

“Như vậy, kế tiếp ta và tên ba mắt phân công hợp tác. Ta phụ trách khiến thân thể ngươi ghi nhớ nội dung đám ‘công thức thôi diễn’ này. Tên ba mắt phụ trách truyền thụ pháp môn con đường ‘trảm tam thi’ cho ngươi. Sau đó, ngươi chỉ cần lo tu luyện thần công một hệ cư sĩ, cũng chuẩn bị sẵn sàng để trảm tam thi.” Móng vuốt duy nhất của cha Cẩu Đản nắm chặt roi, lên tiếng.

Tống Thư Hàng vội hỏi: “Ta phải làm sao để thân thể ghi nhớ đám tri thức này?”

Chát ~ cha Cẩu Đản cầm cây roi quất nhẹ một cái trong hư không, nói: “Ghi nhớ trên mặt vật lý, ta sẽ dùng roi tri thức hung ác quất ngươi, mỗi một roi đều có thể in dấu tri thức lên thân thể ngươi, chờ sau khi bị cây roi này đánh xong, ngươi có thể dùng thân thể nắm giữ, lý giải tất cả tri thức rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta không tin!

Trên thế giới nào có phương pháp dùng roi tri thức quất người để giúp người ta học tập chứ?

Ngươi tuyệt đối là đang tìm cớ quất ta một trận!

“Ngươi cũng đừng tránh, nếu tránh sẽ không có hiệu quả.” Cha Cẩu Đản phát ra tiếng nói như đang cười hô hố.

Chát ~ roi quất đến trước người Tống Thư Hàng, nhưng không quất lên thân Tống Thư Hàng, mà là xuyên thấu qua. Tống Thư Hàng tại chỗ này chỉ là một ‘hình chiếu nguyên thần’.

Cây roi tri thức trực tiếp chém ngược căn nguyên, quất lên nguyên thần của Tống Thư Hàng, cũng để nhục thể của hắn nhận lấy.

Mà lúc này, hệ thống tự động phòng ngự của thân thể Tống Thư Hàng kích hoạt.

Khí linh của hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú dưới sự chỉ huy của nghịch kình khí linh tiểu tiên tử hiện lên, bảo vệ Tống Thư Hàng.

Linh quỷ tiên tử duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng nghênh đón ‘cây roi tri thức’ này.

Roi hạ xuống hai tay linh quỷ tiên tử, khuếch tán ra vô số phù văn.

Những phù văn tri thức này được linh quỷ tiên tử tiếp nhận một bộ phận, một bộ phận khác được khí linh của 66 pháp khí bản mệnh tiếp thu.

Khí linh của 66 pháp khí bản mệnh tham lam hấp thu tri thức trong phù văn tựa như bọt biển vậy.

Hơn nữa, chúng nó còn có tư chất lý giải những tri thức này!

Pháp khí bản mệnh học xong = Tống Thư Hàng bản thể cũng học xong.

Tất cả tin tức tri thức, do linh quỷ tiên tử và nhóm 66 bé đáng yêu khí linh hấp thu, tiêu hóa trước một bước. Sau đó chúng nó lại tổ hợp, đơn giản hóa những tri thức này thành tin tức mà Tống Thư Hàng có thể hiểu được, phản hồi cho Tống Thư Hàng nguyên thần.

Hình thức học tập của Tống*vạn pháp chi chủ khác loại*Thư Hàng bị động mở ra.

Chương 2834: Thuần khiết tựa như hoa trắng nhỏ!

Tống Thư Hàng cảm thấy mình gần như đã thành tên vô dụng rồi, ngay cả vài ‘tính năng học tập’ yêu thích mà hắn có cũng bị vật trang sức trên người phân chia.

Tống Thư Hàng hiện tại đã không nghĩ ra bản thân còn có thể làm gì…

Phương diện lời thoại do công đức tiên tử, Tạo Hóa Tiên Tử, da đen Tử phân chia.

Chuyện thăng cấp đại đạo thiên phú mạng chat Tu Chân lại có nữ sĩ lưỡi rồng làm thay.

Chuyện treo Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới lên đánh do Tống Cầu Béo làm.

Phương diện luyện công do linh quỷ tiên tử, đại luyện thế giới hạch tâm, trước mắt còn có hack tool ‘đốn ngộ Thiên Đế á nè’ gia trì.

Phương diện tu luyện pháp thuật hắn đang cố gắng tiến về phía đại đạo ‘vạn pháp chi chủ’ khác loài.

Chuyện mà một tu luyện giả có thể làm, vật trang sức trên người Tống Thư Hàng gần như đều có thể làm, hơn nữa còn làm tốt hơn Tống Thư Hàng.

Hiện tại, ngay cả loại chuyện như học tập tri thức cũng bị phân chia chiếm trước.

“Chẳng lẽ ta phụ trách hô 666?” Lúc Tống Thư Hàng nói thì bèn nhớ tới hư ảnh thánh viên trên đỉnh đầu… hô 666, nhóm thánh viên mới là chuyên nghiệp.

Như vậy thì, tác dụng duy nhất của Tống Thư Hàng chính là phụ trách phát Dưỡng Đao thuật rồi?

“Đây chính là đời người.” Tống Thư Hàng đột nhiên cảm khái.

Cha Cẩu Đản: “? ? ?”

“Đúng vậy, đây chính là đời người.” Đối diện, thiếu niên ba mắt trả lời, nói rồi mắt thần thứ ba của hắn sáng lên, cưỡng ép rót nội dung bí pháp liên quan đến thủ đoạn ‘trảm tam thi thái cổ’ cho Tống Thư Hàng.

Thời kỳ thái cổ, thủ đoạn trảm tam thi tựa như Dưỡng Đao thuật hiện tại vậy, cũng là đủ kiểu đủ loại. Một vài đại môn phái đều có thủ đoạn ‘trảm tam thi’ một hệ thuộc về mình.

Có điều, xét cho cùng những thủ đoạn ‘trảm tam thi’ này đều có căn nguyên tương tự. Tối đa là trên phương diện ‘vật dẫn’ của trảm tam thi, các môn các phái có nghiên cứu và bí quyết nhỏ của riêng mình.

Trước trảm ác thi, lại trảm thiện thi… cuối cùng trảm bản thân thi. Sau khi chém ra tam thi, cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm bèn có thể đột phá hạn chế, đạt đến tầng thứ ‘Trường Sinh Giả non’, phương diện tuổi thọ cũng có thể kéo dài một đoạn.

Hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng lặng lẽ ngồi xếp bằng, trái phải có hai đại chúa tể Cửu U hộ pháp thay hắn.

Trong thời gian mấy hơi thở, ‘cảm giác tồn tại’ của hình chiếu nguyên thần Tống Thư Hàng càng ngày càng yếu, trình độ trong suốt hóa càng ngày càng cao.

Sau khi kết hợp hiệu quả của phòng tối Thiên Đạo với công thức thôi diễn của cha Cẩu Đản, đối với quá trình tu luyện thần công một hệ cư sĩ có công hiệu cường hóa.

“Roi tri thức của ngươi có hiệu quả mạnh mẽ như vậy ư?” Bên cạnh, nội tâm thiếu niên ba mắt tiền bối cũng nhịn không được kinh ngạc.

Hiệu quả của phương án giáo dục quất roi tri thức mà cha Cẩu Đản nghiên cứu ra quả thật khiến người ta giật mình.

Quất roi mấy cái là có thể học được một lượng lớn tri thức phức tạp, còn có thể lý giải nó… Vậy nhóm tu sĩ còn cực khổ ngộ đạo, nghe pháp, lý giải cái rắm.

Mọi người xếp hàng để cha Cẩu Đản quất một trận thì mỗi người đều có thể lĩnh ngộ được tri thức tu chân thâm ảo trong nháy mắt.

“Tất nhiên rồi, nguyên lý trong roi tri thức này vô cùng phức tạp… Ta nói ngươi cũng không có khả năng nghe hiểu được.” Cha Cẩu Đản đắc ý nói.

Nhưng trên thực tế, nội tâm chính nó cũng đang đần thối mặt ra. Có quỷ mới biết vì sao mới quất xuống một roi, tất cả công thức đều bị Tống Thư Hàng hấp thu nhanh đến thế?

Loại cảm giác này, cứ như có mười mấy thậm chí là hàng trăm người đang chia nhau học tập hấp thu bộ phận tri thức thôi diễn giúp Tống Thư Hàng vậy.

Không chỉ như thế, những tên giúp Tống Thư Hàng học tập thôi diễn này còn có số lượng tri thức dự trữ cấp bậc ‘chúa tể Cửu U’!

[Chẳng lẽ, Bá Kiếm thật sự là một thiên tài ‘học tập’?] Trong đầu cha Cẩu Đản không khỏi hiện lên một ý niệm như vậy.

Lại nói, dường như ở hiện thế, Bá Chùy còn là sinh viên của trường đại học danh tiếng? Thành tích cũng thuộc loại hình tương đối ưu tú?

[Chẳng lẽ, cho tới nay, chúng ta đều xem thường Bá Câu rồi?]

Nhưng mặc kệ nội tâm chấn kinh thế nào, cha Cẩu Đản cũng không biểu lộ một tia nào. Nó phải bày ra tư thái ăn trên ngồi trước, chấn động nội tâm tên ba mắt!

…

…

Thời gian tu luyện chính thức lần này của Tống Thư Hàng duy trì khá lâu.

Thời gian bên ngoài đã trôi qua trọn 24 tiếng, nhưng nguyên thần của Tống Thư Hàng vẫn trong trạng thái tu luyện như cũ!

Hắn của lần này không kéo trình tự tu luyện đến vận hành phía sau đài, không có thất thần, không có nằm mơ, không có nhất tâm đa dụng, mà giống như một tu luyện giả chân chính, lẳng lặng tu luyện ròng rã 24 giờ!

Hơn nữa, trạng thái tu luyện của hắn còn chưa kết thúc, thoạt nhìn hắn còn có thể tu luyện rất lâu rất lâu.

Trong Bá giới, hiện thế.

Cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng bản thể đã gần như bằng không, tương tác của hắn và 'thần công quên mất rồi' một hệ cư sĩ không tệ, tu luyện tiến triển cực nhanh!

Linh lực 'thần công quên mất rồi' mới sinh ra và linh lực Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công của Tống Thư Hàng không có xung đột mà hỗ trợ lẫn nhau.

Linh lực của 'thần công quên mất rồi' tựa như sức gió, thúc đẩy linh lực của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, gia tăng tốc độ tích lũy linh lực, cũng tăng chất lượng linh lực.

Mà trái lại, cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm của Tống Thư Hàng + thực lực đạt đến trình độ Kiếp Tiên phụng dưỡng quá trình tu luyện 'thần công quên mất rồi', không ngừng tăng tốc cho môn thần công này.

Trong 24 giờ ngắn ngủi, được cảnh giới gia trì, công thức thôi diễn của cha Cẩu Đản phụ trợ, dước tác dụng từ hiệu quả phòng tối Thiên Đạo, thần công quên mất rồi của Tống Thư Hàng được đẩy lên đến cảnh giới tầng bảy đỉnh phong, chỉ kém một chút là có thể đột phá đến tầng thứ tám của công pháp.

Điều này cùng một đạo lý với lúc nhóm đại lão tu luyện pháp thuật cấp thấp, chỉ cần liếc một cái là có thể hiểu được cấu tạo, nguyên lý của pháp thuật, cũng nắm giữ pháp thuật cấp thấp đó trong nháy mắt.

Phân tích của cha Cẩu Đản cấp bậc chúa tể Cửu U, gia trì cấp Thiên Đạo của phòng tối Thiên Đạo, phụng dưỡng từ cường độ đạt đến cấp Kiếp Tiên cửu phẩm của bản thân Tống Thư Hàng, đều là trợ lực luyện công mạnh mẽ.

Không chỉ như thế… trong quá trình Tống Thư Hàng tu luyện 'thần công quên mất rồi', linh quỷ tiên tử của hắn còn thỉnh thoảng đồng bộ với hắn, tăng kên đẳng cấp tu vi cho 'thần công quên mất rồi' của hắn.

Trình độ nắm giữ bộ thần công này của linh quỷ tiên tử vô cùng cao.

Cô tựa như một chiếc Bugatti, chở Tống Thư Hàng điên cuồng tăng tốc trên con đường tu luyện thần công quên mất rồi, lần lượt phát động xung kích tử vong.

Sau mấy hơi thở.

Linh quỷ tiên tử đồng bộ với Tống Thư Hàng lần nữa, mang theo Tống Thư Hàng bay lên…

Dưới sự đồng bộ của cô, thần công quên mất rồi vốn hơi đình trệ của Tống Thư Hàng lại đột phá lần nữa, lấy tư thái cuồng bạo tiến vào tầng thứ tám.

Đến tận đây, tu luyện thần công quên mất rồi của Tống Thư Hàng trước tiên tạm thời kết thúc.

Sau khi linh lực trong cơ thể nghỉ ngơi thêm chút thì đổi sang bắt đầu vận chuyển công pháp bá thần trụ.

Nội dung ‘bí pháp trảm tam thi’ mà thiếu niên ba mắt rót vào não, nằm trong ổ D não hải Tống Thư Hàng được điều động ra, chậm rãi triển khai.

Phương pháp liên quan đến ‘trảm ác thi’, cùng với nội dung bí pháp ký thác ‘chấp niệm ác thi’ lên vật dẫn trong đó hiện lên đầu tiên.

Từ trong miệng mũi tai của hình chiếu nguyên thần Tống Thư Hàng, có sương mù lặng lẽ tuôn ra, bao lấy mặt hắn.

Trong lòng mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều có một số ác niệm, hoặc là một vài chấp niệm không buông xuống được.

Nhưng sương mù tuôn ra từ miệng mũi tai Tống Thư Hàng lại thuần khiết như tuyết, trắng đến trong suốt.

Cha Cẩu Đản: “? ? ?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “? ? ?”

Sương mù thuần trắng này đại biểu cho việc Bá Bồn tinh khiết như hoa trắng nhỏ, không có một tia ác niệm.

Nhưng mà con người không thể nào không có ác niệm.

Trừ khi… Bá Đồng không phải người.

Chương 2835: Rốn màu đen, là ác!

Bá Đồng đương nhiên là người hàng thật giá thật, mặc dù hắn là trạng thái hình chiếu nguyên thần, nhưng thủ đoạn ‘trảm tam thi’ là liên thông cả hình chiếu nguyên thần, nguyên thần và chân thân.

“Tên ba mắt, có phải ‘bí pháp trảm tam thi’ ngươi truyền có vấn đề không? Thi đầu tiên bị trảm không phải ác thi, mà là thiện thi?” Cha Cẩu Đản nhịn không được lên tiếng hỏi.

Nó và Tống Đản không phải quen biết ngày đầu tiên, hiển nhiên biết Tống Thư Hàng là người.

Mặc dù Bá Bôi có tính cách lương thiện, giúp người làm niềm vui, tràn đầy chính năng lượng… Nhưng muốn nói đáy lòng hắn không có một tia ác niệm, không có một sợi chấp niệm, vậy tuyệt đối không có khả năng.

Ngoại trừ nhân tố bên ngoài ảnh hưởng, tính cách của Tống Thư Hàng chính là một tiểu tử lương thiện rất phổ thông.

Mặc dù lương thiện chính trực, nhưng cũng sẽ có lúc hắn tham lam thứ gì đó, chẳng hạn như linh thạch; hắn cũng sẽ ôm chấp niệm đối với thứ gì đó, chẳng hạn như pháp khí tử vong và hồi sinh; hắn cũng sẽ mang ác ý trong lòng, chẳng hạn như lúc nhổ lông dê của đại lão trong sổ đen.

“Bí pháp ta truyền cho hắn không sai, là bí pháp trảm tam thi rất cơ bản. Thi đầu tiên trảm tuyệt đối là ác thi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối khoan thai nói.

Râu rồng của cha Cẩu Đản kéo thẳng tắp, chỉ vào gương mặt bị sương mù thuần trắng của Tống Thư Hàng bao phủ, nói: “Vậy rốt cuộc sương mù này là cái quái gì! Ngươi giải thích cho ta đi?”

Sương mù thuần trắng phun ra từ miệng mũi Bá Bố lúc này quả thực sắp chói mù mắt nó!

Lúc trảm ác thi, thứ phun ra hẳn nên là sương mù đen kịt tà ác mới đúng, sương mù thuần trắng tựa như hoa trắng nhỏ, hương vị khiêu khích nồng đậm, đây là muốn chọn (?) hay sao?

“Đáp án không phải rất rõ ràng ư? Tin vào mọi thứ bản thân ngươi nhìn thấy đi! Bá Đát tiểu hữu chính là một đóa hoa trắng nhỏ chân chính. Hắn thoạt nhìn như lòng có chấp niệm, tham lam linh thạch. Nhưng trên thực tế, những thứ này chỉ là biểu tượng! Nội tâm chân chính của hắn thuần khiết vô ngần tựa như sương trắng này vậy.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói một hồi thì nhắm mắt thần thứ ba của mình lại. Hắn thật sự không cách nào mở to ba mắt bịa chuyện được.

Cho nên, chí ít để hắn nhắm mắt thần thứ ba lại, mở to hai mắt bịa chuyện thì ổn!

Cha Cẩu Đản: “…”

Lời ngươi nói, bản thân ngươi tin không? Nếu bản thân ngươi tin thì mở con mắt thứ ba ra đi!

Hơn nữa, nếu Bá Đát thật sự là ‘hoa trắng nhỏ’, vậy làm sao tâm ma của hắn xuất hiện được? Dù sao cũng phải có chút nguyên vật liệu mới ngưng tụ được tâm ma chứ?

Sau khi thở dài, cha Cẩu Đản nói: “Nếu như thi đầu tiên trảm là ác thi, mà Bá Đát lại không cách nào ngưng tụ ra ‘chấp niệm ác thi’, vậy có thể sẽ thất bại.”

“Đừng khẩn trương, suy nghĩ nguyên nhân thật kỹ. Dù là Bá Đát cũng không có khả năng thật sự tâm không chấp niệm, cả đời không có một sợi ác niệm… Cho nên, trong đó chắc chắn có nguyên nhân gì. Chúng ta thôi diễn một chút xem sao.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Râu rồng của cha Cẩu Đản vừa vẽ phù văn trong hư không, vừa suy tư.

Sau đó nó đưa ra vài khả năng: “Có phải là do bị lực lượng công đức ảnh hưởng không? Lực lượng công đức của Bá Đát rất thâm hậu, từ thái cổ đến nay ta cũng chưa từng thấy được mấy người. Lực lượng công đức quá khổng lồ nên đã áp chế ác niệm của hắn?”

“Hoặc là, có phải ‘ác niệm’ ‘chấp niệm’ của hắn đã bị ai tinh lọc rồi không?”

“Còn có khả năng là có vật gì đó đã hấp thu ác niệm của hắn từ trước?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối trả lời từng cái một: “Chấp niệm ác niệm mà bí pháp trảm tam thi dẫn dắt ra hẳn không bị lực lượng công đức áp chế… Nhưng lực lượng công đức của Bá Đát quá hùng hậu, cho nên thật sự có khả năng. Về phần khả năng ác ý chấp niệm bị tinh lọc… có thể có liên quan đến Thánh Nhân Nho gia không? Khả năng cuối cùng, ác ý chấp niệm bị hấp thu từ trước… chính là cái này rồi!”

Cha Cẩu Đản đồng thời kịp phản ứng: “Quyền hạn chúa tể Cửu U?”

“Tống U U Tống four sinh ra đối ứng với quyền hạn chúa tể Cửu U.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Là cái này không sai được!

Bán thân chúa tể Cửu U thân là đối ứng của Thiên Đạo, là tồn tại tập hợp tất cả năng lượng mặt trái như tội ác, hủy diệt, tai nạn, tử vong, máu tanh, giết chóc vân vân thành một thể.

Dưới sự giúp đỡ của Bạch U U, Bá Đát thu được quyền hạn chúa tể Cửu U lâm thời, sinh ra một Tống four thể chúa tể Cửu U.

Trong nháy mắt khi Tống four sinh ra, e rằng tất cả ác ý chấp niệm trên người Bá Đát đã bị mang đi. Thậm chí, chỉ cần Tống four còn tồn tại, toàn bộ ‘chấp niệm’ sinh ra trên người Bá Đát bản thể sẽ chủ động bị xếp loại, phân định đến chỗ Tống four.

“Vậy có thể xem Tống U U là ‘ác thi’ của Bá Đát không?” Cha Cẩu Đản nhíu mày nói.

Thiếu niên ba mắt tiền bối lắc đầu: “Cấp bậc chúa tể Cửu U cao hơn ‘ác thi’ không biết bao nhiêu mà nói, dù chỉ là quyền chúa tể thì cũng vậy thôi.”

“Đau đầu thật.” Cha Cẩu Đản nói.

Vốn cho rằng ‘trảm thi’ mà Tống Thư Hàng sắp trảm sẽ là một thi bình thường nhất, không đặc biệt nhất trong tam thi. Hiện tại xem ra, ‘ác thi’ này ngược lại là một khâu đặc thù nhất trên người Tống Thư Hàng.

“Ngươi có phương án giải quyết không?” Cha Cẩu Đản vừa nói, vừa dùng râu viết viết vẽ vẽ trong hư không, bắt đầu thôi diễn.

“Trừ khi Tống four biến mất, nếu không thì không cách nào giải quyết vấn đề từ căn nguyên được.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

‘Cá thể’ Tống four này, sớm muộn cũng sẽ biến mất. Dù sao hắn chỉ là quyền chúa tể Cửu U, cuối cùng cũng sẽ đến hạn.

Nhưng vấn đề là… không ai xác định được lúc nào Tống four mới biến mất.

“Vậy cũng chỉ có thể giải quyết chuyện này từ một góc độ khác.” Râu rồng của cha Cẩu Đản vạch một cái trong hư không, nói: “Ta định cấu tạo lại bí pháp ‘trảm tam thi’ một lần nữa, trước tiên nhảy qua giai đoạn ‘trảm ác thi’, trảm thiện thi và bản thân thi trước… Điều chỉnh trình tự trảm tam thi. Chờ tình huống tương lai cho phép, quay đầu lại để Bá Đát bù ác thi vào.”

“Ta thấy được đấy.” Thiếu niên ba mắt tiền bối gật đầu nói: “Đây vẫn có thể xem là một loại phương pháp giải quyết vấn đề.”

Cha Cẩu Đản mỉm cười, xem đi, nó lại thắng tên ba mắt một bước.

Từ sau khi tiến vào không gian nhà ngục Thiên Đạo, nó đã áp chế tên ba mắt trên phương diện trí tuệ hết lần này đến lần khác. Vấn đề gì cũng đều do nó phát hiện trước, giải quyết trước.

Ngoại trừ ở bên cạnh hô 666 ra, tên ba mắt căn bản không phát huy được tác dụng nào khác.

Tâm tình cha Cẩu Đản vui vẻ.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “? ? ?”

Vì sao cảm thấy dáng vẻ của rồng vớ sọc lại tự dưng vui vẻ rồi?

Hôm nay nó uống lộn thuốc à?

Mà ngay lúc cha Cẩu Đản cùng với thiếu niên ba mắt tiền bối đang định rút củi dưới đáy nồi, giải quyết vấn đề ‘trảm tam thi’ từ căn bản, trạng thái của Tống Thư Hàng lại sinh ra biến hóa.

Sương mù tinh khiết hắn phun ra bắt đầu ngưng tụ thành hình, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một hình người.

Đây là đoạn mở đầu khi trảm tam thi thành công.

Cha Cẩu Đản: “? ? ?”

Chẳng lẽ bản thân Bá Đát đã lĩnh ngộ ra thủ đoạn trảm ‘thiện thi’ trước ư?

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng thở mạnh ra.

Sương trắng hình người này nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy vào trong cái bóng của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, một bàn tay tâm ma cơ giới chầm chậm duỗi ra từ trong cái bóng.

Lại một lát sau…

Tâm ma đáng yêu kia hoàn toàn chui ra khỏi cái bóng.

Sau khi hiện thân, nó từ từ xoay người, hóa thành dáng vẻ Tống Thư Hàng mặc đồ trắng toàn thân.

Sau khi Tống Thư Hàng đồ trắng này hiện thân thì duỗi tay túm quần áo của mình lên, nhìn vào cái rốn của bản thân: “Cũng may, rốn là màu đen.”

Chương 2836: Không hổ là ta, dịu dàng chu đáo quá

Cho dù chỉ có rốn là màu đen, cho dù chỉ có một chút chấp niệm, chúng cũng có thể đại diện cho thân phận ‘ác thi’ của hắn, không làm cho các ác thi mất mặt.

Sau khi xem rốn của mình xong, ác thi áo trắng Thư Hàng lại buông áo xuống, chỉnh lại quần áo một cách tao nhã.

Nhìn quần áo trắng muốt thư sinh của hắn, nhìn gương mặt mang khí chất người đàn ông ấm áp dịu dàng của hắn, nhìn động tác phóng khoáng của hắn… chẳng khác nào một thư sinh quân tử bước từ trong tranh cổ ra.

Có lẽ ngoại hình, dung mạo của hắn chính là chấp niệm còn lại của Tống Thư Hàng chưa bị Tống U U hấp thụ đi.

Sau khi chỉnh trang lại, ác thi áo trắng Thư Hàng hành lễ với Tống Thư Hàng, thản nhiên nói:

“Bần đạo Bá Ác, bái kiến bản tôn.”

Thân là thi đầu tiên trong tam thi, hắn do chấp niệm ác ý của Tống Thư Hàng + thần công Bá Thần Trụ + vật dẫn tâm ma biến thành.

Ngoài ra… hắn còn kế thừa một đao ý từ Tống Thư Hàng, chính là hàng tặng kèm đao ý hình kiếm mà Tống Thư Hàng thắng được từ nghi thức đặc cược với tiền bối ba mắt.

“Đạo hữu đừng đa lễ, chúng ta vốn là một thể.”

Tống Thư Hàng gật đầu mỉm cười… Lời thoại đẳng cấp này được lấy từ kịch bản Trảm Tam Thi Bí Pháp mà thiếu niên ba mắt tiền bối truyền thụ cho hắn.

Sau khi được chém ra, tất cả các ác thi đều sẽ trình diện với Tống Thư Hàng, tự xưng đạo hiệu hoặc là để bản tôn đặt một đạo hiệu cho mình… ‘Tam thi’ tự đặt đạo hiệu cho mình thường đều là loại có đẳng cấp cao, đạo hiệu của bọn họ đã đi theo họ ngay từ khi sinh ra, cũng giống như ‘tên thật’ của một số đứa trẻ trong các chủng tộc cường đại vậy.

Mà khi ‘tam thi’ gặp bản tôn, bản tôn cần đáp lại lời thoại trên.

Tràn ngập cảm giác nghi thức.

[Cũng may Trảm Tam Thi Bí Pháp tự có lời thoại… Nếu không khi đối mặt với ác thi của mình, nói không chừng tên Bá Miết này còn tung Dưỡng Đao thuật, cưỡng chế tiến hành trạng thái người thi hợp nhất nữa cũng nên.]

Thiếu niên ba mắt tiền bối thầm nghĩ.

Trong lúc suy tư, thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên phát hiện cha Cẩu Đản ở phía đối diện cũng có vẻ mặt tương tự.

Hai vị chúa tể Cửu U là kẻ thù một mất một còn ăn ý nhìn nhau, sau đó gật đầu, ngầm hiểu trong lòng.

Rõ ràng cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối cùng nghĩ tới một chuyện.

…

…

Trước mặt Tống Thư Hàng.

Thư Hàng áo trắng ‘Bá Ác’ mỉm cười, hành lễ một cách tao nhã với Tống Thư Hàng:

“Vậy bần đạo không quấy rầy bản tôn chém tam thi nữa, bản tôn cứ tiếp tục đi.”

Nếu đã là một thể, đương nhiên hắn cảm nhận được trạng thái muốn chém một mạch ra tam thi của Tống Thư Hàng.

“Bá Ác đạo hữu không hổ là ta, chu đáo tinh tế quá.”

Tống Thư Hàng khen ngợi… Mấy chuyện như tự khen ngợi bản thân thế này cần có yếu tố tâm lý mạnh mẽ và da mặt thật dày. Nhưng khi khen tam thi của mình hắn lại thấy rất tự nhiên. Đây chính là sự khác biệt giữa chém gió trực diện và chém gió từ sườn.

Ác thi Thư Hàng áo trắng nhếch môi, hắn lại xoay người, biến thành bé tâm ma đáng yêu của Tống Thư Hàng.

Ác thi hóa thành nhờ vật dẫn tâm ma vừa kế thừa Bá Thần Trụ, đao ý hình kiếm của Tống Thư Hàng, vừa có tính chất của tâm ma.

Đồng thời do tính chất đặc biệt của vật dẫn, ác thi có thể tự do biến đổi giữa bé tâm ma đáng yêu hoặc ác thi Bá Ác.

Sau khi biến lại thành bé tâm ma đáng yêu, cánh tay người máy rụt rè co lại trong bóng của Tống Thư Hàng, dâng lên cho hắn nguyên liệu tâm ma đã được sơ chế.

Trong tay Tống Thư Hàng hiện giờ có rất nhiều nguyên vật liệu tâm ma, ngoại trừ cung cấp cho Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở để họ thử nghiệm ra, một phần trong số nguyên liệu này cũng được bé tâm ma đáng yêu sử dụng.

“Lần này thì không cần nữa.”

Tống Thư Hàng vươn tay dịu dàng vuốt ve bé tâm ma đáng yêu:

“Bây giờ ta đang là hình dáng hình chiếu nguyên thần, không thể ăn nguyên liệu tâm ma được.”

Dường như bé tâm ma đáng yêu thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi rụt tay lại.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, tích tụ linh lực, điều chỉnh trạng thái chém tam thi.

Sau khi chém được ác thi, Tống Thư Hàng cảm thấy tâm cảnh, đạo tâm của mình lại được củng cố… Thực ra đạo tâm, tâm cảnh hiện tại của hắn được cường hóa củng cố chẳng còn khiến hắn có cảm giác gì nữa rồi.

Cả đời Tống mỗ ta đã từng trải qua sóng to gió lớn mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như lấy trải nghiệm của hắn để làm thành phim điện ảnh, đến cả Trường Sinh Giả cũng phải trợn mắt há mồm ấy chứ.

Huống hồ hắn còn có trải nghiệm nhập mộng hỗ trợ nữa.

Cường độ đạo tâm và tâm cảnh của Tống Thư Hàng hiện giờ đã không thể đo đạc bằng số liệu, mạnh đến không thể hình dung.

Cho dù đứng trước với tai họa Chư Thiên Vạn Giới sụp đổ, Tống Thư Hàng cũng sẽ tích cực đương đầu.

Trên đời này đã không còn bất cứ khó khăn nào có thể đả kích Bá Tống… ngoại trừ việc mất đi khoản tiền riêng linh thạch của mình.

Bất luận là người đàn ông mạnh mẽ tới đâu, vào khoảnh khắc khi tiền riêng mà mình cất giấu bị đào lên, hai mắt đều sẽ mất đi ánh sáng.

“À mà chém tam thi trong phòng tối Thiên Đạo đúng là một lựa chọn hay đấy.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối xoa cằm, nói.

Bình thường chém tam thi sẽ dẫn thiên kiếp tới, không phải là thiên kiếp tấn thăng của tu sĩ mà là ‘pháp khí kiếp’, tam thi sẽ bị nhận định là một pháp khí cực đoan, cần thiên kiếp tôi luyện.

Mà ở trong phòng tối Thiên Đạo, thiên kiếp nhằm vào tam thi không hề ngưng tụ.

“Chỉ là dời lại mà thôi, một khi tam thi của Bá Hỉ xuất hiện tại hiện thế, thiên kiếp vẫn sẽ đánh xuống. Nhưng thiên kiếp nhằm vào tam thi cũng chỉ có như thế… Nói không chừng sẽ hòa vào thiên kiếp cửu phẩm của Bá Hỉ, tăng cường uy lực của thiên kiếp gì đó.”

Chả Cẩu Đản phân tích.

“Uy lực của thiên kiếp càng mạnh, hiệu quả tôi luyện càng tốt, đáng để Bá Khiếu thử một lần.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Trong khi nói chuyện, trên người Tống Thư Hàng lóe lên ánh sáng màu vàng chói mắt, khiến cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối phải dừng cuộc trò chuyện.

“Ánh sáng công đức…”

Cha Cẩu Đản lùi lại mười mét.

“Chỉ là ánh sáng công đức thôi mà, vẫn có thể tiếp nhận được.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối cũng lùi về phía sau, nói.

So với sức mạnh thánh quang ‘lương thiện’ hoàn toàn trái ngược với Cửu U, ánh sáng công đức được coi như một loại năng lượng trung tính, đứng ở vị trí trung lập.

Chúa tể Cửu U cũng ghét sức mạnh của ánh sáng công đức nhưng so với thánh quang, ánh sáng công đức vẫn tốt hơn nhiều, giống như ghét một phần và ghét tám phần vậy.

Cha Cẩu Đản:

“Chuẩn bị chém thiện thi rồi à.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối:

“Nhưng trước khi chém thiện thi, hắn phải tu luyện công pháp có liên quan tới công đức đến cảnh giới bát phẩm đã.”

“Đây không phải việc khó với hắn… Dù sau cường độ sức mạnh công đức của hắn cũng mạnh thế mà.”

Cha Cẩu Đản nói.

Trong kho nói chuyện, ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng lại càng chói mắt hơn.

Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật là một bộ công pháp có lai lịch thần bí, người sáng tạo ra nó có tầm nhìn vô cùng cao thâm, không phải cứ vùi đầu tu luyện là có thể luyện thành bộ công pháp này.

So với vùi đầu tu luyện, nó chú trọng tới cường độ sức mạnh công đức của tu luyện giả hơn.

Lúc cần thiết, tu luyện giả có thể tiêu hao công đức để thăng cấp các tầng của công pháp, chỉ cần cơ thể có thể chịu đựng là được!

Chương 2837: Niềm vui của Bá Đát

Nếu trong khi tu luyện Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật lại tu luyện thêm tôi thể công pháp, rồi lại có sức mạnh công đức cường đại, vậy có thể tu luyện vượt cảnh giới.

Chỉ cần đủ công đức, cơ thể khỏe mạnh, về lý thuyết vượt cảnh giới tu luyện luôn Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật tầng sáu cũng không sao cả.

Hiện thế.

Tống Thư Hàng bản thể vận chuyển Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật, lại bắt đầu tu luyện theo kiểu đua xe. Nhưng lái xe lần này đổi thành @#%× Tiên Tử.

Trong Chư Thiên Vạn Giới này, hiện tại người thừa thãi sức mạnh công đức nhất chính là Tống Thư Hàng. Thể chất, nguyên thần, tinh thần lực, linh lực của hắn đều đạt đến tiêu chuẩn Kiếp Tiên cửu phẩm, quá thuận lợi để tu luyện Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật.

Hơn nữa trong quá trình tu luyện có mỹ nhân rắn công đức cấp Nhược Trường Sinh Giả chỉ dẫn, còn có thể tiêu hao sức mạnh công đức để vượt qua ải tu luyện.

Tốc độ tu luyện Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật còn nhanh hơn Lãng Quên Thần Công trước đây.

Dù sao Tống Thư Hàng cũng có ánh sáng công đức cụ hiện hóa đặc biệt @#%× Tiên Tử mà.

Người ta tu luyện Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật cần tự lĩnh ngộ từng chút một, tu luyện từng chút một.

Mà Tống Thư Hàng tu luyện bộ công pháp này giống như copy lại cả toàn bộ từ chỗ mỹ nhân rắn công đức vậy, cả quá trình này chẳng khác nào copy file từ ổ E sang ổ D.

Trong quá trình copy này còn có sức mạnh công đức giúp tăng tốc nên tất nhiên là nhanh không đỡ nổi.

Chẳng mấy chốc, Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật trong cơ thể Tống Thư Hàng đã bị đẩy thẳng lên tầng thứ 9, tương đương với tầng Kiếp Tiên cửu phẩm, tiến vào tầng công pháp ‘Kình Thánh Cật Qua Thánh Quân’ hằng mơ ước... Ban đầu vì không có công pháp tầng thứ chín, Cật Qua Thánh Quân bị kẹt mãi ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, không thể đột phá tấn thăng được.

Vào khoảnh khắc Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật đột phá tầng thứ 9, mỹ nhân rắn công đức chủ động chui ra khỏi lưng Tống Thư Hàng bản tôn.

Cô vươn tay chạm lên không trung.

Công đức bì bì trụ Bá Thần Trụ hiện lên.

Mỹ nhân rắn công đức triệu hồi ra ‘cá voi mập công đức’ + ‘cây lôi kiếp công đức’, cô nhấc cây lôi kiếp công đức, trèo lên người cá voi mập công đức, tựa như một kỵ sĩ cầm trường thương.

“Cha ~”

@#%× Tiên Tử nhẹ giọng hô lên.

Cá voi mập công đức chở cô và cây lôi kiếp công đức đâm vào bì bì trụ, lấy thân tế trụ cường hóa thân trụ... Nếu cứ tiếp tục không ngừng tế trụ như thế, rồi sẽ có một ngày, công đức bì bì trụ đặc biệt này sẽ vượt qua Hà Chỉ Trụ, trở thành một trong ba cây trụ chủ lực mạnh nhất trong số Bá Thần Trụ của Tống Thư Hàng.

Đến lúc đó, Hà Chỉ Trụ sẽ bị loại ra khỏi top 3, trở thành cây trụ xếp thứ tư.

Sau khi lấy thân tế trụ xong, mỹ nhân rắn công đức, cá voi mập công đức, cây lôi kiếp công đức đều tiêu tan, bước vào giai đoạn sống lại.

...

...

Trong phòng tối Thiên Đạo.

Sức mạnh công đức phình to ra trên hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật được kích hoạt hết công suất.

Mấy hơi thở sau.

Sức mạnh công đức ‘sống lại’ trên người hắn.

Nữ kỵ sĩ vô địch ‘mỹ nhân rắn công đức’ tay cầm ‘cây lôi kiếp công đức’, cưỡi lên ‘cá voi mập công đức’ trở về từ cõi chết, lấy hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng làm điểm hồi sinh để tái xuất giang hồ.

“Kỵ sĩ công đức tuân theo triệu hoán mà tới, xin hỏi ngươi chính là Bá Ba của bà đây à?”

@#%× Tiên Tử vừa xuất hiện đã nghiêm túc đọc lời thoại.

Xuất hiện là phải có nghi thức, cô phải xây dựng đặc trưng nhân vật mới, vượt qua Tạo Hóa Tiên Tử.

Thế nhưng vừa dứt lời, @#%× Tiên Tử lại nhíu mày: “Ớ?”

Vừa nãy cô định đọc thánh hiệu của Tống Cẩu Đản, rõ ràng cô nhớ thánh hiệu chính xác nhưng khi thốt ra thành lời lại nói sai… Mà cái thánh hiệu Bá Ba này chiếm lợi của người ta quá.

Thánh hiệu này khiến khí thế xuất hiện của cô bị giảm đi.

Sĩ khí của @#%× Tiên Tử -1.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Cha Cẩu Đản: “…”

Nói thật, nếu như @#%× Tiên Tử không phải là sức mạnh công đức cụ hiện hóa, cha Cẩu Đản sẽ thích tính cách của cô lắm.

Dù sao… đây cũng là con dâu mà nhỉ?

Cho dù hơi nghịch ngợm một chút, cha Cẩu Đản vẫn bao dung với cô.

Thậm chí dù biết cô là ánh sáng công đức cụ hiện hóa hắn cũng không chán ghét sự tồn tại của cô.

Chỉ cần yêu là sẽ không chán ghét nữa.

Yêu là một thứ có ma lực, yêu đến cực hạn có thể vượt qua hết thảy!

“"@#%¥ Tiên Tử, dù nói gì đi chẳng nữa thì ta và cô cũng là một thể, không ngờ đến cô cũng đọc sai thánh hiệu của ta.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, thở dài.

Vốn tưởng rằng ít nhất mỹ nhân rắn công đức là một thể với hắn sẽ không quên thánh hiệu của hắn, không bị công pháp ảnh hưởng.

Tác dụng phụ của công pháp thuộc tu sĩ nhất hệ quả đúng là đáng sợ.

Vì thế, hắn phải nhanh chóng chém ra thiện thi và tự ngã thi.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, công đức tiên tử ở phía đối diện đã dùng ánh mắt nhìn cặn bã để nhìn hắn.

Rõ ràng trước giờ tên này hầu như chẳng bao giờ gọi được tên của cô, bây giờ còn mặt mũi mà trách cô nữa hả?

Lần duy nhất gọi đúng tên của cô cũng là nhờ pháp tắc cội nguồn văn tự, ngôn ngữ gia trì.

Quả nhiên con mắt chính là kẻ bao che lớn nhất... Nó chỉ có thể nhìn thấy hạt cơm trên mặt người khác mà không nhìn thấy hành dính trên răng mình.

“Về ta phải tìm nữ sĩ lưới rồng xem xem có thể làm phẫu thuật cho lưỡi của ta không.”

Tống Thư Hàng cười gượng, hắn và công đức tiên tử là một thể, tất nhiên có thể hiểu được trong mắt cô có ý gì.

Dứt lời, hắn lại cưỡng chế chuyển chủ đề:

“Vậy bây giờ xin công đức tiên tử phối hợp với ta để chém ra thiện thi!”

“Bá Ca của bà đây, tuân theo mệnh lệnh của ngươi, từ nay cây của bà đây sẽ cùng tồn tại với ngươi, vận mệnh của ngươi sẽ gắn liền với bà đây.”

Mỹ nhân rắn công đức thỉnh thoảng lại cúi đầu nhòm lời thoại trong lòng bàn tay mình, vừa nhìn vừa đọc.

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn nghĩ có lẽ Vũ Nhu Tử sẽ thích tác dụng phụ của ‘lãng quên thần công’ này, như thế một ngày cô ấy sẽ có được rất nhiều đạo hiệu.

Một điều đáng mừng nữa chính là, ít nhất mọi người còn nhớ cái tiền tố ‘Bá’ này, hơn nữa mỗi lần mỹ nhân rắn công đức đặt tên cũng sẽ có bộ ‘Khẩu’... Ít nhất bộ Khẩu cũng có một chút chút liên quan đến thánh hiệu Bá Đát của hắn (*), để hắn được an ủi chút ít.

Sau khi tự an ủi một phen, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, bắt đầu quá trình chém thiện thi.

Ở phương xa.

Cha Cẩu Đản nói với thiếu niên ba mắt bằng giọng đắc ý:

"Nhóc ba mắt, tính cách của vị @#%× Tiên Tử do sức mạnh công đức của Bá Lung cụ hiện hóa ra hay đấy nhỉ? Cô ấy là bạn gái của con gái ta."

Thiếu niên ba mắt tiền bối: "…"

Đậu xanh, ta phải bắt đầu phỉ nhổ từ đâu mới được nhỉ?

Nhưng khi nhìn thấy @#%× Tiên Tử này, không biết tại sao, thiếu niên ba mắt tiền bối lại nghĩ tới lão quản gia nhà mình.

"Hâm mộ chứ."

Cha Cẩu Đản nói.

"Không, ta chẳng hâm mộ chút nào."

Thiếu niên ba mắt tiền bối đáp.

Cha Cẩu Đản:

"Ngươi chỉ đang cứng miệng mà thôi."

"Ấu trĩ!"

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Hai vị chúa tể Cửu U năm mắt nhìn nhau, khí thế bắt đầu ngưng trọng.

"Chém!"

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng quát lên một tiếng.

Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật theo 'thiện niệm' của hắn mà chém ra, rơi xuống… cây thương trong tay @#%× Tiên Tử!

Biến hóa này vượt khỏi sự liệu của cha Cẩu Đản.

Chương 2838: Nữ kỵ sĩ và thương kỵ sĩ dài 40m

Vốn dĩ cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối cho rằng thiện thi của Tống Thư Hàng sẽ dùng mỹ nhân rắn công đức làm vật dẫn, kết quả là sau khi được chém ra, thiện thi lại chạy thẳng tới cây lôi kiếp trong tay mỹ nhân rắn công đức, chủ động đâm vào ‘đầu thương’.

“Chuyện quái gì thế này?”

Cha Cẩu Đản ói.

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối đáp:

“Ngươi hiểu Bá Huyên hơn ta chứ nhỉ? Tại sao lại hỏi ngược lại ta?”

Cha Cẩu Đản: “…”

Chẳng lẽ là tại vì Tống Cẩu Đản họ ‘Tống’, trong họ có bộ ‘Mộc’ (*) nên hắn có hảo cảm đặc biệt đối với cây cỏ, đến lựa chọn vật dẫn cũng thiên vị cho cây cỏ chăng?

“Mặc kệ ra sao, chém ra thiện thi là được rồi… Ta sắp tới cực hạn rồi, cứ nhìn vào ánh sáng công đức mãi thế này mắt ta thấy khó chịu lắm, về ta phải nhỏ thuốc nhỏ mắt mới được.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Ý ngươi con rể của ta không đẹp hả?”

Cha Cẩu Đản nhạy cảm nói.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Lại chọi ta à?

Chúng ta là chúa tể Cửu U đấy, có cần phải ấu trĩ thế không?

Có phải ngươi đang giả vờ ấu trĩ, thực ra là để tìm cơ hội chọi ta không? Cân nhắc tới tính cách tàn bạo của cha Cẩu Đản, khả năng thứ hai càng lớn hơn!

Trong khi hai vị chúa tể Cửu U lại giao tranh.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay vứt cây lôi kiếp công đức đi.

Thiện thi mà Tống Thư Hàng chém ra dung nhập vào trong cây lôi kiếp công đức, lấy nó làm vật dẫn, bắt đầu biến hình.

Quá trình chém thiện thi thuận lợi hơn khi chém ác thi một chút. Thiện niệm trong người Tống Thư Hàng không hề bị hấp thu hoặc áp chế, hơn nữa thiện niệm của hắn lại rất lớn.

Cây lôi kiếp công đức bắt đầu biến hình, chỉ trong chớp mắt đã biến thành hình dáng Tống Thư Hàng mặc tăng y màu vàng.

Trên tăng y lấp lóe lôi điện, phát ra tiếng ‘tách tách’.

Bên dưới tăng y là những múi cơ cường tráng mạnh mẽ.

Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật không ngừng hoạt động, tạo thành một tầng ánh sáng bao lấy Thư Hàng tăng y màu vàng, khiến người khác không thể nhìn thẳng.

“Bần tăng Bá Thiện, bái kiến bản tôn.”

Thư Hàng tăng y màu vàng chắp tay, hành lễ với Tống Thư Hàng.

Ngay khi Bá Thiện tăng áo vàng cúi đầu… cả thế giới sáng bừng lên!

Cái đầu trọc lủi của hắn như một mặt trời nhỏ, tỏa ra ánh sáng vô cực, chiếu sáng cả không gian phòng tối Thiên Đạo.

“Thái Dương Quyền!”

Mỹ nhân rắn công đức ở phía sau kịp thời lồng iếng cho Bá Thiện tăng.

Tống Thư Hàng: “…”

Cũng như ác thi, thiện thi kế thừa Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật mà Tống Thư Hàng tu luyện, đồng thời cũng kế thừa luôn thiên phú để không của Tống Thư Hàng là Thái Dương Chỉ.

Lúc này thiên phú ấy được Bá Thiện kế thừa và phát huy… Đầu của Bá Thiện đều là nguồn ánh sáng khổng lồ, thậm chí chỉ cần hắn muốn, cả cơ thể của hắn đều có thể phát ra ánh sáng đẳng cấp này!

“Đạo hữu không cần phải đa lễ, ta và ngươi vốn là một thể mà.”

Tống Thư Hàng che mắt đọc lời thoại, sau khi hoàn thành nghi thức chém tam thi, hắn nói:

“Bá Thiện đạo hữu, xin ngươi mau ngẩng đầu lên đi, mọi người đều sắp mù rồi.”

Ở phía đối diện, Bá Thiện ngẩng đầu lên, ánh sáng chói lóa đó hơi thu lại, hóa thành một cột trụ ánh sáng chiếu thẳng lên trời.

Từ góc nhìn của bọn Tống Thư Hàng, đầu của thiện thi Bá Thiện giống như đèn pin led, chiếu thẳng chùm ánh sáng lên trời.

“Tại sao lại có hình dáng một hòa thượng nhỉ?”

Tống Thư Hàng Nhìn Bá Thiện đã hoàn thành nghi thức, hỏi. Sức mạnh công đức không tương đương với sức mạnh Phật môn mà nhỉ?

Bá Thiện vẫn giữ tư thế chắp tay, không hề tức giận, mỉm cười đáp:

“Nhưng công đức ban đầu của bản tôn ngưng tụ được thông qua pháp thuật siêu độ của Phật môn, đây là nhân quả do chính ngươi tạo nên.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Hơn nữa, bần tăng phải ăn mặc để khác với ác thi Bá Ác chứ.”

Bá thiện tăng nói.

Vốn dĩ ác thi phải mặc quần áo màu đen, tuy nhiên do chấp niệm ác ý của bản tôn quá ít nên Bá Ác chỉ có mỗi cái rốn là màu đen. Vì thế nếu như hắn tiếp tục hóa thành hình dáng một đạo sĩ áo trắng thì sẽ trùng lặp hình tượng với ác thi, mất đi tính độc lập.

“???”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nhân quả một vòng tiếp một vòng, từng vòng gắn chặt với nhau, quả thật khó giải.

“Còn nữa, bần tăng và bản tôn là một thể mà, cũng tức là từ sâu trong tâm khảm bản tôn ngươi cũng chấp nhận hình tượng của bần tăng. Nếu không bần tăng tuyệt đối không thể ra đời với hình thái như thế này được.”

Bá Thiện lại bổ thêm một đao.

Tống Thư Hàng không khỏi nhớ lại hình tượng ‘chân ngã’ của mình, không thốt ra lời được nữa.

“Tất cả là họa do bản tôn ngươi gây ra.”

Bá thiện tăng mỉm cười dịu dàng, nói tiếp, đồng tử của hắn sẫm lại, một lần nữa cúi đầu hành lễ:

“Bản tôn vẫn đang ở trạng thái chém tam thi, bần tăng không quấy rầy bản tôn nữa. Chúc bản tôn thuận lợi chém ra thi thứ ba, chứng vô thượng đại đạo.”

Ánh sáng công đức như cột trụ ánh sáng, như đèn pha của xe Audi chiếu lên mặt Tống Thư Hàng.

“Bá Thiện đạo hữu không hổ là thiện thi, kế thừa được mặt lương thiện của ta, chu đáo tinh tế quá.”

Tống Thư Hàng trợn mắt nói mò… Đây là mù về mặt vật lý, bị ánh đèn rọi mù mắt đó.

Hòa thượng Bá Thiện ngẩng đầu mỉm cười, thong thả lùi lại đằng sau.

“Thương tới!”

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức đứng sau lưng đột nhiên quát lên.

Bá Thiện phối hợp nhảy lùi lại đằng sau, hai tay đang chắp lại của hắn giơ cao quá đầu, hai chân xếp bằng với nhau.

Ánh sáng công đức cường đại biến thành chùm sáng, dưới sự điều khiển của Bá Thiện, chúng ngưng tụ thành một lưỡi dao ánh sáng dài 40m.

Mỹ nhân rắn công đức vươn tay cắp ngang eo Bá Thiện tăng… Cô kẹp Bá Thiện tăng như một kỵ binh hạng nặng phương Tây cầm thương kỵ sĩ, coi hắn như một cây thương.

Cá voi mập công đức không ngừng ngẩng đầu kêu gào.

Công đức tiên tử kỵ binh võ trang hạng nặng!

Hơn nữa Tống Thư Hàng, cha Cẩu Đản, thiếu niên ba mắt tiền bối còn nhạy cảm phát hiện ra, tổ hợp mỹ nhân rắn công đức và Bá Thiện thật sự đã kết hợp thành một thể.

Khi Bá Thiện biến thành thương kỵ sĩ dài 40m, khi mỹ nhân rắn công đức nắm hắn trong tay, mỹ nhân rắn công đức và Bá Thiện tăng đã tiến vào cùng một trạng thái.

Lúc này mỹ nhân rắn công đức chính là Bá Thiện, Bá Thiện chính là mỹ nhân rắn công đức.

“Cha ~”

Công đức tiên tử võ trang hạng nặng quát lên.

Cá voi mập công đức chở cô bơi bừa trong phòng tối Thiên Đạo, vui vẻ khỏi nói.

“Xem kìa, mỹ nhân rắn công đức thú vị biết bao. Ngươi hâm mộ không?”

Cha Cẩu Đản lại hỏi thiếu niên ba mắt tiền bối lần nữa.

Thiếu niên ba mắt tiền bối:

“Ta thật sự không hâm mộ chút nào, khỏi phải hỏi nữa, hỏi nữa là đồ trứng thối.”

Trong khi họ nói chuyện, mỹ nhân rắn công đức võ trang hạng nặng cứ chạy cứ chạy rồi không biết chạy đi đâu mất luôn.

Không gian ngục Thiên Đạo lần này rất lớn, đủ để Kiếp Tiên cửu phẩm chơi trốn tìm luôn.

“Cuối cùng, tự ngã thi.”

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần, nói.

Sau khi chém liên tục hai thi, thực lực của hắn tăng lên không ít.

Dự kiến đợi sau khi hắn chém ra thi thứ ba, bước tới hiện thế là có thể nhận được sự hoan nghênh từ các đại lão Kiếp Tiên cửu phẩm rồi.

Chương 2839: Trẻ tuổi mới là ưu thế lớn nhất

Trước khi nhát chém cuối cùng trong chém tam thi vung ra, Tống Thư Hàng gửi tin nhắn cho mỹ nhân rắn công đức trước, dặn cô đừng chạy xa quá.

Không gian đại ngục Thiên Đạo quỷ dị khó lường, có lớn có nhỏ, cấu tạo không gian bên trong cũng khác nhau.

Tống Thư Hàng lo lắng một vài ‘không gian ngục Thiên Đạo’ nào đó sẽ liên kết ngầm với ‘không gian ngục Thiên Đạo’ khác… Bây giờ kỵ sĩ mỹ nhân rắn công đức chạy quá high, Tống Thư Hàng sợ cô sẽ chạy tới không gian ngục Thiên Đạo cách vách mất. Như thế hắn sẽ quên mất mình đã chém ra thiện thi… nói không chừng lại chém ra một thiện thi khác, thế thì phiền to đấy.

Dù sao cũng từng có vết xe đổ nên Tống Thư Hàng vô cùng cẩn thận với vấn đề này.

Nếu chém tam thi biến thành chém tứ thi, không ai có thể nói trước sẽ có ảnh hưởng gì.

Sau khi mỹ nhân rắn công đức ở đằng xa nhận được tin nhắn của Tống Thư Hàng, cô lại càng chạy phiêu hơn.

Hiển nhiên trạng thái này của cô không được bình thường!

Trước đây tuy rằng mỹ nhân rắn công đức cũng thích nhảy nhót, nhưng vào lúc mấu chốt, cô là một tiên tử vô cùng đáng tin. Hơn nữa trong xương cốt của cô vẫn còn một chút rụt rè của ‘đóa hoa Thiên Đình viễn cổ’, cho dù là lúc nhảy nhót cũng có giới hạn.

Nhưng hôm nay, dường như giới hạn của cô đã bị phá hủy hết rồi.

[Chẳng lẽ… là bị thiện thi ảnh hưởng?]

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Ác thi của hắn chỉ có rốn đen, mà thiện thi không chỉ kế thừa thiện niệm mà dường như còn có cả thuộc tính nhanh mồm nhanh miệng của hắn nữa. Sau khi thuộc tính nhanh mồm nhanh miệng được mở rộng + tính cách của Công Đức Bì Bì Xà Tiên Tử, nói không chừng sẽ tạo ra phản ứng Husky (*) cũng nên?

[Nếu đã như vậy, ta phải tranh thủ trước khi thiện thi + mỹ nhân rắn công đức chưa làm loạn, chém ra thi thứ ba ‘tự ngã thi’ đã!]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần chém ra ‘tự ngã thi’, ba thi hội tụ thì không cần lo lắng vấn đề của thiện thi nữa.

“Ta muốn yên tĩnh, diều chỉnh trạng thái.”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Hắn im lặng khởi động ‘lãng quên thần công’.

Bộ thần công này còn đính kèm hiệu quả ngưng thần tĩnh khí, khi vận hành nó, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được dường như mình đã hòa vào trời đất, yên tĩnh hơn cả bầu trời.

…

…

“Đã là thi cuối cùng rồi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn Tống Thư Hàng.

“Hơn nữa thi cuối cùng ‘tự ngã thi’ cũng là thi khó chém ra nhất. Nếu như đã hiểu, trong chớp mắt là chém được. Nếu vẫn chưa lĩnh ngộ, vậy cho dù mất ngàn vạn năm cũng không thể tiến lên được.”

Cha Cẩu Đản nói.

Về cơ bản ác thi thiện thi trong Trảm Tam Thi Bí Pháp không quá khó, chỉ cần tốn một chút thời gian và tinh lực là có thể chém ra.

Mà ‘tự ngã thi’ mới là mấu chốt.

“Trảm Tam Thi Bí Pháp mà ngươi cho Bá Tra có đường tắt nào không?”

Cha Cẩu Đản đột nhiên hỏi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “???”

“Nếu như không có đường tắt, nhỡ đâu ngộ tính của Bá Đề quá thấp, không thể chém ra tự ngã thi trong thời gian ngắn, sau đó phải ngộ đạo 8 năm 10 năm gì đó thì phiền phức to rồi. Ta không muốn ở lại đây với hắn lâu như thế đâu.”

Tia ý thức của cha Cẩu Đản nói.

“Tuyệt.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười kiểu chúa tể Cửu U.

Từ sau khi vào thế giới ngục Thiên Đạo, tia ý thức này của hắn chưa từng nghĩ mình sẽ an toàn đi ra ngoài. Có vết xe đổ lúc trước, không gian ngục Thiên Đạo này có cài đặt nhằm vào hắn.

Nếu như trong thời gian ngắn bản thân mình đã không thể ra ngoài trong, vậy để cha Cẩu Đản ở lại đây với hắn 8 năm 10 năm cũng hay đấy.

Tuy rằng hắn rất ghét ở cùng với cha Cẩu Đản nhưng chắc chắn đối phương cũng sẽ chán ghét hắn như thế, thậm chí cha Cẩu Đản còn ghét hắn nhiều hơn ấy chứ.

Hắn ghét rồng vân tất chân 800 thì rồng vân tất chân ghét hắn ít nhất là 1000+.

Tự hại 800 giết địch 1000, chuyện tốt thế này đương nhiên phải làm ròi.

Hại người không lợi mình vốn là chuyện chúa tể Cửu U thích làm nhất… Đừng nói là tự hại 800 chém địch 1000, cho dù là tự hại 1000 chém địch 800 hắn cũng bằng lòng.

Cha Cẩu Đản: “…”

Thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười rạng rỡ, nói:

“Quy trình chém tự ngã thi này không có đường tắt đâu. Không thể mượn ngoại lực, chỉ có thể dựa vào chính Bá Hấp thôi. Trên thực tế, mục đích ban đầu của Trảm Tam Thi Bí Pháp lưu truyền thời thái cổ không phải biến Kiếp Tiên cửu phẩm thành Nhược Trường Sinh Giả mà là để Kiếp Tiên cửu phẩm nhìn rõ cơ hội của bản thân, từ đó ngộ ra đạo của mình.

Quá trình chém tự ngã thi là quá trình nhìn nhận lại bản thân, sau khi trừ đi chấp niệm ‘thiện, ác’, đứng ở góc độ trung lập để nhìn rõ cơ hội của mình.

Về mặt lý thuyết, quá trình chém ‘tự ngã thi’ sẽ cho tu sĩ cơ hội nhìn rõ bản thân, từ đó lĩnh ngộ ra đạo của mình.

Nhưng đến cả cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối cũng không rõ liệu cách này đã từng thành công chưa.

“Bá Tống vốn đã có hình thái ban đầu của ‘đạo’ rồi, liệu khi chém tự ngã thi, hắn có ưu thế hơn không nhỉ?”

Cha Cẩu Đản duỗi móng vuốt của mình ra, gãi râu rồng.

“Ai mà biết được cơ chứ? Ta đã chém tam thi bao giờ đâu.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối đáp.

Hai vị chúa tể Cửu U nhìn nhau rồi cùng bật cười vui sướng.

…

…

Tống Thư Hàng vẫn trầm mặc nãy giờ.

Sau đó hắn bắt đầu chém ra ‘tự ngã thi’ theo như cách ‘chém tam thi’.

So với Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường, Tống Thư Hàng có một lợi thế rất lớn khi chém tự ngã thi… Hắn còn trẻ!

Năm nay hắn mới mười tám tuổi, phải hai tháng nữa mới lên mười chín tuổi.

Ừm, phải loại trừ cuộc đời ‘nhập mộng’ nhé…

Mà tuổi trẻ đồng nghĩa với thời gian hắn sống còn ngắn, cuộc đời còn ngắn ngủi.

Trong hoạt động chém tự ngã thi nhìn rõ cuộc đời, hắn không giống các Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường khác, động một cái là phải hồi tưởng, phải nhìn rõ trải nghiệm cuộc đời hàng vạn thậm chí mấy chục vạn năm.

Mười tám năm cuộc đời tươi đẹp của hắn chỉ chớp mắt là xem hết rồi… Hơn nữa trong mười tám năm của hắn có mười bảy năm là ngày tháng của người bình thường không có chuyện lớn gì, khi hồi tưởng lại càng nhẹ nhàng hơn.

Bình thường chỉ riêng hoạt động ‘nhìn lại quá khứ’ của các Kiếp Tiên cửu phẩm đã phải mất vài tháng rồi… Mà Tống Thư Hàng chỉ cần mất mười phút là có thể xem lại cuộc đời mình một lượt.

Trước năm mười tám tuổi, cuộc đời của hắn rất bình thường.

Phần lớn những chuyện mà người trẻ tuổi thể nghiệm hắn đều trải qua cả…

Mãi cho đến ngày 20 tháng 5 kia, cuộc đời của hắn mới sang bước ngoặt mới.

Từ khi tiếp xúc với nhóm Cửu Châu số một đến khi gặp Vũ Nhu Tử, Dược Sư tiền bối, Giang Tử Yên, Tô thị A Thập Lục, Đậu Đậu, Bạch tiền bối…

Tất cả mọi chuyện phát lại trong não hải của hắn như một bộ phim điện ảnh.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại lúc hắn ngưng tụ thiên phú mạng chat Tu Chân và mã QR kim đan.

Những hình ảnh này bị rút ra, phát đi phát lại nhiều lần.

Từ tính năng của mã QR kim đan ban đầu đến khi phát triển thành tính năng kết bạn rồi từng bước tạo ra khung mạng chat hoàn chỉnh và cuối cùng là tính năng client mạng chat Tu Chân mới được thăng cấp gần đây.

Mỗi một bước phát triển đều tương ứng với đủ loại kỳ ngộ mà Tống Thư Hàng gặp được trên con đường tu luyện.

Luyện chế pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, ngưng tụ 7 + 1 + 1 hạch tâm, Huyền Thánh chứng đạo giảng pháp hết lần này đến lần khác…

Tất cả mọi thứ hội tụ lại với nhau.

“Hình như có ít cảm giác rồi.”

Trong lòng Tống Thư Hàng lóe lên một suy nghĩ, hắn bắt đầu phát lại cuộc đời của mình.

Phát lại hết lần này đến lần khác.

Dù sao hắn phát lại cuộc đời một lần cũng chỉ cần có mười phút… lại còn có thể tua nhanh.

Lần đầu tiên không có cảm giác, vậy hắn có thể xem mười lần, trăm lần.

Nếu xem đủ rồi, thay đổi về lượng có thể dẫn tới thay đổi về chất.

Cảm giác tâm linh rục rịch ấy… không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn được.

Chương 2840: Sức nặng quyền hạn Thiên Đạo

Tống Thư Hàng không biết các tu luyện giả ở thời kỳ viễn cổ trải qua bao nhiêu khó khăn khi chém tự ngã thi…

Đối với Tống Thư Hàng, tự ngã thi khó chém nhất trong Trảm Tam Thi Bí Pháp mà thiếu niên ba mắt tiền bối đưa cho dường như cũng không quá khó khăn.

Mỗi lần nhìn lại cuộc đời của mình từ đầu tới cuối, hắn lại càng hiểu thêm về bản thân mình… Chất lượng không đạt thì dùng số lượng mà bù vào, đây cũng là việc mà hắn khá thành thạo.

Sau khi nhìn lại cuộc đời nhiều lần, không ngừng hồi tưởng quãng thời gian tu luyện một năm nay của mình, hắn nhanh chóng nắm được cơ hội để chém tự ngã thi.

“Bước ngoặt trong cuộc đời ta chính là nhóm Cửu Châu số một, chuyện này không cần phải nghi ngờ.”

Sau khi gia nhập nhóm Cửu Châu số một, gặp gỡ các vị tiền bối trong nhóm, cuộc đời vốn bình thường của hắn mới đột nhiên dấy lên sóng to gió lớn.

Cơn sóng lớn này giống như ‘Cuồng Đao Tam Lãng’ tiền bối, cứ high cứ high rồi đột nhiên khiến nhân sinh quan của hắn nát vụn.

Vì thế, cơ hội bắt đầu chính là nhóm Cửu Châu số một và các tiền bối trong nhóm!

“Cấu đồ kim đan, tinh lộ đồ, xuất!”

Tống Thư Hàng lên tiếng.

Ở hiện thế, trong đan điền bản tôn của hắn.

Kim đan cá voi mập từng nát bấy sau khi ‘đan vỡ thành Anh’ sau đó lại được pháp khí sống lại hồi sinh đã từ bỏ trạng thái cá mặn trước đây, bắt đầu ra sức bơi lội.

Cấu đồ kim đan hiện lên trên người kim đan cá voi mập.

Đó là một bức tinh lộ đồ, tất cả các thành viên trong nhóm Cửu Châu số một và những tiền bối có ảnh hưởng lớn đến Tống

Thư Hàng đều được khắc trên tinh lộ đồ này.

Tinh lộ đồ bắt đầu với Vũ Nhu Tử, xếp hàng lần lượt dựa theo thứ tự gặp gỡ các thành viên trong nhóm Cửu Châu số một của Tống Thư Hàng: Hoàng Sơn Tôn Giả, Tô thị A Thập Lục, Dược Sư, Giang Tử Yên, Đậu Đậu…

Ở cuối tinh lộ đồ, một Vũ Nhu Tử khác vươn tay đẩy một ‘cánh cửa’, để cánh cửa ấy nửa mở.

Bên trong cánh cửa có một thân ảnh hư ảo.

Thân ảnh này không phải bất cứ một thành viên nào trong nhóm Cửu Châu số một, nhưng cũng có thể là bất cứ ai.

Nó là chân ngã, do long văn thứ chín của kim đan cá voi mập hiện hóa ra.

Khi tiến hành cấu đồ kim đan, long văn trên kim đan của tu luyện giả bình thường sẽ mở ra, trở thành nguyên liệu của cấu đồ, tiểu kim đan trong bảy đan điền của Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ.

Nhưng kim đan cá voi mập trong đan điền bản mệnh của hắn lại hoàn toàn khác kim đan bình thường. Cấu đồ kim đan trên người nó là do ánh sao chiếu lên vảy tạo thành, không tiêu tốn một long văn kim đan nào cả.

Trong 9 long văn kim đan, long văn nào cũng có ý nghĩa đặc biệt. Hơn nữa 7 đường long văn trong đó là do Bạch tiền bối two sử dụng ‘quyền hạn Thiên Đạo cả đời chỉ được dùng một lần’, lấy sức mạnh của Thiên Đạo để bổ sung cho hắn.

Long văn thứ 9 chính là long văn kim đan tượng trưng cho ‘chân ngã’.

Chân ngã như gương, ai thấy đường long văn này đều sẽ nhìn ra chân ngã của mình.

Cơ hội bắt đầu chém tự ngã thi của Tống Thư Hàng chính là đây!

Ánh mắt của hắn lướt qua tinh lộ đồ dài đằng đẵng, chiếu vào trong cánh cửa ở cuối tinh lộ đồ.

Chân ngã trong cánh cửa hóa thành thân ảnh của Tống Thư Hàng.

Thân ảnh của tất cả các thành viên nhóm Cửu Châu số một có mặt ở tinh lộ đồ cũng bị chiếu vào trong gương chân ngã, hóa thành trải nghiệm cuộc sống, hòa vào trong cơ thể của chân ngã Tống Thư Hàng, khiến hình tượng chân ngã Tống càng thêm đầy đủ hơn.

Bạch tiền bối two mượn quyền hạn Thiên Đạo tạo ra long văn chân ngã tương đương với Thiên Đạo Bạch tự ra tay, chỉ ra ‘tự ngã’ cho Tống Thư Hàng.

Thiên Đạo đẹp trai vượt thời không bật hack từ xa!

Hiện giờ, điều Tống Thư Hàng phải làm là… copy lại một cách máy móc!

Ý thức của hắn nhìn chằm chằm vào chân ngã no đủ, copy paste dữ liệu của chân ngã.

Đợi sau khi copy thành công, Tống Thư Hàng có thể dùng chân ngã đã copy làm bản mẫu để chém ra tự ngã thi!

Tống Thư Hàng vừa tiến hành quá trình copy nhàm chán vừa lặng lẽ nhìn long văn trên kim đan cá voi mập.

Từ sau khi thực lực và kiến thức tăng lên, hắn đã dần dần hiểu về sức nặng của quyền hạn Thiên Đạo.

Bạch tiền bối two dùng quyền hạn Thiên Đạo khắc cho hắn bảy long văn, là căn cơ mạnh nhất của hắn.

Bây giờ nghĩ lại, sở dĩ hắn ở cảnh giới thấp mà khi tiếp xúc với pháp tắc ‘bất hủ’ vẫn bình yên vô sự, thậm chí hóa thành thân thể ngụy bất hủ, ngoại trừ đủ các loại tool hack trên người giúp đỡ, chắc hẳn cũng phải nhờ đến bảy long văn của Bạch tiền bối two âm thầm ủng hộ.

Dù gì đến cả tồn tại cường đại như bất diệt chi chủ mà tiếp xúc với khái niệm ‘bất hủ’ xong cũng rơi vào giấc ngủ say dài đằng đẵng kia kìa. Thông tin bất hủ quả thật không phải thứ mà người phàm có thể chịu đựng được.

…

…

Khoảng nửa tiếng sau, ‘ong ong’ ~ ý thức của Tống Thư Hàng truyền tới rung động mãnh liệt.

Đây là thông báo dữ liệu chân ngã đã được copy thành công và đã paste vào ổ D.

“Thời cơ đến rồi!”

Tống Thư Hàng mở to mắt, quát lên:

“Chém!”

Từ trong mắt hắn hiện lên tinh thần lực vô hình… Khi tinh thần lực cưỡng chế đi qua thông đạo hai mắt còn kèm theo hai hàng nước mắt Bá Tống quý giá.

Tinh thần lực cường đại tập trung lại, chuyển hóa từ vô hình thành thân ảnh hư ảo hữu hình.

Tống Thư Hàng thành công chém ra tự ngã thi trong tam thi.

Hắn lấy lãng quên thần công làm hạch tâm, ký thác nó lên linh quỷ tiên tử.

Có điều hiện giờ, hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng đang ở trong phòng tối Thiên Đạo, mà linh quỷ tiên tử lại đang ở trong người bản thể tại hiện thế.

Muốn gửi gắm tự ngã thi lên người linh quỷ, Tống Thư Hàng cần bước ra khỏi không gian ngục Thiên Đạo, trở về hiện thế.

Vì thế tự ngã thi này vẫn chỉ là một hình người mờ ảo, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

…

…

Sau khi lãng quên thần công được chém ra cùng tự ngã thi, thiếu niên ba mắt tiền bối và cha Cẩu Đản nhanh chóng nhớ ra cách xưng hô chính xác như Bá Tống, Tống Cẩu Đản…

“Không hổ là tự ngã thi khó chém ra nhất trong tam thi, quả nhiên Tống Cẩu Đản gặp nhiều khó khăn hơn khi chém ác thi và thiện thi lúc trước nhiều, phải mất tới một tiếng rưỡi.”

Cha Cẩu Đản nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối, ý tại ngôn ngoại.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Vốn cho rằng Bá Tống cần nhiều thời gian để chém tự ngã thi, như thế thì cha Cẩu Đản sẽ phải ở lại thế giới ngục Thiên Đạo lâu hơn một chút, cùng chia sẻ đau khổ với hắn.

“Tiền bối, bây giờ chúng ta về hiện thế thôi.”

Hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng vươn tay tế ra thuyền tiên mai rùa.

“Tới đây ~”

Ý thức của cha Cẩu Đản bay vào trong thuyền tiên, vẫy tay với thiếu niên ba mắt tiền bối:

“Bye bye nhé nhóc ba mắt. Ngươi cứ yên tâm ở lại không gian ngục Thiên Đạo an hưởng tuổi già đi, ta sẽ nhớ ngươi!”

“…”

Thiếu niên ba mắt tiền bối trầm mặc một lát rồi bình tĩnh đáp:

“Tạm biệt cha Cẩu Đản.”

Cha Cẩu Đản trẻ tuổi, chúng ta ‘tạm biệt’ nhé!

Trong lời nói của thiếu niên ba mắt tiền bối cũng có ý nghĩa thâm sâu.

Chương 2841: Ta nhớ ngươi rồi, đừng đi có được không?

“Tiền bối ba mắt, nếu không ngươi dùng phương thức phụ vào thân, trở về cùng ta nhé?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Nói không chừng sau khi thiếu niên ba mắt tiền bối phụ trên nguyên thần của hắn, trở thành vật trang sức, cấm chế mà ‘Thiên Đạo cha Cẩu Đản’ lưu tại ‘không gian Nhà ngục Thiên Đạo’ sẽ không còn hiệu lực, thiếu niên ba mắt tiền bối sẽ có thể thuận lợi rời đi?

“Vô dụng thôi, ta có thể cảm nhận được mình đã bị thế giới Nhà ngục Thiên Đạo khóa chặt từ sớm, không cách nào rời đi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối khoác tay áo: “Các ngươi đi đi, không cần lo cho ta!”

“Đi đi đi, không cần để ý tới tên ba mắt.” Cha Cẩu Đản đã đợi thời khắc này rất lâu rồi.

Chỉ cần vừa nghĩ tới sợi ý thức này của tên ba mắt phải sống quãng đời còn lại trong không gian Nhà ngục Thiên Đạo, tâm tình cha Cẩu Đản bèn trở nên vui vẻ, hận không thể biến ra dự báo khí tượng tựa như tên ba mắt, để cùng thế nhân hưởng chung niềm vui với nó.

“Vậy tiền bối ba mắt, trở về ta tìm Bạch tiền bối xin thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối, xem xem có thể đưa ngươi ra ngoài hay không.” Tống Thư Hàng an ủi nói.

Cha Cẩu Đản bên cạnh vỗ vỗ hắn: “Đừng nghĩ nhiều, chờ chúng ta ra khỏi không gian Nhà ngục Thiên Đạo này thì sẽ quên mất sợi ý thức lưu tại nơi này của tên ba mắt. Yên tâm đi, chỉ cần quên hắn rồi, chúng ta sẽ không còn gánh nặng trong lòng nữa.”

Tống Thư Hàng: “…”

Thiếu niên ba mắt tiền bối tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, xoay mặt không nhìn cha Cẩu Đản.

“Nghiên cứu kỹ số liệu thôi diễn công thức ta để lại đi nhé, có lẽ ngươi có thể tìm được linh cảm để rời khỏi không gian Nhà ngục Thiên Đạo đấy.” Cha Cẩu Đản lộ ra nụ cười tà mị tiêu chuẩn chúa tể Cửu U.

Nụ cười tà này của nó có thể khiến trong lòng tên ba mắt sinh ra hoài nghi đối với ‘số liệu thôi diễn công thức’, cản trở đối phương nghiên cứu.

Mặc kệ có hữu dụng hay không, dù sao chỉ là một câu nói đào hố, có thể hố được tên ba mắt là tốt nhất, không hố được cũng không sao cả.

Ầm ~~

Thuyền tiên mai rùa kích nổ khởi động.

Sau khi thoáng gia tốc, thuyền tiên mai rùa bắt đầu đột phá hạn chế của không gian Nhà ngục Thiên Đạo, phía trước mai rùa đụng vỡ không gian gây ra từng đợt gợn sóng.

“Vĩnh biệt, tên ba mắt ~” Cha Cẩu Đản đứng bên cửa sổ thuyền tiên, phất tay thật mạnh: “Ta sẽ quên ngươi.”

Sau lưng thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên tựa như không khống chế được cảm xúc, dùng giọng nói xúc động tim phổi hét lên: “Chờ một chút, cha Cẩu Đản. Ta nhớ ngươi rồi, ngươi ở lại với ta có được không ~”

Hình thức ảnh đế mở ra!

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Đây là triển khai kiểu thần kỳ gì vậy?

Nếu không phải biết quan hệ ác liệt giữa thiếu niên ba mắt tiền bối và cha Cẩu Đản, nói không chừng lúc này đây hắn sẽ ảo tưởng ra kịch bản yêu hận tình thù mấy vạn chữ mất.

“Không được, ta sẽ quên đi ngươi, ngươi cũng không cần nhớ ta.” Cha Cẩu Đản bên cạnh trưng ra gương mặt tuyệt tình đáp.

Roẹt ~

Trong lúc nói chuyện, thuyền tiên mai rùa hoàn toàn xông khỏi hạn chế ‘không gian Nhà ngục Thiên Đạo’, nửa mai rùa đã chen vào trong không gian Nhà ngục Thiên Đạo.

Nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối với gương mặt không cam lòng cách đó không xa, mặt rồng của cha Cẩu Đản lộ ra nụ cười sinh

động.

Sau vài hơi thở, thuyền tiên mai rùa hoàn toàn chen vào trong lối đi không gian, biến mất không thấy.

Lại sau vài hơi thở.

Nụ cười trên mặt rồng của cha Cẩu Đản… cứng đờ.

Bên cạnh cha Cẩu Đản, Tống Thư Hàng nguyên thần đần thối mặt ra.

Hắn xoay đầu lại, nhìn về phía hư không sau lưng nói: “Thuyền tiên đâu?”

Cha Cẩu Đản: “? ? ?”

Thuyền tiên mai rùa đã độn vào hư không, biến mất không thấy.

Nhưng nguyên thần của cha Cẩu Đản và Tống Thư Hàng đều ở lại tại chỗ.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Ta là ai, đây là đâu?

“Chẳng lẽ ta cũng bị không gian Nhà ngục Thiên Đạo liệt vào hộ ở lậu nên đã khóa chặt ta lại?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, cha Cẩu Đản trẻ tuổi.” Đối diện, thiếu niên ba mắt tiền bối chắp hai tay sau lưng, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm kiểu chúa tể Cửu U: “Có phải ngươi quên mất thuyền tiên mai rùa là tác phẩm của ta không. Nếu là đồ vật ta chế tác, vậy chắc chắn ta có thủ đoạn khống chế từ xa đối ứng. Cho nên, ta nhớ ngươi rồi, thế là bèn lưu ngươi lại bên ta, có cảm động không?”

Cha Cẩu Đản: “…”

Không cảm động, ta không cảm động xíu xiu nào cả!

Hơn nữa, nó nhớ rõ mình đã xóa đi ấn ký mà tên ba mắt lưu lại trên ‘thuyền tiên mai rùa’, vì sao tên này còn có thể khống chế thuyền tiên từ xa?

Lẽ nào bên trong thuyền tiên còn có ấn ký hệ thống khống chế bí mật?

Tống Thư Hàng: “…”

Chờ chút, tiền bối ba mắt. Ngươi muốn lưu cha Cẩu Đản lại cùng ngươi, tại sao phải lưu ta lại?

“Về phần Bá Tống tiểu hữu, ngươi không cần hoảng. Ta đã dùng thuyền tiên mai rùa để đưa ‘bản thân thi’ của ngươi vào hiện thế.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, lên tiếng: “Mà ngươi, lưu lại trong không gian Nhà ngục Thiên Đạo này làm tọa độ đi.”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Làm tọa độ? Thiếu niên ba mắt tiền bối ngươi muốn bản thể của ta đưa ‘phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối’ vào đây thật à?

“Ngươi đừng suy nghĩ lung tung, nguyên thần của ngươi lưu lại làm tọa độ là vì bảo lưu hiệu quả che đậy căn nguyên của không gian Nhà ngục Thiên Đạo. Như vậy có thể cam đoan thi thứ ba ‘bản thân thi’ của ngươi và ‘linh quỷ’ hiện thế có thể thuận lợi chỉnh hợp, không xảy ra chuyện bất trắc.” Thiếu niên ba mắt tiền bối giải thích.

Sau khi chém ra toàn bộ tam thi, cũng ký thác thành công, cảnh giới của Tống Thư Hàng có thể cưỡng ép tăng lên một đợt.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng có thể đạt cảnh giới cửu phẩm trước, rồi lại đi độ thiên kiếp cửu phẩm. Một khi vượt qua thiên kiếp, được cường hóa từ thiên kiếp, hắn có thể một mạch tăng lên đến cấp độ ‘Trường Sinh Giả non’.

“Ngươi xác định mình đang suy nghĩ cho Tống Cẩu Đản mới lưu nguyên thần của hắn lại? Mà không phải sẩy tay, lúc cưỡng ép lưu ta lại thì không cẩn thận lan đến Tống Cẩu Đản, nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Bên cạnh, cha Cẩu Đản khịa nhẹ.

“Ngươi nghĩ ta ấu trĩ như ngươi à?” Thiếu niên ba mắt tiền bối tự tin ngẩng đầu, nhìn trời.

Nơi xa, tổ hợp mỹ nhân rắn công đức + ‘thiện thi thương Bá Thiện’ vẫn đang vui vẻ, căn bản không ngừng được.

…

…

Trong hiện thế.

Vị trí bản thể của Tống Thư Hàng.

Một chiếc thuyền tiên mai rùa bỗng nhiên lóe lên, vọt tới chỗ bản thể đang minh tưởng của Tống Thư Hàng.

Lúc này, phượng trảo tiên tử đang tĩnh lặng trên vai Tống Thư Hàng kịp thời ra tay, duỗi trảo đặt trên thuyền tiên mai rùa, cản thuyền tiên lại.

Cửa thuyền tiên mở ra.

Một bóng dáng tinh thần lực mơ hồ bước ra khỏi thuyền tiên mai rùa.

“Đây là thứ gì?” Phượng trảo tiên tử nghi hoặc nói.

Cọng tóc ngố Sở các chủ xoay tròn một vòng, kiểm tra: “Trên người nó có khí tức của Tống Thư Hàng.”

Bóng dáng tinh thần lực mơ hồ bay tới trước người Tống Thư Hàng bản tôn, vươn tay ra, gõ nhẹ lên lồng ngực hắn.

Cốc cốc.

Kít ~

Một cánh cửa tim mở ra, bóng dáng linh quỷ tiên tử chui ra khỏi ngực Tống Thư Hàng.

Bóng dáng tinh thần lực ‘bản thân thi’ xòe bàn tay về phía linh quỷ tiên tử.

Linh quỷ tiên tử cũng xòe bàn tay ra, đối chưởng với huyễn ảnh bản thân thi.

Đây là nghi thức bản thân thi lấy linh quỷ làm ký thác. Chỉ cần hắn và linh quỷ của Tống Thư Hàng tiếp xúc, một bước cuối cùng ‘trảm tam thi * bản thân thi’ này có thể thành công hoàn thành.

Một giây, hai giây… mười lăm giây…

Linh quỷ tiên tử và ‘bản thân thi’ duy trì tư thế đối chưởng truyền nội công.

Nhưng một bước cuối cùng của trảm tam thi trước sau đều không có dấu hiệu sắp bắt đầu.

Huyễn ảnh ‘bản thân thi’ không cách nào đồng bộ với linh quỷ tiên tử.

Chương 2842: Khế ước linh quỷ đầu tiên

Lực lượng của bản thân thi và linh quỷ tiên tử không cách nào đồng bộ, tựa như thiếu khuyết thứ gì đó.

Hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bốn mắt mờ mịt, thậm chí, hai bên đều có loại cảm giác 'đang dần quên mất đối phương'.

"Làm gì vậy? Truyền nội công à?" Bạch Cốt Tiên Cơ nghi hoặc nhìn 'bản thân thi' của Tống Thư Hàng và linh quỷ tiên tử.

Bên cạnh cô, Kim Quái đảo chủ sờ nhẹ con thỏ trong ngực mình, như có điều suy nghĩ.

"Đây là… trảm tam thi?" Đột nhiên trong lòng móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hơi động, lên tiếng.

Cô cũng chỉ xem qua đôi câu vài lời miêu tả liên quan đến 'trảm tam thi' trong tài liệu lịch sử của Thiên Đình viễn cổ.

Mà huyễn ảnh có khí tức Bá Tống trước mắt này tản ra một loại hương vị 'chân ngã', hoàn toàn phù hợp với miêu tả 'trảm tam thi – tự ngã thi' trong ghi chép.

Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi: "Là một loại phân thân nào đó ư?"

"Thi ngốc ngốc ~" Tạo Hóa Tiên Tử nghiêm túc trả lời.

Cọng tóc ngố Sở các chủ dựng lên, đánh giá 'bản thân thi', nói: "Trảm tam thi không phải phân thân, nhưng có chút tương tự với phân thân. Đây là một loại bí pháp cấp Kiếp Tiên, là một loại thủ đoạn Kiếp Tiên dùng để đột phá cảnh giới cửu phẩm… Nhưng không cách nào giúp Kiếp Tiên đột phá đến cảnh giới Trường Sinh Giả, bởi vì thiếu khuyết 'đạo của bản thân', cho nên tối đa chỉ đạt đến trình độ Trường Sinh Giả non."

"Nhưng không phải Thư Hàng mới cảnh giới bát phẩm ư? Vì sao ngay cả bí pháp Kiếp Tiên cửu phẩm hắn cũng mò ra được?" Bạch Cốt Tiên Cơ nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ kỳ thực vừa rồi ta không cẩn thận ngủ thiếp đi, ngủ một giấc tận một tháng luôn rồi?”

“Một tháng?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc nói, cô vẫn là vật trang sức mới, không rõ hàm ý nội tại trong lời nói của Bạch Cốt Tiên Cơ.

“Lúc hắn ở cảnh giới ngũ lục phẩm đã đánh chúa tể Cửu U rồi, tu luyện bí pháp Kiếp Tiên căn bản không phải chuyện lớn gì.” Cọng tóc ngố Sở các chủ nhàm chán xoay vòng.

Đừng nói tu luyện bí pháp Kiếp Tiên, dù Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy ra, nói mình đã trở thành Thiên Đạo, trợ giúp cô quay ngược thời gian giúp các thành viên trong Bích Thủy Các luân hồi một lần nữa, cô cũng không bất ngờ.

Thân là vật trang sức lâu năm trên người Tống Thư Hàng, cô đã học được cách thích ứng.

Người sống trên đời thì phải thích ứng không ngừng… Không thích ứng được với thị trường sẽ bị thị trường đào thải!

[Ngũ lục phẩm đã đánh chúa tể Cửu U?] Kim Quái đảo chủ nghe được chuyện tám nhảm kinh dị như thế, động tác vuốt thỏ không cẩn thận làm hơi mạnh tay, túm ra một nhúm lông thỏ từ trên người con thỏ. Con thỏ bị đau, bất an ngọ nguậy trong tay Kim Quái đảo chủ.

“Vậy Tống tiền bối sắp đột phá cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm ư?” Vũ Nhu Tử da đen nhìn linh quỷ tiên tử và ‘bản thân thi’, lại hỏi: “Vậy hiện tại bọn họ đang làm gì?”

“Theo ta được biết, trong quá trình trảm tam thi, sau khi trảm tam thi xuống thì cần có vật dẫn. Từ trước mắt xem ra, Bá Tống muốn dùng tam thi đồng bộ với linh quỷ tiên tử… nhưng thoạt nhìn thì phân đoạn này đã xuất hiện vấn đề?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ suy đoán.

“Là linh quỷ tiên tử thiếu mất một ít thứ.” Cọng tóc ngố Sở các chủ lên tiếng trả lời, chẳng biết tại sao, lúc cô nhìn vị ‘linh quỷ tiên tử’ này, trực giác cảm thấy hẳn là trên người đối phương thiếu đi một bộ phận nào đó, cũng không hoàn chỉnh.

Nếu dùng điều này làm manh mối tiến hành suy luận, cô đột nhiên phát hiện dường như giữa cô và linh quỷ tiên tử của Tống

Thư Hàng có mối liên hệ vô cùng quan trọng. Loại quan hệ này, hẳn là vô cùng thân mật.

Nhưng mà, cô hoàn toàn không có ký ức liên quan đến linh quỷ tiên tử.

Sau khi linh quỷ tiên tử ở đối diện nghe suy luận của Sở các chủ thì hơi sửng sốt.

Cô le lưỡi, dường như nghĩ đến điều gì.

Thế là, một tay cô duy trì động tác đối chưởng với ‘bản thân thi’ Tống Thư Hàng, một tay khác nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên đỉnh đầu.

Một động không gian lấy vòng tròn nhỏ này làm phạm vi được mở ra, sau đó một đầu ngón tay trắng noãn thò ra khỏi động không gian này, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang chỉ lên trời của linh quỷ tiên tử.

Ngay trong nháy mắt khi đầu ngón tay này xuất hiện, cọng tóc ngố Sở các chủ khẽ run một cái.

Trong đầu cô mơ hồ hiện lên tin tức liên quan đến một vị tiên tử Bích Thủy Các… Kia là đệ tử của cô, là người may mắn sống sót cuối cùng của Bích Thủy Các trừ cô ra.

Nhưng đầu ngón tay này chỉ nán lại hiện thế trong nháy mắt, sau khi nó nắm cánh tay của linh quỷ tiên tử, ngược lại kéo cánh tay linh quỷ tiên tử vào trong vòng tròn không gian kia.

Tin tức vừa nhớ lại trong đầu Sở các chủ lại im bặt.

[Đây là hiệu quả của Nhà ngục Thiên Đạo?] Sở các chủ lập tức hiểu ra… Tống Thư Hàng thường xuyên ra ra vào vào phòng tối Thiên Đạo, cho nên cọng tóc ngố Sở các chủ hiểu vô cùng rõ hiệu quả ‘che đậy căn nguyên’ của phòng tối Thiên Đạo.

Đồng thời với lúc cọng tóc ngố Sở các chủ khiếp sợ, trên Tống Thư Hàng bản thể hiện lên một tầng ‘ánh sáng công đức’ mỏng manh, hóa thành một con mắt công đức.

Đây là một loại biện pháp bảo vệ mà mỹ nhân rắn công đức lưu lại trên Tống Thư Hàng bản thể, phòng ngừa sau khi cô bị triệu hoán đến không gian Nhà ngục Thiên Đạo, có tà ma ảnh hưởng đến nhục thân của Tống Thư Hàng.

Mà trong nháy mắt khi 'đầu ngón tay' kia xuất hiện, cô cũng có cảm ứng, cô cảm ứng được khí tức của Trình Cẩu Đản.

Trình Cẩu Đản đang chơi cái gì?

Trong hư không.

Sau khi 'đầu ngón tay' kia và linh quỷ tiên tử thành công nắm tay nhau, 'tồn tại' của linh quỷ tiên tử bèn trở nên hoàn chỉnh.

Trạng thái đã hoàn chỉnh, trên lý luận cô đã thỏa mãn điều kiện.

Một tay khác của linh quỷ tiên tử phát lực, đối chưởng với 'bản thân thi' lần nữa.

Sau khi bàn tay hai người đối nhau, lần này rốt cuộc có phản ứng.

Lấy linh quỷ tiên tử và bản thân thi làm trung tâm, có một đợt sóng khí cường đại bốc lên.

'Thần công quên mất rồi' trong cơ thể hai bên bắt đầu đồng bộ vận chuyển.

Sau đó…

Bản thân thi của Tống Thư Hàng vốn đang nằm ở tầng thứ tám thần công quên mất rồi, lúc này đột phá cảnh giới, một mạch tiến vào cảnh giới khủng bố tầng thứ chín cuối cùng.

Lúc thần công một hệ Họng Cá Cư Sĩ đạt đến tầng thứ bảy thì gần như có thể khiến tất cả mọi người quên đi tồn tại của bọn họ, chỉ có thể thỉnh thoảng lúc linh quang lóe lên, lờ mờ nhớ lại bản thân có một người bạn thân như thế.

Mà lúc đạt tới cảnh giới bát phẩm trong truyền thuyết, sẽ trở thành người trong suốt hoàn toàn… Thậm chí ngay cả hiệu quả nhân tiền hiển thánh cũng sẽ bị làm nhạt đi, ngay cả bản thân tu luyện giả cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Mà lúc đạt đến cảnh giới tầng thứ chín, vậy chỉ kém hiệu quả chặt đứt căn nguyên của không gian Nhà ngục Thiên Đạo một chút.

Hiện tại 'bản thân thi' đứng đó, lại tựa như biến mất giữa thiên địa vậy. Linh quỷ tiên tử đối diện cũng là như thế.

Đồng bộ giữa song phương đạt đến tối đa!

Nhưng ngay cả như vậy, giữa linh quỷ tiên tử và ‘bản thân thi’ vẫn không thể hoàn thành quá trình cuối cùng của trảm tam thi.

Linh quỷ tiên tử không khỏi nhíu mày.

Cô xoay người nhìn về phía thân thể của Tống Thư Hàng, ánh mắt xuyên qua nhục thân, ‘nhìn’ về phía hai khế ước nơi sâu trong linh hồn Tống Thư Hàng.

Một cái là khế ước linh quỷ thuộc về cô.

Một cái khác, là khế ước ‘linh quỷ đầu tiên’ đã vỡ nát.

Lẽ nào… phải tìm linh quỷ đầu tiên của Tống Thư Hàng trở về mới có thể hoàn thành phân đoạn trảm tam thi?

“Tại sao lại như vậy? Thế thì rất phiền toái.” Linh quỷ tiên tử nói.

Linh quỷ đầu tiên của Tống Thư Hàng đã biến mất từ lâu, sống chết không rõ.

Cô đi đâu tìm linh quỷ đầu tiên này đây?

Nếu không, thử tạm thời che đậy khế ước linh quỷ đầu tiên này xem sao?

Linh quỷ tiên tử duỗi tay, xuyên qua lồng ngực Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng chạm vào khế ước linh quỷ đã vỡ vụn kia.

Chương 2843: Bạch cốt, bạch long, tóc ngố

Linh quỷ tiên tử phỏng đoán ‘bản thân thi’ của Tống Thư Hàng muốn đồng bộ với linh quỷ, hoàn thành quá trình trảm tam thi cuối cùng thì cần tiến hành đồng bộ với ‘linh quỷ’ hoàn chỉnh của Tống Thư Hàng.

Hiện tại cô đã duy trì trạng thái hoàn chỉnh, nhưng trong cơ thể Tống Thư Hàng còn có khế ước vỡ vụn của linh quỷ đầu tiên, cho nên dẫn đến ‘bản thân thi’ không cách nào hoàn thành đồng bộ trăm phần trăm.

Cho nên, cô muốn thử xem có thể trực tiếp che đậy ‘khế ước linh quỷ đầu tiên’, hoàn thành bí thuật trảm tam thi của Tống Thư Hàng trước hay không. Sau đó, chờ có thời gian lại cởi bỏ ‘khế ước linh quỷ đầu tiên’.

Bàn tay linh quỷ tiên tử xuyên qua nhục thân của Tống Thư Hàng, đầu tiên là đến trên khế ước linh quỷ hoàn chỉnh của cô và Tống Thư Hàng. Tiếp đó lấy khế ước của mình làm trung chuyển, đầu ngón tay cô dời đi, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ‘khế ước linh quỷ đầu tiên’.

“Thành công rồi… Vậy bước tiếp theo, thử xem có thể che đậy nó hay không!” Linh quỷ tiên tử nhẹ giọng nói.

Loại chuyện như che đậy khế ước linh quỷ này, từ xưa đến nay chưa từng có ai thử qua.

Bản thân tu sĩ sẽ không rảnh đến đau trứng đi che đậy khế ước linh quỷ của mình, mà kẻ đến từ bên ngoài thì không cách nào trực tiếp ảnh hưởng đến căn nguyên của ‘khế ước linh quỷ’. Ngay cả Thiên Đế sau khi chiếm lấy linh quỷ của Vũ Nhu Tử cũng không cách nào xóa đi quan hệ khế ước giữa Vũ Nhu Tử và linh quỷ, đồng thời còn thỉnh thoảng chịu tàn phá từ Vũ Nhu Tử bản thể hoặc da đen Tử.

Linh quỷ tiên tử thân là người phát ngôn của ‘quỷ thần Trình

Lâm' vị linh quỷ đầu tiên trên thế gian, có được rất nhiều số liệu tri thức liên quan đến linh quỷ, nên cô mới dám tiến hành loại thử nghiệm này.

Ngón tay thon dài của cô rơi trên 'khế ước linh quỷ đầu tiên', trong đầu đã thôi diễn ra một bộ thủ pháp 'che đậy khế ước linh quỷ', cũng tiến hành thử nghiệm.

Từng phù văn được vẽ ra giữa ngón tay cô, hợp thành từng trận văn quấn quanh bên trên 'khế ước linh quỷ đầu tiên' vỡ vụn kia.

Trận văn phù văn hóa thành một chiếc kén lớn, bao chặt lấy 'khế ước linh quỷ đầu tiên'.

…

…

Ngay lúc linh quỷ tiên tử quả đoán hành động.

Trình Cẩu Đản đang thông qua 'mạng chat Tu Chân' tán gẫu với cha Cẩu Đản đột nhiên ngẩn ra, cô ngẩng đầu nhìn trời: "…"

Cô cảm ứng được động tác của linh quỷ tiên tử.

Một lát sau, Trình Lâm Tiên Tử nở nụ cười xinh đẹp: "Việc này thật thú vị."

"Thứ gì thú vị?" Cha Cẩu Đản bản thể lên tiếng hỏi.

"Cháu gái nhà ngươi sắp tạo phản rồi, tạm biệt cha Cẩu Đản." Trình Lâm Tiên Tử trả lời.

Cha Cẩu Đản: "? ? ?"

Làm gì vậy, đang trò chuyện ngon lành, đừng đi mà, tán gẫu với ta đến hừng đông đi!

…

…

Cùng lúc đó.

Cọng tóc ngố Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Bạch Cốt Tiên Cơ vốn đang trong trạng thái mờ mịt bên cạnh, đột nhiên lòng có cảm giác.

Cọng tóc ngố Sở các chủ tựa như dây anten, dựng thẳng đứng lên, dường như cảm nhận được một loại sóng điện nào đó.

Bạch Cốt Tiên Cơ bất an chuyển động thân thể, quan sát tứ phía như muốn tìm một bóng hình nào đó.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ cảm giác được trạng thái không ổn của cọng tóc ngố Sở các chủ và Bạch Cốt Tiên Cơ.

“Không, không có gì.” Cọng tóc ngố Sở các chủ nói trái lương tâm.

“Không có gì, không có gì.” Bạch Cốt Tiên Cơ cũng trái lương tâm.

Hai người đều vô thức không muốn nói ra chuyện gì đó.

Mà đang lúc Sở các chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ vừa dứt lời, Kim Quái đảo chủ đột nhiên nhận được một tin nhắn mới.

Là tin nhắn của thủy tổ kim long gửi cho hắn, bảo hắn giúp cô mở tọa độ không gian.

Đây là chuyện như trở bàn tay, Kim Quái đảo chủ thuận tay búng cái tách, mở lối đi không gian cho thủy tổ kim long.

Cánh cửa không gian mở ra.

Bóng dáng của bạch long tỷ tỷ vượt qua không gian, trực tiếp chui ra khỏi long mộ của mình, đi tới hiện trường.

“Sao cô lại tới đây?” Cọng tóc ngố Sở các chủ lên tiếng.

“Sao cô lại tới đây?” Bạch Cốt Tiên Cơ trăm miệng một lời.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Cọng tóc ngố Sở các chủ thì thôi đi, Bạch Cốt Tiên Cơ cô phản ứng kiểu gì thế?

Bạch long, bạch cốt, tóc ngố, ba bên nhìn nhau, im lặng không nói.

Kim Quái đảo chủ nhạy bén cảm thấy bầu không khí không ổn.

Hắn lặng lẽ di chuyển, di chuyển, đi ngang tựa như con cua vậy, im hơi lặng tiếng cách xa nhục thân Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử sáng mắt lên, cô cũng học theo Kim Quái đảo chủ, lặng lẽ đi ngang.

Mặc dù Vũ Nhu Tử da đen không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô cũng cảm thấy có hơi không ổn. Thế là, cô cũng theo bên cạnh Tạo Hóa Tiên Tử, đi theo bước cua, cách xa bạch long tỷ tỷ, Bạch Cốt Tiên Cơ và cọng tóc ngố Sở các chủ.

Nhưng đi lại đi, cô đột nhiên cảm thấy có hơi không thích hợp.

Cô cảm thấy dường như mình chịu một loại ảnh hưởng nào đó, đột nhiên rất muốn tham dự vào trong náo nhiệt giữa bạch cốt, bạch long và tóc ngố… bởi vì cảm thấy sẽ rất thú vị nạ!

Loại ảnh hưởng này có hơi giống ảnh hưởng từ Vũ Nhu Tử bản thể đối với cô. Nhưng cô có thể xác định, đây không phải ý chí của Vũ Nhu Tử bản thể.

Lẽ nào, là do Thiên Đế á nạ mà Tống tiền bối vừa chém chết?

Cô ấy sống lại rồi?

Hoặc là, đang trong quá trình hồi sinh?

Nhưng tại sao Thiên Đế đang hồi sinh lại ảnh hưởng đến cô?

“Lúc này đây, có thể ta cần Dưỡng Đao thuật của Tống tiền bối giúp ta trấn định tâm thần, cắt đứt ảnh hưởng của Thiên Đế.” Vũ Nhu Tử da đen thầm nghĩ.

Chờ sau khi Tống tiền bối khôi phục lại, cô sẽ nhắc việc này với Tống tiền bối.

Nghĩ tới đây, sau khi đi ngang để lui về sau một đoạn, cô lặng lẽ bắt đầu quay phim lại tình cảnh giữa bạch long, bạch cốt và tóc ngố.

…

…

Trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Đầu ngón tay linh quỷ tiên tử hất nhẹ một cái, ngưng tụ ra phù văn cuối cùng.

Phù văn này hóa thành một ổ khóa lớn, khóa chặt tất cả trận văn đang bao vây ‘khế ước linh quỷ đầu tiên’, cũng che đậy khế ước linh quỷ đầu tiên.

Nếu như thành công, chỉ cần cô không mở khóa là có thể che đậy khế ước.

Cứ vậy, một vòng trảm tam thi cuối cùng của Tống Thư Hàng có thể hoàn thành.

“Khóa!” Linh quỷ tiên tử quát khẽ một tiếng, điểm mạnh một cái.

Khóa lớn phù văn khóa chặt lấy trận văn, ngay cả khe cửa cũng không lưu lại.

Trong nháy mắt khi cô hoàn thành trận văn, đồng bộ giữa cô và 'bản thân thi' của Tống Thư Hàng lại tăng cường lần nữa.

Xem ra, cô đoán đúng rồi!

Tỉ suất đồng bộ giữa bản thân thi và cô không ngừng tăng lên.

Một lát sau.

Hư ảnh của bản thân thi bắt đầu tiêu tán, hóa thành sương mù, bao phủ linh quỷ tiên tử.

Một bước cuối cùng của trảm tam thi, rốt cuộc khởi động.

Bên cạnh…

Ánh mắt bạch cốt, bạch long, tóc ngố đều rơi xuống dưới chân bản thân thi và linh quỷ tiên tử toàn bộ.

Tại nơi đó, có một đóa hoa sen trắng tinh nở rộ. Cánh hoa sen dần khép lại, bao lấy linh quỷ tiên tử.

Đồng thời, trên đỉnh đầu của linh quỷ tiên tử, có một vầng trăng trường sinh chi đạo hiện lên.

Có sinh mệnh lực cường đại tràn ra từ hoa sen.

"Trình Cẩu Đản!" Nhãn cầu kia của mỹ nhân rắn công đức phát ra tiếng hô nho nhỏ.

Vầng trăng Trường Sinh Giả này và hoa sen trắng tinh rõ ràng là trường sinh chi đạo của Trình Lâm, đạo trường sinh có mối quan hệ đặc thù với thai nghén sinh mệnh mới.

"Là Trình Lâm?" Bạch long tỷ tỷ nhíu mày.

"Dao Trì Nữ Đế?" Bạch Cốt Tiên Cơ cũng cảm thấy không thích hợp.

Chỉ có cọng tóc ngố Sở các chủ đong đưa theo gió, cô phát hiện chân tướng rồi.

Lúc này đây là một thời đại của tin tức. Nắm giữ càng nhiều tin tức hơn thì sẽ nắm giữ mấu chốt thắng lợi.

Cô từng nghe Tống Đầu Gỗ nhắc rằng, Tống Đầu Gỗ đã nắm giữ trường sinh chi đạo thai nghén sinh mệnh mới của Trình Lâm!

Điểm ấy, bạch long và bạch cốt đều không biết.

Cho nên cảm giác vừa rồi của các cô không sai… là Tống Đầu Gỗ!

Chương 2844: Bá Thi? Bá Thể? Bá Tam?

So với hai thành viên vong linh tộc là khúc xương và u linh long, tin tức cọng tóc ngố Sở các chủ nắm giữ càng nhiều, càng toàn diện hơn.

Cô biết sau khi kết thúc Thiên Đình viễn cổ, Tống Đầu Gỗ có hợp tác với Trình Lâm Tiên Tử.

Hơn nữa, còn không biết Tống Đầu Gỗ thông qua phương pháp gì, nắm giữ Trường Sinh chi đạo của Trình Lâm… cũng không biết rốt cuộc Tống Đầu Gỗ và Trình Lâm có quan hệ thế nào?

Mặc dù trong tin đồn thì đối tượng của Trình Lâm là @#%× Tiên Tử, nhưng ai có thể cam đoan sau nghìn vạn năm, sở thích của cô ta sẽ không thay đổi?

Dù sao, tên Tống Đầu Gỗ kia biết thả thính như vậy.

Huống hồ đối tượng của Trình Lâm Tiên Tử, 'đóa hoa Thiên Đình viễn cổ' @#%× Tiên Tử hiện tại đã thay đổi phong cách rất lớn. Vỏ bên ngoài thì vẫn là cái vỏ kia, nhưng nội tại đã không còn là nội tại từng có, hoàn toàn có thể dùng cụm từ 'cảnh còn người mất' để hình dung.

[Có lẽ ta nên nghĩ cách chiếm trước phần diễn của @#%× Tiên Tử, khiến cô ấy không có vai để diễn, cưỡng ép cô ấy quay trở về khuôn mẫu đóa hoa Thiên Đình viễn cổ? Để Trình Cẩu Đản tiên tử không thay lòng đổi dạ?]

Ngoài ra… mặc dù lần gặp trước Tống Đầu Gỗ bảo mình đang đùa, nhưng gần đây, sâu trong nội tâm Sở các chủ lại bắt đầu hoài nghi tính khả năng của việc 'Tống Thư Hàng có phải là con cái hay hậu duệ của Tống Đầu Gỗ không'.

Sở dĩ cô lại nảy ra suy đoán như vậy, là bởi vì Tống Thư Hàng dựa vào bản lĩnh khiến bản thân hắn mang thai rồi!

Đứa con trong bụng hắn hiện tại còn đang khỏe mạnh trưởng thành!

Nếu Tống Thư Hàng có thể nhảy qua khâu ‘bạn gái’ này, tự lực cánh sinh, tự mình sinh con… Vậy tại sao Tống Đầu Gỗ không thể làm được.

Dù sao đều là họ Tống cả.

Nói không chừng họ Tống đều có năng lực ẩn giấu này?

Nếu giữa Tống Thư Hàng và Tống Đầu Gỗ thật sự có một tầng quan hệ máu mủ… vậy lúc các cô nhìn thấy Tống Thư Hàng lần đầu tiên, thì có thể giải thích tại sao rõ ràng cảm thấy hắn và Tống Đầu Gỗ có dáng vẻ hoàn toàn khác biệt, nhưng kiểu gì cũng sẽ vô thức nhận nhầm hắn.

Cọng tóc ngố Sở các chủ xoay chầm chậm, ‘nhìn’ bản thể của Tống Thư Hàng, cùng với hoa sen ‘thai nghén sinh mệnh mới chi đạo’ bên cạnh, trong lòng đã có đáp án khẳng định.

Đây là Tống Đầu Gỗ đang âm thầm ra tay trợ giúp Tống Thư Hàng.

Suy đoán của cô, tám chín phần mười.

Nhưng Sở các chủ cũng không định chia sẻ suy đoán này với tổ vong linh hai người.

Tổ vong linh hai người cứ tiếp tục sắm vai ‘vong linh yên giấc nghìn thu’ đi. Chuyện còn lại hãy để cho người sống như cô làm thay!

Miệng cô phụ họa theo lời của bạch cốt và u linh long: “Đây quả thật là Trường Sinh chi đạo của Trình Lâm, ta đã từng tận mắt nhìn thấy Trường Sinh chi đạo của cô ấy, sinh ra một đứa bé.”

Đó là sau khi Bích Thủy Các hủy diệt, Trình Lâm từng hiện lên thi triển ‘Trường Sinh chi đạo’.

“Xem ra, là Trình Lâm Tiên Tử đang ra tay trợ giúp Tống Thư Hàng.” Giọng điệu bạch long tỷ tỷ có chút sa sút.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Trình ~ Cẩu Đản ngốc ngốc?”

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu trả lời: “Đúng vậy, Tạo Hóa Tiên Tử, gần đây Trình Cẩu Đản tiền bối vẫn luôn duy trì liên hệ với Tống tiền bối.”

Bên cạnh da đen Tử, trong lòng Bạch Cốt Tiên Cơ như có điều suy nghĩ.

Hai tay cô ôm ngực, dùng tụ đại nhân tâm (?) của bản thân để âm thầm che chắn ngón tay trong tư thế đang ôm.

Sau đó cô âm thầm thi pháp, trên đầu ngón tay cô ngưng tụ ra một khúc xương ngón tay 'mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ' thu nhỏ. Xương ngón tay thu nhỏ trông tựa như một bao ngón tay vậy, bám trên ngón tay màu xanh nhạt của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Mượn sự che chắn từ tụ đại nhân tâm, ngón tay Bạch Cốt Tiên Cơ khều nhẹ, dựa theo một loại tiết tấu đặc thù tạo ra động tác cùng loại với 'một tay kết ấn'.

Theo động tác của cô, 'mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ' bám trên đầu ngón tay cô bắt đầu tản ra một loại sóng gợn 'trinh sát', loại sóng gợn trinh sát này chỉ hữu hiệu với Tống Đầu Gỗ.

Một lát sau…

Con ngươi Bạch Cốt Tiên Cơ hơi trầm xuống, lông mi thật dài khẽ vỗ.

Pháp thuật 'mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ' truyền cho cô phản hồi chân thật nhất, đây là phản hồi cộng hưởng thuộc về Tống Đầu Gỗ!

Qua nhiều năm như vậy, bí pháp 'mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ' đã cải tiến nhiều lần trong tay cô, có được càng nhiều chức năng tiên tiến!

'Ngươi giấu được người khác, nhưng không giấu được ta'. Bạch Cốt Tiên Cơ thầm nghĩ.

Nhưng cô cũng không định chia sẻ tình báo này cho hai vị 'tỷ tỷ' bạch long và Sở các chủ của Tống Đầu Gỗ.

Tổ tỷ tỷ hai người chỉ cần sắm vai nhân vật 'tỷ tỷ tri tâm' là tốt rồi. Chuyện còn lại, cứ để người trẻ tuổi như cô đến làm thay!

Lúc này, cô ước gì bạch long tỷ tỷ có thể trở về; nếu như cọng tóc ngố Sở các chủ cũng bởi vì thất vọng mà quay về thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, vậy thì càng tốt hơn.

"Sắp kết thúc rồi, hiệu quả chuyển sinh của hoa sen sắp hoàn thành rồi." Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen mong đợi nói.

Cô có ký ức của Vũ Nhu Tử, đã từng tận mắt thấy giảng pháp mà Trình Lâm Tiên Tử lưu lại trong di tích, từng xem quá trình thai nghén sinh mệnh mới chi đạo của Trình Lâm.

Cho nên, lúc nhìn thấy vầng trăng Trường Sinh Giả đại đạo trên hoa sen kia bắt đầu tỏa ra ánh sáng chói lọi, cô lập tức biết hoa sen chuyển sinh này sắp tiến vào giai đoạn cuối.

‘Bản thân thi’ của Tống tiền bối và ‘linh quỷ’ sắp kết hợp xong rồi.

Ước chừng hai hô hấp sau.

Hoa sen do Trường Sinh chi đạo biến thành từ từ mở ra.

Nhưng trên đài sen lại không có vật gì!

Không có gì cả.

Bản thân thi biến mất…

Linh quỷ tiên tử cũng biến mất luôn…

Tống Đầu Gỗ mà Sở các chủ và Bạch Cốt Tiên Cơ muốn gặp cũng không xuất hiện.

“Xảy ra chuyện gì? Thất bại rồi ư?” Bia đá đạo hữu đang cắm bên cạnh ‘Cửu Tu chi mộ’ nơi xa hỏi.

“Không có gì cả? Tại sao lại như vậy?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trực tiếp bay lên khỏi vai nhục thân Tống Thư Hàng, hướng về phía đài sen kia.

Nhưng mà, ngay lúc móng vuốt của cô hạ xuống, có một bóng dáng đột nhiên lóe lên trên đài sen. Bóng dáng này dịu dàng duỗi tay, lấy cổ tay mình làm giá, đón được móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đang rơi xuống.

“Có gì đó!” Vũ Nhu Tử da đen hô lên.

“Là cái kia? Là Bá Thi?” Bạch Cốt Tiên Cơ há miệng, muốn kêu lên thân phận của bóng dáng kia. Nhưng cô vừa mở miệng lại cảm thấy như bị gì đó quấy nhiễu, không cách nào nhớ ra tên của ‘bóng dáng trên đài sen’, cũng có thể là đối phương còn chưa có tên.

Cọng tóc ngố Sở các chủ hơi rung nhẹ, đáp: “Là thi thứ ba * bản thân thi của trảm tam thi, rốt cuộc cũng ngưng tụ thành công. Nhưng chịu ảnh hưởng từ ‘thần công quên mất rồi’, thi thứ ba của Thư Hàng có thể xảy ra biến hóa.”

Cũng không phải trong suốt, chỉ là cảm giác tồn tại bị tiêu trừ triệt để.

Rõ ràng đang đứng trước mặt mọi người, nhưng nếu hắn không hành động thì ngay cả Trường Sinh Giả cũng sẽ xem nhẹ đối phương.

Sau khi ‘thần công quên mất rồi’ tầng thứ chín của thi thứ ba Tống Thư Hàng + ‘thần công quên mất rồi’ tầng thứ chín của linh quỷ tiên tử đồng bộ, lập tức đẩy cảnh giới của bộ thần công này lên cấp độ vượt qua ‘Kiếp Tiên cửu phẩm’, ngay cả Trường Sinh Giả cũng chịu ảnh hưởng quấy nhiễu rất mạnh.

“Lại nói, nếu như thi thứ ba và linh quỷ của Tống tiền bối kết hợp… Vậy linh quỷ tiên tử đâu? Sẽ biến thành thi thứ ba ư?” Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen suy tư hỏi.

Lại nói, dường như cô có thể nhớ được linh quỷ tiên tử, cũng không chịu ảnh hưởng từ ‘thần công quên mất rồi’.

Vũ Nhu Tử da đen vừa nói xong, có một hào quang nhẹ nhàng lóe lên trên đài sen, linh quỷ tiên tử tết bím tóc bước xuống đài sen.

Nhưng trên đài sen, dường như móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn đứng trên ‘cánh tay’ nào đó.

Ngoại trừ linh quỷ tiên tử, trên đài sen… còn có một vật tồn tại!

Chương 2845: Một quyển sách mà mỗi một người đàn ông đều nên có

Nhìn linh quỷ tiên tử bước ra khỏi đài sen, mấy vị tiên tử có mặt đều sững sờ.

“Linh quỷ tiên tử không đồng bộ ư? Một bước trảm tam thi cuối cùng vẫn thất bại rồi à?” Bạch Cốt Tiên Cơ nhíu mày nói.

Sao mà một vòng trảm tam thi cuối cùng của Tống Thư Hàng lại cứ nặn ra như kem đánh răng sắp dùng hết vậy, không thể dứt khoát lưu loát một chút ư?

“Bên chỗ ta còn có một cánh tay!” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ phát ra tiếng. Cô có thể cảm giác được hiện tại mình vẫn đang đứng trên một cánh tay.

Nói cách khác, ngoại trừ linh quỷ tiên tử ra, trên đài sen này còn có một ‘người’.

Nhưng một vòng trảm tam thi cuối cùng của Tống Thư Hàng không phải muốn ‘bản thân thi’ và ‘linh quỷ tiên tử’ đồng bộ ư? Hiện tại linh quỷ tiên tử đã đi xuống đài sen rồi, vậy kẻ lưu lại chỗ này, là ai?

Rốt cuộc trảm tam thi này có thành công hay không?

“Hẳn là thành công rồi.” Bạch long tỷ tỷ cẩn thận nói.

Cô vẫn luôn quan sát biến hóa của Tống Thư Hàng, lúc này thực lực của Tống Thư Hàng bản thể lại bắt đầu tăng trưởng.

Bí pháp trảm tam thi, mỗi khi trảm một thi đều như đột phá một cảnh giới nhỏ, khiến thực lực của bản tôn tăng lên. Nhìn từ phản hồi của Tống Thư Hàng bản thể thì hẳn là thi thứ ba ‘bản thân thi’ đã thành công.

Về phần vì sao linh quỷ tiên tử lại một mình bước xuống ‘đài sen’, có thể là vì ‘thi thứ ba’ chỉ đồng bộ với một bộ phận của linh quỷ tiên tử?

Hoặc là, có những thứ khác thay thế linh quỷ tiên tử?

Hoặc là, linh quỷ tiên tử có thể tùy ý hoán đổi giữa hai trạng thái ‘thi thứ ba’ và ‘linh quỷ tiên tử’?

…

…

Trong lúc nói chuyện.

Linh quỷ tiên tử ôm quyển sách thật dày đi tới trước mặt cọng tóc ngố Sở các chủ.

Mặt cô hàm chứa nụ cười điềm tĩnh, con ngươi xinh đẹp cực kỳ long lanh bởi đã đong đầy nước mắt.

Cọng tóc ngố Sở các chủ: “? ? ?”

Linh quỷ tiên tử chớp mắt, sau đó duỗi tay điểm một cái lên mi tâm của mình, tựa như nhấn xuống một nút ấn nào đó.

Ngay sau đó, cảm giác tồn tại của cô trở nên rõ ràng.

Cô không trong suốt hóa, thông tin cá nhân của cô cũng không bị che đậy nữa.

“Diệp Tư!” Trong lòng cọng tóc ngố Sở các chủ hơi động, vào thời khắc này, rất nhiều tin tức bị che đậy trong đầu đã khôi phục hoàn toàn, hô lên tên thật của linh quỷ tiên tử trước mắt.

“Các chủ, ta trở về rồi đây.” Linh quỷ tiên tử nhấc váy xoay một vòng, thi thễ với Sở các chủ: “Có một khoảng thời gian không nghe các chủ cô gọi ta như vậy.”

Sau khi Bích Thủy Các bị diệt, đối với Diệp Tư, Sở các chủ vừa là các chủ, vừa là sư phụ, vừa là mẹ, là người vô cùng quan trọng với cô.

Cọng tóc ngố Sở các chủ dựng thẳng lên, hỏi: “Cô dung hợp với ‘bản thân thi’ của Tống Thư Hàng rồi ư?”

“Có thể nói là dung hợp rồi, cũng có thể nói là chưa dung hợp… Bọn ta không dung hợp trên phương diện ‘thân thể’, nhưng đã hoàn thành dung hợp ở phương diện ‘năng lượng’. Mượn Trường Sinh chi đạo của Trình Lâm Tiên Tử, thi thứ ba có được ‘thân thể’ thuộc về mình. Hiện tại, quan hệ giữa thi thứ ba và ta tựa như thai long phượng vậy, việc này còn ổn thỏa tốt đẹp hơn dự tính của ta.” Linh quỷ tiên tử nhỏ nhẹ trả lời.

Trên thực tế, người đứng trước mặt Sở các chủ cũng chỉ là một thể xác.

Diệp Tư chân chính đang ở trong không gian đặc thù kia, là người phát ngôn của Trình Lâm.

Lúc đầu, cô định lưu lại ‘thể xác’ này cho thi thức ba, để ‘thi thứ ba’ hoàn thành trong suốt hóa.

Kết quả giữa đường, đột nhiên có người nhúng tay vào nghi thức trảm tam thi, thông qua ‘đạo thai nghén sinh mệnh mới của Trình Lâm’, tái tạo một thân thể song bào thai đồng bộ năng lượng với Diệp Tư.

Lúc này, thi thứ ba bản thân thi của Tống Thư Hàng đang đứng trên đóa hoa sen kia. Lúc thể xác ‘linh quỷ tiên tử’ của Diệp Tư nhấn xuống nút ấn nơi mi tâm, cảm giác tồn tại của thi thứ ba càng trở nên hư vô!

Hiện tại giữa linh quỷ tiên tử và hắn có chung công pháp, chung năng lượng, thiên phú đặc thù cũng có thể dùng chung. Mà mượn loại cùng chung này, linh quỷ tiên tử có thể chuyển dời toàn bộ trạng thái ‘tiểu trong suốt’ lên người thi thứ ba trong thời gian ngắn. Ngược lại cũng thế, thi thứ ba cũng có thể thông qua nút ấn, chồng toàn bộ trạng thái ‘tiểu trong suốt’ lên người linh quỷ tiên tử.

“Cô vẫn luôn trên người Tống Thư Hàng ư? Cô đang làm gì, vì sao trước đó cô lại bị ảnh hưởng từ phòng tối Thiên Đạo?” Cọng tóc ngố Sở các chủ nắm chặt thời gian, dò hỏi.

“Ta đang đặt nền móng cho việc cứu lấy thế giới.” Linh quỷ tiên tử nghiêm túc trả lời: “Tránh cho Thư Hàng hối hận trong tương lai, ta đã khóc đủ nhiều rồi, cho nên tương lai, ta và hắn đều không muốn khóc tỉ tê nữa.”

Cọng tóc ngố Sở các chủ: “…”

Cô hiện tại đang dần thích ứng với trạng thái cá mặn, đột nhiên có chút không thích ứng với loại mục tiêu nhiệt huyết như cứu thế giới này.

[Các chủ, có người nào mà cô muốn gặp một lần không?] Linh quỷ tiên tử đột nhiên dùng phương thức truyền âm nhập mật hỏi.

Cọng tóc ngố Sở các chủ khẽ cuộn lại: [Là hắn?]

Quả nhiên là Tống Đầu Gỗ âm thầm trợ giúp Tống Thư Hàng hoàn thành vòng cuối cùng của trảm tam thi.

Hiện tại hắn đang ở gần đây ư?

[Các chủ cô vỗ đầu ta đi.] Linh quỷ tiên tử truyền âm.

Cọng tóc ngố Sở các chủ hơi duỗi dài ra, một cọng tóc vỗ nhẹ lên linh quỷ tiên tử, có vẻ rất cưng chiều.

Mà ngay lúc tóc ngố của cô rơi lên đầu linh quỷ tiên tử, 'ánh mắt' của cô lập tức được khai quang, nhìn thấy một vài hình ảnh ẩn giấu.

Cô nhìn thấy trên đài sen đang đứng một 'Tống Thư Hàng', đây chính là bản thân thi của Tống Thư Hàng.

Lúc này bản thân thi đang duỗi cánh tay, cẩn thận nâng móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ. Dường như cảm ứng được 'cái nhìn chăm chú' của cọng tóc ngố Sở các chủ, vị bản thân thi trong suốt này gật đầu mỉm cười ôn hòa với Sở các chủ.

Đồng thời, cọng tóc ngố Sở các chủ lại đột nhiên phát hiện bên cạnh mình… Hoặc nói là bên cạnh Tống Thư Hàng đang đứng một bóng hình hư ảo.

"Một đoạn thời gian không gặp, nhìn thấy dáng vẻ rất có tinh thần của cô, ta yên tâm rồi. Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài hóng gió, vốn tưởng rằng chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô từ xa, bây giờ còn có cơ hội trò chuyện với cô, thật sự là quá tốt rồi." Bóng hình hư ảo này dịu dàng nói.

Giọng nói nhu hòa kia dường như có thể vỗ về nội tâm nôn nóng của người khác, vừa mở miệng trước hết đã cường thế có được hiệu quả hảo cảm +1.

Hơn nữa, bóng dáng hư ảo này nói chuyện rất có kỹ xảo.

Vừa mở miệng đã biểu đạt nỗi niềm nhung nhớ của bản thân.

Tiếp đó biểu đạt rằng bản thân 'khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài hóng gió', ám chỉ với tình cảnh bây giờ của mình thì muốn ra ngoài một chuyến không hề dễ dàng.

Câu 'chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô từ xa' sau đó đã đặt bản thân tại một góc độ bi tình, gợi nên xúc động trong lòng người nghe.

Câu ‘có cơ hội trò chuyện với cô, thật sự là quá tốt rồi’ cuối cùng thì biểu đạt niềm vui hiện tại của hắn.

Nếu điểm tối đa là 100, vậy ít nhất trình độ cũng phải từ 85 điểm trở lên.

[Trong lời này của ngươi thiếu một chữ ‘các’ nhỉ.] Cọng tóc ngố Sở các chủ chầm chậm xoay tròn, truyền âm trả lời.

Đối diện.

Bóng hình hư ảo kia duỗi tay sờ nhẹ lên cọng tóc ngố Sở các chủ, dùng bàn tay trùm kín cả cọng tóc ngố.

Sau đó tay kia của hắn giơ ra sau lưng, biến ra một quyển sách thật dày.

‘Sở Quỳnh Quỳnh chỉ nam + công thức đối ứng’.

Sau đó ngón tay hắn lật qua lật lại, lật tới trang làm thế nào để phân tích tâm tình của Sở Quỳnh Quỳnh thông qua nét mặt và giọng điệu.

Một lát sau, ngón tay bóng hình hư ảo có hơi cứng đờ.

Hiện tại Sở các chủ là một cọng tóc ngố… hơn nữa đối thoại là ‘truyền âm’, giọng điệu càng không nghe tỉ mỉ được.

Vậy chỉ có thể lên công thức ứng đối.

Hỏi: Sở Quỳnh Quỳnh nói “Trong lời này của ngươi thiếu một chữ ‘các’ nhỉ” thì phải trả lời thế nào?

Chương 2846: Thời gian tối đa ba năm, tất cả vấn đề đều có thể được giải quyết

Giải đáp: (1)

∵ Mục tiêu công thức là Sở Quỳnh Quỳnh.

∵ Các loại trị số của công thức giới hạn từ +10 đến -10.

Giả thuyết: Trị số cảm xúc của Sở Quỳnh Quỳnh là x, câu trả lời tiêu chuẩn của bên ta là y, kết cục của bên ta là z. Tức z=x-y.

∵ Hiện tại cọng tóc ngố Sở Quỳnh Quỳnh mềm mại, không chống cự, bản thể của cô cũng không trực tiếp hiện thân.

∵ Phỏng đoán cảm xúc hiện tại của cô tương đối ổn định, cũng không trực tiếp tiến vào giai đoạn cáu kỉnh, vậy lấy giá trị của x là số chính giữa, x=5.

∵ 5 là đường giá trị nguy hiểm, thấp hơn 5 có thể dẫn nổ Sở Quỳnh Quỳnh, mang đến nguy cơ không thể dự đoán.

∵ Giá trị của y nhất định phải ≤ 0.

∵ Trong [công thức tìm đường sống], giá trị của z nhất định phải lớn hơn 5. Thế cục trước mắt, tranh thủ đạt được độ thông cảm thấp nhất.

∵ Giá trị của z = 6.

∵ z=x-y, 6=5-y.

∵ y=-1

Giải: Ta nhất định phải lựa chọn câu trả lời không đi đường bình thường, lấy phương thức trả lời -1 để ứng đối vấn đề của Sở Quỳnh Quỳnh.

Bằng không, cho dù có trả lời chính diện cũng sẽ khiến cảm xúc vốn chỉ còn 5 của Sở Quỳnh Quỳnh giảm đi 1 điểm, tiến vào tình thế nguy hiểm 4 điểm.

Trong nháy mắt, bóng hình hư ảo đã hoàn thành suy tính trong đầu.

Hắn duỗi tay ấn nhẹ một cái, cất đi quyển 'Sở Quỳnh Quỳnh chỉ nam + công thức đối ứng'. Đồng thời, một bàn tay to dùng để 'sờ đầu' che khuất cọng tóc ngố Sở các chủ cũng thừa cơ nới lỏng ra.

[Không đi đường thường, nhất định phải áp dụng phương thức trả lời -1 cực đoan.] Bóng hình hư ảo hàm ý cười, trong lòng đã có một đáp án.

Câu trả lời -1 tốt nhất chính là trực tiếp thô bạo dời đi mâu thuẫn.

Bóng hình hư ảo vừa sờ nhẹ Sở tóc ngố, vừa lên tiếng: "Quỳnh Quỳnh, cô có muốn trở thành nữ…"

Sở các chủ lập tức khẩn trương, tóc ngố rõ ràng có chút mất tự nhiên.

"Nhi của ta." Bóng hình hư ảo tạm nghỉ xả hơi rồi nói tiếp: "Để ta dùng 'chuyển sinh chi pháp', trực tiếp sinh cô ra một lần, khỏi phải ở trong suối nguồn sự sống của Bá Tống nữa?"

Cọng tóc ngố Sở các chủ: "…"

Bốp!

Tóc ngố hóa thành roi, quất mạnh lên cổ tay bóng hình hư ảnh, lưu lại một dấu đỏ rực.

Phương thức nói chuyện tạm nghỉ lấy hơi này của ngươi, sao lại không lấy hơi chết ngươi luôn đi?

"Ha ha ha." Bóng hình hư ảo cười nhẹ một tiếng.

Nguy cơ được giải trừ.

Có đôi khi, lúc đối mặt với tai nạn lớn, có thể lựa chọn dùng tai tạn nhỏ để tránh tai. Ẩu đả 50 điểm thì tốt hơn 90 điểm nhiều.

"Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta." Nhưng lúc này, cọng tóc ngố Sở các chủ lại lên tiếng.

Tay bóng hình hư ảo cứng đờ: "…"

Ngay sau đó, hắn lộ ra nụ cười dịu dàng nhất: "Không có 'các', ở đâu ra 'các'? Lúc này đây, trước mắt ta chỉ có cô và tóc ngố của cô thôi."

"Ta quay phim lại rồi." Cọng tóc ngố Sở các chủ nói: "Lát nữa ta sẽ thông qua chức năng 'mạng chat Tu Chân', gửi đoạn video này cho tổ vong linh hai người kia.”

Bóng hình hư ảo: “Ha ha, ha ha, ha ha.”

Nụ cười dần mất đi linh hồn.

“Chúng ta không còn trẻ nữa, dù là Trường Sinh Giả không bị năm tháng bào mòn, nhưng từ viễn cổ đến nay, đã quá lâu quá lâu rồi.” Cọng tóc ngố Sở các chủ thở dài nói.

Bóng hình hư ảo hơi khụng lại, nụ cười trên mặt dần thu liễm.

Chốc lát sau, hắn nghiêm túc nói: “Yên tâm đi… giữa chúng ta sẽ có một đáp án hoàn mỹ. Hơn nữa, ta sẽ không để cô chờ quá lâu.”

Cọng tóc ngố Sở các chủ nghe nói như thế, trong lòng lại giật mình. Cô không ngờ có thể nghe từ miệng đối phương câu trả lời rõ ràng như thế.

“Từ viễn cổ đến bây giờ, tuy là rất dài, nhưng cũng rất ngắn. Yên tâm đi, tối đa bốn năm nữa, không đúng… Tối đa hơn ba năm một chút thôi là đủ rồi.” Bóng hình hư ảo đáp.

Cọng tóc ngố Sở các chủ: “Chỉ cần ba năm ư?”

“Đúng vậy, ba năm là đủ rồi.” Bóng hình hư ảo nói.

Ba năm sau… là hợp pháp rồi!

Cọng tóc ngố Sở các chủ: “Ba năm, cũng rất nhanh.”

“Ta phải đi rồi.” Bóng hình hư ảo dịu dàng nói: “Thời gian hóng mát của ta sắp đến.”

Cọng tóc ngố Sở các chủ hỏi: “Bây giờ ngươi vẫn không thể tùy ý xuất hiện ở hiện thế ư?”

“Thời cơ còn chưa tới.” Bóng hình hư ảo đáp, hắn không thể gây hại cho Bá Tống. Cho nên, dựa vào ‘thần công quên mất rồi’ cấp 9+ sau khi chồng lên, hắn hiện thân trong thời gian ngắn đã là cực hạn.

“Có điều yên tâm, chỉ cần có cơ hội ra ngoài hóng gió, ta nhất định sẽ tới tìm cô.” Bóng hình hư ảo cam đoan.

“Chăm sóc tốt cho mình.” Cọng tóc ngố Sở các chủ nói.

“Cô cũng thế, ngoan ngoãn ở trong ‘suối nguồn sự sống’ của Bá Tống khôi phục… Trong thời gian ta không ở đây, nhất định phải chăm sóc tốt cho mình.” Bóng hình hư ảo nói.

Dứt lời, bóng dáng của hắn bắt đầu dần tiêu tán, hóa thành điểm sáng biến mất bên trong ‘tầm nhìn’ của cọng tóc ngố Sở các chủ.

Cọng tóc ngố Sở các chủ hơi cuộn lên.

Mà bản thể của cô đang nâng hai tay, trong tay có một tấm phù văn ‘pháp thuật thác ấn’.

Thứ ghi lại trong tấm phù văn này không phải hình ảnh, mà là câu nói cuối cùng kia [giữa chúng ta sẽ có một đáp án hoàn mỹ. Hơn nữa, ta sẽ không để cô chờ quá lâu.]

Câu nói này, phát đi phát lại nhiều lần.

Nhưng ký ức vừa rồi của Sở các chủ lại trở nên mơ hồ. Ký ức từ sau khi tóc ngố được khai quang nhìn thấy bóng hình hư ảo đều tiêu tán theo bóng hình hư ảo kia, đồng bộ tiêu tán.

Chỉ để lại tấm phù văn kèm ‘lời nhắn’ này trong tay.

Là ảnh hưởng của ‘thần công quên mất rồi’ cấp 9+? Hay là bị ảnh hưởng từ trạng thái khác?

“Ba năm, ba năm sau là thời gian đặc thù gì?” Sở các chủ bản thể thổi bong bóng trong suối nguồn sự sống.

Tiểu trợ lý hạch tâm còn tưởng Sở các chủ đang hỏi thăm cô, sau khi cô kiểm tra trong cơ sở dữ liệu của mình một lần thì trả lời: “Ba năm sau, là lúc Bá Tống gần tròn 22 tuổi. Trong pháp luật Trung Quốc, 22 tuổi là tuổi có thể kết hôn hợp pháp của nam giới.”

Sở các chủ: “…”

Người nói vô ý, người nghe có tâm.

Sở các chủ lặn nửa gương mặt xuống suối nguồn sự sống, phun ra một chuỗi bong bóng.

Hơn ba năm sau, tuổi kết hôn hợp pháp của Tống Thư Hàng… Hơn ba năm sau, Tống Đầu Gỗ nói sẽ giải quyết quan hệ với cô một cách hoàn mỹ.

“Ta cảm thấy phải làm chút gì đó.” Sở các chủ thong thả nói.

Không thể tiếp tục cá mặn như thế nữa.

Có lẽ, cô nên cân nhắc việc chủ động liên hệ với Sở two.

…

…

Một bên khác.

Sau khi bóng hình hư ảo tiêu tán trong ‘tầm nhìn’ của Sở các chủ thì lại ngưng tụ một lần nữa trên không trung đài sen nơi ‘bản thân thi’ đang đứng, cũng mở ra một cánh cửa không gian ở đó.

Nhưng hắn không lập tức đi vào mà ở lại phía trên ‘bản thân thi’ của Tống Thư Hàng lẳng lặng chờ đợi, thời gian hắn nán lại không nhiều lắm.

Chốc lát sau.

Bạch long tỷ tỷ đối diện đột nhiên mở cánh cửa không gian, chui vào trong đó biến mất không thấy.

Thoạt nhìn tựa như rời khỏi phương thế giới này vậy.

Nhưng trên thực tế, linh thể của cô lại thông qua lực lượng không gian lười biếng bơi đến phạm vi đài sen, tiếp xúc với bóng hình hư ảo.

“Đã lâu không gặp, bạch long tỷ tỷ.” Bóng hình hư ảo mỉm cười nói: “Chúc mừng bạch long tỷ tỷ thành công thoát thân khỏi đại đạo ‘Thiên Đình viễn cổ’.”

“Vì sao không đến đảo thần bí gặp ta?” Bạch long tỷ tỷ trực tiếp nói.

Trong góc độ thị giác của bạch long tỷ tỷ, cô không nhìn thấy bóng hình hư ảo trò chuyện với cọng tóc ngố Sở các chủ trước đó.

Từ tầm nhìn của cô, không lâu sau khi xác định ‘Bá Tống’ thuận lợi chém ra thi thứ ba, dưới sự lùng tìm của cô, rốt cuộc trên không trung đài sen tìm được ‘cánh cửa không gian’ này.

Mà bóng hình hư ảo đang đứng ngay dưới cánh cửa không gian, cứ như đang chờ cô.

Chương 2847: Ta trở về rồi – Hoan nghênh trở về!

Khác với loại tình cảm được bồi dưỡng khi Tống Đầu Gỗ sinh hoạt, trưởng thành trong thời gian dài ở Bích Thủy Các với Sở Quỳnh Quỳnh, giữa bạch long tỷ tỷ và Tống Đầu Gỗ vẫn luôn duy trì một loại tình cảm 'hồng nhan tri kỷ'.

Trước đây Tống Đầu Gỗ nhỏ yếu trước mặt thủy tổ bạch long chính là một tiểu lão đệ, mà thủy tổ bạch long cường đại cũng vẫn luôn dùng thân phận 'tỷ tỷ tri tâm' + hậu viện cường lực + người lớn trong nhà để chung sống với hắn.

Mỗi lần sau khi Tống Đầu Gỗ bị người ta đánh khóc thì sẽ chạy đến chỗ thủy tổ bạch long cầu che chở.

Thỉnh thoảng còn có thể dẫn bạch long tỷ tỷ ra ngoài lấy lại danh dự, gỗ giả long uy, biến kẻ địch đánh mình phát khóc thành kẻ mang gấp đôi nước mắt trở về.

Thỉnh thoảng còn có trải nghiệm Tống Đầu Gỗ tự tìm đường chết, bị một đôi long quyền của bạch long tỷ tỷ đánh nổ…

Loại tình cảm này rất thuần túy, không có tạp chất.

Thủy tổ bạch long vẫn luôn dùng tâm thái cưng chiều tựa như tỷ tỷ mà đối mặt với Tống Đầu Gỗ.

Nếu chỉ như vậy, loại phương thức chung sống này không có vấn đề.

Nhưng thời gian là pháp thuật kỳ diệu nhất, nó có thể khiến sinh linh trưởng thành, làm người ta thay đổi.

Tống Đầu Gỗ cũng sẽ trưởng thành.

Dù hắn vẫn luôn tìm chết, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc hắn trưởng thành.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, hắn trưởng thành từ trạng thái 'tiểu lão đệ', trở thành không còn là 'tiểu lão đệ' nữa.

Dưới tác dụng pháp thuật của thời gian…

Lúc bạch long tỷ tỷ không cách nào lại dùng tâm thái đối đãi với ‘tiểu lão đệ’ để đối xử với Tống Đầu Gỗ, quan hệ giữa hai người hiển nhiên bắt đầu trở nên phức tạp.

Nhưng bởi vì sự dè dặt của bản thân bạch long tỷ tỷ, mãi cho đến cuối cùng, lúc cô chết vào quan tài, quan hệ giữa cô và Tống Đầu Gỗ cũng không tiến thêm một bước.

Ngược lại sau khi ‘chết’ một lần, bạch long tỷ tỷ khám phá ra rất nhiều thứ, tâm tính cũng xảy ra chuyển biến.

Thứ như ‘chết’ này, thật sự là trải nghiệm quý báu nhất cuộc đời.

Có đôi khi, rất nhiều thứ không nhìn thấu được, không giải thích được, không bỏ xuống được, sau khi chết một lần là có thể nhìn thấu, buông xuống tất cả.

Có điều thông suốt thì thông suốt, có một số việc cần hai bên cùng làm mới có hiệu quả.

Chỉ là một bên thông suốt cũng không có chút ý nghĩa nào!

…

…

Bên cạnh cửa không gian.

Bóng hình hư ảo thành thật trả lời vấn đề của bạch long tỷ tỷ: “Vốn trước đó không lâu ta định đi đến đảo thần bí, sau đó gặp tỷ một lần.”

Bạch long tỷ tỷ: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, Thiên Đế phá hoại kế hoạch của ta. Cô ấy đến đảo thần bí trước ta một bước, truyền ‘Thiên Đế chi đạo’ cho Kim Quái…” Bóng hình hư ảo ngẩng đầu nhìn trời.

Bạch long tỷ tỷ suy nghĩ chốc lát, quả thực, tuyến thời gian rất khớp.

Đối với chuyện này, Tống Đầu Gỗ quả thực cũng không nói dối, chỉ có thể nói cờ của Thiên Đế á á nè cao hơn một chiêu.

“Xem như ngươi giải thích hợp lý, tha cho ngươi một mạng.” Bạch long tỷ tỷ trả lời: “Như vậy, hiện tại ngươi định khi nào đến long mộ của ta ở đảo thần bí?”

“Sẽ đi… Nhưng mà, cụ thể khi nào đi đến long mộ trên đảo thần bí lại không phải do ta quyết định.” Bóng hình hư ảo đáp.

Bạch long tỷ tỷ: “? ? ?”

“Trạng thái hiện tại của ta chỉ có thể hiện thân ngắn ngủi tại hiện thế. Tựa như phạm nhân trong ngục giam vậy, thỉnh thoảng ra ngoài hóng gió. Mà muốn đi đến đảo thần bí cần sự phối hợp của hắn.” Bóng hình hư ảo nhẹ nhàng chỉ về phía Tống Thư Hàng bản thể nơi xa.

Bạch long tỷ tỷ nhíu mày.

Không chỉ là cô, kỳ thực phàm là người từng gặp Tống Thư Hàng, khẳng định đều sẽ suy đoán mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Tống Đầu Gỗ. Mà bây giờ, câu trả lời của Tống Đầu Gỗ càng xác thực một điểm này.

“Thư Hàng là con của ngươi à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Không, là cha ta.” Bóng hình hư ảo trưng ra bản mặt chân thành nói.

Vừa dứt lời, long quyền của bạch long tỷ tỷ nện trên người hắn, đập hắn ngã xuống đất. Có điều, cũng không đau.

“Chỉ đùa chút thôi, bạch long tỷ tỷ.” Bóng hình hư ảo cười nói.

Bạch long tỷ tỷ thu hồi long quyền, cô trầm mặc chốc lát rồi đột nhiên nói: “Sau khi chết một lần, ta nghĩ thông suốt rất nhiều.”

Bóng hình hư ảo ngồi xếp bằng, ngẩng đầu nhìn bạch long tỷ tỷ: “Nghĩ thông suốt cái gì?”

“Nghĩ thông suốt xem làm thế nào đối mặt với quan hệ giữa chúng ta.” Bạch long tỷ tỷ đáp: “Cho nên…”

“Cho nên bạch long tỷ tỷ rốt cuộc không lảng tránh ta nữa, không còn xem ta như tiểu lão đệ rồi ư?” Bóng hình hư ảo đột nhiên cười một tiếng.

Bạch long tỷ tỷ: “Ừm.”

“Tử vong thật sự là thứ kỳ diệu, khiến người mê mẩn.” Bóng hình hư ảo nói: “Bạch long tỷ tỷ đã hạ quyết tâm, vậy nếu ta không chính diện đáp lại quyết tâm của tỷ thì có vẻ như ta quá nhu nhược rồi.”

Bóng hình hư ảo vừa nói vừa đứng lên.

Sau đó, hắn tự tin nói: “Thời gian ba năm, ba năm sau, ta sẽ cho chúng ta một kết cục hoàn mỹ.”

“Kết cục hoàn mỹ thế nào?” Sau khi bạch long tỷ tỷ vừa hỏi xong thì lại lắc đầu nói: “Quên đi, ta chỉ nghĩ thông suốt nên muốn nói cho ngươi biết suy nghĩ của bản thân. Ngươi quyết định thế nào là chuyện của ngươi.”

Cũng lắm thì, coi như tỷ tỷ cả đời đi.

Dù sao, cũng không khác là mấy.

“Yên tâm đi, phương án của ta là hoàn mỹ vô khuyết.” Sau khi bóng hình hư ảo hơi khựng lại thì đột nhiên thấp giọng nói: “Bạch long tỷ tỷ, ta trở về rồi.”

“Hoan nghênh trở về.” Bạch long tỷ tỷ vô thức trả lời.

Đối diện, bóng hình hư ảo cười thoải mái một tiếng.

Sau đó, thân hình hắn bị ‘hút’ vào trong cửa không gian, biến mất không thấy.

Linh thể của bạch long tỷ tỷ dừng lại trong hư không.

Câu nói [bạch long tỷ tỷ, ta trở về rồi.] từ tính trầm thấp kia vẫn luôn vọng lại nhiều lần bên tai cô.

…

…

Sau khi bóng hình hư ảo bị hút vào cánh cửa không gian, cửa không gian đóng lại.

Tựa như Sở các chủ, ký ức của bạch long tỷ tỷ cũng bị quấy nhiễu, dần trở nên mơ hồ.

“Không cưới cần gì phải trêu chọc, nhưng bạch long tỷ tỷ là đặc biệt.” Bóng hình hư ảo lẩm bẩm.

Bây giờ vị tỷ tỷ tri tâm này đột nhiên bắt đầu đối mặt với tình cảm của bản thân cô, kể từ đó, cho dù hắn có cứng rắn cỡ nào cũng phải đối mặt.

Trên thực tế, trước đây lúc hắn đối mặt với bạch long tỷ tỷ cũng không chủ động trêu chọc… vẫn luôn là một tiểu lão đệ.

“Bạch long tỷ tỷ là đặc biệt, Sở tỷ tỷ cũng là đặc biệt, thật đỉnh nha, Tống ca ca.” Trong lúc nói chuyện, một chiếc búa khổng lồ đột nhiên ngang trời nện ra, nện trên lưng bóng hình hư ảo.

Bụp ~

Búa như nện lên trống da vậy, phát ra tiếng trầm đục.

Thận của bóng hình hư ảo bị chấn đến phát ra tiếng vọng, hắn bị nện ngã xuống đất.

“Yo, đã lâu không gặp, Bạch Cốt muội muội.” Dù thận đang vọng ra tiếng, bóng hình hư ảo vẫn có thể duy trì nụ cười dịu dàng, cười với tiên tử.

Dù có đau hơn nữa cũng không thể ngừng mỉm cười.

Bên cạnh, một bộ thể năng lượng thuần túy do xương trắng cấu thành hiện lên.

Kia là bí pháp ‘mảnh xương lớn Tống Đầu Gỗ’ của Bạch Cốt Tiên Cơ, lần này cô để bộ mảnh xương lớn này rời cơ thể hành động, điều khiển nó lẻn vào thế giới trong cánh cửa không gian.

“Mặc dù búa rất thích hợp với cô, nhưng kỳ thực cô càng thích hợp với bội kiếm hơn. Thứ như búa này, chung quy vẫn có chút dã man.” Bóng hình hư ảo bụm eo, ngồi xuống bên cạnh. Lúc này trán hắn đã toát mồ hôi lạnh, nhưng mặt vẫn mỉm cười như cũ.

Tình cảm giữa Bạch Cốt Tiên Cơ và hắn càng quái dị hơn.

Duyên phận giữa bọn họ xuất hiện từ lúc hắn bán ‘giảng pháp búa đạo’ trong nhật ký của Đông Phương Đại Đế cho Bạch Cốt Tiên Cơ.

Từ đó về sau, Bạch Cốt Tiên Cơ vẫn luôn đuổi giết hắn khắp Thiên Đình viễn cổ.

Chém lại chém… bèn thành bạn tốt.

So với thanh mai trúc mã Sở Quỳnh Quỳnh và tỷ tỷ tri tâm bạch long tiên tử, Bạch Cốt Tiên Cơ chắc chắn càng khó đối phó hơn.

Chương 2848: Lượng tin tức quá lớn

Sở các chủ là tiên tử hắn hiểu rõ nhất, hắn nắm giữ ‘Sở Quỳnh Quỳnh chỉ nam + công thức đối ứng’.

Mà bạch long tỷ tỷ là tiên tử hiểu rõ hắn nhất, bởi vì hiểu rõ, cho nên hắn thậm chí không cần nhiều lời gì, bạch long tỷ tỷ đã có thể hiểu được.

Bạch Cốt Tiên Cơ lại là tình hữu nghị chém ra được, ứng phó phí sức nhất… phương pháp xử lý tốt nhất chính là đánh một trận, đánh mệt rồi thì có thể ngồi xuống tâm sự đàng hoàng.

Nhưng vấn đề là hiện tại hắn thật sự không có sức đánh nhau với Bạch Cốt muội muội.

Cho nên, chỉ có thể dùng ngôn ngữ cao siêu để thuyết phục đối phương.

‘Hóa thân mảnh xương lớn’ của Bạch Cốt Tiên Cơ ở đối diện nhẹ nhàng tung cây búa lớn trong tay lên: “Lời ấy của Tống ca ca sai rồi, búa làm sao có thể dã man, đây chính là nội dung giảng pháp ngươi tự tay giao cho ta… Hơn nữa, ta dùng cũng rất thuận tay.”

Bóng hình hư ảo: “Hồi đó ta cầm nhầm bản thảo giảng pháp.”

Nếu sớm biết cây búa này sẽ nện trên người mình, lúc trước hắn chắc chắn phải đổi bản thảo giảng pháp ôn hòa chút, chẳng hạn như sợi chỉ pháp hoặc dây thừng pháp vân vân.

“Tống ca ca thời gian tồn tại của ngươi có hạn, hay là chúng ta đừng lãng phí thời gian, chúng ta tâm sự vào nội dung chính đi.” Bạch Cốt Tiên Cơ tung hai cây búa lên, không ngừng xoay tít trong tay tựa như xiếc ảo thuật vậy.

Bóng hình hư ảo: “Bạch Cốt muội muội muốn tâm sự nội dung gì?”

“Tiếp đến ngươi muốn ứng phó ta thế nào? Cũng muốn dùng đáp án ‘ba năm sau’ này ư?” Cây búa trong tay Bạch Cốt Tiên Cơ tỏ vẻ mạnh mẽ uy vũ.

“Ha ha, ha ha, ha ha.” Bóng hình hư ảo cười có tiết tấu.

“Ba năm sau, ngươi định làm thế nào?” Cây búa của Bạch Cốt Tiên Cơ xoay càng lúc càng nhanh, lôi quang lập lòe, vang dội ầm ầm.

Nụ cười trên mặt bóng hình hư ảo thu lại, nét mặt bắt đầu nghiêm túc.

Bạch Cốt Tiên Cơ vẫn luôn nhìn hắn chằm chằm, không bỏ sót bất kỳ chi tiết biểu cảm nào.

“Kỳ thật, ba năm sau… ta muốn chuyển sinh đầu thai.” Bóng hình hư ảo chậm rãi nói: “Trên thực tế, hẳn các cô cũng chú ý tới ta không phải một cá thể hoàn chỉnh. Ta biết các cô lờ mờ phát giác được một chút, chỉ là trong lòng các cô không bằng lòng tin vào điểm này mà thôi. Ta như vậy mà muốn ở bên cạnh các cô, quả thực là chuyện vô căn cứ. Cho nên, ta cần đầu thai một lần.”

Bạch Cốt Tiên Cơ: “? ? ?”

Sau khi sửng sốt chốc lát, cô đột nhiên khẽ động trong lòng.

“Không phải ngươi muốn thông qua Bá Tống để đầu thai đó chứ? Ngươi thật sự muốn trở thành con của Bá Tống ư?” Bạch Cốt Tiên Cơ nhịn không được lên tiếng.

“Cô đoán đúng rồi.” Bóng hình hư ảo gật đầu nói: “Hơn nữa, ta có một phương án cực đỉnh. Có thể để tất cả mọi người đều viên mãn.”

Bạch Cốt Tiên Cơ: “? ? ?”

Tất cả mọi người đều viên mãn, làm sao có thể làm được loại chuyện này?

“Đến lúc chuyển sinh đầu thai, ta hy vọng Bá Tống có thể mang thai ba.” Bóng hình hư ảo xoa cằm nói: “Chỉ cần sinh ra thai ba, đó chính là ba cái ta.”

Bạch Cốt Tiên Cơ buông búa xuống, vỗ mạnh vào xương sọ mình.

Thai ba, ba cái ta, Bá Tống mang thai?

Lượng tin tức quá lớn.

“Bá Tống mang thai ba, không phải là đối tượng của Bá Tống ư?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

“Cô đang nghĩ gì đấy, Bá Tống là thằng đàn ông, ý ta đương nhiên là đối tượng của Bá Tống mang thai ba… Ba năm sau, hắn cũng có thể kết hôn hợp pháp rồi.” Bóng hình hư ảo nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “Bây giờ Bá Tống đã mang thai rồi.”

Bóng hình hư ảo: “…”

“Ngoài ra, dù là ba cái ngươi… Ta cũng muốn tất cả. E rằng bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ cũng có ý nghĩ như vậy. Hoàn mỹ của ngươi chỉ là hoàn mỹ trên lý luận.” Bạch Cốt Tiên Cơ lại nhắc nhở: “Cho nên, thừa dịp còn chút thời gian, Tống ca ca ngươi hãy tiếp tục nghĩ ra phương án ‘càng hoàn mỹ’ hơn đi.”

[Ta chọn go die.] Bóng hình hư ảo ngẩng đầu nhìn trời.

“Cuối cùng, búa cũng nện rồi, ta cũng nên rời đi.” Bạch Cốt Tiên Cơ thu hồi cây búa: “Có lời gì muốn nói với ta không?”

Bóng hình hư ảo bụm thận đứng lên, hắn duỗi tay nhẹ nhàng đặt trên xương sọ hóa thân của Bạch Cốt Tiên Cơ: “Xin lỗi, rõ ràng vừa gặp mặt, nhưng lại phải xa nhau nhanh như vậy.”

Bạch Cốt Tiên Cơ cúi đầu, không nói một lời.

“Xin lỗi, Bạch Cốt muội muội… Sẽ không có lần sau nữa.” Hắn dịu dàng nói: “Lần sau, lúc gặp lại nhau, chúng ta sẽ có vô số thời gian ở bên nhau.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng điểm một cái trên mi tâm hóa thân của Bạch Cốt Tiên Cơ, thân hình Bạch Cốt Tiên Cơ tiêu tán.

Nán lại lâu trong không gian đặc thù này sẽ mang đến cho Bạch Cốt Tiên Cơ tổn thương không cách nào khôi phục được, cho dù là hóa thân cũng giống vậy.

Sau khi hóa thân Bạch Cốt Tiên Cơ biến mất, tất cả tin tức đều phản hồi đến bản thể của cô.

[Xin lỗi, Bạch Cốt muội muội… sẽ không có lần sau nữa.] Giọng nói nhu hòa nhưng kiên định kia lặp đi lặp lại trong đầu cô.

“Đáp án hoàn mỹ ư?” Bạch Cốt Tiên Cơ dứt lời, quay đầu nhìn về phía Bá Tống bản thể đang ngồi xếp bằng, gương mặt xoắn xuýt.

Sau khi xoắn xuýt hồi lâu… môi son của cô khẽ mở, cố gắng vượt qua sự xấu hổ trong lòng mình, dùng giọng nói thấp nhất thử gọi: “Ba ba…”

Tương lai, ba năm sau, cuối cùng sẽ có một ngày, không cách nào lãng tránh.

Thời gian ba năm, đối với Trường Sinh Giả mà nói, bất quá là trong chớp mắt mà thôi.

Cho nên cô phải sớm quen với xưng hô này, thậm chí thích ứng với loại tâm thái này, chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Kể từ đó, ba năm sau, cô có thể chiếm tiên cơ so với bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ.

Lúc bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ không cách nào thích ứng việc gọi Bá Tống là ‘ba ba’, cô có thể điều chỉnh tâm thái của mình từ sớm, dùng giọng điệu tự nhiên nhất để gọi Bá Tống như vậy.

Giọng Bạch Cốt Tiên Cơ rất thấp, thấp đến gần như chỉ có chính cô có thể nghe được.

Nhưng mà… bên cạnh cô đứng mấy vị đại lão Trường Sinh Giả.

Thính lực của đại lão Trường Sinh Giả là đứng đầu vũ trụ.

Cho nên, Kim Quái áo bào trắng và Phượng Nghi Cầm Chủ đều nghe thấy tiếng gọi khẽ của Bạch Cốt Tiên Cơ.

“Bạch Cốt Tiên Cơ, phụ thân cô xuất hiện rồi à?” Kim Quái đảo chủ nghi hoặc hỏi.

“Không có, không có, ta chỉ đột nhiên nhớ đến ba ba ta thôi.” Bạch Cốt Tiên Cơ xua tay lia lịa nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “? ? ?”

Nếu như cô nhớ không lầm, Bạch Cốt Tiên Cơ đến từ một vị diện chư thiên vạn giới đặc thù, trong thế giới kia thỉnh thoảng sẽ có thiên địa linh lực + vật chất chỉ vị diện đó có, ngưng tụ ra sinh linh bạch cốt.

Bạch Cốt Tiên Cơ, lấy đâu ra ba ba?

…

…

Một bên khác.

Bên trong thế giới đặc thù nơi bóng hình hư ảo đang ở.

“Hoàn mỹ ư… Thế gian này, làm sao có chuyện thập toàn thập mỹ?” Bóng hình hư ảo thở dài.

Đối diện hắn, một vị tiên tử tóc thắt bím, tóc mái thật dài che đi con ngươi, ôm một quyển sách lớn, đạp không mà tới.

“Có chuyện gì à? Diệp Tư tiên tử?” Bóng hình hư ảo cười hỏi.

“Tạ ơn tiền bối ra tay tương trợ, giúp Thư Hàng thành công hoàn thành phân đoạn ‘bản thân thi’.” Diệp Tư nói.

Bóng hình hư ảo: “Đừng khách sáo, tiện tay mà thôi.”

“Đúng rồi, tiền bối. Trong quá trình phối hợp trảm bản thân thi với Thư Hàng, ta đã phong kín khế ước linh quỷ trong cơ thể Thư Hàng. Tiện thể cũng đóng luôn cửa lớn và cửa sổ lại, sẽ không tạo thành ảnh hưởng với Thư Hàng chứ?” Diệp Tư có chút lo lắng hỏi.

Bóng hình hư ảo: “Ha ha, ha ha, ha ha.”

Chương 2849: Cật Qua tiền bối, ta tới đón thiên kiếp cửu phẩm đây!

Trong Bá giới.

Tống Thư Hàng bản thể vẫn duy trì động tác ‘bế quan tu luyện’ như cũ, trong cơ thể hắn, linh lực không ngừng cuộn trào mãnh liệt, bùng lên. Vốn lúc ở cảnh giới bát phẩm, cường độ thể chất, linh lực, nguyên thần của hắn đều đã vượt qua Kiếp Tiên bình thường. Mà bây giờ, ngay cả cảnh giới cũng mượn bí pháp ‘trảm tam thi’, cưỡng ép đột phá.

Trên đỉnh đầu, tâm tình cọng tóc ngố Sở các chủ rất tốt, thỉnh thoảng dùng tóc ngố của mình chuyển sang đủ loại hình dạng, hình tam giác, tứ giác, ngũ giác, ngôi sao năm cánh… và hình trái tim.

Cách đó không xa, tâm tình của Bạch Cốt Tiên Cơ cũng rất vui vẻ, thỉnh thoảng cô liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái, sau đó trong lòng bắt đầu ‘huấn luyện mô phỏng ba năm sau’.

So với bạch long tỷ tỷ và Sở các chủ, cô có một ưu thế rất lớn, cô không có ‘hậu bối’ treo trên người Bá Tống!

Bạch long tỷ tỷ có Tô Thị A Thập Lục, giữa tiểu tiên tử này và Bá Tống có quan hệ rất sâu.

Sở các chủ có linh quỷ tiên tử, linh quỷ tiên tử này treo trên người Tống Thư Hàng, chẳng khác nào chính là Bá Tống. Thậm chí, ngay cả bản thân Sở các chủ cũng là vật trang sức của Bá Tống.

‘Hậu bối’ của bọn họ đều cùng vai phải lứa với Bá Tống, vậy tương lai bọn họ muốn mở miệng gọi Bá Tống là ‘ba ba’ thì sẽ có thêm một tầng tâm chướng.

Thậm chí rất có thể ‘hậu bối’ của bọn họ đều là người được chọn cho chức mẹ.

Mà cô, Bạch Cốt Tiên Cơ không có dính dáng gì!

Cho nên nói, tổ tỷ tỷ hai người vẫn nên tiếp tục thân phận tỷ tỷ tri tâm hoặc là bề trên bác gái của mình đi. Ba thai Đầu Gỗ tương lai, hoàn toàn có thể để cô chăm sóc. Thậm chí, tương lai cô không ngại gọi một tiếng bà nội bạch long hoặc là bà nội Sở đâu.

Bạch Cốt Tiên Cơ đắc ý trong lòng.

Cô lại âm thầm liếc nhìn Bá Tống, càng ngày càng thấy hắn hợp nhãn… Dù sao tương lai sẽ trở thành ba ba.

Đối diện Tống Thư Hàng.

Linh quỷ tiên tử thi lễ với cọng tóc ngố Sở các chủ một cái, nói: “Các chủ, thời gian không khác mấy. Cảnh giới của Thư Hàng cũng gần như tăng lên đến cực hạn, kế tiếp ta muốn giao thời gian cho ‘bản thân thi’ của Thư Hàng, hoàn thành nghi thức trảm tam thi.”

“Đi đi, nhớ thỉnh thoảng hiện thân một lúc, đừng luôn trong trạng thái tiểu trong suốt như trước đây.” Sở các chủ dùng giọng điệu lười biếng đáp.

“Vâng, ta sẽ.” Linh quỷ tiên tử cười hì hì.

Dứt lời, cô điểm nhẹ một cái lên mi tâm của mình, ấn lên ‘công tắc’ kia lần nữa.

Sau đó trạng thái của cô bắt đầu trở nên trong suốt hóa, dần dần biến mất trong ký ức của mọi người…

Mà trong lúc linh quỷ tiên tử trở nên trong suốt hóa, cảm giác tồn tại của thi thứ ba * bản thân thi của Bá Tống trên đài sen hiện lên, bóng dáng của hắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Thi thứ ba vẫn duy trì động tác duỗi tay như cũ, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đứng trên cánh tay của hắn. Bản thân thi, là ‘tam thi’ chân chính kế thừa sự dịu dàng trong xương tủy của Bá Tống, trong từng cử động đều ấm áp cực kỳ.

“Ể? Hiện thân rồi?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lên tiếng.

“Linh quỷ tiên tử tán gẫu xong rồi, cho nên giao cảm giác tồn tại cho ta.” Thi thứ ba bản thân thi mỉm cười, hắn duỗi tay đặt móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lên vai mình.

Sau đó hắn sải bước xuống đài sen.

Lúc hắn bước xuống, đài sen kia bèn hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán trong nháy mắt.

Bản thân thi chân đạp hư không, từng bước một đi về phía Bá Tống bản thể. Dưới chân hắn, sen nở theo từng bước chân. Khác với hoa sen đen của Tống Thư Hàng bản thể, hoa sen dưới chân bản thân thi là màu trắng noãn.

Sau khi đi đến trước mặt bản thể, bản thân thi hành lễ với Bá Tống bản thể, hô: “Tiểu sinh Bá Thể, ra mắt bản tôn.”

Đây là nghi thức cuối cũng của bí pháp trảm tam thi.

Chỉ là Bá Tống bản thể ở đối diện là một cái xác đã mất đi linh hồn. Hiện tại hình chiếu nguyên thần của Bá Tống còn đang lưu lại trong thế giới Nhà ngục Thiên Đạo. Cho nên, cái xác này không cách nào chủ động đáp lại thi thứ ba.

Cũng may… trên người Bá Tống có đông đảo vật trang sức.

Mỹ nhân rắn công đức không có mặt, da đen Tử không quá hiểu nghi thức ‘trảm tam thi’.

Cho nên, lúc này đến phiên Tạo Hóa Tiên Tử lên sàn.

Tạo Hóa Tiên Tử ho nhẹ một tiếng, cô phụ thân trong cơ thể Tống Thư Hàng, phát ra giọng của Tống Thư Hàng: “Đạo hữu không cần đa lễ, ngươi ta vốn là một thể.”

Mô phỏng giọng nói, đối với ca tiên như Tạo Hóa Tiên Tử quả thật dễ như trở bàn tay.

Giọng nói này phát ra từ cơ thể Tống Thư Hàng, miễn cưỡng xem như đã hoàn thành lễ nghi.

Đối diện, bản thân thi * Bá Thể cảm kích nhìn Tạo Hóa Tiên Tử.

“Từ đó, tam thi quy vị.” Bá Thể khoan thai nói.

Theo tuyên bố của hắn, cảnh giới của Tống Thư Hàng đối diện, đột phá!

Sinh cơ Kiếp Tiên, kiếp cốt không gian, nguyên thần gửi nhờ hư không Kiếp Tiên đồng thời cộng minh.

Hiệu quả đặc thù của bí pháp trảm tam thi giúp Tống Thư Hàng cưỡng ép tăng lên đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm dưới tiền đề chưa hề độ kiếp.

Sinh cơ Kiếp Tiên bộc phát, kéo dài sinh cơ của Tống Thư Hàng đến vô hạn.

Kiếp cốt không gian hoàn chỉnh sinh trưởng trong cơ thể Bá Tống, kiếp cốt này lớn đến khoa trương, không chỉ là một đoạn mà trực tiếp bao trùm toàn thân Bá Tống, hóa xương cốt toàn thân hắn thành kiếp cốt.

Nguyên thần gửi nhờ hư không Kiếp Tiên được cường hóa lần nữa, 15+1 phần nguyên thần, mỗi một phần đều được tưới nhuần cường hóa. Đây chính là tưới nhuần cường hóa nguyên thần Kiếp Tiên cường độ gấp 15+1 lần!

Xoẹt ~~

Sóng không gian tràn ra.

Tống Thư Hàng nguyên thần bên trong không gian phòng tối Thiên Đạo được phóng về, trở về cùng còn có công đức tiên tử kẹp theo ‘cây thương thiện thi’.

Một sợi ý thức của cha Cẩu Đản và một sợi ý thức của tiền bối ba mắt... còn lưu lại trong phòng tối Thiên Đạo yêu nhau giết nhau.

Sau khi Tống Thư Hàng nguyên thần quay về vị trí cũ, bản thể mở to mắt.

“Rốt cuộc đã trở về... suýt chút nữa ta phải ở trong thế giới Nhà ngục Thiên Đạo dưỡng lão rồi.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Sau khi nguyên thần trở về, hắn duỗi tay điểm nhẹ một cái.

Trong cái bóng, tâm ma hiển hiện, hóa thành ác thi Bá Ác.

Mỹ nhân rắn công đức cưỡi cá voi, vung vẩy thiện thi Bá Thiện trong tay.

Bản thân thi Bá Thể đứng ở chính giữa.

Trên người Tống Thư Hàng bản thể, linh lực điên cuồng trào ra.

Toàn bộ các Trường Sinh Giả như Bạch Cốt Tiên Cơ, cọng tóc ngố Sở các chủ, Kim Quái, bia đá đạo hữu, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đều có cảm ứng trong lòng, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Bọn họ có thể cảm giác được rõ ràng ‘Trường Sinh chi đạo’ trên người Tống Thư Hàng kia càng trở nên rõ ràng…

Nói cách khác, Tống Thư Hàng đã ngưng tụ ra hình thức ban đầu của ‘Trường Sinh chi đạo’ thuộc về mình? Bước một bước vào cảnh giới Kiếp Tiên đứng đầu?

“Sở các chủ, Tạo Hóa Tiên Tử, da đen Tử, trước tiên các ngươi ở Bá giới chờ ta, ta đi một chút rồi về.” Tống Thư Hàng nói.

“Độ kiếp?” Cọng tóc ngố Sở các chủ hỏi.

“Đúng vậy, đi gặp vị Kiếp Tiên nghìn ngày kiếp kia.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Dứt lời, hắn duỗi tay ấn một cái trong hư không, thúc giục lực lượng không gian, chuyển dời ‘hoa sen công đức’ của Cá Bụng Bự Cư Sĩ đã hẹn trước tới.

Đóa hoa sen công đức có hiệu quả ‘tránh kiếp’ này + hiệu quả tránh kiếp từ ‘thần công quên mất rồi’ của linh quỷ tiên tử nhà Tống Thư Hàng, rốt cuộc bù đủ mảnh bản đồ cuối cùng của thiên kiếp cửu phẩm mà Tống Thư Hàng độ.

“Bá Tống, lần này phải đi bao lâu?” Tạo Hóa Tiên Tử mở miệng hát nói.

“Đi một chút là về!” Tống Thư Hàng cool ngầu trả lời.

Ngay sau đó, hắn đứng dậy, nhấc chân bước ra một bước.

Một bước, lập tức bước vào trong không gian thiên kiếp cửu phẩm.

“Cật Qua tiền bối, ta tới đón thiên kiếp cửu phẩm đây.”

Chương 2850: Ngay cả tư cách khiến ta vận dụng Hà Chỉ trụ ngươi cũng không có!

Lần này, Tống Thư Hàng dựa vào bản lĩnh của mình tiến vào không gian thiên kiếp cửu phẩm!

Ngay từ đầu hắn ké thiên kiếp cửu phẩm của ‘Cật Qua tiền bối’, sau đó dưới thao tác khiến tu sĩ bình thường hít thở không thông của nữ sĩ lưới rồng và Bạch tiền bối mà ra vào không gian Kiếp Tiên cửu phẩm.

Mặc dù dựa vào thao tác của nữ sĩ lưới rồng và Bạch tiền bối để bắt nạt thiên kiếp cửu phẩm cũng rất thú vị, nhưng dựa vào bản lĩnh của bản thân bắt nạt thiên kiếp quả nhiên sẽ càng có cảm giác thành tựu hơn!

Lúc này, trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm.

Vốn thiên kiếp cửu phẩm chỉ thuộc về một mình Cật Qua Thánh Quân, hiện tại lại chia thành hai thế giới đông tây.

Thành viên độ kiếp bị ngăn ra, không cách nào chăm sóc lẫn nhau.

Cật Qua Thánh Quân một thân một mình, đau khổ chống đỡ một phương thế giới, đang độ nghìn ngày chi kiếp của bản thân.

Phía bên kia, phân thân của Tống Thư Hàng, tổ hợp nửa thân thể + nửa phân thân của Bạch tiền bối cũng đang độ nghìn ngày chi kiếp thuộc về bọn họ.

Trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm, mỗi một ngày trôi qua, uy lực thiên kiếp đều sẽ trở nên mạnh hơn. Bây giờ đã qua hơn ba tháng, lúc này uy lực của ‘nghìn ngày chi kiếp’ đã đạt đến uy lực +100.

Cật Qua Thánh Quân đã hóa ra thân thể cá voi thần công đức, đau khổ chống đỡ. Nó đang căng ‘lưới công đức’ bên cạnh mình, thỉnh thoảng còn phải thiêu đốt tuổi thọ để chống đỡ. Huyền

Thánh bình thường độ thiên kiếp cửu phẩm ít nhiều đều phải thiêu đốt tuổi thọ để bạo phát.

Cho nên, lúc Huyền Thánh bát phẩm xung kích Kiếp Tiên cửu phẩm, tuổi càng trẻ càng tốt, tuổi thọ còn lại càng dài thì càng có sức mạnh.

Chỉ cần sau khi tấn thăng Kiếp Tiên, tuổi thọ bị thiêu đốt mất có thể kéo dài rất nhiều. Với tuổi thọ dài đằng đẵng kia của Kiếp Tiên, chỉ cần không tìm đường chết, hiện nay hầu như không có được mấy Kiếp Tiên chết già.

Đồng thời, Cật Qua Thánh Quân thỉnh thoảng sẽ chú ý tới tổ hợp Tống Thư Hàng và Bạch Thánh, hy vọng bọn họ có thể chống đỡ được.

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bị cuốn vào thiên kiếp cửu phẩm của nó, trong lòng nó rất át náy. Nếu không phải thế giới thiên kiếp cửu phẩm bị ngăn ra thành hai không gian, lúc này nó chắc chắn sẽ đem toàn lực trợ giúp Tống Thư Hàng và Bạch Thánh. Cật Qua Thánh Quân có thể ngưng tụ ra một thân công đức khổng lồ, vậy nên bản chất của nó vô cùng lương thiện.

Ba người độ kiếp thành đoàn thể đã cường hóa hiệu quả thiên kiếp trên một trình độ nhất định. Nhưng thiên kiếp một phân thành hai, chẳng khác nào Tống Thư Hàng và Bạch Thánh chia sẻ một nửa uy lực thiên kiếp cho Cật Qua Thánh Quân.

Cho nên trên lý luận, chỉ cần Tống Thư Hàng và Bạch Thánh còn có thể kiên trì được, uy lực thiên kiếp ‘bát phẩm tấn cửu phẩm’ mà Cật Qua Thánh Quân đang độ sẽ giảm xuống trên tổng thể.

Cho nên bất kể suy xét từ phương diện nào, Cật Qua Thánh Quân đều hy vọng Tống Thư Hàng và Bạch Thánh có thể tiếp tục kiên trì, chống đỡ chín trăm ngày ‘thiên kiếp’ còn lại.

“Cố lên, Bá Tống đạo hữu. Chúng ta có thể làm được, chúng ta đã vượt qua một phần mười thiên kiếp cửu phẩm rồi.” Cật Qua Thánh Quân híp mắt nhìn Tống Thư Hàng và Bạch Thánh bên kia, trong lòng âm thầm cổ vũ đối phương.

Đang lúc Cật Qua Thánh Quân lẳng lặng động viên Bá Tống… trong không gian thiên kiếp đối diện đột nhiên lại có dị động!

Không gian sinh ra chấn động kịch liệt.

Có người cưỡng ép xé rách ‘không gian thiên kiếp cửu phẩm’, xông vào bên dưới thiên kiếp cửu phẩm!

“Lại nữa?” Trong lòng Cật Qua Thánh Quân quýnh lên.

Chỗ Bá Tống tiểu hữu lại xảy ra dị biến gì rồi?

Ba tháng trước, chỗ Bá Tống tiểu hữu không ngừng xảy ra đủ loại tình huống, thậm chí còn truyền tống mấy người khách đến, nhiều lần suýt chút nữa lạnh xác luôn… Lần này sẽ không xảy ra dị biến tương tự nữa đấy chứ?

“Ha ha ha, rốt cuộc tiến vào rồi. Quả nhiên chúng ta vẫn tiến vào thế giới thiên kiếp này… mà không phải mở ra một không gian thiên kiếp cửu phẩm mới lần nữa.” Lại một giọng nói của Bá Tống đạo hữu vang lên.

Cật Qua Thánh Quân xoay con ngươi nhìn lại bèn nhìn thấy một ‘Bá Tống’ trông càng cao hơn một chút, càng luống tuổi hơn một chút, đạp trên hoa sen đen xuất hiện.

Đây là chân thân của Bá Tống tiểu hữu ư?

Ánh mắt Tống Thư Hàng cũng rơi trên phân thân của mình.

Ba tháng trước, phân thân mượn thủ đoạn của nữ sĩ lưới rồng và Bạch tiền bối tiến vào thay thế dường như thấp hơn nhục thân hiện tại của hắn một chút. Ngay cả mặt thoạt nhìn cũng non nớt hơn một ít…

Loại non nớt này, cũng không chỉ là dung nhan bên ngoài, mà là phương diện khí chất tinh thần.

[Cũng đúng, thời gian ba tháng, ta lại trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Phân thân vẫn luôn thay thế bản thể độ thiên kiếp cửu phẩm ở nơi này, cho nên khí chất không thay đổi lớn. Nhưng bản thể của hắn một mạch tấn thăng từ lục phẩm đến cửu phẩm của hôm nay, trọn ba cảnh giới lớn, trên khí chất đương nhiên sẽ tang thương hơn một chút.

Mà phương diện chiều cao, hắn vốn không chú ý tới. Hiện tại xem ra, chiều cao của mình lại tăng thêm một đoạn…

“Đạo hữu vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nói với phân thân của mình.

Phân thân này khác với ‘trảm tam thi’, phân thân này cũng không có ý thức của bản thân, hoàn toàn dựa vào Tống Thư Hàng thao tác. Lúc trước trong không gian độ kiếp cũng là dựa vào một tia thần thức để vận hành.

Hiện tại, bản thể trở về, phân thân mỉm cười, roẹt một tiếng, hóa thành một luồng sương mù, dung nhập vào trong bản thể. Đồng thời, trải nghiệm độ kiếp ba tháng gần đây của hắn cũng dung nhập toàn bộ vào ký ức của Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối ~ ngươi cũng vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nói với Bạch tiền bối bên cạnh.

Nửa người trên của Bạch tiền bối khoát tay áo trả lời: “Đừng làm rộn, ta vừa bị cắt ra đưa vào, vất vả đâu ra?”

“Vậy Bạch tiền bối, lần này chúng ta cùng nhau kết thúc nghìn ngày chi kiếp này đi!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Ừm.” Bạch tiền bối phân thân trả lời: “Ta hy vọng có thể trở về trước năm mới…”

“Bạch tiền bối nguyện vọng của ngươi chính là mục tiêu của chúng ta.” Tống Thư Hàng cool ngầu nói.

Sau đó, hắn lại hô lên với Cật Qua Thánh Quân nơi xa: “Cật Qua tiền bối, ngươi vẫn ổn chứ? Còn có thể chống đỡ được không? Ta tới tiếp tay thiên kiếp cửu phẩm đây ~~”

Cật Qua Thánh Quân: “Bá Tống tiểu hữu, ngươi cẩn thận đấy!”

Nó nhìn thấy sau khi Bá Tống tiến vào, uy lực một nửa thiên kiếp bên cạnh tăng mạnh. Thậm chí, lực lượng thiên kiếp bên này của nó đều bị dẫn dắt non nửa.

Trong không gian thiên kiếp đối diện, lực lượng thiên kiếp hóa thành một cây cung khổng lồ, trên đó có mũi tên do cửu tiêu thần lôi hóa thành chuyên nhằm vào ‘thiên chi kiêu tử’, nhắm ngay Tống Thư Hàng.

Ước chừng gần nghìn cửu tiêu thần lôi chuyên nhằm vào thiên chi kiêu tử có được năng lực ‘chiến đấu vượt cấp’, áp súc hết mức, hóa thành mũi tên hủy diệt.

Mũi tên cửu tiêu thần lôi này vừa thành hình đã mang đến cho Cật Qua Thánh Quân cảm giác áp bách to lớn. Linh hồn Cật Qua Thánh Quân như đang run rẩy.

Một tiễn này hạ xuống thì ngay cả thiên chi kiêu tử có thể vượt cấp chiến đấu cũng phải nuốt hận đương trường?

Bá Tống tiểu hữu có thể ngăn được một tiễn này ư?

“Yo, có chút thú vị nhỉ.” Tống Thư Hàng nhìn mũi tên cửu tiêu thần lôi trên bầu trời, ung dung nói.

Trong lúc vô tình… loại thiên kiếp có thể đánh giết Kiếp Tiên cửu phẩm này lại không cách nào mang đến áp lực cho hắn.

“Mặc dù cảm thấy có bị bắn trúng cũng không quá đau, nhưng dù sao ta cũng không phải tên M cuồng bị ngược, không có sở thích đứng đó chịu đánh.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau đó, hắn vươn tay nắm một cái trong hư không: “Ra đây đi, Trường Sinh trụ * Côn Vương trụ!”

Đối mặt loại thiên kiếp uy lực này, thậm chí ngay cả Hà Chỉ trụ hắn cũng không cần tế ra!

Chương 2851: Sức hấp dẫn của thiên kiếp, trức tiếp chiết khấu

Mặc khác, Trường Sinh trụ * Côn Vương trụ có một kỹ năng ‘lỗ đen cắn nuốt’ rất thực dụng. Kỹ năng này có thể trực tiếp cắn nuốt ‘mũi tên cửu tiêu thần lôi’, bảo tồn lại.

Dù sao bản thân Côn Vương đã tự kèm theo thuộc tính ‘cắn nuốt vạn vật’, trong cơ thể Côn Vương còn có một tiểu thế giới vô cùng khổng lồ.

Ầm ~~

Trên bầu trời, mũi tên cửu tiêu thần lôi kia mang theo uy lực diệt thế, bắn về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Lúc mũi tên thần lôi bắn ra, không gian đều bị vỡ nát!

Chỉ trong nháy mắt, thần tiễn thiên lôi xuyên thấu không gian, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, hung ác bắn xuống!

Trong thiên kiếp ‘bát phẩm tấn chức cửu phẩm’, thế mà thiên lôi lại kèm theo ‘lực lượng không gian’, đây là chuyện rất chi gian lận.

Đáng tiếc, dù cho kèm theo lực lượng không gian quỷ dị, thần tiễn thiên lôi này cũng đã định trước là không cách nào làm nên trò trống gì.

Thân trụ của Trường Sinh trụ * Côn Vương trụ trực tiếp hóa thành một lỗ đen bên cạnh Tống Thư Hàng, mũi tên thiên lôi đủ để diệt sát Huyền Thánh bát phẩm, ít nhất có thể làm trọng thương Kiếp Tiên cửu phẩm kia rơi vào trong lỗ đen này lại tựa như trâu đất xuống biển… không nhấc lên gợn sóng mảy may thì đã bị lỗ đen cắn nuốt hoàn toàn!

Đừng nói là gợn sóng, căn bản ngay cả tiếng vang cũng không có!

Trâu đất xuống biển ít nhất lúc bị ném vào còn có thể nghe được tiếng vang, mà thần tiễn thiên lôi này ngay cả tiếng vang cũng không phát ra được đã bị lỗ đen hấp thu một cách hèn mọn!

Cật Qua Thánh Quân sát vách há to miệng, chấn kinh đến không ngậm miệng được. Ông trời ơi, dễ dàng giải quyết ‘cửu tiêu thần lôi tiễn’ như vậy ư?

Cây trụ này của Tống Thư Hàng tiểu hữu có lai lịch gì?

Đây là pháp bảo cấp bậc gì?

Pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường cũng không cách nào làm được điều này?

Chẳng lẽ là pháp khí Trường Sinh Giả?

Bởi vì đạt được pháp bảo cực phẩm này, có lực lượng đối kháng với ‘thiên kiếp cửu phẩm’, cho nên Bá Tống mới trở lại thế giới thiên kiếp cửu phẩm lần nữa ư?

Nhưng không đúng, nếu như là pháp khí Trường Sinh Giả, vậy cần thời gian rất dài để luyện hóa. Thời gian ba tháng, căn bản không đủ để Bá Tống luyện hóa pháp khí Trường Sinh Giả, thậm chí còn mang nó vào trong thiên kiếp?

Cật Qua Thánh Quân suy nghĩ hàng nghìn hàng vạn, cảm thấy bản thân như đang nằm mơ vậy.

“Thành công giữ cho thiên kiếp cấp cửu phẩm tươi mới rồi, thiên kiếp cấp cửu phẩm, ta còn chưa xơi bao giờ.” Có thể bởi vì ‘trảm tam thi’ tiêu hao rất nhiều năng lượng, Tống Thư Hàng cảm nhận được ‘cảm giác đói dụng’ lâu ngày không gặp. Vừa nghĩ tới mỹ vị của thiên kiếp cửu phẩm, nước bọt bắt đầu tiết ra không tự chủ được.

Kiếp Tiên cửu phẩm tươi mới này, nên xơi thế nào mới càng lành mạnh hơn?

Hấp? Xào? Chiên? Hoặc là trực tiếp cắt miếng ăn sống?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng không khống chế nổi mình, tham lam ngắm nhìn kiếp vân trên đỉnh đầu.

Đến đây đi, tiếp tục màn biểu diễn của ngươi đi, đại gia thiên kiếp!

Đây rất có thể là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, sau khi độ xong thiên kiếp cửu phẩm, trên lý luận đã không còn thiên kiếp để độ.

Cho nên, đại gia thiên kiếp ngươi đừng khách khí, có chiêu gì thì xuất ra hết đi.

Đây là cơ hội cuối cùng để ngươi tiêu diệt ta đấy ~

“Thư Hàng cẩn thận, uy lực thiên kiếp bên này của ta lại hạ xuống ba phần, uy lực thiên kiếp đều bị hấp dẫn đến chỗ ngươi rồi!” Lúc này, đột nhiên Cật Qua Thánh Quân lòng có cảm giác, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Hắn cảm thấy dường như bản thân bị thiên kiếp xem nhẹ… Hoặc là nói, bản năng thiên kiếp không muốn lãng phí càng nhiều ‘năng lượng’ trên người hắn. Vì thế, phần lớn năng lượng thiên kiếp bị rút đi, tập trung đến chỗ Tống Thư Hàng, muốn trước tiên tập trung hỏa lực đánh nát Tống Thư Hàng.

“Cây pháp khí kia của ngươi có cực hạn chịu đựng hay không, phải cẩn thận. Đợt ‘mũi tên cửu tiêu thần lôi’ tiếp theo rất có thể sẽ không chỉ một cây.” Cật Qua Thánh Quân hô lên.

Nó cũng không muốn Bá Tống xảy ra chuyện bất trắc chỉ vì chủ quan.

Bá Tống có đại ân với nó, nếu như hắn xảy ra chuyện bất trắc trong thiên kiếp cửu phẩm, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy mình nhất định sẽ vô cùng áy náy.

“Cật Qua tiền bối đừng sợ!” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi: “Bất kể nó muốn bắn tới hai mũi tên hay là ba mũi tên, thậm chí càng nhiều mũi tên hơn cũng không làm hại ta được.”

Vì để Cật Qua Thánh Quân có thể không cần lo lắng vẩn vơ, Tống Thư Hàng mỉm cười vung tay lên một cái.

Roẹt roẹt ~

Mấy cây ‘bá thần trụ’ nhô lên từ đất, cắm đầy không gian bên cạnh Tống Thư Hàng.

Series Trường Sinh trụ: đế diệt trụ, hư nhật trụ, Hà Chỉ trụ + Côn Vương trụ trước đó.

Series công đức trụ: bì bì xà tiên trụ.

Series thiên kiếp trụ: thái cổ trụ, cây trụ đặc thù được ngưng tụ từ ma kiếp Cửu U của Tống Thư Hàng.

Cũng với cây trụ mạnh nhất hiện nay, đạo trụ * tinh long trụ, thân trụ côn nhị khúc đúc thành từ nữ sĩ lưới rồng + đạo khí đại lão hành tinh mọc mắt.

Một chuỗi cây trụ cường đại suýt chút nữa chói mù mắt Cật Qua Thánh Quân!

Những cây trụ này, mỗi một cây đều có được lực lượng hủy thiên diệt địa. Lúc này chúng nó tập hợp bên cạnh Bá Tống, mơ hồ bày bố một trận trụ!

“Nơi cắm bá thần trụ chính là quốc độ của ta!” Mỹ nhân rắn công đức hiện lên từ sau lưng Tống Thư Hàng, không chút do dự cướp đi lời thoại thuộc về Hà Chỉ Ma Đế.

Cật Qua Thánh Quân: “Ông trời ơi.”

Nó cho rằng Bá Tống chỉ đạt được một cây trụ, không ngờ Bá Tống lại có nhiều cây trụ như vậy.

Nếu như những cây trụ này, mỗi một cây đều có uy lực của ‘Côn Vương trụ’ trước đó, vậy thiên kiếp ‘bát phẩm tấn chức cửu phẩm’ này căn bản không làm gì được Bá Tống cả?

Ba tháng này, rốt cuộc Bá Tống bản thể trải qua chuyện gì ở bên ngoài? Thế mà lại thu hoạch được cơ duyên khổng lồ như thế, đạt được nhiều cây trụ pháp khí như vậy?

Suy nghĩ chốc lát, Cật Qua Thánh Quân rốt cuộc nhín thì giờ ra tập trung lực chú ý trên bản thể của Bá Tống.

Ngay sau đó…

Cầm Cật Qua Thánh Quân trật khớp rồi.

Trước tiên không nói tám thánh hào mở đầu bằng chữ Bá, 8 Bá quả thực xưa nay chưa từng có.

Trước tiên nói đến cảnh giới hiện tại của Bá Tống… Kiếp Tiên cửu phẩm!

Cật Qua không nhìn lầm, cảnh giới hiện tại của Bá Tống là Kiếp Tiên hàng thật giá thật.

Sinh cơ Kiếp Tiên, kiếp cốt không gian, còn có nguyên thần đã không còn tồn tại trong cơ thể, trong cơ thể chỉ còn lại hình chiếu nguyên thần. Ba đặc trưng lớn của Kiếp Tiên đã hợp nhất.

Cật Qua Thánh Quân mờ mịt rồi.

Chẳng lẽ thiên địa dị biến xuất hiện bóp méo về mặt thời gian?

Ta độ thiên kiếp ba tháng trong không gian Kiếp Tiên, bên ngoài trên thực tế đã qua ba trăm năm hoặc là ba nghìn năm?

Nếu không, vô luận làm sao cũng không cách nào giải thích cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm bây giờ của Bá Tống cả?

Đại não Cật Qua Thánh Quân đã gần như đứng máy.

Nhưng đối diện, rung động Tống Thư Hàng mang đến cho nó chỉ vừa mới bắt đầu.

“Trận bá thần trụ đã lập, thiên kiếp đã không cách nào tạo ra ảnh hưởng đối với ta. Như vậy là lúc bắt đầu thao tác rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn lấy ra một đóa hoa sen công đức.

Đồng thời, hắn khẽ chuyển động ý nghĩ, sau lưng hắn bước ra ba bóng dáng.

Thiện thi Bá Thiện, ác thi Bá Ác, bản thân thi Bá Thể!

Tam thi đồng thời hiển hiện.

Tống Thư Hàng kích hoạt hoa sen công đức, bắt đầu dựa vào thủ đoạn của bản thân, ảnh hưởng đến ‘thiên kiếp cửu phẩm’ trên đỉnh đầu.

Hôm nay, Bá Tống hắn muốn khiến ‘nghìn ngày chi kiếp’ quay đầu, biến thành ‘mười ngày chi kiếp’!

Một nghìn ngày thật sự quá lâu, Bạch tiền bối còn muốn mấy ngày nữa trở về ăn mừng năm mới đấy.

Hơn nữa, năm mới này cũng có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với hắn.

Đây là ‘năm mới’ đầu tiên sau khi hắn gia nhập nhóm Cửu Châu số 1!

Thời gian đặc biệt như thế, hắn cũng không muốn lãng phí trong không gian thiên kiếp cửu phẩm.

Chương 2852: Công kích bên ta: Cưỡng chế ưu đãi chiết khấu 40%

“Đây là bảo vật gì? Ta cảm nhận được lực lượng công đức vô cùng khổng lồ bên trong nó!” Cật Qua tiền bối sát vách nhịn không được hỏi.

Hiện tại nó là thân thể công đức, tương lai càng là tồn tại muốn bước ra ‘đại đạo công đức’ chứng đạo trường sinh, cho nên nó đặc biệt mẫn cảm đối với bảo vật hệ công đức.

Lúc Tống Thư Hàng moi ra kim liên công đức này, Cật Qua Thánh Quân bèn nhạy bén tính ra lượng lớn công đức ẩn giấu bên trong ‘kim liên công đức’ này!

Không chỉ như thế, hắn còn cảm ứng ra một loại cảm giác bi ai thật sâu từ trên đóa kim liên công đức này.

Chủ nhân của đóa kim liên công đức này đang dưới tình huống rất bi thương, rất bất đắc dĩ, làm một việc thiện đại công đức đủ để ảnh hưởng đến cả chư thiên vạn giới, mới ngưng tụ ra bảo vật công đức trân quý bực này!

Cật Qua Thánh Quân thực sự không cách nào tưởng tượng, rốt cuộc phải là việc thiện như thế nào mới có thể ảnh hưởng đến cả chư thiên vạn giới, đồng thời lại kèm theo tâm tình thương cảm vô tận?

Chẳng lẽ là công đức phải hủy diệt thứ gì đó mà mình yêu nhất, cứu vớt chư thiên vạn giới?

“Ta cũng không biết rốt cuộc kim liên công đức này có tên là gì, ta chỉ biết… nó có thể ảnh hưởng đến thiên kiếp.” Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, bản thân thi * Bá Thể sau lưng hắn chân đạp sen trắng, duỗi tay đặt lên kim liên công đức, rót vào trong đó một luồng linh lực của thần công quên mất rồi nhằm kích hoạt đóa kim liên công đức này.

Sở dĩ Bá Tống hắn lòng tin mười phần tiến vào thế giới thiên kiếp cũng không phải vì đến hưởng thụ đánh yêu từ đại lão thiên kiếp, hắn có lực lượng, bảo vật 'nhằm vào thiên kiếp' thu thập được ba tháng qua chính là lực lượng của hắn!

Roẹt ~

Kim liên công đức nở rộ, ánh sáng công đức khổng lồ bao bọc lấy Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, dư lại một phần nhỏ lực lượng kim liên công đức thì lưu chuyển đến trên người Cật Qua tiền bối sát vách.

Có phúc cùng hưởng, người gặp có phần. Đây là thù lao cho Cật Qua tiền bối vì đã mang theo Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối độ thiên kiếp cửu phẩm.

Cật Qua tiền bối lương thiện, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều thấy trong mắt. Cho nên, vào lúc mấu chốt, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều sẵn lòng kéo Cật Qua Thánh Quân một phen.

Kim liên công đức nở rộ, hóa thành ấn ký hoa sen, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Cật Qua tiền bối.

Ấn ký này bắt đầu lẳng lặng ảnh hưởng đến thiên kiếp trên đỉnh đầu, áp súc thời gian kéo dài của 'thiên kiếp', loại ảnh hưởng này không phải làm ngay một vố, mà là loại nước chảy đá mòn.

Chỉ cần ba người Tống Thư Hàng còn ở thế giới thiên kiếp, ấn ký hoa sen công đức này có thể liên tục không ngừng ảnh hưởng đến thiên kiếp, thỉnh thoảng trêu chọc đại gia thiên kiếp một chút, khiến thời gian kéo dài của thiên kiếp cửu phẩm -1, -1.

"Dưới, dưới gầm trời này lại có bảo vật như thế!" Cật Qua tiền bối cả kinh nói.

Đừng thấy -1, -1 này rất yếu, cách một lúc mới có thể làm lạnh xong để hoàn thành ảnh hưởng -1, nhưng tích tiểu thành đại!

Phải biết rằng, thứ khó khăn nhất của nghìn ngày chi kiếp chính là thời gian kéo dài!

Có bao nhiêu Huyền Thánh bát phẩm thất bại sau hơn 900 ngày của nghìn ngày chi kiếp…

Mà ấn ký hoa sen này thỉnh thoảng sẽ mang đến hiệu quả -1 đối với thiên kiếp, nước chảy đá mòn, sau khi tích lũy thì vô cùng khả quan!

Nói không chừng, thời gian thiên kiếp giảm bớt này chính là mấu chốt chống đỡ thiên kiếp!

“Loại bảo vật này quá trân quý rồi. Thật sự là bảo vật mà tất cả tu luyện giả độ kiếp mơ ước, Bá Tống đạo hữu ngươi lấy được từ đâu vậy?” Cật Qua tiền bối cảm kích nhìn Tống Thư Hàng.

Nó không ngờ rằng bảo vật công đức trân quý bực này mà Bá Tống cũng sẵn lòng chia hiệu quả cho nó hưởng cùng. Cảm thấy mình lại thiếu đối phương một đại ân, cũng không biết phải trả lại thế nào mới tốt đây.

Nếu như lần này nó có thể thành công tấn thăng cửu phẩm, vậy sau khi trở về hiện thế, nó nhất định phải nghĩ cách trả lại đại ân cho Bá Tống.

Tốt nhất là tìm thiên tài địa bảo trân quý đáng tiền, nhưng chắc chắn không thể trực tiếp tặng linh thạch. Ngay cả bảo vật quý giá như vậy, Bá Tống không chớp mắt cái nào đã cho nó dùng chung, nếu như tặng linh thạch thì quả thực là một loại sỉ nhục đối với nhân phẩm của Bá Tống.

“Hẳn là rất quý giá.” Tống Thư Hàng gật đầu… Bảo vật tương tự, một tháng Môi Cá Cư Sĩ mới có thể ngưng tụ một đóa, hơn nữa e rằng chư thiên vạn giới cũng chỉ có Môi Cá Cư Sĩ mới có thể ngưng tụ ra loại bảo vật này.

Bản thân thi * Bá Thể của hắn cũng không được.

Thần công quên mất rồi có hiệu quả gấp đôi, nếu đi lên giảng pháp, e rằng tu luyện giả chư thiên vạn giới không nhìn thấy người, cũng không nghe được giảng pháp, sẽ chỉ lãng phí cơ hội.

“Cảm tạ Bá Tống đạo hữu… Ngày khác, ta nhất định sẽ trọng báo.” Cật Qua tiền bối ngẩng đầu nhìn thiên kiếp: “Hiện tại, chúng ta cùng cố gắng độ kiếp đi!”

Có hiệu quả của hoa sen công đức này, lòng tin vượt qua thiên kiếp của nó càng sung túc hơn.

Ầm ~ ầm ầm ~

Trong lúc nói chuyện, bên phía Tống Thư Hàng, lại có vài ‘mũi tên cửu tiêu thần lôi' bắn tới. Những mũi tên này, dù Cật Qua Thánh Quân mượn nhờ lưới công đức + thiêu đốt tuổi thọ thì tối đa cũng chỉ dám nghênh đón một mũi.

Nhưng lúc này quanh thân Tống Thư Hàng cắm đầy bá thần trụ!

Trước đó Cật Qua Thánh Quân còn đang nghĩ nếu như mỗi cây bá thần trụ đều cường đại như 'Côn Vương trụ', vậy thiên kiếp trình độ như mũi tên cửu tiêu thần lôi này sẽ không gây tổn thương được cho Bá Tống.

Nhưng nó không ngờ, mỗi cây bá thần trụ còn lại đều mạnh hơn Côn Vương trụ!

Côn Vương trụ, ngược lại là tiểu lão đệ trong tất cả bá thần trụ.

Trong trận trụ bá thần trụ, mỗi một cây bá thần trụ đều huyễn hóa ra trụ linh đối ứng, nghênh đón thiên kiếp.

Côn Vương trụ huyễn hóa ra Trường Sinh Giả Côn Vương, cắn nuốt vạn dặm.

Nhưng bên cạnh nó lại lóe lên một Ma Đế cái thế, Ma Đế kia bá khí vô song, chênh lệch giữa Côn Vương và hắn tựa như mặt trời mới mọc và ánh trăng nho nhỏ vậy.

Mà bên cạnh Ma Đế, có một vầng 'mặt trời hư ảo' chân chính hiện lên, trình độ cường đại của mặt trời hư ảo này không hề kém Ma Đế, thậm chí còn có cảm giác có thể áp chế Ma Đế một bậc.

Nhưng bên cạnh mặt trời hư ảo và Ma Đế lại có một tồn tại càng mạnh hơn. Thiên Đế do đế diệt trụ huyễn hóa ra, về mặt khí tức hoàn toàn nghiền ép Ma Đế và mặt trời hư ảo.

Mà phía sau đế diệt trụ, có một hư ảnh Bá Tống hiện lên… Nhưng trên người vị Bá Tống này lại có khí tức chúa tể Cửu U hủy thiên diệt địa!

Mạnh nhất vẫn còn ở phía sau… tổ hợp nữ sĩ lưới rồng + đạo khí đại lão hành tinh mọc mắt. Uy lực của tổ hợp này cũng không đơn giản như $1 + 1 = 2$!

Thậm chí ngay cả khí thế của công đức trụ * bì bì trụ, sau khi mỹ nhân rắn công đức tế trụ hết lần này tới lần khác cũng ngang tàng hơn Côn Vương trụ!

Hàm cá của Cật Qua tiền bối lại bị chấn kinh đến trật khớp lần nữa.

Ba tháng không gặp, rốt cuộc trên người Bá Tống đạo hữu đã xảy ra chuyện gì?

Nhiều pháp khí như vậy, nhiều pháp khí mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc hắn làm sao lấy được?

Huyền Thánh bát phẩm bình thường, cho dù đạt được một cây trong đó cũng đủ hoành hành rồi, Bá Tống lại một hơi moi ra bảy cây.

Còn có, cây trụ hình tượng Bá Tống sở hữu ‘khí tức thiên kiếp + khí tức chúa tể Cửu U’ lại là chuyện gì?

Cật Qua Thánh Quân đã bị chấn kinh đến tê cả da đầu.

Nhưng mà, thao tác hay ho của Tống Thư Hàng chỉ vừa bắt đầu!

“Hiện lên đi, giấy chứng nhận học tập thiên lôi!” Tống Thư Hàng cởi áo, lộ ra giấy chứng nhận học tập thiên lôi trên người mình.

Công kích bên ta: giấy chứng nhận học tập thiên lôi, đánh ra tổn thương ‘ưu đãi chiết khấu 40%’ đối với thiên kiếp hệ lôi, tạo thành hiệu quả cưỡng chế ‘ưu đãi chiết khấu 20%’ đối với toàn bộ thiên kiếp cửu phẩm!

Nghìn ngày chi kiếp giảm máu mất 200 ngày.

Chương 2853: Tiếp tục, Thư Hàng – Nhận được, Bạch tiền bối!

Lần này Cật Qua tiền bối đã không còn hàm cá để trật khớp nữa…

Nó chỉ thấy trên người Bá Tống có pháp tắc tương quan với 'thiên lôi' hơi lóe lên, sau đó dường như thiên kiếp nhắm vào cá nhân Bá Tống lại bị suy yếu!

Lần này Cật Qua tiền bối chỉ có thể trừng mắt cá của bản thân để biểu đạt sự chấn kinh của mình, phối hợp với hàm cá đã trận khớp, hoàn thành biểu lộ 'trợn mắt há mồm'.

Đây rốt cuộc là pháp tắc gì? Vì sao ngay cả thiên lôi cũng bị ảnh hưởng?

Vì sao Bá Tống lại thuần thục như thế, rốt cuộc hắn bị thiên lôi bổ bao nhiêu lần?

Đáng tiếc, 'cưỡng chế ưu đãi chiết khấu thiên kiếp cửu phẩm' lần này chỉ nhằm vào cá nhân Bá Tống, Cật Qua tiền bối sát vách không cách nào hưởng thụ phần phúc lợi này.

Tính như vậy, chẳng phải Bá Tống sẽ độ xong thiên kiếp cửu phẩm ra ngoài trước ta một bước ư? Rõ ràng đây là thiên kiếp cửu phẩm của ta mà!

Cho dù là lương thiện như Cật Qua tiền bối, vào lúc này trong lòng cũng có chút tủi thân. Nhưng mà, nó cũng không đố kỵ với Bá Tống, có thể thoát thân khỏi thiên kiếp cửu phẩm sớm một chút là chuyện tốt!

"Lại nói, Bá Tống sẽ thoát thân sớm, như vậy đến lúc đó chỉ còn lại ta và Bạch Thánh cùng nhau độ thiên kiếp cửu phẩm sau cùng ư?" Cật Qua Thánh Quân suy nghĩ rồi đưa mắt chuyển lên người Bạch Thánh.

Nếu như chỉ còn nó và Bạch Thánh cùng nhau độ kiếp, hình như cũng là một chuyện tốt đẹp?

Chủ yếu là lực tương tác của Bạch Thánh cao, dù là ở cùng một không gian với Bạch Thánh mười năm tám năm cũng sẽ không chán.

Nhưng khi Cật Qua Thánh Quân vừa chuyển mắt, đã thấy trên người Bạch Thánh cũng hiện lên một ‘giấy chứng nhận học tập thiên lôi’.

Hình chiếu nguyên thần bây giờ của Tống Thư Hàng là trạng thái 15 + 1 phần, trong đó có một phần cánh tay hình chiếu nguyên thần thuộc về Bạch tiền bối.

Lúc chịu đựng thí tiên lôi điên cuồng bổ xuống ngưng tụ ra ‘giấy chứng nhận học tập thiên lôi’ ở chỗ của thiếu niên ba mắt tiền bối, trên cánh tay của Bạch tiền bối cũng ngưng tụ ra một giấy chứng nhận.

Ngay sau Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối cũng sử dụng công kích cưỡng chế ‘thiên kiếp hệ lôi chiết khấu 40% đối với ‘thiên kiếp cửu phẩm’, tổng thời gian thiên kiếp giảm xuống 20%, - 200 ngày, duy trì đồng bộ với Bá Tống.

Cật Qua Thánh Quân: (? ?_?)

Vốn cho rằng Bá Tống là một người đặc biệt nhất trong ba người, hiện tại xem ra nó mới là kẻ đặc biệt. Trong khi hai vị đồng bạn đều rất đặc biệt kia, con Husky lẫn vào bầy sói như nó ngược lại trở thành kẻ khác loài đặc biệt.

“Rốt cuộc phải làm sao mới ngưng tụ được loại pháp tắc có hiệu quả chiết khấu thiên lôi này?” Cật Qua Thánh Quân đập mạnh cái cằm đang trật khớp của mình về lại, nhịn không được lên tiếng hỏi.

Hoa sen công đức trước đó rất quý giá, rất có thể cả chư thiên vạn giới cũng không có mấy đóa. Nhưng ‘pháp tắc hiệu quả chiết khấu thiên kiếp’ trên người Bá Tống và Bạch Thánh, thoạt nhìn dường như có tính phục chế? Dù sao, Bá Tống và Bạch Thánh đồng thời có được.

Nếu như có được tính phục chế, vậy quả thực là tin mừng cho các Huyền Thánh bát phẩm khác độ kiếp.

“Ừm, hẳn là bị thiên kiếp, thiên lôi, thiên phạt các loại bổ lại bổ, bổ đến trình độ nhất định là có thể xuất hiện rồi?” Tống Thư Hàng trả lời.

“Hoặc có lẽ còn phải ăn chút thiên kiếp hay gì đó?” Bạch tiền bối bổ sung.

Hắn và Tống Thư Hàng có mấy đặc điểm chung, bọn họ đều trải quả thiên kiếp, ăn thiên lôi, còn từng chịu thiên phạt.

Cật Qua Thánh Quân: “…”

Chịu thiên phạt? Ăn thiên kiếp?

Cáo từ!

Thiên phạt là thứ đồ chơi thập tử vô sinh, người nào chịu người đó chết. Loại chuyện như ăn thiên kiếp, nó cũng chưa từng nghe qua!

Giấy chứng nhận học tập thiên lôi của Bá Tống, không học được, không học được!

Cật Qua Thánh Quân chặt đứt ý nghĩ trong đầu.

“Tiếp theo, Bạch tiền bối, chúng ta tiếp tục đi. Lại nói, Bạch tiền bối ngươi chuẩn bị quà năm mới xong chưa?” Tống Thư Hàng vừa đưa tay vẽ phù văn trong hư không vừa hỏi.

“Ừm, năm nay hiếm khi tỉnh táo lúc năm mới.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

“Có phần của ta không? Các tiền bối trong nhóm nói năm nay không phát bao lì xì cho ta, chỉ phát bao lì xì cho đệ tử của ta.” Tống Thư Hàng nhói tim nói.

Nếu như Bạch tiền bối không phát lì xì cho hắn, vậy lì xì năm mới của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 là đãi ngộ Bá Tống hắn vĩnh viễn không có được.

“Ừm, ngươi muốn, vậy phát cho ngươi một phần.” Bạch tiền bối nói.

“Cảm ơn Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng cảm động đến nói không nên lời.

Đồng thời, hắn duỗi tay vỗ mạnh một cái trong hư không.

Lấy ra ‘nghiên cứu nhằm vào thiên kiếp, thiên phạt của đại lão quả cầu béo’ từ trong ‘hạch tâm tà ma sương mù’.

Những số liệu nghiên cứu này của đại lão quả cầu béo đã qua diễn toán của quyền hạn chúa tể Cửu U Tống four, hóa thành vật sở hữu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dựa theo nghiên cứu của đại lão quả cầu béo, không ngừng đánh từng phù văn vào trong hư không, dung nhập vào trong thiên kiếp trên đỉnh đầu hắn và Bạch tiền bối.

Ngay sau công kích 'cưỡng chế ưu đãi chiết khấu' của giấy chứng nhận học tập thiên lôi, Tống Thư Hàng lại tiến hành công kích 'nghiên cứu của đại lão quả cầu béo' đối với thiên kiếp cửu phẩm!

Hiệu quả từ công kích tin tức nghiên cứu của đại lão quả cầu béo siêu quần bạt tụy, trong nháy mắt đã tạo thành hiệu quả áp súc -300 ngày đối với nghìn ngày chi kiếp!

Cường độ thiên kiếp cửu phẩm trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bắt đầu tăng lên!

-300 ngày thiên kiếp của đại lão quả cầu béo là tiến hành theo phương thức 'áp súc uy lực thiên kiếp'.

Nói cách khác, ước chừng gần một năm uy lực 'nghìn ngày chi kiếp' bị cưỡng chế áp súc.

Tiếng sấm cuồng bạo gầm rú trên đỉnh đầu.

Uy lực thiên kiếp điên cuồng đột phá, uy lực nháy mắt đã vượt qua vẻ ngoài hẳn có của 'thiên kiếp bát phẩm tấn chức cửu phẩm'.

Cật Qua Thánh Quân sát vách ngây dại.

Đẳng cấp phù văn đẩy ra từ trong tay Bá Tống thật sự rất cao, Cật Qua Thánh Quân không hiểu một cái nào cả. Đây hoàn toàn là tri thức vượt qua Huyền Thánh bát phẩm, thậm chí có thể vượt qua khả năng hiểu được của Kiếp Tiên cửu phẩm.

Mặc dù xem không hiểu phù văn, nhưng nó có thể cám nhận được hiệu quả… thời gian kéo dài của thiên kiếp bị áp súc!

Bá Tống, ngươi đang làm gì vậy?

Tại sao phải áp súc uy lực của nghìn ngày chi kiếp? Như vậy mặc dù giảm thời gian độ kiếp xuống, nhưng sẽ tăng cường uy lực thiên kiếp, được không bằng mất!

Cật Qua Thánh Quân vô thức muốn hô một câu nhắc nhở Tống

Thư Hàng, nhưng đột nhiên nó nhớ tới Tống Thư Hàng còn chưa độ kiếp xong đã đạt đến cảnh giới cửu phẩm, cùng với bảy cây bá thần trụ kia, bèn gắng gượng nuốt xuống lời nhắc nhở.

Lấy thực lực Bá Tống hiện tại… có lẽ thật sự có thể chịu đựng được?

“Không khác ta dự đoán là bao.” Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Nghìn ngày chi kiếp, dưới sự ảnh hưởng của giấy chứng nhận học tập thiên lôi + tư liệu nghiên cứu của đại lão quả cầu béo, một mạch giảm xuống hơn 500 ngày, số liệu này trước sau không chênh lệch quá lớn.

Mà trước đó, phân thân của hắn và Cật Qua Thánh Quân đã vượt qua gần ba tháng thời gian.

Cho nên, nghìn ngày chi kiếp lúc ban đầu chỉ còn lại chừng 410 đến 420 ngày.

Mà hơn bốn trăm ngày, còn có hiệu quả -1 không ngừng từ kim liên công đức!

Hơn bốn trăm ngày, đã ngắn đến khiến Huyền Thánh bát phẩm bình thường phát khóc.

Nhưng với Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thì vẫn chưa đủ.

“Tiếp tục, bước tiếp theo, Thư Hàng.” Bạch tiền bối nói.

“Nhận được, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng duỗi tay ấn một điểm trên người mình.

Bảy đại thánh ấn hiện lên từng cái một.

Ngay sau bảy đại thánh ấn, lại có một ‘ấn’ đặc thù hiện thân, là ấn giới chủ ‘Bá giới’!

Quyền hạn giới chủ cũng có được hiệu quả làm suy yếu thiên kiếp!

Bên cạnh, Bạch tiền bối cũng duỗi tay điểm một cái, tế ra hư ảnh hình dạng một cây nhỏ, đó là thế giới thụ Mộng giới, tượng trưng cho quyền hạn giới chủ Mộng giới!

“Còn, còn nữa ư?” Cật Qua tiền bối cảm thấy mình đã có chút chết lặng.

Chương 2854: Chào buổi sáng, Thư Hàng

Quyền hạn giới chủ, thậm chí ngay cả thứ này mà Tống Thư Hàng và Bạch Thánh cũng moi ra được, hơn nữa còn tới hai cái!

Đây chính là tư cách mà cả đại lão Trường Sinh Giả cũng rất ít có được!

Chư thiên vạn giới lớn như vậy, số lượng Trường Sinh Giả sống sót từ thái cổ đến nay cũng không ít, nhưng Trường Sinh Giả có ‘quyền hạn giới chủ’ lại không vượt quá mười ngón tay, thậm chí có thể còn ít hơn, có được số lượng năm ngón tay hay không cũng không biết được!

Quyền hạn giới chủ có được hiệu quả tránh kiếp, rất nhiều tu luyện giả đều biết tri thức này. Nhưng chức năng này, từ cổ chí kim đều không được dùng tới.

Dù sao, người chân chính chấp chưởng một giới, cơ bản đều cất bước từ đại lão Trường Sinh Giả. Sau khi bọn họ có được quyền hạn giới chủ thì còn độ kiếp cái khỉ gì nữa?

Chẳng ai ngờ rằng, thế mà Tống Thư Hàng và Bạch Thánh lại có được quyền hạn giới chủ trước thiên kiếp ‘bát phẩm tấn cửu phẩm’, cũng đưa chúng nó vào trong thực chiến!

Sao hai người các ngươi có thể trâu bò như thế ~

Cật Qua Thánh Quân cảm thấy ‘thánh hào’ của mình đã trở nên chân thật hẳn ra. Nó hiện tại chính là một tên Cật Qua tiêu chuẩn! (cật qua = ăn dưa, người qua đường ăn dưa hóng drama)

Số định mức năng lượng thiên kiếp trên đầu nó đã bị rút đi phần lớn đưa sang cách vách, điên cuồng bổ về phía tổ hợp Tống Thư Hàng và Bạch Thánh. Cho nên, hiện tại áp lực độ kiếp của Cật Qua Thánh Quân giảm đi nhiều.

Bây giờ thậm chí nó còn có tinh lực và thời gian rảnh rỗi đi chú ý tới Tống Thư Hàng và Bạch Thánh độ kiếp, tựa như một bé newbie không ngừng bị thao tác hay ho của Tống Thư Hàng và

Bạch Thánh làm chấn kinh.

Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, hàm cá của nó đã trật khớp không biết bao nhiêu lần.

Ngoại trừ chấn kinh và hô to 666 ra, nó không tìm thấy ý nghĩa tồn tại của mình trong 'thiên kiếp cửu phẩm' này!

Phong cách độ kiếp của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh… thật sự làm 'độ kiếp quan' của Cật Qua Thánh Quân sụp đổ!

"Từ 'kim liên công đức' lúc mới bắt đầu đến 'giấy chứng nhận học tập thiên lôi' sau đó, lại đến đám phù văn tri thức khủng bố tiếp theo, còn tăng thêm quyền hạn giới chủ hiện tại, rốt cuộc Bá Tống và Bạch Thánh còn bao nhiêu thủ đoạn cưỡng chế chiết khấu thiên kiếp nữa?" Giờ khắc này, sâu trong nội tâm Cật Qua Thánh Quân mơ hồ thấy tiếc thương cho đại lão thiên kiếp.

Thiên kiếp cửu phẩm trên đỉnh đầu nó rất có thể là thiên kiếp mất mặt nhất từ trước tới nay?

Từ một khắc khi chân thân của Bá Tống trở về… Cật Qua chỉ thấy uy nghiêm của thiên kiếp không ngừng bị giảm giá.

Roẹt ~

Uy lực của thánh ấn Bá giới triển khai toàn bộ, bao phủ giới chủ 'Bá Tống'.

Sau lưng Tống Thư Hàng, có một hư ảnh thế giới khổng lồ hiện lên, thế giới này tràn đầy khí tức sau khi bị hủy diệt… Nhưng trong hủy diệt lại có sinh mệnh mới đang nhú mầm!

Hiện tại Bá giới đang trong trạng thái trăm việc chờ hoàn thành, nhưng tiềm lực của nó là vô hạn.

Nhóm vật trang sức trên người Tống Thư Hàng chắc chắn có thể khai phá nó thật tốt, tựa như khai phá 'thế giới hạch tâm' vậy. Nói không chừng trong tương lai, sau khi nhóm đệ tử Vô Cực Ma Tông đang 'làm công miễn phí' trong thế giới hạch tâm hoàn thành hợp đồng làm công thì còn có thể chuyển dời đến Bá giới, trở thành môn phái đầu tiên tiến vào cư trú trong Bá giới!

Những chuyện này đều không cần Tống Thư Hàng phiền não. Ngược lại chỉ cần các đại lão vật trang sức trên người hắn nhàn rỗi buồn chán, thỉnh thoảng đám người ngươi ra tay một chút, ta ra tay một lần là có thể khai phá giúp thế giới của Bá Tống trở nên hưng thịnh.

Bên cạnh, uy thế của Bạch Thánh cũng không yếu hơn Bá Tống mảy may.

Thế giới thụ trong tay hắn hóa thành đại thụ chống trời, thế giới thụ đâm chồi nảy lộc, toàn bộ Mộng giới hư ảo đều bám trên thế giới thụ. Quyền hạn giới chủ Mộng giới bám trên người Bạch Thánh, làm nền giúp Bạch Thánh càng thêm hư ảo tuấn mỹ hơn.

Bạch Thánh và hư ảnh Mộng giới, quả thực là phối hợp hoàn mỹ!

Trên đỉnh đầu, thiên kiếp khí thế hung hãn lại bị làm suy yếu lần nữa… Nghìn ngày chi kiếp vốn chỉ còn lại hơn bốn trăm ngày, lần này một mạch bị làm suy yếu từ ba chữ số xuống còn hai chữ số!

Quyền hạn giới chủ làm suy yếu gần một năm thời gian kéo dài của thiên kiếp.

‘Nghìn ngày chi kiếp’ của Tống Thư Hàng chỉ còn lại hơn 80 ngày.

Trình độ suy yếu của ‘nghìn ngày chi kiếp’ bên phía Bạch tiền bối cũng không xê xích Tống Thư Hàng là mấy, quyền hạn giới chủ Mộng giới của hắn còn mạnh hơn Tống Thư Hàng, nhưng hắn cũng không phải giới chủ chân chính, mà là thông qua thế giới thụ làm trung chuyển, chuyền dời quyền hạn giới chủ lâm thời sang người mình. Cho nên, quyền hạn giới chủ Mộng giới làm suy yếu thiên kiếp mới không chênh lệch với quyền hạn giới chủ Bá Tống của Tống Thư Hàng bao nhiêu.

“Bạch tiền bối, ta còn lại chừng tám mươi ngày.” Tống Thư Hàng nói.

“Bên ta cũng xiêm xiêm.” Bạch tiền bối nhẹ gật đầu, lại nói: “Ngươi còn thủ đoạn khác không?”

[Còn có thủ đoạn khác?] Cật Qua Thánh Quân cảm thấy tim gan mình bỗng trở nên khẩn trương theo câu hỏi của Bạch Thánh.

Không phải thật sự còn chiết khấu nữa chứ?

Nghìn ngày chi kiếp lập tức bị chiết khẩu còn 80 ngày, Cật

Qua Thánh Quân cảm thấy mình đã hâm mộ đến sắp khóc rồi.

Chỉ có tám mươi ngày thôi, đối với tu luyện giả mà nói thì quả thực là chẳng mấy chốc!

Nhưng ngay cả như vậy, Bạch Thánh và Tống Thư Hàng lại vẫn có vẻ không hài lòng!

“Ta còn có linh quỷ tiên tử.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Dường như thần công quên mất rồi trên người linh quỷ tiên tử còn được cường hóa đặc thù, có được hiệu quả ảnh hưởng thiên kiếp.

Chỉ cần chuyển linh quỷ tiên tử ra ngoài + hiệu quả -1 không ngừng của kim liên công đức, Tống Thư Hàng nắm chắc khiến 80 ngày bị chiết khấu lần nữa, áp súc thời gian của nghìn ngày chi kiếp xuống một chữ số.

“Có thể áp súc được bao lâu?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng phỏng đoán: “Cụ thể không quá xác định, nhưng ta cảm thấy cố gắng một chút, phối hợp với bản thân thi của ta hiện tại cũng có được tu vi ‘thần công quên mất rồi’ tầng thứ chín, nên có thể áp súc 80 ngày xuống còn 8 ngày.”

“8 ngày ư? Vậy ngươi chờ chút đã… trước tiên để ta, sau đó ngươi lại tế ra linh quỷ tiên tử.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Xem ra, Bạch tiền bối cũng có thủ đoạn ảnh hưởng đến thiên kiếp.

Điểm ấy, Tống Thư Hàng không kinh ngạc chút nào.

Trên thực tế, dù là Bạch tiền bối nói mình có pháp bảo có thể khiến thiên kiếp gọi hắn là đại ca, Tống Thư Hàng cũng sẽ không hoài nghi.

Vị trí của Bạch tiền bối trong suy nghĩ của Tống Thư Hàng tương đương với Bạch*Doreamon*tiền bối.

“Trước tiên ta triệu hoán bản thể tới đã… Đến khâu cuối cùng, rốt cuộc phân thân này của ta xem như đã hoàn thành sứ mệnh.” Nửa người trên Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, nửa người trên và nửa người dưới của Bạch tiền bối lấy eo làm đường phân cách, tách rời ra.

Một chuỗi phi kiếm dùng một lần được tế ra, mang theo nửa người trên của Bạch tiền bối phân thân 'vèo ~' một tiếng, rời khỏi thế giới thiên kiếp cửu phẩm.

Muốn vào là vào, muốn ra là ra.

Căn bản không cho không gian thiên kiếp cửu phẩm một phần mặt mũi nào!

Mà dường như không gian thiên kiếp cửu phẩm cũng không có dấu hiệu muốn ngăn cản Bạch Thánh rời đi... Thậm chí, có cảm giác dường như nó muốn mở cửa sau cho Bạch Thánh.

Sau mấy hơi thở.

Lại 'vèo ~' một tiếng, một thanh phi kiếm phóng tới, mang theo nửa người trên của Bạch tiền bối bản thể.

Hai 'nửa người Bạch tiền bối' hợp thể!

Sức hấp dẫn không gì sánh kịp kia khuếch tán ra, dường như ngay cả thiên kiếp trên đỉnh đầu cũng bị sức hấp dẫn này lây đến, rõ ràng cứng đờ trong chớp mắt.

[Chẳng lẽ Bạch Thánh muốn dùng sức hấp dẫn của mình chinh phục thiên kiếp?] Trong đầu Cật Qua Thánh Quân sát vách hiện lên một suy đoán hoang đường.

"Dường như ta ngủ một giấc rồi?" Bạch tiền bối mở mắt, mờ mịt nhìn bốn phía, sau đó hắn nâng tay áo lên, lặng lẽ chùi nước bọt nơi khóe miệng mình rồi nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Chào buổi sáng, Thư Hàng."

"Chào buổi sáng, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Chương 2855: Không xong, mau nhắm mắt!

Mặc dù không biết thời gian ở Trung Quốc địa cầu hiện thế rốt cuộc là buổi sáng hay buổi tối… nhưng Bạch tiền bối đã nói ‘chào buổi sáng’, vậy chính là ‘chào buổi sáng’ rồi.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Nửa người của Bạch tiền bối bản thể vẫn luôn treo máy bế quan trên thế giới thụ ở Mộng giới. Hiện tại xem ra, là sau khi bế quan lại bế quan, nửa người của Bạch tiền bối bản thể đã ngủ một giấc?

Đây là chuyện rất hiếm thấy!

Phải biết rằng, Bạch tiền bối khác với Tống Thư Hàng, hắn chính là tên cuồng bế quan.

Tống Thư Hàng là loại bế quan cặn bã ‘vậy mà hôm nay ta đã bế quan được nửa tiếng đồng hồ, ta thật sự không chịu nổi nữa’.

Nhưng Bạch tiền bối là loại cường giả bế quan ‘Ể, có thời gian nửa tiếng ư? Không bằng bế quan đi’!

Đặc biệt là lúc vừa tiếp xúc với Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối tranh thủ từng giây, thỉnh thoảng sẽ tiến vào hình thức A Bạch bế quan.

Mà cường giả bế quan như vậy lại ngủ thiếp đi trong lúc bế quan!

Rõ ràng chuyện ngủ quên trong lúc bế quan là độc quyền của Tống Thư Hàng mới đúng.

Cho nên, trong lòng Tống Thư Hàng có chút chột dạ. Có phải hắn làm hư Bạch tiền bối rồi không?

“Vào lần bế quan này, ta tiếp xúc đến một vài pháp tắc đã lâu không thấy, bởi vì là ở Mộng giới, lại chấp chưởng quyền hạn Mộng giới, những pháp tắc kia đều tiếp xúc thông qua phương thức ‘mộng’.” Sau khi Bạch tiền bối lau nước bọt nơi khóe miệng thì chắp hai tay sau lưng, cool ngầu nói.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tại Mộng giới, sau khi chấp chưởng quyền hạn Mộng giới, thông qua phương thức ‘mộng’ tiếp xúc với pháp tắc, vừa nghe có vẻ rất cao cấp sang chảnh. Có hiệu quả giống như việc hắn thông qua ‘chém giết Thiên Đế á nè’ tiến vào trạng thái ngộ đạo vậy.

Mặc khác… Bạch tiền bối bế quan ngủ quên không phải là bị hắn lây, hắn yên tâm rồi.

“Bạch tiền bối lĩnh ngộ được pháp tắc gì? Có liên quan đến độ kiếp ư?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Ừm.” Bạch tiền bối gật đầu: “Đúng rồi Thư Hàng, tiếp đến ta cần mượn hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú kia của ngươi dùng một lát.”

“Không thành vấn đề!” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn khẽ chuyển động ý nghĩ, 65 món pháp khí bản mệnh bay ra từ linh hồ bản mệnh của hắn, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú được linh hồ bản mệnh của hắn tẩm bổ không ngừng nên hiện tại đã trở nên càng lóe sáng hơn.

Tiếp đó, găng tay Nghịch Kình trên tay phải hắn cũng bay xuống.

Trên găng tay, khí linh tiểu tiên tử ngồi quỳ, tay phải giơ cao, cô tựa như đại tỷ trong các khí linh, chỉ huy tất cả pháp khí bản mệnh hành động.

65 kiện pháp khí bản mệnh còn lại xếp hàng chỉnh tề, trên mỗi một món pháp khí đều hiện lên một ‘hình thức ban đầu của khí linh’, theo sát sau lưng đại tỷ khí linh tiểu tiên tử.

“Ông trời ơi ~” Cật Qua tiền bối sát vách lại bị chấn động. Lúc này, nội tâm hắn thực sự cạn lời rồi, nói không ra nhiều từ ngữ hơn để biểu đạt tâm tình của mình.

66 kiện pháp khí bản mệnh của Bá Tống lại ngưng tụ ra khí linh toàn bộ!

Đây là thao tác gì hả?

Loại chuyện này, nếu nói ra e rằng không một ai trong chư thiên vạn giới tin cả?

Dù cho là đại lão Trường Sinh Giả trong truyền thuyết, trong tay có một hai món pháp khí sở hữu khí linh đã không tệ rồi. Nhưng trong tay Bá Tống lại có tận 66 món pháp khí sở hữu khí linh!

Cật Qua Thánh Quân sống lâu như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nó nhìn thấy quần thể khí linh khổng lồ đến thế.

“E rằng chờ sau khi thiên kiếp cửu phẩm kết thúc, ta lôi chuyện này ra chia sẻ với các đạo hữu chư thiên vạn giới, người khác sẽ cho rằng ta đang thổi phồng chắc luôn?” Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ, hơn nữa, còn là loại thổi phồng không có bản thảo.

Không chỉ như thế, lúc Cật Qua Thánh Quân tỉ mỉ quan sát thì phát hiện 66 món pháp khí bản mệnh này đều là cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm!

Không đúng, đây không phải cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm… mà là cấp bậc siêu cửu phẩm!

Thân là một Kiếp Tiên sắp tấn thăng, Cật Qua Thánh Quân đã có một khái niệm tương đối rõ ràng đối với cấp độ ‘Kiếp Tiên cửu phẩm’.

Đẳng cấp 66 món pháp khí bản mệnh này của Bá Tống tuyệt đối không đơn giản chỉ là cấp cửu phẩm!

Đây là pháp khí đã vượt qua hạn chế của cấp độ cửu phẩm.

“Chẳng lẽ 66 món pháp khí này đều là thần binh Trường Sinh Giả ư? Thế này thì quá khoa trương rồi?” Đồng thời, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình bắt đầu không chịu khống chế!

Thình thịch thình thịch!

Nhịp tim của nó đập mạnh tựa như trống lớn vậy.

Là do 66 món pháp khí này của Bá Tống! Trên 66 món pháp khí này lại có tần suất tim đập thống nhất truyền ra, khiến sinh linh bên cạnh không tự chủ được trống ngực đập theo tần suất này!

Đây là một màn thịnh yến nhịp tim.

Bá Tống đáng sợ, hắn định khiến mỗi người nhìn thấy hắn đều bị cưỡng chế tim đập dồn dpp với hắn ư?

[Trên thế giới này, e rằng đã rất khó tìm ra pháp khí tổ hợp mạnh hơn ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ của Bá Tống?] Cật Qua Thánh Quân vừa tim đập dồn dập vừa thầm nghĩ.

Lúc này, Bạch Thánh bên cạnh cũng ra tay rồi.

Bạch Thánh duỗi tay lấy ra một thanh tiên kiếm.

Tiên kiếm ra khỏi vỏ, trên tiên kiếm cũng có một khí linh đáng yêu đang lượn lờ. Đó là một Bạch Thánh bản chibi thu nhỏ.

“Yo, Hàng Hàng ~” Khí linh của Lưu Tinh kiếm vẫy chào Tống Thư Hàng.

“Yo, tiểu Tinh Tinh.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi khí linh Lưu Tinh kiếm bản chibi ra khỏi vỏ thì lại duỗi tay điểm một cái lên vỏ kiếm.

Ngay sau đó, vỏ kiếm phân liệt ra, hóa thành một bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ hoàn chỉnh.

Đây là bộ pháp khí Bạch tiền bối lấy được trong di tích ở lần nhìn thấy Thiên Đạo Bạch kia.

Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này là sản phẩm do Thiên Đạo Bạch tự tay chế tạo.

Không phải đạo khí, lại có một ít tính chất của đạo khí.

Cật Qua Thánh Quân dùng đuôi mình sờ nhẹ lên mặt mình… mặt sưng phù.

Bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’ này của Bạch Thánh càng mạnh hơn hai bộ kia của Bá Tống!

“Thư Hàng, ta cần quyền khống chế lâm thời.” Bạch tiền bối nói.

“Ta đã mở quyền cho Bạch tiền bối từ sớm.” Tống Thư Hàng phối hợp nói.

Đây là ăn ý ngầm giữa hắn và Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối gật đầu, hắn duỗi tay điểm một cái lên ba bộ ‘pháp khí tổ hợp tam thập tam thú’.

Ba bộ pháp khí nhanh chóng tổ hợp lại.

Oong ~

Dưới thao tác của Bạch tiền bối, pháp khí hóa thành một cây cầu thần.

Cây cầu thần này, dường như vượt qua không gian, vượt qua bỉ ngạn, tựa như vượt qua thời gian, kết nối quá khứ, hiện tại và tương lai!

Thời kỳ viễn cổ, Thiên Đạo Bạch lấy bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú làm gạch, tiện tay ném đi… Tống Thư Hàng hiện thế vì khiến Bạch tiền bối two vui vẻ, đúc hai bộ pháp khí bản mệnh… sau đó, cục gạch kia bèn nện trúng đầu hắn.

Cây cầu thần lúc này tựa như nối liền khái niệm 'Thiên Đạo Bạch tiện tay ném một cái' với điểm 'Tống Thư Hàng đúc hai bộ pháp khí'.

Cầu thần ngưng tụ, bắc ngang trước người Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

"Cật Qua đạo hữu, ngươi đứng vững nhé." Bạch tiền bối mỉm cười với Cật Qua Thánh Quân.

Sau đó, dưới sự không chế của hắn, cầu thần cũng vươn tới chỗ Cật Qua Thánh Quân, bao trùm nó trong phạm vi của cầu thần.

Thiện ý của Cật Qua Thánh Quân đối với Tống Thư Hàng và Bạch Thánh cuối cùng đã được đền đáp.

Đầu kia của cầu thần, dưới sự khống chế của Bạch Thánh, trực tiếp bắc đến thiên kiếp trong hư không.

Trong lúc mơ hồ, có một luồng khí tức áp bách mười phần được phóng thích ra.

"Bất hủ." Tống Thư Hàng vị 'chuyên gia tin tức bất hủ' này phát hiện ra trước tiên.

Hắn là người đàn ông đã từng tiếp xúc với rất nhiều 'tin tức bất hủ' mà vẫn có thể nhảy nhót tung tăng.

"Bất hủ?" Cật Qua Thánh Quân vội nhắm mắt lại.

Nó là Huyền Thánh cực kỳ lâu năm, hơn nữa nó còn từng tiến vào 'lưới công đức' kia, ngao du trong đó, nắm giữ rất nhiều tin tức trong lưới công đức. So với tu luyện giả bình thường, nó càng biết rõ sự đáng sợ của khái niệm bất hủ này.

Hơn nữa, bởi vì bị thao tác hay ho liên tiếp của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh làm chấn kinh, lúc này Cật Qua Thánh Quân lại không hề hoài nghi tính khả thi của việc Bạch Thánh moi ra ‘tin tức bất hủ’.

Trong tiềm thức, nó đã tin rồi!

Chương 2856: Có phải tư thế này ẩn chứa thông tin đặc biệt nào không?

Bây giờ Cật Qua Thánh Quân có lòng tin vô địch với Bạch Thánh và Bá Tống!

Vì từ đầu đến cuối trận thiên kiếp này, Bạch Thánh và Bá Tống thao tác quá xuất sắc.

Nếu bây giờ có người nói với Cật Qua Thánh Quân 'thực ra Bạch Thánh là Thiên Đạo', 'Bá Tống là chúa tể Cửu U', Cật Qua Thánh Quân cũng sẽ gật đầu tin tưởng!

Các ngươi nói gì cũng đúng, các ngươi là ai ta cũng tin... Đến mức mê tín luôn.

Vì thế Bá Tống vừa nhắc tới chuyện Bạch Thánh tạo ra thông tin bất hủ, Cật Qua Thánh Quân tin ngay lập tức.

Hắn nhắm mắt ngay lại, khắc chế nội tâm mình, không được tò mò, không được nhìn vào thông tin bất hủ.

Cật Qua Thánh Quân nhắm mắt lại cực nhanh, hắn sợ mình mà chậm sẽ chìm đắm vào thông tin bất hủ, không thể tự thoát ra được... Trong chư thiên vạn giới, dường như không có tu sĩ nào nhìn thấy thông tin bất hủ xong mà còn có thể rời mắt đi được.

Đây chính là điểm trí mạng của bất hủ.

"Các ngươi không phải lo lắng, đây không phải là thông tin bất hủ thật sự, chỉ là một tín hiệu mô phỏng thôi. Nhưng nó cũng có thể ảnh hưởng tới thiên kiếp, rút ngắn thời gian của nó."

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

Cầu thần mà hắn mượn hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Tống Thư Hàng để chế tạo ra không thật sự vượt thời gian kết nối cổ kim mà là thông qua 'cầu thần' này để đọc một tin tức ấn ký nào đó trong trời đất.

Sau đó mượn tính chất đặc thù của bản thân và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, đọc thông tin ấn ký của Bạch Thiên Đạo rồi mô phỏng lại.

Cũng may Bạch Thiên Đạo không xóa bỏ sự tồn tại của mình từ tận gốc rễ như Thiên Đạo thứ nhất, thứ hai nên Bạch tiền bối mới có thể làm thế.

Chính vì vậy thông tin bất hủ của Bạch Thiên Đạo ngưng tụ trong không trung lúc này chỉ là thông tin phục chế bề ngoài, không trí mạng như thông tin bất hủ thực sự.

“Cật Qua đạo hữu, ngươi không cần nhìn đi chỗ khác đâu, có khi ngươi lại lấy được linh cảm từ thông tin bất hủ phục chế cũng nên.”

Bạch tiền bối lại lên tiếng nhắc nhở.

Đây cũng coi như một chút phúc lợi hắn dành cho Cật Qua đạo hữu… Dù gì làm loạn thiên kiếp cửu phẩm của hắn thành thế này, trong lòng Bạch tiền bối cũng thấy áy náy.

“Ta có thể nhìn thật à?”

Cật Qua Thánh Quân hỏi.

“Không sao đâu, Cật Qua tiền bối. Cùng lắm là nổ toang mắt, không phải lo lắng.”

Tống Thư Hàng tỏ ra rất có kinh nghiệm, đáp:

“Đối với chúng ta, nếu bị nổ mắt thật, cứ móc ra để tự mọc lại là được mà, cũng không có di chứng gì.”

Cật Qua Thánh Quân: “…”

Tại sao mấy chuyện như nổ mắt, móc ra mọc lại nói ra từ miệng Bá Tống lại chỉ như cắt móng tay thế nhỉ? Rốt cuộc trong mấy tháng nay, Bá Tống đã trải qua những chuyện gì?

Có hai tầng bảo đảm của Bạch Thánh và Bá Tống, Cật Qua Thánh Quân cẩn thận mở mắt ra, nhìn về hướng Bạch Thánh.

Trong tầm mắt của hắn, Bạch Thánh và Tống Thư Hàng đứng ở một đầu cầu thần, lại có một Bạch Thánh khác mặt mũi mờ ảo đứng ở đầu bên kia.

Mà Cật Qua Thánh Quân thì lại đang đứng dưới vòm cầu.

“Đó chính là thông tin bất hủ ư?”

Cật Qua Thánh Quân nhìn Bạch Thánh mờ ảo ở phía bên kia cầu thần.

Hai Bạch Thánh, hai phong cách, gấp đôi hưởng thụ thị giác… Hôm nay đáng giá quá mà!

E là trên thế giới này không tìm đâu được hình ảnh đẹp hơn thế này nữa nhỉ? Dù gì trong cả chư thiên vạn giới này cũng chỉ có một Bạch Thánh, muốn tìm được hình ảnh hai Bạch đứng đối diện thế này khó lắm.

Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt của hắn không khỏi bị Bạch Thánh mờ ảo ở đầu cầu bên kia thu hút.

Trên người đối phương phát ra thông tin bất hủ phục chế thô sơ, đối với các tu luyện giả dưới bất hủ, thông tin bất hủ mô phỏng đến da lông cũng không bằng thế này lại có tác dụng kỳ diệu khó có thể hình dung.

Cật Qua Thánh Quân nhìn chằm chằm vào Bạch Thánh mơ hồ, ghi nhớ thật kỹ hình tượng và thông tin trên người hắn.

Bởi vì nhìn quá lâu, hai mắt của hắn khô khốc, bắt đầu đau.

Cật Qua Thánh Quân vô thức nhìn đi nơi khác.

“Không phải nhìn đi chỗ khác đâu, cùng lắm thì nổ mắt, đừng rời tầm mắt đi. Cơ hội thế này có khi cả đời mới có một lần này thôi đấy.”

Lúc này, giọng nói của Bá Tống lại vang lên bên tai hắn.

Cật Qua Thánh Quân cắn răng căng mí mắt lên.

Đồng thời, hắn phát hiện ra một việc… Bá Tống hoàn toàn không bị ảnh hưởng!

Hai mắt của Bá Tống nhìn thẳng vào thể thông tin của Bạch Thánh ở đầu cầu bên kia.

“Bá Tống đạo hữu… ngươi không đau mắt à?”

Cật Qua Thánh Quân không nhịn được mà hỏi.

“Không đau, hơn nữa còn thoải mái ấy chứ.”

Tống Thư Hàng cười đáp:

“Dù sao ta cũng có nhiều kinh nghiệm rồi nên mắt có thể thích ứng với đau đớn kiểu này. Nhưng Cật Qua tiền bối à, ngươi đừng nghi ngờ bản thân mình, lần đầu tiên nhìn thấy thông tin bất hủ, hai mắt của ta đều nổ tanh bành luôn đó, lắp cả con mắt của

Thánh Nhân Nho gia vào cũng không chịu được.”

Cật Qua Thánh Quân: “…”

Lượng tin tức trong câu trả lời của Bá Tống quá lớn, hắn không biết nên đáp lại thế nào.

“Bạch tiền bối, đã có hiệu quả chưa?”

Tống Thư Hàng hỏi.. Lúc này hắn đã hoàn toàn hấp thu thông tin bất hủ trong bản phục chế dấu ấn Bạch Thiên Đạo, dung nhập bổ sung vào chế độ ngụy bất hủ của mình.

Sau khi tiếp xúc với thông tin bất hủ nhiều lần, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được rõ ràng rằng chế độ ngụy bất hủ của mình đã đạt đến một cực hạn nhất định.

Chỉ cần môt cơ hội, chế độ ngụy bất hủ của hắn có thể lột xác.

Mà rất có thể thiên kiếp cửu phẩm lần này sẽ trở thành cơ hội cho chế độ ngụy bất hủ của hắn!

“Ừm, có thể coi đã đạt được hiệu quả mong đợi.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Ở đầu bên kia cầu thần, ‘dấu ấn Bạch Thiên Đạo’ đột nhiên tạo dáng bạch hạc giương cánh, sau đó co một chân lên, thành thế kim kê độc lập.

Cật Qua Thánh Quân: “…”

Sau khi ngẩn người, trong lòng Cật Qua Thánh Quân lóe lên một suy nghĩ!

Trong tư chế này ẩn chứa ý nghĩa đặc biệt gì vậy?

Ta có cần nhớ kỹ nó, trở về hóa thành hình người để nghiên cứu không nhỉ?

Ở phía bên kia.

Sau khi Bạch Thiên Đạo tạo dáng độc đáo xong, thiên kiếp cửu phẩm trên đỉnh đầu lại bị đè xuống đất chà đạp lần nữa.

Tống Thư Hàng vừa cảm ứng đã phát hiện ra thiên kiếp cửu phẩm vốn chỉ còn lại 80 ngày thọ nguyên lại tiếp tục bị giảm thọ.

80 ngày thọ nguyên còn lại bị thu lại gấp 10 lần, từ 80 ngày ép xuống còn 8 ngày… Mà đây mới chỉ là thời gian thiên kiếp của Tống Thư Hàng.

Thân là chủ thể thi triển pháp thuật, hiệu quả bên chỗ Bạch tiền bối còn mạnh hơn, thiêu kiếp cửu phẩm còn lại 80 ngày bị ép còn 1 ngày, cuối cùng còn không đủ 1 tiếng đồng hồ…

Dù đứng ở vòm cầu, Cật Qua Thánh Quân cũng được lợi, thời gian thiên kiếp của hắn cũng được ép xuống còn 60 ngày.

“Bây giờ phải xem chính bản thân ngươi rồi.”

Bạch tiền bối nói với Tống Thư Hàng:

“Tranh thủ ép thời gian độ kiếp của ngươi còn trong vòng 1 ngày, chúng ta cùng hoàn thành ‘thiên kiếp ngàn ngày’, phá giới trở về.”

“Có câu này của Bạch tiền bối, ta yên tâm rồi.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn vươn tay ra vỗ lên lồng ngực của mình.

Linh quỷ tiên tử thu nhỏ lại còn một tấc mở cửa, trượt ra khỏi ngực Tống Thư Hàng như ngồi cầu trượt vậy.

Chương 2857: Sự quật cường cuối cùng của thiên kiếp đại gia

Khi linh quỷ tiên tử trượt cầu trượt xuống, cơ thể của cô cũng bắt đầu phình to ra, đến khi cô đặt chân xuống đất đã hóa thành kích thước bình thường.

Tống Thư Hàng: “???”

Lúc trước xuất hiện cánh cửa có thể khóa đã khiến hắn ngạc nhiên lắm rồi, bây giờ cô ấy còn chế luôn ra cả cầu trượt hả?

Hắn không nhịn được sờ lên lồng ngực, tiện thể sờ luôn cả cái cầu trượt bắc ở ngực mình… Cái cầu trượt này cũng dài phết, hơn nữa còn là hình xoắn ốc, xoắn từ ngực hắn xuống tới mặt đất.

Sau khi đáp xuống đất, linh quỷ tiên tử lại vươn tay nhấc cầu trượt ra, gấp nó lại, nhét vào trong cửa.

Cuối cùng cô vẫn không quên đóng cửa lại, khóa vào.

Tống Thư Hàng: “…”

Linh quỷ tiên tử ra dấu ‘OK’ với hắn.

Nhìn trời, rốt cuộc cơ thể ta hiện giờ thế nào rồi? Tại sao ta dùng ‘nội thị’ mà vẫn không nhìn ra bất cứ thay đổi nào thế nhỉ? Tống Thư Hàng rất nghi ngờ không biết có phải cơ thể mình đã bị đào rỗng rồi không?

Đào rỗng về mặt vật lý luôn ấy!

Khí linh Lưu Tinh Kiếm đứng bên cạnh hỏi:

“Thư Hàng, có cần ta hộ pháp cho ngươi không?”

“Không cần, Tiểu Tinh Tinh, bây giờ ta chỉ cần tiến hành đồng bộ công pháp với linh quỷ tiên tử là được.”

Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, tự ngã thi Bá Thể của hắn chủ động bước lên trước một bước.

Bá Thể bắt đầu kích hoạt ‘lãng quên thần công’ tầng 9, cảm giác tồn tại của hắn thoắt cái trở nên mờ nhạt.

Đến Tống Thư Hàng cũng bắt đầu quên đi sự tồn tại của bá thể.

Có một khoảnh khắc, thậm chí hắn còn nghi ngờ có phải mình không chém ra được tam thi, có phải chưa chém được thi thứ ba hay không… Suýt chút nữa hắn muốn ra tay ngay tại chỗ, chém lại tam thi!

Ở phía đối diện, linh quỷ tiên tử gật đầu, phối hợp vận chuyển ‘lãng quên thần công’, đồng bộ với tự ngã thi.

Linh quỷ tiên tử học được lãng quên thần công ở trong bí cảnh của Ngư Cước Cư Sĩ nhất hệ, hơn nữa cô còn dùng bí cảnh này để học luôn thủ đoạn ảnh hưởng đến thời gian kéo dài của thiên kiếp.

Sau khi tự ngã thi + linh quỷ tiên tử đồng bộ, thiên kiếp nhằm vào Tống Thư Hàng bị kích thích, bắt đầu bạo động.

Lúc này thiên kiếp cửu phẩm của Tống Thư Hàng bị giảm thọ + áp chế nhiều lần, uy lực đã lớn đến mức khủng bố, mỗi một đòn tấn công của thiên kiếp lúc này đủ để tạo thành sát thương cho Kiếp Tiên cửu phẩm.

Bây giờ, cùng với áp chế cuối cùng của linh quỷ tiên tử và tự ngã thi, ‘thiên kiếp ngàn ngày’ của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng cuối cùng bị ép đến giai đoạn cuối luôn!

Thiên kiếp của cả hai đều bước vào ngày cuối cùng.

“Thành công rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp của hắn cũng bước vào hàng ngũ không đủ 1 tiếng.

Bạch tiền bối nhắc nhở:

“Chuẩn bị xong chưa, kiếp cuối không dễ độ đâu đấy nhé.”

“Ừm!”

Tống Thư Hàng gật đầu.

Vốn dĩ ‘kiếp cuối’ diễn ra vào ngày cuối cùng của thiên kiếp ngàn ngày đã vô cùng đáng sợ, khiến nhiều Huyền Thánh bát phẩm chịu đựng qua 999 ngày nhưng chỉ đành nuốt hận ở ngày cuối cùng này.

Bây giờ, thiên kiếp của hắn và Bạch tiền bối lại bị ‘ép thời gian' nhiều lần, lại còn là độ kiếp tổ đội, uy lực chỉ có đáng sợ hơn!

"Ta sẽ dùng thái độ đối mặt với các 'đại lão Trường Sinh Giả' để đương đầu với kiếp cuối."

Tống Thư Hàng nói với vẻ ổn trọng.

"Ừm, nên như thế."

Bạch tiền bối vỗ nhẹ quần áo của mình, để pháp y của mình biến về hình dạng vốn có là một bộ quần áo cổ trang màu trắng tiêu sái.

Khó khăn lắm mới hồi thần lại từ 'thông tin bất hủ', Cật Qua Thánh Quân ở bên cạnh lại nghe thấy cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

Nếu như là hai vị Huyền Thánh bát phẩm bình thường đang độ thiên kiếp cửu phẩm mà nói như thế, vậy chắc chắn là bốc phét. Huyền Thánh bát phẩm chọi Trường Sinh Giả ư? Chỉ có đường chết thôi!

Nhưng người nói lại là Bạch Thánh và Bá Tống, Cật Qua Thánh Quân lại rơi vào trạng thái mê tín, hắn cảm thấy chuyện này rất đáng tin.

Nói không chừng Bá Tống và Bạch Thánh thực sự từng chọi Trường Sinh Giả cũng nên?

…

…

Trong không trung.

Các loại hình thức thiên kiếp nhiều không đếm xuể.

Kiếp cuối, một tiếng cuối cùng, là cơ hội cuối cùng của Kiếp Tiên cửu phẩm, cũng là sự quật cường cuối cùng của nó!

Lần này, nó không giữ lại gì nữa, lấy ra tất cả thủ đoạn!

Thiên kiếp hiện đại hóa đã từng bị Bạch Thánh cày cũng đang ngưng tụ, các loại vũ khí hiện đại hóa, đạn đạo, vũ khí hạt nhân bắt đầu thành hình..

Hơn nữa đám thiên kiếp hiện đại hóa này đều là bản cường hóa uy lực cửu phẩm.

Vô số thiên kiếp hiện đại hóa tạo thành một quốc gia quân sự hiện đại hóa khổng lồ trong các kiếp vân.

Đây là thiên kiếp ‘bây giờ bắt đầu’!

Mà ở bên cạnh thiên kiếp hiện đại hóa có rất nhiều kiểu thiên kiếp như pháp khí cũ kỹ của các tu luyện giả, thần binh, mũi giáo thiên kiếp, kiếm tai ương hiện lên. Các ấn ký của tu luyện giả từng chống lại thiên kiếp vào thời cổ đạivà để lại dấu ấn riêng cường đại cũng được thiên kiếp hiện hóa, hóa thành thiên kiếp hình người, đứng bên trên thiên kiếp!

Đây chính là thiên kiếp loại hình quá khứ!

Không những thế bên cạnh thiên kiếp loại hình quá khứ và thiên kiếp bây giờ tiến hành còn có một số thiên kiếp phong cách khoa học viễn tưởng đang ngưng tụ lại.

Rất nhiễu vũ khí chỉ tồn tại trong ‘khái niệm tương lai’ cũng được thiên kiếp ngưng tụ ra. Phong cách của các vũ khí thiên kiếp này lộ ra sát cơ vô hạn. Những vũ khí tương lai này có tạo hình kỳ lạ, nếu chỉ nhìn bề ngoài sẽ rất khó đoán được tác dụng của chúng.

Đây là thiên kiếp ‘loại hình tương lai’!

Có thể nói kiếp cuối của thiên kiếp cửu phẩm lần này đã dốc hết toàn bộ sức lực, trưng bày một lúc diện mạo của cả ba hình thái thiên kiếp quá khứ, hiện tại, tương lai.

Sau khi cả ba hình thái cùng xuất hiện còn sinh ra một loại cộng minh, tăng thêm uy lực ‘thời gian luân hồi’.

Trong thiên kiếp luân hồi quá khứ, hiện tại, tương lai này, tất cả thiên kiếp đều nhắm thẳng vào vị trí của Bá Tống, Bạch Thánh!

Nhưng chúng không giáng thẳng xuống mà vẫn đang cường hóa, cường hóa chồng chất điên cuồng.

[Đây hoàn toàn không còn là thiên kiếp tấn thăng từ ‘bát phẩm lên cửu phẩm’ nữa rồi!]

Thấy cảnh này, da đầu Cật Qua Thánh Quân tê dại.

Trong thiên kiếp luân hồi quá khứ, hiện đại, tương lai này, bất luận có bao nhiêu Huyền Thánh bát phẩm tới đây, tất cả đều chỉ có một con đường chết!

Lúc này Cật Qua Thánh Quân cũng cảm ứng được sự quật cường của thiên kiếp.

Trước thiên kiếp thế này, Bá Tống và Bạch Thánh có thể độ qua được không?

Nếu như chỉ nhìn số liệu, tỉ lệ Bá Tống và Bạch Thánh sống sót gần như bằng 0.

Nhưng không biết tại sao Cật Qua Thánh Quân lại có một sự tự tin mù quáng.

“Cố gắng lên, Bá Tống, Bạch Thánh!”

Cật Qua Thánh Quân nói:

“Đừng để thua thiên kiếp!”

Bùm ~

Trên bầu trời, thiên kiếp hình thái quá khứ đánh xuống đầu tiên.

Hàng trăm thiên kiếp cường giả hình người, hàng nghìn thiên kiếp mũi giáo, thiên kiếp pháp khí tru tiên đánh xuống bên dưới!

Ở bên dưới, tiếng nổ như sấm không ngừng vang lên.

Nhưng Cật Qua Thánh Quân ở cách vách lại trợn to hai mắt, cằm trật khớp một lần nữa.

Không biết tại sao, thiên kiếp quá khứ nhìn đáng sợ và mạnh mẽ là thế lại nhắm vào mảnh đất trống cách Bá Tống và Bạch Thánh rất xa, điên cuồng đánh xuống đó!

Cứ như trên mảnh đất trống ấy có tồn tại mà thiên kiếp căm hận nhất vậy.

Mà Bạch Thánh và Bá Tống thì đến một sợi tóc cũng không bị tổn hại.

Cuối cùng hôm nay thiên kiếp đại gia… cũng bị mù rồi à?

Chương 2858: Cha ~

Nếu như không bị mù, Bạch Thánh và Bá Tống to lù lù đứng ở kia, thiên kiếp lại cứ chọn một mảnh đất trống cách bọn họ rất xa mà điên cuồng đánh xuống, thế là cớ làm sao?

Chắc không phải là đe dọa suông thôi chứ?

Đã đến giai đoạn kiếp cuối rồi, đe dọa chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả.

[Hay là thiên kiếp sợ rồi?]

Lại một suy nghĩ hiện lên trong não hải của Cật Qua Thánh Quân.

Xét từ thế cục trước mặt, kiếp cuối thiên kiếp cửu phẩm đáng sợ quả thật như đang sợ hãi vậy.

“Là hiệu quả do linh quỷ tiên tử và tự ngã thi của ngươi tạo ra à?”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:

“Linh quỷ tiên tử của ta có một bí pháp đặc biệt, nếu phối hợp với lãng quên thần công thì có thể ảnh hưởng tới thiên kiếp. Nhưng mà, cụ thể là bí pháp gì… ta cũng quên mất rồi.”

Đây chính là điểm khiến người ta đau gan của Ngư Phì Cư Sĩ nhất hệ.

Có đôi khi cho dù ngươi muốn giới thiệu bọn họ, khen ngợi điểm hơn người của bọn họ nhưng vừa mở miệng thì đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết phải giới thiệu với người khác cái gì.

Tống Thư Hàng nghi ngờ sở dĩ tu sĩ nhất hệ có thể lưu truyền tới ngày nay là do đại lão sáng lập không ngừng quên mất chuyện mình đã thu nhận đồ đệ, sau đó cứ một mực đi tìm kiếm đệ tử, thu nhận truyền nhân khắp chư thiên vạn giới nên môn phái mới còn tồn tại tới nay.

“Chỉ ảnh hưởng tới thiên kiếp thôi à?”

Bạch tiền bối hỏi, bởi vì hắn phát hiện ngoại trừ hắn ra, Cật

Qua Thánh Quân ở cách vách dường như cũng không bị ảnh hưởng.

Tống Thư Hàng gật đầu tiếp:

“Đúng thế.”

Linh quỷ tiên tử và tự ngã thi phối hợp với nhau chỉ ảnh hưởng tới thiên kiếp, khiến thiên kiếp không thể xác định vị trí của Tống Thư Hàng, nhưng hiệu quả ‘trong suốt’ này lại không ảnh hưởng tới những người ở bên cạnh.

Về phần tại sao thiên kiếp lại lơ luôn Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng cũng không biết.

Nghe tới đây, trong não hải của Cật Qua Thánh Quân hiện lên hai chữ ‘á đù’… Đúng là từ ngữ nghèo nàn quá!

Cả đời này hắn trải qua vô số phong ba bão táp, độ hết thiên kiếp này đến thiên kiếp khác, nhưng hắn không ngờ còn có thể nằm mà độ qua thiên kiếp như Bạch Thánh và Bá Tống đang đứng trước mặt hắn đây.

Rốt cuộc lãng quên thần công là thần công của hệ nào vậy? Nó có thể bắt nạt thiên kiếp đến mức này ư?

Hệ này có còn nhận đệ tử nữa không nhỉ?

Cật Qua sống lâu như thế, tất nhiên cũng có một vài hậu bối… Lúc này hắn đang nghĩ có nên giao hậu bối của mình cho Bá Tống, đầu quân vào lãng quên thần công nhất hệ không.

“Tiểu Tống Tống này, vậy chẳng phải chúng ta chỉ cần đứng yên một chỗ, đợi kiếp cuối của thiên kiếp cửu phẩm đánh hết là xong việc rồi hả?”

Khí linh Lưu Tinh Kiếm Bạch tiền bối bản Chibi vui mừng hỏi.

“Chỉ e không được.”

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Lưu Tinh Bạch chibi nghi hoặc hỏi:

“Tại sao chứ?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thiên kiếp với ba hình thái ‘quá khứ, hiện tại, tương lai’ trên bầu trời, giải thích:

“Bởi vì thiên kiếp có đòn tấn công quét sạch diện rộng.”

Nếu như nơi bọn họ độ kiếp không phải thế giới thiên kiếp đặc biệt mà là ở trong vũ trụ mệnh mông của hiện thế, vậy nói không chừng dưới tác dụng của linh quỷ tiên tử, không biết thiên kiếp trên đỉnh đầu sẽ đánh vào góc nào của vũ trụ nữa.

Đáng tiếc thế giới thiên kiếp này không giống với hiện thế, diện tích của nó có hạn.

Đòn tấn công tiếp theo của thiên kiếp, tấn công quét sạch diện rộng vừa đánh xuống, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vẫn cần phải đối kháng.

“Nhưng không phải quá lo lắng, cho dù là thiên kiếp tấn công diện rộng thì cũng sẽ có một điểm trung tâm sát thương cao nhất. Mà chỉ cần ảnh hưởng từ linh quỷ tiên tử của Thư Hàng vẫn còn, vậy điểm trung tâm có sát thương cao nhất đó sẽ không nằm ở gần chúng ta.”

Bạch tiền bối vươn tay triệu hồi cầu thần, nhưng không giải tán nó.

Hiển nhiên trong quá trình độ kiếp lát nữa vẫn còn cần dùng đến cầu thần này.

Sau khi cầu thần trở về, Bạch tiền bối ngồi tựa vào lan can cầu, hắn vươn tay lấy ra một cành cây, bắt đầu gọt thành phi kiếm dùng một lần, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Cách đó không xa, thiên kiếp ‘hoàn thành trong quá khứ’ vẫn không ngừng phóng xuống, điên cuồng phát tiết.

Từng tia thiên kiếp thần binh pháp khí cuồng bạo đánh xuống, tạo ra một chiếc hố lớn trên mặt đất, tiên lôi trường mâu cứ thế phóng xuống nhiều như hàng miễn phí…

Chỉ còn vài thiên kiếp hình người do ấn ký cường giả hóa ra vẫn im lặng đứng trong kiếp vân trên không trung mà chưa ra tay.

“Đến rồi, phạm vi tấn công mở rộng rồi.”

Tống Thư Hàng lên tiếng, hắn vẫn luôn quan sát thiên kiếp.

Thiên kiếp ‘hoàn thành trong quá khứ’ cũng có đòn tấn công phạm vi rộng.

Pháp khí do hai mươi hạt châu biến thành được tế ra từ kiếp vân, trên mỗi hạt châu đều láp lánh hào quang ngũ sắc.

Mà dù là hình chiếu pháp khí nhưng là hình chiếu pháp khí do độ kiếp tổ đội + kiếp cuối thiên kiếp cửu phẩm bị đè nén cường hóa biến ra nên sức mạnh bộc phát cũng không thua kém gì pháp khí bản thể.

Xoạt ~

Hai mươi tư thần châu ngũ sắc này được xâu thành một chuỗi, dường như trong mỗi hạt châu đều ẩn chứa sức mạnh của của một thế giới.

Hạt châu rơi xuống, không có thủ đoạn tấn công phức tạp, đơn giản mà thô bạo.

“Tiểu Tống Tống có thể ứng phó được không?”

Lưu Tinh Bạch chibi hỏi.

“Cứ giao cho ta, ta chỉ cần tế ra người khổng lồ xương trắng là dễ dàng đỡ được đòn tấn công thế này ngay ấy mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, hắn định ngưng tụ ra pháp thuật ‘mảnh xương lớn của Tống đầu gỗ’ để hộ thể.

Nhưng có một thân ảnh nhanh hơn chui ra từ sau hắn, chủ động đón đánh.

Là @#%× Tiên Tử!

Đầu tiên cô tung chưởng, phóng ra hình chiếu Thiên Đình viễn cổ khổng lồ, bao trùm lấy Tống Thư Hàng và Bạch Thánh, thậm chí còn che lấy quá nửa không gian độ kiếp cửu phẩm.

Uy lực của một chưởng này đã vượt xa thủ đoạn của Kiếp Tiên thông thường, có được vài phần uy năng của Trường Sinh Giả.

Sau khi phóng ra pháp thuật hộ thể, @#%× Tiên Tử chủ động xuất kích!

Bị động chịu đòn không phải là phong cách của cô.

“Cha ~”

Mỹ nhân rắn công đức hô lên.

Cá voi mập công đức nhảy ra khỏi người Tống Thư Hàng, phình to lên như được bơm hơi, hóa thành thú cưỡi.

Cùng lúc đó, đuôi của mỹ nhân rắn công đức phân nhánh, chia thành 9 cái đuôi, cô nhảy thật mạnh, đuôi rắn như râu mực bám lên lưng của cá voi mập công đức.

Một rắn một cá voi nhằm thẳng vào hai mươi tư hạt châu.

“Tiên tử đừng quên mang theo vũ khí.”

Thiện thi trong tam thi nhắc nhở.

Thiên thi chắp hai tay lại, giơ cao quá đỉnh đầu, tăng bào bao quanh người hắn, hai chân xếp bằng nhau, cả người thẳng như chữ nhất (一).

Sau đó thiện thi lao đi như một cây trường thương.

Mỹ nhân rắn công đức trong không trung vươn tay ra kẹp lấy ‘thương Bá Thiện Tăng’ vào cạnh eo, ánh sáng công đức vô tận bành trướng trên đầu thiện thi, vô cùng nhức mắt.

Ánh sáng công đức nhức mắt này ngưng tụ lại ở hai tay đang chắp lại của thiện thi rồi hóa thành thương ánh sáng dài 40m.

Cô tựa như một kỵ sĩ lấp lánh, anh dũng không nề hà hiểm nguy, xung phong tiến đánh thiên kiếp khủng bố!

Cùng lúc đó, cô còn đọc khẩu hiệu xung phong tràn ngập ý chí chiến đấu:

“Tóm lấy con rệp như ngươi cũng thấy hơi cấn tay!”

[Đối với cô thiên kiếp đáng sợ thế này cũng chỉ là một con rệp cấn tay thôi ư?]

Cật Qua Thánh Quân nhìn chằm chằm vào @#%× Tiên Tử, thầm nghĩ trong lòng.

Chương 2859: Cuối cùng rồi, thế nên chọi nổ luôn đi

Dường như đoán được Cật Quatiền bối đang nghĩ gì trong lòng, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Con rệp cấn tay, đúng là một xưng hô khiến người ta hoài niệm mà.”

Nhưng bây giờ Bá Tống hắn đã là con chuột cấn tay rồi, không còn là con rệp yếu đuối như trước nữa.

Sau khi thấy mỹ nhân rắn công đức xung phong xông lên trước, Tống Thư Hàng tạm dừng ngưng tụ ‘người khổng lồ xương trắng, lớn tiếng nhắc nhở:

“Công đức tiên tử, lát nữa ra tay nhớ chú ý sức lực nhé, đừng làm tổn hại đến chất lượng của thiên kiếp!”

Hạt châu thiên kiếp hôm nay trông đẹp như thế, vừa nhìn đã khiến người ta thèm ăn ngay.

Vì thế đừng làm hỏng nó quá.

Mặc dù @#%× Tiên Tử trong không trung không trả lời Tống Thư Hàng nhưng động tác của cô dịu dàng hơn nhiều... Dù gì trong nguyên liệu thiên kiếp, ngoại trừ ‘lưỡi đầy hoa sen’ và ‘hạt sen đao ý thông huyền’ ra, cũng hiếm có thứ gì mà cô ăn được. Thân là cơ thể công đức, những thứ cô có thể ăn trực tiếp không nhiều.

Trong không trung, sức mạnh của hai mươi tư hạt châu không ngừng phóng xuống.

Đặc biệt là khi mỹ nhân rắn công đức chủ động xuất hiện, hai mươi tư hạt châu này tìm thấy mục tiêu, tập trung hỏa lực vào người cô.

Đối mặt với công kích của hai mươi tư hạt châu, mỹ nhân rắn công đức không hề sợ hãi, thậm chí cô còn không tránh né, giơ thương Bá Thiện Tăng lên, thương ánh sáng dài 40m đối đầu với sức mạnh của hai mươi tư hạt châu, đâm ngược lên.

Sức mạnh của hạt châu giống như biển rộng vô biên đổ ụp xuống.

Mà trường thương trong tay mỹ nhân rắn công đức chính là thần trượng ra lệnh cho biển rộng mở đường!

Sức mạnh của thần châu bị mũi thương Bá Thiện Tăng chọc vào, xé toạc ra, rẽ sang hai bên, tạo thành một con đường cho mỹ nhân rắn công đức xông lên.

Trong chớp mắt, cô đã xuất hiện trước mặt bản thể hai mươi tư hạt châu.

Cô huơ nhẹ mũi thương, thi triển thương pháp một cách xảo diệu nhưng nhẹ nhàng.

Hai mươi tư hạt châu xỏ xuyên lại với nhau bị đánh tan nhưng bề mặt hạt châu lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Mỹ nhân rắn công đức tiếp tục huơ thương, từng hạt châu bị gạt xuống hố đen Trường Sinh trụ Côn Vương trụ bên dưới, được bảo quan bên trong Côn Vương trụ.

“A ~”

Sau khi chọc tan hai mươi tư hạt châu, mỹ nhân rắn công đức giơ thương lên, nhắm thẳng vào thiên kiếp hình người do dấu ấn cường giả hóa thành trong kiếp vân.

Sau đó, cô không hề do dự mà bắt đầu đợt tấn công mới.

Từ sau khi trở thành sức mạnh công đức của Bá Tống, chỉ cần Bá Tống không chết, cô có thể hồi sinh vô hạn. Vì thế cho dù một chọi mười mấy cô cũng không sợ.

Huống chi, thương Bá Thiện Tăng còn có đặc tính đuôi Husky, chỉ cần sử dụng Bá Thiện, mỹ nhân rắn công đức sẽ được truyền cảm hứng, vui sướng vô cùng.

Ở bên dưới.

Tống Thư Hàng xoa huyệt thái dương:

“Đau đầu quá.”

Hắn còn muốn mượn bí thuật của linh quỷ tiên tử để tiêu hóa thêm một chút hỏa lực thiên kiếp nữa, không ngờ @#%× Tiên Tử quá hoạt bát, xông lên chọi kiếp vân luôn.

“Nhưng như thế cũng tốt, mà dù sao cũng là kiếp cuối rồi, xông thẳng lên đánh nó đi.”

Bạch tiền bối đứng dậy, bên cạnh hắn đã có thêm mười mấy thanh phi kiếm dùng một lần.

Xem ra, Bạch tiền bối đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Nếu Bạch tiền bối cũng nói vậy rồi thì lên đi!”

Tống Thư Hàng nói, hắn vung tay, sắp xếp chi viện cho mỹ nhân rắn công đức.

Từ khi bắt đầu tu luyện cho đến nay, trung bình mỗi tháng Bá Tống hắn độ kiếp một lần, mỗi lần độ kiếp đều chỉ có hắn lấy nhiều hiếp ít, tổ đội cày thiên kiếp, đâu đến lượt thiên kiếp lấy nhiều hiếp ít, dùng số lượng để bắt nạt hắn cơ chứ?

Không phải là mười thiên kiếp hình người do dấn ấn cường giả hóa thành thôi sao?

Tống Thư Hàng tâm niệm chợt động, vô số thân ảnh hiện lên trên người hắn, theo sau mỹ nhân rắn công đức bay lên bầu trời.

Một trong số đó là phân thân chính thống của Tống Thư Hàng, hắn vẫn luôn độ thiên kiếp cửu phẩm thay Bá Tống, sau khi hội họp với bản thể hắn bị thu lại rồi tách ra, đồng bộ với lực chiến của bản thể.

Sau phân thân là ác thi và tự ngã thi.

Bảy Bá Thần trụ cũng đồng loạt xông lên, chi viện cho mỹ nhân rắn công đức.

“Để ta chia khu vực chiến đấu, chúng ta không nên đối mặt với thiên kiếp ‘quá khứ, hiện tại, tương lai’ cùng một lúc.”

Bạch tiền bối nhảy lên, đứng trên lan can của cầu thần.

Ngón tay của hắn điểm nhẹ, mười mấy thanh phi kiếm dùng một lần bay thẳng lên trời, đâm về phía kiếp vân.

“Chia khu vực chiến đấu? Bạch tiền bối, chắc không phải ngươi định gửi thiên kiếp cửu phẩm vào phòng tối Thiên Đạo đấy chứ?”

Trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra một ý, hắn hỏi.

“Không phải phiền phức như thế ~”

Bạch tiền bối mím môi mỉm cười.

Mười mấy phi kiếm dùng một lần lao vào kiếp vân, đâm vào giữa thiên kiếp quá khứ, hiện tại, tương lai như đang chia ranh giới.

Sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân, cả không gian kiếp vân bị chia thành ba không gian độc lập khác nhau.

Cật Qua Thánh Quân mở to mắt… Cắt không gian thiên kiếp cửu phẩm thành nhiều không gian nhỏ độc lập ư? Thế mà cũng làm được à?

Giới trong giới là thứ mà phần lớn các Kiếp Tiên cửu phẩm có lai lịch đều không thể làm được. Mà bạch thánh mới chỉ đến bát phẩm.

“Đi thôi, thực ra mù quáng tránh né kiếp cuối là một sự lãng phí. Phải chịu trực tiếp kiếp cuối thì mới có hiệu quả tôi luyện được.”

Bạch tiền bối lên tiếng.

Hắn nhảy lên cầu thần, cầu thần đỡ lấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, đầu cầu còn lại bắc vào không gian ‘thiên kiếp hiện tại’.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đi dọc theo cầu thần vào trong thiên kiếp hiện đại hóa đại diện cho hiện tại.

Vô số thiên kiếp hiện đại hóa vẫn đang chuyển động một cách mờ mịt… Bọn chúng vẫn không thể tìm được vị trí của Bá Tống. Muốn tấn công được Bá Tống, chỉ có thể cho nổ vũ khí hạt nhân thiên kiếp đã qua cường hóa.

Nhưng thường thì đám vũ khí hạt nhân thiên kiếp này phải rơi xuống đất rồi mới nổ.

“Thư Hàng, đã chuẩn bị xong chưa? Ta muốn dẫn nổ thiên kiếp hiện đại hóa cùng một lúc luôn.”

Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng vội vàng thi triển tứ đại tôi thể thần công.

‘Cương Thủ biến dị’, ‘Nho Gia Kim Cương Thân’, ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’, và ‘Dịch Thái Kim Thân Quyết’ của đại lão cầu béo.

Sau khi tứ đại tôi thể công pháp được thi triển toàn bộ, một đám khỉ người mặc Nho bào, tay cầm kinh thư hiện lên.

Nhưng lần này, không đợi các thánh viên lên tiếng, Bạch tiền bối đã động thủ trước một bước, linh lực trong tay hắn ngưng tụ thành sợi, quất ngang bầu trời.

Từng thiên kiếp hiện đại quá bị dẫn nổ.

Uy lực nổ của thiên kiếp cắn nuốt lấy Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

Cật Qua Thánh Quân ở phía dưới thấy hơi khó hiểu, không biết Tống Thư Hàng và Bạch Thánh làm thế để làm gì, không hiểu tại sao đột nhiên bọn họ lại tự dâng tới tận cửa, mặc cho thiên kiếp nổ chứ?

Tống Thư Hàng dốc toàn lực chống đỡ tứ đại tôi thể công pháp, thiên kiếp đang điên cuồng tấn công cơ thể của bọn họ, mang đến cảm giác đau đớn kịch liệt.

Không chỉ như thế, vụ nổ cũng ảnh hưởng tới thần thức của Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối? Bạch tiền bối ngươi ở đâu?”

Tống Thư Hàng nhận ra hình như mình và Bạch tiền bối đã lạc mất nhau trong vụ nổ.

Bạch tiền bối không trả lời hắn.

Tống Thư Hàng nhíu mày lại.

Một lúc sau, Tống Thư Hàng đột nhiên thu lại tứ đại tôi thể thần công… Sau đó, chuyển hóa trạng thái cơ thể mình thành chế độ ngụy bất hủ.

Mà khi hắn vừa mới chuyển hóa xong, sức nổ của vô số thiên kiếp đã xông vào sương mù của chế độ ngụy bất hủ, kéo căng cơ thể hắn.

Chương 2860: Gậy ông đập lưng ông

Chế độ ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng hiện giờ đã mạnh hơn ban đầu nhiều… Sau mỗi một lần tiếp xúc với thông tin bất hủ, chế độ ngụy bất hủ sẽ lại thăng cấp update, bổ sung bản vá.

Vì thế, ngoại trừ khiến hắn hơi đau ra, sức mạnh thiên kiếp điên cuồng xông vào trong cơ thể ngụy bất hủ không thể tạo thành sát thương trí mạng hắn.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn thấy bất an trong lòng. Một Bạch tiền bối to lù lù như thế mà đột nhiên biến đâu mất.

Theo như kinh nghiệm trước đây, bây giờ không phải là lúc xuất đầu lộ diện, vào thời khắc cần thiết nên cân nhắc việc hèn một chút.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, giọng nói của Bạch tiền bối lại vang lên bên tai hắn:

“Đừng hoảng…”

Vẫn không thấy tung tích của Bạch tiền bối và Lưu Tinh Kiếm đâu nhưng cánh tay hình chiếu nguyên thần của hắn lại đang ở khuỷu tay của Tống Thư Hàng.

Lúc này, lấy cánh tay của Bạch tiền bối làm liên kết, thông tin thiên kiếp dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng được Bạch tiền bối phân tích nhanh chóng.

Mà nhờ Bạch tiền bối dẫn dắt, đầu óc của Tống Thư Hàng vận chuyển với tần suất cao… Đã lâu hắn không động não nhanh như thế này rồi.

Do Tống Thư Hàng nhượng quyền nên toàn bộ kiến thức liên quan đến thiên kiếp đại gia trong não hải của Tống Thư Hàng bị rút ra, dùng số liệu hỗ trợ Bạch tiền bối phân tích thiên kiếp. Có lúc dữ liệu còn quan trọng hơn cả tiền bạc.

Số liệu mà Tống Thư Hàng lấy ra là hỗ trợ cực lớn cho công cuộc phân tích của Bạch tiền bối.

Lý giải của Bá Tống với thiên kiếp quả thật quá sâu sắc, vượt xa các tu sĩ cùng cảnh giới… Thậm chí, có khi đến cả một số Trường Sinh Giả cũng không thể hiểu thấu triệt thiên kiếp như Tống Thư Hàng ấy chứ!

Từ khi tu hành tới tay, ngoại trừ các đại lão đồ trang sức treo trên người và các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số một ra, đại lão thiên kiếp là thứ ở cùng hắn lâu nhất!

Mỗi tháng đều phải gặp một lần, có lúc một tháng thậm chí còn gặp vài lần.

Mỗi một lần độ kiếp đều là thiên kiếp biến dị, chiêu trò biến hóa đa dạng. Để mang đến cảm giác mới mẻ cho mỗi lần độ kiếp của Tống Thư Hàng, thiên kiếp đại gia cũng vô cùng nhọc lòng đây.

Thậm chí đến ba của thiên kiếp là thiên phạt Tống Thư Hàng cũng gặp mấy lần rồi.

Hiểu biết của hắn với thiên kiếp đã đạt đến mức có thể xuất bản thành sách được luôn!

Mà lý giải của Bạch tiền bối với thiên kiếp cũng thâm sâu khó lường… Hắn là tồn tại chơi đùa thiên kiếp trong lòng bàn tay, mỗi lần Bạch tiền bối độ kiếp đều không phải là hắn độ kiếp mà là thiên kiếp độ hắn.

Số liệu về thiên kiếp của hai chuyên gia nghiên cứu thiên kiếp hàng đầu thế giới tập hợp lại, tiếp tục phân tích sức mạnh thiên kiếp đang xông vào cơ thể của Tống Thư Hàng.

Tốc độ phân tích chuyển từ mạng 3G thành mạng 5G, vù một cái, đủ kiểu sức mạnh thiên kiếp bị phá vỡ trong nháy mắt, hoàn tất việc phân tích.

Nhưng mục tiêu của Bạch tiền bối không phải chỉ là phân tích thông tin thiên kiếp, mỗi lần Bạch tiền bối ra tay đều tìm thẳng tới trung tâm của sự việc.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Bạch tiền bối kết hợp thông tin thiên kiếp của mình và Tống Thư Hàng + thông tin kiếp cuối cửu phẩm, tìm thẳng tới quy tắc siêu nhiên ‘pháp tắc thiên kiếp’… Cũng giống như pháp tắc Huyền

Thánh giảng pháp, nó là pháp tắc chuyên dụng của Thiên Đạo.

Sau khi bị Bạch tiền bối phá giải một cách bạo lực, pháp tắc về lý thuyết không thể bị tu luyện giả nắm giữ này từ từ xuất hiện, lộ ra trước mắt Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Mặc dù chỉ phân tích được một phần nhỏ của pháp tắc thiên kiếp, Tống Thư Hàng vẫn bị khiếp sợ.

“Bạch tiền bối, ngài đẹp quá trời luôn.”

Tống Thư Hàng cảm thấy hiện giờ mình như hóa thân thành Cật Qua Thánh Quân, trong đầu chỉ muốn hết to thể hiện sự khâm phục với Bạch tiền bối.

“Ừm, ta biết.”

Bạch tiền bối đáp.

Chuyện hắn đẹp ơi là đẹp này vốn không cần Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ý của ta là hành động phân tích pháp tắc thiên kiếp của Bạch tiền bối ngài ngầu quá trời ấy.”

Tống Thư Hàng bổ sung.

“À.”

Bạch tiền bối đáp lại bằng một tiếng.

[Ớ? Sao lại trả lời có một tiếng thôi thế, chẳng lẽ Bạch tiền bối không hài lòng với mình à?]

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một suy nghĩ.

Trong lúc suy tư, pháp tắc thiên kiếp lộ ra nhiều hơn trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình bắt đầu phình to ra, như bị sấm sét đánh trúng, đau đớn đến tê liệt… Đây là cái giá mà hắn phải trả khi tiếp xúc với pháp tắc siêu nhiên, cũng giống như khi chạm vào pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp lúc trước vậy.

Nếu không phải hắn thường xuyên tiếp xúc với thông tin bất hủ + chế độ ngụy bất hủ, nói không chừng não hải của hắn đã không chịu nổi xung kích mà pháp tắc thiên kiếp mang tới, bị thông tin pháp tắc làm nổ tung rồi cũng nên!

“Đau đầu quá.”

Tống Thư Hàng nói.

“Nhịn một chút là qua thôi, cố lên.”

Bạch tiền bối lên tiếng.

“Yên tâm đi Bạch tiền bối. Ta là chuyên gia chịu đựng đau đớn mà.”

Tống Thư Hàng nói với giọng đầy tự tin.

“Ừm.”

Bạch tiền bối đáp.

“Thực ra bình thường Bạch tiền bối cũng đẹp ngất ngây rồi, không những khi phân tích pháp tắc thiên kiếp mới đẹp mà bình thường làm gì cũng đẹp hết.”

Tống Thư Hàng vừa chịu đựng cơn đau đầu vừa thử nịnh nọt gián tiếp.

“Chậc ~ Thư Hàng hôm nay ngươi sao thế? Ta đây đang bận phân tích pháp tắc, ngươi đừng làm loạn nữa.”

Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

“Tiểu Tống Tống à, nếu như ngươi chán thì ta hát cho ngươi nghe nhé?”

Giọng nói của Lưu Tinh Bạch chibi vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Nhất định là do đau đầu dữ dội nên đầu óc ta bị hỗn loạn.

“Đừng làm loạn, đang độ kiếp đấy.”

Bạch tiền bối lại nhắc nhở.

Bùm bùm bùm ~

Thiên kiếp hiện đại hóa ‘kiểu hiện đại’ vẫn không ngừng nổ, rót sức mạnh thiên kiếp vào người Tống Thư Hàng… Theo đó tốc độ phân tích pháp tắc thiên kiếp của Bạch tiền bối càng nhanh hơn, Tống Thư Hàng càng ngày càng đau đầu, có cảm giác chóng mặt lâu rồi không có lại.

Ở bên cạnh, thiên kiếp ‘kiểu quá khứ’ đã bước vào giai đoạn cuối, mỹ nhân rắn công đức + Tống Thư Hàng phân thân + Tống Thư Hàng tam thi + Bá Thần trụ đang bắt tay nhau ra sức chống lại.

Các Bá Thần trụ và mỹ nhân rắn công đức tung ra thần công, pháp thuật, năng lực thiên phú nhiều không kể siết.

Thiên kiếp hình người ở phía đối diện có dấu ấn của cường giả, cũng sở hữu đủ các đạo pháp tiên thuật.

Trái lại thủ đoạn của Tống Thư Hàng phân thân và ác thi, tự ngã thi lại vô cùng nghèo nàn.

Khi đối mặt với thiên kiếp hình người có dấu ấn cường giả, họ không nhiều lời, ngưng tụ phòng ngự, hai tay phóng ra Chưởng Tâm Lôi có to có nhỏ, đối chọi với thiên kiếp hình người.

Thiên kiếp hình người A:

“Vạn Kiếm Tiên Hà ~”

Bá Tống phân thân:

“Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố nhỏ!”

Thiên kiếp hình người B:

“Đấu Chuyển Đại Đạo Chưởng Pháp ~”

Ác thi:

“Bá Thần trụ hỗ trợ + Chưởng Tâm Lôi cấp thành phố hạng trung.”

Thiên kiếp hình người C: “...”

Thiên kiếp C ngơ ngác đứng trong kiếp vân.

Ngay sau đó, đột nhiên một quả ‘Chưởng Tâm Lôi cấp trên thành phố hạng trung’ vô tình cắn nuốt lấy hắn.

Chỉ nháy mắt, trong không gian thiên kiếp quá khứ, đủ loại Chưởng Tâm Lôi lớn nhỏ không ngừng nổ tung.

Cật Qua Thánh Quân chưa bao giờ nghĩ tới chỉ riêng Chưởng Tâm Lôi đã đủ để Bá Tống chơi đủ các trò!

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không, thời gian chiến đấu kéo dài, khi Bá Tống phân thân, tam thi thi triển Chưởng Tâm Lôi, Chưởng Tâm Lôi lại hiện lên khí tức của thiên kiếp!

Thiên kiếp Chưởng Tâm Lôi chọi thiên kiếp!

Gậy ông đập lưng ông!

Chương 2861: Bạch tiền bối, ngươi biết mổ đẻ không?

Tuy rằng Bạch tiền bối mới phân tích ra một phần nhỏ của pháp tắc thiên kiếp nhưng bản thân Tống Thư Hàng đã có bằng tốt nghiệp thiên lôi… Bằng tốt nghiệp này cũng là một loại cảm ngộ của Tống Thư Hàng đối với thiên lôi, đây là ký ức cơ bắp và cảm ngộ bị đánh mà ra!

Dưới hiệu quả hai tầng của bằng tốt nghiệp thiên lôi + phân tích pháp tắc thiên kiếp phiên bản Bạch, khi Tống Thư Hàng phân thân và tam thi thi triển lôi pháp, chúng có thể mang theo một chút uy lực của thiên kiếp.

Lúc đối mặt với Bạch tiền bối thiên kiếp trông hèn thế thôi chứ khi đương đầu với những tu luyện giả khác, thiên kiếp hung dữ lắm đấy.

Thiên kiếp có hiệu quả phá tà vọng, phá âm khí, cùng là lôi pháp có đẳng cấp như thế nhưng cộng thêm hiệu quả thiên kiếp thì lực sát thương đối với tu luyện giả sẽ tăng gấp bội.

Vốn dĩ bản thân thiên kiếp đã có khả năng khắc chế tu luyện giả, đây chính là nguyên nhân khiến các tu luyện giả gặp muôn vàn khó khăn khi độ kiếp. Cho dù đó là thiên kiếp cùng cấp với tu luyện giả, lực sát thương cũng tăng lên gấp bội.

Mà bây giờ, khi lôi pháp mà Tống Thư Hàng phân thân và tam thi cũng có hiệu quả thiên kiếp, sát thương bổ sung của thiên kiếp đối địch với Tống Thư Hàng sẽ bị triệu tiêu hơn phân nửa, lại có thêm tác dụng của bằng tốt nghiệp thiên lôi, về cơ bản sát thương bổ sung của thiên kiếp hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng phân thân có thể cảm nhận được sức tấn công của thiên kiếp hình người suy yếu, mà sức sát thương của Chưởng Tâm Lôi với thiên kiếp hình người lại tăng lên nhiều.

Sau khi áp lực nhẹ bớt, mỹ nhân rắn công đức, Tống Thư Hàng phân thân và tam thi có nhiều không gian để hành động hơn.

Sau khi Tống Thư Hàng phân thân đánh giết hai thiên kiếp hình người có dấu ấn cường giả xong thì hợp tác với tam thi, bắt lấy một thiên kiếp dấu ấn cường giả hình hổ, để hố đen Côn Vương trụ bảo quản.

Nếu ăn thiên kiếp hình người sẽ có cảm giác như đang ăn thịt người, nhưng nếu là thiên kiếp hình hổ thì không có cảm giác này!

Dưới sự phối hợp của phân thân, mỹ nhân rắn công đức và Bá Thần trụ, chẳng mấy chốc thiên kiếp kiểu quá khứ bị xử lý sạch.

…

…

Mà cùng lúc đó thiên kiếp kiểu hiện đại cũng bước vào giai đoạn cuối.

Thiên kiếp hiện đại hóa bắt đầu nổ yếu hơn, chỉ còn dư âm của vụ nổ đang tấn công.

“Cũng hòm hòm rồi.”

Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên

Hắn phải tạm thời dừng việc phân tích pháp tắc thiên kiếp lại, có một số việc dục tốc bất đạt, hơn nữa Tống Thư Hàng đã đến cực hạn rồi.

Với cường độ nguyên thần và tinh thần lực hiện giờ, hắn đã bắt đầu hôn mê, nếu cứ tiếp tục, có nguy cơ sẽ bị nổ tung đầu mất.

“Bạch tiền bối, không phân tích tiếp nữa à?”

Tống Thư Hàng lắc đầu, hỏi.

“Để lần sau đi… Không vội.”

Bạch tiền bối đáp.

“Nhưng đây đã là thiên kiếp cửu phẩm, chúng ta không còn cơ hội lần sau nữa rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Mọi người đều biết, thiên kiếp cửu phẩm là thiên kiếp cuối cùng của các tu luyện giả.

Tuy là trên Kiếp Tiên cửu phẩm còn có Trường Sinh Giả nhưng Trường Sinh Giả không thực sự là một đẳng cấp cảnh giới, đó là do các con cưng của trời không thể chứng đạo bất hủ, dựa vào thủ đoạn cường đại của mình cố mà ‘bước thêm nửa bước’ ra khỏi cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, đúc trường sinh chi đạo mà thôi.

Có thể nói cảnh giới Trường Sinh Giả này là ‘thay cho Thiên Đạo’.

Vì thế khi Kiếp Tiên bước lên đạo của mình, tiến vào cảnh giới Trường Sinh Giả thì không có thiên kiếp chính thức đánh xuống.

Nói cách khác, thực ra Trường Sinh Giả không được công nhận là một đẳng cấp, nó vẫn được quy về phạm vi của Kiếp Tiên cửu phẩm.

“Ta vẫn chống đỡ được, Bạch tiền bối không phải lo cho ta đâu. Hơn nữa bây giờ ta đang ở trạng thái ngụy bất hủ, cho dù có nổ đầu cũng không thể gây ra cho ta vết thương trí mạng. Cái đầu này của ta chịu thiên phạt mà vẫn sống sót được mà… Ta tin rằng mình có thể chống đỡ được. Bạch tiền bối, tiếp tục đi!”

Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp cửu phẩm cuối cùng, cơ hội phân tích pháp tắc thiên kiếp cuối cùng, bỏ lỡ lần này e là sẽ lỡ mãi mãi mất.

Bây giờ không tranh thủ thì còn đợi đến lúc nào?

Tống Thư Hàng hắn cũng là kẻ có lòng cầu tiến!

Nếu không có lòng cầu tiến, hắn không thể tấn thăng lên cửu phẩm chỉ trong vòng gần chín tháng được.

“Không sao, đừng lo lắng, tuy rằng thiên kiếp cửu phẩm này là thiên kiếp cuối cùng của chúng ta nhưng… chúng ta còn có thể cọ thiên kiếp cửu phẩm của người khác mà.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Chỉ cần dùng chế độ độ kiếp tổ đội + phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của ta, chúng ta vẫn có cơ hội vào thế giới thiên kiếp cửu phẩm, trở lại quan sát thiên kiếp. Tuy rằng sẽ cường hóa thiên kiếp, thậm chí còn khiến nó cường hóa đến mức vô cùng cực đoan nhưng chúng ta chỉ chuyên tâm nghiên cứu thiên kiếp, không cần quan tâm đến hậu quả.”

Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Cũng chỉ có Bạch tiền bối mới làm được chuyện này.

Chỉ có những người sở hữu vô số thủ đoạn làm suy yếu thiên kiếp và ưu đãi chiết khấu như hắn và Tống Thư Hàng mới không sợ thiên kiếp cường hóa do độ kiếp tổ đội mang tới. Mà cũng chỉ có phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối của Bạch tiền bối mới có thể giúp họ tự do ra vào không gian thiên kiếp cửu phẩm, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

“Đi cọ thiên kiếp của ai bây giờ?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Chỉ cần không tìm các thành viên trong nhóm Cửu Châu số một, hắn sẽ chẳng có áp lực tâm lý gì… Khi không hoàn toàn chắc chắn, tiềm thức của hắn kháng cự việc mang các thành viên trong nhóm Cửu Châu số một đi độ kiếp tổ đội.

“Tìm đại đi, ở đâu cũng có cả. Ví dụ như… nếu như ngươi có kẻ địch nào sắp độ kiếp tấn thăng, chúng ta có thể chơi hắn một vố.”

Bạch tiền bối lấy ví dụ.

“Tuyệt!”

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư chốc lạt, đột nhiên thở dài:

“Kẻ địch một đời vô dụng Công Tử Hải của ta ấy, hắn mới ở cảnh giới ngũ phẩm thôi.”

Tống Thư Hàng phát hiện giữa những kẻ địch mạnh của mình có một khoảng cách lớn như nhảy vực.

Từ đàn chủ đối đầu ở cấp thấp đến tổ hợp ba người Công Tử Hải đối đầu khi ở cấp vừa… Kẻ địch của hắn đột nhiên nhảy lên cấp Trường Sinh Giả, chúa tể Cửu U, di vật Thiên Đạo, đạo khí, tiếp theo là Kiếp Tiên.

Nhất thời hắn không thể tìm ra một người tấn thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm từ số các kẻ địch!

“Việc này để nói sau đi. Chỉ cần muốn thì sẽ có thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng:

“Cũng đúng.”

Chỉ cần Bạch tiền bối muốn, vậy chắc chắn nhân tuyển bị cọ thiên kiếp bát phẩm lên cửu phẩm sớm muộn cũng sẽ xuất hiện.

“Bây giờ ngươi giữ đầu óc tỉnh táo, ta muốn tổng kết lại pháp tắc thiên kiếp vừa phân tích được lúc nãy, kết hợp chúng lại với nhau.”

Bạch tiền bối nói.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng vỗ đầu thật mạnh.

Pháp tắc thiên kiếp vốn tán loạn ở sâu trong tiềm thức được Bạch tiền bối diễn hóa, tổ hợp lại, quấn chặt với nhau.

Khi pháp tắc chỉ có Thiên Đạo mới nắm giữ được này ngưng tụ lại, rất nhiều sức mạnh trong cơ thể Tống Thư Hàng bị dẫn dắt ra.

Cơ thể ngụy bất hủ, tinh lộ đại đạo đồ trên cấu đồ kim đan, thế giới hạch tâm bị không gian thiên kiếp áp chế, Cửu Tu chi mộ, thậm chí là thiên phú mạng chat Tu Chân…

Tất cả những thứ có liên quan đến Thiên Đạo, bất hủ đều được kích hoạt, bị pháp tắc thiên kiếp khiêu khích.

Hết sức mạnh này đến sức mạnh khác được khởi động.

Cuối cùng… đến sinh mệnh mới trong bụng Tống Thư Hàng bắt đầu cộng minh kịch liệt.

Đó là con gái mà Tống Thư Hàng dự tính phải mang thai nhiều năm.

Cô là thân xác đường lùi bị mất đi linh hồn của Thiên Đạo cầu béo, lúc này cô cũng bị khởi động, khiến Tống Thư Hàng có cảm giác như sắp sinh non.

“Ớ? Không phải chứ? Đừng mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối: “???”

Lưu Tinh Bạch chibi:

“Có chuyện gì thế?”

“Bạch tiền bối, ngươi có biết mổ đẻ không?”

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Bạch tiền bối: “…”

Chương 2862: Bá Tống độc ác

Đến cả Bạch tiền bối cũng không biết phải trả lời câu hỏi đột xuất này của Tống Thư Hàng như thế nào… Độ kiếp và mổ đẻ là hai chuyện chẳng liên quan gì đến nhau, bây giờ lại gán chúng vào một chỗ, nghe vô cùng quỷ dị.

Một lúc lâu sau.

“Ta cảm thấy cho dù ta biết mổ đẻ… cũng không thể giải quyết được vấn đề của ngươi.”

Bạch tiền bối nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp.

Mọi người đều biết, sinh mổ là của đàn bà con gái, vì thế cho dù bây giờ mời một thần y biết mổ đẻ về đây để làm phẫu thuật cho Tống Thư Hàng, thần y cũng không biết phải hạ dao từ bộ phận nào trên bụng Tống Thư Hàng, phải mổ ở đâu để đưa em bé trong bụng hắn ra.

Sinh mổ không cứu được Bá Tống!

Lưu Tinh Bạch chibi nói:

“Chúng ta không thể độ kiếp tử tế hẳn hoi một lần à?”

“Ta cũng muốn lắm chứ…”

Tống Thư Hàng nói trong đau đớn.

Nhưng con gái trong bụng hắn không cho phép mà!

Thực ra, mỗi lần độ kiếp Tống Thư Hàng đều hy vọng mình thuận lợi, đừng xảy ra chuyện phức tạp rườm rà.

Có một khoảng thời gian yêu cầu lớn nhất của hắn với thiên kiếp chính là cho hắn độ một thiên kiếp bình thường, đừng biến dị, đừng tổ đội, đừng tăng tốc độ, đừng bạo phát uy lực.

Nhưng nguyện vọng này không bao giờ thực hiện được.

Hắn đã độ đến kiếp cuối cửu phẩm rồi, chưa từng gặp một trận thiên kiếp bình thường thuận lợi nào. Cho dù sau này về xem đại lão độ kiếp cũng chỉ có thể cọ thiên kiếp của người khác chứ không phải tự mình độ kiếp.

“Hay là thử đẻ thường xem sao? Ta đã từng xem qua một số tài liệu, thấy trên mạng mọi người đều nói đẻ thường tốt hơn.”

Lưu Tinh Bạch chibi đề nghị… Lưu Tinh Bạch chibi đơn thuần lại có thể nhanh chóng tiếp lời Tống Thư Hàng.

“Vấn đề là ta không có tính năng đó.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Hơn nữa, bé con này không phải do ta ‘mang thai’ thật, cô ấy dùng một cách thức đặc biệt nào đó để sinh trưởng trong linh hồ bản mệnh của ta đấy chứ.”

Nếu như có thể đẻ thường, hắn cũng không cần phải phiền não thế này.

Nếu như thật sự không ổn, đợi @#%x Tiên Tử trở lại xem cô có thủ đoạn đỡ đẻ nào không?

Nhưng suy nghĩ này vừa lóe lên thì hắn đã nhận được tín hiệu phủ định từ @#%x Tiên Tử. Các cách đỡ đẻ của cô chỉ phù hợp với kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng chứ không thích hợp với Tống Thư Hàng bản thể hắn.

Dù gì cô cũng không thể bảo Tống Thư Hàng há miệng nhổ đứa bé ra được, Bá Tống có phải là người Namekian đâu.

“Có thể nhịn đến khi độ kiếp xong không?”

Lúc này, Bạch tiền bối lại hỏi.

“Ta cảm thấy hơi khó đấy.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Hoàn cảnh hiện tại của ta giống như thời kỳ cuối của Cường Giả Giám Định Thuật vậy, e là không chịu được bao lâu nữa đâu.”

Dù sao hắn cũng là người kế thừa Cường Giả Giám Định Thuật, bí pháp Thánh Nhân khiến cả thế giới hiểu được tình mẹ vĩ đại.

Hắn hiểu rất rõ trải nghiệm ở giai đoạn cuối của Cường Giả Giám Định Thuật.

Hơn nữa có lẽ là để phối hợp với nghi thức mang thai sinh con, chiếc bụng vốn có 8 múi cơ của hắn lại bắt đầu phình to ra.

Các múi cơ của hắn đều bị san phẳng góc cạnh, biến thành tròn lẳn. Cũng giống như cuộc đời vậy, cho dù tính cách có góc cạnh đến đâu đi chăng nữa bị sẽ bị hiện thực mài phẳng, trở nên khéo đưa đẩy.

“Hình thức sương mù ngụy bất hủ có thể tách cô ấy ra được không?”

Bạch tiền bối lại đề nghị.

“Cô ấy ở trong lò phản ứng hạch tâm cơ giới trong tiểu kim đan của ta, nếu như tiến vào chế độ ngụy bất hủ, cô ấy cũng sẽ bị biến thánh sương mù chứ không còn độc lập nữa.”

Tống Thư Hàng nói.

Nếu như muốn tách ra, trừ phi tách luôn cô và tiểu kim đan lò phản ứng hạch nhân cơ giới ra. Nhưng con người khác với yêu tu, không thể nhổ kim đan ra mà chơi như yêu đan được.

“Hay là… Ta bảo Lưu Tinh Kiếm đâm ngươi một nhát, móc con gái của ngươi ra.”

Bạch tiền bối nói tiếp:

“Tuy rằng không biết mổ đẻ nhưng ngươi cũng biết đấy, trước giờ ta luôn may mắn.”

Khi mà không có lựa chọn nào khác, chi bằng dựa vào vận may mà hành sự?

Ngươi chỉ cần làm tốt phần mình, những thứ khác để thiên ý định đoạt vậy.

“Hay là thử xem?”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa dứt lời, Lưu Tinh Kiếm đột nhiên chui ra từ sóng nổ thiên kiếp, lơ lửng trên tay trái của hắn, được bàn tay may mắn của Bạch tiền bối nắm lấy.

“Ôi, Tiểu Tống Tống, ta tới rồi.”

Kiếm linh Bạch tiền bối chibi treo trên đuôi kiếm giống như đồ trang sức, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

“Bây giờ nhờ Tiểu Tinh Tinh đâm một kiếm giúp ta nhé!”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Lưu Tinh Bạch chibi:

“Cứ giao cho ta! Ta có một hình thái, đảm bảo chọc vào xong có thể lôi con gái của ngươi ra.”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

“Hình thái gì?”

"Xem ta đây."

Lưu Tinh Bạch chibi nói với giọng đắc ý.

Trong khi nói chuyện, Lưu Tinh Kiếm vung một đường, trên thân kiếm đột nhiên mọc ra một loạt gai nhọn… Mỗi một cái gai đều lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Chúng là hàng rào bảo vệ Lưu Tinh Kiếm trước đây, sau khi được Bạch tiền bối cải tạo lại thì biến thành gai nhọn.

Sau khi kiếm đâm vào cơ thể kẻ địch, lúc rút ra đúng là tàn nhẫn.

Mà nếu như không sử dụng gai ngược, chỉ cần rung nhẹ, những chiếc gai này còn có thể ghép thành một mặt ô, biến Lưu Tinh Kiếm thành ô Lưu Tinh, vô cùng tiện lợi.

Tống Thư Hàng: "…"

Hắn cúi đầu nhìn về phía Lưu Tinh Bạch chibi đáng yêu.

Lưu Tinh Bạch chibi chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng, trong mắt toàn là 'khen ta đi, mau khen ta đi'.

Nhìn qua không phải do hắn gian xảo mà là thật sự cho rằng gai ngược có thể giúp đỡ Tống Thư Hàng.

"Khụ, thôi quên chế độ gai ngược này đi nhé… Trẻ con mới sinh yếu ớt lắm, chúng ta đừng đối đãi với cô ấy thô bạo như thế."

Tống Thư Hàng nói.

"Thật sự không dùng à?"

Lưu Tinh Bạch chibi thất vọng hỏi lại.

"Cảm ơn ngươi đã nghĩ cho ta, nhưng thật sự là không cần đâu."

Tống Thư Hàng nói, cho dù cảnh giới chịu đựng đau đớn của hắn rất cao, hắn cũng không muốn bị Lưu Tinh Kiếm gai ngược đâm đâu.

"Đừng khách sáo, chỉ cần có thể giúp được Tiểu Tống Tống là được rồi."

Lưu Tinh Bạch chibi nói, tiếc nuốt thu hết gai ngược lại.

"Phù ~"

Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Sau đó hắn giơ tay cầm Lưu Tinh Kiếm lên, nhắm thẳng vào phần bụng của mình.

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần cao độ, bắt đầu khóa vị trí lò phản ứng hạch tâm cơ giới. Sau đó hắn cầm ngược Lưu Tinh Kiếm, để mũi kiếm chĩa vào bụng mình.

Lát nữa, hắn không chỉ mổ bụng về mặt vật lý mà phải đâm Lưu Tinh Kiếm vào trong đan điền bản mệnh, chạm vào lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Khi tinh thần lực của Tống Thư Hàng tập trung cao độ, pháp tắc thiên kiếp và vật bất hủ trong cơ thể hắn càng cộng minh dữ dội hơn.

Cộng minh như sóng biển, hết lớp này đến lớp khác… Sau vài đợt sóng, đến cả pháp tắc Huyền Thánh giảng pháp trốn trọng tận góc ngách cũng bị khởi động.

Pháp tắc này hiện đang được liên kết với kênh livestream Huyền Thánh của client mạng chat Tu Chân.

Khi nó được kích hoạt, các tu luyện giả tải client mạng chat Tu Chân trong chư thiên vạn giới đều có cảm ứng.

Tất cả mọi người vô thức ngẩng đầu nhìn trời…

Động tác nhìn trời này giống như một tín hiệu, dẫn dắt tất cả mọi người vào kênh livestream giảng pháp.

Vì thế cảnh tượng Bá Tống cầm ngược Lưu Tinh Kiếm, vạch một đường trên bụng của mình xuất hiện trước mặt tât cả mọi người.

Đại lão Bá Tống sinh mổ trực tiếp!

Ác với người khác, còn ác với mình hơn, đây chính là đại lão Bá Tống!

Chương 2863: Bá Tống cầm tay dạy ngươi ngưng tụ bất hủ

Vài ngày trước, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều thấy tiếc nuối… Tiếc nuối lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống đã kết thúc rồi, không thể hưởng thụ phúc lợi giảng pháp mỗi tháng một lần nữa.

Bình thường Huyền Thánh giảng pháp mấy trăm năm thậm chí mấy nghìn năm cũng chưa chắc được nghe một lần. Sự xuất hiện của đại lão Bá Tống đã thăng cấp trình độ ‘thính pháp’ của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Từ nghèo đến giàu thì dễ chứ từ giàu về nghèo thì khó lắm.

Sau khi quen với phúc lợi một tháng giảng pháp một lần của đại lão Bá Tống, thoáng cái lại mất đi, mọi người sẽ cảm thấy trong lòng trống rỗng, cứ như thiếu mất thứ gì.

Nhưng bây giờ, Bá Tống dùng thực lực chứng minh rằng… cho dù hoạt động Huyền Thánh giảng pháp đã kết thúc, hắn cũng có thể tự dựng lên một sân khấu của mình, mang đến bất ngờ cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Cho dù thế giới không cung cấp nền tảng giảng pháp cho chúng ta, vậy chúng ta hãy tự dựng một nền tảng cho riêng mình!

“Nhưng mà, đại lão Bá Tống định làm gì vậy?”

Thông qua tính năng của mạng chat Tu Chân, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới bắt đầu thảo luận trong các nhóm chat, nhóm thảo luận của mình.

Trong màn hình, đại lão Bá Tống dùng kiếm rạch bụng mình, hắn định mổ bụng luôn à?

Hơn nữa không biết có phải do góc quay hay không mà sao mọi người cứ cảm thấy bụng của Bá Tống hơi lớn, giống như có bụng mỡ thế nhỉ?

“Chẳng lẽ là Cường Giả Giám Định Thuật?”

Có người kinh ngạc hỏi.

Chẳng lẽ đại lão Bá Tống lại thi triển Cường Giả Giám Định Thuật với chính mình sao? Nhưng làm thế để làm gì? Tại sao lại thi triển pháp thuật này với chính mình chứ?

"Chẳng lẽ đại lão Bá Tống muốn cải tiến Cường Giả Giám Định Thuật nên lấy thân thử nghiệm?"

Có người suy đoán đến một khả năng đáng sợ.

Nhất thời, những tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nghĩ tới khả năng này đều bắt đầu run rẩy.

Cường Giả Giám Định Thuật đơn thuần đã đáng sợ lắm rồi, đại lão Bá Tống lại còn chưa hài lòng, muốn cải tiến tiếp ư?

Các tu luyện giả thông thường chỉ nhìn thấy hiện tượng ngoài mặt.

Mà các đại lão trong chư thiên vạn giới lại nhìn thấy thứ thâm sâu hơn từ trên người Tống Thư Hàng lúc này!

Ví dụ trong nhóm chat nghiên cứu Bá Tống, các đại lão đã bắt đầu thảo luận sâu hơn.

Nhà Ta Có Một Cặp Cẩu Đản:

"Các ngươi nhìn thấy chưa, dường như trên người Bá Tống hiện lên thông tin vượt qua cấp độ Trường Sinh Giả thì phải?

Chủ đề được mở ra, dẫn dắt.

"Đúng thế, ta cũng chú ý tới rồi. Thông tin đó không phải là đại đạo của Trường Sinh Giả… nó giống như thông tin bất hủ trong truyền thuyết hơn!"

Ngự Thú Hiền Giả đáp:

"Vốn ta tưởng rằng mình nhìn nhầm, nhưng Cẩu Đản tiền bối nói như thế, ta cũng chắc chắn vài phần."

"Bá Tống định làm gì thế?"

Thánh Liêm Thiên Vương lên tiếng.

"Đáng tiếc hình ảnh livestream này không được rõ, góc quay cũng có vấn đề, đúng là khiến người ta sốt ruột mà. Nếu như góc quay tốt hơn chút nữa, chúng ta có thể lấy được nhiều tin tức hơn."

Đại lão Trường Sinh Giả 'Vô Tương Vương' trong nhóm nói.

Vô Tương Vương vừa dứt lời, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đột nhiên phát hiện ra hình ảnh livestream của Bá Tống rõ ràng hơn gấp bội, góc quay cũng không ngừng xoay tròn, livestream mỗi góc độ của Bá Tống mà không có góc chết.

Đúng lúc đó, Hắc Bạch Long Nữ Hòa Trình Tiên Tử nói:

“Ta cảm thấy, chỉ cần xem tiếp là sẽ biết Bá Tống định làm gì ngay. Sau khi tiếp xúc với thông tin bất hủ khi còn đang ở cấp độ Trường Sinh Giả, dùng cơ thể của người phàm chấp chưởng quyền hạn chúa tể Cửu U, quả nhiên hắn lại đặt mục tiêu lên Thiên Đạo.”

“Nói cách khác, hắn không muốn chứng đạo Thiên Đạo nhưng lại muốn có được quyền bính Thiên Đạo ư.”

Ma Nữ Nguyên Sơ hỏi.

Trong lúc nói chuyện, sau khi trưng cầu được sự đồng ý của các thành viên trong nhóm, Ma Nữ Nguyên Sơ lại kéo mấy người bạn của mình vào nhóm… Tất cả đều là tồn tại cấp Trường Sinh Giả.

Dự tính trong tương lai đợi nhóm này phát triển lớn mạnh… Những người muốn chứng đạo Thiên Đạo bất hủ chỉ cần đánh với tất cả các thành viên trong nhóm này một lượt thì gần như có thể trấn áp đương thời, trở thành hạt giống cho vị trí Thiên Đạo rồi.

…

…

“Phù ~”

Lúc này Tống Thư Hàng vẫn chưa biết hình ảnh mình chuẩn bị mổ bụng đang được phát trực tiếp trước chư thiên vạn giới.

Hắn hít thở sâu, chuẩn bị sẵn tâm lý.

Sau đó, hắn cầm ngược Lưu Tinh Kiếm nhắm vào lò phản ứng hạch tâm cơ giới, đâm thẳng vào!

Đến rồi đến rồi, Bá Tống thật sự đâm bản thân rồi!

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều mở to mắt nhìn Bá Tống.

Bọn họ tin rằng, Bá Tống sẽ không làm chuyện vô nghĩa khi livestream trước chư thiên vạn giới đâu… Cho nên Bá Tống làm như vậy nhất đinh là có nguyên nhân sâu xa, cần mọi người tìm hiểu.

Nói không chừng sẽ có người lĩnh hội được điều gì đó từ hành động này của Bá Tống, sau đó đột phá cảnh giới cũng nên.

Keng ~

Dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, mũi kiếm đã thành công chạm tới lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Mũi kiếm và lò phản ứng hạch tâm chạm vào nhau, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Tiếng va chạm này vang mãi không thôi…

Tiếng 'keng' này không chỉ là mũi kiếm và lò phản ứng va vào nhau mà còn là sự va chạm giữa ba loại pháp tắc!

Tất cả pháp tắc thuộc về Bạch tiền bối trên Lưu Tinh Kiếm, thông tin Thiên Đạo cầu béo còn sót lại trong lò phản ứng hạch tâm, pháp tắc của Tống Thư Hàng!

Sức mạnh của ba pháp tắc và thông tin va vào nhau, phát ra âm thanh của đại đạo!

Đối với các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, chỉ một tiếng 'keng ~' này đã ẩn chứa kho báu khổng lồ.

Không ít tu luyện giả nghe thấy tiếng vang ngân dài này thì bắt đầu trạng thái ngộ đạo luôn!

Mà cũng bởi vì âm thanh đại đạo này, trong cơ thể của Tống Thư Hàng sinh ra một loạt phản ứng.

Pháp tắc thiên kiếp, quy tắc Huyền Thánh giảng pháp, cơ thể ngụy bất hủ, thông tin bất hủ của Cửu Tu chi mộ Công Đức Đạo Nhân, thông tin bất hủ của đại lão cầu béo, thông tin bất hủ của Bạch tiền bối, phàm là những thông tin có liên quan đến bất hủ đều bắt đầu ngưng tụ lại, tập hợp về phía lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Mà cùng lúc đó, trên kình đan trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, phù văn 'long phù chuyển sinh' lóe lên.

Kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng từng 'đan vỡ thành anh' hóa thành Nguyên Anh trong quá trình thăng cấp… Nhưng sau đó nhờ có thủ đoạn sống lại phù văn 'long phù chuyển sinh' lấy được từ thế giới hắc long, kình đan bản mệnh vỡ vụn đã ngưng tụ lại, chỉ để lại một dấu ấn long phù chuyển sinh trên người.

Phù văn long phù chuyển sinh này có lịch sử lâu đời. Nó vừa có liên quan đến thế giới hắc long vừa ẩn chứa một vài thông tin của nữ sĩ lưới rồng… Hơn nữa nó còn có liên quan nhất định đến xương cốt bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Lúc này dấu ấn long phù chuyển sinh trên kình đan bản mệnh được kích hoạt.

Trên bầu trời Kiếp Tiên, Chỉ Giáp trụ nguyên thần mà Tống Thư Hàng để lại ở nguyên thần Vân Tước Tử Tiên Tử cũng có phản ứng.

Xương cốt bất hủ được âm thầm kích hoạt.

Trong hốc mắt của Tống Thư Hàng, con mắt Thánh Nhân Nho gia mở ra.

Con mắt Thánh Nhân Nho gia chiếu lên không trung, như đang kiểm chứng một loạt mật mã vậy.

Một lúc sau, sức mạnh xương cốt bất hủ chiếu lên dấu ấn long phù chuyển sinh trên kình đan bản mệnh.

Cuối cùng, tất cả các thông tin, sức mạnh có liên quan đến bất hủ đều ngưng tụ ở lò phản ứng hạch tâm cơ giới!

“Chờ một chút!”

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên.

Hắn phát hiện ra con gái vốn định ‘sinh non’ của hắn lại không ra đời nữa. Hơn nữa… còn có dấu hiệu sắp bị luyện hóa.

Cô sẽ bị luyện hóa giống như một món pháp khí chứ không phải được ra đời ư?

Chương 2864: Đừng trở thành nô lệ của tử vong

Trong lòng Tống Thư Hàng tuyệt đối không có suy nghĩ luyện hóa thiếu nữ trong lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Cuộc đời của thiếu nữ này đã bi kịch lắm rồi… Từ nhỏ cô ấy đã trở thành chuột bạch thí nghiệm, bị cải tạo thành nửa người nửa máy rồi lại bị cấy vào lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Chẳng dễ dàng gì mới trốn được khỏi phòng thí nghiệm, may mắn gặp Tống Thư Hàng mới có được tự do.

Nhưng vừa nếm được hương vị của 'tự do' thì vì thiên kiếp mà cô bị Tống Thư Hàng tự tay 'giết chết', phải mượn đồng vàng sống lại để hồi sinh.

Nhưng bi kịch của cô vẫn chưa kết thúc! Cô còn chưa hồi sinh xong, giữa đường lại có chuyện, bị cuốn vào sự kiện 'kích hoạt đường lùi của đại lão cầu béo'.. Đến cơ thể cũng không giữ được, bị nứt vỡ hết cả.

Cuối cùng, nhờ ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai của Tống Thư Hàng + chuyện ngoài ý muốn, cô được chiếu vào trong bụng Tống Thư Hàng, trở thành con gái của nhà họ Tống.

Cuộc đời thiếu nữ cơ giới tóc vàng chẳng khác nào một bộ phim bi kịch, khiến người ta phải rơi lệ.

Rõ ràng là một cô gái rất hiểu chuyện ngoan ngoãn nhưng lại phải chịu đựng đau khổ mà tuổi của cô không đáng phải chịu.

Vì thế, Tống Thư Hàng hy vọng mình có thể cố gắng cho cô một cuộc sống mới hoàn mỹ.

Đây cũng là lý do dù rất kháng cự chuyện mang thai nhưng hắn vẫn cố gắng tìm cách để sinh thiếu nữ cơ giới tóc vàng ra một cách bình an.

Mà bây giờ, mắt thấy con gái sắp chào đời nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở bước cuối cùng, thiếu nữ trong lò phản ứng hạch tâm cơ giới lại sắp bị luyện hóa như một món pháp khí.

Một khi bị luyện hóa, cuộc sống mới của cô sẽ hoàn toàn tiêu tùng. Sau này cô sẽ tồn tại như pháp khí đặc biệt của hắn, mất đi tính độc lập.

Đây không phải là cuộc sống mới mà Tống Thư Hàng muốn giành cho cô.

"Tiểu Tinh Tinh giúp ta với!"

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

"Ta sẽ dốc sức phối hợp với ngươi."

Lưu Tinh Bạch chibi cũng phát hiện ra điều bất thường của con gái Tống Thư Hàng:

"Nhưng mà chuyện này không chỉ cần nỗ lực của ta và ngươi mà cũng cần cô ấy cố gắng mới được."

[Muốn trở thành một pháp khí bị luyện hóa] tuy rằng đây là chuyện ngoài ý muốn nhưng cũng là do 'con gái' trong lò phản ứng hạch tâm cơ giới chủ động phối hợp.

Dường như cô ấy sợ hãi khái niệm 'sống', khi sắp được sinh ra, trong lòng cô dâng lên sự sợ hãi với hiện thực, cô sợ được 'sống'.

"Ta sẽ cố gắng trấn an cô ấy."

Tống Thư Hàng đáp.

Suy nghĩ này vừa lóe lên, hắn sử dụng ý chí của mình để cưỡng chế dừng quá trình luyện hóa pháp khí trong lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Nhưng lúc này tất cả thông tin bất hủ + sức mạnh xương cốt bất hủ đã tập trung lại, hình thành một dòng nước mênh mông không thể ngăn cản, hướng thẳng về lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Sau khi cưỡng chế dừng quá trình này lại, Tống Thư Hàng sẽ bị phản phệ ở một mức độ nhất định.

Một cơn đau đớn kịch liệt truyền từ bụng tới… Cơn đau này còn có cấp độ cao hơn cả đau đẻ, là cơn đau có liên quan đến khái niệm 'bất hủ'.

Sắc mặt Tống Thư Hàng trắng bệch, mồ hôi siêu Kiếp Tiên quý giá toát đầy trên trán. Nếu vuốt hết mồ hôi lạnh lúc này của hắn đi, mỗi một giọt có thể chế tạo thành một miếng băng xuyên!

Dù sao thì so với nước mắt, mồ hôi lạnh của Kiếp Tiên cũng hiếm có hơn.

Tống Thư Hàng đau đớn há miệng ra, nhưng lại không thể kêu lên nổi một tiếng, hắn đã đau đến mức không nói ra tiếng nữa, chỉ đành nắm chặt lấy chuôi Lưu Tinh Kiếm, dùng sự run rẩy để chống cự với đau đớn.

"Tiểu Tống Tông, ngươi ổn chứ?"

Lưu Tinh Bạch chibi lo lắng hỏi han.

"Không… sao, cho ta một chút… thời gian, để ta làm quen."

Tống Thư Hàng run rẩy đáp.

Sau đó hắn từ từ ngồi xuống đất, tìm một tư thế khiến mình thoải mái mà nằm xuống.

Dưới cái nhìn chăm chú của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, hắn cuộn tròn người lại, giống như một con đỉa bị rải muối, cơ thể run rẩy, tựa như thu nhỏ lại hơn nửa.

[Đại lão Bá Tống làm sao thế?]

[Xem ra hắn đang rất đau đớn… Hắn cải tạo thành công Cường Giả Giám Định Thuật rồi à?]

[Đến chính Bá Tống tiền bối cũng không chịu nổi đau đớn ư? Vậy Cường Giả Giám Định Thuật phiên bản cải tiến sẽ đáng sợ đến mức nào cơ chứ?]

[Vậy chúng ta có còn đi xem lần giảng pháp sau của Bá Tống tiền bối nữa không?]

Những tiếng thảo luận tương tự vang lên trong đủ các nhóm chat của mạng chat Tu Chân.

Thấy đại lão Bá Tống đau đớn run rẩy thế kia, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đặc biệt là mấy tay mơ đều cảm thấy kinh hoảng.

Mà các Trường Sinh Giả có tầm nhìn cường đại lại nhìn ra trong bụng của Bá Tống, nhiều loại thông tin bất hủ khác nhau đang va chạm!

Đáng tiếc là các thông tin bất hủ này tồn tại trong cơ thể Bá Tống, người ngoài không thể quan sát được, cho dù là Trường Sinh Giả cũng chỉ có thể suy đoán ra một chút bề ngoài mà thôi.

[Bá Tống đang cưỡng chế dung hợp thông tin bất hủ à? Nhưng các thông tin bất hủ lại đang cạnh tranh trong cơ thể hắn, vì thế nên hắn mới đau đớn như vậy chăng?]

[Dùng cơ thể của tu luyện giả cưỡng chế tiếp xúc với pháp tắc bất hủ mà không mất mạng, thậm chí còn có thể cưỡng chế dung hợp chúng, Bá Tống quả là đáng sợ.]

…

…

Thời gian cứ thế trôi đi.

Lần này Tống Thư Hàng đau đớn mười mấy phút liền rồi cơn đau mới giảm đi.

Thuộc tính chịu đựng đau đớn của hắn ghi nhớ hoàn chỉnh số liệu của cơn đau, cơ thể bắt đầu tiết ra kháng thể miễn dịch với cơn đau này.

Lại qua mấy phút nữa, sắc mặt của Tống Thư Hàng tốt hơn một chút.

Mà lúc này, tất cả hình chiếu thông tin bất hủ + sức mạnh xương cốt bất hủ đều đang vây xung quanh lò phản ứng hạch tâm cơ giới, xoay tròn từng tầng một.

“Phù ~”

Tống Thư Hàng hít thở sâu, lại nắm chặt lấy chuôi Lưu Tinh Kiếm.

Một lần nữa mũi kiếm nhẹ nhàng chạm vào lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Keng ~

Âm thanh đại đạo do va chạm lại vang lên.

Nhân lần va chạm này, Tống Thư Hàng truyền đạt tâm ý của mình tới thiếu nữ trong lò phản ứng hạch tâm cơ giới.

Con người không thể chỉ nhìn mãi vào quá khứ… Nếu như cứ để quá khứ trói buộc sẽ không thể nhìn về phía trước, sẽ bỏ qua sự tốt đẹp của tương lai.

“Chết hoàn toàn không đáng sợ, cái đáng sợ là bị lớp da hổ giả tạo của cái chết hù dọa, trở thành nô lệ của cái chết.”

“Cô còn trẻ, cuộc sống mới của cô mới vừa bắt đầu.”

“Để ta nói cho cô biết, chết chẳng là gì hết. Cho dù có chết cả trăm lần, ta cũng không khuất phục cái chết.”

“Tu sĩ có thể sơ hãi tử vong nhưng không thể để tử vong hù dọa được.”

“Để ta cho cô xem trải nghiệm đối mặt với tử vong của ta nhé.”

Tống Thư Hàng nhân cơ hội va chạm mà dẫn dắt ‘con gái lớn’ của mình, cho cô dũng khí nhìn thẳng vào cái chết một lần nữa.

Trong khi nói chuyện , Tống Thư Hàng phát hình ảnh những cái chết của mình cho ‘con gái’ xem.

Ở thế giới kim liên Nho gia, chết hết lần này đến lần khác, ngã xuống hết lần này đến lần khác rồi lại sống lại, đến cuối cùng mỗi lần cầm lấy pháp khí sống lại không bao lâu đã xảy ra đủ loại chuyện ngoài ý muốn, nổ tung, lấy thân luyện khí, bị chém nát vụn, bị thiên phạt đánh cho chỉ còn lại mỗi đầu, bị thiên kiếp Cửu U đánh ra bã…

Trải nghiệm tử vong lần lượt hiện lên.

Mà thông tin bất hủ và sức mạnh của xương cốt bất hủ vây xung quanh lò phản ứng hạch tâm cơ giới cũng bị trải nghiệm tử vong nhiều lần của Tống Thư Hàng dẫn dắt, sinh ra cộng minh, bắt đầu vận hành với một quỹ tích quỷ dị.

Chương 2865: Cảm ơn thiên kiếp đại gia đã giúp đỡ

Những trải nghiệm tử vong trong ký ức của Bá Tống giống như một chiếc chìa khóa mở cánh cửa bí mật của sức mạnh xương cốt bất hủ.

Cái chết là cách duy nhất để giải mã sức mạnh xương cốt bất hủ, giống như vân tay mà ‘khóa vân tay’ ghi nhớ. Dấu ấn thủ đoạn sống lại ‘long phù chuyển sinh’ của thế giới hắc long chính là khóa vân tay.

Sau khi cả hai khớp nhau, sức mạnh xương cốt bất hủ sẽ dẫn đầu, tất cả thông tin bất hủ còn lại theo sát sức mạnh xương cốt bất hủ, bắt đầu vận chuyển trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sức mạnh xương cốt bất hủ trở nên phấn khích hơn, nó phân làm hai… Một phần tiếp tục xoay vòng tròn quanh lò phản ứng hạch tâm cơ giới, phần còn lại thì chạy tán loạn trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Tất cả thông tin bất hủ cũng chia làm hai theo sức mạnh xương cốt bất hủ.

Nhật ký tử vong mà Tống Thư Hàng phát cho ‘con gái’ xem vẫn đang tiếp tục… Kinh nghiệm chết của hắn vô cùng phong phú, một khi bắt đầu thì sẽ phát rất lâu.

Mỗi khi Tống Thư Hàng trong nhật ký chết một lần, sức mạnh bất hủ sẽ dẫn dắt thông tin sức mạnh bất hủ, tùy ý dựng một đầu mút trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Quá trình này không có quy luật gì đáng nói cả, hoàn toàn tùy ý, ngẫu nhiên mà thôi.

Tống Thư Hàng chết ngẫu nhiên, đầu mút mà sức mạnh khúc xương bất hủ cắm xuống cũng ngẫu nhiên.

Mà trong lò phản ứng hạch tâm cơ giới, phôi thai con gái của Tống Thư Hàng đang nghiêm túc tiếp nhận quá trình tử vong của Bá Bá Tống.

Lần sống lại này của thiếu nữ tóc vàng cơ giới là một lần sống lại triệt để, gần như đầu thai chuyển thế, toàn bộ ký ức của kiếp trước đều bị xóa sạch.

Ngoại trừ sự sợ hãi bản năng đối với việc 'sống' ra, cô gần như đã quên hết tất cả mọi thứ.

Cô bây giờ chính là hình thái sơ sinh chân chính… Cùng lắm thì thông minh hơn những đứa trẻ bình thường một chút thôi.

Trạng thái của cô cũng gần giống với 'tiên nhân chuyển thế' trong truyền thuyết vậy.

Từ rất lâu trước đây Tống Thư Hàng đã lo rằng con gái của mình liệu có nằm trong bụng hơn ba năm như Na Tra hay không.

Bây giờ, trạng thái của con gái hắn lại tương tự với Na Tra trong truyền thuyết. Không có ký ức kiếp trước, chỉ còn lại năng lực học tập và thiên phú mạnh mẽ.

Để một đứa bé sơ sinh như thế liên tục nhìn trải nghiệm 'chết' của cha mình, Tống Thư Hàng quả thật là một quái kiệt logic.

Hắn không cân nhắc tới chuyện trải nghiệm tử vong không bình thường của mình có phản hiệu quả hay không ư. Nói không chừng còn khiến con gái càng sợ hãi với chuyện 'sống' hơn ấy chứ…

Cũng may Tống Thư Hàng khá may mắn, hoặc nói cách khác, lần này Bạch tiền bối đứng ở phe hắn.

Mặc dù là trạng thái sơ sinh nhưng con gái hắn có năng lực tiếp nhận các sự vật rất mạnh. Hơn nữa cô có thể cảm ứng được sự quan tâm của Tống Thư Hàng và suy nghĩ hắn truyền đạt tới cô.

Dù gì thì cha con cũng liền tâm mà… Hơn nữa quan hệ cha con của hai người còn có hiệu ứng đặc biệt 'quan hệ mẹ con', là cốt nhục máu mủ chân chính.

Nhờ thao tác bừa của Tống Thư Hàng, cơ thể đầu thai của thiếu nữ cơ giới tóc vàng thật sự không còn sợ 'sống', không còn e ngại 'tử vong' nữa.

Chỉ là tử vong nhỏ bé, ba của cô không sợ hãi, vậy người thừa hưởng huyết thống của ba là cô càng không nên sợ.

Con gái thông minh bắt đầu lạc quan lên.

Cùng lúc đó, hai thông tin 'tử vong' trên người cô cũng gia nhập vào phần quà 'hồi ức kinh nghiệm tử vong' của Tống Thư Hàng.

Đó là thông tin 'tử vong' thuộc về kiếp trước của thiếu nữ cơ giới tóc vàng… Lần đầu tiên là cô bị Tống Thư Hàng chính tay giết chết, lần thứ hai là khi đường lùi của đại lão cầu béo 'hóa đạo', cô cũng bị ép tiêu tan.

"Điều chỉnh lại tâm trạng, ta mang cô ra, để cô một lần nữa chào đời."

Sau khi cảm giác được tâm trạng của con gái đã thay đổi, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng bây giờ, lò phản ứng hạch tâm cơ giới bị thông tin bất hủ + sức mạnh xương cốt bất hủ bao quanh, không phải là lúc để sinh mổ.

Hắn phải chờ đợi, đợi thông tin bất hủ và sức mạnh xương cốt bất hủ trong cơ thể hoàn toàn biến đổi, đó mới là thời cơ tốt nhất để cho con gái chào đời.

Nghĩ tới đây, ý thức của Tống Thư Hàng nội thị, quan sát dòng chảy của sức mạnh xương cốt bất hủ và thông tin bất hủ.

Sức mạnh của xương cốt bất hủ vẫn chạy tán loạn… Không biết đến bao giờ nó mới hoàn toàn lột xác nhỉ? Mà lột xác mất bao lâu nữa?

[Hay là thi triển Cường Giả Giám Định Thuật với chính mình xem sao nhỉ?]

Đột nhiên Tống Thư Hàng nảy ra một ý tưởng.

Suy nghĩ này vừa mới hiện lên đã có một phần số liệu của sức mạnh xương cốt bất hủ phản hồi lại, truyền tới Tống Thư Hàng.

Đó là thông tin ẩn giấu trong xương cốt bất hủ của Vân Tước Tử, sau khi kết hợp với trạng thái cơ thể của Tống Thư Hàng, nó tính toán ra một kết quả… 3 năm nữa.

Xương cốt bất hủ và dòng chảy tin tức bất hủ cần 3 năm để hoàn toàn lột xác!

Kết quả này không phải phản hồi của bí pháp giám định mà là sức mạnh suy đoán của Kiếp Tiên cường giả. Lúc này đầu óc của

Tống Thư Hàng đang ở trạng thái vô cùng hưng phấn, vì thế có khi chỉ cần một suy nghĩ của hắn, sức mạnh suy đoán cấp Kiếp Tiên sẽ nhanh chóng vận hành, kết hợp các manh mối, lấy cơ thể của Kiếp Tiên để dẫn dắt thiên cơ, suy đoán ra đáp án.

"3 năm ư?"

Tống Thư Hàng đau thấu tâm can.

Chẳng lẽ muốn hắn giữ hình thức này ba năm ư?

Hắn và Bạch tiền bối đã hẹn nhau cùng đón Tết, há có thể sống 3 năm với cái hình thái này được?

"Có lẽ ta cần sức mạnh bên ngoài trợ giúp…"

Tống Thư Hàng nói.

Lưu Tinh Bạch chibi:

"Tống Tống ngươi cần trợ giúp gì?"

"Ta cần tăng tốc."

Tống Thư Hàng đáp.

"Tăng tốc? Đây đúng là thứ ta am hiểu nhất này!"

Lưu Tinh Bạch chibi cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng vội vàng bổ sung:

"Tăng tốc thời gian, ta cần tăng tốc thời gian, không phải tăng tốc vật lý."

"À…"

Lưu Tinh Bạch chibi thất vọng đáp.

[Thư Hàng, chuẩn bị xong chưa? Ta định dẫn nổ thiên kiếp kiểu tương lai.]

Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên bên tai hắn.

Sắp hết thời gian rồi, bọn họ phải tranh thủ cho nổ nốt thiên kiếp tương lai này.

[Ta không thành vấn đề, Bạch tiền bối… Nhưng có lẽ khi dẫn nổ thiên kiếp tương lai, bản thể của ta không thể ra tay được.]

Tống Thư Hàng đáp.

[Không sao cả, ta phối hợp với phân thân, tam thi của ngươi và @#%× Tiên Tử là được.]

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối dẫn theo các phân thân và trang sức của

Tống Thư Hàng, mở cửa khu vực thiên kiếp kiểu tương lai rồi xông vào.

Một lúc sau.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên không dứt.

Vũ khí trong thiên kiếp tương lai quỷ dị khó đoán… Thậm chí có một số vũ khí chỉ tồn tại trong lý luận cũng được sức mạnh thiên kiếp tạo ra, hóa thành kiếp nạn.

Hỏa lực vũ khí tương lai được kích hoạt toàn bộ, vũ khí không gian, vũ khí đa chiều, vũ khí hủy diệt văn minh, vũ khí phản vật chất, vũ khí diệt sao cùng xông lên một lượt.

Thiên kiếp kiểu tương lai là kiếp cuối trong kiếp cuối cửu phẩm, là cửa ải quan trọng cuối cùng.

Trong bom đạn mịt mù, thỉnh thoảng lại có một ít đạn lạc bắn lên người Tống Thư Hàng đang cuộn tròn, nhưng chúng không thể phá hủy lớp phòng ngự của hắn.

Trong khói lửa loạn lạc, đột nhiên có một chùm sáng đánh trúng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy không gian xung quanh mình bị ngưng đọng lại.

Đây là vũ khí không gian à?

Không, không đơn giản như thế!

Trong không gian bị ngưng kết, thời gian cũng bị ảnh hưởng, ở không gian nhỏ bé này, thời gian bắt đầu tăng tốc điên cuồng.

“Đến rồi, đây chính là trợ giúp mà ta muốn.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này hắn cần phải gõ một hàng 666 khen ngợi thiên kiếp đại gia.

Cảm ơn thiên kiếp đại gia đã giúp đỡ ta!

Khi hắn cần nhất, thiên kiếp đại gia đã đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Trong không gian nhỏ bé phong bế, thời gian tăng tốc điên cuồng, hoàn toàn cách biệt với bên ngoài.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thọ nguyên của mình cũng giảm đi nhanh chóng!

Nhưng là giảm đi trong sự vui vẻ của hắn kìa!

Chương 2866: Tiền bối, ngươi chết rồi

Vũ khí chùm sáng liên quan tới khái niệm thời không này vô cùng tàn bạo. Nó làm tăng tốc thời gian trong một phạm vi không gian nhỏ, song lại không để ý thức của người bị công kích đuổi kịp tốc độ thời gian trôi.

Người bị công kích có thể cảm nhận được thời gian xung quanh đang trôi nhanh hơn, song ý thức của họ lại như đang xem một thước phim bị tua nhanh, không sao phản ứng kịp.

Bọn họ muốn dùng ý thức của mình để khống chế thân thể, song ý thức bị hạn chế khiến thân thể và ý thức không thể nhất quán với nhau.

Người bị công kích chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh mệnh của mình đang trôi qua vùn vụt, tuổi thọ bị tiêu hao gần như không còn trong màn ảnh bị tua nhanh, mà không thể làm được gì.

"Hiệu quả của công kích này đỉnh quá… Đáng tiếc, nếu ta cũng nắm giữ pháp tắc thời gian như Thiên Đế thì nói không chừng đã có thể mô phỏng ra phương thức công kích này rồi." Tống Thư Hàng thầm nhủ đầy hâm mộ.

Không biết nếu khai thác chuyên sâu Trường Sinh trụ - Đế Diệt trụ thì có thể tạo ra chức năng thời gian không nhỉ?

Mặt khác, chùm sáng công kích mang khái niệm thời không này tới quá đột ngột. Nếu không chỉ cần Tống Thư Hàng nắm được cơ hội, có khi hắn còn có thể ngưng tụ ra cả Thiên Kiếp trụ - Thời Gian trụ cũng không chừng.

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ mông lung, thời gian của thân thể hắn điên cuồng tăng tốc, chỉ trong giây lát đã trôi qua hơn mấy tháng!

Cứ tăng tốc thế này thì chỉ uống hết hai li trà chanh là thời gian ba năm sẽ qua đi.

Tống Thư Hàng vui vẻ hẳn.

…

Trái ngược với tâm trạng vui vẻ của Tống Thư Hàng.

Trong một không gian đặc biệt nào đó.

Một bóng người hư ảo nằm gục trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Tiền bối, ngươi có thấy khá hơn chút nào không?” Thiếu nữ văn chương tóc bím ngồi xổm bên cạnh bóng người hư ảo, cất tiếng hỏi.

Bóng người hư ảo run rẩy đáp: “Để ta… nằm thêm một lát.”

“Tiền bối ơi, ngươi có muốn uống nước ấm không?” Thiếu nữ văn chương tóc bím lấy một cái chén ra, hỏi.

“Cảm ơn… ta không cần, để ta nghỉ một lát là được.” Bóng người hư ảo cố nặn ra một nụ cười khổ sở, nụ cười có vị của thuốc đắng.

“Vâng.” Thiếu nữ văn chương tóc bím bưng cái chén, thổi một cái rồi nói tiếp: “Tiền bối, vết thương cũ của ngươi tái phát sao? Gần đây ta hay thấy ngươi đau run cả người lên lắm.”

“Bệnh cũ, nhưng mấy năm nữa… là khỏi… đừng lo cho ta.” Khi nói chuyện, vẻ đau đớn trên mặt bóng người hư ảo giảm đi rất nhiều.

Năng lực thiên phú của hắn đã phát huy tác dụng, bắt đầu cố gắng miễn dịch và thích ứng với loại đau đớn này.

“À, trị được thì tốt.” Thiếu nữ văn chương tóc bím khẽ gật đầu, yên tâm hơn một chút. Dáng vẻ đau đớn lăn lộn của tiền bối ban nãy rất đáng lo.

Cứ thế, sau hơn mười hơi thở.

Đột nhiên, bóng người hư ảo hoang mang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Tiền bối ơi, lại có chuyện gì sao?” Thiếu nữ văn chương tóc bím hỏi.

“Ba năm?” Bóng người hư ảo sững sờ nói: “Đạ mấu!”

Thời gian ba năm cứ thế qua hết? Ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ?

“Ba năm gì?” Khi nói chuyện, đôi mắt nằm dưới phần mái dài ngang trán của thiếu nữ văn chương tóc bím sáng ngời lên. Dường như cô vừa nhớ ra chuyện gì đó.

“Bá Tống muốn sinh… nhưng không thể để hắn sinh như thế được.” Bóng người hư ảo gắng gượng chống người dậy, vẫy tay về phía thiếu nữ văn chương tóc bím.

“Muốn Thư Hàng tiếp tục mang thai? Lẽ nào…” Thiếu nữ văn chương tóc bím nhớ tới lời nhắc nhở mà Bạch tiền bối two có được từ chỗ Bạch Thiên Đạo.

[Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.]

Câu này ám chỉ Tống Thư Hàng và đứa con trong bụng hắn đồng thời chứng đạo sao?

“Không, không phải bảo hắn tiếp tục mang thai… mà là đứa bé này không thể sinh ra theo kiểu đó được. Diệp Tư, qua đây, ta cho cô quyền hạn tạm thời, cô đi giúp Bá Tống đi.” Bóng người hư ảo chậm rãi nói.

Thiếu nữ văn chương tóc bím: “???”

Bóng người hư ảo run rẩy vươn tay, chỉ vào Diệp Tư mà nói: “Đây là năng lực của Trình Lâm. Cô là con gái Trình Lâm, cũng có thể mượn năng lực này để dùng một chút.”

“Năng lực gì?” Thiếu nữ văn chương tóc bím hỏi. Cô cảm thấy sau khi bóng người hư ảo kia chỉ nhẹ một cái lên mình, trên người bỗng có thêm một hiệu quả pháp thuật nào đó.

“Trường Sinh chi đạo Dựng Dục Tân Sinh. Đi đi, hỗ trợ Bá Tống sinh con cho bình an.” Bóng người hư ảo nói.

Nghe xong, hai má thiếu nữ văn chương tóc bím đỏ hồng lên: “Cứ thế tiến thẳng đến giai đoạn sinh con thì có nhanh quá không?”

“Không sao đâu, ba năm trôi qua, về lý mà nói thì Bá Tống đủ tuổi sinh con hợp pháp rồi.” Bóng người hư ảo run rẩy nói. Lần này là run vì tức giận.

“Ý ta không phải thế tiền bối ơi.” Thiếu nữ văn chương tóc bím nói.

“À, cô nói chính cô hả? Đừng lo.” Bóng người hư ảo giơ ngón cái lên, an ủi: “Cô chỉ mượn bí pháp của Trình Lâm để chuyển sinh đứa nhỏ này ra thôi. Nói cách khác, xét từ nhân quả thì đứa bé này là nhờ Trình Lâm tạo ra, có thể tính là nhân quả của Trình Lâm… cho nên nó không phải là con của cô, cùng lắm chỉ là em gái cô thôi, cô không cần áp lực trong lòng!”

Thiếu nữ văn chương tóc bím: “!!!”

“Thoải mái đi, cô làm được mà, cứ nghĩ đó là em gái cô thì có phải là dễ chấp nhận hơn không?” Bóng người hư ảo lại an ủi.

“Tiền bối, ngươi chết rồi.” Thiếu nữ văn chương tóc bím đột nhiên nói.

Bóng người hư ảo: “???”

“Nguyên nhân cái chết là trúng độc. Thời gian tử vong là ngày mai.” Thiếu nữ văn chương tóc bím lại nói.

Dứt lời, cô vung mạnh cuốn sách lớn trong tay vào hư không, mở ra thông đạo kết nối mình và Bá Tống.

Trong sự ngớ người của bóng người hư ảo, thiếu nữ văn chương tóc bím mở khóa cửa về nhà, trốn vào trong đó.

Sau đó còn không quên khóa trái cửa lại.

Bóng người hư ảo: “…”

Sao cô nàng này tự nhiên lại giận? Ta lại làm sai cái gì rồi à?

“Quả nhiên các tiên tử đều là những sự tồn tại khó hiểu.” Bóng người hư ảo thở dài não ruột.

Dù sao trong tay hắn cũng chỉ có bí kíp đối phó với bạch long tỷ tỷ, Sở các chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ thôi. Không có bí kíp là hắn chịu chết.

…

Trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm.

Tống Thư Hàng vượt qua ba năm thời gian bằng phương pháp tua nhanh.

“Chỉ ba năm mà thôi, đơn giản hơn mấy trăm năm đời hành của Thông Nương nhiều.” Tống Thư Hàng bình thản nói.

Huống hồ đây còn là trạng thái tua nhanh.

Đừng nói là ba năm, dù là ba trăm năm, ba ngàn năm cũng chẳng làm gì được hắn.

Sau thời gian ba năm, lực lượng của khúc xương bất hủ và tin tức bất hủ còn lại trong thể nội của Tống Thư Hàng đã biến đổi hoàn toàn.

Bọn chúng lấy ấn kí Long Phù chuyển sinh làm ổ, ngưng tụ thành một cụm sáng nho nhỏ.

Trong cụm sáng không ngừng phát lại những lần chết của Tống Thư Hàng trước đây.

Ánh hào quang bất hủ phủ quanh lò phản ứng hạch tâm cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán.

Đến lúc phẫu thuật để sinh con gái ra rồi.

Tống Thư Hàng nắm chặt Lưu Tinh kiếm, chuẩn bị hành động.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị xuống tay thì trong trái tim lưu ly lại có thêm một bóng người.

Một thiếu nữ văn chương tóc bím bỗng xuất hiện trong tâm khiếu của hắn!

Tống Thư Hàng sững sờ.

[Lẽ nào mình lại sinh đôi?]

Chương 2867: Sau này phải tẩn cho Đồng Quái tiền bối một trận!

Tống Thư Hàng cũng cảm thấy cách suy nghĩ của mình hơi có vấn đề.

Trong tâm khiếu có thêm một vị tiên tử, phản ứng đầu tiên của hắn lại là mình sắp sinh đôi, lối suy nghĩ này thần kì thật!

Song, suy nghĩ "mình sắp sinh đôi" đột ngột nảy ra trong đầu hắn cũng có nguyên nhân. Bởi vì vị tiên tử này mang lại cho Tống Thư Hàng cảm giác huyết mạch nối liền.

Cảm giác này cực kì giống mối liên hệ giữa Tống Thư Hàng và "con gái" hắn.

Cho nên, mỗi khi đại não của Tống Thư Hàng tiếp nhận tin tức về sự nối liền huyết mạch này, đều sẽ lập tức phản hồi lại đáp án "sinh đôi" cho hắn. Mỗi phỏng đoán của não bộ Kiếp Tiên đều có nguyên nhân chứ không phải là vô duyên vô cớ.

"Hai ~" Tống Thư Hàng chào hỏi vị tiên tử trong tâm khiếu của mình.

"Đừng hỏi. Hỏi chính là sinh em gái cho ta." Thiếu nữ văn chương tóc bím buồn bực nói.

Tống Thư Hàng: "???"

Câu trả lời của tiên tử trong tâm khiếu cũng biến thành manh mối cho đại não tiếp thu và trở thành số liệu để phỏng đoán đáp án.

Dựa theo câu trả lời của thiếu nữ văn chương tóc bím… lẽ nào cô ấy cũng là con gái của ta? Thậm chí còn được sinh ra từ lâu rồi ư?

Không đúng, qua cái tết này Bá Tống ta mới tròn mười chín tuổi, làm sao có thể sinh ra con gái từ lâu rồi được?

Nhưng thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử trong tâm khiếu có vẻ đang vô cùng, vô cùng tức giận.

Tống Thư Hàng cưỡng chế nén lại nỗi nghi hoặc, lẳng lặng nhìn hành động của cô.

Thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử hít một hơi thật sâu, cố gắng nén lại tâm trạng tồi tệ của mình.

Sau khi điều chỉnh tâm trạng xong, thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử dùng hai tay kết bảo ấn hoa sen, điều động bí pháp đính kèm trên thân thể.

Hư ảnh hoa sen nở rộ trên mình tiên tử khiến trông cô như được sinh ra từ giữa đóa sen và đang đứng trên đài hoa. Hiệu ứng kĩ xảo này chí ít cũng phải cả trăm triệu đồng.

“Ơ? Đây là Trường Sinh đạo của Trình Cẩu Đản mà?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trình Cẩu Đản tiên tử đã quá quen thân với Tống Thư Hàng, hắn cũng đã nhìn thấy Trường Sinh đạo của cô không chỉ lần một lần hai, cho nên vừa thấy thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử vận dụng hiệu ứng kĩ xảo trăm triệu của Trình Cẩu Đản, Tống Thư Hàng đã đoán ra ngay.

Vừa nghĩ đến Trường Sinh đạo của Trình Cẩu Đản, Tống Thư Hàng đã cau mày.

Trong đầu hắn mơ hồ nhớ lại vài thứ, song tựa hồ bị cái gì chặn lại.

“Hiệu quả phòng tối Thiên Đạo? Hiệu quả bí pháp của nhánh tu nhà Ngư Tai Cư Sĩ? Hay là thứ khác?” Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa kết nối tính năng chat riêng với [Chết đến không thể chết hơn tiên tử] Trình Cẩu Đản.

“Trình Lâm Tiên Tử, có đây không?” Tống Thư Hàng nói.

“Đừng hỏi ta có đây không, ta không biết trả lời ngươi thế nào, nhỡ may ngươi tìm ta vay tiền thì sao? Tên nghèo mạt rệp nhà ngươi còn chẳng nặn ra nổi một viên linh thạch nữa là.” Trình Cẩu Đản tiên tử trả lời.

“Đừng lo chuyện đó, ta chỉ vay tiền của Bạch tiền bối thôi. Ta đã nợ ngài ấy nhiều lắm rồi, đời này chẳng biết bao giờ mới trả hết, nợ hai người thì thà nợ một người còn hơn.” Tống Thư Hàng

nói.

Trình Cẩu Đản tiên tử: "…"

Ta tùy tiện trả lời một câu thôi, ngươi kiêu ngạo thế làm gì?

"Trình Lâm Tiên Tử, trừ cô ra, còn ai sử dụng được Trường Sinh đạo của cô nữa không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Cha Cẩu Đản? Tuy ta chưa thấy hắn dùng bao giờ, nhưng ta nghĩ hắn có thể dùng được, tên đó biết nhiều thứ lắm." Trình Lâm Tiên Tử trả lời.

"Thế… cha Cẩu Đản có phải là tiên tử không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Ta sẽ gửi hết câu nói này cho cha Cẩu Đản không sót chữ nào! Ngươi chờ chết đi, Tống Cẩu Đản!" Trình Lâm Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: "???"

Trực giác mách bảo hắn Trình Cẩu Đản đang cố gắng che giấu gì đó, cho nên mới cố ý tránh đề tài này ra.

Chắc chắn trong chuyện này có gì đó mờ ám!

"Trạng thái của Cha Cẩu Đản bây giờ như ăn thuốc pháo, Tống Cẩu Đản, bao giờ ra khỏi thế giới thiên kiếp cửu phẩm, ngươi cứ chờ mà đối mặt với nắm đấm của cha Cẩu Đản đi." Trình Lâm Tiên Tử nói tiếp.

Tống Thư Hàng: "…"

"Phải rồi, trừ cha Cẩu Đản ra, có khi ngươi cũng có thể sử dụng Trường Sinh đạo của ta đấy." Trình Lâm Tiên Tử đột nhiên bổ sung.

Tống Thư Hàng: "Ta?"

"Ừ, dù sao ngươi cũng là Tống Cẩu Đản mà." Trình Lâm Tiên Tử nói, song giọng điệu lại cực kì quái lạ, rõ ràng là còn ẩn ý khác.

Tống Thư Hàng nghiền ngẫm một lúc.

Sau đó hắn nhìn vào thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử trong tâm khiếu của mình.

Đầu tiên sử dụng phương pháp loại trừ… chắc chắn cô ấy không phải là cha Cẩu Đản!

Cô ấy cũng không phải là Trình Lâm Tiên Tử.

Nếu vậy, rất có thể cô ấy là chính hắn!

Thiên địa chia thành âm và dương, con người chia thành nam và nữ.

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu óc Tống Thư Hàng, hắn bỗng cảm thấy mối liên hệ huyết mạch tương liên giữa mình và thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử kia sâu hơn một bậc, đạt tới mức độ “tuy hai mà một”.

Quan hệ tiến hóa lên một tầm cao mới.

“Hở?” Thiếu nữ văn chương tóc bím đang thi pháp ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng với vẻ nghi ngờ.

Cô có thể cảm nhận được, Tống Thư Hàng vừa cưỡng ép phá vỡ ảnh hưởng hiệu quả “chém đứt căn nguyên” của phòng tối Thiên Đạo để làm sâu sắc hơn mối liên hệ giữa hai người.

Nếu một ngày nào đó Tống Thư Hàng có thể hoàn toàn phá vỡ ảnh hưởng của “chém đứt căn nguyên” thì chỉ e giữa cô và hắn chẳng còn gì ngăn cách nữa.

“Ngươi nhớ ra cái gì vậy?” Thiếu nữ văn chương tóc bím hỏi dò.

“Ừm, ta nhớ ra một chuyện, giữa cô và ta tuy hai mà một.” Tống Thư Hàng trả lời với phong cách cao thâm khó lường.

Thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử: “…”

Sau này phải tới đảo thần bí, lôi đầu Đồng Quái tiền bối ra tẩn cho một trận mới được. Cái kiểu ăn nói huyền bí như ngắm hoa trong sương này chắc chắn là bị ảnh hưởng bởi phong cách của dân xem bói! Đây chẳng là bệnh chung của hệ tu bói bịp là gì?

“Tiên tử, có phải cô định dùng Chuyển Sinh chi đạo của Trình Lâm để giúp ta sinh con gái ra không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Lần này thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử không đáp lời Tống Thư Hàng. Bảo ấn hoa sen trong tay cô mở ra: “Kết!”

Theo tiếng hô của cô, lại có một đóa hoa sen nở rộ trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Đáo sen này khép lá lại, bao phủ cả Tống Thư Hàng, thiếu nữ văn chương tóc bím và lò phản ứng hạch tâm.

Đây đúng là Trường Sinh đạo Dựng Dục Tân Sinh của Trình Lâm Tiên Tử.

Sinh mệnh lực khổng lồ bao phủ Tống Thư Hàng, mang hiệu quả tăng cường tuổi thọ cường đại. Ba năm tuổi thọ mà Tống Thư Hàng mất đi khi trúng thiên kiếp vũ khí thời gian đã được bù về, thậm chí còn kiếm lời không ít.

Bên trong đóa sen.

Trường Sinh đạo của Trình Lâm Tiên Tử đặt trọng điểm chiếu cố lên lò phản ứng hạch tâm máy móc.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng và thiếu nữ văn chương tóc bím hiện lên, áp lòng bàn tay vào nhau thành tư thế truyền công, hợp thành một bệ đỡ nâng lò phản ứng hạch tâm máy móc lên.

Sinh cơ từ Trường Sinh đạo của Trình Lâm Tiên Tử không ngừng dung nhập vào thể nội của cô con gái nhỏ trong lò phản ứng hạch tâm máy móc, gột rửa thân thể nó, tạo ra thân thể cho nó.

Trong quá trình này, từng sợi sức mạnh mà quả cầu béo chuẩn bị còn sót lại bị dẫn ra, dung nhập vào cụm sáng của ấn kí Long Phù chuyển sinh.

Nếu Tống Thư Hàng không xử lý phần sức mạnh mà quả cầu béo chuẩn bị còn sót lại này, mà lập tức phẫu thuật để đưa thiếu nữ tóc vàng ra, thì ngay sau khi xuất hiện ở hiện thế, cô vẫn có khả năng hóa đạo tiêu tán. Thậm chí trong tình huống xấu còn dẫn đến thiên phạt.

…

Thời gian duy trì Trường Sinh đạo của Trình Lâm Tiên Tử cũng không dài.

Sau mười mấy hơi thở, hiệu ứng kĩ xảo trăm triệu của Trình Lâm lại mở ra.

Tống Thư Hàng thả lỏng hai tay sau lưng, đứng trên đài sen.

Trong tâm khiếu của hắn, một cánh cửa sổ tâm hồn được mở ra. Đó là cửa sổ tâm hồn xét theo vật lý, bởi vì trái tim lưu ly của hắn đã bị đục ra một lỗ.

Sau đó, hai ngón tay thò ra từ cửa sổ tâm hồn.

Trên hai ngón tay ấy là một quả cầu máy móc có sóng sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ đang chuyển động.

Quả cầu máy móc này chính là thể chuyển sinh của thiếu nữ máy móc tóc vàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy quả cầu máy móc rồi thở phào nhẹ nhõm: “May mà không phải dùng phương pháp thúc sinh hoặc mổ đẻ như con người sinh con. Nếu không, một người đàn ông như ta khó mà chấp nhận được.”

Toàn bộ quá trình giống như hắn dùng linh hồ để bảo dưỡng pháp khí thường ngày, đến khi thời cơ chín muồi thì lấy pháp khí đã bảo dưỡng xong xuôi ra ngoài vậy.

Thế thì tâm lý của hắn còn dễ chịu một chút.

“Bái bai ~” Vị thiếu nữ văn chương tóc bím tiên tử trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đóng cửa sổ tâm hồn lại, sau đó khóa trái cả cửa sổ luôn.

Từ điểm ấy có thể thấy ý thức lãnh địa của cô vô cùng mạnh mẽ.

“Từ từ đã tiên tử, cô cho ta biết phải làm thế nào để mở quả cầu này ra đi! Ta đâu thể dùng kiếm mà chém nó ra được?” Tống Thư Hàng hô lên.

Những tiên tử trong tâm khiếu đã đi mất bóng.

Tống Thư Hàng: “...”

Hắn cúi đầu nhìn quả cầu kim loại trong tay.

“Tuy quá trình rất khó khăn trắc trở, nhưng nhìn từ một phương diện khác thì con vẫn là con gái của ta.” Tống Thư Hàng nói: “Con định ra ngoài thế nào?”

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, quả cầu máy móc trong tay hắn đã nhận được mệnh lệnh, bắt đầu biến hình một cách ngầu lòi. Nó không ngừng lắp ráp và biến đổi, chẳng khác gì Transformer.

“Con gái ta là Transformer!”

Cùng lúc đó.

Khi quả cầu máy móc đang biến hình, phù văn Long Phù chuyển sinh trong thể nội của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu biến hóa như thể cộng hưởng với nó.

Lực lượng của khúc xương bất hủ và vật chất tin tức bất hủ áp súc với nồng độ cao, bắt đầu hóa thành một vật chất có trạng thái như xương cốt.

Tiết tấu này là muốn ngưng tụ ra khúc xương bất hủ à?

[Chẳng lẽ ta cũng sẽ có một khúc xương bất hủ như Vân Tước Tử Tiên Tử?]

“Tỉnh lại đi con, đừng mừng vội… ngưng tụ khúc xương bất hủ không dễ dàng như thế đâu!” Khi tâm tính không bành trướng, Tống Thư Hàng phân tích rất tỉnh táo: “Lúc trước đại lão quả cầu béo tốn bao công sức mà chỉ tạo ra được khúc xương bất hủ giả. Thứ mà mình đang ngưng tụ có phải cũng là khúc xương bất hủ giả hay không?”

Càng hi vọng thì càng thất vọng.

Cho nên hắn đã chuẩn bị tâm thái sẵn sàng.

Cho dù chỉ ngưng tụ ra khúc xương bất hủ giả thì cũng là món hời với hắn rồi.

Soạt!

Lúc này, trong đan điền của Tống Thư Hàng, kim đan cá voi mập đột nhiên búng mình vọt lên với động tác cực kì đẹp mắt.

Nó há to miệng, đớp ngay lấy cụm sáng đang ngưng tụ.

Tốc độ nhanh như chớp giật!

Tống Thư Hàng chưa kịp phản ứng, kim đan cá voi mập đã nuốt trọn cụm sáng kia rồi lặn xuống linh hồ.

“Ực!” Nuốt xong cụm sáng kia, kim đan cá voi mập còn ợ một cái đầy thỏa mãn.

Thân thể mập ú của nó từ từ lặn xuống, lặn đến tận đáy linh hồ bản mệnh.

Tống Thư Hàng: w(? Д?)w

Con cá voi ngu ngốc kia, ngươi làm cái gì đấy?

Tuy ngươi có dáng vẻ của cá voi, nhưng cá voi đâu phải là cá? Chẳng lẽ trí nhớ của ngươi cũng chỉ có bảy giây thôi sao? Ngươi quên di chứng khi nuốt bậy đồ vật và nỗi đau khổ khi bị Công Đức tiên tử cạo vảy trước kia rồi à?

Mà bây giờ lý thuyết “cá có trí nhớ bảy giây” cũng bị phủ định rồi nhé!

Ngươi có thể mở mang kiến thức thêm một chút, đừng có ngã mãi trong một cái hố được không?

Chương 2868: Ta, bất hủ, đánh ta!

“Chẳng còn cách nào khác, đành gọi mỹ nhân rắn công đức để nặn cụm sáng kia ra một lần nữa thôi.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Hắn hơi chuyển động ý nghĩ, gọi hết vật trang sức, phân thân và tam thi ra, sau đó kể lại chuyện kim đan cá voi mập ngáo ngơ nuốt mất cụm sáng có thuộc tính bất hủ cho mỹ nhân rắn công đức nghe.

Vật trang sức, phân thân và tam thi hồi đáp.

Ác thi – Rốn Đen – Bá Ác hỏi: “Bản tôn, ngươi muốn @#%× Tiên Tử tách cụm sáng kia ra khỏi kim đan cá voi mập à?”

Tống Thư Hàng nghe xong thì sững ra, kinh ngạc nói: “Ngươi có thể gọi tên của @#%× Tiên Tử sao?”

Ác thi: “...”

Bản tôn, vì sao trọng điểm chú ý của ngươi lại là cái này?

“Bản tôn, nếu ngươi muốn @#%× Tiên Tử cạo vảy cá voi mập thì ta nghĩ là quá muộn rồi.” Bên cạnh, Thiện thi – husky – Bá Thiện của Tống Thư Hàng lên tiếng.

Ngay cả thiện thi cũng gọi được tên của mỹ nhân rắn công đức?

Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi không biết có phải đầu lưỡi mình khiếm khuyết hay không.

“Cụm sáng bất hủ, mất rồi.” Tự ngã thi có cảm giác tồn tại bằng 0 nhắc nhở.

“Ừ. Ta biết.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. Thực tế thì ngay khi hắn đang thuật lại chuyện kim đan cá voi mập nuốt cụm sáng cho mỹ nhân rắn công đức nghe, biến hóa này đã xảy ra.

Có lẽ kim đan cá voi mập sợ cụm sáng bị mỹ nhân rắn công đức nặn ra, cho nên mới liều mạng tiêu hóa cho hết chăng?

Tóm lại, Tống Thư Hàng đã tuyệt vọng.

Trong linh hồ bản mệnh.

Kim đan cá voi mập lặn xuống đáy hồ, bị cụm sáng bất hủ nó nuốt vào thể nội gây dị biến.

Cụm sáng đang ở trong trạng thái sắp ngưng tụ khúc xương bất hủ. Sau khi nó bị kim đan cá voi mập nuốt vào, quá trình ngưng tụ vẫn không dừng lại. Thậm chí nó còn biến cả kim đan cá voi mập thành một phần của bản thân.

Cụm sáng và kim đan cá voi mập mắt đầu dung hợp.

Trên kim đan, diễn đồ kim đan tinh lộ đồ và chín dấu long văn đều biến hóa.

Diễn đồ kim đan và long văn kim đan đồng loạt lấp lánh như được phát tiền lương.

Thời khắc được phát tiền lương chính là thời khắc ngời sáng nhất trong sinh mệnh!

Vốn dĩ kim đan cá voi mập đã không hề tầm thường, những dấu long văn to đùng tổ chảng trên mình nó đều là do Bạch tiền bối two dùng quyền hạn Thiên Đạo tạm thời tăng cường cho Tống Thư Hàng, bản thân chúng đã ẩn chứa khái niệm bất hủ.

Huống hồ nó đã từng vỡ thành nguyên anh rồi được hồi sinh nhờ thủ đoạn Long Phù chuyển sinh, có thuộc tính cùng nguồn gốc với lực lượng khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Hai bên dung hợp không hề phát sinh phản ứng bài xích mà ngược lại, còn hoàn mỹ hệt như hai bánh răng được thiết kế tỉ mỉ.

“Đừng khóc, dũng cảm đứng lên, đối mặt đau thương.” @#%× Tiên Tử bước tới bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay xoa đầu hắn rồi đọc lời thoại.

“Ăn kẹo không, Tống Tống?” Lưu Tinh Bạch bản chibi cũng lên tiếng an ủi.

“Cảm ơn, không cần đâu. Thực ra ta cũng không buồn rầu gì cả. Tiểu Tinh Tinh, đừng lái chủ đề theo Công Đức tiên tử. Đôi khi cô ấy chỉ đọc lời thoại cho vui mồm chứ không có thâm ý gì đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Khi bọn họ đang nói chuyện thì quá trình dung hợp giữa kim đan cá voi mập và cụm sáng bất hủ trong thể nội đã hoàn thành.

Tốc độ dung hợp nhanh đến bất ngờ. Có lẽ kim đan cá voi mập thật sự sợ mỹ nhân rắn công đức bóc mất cụm sáng nó vừa nuốt xong nên mới liều mạng gắng sức đến vậy.

Kim đan cá voi mập sau khi hoàn thành dung hợp trở nên nặng hơn…

Kim đan cá voi mập muốn nổi lên từ linh hồ bản mệnh nhưng không sao nhúc nhích được. Trước kia nó còn có thể sử dụng thủ đoạn thổi phồng để thân thể mình phồng to rồi bay lên mặt nước… Nhưng bây giờ thân thể của kim đan cá voi mập không thể phình to ra được nữa. Mỗi mảnh vảy trên mình nó đều trở nên kiên cố bền chắc, không có lực lượng nào có thể phá hủy bọn chúng.

Đây chính là khái niệm bất hủ!

Sau khi dung hợp với cụm sáng kia, thân thể của kim đan cá voi mập chuyển hóa thành hình thái tương tự như khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Ấn kí Long Phù chuyển sinh trên trán nó cũng tiến hóa. Ấn kí Long Phù chuyển sinh đã tiêu hao lực lượng hồi sinh lại một lần nữa tràn đầy năng lượng, có nghĩa là Tống Thư Hàng có thể mượn năng lượng của nó để hồi sinh bất cứ lúc nào.

“Quả nhiên, nó diễn hóa theo trạng thái khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử. Có điều hình như kim đan cá voi mập vẫn thiếu gì đó so với khúc xương bất hủ thì phải.” Tống Thư Hàng há miệng phun một cái, phun kim đan cá voi mập ra như yêu thú phun nội đan.

Kim đan của tu sĩ khác với nội đan của yêu thú. Kim đan của tu sĩ không thể tùy tiện phun ra nuốt vào. Bình thường chỉ khi tự bạo kim đan, tu sĩ mới có cơ hội dùng mắt thường để nhìn kim đan của chính mình.

Nhưng viên kim đan cá voi mập trong thể nội của Tống Thư Hàng không phải vật thường.

Những viên tiểu kim đan trong thể nội Tống Thư Hàng khá là bình thường, chỉ có kim đan cá voi mập là có thể bị phun ra như yêu đan, thậm chí còn khuyến mãi hiệu ứng cá voi phun nước!

Tống Thư Hàng há miệng phun một cái, kim đan cá voi mập phóng ra. Nó vẫy đuôi giữa hư không, linh lực tinh khiết hóa thánh suối phun, phóng lên từ lỗ mũi trên đầu nó.

[Ừm, đúng là còn thiếu một chút tinh túy so với khúc xương bất hủ. Bây giờ kim đan cá voi mập có trạng thái tương tự bất hủ, song lại thiếu khí thế của bất hủ thì phải?] Tống Thư Hàng xoa cằm đánh giá kim đan cá voi mập.

Đúng là kim đan cá voi mập đã chuyển hóa thành trạng thái bất hủ, nhưng bất hủ của nó cứ như hàng nhái. Bình thường, tu sĩ chỉ cần thấy được bất hủ thì ý thức sẽ chìm vào, không thể tự kiềm chế, cuối cùng rơi vào giấc ngủ say vĩnh viễn như Bất Diệt Chi Chủ. Nếu thực lực kém hơn mà nhìn thấy khái niệm về sự tồn tại của bất hủ, thì nhẹ cũng mù mắt, nặng thì thân tử đạo tiêu.

Pháp tắc bất hủ đâu phải chuyện đùa!

Nhưng kim đan cá voi mập lại bình dị gần gũi, chẳng hề phách lối chút nào.

Có thể khẳng định nó thiếu một chút gì đó so với khúc xương bất hủ, hoặc là còn chưa tiến hóa tới giai đoạn hoàn mỹ.

[Vì ta "chết" chưa đủ sao?] Một suy đoán hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng.

May mà Tống Thư Hàng đã chủ động điều chỉnh tâm thái ngay từ đầu, hạ kì vọng của mình xuống rất thấp. Cho nên dù chỉ ngưng tụ ra khúc… cá voi bất hủ rởm thì hắn cũng không thất vọng, ngược lại còn cảm thấy mình vẫn hời.

Bất hủ rởm cũng là bất hủ mà!

Mà chỉ cần là bất hủ thì nhất định sẽ có một thuộc tính.

"Chính là ngươi, đi thôi, kim đan cá voi mập bất hủ!" Tống Thư Hàng túm kim đan cá voi mập như cầm gậy bóng chày, rồi nện nó vào chính giữa thiên kiếp cửu phẩm, nơi có hỏa lực mãnh liệt nhất.

Khai hỏa về phía ta đi, đừng thương tiếc ta chỉ vì kim đan của ta là bất hủ!

Có bản lĩnh thì phá giáp kim đan của ta đi!

Mau đến đây, đừng sợ!

Phì ~ phì ~ trong lỗ mũi của kim đan cá voi mập không ngừng phun suối nguồn sự sống linh lực, phối hợp khiêu khích thiên kiếp với Tống Thư Hàng.

Ầm ầm ~

Thiên kiếp cuối cùng – Tương Lai quả nhiên bị dẫn xuống. Vô số vũ khí thiên kiếp dồn hỏa lực vào kim đan cá voi mập, đủ loại công kích trút xuống mình nó như mưa, thề phải đánh nó thành tro bụi!

Chương 2969: Thành tiên

Khi Tống Thư Hàng tung kim đan cá voi mập bất hủ ra, kiếp cuối cùng mạnh nhất trong thiên kiếp cửu phẩm đã không còn cơ hội lật mình, chỉ có thể hạ màn trong một cú nổ hoành tráng rực rỡ.

Đối mặt với khái niệm bất hủ, trong Chư Thiên Vạn Giới không có bất cứ thứ gì có thể hủy diệt nó.

Muôn vàn thiên kiếp, mọi loại thủ đoạn, đều không thể khiến kim đan cá voi mập bất hủ hề hấn mảy may.

Công kích mà thiên kiếp giáng xuống kim đan cá voi mập bất hủ giống như tiếng gầm thét không cam lòng của nó trước khi rời trận!

Vũ khí không gian, vũ khí nhân quả, vũ khí pháp tắc, vũ khí diệt tinh… thậm chí cả thiên kiếp mang khái niệm tương lai vừa nghe đã khiến người ta tê rần da đầu đều đổ ập xuống kim đan cá voi mập, song chỉ có thể khiến cho cảnh tượng cuối cùng càng thêm lóa mắt.

Tống Thư Hàng một tay cầm Lưu Tinh kiếm, một tay ôm quả cầu kim loại đang biến hình, bình tĩnh ngắm nhìn ánh hào quang của thiên kiếp cuối cùng.

Quả cầu kim loại trong tay hắn đã biến hóa ra nửa thân người.

Nửa cầu phía trên biến thành thiếu nữ tóc vàng mini, nửa dưới tạm thời dừng biến hóa. Chủ yếu là vì lần biến hóa đầu tiên khá cồng kềnh, thiếu nữ tóc vàng mới sinh biến được một nửa thì thấy hơi mệt, bèn dừng lại để nghỉ ngơi chốc lát.

“Kết thúc.” Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

“Ừ, kết thúc rồi.” Lưu Tinh kiếm nói.

Phía sau hắn, tam thi và phân thân chia nhau ra đứng hai bên trai phải, mỹ nhân rắn công đức đứng ở vị trí trung tâm, nhóm Bá Thần trụ trở thành phông nền bối cảnh.

Dù sao cũng là thiên kiếp cuối cùng của mình, Tống Thư Hàng muốn chụp tấm ảnh nhóm để giữ làm kỉ niệm.

“Bạch tiền bối đâu?” Chọn chỗ đứng xong, Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta đang tấn cấp, chờ một lát.” Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên. Thiên kiếp sắp kết thúc, cho nên Bạch tiền bối bắt đầu bước từ cảnh giới bát phẩm lên cửu phẩm.

Tống Thư Hàng không cần trải qua quá trình này, bởi vì trước khi tiến vào thiên kiếp cửu phẩm, hắn đã bước vào cảnh giới cửu phẩm nhờ được thúc đẩy khi trảm tam thi rồi.

Phải chờ đến khi vượt qua thế giới thiên kiếp, bản update cảnh giới Trường Sinh Giả non của Tống Thư Hàng mới có thể kích hoạt được.

“Vậy chúng ta chờ ngài nhé Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng và vật trang sức tiếp tục đứng đúng vị trí, chờ Bạch tiền bối đến để chụp ảnh chung.

Bên hàng xóm.

Cật Qua Thánh Quân đã chẳng còn câu móc mỉa nào để phun ra nữa.

Chấn kinh mà chấn quá nhiều lần, quá liên tục, cuối cùng sẽ trở thành chết lặng.

Bây giờ Cật Qua Thánh Quân đang ở trong trạng thái chết lặng ấy. Trong thời gian ngắn sắp tới sẽ chẳng còn gì khiến hắn chấn kinh được nữa. Dẫu là khi thấy Tống Thư Hàng pgun ra kim đan cá voi mập mang tin tức bất hủ, Cật Qua Thánh Quân cũng có thể tiếp nhận thản nhiên như thường.

Bây giờ chỉ cần chờ tổ hợp Bá Tống và Bạch Thánh rời đi là hắn có thể an ổn độ nốt chỗ thiên kiếp còn lại của mình rồi.

Phần lớn uy lực của thiên kiếp lần này đã bị tổ hợp siêu VIP Bá Tống + Bạch Thánh hút hết và tiêu hao. Cật Qua Thánh Quân thừa đủ tự tin độ nốt phần còn lại.

…

Cật Qua Thánh Quân rơi vào trạng thái chai sần chết lặng, nhưng người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới thì không có hình thức này để mà sử dụng!

Chức năng livestream trong phần mềm chat Tu Chân của Tống

Thư Hàng vẫn chưa hề đóng lại.

Trước đó, khi thiên kiếp cuối cùng mang hình thái tương lai giáng xuống nổ tung đầy trời, màn hình livestream chẳng khác gì một mảnh thánh quang, chẳng nhìn thấy rõ ràng gì cả. Bây giờ khi thiên kiếp đã sắp hạ màn, Tống Thư Hàng và khung cảnh xung quanh hắn mới trở nên rõ ràng.

Khi hình ảnh trở lại bình thường, người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới vừa hay trông thấy cảnh Tống Thư Hàng phun kim đan!

Đương nhiên màn hình livestream đã được nữ sĩ lưới rồng xử lý. Ví dụ như kim đan cá voi mập bất hủ đã bị nữ sĩ lưới rồng làm mờ, giúp người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới không bị thuộc tính bất hủ của nó gây ảnh hưởng. Đồng thời việc này cũng bảo vệ tin tức của kim đan cá voi mập, không cho người khác nhìn thấy bí mật nhỏ của Tống Thư Hàng.

[Đó là cái gì vậy? Kim đan à? Sao kim đan lại có hình dáng con cá voi mập ú thế kia?]

[Ơ? Đại lão Bá Tống là Trường Sinh Giả mà sao vẫn còn kim đan nhỉ?]

[Có phải kim đan mà chúng ta tu luyện đều là hình thái đơn giản hóa, còn hình dáng thực sự của kim đan là con cá voi kia không? Nó bị đơn giản hóa cho nên cái tên “kình đan” mới biến thành “kim đan” đúng không?]

[Bá Tống tiền bối phun kim đan ra à? Đạ mấu hóa ra đại lão Bá Tống không phải là người!]

[Chín long văn? Quả nhiên, những tồn tại như Bá Tống tiền bối đều là nhân vật đỉnh cao có kim đan chín long văn!]

[Tuy hơi mờ nên không nhìn rõ hình dáng cụ thể của chín long văn, nhưng các ngươi không cảm thấy chín long văn này hơi bị to so với quy định sao?]

Kim đan cá voi mập vừa hiện thân, người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đã bàn tán xôn xao.

Chỉ có thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 là bình tĩnh đến bất ngờ. Từ lâu bọn họ đã biết Tống Thư Hàng có chín long văn.

Thậm chí việc hắn có thể phun kim đan ra từ miệng và kim đan của hắn mang hình cá voi mập họ đều biết cả. Trước kia Tống Thư Hàng còn biểu diễn trò phun kim đan bằng miệng + kim đan phun nước trước mặt mọi người mà.

Cảnh tượng trong màn hình livestream từ từ thay đổi trong tiếng bàn luận xôn xao.

Sau màn phun kim đan chính là cảnh tượng Tống Thư Hàng dùng kim đan đấu thiên kiếp.

Đây là một hành động khiến da đầu ai nấy tê rần. Khi đang độ kiếp, nếu chưa đến bước đường cùng, thì dù là yêu thú có thể phun yêu đan ra để chiến đấu cũng không phun yêu đan ra nghênh chiến thiên kiếp một cách dễ dàng như vậy.

[Ô? Đại lão Bá Tống đang độ kiếp à?]

[Đúng rồi, vị trí mà hắn ném kim đan ra chính là khu vực thiên kiếp! Chẳng lẽ Bá Tống tiền bối lại đang độ kiếp, sau đó lại thực hiện thêm một lần Huyền Thánh giảng pháp nữa hay sao?]

[Nhắc đến Huyền Thánh giảng pháp, ta lại nhớ… hình như trước đó đại lão Bá Tống vừa cải tiến Cường Giả Giám Định thuật thì phải…] Không ít người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới nhớ tới chuyện này.

Bầu không khí nặng nề áp lực lập tức lan tràn khắp các nhóm chat Tu Chân.

Song không khí áp lực này chưa duy trì được bao lâu thì đã bị cảnh tượng tiếp theo trên màn hình livestream phá vỡ!

Trong màn hình livestream…

Thiên kiếp cuối cùng mang tầm hủy diệt che kín đất trời ập xuống kim đan cá voi mập.

Lực lượng cuồng bạo của thiên kiếp có thể phá hủy mọi thứ!

Trong phạm vi thiên kiếp cuối cùng đánh xuống, không gian sụp đổ, vạn vật đi tong, thiên địa cơ hồ lâm vào tận thế!

Nhưng dù là thủy kiếp, hỏa kiếp, lôi kiếp, kim kiếp hay là thiên kiếp không gian, vũ khí nhân quả, vũ khí diệt thế… đánh vào kim đan cá voi mập, đều không thể gây cho nó một vết xước nào!

Kim đan cá voi mập nhởn nhơ chìm nổi giữa trung tâm hủy diệt.

Thiên địa hủ mà ta bất hủ, vạn vật diệt mà ta bất diệt!

[Bất hủ!]

Dù kim đan đã bị nữ sĩ lưới rồng làm mờ và che thông tin thì các Trường Sinh Giả vẫn đánh hơi ra thuộc tính bất hủ.

Các đại lão Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đỉnh tiêm đã bước vào hình thái ban đầu của đại đạo trong nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống đều thốt lên thành tiếng.

Bọn họ không thể khống chế nổi cổ họng của mình. Nếu không thốt từ ấy ra, trong lòng họ sẽ bức bối khó chịu.

Trước đó bọn họ mơ hồ cảm ứng được Bá Tống đang tập hợp tin tức bất hủ.

Nhưng khi Bá Tống thực sự tạo ra kim đan bất hủ thì các đại lão Trường Sinh Giả đều cảm thấy thế giới quan của mình vừa bị giáng một cú đả kích nhớ đời.

Không chứng đạo, không gánh thiên mệnh, không chấp chưởng thiên đạo… mà cũng có thể đúc thành bất hủ sao?

Vậy chúng ta liều mạng tranh đoạt thời cơ chứng đạo để trở thành Thiên Đạo liệu còn ý nghĩa gì?

[Một viên kim đan chỉ là khởi đầu. Bá Tống đã nắm giữ kĩ thuật này, vậy chỉ cần cho hắn thời gian, có phải hắn sẽ áp dụng nó lên các phần còn lại của cơ thể để cải tạo mình từng chút một không? Từ kim đan đến nguyên thần, từ bên trong ra đến bên ngoài, từ khí quan nội tạng đến da thịt xương cốt, toàn bộ thân thể hắn sẽ biến thành bất hủ ư?] Thành viên Tiểu Sửu Hoàng trong nhóm đưa ra phỏng đoán.

Thông qua hình thức lắp ráp, chỉ cần có đầy đủ thời gian, một Bá Tống không chứng đạo mà vẫn bất hủ sẽ thành hình ư?

[Nhưng có lẽ đây cũng không phải là chuyện xấu đối với chúng ta. Nếu Bá Tống hoàn toàn nắm giữ kĩ thuật này, chắc là hắn sẽ không tranh giành vị trí Thiên Đạo với chúng ta nữa đâu nhỉ?] Thành viên [Người sống sót của Thiên Đình Viễn Cổ - Thánh Liêm Thiên Vương] trong nhóm lên tiếng.

Thiên Vương nói rất có lý. Nhưng cứ nghĩ đến việc vị trí Thiên

Đạo mà cả đám tranh nhau sứt đầu mẻ trán là thứ mà Bá Tống không thèm thì các Trường Sinh Giả vẫn thấy lòng đắng ngắt.

Mỗi vị Trường Sinh Giả đều là nhân vật thiên kiêu, lòng tự trọng cao ngất ngưởng.

Bọn họ muốn tranh cướp vị trí bất hủ mà lại mong Bá Tống không đến góp phần… Nếu đúng là như vậy, dù tương lai họ có đoạt được ngôi Thiên Đạo, thì khi đối mặt với Bá Tống vẫn thấy mình chiếu dưới!

…

Trong không gian Kiếp Tiên.

“Bên A Bạch cũng kết thúc rồi.” Lưu Tinh Bạch chibi treo trên chuôi kiếm lắc lư nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối sắp ra à?”

“Ừa á.” Lưu Tinh Bạch trả lời.

Khi bọn họ đang nói chuyện, ở trung tâm vụ nổ nơi kim đan cá voi mập đang ở bỗng có một huyễn cảnh tiên giới mở ra.

Dư âm vụ nổ của thiên kiếp cuối cùng bị huyễn cảnh tiên giới đè bẹp.

Khí tức của ảo cảnh này cũng lửng lơ bất định, cực kì đặc biệt.

“Đây là hình chiếu của Mộng giới sao?” Ác thi trong tam thi hỏi.

“Không phải.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Tuy Mộng giới hư ảo nhưng vẫn là một trong Chư Thiên Vạn Giới của hiện thế.

Mà huyễn cảnh tiên giới trước mặt lại mang đến cho người ta cảm giác nó không thuộc về thế giới này, không phải là hiện thế. Nếu nhất định phải nói chính xác thì nó gần giống như thế giới Hắc Long.

Rốt cuộc tiên giới này là thứ gì?

Khi họ đang suy tư, thì từ huyễn cảnh tiên giới, có ánh sáng dịu nhẹ hóa thành cột sáng chiếu xuống.

Bóng dáng Bạch tiền bối phù hiện giữa cột sáng ấy.

Ánh sáng dịu dàng tôn lên dáng hình Bạch Thánh, phối hợp với huyễn cảnh tiên giới trên đầu, khiến cho Bạch tiền bối trông chẳng khác nào trích tiên giáng lâm.

Nhưng bây giờ có nói Bạch tiền bối là thần tiên cũng không có gì là quá đáng, bởi vì Bạch Thánh đã tấn thăng thành Kiếp Tiên rồi!

Hắn không còn là Bạch Thánh, mà chính là… Bạch Tiên Nhân.

Trong luồng ánh sáng dịu dàng, Bạch tiền bối khoác áo trắng chậm rãi vươn tay ra như muốn chạm vào tiên giới.

Động tác của Bạch tiền bối rất chậm, rất chậm.

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng và các vật trang sức, phân thân… đột nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Bạch tiền bối trước mắt họ bỗng trở nên xa xăm quá đỗi.

Như thể chỉ cần vươn tay chạm vào huyễn cảnh tiên giới thì hắn sẽ vũ hóa thành tiên, từ đây đoạn tuyệt với thế gian, không còn thuộc về nhân gian nữa.

Tống Thư Hàng, vật trang sức và các phân thân của hắn nín thở mà không hiểu lý do, chẳng ai dám phát ra chút tiếng động nào.

Ngón tay của Bạch tiền bối vẫn từ từ hướng về phía trước, cách huyễn cảnh tiên giới gần trong gang tấc…

Ngay khi ngón tay của Bạch tiền bối sắp chạm tới tiên giới, hắn đột nhiên rút tay về, nhoẻn miệng cười: “Bây giờ ta vẫn thuộc về nơi này. Ở đây có rất nhiều đạo hữu thú vị, ừm… Thư Hàng vẫn còn nợ ta nhiều linh thạch lắm.”

Soạt!

Sau câu nói của Bạch tiền bối, huyễn cảnh tiên giới vỡ nát và biến mất, từ đó về sau vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

Chương 2870: Nếu Bạch tiên trưởng đã thỉnh cầu, đương nhiên là đồng ý rồi

Tống Thư Hàng không ngờ việc mình nợ Bạch tiền bối cả đống tiền lại trở thành một trong những nhân quả níu giữ Bạch tiền bối lại nhân gian.

Lần đầu tiên trong đời, hắn phát hiện thì ra không có tiền trả nợ là một việc vô cùng may mắn.

[Rốt cuộc huyễn cảnh tiên giới kia là nơi nào? Ta chưa bao giờ nghe chuyện người tu luyện chứng đạo Kiếp Tiên xong sẽ đi vào thế giới khác! Dù đã chấp chưởng Thiên Đạo, chứng đạo bất hủ thì cũng chỉ mở ra một vị diện thuộc về mình trong Chư Thiên Vạn Giới mà thôi, bản thân vẫn tồn tại trong Chư Thiên Vạn Giới chứ.] Giọng nói của Sở các chủ vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Hình ảnh Bạch tiền bối chứng đạo Kiếp Tiên cũng được truyền đi nhờ màn hình livestream. Đám Sở các chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ, bạch long tỷ tỷ ở trong Bá giới đều thấy cảnh tượng này.

Cho nên Tống Thư Hàng chưa kịp ra khỏi không gian thiên kiếp cửu phẩm, Sở các chủ đã không nhịn được mà đặt câu hỏi thông qua phần mềm chat Tu Chân.

Không chỉ Sở các chủ, tất cả những người có liên quan tới Bạch tiền bối đều rất tò mò khi thấy hình ảnh này.

“Đó là thế giới sau khi siêu thoát ư?” Bản thân thi mà Tống Thư Hàng không nhớ nổi tên đột nhiên cất tiếng nhỏ xíu.

Trong số các Thiên Đạo thì Bạch Thiên Đạo là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt. Hắn là Thiên Đạo duy nhất đã đặt nửa bước chân lên đường siêu thoát. Nếu không phải lúc trước chức trách Thiên Đạo kéo hắn lại như một sợi dây diều thì nói không chừng hắn đã siêu thoát thành công.

Mà rõ ràng giữa Bạch tiền bối và Bạch Thiên Đạo có mối liên hệ vô cùng mật thiết.

Cho nên… đây không phải là thời cơ mà Bạch Thiên Đạo để lại cho Bạch tiền bối, giúp Bạch tiền bối thăng cấp lên Kiếp Tiên cửu phẩm là tiến thẳng vào trạng thái sau siêu thoát đấy chứ?

“Nếu siêu thoát là chuyện dễ dàng như vậy thì Bạch Thiên Đạo đã chẳng để lại manh mối “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo”… Huống hồ, có ai biết trạng thái sau siêu thoát là thế nào đâu? Chỉ có Bạch Thiên Đạo biết một vài tin tức mà thôi. Nói không chừng sau khi siêu thoát thì đến chiều không gian cũng khác với chúng ta, có thế giới sau siêu thoát hay không khó mà nói được.” Tống Thư Hàng đáp.

Biết đâu sau khi siêu thoát rồi, bản thân sẽ biến thành một thế giới luôn ấy chứ? Với những kẻ chưa siêu thoát được, tầm mắt đương nhiên sẽ bị giới hạn trong thế giới và vị diện không gian mà mình đang tồn tại.

Mặt khác, thân là người phàm có số lần tiếp xúc với tin tức bất hủ thật nhiều nhất, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm ứng ra huyễn cảnh tiên giới kia không có khí tức vượt trên hiện thế, cũng không mang khái niệm siêu thoát.

Huyễn cảnh tiên giới kia rất có thể chỉ liên quan đến bản thân Bạch tiền bối mà thôi.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên rất nhiều manh mối có liên quan tới Bạch tiền bối. Hắn cũng bắt đầu tính toán nhờ năng lực thôi diễn của Kiếp Tiên.

Trước kia, dưới sự cho phép của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, hắn đã thi triển bí pháp Giám Định với Bạch tiền bối.

[Hắn từng sống thay bạn tốt hơn bảy mươi năm. Sau bảy mươi năm, hắn du lịch Chư Thiên Vạn Giới, vì một cơ hội tình cờ mà đến thế giới này.]

[Hắn là sự tồn tại có một không hai trong thế giới này. Căn nguyên sự tồn tại của hắn không giống lẽ thường.]

Hai manh mối này là câu trả lời mà bí pháp Giám Định dành cho hắn trước kia.

Ngay từ thuở ban sơ, Bạch tiền bối đã không thuộc về thế giới

này.

Về sau, để tìm kiếm thêm các manh mối liên quan tới Bạch tiền bối và tạo dựng lại thân thể bị thiên phạt đánh tan của mình, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã cùng nhau tiến vào thánh sơn của Thú giới.

Trong di tích Thánh sơn có thế giới đặc biệt do Bạch Thiên Đạo để lại, được bia đá đạo hữu trấn áp.

Ở nơi đó, từ những manh mối mà Bạch Thiên Đạo để lại, Tống Thư Hàng tìm được thêm một vài thông tin liên quan đến Bạch tiền bối.

Đầu tiên, Bạch tiền bối không phải là cô em gái mà Bạch Thiên Đạo tạo ra cho Bạch tiền bối two.

Thứ hai, Bạch Thiên Đạo từng nhắn nhủ: [Tiểu Bạch vẫn là Tiểu Bạch, hắn chỉ có thể là hắn, một "Bạch" có quá khứ khác với chúng ta và cũng khác biệt với chúng ta. Hắn không liên quan gì đến thí nghiệm của ta, ta cũng không hề can thiệp vào cuộc đời hắn, nhưng cuối cùng hắn lại xuất hiện trước mắt ta.]

[Có lẽ… huyễn cảnh tiên giới ban nãy chính là thế giới ban đầu của Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng nói.

Đó là một thế giới không thuộc về Chư Thiên Vạn Giới hiện tại.

Thiên Đạo Bạch bước nửa bước trên con đường siêu thoát đã phát hiện ra Bạch tiền bối. Một "Bạch" hoàn toàn khác biệt với Thiên Đạo Bạch và Bạch Two, có quá khứ riêng biệt của chính mình.

Rốt cuộc thế giới trong mắt Thiên Đạo Bạch đã bước nửa bước siêu thoát có dáng vẻ thế nào? Bạch U U không biết, Tống Thư Hàng cũng không tưởng tượng ra, bởi vì hắn vẫn còn bị hạn chế trong Chư Thiên Vạn Giới hiện tại.

Nhưng từ những manh mối mà Thiên Đạo Bạch để lại, thì ở thế giới ấy, không gian và thời gian không phải là một khái niệm cố định bất biến. Cả quá khứ, hiện tại và tương lai đều có thể bị phá vỡ.

Nếu là như vậy, thì trong khoảnh khắc siêu thoát nửa bước kia, có thể Thiên Đạo Bạch sẽ muốn bù đắp lại những điều còn tiếc nuối.

Thiên Đạo Bạch từng nói, trong đời hắn có hai điều thất bại triệt để và to lớn.

Thứ nhất là lúc thiếu niên, trơ mắt nhìn Tiểu Bạch biến mất trước mặt mình.

Thứ hai là khi siêu thoát Thiên Đạo chỉ đi có nửa bước, lại bị quyền hạn Thiên Đạo trói buộc, thất bại đến mức không còn đường thối lui.

Nếu như Thiên Đạo Bạch từng muốn bù đắp lại tiếc nuối trong quá khứ… thì có thể đó chính là nguyên nhân mà Bạch hiện thế xuất hiện.

Dù Thiên Đạo Bạch không chủ động can thiệp.

Nếu suy đoán của Tống Thư Hàng là đúng, vậy thì huyễn cảnh tiên giới kia rất có thể là cơ hội mà Chư Thiên Vạn Giới trao cho Bạch tiền bối khi hắn đạt tới cảnh giới cực hạn của hiện thế là Kiếp Tiên, để hắn trở về… hoặc là sửa chữa thế giới ban đầu.

Ở phía đối diện.

Sau khi huyễn cảnh tiên giới và ánh hào quang dịu nhẹ tan biến, Bạch tiền bối áo trắng ngáp một cái, híp mắt cười, quay người lại, duỗi ngón tay chọc nhẹ lên kim đan cá voi mập bất hủ.

Tùng ~

Ngón tay của hắn tiếp xúc với kim đan cá voi mập bất hủ, làm vang lên tiếng trống êm tai.

Kim đan cá voi mập thuận thế rơi xuống tay Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối cầm kim đan cá voi mập, đạp bước hư không đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng mà nói: “Các ngươi xếp hàng ở đây là muốn chụp ảnh đúng không?”

“Vâng, dù sao đây cũng là lần độ kiếp cuối cùng, ta muốn chụp một kiểu ảnh lưu niệm.” Tống Thư Hàng nói: “Chỉ còn chờ Bạch tiền bối thôi đó!”

“Được.” Nói đoạn, Bạch tiền bối quay đầu nhìn Cật Qua Thánh Quân đang bị thiên kiếp nhét hành ở sát vách: “Cật Qua đạo hữu, tuy chỉ có thể cho ngươi một góc bối cảnh, nhưng ngươi có muốn chụp ảnh với bọn ta luôn không?”

Cật Qua Thánh Quân: “…”

Nếu người đưa ra đề nghị này là Bá Tống đạo hữu thì hắn phải phun cho tên đó đầy đầu nước bọt! Người ta còn đang độ kiếp đây này!

Nhưng người đưa ra đề nghị lại là Bạch Thánh… Bạch tiên trưởng.

Cật Qua Thánh Quân nhe răng cười một tiếng, cố gắng chịu đựng thiên kiếp mà đáp: “Không thành vấn đề, ta sẽ dốc sức phối hợp với mọi người.”

“Vậy chúng ta đổi góc độ đi.” Bạch tiền bối vươn tay bắt một cái, kéo cây cầu do pháp khí tổ hợp tam thập tam thú biến thành lại.

Thế là Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đứng song song ở đầu cầu.

Ở hàng thứ hai, tam thi và Tống Thư Hàng phân thân chia ra đứng hai bên trái, phải, mỹ nhân rắn công đức đứng giữa tam thi và phân thân.

Bá Thần trụ xếp thành trận làm bối cảnh.

Hư ảnh thánh viên phù hiện trên đỉnh đầu làm linh vật.

Ở một góc ống kính, phía bên kia cầu, Cật Qua Thánh Quân đang bị sét đánh cũng được gom vào.

“Cười nào!” Bạch tiền bối vươn tay thi triển pháp thuật Thác Ấn, ghi lại khung cảnh ấy.

Sau khi chụp ảnh còn một chút thời gian.

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, không quay về thật sự không sao chứ?”

“Ừ.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

“Nơi ấy là quê nhà của Bạch tiền bối sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Từ lâu ta đã không còn quê nhà.” Bạch tiền bối lưu trữ tấm ảnh vừa chụp lại vào mấy viên đá quý rồi đưa một viên cho Tống Thư Hàng, an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều. Với lại… trực giác mách bảo ta rằng, nếu như ta lựa chọn trở về, thì chỉ e khái niệm “tồn tại” của chính bản thân ta cũng sẽ hóa thành hư vô mất.”

Chương 2871: Thứ gì thứ gì mà cấn răng thế?

Câu nói cuối cùng của Bạch tiền bối như một cái cớ tùy tiện dùng để an ủi mọi người để bọn họ không cần áy náy.

Tống Thư Hàng nhận lấy viên đá quý mà Bạch tiền bối đưa cho, đưa vào trong nó một sợi tiên nguyên nhỏ. Sau khi chứng đạo Kiếp Tiên cửu phẩm, đẳng cấp năng lượng trong cơ thể tu sĩ sẽ tiến hóa thêm một bước, từ khí huyết chi lực ban đầu đến chân khí, đến linh lực, đến huyền năng của Huyền Thánh, cuối cùng diễn hóa thành tiên nguyên bây giờ.

Mỗi lần tiến hóa đều là bước nhảy về chất của thực lực tu sĩ sau một thời gian dài tích lũy.

Sau khi rót tiên nguyên vào, trong viên đá quý chiếu ra ảnh chụp chung của mọi người.

Trong ấm ảnh ấy, tay trái Bạch tiền bối cầm kim đan cá voi mập, tay phải Tống Thư Hàng bế con gái máy móc đang biến hình, trái phải đối xứng nhau, trông cực kì đẹp mắt.

Mặt khác, tấm ảnh được lưu trữ nhờ pháp thuật thác ấn này còn còn có vài giây ảnh động.

Bạch tiền bối bắt gọn mấy tích tắc khi mọi người nhoẻn miệng cười, bao gồm cả Cật Qua Thánh Quân. Tuy Cật Qua Thánh Quân đang bị thiên lôi bổ sấp mặt nhưng vẫn liều mạng nặn ra được một nụ cười ôn hòa trong khi độ kiếp.

Người thích cười thường hay gặp may mắn!

“Nhìn tấm ảnh này có cảm giác như ảnh tốt nghiệp ấy nhỉ?” Tống Thư Hàng không nhịn được nói đùa.

Năm đó sau khi chụp xong ảnh tốt nghiệp phổ thông, hắn đã tốt nghiệp ra trường.

Hôm nay cũng vậy, chụp tấm ảnh nhóm này xong, hắn sẽ tốt nghiệp khỏi thiên kiếp!

Bạch tiền bối mỉm cười, lấy thêm một viên đá quý, đặt lên phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối rồi cong ngón tay búng một cái, đưa vào trong tay Cật Qua Thánh Quân đang độ kiếp bên hàng xóm để làm kỉ niệm.

“Thoáng một cái đã đến lần gặp cuối cùng của ta và thiên kiếp rồi…Sau này muốn gặp lại thiên kiếp đại gia thì phải dựa vào lực lượng của người khác. Có lẽ đây chính là tháng năm…” Tống Thư Hàng thu hồi tiên nguyên, hình ảnh được thác ấn ẩn vào trong viên đá quý.

Giống như khi đã rời trường học cũ. Tuy sau này hắn vẫn có thể về trường trung học của mình để dạo chơi, nhưng thân phận đã thay đổi vĩnh viễn rồi. Hắn không còn là học sinh của trường, chỉ còn là khách qua đường mà thôi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng dâng trào cảm xúc tiếc nuối.

Nhưng con người rồi sẽ phải lớn lên.

Người ta không thể vĩnh viễn ở lại mái trường trung học… người tu luyện cũng như vậy. Chỉ cần không ngừng thăng cấp, đến một ngày nào đó ngươi sẽ độ xong tất cả thiên kiếp và trở thành đại lão Kiếp Tiên.

“Cũng đến lúc rồi, chúng ta đi thôi.” Bạch tiền bối nói. Tình cảm giữa Bạch tiền bối và thiên kiếp không sâu đậm như Tống Thư Hàng, cho nên hắn không thể hiểu nổi cảm xúc nuối tiếc ấy.

Dưới chân họ, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú tản ra, hai bộ trở về thân thể Tống Thư Hàng, dung nhập vào linh hồ để bồi dưỡng; một bộ hóa thành vỏ của Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối.

Cùng lúc đó, màn hình livestream cũng đóng lại trước mắt Chư Thiên Vạn Giới. Lần này Bá Tống không giảng pháp!

Chuyện này khiến người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới vừa thấy tiếc vừa thấy may.

Cảm giác đắng ngọt đan xen này thật là khó tả.

…

“Cật Qua tiền bối, bọn ta đi trước đây. Chúng ta gặp nhau ở hiện thế nhé!” Tống Thư Hàng chắp tay nói với Cật Qua Thánh Quân.

“Từ từ đã Bá Tống, Bạch tiên trưởng, các ngươi chớ vội đi ~ Độ thiên kiếp xong còn khâu kí thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không nữa. Phải kí thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không mới thực sự là tấn thăng Kiếp Tiên! Đừng bỏ lỡ khâu này.” Thấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối muốn đi, Cật Qua Thánh Quân vội vàng nhắc nhở.

Cật Qua tiền bối quả thực là siêu chất phác, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, có thể xưng là con cá vàng trong làng cá voi chính nghĩa!

Bá Tống thì không nói làm gì. Trước khi vào không gian thiên kiếp thì hắn đã là Kiếp Tiên rồi. Nhưng Bạch tiên trưởng thăng cấp từ bát phẩm lên cửu phẩm, từ đầu đến cuối đã kí thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không đâu?

“Cảm ơn Cật Qua tiền bối nhắc nhở, nhưng bọn ta đã kí thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không thành công khi còn ở bát phẩm rồi, cho nên không sao đâu.” Tống Thư Hàng vẫy tay bái bai.

Cật Qua Thánh Quân: “!!!”

Kí thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không từ khi bát phẩm? Các ngươi làm thế nào vậy hả?

Cùng là người tu luyện với nhau mà sao các ngươi lắm trò thế?

Hay thực ra cả đám người tu luyện bọn ta đều sai lầm, lẽ ra phải kí thác nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không từ bát phẩm mới đúng?

Trong ánh nhìn chăm chú từ đôi mắt ngày càng đờ đẫn của Cật Qua Thánh Quân, Tống Thư Hàng và Bạch Thánh vẫy tay tạm biệt hắn, sau đó thân hình cả hai từ từ phai mờ trong không gian thiên kiếp cửu phẩm, trở về hiện thế.

Khi hai người ra khỏi không gian thiên kiếp Kiếp Tiên, năng lượng bản nguyên tinh khiết đã hội tụ trong hư không và tràn vào thể nội của bọn họ, bổ sung lượng tiêu hao của họ trong khi độ kiếp.

Đây là phúc lợi sau khi tấn cấp Kiếp Tiên cửu phẩm.

Có tiêu hao thì bổ sung lượng tiêu hao, không tiêu hao thì năng lượng bản nguyên của thiên địa này sẽ tăng cường cường độ và số lượng tiên nguyên, tăng cường tu vi cho họ.

Trong suốt quá trình độ thiên kiếp cửu phẩm, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối chỉ tiêu hao ưu đãi chiết khấu thiên kiếp chứ chẳng mất bao nhiêu năng lượng, vậy là toàn bộ năng lượng bản nguyên phúc lợi đều trở thành thuốc bổ giúp bọn họ tăng cường công lực.

Kiếp Tiên sinh cơ, Kiếp Tiên tiên nguyên, Kiếp cốt, nguyên thần kí thác Kiếp Tiên Hư Không… một loạt đặc điểm của Kiếp Tiên hiển hiện trên thân thể Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đây có thể coi là quá trình kiểm hàng của thế giới Kiếp Tiên. Sau khi độ kiếp xong, ra ngoài, nó phải xác nhận người tu luyện đã có đủ bộ chức năng của Kiếp Tiên, không sót cái nào mới được.

“Đúng rồi Thư Hàng, trả ngươi này.” Bạch tiền bối vươn tay sang, đưa kim đan cá voi mập bất hủ trong tay cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận kim đan cá voi mập, há miệng nuốt vào như nuốt kiếm.

Mỹ nhân rắn công đức xoa cằm lâm vào trầm tư. Có lẽ sau này ngoài cướp lời thoại thì cô còn có thể cướp cả việc nuốt kim đan cá voi mập nữa.

Cô và Tống Thư Hàng là một thể, cô có thể ra vào linh hồ bản mệnh một cách tự do.

Cho nên sau khi nuốt kim đan cá voi mập, cô còn có thể lặn xuống linh hồ bản mệnh rồi nhả nó ra.

Thế là… cô lại dẫn trước Tạo Hóa Tiên Tử một bước.

Trận chiến này, cô lại thắng!

Tống Thư Hàng nuốt kim đan cá voi mập, sau đó xoa nhẹ lên bụng: “Sau này ta phải cân nhắc đến việc phát triển kĩ năng pháo miệng mới được.”

“Phun hơi thở của rồng?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm, phun hơi thở của cá voi?” Tống Thư Hàng đáp: “Khi mở miệng pháo thì phun kim đan cá voi mập ra giết địch, hiệu quả siêu to khổng lồ!”

Kim đan bất hủ, không hỏng được đâu mà sợ.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi nói: “Nghe thú vị đấy, bao giờ rảnh ta sẽ nghiên cứu cho ngươi một kĩ năng phun hơi đơn giản.”

“Cảm ơn Bạch tiền bối, á!” Tống Thư Hàng chưa dứt lời, một cái miệng rộng đã há ngoác giữa không trung, cắn một phát lụi nguyên một nửa người hắn, chỉ còn thừa lại mỗi đôi chân.

Trong hư không, cái đầu của rùa tai ương khổng lồ từ từ hiện ra.

Rùa tai ương khổng lồ nhai một lúc, sau đó phát ra giọng nói trong trẻo của một cô gái trẻ: “Cấn răng ghê, cái gì đấy?”

“Thư Hàng đấy.” Bạch tiền bối nói.

“Là ngươi!” Rõ ràng rùa tai ương khổng lồ cũng nhận ra Bạch tiền bối.

Sau đó cô lập tức nhận ra thứ mà mình đang nhai nuốt: “Là ngươi à Bá Tống cấn tay? Móa, sao lại là ngươi hả?”

Tống Thư Hàng: “…”

Ta mới muốn hỏi sao lại là cô nè!

Lần này ta có sử dụng bộ phận nào của Vân Tước Tử Tiên Tử đâu? Sao ngươi lại để mắt đến ta hả?

Đừng nói là vì kim đan cá voi mập đấy nhé?

Chương 2872: Ba câu hỏi của Bá Tống

Lần này Tống Thư Hàng không sử dụng bộ phận của Vân Tước Tử Tiên Tử, cũng không dùng pháp khí hồi sinh liên quan tới Vân Tước Tử Tiên Tử, cho nên hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ đến kim đan cá voi mập bất hủ trên người mình mà thôi.

Khi Tống Thư Hàng cố gắng giải thoát được cái đầu và chuẩn bị hỏi lại rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ, thì mỹ nhân rắn công đức trên người hắn lại chớp được cơ hội.

Cô ngưng tụ ra thân thể công đức, dùng đuôi cuốn lấy và bảo vệ toàn thân Tống Thư Hàng, sau đó lớn tiếng khiêu khích rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “Gọi ta là ba ba!”

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “ !!!”

Ngươi lại còn muốn làm cha ta?

Cha bố ngươi, chỉ là một con Bá Tống cấn răng mà lớn lối gớm, có tin ta gọi cha ta đến đây không hả?

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ cắn chặt răng. Hàm răng đủ để nghiến nát pháp khí cửu phẩm hung hăng nhai Tống Thư Hàng và mỹ nhân rắn công đức.

Tiếc nỗi, răng cô bây giờ còn chẳng phá nổi lớp phòng ngự của mỹ nhân rắn công đức nữa là đòi nhai Tống Thư Hàng. Nhai mãi cũng chỉ tổ đau răng mà thôi.

Tộc rùa tai ương khổng lồ là thể sinh mạng có kết cấu nửa sinh vật, nửa máy móc. Tuy phần lớn cơ thể chúng là máy móc, nhưng một số bộ phận khác vẫn là hình thái sinh vật và có cảm giác đau.

“Đừng nhai nữa, nước miếng, ngươi sắp chảy nước miếng ra kìa!” Tống Thư Hàng hoảng hồn kêu lên.

Bạch tiền bối ngồi trên Lưu Tinh kiếm, mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng và rùa tai ương khổng lồ. Bọn họ và cô nàng rùa tai ương khổng lồ này đã gặp nhau nhiều lần, cũng coi như chỗ quen biết cũ.

Cho nên, trong mắt Bạch tiền bối bây giờ, hình ảnh rùa tai ương khổng lồ nhai Tống Thư Hàng rau ráu cũng chỉ như các hậu bối đáng yêu đang đùa giỡn với nhau mà thôi.

Bạch tiền bối cũng không định ra tay can thiệp. Dù sao thì lớp phòng ngự cũng chưa bị phá, mà Tống Thư Hàng cũng chưa mở miệng nhờ hắn giúp đỡ.

“Đây không phải là nước miếng, đây là một loại nhiên liệu!” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ lớn tiếng phản bác.

“Vâng vâng, nhiên liệu, ta tin nó là một loại nhiên liệu được chưa? Ngươi đừng có làm rớt ra nữa! Công Đức tiên tử nhà ta sợ quá, sắp trốn vào trong rồi đây này!” Tống Thư Hàng gào ầm lên.

“Ngươi nhất định phải chết, [Rùa tai ương khổng lồ] độc ác. Hôm nay, không một ai có thể cứu ngươi đâu! Phàm là người đã dính máu của [Bá Tống] thì chính là kẻ thù chung của [Bá Tống] trên toàn thế giới. Ngươi trốn không thoát đâu, trốn đến chân trời góc biển cũng vô dụng. Nhưng nếu ngươi ngoan ngoãn tự cắt đầu dâng lên thì ta có thể tha cho ngươi một con đường sống!” Mỹ nhân rắn công đức run rẩy nói.

Cô vừa đọc lời thoại, vừa chui vào thể nội của Tống Thư Hàng, không muốn bị dính phải nước bọt được gọi là nhiên liệu kia.

Những cái tên trong câu thoại này được cô dùng giọng gốc bản rụt rè để thay thế.

“Các ngươi có biết nhiên liệu này được dùng để làm gì không? Ta cho các ngươi mở mang kiến thức nè!” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ vừa nhai Tống Thư Hàng vừa hô: “Quy Hống Pháo!”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Pháo miệng kìa!

Pháo miệng mà hắn vừa nói muốn học xong đó!

Ầm!

Dòng nước miếng mà rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ tiết ra đúng là một loại nhiên liệu. Dưới sự khống chế của Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ, nó nhen lên thành Quy Hống Pháo cuồng bạo!

Uy lực khoảng cửu phẩm!

“Mau run rẩy trước Quy Hống Pháo của ta đi, Bá Tống! Lần này ta đã về tộc điều chỉnh một chút, chỉnh đẳng cấp của mình đến cửu phẩm. Phát pháo này là đòn công cấp bậc cửu phẩm của con người đó!” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ dốc sức thôi động Quy Hống Pháo.

Cô nhớ Bá Tống là Huyền Thánh bát phẩm… nếu ăn cú đòn này của cô ngay mặt thì tuyệt đối không dễ chịu gì.

“Trùng hợp thế? Ngươi cũng cửu phẩm à?” Tống Thư Hàng nói.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “???”

“Ta vừa ra khỏi không gian thiên kiếp cửu phẩm, bây giờ cũng là cửu phẩm nè ~” Tống Thư Hàng vênh váo.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “…”

Lúc này mà còn muốn á với nè?

Nhận lấy cái chết cho ta!

Quy Hống Pháo x3 năng lượng.

Bên cạnh đó, trong tay Bạch tiền bối xuất hiện một cuốn sổ. Hắn vẽ phù văn lên cuốn sổ ấy, vừa vẽ vừa gật đầu: “Thì ra là thế. Hóa ra đây là nguyên lý của Quy Hống Pháo à?”

“Cần một loại nguyên liệu nào đó phối hợp, có thể khiến uy lực của hơi thở bình thường tăng cường gấp mấy lần. Song cơ thể con người không giống với rùa tai ương khổng lồ, cũng không thể lấy nước miếng để thay thế nhiên liệu được…”

“Có lẽ có thể lấy một vật trang sức nào đó trên người Tống Thư Hàng, để vật trang sức hoặc pháp khí bản mệnh đó đảm đương vai trò sản xuất nguyên liệu, phối hợp với hắn.”

“Phù văn Quy Hống Pháo có thể đơn giản hóa một chút. Nguyên lý rất đơn giản, ép vào ba phù văn là được.”

Ầm ầm ầm!

Ánh hào quang của Quy Hống Pháo đánh vào thân thể Tống Thư Hàng đang bị rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ ngậm trong miệng, xuyên qua thân mình hắn rồi biến thành cột sáng, biến mất nơi chân trời xa xôi!

Phóng Quy Hống Pháo xong, tâm trạng của rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ sảng khoái hẳn ra. Đôi khi không cần kìm chế nỗi bức xúc của mình, phát tiết ra ngoài là tốt nhất!

“E hèm, kết thúc rồi hả?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “...”

“Vậy chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng rồi chứ?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ lại nghiến răng nhau mấy cái, cuối cùng chỉ khiến răng nhức nhoi nhói, đành phải phun Tống Thư Hàng ra trong nỗi oán hờn.

Sau khi Tống Thư Hàng bị phun ra, mỹ nhân rắn công đức lại hiện thân, quăng cho hắn mấy phát Tịnh Y Chú

“Không bị thương chút nào à?” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nhìn Tống Thư Hàng, tủi thân dễ sợ.

“À, thực ra Quy Hống Pháo của cô có uy lực mạnh lắm, tại ta khá đặc biệt thôi. Từ lúc bát phẩm ta đã có thể chống đỡ được những vết thương như vậy, bây giờ lên cửu phẩm thì càng chẳng hề hấn gì.” Tống Thư Hàng an ủi.

Nói xong, Tống Thư Hàng nhìn lên cái mai mới trên lưng rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “Mai mọc lại rồi hả?”

“Lắp máy móc lên đấy, mai mới gì mà mọc lại nhanh thế? Tóc ngươi còn không dài nhanh được như vậy nữa là mai rùa của ta.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ buồn bực nói.

Tống Thư Hàng ở đối diện nghe vậy thì nhịn không được mà thi triển Tăng Phát thuật. Xoẹt một cái, mái tóc đen nhánh dài đến lưng đã mọc ra. Khi hắn hất đầu, mái tóc dài mượt tung bay theo gió chẳng khác gì quảng cáo dầu gội đầu.

“Đánh ngươi!” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ cả giận nói. Muốn vả mặt cô đấy phỏng?

Quả nhiên cô với Bá Tống khắc nhau mà.

Lần sau khi cảm ứng được khí tức bất hủ của Vân Tước Tử, cô nhất định phải xác nhận cẩn thận xem có phải là Bá Tống không.

Nếu là Bá Tống thì đi đường vòng!

Không trêu vào được còn không thoát được sao?

“Khụ, chúng ta nói chuyện chính đi.” Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân mà hỏi: “Khí tức trên người ta bây giờ rất giống với Vân Tước Tử tiền bối sao?”

“Nói vớ vẩn, không giống thì ta nhầm thế nào được?” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nói.

“Thế, các người làm sao phân biệt được bản tôn Vân Tước Tử Tiên Tử với bộ phận của cô ấy? Các người chỉ thu những bộ phận của cô ấy sau khi hồi sinh, không tịch thu bản tôn… vậy khí tức bất hủ của ta bây giờ có gì khác với Vân Tước Tử Tiên Tử bản tôn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Còn nữa, vì sao tộc rùa tai ương khổng lồ của cô lại phụ trách tịch thu các bộ phận của Vân Tước Tử Tiên Tử? Nếu để mặc các bộ phận mang khí tức bất hủ ở hiện thế thì có vấn đề gì?”

“Mặt khác, ai đã giao cho tộc rùa tai ương khổng lồ nhiệm vụ tịch thu những bộ phận bất hủ đó? Là vị đại lão Thiên Đạo nào sao?”

Chương 2873: Sau này ta sẽ học tập chăm chỉ

Chỉ là một tên Bá Tống cấn răng mà còn dám hỏi ta nhiều vấn đề như vậy? Vì sao ta phải trả lời những vấn đề này? Nội tâm Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ phát động kĩ năng "tâm lý phản nghịch".

"Ừm, ta cũng rất muốn biết những vấn đề này." Bạch tiền bối ngồi trên Lưu Tinh kiếm ngẩng đầu lên nói.

Từ rất lâu trước kia hắn đã tò mò về phương pháp hồi sinh của Vân Tước Tử Tiên Tử, nhưng vì Vân Tước Tử Tiên Tử và hắn là bạn tốt nên hắn không tiện nghiên cứu người ta... Hắn đâu thể giết chết Vân Tước Tử Tiên Tử rồi nghiên cứu cách hồi sinh của cô được?

Trước đây không lâu, sau khi biết tộc rùa tai ương khổng lồ âm thầm thu thập linh kiện bất hủ thì Bạch tiền bối cũng cân nhắc đến việc "rốt cuộc ai đã tạo ra tộc này?". Song về sau có quá nhiều chuyện thú vị diễn ra nên Bạch tiền bối đã quên béng đi mất.

Bây giờ Tống Thư Hàng hỏi mấy vấn đề này rất đúng ý Bạch tiền bối.

"Bạch Thánh... Bạch tiên trưởng cũng muốn biết đáp án sao?" Đến giọng điệu của Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ cũng đong đầy vui sướng: "Vậy thì ta sẽ nói cho các ngươi nghe những gì ta biết. Nhưng vai vế của ta khá nhỏ nên có nhiều việc ta không biết rõ. Chờ ta trở về hỏi các tiền bối trong tộc đã, lần sau gặp ta nói cho nhé?"

"Được." Tống Thư Hàng nói.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: "Vậy ta sẽ trả lời từng câu hỏi của Bá Tống cấn răng nha."

Tống Thư Hàng: "..."

Ngoài Vũ Nhu Tử ra, chỉ e hắn chính là thành viên có nhiều đạo hiệu và nick name nhất cái nhóm Cửu Châu số 1.

“Đầu tiên, bọn ta không có ấn tượng gì về việc tộc mình là người nhà của Thiên Đạo nào.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “Không có bất cứ ấn tượng gì? Thế mà các ngươi vẫn khẳng định được mình là người nhà của một Thiên Đạo nào đó ư?”

“Đúng vậy. Mỗi con rùa trong tộc bọn ta, thậm chí kể cả rùa con mới nở từ trong trứng đều biết rõ chuyện bọn ta là người nhà của một Thiên Đạo. Bọn ta có ấn kí truyền thừa tương tự như chân long vậy. Mà sau khi thực lực của bọn ta lên tới cảnh giới cửu phẩm, đầu rùa có thể biến thành đầu rồng… Ngươi nhìn ta đi, đầu ta mọc sừng nhỏ rồi đây này.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nói với vẻ đắc ý.

“Đúng là sừng rồng, trông na ná của bạch long tỷ tỷ, nhưng không đáng yêu như sừng nhỏ của Tô Thị A Thập Lục.” Tống Thư Hàng nhận xét.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “…”

Ta đập ngươi bây giờ chứ Bá Tống! Sừng rồng thì đáng yêu cái nỗi gì? Đó là biểu tượng của bá khí, bá khí!

“Thời điểm sớm nhất mà tộc rùa tai ương khổng lồ xuất hiện có phải là từ thời Thái Cổ không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “Đúng.”

“Vậy thì chắc là Thiên Đạo đầu tiên rồi.” Tống Thư Hàng bình luận.

Trong rất nhiều Thiên Đạo, chỉ có Thiên Đạo đầu tiên là chém tiệt căn nguyên. Trong thiên địa không có bất cứ ghi chép nào liên quan đến hắn, những gì có quan hệ với hắn đều bị xóa sạch.

Thiên Đạo thứ hai là Thiên Đạo nhãn cầu cũng học theo phương pháp của Thiên Đạo đầu tiên để xóa đi vết tích tồn tại của mình, song hắn làm không triệt để. Tuy đã xóa đi phần lớn nhưng ở một vài nơi bí ẩn vẫn còn ghi chép về hắn. Đặc biệt là chúa tể Cửu U của hắn vẫn còn sống sờ sờ, đó là một nguồn tin tức lớn.

Theo mô tả của Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ, bọn họ là người nhà của Thiên Đạo nhưng lại quên mất là vị Thiên Đạo nào;

bọn họ xuất hiện từ thời Thái Cổ, có được năng lực thiên phú quỷ dị khó lường như Siêu Thời Không Mạn Bộ… chỉ có Thiên Đạo đầu tiên là phù hợp với những điều kiện ấy nhất.

Tống Thư Hàng thuật lại suy đoán của mình.

Phỏng đoán của hắn chắc ăn đến tám, chín phần mười.

Bạch tiền bối cũng gật đầu đồng ý.

“Nói cách khác, Vân Tước Tử Tiên Tử đã tồn tại từ thời Thái Cổ sao?” Lưu Tinh Bạch chibi ngồi xếp bằng lơ lửng giữa hư không, tay xoa cằm, nghiêm túc suy tư rồi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu bảo: “Đúng vậy, thực ra Vân Tước Tử Tiên Tử đã tồn tại từ thời Thái Cổ.”

Cô đã trải qua rất nhiều đời Thiên Đạo, còn trở thành thầy của Thánh Nhân Nho Gia từ thời Viễn Cổ.

Thậm chí, có lẽ căn nguyên sự tồn tại của Vân Tước Tử Tiên Tử còn xa xưa hơn thế.

“Thế mà bây giờ Vân Tước Tử Tiên Tử vẫn còn ở cảnh giới thất phẩm, ta thấy khó tin ghê.” Lưu Tinh Bạch chibi thật thà bảo.

“Đối với cô ấy mà nói, có lẽ cảnh giới chẳng có ý nghĩa gì. Từ rất lâu trước kia cô ấy đã có thể nằm mà qua thiên kiếp bát phẩm, nhưng đến tận bây giờ cô ấy vẫn không có hứng tấn cấp lên Huyền Thánh bát phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa, ai dám cam đoan Vân Tước Tử Tiên Tử thật sự chỉ có cảnh giới Tôn Giả thất phẩm kia chứ?

Sống từ thời Thái Cổ đến giờ, có là con trùng giày thì cũng thành tinh rồi!

“Trong tộc rùa tai ương khổng lồ các ngươi có ghi chép gì về cảnh giới của Vân Tước Tử Tiên Tử không?” Tống Thư Hàng nhìn rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ mà hỏi.

“Để ta về tra tư liệu. Nhưng bọn ta chỉ phụ trách thu thập linh kiện chứ thậm chí chưa từng tiếp xúc với bản tôn của cô ấy. Cho nên chắc sẽ không có nhiều ghi chép về cảnh giới của cô ấy đâu.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nói.

Bạch tiền bối dùng bút nâng cằm mình: “Thế nếu để mặc linh kiện bất hủ ở hiện thế thì sẽ dẫn đến tai họa gì sao?”

“Đúng vậy. Nếu bỏ mặc những linh kiện ấy ở hiện thế, để chúng rơi vào tay những kẻ có lòng dạ xấu thì bọn họ có thể chế tạo chúng thành vũ khí hủy diệt thế giới.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ đáp nghiêm túc.

Nếu Tống Thư Hàng không biến thành hình thái tương tự như Vân Tước Tử Tiên Tử thì nhất định Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ sẽ không nói chuyện này ra. Song bây giờ Tống Thư Hàng chính là một tai họa biết đi, cô nhất định phải nhắc nhở Tống Thư Hàng, để hắn đừng hơi một tí là biến ra cả đống linh kiện như Vân Tước Tử Tiên Tử, hại các cô phải làm thêm giờ.

[Vũ khí hủy diệt thế giới?] Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới cái gì.

Hắn chắp tay lại, kích hoạt ấn kí giới chủ Bá giới.

Một khắc sau, dịch chuyển không gian.

Bạch tiền bối và Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ được Tống Thư Hàng dịch chuyển vào Bá giới.

“Che đậy thiên cơ!” Tống Thư Hàng điểm nhẹ lên ấn giới chủ.

Dưới quyền hạn của giới chủ, toàn bộ thiên cơ của Bá giới đều bị chặn đứng, không thể gieo quẻ, không thể nhìn trộm.

Tống Thư Hàng còn kích hoạt thêm mộ Cửu Tu, sử dụng lực lượng của bia đá đạo hữu để tăng thêm hai tầng phòng hộ.

Một đám vật trang sức như tóc ngố của Sở các chủ, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen vừa thấy Tống Thư Hàng trở về đã đua nhau quay lại.

“Có chuyện gì vậy?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ cũng nhìn Tống Thư Hàng tự nhiên phát bệnh thần kinh.

“Có phải là vũ khí hủy diệt mặt trời không?” Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi.

“Ta có tạo ra đâu, làm sao ta biết được?” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ liếc trắng mắt.

“Chờ một lát.” Tống Thư Hàng vẫy tay: “Đế Diệt trụ!”

Đế Diệt trụ do Thiên Đế Á Nè + Virus hủy diệt mặt trời biến thành hiện lên.

“Ngươi nhìn xem, cái trụ này ngầu không?” Tống Thư Hàng nói.

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “…”

“Bên trong nó có khí tức của vũ khí do linh kiện bất hủ tạo thành không?” Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

“Ta chỉ là một con rùa tai ương khổng lồ trẻ tuổi.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ thở dài: “Nhiều thứ ta không hiểu rõ đâu.”

“Ngươi rất giống ta.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ta cũng thế, lên đến cửu phẩm rồi mà vẫn còn mù mờ về kiến thức cơ bản trong giới tu chân lắm.”

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ: “…”

Ta phải cố gắng học tập, ngày ngày tiến lên mới được!

“Để ta gọi cha ta đến.” Cuối cùng, rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ quyết định.

Chương 2874: Bá Tống, ta cầu xin ngươi một chuyện

Thực ra Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ không muốn gọi cha rùa tới, bởi vì cô cảm thấy bây giờ mình đã lên tới cảnh giới cửu phẩm, trở thành một cô rùa tai ương khổng lồ trưởng thành và đáng tin cậy rồi, không thể hơi một tí là gọi cha được.

Nhưng cô hoàn toàn không nhìn thấu cây Đế Diệt trụ mà Tống Thư Hàng vừa lấy ra, cũng không thể phán đoán được virus hủy diệt mặt trời kia có liên hệ gì với linh kiện bất hủ hay không.

Đã thế, Bạch tiên trưởng lại còn ngồi ngay bên cạnh, có vẻ tò mò lắm.

Để không khiến Bạch tiên trưởng thất vọng, Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ quyết định gọi cha già nhà mình đến đây.

“Từ từ đã, nếu cha ngươi tới, có khi nào cũng cắn ta như ngươi ban nãy không?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới việc này, vội vàng nhắc nhở: “Để đề phòng chuyện này, trước khi gọi cha tới, ngươi hãy nói chuyện của ta cho hắn biết trước đã nhé.”

Tống Thư Hàng nhớ hình như cha của Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ có sức chiến đấu cỡ Trường Sinh Giả. Với bộ nhá đầy sức mạnh của cha rùa, nói không chừng sẽ thực sự cắn nhừ xương cốt của hắn cũng nên, hắn không thể không đề phòng được.

“Muộn rồi, ta gọi cha ta tới đây rồi.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ vừa nói vừa gửi tín hiệu đến cho cha rùa.

Tống Thư Hàng: “…”

Giả quá nhé! Rõ ràng ta thấy ngươi vừa mới gửi tín hiệu đi mà! Nơi này là Bá giới, là địa bàn của ta. Ngươi âm thầm gửi tín hiệu cho cha rùa làm sao mà gạt ta được?

“Con gái, có chuyện gì thế?” Trong hư không, cái đầu rồng to lớn của cha rùa hiện ra.

Ngay sau đó, nó nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đứng đối diện với con gái mình.

Ta vừa ra đến nơi đã thấy Bá Tống gây hấn với con ta?

“Bá Tống! Không được gây sự với con gái ta!” Cha rùa cả giận quát lên, Quy Hống Pháo kinh điển bắt đầu ngưng tụ trong khoang miệng, khóa chặt vị trí của Bá Tống. Cha rùa không hề hạ miệng nương tình, Quy Hống Pháo ngưng tụ với uy lực tối đa.

“Hiểu lầm rồi ~ Đừng nã pháo ~ Lần này bọn ta đang thảo luận vấn đề hữu hảo với nhau mà!” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói.

Cha rùa nhìn con gái mình.

“Cha, cha ngửi xem trong không khí ở đây có khí tức bất hủ không?” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nói.

Cha rùa hơi ngừng lại, mắt vẫn ghim chặt Tống Thư Hàng.

Một lát sau, cha rùa dập tắt Quy Hống Pháo, nhìn hắn với ánh mắt kì dị: “Bá Tống đạo hữu, ngươi đã làm gì? Ngươi không gắn bộ phận của Vân Tước Tử lên người đấy chứ?”

“Ta không có sở thích biến thái ấy.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói. Hắn có đưa một cái đầu của Vân Tước Tử Tiên Tử cho Sở các chủ two, nhưng chưa từng nghĩ đến việc gắn linh kiện của Vân Tước Tử Tiên Tử lên người mình.

Hắn cũng đâu có muốn bị rùa tai ương khổng lồ truy đuổi suốt ngày đêm.

“Thế… ngươi cướp khúc xương bất hủ của cô ấy hả?” Cha rùa nghiêm nghị nhìn Tống Thư Hàng, ánh mắt đanh lại.

Xem ra tộc rùa tai ương khổng lồ không chỉ phụ trách thu thập linh kiện của Vân Tước Tử Tiên Tử sau khi cô chết, mà còn ôm cả việc bảo vệ khúc xương bất hủ cho Vân Tước Tử Tiên Tử nữa.

“Yên tâm đi, bây giờ không ai cướp được khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử nữa đâu. Khi còn sống Thánh Nhân Nho Gia đã chuẩn bị từ lâu, khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử đang được hũ tro cốt của ngài ấy trông coi đấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Thì ra là thế, Thánh Nhân ngầu lòi đã chuẩn bị từ trước rồi à? Thật sự là một người đàn ông cố chấp đáng sợ.” Cha rùa gật đầu nói.

Khi nói chuyện, toàn bộ thân thể to lớn của nó cũng hiện ra hoàn toàn.

Tuy Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ đã rất to lớn, nhưng so với cha của cô thì vẫn còn xinh xắn đáng yêu chán.

Sau khi cha rùa chen thân vào hiện thế, hư không quanh nó bắt đầu sụp đổ, không gian bị bóp méo, hóa thành vô số những tầng không gian hỗn loạn.

Đây cũng là một trong số những nguyên nhân khiến những con rùa này bị gọi là rùa tai ương khổng lồ. Vì thiên phú Siêu Thời Không Mạn Bộ, nên mỗi khi chân thân của chúng đến hiện thế đều khiến không gian sụp đổ, bất cẩn một cái là gây tai họa cho hiện thế ngay. Rùa tai ương khổng lồ có thực lực càng cao thì không gian sụp đổ càng nghiêm trọng.

“Nếu khí tức bất hủ trên người ngươi không tới từ Vân Tước Tử Tiên Tử…” Cha rùa quan sát Tống Thư Hàng rồi đột nhiên nghĩ tới một khả năng: “Đừng nói là thằng nhóc ngươi đã ngưng tụ ra một thứ tương tự như khúc xương bất hủ nhé?”

“May mắn là đúng như thế đó.” Tống Thư Hàng cười đáp.”

“Má nó! Ngươi muốn tăng lượng công việc cho bọn ta à?” Cha rùa không nhịn được mà đứng thẳng lên, chắp tay van nài Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, ta phải cầu xin ngươi một chuyện.”

Tống Thư Hàng: “???”

Lúc này cha rùa cầu xin hắn, chắc không phải muốn lấy kim đan cá voi mập bất hủ đi làm chuyện gì chứ?

Nghĩ tới đây, hắn trả lời: “Ngươi nói trước đi, để ta xem ta có thể làm được hay không.”

“Ngươi nhất định có thể làm được.” Cha rùa nói lời thấm thía: “Sau lần gặp mặt trước đây, ta đã cố ý điều tra ngươi. Dù sao thì kẻ dám cà khịa thẳng mặt chúa tể Cửu U như ngươi nhất định sau này sẽ trở thành người có máu mặt trong Chư Thiên Vạn Giới. Sau khi điều tra thì ta cũng nắm được vài phần tính cách của ngươi.”

“Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng được tâng bốc mà cũng thấy hơi nóng mặt.

“Ta biết với cái tính ấy thì ngươi không thể nào không tự tìm đường chết. Càng là kiểu người như ngươi thì càng không nhịn được dục vọng tự tìm đường chết của mình.” Cha rùa nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “???”

Xin hỏi, ngươi đang khen ta sao? Đây là thái độ cầu xin người khác của ngươi sao?

“Cho nên, có được bảo bối như khúc xương bất hủ rồi, khi ngươi chết có thể chết sạch sẽ một chút, đừng để rơi vãi linh kiện nào được không? Nói thật, chỉ để dọn hậu quả cho Vân Tước Tử Tiên Tử mà cả tộc bọn ta đã vắt hết sức lực rồi, khó mà chia nhân lực ra để thu thập linh kiện thay ngươi được.” Cha rùa trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Con rùa kia, ngươi nói tiếng người cho ta nghe giùm cái? Nếu không phải ta có chuyện muốn hỏi ngươi, có tin ta đập nát mai của ngươi ra không?

“Chết thế nào mới là sạch sẽ?” Bia đá đạo hữu bên cạnh nhân cơ hội hóng hớt.

Cha rùa nói: “Ý trên mặt chữ ấy.”

“Chết kiểu nghiền xương thành tro hả?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ cũng góp vui.

Cha rùa bổ sung: “Tốt nhất là tro cũng đừng để lại, vạn nhất trong nắm trò tàn ấy còn dính khí tức bất hủ thì cũng khó dọn sạch lắm.”

“Cố lên Bá Tống đạo hữu, lần sau có chết thì hãy chết cho sạch, đừng để lại cả tàn tro! Tin tưởng bản thân đi, nhất định ngươi sẽ làm được!” Bia đá đạo hữu sung sướng nói, dòng chữ “Mộ của Bá Tống” trên thân nó lấp lánh điên cuồng.

Sau khi Bạch tiền bối two đổi dòng chữ trên thân thành bia văn, bia đá đạo hữu đã đổi tính… Nó không còn thích cà khịa các đại lão trontg Chư Thiên Vạn Giới cùng Tống Thư Hàng như trước đây nữa.

Tống Thư Hàng thở dài, dùng Tụ Lý Càn Khôn cất bia đá đạo hữu đi.

Sau đó hắn nâng Đế Diệt trụ lên, hỏi cha rùa: “Xin đạo hữu xem giúp ta, virus hủy diệt mặt trời bị phong ấn trong cây trụ này có phải được luyện chế từ linh kiện bất hủ hay không?”

Cha rùa nhận lấy cây trụ, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

Nó duỗi móng vuốt, mơn trớn trên thân Đế Diệt trụ.

Năng lượng của Thiên Đế Tiên Tử và năng lượng của virus hủy diệt hằng tinh quấn quýt lấy nhau. Mà dưới pháp thuật của cha rùa, năng lượng của virus bị nhìn thấu và phân tích.

Một lát sau, cha rùa ngẩng đầu lên: “Đúng vậy, là tai họa do linh kiện mang khí tức bất hủ chế tạo ra. Song… vật liệu chế tạo ra thứ này không phải là linh kiện của Vân Tước Tử Tiên Tử.”

Nói cách khác, trừ Vân Tước Tử Tiên Tử và Bá Tống ở trước mặt, còn một nguồn khác tạo ra linh kiện có khí tức bất hủ?

Chương 2875: Cần mẫu vật sao? Tống tiền bối ~ tươi rói ~

Vốn dĩ Tống Thư Hàng đã có suy đoán về virus hủy diệt hằng tinh, câu trả lời của cha rùa đã xác định suy đoán đó. Virus này đúng là một mối phiền toái lớn.

Mà người tạo ra virus còn phiền hơn.

Không biết Tống cầu béo đến hiện thế lấy mẫu điều tra virus hủy diệt hằng tinh này có thu hoạch gì không.

“Đạo hữu, tộc rùa tai ương khổng lồ các ngươi đã góp nhặt vô số linh kiện của Vân Tước Tử Tiên Tử từ thời Thái Cổ đến nay, trong thời gian đó có nhặt được linh kiện của ai khác không?” Bạch tiền bối xoay chiếc bút trong tay mà hỏi.

“Không có. Từ thời Thái Cổ tới nay, tộc ta chỉ thu thập được linh kiện của Vân Tước Tử Tiên Tử… Từ Thái Cổ tới giờ cũng chỉ có cô ấy có khúc xương bất hủ mà thôi. Hôm nay nếu không nhìn thấy Bá Tống thì ta cũng không tin trên thế gian còn khúc xương bất hủ thứ hai.” Cha rùa trầm giọng nói.

Sự tồn tại của khúc xương bất hủ là trái với lẽ thường.

Thiên Đạo không thể cắt một chiếc xương của chính mình. Dưới khái niệm bất hủ bất diệt, Thiên Đạo muốn cắt một kiểu tóc gọn gàng khoan khoái còn khó chứ nói chi đến việc lấy cả một khúc xương.

Mà nếu không trở thành Thiên Đạo thì không thể tiếp xúc được với khái niệm bất hủ, làm sao có thể ngưng tụ ra khúc xương bất hủ được kia chứ?

Trước kia, tộc rùa tai ương khổng lồ đều cho rằng khúc xương bất hủ trong thể nội của Vân Tước Tử Tiên Tử là ngoại lệ duy nhất từ thời Thái Cổ tới nay.

Ai ngờ hôm nay Bá Tống đã đạp nát quan niệm cũ của bọn chúng.

Song… cha rùa có thể cảm nhận được khúc xương bất hủ trong thể nội của Bá Tống còn chưa hoàn chỉnh, có vẻ vẫn thiếu thứ gì đó so với khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử.

“Thư Hàng, ngươi có manh mối gì rồi sao?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ cất tiếng hỏi. Cô cảm nhận được nhiệt độ trên đầu Tống Thư Hàng tăng nhẹ, rõ ràng là hắn đang suy nghĩ nhập tâm về một vấn đề nào đó.

“Manh mối không đủ, cho nên ta chưa dám kết luận ngay.” Tống Thư Hàng đáp.

Khi bọn họ đang nói chuyện thì một quả cầu nhỏ xuất hiện bên ngoài Bá giới.

Đó là một phần thân thể của Tống cầu béo!

Nhờ một loại bản năng nào đó, nó cảm nhận được bản thể đã độ kiếp trở về, bèn chia một phần thân thể ra để báo tin cho bản thể.

Cảm nhận được một phần thân thể của Tống cầu béo, Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước miếng. Không hổ là đại lão quả cầu béo, hắn đã sử dụng quyền hạn giới chủ để che đậy thiên cơ rồi mà tên này vẫn cảm ứng được hắn đã trở về.

Rốt cuộc thì chấp niệm của đại lão quả cầu béo với hắn mạnh mẽ đến mức nào kia chứ?

“Bản thể, ta trở về báo tin đây.” Tống cầu béo một phần phân thân lên tiếng.

Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩ, dùng quyền hạn giới chủ kéo thẳng Tống cầu béo một phần phân thân đến gần.

Ở một nơi khác trong Bá giới.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ và đảo chủ Kim Quái cảm ứng được sự tồn tại của Tống cầu béo. Cả ba không tới gần, bởi vì có vẻ Tống Thư Hàng đang bàn bạc chuyện riêng tư.

Song Tống Thư Hàng lại không cố ý chặn bọn họ.

Cho nên bọn họ nghe rõ rành rành nội dung cuộc trò chuyện…

“Điều tra ra kết quả rồi à?” Tống Thư Hàng đối mặt Tống cầu béo một phần phân thân, cố gắng duy trì bình tĩnh, hỏi bằng giọng điệu thong dong.

“Đúng vậy, bản thể. Ta rút ngẫu nhiên mười vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới hiện thế, sau đó lại rút ngẫu nhiên hơn mười hằng tinh trong mỗi vị diện để kiểm tra. Kết quả điều tra không lạc quan cho lắm… Trong số một trăm mười ba hằng tinh được kiểm tra, có đến sáu mươi ba hằng tinh ẩn chứa virus hủy diệt hằng tinh. Virus này ẩn nấp rất sâu, nếu không phải ta đã xem vật mẫu thì đã coi nhẹ chúng rồi.” Tống cầu béo một phần phân thân trả lời.

Tống Thư Hàng day day huyệt thái dương.

Đây là một thông tin tệ hại.

Nói cách khác, phần lớn hằng tinh trong hiện thế đã nhiễm loại virus này…

Muốn từ từ hủy diệt cả Chư Thiên Vạn Giới luôn sao?

[Các manh mối bắt đầu kết nối với nhau rồi.] Tống Thư Hàng thở dài.

“Bản thể, có cần điều tra tiếp không?” Tống cầu béo một phần phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Cố gắng lấy thêm mẫu vật, ta muốn xem rốt cuộc trong Chư Thiên Vạn Giới có bao nhiêu vị diện và hằng tinh bị lây nhiễm. Mở rộng phạm vi điều tra, lấy số liệu càng chính xác càng tốt.”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta!” Tống cầu béo một phần phân thân nghĩ ngợi rồi nói: “Mặt khác, bản thể, sắp tới chúng ta cần phải cẩn thận một chút.”

“Sao thế?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ nghi ngờ: “Ngươi còn phát hiện ra gì nữa?”

Tống cầu béo một phần phân thân gật đầu đáp: “Đúng vậy… Khi điều tra số liệu, đi qua thế giới Cửu U, ta nghĩ trong thế giới Cửu U cũng có mặt trời, ma nhật thì cũng là mặt trời đúng không? Cho nên ta đã rút một ít mẫu vật ở thế giới Cửu U. Sau đó ta thấy một thứ vô cùng bất lợi đối với chúng ta.”

“Thứ gì?” Vô số thứ lướt qua trong đầu óc Tống Thư Hàng. Thứ có thể khiến đại lão quả cầu béo cảm thấy bất an ngay trong thế giới Cửu U, lẽ nào là Bạch U U?

“Là thi thể của chúng ta!” Tống cầu béo một phần phân thân chân thành nói.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Cha rùa sững sờ, không nhịn được than thở: “Giời ơi, sao ngươi đã để rơi rớt linh kiện rồi? Bá Tống kia, ngươi định thế nào?!”

“Nói đúng ra là “di vật” của chúng ta, chắc là nó đó. Ta mơ hồ nhớ được cái từ này…” Tống cầu béo một phần phân thân nói với vẻ thận trọng: “Thứ này xuất hiện nghĩa là chúng ta không ổn. Phải đề phòng.”

Tống Thư Hàng: “…”

Di vật Thiên Đạo?

Lẽ nào đại lão quả cầu béo đã nhìn thấy hình chiếu nguyên thần two – Bá Thi của hắn trong thế giới Cửu U?

Sau khi hình chiếu nguyên thần two bơ vơ không chốn về được Bạch U U đưa đi thì đã dung nhập với lực lượng của quả cầu di vật Thiên Đạo và tiến hóa thành Bá Thi.

Xem ra có lẽ Tống cầu béo đã nhìn thấy nó.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ cẩn thận.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Ừm, vậy ta đi điều tra tiếp đây. Bản tôn, chúng ta sẽ không bị di vật Thiên Đạo dọa sợ. Chúng ta sẽ bước lên đỉnh cao tối thượng của Chư Thiên Vạn Giới!” Tống cầu béo khích lệ Tống Thư Hàng một hồi, sau đó thân thể nho nhỏ phá vỡ không gian, biến mất.

Tống Thư Hàng: “…”

“Từ từ, khoan hãy đi… Bá Tống, thi thể của ngươi đâu? Ở thế giới Cửu U à? Tọa độ nào?” Cha rùa hô lên.

“Tiền bối an tâm chớ nóng, đó không phải là thi thể của ta.” Tống Thư Hàng xua tay: “Đó là di vật Thiên Đạo của ta ấy mà.”

Rùa cha: "? ? ?"

Di vật Thiên Đạo? Sao ngươi lại có thứ đó hả?

“Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất đối với chúng ta bây giờ là phải làm sao để giải quyết được virus hủy diệt hằng tinh kia. Chúng ta cần vắc xin.” Tống Thư Hàng nói.

Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử da đen chui ra từ cái bóng của Tống Thư Hàng, cất tiếng: “Tống tiền bối, ngươi có cần mẫu vật của virus hủy diệt hằng tinh không?”

Tống Thư Hàng: “Mẫu vật? Phải rồi. Ta phải bảo Tống cầu béo nghĩ cách phong ấn một ít mẫu vật trong trạng thái ẩn núp, chưa kích phát ra mới được.”

“Không cần phiền toái vậy đâu Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen rụt rè nói: “Ở chỗ bản thể của ta rất có thể đã có sẵn mẫu vật mà Tống tiền bối cần rồi.”

“Ở chỗ Vũ Nhu Tử?” Tống Thư Hàng sửng sốt.

Cách đây mấy ngày, Vũ Nhu Tử, Quy tiền bối, Thông Nương và Xích Tiêu Kiếm tâm ma đã đi mạo hiểm trong Mộng giới.

Đừng nói là bọn họ phát hiện ra virus hủy diệt hằng tinh ở ngay trong Mộng giới nhé?

Chương 2876: Đàn ông có vợ miệng ba hoa

Mộng giới, trung tâm của mặt trời hư ảo.

Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu Kiếm tâm ma, Quy tiền bối và Thông Nương yên lặng lơ lửng cách hạch tâm không xa.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma và Quy tiền bối liên thủ bố trí một kết giới ngăn cách nhiệt lượng của mặt trời hư ảo, bảo vệ Vũ Nhu Tử và Thông Nương bên trong đó.

Lúc này, Quy tiền bối nhìn vào một cụm vật chất màu đen trong hạch tâm hư ảo rồi nói với vẻ nghi ngờ: “Đây là cái gì vậy?”

Tuy đốm vật chất kia có màu đen, song lại mang đến cho người ta cảm giác nóng bỏng đánh thẳng vào giác quan như tương ớt Trung Thành… giống như bất cứ lúc nào nó cũng có thể nổ tung ra vậy.

Chỉ nhìn đốm vật chất màu đen đó thôi đã đủ để cay hết cả người!

“Nếu ta đoán không nhầm thì đây chính là virus hủy diệt hằng tinh mà Tống tiền bối nhắc nhở chúng ta trước đó. Không ngờ trong mặt trời hư ảo của Mộng giới thực sự có thứ này tồn tại.” Vũ Nhu Tử ngồi trên lưng Quy tiền bối, lấy một pháp khí tương tự ống nhóm ra, quan sát đốm vật chất màu đen kia từ cự li xa.

Theo những gì Tống tiền bối nói thì thứ này có lực lượng đánh nổ hằng tinh, có uy lực hủy diệt một tiểu thế giới.

Không ngờ đến cả mặt trời hư ảo của Mộng giới cũng nhiễm phải loại virus này.

“Nhỡ may nó nổ thì sao?” Thông Nương sợ hãi hỏi.

Cô là tiểu yêu tinh có tu vi thấp nhất bọn, thân thể thì yếu ớt mềm xèo. Nếu không có Quy tiền bối bảo vệ thì chỉ cần một đòn tấn công năng lượng nhẹ hều cũng có thể tiễn cô về chầu tiên tổ.

“Theo Tống Thư Hàng nói thì một khi thứ này bùng phát sẽ gây nổ cả hằng tinh, sau đó phá hủy toàn bộ hệ hành tinh và hết thảy xung quanh nó. Mà virus này cực kì bá đạo, ngay cả Trường Sinh Giả cũng có thể bị nó lây nhiễm và chết trong vụ nổ hằng tinh.” Vũ Nhu Tử nói.

Cái chết của Thiên Đế Á Nè đủ để chứng minh mức độ đáng sợ của virus hủy diệt hằng tinh này.

Quy tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tâm ma lập tức lặng lẽ cường hóa lớp phòng ngự của kết giới. Bọn họ trực tiếp ngăn cách không gian trong và ngoài kết giới với nhau, không cho bất cứ lực lượng nào bên ngoài lọt vào.

“Một thứ nguy hiểm như vậy có phong ấn được không?” Thông Nương lên tiếng, đồng thời nhìn về phía Quy tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối.

“Đừng nhìn ta, ta chỉ là một thanh kiếm đánh ra đao khí, thiên về tấn công… Ta không có thế mạnh về phong ấn đâu.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma đáp.

Quy tiền bối thì nghiêm túc trả lời: “Đừng tùy tiện đụng chạm vào thứ này, quá nguy hiểm.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây? Cứ nhìn nó thế này à? Hay là lẳng lặng bỏ đi?” Thông Nương đề nghị.

Lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng: “Ừm, có lẽ Tống tiền bối và Bạch tiền bối sẽ tới đây, hay là chúng ta chờ một lát đi?”

Ban nãy Vũ Nhu Tử da đen đã thuật lại tình hình ở chỗ bọn họ cho Tống tiền bối và Bạch tiền bối nghe.

Mộng giới bây giờ là địa bàn của Bạch tiền bối.

Chẳng bao lâu nữa Bạch tiền bối và Tống tiền bối sẽ đến đây.

“Từ từ đã, có gì đó sai sai.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối ở bên cạnh đột nhiên nói.

Quy tiền bối giật nảy cả mình vì câu nói bất thình lình của Xích Tiêu Kiếm tâm ma, bèn vội vàng mở rộng kết giới phòng ngự và gia cố đẳng cấp phòng ngự: “Làm sao đấy?”

“Hình như ta trúng độc rồi.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

“Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối đừng đùa ác.” Thông Nương lắc lắc bàn tay nhỏ: “Ngài là tâm ma, tâm ma thì trúng độc cái nỗi gì?”

“Virus.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhỏ giọng đáp, vừa nói vừa giăng một tầng kết giới giữa mình và đám Vũ Nhu Tử, cách ly chính mình khỏi Vũ Nhu Tử, Thông Nương và Quy đạo hữu.

Thông Nương: "? ? ?"

“Là virus hủy diệt hằng tinh sao?” Vũ Nhu Tử nhìn về phía Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối. Dù sao thì bây giờ xung quanh đây cũng chỉ có một nguồn virus là nó thôi mà.

“Không sai, có lẽ là virus này. Ta cảm thấy toàn thân đều nóng bỏng… Virus này lây nhiễm kiểu gì vậy? Chúng ta vẫn luôn ở trong kết giới, lẽ ra không có năng lượng nào chui lọt vào kết giới mới đúng.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

“Cả ta, Vũ Nhu Tử và Thông Nương đều không sao.” Quy tiền bối kiểm tra chính mình, Vũ Nhu Tử và Thông Nương từ đầu đến chân một lượt rồi trả lời.

Thông Nương thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi: “Lạ nhỉ, chẳng phải virus hủy diệt hằng tinh chỉ nhằm vào hằng tinh thôi sao? Vì sao Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối cũng bị lây nhiễm?”

“Có thể là do Xích Tiêu Tử chuyên dùng bản thể của ta để thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm đao, khiến trong thể nội của tâm ma ta đây tồn trữ một lượng lớn pháp tắc và lực lượng hỏa diễm, phóng xuất ra chẳng khác gì chân hỏa của mặt trời, cho nên mới bị nó nhận lầm chăng?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma suy đoán.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thông Nương hốt hoảng nói.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi ngược lại: “Làm sao là làm sao?”

“Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối, ngươi phải làm sao bây giờ? Sau khi trúng virus, có khi nào ngươi sẽ nổ tung không?” Thông Nương không muốn mất đi Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối chút nào.

Bởi vì bên cạnh Tống Thư Hàng chỉ có Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối là giỏi đâm tim nhất. Không có nó thì lấy ai chịu trách nhiệm đâm tim Tống Thư Hàng đây?

“Ta là tâm ma mà, nổ thì nổ… thoáng cái lại có thể ngưng tụ từ bản thể, sợ gì?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma chẳng thèm để ý chút nào.

Tâm ma cũng giống như ánh sáng công đức, đâu có dễ bị xử đẹp như vậy.

Chỉ cần bản thể không hoàn toàn chém đứt tâm ma thì tâm ma có thể tồn tại mãi mãi.

“Hơn nữa, ngoại trừ là tâm ma, ta còn là một thanh vũ khí. Cô cho rằng vũ khí sẽ sợ virus sao?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma vui vẻ nói: “Bây giờ ta cảm thấy loại virus này hay lắm, chẳng khác gì bôi lên mình một lớp kịch độc. Nếu Bá Tống dùng ta để đâm người, nói không chừng trong cú đâm còn bổ sung thêm sát thương độc tố virus hủy diệt hằng tinh ấy chứ, nghĩ thôi đã thấy thú vị làm sao!”

Nhìn đi, đây mới là một cái tâm ma đủ tiêu chuẩn!

“Vũ Nhu Tử, Bá Tống và Bạch đạo hữu vẫn chưa tới sao?” Quy tiền bối hỏi.

“Sắp rồi, Tống tiền bối vừa xác nhận tọa độ với ta, Bạch tiền bối phụ trách truyền tống.” Vũ Nhu Tử đáp.

Bạch tiền bối chấp chưởng Thế Giới thụ, sau khi xác định tọa độ thì chỉ cần động một ý niệm là có thể truyền tống tới vị trí chính xác ngay.

Mặt trời hư ảo cũng không thể ngăn cản được Bạch tiền bối.

Soạt!

Âm thanh không gian bị xé rách truyền tới ngay vị trí cách lưng Quy tiền bối không xa.

Sau đó, một con rồng đầy bá khí chui ra từ không gian.

“Là chỗ này phải không?” Ánh mắt của cái đầu rồng bá khí tập trung vào Thông Nương… vào Quy tiền bối dưới chân cô ấy.

Đúng là một mĩ nhân trong họ nhà rùa.

Nếu có thể gặp gỡ sớm mấy năm thì tốt biết bao! Tiếc rằng giờ đây nó đã thành gia lập nghiệp rồi. Điều duy nhất có thể làm chỉ là chém gió bằng cái miệng rùa có vợ mà thôi.

“Này mỹ nhân ~ tên họ là gì?” Đầu rồng ngầu lòi cất tiếng hỏi.

Thông Nương: “Gọi ta à?”

Vũ Nhu Tử chớp mắt nhìn cá đầu rồng bá khí từ từ chen thân rùa qua cổng không gian, sau đó lại quay đầu nhìn Quy tiền bối… mỹ nhân rùa?

“Bá Tống đâu?” Xích Tiêu Kiếm tâm ma hỏi.

“Đây này.” Trên mai rùa, hình bóng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối hiện ra.

Sau khi hiện thân, Bạch tiền bối nhảy lên khỏi mai rùa, chân đạp trên hư không, đi từng bước tới đốm virus hủy diệt hằng tinh kia.

Mỗi bước hắn đi là một hư ảnh cành Thế Giới thụ hiện lên, trải rộng ra và sinh trưởng. Đây là Thế Giới thụ của Mộng giới chủ động tạo sự uy nghiêm cho giới chủ đại diện A Bạch của mình.

Đây chính là sự khác biệt giữa vị diện trưởng thành và vị diện mới sinh.

Bá Giới không biết chủ động giúp Tống Thư Hàng làm màu như vậy đâu.

Chương 2877: Đã hơi cay, còn nóng lên!

Thế giới trưởng thành trong Chư Thiên Vạn Giới không chỉ biết tự quản lý chính mình mà còn có thể cung cấp năng lượng cho chủ nhân, dỗ chủ nhân đi ngủ, thậm chí là bị động làm màu thay chủ nhân mình.

Tuy Mộng giới rất nhỏ, nhưng nó là một vị diện Chư Thiên Vạn Giới trưởng thành hàng thật giá thật.

Bá giới mới sinh nhờ chắp vá của Tống Thư Hàng không thể sánh bằng.

“Dù có nhìn ngắm bao nhiêu lần thì Bạch tiên trưởng vẫn đẹp như xưa.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ chui ra từ không gian, nhận xét.

Bạch tiền bối chậm rãi bước tới trước đốm virus hủy diệt hằng tinh.

Cha rùa đưa Tống Thư Hàng theo sát sau lưng hắn.

“Quả nhiên, giống với khí tức của virus hủy diệt hằng tinh trong thế giới Thiên Đế như đúc.” Tống Thư Hàng nhận xét: “Tuyệt đối không thể tùy tiện kích nổ nó, nếu không Mộng giới sẽ phải chịu tổn thất nặng nề.”

Virus này trừ gây nổ hằng tinh, còn điên cuồng phục chế và truyền nhiễm trong khi phát nổ, sức lây lan mạnh vô cùng. Nếu cho nó đủ không gian và thời gian thì toàn bộ Mộng giới sẽ bị nó phá hủy.

“Trong này đúng là có vật thể nhiễm khí tức bất hủ, song nó không thuộc về Bá Tống và Vân Tước Tử Tiên Tử.” Cha rùa nghiêm túc chen tới gần Quy tiền bối, quay đầu nhìn nó và trầm giọng hỏi: “Xin hỏi tiên tử tên họ là gì?”

“Ta tên Đông Phương Bùi.” Quy tiền bối chậm rãi đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

“Tên hay lắm. Ta thích họ Đông Phương, mà chữ “bùi” thì cực kì hợp với khí chất của tiên tử. Cái tên này đúng là sinh ra để đặt cho tiên tử mà.” Cha rùa khen.

“Đa tạ lời khen.” Quy tiền bối gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nhìn hết nổi, bèn nói toạc ra: “Cha, đó là tên của Đông Phương Đại Đế của Thiên Đình Viễn Cổ. Người ta là thiên hạ đệ nhất búa, ta vẫn còn ấn tượng.”

Cha rùa: “???”

Bên cạnh đó.

Thông Nương hỏi với vẻ bất an: “Bạch tiền bối, có cách nào để giải quyết virus này không?”

Xung quanh cô bây giờ ai cũng là đại lão. Là ma mới tò te mà phải đối mặt với thứ đáng sợ thế này cùng một đám đại lão, cô phải chịu áp lực lớn lắm có biết không? Cô không có thần kinh bền bỉ như Vũ Nhu Tử đâu!

Cho nên cô lập tức xin sự trợ giúp từ Bạch tiền bối vạn năng.

Đi theo Tống Thư Hàng lâu rồi, chẳng biết tự bao giờ, suy nghĩ “Bạch tiền bối là vạn năng” đã xâm chiếm trái tim hành nhỏ.

Nếu trên đời có việc mà Bạch tiền bối không giải quyết được thì tìm hai Bạch tiền bối tới!

“Dính dáng đến khái niệm bất hủ… ngay cả khi có quyền hạn giới chủ cũng rất khó làm.” Bạch tiền bối nhíu mày một lần hiếm hoi rồi lâm vào trầm tư.

Quyền hạn giới chủ của hắn ảnh hưởng tới Mộng giới thông qua Thế Giới thụ, sức sát thương vốn đã bị giảm ít nhiều. Mà virus này lại dính dáng tới bất hủ, cho nên càng khó giải quyết hơn.

“Đúng rồi Bạch tiền bối, ban nãy Xích Tiêu Kiếm tâm ma bị virus hủy diệt hằng tinh lây nhiễm. Có vẻ hễ là sự vật liên quan tới hằng tinh thì đều sẽ trở thành đối tượng lây nhiễm của virus này. Đây là một manh mối, cũng là một điểm mà chúng ta nhất thiết phải chú ý.” Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

“Để ta xem thử.” Bạch tiền bối tò mò đi tới bên Xích Tiêu Kiếm tâm ma, vươn tay cầm lấy nó.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma phối hợp mở kết giới ra cho Bạch tiên trưởng nắm lấy.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối không sao chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tâm ma bật cười đắc ý: “Ta khỏe lắm, sau khi trúng virus, ta không chỉ không bị ảnh hưởng mà còn có thêm một thuộc tính công kích nữa đây này.”

“Thế là tốt rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, đoạn hỏi: “Mà này, sau khi trúng virus, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Có một chút. Ban đầu thấy hơi nong nóng như thân thể sắp bùng cháy, có thể nổ tung bất cứ lúc nào, nhưng sau đó thì lại bình thường.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma đáp,

Tống Thư Hàng: “Ấy ~”

“Sau đó thì toàn thân đỏ lên như ta bây giờ đây này.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma nói.

Nói xong, mọi người phát hiện ra toàn thân Tống Thư Hàng bắt đầu đỏ lên như vỏ tôm luộc.

“Tống tiền bối, gay rồi, ngươi cũng dính virus rồi.” Vũ Nhu Tử nói.

“A ~ ta biết rồi, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng ngắm nhìn cánh tay của mình.

Dính trấu!

Lúc này thân thể hắn vừa đỏ au như tôm luộc, vừa tỏa ra nhiệt độ cao, còn có một chút xíu cảm giác cay nhè nhẹ. Song độ cay nhẹ quá, còn chưa đủ dư vị để Tống Thư Hàng liếm môi.

“Sao ngươi cũng dính virus vậy? Lần trước trong thế giới Thiên Đế ngươi có sao đâu?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghi ngờ nói.

“Có lẽ là vì lần trước ta mới có cảnh giới bát phẩm, bây giờ vừa tấn cấp xong chăng? Còn một khả năng nữa, có thể là do phân thân sắt thép trở về.” Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ phân thân bọc thép của Tống Thư Hàng đã kết hợp với Thái Dương thuyền của Thiên Đế, chẳng khác gì một vầng mặt trời nhỏ. Lần trước phân thân bọc thép còn bị Thiên Đế nắm trong tay, chứ giờ đây nó đã khôi phục liên hệ với Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng, ngươi cũng sẽ nổ chết như hằng tinh sao? Trên người ngươi còn thủ đoạn hồi sinh nào không?" Thông Nương hỏi.

"Yên tâm đi, ta siêu ổn." Tống Thư Hàng đáp: "Hơn nữa virus này không thể xâm nhập sâu vào thân thể của ta, chỉ lây nhiễm được ở bề ngoài mà thôi."

Virus hủy diệt hằng tinh căn bản không thể tiến vào sâu trong cơ thể của Tống Thư Hàng.

Trên mình hắn có biết bao nhiêu là vật trang sức, lực phòng ngự siêu cường, pháp bảo nhiều như kiến, thể nội còn có mấy vị tiên tử, đan điền thì có kim đan cá voi mập bất hủ trấn thủ.

Virus chỉ có thể tủi thân chơi vơi trong lớp da bên ngoài của Tống Thư Hàng, đến máu thịt cũng chẳng thể vào.

Nếu cần thì Tống Thư Hàng chỉ cần lột nhẹ một lớp da giấy là có thể tách virus hủy diệt hằng tinh ra khỏi cơ thể.

Đối với kẻ có năng lực khôi phục cường đại như Tống Thư Hàng thì lột xác cũng dễ dàng nhẹ nhàng chẳng khác gì cởi quần áo.

"Mà chúng xâm nhập thân thể của ta thì chẳng còn gì tốt bằng, khác nào cho chúng ta mẫu vật miễn phí? Lát nữa chúng ta tìm một không gian độc lập để nghiên cứu con virus này đi." Tống Thư Hàng bổ sung.

"Đi đâu nghiên cứu? Phòng tối Thiên Đạo?" Bạch tiền bối hỏi.

"Hoặc là thế giới Thiên Kiếp cũng được. Ta rất muốn xem thử khi thiên kiếp đối mặt với virus này thì có sinh ra phản ứng đặc biệt gì không." Tống Thư Hàng nói.

Bá Tống vừa tốt nghiệp khỏi thế giới thiên kiếp cửu phẩm đột nhiên phát hiện ra mình vừa tìm được lý do trở về thăm hỏi thiên kiếp đại gia.

"Thế thì phải tìm được đối tượng để ké thiên kiếp cái đã." Bạch tiền bối nói.

"Nếu có điều kiện, nói không chừng chúng ta còn có thể thử độ cả thiên phạt." Tống Thư Hàng gật gù.

"Thiên kiếp với thiên phạt cứ từ từ, trước mắt phải nghiên cứu virus này đã rồi tính." Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi nói: "Quy đạo hữu, ngươi đưa các đạo hữu chưa trúng virus rời khỏi mặt trời hư ảo này trước đi. Ta muốn thử xem có thể chuyển toàn bộ mặt trời hư ảo vào ngục tối Thiên Đạo để làm thí nghiệm hay không.”

“Không vấn đề gì, cứ giao cho ta.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nói.

Khi tất cả mọi người đã tạm thời rút khỏi mặt trời hư ảo, Bạch tiền bối vận dụng quyền hạn giới chủ, bố trí phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối xung quanh mặt trời.

Đồng thời, toàn bộ phần không gian Mộng giới này đều bị Bạch tiền bối dùng quyền hạn giới chủ để tách ra, miễn cho thí nghiệm xảy ra chuyện ngoài ý muốn kích nổ mặt trời hư ảo.

Chương 2878: May mắn đứng về phía Thư Hàng

Thể tích thực của mặt trời hư ảo không lớn lắm, song vì nó ở cách mặt đất rất gần nên mới trở nên siêu to khổng lồ.

Mặt khác, cả ánh sáng và nhiệt độ của nó đều là hư ảo nên không phải lo phi kiếm dùng một lần bị thiêu hủy.

Bạch tiền bối sử dụng quyền hạn giới chủ Mộng giới thông qua Thế Giới thụ, gắn một số lượng lớn phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối xung quanh mặt trời hư ảo.

Phi kiếm dùng một lần xếp thành vòng tròn như vòng hành tinh, giam chặt mặt trời hư ảo vào trong.

“Bạch tiền bối, dùng nhiều phi kiếm dùng một lần thế này có lãng phí không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối vô cùng quý giá, nếu biết cách dùng thì có thể cho cả Trường Sinh Giả vào tròng. Lần này Bạch tiền bối ném ra một lúc nhiều như vậy, có khi đã dốc hết cả hàng tích trữ rồi ấy chứ?

“Không lãng phí, vật liệu làm phi kiếm được lấy ngay tại chỗ, mà bây giờ ta chế tác phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối thuần thục lắm rồi, chỉ trong thời gian một ý niệm là có thể tạo ra hơn một trăm thanh.” Bạch tiền bối trả lời. Cảnh giới tăng lên, nguyên thần cường hóa cộng thêm quen tay hay việc, Bạch tiền bối hoàn toàn có thể buôn sỉ phi kiếm dùng một lần loại hình này.

“Bạch tiền bối ơi, nêu còn thừa phi kiếm dùng một lần, ngài có thể cho ta xin một ít không?” Tống Thư Hàng mặt dày mày dạn xin xỏ Bạch tiền bối. Bởi vì hắn mơ hồ nhớ mình phải đến phòng tối Thiên Đạo để đón người, nhưng không nhớ là phải đón ai.

Số lần sử dụng thuyền tiên mai rùa hạn chế, mà Tống Thư Hàng còn chẳng nhớ mình phải đi đón người ở phòng tối Thiên Đạo nào, cho nên hắn mới muốn xin phi kiếm dùng một lần.

“Chuyện nhỏ, chờ đó ta cho một bó.” Bạch tiền bối đồng ý. Chỉ cần có vật liệu thích hợp thì cả bó kiếm cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

“Cảm ơn Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng nói. Có một bó phi kiếm dùng một lần, hắn có thể tùy ý ra vào không gian phòng tối Thiên Đạo, dù muốn tìm kiếm bảo vật hay đón người cũng đều phù hợp.

Dù tương lai có bất cẩn chọc vào pháp tắc máy móc của Thiên Đạo, bị pháp tắc Thiên Đạo nhốt vào phòng tối, hắn cũng có thể đi ra nhẹ nhàng!

Keng ~ Dưới sự khống chế của Bạch tiền bối, những thanh phi kiếm dùng một lần tạo thành vòng hành tinh đồng loạt phát ra tiếng kiếm ngân, lực lượng phi kiếm bắt đầu kết nối.

Lực lượng không gian hóa thành lưới ánh sáng, kết nối tất cả phi kiếm dùng một lần lại với nhau.

“Chuẩn bị sẵn sàng, mọi người lui ra phía sau một chút, ta chuẩn bị đưa mặt trời hư ảo vào nhà ngục Thiên Đạo đây. Lát nữa nếu mọi người có hứng thì có thể cùng vào. Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm tâm ma, hai người trúng độc các ngươi vào đây với ta.” Bạch tiền bối gọi.

“Được!” Xích Tiêu Kiếm tâm ma xoay tròn, chủ động treo lên hông Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng tiến lên phía trước, đáp xuống Lưu Tinh kiếm song song với Bạch tiền bối.

“Tống Tống, nhích lên phía trước một chút đi, ngươi giẫm lên cửa gia tốc của ta rồi.” Lưu Tinh Bạch chibi nói.

“Xin lỗi nhé.” Tống Thư Hàng nhích lên một bước nhỏ.

“Đi!” Bạch tiền bối bấm pháp ấn kiếm quyết.

Ầm! Không gian chấn động.

Toàn bộ không gian xung quanh mặt trời hư ảo vỡ vụn như một mặt gương, để lộ vị diện không gian kì dị đen ngòm như lỗ đen bên dưới.

Bạch tiền bối vung tay một cái, vòng hành tinh do phi kiếm dùng một lần tạo thành bao bọc mặt trời hư ảo, đâm thẳng vào vị diện không gian kì dị kia.

Ngay sau đó, Lưu Tinh kiếm phát ra tiếng động cơ nổ ầm ầm, đuổi theo mặt trời hư ảo.

Vị diện không gian kì dị như lỗ đen nuốt chửng cả mặt trời hư ảo, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Trong không trung, mỹ nhân rắn công đức còn sót lại cất tiếng kêu thảm thiết "A ~ a a a ~" thay Tống Thư Hàng.

Cha rùa nhìn vị diện không gian kì lạ đen ngòm kia với tâm trạng nặng nề. Mãi sau nó mới ngẩng lên nhìn trời mà than: "Khi thấy cảnh trò giỏi hơn thầy này, thân là "thầy", bọn ta rất bi thương."

"Đúng vậy." Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ gật đầu bày tỏ sự đồng tình.

Phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối của Bạch tiên trưởng được mô phỏng và cải tiến từ công năng Siêu Thời Không Mạn Bộ của tộc rùa tai ương khổng lồ.

Nhưng dù là rùa tai ương khổng lồ cũng không dám chắc mình có thể chuyển nguyên một mặt trời hư ảo khổng lồ vào phòng tối Thiên Đạo. Thiên phú Siêu Thời Không Mạn Bộ của chúng chỉ có thể tác dụng lên tự thân thôi.

Không ngờ Bạch tiên trưởng lại cải tiến năng lực này thành ảo diệu như vậy.

"Từ từ đã, nhóm Bạch tiền bối đã vào trong rồi, nếu chúng ta muốn vào thì phải làm sao?" Lúc này, Thông Nương đột nhiên cất tiếng hỏi.

Tuy cô rất sợ, nhưng bây giờ cả vầng mặt trời có thể nổ tung bất cứ lúc nào và virus đều đã biến mất rồi.

Mà Bạch tiền bối cũng không để lại phi kiếm dùng một lần cho mọi người.

Cho nên Thông Nương đành đãi bôi một câu để giả vờ là mình không sợ lắm.

"Không phải lo đâu yêu tinh hành. Nếu các ngươi muốn vào thế giới của nhà ngục Thiên Đạo thì ta và con gái có thể giúp một tay." Cha rùa cười ha hả, đáp.

Nó rất để tâm tới vật chất mang khí tức bất hủ trong virus hủy diệt hằng tinh.

Chờ phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối ổn định một chút, chúng nhất định phải vào theo để xem thí nghiệm tiến triển thế nào.

“Năm, sáu phút nữa, chúng ta sẽ đuổi theo.” Rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ nói.

“Không phải chờ lâu như vậy, khi kí ức về Bá Tống, Bạch tiên và mặt trời hư ảo bắt đầu phai nhạt, chúng ta tranh thủ đuổi theo luôn là vừa.” Cha rùa trả lời.

Khi kí ức bắt đầu phai nhạt nghĩa là nhóm Bá Tống đã tiến vào nhà ngục Thiên Đạo thành công.

Thông Nương: “…”

Có phải ta nên kiếm một cái cớ thuyết phục để thi triển độn pháp “xin nghỉ trốn việc” không?

“Bắt đầu rồi. Kí ức của ta về Thư Hàng bắt đầu mờ nhạt đi rồi.” Quy tiền bối nói.

“Kí ức liên quan tới Bạch tiền bối đỡ hơn một chút, nhưng kí ức về mặt trời hư ảo thì hơi mơ hồ.” Vũ Nhu Tử bổ sung.

“Thế thì chuẩn bị đi, chúng ta xuất phát thôi!” Cha rùa duỗi móng về phía Thông Nương và Quy tiền bối: “Tiên tử, ta tiễn các ngươi một đoạn nhé?”

“Ta không cần, ta ở bên ngoài trông coi là được. Hay là ngươi đưa Thông Nương vào giúp ta đi.” Quy tiền bối đã túm Thông Nương xuống khỏi mai mình từ lâu. Bởi vì trông Thông Nương có vẻ rất nóng lòng được vào xem thí nghiệm.

Thông Nương: “!!!”

Từ từ đã, cho ta chút thời gian để ta soạn ra cái cớ xin nghỉ đã nào!

“Yên tâm đi tiên tử, cứ giao cho ta, ta sẽ trông nom cô ấy.” Cha rùa nghiêm túc đáp.

Sau đó nó duỗi móng vuốt ra, chuẩn bị đón Thông Nương.

“Từ từ đã, đột nhiên ta thấy mệt quá ~ Ta ở bên ngoài nghỉ ngơi cùng Quy tiền bối là được!” Thông Nương nhảy vọt lên, tránh xa móng vuốt của cha rùa.

Rễ hành bám trên Ngộ Đạo thạch xoay tròn mấy vòng trên không rồi đáp xuống mai rùa của Quy tiền bối.

Nhưng mà…

Ngay khi Thông Nương đang lộn mèo 360 độ ngầu lòi trên không trung, thì trong không gian kì lạ đen ngòm đột nhiên bùng lên một vụ nổ!

Đó là sức nổ của một hằng tinh, giống y như trong thế giới Thiên Đế.

Mặt trời hư ảo mà Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng mang đi nổ tung ư?

Có Bạch tiền bối trấn trận, vì sao mặt trời còn phát nổ?

“Gay rồi! Linh vật ở chỗ Tống Thư Hàng!” Thông Nương đang lộn mèo đột nhiên nghĩ ra một chuyện, bèn kêu toáng lên.

Chương 2879: Kiếp nạn của hành

Bạch tiền bối thân là linh vật hiện đang vào không gian phòng tối Thiên Đạo cùng Tống Thư Hàng.

Mặt trời hư ảo nổ tung vì virus hủy diệt hằng tinh, sóng xung kích cuồng bạo tràn ra khỏi không gian lỗ đen như muốn phá hủy hết thảy!

Rõ ràng bọn họ đang tránh tai nạn mà!

Trong lòng Thông Nương, Bạch tiền bối có địa vị chí cao vô thượng. “Linh vật” chỉ là một trong hàng vạn hình tượng của ngài trong lòng cô mà thôi.

Thuộc tính có liên quan tới “linh vật” chính là năng lực tránh hung tìm cát của Bạch tiền bối. Vận may của Bạch tiền bối sẽ giúp hắn tránh được tai nạn trong vô tình. Hành động tránh hung này thậm chí còn không phải là hành động chủ quan của Bạch tiền bối.

Bây giờ xem ra Bạch tiền bối đưa Tống Thư Hàng vào phòng tối Thiên Đạo rõ ràng là đang tránh tai nạn, tránh khỏi vụ nổ hằng tinh này đây!

Nói cách khác, lúc này… may mắn không đứng về phía bọn họ.

Nếu sóng xung kích từ vụ nổ hằng tinh thoát ra khỏi không gian lỗ đen thì đám Thông Nương đang ở gần đó sẽ là đối tượng đứng mũi chịu sào, trở thành người đầu tiên lãnh đủ!

Bọn họ đang đứng ở bên “hung”.

[Sao ta lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ? Ta phải bám theo Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng vào đó mới đúng!] Thông Nương hối hận xanh ruột.

Chỉ cần ở bên cạnh Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thì cô sẽ không gặp nguy hiểm.

Tống Thư Hàng + Bạch tiền bối là tổ hợp mạo hiểm đỉnh nhất được công nhận bởi nhóm Cửu Châu số 1 đó!

Lúc này Thông Nương hận chết cái thói hèn đột xuất của mình.

Nếu như lúc trước ta không sợ thì…

Nhưng trong cuộc đời của một cây hành, làm gì có nhiều “nếu như” đến thế!

…

Ầm ầm ~

Tiếng nổ vang rền truyền ra từ không gian lỗ đen… âm thanh này không phải là sóng âm được tiếp nhận qua lỗ tai, mà như ma âm rót thẳng vào não hải của Thông Nương rồi nổ tung trong đầu óc cô.

“Ui da, sắp chết rồi, sắp chết rồi…” Thông Nương vươn đôi tay nhỏ bé ôm lấy búp hành, kêu thảm thiết.

Ngay khi cô đang lộn mèo 360 độ trong cơn tuyệt vọng, thì lực xung kích từ vụ nổ hằng tinh kia lại không tuôn ra từ không gian lỗ đen nữa.

Không gian đen ngòm kia đột nhiên sản sinh một lực hút mạnh mẽ, hút toàn bộ uy lực của vụ nổ vào lòng mình.

Uy lực đáng sợ của vụ nổ bị cưỡng ép hút về vị diện không gian kì lạ kia.

Vị diện không gian đen ngòm đó hóa thành một lỗ đen chân chính có thể nuốt chửng hết thảy!

“Không nổ ra đây nữa? Được cứu rồi?” Thông Nương mừng vui khôn xiết.

Khi thấy uy lực của vụ nổ bị hút ngược vào không gian kia, Thông Nương hơi động trong lòng. Lẽ nào thể chất “có phúc cả đám hưởng, nạn đến mình ta khiêng” của Tống Thư Hàng phát huy tác dụng? Cho nên trong thời khắc sống còn, tất cả tai nạn mới rút về rồi trút xuống chỗ hắn chăng?

“Nhìn trời, cẩn thận!” Đúng lúc này, Quy tiền bối vươn móng vuốt ra, bắt lấy Ngộ Đạo thạch dưới chân Thông Nương.

Lỗ đen do vị diện không gian kì dị biến thành tỏa ra lực hút khủng khiếp.

Quy tiền bối, rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ, Vũ Nhu Tử và cha rùa đều bị ảnh hưởng bởi lực hút. Thông Nương đang lộn mèo 360 độ trên không trung càng trúng đòn nặng.

“Cẩn thận! Chống đỡ! Đừng để bị hút vào!” Cha rùa hét lớn.

Vị diện không gian kì dị như lỗ đen này là vết nứt nối giữa hiện thế với nhà ngục Thiên Đạo. Bây giờ chính vết nứt này cũng chịu ảnh hưởng từ vụ nổ virus hủy diệt hằng tinh.

Nếu rơi vào trong đó thì trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Có thể sẽ chết. Vực sâu không đáy trong thông đạo đen ngòm kia khiến cho cha rùa bất an sâu sắc.

Nếu rơi vào trong đó thì dù là tộc rùa tai ương khổng lồ bọn chúng cũng không thể trở về.

“Đứt mất, đứt mất, sắp đứt rồi! Quy tiền bối ngươi đừng có mà buông tay đấy!” Thông Nương hét lên.

Dưới lực hút đáng sợ kia, thân hành của Thông Nương bị kéo dài ra như dây chun.

Với lực hút ấy, một cây hành bình thường đã đứt lìa từ đời tám hoánh rồi.

Nhưng nói thế nào thì Thông Nương cũng là một cây hành thành tinh tu luyện ra thành quả, đặc biệt là khoảng thời gian ở thế giới hạch tâm, cô thường xuyên ngâm suối nguồn sự sống cùng Sở các chủ, nghe Quy tiền bối giảng pháp và cố gắng tu luyện. Bây giờ thân hành của cô dẻo dai vô cùng.

Ví dụ như hiện tại, thân hành đã bị kéo dài đến mười lăm mét mà vẫn không đứt lìa.

“Thế này thì thà đứt còn hơn!” Thông Nương đau đến mức chảy cả nước mắt mùi hành.

Thân hành bị cắt đứt thì cô vẫn còn rễ hành.

Có suối nguồn sự sống và linh dược nuôi dưỡng, chẳng bao lâu cô sẽ mọc ra thân hành mới.

Đâu có giống như hiện tại, thân hành bị kéo dài đến mười lăm mét mà vẫn không chịu đứt lìa.

Đôi khi mạnh mẽ quá cũng là một loại tra tấn.

“Để ta cắt cho cô!” Quy tiền bối nói với vẻ đau lòng.

Sau đó nó vung móng vuốt, cắt xoẹt lên thân hành của Thông Nương.

Một tia sáng lạnh lóe lên, phần thân hành dài mười lăm mét của Thông Nương bị lực hút kéo vào trong lỗ đen rồi xoắn nát như tương.

Nhìn thấy cảnh này, tim Thông Nương đau như dao cứa.

Quy tiền bối an ủi: “Tu sĩ chúng ta khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán, Thông Nương, cô đừng quá đau lòng.”

“Không sao, đứt thì đứt đi, ta cũng quen rồi.” Thông Nương đáp.

Quy tiền bối gật đầu, kéo mạnh Ngộ Đạo thạch và rễ hành của Thông Nương về phía mình.

Ầm ầm!

Sau khi nuốt chửng thân hành của Thông Nương, vòng xoáy trong lỗ đen đột nhiên truyền ra tiếng nổ vang rền hơn cả ban nãy.

Lực hút càng lớn và cuồng bạo hơn.

Ken két!

Ngộ Đạo thạch dày dặn kinh nghiệm qua bao cơn khốn khó phát ra tiếng nghiến răng. Từng vết nứt hiển hiện trên mặt đá.

“Ngộ Đạo thạch của ta!” Thông Nương đau lòng thốt lên.

Vì Tống Thư Hàng thăng cấp quá nhanh nên đã nửa năm không sờ đến Ngộ Đạo thạch. Quyền sở hữu Ngộ Đạo thạch thực tế thuộc về Thông Nương. Nó cũng như một phần tiền lương của cô nàng.

Giờ đây, viên Ngộ Đạo thạch quý giá này sắp vỡ vụn!

“Nhìn trời, đừng cử động!” Quy tiền bối kêu lên.

Két! Ngộ Đạo Thạch bỗng nhiên vỡ vụn. Những mảnh đá vỡ và thân thể Thông Nương đều bị lỗ đen hút vào trong.

Quy tiền bối vươn dài móng vuốt muốn túm lấy Thông Nương, nhưng vì bị lực hút quấy nhiễu nên móng vuốt của nó chỉ có thể túm được vài mảnh Ngộ Đạo thạch vỡ nát.

“Chết mất, chết mất thôi!” Thông Nương la lên.

“Đồng tiền hồi sinh!” Quy tiền bối hét.

Đồng tiền hồi sinh này là pháp khí hồi sinh duy nhất mà năm đó Tống Thư Hàng không dùng hết. Cuối cùng hắn cho mỗi đệ tử của mình, cùng với A Thập Lục và Vũ Nhu Tử mỗi người một đồng. Thông Nương là thú cưng cũng được một đồng.

“A a a ~ a ~” Thông Nương tiếp tục kêu la thảm thiết, tựa hồ không nghe thấy tiếng hét của Quy tiền bối.

Quy tiền bối cắn răng một cái, toan nhảy về phía trước để kéo Thông Nương lại.

Đúng lúc này, một luồng sáng chói lòa phóng đến.

Là đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao tự động bảo vệ chủ nhân!

Tuy nó có vẻ thân mật với Tống Thư Hàng hơn, nhưng sự thật Thông Nương là Bát Tu đương nhiệm sẽ không thay đổi.

Hào quang của Cửu Tu Phượng Hoàng đao cuốn lấy mảnh vỡ của Ngộ Đạo thạch và Thông Nương, bảo vệ chặt chẽ cô trong đó.

Đồng thời, một bóng người hiện lên giữa hư không.

Là Tống Thư Hàng phân thân cầm trong tay Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối!

Tống Thư Hàng phân thân một tay cầm Xích Tiêu Kiếm tâm ma, cưỡng ép xâm nhập lỗ đen, tay kia chụp mạnh một cái, nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng đao và Thông Nương.

“Ông chủ Tống ~” Thông Nương cảm động suýt khóc.

“A a a ~ a ~” Thông Nương chưa kịp dứt cơn cảm động thì Tống Thư Hàng phân thân ôm theo cô đã kêu thảm một tiếng. Cuối cùng cả hắn, cả Cửu Tu Phượng Hoàng đao, Xích Tiêu Kiếm tâm ma và Thông Nương đều bị lỗ đen nuốt chửng.

“Ông chủ Tống ~” Lần này Thông Nương khóc thật chứ không đùa.

Quả nhiên không hổ là Tống*gặp nạn mình ta khiêng*Thư Hàng. Vừa xuất hiện đã gánh hết tai họa.

Tống Thư Hàng phân thân + Xích Tiêu Kiếm tâm ma + Cửu Tu Phượng Hoàng đao + Thông Nương như một tảng đá lớn, cưỡng chế ngăn chặn lỗ hổng vị diện không gian lỗ đen!

Vị diện không gian lỗ đen lắng lại, Tống Thư Hàng phân thân và Thông Nương cũng đều biến mất…

Chương 2880: Vũ Nhu Tử lại lớn lên

Trong hai tiếng gọi "Ông chủ Tống" đau xé tim gan của Thông Nương, cả đám đều bị vị diện không gian lỗ đen nuốt chửng.

Hai câu "Ông chủ Tống" chất chứa hai loại cảm xúc hoàn toàn khác biệt. Tiếng đầu tiên là cảm động suýt khóc, tiếng thứ hai là đau lòng phát khóc.

Ở một phía khác của vị diện không gian lỗ đen, Quy tiền bối giơ móng vuốt, ngu mặt nửa ngày trời mà chẳng thốt nên lời.

Nó nhìn thấy đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao lên sàn ngầu lòi; lại thấy Tống Thư Hàng phân thân bước ra từ thông đạo vị diện không gian kì dị, cầm Xích Tiêu Kiếm tâm ma trong tay và túm lấy Thông Nương.

Nói thật, tổ hợp này còn mạnh hơn cả nó, ngon rồi!

Quy tiền bối cứ nghĩ tổ hợp Tống Thư Hàng phân thân + Xích Tiêu Kiếm tâm ma + Cửu Tu Phượng Hoàng đao có thể mang Thông Nương về thành công.

Ai ngờ tổ hợp mạnh mẽ này lại thành bánh bao thịt ném vào miệng chó, đã thế lại còn ném cả lồng, tất cả có đi mà không có về.

"Nhìn trời…" Một hồi lâu sau, Quy tiền bối chỉ nặn ra được đúng một câu như vậy.

Trừ nhìn trời ra, nó không còn từ gì để thể hiện cảm xúc trong lòng.

"Còn có thể cứu vãn được chút nào không?" Vũ Nhu Tử truyền âm hỏi. Lúc này cô nàng đang nắm thật chặt lớp mai của rùa tai ương khổng lồ tiểu tỷ tỷ.

Cha rùa lắc đầu: "Vô nghĩa tôi, dù bây giờ ta tự mình vào đó cũng chưa chắc đã bình an ra ngoài được."

Hơn nữa nó cũng sẽ không dấn thân vào nguy hiểm vì Thông Nương và Bá Tống. Quan hệ còn chưa thân thiết đến mức ấy.

Vả lại, tộc rùa tai ương khổng lồ am hiểu việc hủy diệt hơn cứu người nhiều. Trên thân tộc rùa tai ương khổng lồ còn tự mang hiệu quả sụp đổ không gian hiện thế nữa kia mà!

Nếu bây giờ nó cưỡng chế xâm nhập vào vị diện không gian lỗ đen thì có khi còn mang lại hiệu quả ngược. Có khả năng nó vừa xâm nhập vào, vị diện không gian lỗ đen bị nhóm Thông Nương chèn ép đã lập tức nổ tung, thế thì càng xôi hỏng bỏng không.

Nghe xong, Vũ Nhu Tử cau mày.

Cô nhìn vị diện không gian đen ngòm kì dị kia mà rơi vào trầm tư.

Quy tiền bối liếc thấy Vũ Nhu Tử đang trầm tư. Nó đột nhiên phát hiện ra Vũ Nhu Tử trầm tư mang lại cảm giác đáng tin khôn tả!

Vũ Nhu Tử trầm tư và Vũ Nhu Tử hoạt bát bình thường là hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

“Vũ Nhu Tử, đừng lo lắng quá, ban nãy ta thấy Cửu Tu Phượng Hoàng đao đã đuổi theo bảo vệ Thông Nương rồi. Nói thế nào thì Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng là đạo khí, là tạo vật của Thiên Đạo bất hủ, huống hồ còn có thêm tên nhóc luôn khiến người ta bất ngờ như Tống Thư Hàng. Chuyện này còn chưa tới bước đường cùng đâu.” Quy tiền bối an ủi.

Tống Thư Hàng là một tên nhóc mang đầy bất ngờ. Đôi lúc ngươi cảm thấy chuyến này hắn an toàn thì hắn lăn đùng ra chết, đôi khi ngươi cảm thấy vụ này hắn chết chắc thì hắn lại có thể gắng gượng từ tuyệt cảnh xông ra.

Hắn chính là cái loại tuyển thủ “đồng nát trong thái bình, vương giả trong nghịch cảnh” như thế đó.

Hơn nữa, Cửu Tu Phượng Hoàng đao là đạo khí, biết đâu lại có thủ đoạn bảo vệ tiềm ẩn nào đó cũng nên.

Ngay chính Thông Nương cũng là một cây hành đầy may mắn mà.

Không chỉ có một tiền bối chính miệng nói cô có phong thái Thiên Đạo đâu.

Cho nên, nhất định cô ấy sẽ không sao cả!

Quy tiền bối đang an ủi Vũ Nhu Tử, cũng là đang an ủi chính mình. Trong số vật trang sức của Tống Thư Hàng thì tình cảm giữa nó và Thông Nương là tốt nhất.

“Ừm.” Vũ Nhu Tử đáp.

Vừa rồi Vũ Nhu Tử chìm vào trầm tư, thực ra là đang liên hệ với Thông Nương qua phần mềm chat Tu Chân để xác định trạng thái của cô.

Nhưng Thông Nương không hề hồi đáp.

Rất có thể đã lành ít dữ nhiều.

Vũ Nhu Tử đặt tay lên lồng ngực. Đây là lần đầu tiên cô trải qua nỗi đau mất đi bạn thân. Cô trơ mắt nhìn bạn thân bị nuốt chửng mà chẳng thể làm gì được.

Đặc biệt là trong đó còn có Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối có quan hệ rất tốt với Vũ Nhu Tử da đen của cô, và Thông Nương, sủng vật của Tống Thư Hàng mà cô cũng vô cùng thân thiết.

Chuyện này là cú đòn trời giáng với tâm hồn cô.

Chỉ trong chớp mắt, Vũ Nhu Tử hoạt bát trong quá khứ dường như đã trưởng thành lên rất nhiều.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Nhu Tử, dường như cô đã hạ quyết tâm.

Ở phía đối diện, vị diện không gian đen ngòm kì dị bắt đầu từ từ khép lại.

Sự hi sinh của nhóm nhỏ bánh bao thịt mang tên Thông Nương có vẻ đã đạt hiệu quả. Ít nhất thì nó cũng đóng vai trò tế phẩm làm dịu sự phẫn nộ của vị diện không gian lỗ đen.

Thấy vị diện không gian đen ngòm kì dị sắp khép kín, Vũ Nhu Tử vươn tay lấy ra một pháp khí trông như máy bay không người lái gắn camera rồi ném nó vào trong đó.

Nói không chừng, Thông Nương được Xích Tiêu Kiếm tâm ma và Cửu Tu Phượng Hoàng đao bảo vệ, chỉ rơi vào phòng tối Thiên Đạo thôi thì sao?

Dưới sự khống chế của Vũ Nhu Tử, chiếc camera không người lái kia lơ lửng thăm dò trong vị diện không gian đen ngòm kì dị.

Song trong hình ảnh mà camera thu được hoàn toàn không có tung tích của Thông Nương và Tống Thư Hàng phân thân, cũng không thấy hài cốt của họ.

“Lẽ nào Thông Nương và Tống Thư Hàng phân thân bị cuốn vào lỗ đen kia rồi đưa sang không gian khác rồi sao?” Vũ Nhu Tử nghĩ thầm.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao là đạo hí. Dù nó bị lực lượng không gian ép vỡ thì cũng sẽ để lại mảnh vỡ, không thể nào không còn lại gì được! Nói thế nào cũng là đạo khí mà!

May quay trinh sát nhấp nhô lên xuống một hồi rồi tắt ngóm, mất tín hiệu hoàn toàn.

Thậm chí kí ức của Vũ Nhu Tử liên quan đến pháp khí thăm dò này cũng bắt đầu mờ nhạt đi.

Pháp khí thăm dò đã rơi vào phòng tối Thiên Đạo rồi sao?

Sau vụ nổ virus hủy diệt hằng tinh, cánh cửa thông đến phòng tối Thiên Đạo mà Bạch tiền bối và Tống tiền bối mở ra vẫn chưa đóng lại ư?

“Ơ, từ từ đã, ta không hề quên Bạch tiền bối và Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử đột nhiên chú ý đến điểm này.

Kí ức về Tống Thư Hàng trước đó đã phai mờ, giờ đây lại trở nên rõ mồn một.

Lẽ nào trong vụ nổ kia, cả Bạch tiền bối và Tống tiền bối đều rút lui khỏi phòng tối Thiên Đạo và bị đánh bay về hiện thế rồi?

[Tống tiền bối, còn ổn chứ?] Vũ Nhu Tử vội vàng liên hệ với Tống Thư Hàng thông qua phần mềm chat Tu Chân.

[Vẫn sống.] Tống Thư Hàng trả lời.

[Tống tiền bối, phân thân của ngươi còn sống không?] Vũ Nhu Tử hỏi tiếp.

Lần này Tống Thư Hàng không trả lời ngay.

Sau mấy hơi thở.

Tống Thư Hàng: [Nhìn trời… hình như là mất liên lạc rồi. Vũ Nhu Tử, chờ một lát ta trả lời cô nhé.]

Từ cuộc nói chuyện này có thể thấy Tống Thư Hàng đang vô cùng bận bịu.

Mặt trời hư ảo và virus trong đó nổ tung, phạm vi vụ nổ bao trùm cả Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lấy Đế Diệt trụ ra, chống đỡ một mảnh đất lành giữa vụ nổ và virus, đồng thời thử nghiệm dùng Đế Diệt trụ để hấp thu uy lực của virus nhằm cường hóa chính mình.

Trước đó không lâu, khi Bạch tiền bối dùng phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối đưa mặt trời hư ảo vào phòng tối Thiên Đạo, vầng mặt trời hư ảo này dường như đã bị tách rời khỏi một mạng lưới nào đó.

Vừa mất đi sự khống chế của mạng lưới, nó lập tức nổ tung.

“Bạch tiền bối, xem ra chúng ta phải tìm mẫu vật thí nghiệm mới rồi.” Tống Thư Hàng quay đầu nói với Bạch tiền bối.

Khi hắn quay đầu lại thì thấy Bạch tiền bối đang thất thần.

Tống Thư Hàng: “…”

“Bạch đạo hữu ~” Đúng lúc này, giọng nói của một người đàn ông mà Tống Thư Hàng rất quen vang lên từ cách đó không xa.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn theo hướng âm thanh, và thấy một luồng ánh sáng công đức sáng chói như đèn pha Au đi!

Chương 2881: Ta đặt hy vọng ở tương lai

Có lẽ đây chính là báo ứng trong cõi u minh.

Cho tới nay, chỉ có Tống Thư Hàng dùng ánh sáng công đức chói mắt hóa thành đèn pha Audi rọi vào người khác, ánh sáng công đức có thể khiến hắn mù cũng chỉ có của chính hắn… Mà hôm nay, rốt cuộc hắn nếm được cảm thụ bị người khác dùng ánh sáng công đức chói mù.

Là ai đang làm màu đấy, chói mắt quá đi ~

Lấy nhãn cầu đặc thù của Tống Thư Hàng, vậy mà phải dùng thời gian tận ba hơi thở mới thích ứng được với ánh sáng công đức này!

Đây tuyệt đối không phải là hiệu quả của ánh sáng công đức đơn thuần, trong ánh sáng công đức chói mắt này tuyệt đối xen lẫn lực lượng khác. Bằng không, dựa vào nhãn cầu của Tống Thư Hàng, tuyệt đối không có khả năng mù trong thời gian dài như vậy.

“Ai?” Bạch tiền bối cũng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đãi ngộ khác với Tống Thư Hàng, lúc Bạch tiền bối khôi phục lại từ trạng thái thất thần, quay đầu nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, ánh sáng công đức vốn như đèn pha xe Audi kia nháy mắt ảm đạm, biến thành ánh sáng yếu ớt tựa như ngọn nến vậy.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Có cần đãi ngộ khác biệt rõ ràng như vậy không?

[Tống tiền bối, chú ý an toàn, đừng chết nha.] Lúc này, Vũ Nhu Tử lại gửi tới một tin nhắn.

Tống Thư Hàng nhín thì giờ an ủi: [Yên tâm đi, Vũ Nhu Tử. Hiện tại ta có hồi sinh, không chết được ~]

Sau đó, ánh mắt hắn lại chuyển sang vị trí của “luồng sáng công đức”.

Ở nơi đó, có một vị đạo nhân do “ánh sáng công đức” biến thành đang đứng nơi trung tâm vụ nổ của mặt trời hư ảo tại Mộng giới.

Là hắn!

Sau khi mất đi ánh sáng công đức chói mắt yểm hộ, Tống Thư Hàng liếc mắt là nhận ra ngay thân phận của đối phương.

Là bất hủ đạo nhân đã từng xuất hiện trong “mộng” của Tống Thư Hàng!

Vị này chính là một Thiên Đạo nào đó đã lần nữa đốt lửa hằng tinh bị dập tắt trong Chư Thiên Vạn Giới, cũng nghịch chuyển nhân quả, dựng lại Chư Thiên Vạn Giới!

Hơn nữa, xem ra vị đèn lớn bất hủ đạo nhân này quen biết Bạch tiền bối.

Đương nhiên… người mà bất hủ đạo nhân biết chắc chắn không phải “Bạch tiền bối” trước mắt, mà là “Thiên Đạo Bạch” trong quá khứ xa xôi.

“Ngươi đang gọi ta ư?” Bạch tiền bối nhìn bất hủ đạo nhân.

Đối diện, đạo nhân do ánh sáng công đức biến thành kia cũng không trả lời.

Hắn tiếp tục tự lẩm bẩm: “Khi ngươi nhìn thấy đoạn hình ảnh này, hẳn là ta đã chết đi triệt để rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

Suýt chút nữa hắn đã không khống chế được tâm tình rồi.

Chủ yếu là gần đây hắn vô cùng mẫn cảm với bốn chữ “chết đi triệt để”.

Có điều, bất hủ đạo nhân trước mắt cũng không phải tồn tại loại phân thân hay ý niệm gì cả.

“Xem ra, đây chỉ là một hình ảnh nhắn lại đơn thuần. Là nội dung đã được thu lại từ sớm, sau khi thỏa mãn một loạt điều kiện sẽ được phát động, kích hoạt, bắt đầu phát hình.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

Bạch tiền bối cũng đã nhận ra điểm này.

Hắn và Tống Thư Hàng, Cọng tóc ngố của Sở các chủ không lên tiếng nữa, cẩn thận lắng nghe đoạn nhắn lại này.

“Nói thật, ta cũng không xác định được ngươi có thể nhận được đoạn hình ảnh ta lưu lại hay không. Ta ẩn giấu nó rất kỹ… Bởi vì không thể để cho tên kia phát hiện ra đoạn hình ảnh này. Nhưng bởi vì ta giấu quá kỹ, ta rất lo ngươi có thể tìm được nó hay không. Điều này khiến ta rất khó xử, nhưng về sau, ta suy xét đến vận khí của Bạch đạo hữu ngươi bèn quyết định đánh cược một lần. Ta tin lấy vận khí của Bạch đạo hữu, cuối cùng cũng có một ngày có thể nhìn thấy đoạn hình ảnh này!” Bất hủ đạo nhân tiếp tục nói.

“Mặt khác, khi Bạch đạo hữu nhìn thấy đoạn hình ảnh này, vậy có nghĩa là ngươi nhất định đã phát hiện vấn đề ẩn nấp trong rất nhiều hằng tinh Chư Thiên Vạn Giới rồi nhỉ? Xin lỗi, đến cuối cùng, vẫn lưu lại cục diện rối rắm cho ngươi.”

“Virus hủy diệt hằng tinh này là thứ được tạo ra với đồ vật khí tức bất hủ làm cơ sở. Ta đã từng hợp tác với tên kia một lần, thăm dò ra một bộ phận của quá trình chế tác “virus hủy diệt hằng tinh” này. Đáng tiếc, không đạt được phương pháp chế tác hoàn chỉnh, muốn phá giải cũng trở nên khó khăn.”

“Một bộ phận “virus tử” trong đó chỉ dùng “đồ vật khí tức bất hủ” luyện chế, xử lý xem như thuận tiện. Nhưng một bộ phận mẫu virus căn nguyên trong đó là dùng “thân thể bất hủ” chân tính tạo thành. Đó là thứ mà ngay cả quyền hành Thiên Đạo cũng không cách nào xóa đi!”

[Virus dùng “thân thể bất hủ” chân chính tạo ra ư? Nếu là bất hủ, vậy ngay cả Thiên Đạo cũng không cách nào xóa đi, vì sao còn có thể chế tác thành virus? Hơn nữa, nếu là bất hủ, vậy làm sao cắt rời ra được?] Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghi hoặc nói.

Cô sử dụng phương thức “truyền âm” để trò chuyện với mọi người, tránh cho cắt ngang hiệu quả phát hình của đoạn phim.

[Chẳng lẽ trên bất hủ còn có loại khái niệm nào đó cường đại hơn, có thể phá vỡ bất hủ?] Tống Thư Hàng suy đoán.

Tựa như một vài thiết định trong trò chơi bất nhập lưu nào đó, VIP có thuộc tính “miễn dịch ma pháp”, nhưng cấp siêu VIP có đặc quyền “phá miễn dịch ma pháp”; sau đó là siêu siêu VIP lại có thiên phú “phòng ngừa phá miễn dịch ma pháp”.

Phá phá phòng phòng, đốt tiền vô cùng tận.

[Thiên Đạo và bất hủ còn chưa đến mức như trò chơi.] Bạch tiền bối lắc đầu nói.

Hơn nữa, thông qua miêu tả của bất hủ đạo nhân, vào lúc hắn tại nhiệm, trong mấy vị Thiên Đạo nhiệm kỳ trước, dường như có một vị vẫn còn lưu lại một bộ phận “thân thể bất hủ” sau khi “xuống đài”?

Thậm chí, trong mấy đời Thiên Đạo nhiệm kỳ trước, còn có một vị nào đó vẫn còn sống?

“Cuối cùng ta nghịch chuyển nhân quả, nhưng ta không biết loại hiệu quả này có thể duy trì liên tục bao lâu… hơn nữa cho dù là nghịch chuyển nhân quả, cũng chỉ là trì hoãn một bước hủy diệt “Chư Thiên Vạn Giới”. Cục diện rối rắm vẫn còn đó, căn nguyên virus vẫn còn đó.” Lời nhắn lại của bất hủ đạo nhân vẫn đang tiếp tục.

“Ta đặt tất cả hy vọng trên người ngươi đấy. Bạch đạo hữu!”

Tống Thư Hàng nhớ lại ký ức bất hủ đạo nhân đắp “Cửu Tu chi mộ” trong “mộng”. Trong đó, bất hủ đạo nhân cũng từng nói, hắn đánh cược “hy vọng” ở tương lai!

Hiện tại xem ra, hắn quả thực cược “hy vọng” trên người Thiên Đạo Bạch.

Nhưng có lẽ hắn thật sự giấu tin tức quá kỹ, đến tận hôm nay hình ảnh này mới bị Bạch tiền bối hiện thế moi ra.

“Thời gian không nhiều lắm, Bạch đạo hữu. Tương lai giao phó cho ngươi! Lưới công đức của ta sẽ cố gắng kiên trì thêm một ít thời gian, tranh thủ cho ngươi.” Bất hủ đạo nhân nói.

Trong lúc nói chuyện, luồng ánh sáng công đức này nổ tung, áp bách trên dư ba sau khi “mặt trời hư ảo” nổ tung.

Uy lực nổ tung của mặt trời hư ảo bị cưỡng ép áp chế.

Đây là đường lui mà bất hủ đạo nhân lưu lại để khắc chế “virus hủy diệt hằng tinh”. Cũng có thể là biện pháp bảo vệ của hắn đối với “Bạch đạo hữu”.

Dưới sự áp chế của lực lượng công đức, “virus hủy diệt hằng tinh” vốn đã nổ tung lại bị đè xuống.

Cuối cùng một vật trông còn nhỏ hơn hạt cát xuất hiện trước mặt đám người Tống Thư Hàng.

“Bất hủ không cách nào cắt chém… Thiên Đạo bất hủ ngay cả cắt tóc cũng không được. Nhưng nếu như bản thể của “Thiên Đạo bất hủ” chính là thể tổ hợp của một bãi cát hoặc hạt nhỏ tương tự, vậy sau khi nó chứng đạo, còn có thể phân liệt thân thể của mình ra không?” Sau khi Tống Thư Hàng nhìn thấy hạt cát khí tức bất hủ này thì nảy sinh ý nghĩ bất chợt, lên tiếng.

“Vấn đề này, đi hỏi Bạch Cửu U, có lẽ có thể đạt được một vài đáp án?” Bạch tiền bối suy tư nói.

Chương 2882: Sự cự tuyệt của mỹ nhân rắn công đức

“Nếu không, Bạch tiền bối ngươi bói một quẻ, xem suy đoán của ta có đáng tin hay không?” Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Chỉ cần viết trên quẻ bói ba khả năng “đúng, không đúng, cái khác”, sau đó để Bạch tiền bối rút thăm bói toán, nói không chừng có thể đạt được đáp áp mong muốn!

“Ngươi thật cơ trí.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói. Bá Tống luôn lộ ra trí tuệ quỷ dị của hắn ở một vài phương diện ngoài dự liệu.

“Lát nữa chúng ta thử xem.” Bạch tiền bối cũng không từ chối, dù sao chỉ là việc tiện tay rút một cái.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn về phía một điểm nhỏ “hạt khí tức bất hủ” bị “Công Đức Đạo Nhân” áp chế kia, thứ tí tẹo này chính là đầu nguồn của “viruts hủy diệt hằng tinh”.

Tống Thư Hàng cũng nhìn “hạt virus” này nói: “Công đức bất hủ đạo nhân phó thác “tương lai” cho Bạch tiền bối, e rằng hắn muốn Bạch tiền bối giải quyết “virus hủy diệt” này, thu dọn cục diện rối rắm hắn lưu lại.”

“Người hắn phó thác là Thiên Đạo Bạch.” Bạch tiền bối nói: “Ngoài ra, xem từ lời nhắn lại của Công Đức Đạo Nhân thì “lưới công đức” hắn lưu lại cũng không cách nào vĩnh viễn áp chế đám virus này. Hơn nữa thời gian áp chế có thể sẽ không lâu lắm.”

Chỉ là không biết “không lâu” này rốt cuộc là bao lâu.

Tính toán cẩn thận thì từ sau Công Đức Đạo Nhân, Thiên Đạo thay đổi, trải qua hai đời Thiên Đạo là Thiên Đạo Bạch và Thiên Đạo Cầu.

Hai thời đại lớn đã vượt xa khỏi khái niệm “không lâu” này rồi.

Cho nên hiện tại, “lưới công đức” còn có thể chống đỡ được bao lâu?

Nếu vận khí tốt, nói không chừng mấy năm, mấy chục năm, mấy trăm năm sau virus mới bộc phát toàn diện. Nếu vận khí không tốt, nói không chừng mấy ngày thậm chí ngay lập tức virus sẽ bộc phát?

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở: “Càng khiến ta lo lắng chính là, nếu như đối tượng mà Công Đức Đạo Nhân nhắn lại là “Thiên Đạo Bạch”, như vậy kỳ an toàn hắn thiết lập cho “lưới công đức” rất có thể là trù tính từ sau khi Thiên Đạo Bạch nhậm chức.”

E rằng hiện tại, lưới công đức đã qua kỳ bảo đảm chất lượng.

“Lại nói, năm đó Thiên Đạo Bạch không phát hiện ra “virus hủy diệt hằng tinh” ư?” Tống Thư Hàng nhìn về phía bia đá đạo hữu, dò hỏi. Lấy tính cách hoạt bát của Thiên Đạo Bạch tiền bối, không có khả năng không phát hiện được những “virus hủy diệt hằng tinh” này nhỉ?

“Trên thực tế, chuyện liên quan đến chủ nhân ta sau khi chứng đạo, ta biết cũng không nhiều. Phải biết rằng, trước khi chủ nhân ta chứng đạo, ta đã bị phượng hoàng Thú Tu giới mượn đi trấn áp Thánh Sơn của Thú Tu giới. Mãi tới sau khi chủ nhân ta chứng đạo bất hủ thì đột nhiên đi tới bên cạnh ta, bố trí lời nhắn lại bên cạnh ta, dặn dò Bạch chúa tể Cửu U.”

“Lần trước lúc gặp mặt, hắn cũng chưa từng đề cập đến chuyện virus.” Bạch tiền bối chậm rãi nói.

“Ta cũng chưa từng nghe hắn nhắc tới.” Tống Thư Hàng xoa vùng giữa đôi lông mày. Lần trước lúc nhìn thấy Thiên Đạo Bạch, cũng lưu lại hình ảnh [con mắt của thần, đang nhìn tương lai!] trong ký ức. Trong đó, Thiên Đạo Bạch không nhắc tới chuyện dư thừa.

“Hoặc giả… vào thời đại của Thiên Đạo Bạch, đám “virus hủy diệt hằng tinh” này đang trong thời kỳ ủ bệnh?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ suy tư, phỏng đoán.

Chuyện virus phủ đầy trong hằng tinh Chư Thiên Vạn Giới chắc chắn không thế giấu được tai mắt của “Thiên Đạo đương đại”.

Mà từ trong lời nhắn lại của Công Đức Đạo Nhân trước đó có thể biết được, Công Đức Đạo Nhân nghịch chuyển nhân quả vào phút chót, có thể trong lúc đó đã dọn dẹp “virus hủy diệt” trong hằng tinh Chư Thiên Vạn Giới.

Chỉ còn đám “virus hủy diệt của bất hủ” do “thân thể bất hủ” chân chính làm căn nguyên chế tạo ra là vẫn bảo lưu lại, không cách nào bị quyền hạn Thiên Đạo xóa bỏ.

Bộ phận virus này có thể có số lượng không nhiều, sau khi Thiên Đạo Bạch nhậm chức thì vẫn luôn trong thời kỳ ủ bệnh, không gợi nên chú ý của Thiên Đạo Bạch.

Sở các chủ dựa theo manh mối trong lời nhắn lại của Công Đức Đạo Nhân, một mạch phỏng đoán.

Đây hẳn là phỏng đoán tiếp cận sự thật nhất.

“Sau đó, vào thời đại của đại lão quả cầu béo… đám virus này nắm chuẩn thời cơ, lại bắt đầu tràn lan?” Tống Thư Hàng phỏng đoán tiếp.

Đại lão quả cầu béo khác với Thiên Đạo trong quá khứ, sau khi nó chứng đạo, bản thể khiếm khuyết. Nửa đường bèn tiến vào giai đoạn “trình tự cơ giới hóa”, trở thành thể cơ giới chấp hành chức trách Thiên Đạo dựa theo trình tự.

Có thể virus hủy diệt hằng tinh bắt lấy giai đoạn này, bắt đầu trắng trợn truyền nhiễm, lan tràn.

Trạng thái cơ giới lúc đó của đại lão quả cầu béo đều là cơ hội tốt đối với rất nhiều người.

“Cho nên, đây là nồi của Thánh Nhân Nho gia?” Bia đá đạo hữu nói.

“Bia ngốc ngốc ~ ê a ~ đâm!” Tạo Hóa Tiên Tử hiện lên, quơ quơ nắm đấm thật mạnh với bia đá đạo hữu.

Bia đá đạo hữu hơi quéo bèn thu nhỏ thân thể, hóa thành một cái thẻ nhỏ treo bên hông Tống Thư Hàng.

…

“Tóm lại, trước tiên giải quyết hết đám này đã.” Bạch tiền bối lên tiếng.

“Hạt virus” bị áp chế này, mặc dù bị lực lượng còn sót lại của

Công Đức Đạo Nhân áp chế… nhưng nơi này không phải hiện thế, đã mất đi sự chống đỡ của “lưới công đức”, lực lượng của Công Đức Đạo Nhân kiểu gì cũng sẽ tiêu tán.

“Đúng rồi, lưới công đức!” Tống Thư Hàng duỗi tay mang @#%× Tiên Tử ra ngoài, hỏi: “Công đức tiên tử, cô có phương án ứng phó thứ này không?”

Thế gian này, chỉ có công đức tiên tử, Cật Qua Thánh Quân và sư đồ “đại lão cái gì cũng có thể bán” là có thể tùy ý ra vào lưới công đức thần bí kia.

Trước kia Tống Thư Hàng cũng không ngờ tới, tấm lưới công đức trải rộng khắp Chư Thiên Vạn Giới này lại có tác dụng áp chế virus, bảo vệ Chư Thiên Vạn Giới.

@#%× Tiên Tử chớp mắt, rơi vào trầm tư, dường như đang tổ chức ngôn ngữ.

Một lát sau, @#%× Tiên Tử mở miệng báo ra một loạt cái tên: “Lưới công đức… Trường Sinh chi đạo… Thế Gian Song Toàn Công Đức Thuật… Cật Qua…”

“Chẳng lẽ Trường Sinh chi đạo bỏ không trong lưới công đức là thủ đoạn ứng phó? Chúng ta phải đợi Cật Qua tiền bối chứng đạo Trường Sinh ư?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Nói thật, cho dù có sẵn đạo Trường Sinh hoàn chỉnh, Cật Qua tiền bối muốn chứng đạo Trường Sinh cũng không thể làm được trong mấy năm. Rất có thể cần mấy trăm năm, thậm chí càng lâu hơn…

Con đường tu luyện, một bước đi một dấu chân…

Vừa vào cảnh giới Kiếp Tiên đến Kiếp Tiên đỉnh phong cần tích lũy trong năm tháng dài đằng đẵng…

Chờ Cật Qua tiền bối chứng đạo Trường Sinh, còn không bằng Tống Thư Hàng chờ chính mình, chí ít hắn nhất định có thể chứng đạo Trường Sinh sớm hơn Cật Qua tiền bối một chút.

“Nếu không, công đức tiên tử, cô thử đạo Trường Sinh này xem?” Tống Thư Hàng đột nhiên khẽ động trong lòng, hiện tại dưới sự thúc giục từ lực lượng công đức khổng lồ của hắn, mỹ nhân rắn công đức đã nằm ở cảnh giới “Trường Sinh Giả non”.

Một khi nắm giữ Trường Sinh chi đạo bỏ trống kia, cô có thể trở thành một Trường Sinh Giả mới trong thời gian ngắn.

Mỹ nhân rắn công đức lại lắc đầu.

Thời đại Thiên Đình viễn cổ, cô không lựa chọn kế thừa Trường Sinh chi đạo này… Cô của hiện tại vẫn sẽ không kế thừa như cũ.

[Xem ra, trong đó có ẩn tình gì. Hoặc là, Trường Sinh chi đạo này phải trả giá rất lớn?] Tống Thư Hàng suy đoán trong lòng.

“Nói đi nói lại… thì ra Thế Gian Song Toàn Công Đức Thuật và Trường Sinh chi đạo đều do Công Đức Đạo Nhân lưu lại?”

Lúc đầu, khi tiếp xúc với bộ Thế Gian Song Toàn Công Đức Thuật kia, đám người Tống Thư Hàng đã cảm thấy người sáng tạo bộ công pháp này đứng ở một độ cao siêu phàm, lấy một loại góc độ nhìn xuống vạn vật thế gian để sáng tạo ra bộ công pháp này.

Thì ra, đây là lấy tầm mắt của Thiên Đạo để sáng tạo bộ công pháp này!

Chương 2883: Quyết định của Bạch

Mặc dù không biết vì sao bộ “công pháp Thiên Đạo” này không có viết ra hoàn chỉnh, chỉ sáng tạo đến tầng cảnh giới thứ tám.

Có điều ngay cả như vậy, bộ Thế Gian Song Toàn Công Đức Thuật này vẫn có nhiều thần thông đặc biệt.

Mỹ nhân rắn công đức và Cật Qua Thánh Quân tu luyện bộ công pháp này đều đạt được quyền hạn tiến vào “lưới công đức”.

Lại càng không cần phải nói tới “Trường Sinh chi đạo” bỏ trống ẩn chứa trong lưới công đức này.

Đã từng có đoạn thời gian, Tống Thư Hàng hoài nghi có phải “đại lão cái gì cũng có thể bán” lưu lại “Trường Sinh chi đạo” này không. Dù sao “đại lão cái gì cũng có thể bán” cũng vô cùng thần bí, trên người tràn đầy bí mật hấp dẫn người khác.

Hiện tại xem ra, “Trường Sinh chi đạo” này cũng vậy, Thế Gian Song Toàn Công Đức Thuật mà mỹ nhân rắn công đức tu luyện cũng thế, đều là do Công Đức Đạo Nhân lưu lại.

Thậm chí, có khả năng “đại lão cái gì cũng có thể bán” có quan hệ với Công Đức Đạo Nhân!

“Nếu như dựa theo mạch suy nghĩ này, rất có thể sẽ có chút manh mối trong một số việc.” Tống Thư Hàng phỏng đoán: “Chẳng hạn như, duy trì lưới công đức này nhất định cần phải có năng lượng cung cấp ổn định. Lưới công đức này trải rộng khắp Chư Thiên Vạn Giới, chắc chắn tiêu hao cực lớn. Mà đại lão cái gì cũng có thể bán liều mạng thu thập linh thạch, linh mạch… có thể có liên quan đến việc này không?”

Vừa nghĩ như vậy, đại lão cái gì cũng có thể bán quả thực là một anh hùng lặng lẽ vô danh, vẫn luôn vì âm thầm bảo vệ hòa bình thế giới mà kiếm tiền.

Thoáng có chút cảm động rồi.

Bạch tiền bối: “…”

Hắn cảm thấy Thư Hàng ảo tưởng quá thể rồi, đạo hữu cái gì cũng có thể bán liều mạng kiếm tiền hẳn không phải là vì bổ sung tiêu hao cho “lưới công đức”. Đạo lý rất đơn giản, dù sao, dù cho mỗi một giây “cái gì cũng có thể bán” đều có lượng lớn doanh thu linh thạch thì cũng không đủ cho lưới công đức tiêu hao.

Tiêu hao khổng lồ đủ để lấp đầy Chư Thiên Vạn Giới của lưới công đức hoàn toàn không phải linh thạch có thể chống đỡ.

“Lực lượng Công Đức Đạo Nhân lưu lại bắt đầu suy yếu rồi.” Bia đá đạo hữu lên tiếng nhắc nhở.

Mất đi năng lượng mà lưới công đức cung cấp, hình ảnh Công Đức Đạo Nhân trước mắt bắt đầu nhạt dần, nó không cách nào áp chế “hạt virus” trong thời gian dài.

“Nếu không thì trực tiếp khiến nó nổ tung đi, dù sao nơi này là phòng tối Thiên Đạo.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ lên tiếng.

Chỉ cần Bạch đạo hữu dẫn Tống Thư Hàng rút lui, để hạt virus này nổ cho đã đời.

“Nổ hay không chỉ là thứ yếu, mục đích chủ yếu chuyến đi này của chúng ta là nghiên cứu xem làm thế nào đối phó với loại virus này, tìm ra phương án giải quyết.” Tống Thư Hàng nói: “Dù sao, chúng ta không có khả năng bảo Bạch tiền bối đưa hết tất cả hằng tinh bị lây nhiễm virus trong Chư Thiên Vạn Giới vào phòng tối Thiên Đạo.”

Bạch tiền bối duỗi tay nhắm ngay hạt virus, nhanh chóng thử đủ loại phong ấn, nhìn xem loại hình phong ấn nào sẽ có hiệu quả đối với loại virus này.

Bạch tiền bối nắm giữ rất nhiều chủng loại phong ấn, có phong ấn không gian, có phong ấn ngũ hành, có phong ấn trên vật thể, có thuật thức phong ấn in dấu trên bề mặt vật thể…

Mấy trăm loại thủ pháp phong ấn này lóe lên trên hạt virus nhưng đều không có hiệu quả gì quá lớn.

Bạch tiền bối rút bàn tay về, chậm rãi nói: “Chúng ta phải chứng đạo “Thiên Đạo” đã.”

Thứ dính đến “khí tức bất hủ” luôn có hiệu quả áp chế đối với vật thể không phải bất hủ. Muốn nhắm vào bất hủ, chỉ có lực lượng đồng “cấp bậc bất hủ” mới được.

“Bất hủ cần bất hủ áp chế, hơn nữa… sau khi chúng ta tìm ra thủ pháp giải quyết virus cũng không có khả năng giải quyết toàn bộ virus trong hằng tinh Chư Thiên Vạn Giới trong thời gian ngắn.” Bạch tiền bối suy tư nói.

Chư Thiên Vạn Giới có lớn có nhỏ, nhỏ thì có thể chỉ có một hệ hành tinh, lớn lại là cả một vũ trụ mênh mông.

Trong vũ trụ bao la, hằng tinh vô cùng vô tận.

Nếu phái người đi giải quyết từng cái một thì thời gian cần bỏ ra căn bản là không cách nào tính toán.

Chỉ có chứng đạo bất hủ, trở thành “Thiên Đạo”, mượn quyền hành Thiên Đạo mới có thể áp chế virus, diệt trừ chúng nó trong thời gian ngắn.

“Bạch tiền bối muốn chứng đạo ư?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối.

“So ra… Kỳ thực, ta càng hy vọng ngươi có thể chứng đạo. Đoán chừng ý nghĩ của Bạch U U cũng giống như ta.” Bạch tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Kỳ vọng của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two đối với ta cao như vậy ư?

“Có điều, vị trí Thiên Đạo có quá nhiều yếu tố không ổn định. Hiểu biết của chúng ta đối với Thiên Đạo vẫn quá ít, vị trí Thiên Đạo không hề yên bình như trong tưởng tượng, nó là cái hố to. Cho nên… ta lại không muốn để ngươi chứng đạo bất hủ.” Bạch tiền bối lại nói.

Càng hiểu rõ “bất hủ” thì càng cảm giác được nó không ổn định.

Rõ ràng là “bất hủ bất diệt”, thiên địa đều bị phá hủy, Thiên Đạo bất hủ vẫn có thể tồn tại. Nhưng các đời Thiên Đạo lại thay đổi qua từng thời.

Vị trí bất hủ, không tốt như mọi người tưởng.

Sau khi suy xét đến điểm này, Bạch tiền bối lại không hy vọng Tống Thư Hàng bị cuốn vào loại phiền toái này.

“Cho nên, nếu quả thật muốn chứng đạo… chúng ta phải cân nhắc đến manh mối mà “Thiên Đạo Bạch” lưu lại. Đúng không?” Tống Thư Hàng xoắn tay áo lên, đồng thời “găng tay Nghịch Kình” trên tay phải lùi về, lộ ra ngón tay Tống Thư Hàng.

Giờ đây, sau khi thực lực đạt đến cảnh giới cửu phẩm, Tống Thư Hàng đã nắm giữ “bí pháp giám định” trong tâm khảm. Dù không đeo găng tay thì lúc ngón tay hắn tiếp xúc với vật thể cũng sẽ không kích hoạt “bí pháp giám định” lung tung.

Sở dĩ vẫn luôn đeo găng tay này vì đầu tiên là quen rồi, thứ hai là “tiểu tiên tử khí linh Nghịch Kình” cư ngụ trên găng tay, Tống Thư Hàng càng thích để cô quan sát thế giới bên ngoài, dần dà trưởng thành.

“Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.” Bạch tiền bối chầm chậm nói.

Việc này nói thì dễ, nhưng thao tác cụ thể thế nào, đến bây giờ hắn vẫn chưa có đầu mối.

“Lấy phương thức mang thai trước đó của Thư Hàng có thể không?” Bia đá đạo hữu nói.

“Cá thể chứng đạo ít nhất phải đạt trình độ “Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thức ban đầu đại đạo của mình”, không có trình độ này… ngay cả tư cách chứng đạo bất hủ cũng không có.” Tống Thư Hàng nói.

Loại phương thức mang thai này, kỳ thực không khả thi.

“Phương thức linh quỷ thì sao? Mặc dù linh quỷ và chủ nhân được xem như một thể, nhưng linh quỷ của Tống tiền bối lại có chút khác biệt đúng không?” Da đen Tử lên tiếng.

“Nhưng linh quỷ tiên tử của ta vẫn không thể xem là hai cá thể hoàn chỉnh.” Tống Thư Hàng nói, đặt ngón tay lên trên “hạt virus” kia, kích hoạt giám định.

[Thể phân liệt virus chế tạo từ vật nhiễm khí tức bất hủ… đây là tử thể truyền nhiễm ra từ trên “mẫu thể của virus bất hủ”.]

[Phương thức giải quyết: Đế diệt trụ có thể cắn nuốt một bộ phận nhỏ “tử thể virus khí tức bất hủ”. Phương thức giải quyết khác: Không biết.]

[Ghi chú: Xin đừng trực tiếp tiếp xúc với virus.]

Tống Thư Hàng: “Đế diệt trụ hấp thu có hạn… Phương thức giải quyết khác không biết?”

Về phần câu nhắc nhở “đừng trực tiếp tiếp xúc với virus” kia, Tống Thư Hàng có phương pháp ứng đối từ sớm.

Ngón tay hắn hất nhẹ một cái, một lớp da “bao tay” bị lột xuống.

Lúc tiếp xúc với nguyên thể virus, hắn đã chuẩn bị tốt việc lột da rồi.

Chương 2884: Phối hợp hoàn mỹ giữa Bạch và Tống

“Đừng ném lung tung!” Trên đỉnh đầu, cọng tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

Ngươi ném linh kiện thân thể lung tung như vậy, cả tộc rùa tai ương khổng lồ sẽ khóc đấy. Nhìn từ phương diện này, Tống Thư Hàng nắm giữ năng lực tự lành cường đại đến nỗi khiến một tộc rùa tai ương khổng lồ đau đầu còn hơn cả Vân Tước Tử.

Linh kiện của Vân Tước Tử thông thường đều là lưu lại sau khi cô tìm chết.

Mà Tống Thư Hàng lại có thể lột linh kiện không ngừng ngay trong sinh hoạt hàng ngày, đồng thời hắn còn có sở thích móc tròng mắt.

Tiếp tục như vậy, lượng công việc của một tộc rùa tai ương khổng lồ sẽ tăng lên không chỉ gấp mấy chục lần.

“Đừng lo lắng, Sở các chủ tiền bối, ta có chừng mực. Hơn nữa, ta cũng sẽ không lãng phí nó đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn là người đàn ông hiểu được “vật dùng đúng chỗ”, bất kể là thứ gì, sau khi rơi vào tay hắn, hắn đều có thể cố gắng phát huy giá trị của đồ vật đến mức lớn nhất!

Huống chi là thứ lột xuống từ trên người hắn thì càng không thể lãng phí.

Tống Thư Hàng duỗi tay điểm một cái, niệm lực vạn năng thi triển ra, bộ phận nơi cổ tay của chiếc “găng tay” bị lột ra khép kín lại, trở thành “găng tay” bị phong bế.

Ngay sau đó, khí thế trên người Tống Thư Hàng tăng lên liên tục, tiên nguyên toàn thân phát động.

“Ngươi muốn làm gì?” Bia đá đạo hữu hỏi.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng đột nhiên quát to một tiếng.

Bên cạnh, Bạch tiền bối đột nhiên phối hợp duỗi tay xuất kiếm, một luồng kiếm khí chém về phía hạt “virus khí tức bất hủ”

kia.

Trước đó Bạch tiền bối thử trên trăm loại thủ pháp phong ấn trên hạt “virus” này, nhưng vẫn luôn không có hiệu quả gì đối với nó. Hơn nữa, lực lượng Công Đức Đạo Nhân lưu lại để áp chế virus này càng ngày càng yếu, dường như đã không làm gì được hạt virus này.

Mà sau khi một kiếm này của Bạch tiền bối chém xuống, bên cạnh hạt “virus khí tức bất hủ” kia xuất hiện trăm miếng phù văn phong ấn, áp chế virus khí tức bất hủ này.

Kiếm khí của Bạch tiền bối chém xuống!

Hạt virus vốn nhỏ như hạt cát bị kiếm khí bổ ra, vỡ thành hạt virus càng nhỏ hơn.

Lúc này, trăm phù văn phong ấn kia chen nhau lên, mỗi một phù văn đều phối hợp với lực lượng cuối cùng của Công Đức Đạo Nhân, bao lấy “hạt virus” đã vỡ nát phân tán kia lại rồi phong ấn.

Chỉ cần không phải bất hủ chân chính thì đều sẽ vỡ vụn như cũ.

Có điều, cho dù sau khi bị đánh vỡ thành trên trăm phần, phong ấn của Bạch tiền bối vẫn không thể hoàn toàn phong ấn đám “hạt virus” này, chỉ có thể lưu lại chúng nó trong thời gian ngắn.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “? ? ?”

Cô có chút xem không hiểu thao tác của Bạch tiên trưởng và Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, sao cứ cảm thấy giữa Bạch tiên và Tống Thư Hàng có loại ăn ý vượt mức bình thường nhỉ?

Một kiếm này của A Bạch, rõ ràng là đánh phối hợp cho Tống Thư Hàng?

“Làm tốt lắm!” Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên giơ tay lên, tựa như đang tập thể dục theo đài… lại tựa như đang cởi quần áo.

Ngay sau đó, hắn thi triển kỹ năng “Bá Tống lột da” khiến Cọng tóc ngố của Sở các chủ kinh hãi.

Khi tiến vào thế giới phòng tối Thiên Đạo, thân thể Tống Thư Hàng đã nhiễm virus.

Nhưng virus hủy diệt hằng tinh chỉ có thể di động trên lớp da của Tống Thư Hàng, khiến da hắn đỏ lên, lại không thể xâm nhập cắn nuốt thân thể Tống Thư Hàng.

Nói cách khác… "da của Bá Tống" có thể ngăn trở loại virus này trên trình độ nhất định.

Vừa rồi sau khi Tống Thư Hàng lột lớp da trên bàn tay phải xuống rồi phong bế "bộ phận cổ tay", virus lây nhiễm kia thậm chí không cách nào thẩm thấu qua.

Bất hủ chỉ có thể dùng bất hủ để đối phó.

Ngụy bất hủ cũng có thể dùng ngụy bất hủ để nhắm vào!

Nhục thân Tống Thư Hàng có tính chất ngụy bất hủ và tính chất lây nhiễm khí tức bất hủ.

Sau khi lột xuống "lớp da Bá Tống" hoàn chỉnh, mỹ nhân rắn công đức chủ động hiện lên, mở ra cánh bên hông, bao phủ lấy Tống Thư Hàng, phòng ngừa hắn trần như nhộng.

Tống Thư Hàng duỗi tay ném một cái, "lớp da Bá Tống" kia trùm lên hạt virus bị vỡ thành trên trăm mảnh kia, rồi lại bị phong ấn.

Hạt virus bị "lớp da Bá Tống" bao lấy.

"Găng tay da lột" bên cạnh bay tới, kết nối với "lớp da Bá Tống".

"Ngươi định dùng da mình để phong ấn hạt virus ư?" Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghi hoặc nói.

"Không, đương nhiên không đơn giản như thế. Nếu không, ta cũng sẽ không nhờ Bạch tiền bối giúp ta chém vỡ virus." Tay phải Tống Thư Hàng kết ấn, mi tâm hắn bắt đầu phát sáng.

Chỉ có sau khi "hạt virus" bị đánh nát, sau đó bị phong ấn, lại bị lớp da Bá Tống bao lấy mới có thể tiến hành bước tiếp theo!

"Thu lấy đi, đây là tài sản cuối cùng của ta rồi ~" Ấn ký tán tài vương tọa trên tay phải Tống Thư Hàng phát sáng.

Mắt thần thứ ba mở ra.

Khắc Kim Nhất Kích!

Roẹt ~

Lớp da Bá Tống bị ấn ký tán tài vương tọa hấp dẫn tới, dung nhập vào vòng xoáy nhỏ giữa tay phải Tống Thư Hàng.

“Lớp da ngụy bất hủ giả + virus hủy diệt hằng tinh + nguyên thể virus khí tức bất hủ + lực lượng công đức mà Công Đức Đạo Nhân để lại” quý giá bị vòng xoáy chuyển hóa toàn bộ!

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Chỉ cần thành “bảo vật” của Bá Tống hắn, vậy đều nằm trong phạm vi [đốt tiền]!

Mà sau khi “hạt virus” bị phân liệt, bị phong ấn ngắn ngủi, mất đi sức phản kháng trong phong ấn, cũng bèn phù hợp với điều kiện tiên quyết khi “đốt tiền”.

Mặc dù đợt bảo vật đốt tiền này không nhiều, nhưng thắng ở chất lượng cực cao!

Công Đức Đạo Nhân chính là Thiên Đạo bất hủ, virus nhuộm khí tức bất hủ, lớp da Bá Tống cũng có được khí tức bất hủ cùng với trạng thái ngụy bất hủ.

Mỗi kiện bảo vật đều có chút quan hệ với “bất hủ”.

Vòng xoáy bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một điểm sáng trên đầu ngón tay Tống Thư Hàng!

“Thần kích – Khắc Kim Nhất Kích!” Tống Thư Hàng thong thả lên tiếng.

Dưới sự phụ trợ của “thần kích”, giọng nói của hắn hóa thành tiếng sấm cuồn cuộn, vang vọng trong không gian phòng tối Thiên Đạo.

Hai tay mỹ nhân rắn công đức tạo hình cầu nguyện, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, lại dùng cánh bao lấy hắn.

Bá Tống lúc này đây, quả thực tựa như thần nhân giáng lâm trong truyền thuyết.

Mắt thần thứ ba chuyển động, con mắt Thánh Nhân Nho gia cũng khóa chặt một vị trí nào đó trong phòng tối Thiên Đạo.

Ngón tay Tống Thư Hàng bỗng nhiên di chuyển phương hướng, điểm vào nơi mắt thần thứ ba và con mắt Thánh Nhân Nho gia khóa chặt.

Ầm ~

Hào quang thần kích, xuyên thấu không gian.

Thiên địa biến hóa dưới một kích này.

Thời khắc này, toàn bộ thế giới chỉ còn lại luồng hào quang chói mắt, hào quang ẩn chứa từng sợi lực lượng bất hủ!

Dưới sự chiếu rọi của luồng hào quang này, tại một góc trong không gian phòng tối Thiên Đạo, hiện lên một bóng dáng rất nhỏ.

Đó là hình ảnh một vầng "mặt trời hư ảo" nhỏ bé.

Trên mặt trời hư ảo này cũng có "ánh mắt" phát ra.

Ánh mắt này vẫn luôn nhìn chằm chằm luồng hào quang "thần kích" kia, không dời nổi mắt.

Hào quang "Khắc Kim Nhất Kích" rơi trên người nó.

Mặt trời hư ảo vỡ nát ra… không có chút lực phản kháng, bị trực tiếp đánh nổ.

Bên cạnh.

Bạch tiền bối duỗi tay hất một cái, hắn duỗi cánh tay ẩn trong "nguyên thần của Tống Thư Hàng" ra, vẫy nhẹ.

Một cây bá thần trụ được triệu hoán ra.

Series bá thần trụ Trường Sinh trụ - Hư Nhật trụ!

Chính là "Hư Nhật trụ" Tống Thư Hàng ngưng tụ ra lúc tổ nhỏ Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Vân Tước Tử tiên tử, Bạch Cốt Tiên Cơ chém giết đại lão "mặt trời hư ảo" tại Mộng giới.

Cây Hư Nhật trụ này duỗi dài ra trong nháy mắt, đỉnh trụ rơi xuống nơi hào quang "thần kích" nổ tung.

Mảnh vỡ "mặt trời hư ảo" bị đánh nổ bị "Hư Nhật trụ" hấp thu toàn bộ.

Hư Nhật trụ trưởng thành +1

Phối hợp giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, không chê vào đâu được.

Chương 2885: Cái tết cuối cùng

Đợt phối hợp công kích này, thình lình ập tới, thậm chí trong lúc đó còn không có dấu vết trao đổi qua lại.

Cho dù là đám vật trang sức cọng tóc ngố của Sở các chủ, bia đá đạo hữu, da đen Tử đều không phát hiện Tống Thư Hàng và Bạch tiên triển khai phối hợp từ lúc nào.

“Phù ~” Tống Thư Hàng dựng thẳng ngón tay, thổi nhẹ khói thuốc súng trên đầu ngón tay: “Chỉ cần có đủ tiền, thì dù là thần, ta cũng đánh nổ cho các ngươi xem!”

“Câu thoại này rất hay, nhưng bây giờ nó là của ta rồi!” Miệng mỹ nhân rắn công đức đọc ra một câu thoại.

“Của ta nữa!” Tạo Hóa Tiên Tử nối gót đọc lời thoại.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối vẫy tay gọi bá thần trụ * Hư Nhật trụ về.

Hư Nhật trụ sau khi cường hóa trở nên càng thêm chói mắt. Nó và bì bì trụ đều có thể phát triển thành series, tiền đồ vô lượng!

“Thứ vừa bị Khắc Kim Nhất Kích đánh nổ là “đại lão hư nhật” ư? Quả nhiên đại lão hư nhật còn chưa chết hoàn toàn?” Da đen Tử hỏi.

“Các ngươi phát hiện tung tích của “hư nhật” kia từ lúc nào vậy?” Bia đá đạo hữu nhịn không được hỏi. Từ đầu tới cuối nó đều không cảm ứng được.

“Các ngươi quyết định phối hợp từ khi nào thế? Từ lúc Bạch đạo hữu bắt đầu thi triển “thuật phong ấn” à?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ đồng thời hỏi.

“Từ lúc nó thừa dịp hỗn loạn do mặt trời nổ tung, lặng lẽ đi theo phía sau lối đi tiến vào thế giới phòng tối Thiên Đạo mà chúng ta mở ra, ta đã phát hiện ra nó.” Tống Thư Hàng dứt lời, vỗ nhẹ Hư Nhật trụ.

Có Hư Nhật trụ ở đây, dù đại lão hư nhật ẩn nấp có tốt đi nữa cũng không cách nào trốn được.

Tương tự, có hà chỉ trụ ở đây, tương lai cho dù Hà Chỉ Ma Đế muốn lén lút tiếp cận Tống Thư Hàng cũng không có khả năng.

“Cắt nhỏ “virus” là vì đốt tiền chúng nó càng tiện hơn ư?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Bạch tiền bối đáp: “Đúng vậy, nếu không cắt nhỏ… cũng không dễ phong ấn chúng nó.”

“Phong ấn tốt rồi, ta mới có thể đốt tiền được chúng nó. Nếu không, nửa đường chúng nó nổ tung lên thì không thể xem là nguyên liệu đốt tiền được.” Tống Thư Hàng bổ sung.

“Vậy “đại lão hư nhật” và “virus hủy diệt hằng tinh” có quan hệ?” Bia đá đạo hữu tỉnh táo phỏng đoán.

Dường như hư nhật có chức trách gì đó ở Mộng giới, qua nhiều năm như vậy, nó vẫn luôn tàn nhẫn giết hại “thể tập hợp quy tắc Mộng giới”, ngăn cản Mộng giới sinh ra “giới chủ”. Đồng thời, nó còn canh giữ vững chắc trong Mộng giới, dường như đang bảo vệ thứ gì đó.

Như thế xem ra, rất có thể Mộng giới là khâu trọng yếu trong kế hoạch của “virus hủy diệt hằng tinh” kia!

“Mộng giới là vị diện thế giới vô cùng đặc thù, mặc dù nó không lớn, nhưng lại có kết nối với cả Chư Thiên Vạn Giới. Tâm ma có thể thông qua Mộng giới ảnh hưởng đến người tu luyện các thế giới trong Chư Thiên Vạn Giới… Nói không chừng, ngay từ đầu Mộng giới chính là một trung tâm hoặc ván cầu để virus hủy diệt hằng tinh lây lan.” Bạch tiền bối chầm chậm nói.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu nói: “Nói cách khác, Bạch tiền bối ngươi hoàn thành “kế hoạch tạo thần” tại Mộng giới, tạo ra thế giới thụ, trùng hợp phá hoại khâu trọng yếu trong kế hoạch hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới kia?”

[Trùng hợp này, cũng có nhân tố số mệnh của bản thân Bạch tiền bối ảnh hưởng.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vài ngày trước Bạch tiền bối khẩn cấp muốn hoàn thành “kế hoạch tạo thần”, không chỉ là vì muốn sớm ngày độ xong “nghìn ngày chi kiếp” tấn thăng Kiếp Tiên, rất có thể còn có nhân tố khác là vì kịp thời phá hoại tiến trình “hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới”.

Thậm chí nói không chừng Mộng giới có ảnh hưởng càng sâu

hơn.

“Tóm lại, tiếp đó phải nắm chặt Mộng giới trong tay chúng ta, tuyệt đối không thể để kẻ khác nhúng chàm.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Đừng lo, sinh linh Chư Thiên Vạn Giới có thể cướp đồ từ trong tay chủ nhân ta, cuối cùng đều chết hết!” Bia đá đạo hữu tự tin nói.

“Bạch tiền bối, hẳn là ta không có cướp đồ của ngươi đâu nhỉ?” Tống Thư Hàng đột nhiên hoảng hốt nói.

Bạch tiền bối dở khóc dở cười, lắc đầu: “Ta cho ngươi mượn.”

“Mặc khác, Thư Hàng. Tiếp đến trừ trinh sát “virus hủy diệt hằng tinh” ra, còn cần nghĩ biện pháp chú ý tên “hư nhật” này một chút. Trừ Mộng giới, hẳn là nó còn có các loại tồn tại như phân thân hoặc là hóa thân trong các vị diện Chư Thiên Vạn Giới khác.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

“Ừm, trở về ta xem xem có thể liên hệ với Tống cầu béo, để nó chú ý điểm ấy hay không.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ta cảm thấy từ trên người tên “hư nhật” này, nói không chừng có thể tìm ra manh mối chúng ta muốn.”

Dường như đại lão hư nhật có liên quan đến virus hủy diệt hằng tinh.

Tống Thư Hàng muốn thử xem có thể lần theo dấu vết, tìm ra tin tức hữu dụng hay không.

Dứt lời, hắn duỗi tay đặt trên “Hư Nhật trụ”, tay vừa trượt chính là một trăm phát Dưỡng Đao thuật, đây là phần thưởng hắn phát cho lần lập công này của Hư Nhật trụ.

“Ta ghi chép lại số liệu thực nghiệm đối với “virus hủy diệt hằng tinh” lần này trước đã… Thư Hàng trở về ta gửi cho ngươi một phần số liệu, ngươi chuyển nó cho Bạch chúa tể Cửu U, xem xem hắn có thể suy tính ra nhiều phương án hữu dụng hơn không.” Bạch tiền bối nói.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Sau đó… trở về, chính là thời gian qua năm mới rồi. Qua lễ mừng năm mới, ta phải bế quan.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

“Lần này phải bế quan bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Yên tâm đi, lần này sẽ không bế quá lâu. Ta phải suy nghĩ kỹ càng tính khả thi của “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo”. Ta rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cho nên… cũng không muốn Chư Thiên Vạn Giới này biến mất như vậy.” Bạch tiền bối nói.

Vào một khắc khi tấn thăng cửu phẩm kia, hắn đã cự tuyệt trở về, hắn sẽ lưu lại nơi này vĩnh viễn.

Nếu như không cách nào nghiên cứu ra tính khả thi của “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo”, như vậy, cứ để hắn chứng đạo thử xem.

Nói thật, dường như “Thiên Đạo bất hủ” cũng rất thú vị.

“Ta hiểu rồi… Như vậy qua lễ mừng năm mới, ta cũng phải bế quan.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

[Nếu như không cách nào nghiên cứu ra phương án mà Thiên Đạo Bạch lưu lại, như vậy, không bằng để ta thử chứng đạo bất hủ đi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Từ lúc tu luyện đến bây giờ, hắn luôn cảm thấy cảnh giới của mình đang liều mạng tăng lên. Dù hắn không dồn hết tâm trí vào, thì việc cảnh giới của hắn tăng lên rất nhanh là sự thật.

Nói không chừng… Bá Tống hắn tồn tại chính vì một ngày này?

[Tết năm nay rất có thể là cái tết cuối cùng của ta.]

Một ý niệm thoáng hiện lên trong đầu hắn.

Trong trí não, dường như linh quỷ tiên tử cảm ứng được ý nghĩ của hắn, rơi vào trầm tư.

Ý nghĩ mà linh quỷ tiên tử cảm ứng được lại phản hồi vào “thế giới đặc thù” kia.

Trong thế giới đặc thù.

Diệp Tư chầm chậm khép sách lại.

Bên cạnh cô, một bóng hình hư ảo đang nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Có tâm sự à?” Bóng hình hư ảo hỏi.

“Ừm, ta muốn trở về hiện thế một chuyến.” Diệp Tư lên tiếng.

“Làm gì?” Bóng hình hư ảo hỏi.

“Ăn năm mới.” Diệp Tư trả lời.

“Ồ… năm mới à.” Bóng hình hư ảo trở mình: “Đi đi, hiện tại thi thứ ba của Thư Hàng tên là gì nhỉ? Dù sao phối hợp với hắn, cô có thể thoáng lộ diện ở hiện thế.”

Chương 2886: Cửu Tu Phượng Hoàng đao, bát chuyển!

Không gian phòng tối Thiên Đạo.

Sau lưng, lối đi “không gian thứ nguyên” kết nối hiện thế và nhà ngục Thiên Đạo kia khôi phục như lúc ban đầu.

Chỉ là Thông Nương, Cửu Tu Phượng Hoàng đao, Tống Thư Hàng phân thân, Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối bị cắn nuốt lại chưa đi ra.

Tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ và cha rùa lẳng lặng chờ tại nơi lối đi.

Vũ Nhu Tử bởi vì tâm tư nặng trĩu, không hoạt bát như dĩ vãng mà bình tĩnh ngồi trên người Quy tiền bối.

“Ta vừa cảm giác được dường như Bá Tống mới ném ra linh kiện.” Tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ đột nhiên lên tiếng.

Cha rùa gật đầu: “Trong nháy mắt ta cũng có cảm giác giống vậy… Bá Tống chết một lần rồi ư?”

Hai cha con liếc nhau một cái, trong ánh mắt song phương tràn đầy cảm xúc đắng chát, tương lai e rằng một tộc rùa tai ương khổng lồ phải làm thêm giờ.

Trong lúc nói chuyện, trong “lối đi không gian thứ nguyên” phía trước, có hai luồng kiếm quang thoát ra.

Bóng dáng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối trở về hiện thế. Cảm giác tồn tại vốn có chút mơ hồ hóa cũng khôi phục như lúc ban đầu toàn bộ.

Sau lưng, “lối đi không gian thứ nguyên” quỷ dị kia dần khép lại, thu hẹp, nhanh chóng biến mất không thấy.

“Rùa khổng lồ tiền bối ngươi cũng đừng nói bậy, ta không có chết.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hắn còn sống rất tốt đây, còn tung tăng nhảy nhót, rất khỏe mạnh!

“Vậy vừa rồi bọn ta cảm ứng được khí tức linh kiện là sao?”

Tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ hỏi.

Tống Thư Hàng khoát tay áo, nói: “Yên tâm đi, chỉ là lớp da thân thể ta chủ động ném ra. Ta sẽ không tăng thêm phiền phức cho các ngươi, ta đã tìm được một phương pháp tốt để xử lý “linh kiện” của ta, tận dụng chúng nó đúng chỗ.”

“Tận dụng đúng chỗ?” Vẻ mặt tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ vô cùng nghi hoặc.

Tống Thư Hàng cao thâm khó lường nói: “Chỉ cần là vật đáng tiền thì ta đều có thể sử dụng. Linh kiện của ta cũng không ngoại lệ.”

Rùa tai ương khổng lồ bị Bá Tống dọa cho sửng sốt một chút, cảm thấy dường như Bá Tống dùng phương pháp rất trâu bò để lợi dụng “linh kiện” bỏ đi?

Nếu không thì bảo “Vân Tước Tử tiên tử” đi theo Tống Thư Hàng học tập loại thủ đoạn này, giảm bớt gánh nặng của một tộc bọn họ?

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Lấy linh kiện do bản thân lột xuống để đốt tiền thì có gì đáng kiêu ngạo?

Phương pháp kia rất kinh dị biết không?

Nếu như không phải ta ở bên cạnh ngươi một đoạn thời gian, hơi quen nếp một chút, e rằng không cách nào thích ứng với phong cách kinh dị này.

“Đúng rồi, rùa tai ương khổng lồ tiên tử… Lát nữa ta sẽ truyền một phần số liệu thực nghiệm liên quan tới “virus hủy diệt hằng tinh” cho các ngươi. Ngoài ra, ta cũng hy vọng một tộc rùa tai ương khổng lồ có thể giúp bọn ta tìm kiếm chủ sự sau màn đã chế tạo ra virus hằng tinh.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tiểu tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ nghe vậy bèn vô thức muốn cự tuyệt. Hợp tác với Bá Tống ư? Không có khả năng!

Cô còn chưa quên cái mai bị mất của mình đâu!

Trước khi chưa hợp tác, cô bị hố mất mai rồi!

Sau khi hợp tác, chẳng phải ngay cả thân rùa của cô cũng bị hố mất ư?

Cho nên, không thèm làm đâu!

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng từ chối, cha rùa bên cạnh đã gật đầu đáp ứng: “Chuyện liên quan đến “vật thể khí tức bất hủ” cũng dính dáng đến chức trách của bọn ta. Đối với việc này, một tộc rùa tai ương khổng lồ bọn ta sẽ giúp ngươi một tay.”

“Phương diện này, ta sẽ tiến hành “cộng hưởng tin tức” với một tộc rùa tai ương khổng lồ, hy vọng có thể thu hoạch được càng nhiều manh mối hữu dụng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Dứt lời, hắn nhìn bốn phía, chuẩn bị dẫn Vũ Nhu Tử, Quy tiền bối, Thông Nương trở về.

Nhưng quay đầu nhìn một vòng lại không phát hiện tung tích Thông Nương.

“Thông Nương đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Quy tiền bối đột nhiên vươn móng vuốt về phía Tống Thư Hàng, sau đó lại giao mấy mảnh vỡ “Ngộ Đạo thạch” cho hắn.

Ngộ Đạo thạch hình dạng mảnh vỡ này cũng có hiệu quả tăng cường ngộ tính. Đương nhiên, hiệu quả chắc chắn yếu hơn khối Ngộ Đạo thạch hoàn chỉnh kia một ít.

Tống Thư Hàng nhận lấy mảnh vỡ Ngộ Đạo thạch, ngửi được mùi vị của Thông Nương trên đó: “Đây là khối Ngộ Đạo thạch kia của ta ư?”

“Tống tiền bối, sau khi “virus hằng tinh” nổ tung, Thông Nương đã bị lỗ đen vòng xoáy do lối đi thứ nguyên biến thành kia cuốn đi rồi… bị cuốn đi cùng còn có phân thân của ngươi.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên nói.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Sau khi mặt trời hư ảo nổ tung, hắn đưa phân thân và Xích Tiêu kiếm tâm ma tiền bối về Mộng giới, hy vọng phân thân có thể thông báo cho đám người Vũ Nhu Tử chuyện bất trắc này, đồng thời giúp bọn họ chống cự uy lực vụ nổ.

Sau đó, Vũ Nhu Tử gửi tin cho hắn, nhắc với hắn về vấn đề của phân thân.

Lúc đó phân thân của Tống Thư Hàng đã mất liên lạc rồi, có điều hắn không quá để ý. Phân thân của hắn tựa như mỹ nhân rắn công đức vậy, sau khi chết chỉ cần thi pháp lại thì có thể ngưng tụ ra lần nữa.

Nhưng hắn không ngờ Thông Nương lại mất liên lạc cùng với phân thân của hắn.

“Rơi vào trong vòng xoáy không gian dị thứ nguyên kia, e rằng đã dữ nhiều lành ít.” Cha rùa chậm rãi nói.

Vũ Nhu Tử nghe vậy, tâm tình sa sút.

Lần này cô thật sự bị đả kích.

[Tương lại, tương lai tuyệt đối sẽ không để chuyện tương tự xảy ra nữa.] Vũ Nhu Tử trẻ tuổi âm thầm thề.

“Trước tiên đừng hoảng… Thông Nương là tiểu yêu tinh có đại khí vận, trước hết để ta xem trạng thái của cô ấy đã!” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thân là người đàn ông trải qua vô số sóng to gió lớn, bất kể gặp phải chuyện gì, duy trì tỉnh táo là thao tác cơ bản.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng kéo danh sách bạn bè “mạng chat Tu Chân” ra, xem xét trạng thái của Thông Nương.

Đồng thời, hắn thử kích hoạt quá trình “bí pháp phân thân”. Loại thử nghiệm này sẽ không thật sự hủy bỏ phân thân trước đó. Mà là thông qua loại phương pháp này, xác nhận “phân thân” của mình còn sống hay không.

Tống Thư Hàng bấm ấn thi pháp, sau đó mày nhăn lại.

Hắn cảm thấy “bí pháp phân thân” của mình tựa như bị “kỹ năng trầm mặc”, không cách nào kích hoạt.

Cứ như vậy, không cách nào xác định trạng thái phân thân trước đó của mình.

Hơn nữa, ngay cả “hủy bỏ phân thân, sáng tạo lại phân thân” đều không thể làm được.

[Loại cảm giác này, rất quen thuộc… ký ức ảo giác thật mãnh liệt.] Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng không hiểu sao lại chua xót.

Trong lúc nói chuyện, danh sách bạn tốt mở ra, kéo tới vị trí của Thông Nương.

Danh sách bạn bè của mạng chat Tu Chân có một thanh trạng thái, thanh trạng thái này là chính xác nhất.

Thông qua thanh trạng thái này, Tống Thư Hàng có thể nhìn xem bạn bè của mình trong trạng thái còn sống, đã chết, chết đến không thể chết lại, chết rồi và đang hồi sinh vân vân.

[Người nối nghiệp tổ quốc tương lai] Thông Nương, trạng thái (ngoại tuyến).

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ta biết trạng thái ngoại tuyến là có ý gì, nhưng đặt trạng thái ngoại tuyến ở nơi này lại là ý gì?

Là chết? Là sống? Hay là chết rồi đang hồi sinh?

Tống Thư Hàng thử gửi cho Thông Nương một tin nhắn: [Thông Nương, ở đâu?]

Có điều Thông Nương đang ngoại tuyến, không trả lời.

“Dù sao, chí ít không trực tiếp đánh dấu tử vong.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần vẫn chưa đánh dấu “tử vong”, vậy còn có hy vọng!

Tống Thư Hàng duỗi tay, lấy ra một thanh đao gỗ ấn ký cắm tại vị trí này ở Mộng giới, xác định tọa độ.

Hắn muốn lưu lại tọa độ ở chỗ này, hai người Thông Nương đã biến mất ở chỗ này.

Tống Thư Hàng cắm nhẹ đao gỗ ấn ký vào lòng đất.

Keng ~

Lúc cắm đao gỗ vào lòng đất, dường như đao gỗ đụng phải vật nào đó.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn.

Sau đó, hắn nhìn thấy Cửu Tu Phượng Hoàng đao quen thuộc xông ra từ lòng đất, hóa thành phượng hoàng thiêu đốt.

Đồng thời… Cửu Tu Phượng Hoàng đao lúc này đã là trạng thái “bát chuyển”!

Chương 2887: Cửu Tu - Tống Nhất

Đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao là tác phẩm thoát thân của Thiên Đạo cha Cẩu Đản.

Nó là đạo khí hiếm hoi thường lộ diện trong Chư Thiên Vạn Giới.

Từ thái cổ đến nay, nó đã trải qua rất nhiều đời chủ nhân… mỗi một đời chủ nhân đều có đặc sắc riêng.

Chủ nhân nắm giữ nó được tu chân giới xưng là “một hệ chữ số Tu”.

Một hệ chữ số Tu không phải là truyền thừa sư đồ chuyên biệt.

Mỗi một đời chữ số Tu đều là thiên tài được Cửu Tu Phượng Hoàng đao thừa nhận, cũng lựa chọn ra.

Nói cách khác, nhóm chữ số Tu có thể là Phật môn, Đạo môn, Nho gia, Ma môn, thậm chí có thể là ma pháp sư thuộc hệ thống tu luyện phương tây, thậm chí là Thú tu, Mộng sư ở vị diện khác vân vân…

Trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao có phong ấn cửu chuyển, mỗi một chuyển đều đủ tăng cường uy lực một phẩm.

Sau khi Thất Tu tiền bối một mạch tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao đến cảnh giới thất chuyển thì truyền nó cho “Bát Tu” – Thông Nương.

Thiên phú tu luyện của Thông Nương rất mạnh, kỳ thật tốc độ tấn cấp cũng không chậm.

Sau khi lấy được công pháp chân chính thích hợp với cô + tài nguyên tu luyện sung túc, trong thời gian tám tháng ngắn ngủi, cô đã liên tục tăng lên hai cấp!

Loại tốc độ tấn cấp này, trong cả tu chân giới, đều có thể xem như nhanh đến dọa người!

Nhưng ngay cả như vậy, cô muốn tế luyện Cửu Tu Phượng

Hoàng đao đến bát chuyển, lại truyền nó cho Cửu Tu vẫn là xa xôi vô định.

Nói thật, Tống Thư Hàng chưa từng có hy vọng xa vời có thể thuận lợi tiếp nhận Cửu Tu Phượng Hoàng đao từ trong tay Thông Nương, trở thành Cửu Tu chân chính!

Dù sao, cứ cho là Cửu Tu Phượng Hoàng đao không được tế luyện đến bát chuyển để truyền thừa cho hắn, hắn cũng vẫn có thể điều động Cửu Tu Phượng Hoàng đao, mượn dùng lực lượng của nó bất kỳ lúc nào.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng chủ động phối hợp với hắn, sử dụng cũng không có chướng ngại.

Nhưng bây giờ, Cửu Tu Phượng Hoàng đao đột nhiên xuất hiện, còn lấy tư thái “bát chuyển” xuất hiện trước mặt hắn.

Tống Thư Hàng sửng sốt hồi lâu: “Nhìn trời, bát chuyển rồi?”

Cửu Tu Phượng Hoàng đao đã bát chuyển, có nghĩa là Thông Nương đã hoàn thành tế luyện nó… Mà muốn tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao đến bát chuyển, cần hoàn thành bát chuyển vào một khắc bát phẩm tấn thăng cửu phẩm!

Thông Nương cửu phẩm?

Sợ là ta đang nằm mơ!

Dù Tống Thư Hàng có ảo tưởng dữ dội cỡ nào cũng không cách nào tưởng tượng ra hình thái “Kiếp Tiên hành” từ cây hành ngốc dùng thân hành thi triển “nữ yêu mị hoặc” kia.

“Shh ~~” Trên bầu trời, Cửu Tu Phượng Hoàng đao bát chuyển giương cánh, phát ra tiếng kêu vui sướng.

Nó xoay quanh trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, thỏa thích phóng ra uy áp đạo khí của mình.

Nó đã bát chuyển rồi, chỉ cần thêm một chuyển nữa là có thể hoàn thành cửu chuyển, hiển hóa ra uy lực đạo khí chân chính! Nó đợi một ngày này đã quá lâu quá lâu rồi.

Sau khi xoay một vòng, phượng hoàng thu nhỏ lại, lần nữa hóa thành hình dạng cây đao, lơ lửng trước người Tống Thư Hàng.

Lúc này trên thân đao bát chuyển hiển hiện từng tầng đạo văn.

Đây là đạo văn mà Thiên Đạo cha Cẩu Đản khắc xuống, trong đó ẩn giấu áo bí giúp Thiên Đạo cha Cẩu Đản thoát thân. Chỉ cần sau khi hoàn thành "cửu chuyển" cho Cửu Tu Phượng Hoàng đao, áo bí này mới hiển hóa triệt để!

Cửu Tu Phượng Hoàng đao lơ lửng, chủ động đưa chuôi đao về phía Tống Thư Hàng, chờ Tống Thư Hàng nắm lấy nó.

Vũ Nhu Tử và Quy tiền bối nhìn đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao, trong lòng chợt động. Cửu Tu Phượng Hoàng đao còn lưu lại hiện thế, vậy có lẽ hiện tại Xích Tiêu kiếm tâm ma, Thông Nương cũng ở một nơi nào đó trong hiện thế?

…

"Đây là Cửu Tu Phượng Hoàng đao bát chuyển ư?" Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhìn thân đao.

Bia đá đạo hữu lên tiếng: "Thư Hàng, nó đang chờ ngươi."

"Ừm." Tống Thư Hàng đáp.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn chầm chậm duỗi tay, nắm lấy chuôi đao của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao mất rồi lại xuất hiện… Như vậy muốn biết tin tức của "Thông Nương, Xích Tiêu kiếm tâm ma, Tống phân thân" biến mất cùng nó thì có thể thu được thông qua việc kế thừa Cửu Tu Phượng Hoàng đao, trở thành Cửu Tu.

Mỗi một đời "chữ số Tu" đều có thể đọc được một số tin tức về các đời đao chủ "chữ số Tu" trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Nếu Cửu Tu Phượng Hoàng đao thật sự là do Bát Tu * Thông Nương hoàn thành tế luyện, vậy trên đó khẳng định có tin tức của Kiếp Tiên Thông Nương lưu lại mới đúng.

Tống Thư Hàng duỗi tay, nắm lấy chuôi đao, lựa chọn tiến hành truyền thừa Cửu Tu.

Sau khi Cửu Tu Phượng Hoàng đao và tay hắn tiếp xúc, đao và người đồng thời cộng minh, dễ dàng tiến vào trạng thái "đao người hợp nhất"!

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng + Cửu Tu Phượng Hoàng đao chủ động phối hợp + đủ loại nhân quả của Tống Thư Hàng và cha Cẩu Đản, khiến hắn và Cửu Tu Phượng Hoàng đao vô cùng phù hợp.

Có thể nói, trong Chư Thiên Vạn Giới này, không ai thích hợp trở thành Cửu Tu hơn hắn!

Hỏa diễm hừng hực lan tràn trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao, hỏa diễm hóa thành hoa sen bao bọc lấy Tống Thư Hàng. Thiên Đạo cha Cẩu Đản không chỉ là kẻ cuồng mặt, còn là kẻ cuồng hoa sen. Rất nhiều thứ hắn làm ra đều có liên quan đến hoa sen.

Trong ngực Tống Thư Hàng, linh quỷ tiên tử mở cửa sổ, chủ động chui ra. Sau đó, hai tay cô ôm lấy tay phải Tống Thư Hàng, cùng hắn nắm chặt Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Thế giới hạch tâm sản sinh cộng minh, trong hoa sen hỏa diễm chiếu hình ra một đóa hình chiếu hoa sen thuộc về thế giới hạch tâm, hai tầng bao lấy Tống Thư Hàng.

Chức năng Bộ Bộ Sinh Liên đại biểu cho thiên phú thế giới Tà Liên chủ động hiện lên, nâng bàn chân Tống Thư Hàng.

Thiên phú Lưỡi Nở Hoa Sen đại biểu cho thế giới Kim Liên cũng chủ động được kích hoạt, vô số mùi hương hoa sen lan tỏa chung quanh Tống Thư Hàng.

Thậm chí giữa thiên địa còn có đại đạo bắt đầu cộng minh, giữa đại đạo, thông qua phương thức cộng hưởng, vang vọng ra một cái tên: Trình Cẩu Đản!

Đây là đạo hiệu mà cha Cẩu Đản tự mình đổi cho Tống Thư Hàng và Trình Lâm, thời khắc này cũng bị “quan hệ nhân quả” kéo ra.

Trong đủ loại dị tượng hiển hóa, một tấm “khế ước” hiện lên trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Trên đó có chữ ký của các đời “chữ số Tu”.

Bao gồm Tống Thư Hàng, Thông Nương, Thất Tu Tôn Giả, Lục Tu Tiên Tử…

Lúc này, chữ ký đại biểu cho [Cửu Tu * Tống Nhất] Tống Thư Hàng tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Đời chủ nhân cuối cùng của Cửu Tu Phượng Hoàng đao, Bá Tống chính thức kế vị!

Lúc này đây, trong Chư Thiên Vạn Giới, các đời “chữ số Tu” còn sống đều có cảm ứng trong lòng.

Từ thái cổ đến nay, Cửu Tu Phượng Hoàng đao đều chưa từng hoàn thành “hình thức chung cực cửu chuyển”, sau khi trải qua đủ loại trắc trở, rốt cuộc truyền tới trong tay Cửu Tu!

Hơn nữa, nói không chừng Cửu Tu có thể lấy tốc độ rất nhanh, hoàn thành tế luyện cửu chuyển của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Bởi vì Cửu Tu này, là Bá Tống!

Tống Thư Hàng không cô phụ kỳ vọng của các đời chữ số Tu.

Lúc hắn chính thức kế vị danh hiệu “Cửu Tu” này, đồng thời tế luyện một chuyển cuối cùng của hắn cũng lập tức chính thức bắt đầu.

Tiên nguyên liên tục không ngừng tràn vào trong Cửu Tu Phượng Hoàng đao từ tay Tống Thư Hàng.

Thiện thi Bá Thiện, ác thi Bá Ác, bản ngã thi Bá ? bước ra từ trong ba đóa hoa trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Bí pháp trảm tam thi giúp Tống Thư Hàng chen vào cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm trước khi độ xong “thiên kiếp cửu phẩm”.

Sau đó, Tống Thư Hàng trở lại cùng Bạch tiền bối độ “nghìn ngày chi kiếp”, cảnh giới bản thân càng có thể tiến thêm một bước!

Mà thời cơ, ngay tại lúc này.

Tế luyện chuyển thứ chín của Cửu Tu Phượng Hoàng đao cần hoàn thành tế luyện cho đao vào một khắc “Cửu Tu” đột phá cảnh giới cửu phẩm.

Cảnh giới lúc này của Tống Thư Hàng bắt đầu vững vàng xuất phát, tốc độ không nhanh nhưng ổn định tiến về phía cực hạn của cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm.

Dựa theo phỏng đoán của thiếu niên ba mắt tiền bối, phen này Tống Thư Hàng có cơ hội đột phá cực hạn Kiếp Tiên, đạt đến cấp độ “Trường Sinh Giả non”.

Chương 2888: Gọi ta là Tống Nhất

Lúc Tống Thư Hàng tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao, tiên nguyên Kiếp Tiên đi một vòng trong thân đao. Sau đó, tiên nguyên tiêu hao hơn phân nửa lại được phản hồi về.

Bộ phận tiên nguyên phản hồi về này có số lượng giảm hơn phân nửa, trên chất lượng lại tăng lên không ít.

Phải biết rằng, Tống Thư Hàng vốn có linh quỷ, mỗi một luồng tiên nguyên đều được linh quỷ tôi luyện chiết xuất. Mà Cửu Tu Phượng Hoàng đao lại có thể chiết xuất tiên nguyên của hắn lần thứ hai trên cơ sở này.

Mặt khác, trong tiên nguyên phản hồi về còn bổ sung một ít số liệu tin tức của đạo văn.

Những tin tức này là một chiếc chìa khóa, chìa khóa giải thích tin tức đạo văn cửu chuyển trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Theo quá trình tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao duy trì liên tục, đám số liệu tin tức đạo văn này càng hoàn thiện hơn.

Tống Thư Hàng trong trạng thái [nhân đao hợp nhất] có ưu thế cực lớn trên phương diện giải thích đạo văn.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao sẽ chủ động phối hợp với hắn, giải thích đạo văn trên thân đao.

Phía sau, linh quỷ tiên tử, thế giới hạch tâm đều có thể cung cấp phụ trợ cho Tống Thư Hàng.

Vào thời khắc này dường như đại não Tống Thư Hàng được khai quang, bí mật đạo văn trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao bị hắn khai phá, lý giải không ngừng.

Trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao, hiện tại có tám đạo văn đã cởi phong ấn, đường đạo văn thứ chín cũng đang chậm rãi cởi ra theo sự tế luyện của Tống Thư Hàng.

Trong tám đường đạo văn đã cởi phong ấn, mỗi một đường đều ẩn chứa một ít kỹ xảo do Thiên Đạo cha Cẩu Đản lưu lại, đều là kỹ xảo cường hóa, tăng cường năng lượng trong cơ thể.

Có kỹ xảo tăng cường năng lượng phòng ngự trong cơ thể. Từ nhị phẩm trở về sau, lực lượng trong cơ thể tu sĩ sẽ tự chủ hộ thể. Từ chân khí hộ thể đến linh lực hộ thể rồi cuối cùng là tiên nguyên hộ thể. Mà trong đạo văn do cha Cẩu Đản lưu lại, đường thứ nhất chính là cường hóa khống chế nhằm vào phương diện này.

Có kỹ xảo cường hóa năng lượng phương thức công kích. Chỉ cần dựa theo kỹ xảo vận chuyển nhất định là có thể khiến năng lượng trong cơ thể kèm thêm hiệu quả của “đạo văn” lúc phóng thích, cuối cùng đạt được hiệu quả vượt qua cực hạn năng lượng cảnh giới bản thân!

Lấy tu sĩ tứ phẩm làm ví dụ, nếu sử dụng loại kỹ xảo này, tu sĩ tứ phẩm dựa vào chân khí thăng hoa đến cực hạn, vào lúc so đấu nội công thì có thể chính diện đánh một trận với tu sĩ ngũ phẩm!

Nếu như Kiếp Tiên cửu phẩm dùng loại thủ đoạn này, sau khi “tiên nguyên Kiếp Tiên” trong cơ thể thăng hoa đến cực hạn thì cũng sinh ra hiệu quả vượt qua cực hạn tiên nguyên!

Ngoại trừ cường hóa phòng ngự và công kích ra, còn có kỹ xảo thao tác cực hạn đối với việc thao túng năng lượng trong cơ thể. Loại kỹ xảo này là sử dụng chuẩn xác mỗi một tia năng lượng trong cơ thể bản thân, giúp năng lượng trong cơ thể không bị lãng phí…

Trong tám đường đạo văn, mỗi một tin tức ẩn chứa trong đó đều là nhằm vào “khống chế, cường hóa năng lượng” trụ cột nhất của tu sĩ.

Đối với tu sĩ khác mà nói, có lẽ bọn họ không dùng được rất nhiều kỹ xảo trong này, đặc biệt là tu sĩ có thể tấn chức Huyền Thánh bát phẩm, Kiếp Tiên cửu phẩm, sự khống chế năng lượng của bản thân vốn đã đạt đến trình độ cực kỳ chi tiết.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói, tin tức trong tám đường đạo văn này, mỗi một đường đều rất quý giá. Bá Tống hắn thiếu nhất chính là trụ cột…

Tại phương diện này, những tu sĩ khác có thể không đề thăng được thứ gì hay ho. Nhưng ở phương diện này, cực hạn đề thăng của Tống Thư Hàng lại rất nhiều!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng biết thứ trong tám đường “đạo văn” này đều là làm nóng người thôi.

Thậm chí đường đạo văn thứ chín kế tiếp đều có thể là khâu làm nóng người mà Thiên Đạo cha Cẩu Đản lưu lại.

Chỉ có sau khi làm nóng người xong, mới có thể đối mặt với áo bí “Thiên Đạo cha Cẩu Đản thoát thân chi pháp” ẩn giấu trong đạo văn sau khi tập hợp đủ “chín đường đạo văn”.

Quá trình tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao rất ổn, vững bước tiến tới, không gặp tai nạn giao thông.

Nhưng mà… Tống Thư Hàng không đọc được tin tức mình muốn từ trên đao!

“Không có tin tức liên quan đến “Bát Tu”.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tin tức liên quan đến Bát Tu Thông Nương trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao chỉ dừng lại ở một khắc Thông Nương tiếp nhận thân phận Bát Tu, thu được truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

“Chẳng lẽ Bát Tu thay người giữa đường?” Bia đá đạo hữu suy đoán.

Một hệ chữ số Tu, mỗi một chuyển đều sẽ đổi đao chủ một lần… Nhưng cũng không phải nói được chọn làm đao chủ là có thể không buồn không lo, một mạch tế luyện đao đến cảnh giới một chuyển.

Tu chân giới rất tàn khốc, đao chủ cũng có khả năng ngã xuống ngoài ý muốn.

Đặc biệt là tu sĩ mỗi khi tấn một cấp sẽ phải nghênh đón một lần tẩy rửa từ đại gia thiên kiếp, nói không chừng chưa hoàn thành “tế đao”, nửa đường đã ngã xuống. Bởi như vậy, Cửu Tu Phượng Hoàng đao không thể không thay đao chủ.

Nhiều “chữ số Tu dự bị” ký khế ước Cửu Tu Phượng Hoàng đao như vậy đều là đao chủ dự bị.

“Tình huống của Thông Nương… quá đặc thù. Nói thật, đến bây giờ dù tay ta cầm Cửu Tu Phượng Hoàng đao “bát chuyển”, trong lòng vẫn còn chút ngớ người.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn gõ nhẹ lên Cửu Tu Phượng Hoàng đao, nói: “Bát Tu vẫn luôn là Thông Nương đúng không?”

Dù không có tin tức của Bát Tu lưu lại, nhưng bản thân Cửu Tu Phượng Hoàng đao là thần binh có linh, nó vẫn sống.

“Oong ~” Mặc dù Cửu Tu Phượng Hoàng đao không biết nói chuyện, nhưng nó lại có thể truyền lại ý tứ của mình cho Tống Thư Hàng thông qua trạng thái “nhân đao hợp nhất”.

Là Thông Nương!

Từ đầu tới cuối Bát Tu đều là Thông Nương, là cô một mạch tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao đến cấp độ bát chuyển!

“Cho nên, Thông Nương không chết.” Tống Thư Hàng nói.

Về phần “tin tức Bát Tu” trong Cửu Tu Phượng Hoàng đao, rất có thể là ghi chép Thông Nương không muốn lưu lại, cho nên xóa đi rồi.

“Oong!” Cửu Tu Phượng Hoàng đao truyền đạt ý niệm của mình lần nữa, dùng câu trả lời chứng minh suy đoán của Tống Thư Hàng.

Về phần ghi chép của “Bát Tu”, quả nhiên là Thông Nương chủ động cắt bỏ.

Lúc trả lời Tống Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng đao còn thông qua hình thức “nhân đao hợp nhất”, đao chủ Thông Nương tiền nhiệm ra sân. Nó nói cho Tống Thư Hàng biết, mặc dù tin tức liên quan đến Bát Tu đã bị xóa đi.

Tựa như là bị kéo vào thư mục thùng rác, xóa bỏ xong rồi.

Nhưng cũng không có nghĩa là những tin tức này đã bị xóa bỏ hoàn toàn.

Đương nhiên bộ phận tin tức này cũng không dễ dàng bị đọc được như vậy.

Thân là Cửu Tu, nếu Tống Thư Hàng muốn đọc bộ phận số liệu này thì phải tiếp tục tăng cường độ thân mật với Cửu Tu Phượng Hoàng đao, trạng thái nhân đao hợp nhất còn chưa đủ, còn cần tiến thêm một bước!

“Thì ra là thế, đối với ta thì chuyện này… không thành vấn đề!” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Sau đó, hăn hất đầu lên, tóc dài ngưng tụ ra 20 bàn tay bím tóc, đồng thời rơi trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Trong nháy mắt, hào quang ấm áp lóe lên, không ngừng rơi trên thân đao của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

“Ra đây đi, tuyệt kỹ của Tống cặn bã, tình yêu giá rẻ!” Bia đá đạo hữu nhịn không được nói.

Dưỡng Đao thuật dựa vào số lượng thủ thắng, tình yêu trong mỗi một phát Dưỡng Đao thuật đều rẻ đến khiến người ta đau lòng, Nhưng dưới tác dụng của số lượng một giây hơn nghìn phát, góp gió thành bão, Dưỡng Đao thuật có rẻ hơn nữa đều có thể tích tụ được hiệu quả bùng nổ!

Cửu Tu Phượng Hoàng đao không ngừng phát ra tiếng đao minh vui sướng.

Tốc độ cởi bỏ phong ấn “đạo văn thứ chín” trên thân đao của nó bắt đầu gia tốc tựa như đạp lên chân ga vậy.

Chữ ký Cửu Tu * Tống Nhất hiện lên lần nữa.

Lần này, rốt cuộc Cọng tóc ngố của Sở các chủ chú ý tới chữ ký kia.

Tống Nhất?

[“Ngươi là ai?

“Bá Đao Tống… À không.” Người đàn ông trong ký ức kia ngẩng đầu, cắn răng nói: “Gọi ta là Tống Nhất!”]

Chương 2889: Thiên Đạo thứ 8.5

Là Tống Nhất (壹), không phải Tống Nhất (一).

Mặc dù âm đọc và ý nghĩa đều như nhau… nhưng đây lại là hai loại phương thức viết.

Miệng đàn ông, quỷ gạt người.

Những câu nói che che giấu giấu gần đầy của Tống đầu gỗ, Sở các chủ tối đa tin hai phần. Trong hai phần này, còn có một phần là phần tín nhiệm hữu nghị của cô.

Cô biết Tống đầu gỗ có sự khó xử của chính hắn, có một số việc hiện nay hắn không tiện tiết lộ… Cho nên, có vài vấn đề Sở các chủ dứt khoát không hỏi nhiều.

Dù sao hỏi cũng vô ích, căn bản không cách nào đạt được đáp án chân tướng từ miệng tên kia.

[Có thể xác nhận là… Tống Thư Hàng không phải chuyển thế hoặc đường lui của bất luận kẻ nào.] Điểm ấy, ngay cả Thiên Đạo bất hủ và chúa tể Cửu U đều đã xác nhận nhiều lần.

Nhưng đây lại là điểm khiến người ta đau đầu nhất.

“Tống Nhất.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhìn chữ ký trên Cửu Tu Phượng Hoàng đao, nhẹ giọng hô.

“Bá Đao Tống Nhất!” Tống Thư Hàng lập tức sửa lại cho đúng: “Lúc đó ta viết Bá Đao Tống Nhất, nhưng về sau hai chữ Bá Đao bị phai màu. Đây chính là đạo hiệu Bạch tiền bối đặt cho ta đấy!”

“Ừm, đạo hiệu ta đặt.” Bên cạnh, Bạch tiền bối giấu bánh bao mình đang gặm ra sau lưng, nghiêm trang trả lời.

“Thư Hàng… Ngươi nói cho ta biết, có phải ngươi có manh mối rồi hay không.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ đột nhiên nói: “Ngươi biết thứ ta muốn hỏi là manh mối gì mà.”

Cánh tay nắm Cửu Tu Phượng Hoàng đao của Tống Thư Hàng không khỏi cứng đờ: “…”

“Chơi trò bí hiểm gì đó?” Bia đá đạo hữu hỏi.

Nhìn bia đá đạo hữu, mắt Tống Thư Hàng sáng lên, hắn cam đoan: “Sở các chủ, vừa hay ta có Cửu Tu chi mộ. Nếu như tương lai cô cần nơi xây mộ, ta cho cô mượn nó!”

“Phèo ~” Cọng tóc ngố của Sở các chủ phát ra tiếng thổi bong bóng.

Trong hạ du suối nguồn sự sống nơi thế giới hạch tâm, Sở các chủ bản thể chỉ lộ ra nửa gương mặt, đôi con ngươi nhìn lên bầu trời thế giới hạch tâm.

…

Vị trí tổng bộ [liên minh Thiên Đạo nhất định phải rớt đài] trong một thế giới đặc thù.

Hôm nay thành viên liên minh hiếm khi lại tề tụ trong một sảnh.

“Không ngờ đương kim Thiên Đạo nói chết là chết.” Trên bàn tay một bức tượng kim cương cơ bắp khổng lồ ngồi một vị tăng nhân vàng lóng lánh, hai tay hắn chắp lại, tựa như buông bỏ chấp niệm trong lòng, khí tức cả người đều trở nên hư vô mờ mịt. Ngay cả “vòng sáng Trường Sinh Giả” trên đỉnh đầu cũng trở nên từ bi.

“Chúc mừng đạo hữu đạt được ước muốn.” Trên bức tượng thư sinh Nho gia, Đạo Tử tay nâng quyển sách, nói lời chúc mừng với tăng nhân ánh vàng rực rỡ.

Tăng nhân Kim Cương tự có thù cũ với Thiên Đạo đã mất, Kim Cương tự bị đứt đoạn truyền thừa trong tu chân giới, thậm chí nếu Thiên Đạo chưa bị diệt, Kim Cương tự cũng không dám mở lại truyền thừa.

Đây cũng là nguyên nhân đại sư Kim Cương tự gia nhập [liên minh Thiên Đạo nhất định phải rớt đài].

Giờ đây, Thiên Đạo chẳng hiểu ra sao lại sụp đổ trong khâu giảng pháp độ kiếp của Bá Tống, Bá Tống thu được thánh hào Bá Diệt đặc thù. Thiên Đạo tiêu tán, nhân quả trên người tăng nhân Kim Cương tự, chấp niệm diệt hết.

Gần đây tâm tình đại sư Kim Cương tự rất tốt, thậm chí chủ động trở thành thủy quân Bá xuy, liều mạng thổi phồng Bá Tống. Chỉ vì Thiên Đạo chết trong lúc Bá Tống độ kiếp giảng pháp, đại sư

Kim Cương tự tràn đầy hảo cảm đối với Bá Tống!

Hắn muốn thổi nổ Bá Tống.

Bên cạnh, Diệp Tư đang ngồi trên pho tượng Trình Lâm Nữ Đế.

“Hôm nay Thiên Đạo đã sụp, vậy không bằng chúng ta sửa lại tên cho “liên minh Thiên Đạo nhất định phải rớt đài” đi!” Diệp Tư không kịp chờ đợi đề nghị.

Cô đã muốn đổi cái tên chả ngầu này lâu rồi, hôm nay chính là thời cơ.

“Tiểu Diệp Tư tiên tử, tên gì gì đó đều là thoáng qua như mây khói, gọi là gì cũng không trọng yếu.” Trên một pho tượng đạo nhân kề bên, Xích Tiêu Tử đạo trưởng vuốt râu mỉm cười nói: “Trọng yếu là, Thiên Đạo tiếp theo, ai chứng đạo?”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng không có hứng thú với việc “tự mình chứng đạo”, hứng thú của hắn là bồi dưỡng ra một vị Thiên Đạo, hoặc là phụ trợ một vị Trường Sinh Giả chứng đạo.

“Vô luận là ai chứng Thiên Đạo bất hủ đều tốt, ta chỉ có thỉnh cầu kia… Vô luận là ai chứng đạo xong, còn xin giúp ta giải lời nguyền trên người tộc nhân của ta.” Một ma tượng thái cổ diện mục dữ tợn mọc lên, trên ma tượng đứng một ma tôn tám cánh tay, vòng sáng đại đạo Trường Sinh Giả của hắn tràn đầy ý bi thương.

“Đạo Tử đạo hữu, tiếp đến, bọn ta hiệp trợ ngươi chứng Thiên Đạo bất hủ nhé.” Lúc này, một người đàn ông tóc bạc tuấn mỹ, nét mặt lãnh khốc lên tiếng.

Là Bắc Phương Đại Đế!

Chẳng biết lúc nào, Đại Đế cũng bị kéo vào trong liên minh này, trở thành một thành viên của liên minh.

“Nếu như là mấy tháng trước, ta còn có dự định chứng đạo bất hủ, chính danh cho Nho gia lần nữa.” Lúc này Đạo Tử không lôi thôi lếch thếch nữa, mà thay đổi trang phục, hóa thành bộ dáng thư sinh tao nhã.

“Ể? Đạo Tử đại lão ngươi không muốn chứng đạo ư?” Diệp Tư nghi hoặc hỏi.

Rõ ràng vào lần tụ họp trước, Đạo Tử còn một bộ tư thái “các ngươi không muốn chứng đạo, vậy để ta cho! Ta muốn chứng đạo bất hủ!", sao đột nhiên lại thay đổi rồi?

"Bởi vì, ta phát hiện một lựa chọn càng tốt hơn. Lựa chọn càng thích hợp chứng đạo hơn ta." Đạo Tử tay nâng kinh thư, lộ ra nụ cười dịu dàng của đại sư huynh vào thời kỳ Thánh Nhân Nho gia năm đó.

"Bá Tống ư?" Xích Tiêu kiếm trong tay Xích Tiêu Tử đạo trưởng đột nhiên lên tiếng.

"Chính là Bá Tống… chuyển thế của lão sư." Đạo Tử nhếch miệng nói.

"Đạo Tử đạo hữu, người bình thường không biết tinh tường mới có thể cho rằng Bá Tống là chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia. Nhưng lấy cảnh giới của ngươi và ta, chẳng lẽ còn không nhìn ra ư? Bá Tống căn bản không phải chuyển thế của bất kỳ ai, cũng không phải đường lui của Thánh Nhân Nho gia." Đại sư Kim Cương tự nói.

"Đây không phải vấn đề." Đạo Tử cười nói: "Bá Tống và Nho gia có duyên, hắn và lão sư có duyên! Mắt trái lão sư ta lưu lại nằm trong tay hắn; hắn nắm giữ kỹ năng dạy học đồng thuật "ánh nhìn mang thai" của lão sư; hắn tu luyện công pháp kim cương thân đặc thù của Nho gia ta; hắn hỗ trợ mở ra thế giới Kim Liên của Nho gia ta; hắn từng triệu hồi ra chấp niệm trờ thành hóa thân của lão sư ta, đại chiến chúa tể Cửu U tại Nho gia; thậm chí ngay cả tiểu sư muội bọn ta cưng chiều nhất cũng đang trên người Bá Tống. Chẳng lẽ bấy nhiêu còn chưa đủ ư?"

Bá Tống có phải chuyển thế của Thánh Nhân Nho gia hay không đã không trọng yếu nữa, điều trọng yếu là Chư Thiên Vạn Giới nhìn Bá Tống như thế nào.

Đạo Tử muốn chứng đạo, vì muốn chứng minh lão sư của mình không kém ai, hoàn toàn có tư cách chân chính chứng đạo bất hủ.

Cho nên, Bá Tống chứng đạo càng thích hợp hơn hắn!

Một điểm càng trọng yếu hơn mà Đạo Tử không nói ra. Nói thật, hắn không nắm chắc đánh thắng Bá Tống.

Dù là tất cả mọi người ở đây đều biết hiện nay Bá Tống còn chưa chân chính tấn thăng Trường Sinh Giả, nhưng lúc Đạo Tử đối mặt với Bá Tống thì căn bản không nắm chắc tất thắng.

Không phải bản thân Bá Tống thật sự cường đại cỡ nào, mà là mạng lưới quan hệ của Bá Tống vô cùng đáng sợ… hack tools cũng nhiều…

“Nhưng mà, Thư Hàng không nhất định muốn chứng đạo bất hủ, hắn cũng không nhiệt tình đối với việc tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, thậm chí còn có chút kháng cự.” Lúc này, Diệp Tư lên tiếng.

Đạo Tử: “? ? ?”

“Đạo Tử đạo hữu, mặc kệ tương lai Bá Tống có muốn chứng đạo hay không, trước khi Bá Tống chứng đạo… ngươi có hứng thú làm một Thiên Đạo quá độ hay không?” Lúc này, một bóng mờ hư ảo xuất hiện, đứng trên pho tượng Trình Lâm.

“Thiên Đạo quá độ?” Đạo Tử thu hồi quyển sách, nghi hoặc nói.

“Đúng vậy, xen vào giữa Thiên Đạo thứ tám và Thiên Đạo thứ chín, làm Thiên Đạo thứ 8.5.” Bóng dáng hư ảo nói.

Chương 2890: Tam Lãng mượn sách

Vừa nêu lên khái niệm Thiên Đạo 8.5 này, tất cả mọi người có mặt đều yên tĩnh lại.

“Vị trí Thiên Đạo cũng không phải trò đùa, càng không phải do chúng ta chi phối, dự định. Dù là Đạo Tử huynh trước đó luôn miệng nói muốn tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, trên thực tế cũng không có niềm tin tuyệt đối có thể chứng đạo bất hủ, áp chế các Trường Sinh Giả khác trong Chư Thiên Vạn Giới… Cho nên, Thiên Đạo 8.5 này của cô, phải làm sao mới tạo ra được? Lấy cái gì để quyết định vị trí Thiên Đạo?” Đại sư Kim Cương tự bình tĩnh nói.

Hiện tại chấp niệm của hắn đã chặt đứt, đang nằm trong hình thức hiền giả vô dục vô cầu trong thời gian ngắn, cho nên lúc đối mặt với việc này, hắn tỉnh táo nhất.

Thiên Đạo cũng không phải xe riêng của bọn họ, không có khả năng nói cho ai lên thì kẻ đó có thể lên.

Đạo Tử cũng hỏi: “Hơn nữa, vì sao lại là “Thiên Đạo quá độ”, mà không phải trực tiếp trở thành Thiên Đạo thứ chín? Thiên Đạo bất hủ, ngươi phải làm sao mới có thể biến Thiên Đạo bất hủ thành “lâm thời”? Chỉ cần trở thành Thiên Đạo, chỉ cần không phải khống chế ý chí chủ quan của bản thân, trên lý luận không có loại khả năng “lâm thời” này đâu nhỉ?”

“Hơn nữa, rõ ràng cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo thứ chín đang tiến hành, Thiên Đạo thứ chín có thể sinh ra bất kỳ lúc nào… Lúc này, ngươi muốn tạo ra một Thiên Đạo 8.5 là có mưu đồ gì? Quên đi, ta chỉ muốn biết Thiên Đạo 8.5 này có thể giúp tộc nhân của ta cởi bỏ nguyền rủa trên người không?” Ma tôn thái cổ tám cánh tay kia lên tiếng.

Nó là “vực ngoại thiên ma” bảo lưu được thần trí còn sót lại trong Chư Thiên Vạn Giới. Nó muốn cởi bỏ nguyền rủa, chính là vì nguyền rủa khiến toàn tộc vực ngoại thiên ma mất trí, bị người tu luyện Chư Thiên Vạn Giới xem thành BOSS dã ngoại.

“Trở thành Thiên Đạo 8.5 này, có phải cần trả một cái giá khổng lồ không?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng một tay vuốt kiếm, thong thả nói: “Hơn nữa, cô muốn làm gì? Hoặc là nói… cô muốn nhờ Thiên Đạo 8.5 trợ giúp cô làm gì? Cô phải đối mặt với thứ gì?”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đưa ra vấn đề sắc bén nhất, một kim thấy máu. Hắn nhìn nhận vấn đề cũng thấu triệt nhất!

Vào thời điểm Thiên Đạo thứ chín sắp sinh ra, lại muốn tạo ra Thiên Đạo 8.5, khẳng định là bởi vì trong thời gian trống giữa Thiên Đạo thứ tám và Thiên Đạo thứ chín sẽ xảy ra chuyện cần “Thiên Đạo” xử lý.

“Các đạo hữu đừng gấp, để ta giải thích kỹ càng với mọi người.” Bóng dáng hư áo kia bắt đầu ngưng thực lại, sau mấy hơi, nó biến thành dáng vẻ một tiên tử.

Là dáng vẻ của “chết đến không thể chết lại tiên tử” Trình Cẩu Đản.

“Đầu tiên, “Thiên Đạo 8.5” mà ta nói cũng không phải là Thiên Đạo thật sự, quyền hạn và “đặc tính bất hủ” đều sẽ có hạn chế cực lớn… Cho nên, không có khả năng trở thành Thiên Đạo thứ chín. Chỉ có thể đảm nhiệm chức Thiên Đạo lâm thời, chấp hành một bộ phận quyền hành Thiên Đạo một đoạn thời gian trước khi Thiên Đạo thứ chín nhậm chức. Một khi Thiên Đạo thứ chín chứng đạo, vậy Thiên Đạo thứ 8.5 sẽ tự chủ thoái ẩn.” Trình Cẩu Đản tiên tử ngồi lên bàn tay pho tượng của mình, lên tiếng nói.

“Làm sao tạo ra?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng thong dong nói.

“Thiên Đình viễn cổ chi đạo… cùng với quyền hạn của Thiên Đế.” Trình Cẩu Đản lên tiếp đáp.

Bắc Phương Đại Đế: “Việc này, vì sao lại dính dáng tới Thiên Đình viễn cổ?”

Vì sao Thiên Đình viễn cổ của ta luôn gánh nồi?

“Xích Tiêu Tử, đậu mè, tâm ma của ta biến mất rồi! Ta đi gặp Tống Thư Hàng tiểu hữu.” Xích Tiêu kiếm đột nhiên chen miệng nói.

Xích Tiêu Tử vỗ nhẹ một chưởng lên người Xích Tiêu kiếm, để nó yên tĩnh lại. Không thấy bọn ta đang bàn chính sự ư?

Trình Lâm Tiên Tử mỉm cười, tiếp tục giải thích: “Bởi vì, Thiên Đình viễn cổ chi đạo hoàn mỹ chính là đạo mà Thiên Đạo đã chết dùng để bổ khuyết bản thân. Sau khi Thiên Đạo thứ tám đại chiến với Thánh Nhân Nho gia, bản thân có khuyết thiếu. Cho nên, nó bày ra “kế hoạch Thiên Đình viễn cổ” bổ khuyết bản thân. Mà thứ này, chính là thủ đoạn ảnh hưởng đến Thiên Đạo của chúng ta.”

Năm đó, nếu như không phải mấy người các cô giở trò nửa đường, phá rối đại kế hoạch Thiên Đình viễn cổ kia… Như vậy lúc trước, Thiên Đạo Cầu có thể đã bổ khuyết được bản thân.

“Còn có chuyện như thế?” Ma tôn thái cổ kinh ngạc nói.

“Mà kế hoạch Thiên Đạo 8.5 của chúng ta, chính là muốn lợi dụng một điểm này.” Trình Cẩu Đản tiên tử giải thích: “Bởi vì đại kế hoạch kia là thủ đoạn bổ khuyết bản thân của Thiên Đạo thứ tám… Vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, Thiên Đạo thứ tám bố trí một vài điều kiện phát động. Một khi đạt thành những điều kiện phát động này, như vậy “Thiên Đình viễn cổ chi đạo hoàn mỹ + Thiên Đế” sẽ tự động bị hấp thu, chuyển hóa thành một bộ phận của Thiên Đạo, từ đó bổ khuyết phần thiếu hụt của nó.”

Lúc nói đến đây, mọi người đã hiểu hết.

Nếu như Thiên Đạo thứ tám còn chưa sụp đổ, như vậy tổ hợp “Thiên Đình viễn cổ chi đạo hoàn mỹ + Thiên Đạo” sẽ trở thành bộ phận bổ khuyết thiếu hụt của Thiên Đạo thứ tám.

Nhưng bây giờ, Thiên Đạo Cầu đã sụp đổ, Thiên Đạo vô chủ.

Lúc này, nếu như tạo ra tổ hợp “Thiên Đình chi đạo + Thiên Đế” hoàn mỹ, phát động điều kiện Thiên Đạo Cầu lưu lại… như vậy Thiên Đế + Thiên Đình viễn cổ chi đạo sẽ bị hấp thu, trở thành một bộ phận của “Thiên Đạo”.

Trên lý luận mà nói, sau khí trở thành một góc của Thiên Đạo, thì có thể có được một bộ phận quyền hạn Thiên Đạo, thậm chí có thể có được một bộ phận tính chất bất hủ… xưng là Thiên Đạo 8.5 rất chuẩn xác!

“Nhưng mà, quá mạo hiểm.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng chậm rãi nói.

Không ai có thể cam đoan sau khi hấp thu đường lui do Thiên Đạo cầu lưu lại thì còn bảo trì được ý chí của mình hay không. Lỡ như bị xóa đi hết sạch, đơn thuần trở thành một bộ phận của Thiên Đạo, vậy cái gọi là Thiên Đạo 8.5 chính là lấy giỏ trúc múc nước.

“Cho nên, chúng ta cần mượn một ít thủ đoạn Thánh Nhân Nho gia lưu lại để trợ giúp nhiệm vụ này.” Trình Cẩu Đản tiên tử nhìn về phía Đạo Tử.

“Thủ đoạn lão sư lưu lại?” Đạo Tử suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Cô muốn mượn thủ đoạn “nuốt mất bộ phận tồn tại” kia của lão sư ư?”

Nếu như dùng thủ đoạn của Thánh Nhân Nho gia lưu lại bộ phận tồn tại của bản thân trước khi trở thành Thiên Đạo 8.5. Bộ phận còn lại bị hấp thu, trở thành Thiên Đạo.

Như vậy thì có thể cam đoan dù bị “xóa đi ý thức”, nhưng dựa vào bộ phận tồn tại lưu lại kia thì vẫn có thể khống chế Thiên Đạo 8.5 hành động như cũ.

Thủ đoạn “nuốt trọn bộ phận tồn tại” kia của Thánh Nhân Nho gia căn bản không nói phải trái. Sau khi nuốt vào thì ngay cả Thiên Đạo Cầu lúc đó tấn thăng Thiên Đạo xong cũng không cách nào trực tiếp thu hồi bộ phận thiếu hụt của mình, cứ vậy mang theo thiếu hụt chứng đạo bất hủ.

“Nhưng mà, loại năng lực kia của lão sư… cũng không lưu lại. Đây chẳng qua là năng lực thiên phú cá nhân của lão sư. Thậm chí trước khi quyết chiến với Thiên Đạo tiền nhiệm, không ai biết lão sư có loại thiên phú kia.” Đạo Tử lại nói.

Năm đó, cũng không ai có thể ép Thánh Nhân Nho gia thi triển loại thiên phú này… Dưới tình huống bình thường, đối thủ tới khiêu chiến Thánh Nhân Nho gia đều bị Thánh Nhân Nho gia đơn phương treo lên đánh, đập nổ. Cửa không gian vừa mở đã trực tiếp khóa chặt tin tức của địch, thiết quyền tri thức đập lung tung một trận trong cánh cửa không gian là có thể giải quyết trên sáu mươi phần trăm địch nhân.

…

Hiện thế.

Tống Thư Hàng tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao tiến vào phân đoạn mấu chốt.

Đạo văn cửu chuyển đã hoàn thành 90%.

Lúc này, trong “mạng chat Tu Chân” truyền đến tin nhắn của một vị tiền bối.

[Tri âm – Virus gây bệnh] Cuồng Đao Tứ Lãng: “Thư Hàng, có đó không?”

“Có, Tam Lãng tiền bối, có chuyện gì ư?” Tống Thư Hàng hỏi. Tam Lãng tiền bối, hiếm khi lại chủ động tìm hắn.

“Ta muốn tìm ngươi mượn sách.” Cuồng Đao Tứ Lãng trả lời.

“Tìm ta mượn sách? Sách gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, trên người hắn có thứ gì trông giống sách à?

Tống Thư Hàng rất tự hiểu mình, thư tịch liên quan đến “phương diện tu chân” trên người hắn cũng không nhiều.

Hơn nữa, cơ bản cũng không lấy ra được.

Sách hắn có, các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 cơ bản cũng có, còn phong phú hơn hắn.

Chẳng lẽ muốn tìm hắn mượn “Mô phỏng 5 năm thi đại học 3 năm?”

Chương 2891: Ngươi mới là tiền bối!

Không có biện pháp, lúc Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối muốn mượn sách của hắn, trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có thể nghĩ đến những quyển sách không thuộc về tu chân giới kia.

[Tri âm _ Virus gây bệnh] Cuồng Đao Tứ Lãng: “Nho Điển.”

“Ta có thứ đồ chơi này à?” Tống Thư Hàng sửng sốt mấy giây.

Chốc lát sau hắn đột nhiên nhớ ra.

Ta thật sự có thứ đồ chơi như thế!

Hắn nhớ tới pháp khí Thánh Nhân Nho gia bị Thiên Đạo Cầu khóa kín trong trụ phong ấn – Nho Điển!

Về phần vị trí cất giấu Nho Điển, là do lúc trước hắn thắng được thông qua nghi thức đánh cược với đại lão quả cầu béo phân thân acc nhỏ!

“Tam Lãng tiền bối, hiện tại Nho Điển quả thật ở trong tay ta, nhưng nó vẫn còn ở trong trụ phong ấn, vẫn chưa cởi bỏ. Ta còn cần chút thời gian cởi bỏ phong ấn… Ngoài ra, kỳ thực Nho Điển không phải đồ của ta, nó là bảo vật Nho gia.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Yên tâm đi, phương diện Nho gia, ta có thể nhờ Vân Tước Tử tiền bối đánh tiếng với Nho gia, tin rằng Nho gia sẽ bằng lòng cho cô ấy phần mặt mũi này, mượn Nho Điển một chút. Về phần phong ấn, Thư Hàng tiểu hữu ngươi có thể nhanh chóng giải phong hay không?” Cuồng Đao Tam Lãng trả lời: “Xin ngươi đấy ~”

“Tam Lãng tiền bối ngươi cũng nói đến cỡ này rồi, bên này ta cũng sẽ tận lực.” Tống Thư Hàng đáp: “Đúng rồi, hiện tại bọn ta đang ở Mộng giới, Tam Lãng tiền bối ngươi cho ta tọa độ, ta kéo ngươi qua nhé?”

“Không cần, ta cũng ở phụ cận. Ta qua tìm ngươi nhanh thôi… Vừa hay, ta cũng muốn gặp ngươi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Được ~ Tam Lãng tiền bối sau khi ngươi đến Mộng giới thì đi thẳng đến tọa độ của Vân Tước Tử tiền bối. Ta sẽ tụ họp với ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi kết thúc trò chuyện với Tam Lãng tiền bối, Tống Thư Hàng lên tiếng: “Tạo Hóa Tiên Tử, có chuyện muốn thương lượng với cô một chút.”

Tạo Hóa Tiên Tử hiện lên: “A ngốc?”

“Là thế này, có tiền bối muốn mượn ta quyển sách.” Tống Thư Hàng chuyển động ý nghĩ, cuốn lấy cây trụ phong ấn kia từ thế giới hạch tâm ra,

Tạo Hóa Tiên Tử: “Ê a la ~ a Tống?”

“Ừm, là Tam Lãng tiền bối, hắn muốn mượn Nho Điển.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử: “! ! !”

Cô chui ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng, ôm lấy trụ phong ấn, lắc đầu thật mạnh.

“Tam Lãng tiền bối nói hắn bằng lòng thông qua Vân Tước Tử tiên tử để mượn sách của Nho gia. Cho nên ta muốn hỏi thăm ý kiến của cô. Dù sao, quyển Nho Điển này là của Nho gia các cô.” Tống Thư Hàng giải thích.

Nếu như Tạo Hóa Tiên Tử không bằng lòng, vậy hắn cũng chỉ đành từ chối Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Sau khi nghe đến Vân Tước Tử, Tạo Hóa Tiên Tử cau mày suy tư.

Dường như cô có vẻ rất xoắn xuýt.

Sau một lúc lâu, cô tuột xuống trụ phong ấn, dựng thẳng một ngón tay với Tống Thư Hàng, sau khi suy nghĩ chốc lát, cô lại tăng thêm hai ngón tay.

“Ba ngày ư? Ta sẽ dặn dò Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ta thay mặt Tam Lãng tiền bối cảm ơn cô, Tạo Hóa Tiên Tử.”

“Lãng ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử ngẩng đầu lên.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười, mái tóc trên đầu lại ngưng tụ ra càng nhiều “bàn tay bím tóc”, rơi trên trụ phong ấn Nho

Điển.

Trong chốc lát, hào quang Dưỡng Đao thuật bùng sáng lên.

Theo sự đề thăng của thực lực cảnh giới, bí pháp "biện đao cửu trảm" của Bá Tống trở nên càng thêm mạnh mẽ, tương tự, bí pháp "tình yêu giá rẻ" cũng càng trở nên khủng bố!

Mỗi một giây đều có mấy nghìn phát Dưỡng Đao thuật đồng thời rơi trên trụ phong ấn.

Trên trụ phong ấn nhanh chóng nhuộm một tầng hào quang thần khí bảy màu.

Đổi lại là Tống Thư Hàng trước kia, ít nhất phải một ngày một đêm mới có thể mở trụ phong ấn này ra. Nhưng hiện tại, trong mấy phút ngắn ngủi, trụ phong ấn này đã bắt đầu không kiên trì nổi.

Tối đa mười phút… trụ phong ấn có thể phong ấn chúa tể Cửu U bèn biến thành diện mạo của Tống Thư Hàng.

"Làm phiền mở giúp khung cửa sổ nho nhỏ." Tống Thư Hàng nói với trụ phong ấn.

Trong lúc nói chuyện, lại là một trăm phát Dưỡng Đao thuật rơi xuống.

Trên trụ phong ấn bảy màu, một chỗ hở lớn cỡ quyển sách từ từ mở ra.

Bàn tay bím tóc của Tống Thư Hàng thò vào, dễ dàng lấy pháp khí Nho Điển của Thánh Nhân Nho gia ra ngoài.

"Cảm ơn." Tống Thư Hàng nói, sau đó hắn đưa trụ phong ấn vào thế giới hạch tâm lần nữa. Vận dụng tốt thứ này thì có thể hố tồn tại cấp chúa tể Cửu U!

Sau khi vừa lấy Nho Điển ra, chính khí cuồn cuộn khuếch tán từ pháp khí, tựa như một lĩnh vực bao trùm phương viên vạn dặm.

Một vài tà ma Cửu U trong Mộng giới phát ra tiếng kêu "xi xi", bị chính khí áp chế, không cách nào động đậy.

Trong lĩnh vực này, chỉ có da đen Tử đặc thù là có thể tự nhiên hành động.

Tạo Hóa Tiên Tử duỗi tay nhận lấy Nho Điển từ trong tay Tống Thư Hàng, đầu ngón tay tỉ mỉ vuốt ve trên sách.

Nét mặt cô tràn đầy vẻ hoài niệm.

Xem vật nhớ tình, hẳn là cô đang nhớ tới Thánh Nhân Nho gia.

“Hi ~ Thư Hàng, ta tới rồi.” Trên bầu trời vang lên giọng của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Cuồng Đao Tam Lãng ngầu lòi thu đao, hạ xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

“Tam Lãng tiền bối, đã lâu không gặp.” Hiện tại Tống Thư Hàng đang tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng đao, động tác không thể quá lớn.

“Đã lâu không gặp, Thư Hàng. Gần đây ngươi chết mấy lần?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Tam Lãng tiền bối, ngươi đang nói tiếng người ư?

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nói với Tạo Hóa Tiên Tử: “Tạo Hóa Tiên Tử, chúng ta không cho mượn nữa, mau thu hồi Nho Điển!”

“Sao lại không khống chế được cái miệng này của mình nhỉ.” Cuồng Đao Tam Lãng thởi dài nói: “Xin lỗi, Thư Hàng. Là Lãng mỗ ta sai rồi!”

“Vậy còn tạm được.” Tống Thư Hàng nháy mắt ra dấu.

Tạo Hóa Tiên Tử lưu luyến không rời giao Nho Điển cho Tam Lãng: “Tam ngốc ngốc ~”

“Ba ngày ư? Đủ rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng mỉm cười nói.

Vũ Nhu Tử da đen: “! ! !”

Bia đá đạo hữu: “! ! !”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “! ! !”

Trừ Tống Thư Hàng ra, thế mà Cuồng Đao Tam Lãng cũng có thể nghe hiểu ngôn ngữ đặc thù của Tạo Hóa Tiên Tử?

Chẳng lẽ… đây chính là ám hiệu đặc thù của giới tìm đường chết ư? Chỉ có người có trị số tìm chết đạt đến cảnh giới nhất định mới có thể lĩnh ngộ?

“Tam Lãng tiền bối, ngươi muốn mượn Nho Điển làm gì? Cần giúp đỡ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng nhận lấy Nho Điển, nói: “Mượn quyển

Nho Điển này, chủ yếu là vì giúp một vị cố nhân một vấn đề nhỏ. Chính ta có thể xử lý, Thư Hàng ngươi không cần lo lắng. Việc này, cảm ơn ngươi.”

“Sắp qua năm mới rồi, Tam Lãng tiền bối lúc qua năm ngươi nhớ phát cho ta một bao lì xì to là được.” Tống Thư Hàng nhắc nhở. Lễ mừng năm mới đầu tiên trong nhóm Cửu Châu số 1, tên newbie quá thời hạn như hắn vẫn hy vọng có thể nhận được vài bao lì xì năm mới.

“Ngươi có biết xấu hổ không? Ngươi đường đường một Kiếp Tiên, năm mới không phát bao lì xì cho bọn ta cũng thôi đi, trái lại còn muốn đòi lì xì của ta?” Cuồng Đao Tam Lãng nói lại nói, rồi bắt đầu trở nên bi thương.

“Nhưng ngươi là tiền bối mà.” Tống Thư Hàng còn muốn tranh thủ cho mình một chút.

“Tống tiền bối, ngươi mới là tiền bối của Tam Lãng ta.” Cuồng Đao Tam Lãng ôm quyền với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Vì một bao lì xì, đến nông nỗi này ư?

Cuồng Đao Tam Lãng duỗi tay, dùng một loại thủ pháp lật sách tao nhã, nhẹ nhàng lật Nho Điển, sau đó vẫy tay nói: “Tống tiền bối, gặp lại sau.”

Bên cạnh.

Tạo Hóa Tiên Tử lẳng lặng nhìn tư thế lật sách của Cuồng Đao Tam Lãng, lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, đột nhiên bắt đầu trầm mặc.

Chương 2892: Ma âm! Ma âm đáng sợ!

“Dù chỉ cho mấy khối linh thạch lì xì cũng được mà ~” Tống Thư Hàng nhìn bóng dáng Tam Lãng tiền bối đi xa, trong lòng đặc biệt tủi thân.

Chỉ vì mấy khối linh thạch, vậy mà ngay cả thân phận “tiền bối” này Tam Lãng tiền bối cũng không cần.

Đến nỗi này ư? Đến nỗi này ư!

“Không phải vấn đề mấy khối linh thạch, là vấn đề tôn nghiêm.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở: “Người ta là một Linh Hoàng ngũ phẩm lại phát lì xì cho một Kiếp Tiên cửu phẩm sắp bước vào “Trường Sinh Giả non” ngay lập tức như ngươi, ngươi không cần mặt mũi, nhưng người ta cần.”

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối. Lễ mừng năm mới năm nay, trong nhóm Cửu Châu số 1, e rằng chỉ có một bao lì xì của Bạch tiền bối.

Trừ cái đó ra, hẳn là chỗ Bạch tiền bối two, tiền bối ba mắt, cha Cẩu Đản có thể xin được bao lì xì.

Sau khi Bạch tiền bối đang gặm bánh bao nhìn thấy ánh mắt “tủi thân” kia của Tống Thư Hàng thì hơi ngẩn ra.

Sau đó hắn lấy ra một túi bánh bao từ trong pháp khí không gian của mình, nói: “Muốn à? Rất nhiều loại nhân bánh. Nhân tâm ma, nhân thiên kiếp, nhân tà vọng… Ta đề cử rót canh vào nhân tà vọng, hỗn hợp nước canh + tà vọng thích hợp hớp một miếng.”

“Tác phẩm mới của Biệt Tuyết Tiên Cơ ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu: “Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa làm xong đã lặng lẽ cho ta.”

Tống Thư Hàng: “Không có phần của ta ư?”

Rõ ràng tiến hành thực nghiệm tại thế giới hạch tâm của hắn; rõ ràng phần lớn các loại nguyên vật liệu như tà vọng, tâm ma, thiên kiếp đều do hắn cung cấp; rõ ràng ngay cả thủ pháp xử lý tâm ma và thiên kiếp đều do hắn đưa… Vì sao làm xong bánh bao lại không có phần của hắn?

“Ừm, Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ chuẩn bị phần của ta.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm ra: “Sở Sở, cho ta mười cái bánh bao nhân Biệt Tuyết Tiên Cơ!”

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “…”

Ngươi nói cái gì?

Có tin mấy ngày nữa ta đẩy ra bánh bao nhân Bá Tống và bánh bao nhân đồ đệ Bá Tống – Sở Sở hay không?

…

…

Một bên khác.

Cuồng Đao Tam Lãng mang theo Nho Điển, đầu tiên là ngự đao đi đến bên cạnh thế giới thụ.

Đệ tử dự bị thụ yêu Mễ Lộ Lộ của Tống Thư Hàng bây giờ đã trở thành vật dẫn cho thế giới thụ Mộng giới, trên ngọn cây của Mễ Lộ Lộ, Thất Tu Thánh Quân, Linh Điệp Thánh Quân dần tỉnh lại.

Dưới sự trợ giúp của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, bọn họ đã thành công gửi nhờ nguyên thần vào hư không, cũng thành công chiếu hình nguyên thần vào nhục thân tại hiện thế.

Ở cảnh giới bát phẩm đã thành công gửi nhờ nguyên thần vào hư không, tương lai bình cảnh tấn thăng Kiếp Tiên cửu phẩm của bọn họ đã bị phá vỡ. Từ bát phẩm tấn thăng đến cửu phẩm chỉ là vấn đề tích lũy đối với hai vị.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ngáp một cái tỉnh lại.

Lúc cô vừa mở mắt bèn nhìn thấy bóng dáng Cuồng Đao Tam Lãng ôm một quyển sách lớn.

“Ể? Tam Lãng ngươi lại có lúc đọc sách ư?” Vân Tước Tử cả kinh nói, một Tam Lãng thích đọc sách có phong cách chênh lệch quá xa với trong ký ức của cô!

“Vân Tước Tử tiền bối, ta cũng là thiên tài có thiên phú độc lập nghiên cứu pháp thuật mới.” Cuồng Đao Tam Lãng ngầu lòi nói: “Hơn nữa, tri thức chính là sức mạnh. Chỉ cần sách trong tay nặng trịch, cứng rắn, đủ mạnh, như vậy không ai có thể lông tóc vô thương sau khi bị tri thức của ta nện vào.”

Thất Tu Thánh Quân: “…”

“Ngủ mấy ngày liền, có chút nhàm chán.” Vân Tước Tử dụi mắt: “A Bạch và Thư Hàng tiểu hữu đâu?”

“Nhìn tin tức trên vòng bạn bè của Vũ Nhu Tử, trước đó bọn họ đi làm nổ hằng tinh chơi rồi, hiện tại đang là đoạn kết.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Linh Điệp Thánh Quân: “! ! !”

Con gái ta chạy đi dẫn nổ hằng tinh?

Tim gan Linh Điệp Thánh Quân lại đập nhanh mấy nhịp.

Còn có Tam Lãng, mau câm miệng! Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi đừng nói nữa!

“Dẫn nổ hằng tinh chơi? Làm sao mà nổ được?” Vân Tước Tử tiên tử nghi hoặc nói.

“Không biết, hơn nữa ta cũng không dám chơi.” Cuồng Đao Tam Lãng dựng thẳng ngón cái nói: “Lãng mỗ ta, tuyệt đối không đi làm chuyện chắc chắn chết.”

“Đi thôi!” Thân hình Vân Tước Tử đột nhiên vọt lên, tóc dài màu lam như áo choàng tung bay.

Cô duỗi tay túm lấy Tam Lãng, giữa ngón tay có một kiện pháp khí lóe sáng.

Ngay sau đó, thân hình cô và Tam Lãng biến mất trong Mộng giới, độn về phía thế giới khác.

“A a a ~” Trong mơ hồ còn nghe được tiếng kêu thảm kinh hoảng của Cuồng Đao Tam Lãng.

Sau khi Linh Điệp Thánh Quân hơi sửng sốt thì nói với Thất Tu Thánh Quân: “Thất Tu đạo hữu, ta đi xem con gái ta một chút.”

“Cùng đi đi, ta cũng muốn xem rốt cuộc Bạch đạo hữu và Thư Hàng đang làm gì, ngay cả hằng tinh cũng bị bọn họ chơi nổ.” Thất Tu Thánh Quân cũng có chút hoảng hốt.

…

Trong một mảnh tinh vực nào đó tại hiện thế.

Vân Tước Tử dẫn Tam Lãng cấp tốc phi hành trong tinh vực.

Cuồng Đao Tam Lãng ôm quyển Nho Điển kia, lúc đến một vị trí nào đó, hắn ném nhẹ quyển Nho Điển kia ra ngoài.

Tiện thể, hắn còn thêm một câu “pháp thuật nhắn lại” trên quyển Nho Điển kia.

“Ể? Ngươi không cần quyển sách kia nữa ư?” Vân Tước Tử nghi hoặc truyền âm hỏi.

Cô cảm ứng được khí tức Thánh Nhân Nho gia từ trên quyển sách kia.

“Không phải không cần, mà là dựa theo ước định, giúp cố nhân một chuyện nhỏ. Ba ngày sau, Nho Điển sẽ tự trở về chỗ của Thư Hàng.” Cuồng Đao Tam Lãng trả lời.

“Thế mà ngươi lại có bạn thân còn sống?” Vân Tước Tử kinh ngạc nói: “Đều nói vật họp theo loài, có thể trở thành bạn thân của ngươi lại có thể sống đến tận giờ, sinh mệnh lực thật ngoan cường!”

Cuồng Đao Tam Lãng: “? ? ?”

Vân Tước Tử tiền bối có phải cô đang trào phúng ta không?

“Đi thôi, chúng ta đi nghiên cứu hằng tinh.” Tâm tình Vân Tước Tử rất tốt, kéo Cuồng Đao Tam Lãng tiến tới.

“Chờ một chút, ta lắp pháp khí hồi sinh trước đã.” Cuồng Đao Tam Lãng tuyệt vọng nói: “Một Linh Hoàng ngũ phẩm như ta, vừa đụng đến hằng tinh sẽ tan chảy mất thôi.”

…

Trong hư không.

Nho Điển chậm rãi lơ lửng trong hư không.

Chốc lát sau, quyển Nho Điển này tự hành động.

Nho Điển phá vỡ không gian, khóa chặt một luồng khí tức, trực tiếp tiến hành bước nhảy không gian.

Trong thế giới không gian tổng bộ [liên minh Thiên Đạo nhất định phải rớt đài].

Đạo Tử đang thảo luận tính khả năng của việc tái hiện năng lực thiên phú Thánh Nhân Nho gia với mấy vị minh hữu.

“Tóm lại, muốn tái hiện loại thiên phú kia của lão sư là không thể nào. Nguyên lý của loại năng lực thiên phú kia là gì, vận chuyển thế nào, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả. Lão sư chỉ dùng thiên phú kia một lần lúc chống lại Thiên Đạo đời trước. Thậm chí sau khi sự việc xảy ra ta mới biết được chuyện này.” Đạo Tử lắc đầu nói.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên không gian trước mặt hắn sụp đổ.

Một quyển thư tịch vừa dày vừa nặng bỗng nhiên chui ra từ trong không gian, nện lên mặt hắn.

“Kẻ nào đánh lén? Thật tiểu nhân!” Đạo Tử phẫn nộ nói.

Trình Cẩu Đản bên cạnh Diệp Tư cũng hơi sững sờ. Không gian này rất đặc thù, thế mà lại có người khóa chặt Đạo Tử, còn dùng công kích ịn lên mặt hắn?

Hơn nữa, Đạo Tử lại không tránh được?

“Đây là sách gì?” Lực chú ý của Diệp Tư lại nằm trên quyển sách này, trông quyển sách này có vẻ rất thú vị, cô muốn xem một chút.

Đạo Tử tiếp được quyển sách ịn trên mặt hắn, đột nhiên sắc mặt khẽ động.

“Nho Điển? Vì sao nó lại ở chỗ này?” Giọng điệu của Đạo Tử trở nên run rẩy.

Hơn nữa, dường như trên quyển sách này còn có pháp thuật nhắn lại!

Hắn vội vươn tay nhấn một cái trên Nho Điển.

“Khụ ~ bên dưới là lời nhắn lại: Tam ngốc ngốc ~” Một đại lão gia nhéo cổ họng phát ra ma âm nũng nịu, rót não mà đến!

Chương 2893: Lời nhắn lại của Thánh Nhân

Có một nháy mắt, trong lòng Đạo Tử dâng lên xung động muốn chọi mạnh Nho Điển xuống đất.

Nhưng cân nhắc đến việc quyển sách này là pháp khí của lão sư, là Nho Điển vô cùng quan trọng của Nho gia, Đạo Tử gắng gượng nhịn xuống xung động chọi sách.

Nhưng âm thanh nũng nịu "Tam ngốc ngốc" đáng sợ kia vẫn như ma âm rót não, không ngừng vang vọng trong đầu hắn.

Ai đây, nhéo cổ họng nũng nịu hô, quả thực đáng sợ.

"Có ý gì?" Đại sư Kim Cương tự bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Hắn cảm thấy trong một câu "tam ngốc ngốc" này có thâm ý gì đó, có thể là một loại mật mã nào đó.

"Làm sao ta biết?" Đạo Tử đáp.

Cứ cảm thấy như đang mắng người.

"Là ai giao quyển Nho Điển này cho ngươi?" Bắc Phương Đại Đế nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng không biết!" Đạo Tử cười khổ nói.

"Vậy quyển Nho Điển này tới từ vị trí nào? Nó tập trung vào ngươi mà đến nhỉ." Ma tôn thái cổ tám tay hỏi.

"Ta không nhìn rõ!" Đạo Tử ngẩng đầu nhìn trời.

"Sao hỏi gì ngươi cũng không biết hết vậy?" Xích Tiêu kiếm nói.

Đạo Tử: "…"

Ta cũng rất tuyệt vọng mà!

Ta cũng không muốn bản thân trở thành kẻ hỏi gì cũng không biết, ta cũng muốn lộ vẻ bác học một chút, nhưng ta thật sự không biết!

"Nho Điển, trước kia hẳn là ở chỗ Thư Hàng." Lúc này, Diệp Tư lên tiếng nhắc nhở.

Bắc Phương Đại Đế: "Như vậy là Thư Hàng tiểu hữu đưa Nho

Điển qua đây?”

“Không phải, Thư Hàng cũng không biết nơi này.” Diệp Tư lắc đầu, sau đó cô lại nhắc nhở: “Ngoài ra, ta đoán “tam ngốc ngốc ~” hẳn là ngữ hệ của Tạo Hóa Tiên Tử.”

“Không thể nào, giọng của sư muội ta mới không khó nghe như vậy.” Đạo Tử lập tức bảo vệ sư muội nhà mình, Chư Thiên Vạn Giới ai không biết tiểu sư muội mà Thánh Nhân Nho gia thu nhận cuối cùng có được âm thanh của tự nhiên?

“Ta nói là “ngữ hệ”, chỉ là tiếng hô ra lúc nhéo cổ họng này nghe thật kỳ cục.” Diệp Tư nói: “Đạo Tử tiền bối hẳn là ngươi có chú ý đến Tạo Hóa Tiên Tử, cho nên… ngươi hẳn biết Tạo Hóa Tiên Tử hiện tại không nói tiếng người.”

“Tiểu Diệp Tư nói như vậy, ta mới phản ứng được… đây quả thật là ngữ hệ của Tạo Hóa Tiên Tử, vậy Đạo Tử hẳn là nghe hiểu nhỉ?” Xích Tiêu kiếm nói.

Đạo Tử: “…”

Ta nghe không hiểu!

Ta hoàn toàn nghe không hiểu đám “ngốc ngốc, ê a a, ya la sa” kia của sư muội rốt cuộc là ý gì!

Sư muội ta không nói tiếng người, ta cũng rất tuyệt vọng!

Lúc này, Diệp Tư mở to mắt, nói: “Ta vừa đồng bộ với tin tức của linh quỷ phân thân trên người Thư Hàng… là Tam Lãng tiền bối vừa mượn đi Nho Điển từ chỗ Thư Hàng.”

“Là tên đàn ông đáng sợ kia ư? Ta khắc sâu ấn tượng về hắn.” Xích Tiêu kiếm nói: “Đây chính là một virus gây bệnh, Đạo Tử lát nữa ngươi nhớ khử khuẩn.”

Đạo Tử: “…”

Là tiểu đạo hữu bị Vân Tước Tử sư tổ nhìn trúng gần đây ư?

Trên thực tế, dù trải qua vô số đả kích, Nho gia vẫn luôn quan tâm tin tức của Vân Tước Tử. Dù sao, cô chính là thầy của Thánh Nhân.

“Chẳng lẽ là Vân Tước Tử sư tổ bảo hắn giao quyển sách này cho ta ư?” Đạo Tử chậm rãi nói.

Hắn đưa tay lật quyển Nho Điển này của lão sư.

Nho gia vẫn luôn quan tâm tới Vân Tước Tử, cho nên Đạo Tử biết rõ chỗ đặc thù của Vân Tước Tử hơn bất kỳ kẻ nào.

Tất cả chuyện không có khả năng, nếu là Vân Tước Tử làm, vậy đều có thể hiểu được.

Cô là tồn tại mang vô số bí mật trên người.

[Vào lúc này, Vân Tước Tử sư tổ giao quyển Nho Điển này cho ta, chẳng lẽ là vì… nó có ích với ta?] Đạo Tử không ngừng lật quyển Nho Điển này.

Cuối cùng khi lật đến trang cuối, hắn đột nhiên nhìn thấy một lời nhắn lại.

Trước đó câu nhắn lại này vẫn luôn trong trạng thái “ẩn giấu”, mãi cho đến khi Đạo Tử lật đến trang cuối của Nho Điển, câu nhắn lại này mới hiện lên.

“Đây là bút tích của lão sư.” Giọng Đạo Tử khó nén vẻ kích động.

[Lúc con nhìn thấy lời nhắn lại này, nói rõ Nho Điển đã thuận lợi rơi vào tay con.]

[Ta đã bố trí một vài đường lui cho con và các sư đệ của con.]

[Chỉ là những đường lui này có thể sẽ có chỗ thiếu hụt. Cho dù là ta cũng không có khả năng thôi toán ra tương lai hoàn chỉnh.]

[Những chỗ thiếu hụt này có thể sẽ dẫn đến việc hồi sinh không hoàn chỉnh.]

[Tin rằng lúc mở ra trang cuối cùng của Nho Điển, con đã tìm được đáp án.]

[Cho nên, cuối cùng của cuối cùng, Đạo Tử… ta giao các sư đệ của con cho con.]

Đoạn thoại này có chút không liên tục.

Hiển nhiên lúc Thánh Nhân viết xuống đoạn lời thoại này đã sửa đổi hết lần này tới lần khác, xóa rồi viết lại.

Thậm chí, mỗi một câu nhắn lại đều là viết ra sau khi Thánh Nhân thôi diễn nhiều lần.

“Đường lui lão sư lưu lại cho bọn con ư?” Đạo Tử đau xót trong lòng.

Hắn nghĩ tới mấy vị sư đệ trong thế giới Kim Liên Nho gia hiện tại, hồi sinh của mấy vị sư đệ cũng không hoàn mỹ, có thiếu hụt. Thời gian của bọn họ không nhiều lắm.

Cũng may Tống Thư Hàng cho mượn đôi “con ngươi lưu ly” đặc thù kia của chính hắn, giúp kéo dài quá trình tiêu tán của các sư đệ ở trình độ lớn nhất.

Tất cả những thứ này đều giống như suy đoán của lão sư.

Mặc dù hồi sinh, nhưng hồi sinh có thiếu hụt.

Lão sư năm đó đã thôi toán “tương lai” đến loại trình độ này ư?

Cứ cảm thấy… dường như có người nhắc nhở chuyện tương lai với lão sư. Hoặc là, lão sư đã “nhìn” được tương lai?

Mà lời nói cuối cùng.

“Giao các sư đệ cho con ư.” Đạo Tử duỗi tay vuốt nhẹ Nho Điển.

Đúng vậy, đáp án ở ngay trước mắt hắn.

Thiên Đạo đời 8.5.

Dù chỉ là Thiên Đạo quá độ ngắn ngủi, không có quyền hành Thiên Đạo hoàn chỉnh, không có bất hủ hoàn chỉnh. Nhưng nếu chỉ giải quyết “chỗ thiếu hụt trong hồi sinh” của mấy sư đệ mình, có lẽ có thể làm được.

Mà trong nháy mắt khi Đạo Tử khép Nho Điển lại, trong lúc mơ hồ hắn cảm nhận được một năng lực hiện lên trên Nho Điển. Chính là thiên phú “cắn nuốt tồn tại” mà lão sư Thánh Nhân Nho gia của hắn lưu lại.

“Khế ước chứng đạo Thiên Đạo đời 8.5 đã đến rồi.” Đạo Tử ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy vẻ kiên nghị.

Các sư đệ và sư muội, cứ để con bảo vệ!

“Năng lực thiên phú “cắn nuốt tồn tại” của Thánh Nhân Nho gia ở ngay trong quyển Nho Điển này. Trình Lâm Tiên Tử, ta bằng lòng trở thành Thiên Đạo đời 8.5.” Đạo Tử trầm giọng nói.

“Lời nhắn lại của Thánh Nhân Nho gia… Lẽ nào Thánh Nhân Nho gia thôi toán được một bước này trong tương lai ư?” Bên cạnh, Xích Tiêu Tử đạo trưởng gõ nhẹ Xích Tiêu kiếm, chậm rãi nói.

Không hổ là tồn tại “rất trâu” trong lời đồn, tại thời đại viễn cổ đã thôi diễn đến một bước này!

“Thánh Nhân rất trâu, danh bất hư truyền.” Đại sư Kim Cương tự tâm phục khẩu phục.

“Dù đã từng bại trong tay hắn, nhưng hắn là kẻ duy nhất khiến ta tâm phục khẩu phục.” Ma tôn thái cổ tám tay nói. Vì cứu tộc nhân của mình, hiển nhiên hắn đã từng tranh đoạt vị trí Thiên Đạo.

Mà người từng tranh đạo vị trí Thiên Đạo, tự nhiên đã từng bị Thánh Nhân Nho gia đè xuống đất chà đạp.

“Sẽ có nguy hiểm.” Bóng dáng Trình Cẩu Đản lên tiếng.

“Ta bằng lòng gánh chịu.” Đạo Tử gật đầu nói: “Sau khi trở thành Thiên Đạo đời 8.5, cô cần ta giúp cô đối mặt với cái gì?”

Chương 2894: Kỳ thật, ta là hoa đã có chủ!

Bản thân Đạo Tử là vì cứu sư đệ, sư muội của mình.

Ma tôn thái cổ tám tay là vì cởi bỏ nguyền rủa trên người tộc nhân mình.

Mà hứng thú của bản thân Xích Tiêu Tử đạo trưởng chính là giúp đỡ một đời Thiên Đạo thượng vị.

Như vậy, mấy người Trình Lâm Tiên Tử phí hết tâm tư thúc giúc "kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5" lại có tâm nguyên gì?

"Chờ sau khi Đạo Tử đạo hữu chứng Thiên Đạo đời 8.5, ta hy vọng đạo hữu ngươi có thể giúp ta giải thoát bạn ta khỏi trói buộc của "Thiên Đình viễn cổ chi đạo"." Trình Cẩu Đản trả lời.

Bây giờ, trong các thành viên Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ, vẫn còn vài vị đang trong trạng thái hóa đá, bị Thiên Đình chi đạo trói buộc.

Hiện tại Thiên Đạo sụp đổ, ngay cả Thiên Đế cũng bày cục, tự mình hóa đạo tiêu tán. Muốn giúp bạn bè Thiên Đình hóa đá thoát thân, chỉ có thể nhờ quyền hành Thiên Đạo giúp đỡ.

"Ta hiểu rồi." Đạo Tử gật đầu nói.

Hắn và Trình Lâm Tiên Tử, Tống đầu gỗ hợp tác không phải ngày đầu tiên, biết bọn họ vẫn luôn cố gắng giúp nhóm bạn tốt trong Thiên Đình viễn cổ thoát thân hồi sinh khỏi Thiên Đình chi đạo.

Mục tiêu này của Trình Lâm Tiên Tử tương tự với chấp niệm của ma tôn thái cổ tám tay, cũng là vì giải cứu người mà bản thân quan tâm.

Mục tiêu và chấp niệm tương tự luôn có thể dễ dàng gợi nên đồng tình.

"Nếu mục tiêu của mọi người đều đã định ra, như vậy… chừng nào bắt đầu kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5?" Đạo Tử lên tiếng.

Hắn có chút không kịp chờ đợi muốn chứng đạo Thiên Đạo đời

8.5 rồi bổ khuyết đầy đủ chỗ thiếu hụt của sư đệ, sư muội mình.

Ma tôn thái cổ tám tay cũng không kịp chờ đợi: “Ta cảm thấy kế hoạch này nên bắt đầu càng nhanh càng tốt. Trình Lâm Tiên Tử, kế hoạch này cần bọn ta làm gì không?”

“Đương nhiên là cần, kế hoạch này phải dựa vào mọi người đồng tâm hiệp lực… Nếu không dựa vào sức một mình ta thì không cách nào hoàn thành trong thời gian ngắn.” Trình Cẩu Đản tiên tử lên tiếng: “Chỉ là khiến Thiên Đình viễn cổ chi đạo chuyển hóa thành trạng thái hoàn mỹ cần tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực.”

“Nói cách khác, đầu tiên chúng ta phải cố gắng hết sức bổ khuyết Thiên Đình viễn cổ ư?” Đạo Tử gõ nhẹ lên Nho Điển, trong đầu nghĩ đến nhóm “mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ” mà Nho gia cất giữ kia.

Dưới tình huống tất yếu, hắn có thể đứng ra lấy “mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ”… so với mười ba Kiếp Tiên Nho gia, còn có sư muội, tầm quan trọng của mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đương nhiên thấp hơn một ít.

“Ta có một nghi vấn.” Lúc này, đại sư Kim Cương tự đột nhiên lên tiếng: “Tống đạo hữu và Trình đạo hữu, trong kế hoạch này, vì sao người “chứng đạo” cuối cùng không phải cô? Mà muốn kéo lên người Đạo Tử đạo hữu?”

“Bần đạo cũng có nghi hoặc này.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhìn Trình Lâm Tiên Tử nói: “Trong kế hoạch cần “Thiên Đình viễn cổ chi đạo hoàn mỹ + Thiên Đế”, mà Tống đạo hữu và Trình Lâm Tiên Tử, giờ đây các ngươi đang chấp chưởng thân phận “Thiên Đế” nhỉ? Cho nên… kế hoạch này, cần gì bỏ gần tìm xa, ngược lại muốn để Đạo Tử chứng đạo?”

“Có phải trong đó tiềm ẩn nguy cơ càng lớn không?” Bắc Phương Đại Đế lên tiếng.

“Dù cho có tiềm ẩn nguy cơ, Tống đạo hữu và Trình tiên tử, các ngươi cứ nói ra. Yên tâm, dù nguy cơ này có lớn, ta cũng sẽ không lùi bước.” Đạo Tử nói.

Hắn là người đứng đầu mười ba Kiếp Tiên Nho gia, sư phụ không còn, hắn phải bảo vệ đệ tử Nho gia như sư phụ.

Ma tôn thái cổ tám tay lên tiếng: “Nếu như nguy cơ quá lớn, Đạo Tử không bằng lòng gánh chịu… cứ đổi sang ta.”

“Không, cũng không phải vấn đề tiềm ẩn nguy cơ gì cả. Sở dĩ ta không tự mình chứng đạo Thiên Đạo 8.5 là nguyên nhân thân phận cá nhân.” Trình Cẩu Đản tiên tử xua tay nói.

Mấy vị đại lão trên pho tượng đều nghi hoặc nhìn về phía Trình Cẩu Đản tiên tử.

“Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không giấu mọi người nữa.” Trình Cẩu Đản tiên tử mỉm cười nói: “Đừng thấy ta trở thành Dao Trì Nữ Đế trong Thiên Đình viễn cổ… nhưng trên thực tế, ta là thân linh quỷ.”

Đạo Tử: “Linh quỷ?”

Ma tôn thái cổ tám tay: “Làm sao có thể!”

Đây chính là một tin tức kinh thiên động địa, nếu như công bố ra ngoài, đủ để trở thành tin tức đầu đề trong Chư Thiên Vạn Giới!

Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu: “Khó trách, bần đạo vẫn luôn cảm thấy sự tồn tại của Trình Lâm Tiên Tử cô rất cổ quái… Không ngờ lại là thân linh quỷ.”

“Nếu cô là linh quỷ, vậy làm sao chứng đạo Trường Sinh?” Đại sư Kim Cương tự nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì ta đặc thù! Trong linh quỷ, ta cũng là một bộ phận đặc thù nhất. Trên thực tế, Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ cũng có bộ phận do linh quỷ cấu thành, không phải cô ấy vẫn chứng đạo như thường, trở thành tồn tại mạnh nhất sau Thánh Nhân Nho gia ư.” Trình Lâm Tiên Tử trả lời.

Bắc Phương Đại Đế: “! ! !”

Thiên Đế cũng là linh quỷ?

Vì sao tứ phương đại đế bọn ta đều không phát hiện ra điểm này?

“Chính bởi vì ta là linh quỷ, cho nên ta không thể chứng đạo bất hủ. Nếu như ta chứng đạo bất hủ thì sẽ ảnh hưởng đến tồn tại đối ứng kia của ta.” Trình Lâm Tiên Tử liên tục ném ra tin tức kinh thiên.

Ảnh hưởng đến tồn tại đối ứng kia?

“Trình Lâm Tiên Tử cô hiện trong trạng thái “có chủ” ư?” Ma tôn thái cổ tám tay có loại cảm giác không dám tin.

Trình Lâm là linh quỷ thì cũng thôi đi, cô lại còn trong trạng thái có chủ?

Rốt cuộc là tiên tử nào trong Chư Thiên Vạn Giới có được thực lực này, trở thành bản thể của Trình Lâm Tiên Tử?

Mọi người đều biết hình thái và giới tính của linh quỷ đối ứng với bản thể. Nếu Trình Lâm là thân tiên tử, vậy hẳn vị đối ứng với cô cũng là tiên tử.

“Thú vị, Trình Lâm Tiên Tử cô vừa nói “không muốn ảnh hưởng đến bản thể”… Nói cách khác, mục tiêu bản thể của cô là Thiên Đạo đời thứ chín đúng không?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng phỏng đoán. Là bởi vì lo lắng ảnh hưởng đến bản thể chứng đạo Thiên Đạo đời thứ chín, cho nên Trình Lâm Tiên Tử mới không chứng đạo Thiên Đạo đời thứ 8.5 này?

“Đúng vậy, chủ yếu là lo nghĩ đến một điểm này.” Trình Lâm Tiên Tử gật đầu thừa nhận.

“Vậy… kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 này cũng là bản thể của Trình Lâm Tiên Tử đề xuất ư?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng tiếp tục hỏi.

Nếu thật là vậy, vị đối ứng kia của Trình Lâm Tiên Tử vẫn luôn ẩn phía sau màn thao túng toàn cục?

“Người nọ cũng không có bản lĩnh này.” Trình Lâm Tiên Tử lắc đầu nói: “Trên thực tế, tình trạng của bọn ta khác với quan hệ giữa linh quỷ và bản thể bình thường. Từ thời đại viễn cổ đến nay, bọn ta vẫn luôn hành động độc lập. Hành động của chúng ta, người nọ hoàn toàn không biết gì cả.”

“Trình Lâm Tiên Tử… có thể nói ra “bản thể” đối ứng với cô là vị tiên tử nào không?” Đạo Tử hỏi.

“Ừm, là người mà mọi người đều quen biết. Về phần thân phận, xin cho phép ta tạm thời giữ bí mật. Qua một đoạn thời gian nữa, mọi người sẽ biết thôi.” Trình Cẩu Đản tiên tử nói.

Mọi người nghe vậy thì lâm vào trầm tư.

“Ngoài ra kỳ thực còn có nguyên nhân, trong quá trình giúp đạo hữu giải thoát khỏi trói buộc của đại đạo Thiên Đình viễn cổ, cần phải có “vật thay thế” để thế chỗ những đạo hữu kia. Mà bọn ta lấy phân liệt bản thân làm cơ sở, chế tạo một nhóm “vật thay thể”. Phân đoạn này cần bọn ta xuất thủ. Đây cũng là nguyên nhân chúng ta không thể tiếp nhận Thiên Đạo 8.5.” Trình Cẩu Đản tiên tử lại nói.

Bọn họ dùng thể phân liệt của bản thân để thay thế những người bạn Thiên Đình viễn cổ kia.

Chương 2895: Vấn đề là không phải muốn lên chức Thiên Đạo là có thể lên

Sau khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng suy nghĩ chốc lát thì nói: “Với ta mà nói, chỉ cần trợ giúp một vị Thiên Đạo nhậm chức thì xem như hoàn thành tâm nguyện của mình. Cho nên, phía ta không thành vấn đề. Tiếp đó, chúng ta nói xem làm thế nào hoàn thiện “Thiên Đình viễn cổ chi đạo”? Ta nghiên cứu Thiên Đình viễn cổ không nhiều.”

Đối với Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà nói, mặc kệ có phải Trình Lâm Tiên Tử và Tống đạo hữu có phương án khác hay không, đều không trọng yếu. Hứng thú của hắn chính là hiện tại đẩy Thiên Đạo đời 8.5 lên. Sau đó, lại đi ngó xem vị nào tương đối thích hợp làm Thiên Đạo đời thứ chín.

“Ta cũng thế.” Đạo Tử nắm chặt Nho Điển nói.

“Ta cũng giống vậy.” Ma tôn thái cổ tám tay gật đầu nói.

“Vì cứu bạn bè trong Thiên Đình viễn cổ, mục tiêu tại phương diện này, ta và Trình Lâm Tiên Tử giống nhau.” Bắc Phương Đại Đế chậm rãi nói.

“Về phía ta mặc dù chấp niệm đã bị chặt đứt, nhưng chúng ta là bằng hữu. Ta có thể trợ giúp. Hơn nữa, ta cũng muốn chứng kiến Thiên Đạo đời 8.5 sinh ra.” Đại sư Kim Cương tự chắp hai tay nói.

“Đầu tiên, chúng ta cần phải ráng hết khả năng mang mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ về.” Trình Lâm Tiên Tử nói.

Ma tôn thái cổ tám tay khẽ nhíu mày nói: “Cần mang vể toàn bộ ư? Việc này e rằng không dễ… Thiên Đình viễn cổ năm đó vỡ vụn quá dữ dội, mảnh vỡ trải rộng khắp Chư Thiên Vạn Giới.”

“Không cần mang về toàn bộ, chấp hành “kế hoạch Thiên Đình viễn cổ hoàn mỹ” chỉ cần trên một nửa mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ là đủ rồi. Mà bọn ta vẫn luôn thu gom và chế tạo lại Thiên Đình viễn cổ. Hiện tại, ước chừng chỉ cần mang về thêm một phần năm "mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ" là đủ dùng. Ừm, cố gắng mang những mảnh vỡ tương đối trọng yếu của Thiên Đình viễn cổ về, mảnh vỡ bộ phận trọng yếu của Thiên Đình, một mảnh ngang với mấy chục mảnh." Trình Cẩu Đản tiên tử giải thích.

"Như vậy… ta về Nho gia một chuyến." Đạo Tử đứng lên, nói: "Sau khi Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, Nho gia góp nhặt rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ. Lần trước bị Thiên Đế dùng kim thân bốn vị sư đệ của ta đổi lấy một ít, nhưng còn có một bộ phận đã chuyển dời đến thế giới Kim Liên của Nho gia. Lần này ta đi, sẽ mang đám mảnh vỡ Thiên Đình này tới đây."

"Nếu trở về, có muốn mang chút quà tặng về Nho gia không?" Diệp Tư tiên tử đột nhiên nói: "Ngày mai chính là ngày rước ông Táo ở Trung Quốc hiện thế, là một ngày rất đặc thù."

"Năm mới?" Dường như Đạo Tử rơi vào hồi ức xa xôi.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười dịu dàng.

Lại một lát sau, hắn nhẹ thở dài: "Ta đi một lát rồi về."

Dứt lời, Đạo Tử trực tiếp mở ra cửa không gian, chân thân rời đi, độn về phía lối vào thế giới Kim Liên Nho gia.

"Ta cũng từng thu thập một bộ phận mảnh vỡ Thiên Đình, ta đi lấy qua đây." Ma tôn thái cổ tám tay nói. Một tộc vực ngoại thiên ma bọn họ kỳ thực đều có thói quen thu thập bảo vật.

Cho dù bị nguyền rủa, mất trí, thói quen này vẫn bảo lưu như cũ… Đây cũng là chân tướng sau khi rất nhiều vực ngoại thiên ma bị coi là BOSS dã ngoại mà xoát thì sẽ rơi ra rất nhiều bảo vật.

Ma tôn thái cổ tám tay cũng xé rách không gian, vượt không mà đi.

"Nếu như là mảnh vỡ Thiên Đình… cần ta đến gặp Kim Quái một lần không?" Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía Trình Lâm Tiên Tử, lên tiếng.

Chuyện Kim Quái chứng đạo Trường Sinh, đồng thời kế thừa "vị trí Thiên Đế", Trình Lâm và Bắc Phương Đại Đế đều đã biết.

Trong tay tân Thiên Đế Kim Quái nắm giữ lượng lớn mảnh vỡ

Thiên Đình.

Chỉ là hiện tại, muốn lấy bộ phận mảnh vỡ Thiên Đình này từ trong tay kẻ thân là “tân Thiên Đế” như hắn cũng không dễ dàng.

“Bên phía Kim Quái, ta sẽ đích thân nói với hắn. Kế hoạch của chúng ta có thể sẽ cần Kim Quái trợ giúp.” Trình Cẩu Đản tiên tử chậm rãi nói.

Kim Quái là người thừa kế Thiên Đế chính thống, kế hoạch Thiên Đạo 8.5 của bọn họ, làm sao cũng không tránh khỏi hắn được.

“Được, bên Kim Quái giao cho cô. Vậy ta đi gặp Bá Tống tiểu hữu một lần… Trong tay Bá Tống cũng có một bộ phận mảnh vỡ Thiên Đình. Hơn nữa, cũng là lúc đón con rùa nhà ta về rồi.” Trên khuôn mặt lãnh khốc của Bắc Phương Đại Đế hiện lên nụ cười dịu dàng.

Sông băng vạn năm đột nhiên hiện lên ý cười, vừa lạnh vừa ấm.

“Đợi đã, Bắc Phương Đại Đế. Bên Thư Hàng giao cho ta được không?” Xích Tiêu kiếm đột nhiên đề nghị: “Quan hệ giữa ta và Thư Hàng khá thân thiết, nếu ta thương lượng với hắn thì hẳn là dễ nói hơn. Hơn nữa, trước đó ta cảm ứng “tâm ma” của mình đột nhiên biến mất rồi, vừa lúc ta cũng phải đi hỏi Tống Thư Hàng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Hiện tại Xích Tiêu kiếm có loại xung động không kịp chờ đợi muốn đi gặp Bá Tống.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “…”

“Vậy, không bằng cùng đi?” Bắc Phương Đại Đế nói.

“Xích Tiêu Tử, vậy ta đi với Bắc Phương Đại Đế một chuyến, được không?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “…”

“Ta cũng đi cùng một chuyến.” Diệp Tư đứng lên, cô vỗ nhẹ váy nói: “Sắp sang năm mới rồi, ta muốn cùng Thư Hàng trải qua năm nay.”

Năm nay, nói không chừng là lễ mừng năm mới cuối cùng của cô và Tống Thư Hàng.

Theo kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 của Trình Lâm và Tống đạo hữu triển khai, cô thân là người phát ngôn của Trình Lâm Tiên Tử, không thể tránh việc bị cuốn vào trong đó.

Cho nên, cô đặc biệt quý trọng cơ hội năm mới lần này.

“Đi đường cẩn thân.” Trình Cẩu Đản tiên tử nhẹ nhàng sờ đầu Diệp Tư.

“Đi đi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng thở dài, nói với Xích Tiêu kiếm.

Cánh cửa không gian mở ra trong hư không lần nữa.

Ba người Xích Tiêu kiếm, Bắc Phương Đại Đế, Diệp Tư trực tiếp tiến về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

…

Toản bộ tổng bộ [liên minh Thiên Đạo nhất định phải rớt đài] đột nhiên trở nên lạnh tanh.

“Ngoại trừ thu thập mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ ra, bọn ta còn có thể giúp việc gì nữa không?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng thở dài, nhìn về phía Trình Lâm Tiên Tử, hỏi.

“Ta cũng muốn hỏi như vậy.” Đại sư Kim Cương tự gật đầu phụ họa.

“Ừm, nghịch chuyển “Thiên Đình viễn cổ + Thiên Đế”, giúp Đạo Tử trở thành Thiên Đạo đời thứ 8.5, quá trình này cần lực lượng thiên kiếp phối hợp. Cho nên, chúng ta cần tìm một vị hậu bối hoặc là thành viên đáng tin sắp độ kiếp… Đến lúc đó, chúng ta mượn thiên kiếp của bọn họ dùng một lát.” Trình Lâm Tiên Tử nói.

Bọn họ chỉ ké thiên kiếp, sẽ không quá ảnh hưởng đến uy lực thiên kiếp.

“Thành viên độ thiên kiếp?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng như có điều suy nghĩ.

Hắn nhớ tới Thông Nương.

Năm đó đầu hắn nóng lên, cảm thấy Thông Nương có được “tư thái Thiên Đạo”, hiện tại hẳn vẫn còn trên người Bá Tống đạo hữu.

Lại nói, Lý Âm Trúc con gái Lý Thiên Tố có duyên phận ngắn ngủi với hắn cũng ở chỗ Bá Tống.

“Nếu không, ta cũng đi gặp Bá Tống nhỉ.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng thầm nghĩ.

…

Vị trí Tống Thư Hàng.

“Được 98% tiến độ, kẹt rồi.” Tống Thư Hàng cau mày nhìn “đạo văn cửu chuyển” của Cửu Tu Phượng Hoàng đao trong tay.

Lúc này, cường độ tiên nguyên trong cơ thể Tống Thư Hàng tăng mạnh, đã một lần hành động phá mở cực hạn của “Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường”, đạt đến tiêu chuẩn Trường Sinh Giả non của Kiếp Tiên trảm tam thi thời kì thái cổ kia.

Nhưng “đạo văn cửu chuyển” của Cửu Tu Phượng Hoàng đao lại không đột phá theo.

Điều này không khớp với dự đoán của hắn.

“Chẳng lẽ phải chờ sau khi ta chân chính bước ra khỏi đạo của mình, tiến thêm nửa bước trong cảnh giới Kiếp Tiên, trở thành Trường Sinh Giả mới có thể hoàn thành cửu chuyển? Hoặc là… chẳng lẽ phải chờ ta chứng đạo bất hủ?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Nhưng mặc kệ là cảnh giới Trường Sinh Giả hay là Thiên Đạo bất hủ, đều không phải nói muốn lên là có thể lên!

Trong lúc đang suy tư, cánh cửa không gian mở ra bên cạnh hắn.

“Thư Hàng, Xích Tiêu kiếm ta trở về rồi.” Giọng Xích Tiêu kiếm tiền bối vang lên.

Sau đó, còn có Bắc Phương Đại Đế với gương mặt lãnh khốc, cùng một vị tiên tử suýt chút nữa đã bị Tống Thư Hàng vô thức bỏ qua.

Lúc này bọn họ đều là chân thân đi ra từ không gian đặc thù kia, không bị hiệu quả chặt đứt căn nguyên ảnh hưởng.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, Bắc Phương tiền bối, sao các ngươi lại tới đây?” Tống Thư Hàng tiến lên nghênh đón.

Chương 2896: Tiền bối, các ngươi muốn tặng bánh bao thịt sao?

“Đương nhiên là đến tìm ngươi!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối quen tay hay việc treo bên hông Tống Thư Hàng, song song với Cửu Tu Phượng Hoàng đao, đoạn nói: “Trước đó ta đột nhiên cảm thấy tâm ma của mình biến mất, bèn nghĩ đến việc tìm ngươi… Ai ngờ Xích Tiêu Tử không chịu thả ra đi. Vất vả lắm ta mới kiếm được cái cớ để đến gặp ngươi đấy.”

Dứt lời, Xích Tiêu Kiếm tiền bối không ngừng chọc chuôi của mình vào eo Tống Thư Hàng để ám chỉ.

Trước kia Xích Tiêu Kiếm để Xích Tiêu Kiếm tâm ma lại bên cạnh Tống Thư Hàng. Mỗi khi Xích Tiêu Kiếm tâm ma nhận mấy trăm phát Dưỡng Đao thuật thì Xích Tiêu Kiếm bản thể cũng sẽ cảm ứng được từ xa và hưởng sái một chút.

Song cảm ứng từ xa làm sao mà phê bằng tự hưởng Dưỡng Đao thuật được? Bây giờ vất vả lắm mới có cơ hội, nó nôn nóng muốn tận hưởng chiêu mát xa sung sướng ấy.

“Tiền bối, ta dời thận đi chỗ khác rồi. Ngươi đừng gõ nữa… trong ấy rỗng.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Mẹ nó chứ rỗng!

Ai quan tâm thận ngươi làm gì?

Ta không có ý đồ gì với quả thận của ngươi hết. Eo ngươi rỗng hay đặc thì liên quan gì tới ta?

Mà một thằng đực rựa như ngươi lại rỗng thận, thân thể không vấn đề gì chứ?

“Coong ~” Lúc này, Cửu Tu Phượng Hoàng đao ngân khẽ lên một tiếng vưới Xích Tiêu Kiếm, như lời chào hỏi giữa hai người bạn đã lâu không gặp.

“Coong coong ~ lâu rồi không gặp… Ơ? Từ từ đã, Cửu Tu Phượng Hoàng đao, thế mà ngươi đã bát chuyển, sắp cửu chuyển rồi à?” Xích Tiêu Kiếm bỗng sững sờ.

Nó và tâm ma ở bên cạnh Tống Thư Hàng khá lâu, cũng hiểu rõ đại khái về tình hình của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao này.

Mỗi chuyển của Cửu Tu Phượng Hoàng đao đều cần đao chủ đời trước hoàn thành rồi truyền thừa cho đao chủ đời sau.

Mà đao chủ Bát Tu nhiệm kì trước chính là cây hành ngố mà Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng nổi hứng bồi dưỡng.

Hành ngố hoàn thành bát chuyển, vậy chẳng phải là… cây hành ngố kia đã tấn thăng cửu phẩm rồi sao?

“Đạ mấu! Lẽ nào Thông Nương thức tỉnh rồi?” Xích Tiêu Kiếm sững sờ thốt lên.

Chẳng lẽ cây hành ngố kia thực sự có “thiên đạo chi tư” như Xích Tiêu Tử dự đoán?

“Thực tế thì chuyện này cũng có liên quan tới việc tâm ma của Xích Tiêu Kiếm tiền bối mất tích đấy.” Tống Thư Hàng nói: “Cách đây không lâu, tâm ma của ngươi, phân thân của ta, Thông Nương và Cửu Tu Phượng Hoàng đao đều mất tích.”

Xích Tiêu Kiếm: “Sau đó thì sao?”

“Trước mắt mới chỉ có Cửu Tu Phượng Hoàng đao trở về. Hiện tại nó đã hoàn thành bát chuyển. Ta đang tế luyện nó để hoàn thành giai đoạn cuối cùng của cửu chuyển.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “…”

Suy nghĩ một lát, Xích Tiêu Kiếm lại hỏi: “Có khi nào Thông Nương đã gặp chuyện chẳng lành, sau đó Cửu Tu Phượng Hoàng đao đã tìm một Kiếp Tiên cửu phẩm làm “Bát Tu” để hoàn thành tế luyện bát chuyển không?”

“Không, Cửu Tu Phượng Hoàng đao xác định người hoàn thành tế luyện bát chuyển chính là Thông Nương.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhìn trời.” Xích Tiêu Kiếm nói: “Thư Hàng, ta cần bình tĩnh một chút. Tốt nhất là phải thả lỏng cả thân thể và linh hồn để bình tĩnh lại ấy.”

Tống Thư Hàng: "…"

Tiền bối à, có gì thì ngươi nói thẳng ra đi, cứ úp úp mở mở bắt ta đoán có mệt không?

Tống Thư Hàng hất tóc lên. Mái tóc dài hóa thành một trăm bàn tay, đồng thời áp lên Xích Tiêu Kiếm… một phần trong đó còn đặt lên trên thân Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Ánh sáng của Dưỡng Đao thuật bùng lên mạnh mẽ.

Hào quang chói mắt như chèn hiệu ứng thánh quang bùng nổ rực rỡ trên eo Tống Thư Hàng, khiến cả khung cảnh trở nên vi diệu.

Đôi khi thêm hiệu ứng thánh quang vào lại càng khiến người ta tưởng tượng miên man.

Sau ba giây.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Cửu Tu Phượng Hoàng đao không nhúc nhích, cũng không phát ra được tiếng động gì, mềm oặt ra trên eo Tống Thư Hàng.

Bắc Phương Đại Đế phía trên giật khóe mắt.

Đại đế cảm thấy Xích Tiêu Kiếm không còn mang họ Xích Tiêu nữa, sắp đổi sang họ Tống rồi.

Mặt khác, khi Tống Thư Hàng bộc phát Dưỡng Đao thuật, phóng thích lực lượng tiên nguyên của mình, Bắc Phương Đại Đế cảm ứng rõ cảnh giới lúc này của hắn đã là Kiếp Tiên Trảm Tam Thi!

Kiếp Tiên Trảm Tam Thi đã vượt qua cực hạn của Kiếp Tiên bình thường và bước sang cấp độ Trường Sinh Giả non rồi!

Bắc Phương Đại Đế bỗng cảm thấy cổ họng của mình như bị nghẹn bánh mật.

Ta thực sự chỉ bế quan có mấy tháng, mà không phải mấy nghìn năm đúng không?

Đang suy tư thì giọng nói mừng rỡ của con rùa nhà hắn vang lên.

"Chủ nhân, ngươi phá quan ra ngoài rồi!" Quy tiền bối vui vẻ hô.

Bắc Phương Đại Đế quay đầu lại, hớn hở nhìn con rùa nhà mình. May quá, A Quy nhà hắn không giống Xích Tiêu Kiếm.

“Chủ nhân ơi, nhân dịp ngươi vất vả lắm mới xuất quan một chuyến, mau giải phong ấn trên mình ta đi!” Quy tiền bối xoay tròn đáp vào lòng Bắc Phương Đại Đế, đoạn nói: “Cứ bị áp chế ở cảnh giới bát phẩm thế này, ta cảm thấy ta không phát huy được tác dụng trong số đông đảo các vật trang sức. Không phát huy được thực lực cửu phẩm gây cản trở cho ta quá.”

Bắc Phương Đại Đế: “???”

Vật trang sức?

Đông đảo vật trang sức?

“Yên tâm đi, Thiên Đạo đã sụp đổ, thời kì hỗn loạn đã kết thúc. Để ta giải phong ấn cho ngươi.” Bắc Phương Đại Đế điềm nhiên nói.

Sau đó hắn đặt tay lên lưng A Quy nhà mình, bắt đầu giải phong ấn áp chế cảnh giới trên mình nó, phóng thích thực lực cửu phẩm cho nó.

“Đúng rồi chủ nhân ơi, ngươi bây giờ là chủ nhân nào của ta thế?” Khi phong ấn áp chế trên người được giải, Quy tiền bối đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Trừ Bắc Phương Đại Đế được Tống Thư Hàng hồi sinh, thì dường như trong thế giới màu vàng của Tống đầu gỗ còn một Bắc Phương Đại Đế lạnh lùng nữa.

“Ta đã biết phong ấn trên lưng ngươi, ngươi nói xem ta là chủ nhân nào?” Khóe miệng Bắc Phương Đại Đế lộ vẻ dịu dàng. Hắn vỗ nhẹ lên mai rùa.

“Thế… chủ nhân à, ngươi đã gặp một đại đế khác chưa?” Cảnh giới của Quy tiền bối được phóng thích, từ từ tăng lên cửu phẩm.

“Không cần phải lo lắng về một “ta” khác. Một thời gian nữa nó sẽ hợp đạo với Thiên Đình chi đạo và trở thành một khâu trong “kế hoạch bù đắp”. Thực tế thì “ta” khác đó cũng không phải là ta.” Bắc Phương Đại Đế giải thích.

Đó là cái xác cũ mà hắn lột ra nhờ giả chết.

“Lần này ta tới đây cũng vì việc có liên quan đến chuyện này.”

Bắc Phương Đại Đế nhìn Tống Thư Hàng, nói: “Thư Hàng, ta tới vì muốn mượn ngươi một thứ.”

“Mời Bắc Phương tiền bối cứ nói.” Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Phương Đại Đế đã từng có ơn sâu với hắn. Nếu có việc gì giúp được Bắc Phương Đại Đế thì hắn sẽ dốc hết sức tương trợ.

“Ta muốn mượn mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ dùng một lát.” Bắc Phương Đại Đế nói: “Yên tâm, dùng xong ta sẽ trả lại đầy đủ cho ngươi. Mà sau khi chuyện thành công, chúng ta còn có thể giao cho ngươi nhiều mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ hơn, coi như thù lao mượn đồ.”

Điều kiện mà Bắc Phương Đại Đế đưa ra rất đáng suy ngẫm.

Nhưng Tống Thư Hàng lại đáp lại với vẻ hơi lúng túng: “Tiền bối, không phải ta không muốn cho ngươi mượn, mà là sau khi Thiên Đình Viễn Cổ tiến vào thế giới hạch tâm của ta thì đã hòa làm một thể với nó mất rồi. Bây giờ ngươi muốn mượn cũng không mượn được.”

Bắc Phương Đại Đế xoa cằm, lâm vào trầm tư.

Có vẻ như đang giao lưu với ai đó.

Một lúc lâu sau.

Bắc Phương Đại Đế lại nói: “Nếu đã như vậy, Thư Hàng, ngươi có thể cho bọn ta mượn thế giới hạch tâm để tiến hành một nghi thức không? Bọn ta sẽ chuyển mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ vào thế giới hạch tâm của ngươi để tiến hành nghi thức. Yên tâm, bọn ta không can thiệp vào quá trình vận hành thế giới hạch tâm cả ngươi đâu. Nếu cần thì ngươi có thể giới hạn phạm vi và quyền hạn của thế giới hạch tâm cũng được.”

Tống Thư Hàng: “Vào thế giới hạch tâm của ta để tiến hành nghi thức sao?”

Tiền bối, các ngươi đang nhét bánh bao thịt vào mõm chó đấy à?

Tống Thư Hàng biết thế giới hạch tâm của mình có tật thích liếm trộm Thiên Đình chi đạo.

Chương 2897: Nể mặt ta chút nha!

Tống Thư Hàng không muốn hãm hại Bắc Phương Đại Đế. Vạn nhất Thiên Đình chi đạo trong mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ mà nhóm Bắc Phương Đại Đế mang đến thế giới hạch tâm bị liếm mất, rồi làm ảnh hưởng tới kế hoạch của Bắc Phương Đại Đế, thì Tống Thư Hàng bất an lắm.

“Không được sao?” Thấy dáng vẻ đắn đo của Tống Thư Hàng, Bắc Phương Đại Đế hỏi.

“Với giao tình giữa ta và Bắc Phương tiền bối, đương nhiên ta vui lòng cho ngươi mượn thế giới hạch tâm rồi. Trong thế giới hạch tâm của ta cũng không có gì không thể cho người khác thấy. Nhưng… nếu mảnh vỡ Thiên Đình tiến vào thế giới hạch tâm của ta thì rất có thể sẽ mất một vài thứ đấy.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Mất một vài thứ? Ngươi sợ sau khi mảnh vỡ Thiên Đình tiến vào thế giới hạch tâm sẽ bị dung hợp, không chuyển ra ngoài được hay sao?” Bắc Phương Đại Đế trấn an: “Khỏi lo đi. Thực tế thì sau khi kế hoạch hoàn thành, những mảnh vỡ Thiên Đình đó có thể để lại cho ngươi mà. Chỉ có một phần mảnh vỡ tương đối quan trọng, ngươi chú ý một chút là được.”

“Không, ta không lo chuyện này.” Tống Thư Hàng nói thẳng: “Rất có thể thế giới hạch tâm của ta sẽ rút mất Thiên Đình chi đạo trong mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ đó.”

Bắc Phương Đại Đế: “!!!”

Thứ chỉ tồn tại trên khái niệm như Thiên Đình chi đạo mà cũng bị rút đi được sao?

Nếu đúng là như vậy thật thì nan giải rồi đây.

Bởi vì kế hoạch Thiên Đạo nhiệm kì 8.5 mà Trình Lâm và Tống đầu gỗ đề ra cần có tổ hợp Thiên Đình Viễn Cổ chi đạo hoàn chỉnh + Thiên Đế mới thi triển được.

Nếu Thiên Đình chi đạo bị thế giới hạch tâm rút đi thì còn làm ăn gì với kế hoạch Thiên Đạo nhiệm kì 8.5 được nữa?

“Ngươi không thể khống chế được phương diện này hay sao?” Bắc Phương Đại Đế hỏi.

“Ta có thể cưỡng chế khống chế… nhưng không sợ nhiều việc, chỉ sợ sơ xuất, thế giới hạch tâm có thể rút mất Thiên Đình chi đạo theo bản năng vào thời điểm mà ta không chú ý. Nguyên lý này cũng giống như đặt đồ dễ cháy vào lửa thì sẽ bị thiêu rụi vậy.” Tống Thư Hàng phòng trước khỏi họa.

“Đau đầu thật.” Bắc Phương Đại Đế day day giữa hai lông mày.

Đại đế lại lâm vào trầm tư.

Sau đó hắn tiếp tục liên lạc từ xa với ai đó.

Tống Thư Hàng im lặng chờ Bắc Phương Đại Đế trả lời.

Đúng lúc này, Bạch tiền bối đột nhiên hướng ánh mắt ra sau lưng Tống Thư Hàng.

“Sao thế Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, muốn ăn bánh nhân gì?” Bạch tiền bối bỗng cất tiếng hỏi.

Bạch tiền bối vẫn đang suy nghĩ chuyện bánh bao sao? Tống Thư Hàng cười đáp: “Hay là cho ta cái bánh nhân tâm ma đi?”

“Ta không nói với ngươi.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Nói thì nói thế, nhưng Bạch tiền bối vẫn lấy một chiếc bánh bao nhân tâm ma trong túi ra, đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, Bạch tiền bối lại lấy một chiếc bánh bao nhân tà vọng, đưa về phía sau lưng hắn.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Mãi đến bây giờ, Tống Thư Hàng mới nhận ra có một vị tiên tử đang lơ lửng trên không trung đằng sau mình.

Một nửa người cô dán trên lưng Tống Thư Hàng, nửa còn lại tung bay như cờ xí.

Nhận chiếc bánh bao Bạch tiền bối đưa cho, tiên tử chống hai tay lên vai Tống Thư Hàng, gác cằm lên đầu hắn, ăn từng miếng nhỏ một.

Vừa gặm, cô còn vừa thổi hơi lên cọng tóc ngố của Sở các chủ.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: "…"

Thấy Tống Thư Hàng chú ý tới mình, tiên tử lơ lửng trên không trung nở một nụ cười xinh đẹp: "Nè Thư Hàng, chúc mừng năm mới sớm nha."

"Chúc mừng năm mới." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn cảm thấy mình và vị tiên tử này tựa như một thể, thân mật vô cùng, hoàn toàn không có cảm giác xa cách.

"Năm nay muốn có quà gì?" Thế là Tống Thư Hàng hỏi rất tự nhiên.

"Năm nay muốn có quà gì?" Tiên tử đang bám trên đỉnh đầu hắn cũng hỏi rất tự nhiên.

Tư duy của hai người gần như ở vào trạng thái đồng bộ.

"Được rồi, là ta tự nghĩ đến việc tặng quà đó." Tiên tử phẩy tay áo.

Tống Thư Hàng mỉm cười, gật đầu.

"Cảnh giới của ngươi không ngừng tăng lên, ảnh hưởng phía ta cũng càng ngày càng lớn. Cứ thế này thì thì chỉ e một thời gian nữa suy nghĩ của ta và ngươi sẽ hoàn toàn đồng bộ với nhau." Tiên tử vừa rầu rĩ, lại vừa hơi vui vẻ.

"Cô và ta vốn là một thể." Tống Thư Hàng chợt nhớ tới lời thoại lúc trảm tam thi.

"Sai sai sai, ta và ngươi cùng chung một thể, nhưng bản chất không phải là một thể." Tiên tử cắn mạnh một miếng bánh bao.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: "…"

"Chờ chuyện này kết thúc, ta sẽ đi tìm Tô Thị A Thập Lục."

Tống Thư Hàng: "???"

"Ta cũng ký hợp đồng với Tô Thị A Thập Lục, thân thể cô ấy cũng thuộc về ta." Tiên tử nói với vẻ đắc ý.

Mỹ nhân rắn công đức nghe thế, cuối cùng cũng tìm lời thoại của mình. Cô xòe đôi cánh hạc: "Các ngươi đều là cánh của ta!"

Nghe câu này của tiên tử, Tống Thư Hàng bỗng nghĩ đến một việc: “Cô muốn thân thể nào của A Thập Lục?”

Tiểu Thập Lục của A Thập Lục chí ít phải lên đến trên trăm chứ ít gì?

Nghe Tống Thư Hàng hỏi thế, tiên tử lại hơi sững sờ.

Nhất thời cô không thể tiếp lời Tống Thư Hàng.

Hết muốn nói chuyện luôn.

Nhưng A Thập Lục có nhiều “Tiểu Thập Lục” như vậy, cũng khá là hay ho đó!

…

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế vẫn giữ im lặng ở phía trên cuối cùng cũng kết thúc cuộc liên hệ từ xa với người khác.

“Thư Hàng tiểu hữu, bên ta bàn xong rồi. Vấn đề thế giới hạch tâm hấp thu Thiên Đình chi đạo không phải chuyện gì to tát, song đến lúc thực hiện nghi thức, hy vọng ngươi có thể quản lý thế giới hạch tâm một chút, được không?” Bắc Phương Đại Đế hỏi

“Nếu Bắc Phương tiền bối không ngại thì ta sẽ cố hết sức giúp đỡ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Khi các ngươi bắt đầu nghi thức, ta sẽ cố gắng khống chế thế giới hạch tâm.”

Sau nghi thức sẽ thu được một đống mảnh vỡ Thiên Đình, thế giới hạch tâm lại được liếm thêm một phần Thiên Đình chi đạo, mà bản thân thì giúp đỡ được Bắc Phương tiền bối. Đương nhiên Tống Thư Hàng sẽ không từ chối món quà năm mới này rồi.

“Được rồi. Cứ quyết định như thế đi. Ta phải trở về một chuyến để điều chỉnh mảnh vỡ Thiên Đình cho phù hợp với đặc tính thế giới hạch tâm của ngươi.” Bắc Phương Đại Đế gật đầu nói.

Dứt lời, hắn vẫy tay với A Quy nhà mình: “Đi nào ~”

“Chủ nhân ơi, để ta ở lại bên cạnh Bá Tống thêm một thời gian nữa đi. Thông Nương mất tích rồi, ta phải ở lại giúp Bá Tống tìm cô ấy về đã.” Quy tiền bối lên tiếng: “Thông Nương là bạn rất tốt của ta.”

Bắc Phương Đại Đế: “…”

“Chủ nhân đừng lo lắng cho an nguy của ta. Bây giờ ta đã khôi phục cảnh giới cửu phẩm rồi. Hơn nữa mấy ngày sau ngươi còn phải đến mượn thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng mà, không cần nhớ nhung ta đâu.” Quy tiền bối nói tiếp.

Bắc Phương Đại Đế: “…”

Quy tiền bối thật sự rất lo lắng cho Thông Nương.

Quy tiền bối đành phải lủi thủi đi trước một mình.

Sau khi đại đế đi không lâu, có mấy bóng người xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Kim Quái đảo chủ, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ và Bạch Cốt Tiên Cơ.

“Thư Hàng, có phải Bắc Phương Đại Đế vừa mưới tới đây không?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

“Phải.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Bắc Phương tiền bối cũng đến rèn đồ à?” Bạch Cốt Tiên Cơ lại hỏi.

“Không, hắn đến mượn mảnh vỡ Thiên Đình.” Tống Thư Hàng đáp.

Kim Quái đảo chủ: “Mảnh vỡ Thiên Đình…”

“À đúng rồi, ta nhớ ra trong tay đảo chủ cũng có rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

Kim Quái đảo chủ: “Ngươi không nhòm ngó cả những mảnh vỡ Thiên Đình trong tay ta đấy chứ?”

Dù nói thế nào thì ta cũng là Thiên Đế nhiệm kì mới, ngươi nể mặt ta một chút được không?

Chương 2898: Thì ra cô ta lừa ta!

Khi nói chuyện, Kim Quái đảo chủ bất giác tăng cường độ vuốt thỏ làm con thỏ trong tay hắn kêu lên đầy bất mãn.

“Đảo chủ tiền bối hiểu lầm rồi.” Tống Thư Hàng vội vã xua tay: “Thực ra nhu cầu mảnh vỡ Thiên Đình của ta không lớn như vậy. Ta chỉ dùng chúng để mở rộng tiểu thế giới của mình mà thôi. Bây giờ thế giới hạch tâm của ta đủ lớn rồi, cho nên ngươi không phải lo ta nhòm ngó tới mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ của ngươi đâu.”

Với lại, Kim Quái đảo chủ là Thiên Đế cho Á Nè Tử chọn lựa ra, trên danh nghĩa tất cả mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ đều thuộc về hắn. Mặt khác, với tính cách của Tống Thư Hàng, hắn cũng không thể cướp bảo bối của người một nhà được.

Kim Quái đảo chủ: “…”

Thế nếu về sau ngươi lại đột nhiên muốn mở rộng tiểu thế giới thì có nhòm ngó Thiên Đình của ta hay không?

“Mà lần này người muốn mượn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ không phải là ta, mà là nhóm Bắc Phương Đại Đế kia.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Bạch Cốt Tiên Cơ bên cạnh tò mò hỏi: “Bắc Phương Đại Đế muốn mượn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ làm gì? Lẽ nào hắn muốn mở lại một Thiên Đình khác?”

“Bắc Phương Đại Đế và các tứ phương đại đế còn lại đều rất kì lạ. Ta cảm thấy họ không muốn xây dựng lại một Thiên Đình mới đâu.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Cô luôn cảm thấy trước khi Thiên Đình bị hủy diệt, các vị nguyên lão cùng gây dựng Thiên Đình với Thiên Đế như tứ phương đại đế và thủy tổ Kim Long đều quai quái thế nào.

Ví dụ như thủy tổ kim long. Từ khi Thiên Đình phát triển tới trung kì, cô ấy đã cơ hồ chỉ treo lại cái tên chứ rất ít khi trở về.

“Đám Bắc Phương Đại Đế đạo hữu hẳn là đang thực hiện một kế hoạch…” Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối treo trên hông Tống Thư Hàng lại đột nhiên lên tiếng.

Cả đám cọng tóc ngố của Sở các chủ, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ đều đổ dồn ánh mắt vào Xích Tiêu Kiếm tiền bối. Suýt nữa thì quên ban nãy Xích Tiêu Kiếm đến đây cùng Bắc Phương Đại Đế.

Rõ ràng trước đó bọn họ ở cùng nhau, rất có thể là cùng một tổ chức.

“Kế hoạch gì? Chẳng lẽ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cũng tham gia vào kế hoạch này sao?” Bạch Cốt Tiên Cơ tò mò hỏi.

“Hẳn là một kế hoạch để tự cứu chính mình, chi tiết cụ thể ta không tiện tiết lộ… Nhưng có lẽ sẽ có người đến tìm ngươi đấy Kim Quái đạo hữu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Quả nhiên vẫn nhòm ngó mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ của ta?” Kim Quái đảo chủ vuốt ve con thỏ trên tay: “Nhưng bất kể là ai đến, đều không có cửa mà mượn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ của ta đâu.”

“Đảo chủ tiền bối à, bây giờ ngươi đang rời đảo thần bí mà ở đây chém gió với bọn ta. Thế chẳng phải đảo thần bí của ngươi đang vườn không nhà trống hay sao? Nếu lúc này có người muốn “mượn” đảo thần bí thì đã dọn nó đi luôn rồi.” Bia đá đạo hữu treo ở một bên hông khác của Tống Thư Hàng không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở.

Kim Quái đảo chủ: “!!!”

Ờ đúng! Bắc Phương Đại Đế quen với Tống Thư Hàng nên mới đến “mượn” hắn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ. Nhưng các đồng đội khác của Bắc Phương Đại Đế chắc gì đã quen hắn? Lỡ may đối phương dùng bạo lực để cướp mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, tấn công đảo thần bí của hắn thì phải làm sao?

“Ta phải trở về một chuyến.” Kim Quái đảo chủ day day giữa hai lông mày.

Tuy trên đảo còn có thủy tổ kim long và một đạo hữu am hiểu ba mươi sáu phép thần thông trấn thủ, nhưng cả hai vị này đều chẳng đáng tin cậy chút nào.

Hắn phải tự mình trở về trấn thủ đảo thần bí mới được.

Khi quyết định rời đi, Kim Quái đảo chủ lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng – vị “Tống tiền bối” năm ngoái lên đảo còn là lính mới tò te, bây giờ đã là Kiếp Tiên Trảm Tam Thi.

Lần này hắn chạy từ đảo thần bí ngàn dặm xa xôi đến đây gặp “Tống tiền bối” là vì bị Thiên Đế lừa, cho nên mới muốn xác định thân phận thực sự của “Tống tiền bối”.

Cộng thêm trước đó một thời gian, khi hắn đang tiếp nhận truyền thừa của Thiên Đế, tiếp thu Thiên Đình chi đạo, kế nhiệm vị trí Thiên Đế nhiệm kì mới, thì đã mơ hồ cảm ứng được sự xâm nhập của “Tống tiền bối”.

Mặt khác, Kim Quái đảo chủ tiếp thu Thiên Đình chi đạo đã mơ hồ phát giác ra vị “Tống tiền bối” mà Thiên Đế nhắc tới mang lại cảm giác rất quen thuộc với mình.

Thế là sau khi dung hợp Thiên Đình chi đạo, hắn mới lập tức tới đây tìm “Tống tiền bối”.

Ai mà ngờ được “Tống tiền bối” này lại là tên lính mới tò te leo lên đảo thần bí của hắn năm xưa?

Bây giờ, hễ nghe “Tống tiền bối” mà Thiên Đế nhắc đến mở miệng gọi mình là “Đảo chủ tiền bối” là Kim Quái đảo chủ lại thấy đau cả bụng.

“Bá Tống đạo hữu, trước khi đi, ta có chuyện này muốn hỏi ngươi.” Kim Quái đảo chủ nói.

“Đảo chủ tiền bối cứ nói.” Tống Thư Hàng đáp.

Kim Quái đảo chủ thở dài: “Vì sao Thiên Đế lại gọi ngươi là “Tống tiền bối”? Giữa ngươi với cô ấy có quan hệ thế nào?”

“Á Nè Tử ấy hả?” Tống Thư Hàng nói.

Kim Quái đảo chủ: “???”

“Á Nè Tử gọi ta là “Tống tiền bối” chỉ để trêu chọc ta thôi. Đương nhiên cũng có thể có liên quan tới Vũ Nhu Tử nữa.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta gọi Tống tiền bối la “Tống tiền bối” nè.” Vũ Nhu Tử ở phía trên giơ tay nói.

Tống Thư Hàng nói tiếp: “Mà lần này Á Nè Tử sống lại đã chiếm cứ linh quỷ của Vũ Nhu Tử… chiếm xong không thèm trả, hành vi này nhất định phải khiển trách thật nặng mới được!”

“Thì ra là thế.” Kim Quái đảo chủ gật đầu. Khó trách hắn lại thấy Vũ Nhu Tử giống y như đúc vị Thiên Đế đã truyền hoàng vị cho mình. Thì ra là Thiên Đế chiếm cứ linh quỷ của tiểu tiên tử này à.

“Hóa ra từ đầu tới cuối cô ta đều lừa ta.” Kim Quái đảo chủ đau thắt tim gan.

Cảm giác quen thuộc mà hắn cảm nhận được từ Tống Thư Hàng khi dang tiếp nhận truyền thừa của Thiên Đế cũng rất dễ giải thích. Bởi vì Tống Thư Hàng đã lên đảo thần bí của hắn rồi.

Sau khi mối nghi ngờ trong lòng có được đáp án, Kim Quái đảo chủ chắp tay nói với mọi người: “Chư vị tiên tử, đạo hữu, ta đi trước một bước. Bao giờ rảnh nhớ đến đảo thần bí làm khách.”

Phần lớn mọi người ở đây đều là thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ, quá quen thuộc với nhau, cho nên không cần khách sáo.

Dứt lời, Kim Quái đảo chủ bắt đầu thi pháp, chuẩn bị mử cánh cổng không gian để về đảo thần bí.

Mà đúng lúc này, trạng thái đốn ngộ, ngộ đạo của Tống Thư Hàng lại hơi động.

Sau khi giết nguyên thần của Thiên Đế Á Nè Tử, trạng thái lĩnh ngộ đặc biệt của Tống Thư Hàng vẫn luôn tích lũy bền bỉ trong hình thức chạy ngầm. Lúc này đây, cuối cùng nó cũng đột phá.

Bên cạnh Tống Thư Hàng có pháp tắc liên quan tới Thiên Đế hiện lên.

Có một phần Thiên Đình chi đạo, còn một phần khác là Thời Gian chi đạo mà Thiên Đế am hiểu nhất.

Đặc biệt là Thời Gian chi đạo còn cộng hưởng với Tống Thư Hàng.

Cả hai có độ hòa hợp cực cao.

Bí pháp Giám Định và thiên phú Nhập Mộng của Tống Thư Hàng đều có mối liên hệ nhất định với thời gian.

Số liệu về Thời Gian chi đạo của Thiên Đế được phân tích và chuyển hóa dần dần thành tin tức đơn giản mà Tống Thư Hàng có thể hiểu được.

Tất cả mọi người nhìn thấy Tống Thư Hàng lúc này đều hơi động trong lòng.

Chịu ảnh hưởng của Thời Gian chi đạo, khi tất cả mọi người nhìn Tống Thư Hàng thì trong đầu cũng hiện lên cảnh tượng mình gặp gỡ hắn lần đầu tiên, sau đó là quá trình quen biết, thân thiết giữa mình và hắn.

Kim Quái đảo chủ cũng quay đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Nhưng thứ xuất hiện trong đầu hắn lại không phải là lính mới Tống Thư Hàng khi lên đảo thần bí.

Trong đầu hắn có một đoạn ký ức phủ bụi phá xác mà ra.

Đó là cảnh tượng khi hắn còn rất nhỏ…

Chương 2899: Không ngờ ngươi lại là Tống tiền bối như vậy!

Ký ức của Kim Quái đảo chủ từng bị phong ấn. Chính hắn cũng biết rõ điểm này, bởi vì hắn không hề có ký ức trước khi gia nhập Thiên Đình!

Trước đó không lâu, khi truyền thừa ngôi vị Thiên Đế, Thiên Đế đã chính miệng giải thích mối nghi hoặc về ký ức bị phong ấn của hắn.

Theo lời giải thích của Thiên Đế thì Kim Quái đảo chủ chính là đệ tử mà Thiên Đế âm thầm thu nhận trước khi gây dựng Thiên Đình.

Công pháp, tri thức, thuật pháp của hắn đều là do Thiên Đế đích thân truyền thụ. Đây cũng là lí do vì sao hắn mãi chẳng bước ra được bước cuối cùng trên Trường Sinh đạo của mình. Bởi vì đạo của hắn chính là Thiên Đế chi đạo! Khi ngôi vị Thiên Đế vẫn đang có chủ thì hắn không thể nào chứng đạo Trường Sinh.

Sau đó Thiên Đế giải thích, sở dĩ phong ấn trí nhớ của hắn là hạ sách để hắn không bị cuốn vào tai họa trong quá trình gây dựng Thiên Đình.

Sau này Thiên Đình thành lập thành công, Thiên Đế mới đưa hắn vào Thiên Đình, song lại lấy tư cách người mới và xây dựng cho hắn một thiên cung riêng.

Lời giải thích của Thiên Đế hợp tình hợp lý, không có điểm nào đáng ngờ.

Nhưng khi Thiên Đế truyền ngôi cho Kim Quái đảo chủ, lại vẫn không giải phong ấn ký ức cho hắn.

Trước đây sự chú ý của Kim Quái đảo chủ bị thu hút bởi chủ đề “Tống tiền bối” do Thiên Đế gợi ra, cho nên hắn mới quên mất vấn đề phong ấn ký ức.

Mà bây giờ, khi Kim Quái đảo chủ quay người nhìn Tống Thư Hàng, mượn pháp tắc thời gian, Thiên Đình chi đạo và thể chất đặc biệt của Bá Tống, ký ức trong đầu hắn bắt đầu hiển hiện.

Hắn phát hiện ra lần đầu tiên gặp gỡ giữa mình và Tống Thư Hàng không phải ở trên đảo thần bí.

[Mảnh vỡ quỷ thần vốn là giống cái, nhưng sau khi được ta cải tạo thì đương nhiên phải sửa đổi thiết lập, hóa thành trống mái… Ừm, Thiên Đế đi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Thiên Đế!] Một giọng nói như máy móc vang lên.

Nhưng lúc này, Kim Quái đảo chủ nhận ra mình đang nhìn một vùng tăm tối.

Sau đó… cảnh tượng hắn nhìn thấy bắt đầu nhảy cóc.

Vì cảnh tượng hắn nhìn thấy lấy “Tống Thư Hàng” làm trung tâm, là ký ức giữa hắn và “Tống Thư Hàng” được rút ra.

Trong ký ức, Kim Quái đảo chủ phát hiện ra mình là một đồng tử khoảng sáu, bảy tuổi.

“Đây là ta khi còn bé sao? Đây là ký ức hồi nhỏ của ta sao?” Kim Quái đảo chủ hơi động trong lòng.

“Lẽ nào từ khi sáu tuổi ta đã tiếp xúc với Bá Tống rồi?”

“Chẳng lẽ Thiên Đế không lừa ta? Cô ấy nói thật ư?”

“Người đang nói láo là Bá Tống?!”

Nhưng vì sao Bá Tống lại phải nói dối?

Trong nháy mắt, bao nhiêu suy nghĩ ồ ạt hiện lên trong đầu Kim Quái đảo chủ.”

Mà khi suy nghĩ của hắn vùn vụt lao nhanh, cảnh tượng trong quá khứ cũng từ từ mở rộng.

Trong ký ức, một quái nhân mắt hai đồng tử lên sàn, bắt đầu dạy bảo Kim Quái sáu tuổi tri thức về tu luyện và giúp đỡ hắn tu luyện.

Phương pháp tu luyện mà quái nhân dạy bảo cực kì phù hợp với thiếu niên Kim Quái, như là được sáng tạo riêng vì hắn vậy.

[Lẽ nào quái nhân này chính là Thiên Đế? Đây là hóa thân của cô ấy? Cô ấy đang dạy ta tu luyện sao?] Kết hợp với lời giải thích của Thiên Đế lúc trước, Kim Quái suy đoán.

Vì đây là hình ảnh trong ký ức, chỉ chạy qua não hải một lần, cho nên cảnh tượng lướt qua rất nhanh.

Dù sao cũng chỉ có hình ảnh hắn tu ngày tu đêm, uống đan dược, rồi lại tu ngày tu đêm và uống đan dược mà thôi…

Chỉ trong bốn năm ngắn ngủi, hắn đã tấn thăng cảnh giới tứ phẩm! Phóng mắt nhìn khắp Chư Thiên Vạn Giới, tốc độ tu luyện này thực sự là nhanh đến mức người khác sợ chết khiếp!

Năm năm sau, hắn ngưng tụ kim đan chí tôn chín long văn, tấn thăng lên ngũ phẩm!

Con đường tu luyện thuận lợi vô cùng!

[Quái lạ, Bá Tống đâu?] Kim Quái đảo chủ hoang mang.

Nếu đây là ký ức lấy “Tống Thư Hàng” làm trung tâm để mở ra thì trong những cảnh tượng này Tống Thư Hàng phải ở bên cạnh hắn, ngay trong những hình ảnh này mới đúng.

Nhưng từ khi hắn bắt đầu tu luyện vào năm sáu tuổi đến bây giờ vẫn chẳng thấy tăm hơi Bá Tống đâu cả.

[Từ từ đã… lẽ nào quái nhân có hai đồng tử này là Bá Tống?]

Bởi vì trong hình ảnh, từ đầu đến cuối chỉ có hắn và quái nhân hai đồng tử thôi mà!

[Nếu quái nhân hai đồng tử này đúng là Bá Tống, thế thì hắn đúng là tiền bối của ta. Nhưng thế thì Thiên Đế lại có điểm đáng ngờ. Người nhận ta làm đồ đệ không phải là cô ta sao?]

[Bá Tống và Thiên Đế, là ai đang nói láo?]

Kim Quái đảo chủ cau mày, tiếp tục quan sát.

Chỉ cần trí nhớ của hắn mở ra hoàn toàn thì kiểu gì cũng tra ra manh mối xem rốt cuộc ai đang nói dối thôi.

Hình ảnh vẫn đang từ từ tiếp tục.

Sau khi Kim Quái đảo chủ tấn thăng cảnh giới ngũ phẩm, quái nhân đồng tử kép kia bỏ đi.

Bỏ đi… bỏ đi luôn!

Nhưng hình ảnh quá khứ vẫn chưa kết thúc, ký ức “lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm” vẫn đang tiếp diễn!

[Quái nhân đồng tử kép không phải là Bá Tống? Bá Tống vẫn náu mình trong ký ức của ta sao? Hắn đâu?]

Kim Quái đảo chủ ngu người.

Ký ức vẫn chưa dừng lại…

Kim Quái tuổi thiếu niên mau chóng tiến vào giai đoạn diễn đồ kim đan.

Diễn đồ kim đan không làm khó được hắn. Hắn dùng chín long văn làm mực, thoải mái vẽ ra một bức vẽ Kim Đan Thiên Đình!

[Quả nhiên là Thiên Đình chi đạo… ngay khi ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, đạo của ta đã định rồi. Thiên Đế không lừa ta điểm này.]

Quá trình diễn đồ kim đan diễn ra rất nhanh, chẳng bao lâu sau đã đạt tới 99%, chỉ còn nét bút vẽ mắt cuối cùng!

Đối với người tu luyện hệ tu chân thì nét bút vẽ mắt này là vô cùng quan trọng. Một viên kim đan định đại đạo, mà nét bút vẽ mắt chính là khâu quan trọng nhất ở kim đan.

Thiếu niên tu luyện suốt đường thông thuận, cuối cùng cũng gặp phải bình cảnh.

Hắn mắc kẹt trong trạng thái vẽ mắt.

Nét bút này cần đốn ngộ.

[Bá Tống vẫn không xuất hiện.] Kim Quái đảo chủ cau mày.

Rốt cuộc Bá Tống đang ở đâu?

Khi Kim Quái đảo chủ đang nghi hoặc, thì thiếu niên trong hình ảnh làm một động tác khiến kẻ khác phải giật mình.

“Đúng rồi, lúc này có thể cầu nguyện với “thần”!” Thiếu niên nói.

Kim Quái đảo chủ nghệt mặt ra: “???”

Cầu nguyện với thần là cái quái gì?

Đây không thể nào là ta được!

Ta làm sao có thể hài hước như thế?

Nhưng thiếu niên trong ký ức của hắn đã hành động.

Cậu bắt đầu dựng tế đàn và cầu nguyện cực kì nghiêm túc: “Thần minh ơi, xin ngài phù hộ độ trì chỉ đường dẫn lối cho ta… Tốt nhất là lối gần thôi, lối xa quá ta không tìm thấy.”

Sau đó là cả một quá trình cầu khấn cực kì nghiêm túc.

Điều làm Kim Quái đảo chủ khiếp sợ là có vẻ thiếu niên thực sự nhận được câu trả lời.

Thiếu niên không ngừng cầu nguyện, cuối cùng có một giọng nói vang lên trong tai cậu.

[Tìm đường chết là một loại virus tên Bệnh Tam Lãng, có sức lây truyền đáng sợ. Nếu ngươi thực sự muốn thử tìm đường chết thì hãy leo lên ngọn núi cao nhất kia, phong ấn linh lực của mình lại rồi lao đầu xuống. Đó sẽ là cú nhảy của tín ngưỡng. Trong quá trình rơi xuống, ngươi sẽ được trải nghiệm cảm giác cần kề cái chết!]

Kim Quái đảo chủ: “???”

Sau đó, thiếu niên trong ký ức của hắn vui vẻ chạy đến ngọn núi cai nhất… một ngọn núi mà nếu nhảy xuống thì cầm chắc kết cục thịt nát xương tan!

Sau đó, hắn bắt đầu nghiêm túc phong ấn linh lực của mình lại.

“Đừng, đừng chơi ngu thế!” Kim Quái đảo chủ gào lên.

Ngu đâu mà ngu thế, ai khóc nỗi đau này?!

“Tất cả đều không là gì cả!” Thiếu niên quát to một tiếng, sau đó lao đầu xuống khỏi vách núi trong ánh mắt tuyệt vọng của Kim Quái đảo chủ.

Trên đà rơi xuống, thiếu niên còn reo lên đầy kích động: “Đây chính là cảm giác cận kề cái chết sao? Dường như trong thân thể ta có gì đó đang thức tỉnh!”

“Ta nghĩ ta có thể tiến vào giai đoạn diễn đồ kim đan, đã đến lúc dừng lại rồi.”

“Chết cha, ta không biết cách dừng lại!”

Thiếu niên chỉ biết miệt mài tu luyện, chưa hề chế tạo pháp khí, đã thế còn phong ấn linh lực của mình.

Rầm!

Trong cơn đau nhức nhối truyền đến từ bụng của Kim Quái đảo chủ, nhục thân của thiếu niên đập mạnh xuống đất, tạo thành một cái hố to tổ chảng.

Cả người cậu ta máu me be bét, miệng ộc máu tươi, run rẩy đứng lên, nhưng mới đi được hai bước thì lăn đùng ra ngất xỉu.

Hình ảnh ký ức kết thúc.

“Tống tiền bối, là ngươi!” Kim Quái đảo chủ đến gần Tống Thư Hàng.

Giọng nói lừa hắn phong ấn linh lực đi nhảy núi kia chính là Bá Tống!

Chương 2900: Cho nên nạ ~

Đến bây giờ Kim Quái đảo chủ vẫn không tìm lại được toàn bộ ký ức thời thơ ấu của mình. Hắn không biết cha mẹ mình là ai, mình ra đời như thế nào… bởi vì ngay từ khi hình ảnh ký ức bắt đầu thì hắn đã sáu tuổi.

Nhưng hắn dám khẳng định giọng nói lừa gạt hắn đi nhảy núi chính là giọng của Bá Tống chứ không còn ai trồng khoai đất này!

Thiên Đế gọi Bá Tống là “Tống tiền bối” không hề sai!

Bá Tống đã tồn tại từ thời viễn cổ!

Ở thời kì viễn cổ, khi mà hắn còn trẻ người non dạ, Bá Tống đã dùng một phương thức thần bí khó dò để ở bên cạnh hắn.

Là Bá Tống hàng thật giá thật.

Ở phía đối diện.

Tống Thư Hàng ngây ra như phỗng.

Ảnh hưởng quay lại hình ảnh của Thời Gian chi đạo là tương hỗ. Nói cách khác, khi ký ức của Kim Quái đảo chủ mở ra thì Tống Thư Hàng cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng kia.

“Tống tiền bối!” Kim Quái đảo chủ ôm chặt con thỏ trong lòng, ngó Tống Thư Hàng lom lom.

“Từ từ đã, sao ngươi lại có đoạn ký ức này?” Tống Thư Hàng day day giữa hai lông mày, vươn tay ra hiệu cho Kim Quái đảo chủ hẵng tạm ngừng lại đã.

Người này và ký ức không khớp nhau!

Ký ức Nhập Mộng này của hắn không phải là của Thiên Đế Á Nè sao?

Vì sao Kim Quái đảo chủ cũng có đoạn ký ức này chứ?

“Chẳng phải ta nên hỏi Tống tiền bối câu hỏi này mới đúng sao?” Kim Quái đảo chủ chậm rãi nói, trong ngữ điệu pha lẫn vẻ oán hờn.

Hắn của tuổi thiếu thời trong ký ức ngây thơ đáng yêu như thế, mà Tống tiền bối dám tàn nhẫn lừa hắn đi nhảy núi!

Làm người ai làm thế?!

Khi bọn họ đang nói chuyện thì Bạch Cốt Tiên Cơ, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Quy tiền bối lần lượt khôi phục lại từ trạng thái quay lại hình ảnh.

Ký ức buổi đầu gặp gỡ giữa bọn họ và Tống Thư Hàng rất bình thường, không có gì bất ngờ cả.

Sau khi thoát khỏi ảnh hưởng của Thời Gian chi đạo, bọn họ đều nhìn Tống Thư Hàng và Kim Quái đảo chủ với ánh mắt tò mò. Sao tự nhiên Kim Quái lại đổi giọng gọi Tống Thư Hàng là "Tống tiền bối"?

Sau đó, cọng tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng hoàn hồn.

Sau nữa, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử cũng lần lượt khôi phục.

"Đoạn ký ức này có vấn đề… bởi vì nó là ký ức thuộc về Thiên Đế Á Nè." Tống Thư Hàng nói với Kim Quái đảo chủ.

Kim Quái đảo chủ sững sờ: "Ngươi chắc không?"

"Chắc, chắc như đinh đóng cột." Tống Thư Hàng đáp.

Điều kiện phát động thiên phú Nhập Mộng của hắn khá rõ ràng. Ít nhất trước khi nhập mộng, hắn phải "tiếp xúc" với đối tượng ở một mức độ nào đó.

Bất kể là chạm vào máu hay là tiếp xúc về linh hồn, về pháp tắc… Nói chung trước khi thiên phú Nhập Mộng phát động thì chắc chắn phải có tiếp xúc đã.

Mà lúc đó, khi nhập mộng vào Thiên Đế thuở thiếu niên, Tống Thư Hàng chỉ có cơ hội tiếp xúc với Thiên Đế chứ hoàn toàn không liên quan gì đến Kim Quái đảo chủ.

Nhưng bây giờ, dưới sự ảnh hưởng của Thời Gian chi đạo, Kim Quái đảo chủ lại đột nhiên nhìn thấy đoạn "ký ức" này.

"Thế… rốt cuộc giữa ngươi và Bá Tống có bí mật gì vậy?" Bạch Cốt Tiên Cơ nổi hứng hóng hớt, tò mò hỏi.

Kim Quái đảo chủ chủ động ngó lơ Bạch Cốt Tiên Cơ hóng hớt, suy đoán: "Lẽ nào là do ta kế thừa Thiên Đế chi đạo nên cũng kế thừa cả một phần nhân quả của cô ấy?"

"Có khả năng." Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, hắn cẩn thận ngẫm lại ký ức khi nhập mộng vào thiếu niên Thiên Đế.

Trước kia hắn cứ nghĩ ký ức khi mình nhập mộng vào thiếu niên Thiên Đế sẽ có phần tiếp theo, nhưng đến tận bây giờ Thiên Đế Á Nè Tử đã thân tử đạo tiêu, phần tiếp theo vẫn chưa thấy bóng dáng.

Hiện tại dù có nhập mộng vào phần tiếp theo thì cũng chẳng giúp ích được gì cho Tống Thư Hàng.

Khi nghĩ lại cẩn thận, Tống Thư Hàng vẫn phát hiện ra một vài điểm sáng đáng chú ý.

Trong quá trình nhập mộng của hắn có mấy chi tiết quan trọng.

Nguyên hình của Thiên Đế là mảnh vỡ của Quỷ Thần Trình Lâm, bản thân hẳn là hình thái giới tính nữ, nhưng trải qua quá trình cải tạo của đại lão quả cầu Thiên Đạo, nữ biến thành nam, tạo thành thiếu niên Thiên Đế.

Mặt khác, trong ký ức khi hắn nhập mộng vào thiếu niên Thiên Đế có sáu năm trống rỗng, là từ khi thiếu niên Thiên Đế vừa sinh ra đến năm sáu tuổi. Khi Tống Thư Hàng nhập mộng vào thì đoạn ký ức này bị nhảy cóc qua.

Nhưng Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy thiếu niên Thiên Đế đã cảm ứng được sự tồn tại của “hắn” từ trước khi sáu tuổi.

Bởi vì sau này khi thiếu niên Thiên Đế gặp trắc trở, chuyện mà cậu nhóc nghĩ đến đầu tiên chính là “cầu nguyện với thần”.

Từ khi thiếu niên Thiên Đế sáu tuổi về sau, chưa từng có ai đề cập với cậu nhóc sự tồn tại của “thần”, cũng chẳng ai nhắc đến chuyện cầu nguyện với “thần” cả.

Cho nên rất có thể đáp án nằm trong sáu năm ký ức trống rỗng kia.

Trừ chuyện đó ra, từ một chút tin tức mà Tống Thư Hàng thu thập được sau khi chính thức tiếp xúc với Thiên Đế, có thể kiểm chứng một số ký ức trong nhập mộng.

Sau khi chiếm cứ linh quỷ của Vũ Nhu Tử, Thiên Đế luôn xuất hiện trước mắt người khác với giới tính nữ.

Nhưng trong trí nhớ của nhóm bạch long tỷ tỷ thì Thiên Đế của Thiên Đình Viễn Cổ lại là nam.

Thiên Đế chính miệng nói hình thái ban đầu của cô là nữ. Cho nên Thiên Đế sau khi hồi sinh hẳn là đã thoát khỏi thủ đoạn “hóa mái thành trống” của đại lão quả cầu béo mà trở lại trạng thái ban đầu.

Kết hợp manh mối, tiến hành suy diễn… thân phận của Kim Quái đảo chủ bèn trở nên thật thú vị.

“Nói đi cũng phải nói lại… Trường Sinh đạo có thể tùy tiện cho người khác kế thừa được sao?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Chắc là không được đâu.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

“Trường Sinh đạo là sự lĩnh ngộ và thăng hoa đối với đạo của bản thân. Trên thế gian này không có hai chiếc lá cây giống nhau, sinh mệnh cũng là như vậy. Trải nghiệm khác nhau sẽ dẫn đến đạo riêng của mỗi người khác nhau. Cho nên, chẳng có đạo của ai lại hoàn toàn phù hợp với một kẻ khác.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói với dáng vẻ nghiền ngẫm.

Cô đột nhiên nhớ tới Trình Lâm Tiên Tử và Tống đầu gỗ.

Trước kia Tống đầu gỗ từng chính miệng nói với cô rằng hắn nắm giữ Trường Sinh đạo của Trình Lâm Tiên Tử, Dựng Dục Tân Sinh chi đạo.

“Thiên Đế nói Thiên Đình chi đạo là một Trường Sinh đạo đặc biệt, cho nên có thể truyền thừa cho những người khác trong Thiên Đình tựa như truyền ngôi vua vậy.” Kim Quái đảo chủ nói.

“Thế đảo chủ tiền bối có thể truyền thừa Thiên Đình chi đạo cho ta không? Không thể chứ gì?” Tống Thư Hàng hệt như một thám tử lừng danh vừa tìm ra chân tướng: “Vậy, vì sao Trường Sinh đạo của Thiên Đế lại có thể truyền thừa cho ngươi?”

“Ngươi có phải là thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ đâu?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

“Khụ, nhưng Thiên Đế chi đạo không thể truyền thừa cho người khác được đúng không? Ví dụ như Công Đức tiên tử chẳng hạn?” Tống Thư Hàng lôi @#%× Tiên Tử ra.

Kim Quái đảo chủ: “Hình như không được.”

“Cho nên… đảo chủ tiền bối, ngươi có bao giờ nghĩ rằng…

thực ra ngươi chính là Thiên Đế hông nạ?” Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng nói hết suy nghĩ của mình ra.

Kim Quái đảo chủ: “…”

“Nếu suy diễn như thế thì tất cả đều có lý. Ngươi và Thiên Đế có chung ký ức tuổi thiếu niên, ngươi đã mất đi ký ức và có thể kế thừa hoàn mỹ Thiên Đế chi đạo, không bài xích chút nào.” Tống Thư Hàng hất tóc ngầu lòi: “Trên thế gian không có hai chiếc lá cây giống nhau, nhưng một chiếc lá cây có thể chia thành hai mặt phải trái. Đảo chủ tiền bối, có khả năng ngươi chính là một mặt khác của Thiên Đế Á Nè!”

Chương 2901: Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối đều về nhà ăn tết với ta

Nghe đến đây, hai mắt Vũ Nhu Tử sáng ngời lên: “Vậy nghĩa là đảo chủ tiền bối cũng là Á Nè sao?”

Tạo Hóa Tiên Tử: “Quái Á Nè!”

“Có khả năng lắm.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Kim Quái đảo chủ: “???”

Đề tài ơi đi xa quá ~ Sao đi xa tôi thế?

Đồng thời, hắn cũng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề mà Tống Thư Hàng vừa nói.

Lẽ nào… mình thực sự là một mặt đối ứng của Thiên Đế?

Càng nghĩ càng thấy khả năng cao.

Kim Quái đảo chủ sửng sốt nửa ngày, mới nói: “Cho nên, thực ra ta là tiên tử?”

Hắn cũng bắt đầu hoài nghi bản thân luôn.

Tống Thư Hàng suy diễn có lý có chứng, hắn chẳng biết phải phản bác thế nào.

“Thực ra chúng ta có ở đây đoán tới đoán lui cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu đảo chủ tiền bối có kiên nhẫn thì có thể chờ một thời gian nữa, Á Nè Tử hồi sinh, đến lúc đó ngươi có thể hỏi cô ấy để biết mọi đáp án mình muốn mà.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Kim Quái đảo chủ thở dài: “Ngươi cảm thấy cô ấy nói thì tin được mấy phần?”

“Cũng đúng, phụ nữ càng xinh đẹp thì càng lừa đảo. Trích lời má Trương.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bia đá đạo hữu đột nhiên cười phớ lớ: “Bá Tống đạo hữu, ý ngươi là tất cả các vị tiên tử ở đây đều là lừa đảo hết à?”

Tống Thư Hàng: “???”

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt tất cả các vị tiên tử ở đây nhìn hắn đều trở bên bất thiện.

Đây là câu hỏi chết.

A: Các vị tiên tử không phải phường lừa đảo!

B: Các vị tiên tử đều vô cùng xinh đẹp!

Chọn A, ý ngươi là các vị tiên tử ở đây không đẹp đúng không?

Chọn B, ngươi cho rằng các vị tiên tử ở đây đều là phường lừa lọc chứ gì?

“Bia đá đạo hữu, ngươi là tâm ma sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bia đá đạo hữu thật thà trả lời: “Không, ta là bia mộ.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sang năm hắn phải nghĩ xem nên đi cà khịa vị đại lão nào rồi làm cái danh sách mới được.

Ví dụ như một hóa thân khác đang ẩn náu trong Chư Thiên Vạn Giới của đại lão ở mặt trời hư ảo?

Hoặc ví dụ như người chế tạo ra virus hủy diệt hằng tinh chẳng hạn?

“Tống tiền bối.” Đúng lúc này, Kim Quái đảo chủ trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng hồi thần: “Đảo chủ tiền bối còn vấn đề gì sao?”

“Mặc kệ quá khứ đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi trở về, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận việc Tống tiền bối chỉ dẫn ta đi nhảy núi ở thời viễn cổ.” Kim Quái đảo chủ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Đảo chủ tiền bối ghim thù.JPG

“Đến lúc đó, ta sẽ ở đảo thần bí hoan nghênh Tống tiền bối rồng đến nhà tôm.” Kim Quái đảo chủ nói tiếp: “Các vị đạo hữu, ta đi trước một bước.”

Còn có người đang dòm ngó đảo thần bí của hắn, không thể không đề phòng.

Sau khi các vị tiên tử đáp lễ, Kim Quái đảo chủ ôm thỏ, vội vàng mở cổng không gian mà đi.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Kim Quái đảo chủ đi rồi, Vũ Nhu Tử tò mò hỏi: “Thời viễn cổ?

Tống tiền bối gặp đảo chủ tiền bối từ thời viễn cổ sao?”

“Không, ta không gặp. Ta chỉ xen vào trí nhớ của Thiên Đế bằng một phương thức đặc biệt nào đó thôi.” Tống Thư Hàng sắp xếp ngôn ngữ cẩn thận.

Theo cảnh giới tăng lên, tầm mắt cũng rộng hơn, Tống Thư Hàng càng nhận ra thiên phú Nhập Mộng của mình vô lý cỡ nào.

Cho nên trừ vật trang sức trên người và một số tiền bối đáng tin trong nhóm Cửu Châu số 1, hắn không muốn để nhiều người biết năng lực thiên phú Nhập Mộng của mình.

Không phải Tống Thư Hàng sợ người ta làm gì mình (bởi vì trong Chư Thiên Vạn Giới bây giờ, đại lão có thể đè hắn xuống đánh không còn nhiều lắm), mà chỉ để tránh một vài sự nghi kị và phiền phức không đáng có mà thôi.

Câu trả lời lập lờ nước đôi của Tống Thư Hàng còn khiến các vị tiên tử như móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ và Bạch Cốt Tiên Cơ nghi hoặc hơn.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ cuốn lên, bắt đầu xoay tròn như chong chóng tre…

Diệp Tư ôm cổ Tống Thư Hàng bay phất phơ, thi thoảng lại đẩy cọng tóc ngố của Sở các chủ để tăng tốc cho nó.

“Sở tiên tử đang suy nghĩ chuyện gì sao?” Bạch Cốt Tiên Cơ vẫn luôn để ý trạng thái của cọng tóc ngố của Sở các chủ, bèn lên tiếng hỏi.

“Lười nghĩ, cho nên ta đang thả lỏng, đừng quấy rầy ta.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ biếng nhác nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “???”

“Thư Hàng, bây giờ chúng ta đi đâu?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hăng hái hỏi.

“Chuyện ở đây xong rồi… ta muốn về Trái Đất hiện thế một chuyến.” Tống Thư Hàng nói: “Tết mà, ta phải về thăm nhà.”

Cũng đến lúc giới thiệu “con gái” cho ba mẹ rồi. Tống Thư Hàng ngắm nhìn thiếu nữ máy móc mới biến nửa người trên thành hình người, nửa người dưới vẫn còn là nửa quả cầu trong tay mình.

Sau đó… ăn với cha mẹ cái tết an ổn cuối cùng.

Dứt lời, Tống Thư Hàng lại nhìn các tiên tử tiền bối bên cạnh mình: “Các vị tiền bối có tính toán gì chưa?”

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ suy nghĩ một chút rồi bay tới, đáp xuống vai Tống Thư Hàng. Bản thể còn chưa hồi sinh, cô tạm thời không có chỗ để đi, muốn hành động cùng Tống Thư Hàng.

“Ăn tết? Ta đi với!” Bạch Cốt Tiên Cơ đáp lời. Trong quá trình Tống Thư Hàng trảm tam thi, cô mơ hồ nhận ra một chút tin tức, cho nên không định rời đi trong thời gian ngắn.

“Ta đi theo ngươi để thu thập tin tức của Thông Nương cho tiện.” Quy tiền bối nói với vẻ lo lắng.

“Tống tiền bối, cha ta còn đang bế quan ở Thế Giới thụ, chẳng biết đến tết có tỉnh lại không. Cho nên… ta về hiện thế ăn tết với ngươi nhé.” Vũ Nhu Tử giơ tay báo danh.

“Được, vậy Vũ Nhu Tử và mọi người đi theo ta. Ta sẽ đưa các ngươi về Trái Đất hiện thế.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn lại quay sang nhìn Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, ngài đi không?”

“Hả?” Bạch tiền bối hồi thần, gật đầu đáp “Đi, về hiện thế… qua cái tết này ta sẽ bế quan khá lâu, cho nên phải ăn tết cho thật vui vẻ.”

“Ta cũng thế.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nói không chừng đây chính là lần cuối cùng hắn đón tết ấy chứ.

Cho nên năm nay phải mặt dày đòi lì xì to nhất mới được.

Tống Thư Hàng điểm một cái giữa hư không.

Cánh cổng không gian mở ra. Đây là tọa độ nối thẳng tới thế giới Kim Liên của Nho gia.

Khả năng tiện lợi nhất của Kiếp Tiên chính là tiết kiệm được rất nhiều thời gian đi đường.

…

Không lâu sau khi nhóm Tống Thư Hàng biến mất.

Linh Điệp Thánh Quân và Thất Tu Thánh Quân chạy tới nơi bọn họ vừa biến mất.

“Người đâu?” Linh Điệp tiền bối nhìn mặt đất trống rỗng, lại nhìn thanh đao gỗ lạc ấn cắm trên mặt đất với vẻ vô cùng nghi hoặc.

Con gái ta đâu?

“Để ta lên nhóm hỏi thử xem.” Thất Tu Thánh Quân mở chức năng cline của phần mềm chat Tu Chân, vào nhóm Cửu Châu số 2.

[Phong cách đại tiền bối đáng hâm mộ] Thất Tu Thánh Quân: “Thư Hàng tiểu hữu, các ngươi ở đâu? Nhóm Vũ Nhu Tử có ở chỗ ngươi không?”

“A, Thất Tu tiền bối tỉnh rồi sao?” [Server-Trình Cẩu Đản-Chủ nhóm] Tống Thư Hàng trả lời: “Vũ Nhu Tử về nhà ăn tết với ta rồi.”

Thất Tu Thánh Quân: “!!!”

Hắn quay đầu sang nhìn Linh Điệp đạo hữu bên cạnh.

“Về… về nhà… ăn tết?” Linh Điệp Thánh Quân từ từ mất đi linh hồn, biến thành Bươm Bướm Thánh Quân.

[Thánh đấu sĩ vĩnh viễn online] Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấy nội dung chat, vội vàng hỏi han quan tâm từ xa: “Bạch tiền bối cũng về cùng ngươi hả Thư Hàng?”

“Phải, Bạch tiền bối cũng về nhà ăn tết với ta.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đồng thời, Tống Thư Hàng còn chat riêng với bạch long tỷ tỷ: [Bạch long tỷ tỷ, A Thập Lục bế quan xong chưa vậy?]

Nhưng bạch long tỷ tỷ không trả lời.

[Hoàng Sơn ma ma – Chủ nhóm] Hoàng Sơn Tôn Giả: “Năm nay số thành viên online khá nhiều, cũng là chuyện hiếm có. Hay là… tết này mọi người tụ tập một chuyến đi, ta sẽ nhân tiện phát lì xì mà ta và Thư Hàng tiểu hữu chuẩn bị cho mọi người luôn.”

Khái niệm “đón tết” của các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đã mờ nhạt lắm rồi.

Bởi vì tất cả mọi người đều là tu sĩ.

Mỗi năm vào thời điểm này, phần lớn các thành viên trong nhóm hoặc là bế quan tu luyện, hoặc là đóng cửa luyện đan, hoặc là ra ngoài tầm bảo.

Năm nay hiếm hoi làm sao, con số thành viên online leo lên một nấc thang mới.

[CPU hack] Diệt Phượng Công Tử: “Hay là… đến nhà Thư Hàng ăn tết đi?”

Chương 2902: Mau gỡ tin đi, đừng cho Thư Hàng cơ hội khoe mẽ!

[Cám chó dược vương] Dược Sư: “Đến nhà Thư Hàng ăn tết? Ta và Tử Yên đang đi du lịch khắp nơi nên ăn đâu cũng được. [Icon Dược Sư + Giang Tử Yên bắn tim] Nhưng nhà Thư Hàng bây giờ ở đâu? Ăn tết thì đến quê hắn ở thành phố Văn Châu hay là thế giới Kim Liên của Nho Gia?”

Cha mẹ của Dược Sư tiền bối vẫn còn khỏe mạnh, nhưng cha mẹ hắn cũng đã sống mấy trăm năm, chẳng còn mặn mà gì với tết nhất nữa. Bây giờ lại đang là thời kì trăng mật sau ngày cưới của Dược Sư và Giang Tử Yên, cho nên cho dù hai người bọn họ có đi chơi tung tẩy trong đúng dịp tết cổ truyền thì hai cụ cũng chỉ mừng thầm trong lòng, thậm chí còn hy vọng họ đi một vòng rồi sinh hai đứa nhóc mang về nữa kia.

[Chí hữu sắt thép] Đậu Đậu: “Gâu ~ Dược Sư, dù ta là chó nhưng các ngươi cũng đừng có tọng cám chó vào họng ta kiểu đấy được không? Tọng cám chó kinh quá, kinh quá đi mất! Gâu, trong nhóm còn có trẻ con, các ngươi ém ém lại đi!”

[Người đàn ông thích thề] Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Hay là đến thành phố Văn Châu ăn tết đi? Trong danh sách nguyện vọng của ta có một nguyện vọng là “Đến thành phố Văn Châu ngắm biển cùng người quan trọng nhất”. Đi Văn Châu ăn tết là có thể thực hiện nguyện vọng này luôn. Ơ đậu, ta còn không biết mình hứa hẹn cái này lúc nào nữa, kì quái!”

[Chuyên làm giấy tờ] Tuyết Lang Động Chủ: “Phủ chủ, đến ngươi cũng thồn cám chó vào họng bọn ta đấy à? Đủ lắm rồi nhé. Năm mới năm me, ăn gì không ăn mà cứ phải ăn cám chó của ngươi sao? Thức ăn cho sói của nhà ta không ngon à?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “???”

Ta nhét cám chó cho các ngươi lúc nào? Các ngươi đâu phải là chó nhà ta, vì sao ta phải nhét cám chó cho các ngươi ăn chứ?

[Sóng hấp dẫn] Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Phủ chủ này, “người quan trọng nhất” mà ngươi muốn đến Văn Châu ngắm biển cùng là vị tiên tử nào vậy? Sao bọn ta không nhận được tin gì cả thế?”

Gần đây có nghe tin gì về việc Thất Sinh Phù Phủ Chủ kết giao với vị tiên tử nào đâu?

“...” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Người quan trọng nhất mà ta nói chính là các ngươi đấy! Các ngươi nghĩ cái gì trong đầu vậy?”

[Đại sư icon] Thông Huyền Phương Trượng: [Icon giơ ngón cái]

[CPU hack] Diệt Phượng Công Tử: “[icon ngại ngùng] Aiyu ~ Thế mà ta lại là người quan trọng nhất của phủ chủ cơ đấy? Tim đập nhanh ghê, ngại quá đi à ~”

[Bài ca Hoàng Sơn đại ngốc] Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử: “Aiyu ~ Ta cũng là người quan trọng nhất của phủ chủ nè ~”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “...”

[Xe thần] Đông Phương Lục Tiên Tử: “Nếu đến Văn Châu ăn tết thì ta khỏi phải về nữa. Ta đang ở Hồ Kiến ngay gần Văn Châu đây, đến lúc đó ta đi luôn từ đây sang là được.”

[Tri âm-Virus gây bệnh] Cuồng Đao Tam Lãng: “Lục Tử, túm hai người Hồ Kiến đến làm món nguội ăn tết không?”

[Bạn tốt da đen-Lâu chủ Cầu Đầu lâu] Phá Dương Kích Quách Đại: “[Meme tức giận xoa đầu chó chủ comment trên]”

Nhìn cái meme xoa đầu chó này là biết nó vừa được làm xong, trên đầu chó còn in nổi dòng chữ “Cuồng Đao Tam Lãng” đỏ lè.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???”

Phá Dương Kích Quách Đại: “[icon tức giận xoa đầu chó của Cuồng Đao Tam Lãng]”

Meme này là bản update của meme phía trên, cái đầu chó trong ảnh động đã được photoshop thành đầu của Cuồng Đao Tam Lãng.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Quách đại thúc thúc chính là người Hồ Kiến.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Ta có biết Quách da đen còn có thuộc tính “người Hồ Kiến” nữa đâu?

[Thánh đấu sĩ vĩnh viễn online] Bắc Hà Tán Nhân không nhịn được phải cất lời nhắc nhở ấm áp: “Lục Tử, cô đang lái xe phải không? Lái xe phải tập trung tinh thần vào, đừng có phân tán tư tưởng mà nói chuyện phiếm nữa.”

Hắn không muốn Đông Phương Lục Tiên Tử đẩy một đống xác chết đến nhà Tống Thư Hàng để tham gia cuộc gặp mặt của nhóm ở thành phố Văn Châu đâu.

[Xe thần] Đông Phương Lục Tiên Tử: “[Icon nhìn trời bi thương] Mấy ngày trước ta định lái xe đến núi Haruna ở nước bên, ai ngờ đang đi nửa đường trên biển thì không khống chế được trận pháp tránh nước, xe bị rò nước chìm dưới đáy biển rồi, còn chưa vớt lên được đây này.”

Bắc Hà Tán Nhân: “!!!”

Sau đó Đông Phương Lục Tiên Tử gửi đến một tấm ảnh selfie: Cô đang đạp xe đạp đi trên đường núi.

Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng gửi lên một cái meme: “[Chân dài thế mà không đạp xích lô thì thật đáng tiếc].JPG”

Phá Dương Kích Quách Đại: “[Meme tức giận xoa đầu chó của Tam Lãng phía trên]”

Lại là một meme ảnh động đã tiến hóa. Cuồng Đao Tam Lãng trong ảnh động có mái tóc dài bay bay, không ngừng lắc lư theo động tác “xoa đầu chó”.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Quách da đen Hồ Kiến để mắt tới hắn à?

Sao hắn cứ vừa mở mồm trên nhóm là Quách da đen lại gửi meme đầu chó ngay được thế?

Bắc Hà Tán Nhân an ủi: “Lục Tử đừng buồn, sớm muộn rồi cũng vớt được xe lên thôi. Người không sao là tốt rồi. Mà xe đạp cũng tốt lắm, bảo vệ môi trường!”

[Hậu bối đáng tin-da trắng] Vũ Nhu Tử: “Quyết định vậy đi, chúng ta đến Văn Châu tụ hội nhé. Ta và Tống tiền bối đến thế giới Kim Liên trước để đón đám Tống thúc thúc đến Văn Châu. Cha ta còn đang bế quan, năm nay ta cũng có thể ăn tết ở Văn Châu rồi."

Tống Thư Hàng bổ sung: "Các tiền bối có thể đến Văn Châu tụ họp trước… lát nữa bọn ta sẽ mở cổng không gian đến đó."

Trong Mộng giới.

Thất Tu Thánh Quân vỗ nhẹ Linh Điệp Thánh Quân: "Hay là Linh Điệp đạo hữu lại bế quan tiếp đi vậy?"

Dù sao Vũ Nhu Tử cũng nói trong nhóm là cha cô ấy đang bế quan mà.

Nếu lúc này Linh Điệp Thánh Quân đột nhiên trồi lên thì chẳng phải Vũ Nhu Tử sẽ xấu hổ lắm sao?

Linh Điệp Thánh Quân: "…"

[Ta là fan cuồng của Bạch tiền bối] Bạch Hạc Chân Quân: "Ta sẽ về nước bằng tốc độ tối đa để ăn tết cùng Bạch tiền bối! Thật ghen tị với Thư Hàng ở bên cạnh Bạch tiền bối, muốn trở về chỉ cần đi ké bí pháp không gian của Bạch tiền là được, không cần phải bay bằng cánh suốt đường như ta."

Cuồng Đao Tam Lãng: "Bạch Hạc, mau gỡ tin đi, đừng cho Thư Hàng cơ hội khoe mẽ!"

Phá Dương Kích Quách Đại: "[Meme tức giận xoa đầu Tam Lãng phía trên]"

Bạch Hạc Chân Quân: "???"

[Ăn siêu ngon] Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Vậy để ta và Sở Sở lo tiệc tất niên. Mặt khác, ta đồng ý với Tam Lãng, Bạch Hạc mau gỡ tin nhắn đi, đừng để Thư Hàng nhìn thấy."

Bạch Hạc Chân Quân: "Tuy không biết có vụ gì, nhưng các ngươi đều nói thế thì ta gỡ tin nhắn xuống vậy. Phần mềm chat Tu Chân có chức năng gỡ tin nhắn không?"

Sau khi mân mê một lúc, Bạch Hạc Chân Quân cũng tìm thấy chỗ để gỡ tin nhắn.

[Hệ thống thông báo]: [Ta là fan cuồng của Bạch tiền bối] Bạch Hạc Chân Quân gỡ một tin nhắn.

Bạch Hạc Chân Quân: "OK!"

[Hệ thống thông báo]: [Server-Trình Cẩu Đản-Chủ nhóm] Tống Thư Hàng khôi phục một tin nhắn đã gỡ của Bạch Hạc Chân Quân.

Một loáng sau, tin nhắn đã bị Bạch Hạc Chân Quân gỡ xuống lại hiện ra lù lù.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…”

Bạch Hạc Chân Quân: “…”

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “…”

Quá đáng thế!

Tin nhắn đã gỡ còn khôi phục được là thế quái nào?

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha, không ngờ ta còn có khả năng này phải không?”

[Khăn quàng cổ kim long] Bạch long tỷ tỷ: “…”

Tống Thư Hàng: “@Bạch Hạc Chân Quân, bây giờ ta mở cổng không gian không cần Bạch tiền bối hỗ trợ đâu á ~”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Con ơi hãy ngậm miệng vàng, mi còn nói nữa là toang bây giờ!”

Chương 2903: Cả nhóm đến nhà Thư Hàng ăn cơm

[Đội bóng mộ địa đáy biển] Giao Bá Chân Quân tỏ vẻ nghi ngờ: “Hôm nay Tam Lãng đạo hữu kì lạ nhỉ? Đã suốt ngày nhắm vào Thư Hàng tiểu hữu mà lại còn không cho người ta nói hết lời nữa chứ.]

Giao Bá Chân Quân lâm vào trầm tư. Hắn lội lịch sử trò chuyện, sau đó suy từ đoạn chat của Bạch Hạc Chân Quân ra một số từ khóa “cổng không gian”, “ngăn Tống Thư Hàng khoe mẽ”, “không cần Bạch tiền bối hỗ trợ nữa”.

Đậu xanh rau má!

Giao Bá Chân Quân cảm thấy mình đã đoán ra chân tướng. Chỉ có điều… từ thiên kiếp nhất phẩm đến thiên kiếp bát phẩm thì chẳng nói làm gì, nhưng thiên kiếp cửu phẩm chẳng phải kéo dài những một nghìn ngày hay sao?

“Tam Lãng tiền bối, sắp đến tết rồi.” Tống Thư Hàng còn chèn thêm icon cười ngượng nghịu.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???”

Thư Hàng đang chủ động đánh lái đề tài đó sao?

Bá Tống phối hợp ngoan ngoãn thế này khiến Cuồng Đao Tam Lãng nhớ đến tên lính mới tò te run lẩy bẩy khi vừa gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 ngày nào.

Bá Tống khi đó đáng yêu biết bao nhiêu. Hắn chẳng biết chút gì, cho nên làm gì cũng cực kì cẩn thận, e dè và dễ thương không tả nổi.

Đã thế mỗi khi hắn gặp chuyện gì thì đều lập tức tìm các tiền bối trong nhóm xin giúp đỡ.

Lẽ nào sắp đến tết nên Bá Tống tìm về được một chút tính cách của lính mới năm xưa?

“Cho nên, Tam Lãng tiền bối ơi, ta muốn có lì xì ăn tết ~” Tống Thư Hàng vẫn không chịu bỏ qua.

Vào thời điểm này, suy nghĩ muốn kiếm chác “lì xì cả đời mới có một bận của các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1” đã trở thành chấp niệm của Tống Thư Hàng.

Không có cơ hội thì tự tạo ra cơ hội!

Chỉ cần da mặt đủ dày, chiếm được cái lì xì nào là lãi cái đó!

Năm nay mà không kiếm được lì xì thì năm sau lại càng không có!

Tống Thư Hàng tự hiểu lấy mình.

Năm nay chắc chắn là cơ hội giành lì xì cuối cùng của hắn.

Qua năm nay, sang năm dù da mặt có dày đến mấy thì hắn cũng chẳng thể nào làm nũng mà đòi các tiền bối phát lì xì được nữa.

Cuồng Đao Tam Lãng: "? ? ?"

Vô liêm sỉ!

Cứ tưởng năm hết tết đến, Bá Tống muốn biến lại thành ma mới ngày xưa, ai ngờ thằng ranh lại muốn dùng chuyện này để đào mỏ hắn!

Ma mới ngây thơ đến nói chuyện trong nhóm còn rụt rè, không ngờ bây giờ đã học được thủ đoạn bỉ ổi thế này rồi!

“Xin lỗi, ngươi vừa nói gì cơ?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

“Ta muốn có lì xì tết!” Tống Thư Hàng mặt dày mày dạn đòi hỏi.

“Không, câu trước cơ.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng sao chép nguyên xi câu trên dán xuống: “Cho nên, Tam Lãng tiền bối ơi?”

“Ai là Tam Lãng tiền bối của ngươi? Đừng có ăn nói linh tinh, Tống tiền bối! Rõ ràng ta là Tiểu Tam Lãng, hậu bối của ngươi mà!” Cuồng Đao Tam Lãng nói đến là hùng hồn.

Tống Thư Hàng: “???”

Lệ Chi Tiên Tử: “???”

[Khỉ mặt ngựa Tô thị] Tô Thị A Thất: “???” Đạ mấu, biệt danh của ta vẫn chưa đổi lại à?

[Hậu bối đáng tin-da trắng] Vũ Nhu Tử: “Tam Lãng tiền bối, ngươi đừng bắt chước ta.”

Trong nhóm Cửu Châu số 1 chỉ có một mình cô gọi Tống Thư Hàng như vậy. Nếu Tam Lãng tiền bối cũng bắt chước theo thì kì quái chết.

[Mỹ ngư nhân-Phòng tối] Ngư Kiều Kiều: "Ta xuyên không hả? Sao ta vừa kết thúc buổi học hôm nay thì Tam Lãng tiền bối đã trở thành hậu bối của Thư Hàng rồi?"

Trong khi ta bế quan, bên ngoài lật giời hả?

"Ngư Kiều Kiều tu hành xong rồi hả? Ăn tết đến được không? Lâu lắm rồi không gặp." Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều suy nghĩ một lát, đáp: "Ta đi xin phép nghỉ hai ngày. @Giao Bá Chân Quân: Đúng rồi cha ơi, có nhân dịp tết đi dỗ mẹ về không?"

Giao Bá Chân Quân: "Nói chuyện riêng, nói chuyện riêng."

[Giọng ca tiếng gọi Thiên Đường] Tạo Hóa Pháp Vương: "Giao Bá tiền bối muốn sinh một đội bóng nam cũng chẳng dễ dàng gì."

[Hoàng Sơn ma ma – Chủ nhóm] Hoàng Sơn Tôn Giả mệt tim nói: "Thư Hàng, đừng quậy. Năm nay mọi người đã thống nhất là sẽ phát lì xì cho đệ tử của ngươi. Mặt khác, bọn ta và phân thân bọc thép của ngươi sẽ ra khỏi di tích sớm, ăn tết xong rồi vào sâu sau."

Dù đã có phân thân bọc thép của Tống Thư Hàng hỗ trợ, di tích kia vẫn không phải là một phó bản dễ vượt qua.

Tống Thư Hàng: "Hoàng Sơn ma ma à, từ khi ta bắt đầu tu luyện đến giờ chưa nhận được cái lì xì tết nào của các tiền bối trong nhóm cả."

Hoàng Sơn Tôn Giả: "…"

Hắn nhìn cái lì xì tết mà mình âm thầm chuẩn bị cho Tống Thư Hàng, suy nghĩ một lát, sau đó cất béng đi.

Thân là một chủ nhóm đủ tiêu chuẩn, thi thoảng phát phúc lợi cho thành viên là chuyện thường tình.

Hoàng Sơn tiền bối giàu lòng quan tâm đã lường trước khả năng năm nay Tống Thư Hàng không nhận được lì xì, bèn âm thầm chuẩn bị một cái cho hắn.

Nhưng bây giờ ngẫm lại… thôi dẹp lì xì của Thư Hàng đi!

Hơn nữa…

Hoàng Sơn Tôn Giả còn cố ý nhắc nhở: “@Tống Thư Hàng, lần này vào di tích, chúng ta lấy ra được rất nhiều vật chất giúp ý thức yếu ớt của khí linh pháp khí thăng cấp. @Tất cả thành viên, tết năm nay, món quà mà ta và Thư Hàng chuẩn bị cho mọi người là vật chất giúp khí linh thăng cấp. Dùng nó và thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo có thể khiến pháp khí của mọi người nhanh chóng sinh ra khí linh. Đây coi như là lì xì tết mà ta và Thư Hàng chuẩn bị cho mọi người.”

Ngươi không những không nhận được lì xì, mà còn phải phát lì xì cho mọi người nữa đấy!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Lúc này, hắn đột nhiên nổi xúc động muốn mã hóa hai chữ “lì xì” trong phần mềm chat Tu Chân.

Thân là server chủ, hắn hoàn toàn có quyền hạn này.

[Quan hốt phân] Tàng Thiên Câu Chu Ly: “@ Hoàng Sơn Tôn Giả, Hoàng Sơn lão đại, lần này đến nhà Thư Hàng ăn tết có được đưa người nhà theo không?”

Có tiệc của Biệt Tuyết Tiên Cơ, lại có lì xì giúp thăng cấp pháp khí… Chu Ly lập tức nhớ đến người yêu Nho gia của mình, muốn đưa hắn cùng đến nhà Bá Tống ăn tết.

“Được.” Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu nói.

“Cả nhóm mình đều đến nhà Thư Hàng ăn cơm, cảm giác này tuyệt quá.” Thiên Phủ khí tông Dương Huyền gật đầu khen.

Tống Thư Hàng: “???”

Từ từ đã Dương Huyền tiền bối!

Kiểu nói của ngươi dễ gây hiểu lầm quá đó!

Cả nhóm đến nhà ta ăn cơm…

Cứ như là ta đi đời nhà ma rồi cả nhóm đến nhà ăn cơm đám tang vậy.

Rõ ràng là ăn tết mà nghe ngươi nói xong thành chết chóc tang thương.

Mặt khác… đông người thế này thì nhà hắn ở Văn Châu chắc chắn không chứa hết.

May mà hắn có thế giới hạch tâm.

Đến lúc đó, chỉ cần đặt cửa vào thế giới hạch tâm trong nhà mình la được.

Không gian của thế giới hạch tâm đủ cho các thành viên trong nhóm ăn chơi xả láng.

Nói không chừng còn có thể chào bán một vài mảnh đất trong thế giới hạch tâm để kiếm ít linh thạch về xài ấy chứ?

Tuy đã hứa với Bắc Phương Đại Đế là mấy ngày nữa sẽ cho bọn họ mượn thế giới hạch tâm để cử hành nghi thức, nhưng tính thời gian ra thì chắc là không đụng trúng dịp tết đâu.

“Mà Bạch tiền bối đâu mất rồi?” Bạch Hạc Chân Quân hỏi với vẻ nghi hoặc. Lẽ ra Bạch tiền bối phải rất hứng thú với tiết mục tụ hội ăn tết này mới đúng chứ.

Nhưng lần này chẳng thấy Bạch tiền bối phát biểu gì cả.

Đừng nói là lại bế quan nha?

“Ta đang suy nghĩ.” Bạch tiền bối trả lời.

[Cuồng em gái] Điền Thiên Đảo Chủ: “Bạch tiền bối gặp chuyện gì phiền não vậy?”

“Không, không có chuyện gì. Ta chỉ đang nghĩ… đón tết có nên làm cho náo nhiệt một chút không? Ví dụ như chuẩn bị vài tiết mục để chơi tết chẳng hạn?” Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Giống như Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối rất trân trọng cơ hội đón tết lần này.

Hắn hy vọng các thành viên trong nhóm cố hết sức tới tham gia, hắn hy vọng cái tết này sẽ thật náo nhiệt và năm mới sang sẽ ngập tràn vui vẻ.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Tiết mục đón tết à? Ta có bài hát mới! Ta đồng ý lên sân khấu biểu diễn đầu tiên!”

[Đội bóng mộ địa đáy biển] Giao Bá Chân Quân: “Mộ địa đáy biển, giảm giá 50%, mua lớn tặng nhỏ!”

Tạo Hóa Pháp Vương: “…”

Chương 2904: Một server giả

Giao Bá Chân Quân quả thực là khinh người quá đáng!

Đang yên đang lành thì cài quảng cáo, chẳng phải là ám chỉ giọng ca của hắn có thể giết người sao?

Tạo Hóa Pháp Vương nóng tính lập tức bùng nổ: “@Hoàng Sơn Tôn Giả, Hàn Sâm ma ma, cấm nói Giao Bá! Tết nhất mà đi quảng cáo mộ địa đáy biển, xui! Phủi phui cái mồm!”

Dù là ở nhóm Cửu Châu số 2 thì Hoàng Sơn Tôn Giả vẫn là chủ nhóm như cũ. Tống Thư Hàng chỉ là một server đóng vai trò vật dẫn mà thôi.

[Hệ thống thông báo: [Server-Trình Cẩu Đản-Chủ nhóm] Tống Thư Hàng đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả cấm nói 60 phút.]

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra: “???”

Có phải ta là server rởm không?

Sao đang không lại cấm nói ta mới được chứ?

Đang yên đang lành sao tự nhiên quýt làm cam chịu thế hả?

[Chuyên làm giấy tờ] Tuyết Lang Động Chủ: “Hoàng Sơn tiền bối ngầu lòi!”

Không ngờ Tống Thư Hàng tiểu hữu là server mà còn dính cấm nói!

Sự thật chứng minh giết gà dọa khỉ là một biện pháp cực kì hữu hiệu.

[Hệ thống thông báo: [Giọng ca tiếng gọi Thiên Đường] Tạo Hóa Pháp Vương đã gỡ một tin nhắn.]

Tạo Hóa Pháp Vương dè dặt gỡ tin.

Sau đó hắn sắp xếp lại ngôn từ rồi mới phát biểu: “Hoàng Sơn ca ca, ngươi nhìn Giao Bá đạo hữu mà xem, năm mới năm me còn đi chào hàng mộ địa dưới đáy biển, thật chẳng ra sao. Xin Hoàng Sơn ca ca hãy giữ gìn lẽ phải!”

[Hệ thống thông báo: Tạo Hóa Pháp Vương, Cuồng Đao Tam Lãng, Huyền Nữ môn Vân Tước Tử Tiên Tử, Đồng Quái Tiên Sư, Khuyển yêu Đậu Đậu, Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả cấm nói 60 phút.]

Ở khắp nơi trên hiện thế.

Tạo Hóa Pháp Vương: "…" Hắn biết mình tỉnh ngộ quá muộn.

Cuồng Đao Tam Lãng: "???"

Vân Tước Tử Tiên Tử: "???"

Đồng Quái Tiên Sư từ đầu tới cuối chưa nói câu nào: "???"

Đậu Đậu ngu mặt: "???"

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử: "???"

Tam Lãng, Vân Tước Tử Tiên Tử, Đồng Quái Tiên Sư, Đậu Đậu, Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đều chìm trong một vạn câu hỏi vì sao.

Tạo Hóa Pháp Vương và Tống Thư Hàng là tự mình tìm chết.

Nhưng cả đám bọn họ hôm nay đã làm gì nên tội kia chứ?

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức dùng chức năng VIP, lẳng lặng kéo Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử, Đậu Đậu, Đồng Quái Tiên Sư và Vân Tước Tử Tiên Tử vào một nhóm chat tạm thời: "Đậu Đậu, hôm nay Hoàng Sơn tiền bối làm sao thế?"

Bà dì đến hay sao mà nóng tính quá vậy?

Đậu Đậu: "Ta cũng không biết, ta cũng đang thắc mắc đây! Bây giờ Hoàng Sơn đang xụ mặt ra, ta cũng chẳng dám hỏi hắn nữa."

Đậu Đậu sợ mình lắm mồm hỏi một câu, Hoàng Sơn sẽ đuổi nó ra khỏi Hoàng Sơn phủ rồi đưa tới Đậu Đậu phủ ngay trước thềm năm mới. Vậy thì cô đơn biết chừng nào?

Đồng Quái Tiên Sư: "Mấy người các ngươi thì dễ hiểu, vì ít ra còn lên tiếng trong nhóm rồi. Ta đây còn chưa kịp mở mồm nói câu nào đấy."

Đồng Quái Tiên Sư cảm thấy mình còn oan ức hơn cả Thị Kính.

Hắn không phải là nằm cũng trúng đạn, mà là đào hố tự chôn rồi còn bị đại bác bắn nhầm!

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử chậm rãi nói: "Ta nghĩ có lẽ Hoàng Sơn tiền bối làm thế để dự phòng."

Cuồng Đao Tam Lãng: "Dự phòng cái gì?"

"Ta đoán là dự phòng đột phát bệnh tim." Đông Phương Tĩnh

Tuyết Tiên Tử nói: "Sắp sang năm mới rồi, nhất định Hoàng Sơn tiền bối muốn đề phòng đám tự tìm đường chết chúng ta kích thích đến hắn nên mới dứt khoát cấm chúng ta lên tiếng luôn. Nhìn kĩ danh sách mà xem… chúng ta là nhóm hay làm trò nhất hội còn gì."

Vân Tước Tử Tiên Tử hào phóng thừa nhận ngay tắp lự: "Ha ha ha, có lý lắm." Cô cực kì tự biết mình, dù sao thì cô cũng hiểu mình giỏi tìm đường chết cỡ nào mà.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Ta đã bỏ đi mà làm người rồi, bây giờ ta là Tứ Lãng."

"Tứ Lãng à? Ngươi còn hơn "Tam Lãng" một "lãng" nữa kìa." Đậu Đậu bỉ bôi.

Cuồng Đao Tam Lãng: "…"

Đồng Quái Tiên Sư: "Ta không phục! Nếu đã cấm ta thì sao không cấm cả Bắc Hà luôn đi!"

"Nè… bói bịp." Đậu Đậu nói: "Ngươi là tuyển thủ tìm đường chết top 3 trong nhóm, còn Bắc Hà là một trong những mảnh lương tâm cuối cùng còn sót lại của nhóm ta. Hai ngươi so sánh với nhau được sao?"

Bắc Hà Tán Nhân, Hằng Hỏa đạo hữu của Nho Gia, đại tiền bối Thất Tu Thánh Quân và chủ nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả là những nhân vật đảm nhiệm vai trò lương tâm. Chính bọn họ đã chống đỡ ranh giới cuối cùng của nhóm Cửu Châu số 1.

Dù là Đậu Đậu cũng không thể không thừa nhận, nếu không có mấy vị này thì nhóm Cửu Châu số 1 đã toang từ lâu rồi.

Đồng Quái Tiên Sư: "…"

Đến Đậu Đậu còn đâm tim hắn thế này thì còn nước non gì mà nói với nhau?

Hết nói nổi!

"Sư phụ Ngân Quái gọi ta, ta off trước đây." Đồng Quái Tiên Sư phẩy tay nói.

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Sau khi cấm nói hết đám chuyên ném đá vào hội nghị, Hoàng

Sơn tiền bối cảm thấy một luồng khí tức sảng khoái toát ra từ buồng phối, thổi ùa vào trái tim và lan tỏa ra toàn thân ngọt lịm.

Lẽ ra ta phải làm thế này từ lâu rồi mới đúng!

Hoàng Sơn tiền bối cảm thấy nhịp tim mình cũng tràn đầy hơi thở hân hoan, mỗi khi trái tim nảy lên đều đượm mùi hạnh phúc.

“Đón tết có tiết mục gì thì báo hết lên, có thể báo cho ta, Bạch tiền bối, Bắc Hà, Hằng Hỏa, Thất Tu tiền bối hay Vũ Nguyệt Chân Quân đều được. Mọi người đăng ký xong, ta sẽ tổng hợp lại một chút để chơi tết năm nay cho thật vui vẻ. [icon cười toe toét]” Hoàng Sơn tiền bối lên tiếng.

Sau khi cấm nói hết đám tái phạm nguy hiểm trong làng tìm đường chết, đến con chữ của Hoàng Sơn Tôn Giả cũng toát ra vẻ vui tươi.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Hay là tết này chúng ta tổ chức một cuộc đua xe đi? Đua như hồi đua máy kéo ấy, nhưng mà dùng xe đạp thôi.”

[Đại tiên nổ hạt nhân] Hiến Công Cư Sĩ: “Trong cuộc đua có nên cho thêm yếu tố chiến đấu vào không?”

Diệt Phượng Công Tử sáng ngời mắt lên: “Transformer? Hệ thống Diệt Phượng của ta đã thăng cấp xong, đủ để chế tạo ra người máy siêu cấp số hiệu Diệt Phượng rồi đó!”

[Sóng hấp dẫn] Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Transformer? Thời gian gấp quá. Một ngày rưỡi không đủ để bọn ta cải tạo xe thành người máy. Đến lúc đó đâu thể để Diệt Phượng ngươi lái người máy đến nghiền nát bọn ta được?”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Hay là… hay là cho cả máy xúc, máy ủi, xe lu lên hết rồi đấu tổng hợp đi?”

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ mau gỡ tin nhắn đi, đừng để Lục Tử nhìn thấy câu đó!” Tuyết Lang Động Chủ vội vàng la lên. Ký ức cả đám bọn họ bị Đông Phương Lục Tiên Tử nghiền ra bã trong trận đua máy kéo có tay cầm vẫn còn mới in như ngày hôm qua kìa!

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ta thấy rồi.”

“…” Tuyết Lang Động Chủ cắn răng một cái, đành liều cái mặt sói dày cui nói đãi bôi: “Thất Sinh Phù đạo hữu mau gỡ tin nhắn đi, đề nghị hay ho bày để ta nói cho!”

Nếu đề nghị này được chấp thuận thật, hắn bị Đông Phương Lục Tiên Tử để mắt tới thì tính sao bây giờ? Cho nên hắn phải nghĩ cách chữa cháy mới được. Bất kể có tác dụng hay không, dù sao cũng phải thử mới biết.

Cố gắng chưa chắc đã có kết quả, nhưng không cố gắng thì nhất định sẽ không có kết quả!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “…”

Trong thế giới Kim Liên của Nho Gia.

Tống Thư Hàng nhìn nội dung chat trong nhóm Cửu Châu số 2 mà ngứa ngáy trong lòng. Hắn muốn nói chuyện nhưng lại bị cấm mất tiêu, có miệng mà chẳng làm gì được.

Hắn chỉ có thể chiếu hình nội dung tin nhắn ra để nhóm vật trang sức trên người mình cùng xem, sau đó tâm sự với bọn họ cho đỡ buồn.

Thấy Hoàng Sơn tiền bối đang thống kê tiết mục.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nảy ra một ý: “@#%× Tiên Tử, trên sân khấu chương trình tết, chúng ta biểu diễn nuốt kiếm đi!"

Mỹ nhân rắn công đức: ". . ."

Tống Thư Hàng: ". . ."

Mà lúc này.

Ở một nơi khác trong thế giới Kim Liên.

Đạo Tử đang chọn ngày để hẹn các vị sư đệ của mình và gia chủ các hệ của Nho gia. Hắn cần mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ của Nho gia.

Chương 2905: Đi nói chuyện với Bá Tống

Đạo Tử vào thế giới Nho gia trước Tống Thư Hàng một bước.

Lúc này, năm trong số mười ba Kiếp Tiên Nho gia đang ngồi chỉnh tề trước mặt hắn.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử ôn tồn lễ độ.

Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử thanh tân tuấn tú.

Thất Ngốc Ngốc nồng nặc mùi mọt sách.

Kiếp Tiên thứ mười một Ngọc Tử hăng hái hoạt bát.

Và Uyên Tử chỉ còn lại nhục thân, có một sợi ý thức của Côn Vương gửi nhờ trong chốn sâu của không gian thần thức.

Sau khi trải qua sự kiện Côn Vương bị Bá Tống đánh nổ banh xác, các Kiếp Tiên Nho gia đều biết Côn Vương đang ẩn náu sâu trong không gian ý thức của Uyên Tử. Bởi vậy Uyên Tử được bốn vị Kiếp Tiên Nho gia giữ bên cạnh kè kè để chăm sóc, không rời lấy một tấc.

Trừ năm trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia này còn có mấy vị gia chủ thân phận cao nhất Nho gia. Ban đầu Hằng Hỏa Tôn Giả cũng ở đây, song vừa nghe thấy Tống Thư Hàng sắp tới thì hắn đã lập tức đứng lên đi nghênh đón.

Thánh hiệu Bá Tống có ý nghĩa cực kì đặc biệt với Nho gia.

Bây giờ toàn bộ đệ tử Nho gia đều cho rằng Bá Tống là chuyển thế của Thánh Nhân Nho Gia… Dù không tính điểm ấy thì Bá Tống cũng đã cứu Nho gia mấy lần từ trong cơn nước lửa, có ơn sâu với bọn họ. Hắn sắp tới đây, đương nhiên Nho gia hải dọn đường đón tiếp rồi.

Sợi ý thức của Côn Vương trong thể nội Uyên Tử vừa nhìn thấy Đạo Tử đã suýt khóc. Thế mà Nho gia lại có thêm một Trường Sinh Giả!

Mà Đạo Tử này có khí tức vô cùng kinh khủng, nắm giữ vài phần thâm ảo trong chân truyền của Thánh Nhân Nho Gia. Đối mặt hắn chẳng khác gì đối mặt với Thánh Nhân Nho Gia tái thế, khiến Côn Vương nghĩ đến chuyện cũ còn kinh sợ trong lòng.

“Đại sư huynh vô dụng, để các ngươi chịu khổ rồi.” Nhìn thấy bốn vị sư đệ chưa hồi sinh hoàn toàn, trong lòng chua chát.

Nho gia gặp đại nạn, hắn thân là đại sư huynh mà không thể bảo vệ được sư đệ của mình.

Hiện giờ bốn vị sư đệ của hắn đã hồi sinh mà thân thể lại không toàn vẹn.

Nỗi ân hận và tự trách tích tụ hàng ngàn, hàng vạn năm gần như nuốt chửng linh hồn Đạo Tử.

“Đại ngốc ngốc, đừng nặng lòng như vậy, là đệ tử Nho gia, bọn ta chưa từng hối hận.” Kiếp Tiên thứ bảy Trì Tử nghiêm túc nói.

Đạo Tử: “???”

Đại ngốc ngốc?

Vào giây phút ấy, cảm xúc ăn năn trào dâng như sóng triều trong lòng hắn đã bị một câu dập xuống.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử ngẩng đầu nhìn trời. Từ lần gặp mặt tiểu sư muội kia, Thất Ngốc Ngốc đã thành ngốc thật.

Kiếp Tiên thứ mười một Ngọc Tử giơ một tay bịt miệng thất sư huynh nhà mình, cười nói với Đạo Tử: “Đại sư huynh, sư phụ luôn dạy bảo chúng ta phải trong ngoài như một. Cường đại mặt ngoài không phải là cường đại thực sự, phải có nội tâm cường đại mới là cường đại chân chính. Bọn ta đều không yếu đuối đâu.”

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử chậm rãi tiếp lời: “Có thể mượn trận pháp hồi sinh của sư phụ để lại để trở về nhân thế là bốn người bọn ta đã thỏa mãn lắm rồi. Huống hồ nhờ Bá Tống đạo hữu chi viện nên thời gian sống của bọn ta cũng được kéo dài… Thời gian lâu như vậy, cũng đủ để bọn ta bù lại tiếc nuối.”

Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử gật đầu nói: “Nho gia thiếu mất rất nhiều truyền thừa, mà khoảng thời gian Bá Tống kéo dài cho bọn ta đủ để bọn ta bổ khuyết những truyền thừa ấy. Hơn nữa thời gian còn lại rất nhiều, bọn ta không tiếc nuối gì nữa.”

Thân là mười ba Kiếp Tiên Nho gia, tâm hồn họ cũng mạnh mẽ hệt như nhục thân bên ngoài. Cho nên dù thời gian còn sót lại chẳng hề nhiều, bọn họ cũng chưa từng e ngại. Có cơ hội bổ khuyết truyền thừa của thầy, hoàn thiện lại công pháp và kinh thư thiếu sót của Nho gia chính là tâm nguyện của bọn họ.

“Hơn nữa, bây giờ Đại ngốc ngốc đã chứng đạo Trường Sinh, bọn ta càng yên tâm hơn rồi.” Thất Ngốc Ngốc nói.

Có Đại ngốc cảnh giới Trường Sinh Giả ở đây, dù bốn người bọn họ có biến mất thì Đại Ngốc Ngốc cũng có thể bảo vệ Nho gia. Thân thể của Uyên Tử cũng có thể trợ giúp Đại Ngốc Ngốc một phần sức lực.

“Nhưng ta lại không thể cam lòng như vậy.” Đao Tử nhìn bốn vị sư đệ, trầm giọng nói: “Cho nên ta muốn liều một phen. Đây cũng là nguyên nhân hôm nay ta tìm các ngươi.”

“Đại sư huynh, ngươi muốn làm gì?” Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử cau mày.

“Nếu ngươi muốn làm chuyện nguy hiểm thì bọn ta không cho phép.” Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử phụ họa. Đạo Tử cảnh giới Trường Sinh Giả là người bảo vệ của Nho gia.

Giờ đây kẻ thù của Nho gia là Thiên Đạo đã sụp đổ, lại có Đạo Tử ở đây, đủ để bảo vệ Nho gia đời đời phát triển.

Cho nên bọn họ không cho phép Đạo Tử gặp chuyện gì bất trắc.

“Việc ta muốn làm là để mọi người có thể hồi sinh hoàn chỉnh mà không con thiếu sót. Đây là bổn phận của đại sư huynh như ta. Mà các ngươi cũng không cần khuyên nữa, sư phụ đồng ý rồi.” Đạo Tử chậm rãi nói.

Muốn thuyết phục các sư đệ của mình, nhất định hắn phải lôi sư phụ ra mới được.

Thất Ngốc Ngốc sững sờ, sau đó vui vẻ nói: “Sư phụ đồng ý? Lẽ nào… sư phụ?”

Đạo Tử lắc đầu, sau đó lấy Nho điển, tìm lời nhắn của Thánh Nhân Nho Gia trên đó.

“Nho điển? Sao nó lại ở chỗ đại sư huynh?” Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử nghi hoặc hỏi.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử nhận lấy Nho điển, nhìn lời nhắn và nét chữ của Thánh Nhân Nho Gia trên đó mà đỏ hoe vành mắt.

Đó thực sự là di ngôn của Thánh Nhân Nho Gia.

Không ngờ sư phụ đã sắp xếp xong xuôi hết thảy. Ngay cả chuyện bọn họ hồi sinh bị thiếu sót, ngài cũng suy tính ra và sắp đặt đường lui chu toàn.

“Đại ngốc ngốc, việc ngươi muốn làm có nguy hiểm hay không?” Lúc này, Thất Ngốc Ngốc vẫn kiên quyết: “Nếu có nguy hiểm thì dù là ý của sư phụ, bọn ta cũng không cho.”

“Không nguy hiểm. Ta cam đoan.” Đạo Tử mỉm cười nói: “Sư phụ để lại cho ta thủ đoạn giữ nhà. Dù việc ta sắp làm có thất bại thì thủ đoạn của sư phụ cũng đủ giúp ta hồi sinh. Cho nên các ngươi cứ yên tâm. Nho điển vượt không mà tới chính là sự chuẩn bị mà sư phụ dành cho ta đó.”

“Nho điển vượt không mà đến?” Sắc mặt của Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử càng kì lạ hơn. Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia đều biết trước đó Nho điển nằm trong tay Bá Tống, có tiểu sư muội đảm bảo.

Mà bây giờ Nho điển lại vượt không đến tay đại sư huynh từ chỗ Bá Tống.

Giờ khắc này, đến bốn vị Kiếp Tiên Nho gia cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của Bá Tống.

Lẽ nào Bá Tống thực sự là sư phụ chuyển thế?

“Lần này ta đến đây là vì muốn mượn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ của Nho gia. Việc ta muốn làm cần mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ hỗ trợ.” Đạo Tử trầm giọng nói.

Bốn vị Kiếp Tiên nhìn lời nhắn của sư phụ trong Nho điển, lại nhìn đại sư huynh ngùn ngụt quyết tâm, liếc nhau một cái rồi thở dài bảo: “Đã vậy thì bọn ta không tranh cãi nữa.”

Mấy vị gia chủ Nho gia sau lưng họ cũng gật đầu. Thực tế thì với thân phận của Đạo Tử, muốn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.

Đối với Nho gia, mười ba vị Kiếp Tiên có địa vị chẳng hề tầm thường.

“Vậy thì quyết định thế đi.” Vẻ mặt Đạo Tử trở nên dịu dàng.

Lần này, hắn nhất định phải giúp các sư đệ hồi sinh hoàn chỉnh.

Mặt khác…

Nhân lúc rảnh rỗi, đi gặp Bá Tống một lần thôi.

Lúc này Đạo Tử không biết Bắc Phương Đại Đế đã bàn bạc xong với Bá Tống chuyện về mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ rồi.

Cho nên Bá Tống tới Nho gia, hắn muốn tranh thủ đi bàn bạc với Bá Tống luôn.

Đạo Tử biết trong tay Tống Thư Hàng có một phần mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, mấy mảnh trong số đó còn là hắn tặng cho Bá Tống mà.

Chương 2906: Có khả năng tiến hóa ra một con khỉ giống Thư Hàng không?

Hắn đang nghĩ liệu có thể thương lượng với Bá Tống để mượn mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ hay không.

Sau khi bàn bạc với sư đệ và mấy vị gia trưởng Nho gia xong, Đạo Tử đứng dậy, đi tới chỗ Tống Thư Hàng.

“Nếu như Bá Tống cho mượn mảnh vỡ Thiên Đình thật, vậy ta có nên chuẩn bị một món quà cho hắn không nhỉ?”

Đạo Tử vừa đi vừa nghiêm túc suy nghĩ.

Nho gia trọng lễ nghi, có ân tất phải báo.

“Vừa hay theo các ngày lễ ở hiện thế hiện nay, cũng sắp đến Tết rồi, chi bằng lát nữa gặp nhau, hãy đưa cho Bá Tống một bao lì xì, dùng lễ mà thu phục lòng người.”

Đạo Tử thầm nghĩ.

…

Ở bên kia thế giới Kim Liên.

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử và một đám đồ trang sức đang sắp xếp lại đồ đạc cho ba mẹ Tống, chuẩn bị về thành phố Văn Châu.

Gần đây sắc mặt của mẹ Tống rất tốt, thậm chí ở Nho gia vui đến quên cả trời đất.

Vốn mẹ Tống còn lo mình không quen ở chỗ Nho gia nhưng sau khi ở vài ngày, bà lại không nỡ đi nữa.

“Đây đúng là một nơi tốt đẹp.”

Mẹ Tống nói với Tống Thư Hàng.

Ở đây mỗi khi đệ tử Nho gia nhìn thấy bà đều gọi bà một tiếng Triệu Tiên Tử đầy thân thiết.

Cũng như giấc mở trở thành đại hiệp của đám đàn ông, phần lớn phụ nữ đều hy vọng mình mãi mãi là một tiên tử xinh đẹp.

Sau khi được đệ tử Nho gia gọi là Triệu tiên tử mỗi ngày, rõ ràng người sắp làm mẹ lần thứ hai là bà lại cảm thấy mình như trẻ ra nhiều tuổi, suýt thì vũ hóa thành tiên luôn.

“Trạng thái hiện giờ của mẹ con giống như khi ba sống ở Quang Đông vậy… Ngày nào cũng nghe người ta gọi là anh đẹp trai, lâu ngày đánh mất bản thân luôn.”

Ba Tống cười khà khà nói.

“Chắc chắn hồi trẻ thúc thúc cũng là một chàng đẹp trai giống như Tống tiền bối.”

Vũ Nhu Tử nói.

“Vũ Nhu Tử à, lời nói của cô giúp ta tìm về một chút tự tin đó.”

Tống Thư Hàng tiếp lời… Phải biết là lần nào gặp cha Cẩu Đản hắn cũng bị chê xấu cả.

Dần dà Tống Thư Hàng mất đi sự tự tin với dung mạo của mình.

Ba Tống nhìn thằng con nhà mình một cái… Qủa thật thằng nhóc nhà mình gần đây càng ngày càng đẹp, dần dần mất đi gen bình thường phổ thông của nhà họ Tống, bắt đầu tiến dần về phía gen trai xinh gái đẹp của nhà mẹ rồi.

“Tai họa ở bên ngoài đã giải quyết chưa?”

Sau khi thu dọn hành lý xong xuôi, mẹ Tống hỏi… Khi Tống Thư Hàng đưa bọn họ vào Nho gia, khắp nơi ở hiện thế liên tiếp gặp tai họa.

“Tai họa tà vọng lúc trước đã bị con xử lý sạch rồi, bây giờ ở thế giới bên ngoài chỉ còn một chút di chứng do linh khí dư thừa gây ra thôi, không nguy hiểm lắm. Nhưng sau Tết, con vẫn hy vọng có thể đưa mọi người về lại Nho gia ở thêm một thời gian nữa.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ít nhất phải đợi cuộc chiến tranh giành Thiên Đạo chấm dứt đã.

“Không cần miễn cưỡng chính mình quá đâu, con đã làm rất tốt rồi.”

Mẹ Tống nói.

Có thể là vì trực giác của người làm mẹ nên mẹ Tống cứ cảm thấy hình như Tống Thư Hàng đang quyết định đi làm một chuyện gì đó, hơn nữa rất có thể là chuyện vô cùng quan trọng.

Tống Thư Hàng mỉm cười:

“Mẹ yên tâm đi, từ trước đến nay con chưa bao giờ làm chuyện quá sức mình cả.”

Để tránh mẹ mình tiếp tục đề tài này, Tống Thư Hàng móc thiếu nữ cơ giới nửa cầu nửa người từ trong túi ra:

“Đúng rồi mẹ, mẹ xem này… đây là cháu gái của mẹ đấy. Xét trên góc độ nào đó thì đây là con ruột đó. Tiểu Lăng Tiêu, chào bà nội đi.”

Lăng Tiêu là tên mà thiếu nữ cơ giới tóc vàng tự đặt cho mình trước đây.

“Bà nội.”

Thiếu nữ cơ giới ngoan ngoãn nói.

Thiếu nữ cơ giới vừa nghiêm túc vừa ngoan ngoãn, dáng vẻ nửa trứng nửa người của cô càng khiến người ta yêu thích hơn.

Mẹ Tống: “Ừ?”

Thủ đoạn chuyển chủ đề của Tống Thư Hàng rất thành công.

Khi nhìn thấy thiếu nữ cơ giới trạng thái nửa người, mẹ Tống bỗng có cảm giác muốn tẩn thằng con trai nhà mình một trận. Nhưng khi thấy thiếu nữ ngoan ngoãn, bà lại cưỡng chế đè nén cảm xúc này xuống.

“Có chuyện gì với con bé thế?”

Mẹ Tống cẩn thận đón lấy thiếu nữ cơ giới, hỏi.

Tống Thư Hàng:

“Bị sinh non.”

Mẹ Tống: “???”

Ba Tống:

“Nói tiếng người!”

Tống Thư Hàng cười giải thích:

“Thực ra cả quá trình này một lời khó mà nói hết được. Sự tồn tại của cô ấy rất phức tạp, ba mẹ có thể coi cô ấy là sinh vật người máy ngoài hành tinh, gần như Transformers ấy.”

Mẹ Tống: “…”

Nói thế khác gì chưa nói.

Bà và ba Tống có nằm mơ cũng không thể ngờ được rằng cô cháu gái đầu tiên của nhà họ Tống sẽ xuất hiện như thế này… Hơn nữa lại còn do con trai nhà mình đích thân sinh ra nữa chứ…

Cảm giác phức tạp này giống như cho đủ các loại gia vị chua cay ngọt đắng + các loại rượu đỏ trắng vàng xanh trộn lại với nhau, hương vị một lời khó mà tả hết.

Một tháng trước, ba Tống mẹ Tống vẫn còn là người bình thường mà giờ mỗi lần gặp con trai lại phải tiếp nhận một lượng thông tin khổng lồ.

Cho dù có trái tim khỏe mạnh tổ truyền, hai vợ chồng cũng không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu nữa.

“Tuy rằng Tiểu Lăng Tiêu rất đáng yêu…”

Ba Tống yêu chiều đón lấy thiếu nữ cơ giới từ tay vợ mình, cảm khái tự tận đáy lòng:

“Nhưng ba và mẹ con vẫn hy vọng lần sau gặp nhau, con có thể nói cho chúng ta biết tin tức tốt lành như con muốn kết hôn hoặc người yêu của con sắp sinh cháu gái cho chúng ta chứ không phải là tự mình sinh con.”

“Không đâu, sang năm con mới mười chín tuổi thôi mà.”

Tống Thư Hàng đáp.

Móng vuốt Phong Nghi Cầm Chủ: “…”

Bạch Cốt Tiên Cơ: “…”

“Đợi qua vài năm nữa rồi lại nói với chúng ta tin này.”

Ba Tống cũng là một người đàn ông biết tuân thủ pháp luật, biết nghe lời đúng.

“Không thể nào.”

Tống Thư Hàng khoát tay đáp:

“Thực ra là vì con bị triệt sản rồi á ~”

Mẹ Tống: “!!!”

Ba Tống: “????”

Mày vừa kiêu ngạo nói với chúng ta cái gì cơ? Triệt sản á?

“Sau khi tu vi đạt đến cảnh giới bát phẩm, tu sĩ gần như không thể sinh con đẻ cái được nữa.”

Vũ Nhu Tử ở bên cạnh phổ cập kiến thức cho ba Tống mẹ Tống:

“Đó là do tu sĩ cảnh giới bát phẩm đã tiếp xúc và thích ứng với pháp tắc, thuộc tính của pháp tắc sẽ ảnh hưởng tới tính chất sinh mệnh của tu sĩ. Mà pháp tắc mà mỗi một tu sĩ linh hội đều đặc biệt, chỉ thuộc về riêng mình, vì thế dưới ảnh hưởng của pháp tắc, tính chất sinh mệnh của tu sĩ cũng sẽ trở nên “riêng mình”.”

“Vũ Nhu Tử, có thể nói đơn giản một chút không?”

Mẹ Tống dịu dàng nói… Nếu như là con trai bà, bà sẽ ném luôn cho hắn câu “nói tiếng người”, nhưng người giải thích là Vũ Nhu Tử, mẹ Tống phải đối đãi dịu dàng.

“Ừm, nói đơn giản là tu sĩ bát phẩm đã tiến hóa lên một giống loài khác. Hơn nữa do pháp tắc mà mỗi tu sĩ dung hòa đều riêng biệt nên mỗi một tu sĩ bát phẩm đều là một giống loài mới triệt để. Giống loài khác nhau nên không thể sinh ra con cái với nhau được.”

Vũ Nhu Tử giải thích.

“Dùng hiểu biết của người bình thường để so sánh, giống như trong quá trình tiến hóa, có tế bào tiến hóa thành khỉ, có tế bào tiến hóa thành mèo, có tế bào tiến hóa thành cá, những loài này không thể có con với nhau được. Mà nếu cả thế giới chỉ có một con khỉ được tiến hóa ra thì nó coi như là triệt sản rồi.”

Vũ Nhu Tử cố gắng lấy ví dụ.

“Vậy có cơ hội nào để hai tế bào khác nhau trùng hợp cùng tiến hóa thành con khỉ giống Tống Thư Hàng không?”

Mẹ Tống hỏi với giọng mong đợi.

Tống Thư Hàng:

“Chào mẹ khỉ nhé. Con là khỉ con của mẹ đây.”

Mẹ Tống lật tay vỗ vào đầu Tống Thư Hàng một cái. Sau đó… đau tay quá.

“Khó lắm ạ.”

Vũ Nhu Tử đáp:

“Cho dù cẩn thận nghiên cứu mọi thứ của Tống tiền bối, theo như quỹ tích trước khi tấn thăng lên bát phẩm của hắn, tiến hành tái hiện và mô phỏng, khi tiếp xúc với pháp tắc ở bát phẩm, tỉ lệ thành công gần như bằng không.

“Mà Huyền Thánh bát phẩm nghìn năm cũng chỉ mới có một hai người.”

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh bổ sung.

Mẹ Tống:

“Nghìn năm mới có một hai người, rồi con lẫn vào hàng ngũ này luôn hả?”

“Dù sao con cũng là nghìn năm đệ nhất thánh.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Con chưa từng nghĩ đến chuyện tìm một cô bạn gái trước à?”

Mẹ già oán thán.

Chương 2907: Bọn họ không tốt ư?

“Thăng cấp quá nhanh, khi đang chuẩn bị bồi dưỡng tình cảm giữa hai bên thì con không cẩn thận lên đến bát phẩm luôn rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Hai tháng trước, Tống Thư Hàng khi đó mới ở cảnh giới thất phẩm còn định nghe theo lời dặn dò của thiếu niên ba mắt tiền bối, rèn luyện thêm một thời gian nữa ở cảnh giới thất phẩm, ngâm cứu tính năng “thực tại ảo”, đặt nền móng vững chắc để tấn thăng lên cửu phẩm và ngưng tụ trường sinh chi đạo của mình trong tương lai.

Nhưng cho dù đã dốc hết sức tiêu phí thời gian ở cảnh giới thất phẩm, hắn vẫn không qua nổi một tháng đã tấn thăng lên cảnh giới bát phẩm chân chính, tốt nghiệp khỏi “Huyền Thánh hàng dởm” rồi.

Đến cả thời gian vun đắp tình cảm cũng không có…

“Cuộc sống của tu sĩ trừ tu luyện chính là bế quan, có lúc con bế quan, có lúc thì cô ấy bế quan. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, vì chỉ có người chịu đựng được cô đơn mới có thể trở thành đại lão trong các tu sĩ thôi.”

Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Bia đá đạo hữu hỏi:

“Ngươi nói nghiêm túc đấy à?”

Kể từ sau khi ta phụng mệnh chủ ta xông pha chân trời góc biển với ngươi cho tới nay, chưa từng thấy ngươi nghiêm túc bế quan một tháng trở lên như những tu sĩ chân chính bao giờ!

Mẹ Tống: “…”

Bà liếc con trai mình rồi lại nhìn vô số mỹ nữ treo trên người và vây xung quanh hắn, đột nhiên trong lòng dấy lên suy nghĩ chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Con khỉ này không nhìn thấy nguồn nhân lực dồi dào xung quanh mình à?

Chỉ riêng trên người đã treo tới 3 người đẹp: Tạo Hóa Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức, còn có vị tiên tử ôm cổ con trai một cách rất thân mật kia nữa.

Cả bóng cũng giấu thêm một Vũ Nhu Tử da đen.

Nghe nói đến cả sợi tóc vểnh lên trên đầu hắn cũng là một mỹ nhân tuyệt thế.

Thậm chí móng vuốt trên vai kia nghe giọng cũng có vẻ là một tiên tử… Theo như hiểu biết gần đây của mẹ Tống, chỉ cần là tiên tử, về cơ bản đều là người đẹp cả, hiếm có ai không đẹp lắm.

Tiếp đến bên cạnh hắn, hãy nhìn bản tôn của Vũ Nhu Tử da đen kìa, chân cô không dài à?

Còn có Tô thị A Thập Lục cô nương cùng đến thành phố Văn Châu với Vũ Nhu Tử trước đây nữa, cô ấy không yểu điệu sao?

Rồi lại Bạch Cốt Tiên Cơ eo thon nhỏ ở bên kia kìa, eo của cô không nhỏ nhắn sao?

Bao nhiêu tiên nữ như thế, có người nào không tốt đâu?

Thậm chí đến cả Bạch tiên trưởng tiền bối bên cạnh thằng con nhà mình cũng có nhan sắc hàng đầu nữa.

Đương nhiên không thể xếp Bạch tiên trưởng vào hàng ngũ “người đẹp”, mẹ Tống chỉ tiện tay kéo Bạch tiên trưởng ra để đánh giá nhan sắc thôi… Nếu không phải trong lòng mẹ Tống đã có ba Tống rồi thì khi gặp Bạch tiên trưởng, chưa chắc bà có thể khống chế nổi bản thân.

Bao nhiêu tài nguyên như thế, thằng con trai nhà mình không thể nên chuyện chút được à?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mẹ Tống lại tự phiền não trước.

Thân là một bà mẹ hận rèn sắt không thành thép, bà phát hiện ra cho dù mình muốn hóa thân thành một phụ huynh thấu hiểu, lương thiện, trợ giúp cho con trai mình cũng khó mà làm được.

Mẹ Tống có lòng muốn giúp đỡ nhưng lại không biết phải gửi sự giúp đỡ của mình như thế nào, rồi còn gửi vào người ai nữa chứ.

Hơn nữa… không biết các tiên tử người ta bây giờ có còn để ý đến con khỉ triệt sản nhà mình không nữa?

Dù sao sinh con là một phần rất quan trọng của đời người, trở thành cha mẹ là một trải nghiệm sống vô cùng quý giá, đặc biệt là đối với các tu sĩ có thọ nguyên dài đằng đẵng, sinh con càng là một trải nghiệm quý báu hơn.

Bây giờ con khỉ nhà mình triệt sản rồi, không biết các tiên tử có ghét bỏ nó không nữa.

Càng tưởng tượng ra nhiều thứ, mẹ Tống càng nản lòng.

Hay là mình và ba Tống sinh con gái xong thì lại cố gắng một chút, sinh thêm một thằng cu nữa nhỉ?

Mẹ Tống cảm thấy cơ thể mình ngày càng trẻ trung… Sinh thêm một đứa nữa chắc không thành vấn đề đâu.

Thấy mẹ Tống đột nhiên thất thần, Tống Thư Hàng tỏ ra nghi hoặc.

Sao đang nói chuyện mà mẹ lại thất thần thế?

Ai nấy đều bị Bạch tiền bối lây bệnh rồi hả?

Tống Thư Hàng lại lặng lẽ liếc Bạch tiền bối một cái.

“Nhìn ta làm gì? À, sắp đi rồi hả?”

Bạch tiền bối đột nhiên ngẩng đầu lên, nhạy cảm hỏi… Thiên phú của Bạch tiền bối có thể giúp hắn bắt được tất cả những ánh mắt với ý nghĩa đặc biệt nhắm vào hắn, mặc kệ là ánh mắt thiện ý hay ác ý.

“Cũng sắp phải đi thật, sau khi đến thành phố Văn Châu, chúng ta còn phải sắp xếp lại nhà cửa để Tết đến tiếp đón các tiền bối trong nhóm.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Được, vậy ta mở cửa nhé.”

Bạch tiền bối gật đầu nói.

Mẹ Tống ở phía đối diện nghe thấy “Tết” thì trong lòng nảy ra một ý, hồi thần lại.

Bà quay đầu, nhìn ba Tống một cái.

[Tết là cơ hội tốt… Nhân lúc đón Tết để ý con trai một chút, xem xem có thể trợ giúp ở tài nguyên nào không, cũng phải để ý xem có tiên tử nào không để ý đến chuyện con trai đã bị triệt sản không.]

Mẹ Tống mặt mày đưa tình, ra ám hiệu cho ba Tống.

Ba Tống và mẹ Tống đã tâm linh tương thông từ lâu, mẹ Tống chỉ cần nhướng mày lên, ông đã biết bà muốn nói gì rồi.

Ông gật đầu với mẹ Tống. Tết năm nay là một cơ hội tốt.

Đến lúc đó, quan sát cẩn thận chi tiết hành động của Tống Thư Hàng, phân tích ra đối tượng có thể trợ giúp rồi giúp thằng con một phen!

Hai vợ chồng tốn hết tâm tư vì con cùng gật đầu ăn ý.

Phu xướng phụ tùy.

Tống Thư Hàng cũng nhạy cảm nhìn sang ba mẹ mình… Thân là Kiếp Tiên trảm tam thi, hắn nhạy cảm phát hiện ra ba mẹ hắn đang có suy nghĩ bẫy hắn.

Đây chính năng lực khi thật sự tiến vào cảnh cửa cấp đại lão… Trong một phạm vi nhất định, chỉ cần có người muốn hại mình, các đại lão đều có thể nhạy cảm cảm ứng ra được.

Thậm chí chỉ cần có người trong Chư Thiên Vạn Giới nhắc tới thánh hiệu của mình, một số đại lão đỉnh tiêm có thể cảm ứng ra ngay lập tức, quả thật rất đáng sợ!

Thân là Nhược Trường Sinh Giả, xét về mặt cảnh giới, Tống Thư Hàng cũng xem như đại lão mới nhập môn rồi.

[Về phải chú ý tới hành động của ba mẹ một chút, xem xem rốt cuộc họ đang muốn làm gì.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bạch tiền bối đứng bên cạnh vươn tay gõ nhẹ trong không trung, giống như đang gõ cửa vậy, mở ra một cánh cửa không gian nối liền tới đường Bạch Kình thành phố Văn Châu.

“Lúc đi qua cánh cửa không gian sẽ có cảm giác mất trọng lực, ba mẹ phải bám chặt vào con đấy.”

Tống Thư Hàng nói với ba mẹ mình.

Đoàn người kéo theo hành lý chuẩn bị bước vào cánh cửa không gian.

“Bá Tống đạo hữu đợi đã!”

Đúng lúc này, một giọng nam ổn trọng hiền hòa vang lên từ phía sau.

Tống Thư Hàng vừa quay lại đã thấy Đạo Tử tiền bối từng tặng hắn mảnh vỡ WC lớn nhất Thiên Đình lúc trước... Bây giờ WC này vẫn đang ở chỗ các linh thực trong thế giới hạch tâm, không ngừng cung cấp phân bón Kim Khả Lạp cấp tiên cho các thực vật.

Lúc này trông Đạo Tử tiền bối không còn chán chường nữa, hắn mặc một bộ Nho bào, trông vừa ngầu vừa có sự uy nghiêm của huynh trưởng, vừa là thầy vừa là huynh. Không sai, đây chính là hình ảnh mà Tống Thư Hàng ngưỡng mộ cũng không được.

"Đạo Tử tiền bối, ngươi cũng ở đây à."

Tống Thư Hàng mỉm cười chào hỏi.

"Sắp đến Tết rồi, các ngươi không định đón Tết ở Nho gia thế nên ta chúc ngươi năm mới vui vẻ trước nha."

Đạo Tử tiền bối bước lên trước, lấy ra một bao lì xì đưa cho Bá Tống đạo hữu.

Tống Thư Hàng dùng hai tay cầm lấy bao lì xì, cảm nhận sâu sắc sự ấm áp mà Nho gia dành cho hắn!

Đây không chỉ là một bao lì xì mà còn là tình cảm! Cho dù không phải là một rương linh thạch lớn nhưng lại nghĩa tình sâu nặng!

Thấy Bá Tống đạo hữu kích động như thế, Đạo Tử cũng thấy nghi hoặc... Một bao lì xì nhỏ cũng khiến Bá Tống vui vẻ như thế ư?

Đây là lần đầu tiên hắn thấy "dùng lễ thu phục lòng người" có hiệu quả như thế đấy.

Chương 2908: Con không phải Huyền Thánh nghìn năm mới có một hai người sao?

Thực ra là do vẻ mặt của Bá Tống trông như rất khao khát nhận được lì xì này.

[Nếu sớm biết như thế, có phải ta nên tặng thêm ít quà năm mới để Bá Tống đạo hữu vui vẻ hơn không nhỉ?]

Đạo Tử thầm nghĩ.

“Cảm ơn Đạo Tử tiền bối.”

Tống Thư Hàng cảm khái… Ngoại trừ lì xì của Trần Bạch tiền bối, đây có lẽ là bao lì xì duy nhất của Tết năm nay rồi.

“Bá Tống đạo hữu, chúng ta xưng hô ngang hàng đi, ngươi có đại ân với Nho gia, hơn nữa bây giờ ngươi đã ở cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi, về tình về lý chúng ta đều có thể đối xử ngang hàng.”

Đạo Tử mỉm cười nói.

“Đạo Tử sư huynh cũng về Nho gia đón Tết à?”

Tống Thư Hàng là người biết tiếp thu ý kiến, mười ba Kiếp Tiên Nho gia mà hắn từng gặp chẳng người nào muốn kết giao với hắn bằng thân phận “tiền bối” cả.

Đạo Tử lắc đầu, nói:

“Lần này ta trở về là muốn mượn mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ mà Nho gia cất giữ.”

“Đạo Tử sư huynh, ngươi cùng một bọn với Bắc Phương Đại Đế và Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng hả?”

Tống Thư Hàng hỏi, vì trước khi đến Nho gia, Bắc Phương Đại Đế vừa hỏi mượn mảnh vỡ Thiên Đình của hắn xong.

“Hả? Bá Tống đạo hữu gặp Bắc Phương đạo hữu rồi hả?”

Đạo Tử ngẩn ra, hỏi.

“Ừm, Bắc Phương tiền bối vừa gặp ta rồi còn hỏi mượn mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ và thế giới hạch tâm của ta nữa."

Tống Thư Hàng đáp. Dứt lời hắn vỗ vào Xích Tiêu Kiếm bên hông:

"Xích Tiêu Kiếm cũng đi cùng Bắc Phương tiền bối đến tìm ta đó."

Đạo Tử: "..."

Vậy chẳng phải lì xì của ta tặng không rồi ư?

Ta đang muốn dùng lễ thu phục lòng người, tiện hỏi mượn ngươi mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ.

Không đúng không đúng, sao có thể nghĩ như thế chứ?

Bằng đại ân của Bá Tống với Nho gia, đến Tết tặng hắn bao lì xì để hắn vui vẻ thì có sao đâu chứ? Đây là việc mà mỗi một đệ tử Nho gia đều nên làm.

Chỉ một bao lì xì nho nhỏ cũng có thể khiến Bá Tống vui vẻ, đáng lắm mà.

Về hắn phải liên lạc với chư vị sư đệ, đợi Tết đến tới nhà Bá Tống chúc Tết, tặng mấy câu đối, thêm mấy bao lì xì nữa.

Nghĩ tới đây, Đạo Tử thầm gật đầu.

"Đạo Tử sư huynh, ngươi gọi ta lại là có việc gì thế?"

Sau khi cất lì xì đi, Tống Thư Hàng hỏi. Bây giờ Tống Thư Hàng đang rất mong đợi được mở lì xì ra xem, nhưng mở lì xì trước mặt người khác thì thất lễ quá, thế nên hắn chỉ đành dằn lòng lại.

"Không có gì, chỉ là thấy Bá Tống đạo hữu sắp đi nên mới tặng lì xì chúc phúc cho ngươi thôi."

Đạo Tử mỉm cười.

Tống Thư Hàng:

"Đạo Tử sư huynh, ta cũng chúc ngươi năm mới vui vẻ nhé."

Đây chính là tác phong của đại sư huynh đứng đầu Nho gia!

Nhận lì xì của Đạo Tử sư huynh, sau này việc của Đạo Tử sư huynh cũng là việc của Bá Tống.

Nếu như Đạo Tử sư huynh gặp nạn, Tống Thư Hàng hắn sẽ dốc sức chi viện!

"À mà, ngoại trừ mảnh vỡ Thiên Đình, tại sao Bắc Phương đạo hữu còn muốn mượn ngươi thế giới hạch tâm nữa thế?”

Đạo Tử nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng giải thích:

“Là thế này, Bắc Phương tiền bối mượn ta mảnh vỡ Thiên Đình nhưng mảnh vỡ đó trong thế giới hạch tâm đã hoàn toàn dung hòa rồi, không thể chuyển ra được nữa… Vậy nên nếu các ngươi muốn thực hiện nghi thức nào đó thì phải chuyển mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đến thế giới hạch tâm của ta. Đến lúc đó ta sẽ mwor một phần trong thế giới hạch tâm để các ngươi thực hiện nghi thức.”

Đạo Tử nghe vậy, gật đầu đáp:

“Thì ra là thế, nếu là vậy… chi bằng Bá Tống đạo hữu đi cùng ta một chuyến, hôm nay chúng ta chuyển hết mảnh vỡ Thiên Đình của Nho gia đến thế giới hạch tâm của ngươi nhé?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, gật đầu đáp:

“Vậy ta để thiện thi lại phối hợp với Đạo Tử sư huynh nhé.”

Nếu như chuyển mảnh vỡ Thiên Đình mà bọn Bắc Phương đại đế mang tới vào thế giới hạch tâm, e là sẽ bị thế giới hạch tâm liếm đi “Thiên Đế trường sinh đại đạo” trên đó.

Nhưng nếu là mảnh vỡ Thiên Đình của Nho gia thì không cần lo về điều này, bởi vì Thiên Đế trường sinh đại đạo có trong mảnh vỡ Thiên Đình ở Nho gia đã bị thế giới hạch tâm liếm hết từ lâu rồi!

Dù sao cũng đã liếm đến mức không thể liếm nữa rồi, vậy chuyển vào thế giới hạch tâm sớm hay muộn một ngày cũng như nhau thôi.

“Được.”

Đạo Tử sư huynh cười nói.

Tống Thư Hàng vươn tay ra, trong ba bông hoa trên đỉnh đầu, thiện thi Bá Thiện chắp tay, bước ra từ ba đóa hoa.

“Xin đạo hữu hãy ra tay giúp Đạo Tử sư huynh dịch chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào trong thế giới hạch tâm.”

Tống Thư Hàng nói với thiện thi.

Thiện thi Bá Thiện:

“Chuyện nhỏ ấy mà, bản tôn yên tâm, cứ giao cho ta.”

@#%× Tiên Tử: “Ớ?”

Vào năm mới, cô vốn định phối hợp với thiện thi biểu diễn thương đấu thuật… Bây giờ Bá Thiện ở lại Nho gia, không biết có kịp về trước Tết không nữa.

Sau khi để thiện thi ở lại Nho gia, Tống Thư Hàng vẫy tay tạm biệt Đạo Tử sư huynh.

Bạch tiền bối lại nho nhã gõ cửa không gian một lần nữa, cho dù chỉ là gõ cửa, Bạch tiền bối cũng vô cùng đẹp… Cảnh giới càng lên cao, Bạch tiền bối cần dùng càng nhiều tinh lực để khống chế sức quyến rũ không có chỗ để của mình.

Tống Thư Hàng đỡ ba mẹ, cả đoàn người cùng bước vào cánh cửa không gian của Bạch tiền bối, bước qua khoảng cách trăm núi nghìn sông, đi thẳng từ Nho gia tới ngôi nhà ở đường Bạch Kình thành phố Văn Châu.

Ở phía sau.

Đợi sau khi bản thể rời đi, thiện thi Bá Thiện chắp hai tay lại, nói với Đạo Tử:

“Đạo Tử sư huynh, bao giờ thì chúng ta hành động?”

Đạo Tử đáp:

“Bây giờ luôn được không?”

“Được, đúng rồi, Đạo Tử sư huynh đứng vững nhé.”

Thiện thi Bá Thiện mỉm cười, hắn vận chuyển công đức tâm kinh vô thượng “Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật”.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Đạo Tử, thiện thi vươn tay, ấn nhẹ lên người Đạo Tử.

Một phù văn công đức lưu lại trên người Đạo Tử.

Đạo Tử: “???”

“Đây là quà mà bản tôn tặng cho sư huynh.”

Thiện thi Bá Thiện giải thích:

“Đây là một phù văn công đức dùng để chúc phúc, ẩn chứa vận may công đức của bản tôn. Tuy rằng bản tôn không biết bọn Đạo Tử sư huynh có kế hoạch gì… nhưng có phù văn công đức này, các sư huynh có thể triển khai kế hoạch thuận lợi hơn một chút.”

Trong sức mạnh công đức ẩn chứa lời chúc phúc của trời đất, có thể phù hộ bình an thuận lợi.

“Cảm ơn.”

Đạo Tử đáp.

Đối với một người đã ở cảnh giới này như hắn, hiệu quả chúc phúc của vận may công đức có trong phù văn công đức nhỏ bé đến mức có thể bỏ qua luôn không cần tính. Nhưng dù sao đây cũng là tâm ý của Bá Tống đạo hữu, cũng là một loại chúc phúc nên Đạo Tử vui vẻ tiếp nhận.

Bá Tống là một người vô cùng may mắn, có chúc phúc của hắn, kế hoạch Thiên Đạo 8.5 của bọn hắn chắc là sẽ thuận lợi hơn chút ít.

…

Đường Bạch Kình thành phố Văn Châu, nhà của Tống Thư Hàng.

Nhìn căn nhà cũ phủ đầy bụi, mẹ Tống xắn tay áo lên:

“Xem ra chúng ta cần phải tổng vệ sinh một phen rồi.”

“Cứ giao cho ta.”

Bạch tiền bối đứng bên cạnh nở nụ cười mê người.

Hắn búng tay, kích hoạt Tịnh Trần Chú.

Toàn bộ bụi bẩn trong nhà đều được quét sạch, cuối cùng ngưng tụ thành một quả cầu bụi bẩn trên đầu ngón tay của Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối thuần thục búng tay một cái, vứt quả cầu bụi này vào trong vườn hoa.

Một loạt động tác của Bạch tiền bối khiến mẹ Tống sáng bừng hai mắt, suýt chút nữa đã biến thành fangirl của hắn luôn.

“Tu chân đúng là tốt thật.”

Đúng là tiện lợi quá mà, mẹ Tống lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng:

“Thư Hàng, sao trước đây mẹ không thấy con dùng pháp thuật này giúp mẹ dọn vệ sinh nhỉ?”

“Không dám giấu mẹ, con không biết pháp thuật này.”

Tống Thư Hàng đáp.

Mẹ Tống:

“Chẳng phải con là Huyền Thánh ngàn năm mới có một hai người sao?”

“Dù bây giờ đã là Kiếp Tiên rồi nhưng con vẫn không biết pháp thuật này.”

Tống Thư Hàng bi thương đáp.

Mẹ Tống dặn dò:

“Ngoan ngoãn học tập Bạch tiên trưởng đi, học chút pháp thuật hữu dụng ấy.”

Sau khi kết hôn, mấy pháp thuật thế này đều dùng đến cả đó.

“À mà pháp thuật này khó học lắm à?”

Ba Tống nghi hoặc hỏi.

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt tại đây đều nhẹ nhàng búng tay, ngưng tụ Tịnh Trần Chú.

Rõ ràng đây là pháp thuật cơ bản.

Ba Tống quay đầu nhìn con trai mình, con trai bát phẩm rồi mà đến Tịnh Trần Chú cũng không biết, như thế có phải mất mặt lắm không?

Chương 2909: Nợ rất nhiều rất nhiều

Tống Thư Hàng cảm thấy trong ánh mắt ba mình nhìn mình không ngừng có ám hiệu “địa vị trong lòng -1”.

“Ba à, tuy rằng con không biết Tịnh Trần Chú nhưng con biết cánh cửa không gian mà! Chính là thông đạo không gian mà Bạch tiền bối dùng vừa nãy để chúng ta đi thẳng từ Nho gia đến thành phố Văn Châu ấy.”

Tống Thư Hàng cảm thấy mình nên giữ gìn địa vị của mình trước mặt ba mẹ, thế nên liền khoe năng lực không gian nom trâu bò nhất của mình hiện giờ.

Nếu không giữ gìn địa vị, đợi em gái ra đời rồi, e là thằng con trai lớn như hắn sẽ chẳng có bất cứ cảm giác tồn tại nào trong lòng ba mẹ nữa.

“Cánh cửa không gian có thể quét tro bụi đi không?”

Ba Tống hỏi một vấn đề vô cùng đời thường.

Tống Thư Hàng trầm mặc một lát:

“Không thể.”

Ba chỉ có khát vọng này thôi ư? Cánh cửa không gian trâu bò như thế, ba lại so sánh nó với quét bụi ư?

Ba Tống: “À.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Tuy rằng cánh cửa không gian không thể quét bụi bẩn nhưng nó có thể giải quyết vấn đề về rác!”

Tống Thư Hàng nói:

“Ít nhất từ sau khi có cánh cửa không gian thì không cần lo đến việc phân loại rác nữa, không cần phiền não vì mình phải đi vứt loại rác nào, cũng không phải lo ngày nào cũng bị hỏi “bạn là rác gì thế”, hoặc có thể mở một cánh cửa không gian đến thế giới có thể đốt rác thành năng lượng, rồi thoải mái vứt rác vào đó.”

“Ồ? Nghe con nói như thế đúng là cũng thú vị đấy.”

Ba Tống gật đầu đáp. Thực ra ngay khi Tống Thư Hàng nói mình biết mở cánh cửa không gian, ba Tống đã rất kinh ngạc rồi!

Không ngờ thằng con của ông đến Tịnh Trần Chú cũng không biết nhưng lại học được năng lực mở cánh cửa không gian thường xuyên xuất hiện trong các bộ phim khoa học viễn tưởng kia.

Sở dĩ ông đáp lại một tiếng “à”, một là do quá chấn động, chấn động đến mức ông không biết phải nói gì, hai là để giữ phong thái của một người cha, không thể bày ra vẻ mặt “con lợi hại quá” như đám con cháu được.

Nhưng khi Tống Thư Hàng vừa nhắc tới các cách dùng của cánh cửa không gian, rốt cuộc Ba Tống cũng không kiềm chế được nữa.

Mấy tháng trước, bọn họ bị phân loại rác hành hạ thê thảm lắm.

“Nhưng mà ném rác vào trong vũ trụ sẽ không gây ô nhiễm vũ trụ đấy chứ?”

Ba Tống lại thuận miệng hỏi, thực ra không phải do ông lo lắng thật mà là hỏi bừa để tiếp lời thôi ấy mà.

“Không đâu, trong Chư Thiên Vạn Giới có rất nhiều thế giới thần kỳ… Có một số thế giới bất luận ném gì vào trong đó, nó đều phân giải, hóa thành năng lượng hết. Cho dù đó là rác cũng không ngoại lệ.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Kỳ diệu quá.”

Ba Tống nói.

Bia đá đạo hữu, Xích Tiêu Kiếm: “…”

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, sợi tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Đường đường năng lực không gian của Kiếp Tiên lại bị dùng để vứt rác, các ngươi đúng là quái kiệt sáng tạo mà.

Mẹ Tống đứng bên cạnh đặt hành lý xuống, lên tiếng:

“Thư Hàng, Tết có bao nhiêu người đến đây?”

Lúc trước khi ở Nho gia, Tống Thư Hàng đã từng nói với mẹ mình là tất cả thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 đều sẽ đến nhà hắn ở thành phố Văn Châu để đón Tết.

Nhưng mẹ Tống hoàn toàn không biết rốt cuộc nhóm Cửu Châu số 1 có bao nhiêu thành viên.

“Chắc là có khoảng 50 người có thể tới, hơn nữa có lẽ một vài vị tiền bối sẽ đem theo hậu bối hoặc họ hàng nhà mình, vì thế chắc sẽ có khoảng 70, 80 người.”

Tống Thư Hàng đáp.

Ví dụ như Thông Huyền Đại Sư, chắc hắn sẽ đem Tiểu Quả Quả theo, gần đây Tiểu Quả Quả tu luyện chăm chỉ lắm, nó đang nghĩ không biết bao giờ lại có thể đến chơi với Tống Thư Hàng.

Còn có Lệ Chi Tiên Tử, có thể cô sẽ đem theo hai tiểu tiên tử Thi và Chúc, đều là người quen cả.

Thượng Tàng Thiên Câu Chu Ly đem theo Ngọc Cầm Tiên Tử, Dược Sư tiền bối chắc chắn sẽ đưa Giang Tử Yên đi cùng…

Tính hết nhỏ lẻ vụn vặt vào, số người chỉ có nhiều chứ không ít.

Mẹ Tống nghe thế liền hỏi:

“70, 80 người á? Vậy thì nhà chúng ta nhỏ quá… Hay là tìm thuê một căn nhà lớn gần đây xem sao?”

“Không cần đâu, con có cách xử lý. Mẹ chỉ cần lo dọn dẹp nhà một chút, lát nữa con mở tiểu thế giới của mình ra, nối với nhà chúng ta, chắc chắn có thể chứa được.”

Tống Thư Hàng nói.

Mẹ Tống:

“Tiểu thế giới của con ư?”

“Ừm, nó cũng gần như thế giới Kim Liên của Nho gia ấy, nhưng nhỏ hơn nhiều.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Mẹ Tống suy tư gật đầu… Không biết trong một năm nay thằng khỉ con nhà mình làm thế nào mà tạo ra nhiều thứ như thế nhỉ? Đến cả mấy thứ như tiểu thế giới cá nhân cũng có luôn.

“Có trẻ con tới chơi à? Vậy chúng ta có nên chuẩn bị ít tiền mừng tuổi không nhỉ?”

Ba Tống hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu đáp:

“Khỏi cần tiền mừng tuổi đi ạ… Tu sĩ cũng không dùng đến tiền bình thường đâu ạ, nếu muốn cho tiền mừng tuổi cũng chỉ có linh thạch thôi.”

“Thế thì chúng ta cho linh thạch?”

Ba Tống hỏi, dù gì cũng từng ở trong thế giới Nho gia một thời gian nên họ vẫn biết đến linh thạch.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời:

“Không có linh thạch.”

Quà gặp mặt linh thạch mà lúc trước Kim Quái đảo chủ đến tặng cho hắn còn chưa kịp nóng tay đã phải tiêu vào bảo quản thẻ dung hợp thế giới rồi… Chỉ cần có đủ linh thạch, thẻ dung hợp thế giới dùng xong đều có thể giữ lại, tiếp tục sử dụng, có điều cái giá tiêu hao hơi lớn.

Bây giờ ví của Tống Thư Hàng còn sạch hơn cả mặt hắn nữa.

Chẳng dễ dàng gì mới tạo ra được tính năng thu phí mạng chat Tu Chân nhưng chưa chính thức vận hành kinh doanh… Hơn nữa trong lần tán tài trước, hắn còn tặng cho Chư Thiên Vạn Giới tính năng VIP trị giá mấy trăm nghìn tỷ linh thạch, trong thời gian ngắn sắp tới, nếu muốn dựa vào mạng chat Tu Chân để kiếm tiền thì quá là khó.

“Linh thạch không phải là đồ vật cơ bản của tu chân giới sao? Ta nghe nói lúc tu luyện, tu sĩ đều không thể không có linh thạch. Không có linh thạch thì con tu luyện thế nào được? Sao không giữ lại một ít chứ?”

Ba Tống nghi hoặc hỏi.

Trong những ngày sống ở Nho gia, ba Tống cũng biết được một số kiến thức cơ bản về tu chân giới, ví dụ như đan dược và linh thạch, khi bế quan tu luyện các tu sĩ đều không thể thiếu chúng được.

Ông thường xuyên nhìn thấy đệ tử Nho gia sử dụng linh thạch để hấp thu linh lực.

Nghe nói cảnh giới của con khỉ nhà mình rất cao mà, không có linh thạch thì nó tu luyện thế nào? Hít không khí à?

“Con không giữ lại linh thạch, một viên cũng không… Vì thế khi không có linh thạch, con chỉ đành đi vay một ít.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Nợ bao nhiêu rồi?”

Ba Tống thấy hơi lo lắng.

Ông là kiểu người nếu nợ tiền người ta sẽ rất bất an, nếu đang mang nợ, chỉ cần một khi có tiền là ông sốt ruột muốn trả hết, nợ lâu sẽ không yên tâm.

Thế nên vừa nghe Tống Thư Hàng nợ linh thạch người ta, ông liền thấy lo lắng.

“Bạch tiền bối, bây giờ ta nợ ngươi bao nhiêu linh thạch rồi thế?”

Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

Lúc này Bạch tiền bối đang ngồi quỳ bên bàn trà, trêu đùa thiếu nữ cơ giới đặt trên bàn, định đút bánh bao cho cô ăn.

Nghe Tống Thư Hàng hỏi thế, hắn nghiêm túc suy tư:

“Ừm, rất nhiều rất nhiều.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại đáp:

“Ba, con nợ rất nhiều rất nhiều.”

Ba Tống: “…”

Rốt cuộc rất nhiều rất nhiều là bao nhiêu chứ!

Với lương của con trai nhà mình, rốt cuộc có thể trả hết nợ hay không?

Chương 2910: Tống cầu béo cười lạnh vô tình

Nếu như Tống Thư Hàng nợ tiền bình thường, ba Tống sẽ cắn rằng, nhân lúc cơ thể của mình trẻ lại, vẫn còn có thể làm việc mấy năm nữa mà cố gắng giúp con trai trả nợ.

Nhưng con trai ông lại nợ linh thạch, ba Tống thật sự không làm gì được… Vì ông không biết phải đi kiếm linh thạch thế nào mà.

Đi làm ở đâu mới kiếm được linh thạch? Gấp lắm!

Bạch tiền bối cẩn thận bẻ đồ ăn vặt hình bánh quy ra, đưa một miếng nhỏ cho thiếu nữ cơ giới Lăng Tiêu. Sau đó hắn lại nhìn ba Tống đang sầu lo, an ủi:

“Đừng lo lắng, ta không lấy lãi đâu, Thư Hàng có thể từ từ mà trả.”

Sau khi được Bạch tiền bối an ủi như thế, ba Tống lại còn lo hơn… Đến cả lãi cũng không lấy, chỉ cần lấy lại vốn là được ư? Thế này chẳng phải là do thấy tiền mình cho mượn khó mà lấy về được nên dứt khoát chỉ cần đòi lại gốc hay sao?

Tống Thư Hàng thấy ba mình vẫn lo lắng, chỉ đành an ủi:

“Ba đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện không giống như ba nghĩ đâu. Bạch tiền bối không muốn lấy lãi, coi như cho các tiểu bối ít phúc lợi thôi. Hơn nữa sau này con cũng sẽ kiếm linh thạch mà, trong tay con còn một dự án lớn, nếu như làm tốt, nói không chừng sau này con còn có thể trở thành tỷ phú hàng đầu tu chân giới ấy chứ. Chắc chắn có cơ hội trả hết nợ mà.”

Ba Tống: “…”

Một kẻ đến nửa viên linh thạch cũng không có như con mà còn nói chuyện sau này trở thành tỷ phú giàu nhất tu chân giới với ba ư? Rốt cuộc con lấy đâu ra tự tin ấy thế?

“Ừm, client mạng chat Tu Chân đúng là một dự án tốt.”

Bạch tiền bối ngồi phệt luôn xuống đất, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào thiếu nữ cơ giới… Vì chưa biến thân xong nên nửa thân dưới của Tiểu Lăng Tiêu vẫn có hình vỏ trứng. Bạch tiền bối đẩy nhẹ một cái, cả người cô sẽ đung đưa, giống như lật đật vậy, cho dù lắc lư thế nào cũng sẽ không ngã.

Tiểu Lăng Tiêu đung đưa từng vòng từng vòng một, bật cười vui vẻ. Trẻ con là thế đấy, chỉ cần có người trêu nó là nó sẽ vui ngay.

Có Bạch tiền bối nói đỡ, ba Tống mới gật đầu, thở phào nhẹ nhõm… Xem ra con trai mình thật sự đang làm một dự án có thể kiếm ra tiền.

Đây là vấn đề trọng lượng của lời nói.

Bởi vì Tống Thư Hàng là con trai họ nên ba mẹ Tống có một ấn tượng cố định hình thành từ nhỏ đến lớn với hắn. Cho dù bây giờ Tống Thư Hàng có nói hay hơn nữa, ba Tống cũng không dám tin.

Mà Bạch tiền bối thì khác, hắn chỉ cần thuận miệng nói đại, ba Tống đã tin hơn phân nửa, tiếp đó nhờ trợ giúp từ sức quyến rũ của Bạch, tin hơn nửa lập tức biến thành tin hoàn toàn.

Bên bàn trà, Bạch tiền bối trêu chọc Tiểu Lăng Tiêu một lát thì thấy chán.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn vươn ngón tay ra, biểu diễn đạo ấn Tịnh Trần Chú, đồng thời hiển thị phù văn Tịnh Trần Chú trước mặt Tiểu Lăng Tiêu.

Cùng lúc đó, hắn nói với Tống Thư Hàng:

“Đúng rồi Thư Hàng. Lúc nãy Bắc Hà Tán Nhân nhắn tin riêng hỏi ta, bây giờ ngươi đã thu nhận mấy đệ tử, có mấy đứa con để hắn tiện chuẩn bị lì xì?”

“Đệ tử dự bị có tính không?”

Tống Thư Hàng hỏi… Hắn đột nhiên nhớ tới Joseph.

Joseph là một người vô cùng cố chấp, từ sau khi nhận định người sư phụ như Tống Thư Hàng, hắn không chỉ mua nhà ở gần đại học Giang Nam mà còn mua luôn một ngôi nhà sát ngay nhà ở thành phố Văn Châu của Tống Thư Hàng.

Tuy rằng là đệ tử dự bị nhưng sau sự kiện tà vọng lần trước, Tống Thư Hàng đã để lại vị trí đệ tử cho hắn ở trong lòng.

“Có thể tính luôn… Lần này ngươi và Hoàng Sơn đạo hữu bắt tay phát cho các thành viên trong nhóm bảo vật ngưng tụ cường hóa linh khí, thêm một bao lì xì cho đệ tử của ngươi các đạo hữu cũng sẽ không bận tâm đâu.”

Bạch tiền bối đáp.

“Để ta gọi Joseph luôn.”

Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời hắn vươn tay vạch một đường trong không trung, mở cửa thế giới hạch tâm.

[Năng lực không gian của con trai đây ư?]

Ba Tống ngẩng đầu liếc một cái… Có thể vứt rác vào thông đạo không gian này ư?

Ớ? Không đúng!

Trong không gian thông đạo này là một nơi như tiên cảnh, chim hót hoa thơm, khí tức trong lành khiến người ta thoải mái ập tới.

Tiên cảnh thế này mà dùng để ném rác á?

Trong lúc suy tư, có mấy thân ảnh bay ra từ không gian đó.

“Sư phụ tìm ta có việc gì không?”

Đây là đại đệ tử tước yêu Tiểu Thải.

Tiểu Thải sử dụng bảo vật “ngưng tụ hình người sớm” mà Tống Thư Hàng mang từ thế giới hắc long về nên tuy chưa đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, cô vẫn có thể huyễn hóa thành người.

Ngày thường cô thích ở trạng thái chim sẻ vì nó thích hợp để tu luyện song đao đao pháp.

Nhưng mà hôm nay là trường hợp đặc biệt nên cô biến thành một thiếu nữ trang phục rực rỡ… Chính là hình dáng thiếu nữ khi gặp đại thúc tróc yêu nhân trước đây.

Tiếp đó, một thiếu nữ mặc váy dài đen, đi tất đen bước từ trong thông đạo ra, thiếu nữ này cao gầy mảnh khảnh, ngoại trừ hơi lép ra thì gần như không tìm ra được bất cứ nhược điểm nào về dáng người.

“Sở Sở bái kiến sư phụ.”

Sở Sở quy củ hành lễ, cô là đệ tử của gia tộc tu chân nên khá chú trọng lễ nghi.

Cùng lúc đó, cô lại lần lượt hành lễ với Bạch tiền bối và đám trang sức của Tống Thư Hàng, Bạch Cốt Tiên Cơ tiền bối.

Mặc dù là nhị đệ tử nhưng Sở Sở càng thích hợp để chống đỡ Tống Thư Hàng nhất hệ hơn.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu với hai đệ tử… Đến lúc đó giao nhiệm vụ đón tiếp các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cho Sở Sở là vừa đẹp.

[Lại là hai vị tiểu tiên tử.]

Mẹ Tống để ý tới Tiểu Thải và Sở Sở, lúc đón Tết bà và ba Tống định trợ giúp Tống Thư Hàng, vì thế phàm là tiên tử, bà đều cần lưu ý hết.

Khá đáng tiếc là hai vị tiên tử này đều là đệ tử của Thư Hàng, đầu năm nay tình thầy trò phải chịu nhiều áp lực dư luận lắm.

“Còn có thụ yêu Mễ Lộ Lộ bị Bạch tiền bối mượn đến mộng giới, trở thành một phần kế hoạch cây thế giới nữa, cô ấy cũng là đệ tử ta chuẩn bị thu nhận, sẽ thừa hưởng đạo hiệu Mộc Đạo Nhân của ta. Còn có một vị đệ tử dự bị tên là Joseph, ta đang cân nhắc chuyển lại đạo hiệu Bạch Kình Đao Khách cho hắn.”

Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời hắn lại vươn tay mò mẫm trong thế giới hạch tâm, hai tay kẹp chặt xương sườn, bế thiếu nữ tóc bạc Lý Âm Trúc đang ngủ say ra.

“Về phần con cái, xét trên một góc độ nào đó, Lý Âm Trúc và Lăng Tiêu đều được xem như con gái của ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối gật đầu nói:

“Được, vậy giờ ta trả lời Bắc Hà đạo hữu.”

“Có ai ôm con như con thế không?”

Đúng lúc này, mẹ Tống đi ra khỏi phòng, vừa hay nhìn thấy Tống Thư Hàng kẹp hai tay sát xương sườn, nâng Lý Âm Trúc, bà liền đỡ lấy Lý Âm Trúc mềm oặt từ tay hắn, hỏi:

“Đúng rồi, chi bằng đến Tết lấy “Mạt Pháp Chi Chiến” ra chiếu đi? Mấy tháng trước ba con đã nghĩ lúc đón năm mới thì bật phim mà con diễn ở phòng khách, để thân thích đến thăm đều nhìn thấy.”

“Nếu mà chiếu phim thì… e là chiếu xong con sẽ bị đánh chết đấy.”

Tống Thư Hàng nói.

Tách ~ Lúc này, Tiểu Lăng Tiêu trên bàn trà bên cạnh Bạch tiền bối đột nhiên búng tay một cái.

Sau đó ánh sáng pháp thuật của Tịnh Trần Chú ngưng tụ giữa những ngón tay cô, khuếch tán đến mỗi một căn phòng rồi bao lấy toàn bộ phòng ốc.

Bạch tiền bối dọn dẹp bụi bẩn trong nhà, Tiểu Lăng Tiêu lại quét dọn toàn bộ bụi bẩn ngoài nhà một lượt.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Ba Tống không nhịn được liếc xéo thằng con mình một cái.

Tống Thư Hàng cũng ngẩn ra.

“Không hổ là con gái của ta! Thiên phú pháp thuật này đúng là được chân truyền từ ta mà.”

Tống Thư Hàng nói.

“Hị hị hị ~”

Tiểu Lăng Tiêu phát ra tiếng cười như tiếng gà con kêu.

…

Ở bên kia, hiện thế, hệ mặt trời.

Tống cầu béo cô đơn trốn vào trong hệ mặt trời, cẩn thận quan sát trạng thái của mặt trời.

Lúc mai phục, nó lại liếc trái đất màu xanh một cái.

“Sắp đến Tết rồi… Năm nay ta phải đón Tết cùng bản thể.”

Tống cầu béo hạ quyết tâm.

Sau đó, nó lại khóa vị trí mặt trời.

Chư Thiên Vạn Giới điều tra virus hủy diệt hằng tinh lâu như thế, lần này cuối cùng nó cũng bắt được đuôi của kẻ chủ mưu gieo rắc virus rồi!

Tên này đang chuẩn bị thả virus xuống mặt trời.

“Sao có thể để ngươi phá hoại cơ hội ăn chung Tết của ta và bản thể được chứ? [Cười lạnh.]”

Tống cầu béo nói với giọng lạnh lẽo.

Chương 2911: Quả cầu kinh nghiệm phong phú

“Vừa hay bắt tên này lại, đợi hôm đón năm mới, đóng gói gửi tặng cho bản tôn, xem như quà mừng năm mới.”

Tống cầu béo thầm nghĩ.

Mấy ngày gần đây, virus hủy diệt hằng tinh này khiến cho bản tôn vô cùng đau đầu. Vì thế nếu nó có thể bắt được kẻ chủ mưu đứng đằng sau rải virus hủy diệt này, chắc chắn sẽ lập đại công.

Hơn nữa, như thế nó cũng có cớ để trở về gặp bản tôn.

Nghĩ tới đây, Tống cầu béo chỉ hận không thể lập tức ra tay, bắt lấy kẻ gieo rắc virus, sau đó mang nó đi gặp bản tôn.

Mỗi lần chia tay bản tôn, trong lòng nó bắt đầu tích lũy khao khát muốn “tìm thấy bản tôn”, càng về sau khao khát này lại càng tăng thêm.

Mà mỗi lần nó xác định được vị trí của bản tôn, tìm thấy bản tôn, khao khát được tích lũy này sẽ hóa thành cảm giác thành tựu, giống như khi chơi trốn tìm mà tìm thấy đối thủ vậy, khiến Tống cầu béo vô cùng vui vẻ.

[Nhưng mà, bây giờ mình phải thận trọng.]

Tống cầu béo bình tĩnh nói.

Hắn phải đợi kẻ chủ mưu sau màn chính thức tiến vào trong hằng tinh mặt trời rồi kích hoạt thủ đoạn khóa không gian mà nó thầm bố trí gần đó, khiến kẻ đó có mọc cánh cũng khó bay được… Sau đó nữa, tóm lấy đối phương!

Nó cần cố hết sức bắt sống đối phương, đóng gói lại rồi mang về… Đương nhiên, nếu như không thể khống chế được, vậy chỉ đành đánh chết. Dù sao tin rằng với thủ đoạn nghịch thiên của bản tôn, cho dù nó có mang thi thể về, bản tôn vẫn có thể lấy ra được rất nhiều thông tin quan trọng.

[Bình tĩnh, bình tĩnh, còn thiếu một chút nữa.]

Tống cầu béo thầm nghĩ trong lòng.

Cùng lúc đó, khao khát muốn tìm thấy bản tôn trong lòng nó cũng không ngừng tích lũy lại.

Nhưng bây giờ nó nhất định phải nhẫn nại.

Bởi vì khi khát vọng này càng bị áp chế, đến khi tìm thấy bản tôn cảm giác thành tựu sẽ càng mãnh liệt.

Tống cầu béo thu hết toàn bộ khí tức của mình lại, không ai có thể phát hiện ra nó.

Đồng thời, trong một thời cơ vô cùng thích hợp, Tống cầu béo ra tay âm thầm phá hoại thiên cơ gần hằng tinh mặt trời, khiến người khác không thể dùng bói quẻ, trực giác nguy hiểm, cảm giác dự báo để dự tính trước diễn biến sự việc ở khu vực này được!

Cường giả ở hiện thế đều có trực giác nguy hiểm rất mạnh, nếu như không làm loạn thiên cơ, nói không chừng kẻ chủ mưu sau màn sẽ cảm ứng ra được, từ đó sinh lòng cảnh giác.

Tống cầu béo rất có kinh nghiệm về mặt này.

Đây là một loại bản năng khắc sâu vào trong xương cốt của nó!

Mặc dù không có trí nhớ cụ thể nhưng nó cảm thấy chắc hẳn trước đây mình thường xuyên đấu trí đấu dũng với tồn tại cường đại nào đó, hai bên đều có thua có thắng.

Mà ký ức trong xương cốt này đã trở thành bản năng của Tống cầu béo, khiến nó tính kế kẻ địch dễ như trở bàn tay, kinh nghiệm phong phú.

Đặc biệt thủ đoạn làm loạn thiên cơ của nó vô cùng hiền hòa, giống như đang thuận thế khuấy động dòng nước vậy… Tống cầu béo tin rằng cho dù bản tôn là hóa thân chúa tể Cửu U nhưng nếu không chú ý thì cũng không thể phát giác được chuyện nó đã làm loạn thiên cơ!

…

Hiện thế, thành phố Văn Châu.

Sau khi triệu hoán hết đệ tử và con gái ra xong, Tống Thư Hàng cảm khái:

“Tiếc là thời gian hơi gấp, nếu không ta còn có thể đến thế giới hắc long một chuyến, bố trí thông đạo thí luyện… Ở đó ta còn có một đệ tử dự bị tên là Xích Đồng nữa.”

Xích Đồng khá là đặc biệt, trước khi cảnh giới của hắn chưa đạt đến mục tiêu, chưa tiến hành thí luyện, Tống Thư Hàng sẽ không đón hắn ra khỏi thế giới hắc long.

“Tịnh Y Chú!”

Trong lúc Tống Thư Hàng đang cảm khái, có một pháp thuật tịnh hóa quần áo được ném lên người hắn.

Tống Thư Hàng xoay đầu lại liền nhìn thấy Tiểu Lăng Tiêu đang cười hì hì với mình.

Thiên phú pháp thuật của bé con này mạnh đến kinh ngạc.

Hình như Bạch tiền bối bắt đầu thấy hứng thú, hắn ngồi bệt xuống cạnh bàn trà, lần lượt hướng dẫn Tiểu Lăng Tiểu đủ loại pháp thuật cơ bản… Dạy Tiểu Lăng Tiêu tiện hơn dạy Tống Thư Hàng nhiều, ít nhất không cần giản hóa pháp thuật thành phù văn.

Hơn nữa, Tiểu Lăng Tiêu cũng học rất nhanh.

Từ Tịnh Trần Chú lúc đầu cho đến Tịnh Y Chú phiên bản phân nhánh hiện giờ, tiếp đó Bạch tiền bối bắt đầu dạy lôi pháp cơ sở, Sung Điện thuật do Tam Lãng phát minh ra.

Bạch tiền bối chỉ cần giảng giải nguyên lý một chút, sau đó thực hành một lần, phân tích đạo ấn và khiếu môn vận chuyển linh lực, Tiểu Lăng Tiêu thầm tính toán vài lần là có thể học được pháp thuật đó luôn rồi.

Ví dụ như bây giờ…

“Tách tách tách ~”

Cô bé vươn tay ra vạch một đường, một tia điên hộ xẹt qua đầu ngón tay cô.

Sau đó cô vươn tay chạm lên điện thoại của ba Tống, nạp đầy pin cho điện thoại luôn.

Nếu như cứ tiếp tục như thế, Tống Thư Hàng còn chưa trở thành vạn pháp chi vương, nói không chừng nhóc con này lại còn ngồi lên vương tọa vạn pháp chi vương trước hắn một bước ấy chứ.

“Ai ya bé đáng yêu của ông, lợi hại thật đấy.”

Ba Tống vui mừng khích lệ… Đây chính là đặc quyền của cháu gái, bất luận cháu gái làm gì, cho dù chỉ là bò hai bước đều sẽ được cả nhà khen ngợi, huống chi là học được pháp thuật thực dụng như Sung Điện thuật thế này này.

“Chúc mừng ngươi nhé Thư Hàng, tuy rằng ngươi còn cách vạn pháp chi vương rất xa nhưng ngươi lại gần với cha của vạn pháp chi vương hơn một bước rồi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn đặt tay lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tay phải trượt một cái tung một một trăm phát “câm mồm* Dưỡng Đao thuật”.

“Vậy chúng ta học vài pháp thuật khó một chút đi, ừm, học “Thiên Sư Lôi Pháp – Ngũ Lôi Oanh Đỉnh” nhé. Thư Hàng, ngươi mở thế giới hạch tâm ra nhé, ngũ lôi oanh đỉnh phát ra âm thanh qúa lớn, không tiện thể hiện ở hiện thế, chúng ta đến thế giới hạch tâm của ngươi để luyện tập.”

Bạch tiền bối nói.

Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, đây là lôi pháp mà Bá Tống đại lão dựa vào cảnh giới, cố gắng cường hóa chống đỡ được đến mức ngũ lôi, là lôi pháp đáng để ghi nhớ.

“Được ~”

Tống Thư Hàng đáp.

Cuối cùng đã có cơ hội để hắn thể hiện tài năng rồi.

Thế giới hạch tâm khổng lồ chính là một trong những thứ mà hắn có thể khoe ra.

“Phải bố trí thế giới hạch tâm ở đâu?”

Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng chỉ vào bản thân, cố ý nói:

“Cứ đặt ở cửa phòng của ta đi.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng vươn tay điểm lên không trung, lại mở thế giới hạch tâm ra lần nữa, lần này hắn bố trí một thông đạo tạm thời ổn định, lối vào trùng với mình.

Ba Tống tò mò ngó đầu qua nhìn.

“Ớ? Đây không phải bãi rác con nói lúc trước à?”

Ba Tống nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Ba Tống nhanh chóng hiểu ra lúc nãy mình đã hiểu lầm:

“Hóa ra đây chính là thế giới hạch tâm của con à?”

Ông lại ngó qua, tò mò nhìn vào trong thế giới hạch tâm.

Trùng hợp là khi ba Tống ngó đầu qua, vừa hay nhìn thấy một vị tiên tử cao gầy cầm dao thái rau, hùng hổ hiện thân.

“Bá Tống, chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn chưa?”

Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Nể mặt bạch thánh, cô đồng ý chuẩn bị tiệc cho hoạt động đón Tết của nhóm Cửu Châu số 1… Nhưng cho tới bây giờ, Bá Tống vẫn chua cung cấp đủ nguyên liệu cho bữa tiệc.

“Cô muốn nguyên liệu gì?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Hay là làm long thú yến nhé? Lúc giao thừa làm thịt một con rồng để cúng nha?”

“Long thú? Phải giết rồng á? Có tàn nhẫn quá không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Khi hắn nói tới “giết rồng”… đột nhiên trong không trung xuất hiện một vết nứt, một cái đầu rồng màu trắng chui từ đó ra.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Chương 2912: Ta có một nguyện vọng

Tống Thư Hàng: "…"

Bạch long tỷ tỷ à, cô xuất hiện trùng hợp thế sao?

Có một khoảnh khắc, hắn hoài nghi có phải bạch long tỷ tỷ vẫn luôn ở bên cạnh rình lén hắn, sau khi tìm được cơ hội thì đột nhiên xuất hiện hay không?

Không khí xung quanh vô cùng lúng túng.

Tống Thư Hàng nhìn bạch long tỷ tỷ, bạch long tỷ tỷ cũng nhìn lại hắn.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ở phía đối diện cũng không dám lên tiếng.

"Haizzz, bạch long tỷ tỷ, bế quan xong rồi à?"

Tống Thư Hàng nở nụ cười tiêu chuẩn như sách giáo khoa, phá vỡ im lặng.

Bạch long tỷ tỷ trợn mắt, hóa thành một con rồng thuần trắng, nói:

"Ta là một con bạch long chết đến mức không thể chết tiếp được nữa, vốn không cần phải bế quan gì hết. Người bế quan ở đảo thần bí là A Thập Lục chứ không phải ta."

"A Thập Lục bế quan xong rồi à?"

Tống Thư Hàng thuận thế hỏi luôn vấn đề mấu chốt… Trước đây hắn dùng tính năng mạng chat Tu Chân nhắn tin hỏi bạch long tỷ tỷ nhưng cô không trả lời vấn đề này.

Bạch long tỷ tỷ:

"Chắc thế."

Tống Thư Hàng: "???"

Không trả lời chắc chắn à?

"Đúng rồi, Thư Hàng ngươi có muốn biến thành rồng không?"

Bạch long tỷ tỷ đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: "Hả?"

Tiểu Lăng Tiêu kích động huơ cánh tay:

"Rồng, biến thành rồng!"

Cô có tính năng biến hình, sau này chỉ cần khả năng điều khiển bản thân của cô tăng lên, cô có thể tùy ý thay đổi chế độ người máy của mình… Hóa thành rồng máy cũng không thành vấn đề.

"Thân là truyền nhân của rồng, ngươi có muốn biến thành rồng không?"

Bạch long tỷ tỷ hỏi lần nữa.

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp:

"Khi còn bé có lẽ sẽ muốn nhưng bây giờ ta đã trưởng thành rồi."

Ta đã là một Bá Tống chín chắn rồi.

Ba Tống ở bên cạnh: "…"

Bởi vì ban nãy có một khoảnh khắc ông thấy hứng thú mãnh liệt đối với việc biến thành rồng. Thực không dám giấu, ba Tống hơi hy vọng có thể biến thành rồng.

Thế nhưng câu trả lời của con khỉ nhà mình đã đoạn tuyệt suy nghĩ của ông… Lớn rồi thì sẽ không muốn biến thành rồng nữa ư? Vậy nếu như ông nói ông vẫn muốn biến thành rồng chẳng phải có nghĩa ông còn không chín chắn bằng con trai ư?

"Ta cảm thấy, ngươi vẫn nên cân nhắc chuyện biến thành rồng đi, ngươi có thủ đoạn hoàn thiện để biến từ người thành rồng mà… Ừm, ít nhất lý thuyết đã rất chín muồi rồi. Bây giờ ngươi là Kiếp Tiên cửu phẩm, nếu không muốn làm người mà thích biến thành rồng cũng dễ thực hiện hơn."

Cơ thể của bạch long tỷ tỷ chui ra khỏi không gian, vây quanh cổ của Tống Thư Hàng giống như một chiếc khăn quàng.

Bởi vì khí thế của bạch long tỷ tỷ quá mạnh nên móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ bị đẩy sang một bên mà không dám ho he tiếng nào.

"Sau khi biến thành rồng, ngươi có thể tùy ý cắt mình ra, gan rồng này, tim rồng này, xương rồng này… đều có thể cắt được hết, biến thành nguyên liệu của tiệc đón Tết, có phải tuyệt lắm không?"

Bạch long tỷ tỷ quấn chặt khăn lại, dùng giọng nói mê người mà thủ thỉ bên tai Tống Thư Hàng:

“Hơn nữa, gan rồng còn có thể bán lấy linh thạch, đắt hàng trong tu chân giới lắm đó.”

Lời thủ thỉ dụ hoặc như ác ma của bạch long tỷ tỷ suýt nữa khiến cho Tống Thư Hàng động lòng.

Hắn có Trình Lâm Tự Dũ Pháp, Thánh Viên Long Lực Thần Công tổng cương thiên, còn có đủ loại thủ đoạn tự chữa lành cường đại, giống như lúc trước hắn móc 66 quả tim ra để luyện khí vậy… Chỉ cần hắn muốn, móc mấy trăm lá gan rồng ra cũng chẳng hề hấn gì.

Nếu như có người mua đồng ý ra linh thạch, hắn thậm chí còn có thể móc gan ra đến khi người mua phá sản luôn ấy chứ!

“Nhưng ta từ chối cách kiếm tiền này.”

Tống Thư Hàng đạo tâm cứng rắn, không hề bị dụ dỗ:

“Hơn nữa… bất luận ta làm rơi thứ gì từ trên người xuống, rùa tai ương khổng lồ nhất tộc cũng sẽ đến thu hồi lại.”

“Ngươi cũng đâu phải Vân Tước Tử Tiên Tử.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng:

“Trước kia thì khác, nhưng bây giờ thì chẳng khác biệt là bao.”

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Nói cách khác, ta và A Thập Lục rời khỏi ngươi chưa bao lâu mà ngươi đã càng cấn tay rồi à?

Năng lực cấn tay không ngừng +1 này của ngươi đúng là khiến người ta phải hâm mộ.

Một lúc lâu sau, bạch long tỷ tỷ thở dài nói:

“Tốc độ tấn thăng của ngươi nhanh quá.”

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng không biết phải trả lời thế nào, chỉ đành mỉm cười để khỏi thất lễ.

“Nếu như ngươi có thể tấn thăng bình thường như những tu sĩ khác.”

Nói được một nửa, bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu lên nhìn trời:

“Thôi bỏ đi, đây đã là chuyện không thể xảy ra rồi.”

Tống Thư Hàng: “…”

“Bây giờ các ngươi đang bận à?”

Bạch long tỷ tỷ nói, ngước mắt nhìn Bạch tiền bối bên cạnh.

Bạch tiền bối gật đầu:

“Có hơi bận, phải chuẩn bị đón Tết. Thư Hàng cũng phải ở lại giúp đỡ.”

“Vậy có thể cho chúng ta mượn đầu không? Một lát thôi là được.”

Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Bạch tiền bối:

“Được.”

Nhận được sự đồng ý của Bạch tiền bối, bạch long tỷ tỷ lại dùng sức siết chặt khăn quàng vào.

“Dừng dừng, bạch long tỷ tỷ, sẽ chết đấy, chết người đấy.”

Tống Thư Hàng vỗ lên người bạch long tỷ tỷ, nói.

Bạch long tỷ tỷ đáp:

“Thư Hàng… mượn đầu dùng một lát nhé.”

Tống Thư Hàng: “???”

“Thân thể để lại trợ giúp Bạch tiền bối, đầu thì đi với ta.”

Bạch long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng:

“Đợi đã, làm thế sẽ dọa ba mẹ ta sợ đấy, chi bằng ta bảo ác thi đi theo cô nhé.”

“Không cần, đầu đi theo ta là được.”

Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng đành phải nói với ba Tống ở bên cạnh:

“Ba à, đầu của con phải rời khỏi đây vì có chút chuyện, không cần lo cho con đâu.”

Ba Tống: “???”

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của ba Tống, đầu của Tống Thư Hàng tách khỏi cơ thể, bị bạch long tỷ tỷ cuốn lấy, biến mất trong hư không.

Ba Tống: “!!!”

Á đù, đầu của thằng con nhà mình cứ thế bay đi rồi à?

“Thế không chết à?”

Ba Tống nhìn cái đầu bị rời ra, không hề có máu phun ra.

Vũ Nhu Tử an ủi:

“Đừng lo, Tống thúc thúc, Tống tiền bối thành thạo phi đầu thuật lắm.”

“Tu sĩ nào cũng có thể làm được như thế sao?”

Ba Tống vẫn cảm thấy cảnh tượng đó quá mức kinh hãi.

Vũ Nhu Tử:

“Không phải người nào cũng làm được, đặc biệt là người có thể “chia đầu hành động” như Tống tiền bối thì lại càng hiếm hơn.”

“Cơ thể của Thư Hàng, chúng ta tiếp tục sắp xếp thế giới hạch tâm nhé. Âm Trúc cũng qua đây nào, cả Sở Sở, Tiểu Thải nữa… đều qua đây hết đi.”

Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Khi hắn dạy Tiểu Lăng Tiêu pháp thuật, để bọn Âm Trúc đứng bên cạnh xem, thử xem mấy đệ tử mà Thư Hàng thu nhận có thiên phú thế nào?

Cơ thể của Tống Thư Hàng vươn tay, ra dấu “OK”, dẫn đoàn người vào trong thế giới hạch tâm.

Ba Tống đi ở sau cùng đoàn người.

Khi đi vào, ba Tống vô thức vươn tay lục lọi trong túi… Nhìn đứa con không đầu của mình, ông muốn nhai vài viên thuốc để chấn áp sự sợ hãi.

Thuốc gì cũng được, ông chỉ muốn nhai vài viên thôi.

…

Ở phía bên kia, trên đảo thần bí, bạch long mộ.

Bạch long tỷ tỷ mang đầu của Tống Thư Hàng đi vào trong mộ.

Ở bên cạnh long mộ, Tô thị A Thập Lục vẫn đang nhắm mắt, ngồi thiền minh tưởng.

Thế nhưng khi bạch long tỷ tỷ quay trở lại, dường như cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, Tô thị A Thập Lục vốn đang tu luyện lại mở mắt ra.

Cô nhìn Tống Thư Hàng chỉ có đúng cái đầu, ngẩn ra.

[Lại chỉ còn mỗi đầu thôi à?]

Sau đó cô vươn cánh tay ra.

Bạch long tỷ tỷ ném nhẹ đầu của Tống Thư Hàng về phía A Thập Lục.

"Tỉnh rồi à Thập Lục."

Tống Thư Hàng cười chào hỏi.

"Là bế quan xong rồi."

Tô thị A Thập Lục ôm đầu Tống Thư Hàng vào ngực, sửa lại cách nói của hắn.

"Ha ha ha ha ~"

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng… Cũng đúng, chỉ có hắn mới kết thúc bế quan bằng việc "tỉnh lại" thôi:

"Tu luyện thuận lợi không?"

"Vẫn đang tiến hành tuần tự từng bước."

Tô thị A Thập Lục đáp:

"Nhưng mà, Thư Hàng bây giờ đã là Kiếp Tiên trảm tam thi rồi… Quả thật là quá nhanh."

Nhanh đến nỗi có rất nhiều chuyện cô còn chưa kịp làm, Tống Thư Hàng đã làm xong rồi.

"Thư Hàng, ta có một nguyện vọng."

Tô thị A Thập Lục nói.

Tô thị A Thập Lục đã từng có nguyện vọng… Trước khi đi vào thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô thị, cô có một tâm nguyện.

Chương 2913: Vì thế không thể đợi tiếp được nữa

Hai tay A Thập Lục nâng đầu Tống Thư Hàng lên, cô nói:

“Thư Hàng, ngươi có muốn đoán tâm nguyện ban đầu của A Thập Lục không?”

“Tâm nguyện?”

Tống Thư Hàng nhìn cô, bắt đầu suy tư.

Bạch long tỷ tỷ bay lượn trên không trung mà không theo quy tắc nào, cho dù hai người các ngươi có ngọt ngào thế nào đi chăng nữa, trong mắt ta cảnh tượng này vẫn vô cùng kinh hãi.

Mặc dù là chính cô mang đầu của Tống Thư Hàng tới nhưng cô vẫn không nhịn được mà phải đâm chọc.

“Đoán được chưa?”

Ttl hỏi.

Tống Thư Hàng ngại ngùng hỏi:

“Lấy ta về à?”

Không phải hắn tự luyến đâu, đây là đáp án mà trước kia A Thập Lục từng chính miệng ám hiệu với hắn.

Khi đó Tống Thư Hàng còn chưa chứng đạo Huyền Thánh, vẫn là một tay mơ. Một hôm nào đó, Tô thị A Thập Lục đột nhiên bộc lộ khí thế, cứ muốn bàn luận mấy vấn đề ảo diệu như “tương lai, đạo lữ” với hắn.

Khi đó Tống Thư Hàng không chín chắn, cũng không có kinh nghiệm phong phú như bây giờ.

Đến giờ hắn vẫn còn nhớ A Thập Lục từng hỏi hắn có cân nhắc tới chuyện gả đi không. Thực ra là do lúc đó Tô thị A Thập Lục quá bá đạo, khiến hắn cả đời khó quên.

Hắn nghi ngờ nếu như lúc đó Tô thị A Thập Lục bá đạo hơn chút nữa, nói không chừng hắn sẽ kinh sợ mà gật đầu, đồng ý gả vào Thiên Hà Tô thị luôn rồi.

“Phụt ~”

Bạch long tỷ tỷ nghe thấy đáp án này, không nhịn đươc mà bật cười.

Nói gì đi nữa Bá Tống ngươi hôm nay cũng đã là tồn tại khiến trẻ con trong Chư Thiên Vạn Giới nín khóc, đáp án của ngươi... ngươi bị cướp đoạt chắc?

Sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng: "..."

Sở các chủ thấy hơi mất mặt, cô đang suy có nên rút tóc ngố về thế giới hạch tâm trước không.

"Sao ngươi vẫn còn nhớ chuyện này thế."

Tô thị A Thập Lục hơi mất tự nhiên.

Nhưng không đợi Tống Thư Hàng trả lời, cô đã nói tiếp:

"Trước khi bước vào thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô thị, A Thập Lục có tâm nguyện là muốn được tiếp tục sống để đến gặp ngươi."

Một tâm nguyện vô cùng đơn giản rồi lại không đơn giản, lần đó Tô thị A Thập Lục chịu thiên kiếp, không chỉ bị thương ở nhục thân mà còn thương tổn đến hồn phách, rất khó giải quyết.

"Bây giờ, tâm nguyện đó của A Thập Lục đã thành hiện thực rồi."

Tô thị A Thập Lục giơ đầu của Tống Thư Hàng lên cao, nói.

Cùng lúc đó, trái tim lưu ly trong ngực cô như "đạp chân ga", bắt đầu đập nhanh lên.

Hình như cô hơi căng thẳng.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ:

"Lấy Thư Hàng là sao vậy?"

"Đó là phiên bản thăng cấp tâm nguyện ban đầu của A Thập Lục."

Tô thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng trầm mặc: "..."

Lúc này hắn đã nhận ra, khi nói tới tâm nguyện, Tô thị A Thập Lục luôn dùng "A Thập Lục" để xưng hô bản thân mình.

Mặc dù như thế khá đáng yêu nhưng cô liên tục dùng "A Thập Lục" để tự xưng, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hắn liếc bạch long tỷ tỷ một cái, phát hiện ra dường như bạch long tỷ tỷ cũng chau mày, như đang suy nghĩ gì đó.

Long mộ yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng trái tim lưu ly đập.

Dường như Tô thị A Thập Lục đang căng thẳng... Tống Thư Hàng cũng căng thẳng theo.

Trong đầu hắn hiện lên vô số suy đoán.

Mà trong những suy đoán này có hơn phân nửa khiến người ta lo lắng.

Trái tim lưu ly vẫn đang đập nhanh lên.

Sau khi cảm giác được trái tim lưu ly đã đập với tốc độ gần như cực hạn, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng chuẩn bị kháng xung kích cho bản thân xong.

Sau đó, hắn gắng hỏi:

“A Thập Lục two?”

Đây là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng căng thẳng.

Trong thí luyện Thiên Hà Tô thị cuối cùng của A Thập Lục, có hàng trăm Tiểu Thập Lục khác nhau được thu thập lại.

Mà Tô thị A Thập Lục trước mặt này vẫn là A Thập Lục ban đầu ư?

Có lẽ nào đã bị biến thành Tô thị A Thập Lục two rồi không?

Trước đây Tống Thư Hàng cũng từng lo lắng điều tương tự, lúc đó hắn đã lén dùng giám định bí pháp với A Thập Lục và xác thực với bạch long tỷ tỷ.

Đáp án lúc trước đều là “A Thập Lục vẫn là A Thập Lục”, cho dù có hóa thành rồng nhưng bản chất của cô chưa từng thay đổi.

Nhưng hôm nay Tống Thư Hàng không thể tiếp tục tin tưởng đáp án lúc trước nữa.

Bởi vì mỗi một lời nói hành động của Tô thị A Thập Lục trước mặt hắn đều lộ ra vẻ quỷ dị.

Nếu như nghĩ kỹ... thực ra kể từ lúc A Thập Lục “xuất quan” đã có một số thay đổi rồi.

Trước đây Tống Thư Hàng cho rằng do A Thập Lục trải qua phong ba cuộc đời, sinh tử luân hồi nên tính cách thay đổi.

Nhưng bây giờ nghĩ lại hắn thấy vô cùng hoảng sợ.

Tống Thư Hàng nhìn môi của Tô thị A Thập Lục, đợi câu trả lời của cô.

Hắn đã chuẩn bị nghênh đón kết quả xấu nhất.

Thế nhưng nếu như trước mặt hắn là A Thập Lục two, hắn có thể bình tĩnh đối mặt không?

Đến cả bạch long tỷ tỷ cũng nhìn chằm chằm A Thập Lục... Hình như cô cũng phát hiện ra có điều bất thường thì phải? Hoặc là khi bạch long tỷ tỷ phụ thân trên người A Thập Lục, người mà cô vẫn luôn tiếp xúc thực ra là A Thập Lục two?

Ở bên dưới, Tô thị A Thập Lục lắc đầu đáp:

"Không phải two."

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy là three à?"

Sợi tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Ngụm khí Tống Thư Hàng vừa mới thở phào ra lại nghẹn ngay lồng ngực, lên không được mà xuống cũng chẳng xong.

Trong thế giới hạch tâm.

Trái tim vốn đã hơi bình ổn của Tống Thư Hàng lại lập tức đập nhanh lên.

Tiếng tim đập như đánh trống khiến cho các vị tiên tử Bạch Cốt Tiên Cơ, Phượng Nghi Cầm Chủ tò mò.

Rốt cuộc đầu của Tống Thư Hàng đã trải qua những gì ở chỗ bạch long tỷ tỷ vậy, sao tiếng tim đập lại cứ như đang diễn tấu "Tướng Quân Lệnh", nhịp trống dồn dập thế.

"Đang chơi trò gì kích thích lắm à?"

Bạch tiền bối suy tư:

"Về ta phải hỏi Tống Thư Hàng xem hắn đang chơi gì, nếu như hay thì chúng ta cũng chơi luôn."

"Ý kiến hay đó Bạch tiền bối."

Vũ Nhu Tử tán thành.

Thứ có thể khiến tim Tống tiền bối đập nhanh như thế chắc chắn phải là một trò chơi rất thú vị nhỉ?

…

"Cũng không phải three luôn, không như các ngươi tưởng tượng đâu."

Tô thị A Thập Lục nói:

“Thí luyện rất thuận lợi, sự tồn tại của A Thập Lục chưa từng bị thay thế.”

Tống Thư Hàng lại thở phào nhẹ nhõm lần nữa.

Đứng ở lập trường của hắn, hắn vẫn hy vọng thí luyện của A Thập Lục thành công thuận lợi, không xảy ra vấn đề gì, không xuất hiện mấy kiểu như two hay three gì đó.

Con người luôn ích kỷ, Tống Thư Hàng cũng không thể vô tư công bằng trong tất cả mọi chuyện được.

“Vậy thì A Thập Lục xuất hiện với trạng thái gì?”

Thân là khán giả, sợi tóc ngố của Sở các chủ nhìn rõ mọi chuyện nhất.

Tô thị A Thập Lục đáp:

“Ừm, nếu nói đến trạng thái... ta có thể coi như là Tô Thị A 16.1.”

Tống Thư Hàng: “???”

Bạch long tỷ tỷ: “...”

“Đây là cái giá phải trả của thí luyện Thiên Hà, nói cách khác, nó là một phần của thí luyện.”

Tô thị A Thập Lục giải thích.

“Nó gần như chế độ mô phỏng nhân cách ấy. Đây vừa là cái giá của thí luyện vừa là một đảm bảo để hoàn thành bước cuối cùng của thí luyện. Biến nhân cách thứ hai chủ động mô phỏng trở thành điểm trung chuyển chịu đựng tất cả thông tin của Tiểu Thập Lục thay cho bản thể. Như thế cũng đề phòng được chuyện sau khi hoàn thành thí luyện, nhân cách chính bị thông tin của các Tiểu Thập Lục tấn công, tách thành hàng trăm ý thức nhỏ.”

“Vậy nhân cách chính của A Thập Lục đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Vẫn luôn ở đây, nhưng nó đang vận hành back-end. Ví dụ như hiện giờ này, nhân cách chính vẫn hoạt động đó... Nhưng để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cần giữ trạng thái này thêm một thời gian nữa.”

Tô thị A Thập Lục nói:

“Vốn dĩ chúng ta nghĩ mình có đủ thời gian từ từ ở bên ngươi, bồi dưỡng cảm ngộ, nước chảy thành sông.”

Tốt nhất có thể chống đỡ được đến khi nhân cách chính trở về chế độ front-end.

Nhưng tốc độ thăng cấp của Tống Thư Hàng quá nhanh.

Nhanh đến nỗi dù Tô thị A Thập Lục không ngừng thay đổi tiết tấu của mình cũng không kịp.

Chẳng mấy chốc Thư Hàng đã triệt sản rồi.

“Vì thế không thể đợi thêm nữa.”

Tô thị A Thập Lục nhìn phía sau Tống Thư Hàng, nói:

“Linh quỷ tiên tử.”

Có một đôi tay vươn ra từ sau Tống Thư Hàng.

Linh quỷ tiên tử ôm cổ hắn, bay ra.

Chương 2914: Thiếu nữ cầm bóng bay đầu người đi vào không gian chứa đầy quan tài

Nếu như không phải phi đầu thuật của Tống Thư Hàng còn để lại một đoạn cổ thì tư thế hiện thân của linh quỷ tiên tử sẽ là sẽ là tay ôm lấy miệng hắn, treo sau đầu của hắn mà bay.

Ngự đầu phi hành thuật phiên bản Đà Đao thuật.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ cũng tò mò nhìn linh quỷ tiên tử, cô không biết lúc này Tô thị A Thập Lục gọi linh quỷ tiên tử ra làm gì?

Vốn dĩ sợi tóc ngố của Sở các chủ quyết định âm thầm lẻn vào trong thế giới hạch tâm… Vì dù nhìn như thế nào đi nữa thì tình tiết tiếp theo cũng là cảnh tình cảm của Tống Thư Hàng và Tô thị A Thập Lục.

Từ thời viễn cổ, Sở Quỳnh Quỳnh tiên tử chưa bao giờ tu thành chính quả về mặt tình cảm khó chịu nhất với những cảnh tình cảm thế này… Đau lòng lắm!

Hiện giờ cô không chúc người có tình trong thiên hạ đều thành anh em đã là rộng lượng lắm rồi

Thế nhưng sau khi linh quỷ tiên tử xuất hiện, Sở Quỳnh Quỳnh tiên tử quyết định để sợi tóc ngố của mình ở lại. Cô phải trông chừng linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng, không để cho cô ấy gây chuyện, nhưng cũng không thể để cô ấy bị Tống Thư Hàng bắt nạt.

“Linh quỷ tiên tử.”

Tô thị A Thập Lục buông lỏng đầu của Tống Thư Hàng ra, sau đó vươn bàn tay thon đón lấy linh quỷ tiên tử.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Tống Thư Hàng và sợi tóc ngố của Sở các chủ, linh quỷ tiên tử vươn ra cánh tay năng lượng hóa gần như trong suốt của mình, bắt lấy bàn tay của Tô thị A Thập

Lục.

Hai bàn tay thon dài nắm chặt lại, mười ngón tay đan vào nhau.

Ngay sau đó, linh quỷ tiên tử rời khỏi cổ Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng bay đến bên cạnh Tô thị A Thập Lục, dung hòa vào cơ thể cô.

Lúc trước linh quỷ tiên tử đã ký kết khế ước tạm thời Tô thị A Thập Lục và ở lại trong người cô một thời gian. Xem ra trong quãng thời gian ở nhờ này, chắc chắn hai người họ đã hứa với nhau một vài chuyện.

Mười ngón tay của hai vị tiên tử đan vào nhau, để đầu của Tống Thư Hàng cô đơn lơ lửng trong không trung.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hắn mất đi vòng ôm của cả Tô thị A Thập Lục và linh quỷ tiên tử.

Một cảm giác cô đơn kỳ lạ dâng lên trong lòng hắn.

“Như thế thì mâu thuẫn giữa chúng ta sẽ không còn là vấn đề nữa.”

Tô thị A Thập Lục nói.

Giọng nói của cô như có hai giọng nói trái phải vậy, giọng bên trái là của Tô thị A Thập Lục, giọng bên phải là của linh quỷ tiên tử.

A Thập Lục vươn tay ra vạch qua ngực mình, trái tim lưu ly đang đập kia là nơi ở mà linh quỷ tiên tử yêu thích nhất.

Bây giờ cô và linh quỷ tiên tử đang hợp tác với nhau.

Nếu như linh quỷ tiên tử cứ đồng bộ với Tống Thư Hàng, tiếp tục như thế rồi sẽ có một ngày cô hoàn toàn biến thành dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

Tuy rằng do tính chất đặc thù, cô vẫn có thể giữ lại nhân cách độc lập của mình nhưng lối tư duy, cách nói chuyện, lối hành động, sở thích, hứng thú với mọi thứ đều sẽ đồng bộ với Tống Thư Hàng.

Linh quỷ và ký chủ có quan hệ đặc thù thế đấy.. dần dần rồi sẽ biến thành một thể.

“Bây giờ đến lượt ngươi rồi Thư Hàng.”

Tô thị A Thập Lục nói với đầu của Tống Thư Hàng, đồng thời cô lại vươn tay ra, chĩa về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra:

“Ta cũng phải nhập vào người cô với linh quỷ tiên tử hả?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tô thị A Thập Lục đỏ bừng xấu hổ.

“Bộp ~”

Sợi tóc ngố của Sở các chủ đánh thật mạnh vào đầu Tống Thư Hàng.

“Nhưng ta không có tính năng này như linh quỷ tiên tử.”

Tống Thư Hàng ngưng tụ bàn tay tóc, đối kháng với sợi tóc ngố của Sở các chủ… Bây giờ hắn đã là cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi, cho dù không mượn bất cứ ngoại lực nào mà chỉ đơn thuần điều khiển tóc đối kháng lại, ít nhất hắn cũng có thể giao tranh nhiều hiệp với sợi tóc ngố của Sở các chủ.

“Ta có tính năng giống như linh quỷ tiên tử.”

Tô thị A Thập Lục nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?”

A Thập Lục cũng có thể phụ thân lên người hắn á?

Nghĩ lại thì cũng tốt đấy chứ.

“Nhưng chúng ta hãy thử chức năng này sau.”

Bàn tay của Tô thị A Thập Lục đối diện với Tống Thư Hàng.

Tóc của Tống Thư Hàng hất nhẹ, lại ngưng tụ ra một bàn tay từ bím tóc nữa, đan vào bàn tay của Tô thị A Thập Lục.

“Bạch long tỷ tỷ, ta cần cô giúp.”

Tô thị A Thập Lục gọi.

“Ta hiểu rồi.”

Bạch long tỷ tỷ bay lượn trong không trung, dùng cơ thể vẽ một vòng tròn.

Một không gian được mở ra.

Chính là thế giới chứa hàng trăm quan tài thủy tinh của “Tiểu Thập Lục”.

“Đi, đi theo ta, Thư Hàng.”

Tô thị A Thập Lục cầm lấy bàn tay tóc của Tống Thư Hàng, đi về phía không gian.

Bạch long tỷ tỷ lại quấn lên cổ cô, hóa thành một chiếc khăn quàng da rồng thật.

Sợi tóc ngố của Sở các chủ dùng góc độ của khán giả để quan sát hết cảnh này, cảm giác giống như một cô bé dễ thương tay cầm bóng bay "đầu Tống Thư Hàng", vui vẻ đi vào không gian chứa đầy quan tài vậy.

[Đúng là phim kinh dị.]

Sợi tóc ngố của Sở các chủ thầm nghĩ.

Nếu như quay lại được cảnh này, không cần phải làm hậu kỳ, chỉ cần ghép thêm nhạc nền âm u thì sẽ tràn ngập hiệu ứng rùng rợn ngay.

[Cảnh tình cảm mà ta đoán lúc trước không hề tồn tại.]

Sở các chủ thầm nghĩ.

Cảnh tình cảm xảy đến một cách bình thường với Tống Thư Hàng là chuyện bất khả thi.

Cảnh tượng dị quá.

Trong lúc suy tư, Tô thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng đã cùng đi vào thế giới quan tài thủy tinh.

"A Thập Lục định làm gì?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Trong đầu sợi tóc ngố của Sở các chủ bây giờ toàn là tình tiết phim kinh dị, vô thức nghĩ ra những suy đoán khủng kiếp:

"Chẳng lẽ định nhốt luôn Tống Thư Hàng vào trong quan tải thủy tinh rồi chôn cất trong không gian này hả?"

"Ý kiến hay đó."

Bạch long tỷ tỷ tiếp lời.

"Ta không làm chuyện như thế đâu."

Tô thị A Thập Lục nắm lấy bím tóc của Tống Thư Hàng, cô hít thở sâu, sau đó tế ra bảo đao bản mệnh của mình.

Bảo đao bản mệnh hình ô hiện lên, một tay khác của A Thập Lục nắm lấy cán ô rồi rút nhẹ, kéo trực nhẫn đao ra.

Cô kích hoạt đao ý, đao ý đặc biệt do họa đạo và đao đạo kết hợp thành hiện lên.

Dưới chân cô có một họa cuốn như lãnh địa trải ra, bao lấy

Tống Thư Hàng, cô, bạch long tỷ tỷ và sợi tóc ngố của Sở các chủ.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên ánh sáng mãnh liệt, giống như sau khi thức đêm muốn ngủ nướng nhưng quên kéo rèm cửa nên ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mắt, vừa mở mắt đã nhìn thấy ánh nắng chói mắt…

Mắt chó làm bằng hợp kim ti-tan cũng không chịu nổi sát thương thế này.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cảm thấy “cơ thể” của mình lại hoàn chỉnh, dưới ánh sáng nhức mắt này, Tống Thư Hàng vốn chỉ có một cái đầu lấy lại được toàn thân.

Nhưng sợi tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu lại không thấy đâu nữa.

[Cảm giác này… nhập mộng ư?]

Trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra một suy nghĩ.

Hắn nhập mộng bao nhiêu lần rồi nên hiểu rất rõ cảm giác nhập mộng, cái trạng thái vừa giống như thật vừa giống như mơ đó rất đặc biệt.

Mà bây giờ hắn đang ở trạng thái tương tự.

[Tống Thư Hàng, lại là một tên họ Tống à?]

Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

[Con gái Thiên Hà Tô thị chúng ta luôn dễ dây dưa với mấy tên họ Tống.]

Giọng nói của cô gái kia tiếp tục vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Ta họ Tống, nhưng ta rất lương thiện đó.

Vị tiên tử này, cô đừng nhìn nhầm ta thành người khác nhé!

Chương 2915: Đột nhiên cảm thấy không thể nói chuyện tiếp với ngươi được nữa

Con người là một tồn tại rất mâu thuẫn. Có lúc bọn họ có thể rút kinh nghiệm từ vết xe đổ, cố gắng tránh rơi vào những chiếc hố đã từng ngã. Nhưng có lúc họ lại không ngừng rơi vào cùng một chiếc hố với những tư thế khác nhau.

Tống Thư Hàng bị hại nhiều rồi, cũng học được phải cảnh giác. Những người từng bị đánh nhiều cuối cùng cũng biết phải chịu đòn như thế nào…

Vì thế, khi cảm nhận được ngữ khí của giọng nói dịu dàng gợi cảm này có điiểm bất thường, Tống Thư Hàng quyết định tự cứu mình, không thể phí công chịu một trận đòn dã man được.

Dù gì con người cũng là sinh vật có trí khôn biết tổng kết kinh nghiệm quá khứ mà.

“Ừm… đầu tiên phải nói rõ, ta không phải Tống đầu gỗ. Trước khi định đánh Tống Thư Hàng nhớ nhìn lại cho kỹ.”

Tống Thư Hàng nói.

[Tống đầu gỗ? Là ai thế? Tại sao ta phải đánh hắn?]

Giọng nữ dịu dàng gợi cảm kia nghi hoặc hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “???”

Lời thoại của vị tiên tử tỷ tỷ này lạ quá!

Nhưng lạ thế thật là tốt!

Điều này chứng tỏ còn có cơ xoay chuyển!

Giọng nữ dịu dàng kia lại nói:

[Chẳng lẽ đó lại là một tên con trai nhà họ Tống có quan hệ dây dưa với con gái Thiên Hà Tô thị hả? Hơn nữa, còn làm chuyện trái lương tâm đúng không?]

“Không, không phải, không mà.”

Tống Thư Hàng vội đáp… Sau khi phát hiện không phải là họa của Tống đầu gỗ, Tống Thư Hàng bỗng thấy cảm động.

Hóa ra là họa do một vị tiền bối họ Tống khác gây ra, tốt quá.

[Hơn nữa, nếu như định đánh tên Tống đầu gỗ kia thì tại sao lại còn đánh ngươi? Các ngươi đã làm gì con gái Thiên Hà Tô thị bọn ta?]

Giọng nói dịu dàng nói tiếp.

“Không, tiên tử đừng hiểu lầm. Ta đã từng bị hãm hại vài lần nên mới thành phản xạ có điều kiện như thế.”

Tống Thư Hàng khoát tay, giải thích:

“Lúc trước ta đã từng gặp mấy vị tiên tử tiền bối, vì đủ các lý do đặc thù, ta bị hại mấy lần liền. Cay đắng khổ sở trong đó một lời khó mà nói hết được.”

“Thế nhưng chỉ cần tiền bối không có quan hệ gì với Tống đầu gỗ là được. Còn nữa, tiền bối không thể dùng họ Tống mà phán định một con người được. Trong thiên hạ này người mang họ Tống nhiều lắm, trong bao nhiêu người họ Tống như thế, tất có một hai tên gây ra họa. Nhưng không thể vì một hai tên đó mà để tất cả những người họ Tống đều phải chịu tội được đúng không?”

Tống Thư Hàng lại nói.

[Ngươi là một tên biết nói chuyện đấy, giống hệt Tống đạo hữu trước kia vậy.]

Giọng nữ dịu dàng kia cười nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Tiên tử đừng làm loạn, đừng ghép ta với hình mẫu Tống đạo hữu mà cô quen biết nữa, nếu cứ ghép như thế, cho dù không có việc cũng thành có việc.

Chỉ cần trong lòng có một “suy nghĩ”, con người sẽ không kìm được mà bám sát “suy nghĩ” đó… Giống như khi chúng ta nghi ngờ ai đó là kẻ trộm thì sẽ cảm thấy người đó làm gì cũng giống như trộm, cho dù đối phương chỉ đi vệ sinh, người vẫn sẽ thấy tư thế đi vệ sinh của người đó có vấn đề.

[Chuyện ngươi lo lắng cũng thú vị thật đó, ừm… gương mặt này của ngươi cũng thú vị nữa, chỉ cần nhìn mặt, ta có thể đoán được đại khái suy nghĩ của ngươi, thật là thần kỳ]

Giọng nói dịu dàng lại vang lên.

Tống Thư Hàng: “…”

Ừm, cho dù không sử dụng Cường Giả Giám Định Thuật hắn cũng có thể chắc chắn rằng vị tiên tử này nhất định là một đại lão đỉnh cấp… Rất có thể là đại lão mà Thiên Hà Tô thị che giấu.

Bởi vì bây giờ những người có thể sử dụng thuật đọc mặt với hắn đều là đại lão đỉnh tiêm cả! Kém nhất cũng là Kiếp Tiên đỉnh tiêm đã có hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo.

Nhưng chuyện này tự biết là được rồi, nói thẳng ra thì mọi người lúng túng biết bao?

[Không đâu, ta cảm thấy chỉ cần nhìn mặt của ngươi là chúng ta có thể trao đổi xong, nói chuyện như thế không mệt mỏi.]

Giọng nữ dịu dàng nói tiếp:

[Ngươi đừng nghĩ lung tung, giữa ta và Tống đạo hữu không có chuyện mà ngươi suy đoán đâu. Ta và hắn dây dưa là do lý giải về đạo của chúng ta khác nhau, nổ ra những cuộc tranh luận kịch liệt, thậm chí ra tay đánh vài trận chứ không liên quan đến tình cảm đâu.]

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

[Còn nữa, ta nói con gái Thiên Hà Tô thị chúng ta dễ dây dưa với họ Tống cũng là dựa theo số liệu cả đó. Theo quan sát của ta, trong các hậu bối con gái Thiên Hà Tô thị chúng ta, ít nhất hơn phân nửa từng có đủ loại quan hệ với mấy tên con trai nhà họ Tống.]

Giọng nữ kia nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “…”

Các đạo hữu họ Tống trong tu chân giới nhiều như thế cơ à? Vậy tại sao ta gần như chẳng gặp được mấy người họ Tống vậy?

Thế nhưng lý trí nói với hắn, đừng tiếp tục nói về vấn đề này nữa. Dù gì thì hắn cũng họ Tống, ngộ nhỡ nói dài nói dai nói dại tự hại bản thân thì sao?

[Mâu thuẫn dây dưa của ta và Tống đạo hữu chủ yếu là do tranh chấp về tính khả thi của việc để bạn bè, tộc nhân của mình cùng chia sẻ trường sinh chi đạo.]

Có lẽ là nhờ có thuật đọc mặt, đọc được suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng nên giọng nữ dịu dàng kia cũng lặng lẽ chuyển chủ đề.

Tống Thư Hàng sờ lên mặt mình, cố gắng tỏ ra nghiêm túc, mặt không biểu cảm, hắn hỏi:

"Chia sẻ trường sinh chi đạo ư? Chuyện này có khả năng không?"

[Ngươi có biết Thiên Đình viễn cổ không?]

Giọng nói dịu dàng hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng gật đầu:

"Biết."

Hơn nữa, ta quen với Thiên Đình viễn cổ lắm, cách đây không lâu Thiên Đế vừa bị ta chém chết xong… mặc dù là chính cô ấy tự tìm đường chết.

Thiên Đế đương nhiệm lúc đi còn gọi ta một tiếng "Tống tiền bối" đấy.

Khi nói đến Thiên Đình viễn cổ, Tống Thư Hàng không tránh được dao động trong lòng, biểu cảm căng thẳng cũng thả lỏng trong tích tắc. Vì thế vị tiên tử cấp đại lão của Thiên Hà Tô thị này đã đọc được một vài thông tin.

[Đột nhiên cảm thấy không thể nói chuyện tiếp với ngươi được nữa.]

Giọng nữ dịu dàng đáp.

Ta nhắc tới "Thiên Đình viễn cổ" với ngươi, ngươi lại vừa chém Thiên Đế xong hả?

"Chẳng lẽ Thiên Đình viễn cổ có liên quan đến chia sẻ trường sinh chi đạo ư?"

Tống Thư Hàng hỏi.

[Đúng, có liên quan nhất định, Thiên Đình đại đạo của Thiên Đế rất đặc biệt, bao hàm toàn diện, rộng lớn đến mức chứa được vạn vật trong thiên hạ. Nói thật lòng trường sinh chi đạo này đã vượt qua giới hạn của Trường Sinh Giả. Giống như đứng ở một góc độ cao hơn để lý giải và ngộ ra trường sinh chi đạo vậy.]

Dường như giọng nữ dịu dàng vô cùng tôn sùng Thiên Đình chi đạo.

[Hơn nữa, có những người tu luyện thiên phú cường đại nhưng vẫn còn thiếu một bước để tự chứng đạo trường sinh, sau khi gia nhập Thiên Đình họ sẽ có cơ hội mượn Thiên Đình chi đạo để ngưng tụ ra trường sinh chi đạo. Tuy rằng trường sinh chi đạo này phải gửi gắm dưới Thiên Đình chi đạo của Thiên Đế nhưng đây cũng là trường sinh hàng thật giá thật.]

Giọng nói dịu dàng nói tiếp.

Bá Tống gật đầu nói:

“Phượng Nghi Cầm Chủ.”

Thực ra phượng nghi cầm chủ chính là một trong số đó. Cô chứng đạo trường sinh sau khi gia nhập Thiên Đình viễn cổ, trường sinh chi đạo bị giới hạn bởi Thiên Đình chi đạo. Vì thế sau khi Thiên Đình tan biến, cô phải thu thập thật nhiều mảnh vỡ Thiên Đình để ổn định cảnh giới trường sinh của mình.

Nhờ lời kể của vị trưởng bối tiên tử của Thiên Hà Tô thị này, Tống Thư Hàng càng hiểu thêm về Thiên Đình chi đạo, một file dữ liệu về Thiên Đình chi đạo trong não hải của hắn bắt đầu giải nén.

Đây là một phần Thiên Đình chi đạo mà nguyên thần Thiên Đế để lại sau khi bị chém giết + Thiên Đình chi đạo đồng bộ được khi đột nhiên nhập mộng, xông vào chỗ Thiên Đế truyền thừa vị trí Thiên Đế cho Kim Quái đảo chủ.

Đương nhiên Thiên Đình chi đạo hiện giờ đã là trường sinh chi đạo của Kim Quái đảo chủ rồi, cho dù hoàn toàn hiểu được phần thông tin Thiên Đình chi đạo này, Tống Thư Hàng cũng không thể dùng cách này để chứng đạo trường sinh.

Nhưng hắn có thể tham khảo rất nhiều nội dung từ trường sinh chi đạo của Thiên Đình viễn cổ.

Nói không chừng sau này lại có ích cũng nên.

Chương 2916: Có hơn một trăm trải nghiệm khác nhau đang đợi ngươi!

Trước đây Tống Thư Hàng không thể hiểu được “trường sinh chi đạo” của Thiên Đế, phần lớn tri thức đều như bị nén file, cất giấu sâu trong ký ức.

Mà lúc nói chuyện với vị đại lão tiên tử của Thiên Hà Tô thị này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình như được khai sáng, lấy được nhiều ích lợi.

Khi nói đến đây, Tống Thư Hàng đã lờ mờ đoán được một số thông tin:

“Vì thế, trường sinh chi đạo của Tô thị tiên tử cô có tham khảo trường sinh chi đạo của Thiên Đình viễn cổ à?”

Có khi vị đại lão tiên tử của Thiên Hà Tô thị này chính là tồn tại cấp thủy tổ của Thiên Hà Tô thị cũng nên?

Hơn nữa chắc hẳn thí luyện Thiên Hà Tô thị cuối cùng của Tô thị A Thập Lục cũng có liên quan tới vị tiên tử Tô thị này… thậm chí có khả năng dính líu đến cả trường sinh chi đạo của cô.

[Ngươi đoán không sai.]

Giọng nói dịu dàng gợi cảm kia đáp:

[Nhưng trường sinh chi đạo của ta không bì kịp Thiên Đình chi đạo, những thứ ta làm được có hạn, thậm chí số lượng tộchF nhân ta có thể phù hộ cũng hạn chế, không bằng hiệu quả của Thiên Đình viễn cổ.]

“Đây là nguyên nhân Thiên Hà Tô thị có “truyền thừa đạo hiệu số” ư?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Bởi vì ban đầu tên của Tô thị A Thập Lục không phải “A Thập Lục” mà là sau khi giành được đạo hiệu Tô thị A Thập Lục, cô từ bỏ tên thật của mình, kế thừa đạo hiệu “A Thập Lục” này.

Mà trong quá trình kế thừa tên “Tô thị A Thập Lục”, Thiên Hà Tô thị còn có một nghi thức nữa.

Xem ra đây chính là quá trình nhận được sự phù hộ của đại lão tiên tử Tô thị.

[Bây giờ ngươi sẽ đi vào không gian mà A Thập Lục mở ra, bước vào giai đoạn kế thúc thí luyện. Trong giai đoạn này, A Thập Lục cần sự giúp đỡ của ngươi… Đi đi. Đừng lo tới thời gian ở thế giới bên ngoài, trong không gian thí luyện này, tốc độ trôi của thời gian khác với bên ngoài. Đợi đến khi ngươi ra kkhoir đó, cùng lắm hiện thế mới qua 1 ngày mà thôi.]

Giọng nói dịu dàng kia nhắc nhở.

“Một ngày thôi ư? Như thế thì tốt quá!”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Tính ra sau khi ra khỏi thí luyện vẫn kịp đón giao thừa.

[Cố lên…]

Đại lão tiên tử Tô thị thong thả nói, giọng nói xa dần.

“Tiên tử đợi đã, nếu như trường sinh chi đạo của cô có nét tương tự với Thiên Đình viễn cổ, trên thực tế điều này chứng minh tính khả thi trường sinh chi đạo của cô. Vậy quan điểm của Tống đạo hữu, người có ý kiến trái ngược, thậm chí còn vì vậy mà đánh nhau với cô là gì vậy?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

[Thực ra quan điểm của hắn cũng không phải sai hết. Thực ra một phần trường sinh chi đạo của ta là dùng luận điểm của hắn, hơn một trăm “Tiểu Thập Lục” mà ngươi nhìn thấy là tác phẩm kết hợp giữa lập luận của hắn và trường sinh chi đạo của ta đấy.]

Giọng nói của đại lão tiên tử Tô thị đã nhỏ đến mức gần như không nghe rõ nữa:

[Hắn đã từng đưa ra rất nhiều ý tưởng, có lý luận giúp nhiều người chứng đạo trường sinh chi đạo cùng loại, có lý luận khiến nhiều cá thể cùng bước lên một trường sinh chi đạo. Cho dù cảnh giới không tăng lên, chỉ có mỗi đặc trưng “trường sinh” cũng được. Không thể không thừa nhận, hắn có rất nhiều ý tưởng sáng tạo.]

Tống Thư Hàng trầm tư.

Nhiều cá thể cùng sử dụng một trường sinh chi đạo ư?

Lối tư duy của các thiên tài đều đặc biệt như thế à? Cách suy nghĩ của vị này có mấy phần giống Thiên Đạo Bạch.

Tống Thư Hàng còn muốn hỏi thêm mấy câu nhưng ánh sáng trắng chói lóa như khiến hắn mù mắt đã từ từ biến mất.

Tiếp đó là hoạt động kết thúc thí luyện của Tô thị A Thập Lục… cũng là cơ hội để Tống Thư Hàng trải nghiệm trường sinh chi đạo của vị đại lão tiên tử Tô thị kia.

[Theo như trải nghiệm vi diệu giống như nhập mộng của ta trước đây, chẳng lẽ phải nhập mộng tình tiết có liên quan đến Tô thị A Thập Lục ư?]

Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Trong lúc đang suy tư, trước mắt hắn tối sầm lại.

Theo lý thuyết mà nói, đối với một tồn tại ở cảnh giới này như hắn, có tối hay không cũng không thể ảnh hưởng tới thị giác của hắn, thậm chí cho dù có móc hai mắt ra, hắn cũng có rất nhiều thủ đoạn để “nhìn” thấy tất cả mọi thứ bên cạnh.

Nhưng lúc này, hai mắt của hắn bị ánh sáng ảnh hưởng, tất cả mọi thứ xung quanh trở nên không chân thực.

Chẳng lẽ… là trở thành Tô thị A Thập Lục? Đối tượng nhập mộng biến thành trạng thái như A Thập Lục ư?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, một thân ảnh bên cạnh xoay lại.

Là A Thập Lục.

Tống Thư Hàng: “…”

Cùng lúc đó, hắn cũng thấy rõ hoàn cảnh xung quanh.

Hắn đang ở trong một quan tài.

Cả hắn và A Thập Lục.

Nhưng không phải quan tài thủy tinh.

Lúc này Tống Thư Hàng cũng hiểu được tâm trạng trước đây của sợi tóc ngố Sở các chủ… Vốn tưởng là tình tiết lãng mạn nhưng hóa ra lại là mở đầu phim kinh dị.

“Yo, A Thập Lục.”

Tống Thư Hàng mỉm cười chào hỏi.

A Thập Lục ở bên cạnh hắn đang cuộn tròn người lại, sau khi quay lại cô chẳng nói một lời.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm cô, cô cũng nhìn Tống Thư Hàng.

[Đã đến lúc biểu diễn kỹ năng chòng ghẹo của ta rồi.]

Tống Thư Hàng hít sâu, điều chỉnh tâm trạng.

Sau đó, hắn nhìn Tô thị A Thập Lục bằng ánh mắt thâm tình, bốn mắt nhìn nhau.

Nhưng Tô thị A Thập Lục trước mặt hắn lại chẳng có biểu cảm nào, trong mắt cũng chẳng có lấy một chút dao động tình cảm.

Lạnh lùng như một sát thủ không có tình cảm vậy!

Cảm xúc mới chuẩn bị được một nửa của Tống Thư Hàng đều lạnh thấu luôn rồi.

“Ừm… A Thập Lục?”

Tống Thư Hàng gọi.

Tô thị A Thập Lục ở đối diện không động đậy, vẫn lạnh lùng như trước.

Tống Thư Hàng: “…”

Bốn mắt nhìn nhau.

Không nháy mắt lấy một cái.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Một ngày trong thí luyện.

Tống Thư Hàng thở dài, nhắm mí mắt vẫn chưa quen lại… Căng mắt lên không chớp cả ngày trời, dù có là hắn cũng sẽ thấy khó chịu.

Thế nhưng mí mắt của Tô thị A Thập Lục lại chẳng hề động đậy, đôi mắt không có chút tình cảm kia vẫn nhìn chằm chằm hắn.

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng lại mở mắt ra.

Lúc này hắn phát hiện ra hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi.

Dưới một cây đại thụ vô cùng to lớn, hắn và Tô thị A Thập Lục kề vai với nhau.

Tô thị A Thập Lục lạnh lùng lúc này cũng đã thay đổi dáng vẻ.

Nếu như nói lúc trước A Thập Lục giống như một sát thủ không có tình cảm, vậy bây giờ cô lại như… một trưởng bối hiền lành.

"A Thập Lục?"

Tống Thư Hàng gọi.

"Ừm, Thư Hàng, ta đây."

Tô thị A Thập Lục vươn tay ra, vuốt đầu Tống Thư Hàng như với một đứa trẻ, đưa đồ ăn vặt không biết tên là gì trong tay cho hắn, nói với giọng yêu chiều:

"Ăn không?"

"Cảm ơn."

Tống Thư Hàng đáp.

Cùng lúc đó, kẻ có kinh nghiệm phong phú như hắn lập tức phát giác ra… chắc không phải tất cả đều là "Tiểu Thập Lục" đấy chứ?

Trong thí luyện của A Thập Lục có đến cả trăm "Tiểu Thập Lục".

Chẳng lẽ muốn hắn đối mặt với tất cả "Tiểu Thập Lục" một lượt à?

Hơn một trăm "Tiểu Thập Lục" này có quan hệ như thế nào với vị Tô thị tiên tử kia?

[Hơn nữa, mấy Tiểu Thập Lục này từ đâu tới thế? Bọn họ có tính cách khác nhau, thậm chí… dường như còn có cuộc đời của riêng mình thì phải?]

Tống Thư Hàng suy tư một lúc rồi duỗi tay phải ra, lặng lẽ tiếp cận A Thập Lục có tính cách trưởng bối ngồi bên cạnh mình.

Hay là giám định thử xem nhỉ?

Chương 2917: Bởi vì đánh không lại

Nội dung giám định lần này liên quan đến trường sinh chi đạo của vị Tô thị tiên tử kia.

Cái giá phải trả khi giám định trường sinh chi đạo chắc chắn không hề nhỏ… nhưng bản thể Tống Thư Hàng đã ở cảnh giới Nhược Trường Sinh Giả “Kiếp Tiên trảm tam thi” rồi, hơn nữa hiện giờ hắn có nhục thân đặc biệt nên khi giám định trường sinh chi đạo không cần lo nổ xác mất mạng.

Chỉ cần không nổ xác mà chỉ đau đớn thôi thì chẳng hề gì.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát rồi lặng lẽ đặt tay lên trên cánh tay của “Tiểu Thập Lục”.

Cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

“Tiểu Thập Lục” này hơi ngẩn ra, sau đó cô thuận thế bắt lấy tay Tống Thư Hàng, hai tay đan vào nhau.

[“Hóa thân Thiên Hà” của Tô thị A Thập Lục: Đây là hóa thân hình chiếu đặc biệt mà trong nghi thức trở thành “Tô thị A Thập Lục”, cô mượn trường sinh chi đạo của Tô thị ** tiên tử, chiếu ảnh đến Chư Thiên Vạn Giới, diễn hóa ra đời người. Quá trình hình thánh hóa thân Thiên Hà tham khảo “Thiên Vạn Hóa Thân Pháp”]

Cảm giác nhói đau khi bị châm cứu ập vào đầu hắn… Cái giá phải trả khi giám định do nhục thân ở thế giới hạch tâm quẹt thẻ trả.

Không ngờ lại không giám định ra được tên của đại lão tiên tử Tô thị, đó là do vị Trường Sinh Giả Tô thị tiên tử đó cố ý giấu diếm.

Với cảnh giới hiện giờ của Tống Thư Hàng, nếu như cứ cố tình muốn giám định, chấp nhận trả giá, chắc hẳn có thể lấy được một số thông tin. Nhưng không cần thiết phải làm thế, dù gì cũng là tổ tiên nhà Tô thị A Thập Lục, phải nể mặt chứ.

Mặt khác, điều khiến Tống Thư Hàng bất ngờ là mấy hóa thân

Tiểu Thập Lục của Tô thị A Thập Lục không phải sinh ra khi bước vào thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô thị mà ngay khi tiến hành nghi thức trở thành “Tô thị A Thập Lục”, những hạt giống hóa thân này đã được đưa tới Chư Thiên Vạn Giới, diễn hóa ra những cuộc sống khác nhau.

Về phần “Thiên Vạn Hóa Thân Pháp” được nhắc tới ở phần cuối thông tin giám định, Tống Thư Hàng chưa từng nghe nói tới, nhưng nhìn tên cũng có thể đoán được một số nội dung của pháp thuật này.

Nhưng nếu thật sự là pháp thuật diễn hóa ra được ngàn vạn hóa thân, vậy chắc chắn không phải kiểu hóa thân có lực chiến cường đại như phân thân của hắn.

Ở tu chân giới, rất khó tạo ra một phân thân có lực chiến cường đại. Phân thân pháp thuật, phân thân bọc thép của hắn đều là kết quả ngoài ý muốn. Chỉ có ba hóa thân “trảm tam thi” hắn chém ra mới là phân thân có lực chiến cường đại chính thống!

Đến cả bí pháp trảm tam thi cũng chỉ có thể chém ra ba hóa thân chiến lực cường đại… Vì thế có thể suy đoán hóa thân của “Thiên Vạn Hóa Thân Pháp” chắc hẳn sẽ giống như phân thân dỏm của “nhóm Cửu Châu số một”, chỉ có một số tính năng thông dụng.

Hóa thân kiểu này thường dùng để làm việc vặt hoặc là… đưa đến Chư Thiên Vạn Giới để sống một cuộc đời riêng, sau khi cuộc đời viên mãn lại thu hồi về là có thể tăng thêm kinh nghiệm, rèn luyện bản thân.

Thế nhưng mấy hóa thân Thiên Hà Tiểu Thập Lục của A Thập Lục đều có lực chiến tốt, trong quá trình thí luyện Tô thị A Thập Lục phải tốn rất nhiều công sức mới thu phục được các Tiểu Thập Lục.

“Đây chắc hẳn chính là hiệu quả trường sinh chi đạo của Tô thị che giấu tiên tử kia.”

Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Tu sĩ muốn tách ra được phân thân có lực chiến cường đại chẳng hề dễ dàng, nhưng nếu như có một đại lão chịu giúp tay mơ tạo ra phân thân có lực chiến sơ cấp, đồng thời âm thầm ở phía sau cung cấp năng lượng, thì có lẽ sẽ làm được.

“Giám định xong rồi à?”

Lúc này Tiểu Thập Lục vừa giống trưởng bối vừa giống chị cả ở bên cạnh hắn đột nhiên hỏi.

Động tác lén lút của Tống Thư Hàng khựng lại, bị phát hiện rồi ư?

Hơn nữa cô cũng biết bí pháp giám định của ta hả?

“Đúng thế, chúng ta đều biết. Sau khi thí luyện Thiên Hà mở ra, chúng ta chia sẻ tất cả thông tin với nhau. Trước khi thí luyện bắt đầu, bọn ta là những cá thể độc lập, nhưng sau đó, bọn ta là một chỉnh thể.”

Tiểu Thập Lục phong cách chị cả mỉm cười đáp.

Tống Thư Hàng lúng túng tới mức đổ mồ hôi tay.

“Căng thẳng lắm à?”

Tiểu Thập Lục chị cả hỏi.

Tống Thư Hàng đáp:

“Hơi hơi.”

“Đừng căng thẳng, trong tất cả các Tiểu Thập Lục, ta được coi là tốt tính rồi đó. Trong những Tiểu Thập Lục mà ngươi sắp đối mặt, có rất nhiều người tính cách quái gở, ngươi sẽ càng căng thẳng hơn.”

Tiểu Thập Lục chị cả an ủi.

Tống Thư Hàng: “…”

“Thực ra từ cách đây rất lâu ta đã muốn gặp ngươi - người đàn ông khiến bản thể nhớ kỹ dù đang ở giai đoạn trí nhớ mơ hồ.”

Tiểu Thập Lục chị cả lại nói.

“Trí nhớ mơ hồ ư?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

“Ơ? Ngươi không biết à? Sau khi thí luyện Thiên Hà mở ra, trí nhớ về cuộc đời của bản thể sẽ bị mơ hồ hóa… Cũng tức là nếu như thí luyện thất bại, bọn ta sẽ không khách khí mà thay thế, tiếp nhận tất cả mọi thứ của cô ấy, trở thành “A Thập Lục” mới. Muốn thông qua thí luyện mà chết đi sống lại vốn chẳng hề dễ dàng, quá trình này rất tàn khốc.”

Tiểu Thập Lục chị cả nói với vẻ hung hăng.

Nghe thế, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm khái:

“Đúng thế, mỗi lần chết đi sống lại đều vô cùng tàn khốc.”

Dù đã chết bao nhiêu lần như thế, hắn vẫn luôn nể trọng “cái chết”.

Tiểu Thập Lục chị cả: “...”

Ngươi đột nhiên cảm khái cái quỷ gì chứ!

Ngươi làm loạn hết tất cả tiết tấu của ta rồi.

Tiểu Thập Lục chị cả chẳng dễ dàng gì mới điều chỉnh được tiết tấu:

“Thực ra ở giai đoạn cuối của thí luyện, sau khi phát hiện ra sự tồn tại của ngươi, chúng ta đã từng nghĩ phải nhắm vào ngươi trước.”

Tống Thư Hàng là tồn tại đặc biệt khiến Tô thị A Thập Lục nhen nhóm lên suy nghĩ “sống tiếp”, nếu như có thể diệt trừ hắn, chắc chắn Tô thị A Thập Lục sẽ không thể gượng dậy nổi.

“Vậy sao sau đó các cô không làm thế?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Bởi vì đánh không lại.”

Tiểu Thập Lục chị cả nói:

“Ta bị đánh bại khá sớm, vì thế luôn ở trạng thái bàng quan. Trong thông tin chia sẻ của các Tiểu Thập Lục ở thời kỳ cuối, quả thật có chiến lược đối phó với ngươi, nhưng không ngờ ngươi thăng cấp nhanh như thế.”

Chiến lược còn đang bàn bạc mà ngươi lại thăng cấp vù vù như thế, bọn ta còn đối phó cái quái gì nữa?

Tống Thư Hàng mỉm cười ngại ngùng:

“Ha ha ha ha.”

“Được rồi, ngồi với ta một lúc nữa là xong rồi. Đằng sau còn có hơn một trăm Tiểu Thập Lục đợi để gặp ngươi đó.”

Tiểu Thập Lục chị cả nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Mùa xuân ta trồng một A Thập Lục, đông đến ta thu hoạch hơn một trăm Tiểu Thập Lục hả?

"Sau khi thí luyện kết thúc, các ngươi nhập hết vào A Thập Lục à?"

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lá cây, hỏi.

"Nếu là bình thường, tất cả các Tiểu Thập Lục sẽ hoàn toàn dung hợp. Thế nhưng… Tô thị A Thập Lục đã có một lựa chọn khác."

Tiểu Thập Lục chị cả cũng ngẩng đầu nhìn lá cây, đáp:

"Cô lựa chọn chỉ là chính mình."

Tống Thư Hàng:

"Điều này giống với tính cách của A Thập Lục."

"Vì thế, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau."

Tiểu Thập Lục chị cả nói:

"Ngươi phải đối xử tử tế với hơn một trăm Tiểu Thập Lục sắp tới, đáp ứng yêu cầu vô lý của bọn họ."

"Sẽ biến mất à?"

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

"Ừm, sẽ biến mất khỏi đây."

Tiểu Thập Lục chị cả thong thả nói"

"Nhắm mắt lại đi."

Tống Thư Hàng: "…"

Đây là tình tiết "nhắm mắt lại đi" trong phim đó sao?

Chương 2918: Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã đến lúc ta lĩnh hội trường sinh chi đạo rồi

Chính là kiểu tình tiết nữ chính bảo nam chính nhắm mắt lại sau đó làm một số chuyện 404 (*) ấy?

Nếu như đã biết là chiêu trò…

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy tư, Tiểu Thập Lục chị cả đã đặt tay lên che kín mắt hắn.

Hai mắt Tống Thư Hàng tối sầm lại.

Sau đó, hắn cảm thấy như mình đã bị dịch chuyển không gian, đi tới một địa điểm khác.

[Qủa nhiên… mấy chiêu trò trong phim chỉ xảy ra trong phim mà thôi, không ngoài dự đoán của ta.]

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc suy tư, một tiếng cười khoa trương vang lên bên tai hắn:

"Ha ha ha, rốt cuộc ta cũng đợi được ngươi rồi, Tống Thư Hàng."

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một Tiểu Thập Lục quen mắt.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô chống đỡ bộ áo giáp nặng nề, đến đầu cũng bị mũ giáp trùm kín. Đây là Tiểu Thập Lục đầu tiên mà Tống Thư Hàng gặp lúc ở hiện thế.

Cô là Tiểu Thập Lục đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của Tống Thư Hàng, đồng thời tải các thông tin liên quan đến hắn lên "mạng chia sẻ Tiểu Thập Lục".

Cũng bởi vì gặp được cô nên Tống Thư Hàng mới biết được nội dung thí luyện Thiên Hà Tô thị của A Thập Lục.

"Ơ, là cô à."

Tống Thư Hàng nói:

"Sao thế, định đánh nhau hả?"

"Ta điên à mà đánh nhau với ngươi?"

Tiểu Thập Lục kiêu căng đáp.

Tống Thư Hàng: "…"

Nếu như không đánh nhau thì ngươi kiêu căng thế làm gì?

Ta còn tưởng ngươi định tẩn ta một trận chứ.

"Ta chỉ muốn xem ngươi qua ải của ta như thế nào."

Tiểu Thập Lục kiêu căng nói:

"Nếu như không khiến ta hài lòng thì ngươi không qua nổi ải này đâu. Đến lúc đó, ngươi sẽ phải ở lại đây mãi mãi!"

"Cô định ở cùng ta cả đời luôn à?"

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tiểu Thập Lục kiêu căng: "???"

"Mà sau khi ta đi gặp Tiểu Thập Lục tiếp theo, cô sẽ biến mất khỏi đây à?"

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Tiểu Thập Lục kiêu căng:

"Ừm."

Tống Thư Hàng xoa cằm:

"Sau khi biến mất cô sẽ thế nào?"

"Trước đây ta chưa từng biến mất khỏi không gian này, làm sao biết sau khi biến mất sẽ thế nào?"

Tiểu Thập Lục kiêu căng đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát:

"Nếu như theo quá trình bình thường thì sẽ thế nào?"

"Nếu như dung hợp theo quá trình bình thường, mỗi một Tiểu Thập Lục chúng ta đều sẽ trở thành một phần của Tô thị A Thập Lục. Hơn nữa trong người chúng ta đều có thông tin về trường sinh chi đạo, sau khi hoàn toàn dung hợp, A Thập Lục sẽ được lợi nhiều lắm, rất có ích cho việc lĩnh hội trường sinh chi đạo sau này của cô ấy."

Tiểu Thập Lục đáp.

"Thật ra "thí luyện Tô thị" đã là một quy trình dung hợp bất thường rồi. Dù gì mục đích của thí luyện cũng là giúp A Thập Lục hồi sinh từ cõi chết, điều đó đồng nghĩa bắt đầu quá trình "dung hợp" trước thời hạn."

Tiểu Thập Lục giải thích.

Quá trình bình thường chắc hẳn là đợi tất cả cuộc đời của các hóa thân Thiên Hà viên mãn, họ tất sẽ tự quay về với bản thể. Thường thì "luân hồi viên mãn" của hóa thân Thiên Hà cần mất khoảng ngàn năm.

Mà lúc đó, với thiên phú của các thiên tài series số của Tô thị, chắc hẳn họ đã tu luyện đến cảnh giới bát phẩm hoặc là cửu phẩm rồi. Sau khi tiếp nhận hóa thân Thiên Hà đã viên mãn của mình xong, họ sẽ được trợ giúp, đột phá bình cảnh tấn thăng lên cảnh giới cao hơn nữa.

Sau đó, nếu như lúc ở cửu phẩm đệ tử Tô thị đạo hiệu số không thể bước lên trường sinh chi đạo... Vậy mượn lực đẩy của hóa thân Thiên Hà, bọn họ vẫn có thể tiến vào cảnh giới Nhược Trường Sinh Giả Kiếp Tiên trảm tam thi như Tống Thư Hàng bây giờ.

Sau khi đạt tới cảnh giới này, tiếp tục dựa vào mối quan hệ giữa bản thân và trường sinh chi đạo của thủy tổ Tô thị, có thể kéo dài thêm nhiều thọ nguyên... Thậm chí đạt tới một cảnh giới "trường sinh bất lão" khác.

Mà chỉ cần có đủ thọ nguyên thì cứ từ từ mà làm, nói không chừng có thể tìm thấy cơ duyên bước lên trường sinh chi đạo của mình cũng nên.

Ở tu chân giới, chỉ cần sống đủ lâu, chuyện gì cũng có thể xảy ra! Chỉ cần sống đủ lâu, cho dù có trở thành con rể của đồ tử đồ tôn mấy trăm đời sau hay vợ hậu bối đều không phải là mơ!

Chỉ cần sống đủ lâu, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đây cũng chính là nguyên nhân Thiên Hà Tô thị có yêu cầu rất cao đối với thiên phú của người thừa kế "đạo hiệu số", ít nhất phải có tư chất tu luyện lên đến bát phẩm đỉnh phong thậm chí cửu phẩm trong vòng một ngàn năm.

Hơn nữa từ đây cũng có thể nhìn ra ở trong tu chân giới, có một tổ tiên tốt quan trọng đến thế nào.

Tống Thư Hàng xoa cằm bắt đầu trầm tư.

"Này, nói gì đi, nếu như ngươi không nói thì làm sao khiến ta hài lòng được?"

Tiểu Thập Lục kiêu căng nói.

Tống Thư Hàng:

"Nói chuyện mệt lắm đấy, phải thu phí."

"Sao ngươi không chết đi?"

Tiểu Thập Lục kiêu căng đáp.

Tống Thư Hàng:

"Chết nhiều lần rồi nên không muốn chết nữa."

Tiểu Thập Lục kiêu căng: "..."

Nếu không phải không đánh thắng được, với tính cách nóng nảy của mình, cô đã vác đại đao chém Tống Thư Hàng từ lâu rồi.

"Đúng rồi, chúng ta đập tay đi?"

Tống Thư Hàng đột nhiên vươn tay ra, chĩa về hướng Tiểu Thập Lục.

Tiểu Thập Lục: "???"

"Chẳng phải cô muốn hài lòng ư? Đập tay nào?"

Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thập Lục:

"Cuối cùng ngươi vẫn muốn đọ nội công à? Đánh thì đánh, ta sợ ngươi chắc?"

Cô vung tay, đập tay vào tay Tống Thư Hàng, linh lực toàn thân bạo phát.

Bùm ~

Linh lực mà cô bộc phát ra vừa chạm vào tay Tống Thư Hàng thì hoàn toàn biến mất, như đá chìm xuống đáy biển... Chênh lệch quá quá lớn.

Mà nhân khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng lén để lại một "ấn ký Thần Binh Kỳ Giám" trên người cô.

Đây là ấn ký tọa độ không gian của Tống Thư Hàng.

Trước khi lĩnh hội được năng lực không gian, hắn hoàn toàn dựa vào nó + thế giới hạch tâm để dịch chuyển không gian.

"Ngươi đã làm gì ta?"

Tiểu Thập Lục kiêu căng nói với vẻ cảnh giác.

“Đúng rồi, ta phải làm gì đó mới đúng.”

Tống Thư Hàng tỏ vẻ bừng tỉnh.

Sau đó…

Hắn không hề do dự mà thi triển tà pháp “tình yêu rẻ tiền”.

“Ngươi đang gian lận!”

Tiểu Thập Lục kiêu căng nói.

Tống Thư Hàng trầm giọng đáp:

“Tu sĩ chúng ta không nhìn quá trình, chỉ để ý tới kết quả! Chỉ cần chứng đạo trường sinh, quá trình không quan trọng!”

Tiểu Thập Lục kiêu căng: “…”

…

Hiện thế, một ngày sau.

Trong bạch long mộ trên đảo thần bí.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, hai mắt sáng ngời.

Cùng lúc đó con mắt thứ ba trên mi tâm của hắn cũng mở ra, một chùm sáng phóng từ con mắt thứ ba ra, chiếu tới Tô thị A Thập Lục, kết nối tinh thần lực của hai người với nhau.

Trước đây Tống Thư Hàng toàn dùng cách này để cưỡng chế truyền thông tin rác cho đối thủ.

Những lần này hắn sử dụng chức năng này để giúp đỡ cho Tô thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng có kinh nghiệm “nhận quá nhiều thông tin khiến não chết máy” phong phú, thế nên lần này hắn có thể giúp Tô thị A Thập Lục.

Trong ý thức của Tô thị A Thập Lục.

Nhân cách mô phỏng Tô thị 16.1 đang nhận lượng thông tin phản hồi khổng lồ từ các Tiểu Thập Lục.

Tô thị A Thập Lục bản thể quyết định không dung hợp tất cả Tiểu Thập Lục mà là lưu họ lại. Dù gì đối với cô, tất cả các Tiểu Thập Lục đều có một cuộc đời hoàn chỉnh, nếu như cưỡng chế dung hợp thì thật là đáng tiếc.

Nếu như là thành viên khác của Thiên Hà Tô thị, chắc chắn không còn chỗ mà lựa chọn. Nếu không dung hợp, thí luyện cuối cùng sẽ không đạt đến hiệu quả chết đi sống lại.

Nhưng Tô thị A Thập Lục lại khác, trong long cốt khô đằng mà Tống Thư Hàng đưa cho cô lúc trước còn có “quà của bạch long tỷ tỷ”.

Có bạch long tỷ tỷ đi theo giúp đỡ bấy lâu, trạng thái của Tô thị A Thập Lục đã được điều chỉnh rất lớn.

Lúc này, Tô thị 16.1 đang chỉnh lại thông tin của tất cả các Tiểu Thập Lục.

Không gian ý thức của A Thập Lục hiện vô cùng hỗn loạn.

Lúc này ý thức của Tống Thư Hàng lặng lẽ liên kết với không gian ý thức của A Thập Lục, thân ảnh của hắn lơ lửng trong không gian.

Tất cả ý thức của Tiểu Thập Lục đều nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Cảnh tượng hỗn loạn bỗng yên tĩnh lại.

Sự yên tĩnh bất chợt này khiến bầu không khí trở nên lúng túng.

“Haizzz~”

Tống Thư Hàng ngượng ngùng vẫy tay:

“Ta đến xem bước thí luyện cuối cùng, có lẽ nó lại giúp ích cho việc lĩnh hội trường sinh chi đạo của ta cũng nên.”

Bá Tống hắn là cường giả cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi, lực chiến Nhược Trường Sinh Giả, bây giờ cũng đã đến lúc hắn tự lĩnh hội ra đạo của mình rồi…

Chương 2919: Trường sinh chi đạo của ta… Tử Vong đại đạo

“Sao ngươi có thể vào đây? Ngươi coi nơi này là chỗ nào chứ, vườn hoa nhà ngươi chắc!”

Tiểu Thập Lục kiêu căng là người đầu tiên nhảy ra.

Cả người cô được bao trong áo giáp mũ giáp, cô xông tới dùng đầu va vào đầu Tống Thư Hàng… Khi va đầu, mũ giáp của cô còn mọc ra hai chiếc khoan điện bén nhọn, vô cùng tàn nhẫn!

Mặt khác, có thể nhìn ra hiện tại tinh thần của cô rất tốt, nhảy nhót tưng bừng.

Thấy các Tiểu Thập Lục đều rất có tinh thần, Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm, điều này cho thấy ít nhất hắn cũng hoàn thành nhiệm vụ hỗ trợ khá tốt.

“Ăn một kích của ta đây!”

Tiểu Thập Lục hét lên.

“Đừng làm loạn.”

Cùng lúc đó Tống Thư Hàng vươn tay vỗ nhẹ, lòng bàn tay của hắn đặt lên đầu mũi khoan điện, dưới hiệu ứng ánh sáng tia lửa tung tóe, hắn ấn đầu mũi khoan về!

Tiểu Thập Lục chị cả bên dưới: “…”

Bàn tay này được cộng biết bao nhiêu điểm phòng ngự mới có thể cưỡng chế ấn đầu mũi khoan điện về chứ?

Sau khi ấn tay nhẹ một cái, đánh Tiểu Thập Lục kiêu căng về nguyên hình, Tống Thư Hàng lại nói:

“Ta sẽ ở lại đây, đợi nghi thức thí luyện cuối cùng của các ngươi kết thúc ta sẽ rời đi.”

Lúc trước, hắn nghe nhân cách mô phỏng Tô thị 16.1 nói rằng nghi thức cuối cùng của “thí luyện Thiên Hà Tô thị” có thể sẽ công kích nhân cách chính của Tô thị A Thập Lục… Thế nên mới xuất hiện nhân cách Tô thị 16.1 để làm bình phong và giảm xóc, tránh để A Thập Lục bản thể bị hàng trăm nhân cách Tiểu Thập Lục tấn công đến mức nhân cách phân liệt trong quá trình tiến hành nghi thức.

Chính bởi vì không yên lòng nên Tống Thư Hàng sử dụng liên kết của mắt thần thứ ba để đi vào không gian ý thức Tô thị A Thập Lục.

Hắn bây giờ đã không còn là tiểu tu sĩ bế theo Tô thị A Thập Lục, bị đại thúc nhị phẩm Chính Đức của Tiên Nông Tông đuổi cho chạy té khói rồi lại bị An Tri Ma Quân tứ phẩm quắp lấy như gà con mà bay loạn trên trời nữa.

Cho dù có mười vạn Chính Đức đại thúc, Tống Thư Hàng nằm yên bất động, chỉ dựa vào phòng ngự phản công cũng có thể xử lý hết toàn bộ.

An Tri Ma Quân thì càng không cần phải nói, hắn đã biến thành tro bụi trong tay Tống Thư Hàng từ lâu rồi.

Nếu như trong giai đoạn kết thúc của thí luyện Thiên Hà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tống Thư Hàng cũng có thể nghĩ cách giải quyết ngay lập tức… Không phải do hắn quá tự tin với bản thân mà là do hắn rất tin tưởng các trang sức trên người mình.

Một danh sách dài các hậu thuẫn đại lão khiến Tống Thư Hàng vô cùng trấn định.

Nếu như có vấn đề mà đến cả một loạt đại lão sau lưng hắn + Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two, cha Cẩu Đản, tam nhãn tiền bối cũng không thể giải quyết được thì chắc chắn là vấn đề cấp Thiên Đạo!

…

“Tiểu Hàng ngươi đứng ở trên xem đi, ta nhất định sẽ dẫn dắt mọi người hoàn thành bước cuối cùng của nghi thức!”

Có một Tiểu Thập Lục tính cách đáng yêu mỉm cười, để lộ ra chiếc răng nanh bén nhọn.

Trong khi nói chuyện, một Tiểu Thập Lục khác không chớp mắt lạnh lùng đẩy Tiểu Thập Lục đáng yêu ra, bước nhanh về phía Tô thị 16.1.

Nghi thức kết thúc thí luyện Thiên Hà đơn giản hơn so với tưởng tượng của Tống Thư Hàng, không có quá trình phức tạp, chỉ cần các Tiểu Thập Lục xông lên, đập tay với Tô thị 16.1 là được.

Sau khi hai tay chạm vào nhau, một phần nào đó của các Tiểu Thập Lục sẽ được tái hiện lại, dung nhập vào trong người Tô thị 16.1.

Tống Thư Hàng chú ý tới bộ phận mà các Tiểu Thập Lục để lại… Trong đó có cảm ngộ tu luyện, trải nghiệm cuộc đời, còn có một số thông tin liên quan đến trường sinh chi đạo nữa thì phải?

Sau khi đập tay xong, các Tiểu Thập Lục không biến mất mà đứng bên cạnh Tô thị 16.1, đứng yên bất động.

Tống Thư Hàng đứng trên không lặng lẽ quay cảnh này.

Tuy rằng không biết quá trình này có gì đặc biệt nhưng trực giác nói cho hắn biết quay chúng lại sẽ có lợi cho hắn…

Hơn nữa hắn cứ cảm thấy khi các Tiểu Thập Lục và Tô thị 16.1 copy thông tin lại tương ứng với tính năng của mạng chat Tu Chân.

“Đợi quay xong gửi video nhờ nữ sĩ lưới rồng phân tích giúp, có khi lại dùng đến khi thăng cấp tính năng mạng chat Tu Chân và client cũng nên.”

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn rất quan tâm đến client mạng chat Tu Chân, thứ khiến hắn có thể trở thành tỷ phú của tu chân giới, không một giây phút nào hắn quên thu thập tài liệu để thăng cấp client.

[Nhưng hình như quá trình này không thể lĩnh hội được thông tin liên quan đến trường sinh chi đạo.]

Tống Thư Hàng vẫn tiếp tục quay nhưng trong lòng chẳng hề có linh cảm kiểu như “đốn ngộ, ngộ đạo”.

Không có linh cảm có nghĩa hắn không lấy được thông tin trường sinh chi đạo.

Trường sinh chi đạo là kết quả do linh cảm + thực lực bản thân thôi diễn ra.

Quả thật quá trình này cần phải có linh cảm đốn ngộ trợ giúp.

…

Mấy phút sau.

Hơn một trăm Tiểu Thập Lục và Tô thị 16.1 trao đổi thông tin xong.

Tô thị 16.1 khép hai tay lại, thông tin phản hồi của hơn một trăm Tiểu Thập Lục hợp lại thành hình cầu, rục rịch trong lòng bàn tay cô… nhìn giống như chuẩn bị tấn công vậy.

Ba con mắt của Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào quả cầu thông tin trong tay Tô thị 16.1.

Trong quả cầu, thông tin hơn một trăm Tiểu Thập Lục phản hồi lại được sắp xếp ngay ngắn, hóa thành các vì sao trong ngân hà, di chuyển trên đường ngân hà trong quả cầu.

Đây chính là hình chiếu trường sinh chi đạo của Tô thị che giấu Tiên Tử… Ngân hà chính là đạo của cô, các vì sao trong ngân hà là tộc nhân mà cô phù hộ. Cô giống như một vật chứa, chở những tộc nhân cùng chung huyết mạch với mình.

“Ngân hà, phù hộ tộc nhân, tộc nhân có thể sống lại từ cõi chết, hình như có linh cảm rồi!”

Tống Thư Hàng chợt nảy ra một suy nghĩ.

Hiển nhiên hình chiếu ngân hà trường sinh chi đạo rõ nét này là do Tô thị che giấu Tiên Tử cố ý bày ra cho hắn quan sát, tham khảo để tích lũy cho việc sáng tạo ra trường sinh chi đạo.

Suy nghĩ trong đầu Tống Thư Hàng ngày càng rõ ràng hơn.

Khí tức trường sinh chi đạo trên người hắn ngày một nồng hơn, dần phát triển thành “hình dáng ban đầu của trường sinh chi đạo”.

Hiện Tống Thư Hàng là Kiếp Tiên trảm tam thi.

Hắn vẫn chưa cẩn thận suy nghĩ về trường sinh chi đạo của mình, cũng không chủ động đi ngưng tụ nó.

Nhưng từ lâu trên người hắn đã hình thành khung trường sinh chi đạo!

Hắn còn chưa thấu triệt trường sinh chi đạo mà thân thể đã tự đặt cơ sở cho trường sinh chi đạo trước một bước!

“Có chút đầu mối rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Trường sinh chi đạo của trường sinh giả đều có liên quan đến kinh nghiệm của họ.

Cuộc đời đã trải qua những gì, am hiểu những gì, đã làm những chuyện bùng nổ gì, lĩnh hội thủ pháp gì có liên quan đến “trường sinh” đều sẽ là cơ sở “trường sinh chi đạo” của người đó!

Tống Thư Hàng bắt đầu nhớ lại những kinh nghiệm tu chân mạnh mẽ của mình, chọi kẻ địch cả đời, chọi thiên kiếp vượt cảnh giới… Không cẩn thận mà chết đi, hắn lại chọi thần linh, chọi đạo khí… Lại bất cẩn chết đi lần nữa, tiếp tục chọi đủ các loại đại lão, chúa tể Cửu U… Tiếp tục toi mạng, thậm chí hắn còn chạm trán với di vật Thiên Đạo… Đây là kinh nghiệm hào hùng mà 7 triệu chữ cũng không hết!

“Ngẫm lại cả đời này, kinh nghiệm phong phú nhất của ta chính là chọi đại lão, tử vong và giảng pháp.”

“Giả sử biến cuộc đời của ta thành ngân hà, vậy chọi đại lão, tử vong và giảng pháp sẽ là những ngôi sao sáng nhất.”

“Nhưng giảng pháp của ta toàn là hàng dởm cả.”

Chẳng lẽ trường sinh chi đạo của ta là… chọi đại lão + tử vong ư?

Đạo tìm một cơ hội sống sót từ chỗ chết chọi đại lão hả?

Chương 2920: Cấp siêu quy tắc, giống như vực sâu không đáy, con người không thể làm được

Có đôi khi con người chỉ cần có một mục tiêu rõ ràng thì cả người sẽ tỉnh táo hơn nhiều, tràn ngập sức sống.

Tống Thư Hàng cảm thấy trường sinh chi đạo sau này của mình chắc hẳn sẽ bám sát hai điều trên.

Tìm nhất sinh trong cửu tử, trường sinh chi đạo này nghe ngầu ghê.

Nhưng… phải xây dựng trường sinh chi đạo này như thế nào đây?

Trường sinh chi đạo không phải nói bừa ra một khái niệm sau đó dựa vào khái niệm này mà đạt được trường sinh, trường sinh đâu có dễ như thế!

Muốn chứng đạo trường sinh thì ít nhất trường sinh chi pháp sắp bước lên phải có tính khả thi, không phải một thứ trống rỗng.

Ví dụ như chuyển sinh chi đạo của Trình Lâm ấy, thông qua phương pháp đầu thai kiếp khác này, cô có thể không ngừng để bản thân mang thai sinh nở, mỗi lần đầu thai cô đều sẽ trở nên cường đại hơn.

Lại ví dụ như đại đạo của một thiên tài Trường Sinh Giả Mặc gia, đạo của hắn là biến cơ thể của mình thành kết cấu như con rối, dựa vào kỹ thuật con rối đã gần với đạo mà chứng đạo trường sinh.

Còn cả Sở các chủ nữa, đạo sinh tử tươi héo của cô vô cùng đặc biệt, sau khi chứng đạo trường sinh, cô sẽ luôn ở trong trạng thái giữa sống và chết, tươi và héo, vừa chứng đạo đã là người nổi bật trong số các Trường Sinh Giả. Nhưng trạng thái này vẫn chưa phải là trường sinh chi đạo hoàn thiện 100%, đạo của cô hoàn thiện là do Sở two thôn phệ lấy cô, cô bắt đầu cuộc đời mới từ khô cạn, thực lực tăng thêm một bậc!

Mà trường sinh chi đạo của Thánh Nhân Nho Gia lại chính là Nho đạo do hắn sáng lập ra, nhưng rốt cuộc phải giải thích Nho đạo của Thánh Nhân như thế nào nhỉ? Thánh Nhân làm thế nào để sử dụng Nho gia chi đạo mà trường sinh? Cho đến nay trong Chư Thiên Vạn Giới vẫn chưa ai hiểu. Dù sao chỉ cần biết trường sinh Nho đạo rất trâu bò là được rồi.

Thiên Đình viễn cổ chi đạo của Thiên Đế, người có cùng cảnh giới với Thánh Nhân Nho Gia, cũng vô cùng nổi bật.

Thực ra Thiên Đình chi đạo của cô là đại đạo do thiên Đạo cầu béo đứng ở góc độ và độ cao của Thiên Đạo bất hủ mà tạo ra cho riêng cô. Thực ra trường sinh chi đạo này liên kết trực tiếp với bất hủ, được dùng để bù đắp cho khiếm khuyết của Thiên Đạo cầu béo.

Các Trường Sinh Giả khác đều đứng ở vị trí của Kiếp Tiên cửu phẩm, nhìn lên trên mà sáng tạo ra trường sinh chi đạo thuộc về mình.

Thiên Đế lại là bất hủ giả nhìn xuống dưới mà suy ngược ra trường sinh đại đạo.

Tầm nhìn, độ cao đều khác nhau, tất nhiên Thiên Đình chi đạo này sẽ trâu bò hết chỗ chê.

Vì thế nếu như muốn tạo ra một trường sinh đại đạo giống như Thiên Đình chi đạo của Thiên Đế buộc phải nâng tầm nhìn của mình lên, lên đến cao vô hạn, lên đến góc độ của Thiên Đạo bất hủ.

Nhưng tình huống của Thiên Đế quá đặc thù.

Dù gì tiền đề chứng đạo Thiên Đạo cũng là trường sinh đại đạo. Trở thành Thiên Đạo có nghĩa ngươi đã có trường sinh chi pháp, còn suy ngược lại trường sinh chi đạo quái gì nữa chứ?

Từ thời thái cổ cho tới nay cũng chỉ có một mình Thiên Đạo cầu béo thôi mới làm được thế thôi.

…

[Thế nhưng phải “tìm đường sống trong chỗ chết” như thế nào đây?]

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Chẳng lẽ phải dựa vào hồi sinh à?

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ hồi lâu, thủ pháp "tìm đường sống trong chỗ chết" có hiệu quả nhất mà hắn nghĩ ra được chính là tự tìm đường chết rồi… sống lại!

Chẳng lẽ thật sự phải phát triển trường sinh chi đạo theo hướng đạo sống lại à?

"Không ổn, nếu như trong Chư Thiên Vạn Giới này thật sự có một trường sinh chi đạo là đạo sống lại, chắc chắn nó sẽ không thuộc về ta… mà thuộc về Vân Tước Tử Tiên Tử."

Tống Thư Hàng tự hiểu lấy mình.

Luận hồi sinh, e rằng kẻ gắn bó với tử vong như hình với bóng là hắn cũng không thể bằng được một chiếc chân của Vân Tước Tử Tiên Tử!

Vân Tước Tử Tiên Tử mới chính là vua của "giới sống lại", là bậc chí tôn không thể lay chuyển.

Đọ sống lại với cô, Tống Thư Hàng chỉ là đàn em thôi.

[Nếu như không thể đi theo đường "đạo sống lại", vậy phải phá giải trường sinh chi đạo như thế nào đây? Cơ hội ở đâu?]

Tống Thư Hàng suy ngẫm về trạng thái của mình.

Hắn bắt đầu cân nhắc tới cơ thể của bản thân.

Đây là ưu thế cực lớn của hắn!

Đồng thời cũng là điểm mạnh của hắn so với các Kiếp Tiên bình thường đang đi tìm trường sinh chi đạo của mình… Cơ thể của hắn đã bắt đầu ngưng tụ khung trường sinh chi đạo theo bản năng rồi!

Tuy rằng vì không tìm thấy "cơ hội", tạm thời trường sinh chi đạo của hắn không thể ngưng tụ ra hình thức ban đầu.

Nhưng ít nhất đã chứng minh được, trên người hắn đã có hạt giống trường sinh chi đạo, thậm chí nó đã bắt đầu nảy mầm.

Vì thế hắn chỉ cần nghiên cứu bản thân mình, nhìn rõ bản thân, sớm muộn cũng có ngày đào ra trường sinh chi đạo thôi!

So với trường sinh chi pháp chứa vô số khái niệm, thực ra nghiên cứu cơ thể mình dễ dàng hơn nhiều.

Tuy rằng cơ thể con người ẩn chứa sự vi diệu vô tận… nhưng nói thẳng ra vẫn chỉ có kích thước một con người thôi.

Cho dù có cắt bản thân thành nhiều khúc rồi đi nghiên cứu từng miếng một, Tống Thư Hàng cũng phải đào ra thông tin trường sinh chi đạo của mình!

Vì trường sinh chi đạo, dù có cắt miếng bản thân để nghiên cứu Tống Thư Hàng cũng chẳng thấy chút áp lực tâm lý nào.

Hơn nữa hắn còn có thể để bản thân mình sương mù hóa, không những có thể nghiên cứu từng khúc, từng miếng mà còn có thể nghiên cứu từng sợi, từng giọt!

…

Hơn một trăm Tiểu Thập Lục ở bên dưới cùng ngẩng đầu lên, nhìn lên Tống Thư Hàng đang lơ lửng trong không trung.

Mặc dù chỉ là ý thức thể nhưng khí tức trường sinh chi đạo bên cạnh Tống Thư Hàng bắt đầu nhảy nhót, dần dần cả cơ thể Tống Thư Hàng được khí tức đó bao quanh, gương mặt của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ.

Bình thường các tu sĩ bát phẩm trở xuống mà nhìn thẳng vào khí tức trường sinh chi đạo này thì sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng hiển nhiên hiện giờ Tô thị A Thập Lục cũng được xếp vào hàng ngũ “những người đặc biệt”.

Cô có bạch long tỷ tỷ hộ thể, trong thí luyện Thiên Hà Tô đã tiếp xúc với một chút thông tin trường sinh của Tô thị che giấu Tiên Tử. Các Tiểu Thập Lục thì lại liên quan đến trường sinh chi đạo.

Đây là lý do các cô có tư cách nhìn thẳng khí tức trường sinh trên người Tống Thư Hàng.

Hơn nữa Tống Thư Hàng còn cố ý khống chế khí tức trường sinh chi đạo này, khiến chúng mơ hồ hóa, không gây hại đến Tô thị A Thập Lục và các Tiểu Thập Lục.

“Thư Hàng, chắc không phải ngươi lại thăng cấp đấy chứ?”

Lúc này Tiểu Thập Lục kiêu căng không thể kiêu căng nổi nữa, đầu mũi khoan cũng bị dọa cho cong luôn, hơn nữa trông Tống Thư Hàng như sắp thăng cấp thế kia khiến khí thế của cô yếu đi.

“Chỉ là có chút linh cảm, còn lâu mới thăng cấp.”

Tống Thư Hàng mỉm cười đáp:

“Ta đang nghiên cứu bản thân để tìm manh mối, xem xem ngoài hồi sinh ra còn trường sinh chi pháp nào thuộc về riêng ta nữa không.”

Lúc này, Tô thị 16.1 ở bên dưới chắp tay lại, quả cầu thông tin trong tay cô bị ép nhỏ lại, dung nhập vào trong cơ thể.

Sau đó, lấy cô làm trung tâm, một lưới ánh sáng tản ra, liên kết tất cả các Tiểu Thập Lục lại.

Mỗi một Tiểu Thập Lục đều chiếm lấy một đầu mút của lưới, nối đến cơ thể của Tô thị 16.1.

“Ơ?”

Tâm thần của Tống Thư Hàng chấn động.

Trong lòng lại dâng lên một linh cảm.

Khí tức trường sinh chi đạo trên người hắn lại nồng đậm thêm một chút!

[Tìm nhất sinh trong cửu tử] có thể trở thành trường sinh chi đạo của Tống Thư Hàng, nhưng trong cơ thể của hắn lại ẩn chứa một trường sinh chi đạo thâm sâu hơn.

Trường sinh chi đạo đó giống như vực sâu không đáy.

Với kiến thức của Tống Thư Hàng hiện giờ, hắn không thể lấp đầy nó được!

Đó là một đại đạo đặc biệt vượt qua phạm vi khả năng của Kiếp Tiên và thậm chí cả Trường Sinh Giả.

Chương 2921: Ra ngay đây, quý khách ~

Tống Thư Hàng cảm thấy mình có vận dụng quyền hạn chúa tể Cửu U của Tống U U cũng không đủ đề lấp đầy Trường Sinh đạo thứ hai ẩn nấp trong cơ thể.

Trường Sinh đạo này dính dáng tới quá nhiều nội hàm, chẳng khác gì một cái động không đáy.

Mà hắn cũng hiểu vì sao mình chưa ngộ ra lý luận về Trường Sinh chi pháp mà thân thể đã bắt đầu ngưng tụ khí tức của Trường Sinh đạo.

Bởi vì lúc này chính hắn đang thực hiện một phần của Trường Sinh chi pháp đó – chức năng thiên phú hệ thống mạng chat Tu Chân. Thân là server, hắn chính là một khâu trong Trường Sinh chi pháp.

Song hệ thống mạng chat Tu Chân không phải là toàn bộ Trường Sinh đạo này. Hắn còn phải bổ sung thêm rất nhiều nội dung và lý luận vào Trường Sinh đạo để hoàn thiện nó.

Tống Thư Hàng cảm thấy trong cơ thể mình còn rất nhiều “linh kiện” có liên quan tới Trường Sinh chi đạo kia.

Kim đan chín long văn mà Bạch tiền bối two vẽ cho hắn, tinh lộ đồ trên kim đan cá voi mập, thánh ấn, pháp tắc căn nguyên văn tự, pháp tắc Hoa Bái, sức mạnh nhân quả và cả mạng lưới công đức nữa.

Hơn nữa, vấn đề quan trọng nhất là Trường Sinh đạo này dựa vào nguyên lý nào để giúp hắn trường sinh bất tử đây?

Không biết rõ điểm này thì không thể ngưng tụ khí tức trường sinh thành hình thái ban đầu của Trường Sinh đạo được.

Khi Trường Sinh đạo như cái động không đáy này phát triển ra, mơ hồ còn có phần tương đồng với Thiên Đình Viễn Cổ chi đạo của Thiên Đế.

[Lẽ nào hắn phải đứng ở độ cao vượt trên Trường Sinh Giả, thậm chí trên cả chúa tể Cửu U mà nhìn xuống để thúc đẩy Trường Sinh chi pháp, thì mới có thể tu bổ toàn bộ Trường Sinh đạo này ư?] Tống Thư Hàng day nhẹ giữa hai lông mày.

Vượt trên Trường Sinh Giả và chúa tể Cửu U… nói cách khác, phải đứng ở góc độ của Thiên Đạo, dùng tầm nhìn của Thiên Đạo để xử lý vấn đề này.

[Nếu có thể đứng ở độ cao của Thiên Đạo để hoàn thiện Trường Sinh đạo này thì mình còn cần Trường Sinh chi pháp làm quái gì nữa?]

Trừ khi…

Người chứng đạo Thiên Đạo thứ chín là Bạch tiền bối hoặc một đại lão vật trang sức nào đó bên cạnh hắn. Các tiền bối chứng đạo bất hủ xong là có thể đứng ở vị trí Thiên Đạo để thúc đẩy Trường Sinh đạo cho hắn rồi.

Mà hắn thì như một con cá muối, chẳng cần suy nghĩ gì, chỉ cần nằm chờ Thiên Đạo bật hack hoàn thiện Trường Sinh chi pháp cho mình là được.

“Tốt quá.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Nhưng hắn lại không thể chờ Bạch tiền bối hoặc các tiền bối vật trang sức trên người mình đi chứng đạo bất hủ thật được.

Cá muối cũng có ước mơ, thi thoảng cũng phải lật mình chứ.

Hơn nữa còn có phương án [hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo] của Bạch Thiên Đạo để lại mà.

Nếu có thể nhập mộng vào Thiên Đạo quả cầu béo một lần nữa thì tốt rồi. Nhập mộng vào đúng lúc Thiên Đạo quả cầu béo sáng tạo ra Thiên Đế và suy tính ra Thiên Đình chi đạo, tham khảo quá trình đó một chút, biết đâu lại tìm được linh cảm cũng nên.

“Nếu thực sự không được thì cứ bỏ Trường Sinh đạo như cái động không đáy này lại đó, suy nghĩ về Trường Sinh đạo “cửu tử nhất sinh” rồi chứng đạo Trường Sinh trước đã. Chờ cơ duyên rồi hoàn thành Trường Sinh đạo động không đáy sau vậy.”

Giống như Thiên Đế tiền nhiệm Á Nè Tử vậy. Nhìn bề ngoài, sau khi cô chiếm cứ linh quỷ của Vũ Nhu Tử rồi vẫn sử dụng Thiên Đình Viễn Cổ chi đạo, nhưng thực chất thủ đoạn cô dùng lại là Thời Gian chi đạo.

Vừa truyền Thiên Đình Viễn Cổ chi đạo cho Kim Quái đảo chủ xong, cô đã có thể lập tức kết nối với Thời Gian chi đạo một cách hoàn hảo để chứng đạo Trường Sinh.

Tống Thư Hàng cũng có thể học theo cách làm của Á Nè Tử, điều động quyền hạn chúa tể Cửu U của Tống U U, suy tính ra Trường Sinh chi pháp cửu tử nhất sinh để bước ra đại đạo này trước. Sau đó chờ thời cơ chín muồi, hắn sẽ truyền thừa Cửu Tử Nhất Sinh chi đạo cho người khác hoặc là vứt bỏ, thậm chí tiến hành thăng cấp nó để kết nối tới Trường Sinh chi pháp động không đáy một cách mượt mà.

Tống Thư Hàng thôi diễn trong lòng một lần: “Có cảm giác là thực hiện được.”

Xác định đáp án xong, khí tức Trường Sinh Giả quanh người hắn bắt đầu thu lại.

Đồng thời, hơn một trăm Tiểu Thập Lục bên dưới cũng dời mắt đi.

Tô Thị A Thập Lục – 1 vươn tay đẩy nhẹ lên không trung một cái, không gian ý thức bắt đầu khép kín. Ý thức của Tống Thư Hàng bị đẩy ra khỏi không gian của Tô Thị A Thập Lục.

Bên trong Long mộ.

Tống Thư Hàng mở to mắt.

Vừa mở mắt ra, hắn đã thấy bạch long tỷ tỷ ở ngay trước mặt, trợn mắt nhìn mình chằm chằm.

“Úi!” Tống Thư Hàng bị đôi mắt rồng lóe sáng dọa giật bắn mình: “Bạch long tỷ tỷ, làm gì thế?”

“Ngươi ngộ ra Trường Sinh đạo rồi à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Vừa rồi trên đầu Tống Thư Hàng có sương mù bốc lên, nồng nặc mùi phim kinh dị. Nhưng dân trong nghề lão làng như bạch long tỷ tỷ vừa nhìn đã nhận ra sương mù đó bắt nguồn từ khí tức Trường Sinh đạo của Tống Thư Hàng.

Thăng cấp nhanh thì thôi đi, ngưng tụ Trường Sinh đạo cũng phải gấp gáp như thế à?

“Chưa đâu, ta vẫn chưa hoàn thiện được Trường Sinh chi pháp.” Tống Thư Hàng xua tay nói.

Bạch long tỷ tỷ hỏi: “Thế khí tức Trường Sinh trên người ngươi ở đâu ra?”

“Ta đi lối tắt đấy. Tuy ta chưa hoàn toàn hiểu thấu Trường Sinh đạo, nhưng thân thể ta đã tiến hành một giai đoạn trong Trường Sinh đạo rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Hay cho một con đường tắt!

Ngươi dám nói câu này ra… nếu không phải các Kiếp Tiên trong Chư Thiên Vạn Giới không đánh lại ngươi thì đã tìm tới tận nhà, vung nắm đấm nện ngươi thành tương Bá Tống từ lâu rồi.

“A Thập Lục vẫn ổn chứ?” Bạch long tỷ tỷ lại hỏi.

Mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng đóng lại. Hắn gật đầu đáp: “Trước mắt tiến triển vô cùng thuận lợi.”

Khi hắn đang nói thì Tô Thị A Thập Lục cũng mở mắt ra.

“Nghi thức thí luyện kết thúc rồi à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Chưa đâu, theo dự tính thì A Thập Lục còn phải ngủ say khoảng ba tiếng nữa để xử lý thu hoạch từ nghi thức.” Giọng nói của linh quỷ tiên tử phát ra từ miệng Tô Thị A Thập Lục.

Bây giờ linh quỷ đang tiếp nhận thân thể của A Thập Lục để hành động thay cô.

“Sau khi cô ấy tỉnh lại, chắc hẳn sẽ tiến vào trạng thái độ kiếp. Tốt nhất là Thư Hàng ngươi nên chuẩn bị một chút đi.” Linh quỷ tiên tử khống chế Tô Thị A Thập Lục, vung tay nói.

“Thăng cấp? A Thập Lục hoàn thành diễn đồ kim đan rồi à?” Tống Thư Hàng sững ra.

Hắn cũng từng trải qua giai đoạn diễn đồ kim đan. Lúc đó hắn vẽ một mạch bảy cái diễn đồ tiểu kim đan, suýt chút nữa thì điên mất.

Diễn đồ kim đan, đặc biệt là bước cuối điểm mắt cho rồng thực sự là nước đi vàng trong làng hành tội.

“Ừm, diễn đồ kim đan của A Thập Lục đã hoàn thiện. Cô ấy có một trăm Tiểu Thập Lục trợ giúp vẽ nên diễn đồ kim đan ấy, chỉ cần bản thể tỉnh dậy từ trạng thái ngủ say để vẽ nét cuối cùng nữa thôi.” Linh quỷ tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Một trăm Tiểu Thập Lục còn có thể giúp đỡ vẽ diễn đồ kim đan!

Lúc mình thăng cấp từ ngũ phẩm lên lục phẩm, nếu trong thể nội có một trăm Thư Hàng mini thì…

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cái cảnh trong không gian ý thức của mình có đến một trăm Tống Thư Hàng mini…

Ôi…

Thôi quên đi

Hoàng Sơn ma ma đã mệt tim lắm rồi, đừng tăng thêm gánh nặng cho hắn nữa!

[Có đó không?] Đột nhiên, Hoàng Sơn ma ma gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn qua hệ thống mạng chat Tu Chân, hệt như có thần giao cách cảm.

Suýt nữa thì Tống Thư Hàng ngỡ rằng Hoàng Sơn tiền bối đang theo dõi hắn.

Nói không chừng Hoàng Sơn Tôn Giả đã cài đặt keyword, chỉ cần hắn suy nghĩ đến mấy chữ “Hoàng Sơn ma ma” là đối phương sẽ cảm ứng được ngay cũng nên.

[Bọn ta sắp đến cửa nhà ngươi rồi.] Hoàng Sơn ma ma nói tiếp.

Tống Thư Hàng: [Ra ngay đây, quý khách ~]

Chương 2922: Vui vẻ gấp mười

Hoàng Sơn tiền bối đã tới, các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 còn xa sao?

Tống Thư Hàng nhắm mắt, đưa ý thức vào thế giới hạch tâm, nhìn ngày giờ trong điện thoại di động của mình.

6 giờ tối, ngày 24 tháng 1 năm 2020, ba mươi tết.

Đối với người Hoa thì đây là ngày cuối cùng của năm cũ, ngay trước thềm năm mới. Với đại đa số người bình thường, ngày này mang một ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

“Qua hôm nay là ta lại lớn thêm một tuổi rồi.” Tống Thư Hàng trầm ngâm.

“Ghi nhớ năm Bá Tống vô sinh thứ nhất.” Giọng nói của Sở các chủ vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Trước kia Sở các chủ không như vậy, nhưng cô ở lâu trong thế giới hạch tâm nên bây giờ cũng thích đâm tim người ta rồi.

Đâm tim người khác là một thói quen xấu, đâm đau quá là mất lòng nhau đấy nhé.

“Chúc ta năm mới vui vẻ đi Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ thổi bong bóng, nói: “Đừng nhìn ta, toàn bộ Bích Thủy các của ta đã sụp đổ, còn bao nhiêu thì cho Sở two hết rồi. Nếu ngươi muốn đòi lì xì của ta thì đi mà tìm Sở two ấy.”

Tống Thư Hàng thở dài: “Ta sợ cô ấy vặn cổ ta lắm.”

Rõ ràng hắn đã dùng một cái đầu của Vân Tước Tử Tiên Tử để gán nợ, nhưng Sở two vẫn để biệt danh của hắn trong hệ thống mạng chat Tu Chân là “Kẻ nợ ta một cái đầu”.

Chứng tỏ Sở các chủ two vẫn nhớ nhung cái đầu của Tống Thư Hàng lắm.

Sở các chủ nghe thấy thế thì hào hứng hẳn lên: “Để ta nhắn tin cho cô ấy, bảo cô ấy nhớ chúc tết ngươi và mang lì xì cho ngươi nhé.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

…

Ý thức của Tống Thư Hàng vừa ra khỏi thế giới hạch tâm, hắn bỗng phát hiện ra tầm mắt mình đang điên cuồng xoay tròn.

Vụ gì?

Tống Thư Hàng ngu mặt.

Sau đó hắn phát hiện mình đang bị Tô Thị A Thập Lục xoay tít trên một đầu ngón tay, chẳng khác gì một quả bóng.

“Làm gì thế?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Vì ngươi đột nhiên thất thần, gọi thế nào cũng khoogn tỉnh, tức giận.” Linh quỷ tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “Đừng quậy, Hoàng Sơn ma ma liên hệ với ta bảo rằng ngài ấy sắp tới rồi. Ta vừa trả lời Hoàng Sơn ma ma, nhân tiện xem đồng hồ một chút ấy mà.”

“Ồ.” Bấy giờ linh quỷ tiên tử mới ngừng xoay tròn Tống Thư Hàng.

“Đi, về đón Hoàng Sơn tiền bối thôi. Bạch long tỷ tỷ ơi, bây giờ A Thập Lục có thể rời Long mộ được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

bạch long tỷ tỷ gật đầu, đồng thời nhìn vào Long mộ của mình như có điều suy nghĩ.

“Vậy ta mở cổng không gian nhé.” Đầu của Tống Thư Hàng chạm nhẹ giữa hư không, dùng đầu sắt mở một cánh cổng không gian.

Linh quỷ tiên tử + Tô Thị A Thập Lục ôm đầu của hắn bước vào cổng không gian, đi về đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Sau khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục trở về, bạch long tỷ tỷ duỗi móng vuốt chạm lên quan tài thủy tinh của mình, để lộ một khối tài sản khổng lồ tỏa ra hào quang bảy sắc giấu bên dưới.

Bạch long tỷ tỷ lục lọi một lúc, moi ra hai tờ tiền giấy của Thiên Đình Viễn Cổ, nhét chúng vào hai cái lì xì.

Sau khi Thiên Đình Viễn Cổ sụp đổ, tiền giấy của Thiên Đình Viễn Cổ cũng chẳng còn chút giá trị nào, cũng không thể đổi thành linh thạch được.

Song chúng vẫn có ý nghĩa kỷ niệm.

Mặt khác, tiền giấy của Thiên Đình Viễn Cổ còn có thể chế tạo thành bùa chuyển vận hộ thân. Thân là tiền tệ giao dịch thông dụng của Thiên Đình Viễn Cổ, tự chúng đã mang trên mình khí vận của Thiên Đình Viễn Cổ rồi.

Lá bùa hộ thân chế tác từ khí vận này có thể mang lại may mắn cho chủ nhân ở một mức độ nào đó.

Có thể moi được hai tờ tiền từ móng vuốt chân long là đủ để Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng tha hồ kiêu ngạo!

Mang theo hai cái lì xì, bạch long tỷ tỷ dung dung bước vào thông đạo không gian, đuổi theo nhóm Tô Thị A Thập Lục.

…

Đầu của Tống Thư Hàng trở về, tổ hợp với thân thể, hóa thành một Tống Thư Hàng hoàn chỉnh.

“Bạch tiền bối, Hoàng Sơn ma… tiền bối bảo sắp tới nơi rồi.” Tống Thư Hàng gọi.

Vũ Nhu Tử da đen hiện thân nói: “Tống tiền bối, Bạch tiền bối và bản thể của ta đi bắt thụy thú ăn tết, ta vừa liên hệ, bản thể bảo lát nữa bọn họ về.”

“Bọn ta đã sắp xếp thế giới hạch tâm xong xuôi rồi nhé ~” Bia đá đạo hữu nói.

Lý Âm Trúc: “Nhà A Tống cũng quét dọn gọn gàng rồi nha.”

“Mọi người vất vả rồi. Bây giờ chúng ta cùng ra ngoài đón các vị tiền bối đi.” Một tay Tống Thư Hàng bế Lý Âm Trúc, tay còn lại ôm cô con gái trứng máy Tiểu Lăng Tiêu.

Sở Sở và Tiểu Thải theo sát sau lưng hắn.

“Lát nữa các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đến đây, ta sẽ giới thiệu các ngươi, chào hỏi cho ngọt vào, chắc chắn sẽ được nhận lì xì to của bọn họ đó.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu năm nay hắn đã không nhận được lì xì của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 thì phải giành lấy lợi ích tối đa cho đệ tử và con gái mình mới được.

[Đến rồi!] Đúng lúc này, giọng nói của Hoàng Sơn tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng rảo bước đi ra mở cửa.

Hôm nay Hoàng Sơn tiền bối vẫn đẹp trai phong độ như mọi khi, vì đến nhà Tống Thư Hàng ăn tết nên hắn cũng mặc trang phục hiện đại.

“Đây là chủ nhóm Hoàng Sơn tiền bối, một trong những tiền bối mà ta kính trọng nhất trong nhóm.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Chào Hoàng Sơn tiền bối, ta là nhị đệ tử Sở Sở của sư phụ, sau lưng ta là sư tỷ Tiểu Thải.” Sở Sở và Tiểu Thải chào hỏi.

“Chúc mừng năm mới Sở Sở.” Hoàng Sơn tiền bối gật nhẹ đầu. Con chó hắn nuôi có bệnh cuồng Sở Sở, đến bây giờ hắn vẫn không biết vì sao Đậu Đậu lại thích Sở Sở như vậy.

“Đây là quà tết, năm mới đã sang, ngươi cũng phải nỗ lực tu luyện đấy.” Hoàng Sơn tiền bối tặng Sở Sở và Tiểu Thải mỗi người một đôi pháp khí.

Đó là bộ pháp khí phi hành Phong Hỏa Luân, tương tự với bộ mà Đậu Đậu sử dụng lúc lên sàn. Tu sĩ chưa đạt tới cảnh giới tứ phẩm cũng có thể dùng linh thạch làm năng lượng thay thế cho Phong Hỏa Luân để trải nghiệm công dụng phi thiên, rất thích hợp cho Sở Sở và Tiểu Thải.

Sau đó Hoàng Sơn tiền bối lại chuẩn bị bảo vật cho Lý Âm Trúc và Tiểu Lăng Tiêu. Một chiếc áo khoác hiện đại trông có vẻ rất ấm và một chiếc chìa khóa thuyền tiên.

Áo khoác là của Lý Âm Trúc, thuyền tiên là thuyền nhỏ cho trẻ em, coi như đồ chơi của Lăng Tiêu.

“Chẳng phải ngươi còn mấy đệ tử nữa sao?” Hoàng Sơn tiền bối hỏi.

“Còn một đệ tử nhập môn chưa tới, một người khác là Mễ Lộ Lộ vẫn đang ở Mộng giới.” Tống Thư Hàng đáp.

“Được rồi, bao giờ gặp thì ta tặng quà họ sau vậy. À phải rồi, đây là lì xì của ngươi.” Nói đoạn, Hoàng Sơn tiền bối lấy một chiếc lì xì thật dày đưa cho Tống Thư Hàng.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên: “Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị cả lì xì cho ta sao?”

Hoàng Sơn ma ma tốt quá đi ~

“Mở ra xem đi, ta mất rất nhiều công sức tìm hiểu phong tục để chuẩn bị món quà này đấy.”

“Được chứ ạ?” Tống Thư Hàng mở lì xì ra.

Sau đó…

Hắn thấy trong lì xì là một chồng ước chừng mười nghìn nhân dân tệ.

Tiền giấy đỏ rực rạng rỡ ánh nhìn.

Đây chính là món đồ được người Hoa yêu thương nhất, chẳng mấy ai mà không thích nó.

Tống Thư Hàng: “???”

“Chúc mừng năm mới, Thư Hàng.” Hoàng Sơn tiền bối vỗ nhẹ vai Tống Thư Hàng: “Đây là tiền mừng tuổi. Chúc ngươi thêm tuổi mới. Ta đã nghiên cứu phong tục một chút, bây giờ người bình thường đều tặng lì xì một trăm đến một nghìn tệ, chỗ này của ta là mười nghìn tệ, vui vẻ gấp mười lần luôn đó, đừng mừng quá nha.”

Tống Thư Hàng cầm “vui vẻ gấp mười” trong tay mà lòng ngổn ngang trăm mối.

“À đúng rồi Thập Lục, cô cũng có phần đây.” Hoàng Sơn tiền bối lại lấy thêm một lì xì nữa: “Đây là một nghìn viên linh thạch ngũ phẩm, chúc mừng năm mới.”

“Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối.” Linh quỷ tiên tử + Tô Thị A Thập Lục điềm đạm đáp.

Chương 2923: Hứa hẹn trước kia, hôm nay thực hiện

“A? Tiểu Thập Lục biết cười ngọt ngào rồi kia à? Có tiến bộ!” Hoàng Sơn Tôn Giả khích lệ: “Nhớ duy trì nhé.”

Trước kia Tô Thị A Thập Lục tính tình mạnh mẽ, tuy rất lễ phép nhưng chưa bao giờ cười ngọt ngào như bây giờ cả, Hoàng Sơn Tôn Giả mới thấy lần đầu.

A Thập Lục cũng trưởng thành rồi. Nhìn đám trẻ trong nhóm nối nhau lớn lên, Hoàng Sơn Tôn Giả vui mừng khôn xiết.

Khen ngợi xong, Hoàng Sơn tiền bối chắp tay sau lưng, nghênh ngang đi vào nhà.

Tống Thư Hàng nhìn “vui vẻ gấp mười” trong tay mình: “…”

Chắc chắn Hoàng Sơn tiền bối cố ý!

Dù là tặng mười nghìn viên linh thạch nhất phẩm cũng được mà, tặng mười nghìn nhân dân tệ làm gì kia chứ?

Cảnh giới thực lực càng tăng thì nhu cầu về nhân dân tệ của Tống Thư Hàng lại càng giảm. Tiền kiếm được từ boss nhỏ đàn chủ đến bây giờ vẫn còn thừa, bởi vì hắn không có nhiều cơ hội để dùng tiền cho lắm.

Nhưng dù là tiền mừng tuổi bằng nhân dân tệ thì cũng là lì xì rồi. Nói không chừng các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 còn chẳng mừng nhân dân tệ cho hắn nữa kia.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói: “Có lì xì dù sao vẫn hơn không.”

“Ừ, ta cũng nghĩ thế.” Tống Thư Hàng cất bao lì xì dày cộp đi: “Lát nữa ta sẽ đưa mọi người ra trung tâm thương mại chơi, mọi người muốn mua gì thì cứ việc chọn, đừng khách sáo với ta. Cửa hàng ở hiện thế cũng có nhiều đồ chơi thú vị lắm.”

Sau khi số lượng vật trang sức trên người tăng lên đông đảo, hắn đã có dự định mua cho mỗi người một cái điện thoại để chơi.

Nếu có cơ hội, hắn còn định cải tạo hệ thống Client của mạng chat Tu Chân thành một app điện thoại để tăng tính năng thao tác nữa kia.

Mặt khác, đã lâu lắm rồi hắn không đi dạo phố với Tô Thị A Thập Lục.

Cho dù là nghỉ tết, Tống Thư Hàng vẫn có rất nhiều việc phải làm.

Trong lúc hắn đang suy tư thì trên trời lại có tiền bối ngự kiếm giáng lâm.

Độn quang hạ ngay trước cổng nhà Tống Thư Hàng, trận pháp huyễn thuật ẩn thân tan đi, Giang Tử Yên cô nương ôm cánh tay Dược Sư xuất hiện.

Hai người kia dính chặt lấy nhau, toàn thân trên dưới đều tỏa ra mùi thơm nồng nàn của thức ăn chó.

“Thư Hàng, đã lâu không gặp.” Mái tóc dài của Dược Sư được buộc thành đuôi ngựa mượt mà, nhưng quầng thâm trên hai mắt lại càng ngày càng đậm. Rõ ràng gần đây Dược Sư tiền bối luyện đan ít đi và cũng rất hiếm khi luyện đan thâu đêm mà.

Xem ra nguyện vọng muốn có em bé của Giang Tử Yên mãnh liệt thật.

Đương nhiên cả nhà cũng không lo lắng cho sức khỏe của Dược Sư. Dược Sư chính là tồn tại có y thuật lọt vào top 3 trong nhóm Cửu Châu số 1 đó. Hắn còn biết cách chăm sóc bản thân hơn bất kỳ ai khác.

“Lâu rồi không gặp Dược Sư tiền bối. Sau khi ngươi kết hôn với Tử Yên Tiên Tử, chúng ta ít gặp hẳn đi.” Tống Thư Hàng chào đón hắn.

Dược Sư tiền bối ôn hòa nói: “Bọn ta đang hưởng tuần trăng mật mà. Sau này có cơ hội, ta sẽ ghi chép lại hành trình trăng mật của bọn ta cho ngươi tham khảo.”

“Okay luôn.” Tống Thư Hàng nói.

Ở bên canh hắn, Sở Sở đã lanh lợi dẫn Tiểu Thải lên chào hỏi.

Lý Âm Trúc và Tiểu Lăng Tiêu cũng cất tiếng chào ngọt ngào.

Dược Sư tiền bối tươi cười giao bốn chiếc hộp nhỏ cho bốn cô bé. Đây đều là đan dược hỗ trợ tu luyện mà hắn nghiên cứu ra gần đây, tác dụng phụ đã bị giảm thiểu đến mức thấp nhất.

Sau đó hắn lại lấy ra hai hộp nữa, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Của ta à? Dược Sư tiền bối cũng chuẩn bị quà mừng năm mới cho ta sao?” Tống Thư Hàng sáng ngời hai mắt. Trong hộp này nhất định không phải là nhân dân tệ, hắn đã đánh hơi thấy mùi thơm của đan dược rồi.

Không ngờ ngoài Hoàng Sơn tiền bối ra, vẫn còn tiền bối khác chuẩn bị quà mừng năm mới cho hắn!

Vậy trừ Dược Sư tiền bối ra, các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu số 1 có chuẩn bị quà cho hắn không nhỉ?

Có khi nào các tiền bối ngoài miệng nói mặc xác hắn, nhưng thực tế vẫn âm thầm chuẩn bị lì xì cho hắn không?

Tống Thư Hàng nhận hai chiếc hộp, hớn hở nói: “Tiền bối ơi, hai người khách sáo…”

“Đừng tưởng bở, đây là quà mà Dược Sư chuẩn bị cho cha mẹ ngươi.” Tử Yên Tiên Tử ngắt lời.

Tống Thư Hàng: “…”

“Đan dược này có thể kéo dài tuổi thọ cho người bình thường, hẳn là cha mẹ ngươi có thể dùng được.” Dược Sư tiền bối nói. Đây là sản phẩm đan dược mới mà năm nay hắn nghiên cứu ra cho cha mẹ mình, bèn chuẩn bị cho Tống Thư Hàng hai phần luôn.

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối.” Tống Thư Hàng cất kĩ món quà này. Tuy không phải là dành cho hắn, nhưng hắn vẫn cảm nhận được lòng thành của Dược Sư tiền bối.

Món quà này rất cần thiết với cha mẹ của Tống Thư Hàng.

“Thập Lục, đây là phần của ngươi. Ngươi kích hoạt huyết mạch chân long, ta có mấy viên Long Tức đan, có thể trợ giúp cho ngươi đấy.” Dược Sư lại cho Tô Thị A Thập Lục một món quà.

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối ~” Tô Thị A Thập Lục hình thái linh quỷ mỉm cười nói.

Dược Sư tặng lì xì xong, Giang Tử Yên mới lấy một tấm thẻ ra đưa cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, đây là lì xì năm mới ta tặng cho ngươi.”

“Hả? Của ta sao?” Tống Thư Hàng sung sướng: “Tử Yên Tiên

Tử, đây là gì vậy?”

“Thẻ phòng VIP giường siêu khủng của Dược Sư. Dùng tấm thẻ này có thể vào phòng VIP giường siêu khủng của Dược Sư bất cứ lúc nào.” Giang Tử Yên nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “…”

“Đùa thôi. Với thực lực của ngươi bây giờ, ngươi không đè người khác xuống đánh cho vào phòng VIP giường siêu khủng của Dược Sư đã là may, ai mà đánh cho ngươi vào đấy được? Mà xác suất ngươi bị trọng thương quá nhỏ, ngươi toàn chết luôn thôi.” Tử Yên Tiên Tử mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Giang Tử Yên đã lấy chồng rồi mà tính tình vẫn gắt như ngày nào.

“Đây là một thẻ nhớ lưu trữ thông tin. Trong đó có mấy phương pháp kiếm tiền của người bình thường tại Trái Đất hiện thế mà Dược Sư thu thập. Dược Sư nói trước kia từng hứa sẽ đưa ngươi đi kiếm tiền và bay lên trời, nhưng sau này không có cơ hội để thực hiện… Bây giờ nhân dịp tết nhất, hắn tặng cái này cho ngươi. Nếu ngươi cần dùng tiền thì có thể sử dụng nó để kiếm chác.” Giang Tử Yên nhếch miệng cười tà ác.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Đúng là trước kia Dược Sư tiền bối từng hứa sẽ dẫn dắt hắn kiếm tiền.

Lời hứa của tiền bối quả nhiên là đáng giá nghìn vàng, hứa từ đời nảo đời nào mà vẫn thực hiện.

Nhưng… đây cũng là một món quà năm mới có liên quan tới nhân dân tệ.

Đừng nói là các tiền bối đã hẹn trước cả rồi nhé?

Khi Tống Thư Hàng đang suy tư, một cánh cổng không gian mở ra trước mắt hắn.

Cổng không gian hơi dao động, sau đó Bắc Phương Đại Đế bước ra từ hư không.

“Chúc mừng năm mới, Bá Tống tiểu hữu.” Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Lúc này, trong tay Đại Đế cầm một bao lì xì cực dày, trông dày như hai mươi nghìn tệ vậy.

[Đại Đế cũng định mừng tuổi bằng nhân dân tệ đấy à?]

Bắc Phương Đại Đế: “???”

Sao hắn đến chúc mừng năm mới Bá Tống mà vẻ mặt tên này lại vi diệu thế kia?

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ trên vai Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Bắc Phương Đại Đế cũng đến tặng quà mừng năm mới à?”

“Không phải, ta có việc khác.” Bắc Phương Đại Đế đưa cái “lì xì” kia cho Tống Thư Hàng: “Đây là hợp đồng mà bọn ta đã thống nhất với Thiên Đế nhiệm kỳ mới Kim Quái. Kim Quái đồng ý cho mượn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, chuyển dời đến thế giới hạch tâm của Bá Tống tiểu hữu. Kim Quái gửi thư và hợp đồng cho ngươi đây.”

Tống Thư Hàng: “…”

Sao thư mà lại để trong phong bì đỏ hả?

Tống Thư Hàng nhận phong thư đỏ chót, tò mò hỏi: “Bắc Phương Đại Đế, các ngươi làm thế nào mà thuyết phục được Kim Quái tiền bối vậy?”

Mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ chẳng khác nào cội rễ của Kim Quái đảo chủ, thế mà hắn cũng đồng ý cho mượn kia à?

“Bọn ta giao hẹn sau khi nghi thức kết thúc sẽ trả lại quyền hạn Thiên Đình hoàn chỉnh cho Kim Quái. Thế là hắn bằng lòng cho bọn ta mượn mảnh vỡ Thiên Đình để dùng một lát.” Bắc Phương Đại Đế truyền âm nhập mật nói.

Chương 2924: Đếm ngược

Tống Thư Hàng: “???”

Quyền hạn Thiên Đế hoàn chỉnh?

Chẳng phải Á Nè Tử đã truyền vị quyền hạn Thiên Đế cho Kim Quái tiền bối rồi sao? Lẽ nào quyền hạn Thiên Đế mà Á Nè Tử truyền thừa còn chưa hoàn chỉnh?

“Quyền hạn Thiên Đế đã từng bị phân chia… có một phần nằm trong tay bọn ta.” Bắc Phương Đại Đế lại truyền âm trả lời.

Thế cũng được sao?

Tống Thư Hàng: “Oách!”

Tổ chức không biết tên của Bắc Phương Đại Đế có một pha xử lý xuất sắc đến mức da đầu râm ran, tóc rụng gần trọc.

“Bắc Phương tiền bối này, bao giờ thì các ngươi tổ chức nghi thức?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bên hắn sắp ăn tết rồi nè.

“Sang năm bọn ta sẽ cử hành nghi thức.” Bắc Phương Đại Đế mỉm cười dịu dàng. Nụ cười ấm áp của hắn có thể hòa tan cả núi băng, nếu thả vào phim truyền hình thì kiểu gì cũng tàn sát cả trăm triệu fan em gái.

“Qua hôm nay là sang năm rồi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhịn được thốt lên.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu bảo: “Cho nên bọn ta chờ ngươi ăn tết xong sẽ tổ chức. Năm mới mọi thứ mới.”

“Cảm ơn tiền bối quan tâm.” Tống Thư Hàng mở bì thư màu đỏ.

Nội dung phong thư của Kim Quái tiền bối là nói đơn giản việc đồng ý cho mượn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, kèm theo nhờ Tống Thư Hàng để ý giúp trong quá trình cử hành nghi thức, đừng để mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ bị hư hao.

Chỉ cần mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ bình yên vô sự thì hắn sẽ gửi tặng “Tống tiền bối” một rương linh thạch để hậu tạ.

“Đảo chủ tiền bối hào phóng quá.” Tống Thư Hàng cất lá thư đi.

Kim Quái đảo chủ được Á Nè Tử mách nước đã túm được nhược điểm của Tống Thư Hàng. Chỉ cần cho đủ linh thạch thì chẳng cần phải lo lắng gì hết.

Dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Bá Tống cũng sẽ nể mặt linh thạch mà ra tay giúp đỡ cho.

Song, thực ra dù Kim Quái đảo chủ không đề cập đến linh thạch thì Tống Thư Hàng cũng sẽ chú ý bảo vệ mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ của hắn. Năm đó đảo chủ tiền bối cho Tống Thư Hàng túi thu nhỏ một tấc hình con thỏ, hắn vẫn ghi nhớ ân tình ấy trong lòng.

Dù nghèo đến mấy, hắn cũng sẽ không quên tình nghĩa đó.

Người nghèo chứ chí không nghèo.

Trừ bức thư kia ra còn một bản hợp đồng do Kim Quái đảo chủ ký kết với nhóm Bắc Phương Đại Đế.

Tống Thư Hàng liếc bản hợp đồng một lượt, cuối cùng chú ý đến cái tên được ký ở dưới cùng: Trình Lâm Tiên Tử.

“Trình Cẩu Đản là đại diện à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Bắc Phương Đại Đế: “Trình Cẩu Đản?”

“Ý ta là vì sao lại giao bản hợp đồng này cho ta?” Tống Thư Hàng cất bản hợp đồng đi, khéo léo đánh lái chủ đề.

“Hợp đồng được sao thành ba bản, thế giới hạch tâm là địa bàn của ngươi, cho nên một bản gửi ngươi lưu lại.” Bắc Phương Đại Đế đáp.

Tống Thư Hàng: “Thì ra là thế.”

Hắn cất cả thư và hợp đồng vào pháp khí vòng tay, giữ thật kĩ.

“À đúng rồi, Bắc Phương Đại Đế tiền bối có muốn ở lại ăn tết với bọn ta không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Phương Đại Đế lắc đầu: “Ta còn phải đi hỗ trợ Kim Quái Thiên Đế chuyển di mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ đến.”

“Vậy thì ta không giữ tiền bối nữa.” Tống Thư Hàng dứt lời, bèn lấy cái phong bì đỏ mà Kim Quái đảo chủ dùng làm bì thư ra, rút lõi một ngàn đồng trong số tiền mừng tuổi “vui vẻ gấp mười” của Hoàng Sơn tiền bối, nhét vào đó rồi đưa cho Bắc Phương Đại

Đế.

Bắc Phương Đại Đế: “???”

“Chúc mừng năm mới, tiền bối.” Tống Thư Hàng chúc phúc.

“Có cả tục lệ này nữa hả?” Bắc Phương Đại Đế nhận lì xì, mỉm cười, sau đó quay người mở cổng không gian, cầm theo quà mừng năm mới của Tống Thư Hàng mà đi.

Đại đế chẳng thèm nghĩ đến việc “đáp lễ”.

…

Sau Bắc Phương Đại Đế, các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 lũ lượt kéo về từ khắp nơi trên thế giới.

Mọi người đã hẹn trước thời gian trong nhóm, cho nên thời gian đến thành phố Văn Châu đều xấp xỉ nhau.

Diệt Phượng Công Tử vừa vào cửa đã cười tươi roi rói: “Thư Hàng ~ Nghe nói Hoàng Sơn tiền bối cho ngươi cái lì xì to lắm phải không?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Hoàng Sơn tiền bối đã mừng tuổi ngươi thì bọn ta đương nhiên cũng phải noi gương chủ nhóm rồi. Đây đây, ta mừng tuổi ngươi đây, 6666 đồng, đều là tiền giấy nhé. Tuy không bằng “vui vẻ gấp mười” của Hoàng Sơn tiền bối, nhưng con số 6666 của ta cũng may mắn lắm luôn. Đừng khách sáo với bọn ta!” Diệt Phượng Công Tử hào phóng lấy ra một cái lì xì dày cộp, trong đó có cả những tờ một đồng, năm đồng, mười đồng.

Lấy lì xì xong, Diệt Phượng Công Tử nhiệt tình dúi vào lòng Tống Thư Hàng: “Đừng khách sáo với bọn ta, người một nhà cả, khách sáo thì ngại lắm. Mau mở túi ra để ta nhét lì xì 6666 vào nào.”

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Sau khi kín đáo nhét cho Tống Thư Hàng lì xì 6666 đồng, Diệt Phượng Công Tử lại lấy quà mừng năm mới mà mình đã lựa chọn, chuẩn bị tỉ mỉ ra tặng cho đệ tử và con gái của hắn.

Diệt Phượng Công Tử vừa phát xong quà mừng năm mới thì Cuồng Đao Tam Lãng đã nối gót theo sau, vác theo một bao vải to tổ chảng: “Thư Hàng tiểu hữu, ta tới rồi đây!”

Tống Thư Hàng nhìn Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, lại nhìn bao vải to của hắn, giật giật khóe miệng: “Tam Lãng tiền bối, chẳng phải ngươi nói ta không phải Thư Hàng tiểu hữu của ngươi, mà là Tống tiền bối của ngươi sao?”

“Ôi dào, Tống tiền bối gì mà Tống tiền bối, sắp sang năm mới rồi, Lãng mỗ phải có tí liêm sỉ chứ. Năm hết tết đến, ta chuẩn bị một niềm vui bất ngờ cho ngươi đây. Xem này, ta chuẩn bị những 8888 đồng tiền xu liền, may mắn ghê chưa?” Cuồng Đao Tam Lãng hồ hởi sán tới, toan dúi tiền xu cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Sau này ta sẽ nghiên cứu đạo pháp hệ lôi điện, xem có thể khiến 8888 đồng tiền xu này phát huy được tác dụng hay không.

“Thôi, không giỡn với ngươi nữa.” Sau khi đưa tiền xu cho Tống Thư Hàng, Cuồng Đao Tam Lãng lại móc thêm một bao lì xì ra cho hắn: “Đây mới là quà tết thực sự mà ta chuẩn bị cho ngươi, xem như đáp lễ vì mấy hôm trước ngươi cho ta mượn Nho điển.”

“Cái gì thế?” Tống Thư Hàng bán tín bán nghi nhìn Tam Lãng tiền bối.

“Một cái bản đồ bảo tàng, từng là kho báu của một quốc gia tà tông cường đại nào đó trong Chư Thiên Vạn Giới, nghe đồn trong đó có nhiều linh thạch lắm.”Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc đáp: “Đây là một tà tông cường đại từng dựa vào thực lực một phái để lập nên quốc gia. Bọn họ tập trung toàn lực của cả nước để thu thập một lượng linh thạch khổng lồ. Sau này họ gặp phải kẻ địch mạnh, tông môn sụp đổ trong một đêm, thành viên chạy trốn hết tiệt. Nhưng kho báu thì vẫn còn đó và trở thành một bảo tàng.”

“Các thành viên tông môn trốn chạy năm xưa không nghĩ tới chuyện lấy lại bảo tàng sao?” Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

“Ta chịu.” Cuồng Đao Tam Lãng nhíu mày.

Tống Thư Hàng cất bản đồ đi: “Cảm ơn Tam Lãng tiền bối.”

“Đừng khách sáo.” Cuồng Đao Tam Lãng vung tay áo, đi về phía Vân Tước Tử Tiên Tử.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi chỉ tay một cái, ác thi Bá Ác trong Tam Thi xuất hiện.

Hắn giao bản đồ cho ác thi: “Đạo hữu, ngươi đi xem thử địa điểm của cái bảo tàng này ở chỗ nào.”

“Giao cho ta đi.” Ác thi nhận bản đồ, thân mình lẩn vào hư không, lập tức biến mất.

Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ.

Còn sáu mươi phút nữa là sang năm mới. Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đã đến gần đủ, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử cũng đang trên đường về, chỉ một lát nữa là tới nơi.

…

Mặt Trăng, hệ Mặt Trời.

“Còn một tiếng nữa là qua năm mới rồi.” Tống cầu béo hóa thành hình người, tay phải ôm một cái rương kim loại, âm thầm tính thời gian.

Đến lúc lên sàn rồi đây!

Lát nữa nó sẽ ôm chiến lợi phẩm lên sàn, cho bản thể một niềm vui bất ngờ.

Chương 2925: Oan gia ngõ hẹp

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng dành riêng một khu vực ven hồ có phong cảnh tươi đẹp để các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 ăn tết.

Khu vực này chính mà mảnh đất vàng mà trước đây Tống Thư Hàng định khai thác thành “resort ven hồ thế giới hạch tâm”.

Cả sân khấu và khu vực dành cho Biệt Tuyết Tiên Cơ bày tiệc đều được bố trí thỏa đáng.

Phân thân bọc thép và Thi Bá phụ trách tiếp đãi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, tiểu trợ lý hạch tâm có mặt ở khắp mọi nơi, quan tâm đến tất cả các thành viên có mặt trong thế giới hạch tâm từng li từng tí, khiến mỗi vị khách đều cảm thấy như đang ở nhà.

Trong hoạt động lần này, trừ một số khu vực không thích hợp để mở ra, Tống Thư Hàng mở hết tất cả các khu khác trong thế giới hạch tâm cho các tiền bối nhà mình.

Những khu vực kia bị phong tỏa không phải vì sợ các tiền bối sẽ tiết lộ bí mật của thế giới hạch tâm, chỉ đơn giản là không tiện mà thôi. Ví dụ như suối nguồn sự sống ở trung tâm thế giới hạch tâm là nơi có bản thể của Sở các chủ đang ngâm mình thổi bong bóng, không thích hợp mở ra cho người ngoài; còn có một khu vực kín chôn một đống xương cốt, cũng không thích hợp cho các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 tiếp xúc; một số khu vực nguy hiểm và đầy cạm bẫy như Tử Vong Sâm Lâm cũng bị Tống Thư Hàng đóng lại luôn.

Song lúc này các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 cũng không ở trong khu vực được quy hoạch để ăn tết. bọn họ đang thâm quan khu vực di tích mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ dưới sự chỉ dẫn của phân thân bọc thép.

Để tiện cho bdp tổ chức nghi thức đặc biệt nên Tống Thư Hàng đã tạm thời tập trung các mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ lại một chỗ.

Trừ mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ nhà hàng số 111 được tách riêng để Biệt Tuyết Tiên Cơ bày tiệc tết, những mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ còn lại đều được tập trung ở đây.

Bao giờ sử dụng xong, Tống Thư Hàng có thể di chuyển mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ về chỗ cũ theo “Bản đồ quy hoạch thế giới hạch tâm” của tiểu trợ lý hạch tâm, không có vấn đề gì lớn.

Tống Thư Hàng đã thu gom được không ít mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ. Tứ phương đại đế của Thiên Đình có bốn tòa cung điện thì hắn đã độc chiếm hai tòa hoàn chỉnh rồi.

Đông Chi Điện của Bắc Phương Đại Đế và Nam Thu Tự đã tự sinh ra khí linh của Nam Phương Đại Đế.

Đông Chi Xuân các của Đông Phương Đại Đế thợ rèn thì Tống Thư Hàng có vài mảnh vụn, đến Hạ cung của Tây Phương Đại Đế, hắn cũng nhặt được một cái quảng trường.

Đấy là chưa kể Công Đức điện của mỹ nhân rắn công đức và Trọng Lực điện mà Tô Thị A Thập Lục gửi ở chỗ hắn.

Lần này thiện thi Bá Thiện còn hỗ trợ Đạo Tử liên tục chuyển một lượng lớn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ từ Nho gia tới. Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng hiện nay đã tập hợp được một di tích Thiên Đình Viễn Cổ quy mô nhỏ rồi.

Hễ là người tu luyện thì đều cảm thấy hứng thú với thế lực lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới năm xưa – Thiên Đình Viễn Cổ. Dù là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 cũng hiếm có cơ hội được tiếp xúc một lúc nhiều mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ đến vậy.

…

Ở bên ngoài thế giới hạch tâm, tại nhà của Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu.

“Thầy ơi, bao giờ Bạch tiền bối mới đến? Biệt Tuyết Tiên Cơ đang giục đây này.” Sở Sở cất tiếng hỏi.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử lập đội đi bắt niên thú để nấu cỗ tết, bây giờ chỉ còn năm mươi phút nữa là sang năm mới mà chưa thấy về.

“Để ta liên lạc thử xem.” Tống Thư Hàng dùng chức năng hệ thống mạng chat Tu Chân gọi cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối nhận cuộc gọi, nói ngay: “Thư Hàng à, ta với Vũ Nhu Tử rẽ qua đây một lát rồi về ngay. Bảo Biệt Tuyết Tiên Cơ chờ thêm mười phút nữa là được.”

“Rẽ? Bạch tiền bối, ngài phát hiện ra thứ gì hay ho hả?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối không đến chỗ không có bảo bối. Nếu Bạch tiền bối rẽ ngang đường thì hoặc là thấy bảo bối, hoặc là có chuyện gì đó thú vị hấp dẫn hắn!

“Sắp ăn tết đến nơi rồi, nếu ta có phát hiện ra thứ gì hay thì cũng phải kéo các ngươi theo cùng chứ. Lần này ta đi làm chuyện nghiêm túc đấy.” Bạch tiền bối cười nói: “Đột nhiên ta nhớ ra lần trước chúng ta giành được mảnh vỡ Dao Trì Thiên Đình ở Vô Cực Ma Tông, giờ ta đi lấy nó về.”

“Đúng rồi, Dao Trì! Suýt nữa thì ta quên khuấy đi mất.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn và Bạch tiền bối cướp mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ Dao Trì của Trình Cẩu Đản từ tay Vô Cực Ma Tông, nhân tiện còn lấy luôn cả thần đăng của Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Bây giờ Lư Sơn Lộ Ma Tôn đang ở trong Bá giới của Tống Thư Hàng, phụ trách trông coi đám đệ tử Vô Cực Ma Tông làm công cho hắn. Nhóm đệ tử Vô Cực Ma Tông này đã ký hợp đồng làm công miễn phí mười năm cho Tống Thư Hàng.

Ban đầu nơi đám đệ tử Vô Cực Ma Tông này làm công là thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng. Hôm nay hắn muốn bày tiệc ăn tết nên mới chuyển bọn họ tới Bá giới.

Dù sao thì cả hai nơi cũng đều là địa bàn của Tống Thư Hàng… Sau này đệ tử Vô Cực Ma Tông kết thúc mười năm hợp đồng thì có thể cân nhắc chuyển cả phái đến Bá giới của Tống Thư Hàng, trở thành môn phái duy nhất vào đó chiếm đóng. Đến khi đó bọn họ có thể làm công ăn lương ở chỗ Tống Thư Hàng, không còn phải làm không công nữa.

Thực tế thì lúc này các đệ tử Vô Cực Ma Tông trong Bá giới đã bị thủ đoạn của Bá Tống làm cho sửng sốt chẳng nói nên lời.

Trừ tiểu thế giới cá nhân bao la rộng lớn kia, đại lão Bá Tống còn có hẳn một vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới!

Trước kia vì sao chúng ta… không đúng, phải là vì sao Công Tử Hải lại chọc phải một tồn tại thế này kia chứ?

Công Tử Hải hại bọn ta rồi!

Nhưng… có lẽ đây cũng là một cơ duyên chăng?

Dường như vị diện thế giới trong Chư Thiên Vạn Giới của đại lão Bá Tống rất hiếm người. Có lẽ đây là cơ hội của Vô Cực Ma Tông của bọn họ cũng không chừng!

…

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối, bèn nói với Sở Sở: “Sở Sở, về nói với Biệt Tuyết Tiên Cơ, muộn nhất là mười phút nữa nhóm Bạch tiền bối sẽ về. Các tiền bối trong nhóm đã đến gần đủ, cô đi giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ đi, Tiểu Thải cũng đi luôn.”

Tiểu Thải chẳng giúp được gì trong công cuộc nấu nướng, nhưng kĩ năng dùng dao xuất sắc của cô thì lại có thể phát huy được tác dụng.

“Vâng thưa thầy.” Sở Sở gật đầu.

Bây giờ cô kiêm tu đạo tiên trù. Đối với cô, giúp đỡ Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng chính là một cách tu luyện.

“Mà sao Joseph vẫn chưa đến nhỉ?” Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

Mấy ngày trước hắn đã nhắn tin cho Joseph, chuẩn bị lần này chính thức kết nhân quả sư đồ.

Theo tính cách của Joseph thì lẽ ra phải đến từ lâu rồi mới đúng.

Nhưng sắp sang năm mới đến nơi rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Joseph đâu.

“Hay là gọi cho hắn?” Linh quỷ tiên tử khống chế thân thể của Tô Thị A Thập Lục, bay đến sau lưng Tống Thư Hàng, ôm cổ hắn bằng hai tay.

“Để ta thử xem.” Tống Thư Hàng đành lấy điện thoại di động ra, tìm tên Joseph.

Nhưng điện thoại của hắn vừa kêu được hai hồi chuông đã bị tắt máy.

Tống Thư Hàng: “???”

Joseph chắc chắn sẽ không chủ động tắt máy của hắn… chẳng lẽ điện thoại bị trộm?

Tống Thư Hàng hơi động tâm niệm, điều động một chút nguyên thần chi lực. Một khắc sau, thần thức Trảm Tam Thi Kiếp Tiên của hắn đã bao trùm toàn bộ Hoa Hạ.

Song thần thức của hắn bao trùm một cách im hơi lặng tiếng, tu sĩ ở cảnh giới thấp hơn đều không thể phát hiện ra.

Sau đó, Tống Thư Hàng xác định được vị trí của Joseph.

Đúng là Joseph đã gặp chuyện. Hắn đang bị trói gô, treo lủng lẳng xoay tròn trên trần của một động phủ nọ.

Mà đối diện với hắn, một con rối thô sơ vừa bóp nát một chiếc điện thoại di động.

“Điện thoại của sư phụ ngươi, nhưng ngươi đừng mơ hắn sẽ đến cứu ngươi.” Con rối cười lạnh: “Dù sư phụ ngươi có là ai thì cũng không cứu được ngươi đâu.”

“Đúng rồi, mình có thể cầu cứu sư phụ mà!” Joseph đột nhiên nói.

Con rối thô sơ: “???”

Chương 2926: Sao ngươi không hỏi xem sư phụ ta là ai?

Từ lúc bị bắt đến giờ Joseph chưa từng nghĩ đến chuyện cầu cứu sư phụ.

Thứ nhất là vì căng thẳng.

Thứ hai là vì đây là lần đầu tiên hắn trải qua việc “bị nhân vật phản diện bắt cóc, tra hỏi bảo vật” trong tiểu thuyết võ hiệp, cho nên kích động quá, chưa biết ứng đối ra làm sao.

Sau khi bị bắt, trong đầu hắn còn nghĩ đến chuyện báo cảnh sát kìa.

Nhưng mấy thứ như điện thoại và đồng hồ truyền tin đều bị đối phương lột mất. Rõ ràng đối phương cũng không phải đám cao nhân ẩn dật mù tịt công nghệ khoa học kĩ thuật hiện đại.

Thực ra… nếu Joseph báo tên sư phụ Tống Thư Hàng của mình ra, hoặc là gào thét cầu cứu Tống Thư Hàng, thì với cảnh giới của Tống Thư Hàng bây giờ, hắn sẽ cảm ứng được mà khóa chặt vị trí của Joseph ngay.

Dù gì Bá Tống hiện tại cũng là Trảm Tam Thi Kiếp Tiên, thừa sức cảm ứng được.

Tiếc rằng trước đó Joseph căng thẳng quá.

Mãi đến khi con rối thô sơ kia cất tiếng cười lạnh, hắn mới đột nhiên nhớ ra mình có thể cầu cứu sư phụ Tống Thư Hàng!

Rõ ràng sư phụ Tống Thư Hàng của hắn có thực lực hơn xa đám cao thủ võ lâm trong tiểu thuyết võ hiệp. Hồi tưởng lại sự kiện tà vọng lần trước, Joseph cảm thấy sư phụ giống tiên nhân trong truyền thuyết của Hoa Hạ hơn là cao thủ võ lâm nhiều.

Nhưng hắn không biết vì sao một tiên nhân như sư phụ lại chạy đến đại học Giang Nam để làm sinh viên, chắc sư phụ là loại tiên nhân thích khám phá hồng trần mà người ta hay nói nhỉ?

Cho nên, nếu hắn gọi sư phụ mà cầu cứu thì có lẽ sẽ hiệu quả! Nếu sư phụ quả thực là tiên nhân trong truyền thuyết thì sẽ nghe thấy tiếng cầu cứu của hắn thôi!

“Bây giờ còn muốn cầu cứu? Trên người ngươi còn giấu pháp thuật cầu cứu à?” Con rối thô sơ vội vàng nhấn tay xuống mặt đất, kích hoạt mấy trận văn đồ án, kết giới xuất hiện ngăn cản tất cả pháp thuật truyền tin cầu cứu.

Cẩn thận là trên hết!

Tuy tên Tây mũi lõ này tu vi tầm thường, tuổi tác không nhỏ, chắc hẳn sư phụ hắn cũng chỉ là một người Tây tu luyện hệ Thánh Quang nửa vời mà thôi. Song con rối thô sơ có tính cách cẩn thận vẫn phải lập kết giới để ngăn cản mọi điều ngoài ý muốn.

Trong kết giới của nó, dù người gã Tây trung niên này có sử dụng thủ đoạn cầu cứu gì cũng đừng hòng gửi tín hiệu pháp thuật ra ngoài được!

Sau khi kích hoạt kết giới, con rối thô sơ nhếch mép cười để lộ răng nanh sắc bén, nhìn Joseph chằm chằm. Nào, sử dụng pháp thuật cầu cứu cho ta xem đi?

Khi ngươi sử dụng pháp thuật lại phát hiện ra pháp thuật không thể phóng ra ngoài phạm vi kết giới, chính là lúc ngươi rơi vào hố sâu tuyệt vọng!

Trong ánh nhìn chòng chọc lạnh căm của con rối thô sơ, Joseph gọi toáng lên: “Sư phụ ~ hép ~ hép mi ~ Cứu ta với ~~”

Chẳng có pháp thuật cầu cứu, cũng chẳng có phù văn xuyên vân tiễn như tưởng tượng.

“Cầu cứu sư phụ” mà Joseph nói chính là há mồm ra gọi theo đúng nghĩa đen.

Con rối: “…”

Mẹ nó chứ, thế mà ta lại đi tin tên Tây mũi lõ này! Thế mà ta lại tin cái gã tu vi gà mờ này có vật bảo mệnh cao cấp như phù văn pháp thuật cầu cứu!

Lăn lóc nửa ngày trời, ai ngờ hắn lại gào mồm lên gọi người ta cơ chứ!

Con rối cảm thấy IQ của mình bị kéo thấp bằng kẻ địch, đã thế còn bị kinh nghiệm ngu ngốc phong phú của đối phương đè ra nhét hành.

Lúc này, con rối thố sơ chỉ hận không thể lập tức giã tên đàn ông phương Tây trung niên này ra bã.

“Câm miệng!” Con rối thô sơ thẹn quá hóa giận, nói: “Ngươi cho rằng ngươi gọi bằng mồm thì ai nghe thấy? Sư phụ của ngươi không nghe thấy tiếng ngươi gọi, còn lâu mới đến cứu ngươi! Má thằng phước… chỉ vì cái thể loại cầu cứu bằng mồm của ngươi mà ta lãng phí mất một lần bố trí kết giới. Không ngờ ta lại ngu ngốc đến mức đi tin ngươi có thủ đoạn cầu cứu bằng pháp thuật. Còn dám gọi nữa, ta sẽ đâm nát thận ngươi!”

Joseph: “…”

Kết giới? Thủ đoạn pháp thuật?

Nghe có vẻ con quái vật này cũng không phải là cao thủ võ lâm, mà thuộc cấp bậc tiên nhân giống như sư phụ. Nó là yêu quái trong truyền thuyết đó à?

Thế… sư phụ có cứu được ta không đây?

Joseph thấp tha thấp thỏm.

“Đừng có nghĩ đến tên sư phụ chết tiệt của ngươi nữa. Dù sư phụ ngươi có là ai thì cũng chẳng cứu nổi ngươi đâu. Nói mau, rốt cuộc ngươi chìa khóa thạch bàn của ta ở đâu rồi?” Con rối thô sơ nghiến răng nghiến lợi.

Joseph: "Ta. . ."

[Sao ngươi không hỏi hắn, hỏi xem tại sao hắn không hỏi sư phụ của ngươi là ai?] Lúc này, giọng nói ôn hòa quen thuộc vang lên bên tai Joseph.

Tuy giọng nói này là của thiếu niên, nhưng chất chứa trong đó lại là hương vị của năm tháng tang thương, là giọng điệu của cao nhân chuẩn không cần chỉnh.

Hai mắt Joseph sáng ngời lên.

Là sư phụ!

Lần trước khi đối mặt với quái vật trong sương mù, giọng nói của sư phụ cũng vang lên như vậy!

Sư phụ nghe thấy tiếng cầu cứu của ta!

Joseph vững lòng hẳn.

“Hừ ~” Joseph dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống con rối thô sơ, bởi vì thân thể hắn vẫn đang bị treo lủng lẳng trên trần.

“Khi ngươi nói sư phụ ta không thể cứu được ta, sao không hỏi sư phụ ta là ai đã?” Joseph ngạo nghễ ngẩng cao đầu. Mặc dù động tác này sẽ khiến hắn hơi khó thở, nhưng nhất định lúc này phải thể hiện tư thế thật kiêu ngạo!

Con rối thô sơ: “…”

Nó không muốn tiếp lời Joseph, bởi vì vừa nãy nó đã bị Joseph kéo theo, sau đó dùng tiết tấu thiểu năng kéo thấp IQ và nhét hành một trận rồi.

Nếu bây giờ tiếp lời Joseph, nói không chừng chủ đề sẽ lại bị kéo vào tiết tấu thiểu năng như ban nãy mất.

Nhưng dù con rối thô sơ không tiếp lời, Joseph vẫn lớn tiếng hô lên.

“Sư phụ của ta họ Tống, tên Thư Hàng! Là sinh viên khoa Kĩ thuật Cơ khí Đại học Giang Nam!” Joseph hô vang tên sư phụ.

Sư phụ đã bảo mình báo tên của hắn, thì chắc chắn đối phương phải biết đến cái tên này.

Trong tưởng tượng của Joseph, sư phụ hắn chính là cao thủ võ lâm vang danh thiên hạ trong tiểu thuyết võ hiệp, vừa báo tên ra là cả giang hồ đều phải nể mặt vài phần.

“Tống Thư Hàng?” Phản ứng của con rối thô sơ cực kỳ kích động, thậm chí còn kích động hơn cả tưởng tượng của Joseph.

Thân thể con rối thô sơ rõ ràng hơi chấn động, thậm chí nó còn bất giác lùi về phía sau mấy bước.

Nhìn biểu hiện chấn kinh và thân thể run rẩy của con rối thô sơ này, Joseph nghĩ tên của sư phụ mình không chỉ đơn giản là võ lâm cao thủ, mà có khi phải ngang hàng võ lâm minh chủ, khiến cho đối phương nghe thấy thôi đã phải khiếp sợ kinh hoàng.

“Bá… Bá Tống.” Giọng nói của con rối cũng run lẩy bẩy theo.

Nó đã từng nghĩ tên tuổi ngàn năm đệ nhất thánh của Bá Tống chỉ là danh hão.

Nó đã từng coi Bá Tống là một tên nhóc gà mờ tứ phẩm cỏn con.

Nó đã từng đâm thận của Bá Tống, còn mưu tính đâm thêm vài lần.

Nó đã từng hạ nguyền rủa với Bá Tống.

Nó đã từng bắt tay với Tinh Tinh tướng quân của Thú giới để đối phó Bá Tống.

Nó còn từng hợp tác với Hải Vương muốn nhét hành Bá Tống.

Nhưng tất cả đều là “đã từng”.

Nó không thể nào ngờ được, Bá Tống mà nó nghĩ là hàng rởm bây giờ lại là đại lão Trường Sinh Giả có thể treo cả Chư Thiên Vạn Giới lên đánh như con, thậm chí còn là ứng cử viên sáng giá cho vị trí Thiên Đạo đương nhiệm.

Con rối thô sơ run lẩy bẩy trọn vẹn ba mươi giây.

Sau đó, nó hạ quyết tâm hung ác, hóa tay phải thành lưỡi đao: “Một kẻ tu vi thấp kém như ngươi sao có thể là đệ tử của hắn? Mà… dù có phải đi chăng nữa, thì có kết giới phong tỏa, chưa chắc hắn đã cảm ứng được nơi này.”

Sát ý và khí tức trên mình con rối thô sơ đều phóng thích. Nó chậm rãi bước từng bước về phía Joseph.

Joseph đang bị treo bỗng rùng mình một cái, cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Mỗi bước của con rối thô sơ đều như giẫm thẳng vào lòng hắn, khiến tim hắn đập dồn dập.

Một bước, hai bước…

Khi con rối thô sơ bước ra bước thứ ba, bỗng có một ngón tay xuất hiện từ hư không, điểm ngay vào giữa hai lông mày nó.

Một chỉ này không chỉ điểm vào xác con rối thô sơ, mà còn truy ngược nguồn gốc, điểm thẳng căn nguyên của nó.

“Bá… Tống…” Con rối thô sơ phát ra tiếng kêu máy móc ngắt quãng.

Chương 2927: Thủ đoạn này Bá Tống ta đã chơi chán rồi

Con rối thô sơ không ngờ căn nguyên của mình lại bị Bá Tống moi ra dễ như trở bàn tay!

Giữa khôi lỗi như nó và căn nguyên có một mối quan hệ đặc biệt. Dù con rối thô sơ thần hình câu diệt cũng không tổn thương đến căn nguyên của nó.

Dù có lần theo “phân thần” của con rối thô sơ cũng khó mà truy ngược tới căn nguyên.

Nhưng một ngón tay của Bá Tống lại túm được căn nguyên của nó dễ như ăn cháo!

Căn nguyên tiếp xúc với ngón tay kia, muốn cắt đứt liên hệ với con rối thô sơ thì đã muộn rồi.

Ngón tay của Bá Tống chỉ vào mi tâm của con rối thô sơ, vượt qua mấy trăm máy chủ ngụy trang, phá tan mấy chục căn nguyên giả lập, bắt thẳng vào mục tiêu chính xác!

Căn nguyên của con rối thô sơ chưa kịp làm gì. Trong khoảnh khắc mọi chuyện xảy ra, ý thức của nó còn không theo kịp.

Thật đáng sợ, cách biệt thực lực giữa nó với Bá Tống lớn như cả chiều không gian vậy.

“Sư phụ! Sư phụ ngầu quá!” Joseph bị treo trên trần nhà lớn tiếng hô.

Lúc này trong lòng hắn ngập tràn niềm vui và kích thích khi sống sót sau tai nạn, còn có niềm kích động khi thấy sư phụ ra tay.

Thủ đoạn của tiên nhân đó nha!

Lần này sư phụ thực sự thể hiện thủ đoạn của tiên nhân, một ngón tay điểm ra phá vỡ hư không, hàng phục đại địch.

Khác với quá trình ảo lòi trong sự kiện tà vọng lần trước. Lần này Joseph đã thấy rõ động tác của sư phụ!

Joseph cứ ngỡ sư phụ mà mình mặt dày bám lấy là cao thủ võ lâm trong truyện kiếm hiệp, nhưng lần này lại có thể chứng thực thân phận tiên nhân của sư phụ. Đây quả thực là niềm vui nhân mười… không phải, nhân trăm mới đúng!

Nếu không phải vốn từ tiếng Trung của hắn có hạn thì nhất định hắn đã dùng một trăm ngôn ngữ khác nhau để tâng bốc sư phụ lên trời!

Tách! Âm thanh không gian vỡ vụn vang lên.

Trong hư không, ngón tay điểm trên mi tâm con rối thô sơ vẫn duy trì động tác như cũ. Trong không gian vừa vỡ vụn, thân hình Bá Tống bước ra từ hư không.

Khi hắn hiện thân, một luồng khí tức cường đại vô song khiến người ta run rẩy ngập tràn không gian.

Đây chính là tiêu chuẩn tối thiểu khi đại lão lên sàn!

Thần hồn bên trong con rối thô sơ không chịu nổi áp lực, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Joseph trên trần nhà không bị ảnh hưởng bởi khí tức đáng sợ kia. Rõ ràng khi Tống Thư Hàng lên sàn thì áp lực đó đã cố ý chừa hắn ra.

Lúc này, hắn nhìn sư phụ mà nói: “Ủa? Sư phụ, ngươi là T1000 trong “Kẻ hủy diệt” hả?”

Dáng vẻ của sư phụ hắn đúng là Tống Thư Hàng, mặt mũi ngoại hình giống y như đúc. Nhưng sư phụ Tống Thư Hàng của hắn hiện tại lại tỏa ra ánh hào quang của kim loại, mà dòng kim loại ấy lại còn đang chuyển động.

Y hệt như người máy sát thủ kim loại lỏng trong phim “Kẻ hủy diệt”.

“Ấy…” Giọng nói dịu dàng và hơi lúng túng của Tống Thư Hàng vang lên bên tai Joseph.

Joseph: “???”

Giọng nói của sư phụ không chỉ hơi lúng túng, mà còn có vẻ kìm nén đầy khó chịu là sao nhỉ?

Chẳng lẽ thần tiên cũng táo bón ư?

Chẳng phải tiên nữ trong truyện không bao giờ đi nhà xí à?

Lẽ nào tiên nhân và tiên tử khác nhau hả?

Bên dưới.

Người kim loại lỏng Tống Thư Hàng chỉ tay vào trán con rối thô sơ, lên tiếng: "[Cười lạnh] Cái ngữ cặn bã như ngươi mà cũng dám hãm hại đệ tử của ta à?"

Câu này ngập tràn bá khí uy nghiêm.

Nghe giọng nói của sư phụ Tống Thư Hàng kim loại lỏng, cảm giác ấm áp ngập tràn cõi lòng Joseph. Đây là cảm giác hạnh phúc khi được thừa nhận.

Lần này sư phụ đã thừa nhận hắn là đệ tử rồi sao?

Nhìn chằm chằm "Bá Tống" trước mặt mình, con rối thô sơ kinh hoàng như thể vừa bước chân vào địa ngục, hơn nữa còn là địa ngục tàn khốc nhất u ám và tuyệt vọng.

"[Cười đắc ý] Ngươi cho rằng thủ đoạn ẩn giấu căn nguyên nguyên thần của mình rất ghê gớm phải không?"

"Với thủ pháp ẩn giấu căn nguyên của ngươi, người khác có thể nhất thời không tra ra, để ngươi tìm được đường sống trong chỗ chết. Nhưng mà ta là Bá Tống!"

"Trong mắt ta, tất cả thủ đoạn của ngươi đều chẳng có chút ý nghĩa nào!"

Tống Thư Hàng kim loại lỏng chậm rãi nói.

Hắn không lập tức kết liễu căn nguyên của con rối thô sơ này, mà vừa nói chuyện, vừa khóa chặt tất cả con rối phân thân thông qua căn nguyên của nó.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay là phải hốt gọn cả ổ!

Nhổ cỏ tận gốc!

"Nói thẳng ra, những con rối phân thân của ngươi là dùng thể sinh mạng độc lập cải tạo mà thành. Trong mỗi con rối độc lập đều có ý thức và hồn phách tương đối hoàn chỉnh. Mà ngươi dùng một vài thủ đoạn, khiến con rối độc lập này bị tẩy não, trở thành một bộ phận của ngươi, hoặc cải tạo chúng khi chính chúng cũng không hay biết gì, khiến chúng cho rằng mình vẫn là một cá thể toàn vẹn… nhưng trên thực tế, chúng đã là một con rối trong tay ngươi rồi."

"Như vậy, dù là pháp thuật thần hình câu diệt hay thủ đoạn chém ngược căn nguyên đều không thể tác dụng trực tiếp đến căn nguyên của ngươi. Bởi vì đám con rối bị giết không phải là phân thân thực sự, chỉ là thuộc hạ con rối bị ngươi khống chế mà thôi.”

“Nhưng thủ pháp này của ngươi chẳng hề là bí mật trong mắt ta. Bá Tống ta đã chơi chán mấy cái trò ấy từ lâu rồi.”

[Không, ta không có!] Trong hư không, nội tâm của Tống Thư Hàng đang nỗ lực cứu vãn sự trong sạch cho mình: [Ta không chế tác người sống thành con rối tàn nhẫn như vậy…]

“Chỉ cần biết thủ đoạn của ngươi, muốn tìm được căn nguyên của ngươi cũng quá dễ dàng. [cười lạnh]” Tống Thư Hàng kim loại lỏng nói.

Một khắc sau, hắn đâm ngón tay vào trán con rối thô sơ, đâm thành một cái lỗ lớn trên mi tâm nó.

“Chết đi!” Thư Hàng kim loại lỏng chậm rãi thu hồi ngón tay, thổi một cái.

Ầm!

Trong sọ não của con rối thô sơ phát ra tiếng nổ, thân xác nó mềm oặt ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, trong gần một trăm vị diện thế giới khác nhau của Chư Thiên Vạn Giới có đến gần một ngàn con rối đột nhiên ngã xuống, sọ não phát ra tiếng nổ vang.

Trong đó có một vài con rối mà người khác thậm chí còn không biết là con rối.

Bọn chúng đều có cuộc đời của chính mình, có thân phận đang hoàng trong một vài môn phái nhỏ trong giới tu luyện.

Bọn chúng giống Xá Lam tiên sinh mang theo chiến sĩ Hải Đảm xâm nhập gia tộc của Sở Sở toan trộm kiếm phổ. Chúng cho rằng mình còn sống, chỉ có một vài bộ phận bị cải tạo và biến thành con rối thôi.

Bọn chúng có suy nghĩ và dự định, có mục tiêu và dã tâm của chính mình.

Nhưng trên thực tế, bọn chúng đã trở thành con rối trong tay thầy điều khiển từ lâu.

Hơn một ngàn con rối này đều bị nổ đầu, hủy diệt.

Đồng thời, căn nguyên con rối núp sau màn cũng bị hủy thành cặn bã trong nỗi tuyệt vọng dâng tràn.

Mà bên cạnh nó có một động phủ, trong động phủ có rất nhiều linh kiện của con rối, tin tức công pháp, đan dược, bảo vật… chỉ không có linh thạch.

Gần đây căn nguyên con rối hành động rất lặng lẽ, sợ bị Bá Tống bắt, cho nên linh thạch tích trữ nhiều năm cứ trút ra mà không thu vào, tiêu hao hết sạch rồi.

Tống Thư Hàng kim loại lỏng tịch thu hết toàn bộ.

Sau khi giết chết căn nguyên sau lưng con rối, Tống cầu béo chỉ cảm thấy toàn thân sung sướng. Chơi trốn tìm với bản thể rồi chém giết kẻ thù, cảm giác thành tựu nhân đôi!

Chương 2928: Quà năm mới của Tống cầu béo

Không sai, ngay khi Joseph kêu cứu, Tống cầu béo đã tìm được cơ hội để lên sàn sáng chói trước bản thể một bước!

Tống cầu béo luôn suy nghĩ, không biết có phương thức ra sân nào tuyệt diệu để nó có thể lên sàn bất ngờ cho bản thể hú hồn chơi không?

Hai ngày nay nó vẫn lang thang trong hệ Mặt Trời, dùng Quái toán chi pháp + thủ đoạn bản năng để khóa chặt tin tức vị trí của bản thể.

Khi Joseph kêu cứu mạng, Tống cầu béo đã biết cơ hội mà mình luôn chờ đợi đã tới rồi!

Thế là Tống cầu béo ra tay, đoạt lấy cơ hội làm màu của bản thể. Nó đi con đường của bản thể, khiến bản thể không còn đường mà đi. Nó làm màu hết phần bản thể, để bản thể không còn gì mà khoe.

Cảm giác này tuyệt vời không phải dạng vừa.

Bản năng mách bảo Tống cầu béo, sau khi vất vả tìm được bản thể, chém thêm một vài thứ có thể khiến cảm giác sung sướng nhân lên gấp mấy lần.

Đúng lúc này thì bản nguyên của con rối thô sơ lại rơi vào tay Tống cầu béo, trở thành điểm vui vẻ của nó.

Sau khi giải quyết bản nguyên của con rối thô sơ, Tống cầu béo còn không quên thu hoạch chiến lợi phẩm, dùng thủ đoạn không gian cướp hết mọi thứ trong tay con rối về.

Trong thế giới hạch tâm của bản thể có nhiều người làm công như vậy, ném thứ gì vào mà chẳng chuyển hóa thành vật hữu dụng.

Thân là một phân thân đủ tiêu chuẩn, lúc nào Tống cầu béo cũng lo toan suy nghĩ cho bản thể.

Mà thời điểm này cũng sắp sang năm mới, còn chưa lên sàn thì không kịp chúc mừng năm mới bản thể mất.

Làm xong mọi chuyện, Tống cầu béo nhảy lên, hóa thành một quả cầu kim loại lỏng, nảy mấy cái trên mặt đất, chờ bản thể đến.

“Thầy ơi, sao thầy lại biến thành quả cầu thế này?” Joseph nhìn Tống cầu béo, nghi ngờ hỏi.

[Joseph trật tự.] Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên bên tai Joseph.

Một lát sau, một cánh cổng không gian mở ra trong hư không, bản thể Tống Thư Hàng dắt Tô Thị A Thập Lục, bế Lý Âm Trúc và Tiểu Lăng Tiêu trong lòng, mang theo một đống vật trang sức xuất hiện trong động phủ.

“Sư phụ!” Nhìn thấy Tống Thư Hàng vượt không mà đến, Joseph phục sát đất.

Hắn biết tuổi tác mình đã lớn, gần như không còn khả năng học được chân truyền của sư phụ nữa. Cho nên hắn không hề mơ mộng viển vông. Yêu cầu của hắn đối với chính mình rất thấp, chỉ cần học được một chút sơ sơ là đủ sử dụng cả đời. Vì tuổi lớn, cho nên nếu tốc độ tu luyện có thể bằng một phần trăm,… không đúng, nếu như bằng một phần nghìn, thậm chí là một phần vạn của sư phụ thì hắn đã thỏa mãn lắm rồi!

“Bản thể!” Tống cầu béo nhảy tưng tưng: “[Cười vui vẻ]”

“Ngươi làm tốt lắm.” Tống Thư Hàng gật đầu khen ngợi. Nói thật, dù chính hắn tự mình ra tay cũng chưa chắc đã xử lý được hoàn mỹ như Tống cầu béo.

Trong tay Tống Thư Hàng có thủ đoạn nhân quả và Nguyên Thần Liệt Giải chân kinh có thể chém ngược căn nguyên do Bạch tiền bối truyền thụ cho. Nếu hắn tự ra tay thì cũng có thể chém giết được bản nguyên của con rối thô sơ, nhưng chắc chắn không thể dễ dàng, triệt để, chặn mọi đường hồi sinh như Tống cầu béo được.

Song, mất bao nhiêu công sức để tạo ra bối cảnh lên sàn hoàn hảo mà lại bị Tống cầu béo cướp mất đoạn ra sân vẻ vang, tâm trạng của Tống Thư Hàng cực kỳ phức tạp.

Tống cầu béo chăm chú nhìn bản thể, thấy dáng vẻ như táo bón của hắn thì trong nội tâm dấy lên niềm vui vẻ không lời.

Làm thế này khiến cho nó vui vẻ. Mỗi khi rời xa bản thể rồi vượt qua muôn sông nghìn núi để tìm lại, nó cũng vui vẻ y như vậy.

Niềm vui vỡ òa này khiến Tống cầu béo đắm chìm.

Sau khi hưởng thụ hạnh phúc vỡ òa, Tống cầu béo lại liếc nhìn thiếu nữ máy móc Tiểu Lăng Tiêu trong lòng Tống Thư Hàng.

Tiểu Lăng Tiêu cũng quan sát Tống cầu béo.

Giữa hai bên có quan hệ muôn vạn mối, cho nên dù mới thực sự gặp mặt lần đầu tiên nhưng sự cộng hưởng đã hình thành.

“Đây là con gái ta, Tiểu Lăng Tiêu.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Con gái của chúng ta? Bảo sao lại có cảm giác thân thiết đặc biệt như vậy.” Nghe xong, Tống cầu béo gật đầu. Cảm giác huyết mạch tương liên này không thể nào sai được, chính là con gái của bản thể!

Tống Thư Hàng: “!!!”

Con gái “của chúng ta” là cái quái gì? Nói câu này người ta dễ hiểu lầm lắm á!

Tô Thị A Thập Lục nghe xong, cánh tay chợt cứng đờ, ôm chặt lấy cổ Tống Thư Hàng. A Thập Lục và linh quỷ tiên tử đều cảm thấy nguy cơ sau khi câu nói kia vang lên.

“Sư phụ ~ ta choáng quá ~” May mà Joseph đang bị treo lủng lẳng kịp thời hô lên, phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

Tống Thư Hàng quay người, điểm nhẹ một cái về phía Joseph.

Bảo đao Bá Toái đã lâu không dùng phá không lao ra, nhẹ nhàng cắt một nhát lên sợi dây treo Joseph rồi đỡ lấy Joseph.

“Ngự kiếm… không đúng, ngự đao phi hành?” Joseph được độn quang của bảo đao Bá Toái nâng lên thì vô cùng kích động.

Dáng vẻ kích động y hệt khi ma mới Tống Thư Hàng vừa tiếp xúc với “ngự kiếm phi hành” lúc trước.

Người đàn ông nào cũng nuôi trong mình giấc mộng phi thiên, chinh phục trời xanh bao giờ cũng là khát vọng thẳm sâu của họ.

Tuy Joseph đã ở độ tuổi trung niên nhưng tâm hồn thì còn rất trẻ. Hắn hào hứng với những chi tiết vượt nóc băng tường trong tiểu thuyết võ hiệp, càng hào hứng với “ngự kiếm phi hành” trong truyền thuyết hơn.

Bảo đao Bá Toái nâng hắn rồi đặt an ổn xuống mặt đất.

Vừa hạ xuống đất, Joseph đã say mê nhìn bảo đao Bá Toái rồi nhịn không được mà vươn tay chạm vào thanh đao quý. Đây là bảo đao của sư phụ, hắn sờ được rồi!

Tống Thư Hàng: “…”

Joseph cũng lây bệnh sờ mó của Tô Không Vân Thiên Hà Tô thị à?

Hay là tìm cơ hội truyền thừa bảo đao Bá Toái cho Joseph nhỉ?

Bá Toái là thanh đao quý đã bầu bạn với Tống Thư Hàng vượt qua hơn một nửa thời gian tu luyện, trải qua vô số chuyện lớn nhỏ gian nan, dùng còn tốt hơn bảo đao ngũ phẩm thông thường.

Tuy Joseph tu luyện kiếm pháp thánh quang, song kiếm pháp đó lại được mô phỏng và chuyển hóa từ đao pháp. Joseph dùng bảo đao Bá Toái cũng có thể thi triển kiếm thuật một cách hoàn hảo. Tống Thư Hàng đã tự mình trải nghiệm rồi.

“Joseph, vì sao con rối thô sơ này lại muốn bắt ngươi?” Đúng lúc này, cọng tóc ngố của Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Theo tình huống vừa rồi thì con rối thô sơ kia không hề biết Joseph là đệ tử của Tống Thư Hàng, vậy vì sao nó lại bắt giữ hắn?

Trên người Joseph có thứ gì đáng giá để con rối nhắm vào?

“Hắn muốn hỏi “chìa khóa thạch bàn”… nhưng ta có cầm cái chìa khóa nào đâu?” Joseph xoa cằm suy tư.

“Gần đây, ngươi có tìm thấy thứ gì đặc biệt trong chỗ nào đó tương tự như dấu chân không? Không nhất định phải là hình chìa khóa.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

Joseph nghe vậy liền lâm vào trầm tư, bắt đầu lục soát trí nhớ của mình.

…

Ở phía đối diện.

Thấy bản thể đã đưa đệ tử xuống, Tống cầu béo mới dời ánh mắt lưu luyến khỏi cô con gái Tiểu Lăng Tiêu.

Vì cảm giác thân thiết nên nó rất muốn bế Tiểu Lăng Tiêu, muốn ôm con bé vào lòng, muốn tiếp xúc với con bé.

Nhưng đây mới chỉ là lần gặp đầu tiên, nhiệt tình quá con bé nó sợ.

Tống cầu béo đành kìm chế nỗi lòng.

Sau đó, thân thể hình cầu của nó phun ra một cái rương: “Bản thể, chúc mừng năm mới ~ Đây là quà tết mà ta chuẩn bị cho ngươi!”

Quà tết?

Trong nháy mắt ấy, Tống Thư Hàng cảm động quá đỗi.

Tống cầu béo đúng là chàng trai mẫu mực trong làng phân thân mà!

Chương 2929: Quả nhiên, ngươi chính là bản thể của nó!

[Nếu nó không phải là phân thân clone của đại lão quả cầu béo mà thực sự là phân thân của ta thì tốt biết bao?] Sau khi nhận rương quà tết, trong đáy lòng Tống Thư Hàng không khỏi nổi lên suy nghĩ ấy.

Tống cầu béo tốt lắm luôn ấy!

Làm kẻ địch, chắc chắn nó là một trong những kẻ địch khiến cho người ta đau đầu nhất.

Nhưng làm trợ thủ, nó lại là một trong những trợ thủ đắc lực nhất.

Mà Tống cầu béo cũng khác với loại trợ thủ như tiểu trợ lý hạch tâm và nữ sĩ lưới rồng.

Tiểu trợ lý hạch tâm là trợ thủ kiểu quản lý, quản lý việc trong nhà. Mà Tống cầu béo lại là trợ thủ phát triển sự nghiệp, chuyên lo đối ngoại.

Có tiểu trợ lý hạch tâm, nữ sĩ lưới rồng + Tống cầu béo thì chẳng phải lo cả trong lẫn ngoài.

Hai loại trợ thủ, có một loại thì an thiên hạ, có cả hai là tuyệt khôn tả.

“Bản thể, không mở ra xem sao?” Thấy bản thể nhận món quà tết mà mình chuẩn bị kĩ lưỡng, tâm trạng Tống cầu béo vui phơi phới.

Tống Thư Hàng ôm rương quà: “Mở luôn ra được à?”

“[Cười vui vẻ] Đây vốn là quà tết ta chuẩn bị cho bản thể mà, sao lại không được mở? Ta còn đang mong bản thể mở nó ra để kinh ngạc đây này.” Tống cầu béo nhảy tưng tưng nói.

Tống Thư Hàng đặt rương xuống đất, cầm lấy tay nắm: “Vậy ta mở nhé?”

“Chúc mừng năm mới bản thể, chúc ngươi năm mới phát tài!” Tống cầu béo nói.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, từ từ mở rương quà mừng năm mới ra.

Để đề phòng vạn nhất, trong tay hắn chuẩn bị sẵn pháp thuật không gian. Một khi có chuyện bất thường, hắn có thể lập tức chuyển dời chiếc rương vào một vị trí trong thế giới hạch tâm.

Ở nói đó có một trụ phong ấn quả cầu Thiên Đạo vốn được dùng để phong ấn Nho điển của Thánh Nhân Nho Gia. Nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, trụ phong ấn có thể lập tức phong ấn đồ vật trong rương.

Tuy Tống cầu béo đã mất trí nhớ nhưng nó đã từng là chúa tể Cửu U. Nhận thức của nó về "quà" có thể sẽ khác biệt so với người bình thường.

"Món quà bất ngờ" mà nó nói có thể là một thứ gì đó vô cùng nguy hiểm.

Điểm này không thể không đề phòng.

Két ~ rương mở ra, bên trong cũng là một cây trụ phong ấn cỡ nhỏ.

"Hả?" Tống Thư Hàng hơi bất ngờ.

Quà đính kèm trụ phong ấn luôn à?

Mà thủ pháp phong ấn này chính là trụ phong ấn cải tiến mà Tống cầu béo đã dùng để hãm hại Bạch tiền bối two, kĩ xảo phong ấn đỉnh cao đủ để phong ấn cả chúa tể Cửu U.

Lẽ nào món quà này là một thứ mà ngay cả Tống cầu béo cũng cảm thấy nguy hiểm?

Trong cây trụ phong ấn cỡ nhỏ kia có một cái đầu và một cụm sương mù mang khí tức virus vô cùng ngang ngược.

Trong hạch tâm của cụm sương mù có một hạt gì đó trông như hạt sắt. Tống Thư Hàng vừa nhìn hạt sắt nhỏ bé đó đã cảm thấy hai mắt căng đau.

Đồng thời kim đan cá voi mập trong đan điền bản mệnh của hắn bị kích thích. Kim đan cá voi mập vốn dĩ im ắng như cá ướp muối, thế mà đột nhiên có xúc động muốn vượt Long Môn.

"Mầm bệnh virus hủy diệt hằng tinh?" Tống Thư Hàng hơi động trong lòng, lên tiếng hỏi.

Cụm sương mù mang khí tức ngang ngược này còn thuần túy hơn virus hủy diệt hằng tinh mà hắn và Bạch tiền bối làm nổ tung trong mặt trời hư ảo ở Mộng giới.

Hơn nữa nó còn có cảm ứng cộng hưởng với thuộc tính bất hủ của kim đan ca voi mập.

Cho nên có khả năng đây chính là mẫu thể virus hủy diệt hằng tinh mang thuộc tính bất hủ thực sự mà Công Đức Đạo Nhân bất hủ nói đến trong lời nhắn, là thứ mà ngay cả quyền hành của Thiên Đạo cũng không thể xóa bỏ!

Mặt khác, suy đoán từ mức độ đau đớn của hai mắt, nỗi đau khi nhìn hạt sắt nhỏ này còn kém rất xa khi nhìn bất hủ thể của đạo nhân bất hủ trong mộng cảnh.

Dường như mẫu thể virus hủy diệt hằng tinh này ở cùng một cấp bậc với khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử, hoặc kim đan cá voi mập bất hủ của hắn. Nó có tính chất bất hủ, nhưng lại khác biệt với sự bất hủ bất diệt của Thiên Đạo, thiếu đi một số đặc chất so với Thiên Đạo.

“Bản thể, ngươi đoán không lầm, đây chính là mẫu thể virus.” Tống cầu béo nhìn bản thể với vẻ sùng bái.

Không hổ là bản thể của nó, nhìn hạt sắt hạch tâm mẫu thể virus hủy diệt hằng tinh lâu thế mà chẳng ảnh hưởng gì!

Phải biết, trông hạt sắt kia nhỏ bé thế thôi, nhưng trên nó có thuộc tính bất hủ và tản ra tin tức bất hủ. Tu sĩ bình thường mà nhìn chằm chằm vào nó thì ý thức sẽ bị nuốt chửng. Trường Sinh Giả cũng không dời mắt nổi mà chìm đắm vào đó.

Đến chính Tống cầu béo nhìn lâu cũng bị ảnh hưởng, phải vội vàng tránh ánh mắt đi, không dám nhìn nhiều.

Nhưng bản thể nhìn mẫu thể virus lâu như vậy mà chẳng làm sao, không hề hấn gì cả.

Bản thể ngầu quá xá!

“Không ngờ ngươi lại có thể tìm được mẫu thể virus hủy diệt hằng tinh, giỏi lắm!” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Món quà tết này đúng là bất ngờ thật.

“[Cười hì hì ~]” Tống cầu béo nảy tưng tưng trên đất. Sau khi được bản thể khen ngợi, nội tâm nó bỗng dấy lên cảm giác “bản thể thừa nhận ta rất mạnh”, tựa như được bản thể tâm phục khẩu phục ở một phương diện nào đó, vui vẻ cực kì!

Tống Thư Hàng quay trụ phong ấn rồi hỏi tiếp: “Thế cái đầu này là của ai?”

Trong trụ phong ấn, trừ mẫu thể virus thì còn một cái đầu lâu.

Cái đầu này trông như đầu lâu khô màu đỏ chỉ có da bọc xương, trên đầu mọc sừng như của ác ma phương Tây, vừa nhìn đã biết là mặt vai phản diện.

Nhìn kĩ thì có vẻ trên cái đầu này vốn có vẽ thuốc màu nhưng đã bị Tống cầu béo xóa đi, có lẽ là bị xóa trong thời gian chiến đấu.

“Đây chính là kẻ tung ra virus hủy diệt hằng tinh. [Cười] Ta phát hiện nó đang lén lút ở hệ Mặt Trời hiện thế, định tung virus hủy diệt hằng tinh vào mặt trời để phá hủy kỳ nghỉ tết của bản thể. Thế là ta lặng lẽ canh chừng nó, bày đại trận phong ấn bắt lấy nó. Ta vốn định giữ nó toàn thây, nhưng sức chiến đấu của nó khá mạnh, ta chẳng còn cách nào khác, đành phải đánh nổ thân thể nó, phong ấn cái đầu rồi mang về đây.” Tống cầu béo đáp.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Gã này muốn tung virus hủy diệt hằng tinh vào mặt trời?

Nếu Tống cầu béo không phát hiện kịp thời thì có lẽ cả hệ Mặt Trời đều đã đi tong.

“Tuy ta chỉ mang cái đầu về, nhưng ta nghĩ bản thể nhất định sẽ có cách đọc được đầy đủ thông tin từ nó.” Tống cầu béo nói.

Trong tay Tống Thư Hàng có phương pháp đọc ký ức từ ổ C D E F mà Bạch tiền bối truyền thụ cho, nhưng không biết có thể sử dụng với cái đầu lâu này được hay không.

Thủ pháp cưỡng chế đọc ký ức là một thủ pháp ỷ mạnh hiếp yếu… bình thường chỉ có thể sử dụng với đối thủ có cảnh giới thấp hơn mình mà thôi.

Mà cái đầu này hình như đã bị Tống cầu béo đánh chết toi rồi. Không biết thuật đọc ký ức mà Bạch tiền bối truyền thụ cho hắn có dùng được trên một cái xác không đây.

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì cái đầu ác ma trong trụ phong ấn bỗng mở bừng mắt ra.

Trong con ngươi của nó lấp lóe ánh đỏ chói mắt.

“Ngươi chính là bản thể của nó? Không sai, ngươi chính là thủ đoạn mà Thiên Đạo đối ứng với nó chuẩn bị, trên người ngươi có khí tức cùng một nguồn gốc với nó! Không ngờ Thiên Đạo đời này lại vẫn có hậu chiêu.” Cái đầu ác ma nói bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn thiếu nữ máy móc Tiểu Lăng Tiêu trong tay mình: “…”

Chương 2930: Hoạt động mừng năm mới của client hệ thống mạng chat Tu Chân

Trình độ ngôn ngữ viễn cổ của Tống Thư Hàng hiện tại thuộc cấp bậc “biết nửa chữ chia đôi”. Nếu không vận chuyển pháp tắc liên quan đến ngôn ngữ và văn tự thì trong đa số tình huống, hắn phải rất vất vả khi nghe ngôn ngữ viễn cổ.

Đầu lâu ác ma màu đỏ nói một câu rõ dài, nhưng Tống Thư Hàng chỉ hiểu ngay vài từ khóa “bản thể, hậu chiêu, Thiên Đạo”.

Những chữ còn lại hắn phải lặp lại trong đầu một lần rồi nghĩ thật kĩ thì mới lắp ghép ra ý nghĩa cả câu.

Song, khi nghe hiểu cụm từ “hậu chiêu của Thiên Đạo” thì hắn vô thức nhìn về phía Tiểu Lăng Tiêu.

Thiếu nữ máy móc lắc đầu, nó cũng không nhận ra cái đầu ác ma màu đỏ này.

“Còn sống à?” Tống cầu béo nhảy tới, nhìn cái đầu trong trụ phong ấn, chuẩn bị cường hóa phong ấn bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng và Tống cầu béo có thần giao cách cảm, lập tức đặt trụ phong ấn xuống đất. Nếu có gì ngoài ý muốn thì sẽ để Tống cầu béo cường hóa phong ấn ngay.

“Ngươi đã không còn là Thiên Đạo, tại sao lại ngăn cản bọn ta? Ngươi đã từng chứng đạo Bất Hủ, đáng lẽ phải biết muốn thăng hoa để tiến thêm một bước siêu thoát thì nhất định phải thoát khỏi sự trói buộc của thiên địa. Chúng ta hẳn phải hợp tác cùng nhau, chứ không phải là ngáng chân nhau như bây giờ.” Đầu lâu ác ma màu đỏ tiếp tục nói bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng: “…”

Lần này trong câu nói có rất nhiều từ ngữ chuyên nghiệp đặc biệt, Tống Thư Hàng không hiểu đến hơn một nửa.

Nhưng hắn lại không thể bắt đại lão quả cầu béo phiên dịch cho mình được. Làm thế sẽ khiến đại lão quả cầu béo hoài nghi thân phận “bản thể” của hắn mất.

Trước mắt, Tống Thư Hàng không muốn phức tạp hóa mối quan hệ giữa mình và đại lão quả cầu béo ngay lúc tết nhất thế này.

Cho nên hắn chỉ có thể âm thầm vận chuyển pháp tắc liên quan tới văn tự và ngôn ngữ trong thể nội. Sau khi mở pháp tắc, ít nhất hắn có thể nghe hiểu một cách dễ dàng.

Nhưng câu nói trước khi thi triển pháp tắc quá phức tạp, Tống Thư Hàng nghe không hiểu, chỉ đành cho qua.

Tống Thư Hàng đanh mặt nhìn đầu lâu ác ma màu đỏ, không cho đối phương cơ hội thi triển thuật đọc mặt.

Thấy Tống Thư Hàng không đáp, đầu lâu ác ma màu đỏ cũng chỉ biết nhìn chằm chằm lại hắn.

Một lát sau, nó đột nhiên cảm ứng được một thứ gì đó tương tự như ấn ký.

“Ngươi còn giết “Hư nhật thủ hộ giả” của bọn ta?” Đầu lâu ác ma màu đỏ nhìn chòng chọc Tống Thư Hàng mà nói.

Rất hiển nhiên, người giết “Hư nhật” sẽ dính một ấn ký nào đó mà đầu lâu ác ma màu đỏ có thể cảm nhận được.

Tống Thư Hàng vẫn mặt lạnh như tiền.

Hắn không chỉ giết mặt trời hư ảo, mà còn giết đến hai tên.

Một tên ở Mộng giới.

Sau đó một mặt trời hư ảo nhỏ lẻn vào phòng tối Thiên Đạo, đứng ngoài quan sát Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối xử lý virus hủy diệt hằng tinh, cuối cùng bị Tống Thư Hàng phát hiện, thi triển Khắc Kim Nhất Kích đánh chết.

Thấy Tống Thư Hàng vẫn lạnh lùng như cũ, chẳng nói chẳng rằng, đầu lâu ác ma màu đỏ lạnh giọng nói: “Không đáp hả? Xem ra chúng ta không còn cơ hội hợp tác nữa rồi. Vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo… Ngươi đã giết Hư Nhật thủ hộ giả và Hằng Tinh Mạt Nhật giả, dù ngươi có là hậu chiêu của Thiên Đạo thì bọn ta cũng sẽ không sợ ngươi đâu. Chờ đó mà xem, bọn ta nhất định sẽ bắt ngươi trả món nợ này!”

Tống Thư Hàng: “…”

Không phải là ta không muốn đáp, mà có bản lĩnh thì ngươi dùng tiếng phổ thông mà nói với ta đi! Nếu tương lai có một ngày ta thực sự chứng đạo Thiên Đạo Bất Hủ, ta nhất định sẽ phổ cập tiếng phổ thông cho toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới, để cả Chư Thiên Vạn Giới đều học tiếng phổ thông.

Tống Thư Hàng hoài nghi không biết đầu lâu ác ma màu đỏ có họ hàng gì với Hải Đảm chiến sĩ hay không. Hay là bọn chúng cũng phải học chín năm giáo dục bắt buộc như Hải Đảm chiến sĩ? Sao lời thoại nghe sến thế?!

Mặt khác… Hư Nhật thủ hộ giả chắc chắn là chỉ mặt trời hư ảo, vậy chẳng lẽ Hằng Tinh Mạt Nhật giả là chỉ bản thân đầu lâu ác ma màu đỏ sao? Nó cũng giống như mặt trời hư ảo, đều có một nhóm hoạt động khắp Chư Thiên Vạn Giới à?

[Thư Hàng, ta và Vũ Nhu Tử về rồi đây, ta cũng chuyển cả mảnh vỡ Dao Trì đến rồi nhé, ngươi đâu rồi?] Đúng lúc này, tin nhắn thoại của Bạch tiền bối được gửi tới hệ thống mạng chat Tu Chân.

Tống Thư Hàng nhìn thời gian, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đi về chỉ mất chín phút, đúng là trong vòng mười phút thật.

[Ta về ngay đây, Bạch tiền bối chờ ta một lát. Chỗ ta có một thứ, có lẽ cần Bạch tiền bối hỗ trợ đọc ký ức một chút đấy.] Tống Thư Hàng đáp.

Để hắn đọc ký ức của Đầu lâu ác ma màu đỏ thì hơi bị khó.

Nhưng nếu là Bạch tiền bối thì nói không chừng có thể móc cả ký ức thời quấn tã của Đầu lâu ác ma màu đỏ ra luôn.

[Chờ ngươi.] Bạch tiền bối đáp.

“Đi, chúng ta về Văn Châu trước.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhìn đại lão quả cầu béo, cuối cùng quyết định đưa nó về nhà. Dù sao năm nay cũng ăn tết ở thế giới hạch tâm mà.

Thế giới hạch tâm kết nối với thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two, dù đại lão quả cầu béo đột nhiên khôi phục ký ức thì Bạch tiền bối two ở ngay sát vách cũng có thể leo tường sang chi viện bất cứ lúc nào.

“Ta mở cửa đây.” Đại lão quả cầu béo nhảy lên thật cao, búng một cái giữa hư không, mở cánh cổng không gian.

Bảo đao Bá Toái treo Joseph còn đang trầm mặc, đưa hắn vào trong cổng không gian.

Lý Âm Trúc day nhẹ mắt, bế Tiểu Lăng Tiêu đi theo bảo đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng xoay người đặt tay lên trụ phong ấn, nhấc nó lên.

Ngay khi hắn nhấc trụ phong ấn lên, Đầu lâu ác ma màu đỏ trong trụ cắn răng, nổi giận gầm lên một tiếng rồi tự bạo.

Thà chết chứ không chịu khuất phục đây mà.

Cái đầu nổ tung thành một luồng sương máu, đánh thẳng vào trụ phong ấn.

“Ta đề phòng chiêu này của ngươi từ lâu rồi!” Tống cầu béo duỗi ra một cánh tay từ thân cầu, ấn trên trụ phong ấn, cường hóa phong ấn.

Đầu lâu ác ma màu đỏ nổ tung nhưng vẫn không thể phá nổi trụ phong ấn.

Ngược lại, sương mù virus trong trụ phong ấn bị sương máu từ vụ nổ tiêu diệt.

Sương mù virus hung bạo biến mất, trong trụ phong ấn chỉ còn sót lại hạt hạch tâm mẫu thể virus kia.

“Hả?” Tống Thư Hàng giơ trụ phong ấn lên, quan sát cẩn thận.

Dường như khi Đầu lâu ác ma màu đỏ này phát nổ có thể tiêu diệt virus hủy diệt hằng tinh ở một mức độ nào đó?

Vạn vật tương sinh tương khắc, chủ thể đầu lâu đỏ phụ trách trồng cấy sương mù virus có khả năng giải độc ư?

“Chuyện này phải ghi lại, biết đâu có thể phát huy tác dụng. Nếu như có thể, chúng ta phải nghĩ cách bắt thêm mấy cái đầu lâu đỏ này để nghiên cứu phản ứng hóa học giữa chúng và virus.” Tống Thư Hàng nói.

“Cứ giao cho ta! [Cười đắc ý]” Tống cầu béo nói.

“Nếu có thể, ta muốn tuyên bố một hoạt động vui tết trên hệ thống client của mạng chat Tu Chân, tổ chức cho tất cả các đại lão đanh rảnh rỗi đi tìm bắt loại đầu lâu đỏ này… tiếc rằng chẳng có phần thưởng gì đáng để các đại lão hào hứng cả.” Tống Thư Hàng suy tư rồi nói.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Nhìn kiểu gì cũng thấy người ta là một Boss rất VIP, thế mà lại thành quái để ngươi tổ chức trò vui đón tết à?

“Được rồi, đến lúc đó nói sau vậy.” Tống Thư Hàng cất trụ phong ấn vào rương.

Sau đó hắn lắc bàn tay. Uy lực khi đầu lâu đỏ nổ rất mạnh, chấn cho bàn tay hắn hơi run và còn đỏ lên một chút.

Chương 2931: Một công đôi việc, được một tấc lại muốn tiến một thước!

Sau khi thả trụ phong ấn hạt sắt nhỏ bất hủ vào trong rương, Tống Thư Hàng vươn tay vẫy đại lão quả cầu béo, ra hiệu cho đại lão quả cầu béo thu nhỏ lại rồi ngồi lên vai bên kia của hắn.

Nhận được chỉ thị của bản thể, Tống cầu béo nhảy thật mạnh, cơ thể của nó hòa tan trong không trung, san phẳng ra… Khi rơi xuống vai Tống Thư Hàng, nó đã biến thành một chiếc áo khoác lưu động được tạo thành từ kim loại thể lỏng.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, vỗ nhẹ áo khoác Tống cầu béo trên người… Đẹp trai hết chỗ nói luôn!

Chiếc áo lưu động như có thêm hiệu ứng này khiến hắn trông cao gầy hơn, hơn nữa còn có thể biến to ra bất cứ lúc nào để kết hợp với hiệu quả tay áo kim loại thể lỏng của Tụ Lý Càn Khôn.

Hơn nữa chiếc áo khoác có cường độ cấp chúa tể Cửu U phân thân này đúng là pháp bào mà nằm mơ Tống Thư Hàng cũng muốn có được.

[Nếu như Tống cầu béo thật sự là phân thân của ta thì tốt biết nhường nào?]

Trong lòng Tống Thư Hàng lại dâng lên ý niệm này.

Run run run ~ Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ ban đầu đứng trên vai Tống Thư Hàng bây giờ đổi sang đứng trên áo khoác Tống cầu béo, cơ thể của cô không nhịn được mà bắt đầu run rẩy đều đặn theo tần suất 25 Hz.

Sau khi run rẩy chốc lát, cuối cùng cô không thể chịu đựng được nữa, bay thẳng lên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, đáp xuống phía sau cọng tóc ngố của Sở các chủ.

“Phù ~ ở đây tốt hơn nhiều.”

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Tống Thư Hàng vốn bởi vì mặc áo khoác Tống cầu béo mà điểm mị lực +10 giờ đây chỉ vì trên đầu có thêm cái móng vuốt này mà điểm mị lực lập tức -10.

Lại còn cả áo choàng Tô thị A Thập Lục phiên bản Linh Quỷ Tiên Tử treo phấp phơ trên cổ khiến Tống Thư Hàng trông rất quái dị.

Nhưng hắn lại không bận tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Sau khi nhấc rương quà năm mới của cầu béo lên, hắn bước ra khỏi cánh cửa không gian.

Trong nhà cũ của Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đang đứng đối diện cánh cửa không gian để đợi Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử đang vui vẻ trêu chọc Tiểu Lăng Tiêu.

Mà Lý Âm Trúc phiên bản thu nhỏ lại đang ghé vào vai Bạch tiền bối mà ngủ gật.

Joseph vẫn chưa tỉnh táo lại từ sau khi trải nghiệm truyền tống cửa không gian. Thực lực của hắn còn yếu, sau khi đi qua cánh cửa không gian thì vẫn thấy choáng váng buồn nôn.

“Ơ? Tống tiền bối hôm nay khá đẹp trai đó ~”

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử vui vẻ sáp lại gần, vươn tay chìa ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ:

“Chúc mừng năm mới Tống tiền bối!”

Đồng thời, cô nhìn chằm chằm vào áo khoác cầu béo trên người Tống Thư Hàng, trên mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Tặng ta à?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra, hỏi lại.

Ngay từ đầu Vũ Nhu Tử đã gọi hắn là “Tống tiền bối”, cứ gọi mãi, bây giờ Tống Thư Hàng thật sự trở thành tồn tại cấp đại tiền bối của Vũ Nhu Tử luôn.

Vì thế, hắn chưa từng nghĩ rằng vào giao thừa năm nay mình sẽ nhận được quà mừng năm mới của Vũ Nhu Tử!

“Ừm ~ trên đường mang “Dao Trì” về với Bạch tiền bối, bọn ta thuận đường đi đào một kho báu, lấy từ đó ra mấy món trang bị, trong đó có một món rất hợp với Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử chắp hai tay sau lưng, cười hì hì nói:

“Tống tiền bối mở ra xem đi.”

Linh Quỷ Tiên Tử điều khiển Tô thị A Thập Lục, tò mò ghé đầu qua.

Tống Thư Hàng cầm lấy chiếc hộp, mở nó ra.

Bên trong chiếc hộp là một tiên quan buộc tóc được làm bằng ngọc.

Phẩm giai bình thường, chỉ khoảng tứ phẩm.

Nhưng thứ này vốn chỉ là một món trang sức, không phải pháp khí chiến đấu.

“Tống tiền bối, bây giờ thỉnh thoảng ngươi sẽ để tóc dài, vì thế ta nghĩ ngọc quan này rất thích hợp với ngươi!” Vũ Nhu Tử nói.

“Cảm ơn quà của Vũ Nhu Tử, chúc mừng năm mới.” Tống Thư Hàngvui vẻ nhận lấy quà… Đây là một món quà năm mới bình thường, đúng nghĩa.

Tống Thư Hàng không nhịn được chụp lại hộp quà của Vũ Nhu Tử, đăng lên trang cá nhân, đồng thời @ hết từng thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 vào, hắn đã ám chỉ quá rõ ràng rồi… Nhìn đi! Đến Vũ Nhu Tử cũng tặng quà mừng năm mới cho ta, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, mọi người nhìn đây này!

Sau khi đăng lên xong, Tống Thư Hàng cất ngọc quan đi, nhìn sang Vũ Nhu Tử đang cười ngọt ngào… Mình có nên chuẩn bị quà hồi đáp không nhỉ?

Vũ Nhu Tử khác các tiền bối trong nhóm… Cô không phải là tiền bối.

Lát nữa lúc đón giao thừa, hắn và Hoàng Sơn tiền bối đã chuẩn bị quà tập thể “vật chất cường hóa khí linh” cho các thành viên trong nhóm.

Nhưng đó là lì xì tập thể, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

“Ấn ký Tán Tài Vương Tọa ~”

Lúc này, Tô thị A Thập Lục phiên bản Linh Quỷ Tiên Tử thì thầm nhắc nhở bên tai Tống Thư Hàng.

“Ớ? A! Lỗ rồi lỗ rồi! Bạch tiền bối, chúng ta lỗ ít nhất 100 triệu rồi!”

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Vũ Nhu Tử: “???”

Bạch tiền bối: “???”

“Nghi thức đánh cược Tán Tài Vương Tọa ấy, trình tự của chúng ta sai rồi!”

Tống Thư Hàng nói trong tiếc nuối:

“Sau khi dựa vào trảm tam thi mà tấn thăng lên Kiếp Tiên, ta không nên lập tức xông vào thiên kiếp mà nên đi tìm tiền bối ba mắt làm phát đã!”

Cảnh giới Kiếp Tiên là lần đánh cược cuối cùng giữa hắn và tiền bối ba mắt.

Sau khi thắng một đống tài phú, hắn có thể nhân cơ hội chuyển ấn ký Tán Tài Vương Tọa cho Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối đi đánh cược một trận với tiền bối ba mắt…

Sau khi Bạch tiền bối đánh cược xong lại độ kiếp tấn thăng Kiếp Tiên… Thêm một ván cược nữa.

“Thao tác như thế tạo thành ba vòng liên tiếp, sẽ đào hết của cải của thiếu niên ba mắt tiền bối luôn.”

Tống Thư Hàng giải thích.

“Nghe có vẻ rất thú vị đó.”

Bạch tiền bối nói.

“Ta cũng thấy thú vị.”

Vũ Nhu Tử gật đầu đáp.

[Ngươi là ma quỷ sao?]

Chúa tể Cửu U tiền bối ba mắt thông qua ấn ký Tán Tài Vương Tọa mà đọc được phát ngôn của Tống Thư Hàng, hắn cảm thấy mình như một chúa tể Cửu U giả vậy.

Nhưng hắn lại vui mừng vì mình có người kế thừa… Tống Thư Hàng cũng là nửa chúa tể Cửu U, hắn bây giờ thực sự làm hết phận sự.

“Đáng tiếc bây giờ Bạch tiền bối đã tấn thăng lên Kiếp Tiên rồi…”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối bế Lý Âm Trúc, nói:

“Không sao ~ đối với ta, quá trình đánh cược càng thú vị hơn. Nếu sau này có thời gian, ta và ngươi cùng đi thăm vị kia, hoàn thành lần đánh cược cuối cùng giữa ngươi và hắn.”

“Hay, hơn nữa đúng lúc ta đang muốn một thứ, hy vọng có thể lấy được nó từ trong tay thiếu niên ba mắt tiền bối.”

Tống Thư Hàng nhớ tới một chuyện.

[Hoạt động mừng năm mới của client mạng chat Tu Chân… Phần thưởng bắt “đầu của ác ma đỏ” hoặc “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”]

Hắn cần một bảo vật có thể thu hút Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đã có hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo, hơn nữa còn cần một số lượng kha khá.

Nói không chừng thiếu niên ba mắt tiền bối lại có bảo vật loại này cũng nên.

Nếu như kế hoạch thành công, vậy vừa hay hắn có thể mượn danh nghĩa hoạt động mừng năm mới để hoàn thành lời hứa đánh cược với thiếu niên ba mắt tiền bối.

Một công đôi việc!

Mà sau khi thắng thiếu niên ba mắt tiền bối xong hắn có thể chuyển ấn ký Tán Tài Vương Tọa cho tuyển thủ tiếp theo rồi.

Trong khi nói chuyện, Tống Thư Hàng nhìn sang Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử cũng là một tuyển thủ sáng giá… Từ cuộc thi máy kéo tay cầm lần trước có thể thấy, một mình cô có được “tăng tốc độ” và “bẫy trở lại điểm xuất phát”, vượt xa những thành viên khác.

Nếu như để cô kế thừa Tán Tài Vương Tọa, chắc chắn có thể đào được nhiều thứ tốt hơn từ chỗ thiếu niên ba mắt tiền bối.

Chương 2932: Có muốn vui vẻ hơn không?

Hơn nữa Vũ Nhu Tử cũng thăng cấp rất nhanh, hoàn toàn không thua kém bạch long tỷ tỷ hay Tô thị A Thập Lục được Tô Thị Bình Tế Tiên Tử trợ giúp.

Thăng cấp nhanh có nghĩa chu kỳ đến tìm thiếu niên ba mắt tiền bối để cá cược sẽ ngắn hơn, lợi nhuận sẽ cao hơn.

Hơn nữa khác với kẻ nghèo túng như Tống Thư Hàng, cô là người thừa kế duy nhất của “Linh Điệp đảo”, vừa mở màn cô đã có đủ “bảo vật đặt cược” để bắt đầu ván đấu với thiếu niên ba mắt tiền bối rồi.

Đúng là một lựa chọn tốt.

“Vũ Nhu Tử, đợi qua tiệc mừng năm mới, ta cũng tặng quà cho cô nhé.” Tống Thư Hàng vươn tay để lộ ấn ký Tán Tài Vương Tọa, nói: “Sau bữa tiệc, ta và Bạch tiền bối sẽ cùng nhau đến tìm tiền bối ba mắt để kết thúc lần đặt cược cuối cùng. Sau khi xong việc, ta sẽ chuyển giao ấn ký này cho cô!”

“Cảm ơn Tống tiền bối!”

Vũ Nhu Tử vui vẻ đáp.

Sau khi nhận lấy quà của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn Bạch tiền bối… Cuối cùng cũng đến màn quan trọng trong giao thừa năm nay của hắn!

Hắn nhìn Bạch tiền bối với ánh mắt mong đợi.

Bạch tiền bối nghi hoặc: “???”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Chẳng lẽ Bạch tiền bối đã quên chuẩn bị quà mừng năm mới cho hắn rồi à?

Sau khi lương tâm của nhóm - Hoàng Sơn tiền bối tặng hắn một xấp tiền mặt xong, Bạch tiền bối là niềm an ủi duy nhất của hắn trong nhóm Cửu Châu số 1.

“À, ừ, đúng rồi.”

Bạch tiền bối ôm chặt Tiểu Âm Trúc, lấy một chiếc lì xì mỏng từ trong túi ra, đưa cho Tống Thư Hàng:

“Chúc mừng năm mới, Thư Hàng.”

Lì xì giấy mỏng tang.

Nhưng nếu như là quà năm mới mà Bạch tiền bối tặng, vậy chắc chắn là một khoản lớn đây.

Tống Thư Hàng tin rằng cho dù chỉ là một chiếc lì xì mỏng manh, nó cũng sẽ rất đặc biệt.

“Ta có thể mở ra xem không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Được.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng cẩn thận mở miệng lì xì ra... Đây là kinh nghiệm đấy! Lúc xé lì xì không được quá kích động, tốt nhất là tách miệng lì xì, đừng xé thô bạo quá, nếu không có khi đến cả tiền trong lì xì cũng bị rách mất.

Sau khi gỡ miệng lì xì, Tống Thư Hàng rút đồ ở bên trong ra.

[Lì xì năm mới cho Tống Thư Hàng: 100 nghìn viên linh thạch cửu phẩm.]

[Linh thạch khấu trừ luôn vào khoản nợ.]

[Ký tên: A Bạch.]

[Ngày tháng: 24 tháng 1 năm 2020.]

Đó là một tờ giấy do Bạch tiền bối đích thân viết, nét chữ cũng đẹp như tiền bối vậy.

Quan trọng hơn là nội dung trên tờ giấy này rất đáng tiền!

Tống Thư Hàng cảm động nước mắt rơi đầy mặt.

Bạch tiền bối ra tay hào phòng thế đấy, chỉ là một giao thừa nhỏ nhoi mà đã tặng tận 100 nghìn viên linh thạch cửu phẩm!

Đây là chiếc lì xì nhiều tiền nhất mà hắn nhận được trong Tết năm nay.

“Vui không?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Vui chứ!”

Tống Thư Hàng cảm động đáp... Không dám không cảm động, hắn phải cất kỹ tờ giấy này vào chỗ sâu nhất trong thế giới hạch tâm, coi như báu vật gia truyền. Hắn tuyệt đối sẽ không để nó bị tổn hại chút xíu nào, đây là 100 nghìn viên linh thạch cửu phẩm đấy!

“Vui là tốt rồi.”

Bạch tiền bối gật đầu hài lòng.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ liếc chữ viết trên tờ giấy, bản thể ở thế giới hạch tâm của cô suýt nữa cười tới chết sặc…

Qùa năm mới của Bạch đạo hữu khiến cô bất ngờ quá.

“100 nghìn linh thạch cửu phẩm ư?”

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ kinh ngạc nói. Hơn nữa còn là 100 nghìn linh thạch cửu phẩm, hình như đây mới chỉ là một phần món nợ của Bá Tống với Bạch Tiên Trưởng thì phải?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối:

“Thư Hàng nợ nhiều lắm, ta cũng không nhớ nổi hắn nợ bao nhiêu nữa rồi.”

Tống Thư Hàng lặng lẽ cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối hai mươi phát Dưỡng Đao thuật, ngăn cản hành vi đâm tim của nó.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp Biệt Tuyết Tiên Tử, ta sẽ đưa niên thú mình bắt được cho cô ấy.”

Bạch tiền bối bế Tiểu Âm Trúc, đi tới thế giới hạch tâm.

Sau khi đi được hai bước, hắn đột nhiên híp mắt rồi quay đầu lại, nói với Tống Thư Hàng:

“Có muốn vui hơn một chút nữa không?”

“Muốn.”

Tống Thư Hàng thành thật đáp.

“Vậy… tặng ngươi hai thứ này đó.”

Bạch tiền bối xòe tay ra, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện hai tiểu tiên cảnh bị tiểu cầu bao vây.

Đây là thủ đoạn pháp thuật tương tự như Chưởng Trung Phật Quốc.

Tiểu cảnh giới lớn hơn là Dao Trì tiên cảnh mà Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử chuyển về, mảnh vỡ nhỏ hơn chỉ là một cung điện nhỏ dùng để chứa đồ, kèm theo một hồ nước.

Bọn chúng đều có khí tức Thiên Đình viễn cổ, là mảnh vỡ của Thiên Đình.

Đây là món quà thứ hai mà Bạch tiền bối chuẩn bị cho Tống Thư Hàng.

“Trên đường mang Dao Trì tiên cảnh về, ta và Vũ Nhu Tử phát hiện ra mảnh vỡ Thiên Đình nhỏ này… Ừm, rương báu mà Vũ Nhu Tử mở lúc trước được đặt ngay bên cạnh mảnh vỡ Thiên Đình này đó.”

Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh bổ sung:

“Mảnh vỡ Thiên Đình này vốn được rất nhiều con rối tứ phẩm canh gác. Hơn nữa nó cũng được che giấu rất tốt, ta và Bạch tiền bối thấy nó là vật có chủ nên cũng không định cướp đoạt. Thế nhưng khi chúng ta chuẩn bị rời khỏi đó, đống con rối kia đột nhiên nổ tung mà chết, đầu bay khắp nơi, quá là kích thích luôn… Mảnh vỡ Thiên Đình này trở thành vật vô chủ, ta và Bạch tiền bối bèn mang nó về.”

“Con rối? Nổ tung mà chết?”

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Tính thời gian Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử trở về, kết hợp với trải nghiệm của hắn, có khi nào trùng hợp thế không nhỉ?

“Trùng hợp thế à?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ lên tiếng.

“Trước đó một lúc, khi chúng ta và Tống Thư Hàng cứu Joseph, vừa hay xử lý một tên khôi lỗi sư lúc trước từng gây sự với Tống Thư Hàng… Tên đó ẩn nấp kỹ lắm, hơn nữa có lẽ hắn ta khá may mắn, được thừa kế truyền thừa của một khôi lỗi sư nào đó, bố trí phân thân ở rất nhiều nơi trong Chư Thiên Vạn Giới. Sau đó phân thân cầu của Tống Thư Hàng ra tay chém đứt căn nguyên của khôi lỗi sư đó, tất cả phân thân con rối trong khắp Chư Thiên Vạn Giới của hắn đều nổ hết.”

Bia đá đạo hữu bổ sung.

Vũ Nhu Tử chớp mắt:

“Nói cách khác, có thể là cùng một bọn hả?”

Cô không khỏi nhìn về phía Bạch tiền bối… Vật may mắn biết đi này quả là danh bất hư truyền, Bạch tiền bối may mắn như một lẽ tự nhiên vậy.

“Thế nhưng mảnh vỡ này không mở ra được, nó bị khóa rồi.”

Bạch tiền bối lấy ra mảnh vỡ nhỏ rồi đưa cho Tống Thư Hàng:

“Muốn mở được nó cần phải có chìa khóa phù hợp. Nếu như cứ cưỡng chế khởi động sẽ kích hoạt cơ chế phòng ngự, mảnh vỡ sẽ nổ tung, đến cả bảo vật trong đó cũng sẽ hóa thành tro bụi theo.”

Nếu như xem xét kỹ lưỡng có thể thấy trên mảnh vỡ Thiên Đình bị Chưởng Trung Phật Quốc thu nhỏ vào này có một ấn ký hình tròn… Cần phải lắp vào đó một đĩa tròn giải ấn nào đó vào đây.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm nhận được khí tức của Thiên Đế từ trong cung điện này… Chẳng lẽ tòa cung điện này có liên quan đến Á Nè Tử, là một phần Cung điện Thiên Đế của cô à?

“Chìa khóa ư?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ lập tức chuyển hướng, ngọn tóc ngố chỉ vào Joseph.

Nếu như cô nhớ không nhầm, lần trước con rối thô sơ kia bắt Joseph là để ép hỏi hắn một chìa khóa thạch bàn.

Tống Thư Hàng cũng nhìn về phía đệ tử dự bị của mình.

Dưới sự dẫn dắt từ may mắn của Bạch tiền bối, tất cả các điều kiện tiền đề đều chủ động tập hợp lại!

“Joseph, ngươi qua đây xem một chút!”

Tống Thư Hàng ngoắc Joseph.

Joseph nghe thế thì chạy bước nhỏ tới.

“Ngươi nhìn cái lỗ nhỏ trước cửa cung điện này đi, cái lỗ tròn tròn ấy, có ấn tượng gì không? Trong ký ức của ngươi có đồ vật gì có thể đặt vừa vặn vào đây không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Sư phụ, ta không chơi mô hình.”

Joseph đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Đây là Chưởng Trung Phật Quốc, không phải mô hình đâu!

Chương 2933: Á Nè Tử, cô đang gây chuyện đấy!

Vẻ mặt “chơi mô hình chẳng phải việc đứng đắn gì” của Joseph quá rõ ràng.

Nếu như cả hai thầy trò đều “bị đọc mặt”, vậy sau này môn phái Bá Tống làm sao giữ được bí mật cơ chứ?

Hay là về sau coi “mặt nạ” là tín vật của môn phái luôn nhỉ? Tất cả đệ tử muốn vào môn phái của hắn đều phải đeo mặt nạ nửa mặt chứng minh cho thân phận.

Thế nhưng sau khi tự tưởng tượng ra cảnh đó, Tống Thư Hàng lại lắc đầu… Nếu cả môn phái đều đeo mặt nạ thì kỳ cục lắm.

Thở dài trong lòng, Tống Thư Hàng giải thích với Joseph:

“Đây không phải là mô hình nhỏ đâu, đây là sản phẩm sau khi Bạch tiền bối dùng pháp thuật Chưởng Trung Phật Quốc thu nhỏ một cung điện đấy.”

Joseph nói:

“Sư phụ cũng biết pháp thuật này chứ?”

“Không biết.”

Tống Thư Hàng trả lời đầy quyết đoán.

Joseph lập tức khen ngợi:

“Pháp thuật đến sư phụ cũng không biết ư, lợi hại quá!”

Tống Thư Hàng: “???”

Pháp thuật mà ta không biết nhiều lắm, không phải pháp thuật nào ta không biết cũng lợi hại cả đâu.

“À mà sư phụ có thể phóng to mô hình này lên cho ta xem không?”

Joseph hỏi… Nói thật lòng, sau khi bị Chưởng Trung Phật Quốc thu nhỏ lại, hắn không nhìn rõ cánh cửa này có hình dáng gì, càng đừng nói tới cái lỗ trên cửa.

Dù sao hắn cũng chỉ là một tay mơ mới ngưng tụ ra được một tia “thánh quang”, đến nhãn khiếu còn chưa mở nữa là.

Tống Thư Hàng:

“Vậy vào trong thế giới hạch tâm đi.”

Dù sao sớm muộn gì mảnh vỡ Dao Trì và tiểu cung điện Thiên Đình này cũng được chuyển vào thế giới hạch tâm, vậy bây giờ cứ mang chúng vào luôn rồi khôi phục chúng lại như cũ một thể.

…

…

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử và Joseph đi vào trong thế giới hạch tâm.

“Bạch tiền bối, xin hãy giải trừ hiệu quả pháp thuật Chưởng Trung Phật Quốc.”

Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối vươn tay ra, hai mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ được nâng lên trên không trung.

Tiểu trợ lý hạch tâm hiện lên, đón lấy hai mảnh vỡ Thiên Đình, đưa chúng đến rìa thế giới hạch tâm… Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ có thể cưỡng chế mở rộng diện tích thế giới hạch tâm, tiểu trợ lý chu đáo tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này rồi.

Sau khi hai mảnh vỡ Thiên Đình yên vị ở phần rìa, Bạch tiền bối cũng bắt đầu giải trừ hiệu quả của Chưởng Trung Phật Quốc.

Tiên cảnh Dao Trì khổng lồ khôi phục như lúc đầu, nó phình to ra, mở rộng diện tích của thế giới hạch tâm.

Mảnh vỡ cung điện nhỏ cũng khiến thế giới hạch tâm to hơn một chút.

Tống Thư Hàng dẫn Joseph đáp xuống trước cửa mảnh vỡ cung điện.

“Rộng lớn quá.”

Joseph ngẩng đầu nhìn cánh cửa cao cần 20m.

Không ngờ một mô hình nhỏ như vậy có thể biến thành một tòa cung điện khổng lồ thế này, phải chăng vị Bạch tiền bối đó chính là cao thủ võ lâm trong số các tiên nhân, còn mạnh hơn cả sư phụ ư?

“Nhìn cái lỗ hình tròn kia đi, sau đó thử nhớ lại xem.”

Tống Thư Hàng nói.

Joseph: “Vâng, sư phụ.”

Hắn đứng trước cửa cung điện khổng lồ, cẩn thận suy ngẫm.

Một lúc sau.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ hỏi:

“Có nghĩ ra gì không?”

“Sư phụ, ta đang nghĩ… nếu như chúng ta học được pháp thuật Chưởng Trung Phật Quốc này thì có thể tự tạo ra mô hình phòng ốc, sau đó phóng to nó ra không? Như thế thì chúng ta kiếm bộn rồi!”

Joseph nói với giọng hưng phấn.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Ngươi nhìn cả nửa ngày mà chỉ nhìn ra điểm này thôi à?

Ngươi có tin vi sư tung chưởng thanh lý môn hộ luôn không?

“Sư phụ, trước giờ ta chưa từng tiếp xúc với chiếc chìa khóa thạch bàn nào to như thế này cả! Hơn nữa sư phụ nhìn này, khay tròn này là một khối đá lớn ít nhất sâu 1m, đường kính khoảng 2m nhỉ? Nếu như đặt khối đá lớn như thế bên cạnh ta, ta cũng không thể di chuyển nó đi được.”

Joseph nói.

“Cũng đúng.”

Bia đá đạo hữu đáp.

Joseph chỉ là người bình thường vừa ngưng tụ ra một tia sức mạnh “thánh quang” chứ không có thần lực trời sinh.

“Nhưng hắn lại bị con rối kia bắt đi, nó còn thẩm vấn hắn nữa.”

Chiếc áo khoác cực ngầu mà Tống cầu béo hóa thành lên tiếng:

“Chắc chắn con rối đó không bắt bớ bừa bãi đâu, hẳn phải có manh mối nào đó.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói:

“Hay là có người dịch dung thành Joseph, sau đó đi lấy chìa khóa thạch bàn đi?”

“Đồng Quái tiền bối?”

Vũ Nhu Tử thốt lên.

Đồng Quái tiền bối vốn đã có tiền án tiền sự, hắn đã từng đóng giả làm các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đi bói quẻ dởm khắp nơi rồi đổ tội lên người khác.

Tuy rằng Joseph không phải là một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 nhưng hắn là đệ tử của Tống Thư Hàng, nói không chừng cũng nằm trong danh sách dịch dung đổ tội của Đồng Quái tiền bối cũng nên.

“Không phải vội, nếu như không còn cách nào khác thì cứ để ta đầu rơi máu chảy đi.”

Tống Thư Hàng xắn tay áo lên nói.

Nghe nói mỗi tháng chảy chút máu có lợi cho sức khỏe của con người.

“Đợi đã sư phụ!”

Đúng lúc này, hai mắt Joseph sáng bừng lên, hắn chỉ vào khay tròn, nói:

“Ta chưa từng thấy thạch bàn nào lớn như thế nhưng ta đã từng thấy ký hiệu vương miện kỳ lạ trong khay rồi!”

Đó là ký hiệu Bình Thiên Quan + vương trượng, Bình Thiên quan đó khá giống với công đức bình thiên quan mà Tống Thư Hàng giao cho mỹ nhân rắn công đức.

“Nhìn thấy ở đâu?”

Tống Thư Hàng hỏi.

“Sau khi biết chuyện sư phụ tổ chức tiệc mừng năm mới, ta liền đến thành phố Văn Châu. Trong một trạm nghỉ trên đường cao tốc, ta nhặt được một chiếc chìa khóa xe… Trên chiếc chìa khóa xe ấy có ký hiệu vương miện + vương trượng. Vì lúc đó ta rất tò mò muốn biết rốt cuộc đó là chìa khóa xe gì nên nhớ rõ lắm.”

Joseph trả lời.

Tống Thư Hàng:

“Chìa khóa xe ư? Sau đó thì sao?”

“Bởi vì nhặt được ở khu phục vụ cao tốc, sợ rằng người chủ bị mất đồ sẽ lo lắng nên ta đã giao lại chìa khóa cho nhân viên trực ban ở khu phục vụ.”

Joseph đáp:

“Nếu thật sự là chiếc chìa khóa xe đó thì ta oan quá. Bị treo lên đánh một trận phí công, nếu như nó nói thẳng là chìa khóa xe thì ta chắc chắn sẽ nhớ ra. Nói gì mà chìa khóa thạch bàn, thế thì ta nhớ thế nào được?”

Tống Thư Hàng: “…”

“Khu phục vụ nào?”

Bạch tiền bối hỏi.

Joseph: “Chư Tế.”

“Ta đi xem xem, đợi ta nhé.”

Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối bay lên trời, biến mất tăm.

“Sư phụ, vị tiền bối vừa nãy đẹp quá, đẹp hơn sư phụ nhiều.”

Joseph sán lại, nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Ngươi không nói thì chết à?

Sau khi chính thức thu nhận ngươi vào môn phái, ta nhất định phải làm khó ngươi lúc tu luyện mới được.

“Không đúng không đúng, ý ta là sư phụ không đẹp bằng vị tiền bối ban nãy. Ơ không phải, ta muốn nói vị tiền bối đó đẹp hơn sư phụ, không đúng, đợi đã…”

Joseph càng nói càng vội, lắp ba lắp bắp.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên người Joseph:

“Tháng sau ngươi không có thối thể dịch đâu nhé.”

“Tống tiền bối, ngươi nghĩ trong cung điện này sẽ có gì?”

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh hỏi.

“Chắc là… thuyền tiên chăng? Thuyền tiên số hiệu Thiên Đế.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vì dù sao nó cũng là chìa khóa xe mà.

Trong khi nói chuyện, Bạch tiền bối lại bay trở về.

Trong tay hắn là một chiếc chìa khóa có hoa văn vương miện + vương trượng.

Khỏi phải nói, nếu nhìn bề ngoài thì nó thật sự rất giống một chiếc chìa khóa xe.

Hơn nữa cách mở cửa cũng không phải là đặt chiếc chìa khóa xe này vào trong cửa đá.

Bạch tiền bối ấn tay vào chìa khóa xe.

Ầm ầm ~~

Cửa cung điện mở ra.

Tống Thư Hàng: “…”

Ghê nha!

Nếu mày là cửa điều khiển từ xa thì còn đào một cái lỗ tròn lớn thế trên cửa làm gì chứ?

Trong tiếng ầm ầm, cánh cửa mở ra.

Sau đó, vương tọa rực rỡ xuất hiện trước mặt bọn Tống Thư Hàng.

Bảo tọa của Thiên Đế!

Chương 2934: Tuy rằng thực lực của Bá Tống ta còn yếu nhưng ta có một bầy tiền bối vạn năng nhé!

Nói chính xác thì đây có lẽ là bảo tọa Thiên Đế dự bị.

Cũng tức là bảo tọa Thiên Đế two.

Bảo tọa chính thức chắc hẳn nằm ở trong cung điện chuyên dụng của Thiên Đế… Mỗi lần Tống Thư Hàng mượn hình chiếu Thiên Đình viễn cổ của mỹ nhân rắn công đức để phòng ngự đều có thể nhìn thấy tòa cung điện có khí thế nhất nằm ở chính giữa kia.

“Ta còn tưởng là thuyền tiên chuyên dụng của Thiên Đế, không ngờ lại là vương tọa.”

Tống Thư Hàng thấy hơi tiếc… Từ sau khi được trải nghiệm tiên thoi xuyên qua Chư Thiên Vạn Giới của Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng cũng hy vọng mình có được một tiên thoi cấp cao.

Có nuôi được không là chuyện khác, cứ cất nó ở trong nhà mà ngắm cũng thấy vui mắt rồi.

Hơn nữa… hắn đã có vương tọa rồi.

Tổ hợp vương miện bụi gai + vương tọa nhẫn nại, trọn bộ giữ mạng kéo dài hơi tàn.

Chúng hữu dụng hơn chiếc bảo tọa Thiên Đế two chỉ dùng để nhìn trước mặt hắn đây nhiều.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười nói:

“Thực ra đây không nhất định là vương tọa, nói không chừng là…”

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu ăn nói cẩn thận, Thiên Đế Tử vẫn có thể sống lại đấy.”

Bia đá đạo hữu bên cạnh vội vàng nhắc nhở.

“Đừng nói tiếp chuyện này nữa, Thư Hàng vẫn còn trẻ, hắn còn chưa muốn chết.”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Tiền bối à, các ngươi nói gì thế? Sao tự nhiên lại liên quan đến chuyện ta chết thế?

Trong khi nói chuyện, hình chiếu hoa sen trong thế giới hạch tâm không đợi nổi nữa mà vươn ra, không biết xấu hổ mà liếm luôn vương tọa Thiên Đế two.

“Khoan! Đợi chút đã!”

Tống Thư Hàng ngăn thế giới hạch tâm liếm trường sinh chi đạo của Thiên Đế.

Đợi một lát nữa đảo chủ tiền bối sẽ chuyển mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ của hắn tới đây… Tống Thư Hàng đã đồng ý phải trông coi mảnh vỡ của hắn cẩn thận.

Vì thế trước lúc đó, hắn cần phải huấn luyện thế giới hạch cho tốt, bắt nó tạm thời khống chế hành vi liếm đạo của mình.

Sau khi nhận được mệnh lệnh cưỡng chế của Tống Thư Hàng, hình chiếu hoa sen chỉ đành lưu luyến không rời, đi một bước ngoái đầu 3 lần mà tạm thời rút lui.

“Tiểu trợ lý hạch tâm, chuyển luôn tiên cảnh Dao Trì ở cách vách đến khu vực mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, góp phần trợ giúp cho hành động lát nữa của bọn Bắc Phương Đại Đế. Về phần cung điện vương tọa Thiên Đế này… tạm thời cứ để lại đã, dù gì nó cũng chỉ là một mảnh vỡ nhỏ thôi.”

Tống Thư Hàng nói:

“Mấy thứ như vương tọa Thiên Đế này không thích hợp để xuất hiện trước mặt các thành viên của Thiên Đình viễn cổ.”

“Ta đã nhìn thấy rồi.”

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Ta đã nhìn thấy rồi.”

Giọng nói của mỹ nhân rắn công đức truyền từ bụng của Tống Thư Hàng ra, cô bắt chước Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Ta cũng nhìn thấy rồi, ta nhìn thấy đồng nghĩa A Thập Lục cũng nhìn thấy, A Thập Lục nhìn thấy đồng nghĩa bạch long tỷ tỷ cũng thấy.”

A Thập Lục - Áo choàng lên tiếng.

“Ta thấy được có nghĩa chủ của ta cũng thấy.”

Không biết từ lúc nào Quy tiền bối đã xuất hiện ở bên cạnh, nó lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “…”

Các ngươi đều thấy rồi thì ta còn giấu cái quỷ gì nữa!

“Tạm thời cứ đóng cửa cung điện này đi đã.”

Bạch tiền bối vươn tay ấn lên chìa khóa.

Tách tách ~

Ngay sau đó, cửa lớn của cung điện từ từ khép lại.

Bạch tiền bối tiện tay ném chìa khóa cho Tống Thư Hàng.

“Ớ? Được tạo thành từ linh thạch à? Chẳng trách lại gọi là chìa khóa thạch bàn. Linh thạch cũng có chữ “thạch”, chuẩn khỏi cần sửa.”

Khi đỡ lấy chìa khóa, thông qua xúc cảm, Tống Thư Hàng đã suy đoán ra nguyên liệu làm ra nó.

Hơn nữa, linh thạch này ít nhất cũng là cửu phẩm.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Tống Thư Hàng dặn dò:

“Tiểu trợ lý hạch tâm, ghi nhớ chiếc chìa khóa này... Về sau nếu dùng Khắc Kim Nhất Kích thì tuyệt đối đừng tiêu mất nó đấy.”

“Đã ghi nhớ xong ~”

Tiểu trợ lý hạch tâm đáp.

Tống Thư Hàng vuốt ve chiếc chìa khóa được làm từ linh thạch cửu phẩm này, đây chắc hẳn là vật phẩm linh thạch đầu tiên mà hắn có thể giữ lại được.

Bạch tiền bối xem giờ rồi nói:

“Đi thôi, không còn nhiều thời gian nữa, đi tìm Biệt Tuyết Tiên Tử thôi!”

“Hoạt động đếm ngược đến giao thừa rồi đối pháo hoa là do ta và Bạch tiền bối cùng thực hiện ~ Phải trở về thôi.”

Vũ Nhu Tử giơ tay lên, vui vẻ nói.

Trước đây cô toàn đón giao thừa trên Linh Điệp đảo, hơn nữa không phải năm nào cũng đón giao thừa… vì giao thừa cũng chẳng có ý nghĩa gì với tu sĩ cả. Nếu lần nào Linh Điệp Tôn Giả bế quan lâu một chút thì bỏ qua luôn.

Đây là lần đầu tiên Vũ Nhu Tử được đón giao thừa với nhiều người trong nhóm Cửu Châu số 1 đến thế, vì vậy cô rất vui vẻ, hưng phấn.

…

…

Thế giới hạch tâm, khu vực quy hoạch biệt thự view hồ.

Ở trong mảnh vỡ nhà ăn Thiên Đình số 111, Biệt Tuyết Tiên Cơ đang bận rộn làm việc, Sở Sở và Tiểu Thải thì đang hỗ trợ cô. Con rối tiên tử cũng đang ở bên giúp đỡ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 tham quan mảnh vỡ Thiên Đình ở cách vách cũng lục tục trở về, cùng chờ đón buổi lễ giao thừa.

Hoàng Sơn tiền bối còn tổ chức các tiết mục nữa.

Đợi sau khi đếm ngược, tiệc giao thừa bắt đầu, các tiết mục cũng sẽ mở màn.

Lúc này, trên vườn hoa thảm cỏ bên hồ, vô số thân ảnh nhỏ nhắn đang nô đùa.

Thông Huyền Phương Trượng dẫn theo Tiểu Quả Quả, Lệ Chi Tiên Tử lại mang theo Thi và Chúc, Giao Bá Chân Quân dẫn theo một tiểu công chúa, đó là em gái của Ngư Kiều Kiều, Tuyết Lang Động Chủ mang theo hai con sói con, cộng thêm Đậu Đậu – kẻ rõ ràng đã lên đến ngũ phẩm nhưng vẫn có thể chơi đùa với bọn sói con.

Tiếng cười của Thi và Chúc, tiếng hú của sói con, tiếng bi bô của em gái Ngư Kiều Kiều, tiếng kêu gào thảm thiết của Tiểu Quả Quả hòa lẫn với nhau.

Tuyết Lang Động Chủ biến ra chân thân, ghé vào cỏ mà chợp mắt, trông chừng mấy đứa nhóc này.

Thông Huyền Phương Trượng ngồi bên cạnh Tuyết Lang Động Chủ, hai tay chắp thành hình chữ thập… Dù gì hắn cũng tu luyện bế khẩu thiền, bình thường chẳng lên tiếng nói chuyện nên cùng trông chừng lũ trẻ với Tuyết Lang Động Chủ luôn.

Bên hồ.

Lệ Chi Tiên Tử, Lục Tu Tiên Tử và Lưu Huỳnh Tiên Tử ngồi bên bờ, thả hai chân vào trong nước lắc lư, nhỏ giọng nói chuyện gì đó, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng cười vui tai.

Bên cạnh rừng cây.

Dược Sư và Giang Tử Yên ngồi dưới một gốc cây, tay cầm một tờ báo lớn, che đi tầm mắt của mọi người, đúng là giấu đầu hở đuôi… Không biết có phải họ đang thầm làm những chuyện cần thánh quang của thánh kỵ sĩ chiếu rọi hay không.

Trong những lần tụ tập trước, Dược Sư tiền bối toàn nói chuyện kỹ thuật luyện đan với Thất Tu tiền bối, Hoàng Sơn tiền bối, Bạch tiền bối, nhưng gần đây hắn chỉ đàm luận chuyện “thức ăn cho chó” có ngon không, quên luôn nghề chính của mình.

Cây đại thụ vốn trơ trụi ở phía sau cũng không nhịn được mà nở những đóa mai diễm lệ, phụ trợ cho Dược Sư và Giang Tử Yên.

Trên sân khấu được dựng lên tạm thời.

Hoàng Sơn và Thất Tu Thánh Quân đang hợp sức bố trí một quyển lịch khổng lồ… Đợi khoảnh khắc cuối cùng của năm cũ đến, họ sẽ xé đi trang lịch cuối cùng, lật ra trang đầu tiên của năm mới.

Bên cạnh sân khấu.

Nho gia Hằng Hỏa Tôn Giả đang múa bút viết câu đối, Nho gia Ngọc Cầm Tôn Giả ở bên cạnh đang mài mực cho hắn, Tàng Thiên Câu Chu Ly cũng ở bên đưa giấy viết câu đối cho Hằng Hỏa tiền bối, cứ như hầu hạ cha vợ vậy. Dù gì muốn lấy được Ngọc Cầm Tiên Tử trước tiên phải xây dựng quan hệ tốt với Hằng Hỏa tiền bối cái đã.

Tạo Hóa Pháp Vương, Đông Phương Lục Tiên Tử, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang điều chỉnh các thiết bị điện tử, chỉnh âm thanh lần cuối cùng cho sân khấu mừng năm mới sắp sửa bắt đầu tới đây.

Bạch Hạc Chân Quân trong hình thái tiên tử và Diệt Phượng Công Tử đang bày bộ đồ ăn, sắp xếp bàn ăn. Bạch Hạc Chân Quân vẫn rất phấn chấn nhưng trông Diệt Phượng Công Tử đã có vẻ mệt mỏi lười nhác, mùa đông đến rồi, hắn chỉ muốn cuộn mình bên lò sưởi để sưởi lông, chẳng buồn động đậy.

Cách đó không xa, A Thất đang chém Tam Lãng.

Tam Lãng luồn trên nhảy dưới, Tô thị A Thất mặt mày dữ tợn, như ác quỷ chui ra từ địa ngục, khí thế kia như muốn chém Tam Lãng qua giao thừa luôn vậy.

Ba Tống, mẹ Tống không rõ chân tướng, cứ tưởng rằng hai người đang luyện tập cho tiết mục cuối năm, họ ngồi xuống bên các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 làm khán giả, thỉnh thoảng còn hét 666, vỗ tay nhiệt tình.

Chỉ có Bắc Hà tiền bối đáng tin là âm thầm trải một giường bệnh, lấy đan dược trị thương ra.

“Đúng là một cảnh tượng hài hòa.”

Vừa mới vào đã nhìn thấy A Thất đang chém Tam Lãng, ánh mắt của Tống Thư Hàng không khỏi dịu dàng hơn.

Chuyện hạnh phúc nhất đời này của hắn là gặp được các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

…

…

Thấy đám người Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đi vào, Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫy tay lia lịa:

“Ở đây này, Bạch đạo hữu ~”

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đi tới, chuẩn bị giao bất ngờ bí mật của tiệc giao thừa là “niên thú” cho cô.

Tống Thư Hàng vốn định theo sau nhưng Chúc lại chạy đến kéo áo khoác của hắn lại.

“Tống sư huynh, Tống sư huynh ~”

Chúc kêu lên.

Tống Thư Hàng ôm lấy cô:

“Có chuyện gì thế?”

“Tuyết đâu? Chẳng phải giao thừa là sẽ có tuyết rơi à?”

Chúc nói.

Nếu như giao thừa mà không có tuyết rơi thì còn gọi là giao thừa ư?

“Tuyết á?”

Tống Thư Hàng thở dài buồn rầu:

“Đây là thành phố Văn Châu mà… Cả nước đều có tuyết rơi, chỉ có mỗi Văn Châu là không có tuyết thôi.”

Từ nhỏ tới lớn, ở Văn Châu hắn chẳng mấy khi được nhìn thấy tuyết.

Nhưng mà cũng may ~ Hiện giờ hắn là tu sĩ nè ~

“Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử, làm một trận tuyết đầu tiên trong năm 2020 cho thành phố Văn Châu nào!”

Tống Thư Hàng lớn tiếng xin tiền bối giúp đỡ.

Hắn – Bá Tống, Kiếp Tiên trảm tam thi, tuy rằng không biết làm tuyết rơi nhưng hắn có nhiều tiền bối như thế, hẳn phải có một người biết chứ.

“Tuy rằng trong đạo hiệu của ta có chữ Tuyết nhưng ta không biết làm tuyết rơi. Ta có phải thuộc tính băng tuyết đâu cơ chứ.”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đáp:

“Ngươi tên là Tống Thư Hàng nhưng ngươi có biết viết sách không?”

“Ta biết đọc sách.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

“Thực ra chủ của ta là hệ băng tuyết đó.”

Quy tiền bối ở bên cạnh nhắc nhở.

Hai mắt Tống Thư Hàng sáng bừng lên.

Bắc Phương Đại Đế không những tu hệ băng tuyết mà còn dùng hệ băng tuyết để bước lên trường sinh chi đạo nữa kìa.

Vì thế hắn bèn dùng hệ thống mạng chat Tu Chân để liên hệ với Bắc Phương Đại Đế:

“Tiền bối, ngươi có đó không?”

“Không.”

Bắc Phương tiền bối nói:

“Đường đường một trường sinh đại đế như ta mà lại đi làm tuyết cho ngươi à, ta không cần mặt mũi nữa chắc?”

Tống Thư Hàng: “…”

Đường đường một trường sinh đại đế như ngươi, đến nhìn lén còn dám làm, dựa vào cái gì mà không thể làm tuyết rơi chứ?

“Vậy ta phải làm thế nào thì Bắc Phương tiền bối mới có thể không cần mặt mũi đây?”

Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

Kinh nghiệm cuộc sống nói cho hắn biết, chỉ cần ra giá hợp lý, mặt mũi có thể vứt đi bất cứ lúc nào.

Đặc biệt là đại lão cái gì cũng có thể bán, chỉ cần linh thạch vào vị trí, mặt mũi còn bán đi bán lại nhiều lần được cơ.

“Không có gì hết.”

Bắc Phương Đại Đế đáp.

Hắn là người coi trọng mặt mũi nhất trong tứ phương đại đế của Thiên Đình đó.

“Ừm, lúc trước Bắc Phương Đại Đế có thông qua Quy tiền bối mà nhìn thấy bảo tọa Thiên Đế two ta vừa lấy được còn chưa xử lý kia không?”

Tống Thư Hàng biết rõ còn cố ý hỏi.

Bắc Phương Đại Đế: “…”

“Dù gì cũng bị nhìn thấy rồi nên ta có thể cho các tiền bối mượn vương tọa ~~”

Tống Thư Hàng cười nói:

“Làm một trận tuyết đầu tiên trong năm 2020 cho thành phố Văn Châu đi!”

Chương 2935:Không phục thì cắn ta đi này ~

Vì thế vài phút sau…

Trên bầu trời thành phố Văn Châu xuất hiện những bông tuyết như lông ngỗng, đây là trận tuyết mà phần lớn thanh niên sinh sống tại đây chưa từng nhìn thấy, là trận tuyết lớn trong truyền thuyết mà có thể chơi nặn cầu tuyết, ném tuyết, đắp người tuyết, lăn lộn trên nền tuyết! Nó đủ để khiến phần lớn người dân nơi đây biến thành Husky, nô đùa trong tuyết!

Trận tuyết này trải rộng khắp các ngóc ngách của thành phố, dưới sự điều khiển khéo léo của Bắc Phương Đại Đế, nó giáng đúng xuống thảm cỏ ven hồ trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng… Lúc này giữa thế giới hạch tâm và hiện thế có một thông đạo, đủ để Bắc Phương Đại Đế truyền sức mạnh vào.

Tuyết trắng nhanh chóng bao trùm toàn bộ thảm cỏ quanh hồ, ùn lên thành những đụn tuyết lớn… Hơn nữa những bông tuyết như lông ngỗng vẫn không ngừng rơi xuống, như là thừa tiền vậy!

Chịu ảnh hưởng từ pháp thuật của Bắc Phương Đại Đế, nhiệt độ trong một phạm vi nhỏ nhanh chóng giảm xuống, mặt hồ kết một lớp băng dày.

“Tuyết Lang, lớn quá, đủ rồi.”

Lục Tu Tiên Tử, Lệ Chi Tiên Tử và Lưu Huỳnh Tiên Tử vốn đang để chân trần đùa nghịch trong nước vội hô lên.

Nước đóng băng quá nhanh, chân của cả ba vị tiên tử đều bị đông cứng trong băng, dở khóc dở cười… Cũng may với cảnh giới tu vi của mình, họ không sợ cái lạnh mức độ này.

“Không phải ta, ta không làm mà, đừng nói lung tung.”

Tuyết Lang Động Chủ cũng đang bị kẹt trong đống tuyết dày buồn bực đáp.

Đỉnh đầu, vai và nửa người dưới của Thông Huyền Đại Sư đang ngồi bên cạnh hắn bị bao quanh trong tuyết.

Mấy đứa nhóc đòi Tống Thư Hàng làm tuyết để chơi lúc trước cũng bị chôn vùi trong đống tuyết, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ run bần bật.

Bọn chúng từ từ tiến lên trong đống tuyết, giống như đang học bơi vậy… Thỉnh thoảng chúng còn nhảy lên khỏi mặt tuyết, hô hấp không khí tươi mát như cá voi mập.

“Là ta nhờ một vị tiền bối làm tuyết rơi, nhưng vị tiền bối đó trọng thể diện lắm, tuy rằng bị bảo vật của ta dụ dỗ, làm cho chúng ta một trận tuyết lớn nhưng hiển nhiên hắn đang bày tỏ sự bất mãn từ sâu trong lòng với ta.”

Tống Thư Hàng nói.

Tuyết lớn thế này, chắc chắn là Bắc Phương Đại Đế cố ý.

Chết vì sĩ diện.

“A Tống tiếp chiêu ~”

Đúng lúc này, giọng nói của Lý Âm Trúc vang lên… Cô nhóc lúc trước còn ngủ gật bên người Bạch tiền bối lúc này lại vô cùng tỉnh táo.

Tống Thư Hàng quay đầu lại liền thấy một quả cầu tuyết có đường kính 2m đang đập thẳng về phía mình.

Dừng tay! Thế này không phải đang chơi ném cầu tuyết đâu!

Đương nhiên với thực lực Kiếp Tiên trảm tam thi hiện nay, Tống Thư Hàng có thể thoải mái tránh được quả cầu tuyết này… Nhưng thấy vẻ mặt mong đợi khi ném cầu tuyết của Lý Âm Trúc, Tống Thư Hàng chỉ đành mỉm cười, để quả cầu tuyết này đập thẳng vào mặt.

Dù sao cũng không đau mà.

Bụp ~

Cầu tuyết khổng lồ đập thẳng lên người Tống Thư Hàng rồi nát vụn.

Keng ~ Hình như có một vật cứng nào đó đập vào đầu hắn.

Tống Thư Hàng vươn tay ra tóm lấy thiếu nữ máy móc trốn trong cầu tuyết mà đánh lén…

Bọn nhóc này đã đánh giá thấp độ cứng sọ não của Tống Thư Hàng, lúc này hai mắt của thiếu nữ máy móc giống như đèn flash, không ngừng lấp lóe, chương trình trong não suýt thì lag luôn.

Tống Thư Hàng thả lỏng tay ra, thiếu nữ máy móc liền lăn lông lốc vào trong lòng Tống Thư Hàng, lắc lư như một con lật đật.

“Ta đã nói rồi, đánh lén Thư Hàng như thế không hiệu quả đâu, ngược lại còn khiến chúng ta trọng thương ấy chứ. Thế nên chẳng bằng giấu phân trong cầu tuyết ấy.”

Đậu Đậu đứng trên nền tuyết, nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Cũng chỉ có đồ ấu trĩ như Đậu Đậu mới nghĩ ra cách này.

Nhưng mà khiêu khích ta là sai lầm lớn nhất năm nay của ngươi đó. Đậu Đậu, sắp tới ngươi đừng có khóc đấy!

“Sở Sở!”

Tống Thư Hàng đột nhiên hô lên.

Sở Sở ngẩng đầu, nhìn về hướng Tống Thư Hàng:

“Sư phụ?”

“Từ sau khi cô trở thành môn hạ của ta, ta vẫn chưa đặt đạo hiệu cho cô, vi sư từng có bảy đạo hiệu, trong đó đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao đã cho Tiểu Thải rồi. Hôm nay ta muốn cho cô đạo hiệu Tầm Đạo Thư Sinh. Sở Sở, ban đầu cô quyết định đi theo ta, gia nhập thành môn hạ của ta chính là vì muốn “tầm đạo”, mong có cơ hội chứng đạo. Đạo hiệu này có duyên với cô, vì thế hôm nay ta thưởng nó cho cô… Cô có thể đổi thành Tầm Đạo Tiên Tử, có chư vị tiền bối làm chứng.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở Sở vốn không ngờ rằng sư phụ lại đột nhiên thưởng đạo hiệu cho mình vào lúc này.

Nhưng đối với cô, đạo hiệu mà sư phụ thưởng cho chính là một món quà năm mới tuyệt vời.

Đối với một tu sĩ mà nói, đạo hiệu có ý nghĩa rất đặc biệt.

Hơn nữa nếu đó là một đạo hiệu có ý nghĩa thì cũng có nghĩa vận khí của đệ tử sẽ nối liền với sư phụ.

“Tạ ơn sư phụ ban thưởng đạo hiệu.”

Sở Sở hành lễ với Tống Thư Hàng.

Mà trong khoảnh khắc hành lễ, dường như cô cảm thấy có vận khí và công đức khổng lồ giáng xuống người mình.

Bá Tống là đại lão công đức vô lượng, trong Chư Thiên Vạn Giới này rất khó tìm được tu sĩ có công đức thâm hậu như hắn.

Thân là đệ tử của hắn, sau khi được thưởng đạo hiệu, tất nhiên Sở Sở cũng sẽ được đại công đức che chở.

Sở Sở cảm thấy cơ thể bỗng nhẹ bẵng, thậm chí cả cảnh giới, đạo tâm đều tăng lên!

Đây là lợi ích khi có một sư tôn cường đại… Thu nhập môn hạ, ban thưởng đạo hiệu, chứng nhận xuất sư đều sẽ có lợi cả.

“Nhớ nghiêm túc tu hành, nếu lúc tu luyện có chỗ nào không hiểu có thể dùng hệ thống mạng chat Tu Chân để hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.”

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Dứt lời, hắn nhìn về phía Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, ngươi xem, một Sở Sở nữa lại biến mất rồi ~”

Đậu Đậu: “???”

“Bắt đầu từ hôm nay, cô ấy sẽ là Tầm Đạo Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói.

Từ nay về sau, trên thế giới sẽ ít đi một Sở Sở, có thêm một Tầm Đạo Tiên Tử.

“Đồ ấu trĩ! Gâu ~”

Đậu Đậu tức giận nói.

Tống Thư Hàng vui vẻ đáp:

“Ta là sư phụ của cô ấy, ta có quyền này. Không phục thì cắn ta đi ~”

Sám hối đi, Đậu Đậu.

“Nếu như ngươi vẫn không phục, lát nữa ta sẽ gửi một thông báo hệ thống lên mạng chat Tu Chân, tuyển một trăm tu sĩ tên là Sở Sở trong Chư Thiên Vạn Giới vào môn phái của Bá Tống ta. Sau đó ta sẽ đổi đạo hiệu cho từng người một… để Chư Thiên Vạn Giới nhoáng cái mất đi một trăm Sở Sở.”

Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Gâu!”

Nó xông thẳng về phía Tống Thư Hàng.

“Đậu Đậu ca, đừng trúng kế khích tướng của Tống sư huynh, nếu như ngươi chạy lên cắn hắn, người đau chính là ngươi đó!”

Thi kéo Đậu Đậu lại, bình tĩnh phân tích.

Tống Thư Hàng:

“Ha ha ha ha ~”

Bụp ~ Cọng tóc ngố của Sở các chủ quất thật mạnh vào đầu hắn:

“Ngươi lớn ngần này rồi mà còn chấp nhặt với trẻ con. Ngươi là Kiếp Tiên trảm tam thi đó, so đo gì với bọn nhóc cơ chứ?”

“Sở tiền bối, ta cũng chỉ là một đứa trẻ thiếu vài phút nữa mới được mười chín tuổi thôi mà.”

Tống Thư Hàng nói.

Bụp bụp bụp ~ Sở các chủ lại đánh hắn thật mạnh vài phát nữa.

Này thì mười chín tuổi này! Mười chín tuổi à!

“Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi ~ đến lúc đếm ngược rồi!”

Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Cô và Bạch tiền bối lần lượt bước lên sân khấu.

Năm cũ sắp kết thúc…

“Thời gian trôi qua nhanh quá.”

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử, không nhịn được mà hồi tưởng lại cảnh tượng tình cờ gặp Vũ Nhu Tử và đi đón Bạch tiền bối xuất quan.

Một năm mới sắp bắt đầu!

Chương 2936: Mùa Đông Năm Ấy, Đóa Pháo Hoa Rực Rỡ Khó Quên Nhất

“Chuẩn bị pháo hoa chưa?” [Cẩu đầu lâu lâu chủ] Phá Dương Kích Quách Đại hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trả lời: “Hiện nay ăn tết không cho bắn pháo hoa, nói là ô nhiễm môi trường.”

“Nhưng chúng ta bắn trong thế giới hạch tâm của Thư Hàng mà? Chắc không sao đâu.” Diệt Phượng Công Tử lười biếng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Là lỗi của ta, lâu rồi không ăn tết giống người bình thường, quên mua pháo hoa về. Bây giờ đi mua còn kịp, ai đi một chuyến?”

“Ta đi cho, ta đi một lát sẽ về.” Một giọng nói trả lời.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Được, có đạo hữu đi mua là được.”

Sau đó... chừng hai phút sau.

Diệt Phượng Công Tử đột nhiên hỏi: “Này, pháo hoa đâu? Ăn tết mà không có pháo hoa thì mất một phần vui rồi còn gì?”

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Ặc, ta nhớ là có người đi mua rồi.”

“Nếu không kịp, vậy lát nữa ta sẽ bắt chước tiếng pháo nổ, bảo đảm giống y hệt tiếng pháo thật.” Tạo Hóa Pháp Vương xung phong nhận việc: “Chỉ là nếu ta bắt chước tiếng pháo hoa thì không thể hát.”

“Vậy... cũng được.” Hoàng Sơn tiền bối nghĩ nếu Pháp Vương không hát, chỉ phô bày kỹ xảo bắt chước âm thanh bằng giọng nói hẳn là không thành vấn đề. Hơn nữa trên người Tống Thư Hàng còn có Tạo Hóa Tiên Tử Nho gia.

Hình như âm thanh tự nhiên của Tạo Hóa Tiên Tử có thể trung hòa tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, vậy nên nếu có chuyện gì bất ngờ xảy ra cũng có thể cấp cứu.

“Câu đôi đều viết xong rồi, mau dán lên!” Hằng Hỏa Chân

Quân múa bút phóng khoáng, hài lòng gật đầu. Lần này hắn phát huy tài nghệ vượt mức bình thường, mỗi chữ trên câu đối đều đẹp giống như muốn sống dậy.

Tàng Thiên Câu Chu Ly lập tức cầm lấy đống câu đối dán lên cửa nhà của đại lão Bá Tống, sau đó lại dán lên mấy tòa kiến trúc ven hồ trong thế giới hạch tâm.

Bia đá đạo hữu giải thích: “Mấy câu đối do Hằng Hỏa tiền bối viết có tác dụng trấn trạch, chính khí che chở, tà khí bất xâm.”

“Đáng giá rất nhiều linh thạch.” Xích Tiêu kiếm tiền bối cười bổ sung thêm một câu.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong đầu chợt nảy ra một ý. Chờ ăn tết xong, hắn sẽ thu lại tất cả câu đối!

Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử ở bên cạnh hỏi: “Hoàng Sơn tiền bối, đã chuẩn bị tiết mục múa rồng múa lân chưa? Ăn tết không thể thiếu tiết mục này được.”

“Ta chuẩn bị ổn thỏa hết rồi. Đậu Đậu!” Hoàng Sơn tiền bối hô to.

Đậu Đậu: “Chuyện gì?”

“Biến ra nguyên hình.” Hoàng Sơn tiền bối đáp.

“À.” Đậu Đậu nghe lời hiện ra nguyên hình của bản thân.

“Định~” Hoàng Sơn tiền bối chỉ tay về phía Đậu Đậu thi triển thuật định thân.

Đậu Đậu: “???”

“Xong, có con lân để múa lân rồi đây. Tiểu Quả Quả, Thi, Chúc cùng với tiểu Âm Trúc, mấy đứa phụ trách múa Đậu Đậu.” Hoàng Sơn tiền bối nghiêm túc nói.

Trong số hình thái khuyển yêu của Đậu Đậu có một hình thái hoàn chỉnh rất giống con lân dùng để múa lân trong dịp tết ở Hoa Hạ.

Tống Thư Hàng: “...”

“Vậy còn rồng đâu?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Giao Bá Chân Quân lặng lẽ lấy điện thoại di động ra rồi vào nhóm Cửu Châu số 1, trong đầu suy nghĩ bản thân có nên nhân cơ hội thoát khỏi nhóm xàm xí này hay không.

Bởi vì trong số các vị đạo hữu có mặt ở đây, hình như chỉ có hắn là thần giao, là loài có quan hệ với rồng. Đậu Đậu đã biến thành đạo cụ để múa lân, không chừng đạo cụ để múa rồng chính là hắn.

Thoát nhóm để giữ bình an thôi!

“Giao Bá đạo hữu đừng sợ, ngày hôm qua ta đã chuẩn bị xong đạo cụ dùng cho tiết mục múa rồng múa lân rồi... Hôm qua ta đã liên hệ với đội múa lân sư rồng.” Nói xong, Hoàng Sơn tiền bối vỗ tay nhẹ.

Một đội ngũ hổ, sư tử rất quen mắt ra sân, chính là đội ngũ rước dâu chân long chân sư từng xuất hiện trong hôn lễ của Đậu Đậu trước kia.

Lúc đầu đội múa lân sư rồng này vì đánh bài thua nên bị buộc trở thành đạo cụ múa lân sư rồng, bị buộc phải nhảy múa.

Nhưng cũng từ lần đó, bọn họ lại trở nên nổi tiếng.

Gần đây tu chân giới có tổ chức lễ lớn long trọng hay hôn lễ gì đều sẽ trả giá cao mời bọn họ đến.

Trong cái rủi có cái may, nhờ vậy mà bọn họ còn kiếm không ít linh thạch, bây giờ đã thành đội lân sư rồng chuyên nghiệp.

Hoàng Sơn tiền bối cũng phải ra giá cao mới mời được bọn họ đến.

“Nếu đã có đội lân sư rồng, sao còn muốn mang ta theo nữa?” Đậu Đậu kêu lên.

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười: “Đây cũng là lời chúc của ta dành cho Đậu Đậu ngươi. Qua tết nay ngươi phải rời khỏi Hoàng Sơn phủ, đến động phủ của chính ngươi. Ta dùng tiết mục múa lân múa rồng này để khai quang cho ngươi.”

Đậu Đậu: “...”

Phải chăng gần đây Hoàng Sơn đại ngốc ngừng uống thuốc, đây chính là di chứng sau khi ngừng thuốc?

Đội lân sư rồng vừa vào sân đã bắt đầu khua chiêng gõ trống một cách thành thạo, khuấy động bầu không khí.

Bốn đứa nhóc tóm lấy Đậu Đậu chạy ùa vào nhảy múa theo đội lân sư rồng, tiếng cười vui vẻ vang lên không ngừng.

Chỉ trong chốc lát bầu không khí đã được làm nóng đến đỉnh điểm.

“19!” Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử cất cao giọng hô to.

Cô giơ tay phải lên, làm động tác cởi áo khoác vứt lên một cách rất ngầu, để lộ ra chiếc sườn xám màu đỏ được cắt may vừa người ở bên trong.

Dáng người của Vũ Nhu Tử rất đẹp, hai chân lại thon dài, vốn rất thích hợp mặc sườn xám, chỉ là bình thường cô thích mặc quần áo kiểu tươi trẻ xinh đẹp hơn.

Lúc này cô mặc sườn xám màu đỏ khiến các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều ngỡ ngàng, giống như nhìn thấy em gái nhà bên vốn theo phong cách đáng yêu lại đột nhiên đổi sang phong cách cao quý quyến rũ, cảm giác tương phản cực kỳ sâu sắc.

Cùng lúc đó có một chiếc đồng hồ cực to xuất hiện sau lưng Vũ Nhu Tử, kim giây chuyển động phát ra tiếng tích tắc.

“18!” Bạch tiền bối phối hợp với Vũ Nhu Tử hô to.

Tất cả thành viên có mặt ở đây bất giác nhìn về phía Bạch tiền bối. Vũ Nhu Tử đã thay sườn xám, vậy còn Bạch tiền bối thì sao?

Bạch tiền bối cũng giơ tay cởi áo khoác ném đi rất nhẹ nhàng, để lộ ra bộ lễ phục cổ trang màu đỏ ở bên trong, mái tóc đen không gió tự bay.

Mái tóc dài của Vũ Nhu Tử ở bên cạnh tung bay theo động tác của cô.

Dù đứng bên cạnh Bạch tiền bối nhưng khí chất của cô không hề bị áp chế, ngược lại còn kết hợp với khí chất đặc biệt của Bạch tiền bối.

Hiển nhiên là Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đã cố ý tập luyện trước.

Trong lòng Linh Điệp Thánh Quân chợt dâng lên cảm xúc “nhà mình có con gái đã trưởng thành”.

Bất giác con gái đã thật sự trưởng thành rồi.

Đứa nhỏ này có khuôn mặt giống mẹ, lại thừa kế thân hình thon dài của hắn, có thể nói là hưởng toàn gen trội.

“17!” Một số thành viên trong nhóm cũng bắt đầu đồng thanh hô lên theo chuyển động của kim giây trên đồng hồ lớn giống Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối.

Ngay cả mẹ Tống và ba Tống cũng hòa mình vào bầu không khí này.

Nói thật, những năm gần đây, mặc dù tết năm nào cũng rất vui nhưng cứ thấy cảm giác vui vẻ này hơi khác với tưởng tượng.

Vào dịp tết mỗi năm, đại não lại nói với từng tế bào trên cơ thể: Sắp qua năm mới rồi, vui lên nào.

Nhưng sâu trong lòng cứ cảm thấy hình như thiếu thứ gì đó, không tìm được cảm giác vui vẻ đơn thuần vào mỗi dịp tết của những năm trước.

Nhưng lúc này đang xen lẫn trong nhóm Cửu Châu số 1, ba Tống và mẹ Tống dường như trở lại khi còn bé, bầu không khí ăn tết vui vẻ này giản dị mà lại hạnh phúc.

“10!” Khi đếm đến mười, tất cả thành viên có mặt ở đây đều hét lên thật to,

dường như muốn thông qua tiếng hét này để giải tỏa tất cả những gì chất chứa trong lòng.

“9!”

“...”

“3, ...”

“1!” Tất cả thành viên trong thế giới hạch tâm đồng thanh hô lên giây cuối cùng.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử giơ tay xé tờ lịch cuối cùng của cuốn lịch cũ.

Đến đây năm cũ đã kết thúc.

Một năm mới mở ra dưới đầu ngón tay của Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử.

Tiễn năm cũ đi, nghênh năm mới đến.

“Khụ.” Tạo Hóa Pháp Vương hắng giọng, chuẩn bị bắt chước tiếng pháo. Cuối cùng cũng đến lúc hắn trình diễn!

Đùng!

Nhưng đúng lúc này, tiếng bắn pháo hoa đinh tai nhức óc bỗng vang lên.

Tiếng động này như tiếng sấm xông thẳng lên trời, vang vọng từng hồi, khí thế hùng hồn!

Mà trước khi tiếng động này vang lên, có một chùm sáng màu đỏ bắn thẳng lên không trung, xuyên qua bầu trời trong thế giới hạch tâm.

Ngay cả mưa tuyết đang rơi cũng bị quét ra một khoảng không.

Sau khi bắn thẳng lên trời cao, chùm sáng lại nổ tung biến thành những hạt mưa màu đỏ rơi xuống.

Lúc rơi xuống, những hạt mưa năng lượng màu đỏ này không ngừng tiếp nhận sự tinh lọc của thế giới hạch tâm, trong nháy mắt đã được lọc thành năng lượng tinh khiết.

Tạo Hóa Pháp Vương: “???”

Ai cắt ngang màn biểu diễn của ta thế hả?

Là ai đoạt mất micro của ta?

“Thư Hàng!”

“Tống sư huynh!”

“Tống tiền bối!”

“A Tống!”

Bỗng chốc rất nhiều người kêu lên.

Mùa đông năm ấy, đóa pháo hoa rực rỡ khó quên nhất đã nổ tung trong thế giới hạch tâm.

Pháo hoa nhãn hiệu Bá Tống.

Đây là đóa pháo hoa xa xỉ nhất Chư Thiên Vạn Giới, có một không hai!

Một màn này nhất định phải ghi vào lịch sử những sự kiện lớn của nhóm Cửu Châu số 1.

Sự kiện lớn tên là “phát nổ đầu tiên trong năm mới của Bá Tống, lần chết đầu tiên trong năm 2020 âm lịch.”

Trong hư không, sau khi được tinh lọc những hạt mưa năng lượng đã biến thành màu hồng ngọc đẹp mắt, tỏa sáng lấp lánh, đẹp vô cùng.

Những hạt mưa năng lượng hồng ngọc này rơi lên người mọi thành viên, tưới nhuần tẩm bổ một cách lặng lẽ.

Mọi thành viên được mưa đỏ rơi trúng đều cảm thấy giống như ăn vào đan dược đại bổ, linh lực trong cơ thể lớn mạnh, cường độ tinh thần tăng cao!

Dù gì đây cũng là di sản của một vị “Kiếp Tiên trảm tam thi” khuếch tán ra sau khi vị này bạo thể.

Tất cả người, vật có mặt ở hiện trường cùng với linh thực trong thế giới hạch tâm đều được tẩm bổ.

Thậm chí trên mỗi mảnh vỡ Thiên Đình ở đằng xa đều có dấu ấn năng lượng mưa đỏ của Bá Tống!

Ngay cả cung điện Thiên Đế cũng được tẩm bổ, dường như bảo tọa Thiên Đế trong điện có phản ứng.

...

“Đây xem như là một món quà lớn à?” Cuồng Đao Tam Lãng ngẩng đầu lên nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...”

Hắn run rẩy đưa tay vào trong ngực lấy ra viên thuốc nhét vào trong miệng.

Trong đám đông, trên mặt mẹ Tống và ba Tống lộ ra vẻ nghi hoặc. Chỗ ngồi của bọn họ cách vị trí của con trai khá xa, bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Chuyện gì vậy?” Ba Tống hỏi. Tại sao mọi người lại đột nhiên gọi tên con trai nhà ông?

Tô Thị A Thất ở bên cạnh: “...”

Ta phải trả lời vấn đề này thế nào đây?

Chẳng lẽ ta lại nói thẳng với hai ông bà là con trai nhà ông bà lại nổ rồi à?

Ba Tống và mẹ Tống chỉ mới tiếp xúc với thế giới tu chân, e là không dễ tiếp nhận chuyện con trai mình nổ banh xác.

Lúc này vẫn là Bắc Hà Tán Nhân ở bên cạnh đáng tin, hắn duy trì vẻ mặt bình tĩnh rồi mỉm cười trả lời: “Không có gì, đừng sợ, chuyện này rất bình thường, đây là niềm vui bất ngờ do Thư Hàng tiểu hữu chuẩn bị cho mọi người vào dịp năm mới.”

Thấy vẻ mặt ung dung còn mang theo nụ cười của Bắc Hà Tán Nhân, ba Tống và mẹ Tống gật đầu yên tâm hẳn.

Chương 2937: Khà Khà Khà, Bắt Được Ngươi Rồi!

Tiểu thư rùa tai ương luôn phụ trách âm thầm giám sát Tống Thư Hàng. Lúc Tống Thư Hàng nổ phát đầu tiên trong năm mới, trong lòng nó đột nhiên có cảm ứng!

Giữa nó và Tống Thư Hàng có mối nghiệt duyên khó nói, vậy nên dưới sự sắp xếp của cha rùa, nó trở thành lính canh đặc biệt của Bá Tống. Một khi Bá Tống chết, nó sẽ có cảm ứng.

Nhưng một lát sau, nó lại thở phào nhẹ nhõm... Bởi vì Bá Tống tuân theo giao ước, lần này hắn chết cả chút cặn cũng không còn.

Sau khi thân thể hắn nổ tung, ngay cả năng lượng cũng được tinh lọc một lần, biến thành "cơ duyên" để lại cho tất cả người xem.

Vậy nên không cần rùa tai ương vượt nghìn dặm xa xôi đến thu hồi di thể của Bá Tống.

Tiểu thư rùa tai ương gật đầu nói: "Chết tốt lắm, phải chết như vậy mới đúng."

Chúc mừng năm mới nhé Bá Tống chết mất xác~

...

Trong thế giới hạch tâm.

Lúc này mấy vị tiền bối tinh ý trong nhóm Cửu Châu số 1 rất bình tĩnh.

Không phải bọn họ đã quen với chuyện Tống Thư Hàng "chết" nên không quan tâm đến cái "chết" của hắn... mà là bọn họ phát hiện thế giới hạch tâm còn đang hoạt động bình thường.

Xét từ phương diện nào đó, thế giới hạch tâm có thể đại diện cho trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này.

Nếu Tống Thư Hàng chết thật, thần hình toàn diệt, vậy thì thế giới hạch tâm mà bọn họ đang ở tất nhiên sẽ tan vỡ, quy tắc trong thế giới hạch tâm dựa vào Tống Thư Hàng mà hoạt động cũng sẽ bị phá hủy.

Nhưng bây giờ thế giới hạch tâm vẫn hoạt động ổn định, thậm chí còn chủ động tinh lọc mưa năng lượng màu đỏ của Tống Thư Hàng từ trên trơi rơi xuống để tất cả đạo hữu hấp thu phần di sản năng lượng của Bá Tống thuận lợi hơn.

Ngoài thế giới hạch tâm, còn có hệ thống mạng chat Tu Chân tồn tại dựa vào Bá Tống cũng hoạt động bình thường, không vì phát nổ đầu tiên trong năm mới của Tống Thư Hàng mà ngừng hoạt động.

Vậy nên mấy vị tiền bối tinh ý có thể chắc chắn Tống Thư Hàng vẫn bình yên vô sự.

Tuy không biết tại sao Thư Hàng lại nổ tung nhưng lúc này hắn hẳn là đã tiến vào "quy trình hồi sinh" bình thường, không lâu sau lại là một Bá Tống vui vẻ nhảy nhót tưng bừng.

"Nhưng... bây giờ Thư Hàng là Kiếp Tiên trảm tam thi mà đúng không? Tại sao đột nhiên nói nổ là nổ?" Các vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 dùng hệ thống mạng chat Tu Chân trò chuyện với nhau.

Hiện giờ trên thế giới này còn ai có thể lén ám sát Tống Thư Hàng?

"Ta nghĩ không phải ám sát. Nếu quả thật có người có thể lén giết chết Thư Hàng, vậy người đó đã đánh thắng khắp Chư Thiên Vạn Giới, chứng đạo Thiên Đạo từ lâu rồi." Thất Tu Thánh Quân trả lời.

"Bạch tiền bối có manh mối gì không?" Hoàng Sơn Tôn Giả vừa nhai thuốc vừa hỏi.

"Không có." Bạch tiền bối lắc đầu.

Tiếp đó hắn đưa cánh tay ra, nhìn cổ tay của bản thân rồi nói: "Thư Hàng không sao, mặc dù hình chiếu nguyên thần bị ảnh hưởng trong giây lát nhưng lúc này hình chiếu nguyên thần đã khôi phục, hắn đã tiến vào giai đoạn hồi sinh rồi."

Trong cánh tay của Bạch tiền bối cất giấu hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Mà vừa rồi, hình chiếu nguyên thần của chính Bạch tiền bối lại tan thành mây khói ngay khi Tống Thư Hàng đột nhiên nổ tung.

“Bạch tiền bối, cuộc họp thường niên vẫn tổ chức như cũ, mời ngài chủ trì cuộc họp thường niên... Ta sẽ về ngay lập tức.” Lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng truyền ra từ trong cánh tay của Bạch tiền bối.

Sau khi nghe thấy giọng nói của Thư Hàng, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều thở phào nhẹ nhõm.

Suy cho cùng suy đoán vẫn là suy đoán, sau khi xác định chắc chắn Tống Thư Hàng bình yên vô sự, bọn họ mới yên lòng hẳn.

“Giao cho ta đi Biệt Tuyết Tiên Cơ, tế niên thú.” Bạch tiền bối lên tiếng gọi.

Bùm bùm ~

Đúng lúc này lại có một đóa pháo hoa phóng lên cao, lần này là pháo hoa thật.

Không biết lúc nào lại có đạo hữu đặt một hàng pháo hoa ở ven hồ, sau đó lặng lẽ đốt chúng.

Pháo hoa bắn lên cao, dù là nhìn từ dưới lên hay nhìn từ bên sang đều đẹp chói mắt.

“Đẹp quá.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên nói.

Pháo hoa không ngừng bắn lên, mãi vẫn chưa dừng.

Một lúc lâu sau...

Tiết mục bắn pháo hoa hạ màn, ánh đèn chuyển sang bên cạnh Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Một con hung thú đầu mọc sừng, răng bén nhọn bị Biệt Tuyết Tiên Cơ chuyển ra.

Niên thú Tịch!

Không ai ngờ Bạch tiền bối thật sự tìm được loại hung thú này, còn bắt được. Vốn dĩ Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ muốn bắt một con thú loài giao bình thường, chưa mở linh trí để làm niên thú.

Tịch là loại hung thú hung bạo mất trí, chỉ biết phá hủy tất cả. Bởi vì đặc điểm này nên niên thú vẫn là đối tượng đuổi giết của các tu sĩ, hiện nay ở tu chân giới rất ít thấy loại thú này.

Quan trọng hơn là niên thú rất ngon, ăn siêu thơm ngon, sau khi ăn xong còn có thể tăng công lực.

Vừa có thể hàng yêu phục ma tạo phúc nhân gian, vừa có thể tăng công lực lại ngon miệng, không tuyệt chủng mới lạ.

Ăn mãi cuối cùng niên thú đã hiếm đến mức không chăn nuôi sẽ tuyệt chủng.

Nhưng niên thú lại không dễ chăn nuôi, trước mắt còn chưa có phương án chăn nuôi niên thú số lượng lớn thành công...

Lúc này niên thú Tịch đã bị Biệt Tuyết Tiên Cơ cầm dao đâm thủng cổ họng. Lúc tất cả mọi người hô to “1”, Tống Thư Hàng nổ tung, tiên cơ đã ra tay tiễn con hung thú này về chầu trời.

“Con Tịch này là loại biến dị.” Biệt Tuyết Tiên Cơ giới thiệu: “Lát nữa sau khi ta chế biến nó xong, thành viên nào ăn xong thì ngồi tại chỗ tĩnh tọa hấp thu năng lượng. Thịt của nó có tác dụng tích huyết trọng sinh một lần, có hiệu quả đối với tất cả tu sĩ từ thất phẩm trở xuống.”

Tác dụng tích huyết trọng sinh một lần gần như tương đương với một lần hồi sinh phiên bản giảm sức mạnh.

Nói xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ rút mạnh lưỡi dao sắc bén ra khỏi cổ họng của niên thú.

Một luồng sương máu do năng lượng thuần túy biến thành phun ra từ chỗ lưỡi dao...

Khâu tế niên thú... bắt đầu!

Tạo Hóa Pháp Vương chơi nhạc phối hợp.

Mà ở vị trí Tống Thư Hàng nổ tung, áo khoác do Tống cầu béo biến thành đang mặc trên người thiếu nữ máy móc chóng mặt.

Tô Thị A Thập Lục ôm lấy thiếu nữ máy móc.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ chuyển sang đầu A Thập Lục.

Các món trang sức như Xích Tiêu kiếm, Cửu Tu Phượng Hoàng đao, bia đá đạo hữu, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ cũng tạm thời chuyển sang người A Thập Lục phiên bản Linh Quỷ Tiên Tử.

Trong trường hợp Tống Thư Hàng không có mặt, Linh Quỷ Tiên Tử chẳng khác nào Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của Tô Thị A Thập Lục trông về nơi xa, nhìn chằm chằm vào cung điện Thiên Đế.

Sâu trong cung điện, có một bóng dáng bắt đầu ngưng tụ trên bảo tọa Thiên Đế two.

Chính là Bá Tống sau khi đột nhiên bạo thể.

Lúc này Tống Thư Hàng chưa sống lại hoàn toàn, hắn vẫn đang ở giữa chết và sống, là con sóc Schrödinger.

Trong cơ thể hắn, màu sắc của phù văn trên trán kim đan cá voi mập bất hủ ở đan điền bản mệnh bắt đầu rút đi, chỉ để lại phù văn trống rỗng.

Chức năng này tương tự như chức năng hồi sinh của khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử.

Nhưng chức năng hồi sinh của kim đan cá voi mập bất hủ của Tống Thư Hàng có thời gian chờ nhất định, sau khi tiêu hao hết, phải chờ màu sắc trong phù văn bổ sung hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng im lặng ngồi trên bảo tọa.

Hắn nâng bàn tay lên, nhìn lòng bàn tay không còn điểm đỏ nữa: “Khà khà khà, bắt được ngươi rồi.”

“Tống tiền bối, mảnh vỡ Thiên Đình ở đảo thần bí của ta sắp đến rồi!” Trong đầu vang lên giọng nói của đảo chủ tiền bối.

“Có thể bắt đầu nghi thức.” Giọng của Bắc Phương Đại Đế cũng vang lên.

Chương 2938: Cửa Vào Hệ Thống Mạng Chat Tu Chân Sâu Tựa Biển, Đi Vào Dễ Thoát Ra Khó

“Đảo chủ tiền bối, ngài chỉ cần dọn nhà đến là được, ta đã mở quyền hạn cho ngài rồi.” Tống Thư Hàng đang ở giữa hai trạng thái sống và chết ngồi trên bảo tọa lên tiếng đáp.

“Ok, đến đây.” Đảo chủ tiền bối đáp.

Với cảnh giới hiện giờ của Kim Quái Đảo Chủ, dời hết mảnh vỡ Thiên Đình của đảo thần bí đến một lượt cũng không thành vấn đề.

Sau đó Tống Thư Hàng lại trả lời Bắc Phương Đại Đế: “Bắc Phương tiền bối, ta đã gom mảnh vỡ Thiên Đình đến một khu vực, cũng ngăn cách khu vực đó với những nơi khác trong thế giới hạch tâm, các ngài có thể yên tâm cử hành nghi thức... nhưng do một số người lý do cá nhân, một lúc nữa mới chuyển bảo tọa Thiên Đế cho các ngài được.”

“Ta biết rồi, A Quy nhà ta nói cho ta biết ngươi lại nổ tung, bây giờ đang hồi sinh trong cung điện Thiên Đế.” Bắc Phương Đại Đế đáp lại: “Bên bọn ta cũng phải chờ Kim Quái dời mảnh vỡ Thiên Đình đến mới tiến hành nghi thức, có một khoảng thời gian giảm xóc hẳn là đủ để thân xác của ngươi hồi sinh.”

“Như vậy rất tốt.” Tống Thư Hàng đáp. Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền nghìn dặm. Hắn mới vừa nổ tung, vậy mà bên Bắc Phương Đại Đế đã nhận được tin.

“Mà này, sao ngươi lại nổ tung thế?” Nhân lúc còn một khoảng thời gian ngắn nữa mới cứ hành nghi thức, Bắc Phương Đại Đế tò mò hỏi.

Bây giờ Tống Thư Hàng không còn là Huyền Thánh rởm của mấy tháng trước nữa, Bá Tống của bây giờ là Kiếp Tiên trảm tam thi hàng thật giá thật, người trong Chư Thiên Vạn Giới còn phải tôn kính gọi hắn một tiếng “đại lão” kia.

Dù là Trường Sinh Giả hàng đầu như Bắc Phương Đại Đế cũng không thể làm Tống Thư Hàng nổ tung một cách âm thầm như thế được.

“Nếu ta nói là vì mừng năm mới, ta muốn mọi người vui vẻ nên chủ động tự bạo, tiền bối ngài có tin ta không?” Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Phương Đại Đế im lặng giây lát rồi đáp: “Nếu là người khác nói như vậy, ta sẽ không tin. Nhưng nếu là ngươi nói... ta tin là thật, bởi vì ngươi đúng là kiểu người sẽ làm ra chuyện như vậy. Ta sẽ nói đáp án này cho mấy ông bạn biết.”

Tống Thư Hàng: “...”

Sự tin tưởng của Bắc Phương tiền bối ngài quá nặng nề, vãn bối nhận không nổi.

“Lát nữa gặp.” Bắc Phương Đại Đế kết thúc cuộc trò chuyện, không thèm cho Tống Thư Hàng cơ hội giải thích.

Trên bảo tọa Thiên Đế, Tống Thư Hàng đang ở trạng thái giữa sống và chết giống như một luồng sương mù mông lung ngồi trên bảo tọa, tay hắn gõ nhẹ trên tay vịn của bảo tọa.

Nguyên nhân hắn tự bạo tất nhiên không phải là “chủ động tự bạo”.

Mặc dù trong một năm hắn đã chết vô số lần nhưng hắn khác với Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Hắn không phải người thích tự tìm đường chết. Nếu có thể không chết, hắn cũng hy vọng mình có thể sống tạm bợ... dù sao pháp khí hồi sinh cũng rất đắt.

Nhưng trong sự kiện “Bá Tống nổ tung lần đầu trong năm mới” lần này quả thật cũng có một phần nguyên nhân là do chính hắn cố ý phối hợp!

Nguyên nhân gây nổ có liên quan đến virus hủy diệt hằng tinh.

Virus hủy diệt hằng tinh là ngòi nổ, mà đầu lâu ác ma màu đỏ Hằng Tinh Mạt Nhật Giả do Tống cầu béo phong ấn đưa đến vào cuối năm ngoái chính là đốm lửa châm ngòi nổ.

Trong khoảng thời gian này, Tống Thư Hàng luôn cố gắng áp chế mấy món đồ trang sức của hắn là Linh Quỷ Tiên Tử, mỹ nhân rắn công đức, Cửu Tu Phượng Hoàng đao, không đi dập tắt đốm lửa và ngòi nổ, ngược lại luôn âm thầm phối hợp.

Sau đó... ngay lúc thân thể hắn nổ tung, may mắn là hệ thống mạng chat Tu Chân ở sau màn âm thầm định vị được một ID.

Nói thật là chính Tống Thư Hàng cũng không ngờ lần này bản thân lại lần theo dấu vết tìm được manh mối thuận lợi như vậy. Thuận lợi đến mức cứ như được Bạch tiền bối phụ thể ấy!

Vốn dĩ hắn chuẩn bị pháp tắc “Nhân Quả - Hoa Bái”, còn chuẩn bị mượn dùng sức mạnh của con mắt Thánh Nhân Nho Gia, Bạch tiền bối, tiền bối ba mắt, cha Cẩu Đản, Tống U U, nữ sĩ lưới rồng, cưỡng ép đi bắt tồn tại đứng sau Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả.

Nhưng Tống Thư Hàng còn chưa bắt đầu thực hiện kế hạch vĩ đại thì hệ thống mạng chat Tu Chân đã âm thầm định vị ID của một người sử dụng.

Đúng vậy... không ngờ tồn tại đáng sợ đứng sau Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả lại lén tạo tài khoản đăng ký hệ thống mạng chat Tu Chân, còn tải phần mềm client về.

Mà ngay lúc Tống Thư Hàng nổ tung, tồn tại đáng sợ đứng sau màn lập tức tấn công mạnh vào hệ thống mạng chat Tu Chân, muốn cướp lấy hệ thống mạng chat Tu Chân làm của riêng!

Đây mới là đại lão thật sự, bá đạo mạnh mẽ hơn tất cả đại lão Tống Thư Hàng từng đánh!

Ngay cả đại lão Hà Chỉ Ma Đế cũng không biết phải xuống tay thế nào khi đối mặt với hệ thống mạng chat Tu Chân, hắn còn đang nghiên cứu cách hủy kết bạn với Tống Thư Hàng, đã lăn lộn nhiều ngày mà chẳng thu hoạch được gì.

Vậy mà vị đại lão đứng sau màn này đã nghiên cứu ra cách công kích hệ thống mạng chat Tu Chân, hơn nữa còn tiến vào giai đoạn thực hành.

Đáng tiếc... hắn mới bắt đầu hành động đã thất bại.

Hệ thống mạng chat Tu Chân còn đặc biệt hơn hắn tưởng!

Đặc biệt đến mức không cách nào cướp lấy được!

Đây là thứ được tạo nên dựa trên sự tồn tại của "Tống Thư Hàng", có liên quan đến Trường Sinh đạo của Tống Thư Hàng, là thứ có một không hai.

Tống Thư Hàng còn, hệ thống mạng chat Tu Chân này còn. Nếu Tống Thư Hàng mất, hệ thống mạng chat Tu Chân này sẽ mất.

Hơn nữa phía sau hệ thống mạng chat Tu Chân này còn có một lá chắn cuối cùng, chính là vị nữ sĩ lưới rồng mắc chứng rụng tóc nặng. Nếu không thể đột phá tầng phòng thủ của nữ sĩ lưới rồng thì đừng mơ cướp được hệ thống mạng chat Tu Chân, thậm chí còn không thể làm gì ảnh hưởng đến hệ thống.

Muốn cướp lấy hệ thống mạng chat Tu Chân chỉ còn một cách là cướp gốc rễ của nó, chính là Tống Thư Hàng. Đoạt được Tống Thư Hàng mới chiếm được hệ thống mạng chat Tu Chân.

Sau khi hành động thất bại, vị đại lão đáng sợ đứng sau màn lập tức xóa bỏ tất cả dấu vết hành động của bản thân, sau đó... vị đại lão nọ đã xóa tài khoản của bản thân trong hệ thống mạng chat Tu Chân!

Tống Thư Hàng cũng rất quen thuộc với cách xóa bỏ mà vị đại lão nọ đã dùng, cách này tương tự như cách mà phòng tối Thiên Đạo xóa bỏ căn nguyên.

Phạm vi xóa bỏ được hạn định trong hệ thống mạng chat Tu Chân.

Loại thao tác cực kỳ thần bí này khiến nữ sĩ lưới rồng tê cả da đầu.

Sau khi xóa bỏ dấu vết hành động của bản thân, đại lão đứng sau màn biến mất dạng.

Mọi chuyện cứ như chưa từng xảy ra.

Tất cả đều hoàn mỹ không chê vào đâu được, không còn dấu vết gì để lần theo.

Thế nhưng...

Trên đời này luôn có một số chuyện bất ngờ.

Khi chức năng hồi sinh của kim đan cá voi mập bất hủ phát huy tác dụng, khi Tống Thư Hàng đang hồi sinh trên bảo tọa Thiên Đế, dữ liệu bị mất trong hệ thống mạng chat Tu Chân cũng được bổ sung, khôi phục.

Từ khi hệ thống mạng chat Tu Chân thành lập đến nay, dữ liệu bị mất duy nhất chính là tài khoản bị vị đại lão đáng sợ đứng sau màn xóa bỏ.

Vì vậy... sau khi vị đại lão đáng sợ đứng sau màn đăng xuất rời đi, có một ID màu xám trong hệ thống mạng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng lặng lẽ phục hồi.

“Khà khà khà.” Tống Thư Hàng nhếch miệng cười.

Sau khi khôi phục, ID màu xám ở trạng thái offline nhưng vẫn có liên hệ mật thiết với đại lão đứng sau màn.

“Nhưng bây giờ chưa vội.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Nếu bây giờ đi tìm vị đại lão đáng sợ đứng sau màn ngược lại sẽ rút dây động rừng.

Tống Thư Hàng dời sự chú ý khỏi ID màu xám, không chú ý đến nó nữa để tránh bị đối phương cảm ứng được lại sinh nghi.

Chương 2939: Thiên Đình Hồi Sinh!

Tai của các vị đại lão hàng đầu Chư Thiên Vạn Giới đều siêu thính. Tống Thư Hàng đã tự thể nghiệm điều này rất nhiều lần.

Ví dụ nếu bây giờ hắn nói xấu cha Cẩu Đản hoặc nói xấu Trình Cẩu Đản sẽ bị cảm ứng được ngay, không lâu sau thiên tru của cha Cẩu Đản sẽ giáng xuống.

Bạch tiền bối cũng giống vậy…

Ngoài ra Hà Chỉ Ma Đế của Ma môn cũng như vậy. Mặc dù hắn đang bị trọng thương nhưng chỉ cần Tống Thư Hàng lén nói xấu sau lưng hắn, một lát sau Hà Chỉ Ma Đế lập tức cảm ứng được, sau đó gieo quẻ là có thể tính ra Tống Thư Hàng!

Các vị đại lão hàng đầu Chư Thiên Vạn Giới khủng bố thế đấy! Vậy nên nếu muốn tính kế hãm hại đại lão, trước hết phải nghĩ cách chặn thiên cơ.

Tất nhiên loại cảm ứng này của các đại lão cũng có công thức bao gồm một số điều kiện tiên quyết.

Không phải tin tức gì các đại lão cũng nhận.

Trong công thức này bao gồm mức độ uy hiếp, mức độ thân thiết, có phải là âm mưu hay không, có thể tạo thành mối uy hiếp đối với bản thân hay không, đối phương có thủ đoạn chặn tin tức hay không, v.v…, đây đều là điều kiện tiên quyết của công thức. Tin tức phải thông qua một bộ công thức tính toán phức tạp mới được các đại lão cảm ứng đến.

Các đại lão cũng rất bận rộn, không thể ngồi nhận thông báo cảm ứng “đing đong~ đing đong~” cả ngày được.

Do Tống Thư Hàng có quan hệ thân thiết với các đại lão như cha Cẩu Đản, Trình Cẩu Đản, Bạch tiền bối, tiền bối ba mắt, vậy nên khi hắn vừa nhắc đến đối phương, đối phương sẽ có cảm ứng.

Về phần Hà Chỉ Ma Đế, do Bá Tống là một “nguồn nguy hiểm” nên nếu Bá Tống nhắc đến Hà Chỉ Ma Đế, đối phương sẽ nóng nảy ngay.

Vậy nên...

Tống Thư Hàng dời tầm mắt, xem ID màu xám được khôi phục như không tồn tại, không cố ý chú ý đến đối phương.

Nếu không, bằng việc hắn có suy nghĩ tính kế hại đối phương cùng với mức độ uy hiếp độ bây giờ của hắn, hai nhân tố này kết hợp với nhau cũng đủ khiến đối phương lập tức cảm ứng được, sau đó thực hiện một loạt biện pháp đề phòng, làm phát sinh phiền toái không cần thiết.

Bây giờ mối cảm ứng giữa ID màu xám đã khôi phục như cũ và đại lão là mối cảm ứng một chiều. Giống như trường hợp bị khóa tài khoản, không cần lo đối phương sẽ lợi dụng ID này đăng nhập gây chuyện nữa.

Chỉ cần Tống Thư Hàng không cố ý kích hoạt ID này, nó chẳng khác gì không tồn tại.

“Chờ, ít nhất phải chờ đến khi Nhân Quả đao của mình ăn ké thêm đùi của mấy vị đại lão nữa.” Tống Thư Hàng nói thầm.

Sẽ có một ngày Nhân Quả đao của ta hoàn thành tập thẻ đùi, hợp thành một bộ “thẻ thần”, đến lúc đó thần cản giết thần, phật cản giết phật, ma cản giết ma, tự động cản cũng vô dụng!

Một mình Tống Thư Hàng âm thầm sục sôi ý chí, kích động một lúc mới bình tĩnh lại.

Bá Tống trong sương mù mông lung đã đổi tư thế, dịch mông sang bên phải, dựa vào tay vịn bên phải.

“To thật.” Tống Thư Hàng nói.

Bảo tọa Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ rất rộng giống như ngai vàng ở Hoa Hạ thời cổ đại, người ngồi ở tay vịn đầu bên này đưa tay không với tới nổi tay vịn đầu bên kia.

To chưa chắc đã tốt... ví dụ như bây giờ Tống Thư Hàng muốn đổi tư thế ngồi, phải dịch mông mấy lần mới được, mệt muốn chết.

“Thiên Đế Á Nè Tử chắc chắn là bị thoát vị đĩa đệm ở cột sống lưng rất nặng.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn cố ý im lặng một lúc lâu nhưng giọng nói mang theo chữ “nè” cuối câu như trong tưởng tượng lại không xuất hiện.

“Nói cô ta bị thoát vị đĩa đệm ở cột sống lưng vậy mà cô ta cũng không xuất hiện? Hay là cô ta thật sự vẫn chưa đến lúc hồi sinh?” Tống Thư Hàng dựa vào tay vịn bên phải nói thầm.

Đáng lẽ khi chức năng hồi sinh của kim đan cá voi mập bất hủ bị kích hoạt, hẳn hẳn là hồi sinh ngay tại chỗ mới đúng.

Chết ở đâu thì bò dậy ngay ở đó!

Nhưng bây giờ hắn lại hồi sinh trên bảo tọa Thiên Đế trong cung điện Thiên Đế, cách chỗ cũ rất xa!

Chuyện này quá thần kỳ khiến Tống Thư Hàng không thể không hoài nghi.

Phải chẳng trong chuyện này có bàn tay của Thiên Đế Á Nè Tử nhúng vào?

Phải chẳng Thiên Đế Á Nè Tử đã hồi sinh?

Hay là cô ta muốn mượn sự hồi sinh của bản thân để âm thầm bày mưu tính kế?

Nói thật thì... lúc sau Thiên Đế Á Nè Tử giúp Tống Thư Hàng rất nhiều. Cô ta đang cố gắng kết bạn với Tống Thư Hàng. Mà với thủ đoạn và kinh nghiệm đối nhân xử thế của cô ta, muốn chiếm được cảm tình của một người quả thực quá dễ. Cô ta từng thành lập một đội ngũ gồm những đạo hữu với đủ kiểu người, đủ mọi hệ thống tu luyện. Bọn họ đi theo cô ta, thành lập Thiên Đình viễn cổ!

Sức hấp dẫn từ nhân cách của cô ta đã được chứng minh trong lịch sử!

Sau khi tiếp xúc với Thiên Đế Á Nè Tử một thời gian, bất giác Tống Thư Hàng không còn ác cảm với cô ta nữa. Đây chính là biểu hiện cho thấy thủ đoạn mở rộng quan hệ cao siêu của Thiên Đế Á Nè Tử.

Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ giữ lại mức cảnh giác giới hạn đối với cô ta.

Nếu quan hệ giữa hai người không có biến hóa long trời lở đất, giới hạn cảnh này sẽ không hủy bỏ.

“Không xuất hiện à? Tính thời gian chắc cô cũng hồi sinh rồi đúng không?” Thấy Thiên Đế Á Nè Tử bị khiêu khích vẫn không ra, Tống Thư Hàng cũng không vòng vo nữa, nói thẳng vào vấn đề.

Giọng của hắn vang vọng trong cung điện Thiên Đế nhưng Thiên Đế Á Nè Tử vẫn không đáp lại.

Tống Thư Hàng lại mở hệ thống mạng chat Tu Chân xem trạng thái của Thiên Đế.

[Bạn xấu] Thiên Đế Á Nè Tử (Ghi chú trạng thái: Chết đến không thể chết lại).

"Đau não với đám người chết đến không thể chết lại mấy người quá, mọi người không thể thẳng thắn được à? Giống như ta vậy, giữa người và người phải tin tưởng nhau!" Tống Thư Hàng thở dài.

Hắn vừa dứt lời, trong hệ thống mạng chat Tu Chân lập tức hiện ra thông tin cá nhân của hắn.

[Server – Trình Cẩu Đản – Chủ nhóm] Tống Thư Hàng (Ghi chú trạng thái: Chết đến không thể chết lại).

Tống Thư Hàng: "..."

Nghiệp quật sưng mặt.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Không ngờ... bây giờ hắn cũng đang ở trạng thái chết đến không thể chết lại.

Nhưng nguyên thần của mình còn sống khỏe mạnh mà? Nếu nguyên thần không chết, sao ta lại ở trạng thái chết đến không thể chết lại?

Chẳng lẽ nguyên thần bị cắt thành 15+1 phần của ta cũng bị ngầm thừa nhận là đang ở trạng thái "phanh thây"?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, ở khu vực mảnh vỡ Thiên Đình trong thế giới hạch tâm bỗng truyền ra tiếng động vang dội, đó là tiếng có vật thể to lớn rơi xuống.

Kim Quái Đảo Chủ tiền bối đã chuyển mảnh vỡ Thiên Đình của hắn đến.

Lần này tiểu trợ lý hạch tâm không lợi dụng cơ hội dùng mảnh vỡ Thiên Đình cưỡng ép mở rộng diện tích của thế giới hạch tâm... Dù sao mảnh vỡ Thiên Đình của Kim Quái Đảo Chủ chỉ là đồ mượn tạm, dùng xong người ta phải mang đi.

Ầm ầm~

Sau khi mảnh vỡ Thiên Đình của Kim Quái Đảo Chủ đến, ở khu vực dành cho mảnh vỡ Thiên Đình trong thế giới hạch tâm sinh ra cộng hưởng.

Âm thanh cộng hưởng này vượt ra khỏi thế giới hạch tâm truyền đến hiện thế, lại truyền đến hơn nửa Chư Thiên Vạn Giới ở gần trái đất ở hiện thế!

Đây là âm thanh tuyên bố phần kết cấu cơ bản của Thiên Đình viễn cổ được xây dựng lại khi số lượng mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đạt đến một mức nhất định. Thu gom nhiều mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ như vậy có nghĩa là Thiên Đình bị hủy diệt ở thời đại viễn cổ lại hồi sinh!

Loại tuyên bố cộng hưởng này có tác dụng tương tự như Huyền Thánh giảng pháp.

Người tu luyện trong hơn phân nửa Chư Thiên Vạn Giới ngẩng đầu nhìn về một hướng trên không trung.

Trước ánh nhìn của bọn họ, hư ảnh một tòa cung điện hoa lệ bỗng xuất hiện trong mây.

Thiên Đình!

Thiên Đình vô địch một thời đã hồi sinh!

Chương 2940: Nhìn Trời, Ai Dẫn Thiên Kiếp Xuống Vậy?

Thiên Đình viễn cổ trước kia cũng như vậy, người tu luyện có cảnh giới từ ngũ phẩm trở lên chỉ cần trong lòng muốn, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy hư ảnh Thiên Đình hiện trong mây.

Ở thời đại viễn cổ, Thiên Đình trấn áp Chư Thiên Vạn Giới, là thế lực mạnh nhất Chư Thiên Vạn Giới không gì đánh bại được.

Trong mắt người tu luyện thời đó, điểm khác biệt duy nhất giữa Thiên Đế và Thánh Nhân Nho Gia chính là ở thời đại Thiên Đế tồn tại, Thiên Đạo còn đó, Thiên Đế không có cơ hội hạ gục đại lão khắp Chư Thiên Vạn Giới.

“Là Thiên Đình thật ư?” Có một số tiền bối mở mắt nhìn thấy hư ảnh Thiên Đình, bên tai nghe thấy âm thanh của Trường Sinh đạo Thiên Đình, bọn họ như trở lại thời đại viễn cổ.

Đồng thời có một số thành viên cũ của Thiên Đình viễn cổ trong Chư Thiên Vạn Giới cũng nhìn thấy Thiên Đình quen thuộc trong hư không, bất chợt nước mắt rơi như mưa.

Ở thời đại Thiên Đình viễn cổ, rất nhiều thành viên của Thiên Đình đã xem Thiên Đình là nhà của mình, có tình cảm sâu đậm với nó.

Cho dù là thủy tổ kim long bạch long tỷ tỷ cố gắng xa lánh Thiên Đình thì sâu trong lòng vẫn ôm tình cảm quyến luyến sâu đậm đối với Thiên Đình viễn cổ.

Thiên Đình hồi sinh là sự kiện trọng đại gây chấn động Chư Thiên Vạn Giới, đồng thời cũng khiến một nhóm đại lão kinh hãi.

Trong nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống của hệ thống mạng chat Tu Chân, Thánh Liêm Thiên Vương đã từng là thành viên của Thiên Đình viễn cổ lên tiếng: “Đúng là Thiên Đình, tuyệt đối không sai!”

Nguyên Sơ Ma Nữ thắc mắc: “Nhưng... chẳng phải Thiên Đế đã bị Bá Tống chém chết rồi sao?”

Bọn họ nhìn thấy tận mắt. Ngay lúc phân thân của Bá Tống mở cửa, Thiên Đế bị Bá Tống chém chết, thần hình toàn diệt, hồn phi phách tán!

Ngự Thú Hiền Giả: “Ai đã dựng lại Thiên Đình?”

Thiên Đế đã chết, vậy ai đã xây dựng lại Thiên Đình viễn cổ?

“Ta có một suy đoán táo bạo.” Kim Miêu Tôn Giả trầm giọng nói. Mặc dù đạo hiệu của vị này là “Tôn Giả” nhưng thực tế lại là một vị Kiếp Tiên đã xây dựng được hình thái ban đầu của Trường Sinh Đạo của bản thân.

Ngự Thú Hiền Giả: “Nói suy đoán của ngươi ra xem thử có giống của ta không.”

“Bá Tống.” Vô Tướng Vương tiếp lời: “Ta đoán là Bá Tống.”

“Ta cũng đoán như vậy.” Tiểu Sửu Hoàng lên tiếng: “Thiên Đế bị Bá Tống giết chết, rất có thể Bá Tống lấy được tin tức gì đó từ trên người Thiên Đế, thậm chí có khi là cướp đoạt đạo của Thiên Đế... Sau đó hắn thu thập mảnh vỡ Thiên Đình, xây dựng lại Thiên Đình?”

“Nếu Bá Tống xây dựng lại Thiên Đình, đời này e là chúng ta vô duyên với Thiên Đạo rồi.” Nguyên Sơ Ma Nữ thở dài nói.

Tiểu Sửu Hoàng suy nghĩ chốc lát rồi hỏi: “Nói vậy... có phải chúng ta nên làm gì đó không?”

Hiện giờ Bá Tống đã ở thế như chẻ tre, nếu hắn còn xây dựng lại Thiên Đình, mọi người trong nhóm chỉ có thể nằm ngoan ngoãn dưới đất để Bá Tống cán qua người cả đám.

Hắc Bạch Long Nữ Hòa Trình Tiên Tử: “Chư vị đạo hữu bình tĩnh đừng nóng, ta biết tin tức nội bộ, sự kiện Thiên Đình hồi sinh lần này không phải do Bá Tống chủ mưu... người chủ mưu là người khác. Đối với chúng ta đây là chuyện tốt, chúng ta cần một tồn tại ngang tầm với Bá Tống!”

Cô không muốn ở thời khắc mấu chốt lại có người đến quấy rối nghi thức!

Không ngờ việc thành lập nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống lại có tác dụng vào lúc này.

“Tin tức của Hắc Bạch Long Nữ đạo hữu có đáng tin không?”

Tiểu Sửu Hoàng hỏi.

Mặc dù Hắc Bạch Long Nữ là chủ nhóm nhưng chuyện lần này cực kỳ trọng đại, hắn phải hỏi rõ, tốt nhất là có chứng cứ chứng minh.

Đúng lúc này, đại tiền bối Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản đáng tin trong nhóm đột nhiên hiện thân: “Ta mới tính một quẻ, phát hiện một tin tức động trời. Bá Tống vừa mới chết một lần!”

“Cái gì? Bá Tống chết rồi?” Vô Tướng Vương ngờ người ra.

Trong Chư Thiên Vạn Giới vẫn có người có thể đánh nổ Bá Tống à?

“Các ngươi cũng có thể tự xem bói, tính kỹ một quẻ đi.” Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản nói: “Chắc chắn Bá Tống chưa bị thần hình toàn diệt, hắn nhất định có cách hồi sinh của riêng mình. Nhưng nếu Bá Tống đã chết một lần, còn đang ở giai đoạn hồi sinh, vậy người chủ mưu sự kiện Thiên Đình hồi sinh lần này hẳn là không phải Bá Tống.”

Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản rất được mọi người trong nhóm kính trọng, lời ngài ấy nói cực kỳ có lý.

Các thành viên trong nhóm đều là những tồn tại đỉnh cấp, bọn họ lập tức dùng thủ đoạn của riêng mình bắt đầu suy tính trạng thái của Bá Tống.

Một lát sau...

Ngự Thú Hiền Giả: “Vậy mà đã chết một lần thật ư?”

“Nói vậy nghĩa là trên đời này còn có người có thể chống lại Bá Tống? Hơn nữa không chừng còn chiếm ưu thế?” Nguyên Sơ Ma Nữ nói.

Vô Tướng Vương: “Ta cảm thấy càng có thể là lưỡng bại câu thương. Nếu không, chắc chắn tồn tại làm Bá Tống phải tiến vào giai đoạn hồi sinh đã đứng ra thừa nhận, truyền tin khắp Chư Thiên Vạn Giới rồi.”

“Hai kẻ mạnh đánh nhau, có lẽ chúng ta còn cơ hội. Im lặng theo dõi tình hình thôi.” Sau khi im lặng một lúc, Tiểu Sửu Hoàng yên lên tiếng.

...

Trong thế giới hạch tâm.

Mảnh vỡ Thiên Đình tự động sắp xếp ngay ngắn theo bố cục của Thiên Đình năm xưa.

“Kim Quái đạo hữu, tiếp theo ngươi phải thiệt thòi rồi.” Đạo Tử tay cầm Nho Điển nói.

Kim Quái Đảo Chủ lắc đầu đáp: “Đây là một vụ giao dịch đã thỏa thuận đâu vào đấy, sao lại thiệt thòi chứ.”

Dứt lời, thân hình hắn lui về phía sau, chủ động tiến vào không gian do nhóm Đạo Tử mở ra.

Kim Quái Đảo Chủ vừa tiến vào không gian này, sự tồn tại cũng như căn nguyên của hắn cứ như bị xóa khỏi Chư Thiên Vạn Giới... Lúc này đây, không còn ai trong Chư Thiên Vạn Giới nhớ đến sự tồn tại của hắn.

Trong hư không, một vị nam tử tuấn mỹ ẩn mình trong khe hở không gian âm thầm quan sát quá trình Thiên Đình hồi sinh đột nhiên sững người.

Nam tử đưa tay lên xoa cằm: “Ta nấp ở đây là để nhìn ai?”

Một lát sau...

“À đúng rồi, ta muốn đi tìm đồ nhi ngoan của ta.” Sau khi cười ha ha, nam tử tuấn mỹ độn vào hư không đi về phía đảo thần bí, thân hình biến mất tăm.

Bắc Phương Đại Đế liếc nhìn vị trí nam tử vừa biến mất.

“Hắn là Ngân Quái, thiên tài đáng sợ nhất của Thiên Đình. Hắn mang mặt nạ dịch dung nên không nhận ra ngay.” Một bóng người màu vàng bước vào hiện thế, tiến vào thế giới hạch tâm mỉm cười nói: “Hắn không dễ đối phó... nhưng cũng may chúng ta không có ác ý gì với Kim Quái, Đồng Quái lại là tiền bối của Tống Thư Hàng, vậy nên giữa chúng ta và Ngân Quái không có mâu thuẫn gì, có thể yên tâm.”

Bắc Phương Đại Đế gật đầu.

Đại sư của Kim Cương tự ở bên cạnh thắc mắc hỏi: “Nhưng tên tiểu tử Đồng Quái đang ăn tết trong thế giới hạch tâm mà đúng không? Ngân Quái chạy đến đảo thần bí làm gì?”

“Có thể là... bị lạc đường?” Bắc Phương Đại Đế đoán.

“Đừng để ý đến Ngân Quái nữa, bắt đầu nghi thức đi, thời gian ta có thể ở lại hiện thế không nhiều.” Bóng người màu vàng kéo dài ra, hóa thành một Trình Lâm Tiên Tử vàng kim.

Sau đó có một loạt pho tượng khổng lồ nhô lên trong khu vực mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, bảo vệ xung quanh trong khi Thiên Đình đang xây dựng lại.

Ngoài ra còn có các vị đại lão đang đứng trên bàn tay của các pho tượng. Bọn họ chính là những thành viên khác của liên minh Thiên Đạo Chắc Chắn Phải Rớt Đài.

“Ta chuẩn bị xong rồi.” Đạo Tử gật đầu, hắn từ từ mở Nho Điển trong tay ra, kích hoạt một năng lực thiên phú do Thánh Nhân Nho Gia lưu lại trên đó.

“Nhớ kỹ, hãy để lại Trường Sinh đạo và một phần tồn tại của ngươi, đây là bằng chứng để ngươi hồi sinh.” Trình Lâm Tiên Tử vàng kim dặn dò.

Đạo Tử gật đầu, kích hoạt Nho Điển.

Ngay sau đó có một luồng sức mạnh vô hình quấn quanh người Đạo Tử, cắn nuốt một phần tồn tại của hắn. Đạo Tử đã “may mắn” trở thành người thứ hai trong Chư Thiên Vạn Giới nếm trải nỗi thống khổ từ pháp thuật thiên phú này sau đại lão quả cầu béo.

Không ngờ một phần tồn tại và Trường Sinh đạo của bản thân đều có thể bị cắn nuốt!

Trình độ cao siêu của sư phụ khiến Đạo Tử cảm thấy kiêu ngạo... đồng thời cũng đau đớn, thật sự là đau đến mức không cách nào hình dung nổi.

Ngay lúc này, dường như hắn hiểu được tại sao Thiên Đạo quả cầu béo năm đó lại hận Nho gia như vậy... Nỗi thống khổ này quả thật là khắc cốt ghi tâm, muốn quên cũng không quên được.

Trên trán Đạo Tử toát mồ hôi như mưa, nhỏ xuống mảnh vỡ Thiên Đình ở phía dưới.

Sau khi bị Nho Điển cắn nuốt, Trường Sinh đạo và một phần tồn tại của hắn được cất giữ trong Nho Điển.

Cảnh giới và khí tức trên người Đạo Tử giảm xuống điên cuồng.

Ngay lúc cảnh giới từ Trường Sinh Giả sắp rơi xuống Kiếp Tiên, Trình Lâm vàng kim bỗng tiến lên đến gần Đạo Tử rồi hô: “Ra!”

Trong cơ thể của Đạo Tử có một linh quỷ bị hấp dẫn bước ra một bước.

Đây là linh quỷ của Đạo Tử, đã được bồi dưỡng đến giai đoạn trưởng thành, giống Đạo Tử như đúc. Linh quỷ này mới được tìm ra gần đây sau đó ký kết khế ước với Đạo Tử, tiếp đó dùng thủ đoạn của Trường Sinh Giả điên cuồng thúc nó đến giai đoạn trưởng thành.

Linh quỷ này cũng là một phần của kế hoạch.

Sau khi hiện thân, linh quỷ của Đạo Tử đứng lặng lẽ trước mặt Trình Lâm vàng kim, không hề nhúc nhích.

“Ngôi vị Thiên Đế, truyền thừa!” Trình Lâm vàng kim giơ ngón tay điểm lên người linh quỷ của Đạo Tử, chuyển Thiên Đế chi vị của bản thân lên người linh quỷ của Đạo Tử.

Đây cũng là lý do tại sao cô lại bảo Đạo Tử cắt Trường Sinh đạo của bản thân xuống.

Tiếp theo Đạo Tử phải kế thừa đạo của Thiên Đế, ngôi vị Thiên Đế.

Mà sở dĩ để Kim Quái tiến vào trong không gian tương tự như phòng tối Thiên Đạo là vì để che giấu căn nguyên của Kim Quái trong thời gian ngắn.

Như vậy thì khi Đạo Tử kế thừa ngôi vị Thiên Đế, hắn sẽ trở thành Thiên Đế duy nhất trong Chư Thiên Vạn Giới, phù hợp với tiêu chuẩn của nghi thức.

Mấy hơi thở sau...

“Xong việc rồi.” Trình Lâm vàng kim suy yếu lui về phía sau một bước.

Đồng thời có một không gian màu vàng mở ra sau lưng cô.

Trong không gian màu vàng có rất nhiều thiên binh thiên tướng đang đứng, còn có mấy pho tượng Trường Sinh Giả chưa giải thoát cùng với một Bắc Phương Đại Đế lạnh như băng.

Bắc Phương Đại Đế trong không gian màu vàng là Bắc Phương Đại Đế, lại cũng không phải là Bắc Phương Đại Đế.

Hắn là ấn ký Bắc Phương Đại Đế từng lưu lại trong Thiên Đình viễn cổ, mượn bí pháp của Trình Lâm hóa hình... Trên thực tế đây là vật thay thế trong kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5.

“Cảm ơn đạo hữu ứng kiếp thay ta.” Bắc Phương Đại Đế thi lễ với “Bắc Phương Đại Đế” trong không gian màu vàng.

Bắc Phương Đại Đế trong không gian màu vàng mỉm cười.

“Bước cuối cùng, Xích Tiêu Tử đạo hữu, xin hãy mang tiểu hữu sắp độ kiếp đến.” Trình Lâm vàng kim nói.

Đối với các thành viên của liên minh Thiên Đạo Chắc Chắn Phải Rớt Đài, kế hoạch Thiên Đạo 8.5 là cơ hội cứu chuộc bản thân!

Hắn cũng không ngoại lệ... kế hoạch Thiên Đạo 8.5 gần như là cơ hội cuối cùng để hắn hoàn thành lời hứa của bản thân, giải thoát cho người bạn mà hắn có thể giao phó mạng sống khỏi đạo Thiên Đình!

Đây là cơ hội cứu chuộc cuối cùng, đồng thời cũng là cơ hội để hắn đi... dò đường cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối!

“Chờ một lát, đến ngay đây.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu đáp. Bọn họ đã chuẩn bị trước một vị tiểu đạo hữu sắp độ kiếp, đây cũng là một phần của nghi thức.

Vị tiểu đạo hữu này là do Xích Tiêu Tử đạo trưởng tìm tới, hắn có một đoạn nhân quả với đạo trưởng.

Nghi thức lần này có nguy hiểm nhất định đối với tiểu đạo hữu nhưng cũng là một cơ duyên cực lớn. Nếu nắm chắc, tương lai của hắn không thể giới hạn.

Chỉ cần là tu sĩ có lòng tin vào bản thân hầu như đều không từ chối cơ duyên thế này.

Ngay lúc Xích Tiêu Tử đạo trưởng đứng dậy, chuẩn bị mang tiểu đạo hữu đến thì ở khu vực thế giới hạch tâm kế bên bỗng vang lên tiếng sấm nổ!

“Thiên kiếp? Nhìn trời, là ai?” Trình Lâm vàng kim trợn to hai mắt.

Ai dẫn thiên kiếp xuống?

Trùng hợp đến vậy ư?

Chương 2941: Hấp Dẫn Lắm Nhé!

Lúc này trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng có hai nơi thông với hiện thế. Trong trường hợp không cố ý che giấu, sức mạnh của thiên kiếp có thể truyền vào qua đường hầm thông với hiện thế.

“Là Bá Tống ư?” Đại sư của Kim Cương tự hỏi.

Gần đây bất kể Chư Thiên Vạn Giới xảy ra chuyện gì, mọi người đều tự động nghĩ đến Bá Tống.

Lại có người độ kiếp à? Là Bá Tống ư?

Lại có người giảng pháp à? Là Bá Tống ư?

Lại có người chết rồi à? Là Bá Tống ư?

Lại có người gây chuyện à? Là Bá Tống ư?

“Chắc không phải hắn đâu, hiện giờ Bá Tống đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi rồi.” Đạo Tử phân tích.

Nói cách khác xét về mặt lý thuyết, bây giờ Bá Tống đã vô duyên với độ kiếp... tất nhiên, nếu Bá Tống có hành động gì khác thường thì lại là một chuyện khác.

Vực Ngoại Thiên Ma Thái Cổ Tám Tay: “Đến bây giờ ta vẫn không biết làm sao mà Bá Tống vượt qua được thiên kiếp ngàn ngày cửu phẩm?”

Thiên kiếp ngàn ngày chính là loại thiên kiếp phải chịu giày vò một nghìn ngày hàng thật giá thật. Rốt cuộc Bá Tống đã dùng thủ đoạn gì đánh tàn phế thiên kiếp cửu phẩm, duy trì tần suất trung bình một tháng một phẩm?

“Có rất nhiều nhân tố, theo ta biết thì hắn có pháp tắc tốt nghiệp thiên lôi và thủ đoạn tựa như ấn ký giới chủ.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng ngẩng đầu nhìn trời nói: “Mà này, bây giờ ta có cần đi đón người nữa không?”

Cách đó không xa, thiên kiếp trong thế giới hạch tâm đã ngưng tụ thành hình.

Kiểu này xem ra vị đạo hữu thuộc nhóm Cửu Châu số 1 sắp độ kiếp này định độ kiếp ngay trong thế giới hạch tâm ư?

Vậy thì... nếu bọn họ lại kéo thêm một tiểu đạo hữu đến độ kiếp, hai thiên kiếp chồng lên nhau, lúc đó cục diện sẽ mất khống chế.

Bắc Phương Đại Đế ngẩng đầu nhìn trời than thở: “Đáng lẽ chúng ta nên nói cho Bá Tống tiểu hữu biết trước là trong nghi thức sẽ có người độ kiếp.”

“Ai mà ngờ được chuyện lại thế này chứ, bây giờ có nói gì cũng muốn rồi.” Đại sư của Kim Cương tự nói: “Ai đó liên lạc với Bá Tống đạo hữu xem thử có thể khống chế cục diện, đưa đạo hữu sắp độ kiếp an toàn rời đi được không.”

...

Trong cung điện Thiên Đế.

“Là A Thập Lục.” Tống Thư Hàng vẫn chưa hồi sinh đang quan sát hiện trường ăn tết của nhóm Cửu Châu số 1 thông qua thế giới hạch tâm.

Lần hồi sinh này của hắn quả thật khá kỳ lạ.

Vốn dĩ sẽ hồi sinh ngay tại chỗ lại bị chuyển đế bảo tọa Thiên Đế two, ngoài ra thời gian hồi sinh cũng load lâu hơn rất nhiều.

Nếu là trước kia, chút thời gian này đã đủ để Tống Thư Hàng hồi sinh, tiện thể còn đi ngâm mình tắm rửa, ăn bữa cơm.

Nhưng bây giờ hắn đang ở trạng thái chết đến không thể chết lại ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, nhàm chán dịch mông từ trái sang phải, lại dịch từ phải sang trái, chờ mãi mà thời gian hồi sinh vẫn chưa load xong. Hắn suýt bị nghẹn thành Đậu Đậu rồi.

“Chẳng lẽ bởi vì hiện giờ mình đã đến cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi nên thời gian load mới kéo dài?”

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng lại đưa mắt nhìn về vị trí của Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi A Thập Lục kết thúc nghi thức thí luyện Thiên Hà Tô Thị, đạt trạng thái sống chung cân bằng với hơn trăm tiểu Thập Lục, ý thức bản thể của cô tạm thời ngủ say, cơ thể cô do Linh Quỷ Tiên Tử khống chế thay.

Bây giờ ý thức bản thể của cô đã tỉnh lại, sau đó tiến vào trạng thái chuẩn bị độ kiếp.

Hơn nữa sau phát tự bạo đầu tiên trong năm mới của Tống Thư Hàng, năng lượng tinh khiết màu đỏ rơi xuống tẩm bổ, linh lực trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục vốn đã đạt đến mức giới hạn lập tức bùng nổ.

Cô chưa kịp dời vị trí, thiên kiếp đã bắt đầu ngưng tụ.

“A Thập Lục... cần ta phong tỏa không gian, kéo dài thời gian độ thiên kiếp không?” Tống Thư Hàng liên hệ thông qua nhóm Cửu Châu số 2 thuộc hệ thống mạng chat Tu Chân.

Lúc này hầu hết các tiền bối trong nhóm đều ở nhóm số 2. Hắn trực tiếp nhắn tin lên đây, mọi người đều thấy được, miễn cho các tiền bối lo lắng về tình hình độ kiếp của A Thập Lục, tiện thể cũng có thể thương lượng với nhau làm thế nào đối phó với thiên kiếp của A Thập Lục.

Vả lại thế giới hạch tâm đã tiến hóa nhiều lần, không còn yếu đuối hèn nhát như trước nữa. Bây giờ thế giới hạch tâm không cần nể mặt đại lão thiên kiếp.

Chỉ cần cưỡng chế phong tỏa, chặn lối đi thông giữa hiện thế và thế giới hạch tâm, đến lúc đó ngay cả đại lão thiên kiếp cũng bị chặn, quanh quẩn ở bên ngoài không vào được.

“Thư Hàng, chuyển ta đến vị trí thích hợp đi... ta chuẩn bị độ kiếp.” Tô thị A Thập Lục trả lời.

Tô thị A Thất hỏi: “Có nắm chắc không?”

Mỗi lần Tô thị A Thập Lục độ kiếp, hắn đều lo lắng, dù sao A Thập Lục đã từng gặp chuyện ngoài ý muốn lúc độ thiên kiếp tứ phẩm.

Hơn nữa lần này tốc độ thăng cấp của Tô thị A Thập Lục quá nhanh. Năm ngoái lúc tiếp xúc với Tống Thư Hàng, cô chỉ mới độ thiên kiếp tứ phẩm, vậy mà bây giờ lại sắp độ thiên kiếp ngũ tấn lục, A Thất sợ căn cơ của cô không vững.

“Ngài yên tâm, ta chắc chắn có thể độ thiên kiếp ngũ tấn lục thành công. Hơn nữa vì đối phó với lần thiên kiếp này, ta đã chuẩn bị từ lâu.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Bạch Long tỷ tỷ và cô đã bố trí sẵn trận pháp độ kiếp bỏ túi, tiếp theo chỉ cần tìm một nơi độ kiếp thích hợp, lấy trận pháp độ kiếp trong túi càn khôn ra rồi bỏ linh thạch vào là có thể trực tiếp sử dụng.

Vả lại thật ra lần thăng cấp này của cô là nước chảy thành sông, không có tai họa ngầm làm căn cơ bất ổn. Tuy ở hiện thế mới qua hơn nửa năm nhưng cô đã ở trong không gian thí luyện Thiên Hà Tô Thị rất lâu.

Sau này dưới sự giúp đỡ của bạch long tỷ tỷ, cô còn tiến vào một bí cảnh, ở trong đó rèn luyện một thời gian khá dài.

Như vậy cũng có nghĩa là cô đã dừng ở cảnh giới ngũ phẩm năm tháng không ngắn.

Bắc Hà Tán Nhân : “Hoàn thành nét vẽ mắt cho rồng trên diễn đồ kim đan chưa?”

“Có thể vẽ nét cuối cùng bất cứ lúc nào.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Mấy tên nhóc các ngươi đúng là chẳng cho mấy lão già bọn ta có cơ hội thư giãn gì cả.”

Từ khi Tống Thư Hàng gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, trung bình cứ mỗi tháng các thành viên trong nhóm lại bị đả kích một lần, tốc độ tu luyện thăng cấp tăng lên mấy cấp so với năm trước.

Bây giờ ngay cả hai đứa nhóc là Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng đuổi kịp các thành viên trong nhóm, thậm chí còn có xu thế vượt mặt mọi người. Các tiền bối thấy mà đắng lòng.

“Thất Sinh Phù, ngươi đừng lo, trời sập còn có người cao chống mà... Chờ A Thập Lục thăng cấp thành công, người chịu áp lực lớn nhất trong nhóm hẳn là Tô Thị A Thất mới đúng.” Cuồng Đao Tam Lãng nắm bắt cơ hội, vội lên tiếng: “Rõ ràng dựa theo xếp hạng ở Tô thị, con số của A Thất lớn hơn A Thập Lục gấp đôi, nhưng bây giờ A Thất Chân Quân lại sắp bị A*Minh Thiên Chân Quân*Thập Lục đuổi kịp. Ngươi ngẫm lại mà xem, A Thất phải chịu áp lực lớn đến mức nào? Ha ha ha ha~

“Tam Lãng, đừng nói nữa!” Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở.

Chẳng qua Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt lời, Cuồng Đao Tam Lãng đã bị Tạo Hóa Pháp Vương ở bên cạnh ôm chặt, không cách nào tránh thoát.

“Lần này ta muốn Thư Tiên thiếp.” Tạo Hóa Pháp Vương cười thật thà nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???”

Thư Tiên thiếp là thứ gì?

“Thành giao.” Tiếng cười sang sảng của Tô Thị A Thất vang lên, đồng thời còn có tiếng đao khí nổ tung đi kèm.

Cuồng Đao Tam Lãng... đi đời nhà ma.

Trong nhóm Cửu Châu số 2.

Tống Thư Hàng: “A Thập Lục chuẩn bị một chút, ta sẽ chuyển cô ra ngoài.”

“Này, ta có thể đề xuất ý kiến không?” Đúng lúc này, [Chết đến không thể chết lại tiên tử] Trình Cẩu Đản lên tiếng: “A Thập Lục tiểu tiên tử của Tô gia, có muốn đến khu vực mảnh vỡ Thiên Đình độ kiếp không? Hấp dẫn lắm nhé!”

Chương 2942: Kế Hoạch Thiên Đạo Đời 8.5 Khởi Động~

Trong nhóm Cửu Châu số 2 thuộc hệ thống mạng chat Tu Chân, ngoài các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng còn kéo thêm mấy vị đại lão chơi thân vào nhóm để trấn trạch. Những vị đại lão này ai cũng giàu chảy mỡ, biết đâu có khi tâm trạng tốt bọn họ lại tán tài tán của gì đó cũng đủ để mọi người kiếm lời một vố.

Trong số những vị đại lão này tất nhiên cũng bao gồm cả Trình Lâm Tiên Tử. Ở giai đoạn đầu khi hệ thống mạng chat Tu Chân vẫn chưa hoàn thiện, Trình Lâm Tiên Tử và Bạch tiền bối còn biết nhiều thủ đoạn lạ đời của hệ thống mạng chat Tu Chân hơn cả Tống Thư Hàng.

Lúc này, sau khi thấy đề nghị của Trình Lâm Tiên Tử, Tô Thị A Thập Lục hơi sững sờ.

Nhưng cô chưa kịp trả lời, Tống Thư Hàng đã vội từ chối: “Không được, quá nguy hiểm, ta không đồng ý!”

Trình Lâm Tiên Tử, Bắc Phương Đại Đế và Xích Tiêu Tử đạo trưởng đang chuẩn bị dùng mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ tiến hành một nghi thức. Mặc dù Tống Thư Hàng không biết cụ thể bọn họ muốn làm gì nhưng có thể khẳng định, loại nghi thức cần một đám đại lão đỉnh cấp tụ tập với nhau tiến hành thế này chắc chắn là một tin cực sốc.

Nói thật, lần này mà không tạo tin cực sốc chấn động khắp Chư Thiên Vạn Giới thì thật xin lỗi đội hình VIP với sự có mặt của Trình Lâm Tiên Tử, Bắc Phương Đại Đế và Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Mà thường thì tin sốc luôn đi kèm với phiền toái khó giải quyết.

Vậy nên tốt nhất là đừng để các vị đại lão ấy dính dáng gì đến việc độ kiếp của Tô Thị A Thập Lục, vẫn nên thành thật độ kiếp theo lẽ thường thì tốt hơn.

Bản thân Tống Thư Hàng đã nếm hết đau khổ của độ kiếp tập thể, thiên kiếp biến dị rồi.

Trước bát phẩm, khi đại lão thiên kiếp vẫn là đại lão thật, mỗi lần hắn độ kiếp đều là cửu tử nhất sinh. Thân là người từng trải, tất nhiên hắn hy vọng Tô Thị A Thập Lục và các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 có thể độ kiếp thuận lợi, đừng gặp quá nhiều rắc rối.

Bình thường mới là thật, an nhàn mới là phúc.

“Tống Cẩu Đản, ta có hỏi ngươi đâu, ngươi trả lời kiêu ngạo như vậy làm gì? Nghe cứ như bọn ta bị ngươi ghét bỏ ấy... Nói thật nhé, nếu lần này người độ kiếp là ngươi, chính bọn ta mới ghét bỏ người, còn lâu mới mời ngươi tham gia.” Trình Lâm Tiên Tử phản bác.

Bá Tống có duyên với thiên kiếp, lần nào thiên kiếp của hắn cũng gây chấn động, Trình Lâm Tiên Tử thật sự ghét bỏ thiên kiếp của Tống Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng: “...”

“Tiểu tiên tử Tô thị à, cô thấy thế nào?” Trình Lâm Tiên Tử hỏi.

Tô Thị A Thập Lục từ chối khéo: “Nếu Thư Hàng nói quá nguy hiểm, vậy ta không tham gia đâu, cảm ơn ý tốt của Trình Lâm Tiên Tử.”

Trình Lâm Tiên Tử cũng không giận, tiếp tục nói: “Ta có nói đề nghị của ta rất hấp dẫn. Tiểu tiên tử Tô thị, chúng ta chat riêng.”

“Ta không còn nhiều thời gian nữa.” Tô Thị A Thập Lục đáp. Kiếp vân thiên kiếp đã bắt đầu ngưng tụ trên đầu cô...

Trình Lâm Tiên Tử chat riêng: “Trường Sinh đạo của ta là... đạo dựng dục tân sinh.”

Tô Thị A Thập Lục: “!!!”

“Có thể nói Trường Sinh đạo của ta là đạo đứng đầu trong đạo sinh mệnh, là phúc âm của tu sĩ vô sinh.” Trình Lâm Tiên Tử tiếp tục dụ dỗ: “Thế nào? (o□▽□)o☆”

Tô Thị A Thập Lục: “Muốn dùng lúc nào cũng được ư?”

“Cho cô ba cơ hội, khi nào muốn cô hãy liên hệ với ta. Chỉ cần ta không có việc gấp, cô gọi lúc nào ta đến lúc đó.” Trình Lâm Tiên Tử đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “Vậy... ta đồng ý!”

“Yên tâm đi, ta bảo đảm cô sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Lát nữa trong quá trình bọn ta mượn dùng thiên kiếp của cô, thiên kiếp ngũ tấn lục của cô có thể sẽ mạnh hơn, làm tăng thêm nguy cơ. Nhưng chút nguy cơ này chẳng đáng là gì khi so với cơ duyên to lớn mà cô có thể đạt được.” Trình Lâm Tiên Tử bảo đảm.

Dứt lời, cô nhắn tin lên nhóm Cửu Châu số 2: “@[Server - Trình Cẩu Đản – Chủ nhóm] Tống Thư Hàng, tiểu tiên tử Tô thị đồng ý rồi.”

Tống Thư Hàng: “A Thập Lục?”

“Đúng vậy, ta đồng ý.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Yên tâm đi, ít nhất ta sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Nếu gặp nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta cũng có thể ngăn cách thiên kiếp ngũ tấn lục ngay lập tức mà đúng không?”

“Đi thôi~ không thể kéo dài thời gian nữa.” Trình Lâm Tiên Tử nói.

Trên đỉnh đầu.

Thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục phát ra từng đợt sấm nổ như đang thúc giục A Thập Lục.

“Đừng chống cự, ta dùng dịch chuyển không gian mang cô đi.” Trình Lâm Tiên Tử dặn dò.

Ngay sau đó thân hình Tô Thị A Thập Lục biến mất ngay tại chỗ, bị chuyển vào khu vực đặt mảnh vỡ Thiên Đình.

Tống Thư Hàng ngồi trên bảo tọa Thiên Đế dựa vào tay vịn, cuối cùng vẫn không ngăn cản.

“Nơi này là thế giới hạch tâm... nếu có gì bất trắc thì cưỡng ép đánh tan thiên kiếp, phong ấn thiên kiếp thành nguyên liệu nấu ăn.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tô Thị A Thập Lục bị kéo đi độ kiếp, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều tập trung sự chú ý vào cô.

Lúc này bữa tiệc tất niên cũng đến phần Biệt Tuyết Tiên Cơ mang món ăn lên.

Các thành viên trong nhóm ngồi vào chỗ của mình, vừa chờ món ăn mang lên vừa chú ý tình hình ở khu vực đặt mảnh vỡ Thiên Đình.

“Đây có được tính là một trong những tiết mục mừng năm mới không?” Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng.

Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài: “Ta lại hy vọng năm mới đừng có tiết mục gây sốc thế này.”

...

Khu vực đặt mảnh vỡ Thiên Đình.

Trên bàn tay của mấy pho tượng khổng lồ, Trình Lâm Tiên Tử vàng kim, Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng, đại sư Kim Cương tự, Vực Ngoại Thiên Ma Thái Cổ tám tay đứng đúng vị trí.

Đạo Tử đứng ngay chính giữa mảnh vỡ Thiên Đình. Chỗ này vốn là vị trí của Cung điện Thiên Đế nhưng bây giờ Cung điện Thiên Đế không có ở đây, nơi này là một khoảng trống.

Ầm ầm~

Trong hư không, thiên kiếp ngũ tấn lục của Tô Thị A Thập Lục cũng di chuyển theo, nổ vang trên không trung ở khu vực đặt mảnh vỡ Thiên Đình.

Nhóm đồ trang sức gồm có bia đá đạo hữu, Xích Tiêu kiếm, Cửu Tu Phượng Hoàng đao, cọng tóc ngố của Sở các chủ, áo khoác Tống cầu béo, tiểu Lăng Tiêu, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ tạm thời thoát ly tránh sang một bên, tránh cho bị cuốn vào thiên kiếp của A Thập Lục.

“Cô chỉ cần tập trung độ kiếp, chuyện còn lại cứ giao cho bọn ta.” Bắc Phương Đại Đế dặn dò Tô Thị A Thập Lục: “Do có bọn ta can thiệp nên uy lực của thiên kiếp sẽ tạm thời được cường hóa. Nhưng đừng lo, phần thiên kiếp được cường hóa sẽ bị bọn ta dẫn đi.”

Trong khi nói chuyện, “cảm giác tồn tại” trên người Bắc Phương Đại Đế trở nên nhạt dần, nửa người dưới của hắn hợp với pho tượng dưới chân.

Pho tượng kia có tác dụng như phòng tối Thiên Đạo.

Không chỉ Đại Đế mà các thành viên còn lại cũng như vậy, hơn nửa người hợp với pho tượng, làm suy yếu cảm giác tồn tại của bản thân đến cực hạn.

Đợt thiên kiếp thứ nhất mang tính thông báo của thiên kiếp ngũ tấn lục bổ xuống. Đang lẽ đợt thiên kiếp mang tính thông báo này chỉ có uy lực mới vào ngũ phẩm, nhưng do sự ảnh hưởng của nhóm người Bắc Phương Đại Đế nên uy lực tăng mạnh.

Chẳng qua sau khi tăng đến một mức nhất định, do căn nguyên tồn tại của nhóm người Bắc Phương Đại Đế đột nhiên bị chặn, chương trình vận hành của thiên kiếp phản ứng không kịp, giống như có bug, tiến vào trạng thái vòng lặp vô hạn.

Đại lão thiên kiếp bị đùa giỡn.jpg

“Đại lão thiên kiếp không còn chút tôn nghiêm gì nữa.” Bia đá đạo hữu cảm khái.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “Nó mất hết tôn nghiêm từ khi bị đưa vào thực đơn rồi.”

Ầm~

Thiên kiếp bị đùa giỡn có một phần bổ xuống người Tô Thị A Thập Lục, phần lớn bị dẫn đến khu vực đặt mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, tập trung vào trên người Đạo Tử.

Sức mạnh của thiên lôi không ngừng tập trung. Dưới tác dụng của thiên kiếp, ba nhân tố là Đạo Tử, đạo của Thiên Đế là mảnh vỡ Thiên Đình sinh ra cộng hưởng ở tần số cao.

Sự lột xác của kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 bắt đầu!

“Bá Tống~ dùng bảo tọa Thiên Đế xong chưa?” Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Mặc dù bảo tọa Thiên Đế không phải là vật phẩm bắt buộc trong kế hoạch nhưng nó có thể tăng nhanh tiết tấu của kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5.

“Tiền bối chờ chút, bên ta xong ngay đây.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc này, cuối cùng thanh loading hồi sinh của thân thể hắn cũng chạy xong.

Trạng thái chết đến không thể chết lại trong hệ thống mạng chat Tu Chân bắt đầu nhạt dần...

Chương 2943: Có Người Chứng Đạo Bất Hủ!

Cuối cùng thanh loading hồi sinh rất dài cũng chạy hết.

Thân thể bị sương mù bao phủ của Tống Thư Hàng dần ngưng tụ hồi sinh từng chút một, bắt đầu từ bộ xương. Rốt cuộc hắn không cần tiếp tục lăn lộn nhàm chán trên bảo tọa Thiên Đế nữa.

“Hồi sinh nhanh đi, đừng mê muội cái chết nữa.” Bắc Phương Đại Đế lên tiếng: “Bọn ta chờ bảo tọa của ngươi.”

Đại Đế đã dùng “mất mặt” để đổi lấy cơ hội sử dụng bảo tọa Thiên Đế, tất nhiên là hắn phải để ý rồi.

Đối với hắn, đây không phải bảo tọa Thiên Đế... mà là da mặt của hắn!

“Ta đến ngay đây, Bắc Phương tiền bối đừng gấp!” Tống Thư Hàng đáp.

Trong lúc nói chuyện, hắn lại mở hệ thống mạng chat Tu Chân xem trạng thái hiện giờ của bản thân.

Trong hệ thống mạng chat Tu Chân, ghi chú “chết đến không thể chết lại” ở mục trạng thái cá nhân của hắn từ từ mờ đi... Điều này chứng tỏ hắn đang dần thoát khỏi trạng thái chết đến không thể chết lại.

Tống Thư Hàng lại mở danh sách bạn bè xem trạng thái của Thiên Đế Á Nè Tử.

Thiên Đế Á Nè Tử vẫn không có dấu hiệu hồi sinh, trạng thái của cô ta vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

“Thiên Đình đã dựng lại, vậy mà cô ta vẫn chưa hồi sinh, rốt cuộc cô ta đang chờ điều gì?”

Chẳng lẽ... chu kỳ hồi sinh của Á Nè Tử được tính theo đơn vị nghìn năm?

Hay là cô ta giống bạch long tỷ tỷ và Bắc Phương Đại Đế lúc trước, cần phải có thời cơ nào đó, thỏa mãn điều kiện gì đó mới hồi sinh được?

Trong lúc hắn đang suy tư, cánh tay trái của hắn là bộ phận khôi phục đầu tiên. Bộ phận cánh tay hình chiếu nguyên thần của Bạch tiền bối lại chiếu vào tay trái của Tống Thư Hàng.

"Tay trái may mắn." Tống Thư Hàng mừng rỡ nói.

Dưới sự tác động từ thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối, cho dù là hồi sinh thì cánh tay cũng là bộ phận hồi sinh trước tiên.

Sau khi cánh tay khôi phục, Tống Thư Hàng sương mù đang hồi sinh trên bảo tọa Thiên Đế đứng dậy, hắn giơ tay trái may mắn ra điểm nhẹ vào bảo tọa Thiên Đế.

Niệm lực thúc dục, bảo tọa Thiên Đế two đã bị nâng bổng lên.

"Đi thôi, đến bên cạnh Đạo Tử tiền bối." Tống Thư Hàng động ý niệm, sử dụng quyền hạn thế giới hạch tâm dịch chuyển bảo tọa Thiên Đế.

...

Khu vực đặt mảnh vỡ Thiên Đình trong thế giới hạch tâm.

Đạo Tử đang tiếp nhận uy lực của thiên lôi, dùng nó để điều chỉnh tìm kiếm trạng thái đồng bộ giữa ba nhân tố là bản thân, đạo của Thiên Đế và mảnh vỡ Thiên Đình.

Chỉ cần chờ quá trình đồng bộ hoàn thành, lại nghịch chuyển kế hoạch bổ sung bản thân của Thiên Đạo Cầu, đến lúc đó Đạo Tử và đạo của Thiên Đế có thể bổ sung hoàn thiện trở thành Thiên Đạo đời 8.5.

Đúng lúc này, một bảo tọa Thiên Đế uy nghiêm lộng lẫy xuyên không gian xuất hiện sau lưng Đạo Tử.

Bảo tọa này mang theo khí tức của Thiên Đế Á Nè Tử.

"Tiểu tiên tử Tô thị, bên ta sắp tăng nhanh tiết tấu cử hành nghi thức, cô hãy chuẩn bị tinh thần chịu công kích." Đạo Tử lên tiếng nhắc nhở.

"Ta biết rồi." Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh đáp.

Lúc này cô đang đứng trên trận đồ độ kiếp trông như một bức tranh cuộn tròn, trên trận đồ ẩn chứa đao ý của cô, là đao ý kết hợp họa đao với đao đạo đặc biệt của cô.

Sau khi được bạch long tỷ tỷ dạy dỗ và Bình Tế Tiên Tử Tô thị huấn luyện, chỉ một thiên kiếp ngũ tấn lục không thể làm khó được Tô Thị A Thập Lục.

Hôm nay Tô Thị A Thập Lục đã vẽ nét cuối cùng trên diễn đồ kim đan của bản thân.

Diễn đồ kim đan của cô do hình vẽ một trăm lẻ tám vị Tô Thị A Thập Lục tạo thành, phù hợp với con số của thiên cương địa sát.

Một trăm lẻ tám vị Tô Thị A Thập Lục xếp hàng theo vị trí cố định, tạo thành một đội ngũ hình “rồng” giống như múa rồng trong hoạt động mừng năm mới.

Mà nét cuối cùng cô vẽ lên diễn đồ kim đan lúc ngũ tấn lục chính là mắt của “rồng”, đúng nghĩa với cái tên nét vẽ mắt cho rồng.

Có điều cặp mắt rồng mà cô vẽ khá đặc biệt. Rõ ràng là mắt rồng nhưng nếu nhìn kỹ lại thấy được “tình mẹ vĩ đại” ở trong đó.

“Tiền bối cứ tăng nhanh tiết tấu đi, đừng lo cho ta.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung thêm một câu.

Nói thật... nếu không phải vì quan tâm đến hiệu quả nghi thức của Đạo Tử tiền bối Nho gia ở phía dưới, có lẽ Tô Thị A Thập Lục đã ra tay phong ấn thiên lôi, bắt chúng trở thành nguyên liệu nấu ăn cho “thịnh yến thiên kiếp” của Tống Thư Hàng rồi.

Đạo Tử ở phía dưới mỉm cười gật đầu.

Hắn nhìn ra được Tô Thị A Thập Lục độ kiếp rất nhẹ nhàng dù đó là thiên kiếp đã được cường hóa.

Đạo Tử đoán chiến lực thật sự của vị tiểu tiên tử Tô thị này đã vượt qua ngũ phẩm, đạt đến lục phẩm. Hơn nữa trong cơ thể cô còn có huyết mạch chân long, vào thời khắc quan trọng có thể bộc phát ra chiến lực gấp bội.

Đợt thiên kiếp này quả thật không làm gì được cô.

Lại là một thiên tài, tư chất không hề thấp hơn mười ba Kiếp Tiên của Nho gia bọn họ.

“Vậy thì chờ ta tăng nhanh tiết tấu tiến hành nghi thức, cô có thể thừa thế tiến lên, tranh thủ mở rộng linh hồ kim đan đến cực hạn sau khi tiến vào lục phẩm.” Đạo Tử đáp lại.

Đây chỉ là một trong những phúc lợi mà thôi, phúc lợi thật sự còn ở phía sau. Nếu hắn chứng đạo Thiên Đạo đời 8.5 thành công, lúc đó Tô Thị A Thập Lục có thể nhận được công đức vô lượng.

Muốn biết sức mạnh công đức có tầm quan trọng thế nào đối với tu sĩ cứ nhìn Bá Tống thì biết!

Dặn dò xong, Đạo Tử hít sâu một hơi, sau đó... hắn chậm rãi ngồi xuống bảo tọa Thiên Đế!

Phong cách của Đạo Tử là phong cách thư sinh Nho gia, xét về mặt hình ảnh hắn và bảo tọa Thiên Đế không hề hợp nhau, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến sự tiến triển của kế hoạch, cũng không trở ngại Thiên Đế chi đạo trong cơ thể hắn cộng hưởng với bảo tọa Thiên Đế.

Sau khi Đạo Tử lấy được bảo tọa Thiên Đế, kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 tăng tốc điên cuồng giống như xe đưa được bơm khí nitơ vào lốp.

Chừng ba mươi hơi thở sau.

"Khởi động rồi!" Trình Lâm Tiên Tử vàng kim hớn hở hô lên.

Đạo Tử mượn sức mạnh của thiên kiếp, toàn lực kích hoạt Thiên Đế chi đạo và Thiên Đình vừa dựng lại, cuối cùng kích hoạt thủ đoạn bổ sung hoàn thiện bản thân do Thiên Đạo cầu béo lưu lại.

Sức mạnh còn sót lại của Thiên Đạo bắt đầu tự động vận chuyển. Trước khi Thiên Đạo mới nhậm chức, thủ đoạn do Thiên Đạo cầu béo lưu lại vẫn còn hữu hiệu.

Đây cũng là phần quan trọng trong kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5.

"Tiếp theo là dốc toàn lực cung cấp sức mạnh cho trận pháp!" Trình Lâm vàng kim nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng là người đầu tiên rót năng lượng toàn thân vào pho tượng.

Vực Ngoại Thiên Ma Thái Cổ tám tay, đại sư Kim Cương tự và Bắc Phương Đại Đế cũng làm theo Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Cùng lúc đó có một cánh cổng hư không mở ra sau lưng Trình Lâm vàng kim.

Có mấy vị Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ xuất hiện. Đây là những người bạn Trường Sinh Giả thân thiết ở Thiên Đình được Tống đầu gỗ đoạt lại từ đạo của Thiên Đế Á Nè Tử lúc Thiên Đế Á Nè Tử mới vừa hồi sinh.

Trước mắt mấy vị Trường Sinh Giả được giải thoát này còn thiếu quy trình “chết một lần + chuyển kiếp hồi sinh”, tạm thời đang ở trong không gian màu vàng này.

Trong đó bao gồm bản thể của Phượng Nghi Cầm Chủ từng chết một lần, giống như bản thể đang ở trạng thái hồi sinh của Tống Thư Hàng.

Sức mạnh của Trường Sinh Giả thuộc về Thiên Đình viễn cổ được hội tụ, bổ sung hoàn thiện những điểm khuyết thiếu của Đạo Tử và Thiên Đình.

Trong hư không, rốt cuộc thủ đoạn bổ sung hoàn thiện bản thân của Thiên Đạo cầu béo đã được kích hoạt hoàn toàn.

“Chính là lúc này!” Trình Lâm vàng kim hất tay áo.

Từng thế thân do cô lợi dụng Trường Sinh đạo của bản thân + dấu ấn chết một lần của Trường Sinh Giả Thiên Đình tạo thành được cô gọi ra.

Những thế thân này sẽ ứng kiếp thay các Trường Sinh Giả Thiên Đình.

Mà khi cô ném những thế thân này ra, Chư Thiên Vạn Giới lập tức chấn động.

Tất cả người tu luyện đều cảm ứng được.

Có người chứng đạo bất hủ?

Là ai?

Là Bá Tống ư?

Chương 2944: Ta Khá Non, Hắn Già Hơn Ta!

Bất kể là chuyện gì, trước hết cứ nghĩ có phải Bá Tống hay không là chính xác.

Đừng hỏi, ắt hẳn là Bá Tống!

Huống chi hiện nay trong mắt người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, đời này Bá Tống quả thật có xu thế trấn áp một đời.

Phân thân của Bá Tống liên tục khiêu chiến cao thủ khắp nơi ở hiện thế, hệ mặt trời, sao Hỏa, giành thắng lợi liên tiếp mà không hề thất bại!

Bản thể của Bá Tống lại chém chết Thiên Đế vô địch đời trước!

Thậm chí Bá Tống còn trở thành một vị giới chủ của Chư Thiên Vạn Giới, chưởng quản một giới.

Không chỉ vậy...

Nghe nói Bá Tống còn dùng thân người phàm chưởng quản thế giới Cửu U, trở thành chúa tể Cửu U!

Nghe nói ngay cả Thiên Đạo đời trước cũng bị đánh nổ vì Bá Tống.

Trong nửa năm nay, những truyền thuyết về Bá Tống điên cuồng oanh tạc thần kinh của Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới như mưa bom bão đạn.

Tuy Huyền Thánh bát phẩm có buff thiên hạ ai cũng biết nhưng đây chỉ là hiệu ứng bị cưỡng chế buff vào thông qua Huyền Thánh giảng pháp và pháp tắc.

Mà hiệu ứng thiên hạ ai cũng biết của Bá Tống lại là dùng hai nắm đấm tạo ra. Hơn nữa nếu so Huyền Thánh giảng pháp thì chẳng ai bằng hắn, một mình hắn đã lên Huyền Thánh thuyết pháp bao nhiêu lần rồi? Rõ ràng là không cách nào so được!

Trong hệ thống mạng chat Tu Chân có vô số người tu luyện kết thành từng nhóm, bàn luận sôi nổi.

“Người chứng đạo là Bá Tống thật ư?”

“Nhưng… Bá Tống đã trấn áp tất cả Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới rồi ư? Điều kiện tiên quyết khi chứng đạo bất hủ không phải là trấn áp một đời, đánh khắp thiên hạ bất khả chiến bại sao?”

“Nhưng trong Chư Thiên Vạn Giới còn có người khiêu chiến Bá Tống ư? Hình như là không có đúng không?”

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới bàn luận xôn xao.

Tất cả mọi người đều ngước cổ chuẩn bị nhìn xem người chứng đạo Thiên Đạo là ai.

Năm nay, mỗi tháng Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhìn trời ít nhất một lần, có khi còn phải nhìn những mấy lần, nhờ vậy mà những tu sĩ cấp thấp mắc bệnh cột sống đã thuyên giảm rất nhiều.

Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đưa ra rất nhiều suy đoán, nhưng nhóm người mạnh nhất trong số các đại lão đỉnh cấp, Trường Sinh Giả chân chính lại biết chứng đạo Thiên Đạo không khó như mọi người tưởng… song cũng không hề đơn giản. Chuyện này vừa khó lại vừa đơn giản, nói chung là rất mâu thuẫn.

Một mình trấn áp Chư Thiên Vạn Giới đúng là một điều kiện khi chứng đạo Thiên Đạo. Dù sao nếu quả thật đánh thắng khắp Chư Thiên Vạn Giới, vậy thì chức vị Thiên Đạo sẽ vững như thái sơn.

Nhưng trên thực tế, trong các đời Thiên Đạo không phải ai cũng có được thành tích vĩ đại là trấn áp Chư Thiên Vạn Giới. Có mấy đời Thiên Đạo thể hiện ra thực lực đều không bằng Thánh Nhân của Nho gia.

Tuy nói là đa số Thiên Đạo đều có cảnh giới thực lực cùng cấp bậc với Thánh Nhân Nho Gia trước khi chứng đạo, nhưng hình như tiêu chuẩn chứng đạo ở mỗi thời đại lại khác nhau.

Vậy nên chưa chắc phải đánh thắng khắp thiên hạ mới được, mà là phải thỏa mãn điều kiện nào đó, sau khi được thừa nhận có tư cách mới có thể chứng đạo bất hủ!

Xét về mặt lý thuyết, mỗi một vị Trường Sinh Giả tạo ra được đạo của chính mình đều có tư cách chứng đạo Thiên Đạo.

"Có lẽ Bá Tống đã thỏa mãn điều kiện ẩn rồi?" Các đại lão đỉnh cấp thầm suy đoán.

...

Trong thế giới hạch tâm.

Mấy vị đại lão Trường Sinh Giả Thiên Đình viễn cổ và Bắc Phương Đại Đế sau lưng Trình Lâm vàng kim nắm bắt thời cơ tức tốc lùi ra khỏi khu vực của Thiên Đình viễn cổ.

Cùng lúc đó Trình Lâm vàng kim phất tay, nhẹ nhàng dẫn Tô Thị A Thập Lục đến đến gần mảnh vỡ Thiên Đình.

Thiên kiếp của A Thập Lục còn đang bổ, cô không thể rời đi xa... Tiếp theo mới là lúc cô nhận được cơ duyên.

"Đạo Tử đạo hữu, chấp niệm của bọn ta, cơ hội cứu chuộc cuối cùng của bọn ta đều giao hết cho ngươi đây!" Trình Lâm vàng kim nói với giọng yếu ớt.

Một lần phân ra nhiều thế thân như vậy gần như đã ép khô năng lượng của cô.

"Đây cũng là cơ hội cứu chuộc của ta." Đạo Tử đáp.

Đây là cơ hội cuối cùng cũng là duy nhất để hắn cứu các sư đệ ra. Nếu đã bắt được, hắn tuyệt không buông tay.

Soạt~

Trong trời đất, pháp tắc Thiên Đạo vận hành do Thiên Đạo đời trước lưu lại tựa như một chương trình hoạt động một cách máy móc, chỉ cần thỏa mãn điều kiện kích hoạt thì sẽ bị kích hoạt.

Một cột sáng ẩn chứa khí tức bất hủ từ trên trời giáng xuống, bao phủ Đạo Tử.

Thân thể của Đạo Tử được khí tức bất hủ bao bọc, bắt đầu hóa đạo.

Thông tin về bất hủ bất diệt tràn vào thân thể hắn, cải tạo thân xác và hồn phách của hắn.

Màn này được phát sóng khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Lúc thăng cấp Thiên Đạo, theo quy trình bình thường đại lão chứng đạo có thể tự do lựa chọn có muốn công bố thân phận của mình hay không, muốn công bố cảnh bản thân chứng đạo cho khắp Chư Thiên Vạn Giới biết hay không. Nhưng lần này Đạo Tử đi cửa sau, hơn nữa cũng không phải chứng đạo hoàn chỉnh, chỉ là một Thiên Đạo đời 8.5 quá độ. Hắn không cách nào khống chế được quy trình này. Vì vậy thân hình của hắn dần chiếu ra trong Chư Thiên Vạn Giới.

Ngay sau đó, Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới thấy được một vị nam tử ăn mặc theo kiểu thư sinh Nho gia đang ngồi trên một bảo tọa màu vàng ở trên cao. Sau lưng hắn là hư ảnh một tòa Thiên Đình viễn cổ.

“Không phải Bá Tống ư?”

“Người này là ai? Bộ dạng thư sinh, là thành viên của Nho gia à?”

“Là Đạo Tử, một trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia! Chẳng phải hắn điên rồi sao?”

“Đạo Tử chứng Trường Sinh đạo khi nào vậy?”

Lúc này đây, các kênh thông tin trong Chư Thiên Vạn Giới đều bị oanh tạc.

“Hắn có thể đánh thắng Bá Tống sao?”

“Mười ba Kiếp Tiên của Nho gia rất mạnh, Đạo Tử lại là đại đồ đệ của Thánh Nhân Nho Gia... Nhưng suy cho cùng hắn vẫn không phải Thánh Nhân Nho Gia. Tại sao người chứng đạo lại là hắn?”

Quá bất ngờ!

Chẳng ai ngờ rằng người chứng đạo lại không phải Bá Tống mà là Đạo Tử, một vị gần đây có độ nổi tiếng thua xa Bá Tống.

...

Trong cung điện Thiên Đế kế bên.

Tống Thư Hàng ở trạng thái bán hồi sinh cực kỳ kinh ngạc.

Hắn biết các đại lão hàng đầu trong Chư Thiên Vạn Giới như Trình Lâm Tiên Tử, Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Đạo Tử tập trung lại với nhau nhất định sẽ tạo tin cực sốc gây chấn động khắp Chư Thiên Vạn Giới. Nhưng hắn không ngờ tin này lại khủng, lại sốc như vậy, thế mà lại là chứng đạo Thiên Đạo!

“Cũng đến lạy mấy vị đại lão này luôn.” Tống Thư Hàng thở dài.

Đại gia suy cho cùng vẫn là đại gia!

Mặc dù Tống Thư Hàng hắn làm đủ thứ chuyện lạ đời nhưng cũng chỉ kiếm được cái chức phân thân chúa tể Cửu U. Vậy mà mấy vị đại gia này lại nhắm thẳng vào chức Thiên Đạo bất hủ.

Hành động này... quá điên cuồng!

Tống Thư Hàng tức tốc liên hệ với Bắc Phương Đại Đế: "Tiền bối trâu..."

Ngay lúc hắn đang định nịnh nọt mấy vị đại lão bên Đại Đế, hư ảnh Đạo Tử ngồi trên bảo tọa Thiên Đế chiếu trong Chư Thiên Vạn Giới đột nhiên xảy ra biến hóa.

Có một bóng người bỗng xuất hiện bên cạnh hư ảnh Đạo Tử uy nghiêm.

Bóng dáng kia bay lơ lửng ở phía sau bảo tọa Thiên Đế, treo sau lưng Đạo Tử giống như một u linh.

"Thiên Đế Á Nè Tử?" Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến khả năng này đầu tiên.

Nhưng hắn vừa nghĩ như vậy, bóng người như u linh kia bắt đầu ngưng tụ.

Bóng người như u linh ngưng tụ biến thành bộ dạng một nam tử trẻ tuổi.

Nam tử lộ ra vẻ mặt dịu dàng hiền lành, nếu chỉ nhìn nửa khuôn mặt phía dưới thì cảm thấy người này rất anh tuấn.

"Đây không phải là mình sao?" Tống Thư Hàng đần mặt ngơ ngác.

Tại sao hắn lại treo sau lưng Đạo Tử tiền bối giống như u linh thế kia?

Các tu sĩ trong Chư Thiên Vạn Giới lập tức chuyển đề tài thảo luận, các kênh tin tức lại bị oanh tạc.

"Bá Tống, là Bá Tống!"

"Thì ra Bá Tống ở đó. Ta nói mà, sao người chứng đạo lại không phải là Bá Tống được chứ?"

"Dù người chứng đạo không phải Bá Tống thì nhất định cũng có liên quan đến Bá Tống!"

“Đây mới là cách mở màn chính xác.”

Đừng hỏi, ắt hẳn là Bá Tống!

“Không đúng, đó không phải ta.” Sau khi quan sát kỹ u linh treo sau lưng Đạo Tử, Tống Thư Hàng phát hiện Tống Thư Hàng u linh này già hơn hắn một chút!

Chương 2945: Lão Bá Tống Kề Tai Nói Nhỏ

Ý của chữ “già” mà Tống Thư Hàng vừa nói không phải chỉ sự khác biệt về ngoại hình mà là về khí chất, khí tràng.

Ví dụ như nếu xét về ngoại hình, hắn bây giờ trông không hề già hơn hắn năm ngoái. Nhưng một năm nay hắn đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, thoạt nhìn khí tràng và khí chất có vẻ tang thương, trưởng thành hơn năm ngoái.

Dù ngoại hình giống nhau nhưng khí chất lại “già” hơn rất nhiều.

Tống Thư Hàng u linh sau lưng Đạo Tử tiền bối cũng như vậy, mặc dù ngoại hình giống Tống Thư Hàng nhưng khí chất lại “già” hơn một chút.

Dù Tống Thư Hàng u linh cứ bay lơ lửng sau lưng Đạo Tử tiền bối như áo choàng song thoạt nhìn khí chất của hắn vẫn rất trưởng thành.

Là người đàn ông trưởng thành thật sự, dù làm gì thì trông vẫn rất trưởng thành!

“Thư Hàng, ngươi làm gì thế?” Bắc Phương Đại Đế vội liên hệ với Tống Thư Hàng đang hồi sinh hỏi.

Đối với hắn, kế hoạch Thiên Đạo 8.5 lần này cực kỳ quan trọng. Hắn cũng có bạn bè thân thiết phải cứu chuộc giống như Tống đầu gỗ, vậy nên hắn hy vọng kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 sẽ thuận lợi thành công.

Hơn nữa bảo tọa Thiên Đế mà Đạo Tử đang ngôi là do hắn dùng “mất mặt” mới đổi lấy được cơ hội sử dụng từ Tống Thư Hàng. Bây giờ, rõ ràng dị biến sau lưng Đạo Tử có liên quan đến bảo tọa Thiên Đế.

Nếu không phải biết tính cách của Tống Thư Hàng, Bắc Phương Đại Đế đã suýt khiếu nại Bá Tống với hội bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng.

Tống Thư Hàng giải thích: “Không phải ta đâu Bắc Phương tiền bối. Ta cũng không biết sao Tống u linh này lại xuất hiện ở đó... Nhưng ngài nhìn kỹ mà xem, thật ra hắn không phải ta, hắn già hơn ta một chút.”

Bắc Phương Đại Đế im lặng một lúc rồi nói: “Dù hắn trông có vẻ già hơn ngươi một chút... nhưng ngươi dám nói là hắn không có quan hệ gì với ngươi không?”

Tống Thư Hàng: “...”

Bắc Phương Đại Đế nói trúng tim đen rồi.

Thật ra dù Tống u linh này thoạt nhìn già hơn Tống Thư Hàng một chút nhưng mặt của hắn, ngoại hình của hắn rành rành ở đó.

Nếu nói Tống u linh này không có chút quan hệ gì với Tống Thư Hàng... chính Tống Thư Hàng cũng không tin.

Nếu không có bất kỳ quan hệ gì với ngươi, tại sao người ta lại có ngoại hình giống hệt ngươi?

Tống Thư Hàng kiểm tra trạng thái của bản thân.

Lúc này hắn vẫn ở trạng thái đang hồi sinh.

Phân thân bọc thép của hắn cũng không chạy.

Hóa thân trảm tam thi của hắn cũng còn đó.

Tống U U của hắn vẫn ở trong thế giới Cửu U.

Bá Thi chi thân của hắn, hình chiếu nguyên thần two hợp thể với cầu di vật Thiên Đạo cũng còn ở thế giới Tà Liên.

“Chẳng lẽ là phân thân bí pháp của ta? Thể phân thân cùng biến mất với Thông Nương?” Một ý niệm đột nhiên hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng.

Thông Nương, Tống Thư Hàng phân thân, Xích Tiêu kiếm tâm ma, Cửu Tu Phượng Hoàng đao đều biến mất ở vòng xoáy hố đen trong sự kiện “thông đạo phòng tối Thiên Đạo bị Hư Nhật đánh nổ” lúc trước.

Nhưng sau đó... Cửu Tu Phượng Hoàng đao lại lấy trạng thái “hoàn thành bát chuyển” xuất hiện bên cạnh hắn. Còn thông Nương, Xích Tiêu kiếm tâm ma, Tống Thư Hàng phân thân lại không hề xuất hiện.

“Nhưng cũng không đúng... phân thân của mình không ở trạng thái u linh.” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Bắc Phương Đại Đế lại hỏi: “Ngươi có manh mối gì không? Tống u linh của ngươi có quấy rầy Đạo Tử chứng đạo không?”

“Xin lỗi Bắc Phương tiền bối, ta cũng ngu người không biết gì về Tống u linh. Hơn nữa ta mới kiểm tra tất cả phân thân, hóa thân của ta, trước mắt trên cơ bản chúng đều ở trạng thái bình thường. Phân thân duy nhất có vấn đề cũng không phải thể u linh. Về Tống u linh phía sau bảo tọa Thiên Đế, ta thật sự không biết gì...”

“Khoan đã, bảo tọa Thiên Đế! Đúng rồi, có khi nào Tống u linh có liên quan đến Thiên Đế Á Nè Tử không? Bảo tọa Thiên Đế là đồ của cô ta, phải chăng nghi thức chứng đạo Thiên Đạo của các tiền bối đã kích hoạt thời cơ hồi sinh của cô ta? Mà ta... có lẽ đã vô tình chiếm cứ vị trí hồi sinh khóa chặt của cô ta nên Tống u linh mới bị gọi ra?” Tống Thư Hàng mới nói đến một nửa, trong đầu chợt hiện ra một suy đoán.

Bắc Phương Đại Đế: “...”

“Đợi đã, còn một khả năng là có liên quan đến mười ba Kiếp Tiên Nho gia. Cựu linh quỷ đầu tiên của ta bị Thư sinh lưu ly trong mười ba Kiếp Tiên mượn đi, mà Thư sinh lưu ly lại có quan hệ mật thiết với Đạo Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc mình đột nhiên thông suốt, đủ loại khả năng cứ hiện ra liên tục.

Bắc Phương Đại Đế: “...”

“À đúng rồi, hay là có liên quan đến Thiên Đạo Cầu? Năm đó lúc Thiên Đạo Cầu sụp đổ, ta có một quả thận hoại tử bị Thiên Đạo Cầu nhặt đi.” Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một chuyện.

Bắc Phương Đại Đế: “...”

“Hoặc cũng có thể là do các ngài mượn thế giới hạch tâm của ta? Trước đó ta có nói thế giới hạch tâm sẽ hấp thu đạo Thiên Đình. Hiện giờ mảnh vỡ Thiên Đình của Nho gia, mảnh vỡ Thiên Đình của ta, nền tảng của đạo Thiên Đình trong thế giới hạch tâm đều bị hấp thu... Có lẽ chính vì vậy nên mới gây ra dị biến gì đó?” Tống Thư Hàng cau mày.

Bắc Phương Đại Đế ở bên kia bình tĩnh suy nghĩ sau đó quyết định: “Tuyệt giao đi Bá Tống!”

Ngươi chính là một cây trung tâm sự kiện di động, ngươi chỉ đứng im tại chỗ cũng đã là tâm điểm của rất nhiều sự kiện.

Vì để tránh cho một ngày nào đó bản thân đột nhiên bị cuốn vào một sự kiện trọng đại, Bắc Phương Đại Đế cảm thấy chính mình vẫn nên tuyệt giao với Tống Thư Hàng thì hơn.

Tống Thư Hàng: “...”

Cùng lúc đó...

Trên hình chiếu hư ảnh Thiên Đạo trong hư không, Đạo Tử tiền bối vẫn ngồi vững trên bảo tọa Thiên Đế.

Hắn quay đầu nhìn Bá Tống bay lơ lửng ở sau lưng.

Với ánh mắt của một người sắp trở thành Thiên Đạo đời 8.5, Đạo Tử vừa nhìn thấy Tống u linh dường như đã biết rất nhiều điều.

“Mọi người yên tâm, Tống Thư Hàng u linh sau lưng ta không ảnh hưởng gì đến kế hoạch chứng đạo của chúng ta.” Tiếng của Đạo Tử vang lên bên tai nhóm người Bắc Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng.

Có Đạo Tử bảo đảm, Bắc Phương Đại Đế, Vực Ngoại Thiên Ma Thái Cổ tám tay và đại sư Kim Cương tự đều thở phào nhẹ nhõm.

Trên hình chiếu, Tống u linh chuyển từ trạng thái bay lơ lửng sang đứng sau lưng Đạo Tử.

Tiếp đó hắn kề vào tai Đạo Tử, hình như đang thì thầm gì đó.

Đạo Tử nghe Tống u linh nói xong, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Hắn quét mắt nhìn quanh, ánh mắt như mũi kiếm sắc bén quét qua một góc trong hư không.

“Đời nào ta lại để các ngươi phá hỏng kế hoạch của ta, đây là cơ hội cuối cùng của ta... là phó thác cuối cùng mà sư phụ giao cho ta! Ai muốn phá hỏng kế hoạch của ta thì phải chết!” Đạo Tử lạnh lùng nói.

Giọng của hắn ngày càng lạnh như băng giống như giọng nói máy móc vô cảm.

Chấp niệm của Đạo Tử là các sư đệ của hắn.

Không ai có thể ngăn cản cơ hội cuối cùng của hắn!

Sau cái quét mắt sắc lẻm như kiếm, Đạo Tử lật tay lại triệu hồi Nho Điển của Thánh Nhân Nho Gia.

Ngay sau đó Đạo Tử giơ Nho Điển vừa dày vừa nặng lên, thẳng tay đập về một góc mà ánh mắt mới vừa quét qua trong hư không.

Lúc này trong Chư Thiên Vạn Giới vẫn đang chiếu cảnh Đạo Tử chứng đạo.

Một kích này của Đạo Tử chính là một kích của tồn tại sắp chứng đạo bất hủ, công kích cấp á Thiên Đạo!

Một kích vừa tung ra, hư không vỡ nát, linh lực chôn vùi... hơn trăm loại dị tượng thiên địa hủy diệt bao phủ góc hư không kia.

Chương 2946: Hoạt động mừng năm mới Do Thiên Đạo Và Hệ thống mạng chat Tu Chân hợp tác tổ chức!

Cảnh Đạo Tử phát động công kích cũng được chiếu trong Chư Thiên Vạn Giới!

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy cảnh này, trong lòng cực kỳ chấn động.

Trong hư không, hư ảnh Đạo Tử đang công kích vào một vị trí, thế nhưng những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới lại thấy Đạo Tử giống như đang công kích về phía bọn họ.

Khi thấy Nho Điển đập tới, bất chợt mọi người như nhìn thấy một nam tử Nho gia cao to đang vung nắm đấm thép tri thức đấm vào mặt bọn họ.

Nhìn thấy cảnh này, những người tu luyện tu vi thấp đều xụi lơ trên đất.

May mà đây chỉ là hình ảnh truyền qua màn hình ảo, nếu không chắc chắn bọn họ không chỉ xụi lơ như thế.

Nhưng những người tu luyện có tu vi đủ cao, ý chí lại kiên định, có thể gồng mình chịu đừng áp lực tiếp tục nhìn màn hình phát sóng. Nếu có thể chịu nổi, đây chính là một lần rèn luyện trọng đại đối với bọn họ, có thể khiến độ kiên định của đạo tâm tăng vọt!

Đồng thời có hàng loạt thắc mắc hiện ra trong đầu mọi người.

“Đại lão Bá Tống thì thầm điều gì với đại lão Đạo Tử mà lại khiến đại lão Đạo Tử giận dữ như vậy?”

“Đại lão Đạo Tử muốn công kích ai? Lúc này còn có người muốn khiêu chiến Đạo Tử à?”

…

Ầm!

Công kích của Đạo Tử hủy diệt góc hư không kia.

Mọi người đều cho rằng không một sinh vật nào có thể sống sót sau công kích vừa rồi của Đạo Tử, một kích này quá đáng sợ!

Dù là cơ bắp mà đại lão Bá Tống phô bày ra trước kia cũng không mạnh mẽ bằng đại lão Đạo Tử lúc này.

Nhưng ngay sau đó trong góc hư không bị hủy diệt lại có hai bóng người lần lượt nhảy ra.

Tống Thư Hàng ở bên dưới híp mắt nhìn.

Lúc này ánh mắt tựa như lưỡi dao được mài sáng bóng như tuyết của Thư Hàng đang nhìn chằm chằm vào hai người mới xuất hiện.

Hắn biết tên của hai người này, Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả.

Trong hai người này, Hằng Tinh Mạt Nhật Giả là do rất nhiều cá thể độc lập tạo thành. Còn Hư Nhật Thủ Hộ Giả hình như là do một Trường Sinh Giả cao siêu tách ra thành vô số "hư nhật", nhưng mỗi một hư nhật lại độc lập với nhau, dù hư nhật độc lập bị chém chết cũng không ảnh hưởng đến bản thể. Trạng thái này cực kỳ đặc biệt!

Trong hư không, Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả đều vô cùng chật vật. Trong tay mỗi người vốn cầm một thứ giống như quyển "sách" nhưng sau một kích bất ngờ của Đạo Tử, quyển "sách" trong tay bọn họ đã bị hủy.

Quyển sách trên tay Hư Nhật Thủ Hộ Giả chỉ còn lại thanh kẹp gáy sách.

Quyển sách trên tay Hằng Tinh Mạt Nhật Giả chỉ còn lại một phần của trang cuối cùng.

Ngoài ra trên người mỗi người bọn họ còn có một thứ kiểu như áo choàng cũng bị công kích của Đạo Tử đốt thành tro bụi. Chính áo choàng và quyển sách trên tay đã giúp bọn họ chặn một kích hủy diệt của Đạo Tử.

Nhưng đã mất đi hai quyển "sách", dù bọn họ có chặn được kích thứ nhất của Đạo Tử cũng chẳng có nghĩ lý gì.

Hai quyển "sách" mới là đạo cụ quan trong có thể ảnh hưởng đến nghi thức chứng đạo của Đạo Tử. Không có đạo cụ, chẳng lẽ bọn họ lại lấy thân mình đi ngăn cản Đạo Tử à?

Bọn họ cũng muốn chạy trốn nhưng ý niệm này vừa lóe lên, Đạo Tử ở phía đối diện đã ra tay trước một bước.

Đạo Tử phất tay, gọi ra một pháp khí hình một trang bài thi trên người hắn. Trên trang bài thi này có vô số đề thi, đề nào cũng thâm ảo vô cùng. Biển đề vô bờ, tri thức vô biên!

Biển đề vô tận này bay ra từ trên bài thi, biến thành "biển học" chân chính.

Đề thi thâm ảo như biển rộng vực sâu bao phủ Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả.

Trong biển đề này, không gian bị phong ấn, hành động bị cố định, hồn phách rơi vào biển đề thi vô biên vô tận không cách nào thoát ra được. Trừ khi có thể giải hết tất cả đề thi trong biển đề trong thời gian ngắn mới có thể giải trừ trói buộc.

Phái học dốt run rẩy!

Nếu không học giỏi, không nắm đủ kiến thức, ngươi lấy cái gì để đánh nhau với người khác?

Hư Nhật Thủ Hộ Giả ở phía đối diện cũng là tồn tại cấp Trường Sinh Giả hàng đầu, nếu hắn vận dụng sức mạnh, thật ra có thể giải đáp tất cả đề thi trong thời gian ngắn. Nhưng Đạo Tử đang ở bên cạnh, đời nào lại cho bọn họ thời gian giải đề?

Sau khi biển đề phong tỏa đường lui của hai người, Đạo Tử siết chặt nắm đấm. Được tin tức Thiên Đạo cường hóa, nắm đấm của hắn xuyên hạn chế không gian, nện điên cuồng lên người Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả.

Mỗi giây Đạo Tử có thể đấm ra mấy chục triệu quyền, do số lượng quyền quá nhiều nên không cách nào thống kê được trong nháy mắt hai tên kia bị đánh bao nhiêu quyền.

Có điều tuy nắm đấm của Đạo Tử nhanh nhưng lực tàn phá của mỗi một quyền đều bị hắn khống chế.

Hắn tung quyền là để hả giận nên mới đánh nhiều quyền như vậy.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, khi nhìn thấy cảnh này, có rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả đỉnh cấp bỗng cảm thấy một số vết thương cũ rõ ràng đã khỏi hẳn trên cơ thể lại bắt đầu sinh ra cơn đau ảo.

Năm đó bọn họ cũng bị Thánh Nhân Nho Gia đánh đập điên cuồng như vậy. Mà Đạo Tử đã mở ra tool hack tin tức Thiên Đạo ở trước mắt đây còn tàn nhẫn hơn Thánh Nhân Nho Gia.

Lúc Thánh Nhân Nho Gia vung quyền, ít nhất còn phải mở cổng không gian, nắm đấm đều đánh qua cổng không gian.

Thế nhưng nắm đấm của Đạo Tử lại không bị không gian ràng buộc. Trong nháy mắt nắm đấm của hắn có thể xuất hiện tùy ý ở bất kỳ ngõ ngách nào trong Chư Thiên Vạn Giới, thậm chí... khi hắn tung ra một quyền, nắm đấm có thể xuất hiện ở hai hoặc nhiều nơi cùng một lúc.

Mỗi một quyền đánh ra đều mang theo lửa giận trong lòng Đạo Tử.

Do tốc độ tung quyền quá nhanh, nếu không Đạo Tử còn muốn phối âm cho mỗi một quyền mà bản thân đánh ra để phát tiết cảm xúc trong lòng. Nhưng dù là hắn cũng không thể hét mấy chục triệu lần trong một giây, nghĩ thôi đã thấy tê cả da đầu rồi.

Mấy hơi thở sau, Đạo Tử thu quyền.

Vừa rồi hắn đã đánh ra mấy trăm triệu quyền.

Dưới sự hỗ trợ của tin tức Thiên Đạo, sức mạnh trong nắm đấm của hắn bị thu liễm đến cực hạn, mỗi một quyền chỉ tác động lên người hai tên ở phía đối diện.

Bằng không, với trạng thái lúc này của Đạo Tử, nếu hắn dốc toàn lực tung ra mấy trăm triệu quyền thì một vạn giới vị diện cũng bị đánh thành tro bụi.

Trước kia Tống Thư Hàng cày thật lâu mới đánh nổ được Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả, người đã khiến hắn bạo thể một lần. Vậy mà bây giờ dưới nắm đấm của Đạo Tử, bọn họ cố chịu mấy trăm triệu quyền mới hóa thành tro bụi!

Chết kiểu này còn thống khổ hơn khi bị một quyền đánh chết rất nhiều.

“Đáng tiếc... nhưng không vội.” Đạo Tử thu quyền, chậm rãi nói.

Tống u linh ở phía sau lại cúi đầu thì thầm bên tai Đạo Tử tiền bối.

Đạo Tử gật đầu, vẻ giận dữ trên mặt phai đi một chút.

Hắn mang theo Tống u linh bay lên độ cao nhất định sau đó... biến mất tăm.

Ngay sau đó, trên client hệ thống mạng chat Tu Chân trong đầu những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới có tiếng thông báo vang lên.

“Hệ thống thông báo: Năm mới đến rồi, chúc các đạo hữu trong Chư Thiên Vạn Giới một năm mới vui vẻ, phát tài phát lộc. Để chúc mừng năm mới, hệ thống mạng chat Tu Chân đã hợp tác với Thiên Đạo tổ chức một hoạt động mừng năm mới trong Chư Thiên Vạn Giới.

Trong dịp tết, đạo hữu nào gom đủ hai đầu lâu của Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Mạt Nhật Giả có thể đổi phần thưởng siêu cấp với Thiên Đạo thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân. Đạo hữu nào tìm được tung tích của Hư Nhật Thủ Hộ Giả hoặc Hằng Tinh Mạt Nhật Giả có thể cung cấp tin tức cho hệ thống mạng chat Tu Chân, dựa theo số lượng tin tức có thể đổi phần thưởng theo cấp bậc khác nhau.”

Thiên Đạo hợp tác với hệ thống mạng chat Tu Chân tổ chức hoạt động mừng năm mới, đẳng cấp của hệ thống mạng chat Tu Chân lập tức tăng vọt!

Chương 2947: Thời Trước, Đời Sau Không Gì Sánh Bằng!

Thế này chẳng khác nào Thiên Đạo mới nhậm chức đang đại diện phát ngôn thay cho hệ thống mạng chat Tu Chân.

Thiên Đạo tự ra mặt đại diện phát ngôn, không có một sản phẩm nào trong Chư Thiên Vạn Giới có được đãi ngộ như vậy.

Sau khi quy mô đẳng cấp của hệ thống mạng chat Tu Chân tăng lên, cấp bậc chiến lực của người sử dụng hệ thống mạng chat Tu Chân cũng bắt đầu lặng lẽ tăng lên.

Vốn dĩ trong Chư Thiên Vạn Giới có một nhóm đại lão đỉnh cấp, có một số ở trạng thái bế quan trường kỳ không chủ động tải client hệ thống mạng chat Tu Chân, lại có một số cảm thấy hệ thống mạng chat Tu Chân khá trẻ con, sau khi tải về cũng không tiếp xúc nhiều. Thậm chí có một số đại lão xem thường hệ thống mạng chat Tu Chân nho nhỏ này, cũng không thích phúc lợi giảng pháp trong đó...

Suy cho cùng Bá Tống và hệ thống mạng chat Tu Chân của hắn cũng không phải linh thạch mà ai thấy cũng thích, không thể bắt tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới đều thích hệ thống mạng chat Tu Chân được.

Thậm chí dù là linh thạch cũng có một số đại lão có thể mỉm cười tuyên bố “ta không thích linh thạch” huống chi là hệ thống mạng chat Tu Chân .

Nhưng bây giờ... bất hủ giả mới chứng đạo!

Đây là sự kiện trọng đại hàng đầu trong Chư Thiên Vạn Giới. Trong kỷ nguyên tiếp theo, có lẽ Chư Thiên Vạn Giới sẽ không tìm được sự kiện trọng đại nào quan trọng hơn, gây chấn động hơn sự kiện một vị đại lão chứng đạo bất hủ.

Vậy nên cho dù là đại lão đỉnh cấp ở trạng thái bế quan trường kỳ cũng bị chấn động, không thể không xuất quan.

“Thiên Đạo mới chứng đạo ư? Thế nhưng ta mới bế quan hơn trăm năm thôi mà?”

“Ta mới bắt đầu bế quan trường kỳ, mới bế quan được mười năm! Thế giới này biến hóa lớn vậy ư?

“Mấy tháng trước, lúc ta đang bế quan còn mơ hồ cảm ứng được Thiên Đạo sụp đổ. Vì vậy ta định bế quan thêm mười năm, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất mới phá quan đi ra... Thế mà bây giờ có Thiên Đạo mới chứng đạo rồi ư? Chẳng lẽ rút gọn rất nhiều bước trung gian?”

“Ta chỉ bế quan ba năm thôi mà? Chẳng lẽ ta tiến vào trạng thái đốn ngộ đặc biệt, chớp mắt đã qua vạn năm?”

Sau khi nhóm đại lão Trường Sinh Giả bế tử quan này phá quan đi ra, ai nấy cũng đần mặt ngơ ngác.

Trong số bọn họ có người bế quan trăm nghìn năm, có người chỉ mới bế quan mười năm, thậm chí có người chỉ bế quan hai ba năm hoặc một năm.

Đặc biệt là mấy vị đại lão bế tử quan một năm, vẻ mặt cứ ngu ngơ chẳng hiểu gì.

Một năm nay hiện thế phát triển quá nhanh. Vậy nên bọn họ chỉ mới bế quan một năm mà đã bị thời đại vứt bỏ, không theo kịp tin tức một năm này.

Sau khi bọn họ xuất quan, có rất nhiều tin tức, Huyền Thánh giảng pháp này nọ chờ bọn họ nhận.

Nhưng Huyền Thánh giảng pháp đều là thứ yếu... tin sốc là bất hủ giả chứng đạo cùng với sự kiện bất hủ giả mới nhậm chức hợp tác với một thứ tên là hệ thống mạng chat Tu Chân tổ chức hoạt động mừng năm mới cho người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Thấy có Thiên Đạo tham gia, nhóm đại lão đỉnh cấp bế tử quan đi ra tự động chọn tải client hệ thống mạng chat Tu Chân về, sau đó đăng ký tài khoản.

Thứ được Thiên Đạo lăng xê ắt hẳn có liên quan đến Thiên Đạo. Muốn thăm dò bí ẩn tối cao của Thiên Đạo bất hủ, có lẽ có thể đi đường tắt là thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân này.

Cùng lúc đó nhóm đại lão đỉnh cấp vốn xem thường hệ thống mạng chat Tu Chân, hoặc sau khi tải về không dùng nhiều, hoặc những người chưa từng tải xuống cũng vì thấy Thiên Đạo lăng xê mà mở ra lại hoặc tải hệ thống mạng chat Tu Chân về, nhấp mở tiến vào không chút do dự.

Thật ra nhiệm vụ “gom đủ hai đầu lâu của Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Mạt Nhật Giả” trong hoạt động mừng năm mới Chư Thiên Vạn Giới trên hệ thống mạng chat Tu Chân lần này chính là dành cho nhóm đại lão đỉnh cấp trong Chư Thiên Vạn Giới.

Bất kể là hai đầu lâu của Hư Nhật Thủ Hộ Giả, hay hai đầu lâu của Hằng Tinh Mạt Nhật Giả, hoặc một đầu lâu của Hư Nhật với một đầu lâu của Mạt Nhật đều có thể đổi phần thưởng siêu cấp với Thiên Đạo thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân.

Phần thưởng mà Thiên Đạo có thể tặng cho nhóm đại lão đỉnh cấp trong Chư Thiên Vạn Giới này thì rõ ràng rồi, có thể là bải giảng pháp cấp Thiên Đạo, hoặc là cho nhóm đại lão đỉnh cấp này tiếp xúc sơ với tin tức ngụy bất hủ hoặc tin tức ngụy bất hủ.

Dù sao thực lực của nhóm đại lão này đã đạt đến mức cực hạn của bản thân, là đội ngũ đứng đầu trong tầng lớp Trường Sinh Giả, chỉ đứng sau các tồn tại siêu cấp là Thánh Nhân Nho Gia, Thiên Đế Thiên Đình.

Nếu bọn họ chỉ dựa vào cảnh giới, thực lực của bản thân thì rất khó tiến thêm một bước, có lẽ chỉ khi tiếp xúc với Thiên Đạo và tin tức ngụy bất hủ mới có thể giúp bọn họ tiến thêm một bước.

Còn nhiệm vụ “chỉ cần tìm được tung tích của Hư Nhật Thủ Hộ Giả hoặc Hằng Tinh Hủy Diệt Giả” thì dành cho nhóm Kiếp Tiên cửu phẩm, Huyền Thánh bát phẩm sở hữu chiến lực cao cấp cùng với những Tôn Giả thất phẩm có chiến lực khoa trương có thể chiến đấu vượt cấp trong Chư Thiên Vạn Giới.

Nhóm chiến lực cao cấp này có đủ loại thủ đoạn có thể tìm kiếm tung tích của Hư Nhật Thủ Hộ Giả hoặc Hằng Tinh Hủy Diệt Giả, nhưng bọn họ lại không đủ sức chống lại Hư Nhật Thủ Hộ Giả hoặc Hằng Tinh Hủy Diệt Giả.

Sau khi hai nhiệm vụ này được công bố, nhóm đại lão đỉnh cấp và nhóm chiến lực cao cấp trong Chư Thiên Vạn Giới đều được điều động.

Nhưng Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử vẫn thấy chưa đủ, lại chủ động tăng thêm một nhiệm vụ trong hoạt động. Nếu đã là hoạt động mừng năm mới toàn dân, vậy cũng không thể bỏ qua nhóm người tu luyện bình thường đúng không?

Người tu luyện bình thường mới là nền tảng thật sự của Chư Thiên Vạn Giới.

Vậy nên Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử vận dụng quyền hạn Thiên Đạo mà bản thân chưa hiểu thấu triệt phát một tin tức.

“Bất kỳ ai tìm thấy thành viên của Bái Nhật tông hoặc Tinh Diệt giáo trong chư thiên vạn giới, bắt giữ hoặc chém chết bọn họ đều có thể đổi túi quà tết với Thiên Đạo thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân! Bắt giữ hay chém chết thành viên có cấp bậc càng cao, số lượng càng nhiều, túi quà sẽ càng phong phú.

Chú ý: Mười túi quà hắc thiết có thể hợp thành túi quà bạch ngân, mười túi quà bạch ngân có thể hợp thành túi quà hoàng kim, mười túi quà hoàng kim có thể hợp thành túi quà chí tôn. Nếu mở mười túi, trăm túi quà chí tôn một lượt, có cơ hội nhận được phần thưởng càng phong phú.

Vật phẩm đính kèm: Tập tài liệu đầy đủ về Bái Nhật tông, Tinh Diệt giáo.”

Hiển nhiên là... Bái Nhật tông và Tinh Diệt giáo có quan hệ với Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả.

Thông qua nhiệm vụ này, Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử có thể điều động sức mạnh của toàn bộ người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đối phó với kẻ địch.

Dùng biển người trong khắp Chư Thiên Vạn Giới nhấc lên một đợt sóng to gió lớn!

Mức độ cuồng hoan của hoạt động mừng năm mới này... thời trước, đời sau không gì sánh bằng!

Khắp chốn cuồng hoan!

Trong cung điện Thiên đế ở thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn ba nhiệm vụ được công bố trên hệ thống mạng chat Tu Chân.

Lúc này hắn có thể khẳng định Tống u linh bám vào sau lưng Đạo Tử tiền bối ắt hẳn là chính hắn.

Nhân dịp năm mới tổ chức một hoạt động mừng năm mới nhằm vào Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả vốn chính là một phần trong kế hoạch của hắn.

Còn những quy tắc như mở túi quà, hợp túi quà, mở mười túi quà trăm túi quà một lượt ở phía sau cực kỳ giống chế độ game mobile khiến gan hắn phải run rẩy lúc trước.

“Chẳng lẽ là ta trong tương lai?” Tống Thư Hàng thầm nói.

Hắn không có năng lực như “Tử Tương Lai” để vượt hạn chế về thời gian, xuất hiện trên người của chính mình ở quá khứ... nhưng hắn có thiên phú nhập mộng thần kỳ.

Lẽ nào ta của tương lai đã nhập mộng vào quá trình Đạo Tử tiền bối chứng đạo?

Chương 2948: Nguyên Lý One Trong Trường Sinh đạo Của Bá Tống

Nếu nói người nọ thật sự là hắn của tương lai nhập mộng bám vào Đạo Tử tiền bối đang chứng đạo ở hiện tại, vậy rốt cuộc hắn của tương lai đã trải qua chuyện gì mới trở nên tang thương như vậy?

Rõ ràng khuôn mặt giống nhau, thân hình giống nhau nhưng Tống u linh bám vào sau lưng Đạo Tử trông có vẻ già hơn Tống Thư Hàng của hiện tại hơn mười tuổi.

Phải chăng hắn đã trải qua chuyện gì đó rất lớn mới trở nên trưởng thành như vậy?

“Ngoài cái chết, chuyện có thể khiến đàn ông trưởng thành hơn hẳn là lấy vợ, sinh con, gánh nặng gia đình, tiền mua sữa bột cho con, vay tiền mua nhà, vay tiền mua xe, chi phí giáo dục con cái, áp lực kinh tế... cùng với con gái lấy chồng nhỉ?” Tống Thư Hàng động não suy nghĩ.

Trạng thái chết hoặc gần chết có thể khiến người ta nghĩ thông suốt, từ đó trở nên trưởng thành hơn.

Ngoài cái chết thì cũng chỉ có những lý do trên có thể khiến đàn ông trưởng thành hơn thôi.

Tất nhiên còn có những chuyện càng bi quan, càng tuyệt vọng. Ví dụ như thất tình, mất người thân, vợ chồng...

Nhưng Tống u linh chỉ là trưởng thành hơn một chút mà thôi, trên mặt không hề có vẻ đau buồn muốn chết. Thế nên có thể đoán là hắn không trải qua chuyện bi thảm gì cả.

“Ngoại trừ lấy vợ sinh con ra, bây giờ mình không phải lo lắng gì về gánh nặng gia đình, áp lực kinh tế hay nhà cửa xe hơi.” Tống Thư Hàng tự hỏi.

Nói về nhà, hắn có thế giới hạch tâm, hắn là đại lý bất động sản lớn ở tu chân giới trong tương lai, không thiếu nhà.

Áp lực kinh tế là có, bây giờ hắn là con nợ lớn nhất trong nhóm Cửu Châu số 1. Nhưng có hệ thống mạng chat Tu Chân trong tay, trong tương lai hắn nhất định có thể hóa giải áp lực kinh tế.

Hắn nợ Bạch tiền bối nhưng Bạch tiền bối lại không thu lãi, cứ từ từ trả, cuối cùng sẽ có một ngày trả hết. Vậy nên về mặt kinh tế hắn hẳn là không có áp lực quá lớn.

Về vấn đề giáo dục con cái càng không cần lo lắng. Hắn có các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 và đồ trang sức khắp người, bất kể con cái hay em gái sắp ra đời vào nửa năm sau sẽ nhận được sự giáo dục đạt tiêu chuẩn hàng đầu trong Chư Thiên Vạn Giới ngay từ những bước khởi đầu.

Vậy lẽ nào là vì... con gái của hắn lấy chồng?

Là cô con gái nào?

Lý Âm Trúc? Tiểu Lăng Tiêu? Hay là cô con gái còn chưa sinh ra của hắn trong tương lai?

Thân là đại lão đỉnh cấp trong Chư Thiên Vạn Giới, là Bá Tống đạt cảnh giới Kiếp Tiên Trảm Tam Thi, bây giờ não vận chuyển nhanh đến mức khó hình dung.

Sau khi một ý niệm nảy ra trong đầu, trong nháy mắt nó sẽ được suy diễn, hoàn thiện không ngừng. Sau đó dựa theo các mô típ khác nhau, nó sẽ được bổ sung thành mấy trăm loại kịch bản tương lai hoàn chỉnh.

Nếu quy ra số chữ, mỗi một kịch bản do ý niệm bổ sung mở rộng ra ít nhất có ba triệu chữ.

Thậm chí ngay cả con gái mình có ngoại hình thế nào Tống Thư Hàng cũng đã tưởng tượng tổ hợp ra gần ba trăm ngoại hình khác nhau.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang để trí tưởng tượng bay cao bay xa, thậm chí cảm động bởi kịch bản “mấy đứa con gái lớn lên lập gia đình” do chính mình suy diễn ra, trên hệ thống mạng chat Tu Chân bỗng truyền tin đến.

Phần tin tức này là số liệu quý giá được truyền đến thông qua trạm trung chuyển Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử, là thông tin về

Trường Sinh đạo có liên quan đến tử vong.

Trên người Tống Thư Hàng có manh mối của hai Trường Sinh đạo.

Một đạo có liên quan đến tử vong. Hắn đã lĩnh ngộ ra hình thái ban đầu của Trường Sinh đạo này sau vô số lần đại chiến với đại lão, không ngừng chết đi sống lại.

Một đạo khác có liên quan đến hệ thống mạng chat Tu Chân, vô cùng phức tạp, là đại đạo khủng bố ở trình độ tu sĩ không cách nào hoàn thiện được. Tống Thư Hàng không biết bắt đầu từ đâu với Trường Sinh đạo này, cũng không cách nào thôi diễn.

Vậy nên hắn chỉ từng thôi diễn Đạo Tử vong.

Lúc đầu Tống Thư Hàng cảm thấy Đạo Tử vong của bản thân hẳn là "một đường sống trong chín đường chết", tìm đường sống trong chỗ chết, hoặc là có phần tương tự với đạo hồi sinh của Vân Tước Tử tiền bối, là một loại thuộc đạo hồi sinh.

Nhưng từ thông tin do Đạo Tử tiền bối truyền đến, Tống Thư Hàng nhận ra Đạo Tử vong của hắn không thuộc hai loại này.

Thông qua dữ liệu do Đạo Tử tiền bối truyền đến, kết hợp với thông tin của bản thân, Tống Thư Hàng đã hiểu rõ hơn về Đạo Tử vong của bản thân.

Sau khi phân tích kỹ càng, hắn nhíu mày.

Đạo Tử vong này rất cực đoan, nó là Trường Sinh đạo xen giữa sống và chết... Nhưng nó có điểm khác với Trường Sinh đạo sinh tử khô vinh, khô và vinh tuần hoàn không ngừng của Sở các chủ.

Đạo Tử vong này muốn hắn ở trạng thái vi diệu, chết nhưng chưa hồi sinh thành công.

Không sống cũng không chết.

Chết rồi nhưng chưa chết hẳn.

Hồi sinh nhưng chưa thành công.

"Lẽ nào là trạng thái chết đến không thể chết lại của Trình Cẩu Đản và Thiên Đế Á Nè Tử?" Tống Thư Hàng suy nghĩ nói.

Trình Cẩu Đản thuộc loại trạng thái điển hình là đã chết hẳn, thần hình toàn diệt nhưng lại có thể nhảy nhót tám chuyện, có thể cung cấp sự giúp đỡ cho Tống Thư Hàng.

Trạng thái của Thiên Đế Á Nè Tử yếu hơn Trình Cẩu Đản một bậc. Mặc dù trong phần ghi chú trạng thái cũng là chết đến không thể chết lại nhưng sau khi "chết", cô ta không gửi "mỗi ngày một giọt năng lượng" cho Tống Thư Hàng nữa, không lên tiếng cũng không hiện thân.

Tống Thư Hàng dựa theo mạch suy nghĩ này phân tích sâu hơn, sau đó xem trạng thái thân thể của bản thân.

Đúng rồi!

Chính là trạng thái đặc biệt này!

Chết rồi sau đó sắp hồi sinh nhưng trạng thái hồi sinh lại bị áp chế, CD hồi sinh rất dài, chờ mãi vẫn chưa hồi sinh thành công.

Không chết cũng không sống.

"Nhưng nguyên lý của Trường Sinh đạo này là gì?" Tống Thư Hàng nhíu mày.

Muốn hiểu thấu Trường Sinh đạo phải biết nguyên lý trường sinh.

Bất kể đạo con rối, đạo chuyển sinh của Trình Lâm hay đạo khô vinh tuần hoàn không ngừng "khô làm phân bón tẩm bổ vinh, vinh lại dần hóa thành khô" của Sở các chủ đều là Trường Sinh đạo có nguyên lý rõ ràng, là đạo vĩnh tồn có thể dùng lý luận phân tích rành mạch.

Nhưng nguyên lý trường sinh "không sống cũng không chết" là gì?

Chẳng lẽ là vì trạng thái đặc biệt này trở thành vùng không người quản giữa sống và chết, chết không quản được hắn, sống cũng không hạn chế được hắn, vậy nên có thể chứng Trường Sinh đạo?

"Nếu quả thật là nguyên lý này, vậy Trường Sinh đạo này có chút khuyết điểm... Nó sẽ khiến hắn mất đi đặc trưng của sinh mệnh và một số khái niệm nào đó giống đạo con rối của vị thiên tài tuyệt thế ở Mặc môn kia ư?"

Mặc dù Tống Thư Hàng đã tuyệt dục nhưng không tuyệt vọng, hắn vẫn là một người có ước mơ.

Nếu hắn hoàn toàn mất đi đặc trưng của sinh mệnh, không chừng hắn phải đối mặt với cảnh ngộ tuyệt vọng, ngay cả đạo sinh mệnh cũng không cứu được sự tuyệt vọng của hắn.

Thế nên nếu nguyên lý của Trường Sinh đạo này đúng là “không sống không chết”, vậy hắn… có nên chứng Trường Sinh đạo này không?

Tống Thư Hàng do dự.

Hơn nữa tại sao Đạo Tử tiền bối lại gửi dữ liệu bổ sung hoàn thiện Trường Sinh đạo này cho hắn?

“Hình như Trình Lâm và Thiên Đế cũng cố ý duy trì trạng thái này?”

Từng manh mối hội tụ trong đầu Tống Thư Hàng.

Năng lực tính toán của Kiếp Tiên trảm tam thi tập trung cao độ nhất từ trước đến giờ, vận chuyển siêu tốc.

Tất cả ký ức, số liệu, thông tin trong đầu hắn đều được đưa vào lần tính toán này.

“Khoan đã… hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo bất hủ.”

“Nếu hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo là một người sống một người chết, có khi nào sẽ có kẽ hở để lợi dụng không?”

Chỉ nói hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo, đâu nói cả hai đều phải còn sống chứng đạo đâu đúng không?

Trong hai người chứng đạo, nếu có một người là người chết, phải chăng sẽ có kẽ hở để lợi dụng?

Chương 2949: Cầu nát lại tròn

Khi tính toán đến tính khả thi của việc lợi dụng kẽ hở Thiên Đạo, Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc sau đó liên lạc với Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two.

“Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” là manh mối do Bạch Thiên Đạo năm đó để lại, là kết luận hắn rút ra được sau khi đạt đến “nửa bước siêu thoát”.

Sau này Bạch tiền bối two lấy manh mối này làm bài tập về nhà giao cho Tống Thư Hàng, để hắn tính toán tính khả thi của việc hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.

Bây giờ mới nghĩ ra được chút manh mối, Tống Thư Hàng chợt nhớ đến chuyện nộp bài tập.

Hắn mở hệ thống mạng chat Tu Chân, tìm ra Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two trong danh sách bạn bè, kéo hai vị Bạch tiền bối vào một nhóm thảo luận tạm thời.

“Hệ thống thông báo: [Chủ nhân sủng vật (chữ viết mơ hồ, gạch chéo) - Bạn thân] Bạch two, [Nhân viên quản lý] Bạch gia nhập nhóm thảo luận tạm thời!”

“Hồi sinh xong rồi à?” Bạch tiền bối hiện thế hỏi.

“Chuyện gì?” Bạch tiền bối two hỏi.

Thiên Đạo mới chứng đạo là một sự kiện trọng đại gây chấn động khắp nơi, ngay cả Bạch tiền bối two ở trạng thái ngủ say cũng giật mình tỉnh dậy.

Vốn dĩ do cơn buồn ngủ mang tính gián đoạn của bản thân, cứ cách mỗi một quãng thời gian Bạch tiền bối two lại phải ngủ say rất lâu... Nhưng lần này cơn buồn ngủ của hắn bị cưỡng ép xua tan. Do ngủ không đủ giấc, trạng thái tinh thần hiện giờ của hắn không được ổn định lắm.

Tống Thư Hàng trả lời: “Bạch tiền bối hiện thế, ta vẫn đang hồi sinh~ một lúc nữa mới hồi sinh xong, ngài đừng lo. Bạch tiền bối Cửu U, ta có chút việc muốn báo cáo với các ngài.”

“Ngươi xưng hô lung tung gì thế?” Bạch tiền bối two bất mãn

nói.

Tống Thư Hàng: “...”

Dưới tác động của dục vọng cầu sinh mãnh liệt, vì để phân biệt hai vị Bạch tiền bối, hắn cố ý lựa chọn gọi tên cộng thêm địa danh, một cách xưng hô thông thường nhất lại không mang tính chơi dại.

Bây giờ CD năng lực hồi sinh của kim đan cá voi mập bất hủ chưa chạy hết, dục vọng cầu sinh của Tống Thư Hàng mãnh liệt đến đáng sợ. Hắn tuyệt đối sẽ không thốt ra hai cách xưng hô là Bạch tiền bối two và Bạch U U!

“Đúng là phải chọn cách xưng hô nào đó để phân biệt.” Bạch tiền bối suy nghĩ một lát sau đó nói: “Lúc gọi ta không cần thêm từ hiện thế, lúc gọi A Bạch Cửu U ngươi có thể thêm từ Cửu U vào để phân biệt.”

Bạch tiền bối two: “...”

Nếu không phải do ngủ chưa đủ giấc, trạng thái tinh thần không tốt, hắn đã phản bác lại ý kiến của Bạch hiện thế rồi.

Bạch tiền bối lại hỏi: “Chuyện Đạo Tử của Nho gia đột nhiên chứng đạo lần này có liên quan gì đến Thư Hàng ngươi không?”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Có, hẳn là có có liên quan đến nghi thức do Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng và Trình Cẩu Đản mượn dùng mảnh vỡ Thiên Đình trong thế giới hạch tâm cử hành. Nhưng ta không biết nhóm Trình Cẩu Đản dùng cách gì đẩy Đạo Tử tiền bối lên ngôi vị Thiên Đạo bất hủ.”

Bạch tiền bối suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Nói vậy nghĩa là lần này Đạo Tử của Nho gia không chứng đạo bình thường mà là đi đường tắt nào đó. A Bạch, bên Cửu U có động tĩnh gì không?”

Thường thì sau khi quy trình Thiên Đạo chứng đạo bất hủ hoàn thành, trong bản nguyên ở thế giới Cửu U sẽ có một vị chúa tể Cửu U đối ứng sinh ra.

Thiên Đạo và chúa tể Cửu U đồng bộ tất cả ký ức trước khi chứng đạo với nhau, nhưng chúa tể Cửu U bị bản nguyên Cửu U ảnh hưởng, trong tương lai sẽ có thay đổi về mặt tính cách.

“Quả thật có chút động tĩnh, vậy nên bây giờ ta khá bận.”

Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng thắc mắc: “Sao ta không cảm ứng được Cửu U xảy ra chuyện thông qua Tống U U? Trong bản nguyên Cửu U cũng không có động tĩnh gì.”

“Bởi vì ngươi không phải ta.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “???”

“Hiện giờ chỉ có ta mới cảm ứng rõ được động tĩnh ở Cửu U, dù sao ta và nó cũng quấn lấy nhau lâu như vậy.” Bạch tiền bối two nói thẳng, không vòng vo nữa: “Là cầu béo... Trực giác của ta mách bảo cho ta biết có thể cầu béo sắp dục hỏa trọng sinh, cầu nát lại tròn.”

Tống Thư Hàng cả kinh: “Đại lão quả cầu béo sắp hồi sinh?”

Hắn bị ám ảnh bởi đại lão quả cầu béo nên khi vừa nghe thấy tin tức này, lông tơ trên cánh tay dựng đứng hết lên.

Ngoài ra... tại sao Đạo Tử tiền bối chứng đạo mà đại lão quả cầu béo lại sắp hồi sinh?

Có phải kịch bản này xảy ra vấn đề gì rồi không?

Theo lý thuyết, đáng lẽ phải xuất hiện một chúa tể Đạo Tử two mới đúng chứ?

“Chẳng lẽ Đạo Tử là người kế vị của đại lão quả cầu béo?”

“Không đúng, Đạo Tử tiền bối là người đứng đầu trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia, không thể nào là người kế vị của cầu béo được.”

“Xem ra có lẽ vấn đề nằm ở mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ?”

Với năng lực tính toán cấp Kiếp Tiên Trảm Tam Thi của Tống Thư Hàng, chỉ cần có một đầu mối là có thể nhanh chóng kéo những manh mối liên quan đến đầu mối trong đầu ra.

Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, đạo của Thiên Đạo, kế hoạch bổ sung hoàn thiện bản thân của Thiên Đạo Cầu, nhóm đại lão Trình Lâm Tiên Tử, Bắc Phương Đại Đế mượn mảnh vỡ Thiên Đình đẩy Đạo Tử lên ngôi vị Thiên Đạo. Hơn nữa trong Cửu U không sinh ra chúa tể Đạo Tử, ngược lại đại lão quả cầu béo biến thành cầu tàn tật trước kia lại hồi sinh.

Từng manh mối bị kéo ra, trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra một suy đoán rõ ràng.

Hắn đã đoán được tám chín phần.

“Tìm cơ hội xác nhận lại với Trình Cẩu Đản.”

Tống Thư Hàng vừa suy nghĩ vừa trả lời Bạch tiền bối two: “Nói vậy Bạch tiền bối ngài đang ngăn cản đại lão quả cầu béo hồi sinh à?”

“Không.” Bạch tiền bối two nghiêm túc đáp: “Ta đang đào di sản của cầu béo.”

Tống Thư Hàng: “???”

Bạch tiền bối two nói: “Trước kia vì cầu béo đã chết hẳn nên dù biết chỗ cất di sản của cầu béo, ta cũng không có hứng thú đi đào, muốn giữ chúng lại cho Tống U U của ngươi, có rảnh để ngươi đi chơi trò tầm bảo.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Nhưng bây giờ cầu béo có khả năng phá cầu trở về bất cứ lúc nào, vậy nên trước khi nó khôi phục… ta phải đào bảo địa di sản của nó sau đó để lại cho nó một tờ giấy nợ, báo cho nó biết là ta đã mượn tất cả bảo vật của nó, thời hạn trả nợ là vô hạn.” Bạch tiền bối two chơi ác nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Nghe đến đây, hắn bỗng sờ phần ngực bắt đầu khôi phục của bản thân, cảm nhận tiếng tim đập gần kề.

Nghe này, phải chăng trong tiếng tim đập hiện giờ của trái tim thủy tinh còn mang theo mùi vị tan nát cõi lòng?

Hôm nay Bá Tống cảm thấy lại lỗ một trăm triệu.

Di sản của đại lão quả cầu béo để lại ở thế giới Cửu U đấy trời ạ, hơn nữa còn là mấy nơi!

Nếu đào toàn bộ, không chừng cũng đủ để hắn trả món nợ khổng lồ cho Bạch tiền bối. Nhưng bây giờ… chúng mang họ Bạch mất rồi.

“À mà ngươi kéo bọn ta vào đây là muốn nói gì? Bây giờ ta khá bận, ngươi nói ngắn gọn thôi.” Bạch tiền bối two hỏi.

Bây giờ hắn ngủ chưa đủ giấc, trạng thái tinh thần không tốt nhưng vẫn phải cố chống thân thể mệt mỏi đi đào di sản và ổ của cầu béo, mệt muốn chết.

“Bạch tiền bối, ta đến nộp bài tập.” Tống Thư Hàng đáp.

“Bài tập gì?” Bạch tiền bối two nghi hoặc hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “...”

Bạch tiền bối two, bài tập là do ngài giao cho ta, vậy mà chính ngài lại quên mất ư?

Chương 2950: Sao Nỡ Xỉa Xói Nhau?

“Là bài tập về tính khả thi của việc hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two ở bên kia im lặng hồi lâu.

“Ngươi tìm được đáp án rồi à?” Bạch tiền bối two trả lời bằng chat voice, giọng điệu cũng nghiêm túc hẳn.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Có chút manh mối, chủ yếu là nhờ vừa rồi Đạo Tử tiền bối đã lợi dụng quyền hạn Thiên Đạo sau khi chứng đạo, suy diễn một phần thông tin về một Trường Sinh đạo cho ta. Nội dung bao hàm trong phần thông tin này là chết đến không thể chết lại, không sống cũng không chết.”

Bạch tiền bối hiện thế: “Nguyên lý của Trường Sinh đạo này là gì?”

“Ta vẫn chưa hiểu rõ.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two: “A Bạch hiện thế, ngươi đừng làm khó Thư Hàng. Nguyên lý trường sinh quá phức tạp, chỉ bằng chính hắn không thể nào hiểu thấu trong thời gian ngắn. Hơn nữa... dù chưa lĩnh ngộ nguyên lý nhưng chỉ cần có thể xác định đây là một Trường Sinh đạo, do Thiên Đạo suy tính ra là được. Như vậy dù không biết nguyên lý trường sinh, Thư Hàng chỉ cần tu luyện tiếp vẫn có thể chứng Trường Sinh đạo.”

Nguyên lý gì cũng không quan trọng, dù sao chỉ cần xác định đây là Trường Sinh đạo, cứ tu luyện tiếp là được.

Bạch tiền bối: “Có lý.”

Tống Thư Hàng: “...”

Hai vị Bạch tiền bối đang hợp tác đâm tim hắn đấy à?

Bạch tiền bối: “Thư Hàng nói tiếp quan điểm của ngươi đi.”

“Thật ra ta đang suy diễn nguyên lý của Trường Sinh đạo này. Trong quá trình suy diễn, Trường Sinh đạo không sống không chết này đã mang đến cho ta một gợi ý.” Tống Thư Hàng trình bày suy đoán của bản thân: “Manh mối mà Bạch Thiên Đạo lưu lại năm đó là Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo, nhưng không hề nói hai cá thể bất đồng là sống hay chết.”

“Vậy nên ngươi nghĩ đến khả năng hai cá thể ở trạng thái một sống một chết chứng đạo cùng lúc. Cá thể sống chứng đạo bình thường, cá thể chết nằm dó dùng trạng thái tử vong ăn ké bất hủ?” Bạch tiền bối two dựa theo mạch suy nghĩ của Tống Thư Hàng suy đoán phần sau.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Đúng vậy, nếu trong hai cá thể chứng đạo có một cá thể là chết, có thể lợi dụng kẽ hở của Thiên Đạo không?”

Hai vị Bạch tiền bối không trả lời ngay, mỗi người bắt đầu suy nghĩ tính toán.

Sau một lúc khá lâu.

“Có một vấn đề... nếu chết rồi thì sao bất hủ được?” Bạch tiền bối nói.

“Trong khái niệm Thiên Đạo bất hủ bất diệt có một khái niệm bất tử bất diệt. Nếu muốn lợi dụng cái chết để chứng đạo, có thể sẽ sinh ra mâu thuẫn với khái niệm này.” Bạch tiền bối two xoa cằm phân tích.

“Còn một vấn đề nữa là bên sống phải dùng Trường Sinh đạo thế nào phối hợp với Trường Sinh đạo của bên chết để hai bên chứng đạo cùng nhau?” Bạch tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng suy nghĩ rất lâu mời nói: “Nói vậy phương án một sống một chết không thực hiện được ư?”

“Cũng chưa chắc, chúng ta hiểu quá ít về tin tức Thiên Đạo và bất hủ. Ít ra đề nghị của ngươi cũng đã mở ra một khởi đầu, không chừng còn có cơ hội bổ sung hoàn thiện nó.” Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối: “Nhắc đến chuyện bổ sung hoàn thiện, ta chợt nảy ra một ý. Ta cảm thấy rất hứng thú về chuyện Đạo Tử Nho gia chứng đạo bất hủ. Có lẽ giữa hai chuyện này có mối liên hệ gì đó?”

“Lý luận trong chuyện Đạo Tử Nho gia chứng đạo bất hủ là gì?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Ta đoán chuyện chứng đạo của Đạo Tử tiền bối rất có thể có liên quan đến chuyện mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ là kế hoạch bổ sung hoàn thiện bản thân của Thiên Đạo cầu béo. Muốn biết chi tiết cụ thể, chúng ta có thể hỏi mấy người trong cuộc. Bạch tiền bối chờ chút, để ta kéo một người vào.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi truyền dữ liệu về Trường Sinh đạo không sống không chết cho Tống Thư Hàng, Thiên Đạo Đạo Tử lập tức đi thích ứng một số quyền hạn Thiên Đạo.

Thiên Đạo đời 8.5 đã định trước chỉ mang tính chất tạm thời, Đạo Tử phải tranh thủ từng giây từng phút hoàn thành tất cả chấp niệm của mọi người trong thời gian có hạn.

Giải trừ di chứng hồi sinh không hoàn thiện thay các sư đệ của hắn.

Giải trừ lời nguyền tổ truyền trên người Vực Ngoại Thiên Ma thay Vực Ngoại Thiên Ma Thái Cổ tám tay.

Giải trừ trói buộc của các Trường Sinh Giả Thiên Đình viễn cổ thay Trình Lâm Tiên Tử.

Nếu còn thời gian, hắn muốn giúp Bá Tống tiểu hữu làm một chuyện xem như trả lại ân huệ mà bản thân đã nợ.

Đạo Tử rất bận nên Tống Thư Hàng cũng không quấy rầy Đạo Tử tiền bối.

Hắn mở danh sách bạn bè trên hệ thống mạng chat Tu Chân, điểm nhẹ vào cái tên Trình Lâm Tiên Tử rồi kéo cô vào nhóm thảo luận tạm thời.

“Hệ thống thông báo: [Danh sách đen 1 - Chết đến không thể chết lại tiên tử] Trình Cẩu Đản gia nhập nhóm thảo luận.”

Trình Lâm Tiên Tử: “???”

Tống Thư Hàng: “Hi, Trình Cẩu Đản~”

Trình Lâm Tiên Tử: “???”

Trình Lâm Tiên Tử: “Ngươi cũng như ta thôi, sao lại xỉa xói nhau như thế? Tống Cẩu Đản, mặc kệ ngươi kéo ta vào đây làm gì nhưng sau khi nghe ngươi gọi ta như vậy, tạm biệt, à không... vĩnh biệt!”

“Trình Lâm tỷ tỷ xin dừng bước, không phải ta tìm tỷ, là Bạch tiền bối muốn hỏi tỷ chút chuyện.” Tống Thư Hàng vội nói.

Trình Lâm Tiên Tử nhìn hai A Bạch trong nhóm thảo luận: “...”

“Bạch đạo hữu có chuyện muốn hỏi ta à?” Trình Lâm Tiên Tử hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu hỏi: “Trình Lâm Tiên Tử có tiện tiết lộ nguyên lý trong chuyện Đạo Tử đạo hữu chứng đạo không?”

“Kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 à?” Trình Lâm Tiên Tử hỏi ngược lại.

Bạch tiền bối two: “Quả nhiên không phải Thiên Đạo đời thứ chín... thú vị.”

“Kế hoạch đã thành công, vậy nên tiết lộ một chút chi tiết cũng không thành vấn đề.” Trình Lâm Tiên Tử đáp.

Sau đó cô tiết lộ chi tiết về kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 cho hai vị A Bạch biết.

Sau khi nghe chi tiết về kế hoạch, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không phải khen: “Trình Lâm Tiên Tử, kế hoạch mà các ngươi sắp xếp khiến người ta thật sự phải khiếp sợ.”

Kế hoạch này vừa táo bạo lại tinh tế.

Quan trọng là nó đã thành công.

Chỉ cần thành công, vậy thì dù kế hoạch có liều lĩnh thế nào, táo bạo thế nào cũng trở nên hoàn mỹ.

“Cảm ơn lời khen của Bạch chúa tể, nếu đã giải thích xong vậy ta thoát nhóm được chưa?” Trình Lâm Tiên Tử hỏi.

“Trình Lâm Tiên Tử chờ đã, ta hy vọng tiên tử có thể ở lại nhóm thảo luận này, chuyện bọn ta sắp thảo luận có lẽ còn cần tiên tử cho ý kiến.” Bạch tiền bối chủ động giữ người lại.

Trình Lâm Tiên Tử vốn muốn vĩnh biệt tạm thời với Tống Cẩu Đản nhưng thấy Bạch tiền bối mời ở lại, cô trầm tư hồi lâu rồi gật đầu đáp: “Thế ta nể mặt Bạch đạo hữu ở lại vậy.”

“Cảm ơn tiên tử.” Bạch tiền bối mỉm cười nói tiếp: “Ngoài ra, trường hợp của Thiên Đạo Đạo Tử có tính là hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo không?”

Cầu béo là một cá thể độc lập, mà Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử cũng là một cá thể độc lập.

“Đúng rồi! Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử tiền bối + Thiên Đạo cầu béo chính là hai cá thể Thiên Đạo đời thứ tám bất đồng rồi còn gì!” Hai mắt của Tống Thư Hàng sáng lên.

“Nhưng đây không phải chứng đạo cùng lúc, cái chúng ta cần không chỉ là hai cá thể bất đồng mà còn cần tiến hành chứng đạo cùng một lúc.” Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối: “Đúng vậy, nhưng đây cũng là một phương hướng để suy nghĩ. Kết hợp với Trường Sinh đạo không sống không chết mà Thư Hàng vừa nói, không chừng chúng ta có thể để hai cá thể ở trạng thái không sống không chết bổ sung khiếm khuyết của đối phương. Lại kết hợp với phương pháp bổ sung hoàn thiện bản thân từ kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5, từ đó đạt thành khả năng chứng đạo cùng một lúc?”

Chương 2951: Con mắt thứ hai

Thiên Đạo quả cầu béo bị khiếm khuyết + kế hoạch bổ khuyết Thiên Đạo + Đạo Tử lấy thân bổ khuyết Thiên Đạo = hai Thiên Đạo cùng một thời đại.

Nhưng mà loại tình huống này của Thiên Đạo quả cầu béo và Đạo Tử, dù cùng là Thiên Đạo đời thứ tám nhưng bọn họ không đồng thời chứng đạo…

Hơn nữa, điều kiện tiên quyết để Đạo Tử có thể chứng đạo bất hủ đời 8.5 là Thiên Đạo quả cầu béo đi đời nhà ma.

Nếu trước khi tiến hành nghi thức mà Thiên Đạo quả cầu béo còn sống, vậy Đạo Tử lấy thân bổ khuyết Thiên Đạo sẽ chỉ thành toàn cho Thiên Đạo quả cầu béo, đưa dê vào miệng cọp, bù vào bộ phận thiếu hụt của đối phương, để Thiên Đạo quả cầu béo biến thành một quả cầu hoàn mỹ!

Điều Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối muốn chính là [hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo bất hủ], tự nhiên không thể án theo phương thức của Thiên Đạo quả cầu béo và Đạo Tử.

Trong phương thức của Thiên Đạo cầu và Đạo Tử có một điểm đáng để tham khảo, đó chính là hai cá thể không trọng vẹn có thể đồng thời chứng đạo trở thành Thiên Đạo cùng một thế!

Chỉ cần giữa hai cá thể bất đồng không trọn vẹn này có thể hoàn thành “bổ sung cho nhau”, tựa như Đạo Tử bổ khuyết cho Thiên Đạo cầu, sau đó chỉ cần thao tác thỏa đáng là có cơ hội khiến hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.

Mạch suy nghĩ của Bạch tiền bối là dùng thuộc tính trường sinh chi đạo “không sống cũng không chết” của Tống Thư Hàng, xem xem có thể tạo ra hai cá thể bổ sung cho nhau hay không… chẳng hạn như một cá thể chết một nửa, một cá thể hồi sinh một nửa?

Bạch tiền bối miêu tả ý nghĩ của mình cho nhóm thảo luận lâm thời một lần.

…

…

“Nói cách khác, ý của A Bạch hiện thế là trước khi chứng đạo “bất hủ” thì phải làm hai người sắp chứng đạo tàn phế… Loại tàn phế này tựa như Thiên Đạo cầu lúc trước, là hoàn toàn mất đi một bộ phận tồn tại kia. Hơn nữa bộ phận thiếu khuyết phải bù lại được, chẳng hạn như một thân thể mất đi nửa người trên, một thân thể mất đi nửa người dưới?” Bạch tiền bối two suy tư nói.

Bạch tiền bối gật đầu trả lời: “Ý cũng gần giống vậy.”

“Nhưng trường sinh chi pháp “không sống cũng không chết” kia của Thư Hàng không nhất định có thể tạo ra được hai cá thể khiếm khuyết bổ sung cho nhau.” Bạch tiền bối two suy tư nói.

Tống Thư Hàng rốt cuộc tìm được cơ hội phát biểu: “Đề tài này, chúng ta có thể @ Trình Lâm Tiên Tử… Trình Lâm Tiên Tử, lúc Đạo Tử tiền bối “bổ khuyết Thiên Đạo” là hình thức hoàn chỉnh à? Hay vẫn khuyết thiếu một bộ phận?”

“Khuyết thiếu một bộ phận.” Trình Lâm Tiên Tử trả lời.

Tống Thư Hàng truy vấn: “Khuyết thiếu thế nào?”

“Thánh Nhân Nho Gia lưu lại một quyển Nho Điển, trên đó có kèm theo năng lực thiên phú mà Thánh Nhân Nho Gia từng dùng để cắn đứt một bột phận tồn tại của Thiên Đạo cầu. Đạo Tử dùng Nho Điển kích hoạt thiên phú này, cắn đứt một bộ phận tồn tại của bản thân.” Trình Lâm Tiên Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Đạo Tử tiền bối thật là một người hung ác.

Tàn nhẫn với chính mình mới là tàn nhẫn thật sự.

“Có thể tiếp tục sử dụng Nho Điển mà Thánh Nhân Nho Gia lưu lại không?” Bạch tiền bối two hỏi.

Trình Lâm Tiên Tử lắc đầu: “Chỉ sợ không được, năng lực thiên phú Thánh Nhân lưu lại trên Nho Điển xuất hiện sau khi Đạo Tử kích hoạt Nho Điển… Nó là kỹ năng Thánh Nhân thêm vào, không phải kỹ năng của bản thân Nho Điển.”

A Bạch hiện thế tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, nếu như có thể để chúng ta mở mang kiến thức một chút về thiên phú kia của Thánh Nhân Nho Gia, nói không chừng ta và A Bạch Cửu U có thể mô phỏng ra được năng lực thiên phú này.”

“Nếu không thì chờ sau khi Đạo Tử tiền bối làm xong, ta mang Nho Điển tới, nhìn xem trên đó còn dấu vết Thánh Nhân lưu lại hay không?” Tống Thư Hàng nói.

Hiện tại trên danh nghĩa Nho Điển do Tạo Hóa Tiên Tử bảo quản, chỉ là bị Cuồng Đao Tam Lãng mượn đi, cuối cùng lại đưa đến tay Đạo Tử.

Đang lúc Tống Thư Hàng nói chuyện, trong hư không Chư Thiên Vạn Giới truyền đến từng đợt âm thanh “đại đạo cộng minh” kỳ quái.

Đây là lần thử nghiệm đầu tiên mà Đạo Tử tiến hành sau khi nhậm chức Thiên Đạo 8.5 và dần làm quen với pháp tắc Thiên Đạo, bắt đầu thúc giục lực lượng quy tắc đại đạo.

Cũng chính là mệnh lệnh đầu tiên đối với Chư Thiên Vạn Giới của Thiên Đạo mới, trực tiếp do Thiên Đạo can thiệp đến hiện thế.

Dưới sự thử nghiệm của Đạo Tử, một loại quy tắc “nghịch thiên cải mệnh” hạ xuống từ hư không.

Thế giới Kim Liên của Nho gia chủ động mở ra.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử.

Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử.

Thất ngốc ngốc Trì Tử.

Kiếp Tiên thứ mười một Ngọc Tử.

Bốn Kiếp Tiên Nho gia + Uyên Tử bị một luồng ý thức của Côn Vương phụ thể đồng thời bước ra khỏi thế giới Kim Liên của Nho gia.

Lực lượng “nghịch thiên cải mệnh” kia rơi trên người bọn họ.

Một loại “nhân quả diệt vong” nào đó trên người Ôn Tử, Nhan Tử, thất ngốc ngốc, Ngọc Tử trực tiếp bị chặt đứt.

Tử khí lờ mờ trên người bọn họ bị diệt sạch, sinh cơ vô hạn tuôn ra từ trong cơ thể.

Dưới tác dụng của lực lượng Thiên Đạo đời 8.5, việc “hồi sinh không hoàn chỉnh” nguyên bản được bổ khuyết hoàn toàn.

Mười ba Kiếp Tiên Nho gia, mỗi một vị đều có tiềm lực chứng Trường Sinh đạo… Bây giờ, bốn Kiếp Tiên hoàn toàn hồi sinh, đạo thân không thiếu sót. Chỉ cần cho bọn họ đủ thời gian, tương lai bọn họ cũng sẽ bước ra một bước cuối cùng trở thành "Trường Sinh Giả".

Uyên Tử bên cạnh cũng được lực lượng nghịch thiên cải mệnh bao phủ.

Nhưng mà, lực lượng Thiên Đạo trên người hắn chỉ lóe lên rồi biến mất, dường như thay đổi gì đó, lại dường như không thay đổi gì cả.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử nghi hoặc nhìn Uyên Tử… Chẳng lẽ kỳ thực ý thức của Uyên Tử cũng không tiêu tán triệt để? Thân thể hắn cũng không phải "cái xác không hồn" mà đang chờ đợi thời cơ chín muồi, khôi phục ý thức?

Ngoại trừ lưu lại trên người năm vị "mười ba Kiếp Tiên Nho gia" đang ở Nho gia ra, lực lượng của Đạo Tử lại khuếch tán đến Chư Thiên Vạn Giới, tung ra sáu luồng lực lượng nghịch thiên cải mệnh.

Trong pháp tắc của sáu luồng cải mệnh này, có hai luồng là thuộc tính "bổ khuyết trận pháp hồi sinh không hoàn chỉnh". Hai di thể thuộc mười ba Kiếp Tiên Nho gia và trận pháp hồi sinh này vẫn luôn do Đạo Tử âm thầm gìn giữ.

Ngoài ra còn có bốn luồng đều có hiệu quả khôi phục thương thế. Qua nhiều năm như vậy, kỳ thực vẫn luôn có bốn vị thuộc "mười ba Kiếp Tiên Nho gia" bị thương nghiêm trọng âm thầm thay phiên thủ hộ Nho gia.

Chỉ là thương thế của bọn họ rất nặng, ngoại trừ thay phiên thủ hộ Nho gia, phần lớn thời gian họ đều trong trạng thái bế quan chữa thương.

Bây giờ, dưới tác dụng của lực lượng Đạo Tử, thương thế của bốn vị trong mười ba Kiếp Tiên được tiêu trừ.

"Sư huynh." Sau khi bốn vị trong mười ba Kiếp Tiên mở mắt, hốc mắt không kiềm được mà đỏ lên.

Chuyện sư phụ không làm được, hiện tại sư huynh đã hoàn thành!

Sau khi một mạch giải quyết di chứng của mười ba vị sư đệ, Đạo Tử lại hơi nhíu mày. Dấu vết của tiểu sư đệ thư sinh lưu ly lại không cách nào phát giác.

Đạo Tử thở dài.

Hắn nhẹ nhàng khép Nho Điển lại: "Cuối cùng vẫn không cách nào làm đến hoàn mỹ vô khuyết ư?"

Lúc Đạo Tử vừa dứt lời, một vật hiện lên trong Nho Điển rồi nhẹ nhàng rơi vào tay hắn.

Đây là một tròng mắt thoạt trông rất bình thường.

Nhưng mà, đây cũng là một tròng mắt có thể khiến người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới run rẩy. Bởi vì Bá Tống, tròng mắt này uy chấn Chư Thiên Vạn Giới và Cửu U.

"Con mắt của thầy ta." Đạo Tử cẩn thận từng ly từng tý tiếp được nó.

Mắt của Thánh Nhân xuất hiện là đang an ủi Đạo Tử, nói cho hắn biết hắn đã làm rất tốt.

Đạo Tử sững sờ nhìn con mắt trong tay mình.

Sau khi suy tư chốc lát, Đạo Tử đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng ném đi.

Nho Điển và "con mắt Thánh Nhân" trong tay đều lẩn vào hư không, hướng về vị trí của Tống Thư Hàng.

Chương 2952: Hình ảnh mà chỉ khi đủ một đôi mắt mới có thể nhìn thấy

Nho Điển là tiểu sư muội đào ra, cho nên trả lại cho tiểu sư muội bảo quản.

Mà con mắt Thánh Nhân thứ hai thì là “tạ lễ” Đạo Tử thay Nho gia tặng Bá Tống.

Bá Tống đã giúp Nho gia quá nhiều.

Ngay cả “nghi thức Thiên Đạo đời 8.5” lần này cũng là nghi thức bọn họ mượn thế giới hạch tâm và mảnh vỡ Thiên Đế của Bá Tống để triển khai. Tuy nói Bắc Phương đạo hữu đã bàn xong điều kiện mượn dùng với Bá Tống, nhưng đối với Đạo Tử, Bá Tống bằng lòng cho mượn chính là một ân tình.

Ân bằng suối tuôn, đương nhiên nên dùng suối tuôn để đền đáp.

Hiện tại trong tay Bá Tống đã có một con mắt Thánh Nhân, như vậy con mắt thứ hai này cũng giao cho Bá Tống đi.

Hẳn là thầy cũng sẽ đồng ý với quyết định của hắn.

Dù sao, trong Chư Thiên Vạn Giới, có thể dùng con mắt của thầy tốt như thế, khiến “con mắt Thánh Nhân” vang danh thiên hạ cũng chỉ có Bá Tống.

Con mắt Thánh Nhân và Bá Tống có duyên!

…

…

Cùng lúc đó, trong thế giới hạch tâm.

Nửa người trên của Tống Thư Hàng đã hồi sinh hoàn tất, hắn vẫy tay một cái, lấy một bộ quần áo ra mặc vào, lại quần một cái chăn lên người mình.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, hắn lại triệu hoán vật trang sức toàn thân về.

Đặc biệt là “áo khoác Tống cầu béo”!

Vào thời khắc đại lão quả cầu béo Cửu U sắp hồi sinh như bây giờ, tồn tại của Tống cầu béo bèn trở nên nguy hiểm. Dù ai cũng không cách nào xác định khi nào thì nó sẽ đột nhiên kết nối với đại lão quả cầu béo phục sinh rồi khôi phục ký ức?

Để phòng chuyện bất trắc, Tống Thư Hàng gọi “áo khoác Tống cầu béo” về trước tiên, cũng duy trì liên hệ giữa thế giới hạch tâm và thế giới Tà Liên. Tốt nhất có thể đưa “áo khoác Tống cầu béo” đến chỗ Bạch tiền bối two.

Dù sao trước mắt cũng chỉ có Bạch tiền bối two có thể vững vàng áp chế “áo khoác Tống cầu béo”.

Ngay lúc Tống Thư Hàng triệu hoán vật trang sức, một quyển sách thật dày phá không mà đến.

Quyển sách đập về phía hắn, lờ mờ kèm theo tiếng sấm, thanh thế to lớn.

“Kẻ nào dám đánh lén công chúa nhà ta!” Mỹ nhân rắn công đức chui ra, miệng phát ra giọng nói điện tử trong trẻo hào phóng. Thân thể cô vây lấy Tống Thư Hàng nhằm bảo vệ hắn, phòng ngự trước quyển sách này.

Bang ~

Quyển sách nện lên trán mỹ nhân rắn công đức, phát ra tiếng vang tựa như đang rèn sắt vậy.

“Là Nho Điển, xem ra là Đạo Tử tiền bối cảm ứng được chúng ta cần Nho Điển, thế là đưa nó về. Thiên Đạo thật sự đáng sợ, trước mặt Thiên Đạo, quả thực không có bí mật riêng tư. Cũng may Đạo Tử tiền bối là chính nhân quân tử, nếu đổi sang một tên ngoài lạnh trong nóng nào đó, trời biết nó sẽ sưu tầm bao nhiêu lịch sử đen tối của người ta để lưu trữ lại?” Tống Thư Hàng khom lưng nhặt Nho Điển lên.

Mỹ nhân rắn công đức sờ trán mình.

Sau đó, cô nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng nhặt Nho Điển lên thì tùy ý lật qua lật lại.

Mỹ nhân rắn công đức: “…”

Ta bị nện trúng đấy!

Trán của ta bị Nho Điển nện mạnh vào đấy, phát ra một tiếng "bang ~" nặng nề đấy!

Sau khi thấy lực chú ý của Tống Thư Hàng đều tập trung trên Nho Điển, mỹ nhân rắn công đức trợn trắng hai mắt, thân hình cô mềm oặt ngã sấp trên đất, tựa như một con rắn chết: "A ~ gió nổi lên rồi."

Sau khi giả chết thật lâu, mỹ nhân rắn công đức nằm rạp trên đất, lặng lẽ hí mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó… cô bèn nhìn thấy tình cảnh khiến vảy trên người cô dựng thẳng!

Thế mà Tống Thư Hàng lại lấy từ trong Nho Điển ra một con mắt.

Con mắt này, thoạt nhìn rất phổ thông, không khác mấy với con mắt của nhân loại bình thường.

Thế nhưng, năm nay chỉ cần là người tu luyện, sau khi nhìn thấy tròng mắt này đều có thể lập tức nhận ra nó!

Con mắt Thánh Nhân Nho Gia thứ hai!

Dường như bên tai mỹ nhân rắn công đức nghe được một tiếng nhắc nhở: Ting ~ chúc mừng người chơi "Bá Tống" tập hợp đủ bộ trang bị màu xanh "đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia" (trái) (phải).

"Con mắt Thánh Nhân?" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng dùng niệm lực nâng con mắt này lên.

Cùng lúc đó, trong hư không có một tấm "lưới máu" độn tới.

Đây là lưới máu do một giọt máu Thánh Nhân Nho Gia đồng hóa cùng thân thể Tống Thư Hàng biến thành, bên trong lưới máu có một ít khí quan quý giá không cách nào dùng "hồi sinh" để có lại chúng nó của thân thể Tống Thư Hàng.

Chẳng hạn như "mắt thần thứ ba" và một con mắt Thánh Nhân Nho Gia khác…

"Một đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia." Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng chúng nó lên.

Thế mà lại góp đủ rồi?

Vậy… có nên thử lắp chúng nó lên không nhỉ? Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý niệm như vậy.

Suy nghĩ của hắn vừa lóe lên, Tạo Hóa Tiên Tử lập tức cảm ứng trong lòng, hiện lên.

Cô dịu dàng đi đến phía sau Tống Thư Hàng, duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng che hốc mắt Tống Thư Hàng.

Móc mắt không đau!

Đôi mắt vừa hồi sinh của Tống Thư Hàng bị Tạo Hóa Tiên Tử nhẹ nhàng linh hoạt lấy xuống, cũng được Tạo Hóa Tiên Tử bảo quản, để phòng lúc cần tới.

Tiếp đó, Tạo Hóa Tiên Tử lại thuần thục lắp đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia vào hốc mắt Thư Hàng.

Mắt thần thứ ba trong hư không cũng thong thả trở về vị trí của mình.

Các khí quan quý giá khác được máu Thánh Nhân bao lấy cũng theo về chỗ cũ.

Mỹ nhân rắn công đức nằm trên mặt đất, nghiêng đầu không giả chết nữa, cô tò mò nhìn Tống Thư Hàng, muốn xem sau khi Tống Thư Hàng tập hợp đủ đôi mắt thì sẽ có biến hóa đặc thù gì?

Nóng!

Độ nóng tăng lên cực nhanh!

Sau khi tập họp đủ đôi mắt Thánh Nhân, Tống Thư Hàng cảm thấy hốc mắt mình điên cuồng nóng lên.

Ngay cả năng lực chịu đựng đau đớn của hắn cũng cảm thấy phát bỏng, vậy nhiệt độ này đã rất khó lường.

Cũng may cảnh giới thực lực của hắn hiện tại đã đạt đến trình độ Kiếp Tiên “trảm tam thi”, nếu không e rằng hốc mắt của hắn lại bị “mắt Thánh Nhân Nho Gia” làm bỏng đến cháy đen như trước kia mất.

Bởi vì con mắt Thánh Nhân Nho Gia không ngừng nóng lên, hốc mắt Tống Thư Hàng không ngừng tiết ra nước mắt Kiếp Tiên, lại bị mắt Thánh Nhân làm bốc hơi, hóa thành một mảng sương trắng, bao phủ khu vực trước hốc mắt.

Hồi lâu sau…

Rốt cuộc Tống Thư Hàng mới thích ứng với mắt Thánh Nhân Nho Gia.

Hắn từ từ mở mắt ra.

Mắt Thánh Nhân linh hoạt xoay chuyển trong hốc mắt.

“Sương lên rồi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ trả lời với ý thơ: “Đây không phải sương, đây là nước mắt của ngươi.”

“Nếu không thì thu chúng nó lại đi?” Tống Thư Hàng đề nghị. Nước mắt Kiếp Tiên hóa thành sương mù là tài liệu luyện khí quý báu đấy.

Đang lúc nói chuyện, hai mắt Tống Thư Hàng mắt đầu khẽ chuyển động.

Đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia tập trung tiêu cự, nhìn chằm chằm mảng “sương mù” kia.

Sương mù tựa như một màn hình, mắt Thánh Nhân xuyên qua “màn hình” này, thấy được rất nhiều hình ảnh chợt lóe lên.

Có hình ảnh Vân Tước Tử thoáng hiện.

Có hình ảnh tay chân luống cuống ôm một đứa bé.

Có hình ảnh tự tay may Nho y cho đệ tử.

Có hình ảnh một đôi tay mạnh mẽ nhẹ nhàng viết “Nho văn” trên tờ giấy trắng.

Cuối cùng… hình ảnh dừng lại trên “Nho văn”.

Tống Thư Hàng không biết một chữ nào trong Nho văn này cả, nhưng thông qua con mắt Thánh Nhân Nho Gia, hắn lại có thể thần kỳ đọc hiểu ý nghĩa văn tự, con mắt Thánh Nhân tự mang tính năng phiên dịch.

Bài Nho văn này ghi lại phân tích của Thánh Nhân đối với “năng lực thiên phú” của mình.

Cùng với… truyền thừa.

Thánh Nhân Nho Gia từng nghiên cứu và suy xét, biến “năng lực thiên phú” của mình thành pháp thuật để truyền thừa lại.

Nghiên cứu của hắn thành công, nhưng cũng có thể nói là thất bại.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì cái giá để truyền thừa năng lực thiên phú này đắt đến mức khiến người ta không cách nào chịu nổi.

Tiêu hao một con mắt Thánh Nhân Nho Gia + một trường sinh chi đạo thì có thể đạt được cơ hội kế thừa thiên phú của Thánh Nhân.

Xác suất thành công còn không phải một trăm phần trăm…

Lại thêm, con mắt Thánh Nhân khác với “con ngươi Bá Tống”.

Nó, cũng chỉ có hai con như thế, không mọc mới được!

Thánh Nhân không có sở thích móc mắt mình như Bá Tống.

Nói cách khác, hai con mắt Thánh Nhân này, ở trạng thái may mắn nhất cũng chỉ có thể để hai người thừa kế thiên phú của Thánh Nhân.

Chương 2953: Cứu rỗi của Tống đạo hữu

Nếu vận khí không tốt, không những không cách nào thừa kế thiên phú đặc thù kia của Thánh Nhân Nho Gia, ngược lại còn phải bù thêm tròng mắt của Thánh Nhân Nho Gia… và một trường sinh chi đạo!

Cái giá này, chỉ có thể dùng từ “vô cùng thê thảm” đề hình dung.

Không thành công thì thành nhân!

Trả giá đắt như thế đủ để khiến tất cả đại lão trong Chư Thiên Vạn Giới dừng bước.

Cho dù nhóm Trường Sinh Giả đứng trên đỉnh hàng nghìn hàng vạn thế giới thì phần lớn trong số họ cũng chỉ bước ra trường sinh chi đạo thuộc về mình.

Chư Thiên Vạn Giới không được mấy Trường Sinh Giả có một “Thiên Đình chi đạo”, đồng thời còn sở hữu một “thời gian chi đạo” như Thiên Đế!

Hơn nữa, Thiên Đế cũng không đồng thời có được hai trường sinh pháp. Sau khi truyền thừa “Thiên Đình chi đạo” cho Kim Quái, cô lại dựa vào “thời gian chi đạo” để ổn định cảnh giới Trường Sinh Giả của mình.

Cho nên nếu như không có thủ đoạn của Thiên Đế mà đi kế thừa thiên phú đặc thù của Thánh Nhân Nho Gia, mặc kệ thành công hay thất bại thì đều sẽ rơi khỏi cảnh giới Trường Sinh Giả, lần nữa lui trở về cấp bậc Kiếp Tiên…

“Trả giá và thu hoạch căn bản không tỉ lệ thuận mà.” Tống Thư Hàng nói.

Buôn bán mất đầu có người làm, làm ăn lỗ vốn không ai rớ.

Dùng con mắt Thánh Nhân Nho Gia + một trường sinh chi đạo vô cùng quý giá đi đổi lấy một thiên phú Thánh Nhân có khả năng thừa kế thất bại.

Dưới tình huống bình thường, đây quả thực là buôn bán lỗ vốn đến tận nhà bà ngoại!

Con mắt Thánh Nhân Nho Gia không ngon lành cành đào ư?

Phải biết rằng Tống Thư Hàng bằng vào một con mắt Thánh Nhân Nho Gia đã khiến người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới run lẩy bẩy!

Trường sinh chi đạo thì càng không cần phải nói.

Trường Sinh Giả từ thái cổ đến nay cộng lại có đủ bình quân mỗi giới một vị trong khắp Chư Thiên Vạn Giới hay không vẫn còn là ẩn số.

Tiêu hao một “con đường trường sinh” thì Trường Sinh Giả nào sẽ bằng lòng?

Trừ đại lão “Thiên Đế” với loại tình huống đặc thù kia, ai tiêu cho nổi?

“Đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia có biến hóa gì ư?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhịn không được tò mò hỏi.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “Con mắt vừa rồi chính là mắt Thánh Nhân Nho Gia ư?”

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, sau đó hắn miêu tả một lần hình ảnh mình nhìn thấy thông qua “đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia” cùng với kết quả phân tích của Thánh Nhân đối với thiên phú.

Tống Thư Hàng vừa giới thiệu xong, giọng Bạch tiền bối two lập tức vang lên: “Chúng ta cần năng lực thiên phú này của Thánh Nhân Nho Gia.”

Lúc này thế giới hạch tâm và thế giới Tà Liên tương liên chặt chẽ, dù không thông qua “nhóm lâm thời”, Bạch tiền bối two cũng chú ý tới chỗ Tống Thư Hàng.

“Quả thật, nếu như có thể để hai người đồng thời có được thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia “cắn nuốt tồn tại của đối phương” … Vậy chúng ta nhất định phải có được năng lực này.” Bạch tiền bối cũng tán thành.

Bởi vì, không còn thao tác nào thích hợp chế tạo hai cá thể đặc thù “khuyết thiếu, bổ sung cho nhau” hơn loại thao tác “cắn nuốt tồn tại đối phương” của Thánh Nhân Nho Gia.

Hai người có được thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia, trước khi chứng đạo thì cắn nuốt một bộ phận của đối phương, vậy trên lý luận có thể đạt đến hiệu quả “chứng đạo khuyết thiếu bổ sung cho nhau”.

“Nhưng liệu cái giá có quá lớn hay không?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối: “Nếu như có thể đạt được hiệu quả [hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo], vậy cái giá như thế cũng có thể chịu được.”

Có vài giao dịch nhìn như không bình đẳng, dưới điều kiện tiên quyết đặc biệt thì sẽ trở nên có lợi.

“Hơn nữa, phương án mà Thánh Nhân Nho Gia nghiên cứu ra cũng chỉ là dự thảo… Trên bản dự thảo của hắn, chúng ta có thể tiến hành một ít cải tiến, giảm bớt cái giá phải trả cho phương án này.” Bạch tiền bối bổ sung.

Nghiên cứu và pháp thuật hóa của Thánh Nhân Nho Gia đối với năng lực thiên phú của bản thân chỉ là mở đầu, cũng chưa đạt đến cực hạn.

Vạn sự khởi đầu nan, có “mở đầu” mà Thánh Nhân Nho Gia lưu lại này, Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối tiếp tục nghiên cứu, bổ sung là có dấu vết để lần theo.

“Chẳng hạn như… chúng ta có thể nghĩ cách giữ lại “con mắt Thánh Nhân Nho Gia” bị tiêu hao sạch.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Làm sao làm được?”

“Đừng quên kim đan cá voi mập bất hủ của ngươi, một thứ nghịch thiên như vậy, ngươi đừng chỉ dùng nó như “bảo bối nạp điện phục sinh” chứ.” Bạch tiền bối two chỉ điểm: “Chỉ cần nghĩ cách khóa chặt con mắt Thánh Nhân Nho Gia với kim đan cá voi mập bất hủ của ngươi, như vậy dù con mắt Thánh Nhân Nho Gia bị hiến tế, bị mài thành tro, chỉ cần dựa vào lực lượng của kim đan cá voi mập bất hủ là có thể hoàn nguyên con mắt Thánh Nhân từ hư vô rồi.”

Kim đan cá voi mập bất hủ có “khúc xương bất hủ” làm lạnh, chỉ cần canh thời gian làm lạnh thì mắt Thánh Nhân Nho Gia vốn trở thành “vật phẩm tiêu hao” có thể giống như sạc dự phòng, biến thành vật phẩm sử dụng nhiều lần.

“Vậy phải làm sao để khóa chặt?” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Bạch tiền bối two nói: “Đây chính là phương hướng chúng ta cần nghiên cứu. Đến lúc đó ngươi giao mắt Thánh Nhân và kim đan cá voi mập cho ta, ta nghiên cứu xem sao.”

“Cùng lý lẽ, một “trường sinh chi đạo” bị tiêu hao sạch cũng có thể tiến hành bổ cứu một chút.” Bạch tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng thuận theo đề tài, cố gắng để mình dung nhập vào trong chủ đề cao thâm của hai vị Bạch tiền bối, nói: “Biến “trường sinh chi đạo” thành sạc dự phòng, tiêu hao hết lại nạp điện nhằm sử dụng một cách tuần hoàn. Hoặc là, biến cái giá phải trả thành “tiêu hao một bộ phận trường sinh chi đạo”, sau đó lại bổ khuyết cho trường sinh chi đạo?”

“E rằng không làm vậy được… Tiêu hao hết một “trường sinh chi đạo” là căn bản của phương án mà Thánh Nhân Nho Gia lưu lại.” Bạch tiền bối lắc đầu nói.

“Nhưng trước khi trường sinh chi đạo của mình bị tiêu hao hết, có thể suy xét sao lưu lại trường sinh chi đạo này, giữ lại tất cả cảm ngộ, số liệu, tin tức… của trường sinh chi đạo. Đến lúc đó, nếu như bản thân không cách nào tu luyện lại trường sinh chi đạo này, vậy chí ít cũng có thể truyền thừa trường sinh chi đạo này cho người khác.” Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two tâm ý tương thông, nói bổ sung.

Hiện tại không cách nào xác định “trường sinh chi đạo” bị tiêu hao hết trong quá trình thừa kế thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia có thể tu luyện lại hay không. Nếu như không thể, vậy lưu nó lại cho người của mình kế thừa, cũng có thể ngăn tổn hại.

Một trường sinh chi đạo một Trường Sinh Giả.

Bản thân lui khỏi trường sinh chi đạo này, vậy dĩ nhiên có thể có người mới đến kế vị trường sinh chi đạo này.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Giống như “trường sinh chi pháp” không ai bước ra lưu lại trong lưới công đức kia? Hay đấy.”

Trên người hắn có hai trường sinh chi đạo khả thi.

Một là trường sinh pháp “không sống cũng không chết”.

Một là trường sinh pháp liên quan đến “hệ thống mạng chat Tu Chân”.

Trường sinh chi đạo “không sống cũng không chết” này có thể dùng để hiến tế.

Nhưng mà, trường sinh chi đạo này và trường sinh pháp liên quan đến “hệ thống mạng chat Tu Chân” quá cao cấp, chỉ có đứng ở góc độ vượt qua Trường Sinh Giả nhìn xuống mới có thể bổ khuyết.

Tống Thư Hàng không nắm chắc nắm giữ được trường sinh pháp này.

…

…

Cùng lúc đó, Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử giải quyết xong hậu hoạn của các sư đệ Nho gia thì thoáng nghỉ ngơi chốc lát.

Sau đó, hắn bắt đầu giải quyết chấp niệm của Tống đầu gỗ, hoàn thành cứu rỗi bọn họ.

“Đạo hữu bị trói buộc với Thiên Đình viễn cổ, dựa theo giao hẹn, ta thay Tống đạo hữu cho các ngươi tự do.” Đạo Tử duỗi tay vẽ một vòng sáng trong hư không.

Sau lưng hắn, từng “thế thân ứng kiếp” hiện lên, bước vào trong vòng sáng.

Chương 2954: Ta sắp ra rồi nạ!

Sau khi mỗi một thế thân ứng kiếp hiện lên đều sẽ hành lễ với vị trí của Đạo Tử.

Đám thế thân này đều là ấn ký Trường Sinh Giả bị trói buộc với Thiên Đế Thiên Đình chi đạo + thủ đoạn linh quỷ của Tống đầu gỗ kết hợp mà thành.

Bây giờ Đạo Tử đang hoàn thành giao hẹn với Tống đầu gỗ, đám thế thân ứng kiếp này thay mặt cho bản thể của bọn họ nói lời cảm tạ với Đạo Tử.

Khi hành lễ, đám thế thân ứng kiếp này lại đồng tời đưa mắt đến sau lưng Đạo Tử. Ở nơi đó có một Tống Thư Hàng phiên bản khí chất thành thục đang bình tĩnh lơ lửng phía sau Đạo Tử, hắn ngồi xếp bằng bày ra tư thế đả tọa.

Các thế thân ứng kiếp lại gật đầu với Tống Thư Hàng phiên bản thành thục, sau đó từng người nhảy vào trong vòng sáng.

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Thân hình Bắc Phương Đại Đế khẽ động, lờ mờ cảm giác được mình đã mất đi thứ gì đó.

Hắn là đại lão trong số ít các thành viên Thiên Đình đã dựa vào đường lui mình bố trí mà hoàn thành kế hoạch “dùng cái chết thoát thân”, sau khi hồi sinh Bắc Phương Đại Đế đã không bị giới hạn trong “Thiên Đình chi đạo” nữa.

Nhưng trong Thiên Đình viễn cổ chi đạo vẫn lưu lại ấn ký của hắn, đây cũng là nguyên nhân lúc Tống đầu gỗ cứu Sở các chủ, trong thế giới không gian màu vàng của hắn còn có một “Bắc Phương Đại Đế” tồn tại. “Bắc Phương Đại Đế” trong không gian của Tống đầu gỗ chính là thế thân ứng kiếp chuyển hóa từ ấn ký mà Bắc Phương Đại Đế phân ra.

Ngoài ra… đây cũng là nguyên nhân con rối tiên tử không chịu thừa nhận thân phận của Bắc Phương Đại Đế sau khi phục sinh.

Bởi vì con rối tiên tử không cách nào cảm ứng được hương vị quen thuộc từ trên người Bắc Phương Đại Đế sau khi phục sinh.

Phương thức phân biệt sự vật trong trạng thái con rối của cô khác với sinh vật khác.

Mà lúc này, sau khi thế thân ứng kiếp nhảy vào trong vòng sáng kia, triệt để tiêu tán, trên người Bắc Phương Đại Đế bớt đi một phần khí tức lạnh lẽo, lại tăng thêm vài phần cảm giác ấm áp.

Mà cảnh giới của hắn cũng như được giải phóng, tăng lên một chút.

Ngoại trừ Bắc Phương Đại Đế ra, còn có vài Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ, khí tức trên người họ cũng thay đổi, đạt được tự do chân chính.

Trong thế giới hạch tâm.

Trình Lâm vàng kim đặt hai tay trên trán, che đi đôi mắt của mình.

Cô lúc này không muốn để mấy đồng bạn chung quanh nhìn thấy dáng vẻ mất mặt vì vui đến phát khóc của cô.

Trong đầu dâng lên từng mảng hồi ức khi cô và các đạo hữu vui đùa càn quấy ở Thiên Đình viễn cổ.

Mà bây giờ những đồng bạn này đều được giải thoát khỏi trói buộc của Thiên Đình viễn cổ chi đạo. Tương lai không lâu, từng người trong bọn họ đều sẽ trở về từ vùng đất phủ bụi kia.

“Muốn khóc thì cứ lớn tiếng khóc đi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng bên cạnh mỉm cười nói: “Dù sao mất mặt cũng là Trình Lâm.”

Trình Lâm vàng kim: “…”

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói rất có lý, nhưng đạo trưởng vừa nói vậy, Trình Lâm vàng kim rõ ràng rất muốn khóc thì giờ lại hoàn toàn không khóc được.

Trình Lâm vàng kim buông bàn tay che hai mắt xuống, cười ha ha nói: “Đạo trưởng, nghi thức Thiên Đạo đời 8.5 đã hoàn thành… Vậy kế tiếp, ta muốn dựa theo giao kèo, trước tiên mang “mảnh vỡ Thiên Đình đảo thần bí” của Kim Quái trở về hòn đảo của hắn một chuyến, cũng giao “Đế ấn” cho hắn. Ta đi một chút rồi về… Chuyện chủ trì đại cục tiếp theo đành làm phiền đạo trưởng vậy.”

Đế ấn kỳ thực chỉ là vật biểu tượng của Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ, cũng không có hiệu quả thực tế.

Chỉ là dựa theo giao kèo đã nói, sau khi Trình Lâm vàng kim giao Đế ấn cho Kim Quái, chờ mọi chuyện kết thúc, Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử sẽ giao "Thiên Đế chi đạo" hoàn chỉnh cho Kim Quái, để hắn trở thành Thiên Đế đời thứ hai duy nhất*phiên bản chính thức.

"Cứ giao cho ta." Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu nói.

"Vậy chư vị, ta đi một chút rồi về." Trình Lâm vàng kim vẫy tay, mảnh vỡ Thiên Đình thuộc về "đảo thần bí" trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng hiện lên tới tấp.

Đồng thời còn có một bộ phận mảnh vỡ Thiên Đình vốn do thành viên của "liên minh Thiên Đạo nhất định phải rớt đài" thu gom cũng tặng cho Kim Quái một bộ phận làm thù lao. Mảnh vỡ Thiên Đình còn sót lại thì cho Tống Thư Hàng làm thù lao.

Lần này, dưới sự khắc chế mạnh mẽ của Tống Thư Hàng, Thiên Đình chi đạo trong bộ phận mảnh vỡ Thiên Đình "đảo thần bí" không bị thế giới hạch tâm hấp thu.

Dù sao đây là chuyện Tống Thư Hàng đã đồng ý với Kim Quái đảo chủ!

Có điều… sau khi nghi thức kết thúc, Thiên Đình chi đạo trong mảnh vỡ Thiên Đình mà các thành viên "liên minh Thiên Đạo nhất định phải rớt đài" thu gom lại bị thế giới hạch tâm la liếm mất bảy tám phần.

Trình Lâm vàng kim mang theo rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình lẩn vào trong hư không, biến mất không thấy.

Lần này tiến về đảo thần bí không chỉ là vì trả lại mảnh vỡ Thiên Đình, càng là vì đi đến long mộ trên đảo thần bí, đi gặp tổ tiên kim long trong long mộ một lần.

Bây giờ chấp niệm của Trình Lâm vàng kim đã hoàn thành, kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 cũng đã thành công, trói buộc đối với Trường Sinh Giả trong Thiên Đình rốt cuộc cũng được phá giải, tất cả đều đã đi vào quỹ đạo.

Cho nên, nhân lúc còn có chút thời gian, đi gặp tổ tiên kim long trong long mộ… Tiện thế, bảo cô đừng tiếp tục ở lì trong long mộ nữa, ở lì tại đó lâu quá không tốt cho thân thể.

…

…

Thế giới hạch tâm.

“Đạo Tử tiền bối lại hạ mệnh lệnh thứ hai ư? Mệnh lệnh lần này là gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mệnh lệnh đầu tiên là giải trừ di chứng phục sinh không trọn vẹn của Nho gia, lần này thì sao?

Trong nhóm thảo luận lâm thời.

Trình Lâm Tiên Tử: “Là giải trừ trói buộc cho thành viên Thiên Đình viễn cổ.”

“Tất cả trói buộc của thành viên Thiên Đình viễn cổ đều đã giải trừ? Vậy không phải Kim Quái tiền bối sẽ biến thành đế vương không dân ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Kim Quái tiền bối vừa mới kế vị Thiên Đế, lại phải nhận lấy uất ức nặng nề như thế?

“Không ngại, Thiên Đình Thiên Đế chi đạo của Thiên Đế đời thứ hai Kim Quái khác với lúc đầu… Không có tai họa ngầm, sẽ không bị cắn nuốt trở thành “kế hoạch bổ khuyết Thiên Đạo”. Cho nên, tương lai hắn có thể từ từ thu nạp thành viên cho Thiên Đình.” Trình Lâm Tiên Tử nói.

Một Thiên Đình không có tai họa ngầm, lại thêm một đợt khí thế mênh mông “dựng lại Thiên Đình” trước khi Đạo Tử chứng Thiên Đạo đời 8.5 kia, chẳng khác gì quảng cáo cho Kim Quái.

Đến lúc đó, người may mắn sống sót của Thiên Đình đang ẩn nấp trong Chư Thiên Vạn Giới sẽ có một đợt triều cường “trở về Thiên Đình”.

Thiên Đế đời thứ hai Kim Quái sẽ thành người được lợi cuối cùng.

“Kim Quái đảo chủ là Thiên Đế đời thứ hai ư?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghi hoặc hỏi.

Hắn nhớ Đồng Quái tiền bối đã từng đề cập trong nhóm chat, Đồng Quái nhìn thấy hai phần mộ Thiên Đế cũ và mới kia mà.

Tuy đều là mộ chôn quần áo và di vật.

Vì sao Kim Quái đảo chủ vẫn là Thiên Đế đời thứ hai?

"Thiên Đế Á Nè Tử là đời thứ nhất à?" Tống Thư Hàng hỏi.

[Ting~ "bạn xấu" của ngươi gửi một điểm năng lượng cho ngươi từ xa, tin nhắn đính kèm: Tống tiền bối, ngươi gọi ta nạ ~]

Xem!

Đây chính là chỗ đáng sợ của đại lão đứng đầu.

Chỉ cần ngươi nhắc tới tên cô ấy, sau khi trải qua một loạt các công thức số liệu sàng lọc, cô ấy sẽ cảm ứng được ngươi đang gọi cô ấy.

Chờ chút.

[Cô sống lại rồi?] Tống Thư Hàng hỏi.

[Chà, đợi lâu lắm rồi… là lúc nên sống lại. Tống tiền bối, ngươi vén y phục lên một chút đi nạ ~] Thiên Đế Tử truyền âm nói.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

[Ta sắp ra rồi.] Thiên Đế Tử nói.

Tống Thư Hàng: "! ! !"

Chương 2955: Đi gây sự ư? Dẫn ta theo với!

Là cô, Thiên*Ngộ Không*Đế tử!

Vậy ta chẳng phải là Tống*Thiết Phiến*Thư Hàng ư?

“Ta cần há miệng phối hợp với cô không?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thiên Đế Tử: “…”

Ngày hôm nay, Thiên Đế Tử phát hiện lý giải giữa người và người chung quy sẽ có cực hạn. Cho dù là cô, cũng sẽ bởi vì ý tứ trong vài lời thoại khó hiểu của Tống Thư Hàng mà không cách nào tiếp lời.

“Lúc này, ta phải tiếp lời thế nào đây?” Thiên Đế Tử hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ không cần tiếp… nếu miễn cưỡng tiếp lời, ta sẽ rất xấu hổ.”

“Trở về ta sẽ đi tra xem đây là ý gì.” Thiên Đế Tử nói: “Sau khi hồi sinh, ta sẽ có rất nhiều thời gian rảnh.”

“Được.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn phối hợp vén y phục lên.

Nhưng lúc vén được một nửa, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Thiên Đế Tử, vì sao cô lại hồi sinh trên người ta?”

Quả nhiên, lúc trước cô nhất định muốn mình chém cô đến thần hình câu diệt là có nguyên nhân?

Lẽ nào trong nháy mắt khi cô chết dưới đao của mình thì đã gieo bào tử lên người mình?

“Ngươi đoán xem?” Thiên Đế Tử hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Một năm này, việc ta ghét nhất là người khác bảo ta đoán chuyện ta căn bản không hiểu, cho nên không đoán ra được; việc ta ghét thứ hai là lúc ta hỏi người khác “ngươi đoán xem”, người khác lại tìm ra đáp án trên mặt ta.”

Thiên Đế Tử nở nụ cười: “Ta và ngươi trái ngược… Việc ta thích nhất là lúc ta hỏi người khác “ngươi đoán xem”, người khác bèn trưng ra vẻ mặt đau khổ, ngổn ngang trăm mối không cách nào hiểu được."

Tống Thư Hàng: "…"

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn ngưng tụ ra hình chiếu một đóa hoa sen.

"Là nó?" Tống Thư Hàng sững sờ.

Hắn nhớ rõ hình chiếu hoa sen này.

Chính là hình chiếu hoa sen khổng lồ lúc trước thế giới hạch tâm gan to bằng trời muốn trực tiếp cắn nuốt Thiên Đế, la liếm "Thiên Đình chi đạo" của cô ngưng tụ ra được.

Kết quả trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Thiên Đế Tử trực tiếp chặt đứt hình chiếu hoa sen này… Cuối cùng, hình chiếu hoa sen khổng lồ này lại trở thành bồi thường khi thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng lén lút la liếm "mảnh vỡ Thiên Đình chi đạo" của Thiên Đế.

Nếu như không phải hôm nay Thiên Đế chuyển hình chiếu hoa sen khổng lồ này ra ngoài, Thư Hàng suýt nữa đã quên mất nó.

Tống Thư Hàng hỏi: "Cô vẫn luôn ẩn nấp trong hình chiếu hoa sen này à? Ẩn nấp trên người ta?"

"Không, ta vẫn luôn ẩn nấp trên người Tử da đen nạ ~" Giọng Thiên Đế vang lên.

Vũ Nhu Tử da đen: "! ! !"

Thế mà cô lại luôn nấp trên người ta?

Chuyện khi nào vậy?

Vì sao ta chẳng phát hiện chút nào?

Ngoài ra…

Ta không phải "Tử da đen"!

"Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng. Quái Lệ Lục Đậu Phượng." Tử da đen suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên nói gì mới tốt, đành phải báo ra tên thật của mình.

"Nếu trực tiếp nấp trên người Thư Hàng ngươi, dựa vào quan hệ giữa ngươi và hình chiếu hoa sen, ngươi sẽ lập tức cảm ứng được nó mất. Nhưng chỉ cần nấp trên người Tử da đen, bằng vào quan hệ giữa ta và Tử da đen… lại thêm "đốn ngộ" ta để lại cho ngươi trước khi chết và khí tức che giấu, ngươi sẽ rất khó phát hiện ra ta nạ ~” Thiên Đế Tử tiếp tục nói.

Tử da đen: “…”

Ta đã báo ra tên mình, quá đáng.

Bên cạnh, sau khi Tống Thư Hàng suy nghĩ chốc lát thì học theo điệu hát của mỹ nhân rắn công đức, bắt đầu chững chạc đọc lời thoại: “Dùng lời nói dối giấu đi chân tướng, khiến kết quả lệch khỏi phương hướng chính xác!”

Dù giấu hình chiếu hoa sen trên người Vũ Nhu Tử da đen, hắn cũng không có khả năng không cảm ứng được chút nào.

Cho nên… Thiên Đế Tử không nói thật. Hoặc là, cô nói nửa thật nửa giả.

Đoán chừng rất có thể lúc cô bị mình chém chết, hoặc lúc mình hồi sinh bay đến “bảo tọa Thiên Đế two” thì trúng chiêu.

“Trời cao đố kỵ anh tài, tráng niên mất sớm nạ.” Thiên Đế Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Chọc không nổi, chọc không nổi.

Đang lúc nói chuyện, hình chiếu đóa hoa sen kia nở rộ.

Nụ hoa sen nở rộ, một bóng người thon dài bước ra từ trong đó.

Thiên Đế Tử sau khi hồi sinh vẫn bảo lưu dáng vẻ cơ bản của Vũ Nhu Tử, hai chân thon dài tỷ lệ hoàn mỹ, mái tóc dài suông mượt như tơ.

Chỉ là giữa đôi chân mày, thoạt nhìn chín chắn hơn Vũ Nhu Tử một chút.

“Trạng thái hồi sinh lần này là đúng rồi.” Sau khi hồi sinh, Thiên Đế Tử thoải mái duỗi eo một cái.

Động tác duỗi eo bày ra dáng người bá đạo của Vũ Nhu Tử vô cùng tinh tế!

Tạo Hóa Tiên Tử duỗi hai tay ra che trước mắt Tống Thư Hàng, ngăn ánh mắt của hắn.

Dù sao đây là đôi mắt của thầy cô, có trời mới biết sẽ có một vài chức năng rất lợi hại nào không, lỡ như Tống Thư Hàng kích động, kích hoạt chức năng lợi hại của đôi mắt thầy thì làm sao?

Tống Thư Hàng lại không thèm để ý.

Trên thực tế, sau khi cảnh giới thực lực đạt đến trình độ này thì nhìn sự vật đã không giới hạn trong dùng "mắt" nữa.

Huống hồ… ngoại trừ đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia ra, hắn còn có mắt thần thứ ba.

Đợi sau khi Thiên Đế Tử trong nụ hoa hồi sinh xong, Tống Thư Hàng đưa tay chọt nhẹ móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trên đỉnh đầu.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "Làm gì, suýt nữa ngươi chọt vào mắt ta rồi."

Trên móng vuốt của cô có mọc một con mắt.

"Nhìn đi, Thiên Đế tươi mới, còn sống." Tống Thư Hàng nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "…"

"Cho nên lúc đầu ta đã nói với bản thể của cô, ta và Thiên Đế rất quen thuộc, bảo bản thể của cô đừng đi làm chuyện "phục sinh Thiên Đế" nữa, nhưng cô ấy không tin ta." Tống Thư Hàng nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "…"

"Nhưng ta từng bị Tống tiền bối chém chết nạ ~" Thiên Đế Tử chân đạp hư không, khom người xé một cái trên thân Tống Thư Hàng, xé hình chiếu hoa sen khổng lồ kia xuống, tiện tay ném vào trong không gian càn khôn của mình.

Thứ này là của cô, dù đã dùng xong rồi, cô cũng phải giữ lại.

"Ta cần chúc mừng cô phục sinh hoàn mỹ không?" Tống Thư Hàng hỏi, vừa rồi hắn lại kéo xuống xem trạng thái của Thiên Đế Tử trong "hệ thống mạng chat Tu Chân".

Ghi chú trạng thái của Thiên Đế Tử đã đổi từ "chết không thể chết lại" sang "phục sinh hoàn mỹ".

Hoàn mỹ đại biểu cho cô đã hoàn toàn thoát thân khỏi bố cục của Thiên Đình chi đạo.

"Tống tiền bối, dù ngươi chúc mừng ta, ta cũng không có bao lì xì cho ngươi." Thiên Đế Tử nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Dung tục, ta mà lại thiếu một bao lì xì đó à?

"Nếu đã sống lại, vậy kế tiếp, ta còn phải bận bịu một chút." Thiên Đế Tử nói.

"Gây sự ư? Dẫn ta theo với?" Tống Thư Hàng hỏi. Cũng không phải hắn muốn cùng Thiên Đế Tử đi gây sự, mà là muốn thăm dò xem kế tiếp Thiên Đế Tử muốn làm gì, moi chút tình báo.

"Được nạ." Thiên Đế Tử mỉm cười: "Ta muốn đi chém Trình Lâm, đi cùng nhé?"

Tống Thư Hàng: "! ! !"

"Bây giờ Tống tiền bối chính là Trình Lâm nhỉ?" Vũ Nhu Tử da đen nói: "Cho nên cô muốn chém Tống tiền bối?"

"Ừm, suýt chút quên chuyện này." Thiên Đế Tử mặt mày hớn hở.

Sau đó cô chập ngón tay thành kiếm nhắm ngay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Làm thật sao?"

"Đương nhiên nạ, thời gian chi đạo*Tuế Nguyệt kiếm: mây mù lượn qua, nước chảy mười năm." Thiên Đế Tử dùng ngón tay làm kiếm, đâm về phía Tống Thư Hàng.

Chương 2956: Tín hiệu áp đảo trời xanh

Lúc này Thiên Đế và Tống Thư Hàng vốn chỉ cách nhau hơn một mét, đối với nhóm đại lão mà nói, khoảng cách này thật sự quá ngắn, gần như bằng không.

Hơn nữa Thiên Đế bây giờ là phục sinh hoàn mỹ, cô muốn ra tay đâm người khác một kiếm trong khoảng cách này thì không ai trong Chư Thiên Vạn Giới tránh được!

Ngay nháy mắt khi Thiên Đế xuất kiếm…

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nắm chặt thời gian, nhanh chóng giảng giải: “Tới rồi, đây chính là tuyệt chiêu của Thiên Đế: già nua si ngốc kiếm! Người trúng kiếm đều hóa thành già nua si ngốc trong thời gian dài đằng đẵng trôi qua!”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Thế nên mới nói… thứ như tên chiêu thức là rất quan trọng.

Chiêu thức như nhau, uy lực như nhau, ý nghĩa như nhau, nhưng đổi cái tên độ ngầu sẽ hoàn toàn bất đồng.

“Già nua si ngốc kiếm” và “Tuế Nguyệt kiếm”: mây mù lượn qua, nước chảy mười năm mà Thiên Đế nói ra có tính chất tương đồng, nhưng độ ngầu lại chênh nhau khoảng cách cả một vị diện.

Nếu như “Cơ sở quyền pháp*Nhị” của ta đối thành “Lưu Tinh quyền - Phá Nguyệt Hàm Cao Nhạc, Lưu Tinh Phất Hiểu Không”, độ ngầu cũng có thể đột phá chân trời!

Lúc đối mặt với một kiếm này của Thiên Đế, trong cái đầu cấp “Kiếp Tiên trảm tam thi” của Tống Thư Hàng thế mà lại còn cấp tốc hiện lên rất nhiều ý niệm liên quan.

Đương nhiên, cũng không phải hắn buông bỏ chống cự. Lúc đối mặt với một kiếm này của Thiên Đế, thân thể Tống Thư Hàng vẫn tránh né một chút theo bản năng.

Chỉ là phạm vi một mét quá nhỏ, hoàn toàn nằm trong lĩnh vực “thời gian chi đạo” của Thiên Đế.

Ngón tay Thiên Đế cuối cùng vẫn đâm lên người Tống Thư Hàng!

Lực lượng thời gian, tuế nguyệt cưỡng chế thúc giục.

Bị một kiếm này ảnh hưởng, thân hình Tống Thư Hàng cương cứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Trong đồng tử của hắn, có rất nhiều luồng sáng tin tức đang nhanh chóng giải toán. Đó là do lúc con mắt Thánh Nhân Nho Gia tiếp thu một ít tin tức thì cũng chuyển hóa chúng nó, phản hồi cho Tống Thư Hàng.

Mấy hơi thở sau.

“Phù ~” Thiên Đế Tử thở ra như lan, thu hồi ngón tay.

“Cô làm gì Thư Hàng vậy?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Sở các chủ cũng không có ý động thủ với Thiên Đế, dùng cảnh giới của cô tự nhiên có thể nhìn ra một kiếm này của Thiên Đế không hề tổn thương đến Tống Thư Hàng.

“Trước tiên đâm Tống tiền bối “Trình Lâm” này một kiếm, xem như thu hồi chút lợi tức nạ ~ thuận tiện cũng luyện xúc cảm chém Trình Lâm một chút… Đến lúc ta chém “Trình Lâm” chân chính một kiếm là có thể thông thạo hơn chút rồi.” Thiên Đế Tử trả lời.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

“Sau đó, nhân một kiếm này kết thúc trạng thái “đốn ngộ” dài dằng dặc kia của Tống tiền bối, cho hắn một phần đáp án.” Thiên Đế Tử tiếp tục nói.

Sau khi Tống Thư Hàng chém cô một lần thì chịu ảnh hưởng trước khi nguyên thần của cô “thần hình câu diệt”, vẫn luôn trong một loại trạng thái đốn ngộ + ngộ đạo.

Có điều thứ như “đốn ngộ” này nếu kéo dài quá lâu, hiệu quả cũng sẽ dần tán đi, mất đi linh hồn của việc “đốn ngộ”.

Dù sao cái gọi là “đốn ngộ” thì quan trọng nhất chính là linh quang lóe lên lúc “ngộ”.

Cho nên lúc này Thiên Đế mượn một kiếm này, cho Tống Thư Hàng một phần đáp án chính xác, để hắn lui khỏi trạng thái đốn ngộ đã mất đi linh hồn kia.

“Cô cho Thư Hàng tin tức gì vậy?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

Nó có thể cảm nhận được khí tức "trường sinh chi đạo" trên người Tống Thư Hàng càng ngày càng hoàn thiện… tin tức Thiên Đế cho Tống Thư Hàng đang bổ khuyết trường sinh chi đạo của hắn ư?

"Ngoài bộ phận trói buộc kia ra, Thiên Đình viễn cổ chi đạo có vài phần tương tự với "hệ thống mạng chat Tu Chân" của Tống tiền bối. Thứ ta giao cho Tống tiền bối chính là tin tức hoàn chỉnh của bộ phận này, cùng với lĩnh ngộ của bản thân ta."

Bia đá đạo hữu: "Có phải cô còn có ý đồ khác với Thư Hàng hay không?"

"Nếu như ta nói ta đã không còn bất kỳ ý đồ gì với Tống tiền bối, các ngươi tin không?" Thiên Đế Tử nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "Ta tin!"

Dùng lời nói hiện nay, Phượng Nghi Cầm Chủ gần như là fan não tàn của Thiên Đế.

"Cảm ơn Phượng Nghi Tiên Tử tín nhiệm." Thiên Đế Tử cười trả lời: "Nhưng chính ta cũng không tin nạ ∼"

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "! ! !"

"Đi thôi, chờ qua mấy này nữa ta sẽ trở lại." Thiên Đế Tử suy nghĩ một lát, duỗi tay chụp một trảo lên người Tống Thư Hàng, chụp lấy chiếc chăn tạm thời không phát huy được tác dụng kia của hắn xuống, phủ lên người mình.

Sau khi quấn chăn xong, cô mới tán đi huyễn thuật trên người.

"Đi làm gì?" Xích Tiêu kiếm nghi hoặc hỏi.

Thiên Đế: "Nói rồi, chém Trình Lâm."

"À, vậy cô biết Trình Lâm đang ở đâu không?" Xích Tiêu kiếm hỏi.

Thiên Đế: "Đừng lo… Ta có manh mối."

Dứt lời, đôi chân dài của Thiên Đế đá một cái vào hư không, mở cánh cửa không gian ra, lẩn vào trong đó biến mất.

Xích Tiêu kiếm: "…"

Sau khi suy nghĩ, nó liên hệ với Xích Tiêu Tử đạo trưởng: [A Tiêu.]

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: "? ? ?"

A Tiêu là xưng hô quái quỷ gì vậy?

Xích Tiêu kiếm: [Trước đó ta nghe Âm Trúc gọi Thư Hàng là A Tống, đặc biệt thân mật, vì thế ta muốn đổi khẩu vị. Nhưng nếu gọi ngươi là A Xích, cảm thấy như đang mắng người vậy. Cho nên, ta chọn biệt danh A Tiêu này.]

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: "…"

[Nói chính sự, A Tiêu, Thiên Đế muốn đi chém Trình Lâm. Ngươi bảo Trình Lâm chú ý an toàn.] Xích Tiêu kiếm nhắc nhở.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Ngươi trực tiếp nói với Thiên Đế, Trình Lâm đi đảo thần bí rồi."

Xích Tiêu kiếm: [? ? ?]

Bán đồng đội như vậy, thật sự không thành vấn đề chứ?

"Trên thực tế, Trình Lâm vẫn luôn tìm Thiên Đế. Nếu Thiên Đế muốn đi chém Trình Lâm, vậy vừa hay thỏa mãn nguyện vọng của hai người, chẳng phải đẹp thay?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng trả lời.

Xích Tiêu kiếm: [Có vẻ rất có lý.]

Nhưng mà, Thiên Đế Tử đã đi xa rồi.

…

Cùng lúc đó, trong nhóm thảo luận lâm thời kia của Tống Thư Hàng.

"Trình Lâm Tiên Tử, cô có nắm chắc đối mặt với Thiên Đế không?" Bạch tiền bối thuận miệng hỏi một câu.

Hắn biết Trình Lâm cũng vẫn luôn chú ý đến tình huống bên phía Tống Thư Hàng, chắc chắn chuyện Thiên Đế hồi sinh thì Trình Lâm cũng âm thầm nhìn trộm.

"Không nắm chắc, nhưng không sao cả, Bạch đạo hữu… tiểu nữ tử đã là kẻ chết đến không thể chết lại." Trình Lâm Tiên Tử trả lời: "Huống hồ, Thiên Đế đi tìm Trình Lâm Tiên Tử thì có quan hệ gì với Trình Cẩu Đản ta? Trình Lâm là ai, ta không biết."

"Ừm, vậy thì tốt." Bạch tiền bối bình tĩnh trả lời.

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 lúc đối mặt với đủ loại trò chuyện "cuồng lãng cục" đều có một tâm thái bình tĩnh.

"Lại nói, Tống Thư Hàng, ngươi thế nào rồi?" Trình Lâm Tiên Tử lại hỏi.

Chịu một kiếm của Thiên Đế, nhục thân đều bị cố định tại chỗ không nhúc nhích được, không biết ý thức còn có thể giao lưu hay không.

[Hệ thống nhắc nhở: Bá Tống đang đứng máy…Xin liên lạc lại sau.]

“Lại đứng máy à, không phải ta nói ngươi đâu, nhưng thiết bị phần cứng này của ngươi phải mau thăng cấp một chút, theo kịp thời đại.” Trình Lâm Tiên Tử nói.

Nhưng Tống Thư Hàng lúc này đã không cách nào trả lời Trình Lâm.

Dưới một kiếm “Tuế Nguyệt kiếm: mây mù lượn qua, nước chảy mười năm” của Thiên Đế, hắn phát hiện dường như tín hiệu của mình bắt đầu ma sát nối tiếp với một tín hiệu khác trong hư không.

Sở dĩ nối tiếp là vì hai tín hiệu này có cùng nguồn gốc.

Một là tín hiệu của bản thân Tống Thư Hàng, một cái khác… là tín hiệu cao cao tại thượng, siêu việt Chư Thiên Vạn Giới, áp đảo trời xanh.

Chương 2957: Ngộ pháp: Á Thiên Đạo nện sách

Một kiếm kia của Thiên Đế vốn hẳn có thể khiến người trúng kiếm tiếp nhận sự cọ rửa từ lực lượng thời gian, trong nháy mắt tiếp nhận thời gian dài dằng dặc trôi qua, hóa ra triệu chứng già nua si ngốc.

Sau khi Tống Thư Hàng chịu một kiếm thì ý thức dần trở nên nhẹ nhàng.

Lúc này, thần thức của hắn một phân thành hai.

Một bộ phận đồng bộ với mắt Thánh Nhân Nho Gia, mắt Thánh Nhân đang thay hắn tiếp thu số liệu bổ khuyết “trường sinh chi đạo” mà Thiên Đế truyền tới kia, sau khi xử lý xong thì phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Một bộ phận khác dưới ảnh hưởng của lực lượng thời gian, càng bay càng cao… tựa như uống say vậy.

Tống Thư Hàng cảm thấy ý chí của mình vẫn tỉnh táo, nhưng lại không khống chế được thần thức bay bổng phê pha kia của mình.

Sau khi bồng bềnh mấy hơi thở, dưới ảnh hưởng từ Tuế Nguyệt kiếm của Thiên Đế, lực lượng thời gian trở thành nhịp cầu, khiến ý thức của Tống Thư Hàng và ý thức “Tống Thư Hàng” ở một kênh khác kết nối với nhau.

Là “lão Bá Tống” phụ thân sau lưng Đạo Tử tiền bối kia!

Mấy hơi thở sau.

Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái nhập mộng quen thuộc.

Có điều lần này “nhập mộng” của hắn hoàn toàn khác biệt với dĩ vãng.

Lần “nhập mộng” này là “mộng trong mộng”.

Mà đối tượng mộng trong mộng chính là Đạo Tử tiền bối.

Điểm thời gian nhập mộng lại là lúc Đạo Tử tiền bối chứng đạo Thiên Đạo đời 8.5!

…

Trong mộng.

Đạo Tử lở lửng ở nơi kết nối giữa thế giới hạch tâm và hiện thế.

Phía dưới là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ hợp nhất trong thế giới hạch tâm, Thiên Đế chi đạo của Thiên Đình phụ trên người Đạo Tử.

Thị giác của Tống Thư Hàng đồng bộ với Đạo Tử đang tấn chức Thiên Đạo.

Trong nháy mắt đồng bộ với nhập mộng, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm ứng được ý thức "kháng cự" theo bản năng của Đạo Tử tiền bối. Đại lão đứng đầu chân chính đều có khả năng thấu cổ thông kim, có thể cảm ứng được trạng thái "nhập mộng" của Tống Thư Hàng.

Đạo Tử tiền bối đang tấn chức Thiên Đạo đời 8.5. Trên cấp bậc mà nói hắn chính là đại lão trong đại lão, tự nhiên có thể phát hiện ra "nhập mộng" của Tống Thư Hàng.

Có điều loại ý thức "kháng cự" kia chỉ là thoáng qua, sau đó Đạo Tử tiền bối chủ động phối hợp với Tống Thư Hàng, thậm chỉ mở ra trạng thái của mình với Tống Thư Hàng.

Hiển nhiên, Đạo Tử tiền bối nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng và Nho gia có duyên, hắn và Thánh Nhân Nho Gia, Vân Tước Tử, mười ba Kiếp Tiên Nho gia, Tạo Hóa Tiên Tử, thế giới Kim Liên, Hằng Hỏa Tôn Giả đều có nhân quả rất sâu. Đáng tiếc mặc dù hữu duyên nhưng vô phận, nhân quả có sâu hơn nữa cũng đã định trước hắn sẽ không trở thành một thành viên của Nho gia.

Sau khi Đạo Tử nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng, dưới tình huống cho phép, hiển nhiên hắn sẽ mở cửa sau.

Cho nên, mạng lưới giao thiệp cũng là một khâu rất quan trọng trong tu luyện.

Chỉ cần mạng lưới giao thiệp đủ mạnh, Thiên Đạo không chỉ có thể đại diện quảng cáo cho ngươi, còn có thể chia sẻ vinh diệu, trải nghiệm lúc hắn chứng đạo, thậm chí dẫn ngươi cùng bay.

Trong nhập mộng.

“Tầm nhìn” của Tống Thư Hàng và Đạo Tử tiền bối đồng bộ, hắn ngồi trên bảo tọa Thiên Đế two, chầm chậm phi thăng, nhìn xuống Chư Thiên Vạn Giới!

Ánh mắt Thiên Đạo, liếc mắt chính là vạn giới.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, Tống Thư Hàng nhìn thấy thế giới mà địa cầu quen thuộc đang tọa lạc, lại nhìn thấy Thú giới, cùng với thế giới của chủ nợ “Âm Ảnh Lãnh Chúa”, cuối cùng còn nhìn thấy Bá Giới của hắn.

Sau khi nhìn một vòng, ánh mắt Tống Thư Hàng… hoặc nên nói là Đạo Tử tiền bối lại rơi trên người Tô Thị A Thập Lục.

Trước đó, Tô Thị A Thập Lục vì trợ giúp kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 cho Đạo Tử đã dẫn thiên kiếp của mình xuống giúp Đạo Tử một tay.

Cho nên, sau khi Đạo Tử chứng đạo thì hiển nhiên muốn trả ân tình này.

Là một Thiên Đạo “đang chứng đạo”, Đạo Tử chỉ cần nhìn Tô Thị A Thập Lục một cái, trong lòng dâng lên ý niệm cảm tạ cô, pháp tắc Chư Thiên Vạn Giới lập tức bị dẫn dắt.

Sau đó bèn có một phần lực lượng công đức không kém gì “Huyền Thánh giảng pháp” bình thường rơi trên thân Tô Thị A Thập Lục, tăng cường khí vận và công đức của cô.

Công đức của Huyền Thánh giảng pháp bình thường cũng không tính là quá mạnh. Công đức Tống Thư Hàng thu hoạch được sau mỗi lần giảng pháp đều gấp mấy chục lần công đức của Huyền Thánh bình thường!

Có điều, công đức A Thập Lục nhận được vẫn mới chỉ là bắt đầu… chờ sau khi Đạo Tử chứng đạo hoàn toàn, phần công đức này sẽ còn tăng cường thêm mấy lần!

Công đức hiệp trợ Thiên Đạo chứng đạo tương đương với “công theo phò rồng”, công đức vô lượng.

Hơn nữa, lực lượng công đức cũng không phải thứ trọng yếu nhất.

Trọng yếu nhất chính là trong công đức bao hàm “cảm tạ của Thiên Đạo”, đây tương đương với một buff siêu mạnh.

Từ đó về sau, mỗi khi Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, thiên kiếp cảm ứng được buff này đều sẽ nể mặt cô!

Sau khi Tống Thư Hàng thấy cảnh này thì thở phào nhẹ nhõm từ sâu trong đáy lòng.

Kể từ đó, không cần lo lắng về sau Tô Thị A Thập Lục độ kiếp nữa. Dù cho Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử hết nhiệm kỳ, hiệu quả của buff này vẫn sẽ tồn tại.

Trừ khi Thiên Đạo đời tiếp theo có thù với Đạo Tử, đối chọi gay gắt, cố ý ra tay giải trừ hiệu quả “buff mặt mũi Thiên Đạo” này.

Sau khi xử lý xong nhân quả với Tô Thị A Thập Lục, Đạo Tử ngồi trên vương tọa, chậm rãi bay lên không.

Trong lúc đó… Tống Thư Hàng phụ trên người Đạo Tử lờ mờ nghe thấy bên tai có người lên tiếng.

Đây hẳn là tình tiết “lão Bá Tống” thì thầm với Đạo Tử, nói gì đó hắn.

Tống Thư Hàng không thể nghe rõ “lão Bá Tống” đang nói gì.

Có điều hắn cũng không vội tìm ra đáp án. Dù sao tương lai, lời này là hắn nói, không có gì đáng tò mò cả.

Sau khi lão Bá Tống thì thầm xong, Đạo Tử lập tức nổi giận đùng đùng, vung sách đánh nổ hư không.

Tống Thư Hàng trong nhập mộng, dùng góc độ thị giác đầu tiên, cảm ứng được rõ ràng thủ pháp Đạo Tử dùng “Nho Điển” đánh nổ hư không!

[Một chiêu này, có lẽ ta cũng có thể làm được?] Tống Thư Hàng đột nhiên hơi động trong lòng.

Lúc Đạo Tử đánh nổ hư không thì vẫn còn trong trạng thái “đang chứng đạo”, là trạng thái á Thiên Đạo, Mà lúc này, Tống Thư Hàng bản thể có “kim đan cá voi mập bất hủ” + “hình thức ngụy bất hủ”.

Về mặt thực lực, hai người có chênh lệch vô cùng lớn, nhưng về địa vị lại có vài phần tương tự.

Tống Thư Hàng cẩn thận hồi tưởng mỗi một bước khi Đạo Tử tiền bối ra tay, trong đầu mô phỏng một lần…

Sau mấy hơi thở, mượn ưu thế nhập mộng, hắn thành công lĩnh ngộ ra một thủ đoạn công kích: “Á Thiên Đạo nện sách”!

Đây là đặt tạm cái tên.

Chờ trở về hắn lại đổi sang cái tên có loại phong cách như Tuế Nguyệt kiếm kia của Thiên Đế, phong cách lập tức tăng vọt.

Lại phối hợp với Nho Điển hắn nắm trong tay hiện tại, tương lai nếu gặp đại địch, hắn vừa nhấc tay chính là công kích nện sách vào mặt cấp Á Thiên Đạo!

Trong lúc suy tư, Đạo Tử trong tình tiết nhập mộng đã đánh nổ “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” và “kẻ diệt vong hằng tinh”.

Đạo Tử tiếp tục bay lên trời.

Cuối cùng, hắn chính thức tiếp xúc với Thiên Đạo.

Pháp tắc bất hủ bắt đầu cải tạo Đạo Tử.

Ầm ~~

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng, trong nháy mắt dường như đại não muốn nổ tung lên.

“Kim đan cá voi mập bất hủ” trong đan điền bản mệnh bắt đầu bành trướng như cá nóc, nhảy vọt lên.

Trong nhảy mắt, độ cao ý thức của Tống Thư Hàng tăng lên vô hạn.

Tầm mắt của hắn vượt qua hạn chế của Chư Thiên Vạn Giới, ngự trị phía trên Trường Sinh Giả!

Chương 2958: Suy luận trường sinh chi đạo, còn đợi khi nào!

Trong nháy mắt… đây là khoảng thời gian ngắn đến không cách nào miêu tả, đối với người bình thường thì khoảng thời gian này còn chưa đủ để sinh ra một “ý nghĩ”.

Nhưng đối với tồn tại “cấp Thiên Đạo”, một nháy mắt lại đủ để hoàn thành rất nhiều rất nhiều chuyện!

Mà trong thời gian “một nháy mắt” ngắn ngủi này, tầm mắt, tư duy hiện tại của Tống Thư Hàng đều được thăng hoa đến cực hạn.

Cho nên, hắn lúc này, nội tâm diễn biến vô cùng phong phú.

Hắn có thể áp súc rất nhiều suy nghĩ rồi hoàn thành chúng trong thời gian “một nháy mắt”!

Lúc bấy giờ, thời gian đối với Tống Thư Hàng mà nói, gần như trong trạng thái “đình chỉ”!

…

…

[Đây chính là số liệu Thiên Đạo ư?]

Lúc Tống Thư Hàng nhập mộng Đạo Tử, tiếp xúc Thiên Đạo, ngưng tụ thân thể bất hủ, trong lòng hắn lại có chút không dám tin.

Tin tức Thiên Đạo là bí ẩn lớn nhất trong thiên địa, dù có để lộ ra cũng chỉ là tin tức trong một góc nhỏ của núi băng mênh mông.

Nhưng lần này, hắn lại tiếp xúc đến hạch tâm bên trong núi băng.

Mặc dù lúc tiếp xúc, tin tức trong đầu hắn lập tức phát nổ, nhưng hắn quả thực thông qua Đạo Tử tiếp xúc với bí ẩn hạch tâm nhất của Thiên Đạo.

[Thậm chí ngay cả loại tin tức thế này mà nhập mộng cũng ké được!]

Ngay cả bí ẩn hạch tâm của Thiên Đạo mà cũng ké được, vậy trong Chư Thiên Vạn Giới này đã không còn thứ gì mà Bá Tống hắn không ké được!

Từ đọc ké sách, ké thiên kiếp, ké pháp tắc, ké trải nghiệm cuộc đời, ké nhân quả, ké công đức, ké Boss… Một đường gian khổ phát triển tới nay, rốt cuộc Bá Tống ké được bí ẩn lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Mặt khác đáng được ăn mừng chính là… hắn có trụ cột tốt!

Nếu như trong cơ thể hắn không có “kim đan cá voi mập bất hủ”, nếu như trên kim đan không có “long văn kim đan” mà lúc ấy Bạch tiền bối two vận dụng quyền hạn Thiên Đạo vẽ bổ sung cho hắn, nếu như hắn không có “trạng thái ngụy bất hủ”, nếu như trước đây hắn không có một lần tiếp xúc với “tin tức Thiên Đạo”… Vậy trong nháy mắt hắn ké được Đạo Tử tấn chức Thiên Đạo thì sẽ thần hình câu diệt, triệt để tan vỡ!

Dù là phục sinh cũng sẽ rơi vào giấc ngủ ngàn thu như “Bất Diệt Chi Chủ” năm đó.

May mắn thay, tích lũy từng chút một trước đây đã gầy dựng trụ cột kiên cố nhất để hắn “ké tin tức hạch tâm của Thiên Đạo”!

Lại thêm lực nhẫn nại đau đớn cực mạnh giúp hắn có thể cố sức bảo trì tư duy trong đau đớn dữ dội như “não cũng muốn nổ tung”!

Mà chỉ cần giữ vững tư duy rõ ràng một cách miễn cưỡng là hắn có thể làm rất nhiều chuyện trong thời gian “một nháy mắt” kia.

Chẳng hạn như, suy luận “trường sinh chi đạo”!

Tin tức hai trường sinh chi đạo trên nhục thân Tống Thư Hàng, một cái đã được lý giải về cơ bản, mặc dù còn chưa nghĩ thấu “nguyên lý trường sinh”, nhưng chỉ cần làm từng bước là có thể đẩy Tống Thư Hàng vào cảnh giới Trường Sinh Giả, tiến vào trạng thái trường sinh “không sống cũng không chết”. Dù cho đại não vẫn chưa hiểu được, nhưng công thức đã thành lập, chỉ cần nhục thân đi theo công thức là có thể có được đáp án chính xác.

Một cái khác là trường sinh chi đạo có liên quan đến “hệ thống mạng chat Tu Chân”, lại cần thôi diễn ở góc độ vượt xa tầm mắt người tu luyện, phải đứng ở nơi nhìn xuống Chư Thiên Vạn Giới, đứng trên cả vòm trời.

[Cho nên, chính là lúc này!] Tống Thư Hàng vùi toàn bộ tinh lực còn sót lại của bản thân vào “tính toán trường sinh chi đạo hệ thống mạng chat Tu Chân”.

Mặc kệ có thể thôi diễn thành công hay không, lúc này hắn chỉ có một lựa chọn như vậy!

Lúc này không làm, chờ đến khi nào?

Tất cả mọi thứ trong cơ thể Tống Thư Hàng đều được điều động, tham dự vào hạng mục “tính toán trường sinh chi đạo hệ thống mạng chat Tu Chân”.

So với trường sinh chi đạo “không sống cũng không chết”, “trường sinh chi đạo hệ thống mạng chat Tu Chân” mới là siêu cấp đại đạo chân chính dung hợp toàn bộ tiềm lực của hắn.

7+1 hạch tâm, long văn kim đan siêu cấp mà Bạch tiền bối two vẽ bù vào, bảy thánh ấn + ấn giới chủ, pháp tắc văn tự căn nguyên, pháp tắc Hoa Bái, lực lượng nhân quả, mạng lưới công đức, kim đan cá voi mập bất hủ, thân thể ngụy bất hủ, hệ thống mạng chat vân vân… Lúc này tất cả năng lực đặc biệt thuộc về Tống Thư Hàng đều hội tụ lại một chỗ!

“Trường sinh chi đạo không sống cũng không chết” nhiều nhất chỉ đại biểu cho một sở trường trên phương diện tử vong của Tống Thư Hàng!

“Trường sinh chi đạo hệ thống mạng chat Tu Chân” mới là đại đạo phát huy toàn diện tất cả các thuộc tính của Tống Thư Hàng!

…

…

Trong hiện thế.

“Ổ?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ ngẩn ra.

Bởi vì cô đột nhiên cảm ứng được, trong một nháy mắt, đầu Tống Thư Hàng nóng đến đáng sợ, nhiệt độ này đủ để làm bỏng cả Trường Sinh Giả.

Hơn nữa…

Trong một nháy mắt ngắn ngủi, cô lờ mờ cảm ứng được thân thể Tống Thư Hàng đang không ngừng tan vỡ, xây lại!

“Tám mươi lần? Hay là chín mươi lần? Hoặc là, nhiều hơn?” Trong thời gian một nháy mắt kia, Cọng tóc ngố của Sở các chủ cũng không tính rõ được.

Cô chỉ biết sau khi sọ Bá Tống bắt đầu nóng lên kinh khủng, thân thể đạt đến điểm giới hạn thì không chịu nổi, bắt đầu tan vỡ.

Nhưng mà, hôm nay kim đan cá voi mập bất hủ trong cơ thể Tống Thư Hàng tựa như có được nguồn bổ sung năng lượng, nạp năng lượng không ngừng.

Mỗi lần Tống Thư Hàng tan vỡ, kim đan cá voi mập bất hủ lập tức có thể khôi phục lại thân thể cho hắn.

Tuần hoàn này tiến hành tám chín mươi lần, thậm chí có thể nhiều hơn, có lẽ đã vượt trăm lần.

Nói cách khác trong thời gian một nháy mắt kia… ghi chép tử vong của Tống Thư Hàng có thể tăng thêm số liệu ba chữ số.

Đây là dùng sinh mệnh tỏa nhiệt chân chính.

“Nóng quá!” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đồng thời hét lên, cô cũng đang cuộn trên đầu Tống Thư Hàng: “Xảy ra chuyện gì vậy? “Già nua si ngốc kiếm” của Thiên Đế đâu có hiệu quả khiến đầu người ta nóng lên đâu?”

“E rằng không phải hiệu quả từ “già nua si ngốc kiếm” của Thiên Đế, có thể một kiếm kia của Thiên Đế đưa đến tác dụng dẫn nổ nào đó, dẫn dắt Tống Thư Hàng tiến vào tầng lột xác càng sâu hơn.” Bia đá đạo hữu thong thả nói.

Thân là mộ bia của Bá Tống, nó vẫn luôn dùng ánh mắt độc đáo quan sát Bá Tống.

“Trong một nháy mắt kia… khí tức Thiên Đạo.” Giọng Bạch tiền bối two vang lên, giọng của hắn vượt qua lối đi giữa thế giới Tà Liên và thế giới hạch tâm, truyền tới đây.

Trong nháy mắt khi giọng Bạch tiền bối two vang lên, “áo khoác kim loại thể lỏng Tống cầu béo” sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên không gió mà bay.

Tống cầu béo đặc biệt mẫn cảm đối với giọng nói này!

Nó cảm thấy mình chán ghét giọng nói này từ trong xương tủy… Nhưng mà, dường như nơi sâu trong xương tủy nó lại quyến luyến giọng nói này, có loại ý nghĩ “không muốn cứ vậy mà rời xa giọng nói này” hoặc là “hâm mộ chủ nhân của giọng nói này”.

Tóm lại, là tâm tình vô cùng phức tạp.

Sau khi áo khoác Tống cầu béo nhẹ nhàng tung bay thì bình tĩnh lại. Nó chỉ là một phân thân, lúc này hẳn càng nên quan tâm đến trạng thái của bản thể mới đúng.

“Bản thể quả thực đang tiếp xúc với tin tức Thiên Đạo.” Áo khoác Tống cầu béo cũng lên tiếng: “Hơn nữa, ta có thể nói rõ cho các ngươi biết, hẳn là bản thể đang thu hồi lực lượng của chính hắn. Từ trong “tin tức Thiên Đạo” mà hắn tiếp xúc, ta ngửi được mùi vị quen thuộc, đó là hương vị khí tức của bản thể ta trước kia!”

Bạch tiền bối two: “…”

Chỉ nghe giọng thôi, hắn đã có thể nghe thấy “kiêu ngạo” tràn đầy trong ngữ khí của Tống cầu béo.

Ánh mắt Bạch tiền bối two lại hướng về thế giới Cửu U, trong bản nguyên thế giới Cửu U, có một đám kim loại màu đen đã ngưng tụ đến cỡ nắm tay.

Thật chờ mong hình ảnh sau khi quả cầu béo sống lại, nhìn thấy “Tống cầu béo”!

Bạch tiền bối two đang mong đợi sự xuất hiện của “quả cầu*tức giận thành cá nóc*béo”.

Chương 2959: Vầng trăng Trường Sinh Giả dịu dàng

Chỉ cần tưởng tượng cảnh quả cầu béo tức đến xù lông, trên thân cầu xù ra một đống gai nhọn, Bạch tiền bối two lập tức thấy vui như tết.

Hắn rất chờ mong lúc quả cầu béo xù gai thì có thể bành trướng đến mức nào! Một con cá nóc nho nhỏ có thể bành trướng thành một quả bóng cao su… Nếu dựa theo tỉ lệ của quả cầu béo, nói không chừng có thể bành trướng thành Chưởng Tâm Lôi cấp thôn? Cấp huyện? Cấp thành phố?

Quả nhiên thân là chúa tể Cửu U, muốn sống vui vẻ thì cần có một “đối thủ” với lực lượng tương đương, thỉnh thoảng có thể dùng để cày độ vui vẻ.

Trước kia Bạch tiền bối two cảm thấy quả cầu béo thỉnh thoảng rất đáng ghét, nhưng sau khi quả cầu béo chân chính hồi sinh, Bạch tiền bối two phát hiện mình lại rất vui.

“Tống tiền bối ngừng nóng lên rồi.” Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen cẩn thận lên tiếng nhắc nhở.

Sọ não Bá Tống đã bắt đầu hạ nhiệt, thân thể cũng không tan vỡ, phục sinh nữa.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ quyến rũ lắc lư, một pháp thuật chữa trị hệ thủy được cô ném ra, rơi trên sọ não của Tống Thư Hàng.

Trì dũ thuật của Bích Thủy các vô cùng kinh điển, làm dịu không tiếng động, hiệu quả cũng tốt.

Sau khi trì dũ thuật rơi xuống thì phát ra một tràng tiếng “xì xì xì ~”, lại có một cột sương mù màu trắng bay lên.

“Tỉnh lại chưa?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

Bia đá đạo hữu: “Thoạt nhìn vẫn chưa tỉnh.”

“Nhưng hai mắt hắn trông rất có tinh thần mà.” Xích Tiêu kiếm nói.

Vũ Nhu Tử da đen: “Xích Tiêu kiếm tiền bối, hai mắt Tống tiền bối hiện đang là mắt Thánh Nhân, đang xử lý tin tức, cho nên trông rất có tinh thần. Tiền bối có thể nhìn mắt thần thứ ba của Tống tiền bối, hiện tại mắt thần thứ ba vẫn không có tiêu cự.”

Xích Tiêu kiếm: “…”

“Ta đã @ Thư Hàng trong “hệ thống mạng chat Tu Chân”, nhưng hệ thống nhắc nhở hắn vẫn còn trong trạng thái đứng máy.” Giọng Bạch tiền bối two vang lên: “Xem ra lần này hắn ké được thứ vô cùng khó lường.”

Bạch tiền bối two đã lờ mờ đoán được có thể Tống Thư Hàng đang trong trạng thái nhập mộng kia.

“@#%× Tiên Tử, tiếp đến cô phải bảo vệ Thư Hàng cho tốt đấy.” Bạch tiền bối two lại dặn dò.

Mỹ nhân rắn công đức bò dậy khỏi mặt đất, đuôi rắn chậm rãi bảo vệ Tống Thư Hàng, lực lượng công đức làm dịu thân thể Tống Thư Hàng.

Vẻ đau đớn trên mặt Tống Thư Hàng tán đi rất nhiều, lông mày nhíu chặt cũng giãn ra.

Trong nhập mộng.

Đạo Tử trong cốt truyện đã thành công thông qua nghi thức, trở thành Thiên Đạo đời 8.5.

Lúc này, Đạo Tử đã bắt đầu làm quen với quyền hành Thiên Đạo, thử sử dụng lực lượng quy tắc Thiên Đạo trong phạm vi nhỏ.

Mà Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng rời khỏi trạng thái thôi diễn đốt não trong “một nháy mắt” kia.

Tiêu hao trong một nháy mắt kia, di chứng cực lớn.

Lúc này đại não Tống Thư Hàng vẫn trong trạng thái mê man như cũ, dù cho nhập mộng phụ thân trên người Đạo Tử, lại chỉ có thể chết lặng cảm ứng thao tác của Đạo Tử đối với quyền hạn Thiên Đạo, đại não mê man của hắn không cách nào thu được bất kỳ cảm ngộ nào từ trong đó.

Đại não đã uể oải triệt để.

Kỳ ngộ khổng lồ này, cơ hội tự mình thể nghiệm Thiên Đạo thao tác quyền hành Thiên Đạo, giờ đây Tống Thư Hàng có lòng nhưng không đủ lực.

Cuộc đời chính là như vậy, có đôi khi không cách nào chiếm được cả cá và tay gấu, nhất định phải bỏ một thứ.

Cũng may, Tống Thư Hàng cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Bởi vì… trừ hắn ra, còn có “lão Bá Tống” ở đây!

Hiện tại hắn không cách nào thể nghiệm kỳ ngộ to lớn “Thiên Đạo thao tác quyện hành Thiên Đạo”, nhưng không có nghĩa là tương lai hắn không có cơ hội, “lão Bá Tống” tương lại không phải cũng “nhập mộng” một lần à.

Không thể cùng chiếm được cả cá và tay gấu.

Vậy lần này ta ăn cá, lần sau lại đến ăn tay gấu!

Trong nhập mộng, Đạo Tử vẫn đang làm quen với quyền hành Thiên Đạo, cũng bắt đầu suy nghĩ phương án “giải quyết di chứng hồi sinh của đệ tử Nho gia”.

Đại não mê man của Tống Thư Hàng cũng đang dần khôi phục.

Lần này tiêu hao lớn trong “một nháy mắt” nhưng thu hoạch cũng vô cùng lớn!

Đầu tiên… Tống Thư Hàng đã hoàn toàn lĩnh ngộ “trường sinh chi đạo không sống cũng không chết” kia!

Đây là thu hoạch không ngờ tới.

Vốn Tống Thư Hàng mượn nhờ “trạng thái tầm nhìn Thiên Đạo trong một nháy mắt” để thôi diễn “trường sinh chi đạo hệ thống mạng chat Tu Chân”, cũng không đi thôi diễn “không sống cũng không chết chi đạo”.

Dù sao sườn công thức trường sinh chi đạo không sống cũng không chết đã có sẵn, chỉ cần thuận theo tự nhiên là được.

Nhưng lúc hắn thôi diễn trường sinh chi đạo hệ thống mạng chat Tu Chân, lý giải đối với trường sinh chi đạo không sống cũng không chết cũng càng sâu thêm một bước!

Hai trường sinh chi đạo đều được đào ra từ trên nhục thân của hắn, đều là Trường Sinh đạo của hắn… cho nên, kỳ thật hai trường sinh chi đạo cũng không phải hoàn toàn phân bổ độc lập.

Giữa hai trường sinh chi đạo có rất nhiều chỗ tương đồng, ảnh hưởng lẫn nhau, đối ứng với nhau. Lý giải một trường sinh chi đạo trong đó càng sâu sắc thì sẽ có được minh ngộ càng sâu đối với một trường sinh chi đạo khác.

Như Tống Thư Hàng dự liệu, “trường sinh chi đạo không sống cũng không chết” này là một trường sinh chi đạo vô cùng cực đoan, tàn khốc.

Sự cực đoan và tàn khốc của nó không phải nhằm vào người khác… mà là nhằm vào bản thân “Tống Thư Hàng” khi bước ra trường sinh chi đạo này!

“Quả nhiên có chút tương tự với trạng thái “chết đến không thể chết lại” của Trình Lâm Tiên Tử, nhưng lại hoàn toàn tương phản.”

Trường sinh chi đạo của Trình Lâm là [thai nghén sinh mệnh mới chi đạo], thường thì cách một khoảng thời gian cô sẽ thai nghén ra một sinh mệnh mới của bản thân, quá trình này giúp cô trở nên càng mạnh hơn, lột bỏ “tử vong”, trường sinh vô hạn.

Mà [Trường Sinh đạo không sống cũng không chết] của Tống Thư Hàng lúc này cũng là trường sinh đạo mang tính chu kỳ tuần hoàn, tựa như của Trình Lâm Tiên Tử, cách mỗi một chu kỳ sẽ tiến hành lột xác.

Có điều, lột xác của Trình Lâm Tiên Tử diễn hóa theo hướng “sinh”; mà trường sinh chi đạo của Tống Thư Hàng lại tiến về phía “tử”.

Thường cách một khoảng thời gian, [trường sinh chi đạo không sống cũng không chết] sẽ “chết” một lần, trong quá trình tử vong sẽ “giết chết” toàn bộ hiệu quả tiêu cực, sau đó sống lại… Cũng giống Trình Lâm, Bá Tống sau khi hồi sinh sẽ càng thêm cường đại hơn trước đó.

Mà trong ngày thường, Bá Tống giống như Trình Lâm, kỳ thật đều nằm trong một trạng thái kỳ diệu “không sống cũng không chết”.

Sau khi mỗi một lần tuần hoàn kết thúc, một trường sinh chi đạo chậm rãi đi về phía “sinh”; một cái khác lại chậm rãi rảo bước về phía “tử” sau mỗi một lần tuần hoàn kết thúc.

“Không sống cũng không chết, chỉ là trạng thái của trường sinh chi đạo này… Trường Sinh đạo này, tìm đường sống trong chỗ chết.” Tống Thư Hàng thong thả nói.

Đây là “Trường sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết” đối ứng với “trường sinh pháp thai nghén sinh mệnh mới” của Trình Lâm.

Sau khi Tống Thư Hàng hiểu thấu trường sinh chi đạo này, trong hiện thế, bản thể của hắn bèn sinh ra biến hóa tương ứng.

Cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi, vào thời đại thái cổ được xưng là “cảnh giới Trường Sinh Giả non”.

Nếu Kiếp Tiên cảnh giới này có cơ hội lĩnh ngộ ra “trường sinh chi đạo”, chỉ cần hiểu thấu, vậy lập tức chứng pháp ngay.

Tống Thư Hàng lúc này cũng là như thế.

Sau khi hiểu thấu triệt, phía sau sọ não của hắn, có một vầng trăng lẳng lặng hiện lên.

Hào quang của vầng trăng này dịu dàng như nước.

Rõ ràng là một trường sinh chi đạo vô cùng tàn nhẫn, cực đoan đối với bản thân, nhưng chân chính hiện ra lại là hào quang vầng trăng Trường Sinh đạo Giả vô cùng dịu dàng hiếm ai có được!

Hào quang dịu dàng rọi trên người Cọng tóc ngố của Sở các chủ, chiếu rọi móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ…

Cũng chiếu rọi tất cả vật trang sức bên cạnh Tống Thư Hàng.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ sửng sốt hồi lâu, nói: “Đậu xanh rau má!”

Chương 2960: Đại lão đứng đầu liên thủ

Một Kiếp Tiên cửu phẩm muốn tấn thăng đến Trường Sinh Giả có bao nhiêu khó khăn, Phượng Nghi Cầm Chủ là người có thể ngộ sâu nhất trong đám người!

Trong đám vật trang sức của Tống Thư Hàng, bàn về độ gian khổ khi chứng Trường Sinh đạo thì đứng đầu chắc chắn là Phượng Nghi Cầm Chủ bản thể.

Trong các tu sĩ, bản thể của cô cũng thuộc về loại thiên tài thiên tư siêu quần, đạo tâm kiên định… nhưng lại kém loại yêu nghiệt chân chính có thể bước ra “Trường Sinh đạo” của mình một đường.

Về sau sở dĩ Phượng Nghi Cầm Chủ có thể chứng Trường Sinh đạo chính là dựa vào sự trợ giúp của “đại đạo Thiên Đình viễn cổ”.

Đây cũng là một trong những chỗ hấp dẫn người nhất của Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ lúc trước.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hồi tưởng lại quá trình bản thể của mình chứng Trường Sinh đạo năm đó, quả thực gian khổ đến khiến người rơi lệ, nếu miêu tả ra từng việc thì hoàn toàn có thể viết thành một kiệt tác văn học “trải qua trắc trở hơn trăm lần, cuối cùng chứng trường sinh”.

Nhưng nhìn Bá Tống trước mắt đi.

Sau khi chịu một chiêu “già nua si ngốc kiếm” của Thiên Đế, đứng máy tại nơi này một lát, phía sau sọ não đột nhiên hiện lên vòng sáng Trường Sinh đạo Giả “hào quang dịu dàng”.

Toàn bộ quá trình khiến móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ ngớ ra, hoàn toàn không cách nào hiểu được nguyên lý trong đó.

“Cứ cảm thấy đột nhiên có chút chua xót.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Không sao, chua xót lại chua xót, cô sẽ dần chết lặng thôi.” Xích Tiêu kiếm tiền bối an ủi.

Bia đá đạo hữu: “Thân là người từng trải, ta hiểu tâm tình của cô. Có điều không cần lo lắng, chẳng mấy chốc cô sẽ thích ứng thôi.”

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: “…”

“Hơn nữa, nếu cô suy nghĩ từ một góc độ khác, Thư Hàng có thể chứng Trường Sinh đạo, cái giá bỏ ra và gian khổ cũng không nhỏ. Chẳng hạn như vừa rồi, trong thời gian “một nháy mắt” hắn đã chết hơn một trăm lần. Đây là cảnh giới Trường Sinh Giả lấy mạng đổi mạng, không phải sao?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ mới là đại tỷ tỷ tri tâm hiểu cách an ủi người khác nhất.

Cô miêu tả cái giá Tống Thư Hàng phải trả khi chứng Trường Sinh đạo từ mặt nghiêng, khiến người ta cảm thấy Bá Tống chứng Trường Sinh đạo cũng chẳng dễ chút nào.

Vừa nghĩ như vậy, quả nhiên tâm tình Phượng Nghi Cầm Chủ tốt hơn rất nhiều.

“Đúng vậy, trong thời gian một cái nháy mắt đã chết hơn trăm lần… Mặc dù thời gian ngắn chút, nhưng gian khổ mà hắn trải qua cũng không ít hơn chúng ta.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Điểm ấy ta đồng ý. Từ lúc ta đi theo bên cạnh Bá Tống, ta chưa từng thấy có vị tu sĩ nào có thể giống như Bá Tống, trong thời gian ngắn nhất, chịu nhiều gian khổ nhất, nhận nhiều đau đớn nhất… Đặc biệt là giai đoạn trước, mặc dù tốc độ lên cấp của Bá Tống rất nhanh, nhưng mỗi một cảnh giới tăng được đều là dùng mạng để liều. Phương diện chịu đựng đau đớn và tử vong, bia đá ta thừa nhận Bá Tống là mạnh nhất!” Bia đá đạo hữu trầm giọng nói.

“Tống tiền bối bước ra trường sinh chi đạo gì vậy?” Vũ Nhu Tử da đen vươn tay, muốn đón lấy “hào quang dịu dàng” trong vòng sáng Trường Sinh Giả kia.

Hào quang vầng trăng Trường Sinh Giả luồng qua đầu ngón tay Vũ Nhu Tử da đen.

Một màn này, tựa như tranh mỹ nhân dưới trăng, đẹp không sao tả xiết.

"Chẳng biết tại sao, cứ có cảm giác trường sinh chi đạo của Tống tiền bối… có loại hương vị khiến người thương cảm." Vũ Nhu Tử da đen bổ sung.

Đây cũng là nguyên nhân cô nghi hoặc trường sinh chi đạo của Tống Thư Hàng.

Rõ ràng là trong hào quang vầng trăng dịu dàng như ánh trăng lại có loại hương vị thương cảm và tàn khốc.

Giọng Bạch tiền bối two truyền tới, cố ý trả lời Vũ Nhu Tử da đen: "Hẳn là trường sinh chi đạo diễn hóa ra từ "không sống cũng không chết chi đạo" kia."

"Rốt cuộc Bá Tống cũng đến cảnh giới Trường Sinh Giả, thật tốt!" Bia đá đạo hữu nói. Kể từ đó, Bá Tống cũng trở thành "đại lão Trường Sinh Giả" trong chính miệng hắn. Như vậy, tình cảnh Bá Tống đánh "đại lão" trong tương lai hẳn sẽ ít đi rất nhiều nhỉ?

Dù sao, Trường Sinh Giả khác cũng chỉ là đồng cấp với hắn, loại chuyện như đánh Trường Sinh Giả cũng không cách nào được xưng là "đánh đại lão" nữa rồi.

Trong lúc mơ hồ bia đá đạo hữu cảm thấy áp lực của mình nhẹ đi một chút.

"Chứng Trường Sinh đạo kết thúc đơn giản như vậy ư?" Vũ Nhu Tử da đen thu lại hai tay, chớp mắt, nghi hoặc hỏi.

Lúc chứng đạo Huyền Thánh bát phẩm có đủ loại tràng diện to lớn như nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp cho Chư Thiên Vạn Giới.

Tấn thăng Kiếp Tiên cửu phẩm có loại đại kiếp "nghìn ngày chi kiếp" kia, sau khi chứng đạo, nguyên thần có thể chiếu hình đến trong "hư không Kiếp Tiên", mà sau khi "hư không Kiếp Tiên" có thêm một nguyên thần mới… toàn bộ đại lão gửi nguyên thần trong "hư không Kiếp Tiên" đều sẽ có cảm giác.

Nhưng chứng Trường Sinh đạo Giả lại chỉ hóa ra "vầng trăng Trường Sinh Giả" trên đỉnh đầu, sau đó thì động tĩnh gì cũng không có?

Chẳng lẽ đây chính là phản phác quy chân?

"Trường sinh đại đạo của mỗi người đều khác nhau, thanh thế chứng Trường Sinh đạo cũng khác nhau.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ khẽ xoay tròn, cười giải thích.

Lúc cô chứng đạo, có thể dẫn dắt cả một thế giới, nếu không có Bích Thủy các áp chế, khô vinh song thụ sinh ra sẽ trực tiếp hiển hóa thiên địa dị tượng ở một đại thế giới.

Nhưng có vài trường sinh chi đạo chủ yếu theo phong cách thanh tịnh, hình ảnh chứng Trường Sinh đạo cũng chỉ hơi ngừng lại một chút, sau đó vừa rảo bước ra chính là trường sinh.

Tính cách của mỗi Trường Sinh Giả khác nhau, lĩnh ngộ khác nhau, đạo bước ra khác nhau, phong cách chứng Trường Sinh đạo tự nhiên cũng khác nhau.

“Không ngờ Bá Tống lại là người khiêm tốn như thế… Có cảm giác thế này không phù hợp với thiết lập của hắn.” Xích Tiêu kiếm tiền bối nói.

Dù sao, Bá Tống chính là người đàn ông lũng đoạn “Huyền Thánh giảng pháp” gần nửa năm qua.

Gần nữa năm qua Chư Thiên Vạn Giới không thể tìm được tồn tại nào làm dáng hơn hắn, cao điệu hơn hắn.

Xích Tiêu kiếm tiền bối vừa dứt lời, bên dưới “vầng trăng Trường Sinh đạo Giả” trên đầu Tống Thư Hàng, tam hoa tụ đỉnh, tam thi hắn chém xuống hiện lên.

Hóa thân sắt thép cũng vượt không mà đến, dừng lại sau lưng Bá Tống.

Ngay cả Tống U U trong thế giới Cửu U cũng chiếu ánh mắt qua đây.

“Quả nhiên, Bá Tống vẫn phải gây sự.” Bia đá đạo hữu nói.

“Không, không phải bản thể muốn gây sự… Mà là hắn cần một chút dinh dưỡng bổ sung.” Lúc này, áo khoác Tống cầu béo tung bay một cách cool ngầu, lên tiếng.

Xích Tiêu kiếm: “? ? ?”

“Muốn linh thạch ư?” Giọng Bạch tiền bối truyền đến.

“Ta cũng rất muốn có một “Bạch tiền bối”…” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hâm mộ nói.

Năm đó lúc cô tu luyện, nếu như có thể có một vị tiền bối hào khí vạn trượng, cho mượn linh thạch không cần tiền lời như thế kia, vậy con đường tu luyện của cô nhất định sẽ càng thêm thông thuận nhỉ?

“Cảm ơn Bạch tiền bối, nhưng ta cảm thấy bọn ta cần những thứ khác, thứ càng thích hợp hơn.” Thiện thi Bá Thiện chắp hay tay, nói.

“Nhưng cụ thể là muốn thứ gì lại không nói ra được.” Ác thi Bá Ác bổ sung.

Vị bản ngã thi Bá ? cuối cùng dường như cũng nói gì đó.

Ngay lúc bản ngã thi phát biểu, hệ thống mạng chat Tu Chân phát ra một thông báo hệ thống cực lớn.

[Thông báo toàn server: Chúc mừng người dùng VIP “Ma Nữ Nguyên Sơ” chém chết hai “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”, giao nộp nhiệm vụ, hoàn thành series “hoạt động mừng năm mới Chư Thiên Vạn Giới*nhiệm vụ một”, thành công đổi lấy phần thưởng siêu cấp từ Thiên Đạo!]

“Nhanh như vậy?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ bị làm cho ngạc nhiên rồi.

“Xem ra là có đại lão đứng đầu liên thủ, thăm dò phần thưởng của hoạt động này.” Xích Tiêu kiếm tiền bối phỏng đoán.

Chương 2961: Tam thi của bản thể thoạt nhìn có vẻ không thông minh cho lắm

“Nếu không, dù là đại lão đứng đầu Chư Thiên Vạn Giới cũng không có khả năng chém giết hai con Boss nhiệm vụ trong thời gian ngắn như vậy.” Xích Tiêu kiếm tiền bối tiếp tục nói.

“Hư Nhật Thủ Hộ Giả” có mạnh có yếu.

Mạnh thì như con mà đám người Tống Thư Hàng gặp ở Mộng giới, thực lực vượt xa Trường Sinh Giả bình thường, e rằng không kém gì Hà Chỉ Ma Đế.

Yếu thì như con âm thầm nhìn trộm họ trong phòng tối Thiên Đạo, kết quả bị Tống Thư Hàng dùng “Khắc Kim Nhất Kích” đánh nổ.

Nhưng dù có yếu hơn nữa, thực lực của “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” cũng có chiến lực cấp Kiếp Tiên cửu phẩm đứng đầu, thậm chí là “Trường Sinh Giả non”.

Lúc này, nhiệm vụ hệ thống mạng chat Tu Chân và Thiên Đạo liên thủ ban bố vừa mới tuyên bố không lâu.

Chỉ mỗi chuyện tìm kiếm tung tích của “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” là đã tiêu hao không ít thời gian.

Dù là đại lão đứng đầu vận khí nghịch thiên, vừa lúc gặp được “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” khá yếu… nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà giải quyết được “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” thì cũng không dễ dàng.

Huống chi còn là một mạch xử hai con!

Đánh giết hai kẻ địch có chiến lực kém nhất cũng là “Kiếp Tiên đứng đầu” hoặc “cấp Trường Sinh Giả non” cũng không dễ dàng như vậy.

Cho nên, Xích Tiêu kiếm phỏng đoán, hẳn có là một nhóm đại lão đứng đầu trong Chư Thiên Vạn Giới liên thủ, trong thời gian ngắn như vậy dùng loại phương pháp pháp nào đó khóa chặt tung tích của “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”, cũng phân công hành động, đồng thời tóm được chúng nó!

Sau khi chém giết “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”, lại giao chúng cho vị Ma Nữ Nguyên Sơ này, để cô giao nộp nhiệm vụ, lấy được phần thưởng.

Dù sao nộp nhiệm vụ chỉ cần đem thi thể “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” hoặc “Hằng Tinh Mạt Nhật Giả” đến, lựa chọn giao nộp là được.

“Ta đoán mấy đại lão đứng đầu này hẳn là muốn xem phần thưởng nhiệm vụ của “hoạt động mừng năm mới Chư Thiên Vạn Giới” do Thiên Đạo và hệ thống mạng chat Tu Chân liên thủ tạo ra rốt cuộc là thứ gì? “Phần thưởng siêu cấp” mà Thiên Đạo hứa hẹn có đáng để bọn họ ra tay, tiếp tục chém giết “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” hoặc “Hằng Tinh Mạt Nhật Giả” hay không. Cho nên, bọn họ mới lựa chọn liên thủ.” Xích Tiêu kiếm nói.

“Đạo hữu nói có lý.” Bia đá đạo hữu phối hợp.

Nữ sĩ lưới rồng vẫn luôn âm thầm duy trì hệ thống mạng chat Tu Chân nở nụ cười mỉm “ẩn sâu công và danh” trong bóng tối.

Ma Nữ Nguyên Sơ quả thật là liên thủ với mấy vị đại lão đứng đầu, cấp tốc chém giết hai con “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”.

Có điều, sở dĩ các đại lão đứng đầu kiêu ngạo liên thủ hành động không chỉ vì tò mò phần thưởng siêu cấp mà Thiên Đạo hứa hẹn, càng là do nữ sĩ lưới rồng, Trình Lâm Tiên Tử và một đám Bá Xuy ẩn nấp âm thầm thêm dầu vào lửa.

Dưới sự âm thầm thúc giục của bọn họ mới có một màn “Ma Nữ Nguyên Sơ” giao nhiệm vụ trước mắt.

Tuy ba nhiệm vụ lớn của Thiên Đạo và hệ thống mạng chat Tu Chân liên thủ khiến tất cả thành viên Chư Thiên Vạn Giới đều kích động… nhưng mọi chuyện đều cần “khởi đầu tốt đẹp”.

“Khởi đầu tốt đẹp” này càng vang dội thì phát triển càng có lợi cho nhiệm vụ giai đoạn sau.

[Hệ thống nhắc nhở: Bắt đầu đánh giá nhiệm vụ một!]

[Thân thể tàn khuyết của hai “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”, đạt đến yêu cầu thấp nhất của phần thưởng nhiệm vụ.]

[Chúc mừng người dùng VIP "Ma Nữ Nguyên Sơ", ngài sẽ nhận được tư cách VIP chí tôn ba năm của hệ thống mạng chat Tu Chân do Bá Tống cung cấp. Ngài sẽ là hội viên cấp VIP chí tôn đầu tiên.]

[Chúc mừng người dùng Ma Nữ Nguyên Sơ, ngài sẽ nhận được một gói quà lớn là "tin tức cấp á bất hủ" do Thiên Đạo cung cấp"! Xin chú ý kiểm tra và nhận quà.]

Tất cả những tin tức này đều thông báo toàn server "hệ thống mạng chat Tu Chân". Mỗi một thành viên của client mạng chat Tu Chân đều có thể nhận được những tin tức bùng nổ này!

Tính năng VIP chí tôn gì đó, đối với đại lão đứng đầu Chư Thiên Vạn Giới chỉ là một thứ chọc cười.

Dù sao, mỗi một đại lão đều có tiền, không ít tiền.

Chờ sau khi tính năng nạp tiền của hệ thống mạng chat Tu Chân hoàn thiện, tính năng VIP được các đại lão thừa nhận thì các đại lão căn bản không ngại đập chút linh thạch, phối cho mình tính năng VIP chí tôn gì đó.

Chỉ cần vấn đề có thể dùng linh thạch giải quyết, đối với các đại lão đều không phải là vấn đề!

Nhưng gói quà lớn "tin tức cấp á bất hủ" kia, đối với các Trường Sinh Giả mà nói, quả thực là tin tức bùng nổ cấp đạn hạt nhân!

Mặc dù tin tức phía trước gói quà lớn kia có thêm chữ "á", nhưng đây cũng là thứ có quan hệ đến "bất hủ"!

Đối với người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, phàm là tin tức có liên quan đến "bất hủ" thì đều có được lực hấp dẫn vô tận.

Hơn nữa thật lòng mà nói, nếu như phía trước gói quà lớn không có thêm chữ "á", nhóm đại lão ngược lại có chút không dám nhận gói quà này… Dưới tình huống cơ sở bản thân không đủ mà trực tiếp tiếp xúc với "tin tức bất hủ" thì chẳng khác nào đưa bản thân vào trạng thái yên giấc ngàn thu.

Các đại lão đều hiểu rất rõ.

Mà một khi phía trước tăng thêm một chữ "á", vậy đại biểu cho gói quà lớn này vừa lúc nằm trong phạm vi nhóm Trường Sinh Giả đứng đầu bọn họ có thể tiếp nhận!

Sau khi có được “gói quà lớn tin tức á bất hủ” này, nói không chừng bọn họ có cơ hội giúp cảnh giới bản thân tiến thêm một bước, tiếp xúc đến lĩnh vực kia của Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế Thiên Đình.

Chỉ có sau khi đứng ở tầng thứ của Thánh Nhân và Thiên Đế mới có thể lấy thân phàm nhân phỏng đoán Thiên Đạo bất hủ!

“Đáng giá!” Ma Nữ Nguyên Sơ nhanh chóng lên tiếng trong “nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống”.

Sau khi giao nhiệm vụ, cô trực tiếp nhận được một đoạn tin tức vô cùng huyền ảo từ hệ thống mạng chat Tu Chân, bộ phận tin tức này có chút tương tự với “hình thức ngụy bất hủ” của Tống Thư Hàng, là tin tức cảm ngộ nằm ở cấp bậc Á Thiên Đạo, trước khi Đạo Tử chứng đạo bất hủ.

[Trưởng nhóm] Hắc Bạch Long Nữ*Hòa Trình Tiên Tử: “@ Ma Nữ Nguyên Sơ, có thể miêu tả nội dung “gói quà lớn tin tức” mà cô nhận được không?”

Cảnh giới tối cao của châm dầu vào lửa chính là không dấu vết dẫn dắt người khác, để người khác nói ra lời mình muốn nói.

“Thật có lỗi, các vị đạo hữu. Nội dung số liệu trong gói quà lớn “tin tức á bất hủ” mà ta nhận được chỉ có thể hiểu ý, không thể nói bằng lời… Ta thật sự không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả chúng.” Ma Nữ Nguyên Sơ nói.

Âm Giới Chi Chủ*Phong Lạc Tiên Tử: “Có thể hiểu được, nếu như tin tức dính tới bất hủ có thể dễ dàng miêu tả như vậy, vậy nó còn giá trị gì nữa? Hai “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” với thực tực không tính là mạnh đã có thể đổi được gói quà lớn “tin tức á bất hủ”. Như vậy, chúng ta còn chờ gì nữa?”

“Bắt đầu hành động đi!” Vô Tướng Vương trầm giọng nói: “Ta đã khóa chặt vị trí của một Hằng Tinh Mạt Nhật Giả, ai tới lập tổ với ta?”

Hứng thú tham gia hoạt động của các đại lão toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới bùng cháy lên!

…

Một bên khác.

Tống Thư Hàng thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân, thu được hai bộ thi thể khiếm khuyết của Hư Nhật Thủ Hộ Giả.

Đạo Tử tiền bối căn bản không có hứng thú với vật phẩm nhiệm vụ, thân là Thiên Đạo, hắn cũng không cần đi thu thập “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”. Cho nên, vật phẩm nhiệm vụ đều làm lợi cho Tống Thư Hàng.

Xoẹt ~

Thiện thi Bá Thiện đưa tay chụp một cái trong hư không, đào ra thân thể khiếm khuyết của “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”.

“Có thể phát huy được tác dụng ư?” Ác thi Bá Ác hỏi.

“Thử trước rồi nói.” Thiện thi đáp.

Sau đó, bọn họ cẩn thận giữ lấy “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” không trọn vẹn – mặt trời nhỏ hư ảo vỡ vụn rồi đưa về phía Bá Tống bản thể.

“Hai người các ngươi đang làm gì thế? Làm sao bản thể có thể trực tiếp hấp thu đám “hư nhật” này?” Bên cạnh, Tống cầu béo bất mãn nói.

Cùng là “phân thân” của bản thể, Tống cầu béo cảm thấy tam thi có vẻ không được thông minh cho lắm.

Bản thể chính là thuần nhân loại, cũng không phải quái vật xúc tua, nếu muốn hấp thu “hư nhật” thì nhất định phải tiến hành một trình tự chuyển hóa cho nó.

“Buông ra, để ta!” Tống cầu béo nói.

Áo khoác của nó mở rộng ra, áo bào kéo dài, che trời lấp đất, một mạch bao lấy “hư nhật”.

Sau đó, nó dùng thân thể mình hòa tan “hư nhật”, hóa thành cá thể gần như thuần năng lượng!

Chương 2962: Bá Tống, trở thành chúa cứu thế của Vực Ngoại Thiên Ma đi!

Tống cầu béo thật sự quá cần mẫn.

Trên mặt “tam thi” của Tống Thư Hàng lộ vẻ ngượng ngùng, xấu hổ vô cùng, lặng lẽ cùng hóa thân sắt thép góp thành một bàn mạt chược, đứng sau lưng bản thể quan sát.

Sau đó trước mặt bao người, thân thể không trọn vẹn của “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” bị áo khoác Tống cầu béo chuyển hóa, thanh lọc thành năng lượng đặc thù mà bản thể có thể hấp thu.

Ngoại trừ nguồn năng lượng khổng lồ ra, đám năng lượng đặc thù này còn kèm theo một bộ phận “thuộc tính Trường Sinh Giả”, có thể xếp vào “vật chất trường sinh”.

Áo khoác Tống cầu béo hài lòng nhìn đám năng lượng “vật chất trường sinh”, áo choàng nhẹ nhàng đong đưa.

Có điều… dù cho đã lọc qua một lần, nhưng “áo khoác Tống cầu béo” vẫn không cách nào hoàn toàn yên tâm. Nó lo lắng bản thể trực tiếp hấp thu đám “vật chất trường sinh” này sẽ dẫn tới tiêu hóa không tốt.

Cho nên “áo khoác Tống cầu béo” lại lên tiếng nhắc nhở @#%× Tiên Tử: “Công đức tiên tử, nhờ cô triệu hoán Trường Sinh trụ - Hư Nhật trụ của bản thể ra, lại thông qua nó hấp thu “vật chất trường sinh” một lần, rồi truyền lại cho bản thể, phải làm đến không có sai sót!”

Kỳ thực ác thi Bá Ác trong tam thi cũng có năng lực triệu hoán Bá Thần trụ, nhưng áo khoác Tống cầu béo cảm thấy nhóm tam thi có vẻ không được thông minh cho lắm, không đáng tin. Vì thế, nó giao chuyện này cho @#%× Tiên Tử xử lý.

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, sau đó cô duỗi tay nhấn một cái, kéo “Bá Thần trụ - Hư Nhật trụ” ra.

Hư Nhật trụ 60 mét hiện thân, giữa nó và đám vật chất trường sinh được lọc từ “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” lập tức sinh ra cộng minh. Hai bên có cùng nguồn gốc, tiếng cộng minh cũng có vẻ đặc biệt nhiệt tình.

Nếu như phiên dịch âm thanh cộng minh thành chữ viết, đại khái sẽ là đối thoại xấu hổ như thế này:

[Ể, các ngươi cũng là vật chất chuyển hóa sau khi Hư Nhật Thủ Hộ Giả chết ư? Các ngươi cũng bị Bá Tống giết chết hở?]

[Đúng nha, trùng hợp vậy, ngươi cũng vậy à? Ngươi bị giết chết lúc nào?]

[Ta bị giết tháng trước, còn các ngươi?]

[Bọn ta vừa bị giết xong.]

[Thật trùng hợp, đây chính là duyên phận.]

Sau khi cộng minh xấu hổ lại nhiệt tình kết thúc, Hư Nhật trụ bắt đầu cắn nuốt “vật chất trường sinh”.

Qua hai lần lọc, Hư Nhật trụ triệt để hấp thu thuộc tính còn sót lại của “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” trong vật chất trường sinh, dùng để cường hóa bản thân, lại truyền “vật chất trường sinh” hoàn mỹ cho Bá Tống!

Theo đợt năng lượng “vật chất trường sinh tinh khiết” này tràn vào, năng lượng vốn bị tiêu hao do “một nháy mắt” ngộ đạo của Tống Thư Hàng đã được bổ sung.

Vầng trăng “trường sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết” trên đầu hắn kia càng thêm sáng lên!

Trong Kiếp Tiên có một loại Kiếp Tiên đứng đầu, được xưng là Kiếp Tiên “ngưng tụ ra hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo”. Loại Kiếp Tiên này nhất định sẽ trở thành Trường Sinh Giả, chỉ cần một chút thời gian tích lũy năng lượng, đến lúc đó có thể nước chảy thành sông chứng Trường Sinh đạo.

Năm đó… lúc Thiên Đạo Bạch chứng đạo “Thiên Đạo bất hủ” chính là nằm ở trạng thái cảnh giới này.

Kỳ thực thứ mà những Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo thiếu chính là bộ phận năng lượng “vật chất trường sinh” mà Tống Thư Hàng hiện đang hấp thu.

Vật chất trường sinh hắn vừa hấp thu kia đủ để ngang bằng với hàng trăm hàng ngàn năm khổ tu của Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo!

Tiết tấu tấn cấp của Tống Thư Hàng vĩnh viễn không giống người thường.

Trước tiên hắn thông qua “trảm tam thi” được đến cảnh giới Trường Sinh Giả non, lại thông qua “đại triệt đại ngộ” thông thấu “trường sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết” của mình, chứng đạo trở thành Trường Sinh Giả… một bước cuối cùng, hắn mới trở lại hấp thu đám “năng lượng vật chất trường sinh” này để bổ sung cho bản thân.

Hắn vô cùng thích hợp với “pháp tắc vay mượn”, một đường tu hành, đều là dùng trước trả tiền sau.

“Khả thi.” Sau khi áo khoác Tống cầu béo thấy bản thể thành công hấp thu “năng lượng vật chất trường sinh”, cũng không có triệu chứng tiêu hóa không tốt thì hài lòng nói.

Tiếp đó, nó lại bao phủ “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” thứ hai dưới áo choàng, tuần hoàn quá trình trước đó.

Xích Tiêu kiếm tiền bối suy tư nói: “Ta nhớ nhiệm vụ “hoạt động mừng năm mới Chư Thiên Vạn Giới” vừa mới bắt đầu nhỉ? Nói cách khác, kế tiếp sẽ có rất nhiều “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” được đưa tới, vậy có thể chuyển hóa hết thành vật chất trường sinh cho Tống Thư Hàng hấp thu không?”

“Không thể một mạch dùng hết được, chúng ta phải lưu trữ lại một ít.” Tống cầu béo cẩn thận phân tích: “Bởi vì bản thể không chỉ có một trường sinh đạo, trừ trường sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết này ra, nói không chừng còn muốn bồi dưỡng một trường sinh đạo khác.”

Trường sinh đạo kia có liên quan với hệ thống mạng chat Tu Chân, thoạt nhìn càng khổng lồ hơn “trường sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết”.

Đến lúc đó nhất định năng lượng cần tiêu hao cũng sẽ càng nhiều!

Sau khi Bạch tiền bối two âm thầm chú ý Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, giá trị vui vẻ +1, +1…

Sau khi hấp thu xong vật chất trường sinh của hai “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”, Hư Nhật trụ của Tống Thư Hàng trở nên càng cường đại hơn, mà vòng sáng Trường Sinh đạo Giả trên đầu hắn cũng trở nên càng ngưng thực hơn.

Bá Tống lúc này, chỉ bằng cảnh giới thì cũng đã là một vị Trường Sinh Giả hoàn chỉnh!

Đồng thời… “tình tiết” nhập mộng của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu đồng bộ với hiện thế.

Đây là do Đạo Tử cố sức dẫn dắt.

Sau khi Đạo Tử giải quyết chấp niệm của Tống đầu gỗ, giải quyết người bị trói buộc trong “Thiên Đình viễn cổ đại đạo”, hoàn thành cứu rỗi của Tống đầu gỗ, hắn bèn tạm dừng hành động.

Hắn đang chờ Tống Thư Hàng hoàn thành “trường sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết”, chờ tình tiết nhập mộng của hắn đồng bộ.

Trong giấc mộng.

Đợi đến sau khi hai người đồng bộ, Đạo Tử mở miệng nói: “Bá Tống đạo hữu… tiếp đến, ta cần ngươi giúp ta một tay.”

“Đạo Tử sư huynh mời nói.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đạo Tử khách khí nói: “Gọi ta Đạo Tử là được, không cần khách khí với ta. Bây giờ ta đã hoàn thành chấp niệm của mình, cũng giúp Tống đầu gỗ hoàn thành cứu rỗi của hắn… Tiếp đến, ta còn muốn hoàn thành tâm nguyện của một đồng bạn khác. Ngươi biết Vực Ngoại Thiên Ma không?”

“Biết, Boss dã ngoại, cày quái rơi bảo. Hơn nữa, vật phẩm mỗi lần rơi xuống đều không tệ.” Trần Hi Tiến trả lời.

Đến nay hắn còn nhớ rõ hình ảnh lúc trước các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 hợp lực cày quái, vui vẻ hòa thuận.

Đạo Tử: “…”

Những năm gần đây, thật sự là khổ cho một tộc Vực Ngoại Thiên Ma rồi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng đột nhiên lĩnh ngộ: “Tâm nguyện tiếp đến mà chúng ta cần hoàn thành có liên quan đến Vực

Ngoại Thiên Ma ư?”

“Đúng thế.” Đạo Tử giải thích: “Một tộc Vực Ngoại Thiên Ma, trong khoảng thời gian từ thái cổ đến nay bị phủ lên lời nguyền kinh thiên. Cả tộc quần mất đi trí tuệ toàn bộ, biến thành thiên ma chỉ biết phá hoại, sưu tầm bảo vật. Nếu không phải đồng bạn của ta âm thầm thủ hộ, một tộc Vực Ngoại Thiên Ma đã tuyệt tích từ lâu.”

Tống Thư Hàng: “…”

Này cũng quá thảm rồi?

Này đã thảm đến trình độ muốn cắn nát ngón tay, dùng máu viết đầy chữ “thảm” trên đùi kẻ thi thuật mới có thể giải hận.

“Đạo Tử sư huynh muốn ta làm thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta nhìn thấy tính chất đặc thù trong trường sinh đạo “tìm đường sống trong chỗ chết” của ngươi, cho nên, ta muốn thông qua ngươi làm đoạn thân thể, mượn lực lượng Thiên Đạo, trong thời gian ngắn chiếu hình trường sinh chi đạo của ngươi lên người tất cả Vực Ngoại Thiên Ma, để bọn họ hoàn thành “tử” và “sinh” một lần, lại mượn nhờ quyền hạnh Thiên Đạo, giải thoát bọn họ khỏi nguyền rủa.” Đạo Tử chậm rãi nói.

Bằng lòng trở thành chúa cứu thế của nhóm Vực Ngoại Thiên Ma không? Bá Tống!

Chương 2963: Khắp nơi đều là Thư Hàng

Đạo Tử muốn để Tống Thư Hàng giúp hắn một tay, nhưng trên thực tế, hắn đang vòng vèo tặng lợi ích cho Tống Thư Hàng.

Bằng vào quyền hạn Thiên Đạo 8.5 của hắn, dù không thông qua Tống Thư Hàng, hắn cũng có biện pháp giải quyết nguyền rủa trên người Vực Ngoại Thiên Ma.

Thậm chí trong đó có rất nhiều phương án giải quyết nguyền rủa càng dễ dàng nhanh gọn hơn phương án thông qua hình chiếu trường sinh chi đạo của Tống Thư Hàng nhiều.

Nhưng Đạo Tử thân là đệ tử Nho gia, luôn muốn “đáp đền như suối tuôn” với Tống Thư Hàng, có chuyện tốt gì, lại dưới tình huống hắn đủ khả năng thì luôn muốn dẫn Tống Thư Hàng theo.

Nếu kế tiếp, Tống Thư Hàng bằng lòng giúp hắn một tay, giải quyết nguyền rủa trên người “một tộc Vực Ngoại Thiên Ma”, nhất định sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng. Có điều, thu hoạch sẽ càng lớn!

Thứ nhất, sau khi giải trừ nguyền rủa, Bá Tống sẽ được cả tộc Vực Ngoại Thiên Ma cảm ơn, lấy được một ân tình lớn.

Thứ hai, trong quá trình giải nguyền rủa, hắn sẽ phối hợp với Bá Tống tạo thế, để người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy tình hình Bá Tống giải trừ nguyền rủa cho một tộc Vực Ngoại Thiên Ma, đẩy danh vọng Bá Tống lên một tầng thứ! Dù sao Đạo Tử biết mình chỉ là một Thiên Đạo đời 8.5 quá độ, kế tiếp còn sẽ có Thiên Đạo đời thứ 9 chờ mọi người.

Đạo Tử hy vọng có thể cố gắng hết sức cày danh vọng của Bá Tống lên cao hơn trước khi bắt đầu cạnh tranh Thiên Đạo đời thứ chín!

Thứ ba, sau khi giải trừ nguyền rủa, Bá Tống thân là “người giúp Thiên Đạo làm việc”, tự nhiên sẽ thu được một đợt công đức + Thiên Đạo chúc phúc, có lợi rất lớn cho việc phát triển trong tương lai.

"Cho nên, Bá Tống đạo hữu ngươi có bằng lòng giúp ta một tay không?" Đạo Tử tiền bối nhẹ giọng hỏi.

Hắn cũng không ép buộc Tống Thư Hàng, cho dù là tặng chỗ tốt, nhưng nếu như Bá Tống không đồng ý, hắn cũng không miễn cưỡng. Ân tình của Bá Tống với Nho gia quá lớn, cho nên tất cả đếu lấy ý chí của Bá Tống làm chủ.

"Chỉ là một cái nhấc tay, nếu Đạo Tử sư huynh cần ta trợ giúp, ta đương nhiên sẽ không chối từ." Tống Thư Hàng trong nhập mộng phát ra tiếng.

Hắn biết bây giờ Đạo Tử là Thiên Đạo, nhất định có thể "nghe" được lời của hắn trong trạng thái nhập mông, giống như Xích Tiêu Tử tiền bối và Thánh Nhân Nho Gia lúc trước.

Nho gia biết ơn Tống Thư Hàng, cho nên mọi chuyện đều bằng lòng đứng ở góc độ của Tống Thư Hàng, giúp đỡ hắn.

Mà Tống Thư Hàng cũng ôm hảo cảm cực lớn với Nho gia, trên người hắn lắp con mắt Thánh Nhân Nho Gia, còn mang theo Tạo Hóa Tiên Tử đã khai báo tạm trú trường kỳ, cha mẹ hắn hiện cũng đang ở thế giới Kim Liên của Nho gia do Nho gia hỗ trợ chăm sóc.

Nho gia cũng giúp Tống Thư Hàng rất nhiều, miễn cho hắn rất nhiều nỗi lo về sau.

Cho nên, nếu Nho gia có chỗ cần hỗ trợ, Tống Thư Hàng cũng sẽ không chối từ.

Loại hình thức chung đụng hai bên cố gắng hết sức suy xét cho nhau này là đôi bên cùng có lợi chân chính.

"Tốt!" Đạo Tử sư huynh cười nói.

Hắn biết mà, lấy tính cách dịu dàng nho nhã của Bá Tống, dưới tình huống có đủ khả năng, sẽ không từ chối trợ giúp một đối tượng đáng để trợ giúp.

"Như vậy, Bá Tống đạo hữu ngươi chuẩn bị một chút, kết nối thỏa đáng từng nguồn năng lượng dự bị trong thân thể. Lát nữa chúng ta sẽ bắt đầu, một mạch giải quyết nguyền rủa trên người tất cả Vực Ngoại Thiên Ma đang phiêu bạt trong Chư Thiên Vạn Giới." Đạo Tử sư huynh nói.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn của hôm nay, trên người treo mấy nguồn năng lượng dự bị.

7 đan điền lớn nhỏ, Linh Quỷ Tiên Tử, Tống U U, pin dự bị “cổ thần bị phong ấn”, vân vân…

Hơn nữa lúc này bản thân hắn đã là một Trường Sinh Giả hàng thật, muốn bị ép khô cũng không dễ dàng.

…

…

Ước chừng sau năm hơi thở.

Đột nhiên trong lòng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới hơi động.

Hôm nay, bọn họ động lòng đặc biệt nhiều lần, tựa như thiếu niên thiếu nữ đang yêu đương vậy. Cách một lát, lòng lại động một lần.

Thiên Đình viễn cổ gầy dựng lại, Thiên Đạo mới kế vị, có người hoàn thành nhiệm vụ mừng năm mới trong hệ thống mạng chat Tu Chân… hiện tại, lại động lòng!

Hơn nữa, mọi người đều biết đây không phải lần động lòng cuối cùng trong hôm nay.

Hôm nay lòng mọi người đều được chuẩn bị tốt, bắt đầu động không ngừng!

“Lần này lại là tình huống gì đây?” Nhóm người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới thuần thục ngẩng đầu, nhìn về phía hư không.

Sau khi trải qua rèn luyện một năm, hiện tại tất cả người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều có một trái tim to bự, chỉ cần không phải tin tức quá bùng nổ, bọn họ sẽ không kinh ngạc thái quá.

Khi tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về hư không, bèn thấy có “ánh sáng to lớn” giáng lâm từ nơi sâu trong thế giới!

“Ánh sáng to lớn” kia là bút tích Thiên Đạo, chiếu ra từ trong bản nguyên Chư Thiên Vạn Giới, chiếu rọi đến mỗi một nơi trên vạn giới!

Mà trước khi “ánh sáng to lớn” chiếu lan ra thì còn xuyên thấu qua thân thể một Trường Sinh Giả.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhịn không được dùng tay che mắt, ánh sáng kia quá chói mắt… Nhưng mà, mọi người đều không muốn nhắm mắt lại, mà cố gắng hí mắt, quan sát bóng dáng bị "ánh sáng to lớn" kia bắn xuyên qua.

Là Bá Tống!

Người bị "ánh sáng to lớn" xuyên qua là đại lão Bá Tống!

Lúc này thân hình đại lão Bá Tống đứng vững vàng, thần thái khiêm tốn nhã nhặn.

Trên đỉnh đầu đại lão có một vầng trăng Trường Sinh Giả chói mắt, tản ra ánh sáng dịu dàng.

Hào quang dịu dàng kia như có năng lực chữa trị tâm linh, khiến tâm linh của người nhìn vào hào quang này trở nên nhu hòa…

Đây là lần đầu tiên người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy đại lão Bá Tống hiển hóa ra "vầng trăng Trường Sinh Giả" của hắn!

Nói cách khác, trước kia, những đại lão khiêu chiến Bá Tống kia, ngay cả bức ra "vầng trăng Trường Sinh Giả" của Bá Tống cũng không làm được, Bá Tống vẫn luôn không dùng toàn lực!

[Đây chính là "đạo" của Bá Tống ư? Bên trong thế mà lại ẩn chứa hai loại khí tức "sinh, tử" hoàn toàn khác biệt.] Có đại lão đứng đầu có nhãn lực, rốt cuộc lấy được một chút tin tức liên quan đến trường sinh chi đạo của Bá Tống từ trong "vầng trăng đại đạo" kia.

[Khó trách hắn lại mạnh đến vậy, đại đạo đồng thời ẩn chứa tin tức "sinh tử", hiển nhiên là quy tắc đứng đầu nhất.]

[Nhưng mà, Bá Tống đang muốn làm gì? Tại sao Thiên Đạo phải dùng "ánh sáng to lớn" xuyên thấu qua hắn?]

Dường như giữa Thiên Đạo và Bá Tống có quan hệ hợp tác?

Trong lúc đang suy tư, ánh sáng to lớn kia tản ra, hướng về vạn giới.

Theo ánh sáng to lớn kia tản ra, dường như trên đỉnh của mỗi một chùm sáng đều kèm theo một "Bá Tống".

Vô số chùm sáng, vô số Bá Tống!

Có bao nhiêu chùm sáng thì có bấy nhiêu Bá Tống!

Trong lúc nhất thời, Chư Thiên Vạn Giới, nơi nơi đều là Bá Tống!

Tất cả người tu luyện đều nghệch mặt ra.

Đồng thời, một vài tu sĩ, đại năng có thực lực cường đại khóa chặt lấy “Bá Tống” ở thế giới của mình, thần thức theo sát “Bá Tống”, muốn xem xem hắn định làm gì.

Trong thần thức khóa chặt của bọn họ, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy từng “Bá Tống” đều phóng tới một mục tiêu.

Nhóm Bá Tống khóa lấy tung tích của Vực Ngoại Thiên Ma.

Trong ánh mắt nghi hoặc của các đại lão, đám “Bá Tống” này xuyên qua cơ thể đám Vực Ngoại Thiên Ma.

“Làm cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ Thiên Đạo muốn mượn tay Bá Tống hủy diệt Vực Ngoại Thiên Ma? Đương kim Thiên Đạo có thù với Vực Ngoại Thiên Ma ư?”

Rầm rầm rầm ~

Lúc các đại lão suy đoán, trong mỗi một ngõ ngách trên Chư Thiên Vạn Giới, tất cả Vực Ngoại Thiên Ma đều nổ tung!

Cảnh tượng vô cùng tanh máu, không thích hợp cho thiếu nhi!

Chương 2964: Nguyện theo làm tùy tùng cho đạo hữu

[Vực Ngoại Thiên Ma cứ vậy bị diệt sạch rồi?] Các đại lão quan sát "ánh sáng to lớn Bá Tống" tận mắt thấy Vực Ngoại Thiên Ma diệt vong.

Nói thật, Vực Ngoại Thiên Ma bị diệt sạch vẫn rất đáng tiếc.

Chư vị đại lão ở đây, ai chưa từng đi cày Vực Ngoại Thiên Ma lúc còn trẻ?

Có thể nói, Vực Ngoại Thiên Ma chính là lạc thú của rất nhiều người tu luyện trẻ tuổi.

Mỗi lần Vực Ngoại Thiên Ma giáng lâm đều là cơ hội tốt để nhóm người tu luyện cày kinh nghiệm, cày danh vọng, cày trang bị.

Thậm chí có đại lão gặp được cơ duyên quật khởi chính là thu được từ trên người Vực Ngoại Thiên Ma.

…

Trong "nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống".

Đại lão trong "nhóm Bá Xuy" cũng đang chú ý vấn đề này.

"Đáng tiếc, không còn Vực Ngoại Thiên Ma, người trẻ tuổi sẽ bớt đi rất nhiều cơ duyên." Kim Miêu Tôn Giả tiếc nuối nói.

Tiểu Sửu Hoàng thở dài: "Hiện tại chỉ có thể hy vọng vào nhiệm vụ mừng năm mới số 3 do hệ thống mạng chat Tu Chân liên hợp với Thiên Đạo ban bố, nhiệm vụ [đánh ngã thành viên Bái Nhật tông hoặc Tinh Diệt giáo] có thể tiếp tục kéo dài, như vậy thì có thể thoáng bù đắp tổn thất khi mất đi Vực Ngoại Thiên Ma."

"Nhắc tới Tinh Diệt giáo, trước đây ta âm thầm phái người lẫn vào Tinh Diệt giáo ở Thú giới, bây giờ đã trở thành tứ đại pháp vương phân giáo của Tinh Diệt giáo… Hiện tại, là lúc một mẻ hốt gọn Tinh Diệt giáo Thú giới." Ngự Thú Hiển Giả lên tiếng.

Trước đó không lâu, nội ứng đã phát ra ám hiệu, hỏi chừng nào mới có thể kết thúc nhiệm vụ nằm vùng của hắn? Tiếp tục nữa, hắn sẽ trở thành giáo chủ Tinh Diệt giáo ở Thú giới mất.

Ma Nữ Nguyên Sơ: “[icon che miệng cười khẽ] Hiền Giả ngươi cũng làm việc này à, trong một hệ của ta cũng có người lẫn vào Bái Nhật tông, đạt được rất nhiều tình báo chi tiết. Trên thực tế, ta bên này cũng chuẩn bị thu lưới.”

Vô Tướng Vương: “Phải biết sớm thành viên Bái Nhật tông và Tinh Diệt giáo sẽ trở nên đáng tiền như thế, bên ta cũng cho người lẫn vào sớm chút, đến lúc đó hợp thành gói quà chí tôn, mở liên tục trăm lần, nói không chừng có thể mở ra thứ tốt.”

“Với chúng ta mà nói, mấy thứ đó đều là thứ cỏn con… thứ quan trọng chân chính chỉ có đám “Hư Nhật Thủ Hộ Giả”, “Hằng Tinh Mạt Nhật Giả”, tin tức á bất hủ, mới thật sự là bảo vật có ích với chúng ta.”

“Ể? Chờ chút!” Lúc này, Thánh Liêm Thiên Vương đột nhiên hô lên.

Ngự Thú Hiền Giả: “Bên phía ta cũng xảy ra chuyện không ngờ, dường như Vực Ngoại Thiên Ma bị “ánh sáng to lớn Bá Tống” phá hủy vẫn không chết.”

“Bên ta cũng thế.” Tiểu Sửu Hoàng nói.

Thành viên trong nhóm nghi hoặc chú ý tới nhóm Vực Ngoại Thiên Ma trong phạm vi thần thức của mình bao trùm.

Nhóm Vực Ngoại Thiên Ma vốn bị đánh nổ tung lại sinh ra sinh cơ mới lần nữa!

“Bằng vào tổ hợp Bá Tống + Thiên Đạo liên thủ, nếu muốn hủy diệt Vực Ngoại Thiên Ma thì không có khả năng lưu lại sinh cơ cho chúng!” Bá Xuy nghiệp dư bên nhà ngoại, đại sư Kim Cương tự online, bắt đầu châm dầu vào lửa.

Ma Nữ Nguyên Sơ thuận theo phỏng đoán của đại sư, thôi diễn: “Nói cách khác… Bá Tống và Thiên Đạo cố ý làm vậy?”

“Sống lại rồi, trong Âm giới của ta, đám Vực Ngoại Thiên Ma đã sống lại toàn bộ.” Âm Giới Chi Chủ -Phong Lạc Tiên Tử lên tiếng.

“Bên ta cũng thế.” Tiểu Sửu Hoàng nói.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, nhóm Vực Ngoại Thiên Ma vừa bị "ánh sáng to lớn Bá Tống" phá hủy, gần như cùng lúc sinh ra sinh cơ hoàn toàn mới trong cơ thể, lần lượt phục sinh.

Sau khi hồi sinh, vô số Vực Ngoại Thiên Ma lẳng lặng lơ lửng trong hư không, không nhúc nhích.

Các đại lão đang khóa chặt Vực Ngoại Thiên Ma trên Chư Thiên Vạn Giới cũng không động thủ với đám thiên ma. Dù sao, trong này rõ ràng có kế hoạch của Bá Tống + Thiên Đạo, lúc này vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Ước chừng mười hơi thở.

Hai mắt nhóm Vực Ngoại Thiên Ma có thực lực cao nhất trong Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu khôi phục thần trí.

Vực Ngoại Thiên Ma vốn hung ác, mất trí, chỉ biết phá hoại thế mà lại lần lượt khôi phục.

Trong nháy mắt sau khi khôi phục thần trí, đám Vực Ngoại Thiên Ma thực lực mạnh nhất kia đột nhiên ôm đầu khốc rống lên…

Trong tiếng khóc này vừa có mừng rỡ, lại có bi thương cực lớn.

[Ể? Dường như nhóm Vực Ngoại Thiên Ma biến hóa rồi, không còn là quái vật mất trí chỉ biết phá hoại?] Ngự Thú Hiền Giả lên tiếng.

[Đây chính là mục tiêu chân chính trong hợp tác giữa Bá Tống với Thiên Đạo ư? Để nhóm Vực Ngoại Thiên Ma khôi phục bình thường?] Vô Tướng Vương trầm giọng nói.

Quyền hành Thiên Đạo, quả thực không gì không làm được… Đây chính là chỗ hấp dẫn người nhất của Thiên Đạo bất hủ!

[Tất cả Vực Ngoại Thiên Ma đều khôi phục thần trí rồi. Từ hôm nay trở đi, Vực Ngoại Thiên Ma sẽ không còn là Boss dã ngoại, mà là một chủng tộc bình thường trong Chư Thiên Vạn Giới.] Ma Nữ Nguyên Sơ kết luận.

Chỉ cần có thần trí, không còn là quái vật chỉ biết phá hoại, lại đoàn kết lại với nhau, vậy người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới cũng không có khả năng xem Vực Ngoại Thiên Ma là Boss dã ngoại để cày. Dù sao, giúp Vực Ngoại Thiên Ma khôi phục thần trí chính là Bá Tống + đương kim Thiên Đạo.

Có hai vị đại lão này làm chỗ dựa cho Vực Ngoại Thiên Ma, trong Chư Thiên Vạn Giới, ai không nể mặt một chút?

Lại qua chừng mười hơi thở, trong Chư Thiên Vạn Giới.

Tất cả Vực Ngoại Thiên Ma, bất kể thực lực cao thấp đều hoàn toàn khôi phục bình thường.

Sau khi khóc rống xong, nhóm Vực Ngoại Thiên Ma tỉnh táo lại.

Chúng nó quỳ xuống phương hướng phía trước, cúi đầu bái lạy hư ảnh "ánh sáng to lớn Bá Tống".

Đây là đại ân cứu vớt cả tộc quần của chúng nó!

Nếu không có Bá Tống và Thiên Đạo xuất thủ, vậy tương lai, tộc quần Vực Ngoại Thiên Ma cuối cùng sẽ có một ngày hoàn toàn diệt vong.

Vực Ngoại Thiên Ma dưới trạng thái hung hãn mất trí, mặc dù cũng có bản năng sinh sản, nhưng bởi vì hỗn loạn, đời sau sinh ra lại rất khó trưởng thành… Trong Chư Thiên Vạn Giới, số lượng Vực Ngoại Thiên Ma vẫn luôn giảm xuống.

Toàn bộ Vực Ngoại Thiên Ma trong Chư Thiên Vạn Giới đều bái lạy Bá Tống,

Từ hôm nay trở đi, Bá Tống chính là ân nhân của cả một tộc Vực Ngoại Thiên Ma, chỉ cần Bá Tống cần, một câu nói là có thể khiến nhóm Vực Ngoại Thiên Ma Chư Thiên Vạn Giới liều chết tương trợ.

Trong lúc nhất thời, lượng lớn lực lượng công đức hội tụ về vị trí Tống Thư Hàng bản thể. Mà trong đợt lực lượng công đức này còn kèm theo chúc phúc của Thiên Đạo Đạo Tử.

Mà danh vọng của Tống Thư Hàng, dưới sự thêm dầu vào lửa của Đạo Tử, lại một lần nữa đạt đến đỉnh điểm mới.

Trong sự kiện "khôi phục thần trí cho Vực Ngoại Thiên Ma" lần này, Đạo Tử đã cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, tranh thủ cày tất cả danh vọng lên người Bá Tống. Đây cũng là nguyên nhân Đạo Tử cố ý tạo ra "vô số hình chiếu Bá Tống".

Chính vì hắn muốn để người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn

Giới biết việc này có Bá Tống tham dự!

Sau đó, khiến Chư Thiên Vạn Giới truyền bá uy danh của Bá Tống.

[Cứ như vậy, nếu Bá Tống muốn cạnh tranh Thiên Đạo thứ chín, căn cơ sẽ càng ổn.] Đạo Tử mỉm cười, ẩn sâu công và danh.

Thế giới hạch tâm.

Trên mặt vị Vực Ngoại Thiên Ma Thái Cổ tám tay kia lộ ra nụ cười giải thoát, trong miệng nó không ngừng dùng ngôn ngữ thái cổ lẩm bẩm vài từ.

Hẳn là mấy từ kiểu như "tốt quá rồi".

Sau khi lẩm bẩm hồi lâu, nó cũng xoay người, thi lễ một cái với vị trí Tống Thư Hàng bản thể.

"Từ đó, nguyền rủa mà Thiên Đạo thứ tư phủ lên người tộc ta rốt cuộc tiêu tán. Bá Tống đạo hữu, ân tình này ta khắc trong tâm khảm. Về sau, nếu Bá Tống đạo hữu có tâm chứng đạo bất hủ, ta nguyện theo làm tùy tùng cho đạo hữu." Đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay lên tiếng.

Chương 2965: Thiên Đạo dẫn ngươi bay!

Đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay đã thừa nhận ân tình của Bá Tống. Hiện tại tâm tình của nó đặc biệt tốt, sau khi nhìn thấy Bá Tống trợ giúp Đạo Tử giải trừ nguyền rủa cho một tộc Vực Ngoại Thiên Ma, nó bèn quay mặt về phía Tống Thư Hàng, ưng thuận hứa hẹn.

Một ngày kia, nếu Bá Tống có ý muốn cạnh tranh Thiên Đạo, nó bằng lòng giúp Bá Tống một tay!

Dù sao, bản thân Vực Ngoại Thiên Ma tám tay không có ý niệm đi cạnh tranh Thiên Đạo, thứ nhất là từng trải quá nhiều, thứ hai lại có liên quan đến việc một tộc Vực Ngoại Thiên Ma của chúng nó bị nguyền rủa.

Nếu không có ý niệm cạnh tranh Thiên Đạo, như vậy, nếu Thiên Đạo nhiệm kỳ kế giao hảo với một tộc Vực Ngoại Thiên Ma chúng nó, là một lựa chọn không tồi.

Chí ít, không cần lo lắng một tộc Vực Ngoại Thiên Ma lại bị nhằm vào.

Sau khi đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay vừa dứt lời, trong hư không lập tức có “thiên địa dị tượng” hiện lên, đáp xuống trên người nó và Bá Tống.

Thụy thú màu vàng bay múa bên cạnh Vực Ngoại Thiên Ma tám tay, trở thành vật dẫn nội dung “hứa hẹn”!

Đây là Thiên Đạo làm chứng nên dẫn tới thiên địa dị tượng.

Đạo Tử thấy Vực Ngoại Thiên Ma tám tay chủ động đưa tới cửa, trở thành tay đấm giúp Bá Tống cạnh tranh Thiên Đạo đời tiếp theo, hắn đương nhiên muốn thừa cơ ổn định “tay đấm” này!

Có cùng ý nghĩ với Vực Ngoại Thiên Ma tám tay, Đạo Tử cũng cảm thấy nếu như Bá Tống đạo hữu có giao hảo với Nho gia là Thiên Đạo đời tiếp theo, vậy đó là một lựa chọn rất tốt.

Kể từ đó, cũng không cần lo lắng Nho gia bị nhằm vào.

Dưới tình huống ngươi tình ta nguyện, hứa hẹn này còn được Thiên Đạo làm chứng, truyền bá khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Trong lòng tất cả tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới lại hơi động.

Hôm nay số lần mọi người bị cưỡng chế động lòng hơi nhiều, trên thực tế trái tim đã có chút chết lặng.

Tổng kết từ "Thiên Đạo làm chứng" này… tương lai, nếu như Bá Tống muốn cạnh tranh vị trí Thiên Đạo đời tiếp theo, người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới trừ phải đánh Tống cầu béo trước, có thể còn phải khiêu chiến với đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay mới có cơ hội khiêu chiến Bá Tống.

Quả thực tàn nhẫn, không cho người khác cơ hội!

Nhưng mà, có một bộ phận đại lão cẩn thận đột nhiên phát hiện một chuyện. Thiên Đạo mới nhậm chức thế mà lại làm chứng cho lời thề "thiên ma tám tay làm tay đấm cho Bá Tống cạnh tranh Thiên Đạo đời tiếp theo".

Điều này rất có ý vị sâu xa!

Chẳng lẽ Thiên Đạo mới nhậm chức đã quyết định thời điểm "xong việc thối lui"? Hắn đang âm thầm chỉ định "Bá Tống" làm ứng viên cho Thiên Đạo đời tiếp theo ư?

Vị trí Thiên Đạo, chẳng lẽ sắp trở thành chế độ thừa kế?

Giữa Bá Tống và Thiên Đạo "Đạo Tử" mới nhậm chức lại có giao dịch bí mật gì không thể cho ai biết?

"Thiên Đạo bất hủ" thay đổi nhiều đời, phía sau đó ẩn giấu điều gì?

Có phải Bá Tống và Thiên Đạo mới nhậm chức đã đoán ra bí mật này, sau đó thương lượng tốt, muốn luân phiên chứng đạo, cày vị trí Thiên Đạo, lại sang tay vị trí Thiên Đạo cho đạo hữu khác?

Trong lúc nhất thời, một bộ phận Trường Sinh Giả đứng đầu trong Chư Thiên Vạn Giới, suy nghĩ nghìn vạn. Tối nay, e rằng nhóm Trường Sinh Giả đứng đầu này, không ai ngủ được.

…

…

Nơi thế giới hạch tâm.

Sau khi hứa hẹn xong, đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay lại cẩn thận cảm ứng vị trí Bá Tống đang ở, cùng với trạng thái của Bá Tống.

Một lát sau, nó móc trong ngực ra một hộp ngọc nhỏ.

Trong hộp ngọc có đựng một viên đan dược hình đa diện, tựa như kim cương đã được cắt ra vậy, vô cùng tinh mỹ.

Đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay vung tay ném viên đan dược này đến vị trí của Tống Thư Hàng.

Vừa rồi nó cảm ứng được sau khi Tống Thư Hàng và Đạo Tử hợp tác, hóa thân nghìn vạn giải trừ nguyền rủa trên người một tộc Vực Ngoại Thiên Ma bèn rơi vào trong suy yếu cực độ.

Lần này Bá Tống thật sự gần như bị ép khô.

Cho nên, đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay đưa viên đan dược quý giá này tới, hiệu quả của viên đan dược này xiêm xiêm với "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" được thanh lọc hai lần mà Tống Thư Hàng hấp thu.

Bàn về đan dược ẩn chứa vật chất trường sinh, vào thời thái cổ còn có biện pháp luyện chế loại đan dược này, nhưng đến bây giờ cơ bản đã không cách nào luyện ra nữa… trừ khi, giết một Trường Sinh Giả tế trời?

Sau khi đưa hộp ngọc nhỏ này ra, Vực Ngoại Thiên Ma tám tay thở phào nhẹ nhõm, tựa như buông xuống một gánh nặng khổng lồ.

Thân hình nó hòa vào trong pho tượng khổng lồ, tạm thời nấp đi.

…

…

Vị trí Tống Thư Hàng.

"Kết thúc rồi ư?" Vũ Nhu Tử da đen ngẩng đầu hỏi.

Bia đá đạo hữu chọt nhẹ eo Tống Thư Hàng, nói: "Thoạt nhìn Bá Tống đạo hữu còn chưa có vẻ tỉnh táo lại."

Bạch tiền bối two suy nghĩ chốc lát, suy đoán: "Xem ra, Thư Hàng muốn mượn cơ hội, triệt để hoàn thiện trường sinh chi đạo thứ hai."

Hắn có thể cảm ứng được “hệ thống mạng chat Tu Chân” vẫn luôn thăng cấp không ngừng phía sau đài.

Sau khi trường sinh chi đạo thứ hai triệt để hoàn thiện, cũng không cần lập tức bước ra, mà có thể giống Thiên Đế Tử lúc trước, làm đạo dự bị.

Một khi “trường sinh chi đạo tìm đường sống trong chỗ chết” hiện tại của Tống Thư Hàng tiêu tán, vậy trường sinh chi đạo dự bị có thể lập tức kích hoạt!

…

…

Tình tiết trong nhập mộng.

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu giúp ta một tay.” Đạo Tử mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “Đạo Tử sư huynh, việc này rõ ràng là có lợi cho ta, phải là ta cảm ơn ngươi mới đúng.”

“Đôi bên cùng có lợi.” Đạo Tử có chút uể oải ngồi trên bảo tọa, nói: “Bá Tống đạo hữu, trước đó ta thấy dường như trong thời gian một “nháy mắt”, ngươi đang thôi diễn một trường sinh chi đạo mênh mông khác?”

Ngay cả Đạo Tử thân là Thiên Đạo đời 8.5 cũng cảm thấy sự “mênh mông” của trường sinh chi đạo kia, gần như tương đương với Nho gia chi đạo mà thầy hắn khai phá!

Trường sinh chi đạo của Thánh Nhân Nho Gia khổng lồ mà lại bao la vạn tượng, trong trường sinh chi đạo của hắn, thậm chí có thể duỗi ra rất nhiều chi nhánh của “trường sinh chi đạo”, đám chi nhánh này cũng có thể khiến mười ba Kiếp Tiên Nho gia có được thời cơ “chứng đạo”.

“Đúng vậy, đó là trường sinh chi pháp thứ hai của ta. Nhưng trường sinh chi pháp kia quá mức khổng lồ, lấy tầm mắt của Trường Sinh Giả bình thường thì không đủ để hoàn thiện nó.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thậm chí, hắn cảm thấy vận dụng quyền hạn chúa tể Cửu U “Tống U U” cũng không đủ để bù vào.

Tống Thư Hàng mượn nhờ thời gian “trạng thái Thiên Đạo một nháy mắt” kia, ngược lại lĩnh ngộ ra rất nhiều… Nhưng khoảng cách triệt để hoàn thiện còn kém một chút.

Nói cách khác, mức độ mênh mông của trường sinh chi đạo liên quan tới hệ thống mạng chat Tu Chân, ngay cả Thiên Đạo cũng không cách nào hoàn thiện trong thời gian “một nháy mắt”!

“Vậy không bằng ta giúp Bá Tống đạo hữu một tay thế nào?” Đạo Tử đáp.

Chấp niệm của bằng hữu đều đã giải quyết, cứu rỗi phải hoàn thành cũng đã hoàn thành, hiện tại, là thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi của Đạo Tử.

“Đạo Tử sư huynh giúp ta thôi diễn trường sinh chi đạo ư?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Thứ như trường sinh chi đạo, vẫn là bản thân thôi diễn ra mới tốt nhất.” Đạo Tử mỉm cười nói: “Ta có thể ở bên cạnh phụ trợ Bá Tống đạo hữu. Đầu tiên… chúng ta mở mang tầm mắt đi, đứng ở góc độ Thiên Đạo, đi quan sát Chư Thiên Vạn Giới.”

Dù sao trường sinh chi đạo cũng là thứ rất cá nhân.

Đạo Tử dứt lời, duỗi tay ấn một cái lên hai mắt mình.

Góc độ thị giác của Tống Thư Hàng đồng bộ với Đạo Tử.

Ngay sau đó, mỗi một giới, mỗi một chi tiết nhỏ trong Chư Thiên Vạn Giới đều hiện lên trong mắt Tống Thư Hàng.

Tin tức số liệu bùng nổ, suýt chút nữa làm nổ đầu Tống Thư Hàng!

Chương 2966: Ngươi đang tự tìm đường chết

Nhưng vì có Thiên Đạo "Đạo Tử" ở bên cạnh hộ pháp cho Tống Thư Hàng, cho nên sọ não của hắn không có cơ hội bị nổ chết.

Lúc này tất cả các vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới đồng thời xuất hiện trong mắt Tống Thư Hàng dưới hình dạng những đường cong trùng điệp.

Hình ảnh này vượt xa khỏi khái niệm thị giác tiếp nhận ánh sáng bình thường, mà phóng thẳng từ sâu thẳm linh hồn ra!

Rung động lớn lao lập tức khiến hàng loạt từ ngữ "ôi vãi, ngầu dờ lờ, oách ghê, hoành tráng quá…" choán đầy cõi lòng Tống Thư Hàng.

Hiệu ứng thị giác mạnh mẽ và hình ảnh rung động mãnh liệt khiến vốn từ vựng mà Tống Thư Hàng góp nhặt được trong mười mấy năm đi học đều trả hết lại cho thầy!

Trong đầu hắn, ngoài mấy từ như "ôi vãi, ngầu dờ lờ" thì chẳng nặn ra được bất cứ thành ngữ nào thích hợp hơn.

Có lẽ phải chờ hắn bình tĩnh lại một chút thì mới nghĩ ra từ ngữ chính xác hơn được…

"Bá Tống đạo hữu ổn định tinh thần, thể nghiệm Chư Thiên Vạn Giới này cho cẩn thận đi. Đứng ở góc độ của Thiên Đạo để ngắm nhìn thế giới hẳn là sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi… ơ?" Đạo Tử đang nói bỗng sững ra.

Dường như hắn đã nhận ra điều gì đó!

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng để ý đến thứ mà "Đạo Tử" đang nhìn thông qua tầm nhìn của đối phương.

Trong những vị diện lớn nhỏ đan xen của Chư Thiên Vạn Giới, có vô số điểm sáng.

Đó là vô số hằng tinh trong Chư Thiên Vạn Giới.

Dưới ánh mắt của "Đạo Tử", những bí mật ẩn giấu trong hằng tinh đều bị nhìn thấu, không thể che đậy.

“Đây chính là virus hủy diệt hằng tinh sao?” “Đạo Tử” hỏi.

Gần đây hắn tiếp xúc với Bá Tống, cũng biết một chút chuyện liên quan tới virus hủy diệt hằng tinh, Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả.

Nhưng hắn không ngờ virus này đã lây lan trên diện rộng như thế!

Đã có ít nhất sáu phần trong vô số hằng tinh của Chư Thiên Vạn Giới dính virus hủy diệt hằng tinh, khiến “Đạo Tử” tê rần cả da đầu.

Đây là thủ đoạn có thể hủy diệt cả Chư Thiên Vạn Giới, là kiếp nạn lớn chưa từng có từ xưa đến nay!

Một khi virus hủy diệt hằng tinh này được kích hoạt thì không một ai trong Chư Thiên Vạn Giới có thể may mắn thoát khỏi nạn kiếp… Thậm chí ngay cả thế giới Kim Liên của Nho Gia cũng chưa chắc có thể tồn tại được trong kiếp nạn này!

[Vất vả lắm ta mới có thể xóa bỏ di chứng hồi sinh cho các sư đệ, vất vả lắm mới hoàn thành được chấp niệm của bản thân, thế mà bây giờ các ngươi lại ném kịch bản tận thế cho ta à?]

“Đạo Tử” tức á!

Rõ ràng là ngươi đang tự tìm đường chết!

“Đúng vậy, chính là bọn chúng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn cũng rùng mình lạnh gáy.

Nhờ cuộc điều tra của Tống cầu béo mà Tống Thư Hàng thu thập được một ít số liệu liên quan đến virus hủy diệt hằng tinh.

Nhưng số liệu đơn thuần hoàn toàn không có hiệu quả thị giác dữ dội như nhìn tận mắt.

Nguyên lý này cũng giống như khi quẹt thẻ thì ngươi không biết tiếc tiền vậy. Quẹt một chuỗi số liệu khác với cầm một đống tiền để tiêu nhiều lắm.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi quan sát cho kĩ Chư Thiên Vạn Giới này đi, ta khôi phục trạng thái trước đã.” “Đạo Tử” trầm giọng nói.

Dù sao hắn cũng chỉ là 0.5 Thiên Đạo tạm bợ, vẫn còn kém Thiên Đạo thực thụ một chút. Cho nên sau khi hoàn thành chấp niệm của mình với Tống đầu to và Vực Ngoại Thiên Ma tám tay, hắn cũng thấy hơi mệt mỏi, nếu muốn làm đại sự thì phải khôi phục lại trạng thái cái đã.

Đồng thời hắn cũng phải làm quen với pháp tắc Thiên Đạo chuyên nhắm vào virus hủy diệt hằng tinh sắp tới.

Lúc này, “Đạo Tử” đã hoàn toàn cộng hưởng tầm nhìn với Tống Thư Hàng, để hắn có thể nhìn ngắm thế giới trong mắt Thiên Đạo bằng góc độ người xem.

Vạn vật đều ở trong tầm mắt, dường như hết thảy đều nằm gọn trong lòng bàn tay.

Đây chính là Thiên Đạo!

…

Ở vị trí của Tống Thư Hàng bản thể.

Con mắt của Thánh Nhân Nho Gia điên cuồng tính toán. Lần này ngay cả con mắt thần thứ ba cũng vào cuộc để giảm bớt gánh nặng cho hai mắt Thánh Nhân Nho Gia.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập Mộng chia thành hai trạng thái hoàn toàn khác biệt.

Hắn có thể chú ý toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới, cùng lúc đó có thể khóa chặt một bộ phận chi tiết để quan sát tỉ mỉ.

Thông qua tầm nhìn Thiên Đạo, Tống Thư Hàng đảo qua vị trí của đại học Giang Nam quen thuộc đầu tiên.

Đây là nơi khởi đầu kiếp sống tu tiên đầy sóng gió của hắn.

Ở đây, hắn gặp Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Dược Sư tiền bối, Đậu Đậu và đón Bạch tiền bối xuất quan.

Giờ đây, sau khi sự kiện tà vọng diễn ra, linh khí thế gian bộc phát trong sớm tối, đại học Giang Nam cũng trở nên khác trước.

Tà vọng trên Trái Đất hiện thế đã bị Tống Thư Hàng phái tà ma cửu phẩm chém sạch không còn, diệt mầm tai vạ.

Nhưng linh lực khôi phục vẫn khiến thế gian thêm phần huyền diệu.

Đại học Giang Nam lúc này rất vắng người.

Không phải vì nó bị bỏ hoang, mà là vì… đang trong kỳ nghỉ đông!

“Nghỉ đông à, ta thấy nó sao mà xa lạ quá.” Tống Thư Hàng cảm thán từ tận đáy lòng.

Rõ ràng là gần ngay trước mắt, mà lại muôn trùng xa cách.

Ánh mắt Tống Thư Hàng quét qua đại học Giang Nam.

Dù đang nghỉ đông nhưng trong trường vẫn có người ở lại.

Hình như đại học Giang Nam muốn mở thêm một số khoa đặc biệt sau học kỳ này thì phải?

Sủng vật thụ yêu Khinh Vũ của Bạch tiền bối vẫn cắm rễ ở đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng dùng ánh mắt khóa vị trí của cô. Thụ yêu Khinh Vũ vẫn đi học thay hắn và yểm trợ cho hắn.

Sau này không thể bạc đãi cô ấy được.

Phải nói với Bạch tiền bối để tăng phúc lợi cho cô ấy thôi.

Thụ yêu Khinh Vũ hơi rờn rợn như bị ai dòm trộm, cô giương cành, chuyển động bốn phía với vẻ nghi ngờ.

Nhưng Thiên Đạo nhìn thì cảm ứng ra thế nào được?

Thế là cô lắc nhánh mầm, duỗi đôi tay nhỏ từ thân cây, lấy điện thoại, bật phần mềm chat và mở một nhóm ra.

Tên nhóm là [Anh em tốt cả đời]

Trong nhóm có Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức và… Khinh Vũ.

Còn Tống Thư Hàng thì lại không có mặt trong đó!

Bỗng nhiên có cảm giác mình bị anh em tốt bỏ rơi.

Tống Thư Hàng lại liếc lịch sử trò chuyện của Khinh Vũ.

Sau đó hắn phát hiện ba thằng bạn cùng phòng của mình đều học hỏi Khinh Vũ những vấn đề về tu luyện.

Có lẽ sự chuẩn bị của Tống Thư Hàng có tác dụng, cộng thêm sự kiện tà vọng và linh lực trong thiên địa khôi phục, khiến cho ba thằng bạn cùng phòng của hắn hoàn toàn tin tưởng rằng “tu luyện” là có thật.

Thụ yêu Khinh Vũ chìm đắm trong sở thích “nuôi bạn cùng phòng thành cá muối”, bắt đầu chỉ dẫn bọn họ tu luyện.

Nhìn tình hình trước mắt thì Khinh Vũ đang dần dần hướng ba thằng bạn chung phòng của Tống Thư Hàng thành một đám tu sĩ chỉ biết ru rú trong nhà bế tử quan, không bước chân ra khỏi cửa.

Tống Thư Hàng: “…”

Chuyện về ba ông bạn này có thể thư thả đôi hôm.

Khi đại nạn tận thế bị tiêu trừ, khi mọi chuyện đều kết thúc, thì hắn có thể rảnh tay giúp đỡ bọn họ một chút.

Bây giờ cứ để Khinh Vũ chăm sóc họ cũng được.

Sau đó Tống Thư Hàng lại quét mắt qua Tiên Nông tông, quê của Sở Sở và tộc chiến sĩ Hải Đảm dưới đáy biển.

Hắn nhìn ngắm từng địa điểm quen thuộc theo những sự kiện trong trí nhớ của mình.

Một lát sau, hắn nhìn đến đảo thần bí!

Trên đảo thần bí, hắn thấy một Trình Lâm Tiên Tử vàng chói đứng trước mộ của bạch long tỷ tỷ.

“Ồ?” Hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời lên.

Chương 2967: Quá hiển nhiên, ngươi không phải người mà ta đang chờ đợi!

Trình Lâm vàng chói.

Nhưng cũng không phải là Trình Lâm!

Tống Thư Hàng biết quá rõ Trình Cẩu Đản.

Tuy Trình Cẩu Đản không bám dính trên người Tống Thư Hàng như Cọng tóc ngố của Sở các chủ, Tạo Hóa Tiên Tử và @#%× Tiên Tử, nhưng cô luôn là một tool hack tầm xa của hắn, thậm chí còn là cầu nối giữa Tống Thư Hàng và cha Cẩu Đản.

Cho nên, tuy Trình Lâm vàng chói này giống Trình Lâm như đúc, khí chất cũng giống đến tám, chín phần, nhưng Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra Trình Lâm này không phải là Trình Lâm kia.

Huống hồ bây giờ Tống Thư Hàng còn đang nhìn xuống nhân gian thông qua thị giác của Thiên Đạo.

Trình Lâm vàng kim đứng trước quan tài thủy tinh trong Long mộ với vẻ mặt bình tĩnh, tay phải cô đặt trên quan tài, miệng dường như đang lẩm bẩm gì đó.

Trên long mộ có hai người đang đứng, một vị tiên tử tóc bạc mang vết thương trên lưng và một vị tiên tử đầu trọc. Dường như họ đang quan sát biến hóa trong mộ.

Cách đảo thần bí không xa, Thiên Đế Tử mới hồi sinh bọc một cái chăn, đứng chân trần giữa hư không, nhìn xuống đảo thần bí. Song cô không tấn công ngay mà dường như đang dừng chân theo dõi tình hình.

Trong hư không gần đảo thần bí còn một đại lão đang nửa ẩn nửa hiện. Mặt mũi và khí tức của đại lão kia giống Đồng Quái tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đến mấy phần.

Ở phía xa hơn có hai bóng người đang tiến lại gần.

Một người là Kim Quái tiền bối đã hoàn thành giao hẹn với đám Tống đầu gỗ, nghi thức Thiên Đạo 8.5 đã kết thúc.

Hắn đang chạy về đảo thần bí.

Sau đó chỉ đợi Thiên Đạo “Đạo Tử” hoàn thành việc đã giao kèo với hắn, tập trung toàn bộ Thiên Đế chi đạo lên người hắn, để hắn trở thành Thiên Đế hai đời độc nhất vô nhị trong Chư Thiên Vạn Giới.

Một người khác là Bạch Cốt Tiên Cơ. Chẳng biết vì sao trong lòng cô dấy lên linh cảm, thế là cô cũng đi cùng Kim Quái đảo chủ về đảo thần bí.

Sau khi quét một lượt toàn bộ đảo thần bí qua tầm nhìn Thiên Đạo, Tống Thư Hàng tập trung ánh mắt về chỗ Trình Lâm vàng kim, khóa chặt Trình Lâm vàng kim và tiên tử đầu trọc kia.

“Ban đầu ta nghĩ có thể kéo dài thêm một chút thời gian… Ít nhất chờ hết thảy nguy cơ ở thế giới bên ngoài đều kết thúc rồi mới đến gặp ngươi. Nhưng bây giờ xem ra thời gian của ta không còn nhiều lắm.” Trình Lâm vàng kim dịu dàng nói với quan tài thủy tinh.

Nhưng lần này bạch long tỷ tỷ không ở trong long mộ và cũng không trở về ngay được. Cô còn đang giúp Tô Thị A Thập Lục độ kiếp.

Trình Lâm vàng kim nhoẻn cười xinh đẹp. Cô nâng tay đỡ lấy đạo quan xiêu vẹo của mình, hệt như Trình Lâm thực sự.

Sau đó, cô đi tới vị trí “rãnh lấy máu” của quan tài thủy tinh.

Lần này những quan tài thanh đồng vây quanh quan tài thủy tinh không có động tĩnh gì, đống khí linh cốt long trong quan tài thanh đồng thì yên tĩnh chờ đợi.

Trình Lâm vàng kim vươn tay, nhẹ nhàng co lại giữa không trung.

Một thanh đại đao răng cưa xuất hiện trong tay cô.

Cô cầm thanh đại đao răng cưa, chém mạnh xuống cổ tay mình.

Đại đao răng cưa điên cuồng ma sát với cổ tay làm tóe ra những tia hoa lửa chói mắt.

Dưới sự khống chế của Trình Lâm vàng kim, âm thanh khi đại đao răng cưa chém vào cổ tay cô còn phát ra tiếng đàn cello – “Nước mắt Jacqueline” của Offenbach.

Tống Thư Hàng: “…”

Chẳng biết tại sao, cảnh tượng này lại mặn mòi mùi hài hước.

Cứ như Trình Lâm vàng kim đang tuyên bố với người khác: Này các đồng bào đồng chí, lực phòng ngự của các ngươi thế nào? Hãy xem lớp phòng ngự của ta đây! Giáp sắt vàng kim, đại đao răng cưa chém vào tóe lửa, không xước vệt nào!

Chẳng biết mài bao nhiêu lâu, cuối cùng lớp phòng ngự trên cổ tay của Trình Lâm vàng kim cũng bị phá.

Từ cổ tay cô có dòng máu vàng óng không ngừng tuôn chảy, đổ vào rãnh máu trên quan tài thủy tinh.

Khi Tống Thư Hàng thấy cảnh này thì bất giác muốn nắm cổ tay mình. Nếu đổi thành hắn mà dùng đại đao răng cưa chém như thế, thì có khi cổ tay hắn sẽ chủ động rời khỏi khuỷu tay, nhưng máu thì khỏi cần nghĩ tới.

Bây giờ Bá Tống hắn có bị chẻ thành mười khúc cũng chẳng đổ giọt máu nào!

Đây chính là ưu thế của hắn.

Trong tầm nhìn của Tống Thư Hàng.

Trình Lâm vàng kim rót máu vàng vào rãnh máu. Dòng máu chảy theo rãnh lan ra bốn phía của quan tài thủy tinh, bao bọc toàn bộ quan tài.

Cảnh tượng giống hệt như Tống Thư Hàng rót máu tươi lên quan tài lúc trước.

Máu vàng chảy thành một trận pháp tinh xảo trên nắp quan tài thủy tinh.

Quan tài thủy tinh sinh ra cộng hưởng với dòng máu vàng.

[Cuối cùng bạch long tỷ tỷ cũng sắp sống lại rồi sao?] Tống Thư Hàng hơi nghĩ.

Nhưng một lát sau, trận pháp màu vàng đang cộng hưởng bỗng tối đi.

Trình Lâm vàng kim: “???”

Cô trợn to mắt, nhìn tiểu bạch long trong quan tài thủy tinh với vẻ khó tin.

Dường như chuyện này khiến cho cô rất bất ngờ.

“Lẽ nào do ta rót quá ít máu?” Trình Lâm vàng kim hỏi.

“Không, đạo hữu đã rót đủ máu rồi.” Khí linh cốt long trong quan tài thanh đồng bên cạnh thò đầu ra, đáp.

“Vậy… là khâu nào của nghi thức có vấn đề?” Trình Lâm vàng kim lại hỏi.

Khí linh cốt long: “Không, từ đầu tới cuối nghi thức chẳng có vấn đề gì cả.”

“Vậy tại sao cô ấy không hồi sinh?” Trình Lâm vàng kim thắc mắc.

“Quá hiển nhiên.” Khí linh cốt long đáp: “Cô không phải là người mà chủ nhân ta đang chờ đợi.”

Trình Lâm vàng kim: “…”

Khí linh cốt long: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

“Có phải quy trình sai hay không? Hay là ta lấy máu thử lần nữa nhé?” Trình Lâm vàng kim hỏi.

Khí linh cốt long chẳng thèm nhận ý tốt của cô: “Nếu đạo hữu muốn thì cứ thử bao nhiêu lần tùy thích.”

Trình Lâm vàng kim không tin vào chuyện lạ đời ấy, lại cầm đao răng cưa cắt lên tay mình.

Một lúc lâu sau.

Dòng máu vàng lại nhỏ xuống.

Khi dòng máu vàng sắp nhỏ xuống, Trình Lâm vàng kim vung một tay khác qua dòng máu ấy.

Phần màu vàng trong dòng máu vàng kim bị tách ra, trôi lơ lửng bên cạnh.

Sau đó, dòng máu đỏ chỉ mang theo một vệt vàng kim rơi xuống rãnh máu.

Dòng máu và quan tài lại một lần nữa cộng hưởng với nhau.

“Lần này được rồi.” Trình Lâm vàng kim vỗ quan tài thủy tinh, nói: “Bạch long tỷ tỷ, ra đi, đừng quậy nữa. Thời gian của ta thực sự không nhiều.”

Két ~ Kẹt ~

Quan tài thủy tinh rung động dữ dội trong chốc lát.

Sau đó lại im lặng.

Trình Lâm vàng kim: “!!!”

“Lại thất bại rồi, đạo hữu.” Khí linh cốt long chậm rãi nói: “Đừng cố chấp quá, ngươi thực sự không phải là người mà chủ nhân ta đang chờ.”

Trình Lâm vàng kim: “…”

Bầu không khí trở nên gượng gạo.

Trong hư không, Thiên Đế Tử cũng nhịn hết nổi.

Không khí ngột ngạt này làm cô bứt rứt trong lòng.

Thế là cô ra tay.

““Tương lai kiếm” đồng thọ cùng thiên địa, tỏa sáng cùng nhật nguyệt!” Kiếm quang trong tay Thiên Đế phóng ra.

Kiếm này xuyên qua “hiện tại”, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Trình Lâm vàng kim.

Khéo làm sao, Trình Lâm vàng kim lại vô thức tránh về bên trái.

Động tác tránh này khiến cô đụng trúng ngay kiếm quang của Thiên Đế.

Kiếm quang chém xuống, bóc lớp sơn vàng phủ ngoài Trình Lâm vàng kim, để lộ thân thể đẹp như pha lê bên trong.

Chương 2968: Đao ý khôi giáp hoàn mỹ

Hiệu quả Tương Lai kiếm của Thiên Đế Tử có vẻ giống với thương pháp Danh Âm Ca Phá mà hóa thân Cổ U đối ứng với thế giới Hắc Long thi triển, đều có hiệu quả “tất trúng”.

Nhưng Danh Âm Ca Phá là thủ đoạn nghịch chuyển nhân quả.

Còn Tương Lai kiếm thì không chém hiện tại mà chém thẳng tương lai!

Dưới tác dụng của pháp tắc thời gian, khi kiếm đã chém ra thì mục tiêu chắc chắn sẽ trúng kiếm. Trừ khi ngươi nắm giữ thủ đoạn có thể chống lại được thời gian chi đạo.

Trình Lâm vàng kim tránh né “hiện tại” nhưng lại đụng trúng kiếm quang của Tương Lai kiếm. Lớp sơn phủ trên mình bị phá, để lộ thân thể bên trong.

Tống Thư Hàng luôn dùng thị giác Thiên Đạo để quan sát Trình Lâm vàng kim, ánh mắt tập trung lại, khóa chặt vị trí vừa bị chém của cô.

Thân thể lưu ly tinh khiết xinh đẹp trông cực kỳ quen mắt.

“Thì ra là thế, bôi sơn vàng à?” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, người sẽ làm như vậy và làm như vậy với chính mình… e rằng chỉ có một mà thôi.

“Vá sơn đắt lắm đấy.” Trình Lâm vàng kim nhận một kiếm của Thiên Đế Tử mà mặt không đổi sắc. Cũng có thể vì trên mặt cô cũng bôi sơn nên chẳng nhìn ra màu thật là gì.

Nhìn từ bên ngoài thì cô chỉ bị tróc một lớp sơn, chứ bản thể bên trong chẳng hao một cọng tóc.

Phải biết rằng nhát kiếm kia của Thiên Đế không phải chém thăm dò bình thường, mà thực sự mang theo sát ý!

“Đạo hữu, người ta đang chém ngươi mà ngươi chỉ quan tâm đến sơn thôi à?” Khí linh cốt long không nhịn được, thốt lên.

Chuyện này giống như người khác đang cầm đao chém ngươi, mà ngươi lại để ý chuyện quần áo bị chém rách vậy.

Chú ý chuyện quan trọng đi được không?

Mất mạng đến nơi mà để ý đến lớp sơn làm gì không biết!

“Ngươi đừng xem thường lớp sơn vàng này của ta. Mặc dù chỉ tróc mất một ít, nhưng nếu muốn vá thì ta phải vá nguyên một mảng. Mà sau khi vá xong, màu sắc mới còn không giống với màu cũ, không còn hoàn hảo nữa kia.” Trình Lâm vàng kim nhìn vai của mình, nói.

Khí linh cốt long: “…”

“Đúng rồi khí linh đạo hữu, ngươi có muốn bôi sơn không? Bây giờ trừ màu vàng bá khí, màu bạc thời thượng, ta còn khám phá thêm tím quý phái, lam u buồn… nhiều màu sinh động lắm. Kiểu gì cũng có màu thích hợp với cô.” Trình Lâm vàng kim tranh thủ chào hàng.

“…” Khí linh cốt long: “Đạo hữu, ngươi giữ cái mạng đi đã rồi tính.”

“Không sợ, thực ra ta và Thiên Đế không có mâu thuẫn gì lớn. Ta đứng im cho cô ấy chém mấy kiếm là cô ấy nguôi giận ấy mà.” Trình Lâm vàng kim phẩy tay áo nói.

Khí linh cốt long: “…”

Tống Thư Hàng: “…”

“Ha ha á ~” Thiên Đế Tử giữa hư không bật lên một tiếng cười lạnh… êm tai.

Thanh tuyến của một vài người trời sinh không thích hợp để cười lạnh, dù là cười lạnh cũng chẳng có cảm giác uy hiếp. Thanh tuyến của Vũ Nhu Tử chính là như thế, không thể đi theo hướng lạnh lùng sang chảnh được.

Chém mấy kiếm là nguôi giận?

Đúng là mơ tưởng!

Quan hệ giữa cô, Tống đầu gỗ và Trình Lâm chính là không đội trời chung.

Tống đầu gỗ và Trình Lâm muốn cô.

Cô cũng muốn Tống đầu gỗ và Trình Lâm.

Cả hai bên không ai nhường ai.

“Ngươi đã muốn đứng cho ta chém mấy kiếm nguôi giận, thì ngươi đứng im đấy cho ta!” Thiên Đế Tử giơ bội kiếm trong tay.

Năm tháng đằng đẵng đặt nơi mũi kiếm.

Pháp tắc và lực lượng mang uy lực hủy diệt cả hành tinh tập trung ở mũi kiếm của Thiên Đế Tử.

Nếu kiếm này chém xuống, dù có khống chế và áp súc lực lượng cỡ nào thì long mộ và đảo thần bí cũng đi tong.

“Các ngươi đừng đánh nữa! Đừng đánh ở đây!” Vị tiên tử tóc bạc có vết thương sau lưng không nhịn được bước ra khuyên nhủ.

Cô không muốn mảnh đất dung thân này bị người ta phá hủy.

“Đừng lo.” Thiên Đế Tử lắc trường kiếm trong tay, uy lực ngưng tụ trên mũi kiếm áp súc thêm một lần nữa, kích thước chỉ còn lại bằng mũi kiếm: “Khi chém chết cô ta, ta sẽ dịch chuyển không gian.”

Bây giờ Thiên Đế Tử vẫn thi triển được thủ đoạn khống chế cỏn con đó.

“Ngoan ngoãn đứng im đấy, Trình Lâm.” Thiên Đế Tử vung kiếm.

“Tiên tử… ngươi nhận lầm người rồi.” Thân mình Trình Lâm vàng kim hóa thành hư vô, biến mất trong long mộ.

Đối mặt với nhát kiếm kia, chỉ có hai loại người không tránh.

Một loại là siêu mạnh.

Một loại là siêu ngu.

Mà cô thì không phải là cả hai loại ấy.

“Thực ra ta tên là Trình Cẩu Đản. Trình Lâm đã chết, chết thật rồi… Không tin thì cô gieo quẻ mà xem.” Khi hóa thành hư vô, Trình Lâm vàng kim nói.

“Ta kệ xác ngươi là Trình Cẩu Đản, Kim Cẩu Đản hay Ngân Cẩu Đản, kết quả như nhau cả thôi!” Thiên Đế Tử lắc tay một cái, vẽ một đường kiếm giữa hư không.

Trước đó cô đứng giữa hư không nửa ngày trời không phải là để xem kịch.

Không gian xung quanh đảo thần bí đã bị cô bày trận phong tỏa không gian tuyệt đối.

Bên cạnh long mộ thì bị cô hạ rất nhiều thủ đoạn giam cầm kiểu mới.

Thủ đoạn giam cầm không gian của cô không phải chỉ phong tỏa không gian đơn giản, mà còn phong tỏa cả “thời gian”.

Lực lượng không gian và thời gian kết hợp, biến thành “lĩnh vực” của Thiên Đế Tử.

Trình Lâm vàng kim đã hóa thành hư vô đột nhiên bị ép ra khỏi trạng thái “hư vô”.

Ngay sau đó, trong hư không bộc phát mấy trăm luồng kiếm quang giống hệt Tương Lai kiếm, không ngừng chém xuống thân thể Trình Lâm vàng kim.

Mỗi luồng kiếm quang lại làm tróc một mảnh sơn trên mình Trình Lâm vàng kim.

Sơn vàng hóa thành bụi phấn bay lả tả xuống từ không trung…

Một phần nhỏ trong số đó rơi vào rãnh máu trên quan tài thủy tinh, hòa vào máu vàng mà trước đó Trình Lâm vàng kim nhỏ xuống.

Trận pháp bạch long tỷ tỷ bày trên quan tài thủy tinh lại sáng lên lần nữa.

Trình Lâm vàng kim và Thiên Đế Tử đang giằng co không phát giác ra chuyện lạ lùng đó.

Nhưng Tống Thư Hàng đang quan sát thế gian vạn vật thông qua tầm nhìn Thiên Đạo lại nhanh nhạy bắt được điểm này.

Phấn sơn vàng kim + máu tươi?

Hay là… bạch long tỷ tỷ muốn hồi sinh không phải nhờ máu tươi, mà là nhờ… thứ sơn vàng này?

Lẽ nào rãnh máu trên quan tài là để hứng sơn vàng cho cô ấy?

Dù là hồi sinh, cô cũng muốn hồi sinh trong trạng thái “thủy tổ kim long” sao?

[Hay là chat riêng với bạch long tỷ tỷ để hỏi xem thế nào?]

Suy nghĩ lóe lên, được lưu trữ tạm thời trong ghi chú.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại khóa chặt vị trí của Trình Lâm.

Lúc này lớp sơn vàng của Trình Lâm đã tróc hết, để lộ ra thân thể lưu ly hoàn chỉnh lấp lánh như một tác phẩm nghệ thuật.

Trình Lâm thở dài, vận chuyển chân khí.

Một khắc sau, một bộ khôi giáp nữ tính tinh xảo bao bọc, vũ trang cho cô.

Khải ý?

Không, là đao ý!

Tên đầy đủ: Đao ý khôi giáp.

Trước Bá Tống, trong khắp Chư Thiên Vạn Giới dường như chưa ai tạo ra đao ý đặc biệt đó.

Nhưng lúc này, nó lại ngưng tụ thành hình trên mình Trình Lâm lưu ly.

Đao ý khôi giáp tinh xảo bó sát dáng người Trình Lâm lưu ly, trừ đạo quan nghiêng lệch trên đỉnh đầu thì toàn bộ phần còn lại đều hoàn mỹ.

Tống Thư Hàng mang tầm nhìn Thiên Đạo thở dài khe khẽ, sau đó tập trung tinh thần nhìn kĩ Trình Lâm lưu ly.

Hắn muốn xem thử thị giác Thiên Đạo có thể giám định hoặc xem xét thuộc tính của một vật được hay không.

Chương 2969: Ting ~ Tiểu Tống Tống không nhà để về thêm bạn làm bạn tốt ~

Ngay từ đầu Tống Thư Hàng đã xác định Trình Lâm trước đó màu vàng, bây giờ màu lưu ly này không phải là Trình Cẩu Đản vẫn luôn duy trì quan hệ với hắn.

Hắn có thể phân biệt rõ ràng điểm ấy.

Song xét từ nhiều điểm đặc thù, thì tuy Trình Lâm lưu ly này không phải là Trình Cẩu Đản mà Tống Thư Hàng quen biết, nhưng rất có thể cô cũng là Trình Lâm thật.

Chuyện này không khó lý giải cho lắm. Bởi vì thân là mảnh vỡ của Quỷ Thần Trình Lâm, Trình Cẩu Đản hoàn toàn có thể dung hợp với mảnh vỡ khác.

Cha Cẩu Đản còn từng giao cho Tống Thư Hàng nhiệm vụ thu thập mảnh vỡ Trình Lâm dài ngày kia mà.

Tiếc rằng Tống Thư Hàng tu luyện đến tận cảnh giới Trường Sinh Giả mà vẫn không gặp thêm một mảnh vỡ Trình Lâm nào cả.

Mà nếu Tống Thư Hàng đoán không sai, thì thân phận thực sự của Trình Lâm lưu ly trước mắt hắn chính là Tống đầu gỗ.

Trừ Tống đầu gỗ ra, chẳng ai lại nghênh ngang đi tới trước long mộ của bạch long tỷ tỷ, muốn dùng máu để hồi sinh cô với dáng vẻ tự tin như thế cả.

Lại thêm sở thích đặc biệt là trét sơn lên người, với thân thể lưu ly và nhiều chi tiết khác.

Từ đó có thể thấy Trình Lâm lưu ly-Tống đầu gỗ ngay từ đầu đã không muốn che giấu thân phận thật của mình.

Tống Thư Hàng đoán ra đối phương là Tống đầu gỗ.

Nhưng hắn muốn “nhìn” cho rõ thân phận sâu hơn của Tống đầu gỗ, muốn thấy được thân phận thực sự của người hại hắn bị bạch long tỷ tỷ, Thông thiên trúc duẩn và đại lão Thiên Đình Viễn

Cổ nhận lầm thành kẻ cầm đầu hành hung này!

Thực tế thì trước đó Tống Thư Hàng đã có suy đoán về thân phận của Tống đầu gỗ.

Nhưng hắn chỉ phỏng đoán mà không có chứng cứ.

Lại thêm Tống đầu gỗ có quá nhiều mối nhân quả dây dưa, cho nên Tống Thư Hàng không nói ra suy nghĩ của mình cho bất kỳ ai.

Mà bây giờ, nhờ tầm nhìn Thiên Đạo, hắn có thể kiểm chứng suy đoán của mình.

Theo một ý niệm trong đầu Tống Thư Hàng, thị giác Thiên Đạo mà hắn mượn của Đạo Tử tiền bối đã cụ hiện ra chức năng tương ứng.

Một loạt thông tin như “giới thiệu vắn tắt” xuất hiện từ bên cạnh Trình Lâm lưu ly.

[2/5 Quỷ Thần-Trình Lâm-Tống Nhất]

[Sự kiện quan trọng – Tống Nhất: Thành viên Tống đầu gỗ của Thiên Đình Viễn Cổ, thành viên nổi danh của Thiên Đình. Ở nửa sau của thời đại Thiên Đình Viễn Cổ, đánh cắp quyền hạn Thiên Đế của Thiên Đình. Ở thời kỳ cuối của Thiên Đình Viễn Cổ, cầm quyền thay Thiên Đế, muốn phá nát Thiên Đình chi đạo từ bên trong… Thiên Đình chi đạo phân giải thất bại, kế hoạch A thất bại, vỡ đạo sụp đổ.]

[Sự kiện quan trọng – Trình Lâm: Dao Trì Nữ Đế của Thiên Đình Viễn Cổ, một trong số những Trường Sinh Giả đứng đầu trong thời đại Thiên Đình, ngang hàng với tứ phương đại đế và long tổ. Sau khi kế hoạch A thất bại, nắm quyền chủ đạo kế hoạch B, tiếp nhận Tống Nhất đã vỡ đạo sụp đổ, hung thủ hủy diệt Thiên Đình.]

Tống Thư Hàng: "! ! !"

Ban đầu hắn chỉ định thử xem có tìm được đáp án mình muốn từ Tống đầu gỗ hay không.

Không ngờ lại đào ra tin sốt dẻo.

Ở nửa sau của thời đại Thiên Đình Viễn Cổ, Tống đầu gỗ đã đánh cắp quyền hạn của Thiên Đế?

Đồng thời, vào giai đoạn cuối của Thiên Đình Viễn Cổ, hắn còn làm Thiên Đế thay Thiên Đế Tử?

Người của thiên đình không phát hiện ra Thiên Đế bị đánh tráo hay sao?

Thiên Đế Á Nè Tử đáng thương vậy?

Mà, hắn làm thế nào để âm thầm thay thế Thiên Đế Tử kia chứ?

[Ghi vào ghi chú trước đã, sau này mình sẽ hỏi trực tiếp người trong cuộc Trình Cẩu Đản và Á Nè Tử.]

Tống Thư Hàng ghi việc này lại.

Sau đó hắn tiếp tục nhìn Trình Lâm lưu ly để đọc tin tức ở cấp độ sâu hơn.

Bên dưới, Trình Lâm lưu ly đang khoác đao ý khôi giáp bỗng rùng mình một cái.

“Thật là, đôi khi A Tống sốt ruột quá.” Cô nói khẽ: “Chí ít trước khi ta chết cũng phải để ta dọn sạch chướng ngại cho ngươi đã chứ… phải tận dụng đến cùng, đừng để ta chết vô ích.”

Vừa nói chuyện, vô vừa vươn tay phẩy mộ cái giữa hư không, chiếu ra một cái ma QR.

Chính là mã QR kết bạn trong hệ thống mạng chat Tu Chân.

Trình Lâm lưu ly vẫn giữ mã QR này.

Trong hư không.

Thấy Trình Lâm mở mã QR ra, Thiên Đế Tử nhíu mày, tạm dừng tấn công.

Bên dưới.

Trình Lâm lưu ly thấy Thiên Đế Tử tạm dừng thế công, bèn tiếp tục thao tác.

Tinh thần lực của cô nhẹ nhàng quét qua hình ảnh mã QR.

[Ting ~ Chúc mừng ngài đã kết bạn với đại lão Bá Tống. Từ nay trở đi giữa các ngươi không còn khoảng cách, dẫu cách xa chân trời góc bể, hai trái tim vẫn có thể giao lưu mà không chịu trở ngại bất cứ lúc nào.]

Phía Tống Thư Hàng cũng lập tức nhận được lời mời kết bạn.

[Tong ~ Người dùng mới Tống đầu gỗ gửi lời mời kết bạn, có đồng ý không?] Chọn Có!

[Đang tự động tạo danh hiệu…]

[Tiểu Tống Tống không nhà để về…]

[Bạn tốt mới có thể quen biết [Sổ đen 1-Chết đến không thể chết hơn] Trình Cẩu Đản, [Ngực nõn nà (gạch bỏ) Tần Thủ] Sở Ưu Sầu, [Khoa Xương] Bạch Cốt Tiên Cơ, [Khăn quàng cổ kim long] bạch long tỷ tỷ, [Nhìn trời] Quy tiền bối… Có kéo hắn vào [Nhóm Cửu Châu số 2] hoặc nhóm [Á Nè Tử Thiên Đình] không?]

Hệ thống mạng chat Tu Chân chủ động đề cử cho Tống Thư Hàng. Rõ ràng đây cũng là chức năng mới mà nữ sĩ lưới rồng nghiên cứu ra, để khiến hệ thống mạng chat Tu Chân càng thêm nhân tính hóa.

Tống Thư Hàng hơi động lòng.

Hắn kéo thành viên mới vào nhóm Cửu Châu số 2.

Vì Server tự thêm người, cho nên thành viên mới vừa gia nhập thì tất cả các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 2 đã nhận được thông báo hệ thống.

[Hệ thống thông báo: [Tiểu Tống Tống không nhà để về] Tống đầu gỗ gia nhập nhóm Cửu Châu số 2, lại có thành viên mới gia nhập rồi, hãy chăm sóc thành viên mới thật tốt nha ~]

[Tiểu Tống Tống không nhà để về] Tống đầu gỗ: “!!!”

Nói chuyện riêng đi, kéo ta vào nhóm làm gì?

Mà thành viên trong cái nhóm này…

[Chết đến không thể chết hơn tiên tử] Trình Cẩu Đản: “Thành viên mới à, úi tà, đầu gỗ.”

[Khăn quàng cổ kim long] Bạch long tỷ tỷ: “???”

“Ô, Long tỷ tỷ đấy à? Ta đang ở đảo thần bí đây. Điều kiện hồi sinh của cô là gì vậy?” Tống đầu gỗ hỏi liến thoắng.

Bạch long tỷ tỷ: “…”

Trình Cẩu Đản: “Úi tà, tiêu đời.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Tuy không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng mà… úi tà, tiêu đời.”

Cơ bắp trên tay Trình Lâm lưu ly cứng đờ.

Cô lại vội vàng lôi Tống Thư Hàng ra nói chuyện riêng: “Ngươi làm gì thế?!”

Nhưng Tống Thư Hàng đang nhập mộng không đáp lại cô.

Tống đầu gỗ: “A Tống, ngươi đoán ra thân phận của ta rồi đúng không? Ta có thể cảm ứng được, A Tống ngươi đang mượn Thiên Đạo để nhìn ta, cho nên… ngươi kéo ta vào nhóm làm gì?!”

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng lại nhận được tin nhắn riêng.

“Phiền phức lớn rồi.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Vốn chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ Tống đầu gỗ trả lời đã chứng minh rằng hắn đoán không sai.

Linh quỷ số 1 biến mất năm ngoái, hiện đang dùng hệ thống mạng chat Tu Chân và nhập mộng làm điểm trung chuyển để nói chuyện với hắn.

“Mau đá ta ra khỏi nhóm, nếu không ta sẽ cho tất cả các thành viên trong nhóm biết ngươi là cha ta!” Lúc này, Tống đầu gỗ lại nói.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Chương 2970: Ảnh hưởng của Thiên Đạo

Dù đã được trui rèn qua nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng vẫn ngu mặt ra.

Song hắn chỉ sửng sốt chưa đến một tích tắc.

Mấy câu chém gió này nghe cho vui thôi, nghiêm túc là ngươi thua rồi.

Có điều…

Chuyện như xuyên qua thời gian thực sự có thể làm được sao?

Khi Tống Thư Hàng nhập mộng thì có thể mơ thấy chuyện đã qua, nhưng nhập mộng dù sao cũng chỉ là hư ảo, giống như đọc được một đoạn ký ức và tự mình trải nghiệm đoạn ký ức này.

Sở dĩ nhập mộng có thể ảnh hưởng đến quá khứ là vì có liên quan đến thực lực của đối tượng nhập mộng.

Chỉ khi thực lực đạt tới tầm cỡ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng trở lên mới có thể cảm ứng được Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng. Cảm ứng này căn cứ vào trực giác cường đại của các đại lão và thủ đoạn bói toán của họ đối với tương lai.

Nếu đối tượng nhập mộng không cảm ứng được Tống Thư Hàng thì Tống Thư Hàng không thể tạo ra một chút ảnh hưởng nào cho quá khứ của họ.

[Chuyện như xuyên qua thời gian thực sự có thể làm được sao?] Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Đối diện, Tiểu Tống Tống không nhà để về: "…"

Vô chiêu phá hữu chiêu, Tống Thư Hàng chẳng thèm để ý đến mấy câu chém gió gây rối của hắn, vậy thì dù kĩ năng chém gió của hắn có thành thần cũng không phát huy được hiệu quả. Không thể nói chuyện phiếm tử tế được rồi, cứ thế này thì chủ đề sẽ bị lái vào ngõ cụt mất thôi.

[Trong tình huống bình thường là không làm được. Vật chất có thực thể muốn xuyên qua thời gian… pháp tắc Thiên Đạo sẽ không cho phép khả năng đó phát sinh.] Suy nghĩ một lát, Tiểu Tống Tống không nhà để về lại nói: [Trừ khi đi vào trạng thái nhập mộng giống A Tống ba ba vậy.]

Tống Thư Hàng có điều suy nghĩ.

Trừ trạng thái nhập mộng của mình ra, hắn còn nhớ tới hình thái Tương Lai Tử của Vũ Nhu Tử.

Hắn đã tiếp xúc với trạng thái đặc biệt kia của Vũ Nhu Tử.

[Vậy chuyện của ngươi là thế nào?] Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Tống Tống không nhà để về: [A Tống ba ba, câu hỏi này của ngươi hay lắm… câu trả lời của ta là… ta không biết.]

Câu này là thật. Chính hắn cũng không có đáp án.

Tống Thư Hàng: “…”

Tên kia diễn sâu quá hóa nghiện luôn à? A Tống ba ba nghe cứ như đang gọi ba mình vậy.

[Ta biết A Tống ba ba có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta. Một thời gian nữa… không lâu lắm đâu, ta sẽ trở về. Đến lúc đó ta sẽ mang tất cả về. Những câu hỏi của ngươi đều sẽ có đáp án.] Đối diện, Tiểu Tống Tống không nhà để về nói tiếp.

Với câu nói này, hắn đã xác định thân phận của mình.

Linh quỷ đã biến mất không lâu nữa sẽ trở về, có thể mang theo cả ký ức và… lực lượng?

Tống Thư Hàng nhìn câu trả lời này, hơi nhíu mày.

Hắn vốn cho rằng khi có được đáp án thì trong lòng sẽ rất ngổn ngang.

Nhưng khi chính miệng đối phương trả lời mình thì Tống Thư Hàng lại nhận ra hắn chẳng rung động chút nào!

Hắn có trái tim đôn hậu tổ truyền, đạo tâm tương đối kiên định và đầy mình kinh nghiệm.

Nhưng nội tâm bình tĩnh thế này thì rõ ràng là không bình thường!

Hắn cảm thấy dường như trên thế gian này chẳng có gì khiến cho mình khiếp sợ cả.

[Trạng thái này có gì đó sai sai.] Tống Thư Hàng nhíu mày.

Suy nghĩ một chút, hắn liền đoán ra một khả năng.

Lẽ nào là thị giác của Thiên Đạo đang tác động hắn?

Thiên Đạo, tin tức bất hủ, cộng thêm tầm nhìn Thiên Đạo mà Đạo Tử chia sẻ cho hắn. Có lẽ những thứ này đang liên tục tác động hắn.

Khi giá trị tác động lên đến một con số nhất định, nội tâm của Tống Thư Hàng sẽ "không còn chút rung động nào nữa".

Dù đối mặt với tin tức gì trong Chư Thiên Vạn Giới, hắn cũng sẽ không còn cảm xúc.

[Thiên Đạo nào cũng chịu ảnh hưởng này? Hay chỉ có Thiên Đạo không hoàn chỉnh mới bị pháp tắc Thiên Đạo quấy nhiễu?]

Nghĩ lại thì ở giai đoạn cuối, Thiên Đạo quả cầu béo dường như đã tiến vào trạng thái người máy, chỉ thi hành quy tắc Thiên Đạo một cách máy móc như được lập trình.

Có phải con đường của mỗi Thiên Đạo đều liên quan đến chuyện này hay không?

Sau khi suy nghĩ kĩ càng, Tống Thư Hàng ghi luôn chuyện này vào ghi chú, chờ trạng thái nhập mộng kết thúc sẽ thảo luận cùng Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two, cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối.

Sau đó, Tống Thư Hàng trả lời: [Ngươi còn việc gì cần làm? Vì sao phải một thời gian nữa mới quay lại được? Trạng thái bây giờ của ta vẫn chưa thừa nhận được sao?]

Phải biết hiện tại Tống Thư Hàng đã bước ra Trường Sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết, trở thành một Trường Sinh Giả thật hơn vàng mười.

Nếu Trường Sinh Giả cũng không gánh nổi, chẳng lẽ cần chứng đạo bất hủ?

[Hiện tại ta đã mượn tay Đạo Tử để hoàn thành chấp niệm của Thiên Đình Viễn Cổ. Nhưng còn một vài chuyện ta cần chấm dứt.] Tiểu Tống Tống không nhà để về trả lời. Hơn nữa, nếu Đạo Tử hoàn thành sứ mệnh của Thiên Đạo 8.5 và chính thức trở thành Thiên Đạo thứ 9, thì hắn còn phải mượn trận pháp nghi thức để lấy phần tồn tại mà Đạo Tử bảo tồn trước đó ra, hồi sinh luôn thể.

Tống Thư Hàng: [Được.]

Nói thật…

Với thực lực hiện tại, Tống Thư Hàng đã không quan tâm mình có thêm một vật trang sức hay thiếu đi một vật trang sức.

Vật trang sức trên người hắn đều vô cùng mạnh, tất cả đều là Trường Sinh Giả hoặc thần binh của Trường Sinh Giả trở lên. Thêm một không nhiều, thiếu một cũng chẳng ít.

Cho nên Tống Thư Hàng không cần linh quỷ số 1 trở về vội, hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.

So ra thì, đến lúc đó phải xử lý nhân quả của đối phương thế nào mới là vấn đề lớn.

[Còn chuyện này nữa… khi A Tống ba ba dùng tầm nhìn Thiên Đạo để quan sát Chư Thiên Vạn Giới, cũng đã thấy cảnh tượng kia rồi phải không?] Tiểu Tống Tống không nhà để về bỗng nói.

[Virus hủy diệt hằng tinh?] Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Tống Tống không nhà để về: [Đúng đó.]

[Ý thức của Đạo Tử sư huynh trở về rồi… Hẳn là hắn muốn ra tay với đám virus hủy diệt hằng tinh đó.] Tống Thư Hàng nói.

Khi bọn họ đang nói chuyện, ý chí của Đạo Tử một lần nữa hiển hiện, uy áp Chư Thiên Vạn Giới.

“Xin lỗi vì để ngươi chờ lâu, Bá Tống đạo hữu.” Đạo Tử nói.

Hắn vừa nghỉ ngơi một chút để khôi phục trạng thái và làm quen với pháp tắc Thiên Đạo.

“Không có gì mà ~ Ta mượn thị giác Thiên Đạo quan sát Chư Thiên Vạn Giới, trong lòng có rất nhiều lĩnh ngộ. Ta cảm ơn sư huynh còn không kịp nữa là.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Thế thì tốt.” Đạo Tử bật cười không chút tình cảm.

Tuy là đang cười, nhưng tiếng cười chẳng có cảm xúc gì.

Dường như hắn cũng bị tin tức bất hủ tác động.

“Bá Tống đạo hữu chuẩn bị đi, hãy thể nghiệm cẩn thận hành động của ta, biết đâu lại giúp ích cho việc ngưng tụ Trường Sinh đạo thứ hai của ngươi đấy.” Đạo Tử nói.

Hắn bị ảnh hưởng, nhưng lý trí và suy nghĩ thì không vấn đề gì.

Tống Thư Hàng gật đầu, không nói gì nữa, chuyên tâm duy trì liên hệ với Đạo Tử thông qua nhập mộng.

Sau đó là thời gian Đạo Tử thi pháp.

Chương 2971: Vậy thì xử lý người bấm nút thả bom nguyên tử!

Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng, Đạo Tử vung tay trong hư không.

Pháp tắc thuộc về Thiên Đạo được kéo ra từng sợi một.

Đối với Tống Thư Hàng, quá trình này như bị làm mờ, không nhìn rõ.

“Yên diệt!” Đạo Tử kéo mạnh một phát.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, tất cả các hằng tinh dính virus đều bị pháp tắc Thiên Đạo dẫn dắt.

Đạo Tử muốn dùng quyền hạn Thiên Đạo để loại trừ virus trong các hằng tinh của Chư Thiên Vạn Giới, trực tiếp chôn vùi, phá hủy chúng luôn.

[Sẽ thành công chứ?] Tống Thư Hàng nhìn hình ảnh trong Chư Thiên Vạn Giới với vẻ mong chờ.

Nhưng lúc này nội tâm của hắn lại bĩnh tĩnh đến đáng sợ.

Thậm chí trong khoảnh khắc Đạo Tử ra tay, trong nội tâm Tống Thư Hàng đã đoán trước được kết quả của hành động này!

Soạt!

Đầu tiên, trong các vị diện của vạn giới, virus phục chế lây nhiễm ở hơn một nửa số hằng tinh bị loại trừ!

Những virus này là đàn em mà virus hủy diệt hằng tinh không ngừng phát tán ra.

Đó là virus con, virus cháu, virus chắt chút chít… đã có rất nhiều điểm khác biệt với mẫu thể.

Đám virus con cháu này không chống đỡ được quyền hạn của Thiên Đạo, lập tức bị nhổ tận gốc.

Theo mệnh lệnh “Yên diệt” của Đạo Tử, đám virus này tức khắc hóa thành tro tàn!

Tống Thư Hàng cẩn thận thể nghiệm hành động của Đạo Tử, lĩnh ngộ đối với Trường Sinh đạo liên quan tới hệ thống mạng chat Tu Chân trong lòng càng thêm sâu sắc.

Lĩnh ngộ trở nên sâu sắc hơn lần này dính dáng tới “quyền hạn” và “chỉ lệnh”.

Dù là “nhìn” qua Thiên Đạo hay là bám vào Thiên Đạo để cảm ứng quyền hạn sử dụng nó đều làm tăng cảm ngộ của Tống Thư Hàng với Trường Sinh đạo liên quan tới hệ thống mạng chat Tu Chân. Trường Sinh đạo thứ hai của hắn quả thực như cảm ngộ toàn bộ chức năng của Thiên Đạo vậy.

Lại nói đến một số hằng tinh có Hư Nhật Thủ Hộ Giả phân thân.

Trong những hằng tinh này, Hư Nhật Thủ Hộ Giả phân thân liên tục nhận được linh kiện có khí tức bất hủ thông qua một thủ đoạn nào đó, và không ngừng dùng chúng để chế tạo ra virus hủy diệt hằng tinh.

Dưới sự cưỡng chế của quyền hạn Thiên Đạo trong tay Đạo Tử, Hư Nhật Thủ Hộ Giả phân thân cũng không thể giữ được toàn bộ virus hủy diệt hằng tinh.

Phần virus này cũng bị quyền hạn Thiên Đạo cưỡng chế rút ra và tiến vào giai đoạn hóa tro.

Nhưng rõ ràng là đám virus được chế tạo bằng linh kiện có khí tức bất hủ cùng loại với Vân Tước Tử Tiên Tử và thân thể của Bá Tống này khó xử lý hơn nhiều.

Bản thân bọn chúng có khí tức bất hủ, khi quyền hạn Thiên Đạo xử lý chúng, thậm chí chúng còn có thể chống cự một thời gian.

Dùng bất hủ chống lại bất hủ.

Khi cảm ứng được thủ đoạn cưỡng chế của Thiên Đạo, Hư Nhật Thủ Hộ Giả phân thân bắt đầu thu tay. Một phần Hư Nhật Thủ Hộ Giả phân thân thì bị giải trừ và tiêu tán.

Đối với Thiên Đạo mà nói, cảnh giới Trường Sinh Giả vẫn chẳng là cái thá gì. Nhưng đối với Đạo Tử mới được tính là “nửa Thiên Đạo” thì muốn diệt cỏ tận gốc vẫn mất khá nhiều công sức.

Mà trước mắt Đạo Tử đang toàn tâm toàn lực nhằm vào virus.

Đành để đám Hư Nhật Thủ Hộ Giả thu tay bỏ trốn ngông nghênh thêm một thời gian.

…

Bắt đầu từ khi Đạo Tử ra tay, mới qua thời gian mười hơi thở mà ít nhất đã có bảy phần hằng tinh bị truyền nhiễm virus được giải cứu!

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy trong lòng những hằng tinh này đều ẩn giấu lực lượng của mạng lưới công đức.

Đó là hậu chiêu mà Công Đức Đạo Nhân để lại để áp chế virus hủy diệt hằng tinh, nó đã âm thầm hỗ trợ hành động của Đạo Tử trong bóng tối, cùng Đạo Tử diệt trừ tai họa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hành động của Đạo Tử có thể thuận lợi như thế.

Dù là virus được tạo ra từ linh kiện mang tin tức bất hủ cũng bị mạng lưới công đức áp chế.

Sau mấy hơi thở…

Hơn một nửa đám virus được tạo ra từ linh kiện mang tin tức bất hủ bị tiêu diệt. Cuối cùng, một đám virus hủy diệt hằng tinh mẫu thể đặc biệt xuất hiện trong mắt Đạo Tử và Tống Thư Hàng.

Bên cạnh đám virus mẫu thể nãy có Hư Nhật Thủ Hộ Giả trông coi, có Hằng Tinh Mạt Nhật Giả bảo vệ.

“Diệt!” Đạo Tử không chút do dự, lại hạ chỉ lệnh diệt trừ.

Vất vả lắm hắn mới trợ giúp Nho gia vượt qua được cửa ải khó khăn, để các sư đệ sư muội hồi sinh trọn vẹn, để Nho gia có hy vọng thịnh vượng một lần nữa.

Thế mà lại có kẻ muốn hủy diệt thế giới.

Đương nhiên Đạo Tử không khách sáo với chúng rồi.

Hôm nay hắn muốn diệt trừ tận gốc virus hủy diệt hằng tinh.

Ầm ~

Đạo Tử thôi động pháp tắc Thiên Đạo ảnh hưởng trực tiếp lên hằng tinh, lôi cổ đám virus hủy diệt hằng tinh mẫu thể ra.

Hư Nhật Thủ Hộ Giả phân thân và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả không chịu nổi đòn này, thân thể bị thổi bay, trên mình xuất hiện từng vết rách toạc.

Thủ đoạn tự chữa trị bình thường không thể chữa được những vết rách này, bởi vì dù sao chúng cũng là ấn ký để lại khi Thiên Đạo ra tay.

Virus hủy diệt hằng tinh mẫu thể bị pháp tắc Thiên Đạo quét sạch hết lớp này đến lớp khác.

Vỏ ngoài của virus bị mài đi, để lộ ra hạch tâm của nó.

Đó là một vật thể giống như hạt sắt.

[Nói vậy thì nguyên tố sắt đúng là tận thế của hằng tinh.] Một suy nghĩ quái lạ hiện lên trong cái đầu tỉnh táo của Tống Thư Hàng.

Trong lúc hắn đang suy tư, lực lượng hủy diệt của pháp tắc Thiên Đạo cũng phủ lên vật thể như hạt sắt kia.

Nhưng đúng lúc này, trên những hạt sắt kia cũng hiện ra khí tức bất hủ.

Giống như kim đan cá voi mập trong thể nội của Tống Thư Hàng hoặc khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử.

Chúng đều là vật chất bất hủ có lực lượng bất hủ, nhưng không có quyền hạn Thiên Đạo!

Bất hủ bất diệt là một thuộc tính mà ngay cả quyền hạn Thiên Đạo cũng không phá vỡ được. Từng có một Thiên Đạo thậm chí còn không đổi được kiểu tóc khác cho mình.

Ngay trong khoảnh khắc trở thành bất hủ, đến thân thể và móng tay cũng đều bị cố định.

Thiên Đạo muốn tự cắt tóc cũng không được.

Lúc này, Đạo Tử cũng không thể chôn vùi hoàn toàn vật chất hạt sắt.

[Quả nhiên là thế…] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Thực tế thì Đạo Tử không phải là Thiên Đạo duy nhất làm như vậy. Công Đức Đạo Nhân bất hủ cũng đã làm chuyện tương tự với virus hủy diệt hằng tinh.

Virus con được virus mẫu thể phát tán ra đều bị quyền hạn Thiên Đạo phá hủy.

Duy chỉ có mẫu thể là có thuộc tính bất hủ, ngay đến quyền hạn Thiên Đạo cũng không thể xóa sổ chúng!

[Bất hủ?] Đạo Tử bình thản nói. Nhưng trong giọng nói bình thản không giấu nổi một chút kinh ngạc.

[Đúng thế… bất hủ bất diệt.] Tống Thư Hàng nói.

Đạo Tử nhíu mày, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn vương tọa.

Dùng thứ bất hủ bất diệt làm mẫu thể của virus.

Đến quyền hạn Thiên Đạo cũng không thể xóa sổ chúng nó.

Thế thì phải làm sao?

“Lẽ nào cứ để mặc chúng? Hay là phong ấn chúng lại?” Đạo Tử không cam lòng.

“Có lẽ ta có cách.” Tống Thư Hàng nói.

Những mẫu thể virus này rất đáng sợ. Chúng giống như bom nguyên tử, một khi nổ tung thì sẽ gây tác hại rất lớn.

Nhưng nếu đã không thể làm gì được mẫu thể của virus, vậy có thể thử giải quyết chủ mưu khống chế chúng hay không?

Không thể phá hủy quả bom nguyên tử, thì xử lý kẻ bấm nút là được!

Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩ, gọi hệ thống mạng chat Tu Chân ra.

Đây là lúc tài khoản xám được phục chế của hắn phát huy tác dụng!

Chương 2972: Vụ này ngon thế ~

Trong Chư Thiên Vạn Giới, các đại lão luôn có đủ trò hay hớm.

Mà đại lão đứng sau lưng Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả kia còn lắm trò mèo hơn.

Hắn đã từng lặng lẽ download client của hệ thống mạng chat Tu Chân, thậm chí còn đăng ký tài khoản.

Nhưng hắn đăng ký tài khoản không phải để sử dụng hệ thống mạng chat Tu Chân, mà là để nghiên cứu và phá hủy hệ thống mạng chat Tu Chân. Hắn nuôi âm mưu cướp đoạt quyền khống chế hệ thống mạng chat Tu Chân khi Tống Thư Hàng bạo thể mà chết để đảo khách thành chủ.

Tiếc rằng hắn đánh giá sai quan hệ chủ thứ giữa Tống Thư Hàng và hệ thống mạng chat Tu Chân, đánh giá sai cả tính đặc thù của hệ thống mạng chat Tu Chân.

Kế hoạch cướp đoạt hệ thống mạng chat Tu Chân của đại lão sau màn thất bại.

Ngay khi thất bại, hắn đã xài trò mèo xóa ngay tài khoản đi nhằm bỏ trốn.

Nếu không nhờ kim đan cá voi mập bất hủ của Tống Thư Hàng hồi sinh và nhân tiện khôi phục số liệu thì nói không chừng đại lão sau màn đã thành công rồi.

Hiện tại, trong tay Tống Thư Hàng có một ID tài khoản offline màu xám đã khôi phục.

Tài khoản này có mối liên hệ chặt chẽ với đại lão sau màn.

Chỉ cần thông qua nó là Tống Thư Hàng có thể khóa chặt vị trí của đối phương và truy ngược để tìm ra đại lão kia.

Không giải quyết được vấn đề… vậy thì chúng ta giải quyết kẻ tạo ra vấn đề!

Tống Thư Hàng chia sẻ suy nghĩ của mình với Đạo Tử.

[Giải quyết luôn kẻ chế tạo ra virus hủy diệt hằng tinh hả?

Nếu có thể giải quyết thì cũng là một ý kiến hay!] Đạo Tử suy tư rồi nói.

Nhưng muốn làm như vậy thì phải chuẩn bị biện pháp phòng hờ cho Chư Thiên Vạn Giới đã.

Nếu kẻ đứng sau màn bị hắn xử lý, hai kết quả có thể xảy ra.

Một là nguy cơ này được giải trừ, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Hai là kẻ này vừa chết, tất cả virus hủy diệt hằng tinh đều mất khống chế, đồng loạt bị dẫn bạo, kéo theo hơn một nửa Chư Thiên Vạn Giới chết chùm. Vậy thì không thể không đề phòng được.

Nhưng cũng có thể kẻ đứng sau màn không bị xử lý dễ dàng như thế.

Dù sao thì đối phương cũng nắm giữ tin tức bất hủ chân chính, có thể bản thể của hắn cũng mang trạng thái bất hủ.

Nếu vậy, việc tìm tới tận cửa đánh giáp lá cà với đối phương không những không giải quyết được vấn đề, mà còn khiến đối phương càng thêm cảnh giác. ID tài khoản màu xám trong tay Tống Thư Hàng cũng mất đi hiệu quả bất ngờ.

Điểm ấy cũng không thể không đề phòng.

[Ta cần phải chuẩn bị một chút đã.] Đạo Tử nói với Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, trạng thái của ngươi cũng sắp kết thúc rồi. Ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi nhập mộng. Sau đó trong chút thời gian cuối cùng của trạng thái đó, ta sẽ giúp ngươi che giấu thiên cơ. Ngươi tranh thủ dùng ID tài khoản màu xám khóa chặt vị trí đối phương, đừng để kẻ đó phát giác…]

[Được.] Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đạo Tử lại tranh thủ thời gian khôi phục trạng thái.

Đồng thời hắn bắt đầu thử kết nối với mạng lưới công đức trong Chư Thiên Vạn Giới. Khi Tống Thư Hàng đang mượn thị giác Thiên Đạo để nhìn vạn giới thì Đạo Tử cũng cộng hưởng cả chi tiết mà hắn đang chú ý.

Hắn cũng thấy mạng lưới công đức này trợ giúp mình trong việc xử lý virus hủy diệt hằng tinh.

Mạng lưới công đức này là tạo vật của Thiên Đạo!

Chắc hẳn là của một Thiên Đạo nào đó để lại từ hồi còn đảm nhiệm chức vụ.

Mà rõ ràng công dụng của mạng lưới công đức này cũng là trấn áp virus hủy diệt hằng tinh.

Mượn được năng lực của mạng lưới công đức này, Đạo Tử có thể bổ khuyết vào hành động tiếp theo của mình. Nếu giết chết kẻ chủ mưu sau màn khiến virus tự bạo vì mất khống chế, có mạng lưới công đức ở đó cũng áp chế được virus phần nào.

Sau đó Đạo Tử sẽ rảnh tay để nghĩ cách phong ấn hoặc từ từ giải quyết chúng.

Một lát sau.

Đạo Tử kết nối thành công với mạng lưới công đức. Mạng lưới công đứa vừa cảm nhận được Đạo Tử muốn đối phó với virus hủy diệt hằng tinh thì đã lập tức động ý yêu cầu xin kết nối của hắn.

[Tốt lắm, vậy là có phương pháp phòng hờ rồi.] Đạo Tử nghĩ thầm.

Nhân chút thời gian cuối cùng, Đạo Tử bắt đầu mượn dùng quyền hạn của Thiên Đạo để cường hóa mạng lưới công đức, đẩy nó lên trạng thái đỉnh phong.

Hành động của Đạo Tử khiến Cật Qua Thánh Quân đang độ kiếp nhặt được món hời.

Mạng lưới công đức cường hóa giúp Cật Qua Thánh Quân đang độ kiếp như cá voi thêm cánh, giương cánh bay cao trong không gian thiên kiếp!

…

Sau hai mươi hơi thở.

[Bá Tống đạo hữu, chuẩn bị xong chưa?] Đạo Tử dò hỏi.

[Xong rồi.] Tống Thư Hàng đáp.

Đạo Tử trầm giọng: [Tiếp theo ta sẽ che giấu thiên cơ cho ngươi, ngươi khóa chặt vị trí của đối phương đi.]

Thiên Đạo tự mình ra tay, làm rối loạn toàn bộ tin tức thiên cơ có liên quan đến Tống Thư Hàng.

Không để đối phương phát hiện ra Tống Thư Hàng, cố hết sức giữ hiệu quả của ID tài khoản màu xám.

Lỡ may hắn không thể giải quyết triệt để đối phương… nói không chừng tương lai còn phải dựa vào hiệu quả của ID tài khoản xám này để khóa vị trí đối thủ nhằm đối phó một lần nữa.

Đạo Tử không tự tin mù quáng vào quyền hạn Thiên Đạo của mình, hắn còn để lại đường lui.

Vạn nhất hắn không thành công, còn Bá Tống và Bạch đạo hữu, hoặc là những người khác có thể tiếp bước.

Sau khi làm rối loạn thiên cơ của Tống Thư Hàng, Đạo Tử suy nghĩ một chút rồi dứt khoát gia tăng hiệu quả gây nhiễu thiên cơ.

Hắn che giấu toàn bộ thiên cơ của tất cả Chư Thiên Vạn Giới.

Trong thời khắc đó, thiên cơ bị nhiễu, tất cả phép bói toán trong Chư Thiên Vạn Giới đều vô hiệu.

Thậm chí trực giác của các đại lão đối với nguy cơ cũng bị che chắn.

Đây là tầng bảo vệ thứ hai của Đạo Tử dành cho Tống Thư Hàng.

Nếu chỉ che chắn cho mỗi Tống Thư Hàng thì hơi bị giấu đầu hở đuôi. Đối phương vừa bói một quẻ thấy thiên cơ của một mình Tống Thư Hàng bị che đậy thì sẽ đoán ra nguyên nhân ngay.

Mà khi che chắn thiên cơ của cả Chư Thiên Vạn Giới thì đối phương sẽ không tìm ra manh mối. Trong tình hình đó, hai lớp bình phong trên người Tống Thư Hàng có thể mang lại hiệu quả hoàn mỹ.

Trong thời khắc ấy, trong lòng tất cả người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đều khẽ động.

“Cảm giác động lòng lại tới nữa rồi.” Đại lão hàng gì cũng có thể bán ngẩng đầu nhìn trời. Hắn cũng có cùng căn nguyên với mạng lưới công đức.

Cho nên lần này cảm giác động tâm của hắn và đệ tử Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử cực kỳ mãnh liệt.

Thiên cơ của toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới bị che chắn, Thiên Đạo muốn làm gì ư?

Một phía khác.

Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả trong Chư Thiên Vạn Giới cũng trở nên bất an.

Thiên Đạo ra tay hết lần này đến lần khác để diệt trừ virus hủy diệt hằng tinh.

Lần này chỉ e Thiên Đạo sẽ xuất một chiêu để đời.

[Chính lúc này đây, Bá Tống đạo hữu!] Đạo Tử lên tiếng nhắc nhở khi thời cơ chín muồi.

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng, lôi ID tài khoản xám kia ra, rồi dùng nó để khóa chặt kẻ đứng sau tài khoản.

Thời buổi này, đừng tưởng núp lùm trên mạng để gây chuyện là sẽ được yên thân nhé.

Gây chuyện là sẽ bị lần ra ID mà tóm sống đấy.

[Tìm được rồi, ở Mộng giới? Không ngờ lại là ở đây!]

Bây giờ nơi đó đang là địa bàn của Bạch tiền bối.

Ồ ~ vụ này ngon thế ~

Chương 2973: Thiên Đạo Cầu, hóa ra là ngươi!

Có lẽ đôi khi chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất. Nguyên lý này cũng giống như phần dưới chân đèn thì luôn luôn tối vậy.

Nhưng trước mặt Bạch tiền bối thì chắc chắn nguyên lý này không chính xác.

Chỉ cần dính líu đến Bạch tiền bối mà lại đứng ở lập trường đối lập với ngài thì chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ nguy hiểm nhất, chẳng có tí an toàn nào đáng nói ở đây cả.

"Kẻ đó đang núp trong Mộng giới." Tống Thư Hàng chuyển manh mối cho Đạo Tử.

Đồng thời, trong nội tâm hắn hiện lên một ý niệm.

Lúc trước Bạch tiền bối vội vã muốn hoàn thiện kế hoạch tạo thần, tạo ra Thế Giới thụ trong Mộng giới, nắm giữ quyền hạn giới chủ Mộng giới… có phải là hành động bản năng để đề phòng trường hợp này xảy ra không?

Từ khi Tống Thư Hàng quen biết Bạch tiền bối đến bây giờ, chỉ duy nhất thời điểm cuối năm ngoái là hắn thấy Bạch tiền bối cấp bách muốn làm việc gì như thế.

Vào lúc đó, tiết tấu sinh hoạt của Bạch tiền bối trở nên gấp gáp, như thể kỳ nghỉ hè sắp kết thúc và sắp phải vào làm trở lại đến nơi.

Chắc chắn là thế rồi!

Kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối được thực hiện rất vội vàng, hoàn thành ngay trước giai đoạn này, chắc chắn là do Bạch tiền bối đề phòng việc này theo bản năng và tiện thể áp chế kẻ sau màn luôn.

Nói không chừng một lát nữa khi Đạo Tử đối phó với kẻ sau màn, những bố trí của Bạch tiền bối ở Mộng giới cũng phát huy được tác dụng!

Vụ này ngon đấy ~

Sân nhà của Bạch tiền bối, mà Bạch tiền bối lại đứng về phía hắn, đời nào hắn thua được!

[Lên đi, Đạo Tử tiền bối!] Tống Thư Hàng hăng hái bừng bừng như đã thấy thắng lợi gần ngay trước mắt.

Đạo Tử bị Thiên Đạo ảnh hưởng khiến tâm tính trở nên bình thản, thế mà bây giờ cũng hưng phấn lây bởi cảm xúc của Tống Thư Hàng.

[Để ta xem xem rốt cuộc ngươi là ai!” Đạo Tử trầm giọng nói.

Khi thiên cơ của vạn giới đều bị che chắn, ngay cả trực giác về nguy cơ của đối phương cũng chịu ảnh hưởng.

Đạo Tử thi triển quyền hạn Thiên Đạo, ý chí Thiên Đạo giáng lâm trực tiếp đến một tọa độ ở Mộng giới.

Nơi đó là vùng giao giữa Mộng giới và thế giới Hỗn Độn Thiên.

Thế giới Hỗn Độn Thiên là một trong những vị diện hiếm hoi của Chư Thiên Vạn Giới còn giữ lại được rất nhiều di tích từ thời Thái Cổ.

Mà kẻ đứng sau màn hiện đang ký thác trong một không gian kín ở nơi giao nhau giữa Mộng giới và thế giới Hỗn Độn Thiên.

Không gian này thuộc phạm vi Mộng giới, nhưng trong đó lại có một thế giới nhỏ.

Ý chí Thiên Đạo của Đạo Tử xâm nhập trực tiếp vào trong không gian kín này.

[Có kết giới tương tự như phòng tối Thiên Đạo] Khi đang câm nhập, ý chí của Đạo Tử nhận ra kết giới đặc biệt kia.

“Tiêu tán!” Ý chí của Đạo Tử nói.

Hắn vừa dứt lời, kết giới mô phỏng phòng tối Thiên Đạo lập tức bị xóa bỏ.

Nhưng cùng lúc đó, kẻ chủ mưu sau màn náu mình trong không gian kín ấy cũng nhận ra sự xâm nhập của Đạo Tử. Thực tế thì ngay khi Đạo Tử ra tay tiêu diệt virus hủy diệt hằng tinh, hắn đã chuẩn bị xong xuôi hết thảy.

Chỉ có điều hắn không ngờ Đạo Tử lại tìm tới tận cửa nhanh đến thế!

Ý chí của Đạo Tử vừa vào thế giới không gian kín đã lập tức tuần tra bốn phía. Ý chí của hắn chỉ là quân tiên phong, thân thể bất hủ sau khi chứng đạo bất hủ của hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để bước vào hiện thế bất cứ lúc nào.

Tầm nhìn nhập mộng của Tống Thư Hàng bám vào ý thức của Đạo Tử cũng thấy được thế giới trong không gian kín.

Đó là một thế giới hoang mạc.

Trong thế giới này chỉ có những đụn đất nối nhau kéo dài tít tắp, ngoài ra thì chẳng còn gì.

Nhìn kĩ có thể phát hiện những đụn đất nhỏ màu đen kia thực ra là từng đống vật chất cùng loại với hạt sắt đen chồng chất lên nhau.

Ánh mắt của ý chí Đạo Tử ngưng lại.

Những đụn đất nhỏ kia đều là do vật chất ngụy bất hủ tạo thành.

Mà hạch tâm của mỗi đụn đất đều có một hạt sắt bất hủ thực thụ - là vật bất hủ mà Thiên Đạo cũng không thể xóa bỏ.

Cuối cùng ánh mắt của Đạo Tử cũng rơi vào giữa thế giới trong không gian kín.

Nơi đó có một vầng mặt trời màu đen thùi từ từ hiện lên.

Đó chính là mục tiêu mà Tống Thư Hàng và Đạo Tử đang tìm kiếm.

Có vẻ vầng mặt trời màu đen không phải là thực thể mà chỉ là vật hư ảo, trạng thái của nó tương tự như Hư Nhật Thủ Hộ Giả ở bên ngoài.

Trong lòng vầng mặt trời màu đen này cũng tỏa ra mùi của tin tức bất hủ.

Khi đối mặt với ý chí của Đạo Tử, vầng mặt trời màu đen không hề nao núng.

Nó đứng đối diện với Đạo Tử và nhìn ý chí của hắn bằng tư thái hoàn toàn bình đẳng.

Ý chí của Đạo Tử thầm thở dài. Quả nhiên đối phương có trạng thái bất hủ. Đây là cục diện mà hắn không muốn thấy nhất.

[Trừ khí tức bất hủ, trên mình nó còn có khí tức của chúa tể Cửu U.] Tống Thư Hàng đang nhập mộng đã nhận ra điểm này.

Trên thân vầng mặt trời màu đen có khí tức của chúa tể Cửu U.

Tống Thư Hàng quen với khí tức này đến không thể quen hơn được.

Dù sao hắn cũng là sinh vật có quan hệ tốt nhất với chúa tể Cửu U trong hiện thế, cũng là người đàn ông tiếp xúc với nhiều chúa tể Cửu U nhất mà.

Đến Thiên Đạo 8.5 là Đạo Tử cũng chẳng hiểu rõ về chúa tể Cửu U như Tống Thư Hàng, bởi vì Đạo Tử đã ngưng tụ ra chúa tể Cửu U của riêng mình đâu.

Mà Tống Thư Hàng thì đã có một hóa thân Tống U U rồi đấy.

Cho nên Tống Thư Hàng có thể phát giác ra khí tức của chúa tể Cửu U trên mình đối phương trước cả Đạo Tử.

[Chúa tể Cửu U? Quả nhiên, vừa dính dáng đến bất hủ lại vừa liên quan đến chúa tể Cửu U… tên này là một Thiên Đạo nào đó sao?] Đạo Tử hỏi lại.

Nhưng rốt cuộc đối phương là Thiên Đạo nào?

[Thiên Đạo Cầu là đời thứ tám, trước đó là Bạch Thiên Đạo, trước nữa là Công Đức Đạo Nhân bất hủ… đời thứ năm và thứ tư thì ta không rõ. Đời thứ ba là Thiên Đạo cha Cẩu Đản, thứ hai là Thiên Đạo ba mắt, đời thứ nhất chẳng có thông tin gì. Nếu thiếu niên ba mắt tiền bối không biết rõ mình là Thiên Đạo đời thứ hai thì có khi người ta đã quên luôn cả khái niệm Thiên Đạo đời thứ nhất rồi.] Tống Thư Hàng trả lời.

Nói cách khác, vầng mặt trời màu đen này là Thiên Đạo thứ tư hoặc thứ năm sao?

Xác suất nó là Thiên Đạo đầu tiên rất nhỏ, bởi vì dường như Thiên Đạo đầu tiên không có chúa tể Cửu U đối ứng.

Nhưng cũng không loại trừ trường hợp nó là hậu chiêu của các đời Thiên Đạo khác. Biết đâu Thiên Đạo Cầu cũng cắt một phần thân thể của chúa tể Cửu U đối ứng với mình ra làm nghiên cứu như Thiên Đạo Bạch, rồi để lại vầng mặt trời màu đen này thì sao?

Thiên Đạo ba mắt đối ứng với thiếu niên ba mắt tiền bối có vẻ cũng chẳng phải là người lương thiện gì. Thiếu niên ba mắt tiền bối có vẻ ngán ngẩm Thiên Đạo của mình lắm.

[Một trong hai Thiên Đạo đời thứ tư hoặc thứ năm à?] Ý chí của Đạo Tử bình tĩnh nhìn đối phương: [Ta phải kéo thân thể của mình tới đây.]

Đối mặt với bất hủ, hắn nhất định phải kéo thân thể bất hủ của mình tới mới được.

Chỉ dựa vào ý chí hóa thân thì không đủ để đối phó với đối phương.

Sau khoảnh khắc suy nghĩ hơi động, không gian phía sau ý chí của Đạo Tử hơi dao động.

Khí tức bất hủ bất diệt tỏa ra.

Thân thể của Thiên Đạo vừa hiện thân, toàn bộ linh kiện mang khí tức bất hủ trong thế giới không gian kín đã bay tản ra!

“Ngươi… không phải Thiên Đạo thứ chín… Ngươi là Thiên Đạo Cầu?” Đúng lúc này, vầng mặt trời màu đen kia đột nhiên thốt lên với giọng kinh ngạc.

Chương 2974: Không! Ngươi cần ta! Thân thể của ngươi nói nó cần ta!

Đạo Tử: “???”

Đối diện.

Vầng mặt trời màu đen nhìn chằm chằm Đạo Tử. Nó vốn nghĩ kẻ chứng đạo lần này là Thiên Đạo mới – Thiên Đạo thứ chín.

Nhưng khi chân thân bất hủ của Đạo Tử lặng lẽ tiến tới, vầng mặt trời màu đen lập tức nhận ra khí tức trên người đối phương.

Đây không phải là Thiên Đạo thứ chín gì cả. Rõ ràng là khí tức của Thiên Đạo thứ tám – Thiên Đạo Cầu đã sụp đổ trước mặt tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới trước đó không lâu mà!

Nói cách khác đây chính là hậu chiêu của Thiên Đạo thứ tám!

Là Thiên Đạo Cầu chứng đạo lần hai!

Thiên Đạo Cầu cố ý rời khỏi vị trí Thiên Đạo qua việc “sụp đổ”, rồi lại chứng đạo lần nữa để cầu siêu thoát sao?

“Đây chính là hậu chiêu của ngươi sao, Thiên Đạo Cầu? Không ngờ ngươi lại giấu kĩ như vậy.” Vầng mặt trời màu đen trầm giọng nói.

Nói thật là chính nó cũng không ngờ tới thao tác lươn lẹo cùng cực ấy của Thiên Đạo Cầu.

Mà sau khi mường tượng ra kế hoạch của Thiên Đạo Cầu, nó phát hiện ra con đường chứng đạo hai lần này thực sự có hy vọng hoàn toàn siêu thoát.

Có điều, chứng đạo hai lần nói thì dễ, chứ làm thì không hề đơn giản.

Trong các đời Thiên Đạo bao lâu nay, đến giờ cũng chỉ có một mình Thiên Đạo Cầu là chứng đạo hai lần thành công mà thôi.

Không biết nó làm kiểu gì mà được nữa.

Quả nhiên kẻ có thể chứng đạo bất hủ, trở thành Thiên Đạo thì chẳng ai đơn giản cả!

Cho dù là Công Đức Đạo Nhân trông có vẻ kéo lùi trình độ của các đời Thiên Đạo trước kia cũng lật tung kế hoạch của nó vào lúc quan trọng nhất, đập nó nhão nhoét và cắt đứt nhân quả của toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới vào đúng khoảnh khắc nó sắp thành công siêu thoát hoàn toàn!

Đối mặt với vầng mặt trời màu đen, Đạo Tử rất lạnh nhạt.

Ý chí của Đạo Tử hơi lùi lại, kết hợp với thân thể bất hủ bất diệt, vào trạng thái chân thân Thiên Đạo giáng lâm!

Trong chốc lát, không gian kín trong Mộng giới bắt đầu vặn vẹo.

Thế giới vốn chỉ có hoang mạc mênh mông bỗng xuất hiện rất nhiều đóa sen vàng.

Những đụn cát mang khí tức bất hủ bất diệt bị thổi bay, lại bị rất nhiều đình đài lầu các mới hiển hiện thay thế.

Những dòng sông, hồ nước, cây cối, cỏ xanh lần lượt hiện lên.

Chỉ trong chớp mắt, không gian khép kín đã bị diễn hóa thành một tiểu thế giới bừng bừng sức sống.

Những chuyển biến này không phải là hư ảo, mà là thay đổi thực sự.

Đó là Chư Thiên Vạn Giới tự động phối hợp và thay đổi khi chân thân Thiên Đạo giáng lâm!

Sự cải biến này không chỉ khiến cảnh quan thay đổi, mà còn biến toàn bộ không gian kín thành lĩnh vực của Đạo Tử, giúp hắn đoạt lấy quyền cai quản của vầng mặt trời màu đen trong khu vực này!

Ở phía đối diện, vầng mặt trời màu đen cũng không để ý đến việc lĩnh vực của mình bị cướp đoạt.

Nó nhìn Đạo Tử, giọng nói bắt đầu sôi sục: “Chứng đạo hai lần, một người chứng đạo bất hủ hai lần… đây chính là cách siêu thoát mà ngươi nghĩ ra đó sao? Con đường này đến ta cũng chưa từng nghĩ tới!”

“Nhưng ngươi vẫn thất bại, Thiên Đạo Cầu!”

“Ngươi vẫn không thể hoàn toàn siêu thoát.”

“Nói cách khác, con đường siêu thoát này của ngươi sai rồi.”

Nó có thể thấy được Thiên Đạo Cầu chứng đạo hai lần ở phía đối diện vẫn bị quy tắc Thiên Đạo hạn chế, vẫn bị Chư Thiên Vạn Giới này liên lụy, vẫn bị trói chặt vào Chư Thiên Vạn Giới như một chiếc diều, không thể siêu thoát triệt để.

Nhưng đối với vầng mặt trời màu đen thì đây cũng là một tin tốt!

Phương án chứng đạo hai lần của Thiên Đạo Cầu thất bại, chứng tỏ nó và Thiên Đạo Cầu có cơ hội hợp tác!

Thiên Đạo Cầu thất bại thì sẽ phải tìm kiếm cách siêu thoát mới!

Đây chính là khế ước hợp tác giữa bọn họ!

Chỉ cần có cơ hội hợp tác thì mâu thuẫn giữa hai bên có thể giải quyết bằng giao dịch.

“Này Thiên Đạo Cầu, bây giờ ngươi cần một con đường siêu thoát hoàn toàn mới!” Một cụm lửa đen phóng ra từ vầng mặt trời màu đen, biến thành một bàn tay, duỗi ra trước mặt Đạo Tử: “Ngươi cần ta!”

“Ta không cần!” Đạo Tử trả lời. Vầng mặt trời màu đen này xấu đui lên được.

“Không, ngươi cần!” Vầng mặt trời màu đen quả quyết: “Ngươi cũng là kẻ theo đuổi siêu thoát giống như ta. Siêu thoát Thiên Đạo, siêu thoát hết thảy, không còn bị hạn chế, có được bất hủ tự do mà không phải là bất hủ bị trói buộc! Thân thể ngươi đang trả lời ta, ngươi cần ta, ngươi cần hợp tác với ta để có được con đường siêu thoát hoàn toàn mới!”

Đạo Tử: “…”

Hắn cảm thấy hình như đối phương đã hiểu lầm cái gì đó rồi thì phải.

“Ta có một con đường siêu thoát hoàn mỹ! Mà con đường siêu thoát của ta đã được thí nghiệm một lần. Khi thí nghiệm kết thúc, ta đã thấy được hy vọng hoàn toàn siêu thoát.” Giọng điệu của vầng mặt trời màu đen hệt như lời dụ dỗ của ma quỷ.

Trong giọng điệu đó mang theo dụ hoặc, khiến người ta không nhịn được mà muốn nghe tiếp xem nó nói cái gì.

Đạo Tử nhẹ nhàng vuốt ngón tay.

Dường như thật sự bị đối phương dụ khị, hắn không lập tức triển khai công kích sát phạt.

Thấy phần mào đầu của mình có hiệu quả, vầng mặt trời màu đen cười thầm trong dạ.

Nó biết ngay là Thiên Đạo Cầu không thể kháng cự được vấn đề này mà!

Thiên Đạo Cầu và nó đều là kẻ theo đuổi siêu thoát và tự do chân chính, hoàn toàn khác biệt với con cá muối rác rưởi Công Đức Đạo Nhân trước kia.

“Thiên Đạo Cầu, ngươi đang tìm kiếm con đường siêu thoát và đã thử siêu thoát một lần. Vậy thì chắc hẳn ngươi cũng biết, mặc dù quyền hạn Thiên Đạo và sự bất hủ bất diệt của nó cho chúng ta tầm mắt chí cao vô thượng và thân thể bất hủ bất diệt, nhưng đồng thời trách nhiệm nặng nề của nó lại giống như một sợi thừng trói buộc chúng ta với Chư Thiên Vạn Giới này. Thậm chí dần dà nó sẽ ảnh hưởng đến bản thân chúng ta, khiến chúng ta biến thành Thiên Đạo, mà không phải Thiên Đạo biến thành chúng ta.” Vầng mặt trời màu đen bắt đầu dụ cầu vào tròng.

“Mà phương pháp siêu thoát của ta sẽ giúp chúng ta hoàn toàn cởi bỏ sự trói buộc đó. Quyền hạn Thiên Đạo cho chúng ta bất hủ bất diệt, thiên địa hủ mà chúng ta bất hủ… đáp án thực ra đã rất rõ ràng.”

“Quyền hạn Thiên Đạo trói buộc chúng ta cùng Chư Thiên Vạn Giới, chúng ta không thể chặt đứt sợi dây thừng này. Trừ khi chúng ta không cần vị trí Thiên Đạo, cũng không cần thân thể bất hủ bất diệt kia nữa.”

“Đã như vậy… vì sao chúng ta không suy luận ngược lại?”

“Các kỳ Thiên Đạo trước ta đều rơi vào một cái bẫy tư duy. Vì sao chúng ta lại nhất định phải cắt đứt sợi dây kia? Vì sao chúng ta không thể hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới – nơi mà chúng ta đang bị trói buộc vào?”

“Chỉ cần Chư Thiên Vạn Giới này hóa thành tro bụi, thì dẫu trên mình chúng ta vẫn bị sợi dây thừng Thiên Đạo trói buộc, nhưng một đầu khác của sợi thừng đã chẳng còn gì ràng buộc chúng ta nữa. Như vậy thì chúng ta có thể hoàn toàn siêu thoát, không phải sao?”

“Ta đã thí nghiệm một lần, chỉ còn một bước là có thể hoàn toàn siêu thoát, thực sự tự do tự tại, không phải lo lắng việc bị quy tắc Thiên Đạo khống chế, cũng không phải lo sẽ mất đi bản thân…”

“Vào khoảnh khắc trước khi Chư Thiên Vạn Giới bị hủy diệt, ta đã cảm thấy mình thực sự siêu thoát.”

“Cho nên, Thiên Đạo Cầu, hãy hợp tác với ta đi!”

Vầng mặt trời màu đen nhìn Đạo Tử.

Nó tin tưởng rằng Thiên Đạo Cầu chắc chắn sẽ không từ chối mối hợp tác này!

Chương 2975: Nói không!

Giống như Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả bình thường luôn khát vọng tin tức bất hủ, Thiên Đạo chân chính cũng luôn khao khát tin tức siêu thoát!

Trừ con cá ướp muối Công Đức Đạo Nhân ra, tên kia chắc chắn là Thiên Đạo giả!

Mà trước mắt, Thiên Đạo Cầu đã thử siêu thoát. Như vậy đối với nó mà nói, một con đường siêu thoát chân chính có thể thực hiện và đã được hoàn thiện là sự hấp dẫn không thể chối từ!

Vầng mặt trời màu đen tin tưởng Thiên Đạo Cầu sẽ không làm nó thất vọng.

Cùng lúc đó, nó cẩn thận quan sát Thiên Đạo Cầu.

Tuy đối phương vẫn ung dung bình thản như cũ, nhưng chỉ cần nhìn động tác trên thân thể hắn thì cũng đủ biết trạng thái tâm lý của hắn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Chắc chắn là động lòng rồi!

Nếu lần này có Thiên Đạo Cầu kinh nghiệm phong phú cùng phối hợp, kế hoạch siêu thoát của nó sẽ được thjc hiện một cách hoàn mỹ!

Lần này sẽ không còn con cá ướp muối Công Đức Đạo Nhân lật bàn phút chót nữa.

[Đã động lòng thì ta châm thêm mồi lửa cuối cùng thôi.] Vầng mặt trời màu đen nghĩ thầm.

Nó dám khẳng định, chỉ cần nó nói kết quả cuối cùng ra thì Thiên Đạo Cầu ở đối diện nhất định sẽ đồng ý hợp tác với nó.

Chỉ cần có Thiên Đạo Cầu hợp tác, trong thời gian ngắn nó có thể phát tán virus hủy diệt hằng tinh ra toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới… sau đó chọn một ngày lành tháng tốt để tặng Chư Thiên Vạn Giới một màn pháo hoa rực rỡ!

Dâng toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới làm tế phẩm để siêu thoát!

Vầng mặt trời màu đen hơi dừng một lát rồi chậm rãi nói: “Ta còn một giai đoạn thôi diễn vô cùng quan trọng. Thiên Đạo Cầu ngươi có thể nghe, thậm chí tự mình thôi diễn lại một lần cũng được.”

“Lần trước, sau khi kế hoạch siêu thoát của ta bị ngăn cản ở khâu cuối cùng, ta đã âm thầm thôi diễn một lần từ đầu đến cuối và suy nghĩ tỉ mỉ từng giai đoạn, từng chi tiết. Cuối cùng ta phát hiện ra lần đó cơ hội còn chưa chín muồi.”

“Sau quá trình thôi diễn không ngừng, ta phát hiện ra thời cơ chín muồi chính là trong thời gian nắm quyền của Thiên Đạo thứ chín!”

“Nói cách khác, Thiên Đạo thứ chín là một mắt xích vô cùng quan trọng.”

“Thiên Đạo Cầu, ngươi lui thân an toàn từ vị trí Thiên Đạo thứ tám, lại chứng đạo bất hủ lần nữa trong thời gian ngắn, trở thành Thiên Đạo hai đời liên tiếp. Nói cách khác, ngươi chính là Thiên Đạo thứ tám, và cũng là Thiên Đạo thứ chín…”

“Giờ đây, thời cơ đã chín muồi!”

“Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, chúng ta đã có đủ!”

“Về điểm này, Thiên Đạo Cầu ngươi có thể tự mình thôi diễn một lần. Ta tin rằng kết quả thôi diễn của ngươi cũng chính là như thế. Bây giờ ngươi là Thiên Đạo thứ chín, cũng chính là bước ngoặt của tất cả biến hóa này.”

“Chín là bậc cuối cùng, là kết thúc của tất cả, cũng là khởi đầu mới.”

“Thiên Đạo Cầu, ngươi làm Thiên Đạo hai đời thứ tám, thứ chín liên tiếp đúng là lựa chọn chính xác nhất đấy.”

“Đây chính là nhân quả giữa chúng ta. Tuy kế hoạch siêu thoát nhờ làm Thiên Đạo hai lần của ngươi thất bại, nhưng vì ngươi làm Thiên Đạo hai đời liên tiếp, cho nên mới trở thành Thiên Đạo thứ chín và gặp được ta.”

Vầng mặt trời màu đen lại duỗi bàn tay đen sì của mình về phía Đạo Tử rồi nói bằng giọng chắc nịch: “Đừng do dự nữa Thiên Đạo Cầu. Thời gian siêu thoát của chúng ta tới rồi!”

Đạo Tử cong ngón tay, bắt đầu thôi diễn.

Dường như hắn thật sự đang thôi diễn xem thông tin “Thiên

Đạo thứ chín là bước ngoặt” có chính xác hay không. Hiện giờ thiên cơ bị che đậy hoàn toàn, chỉ có Đạo Tử có thể dùng quyền hạn Thiên Đạo để suy đoán tương lai mà thôi.

Đối diện, vầng mặt trời màu đen vẫn duy trì động tác vươn tay. Khi Đạo Tử bắt đầu thôi diễn thì nó biết chuyện lớn thành công rồi!

Chỉ cần thôi diễn ra đáp án, Thiên Đạo Cầu chắc chắn sẽ liên thủ với hắn.

Ở phía đối diện, Đạo Tử thôi diễn trong một khoảng thời gian rất lâu.

Nhưng vầng mặt trời màu đen cũng không hề lo lắng.

Một lúc lâu sau, Đạo Tử kết thúc quá trình thôi diễn, ngẩng đầu lên nhìn vầng mặt trời màu đen: “Hoàn toàn chính xác… Thiên Đạo thứ chín đúng là một mắt xích cực kỳ đặc biệt.”

“Cho nên, ngươi cần ta.” Vầng mặt trời màu đen hài lòng nói: “Bây giờ ngươi quyết định thế nào, hả Thiên Đạo Cầu?”

“Hợp tác vui vẻ.” Đạo Tử gật đầu.

Hắn cũng duỗi tay phải ra, bắt lấy bàn tay đen sì do lửa đen của vầng mặt trời kia biến thành.

Dù chỉ thông qua trạng thái nhập mộng mà Tống Thư Hàng vẫn cảm nhận được sự đáng sợ từ bàn tay lửa đen của vầng mặt trời kia. Trong lửa đen ấy ẩn chứa một sợi khí tức của thiên phạt, là lực lượng có thể phá hủy vạn vật.

Nếu giải phóng toàn bộ năng lượng trong bàn tay lửa đen kia thì có thể hủy thiên diệt địa bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này Đạo Tử lại có thân thể bất hủ bất diệt.

Hắn vươn tay nắm chặt lấy bàn tay lửa đen của vầng mặt trời màu đen.

So với bàn tay đen sì kia thì tay của Đạo Tử nhỏ hơn nhiều.

Tay lớn tay nhỏ nắm lấy nhau, đây là cú bắt tay mang tính lịch sử của hai đời Thiên Đạo.

Vào thời khắc này, cuối cùng nội tâm của vầng mặt trời màu đen cũng ổn định lại.

Nó có mười phần lòng tin có thể dụ dỗ được Thiên Đạo Cầu hợp tác với mình, nhưng tin thì tin thế, chứ lúc Thiên Đạo Cầu thực sự hợp tác thì nó mới yên tâm được.

“Hợp tác vui vẻ.” Vầng mặt trời màu đen nói.

Như vậy, tiếp theo sẽ là bàn bạc cụ thể vấn đề hợp tác với Thiên Đạo Cầu.

Tuy rằng trước đó rất nhiều virus hủy diệt hằng tinh của nó đã bị Thiên Đạo Cầu dùng quyền hạn Thiên Đạo xóa sổ, thậm chí trong Chư Thiên Vạn Giới chỉ còn lại mẫu thể virus có thuộc tính bất hủ. Nhưng không sao cả. Chỉ cần cho nó thêm một chút thời gian thì virus hủy diệt hằng tinh có thể sinh sôi nhanh chóng.

Có Thiên Đạo Cầu giúp đỡ, quá trình này sẽ nhanh đến kinh hồn.

“Thiên Đạo Cầu, chúng ta bàn bạc xem mình nên hợp tác với nhau thế nào đi.” Vầng mặt trời màu đen lên tiếng.

Đạo Tử: “Muốn ta phối hợp thế nào?”

“Chắc chắn là… ta sẽ chuyển giao nửa trước của bản mẫu virus hủy diệt hằng tinh ban đầu cho ngươi. Sau đó Thiên Đạo Cầu ngươi cũng có thể hỗ trợ ta chế tạo virus hủy diệt hằng tinh cho nhanh.” Vầng mặt trời màu đen nói.

Vì có vết xe đổ là con cá ướp muối Công Đức Đạo Nhân, cho nên lần này vầng mặt trời màu đen rất cẩn thận trong việc hợp tác.

Nó chỉ có thể kéo Thiên Đạo Cầu xuống vũng lầy trước, để đối phương tham gia quá trình chế tạo virus hủy diệt hằng tinh.

Như vậy, thứ nhất là sẽ khiến đối phương tin tưởng, thứ hai là cũng có thể tăng nhanh tốc độ chế tạo virus.

Khi việc hợp tác tiến thêm một bước, hắn sẽ giao toàn bộ bản mẫu ban đầu của virus hủy diệt hằng tinh cho đối phương!

Trong khi nói chuyện, vầng mặt trời màu đen gửi một phần số liệu cho Đạo Tử.

Đạo Tử lặng lẽ nhận lấy phần số liệu này và quan sát tỉ mỉ.

Vầng mặt trời màu đen không quấy rầy Đạo Tử.

Nó lẳng lặng chờ đợi.

Trong nội tâm đầy ắp mong chờ.

Nửa ngày trôi qua.

Sự đề phòng của vầng mặt trời màu đen đối với Đạo Tử hạ thấp một mức!

Đạo Tử bắt lấy thời cơ này.

Và Đạo Tử ra tay không chút do dự.

Thân thể Thiên Đạo bất hủ bất diệt trực tiếp ra tay trấn áp vầng mặt trời màu đen.

Vầng mặt trời màu đen: “???”

“Đạo Tử ta, thích nhất là nói không đối với những kẻ tự cho mình là đúng!” Đạo Tử bình tĩnh nói.

Chương 2976: Chỉ cần có một là đủ rồi!

Khi thân thể Thiên Đạo bất hủ bất diệt của Đạo Tử ra tay, từ đầu ngón tay hắn có vô vàn sợi lực lượng pháp tắc tỏa ra, đâm vào hư không, xuyên thấu Chư Thiên Vạn Giới, bắt giữ tất cả những mục tiêu đã khóa chặt từ trước!

Nếu Đạo Tử thực sự là Thiên Đạo Cầu thì nói không chừng sẽ động lòng vì mấy câu của vầng mặt trời màu đen thật, sau đó đồng ý phối hợp với hành động của đối phương.

Nhưng mà… hắn không phải.

Hơn nữa thông tin “Thiên Đạo thứ chín là bước ngoặt quan trọng” cũng bị bật mí sai thời cơ!

Đạo Tử không phải là Thiên Đạo chân chính lên ngôi theo đúng trình tự, hắn biết rõ vị trí của mình.

Nhìn bề ngoài thì hắn là Thiên Đạo thứ chín của Chư Thiên Vạn Giới, nhưng trên thực tế, hắn không phải là Thiên Đạo thứ chín, mà chỉ là thứ 8.5 thôi. Kém 0.5 nhưng ý nghĩa thì xa cả vạn dặm đấy.

Tin tức mà vầng mặt trời màu đen tung ra thật sự chẳng xi nhê gì với Đạo Tử cả.

Cho nên ban nãy Đạo Tử mượn cơ hội thi triển quyền hạn Thiên Đạo để thôi diễn, nhưng phương hướng thôi diễn chủ yếu không phải là tin tức liên quan tới Thiên Đạo thứ chín, mà là moi ra vị trí của tất cả vật chất bất hủ liên quan tới vầng mặt trời màu đen.

Vì thiên cơ bị nhiễu loạn, nên vầng mặt trời màu đen ở đối diện không cảm ứng được quá trình suy tính âm thầm của Đạo Tử.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì phải đạt tới hiệu quả cao nhất!

Đạo Tử hiểu rõ một điều, rằng nếu hắn không thể tập trung tất cả vật chất bất hủ liên quan đến vầng mặt trời màu đen lại mà xử lý hết một lượt, thì chắc chắn đối phương sẽ nhân cơ hội chuồn mất tăm hơi. Lần sau muốn khóa chặt vị trí của nó sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Cho nên sau khi tính toán những vị trí có vật chất bất hủ, Đạo Tử lập tức ra tay với vầng mặt trời màu đen. Cùng lúc đó, hắn cũng khóa chặt và cưỡng chế bắt giữ toàn bộ vật chất bất hủ đang phân tán trong Chư Thiên Vạn Giới!

Tập trung lại một chỗ để hành hình cho tiện.

“Vì sao?!” Vầng mặt trời màu đen hỏi.

Một con đường siêu thoát hoàn toàn có khả năng thực hiện, một con đường siêu thoát đã được thí nghiệm và chứng minh bày ra trước mắt.

Thế mà Đạo Tử vẫn lạnh lùng bình thản. Lúc này đây mặt hắn đã đơ hẳn, không thể nào tùy ý thể hiện biểu cảm được nữa rồi.

Đạo Tử không trả lời mà dốc toàn lực thôi động quyền hạn Thiên Đạo, quyết tâm dí vầng mặt trời màu đen và tất cả vật chất bất hủ bị hắn cưỡng ép hút tới vào chỗ chết.

Nhìn Đạo Tử tàn nhẫn lạnh lùng kia, vầng mặt trời màu đen bỗng nhiên giật thót.

Hay là…

[Đối phương nghĩ tận hai người “siêu thoát” là quá nhiều chẳng?]

Vầng mặt trời màu đen suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy mình đã chạm vào đáp án.

[Dù sao mình cũng đã nói nguyên lý con đường siêu thoát của mình cho Thiên Đạo Cầu biết rồi, gần như chẳng giữ lại gì nữa. Hơn nữa… mình còn gửi cả nửa phần trước bản mẫu virus hủy diệt hằng tinh cho người ta.]

[Với năng lực của Thiên Đạo, chỉ cần có nửa phần trước bản mẫu virus hủy diệt hằng tinh là có thể thôi diễn ra bản mẫu hoàn chỉnh một cách dễ dàng, cùng lắm chỉ lãng phí thời gian một chút thôi.]

[Mà đã biết nguyên lý của con đường siêu thoát, lại có được virus hủy diệt hằng tinh… thì Thiên Đạo Cầu thân là Thiên Đạo đương nhiệm chẳng việc gì phải chia sẻ “siêu thoát” với kẻ khác cả.]

[Có thể siêu thoát một mình thì sao lại phải kéo theo một kẻ khác để gia tăng nguy cơ kia chứ? Siêu thoát cũng như đi qua cầu độc mộc, càng ít người thì càng dễ dàng.]

[Nếu là ta lúc trước… chắc cũng sẽ có xác suất làm như thế, lựa chọn y như thế.]

[Thật sự là… quá tuyệt!]

Nghĩ tới đây, chẳng những vầng mặt trời màu đen không thất vọng mà còn hưng phấn lên một cách khác thường.

Dù đang bị Đạo Tử đè ra đập thì tâm trạng của nó vẫn nhảy nhót vui vẻ.

Thực tế thì…

Vầng mặt trời màu đen trong mắt Đạo Tử không hề hoàn chỉnh.

Giống như cảm nhận trước đó của Tống Thư Hàng, vầng mặt trời màu đen trước mắt họ có quan hệ với chúa tể Cửu U. Tuy nó có một lượng lớn vật chất bất hủ, nhưng thực tế bên trong lại là chúa tể Cửu U chuyển hóa mà thành!

Bản thể Thiên Đạo, hay nói đúng ra là di vật Thiên Đạo của vầng mặt trời màu đen chính là những vật chất bất hủ dạng hạt sắt đen kia.

Nó là một trong những Thiên Đạo hiếm hoi mà bản thể còn để lại một chút di vật trong hiện thế sau khi rớt đài khỏi vị trí Thiên Đạo. Chuyện này có liên quan tới chân thân của nó.

Như Tống Thư Hàng từng phỏng đoán, bản thể của vầng mặt trời màu đen vốn dĩ là dạng phân tán. Cho nên dù đã trở thành bất hủ thì bản chất là một tổ hợp phân tán của nó vẫn không thay đổi.

Giống như Thiên Đạo quả cầu béo. Nó vốn là một quả cầu kim loại lỏng, cho nên sau khi biến thành Thiên Đạo vẫn không mất đi sự co dãn và vẫn chảy được như thể lỏng. Song quả cầu béo Cửu U thì có thể vặt một cụm chất lỏng trên người mình ra ngoài, còn Thiên Đạo Cầu thì không thể làm như vậy được.

Sau khi rớt khỏi vị trí Thiên Đạo, bản thể Thiên Đạo của vầng mặt trời màu đen đã lợi dụng vô số thí nghiệm siêu thoát và đủ loại hậu chiêu, nhằm để lại một chút vật chất bất hủ ở hiện thế.

Khi thí nghiệm quá hăng dẫn đến tự mình sụp đổ, Thiên Đạo vầng mặt trời màu đen bèn chuyển những vật chất bất hủ này vào thế giới Cửu U.

Đến lúc toàn bộ hậu chiêu nó để lại bắt đầu khởi động, vật chất bất hủ liền dung nhập vào chúa tể Cửu U đối ứng của nó, tiến hành dung hợp với nhau và tạo nên vầng mặt trời màu đen trước mắt họ đây.

Sau khi bị chuyển hóa, vầng mặt trời màu đen mất đi quyền hạn chúa tể Cửu U, bị thế giới Cửu U bài xích ra ngoài và cưỡng ép dung hợp.

Có thể nói mặt trời màu đen Cửu U là một trong số những chúa tể Cửu U thê thảm nhất.

Thậm chí ngay cả ý chí của bản thân cũng bị Thiên Đạo quấy nhiễu và đồng hóa.

Mà sau khi Thiên Đạo vầng mặt trời màu đen sụp đổ, ý chí bản thể của nó vẫn không tiêu tán hoàn toàn mà ở vào trạng thái đứt quãng.

Trong những Thiên Đạo đã sụp đổ trước kia, có vị thực sự tiêu tan, bị pháp tắc Thiên Đạo đồng hóa.

Có vị chơi hăng quá, tự tiêu đời, không xuất hiện tại hiện thế nữa.

Nhưng xét từ đủ loại góc độ thì hình như có mấy Thiên Đạo trong đó không hề tiêu tan triệt để!

Ví dụ như Bạch Thiên Đạo có thể vượt không đối thoại với Tống Thư Hàng tương lai.

Ý chí Thiên Đạo của vầng mặt trời màu đen lại càng thêm đặc biệt. Thi thoảng nó còn có thể quấy nhiễu hóa thân vầng mặt trời màu đen chuyển hóa từ thân thể chúa tể Cửu U này.

Ví dụ như trước đó, ý chí Thiên Đạo của nó đã âm thầm tác động vầng mặt trời màu đen, sai khiến nó giao một nửa bản mẫu virus hủy diệt hằng tinh cho Đạo Tử.

“Tham lam quá đấy, Thiên Đạo Cầu.” Vầng mặt trời màu đen

nói.

Nó có vật chất bất hủ, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể hoàn toàn xóa sổ nó.

Dù Đạo Tử có treo nó lên đánh thì cùng lắm cũng chỉ có thể khiến nó suy yếu mà thôi.

Hoặc là áp chế nó như Công Đức Đạo Nhân đã làm trước kia vậy.

[Ngươi tham lam… tuyệt quá.]

[Thiên Đạo thứ chín là bước ngoặt, nhưng không có nghĩa là Thiên Đạo thứ chín có thể tự mình siêu thoát!]

[Chỉ cần ngươi đã tiếp xúc với virus hủy diệt hằng tinh, thì dù ngươi chỉ tò mò một chút với nó, bắt đầu suy nghĩ về nó, nghiên cứu nó, cũng đã đủ rồi.]

Chương 2977: Nghỉ tết đang làm gì đó? Có rảnh không? Có thể tới ứng cứu không?

Có nhiều thứ phải độc nhất vô nhị mới thú vị. Có nhiều thứ không chia sẻ cho ai khác mới là vương đạo.

“Ngươi không giết được ta, Thiên Đạo Cầu. Bất hủ bất diệt là tính chất thế nào, ngươi phải hiểu rõ mới đúng.” Vầng mặt trời màu đen bị đánh nổ hết lần này đến lần khác, nhưng hạch tâm trong cơ thể nó lại là vật chất Thiên Đạo bất hủ bất diệt.

Bị đánh nổ thì tổ hợp lại lần nữa là được.

Chỉ cần Đạo Tử không thể hủy diệt những vật chất bất hủ bất diệt kia thì nó không thể bị giết chết.

Mà khác với tổ hợp Vân Tước Tử Tiên Tử + khúc xương bất hủ, vì quan hệ giữa vầng mặt trời màu đen và vật chất bất hủ vốn là cùng nguồn gốc, cho nên nó không lo vật chất Thiên Đạo bất hủ bị người ta đoạt mất.

Dù có bị cưỡng ép lấy mất vật chất bất hủ trong thể nội rồi mới bị đánh nổ, thì một “nó” mới toanh vẫn sẽ ngưng tụ trên vật chất Thiên Đạo bất hủ. Thậm chí nó còn có thể ngưng tụ trên bất cứ hạt vật chất bất hủ nào!

Uỳnh! Đạo Tử lạnh lùng băng giá đánh nổ vầng mặt trời màu đen một lần nữa. Lực lượng của vầng mặt trời màu đen không ngừng bị làm suy yếu.

Vầng mặt trời màu đen không phải là Thiên Đạo đương nhiệm.

Cho nên về lý thuyết, chỉ cần đánh, đánh nữa, đánh mãi, rồi sẽ đến lúc năng lượng của nó tiêu hao cạn kiệt.

Khi năng lượng tiêu hao đến mức cạn kiệt, thì tuy vẫn còn tính chất bất hủ bất diệt, nhưng nó chỉ có thể nằm bẹp một chỗ mà không nhảy ra gây sự được nữa.

“Cứ tiếp tục như vậy chẳng có ý nghĩa gì, Thiên Đạo Cầu.

Ngươi không thể phá hủy bất hủ bất diệt, cũng như ngươi không thể phá hủy được chính mình.” Vầng mặt trời màu đen nói.

Tuy bị đánh sấp mặt, nhưng vầng mặt trời màu đen kiên quyết không chịu yếu thế trên trận địa võ mồm.

Mà nó cũng chẳng có sức đánh trả.

Nếu nó tập trung tất cả lực lượng của vật chất bất hủ rồi bộc phát trong chớp mắt thì có thể đánh một trận ra trò với cả Thiên Đạo, nhưng không cần thiết.

Đối phương là Thiên Đạo đương nhiệm, khi đang nhậm chức thì hắn là vô địch.

Đánh lại được thì sao chứ?

Dù có thể bộc phát sức mạnh ngang hàng trong một thời gian ngắn, nhưng sau đó vẫn bị đè ra đất đánh thôi.

Nói không chừng nó đánh trả còn kích thích sự tàn bạo của đối phương, khiến đối phương đánh hăng hơn ấy chứ.

Cho nên chiếm lợi ngoài miệng là được rồi.

Còn thân thể chịu đựng tí là được.

“Ta rất tò mò.” Khi đang đè đối phương ra đánh nhừ tử, Đạo Tử vẫn không quên duy trì phong độ quân tử nhẹ nhàng, tóc dài theo gió tung bay, quần áo chẳng hề xô lệch.

Hành hung người ta mà khí chất vẫn đầy mình.

Điểm duy nhất không được hoàn mỹ là nét mặt của Đạo Tử tiền bối đơ quá, không thể dùng biểu cảm để thể hiện khí chất nho nhã được.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng phát hiện ra đánh nhau cũng có thể nghệ thuật đến thế, cũng có thể đẹp trai lai láng xuất trần đến thế.

Không hổ là đệ tử hàng đầu của Thánh Nhân Nho Gia!

Tiếc là hắn không học được.

“Ngươi đã ngã xuống khỏi vị trí Thiên Đạo, mà vẫn duy trì tính chất bất hủ bất diệt. Thế rốt cuộc ngươi còn phải khổ thế làm gì?” Đạo Tử vừa đánh vừa hỏi.

“Ngươi cũng đã trải qua quá trình Thiên Đạo sụp đổ, lẽ nào ngươi không biết trạng thái sau khi sụp đổ là gì ư?” Vầng mặt trời màu đen cười lạnh hỏi lại.

“Quả nhiên là không được tốt đẹp cho lắm.” Đạo Tử gật đầu. Đến lúc rồi, kết thúc thôi.

“Đến lúc rồi phải không?” Vầng mặt trời màu đen cũng nói.

Nó vừa dứt lời, tư thế của Đạo Tử ở đối diện đã thay đổi.

Từ tư thế đánh đập hành hung ngầu lòi, biến thành tư thế nhìn xuống.

Đạo Tử xòe tay ra, vung lên cao, ấn xuống vầng mặt trời màu đen.

Uỳnh!

Lực lượng khai thiên tích địa bộc phát từ lòng bàn tay Đạo Tử.

Năm ngón tay của Đạo Tử phủ xuống, lòng bàn tay hóa thành thế giới địa ngục, bao phủ cả vầng mặt trời màu đen và tất cả vật chất bất hủ.

Trong lúc nhấc tay, hắn đã mở ra một thế giới tạm thời.

Ngay khi vầng mặt trời màu đen và những vật chất bất hủ kia bị bao trùm, thế giới địa ngục cũng bắt đầu không ngừng luyện hóa bọn chúng.

Cách luyện hóa này không thể thực sự đánh tan vầng mặt trời màu đen bất hủ bất diệt.

Nhưng có thể vây khốn chúng giống như phong ấn.

[Kết quả là cũng chỉ có thể áp chế tạm thời như Công Đức Đạo Nhân.] Nội tâm vầng mặt trời màu đen cực kỳ bình tĩnh.

Thậm chí với thứ phong ấn này mà muốn vây khốn nó cũng là vô cùng khó.

Dù là phong ấn cấp Thiên Đạo cũng chẳng thể giam giữ nó quá lâu.

Bản thân tính chất bất hủ bất diệt đã là một loại gian lận.

Phong ấn tinh diệu đến mấy mà bị mài mòn bởi tính chất này thì cũng phải từ từ hé ra thôi.

…

Đạo Tử nắm tay một cái, tóm gọn thế giới địa ngục kia trong lòng bàn tay mình.

Nhưng hắn lại rất rầu lòng vì không biết nên xử lý thứ này thế nào cho phải.

Hắn không thể giắt túi mang theo tiểu thế giới địa ngục này đi khắp nơi được.

Thân là Thiên Đạo 8.5… thực ra phong độ của hắn rất chập chờn.

Thậm chí chính hắn cũng không biết khi nào mình sẽ đột ngột hóa đạo sụp đổ, dung nhập vào Thiên Đạo.

Vì phong độ chập chờn như thế, cho nên khi Đạo Tử vừa ngồi lên cái ghế Thiên Đạo thì đã liều mạng thực hiện toàn bộ chấp niệm của tất cả đạo hữu, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đạo Tử cũng nghĩ đến việc phong ấn đối phương, nhưng hắn vừa lên làm Thiên Đạo, tạm thời chưa tạo ra được phong ấn nào thích hợp.

“Không thể giải quyết được vật chất bất hủ bất diệt thì cũng không thể xử lý được nó.” Đạo Tử thở dài.

Đối mặt với con rùa sắt này, dù răng Đạo Tử có cứng đến mấy thì cũng không ăn được.

[Bá Tống, ngươi thấy sao?] Đạo Tử nâng tiểu thế giới địa ngục lên rồi hỏi: [Ta không thể duy trì quá lâu… chính ta cũng không biết khi nào thì mình sụp đổ, thời gian của các ngươi không còn nhiều lắm đâu.]

Tống Thư Hàng: “…”

Đạo Tử sư huynh, ngài hỏi ta câu này là nhầm người rồi!

Nếu quả thực trong Chư Thiên Vạn Giới có người biết cách giải quyết vật chất bất hủ bất diệt… thì người đó tuyệt đối không thể là ta được!

Mà đống vật chất bất hủ này lại còn có chủ nữa chứ!

Nếu chúng không có chủ thì Tống Thư Hàng có thể cho kim đan cá voi mập ra nhìn xem có muốn nuốt vào bụng hay không.

Nhưng bây giờ chúng là đồ có chủ, Tống Thư Hàng không dám làm loạn.

Kim đan cá voi mập hiện giờ là mệnh căn của Tống Thư Hàng theo nghĩa vật lý đó.

Dù Tống Thư Hàng có đầu sắt thì cũng không dám lôi nó ra tìm đường chết đâu.

[Ngươi cũng không có cách nào sao?] Đạo Tử sư huynh nói.

Cũng đúng, dù sao Bá Tống đạo hữu cũng chỉ là một tên lính mới tò te… Đôi lúc không thể đặt quá nhiều áp lực lên vai hắn được.

Tống Thư Hàng cau mày suy tư.

Một lát sau.

Hắn kéo hệ thống mạng chat Tu Chân ra, liên hệ với Bạch tiền bối ngay trong trạng thái nhập mộng.

Lần đầu tiên sống vội trong đời Bạch tiền bối chính là đẩy nhanh tốc độ hoàn thành kế hoạch tạo thần trong Mộng giới, trồng xuống Thế Giới thụ và nắm lấy quyền hạn giới chủ của vị diện này.

Với vận khí của Bạch tiền bối, một việc khiến hắn liều mạng gấp rút hoàn thành như thế nhất định phải có ý nghĩa đặc biệt.

Mà bây giờ, sau khi thấy tiểu thế giới địa ngục trong tay Đạo Tử, Tống Thư Hàng nghĩ rằng mình đã hiểu rồi.

[Bạch tiền bối đang làm gì thế ạ? Có rảnh không? Đến cứu ta với!] Tống Thư Hàng gửi tin đi.

Bạch tiền bối: [Ăn niên thú ~ (￣~~￣) mlem ~]

Chương 2978: Một con ngựa trắng lả lướt đi ngang qua

“Thư Hàng, chuyện của ngươi bên ấy có gấp lắm không? Nếu không vội thì… để ta ăn xong sườn niên thú cái đã.” Bạch tiền bối bổ sung.

Tin nhắn cầu cứu của Tống Thư Hàng dài như vậy, chắc hẳn là chưa đến lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Sườn niên thú ngón quá đi thôi ~

Kĩ thuật nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại tốt hơn nhiều rồi.

Lúc này, các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đang hưởng thụ kết tinh kĩ thuật nấu ăn thăng cấp của Biệt Tuyết Tiên Cơ – Món chính trong tiệc tết – Niên thú năm món.

Tống Thư Hàng giao menu thiên kiếp cho Biệt Tuyết Tiên Cơ, khiến trí tưởng tượng của cô bay xa, tiến một bước dài trên đường nấu nướng.

Thiên kiếp, tà vọng, tâm ma đều có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn, vậy thì sau khi gia công một chút, trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ, chúng còn có thể trở thành gia vị.

Đặc biệt là tâm ma. Bản thân chúng có thần hiệu dụ hoặc lòng người và khiến tu sĩ say sưa mê đắm. Sau khi được chế biến thành nguyên liệu nấu ăn, đặc điểm này được xử lý thành vô hại nhưng vẫn còn nguyên tác dụng.

Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ gia công nó thành gia vị, tiên trù mĩ vị đã đạt tới cảnh giới cực hạn trong dĩ vãng lại tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới thần thánh chinh phục đầu lưỡi thực khách.

Ngay cả Bạch tiền bối cũng phải tấm tắc khen ngợi món ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ hôm nay.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tất tả trong nhà bếp nở nụ cười mãn nguyện. Cô lại tiến thêm một bước trên con đường chinh phục A Bạch rồi!

“Suýt nữa thì quên hôm nay là đầu năm.” Nhận được tin trả lời của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng cảm thán.

Ngày đầu năm mới bình yên là một khởi đầu hoàn toàn mới, lẽ ra nên là một ngày vui sướng hân hoan.

Thế mà Bá Tống hắn lại mở màn bằng một pha “tự bạo”.

Sau đó bị cuốn vào kế hoạch Thiên Đạo 8.5 của Đạo Tử tiền bối.

Rồi lĩnh ngộ Trường Sinh đạo one, bổ sung cho Trường Sinh đạo two, tiện thể tấn thăng thành Trường Sinh Giả luôn.

Vừa trở thành đại lão chân chính của Chư Thiên Vạn Giới, hắn lại ngựa không dừng vó giúp đỡ Đạo Tử tiền bối giải quyết lời nguyền trên mình cả tộc Vực Ngoại Thiên Ma.

Vừa giải quyết xong nguyền rủa thì lại bị Đạo Tử tiền bối túm bay theo, đi đánh nhau với hậu chiêu vầng mặt trời màu đen của Thiên Đạo đời trước. Tuy bia đá đạo hữu không ở trong tay, nhưng Đạo Tử tiền bôi vẫn có thể mang theo hắn đi đánh sấp mặt đại lão cường đại nhất Chư Thiên Vạn Giới!

Năm mới vừa bắt đầu, hắn đã kinh qua rất nhiều chuyện lớn mà người tu luyện muốn trải qua phải mất cả tháng trời.

[Ôi, lại là một ngày phong phú.]

Ngày đầu tiên trong năm đã vô cùng phong phú, cứ như tất cả sự kiện trong năm đều nhao nhao tìm đến cửa chỉ trong một ngày vậy.

Tống Thư Hàng không khỏi tuyệt vọng với tương lai năm tới của mình.

Người Hoa ăn tết rất hay để ý đến “điềm báo”, không phải mê tín dị đoan, chỉ là tâm lý mà thôi.

“Các tiền bối chơi vui không?” Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Thân là chủ nhà, rõ ràng hắn phải phụ trách chăm sóc các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 khi đưa họ đến nhà mình ăn tết.

Kết quả là nửa đường chủ nhà nổ banh xác, chẳng có cách nào chiêu đãi khách khứa nữa.

Chiêu đãi không chu đáo, áy náy quá.

Mà hắn còn bỏ lỡ món sườn niên thú nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ, nghe đồn là ăn ngon lắm thay.

Bạch tiền bối trả lời: "Ăn ngon, uống đủ, chơi vui, cái gì cũng tốt."

Khi đang ăn tết, Tống Thư Hàng đột nhiên nổ tung hóa thành pháo hoa đã khiến các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 giật nảy cả mình.

Nhưng sau khi xác nhận Tống Thư Hàng đã tiến vào trạng thái hồi sinh thì các tiền bối yên tâm hẳn.

Sau đó bọn họ ngồi chơi xơi nước, nhìn Tống Thư Hàng bày đủ trò mèo.

Tỉ như ăn ké đại lão Đạo Tử chứng đạo bất hủ, tỉ như Bá Tống hóa thân ngàn vạn đi giải cứu Vực Ngoại Thiên Ma, tỉ như Bá Tống và Đạo Tử liên thủ tổ chức hoạt động chơi tết…

Thế là các thành viên trong nhóm ung dung ăn chơi thỏa thích.

Các món ăn trong tiên yến được bưng lên như nước chảy…

Các tiết mục của mọi người cũng lần lượt lên sân khấu với sự chủ trì của Vũ Nhu Tử…

Bộ phim "Trận chiến mạt pháp" do các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đóng chính được chiếu trên màn hình lớn, tô điểm cho bầu không khí tết nhất vui tươi.

"Bây giờ người đang biểu diễn trên sân khấu là Công Đức tiên tử nhà ngươi. Các tiết mục của cô ấy gồm nuốt kiếm, giả chết, đọc thuộc lòng các câu thoại của Bá Tống và đàn múa hợp tấu với Tạo Hóa Tiên Tử." Bạch tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng: "…"

Ta còn biết nói gì đây?

Ta đã là một món công cụ hình người tên A Tống không còn lời thoại rồi!

"Ừm, ăn xong rồi." Bạch tiền bối nói.

Vừa rồi hắn tăng tốc độ ăn, bây giờ trong miệng vẫn đang nhét đầy thịt sườn niên thú nướng.

"Trước khi món niên thú thứ năm được bưng lên, ta có một chút xíu thời gian rảnh… Ngươi muốn ta giúp gì đây?" Bạch tiền bối hỏi.

Hắn nhớ bây giờ Thư Hàng đang ở bên cạnh Thiên Đạo Đạo Tử cơ mà?

Ở với Đạo Tử, có chuyện gì mà Thiên Đạo không thể giải quyết được kia chứ?

Chuyện mà Thiên Đạo cũng không lo được, tìm đến hắn có tác dụng không?

Thực tế thì Bạch tiền bối cũng nghi ngờ lắm.

“Là thế này… ta và Đạo Tử tiền bối đang gặp một vấn đề khó.” Tống Thư Hàng kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Bạch tiền bối nghe.

Đối mặt với đối thủ đánh không chết, khó phong ấn, lúc nào cũng phải áp chế này, dù là Thiên Đạo cũng đau đầu.

Huống hồ Đạo Tử tiền bối chỉ là Thiên Đạo 8.5 chập chờn bất ổn.

Nói không chừng ngay giây sau là ngài ấy sụp đổ ấy chứ.

Nghe xong, Bạch tiền bối gõ thái dương đầy sầu muộn.

“Thư Hàng à, dù là ta thì cũng không phải là thật sự vạn năng mà.” Bạch tiền bối nói.

Nói thật, hắn chẳng có đầu mối gì về cách áp chế vầng mặt trời màu đen cả.

Tuy theo phỏng đoán của Tống Thư Hàng thì rất có thể hắn liều mạng thực hiện kế hoạch Thế Giới thụ trong Mộng giới là để chuẩn bị cho trường hợp này.

Nhưng chính Bạch tiền bối cũng không nghĩ ra Thế Giới thụ và Mộng giới có thể gây tác động gì với vật chất bất hủ.

“Hay là Bạch tiền bối qua đây với ta một chuyến được không? Biết đâu ngài vừa đến Mộng giới, lại có thể kích hoạt thuộc tính ẩn nào của Mộng giới và Thế Giới thụ ấy chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao thử một lần cũng đâu mất tiền.

Thành công thì lãi quá rồi còn gì nữa?

“Phía Bạch U U có ý kiến gì không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ta còn chưa kịp hỏi ý Bạch tiền bối two.”

“Gửi tin nhắn riêng hỏi thử đi, dù sao bây giờ hắn cũng đang tỉnh mà. Mặt khác… kéo cả Bạch không biết số 1-33 trong danh sách bạn tốt của ngươi ra. Còn bạn tốt nào liên quan đến “A Bạch” nữa không? Liên hệ nốt.” Sau một phút suy tư, Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng trả lời: “Chắc là không còn Bạch tiền bối nào nữa đâu… nếu có thì hẳn là chỉ còn một con ngựa trắng thôi. Ngựa trắng của Bạch tiền bối two hồi trẻ ấy. Nhưng con ngựa ấy xuất quỷ nhập thần lắm, ta cũng chẳng biết phải liên hệ với nó thế nào.”

Tống Thư Hàng vừa dứt lời.

Đột nhiên, trước mắt hắn… nói đúng hơn là trước mắt Đạo Tử, có một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng hiện ra.

Đó là một con ngựa toàn thân trắng muốt, có tư thế đi đứng lả lướt lạ thường.

Chương 2979: Tin tức bất hủ trên mình ta có phải là giả hay không?

Kẻ có thể đi đứng với dáng vẻ không nhận người thân thế này mà còn sống đến nay… chắc chắn phải là một tồn tại ghê gớm lắm.

Nếu không phải trong tay Đạo Tử còn khống chế tiểu thế giới luyện ngục để áp chế vầng mặt trời màu đen có thuộc tính bất hủ kia, thì khi thấy con ngựa đi đứng lả lướt này, có khi hắn đã vung tay đấm cho một phát rồi.

Trong thế giới không gian kín thuộc lĩnh vực Thiên Đạo giáng lâm của Đạo Tử, lại có một kẻ cưỡng ép xâm nhập với điệu bộ gợi đòn như thế, nhìn kiểu gì cũng thấy phải cẩn thận đề phòng.

Dù có vung quyền đấm cho một phát cũng không có gì quá đáng.

Huống hồ hiện tại Đạo Tử mang thân thể Thiên Đạo, toàn thân trên dưới tràn ngập tin tức bất hủ đấy. Hễ là tu sĩ bình thường, dẫu là Trường Sinh Giả đi chăng nữa, vừa thấy bản thể của Thiên Đạo là sẽ bị tin tức bất hủ tấn công ngay. Rơi vào giấc ngủ ngàn thu đã là may, xui xẻo một tí là banh xác như thường.

Nhưng con ngựa trắng trước mắt họ đối đầu trực diện với bản thể Thiên Đạo mà chẳng thấy xi nhê gì cả.

“Bạch mã tiền bối!” May mà Tống Thư Hàng đang nhập mộng. Tiếng reo mừng rỡ của hắn khiến Đạo Tử buông lỏng cảnh giác phần nào.

Con ngựa trắng tự dưng xuất hiện này là bạn của Bá Tống đạo hữu chăng?

Ôi ~ Mạng lưới quan hệ của Bá Tống đạo hữu đúng là rộng đến sửng sốt mà.

Hắn cảm thấy đại lão hàng đầu của cả cái Chư Thiên Vạn Giới này đều quen biết Bá Tống, thậm chí còn rất thân thiết với tên này là đằng khác.

Ngay cả Thánh Nhân sư phụ mình cũng có cả đống nhân quả với Bá Tống kia mà.

Cả Nho Gia vẫn đang tin chắc như đinh đóng cột rằng Bá Tống chính là Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế đấy!

Không hổ là người đàn ông nghiên cứu ra hệ thống mạng chat Tu Chân, bản thân đã có năng lực kết bạn hàng đầu, tự mang thuộc tính điểm hảo cảm của đại lão +100.

“Chào đạo hữu, ta cũng là bạn tốt của Bá Tống.” Đạo Tử nhìn ngựa trắng, nói với vẻ bình tĩnh.

Ở phía đối diện, ngựa trắng đứng thẳng dậy, nở một nụ cười cực kỳ giống con người.

[Đạo Tử sư huynh, ta đi liên hệ với Bạch tiền bối đây… sư huynh cứ để bạch mã tiền bối ở đây chờ chúng ta một lát.] Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Đạo Tử gật đầu bảo: [Được thôi. Nhưng con ngựa trắng này có lai lịch gì vậy?]

[Nó có quan hệ cực kỳ trực tiếp với Thiên Đạo đời trước nữa.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đạo Tử: “…”

Tuy khi thấy ngựa trắng không bị tin tức Thiên Đạo tác động thì Đạo Tử đã có suy đoán.

Nhưng sau khi nghe câu trả lời khẳng định của Tống Thư Hàng thì hắn vẫn bất giác thấy hơi khó ở trong lòng.

Quả nhiên con ngựa trắng này cũng là chiêu trò của Thiên Đạo sau khi ngã xuống.

“Xin ngựa trắng đạo hữu chờ một lát, Bá Tống có chuyện muốn nhờ ngươi giúp một tay.” Đạo Tử nói bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Chẳng biết ngựa trắng đạo hữu trước mặt dùng ngôn ngữ nào? Có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ viễn cổ hay không?

Ở phía đối diện, ngựa trắng đặt bốn vó xuống đất, hơi gật đầu.

Coi như là giao lưu được. Đạo Tử âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao hắn cũng không hiểu ngôn ngữ của ngựa.

…

Ở một phía khác.

Tống Thư Hàng nhanh chóng liên hệ với Bạch tiền bối: [Bạch tiền bối ơi, Thiên Đạo Ngựa trắng cũng trình diện rồi. Bây giờ cả Bạch tiền bối ngươi + A Bạch Cửu U + Bạch Không Biết số 1-33 đều đủ cả!]

Bạch tiền bối nâng chung trà lên, nhấp một hớp tiên trà, nuốt thức ăn trong miệng xuống.

Hơi bị nghẹn…

Sau khi đỡ nghẹn, Bạch tiền bối mới truyền âm hỏi Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Biệt Tuyết Tiên Tử, không biết lúc nào món ăn tiếp theo được bưng lên? Có đủ mấy phút thời gian trống không?"

"Có." Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

"Hay lắm ~" Bạch tiền bối lưu luyến đặt chén trà xuống, ngắm nhìn cả bàn tiệc tết phong phú.

Sau đó, Bạch tiền bối nhắm mắt lại.

Thân hình hắn nhạt dần đi rồi tan biến trong hư không.

"Ủa? Bạch tiền bối?" Bạch Hạc Chân Quân trợn to mắt nhìn Bạch tiền bối biến mất.

Bạch tiền bối của ta đâu? Bạch tiền bối đang ngồi cạnh ta đâu? Bạch tiền bối to sừng sững như vậy mà đi đâu mất tiêu rồi?

Đau lòng quá.

Vất vả lắm lần này ta mới chiếm được chỗ ngồi bên cạnh Bạch tiền bối mà!

…

Khi thân hình nhạt đi, Bạch tiền bối cũng dùng hệ thống mạng chat Tu Chân để liên hệ với Bạch U U và Bạch không biết số 1 – 33.

Thế giới của Bạch không biết đã hóa thành một phần Bá giới.

Trận pháp phong ấn mà bọn họ duy trì vẫn còn đó, nhung phái một Bạch không biết ra ngoài trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề.

Mấy hơi thở sau.

Trong thế giới không gian kín ở Mộng giới.

Đạo Tử cố ý để lại một lối vào.

Sau đó, chân thân của Bạch tiền bối, một cái chân từ Cửu U + số hamster và Bạch số 33 nhỏ nhất trong các Bạch không biết lần lượt bước ra khỏi lối vào, hiện thân.

Chân của Bạch U U vừa vào thế giới không gian kín này đã tỏa ra một luồng lực lượng nhu hòa. Lực lượng ấy hóa thành hình cầu bao bọc số hamster, phong bế ngũ giác của nó. Bởi vì lần này nó phải gặp trực tiếp thân thể của Thiên Đạo Đạo Tử!

Đối với số hamster mà nói, gặp trực diện thân thể bất hủ của Thiên Đạo là một cú đòn quá lớn.

Số hamster khác với Bá Tống. Nó không có khả năng chịu đựng đau đớn trời cho như Bá Tống, sức chịu đựng đối với tin tức bất hủ của Thiên Đạo cũng có hạn.

Sau khi lo liệu cho số hamster xong, chân của Bạch U U hơi dừng lại một chút.

Sau một thoáng cứng ngắc, hắn đã thích ứng với trường sức mạnh đặc biệt mang thương hiệu Thiên Đạo này.

Cũng phải thôi… cái chân này trước kia đã bị Thiên Đạo Bạch cắt ra và tiến hành rất nhiều thí nghiệm, đương nhiên là không sợ tin tức Thiên Đạo ảnh hưởng rồi.

Ở bên cạnh đó, Đạo Tử liếc nhìn Bạch U U, thầm than trong lòng – Số người không bị tin tức Thiên Đạo ảnh hưởng +2.

Sau khi xác định bản thân không sao cả, ý thức của Bạch tiền bối two quét qua Bạch hiện thế và Bạch không biết, không biết hai người bọn họ có chịu ảnh hưởng gì không.

Bạch không biết số 1 - 33 ngu ngơ như còn chưa tỉnh ngủ, nhưng hắn cũng không bị tin tức Thiên Đạo tác động. Bọn họ đều là do Thiên Đạo Bạch tạo ra, chẳng khác gì đạo khí cả.

Nội tâm Đạo Tử: [Số người không bị tin tức Thiên Đạo ảnh hưởng +3]

Bạch hiện thế thì là người duy nhất trong ba A Bạch chịu ảnh hưởng của tin tức Thiên Đạo.

Nhưng ảnh hưởng hắn nhận lại là ảnh hưởng tốt!

Ngay sau khi gặp gỡ trực tiếp thân thể bất hủ, hai mắt của A Bạch hiện thế đã sáng ngời lên. Sau đó hắn tiến vào trạng thái thất thần.

Trạng thái thất thần này không phải là do nhận xung kích quá lớn, mà đơn thuần là Bạch tiền bối đang tính toán số liệu thôi.

Số liệu mà Bạch tiền bối tính toán chính là số liệu về tin tức bất hủ trên mình Đạo Tử.

Hắn đang tiếp nhận số liệu bất hủ, sau đó đứng ngay tại chỗ tính toán và thôi diễn ra hình thái ban đầu cho Trường Sinh đạo của mình!

Đạo Tử: “…”

Số người không bị tin tức Thiên Đạo ảnh hưởng +4.

Chẳng những Bạch đạo hữu không bị tin tức bất hủ tấn công cho lâm vào giấc ngủ ngàn thu, mà ngược lại còn phá giải số liệu để thôi diễn ra Trường Sinh đạo của riêng mình.

Quả nhiên là quái vật còn mạnh hơn Bá Tống.

Khi Bá Tống ngộ ra Trường Sinh đạo tìm đường sống trong chỗ chết, Đạo Tử còn phải chủ động phối hợp và hỗ trợ hắn thôi diễn.

Thế mà Bạch tiên trưởng chỉ nhìn hắn một cái đã tự mình thôi diễn ra Trường Sinh đạo luôn.

Có phải tin tức Thiên Đạo trên người ta là hàng pha kè không thế?!

Đạo Tử bắt đầu hoài nghi chính mình.

Chương 2980: Chỉ cần hai, ba mươi ngày là đủ rồi

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng mơ hồ cảm nhận được dao động cảm xúc trong lòng Đạo Tử tiền bối.

Thế là hắn an ủi: “Đạo Tử sư huynh, quen dần là được. Dù sao thì với Bạch tiền bối, cái gì cũng có thể xảy ra mà!”

Đạo Tử: “…”

Trong ngàn vạn người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới, chỉ có một mình ngươi là không có tư cách nói câu này với ta!

Đạo Tử điều chỉnh tâm trạng, nhìn Bạch đang chìm trong trạng thái thôi diễn Trường Sinh đạo mà nói: “Phải làm sao đây? Bạch đạo hữu đang thôi diễn Trường Sinh đạo mất rồi, chẳng biết bao giờ mới khôi phục lại được nữa.”

Trong tình huống bình thường, khi tu sĩ bắt đầu lĩnh ngộ Trường Sinh đạo của mình thì phải bế quan một thời gian rất dài. Bá Tống có hắn trong trạng thái Thiên Đạo 8.5 hỗ trợ ngay bên cạnh cho nên mới miễn được giai đoạn bế quan rườm rà đó.

“Không cần lo lắng. A Bạch hiện thế lĩnh ngộ xong hình thái ban đầu của Trường Sinh đạo thì sẽ dừng lại ngay, chờ hắn một lát là được.” Cái chân của Bạch tiền bối two dùng pháp thuật tương tự như truyền âm nói.

Ngựa trắng phì phì mấy hơi trong mũi, nằm sấp xuống.

Bạch không biết số 33 tò mò đánh giá xung quanh. Thế giới khép kín hóa thành lĩnh vực của Thiên Đạo này khiến cho Bạch không biết luôn loanh quanh trong tiểu hành tinh người khổng lồ nảy sinh hứng thú.

Khi bọn họ đang nói chuyện thì khí tức Trường Sinh Giả trên người Bạch tiền bối bắt đầu ổn định lại và không tăng lên nữa.

Hắn không tiếp tục thôi diễn Trường Sinh đạo, chỉ đẩy cảnh giới của mình lên “Kiếp Tiên ngưng tụ hình thái ban đầu của Trường Sinh đạo” rồi lập tức ngừng suy tính và ngộ đạo.

“Bạch đạo hữu không tiếp tục nữa ư? Cơ hội này hiếm có lắm. Ngươi có thể tiếp tục thôi diễn, bọn ta chờ ngươi thêm một chút được mà.” Đạo Tử nhắc nhở.

Cơ hội đốn ngộ và thôi diễn Trường Sinh đạo quá hiếm có. Là một người từng trải, Đạo Tử thấu tỏ sự gian khổ này hơn ai hết.

Một khi đã nắm lấy cơ hội thì tuyệt đối không nên tùy tiện lãng phí.

Bởi vì ngươi không thể biết được nếu mình bỏ qua cơ hội lĩnh ngộ Trường Sinh đạo này, thì sẽ mất bao nhiêu thời gian và sức lực để hoàn thiện nó trong lần tiếp theo!

“Không cần, đủ dùng rồi.” Bạch tiền bối từ từ mở mắt ra, mỉm cười đáp. Cơ hội để hắn thực sự hoàn thiện Trường Sinh đạo còn chưa tới, hắn biết rõ trong lòng như vậy nên cũng ngừng việc diễn toán luôn.

Đạo Tử: “…”

Tùy hứng thế?

[Có lẽ đối với Bạch tiền bối mà nói, cảnh giới Kiếp Tiên lĩnh ngộ hình thái ban đầu của đại đạo là đủ rồi.] Tống Thư Hàng đang nhập mộng nói với Đạo Tử tiền bối.

Đạo Tử: “Ta nhận ra phương thức tư duy của ta và các ngươi lệch sóng với nhau.”

[Ta vẫn còn bình thường chán. Nếu như ta gặp cơ hội để diễn hóa Trường Sinh đạo thì nhất định sẽ diễn hóa đến cùng. Nhưng Bạch tiền bối quả thực hơi ngoại lệ… Ta nhớ Thiên Đạo nhiệm kỳ trước nữa đã tranh đoạt vị trí Thiên Đạo ngay khi ở cảnh giới Kiếp Tiên lĩnh ngộ hình thái ban đầu của đại đạo đấy.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đạo Tử: “Cái gì?”

Lấy cảnh giới Kiếp Tiên lĩnh ngộ hình thái ban đầu của đại đạo, giành lấy vị trí Thiên Đạo từ tay một đám Trường Sinh Giả?

Thánh Nhân Nho Gia thầy hắn cũng không ngầu đến mức ấy đâu!

Mặt khác… vì sao Bá Tống đạo hữu ngươi lại biết nhiều bí mật cao cấp của Chư Thiên Vạn Giới thế?

Đã thế lại còn toàn bí mật liên quan đến Thiên Đạo nữa chứ!

[Đạo Tử tiền bối, bây giờ ngươi hỏi xem các Bạch tiền bối có ý kiến hay phương án gì không? Trạng thái nhập mộng của ta sắp kết thúc, tranh thủ giải quyết đại lão mặt trời màu đen trước lúc đó đi.] Tống Thư Hàng đề nghị.

Sau khi tấn thăng đến cảnh giới Trường Sinh Giả, lĩnh ngộ đối với nhập mộng của Tống Thư Hàng cũng tăng lên. Bây giờ hắn đã có thể cảm ứng được rõ ràng thời gian kết thúc nhập mộng.

Đạo Tử gật đầu.

Thực tế thì không cần hắn nhắc nhở, ngay khi Bạch hiện thế mở mắt ra, ba vị Bạch và ngựa trắng đã đối mặt quây thành một vòng và tiến hành hội nghị giữa các A Bạch rồi.

“Bạch hiện thế, quyền hạn giới chủ và Thế Giới thụ của ngươi có thể phát huy được tác dụng không?” Bạch tiền bối two hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu: “Chênh lệch lớn quá. Dựa vào Thế Giới thụ và Mộng giới mà muốn áp chế một thứ có được thuộc tính bất hủ thì còn kém xa lắm.”

“Có lẽ bọn ta có thể phát huy tác dụng đấy.” Lúc này, Bạch không biết số 33 giơ tay nói: “Bọn ta có thể tổ hợp thành một đại trận phong ấn. Đây là chức năng duy nhất của bọn ta. Trừ tổ đội phong ấn ra thì bọn ta cũng chẳng giúp được gì hơn cả.”

Bạch tiền bối two nói: “Vậy thì lấy trận pháp phong ấn của Bạch không biết số 1 - 33 làm trung tâm và tiến hành cường hóa?”

“Có di chuyển được toàn bộ trận pháp phong ấn đến đây không? Mang đến đây thì ta có thể dùng Thế Giới thụ của Mộng giới để hỗ trợ cường hóa.” Bạch tiền bối hỏi.

“Muốn di chuyển đại trận thì cần pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, mà phải có hai bộ.” Bạch không biết số 33 trả lời.

Bản thân bọn họ được chế tạo thành từ cái gốc là pháp khí tổ hợp tam thập tam thú mà.

Bạch tiền bối two nói: “Thư Hàng có một bộ, bộ của ta cũng đang ở chỗ hắn, cả hai bộ đều đạt cấp bậc thần binh Trường Sinh Giả non. Đủ rồi.”

“Chỗ ta cũng có một bộ. Ta và Thư Hàng mỗi người góp một bộ cũng được.” Bạch tiền bối nói.

Bạch không biết số 33 cười ngọt ngào: “Nếu có ba bộ thì bọn ta cần cả ba! Sau đó, trong quá trình di chuyển, ta cần Thư Hàng phối hợp thi triển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công.”

Đạo Tử: “Thư Hàng tiểu hữu nói hắn làm được.”

Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 đã trở thành một cái máy chuyển lời không có cảm xúc.

“Nhưng trận pháp phong ấn của Bạch không biết số 1 - 33 + Thế Giới thụ của Mộng giới vẫn không đủ nhỉ?” Bạch tiền bối gõ nhẹ lên huyệt thái dương: “Chúng ta còn cần một thứ để áp trận nữa.”

Nói đoạn, Bạch tiền bối nhìn sang ngựa trắng.

Ngựa trắng gật đầu, sau đó ngửa cổ lên hí một tràng dài.

Đạo Tử: “Thư Hàng tiểu hữu nói: Bạch mã tiền bối nói được thôi, gần đây nó rảnh rỗi, có thể tự mình đảm đương vai trò mắt trận của trận pháp phong ấn. Nhưng hình thái của nó quá đặc biệt, không thể ở lại hiện thế lâu, cho nên nó cần một thứ để ký thác vào.”

Bạch tiền bối two: “...”

Tống Thư Hàng không có thiên phú về ngôn ngữ viễn cổ và ngôn ngữ thái cổ, nhưng lại đặc biệt có thiên phú về mấy thứ ngôn ngữ thiểu số.

Ngựa trắng hí có một tràng mà ngươi hiểu ra cả một đoạn dài thế hả?

“Ký thác? Cần cái gì?” Bạch tiền bối hỏi.

Ngựa trắng nghe xong, lập tức đứng thẳng lên.

“Đừng có tạo cái tư thế chết tiệt ấy trước mặt ta!” Bạch tiền bối two cảnh cáo.

Hai vó trước của ngựa trắng dừng khựng giữa không trung: “...”

Một lát sau, nó duỗi móng chỉ thẳng vào cái chân vàng bự của Bạch tiền bối two.

Nếu muốn tìm một vật để ký thác thì chẳng còn gì thích hợp hơn cái chân của Bạch U U. Hơn nữa, cái chân này đã từng là mẫu vật trải qua vô số thí nghiệm siêu thoát của Bạch Thiên Đạo, trong nó ẩn chứa vô số huyền bí của Thiên Đạo.

Có nó, cộng thêm trận pháp phong ấn Bạch không biết số 1 - 33 mà Bạch Thiên Đạo tự tay tạo ra + Thế Giới thụ Mộng giới mà Bạch hiện thế làm ra nhờ áp lực, hoàn toàn đủ để áp chế đại lão mặt trời màu đen trong một thời gian ngắn.

Không cần phải áp chế quá lâu.

Có lẽ chỉ cần hai, ba mươi ngày là đủ rồi.

Chương 2981: Ánh sáng mơ hồ

Bạch tiền bối two: "…"

Lúc này hắn thật sự muốn đạp ngựa trắng một phát.

Ngươi coi đùi của ta là gì? Sao cứ nhớ mong đùi của ta mãi thế?

Nếu không phải bắp đùi này không thể lắp lại được nữa thì còn lâu ta mới cho ngươi cơ hội nhòm ngó nó.

Ngựa trắng chớp mắt với Bạch two rồi dùng móng ngựa viết lên không trung.

Thứ nó viết không phải ngôn ngữ thái cổ hay ngôn ngữ viễn cổ mà là một loại ký tự chỉ có nó và Bạch two biết, văn tự thuộc về Bạch Thiên Đạo ban đầu.

Những người bên cạnh đều không biết nó đang viết gì.

Bạch U U nhìn xuyên đùi vàng, liếc qua dòng chữ đó.

Một lát sau…

"Cho ngươi mượn đó!"

Bạch tiền bối two nói như nghiến răng nghiến lợi… Hắn cảm thấy cả đời này của mình đều bị Bạch Thiên Đạo lấn lướt hết cả.

Rõ ràng là hai cá thể khác nhau cùng phát triển từ một "cội nguồn", tại sao lúc nào cũng là hắn chịu thiệt thế?

Nghe vậy, ngựa trắng để lộ hai hàm răng trắng bóc, cười như một đứa trẻ ngây thơ.

Bạch tiền bối two thở dài, nói với Đạo Tử:

"Vậy thì chúng ta đi thử trước đi… Đạo Tử đạo hữu, ngươi đứng cạnh trợ giúp, nếu như có chuyện ngoài ý muốn gì, ngươi cũng kịp giúp đỡ."

Thân là chúa tể Cửu U hủy diệt và phá hoại, tại sao hắn phải hao tâm tổn sức mà cứu thế giới như thế chứ?

Chúa tể Cửu U cứu vớt thế giới, câu này nghe đã thấy sai sai rồi.

"Không thành vấn đề, cảm ơn các vị Bạch đạo hữu đã ra tay giúp đỡ vào lúc này. Ta sẽ tận dụng quyền hạn Thiên Đạo để bổ cứu bất cứ lúc nào. Nếu như có thể phong ấn tạm thời tên đó thì tốt.”

Đạo Tử đáp.

Nếu như mấy vị Bạch đạo hữu bật hack này thật sự có thể phong ấn tạm thời Mặt trời màu đen thì hắn có thể rảnh tay bố trí một số đường lùi trong Chư Thiên Vạn Giới… Ví dụ như điên cuồng cường hóa mạng công đức, bố trí một số điểm mút sức mạnh công đức để hỗ trợ cho mạng công đức.

Nếu như đủ thời gian, hắn còn hy vọng có thể nghiên cứu phương án khắc chế Mặt trời màu đen bất hủ truyền nhiễm cát sắt.

Vừa hay trong tay hắn có một nửa [phiên bản ban đầu của virus hằng tinh] mà Mặt trời màu đen truyền cho hắn lúc trước, nghiên cứu sâu thêm một chút rồi tìm ra phương án giảm tốc độ lây nhiễm dịch bệnh chắc hẳn không quá khó.

Đạo Tử đã bắt đầu tính toán cho tương lai.

Hắn phải căn trước thời gian.

Trong khoảng thời gian từ sau khi Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 như hắn sụp đổ đến khi Thiên Đạo mới nhậm chức, hắn phải phong ấn thật chặt Mặt trời màu đen, không để nó nhảy ra gây chuyện.

Nếu như nó phá vỡ phong ấn trước khi Thiên Đạo thứ 9 nhậm chức, Đạo Tử mong rằng đường lùi mình để lại có thể giúp Bá Tống đạo hữu tranh thủ thời gian.

Lúc trước Mặt trời màu đen cũng từng nói, Thiên Đạo thứ 9 là một Thiên Đạo vô cùng đặc thù.

Thiên Đạo này… sẽ là bước ngoặt của thế giới.

Hắn hy vọng Bá Tống sẽ là người tiếp nhận vị trí Thiên Đạo quan trọng này.

Hắn có thể tin tưởng vào Bá Tống.

Hơn nữa trong số những người hắn quen biết không ai thích hợp hơn Bá Tống nữa.

Thực ra Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cũng là một nhân tuyển kế nhiệm Thiên Đạo vô cùng thích hợp.

Muốn thực lực có thực lực, kiến thức lại uyên bác, tính cách thì tốt.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, Đạo Tử thậm chí còn cảm thấy khí chất của đối phương có mấy phần giống với sư phụ Thánh Nhân Nho Gia của mình.

Họ đều là những người rất đáng tin cậy.

Đáng tiếc… chí hướng của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng không nằm ở Thiên Đạo, hắn chỉ hứng thú với việc bồi dưỡng ra Thiên Đạo mà thôi.

Mà ngoại trừ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, mấy người mà hắn quen người thì vô tâm với Thiên Đạo, kẻ thì tính cách có khiếm khuyết.

[Cố lên, Bá Tống.]

Đạo Tử thầm chúc phúc cho Bá Tống trong lòng.

Thiên Đạo tiếp theo quả thật quá quan trọng, e rằng vừa nhậm chức đã phải đối mặt với kế hoạch Mặt trời màu đen hủy diệt thế giới.

Trách nhiệm vô cùng nặng nề.

Thậm chí nếu xui xẻo, Mặt trời màu đen phá phong ấn ra ngoài trước thời hạn… mà mấy đường lùi của hắn lại không có tác dụng, vậy trước khi Thiên Đạo tiếp theo nhậm chức sẽ là chế độ địa ngục.

Chỉ e là vừa nhậm chức sẽ phải đối mặt với một Chư Thiên Vạn Giới đã sụp đổ.

“Không chỉ phải căn thời gian, còn phải cho Bá Tống đạo hữu cơ hội cường hóa, tranh thủ đẩy hắn lên vị trí Thiên Đạo thứ 9 nhanh nhất có thể.”

Đạo Tử thầm nhủ.

“Vậy thì bắt đầu hành động thôi. Đạo Tử đạo hữu, để Thư Hàng ra khỏi trạng thái nhập mộng đi.”

Bạch tiền bối two nói.

Trong lúc bất tri bất giác, Bạch tiền bối two đã trở thành người phụ trách chỉ huy đại cục cho hoạt động sắp diễn ra tới đây.

“Không thành vấn đề.”

Thân là Thiên Đạo, Đạo Tử lại giống như người chấp hành.

…

…

Trong Bá Giới của Tống Thư Hàng.

Tiểu hành tinh người khổng lồ lúc trước giờ đã trở thành Bá Tinh, sát cánh với thuyền mặt trời, chậm rãi xoay xung quanh nhau.

Tống Thư Hàng lưu luyến không rời mà kết thúc trạng thái nhập mộng.

Tầm nhìn Thiên Đạo đúng là đồ tốt.

Lúc nhập mộng Thiên Đạo, dùng tầm nhìn của Thiên Đạo để quan sát Chư Thiên Vạn Giới, mỗi phút mỗi giây hắn đều có thể nhận được lĩnh ngộ không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu như lại có cơ hội nhập mộng Đạo Tử tiền bối lần nữa thì tốt quá… Đợi đã, có khi ta thật sự có cơ hội nhập mộng lần nữa ấy chứ!”

Tống Thư Hàng nhớ đến lão Bá Tống kia.

Nếu như lão Bá Tống là hắn của tương lai vậy có nghĩa một ngày nào đó hắn sẽ nhập mộng Đạo Tử tiền bối chứng đạo bất hủ rồi lại dùng tầm nhìn của Thiên Đạo để quan sát Chư Thiên Vạn Giới.

“Đừng thất thần, Thư Hàng.”

Bạch chưa biết số 33 lên tiếng.

“Có!”

Tống Thư Hàng lập tức hồi hồn.

Lúc này xoay xung quanh hắn là ba bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Trong đó có một bộ khí chất chín chắn, là bộ Bạch Thiên Đạo để lại cho Bạch tiền bối.

Hai bộ còn lại thì nhắng nhít hết chỗ nói.

Tiểu tiên tử khí linh Nghịch Kình dẫn đầu, theo sau là sáu mươi lăm quả cầu ánh sáng cùng xoay tròn theo chị cả tiểu tiên tử khí linh.

“Đi thôi.”

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay ra, điểm nhẹ lên tiểu tiên tử khí linh.

“Ya ya ~”

Tiểu tiên tử khí linh ngoan ngoãn gật đầu, cô vươn ngón tay ra, chỉ xuống đại trận Bạch chưa biết số 1-33 bên dưới.

Ngay sau đó ba tổ hợp pháp khí bay thẳng xuống trận pháp bên dưới, dung nhập vào trận pháp.

Đến cả găng tay Nghịch Kình trên tay phải của Tống Thư Hàng cũng rơi xuống.

Sau khi mất đi găng tay bảo vệ, bí pháp giám định của Tống Thư Hàng có dấu hiệu rục rịch.

“Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.”

Bên dưới vang lên tiếng hét của một Bạch chưa biết.

“Lên nào.”

Tống Thư Hàng dốc hết sức vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể.

Sức mạnh cấp Trường Sinh Giả kích hoạt Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, sau đó ba mươi ba ảnh ảo hình thú hóa thành thực thể, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng.

Dàn đồng ca thánh viên của Tống Thư Hàng lại có thêm 33 trợ lực!

Dưới sự cộng minh của pháp khí, công pháp và trận pháp phong ấn, toàn thể Bạch chưa biết + trận pháp bị di chuyển tới mộng giới đối diện cánh cửa không gian được mở sẵn!

Ở phía đối diện, Bạch tiền bối two nới lỏng khống chế với đùi vàng.

Ngựa trắng hóa thành một chùm sáng, bắn vào trong chiếc đùi kia.

Đùi vàng bay lên, giáng xuống vị trí trung tâm trận pháp phong ấn, trở thành vật áp trận.

Nhưng cường hóa vẫn chưa kết thúc.

Bạch tiền bối điều khiển cây thế giới, điều động quyền hạn và sức mạnh của giới chủ mộng giới, hỗ trợ trận pháp phong ấn.

“Thành công chưa?”

Tống Thư Hàng trở về mộng giới, khẽ hỏi.

Bàn tay phải mất đi găng tay của hắn lắc lư trong không trung, lại còn tản ra ánh sáng yếu ớt.

Chương 2982: Tống dịu dàng chu đáo

Sau khi tay phải của Tống Thư Hàng vô thức phát ra ánh sáng nhạt, dường như không gian xung quanh cũng bắt đầu trở nên thân thiết hơn.

Trong tường kép, những linh lực xao động do Thiên Đạo Đạo Tử đánh Mặt trời màu đen cũng tĩnh lặng lại, bao quanh Bá Tống một cách thân mật.

Hơn nữa lúc này trên đỉnh đầu Bá Tống, mặt trăng Trường Sinh Giả còn đang tản ra ánh sáng dịu dàng.

Điều này khiến Tống Thư Hàng vừa xuất hiện đã có bầu không khí dịu dàng làm nền.

Sự thay đổi này được nuôi dưỡng trong yên lặng. Hơn nữa, theo sự di chuyển của Tống Thư Hàng, sự nuôi dưỡng này còn không ngừng mở rộng…

Bụp ~

Đúng lúc này, một vật thể hình cầu bay từ xa đến chỗ Tống Thư Hàng.

Hắn vô thức giơ tay ra đón lấy quả cầu đó.

Ngay sau đó, bàn tay phải đang lấp lóe của hắn lại được kích hoạt một bí pháp khác.

[Số Hamster bị phong ấn: Do Bạch tiền bối tự tay phong ấn, tránh để tin tức Thiên Đạo bất hủ tấn công.]

Bạch tiền bối đã cho ngựa trắng mượn đùi vàng để đi trấn áp mắt trận, không thể trông coi số Hamster nữa. Vì thế hắn bèn vứt luôn số Hamster cho Tống Thư Hàng, để Thư Hàng chăm sóc nó, khác với hiện thế A Bạch toàn làm chết vật nuôi, Bạch tiền bối nuôi thú cưng giỏi lắm đó.

“Yo, là số Hamster à.”

Tống Thư Hàng đón lấy quả cầu năng lượng kia.

Bây giờ nếu giám định số Hamster, hắn gần như chẳng cảm thấy cái giá nào cả… Đừng nói là đau, đến cả năng lượng phải bỏ ra để giám định cũng gần như bằng không.

Cảnh giới đại lão Trường Sinh Giả vô tình thế đấy.

“Nhưng cũng may Bạch tiền bối gửi số Hamster đến đây.”

Tống Thư Hàng tóm lấy quả cầu năng lượng bằng tay phải, nói.

Nếu không bí pháp giám định của hắn đang ở trạng thái kích hoạt, nhỡ may lại giám định một vài vật có lượng thông tin khổng lồ thì đau lắm.

“Xem ra phải bớt chút thời gian để học khống chế bật tắt bí pháp giám định rồi.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Hiện giờ hắn đã tấn thăng lên cảnh giới Trường Sinh Giả, chỉ cần tốn chút thời gian ngâm cứu, chắc hẳn có thể hoàn toàn điều khiển được bí pháp giám định, ít nhất không để nó kích hoạt lung tung.

Thân là Trường Sinh Giả mà còn không điều khiển được một pháp thuật chẳng phải mất mặt lắm sao?

Phải viết việc này vào sổ ghi chép, đánh dấu sao, tô trọng điểm nữa.

…

Sau đó, Tống Thư Hàng vươn tay đặt số Hamster lên đỉnh đầu của mình, tóc của hắn ngưng tụ thành hình dáng hai bàn tay, tựa như một chiếc lá nâng đỡ số Hamster.

[Kể ra thì… nếu như lại có một quả cầu bị phong ấn nữa bay tới đây, chồng lên quả cầu số Hamster thì ta có thể biến thành bé hồ lô rồi.]

Tống Thư Hàng gật đầu đầy hài lòng.

“Để làm gì? Làm đồ trang sức à!”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói. Gần đây thứ gì Tống Thư Hàng cũng muốn đặt lên đỉnh đầu, tranh chỗ của cô.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, vươn tay gẩy sợi tóc ngố trên đỉnh đầu:

“Sở tiền bối, sao cô vẫn còn… Nhìn trời, ta quên tháo cô xuống!”

Trước khi vào tường kép mộng giới này, vì biết phải gặp chân thân Thiên Đạo của Đạo Tử tiền bối nên hắn tháo một số tool hack trên người mình xuống.

Bia đá đạo hữu, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, Tạo Hóa Tiên Tử đều tháo hết.

Hắn chỉ mang theo mỗi đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thôi.

Xích Tiêu Kiếm và mỹ nhân rắn công đức thì vẫn đang biểu diễn nuốt kiếm trên sân khấu tiệc cuối năm của nhóm Cửu Châu số 1.

Thế là đến vòng tiếp theo, hắn quên luôn cọng tóc ngố của Sở các chủ.

Thực ra là vì cọng tóc ngố của Sở các chủ ở trên đỉnh đầu hắn quá lâu nên hắn coi cô thành sợi tóc ngố của mình luôn rồi…

“Sở tiền bối, ta đưa cô về trước đã nhé.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra, định gỡ cọng tóc ngố của Sở các chủ xuống.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ linh hoạt tránh khỏi bàn tay của Tống Thư Hàng, nói:

“Đừng… ta muốn đi gặp Đạo Tử.”

Lúc trước khi Tống Thư Hàng quên không gỡ cô xuống khỏi đầu, cô cố ý không nhắc hắn là vì trong lòng có vướng bận, muốn đi gặp Đạo Tử một lần.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Gặp Đạo Tử tiền bối á?

Sở các chủ, cô định nhân cơ hội này để được lười biếng trong giấc ngủ dài đấy à?

Vốn hắn còn tưởng rằng Sở các chủ đã ra khỏi trạng thái lười biếng của Bích Thủy các nhưng xem ra cô ấy vẫn muốn trở lại làm cá mặn thì phải?

“Ngươi đang nghĩ linh tinh gì thế?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ quật một phát vào đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sờ đầu, đáp:

“Ta có nói gì đâu chứ.”

“Mặt thì sao?”

Sở các chủ nói:

“Ta muốn gặp Đạo Tử để hỏi hắn một chuyện.”

Trong giọng nói của cô tràn ngập sự kiên định.

Tống Thư Hàng nghe thế thì khựng lại.

Một lúc sau.

Hắn khẽ nói:

“Hay là để ta hỏi cho.”

Hắn vươn tay nắm lấy sợi tóc ngố trên đỉnh đầu, nhổ cô khỏi đầu mình, lần này hắn dùng tay trái, có may mắn của Bạch tiền bối hỗ trợ.

Sở các chủ đáp:

“Ngươi đâu biết ta muốn hỏi gì.”

“Yên tâm đi, ta biết đấy.”

Tống Thư Hàng dịu dàng đáp:

“Cô cắm rễ trên đỉnh đầu ta lâu thế rồi mà… cô định hỏi Đạo Tử tiền bối chuyện gì, ta rõ lắm. Hơn nữa, chuyện mà cô có thể hỏi Đạo Tử tiền bối quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một mà thôi.”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Tống Thư Hàng đột nhiên dịu dàng này khiến cô không nhịn được mà nhớ đến tên đầu gỗ cặn bã nào đó.

Mấy tên họ Tống này luôn dịu dàng đột xuất vào những lúc quan trọng.

Chẳng lẽ đây là năng khiếu bẩm sinh của những người “họ Tống” hả?

Tống Thư Hàng nắm lấy sợi tóc ngố, tiếp tục nói:

“Nếu để cô tiếp xúc trực tiếp với Đạo Tử tiền bối sẽ rất dễ xảy ra chuyện. Nhỡ bị tin tức ngụy bất hủ tấn công, dù có là Trường Sinh Giả cũng vẫn phải chìm vào giấc ngủ sâu dài đằng đẵng. Đến cả ta cũng chưa chắc có thể gọi cô tỉnh lại trong thời gian ngắn được.”

“Hơn nữa, cô và Đạo Tử tiền bối lại chẳng thân thiết gì, thế nên chuyện về Bích Thủy các cứ để ta hỏi cho. Ít nhất Đạo Tử tiền bối cũng sẽ nể mặt mà trả lời câu hỏi của ta."

Cọng tóc ngố của Sở các chủ im lặng.

Không ngờ Tống Thư Hàng lại thật sự biết cô muốn hỏi cái gì, hiểu được suy nghĩ của cô.

Hắn bây giờ với hắn ngày thường khác nhau xa quá.

Quả thật chuyện Sở các chủ muốn hỏi Đạo Tử… chỉ có mình việc của Bích Thủy các mà thôi.

Hẳn cô muốn hỏi Thiên Đạo có cách gì để giải thoát Bích Thủy các hay không.

Theo lý thuyết, Sở các chủ đã chia nhỏ chấp niệm Bích Thủy các ra cho Sở two, để Sở two toàn quyền phụ trách. Nhưng tình cảm nào có phải số liệu đơn thuần, đâu thể chuyển hoàn toàn từ một thư mục này sang một thư mục khác chứ.

"Nhưng Sở tiền bối à, dù có là Thiên Đạo cũng không phải cái gì cũng làm được đâu. Cô phải chuẩn bị tâm lý đấy."

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Hắn là người đàn ông đã từng dùng góc nhìn của Thiên Đạo để nhìn Chư Thiên Vạn Giới, vì thế hắn biết tuy rằng Thiên Đạo gần như không có gì không làm được nhưng cũng chỉ là "gần như" mà thôi.

"Ừm."

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhỏ giọng đáp.

"Vậy cô vào thế giới hạch tâm đợi tin của ta nhé."

Tống Thư Hàng vươn tay gẩy nhẹ, đưa cọng tóc ngố của Sở các chủ vào trong thế giới hạch tâm.

Tiếp đó, hắn đạp lên không trung, bước bước hóa sen, đi tới chỗ "đoàn người Bạch tiền bối".

"Đến rồi à Thư Hàng."

Bạch hiện thế tiền bối vẫy tay chào hắn.

Theo động tác của Bạch tiền bối, tay trái của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu sáng lên.

Sau khi Tống Thư Hàng bản thể đến, Bạch tiền bối mới thật sự hoàn chỉnh!

Chương 2983: Khi gặp nguy nan nhất định phải lạc quan một chút

Tay trái nguyên thần của Bạch tiền bối vẫn còn đang chiếu lên khuỷu tay trái của Tống Thư Hàng.

Vì thế… mãi cho đến khi Tống Thư Hàng bản thể đến không gian tường kéo của mộng giới này, đi vào trong phạm vi nhận được thông tin của đội Bạch tiền bối, Bạch tiền bối mới thật sự hoàn chỉnh.

Tập hợp một A Bạch hoàn chỉnh có ý nghĩa rất đặc biệt, cũng giống như một bộ trang bị phải tập hợp đủ các bộ phận mới có thể phát huy được thuộc tính ẩn lớn nhất!

Tống Thư Hàng thấy tay trái của mình phát sáng thì giơ nó lên:

“Bạch tiền bối, có cần ta trả cái tay này lại cho ngươi không?”

“Không cần, ngươi cứ đứng ở đó là được.”

Bạch tiền bối bình tĩnh đáp.

“Được ~”

Tống Thư Hàng đứng ở bên cạnh, bật chế độ bàng quan.

Phong ấn không phải là chuyện mà hắn am hiểu.

Mà bàng quan lại là việc mà hắn giỏi nhất.

Con người ai cũng sẽ học được rằng hãy làm những chuyện mà mình am hiểu, tránh lãng phí tài nguyên.

…

Ở phía bên kia, Đạo Tử giơ tay nâng “tiểu thế giới luyện ngục” trong lòng bàn tay, hô lên:

“Các vị Bạch đạo hữu, vậy ta bắt đầu gửi quả cầu thế giới luyện ngục vào phong ấn nhé.”

“Ta chuẩn bị xong rồi, làm đi.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Hắn phải tranh thủ thời gian.

Món ăn niên thú tiếp theo của Biệt Tuyết Tiên Cơ có thể lên bàn ăn bất cứ lúc nào, hắn muốn nhanh chóng trở về.

Đạo Tử vươn tay nhấn một cái.

Tay hắn xuyên qua “không gian”, xuất hiện bên trên phong ấn Bạch chưa biết số 1-33, từ từ giáng xuống.

Thế giới luyện ngục phong ấn Mặt trời màu đen rời khỏi tay hắn, rơi vào trong phong ấn một cách khéo léo.

Bạch chưa biết số 1-33 bắt tay nhau tế ra đủ ba bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Pháp khí phối hợp với đại trận phong ấn, bắt đầu chuyển động theo một quỹ tích nhất định.

Trong quỹ tích này ẩn chứa một quy tắc ảo diệu nào đó.

Ở chính giữa trận pháp của các Bạch chưa biết, cái đùi vàng của Bạch tiền bối two dường như bị dẫn dắt, kích hoạt tính năng ẩn, một chuỗi phù văn bí mật bật ra.

Mỗi một phù văn này đều chứa một tin tức ngụy bất hủ.

Bạch tiền bối two: “...”

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra, sở dĩ mình không thể lắp cái đùi vàng đó vào được là do Thiên Đạo Bạch còn cất giấu rất nhiều thứ trong đó!

Dưới tình huống thế này mà hắn còn lắp cái đùi vàng này vào được mới là lạ đấy!

Không ngờ cái tên đáng chém ngàn đao kia còn để lại phù văn trong chân của hắn!

Trong trận pháp phong ấn, ba bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú và , tin tức ngụy bất hủ của đùi vàng có cùng nguồn gốc, cộng hưởng với nhau.

Khi cộng hưởng đạt tới cực hạn, thân ảnh của ngựa trắng hiện lên từ đùi vàng.

Lần này không có Bạch two ngăn cản nó tạo dáng, vừa xuất hiện nó đã nóng lòng biểu diễn tuyệt kỹ “kim kê độc lập” cho mọi người xem.

Đạo Tử: “...”

Đây chính là đường lùi mà Thiên Đạo nhiệm kỳ trước trước để lại hả?

Sao hắn đột nhiên cảm thấy Thiên Đạo nhiệm kỳ trước trước không đáng tin thế nhỉ?

Trận pháp phong ấn này thật sự có tác dụng với Mặt trời màu đen thuộc tính bất hủ ư?

[Ha ha ha… ha ha…]

Một tiếng cười chỉ đáng hai đồng truyền ra từ thế giới luyện ngục mà Đạo Tử phong ấn.

Từ sau khi thế giới luyện ngục phong ấn rơi khỏi tay Đạo Tử, Mặt trời màu đen trong đó không còn bị áp chế nữa.

Nó dần dần khôi phục trạng thái, ý niệm của nó có thể xuyên qua thế giới luyện ngục, nhìn trộm bên ngoài một lát.

Khi nhìn trộm, vừa hay nó thấy Đạo Tử ấn thế giới luyện ngục vào trong trận pháp phong ấn.

Điều khiến nó bất ngờ hơn là, trận pháp phong ấn này hoàn toàn không cường đại như tưởng tượng của nó.

Hơn nữa, trận pháp ấy chẳng giống như do Thiên Đạo Cầu đích thân tạo ra gì cả.

[Dùng một phong ấn không phải do Thiên Đạo đích thân thiết kế mà cũng muốn giam giữ ta à? Tuy rằng không biết ngươi định làm gì nhưng như thế rất tốt.]

Mặt trời màu đen vui vẻ nói.

Không biết là do không thể xử lý nó nên Thiên Đạo Cầu tùy tiện tạo bừa ra một phong ấn hay là Thiên Đạo Cầu xem thường nó, tưởng rằng phong ấn thế này đã đủ để vây khốn nó.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, đây đều là chuyện tốt đối với nó.

Chỉ cần nó khôi phục một chút sức mạnh, thoát ra được khỏi thế giới luyện ngục, chỉ cần vài phút là có thể phá vỡ phong ấn yếu ớt này để trở lại hiện thế.

[Nói không chừng đến lúc ta thoát khỏi thế giới luyện ngục… sẽ tình cờ nhìn thấy Thiên Đạo Cầu đang âm thầm bố trí virus hủy diệt hằng tinh cũng nên, đến lúc đó… khì khì khì.]

Người đang rơi vào nguy nan dù gì cũng phải suy nghĩ lạc quan một chút, như thế cuộc sống mới có hy vọng.

…

“Có được không?”

Nghe thấy tiếng cười rẻ tiền của Mặt trời màu đen, Đạo Tử bèn hỏi.

Hắn đứng canh ở bên cạnh, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Một khi trận pháp phong ấn không có tác dụng, hắn sẽ lập tức ra tay, ấn Mặt trời màu đen xuống đất mà nện cho một trận.

“Không thành vấn đề, Đạo Tử sư huynh đừng lo… Bạch tiền bối vẫn còn ở đây, hắn không tự dưng biến mất vì chuyện ngoài ý muốn thì mọi sự đều ổn thỏa cả.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Đạo Tử: “…”

Lý do bình tĩnh của Bá Tống đúng là đáng sợ!

Hy vọng Bá Tống có thể chia cho hắn một chút bình tĩnh và niềm tin này.

Trong lúc suy tư, Đạo Tử nhìn sang Bạch đạo hữu.

Lúc này Bạch hiện thế đang nhìn chằm chằm vào quỹ tích phong ấn của Bạch chưa biết số 1-33, liếc qua mấy phù văn chứa tin tức ngụy bất hủ được chiếu ra.

Sau đó, Bạch lại thất thần, xử lý tin tức lại từ đầu.

Lại… lại thất thần rồi à?

Thất thần vào lúc này á?

Thế này chẳng phải kích thích quá ư?

Đạo Tử: “…”

“Như thế thì càng tốt.”

Bá Tống đứng bên cạnh vẫn rất bình tĩnh.

Bạch tiền bối thất thần sẽ không đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó rồi chạy mất.

Tốt lắm.

Mà dù cho đã thất thần thì tác dụng của Bạch tiền bối cũng không đổi cơ mà.

Ngựa trắng + đùi vàng Bạch two có thể trấn áp phong ấn, mà Bạch tiền bối ở lại đây sẽ có tác dụng kỳ diệu là “trấn trạch”.

Bùm, một tiếng nổ yếu ớt, cũng chính là tiếng pháo nổ vang

lên.

Trong thế giới luyện ngục, Mặt trời màu đen bắt đầu khôi phục sức mạnh, vật chất thuộc tính bất hủ trong cơ thể nó đối kháng với tiểu thế giới luyện ngục đã mất đi hậu thuẫn là Đạo Tử.

Con ngươi của Bạch hiện thế tiền bối vẫn đang ở trong trạng thái thất thần, nhưng cơ thể của hắn lại tự cử động.

Hắn giơ hai tay cao quá đỉnh đầu.

Tay trái của Tống Thư Hàng cũng giơ lên theo.

Quyền hạn mộng giới: Hình chiếu cây thế giới truyền từ mộng giới tới, tiến vào thế giới tường kép này.

Hình chiếu cây thế giới nâng đỡ cả phong ấn, đồng thời thông qua hình chiếu để kết nối Bạch hiện thế và phong ấn với nhau.

Bùm..

Lại là một tiếng nổ nữa, lần này tiếng nổ ít nhất cũng đáng mười đồng!

Lúc này, Mặt trời màu đen đã khôi phục lại một ít sức mạnh, bắt đầu rỉ ra khỏi tiểu thế giới luyện ngục, sức mạnh truyền ra không nhiều… thực ra nó đang do thám.

Ở trung tâm phong ấn, ngựa trắng mỉm cười, giơ vó lên đạp xuống.

Chỉ một đạp đã đánh tan toàn bộ sức mạnh mang theo tin tức ngụy bất hủ của Mặt trời màu đen.

Sức mạnh do thám của Mặt trời màu đen rụt về.

Nhưng các A Bạch không có ý định tha cho nó.

Ngựa trắng tung vó chạy thẳng về phía thế giới luyện ngục.

Nó hiên ngang đi đến rìa tiểu thế giới, khi chuẩn bị xông vào, nó đột nhiên quay đầu, nháy mắt lia lịa với người qua đường Tống theo kiểu vô cùng chột dạ, cứ như bảo Tống Thư Hàng nhanh chóng kéo nó lại vậy!

Chương 2984: Con mắt Thánh Nhân tiến hóa

[Mau kéo ta lại đi, mau kéo ta lại, nếu không ta sẽ phải vào đấy!]

Tuy rằng bạch mã tiền bối không lên tiếng nhưng đôi mắt của nó giống như cửa sổ tâm hồn, là một đôi mắt biết nói.

Tống Thư Hàng: "…"

Nếu đã sợ rồi thì còn ra vẻ hiên ngang làm gì chứ?

Giúp đỡ mọi ngươi chính là gốc rễ của sự vui vẻ, nếu trong trường hợp đủ khả năng, Tống Thư Hàng sẽ không từ chối giúp người khác một tay.

Nhưng bây giờ đi kéo bạch mã tiền bối lại thì nguy hiểm lắm, vượt khỏi phạm vị "đủ khả năng" của Tống Thư Hàng rồi, nếu không cẩn thận chẳng những không thể giữ được bạch mã tiền bối mà mình cũng bị kéo theo luôn ấy chứ.

Hơn nữa thế giới luyện ngục rất nguy hiểm, trong đó có Mặt trời màu đen thuộc tính bất hủ, là tồn tại đặc biệt mà dù cho Đạo Tử tiền bối có sử dụng quyền hạn Thiên Đạo cũng không thể giết chết được.

Vì thế Tống Thư Hàng quay đầu đi một cách tàn nhẫn, coi như không nhìn thấy.

Thân là Thư Hàng nhát cáy, lần này hắn nhất định sẽ không vì con ngựa mê diễn kia tỏ ra đáng yêu mà thay đổi lập trường của mình… Lúc trước Bạch tiền bối đã đích thân dặn hắn đứng bên cạnh xem là được.

Ván này, hắn quyết định làm một khán giả nhỏ bé mà thôi.

Chỉ có như vậy hắn mới sống thọ, mới sống đến một trăm tuổi được!

Ngựa mê diễn: "…"

Hắn quay đi luôn rồi hả?

Hay lắm!

Không hổ là Bá Tống, phối hợp tốt lắm!

Như thế nó sẽ có lý do thoái thác rồi.

Vì thế, bạch mã tiền bối đang chuẩn bị bước vào thế giới luyện ngục đột nhiên xoay người lại, hiên ngang nhào về hướng Tống Thư Hàng, nhân cơ hội xuống đài.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Bạch mã tiền bối, bậc thang của ngươi chứng quá nhỉ!

Dạo gần đây răng lợi của ta không tốt lắm, không muốn ăn bậc thang bằng đá đâu!

Khi thấy ngựa trắng định húc ngã Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối đứng bên cạnh đột nhiên giơ tay ra vòng lấy cổ nó.

Trước khi ngựa trắng kịp phản ứng, Bạch tiền bối đã lật người nhảy lên lưng ngựa một cách thành thục lưu loát.

Hai mắt của Bạch tiền bối lúc này vẫn đang ở trong trạng thái thất thần, hình như còn chưa tỉnh hẳn.

Sau lưng hắn có một ngân hà pháp tắc đang xoay tròn… giống hệt như khi đại lão quả cầu béo thi triển nghịch chuyển thời gian vậy.

Hình như tất cả mọi thứ đều có liên quan đến trường sinh chi đạo của Bạch tiền bối thì phải?

Bạch hiện thế hai con ngươi không có tiêu cự kia cưỡi lên lưng ngựa trắng, vươn tay vỗ nhẹ lên cổ nó.

Ngựa trắng khựng lại… Lúc này nó và Tống Thư Hàng mặt đối mặt, cả hai chỉ cách nhau vài centimet.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được hơi thở của ngựa trắng phun lên mặt hắn: “…”

Sau đó, ngựa trắng trợn mắt với hắn.

Trong khi Tống Thư Hàng ngơ ra, ngựa trắng cõng theo Bạch tiền bối đang thất thần trên lưng, đi về phía thế giới luyện ngục.

“Đợi đã, bạch mã tiền bối.”

Tống Thư Hàng gọi:

“Ta nghĩ đi nghĩ lại, chi bằng ta cũng vào cùng ngươi nhé!”

Nếu như Bạch tiền bối muốn đi theo ngựa trắng vào thế giới luyện ngục, vậy có phải thế giới luyện ngục mới là nơi an toàn nhất không?

Bạch mã tiền bối thở phì ra một cái… Sau đó nó tăng tốc, len vào thế giới luyện ngục.

Nhưng ngay khi nửa người của nó lọt vào bên trong, một thân ảnh đột nhiên hiện lên, bám theo sau ngựa trắng, đi theo nó vào trong tiểu thế giới luyện ngục.

Là Lão Bá Tống!

Lão Bá Tống vốn dùng cách "nhập mộng" để phụ thân lên Thiên Đạo Đạo Tử lúc này lại chuyển đối tượng nhập mộng, bám vào sau mông ngựa trắng, đi theo nó vào thế giới luyện ngục, biến mất không thấy bóng dáng.

…

Một lúc lâu sau khi ngựa trắng cõng theo Bạch hiện thế tiền bối + Lão Bá Tống đi vào trong tiểu thế giới luyện ngục.

Có khí tức giống như bất hủ bạo phát từ trong tiểu thế giới luyện ngục.

Nó khác hoàn toàn so với khí tức bất hủ trên người Mặt trời màu đen.

"Là Thiên Đạo Bạch."

Tống Thư Hàng ngay lập tức nhận ra thân phận của khí tức bất hủ mới bạo phát này.

Thế nhưng so với khí tức bất hủ của Mặt trời màu đen, rõ ràng khí tức của Thiên Đạo Bạch có tử khí nặng nề hơn.

Thiên Đạo Bạch lấy tất cả các thành viên của "nhóm A Bạch" làm cơ sở, cộng thêm Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 Đạo Tử giúp đỡ, hiện thân bằng cách thức giống như sau khi Bạch tiền bối bị dịch chuyển thời gian.

Thiên Đạo Bạch xuất hiện bằng cách thức này không phải là cơ thể Thiên Đạo thực sự, chỉ có thể coi là hình chiếu sức mạnh của Thiên Đạo.

Thế nhưng lần này nhờ sự giúp đỡ bên ngoài, sức mạnh của Thiên Đạo Bạch tiếp nối thời gian, kéo dài lâu hơn cách nghịch chuyển thời gian của quả cầu béo.

Trong tiểu thế giới luyện ngục.

Mặt trời màu đen vốn liên tục phát ra những tràng cười rẻ tiền lúc này lại không cười nổi.

Không ngờ sức mạnh Thiên Đạo Bạch đột nhiên xuất hiện đó lại có thể áp chế nó!

Nó đang ở thế hạ phong!

Không đánh lại được Thiên Đạo đương nhiệm thì cũng thôi, nhưng mà sức mạnh bất hủ không rõ lai lịch, không hoàn chỉnh, thậm chí còn nặng nề tử khí này mà cũng áp chế được nó ư?

Cho dù lúc trước nó bị Thiên Đạo Cầu tẩn cho một trận, sức mạnh bị vắt kiệt, chưa khôi phục trạng thái tốt nhất… nhưng đối phương cũng đang không hoàn chỉnh, vốn ngang sức ngang tài với nó.

Bị sức mạnh bất hủ kỳ lạ nặng nề tử khí này áp chế khiến cho Mặt trời màu đen hoài nghi cuộc sống.

Cùng với việc mặt trời màu đen bị áp chế một lần nữa, phong ấn của Bạch chưa biết số 1-33 hoàn thành bước cuối cùng.

Phong ấn khép lại, phong ấn thuật thức nối liền với nhau.

Tống Thư Hàng nhìn không gian luyện ngục, cảm thấy hơi căng thẳng, ngoài ra còn có chút băn khoăn… Bạch tiền bối tự hóa thành một phần của phong ấn, vậy sắp tới phải chứng đạo Thiên Đạo thứ chín như thế nào đây?

Hai “cá thể” khác nhau cùng chứng đạo, sao có thể thiếu mất Bạch tiền bối chứ?

[Thư Hàng, lấy con mắt của Thánh Nhân Nho Gia ra đây.]

Đúng lúc này, bên tai Tống Thư Hàng vang lên giọng nói của Bạch tiền bối two.

“Bây giờ ư?”

Tống Thư Hàng vươn tay ấn lên hốc mắt của mình… Nhưng Tạo Hóa Tiên Tử đi vắng, mỹ nhân rắn công đức cũng không có ở đây, hắn không thể móc mắt một cách lưu loát như lúc trước được.

[Nhanh lên, mang con mắt Thánh Nhân Nho Gia vào trong tiểu thế giới luyện ngục, không thể để lỡ thời cơ được.]

Bạch tiền bối two thúc giục.

Lúc trước hắn, Bạch hiện thế và Tống Thư Hàng từng thảo luận làm thế nào để biến con mắt Thánh Nhân Nho Gia từ đồ dùng một lần sang bảo vật nạp điện dùng nhiều lần.

Hạ cái giá "tiêu hao một trường sinh chi đạo + 1 con mắt Thánh Nhân Nho Gia" xuống mức thấp nhất.

Bây giờ cơ hội tới rồi!

"Để ta giúp ngươi."

Thấy Tống Thư Hàng móc hồi lâu mà cũng không lấy được con mắt Thánh Nhân Nho Gia ra, Đạo Tử thở dài, vươn tay ấn lên mắt của Tống Thư Hàng, lấy hai đồng tử của Thánh Nhân ra.

Thuần thục thật!

Tống Thư Hàng cầm lấy hai mắt của Thánh Nhân Nho Gia, vung tay một cái, dùng niệm lực nâng đỡ chúng, gửi chúng vào trong trận pháp phong ấn.

Bạch chưa biết số 1-33 đã chuẩn bị sẵn sàng, đưa hai mắt Thánh Nhân vào trong thế giới luyện ngục.

[22 ngày.]

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng:

"22 ngày nữa mắt của Thánh Nhân Nho Gia tiến hóa xong ư?"

"Không, là trận pháp phong ấn của chúng ta chỉ có thể chống đỡ được 22 ngày."

Bạch tiền bối two đáp:

"Tốt nhất trong thời gian này, chúng ta phải tìm được cách giải quyết triệt để virus và tên kia."

"Vậy Bạch tiền bối phải ở trong đó 22 ngày ư?"

Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu muốn giải quyết những vấn đề này, phương án đáng tin cậy nhất hiện giờ chính là chứng đạo Thiên Đạo thứ 9.

Nhưng Bạch tiền bối lại phải duy trì phong ấn.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối thực sự phải vắng mặt khỏi "hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo" ư?

Chương 2985: Kế hoạch toàn diện

“Chỉ có thể phong ấn 22 ngày thôi ư?”

Đạo Tử phiền não day mi tâm.

Sau đó, hắn nhìn Bá Tống đang tỏ ra rối rắm ở bên cạnh.

Khổ quá mà!

Cho dù có hắn âm thầm đứng sau trợ giúp, cho dù hiện giờ uy danh của Bá Tống đã truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới… nhưng muốn để Bá Tống chứng đạo trở thành Thiên Đạo thứ 9 trong vòng 22 ngày đúng là khó như lên trời.

Dựa theo lịch sử chứng đạo Thiên Đạo trước đây, mỗi một trận đấu tranh đoạt Thiên Đạo ít thì mấy chục năm, nhiều thì kéo dài hàng trăm năm.

Nếu là hai Trường Sinh Giả thực lực tương đương nhau, một trận đấu có thể kéo dài đến vài năm!

Vì vậy thời gian ngắn thế này chẳng đủ làm gì, khó quá mà!

“Ta phải tranh thủ lúc mình còn đang tại nhiệm để làm điều gì đó.”

Đạo Tử thầm nghĩ.

Thiên Đạo 8.5 tạm thời như hắn có thể phải xuống đài bất cứ lúc nào.

Có quyền mà không dùng, quá hạn thì phí lắm.

Vì thế nhân lúc vẫn còn là Thiên Đạo, hắn có nên giúp Bá Tống một tay không?

Khiến cho danh tiếng, thực lực của hắn lên một tầm cao mới luôn nhỉ?

[Đầu tiên là trường sinh chi đạo thứ hai của Bá Tống đạo hữu… ta phải tìm cách để hắn trải nghiệm góc nhìn của Thiên Đạo một lần nữa, để hắn học được nhiều tri thức về Thiên Đạo bất hủ hơn, cố gắng giúp hắn nhanh chóng lấp đầy trường sinh pháp thứ hai. Nếu như trường sinh pháp thứ hai này được hoàn thiện, chắc chắn thực lực của Tống Thư Hàng sẽ chính thức vọt lên đến cấp độ cao nhất.]

Đạo Tử đã từng suy xét về trường sinh pháp thứ hai của Tống Thư Hàng, hắn biết mức độ phức tạp và cường đại của trường sinh pháp này. Nếu không có con mắt và tri thức thoát tục, gần như không thể hoàn thiện trường sinh pháp này được. Nhưng một khi hoàn thiện, chắc chắn nó sẽ mạnh đến mức đáng sợ.

[Sau đó… ta phải âm thầm đi tóm Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả, luyện chế thành đan dược vật chất trường sinh cho Bá Tống bồi bổ.]

Sau khi Bá Tống chứng Trường Sinh đạo, hắn sẽ chỉ kém hơn Trường Sinh Giả lâu năm về mặt thời gian tu luyện. Mà đan dược vật chất trường sinh có thể kéo gần tối đa khoảng cách giữa Bá Tống và những Trường Sinh Giả lâu năm này.

[Tiếp đến là uy vọng… Bá Tống đã có uy vọng rất cao trong Chư Thiên Vạn Giới rồi, nhưng uy vọng này vẫn có thể cao thêm nữa. Vì thế cần phải tạo ra tin tức chấn động hơn cả việc chém chết Thiên Đế vô địch cả đời. Ví dụ như khi ở cảnh giới người phàm, Bá Tống đã trấn áp được kẻ địch mạnh có thuộc tính bất hủ. Mà kẻ địch đó lại muốn hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới.]

Như thế thì dưới sự trợ giúp của hai chiến tích “chúa cứu thế + chém lại bất hủ”, uy vọng của Bá Tống sẽ thật sự đạt tới đỉnh cao, khiến cho tất cả các Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới phải tâm phục khẩu phục.

Thế nhưng… phải làm thế nào để tạo ra vở kịch Bá Tống trấn áp kẻ địch mạnh thuộc tính bất hủ thì còn phải xem xét thêm.

Cũng may Mặt trời màu đen đã nằm trong tay người mình, tên phản diện này không chạy thoát được.

Về phải cày lực chiến cho Bá Tống rồi thương lượng với “nhóm Bạch đạo hữu”, chuẩn bị vở kịch Bá Tống vs Mặt trời màu đen.

Vừa có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu giữa Bá Tống và Mặt trời màu đen, sau này Bá Tống mà có trở thành Thiên Đạo, khi đối mặt với Mặt trời màu đen, hắn sẽ thuần thục hơn.

Hơn nữa, nói không chừng trong trận chiến sinh tử với kẻ địch mạnh có thuộc tính bất hủ này, lĩnh hội của Bá Tống với trường sinh pháp thứ hai lại tiến bộ cũng nên.

Dù sao thì cuộc chiến trong nghịch cảnh cũng là thứ có thể kích hoạt tiềm năng của một con người nhất mà!

Trong não hải của Đạo Tử không ngừng hiện lên từng chi tiết một.

Những chi tiết này vô cùng chu toàn, đánh bóng và cường hóa Tống Thư Hàng từ mọi góc độ không một góc chết.

[Thời gian không đợi ai cả, thời gian tại nhiệm của ta rất bất ổn… ta buộc phải tranh thủ từng giây phút một để hành động. Thậm chí, nếu đến thời khắc quan trọng, bản thân ta cũng có thể trở thành một ải để cường hóa Bá Tống.]

Trong người Bá Tống đã có một kim đan cá voi mập bất hủ, nó cũng có tác dụng giống như khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử vậy.

Thân là Thiên Đạo 8.5, Đạo Tử chắc hẳn có thể sử dụng thuộc tính bất hủ của bản thân mình để cường hóa kim đan cá voi mập thêm một lần nữa.

Nói thật, nếu như có thể, vào lúc sắp “sụp đổ”, Đạo Tử thật sự muốn đóng gói hết cơ thể bất hủ của mình rồi gửi cho Bá Tống.

Đáng tiếc chẳng ai có thể gặm được cơ thể bất hủ kiểu này cả.

“Đạo Tử tiền bối.”

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng đứng bên cạnh lên tiếng.

Đạo Tử hồi hồn, nói:

“Ta biết thời gian rất cấp bách, thế nên Bá Tống đạo hữu à, bây giờ chúng ta phải bắt đầu kế hoạch cường hóa toàn diện cho ngươi thôi! Hãy để ta huấn luyện đặc biệt cho ngươi. Thân là Thiên Đạo… ta có thể mở một bí cảnh thời gian giới hạn lớn nhất, cố gắng kéo dài thời gian 22 ngày đến cực hạn. Ngươi có thể vào trong đó yên tâm lĩnh hội trường sinh pháp thứ hai của mình.”

“Thiên Đạo thứ 9 ư?”

Tống Thư Hàng hiểu rõ ý của Đạo Tử.

“Đúng.”

Đạo Tử gật đầu đáp.

“Ta sẽ cố hết sức, nhưng ta không đảm bảo mình nhất định sẽ trở thành Thiên Đạo thứ 9 đâu đấy.”

Trước tiên Tống Thư Hàng tiêm một liều dự phòng cho Đạo Tử… Khi mà tâm thái chưa bành trướng, Bá Tống vẫn rất yếu đuối sợ sệt.

Vì dù có ba hoa chích chòe thế nào đi chăng nữa, hắn cũng chỉ vừa bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả mà thôi.

“Lúc này rồi… chỉ cần cố hết sức là được.”

Đạo Tử thở dài đáp.

“Đúng rồi Đạo Tử tiền bối, ta có chuyện này muốn được thỉnh giáo ngươi.”

Tống Thư Hàng nhớ tới chuyện của Sở các chủ.

Đạo Tử:

“Thắc mắc về trường sinh chi đạo à?”

“Không phải, là về chuyện Bích Thủy các. Đạo Tử tiền bối, ngươi có biết Bích Thủy các không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Đạo Tử gật đầu:

“Sợi tóc ngố mọc trên đỉnh đầu ngươi chính là Sở các chủ của Bích Thủy các nhỉ. Ta cũng biết đôi chút về chuyện của Bích Thủy các.”

Tống Thư Hàng hỏi:

“Vậy với quyền hạn của Thiên Đạo… có thể ngưng tụ lại các thành viên Bích Thủy các bị hủy diệt năm xưa từ hư vô không?”

Đạo Tử:

“Bích Thủy các đã bị diệt vong lâu quá rồi. Hơn nữa, khác với những sư đệ sư muội của Nho gia… năm xưa không có ai để lại cho các thành viên Bích Thủy các “thủ đoạn sống lại” cả.”

Sau khi Nho gia diệt vong… Thánh Nhân đã âm thầm bố trí rất nhiều thủ đoạn sống lại cho các đệ tử. Tuy rằng những thủ đoạn sống lại này có khiếm khuyết nhưng ít nhất còn có một hy vọng, một con đường.

Sau khi trở thành Thiên Đạo, Đạo Tử chỉ cần xóa bỏ khiếm khuyết của thủ đoạn sống lại để các thành viên Nho gia hoàn thành quy trình hồi sinh là được.

Nhưng Bích Thủy các lại khác.

Năm đó các thành viên của Bích Thủy các không được để lại thủ đoạn hồi sinh, hơn nữa sự việc cũng đã trôi qua lâu quá rồi.

“Không có hy vọng nào ư?”

Tống Thư Hàng thở dài, không biết đáp án có khi vẫn còn một tia hy vọng.

Sau khi biết được tin tức tuyệt vọng này, không biết Sở các chủ có giữ được bình tĩnh không.

“Nếu Thiên Đạo không làm được, có lẽ… siêu thoát khỏi Thiên Đạo lại làm được cũng nên?”

Đạo Tử nói.

Sau khi siêu thoát, có lẽ thời gian, không gian, góc độ đều sẽ khác với hiện thế.

Nếu như thật sự có thể xuyên qua thời gian và không gian, vậy về mặt lý thuyết hoàn toàn có thể rút trực tiếp các thành viên của Bích Thủy các năm xưa ra từ dòng chảy thời gian.

Đạo Tử nhắc nhở:

“Nhưng ta chỉ là một Thiên Đạo tạm thời, mấy chuyện như siêu thoát Thiên Đạo đến nghĩ ta cũng không dám nghĩ luôn, chỉ đơn giản là suy đoán về mặt lý thuyết thôi.”

“Có hy vọng vẫn tốt hơn là vô vọng mà.”

Tống Thư Hàng mỉm cười tiêu sái.

Hơn nữa, nói thật lòng… chẳng phải hắn và các Bạch tiền bối vẫn luôn nghiên cứu siêu thoát Thiên Đạo đó sao?

Chương 2986: Muốn làm gì thì đi làm đi!

Nhìn thấy dáng vẻ tiêu sái của Tống Thư Hàng, Đạo Tử thầm gật đầu.

Mặt của Bá Tống không thể lừa ai được!

Khi hắn nói đến khả năng “siêu thoát Thiên Đạo, cứu các thành viên Bích Thủy các”, trên mặt Bá Tống hiện lên vẻ kiên định, sau đó là thấu hiểu rồi biến thành tiêu sái.

Suy nghĩ Bá Tống muốn trở thành Thiên Đạo +1, động lực Bá Tống muốn siêu thoát Thiên Đạo +1.

Đây chính là kết quả mà Đạo Tử muốn!

Hắn phải dùng tất cả các cách để nâng cao động lực muốn chứng đạo bất hủ của Bá Tống.

Từ khi ở chung với Bá Tống cho đến nay, Đạo Tử có thể cảm nhận được, Bá Tống không có sự xúc động mạnh mẽ với Thiên Đạo bất hủ như những người tu luyện khác.

Đó có thể là do Bá Tống biết quá nhiều bí mật của Thiên Đạo, từng tiếp xúc với quá nhiều Thiên Đạo và chúa tể Cửu U.

Có một số thứ, trước khi có được, con người sẽ liều mạng để chiếm lấy nó.

Nhưng một khi lấy được rồi thì lại sinh ra cảm giác ngược lại.

Giống như Thiên Đạo và bất hủ vậy.

Nếu như không có thế lực bên ngoài can thiệp, vậy chắc hẳn sau khi chứng Trường Sinh đạo, Bá Tống sẽ như một con cá mặn, trở thành vua cá mặn nhất trong Chư Thiên Vạn Giới.

Nhưng bây giờ có hai chuyện là “giải thoát các thành viên Bích Thủy các + ngăn cản Mặt trời màu đen hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới” thúc đẩy, Bá Tống lại có động lực để chứng Trường Sinh đạo rồi!

Cũng giống như Đạo Tử vậy, nếu như không phải vì muốn “giải quyết di chứng sau khi sống lại cho các sư huynh sư muội”, hắn sẽ không trở thành Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 đâu.

[Có càng nhiều những động lực như thế này thì càng tốt, Bá Tống tự muốn trở thành Thiên Đạo sẽ có hiệu quả hơn việc ta cứ cố thúc đẩy nhiều.]

Góc nhìn Thiên Đạo của Đạo Tử đảo qua Chư Thiên Vạn Giới.

Hắn đang dò xét các mối quan hệ của Bá Tống, xem xem trong số những người Bá Tống quen có ai thân thiết với hắn mà lại ẩn chứa quá khứ vô cùng đau thương hoặc gặp rắc rối lớn cần Thiên Đạo đích thân ra tay giải quyết như Sở các chủ không.

Nếu như có, Đạo Tử có thể kích hoạt hết những "nhiệm vụ phụ" này.

Bá Tống rất coi trọng "người của mình".

Chỉ cần được hắn thừa nhận là người một nhà, cho dù phải liều cả tính mạng, hắn cũng sẵn lòng bảo vệ.

Cũng chính vì hắn có tính cách như thế nên Đạo Tử mới đồng ý dốc hết sức lực ủng hộ hắn trở thành Thiên Đạo thứ 9.

"Vậy Bá Tống đạo hữu trở về chuẩn bị một chút đi… Nửa tiếng nữa ta sẽ mở riêng cho ngươi một bí cảnh thời gian, chúng ta sẽ bắt đầu quá trình tu luyện dài đằng đẵng."

Đạo Tử gật đầu ra hiệu với Tống Thư Hàng.

Một khi bắt đầu bế quan, Bá Tống phải ở trong bí cảnh thời gian đó hàng chục năm.

Thế nên hắn ra hiệu cho Tống Thư Hàng đi chuẩn bị trước, chào tạm biệt người nhà hay các đạo hữu trong thế giới hạch tâm gì đó.

"Ta hiểu rồi, Đạo Tử sư huynh… Nửa tiếng nữa gặp."

Tống Thư Hàng nói.

"Đi đi."

Đạo Tử vẫy tay.

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay ra, gõ lên không trung.

Một cánh cửa không gian mở ra.

Tống Thư Hàng bước vào trong, thông qua cánh cửa không gian để trở về hiện thế trái đất.

Mà khi hắn bước ra từ cánh cửa không gian thì lại từ "một người" biến thành "hai người".

Hắn và Bạch tiền bối phân thân.

Tống Thư Hàng:

"Bạch tiền bối? Ngươi từ đâu ra thế?"

"Lão hủ đi ra từ cánh tay của Thư Hàng tiểu hữu."

Bạch phân thân này cười ha hả, tiếng cười giòn vang, phóng khoáng.

Tống Thư Hàng: "..."

Tính cách của Bạch tiền bối phân thân đa dạng lắm, mỗi lần đều sẽ có một Bạch phân thân với tính cách khác nhau đi ra... Tống Thư Hàng vẫn luôn nghi ngờ, thực ra phân thân của Bạch tiền bối cũng giống như một hậu cung khổng lồ, có vô số phân thân sống trong không gian phân thân, nghển cổ ngóng trông.

Bạch tiền bối thi triển phân thân thuật cũng giống như hoàng để cổ đại lật thẻ bài vậy, lật ra một trong số các Bạch phân thân rồi đưa đến hiện thế.

Tống Thư Hàng đã hơi quen với cài đặt này nhưng thấy Bạch thân phân với dáng vẻ của Bạch tiền bối này dùng ngữ khí già nua tự xưng "lão hủ", hắn vẫn cảm thấy rất quái dị.

"Bản tôn phải ở lại thế giới phong ấn một thời gian, có thể là vài ngày, cũng có thể là mười mấy ngày... Thế nên bản tôn phái lão hủ ra để tham gia hoạt động cuối năm của các thành viên nhóm Cửu Châu số 1, đồng thời phát lì xì cho các đạo hữu đến tham dự bữa tiệc năm nay, thuận tiện đi thưởng thức đồ ăn của biệt tuyết tiên cơ luôn."

Bạch phân thân vươn tay xoa cái cằm nhẵn bóng của mình, làm động tác "vuốt râu".

"Hay."

Tống Thư Hàng đáp.

Lát nữa hắn cũng có thể để lại phân thân bọc thép ở hiện thế để làm việc thay hắn.

Hóa thân tam thi thì phải cùng vào trong bí cảnh thời gian của Đạo Tử tiền bối để tu luyện với hắn.

[Mà lần này khi sử dụng góc nhìn Thiên Đạo, ta đều không thể tìm thấy phân thân của mình và thông nương. Chẳng lẽ phải đợi ta chứng đạo Thiên Đạo thứ 9 xong lại đi tìm họ à?]

Đợi đã, nói đến Bạch tiền bối phân thân…

Tống Thư Hàng liếc nhìn “Bạch lão hủ” bên cạnh.

Nếu như hắn nhớ không nhầm, có phải phân thân độ kiếp mà Bạch tiền bối tách ra lúc trước vẫn chưa biến mất không nhỉ?

Nếu như chưa biến mất, vậy tức là ở hiện thế hiện giờ có đến ba Bạch phân thân ư?

Bạch lão hủ trước mặt hắn, phân thân độ kiếp bị chém thành hai khúc lúc độ kiếp và phân thân Bạch thiếu niên trong thực tại ảo của Tống Thư Hàng.

Có lẽ Bạch tiền bối phân thân không nhất thiết phải triệu hoán từng người một mà có thể triệu hoán một lúc mấy người liền chăng?

Hắn cứ cảm thấy kỹ n ăng phân thân của Bạch tiền bối càng ngày càng kỳ lạ.

“Thư Hàng tiểu hữu, đừng thất thần nữa, cùng nhập tiệc với lão hủ đi.”

Bạch phân thân tóm lấy Tống Thư Hàng, thi triển một loại thần thông độn pháp nào đó, cả hai hóa thành những tia sáng, chỉ một giây sau đã xuất hiện ở bữa tiecj cuối năm của nhóm Cửu Châu số 1 trong thế giới hạch tâm.

Mà lúc này trên bữa tiệc, MC Vũ Nhu Tử cô nương đang cầm mic lớn tiếng giới thiệu tiết mục:

“Xin mời Diệt Phượng tiền bối và Đậu Đậu của chúng ta lên sân khấu, biểu diễn tiết mục “Diệt Phượng đánh Đậu Đậu” cho mọi người.”

Tống Thư Hàng: “…”

Đậu Đậu ngơ ra: “Meo?”

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính, nở nụ cười cực ngầu ít nhất một nghìn đồng:

“Ha ha ha ha, Đậu Đậu, đến tiết mục của chúng ta rồi!”

“Ta không nhớ là ta với ngươi đã hẹn cùng lên sân khấu biểu diễn.”

Đậu Đậu để lộ nanh chó sắc bén, nhe nanh với Diệt Phượng Công Tử.

“Đến đây, giao thừa mà, vui là được rồi.”

Diệt Phượng Công Tử bước lên trước, tóm lấy Đậu Đậu, lôi nó lên sân khấu.

Đậu Đậu tức giận nói:

“Vui cái con khỉ ấy… Bỏ ta ra, còn không bỏ là ta cắn ngươi đó.”

“Nào, cắn ta đi nào.”

Diệt Phượng Công Tử ngẩng đầu lên một cách ngầu lòi.

Ngươi cắn ta thì ta mới dễ biểu diễn “Diệt Phượng đánh Đậu Đậu” chứ.

Tống Thư Hàng và Bạch phân yên lặng ngồi vào chỗ của mình.

“Sống lại xong rồi à?”

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười truyền âm tới.

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật nhẹ.

Đồng thời, đống trang sức trên người hắn cũng lần lượt về vị trí.

“Muốn làm gì thì làm đi.”

Hoàng Sơn tiền bối vừa xem tiết mục trên sân khấu vừa nói với Tống Thư Hàng:

“Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 sẽ ở hậu phương ủng hộ ngươi.”

Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Chương 2987: Ta muốn rắc thì là lên người ngươi!

Câu nói của Hoàng Sơn tiền bối khiến Tống Thư Hàng đang hơi thấp thỏm bình tĩnh trở lại.

“Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối… Ta sẽ cố gắng làm hết sức mình.”

Tống Thư Hàng truyền âm đáp.

Tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 đều ủng hộ hắn.

Từ khi bước vào con đường tu hành cho đến giờ, hắn không hề đơn độc một mình!

Bây giờ không chỉ các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 mà đám đại lão cha Cẩu Đản cũng là hậu thuẫn mạnh mẽ của hắn.

Vì thế, dù đó là Thiên Đạo, dù đó là siêu thoát, hắn vẫn sẽ cố gắng giải quyết bài toán khó này một cách tốt nhất.

Mặc kệ có thành công hay không, chỉ cần từng liều, từng phấn đấu thì đó đều sẽ là những trải nghiệm quý giá!

Không cần Hoàng Sơn ma ma nói thêm gì, tự bản thân Tống Thư Hàng đã tưởng tượng ra cả một nồi “súp gà cho tâm hồn” , tự cung tự cấp, tự lấy đó làm niềm vui.

Sau khi uống xong canh gà mình tự hầm, Bá Tống tràn trề động lực!

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười, tiếp tục xem vở kịch giao thừa của Diệt Phượng và Đậu Đậu trên sân khấu.

Đây có thể chính là giao thừa an ổn cuối cùng của nhóm Cửu Châu số 1.

Rất đáng trân trọng.

…

Từ sau khi Bạch tiền bối phân thân trở về, “món niên thú” của Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng bắt đầu được mang lên bàn tiệc… Nếu như Bạch tiền bối không trở lại, tất cả những món khác vẫn được bày lên như thường, nhưng niên thú chắc chắn sẽ phải lùi lại.

Thứ tốt nhất phải giữ lại cho Bạch tiền bối làm ấm bụng.

Tống Thư Hàng ngồi xuống chỗ của mình, thuận miệng hỏi:

“Mà phần thức ăn trước khi ta sống lại đâu rồi?”

Hắn nhìn thấy trong các món niên thú được đưa lên lúc trước, có một món là lên theo số người nhỉ?

Vừa dứt lời, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen mới trở về đồng loạt ngoảnh đầu đi.

Tống Thư Hàng: “…”

Được rồi, hắn biết đáp án rồi.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu hắn vẫn phấp phơ theo gió, dường như muốn nói mà lại thôi.

Hiện giờ cô rất căng thẳng.

Cô muốn lập tức nghe được đáp án liên quan đến Bích Thủy các từ Tống Thư Hàng.

Nhưng cô lại lo sẽ nhận được đáp án khiến mình tuyệt vọng.

Muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

Sau khi cảm nhận được tiết tấu đung đưa của sợi tóc ngố trên đỉnh đầu, Tống Thư Hàng truyền âm:

[Sở tiền bối, ta đã nói chuyện với Đạo Tử tiền bối về việc của Bích Thủy các rồi.]

Có đôi khi, Bá Tống rất hiểu lòng người.

[Thiên Đạo nói thế nào?]

Cọng tóc ngố của Sở các chủ không nhịn được hỏi.

“Yên tâm đi, có cơ hội.”

Tống Thư Hàng đáp, giọng nói của hắn vừa ôn hòa vừa kiên định, khiến người ta có cảm giác vô cùng tin cậy.

Nghe tới đó, Sở các chủ thoắt cái nằm bẹp xuống.

Là tin tốt, tốt đến mức khiến cả người cô mềm oặt ra!

Từ viễn cổ cho tới nay, điều cô muốn nghe thấy nhất nhất nhất thực ra chính là câu này.

[Nhưng mà, nếu muốn hồi sinh các thành viên của Bích Thủy các… chúng ta không thể mượn sức mạnh của Đạo Tử tiền bối được. Vì thế vẫn cần đợi thêm một thời gian nữa.]

Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ gật ngọn tóc.

Không thể mượn sức mạnh của Đạo Tử, cũng tức là Thiên Đạo Đạo Tử còn có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết nên không thể ra tay giúp đỡ.

Về điểm ấy, Sở các chủ có thể hiểu được.

Cô không có nhân quả gì với Đạo Tử và Nho gia cả, Nho gia và Đạo Tử cũng chẳng nợ nần gì cô, vì thế nếu như người ta giúp cô thì là làm ơn, không muốn giúp thì là bổn phận.

Thậm chí Đạo Tử đồng ý nói cho cô biết đáp án, cho cô một hy vọng đã là làm ơn rồi.

Tuy rằng cô rất sốt ruột muốn để các thành viên Bích Thủy các trở về… nhưng tận sâu đáy lòng, Sở Quỳnh Quỳnh rất bình tĩnh, sẽ không có chuyện gây sự vô cớ.

Đây là một trong những tiêu chí để phán đoán xem một người có trưởng thành hay không.

“Ta đợi từ viễn cổ cho tới bây giờ, bao nhiêu năm như thế mà ta cũng trải qua rồi. Vì thế chỉ cần có hy vọng ta có thể tiếp tục đợi.”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ thong thả nói.

“Sẽ không phải chờ quá lâu đâu, ta đảm bảo đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Vì có lẽ Chư Thiên Vạn Giới này cũng chỉ còn có 22 ngày yên bình thôi mà.

…

Tiệc mừng năm mới vẫn đang tiếp tục.

Sau khi rượu quá 3 vòng, các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 mượn men say mà lần lượt lên sân khấu biểu diễn tuyệt kỹ.

Đến cả người ổn trọng như Hằng Hỏa tiền bối cũng không nhịn được mà lên sân khấu múa kiếm… Gần đây Nho gia liên tục có chuyện vui, thân là đệ tử Nho gia, tất nhiên Hằng Hỏa cũng vui mừng tột cùng.

Tống Thư Hàng lặng lẽ ẩn mình khỏi trong bữa tiệc náo nhiệt, kéo phân thân bọc thép ra, xếp vào chỗ ngồi của mình.

Chân thân của hắn lặng lẽ bỏ đi, một lát sau, hắn đi tới chỗ Tô thị A Thập Lục độ kiếp.

Thiên kiếp của A Thập Lục đã bước vào giai đoạn cuối.

Có bạch long tỷ tỷ hộ pháp, hơn nữa khiếm khuyết về mặt công pháp cũng đã được loại bỏ, thực lực của A Thập Lục đã vượt qua cấp độ lục phẩm từ lâu, lần này cô độ thiên kiếp tấn thăng từ ngũ phẩm lên lục phẩm dễ như trở bàn tay.

Thậm chí cô còn dư sức bắt một số kiếp lôi thiên kiếp trông có vẻ có da có thịt, phong ấn chúng lại, đóng góp cho kho nguyên liệu nấu ăn của Bá Tống.

Tống Thư Hàng nhìn công đức trên người A Thập Lục, khẽ nói:

“Lại thiếu nợ Xích Tiêu Tử tiền bối, Đạo Tử tiền bối rồi.”

Nhờ các vị tiền bối nhường lại cơ hội quý giá cho A Thập Lục, để cô có cơ hội hỗ trợ Đạo Tử tiền bối chứng đạo nên cô mới nhận được chúc phúc từ Thiên Đạo.

Nhờ có phúc duyên này, A Thập Lục độ kiếp một cách thuận lợi.

Sau khi nhìn chốc lát, Tống Thư Hàng dùng linh lực để lại lời nhắn ở bên cạnh rồi lặng lẽ rời đi.

…

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng đi tới hòn đảo thần bí.

Trong không gian tạm thời do một cường giả dùng đại pháp lực mở ra trên đảo.

Trình Lâm lưu ly và Thiên Đế Tử đang liều mạng đánh nhau.

Thấy Tống Thư Hàng xuất hiện, hai người đối chưởng, cơ thể lùi ra sau.

“Tống tiền bối, lại sao nữa nè?”

Thiên Đế Tử nhìn Tống Thư Hàng với vẻ bất mãn, không nhìn thấy cô đang nện Trình Lâm một trận à?

“A Tống, Thiên Đế đánh ta!”

Trình Lâm lưu ly nói với Tống Thư Hàng, cùng lúc đó, cơ thể của cô trở nên hư ảo, như sắp tiêu tán vậy.

Tống Thư Hàng: “…”

“Nếu không có việc gì thì lượn nhanh đi.”

Thấy Tống Thư Hàng trầm mặc không đáp, Thiên Đế Tử phất tay xua đuổi.

“Có chút việc đó.”

Tống Thư Hàng thở dài, nhìn về phía Trình Lâm lưu ly:

“Ta phải vào trong không gian Thiên Đạo mà Đạo Tử tiền bối mở ra để bế quan, cô thấy thế nào?”

“Để ta đánh nhau với Thiên Đế xong thì xem xét sau.”

Trình Lâm lưu ly vỗ ngực đáp.

“Đánh xong thì ngươi chết rồi.”

Thiên Đế Tử dùng giọng nói mềm mại mà lạnh lùng nói.

Tống Thư Hàng: “…”

[Bá Tống đạo hữu, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?]

Đúng lúc này, giọng nói của Đạo Tử vang lên bên tai hắn.

Vẫn chưa đên nửa tiếng, Đạo Tử đã mở không gian xong.

“Ta chuẩn bị xong rồi, Đạo Tử sư huynh.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp đó hắn vẫy tay chào Trình Lâm lưu ly và Thiên Đế Tử rồi nhìn xuống đảo thần bí ở bên dưới.

Vốn dĩ hắn còn định đến đảo thần bí một chuyến, ai ngờ Đạo Tử sư huynh lại tới trước.

Chỉ có thể để lần sau lại tới xem sao thôi vậy.

Đạo Tử:

“Vậy ta đón ngươi qua.”

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng biến mất tại chỗ, mất tung tích trong Chư Thiên Vạn Giới, đi vào trong bí cảnh thời không mà Đạo Tử mở riêng cho mình.

Đợi sau khi Tống Thư Hàng biến mất, cơ thể của Trình Lâm lưu ly mới dần ngưng tụ lại.

“Tiếp tục thôi Thiên Đế Tử.”

Sau khi khôi phục, Trình Lâm lưu ly bắt đầu huênh hoang:

“Sắp tới thời cơ rồi, hôm nay hai chúng ta phải phân sống chết… Hoặc là ngươi ăn ta, hoặc là ta đặt ngươi lên giá nướng, rắc thì là lên.”

Chương 2988: Tống U U, sắp xếp đi!

“Ngươi kiêu ngạo thật đấy, Trình Lâm.”

Thiên Đế Tử nắm lấy trường kiếm, vạch nhẹ vài đường trong không trung.

Từ khi cô huy kiếm lên, thời gian trong cả không gian này đều trở nên kỳ lạ.

“Tất nhiên rồi! Bởi vì mặc kệ kết quả như thế nào, đối với ta ý nghĩa đều như nhau cả.”

Ở phía đối diện, Trình Lâm lưu ly kiêu ngạo nói:

“Bất kể là ngươi ăn ta hay là ta nướng ngươi, cuối cùng ta và ngươi đều sẽ hòa làm một.”

Thiên Đế Tử: “…”

Nếu như nghĩ kỹ thì lời nói của Trình Lâm lưu ly cũng có lý… cái con khỉ nhé.

Hổ ăn người với người ăn hổ mà giống nhau à?

Còn nữa, kể từ khi gặp nhau tới nay, cô phát hiện ra tính cách của Trình Lâm lưu ly rất khác thường, không còn là Dao Trì nữ đế Trình Lâm của Thiên Đình viễn cổ nữa.

Ngược lại… lại giống tên Tống đầu gỗ ngày ngày gây chuyện, có duyên một cách kỳ lạ với phụ nữ kia.

Hơn nữa cô còn chú ý tới một chi tiết.

Khi Thư Hàng chân thân xuất hiện, Trình Lâm này liền bị bài xích, cô ấy biến thành hư vô mờ ảo, gần như tiêu tán.

Nhưng khi Tống Thư Hàng vừa đi, đối phương lập tức hồi phục lại, thậm chí còn bắt đầu huênh hoang.

Trình Lâm lưu ly và Tống Thư Hàng không thể tồn tại trong cùng một không gian ư?

Hơn nữa vừa nãy khi Tống Thư Hàng nói muốn bế quan… rõ ràng hắn muốn đưa Trình Lâm lưu ly đi cùng nhỉ?

“Ngươi có quan hệ gì với Tống tiền bối thế?”

Thiên Đế Tử hỏi.

“Là quan hệ cha và con, chú thích: Ta không phải cha.”

Trình Lâm lưu ly đáp.

Tay trái của Thiên Đế Tử bắt đầu xoa phong ấn:

“Cho dù ta giết chết ngươi cũng chưa chắc ta sẽ hấp thụ ngươi ngay… Ta có thể phong ấn ngươi cho đến tương lai xa xôi, đợi tất cả mọi chuyện kết thúc rồi lại hấp thụ ngươi cũng không muộn nha.”

Trình Lâm lưu ly ở phía đối diện ngẩn ra.

“Còn nữa, cho dù ngươi không nói ta cũng đoán ra được… Ngươi là Tống đầu gỗ + Trình Lâm.”

Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Thiên Đế Tử hơi híp lại, như muốn nhìn thấu Trình Lâm lưu ly.

Đối phương là Trình Lâm nhưng không phải là Dao Trì nữ đế thời viễn cổ, hơn nữa tính cách của đối phương giống hệt với Tống đầu gỗ, lại còn lời thoại huênh hoang muốn dung hòa với cô nữa.

Trình Lâm và Tống đầu gỗ, hai tồn tại này dung hợp với nhau rồi ư?

Là Tống đầu gỗ ám toán Trình Lâm, dung hòa cô hay là Trình Lâm đánh lén Tống đầu gỗ rồi nạp hắn vào người mình nhỉ?

“Về tổng thể thì đúng là thế.”

Trình Lâm lưu ly gật đầu đáp.

Thiên Đế Tử:

“Chân thân của Trình Lâm không có quá nhiều quan hệ với Tống tiền bối, cho dù ngươi và Tống tiền bối ở trong cùng một không gian cũng chẳng có lý do gì bị bài xích cả. Mà Tống đầu gỗ cũng họ Tống… thế thì có quan hệ sâu xa rồi đây.”

“Qủa nhiên vẫn không thể giấu được Thiên Đế Tử ngươi. Chuyện đến nước này, với thời gian chi đạo của mình, chắc hẳn ngươi đã nhìn thấy điểm bất thường trong chân thân của ta rồi nhỉ?”

Trình Lâm lưu ly ngẩng đầu ưỡn ngực:

“Không sai, thực ra ta chính là đứa con tương lai của Thư

Hàng, ta đã xuyên về quá khứ!”

Thiên Đế Tử: “!!!”

“Lý do ta là linh quỷ cũng rất đơn giản thôi. Bởi vì ta là con của Bá Tống và Linh Quỷ Tiên Tử của hắn! Chắc ngươi cũng biết, trên người Bá Tống vẫn còn một con linh quỷ là tiên tử.”

Trình Lâm lưu ly bổ sung.

Thiên Đế Tử: “…”

“Chính bởi vì hiện giờ “ta” vẫn chưa ra đời, vì thế chưa thể gặp Bá Tống được. Cho dù mượn hình hài của Trình Lâm để tiếp xúc với Bá Tống nhưng một khi chúng ta cùng tồn tại trong một không gian quá lâu, ta sẽ bị bài xích.”

Trình Lâm lưu ly phía đối diện càng nói càng lưu loát:

“Thế nên Thiên Đế Tử, bây giờ ngươi còn muốn ra tay với ta không?”

Trình Lâm lưu ly vừa dứt lời, kiếm của Thiên Đế Tử đã xuất hiện bên hông cô, cắm thẳng vào eo cô.

Keng ~

Mũi kiếm đâm vào cạnh eo, dường như chỉ trong chớp mắt đao ý khôi giáp phòng ngự đã trải qua thời gian vô hạn, xuất hiện trạng thái mục nát, dễ dàng bị đâm xuyên qua.

Lần này mũi kiếm của Thiên Đế không bị trượt đi mà cắm thẳng vào trong người Trình Lâm, đâm vào thịt ba phân!

Đau đớn như hương vị cay đắng khuếch tán ra từ eo của cô.

Trình Lâm lưu ly: “!!!”

Rõ ràng cô vẫn luôn chú ý tới Thiên Đế Tử mà, đối phương tập kích lúc nào thế nhỉ?

Trong lúc đang suy tư, thân hình Thiên Đế Tử vẫn luôn nói chuyện với cô nãy giờ biến mất, tan biến vào dòng chảy thời gian!

Ngón tay trắng nõn của Thiên Đế hiện lên sau lưng Trình Lâm lưu ly, nắm chặt lấy chuôi kiếm. Lấy cánh tay làm điểm khởi đầu, cơ thể của cô nhanh chóng thành hình như vẽ tranh cát.

Là thủ pháp vận dụng thời gian chi đạo của Thiên Đế.

“Khả năng nắm giữ thời gian của ngươi đã đến trình độ này rồi ư?”

Trình Lâm lưu ly bình tĩnh nói… cứ như người bị kiếm cắm vào eo không phải là cô vậy. Hay là đối với cô, đau đớn này chẳng đáng là gì?

“Thực ra, ta còn thành thạo thời gian chi đạo hơn cả… Thiên Đình trường sinh pháp nữa cơ. Đây mới chính là trường sinh chi pháp thực sự thuộc về ta.”

Thiên Đế thong thả nói.

Cô đẩy trường kiếm thật mạnh, cắm nửa thanh kiếm vào trong eo Trình Lâm lưu ly.

Tiên huyết màu vàng rỉ ra, nhỏ tí tách.

“Ngươi thật sự không lo chuyện ta là con của Bá Tống ư?”

Trình Lâm lưu ly thều thào.

“Tống tiền bối hắn… đã tuyệt dục rồi còn đâu!”

Thiên Đế Tử hơi rút kiếm ra rồi lại đâm thật mạnh vào!

Cô vừa cười vừa điên cuồng đâm Trình Lâm, khiến máu tươi văng tung tóe.

Đúng là một cảnh tượng máu me bạo lực.

“Trường Sinh Giả tuyệt dục chưa phải là tuyệt vọng hoàn toàn mà. Trường sinh chi pháp hệ sinh mệnh là tin vui của những Trường Sinh Giả đang tuyệt vọng.”

Trình Lâm lưu ly giải thích.

“Nhưng mà ý… Tống tiền bối sắp chứng đạo bất hủ rồi á.”

Thiên Đế Tử híp mắt lại nói.

Trường Sinh Giả bị tuyệt dục không phải là bệnh nan y, nhưng Thiên Đạo bất hủ tuyệt dục chính là tuyệt dục hoàn toàn.

“Sao ngươi biết hắn phải chứng Thiên Đạo?”

Vẻ mặt của Trình Lâm lưu ly hơi thay đổi.

“Ta đây nắm giữ thời gian chi đạo, giỏi thôi diễn tương lai hơn các ngươi nhiều.”

Thiên Đế Tử tàn nhẫn quấy tiên kiếm trong tay.

“A a a ~ a ~”

Lần này Trình Lâm lưu ly cuối cùng cũng không nhịn nổi mà kêu thảm thiết.

Theo từng tiếng kêu thảm, cơ thể của cô cũng bắt đầu hóa thành cây.

Trong nháy mắt, cô liền biến thành một cây đại thụ che trời tràn ngập sự sống.

Tiên kiếm của Thiên Đế Tử cắm ở thân cây của đại thụ.

Máu màu vàng cũng hóa thành màu xanh của lá cây.

Thiên Đế Tử nhíu mày lại.

Cô ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây.

Sau đó cô nhìn thấy trên ngọn cây có một nụ hoa đang được sinh ra… là hình dáng của một bông hoa sen.

Hoa sen nở ra.

Lại có một Trình Lâm lưu ly khác thân mặc đao ý khôi giáp hoàn toàn mới, bước từ trong nụ hoa ra,.

“Nếu không phải trường sinh chi pháp của chúng ta đã dung hòa, biến thành tổ hợp trường sinh pháp hoàn toàn mới, nhát kiếm đó của cô thật sự đã đâm chết ta.”

Trình Lâm lưu ly vẫn còn thấy sợ hãi.

Thiên Đế Tử: “…”

“Hôm nay tạm dừng ở đây đã nhé? Lúc nãy cô đã giết ta một lần rồi… Hơn nữa bây giờ ta còn phải đi làm một chuyện quan trọng cho Bá Tống.”

Trình Lâm lưu ly cúi đầu dò hỏi.

“Chuyện gì?”

Thiên Đế Tử vẩy vết màu trên kiếm của mình.

“Ta phải đi bảo vệ Tống U U của thế giới Cửu U.”

Trình Lâm vàng kim bật ngón tay cái với Thiên Đế Tử:

“Tống U U rất quan trọng với Thư Hàng, vì thế không thể trơ mắt nhìn hắn biến mất được.”

Chương 2989: Cầu U U, Tống U U, Bạch U U

Trong quá trình tiếp xúc ngắn ngủi với Thiên Đế Tử, Trình Lâm lưu ly đã phát giác ra một số thay đổi của cô.

Ví dụ như bây giờ, Bá Tống rất quan trọng với Thiên Đế Tử.

Cô đồng ý nể mặt Tống Thư Hàng ở rất nhiều việc.

Thậm chí trong quá trình chiến đấu, khi gặp chuyện trọng đại liên quan đến Tống Thư Hàng, cô cũng sẽ dừng lại đôi chút.

Xem ra vào khoảnh khắc chết dưới đao của Bá Tống lúc trước, cô và Tống Thư Hàng đã kết nhân quả rất sâu, tương lai của Tống Thư Hàng đã gắn liền với tương lai của cô rồi.

Vì thế khi đối mặt với tình huống này, Trình Lâm lưu ly nói thẳng luôn ý đồ thật sự của mình.

Cô cũng biết Tống Thư Hàng muốn chứng đạo bất hủ.

Đạo Tử đã nói chuyện “virus hủy diệt hằng tinh + Mặt trời màu đen” cho các thành viên trong liên minh bọn họ từ lâu rồi.

Sức lực của một người là có hạn, muốn đẩy Bá Tống lên vị trí Thiên Đạo thứ 9, Đạo Tử cần có sự trợ giúp từ các thành viên liên minh.

Trong số các thành viên liên minh, Bát Tí Thái Cổ Thiên Ma đã lập lời thề hỗ trợ Bá Tống chứng đạo, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng có sở thích bồi dưỡng Thiên Đạo, đại sư Kim Cang Tự thì luôn coi trọng kẻ tu luyện Kim Cang Sơ Sở Quyền Pháp như Tống Thư Hàng, Tống đầu gỗ và Trình Lâm Tiên Tử lại là chỗ dựa của Tống Thư Hàng.

Vì thế khi nghĩ đến việc “trợ giúp Bá Tống”, Đạo Tử lập tức nhớ đến đám bạn của mình.

“Bảo vệ Tống U U ư?”

Thiên Đế Tử nhìn Trình Lâm bằng ánh mắt quỷ dị.

“Đừng nhìn ta như thế… Thực ra mục đích chính mà Thiên Đạo cha Cẩu Đản tạo ra chúng ta lúc đầu chính là dùng bí pháp bảo vệ Cửu U cha Cẩu Đản.”

Trình Lâm lưu ly thong thả nói.

Thiên Đế Tử: “Chúng ta?”

“Đúng, chúng ta.”

Trình Lâm lưu ly đáp:

“Mà cái giá của bí pháp chính là Trình Lâm quỷ thần ban đầu tan thành vô số mảnh nhỏ. Trải qua nhiều năm diễn hóa, những mảnh nhỏ này sinh ra “linh quỷ”. Một phần trong đó được cha Cẩu Đản thu thập lại, hóa thành Trình Lâm. Có một phần được Thiên Đạo Cầu tập hợp, trải qua hàng loạt thực nghiệm, biến thành ngươi.”

Thiên Đế Tử:

“Đây chính là nguyên nhân ngươi muốn dung hợp với ta ư?”

“Thực ra có dung hợp hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn cho lắm. Tất cả các bạn hữu của Thiên Đình viễn cổ đều đã gỡ bỏ trói buộc… Ngươi đã chẳng có ý nghĩa dung hợp gì với ta nữa.”

Trình Lâm lưu ly tỏ ra dè bỉu, nói.

Lúc trước cô muốn nuốt Thiên Đế chỉ là để phá hoại kế hoạch Thiên Đình, thuận tiện giải thoát cho người bạn đáng quý trọng của mình khỏi Thiên Đình chi đạo thôi.

Mà bây giờ, nhờ có kế hoạch Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5, mục tiêu của cô đã hoàn thành.

Hôm nay, cô phải dùng bí pháp để bảo vệ cho Tống U U.

Tuy rằng có được quyền hạn chúa tể Cửu U, miễn cưỡng cũng được xem như một chúa tể Cửu U nhưng Tống U U vẫn khác với chúa tể thật sự.

Cái giá để bảo vệ Tống U U sẽ không nặng như bảo vệ cha Cẩu Đản trước đây. Thậm chí, không cần dung hợp Thiên Đế Tử, bọn họ cũng đủ khả năng để bảo vệ Tống U U.

Thiên Đế Tử: “…”

Tại sao cảm giác bị ghét bỏ này lại khiến cô khó chịu thế nhỉ?

“Tuy rằng ta không biết sắp tới Bá Tống dùng trường sinh pháp nào để chứng đạo bất hủ, nhưng ta có cảm giác, giữ lại Tống U U là một việc rất quan trọng.”

Trình Lâm lưu ly nghiêm túc nói.

Đây chính là suy nghĩ thực sự của cô.

Từ chỗ Trình Lâm, cô biết được chuyện Bá Tống và Bạch tiền bối đã thương lượng đến khả năng "hai cá thể khác nhau cùng chứng đạo", đồng thời dùng phương án này để chứng đạo một cách hoàn mỹ.

Bá Tống và Bạch tiền bối đã cân nhắc ra một phương án có thể thực hiện được… Lợi dụng con mắt của Thánh Nhân Nho Gia, thôn phệ một nửa của đối phương rồi lại phối hợp với trường sinh chi pháp loại hình hỗ trợ lẫn nhau để đồng thời chứng đạo về mặt lý thuyết.

Nếu xét từ góc độ lý luận, đây là một phương án khả thi.

Nhưng nếu cược tất cả vào một phương án thì sẽ rất mạo hiểm… Tốt nhất phải có thêm phương án dự bị 2, tốt hơn nữa là có cả phương án 3, 4, 5 gì đó luôn.

Điều bây giờ cô muốn làm chính là âm thầm chuẩn bị cho Bá Tống và Bạch tiền bối phương án 2.

Đặc trưng của Thiên Đạo là gì?

Là thuộc tính bất hủ, là chấp chưởng quy tắc Thiên Đạo và chúa tể Cửu U.

Mặc dù Bá Tống chưa chứng đạo nhưng hắn đã có kim đan cá voi mập bất hủ, có chúa tể Cửu U, hơn nữa còn từng nhập mộng Đạo Tử, nắm giữ một phần tin tức Thiên Đạo…

Thế nên nếu như phương án đầu tiên của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thất thủ, vậy thì có thể thử cho Tống Thư Hàng chứng đạo bất hủ theo cách khác bình thường. Xem xem khi đã tập hợp đủ tất cả các đặc trưng của Thiên Đạo thì có thể tạo ra một Thiên Đạo nhân tạo không, biết đâu cũng lại đạt yêu cầu thì sao?

Thiên Đế Tử ở phía đối diện trầm mặc hồi lâu.

"Ta giúp ngươi."

Cô đột nhiên lên tiếng.

"Ngươi muốn chủ động dung hợp với ta à?"

Trình Lâm lưu ly kinh ngạc nói:

"Vậy chúng ta có thể đổi tên thành Trình Mộc Đế hoặc là Trình

Thiên Đầu.”

Thiên Đế Tử: “…”

Cáo từ!

…

…

Trong thế giới Cửu U.

Tống U U đột nhiên rùng mình:

“Sao cứ cảm thấy như có người muốn hãm hại mình thế nhỉ?”

Hắn lắc đầu, đứng dậy.

Dưới chân hắn là thế giới ma hải do chưởng giáo Vô Cực Ma Tông Ma Đế Ngạc chuyển hóa thành.

Theo như kế hoạch ban đầu, thế giới ma hải này sẽ được dung nạp vào Bá Giới, tương ứng với Bá Giới.

Nhưng do bản thể cứ bất ngờ bị cuốn vào một số việc nên chuyện này phải tạm gác lại.

Tống U U cũng không vội… Thân là chúa tể Cửu U, hắn cảm thể cảm ứng được, thời cơ dung hòa thế giới ma hải vẫn chưa tới.

“Nói đi cũng phải nói lại, có phải tên Ma Đế Ngạc kia vẫn ở chỗ tiền bối ba mắt chịu sét đánh không nhỉ?”

Tống U U xoa cằm.

Đây chính là tồn tại cấp Trường Sinh Giả, nếu rảnh thì vẫn nên mang về thì hơn, dù có bắt nó làm việc thì cũng hơn để ở đó chịu sét đánh.

Cũng phải giục bản thể đi thực hiện ván cá cược cuối cùng với tiền bối ba mắt nữa, nếu như còn không làm, đợi khi trở thành Thiên Đạo thì ván cược đó còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Tống U U vừa suy tư vừa nhìn sang cội nguồn của thế giới Cửu U.

Tại đó, quả cầu kim loại thể lỏng cuối cùng cũng đã hoàn toàn trưởng thành!

Cuối cùng Bạch tiền bối two cũng đã lười nhác bước ra khỏi thế giới Tà Liên.

“Bạch tiền bối vẫn khỏe chứ?”

Tống U U lo lắng hỏi.

“Không khỏe lắm… đáng lẽ bây giờ là lúc ta ngủ đông. Nhưng gần một năm nay xảy ra quá nhiều việc, ta còn chẳng có thời gian chợp mắt nữa.”

Bạch tiền bối two than thở.

Hắn là chúa tể Cửu U đặc biệt, bản thể Thiên Đạo tương ứng đã biến mất rồi mà hắn vẫn làm mưa làm gió ở thế giới Cửu U.

Nhưng vẫn phải có một cái giá, cứ cách một khoảng thời gian hắn sẽ bị cưỡng chế lâm vào giấc ngủ sâu, đó chính là giá phải trả.

Bây giờ hắn buồn ngủ lắm rồi nhưng không thể không cố gắng chống đỡ.

Vì dù gì thì… cầu béo lại trở lại rồi mà.

“Bạch U U ~”

Đúng lúc này, từ cội nguồn của thế giới Cửu U, một giọng nói sắc bén vang lên.

“Chậc, xem ra nó vẫn còn ký ức, đúng là một tên phiền phức mà.”

Bạch tiền bối two nhếch miệng.

Hắn vốn tưởng rằng cầu béo mới được sinh ra này có thể sẽ mất trí nhớ.

Nhưng tiếng kêu thân thiết kia của nó, có thể nghe ra nó vẫn nhớ hắn.

Bùm ~

Cửu U nổ tung.

Cầu béo xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt Bạch tiền bối two.

Một cầu, một Bạch, một Tống, tạo thành hình tam giác.

Chương 2990: Mưu triều soán vị

Đại lão quả cầu béo hùng hùng hổ hổ giống như mãnh hổ xuống núi vậy!

Đến bây giờ nó còn nhớ, khi Thiên Đạo Cầu đột nhiên sụp đổ, nó còn chưa bố trí xong mọi thứ, chỉ có thể không cam tâm mà biến mất.

Mà lúc cuối cùng trước khi nó biến mất,, Bạch U U đã đào hết tất cả kho báu của nó!

Đó là lời mà con người có thể thốt ra ư?

Có thể nói lúc đó đại lão quả cầu béo ôm hận mà chết.

Thế nên việc đầu tiên nó muốn làm sau khi sống lại chính là xé xác Bạch U U!

Tuy rằng không biết tại sao mình sống lại nhưng chuyện đó không quan trọng.

Quan trọng là chọi chết Bạch U U trước đã!

Vào khoảnh khắc khi xuyên qua không gian, cầu béo đã tự tưởng tượng ra một vạn hình ảnh mình cho nổ Bạch U U.

Nó mang theo sự phẫn nộ bùng nổ mà xuyên qua không gian… Đồng thời ngay khi vượt không gian, cầu béo đã bật chế độ võ trang, hóa thành một thành lũy võ trang hình cầu khổng lồ.

Nó muốn dùng hỏa lực mạnh mẽ nhất để bắn chết Bạch U U!

Thế nhưng…

Khi chính thức xuất hiện, đại lão quả cầu béo lại khựng lại.

Bởi vì phía đối diện lại có tới hai chúa tể Cửu U!

Nó không nhìn nhầm, đúng là hai người!

Một là người nó ghét nhất nhất nhất trên đời – Bạch U U.

Người còn lại chính là Bá Tống – kẻ mà nó ghét nhất nhất trên đời.

Hai người mà nó ghét nhất giờ lại ở cạnh nhau, hơn nữa đều dùng thân phận chúa tể Cửu U để đứng đối diện nó.

2 đánh 1, thế cục không có lợi với quân ta.

Cơn giận sắp bùng nổ của đại lão quả cầu béo bị đè xuống, khiến nó bình tĩnh hơn một chút.

Chuyện này giống như khi mọi người đi trên đường gặp phải một kẻ thù mà mình chán ghét, đang định chạy lên lén lút đập cho hắn một viên gạch thì đột nhiên phát hiện kẻ địch còn mang theo một đống đàn em cao to vạm vỡ, lửa giận trong lòng đột nhiên đông lạnh hết cả.

“Ơ, cầu béo.”

Bạch tiền bối two bình tĩnh mỉm cười, vẫy tay với cầu béo.

“Chào buổi sáng nhé đại lão quả cầu béo.”

Tống U U chào hỏi phụ họa.

Vốn dĩ mọi hoạt động của Tống U U đều sẽ do một tia ý thức của bản thể điều khiển nhưng lúc này đối mặt với kẻ địch mạnh là cầu béo, phần lớn ý thức của bản tôn chỉ đành chuyển dịch từ bí cảnh thời gian Thiên Đạo bế quan ra, đối diện trực tiếp với cầu béo.

[Không thể để ta bế quan cho yên ổn à? 22 ngày nữa thế giới sẽ đối mặt với nguy cơ diệt vong đó.]

Bá Tống mệt tim hết sức, chỉ muốn quay về bế quan.

…

Trong không trung.

Thấy hai người kia mỉm cười chào hỏi mình, trong đầu cầu béo không nhịn được mà tự tưởng tượng ra những hình ảnh trào phúng.

Cuối cùng cầu béo cũng không thể áp chế được cảm xúc của mình.

Tuy rằng đánh nhau với hai tên nó ghét nhất kia sẽ bất lợi với nó nhưng nếu có thể nổ chết cả hai thì niềm vui sẽ tăng gấp đôi!

Cho dù lát nữa rơi vào thế hạ phong nhưng giờ phút này nó vẫn muốn cho nổ chết hai cái đinh trong mắt kia.

“Hai người các ngươi chết đi cho ta! [Cười điên cuồng]”

Thành lũy sắt thép của cầu béo mọc ra cả nghìn khẩu pháo, thiết bị phóng.

Dưới sự hỗ trợ của quyền hạn chúa tể Cửu U, hỏa lực đầy trời giáng xuống chỗ Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two.

Có cả đạn pháo thật lẫn tuyến năng lượng, pháo siêu điện từ, tấn công sóng vi ba, chôn vùi không gian…

Ở thế giới Cửu U, khi một chúa tể Cửu U dốc toàn lực, những đòn tấn công cấp diệt thế cũng mới chỉ là bước mở đầu cơ bản mà thôi.

Hỏa lực vô tận trên bầu trời như dệt nên một bức họa cảnh mưa, đẹp đến chói mắt, đúng là nghệ thuật.

Ngươi vẫn còn dùng đao kiếm cổ xưa ư?

Ngươi còn đang mặc áo giáp nặng trịch ư?

Ngươi vẫn luyện đao kiếm hết ngày này qua tháng khác ư?

Đại nhân à, thời đại đã thay đổi rồi!

Bây giờ đã là thời đại súng ống… Nhiều là đẹp, to là tốt, đường kính là chính nghĩa, nổ tung là nghệ thuật.

Chân lý chỉ ở trong tầm bắn của pháo!

Thế nên Bá Tống và Bạch tiền bối two vẫn còn dùng đao kiếm kia, thời thế thay đổi rồi nhé, ăn phân đi!

“Không… vẫn chưa thay đổi đâu!”

Như đọc được lời thoại trong lòng đại lão quả cầu béo, Tống U U ở bên dưới lên tiếng trả lời một cách chuẩn xác.

Đồng thời hắn cũng kích hoạt chế độ chúa tể Cửu U… Hiện bản thể đã tấn thăng lên cảnh giới Trường Sinh Giả, Tống U U tất cũng sẽ được cường hóa theo!

Trụ cột của cảnh giới Trường Sinh Giả + chế độ chúa tể Cửu U + ảnh hưởng bành trướng của pháp tắc Cửu U giúp Tống Thư Hàng có sự tự tin mạnh mẽ!

Tiếp đó, đao ý khôi giáp bao phủ lên người hắn.

Hắn vươn tay ra rồi nắm lại, đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phá không mà tới, giáng xuống tay hắn.

Tống U U cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, chủ động nghênh đón đòn tấn công hỏa lực đầy trời.

Chân Thiên Bằng Độn Pháp được thi triển một cách tiêu sái, giúp cơ thể của Tống U U nhanh như Thiên Bằng, nhanh đến độ có thể khiến cho hỏa lực đầy trời này chậm lại!

Phẫn Thiên Hỏa Diễm Đao của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng bùng lên, đây là đao pháp hàng đầu thiên hạ!

Từng tia đao quang hỏa diễm xẹt qua bầu trời, lao về phía lửa đạn đang oanh tạc hắn và Bạch tiền bối two.

Bất luận là đạn pháo thực thể khổng lồ, đạn phá tank loại nhỏ dày đặc như những hạt mưa hoặc chùm sáng năng lượng, tất cả đều bị đao pháp của Tống U U chém bay!

Cho dù có tạo ra dư âm vụ nổ nhưng hỏa lực sau khi bị chém cũng bị đao ý khôi giáp triệt tiêu hết.

Hai phút sau…

Đại lão quả cầu béo dừng tấn công.

Ở phía bên dưới, về cơ bản khu vực pháo bắn tới đã bị san phẳng thành bình địa.

Nhưng chỗ mà Tống Cửu U và Bạch tiền bối two đang đứng lại bình yên vô sự!

Tống Cửu U và Bạch U U như đang đứng trên một cột trụ chọc trời vậy.

Đến một sợi tóc cũng không bị tổn hại.

Tống U U vung Cửu Tu Phượng Hoàng Đao một cách ngầu lòi, vẩy ra ngọn lửa đen kịt, chiếu sáng một góc vực sâu dưới trụ.

Bạch U U hai tay ôm ngực, tóc dài tung bay, tuấn mỹ vô song.

[Cũng may chỉ nổ có hai phút.]

Sau khi tâm thái bành trướng biến mất, Tống U U ngầu lòi vẫn còn sợ hãi.

Nếu như đại lão quả cầu béo cho nổ thêm một phút nữa thì hắn lộ tẩy hết.

Vì chế độ người đàn ông đích thực của hắn cũng chỉ kéo dài có 3 phút, thêm một giây cũng không trụ được.

Trên đỉnh đầu.

Đại lão quả cầu béo thấy cảnh này, cắn răng nghiến lợi.

Lúc nãy nó cho nổ không hề nương tay, không phải đòn do thám mà thực sự dốc toàn lực.

Nhưng Bá Tống bên dưới kia lại đỡ được tất cả…

Nói cách khác, tên Bá Tống này thật sự là chúa tể Cửu U, đứng ở địa vị ngang hàng với nó và Bạch U U.

"Thật đúng là một trận pháo hoa chói mắt, khiến ta không khỏi nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

Bạch tiền bối two thổn thức nói:

"Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chỉ chớp mắt chúng ta đã quen biết từ thời viễn cổ cho tới giờ."

Đại lão quả cầu béo: "…"

Thấy trong thời gian ngắn đại lão quả cầu béo không có ý định ra tay, Tống U U lặng lẽ thoát khỏi chế độ chúa tể Cửu U đàn ông đích thức chỉ còn lại chưa đầy một phút, sau đó tra đao vào vỏ một cách cool ngầu, treo Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vào eo mình.

Một cầu, một Bạch, một Tống lại tiếp tục trầm mặc.

Có ngọn gió thổi qua ba người, hất loạn kiểu tóc của Bá Tống.

Cầu béo trên trời rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

"Bá Tống thế này là sao?"

Trên mình cầu béo hiện lên một con mắt âm lãnh, nhìn chằm chằm vào Tống U U:

"Tại sao, tại sao ngươi lại trở thành chúa tể Cửu U!"

Bạch tiền bối two giải thích:

"Rất đơn giản, vì ngươi đã chết, Bá Tống mưu triều soán vị thành công, thay thế ngươi."

Đại lão quả cầu béo: "???"

Chương 2991: Hỏi ngươi có tức hay không!

Đây là cái logic rắm chó gì vậy?

Ta chết đi mà Bá Tống có thể mưu triều soán vị á? Dựa vào đâu?

Bá Tống có là gì của ta đâu?

Dù xét theo di chúc thì Bá Tống cũng ở tuốt hàng thừa kế thứ bảy, thứ tám kìa, cớ gì mà hắn có thể lên ngôi kia chứ?

Nghĩ vậy, trong con mắt tạm thời biến hóa ra của đại lão quả cầu béo ngập tràn vẻ nghi hoặc.

Nhìn đại lão quả cầu béo nghệt mặt ra, Bạch tiền bối two vui vẻ lắm. Hắn cố nín cươi mà hai gò má bị ép thành hình hai cái bánh bao luôn.

Thấy dáng vẻ nén cười của Bạch U U, đại lão quả cầu béo biết ngay mình bị giỡn mặt rồi.

Bá Tống chẳng mưu triều soán vị gì sất!

Như vậy chỉ có một khả năng…

“Bá Tống, bản thể của ngươi chứng đạo bất hủ, trở thành Thiên Đạo rồi à?” Đại lão quả cầu béo hỏi ra một khả năng khiến chính nó cũng cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

Trên thực tế, khi nó tiêu tán vì Thiên Đạo Cầu sụp đổ thì Bá Tống đã lờ mờ có dấu hiệu trở thành một đại lão đỉnh cấp trên thế gian. Mặc dù khi đó hắn còn chưa bước ra Trường Sinh đạo.

Phần lớn các đời Thiên Đạo đều có thời niên thiếu vang danh thiên hạ.

Bá Tống là thằng nhóc vàng trong làng gây sự. Từ thời viễn cổ đến nay, đại lão quả cầu béo chưa thấy ai gây sự mà nổi tiếng khắp Chư Thiên Vạn Giới như hắn.

Giỏi gây sự mà gây xong còn sống nhăn răng thì thành tựu thường là không kém cỏi chút nào.

“Không, Bá Tống vẫn chưa chứng đạo.” Bạch tiền bối two cười ha hả mà nói: “Có phải Cầu U U nhà ngươi nghĩ mình đã chết mấy ngàn năm nên Thư Hàng chứng đạo rồi không? Ta nói cho ngươi nghe chân tướng vô tình nè, từ lúc ngươi chết đến bây giờ còn chưa đến một tháng đâu.”

Đại lão quả cầu béo: “!!!”

Chưa đến một tháng?

Không thể nào! Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, làm sao Bá Tống có thể thay đổi nhiều như vậy được?

Đại lão quả cầu béo lôi ngay ghi chép thời gian của thế giới Cửu U ra.

Đây chính là cái lợi của việc làm chúa tể, nhìn thời gian không cần lấy đồng hồ.

Một lát sau.

“Sao có thể như thế được?” Đại lão quả cầu béo hoài nghi nhân sinh, nhìn sang Tống Thư Hàng, thằng nhóc này chưa chứng đạo thật.

Chưa chứng đạo mà đã tạo ra chúa tể Cửu U đối ứng?

Thao tác gì nghe vãi linh hồn thế?

“Cho nên ta mới nói Bá Tống mưu triều soán vị, thế chỗ của ngươi. Bá Tống không phải là chúa tể Cửu U đối ứng với Thiên Đạo thứ chín, hắn giật ghế của ngươi đó. Không tin hả? Ta có chứng cứ đây này!” Dứt lời, Bạch tiền bối two vươn tay nhấn một cái giữa không trung.

Một vài hình ảnh mà hắn ghi lại được phát ra.

Những hình ảnh này có cái do Bạch tiền bối two tự mình ghi lại, có cái là hình ảnh ký ức của Tống Thư Hàng do Tống U U cung cấp.

Mở đầu là hình ảnh khi Tống cầu béo gặp Tống Thư Hàng.

Trong màn ảnh, Tống cầu béo đột ngột xuất hiện bên cạnh Bá Tống.

“Tìm được ngươi rồi ~ Xin hỏi, ngươi có phải là bản thể của ta không?” Tống cầu béo hỏi.

Đối diện, sau phút chấn kinh ban đầu, Bá Tống vất vả lắm mới trấn tĩnh lại: “Không ngờ ta che giấu kĩ thế mà ngươi vẫn nhận ra.

Đúng vậy, đúng như ngươi suy đoán, ta chính là bản thể của ngươi.”

Bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó Tống cầu béo và Bá Tống bắt đầu nhận người thân.

Tức thì, cả màn hình đều trở nên ấm áp.

Bạch tiền bối two còn cố ý chèn thêm nhạc nền nồng cháy tình người.

Đại lão quả cầu béo nhìn chằm chằm hình ảnh trước mắt, cả thân cầu biến thành màu đen sì, đen đến mức suýt nhỏ ra mực nước!

Bạch tiền bối two nén cười khiến khuôn mặt càng giống hai cái bánh bao, khóe mắt còn rơm rớm lệ.

Nhưng hình ảnh vẫn chưa kết thúc.

Trừ cảnh tượng nhận người thân, còn rất nhiều hình ảnh ghi lại cuộc sống bên nhau hài hòa giữa Tống Thư Hàng và Tống cầu béo.

Ví dụ như Tống cầu béo đánh khắp thiên hạ vô địch thủ trên sao Hỏa, trở thành tiên phong dẫn đường cho Bá Tống chứng đạo!

Còn có hình ảnh được Bạch tiền bối two ghi lại không lâu trước đó, Tống cầu béo hóa thân thành áo khoác, chăm sóc bản thể Bá Tống từng li từng tí một!

Áo khoác Tống cầu béo chuyên tâm loại bỏ Hư Nhật Thủ Hộ Giả. Dưới sự chỉ huy của nó, tất cả vật trang sức của Tống Thư Hàng hành động nghiêm chỉnh đâu ra đấy, chuyển hóa hài cốt của Hư Nhật Thủ Hộ Giả thành vật chất Trường Sinh Giả mà Tống Thư Hàng có thể hấp thu được.

Toàn bộ hình ảnh ấm áp đến mức đại lão quả cầu béo run rẩy cả tâm can.

Nhận giặc làm cha!

Đúng là nhận giặc làm cha mà!

Đại lão quả cầu béo điên tiết đến sa mạc lời, thân hình từ không trung nặng nề rơi xuống nện thành một cái hố to bự chảng. Thế là nó ngồi xổm trong cái hố ấy luôn. Cáu phì cả người, chí ít cũng phải phì 100 tấn!

Mặt khác, trừ việc suýt nữa thì nổ tung vì tức, đại lão quả cầu béo còn để ý đến một chuyện… Trên trán của Bá Tống bản thể xuất hiện một vầng trăng tròn của Trường Sinh Giả!

Beep beep beep ~ beep beep beep!!!!

Trong sâu thẳm đáy lòng, đại lão quả cầu béo phun hết những câu từ thô tục mà mình biết ra.

Con côn trùng nhỏ cấn tay mà nó chỉ cần thò ngón tay là có thể nghiền chết mấy trăm lần… tế mà bây giờ đã tấn thăng thành Trường Sinh Giả!

Làm thế nào vậy hả?!

Trường Sinh Giả trong truyền thuyết, có vị nào không khốn khổ ngộ đạo? Có vị nào không hồi tưởng quá khứ, lập ra quy tắc và pháp tắc của chính mình rồi mới chứng Trường Sinh đạo?

Nhưng Bá Tống mới mất có mấy tháng?

Dù không gọi món nhắm, chỉ uống rượu suông, thì cũng chẳng ai bịa ra mấy câu say xỉn như “Chỉ trong mấy tháng, Bá Tống đã tiến hóa từ côn trùng nhỏ cấn tay thành đại lão chứng Trường Sinh đạo” được.

Đại lão quả cầu béo khó ở quá mà!

“Phụt!” Bạch tiền bối two che tay lên miệng, quay đầu sang hướng khác, không nhìn đại lão quả cầu béo tức đến béo cả người kia nữa.

Giá trị vui vẻ của Bạch tiền bối two +1 +1 +1…

Đôi khi khiến người ta vui vẻ thật là đơn giản lắm thay.

Chỉ cần có một đối tượng thích hợp, phối hợp với vài việc giản đơn, sẽ tạo ra vui sướng vô tận.

“Ta sẽ xé xác cái hóa thân kia ra!” Đại lão quả cầu béo thẹn quá hóa giận.

Phân thân hóa hình nhận giặc làm cha thì còn tồn tại làm gì nữa?

Chỉ có cách xé xác cái hóa thân ấy ra mới đủ để rửa mối nhục trong lòng.

Bạch tiền bối two cười tươi mà đôi mắt đẹp cong cong như vành trăng khuyết. Trông không buồn cười mà còn đẹp cực kì:

“Chuyện này không thể trách hóa thân kia được… Dù sao thì Bá Tống cũng soán vị ngươi, cho nên trong mắt hóa thân thì Tống U U chính là bản thể của nó rồi.”

Đại lão quả cầu béo: “…”

Nói vậy thì… Bá Tống thực sự đã dùng thủ đoạn gì đó để thay thế sự tồn tại của nó sao?

Nhưng bất kể thế nào, dù có là hiểu lầm đi chăng nữa, thì hóa thân kia vẫn phải chết!

đại lão quả cầu béo âm thầm bấm pháp quyết, muốn đánh nổ hóa thân kia từ xa.

Nhưng khi nó bấm pháp quyết mới nhận ra mối liên hệ giữa mình và hóa thân kia đã bị người ta cắt đứt từ lâu rồi.

“Làm sao có thể?” Đại lão quả cầu béo trợn lòi cả con mắt duy nhất.

Hóa thân là một phần thân thể nó, mối liên hệ giữa hai bên không thể nào bị cắt đứt được!

Bá Tống đã làm thế nào?

[Chẳng có gì mà không thể!] Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ chân trời truyền thẳng vào thế giới Cửu U, vang vọng ngay bên tai đại lão quả cầu béo.

Là âm thanh của đại đạo…

Là Thiên Đạo đang lên tiếng!

[Ta đã chú ý đến áo choàng đạo hữu trên người Bá Tống từ lâu, ta đã đề phòng ngươi từ sớm… liên hệ là ta cắt đứt đó! Hỏi ngươi có tức hay không!] Âm thanh Thiên Đạo uy nghiêm vang rền inh tai nhức óc: [Mà giữa chúng ta còn chưa tính sổ xong đâu đấy!]

Chương 2992: Chân truyền? Đường quyền của Thánh Nhân Nho Gia!

Giữa Nho gia và Thiên Đạo cầu có thù sâu như biển, còn giữa Nho gia và đại lão quả cầu béo Cửu U thì có thù diệt môn.

Ban đầu, trong trận chiến cuối cùng tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, Thánh Nhân Nho Gia thất bại. Dù hắn có chết trong tay Thiên Đạo Cầu thì đệ tử Nho Gia cũng không thể nói gì hơn.

Trận chiến tranh đoạt vị trí Thiên Đạo vốn là ván cờ sinh tử, không phải chơi nhà chòi, không được lựa chọn chế độ “chiến đấu hòa bình”.

Cho nên dù có chết cũng không thể oán trách kẻ khác.

Cũng không thể yêu cầu hão huyền rằng đại lão nào cũng đi theo con đường chính nghĩa như Thánh Nhân được.

Năm đó, các Trường Sinh Giả đến khiêu chiến Thánh Nhân Nho Gia chỉ cần không chọc giận Thánh Nhân và không đạp lên ranh giới cuối cùng của ngài, thì thông thường trong quát trình khiêu chiến chỉ bị ngài đè xuống tẩn cho một trận trọng thương rồi thôi, cuối cùng đều sống sót rời đi cả.

Loại người khiêu chiến đã bị Thánh Nhân Nho Gia tẩn trọng thương rồi còn giữ lại để phong ấn như Ma Đế - Ngạc cũng không nhiều.

Mà đây cũng là lí do vì sao cả Chư Thiên Vạn Giới đều tâm phục khẩu phục Thánh Nhân Nho Gia…

Nhưng trận chiến cuối cùng giữa Thiên Đạo Cầu và Thánh Nhân Nho Gia đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Thiên Đạo Cầu bị cắt mất một khối, trở nên không còn hoàn chỉnh.

Thế là sau khi trở thành Thiên Đạo, hành động đầu tiên của nó là tiêu diệt Nho Gia, muốn tìm cho ra phần bị Thánh Nhân Nho Gia xẻo mất.

Thực ra cả hai bên đều có lý do cho hành động của mình.

Nhưng đối với đệ tử Nho Gia, đó chính là mối thù diệt môn.

Đôi khi thù hận không phân ra thành chính nghĩa và tà ác.

Hiện thực cũng không đơn giản là không phải trắng nghĩa là đen.

Nhưng dù sao, thù hận chính là thù hận.

Thù sâu như biển chính là thù.

Mà đến đó vẫn chưa hết. Về sau, cứ cách một thời gian đại lão quả cầu béo Cửu U lại phái tà ma đến chà đạp Nho Gia ở hiện thế, đè đầu cưỡi cổ, không cho Nho gia cơ hội trưởng thành.

Cho nên bất kể vì lý do gì, đệ tử Nho Gia cứ hễ có cơ hội là sẽ tuyệt không bỏ qua cho Thiên Đạo Cầu và Cửu U Cầu.

Lấy gì báo đức? Lấy trực báo oán, lấy đức báo đức!

Người có đại ân với Nho gia, Nho gia sẽ dốc tổ báo đáp… Kẻ có cừu oán với Nho gia, Nho gia sẽ dùng nắm đấm thép chào hỏi.

Giờ đây, Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 Đạo Tử đã bắt được cơ hội để “lấy trực báo oán” rồi.

[Không phải Thiên Đạo Cầu sao?] Đại lão quả cầu béo sững sờ.

Cuối cùng nó cũng phát giác ra sự kỳ lạ của lần hồi sinh này. Hóa ra không phải Thiên Đạo Cầu hồi sinh, mà là có một sự tồn tại xa lạ nào đó thay thế vị trí của Thiên Đạo Cầu.

Cửu U có Bá Tống mưu triều soán vị, Thiên Đạo cũng bị kẻ khác chiếm ngôi rồi ư?

Giờ khắc này, đại lão quả cầu béo chỉ muốn đập chết Thiên Đạo đối ứng của mình, sau đó đẩy ra ngoài quất xác.

Thằng ngu kia bay lắc thế nào mà cục diện lại trở nên nát bét như ngày hôm nay?!

Đáng hận hơn là tên Thiên Đạo Cầu ngu ngốc kia chơi xong thì phủi mông chạy mất, để lại một đống cục diện rối như bòng bong cho nó dọn.

Nó khổ tâm quá đi mà!

Trong số các chúa tể Cửu U, có khi nó là đứa khổ nhất luôn ấy.

Thiên Đạo nhà Bạch U U tốt biết bao, trước khi tiêu tán còn bảo vệ Bạch U U để hắn sống vui sống khỏe.

Còn nó thì sao? Trong lúc Thiên Đạo Cầu ngồi trên ngai Thiên Đạo thì nó phải giúp tên kia chùi đít, giúp tên kia đối phó với Nho Gia, giúp tên kia tìm lại phần bị Thánh Nhân Nho Gia xẻo mất, còn phải nghĩ cách bổ khuyết phần thiếu cho tên kia nữa.

Cuối cùng còn phải tự mình tìm kiếm con đường để tiếp tục sống tạm trên đời!

So sánh với A Bạch, suýt nữa thì đại lão quả cầu béo òa lên khóc.

Sao mà thảm thế kia chứ!

[Ngươi có thể quên mất ta là ai, nhưng… ngươi chắc chắn sẽ không thể quên nắm đấm này.] Đúng lúc đó, giọng nói của Đạo Tử lại vang lên.

“Tiêu rồi, Đạo Tử tiền bối nổi bão rồi.” Tống U U nói.

Bạch tiền bối two vươn tay túm lấy Tống U U, thân mình nhanh chóng lùi về phía sau, né thật xa Cầu U U.

Ngay sau đó, một cánh cổng không gian mở ra bên cạnh đại lão quả cầu béo.

“Lại đây, chết đi!” Giọng nói của Đạo Tử vang rền.

Một khắc sau, vô số nắm đấm từ trong cánh cửa không gian tung ra, giáng xuống thân đại lão quả cầu béo.

Quyền như sao xẹt, cực kỳ giống với thức thứ hai trong Kim Cương Căn Bản quyền pháp của Bá Tống – Lưu Tinh quyền!

Quyền nào cũng thấu thịt!

Mỗi quyền giáng xuống, trên thân thể kim loại lỏng của đại lão quả cầu béo lại như có giọt kim loại vẩy ra.

Bốp bốp chát chát!

Nắm đấm thép tri thức đơn giản mà thô bạo gợi cho đại lão quả cầu béo nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị thiết quyền của Thánh Nhân Nho Gia đè bẹp năm xưa.

Chuyện làm nó khó chịu hơn là… lần này người xuất thủ là Thiên Đạo, hơn nữa còn là Thiên Đạo soán vị của Thiên Đạo Cầu.

Đối phương nắm giữ một chút quyền hạn của Thiên Đạo Cầu, có được khả năng nhắm vào đại lão quả cầu béo Cửu U.

Bị nhắm vào như thế, cho nên khi đối phương vung quyền, đại lão quả cầu béo không thể nào tránh né hay phản kháng được.

Nó chỉ có thể cắn răng chịu đựng trận đòn bạo lực của đối phương.

Chỉ tại thằng ngu Thiên Đạo Cầu kia!

Nếu như đối phương không lợi dụng Thiên Đạo Cầu để soán vị lên ngôi, thì đời nào lại khắc nó như thế? Dưới sự tăng cường của quyền hạn Cửu U, chí ít nó sẽ không bất lực và nhỏ yếu thế này!

Nhục thế này thì sống làm gì nữa!

…

Sau một trận đòn thù oanh tạc mang hiệu quả thị giác chói lóa, thân thể của đại lão quả cầu béo càng ngày càng nhỏ đi. Ban đầu là một quả cầu lớn có đường kính hàng trăm mét, cuối cùng bị đánh cho teo lại thành quả cầu nhỏ xíu đường kính vỏn vẹn một mét.

Bị nghiền cho còn mỗi cái lõi không!

Quyền pháp của Đạo Tử đã có được tinh túy chân truyền của Thánh Nhân Nho Gia.

Sau khi giáng một đợt quả đấm tri thức vô hồi kỳ trận, nỗi oán niệm của Đạo Tử đã được giải phóng ít nhiều. Hắn ngừng lại động tác mở cổng không gian hành hung đại lão quả cầu béo.

Nếu không phải hiện tại Đạo Tử đã giải quyết được di chứng hồi sinh cho các sư đệ, sư muội nên tâm trạng đang rất tốt, thì sau trận đòn toàn lực vừa rồi, đại lão quả cầu béo có mất mấy trăm năm cũng không khôi phục được trạng thái ban đầu.

“Thành viên Nho gia.” Đại lão quả cầu béo nhìn chằm chằm vào cổng không gian, giọng nói biến điệu vì đau đớn.

Đạo Tử ở phía đối diện chậm rãi lên tiếng: “Thủ đồ Nho gia Đạo Tử!”

Trong trận đòn vừa rồi, hắn cũng khống chế lực lượng của mình như khi đánh đại lão mặt trời màu đen, không đập tan xác đại lão quả cầu béo ngay, chỉ để cho đối phương biết ai là người vừa nện mình ra bã!

Khi báo thù mà đánh chết đối phương ngay thì chẳng có chút cảm giác thành tựu nào.

Trước khi đối phương bị nghiền chết, phải cho nó biết ai là người đang trả thù, thế thì trả thù mới có ý nghĩa!

Chứ nếu đối phương nhắm mắt chết tươi mà vẫn không biết mình bị ai xử lý thì còn gì vui?

“Không ngờ các ngươi lại soán vị cả Thiên Đạo.” Đại lão quả cầu béo đau gan run rẩy cả người. Rõ ràng nó không có gan kia mà. Có thể là mấy tháng trước nghiên cứu quả thận hoại tử của Tống Thư Hàng xong bị lây bệnh “đau ảo” rồi.

Nho gia, đám người không nên trở thành Thiên Đạo nhất, lại soán vị Thiên Đạo.

Thiên Đạo Cầu là thằng đầu bò!

Dù ngươi giao vị trí Thiên Đạo cho Bạch hay Bá Tống thì cũng hơn là tặng không cho thành viên Nho Gia mà!

“Nếu ngươi đã biết ta là ai, thì ta và ngươi giao lưu lần cuối đi.” Đạo Tử lại siết chặt nắm đấm.

Cú đấm này sẽ kết thúc ân oán giữa Cửu U Cầu và Nho gia!

Ngày sau, khi hắn hoàn toàn biến mất khỏi vị trí Thiên Đạo, chúa tể Cửu U đại lão quả cầu béo cũng sẽ tiêu tán!

…

Cùng lúc đó, cách chiến trường không xa.

Một cánh cổng không gian mở ra bên cạnh Tống U U.

Trình Lâm lưu ly và Thiên Đế Tử cùng nhau tới!

Hai kẻ vừa đánh nhau thành đầu chó, bây giờ đã chung sống hòa bình.

Chương 2993: Cuối cùng cũng có một ngày giả biến thành thật!

Bạch tiền bối two nhìn cảnh Đạo Tử treo đại lão quả cầu béo lên đánh mà nội tâm thổn thức không thôi.

Bạch tiền bối two và đại lão quả cầu béo cà khịa nhau nhiều năm. Thực ra ban nãy thấy quả cầu béo sắp hồi sinh, hắn còn khấp khởi mừng.

Thậm chí hắn còn có thể chịu đựng cơn buồn ngủ để thăm hỏi quả cầu béo vừa hồi sinh một chút.

Ai ngờ đại lão quả cầu béo vừa ló mặt ra, còn chưa kịp phát uy, đã bị Thiên Đạo 8.5 đè ra nện.

Thảm…

Nhưng lập trường của Bạch tiền bối two lại không cho phép hắn nhúng tay vào chuyện giữa Thiên Đạo và đại lão quả cầu béo.

Xét theo lập trường, hắn phải đứng về phía Bá Tống, đập cho đại lão quả cầu béo một trận cùng Thiên Đạo 8.5 mới đúng.

Cho nên, trừ nội tâm hơi thổn thức ra thì Bạch tiền bối two chẳng nói gì.

Tất cả đều là vận mệnh.

Thở dài một hơi, Bạch tiền bối two và Tống U U lại cùng nhau quay đầu nhìn Trình Lâm lưu ly và Thiên Đế Tử vừa vượt không mà đến.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tống U U hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Ừm, ta tới giúp ngươi một tay.” Trình Lâm lưu ly đáp.

“Ta đứng cạnh nhìn.” Thiên Đế Tử nói.

Tống U U: “…”

[Cẩu Đản, ngươi muốn làm như vậy thật sao?] Trong lúc đang suy tư, giọng nói của đại lão Rồng Đốm two đột nhiên vang lên.

Rõ ràng là đại lão Rồng Đốm two nhận ra chuyện mà Trình

Lâm muốn làm là hoàn thành việc chuyển sinh cho Tống U U.

"Yên tâm đi cha Cẩu Đản, lần này ta nắm chắc, sẽ không để bản thân vỡ nát. Hơn nữa dù có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng còn các ngươi… có thể tổ hợp lại ta một lần nữa mà." Trình Lâm lưu ly nói.

Lần này giọng điệu nói chuyện của cô đổi thành một phương thức khác, là ngữ điệu và giọng nói của Trình Cẩu Đản.

Ầm ~

Đối diện, Thiên Đạo Đạo Tử đánh xuống một đòn, bao phủ toàn bộ thân thể kim loại lỏng của đại lão quả cầu béo, kể cả những bộ phận bị nắm đấm thép của tri thức đánh tan trước đó.

Nhưng bao phủ xong, động tác của Đạo Tử lại hơi dừng lại. Hắn không tiếp tục đánh nổ đại lão quả cầu béo để "khiến nó không thể ngưng tụ lại trong vòng trăm năm" nữa.

Thân là Thiên Đạo, hắn có cảm ứng rất nhạy đối với chuyện sắp xảy ra trong tương lai.

Đặc biệt là khi chuyện sắp xảy ra trong tương lai đó có liên quan đến hắn thì trực giác này sẽ lại càng rõ ràng.

Ví dụ như lúc này, Đạo Tử cảm ứng được hình như Trình Lâm đang định tiến hành một loạt thao tác với Tống U U, mà những thao tác này là có ích.

Mà thao tác này sẽ liên quan đến kế hoạch "đẩy Bá Tống lên làm Thiên Đạo thứ chín" của hắn.

Cho nên vì trực giác ấy, Đạo Tử dừng tay.

"Trình Lâm, cô muốn làm gì? Có cần ta hỗ trợ không?" Đạo Tử hỏi Trình Lâm. Hắn vẫn luôn biết ơn Trình Lâm và Tống đầu gỗ.

"Ta muốn dùng bí pháp năm xưa giúp Tống U U chuyển sinh, để hắn không còn bị ảnh hưởng, trở thành một cá thể chúa tể Cửu U hoàn thiện chân chính." Trình Lâm Tiên Tử nói.

Đồng thời, cô cũng kể một cách đơn giản chuyện "linh quỷ ban sơ – quỷ thần" mà mình đã nói với Thiên Đế Tử trước đó cho mọi người nghe.

Thiên Đạo cha Cẩu Đản là kỳ tài trong số các đời Thiên Đạo. Rất nhiều Thiên Đạo khác đều không thể phá giải hoàn toàn những thứ do nó tạo ra.

"Giữ lại thân thể chúa tể Cửu U của Bá Tống? Thì ra là thế." Đạo Tử hơi gật đầu. Dựa vào vị thế Thiên Đạo của mình bây giờ, hắn chỉ cần kết hợp một chút với trạng thái của Bá Tống đạo hữu là thôi diễn ra chuyện mà Trình Lâm Tiên Tử muốn làm.

"Nếu muốn giữ lại hóa thân Tống U U có quyền hạn chúa tể Cửu U, có lẽ chúng ta có thể tiến thêm một bước." Một sợ ý chí của Đạo Tử giáng lâm, lên tiếng.

"Chúa tể Cửu U Cầu à?" Loáng một cái, cha Cẩu Đản đã đoán ra suy nghĩ của Đạo Tử.

"Đúng vậy… Dù sao thì khi ta tiêu tán, nó cũng sẽ biến mất mà." Ý chí của Đạo Tử nhìn vào thân thể đại lão quả cầu béo đang bị mình trấn áp.

Sau đó lại nhìn sang Tống U U.

Thực chất thì "chúa tể Cửu U" Tống U U vẫn là một sự tồn tại phụ thuộc vào chúa tể Bạch Two.

Quyền hạn và lực lượng chúa tể Cửu U của hắn đều "mượn" của chúa tể Bạch Two, không thể xem hắn là một cá thể độc lập được. Hắn chỉ là một chúa tể Cửu U rởm thôi.

Nhưng đại lão quả cầu béo lại là một chúa tể Cửu U thật hơn vàng mười, được Cửu U chứng nhận.

Nếu có thể sử dụng quả cầu béo để bổ khuyết chỗ thiếu sót của Tống U U… rồi mới nhờ Trình Lâm Tiên Tử giúp Tống U U chuyển sinh, thì có thể cho ra đời một chúa tể Cửu U Bá Tống hoàn thiện.

"Có thể làm được không?" Bạch tiền bối two tò mò hỏi.

Nếu có thể chuyển hóa quả cầu béo thành Tống U U thì thú vị phải biết.

Đến lúc đó Tống U U vừa là Tống chúa tể, vừa là Cầu chúa tể, mới hay ho làm sao.

"Nếu đổi thành một chúa tể Cửu U khác, ví dụ như Bạch đạo hữu, thì không thể bổ sung vào chỗ thiếu hụt của Tống U U. Nhưng đổi thành Cầu chúa tể thì lại hoàn toàn có khả năng này." Đạo Tử tự tin nói.

Đạo Tử giải thích đơn giản mấy điểm quan trọng cho mọi người nghe.

Đầu tiên, Đạo Tử mượn vỏ bọc “Thiên Đạo nhiệm kỳ trước” của Thiên Đạo Cầu để khắc chế đại lão quả cầu béo Cửu U, bắt thóp quả cầu béo này.

Sau đó, trong tay Đạo Tử có một án lệ “chúa tể Cửu U bị dung hợp” thành công, chính là đại lão mặt trời màu đen. Đối phương là sự tồn tại đặc biệt đã bị chính Thiên Đạo đối ứng của nó dùng vật chất bất hủ dung hợp lại.

Đạo Tử chỉ cần trở về nghiên cứu cấu tạo của đại lão mặt trời màu đen cho tử tế rồi suy ngược ra quá trình là có thể tính ra cách làm.

Khéo nhất là trên thân thể Tống Thư Hàng còn có kim đan cá voi mập bất hủ, chắc hẳn có thể thỏa mãn yêu cầu dung hợp.

Cuối cùng… còn có con mắt Thánh Nhân Nho Gia ở đó mà!

Sau khi có đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia, Bá Tống cũng đã cộng hưởng những manh mối liên quan cho Đạo Tử.

Chỉ cần có con mắt của Thánh Nhân Nho Gia + một Trường Sinh đạo là có thể kế thừa năng lực “cắn nuốt tồn tại” của Thánh Nhân.

Ba thứ kết hợp lại, kế hoạch dùng Cầu U U để bổ khuyết cho Tống U U liền trở thành có thể thực hiện.

Không cần nuốt chửng toàn bộ Cầu U U, chỉ cần cắn nuốt và dung hợp một phần, kết hợp với tự thân Tống U U là đạt yêu cầu rồi.

Sau khi tạo ra một Tống U U hoàn chỉnh… lại nhờ Trình Lâm Tiên Tử dùng bí pháp tiến hành chuyển sinh cho hắn để bảo tồn, đúng là hoàn mỹ!

Đạo Tử mượn năng lực tính toán của Thiên Đạo, cẩn thận suy tính từ đầu đến cuối một lần, xác định phương án này khả thi!

“Nói cách khác, chỉ cần gặm một phần Cầu U U thôi chứ gì? Cũng không tệ?” Bạch tiền bối gật đầu.

“Ta liều mạng một phen. Chỉ cần Thiên Đế Tử chịu giúp ta thì vấn đề không lớn.” Trình Lâm Tiên Tử suy tư rồi nói.

“Như vậy phải đưa việc kế thừa năng lực thiên phú của thầy ta vào danh sách việc quan trọng đã.” Đạo Tử vung tay, tạm thời phong ấn đại lão quả cầu béo lại.

Chờ Tống Thư Hàng kế thừa năng lực của Thánh Nhân và hắn thôi diễn ra thủ pháp dung hợp của đại lão mặt trời màu đen là kế hoạch có thể triển khai.

“Trước khi sử dụng con mắt Thánh Nhân… chúng ta phải thử một chút, xem có thể biến chúng từ hàng tiêu hao thành sạc dự phòng được không.” Tống U U nhắc nhở.

“Tuyệt vời, duyệt.” Đạo Tử vui mừng.

Nếu như có thể, hắn hy vọng đôi mắt mà thầy để lại sẽ không biến mất.

“Trong hạng mục nghiên cứu này, ta sẽ chia một phần tâm thần để giúp đỡ các ngươi một tay. Qua bộ phận tâm thần đó của ta, các ngươi có thể mượn dùng khả năng tính toán của Thiên Đạo.” Đạo Tử bảo đảm.

Chương 2994: Danh sách việc cần làm khi bế quan

Nếu bí pháp của thầy được kế thừa mà không phải tiêu hao mất một con mắt thì Đạo Tử rất vui lòng.

Tuy cả hai mắt của Thánh Nhân Nho Gia đã giao cho Bá Tống và quyền sở hữu hoàn toàn thuộc về đối phương.

Nhưng dù sao đây cũng là một trong những di vật hiếm hoi mà thầy để lại.

Di vật của Thánh Nhân chỉ có vài món, dùng mất món nào là thiếu đi món đó, không có cách nào để bổ sung.

Nếu có thể sử dụng nhiều lần thì tất nhiên là Đạo Tử ủng hộ hết mình rồi.

…

Sau khi giao hẹn xong xuôi, Thiên Đạo + mấy vị chúa tể Cửu U + mấy đại lão Trường Sinh Giả đứng đầu trong thiên địa + nữ sĩ lưới rồng lặng lẽ tỏa sáng sau màn cùng bắt tay phá giải một nan đề kĩ thuật.

Đạo Tử cống hiến năng lực tính toán cấp Thiên Đạo rồi vùi đầu vào hạng mục nghiên cứu đại lão mặt trời màu đen. Hắn muốn nghiên cứu ra kĩ thuật dung hợp chúa tể Cửu U trong thời gian ngắn.

Bạch tiền bối two hỗ trợ Đạo Tử nghiên cứu. Hắn là một trong số ít những tồn tại có thể nhìn thẳng vào tin tức bất hủ mà không chịu ảnh hưởng gì quá lớn. Cho nên trong quá trình Đạo Tử nghiên cứu mặt trời màu đen, Bạch tiền bối two sẽ lấy cái chân của mình làm trung gian để tham gia.

Đồng thời, một đám phân thân chuyên dùng để nghiên cứu của Bạch tiền bối two còn sang giúp Trình Lâm Tiên Tử và đại lão Rồng Đốm two nghiên cứu hạng mục “làm thế nào để kết nối con mắt của Thánh Nhân Nho Gia với kim đan cá voi mập bất hủ”, giúp món đồ tiêu hao chỉ dùng được một lần như con mắt Thánh

Nhân Nho Gia biến thành sạc dự phòng.

Trình Cẩu Đản phân hóa ra hai bộ phận. Phần được chia ra đi tiếp xúc với đại lão quả cầu béo đang bị phong ấn, làm quen với khí tức, thuộc tính lực lượng và số liệu thân thể của nó, để chuẩn bị cho kế hoạch chuyển sinh một Tống U U hoàn mỹ.

Về phần nhân vật chính trong kế hoạch là Tống U U, hắn chỉ cần tọa trấn thế giới Ma Hải, lẳng lặng chờ các đại lão dọn mâm cho ăn sẵn là được.

Cùng lắm thì thi thoảng lại bị kéo đi làm mẫu vật nghiên cứu như bản thể thôi.

Dù sao thì nhiệm vụ chủ yếu của Tống U U và Bá Tống cũng không phải là nghiên cứu, mà là bế quan tu luyện.

Để chăm sóc Tống Thư Hàng, cũng để các nhân viên nghiên cứu của hiện thế và Cửu U có thể tiến hành thí nghiệm trong cùng một hoàn cảnh, Đạo Tử đã tri kỷ mở bí cảnh thời gian bế quan của Bá Tống ngay tại không gian kín giữa Cửu U và hiện thế.

Thế là cả chúa tể Cửu U Bạch tiền bối two, Trình Lâm Tiên Tử và Thiên Đế Tử đều có thể vào bí cảnh thời gian, mượn năng lực “kéo dãn thời gian” của bí cảnh để có được nhiều thời gian nghiên cứu hơn.

…

Trong bí cảnh thời gian.

Tống Thư Hàng bản thể tắm rửa thay quần áo.

Hắn thay sang một bộ trang phục trắng thuần, thậm chí còn cố ý đốt hương, thắp nến cho đầy đủ cảm giác nghi thức.

“Sau đó ta phải làm gì nữa nhỉ?” Bá Tống cất tiếng hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn chuẩn bị bế quan một cách nghiêm túc và chính thức như thế. Mà lần này hắn muốn bế quan không chỉ một, hai ngày, cũng không phải một, hai tháng… Hắn đã chuẩn bị tâm lý để bế quan mấy chục năm!

“Ngươi cũng không biết phải làm gì á? Thế thì ngươi còn bế quan cái nỗi gì? Thôi khỏi bế, tắm xong đánh một giấc đi cho rảnh.” Kĩ thuật đâm tim Tống Thư Hàng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã đạt cảnh giới hạ bút thành văn.

Tống Thư Hàng: "…"

"Bản thể, mục đích bế quan chủ yếu của chúng ta lần này là hoàn thiện Trường Sinh đạo thứ hai. Cho nên ta đề cử ngươi lấy đây làm mục tiêu cuối cùng, chúng ta lập một cái bảng những việc cần làm đi. Không đạt mục đích, thề không xuất quan!" Trên vai Tống Thư Hàng, Tống cầu béo đã biến từ áo khoác thành một chiếc áo choàng ngầu lòi lên tiếng nhắc nhở.

Mối liên hệ giữa Tống cầu béo và đại lão quả cầu béo Cửu U đã bị Đạo Tử tự tay cắt đứt. Chẳng bao lâu nữa, khi Tống U U hoàn toàn dung hợp với Cầu U U, Tống Thư Hàng sẽ trở thành bản thể chân chính của Tống cầu béo!

Thậm chí Đạo Tử tiền bối còn có một dự định táo bạo hơn. Hắn đang quan sát Tống cầu béo trong bóng tối. Nếu cảm thấy thích hợp, hắn còn định quấy luôn Tống cầu béo vào khi Tống U U và Cầu U U hợp thể. Đến lúc đó Tống U U mới sinh sẽ trở thành trợ lực thực sự của Tống Thư Hàng như Tống cầu béo bây giờ, không cần Bá Tống làm mấy việc một lúc, phân tâm đi khống chế nữa.

Có hắn ở trong bóng tối hỗ trợ, không phải lo Tống cầu béo quay về với đại lão quả cầu béo. Dù hắn rớt khỏi vị trí Thiên Đạo, thì ít nhất tám mươi đến một trăm năm nữa, ý thức của Tống cầu béo cũng không thay đổi.

Về phần tám mươi đến một trăm năm sau… thì không cần lo lắng.

Lúc ấy, hoặc là Bá Tống đã chứng đạo bất hủ, thế thì Tống cầu béo vĩnh viễn chỉ có thể là Tống cầu béo.

Hoặc là kế hoạch của bọn họ thất bại, Chư Thiên Vạn Giới bị hủy bởi gian kế của đại lão mặt trời màu đen… thế giới đã tiêu tùng thì còn gì phải lo đây?

"Bảng việc cần làm? Đúng rồi, ta cần nó." Tống Thư Hàng phất áo choàng lên, ngồi xếp bằng xuống.

"Đầu tiên, mục tiêu cuối cùng là hoàn thiện Trường Sinh đạo thứ hai, tất cả việc cần làm đều phải sắp xếp theo điều kiện tiên quyết này."

Cọng tóc ngố của Sở các chủ hơi vểnh lên: “Có phương án gì chưa?”

“Có, trước đó ta mượn thị giác Thiên Đạo của Đạo Tử tiền bối để quan sát Chư Thiên Vạn Giới, trong lòng đã có cảm ngộ. Mà sau khi tiếp xúc với tin tức bất hủ của Đạo Tử tiền bối và đại lão mặt trời màu đen, ta cũng có rất nhiều thu hoạch.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Dứt lời, hắn lấy giấy bút ra, viết xuống: “Việc đầu tiên: Quan sát Trường Sinh đạo!”

Nghĩ ngợi một lát, hắn lại bổ sung hai chữ “thật nhiều”.

Trường Sinh đạo thứ hai của Tống Thư Hàng quá hoành tráng, hắn cần một lượng lớn lí luận về Trường Sinh đạo để tìm linh cảm.

Đá trên núi khác, có thể mài ngọc.

“Bọn ta có thể cung cấp tin tức về Trường Sinh đạo của mình cho ngươi.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ lên tiếng: “Nhưng cần nhiều thì e là bọn ta không có đủ.”

Áo khoác Tống cầu béo nói: “Chuyện này dễ ợt! Ta sẽ chủ động thay thế bản thể đi chinh chiến Chư Thiên Vạn Giới. Lần này ta sẽ chủ động đến cửa khiêu chiến, cứ hễ là kẻ bại thì phải trả giá đắt. Ta sẽ kéo tất cả đám thua trận đến đây, bắt họ chính miệng giảng giải áo nghĩa Trường Sinh đạo của mình cho ngươi!”

“Tuyệt!” Bia đá đạo hữu gật đầu nói: “Ta có thể trợ giúp áo choàng đạo hữu một tay, mang ta theo với. Mặt khác, mang theo cả đại lão thiên ma viễn cổ tám tay kia đi, hắn cũng có thể chia đường hành động, khiêu chiến Chư Thiên Vạn Giới cùng với chúng ta!”

“Bản thể có yêu cầu gì với Trường Sinh Giả không?” Áo khoác Tống cầu béo hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, đáp: “Ừm, tốt nhất là Trường Sinh đạo có liên quan đến công đức và sinh tử, tập trung vào đó. Mặt khác, các ngươi cố gắng lấy được hàng mẫu từ các Trường Sinh Giả của mỗi chủng tộc khác nhau trong Chư Thiên Vạn Giới thì càng tốt. Các hệ thống tu luyện khác mà không có Trường Sinh

Giả thì kiếp tiên đỉnh tiêm cũng được.”

Sau khi nhập mộng với Đạo Tử, Tống Thư Hàng đã có một chút đầu mối về Trường Sinh đạo thứ hai.

Chủng tộc khác biệt, hệ thống tu luyện khác biệt, dù là người, yêu, ma, quỷ… tất cả đều có chỗ dụng võ trong Trường Sinh đạo thứ hai của hắn.

Mặt khác, Trường Sinh đạo thứ hai của hắn không cần lĩnh ngộ một hơi hoàn chỉnh như Trường Sinh đạo thứ nhất.

Trường Sinh đạo thứ hai này có thể ghép từng khối, từng mảng lại để tổng hợp như mô hình vậy.

Chính khả năng này khiến Tống Thư Hàng thấy hy vọng hoàn thiện Trường Sinh đạo thứ hai.

Chương 2995: Lễ phép, văn minh đấy

Muốn ngộ Trường Sinh đạo thứ hai ngay trong một lần là bước đi quá lớn, dễ trượt chân.

Nhưng nếu lĩnh ngộ từng Trường Sinh đạo nhỏ rồi tổ hợp lại, thì Trường Sinh đạo thứ hai tưởng chừng bất khả thi cũng có cơ hội.

“Trường Sinh đạo của ta là Khô Vinh chi pháp, có liên quan tới sinh tử… có lẽ ngươi sẽ dùng đến.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói: “Vậy bắt đầu quan sát Trường Sinh đạo của ta đầu tiên đi.”

“Được thôi, nhưng Sở tiền bối nè, tuy chúng ta rất quen thân, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở cô một chút. Thứ mà cô sắp giảng cho ta không phải là Trường Sinh Giả giảng pháp thông thường, mà là những áo bí trong Trường Sinh đạo của cô. Cho nên… khi cô đang giảng mà có tin tức gì không muốn để lộ ra, thì cô cứ từ chối câu hỏi của ta đi nhé.” Tống Thư Hàng nói chân thành.

Áo bí Trường Sinh đạo chính là nguyên tố cốt lõi của Trường Sinh đạo, là bí mật lớn nhất trong Trường Sinh pháp của Sở các chủ.

Cho nên không thể để các tiền bối khó xử được.

“Được rồi, bọn ta hiểu rõ chuyện này hơn ngươi mà.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ lắc lư theo gió, thướt tha mềm mại: “Nếu không bằng lòng thì không miễn cưỡng. Nếu đã bằng lòng, bọn ta sẽ giảng giải Trường Sinh đạo của mình cho ngươi, không có gì quá đáng.”

“Sở tiền bối à, khi cô giảng áo bí của Trường Sinh đạo cho ta, ta có thể ghi lại một phần không? Ghi xong ta sẽ giao cho cô biên tập lại một lần nữa.” Tống Thư Hàng lại trưng cầu ý kiến.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ chẳng cần suy nghĩ sâu xa đã đoán ra ngay ý định của Tống Thư Hàng: “Ngươi muốn ghi lại những nội dung này để sử dụng trong bài giảng pháp livestream trên hệ thống mạng chat Tu Chân sau này hả?”

“Ta có ý định đó, nhưng những nội dung thâm sâu thì ta sẽ thiết lập quyền hạn, chỉ cung cấp nội bộ cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 và mấy vị đạo hữu có quan hệ tốt học hỏi thôi.” Tống Thư Hàng trả lời: “Kiếm được linh thạch thì hai mình chia đôi.”

“Cũng được, ngươi cứ xem mà làm.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ lắc lư nói. Cô chẳng để tâm đến linh thạch cho lắm. Trước kia trong Bích Thủy các của cô cất chứa cả đống linh thạch và thiên tài địa bảo, có vứt đi cô cũng chẳng đau lòng.

Dù sao cô cũng khác với Tống Thư Hàng, cô có thể giữ được tiền mà!

Chỉ cần bản thể của co khôi phục hoàn toàn, thì muốn kiếm bao nhiêu linh thạch mà chẳng được?

Tống Thư Hàng nhoẻn miệng cười.

Sau đợt này, hệ thống mạng chat Tu Chân của hắn sẽ lưu trữ một đống phúc lợi là bài giảng pháp của Trường Sinh Giả… Tương lai, tất sẽ có rất nhiều người nộp thêm phí VIP, móc linh thạch ra để xem những video Trường Sinh Giả giảng pháp này.

Tương lai tiền vô như nước đang chờ đợi hắn!

Mà tương lai này cũng không xa lắm. Nói không chừng chỉ mười mấy ngày nữa là hắn sẽ trở thành một người có linh thạch rồi.

“Bản thể này, ta hẹn vị Thái Cổ Thiên Ma đạo hữu kia đi đánh nhau nhé.” Áo khoác Tống cầu béo chủ động cởi ra, lăn một vòng, biến thành hình cầu tròn vo.

Thời gian ở bên ngoài và thời gian trong bí cảnh này có chênh lệch cực lớn, cho nên nó nhất định phải giành giật từng giây, túm thật nhiều Trường Sinh Giả bảo bối về cho bản thể.

Mấy vị rơi vào tay nó trên sao Hỏa lần trước có thể nhặt về cho đủ số trước.

“Đi đi, nhưng thái độ của chúng ta phải hiền hòa lễ phép vào nhé. Dù sao chúng ta cũng cần đối phương giảng áo bí Trường Sinh đạo cho nghe mà.” Tống Thư Hàng dặn dò.

“Ta hiểu rồi, đây chính là lòng nhân đạo và vương đạo của bản thể.” Tống cầu béo tỏ vẻ “ta hiểu bản thể nhất”.

Bia đá đạo hữu: “Ta đi với ngươi.”

Nó đi theo Tống cầu béo có thể quan sát trạng thái của đối phương. Vạn nhất Tống cầu béo giở chứng lên cơn, nó sẽ lập tức báo cho Tống Thư Hàng.

Mặt khác, so với việc thi thoảng lại choảng nhau với tồn tại hợp thể của chúa tể Cửu U và Thiên Đạo như đại lão mặt trời màu đen, bia đá đạo hữu cảm thấy mình thà đi choảng Trường Sinh Giả còn hơn!

Sau khi được Bạch chúa tể cường hóa, nó đã đạt đến cường độ thần binh của Trường Sinh Giả, chỉ cần đủ linh thạch và năng lượng, thậm chí nó còn có thể bộc phát ra uy lực của đạo khí trong thời gian ngắn.

Tống cầu béo chỉ tay một cái.

Bia đá đạo hữu phi thân lên, treo trên mình nó.

“Mà này, chữ trên mình đạo hữu là do ai viết? Sao ta lại thấy thân thiết thế nhỉ?” Tống cầu béo vừa mang theo bia đá đạo hữu ra khỏi bí cảnh thời gian, vừa hỏi.

[Thân thiết?] Bia đá đạo hữu giật mình, nói: “Là một tiền bối đáng tin của Thư Hàng đề chữ cho ta.”

“Thì ra là thế, là tiền bối đáng tin của bản thể… thảo nào ta thấy những chữ này tỏa ra khí tức quen thuộc và thân thiết thế. Trong mơ hồ, ta còn có cảm giác muốn vượt qua nó nữa chứ. Chắc là tiền bối đó quan trọng với bản thể lắm nhỉ.” Tống cầu béo tấm tắc.

“Đúng vậy.” Bia đá đạo hữu đáp.

Nó đột nhiên hơi hối hận vì đã theo Tống cầu béo ra ngoài rồi.

…

Trong giờ khắc này.

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đang trấn an trái tim đập bang bang của mình.

“Kết thúc chưa?” Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới nghĩ thầm trong dạ.

Hình như cảm giác động lòng trong ép buộc kia đã kết thúc rồi.

Hành động của Thiên Đạo Đạo Tử và Bá Tống cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?

“Không hổ là Bá Tống. Rõ ràng mỗi khi Thiên Đạo bất hủ chứng đạo thì chuyện náo động nhất phải là Thiên Đạo chứng đạo mới đúng. Thế mà lần này đại lão Đạo Tử chứng đạo, Bá Tống lại có thể bất phân thắng bại, cùng hưởng thiên hạ, sức mạnh ngang bằng với hắn.”

Một vị đại lão Trường Sinh Giả chứng đạo trong thời kỳ viễn cổ còn Thiên Đế trong “Thư giới” của Chư Thiên Vạn Giới tấm tắc nói.

Đại lão Trường Sinh Giả nhắm chặt hai mắt, tay phải vung bút, bắt đầu ghi lại chuyện này.

Thư giới là một thế giới đặc biệt trong Chư Thiên Vạn Giới, còn nhỏ hơn Mộng giới một chút. Mà vị Trường Sinh Giả này chính là người đang nắm quyền Thư giới… nhưng không phải là giới chủ.

Thú vui tao nhã của hắn là ghi chép lại những việc quan trọng xảy ra trong Chư Thiên Vạn Giới.

Mà gần đây, tám, chín phần mười những chuyện lớn mà hắn ghi lại đều xoay quanh Bá Tống.

Để tiện ghi chép, đại lão Trường Sinh Giả này đã tách riêng “Bá Tống” ra thành một hồ sơ.

“Chẳng biết trong tương lai, Bá Tống sẽ mang lại thay đổi gì cho Chư Thiên Vạn Giới đây?” Trường Sinh Giả trong Thư giới ngừng bút, nhìn sang một người bạn tốt bên cạnh mình: “Về việc này, Vô Ngọc ngươi thấy thế nào?”

“Ta còn có thể thấy thế nào? Cách đây không lâu ta đã đứng xem chiến ở sao Hỏa, hệ Mặt Trời, tận mắt thây phân thân của Bá Tống treo từng Trường Sinh Giả lên đánh như con không đẻ. Bây giờ ta chỉ hy vọng được chọn nằm ra mà ngẩng đầu nhìn lên hắn thôi.” Bạn tốt của hắn, Trường Sinh Giả Vô Ngọc Tiên Tử ngẩng đầu nhìn trời.

Trường Sinh đạo của Vô Ngọc Tiên Tử là Trường Sinh đạo hệ kim loại đặc biệt.

Không ai biết chân thân của cô là gì, nhưng công pháp cô tu luyện chính là công pháp hệ kim. Cô dùng hệ kim loại chứng Trường Sinh đạo, sau đó cứ cách một ngàn năm, trạng thái thân thể của cô sẽ chuyển hóa sang một loại kim loại khác. Từ vàng chuyển sang bạc, hoặc từ bạc chuyển sang crom. Cứ mỗi ngàn năm lại được chuyển thoải mái một lần.

Mỗi lần chuyển đổi là một quá trình thoát thai hoán cốt…

“Cốc cốc ~” Lúc này, ngoài Thư giới truyền đến tiếng gõ cửa.

“Xin chào ~ Xin hỏi, ban nãy có người gọi ta sao?” Một giọng nói ôn hòa lương thiện vang lên ngoài Thư giới. Đó chính là Tống cầu béo ngoan ngoãn nghe lệnh đối xử lễ phép với mọi người!

Chương 2996: Khi Bá Tống đến gõ cửa

“Ai?” Vô Ngọc Tiên Tử phản xạ có điều kiện đáp. Cô cảm thấy giọng của đạo hữu đang gõ cửa bên ngoài Thư giới vô cùng quen thuộc, khiến cô phát run.

Có điều bởi vì giọng nói này đang cố gắng đè thấp cuống họng, có vẻ vô cùng dịu dàng, cho nên trong lúc nhất thời Vô Ngọc Tiên Tử không cách nào liên hệ giọng nói này với giọng của “một người quen” trong ký ức của cô.

Sau khi đáp xong, Vô Ngọc Tiên Tử lại nhìn về phía bạn tốt của mình, Trường Sinh Giả Thư giới.

Thư giới này là địa bàn của bạn tốt cô, mặc dù bạn tốt không phải giới chủ Thư giới, nhưng hắn là người nắm quyền thực sự của toàn bộ Thư giới, chỉ kém giới chủ một thân phận được nhà nước chứng nhận.

“Vừa rồi ta gọi tên ai?” Vô Ngọc Tiên Tử nhìn sang bạn tốt, hỏi.

“Bá Tống.” Trường Sinh Giả Thư giới thản nhiên đáp.

Vô Ngọc Tiên Tử: “...”

Nà ní?

Ta thuận miệng nhắc tới Bá Tống một câu, Bá Tống bèn trực tiếp xuất hiện bên ngoài gõ cửa?

Điều này còn để người ta nô đùa vui vẻ hay không?

Hơn nữa, ta cũng đâu có nói xấu Bá Tống đâu nhỉ? Ngược lại, ta đang cùng bạn tốt nhắc đến chuyện cũ uy phong của Bá Tống cơ mà.

Vì cái khỉ gì mà dưới tình huống như vậy còn bị Bá Tống tới kiểm tra đồng hồ nước?

“Mở cửa không?” Trường Sinh Giả Thư giới hỏi. Trên thực tế, lấy thực lực của đại lão Bá Tống, có mở cửa hay không cũng như nhau. Dù không mở cửa, đối phương vẫn có thể dễ dàng xông vào.

Dù sao, Thư giới chỉ là một giới trong Chư Thiên Vạn Giới. Mà hắn cũng không phải giới chủ chân chính, không thể phân nơi này thành địa bàn tư hữu của mình.

“Mở đi.” Sau khi Vô Ngọc Tiên Tử suy nghĩ chốc lát thì nói.

Chủ yếu là bên ngoài, giọng Bá Tống có vẻ rất hòa nhã, nghe vào dường như cũng không có ác ý.

Vừa lễ phép lại hòa nhã, để hắn tiến vào, chung quy hắn không có khả năng đập cô đâu ha?

“Được, vậy ta để Bá Tống đạo hữu tiến vào.” Trường Sinh Giả Thư giới duỗi tay điểm một cái, sau đó lại bổ sung: “Nói đúng ra, hẳn là phân thân của Bá Tống. Chính là phân thân đập Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới trên sao Hỏa cô nhìn thấy lúc trước.”

Vô Ngọc Tiên Tử: “…”

Một cánh cửa không gian chầm chậm mở ra.

“Bá Tống” do quả cầu kim loại thể lỏng biến thành, eo buộc một tấm bia đá nhỏ, gương mặt duy trì nụ cười mỉm “hiền lành” cứng ngắc, đi tới trước mặt Trường Sinh Giả Thư giới và Vô Ngọc Tiên Tử.

“Bá Tống đạo hữu mạnh khỏe.” Trường Sinh Giả Thư giới nhắm mắt lại, gật đầu mỉm cười.

“Bần đạo Vô Ngọc, hoan nghênh Bá Tống đạo hữu.” Vô Ngọc Tiên Tử cũng hành lễ với Bá Tống đạo hữu phân thân.

Mặc dù đối phương chỉ là phân thân, nhưng chiến lực siêu quần, nhất định phải xem nó như Bá Tống đích thân tới mới được.

“Bần đạo chính là phân thân quả cầu của Bá Tống, ra mắt hai vị Trường Sinh Giả đạo hữu.” Giọng Tống cầu béo đang cố gắng mô phỏng loại giọng nói hòa nhã kia của bản thể, lên tiếng.

Vô Ngọc Tiên Tử khẽ rùng mình. Mặc dù “Bá Tống phân thân” trước mắt trưng nụ cười hòa nhã trên mặt, nhưng tận trong xương tủy của nó vẫn tản ra khí tức thô bạo, phá hoại.

Bá Tống phân thân này chủ sát phạt!

“Vừa rồi, hai vị đạo hữu đang gọi ta ư? Ta vừa đi ngang qua nơi này, sau đó nghe được các đạo hữu đang gọi ta, ta bèn tới cửa chào hỏi.” Tống cầu béo lễ phép nói.

Vốn nó muốn đi tìm Nguyệt Như Hỏa đạo hữu.

Chính là vị Trường Sinh Giả đầu tiên bại dưới tay nó trong cuộc chiến trên sao Hỏa, nhưng lại đánh đàn cười nói, kết làm bạn tốt với nó.

Tống cầu béo cảm thấy bằng vào giao tình giữa mình và Nguyệt Như Hỏa đạo hữu, kéo hắn tới giảng giải “áo nghĩa trường sinh chi đạo” cho bản thể một chút hẳn sẽ không thành vấn đề.

Kết quả đi được nửa đường, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên nó.

Trong lòng nó sinh cảm ứng, bèn tiến tới gõ cửa.

Vừa gõ đã gõ ra hai niềm vui bất ngờ to lớn: hai vị Trường Sinh Giả, còn sống!

Hơn nữa, là Trường Sinh Giả nó chưa từng đập bao giờ.

Đặc biệt là vị tiên tử này, ngươi xem thân thể tính chất kim loại kia của cô, thoạt nhìn trông rất quý giá, có duyên với “thân thể kim loại thể lỏng” của nó.

Hơn nữa trường sinh chi đạo của vị tiên tử này lờ mờ ẩn chứa mùi vị “thoát thai hoán cốt”, mơ hồ có thể dính chút quan hệ với pháp tắc “sinh tử”, phù hợp với yêu cầu và điều kiện của bản thể Bá Tống.

Vị Trường Sinh Giả bên cạnh lại tỏa ra hương vị thư hương, mặc dù không nhìn ra tình hình cụ thể về trường sinh chi đạo của hắn, nhưng trường sinh chi đạo của loại thư sinh này chắc chắn cũng có thể khiến bản thể vui mừng.

Tống cầu béo càng nhìn, con mắt hóa ra trên thân cầu càng phát sáng.

Thật tốt!

Bản thể quả nhiên không nói sai, lễ độ thật sự là chuyện tốt.

Chính là vì nó lễ độ mới có thể gặp được hai Trường Sinh Giả đạo hữu như thế.

“Bá Tống phân thân đạo hữu hiểu lầm rồi, ta và bạn tốt Vô Ngọc Tiên Tử chỉ nhắc tới quá trình trận chiến ngươi đánh thay Bá Tống trên sao Hỏa kia thôi, trong lúc đó đã đề cập tới danh hào của Bá Tống đạo hữu, có lẽ vậy mới khiến ngươi đi ngang qua sinh ra cảm ứng.” Trường Sinh Giả Thư giới mỉm cười, đâu vào đấy đáp.

“Thì ra là thế, đây chính là duyên đấy. [cười ha ha]” Tống cầu béo nói.

Vô Ngọc Tiên Tử: “Là duyên, duyên phận luôn tới một cách kỳ diệu như vậy.”

Tóm lại, tùy tiện hàn huyên với Bá Tống phân thân, sau đó tìm cơ hội tiễn nó đi.

“Nếu đã có duyên như vậy, vậy Vô Ngọc Tiên Tử, trước tiên chúng ta đánh một trận đi.” Tống cầu béo nói, bắt đầu hoạt động thân thể, một bộ dạng “ta muốn đập cô”.

Vô Ngọc Tiên Tử: “! ! !”

Đậu má, thật không nể tình!

Không phải ngươi nói mình có duyên với bọn ta sao?

Có duyên của ngươi chính là muốn đập bọn ta ư?

Cái tên điên này!

Cũng may Trường Sinh Giả Thư giới bên cạnh vẫn duy trì bình tĩnh: “Bá Cầu đạo hữu trước tiên đừng gấp, Thư giới của bọn ta chỉ là một thế giới rất nhỏ trong Chư Thiên Vạn Giới, chịu không nổi giày vò quá lớn. Bá Cầu đạo hữu đã có duyên với bọn ta, vậy không bằng nói xem ngươi muốn làm gì trước đã? Nếu như không cần thiết, chúng ta có thể cố gắng nhảy qua khâu “chiến đấu” này nhé.”

Mặc dù đôi mắt Trường Sinh Giả Thư giới nhắm chặt, nhưng hắn vẫn luôn cẩn thận cảm ứng trạng thái của Tống cầu béo.

Hắn có một loại bí pháp, có thể xuyên qua “khí tràng”, tiến hành dự đoán “đối phương” một chút.

Sau khi đối phương phát hiện mình và Vô Ngọc Tiên Tử bèn lộ khí tràng “mừng rỡ”.

Tiếp theo, lại như có điều suy nghĩ.

Sau đó đưa ra yêu cầu chiến đấu. Hiển nhiên Bá Tống phân thân này mang theo mục đích nào đó, đang tìm người tương tự như hắn và Vô Ngọc Tiên Tử.

Giữa hắn và Vô Ngọc Tiên Tử có không ít điểm chung, điểm chung lớn nhất trong đó là thân phận “Trường Sinh Giả”.

[Bây giờ Thiên Đạo đã chứng đạo, trong thời gian ngắn đã không có cơ hội “tranh đoạt vị trí Thiên Đạo”, vì sao Bá Tống còn muốn kịch chiến Trường Sinh Giả?]

“Nhảy qua khâu chiến đấu ư?” Tống cầu béo cảm thấy có chút đáng tiếc, nó vẫn muốn đập xong lại nói.

Lúc này, bia đá đạo hữu treo trên eo rốt cuộc nhịn không được, phát ra tiếng: “Trên thực tế, bọn ta đang tìm Trường Sinh Giả, một mặt muốn tiến hành khiêu chiến, cũng hy vọng lập giao ước. Nếu như có thể, bọn ta muốn các Trường Sinh Giả đạo hữu đi gặp Bá Tống bản thể một lần.”

“Gặp bản thể? Làm… làm chi?” Vô Ngọc Tiên Tử có hơi hoảng.

“Bản thể muốn hiểu các loại trường sinh đạo, áo nghĩa một chút.” Tống cầu béo nói: “Nếu như Tiên Tử đồng ý, ta bèn dẫn cô đi gặp bản thể của ta. Nếu không được, chúng ta đánh một trận.”

“Yên tâm, sau khi đi gặp Bá Tống bản thể, bọn ta cũng sẽ không bạc đãi cô. Hiện tại Bá Tống bản thể là một bảo tàng lớn. Chỉ cần Tiên Tử gặp hắn một lần, nhất định có thể thu hoạch rất nhiều.” Bia đá đạo hữu bên cạnh bổ sung.

Tống cầu béo phụ trách hát mặt đen, bia đá đạo hữu phụ trách hát mặt trắng.

Chương 2997: Đây chính là Bá Tống, khủng bố cỡ nào!

Hơn nữa, bia đá đạo hữu cũng không nói dối. Tống Thư Hàng hiện tại quả thực là một bảo tàng lớn đối với Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới!

Phải biết, giữa Bá Tống và Đạo Tử vẫn luôn duy trì liên hệ chặt chẽ. Vả lại, hắn vừa trải nghiệm “tầm mắt Thiên Đạo”, rời khỏi trạng thái nhập mộng.

Trên người Bá Tống bây giờ ẩn chứa một vài “tàn dư tin tức bất hủ” sau khi được thân thể hắn chuyển hóa.

Nếu nhìn thẳng tin tức bất hủ thì ngay cả Trường Sinh Giả đứng đầu cũng phải rơi vào giấc ngủ ngàn thu. Nhưng các Trường Sinh Giả lại có thể bắt lấy, phân tích đám “tàn dư tin tức bất hủ” đã được chuyển hóa này.

Nếu như vận khí tốt, có thể gầy dựng trụ cột, tương lai nói không chừng có thể tiến thêm một bước, tiếp xúc với tin tức bất hủ càng thâm ảo hơn.

Không chỉ như thế.

Bá Tống hiện tại đang hoàn thiện “trường sinh pháp thứ hai” của mình. Trong lúc này, về cơ bản hắn đang đứng trên góc nhìn “vượt qua Trường Sinh Giả” để đối đãi mọi việc.

Nếu các Trường Sinh Giả bày ra “áo nghĩa trường sinh pháp” của mình với Bá Tống, nói không chừng còn có thể đạt được một ít phản hồi từ Bá Tống, bổ sung bản thân, giúp trường sinh chi đạo của mình tiến thêm một bước!

Đây mới thật sự là cục diện cả hai bên cùng có lợi.

Chỗ khó duy nhất chính là phần lớn Trường Sinh Giả đều không muốn giảng giải “áo nghĩa trường sinh” của mình cho người khác.

…

…

Sau khi bia đá đạo hữu rời khỏi Tống Thư Hàng bèn thể hiện ham muốn sống cao siêu của mình.

Mặc dù chuyện như đánh đại lão rất kích thích, nhưng chuyện có kích thích cỡ nào thì cũng không thể làm mỗi ngày đúng không? Không tốt cho trái tim.

Chuyện kích thích, một tháng hoặc vài tháng chơi một lần còn được, mỗi ngày đều chơi, ai chịu cho thấu chứ?

Cho nên, lúc Tống cầu béo cố gắng kéo mọi chuyện đến “chiến đấu”, bia đá đạo hữu ở phía sau nỗ lực phát huy tài ăn nói của mình, lôi mọi chuyện đến gần “giải quyết trong hòa bình”.

Chiến đấu có thể dùng mồm miệng giải quyết thì cố gắng đừng dùng nắm đấm!

Lúc thật sự không cách nào giải quyết trong hòa bình thì lại để Tống cầu béo lên sàn cũng không muộn, nó sẽ toàn lực trợ giúp Tống cầu béo!

Tống cầu béo nhíu mày, trong lòng có hơi hối hận vì dẫn theo bia đá đạo hữu.

Thân là hóa thân chúa tể Cửu U, nó khát vọng chiến đấu và phá hoại.

Bên hông, bia đá đạo hữu với ham muốn sống mạnh mẽ chưa từng có nháy mắt đã phát hiện lăn tăn trong lòng Tống cầu béo, cũng đoán ra tâm tình của nó.

Cho nên, bia đá đạo hữu lặng lẽ truyền âm cho Tống cầu béo: [Thời gian của chúng ta có hạn, tốc độ thời gian trôi qua ở ngoại giới nhanh hơn “thời gian trong bí cảnh” rất nhiều. Cho nên, chúng ta cố gắng không để lãng phí thời gian, tranh thủ lấy tốc độ nhanh nhất, đưa nhiều Trường Sinh Giả đạo hữu nhất vào trong bí cảnh thời gian, cung cấp cho bản thể hấp thu.]

[Có lý! Vậy mà ta suýt nữa đã quên chuyện này!] Tống cầu béo bừng tỉnh đại ngộ.

Xem tra, trong vật trang sức trên người bản thể, trừ tam thi phân thân có vẻ không được thông minh cho lắm ra, các vật trang sức khác vẫn rất đáng tin.

[Vậy nếu có thể nhanh chóng dùng ngôn ngữ giao lưu giải quyết mọi chuyện thì cứ giao lưu cho tốt. Dù phải dùng chiến đấu để giải quyết, ta cũng sẽ ráng sức vừa lên là dùng chiêu mạnh, tranh thủ giải quyết hết kẻ địch trong thời gian ngắn nhất.] Tống cầu béo cũng truyền âm nhập mật trả lời.

Đối diện.

Khóe miệng Trường Sinh Giả Thư giới có hơi co quắp.

Mặc dù bí pháp của hắn không cách nào nhìn ra tình huống giao lưu cặn kẽ giữa Tống cầu béo và bia đá đạo hữu, nhưng thông qua biến hóa "khí tràng", chuyển hóa cảm xúc của Tống cầu béo, Trường Sinh Giả Thư giới lờ mờ có thể đoán được đại khái.

Chẳng hạn như… nếu không đồng ý, e rằng hắn và bạn tốt Vô Ngọc Tiên Tử sẽ bị đập một trận.

[Vô Ngọc, nếu hai chúng ta liên thủ… cô cảm thấy có hy vọng đánh thắng Bá Tống phân thân ở đối diện không?] Trường Sinh Giả Thư giới vừa duy trì nụ cười bình tĩnh, lại vừa âm thầm dò hỏi.

[Nếu như chỉ có Bá Tống phân thân, ngươi và ta hai chọi một, sẽ có chút phần thắng. Nhưng nếu tăng thêm tấm bia đá bên hông hắn, ta cảm thấy phần thắng của chúng ta không lớn.] Vô Ngọc Tiên Tử trả lời.

Cô là người quan sát sự kiện trên sao Hỏa nên có lý giải vô cùng trực quan đối với chiến lực của Tống cầu béo.

Đồng thời, cô chú ý tới trên tấm bia đá kia mơ hồ khắc bốn văn tự cực kỳ khủng bố… Văn tự kia khiến tim cô đập nhanh.

[Vậy, cô muốn đánh một trận không?] Trường Sinh Giả Thư giới hỏi.

[Não ta bị úng nước à?] Vô Ngọc Tiên Tử trợn trắng mắt.

Hỏi chuyện vớ vẩn gì vậy?

Tại sao ta phải đánh nhau với Bá Tống phân thân?

Dù chúng ta liên thủ có thể đánh thắng Bá Tống phân thân, nhưng phía sau người ta còn có một Bá Tống bản thể càng trâu bò hơn kia kìa!

Sau khi Bá Tống bản thể tới, trừng mắt một cái, nói không chừng ta và ngươi lập tức phải mang thai.

Thân là người đàn ông cùng Thiên Đạo thăng thiên, hiện tại e rằng "ánh nhìn mang thai" của Bá Tống đã cường hóa đến cảnh giới năm đó của Thánh Nhân Nho Gia.

Chư Thiên Vạn Giới, sợ rằng đã không còn nhiều đạo hữu có thể chống lại.

Hơn nữa khác với Thánh Nhân Nho Gia, tính cách Thánh Nhân Nho Gia chính trực, dù là trong lúc chiến đấu cũng hiếm khi sử dụng "ánh nhìn mang thai".

Nhưng Bá Tống, theo tình báo đáng tin cậy, Bá Tống chiến đấu với người khác đều dùng "ánh nhìn mang thai" để mở màn!

[Vậy chúng ta không đánh, tiện thể, đi gặp Bá Tống bản thể đi.] Trường Sinh Giả Thư giới mỉm cười.

Nói thật, hắn cảm thấy rất hứng thú với Bá Tống bản thể.

Đã ghi chép một quyển "Bá Tống truyện ký" thật dày, có rất nhiều thứ, hắn muốn tự mình chứng thực với Bá Tống.

Còn nữa…

"Bá Tống đạo hữu, có phải ngươi đang tìm Trường Sinh Giả hay không?" Trường Sinh Giả Thư giới hỏi ngược lại.

"Tiên sinh đoán rất đúng." Tống cầu béo lễ phép trả lời.

"Vậy vừa hay, kỳ thực trong tay ta có tọa độ của vài vị Trường Sinh Giả, ta có thể cung cấp cho Bá Tống đạo hữu." Con ngươi Trường Sinh Giả Thư giới hơi mở, lộ ra hàn quang tựa như lưỡi dao sắc bén.

Tống cầu béo: "? ? ?"

Vậy mà lại chủ động cung cấp tọa độ Trường Sinh Giả cho bọn ta?

"Trên thực tế, mấy vị đạo hữu kia có chút ân oán với Thư giới ta. Trăm ngàn năm qua, xung đột nhỏ không ngừng. Cho nên, nếu như có thể, ta hy vọng Bá Tống đạo hữu có thể tìm tới cửa, cho bọn chúng một niềm vui bất ngờ nho nhỏ." Trường Sinh Giả Thư giới nói.

Vô Ngọc Tiên Tử: "! ! !"

Lại còn có thao tác như vậy!

Khó trách đều nói, người đọc sách bụng dạ đen tối nhất.

“Tại Thạch giới sát vách ta có một tiểu tiên cảnh gọi là “Mặc trì”, nơi đó cư trú một vị “Nhiễm Mặc Đạo Nhân”, hắn là một Trường Sinh Giả vô cùng thú vị, là một Trường Sinh Giả của Thạch giới kế tục “Thạch Hoàng”, một hệ Trường Sinh Giả này của bọn họ đều có năng lực chịu đòn tương đối mạnh.” Trường Sinh Giả Thư giới đề cử.

Tiếp đó, Trường Sinh Giả Thư giới lại đề cử chỗ ở của hai Trường Sinh Giả nữa với Tống cầu béo.

Sau khi đề cử xong, hắn chủ động bắt đầu chỉnh lý vật phẩm, dẫn theo Vô Ngọc Tiên Tử tiến về phía “cổng không gian” mà Tống cầu béo mở ra, đi gặp đại lão Bá Tống bản thể trong truyền thuyết kia một lần.

…

Trong bí cảnh thời gian.

Khi Vô Ngọc Tiên Tử và Trường Sinh Giả Thư giới bước vào trong đó, lập tức cảm thấy tốc độ thời gian bị thay đổi.

“Loại thủ đoạn này đã hoàn toàn vượt qua cảnh giới Trường Sinh Giả rồi nhỉ?” Vô Ngọc Tiên Tử vừa vào cửa đã bị chấn động một phen.

Tiếp đó, ánh mắt hai Trường Sinh Giả nhìn về phía vị trí của Bá Tống bản thể.

Ở nơi đó, cọng tóc ngố của Bá Tống, móng vuốt trên vai, trường kiếm bên hông, tất cả đều tỏa sáng lấp lánh, tản ra hào quang trường sinh chi đạo.

Đồng thời còn có hết Trường Sinh Giả này đến Trường Sinh Giả khác đang vượt không gian mà tới.

Bắc Phương Đại Đế, đại sư Kim Cương tự, Bạch Cốt Tiên Cơ, Thần Long Thú giới, Kim Quái áo bào trắng, Bạch Long tỷ tỷ…

Một loạt “vầng trăng Trường Sinh Giả” chói cho mắt người ta phát đau.

Hơn nữa, trong hư không, cánh cửa không gian còn đang không ngừng mở ra.

Còn có càng nhiều đại lão Trường Sinh Giả đang trên đường chạy tới!

Mạng lưới giao thiệp của Bá Tống lại rộng lớn như thế?

Hay là nói, đây đều là đạo hữu từng bị Bá Tống đập qua?

Bất kể là loại quan hệ nào, đều có thể nhận thấy sự khủng bố của đại lão Bá Tống!

Chương 2998: Luận đạo đa luồng

Từ phương diện nào đó mà nói, mạng giao thiệp của Tống Thư Hàng quả thực vô cùng rộng.

Từ lúc mới tu luyện tới hiện tại, đại lão Trường Sinh Giả hắn quen biết và đại lão Trường Sinh Giả hắn từng đánh, nếu mở yến hội thì có thể ngồi đầy hai bàn. Trong Thiên Đình thời kỳ viễn cổ cực thịnh một thời, hội tụ tinh anh Chư Thiên Vạn Giới thì số lượng Trường Sinh Giả cũng chỉ nhiều hai bàn như thế!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng mời những đại lão Trường Sinh Giả này tới cũng rất đơn giản, hắn chỉ dùng hai tin nhắn khác nhau, sau đó dùng hệ thống mạng chat Tu Chân gửi đi.

Một tin là [Tiền bối giúp ta ~ tọa độ “bí cảnh thời gian Thiên Đạo”, vào từ cửa hiện thế tọa độ XXX hoặc cửa thế giới Cửu U tọa độ YYY!]

Tin này là gửi cho đại lão Trường Sinh Giả có quan hệ đặc biệt thân thiết, chẳng hạn như Bạch Cốt Tiên Cơ, Bắc Phương tiền bối, còn có bạch long tỷ tỷ đã xem Tô Thị A Thập Lục độ xong thiên kiếp, vân vân…

Còn có một tin là [Các tiền bối, muốn tin tức bất hủ không? Muốn tiếp xúc với một ít tin tức bất hủ mà Trường Sinh Giả có thể tiếp xúc không? Đến đây, đến chỗ ta, ta cho các ngươi tin tức Trường Sinh Giả ~ mời vào từ cửa hiện thế tọa độ XXX hoặc cửa thế giới Cửu U tọa độ YYY ~ mau tới ~]

Tin nhắn này, hắn gửi cho một vài đại lão Trường Sinh Giả đã từng gặp mặt, đã thêm bạn, quan hệ khá được, chẳng hạn như Thần Long tiền bối ở phó bản thánh sơn Gars ở Thú giới, Kim Quái áo bào trắng vừa rời đi không lâu, Đông Phương Đại Đế vương giả rèn sắt…

Một tin là tiền bối giúp ta.

Một tin là các tiền bối đến chia bảo bối.

Hiệu quả của hai tin nhắn này như Trường Sinh Giả Thư giới và Vô Ngọc Tiên Tử nhìn thấy. Hai nhóm Trường Sinh Giả, gần như không phân trước sau, liên tục vượt không gian mà tới.

Các đại lão có được thủ đoạn không gian thì thứ thuận tiện nhất chính là tính năng đi đường!

…

"Các tiền bối năm mới vui vẻ, mau mau mời ngồi."

"Tử da đen, Tạo Hóa Tiên Tử, công đức tiên tử, xin giúp ta dời mấy cái bồ đoàn tới, hôm nay chúng ta cùng chư vị tiền bối luận đạo thật tốt."

"Bắc Phương tiền bối ngươi cũng tới rồi, ngươi còn liên hệ đại sư Kim Cương tự? Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh! Bất kể đến bao nhiêu tiền bối, chỉ cần là cảnh giới Trường Sinh Giả, bọn ta đều hoan nghênh!"

"Long tiền bối Thú giới, Thú giới hiện vẫn bình yên chứ? Ngươi cũng muốn gọi bạn tới à? Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề!"

Tống*bế quan*Thư Hàng hôm nay tựa như một bé ong mật cần cù, chào hỏi khắp các tiền bối đại lão Trường Sinh Giả, nghênh tiếp từng vị Trường Sinh Giả tiền bối đến.

Càng tuyệt vời hơn là, các Trường Sinh Giả tiền bối được mời tới này, không ít người có vài đạo hữu quan hệ tốt, trong những bạn tốt này lại có vài thành viên cảnh giới Trường Sinh Giả.

Kể từ đó, tựa như quả cầu tuyết, một dẫn hai, một dẫn ba, càng ngày càng nhiều Trường Sinh Giả nhận được lời mời.

Những Trường Sinh Giả được mời đến này, dù là trong mười chỉ có thể tới được một thì Tống Thư Hàng đều có lời.

Dù sao Trường Sinh Giả cũng không phải rau cải trắng, Chư Thiên Vạn Giới cũng chỉ có bấy nhiêu, là tài nguyên quý giá chân chính!

Bên cạnh Tống Thư Hàng có một đám Trường Sinh Giả như thế, chủ yếu may mắn có Thiên Đình viễn cổ.

Hiện tại phần lớn đại lão Trường Sinh Giả Thiên Đình viễn cổ năm đó đều có chút giao tình với Tống Thư Hàng.

…

Sau khi Tống Thư Hàng chiêu đãi một vòng thì đi tới bên cạnh Trường Sinh Giả Thư giới và Vô Ngọc Tiên Tử: “Hai vị đạo hữu chúc mừng năm mới, xin hỏi tôn xưng của đạo hữu?”

Trên người hai vị này còn sót lại khí tức của Tống cầu béo, hiển nhiên là vừa tiếp xúc với Tống cầu béo… trong lòng Tống Thư Hàng lập tức hiểu lai lịch của hai người.

Tống Thư Hàng của hiện tại đã trải qua sóng to gió lớn, đương nhiên sẽ không vạch trần mà nhiệt tình chiêu đãi, nghênh đón hai người nhập tọa, ăn nói văn minh, đối xử lễ phép!

Trường Sinh Giả Thư giới và Vô Ngọc Tiên Tử liếc nhau một cái. Thoạt nhìn Bá Tống bản thể thế mà lại thân thiết đến không ngờ, người vật vô hại, lúc tiếp đãi người khác càng có một loại cảm giác gió xuân phất vào mặt.

Vô Ngọc Tiên Tử nở nụ cười hành lễ: “Bần đạo Vô Ngọc, ra mắt Bá Tống đạo hữu, đạo hữu năm mới vui vẻ.”

“Ta là Thư Tiên của Thư giới, Bá Tống đạo hữu năm mới vui vẻ. Gần đây ta đang ghi chép một vài sự tích liên quan đến Bá Tống đạo hữu… Nếu Bá Tống đạo hữu có thời gian rảnh, ta muốn xác minh một vài sự tích với đạo hữu.” Trường Sinh Giả Thư giới chủ động nói.

“Ghi chép sự tích của ta ư?” Tống Thư Hàng sửng sốt.

“Đúng vậy, “truyện ký Bá Tống”.” Trường Sinh Giả Thư giới gật đầu nói.

“Ha ha, ha ha… Nếu đạo hữu có chuyện muốn xác minh, chờ xong việc, chúng ta sẽ hàn huyên.” Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng.

Nghe có người muốn viết truyện ký về mình, trong mơ hồ có loại cảm giác xấu hổ kỳ diệu, nhưng lại cảm thấy rất thú vị, rất ngầu.

Vì thế, Tống Thư Hàng lấy mã QR bạn bè của mình ra nói: “Thêm bạn đi!”

Đây là mã QR bạn bè nội bộ, khác với mã QR client mở ra cho đại chúng của hệ thống mạng chat Tu Chân. Sau khi thêm mã QR này thì chính là bằng hữu của Bá Tống!

Sau khi thêm bạn, Tống Thư Hàng dẫn Trường Sinh Giả Thư giới và Vô Ngọc Tiên Tử nhập tọa.

Sau đó, hắn lại phái tam thi chia nhau đi đến chỗ thiếu niên ba mắt tiền bối và Bạch tiền bối two, đón hai vị “chiến lợi phẩm” lúc trước kia.

Ma Đế Ngạc đoán chừng còn đang chịu sét đánh và Côn Vương biến thành trứng bị Bạch tiền bối two cất giữ.

Đây cũng là hai Trường Sinh Giả hàng thật giá thật, Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ không quên. Loại tài nguyên quý giá như Trường Sinh Giả, không cho phép Tống Thư Hàng kén chọn.

Trừ việc đó ra, Xích Tiêu kiếm tiền bối cũng trở về một chuyến, đi tìm Xích Tiêu Tử đạo trưởng, nói muốn mang về cho Tống Thư Hàng một niềm vui bất ngờ.

Sau khi Trường Sinh Giả Thư giới an vị thì nhìn một vòng “vầng trăng Trường Sinh Giả” chói mắt chung quanh, nói thật, cả đời này hắn chưa từng nhìn thấy nhiều Trường Sinh Giả tụ hội như vậy!

“Thật vui khi có thể gặp các tiền bối vào năm mới… Mặc dù ta rất muốn ôn chuyện với các tiền bối, nhưng bởi vì hiện giờ thời gian của ta có hạn, cho nên chúng ta trực tiếp vào đề tài chính đi.” Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, mỉm cười nói.

“Chờ chút Thư Hàng.” Bạch Cốt Tiên Cơ nhấc tay, dùng giọng êm tai nói: “Ngươi một mạch gọi nhiều đạo hữu như thế, sau đó muốn bọn ta cùng nhau chia sẻ áo nghĩa Trường Sinh Giả, như vậy không tốt lắm đâu?”

Bọn họ đồng ý chia sẻ áo nghĩa Trường Sinh Giả cho Tống Thư Hàng, nhưng không có nghĩa là bằng lòng chia sẻ hạch tâm áo nghĩa cho nhiều Trường Sinh Giả khác như vậy.

“Tiên Tử yên tâm, dưới sự trợ giúp của Đạo Tử tiền bối, ta đã chuẩn bị từ sớm.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Trong lúc nói chuyện, trong hư không có một luồng “quy tắc Thiên Đạo” giáng lâm, rơi trên người Tống Thư Hàng.

Trong lòng Trường Sinh Giả đang ngồi chợt động, nhìn Bá

Tống chầm chầm, lờ mờ cảm thấy lòng mình sinh ra một ít lĩnh ngộ.

Lúc này, Bá Tống duỗi tay thực hiện một loạt thao tác mạnh như hổ trong hư không.

[Ting ~ [Server-Trình Cẩu Đản] Bá Tống đề xuất một “khóa học dạy kèm tại nhà cá nhân một đối một cấp Thiên Đạo”, ngài có đồng ý bắt đầu không?]

Tin tức nhắc nhở như nhau hiện lên trong đầu tất cả đại lão Trường Sinh Giả.

Tất cả Trường Sinh Giả đang ngồi liếc nhau, đều nhìn ra được ý tứ trong mắt đối phương. Bá Tống một mạch gửi lời mời đến tất cả mọi người.

Hắn muốn đa luồng, một mạch tìm hiểu tất cả “áo nghĩa trường sinh” của Trường Sinh Giả ư?

“Thư Hàng, đầu ngươi sẽ không nổ banh đấy chứ?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

“Yên tâm đi, có Thiên Đạo bảo kê mà.” Tống Thư Hàng chỉ đầu mình, tự tin nói.

Chương 2999: Tám chuyện trên trời dưới đất

“Có lẽ, ta biết vì sao Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại khăng khăng bồi dưỡng ra một Thiên Đạo rồi.” Bắc Phương Đại Đế nhìn “phù văn Thiên Đạo” trên đỉnh đầu Bá Tống, đột nhiên hiểu được một nghi hoặc trong lòng.

Sau khi bồi dưỡng ra một “Thiên Đạo”, ở cảnh giới Trường Sinh Giả bèn có thể giống Bá Tống bây giờ!

Kỳ thực không chỉ có Bá Tống, còn có hắn, mấy vị đạo hữu như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Trình Lâm, Tống đầu gỗ, đại sư Kim Cương tự, thiên ma viễn cổ tám tay, hiện tại nếu muốn thì đều có thể liên hệ Đạo Tử để lấy một bộ phận “tin tức á bất hủ” đơn giản hóa.

Đây chính là chỗ tốt khi có một Thiên Đạo làm chỗ dựa.

Lúc này, Bá Tống dưới sự bảo kê của Thiên Đạo có thể phóng túng hết mình. Chuyện trước kia làm có thể nổ đầu, hiện tại hắn có thể yên tâm to gan đi làm!

“Đồng ý đi, sau đó bắt đầu tiến vào quá trình một đối một.” Bắc Phương Đại Đế nở nụ cười ấm áp sau khi hòa tan núi băng.

Mấy vị Trường Sinh Giả bên cạnh sôi nổi gật đầu, lựa chọn “đồng ý”.

Toàn bộ “bí cảnh thời gian” bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Trường Sinh Giả và Bá Tống đều nhắm mắt, không nói một lời.

Nếu như không phải đỉnh đầu Tống Thư Hàng thỉnh thoảng bốc khói trắng, vậy một màn này thoạt nhìn tựa như thời gian tạm ngừng vậy.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ bị khói trắng bao phủ, bất mãn vẫy vẫy tóc ngố.

Lại một lát sau.

Sở các chủ nhàm chán dùng tóc ngố cuốn lấy sương mù màu trắng, biến chúng nó thành một quả cầu khói, lại cẩn thận chồng lên “quả cầu số Hamster” trên đầu Tống Thư Hàng, biến nó thành nửa phần trên của chiếc hồ lô.

“Hoàn mỹ.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hài lòng nói.

Ngay lúc nói chuyện, phù văn bảo vệ của Thiên Đạo trên đầu tản ra ánh sáng màu vàng, đúng lúc hạ nhiệt, gia cố cho sọ não Bá Tống.

Quả cầu khói nửa trên của hồ lô cũng bị giội tan đi.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “! ! !”

Khó khăn lắm ta mới tạo được quả cầu khói đó mà.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ đã mất đi động lực, lười biếng nằm sấp trên đầu Tống Thư Hàng không nhúc nhích.

…

Một bên khác.

Ác thi Bá Tống đi đến hang ổ sắt thép của Bạch tiền bối two ở thế giới Tà Liên.

“Bạch tiền bối, trứng Côn Vương ra đời chưa? Bản thể muốn ta đến mượn trứng Côn Vương, xem có thể lấy được chút manh mối từ miệng nó hay không.” Ác thi Bá Ác đi vào trong hang ổ của Bạch tiền bối two quen thuộc như về nhà mình.

“Còn đang thí nghiệm, ngươi ở đây chờ một lát. Chờ sau khi ta kết thúc thí nghiệm này sẽ để ngươi mang trứng Côn Vương đi.” Một phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two lên tiếng.

Cũng không biết nhóm phân thân của Bạch tiền bối two đang nghiên cứu nội dung gì.

Có phải đang nghiên cứu thực đơn trứng Côn Vương hay không?

Tạm thời không cách nào mượn trứng Côn Vương đi, Bá Ác đành tạm nghỉ ngơi trong thế giới Tà Liên.

Thời gian thí nghiệm của Bạch tiền bối two có hơi lâu… Bá Ác nhàn rỗi nhàm chán bèn đi dạo ở gần thế giới Tà Liên.

Đi lại đi, trong lúc vô tình đã rời khỏi thế giới Tà Liên, chạy tới chỗ Tống U U, thăm hỏi đại lão quả cầu béo đang bị phong ấn.

Lúc này Bá Tống chỉ lưu lại một sợi ý thức trong Tống U U để duy trì vận chuyển cơ bản, tọa trấn thế giới Ma Hải.

Đại lão quả cầu béo bị Thiên Đạo phong ấn tại phụ cận thế giới Ma Hải, do Tống U U trông giữ.

Khi Bá Ác đi tới thì phát hiện đại lão quả cầu béo đang âm thầm phân tích phong ấn của Đạo Tử.

Thuật phong ấn của Đạo Tử cũng không quá cao minh, là phong ấn hoàn toàn dùng lực thắng xảo… dùng quyền hạn và quy tắc Thiên Đạo trực tiếp áp chế.

“Đã lâu không gặp, đại lão quả cầu béo.” Bá Ác đi tới bên cạnh phong ấn, ngồi xếp bằng xuống.

Đại lão quả cầu béo yên lặng liếc ác thi của Tống Thư Hàng một cái, không muốn nói chuyện.

Bá Ác cũng không thèm để ý.

Sau khi hắn ngồi xuống thì như đang lầm bầm lầu bầu: “Đại lão quả cầu béo, nhàm chán không? Muốn tám chuyện trời đất với ta một chút không?”

Đại lão quả cầu béo: “…”

Bá Ác tự độc thoại: “Chúa tể Cửu U các ngươi đều được phân ra từ Thiên Đạo trước khi “chứng đạo Thiên Đạo”, trở thành chúa tể của Cửu U nhỉ. Nói cách khác, chúa tể Cửu U cũng có được trường sinh chi đạo hoàn thiện đúng không?”

Đại lão quả cầu béo: “…”

“Cho nên, đại lão quả cầu béo rốt cuộc trường sinh chi đạo của ngươi là gì?” Bá Ác hỏi.

Đại lão quả cầu béo: “[cười lạnh] Ngươi cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện này à?”

“Kỳ thực ngươi có nói hay không cũng vậy thôi. Chờ sau khi bên phía bọn ta chuẩn bị xong, Tống U U của ta dung hợp với đại lão quả cầu béo, ta cảm thấy sớm muộn gì ta cũng sẽ biết chuyện này.” Bá Ác vui vẻ nói.

Dù sao cũng là ác thi, hơn nữa vật trang sức biết đâm tim bên cạnh Bá Tống nhiều như vậy, Bá Ác nghe một thời gian là có thể học được không ít.

Trong lòng đại lão quả cầu béo chỉ muốn chửi thề, nhưng vì muốn ăn nói văn minh, nó không nói nên lời.

“Đúng rồi, đại lão quả cầu béo… lai lịch của ngươi là gì vậy?” Bá Ác lại mở miệng hỏi.

Trong chuyện ân oán giữa Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đạo đời thứ tám, mỗi lần nhắc tới lai lịch của Thiên Đạo cầu đều thay bằng từ “thần bí”.

Không ai biết lai lịch của Thiên Đạo cầu cả, nó không phải người, không phải ma, không phải yêu, không phải phật, không phải quỷ…

Hơn nữa, trước trận chiến cuối cùng với Thánh Nhân Nho Gia, không ai biết lai lịch của nó.

Nó cứ như trống rỗng nhảy ra vậy.

Bá Ác rất muốn cho đại lão quả cầu béo một phát “bí pháp giám định”, bây giờ bản thể đã là cảnh giới Trường Sinh Giả, cái giá để giám định chúa tể Cửu U hẳn có thể yếu đi rất nhiều.

Nhưng cân nhắc đến việc bản thể hiện đang trong trạng thái “đồng thời luận đạo đa luồng”, đột nhiên sử dụng kích thích từ bên ngoài có thể khiến trạng thái của bản thể tan vỡ.

Bá Ác đành phải nhịn xuống suy nghĩ mê hoặc này.

Lúc đại lão quả cầu béo nghe thấy vấn đề này thì đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Lời của Bá Ác dường như đâm trúng nơi yếu ớt trong lòng nó?

Sau một lúc lâu.

“Ta không rõ lắm.” Đại lão quả cầu béo nói.

Bá Ác: “! ! !”

“Ký ức của ta và Thiên Đạo cầu có hơi tách rời, là khâu sau khi ta và Thánh Nhân Nho Gia kết thúc chiến đấu. Nhưng mà, lần ngược về trước đó nữa, ký ức của ta… chỉ có tu luyện, minh tưởng, học tập, tu luyện…” Đại lão quả cầu béo chậm rãi nói.

Trừ lượng lớn tri thức, tu luyện công pháp ra, nó không có bất kỳ ký ức nào về lai lịch của mình.

“Thiên Đạo cầu động tay chân trên người ngươi?” Bá Ác vô thức suy đoán.

Dường như các đời Thiên Đạo đều có thói quen táy máy trên chúa tể Cửu U đối ứng của mình.

Hình như thiếu niên ba mắt tiền bối cũng rất bất mãn với Thiên Đạo của mình, trong lúc tán gẫu với Tống Thư Hàng, hắn từng nhắc tới chuyện “đối xử tử tế với chúa tể Cửu U của mình”.

Cha Cẩu Đản xem như khá tốt, mặc dù có bị Thiên Đạo nghiên cứu, nhưng Thiên Đạo thật sự quý trọng cha Cẩu Đản.

Chúa tể Cửu U Mặt trời màu đen nhánh thì trực tiếp bị đường lui của Thiên Đạo đoạt xá, ngay cả ý chí chủ cũng bị đồng bộ.

Bạch tiền bối two thì bị cắt đùi.

Hiện tại xem ra, dường như ký ức của đại lão quả cầu béo đã bị Thiên Đạo cầu động tay chân.

“Cái tên ngu ngốc đó!” Đại lão quả cầu béo được Bá Ác nhắc nhở cũng nghĩ tới khả năng này, lập tức giận tới cực điểm.

[Hoặc là, lai lịch của đại lão quả cầu béo có vấn đề?] Trong lòng Bá Ác còn có một khả năng khác không nói ra.

Hai loại suy đoán đều có khả năng.

Mà nội tâm Bá Ác mơ hồ càng thiên về loại suy đoán thứ hai.

[Trước tiên báo lại cho bản thể, xem xem lát nữa có thể mượn “quyền hạn Thiên Đạo” của Đạo Tử sư huynh diễn toán suy ra tin tức của đại lão quả cầu béo hay không.] Bá Ác báo chuyện này về.

Chương 3000: Nữ sĩ lưới rồng: Quả cầu béo, ăn ngon lắm

Bá Ác đóng gói lại hai suy đoán liên quan đến đại lão quả cầu béo của mình gửi hết cho bản thể.

Có điều bởi vì bản thể hiện đang trong trạng thái luận đạo đa luồng, đoán chừng tin tức báo về của Bá Ác sẽ trì hoãn một đoạn thời gian, phải đợi sau khi bản thể kết thúc luận đạo một đối một với đợt Trường Sinh Giả đầu tiên mới có thể nhận.

Bá Ác cũng không nóng vội, dù sao tốc độ thời gian ở chỗ bản thể khác với hiện thế. Đoán chừng hiện thế trôi qua không lâu, chỗ bản thể đã xong chuyện rồi.

“Như vậy, tạm biệt đại lão quả cầu béo.” Bá Ác duỗi lưng đứng lên.

Con mắt duy nhất mà đại lão quả cầu béo hóa ra liếc hắn một cái, lại khôi phục trầm mặc, dường như quả cầu béo gắt gỏng vừa rồi kia căn bản không phải nó vậy.

Bá Ác đứng dậy, lưu lại cho đại lão quả cầu béo một bối cảnh tiêu sái, dần đi xa.

Hắn biết đại lão quả cầu béo không hề từ bỏ việc tự cứu lấy mình.

Đợi hắn rời đi rồi, đại lão quả cầu béo chắc chắn sẽ tiếp tục mài “phong ấn Thiên Đạo” kia.

Nói thật, Bá Ác cho rằng ham muốn sống của đại lão quả cầu béo còn mạnh hơn cả bản thể Tống Thư Hàng của hắn.

Từ quen biết đến bây giờ, đại lão quả cầu béo vẫn luôn phấn đấu vì “sống sót”, ngay cả chuyện đánh Bạch tiền bối two cũng chỉ là tiện thể.

Hiện tại, dù bị Đạo Tử tiền bối trấn áp phong ấn nhưng đại lão quả cầu béo vẫn không từ bỏ hy vọng. Loại tính cách này của đại lão quả cầu béo là loại chỉ cần kiên trì, cho nó thời gian và cơ hội thì nhất định có thể thành đại sự.

Đáng tiếc… vận khí của đại lão quả cầu béo vẫn luôn không tốt đẹp gì, thời gian vẫn luôn có thành kiến với nó, thời gian của nó luôn không đủ dùng.

[Sau khi không còn đại lão quả cầu béo, Bạch tiền bối two sẽ có chút cô quạnh nhỉ?]

[Có điều, chờ sau khi dung hợp với Tống U U, cũng có thể xem là một cách lưu lại chút dấu vết tồn tại trên đời của đại lão quả cầu béo. Vả lại, Tống U U cũng sẽ chỉ dung hợp phần lớn của đại lão quả cầu béo, sẽ không dung hợp toàn bộ. Nói không cừng còn có thể chừa lại chút mảnh vụn cầu?]

Bá Ác vừa nghĩ vừa tiêu sái rời đi.

Đang lúc đầy đầu hắn đều nghĩ tới danh từ "đại lão quả cầu béo" này, rốt cuộc kích hoạt một trình tự ẩn giấu trong "hệ thống mạng chat Tu Chân".

[Ting ~ tin nhắn đến từ hậu đài hệ thống mạng chat Tu Chân: ? ? ?]

Bá Ác: "? ? ?"

Tin nhắn đến từ hậu đài hệ thống mạng chat Tu Chân là ý gì?

À… chờ chút, chẳng lẽ là nữ sĩ lưới rồng?

Hiện tại nữ sĩ lưới rồng đang liều mạng thăng cấp tính năng cho hệ thống mạng chat Tu Chân, bận đến nỗi thời gian "nhín ra để tán gẫu trong nhóm chat" cũng không nặn ra được. Bây giờ cô gửi tin nhắn cho người khác cũng không xén ra được thời gian từ chỗ thăng cấp, mà trực tiếp gửi tin nhắn từ hậu đài.

"Nữ sĩ lưới rồng làm sao vậy?" Bá Ác hỏi.

Nữ sĩ lưới rồng: "Xin gọi ta là nữ sĩ quả cầu béo."

Bá Ác: "…"

Nữ sĩ lưới rồng: "Ngươi vẫn luôn nhắc đến ta trong lòng, ngươi đang nhớ ta à?"

Bá Ác: "Không, ta đang nhắc đại lão quả cầu béo."

Nữ sĩ lưới rồng: "Ta chính là quả cầu béo."

Bá Ác: "…"

Trời biết vì sao nữ sĩ lưới rồng lại đột nhiên thích cái tên "quả cầu béo" này?

Chẳng lẽ do bị ảnh hưởng từ hạt giống quả cầu béo mà bản thể dùng ánh nhìn mang thai + ánh nhìn phôi thai tạo ra rồi mang vào thế giới Hắc Long kia?

Sau khi thở dài, Bá Ác giải thích: “Vừa rồi ta gặp vị chúa tể Cửu U ở hiện thế kia, vị đại lão quả cầu béo, vị quả cầu kim loại thể lỏng kia. Sau đó ta đang suy xét lai lịch của đại lão quả cầu béo, trò chuyện với nó về vấn đề này. Có thể lúc đang tự hỏi vấn đề này, trong lòng ta nghĩ đến từ “đại lão quả cầu béo” hơi nhiều lần.”

Nữ sĩ lưới rồng: “Ồ, là nó à.”

Ồ xong, nữ sĩ lưới rồng không trả lời nữa.

Bá Ác: “…”

Hắn còn đang chờ đoạn sau của nữ sĩ lưới rồng, kết quả đột nhiên nói xong rồi ngắt luôn.

“Thông cảm, phải thông cảm.” Bá Ác nói.

Dù sao nữ sĩ lưới rồng bề bộn nhiều việc.

Hiện tại có thể ngay cả từ “tạm biệt” cô cũng không rút ra được thời gian để nhắn.

Chủ yếu là… bản thể thăng cấp quá nhanh, hệ thống mạng chat Tu Chân cũng phải liều mạng làm thêm giờ để thăng cấp.

Nữ sĩ lưới rồng đang áp súc nhiệm vụ ít nhất vài nghìn năm thậm chí là trên vạn năm hoàn thành trong thời gian nửa năm. Cho nên có thể tưởng tượng được cường độ công tác của cô đáng sợ bao nhiêu!

Cho nên Bá Ác có thể thông cảm với nữ sĩ lưới rồng.

“Đúng rồi, nhắc tới đề tài lai lịch của quả cầu béo… Ta đột nhiên nhớ ra vì sao ta thích cái tên này.” Nữ sĩ lưới rồng đột nhiên trả lời lại.

Bá Ác: “? ? ?”

Nữ sĩ lưới rồng: “Quả cầu béo, ăn ngon lắm.”

Bá Ác: “…”

Mặc dù đại lão quả cầu béo trông giống như một viên tròn, nhưng vừa nhìn chính là thuộc tính kim loại, không quá giống vẻ có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Hơn nữa nữ sĩ lưới rồng cô từng ăn đại lão quả cầu béo khi nào?

Chẳng lẽ nữ sĩ lưới rồng âm thầm trốn bản thể, mở bếp nhỏ làm đồ ăn ngon, lặng lẽ ăn mảnh à?

Nữ sĩ lưới rồng: “Ký ức quá xa xôi, lại thêm trạng thái của ta bị thế giới sụp đổ làm ảnh hưởng, rất nhiều thứ bị phong ấn ở nơi sâu trong kho ký ức mênh mông.”

“Quá xa xôi?” Bá Ác sững sờ, đột nhiên hắn đoán ra một khả năng: “Nữ sĩ lưới rồng, chẳng lẽ rất lâu trước kia, cô từng ăn đại lão quả cầu béo? Tại thế giới Hắc Long?”

Không ai biết được lai lịch của đại lão quả cầu béo, nó lại không thuộc về Chư Thiên Vạn Giới hiện thời… chẳng lẽ nó là sản phẩm của thế giới Hắc Long?

Trong thế giới Hắc Long, cường giả cấp cửu phẩm sẽ bị chúc phúc của thế giới Hắc Long đưa ra khỏi thế giới Hắc Long. Lẽ nào đại lão quả cầu béo chính là một thành viên trong đó.

Ngoài ra, nữ sĩ lưới rồng thích tự xưng là “quả cầu béo”, trong đó khẳng định có quan hệ nhân quả gì đó.

Nếu như lại lớn mật thêm một chút.

Quả cầu béo, có thể đã từng là một bộ phận của nữ sĩ lưới rồng hay không?

Nhân lúc Hà Chỉ Ma Đế gây sự với “lưới rồng thế giới Hắc Long”, bộ phận này lẩn ra khỏi thế giới Hắc Long, đi tới hiện thế, cuối cùng trở thành đại lão quả cầu béo?

Một một tồn tại cấp Trường Sinh Giả đều là quái vật chuyên ảo tưởng. Bởi vì tốc độ tính toán của đại não bọn họ quá nhanh, trong nháy mắt đã có thể ảo tưởng ra rất nhiều kịch bản.

“Không phải ở thế giới Hắc Long, mà trước đó càng lâu hơn.” Lần này nữ sĩ lưới rồng lại chuyển ra khỏi “hình thức công tác hậu đài”, tiến vào giao diện tán gẫu của hệ thống mạng chat Tu Chân, nói chuyện phiếm với Bá Ác.

Bá Ác: “Trước đó càng lâu hơn?”

“Đời thứ tám, hẳn là đời thứ tám… là quả cầu. Mà ta, hẳn là đời thứ chín, hẳn sẽ không sai.” Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

Bá Ác: “! ! !”

Cái gì đời thứ tám?

Thiên Đạo?

Hơn nữa, có phải rất trùng hợp hay không, “Thiên Đạo cầu” đối ứng với đại lão quả cầu béo cũng là Thiên Đạo đời thứ tám!

“Yêu cầu: Xin trở về vị trí của quả cầu béo thế giới Cửu U, cộng hưởng thị giác, ta hy vọng có thể nhìn thấy quả cầu béo Cửu U.” Nữ sĩ lưới rồng lại nói.

“Không thành vấn đề, ta lập tức trở về thăm hỏi đại lão quả cầu béo.” Bá Ác vội nói.

Có cảm giác nữ sĩ lưới rồng sắp mang đến cho hắn một tin tức mới bùng nổ!

Bá Ác nhanh chóng xoay ngược, một mạch chạy trở về chỗ trấn áp đại lão quả cầu béo.

Đại lão quả cầu béo: “…”

Nhìn thấy Bá Ác đi rồi quay lại, nó lặng lẽ thu hồi thủ đoạn phá giải phong ấn.

“Đại lão quả cầu béo chờ một chút, ta mở video cái đã.” Bá Ác thân thiện nói.

Đại lão quả cầu béo cáu kỉnh duỗi hai cánh tay kim loại ra, đập mạnh vào phong ấn: “Ta giết ngươi!”

Đang coi nó thành khỉ trong sở thú à?

Chương 3001: Con cái có diện mạo giống cha mẹ là tự bảo vệ mình!

Lại còn mở video ghi hình, đây căn bản là xem nó như động vật bị nhốt trong sở thú.

Hơn nữa, chụp ảnh còn không trả tiền!

Đại lão quả cầu béo lập tức không nhịn được cơn gắt gỏng.

Nếu không phải hiện tại nó đang bị phong ấn áp chế, nửa phút thôi nó sẽ đặt tam thi Bá Tống trước mắt dưới thân cầu, nghiền ép tới tới lui lui, ép hắn thành người giấy!

Hiện tại trên thế giới này, nó ghét Bạch U U nhất nhất, nó ghét Bá Tống nhất nhất. Hai tên này luôn có thể dễ dàng khiến nó nóng nảy bất an.

Rõ ràng lấy cảnh giới và tu vi tâm tính của đại lão quả cầu béo thì sẽ không dễ dàng nóng nảy. Nhưng hai tên Tống và Bạch này tựa như mang theo “vầng sáng gây hấn với quả cầu” trên người vậy, luôn có thể dễ dàng khơi mào lửa giận của đại lão quả cầu béo trong lúc lơ đãng.

“Bình tĩnh, đại lão quả cầu béo ngươi bình tĩnh một chút trước đã. Dù sao, ngươi có tức giận thế nào cũng không đánh tới chỗ ta được.” Bá Ác lên tiếng.

Đồng thời, hai mắt hắn sáng lên, bắt đầu cộng hưởng thị giác với nữ sĩ lưới rồng. Đừng hỏi hắn “pháp thuật cộng hưởng thị giác” là làm sao, hắn chỉ cần phối hợp, mở quyền hạn là được, trình tự thao tác “cộng hưởng thị giác” còn lại đều do nữ sĩ lưới rồng xử lý.

Đại lão quả cầu béo: “! ! !”

Đừng cho rằng ta đánh không tới chỗ ngươi, ngươi có thể muốn làm gì thì làm.

Nơi này chính là thế giới Cửu U.

Dù ta có bị phong ấn, vẫn là chúa tể Cửu U như cũ!

Đại lão quả cầu béo tỉnh táo lại, dùng giọng nói máy móc lạnh lùng không mang theo tình cảm nói: “Ta lấy thân chúa tể Cửu U, nguyền rủa ngươi… ngươi sẽ chết không toàn thây, nổ đầu mà chết.”

“Ặc, đối với bản thể mà nói, việc này là thao tác cơ bản mà?” Bá Ác chớp mắt với đại lão quả cầu béo: “Từ khi tu luyện tới nay, ta đếm không hết số lần bản thể bạo thể mà chết. Số lần nổ đầu cũng không ít đâu.”

Đại lão quả cầu béo: “…”

Nó xoay thân cầu, con mắt duy nhất thực thể hóa ra nhìn chằm chằm về phía một bóng dáng trên thế giới Ma Hải.

Nguyền rủa vừa rồi của nó bị triệt tiêu.

Bị Tống U U triệt tiêu…

Đối phương cũng có được quyền hạn chúa tể Cửu U.

Loại thao tác triệt tiêu lẫn nhau khiến người ta căm tức này không khỏi làm nó nhớ lại trải nghiệm dây dưa giết nhau ngàn vạn năm giữa mình và Bạch U U, vừa nghĩ vậy nó càng cáu thêm.

Rõ ràng ta mới là chúa tể Cửu U đời này, nhưng trước có Bạch U U chiếm ổ, sau có Tống U U gấp rút thượng vị.

Ta còn chưa lạnh xác đâu!

Đại lão quả cầu béo giận đến sắp xơ gan cuối cùng lựa chọn nhắm con mắt duy nhất của mình lại, còn phong bế cảm ứng của mình đối với thế giới bên ngoài.

Nhắm mắt làm ngờ.

Nó bắt đầu chuyên tâm đối kháng với phong ấn, một lòng tính toán cách phá giải pháp thuật phong ấn.

Về phần hóa thân tam thi Bá Tống bên cạnh, coi như hắn là con khỉ nhảy nhót đi!

…

“Tự bế rồi?” Bá Ác ngồi xếp bằng, hai mắt nhìn đại lão quả cầu béo chằm chằm, truyền hình ảnh video cho nữ sĩ lưới rồng.

“Ừm, quả nhiên không sai.” Nữ sĩ lưới rồng nói.

Trong lòng Bá Ác hơi động, hắn ngồi thẳng thân thể, chờ nữ sĩ lưới rồng lên lớp.

“Mặc dù đổi màu rồi, dáng vẻ cũng thay đổi một chút, nhưng thoạt nhìn vẫn có vẻ rất ngon.” Nữ sĩ lưới rồng nói.

Bá Ác: “…”

Nói thật, thực tế hắn không cách nào liên hệ đại lão quả cầu béo trước mắt với từ “rất ngon” kia.

“Trước đây lúc tiếp xúc với “hạt giống” Bá Tống mang tới ở thế giới Hắc Long, có lẽ ta đã lờ mờ có cảm ứng, nên mới thích cái tên quả cầu béo này.” Nữ sĩ lưới rồng tiếp tục nói.

Bá Ác: “Cho nên, cô lưới rồng cô kể mọi chuyện từ đầu tới cuối một lần được không?”

“Không rảnh đâu, ta muốn trở về thăng cấp trình tự mạng chat Tu Chân.” Nữ sĩ lưới rồng nói.

Bá Ác: “! ! !”

Đột nhiên bị nữ sĩ lưới rồng làm cảm động rồi… quá chăm chỉ.

“Các ngươi cũng muốn ăn quả cầu béo ư?” Nữ sĩ lưới rồng đột nhiên lại hỏi.

Bá Ác: “Không phải ăn, hẳn là muốn dung hợp?”

“Đó không phải là ăn à.” Nữ sĩ lưới rồng nói.

Bá Ác: “Được rồi… Từ góc độ nào đó mà nói, vậy cũng không sai. Nữ sĩ lưới rồng, trước kia cô từng ăn tồn tại tương tự đại lão quả cầu béo à? Cũng là chúa tể Cửu U?”

“Đối ứng của bọn ta là ý chí Cổ U.” Nữ sĩ lưới rồng giải thích.

Bá Ác gật đầu: “Dù sao đều là tồn tại khá giống nhau.”

Sau khi suy nghĩ, hắn lại cơ trí nói: “Nữ sĩ quả cầu béo, cô nói thêm vài câu được không?”

Có cảm giác nữ sĩ lưới rồng rất thích xưng hô “nữ sĩ quả cầu béo” này nhỉ?

“Vậy thừa dịp nghỉ trưa, ta nói thêm vài câu.” Dường như nữ sĩ lưới rồng mở cờ trong bụng: “Ta, nói đúng ra là ta của lúc trước, hoặc nên nói là chính thể của ta là thể bất hủ đời cuối cùng của thế giới sụp đổ, là đời thứ chín.”

Bá Ác đã biết tin tức này.

Chủ yếu là lúc nhìn thấy những cây trụ mà các đại lão cắm ở

Cổ U đối ứng với thế giới Hắc Long thì phát hiện tin tức kinh thiên do Thiên Đạo cha Cẩu Đản lưu lại dưới cây trụ.

Cho nên, Tống Thư Hàng biết thế giới Hắc Long là di vật của “thế giới sụp đổ trước đó”… Hắc long bất hủ bằng lòng dẫn theo một nhóm sinh linh còn sống sót, nhưng cũng bỏ ra một cái giá nhất định.

Mà nữ sĩ lưới rồng là hóa thân ý chí của hắc long, là thể ý chí “lưới rồng” của thế giới Hắc Long.

“Mà trước ta là đời thứ tám, cũng là một quả cầu… dáng vẻ mập mạp. Dựa theo nội dung trong kho ký ức của ta, ta đã từng một mình tiến vào Cổ U, cắm xuống “Đạo Tiêu chi trụ”, cũng gặp được quả cầu trong Cổ U. Sau đó… ta ăn một bộ phận của nó.” Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

Bá Ác: “Nữ sĩ quả cầu béo, khẩu vị của cô thật tốt, vậy phần còn lại cô chưa ăn thì sao?”

“Không còn lại nữa, sau khi ăn một bộ phận, bộ phận còn lại bèn tiêu tán. Mãi đến khi “thể ý chí Cổ U” đối ứng với ta xuất hiện… Nhưng bởi vì diện mạo quá giống bản thân, cho nên ta ăn không vô.” Nữ sĩ lưới rồng không ngừng lục tìm tin tức số liệu từ trong “kho ký ức”, lên tiếng.

Bá Ác: “…”

Cho nên nói, con cái có diện mạo giống cha mẹ là có đạo lý, chỉ có diện mạo càng giống thì mới có thể được bảo bọc càng nhiều.

Nếu không phải thể ý chí Cổ U có diện mạo giống bản thể, vậy nó đã trở thành món ăn trong mâm của nữ sĩ lưới rồng từ lâu rồi… Hơn nữa nói không chừng là loại có thể thu hoạch từng lứa, ăn xong lứa này còn có thể tái sinh lứa khác.

“Ăn quả cầu trước khi trở thành bất hủ sẽ thu được rất nhiều tin tức hữu dụng… nhưng số liệu trong kho ký ức của ta có chút thiếu sót, cho nên, chừng nào ngươi ăn quả cầu?” Nữ sĩ lưới rồng hỏi.

Nếu không thì cân nhắc một chút, chia ra mà ăn được không?

“Nữ sĩ lưới rồng cô ăn quả cầu trong Cổ U trước khi chứng đạo ư?” Tống Thư Hàng sửng sốt.

Nói cách khác, vào thời đại thế giới Hắc Long, sau khi quả cầu đời thứ tám chết, “quả cầu” trong Cổ U vẫn còn sống, tựa như Bạch tiền bối two vậy?

Chuyện từng xảy ra trong quá khứ, tương lai còn có thể tái diễn… là đang nói về tình huống này ư?

Mặc khác, Bá Ác càng quan tâm tới một điểm khác hơn.

“Nữ sĩ quả cầu béo, giữa đại lão quả cầu béo trước mắt và quả cầu Cổ U cô ăn có liên hệ không?” Bá Ác hỏi.

Có phải đường lui của quả cầu đời thứ tám đời trước là thông qua nữ sĩ lưới rồng âm thầm bày kế, đi đến hiện thế, chứng đạo lần nữa?

Nhưng nếu như là đường lui của quả cầu đời trước, sau khi nó chuyển sinh thành đại lão quả cầu béo thì vì sao lại không có ký ức trước kia?

Là cái giá khi trải qua thế giới sụp đổ ư?

“Chắc chắn có.” Nữ sĩ lưới rồng trả lời.

Giữa hai Thiên Đạo đời thứ tám chắc chắn có liên quan.

Chương 3002: Trợ giúp bên ngoài cần cho kế hoạch khóa chặt con mắt Thánh Nhân

“Nói cách khác… quả nhiên chân thân của đại lão quả cầu béo lén vượt biên từ thế giới Hắc Long đến hiện thế bây giờ, sau đó lại chứng đạo đời thứ tám ư?” Bá Ác suy tư nói.

“Có lẽ có khả năng này, trừ việc từng ăn quả cầu Cổ U lúc trước ra, ta cũng không hiểu rõ đời thứ tám cho lắm. Có lẽ nó thật sự có thủ đoạn, vượt biên thành công.” Sau khi nữ sĩ lưới rồng suy nghĩ chốc lát lại bổ sung: “Nhưng ta còn có một suy đoán khác.”

Bá Ác suy nghĩ rồi lên tiếng: “Có liên quan đến “đời thứ tám” như nhau ư?”

“Không sai.” Nữ sĩ lưới rồng gật đầu nói: “Hai quả cầu, cùng xuất hiện ở vị trí đời thứ tám, thật sự quá trùng hợp. Cho nên, ta đang nghĩ, có phải mỗi khi đến đời thứ tám… đều sẽ có một quả cầu tương ứng sinh ra hay không?”

Bởi vì nếu như “quả cầu béo” trước mắt này thật sự là quả cầu lén vượt biên từ thế giới Hắc Long qua, vậy tại sao phải kẹt đến đời thứ tám mới chứng đạo?

Về mặt thời gian, nếu thật sự là quả cầu lén chạy qua, vậy hẳn chừng đời thứ hai, ba, bốn thì sẽ thành công chứng đạo mới đúng.

Cho nên… có phải mỗi khi đến Thiên Đạo đời thứ tám thì thiên địa sẽ sinh ra một “quả cầu” như thế?

Bá Ác cũng nghĩ đến điểm này.

“Cũng đúng, nếu như là quả cầu lén trốn qua thì chắc chắn sẽ tránh chứng Thiên Đạo đời thứ nhất. Thiên Đạo đời thứ nhất quá mức đặc thù, thân là kẻ vượt biên, nó nhất định không thể chạm đến. Cho nên, trên lý luận mà nói, hẳn là chọn một đời trong thứ hai, ba, bốn. Đậu má…” Lúc nói đến đây, miệng Bá Ác nhịn không được xé phong ấn văn minh.

Thiên Đạo đời thứ hai và đời thứ ba là thiếu niên ba mắt tiền bối và cha Cẩu Đản, khẳng định không có liên quan tới quả cầu.

Trong đời thứ tư và thứ năm, có một đời sở hữu bản thể là “Mặt trời màu đen nhánh”…

Lúc Bá Ác nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy tê cả da đầu.

Hắn lập tức gửi suy đoán của mình cho bản thể và Đạo Tử tiền bối.

“Yên tâm đi, khả năng này không lớn.” Một lát sau, giọng Đạo Tử vang lên bên tai Bá Ác: “Lúc ta tiếp xúc với Mặt trời màu đen nhánh đã phát hiện nó hoàn toàn không biết quả cầu kim loại thể lỏng. Thậm chí nó nhầm ta thành Thiên Đạo cầu, thậm chí còn muốn dụ dỗ ta, mượn sức ta. Cho nên, hẳn là giữa hai bên không có liên hệ.”

Sau khi được Đạo Tử tiền bối trả lời, Bá Ác mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ là, không ngờ Thiên Đạo cầu lại đặc thù như vậy. Nếu như nó thật sự sinh ra tương ứng với Thiên Đạo đời thứ tám… Vậy tác dụng của nó là gì? Lúc thế giới đến Thiên Đạo đời thứ tám thì cần một quả cầu để hoàn thiện cái gì ư?” Đạo Tử nhíu mày.

Nữ sĩ lưới rồng: “Dùng để ăn chăng?”

Bá Ác: “…”

“Có lẽ thật sự là dùng để ăn.” Sau khi Đạo Tử trầm mặc một lát, thế mà lại đồng ý với ý kiến của nữ sĩ lưới rồng.

Dùng thân phận Thiên Đạo hiện tại của hắn nói ra lời này, hiển nhiên sẽ không bắn tên không đích.

“Chúng ta muốn Tống U U của Bá Tống đạo hữu cắn nuốt quả cầu chúa tể Cửu U, có lẽ là trùng hợp đi trên con đường chính xác.” Ý chí Đạo Tử lướt qua quả cầu béo đang tự bế, tâm tình vui vẻ +1.

Đồng thời, Đạo Tử lại vui vẻ gia cố thêm một tầng trên phong ấn của quả cầu béo tự bế.

Vì giúp Tống U U có thể sớm dung hợp với Cầu U U… cần đẩy nhanh kế hoạch “kế thừa thiên phú của Thánh Nhân”.

Đạo Tử phát hiện mình có chút không đợi được.

“Đúng rồi, Bá Tống đạo hữu… việc “làm thế nào dung hợp con mắt của thầy”, bên phía bọn ta đã có manh mối, nhưng cần một vị đạo hữu trợ giúp.” Giọng Đạo Tử vang lên.

Bá Ác nghi hoặc hỏi: “Ai?”

Ngay cả Đạo Tử tiền bối, Bạch tiền bối two, cha Cẩu Đản, nhiều đại lão như thế đồng loạt ra tay mà vẫn phải nhờ người ngoài giúp đỡ ư?

Người ngoài nào mà trâu bò như vậy?

“Thể Cửu U của Thiên Đạo đời thứ hai, tiền bối ba mắt.” Đạo Tử giải thích: “Đây là ý kiến mà Rồng Đốm tiền bối đề xuất, trong Chư Thiên Vạn Giới, nghiên cứu liên quan tới “tròng mắt” thì không ai có thể so được với Thiên Đạo thứ hai. Cho nên, muốn giải quyết vấn đề “dung hợp con mắt thầy, biến vật phẩm tiêu hao dùng một lần thành có thể sử dụng tuần hoàn” với tốc độ nhanh nhất, mời thể Cửu U Thiên Đạo thứ hai giúp chúng ta một tay là phương án đáng tin nhất.”

“Thì ra là thế, vậy ta báo cho Bá Thiện, vừa lúc hắn và bản ngã thi cùng đi đến chỗ thiếu niên ba mắt tiền bối tìm Ma Đế Ngạc, vừa hay có thể hỏi xem có mời thiếu niên ba mắt tiền bối rời núi được hay không.” Bá Ác gật đầu nói.

…

Trong tiểu thế giới phía sau Tán Tài Vương Tọa.

Khu vực “thí tiên lôi” nơi khảo hạch của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Ma Đế Ngạc trưng ra vẻ tuyệt vọng.

Trạng thái lúc này của hắn có thể nói là thảm đến cực điểm.

Phong ấn của Thánh Nhân Nho Gia, lực lượng thế giới Ma Hải cắn trả, di chứng của công pháp bộc phát tạm thời, thương thế bị Bá Tống đánh… Vốn hắn chỉ còn thoi thóp, hiện tại còn phải chịu “thí tiên lôi” bổ xuống không ngừng.

Khổ quá rồi.

Mấy ngày qua, hắn vẫn luôn hồi tưởng lại cuộc đời mình.

Trước khi tấn chức Trường Sinh Giả, cuộc đời hắn gần như đều là hình thức quét ngang thiên hạ, dưới thực lực mạnh mẽ của hắn, tất cả chướng ngại vật đều bị nghiền nát.

Nhưng từ sau khi gặp Thánh Nhân Nho Gia và Bá Tống, cuộc đời hắn bèn một đường đâm thẳng xuống tựa như cổ phiếu vậy.

[Sao các ngươi đánh cược xong rồi mà không nhớ kéo tiền đặt cược là ta ra ngoài chứ?]

[Sắp chết rồi, thật sự sắp chết rồi.]

[Ta đường đường là Ma Đế Trường Sinh, cuối cùng phải chết trong thí tiên lôi trì ư? Nguyên nhân cái chết lại là vì hai con bạc cược đến đỏ mắt rồi quên tiền đặt cược ta đây?]

Lúc này, bất kể là ai, nếu tới cứu ta ra ngoài, ta nhất định sẽ đáp ứng một nguyện vọng của hắn!

Ngay lúc Ma Đế Ngạc tuyệt vọng đến cực điểm, có hai bóng dáng xuất hiện trước mặt hắn.

Một là Bá Tống diện mạo lương thiện; một là Bá Tống không hề có cảm giác tồn tại, chỉ chớp mắt sẽ bị lãng quên.

“Cổ pháp Trảm Tam Thi?” Ma Đế Ngạc sững sờ.

Hắn không ngờ tới Bá Tống lại còn chơi trò Trảm Tam Thi này.

“Muốn ra khỏi lôi trì này không?” Bá Thiện chấp hai tay, nét mặt từ bi nhìn Ma Đế Ngạc.

Ma Đế Ngạc: “…”

“Bản thể cần nghe ngươi giảng “áo nghĩa trường sinh pháp” một chút, nếu ngươi bằng lòng, ta có thể lập tức dẫn ngươi ra ngoài.” Bá Thiện nói.

“Ta còn có lựa chọn không?” Ma Đế Ngạc dùng hết toàn bộ sức lực nói.

“Ừm, có lẽ ngươi còn có lựa chọn khác.” Bản ngã thi Bá ? nói: “Bá Thiện, ta vừa nhận được tin tức từ Bá Ác. Chúng ta cần đi gặp thiếu niên ba mắt tiền bối… Sau đó, tiến hành ván cược cuối cùng với hắn.”

Sau khi thắng lợi là có thể nhờ thiếu niên ba mắt tiền bối ra tay trợ giúp nghiên cứu hạng mục “Nếu như dung hợp con mắt Thánh Nhân Nho Gia với kim đan cá voi mập bất hủ”.

Đây là vãn cược “Tán Tài Vương Tọa” cuối cùng.

Bá ? nói với Ma Đế Ngạc: “Ngươi còn có thể trở thành tiền đặt cược của bọn ta lần nữa.”

Ma Đế Ngạc: “? ? ?”

Đậu mè, các ngươi còn chơi nữa?

Có xong hay chưa?

“Nhận được.” Bá Thiện kéo Ma Đế Ngạc lên, cùng Bá ? rời khỏi lôi trì.

Trong tiểu thế giới Tán Tài Vương Tọa.

Thiếu niên ba mắt tiền bối mặc quần bơi, nằm trên bờ cát.

“Tiền bối… bọn ta tới tiến hành ván cược cuối cùng. Để bọn ta thay mặt bản thể được không?” Bá Thiện hô lên từ xa.

Chương 3003: Từ hôm nay trở đi, Bá Tống là anh em cây khế của ta!

“Lần này ngươi lại muốn cạo thứ gì trên người ta?” Thiếu niên ba mắt tiền bối cũng không quay đầu lại, uể oải trả lời.

Bá Thiện: “? ? ?”

Không có ý chí chiến đấu như thế, đây không phải thiếu niên ba mắt tiền bối mà ta biết!

Trong hiểu biết của Bá Tống, thiếu niên ba mắt tiền bối luôn là người càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh, bất kể thua bao nhiêu lần, lần sau hắn đều sẽ mang theo lòng tin tất thắng phấn chấn lại lần nữa.

Nhưng thiếu niên ba mắt tiền bối trước mặt lại như bị người khác thay thế vậy… Không hề có chút ý chí chiến đấu nào đáng nói.

“Tiền bối ba mắt, ngài làm sao vậy?” Bá Thiện cẩn thận từng ly từng tí hỏi.

“Bá Tống đạo hữu không cần lo lắng, lão gia chỉ tới tháng thôi ~” Quản gia nhãn cầu bưng trà ra, dâng tiên trà cho Bá Thiện và Bá ?.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

“Tới tháng?” Khóe miệng Bá Thiện co giật.

Chúa tể Cửu U còn có loại thiết lập này?

“Không cần xấu hổ, cứ lớn mật nói ra, lần này muốn nhổ thứ gì trên người ta?” Thiếu niên ba mắt tiền bối trở mình trên bờ cát, nhìn về phía Bá Thiện.

“Tiền bối vì sao ngài không có một tia ý chí chiến đấu nào vậy?” Bá ? hỏi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối ngẩng đầu nhìn trời: “Dù là người có ý chí chiến đấu cũng không chịu được bị các ngươi nhổ lông dê mỗi tháng một lần!”

“Trước kia dù ta có thua, cũng có thời gian mấy mươi năm thậm chí là trên trăm năm, trên ngàn năm để điều chỉnh tâm tình. Thời gian dài như vậy, dù ta có thua thảm cỡ nào thì vẫn có thể điều chỉnh tâm tình lại được.”

“Nhưng ngươi thì sao? Ngươi cách một tháng đúng giờ đến báo cáo một lần. Hơn nữa, lần này ngay cả một tháng cũng không cho ta!”

“Ngươi bảo ta làm sao có ý chí chiến đấu?”

Gương mặt Bá Thiện lộ vẻ lúng túng. Điểm ấy, hắn thật sự không nghĩ tới.

Người dù có kiên cường đi nữa cũng cần thời gian liếm vết thương.

Bản thể nhổ lông dê thật đúng là quá cần mẫn rồi.

“Nhưng mà tiền bối ngươi nghĩ ngược lại xem, lần này là lần đánh cược cuối cùng giữa bọn ta và tiền bối ngài rồi. Cược xong lần này, ngài lập tức có thể nói bái bai với bọn ta, nếu nghĩ như thế thì có thể vui vẻ hơn chút không?” Bá Thiện săn sóc lòng người bèn khuyên giải từ một góc độ khác.

“Ể? Ngươi vừa nói vậy, hình như có chút đạo lý.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ngồi dậy từ trên bờ cát.

Suýt nữa quên mất đây là ván cược cuối cùng của hắn và Bá Tống!

Sau khi hoàn thành nghi thức, Bá Tống có muốn nhổ lông dê của hắn nữa cũng không có cơ hội.

“Hơn nữa, lần này bản thể không tới, bọn ta là phân thân, hẳn là khác với bản thể.” Bá Thiện lại nhắc nhở.

Thiếu niên ba mắt tiền bối vỗ cát trên quần, đứng lên.

Trên bầu trời, ánh nắng mặt trời bắt đầu trở nên rực rỡ.

Quản gia nhãn cầu ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói mắt, quá xán lạn rồi, ánh mặt trời xán lạn như vậy không quá tốt với nó. Thân là yêu quái nhãn cầu, thân thể nó cần lượng nước lớn. Mà ánh mặt trời quá mức xán lạn sẽ làm bốc hơi hàm lượng nước của thân thể nó.

Quả nhiên, vẫn nên đâm đâm tâm tính bành trướng của lão gia, đánh gãy tâm tình háo hức của hắn!

“Lão gia, đây cũng là cơ hội thắng Bá Tống đạo hữu cuối cùng của ngươi rồi… Một khi ngươi thua, vậy đánh cược giữa ngươi và Bá Tống chính là toàn bại không thắng. Hơn nữa tương lai, ngươi đã không còn cơ hội thay đổi kỷ lục này nữa.” Quản gia nhãn cầu hiền lành nhắc nhở.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “! ! !”

Ánh mặt trời vốn rực rỡ thoáng hơi sầm xuống.

“Khụ, lần này bản thể của ngươi muốn gì?” Thiếu niên ba mắt tiền bối ho nhẹ một tiếng, hỏi.

Lấy cá tính của Bá Tống đạo hữu, khẳng định là lại muốn vài thứ từ chỗ hắn, vậy nên mới có thể hấp ta hấp tấp tới tìm hắn.

Quả thực xem hắn như kho rút bảo vật vậy.

“Gần đây bản thể đang nghiên cứu một đề tài “dung hợp một đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia vào kim đan cá voi mập bất hủ”, hợp cả hai thành một thể.” Bá Thiện lên tiếng nói.

Bản ngã thi Bá ? tiếp lời: “Trong quá trình nghiên cứu, bọn ta gặp phải một vài nan đề trên mặt kỹ thuật. Cần phải có người hỗ trợ kỹ thuật liên quan đến “nhãn cầu”… mà tiền bối ba mắt ngài là tiền bối nghiên cứu về nhãn cầu sâu nhất trong Chư Thiên Vạn Giới. Cho nên bọn ta muốn xin ngài giúp tiến hành hạng mục nghiên cứu này.”

Bá Thiện tổng kết: “Đây chính là mục tiêu đánh cược của bọn ta, không biết tiền bối ngài có đồng ý hay không?

“Một đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia?” Lúc thiếu niên ba mắt tiền bối nghe đến đó thì lập tức có hơi động lòng.

Là muốn mời hắn nghiên cứu “con mắt Thánh Nhân” ư?

Không ổn, đề nghị này đâm trúng điểm moe trong lòng hắn rồi.

Bá Tống chắc chắn sẽ không lấy con mắt Thánh Nhân Nho Gia làm tiền đặt cược, cũng định trước hắn không cách nào sưu tầm được.

Cho nên nếu hắn muốn tiếp xúc sâu hơn với đôi mắt thần này thì dường như chỉ có một đường tắt là “hỗ trợ nghiên cứu”.

Con mắt Thánh Nhân Nho Gia đỉnh như thế, nếu đã không cách nào sưu tầm, vậy sờ mó, nghiên cứu một chút cũng rất tuyệt nhỉ.

Cho nên… ván này ta có nên cố ý nhường, thua bởi phân thân tam thi của Bá Tống hay không?

Nội tâm thiếu niên ba mắt tiền bối rối rắm.

[Hơn nữa, tại sao phải xem chuyện này thành mục tiêu đánh cược chứ? Bằng vào giao tình giữa chúng ta, loại chuyện nhỏ nhặt này, cứ trực tiếp mời ta không được ư? Cần gì vẽ vời thêm chuyện thế cơ chứ?]

Nể mặt “một đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia”, nội tâm thiếu niên ba mắt tiền bối lặng lẽ tăng giá trị tình hữu nghị giữa hắn và Bá Tống lên rất nhiều, đại khái tăng lên gấp năm sáu lần lúc trước.

“Khụ, được, ta đáp ứng các ngươi vụ cá cược này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối trả lời: “Vậy tiền đặt cược của các ngươi thì sao?”

“Tiền đặt cược vẫn là Ma Đế như cũ được không?” Bản ngã thi Bá ? chỉ Ma Đế Ngạc.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Qua loa lấy lệ đến thế là cùng.

Nhưng mà, nể mặt “một đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia”.

“Được.” Thiếu niên ba mắt tiền bối gật đầu nói.

Ma Đế Ngạc: “…”

Cứ cảm thấy trong một nháy mắt vừa rồi, hắn nhận được mùi vị ghét bỏ từ chúa tể ba mắt.

Hắn đường đường là Trường Sinh Giả Ma Đế, đại lão Ma Đế, vậy mà ngay cả làm tiền đặt cược cũng không đủ tư cách ư?

Thật khó chịu.

“Vậy tiền bối, lần đánh cược này tiến hành thế nào?” Bá Thiện lên tiếng hỏi.

“Ngươi am hiểu cái gì?” Thiếu niên ba mắt tiền bối trực tiếp hỏi. Nội tâm hắn đã quyết định nhường, cho nên muốn trực tiếp đi vào quá trình.

“Ta am hiểu? Ừm, ta là thiện thi của bản thể, có được đại công đức như bản thể, cũng ráng sức kế thừa một bộ phận “thiện” của bản thể. Cho nên, ta rất am hiểu công đức, thánh quang, làm người tốt, làm việc thiện.” Bá Thiện thành thật trả lời.

Thiếu niên ba mắt tiền bối lộ vẻ ghét bỏ lần nữa.

Vốn còn muốn so đấu thứ Bá Thiện am hiểu một lần, nhưng sau khi nghe thấy đám hạng mục này, tiền bối ba mắt bèn chặt đứt ý niệm này.

Hắn đường đường là chúa tể Cửu U, chẳng lẽ đi so ngưng tụ thánh quang, ngưng tụ lực lượng công đức?

Xì!

“Ngươi thì am hiểu cái gì?” Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn về phía bản ngã thi của Bá Tống.

Bản ngã thi Bá ?: “Ta am hiểu việc làm người khác không nhớ được ta.”

“Ngươi tên gì?” Thiếu niên ba mắt tiền bối hỏi.

Bản ngã thi: “Bá Thể.”

“Không phải dễ nhớ lắm à.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói: “Bá Bản.”

Bản ngã thi: “…”

Hiện tại hắn là người hiểu Túy Ngư Cư Sĩ trong nhóm Cửu Châu số 1 nhất trên thế giới.

“Quyết định rồi, lần này chúng ta so “trí nhớ” đi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối đề nghị.

Chương 3004: Quản gia rục rịch

Bá Thiện nghi hoặc hỏi: “So trí nhớ? Phải so thế nào?”

Dưới tình huống bình thường, năng lực ghi nhớ của người tu luyện đều vô cùng mạnh.

Ở cảnh giới nhị tam phẩm đã có thể xem qua là nhớ.

Mà sau khi thực lực đến cảnh giới Trường Sinh Giả, tốc độ vận chuyển của đại não nhanh đến không cách nào miêu tả.

Cứ lấy trạng thái hiện tại của Bá Tống bản thể mà nói, sau khi nguyên thần tinh thần lực cấp bậc Trường Sinh Giả của hắn quét ngang qua là có thể đưa tất cả mọi thứ xảy ra trên địa cầu hiện thế vào trong phạm vi tinh thần quét hình, quan sát rõ vạn vật.

Mà phàm là mọi chuyện xảy ra trong phạm vi nguyên thần quét hình, bản thể đều có thể vẫn luôn nhớ kỹ chúng nó dựa vào ký ức, cho dù là gió thổi cỏ lay cũng không sai chút nào.

Cảnh giới Trường Sinh Giả đã có thể làm được rất nhiều chuyện mà chỉ thần linh mới có thể làm được trong “thần thoại” của nhân loại, thậm chí có thể làm càng đẹp hơn phần lớn các thần linh trong truyền thuyết thần thoại.

Chỉ cần Trường Sinh Giả bằng lòng, họ thậm chí có thể phù hộ mưa thuận gió hòa, vô tai vô nạn, đồng thời tiếp nhận ngàn vạn cầu khấn khác nhau rồi đáp lại từng cái một trong nháy mắt.

Cho nên, sau khi cảnh giới đạt đến trình độ nhất định, “hạng mục so đấu năng lực ghi nhớ” bình thường chắc chắn không cách nào phát huy được tác dụng.

Đối với tồn tại ở cảnh giới Trường Sinh Giả mà nói, chỉ cần liếc mắt qua là có thể hoàn toàn nhớ hết mấy hạng mục như ghi nhớ con số ngẫu nhiên, hình ảnh trừu tượng, tên người trong ảnh gì đó, sẽ không bỏ sót thứ gì.

Trừ khi đi thi xem ai có thể nhớ được đạo hiệu của Điếu Ngư Cư Sĩ trước tiên?

Nhưng nếu thi cái này thì chỉ có nước hòa thôi.

…

…

“Ừm, nếu chúng ta muốn so cái này thì khẳng định không thể thi mấy hạng mục bình thường được, để ta nghĩ kỹ đã.” Thiếu niên ba mắt tiền bối dang hai tay, quản gia nhãn cầu tiến tới khoác lên cho hắn một chiếc áo choàng.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đi tới bên cạnh Bá Thiện và Bá Bản, lấy ghế dựa của mình ra rồi nằm xuống.

Quản gia nhãn cầu lại dâng tiên trà cho lão gia.

Mặc dù nó vẫn luôn đâm tim lão gia, nội tâm còn muốn đi ăn máng khác, nhưng đang ở chức vị này thì phải làm việc hết trách nhiệm. Mọi nghĩa vụ của một quản gia, nó đều có thể hoàn thành một cách tốt đẹp.

Bá Thiện không chớp mắt nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối.

“Vốn muốn dùng thủ đoạn phong ấn cảnh giới, gia tăng tính thú vị cho cuộc so đấu. Nhưng bây giờ ngươi đã là cảnh giới Trường Sinh Giả rồi, phong ấn cũng rất phiền phức… hơn nữa còn phải lãng phí tài liệu quý báu của ta.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói một hồi, đột nhên cảm thấy trà trong tay không còn thơm nữa.

Lúc so tài với Bá Tống lần trước, tên này vẫn chỉ là Huyền Thánh bát phẩm.

Lần này trở lại, đã nhảy đến cảnh giới Trường Sinh Giả rồi.

Cảnh giới Kiếp Tiên bình thường nằm giữa đâu?

Cảnh giới Kiếp Tiên bị ăn mất rồi à?

Sau khi nghĩ tới đây, thiếu niên ba mắt tiền bối chợt cảm thấy trái tim đau đớn.

“Lão gia, lấy cảnh giới bây giờ của Bá Tống, nếu muốn so trí nhớ, vậy “hạng mục trí nhớ” nhất định phải đạt đến một cực hạn vượt qua cực hạn dung nạp của Trường Sinh Giả.” Quản gia nhãn cầu bên cạnh nhắc nhở.

Thiếu niên ba mắt tiền bối xoa cằm: “Ừm, chẳng hạn như giảng pháp Chư Thiên Vạn Giới lần trước của Bá Tống, nháy mắt trả lời tất cả câu hỏi của người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, cũng đưa ra giải đáp. Sau đó so xem ai nhớ được nhiều vấn đề và đáp án hơn?”

Lần trước Bá Tống đột nhiên kết nối với kho số liệu của hắn, lượng tin tức khổng lồ đánh ụp tới khiến đầu hắn phát đau.

Chư Thiên Vạn Giới rộng lớn biết bao, câu hỏi của người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đồng thời ùa tới toàn bộ, suýt nữa làm cho thiếu niên ba mắt tiền bối đứng máy.

“Nhưng hiện tại Bá Tống đã mất đi tư cách “giảng pháp”, hắn đã không cách nào nhân tiền hiển thánh, sau đó cho người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới cơ hội đặt câu hỏi rồi trả lời.” Quản gia nhãn cầu nén cảm xúc xuống, đề nghị: “Cho nên ta cảm thấy, không bằng lấy ra toàn bộ ký ức từ thái cổ đến hiện tại của lão gia ra, biến thành hạng mục so tài. Ký ức từ thái cổ đến nay của lão gia khổng lồ biết bao, là lượng ký ức mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng không cách nào dung nạp hấp thu trong nháy mắt!”

Trước tiên khích lệ lão gia một đợt làm nền.

“Chúng ta bèn so xem Bá Tống có thể ghi nhớ tất cả “ký ức” trong thời gian quy định hay không. Sau đó lại căn cứ vào ký ức của lão gia, ngẫu nhiên đưa ra một vài vấn đề, kiểm tra xem Bá Tống có thể trả lời chính xác hay không.”

Quản gia nhãn cầu càng nói càng thoải mái.

Nếu như lão gia thật sự làm thế, vậy tất cả ký ức của lão gia đều bày ra trước mặt Bá Tống, giữa hắn và Bá Tống sẽ không còn bí mật gì đáng nói nữa.

Mới nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi.

Thậm chí quản gia nhãn cầu đã nghĩ nốt hình thái ban đầu cho các vấn đề khảo hạch Bá Tống.

Chẳng hạn như: Rốt cuộc lão gia đã góp nhặt được bao nhiêu nhãn cầu trong cuộc đời mê mắt của mình?

Lại chẳng hạn như: Từ khi lão gia mở đánh cược thì đã thua hết bao nhiêu lần? Thậm chí có thể hỏi cặn kẽ xem lão gia vào tháng nào năm nào bại bởi ai?

Còn có mối tình đầu của lão gia là ai? Mối tình thứ hai trông như thế nào? Mối tình thứ ba là chủng tộc gì, mọc mấy đôi mắt?

Lúc nghĩ tới đây, quản gia nhãn cầu bèn có chút không đợi được.

“Ta cảm thấy khả thi đấy.” Bá Thiện gật đầu nói. Hắn cảm thấy rất hứng thú với ký ức của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Nói không chừng còn có thể nhìn ra “áo nghĩa trường sinh pháp” của thiếu niên ba mắt tiền bối từ trong đó thì sao?

“Ngươi nghĩ hay lắm.” Thiếu niên ba mắt tiền bối trợn trắng mắt.

Ký ức của hắn không định công khai với bất kỳ kẻ nào.

Có điều đề nghị của quản gia cũng là một cách không tệ.

Ánh mắt thiếu niên ba mắt tiền bối rơi trên người “Tiền Cược Ma Đế”: “Ngươi sống bao lâu rồi?”

Ma Đế Ngạc: “…”

Đánh chủ ý lên người ta?

Ta cự tuyệt trả lời vấn đề này!

Trở thành tiền đặt cược đã rất tàn ác vô nhân đạo rồi, bây giờ các ngươi lại còn muốn dùng “ký ức” của ta làm hạng mục đánh cược, rốt cuộc các ngươi muốn làm ta thế nào mới cam tâm?

Hai tên ác ma các ngươi!

Không đúng… hai tên trước mắt đều là chúa tể Cửu U.

Nói bọn chúng là ác ma, quả thực là đang khen bọn chúng lương thiện.

Hai tên chúa tể Cửu U không có tính người các ngươi!

“Tiền Cược Ma Đế cùng thời đại với Thánh Nhân Nho Gia, hơn nữa còn trẻ hơn Thánh Nhân Nho Gia rất nhiều…” Bá Bản bên cạnh nhắc nhở.

Hắn nhớ sau khi Tiền Cược Ma Đế chứng Trường Sinh đạo thì gấp rút đi khiêu chiến Thánh Nhân Nho Gia, kết quả vì quá kiêu ngạo, chọc giận Thánh Nhân, sau khi bị đè đầu đánh còn bị đóng thêm một phong ấn loại hình vĩnh cửu.

“Nói cách khác, là thời đại cuối cùng liền kề thời kỳ viễn cổ ư? Quá ngắn, độ dài ký ức như vậy không đủ để trở thành hạng mục đánh cược.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ghét bỏ nói.

Ma Đế Ngạc: “…”

Cảm thấy mình lại bị khinh bỉ rồi?

Vì sao rõ ràng không cần làm hạng mục đánh cược, nhưng trong thâm tâm lại có cảm giác mất mát?

“Vậy có muốn dùng ký ức của bản thể làm hạng mục đánh cược không? Trong ký ức của bản thể có vài thứ rất khó ghi nhớ.” Bá Thiện lên tiếng.

“Dẹp đi, ta không muốn thể nghiệm ký ức của ngươi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối xua tay.

Hắn nhớ trong “ký ức tu luyện” một năm ngắn ngủi của Bá Tống bao hàm rất nhiều “thể nghiệm tử vong, trải nghiệm đau đớn”. Tiếp xúc với đám ký ức này rồi ghi nhớ chúng quả thực là một loại tự ngược đãi mình.

Hắn từng bị “nhẫn nại đau đớn” của Bá Tống hố hết một lần, chúa tể Cửu U thông minh sẽ không để mình rơi vào cùng một hố.

“Cho nên, vẫn nên dùng ký ức của lão gia đi, lão gia ngươi có thể cắt nối biên tập lại ký ức một chút.” Quản gia nhãn cầu bắt đầu thêm dầu vào lửa.

Chương 3005: Vật phẩm bạn sinh của chúa tể Cửu U đầu tiên

Quản gia thành thục sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

“Lão gia ngươi có thể cắt nối biên tập một vài bí mật không tiện bày ra trong ký ức của mình mà, thậm chí ngươi có thể nửa thật nửa giả, sửa tình cảnh trong ký ức lại một chút. Dù sao, chúng ta chỉ cần một đoạn “ký ức” khổng lồ dùng làm hạng mục đánh cược.” Quản gia nhãn cầu bổ sung.

Nó đã lờ mờ nhận thấy lão gia nhà mình đang cân nhắc đề nghị này.

Lại âm thầm đổ dầu vào lửa một chút thì sẽ đạt được mục đích!

Hai tay thiếu niên ba mắt tiền bối đan vào nhau, chống dưới cằm, bắt đầu trầm tư.

Bá Thiện, bản ngã thi của Bá Tống, quản gia nhãn cầu, Tiền Cược Ma Đế đều mong đợi nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối chằm chằm, chờ mong quyết định của hắn.

“Có lẽ, chỗ ta có một thứ, có thể trở thành hạng mục đánh cược lần này.” Sau khi suy tư chốc lát, thiếu niên ba mắt tiền bối lại đưa ra một đáp áp ngoài dự liệu của mọi người.

Nói đã đời, chúa tể ba mắt vẫn không định dùng kho ký ức của hắn?

Tâm tình của quản gia nhãn cầu có hơi sa sút.

“Ta có một pháp khí bạn sinh, lúc này hẳn có thể phát huy được tác dụng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Quản gia nhãn cầu sửng sốt: “Lão gia còn có pháp khí bạn sinh ư?”

Vì sao ta không biết chút nào về chuyện này?

Thế mà lão gia lại giấu bí mật nhỏ của mình tốt như thế?

“Ta là chúa tể Cửu U đầu tiên của Chư Thiên Vạn Giới, tin rằng hẳn các ngươi đều biết việc này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối duỗi tay gõ nhẹ vào hư không, một không gian bảo khố nho nhỏ được mở ra.

Bá Thiện tò mò ngẩng đầu nhìn vào trong bảo khố nho nhỏ này… Ngay sau đó, hắn suýt chút nữa bị chói mù mắt.

Thiếu niên ba mắt tiền bối là một phú hào, Tống Thư Hàng đã biết điều này từ lâu.

Dù sao, người có thể lấy rất nhiều tài liệu, bảo vật quý giá ra đánh cược với người khác, đồng thời còn mở nghi thức Tán Tài Vương Tọa tống bảo vật ra ngoài như tiền bối, nếu trong nhà không có mỏ thì làm sao duy trì được?

Đối với thiếu niên ba mắt tiền bối, đám bảo vật cấp bậc từ nhất phẩm tới cửu phẩm tống ra từ Tán Tài Vương Tọa những năm qua đều chỉ là “rác rưởi” cần dọn dẹp đúng giờ!

Bảo vật có thể thật sự hợp ý hắn, cũng được hắn cất giữ mới là trân phẩm chân chính.

Bảo vật quý giá trong đó, về cơ bản Bá Thiện không biết cái nào, nhưng chỉ nhìn thôi đã thấy quý không tả nổi. Mặc khác, dường như trong một góc của bảo khố nho nhỏ này còn có rất nhiều nhãn cầu được đựng trong những chiếc hộp báu quý giá.

Thiếu niên ba mắt tiền bối lấy ra một chiếc bình được sương mù bao phủ từ trong không gian bảo khố nho nhỏ của mình.

Sương mù đen kịt, tà ác không ngừng tràn ra khỏi bình, lại bị chiếc bình hút về lại… tuần hoàn hết lần này đến lần khác.

“Đây là vật gì?” Bản ngã thi Bá Thể nghi hoặc hỏi.

Đồng thời, hắn và Bá Thiện không tự chủ được lui về sau một bước, bản năng nói cho họ biết đừng đến quá gần chiếc bình này.

“Đây là pháp khí bạn sinh của ta, kẻ thân là chúa tể Cửu U đầu tiên trong Chư Thiên Vạn Giới. Nói đúng ra, sở dĩ Thiên Đạo đối ứng với ta tạo ra “chúa tể Cửu U” là có quan hệ với vật này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối cảm khái nói.

Thiên Đạo đời thứ nhất vô cùng thần bí, xóa đi tất cả tin tức của bản thân… Hơn nữa, Thiên Đạo đời thứ nhất cũng không có chúa tể Cửu U đối ứng.

Trước khi chúa tể ba mắt xuất hiện, thế giới Cửu U vẫn là thế giới Ma Hải thái cổ, vô cùng hỗn loạn, không có quy tắc.

Mãi cho đến thật lâu sau khi Thiên Đạo ba mắt thượng vị mới tạo ra loại tồn tại như “chúa tể Cửu U” trong một thực nghiệm nào đó.

Sau khi Thiên Đạo Ba Mắt tạo ra chúa tể Cửu U, chúa tể Cửu U đã được quy tắc Thiên Đạo thừa nhận, in dấu vào trong quy tắc Thiên Đạo, cũng đời đời truyền xuống.

Trên cơ bản, mỗi một đời Thiên Đạo đều là tuyển thủ biết gây sự.

Kỳ thực Thiên Đạo Ba Mắt có chút tương tự với Thiên Đạo Rồng Đốm, cả hai đều là Thiên Đạo loại hình phát minh kiệt xuất.

Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, đạo khí “tinh cầu mọc mắt”, chúa tể Cửu U… đây đều là tác phẩm của Thiên Đạo Ba Mắt.

“Nguyên hình của nó là gì?” Bản ngã thi Bá Thể lại hỏi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối duỗi tay vỗ nhẹ trên chiếc bình nhỏ, sau đó từ trong bình nhảy ra một con mắt chất gỗ đặc thù.

Độc nhãn tà ác rơi vào lòng bàn tay thiếu niên ba mắt tiền bối, nó nhẹ chuyển động rồi khóa lấy vị trí con mắt thứ ba của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Nói đó, vốn nên là hốc mắt của nó.

“Về lai lịch nguyên hình của nó, các ngươi cũng không xa lạ gì đâu.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói: “Là thế giới đặc thù được Bá Tống đạo hữu gọi là “thế giới Hắc Long” kia.”

Mỗi một đời Thiên Đạo, hoặc là thành viên có tư cách đấu chung kết trong cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo, dường như trước khi chứng đạo đều vì một vài nguyên nhân nào đó mà tiến vào thế giới Hắc Long, cũng cắm trụ ở đó.

Thiên Đạo đầu tiên, Ba Mắt, Rồng Đốm, Hà Chỉ Ma Đế, Thánh Nhân Nho Gia… đều từng lưu lại dấu chân ở đó.

Có điều Hà Chỉ Ma Đế có chút đặc thù, sau khi hắn tranh đoạt Thiên Đạo thất bại mới tiến vào thế giới Hắc Long.

“Thế giới Hắc Long có hệ thống hiện thế, đồng thời có thế giới

Cổ U đối ứng hoàn chỉnh. Mà trong thế giới Cổ U lại có một tồn tại “thể tập hợp ý chí Cổ U”. Mà đó, có lẽ chính là bước ngoặt khiến Thiên Đạo đối ứng của ta làm thực nghiệm “chúa tể Cửu U”.” Thiếu niên ba mắt tiền bối giải thích.

Có điều, có thể bởi vì “thiên địa không trọn vẹn” hoặc vì nguyên nhân nào khác, trước mắt xem ra, trình độ hoàn thiện của thể tập hợp ý chí Cổ U không sánh được với “chúa tể Cửu U”.

Thoạt nhìn, chúa tể Cửu U giống như bản thăng cấp của thể tập hợp ý chí Cổ U.

“Mà nguyên hình của món pháp khí bạn sinh này hẳn là bảo vật nào đó do Thiên Đạo đối ứng của ta mang ra từ trong Cổ U của thế giới Hắc Long. Sau khi món đồ kia trải qua rất nhiều thực nghiệm, cuối cùng sinh ra ta trong thế giới Cửu U.” Thiếu niên ba mắt tiền bối giải thích.

Khác với các chúa tể Cửu U sau này, lúc thiếu niên ba mắt tiền bối sinh ra, Thiên Đạo Ba Mắt đối ứng với hắn đã chứng đạo từ lâu.

Cho nên, ký ức phân tách mà hắn đạt được cũng có chỗ khác biệt với chúa tể Cửu U sau này, cũng không phải lấy điểm thời gian “Thiên Đạo Ba Mắt” chứng đạo làm điểm phân cách ký ức.

Trong kho ký ức của thiếu niên ba mắt tiền bối lờ mờ còn có một bộ phận ký ức liên quan đến Thiên Đạo Ba Mắt sau khi chứng đạo.

Có điều về sau Thiên Đạo Ba Mắt học theo Thiên Đạo đầu tiên, xóa đi số liệu tin tức của bản thân, tin tức của Thiên Đạo Ba Mắt trong kho ký ức của thiếu niên ba mắt tiền bối cũng bị quấy nhiễu.

Thậm chí, kỳ thực ngay cả “ký ức” về quá khứ của hắn cũng bị ảnh hưởng.

Trong số đó, vì để xóa đi số liệu tin tức của bản thân giống như Thiên Đạo đầu tiên, Thiên Đạo Ba Mắt còn âm thầm làm một vài thực nghiệm rất quá đáng với Mắt U U, tựa như mọi thứ mà Thiên Đạo Bạch đã âm thầm làm với Bạch tiền bối two.

Bản thân Mắt U U không có ấn tượng với những thực nghiệm này, dù sao cũng là Thiên Đạo âm thầm thực hiện.

Nhưng pháp khí bạn sinh của hắn đều ghi lại hết.

“Trong món pháp khí bạn sinh này của ta ghi lại rất nhiều ký ức… Phần lớn trong đó đều có quan hệ với ta. Vừa lúc có thể trở thành hạng mục thi đấu cho ván cược này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Vậy không phải y hệt kho ký ức của bản thân lão gia ư?” Quản gia nhãn cầu nghệch mặt ra.

“Không, vẫn có chỗ khác biệt.” Thiếu niên ba mắt tiền bối xua tay.

Sau đó, hắn nhìn về phía Bá Thiện: “Thế nào?”

“Tất cả nghe theo tiền bối an bài.” Bá Thiện gật đầu đồng ý.

Chương 3006: Bản năng sắp khắc vào gen di truyền

“Được, vậy tất cả đều nghe theo ta. Ta sẽ chọn ngày lành tháng tốt, tìm cho ngươi một người trong sạch, ngươi cứ yên tâm chờ xuất giá đi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối sang sảng cười nói.

Bá Thiện: “…”

“Lão gia, chuyện cười này của ngài lạnh quá, ta bị đông đến cứng luôn rồi này.” Quản gia nhãn cầu bên cạnh nhỏ giọng nói.

Nó vừa dứt lời đã bị thiếu niên ba mắt tiền bối tiện tay dùng một cây mâu đóng trên mặt đất, máu tươi chảy lênh láng.

Gần đây lão gia cáu kỉnh ngày càng dữ, hở một tí là trực tiếp đâm tim nó thật luôn, gắt gỏng quá rồi… như vậy không tốt.

Thân là một quản gia ưu tú, nó cảm thấy hẳn là mình nên nghĩ cách điều tiết trạng thái của lão gia, cải thiện tâm tính nóng nảy của hắn.

[Nếu không thì dùng thực phẩm trị liệu đi.] Quản gia nhãn cầu thầm nghĩ, nó phải đi tra cứu xem chúa tể Cửu U uống thuốc gì sẽ dễ ngủ gà ngủ gật.

Chỉ cần mệt rã rời đến cực điểm thì người ta sẽ trở nên lười biếng, tính nết gắt gỏng cũng có thể được cải thiện.

Thiếu niên ba mắt tiền bối lại ho nhẹ một tiếng, nói: “Nếu ngươi đã đồng ý ~”

“Không, ta không lấy chồng đâu.” Bá Thiện vội nói.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Trước đó ta chỉ đùa thôi, nhưng bây giờ ta đang nói chuyện nghiêm túc!

“Câm miệng, nghe ta nói quy tắc thí luyện lần này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Bản ngã thi Bá ? vội bịt miệng Bá Thiện. Hôm nay tiền bối ba mắt trông có vẻ rất cáu kỉnh, có thể là tới tháng thật.

“Đoạn ức lưu trữ trong pháp khí bạn sinh của ta cũng vô cùng mênh mông, không kém ta bao nhiêu… Hơn nữa bởi vì nó không phải sinh vật, phương thức đọc ký ức cũng khác với sinh vật, cho nên phương thức nó ghi nhớ mỗi một chuyện cũng khác với chúng ta.” Thiếu niên ba mắt tiền bối bắt đầu giới thiệu.

Pháp khí bạn sinh nhãn cầu của hắn không hề theo trình tự thời gian để ghi nhớ mỗi một việc từ đầu tới đuôi. Nó thường xuyên nhớ phần mở đầu A, lại nhảy qua phân đoạn C và D trung gian, trực tiếp nhảy đến phân đoạn E, nhưng có lúc lại từ phân đoạn J đột nhiên không chút dấu hiệu nhảy lại phân đoạn B.

Tóm lại, vô cùng hỗn loạn.

Nhưng hiển nhiên bản thân nó có một bộ trình tự chuyên dụng để đọc ký ức, chính nó có thể ráp lại các loại ký ức vô cùng hỗn loạn theo đúng thứ tự.

Trừ chính nó ra, người ngoài muốn đọc ký ức của nó đều rất trầy trật, lúc đọc ký ức đồng thời còn phải có được chức năng ráp ký ức lại… môn đọc hiểu cũng phải max điểm.

Khi thì phải dựa vào bản thân suy diễn tình tiết; khi thì phải chỉnh lý sắp xếp lại ký ức xáo trộn sao cho đúng trình tự; khi thì phải tỉ mỉ cảm nhận tâm lý của pháp khí bạn sinh, suy xét hàm nghĩa bên trong ký ức của nó.

Điều này chắc chắn làm tăng thêm độ khó khiêu chiến cho Tống Thư Hàng.

Bá Thiện vừa nghe, vừa âm thầm gật đầu. Với hắn mà nói, thế này cũng không tính là quá khó.

Bản thể Tống Thư Hàng của hắn thích xem sách, đặc biệt là thích ngồi xổm xem sách trong tiệm cho thuê sách.

Có đôi khi một bộ sách trong tiệm sẽ bị người khác thuê đi vài cuốn ở giữa, lúc bản thể đọc sẽ gặp phải khó khăn thiếu sách.

Dần dà, bản thể bồi dưỡng được năng lực đọc nhảy sách. Thậm chí trình tự đảo điên cả lên, đầu tiên đọc cuốn 1, 2, 5, rồi quay lại bổ sung cuốn 3, 4 cũng không gây trở ngại cho thể nghiệm đọc sách.

Mà thân là hóa thân tam thi của bản thể, đương nhiên hắn cũng kế thừa bản lĩnh căn bản này của bản thể.

“Quy tắc so tài như sau, ta cho ngươi thời gian nửa tiếng, hãy cẩn thận ghi nhớ nội dung ký ức lưu trữ trong pháp khí bạn sinh. Nửa tiếng sau, ta sẽ rút ra 50 vấn đề từ trong ký ức khổng lồ cho ngươi trả lời.” Thiếu niên ba mắt tiền bối tuyên bố quy tắc.

“Trả lời bao nhiêu mới xem là đạt tiêu chuẩn?” Bá Thiện hỏi.

“Mỗi đề hai điểm, trả lời đúng ba mươi đề, sáu mươi điểm xem như ngươi đạt tiêu chuẩn. Trả lời đúng toàn bộ, trừ giúp ngươi nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia ra, ta còn có thể tặng thêm cho ngươi một món bảo vật quý giá.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Bảo vật gì?” Mắt Bá Thiện sáng lên.

“Tình hình cụ thể của một “trường sinh chi đạo” chưa từng bị người khác chiếm dụng, trường sinh chi vị vẫn còn bỏ trống.” Thiếu niên ba mắt tiền bối gõ tay vịn ghế dựa nói: “Dù bản thân ngươi đã bước ra trường sinh chi đạo, nhưng khẳng định bên cạnh ngươi còn có những người khác, bọn họ sẽ cần đến tình hình cụ thể của một “trường sinh chi đạo” hoàn thiện như vậy.”

Bá Thiện lập tức nghĩ đến Bạch tiền bối.

Mắt Thánh Nhân Nho Gia phối hợp với một trường sinh chi đạo mới có thể kế thừa pháp thuật thiên phú của Thánh Nhân.

Đến lúc đó Bạch tiền bối cần tiêu hao một trường sinh chi đạo.

“Điểm tối đa, ta nhất định phải đạt được!” Bá Thiện hào khí vạn trượng.

“Rất tốt… điều ta muốn chính là loại khí thế này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối vui vẻ nói.

Nếu như Bá Tống không dốc sức, lỡ như thua hắn ván này thì làm sao đây?

Cho nên, nhất định phải trợ giúp Bá Tống, để Bá Tống thắng được ván này, sau đó dẫn hắn đi nghiên cứu nhãn cầu của Thánh Nhân Nho Gia!

“Nếu ngươi đã đồng ý với quy tắc và hạng mục so tài, vậy chúng ta ký kết nghi thức đi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối rèn sắt khi còn nóng.

Hắn đã chờ không kịp muốn đi nghiên cứu nhãn cầu của

Thánh Nhân.

“Nghi thức có thể thành lập bất cứ lúc nào, tiền cược bên ta là Trường Sinh Giả còn sống, một vị Tiền Cược Ma Đế!” Bá Thiện tuyên bố.

Ma Đế Ngạc: “…”

Tiền Cược Ma Đế là xưng hào khỉ gió gì?

Có chắc đây là hóa thân “thiện thi” của Bá Tống không?

Thiện đâu?

Lương tâm đâu?

Lúc nói ra xưng hào “Tiền Cược Ma Đế” này, lương thiện và lương tâm của ngươi không đau sao?

“Tiền cược bên ta là [trợ giúp Bá Tống nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia] và một phần thưởng [tin tức trường sinh chi pháp hoàn chỉnh] cho điểm tối đa.] Thiếu niên ba mắt tiền bối lên tiếng.

Hào quang nghi thức xuất hiện dưới chân phân thân bá thiện của Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt tiền bối, khế ước thành lập.

Về phần bản ngã thi Bá ? bên cạnh không cẩn thận bị bỏ sót.

Lúc đầu, thiếu niên ba mắt tiền bối định để thiện thi và bản ngã thi của Tống Thư Hàng cùng nhau tiến vào ván cược, hai hóa thân đồng bộ đọc nội dung ký ức, lo trước khỏi họa.

Kết quả vào khoảnh khắc nghi thức đánh cược mở ra, chẳng biết tại sao lại quên mất bản ngã thi.

Bản ngã thi Bá ? không rõ tình hình còn tưởng rằng nghi thức này chỉ có thể tiến hành một đối một, cũng không nghĩ nhiều.

“Vậy tiền bối, ta phải làm sao để đọc ký ức của pháp khí bạn sinh?” Bá Thiện xoa hai tay, dò hỏi.

Hắn có chút gấp gáp muốn xem nội dung ký ức có liên quan đến thiếu niên ba mắt tiền bối.

“Ngươi duỗi tay ra đặt trên thân nó là được.” Thiếu niên ba mắt tiền bối đưa “pháp khí bạn sinh nhãn cầu” của mình ra.

“Như vậy, tiền bối bắt đầu tính giờ đi.” Bá Thiện đến bên cạnh pháp khí bạn sinh, duỗi tay chuẩn bị.

“Bắt đầu!” Quản gia nhãn cầu vừa khạc ra máu vừa bấm đồng hồ.

Bá Thiện duỗi tay ấn lên pháp khí bạn sinh nhãn cầu.

Ngay sau đó, ý thức của hắn bị dẫn dắn, kéo vào một bầu trời sao mênh mông vô hạn. Trời sao vũ trụ khổng lồ này chính là ký ức của pháp khí bạn sinh!

Ý thức của Bá Tống bị dẫn dắt, thân thể như tiến vào giấc ngủ, chỉ để lại một vài phản ứng theo bản năng.

Có vài bản năng sẽ không vì việc ngủ mà ngừng lại, tựa như hô hấp của người bình thường.

Lại như vụ trượt tay gần như di truyền đời đời của nhà Bá Tống, khắc vào trong gen họ Tống.

Bàn tay đặt trên pháp khí bạn sinh của Bá Thiện lặng lẽ trượt một phát.

Một vòng hào quang chói lọi lặng lẽ lóe lên…

Chương 3007: “Chúa tể Cửu U được luyện thành như thế nào?”

Thứ như bản năng là không cách nào ngăn được, tựa như người bình thường cần hô hấp vậy.

Dù trong trạng thái vô thức cũng không cách nào ngăn cản bản năng của Bá Thiện.

Thân là hóa thân tam thi của Tống Thư Hàng, ngoại trừ “công pháp chủ tu” và “thuộc tính thân thể” của Bá Thiện khác với bản thể ra, một vài công pháp cơ sở, kỹ năng cơ sở, thiên phú bản năng đều đồng bộ với bản thể.

Đáng nhắc tới chính là phần lớn công pháp trên người Bá Tống đều là công pháp cơ sở. Cho nên về cơ bản công phu toàn thân của hắn đều được hóa thân tam thi kế thừa.

Loại pháp thuật như “Dưỡng Đao thuật” đã khắc vào linh hồn Bá Tống, thậm chí nói không chừng tương lai còn có thể thông qua năng lực di truyền, di truyền cho con cháu đời sau, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Theo tay phải Bá Thiện lặng lẽ trượt một phát, một vòng Dưỡng Đao thuật bèn lặng lẽ hạ xuống.

Tay phải Bá Thiện lại lặng lẽ trượt một phát, lại một vòng Dưỡng Đao thuật thần không biết quỷ không hay trượt ra.

Pháp khí bạn sinh của tiền bối ba mắt đang đồng bộ với Bá Thiện, mở ra “kho ký ức” của mình cho hắn xem, không hề có vẻ gì, bình tĩnh như thường ngày.

Nhưng trên thực tế, nội tâm của nó đã bắt đầu hưởng thụ!

Nó cảm thấy bàn tay của hóa thân tên Bá Thiện này như mang theo sức hấp dẫn không nói ra được.

Tay Bá Thiện chạm nhẹ lên thân nó một cái đã khiến nội tâm vốn không gợn sóng của nó bị xúc động. Lại nói, nó có cảm giác như vận động một đợt đã lâu không làm, như đánh một kẻ địch mạnh, toàn thân thoải mái không nói nên lời.

Hơn nữa, lúc ngón tay đối phương tiếp xúc với thân thể nó còn có thể cảm ứng được “thiện ý” đối phương không ngừng truyền tới, tựa như đang lấy lòng.

Theo lý thuyết thì thân là pháp khí bạn sinh của chúa tể Cửu U, biểu tượng tà ác nhất thế gian, pháp khí bạn sinh phải vô cùng kháng cự thứ như “thiện ý” này.

Nhưng mà, thiện ý vị “Bá Thiện” này truyền tới lại khiến pháp khí không cách nào cự tuyệt.

Tựa như thần binh không cách nào cự tuyệt việc bảo dưỡng vậy.

Thần binh không cần bảo dưỡng vẫn có thể chém sắt như chém bùn… Nhưng thần binh đã được bảo dưỡng sẽ càng thêm chói lọi.

Giữa pháp khí bạn sinh ba mắt và Bá Thiện bắt đầu dần có thêm đường tiến độ “giá trị hữu nghị”.

Đồng thời, đường tiến độ này bắt đầu vững bước tăng lên.

Đây có lẽ chính là hợp rơ trong truyền thuyết, rõ ràng mới gặp lần đầu nhưng lại cảm thấy thân thiết.

Bên cạnh.

Bản ngã thi Bá ? nhìn bàn tay trượt không ngừng của Bá Thiện, khóe miệng co giật.

Nhưng mà, tam thi vốn là một thể, bất kể thế nào, hắn cũng không thể lật tẩy Bá Thiện!

“Ể, cảm thấy tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều.” Bên cạnh, thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên xoa cằm, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trong bầu trời tiểu thế giới Tán Tài Vương Tọa, mặt trời đột nhiên trở nên tươi đẹp.

Loại tươi đẹp này khác với xán lạn.

Mặt trời xán lạn tựa như ánh nắng chói chang mùa hè, chiếu lên người ta đến phát nhiệt. Mà ánh nắng tươi đẹp này lại như ánh nắng mùa đông, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

[Chẳng lẽ là ảnh hưởng từ pháp khí bạn sinh?] Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn về phía pháp khí bạn sinh của mình, lại nhìn về phía Bá Tống như mắc chứng tăng động, thỉnh thoảng lại trượt tay một phát, cùng với hào quang mơ hồ lóe lên kia.

Chốc lát sau, thiếu niên ba mắt tiền bối rơi vào trầm tư.

Nhưng dù là trạng thái trầm tư, tâm tình của hắn vẫn không nhịn được bắt đầu vui vẻ, tựa như khi năm ấy bắt nạt con rồng nhỏ nào đó vậy.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên phát hiện hóa thân tam thi Bá Tống trước mắt này trông vừa mắt đến lạ.

Càng nhìn càng thấy vừa mắt.

Lâu rồi không nhìn thấy tiểu bối vừa mắt đến vậy… Nếu không thì tặng hắn một “trường sinh pháp” hoàn thiện làm quà gặp mặt nhỉ?

Trong tay thiếu niên ba mắt tiền bối không chỉ có số liệu một “trường sinh pháp hoàn chỉnh”.

Hắn tiến vào tiểu thế giới Tán Tài Vương Tọa từ thời kỳ thái cổ, vẫn luôn sống đến hiện tại. Trong đó trừ Tán Tài Vương Tọa mang đến cho hắn một chút niềm vui ra, thời gian khác hắn đều dùng để làm ra đủ loại đồ vật.

Từ thái cổ đến nay, hắn không chỉ tìm ra lý luận của một “trường sinh chi đạo”, có một bộ phận nửa đường bị các thiên tài hiện thế chứng đạo làm mất đi tác dụng, nhưng còn vài cái đến nay vẫn chưa bị ai chứng đạo.

Tặng một “tin tức trường sinh pháp” thì hắn vẫn tặng được.

Quản gia nhãn cầu: “! ! !”

Chính là cái này!

Huấn luyện viên, ta muốn học cái này!

Thủ đoạn giúp tâm tình lão gia tốt lên một cách chẳng hiểu ra sao!

Cái này còn đáng tin hơn thực dưỡng nhiều ~

…

Trong không gian ký ức của pháp khí bạn sinh.

Bởi vì ký ức lưu trữ trong bầu trời sao vô cùng khổng lồ, hơn nữa không sắp xếp theo thứ tự, ý thức của Bá Thiện chỉ có thể liều mạng quét hình.

Tinh thần lực của hắn quét qua hư không mênh mông này, mỗi một lần quét đều có thể cưỡng ép quét qua một lượng lớn ký ức.

Mà dưới sự vận chuyển của năng lực tính toán từ đại não cấp bậc Trường Sinh Giả, đám "ký ức" này không ngừng được sắp xếp, tổ hợp, phân loại đánh số.

"Nửa tiếng, có thể sẽ có chút gấp."

Chủ yếu là ký ức lưu trữ trong pháp khí bạn sinh quá khổng lổ…

Hơn nữa, trong thế giới lưu trữ ký ức hình dạng bầu trời sao này có rất nhiều vị trí là khu vực ký ức trống không. Tinh thần lực của Bá Thiện quét qua lại không thu hoạch được gì, vô hình trung đã lãng phí rất nhiều thời gian quý giá.

"Cứ như vậy, ta muốn đạt điểm tối đa cũng không dễ dàng." Bá Thiện cau mày.

Vốn cho rằng đây là cơ hội tốt giúp Bạch tiền bối chuẩn bị một trường sinh pháp, hiện tại xem ra việc này rất có tính khiêu chiến.

"Nhưng càng có tính khiêu chiến, ta càng có động lực. Ta chính là hóa thân tam thi của Bá Tống, bản thể ngay cả chết cũng không sợ, ta há lại có thể bị khó khăn ngăn cản." Bá Thiện điều chỉnh tâm tính rất nhanh.

Hắn toàn lực kích hoạt tinh thần lực của mình, bộc phát tiềm lực mở rộng phạm vi tinh thần lực, điên cuồng càn quét biển ký ức mênh mông.

Dường như nhận ra ý chí chiến đấu của Bá Thiện, pháp khí bạn sinh với độ hảo cảm không ngừng tăng lên cũng bị động đến nỗi lòng.

Chốc lát sau, pháp khí bạn sinh bị làm cảm động quyết định mở khóa một đoạn ký ức quý giá nhất mà mình lưu trữ, cho chàng trai "Bá Thiện" hợp mắt này nhòm ngó.

Đoạn ký ức phong ấn này đã ở trên người nó từ lúc nó trở thành pháp khí bạn sinh, vô cùng kinh điển.

Hơn nữa, đoạn ký ức này là khu vực ký ức đặc thù không nằm trong phạm vi khảo hạch, vốn Bá Thiện không có cơ hội tiếp xúc.

Hiện tại, nó cho Bá Thiện một cơ hội ngoài định mức.

Đây chính là tác dụng kỳ diệu của việc tăng độ hảo cảm!

Sau khi pháp khí bạn sinh hạ quyết tâm bèn chủ động dẫn dắt ý thức trong kho ký ức của Bá Thiện, đưa hắn vào khu vực ký ức quý giá.

Bá Thiện vốn đang bộc phát tiềm năng điên cuồng càn quét khu ký ức đột nhiên chợt động trong lòng.

Ngay sau đó, hắn phát hiện một "cánh cửa màu vàng" đang từ từ mở ra trong phạm vi tinh thần lực càn quét.

Bên trong cửa lớn tựa như một vòng xoáy, lập tức cuốn ý thức của Bá Thiện vào.

Bá Thiện: "! ! !"

Chờ chút, không gian ký ức này lại còn có cạm bẫy ư?

Ta chỉ có nửa giờ để quét ký ức thôi mà… Nếu như bị vây hãm trong cạm bẫy, chẳng phải là ta sẽ thua ư?

Có điều, hình như trong nội dung nghi thức lần này không nói không thể dùng cạm bẫy?

Ta trúng bẫy giao kèo của tiền bối ba mắt rồi à?

Tiền bối ba mắt không hổ là chúa tể Cửu U, quả thực âm hiểm!

Ngay lúc trong lòng Bá Thiện suy nghĩ nghìn vạn, trong vòng xoáy hiện ra một đoạn ký ức ngoài định mức cho hắn xem.

Phần ký ức này còn có tiêu đề.

"Chúa tể Cửu U được luyện thành như thế nào"

Văn tự thái cổ, có điều bởi vì là hình thức ký ức, trung chuyển thông qua pháp khí bạn sinh nên Bá Thiện có thể đọc hiểu.

"Không phải cạm bẫy?" Bá Thiện nghi hoặc nói.

Chương 3008: Tiền bối ba mắt: Ta cố gắng hết sức rồi!

Vốn tưởng rằng là cạm bẫy của chúa tể Cửu U hèn hạ, vây hãm hắn nửa giờ, từ đó khiến hắn thất bại trong gang tấc.

Nhưng không ngờ sau cánh cửa lớn màu vàng này chính là ký ức tin tức và tri thức tuyệt mật.

Phần ký ức đặc thù "chúa tể Cửu U được luyện thành như thế nào" này, thời gian ra đời của nó còn trước cả khi thiếu niên ba mắt tiền bối Cửu U xuất hiện!

Đây là quá trình cặn kẽ liên quan đến bảo vật, năng lượng thực nghiệm mà "Thiên Đạo Ba Mắt" mang về từ thế giới Cổ U, sau đó bắt đầu sáng tạo chúa tể Cửu U, cùng với đủ loại lý luận phức tạp. (?)

Sau khi thành công tạo ra vật thí nghiệm Mắt U U, bộ phận ký ức quý giá này được lưu trữ trong pháp khí bạn sinh của Mắt U U, cũng được phong tỏa bảo vệ, cũng không biết thiếu niên ba mắt tiền bối có từng xem đoạn tin tức ký ức này chưa?

Mặc dù Bá Thiện không biết vì sao mình lại bị cuốn vào khu vực có thể xưng là "cấm địa ký ức" này, nhưng sau khi hắn tiếp xúc với tri thức trong đó thì rốt cuộc không dời mắt nổi.

Nội dung của "chúa tể Cửu U được luyện thành như thế nào" chậm rãi hiện ra.

Thâm ảo tối nghĩa.

Đây là tri thức vượt tra ngoài tri thức của người tu luyện hiện thế, không ít tin tức trong đó đều nhuộm tin tức Thiên Đạo.

May mắn bản thể Bá Tống vừa thông qua phương thức nhập mộng, đồng bộ tầm nhìn với Thiên Đạo Đạo Tử, đồng thời tiếp xúc cự ly gần với quy tắc hạch tâm của Thiên Đạo… Cho nên mặc dù bộ "chúa tể Cửu U được luyện thành như thế nào" này tối nghĩa, nhưng nếu đọc cẩn thận thì vẫn có thể miễn cưỡng hiểu được một ít.

Bá Thiện như đói khát hấp thu nội dung trong “cấm khu ký ức”.

“Để tạo ra được một chúa tể Cửu U, đầu tiên cần có thuộc tính bất hủ, lại dùng quyền hạn Thiên Đạo làm phụ… Không biết kim đan cá voi mập bất hủ của bản thể có thể thỏa mãn điều kiện “thuộc tính bất hủ” này không? Còn quyền hạn Thiên Đạo làm phụ, nếu không phải quyền hạn Thiên Đạo của bản thân, hẳn cũng được nhỉ? Chẳng hạn như Đạo Tử tiền bối hỗ trợ bên cạnh, lửa cháy thêm dầu?”

“Sau đó, cần phải có vật chất liên quan đến quy tắc “thể tập hợp ý chí Cổ U” trong Cổ U… Cái này hẳn có thể lấy được tới tay thông qua nữ sĩ lưới rồng, hy vọng không phải thứ quá trọng yếu.”

“Tiếp đó còn phải chỉnh lý từng quy tắc thế giới Ma Hải thái cổ trong thế giới Ma Hải, rồi dung hợp chúng nó lại với nhau… Hay lắm, không phải vừa lúc trong tay ta có thế giới Ma Hải à?”

“Ngoài ra, có lẽ có thể nhảy qua một bước này. Bởi vì bản thân chúa tể Cửu U từng là thế tập hợp quy tắc thế giới Ma Hải… Cho nên, hẳn có thể sử dụng “đại lão quả cầu béo” thay cho một bước này nhỉ? Mặc kệ có được hay không, cứ nhớ trước đi đã.”

Lúc Thiên Đạo Ba Mắt tạo ra bản “chúa tể Cửu U được luyện thành như thế nào” này là từ không hóa có, sáng tạo ra chúa tể Cửu U bên trong thế giới Ma Hải trước kia.

Nhưng hiện tại, thế giới Ma Hải đã diễn hóa thành Cửu U, lại có thế giới Ma Hải tồn tại sẵn.

Cho nên có rất nhiều trình tự trong đó đã có thể đơn giản hóa, thậm chí nhảy qua.

Giống như muốn lắp đặt một máy vi tính ở địa cầu hiện thế, bởi vì có rất nhiều kỹ thuật, linh kiện, phần mềm có sẵn, cho nên không cần như người phát minh ra chiếc máy vi tính đầu tiên năm đó, làm ra một vật khổng lồ.

Đây chính là lợi ích của việc đứng trên vai người khổng lồ.

“Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hưởng bóng mát… Cho nên, tri thức làm ta hạnh phúc, học tập làm ta vui vẻ.” Bá Thiện hạnh phúc đắm chìm trong hải dương tri thức.

Một bộ sách ghi lại lượng tri thức khổng lồ, có thể xem hiểu văn tự của nó, có thể xem hiểu nội dung của nó, chính là một loại hạnh phúc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Thế giới ý thức không phải “không gian bí cảnh thời gian” mà Đạo Tử mở ra, tốc độ thời gian nơi này đồng bộ với bên ngoài.

Bá Thiện đắm chìm trong đại dương tri thức “chúa tể Cửu U được luyện thành như thế nào” mênh mông, tựa như một con cá hạnh phúc, tự do tự tại rong chơi.

Lúc mê mệt trong trạng thái học tập sẽ khiến người ta quên đi thời gian.

Nửa giờ, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Bá Thiện vừa mở trạng thái, đột nhiên “bên tai” ý thức của hắn vang lên tiếng chuông chói tai.

Tiếng chuông này tựa như tiếng chuông điện thoại gọi bản thể Bá Tống dậy mỗi sáng sớm hơn nửa năm trước.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Bá Thiện đột nhiên tỉnh táo lại.

Ý thức của hắn bị lôi ra khỏi hải dương tri thức trong nháy mắt… kéo về trong thân thể hóa thân tam thi.

“Đã đến giờ!” Quản gia nhãn cầu vẫn duy trì tư thế bị đóng đinh trên mặt đất, ấn nút bấm trên đồng hồ bỏ túi.

Đối diện, thiếu niên ba mắt tiền bối bổ sung: “Phân đoạn quan sát ký ức, kết thúc.”

Gương mặt đần thối ra của Bá Thiện khôi phục lại.

Chốc lát sau.

“Ta… đ*****!” Bá Thiện đưa tay đè lên huyệt thái dương của mình, trưng ra vẻ mặt xong đời rồi.

Thời gian nửa giờ này… trừ khoảng một phút đầu tiên, hắn điên cuồng quét qua một bộ phận nội dung ký ức của pháp khí bạn sinh ra, thời gian còn lại, hắn đều không cách nào tự thoát khỏi hải dương tri thức kia.

Ký ức mênh mông lưu trữ trong pháp khí bạn sinh kia, hắn chỉ quét được một góc núi băng.

“Trúng kế rồi, ta vẫn trúng quỷ kế của tiền bối ba mắt ngươi!”

Bá Thiện đau đớn nói: “Khi ta cho rằng kia là cạm bẫy, sau khi tiến vào lại phát hiện nó không phải cạm bẫy. Nhưng khi ta cho là nó không phải bẫy, không ngờ nó chính là một cái bẫy quang minh chính đại… Đây chính là chỗ khủng bố của chúa tể Cửu U ư?”

A a a, thua chắc rồi!

Mặt Bá Thiện đầy khổ sở.

Bá ? bên cạnh lộ vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sớm biết vậy thì để ta thi, Bá Thiện quá không đáng tin. Quả nhiên Tống cầu béo nói không sai, Bá Ác và Bá Thiện trong tam thi đều có vẻ không được thông minh cho lắm!

Đối diện.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đần mặt ra: “? ? ?”

Ta đã làm gì?

Ta gài bẫy hồi nào?

Lần này ta không có chơi âm mưu quỷ kế mà?

Chẳng lẽ kịch bản giữa đường xảy ra vấn đề gì?

Không ổn…

Lần này ta muốn thua.

Nhưng nhìn dáng vẻ hoảng hốt của hóa thân tam thi Bá Tống, e rằng hắn căn bản không nhớ được bao nhiêu “nội dung ký ức”.

Chẳng lẽ ta sẽ thắng ván này ư?

Nhưng thắng ván này căn bản không có ý nghĩa… đối với hắn, Tiền Cược Ma Đế đã không có sức hấp dẫn.

Phải biết rằng Tiền Cược Ma Đế đã nằm trong “thí tiên lôi trì” nhiều ngày như vậy.

Trong khoảng thời gian Tiền Cược Ma Đế nằm đó, hắn đã lấy được tri thức mình muốn từ trên người đối phương từ lâu: tri thức về khung sườn thế giới Ma Hải, tình báo của thế giới Ma Hải.

Thân là chúa tể Cửu U cổ xưa nhất, thủ đoạn thu thập tri thức của hắn đã quá phong phú, thậm chí có thể thu được tin tức trong vô hình.

Thắng Tiền Cược Ma Đế đã mất đi giá trị này về làm chi?

Lại không thể cất trong bảo khố, hơn nữa còn phải tiêu hao bảo vật để nuôi nó…

So ra, thua rồi đi nghiên cứu “con mắt Thánh Nhân Nho Gia” kia hiển nhiên hấp dẫn hơn nhiều.

[Không còn cách nào… Chỉ có thể cố gắng mà nhường.] Thiếu niên ba mắt tiền bối thở một hơi thật dài trong lòng.

“Bắt đầu khâu ngẫu nhiên rút đề, năm mươi đề, chỉ cần trả lời đúng ba mươi xem như ngươi thắng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối trầm giọng nói.

Dứt lời, hắn âm thầm táy máy tay chân.

Vấn đề vốn nên được rút ngẫu nhiên từ trong toàn bộ “ký ức mênh mông” bị thiếu niên ba mắt tiền bối cố gắng áp súc đến phạm vi khu vực ký ức mà “ý thức Bá Thiện tiến vào” kia.

Thu nhỏ phạm vi khảo thí, tiền bối ba mắt cũng đã cố gắng lắm rồi.

Dưới sự ràng buộc của nghi thức đánh cược, hắn đã làm được cực hạn có thể của mình!

Chương 3009: Ta có thể lên mạng mà!

Nghi thức đánh cược của Tán Tài Vương Tọa có tính chất ràng buộc.

Tính chất ràng buộc này, lúc bình thường chính là vì gia tăng độ khó trò chơi cho thiếu niên ba mắt tiền bối, vì cố gắng cam đoan tính công bằng của ván cược… dù chỉ là công bằng ngoài mặt!

Nhưng bây giờ, dưới trói buộc của nghi thức đánh cược, dù thiếu niên ba mắt tiền bối muốn thông qua phương thức gian lận để thua trận thì chỗ trống thao tác cũng không lớn.

Cố gắng thu nhỏ phạm vi ra đề đã là cực hạn hắn có thể làm được trong quy tắc.

Nếu dưới tình huống như vậy… mà Bá Tống còn thua, vậy hắn thật sự không còn cách nào.

Liếc nhìn gương mặt phát hoảng của Bá Thiện, thiếu niên ba mắt tiền bối thật mệt tim.

Hiếm khi ta thật sự muốn thua một trận, ta dễ sống lắm sao?

Lúc này, ngươi đừng có quéo mà, Bá Tống!

Hãy như ngươi tiến hành nghi thức đánh cược với ta lúc trước đi, đừng có quéo, đánh tới đi!

Nhất định phải thắng đấy!

Quản gia nhãn cầu: “…”

Trong mơ hồ, nó phát hiện hôm nay tâm tình lão gia có chút phát nổ.

Lão gia, có thể là muốn nhường.

Sức hấp dẫn của con mắt Thánh Nhân Nho Gia đối với lão gia còn lớn hơn tưởng tượng của nó.

Cũng đúng, dù sao mắt Thánh Nhân Nho Gia có thể nói là nhóm “ma nhãn” đứng đầu nhất trong Chư Thiên Vạn Giới.

Hơn nữa khác với đám “ma nhãn” trời sinh kia, đôi mắt Thánh

Nhân Nho Gia đã trải qua một chút điều chỉnh của bản thân Thánh Nhân, cuối cùng diễn hóa ra.

Nói cách khác, trong đó ẩn giấu một loại "kỹ thuật", kỹ thuật hoàn mỹ tăng cường uy lực cho nhãn cầu.

Đối với lão gia, thứ này quả thật là hấp dẫn cực lớn.

Trong tay thiếu niên ba mắt tiền bối cũng có được không ít kỹ thuật đề thăng phẩm chất ma nhãn, nhưng với cái tên mê nhãn cầu như hắn mà nói, kỹ thuật tương tự càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa, nghiên cứu trên phương diện này của bản thân hắn cũng tiến vào một bình cảnh. Hắn cần đi nghiên cứu đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia, xem xem kỹ thuật của Thánh Nhân có thể kích thích linh cảm của hắn hay không, lợi dụng đá trên núi để mài ngọc, đột phá bình cảnh.

…

"Năm mươi đề đã được tạo. Tiếp đến, ta sẽ bắt đầu đặt câu hỏi… Bá Thiện, mời nghe đề!" Ánh mắt thiếu niên ba mắt tiền bối sắc bén nhìn Bá Thiện chằm chằm.

Ta đã áp chế độ khó của đề bài đến mức thấp nhất, nếu như ngươi còn không đạt chuẩn thì khỏi về luôn đi. Ta muốn trói ngươi lại, dùng xi măng cường độ cửu phẩm đặc chế nhốt ngươi trong thùng, chìm vào biển ô uế của thế giới Cửu U!

Lúc Bá Thiện bị ánh mắt sắc bén của thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn chằm chằm thì trong lòng càng quéo.

Tiêu đời, ván này thật sự tiêu rồi.

"Lão gia, ngài chính là chúa tể Cửu U, lúc nói chuyện đừng dùng từ "mời", sẽ tổn hại uy nghiêm của ngài." Bên cạnh, quản gia nhãn cầu vừa lúc lên tiếng, hấp dẫn lửa giận của lão gia, giảm áp lực cho Bá Thiện.

Thiếu niên ba mắt tiền bối cong ngón tay búng một phát, búng quản gia nhãn cầu bay lên trời…

"Đề đầu tiên: Vào thời khắc chúa tể Cửu U cổ xưa nhất ra đời, mở mắt ra xong, việc đầu tiên hắn làm là gì? Trả lời trong ba mươi giây." Thiếu niên ba mắt tiền bối trầm giọng nói.

Đề này chính là đề tặng điểm.

“Đề này ta biết, sau khi tiền bối ba mắt ra đời, chuyện đầu tiên ngươi làm là bước ra nơi khởi nguyên của thế giới Cửu U, sắp xếp quy tắc toàn bộ thế giới theo ý mình, in dấu ấn ký của mình trong thế giới Cửu U!” Bá Thiện mừng rỡ trả lời.

Cái này vừa lúc hắn đã xem.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “...”

Hắn nhìn về phía đáp án tiêu chuẩn của đề bài: Chuyện đầu tiên chúa tể Cửu U làm sau khi ra đời là tại vùng đất khởi nguyên của Cửu U, lấy pháp khí bạn sinh của mình ra.

Rõ ràng là đề tặng điểm, vậy mà cũng đáp sai được.

Bá Thiện nán trong không gian ký ức của pháp khí bạn sinh nửa giờ, rốt cuộc nhớ được bao nhiêu nội dung? Đừng nói với ta, tên này vào đó ngủ nửa giờ đấy nhé?

“Đề thứ hai, ma vật thế giới Cửu U đầu tiên chúa tể Cửu U cải tạo là gì?” Thiếu niên ba mắt tiền bối dùng giọng nói không chút tình cảm nào hỏi.

“Tiền bối, ta đáp đúng đề thứ nhất không?” Bá Thiện nghi hoặc hỏi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “Ngươi còn thời gian hai mươi sáu giây để trả lời.”

“Là nhãn ma! Là đại nhãn ma hội tụ từ vô số nhãn ma!” Bá Thiện vội đáp... Lần này đáp án của hắn không quá chắc chắn.

Bởi vì mảnh vỡ ký ức trong pháp khí bạn sinh đều sắp xếp lung tung.

Hắn quét qua rất nhiều hình ảnh liên quan đến ma vật thế giới Cửu U mà “tiền bối ba mắt” cải tạo, nhưng thật sự không biết con nào mới là con đầu tiên!

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “...”

Hắn đã bắt đầu lặng lẽ chuẩn bị xi măng cửu phẩm mình đặc chế.

“Đề thứ ba, chúa tể Cửu U lựa chọn xây dựng cung điện đầu tiên ở vị trí nào trong thế giới Cửu U?” Giọng thiếu niên ba mắt tiền bối đã không có chút tình cảm.

Lần này, Bá Thiện đã cảm nhận được sự bất thường.

E rằng hai đáp án trước đó của mình đều không đúng.

Điểm tối đa đã không còn…

Muốn thắng "trường sinh chi pháp" về cho Bạch tiền bối dường như đã là hy vọng xa vời.

Thậm chí cứ tiếp tục như vậy, ngay cả việc có thể hoàn thành ba mươi đề hay không cũng là vấn đề.

Không ổn…

Tiếp tục như vậy nữa, nhiệm vụ mời tiền bối ba mắt đến hiện thế trợ giúp nghiên cứu con mắt Thánh Nhân sẽ không cách nào hoàn thành được. Phải nghĩ biện pháp phá vỡ cục diện…

Chờ chút!

Cần gì ta nhất định phải dựa vào lực lượng của mình để trả lời vấn đề?

Vào thời khắc mấu chốt, Bá Thiện nhớ tới đại sát khi "hệ thống mạng chat Tu Chân".

Có một số việc, hắn có thể xin các đại tiền bối giúp đỡ mà nhỉ.

Đối tượng đầu tiên xin giúp đỡ tất nhiên là cha Cẩu Đản có quan hệ trực tiếp nhất với tiền bối ba mắt.

Bá Thiện đầu tiên là thông qua trò chuyện riêng, nhanh chóng gửi câu hỏi của thiếu niên ba mắt tiền bối cho cha Cẩu Đản.

Tiếp đó, hắn lại thông qua quyền hạn server, trực tiếp gửi đến hậu đài của hệ thống mạng chat Tu Chân.

Ngay sau đó…

Tất cả thành viên download "client hệ thống mạng chat Tu Chân" trong Chư Thiên Vạn Giới, chỉ cần trong trạng thái nhàn rỗi thì đều nhận được một thông báo hệ thống.

Tính năng này tựa như Huyền Thánh giảng pháp vậy, phàm là thành viên đang bế quan hoặc gặp chuyện nguy cấp đều sẽ được sàng lọc ra.

[Thông báo hệ thống: Dưới đây tiến vào hoạt động mừng năm mới thứ hai, phân đoạn vấn đáp có thưởng. Câu hỏi: Chúa tể Cửu U thái cổ đời thứ nhất xây dựng cung điện ở vị trí nào trong thế giới Cửu U? Đạo hữu đưa ra đáp án chính xác nhanh nhất có thể thu được điểm tích lũy của hoạt động. Sau khi hoạt động kết thúc, có thể dựa vào điểm tích lũy đổi phần thưởng trong hệ thống mạng chat Tu Chân. Bao gồm cả đại lão giảng pháp không giới hạn, tin tức liên quan đến bất hủ, tình báo quý giá…]

Ta có thể lên mạng ta kiêu ngạo.

Internet có thể kết nối chặt chẽ hai người một nơi chân trời một tại góc bể với nhau.

"Tiên Diệt đảo, cổ hải Cửu U." Cha Cẩu Đản gửi câu trả lời tới.

Đồng thời, phía cha Cẩu Đản cũng lờ mờ đoán được có thể Tống Thư Hàng đang đánh cược với Mắt U U… Cho nên, cha Cẩu Đản lặng lẽ download mã QR client hệ thóng mạng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng gửi cho mấy lão thuộc hạ kia của mình ở thế giới Cửu U.

Cũng có thể thông qua mấy lão thuộc hạ này, gửi cho mấy thuộc hạ của Mắt U U, tiến thêm một bước khuếch tán đến thế giới Cửu U, tranh thủ để số lượng lớn tà ma Cửu U cổ xưa gia nhập vào đó.

Sau khi Bá Thiện có được đáp án thì mắt sáng lên: "Tiền bối ba mắt, là Tiên Diệt đảo, cổ hải Cửu U, đúng không?"

"Trả lời chính xác!" Giọng nói không chút cảm tình của thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên ấm lại: "Đề tiếp theo, nghe cho kỹ!"

Thiếu niên ba mắt tiền bối đọc lên từng vấn đề được rút ra từ trong ký ức.

Mà Bá Thiện trước mắt lại như được khai khiếu vậy, đáp đúng hết đề này đến đề khác!

Chương 3010: Đến chết vẫn sĩ diện

Nhóc con này rốt cuộc khai khiếu rồi!

Nội tâm thiếu niên ba mắt tiền bối hết sức vui mừng…

Sau khi thấy hóa thân tam thi của Bá Tống đáp đúng hết đề này đến đề khác, thiếu niên ba mắt tiền bối lặng lẽ gật đầu, cũng âm thầm đặt túi nguyên liệu xi măng đặc chế cùng với một thùng phong ấn về lại.

Đồng thời, giọng đọc đề của hắn cũng trở nên có cảm xúc, không còn là âm đọc lạnh lùng không chút tình cảm nữa.

Bá Thiện thuận lợi đáp đề, thiếu niên ba mắt tiền bối nhanh chóng đọc đề, hình ảnh hài hòa lại tự nhiên đến thế.

Quản gia nhãn cầu trên bầu trời nở nụ cười hài lòng. Cho dù ở trên trời, nó vẫn chú ý tiến triển ván cược như cũ.

Bá Thiện đường đường chính chính mở hack như thế, thiếu niên ba mắt tiền bối lặng lẽ meo meo nhường, song phương ăn nhịp với nhau.

Ăn ý!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, người chung dạ thần giao cách cảm!

Sau đó, thời gian trôi qua cực nhanh…

Bá Thiện cứ vậy mà thuận lợi thua trận đánh cược này.

Quản gia nhãn cầu bay lượn trên bầu trời, ngẩng đầu quan sát thời tiết bắt đầu u ám, nó nhắm mắt lại, sắm vai một khinh khí cầu không có cảm tình.

Thiếu niên ba mắt tiền bối chậm rãi lấy ra một cái tẩu từ trong không gian trữ vật của mình, roẹt ~ rít một hơi, phun ra khói trắng dày đặc, bao phủ Bá Thiện và mình.

Đã rất lâu hắn không hút thuốc lá trong chiếc tẩu này…

Tiền bối ba mắt đã cai thuốc mấy vạn năm.

Nhưng hiện tại, hắn không rít một hơi thì cảm thấy sẽ không đè nén được trạng thái hỏng mất trong lòng mình.

Là ta nhường chưa đủ rõ ư?

Là ngươi mở hack chưa đủ mạnh ư?

Là đề vẫn quá khó ư?

Vì sao đã đến nước đó rồi… mà ngươi còn thua?

Ngươi không thấy có lỗi với ta sao?

Thiếu niên ba mắt tiền bối cúi đầu, nhìn về phía Bá Thiện.

Bá Thiện ở đối diện đang nhảy style robot… nhưng là cái loại làm chậm mấy trăm lần kia.

Hắn như một người máy sắp hao sạch pin, hành động chậm chạp, cứng ngắc.

Lúc này dường như Bá Thiện muốn vươn tay ra.

Nhưng chỉ một động tác “vươn tay” này, nhìn thôi cũng thấy mệt tim, tựa như bị thi triển “thuật chậm chạp nghìn lần” vậy, run rẩy nửa ngày mới như hình ảnh quay chậm, giơ lên được một tẹo.

Hắn há miệng, dường như muốn nói chuyện… nhưng miệng há cả buổi trời vẫn không phát ra tiếng.

Thiếu niên ba mắt tiền bối vừa hung ác rít một hơi thuốc lá, ép lá phổi sắp nổ tung của mình xuống.

Bá Thiện trước mắt, không chỉ là động tác, âm thanh, thậm chí là tốc độ tư duy đều bị suy yếu đến cực hạn!

Loại suy yếu này thế mà lại ảnh hưởng đến hóa thân tam thi của Trường Sinh Giả!

Trong mắt Bá Thiện lúc này, có lẽ toàn bộ thế giới đều đang gia tốc!

Mà thời gian Bá Thiện xuất hiện loại tình huống này chính là lúc hắn phối hợp ăn ý với thiếu niên ba mắt tiền bối, một hơi đáp đúng gần hai mươi đề…

Rõ ràng còn có mấy phút, hai người thiếu niên ba mắt tiền bối và Bá Thiện có thể ngầm hiểu lẫn nhau hoàn thành nghi thức đánh cược lần này, Bá Thiện thắng ván cược Tán Tài Vương Tọa cuối cùng, tiến vào cục diện ngươi vui, ta vui, mọi người vui.

Nhưng ngay vào thời khắc mấu chốt như thế, tốc độ thời gian trên người Bá Thiện xảy ra vấn đề.

Mới đầu thiếu niên ba mắt tiền bối còn không phát hiện.

Vì thế, hắn đọc đề… nhưng đã qua ba mươi giây mà Bá Thiện lại không trả lời.

Mà một khi qua ba mươi giây mà không trả lời chính là bỏ qua.

Dưới hạn định của nghi thức đánh cược, thiếu niên ba mắt tiền bối đành phải tiếp tục đọc đề tiếp theo.

Đồng thời, thiếu niên ba mắt tiền bối cũng nhận ra chỗ không ổn.

Nhưng quy tắc của nghi thức đánh cược đặt ở đó.

Cứ như vậy, thiếu niên ba mắt tiền bối đọc đề… chờ qua ba mươi giây… Bá Thiện còn đang chầm chậm mở miệng, phát ra một tiếng “a~”, rồi không phản ứng… Ba mươi giây vừa qua, thiếu niên ba mắt tiền bối đành phải đọc đề tiếp theo…

Thấm thoát, năm mươi đề cứ thế mà đọc hết.

Mà toàn bộ quá trình, Bá Tống chỉ đáp được 19 đề.

Khiêu chiến thất bại.

Ván cược cuối cùng giữa thiếu niên ba mắt tiền bối và Bá Tống kết thúc bằng việc thiếu niên ba mắt tiền bối thu được toàn thắng.

Quyết đấu giữa hắn và Bá Tống, rốt cuộc không phải chiến tích toàn bại.

Đây thật sự là một việc đáng mừng.

Nhưng hiện tại thiếu niên ba mắt tiền bối hoàn toàn không vui nổi.

Hắn lại xoay đầu nhìn về phía Bá Nhân có cảm giác tồn tại rất yếu, nhiều lần suýt bị hắn xem nhẹ.

Vốn nếu như Bá Thiện xảy ra vấn đề, thật sự không ổn thì bản ngã thi Bá Nhân còn có thể bù vào.

Nhưng không chỉ có Bá Thiện, ngay cả trạng thái của Bá Nhân cũng giống vậy, chậm chạp đến nổi cứ như bị làm chậm mấy nghìn lần.

Trong mắt Bá Nhân hiện vẻ sốt ruột, thậm chí hắn còn chuẩn bị truyền âm nhập mật cho thiếu niên ba mắt tiền bối… nhưng thời gian của hắn lại kẹt ở giai đoạn mở ra pháp thuật truyền âm…

Sau khi “Ba ~~” cả buổi, miệng Bá Thiện như kéo dài, phát ra một âm tiết.

“Quản gia, xuống đây.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ngẩng đầu hô lên: “Dời thùng phong ấn của ta ra ngoài, hôm nay, ta muốn chôn hai tên tam thi của Bá Tống trong thùng, đổ xi măng vào, để chúng chìm vào Cửu U hải.”

Quản gia nhãn cầu từ từ hạ xuống từ không trung: “Chúc mừng lão gia cuối cùng cũng thắng Bá Tống một lần!”

“Chúc mừng cái rắm.” Thiếu niên ba mắt tiền bối phun ra một hơi khói trắng.

Quản gia nhãn cầu nhanh chóng rút trường mâu trên người mình ra, hỏi: “Lão gia, trên người Bá Tống xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao lại bị ảnh hưởng từ lực lượng quy tắc thời gian?”

“Khỏi nói, chắc chắn là bản thể của hắn làm ra chuyện gì trong “bí cảnh thời gian Thiên Đạo”, nói không chừng bản thể của hắn lại phát nổ, ảnh hưởng đến hóa thân tam thi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Bá Tống của hiện tại nói thế nào cũng là tồn tại cảnh giới Trường Sinh Giả, trừ ảnh hưởng từ “bí cảnh thời gian” do Thiên Đạo bố trí ra, “quy tắc thời gian” bình thường chỉ có thể ảnh hưởng đến nhục thân của hắn, nhưng không cách nào hạn chế tư duy của hắn.

Hơn nữa, bình thường cũng chỉ khi bản thể xảy ra vấn đề, hóa thân tam thi mới bị ảnh hưởng.

“Vậy mà lại bị bản thể kéo chân sau, chuyện này thật sự không ngờ tới.” Quản gia nhãn cầu thở dài.

Đồng thời, nó nhìn về phía Ma Đế Ngạc trên mặt đất, lộ vẻ ghét bỏ: “Vậy lão gia, phải xử lý Tiền Cược Ma Đế này thế nào?”

Nói thế nào cũng là chiến lợi phẩm thắng được từ tay Bá Tống.

“Giữ lại đánh cược với đạo hữu kế thừa Tán Tài Vương Tọa tiếp theo đi, sau đó nghĩ cách thua nó ra.” Thiếu niên ba mắt tiền bối lắc chiếc tẩu dài nói.

Ma Đế Ngạc: “…”

Ta đường đường là Trường Sinh Giả Ma Đế, không có chút mặt mũi nào ư?

“Yes sir, lão gia.” Quản gia nhãn cầu bắt đầu bận bịu.

“Lại nói.” Thiếu niên ba mắt tiền bối cất chiếc tẩu đi nói: “Quản gia, ngươi nói xem ta phải làm sao mới có thể không mất thân phận, chủ động đi trợ giúp Bá Tống nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia?”

Hắn đường đường là chúa tể Cửu U đầu tiên, cần thể diện.

Nếu đã thắng, vậy không tiện đi giúp Bá Tống nữa.

Cho nên, phải làm sao mới có thể vừa không mất thân phận, lại có thể thuận lợi tham dự hạng mục nghiên cứu đôi mắt Thánh Nhân đây?

“Lão gia, đến chết vẫn còn sĩ diện là không tốt, hơn nữa ngươi không thích hợp đi con đường ngạo kiều.” Quản gia nhãn cầu nói.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Chương 3011: Đại lão quả cầu béo bị cưỡng chế bắn ra

Thấy mặt lão gia biến sắc, quản gia nhãn cầu biết đợt đâm tim này cực thốn.

Nhưng... đâm nhiêu đây là đủ rồi, nếu đâm tiếp, lão gia lại bắt nó gác lên đống lửa nướng. Nếu bị nướng quá chín thì nó rất khó bổ sung lại lượng nước.

Vì vậy quản gia nhãn cầu nói: “Lão gia, thật ra ta có một đề nghị.”

“Nói.” Trong giọng nói của thiếu niên ba mắt tiền bối như mang theo vụn băng, vừa lạnh vừa cứng.

Quản gia nhãn cầu kề bên tai lão gia, chặn Bá Thiện và Bá Mộc rồi nói nhỏ: “Lão gia nhìn pháp khí bạn sinh của ngài đi, hãy nhìn thật kỹ.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối cúi đầu liếc nhìn... Sau đó hắn thấy pháp khí bạn sinh của mình đang dính trên tay phải của Bá Thiện không chịu xuống giống như một con chó dính người.

Nếu hắn không chú ý, lát nữa lúc Bá Thiện rời đi không chừng còn tiện tay mang pháp khí bạn sinh của hắn đi luôn!

Được lắm Bá Thiện, ngươi làm gì với chó bầu bạn của ta vậy hả?

Thiếu niên ba mắt tiền bối rất khó chịu, chuẩn bị kéo chó bầu bạn của mình về.

Nhưng đột nhiên hắn chợt hiểu ra.

Sau đó thiếu niên ba mắt tiền bối quay đầu nhìn quản gia nhãn cầu.

“Đúng vậy thưa lão gia, ý của ta chính là vậy.” Quản gia nhãn cầu như có thần giao cách cảm với lão gia, gật đầu nói.

Nếu pháp khí bạn sinh dính Bá Thiện như thế, vậy lát nữa lúc để Bá Thiện trở về báo cáo kết quả công tác, cố ý không nhắc đến pháp khí bạn sinh này luôn.

Chờ sau khi Bá Tống về đến nhà lại thông qua phương thức liên lạc từ xa hỏi tội Bá Thiện, hỏi hắn tại sao lại mang chó nhà mình đi. Tiếp đó nhân lúc Bá Thiện ngơ ngác lại đưa ra yêu cầu “Ta muốn đến đón chó về”.

Một khi đến chỗ Bá Tống, có thể làm như “vô tình” tiếp xúc với “hạng mục nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia” ở đó.

Sau đó sẽ là lúc biểu diễn kỹ thuật và kỹ năng diễn xuất.

Dựa vào kỹ năng diễn xuất tà ác cấp bậc chúa tể Cửu U của hắn, muốn thuận lợi tham gia hạng mục nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia đúng là dễ như trở bàn tay.

“Được, cứ làm thế đi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối gật đầu đáp.

Bây giờ chỉ cần chờ hai hóa thân tam thi Bá Thiện và Bá Thập khôi phục lại tống cổ bọn họ đi.

“Lão gia, còn cần thùng phong ấn không? Còn muốn đổ xi măng lên hai hóa thân tam thi này của Bá Tống không?” Quản gia nhãn cầu nhắc nhở.

“Nếu không đổ thì ta rất mất mặt, nhưng nếu đổ lại ảnh hưởng đến thời gian bọn họ trở về báo cáo kết quả công tác. Thôi, đến lúc đó chúng ta mang theo thùng và xi măng đổ thẳng lên bản thể của Bá Tống luôn.” Thiếu niên ba mắt tiền bối xua tay trả lời.

“Vâng thưa lão gia.” Quản gia nhãn cầu gật đầu đáp.

Nếu muốn đổ xi măng lên bản thể của Bá Tống… hắn phải bày mưu tính kế kỹ càng, nhìn xem có thể bỏ thêm chút thiên tài địa bảo vào trong xi măng hay không, để đến lúc đổ xi măng lên bản thể của Bá Tống sẽ đạt được hiệu quả như tắm nước thuốc.

Đến lúc đó còn có thể đề cử Bá Tống và đệ tử, phân thân tam thi, Tống U U của hắn cùng nhau đổ xi măng, xếp hàng mà đổ.

Lão gia vừa có thể hả giận, bọn Bá Tống cũng được lợi, nhất cử lưỡng tiện.

“Quả nhiên ta vẫn thông minh như thường.” Quản gia nhãn cầu cực kỳ hài lòng về chính mình.

Tán Tài Vương Tọa trong hư không, ánh mặt trời chan hòa.

Thiếu niên ba mắt tiền bối nằm trên ghế bập bênh im lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau.

Rốt cuộc thời gian của Bá Thiện cũng khôi phục.

Ngay sau khi khôi phục, hắn há miệng thốt ra tiếng theo quán tính: "Bối~, đáp án của đề hai mươi mốt là chín chín tám mươi mốt nơi giấu bảo tàng, tuyệt đối không sai, cha cẩu đản đã đào hết tất cả. Khoan đã, sao không nuốt nửa câu sau vào bụng... chết tiệt!"

Vừa dứt lời, Bá Thiện giơ tay lên liều mạng che miệng mình lại.

Thiếu niên ba mắt tiền bối: "..."

Mặc dù đã biết trước là bảo tàng hắn lén giấu ở thế giới Cửu U nhất định sẽ bị con rồng cẩu đản kia hưởng, nhưng khi chính tai nghe thấy tám mươi mốt nơi giấu bảo tàng đầy ắp đều bị đào sạch, cảm giác cay đắng đó thật sự không lời nào hình dung được.

Đó là bảo tàng hắn tích góp hơn nửa đời người đấy!

Hơn nữa những thứ hắn vừa mắt đều là tinh phẩm tuyệt đối, mấy thứ có cấp bậc hơi thấp hắn đều không thèm thu vào bảo khố.

Năm đó sau khi trở thành chúa tể Cửu U, hắn chưa bao giờ ngờ rằng có một ngày Thiên Đạo đối ứng với mình sẽ biến mất.

Lúc còn trẻ trâu hắn còn tưởng rằng mình sẽ ở vị trí chúa tể Cửu U cả đời, làm đến khi thế giới lụi tàn. Vì vậy hắn bắt đầu phát huy sở thích của bản thân, dùng hết cả đời sắp xếp điều chỉnh pháp tắc của thế giới Cửu U, ở thế giới Cửu U bồi dưỡng nhãn ma cực mạnh, đồng thời còn thu thập bảo tàng, giấu chúng ở khắp nơi trong thế giới Cửu U.

Thế nhưng không ngờ Thiên Đạo nói sụp đổ là sụp đổ... Sau khi sụp đổ, vừa tỉnh dậy hắn phát hiện mình không còn ở Cửu U, không về được nữa.

Sau đó con rồng cẩu đản kia nghiên cứu đủ loại hạng mục phí tiền một cách tùy hứng, đốt tiền như đốt giấy... Hóa ra đều đang đốt tiền của hắn!

Rồi sẽ có một ngày ta giết chết con rồng cẩu đản kia, đốt nó ra tro!

Thiếu niên ba mắt tiền bối thầm oán hận.

Ngày đó không còn xa.

Lần trước sau khi thu thập sức mạnh của ngựa trắng, Bạch và cầu béo, hắn đã có thể đi dạo ở hiện thế trong thời gian ngắn.

Chờ hắn hoàn thiện triệt để ở thế giới cổ đảo, hắn có thể đi dạo tự do ở hiện thế, còn có thể dùng chân thân về Cửu U thăm nhà cũ.

Đến lúc đó hắn sẽ đánh con rồng cẩu đản kia một trận nên thận!

“Nghi thức đánh cược kết thúc rồi Bá Thiện đạo hữu.” Quản gia nhãn cầu lên tiếng.

Bá Thiện: “!!!”

“Rất tiếc, các ngươi thua rồi. Tiếp theo xin nhờ đạo hữu giúp lão gia nhà ta tìm một người thừa kế thích hợp để thừa kế ấn ký Tán Tài Vương Tọa. Tuy chỉ ở chung với đạo hữu một thời gian rất ngắn nhưng lại rất vui vẻ, sau này nếu chúng ta có duyên sẽ gặp lại.” Quản gia nhãn cầu nhắn gửi thâm tình.

Bá Tống thăng cấp quá nhanh, không cho hắn có nhiều thời gian tìm người thừa kế quản gia.

Bây giờ cũng chỉ im lặng chúc phúc Bá Tống đạo hữu thôi.

Dứt lời, quản gia nhãn cầu vung tay nhẹ nhàng, mở tầng gỗ nhỏ của Tán Tài Vương Tọa tiễn Bá Thiện và Bá Cổn ra ngoài.

Bá Thiện đần mặt ngơ ngác vẫn không phát hiện pháp khí bạn sinh của tiền bối ba mắt còn dính ở lòng bàn tay hắn không chịu xuống.

“Thua rồi?” Bên ngoài Tán Tài Vương Tọa, Bá Thiện vẫn chưa tỉnh hồn lại.

“Thua rồi... e là do trước đó bên bản thể xảy ra chút vấn đề khiến trạng thái thời gian của chúng ta trạng thái bị lỗi. Hiện giờ đã khôi phục, hẳn là bên bản thể đã điều chỉnh xong.” Bản ngã thi thở dài: “Tóm lại chúng ta cứ đi về báo cáo chuyện này cho bản thể biết trước đã, xem thử bản thể có phương án khác có thể mời thiếu niên ba mắt tiền bối đi qua hay không.”

“Ví dụ như lập tức truyền ấn ký Tán Tài Vương Tọa cho thành viên trong nhóm, sau đó mời thành viên trong nhóm đánh cược một ván với thiếu niên ba mắt tiền bối, giao cược như cũ.” Bá Thiện lanh trí nói.

“Phương án này được đấy, chúng ta thử xem có thể truyền ấn ký cho phân thân của Bạch tiền bối hay không. Trên lý thuyết thì phân thân của Bạch tiền bối vẫn có thể đánh cược một lần nhỉ?” Bản ngã thi gật đầu nói.

Hai vị hóa thân tam thi mở cổng không gian về thế giới Cửu U trước, chuẩn bị thông qua tiết điểm ở thế giới Cửu U để đi đến bí cảnh thời gian.

Trong thế giới Cửu U.

Đại lão quả cầu béo vốn đang tự bế bỗng có cảm ứng, mở trạng thái tự bế.

Nó đưa mắt nhìn sang... sau đó thấy được Bá Thiện mà nó chán ghét.

“Quái lạ, tại sao ta lại bị bắn ra khi cảm ứng được nó đến?” Đại lão quả cầu béo thầm thắc mắc.

Chương 3012: Ta Không Nghe, Ta Không Nghe!

Chẳng lẽ... muốn ra tay đối phó ta rồi ư?

Vậy nên trực giác nguy cơ đang âm thầm nhắc nhở ta để ta đề cao cảnh giác?

Đại lão quả cầu béo trừng mắt nhìn Bá Thiện đang từ từ đến gần.

Không ngờ con bọ mà nó có thể tiện tay bóp nát mấy trăm lần ngày nào bây giờ lại trở thành tồn tại quan trọng trong vận mệnh của nó.

Nếu trên thế giới này có thuốc hối hận, nếu thời gian có thể quay ngược... nó nhất định phải cách thật xa, không dây dưa gì với con bọ này hết. Hoặc là bóp chặt con bọ cấn tay này ngay từ đầu, bóp nát nó khiến nó hết đường hồi sinh.

Hoặc là bóp chết hoặc là cách xa triệt để.

Đáng tiếc, trên thế giới này không có thuốc hối hận. Trừ khi đạt đến cảnh giới siêu thoát Thiên Đạo, hoặc ít nhất là siêu thoát nửa bước.

Bá Thiện cũng nhìn thấy đại lão quả cầu béo đã tỉnh lại.

“Ơ? Đại lão quả cầu béo tự bế tỉnh rồi ư?” Bá Thiện hơi ngạc nhiên.

Vậy... hắn có nên trò chuyện với đại lão không?

Đúng là hắn có chút chuyện muốn hỏi đại lão quả cầu béo. Ví dụ như tin tức bất hủ đời thứ tám thế giới hắc long cũng là cầu lấy được từ nữ sĩ lưới rồng, ví dụ như vấn đề về lai lịch của đại lão quả cầu béo,v.v...

Không chừng khi trò chuyện với đại lão quả cầu béo, hắn sẽ thu được nhiều tin tức hơn.

Loại tin tức kiểu này cực kỳ cao cấp, dù dùng được hay không thì cứ thu thập trước, không chừng sau này sẽ dùng đến. Tin tức cũng là tài sản vô cùng quý giá.

“Đại lão quả cầu béo, ngài tỉnh rồi đấy à?” Bá Thiện đi đến bên cạnh phong ấn nói: “Vừa lúc ta muốn...”

“Ta không nghe, ta không nghe!” Đại lão quả cầu béo dùng giọng kim loại lạnh như băng kêu lên.

Bá ? ở bên cạnh: “...”

Bá Thiện: “Không phải, ngài nghe ta nói hết đã, ta muốn...”

“Ta không nghe, ta không nghe!” Đại lão quả cầu béo lại ngắt lời lần hai.

“Là chuyện có liên quan đến ngài.” Bá Thiện hô to.

“Ta không muốn nghe ngươi giải thích, không nghe, không nghe!” Dứt lời, đại lão quả cầu béo lại mở chế độ tự bế.

Bá Thiện: “...”

Ngài là nữ nhân vật chính trong phim ngôn tình ở thời nào chạy ra vậy?

Sau khi lại tiến vào trạng thái tự bế, đại lão quả cầu béo tiếp tục cố gắng nghiên cứu cách phá giải phong ấn Thiên Đạo.

Thuật phong ấn là sở trường của đại lão quả cầu béo.

Trên lý thuyết thuật phong ấn của nó có thể phong ấn Bạch mấy nghìn năm.

Chỉ cần phá vỡ phong ấn Thiên Đạo, nó có thể mượn quyền hạn chúa tể Cửu U trốn vào phòng thí nghiệm bí mật của bản thân. Đến lúc đó dù vứt bỏ phần lớn thân thể cũng không sao, chỉ cần giữ được một phần thân thể kim loại thể lỏng là được.

Thân là cầu kim loại thể lỏng, đây chính là cách sống sót đặc biệt của nó.

Chỉ cần có thể sống sót, cho dù là sống tạm bợ, đại lão quả cầu béo cũng không để ý.

Dục vọng muốn sống của nó mãnh liệt hơn bất kỳ ai.

Ngay lúc đại lão quả cầu béo chuẩn bị nghiên cứu sâu phong ấn Thiên Đạo... đột nhiên nó lại bị cưỡng chế bắn ra khỏi trạng thái tự bế.

Đại lão quả cầu béo: “???”

Bạch U U trời đánh thánh đâm, chuyện quái gì thế này?

Tại sao nó lại bị bắn ra?

Đại lão quả cầu béo vừa mở mắt lại nhìn thấy khuôn mặt khiến cầu chán ghét của Bá Thiện. Đây là phân thân thiện thi của Bá Tống, tự mang sức mạnh công đức, mức độ chán ghét gấp đôi bản thể.

Nhưng lần này đại lão quả cầu béo cảm ứng được nguyên nhân khiến nó liên tục bị bắn ra khỏi trạng thái tự bế không phải thiện thi của Bá Tống, mà là... một món đồ trong tay thiện thi.

“Cái gì đây?” Trên thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo ngưng tụ ra một con mắt nhìn chăm chú vào lòng bàn tay của Bá Thiện, trong giọng của nó lộ ra cảm xúc dao động rất rõ ràng.

“Cái gì?” Bá Thiện cũng nghi hoặc nhìn vào lòng bàn tay mình theo ánh mắt của đại lão quả cầu béo.

Sau đó hắn thấy một vật nhỏ tròn vo đang nằm trong lòng bàn tay mình.

Lúc hắn nhìn vật nhỏ, nó còn xoay người lại lộ ra một con mắt đáng yêu rồi nháy mắt với Bá Thiện.

Con mắt siêu đáng yêu.

“OMG!!!” Bá Thiện hét lên.

Bá ? ở bên cạnh xoa huyệt thái dương. Lần này hắn thật sự cảm thấy hóa thân Bá Thiện và hóa thân Bá Ác của bản thể không được thông minh cho lắm.

Rõ ràng cùng là hóa thân tam thi, tại sao hắn lại cảm thấy tên này ngốc nghếch một cách đáng yêu nhỉ?

“Tại sao đại lão pháp khí ngài lại đi theo ta?” Bá Thiện giơ bàn tay mình lên hỏi.

Hơn nữa pháp khí bạn sinh của thiếu niên ba mắt tiền bối này cực kỳ đáng gờm, nó ở suốt trong lòng bàn tay hắn vậy mà hắn lại không phát hiện ra điều gì khác thường.

Pháp khí bạn sinh ba mắt tiếp tục nháy mắt bán manh với Bá Thiện nhưng lại không trả lời.

“Đại lão ngài nói gì đi, ngài chỉ nháy mắt như vậy ta không biết ý ngài là gì. Ta không phải bản thể, không có thiên phú đọc hiểu ngôn ngữ phi nhân loại.” Bá Thiện thở dài nói.

Hắn dám khẳng định pháp khí bạn sinh của thiếu niên ba mắt tiền bối chắc chắn có ý thức, hơn nữa chắc chắn có khí linh.

Đây chính là món pháp khí tồn tại từ thời Thiên Đạo đời thứ hai đến bây giờ, dù là mài cũng có thể mài ra khí linh.

Trong ánh mắt của đại lão pháp khí bạn sinh lộ ra ý cười, sau đó nó phát ra mấy âm tiết.

Quả nhiên là có khí linh!

Nhưng sau khi nghe xong mấy âm tiết này, Bá Thiện hoàn toàn tuyệt vọng.

Đây là ngôn ngữ thái cổ nhưng lại là loại ngôn ngữ địa phương nào đó ở thời thái cổ. Thời đại này ai mà nghe hiểu được chứ.

Đại lão khí linh tiếp tục dùng ánh mắt đầy ý cười nháy mắt.

"Hầy." Bá Thiện thở dài nói: "Lát nữa ta liên lạc với tiền bối ba mắt sau đó đưa ngài về."

Dứt lời, hắn lại ngẩng đầu nhìn đại lão quả cầu béo trong phong ấn.

Lúc này con mắt do đại lão quả cầu béo ngưng tụ ra đang nhìn chằm chằm vào đại lão pháp khí bạn sinh trong tay Bá Thiện.

Bá Thiện đưa tay sang trái, mắt của đại lão quả cầu béo cũng nhìn sang trái. Bá Thiện đưa tay sang phải, mắt của đại lão quả cầu béo cũng nhìn sang phải.

"Bá Tống, trong tay ngươi là cái gì?" Đại lão quả cầu béo hỏi lần nữa.

Bá Thiện suy nghĩ giây lát sau đó đột nhiên che tai lại: "Ta không nghe, ta không nghe đâu~"

Bá ? ở bên cạnh: "..."

CMN đồ thiểu năng!

Mất mặt quá đi mất!

Cùng là một trong tam thi, hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Vì vậy Bá ? âm thầm vận chuyển công pháp đến cực hạn, lặng lẽ xóa đi cảm giác tồn tại của bản thân, biến thành một tiểu trong suốt biến mất trước mắt mọi người.

Lúc này đây Bá ? mới cảm nhận được tác dụng thần kỳ của "thần công quên mất rồi".

"Chúng ta nói chuyện nghiêm túc nào Bá Tống." Đại lão quả cầu béo thấy mệt tim vô cùng.

“Không nghe, không nghe!” Bá Thiện lắc đầu lia lịa.

“Muốn nghe hay không kệ mi, cút đi!” Đại lão quả cầu béo thầm gào thét.

Tuy trong lòng nói vậy nhưng ngoài mặt nó vẫn phải tươi cười: “Quá tam ba bận, ngươi có chuyện muốn hỏi ta, ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi, chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc với nhau.”

Bá Thiện nhếch miệng nói: “Ngài hỏi ta một chuyện, sau khi ta đáp xong thì đến lượt tới ta hỏi ngài một chuyện, cứ thế thay phiên nhau.”

“Đồng ý.” Cầu béo mệt tim đáp.

“Đầu tiên ta xin trả lời câu hỏi của ngài, đây là pháp khi bạn sinh của thiếu niên ba mắt tiền bối, chúa tể Cửu U đời thứ nhất.” Bá Thiện giơ đại lão pháp khí bạn sinh lên nói.

Cầu béo nhíu mày.

Pháp khí bạn sinh của chúa tể Cửu U đời thứ nhất?

Vậy tại sao nó lại có cảm giác thân thiết với món pháp khí này?

Chương 3013: Đúng Là Giết Cầu Đoạt Xác Mà!

Hình như trên lý thuyết nó và chúa tể Cửu U đời thứ nhất đâu có quan hệ trực tiếp với nhau?

Hơn nữa...

Tại sao lúc chúa tể Cửu U khác sinh ra thì có pháp khí bạn sinh mà nó lại không có!

Lúc nó ra đời, nó chẳng có gì ngoài thân thể hình cầu này.

“Không chừng ngay cả tên Bạch U U kia cũng có bảo vật pháp khí bạn sinh.”

“Chắc chắn pháp khí bạn sinh của ta bị Thiên Đạo làm mất rồi.”

“Thiên Đạo Cầu ngu ngốc.”

Trong lòng đại lão quả cầu béo càng hận Thiên Đạo Cầu.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì điểm oán hận Thiên Đạo Cầu của nó cũng vượt qua điểm oán hận Tống Thư Hàng, Bạch U U và Thánh Nhân Nho Gia.

“Ta có cảm giác rất thân thiết với món pháp khí này... Bá Tống, ngươi biết chuyện gì đó đúng không?” Đại lão quả cầu béo hỏi tiếp.

“Đại lão ngài hết lượt hỏi rồi, bây giờ đến lượt ta hỏi ngài.” Bá Thiện xua tay nói.

Đại lão quả cầu béo thầm thở dài, điểm oán hận Bá Tống +1.

“Ngươi hỏi đi.” Cầu béo đáp.

Bá Thiện đặt câu hỏi: “Đại lão quả cầu béo, ngài có ấn tượng gì về thế giới hắc long không?”

“Không có. Xong, đến lượt ngươi trả lời ta.” Đại lão quả cầu béo vội nói.

Bá Thiện: “Nếu đại lão quả cầu béo ngài trả lời là không có, vậy chắc hẳn ngài cũng không có quan hệ gì với pháp khí bạn sinh tiền bối.”

Đại lão quả cầu béo: “???”

“Để ta giải thích rõ vậy.” Bá Thiện ngồi xếp bằng bên cạnh phong ấn. Nói gì thì hắn vẫn là một hóa thân hiền lành, luôn sẵn lòng giải đáp thắc mắc cho người khác.

“Nguyên vật liệu của pháp khí bạn sinh tiền bối là do Thiên Đạo đối ứng với chúa tể Cửu U đời thứ nhất mang về từ Cổ U ở thế giới hắc long. Cuối cùng nguyên vật liệu do Thiên Đạo mang ra thông qua nghiên cứu Cổ U đã tạo ra chúa tể Cửu U, hoàn thiện cài đặt, đồng thời được nạp vào trong pháp tắc Thiên Đạo.” Bá Thiện chậm rãi nói: “Vốn dĩ ta đang suy đoán phải chăng đại lão quả cầu béo ngài có quan hệ gì đó với nguyên vật liệu Cổ U, không ngờ đại lão quả cầu béo ngài không hề có ấn tượng.”

Đại lão quả cầu béo nhảy lên: “Tại sao ngươi lại có ý nghĩ như vậy? Tại sao ta lại có quan hệ với nguyên vật liệu Cổ U? Quả nhiên ngươi biết chuyện gì đó đúng không?”

Nếu không có phong ấn Thiên Đạo, lúc này nó nhất định sẽ tung đòn lấy thịt đè người nặng nghìn tấn áp chế hóa thân của Bá Tống, sau đó ép hỏi nhưng gì mình muốn biết. Về phần thủ pháp đọc ký ức trực tiếp, nó tuyệt đối sẽ không dùng.

Trong ký ức của Bá Tống chỗ nào cũng có bẫy, chỗ nào cũng có mìn, sơ ý chút thôi sẽ đọc trúng nội dung cấm kỵ, bị cắn trả bị thương nặng.

“Cầu béo tiền bối, trước hết đừng vội... đến lượt ta hỏi.” Bá Thiện phất tay sau đó lấy ra một quyển sổ nhỏ rồi hỏi: “Câu hỏi: Đại lão quả cầu béo, sau khi cắt thân thể của ngài, phải dùng cách gì mới khiến nó không thể dung hợp trong thời gian ngắn?”

Cầu béo: “...”

Đây là vấn đề mà một người nên hỏi à?

Sao ngươi không đi hỏi heo xem sau khi giết nó, nên dùng cách để khiến thịt nó ngon hơn?

Chờ mãi không nghe thấy cầu béo trả lời, Bá Thiện ngẩng đầu nhìn đại lão: “Trò vấn đáp dừng ở đây à?”

“Ngươi có thể đổi câu hỏi.” Đại lão quả cầu béo nói.

Bá Thiện lật sổ nhỏ sau đó hỏi lại: “Vậy đại lão quả cầu béo, sau khi cắt thân thể ngài, phải làm sao mới có thể xóa mối liên hệ giữa phần thân thể bị cắt và bản thể?”

Thân là hóa thân đáng tin, hắn phải điều tra trước thông tin cho hạng mục lớn “Tống U U dung hợp cầu béo”.

Cầu béo: “...”

“Thật ra những vấn đề sau đều tương tự thế này.” Bá Thiện đóng sổ nhỏ trong tay lại, nói với đại lão quả cầu béo: “Còn muốn tiếp tục không?”

Thật ra kế hoạch dung hợp đại lão quả cầu béo ngược lại là cơ hội đối với đại lão quả cầu béo.

Phải biết giữa Đạo Tử Thiên Đạo và đại lão quả cầu béo có mối thù không đợi trời chung với nhau.

Nỗi oán hận nghìn vạn năm qua của Nho gia không phải chỉ dùng vài ba câu là có thể nói rõ.

Do đại lão quả cầu béo còn có chút giá trị lợi dụng, nếu không Đạo Tử đã giết chết đại lão quả cầu béo, đốt thành tro từ lâu rồi.

Mà hạng mục cải tạo Tống U U lại giúp đại lão quả cầu béo có cơ hội sống sót.

Cải tạo Tống U U không cần dung hợp toàn bộ cầu, chỉ cần dung hợp một phần lớn, hoàn thiện tính chất của chúa tể Cửu U là được.

Với thuộc tính thân thể kim loại thể lỏng của đại lão quả cầu béo, chỉ cần có một bộ phận còn tồn tại thì nó sẽ không chết, cùng lắm thể tích chỉ co lại một chút thôi. Chính cầu béo cũng biết rõ điều này.

Nó bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Lúc này.

Trong lúc Bá Thiện và cầu béo nói chuyện với nhau, ý chí của Đạo Tử Thiên Đạo tiền bối quét tới.

Ý chí của Đạo Tử quét đến là để kiểm tra.

Đạo Tử đã thấy cầu béo đang thử phá giải phong ấn. Vì phòng ngừa cầu béo thật sự thoát khỏi phong ấn chạy trốn, cứ cách một thời gian ý chí của Đạo Tử lại quét đến kiểm tra. Ngoài ra còn tiện tay cường hóa phong ấn, bóp chết cơ hội chạy trốn của cầu béo.

Lần này khi ý chí của Đạo Tử quét qua đúng lúc thấy Bá Tống và cầu béo đang đứng đối diện nhau.

Thông qua xem chức năng ghi hình của phong ấn, chẳng mấy chốc Đạo Tử đã hiểu rõ mọi việc.

Suy nghĩ giây lát, trong lòng Đạo Tử đưa ra một quyết định.

Trong kế hoạch cải tạo Tống U U, nếu cầu béo bằng lòng chủ động phối hợp thì sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Vì vậy giọng của ý chí của Đạo Tử vang lên, nói với cầu béo: "Nếu trong quá trình bọn ta tiến hành kế hoạch chúa tể Cửu U Bá Tống, ngươi bằng lòng chủ động phối hợp với bọn ta thì đến khi kế hoạch kết thúc, ta có thể bỏ qua cho bộ phận thân thể còn sót lại của ngươi."

"Chào Đạo Tử sư huynh." Bá Thiện đứng dậy.

"Ta chỉ tiện đường đến kiểm tra thôi, đúng lúc nghe thấy ngươi và cầu chúa tể nói chuyện với nhau." Trong lúc nói chuyện, ý chí của Đạo Tử lại thêm hai tầng cường hóa lên bên ngoài phong ấn của đại lão quả cầu béo.

Đại lão quả cầu béo: "..."

Bạch U U trời đánh thánh đâm, phong ấn lại cường hóa!

"Câu trả lời của ngươi là gì hả cầu chúa tể?" Ý chí của Đạo Tử lại lên tiếng.

Dù sao chờ ngôi vị Thiên Đạo của hắn sụp đổ, chúa tể cầu béo là thân Cửu U đối ứng cũng sẽ sụp đổ.

Như vậy trước lúc đó, nếu có thể lợi dụng cầu béo đạt được lợi ích tối đa thì quá tốt.

"Ngươi tính toán hay thật đấy Đạo Tử Nho gia." Giọng của đại lão quả cầu béo lạnh như băng.

Không ngờ lại muốn nó chủ động phối hợp, dâng hiến thân thể để bổ sung hoàn thiện Tống U U.

Kế hoạch này đúng là giết cầu lấy xác mà.

Nhưng...

"Nhưng ngươi có thể sống sót, tiếp tục tồn tại." Ý chí của Đạo Tử nói với giọng vô cảm.

Đại lão quả cầu béo: "..."

Sống sót…

Hai chữ này hèn mọn lại khổ sở biết bao.

“Ta muốn sống sót.” Đại lão quả cầu béo nói.

Dù ở trạng thái nào… nó cũng sẽ chọn sống sót.

Đây đã là chấp niệm của nó.

“Thành giao.” Đạo Tử ý chí đáp.

Sau khi giao ước với Đạo Tử được xác lập sẽ có Thiên Đạo làm chứng, không còn cơ hội đổi ý nữa.

Hợp đồng thành lập.

Đạo Tử lại nhìn cầu béo trong phong ấn.

Nhìn thấy bộ dạng uất ức của cầu béo lúc này, ý nghĩ của Đạo Tử bỗng trở nên thông suốt, ý nghĩ cứ như biến thành đường tám làn, không còn kẹt xe nữa!

Đôi khi sống còn đau khổ hơn chết.

Dùng cách này giải quyết ân oán giữa cầu béo và Nho gia, chắc hẳn những đệ tử Nho gia đã hy sinh trong nghìn vạn năm qua cũng sẽ hài lòng.

Chương 3014: Đẳng Cấp Rớt Xuống

Xử xong đại địch của Nho gia, Đạo Tử sư huynh rất vui vẻ.

Lấy chính trực mà báo oán thù, dùng ân huệ để đáp lại ân huệ, cảm giác này khiến người ta thật sung sướng. Quả nhiên niềm vui vẫn phải tạo dựng trên sự đau khổ của kẻ thù.

Bộ dạng thống khổ và uất ức của cầu béo khiến Đạo Tử sư huynh cảm thấy thích thú.

“Bá Thiện ngươi tiếp tục trò chuyện với quả cầu này đi, gặp lại sau.” Ý chí của đại lão Đạo Tử vẫy tay chào sao đó vui vẻ rời khỏi thế giới Cửu U, kết thúc chuyến kiểm tra lần này.

Đại lão quả cầu béo trong phong ấn thở dài não nề tựa như bị hút khô toàn bộ sức lực, tâm trạng cực kỳ phức tạp, dù miêu tả mấy tiếng cũng không thể miêu tả rõ.

Đây là một… trong những ngày nhục nhã nhất trong cuộc đời cầu của nó.

Bá Thiện lại ngồi xếp bằng bên cạnh phong ấn hỏi: “Đại lão quả cầu béo, chúng ta nói chuyện tiếp nhé?”

“Đừng làm phiền ta.” Đại lão quả cầu béo uể oải nói.

“Ta hiểu, lúc này tâm trạng của ngài không tốt, không muốn nói chuyện cũng bình thường.” Bá Thiện mỉm cười: “Nhưng bây giờ ta lại muốn nói chuyện với ngài.”

Ngài càng không muốn nói chuyện, ta lại càng muốn nói với ngài nha.

Đại lão quả cầu béo liếc Bá Thiện: “…”

Tên này đúng là có khiếu làm chúa tể Cửu U.

“Ta biết một tin tức có khả năng có liên quan đến đại lão quả cầu béo. Chắc ngài đã biết đến sự tồn tại của thế giới hắc long đúng không?” Bá Thiện nói: “Trong thế giới hắc long có một bất hủ đời thứ tám, mà trùng hợp là vị bất hủ đời thứ tám này cũng là một quả cầu… Hơn nữa hình như cũng do kim loại thể lỏng tạo thành.”

Đại lão quả cầu béo: “!!!”

Trạng thái uể oải lập tức bị đề tài của Bá Thiện cưỡng chế loại trừ.

Thậm chí nó còn không để ý đến chuyện Bá Thiện gọi nó là cầu béo.

“Ngươi lấy được tin tức này từ đâu?” Đại lão quả cầu béo hỏi.

Bá Thiện trả lời: “Là tin tức lấy được từ chỗ nữ sĩ lưới rồng, chúa tể của thế giới hắc long.”

Đại lão quả cầu béo trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau.

“Nói vậy có lẽ ta có quan hệ gì đó với Thiên Đạo đời thứ tám của thế giới hắc long?” Nói xong, đại lão quả cầu béo nhìn về phía pháp khí bạn sinh của chúa tể ba mắt trong tay hóa thân Tống Thư Hàng.

Nguyên vật liệu của pháp khí bạn sinh là do Thiên Đạo đời thứ hai lấy về từ Cổ U đối ứng với thế giới hắc long.

Mà Thiên Đạo đời thứ tám của thế giới hắc long lại giống nó.

Ngoài ra nó còn có cảm giác thân thiết với pháp khí bạn sinh này.

Tất cả thông tin xâu chuỗi với nhau đã cho ra kết luận như trên.

Lẽ nào ký ức của ta có khoảng trống chính là di chứng do ta là bất hủ chuyển sinh?

“Đây là một trong hai suy đoán từ bản thể của ta và nữ sĩ lưới rồng.” Bá Thiện nói.

Thân thể hình cầu của đại lão quả cầu béo bật nhảy nhẹ trên mặt đất cho thấy sự mất bình tĩnh trong lòng nó: “Vậy suy đoán còn lại là gì?”

“Suy đoán còn lại là... rất có thể mỗi lần đến đời thứ tám đều sẽ xuất hiện một đại lão hình cầu.” Bá Thiện đáp.

“Không thể nào.” Đại lão quả cầu béo lập tức phủ định.

Dù là Thiên Đạo muốn làm gì thì làm cũng không thể trực tiếp biến ra một sinh mệnh cực mạnh. Ở một số phân đoạn, quyền hạn muốn làm gì thì làm của Thiên Đạo phải thông qua một số quy trình quy tắc.

“Nhưng hai lần đều là bất hủ đời thứ tám thì quá trùng hợp.” Bá Thiện nhắc nhở.

Đại lão quả cầu béo nhắm mắt lại, suy tư nói: “Hai lần đều là đời thứ tám... thoạt nhìn đúng là khá trùng hợp, nhưng nếu có người cố ý sắp đặt thì không có gì lạ.”

Lúc này đại lão quả cầu béo đang đứng ở góc độ của người thứ ba để suy đoán đáp án chứ không đặt mình vào trận doanh của Thiên Đạo Cầu.

Nếu có người ở trong bóng tối khống chế Thiên Đạo Cầu ngu ngốc, chờ đến đời thứ tám lại để Thiên Đạo Cầu chứng đạo, vậy thì về mặt lý thuyết mọi chuyện đều có thể giải thích rõ.

Thậm chí không hẳn là phải cố ý sắp đặt, chỉ cần đào tạo Thiên Đạo Cầu ngu ngốc, chờ thực lực của nó mạnh lên, chuyện gì cũng có thể thuận theo tự nhiên.

“Nhưng ở thời đại của bản thể đại lão quả cầu béo và Thánh Nhân Nho Gia không ai có thể làm được chuyện này.” Bá Thiện nói.

Trong Chư Thiên Vạn Giới thời đó, ai có bản lĩnh có thể âm thầm bố trí để Thiên Đạo Cầu ra sân lúc chọn Thiên Đạo đời thứ tám, sau đó tranh giành cướp đoạt chức vị Thiên Đạo với Thánh Nhân Nho Gia?

Khi đó Thánh Nhân Nho Gia đã mạnh đến cực hạn, là người mạnh nhất dưới Thiên Đạo hàng thật giá thật. Thiên Đạo cũng rất khó ảnh hưởng trực tiếp đến tồn tại khủng bố như Thánh Nhân.

“Thiên Đạo... là Thiên Đạo đối ứng với Bạch U U!” Đại lão quả cầu béo không thèm nghĩ đã quả quyết thốt lên.

Nếu trên thế giới có chuyện gì không tìm được hung thủ, vậy thì hung thủ chắc chắn là Bạch U U.

Nếu thực lực của Bạch U U không đủ để làm ra hành vi phạm tội đó, vậy thì hung thủ nhất định là Thiên Đạo đối ứng với Bạch U U!

Tống Thư Hàng: “...”

“Lúc ta ở thế giới Cửu U cũng từng nghiên cứu một số thông tin về các đời Thiên Đạo, muốn từ đó tìm được cách giúp chúa tể Cửu U vẫn có thể sống sót sau khi Thiên Đạo sụp đổ giống Bạch U U. Trong lúc nghiên cứu ta phát hiện ra một điều, tuy thời gian Thiên Đạo đối ứng với Bạch U U tại vị rất ngắn ngủi... nhưng hắn cực kỳ đặc biệt.” Suy nghĩ của đại lão quả cầu béo đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Bá Thiện lắc đầu.

Mặc dù cách làm việc của Bạch Thiên Đạo khiến người ta rất đau đầu nhưng sự xuất hiện của đại lão quả cầu béo hẳn là không liên quan gì đến Bạch Thiên Đạo. Bởi nếu là thủ đoạn của Bạch Thiên Đạo, vậy chắc hẳn đại lão quả cầu béo sẽ ra sân với tư cách là “Bạch muội muội”.

Thấy Bá Thiện lắc đầu, đại lão quả cầu béo cũng chậm rãi lắc lư theo nhịp.

Một lát sau...

Nó đã bình tĩnh lại một chút.

“Thiên Đạo.” Đại lão quả cầu béo nhìn pháp khí bạn sinh trong tay Bá Thiện.

Nó cảm thấy nếu kết hợp hai suy đoán mà hóa thân của Bá Tống vừa nói thì sẽ ra được một khả năng: Có người mang nguyên hình của Thiên Đạo Cầu ra từ thế giới hắc long, đồng thời còn tiến hành đào tạo.

Thậm chí chưa chắc đối phương muốn cho Thiên Đạo Cầu chứng đạo bất hủ, có lẽ chỉ đơn thuần là tiến hành thí nghiệm?

Đại lão quả cầu béo cảm thấy suy đoán này phù hợp với thực tế nhất.

Hơn nữa... nó có đối tượng tình nghi.

Bá Thiện thuận theo ánh mắt của đại lão quả cầu béo, cúi đầu nhìn pháp khí bạn sinh đáng yêu.

Ba mắt, Thiên Đạo đời thứ hai.

Thiên Đạo đời thứ hai đã xóa toàn bộ dấu ấn của bản thân giống Thiên Đạo đời thứ nhất.

Hắn còn từng đi sâu vào thế giới hắc long nghiên cứu Cổ U.

Nếu Thiên Đạo đối ứng với đại lão quả cầu béo đúng là bị người xúi giục, vậy Thiên Đạo đời thứ hai quả thật rất khả nghi.

“Nếu có thể nhập mộng một chuyến thì tốt rồi… hoặc làm một phát bí pháp giám định cũng được, xem thử có thể giám định ra thông tin gì hay không.” Bá Thiện thầm nói.

Nhập mộng là lựa chọn tốt nhất, không hề có di chứng, chỉ là không thể khống chế tự nhiên. Lúc nào nhập mộng? Đối tượng nhập mộng là ai? Hòa toàn không khống chế được.

Về phần bí pháp giám định, nếu muốn giám định thông tin bí ẩn về thái cổ thậm chí thế giới hắc long, không biết phải trả giá thế nào, cũng không biết bản thể ở cảnh giới Trường Sinh Giả có chịu nổi hay không.

“Lúc Thiên Đạo Cầu đối ứng với ta sụp đổ có để lại manh mối gì không? Ngươi có thể nhờ Đạo Tử của Nho gia tìm kiếm dấu vết.” Lúc này đại lão quả cầu béo đề nghị.

“Để ta gửi tin cho Đạo Tử tiền bối.” Hóa thân tam thi đáng tin Bá ? đang ẩn thân trong hư không lên tiếng.

Bá Thiện ở bên cạnh đồng thời nói: “À mà… nếu suy đoán của đại lão quả cầu béo ngài chính xác, cứ cảm thấy đẳng cấp của ngài rớt dữ quá.”

Đại lão quả cầu béo: “???”

“Trong các đời Thiên Đạo, hầu như ai cũng giỏi gây chuyện, chỉ có mỗi Thiên Đạo đối ứng với ngài là đối tượng bị gây rối. Hơn nữa không chừng bản thể của ngài còn là vật thí nghiệm.” Bá Thiện nói.

Thiên Đạo Cầu khác hẳn với các Thiên Đạo khác.

Chương 3015: Ta Phải Làm Thế Nào Mới Không Làm Mất Mặt Trường Sinh Giả?

Bây giờ đại lão quả cầu béo mới phát hiện, ngoài tài đâm tim, tên Bá Thiện trước mắt còn có một khuyết điểm rất chí mạng. Bước nhảy tư duy của tên này có độ cong siêu lớn!

Hai bên đang trò chuyện với nhau, đột nhiên suy nghĩ của tên này cứ nhảy đến khe núi nào chẳng ai biết. Dù là đang bàn chuyện vô cùng quan trọng, suy nghĩ của tên này vẫn ở trạng thái hoạt động cực mạnh, không cách nào tập trung được.

Kiểu người thế này chắc chắn không thể tập trung tinh thần học tập, cuối cùng sẽ trở thành một thành viên trong đội ngũ học dốt.

Ngoài ra kiểu người này cũng chắc chắn không thể bế quan nghiêm túc. Mà không thể bế quan nghiêm túc thì đồng nghĩa với việc không thể tu luyện tốt, cuối cùng trở thành tu sĩ tầng chót trong tu luyện giới...

Cái rắm!

Tên này đã dựa vào ý chí không sợ chết thăng cấp đến Trường Sinh Giả rồi!

Đại lão quả cầu béo thở dài phiền muộn.

Chuyện này quá phản tu chân.

“Bá Hưu, Đạo Tử tiền bối trả lời chưa?” Bá Thiện đột nhiên quay đầu sang nói với hư không. Sau khi nhảy một vòng, suy nghĩ của hắn lại nhảy về vấn đề chính.

“Đạo Tử tiền bối đang tranh thủ kiểm tra ghi chép, cần chút thời gian.” Bá Tinh trả lời.

“Thế à, vậy chúng ta liên lạc với thiếu niên ba mắt tiền bối đi, nói cho ngài ấy biết đại lão pháp khí bạn sinh đã đi theo chúng ta.” Bá Thiện giơ tay nâng pháp khí bạn sinh trong lòng bàn tay lên.

Sau khi lòng bàn tay phải chớp lóe mấy lần, hai phát Dưỡng Đao Thuật được thi triển ra.

Bá Tinh lộ ra vẻ mặt phức tạp: “…”

Nhưng ý thức của hắn vẫn bắt đầu liên lạc với thiếu niên ba mắt tiền bối thông qua ấn ký Tán Tài Vương Tọa của bản thể. Hắn cảm thấy vẫn là tự mình liên lạc thì đáng tin hơn. Nếu giao cho Bá Thiện, có trời mới biết tên đấy sẽ gây ra chuyện gì.

“Tu~ tu~ tu~ người sử dụng ngươi muốn gọi tạm thời đang ngủ, không thể kết nối, xin hãy liên hệ lại sau khi hắn dậy.”

Trong ấn ký Tán Tài Vương Tọa truyền ra giọng nói dịu dàng của quản gia nhãn cầu.

Bá Tinh ngây người.

Vừa rồi lúc bọn họ rời đi tiền bối vẫn còn tỉnh mà? Sao tự dưng lại ngủ rồi?

Chất lượng giấc ngủ của chúa tể Cửu U tốt đến vậy sao? Muốn ngủ là ngủ được à?

Hâm mộ thật đấy. Sau khi đạt đến cảnh giới Trường Sinh Giả, tu sĩ không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, vì vậy mà chức năng ngủ cũng thoái hóa.

“Sao rồi?” Bá Thiện hỏi.

“Thiếu niên ba mắt tiền bối đang ngủ… Mà này, chúa tể Cửu U cũng cần ngủ nhiều à?” Bá Tinh đạo.

Bá Thiện đáp: “Chắc là cần. Bạch tiền bối two rất hay ngủ, hơn nữa ngủ say đến mức có gọi thế nào cũng không tỉnh, làm người ta không nhịn được muốn đi lên…”

Ầm~

Lời còn chưa dứt, trong hư không bỗng có một luồng tà lôi Cửu U bổ trúng người Bá Thiện.

Nơi này chính là Cửu U thế giới đấy.

Ở thế giới Cửu U lại dám nói xấu sau lưng chúa tể Cửu U sẽ gặp báo ứng.

“Làm hay lắm!” Thấy một màn này, cầu U U vui vẻ vô cùng. Lại nói chúa tể Cửu U cần ngủ thật ư? Chẳng lẽ do ta không ngủ thường xuyên nên mới không hợp đàn với những chúa tể Cửu U khác?

“Không nhịn được... muốn đi lên... đắp chăn cho ngài ấy.” Bá Thiện vừa bị sét đánh lập tức sửa lời.

Lúc này phát tà lôi Cửu U thứ hai đang ngưng tụ trong hư không mới lặng lẽ tản đi.

Bá Tinh xoa huyệt thái dương: “Mới nãy ngươi muốn nói gì vậy?”

“Đừng vu oan hãm hại ta.” Hai mắt của Bá Thiện không ngừng liếc nhìn trời, âm thầm ra hiệu.

“Thôi bỏ đi, đi thôi, trở về báo cáo kết quả với bản thể.” Bá Tinh thở dài sau đó lại nói: “Hơn nữa pháp khí bạn sinh bị chúng ta mang đi không chừng lại là chuyện tốt.”

“Ý của Bá Phục là sao?” Bá Thiện vẫy tay chào cầu U U rồi mở cửa vào thông với bí cảnh thời gian.

“Nếu pháp khí bạn sinh ở trong tay chúng ta, chúng ta có thể nghĩ cách làm thiếu niên ba mắt tiền bối đi ra ngoài một chuyến lấy pháp khí này về. Nếu thiếu niên ba mắt tiền bối đồng ý, chúng ta có thể cố ý sắp xếp, tranh thủ để thiếu niên ba mắt tiền bối có thể tiếp xúc với hạng mục nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia trong lúc đi lấy pháp khí bạn sinh. Nếu tiền bối có hứng thú với việc nghiên cứu con mắt Thánh Nhân, vậy thì xong chuyện rồi.” Bá Tinh giải thích.

Bá Thiện nghe vậy thì khen: “Không hổ là Bản ngã thi, mưu kế xuất sắc hệt như bản thể, rốn cũng đen, tim cũng bẩn.”

...

Thế giới Tán Tài Vương Tọa.

Trên mặt thiếu niên ba mắt tiền bối lộ ra nụ cười âm trầm.

Dù là nụ cười phát ra từ nội tâm của chúa tể Cửu U, nhưng dưới sự phối hợp của khí tức Cửu U, nụ cười này cũng trở nên âm u khủng bố... Trừ khi điểm nhan sắc quá cao, vượt qua cả ảnh hưởng từ khí tức của chúa tể Cửu U.

“Bản ngã thi Bá gì đó của Bá Tống gọi đến, có hy vọng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Đúng là không bàn mà hợp ý với hắn!

Bá gì đó gọi đến thì có hy vọng hơn Bá Thiện trong tam thi nhiều.

Vừa rồi lúc Bá gì đó gọi đến, thiếu niên ba mắt tiền bối cố ý không nhận. Thật ra kế hoạch của hắn là chờ tam thi của Bá Tống đến gần nơi tiến hành hạng mục nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia, sau đó hắn sẽ gọi điện đến, tìm một lý do tiếp xúc với thí nghiệm nghiên cứu mắt Thánh Nhân.

Không ngờ Bá gì đó ở bên kia lại có ý nghĩ giống hắn.

“Bản ngã thi của Bá Tống có duyên với ta! Lần sau ta sẽ tặng hắn một Trường Sinh đạo xem như một món quà.” Thiếu niên ba mắt tiền bối vui vẻ nói.

Quản gia nhã cầu ở bên cạnh lộ ra nụ cười vui mừng. Mặc dù hóa thân tam thi của Bá Tống đã thua nhưng lại lấy được phần thưởng tương đương như max điểm.

Một Trường Sinh đạo cùng với cơ hội lão gia tham gia nghiên cứu con mắt Thánh Nhân.

Về chuyện thắng thua, đôi khi không cần phải so đo được mất nhất thời.

“Lão gia, xi măng đặc chế và thùng phong ấn đều chuẩn bị xong.” Quản gia nhãn cầu báo cáo.

Thiếu niên ba mắt tiền bối cười đáp: “Tốt lắm, nhớ chuẩn bị thêm mấy thùng... chúng ta sắp đi tìm Bá Tống. Đúng rồi, trong chuyến đi lần này, có lẽ chúng ta sẽ gặp cha cẩu đản. Hãy chuẩn bị một phần quà ghê tởm để ta tặng cho nó làm quà gặp mặt.”

“Ghê tởm đến mức nào?” Quản gia nhãn cầu hỏi.

“Ghê tởm hết mức có thể, tốt nhất là giá trị cũng không cao lắm. Nếu quà tặng quá đắt thì chẳng khác nào giết địch một nghìn tự tổn tám trăm, không hay lắm.” Thiếu niên ba mắt tiền bối đáp.

“Vâng thưa lão gia, chuyện này ta nhất định sẽ làm thỏa đáng.” Quản gia nhãn cầu đáp. Nó nghĩ ra rồi, chuẩn bị đi kiếm một thanh bảo đao mang sức mạnh thánh quang nổ tung, về phẩm cấp thì chừng thất bát phẩm là đủ rồi.

Vậy thì sau khi ghê tởm chúa tể rồng đốm xong, đoán chừng món quà này còn bị chúa tể rồng đốm tiện tay ném cho Bá Tống.

Đến lúc đó Bá Tống có thể lấy món quà này tặng cho tên đệ tử tu luyện thánh quang của hắn.

Thế này gọi là tận dụng phế liệu.

...

Cùng lúc đó, trong thế giới hạch tâm.

Hóa thân bọc thép của Bá Tống đang sầu não.

Qua năm mới rồi, hắn cũng định tặng quà mừng năm mới cho mấy đứa nhóc.

Năm ngoái, bản thể Bá Tống chuẩn bị một số thứ, có bình trữ vật lấy được từ Thiên Nhân, còn có mấy thứ cao cấp hơn một chút như túi càn khôn, đao gỗ đóng dấu.

Lúc bắt đầu chuẩn bị những món quà này, Bá Tống còn ở cảnh giới ngũ phẩm lục phẩm.

Lúc đó hắn tặng cho bọn tiểu bối những món quà này là cực kỳ thích hợp.

Nhưng bây giờ... hắn đã là đại lão Trường Sinh Giả.

Đường đường là đại lão Trường Sinh Giả, chẳng lẽ lúc tặng quà mừng năm mới cho bọn tiểu bối, hắn lại tặng mấy thứ thấp kém như bình trữ vật?

Có làm mất mặt đại lão Trường Sinh Giả quá không?

Chương 3016: Tiểu Quả Quả À, Đường Tương Lai Của Nhóc Thu Hẹp Rồi

Ta khổ quá. Tốc độ thăng cấp của bản thể quá nhanh nhưng tốc độ kiếm tiền lại không theo kịp.

Có lúc bản thể tốn công tốn sức lấy được một nhóm bảo vật quý giá từ tay đại lão Côn Vương, nhưng còn chưa cầm nóng tay đã bị khắc kim nhất kích tiêu hao sạch.

Bản thể đúng là tên phá của!

Tuy cũng còn lại một số bảo vật, ví dụ như linh kiện Trường Sinh Giả... nhưng những thứ này không thể giao cho đám tiểu bối.

Bảo vật quá mạnh, chỉ mỗi khí tức Kiếp Tiên hoặc khí tức Trường Sinh đạo Giả bám trên đó cũng đủ đả thương đám nhóc.

Sầu não ruột~

“Tống sư huynh có chuyện gì không?” Tiểu Quả Quả nghi hoặc hỏi.

Mới nãy Tống Thư Hàng sư huynh đột nhiên gọi đám tiểu bối bọn họ đến, hình như muốn dặn dò gì đó. Nhưng sau khi gọi bọn họ đến, Tống sư huynh lại bắt đầu ngẩn người, hình như có tâm sự.

“À, sư huynh chuẩn bị quà mừng năm mới cho mấy nhóc.” Hóa thân bọc thép mỉm cười dịu dàng, lấy ra mấy bình nhỏ Thiên Nhân + đao gỗ đóng dấu đưa cho mấy đứa nhóc.

Ngay cả tiểu Âm Trúc, thiếu nữ máy móc nửa người nửa trứng chơi chung với mấy tên nhóc cũng nhận được một phần quà mừng năm mới.

Còn quà mừng năm mới của mấy đệ tử thì phải chờ lát nữa mới phát. Nói đến quà mừng năm mới của các đệ tử, bản thể đã chuẩn bị rất phong phú.

“Cảm ơn sư huynh!” Sau khi nhận quà, Bé Thi vui vẻ nói cảm ơn. Thi cực thích bình nhỏ này, đây chính là pháp khí có chức năng tương tự như túi thu nhỏ một tấc. Thường thì đệ tử của đại môn phái như các cô phải chờ đến khi chính thức xuất sư xuống núi mới có cơ hội lấy được bảo vật loại trữ vật kiểu này.

“Sư huynh tốt nhất.” Bé Chúc vui vẻ nhảy cẫng lên, thưởng cho hóa thân bọc thép một cái ôm.

“Sư huynh đã chuẩn bị hai món này cho các ngươi vào nửa năm trước... Ngoài mấy thứ này ra, mấy nhóc còn có nguyện vọng năm mới gì rất muốn thực hiện không?” Hóa thân bọc thép mỉm cười hỏi.

Đây chính là cách giải quyết tốt nhất mà hắn nghĩ ra được.

Thân là hóa thân bọc thép của Trường Sinh Giả, hắn hoàn toàn có năng lực hứa hẹn một nguyện vọng năm mới với mấy nhóc này.

Bất kể lên trời xuống đất hay xuống biển sâu bắt tôm đều không thành vấn đề. Chỉ cần không phải nguyện vọng hoang đường, với năng lực của hóa thân bọc thép, thực hiện cũng không khó khăn lắm.

Hóa thân bọc thép ta đây mới là hóa thân thông minh nhất. Trong đông đảo phân thân, chỉ có hắn là đặc biệt, hắn từng đi du học!

Những hóa thân khác luôn ở bên cạnh bản thể sau khi được bản thể phân tách ra, không tiếp tục học tập chuyên sâu.

Chỉ có mỗi hắn đi du học thời gian rất dài ở chỗ Thiên Đế Á Nè Tử vào năm ngoái. Trong thời gian đi du học, hắn vẫn luôn ở trạng thái cắt đứt liện hệ với bản thể. Đây là trải nghiệm mà những hóa thân trong nhà ấm chưa từng trải qua!

“Nguyện vọng năm mới? Bọn đệ còn được ước nguyện vọng năm mới nữa ạ?” Hai mắt của tiểu Quả Quả lập tức sáng lên.

Có lẽ là do các bé trai đều thích người máy, lúc này Tiểu Quả Quả cảm thấy Tống sư huynh bọc thép cực ngầu, còn ngầu hơn cả Tống sư huynh bản thể.

“A Tống, nguyện vọng gì cũng được sao?” Tiểu Âm Trúc dụi mắt, cố gắng để bản thân tỉnh táo một chút.

Hóa thân bọc thép cưng chìu sờ đầu tiểu Âm Trúc nói: “Có nguyện vọng gì thì cứ nói ra, nhưng ta không phải Bạch tiền bối nên vẫn có hạn chế.”

Bạch tiền bối phân thân đang ăn điểm tâm ngọt sau khi dùng bữa ở bên cạnh nháy mắt ngơ ngác.

Liên quan gì đến ta?

“Tống sư huynh, ta ước trước được không?” Tiểu Quả Quả vui vẻ giơ tay nói, hình như nó đã có nguyện vọng từ trước.

Hóa thân bọc thép cười trả lời: “Được chứ, Tiểu Quả Quả có tâm nguyện năm mới gì? Nhưng ta chỉ hoàn thành một nguyện vọng năm mới cho mấy nhóc thôi, vậy nên nhóc phải suy nghĩ thật kỹ, đừng lãng phí cơ hội.”

Nửa năm qua, có vẻ như Tiểu Quả Quả cũng đã trưởng thành hơn.

“Ta luôn có một nguyện vọng. Chờ ta mạnh lên, trở thành Tôn Giả thất phẩm, ta muốn đánh lại mông phương trượng, làm ngài ấy ba ngày không xuống giường được!” Tiểu Quả Quả vui vẻ nói.

Hóa thân bọc thép: “...”

Đứa ngốc, ta bảo nhóc nói một nguyện vọng năm mới chứ có phải bảo nhóc nói ra dã tâm trong lòng đâu!

“Tống sư huynh ơi, vậy nên nguyện vọng của ta là có thể làm cho ta có sức chiến đấu thất phẩm trong thời gian ngắn được không?” Tiểu Quả Quả tiếp tục nói.

Sau đó để nhóc đi đè Thông Huyền Đại Sư ra đánh à?

Không ngờ Tiểu Quả Quả đã nghĩ kỹ mới đưa ra nguyện vọng năm mới này!

“Quả Quả ngốc, đường tương lai của nhóc thu hẹp rồi.” Hóa thân bọc thép thở dài nói. Nhóc nói những lời kiêu ngạo này to như vậy, không sợ bị Thông Huyền Đại Sư nghe được à?

Nhưng nguyện vọng của Tiểu Quả Quả vẫn chưa hết, nó tiếp tục miêu tả nguyện vọng của mình: “Sau đó nếu ta có cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, dù chỉ là trong thời gian ngắn, ta cũng có thể phá lời thề mà phương trượng từng thề. Hắn có thể từ bỏ bế khẩu thiện, tự do nói chuyện.”

Hóa thân bọc thép: “???”

Lối tư duy thế này... không hổ là thành viên dự bị của nhóm Cửu Châu số 1.

Ngoài ra chẳng lẽ chuyện Thông Huyền phương trượng chuyên tu bế khẩu thiện có liên quan đến lời thề trước kia?

Hắn tò mò quay đầu lại nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối phân thân nhớ lại: “Đó là chuyện cách đây rất lâu... Thông Huyền đạo hữu đã từng thu một vị đệ tử có thiên phú cao. Sau đó có thể là do Thông Huyền đạo hữu hướng dẫn phương hướng tu luyện xảy ra sai lầm, cũng có thể là do tên đệ tử kia tham công liều lĩnh, tóm lại là sau đó tên đệ tử kia gặp vấn đề về mặt tu luyện. Từ đó về sau, Thông Huyền đạo hữu lại đột nhiên bắt đầu chuyển sang tu bế khẩu thiện.”

“Mà cách để phá bế khẩu thiện chính là dạy dỗ ra một đệ tử cấp Tôn Giả thất phẩm?” Hóa thân bọc thép nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối phân thân lắc đầu: “Ta chưa từng nghe đến điều kiện này.”

“Ta từng nghe sư huynh nói chỉ cần dạy dỗ ra một đệ tử có thực lực mạnh hơn bản thân thì phương trượng có thể mở miệng nói chuyện.” Tiểu Quả Quả nghiêm túc giải thích: “Thế nên nếu ta tạm thời có thực lực cấp thất phẩm, phương trượng có thể mở miệng nói chuyện, chúng ta cũng không cần cực khổ đoán ngài ấy muốn nói gì nữa. Hơn nữa tiện thể ta còn có thể... A a a~ a~”

Hai nắm đấm kim cương mạnh mẽ đặt trên huyệt thái dương của tiểu Quả Quả rồi dùng lực nhấc lên sau đó đấm xoáy mạnh.

Tiểu Quả Quả hét lên thảm thiết.

“Tiếng hét thảm thiết này có mấy phần công lực giống bản thể của ta.” Hóa thân bọc thép gật đầu nhận xét.

Bạch tiền bối phân thân: “...”

Thiết quyền của Thông Huyền phương trượng xoáy chừng nửa phút mới thả Tiểu Quả Quả xuống, tiếp đó phương trượng lại dùng bàn tay làm đao bổ vào đầu nó một phát đầy cưng chìu.

Tiểu Quả Quả sờ đầu mình, nhìn Thông Huyền phương trượng với ánh mắt bất mãn.

“Thực lực cảnh giới phải do bản thân tu luyện ra được mới đáng tin. Mặc dù ta có thủ đoạn để nhóc thể nghiệm khái niệm cảnh giới Tôn Giả thất phẩm trong thời gian ngắn nhưng sau khi xong chuyện, nhóc cũng phế.” Hóa thân bọc thép cười đưa tay xoa cục sưng trên đầu Tiểu Quả Quả.

Với cảnh giới Trường Sinh Giả, có thể thông qua một số nghi thức tế đàn trực tiếp quán thể năng lượng vào một người để người đó thể nghiệm cảnh giới này. Nhưng sau khi xong chuyện, căn cơ của người bị quán thể sẽ bị phế.

Tiểu Quả Quả nghe vậy, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ khổ sở.

“Nhưng nếu nhóc đã nói ra nguyện vọng của bản thân, vậy ta cũng phải làm chút gì đó.” Nói xong, hóa thân bọc thép xòe bàn tay ra, có phù văn chớp lóe trong lòng bàn tay.

Một lát sau, một đoàn lôi quang hóa thành hình cầu hiện ra trong lòng bàn tay hắn...

Chương 3017: Ơ, Các Ngươi Là Ai? Tại Sao Lại Xuất Hiện Trong Đầu Ta?

Chiêu này chính là Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp cỡ khủng, lôi pháp mạnh nhất của Bá Tống, ngay cả Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới cũng không dám xem thường.

Chiêu này được tạo thành dựa trên cơ sở Chưởng Tâm Lôi giản hóa lúc trước của Bạch tiền bối, lại thêm lý giải và tham ngộ của Bá Tống về thiên kiếp, cuối cùng nghiên cứu ra được Chưởng Tâm Lôi mang theo lực sát thương của thiên kiếp.

Đừng thấy Chưởng Tâm Lôi trên tay hóa thân bọc thép chỉ to bằng quả táo mà xem thường, đây là do Chưởng Tâm Lôi chưa được phóng ra thôi. Một khi được phóng ra, đây chính là một phát Chưởng Tâm Lôi cấp xã có uy lực cấp thất phẩm.

Hóa thân bọc thép dùng một tay duy trì Chưởng Tâm Lôi cấp xã, tay còn lại lấy ra một số vật liệu gỗ từ trong thế giới hạch tâm.

Những thứ này phần lớn là vật phẩm do “cơ thể bằng gỗ híp mắt” trước kia để lại, là vật liệu tốt để luyện khí, cũng là vật liệu tốt để chế phù.

Hóa thân bọc thép lấy ra một miếng gỗ, cắt nó thành hơn mười miếng gỗ nhỏ to bằng quân bài mạt chược.

Sau đó hắn bắt đầu dùng thuật phong ấn cơ bản thô sơ, lợi dụng cảnh giới Trường Sinh Giả của bản thể áp chế, cưỡng ép phong ấn Chưởng Tâm Lôi vào miếng gỗ nhỏ.

Thuật phong ấn cơ bản ở trong tay Trường Sinh Giả cũng có thể phát huy ra hiệu quả kỳ diệu. Trường Sinh Giả thần kỳ vậy đấy.

Sau khi phong ấn xong, hóa thân bọc thép hài lòng gật đầu.

Tiếp đó hắn lặp lại thao tác vừa rồi, liên tục phong ấn mười hai phù văn mạt chược Chưởng Tâm Lôi cấp xã.

“Cầm lấy, chỉ cần phóng những phù văn này ra là đủ để nhóc đối đầu trực diện với tu sĩ thất phẩm... Nhưng phạm vi ảnh hưởng của pháp thuật này khá lớn, lúc phóng ra nhớ chú ý xung quanh. Ta còn tăng thêm một loại kỹ thuật phân biệt kẻ địch thông minh trong đó, nhưng nhóc phải tự khóa mục tiêu kẻ địch.” Hóa thân bọc thép từng đi du học biết rõ một số kỹ thuật nhỏ rất tiên tiến.

Hắn cũng từng đồng bộ những kỹ thuật nhỏ này với bản thể... nhưng không biết bản thể có nắm rõ hay không.

“Nhiều vậy ạ?” Tiểu Quả Quả cẩn thận thu mười phù văn vào trong “bình nhỏ”, còn hai phù văn còn lại thì chuyển tay đưa cho hai người bạn là Bé Thi và Bé Chúc.

Sư huynh từng dạy nó có thứ tốt phải chia sẻ với bạn chơi xinh đẹp.

Vốn dĩ Tiểu Quả Quả còn nghĩ có nên tặng một cái cho tiểu Lăng Tiêu và tiểu Âm Trúc hay không nhưng chợt nhớ bọn họ là “con gái” của Tống sư huynh, Tiểu Quả Quả suy đi nghĩ lại cảm thấy không cần thiết làm vậy. Con đường tương lai của bọn họ rất rộng mở.

“Phương trượng~ từ hôm nay trở đi, ta không để ngài tùy tiện đánh mông ta nữa đâu... Ta trưởng thành rồi!” Tiểu Quả Quả lắc bình nhỏ trong tay.

Đàn ông có sức mạnh thì có thể trưởng thành. Bây giờ nó có lôi phù của Tống sư huynh, cũng tính là có sức mạnh nhỉ? Vậy chắc nó cũng được xem là trưởng thành rồi đúng không?

Vừa dứt lời, thiết quyền của Thông Huyền đại sư ở phía sau lại đè lên đầu tiểu hòa thượng xoáy mạnh. Lần này tốc độ xoáy của nắm đấm quá nhanh, hóa thân bọc thép còn nhìn thấy một luồng khói trắng bốc lên từ trên đầu tiểu hòa thượng.

Lần này thậm chí tiểu hòa thượng còn không có cơ hội hét thảm thiết...

Hóa thân bọc thép không nhìn tiểu hòa thượng nữa mà quay đầu nhìn Thi và Chúc: “Thế hai nhóc có nguyện vọng năm mới gì?”

Thi trả lời nghiêm túc giống như người lớn: “Tống sư huynh, ta muốn cường hóa đạo tâm.”

“Đạo tâm? Đạo tâm của nhóc bất ổn à?” Hóa thân bọc thép nghi hoặc hỏi. Theo hắn thấy Thi có tính cách trầm ổn, là người có đạo tâm vững nhất trong ba đứa.

Bé Thi lắc đầu đáp: “Hiện giờ đạo tâm của ta xem như phù hợp với cảnh giới... Nhưng ta hy vọng đạo tâm của ta mạnh hơn nữa. Ta tiếp xúc với Tống sư huynh từ rất sớm. Ngoài thăng cấp nhanh, sư huynh còn có đạo tâm vững như bàn thạch, dù tăng lên cảnh giới nào, đạo tâm của sư huynh vẫn có thể đuổi kịp cảnh giới. Vậy nên ta muốn biết cách làm đạo tâm luôn ổn định của Tống sư huynh.”

Thăng cấp nhanh quả thật rất hấp dẫn, nhưng nếu không có đạo tâm xứng tầm, thăng cấp nhanh ngược lại sẽ trở thành tai họa ngầm.

Thi trưởng thành sớm nghĩ rất thấu đáo.

Lệ Chi Tiên Tử cách đó không xa lộ ra nụ cười thỏa mãn. Nguyện vọng năm mới mà Thi đưa ra vô cùng thỏa đáng.

Hóa thân bọc thép mỉm cười: “Nếu nhóc muốn hỏi những vấn đề khác về tu luyện, có lẽ ta không thể cho nhóc một trả lời chắc chắn. Nhưng nếu nhóc muốn hỏi về đạo tâm, vậy thì nhóc hỏi đúng người rồi.”

Ngoài thể chất max điểm, thân xác có thể chống quái ra thì ý chí kiên định như sắt thép và đạo tâm mà ngay cả tâm ma cũng tránh như tránh tà cũng là sở trường của bản thể Bá Tống!

Hơn nữa trong tay hắn thật sự có phương pháp thích hợp giúp tu sĩ cấp thấp cường hóa đạo tâm.

Trên con đường tu luyện, bước đầu tiên rèn luyện đạo tâm là phải chịu được sự cô đơn hiu quạnh.

Trong sự hiu quanh khiến người ta phát điên có thể rèn luyện ra đạo tâm cơ bản nhất, mạnh nhất. đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao tiểu tu sĩ ở cảnh giới như Tiểu Quả Quả lại bị bắt đả tỏa nhiều như vậy, thậm chí ngồi nhiều đến nỗi mắc bệnh trĩ.

“Sư huynh, Tống sư huynh, ta cũng chọn giống Thi!” Bé Chúc ôm cổ hóa thân bọc thép nói to.

Bé Chúc là người nhỏ tuổi nhất, không rành chuyện cũng không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng cô bé biết, chỉ cần chọn giống Thi là được, bởi vì Thi thông minh hơn cô bé.

“Được, nếu hai đứa chọn giống nhau, vậy ta tặng quà mừng năm mới cho hai đứa luôn một thể.” Hóa thân bọc thép lộ ra nụ cười hiền lành thuộc về Bá Tống.

Ngay sau đó hắn đặt tay lên ấn đường của mình, gửi một báo cáo cho bản thể với nội dung: Mượn dùng mắt thần thứ ba.

Trong nháy mắt, mắt thần thứ ba trực tiếp đã ngưng tụ thành hình trên ấn đường của hóa thân bọc thép.

“Hai đứa phải chuẩn bị sẵn sàng nhé, tiếp theo sẽ là một trải nghiệm cực kỳ khô khan mà hai đứa không cách nào tưởng tượng được.” Hóa thân bọc thép nghiêm túc dặn dò.

Thi gật đầu.

Thấy Thi gật đầu, Chúc cũng gật đầu theo.

“Vậy thì... chào mừng đến với trải nghiệm ba trăm năm đời hành.” Hóa thân bọc thép nói.

Một ảo ảnh chân thật chỉ do 0 và 1 tạo thành lấy hóa thân bọc thép làm trung tâm mở rộng ra, bao phủ Thi và Chúc.

Đồng thời trong mắt thần thứ ba có một luồng sáng mang theo một đoạn ký ức chuyện cũ của Bá Tống chiếu lên người Thi và Chúc.

Đó chính là cảnh tượng nhập mộng đời hành Thông Nương của Bá Tống trong lần đầu tiên rèn luyện đạo tâm.

Hóa thân bọc thép sử dụng ảo ảnh chân thật và chức năng cưỡng chế truyền tin của mắt thần thứ ba, tranh thủ mô phỏng ra cảnh tượng năm đó Bá Tống nhập mộng thể nghiệm đời hành Thông Nương.

Mặc dù Thi và Chúc bị kéo vào trong hạng mục thể nghiệm đời hành này cùng một lúc nhưng hai cô bé lại bị kéo vào hai ảo cảnh.

Nếu muốn thể nghiệm sự cô đơn hiu quạnh thật sự, sao có thể để hai cô bé ở chung với nhau được chứ?

Cô quạnh là phải tinh tế nhấm nháp một mình.

Trong ảo cảnh.

Thi và Chúc cảm thấy thân thể mình bị một con bàn tay ấm áp nắm lấy.

Bàn tay to cầm bọn họ bước từng bước leo lên đỉnh núi.

“Đây là đâu?” Thi nghi hoặc nói.

“Thi? Tỷ ở đâu?” Chúc ở thế giới ảo ảnh bên cạnh kinh hoảng kêu to.

“Thành công.” Hóa thân bọc thép âm thầm nói.

Hắn đã thành công tạo ra cũng như hoàn nguyên tường tận quá trình bản thể nhập mộng trải nghiệm đời hành Thông Nương lúc trước.

Bây giờ Thi và Chúc đều trở thành Thông Nương không có ý thức.

Hai người bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng trên đỉnh núi.

Tiếp theo... hãy thể nghiệm thỏa thích mấy trăm năm đời hành đi nào!

Hóa thân bọc thép cười hiền lành.

Trong thế giới ảo ảnh.

Thi và Chúc ở trên đỉnh núi dãi nắng dầm mưa, phơi gió phơi sương giống hệt như Tống Thư Hàng lúc đó.

“Ơ, các ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện trong đầu ta?” Đột nhiên có một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Thi và Chúc.

Chương 3018: Trứng Màu Cuối Phim

Thi và Chúc trong hai thế giới ảo ảnh đều sững sờ.

Chẳng phải Tống sư huynh đã nói phải chuẩn bị tinh thần thể nghiệm sự cô quạnh trong thời gian rất dài sao? Vậy tại sao lại có một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai bọn họ?

Có người trò chuyện cùng vẫn tính là cô quạnh à?

Hơn nữa...

Thi cảm thấy hình như giọng nói này khá quen tai.

Nhưng sau khi cẩn thận đối chiếu với giọng của các vị tiên tử trong trí nhớ, Thi lại phát hiện không có giọng nói nào giống giọng vừa rồi.

Chẳng lẽ giọng của vị tiên tử nào đó trong trí nhớ xảy ra biến hóa nên mới biến thành chất giọng như bây giờ?

Nhưng nếu Tống sư huynh đã đưa bọn họ vào thế giới này, có thể giọng nói vừa xuất hiện cũng là một phần của quá trình củng cố đạo tâm?

Ít nhất hẳn là sẽ không thương tổn bọn họ.

Nghĩ đến đây, Thi bình tĩnh lại đáp: “Ta tên là Thi... Nếu tiên tử cảm ứng được một người khác, vậy hẳn là sư muội Chúc của ta.”

Nhưng tiếng của Thi không thể truyền đạt cho vị tiên tử kia.

“Không trả lời? Hay là không thể nói chuyện?” Giọng nói trong trẻo nọ nghi hoặc hỏi.

Lại một lát sau.

“Ơ, đây là nhập mộng à? Là kỹ năng nhập mộng của Ông chủ Tống?” Hình như giọng nói nọ nhớ đến một số chuyện.

“Ông chủ Tống?” Thi sững sờ.

Trong trí nhớ của Thi, người gọi Tống tiền bối như vậy... hình như là Thông tỷ tỷ thường bị ngắt đầu?

Nếu nghe kỹ, giọng nói trong trẻo này quả thật khá giống giọng của Thông Nương. Nhưng giọng nói này trưởng thành hơn, giống như xen giữa giọng thiếu nữ và giọng ngự tỷ.

Thông tỷ tỷ bị sao vậy? Giọng nói này trở nên rất trưởng thành, rất mê người.

“Kỹ năng nhập mộng của Ông chủ Tống ngươi có thể mang người bay cùng từ lúc nào vậy? Ngươi thiên vị quá đấy, trước giờ ngươi chưa từng mang ta bay cùng... coi chừng tháng này ta tăng gấp đôi tiền lương của nhân viên công ty đấy.” Giọng của ngự tỷ Thông Nương lại vang lên. Hình như cô đang trò chuyện với Tống tiền bối thì phải?

Thi nghi hoặc bèn cảm ứng xung quanh nhưng không nghe thấy giọng của Tống sư huynh.

Chẳng lẽ Tống sư huynh ở bên ngoài nói chuyện với Thông tỷ tỷ?

“Nhưng nếu là Ông chủ Tống, vậy ta cũng không cắt đứt mối liên hệ nhân quả này. Hai tiểu tử các ngươi tiếp tục đi... cuối phim ta cho các ngươi thêm một phần trứng màu (1) nhỏ.” Giọng của Thông Nương ngày càng thấp, cuối cùng biến mất.

“Cảm giác thật kỳ lạ.” Thi nghi hoặc nói.

Thi có cảm giác hình như giọng của Thông Nương truyền đến từ một thế giới khác cách đây rất xa, giống như là xuyên thời không.

Ngoài ra... trứng màu là cái gì?

Sau khi giọng Thông Nương trưởng thành quyến rũ biến mất, “câu chuyện đời hành” chậm rãi mở ra.

Lần này Thi và Chúc đều cảm nhận được rõ bản thân đã trở thành một cây hành được trồng trong đất.

“Đây chính là đời hành mà Thông tỷ tỷ nói?” Thi chợt nghĩ.

Thi và Chúc cảm nhận được bản thân trở thành thực vật, rễ đâm sâu xuống đất, không thể di chuyển, chỉ có thể đong đưa theo gió.

Mới đầu Chúc còn cảm thấy rất mới mẻ thú vị. Thể nghiệm trở thành một cây hành khác hoàn toàn với khi làm người, Chúc chơi vui quên trời quên đất.

Nhưng mặt trời mọc rồi lặn, một ngày trôi qua.

Dù thể nghiệm có thú vị đến đâu nhưng nếu không có thay đổi gì cũng sẽ trở nên khô khan nhàm chán.

Chẳng bao lâu Chúc đã chán ngán loại thể nghiệm đời hành này.

Nhưng... đây lại mới chỉ là bắt đầu.

Cây hành mà bọn họ biến thành đong đưa trên đỉnh núi, cô độc, không ai nói chuyện, cũng không có ai đến tiếp xúc.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Ngày lại ngày trôi qua.

Chúc bắt đầu không chịu nổi... Quá nhàm chán, đặc biệt đối với một cô bé hoạt bát hiếu động như Chúc, loại thể nghiệm đời hành nhàm chán thế này đúng là một loại tra tấn khủng bố.

Bây giờ cô bé hơi hối hận khi lựa chọn giống Thi. Với tính cách của Thi, có lẽ Thi sẽ thích ứng với đời hành nhưng Chúc thì không thích hợp.

Thật ra... ngay cả Thi cũng không chịu nổi.

Dù có chín chắn cỡ nào thì Thi vẫn chỉ là một đứa bé. Mới đầu Thi còn có thể thầm tính thời gian, xem thử mình đã trải qua bao nhiêu ngày.

Nhưng sau khi trải qua mấy tháng, Thi không tính nổi thời gian được nữa.

Tinh thần bị tra tấn đến mức sắp phát điên.

“Quả nhiên súp gà độc (2) đều gạt người. Cái gì mà trở thành một cây cỏ nhỏ không buồn không lo, sinh trưởng trên thảo nguyên rộng lớn, đong đưa theo gió chứ... Ngươi trở thành một cây cỏ nhỏ thử xem?”

Còn nữa... chẳng lẽ Tống sư huynh đã từng trải qua loại thể nghiệm này?

Thảo nào đạo tâm của Tống sư huynh lại vững như vậy.

Kiểu cuộc sống mà con người không thể thể nghiệm nổi này, loại thể nghiêm rất rõ ràng chân thật thế này, nếu có thể chịu đựng phút cuối thì bảo sao đạo tâm không vững cho được?

Trong lúc trải nghiệm, Thi và Chúc cũng nghĩ đến việc cắt ngang đời hành, rời khỏi thế giới cực kỳ nhàm chán này.

Thế nhưng... không làm được.

Tống Thư Hàng cũng từng muốn cắt ngang eo hành, tự sát đi ra, nhưng nhập mộng không có chức năng này.

Một năm trôi qua, hai năm trôi qua, mười năm trôi qua, ba mươi năm trôi qua...

Thi không biết mình còn phải ở trong thế giới này bao lâu. Nhưng có một số việc... sau khi cố vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, ngược lại có thể bắt đầu thích ứng từng chút một.

Thân là đệ tử xuất thân từ đại môn phái, Thi có nền tảng tu luyện cực tốt. Tính ra Thi còn thích ứng nhanh hơn Tống Thư Hàng năm đó.

Hơn nữa trong lòng Thi có một ý niệm... Tống sư huynh đã kiên trì đến cùng, cô cũng phải kiên trì đến cùng!

Sau khi Thi bình tĩnh lại, đạo tâm của cô bé chậm rãi được cường hóa theo năm tháng trải nghiệm đời hành.

Còn Chúc thì đã sắp quên mình từng là con người, dù sao đời người ngắn ngủi của cô bé còn không dài bằng đời hành. Thân là một cây hành phải có giác ngộ làm hành, cắm rễ xuống đất hấp thu dinh dưỡng, nảy mầm lớn lên, quang hợp phục vụ con người.

Thi, ta không làm người đâu!

Ngược lại với Thi bình tĩnh trầm ổn, Chúc lại khá giống Tống Thư Hàng năm ngoái.

Sau đó, một trăm năm, hai trăm năm, ba trăm năm...

Đạo tâm của Thi và Chúc đã được mài dũa bóng mượt.

Trong lúc hai người còn đang đợi đời hành dài đằng đẵng, Thông Nương đột nhiên nhảy ra từ trong đất.

Nhảy ra?

Lúc này đây, Thi và Chúc Thơ cảm động đến bật khóc.

Vốn dĩ với đạo tâm hiện giờ của bọn họ, trời sập xuống cũng không sợ hãi không hoảng hốt, nhưng ngay lúc Thông Nương nhảy ra từ dưới đất, bọn họ vẫn không kiềm được rơi nước mắt.

Thế giới vẫn tươi đẹp!

Ngay lúc Thông Nương nhảy ra, diễn biến câu chuyện trong ảo ảnh bỗng dừng lại.

Nội dung câu chuyện do hóa thân bọc thép đặt ra chỉ là để hai cô bé thể nghiệm ba trăm năm đời hành một chút, nội dung phần sau không thích hợp với thiếu nhi.

Thi và Chúc vẫn là trẻ con, dù đã trải qua ba trăm năm đời hành...

“Kết thúc rồi ư?” Thi thở dài nặng nề.

Cô bé cảm thấy tâm thái của mình không còn trẻ nữa.

Bên Chúc cũng như vậy, cô bé cảm thấy bây giờ mình không thể ấu trĩ như ba trăm năm trước nữa.

Thi, ta không làm hành đâu!

“Trước kia Tống sư huynh trải qua ba trăm năm như vậy mà vẫn có thể nhảy nhót vui vẻ, tính cách cũng không thay đổi gì, vẫn có thể giữ tâm tính như lúc ban đầu... Đây là thiên phú hay là có bí quyết gì đó?” Thi thầm nói.

Diễn biến câu chuyện trong nhập mộng đã dừng, rốt cuộc có thể đi ra rồi đúng không?

Khi Thi và Chúc đều nghĩ như vậy thì thế giới màn hình đen trước mắt lại bắt đầu sáng lên.

Còn... còn nữa ư?

Chú thích:

(1) Trứng màu (trứng phục sinh): Chỉ thông điệp ẩn hay những chi tiết thú vị nếu không để ý sẽ dễ bị bỏ qua, hoặc những đoạn after credit sau khi nội dung chính của phim kết thúc.

(2) Từ bề ngoài thì giống súp gà cho tâm hồn nhưng thực chất lại che giấu nội dung mang tính tiếp thị và lừa gạt.

Chương 3019: Gặp Chuyện Không Giải Quyết Được Lại Đánh Đại Lão + Thống Khổ + Chết Chóc

“Đạo tâm mới được cường hóa qua ba trăm năm đời hành chỉ là đạo tâm không có linh hồn mà thôi!”

“Muốn biết nguyên nhân thật sự làm đạo tâm của Ông chủ Tống mạnh lên không?”

“Ta đến để mở cánh cửa vào thế giới đạo tâm cho các ngươi đây!”

Lúc này giọng Thông Nương trưởng thành mê người bỗng vang lên.

“Không, ta không cần. Ta chỉ cần đạo tâm không có linh hồn là đủ rồi!” Thi lập tức từ chối.

Đạo tâm chỉ cần mạnh mẽ đủ dùng là được, ai thèm quan tâm nó có linh hồn hay không?

Nhưng giống như trước đó... tiếng của Thi không thể truyền đến Thông Nương.

Dù sao trải nghiệm của bọn họ vẫn khác với nhập mộng thật sự của Bá Tống.

Lúc này giọng Thông Nương trưởng thành mê người lại vang lên: “Vũ Nhu Tử thân ái, giúp ta một tay.”

“Vũ Nhu Tử tỷ tỷ?” Thi ngây người.

“Vũ Nhu Tử tỷ tỷ cũng muốn nối giáo cho hành?” Chúc hoảng hốt. Vũ Nhu Tử là một trong số ít tiên tử có thể chơi với Chúc, là bạn chơi rất thân của Chúc.

Với tính cách của Vũ Nhu Tử tỷ tỷ, nếu tỷ ấy trợ giúp Thông Nương, vậy thì vô cùng đáng sợ.

Ngay sau đó thế giới màn hình đen lại thay đổi, dần sáng lên.

Thi và Chúc vẫn phụ thân trên người Thông Nương nhưng không còn là cây hành nhỏ kia nữa, mà là Thông Nương có tay có chân dài.

Chẳng biết tại sao, rõ ràng hẳn là ở góc nhìn thứ nhất nhưng Thi và Chúc lại “cảm ứng” được bộ dạng của Thông Nương lúc này.

Vốn là mái tóc dài màu xanh lục đã bị cắt đến ngang vai, trông Thông Nương năng động chín chắn hơn, toát ra khí chất nữ cường.

Còn dáng người thì vẫn không thay đổi bao nhiêu, bởi vì dáng người của Thông Nương vốn cực kỳ bá đạo.

Nhưng hình như Thông Nương cao hơn một chút thì phải?

Hơn nữa phong cách ăn mặc cũng thay đổi, không mặc váy như trước kia nữa mà đổi thành quần dài ôm chân, giày cao gót. Kiểu ăn mặc này mang đậm phong cách chị đại.

“Thông Nương tỷ tỷ mang bộ dạng này lúc nào?” Thi sững sờ.

Cô bé từng tiếp xúc với Thông Nương rất nhiều lần, hơn nữa còn chơi chung với nhau. Tính cách của Thông Nương rất hợp với trẻ con. Nhưng Thi và Chúc chưa từng thấy Thông Nương với phong cách nữ cường như thế này bao giờ.

“Đến rồi!” Thông Nương trong nhập mộng đột nhiên trầm giọng nói.

Là giọng Thông Nương ngự tỷ mà Thi và Chúc nghe thấy trước đó.

Ngay sau đó, trong hư không ở phía đối diện có một công kích kinh khủng không thể diễn tả bằng giáng xuống.

Khi Thi và Chúc đối mặt với công kích như vậy, sâu trong lòng dâng lên cảm giác kinh hoàng không cách nào chống cự. Đây là nỗi sợ hãi từ cảnh giới áp chế do cảnh giới của công kích ở phía đối diện cao hơn bọn họ quá nhiều gây ra.

Hình như còn có mấy bóng ngường đứng bên cạnh Thông Nương.

Nhưng ánh mắt của Thông Nương không nhìn những người đó nên Thi và Chúc không thấy rõ được.

Ầm~

Công kích ở phía đối diện nghiền ép lao tới như nước lũ.

Đó là năng lượng đen sì như thực chất, trông vừa giống ánh sáng đen lại vừa giống vật gì đó tương tự như virus.

Thông Nương giang rộng hai cánh tay, sau lưng có đôi cánh như phượng hoàng lửa mở ra che chở thân cô đồng thời cũng che chở đồng bạn bên cạnh.

Tiếp đó... Thông Nương toi mạng.

Chết thật thảm.

Giống như bị nến làm tan chảy.

Da thịt của cô bị tan chảy trước, sau đó là xương tủy...

Chỉ trong chớp mắt, Thông Nương đã hóa thành tro bụi.

Thảm!

Thi và Chúc nhập mộng phụ thân lên người Thông Nương cũng cùng chung cảm nhận.

Loại trải nghiệm tử vong thế này khiến bọn họ tê cả da đầu.

Nỗi thống khổ khiến linh hồn cũng phải chấn động cùng với cảm giác vô lực khi đối mặt với công kích của kẻ địch cứ như dấu ấn nung đỏ in sâu trong trí nhớ của hai cô bé.

Thi và Chúc không có thiên phú “chịu đau” giống như Tống Thư Hàng.

Cơn đau dữ dội và thể nghiệm tử vong đã khiến bọn họ ngất đi.

Không biết qua bao lâu...

Hai cô bé mở mắt ra.

Vẫn chưa chết ư?

“Đau quá... sau khi sống lại, cơn đau vẫn còn đó. Trong Chư Thiên Vạn Giới chắc cũng chỉ có ông chủ Tống có thể xem cơn đau cỡ này bình thường như cơm bữa.” Giọng của chị đại Thông Nương tiếp tục vang lên.

Từ những tình tiết trải qua, hình như nhóm người Thông Nương đang chống lại một đại địch nào đó thì phải?

Hơn nữa còn là đại địch mạnh đến mức khiến bọn họ không cách nào chống cự, chỉ một chiêu đã giết chết Thông Nương ngay lập tức.

Thi và Chúc cắn chặt răng.

Trải nghiệm tử vong và cảm giác đau đớn còn in sâu trong trí nhớ của hai cô nhóc.

Cảm giác ngay khi đến gần cái chết, ký ức về mỗi một khắc mỗi một giây trong quá trình chết đi, sự tuyệt vọng và bóng tối vô hạn sau khi chết đã in sâu trong tâm trí của Thi và Chúc.

Khi cả hai nhớ lại một giây vừa rồi, linh hồn còn đang run rẩy.

Nhưng... cuối cùng bọn họ vẫn vượt qua.

Bọn họ đã vượt qua thể nghiệm đặc biệt mang tính phụ trợ như nhập mộng nhờ vào ngoại lực là chị đại Thông Nương.

Chuyện này cùng đạo lý với chuyện mượn cpu.

Chỉ cần vượt qua, cho dù là nhờ vào ngoại lực thì đạo tâm của bọn họ cũng được cường hóa cực lớn.

Tại sao Bá Tống lại có đạo tâm mạnh mẽ như vậy?

Đặc biệt là lúc sau, khi cảnh giới tăng lên điên cuồng, tại sao đạo tâm của hắn vẫn vững như thái sơn?

Đó là nhờ vào thống khổ, chết chóc và đánh đại lão!

Hắn từng nếm trải nỗi thống khổ mà không ai trong Chư Thiên Vạn Giới có thể chịu được, hơn nữa còn nhấm nháp rất tỉ mỉ.

Số lần hắn chết trong một năm có thể xếp top ba trong Chư Thiên Vạn Giới... Nói vậy là còn khiêm tốn đấy.

Chủ yếu là do Vân Tước Tử có núi linh kiện với số lượng khủng bố, không tiện đếm số lần chết nhiều nhất trong một năm của Vân Tước Tử trước kia...

Sau đó là đánh đại lão, chống lại cường địch khiến mình tuyệt vọng cũng là một loại thủ đoạn cực đoan giúp cường hóa nội tâm bản thân. Hoặc là dưới sự chèn ép của cường địch làm người ta tuyệt vọng, đạo tâm tan vỡ. Hoặc là dám nhìn thẳng vào cường địch, tăng cường đạo tâm của bản thân.

Mà trứng màu do Thông Nương để lại chính là dịch vụ trọn gói bao gồm đánh đại lão + thống khổ + chết chóc.

“Mặc dù còn muốn tiếp nhưng thật đáng tiếc, nếu tiếp tục các ngươi sẽ không chịu nổi. Căn cơ do ba trăm năm đời hành cho các ngươi cũng chỉ đủ các ngươi tế phẩm một lần thôi.” Đoạn phim trứng màu kết thúc, giọng Thông Nương ngự tỷ vang lên.

Sở dĩ trứng màu gọi là trứng màu là vì nó chỉ là mấy cảnh quay ngắn ngủi, thời lượng không dài.

“Bên ta xong việc rồi, hai vị khách thân ái, nhớ tặng năm sao cho bọn ta nha. Vũ Nhu Tử thân ái, ta muốn thoát ra.” Thông Nương tiếp tục nói.

“Ừ.” Ngay sau đó giọng của Vũ Nhu Tử vang lên bên tai Thi và Chúc.

Giọng nói này cũng rất êm tai, hơi khác với Vũ Nhu Tử tỷ tỷ hiện giờ.

Dường như Thi đã đoán được một khả năng.

Nhưng cô bé cảm thấy khả năng này khiến người ta quá khiếp sợ. Xét về mặt lý thuyết, khả năng này không cách nào thực hiện được... Hình như Thông Nương tỷ tỷ và Vũ Nhu Tử tỷ tỷ vừa cất tiếng không ở cùng tiết điểm thời gian với bọn họ.

“Mặc dù rất đáng tiếc, không thể nói chuyện trực tiếp với các ngươi, nhưng điểm thời gian này, Thi và Chúc các ngươi đều vẫn bình yên vô sự, điều này chứng minh mọi chuyện đang phát triển theo hướng tốt.” Giọng của Vũ Nhu Tử chậm rãi nói.

Nói vậy Vũ Nhu Tử đã nhận ra thân phận của bọn họ.

“Xin hãy nhắn lại với Tống tiền bối là bên bọn ta đã thí nghiệm thành công. Trong lúc tiêu hao Trường Sinh đạo, có thể lợi dụng không gian đặc biệt phòng tối Thiên Đạo. Trong thế giới, bị quên lãng đó, căn nguyên bị xóa bỏ, có thể cất giữ một phần, mảnh vỡ của Trường Sinh đạo. Trường Sinh đạo thứ hai của Tống tiền bối tách rời tổ hợp...” Giọng của Vũ Nhu Tử ngắt quãng dần.

Ý thức của Thi và Chúc trở về hiện thế.

Chương 3020: Đại Lão Quả Cầu Béo Bị Nhớ Thương

Sau khi ra khỏi thể nghiệm ảo ảnh trứng màu, việc đầu tiên Thi và Chúc làm là thuật lại lời nhắn của Vũ Nhu Tử cho hóa thân bọc thép nghe.

“Lợi dụng phòng tối thiên đạo giải quyết vấn đề tiêu hao Trường Sinh đạo?” Hóa thân bọc thép nghi hoặc hỏi: “Là Vũ Nhu Tử nói cho hai đứa biết à?”

“Vâng, là giọng của tiểu Nhu Tử, êm tai lắm.” Chúc lộ ra vẻ mặt “ta đã là người lớn ba trăm tuổi”, dùng giọng nói loli vô cùng tang thương đáp.

Bé Chúc cảm giác mình đã sống hơn ba trăm năm âm thầm hạ địa vị của “Vũ Nhu Tử tỷ tỷ” xuống thành “tiểu Nhu Tử”. Cô nhóc cảm thấy Vũ Nhu Tử tỷ tỷ trước kia đã trở thành tiểu Nhu Tử muội muội.

Nhưng vấn đề là... Vũ Nhu Tử không mang họ “Vũ”, cũng không mang tên “Nhu Tử”.

Cách gọi đúng phải là Vũ Nhu + Tử, tổ hợp này chỉ là một kiểu đạo hiệu theo truyền thống của Đạo gia.

“Ơ? Tống tiền bối, ta nói gì cơ?” Nghe thấy có người gọi đạo hiệu của mình, Vũ Nhu Tử vui vẻ sáp lại, tiện tay ôm lấy tiểu Chúc.

Bé Chúc nho nhỏ bị ôm ép vào bộ ngực cực lớn của Vũ Nhu Tử, suýt nghẹt thở.

Đây là cảnh giới áp chế giữa to và nhỏ, khác biệt lớn đến mức không cách nào bù đắp được!

Vũ Nhu Tử tỷ tỷ vẫn là Vũ Nhu Tử tỷ tỷ... ba trăm năm đời hành cũng không thể bù đắp khoảng cách này.

Chúc đang tự đắc lập tức hiểu rõ bản thân.

Thi ở bên cạnh bổ sung: “Bọn ta còn gặp được Thông Nương tiên tử.”

“Ta biết, ảo cảnh mà ta dẫn hai nhóc vào chính là ba trăm năm đời hành của hành ngốc.” Hóa thân bọc thép mỉm cười.

Không biết bây giờ cây hành ngốc ở đâu, sống thế nào, có tiền lên mạng mua đồ hay không.

“Thông Nương tỷ tỷ không phải hành ngốc.” Chúc bênh vực cho Thông Nương.

Ở cảnh cuối cùng trong đoạn trứng màu nhập mộng, chị đại Thông Nương tóc ngắn để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng Chúc. Sau này cô nhóc cũng muốn trở thành nhân vật giống như chị đại Thông Nương, trước ngực phải nhô lên thật to, eo phải nhỏ, chân phải dài.

Quan trọng nhất là cho dù chết cũng phải chết một cách cực ngầu.

Hóa thân bọc thép kinh ngạc: “Hai đứa còn tiếp xúc với chuyện khác ngoài ba trăm năm đời hành à?”

“Đúng vậy.” Thi gật đầu, sau đó kể lại mọi chuyện mình trải qua cho hóa thân bọc thép nghe.

Nghe xong, hóa thân bọc thép ngây ra như phỗng.

Thông Nương mà Thi nhắc đến thật sự là Thông Nương trùm làm công thuộc tập đoàn Bá Tống của hắn ư?

Thông Nương trùm làm công của tập đoàn bọn họ không thể nào ngầu như vậy được!

Hóa thân bọc thép sững sờ giây lát lại cong ngón tay suy tính. Hắn từng đi du học, biết không ít thứ.

Nhưng sau khi tính toán cả buổi, hóa thân bọc thép không thu được kết quả xác thực.

“Là tương lai? Là Thông Nương biến mất đã đến tương lai hay là... Thông Nương của tương lai?” Hóa thân bọc thép nói thầm.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, ngươi đang nghĩ gì vậy?” Vũ Nhu Tử ôm chặt Chúc đang bị đả kích bởi cảnh giới lớn nhỏ nghi hoặc hỏi.

“Ta đang nghĩ đến chuyện Thông Nương biến mất, ngoài ra... vất vả cho cô rồi Vũ Nhu Tử.” Hóa thân bọc thép trả lời.

Hắn đang cảm ơn Vũ Nhu Tử trước mắt và cả Vũ Nhu Tử tương lai.

“Hì hì, mặc dù không biết Tống tiền bối đang cảm ơn ta cái gì nhưng vẫn cảm thấy rất ngại ngùng.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

“À đúng rồi, Vũ Nhu Tử cô có nguyện vọng năm mới gì không?” Hóa thân bọc thép hỏi.

Vũ Nhu Tử là thành viên chính thức duy nhất trong nhóm Cửu Châu số 1 gọi hắn là tiền bối, tính ra cũng nên tính cô vào nhóm bạn bè được phát quà mừng năm mới.

“Nguyện vọng ư? Tống tiền bối, ta có rất nhiều nguyện vọng.” Vũ Nhu Tử vui vẻ đáp.

Cô có rất nhiều chuyện muốn làm, rất nhiều nơi muốn đi thám hiểm, hơn nữa bây giờ cô có rất nhiều thời gian.

Hóa thân bọc thép vội xua tay nói: “Một cái, tối đa một cái thôi. Chúng ta giữ những nguyện vọng khác cho những ngày lễ khác.”

“Một cái thôi ư? Hơi ít.” Vũ Nhu Tử đặt cằm lên đầu tiểu Chúc suy tư.

Một lát sau.

“Tống tiền bối, nghe nói ngươi gom đủ một đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia, vậy ta muốn thể nghiệm hiệu quả của ánh nhìn mang thai khi có một đôi mắt Thánh Nhân Nho Gia,” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Hóa thân bọc thép: “!!!”

Nhỏ Chúc: “Wow~”

Không hổ là Vũ Nhu Tử tỷ tỷ, suy nghĩ thật khác người.

Hóa thân bọc thép lại xua tay: “Nguyện vọng này không tốt lắm... hay là đổi nguyện vọng khác nhé?”

Vũ Nhu Tử vô cùng nghiêm túc + vẻ mặt kiên quyết: “Không, ta chỉ muốn cái này...”

“Không, con không muốn!” Chẳng biết từ lúc nào Linh Điệp Thánh Quân đã xuất hiện sau lưng Vũ Nhu Tử, giơ tay che miệng con gái lại.

Đồng thời Linh Điệp tiền bối dùng ánh mắt sắc bén như kiếm trừng mắt nhìn hóa thân bọc thép.

“Nếu ngươi dám sử dụng ánh nhìn mang thai lên khuê nữ của ta, ta...” Nói đến một nửa, Linh Điệp Thánh Quân bỗng dừng lại.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn không đánh lại Bá Tống nữa rồi.

Đây là chuyện cực kỳ đắng lòng.

“Linh Điệp tiền bối, ta cũng cảm thấy Vũ Nhu Tử nên đổi nguyện vọng khác thì tốt hơn. Ta cũng đang khuyên cô ấy như vậy.” Hóa thân bọc thép vội nói.

Linh Điệp Thánh Quân buông tay, ngồi bên cạnh con gái mình.

“Cha~” Vũ Nhu Tử gọi rất ngọt ngào.

“Tỏ vẻ dễ thương cũng vô dụng.” Linh Điệp Thánh Quân nói.

“Vậy ta đổi nguyện vọng khác.” Vũ Nhu Tử nháy mắt. Dù sao hàng năm có rất nhiều ngày lễ, sau này vẫn còn cơ hội.

Tương lai của cô và Tống tiền bối còn dài mà lo gì.

Sắt thép hóa thân thở phào nhẹ nhõm.

“Tống tiền bối có hai đại tà thuật, nếu ánh nhìn mang thai không được, vậy ta muốn học Dưỡng Đao Thuật được không?” Vũ Nhu Tử lại hỏi.

Nghe đến đây, hóa thân bọc thép nhẹ lòng hẳn.

Lúc Vũ Nhu Tử mới nhắc đến “hai đại tà thuật”, hắn rất sợ Vũ Nhu Tử muốn hắn thi triển Dưỡng Đao Thuật lên người cô.

May mà Vũ Nhu Tử chỉ muốn học Dưỡng Đao Thuật mà thôi.

“Không thành vấn đề, ta có thể dạy Dưỡng Đao Thuật đã được ta điều chỉnh tỉ mỉ cho cô.” Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Thật ra mấy loại thủ pháp như Dưỡng Đao Thuật, Dưỡng Kiếm Thuật cũng không phải tuyệt học bí truyền gì trong tu luyện giới.

Nhưng Dưỡng Đao Thuật của Tống Thư Hàng là phiên bản biến dị.

“A Tống, nguyện vọng của ta cũng là học tập Dưỡng Đao Thuật.” Lý Âm Trúc xoa mắt, ngồi vào trong lòng hóa thân bọc thép.

Vốn dĩ cô muốn học Chân Thiên Bằng Độn Pháp, độn pháp hàng đầu của Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi nghe thấy Dưỡng Đao Thuật, cô lại thay đổi suy nghĩ.

“Ơ? Sao đột nhiên Âm Trúc cũng muốn học Dưỡng Đao Thuật?” Hóa thân bọc thép thuần thục lấy ra một cây lược nhỏ, chải lại mái tóc màu bạc vừa dài vừa đẹp giúp Lý Âm Trúc.

“À, ta có một đối tượng muốn dưỡng.” Lý Âm Trúc đáp.

Trong lúc nói chuyện, con ngươi màu bạc xinh đẹp của cô nhìn sang thiếu nữ máy móc tiểu Lăng Tiêu ở bên cạnh.

Tiểu Lăng Tiêu: Σ(˚△˚)□

Âm Trúc tỷ tỷ định sử dụng Dưỡng Đao Thuật lên người cô ư?

Tại sao?

Muội muội cô đây không đáng yêu sao?

“Ha ha, không thành vấn đề.” Hóa thân bọc thép cất lược, lại nâng con gái máy móc tiểu Lăng Tiêu lên đặt trên bả vai: “Tâm nguyện của tiểu Lăng Tiêu là gì?”

“Hay là ta cũng chọn học Dưỡng Đao Thuật?” Trong đầu tiểu Lăng Tiêu trống rỗng.

Nhưng trong đầu cô bỗng hiện lên một hình ảnh, đó là áo khoác cầu béo tung bay sau lưng ba Tống bản thể.

“Ba Tống, ta cũng muốn áo khoác cầu béo.” Tiểu Lăng Tiêu thuận miệng đáp.

Chương 3021: Ta không dám hỏi nhiều, cũng không dám lên tiếng nha!

“Con xác định? Tiểu Lăng Tiêu, con biết lai lịch của mình sao? Tuy hậu chiêu lấy con làm trung tâm của Thiên Đạo Cầu đã bị bản thể phá tan, nhưng nếu con cứ tiếp tục có gút mắc với đại lão quả cầu béo thì ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.” Phân thân bọc thép trả lời.

Tiểu Lăng Tiêu suy nghĩ nghiêm túc một lát rồi đáp: “Ta thấy không có vấn đề gì. Nếu như có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ lập tức vào trốn trong thế giới hạch tâm của ba ba Tống. Thế giới hạch tâm có thể ngăn cản toàn bộ tai nạn mà.”

“Nếu con đã chuẩn bị tâm lý xong thì để ta nghĩ cách tạo ra một chiếc áo khoác cầu béo cho.” Phân thân bọc thép gật đầu, cưng chiều nói.

Dù sao sau khi kế hoạch bổ khuyết Tống U U hoàn thành thì cũng còn một phần đại lão quả cầu béo sót lại. Để phòng ngừa việc nó gây rối trong tương lai thì phần sót lại kia đương nhiên là càng nhỏ càng tốt.

Cắt một phần nữa để làm áo choàng cho Tiểu Lăng Tiêu cũng là một cớ hay để làm đại lão quả cầu béo suy yếu bớt.

“Cảm ơn ba ba Tống.” Tiểu Lăng Tiêu vui vẻ nhảy cẫng lên.

Vũ Nhu Tử lấy sổ nhỏ ra ghi bốn chữ “áo khoác cầu béo” vào. Đợi đến ngày lễ, cô cũng muốn một món quà như thế.

Còn ngày lễ thì… mỗi năm Hoa Hạ có biết bao nhiêu là lễ, Tu Chân giới cũng có ngày lễ của riêng mình, cô không cần phải vội.

Nếu không có thì cô còn có thể nghĩ ra kia mà.

Sáng tạo ra một ngày kỷ niệm kiểu như “ngày thành lập nhóm Cửu Châu số 1” là được.

“Nhưng chuyện áo khoác cầu béo còn phải chờ một thời gian.

Bây giờ Tiểu Âm Trúc và Vũ Nhu Tử ngồi xuống đi, ta sẽ đóng gói truyền thụ hết tất cả lý giải, cảm ngộ và kinh nghiệm thi pháp Dưỡng Đao thuật cho hai người.” Dứt lời, phân thân bọc thép mở con mắt thần thứ ba trên mi tâm ra.

Việc truyền thụ công pháp của các tu sĩ đều không dễ dàng gì. Nhưng có con mắt thần thứ ba, rất nhiều ký ức có thể chuyển hóa thành gói số liệu và gửi đi, không khác gì copy paste, cực kỳ đơn giản và tiện lợi.

Linh Điệp tiền bối thở dài não ruột.

Hắn lượn một vòng rõ rộng, vất vả lắm mới giúp con gái tránh được đòn chiếu của Ánh Nhìn Mang Thai, ai ngờ quanh đi quẩn lại vẫn bị con mắt thần thứ ba của Bá Tống chiếu trúng.

Cảm giác cứ như ý trời định sẵn vậy.

…

Ở một phía khác, trong bí cảnh thời gian mà Đạo Tử tạo ra.

Trong bí cảnh đã qua hơn ba mươi ngày!

Cuộc luận đạo của Tống Thư Hàng bản thể với tất cả các đại lão Trường Sinh Giả đã kéo dài đúng một tháng!

Trong quá trình này, phần lớn thời gian Tống Thư Hàng chỉ lắng nghe. Không còn cách nào khác, lý luận tri thức tu chân của hắn không đủ, chung quy tri thức là phải tích lũy dần dần.

Nhưng trong quá trình luận đạo, thi thoảng Tống Thư Hàng vẫn có thể đưa ra vấn đề mấu chốt, đôi khi còn nói trúng tim đen chỉ điểm cho đại lão Trường Sinh Giả đang luận đạo cùng với hắn, khiến cho các đại lão như ngộ ra chân lý.

Tuy tri thức lý luận về chu chân của Bá Tống không đủ nhưng bây giờ cảnh giới của hắn cao. Mà hắn còn có thể mượn máy xử lý tính toán của Thiên Đạo, có khác gì mượn cảnh giới của Thiên Đạo mà nghe các Trường Sinh Giả luận đạo đâu.

Cảnh giới cao là anh bao tất!

Sau mỗi tiếng luận đạo, hai bên đều có thu hoạch to lớn.

Tống Thư Hàng có được tri thức hạch tâm về áo bí trường sinh của đông đảo các đại lão Trường Sinh Giả, mượn những tri thức này để hoàn thiện Trường Sinh đạo thứ hai của mình.

Còn các đại lão Trường Sinh Giả thì cảm thấy tầm nhìn của mình vươn xa hơn hẳn sau khi được Bá Tống chỉ điểm.

Trừ mấy vị đã quen biết từ trước như Bắc Phương Đại Đế, Phượng Nghi Cầm Chủ, các Trường Sinh Giả bị Bá Tống kéo đến càng thêm tâm phục khẩu phục hắn hơn.

Không hổ là Bá Tống, cảnh giới mới cao làm sao! Tri thức mới uyên bác làm sao!

Rõ ràng đều là cảnh giới Trường Sinh Giả, nhưng dường như Bá Tống đã đứng ở một tầng cao hơn mà chỉ bảo bọn họ luận đạo vậy.

Đây quả thực là “cơ duyên”!

Tuy phải giảng giải áo bí Trường Sinh đạo của mình cho Bá Tống nhưng lại thu về thu hoạch lớn hơn nhiều.

Sớm biết thế thì không cần phân thân Tống cầu béo của Bá Tống đi đánh bọn họ, bọn họ đã chủ động dâng tận cửa rồi.

Sau quá trình giảng pháp luận đạo này, uy vọng của Bá Tống trong Chư Thiên Vạn Giới lại cao hơn một bậc!

Đạo Tử sư huynh náu mình trong chỗ tối nở nụ cười hài lòng.

Hắn đã âm thầm hỗ trợ để Bá Tống chứng đạo bất hủ.

Mà cách hỗ trợ của hắn lẳng lặng, tự nhiên, hệt như mưa xuân tưới nhuần vạn vật.

Sau khi xác định cuộc trao đổi của Bá Tống với các Trường Sinh Giả không có vấn đề gì, ý chí của Đạo Tử nhẹ nhàng rút lui.

“Nhưng mà đặt nhiệm vụ cứu vớt Chư Thiên Vạn Giới lên vai Bá Tống đạo hữu thì đúng là ta hơi áy náy.” Khi lui lên biên giới bí cảnh, Đạo Tử thở dài.

Nếu có thể thì hắn hy vọng mình có thể gánh vác tất cả trách nhiệm, xử lý tiệt nọc mặt trời màu đen kia, ngăn chặn hoàn toàn khả năng Chư Thiên Vạn Giới bị hủy diệt.

Không đè áp lực lớn lao lên vai hậu bối.

“Đạo Tử tiền bối không cần áy náy. Bản thể hắn cũng tự nguyện mà. Thực ra nếu bản thể không muốn chứng đạo thì cả Chư Thiên Vạn Giới này chẳng ai ép buộc được hắn. Có thế giới hạch tâm ở đó, hắn muốn làm con cá muối thì ai mà ngăn được chứ?” Đúng lúc đó, Bá Thiện và Bá Tinh vừa về bước đến bên cạnh Đạo Tử. Bá Thiện nói.

Trong Chư Thiên Vạn Giới này có rất nhiều người mà Tống Thư Hàng quan tâm.

Có những người đó ở đây, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không để mặc cho Chư Thiên Vạn Giới bị phá hủy.

Mà giống như Đạo Tử chứng đạo trở thành Thiên Đạo 8.5 là vì có chấp niệm muốn thực hiện, Tống Thư Hàng bản thể cũng muốn chứng đạo một cách hoàn mỹ để chấm dứt nhân quả.

Dù là cá muối cũng có chuyện cần làm.

“Nếu thế thì… không thể tốt hơn.” Đạo Tử sư huynh nói khẽ.

“À đúng rồi Đạo Tử sư huynh. Thí nghiệm con mắt của Thánh Nhân Nho Gia ở đâu? Bọn ta đi dụ thiếu niên ba mắt tiền bối tới cho.” Bá Thiện vẫy vẫy pháp khí bạn sinh trong tay.

“Có dám chắc không?” Đạo Tử sư huynh hỏi.

Bản ngã thi Bá Tinh gật đầu nói: “Nắm chắc sáu phần.”

“Được, để ta đưa các ngươi đến đó.” Đạo Tử vung tay chuyển đổi không gian, đưa thẳng hai người trong “tam thi” đến phòng thí nghiệm.

“Mặt khác, bọn ta có tin tức mới về Trường Sinh đạo tiêu hao đây. Đến lúc đó bọn ta có thể phải dùng phòng tối Thiên Đạo, mong Đạo Tử sư huynh phối hợp.” Bản ngã thi Bá Nguyệt lại nhắc nhở.

Đạo Tử gật đầu: “Được, nhưng phải nhanh lên. Ta không biết mình còn kiên trì được bao lâu nữa.”

Trong phòng thí nghiệm.

Lúc này mấy vị đại lão đã vây quanh một con mắt của Thánh Nhân Nho Gia và không ngừng tính toán.

Bạch tiền bối two hình chiếu hóa thân, cái bóng hư ảo của cha Cẩu Đản, nữ sĩ lưới rồng quả cầu béo mượn tiểu trợ lý hạch tâm hiển hóa ra hình ảnh và hóa thân máy tính toán Thiên Đạo do Đạo Tử chi viện.

Còn có Trình Lâm lưu ly, Thiên Đế Tử, Tạo Hóa Tiên Tử và Vân Tước Tử Tiên Tử có quan hệ mật thiết với Thánh Nhân Nho

Gia được mời tới hỗ trợ.

Trong tay các đại lão đều có một đống tròng mắt.

Phần lớn là con mắt lưu ly… rõ ràng là moi trong hốc mắt của Bá Tống ra.

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ tủi tủi ngồi xổm bên cạnh các đại lão, run lẩy bẩy.

Khi bí cảnh thời gian mở cửa nghênh đón các đại lão quang lâm, cô cảm ứng được linh kiện của Bá Tống nên đến thu về…

Ai ngờ vừa thò đầu ra, cô đã bị đội hình đại lão hoành tráng này dọa im thin thít.

Một đống hào quang Trường Sinh Giả, khí tức của chúa tể Cửu U hóa thân, Thiên Đạo hóa thân… suýt nữa khiến cô rớt cả mai rùa.

Thấy các đại lão đang nghiên cứu, thảo luận bận rộn, cô không dám lên tiếng, đành khép nép ngồi im ở xó tường như một con rùa trang trí ngoan ngoãn.

Các đại lão tập trung ở đây thế này là đang nghiên cứu cách hủy diệt thế giới sao?

Chương 3022: Khi con người ở gần nhau là ngây thơ như thế đấy

Đặc biệt là trong đó còn có khí tức của mấy vị chúa tể Cửu U… Mọi người đều biết chúa tể Cửu U là tạo vật tà ác nhất trên thế gian mà!

Đám chúa tể Cửu U này đông đến mức bày được cả bàn mạt chược luôn rồi.

Chư Thiên Vạn Giới sắp đi tong rồi sao?

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ cảm thấy áp lực đè trên vai mình nặng như núi.

Mà tên lừa đảo Bá Tống này. Chẳng phải hắn đã nói có chết cũng sẽ chết cho sạch sẽ, không mang đến gánh nặng cho tộc rùa tai ương khổng lồ các cô hay sao?

Nhìn xem, nhìn xem!!! Mới có mấy hôm mà đã móc ra cả đống tròng mắt thế này rồi.

Có phải bây giờ cô phụ trách nhặt xác cho hắn nên hắn liều mạng muốn thúc cô làm việc không?

Đàn ông là một đám bịp bợm!

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ vừa lặng lẽ buồn tủi, vừa xỉa xói Bá Tống trong lòng.

[Đừng để ta nhìn thấy Bá Tống, nếu không ta sẽ nuốt sống hắn cho xem!] Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ âm thầm thề.

Mặc xác Bá Tống giải thích thế nào, cô đều phải cạp rớt da lông của hắn.

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ vừa thề xong thì có hai bóng người được Đạo Tử chuyển tới.

Hai Bá Tống liền!

Một người là Bá Tống mang khí tức thiện lương, người còn lại là Bá Tống vừa nhìn xong quay mặt đi đã quên béng mất.

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ há hốc mồm nhưng không dám động đậy.

Địa điểm này không thích hợp.

Cô đành cắn răng nuốt lời thề vừa hạ xuống tận đáy lòng.

Chỉ có thể nhìn lom lom Bá Thiện bằng ánh mắt u oán.

“Ủa? Sao Quy tiên tử lại ở đây?” Bá Thiện thấy tiểu thư rùa tai ương khổng lồ đang ngụy trang thành rùa trang trí ở bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

Hình thể của tiểu thư rùa tai ương khổng lồ lớn quá, muốn không phát hiện ra cũng khó.

“Đoán xem!” Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ không dám hé răng mà chỉ dám truyền âm nhập mật.

“Ta làm sao mà đoán được.” Bá Thiện dở khóc dở cười.

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ hờn mát: “Vì sao ta lại ở đây? Tự ngươi không ý thức được à?”

Bá Thiện ngu mặt ra.

Sau đó hắn nhìn lên bàn thí nghiệm theo ánh mắt của Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ.

Một đống tròng mắt lưu ly.

Phần lớn trong số đó đều mang khí tức của Bá Tống.

Bá Thiện day day huyệt thái dương: “…”

Trùng hợp là thân hình của Tạo Hóa Tiên Tử vừa xuyên qua không gian, biến mất rồi trở về. Khi về, trong lòng bàn tay cô lại có thêm một đôi tròng mắt.

Không cần phải nói, tất cả mọi người đều biết đống mắt này ở đâu ra.

Bản thể cũng chẳng dễ dàng gì, cuộc sống khó khăn quá.

“Thiện ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử vẫy tay với Bá Thiện, ra hiệu cho hắn đi tới.

“Quy tiên tử, nhìn đi… cái này không thể trách ta được. Ta cũng tổn thương lắm đó.” Bá Thiện nói với Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ.

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ ngẩng đầu nhìn trời, một hồi lâu chẳng nói chẳng rằng.

Bá Thiện vẫy tay với Quy tiên tử, sau đó đến gần các tiền bối trong phòng thí nghiệm.

“Tên cuồng mắt kia đâu?” Cha Cẩu Đản hỏi.

Bá Thiện đáp: “Ta thua thiếu niên ba mắt tiền bối, không thắng nổi hắn.”

“Thua? Ngươi sao thế? Thế này mà còn thua à?” Cha Cẩu Đản tiếc hùi hụi, đồng thời dùng râu rồng tháo găng tay trên cái móng duy nhất xuống, cẩn thận cất đi.

“Không phải sơ xuất trong trận chiến, mà là bản thể tự nhiên gặp chuyện ngoài ý muốn, một lời khó mà nói hết được.” Bá Thiện đắng lòng.

“Nhưng bọn ta có cách dụ thiếu niên ba mắt tiền bối đến.” Bản ngã thi Bá Nhân vận khí đan điền, lớn tiếng nói: “Bọn ta mang pháp khí bạn sinh của hắn tới đây.”

“Pháp khi bạn sinh? Tên cuồng mắt kia có pháp khí bạn sinh? Hắn dựa vào cái gì? Đều là chúa tể Cửu U với nhau mà sao ta không có?” Cha Cẩu Đản hoang mang.

“Hả? Chúa tể rồng đốm không có pháp khí bạn sinh? Ta có đó." Bạch tiền bốib two đột nhiên nói.

Cha Cẩu Đản sững sờ.

Tên cuồng mắt và Bạch xinh đẹp đều có pháp khí bạn sinh, nhưng nó lại không!

Đạ mấu, lẽ nào pháp khí bạn sinh bị Thiên Đạo cha Cẩu Đản nuốt rồi?

“Tóm lại, có pháp khí bạn sinh thì chúng ta có thể dụ thiếu niên ba mắt tiền bối đến đây.” Bản ngã thi Bá Thể ho nhẹ một tiếng rồi nói oang oang.

Vì cảm giác tồn tại của hắn thấp nên bao giờ nói chuyện cũng phải gào lên như vậy.

“Đúng đúng, trước mắt kéo tên cuồng mắt đó tới, liên hệ với hắn đi đã.” Đại lão Rồng Đốm two tiền bối lại cẩn thận đeo găng tay vào.

Bá Thiện nhìn chằm chằm cái găng tay đó, cảm thấy nó mang đầy âm mưu.

[Thánh quang sao?] Bá Thiện cảm ứng cẩn thận nhưng không thấy khí tức thánh quang.

Bên cạnh hắn, bản ngã thi Bá Thập lại liên hệ với thiếu niên ba mắt tiền bối qua ấn ký Tán Tài Vương Tọa.

“Phóng to âm lượng lên, có chế độ loa ngoài không?” Cha Cẩu Đản hỏi.

“Chắc là có, để ta thử xem.” Bản ngã thi Bá Bộc mày mò một chút, chức năng loa ngoài được mở ra thật.

Lần này, trong tiếng nhạc du dương, cuối cùng thiếu niên ba mắt tiền bối đang trong trạng thái “ngủ” cũng nhấc máy.

Thực tế thì, thông qua pháp khí bạn sinh, thiếu niên ba mắt tiền bối có thể mơ hồ cảm ứng được vị trí tương đối của Bá Thiện.

Bá Thiện đã tới phòng thí nghiệm, vậy thì hắn cũng không cần gác máy của Bá Thiện nữa.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, thiếu niên ba mắt tiền bối chậm rãi nói: “Là Bá Tống sao?”

Bá Thiện đáp: “Đúng vậy thiếu niên ba mắt tiền bối, ta có chuyện muốn nói với ngươi, ngươi…”

“Tên cuồng mắt kia, pháp khí bạn sinh của ngươi đang ở trong tay ta. Cho ngươi ba giây chường mặt đến đây, nếu không ta sẽ giết con tin đấy!” Cha Cẩu Đản đi thẳng vào vấn đề, nói toạc ra luôn.

Bá Thiện mới nói được một nửa đã kẹt đĩa.

Ta không có ý đó, ta không định giết con tin, đây không phải lời ta nói!

“Cha Cẩu Đản, có giỏi thì nhào dô!” Thiếu niên ba mắt tiền bối chậm rãi nói: “Dám động vào pháp khí bạn sinh của ta, có phải ngươi ghen tị vì ta có pháp khí bạn sinh không?”

Cha Cẩu Đản lớn tiếng khiêu khích: “Nào thì nhào vô, ta sợ ngươi chắc?”

Cảnh tượng này ấu trĩ hết chỗ nói.

Hoàn toàn không giống một cuộc đối thoại giữa hai chúa tể Cửu U.

Chẳng có chút khí thế nào của chúa tể Cửu U cả.

Rõ ràng là hai tên nhóc tiểu học, thậm chí là nhóc lớp mầm đang khiêu khích nhau mà.

“Tới thì tới! Chờ đó, ta đến ngay đây, ngươi đừng có sợ rụt vòi vào đấy!” Thiếu niên ba mắt tiền bối cười lạnh nói.

“Ai sợ thì tên đó là Bá Tống!” Cha Cẩu Đản tuyên bố.

Thiếu niên ba mắt tiền bối chẳng yếu thế chút nào: “Ta nói cho ngươi biết, ta đến ngay bây giờ đấy! Ai sợ thì tên đó là Bá Tống!”

Bá Thiện chỉ tay vào mình: “???”

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Sao tự nhiên ta lại dính trấu?

“Cha Cẩu Đản, hai người các ngươi khiêu khích nhau thế này giống hai con chó bị xích sủa nhau quá.” Trình Lâm Tiên Tử nói trắng ra mà chẳng nể mặt cha rồng chút nào.

“Cẩu Đản à, ta là cha con đấy nhé. Ta là cha Cẩu Đản thì sủa vào mặt nhau có gì lạ đâu?” Đại lão Rồng Đốm two đáp mà mặt không đổi sắc.

Trình Lâm Tiên Tử vỗ ngực thùm thụp, tức muốn ná thở luôn.

Rầm rầm!

Cổng không gian mở ra. Đây là cổng lớn mà Đạo Tử mở cho bí cảnh.

Sau đó thiếu niên ba mắt tiền bối buông hai tay sau lưng, cầm một chiếc rương nhỏ, nghênh ngang hiện thân.

Ba mắt và rồng đốm nhìn nhau.

Ánh mắt liếc nhau tóe lửa như đao kiếm.

Nhưng một lát sau, cả hai lại cùng mỉm cười thiện lành.

Chương 3023: Là hành tây, ta thêm hành tây!

Thiếu niên ba mắt tiền bối tới rất nhanh. Thực tế thì khi hắn kết nối cuộc trò chuyện với Bá Thiện, Đạo Tử đã lặng lẽ mở cửa vào bí cảnh thời gian cho hắn rồi.

Đây cũng là lý do vì sao trong tình huống ở hai dòng thời gian trôi khác nhau mà thiếu niên ba mắt tiền bối vẫn có thể trò chuyện bình thường với cha Cẩu Đản.

Nếu không, thiếu niên ba mắt tiền bối quay người một cái ở bên ngoài thì ở trong bí cảnh đã nửa ngày trôi qua rồi.

Hai vị chúa tể Cửu U tiền nhiệm nhìn nhau cười thiện lành một cái, thiếu niên ba mắt tiền bối lên tiếng trước: “Lâu rồi không gặp cha Cẩu Đản. Lần này biết ngươi cũng ở đây nên ta đã đặc biệt chuẩn bị quà cho ngươi đây.”

“Cuồng mắt à, ngươi khách sáo quá.” Cha Cẩu Đản mỉm cười sán tới, thò móng vuốt ra, định bắt tay thiếu niên ba mắt tiền bối một cái.

Thiếu niên ba mắt tiền bối nhìn găng tay trên móng vuốt của cha Cẩu Đản, cha Cẩu Đản thì nhìn cái rương nhỏ trong tay thiếu niên ba mắt.

Hai bên rơi vào không khí im lặng chết chóc.

Trình Lâm Tiên Tử lẳng lặng trợn trắng mắt lên: “…”

Hai tên này đã ấu trĩ đến mức cô không nhìn nổi nữa rồi.

Đôi khi cô cũng hơi ấu trĩ, nhưng cô biết giới hạn của sự ấu trĩ của mình ở đâu.

Còn sự ấu trĩ của cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt thì chẳng còn giới hạn gì nữa hết.

Mặt khác… ban nãy cô cố tình không nể mặt cha Cẩu Đản là để hắn ghét bỏ cái tên “Cẩu Đản”, nhằm cứu vớt đạo hiệu bị nguyền rủa của mình.

Ai ngờ cha Cẩu Đản hỏng hẳn rồi. Bây giờ hắn chẳng những không xấu hổ vì danh xưng cha Cẩu Đản mà còn lấy làm vinh hạnh vì nó mới chết chứ.

Trình Cẩu Đản cảm thấy hy vọng quay lại với cái tên “Trình Lâm” của mình quá đỗi xa xôi.

“Ngươi nghĩ ta mù hả? Vừa nhìn cái găng tay đeo trên móng vuốt này đã thấy đầy âm mưu rồi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối buồn bực nói.

Dù muốn chơi xỏ ta thì cũng phải nể mặt mà làm ăn cho kín đáo chứ?

Cái găng tay to oành bọc ngoài móng vuốt thế này… ngươi nghĩ ta là thằng đần sao?

“Ngươi cũng có kém gì đâu?” Cha Cẩu Đản dùng râu rồng móc mũi: “Còn mang quà tới tặng ta cơ đấy. Quan hệ giữa hai ta thế nào, chẳng lẽ ngươi quên béng rồi sao? Ta dùng cái chân để nghĩ cũng biết trong rương ngươi đựng cái gì, chắc chắn là tởm lắm!”

“Ít ra ta còn biết đựng vào rương.” Thiếu niên ba mắt tiền bối chỉ vào cái găng tay của cha Cẩu Đản: “Ngươi thì sao? Bọc cái găng tay to thế, trong đấy đựng cái gì?”

“Đoán xem?” Cha Cẩu Đản nói: “Hay bắt tay cái?”

“Đoán con khỉ.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ném rương quà cho cha Cẩu Đản: “Miễn bắt tay đi, nhận quà nè.”

Cùng lúc rương quà được ném ra, thiếu niên ba mắt tiền bối cũng âm thầm mở rương luôn. Quà ấy mà, ngươi muốn nhận hay không là việc của ngươi, còn ta tặng là việc của ta.

Ta quăng thẳng quà vào mặt ngươi đấy, còn ngươi có nhận hay không thì liên quan quái gì đến ta?

Chỉ cần ta tặng được đi là được.

Cha Cẩu Đản đột nhiên quay đầu móc một cái, quần chúng A – Bá Tống đang hóng chuyện bị kéo tới.

“Bá Tống, cuồng mắt tặng quà ta, ta chuyển giao cho ngươi đấy, nhận đi!” Cha Cẩu Đản lôi Bá Thiện chắn trước mặt mình.

Bá Thiện chẳng hiểu sao bị lôi vào nghệt mặt ra: “!!!”

Soạt!

Cái rương mở ra, tản mát thánh quang sáng chói.

Thánh quang đậm đặc thuần khiết khuếch tán khắp nơi.

Dù có Bá Thiện che chắn nhưng cha Cẩu Đản vẫn bị thánh quang chiếu trúng.

Bá Thiện vươn tay nhận lấy cái rương và bảo đao.

“Đây là cự kiếm?” Nhận “đao” xong, Bá Thiện nhìn cẩn thận.

Không phải cự kiếm của phương Tây, mà là cự kiếm dài ba mét như đại đao trong mấy trò chơi ma huyễn thịnh hành.

Cấp bậc hẳn là thất phẩm đỉnh phong.

Chỉ cần bồi dưỡng một chút, thêm một vài loại vật liệu để rèn giũa thì hoàn toàn có thể tấn thăng thành pháp khí bát phẩm.

“Cảm ơn cha Cẩu Đản, cảm ơn ba mắt tiền bối.” Bá Thiện vui vẻ cất thanh cự kiếm đi.

Hóa thân bọc thép còn muốn phát cho mỗi đệ tử một món quà mừng năm mới mà.

Quà của đệ tử là pháp khí bản mệnh xứng đôi với pháp khí tổ hợp tam thập tam thú + cái bình. Bá Tống đã chuẩn bị xong.

Vật liệu luyện khí cũng đã được tích trữ hòm hòm hoặc dễ dàng kiếm được, ví dụ như lông của Tinh Tinh tướng quân nhà Bạch tiền bối two chẳng hạn.

Nhưng hắn chưa có quà gì cho Joseph mới được nhận làm đệ tử chính thức cả.

Bây giờ thì đã có rồi!

Thánh quang kiếm thất phẩm đỉnh phong, tăng thêm năm, sáu tầng phong ấn là có thể để Joseph sử dụng rồi, giống như pháp khí tổ hợp tam thập tam thú được phong ấn xuống cảnh giới nhất, nhị phẩm ngày xưa vậy. Tương lai nếu như Joseph có thể mạnh lên thì có thể mở những phong ấn này ra.

Sau khi thu hồi cự kiếm thánh quang thất phẩm, Bá Thiện lại liếc về phía cái găng tay của cha Cẩu Đản: “Cha Cẩu Đản, hay ngươi đưa cho ta luôn cái găng tay này đi? Dù sao ngươi cũng không chơi xỏ được thiếu niên ba mắt tiền bối, mà quà của thiếu niên ba mắt tiền bối thì ngươi đã chuyển cho ta rồi. Sớm muộn gì cái găng này cũng là của ta, cho luôn bây giờ cho rảnh?”

Tuy không biết cái găng tay kia là cái gì, nhưng nếu nó được cha Cẩu Đản dùng để chơi xỏ thiếu niên ba mắt tiền bối thì chắc chắn là đồ ngon, không lấy phí lắm.

Cha Cẩu Đản: “!!!”

Logic ăn cướp gì đấy?

Ta không chơi xỏ được ba mắt, sao lại phải đưa găng tay cho ngươi? Ngươi là con trai ta à?

À không đúng, ở một phương diện nào đó thì Tống Cẩu Đản đã kế thừa đạo hiệu của Trình Lâm thật.

Thế thì có khi hắn cũng kế thừa được đồ vật của hắn luôn ấy chứ?

“Ngươi mơ đẹp lắm!” Cuối cùng, cha Cẩu Đản cẩn thận tháo găng xuống, giấu nhẹm đi: “Lần sau phải bao bọc cẩn thận, biết đâu còn chơi được ba mắt một vố.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Ngươi nghĩ ta đần thật hay gì?!

“Đúng rồi, tam nhãn tiền bối, ta trả pháp khí bạn sinh cho ngươi này.” Bá Thiện cầm pháp khí bạn sinh đi về phía thiếu niên ba mắt tiền bối, vừa đi vừa nhấc tay một cái, bàn tay nhúc nhích, một phát Dưỡng Đao thuật phóng ra.

Thiện cảm của thiếu niên ba mắt tiền bối với Bá Thiện tăng 0.5.

Vì độ thiện cảm này truyền qua trung gian là pháp khí bạn sinh nên bị bóc lột mất một phần.

Thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười, vươn tay, chuẩn bị nhận pháp khí bạn sinh của mình về.

Nhưng đúng lúc này, cha Cẩu Đản đột nhiên cạp đất.

Tư thế ngã của hắn rất chi là xấu, tư thế cũng lóng nga lóng ngóng.

Mà khi ngã xuống, hắn còn trượt dài một phát đến bên cạnh Bá Thiện.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên nhảy giật lùi ra sau, tránh thoát!

Muốn đánh lén hắn? Không có cửa đâu!

“Úi chao ôi, trượt tay rồi ~” Cha Cẩu Đản phô bày khả năng diễn xuất chỉ đáng ba cắc bạc, trên móng vuốt của hắn, chiếc găng tay không biết bị tháo xuống khi nào đã lại được đeo lên.

Sau đó, vuốt rồng của nó chạm vào pháp khí bạn sinh trong tay Bá Thiện đánh “bép” một cái.

Tầng ngoài găng tay đột nhiên nổ tung, để lộ ra một cái vuốt rồng xương xẩu.

Móng vuốt xương xẩu này linh hoạt khảm vào vào pháp khí bạn sinh.

Pháp khí bạn sinh của thiếu niên ba mắt tiền bối vốn đã tà ác, sau khi được tăng thêm chiếc móng rồng xương xẩu này thì lại càng tà ác hơn!

Bá Thiện hoang mang, chẳng hiểu cha Cẩu Đản muốn làm gì.

Đúng lúc hắn đang nghi hoặc thì trên vuốt rồng xương xẩu kia phóng ra một luồng khí tức cực kỳ “cay mắt”.

“Cay mắt” theo đúng nghĩa đen!

Bá Thiện rơi nước mắt như mưa.

“Cái gì thế?” Bá Thiện giàn giụa nước mắt.

Tạo Hóa Tiên Tử vọt lên, lấy một chiếc bình ra, hứng những giọt nước mắt lã chã kia vào.

“Là hành tây, ta đã thêm mùi hành vào đó!” Cha Cẩu Đản giải thích: “Ta bồi dưỡng một con tà ma hành tây cực phẩm rồi dùng nó để ép ra chất lỏng, thêm vào móng vuốt rồng, luyện chế ra pháp khí này. Hiệu quả của nó cực kỳ cay mắt, cay sè luôn, ngay cả chúa tể Cửu U cũng không thể miễn dịch được!”

“Ta đang trải nghiệm đây.” Bá Thiện vẫn nước mắt ngắn nước mắt dài: “Bây giờ ta chỉ muốn biết phải làm sao thì ta mới không khóc nữa?”

Chẳng phải ngươi muốn hố thiếu niên ba mắt tiền bối sao?

Sao ta lại dính chưởng?

“Một hiệu quả khác là sau khi dính vuốt rồng này thì không thể gỡ xuống trong thời gian ngắn được đâu.” Cha Cẩu Đản nhìn thiếu niên ba mắt tiền bối: “Nói cách khác, nếu không muốn cay mắt thì ngươi không thể lấy lại pháp khí trong thời gian ngắn được.”

Mà dù là thần khí gì, chỉ cần để gần Bá Tống một thời gian là sẽ… ôi, muốn biết tình hình cụ thể thì cứ nhìn Xích Tiêu Kiếm treo trên hông hắn kia kìa.

Chương 3024: Căn cứ phán đoán: Có thể hồi sinh chính là linh kiện của bản thân

Đây là bảo bối để cà khịa ba mắt mà cha Cẩu Đản tốn rất nhiều thời gian mới nghĩ ra được.

Tên ba mắt này không chỉ bản thân có ba con mắt, mà bộ sưu tập, quản gia, người hầu, thú cưng… tất cả đều là mắt.

Thân là một kẻ cuồng mắt, cả thế giới của hắn toàn mắt là mắt luôn.

Một khi thiếu niên ba mắt tiền bối mang thứ “Nước hành cay mắt cường hóa” này về thì cả tiểu thế giới của hắn sẽ ngập chìm trong nước mắt.

Nghĩ thôi đã thấy phê rồi.

Đó là chưa kể trong “Nước hành cay mắt cường hóa”, ngoài hiệu quả cay mắt ra, cha Cẩu Đản còn thêm vào rất nhiều thứ mùi mà thiếu niên ba mắt tiền bối vô cùng ghét.

Với thiếu niên ba mắt tiền bối thì pháp khí bạn sinh của hắn lúc này còn khiến hắn buồn nôn hơn cả rớt vào hố phân.

“Ngươi có thể đừng ấu trĩ như thế không hả?” Thiếu niên ba mắt tiền bối vừa nói vừa lùi xa Bá Thiện, không dám lại gần.

Cha Cẩu Đản thi triển pháp thuật hệ thủy thanh tẩy móng vuốt của mình, vui vẻ đáp: “Ta ấu trĩ nhưng mà ta thấy khoái!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

“Này cha Cẩu Đản, hiệu quả của nó thì ta biết rồi. Nhưng bao giờ ta mới gỡ được nó a?” Bá Thiện khua khua pháp khí bạn sinh trong tay.

Không biết có phải trùng hợp hay không mà khi cha Cẩu Đản khảm vuốt rồng vào thì đã gắn tay Bá Thiện với pháp khí lại cùng một chỗ.

Bây giờ Bá Thiện không thể gỡ thứ này xuống được.

“Trong thời gian ngắn không gỡ được đâu, hết hy vọng đi!” Cha Cẩu Đản vui vẻ nói.

Bá Thiện: “!!!”

“Bá Tống tiểu hữu đừng hoảng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối đứng cách Bá Thiện ít cũng phải một trăm mét, truyền âm nhập mật nói: “Ta không vội lấy pháp khí bạn sinh về đâu, tiểu hữu có thể mang nó đi dạo chơi thiên nhai, ít lâu nữa ta lại dẫn nó về sau cũng không muộn.”

Nghe xong câu ấy, hai mắt Bá Thiện cay sè. Đồng thời tay hắn trượt ra, không cẩn thận phóng thêm một phát Dưỡng Đao thuật.

“Mặt khác, Bá Thiện à, ngươi vất vả rồi… Hay là ngươi về nghỉ ngơi sớm chút đi? Chẳng phải ở đây vẫn còn một hóa thân tam thi của Bá Tống là Bá ? đó sao? Chuyện ở đây cứ để hắn xử lý, ngươi tìm cái góc nào vắng người mà khóc đi cho thoải mái.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nhắc nhở.

Bá Thiện nghe một lát mà nước mắt lại trào ra như suối.

Tạo Hóa Tiên Tử hứng được đầy một bình thủy tinh nước mắt, hài lòng gật đầu, đặt nó lên bàn thí nghiệm bên cạnh những vật thí nghiệm khác.

Hễ là những gì có liên quan tới tròng mắt, có lẽ đều có thể sử dụng trong thí nghiệm này.

Lúc này trên bàn thí nghiệm còn có thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo mà.

Mấy phút sau…

Bá Thiện bị mời vào Công Đức điện trong thế giới hạch tâm, mang theo pháp khí bạn sinh, một mình thui thủi một xó.

Công Đức điện là địa bản của mỹ nhân rắn công đức đó nhé.

Mặc dù @#%× Tiên Tử chưa trở về bao giờ, nhưng cô vẫn có thể điều khiển được tòa cung điện này. Ví dụ như âm thầm cất giữ “nước mắt” rơi xuống bên trong nó chẳng hạn.

…

Trong phòng thí nghiệm.

Thiếu niên ba mắt tiền bối chẳng thèm lấy cớ mà tự kết nạp mình thành thành viên tổ thí nghiệm luôn.

Sau khi bày trò náo loạn với cha Cẩu Đản xong, hắn chẳng còn hơi sức đâu mà kiếm cớ nữa.

Trừ cha Cẩu Đản, các thành viên khác đều ngầm hiểu với nhau. Cả đám đang chờ ba mắt, đương nhiên sẽ không gây sự với hắn ngay lúc này rồi.

Còn cha Cẩu Đản đang nhảy choi choi thì bị thiếu niên ba mắt tiền bối lờ tít đi.

“Tiến độ nghiên cứu con mắt của Thánh Nhân Nho Gia đến đâu rồi?” Thiếu niên ba mắt tiền bối có thể tự xưng là đệ nhất nhân trong làng nghiên cứu mắt của Chư Thiên Vạn Giới từ xưa đến nay.

Trong cả cái Chư Thiên Vạn Giới này, chẳng một vị nào nghiên cứu tròng mắt chuyên sâu bằng hắn.

“Trước mắt có hai phương hướng có thể suy xét và nghiên cứu.” Bạch tiền bối two hình chiếu hóa thân lên tiếng: “Một là nghĩ cách dung hợp mắt của Thánh Nhân Nho Gia với kim đan cá voi mập bất hủ của Thư Hàng. Hai là cân nhắc dung hợp nó với bản thể của Thư Hàng, đều có thể tạo ra hiệu quả “trùng sinh”.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối suy nghĩ một lát, đáp: “Làm cách thứ nhất ấy. Cách thứ hai sẽ gây ảnh hưởng tới quá trình chứng đạo bất hủ của hắn trong tương lai. Tuy con mắt của Thánh Nhân Nho Gia vô cùng cường đại, nhưng dù sao nó cũng là vật bên ngoài. Nếu dùng nó để thay thế đôi mắt của Bá Tống thì đến lúc hắn chứng đạo bất hủ, chúng có được tính là mắt của hắn không? Hay vẫn là mắt của Thánh Nhân Nho Gia? Không cẩn thận là Thư Hàng chứng đạo bất hủ không được hoàn mỹ đâu đấy.”

“Vậy quả thận bảy màu trong bản thể của ta có phải là vật bên ngoài không?” Bản ngã thi Bá Tinh vận khí đan điền, gầm lên.

“Có phải vật bên ngoài hay không thì có cách xác định đấy.” Cha Cẩu Đản lên tiếng: “Mỗi lần ngươi chết đi sống lại, cái gì hồi sinh theo ngươi thì là linh kiện của ngươi. Cái gì không được thì là vật bên ngoài. Con mắt thứ ba xấu mù trên mi tâm ngươi chính là vật bên ngoài!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…” Bao giờ thí nghiệm hoàn thành, hắn phải tẩn cho con rồng đốm vằn vện này một trận!

“Trước mỗi lần hồi sinh, quả thận bảy màu của ta lại bị Thánh Nhân chi huyết đóng gói mang đi, thế hóa ra nó là vật bên ngoài à?” Bá Thược nhíu mày nói.

Vậy sau này khi chứng đạo bất hủ, hắn sẽ trở thành người đàn ông chỉ có một quả thận ư?

“Chuyện đó thì ngươi có thể yên tâm.” Bạch tiền bối two an ủi: “Lần trước khi ngươi hồi sinh ta đã nhìn toàn bộ quá trình. Mỗi lần bản thể của ngươi hồi sinh đều còn nguyên hai quả thận. Quả thận bảy màu mà Thánh Nhân chi huyết mang đi giống như một loại trang bị cho thận vậy. Sau khi ngươi hồi sinh thì nó sẽ quay về và đeo lên người ngươi một lần nữa, thế là một quả thận của ngươi lại biến thành bảy màu.”

Bản ngã thi Bá ? trợn mắt há mồm, chính hắn cũng phải sửng sốt vì thao tác đó của mình.

Trang bị cho thận, hào quang bảy màu… nghe sao mà giống thời trang siêu ảo trong game thế?

“Vậy chúng ta nghiên cứu theo phương án 1 đi.” Vân Tước Tử Tiên Tử gõ nhẹ ngón tay trong không trung, dùng niệm lực cách không điều động hai mắt của Thánh Nhân Nho Gia.

“@#%× Tiên Tử ơi, cô mang kim đan cá voi mập của Thư Hàng ra đây.” Bạch tiền bối two quay đầu nói với một góc trong phòng thí nghiệm.

Mỹ nhân rắn công đức đang cuốn thành một quả cầu giả chết trong một xó vươn nửa người ra, giơ ngón tay cái với Bạch tiền bối two.

Đám người ở đây đều là chúa tể Cửu U, một hóa thân công đức như cô chịu áp lực vô cùng lớn. Thế là cô cũng ngụy trang thành vật trang sức trong xó nhà như tiểu thư rùa tai ương khổng lồ luôn.

Sau khi nhận nhiệm vụ, thân hình @#%× Tiên Tử lóe lên rồi biến mất.

Một lát sau, mỹ nhân rắn công đức quay trở lại, hai tay cầm kim đan cá voi mập bất hủ của Tống Thư Hàng.

Sau mấy ngày không gặp, dường như kim đan cá voi mập càng mập hơn. Lúc này trông nó đã như con cá nóc sông, sắp giống một viên kim đan thực thụ rồi.

“Con mắt Thánh Nhân, kim đan cá voi mập khóa lại. Kim đan cá voi mập có thuộc tính bất hủ, Thánh Nhân thì không. Muốn cưỡng chế dung hợp một vật bất hủ và một vật phi bất hủ, độ khó 10 sao.” Nữ sĩ lưới rồng hóa thân lên tiếng.

“Cho nên trước hết phải “độ” một lớp thuộc tính bất hủ lên hai mắt của Thánh Nhân Nho Gia đã?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Thuộc tính bất hủ có dễ khống chế thế đâu. Nếu dễ khống chế như vậy thì cả Chư Thiên Vạn Giới này đã không chỉ có Vân Tước Tử Tiên Tử và Bá Tống rồi.” Cha Cẩu Đản nói.

“Chờ một lát.” Thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên lấy một chiếc kính một mắt ra đeo lên, nghiên cứu kĩ càng đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia.

Bởi vì hắn phát hiện ra, dường như sâu thẳm trong Thánh Nhân Nho Gia ẩn chứa một sợi tin tức bất hủ.

Chương 3025: Sao, sao đột nhiên lại biến thành Bá xuy?

Thân là chuyên gia về nghiên cứu tròng mắt, thiếu niên ba mắt tiền bối hiểu về tròng mắt hơn tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

Chính vì vậy, hắn liếc một cái là nhìn ra điểm đặc biệt trong đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia.

Chiếc kính một mắt của thiếu niên ba mắt tiền bối dán trên con mắt thứ ba của hắn. Hắn nhìn đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia thật cẩn thận từ trong ra ngoài.

Một lát sau, cuối cùng hắn cũng xác định được.

“Không ngờ đúng là tin tức bất hủ… giấu sâu quá. Nếu ta không tỉ mỉ thì đã bỏ qua nó mất rồi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối cảm thán.

Thiếu niên ba mắt tiền bối là chúa tể Cửu U được Thiên Đạo ba mắt tạo ra sau khi chứng đạo, cho nên hắn có thể xác định thứ ẩn giấu bên trong con mắt của Thánh Nhân Nho Gia chính là tin tức bất hủ của Thiên Đạo.

Tự thân hắn không có lực lượng bất hủ, chưa “ăn bất hủ” bao giờ, nhưng hắn lại từng thấy “bất hủ sống”.

Sau khi cất chiếc kính một mắt đi, thiếu niên ba mắt tiền bối nghiêm túc suy nghĩ rồi hỏi: “Mà này, Thánh Nhân Nho Gia chết thật rồi à?”

“…” Hóa thân ý chí của Đạo Tử trầm mặc hồi lâu mới nói: “Thầy ta thực sự đã chết. Khi ta vừa tiếp nhận quyền hạn Thiên Đạo thì đã lập tức xác minh chuyện này ngay.”

“Nói thật, tên kia siêu đẳng thế mà lại chết, ta cứ thấy khó tin kiểu gì ấy. Trong đôi mắt này của hắn ẩn giấu tin tức bất hủ đó! Nếu trước khi chết hắn đã nghiên cứu ra thứ này… thì chính là tạo ra tin tức bất hủ khi chưa hề chứng đạo Thiên Đạo! Thế thì có khác gì một bản mô phỏng của Thiên Đạo đâu.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Tống ngốc ngốc ~ piu piu ~ bùm ~” Tạo Hóa Tiên Tử vung vẩy hai tay, làm động tác nổ tung.

“Đúng đúng đúng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối thở dài, đáp: “Nhưng Bá Tống là ngoại lệ. Nói thật, đến giờ ta còn không dám tin hắn tạo ra được kim đan cá voi mập bất hủ kia. Cảm giác rất chi là không phục. Kiểu như [Chỉ dựa vào hắn mà cũng có thể tạo ra tin tức bất hủ trước khi chứng đạo á!]. Nhưng chính ta đến giờ cũng không thể tạo ra vật bất hủ bằng chính sức mình, cho nên ta hoàn toàn không bằng Bá Tống. Cứ nghĩ đến là lại đắng lòng.”

“Sao chúa tể Tam Nhãn lại nghe hiểu sư muội ta đang nói gì vậy?” Hóa thân ý chí của Đạo Tử sững sờ, sau đó nhìn vào con mắt thần thứ ba của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Hắn nhớ tới một chuyện... Bá Tống cũng nghe hiểu sư muội hắn nói gì, Bá Tống cũng có con mắt thứ ba, con mắt thứ ba của Bá Tống lấy từ chỗ thiếu niên ba mắt tiền bối!

Lẽ nào đây chính là bí mật?

Trong khoảnh khắc ấy, trong lòng Đạo Tử nay đã là Thiên Đạo lại nảy ra một chút cảm xúc tham lam.

Suýt nữa thì hắn đã xông lên móc mắt chúa tể thiếu niên ba mắt.

Thiếu niên ba mắt tiền bối cũng sững sờ. Sau đó hắn nói như có điều suy nghĩ: “Có thể là di chứng sau khi kết nối số liệu với Bá Tống lần trước. Ta nhớ trước đây mình không làm được việc này.”

“Ta cũng kết nối số liệu với Bá Tống mà!” Đạo Tử lẩm bẩm.

Nhưng vì sao ta không làm được chứ?

Bá Tống giấu diếm với ta ư?

Hay là kết nối giữa ta và Bá Tống không đạt cấp độ như thiếu niên ba mắt tiền bối?

“Ta nghĩ, có khi nào tin tức bất hủ trong con mắt của Thánh Nhân Nho Gia có liên quan đến Vân Tước Tử Tiên Tử hay không?” Lúc này, Thiên Đế Tử vẫn luôn đứng ngoài quan sát chợt suy đoán.

Cô đang giám thị hành động của Trình Lâm lưu ly, sau đó chẳng hiểu sao lại bị kéo đến đây tham gia hạng mục nghiên cứu cách khóa con mắt Thánh Nhân.

“Nhưng lẽ ra hắn phải chưa từng thấy khúc xương bất hủ của ta mới đúng.” Vân Tước Tử Tiên Tử nhớ lại rồi đáp.

Năm đó khi dẫn dắt Thánh Nhân Nho Gia nhập đạo tu luyện, cô cực kỳ khắc chế chính mình. Đó là khoảng thời gian hiếm hoi mà cô không tự tìm đường chết.

Bởi vì năm đó Thánh Nhân còn nhỏ, cô không muốn đang yên đang lành lại lăn vật ra chết rồi để lại ám ảnh tâm lý cho người ta.

“Vân Tước Tử tiền bối, có lẽ cô không để lộ khúc xương bất hủ trước mặt Thánh Nhân Nho Gia, nhưng chắc chắn khi còn sống, Thánh Nhân đã biết cô có khúc xương bất hủ. Mà có khi hắn còn tự mình tiếp xúc và nghiên cứu khúc xương bất hủ rồi ấy chứ.” Bản ngã thi Bá Minh lên tiếng: “Nghĩ lại, năm đó… năm trước, khi cô bị đại lão quả cầu béo bắt đi, hậu chiêu mà Thánh Nhân Nho Gia để lại đã cứu khúc xương bất hủ đi và giấu kín nó. Nếu như hắn không biết cô có khúc xương bất hủ thì làm sao có thể để lại hậu chiêu như thế?”

“Có lý.” Nói đoạn, Vân Tước Tử Tiên Tử tiến lại gần bàn, nhìn con mắt của Thánh Nhân Nho Gia rồi nói: “Nói cách khác, về sau, khi đã trở thành Thánh Nhân Nho Gia nổi tiếng khắp Chư Thiên Vạn Giới, hắn đã âm thầm nghiên cứu ta mà ta không hề hay biết?”

“Sao giống đám Thiên Đạo âm thầm nghiên cứu các chúa tể Cửu U thế nhỉ?” Bạch tiền bối two không nhịn được thốt lên.

Cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối đều rất ngượng nghịu… bọn họ chính là đối tượng bị nghiên cứu.

Đạo Tử cũng rất xấu hổ.

Bởi vì họ đang thảo luận về quá khứ của sư phụ hắn, mà không chừng còn là lịch sử đen.

“Nhưng hồi đó ta chết cũng nhiều. Nếu hắn từng âm thầm bảo vệ ta thì nhìn thấy khúc xương bất hủ cũng không phải là chuyện lạ.” Con ngươi Vân Tước Tử Tiên Tử hơi trầm xuống, lông mi dài màu lam biếc vỗ nhẹ.

Vì thể chất bất tử, cho nên sau khi chết quá nhiều lần, cô đã vô cùng xem nhẹ vấn đề sinh – tử.

Nhưng dù là như vậy, khi một người quan trọng trong sinh mệnh chết đi, cô vẫn khó nén cảm xúc mất mát trong lòng.

“Mà nói không chừng tin tức bất hủ này không được ngưng tụ khi Thánh Nhân còn sống. Đừng quên Thánh Nhân đã từng “nuốt” một phần của đại lão quả cầu béo. Có khi trong quá trình đại lão quả cầu béo chứng đạo bất hủ, thi thể của Thánh Nhân cũng lây nhiễm một phần tin tức bất hủ ấy chứ.” Bản ngã thi Bá Tinh bổ sung.

“Bất kể là nguyên nhân gì, đề tài này cứ để đó đã.” Thiếu niên ba mắt tiền bối xua tay áo: “Quan trọng là trong đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia này ẩn giấu một sợi thuộc tính bất hủ. Như vậy thì mọi chuyện đều trở nên dễ dàng hơn rất nhiều rồi.”

Nếu là bất hủ + bất hủ, mà đều không phải là “bất hủ” hoàn chỉnh, thì có khả năng khóa chặt lại với nhau.

Chứ nếu cả hai đều là Thiên Đạo bất hủ hoàn chỉnh thì hoàn toàn không có hy vọng kết hợp.

“Hay là móc mắt của kim đan cá voi mập ra, thay mắt của Thánh Nhân Nho Gia vào?” Trình Lâm Tiên Tử hỏi.

Kim đan cá voi mập: “!!!”

Thân thể hình cầu của nó nhảy dựng lên. Nó không có đam mê móc mắt như bản thể đâu nhé!

“Nó là kim đan. Tròng mắt của nó như được điêu khắc hoặc vẽ lên, không móc được.” Bạch tiền bối two giải thích.

Tạo Hóa Tiên Tử đang chuẩn bị ra tay tiếc nuối rút tay về.

“Chúa tể Tam Nhãn thấy sao?” Bạch tiền bối two hỏi tiếp.

“Việc này dễ thôi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối mỉm cười nói: “Ta nhớ Bá Tống có bảy tiểu đan điền đúng không?”

Cha Cẩu Đản chen ngang: “Sao, sao đột nhiên lại biến thành Bá Xuy thế?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối bơ đẹp cha Cẩu Đản, nói tiếp: “Trong bảy tiểu đan điền của Tống Thư Hàng đều từng có một vật hạch tâm biến hóa thành kim đan bản mệnh đúng không?”

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối two đáp.

“Cho nên chúng ta có thể nghiên cứu theo hướng đó.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói: “Mở thêm cho Bá Tống một tiểu đan điền hoặc vật tương tự thế, sau đó nghĩ cách biến đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia này thành hạch tâm kim đan của hắn. Làm theo cách này thử xem có thể khóa chặt nó với kim đan cá voi mập hay không.”

“A? Cái này nghe khả thi đó.” Bạch tiền bối two gật đầu.

Khi còn ở cảnh giới ngũ phẩm, Tống Thư Hàng tạo ra từng kim đan trong tiểu đan điền, cũng dùng đủ thứ khác nhau mà!

Chương 3026: Rối loạn ám ảnh cưỡng chế sẽ rất khó chịu

Dù sao Bá Tống cũng có bảy tiểu đan điền và một đan điền bản mệnh rồi. Cho hắn thêm một cái cho thành số 9 chí tôn cũng không phải là không thể.

Còn nữa, hiện tại Bá Tống đã lên tới cảnh giới Trường Sinh Giả. Dù có táy máy tay chân một chút lên kim đan cũng không ảnh hưởng đến tương lai của hắn. Thứ nhỏ bé như kim đan đã không thể tác động được đến Bá Tống sắp max cấp nữa rồi.

“Nhưng muốn thêm một tiểu đan điền nữa thì biết thêm vào đâu?” Bản ngã thi Bá Dương phát biểu bằng công pháp sư tử hống.

Hắn phát hiện ra một chuyện, đó là khi giao lưu cùng các vị đại tiền bối, cảm giác tồn tại của hắn trở nên càng ngày càng thấp.

Ban đầu chỉ cần nói to lên là các tiền bối sẽ nghe được, về sau phải vận khí đan điền để gào, bây giờ lôi cả sư tử hống ra mới có thể phát biểu ý kiến…

Rõ ràng hắn đã cố hết sức kìm chế trạng thái tàng hình của mình, thậm chí còn cố gắng chuyển dời trạng thái “trong suốt” sang Linh Quỷ Tiên Tử, nhưng hiệu quả của phương thức này càng ngày càng kém, không thể nào ngăn cản hình thái như tàng hình của hắn nữa.

[Là bản thể đang mạnh lên sao?] Bá ? nghĩ đến một khả năng.

Sự “mạnh lên” này không nhất định phải là tăng cường cảnh giới, mà có thể là tăng cường về mặt lý giải những thứ như pháp tắc và quy tắc.

Bản thể đang luận đạo cùng các đại lão Trường Sinh Giả, giao lưu áo bí trường sinh… loại tăng cường này sẽ còn kéo dài.

Bá Sinh mệt tim quá.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng bản thể nhanh chóng chứng đạo bất hủ thôi.

Sau khi bản thể chứng đạo bất hủ, những hóa thân tam thi như bọn hắn có thể lây dính một chút pháp tắc Thiên Đạo, từ đó thăng hoa.

“Ừm, tiểu đan điền trong khiếu huyệt không tăng thêm số lượng được nữa. Chúng ta thử ra tay từ góc độ khác xem.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Bảy tiểu đan điền của Bá Tống là do bảy đan điền khiếu huyệt Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ và Long Giác khi ở nhị phẩm biến hóa mà thành. Kim đan cũng được ngưng tụ trong bảy tiểu đan điền đó.

Nhưng bảy đan điền khiếu huyệt này là một chỉnh thể hình thành nên một con rồng hoàn chỉnh trong thể nội tu sĩ, cũng là căn cơ của tu sĩ, không thể phá hỏng được.

Cha Cẩu Đản suy nghĩ một lát rồi nói: “Hay chúng ta dứt khoát tạo ra hai đan điền ở hai quả thận trái phải của hắn, rồi biến hai con mắt của Thánh Nhân Nho Gia thành hai viên kim đan, đặt vào đan điền ở thận hắn đi?”

Tuy chín là chí tôn, nhưng thập toàn thập mỹ lại chẳng diệu kỳ hơn sao?

“Định tạo thành sỏi thánh à?” Trình Cẩu Đản không nhịn được nói.

Con mắt của Thánh Nhân Nho Gia biến thành kim đan, xuất hiện trong thận của Bá Tống, thế chẳng phải là sỏi thánh hay sao?

Đạo Tử cạn lời: “…”

Hắn vừa nghĩ đến việc hai con mắt của sư phụ mình sẽ bị chuyển vào thận của Bá Tống thì đã thấy gan đau nhức. Suy nghĩ “ta có lỗi với thầy ta” không ngừng tấn công tâm hồn hắn.

Nhưng hắn lại chẳng nghĩ ra cách gì hay hơn…

Mà việc này lại liên quan đến chuyện Bá Tống có thể dung hợp hai mắt của Thánh Nhân với kim đan cá voi mập, thậm chí là có thể cứu vớt Chư Thiên Vạn Giới hay không.

Nếu quả thực không còn cách nào khác, thì với sự lương thiện và chính nghĩa trong lòng thầy hắn, chắc thầy sẽ không để ý đến việc đôi mắt bị cấy vào thận của Bá Tống đâu nhỉ?

Kết sỏi cũng tốt mà.

Thế là Đạo Tử tự thôi miên, chuẩn bị tâm lý cho mình sẵn sàng.

“Lấy thận làm đan điền nguy hiểm lắm. Thận của Thư Hàng rất dễ bị kẻ khác nhắm vào.” Bạch tiền bối two phân tích.

Mặc dù thận của Tống Thư Hàng là vị trí có lớp phòng ngự mạnh nhất trên người hắn. Nhưng chỉ có ngàn ngày làm trộm chứ ai hơi đâu mà suốt ngày phòng trộm? Phòng ngự có mạnh cỡ nào cũng khó mà ngăn chặn được vô số kẻ địch ngấp nghé rình mò.

“Trong giới tu sĩ có tin đồn thận của Bá Tống có thể giúp người ta trường sinh bất tử.” Thiên Đế Tử lẳng lặng bổ sung một tin đồn mà mình nghe được.

Bản ngã thi Bá ? nghệt mặt: “???”

Bản thể có công hiệu này từ bao giờ mà ta lại không biết thế?

Nếu bản thể thực sự có công hiệu này thì hắn cần gì phải tìm linh dược kéo dài tuổi thọ cho người nhà nữa? Moi ngay thận ra mà nướng chẳng nhanh hơn sao?

“Bá Tống, ngươi thấy thế nào về chuyện này?” Cha Cẩu Đản nhìn bản ngã thi Bá ?, hỏi.

Bản ngã thi Bá ? thành khẩn đáp: “Cha Cẩu Đản, chuyện này ngươi hỏi ta cũng vô ích thôi. Nhưng dùng phương pháp loại trừ thì cả thận và tim của ta đều không thích hợp để mở đan điền.”

Thận thì Bạch tiền bối two bảo là không được.

Còn trái tim thì dễ bị người ta đâm xuyên qua. Trong giới tu sĩ có rất nhiều thủ đoạn công kích nhắm vào đầu và tim, trái tim cũng gần với chỗ hiểm là quả thận. Hơn nữa, trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng còn có thể moi ra chơi, lấy ra luyện khí, cực nhiều tác dụng. Nếu biến nó thành đan điền thì cái được chẳng bù được cho cái mất.

“Đề nghị: Đan điền ở bên ngoài? Được không?” Đúng lúc này, nữ sĩ lưới rồng quả cầu béo lên tiếng.

Vì sao đan điền lại phải giới hạn trong thể nội của Bá Tống?

Sao chúng ta không nhìn rộng hơn ra?

Dù sao cũng là thêm một đan điền mới, tại sao không treo ở bên ngoài?

Bạch tiền bối two nghiền ngẫm một lát, nói: “Nữ sĩ lưới rồng, xin hãy mô tả kĩ càng về sáng kiến “đan điền bên ngoài” của cô đi.”

Nữ sĩ lưới rồng gật đầu, bắt đầu giảng giải từ trạng thái tồn tại của bản thân.

Ví dụ như cô là nữ sĩ lưới rồng của thế giới Hắc Long, nguyên hình là một thể năng lượng bố trí trong thân thể hắc long bất hủ.

Cho nên, hoàn toàn có thể tham khảo hệ thống lưới rồng của cô để tạo ra một hệ thống năng lượng giống như lưới rồng bên ngoài thân thể Bá Tống, xây dựng ra một tiết điểm năng lượng mới.

Tiết điểm này có thể mở ra một đan điền mới toanh ngoài cơ thể.

“Có thể thử một lần.” Cha Cẩu Đản nói.

“Ta thấy ổn đấy.” Thiếu niên ba mắt tiền bối cũng nói phương thức này có thể thực hiện được.

Bản ngã thi Bá Mịch hơi động trong lòng, vội vàng thi triển Sư Tử Hống uy lực nhân đôi: “Nếu tạo ra một hệ thống rống như lưới rồng, thì mơ hồ còn phù hợp với Trường Sinh đạo thứ hai của ta! Chắc chắn là nó! Bản thể cần nó!”

Hắn vừa mới thử cấu tứ hệ thống lưới rồng xung quanh bản thể thì đã cảm thấy Trường Sinh đạo thứ hai cộng hưởng với cấu tứ đó!

Có cộng hưởng là đường này thông.

“Quyết định vậy đi, Bá Thể, ngươi kết nối với bản thể của ngươi, bảo hắn chia một phần tâm thần giáng lâm đến đây. Bọn ta sẽ hỗ trợ hắn, chế tạo riêng một hệ thống năng lượng tương tự lưới rồng.” Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Bản ngã thi cảm động trong lòng. Quả nhiên vẫn là Bạch tiền bối tốt nhất!

“Để ta liên hệ với bản thể.” Bản ngã thi nhắm mắt lại, nhanh chóng kết nối với bản thể.

Đan điền mới, hệ thống năng lượng bên ngoài, nếu ý tưởng này mà thành công và hệ thống năng lượng này được nâng cấp thì lượng năng lượng dự trữ của hắn trong tương lai sẽ phong phú hơn nhiều.

Đến lúc đó hắn sẽ đủ năng lượng để thi triển một số pháp thuật siêu cấp mà không sợ bị ép khô.

Mặt khác…

Nếu lấy hai mắt của Thánh Nhân Nho Gia làm hạch tâm để tạo ra đan điền mới bên ngoài và ngưng tụ kim đan, vậy hắn có cần thăng cấp lại từ đầu không?

Kim đan hóa hồ, trên hồ sinh anh, sau đó lại hiển thánh?

Các đan điền khác đều có thánh ấn trấn áp rồi. Nếu đan điền mới mà không có thì bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế lại tái phát cho mà xem, khó chịu lắm!

Chương 3027: Hệt như phủ một lớp vụn bánh mì, chiên vàng ruộm

Người một nhà không thể phá đội hình được.

Đan điền bản mệnh + bảy tiểu đan điền + đan điền bên ngoài, mỗi cái phải có một thánh ấn trấn áp mới mĩ mãn.

Nghĩ tới đây, bản ngã thi Bá Hồ nhìn về phía Đạo Tử tiền bối.

Đại lão Thiên Đạo là người phe mình, hiển thánh giảng pháp, ngưng tụ thánh ấn chẳng phải là dễ như ăn cháo sao?

Dù đan điền bên ngoài không có công năng nhân tiền hiển thánh, nhưng nhờ Đạo Tử tiền bối mở cửa sau thì có khó gì?

Không có vấn đề gì hết á!

Chỉ muốn kim đan con mắt Thánh Nhân Nho Gia cũng ngưng tụ thánh ấn thôi mà.

Tiếc rằng thánh hiệu Bá Nho đã bị chiếm, nếu không thì thánh ấn trên đan điền này treo tên Bá Nho càng hoàn mỹ hơn.

Từ từ, vị trí thánh ấn cũng đổi được cơ mà!

Ta không đổi được, nhung nhờ Thiên Đạo điều chỉnh trình tự thánh ấn đan điền thì lại chẳng đơn giản quá ư?

Mà dù không thể dùng thánh hiệu Bá nho, thì vẫn còn có những thánh hiệu thích hợp khác để chọn lựa.

Ví dụ như… Bá Nhãn, Bá Thánh, Bá Nhân?

Bá Thánh nghe hơi bị hay đấy.

“Được!” Ý chí hóa thân của Đạo Tử giơ ngón cái lên, nói với Bá Tống bản ngã thi.

Tuy bản ngã thi không có thuộc tính “bị đọc mặt 100%” như bản thể, nhưng Đạo Tử thân là Thiên Đạo vẫn có một vài đặc quyền. Chỉ cần hắn muốn cảm ứng thì có thể đọc được một vài tin tức.

Cho nên suy nghĩ của Bá Tống bản ngã thi được Thiên Đạo nhấn like và cộp ấn duyệt ngay tắp lự.

Bao giờ Bá Tống bản thể tạo dựng xong hệ thống kim đan mô phỏng lưới rồng, hắn sẽ lập tức biến kim đan thành hồ, trong hồ sinh sen, sau đó sắp xếp tiếp các khâu nhân tiền hiển thánh và Huyền Thánh giảng pháp.

Một vài quy trình không cần thiết thì cho qua luôn, ví dụ như độ kiếp, làm gì còn ý nghĩa gì nữa? Lúc đó tùy tiện cho Bá Tống chịu một nhát thiên lôi cho có lệ rồi kết thúc ngay, vào thẳng nhân tiền hiển thánh.

Thậm chí Đạo Tử còn chia một sợi tâm thần Thiên Đạo đi chạy bản thảo cấp tốc cho phần giảng pháp của Tống Thư Hàng. Dù sao đây cũng là kim đan do hai mắt của thầy mình tạo ra, nhất định phải sắp xếp cho ổn thỏa, không thể để thầy mất mặt được.

Đến lúc đó, Bá Tống muốn giảng pháp là hắn có thể đưa bản thảo cấp Thiên Đạo này cho thằng nhóc ngay.

Hơi bị oách!

Thiên Đạo vượt qua tu sĩ bình thường nhiều bước như vậy đó.

Bản ngã thi mới suy nghĩ sơ sơ, Đạo Tử đã sắp xếp thỏa đáng mọi thứ nhờ quyền hạn Thiên Đạo, chỉ chờ hạng mục nhân tiền hiển thánh lên sàn nữa thôi.

“Cái gì được cơ?” Cha Cẩu Đản nghi hoặc hỏi. Sao tự nhiên Thiên Đạo lại giơ ngón cái lên bảo “được” thế?

“Ta đã sắp xếp tất cả đâu vào đấy, chỉ chờ các vị chúa tể và đạo hữu tạo ra kim đan bên ngoài cho Bá Tống bản thể nữa thôi.” Đạo Tử giải thích.

…

Một tuần sau, trong bí cảnh thời gian của Thiên Đạo.

Có thiếu niên ba mắt tiền bối gia nhập liên minh, hạng mục nghiên cứu con mắt của Thánh Nhân Nho Gia tiến triển thần tốc.

Đây chính là tác dụng của một đại lão có chuyên môn vững vàng trong một lĩnh vực riêng.

Làm thế nào để dẫn thuộc tính bất hủ trong con mắt Thánh Nhân Nho Gia ra và duy trì nó ổn định.

Làm thế nào để đồng bộ hai mắt của Thánh Nhân Nho Gia với hệ thống kim đan bên ngoài cơ thể.

Làm thế nào để đôi mắt của Thánh Nhân bước đầu hóa kim đan…

Có thiếu niên ba mắt tiền bối, hết nan đề này đến nan đề khác đều được giải quyết một cách hoàn mỹ.

Đồng thời, nhờ sự hỗ trợ nhiệt tình của nữ sĩ lưới rồng, chư vị chúa tể, Thiên Đế Tử, Trình Lâm Tiên Tử, cùng với cọng tóc ngố của Sở các chủ và Xích Tiêu Kiếm tiền bối mới đến theo điều động của Bá Tống đều đích thân đến thế giới Hắc Long một chuyến để mục sở thị kết cấu và áo bí của lưới rồng.

Sau khi trở về, nhờ chức năng tính toán của Thiên Đạo, chỉ trong vòng một tuần, hình thái ban đầu của hệ thống kim đan bên ngoài mô phỏng lưới rồng đã hình thành trên mình Bá Tống bản thể!

“Tiếp theo chính là khâu quan trọng nhất.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ lên tiếng.

Tạo Hóa Tiên Tử hiện thân, hai tay ôm đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia bước đến trước mặt kim đan cá voi mập.

Trước khi tiểu kim đan của Bá Tống về vị trí của nó, nhất định phải thực hiện một khâu không thể tránh khỏi, đó chính là phải đi một vòng quanh thể nội của kim đan cá voi mập.

Bây giờ đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia cũng phải thực hiện quy trình này mà không được ngoại lệ.

Kim đan cá voi mập nhìn Tạo Hóa Tiên Tử, sau đó tuyệt vọng há miệng ra.

Hai con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bị nhét vào miệng nó.

Hai con mắt của Thánh Nhân Nho Gia nhiễm càng nhiều khí tức của Bá Tống. Vốn có một con mắt Thánh Nhân suốt ngày ở trong hốc mắt của Tống Thư Hàng bản thể, cho nên đã kết nhân quả và duyên phận rất sâu với hắn.

Bây giờ sau khi kim đan cá voi mập nuốt chúng xuống thì mối liên hệ này lại càng sâu sắc hơn.

Nhưng kim đan cá voi mập không thể dung hợp hoàn toàn đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia, chỉ có thể tạo ra hiệu quả “thông qua xét duyệt”, cộp dấu hợp lệ lên đôi mắt ấy để chúng có tư cách trở thành tiểu kim đan của Tống Thư Hàng mà thôi.

“Phải nuốt bao lâu?” Thiếu niên ba mắt tiền bối hỏi.

Mấy hôm nay tâm trạng hắn rất tốt.

Sau một tuần nghiên cứu, hắn đã lấy được rất nhiều tin tức và tri thức khoa học công nghệ quý báu từ đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia, sau này có thể nâng cao uy lực của “ma nhãn” mà mình đang cất giữ lên một bậc nữa.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ lắc lắc, nói: “Không biết, trước kia cứ đạt đủ thời gian thì @#%× Tiên Tử sẽ nặn tiểu kim đan ra.”

Cô vừa dứt lời, Tạo Hóa Tiên Tử đã vui vẻ đưa tay, tóm lấy kim đan cá voi mập. Vì ở đây có quá nhiều chúa tể Cửu U nên mỹ nhân rắn công đức không thể tiếp xúc quá gần.

Công tác bóp cá voi vốn là độc quyền của mỹ nhân rắn công đức, cuối cùng lần này cũng đến lượt cô.

Từ hôm nay trở đi, cô có thể làm công việc sở trường của mỹ nhân rắn công đức. Mà việc mỹ nhân rắn công đức không làm được, cô cũng làm được!

Cô thắng rồi!

“Á á run ~ Y Y run ~” Tạo Hóa Tiên Tử vừa vui vẻ lẩm bẩm hát, vừa vươn tay bắt chước mỹ nhân rắn công đức vuốt kim đan cá voi mập.

Piu piu ~

Kim đan cá voi mập há miệng, phun hai con mắt Thánh Nhân Nho Gia đã được cộp dấu hợp lệ ra.

“Nhìn đi cha Cẩu Đản, nếu năm đó Thiên Đạo cha Cẩu Đản thiết lập chức năng này cho ta, thì quỷ thần Trình Lâm đã có thể phun ngươi ra “piu piu” như vậy chứ không cần thịt nát xương tan.” Trình Lâm Tiên Tử chỉ vào kim đan cá voi mập, nói hùng hồn đầy lí lẽ.

Cô vừa dứt lời đã thấy cha Cẩu Đản mỉm cười móc ra một pháp khí hình vỏ trứng.

Một khắc sau, cô đã bị hút vào pháp khí to bằng quả trứng đà điều, nhốt chặt lại.

Cha Cẩu Đản nở nụ cười hiền lành, cất quả trứng đi.

“Không tự tìm đường chết sẽ không chết” là một đạo lý giản đơn, tại sao người trong thiên hạ cứ mãi không học được nhỉ?

Bản ngã thi lặng lẽ quay đi, không nhìn Trình Cẩu Đản bị phong ấn nữa.

“Bá Tống, kim đan vào chỗ.” Lúc này, nữ sĩ lưới rồng quả cầu béo nhắc nhở.

Hệ thống lưới rồng mô phỏng trên mình Bá Tống bản thể tỏa sáng.

Hai con mắt của Thánh Nhân Nho Gia chủ động rơi vào tiết điểm của hệ thống lưới rồng mô phỏng như bị cái gì hút vào.

Một xuôi, một ngược.

Hai con mắt Thánh Nhân rơi vào hai mặt của tiết điểm rồi ở yên trong đó.

Sau khi thành công vào tiết điểm, bề ngoài của chúng bắt đầu được phủ một tầng vật chất như vôi màu vàng.

Hệt như phủ một lớp vụn bánh mì, chiên vàng ruộm.

Chương 3028: Đến chết một lần đi!

Trông như một viên thuốc màu vàng, có vẻ rất ngon lành.

“Thế mà biến hóa thật?” Mỹ nhân rắn công đức và tiểu thư rùa tai ương khổng lồ ngồi xổm trong góc cả kinh thốt lên.

Mỹ nhân rắn công đức nghi hoặc nhìn về phía cô.

“Đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia thực sự trở thành một phần của Bá Tống rồi.” Trong giọng nói của tiểu thư rùa tai ương khổng lồ ngập tràn tuyệt vọng.

Sau khi hóa thành kim đan, đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia đã hoàn toàn nhiễm khí tức của Bá Tống. Nói cách khác, chúng đã trở thành một linh kiện của hắn. Nếu như Bá Tống chết mà không sạch sẽ thì chúng cũng sẽ trở thành bộ phận cần phải thu về.

Lượng công việc của cô sẽ gia tăng nghiêm trọng!

Nhưng đây vẫn chưa phải là yếu tố chủ yếu khiến tiểu thư rùa tai ương khổng lồ tuyệt vọng. Sở dĩ cô tuyệt vọng là vì Bá Tống có thể biến vật ngoài thân thành linh kiện của chính mình.

Nếu Bá Tống muốn và có đại lão phối hợp với hắn, thì không chỉ đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia, mà sẽ ngày càng nhiều đồ vật có thể trở thành linh kiện của hắn! Hơn nữa còn là linh kiện đính kèm bên ngoài!

Linh kiện đính kèm của Bá Tống càng nhiều, thì khi hắn chết, tỉ lệ rớt linh kiện càng tăng.

Đến lúc đó, chẳng phải tộc rùa tai ương khổng lồ các cô sẽ phải canh chằm chặp sau mông Bá Tống ư?

Lúc nào về, cô phải xin cha rùa hoặc ông rùa cho thêm người trợ giúp để tăng số thành viên đi thu thập linh kiện của Bá Tống mới được. Chỉ có một mình cô thật sự là không kham nổi.

…

Tạch tạch tạch! Lúc này, kim đan cá voi mập trong tay Tạo Hóa Tiên Tử kích động, liều mạng đập đuôi, toan nhảy lên đớp đôi kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia kia.

Tạo Hóa Tiên Tử túm chặt lấy nó. Trước kia nó ở trong đan điền của Bá Tống, cô không làm gì được. Bây giờ nó đã ra ngoài, Tạo Hóa Tiên Tử bèn tranh thủ cơ hội vuốt ve như vuốt mèo.

“Đây là một viên kim đan hay là hai viên?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhìn kim đan con mắt Thánh Nhân Nho Gia trong hạch tâm mô phỏng lưới rồng, hỏi.

Bạch tiền bối two nói: “Cùng ở trong một đan điền thì chỉ tính là một kim đan thôi chứ nhỉ?”

“Nhưng chúng không phải là kim đan dính liền một thể, mà giống như kim đan song sinh hơn… ta cảm thấy nên tính là hai viên.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Thiên Đế Tử tỏ vẻ nghiêm túc: “Này, một con mắt của Thánh Nhân Nho Gia có thể bắn ra một luồng Ánh Nhìn Mang Thai, thế hai con thì thành thai đôi à?”

Bản ngã thi: “Theo cảm ứng của ta thì đây là “một” kim đan.”

“Hả? Có phải có ai đang nói bên tai ta không?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ đột nhiên nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp: “Không có, mà Sở các chủ à, cô có mỗi cọng tóc thì lấy đâu ra lỗ tai?”

“Ta có đó. Nếu cần thì trên cọng tóc của ta cái gì cũng có hết.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói. Tóc ngố của cô còn mọc cả chân để chạy đến chỗ an toàn trước khi Tống Thư Hàng phát nổ kia mà.

“Đừng đánh lái chủ đề, đến phiên chúng ta ra tay rồi.” Đại lão Rồng Đốm two nghiêm túc nói: “Kim đan đã ngưng tụ thành công, bây giờ sẽ đến giai đoạn khóa chặt kim đan với kim đan, chúng ta nhất định phải nhanh, nếu không kim đan sẽ hóa linh hồ và ngưng tụ thành nguyên anh, đến lúc đó có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Trước mắt xem ra sau khi hóa kim đan thì con mắt của Thánh Nhân Nho Gia đã nhiễm khí tức của Tống Thư Hàng. Nhưng đây là kim đan đính kèm bên ngoài, cho nên phải siết chặt mối quan hệ giữa kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia và kim đan cá voi mập thêm một bước nữa mới ổn thỏa.

Bạch tiền bối two gật đầu: “Đạo Tử đạo hữu, bước tiếp theo cần ngươi hỗ trợ.”

“Ta đây, cần ta làm gì?” Ý chí của Thiên Đạo Đạo Tử hỏi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đeo chiếc kính một mắt lên con mắt thứ ba của mình một lần nữa: “Nghe ta chỉ huy.”

“Theo nghiên cứu trước đó, dẫn thuộc tính bất hủ trong con mắt Thánh Nhân Nho Gia ra và ổn định nó.”

“Bước tiếp theo, để hai viên kim đan lớn bắt đầu cộng hưởng với nhau.”

“Tốt lắm, rất thuận lợi. Quả nhiên đúng như chúng ta suy đoán, sau khi hóa thành kim đan, đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia đã được thừa nhận là một bộ phận của Bá Tống. Kim đan cá voi mập bất hủ không bài xích nó.”

Hai viên kim đan cộng hưởng hết sức thuận lợi.

Thậm chí, bất hủ trong kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia còn có xu hướng bù đắp cho bất hủ trong kim đan cá voi mập.

Kim đan cá voi mập của Tống Thư Hàng còn kém một chút so với khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử, sự hồi sinh của hắn có thời gian chờ, không thể hồi sinh liên tục không hạn chế như Vân Tước Tử Tiên Tử được.

Mà bây giờ, thuộc tính bất hủ trong kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia đang tiến hành bổ sung cho thuộc tính bất hủ trong kim đan cá voi mập.

Thời gian chờ hồi sinh của kim đan cá voi mập bắt đầu giảm bớt không ngừng.

Sau khi hai kim đan này khóa chặt với nhau, thì vừa chết đi đã sống lại ngay sẽ không còn là giấc mơ của Bá Tống nữa.

Chỉ số tuyệt vọng của tiểu thư rùa tai ương khổng lồ ở phía xa +1000.

Làm rùa khó biết bao!

…

“Bước cuối cùng, dẫn kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia đến đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, hoặc dẫn kim đan cá voi mập vào trong đan điền bên ngoài mô phỏng hệ thống lưới rồng. Nhanh, cha Cẩu Đản đừng đần ra đó!” Thiếu niên ba mắt tiền bối không ngừng chỉ huy tất cả các thành viên.

Đặc biệt là rồng đốm cha Cẩu Đản bị hành cho ra bã.

Cho dù là Đạo Tử cũng không đổ nhiều mồ hôi công sức vào hạng mục này như cha Cẩu Đản.

Đương nhiên cha Cẩu Đản biết tên cuồng mắt kia đang kiếm cớ hành mình, nhưng nể mặt độ quan trọng của hạng mục Tống Cẩu Đản lần này, cha Cẩu Đản cắn răng nhịn nhục.

“Chọn cách hai đi, Tạo Hóa Tiên Tử, cô buông kim đan cá voi mập ra cho nó tiến vào đan điền bên ngoài mô phỏng hệ thống lưới rồng.” Bạch tiền bối two lựa chọn.

Đan điền bản mệnh không tiện táy máy. Thí nghiệm mang ra đan điền bên ngoài sẽ dễ dàng và trực quan hơn.

Tạo Hóa Tiên Tử lưu luyến buông lỏng tay, thả kim đan cá voi mập ra.

Đạo Tử, cha Cẩu Đản đồng thời ra tay, Bạch tiền bối two và thiếu niên ba mắt tiền bối ở bên cạnh dẫn đường, đưa kim đan cá voi mập đến tiết điểm đan điền bên ngoài mô phỏng hệ thống lưới rồng thành công.

Đồng thời, nhờ sự dẫn dắt của quyền hạn Thiên Đạo, hai viên kim đan tiến vào quá trình khóa chặt.

Quá trình khóa chặt và đồng bộ cuối cùng kéo dài đến gần mười tiếng đồng hồ đằng đẵng.

Hai kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bắt đầu quay tròn xung quanh kim đan cá voi mập.

[Cảnh tượng này thật khiến người ta hoài niệm… Giống như mặt trăng nhỏ và mặt trời nhỏ xoay quanh thế giới Hắc Long ngày xưa vậy.] Trong đầu nữ sĩ lưới rồng quả cầu béo hiện lên một đoạn ký ức rất đỗi xa xôi.

Có vẻ đó là cảnh tượng khi thế giới Hắc Long vừa mới ổn định.

Thế giới Hắc Long cũng vô cùng rộng lớn, cũng có hai quả cầu hóa thành hằng tinh và vệ tinh, mang lại ngày và đêm cho thế giới.

“Chắc hẳn là thí nghiệm thành công rồi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối thu hồi chiếc kính trên trán, nói.

“Nói cách khác, bây giờ nếu một con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bị tiêu hao thì cũng có thể khôi phục lại nhờ kim đan cá voi mập bất hủ đúng không?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Thiếu niên ba mắt tiền bối gật đầu: “Trên lý thuyết là như vậy, cụ thể thì phải thí nghiệm lại một lần nữa.”

“Thí nghiệm thế nào?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đưa ra một đề nghị ma quỷ: “Hay là cho Bá Tống chết một lần đi?”

Chương 3029: Lần này hiển thánh chính là một chú cá voi biết đánh bóng nha!

Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ: “Ta ~ Đờ mờ… mờ sương thấy mặt trời, tùng xanh cao vời vợi!!”

Cô còn chưa lại sức sau cơn tuyệt vọng thì các vị đại lão ở đây đã tính chuyện cho Bá Tống nổ banh xác thử chơi?

Ác vãi!

Rùa tai ương khổng lồ các cô như những công nhân vệ sinh đáng thương chỉ biết cắm đầu cặm cụi quét rác. Thế mà phía trước lại có mấy tên xấu xa chảy mỡ không ngừng xả rác, còn muốn ném rác đến trước mặt cô.

Nếu không phải vì đánh không lại đám đại lão này thì cô đã trở mặt với họ rồi, tin không hả?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, tiểu thư rùa tai ương khổng lồ co rúm lại thành một cục, cuộn tròn thân thể mềm mại rúc vào mai rùa.

Cô cảm thấy chắc chắn mình lây bệnh của Bá Tống rồi. Trước kia cô có hèn thế đâu! Trăm phần trăm là từng nuốt Bá Tống nên mới nhiễm bệnh hèn của hắn!

Ở một phía khác.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ lắc lư ngắm chúa tể ba mắt.

Không hổ là chúa tể Cửu U, người bình thường chỉ xấu xa chảy mỡ thôi, chúa tể Cửu U như hắn thì xấu xa đến vỡ cả mỏ dầu.

Nếu muốn thí nghiệm xem con mắt của Thánh Nhân Nho Gia bị tiêu hao rồi còn có thể hồi sinh hay không, thì chỉ cần phá hư một trong hai bên mắt Thánh Nhân ở mức độ nhất định, rồi nhìn xem kim đan cá voi mập có hồi phục nó hay không là được, cần gì phải bắt Tống Thư Hàng chết một lần?

Cũng chỉ có chúa tể Cửu U mới có thể đưa ra ý kiến như vậy.

“Không cần thí nghiệm. Kim đan con mắt của thầy ta đã hoàn toàn bị trói chặt với kim đan cá voi mập bản mệnh của Bá Tống rồi, ta có thể dùng quyền hạn Thiên Đạo tính ra chuyện này.” Ý chí hóa thân của Đạo Tử phát biểu.

Có đại lão Thiên Đạo ở bên cạnh, đôi lúc tiện lợi như vậy đó.

“Này Bá Thể, ngươi kết nối với ý thức của Thư Hàng, bảo hắn tạm thời đưa ý thức chủ về đây. Bọn ta muốn thí nghiệm hạng mục “kế thừa thiên phú của Thánh Nhân” một chút.” Bạch tiền bối two nói với bản ngã thi.

Bạch tiền bối two vừa dứt lời thì trong đan điền lưới rồng, dường như kim đan cá voi mập và kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia đều xảy ra biến hóa.

Từ trong kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia như có nước mắt chảy ra.

Nước mắt rơi xuống, hóa thành linh hồ.

Chỉ trong chốc lát, linh hồ đã đầy tràn và mau chóng lấp đầy tiết điểm đan điền đính kèm bên ngoài của Tống Thư Hàng.

Nhưng giống như lò phản ứng hạch tâm và kim đan cá voi mập hồi Tống Thư Hàng thăng cấp từ ngũ phẩm lên lục phẩm, kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia cũng không tan ra, mà dùng một phương thức khác để tạo ra linh hồ.

Sau khi sinh ra linh hồ không lâu, khâu kế tiếp đã tiếp nối.

Từ linh hồ, hoa sen sinh ra.

Trong hoa sen, nguyên anh thứ chín của Tống Thư Hàng bắt đầu hình thành.

Khi nụ hoa nở rộ cũng là lúc nguyên anh xuất thế.

“Cha Cẩu Đản, có muốn đánh cược xem lần này sẽ ra bao nhiêu nguyên anh không?” Thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên nổi hứng.

Kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia có hai viên, cho nên có khi nào trong hoa sen sẽ xuất hiện nguyên anh song sinh không?

Thiếu niên ba mắt tiền bối đột nhiên muốn đánh cược với người ta một ván.

Nhưng hắn vừa dứt lời thì hoa sen đã nở.

Chẳng cho chúa tể ba mắt cơ hội mà cược nữa.

Đáp án thực sự là… rỗng tuếch!

Đóa hoa sen trống rỗng đung đưa. Nguyên anh thứ chín của Tống Thư Hàng vốn nên được sinh ra lại không hề thành hình.

“Ơ? Sao lại thế?” Mấy vị đại lão ngơ ngác nhìn bông hoa sen trống rỗng.

Dù hai viên kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia không sinh ra nguyên anh song sinh, thì chí ít cũng phải sinh ra một cái nguyên anh chứ?

Trống là trống thế nào?

“Có phải nó là một nguyên anh trong suốt, hoặc là không có cảm giác tồn tại không?” Cha Cẩu Đản suy đoán.

Hắn đột nhiên nhớ tới bản ngã thi gì đó của Bá Tống.

“Ta cảm thấy nguyên anh đã ra đời rồi mới đúng.” Bạch tiền bối two cũng lên tiếng. Đồng thời, hắn nhìn sang hóa thân ý chí của Đạo Tử.

“Quái lạ, ta cũng cảm ứng được nguyên anh bên trong đã sinh ra. Nhưng trước mặt ta lại không có tung tích của nguyên anh.” Đạo Tử cũng không có đáp án xác thực: “Quả nhiên Thiên Đạo 8.5 như ta còn thua kém Thiên Đạo chân chính nhiều lắm.”

Khi bọn họ đang nói chuyện, khí tức của kim đan Thánh Nhãn dâng lên, tiến vào giai đoạn tiến hóa tiếp theo.

Kim đan, linh hồ, nguyên anh… tiếp theo chính là thánh ấn bát phẩm.

Bảy thánh ấn Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao đồng thời xuất hiện từ tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, ấn ký giới chủ Bá Giới cũng hiện lên trong đan điền bản mệnh của hắn.

Tám đại ấn gia trì lực lượng lên kim đan Thánh Nhãn.

“Sắp độ kiếp hả?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Nói thật, với thực lực bây giờ của Bá Tống, hắn đi độ kiếp chính là làm nhục thiên kiếp. Mà đây còn là thiên kiếp do kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia ngưng tụ mà thành… Nào phải hắn đi độ thiên kiếp đâu, là thiên kiếp độ kiếp của Bá Tống mới đúng!

“Quy trình ấy mà, đi ngang qua lấy lệ là được.” Đạo Tử nói.

Đồng thời, ý chí của Đạo Tử vung tay, chuẩn bị đưa Bá Tống vào không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm cho đủ quy trình.

Quá trình độ kiếp đã chẳng còn ý nghĩa gì, tùy tiện cho thiên kiếp giáng một luồng sét là xong.

Đạo Tử vừa mới vung tay, kim đan cá voi mập và kim đan Thánh Nhãn đã cùng nhau nảy lên.

Sau đó… hai đứa dắt nhau vào không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm.

Đạo Tử: “???”

“Vụ gì thế này? Hai viên kim đan rủ nhau đi độ kiếp à?” Thiên Đế Tử cũng ngớ ra.

Cô sống lâu thế mà mới nhìn thấy cảnh tượng này lần đầu.

Khi độ kiếp, bản thể của tu sĩ đang bận, thế là ném kim đan ra cho nó độ kiếp một mình?

“Thường thôi, thường thôi, ngồi xuống uống miếng nước.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

Tuy đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy chuyện này, nhưng khả năng miễn dịch của cô bây giờ cao lắm!

Khi cắm rễ trên đầu Bá Tống, cô đã thấy những thao tác dị thường của hắn vô số lần rồi.

Thấy nhiều thì cũng quen đi, bây giờ đừng nói là thấy kim đan tự đi độ kiếp, dù là Tống Thư Hàng đột nhiên bất cẩn hủy diệt toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới thì cô cũng chẳng bất ngờ gì.

Trên thế gian này đã chẳng còn bất cứ chuyện gì khiến ta giật mình được nữa.JPG

“Từ từ đã, kim đan đi độ kiếp rồi, thế giảng pháp tính sao đây!” Đạo Tử vội la lên.

Hắn đã viết xong bản thảo nhân tiền hiển thánh cho Bá Tống từ lâu, nhưng chưa bấm máy đã bị xé toang kịch bản rồi!

Thiên Đạo không cần sĩ diện hả?

Ý chí của Đạo Tử dứt khoát dùng quyền hạn Thiên Đạo khóa chặt không gian độ kiếp Huyền Thánh bát phẩm của kim đan Thánh Nhãn và kim đan cá voi mập.

Nhưng khi ý chí của hắn vừa thò ra thì thiên kiếp của kim đan Thánh Nhãn đã kết thúc.

Thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm còn chưa kịp phát uy thì toàn bộ lực lượng trong không gian đã bị kim đan cá voi mập và kim đan Thánh Nhãn nuốt sạch.

Thân thể của không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm gần như bị móc rỗng.

Ngay cả lực lượng để duy trì sân khấu nhân tiền hiển thánh cũng không còn.

Nếu không phải cuối cùng kim đan cá voi mập nôn trả một sợi linh lực, thì ngay cả khâu nhân tiền hiển thánh cũng bị hóc đĩa.

Ý chí của Đạo Tử: “…”

Ta còn biết nói gì hơn?

Tròng mắt của thầy trâu vãi!

Có sợi linh lực do kim đan cá voi mập nôn trả duy trì, cuối cùng giai đoạn nhân tiền hiển thánh cũng được tiến hành.

Hôm ấy…

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới một lần nữa cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Thế là bọn họ quen tay hay việc buông hết những chuyện đang làm.

Người tu luyện đang quyết đấu sống mái với nhau cũng tách ra, kéo giãn đủ khoảng cách an toàn, ăn ý ngẩng đầu nhìn trời.

“Ta cược lần này lại là đại lão Bá Tống.”

“Nhưng chẳng phải lần trước đại lão Bá Tống đã nói đó là lần giảng pháp cuối cùng của hắn sao?”

“Nhưng lần trước nữa hắn cũng nói như vậy, rồi lại có lần trước đấy.”

“Vội gì, chờ tí là biết ngay có phải đại lão Bá Tống không ấy mà.”

Khi bọn họ đang nói chuyện…

Nhân tiền hiển thánh bắt đầu.

Đầu tiên, một viên cầu nhỏ vàng óng xuất hiện trước mặt mọi người.

“Cái gì đây?”

“Pháp khí gì đây? Lần này đại lão dùng pháp khí à?”

Sau đó, lại một viên cầu nhỏ vàng óng nữa hiện lên.

“Đây là hai viên cầu của đại lão sao?”

“Ồ, các ngươi có thấy hai viên cầu này hơi giống kim đan không?”

“Đừng đùa, đây là chỗ Huyền Thánh bát phẩm giảng pháp, lấy đâu ra kim đan?”

Cuối cùng, kim đan cá voi mập cũng hiển hiện trước mắt mọi người.

“Lần này người hiển thánh là đại yêu hệ cá voi à?”

“Một vị đại lão cá voi biết đánh bóng, mà lại đánh những hai trái bóng ư?”

Chương 3030: Đám người mới hiển thánh năm nay đều là quái vật sao?

“Các đạo hữu à, các ngươi không cảm thấy vẻ ngoài của vị Kình Thánh này giống kim đan sao? Nhìn ánh sáng kia đi, nhìn đường vân trên mình nó đi, có giống long văn trên kim đan không? Ta còn thấy lờ mờ hình ảnh của một bức diễn đồ kim đan trên mình nó kia kìa.” Có người tu luyện vừa nhìn trời xem nhân tiền hiển thánh, vừa mở hệ thống mạng chat Tu Chân, nói nỗi nghi ngờ trong nội tâm mình ra trong nhóm bạn bè.

Sau khi Bá Tống phát triển hệ thống mạng chat Tu Chân, người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đã thích ứng với sự tồn tại của nó và sử dụng rất rộng rãi.

Thực ra trong Chư Thiên Vạn Giới cũng có pháp khí và sản phẩm khoa học kĩ thuật để trò chuyện phiếm.

Nhưng món đồ có thể vượt qua hạn chế của Chư Thiên Vạn Giới, tập trung toàn bộ người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới lại với nhau như hệ thống mạng chat Tu Chân của Tống Thư Hàng thì xưa nay chưa từng có.

Đây là khoảng cách giữa mạng quèn nhà quê với mạng lưới chân chính nối liền Chư Thiên Vạn Giới.

“Làm sao có thể là kim đan được? Kim đan nhà ngươi biến được thành hình con cá voi à?” Có bạn tốt trong nhóm gạt đi ngay.

Trên thế gian này, làm gì có ai tu luyện ra kim đan mang hình con cá voi cơ chứ?

“Đây nhất định là một vị kình thánh yêu tộc… gần đây có vị kình thánh nào độ kiếp không?”

“Có, theo nguồn tin đáng tin cậy thì kình thánh Cật Qua Thánh Quân đang độ kiếp. Nhưng nó độ thiên kiếp cửu phẩm chứ chẳng liên quan gì đến bát phẩm cả.”

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới nhao nhao suy đoán lai lịch của vị kình thánh có pháp khí là hai quả cầu này. Đây là đại lão nào vậy?

Kình thánh này toàn thân vàng óng, nó tu luyện một bí pháp kim thân nào đó ư?

“Cuối cùng không phải là đại lão Bá Tống độ kiếp rồi.”

“Tâm trạng phức tạp quá. Bây giờ cứ mỗi lần có người hiển thánh, ta đều lo lắng đó là đại lão Bá Tống, chỉ muốn nhìn thấy một vị Huyền Thánh mới lên sàn thôi… nhưng khi đợi được Huyền Thánh mới rồi, ta lại hơi nhơ nhớ đại lão Bá Tống.”

“Ta hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của ngươi. Ăn quen những món ăn ngon do tiên trù chế biến rồi lại phải quay về ăn món thông thường thì sẽ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị. Tình trạng của chúng ta chính là như vậy.”

Sau khi quen với thao tác của đại lão Bá Tống, quen với những màn giảng pháp vượt xa cấp bậc Huyền Thánh bát phẩm thông thường của hắn, rồi lại phải đi nghe một bài giảng pháp bình thường, thì sẽ cảm thấy đẳng cấp của người mới hơi bị thấp.

Nhưng suy nghĩ kĩ ra thì Huyền Thánh giảng pháp vốn có đẳng cấp rất cao. Dưới tình huống bình thường, ở tông môn nhà mình mà muốn nghe một bài Huyền Thánh giảng pháp thì cũng là chuyện trăm năm khó gặp.

Dù có VIP hệ thống mạng chat Tu Chân của Bá Tống để nghe Huyền Thánh giảng pháp online, cũng phải một năm, nửa năm mới gặp một lần, còn mất linh thạch nữa đó!

“Đừng nói leo nữa, sắp tiến vào giai đoạn Huyền Thánh giảng pháp rồi kia kìa. Lát nữa giảng pháp xong, nhớ phải khen ngợi Huyền Thánh mới đấy nhé. Đừng vì kình thánh giảng pháp kém đại lão Bá Tống mà kỳ thị người ta.” Trong Chư Thiên Vạn Giới, có rất nhiều trưởng bối dặn dò đệ tử nhà mình.

Vô hình trung, đại lão Bá Tống đã đẩy tiêu chuẩn Huyền Thánh giảng pháp lên mức độ cao nhất, nhưng mọi người cũng không được ghét bỏ Huyền Thánh bình thường giảng không tốt. Đừng có để bị đại lão Bá Tống dắt mũi như vậy.

Dù sao… tương lai mọi người cũng phải chứng đạo Huyền Thánh. Chuẩn bị tâm lý cho con cháu sớm thì mình đỡ nhục mặt chứ sao.

…

Khi những người tu luyện bình thường đang đua nhau suy đoán thì các đại lão đỉnh tiêm trong Chư Thiên Vạn Giới cũng khiếp sợ ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm vào hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp trước mặt.

“Khí tức bất hủ?” Ma nữ Nguyên Sơ trừng to mắt. Cô vừa nhận được phần thưởng nhiệm vụ tết âm lịch, cho nên đặc biệt nhạy cảm với bất hủ.

Trên thân kình thành vàng kim này tiềm ẩn khí tức bất hủ, mà hai viên cầu nhỏ cạnh nó cũng như thế.

Đám người hiển thánh năm nay đều là quái vật sao?

Không chỉ ma nữ Nguyên Sơn, mà các đại lão Trường Sinh Giả đỉnh tiêm khác cũng nghiêm túc vểnh tai lên.

Bọn họ có dự cảm…

Màn Huyền Thánh giảng pháp của kình thánh vàng kim này sẽ không thua kém gì đại lão Bá Tống.

…

Nhóm Cửu Châu số 1.

Hoàng Sơn mệt tim quá muốn về hưu online, lẳng lặng gõ mọt chuỗi chấm lửng.

“Con cá voi vàng này nhìn quen quá.” Diệt Phượng Công Tử chậm rãi nói: “Hơn nữa trông có vẻ rất ngon mồm.”

Mèo nào cũng thích cá, cá voi không phải là cá nhưng trong tên nó có chữ “cá”, Diệt Phượng Công Tử thích tuốt.

Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời: “Không quen làm sao được. Ngươi nhìn kĩ là thấy cả đám chúng ta trên thân con cá voi kia mà.”

Trên thân con cá voi mập kia có một bức vẽ lờ mờ.

Trên bức vẽ là một đường tinh lộ.

Mà tất cả thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đều có tên trên đó.

“Là kim đan cá voi mập của Tống tiền bối ~ nà ~” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói: “Có đến hai “ta” trên diễn đồ kim đan đó luôn.”

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thán: “Quả nhiên, đám đàn ông rặt một lũ lừa đảo. Đã bảo lần trước là lần nhân tiền hiển thánh cuối cùng rồi cơ mà? Xem ra loại đàn ông nghiêm túc ghi lời thề vào sổ rồi đi thực hiện từng cái một như ta đã sắp tuyệt chủng rồi.”

Ngư Nhị Cư Sĩ không nhịn được phải nói: “…”

“Đã là Trường Sinh Giả rồi mà còn không buông tha cho nhân tiền hiển thánh là thế nào? Thư Hàng thích nhân tiền hiển thánh đến mức nào kia chứ?” Bắc Hà Tán Nhân nói mà lòng nhói đau.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử: “Đúng đó, đã là Trường Sinh Giả… cạn lời…”

Vào thời điểm ấy, cuộc trò chuyện của nhóm Cửu Châu số 1 rơi vào bế tắc.

Một lúc lâu sau.

Lại là Vũ Nhu Tử bắt đầu câu chuyện: “Thực ra ta rất muốn biết kim đan cá voi mập của Tống tiền bối sẽ giảng pháp thế nào.”

Kim đan không biết nói thì giảng cái gì được?

“Ta cảm thấy hai viên cầu nhỏ kia mang đến cho ta cảm giác rất nặng nề. Ta vô thức muốn né tránh chúng… Có lẽ lát nữa, màn Huyền Thánh giảng pháp của Thư Hàng phải dựa vào hai viên cầu ấy đấy.” Thất Tu tiền bối trầm giọng nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Này Thất Tu tiền bối, ta mới nhận được tin từ tỷ tỷ, hai viên cầu nhỏ kia chính là… cả đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia.”

Thất Tu Thánh Quân: “!!!”

“Nếu đó quả thực là cả đôi mắt của Thánh Nhân Nho Gia thì cần gì phải giảng pháp nữa.” Bắc Hà Tán Nhân lập tức muốn chuồn khỏi trạng thái xem giảng pháp.

Mắt của Thánh Nhân, lại còn đủ bộ!

Đây là thứ mà chỉ cần mở ra nhìn nhẹ một cái thôi, đã khiến người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới ngoan ngoãn cống nộp công đức lên rồi.

Bắc Hà Tán Nhân đã tưởng tượng xong cảnh ấy trong đầu rồi kia.

…

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đã đoán ra thân phận của kim đan cá voi mập, nhưng người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới không liên quan thì không thể nhìn thấy diễn đồ kim đan trên mình nó, vẫn coi nó là một con yêu cá voi chứng đạo Huyền Thánh.

Ống kính nhân tiền hiển thánh dạo một vòng quanh kim đan cá voi mập và kim đan con mắt của Thánh Nhân Nho Gia rồi vào bước kế tiếp.

Huyền Thánh giảng pháp.

Thời gian phúc lợi của Chư Thiên Vạn Giới.

Cá voi mập thảnh thơi bơi lội. Nó không biết giảng pháp.

Cho nên nó đang chuẩn bị kéo bản thể đến cấp cứu.

Mà đúng lúc này, Đạo Tử đã chuẩn bị từ lâu cuối cùng cũng ra tay. Hắn lấy bản thảo Thiên Đạo giảng pháp mà mình mãi mới vất vả viết xong ra!

Chương 3031: Nhìn kìa, khuôn mặt mỉm cười trên đám mây kia là ai?

Kim đan cá voi mập không biết nói chuyện?

Kim đan Thánh Nhãn không thể đọc bản thảo?

Đây là vấn đề ư?

Bình thường mà nói, tại phân đoạn Huyền Thánh giảng pháp, đây quả thực là vấn đề lớn trí mạng.

Nhưng mà, có Thiên Đạo phía sau đài tự mình phụ trợ, vậy tất cả đều không còn là vấn đề!

Có Thiên Đạo ở đó, những vấn đề này đều có thể giải quyết một cách dễ dàng.

Đạo Tử trực tiếp thi triển quyền hạn Thiên Đạo, cưỡng ép chuyển tiếp “giọng nói” của Bá Tống tới, tạm thời chuyển năng lực “nói chuyện” của Bá Tống đến chỗ kim đan cá voi mập!

Sau đó, hắn trực tiếp hóa bản thảo mình viết ra thành tin tức số liệu, đánh vào trong kim đan cá voi mập và kim đan Thánh Nhãn.

Cứ như vậy, kim đan cá voi mập và kim đan Thánh Nhãn có thể hóa thành “máy đọc bản thảo”, giảng pháp trước Chư Thiên Vạn Giới.

Lúc máy đọc bản thảo đọc thuộc lòng thì có thể sẽ không cách nào đưa cảm ngộ vào, không cách nào “giảng pháp” đến mức tình cảm dạt dào.

Nhưng không sao cả, có Thiên Đạo bố cục phía sau màn, bầu không khí gì đó đều có thể điều động!

Gì mà thiên địa dị tượng, dị biến giảng pháp, biến hóa linh lực, muốn cái gì có cái đó.

Ngay cả giọng đọc thuộc lòng nhạt nhẽo không có cảm ngộ cũng có thể thông qua năng lực “nhà chỉnh âm trăm vạn” mà chỉnh đến hoàn mỹ!

…

Sau khi kim đan cá voi mập bơi lội một vòng thì đột nhiên dừng lại. Nó há mồm, miệng bắt đầu lúc mở lúc khép.

Hai viên kim đan Thánh Nhãn lơ lửng trên đỉnh đầu kim đan cá voi mập, tạo thành tổ hợp “con mắt + cái miệng”.

Ngay sau đó, thiên địa dị tượng bắt đầu điên cuồng hiện lên.

Gì mà đất nở sen vàng, trời giáng mây lành, mây tía tám trăm dặm, hư ảnh rồng bay phượng múa, hình chiếu cổ thụ ngộ đạo khổng lồ…

Dị tượng giảng pháp loạn xà ngầu, chất đầy toàn bộ giao diện Huyền Thánh giảng pháp, khiến người ta xem đến hoa cả mắt.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới trừng lớn mắt.

Từ thiên địa sơ khai đến nay, đây là lần đầu tiên xảy ra loại tình huống này.

Cho dù là mấy khâu giảng pháp liên miên của Bá Tống Huyền Thánh… thiên địa dị tượng cũng chưa từng điên cuồng như vậy.

Huống hồ, vị kình thánh này vẫn chỉ khép mở miệng, còn chưa phát ra tiếng đấy!

“Pháp” này còn chưa bắt đầu giảng, thiên địa dị tượng đã xuất hiện như không cần tiền, tiếp đến kình thánh sẽ giảng pháp gì đây?

“Pháp” cấp bậc gì mới có thể phối hợp với thiên địa dị tượng phô trương như thế?

Sau khi rất nhiều “dị tượng giảng pháp” như cưỡi ngựa xem hoa lóe lên một lần, rốt cuộc giảng pháp của kình thánh vang lên.

Bắt đầu chính là âm thanh đại đạo.

Dường như miệng kình thánh đang đọc một vài từ ngữ.

Nhưng âm thanh này nghe có vẻ vô cùng xa xôi, tựa như đến từ nơi sâu nhất trong vũ trụ, vượt qua khoảng cách mấy trăm nghìn tỷ năm ánh sáng, cuối cùng truyền vào tai mọi người.

Âm thanh nghe được đã có chút mơ hồ không rõ… nhưng lại đinh tai nhức óc.

Dường như trong mỗi một từ, mỗi một câu thoại đều có được huyền bí vô thượng.

Mặc dù phần lớn người tu luyện đều nghe không hiểu, nhưng không sao cả.

Chỉ mỗi âm thanh “đinh tai” vang lên bên tai đã có được hiệu quả của “xúc động lòng người”!

Tâm ma tạp niệm nơi đáy lòng người tu luyện bị áp chế trong âm thanh “đinh tai” này, thậm chí một vài tâm ma yếu ớt lại càng trực tiếp bị chấn nát.

“Tâm ma” được xưng không cách nào tiêu trừ triệt để bằng vào ngoại lực, lần này lại phá vỡ truyền thuyết, trực tiếp bị ngoại lực chấn nát bấy. Dù là đại lão Bá Tống có thể cắt tâm ma như cắt rau hẹ, cũng không cách nào đào tận gốc tâm ma, sau khi cắt vẫn còn rễ ở đó.

Không chỉ có tâm ma, còn có bình cảnh trên việc tu luyện, sau khi nghe được âm thanh “đinh tai” này thì bình cảnh không ngừng chấn động, buông lỏng.

Nghe không hiểu, nghe không rõ, hoàn toàn không ảnh hưởng.

Chỉ cần có nghe là có hiệu quả!

“Giảng pháp cấp bậc Trường Sinh Giả ư? Mở màn kích thích như vậy?” Chỉ có vài đại lão chân chính đứng đầu Chư Thiên Vạn Giới mới có thể miễn cưỡng nghe rõ nội dung giảng pháp này.

“Đây là Huyền Thánh sao? Đây căn bản không phải Huyền Thánh!” Ma Nữ Nguyên Sơ nhìn kình thánh màu vàng chằm chằm, dường như có một đoạn ký ức “che đậy” trong đầu đang dần được mở ra.

“Hẳn là ta đã từng gặp kình thánh màu vàng này, hơn nữa hẳn là trước đây không lâu… là rất gần rất gần đây.” Ma Nữ Nguyên Sơ cau mày.

Bất hủ, màu vàng, cá voi mập, ba từ then chốt này.

Nhưng chẳng biết lúc nào, ký ức liên quan đến phần này trong đầu cô đang mơ hồ hóa, dường như chịu loại ảnh hưởng nào đó.

“Là vì đây là tin tức có liên quan trực tiếp đến “bất hủ” ư? Cho nên, dù là cảnh giới Trường Sinh Giả cũng không cách nào nhớ được tin tức ký ức có liên quan trong thời gian dài?” Ma Nữ

Nguyên Sơ duỗi tay phác họa trong hư không, suy tính.

Muốn suy tính rốt cuộc bản thân và kình thánh màu vàng sở hữu tin tức bất hủ này có quan hệ gì?

Ngay lúc cô đang không ngừng tính toán, nội dung giảng pháp của kim đan cá voi mập trong Huyền Thánh giảng pháp đột nhiên đột phá cấp bậc Trường Sinh Giả.

Càng giảng càng thâm ảo.

Nội dung giảng lần này, ngay cả rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả hơi trẻ tuổi đều nghe đến đầu óc mơ hồ.

Trường Sinh Giả lâu đời cũng nửa nghe nửa hiểu.

“Đây đã không phải là tin tức cấp Trường Sinh Giả nữa rồi!”

“Là tin tức bất hủ ư? @Ma Nữ Nguyên Sơ, phần thưởng nhiệm vụ mừng năm mới của cô, tin tức bất hủ, có phải có chỗ giống với giảng pháp này không?” Ngự Thú Hiền Giả @Ma Nữ Nguyên Sơ trong nhóm Bá Xuy.

Ma Nữ Nguyên Sơ còn chưa trả lời, “Nhà ta có một đôi Cẩu Đản” được người trong nhóm công nhận là “đại lão đáng tin” đã trầm giọng nói: “Là bất hủ, thậm chí… là tin tức Thiên Đạo! Thứ này còn đáng sợ hơn tin tức bất hủ bình thường. May mắn là cá voi màu vàng đang giảng pháp thông qua sân khấu Huyền Thánh giảng pháp. Nếu không, chỉ mỗi chuyện nghe thấy nội dung giảng pháp này thôi đã có thể khiến tất cả mọi người rơi vào giấc ngủ say.”

Thành viên trong nhóm Thánh Liêm Thiên Vương: “Ta đã nghe không rõ nội dung cụ thể của bài giảng pháp rồi… Chỉ có thể nghe thấy một tràng tiếng sấm.”

“Đây là tự động che đậy của quy tắc Thiên Đạo.” Đại lão Nhà ta có một đôi Cẩu Đản giải thích: “Nhưng cho dù là tiếng sấm thì hãy cẩn thận lắng nghe, đối với chúng ta đều vô cùng có lợi. Đừng nói nữa, cẩn thận thưởng thức, thật cẩn thận thưởng thức đi.”

Trong nhóm Bá Xuy lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người lắng nghe âm thanh đinh tai đã không nghe ra được từ gì, chỉ là nghe vào rất trâu bò kia.

Vẻn vẹn hơn mười phút, kình thánh giảng pháp bèn đi đến hồi cuối, sau đó dần kết thúc.

Thời gian duy trì của lần giảng pháp này không tính là dài.

Ngắn hơn mấy lần giảng pháp của Bá Tống trước đó rất nhiều.

Nhưng mà, giảng pháp này rất cao cấp.

Ngay cả nội dung giảng pháp cấp Thiên Đạo cũng xuất hiện.

Sau khi người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nghe xong, toàn bộ quá trình đều không hiểu, nhưng lại biết bài giảng pháp này rất trâu bò.

Cái gì cũng không cần nói, đưa đánh giá tốt lên là được!

Trong nhóm Bá Xuy.

“Kình thánh màu vàng này rốt cuộc là ai?” Kim Miêu Tôn Giả hỏi trong nhóm.

Ma Nữ Nguyên Sơ nhân cơ hội trả lời: “Có lẽ chúng ta đã từng tiếp xúc với nó, lúc ta lục tìm trong đầu mấy chữ mấu chốt “cá voi, màu vàng, bất hủ” thì lờ mờ cảm thấy có ấn tượng trong ký ức của mình. Nhưng mà, có thể do có liên quan đến “tin tức bất hủ”, ký ức đều bị mơ hồ hóa cả.”

“Từng tiếp xúc? Chẳng lẽ là người chúng ta quen?” Tiểu Sửu Hoàng nghi hoặc nói.

Thành viên trong nhóm Bá Xuy bắt đầu nói ra tên của hết đại lão này đến đại lão khác có danh tiếng trong Chư Thiên Vạn Giới, tiến hành suy đoán.

Nhưng những cái tên đại lão được nhắc đến này lại bị phủ định từng cái một.

Mặc dù những đại lão có danh tiếng này rất mạnh, nhưng hoàn toàn không dính chút quan hệ nào với cá voi, cũng không có quan hệ đến bất hủ.

Cuối cùng, thành viên Vô Tướng Vương trong nhóm vô thức nói: “Vậy… có phải Bá Tống không?”

Dù sao… nếu trên phương diện Huyền Thánh giảng pháp, có thao tác hay ho mà người bình thường không cách nào hiểu được, ngươi lại không biết rốt cuộc đây là thao tác hay ho của ai, như vậy, chính là Bá Tống làm!

Lời của Vô Tướng Vương tựa như chìa khóa, dường như lập tức mở ra ký ức bị mơ hồ hóa của thành viên trong nhóm Bá Xuy.

Thành viên trong nhóm Bá Xuy thi nhau rơi vào trầm tư.

Bọn họ đau khổ suy tư, cố gắng tái hiện ký ức bị mơ hồ hóa.

Cả nhóm Bá Xuy lập tức yên tĩnh lại.

…

Đồng thời.

Trong Chư Thiên Vạn Giới.

Những người tu luyện nhao nhao hiến đánh giá tốt lên, cống hiến một phần công đức của mình cho vị đại lão kình thánh này.

Vô số lực lượng công đức hội tụ tới từ Chư Thiên Vạn Giới, rơi xuống "kim đan cá voi mập" trong phân đoạn Huyền Thánh giảng pháp.

"Không ngờ ngoại trừ đại lão Bá Tống ra, còn có đại lão Huyền Thánh khác có thể đùa nghịch phân đoạn giảng pháp đến hoa cả mắt như thế."

"Giảng pháp của đại lão kình thánh thế mà lại không kém gì đại lão Bá Tống!"

"Không chỉ là không kém gì, thậm chí ta cảm thấy giảng pháp của đại lão kình thánh còn cường đại hơn của đại lão Bá Tống!"

"Giảng pháp của đại lão Bá Tống là rất mạnh, thao tác hay ho của hắn cũng rất nhiều, thậm chí vượt xa giảng pháp Trường Sinh Giả bình thường. Nhưng nội dung giảng pháp của vị đại lão kình thánh này cho cảm giác còn cao hơn của đại lão Bá Tống một cảnh giới và tầng thứ! Loại cảm giác này, vô cùng trực quan và rõ ràng… Mặc dù ta nghe chả hiểu gì sất."

Có so sánh mới có từ "mạnh hơn" này.

Chính là bởi vì có "đại lão Bá Tống" trước đó, cho nên càng làm nổi bật sự mạnh mẽ trong lần giảng pháp này của đại lão kình thánh.

Khi tất cả mọi người cho rằng giảng pháp của đại lão Bá Tống căn bản không cách nào bị vượt qua, lại có người biến chuyện không thể thành có thể!

Loại cảm giác phá kỷ lục này quả thực châm bùng lửa nhiệt huyết trong lòng mọi người!

Lúc này, phần lớn người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều cảm thấy lực lượng công đức hội tụ nơi “đại lão kình thánh” này phải sánh ngang với đại lão Bá Tống mới được!

Thậm chí vượt qua công đức của đại lão Bá Tống cũng không quá bất ngờ!

Ôm thái độ như vậy, lực lượng công đức được chuyển hóa từ khen ngợi của Chư Thiên Vạn Giới càng trở nên khổng lồ hơn.

Nếu như biến công đức thành linh thạch, vậy tiền lời mà kim đan cá voi mập kiếm được đã đủ để Bá Tống trả nợ!

“Lại nói… có phải giảng pháp của đại lão kình thánh đã bỏ sót phân đoạn nào đó rồi không?” Sau khi phân đoạn đánh giá tốt tặng công đức kết thúc, đầu óc người tu luyện mới bắt đầu tỉnh táo lại.

Rốt cuộc có người phát hiện chỗ không thích hợp, cứ cảm thấy giảng pháp của đại lão kình thánh thiếu chút gì đó.

Chốc lát sau…

“Thánh ấn đâu? Đúng rồi, thánh ấn đâu?” Người tu luyện khắp các ngõ ngách trên Chư Thiên Vạn Giới lần lượt phát hiện ra vấn đề này.

Đại lão kình thánh giảng pháp xong rồi, thánh ấn lại chưa ngưng tụ!

Thảo nào bọn họ cứ gọi “đại lão kình thánh” mà không gọi ra thánh hiệu của nó.

Người ta căn bản còn chưa ngưng tụ ra thánh ấn nữa kìa!

“Không hổ là đại lão kình thánh, ngay cả phân đoạn Huyền Thánh giảng pháp cũng không muốn giống với người thường. Loại thao tác hay ho này đã không kém gì đại lão Bá Tống lên đài giảng pháp hết lần này tới lần khác rồi.”

“Đều là đại lão giẫm đạp “quy tắc Huyền Thánh giảng pháp” dưới chân.”

“Vậy, kế tiếp sẽ ngưng tụ thánh ấn nhỉ? Không biết đại lão kình thánh sẽ ngưng tụ ra thánh ấn như thế nào?”

Theo suy đoán của mọi người, quả nhiên kình thánh bắt đầu tiến vào khâu ngưng tụ thánh ấn.

Lực lượng công đức và lực lượng thánh ấn bắt đầu đồng bộ.

Các đại lão đừng đầu cũng tập trung tinh thần chú ý một màn này, trực giác nói với bọn họ, thánh hiệu sẽ vạch trần chân tướng của kình thánh!

Hình thức ban đầu vuông vuông vức vức của thánh ấn được ngưng tụ thành công.

Thánh ấn này và lực lượng công đức hòa làm một thể, công đức rót vào thánh ấn, tức là thánh ấn cũng là đại ấn công đức!

Sau khi thánh ấn thành hình, trong hư không, có một hình chiếu khuôn mặt khổng lồ được chiếu hình bên trên thánh ấn.

Đó là một gương mặt trẻ tuổi, lương thiện, trông như biết nói chuyện vậy.

Gương mặt này, bao trùm trên tầng mây, chiếu rọi Chư Thiên Vạn Giới, được mỗi một khán giả đang ngẩng đầu xem “giảng pháp” nhìn thấy.

Trùng hợp chính là, hai kim đan hình cầu kia, bởi vì vấn đề góc độ, vừa lúc nằm trên “vị trí hốc mắt” của hình chiếu gương mặt khổng lồ kia, tỏa sáng lấp lánh.

“A, a a!” Yết hầu người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới dường như bị nghẹn.

Là hắn!

Đại lão Bá… Bá Tống!

Người đàn ông đã giảng pháp lần cuối cùng!

Chương 3032: Bá ngốc ngốc

Người đàn ông khiến Chư Thiên Vạn Giới vừa mừng vừa sợ hiện đang treo trên tầng mây, hắn đang cười!

Dù lúc này trong lòng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới có trăm câu ngàn lời nhưng lại không tìm được câu từ thích hợp để phọt ý nghĩ trong lòng mình ra!

Cảm thấy muốn ngạt thở.

Hồi lâu sau.

“Đậu má, vẫn là Bá Tống.” Câu nói tương tự vang lên khắp các ngõ ngách trong Chư Thiên Vạn Giới bằng đủ loại ngôn ngữ khác nhau.

Cho dù là nhân vật tài tử học phú năm xe thì vào thời khắc này cũng chỉ có thể dùng lời văn của riêng mình để biểu đạt ý “đệch” hoặc là “đậu má”.

Một giây trước, mọi người còn đang nghĩ vị “đại lão kình thánh” này rất trâu, trong lĩnh vực “Huyền Thánh giảng pháp” chuyên môn của đại lão Bá Tống này, nó lại có thể vượt qua kỷ lục và tầng thứ của đại lão Bá Tống. Vì thế đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới đều dâng lên phần đánh giá tốt tặng công đức kia của mình cho đạo hữu kình thánh, từ sâu trong đáy lòng đều vì đại lão kình thánh hô 666.

Nhưng một giây sau, vị đại lão kình thánh rất trâu này… lại biến thành đại lão Bá Tống.

[Quả nhiên lại là người đàn ông này, lại là người đàn ông giảng pháp một lần cuối cùng này, hắn lại biến ra trò giảng pháp gian trá khác, hắn còn gạt ta ấn like và đánh giá tốt tặng công đức.]

Ngày hôm nay, nhóm người đang sống phát hiện, bất kể mình lag như thế nào, cuối cùng vẫn không lag hơn đại lão Bá Tống được.

Không thở nổi.

Ngực rầu rĩ.

Còn không nói nên lời.

Tâm tình phức tạp lại ấm ức.

Nếu như nhất định phải tổng kết tâm tình phức tạp này lại, vậy chính là… thật thơm!

(Ý chỉ một người quyết tâm làm hoặc không làm một việc gì đó, hành vi cuối cùng lại hoàn toàn tương phản với quyết tâm, mang ý vả mặt, trào phúng)

Giảng pháp của đại lão Bá Tống vẫn luôn thơm như vậy!

Vì “giảng pháp thật thơm” của đại lão Bá Tống, người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đã sắp bị ép khô lại cố ép ra thêm chút đánh giá tốt tặng công đức giảng pháp còn sót lại cho đại lão.

…

[Về sau, phàm là thao tác Huyền Thánh giảng pháp xem không hiểu, đại lão Huyền Thánh mới tấn chức không nhận ra thân phận, chương trình Huyền Thánh giảng pháp dị thường thì cứ xem là đại lão Bá Tống mà đối đãi hết đi!]

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhìn gương mặt như biết nói chuyện của đại lão Bá Tống trên tầng mây kia, trong lòng nhất trí hạ quyết định.

“Suy nghĩ kỹ một chút… kỳ thực ngay từ đầu chúng ta hẳn không nên suy đoán cái gì mà “đại lão kình thánh”, vào thời khắc một loạt thao tác giảng pháp hay ho bắt đầu, chúng ta hẳn nên nghĩ là đại lão Bá Tống.”

“Trên phân đoạn “Huyền Thánh giảng pháp” này, có thể vượt qua đại lão Bá Tống… chỉ có bản thân hắn!”

Đã không ai có thể sánh vai với Bá Tống trên phân đoạn Huyền Thánh giảng pháp này.

Quá khứ không có, hiện tại không có, tương lai cũng rất khó lại xuất hiện nhân vật như vậy.

Chẳng mấy chốc, tâm tình chấn kinh của người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đã ổn định lại.

Sau đó, bọn họ rốt cuộc chú ý đến một vài chi tiết.

“Chờ một chút… chỗ hốc mắt trên hình chiếu gương mặt đại lão Bá Tống chính là hai viên cầu kia? Hai viên cầu màu vàng này là thứ gì? Cảm thấy chân có hơi nhũn.”

Vị trí hốc mắt trên khuôn mặt biết nói chuyện của đại lão nơi tầng mây vừa lúc khớp với hai viên cầu nhỏ màu vàng kia, trước đó bọn họ còn tưởng đó là pháp khí của đại lão kình thánh… hiện tại xem ra, hình như đây là thứ khác.

Hơn nữa rất có thể là thứ bọn hắn không quá muốn nhìn thấy!

“Mắt, tròng mắt?” Có người run rẩy phát ra tiếng.

[Đến rồi… các ngươi rốt cuộc cũng chú ý tới điều này.] Cuối cùng đại lão Thiên Đạo Đạo Tử phía sau màn cũng chờ được đến thời khắc này.

Hắn đã trợ uy đủ cho Bá Tống, cũng đã hoàn mỹ kết thúc phân đoạn giảng pháp.

Như vậy kế tiếp, lúc lần giảng pháp hiển thánh này sắp kết thúc… cũng là lúc để nhãn cầu của thầy lên sàn.

Dù sao, tương lai nhãn cầu của thầy sẽ hoàn toàn trở thành kim đan của Bá Tống.

Nếu không khẳng định cảm giác tồn tại, tương lai sẽ không còn cơ hội.

Bây giờ tròng mắt Thánh Nhân đã biến thành kim đan, không có sự khống chế của Tống Thư Hàng thì không cách nào hoán đổi thành hình thái tròng mắt.

Đạo Tử thân là Thiên Đạo, hắn có thể cưỡng ép khống chế kim đan tiến hành hoán đổi hình thái tròng mắt… nhưng làm như thế thì không lễ phép.

Hơn nữa, trực tiếp lộ hai mắt Thánh Nhân ra là phương pháp phô bày cảm giác tồn tại kém cỏi.

Đạo Tử thân là Thiên Đạo, đương nhiên có lựa chọn càng đỉnh hơn.

Lúc này, toàn bộ lực lượng công đức hội tụ từ Chư Thiên Vạn Giới đã dung nhập vào trong thánh ấn mới.

Sau đó bắt đầu ngưng tụ đạo hiệu mới.

Lần này kim đan độ kiếp, ý thức chủ của Bá Tống bản thể vẫn chưa tới.

Cho nên chưa lựa chọn “thánh hiệu mới” cho mình trước.

Kể từ đó, bèn cho Đạo Tử cơ hội thao tác phía sau màn.

Hắn một mạch nghĩ ra rất nhiều “thánh hiệu dự tuyển”, rồi để chúng hiện lên trên thánh ấn.

Bao gồm cả “Bá Nho” đã được Bá Tống sử dụng, “Bá Thánh” phù hợp với tâm ý Tống Thư Hàng, cùng với các loại thánh hiệu “Bá Nhân”, “Bá Rất”, “Bá Trâu” mà Đạo Tử bổ sung.

Thánh hiệu hiện lên hết cái này tới cái khác.

Đây cũng không phải ám chỉ, mà là đang chỉ thẳng mặt.

Thân là Thiên Đạo, “thánh hiệu” Đạo Tử bổ sung chỉ là cho Tống Thư Hàng cơ hội lựa chọn, sau khi sàng lọc, một vài thánh hiệu kỳ quái sẽ bị bỏ qua, không ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng.

Một chuỗi thánh hiệu này, mỗi lần hiện một cái, trong lòng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới bèn lạnh đi một mảng.

Những thánh hiệu này, dường như mỗi một cái đều có liên quan đến “Thánh Nhân Nho Gia”.

Mà thứ có quan hệ mật thiết nhất với Thánh Nhân Nho Gia trên người đại lão Bá Tống chính là… hiển nhiên là đôi mắt Thánh Nhân kia.

Chẳng lẽ đôi pháp khí hình cầu màu vàng này chính là mắt Thánh Nhân?

Dù mặt đại lão Đạo Tử phía sau màn vẫn không chút cảm xúc, nhưng trong lòng lại đang mỉm cười.

Hắn duỗi tay điểm một cái.

Tăng thêm thánh hiệu “Bá Mâu” tỏa sáng lấp lánh.

“A a a… đừng mà…” Lúc này, người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đã muốn quỳ rồi.

“Là mắt Thánh Nhân Nho Gia! Tuyệt đối là mắt Thánh Nhân Nho Gia!”

“Rời khỏi khâu quan sát giảng pháp, rời khỏi!”

“Nhắm mắt lại, mau nhắm mắt lại, đừng nhìn thẳng đại lão Bá Tống.”

Những lời như thế tràn ngập khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Nhưng mà, khâu Huyền Thánh giảng pháp nào có lựa chọn rời khỏi?

Huống chi đây là Thiên Đạo đang khoe “cảm giác tồn tại cuối cùng” của tròng mắt thầy nhà mình, hắn làm sao cho người ta khả năng rời khỏi khâu quan sát giảng pháp?

“Cuối cùng lại bổ sung thêm một thánh hiệu đi.” Đạo Tử quyết định trong lòng.

Những “thánh hiệu” hắn bổ sung này, sau đài sẽ bị sàng chọn bỏ qua, chúng chỉ đơn thuần hiện ra cho khán giả Chư Thiên Vạn Giới xem.

Cho nên, phá hư đội hình thánh hiệu của Bá Tống cũng không sao.

“Nếu không thì dùng Bá Gia Thánh Nhân nhỉ?” Đạo Tử suy tư.

Hắn vừa dứt lời…

Một thánh hiệu mới lặng lẽ hiện lên.

Bá Mai!

Đạo Tử sửng sốt: “Ta không có làm… Đây không phải ta tạo ra mà?”

Thánh hiệu này xuất hiện thế nào vậy?

Bá Mai, Bá ngốc ngốc?

Đây không phải là phương thức bí ngữ của tiểu sư muội ư?

Chẳng lẽ đây là đạo hiệu mới do tiềm thức Bá Tống tiểu hữu tạo ra, hắn muốn lựa chọn cái này làm thánh hiệu mới à?

Lúc Đạo Tử đang nghĩ vậy, khâu ngưng tụ thánh hiệu bèn tiến vào hồi cuối.

Quả nhiên trong tiềm thức Bá Tống đã xác định cái này làm thánh hiệu cuối cùng.

Thánh ấn phóng ra hào quang rực rỡ.

Ấn thứ chín của Bá Tống… thánh ấn Bá Mai!

“Chờ chút, đừng quấy. Lấy cái thánh hiệu này, cuối cùng Thư Hàng có thể sẽ hối hận mất.” Đạo Tử vội duỗi tay điểm một cái, cưỡng ép triệu hoán một sợi ý thức của Bá Tống bản thể tới.

“Thừa dịp thánh ấn còn chưa triệt để hoàn thành, bây giờ ngươi đổi thánh danh còn kịp.” Đạo Tử nói thật nhanh: “Ta có thể đổi tên cho ngươi ở sau đài, nhưng phải nhanh chút, đừng do dự!”

Do dự sẽ bại trận.

Chương 3033: Đến lúc giết một Trường Sinh Giả tế thiên rồi?

Một sợi ý thức của Bá Tống bản thể bị triệu hoán tới lại vô cùng bình tĩnh.

“Bá Mai, thì ra là thế… Là ý này à, đây là lời chúc phúc vô cùng tốt đẹp.” Ý thức của Tống Thư Hàng thong dong nói.

Đạo Tử đần mặt ra: “? ? ?”

Chúc phúc?

Là chúc phúc đến từ tiểu sư muội ư?

Nhưng mà, hoàn toàn xem không hiểu, ta căn bản không nhìn ra đây rốt cuộc là chúc phúc gì.

Nếu không… trở về ta đi móc tròng mắt của chúa tể ba mắt thử xem? Nhỡ đâu có ích thì sao?

“Thánh hiệu Bá Mai này là chúc phúc của Thánh Nhân với Nho gia, có ý nghĩa vô cùng tốt đẹp. Cho nên, nếu như dùng Bá Mai này làm thánh hiệu, ta cũng không có ý kiến gì.” Tống Thư Hàng hòa nhã nói.

“Thật sự không định đổi ư?” Đạo Tử nhắc nhở: “Phải biết rằng chúc phúc và ý nghĩa trong từ Bá Mai này chỉ có bản thân ngươi biết, người khác xem không hiểu. Thậm chí có thể sẽ ngộ nhận là Bá ngốc ngốc.”

“Nó thật có ý nghĩa là Bá ngốc ngốc.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đạo Tử ngẩng đầu nhìn trời: “…”

“Có điều, Đạo Tử tiền bối ngươi nói cũng có lý. Người khác xem là Bá ngốc ngốc, cảm thấy có lẽ có chút kỳ quái… Ừm, vậy đổi cái khác đi. Đổi thành Bá Yan đi.” Tống Thư Hàng mở miệng nói.

“Bá Nhãn (yǎn: thanh 3 trong thanh điệu tiếng Trung)? Nhãn cầu? Ngươi xác định muốn cái này?” Đạo Tử nghi hoặc nói.

Tùy tiện như vậy thật sự không thành vấn đề ư?

“Không, không phải nhãn trong nhãn cầu, là Ngôn (yán) trong ngôn ngữ (yǔyán).” Tống Thư Hàng nói: “Là thanh 2.”

Đạo Tử: “...”

Lúc ngươi đọc ra chữ Yan căn bản không phân biệt thanh 2 và thanh 3.

“Bá Ngôn, vì sao đột nhiên nghĩ tới đạo hiệu này?” Đạo Tử vừa hỏi vừa duỗi tay nhanh chóng thao tác phía sau đài, dùng chữ “Ngôn” bao lấy chữ “Mai”.

“Ban nãy lúc ta giao lưu cùng chư vị đại lão Trường Sinh Giả, lại lĩnh ngộ ra hình thức ban đầu của một “trường sinh chi pháp”. Trường sinh chi pháp này có quan hệ với “pháp tắc văn tự ngôn ngữ nguyên sơ” ta lĩnh ngộ trước đây. Cho nên ta cảm thấy Bá Ngôn rất tốt.” Tống Thư Hàng giải thích.

Tay đang thao tác phía sau đài của Đạo Tử cứng đờ: “...”

Thế thôi đã lĩnh ngộ ra hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo mới rồi à?

Trường sinh chi đạo thật sự dễ lĩnh ngộ vậy sao?

Ngay lúc thao tác của Đạo Tử cứng lại, thánh ấn của Tống Thư Hàng đã triệt để thành hình.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới tiếp thu được thánh hiệu mới của đại lão Bá Tống: [Bá Ngôn]

“Ể? Kỳ quái, trước đó không phải hiển thị Bá Mai sao?”

“Vì sao đột nhiên lại biến thành Bá Ngôn rồi?”

“Đây cũng là thao tác hay ho mới của đại lão Bá Tống ư?” Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới trưng ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Chờ chút, nhìn kỹ đi, các ngươi nhìn kỹ vào, dưới đáy chữ Ngôn!” Có người đột nhiên nhận ra chân tướng.

Sau khi được đạo hữu bên cạnh nhắc nhở, những người tu luyện cẩn thận nhìn chữ “Ngôn” kia chằm chằm.

Ngay sau đó, tất cả mọi người phát hiện dưới đáy chữ “Ngôn” của thánh ấn Bá Ngôn lại còn có một tầng... là chữ Mai.

Đây là một thánh ấn hai tầng.

Thánh ấn hai thánh hiệu [Bá Mai + Bá Ngôn].

"Thua rồi, chúng ta vẫn thua vào tay đại lão Bá Tống rồi. Ta căn bản không ngờ tới trên "thánh ấn" này, đại lão Bá Tống lại còn có thao tác hay ho hoàn toàn mới."

"Rốt cuộc chúng ta phải làm sao mới có thể đuổi kịp bước chân của đại lão Bá Tống?"

"Ta thường vì bản thân không đủ hay ho, không có đầu óc thác tác hay ho, mà có vẻ không ăn khớp với đại lão Bá Tống."

"Lần tiếp theo, lần tiếp theo đại lão Bá Tống còn có thể hay ho hơn nữa không?"

"Tỉnh táo, đây đã là lần giảng pháp cuối cùng của đại lão Bá Tống rồi… Ta tin tưởng đại lão Bá Tống."

"Nhưng lần này, đại lão Bá Tống không có nói đây là "lần giảng pháp cuối cùng" nhỉ, ta cảm thấy bản thân đại lão Bá Tống cũng đã từ bỏ rồi."

Trong lời nghị luận sôi nổi của người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, trên tầng mây, khuôn mặt biết nói chuyện kia của đại lão Bá Tống đột nhiên trở nên sinh động.

Trước đó chỉ là một hình chiếu mà thôi.

Nhưng bây giờ, gương mặt này của đại lão Bá Tống bắt đầu sống lại.

"Phải tới rồi ư?"

"Phải tới, chung quy vẫn phải tới, trốn cũng không thoát."

"Có thuốc tránh thai không? Ta muốn vị sầu riêng."

"Thuốc tránh thai vô dụng, lúc này ngươi cần phẫu thuật nạo thai không đau…"

Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới cắn chặt răng, có người bắt đầu uống thuốc, có người bắt đầu thuần thục tìm tư thế thoải mái nằm xuống.

Nếu đã không cách nào tránh né, vậy cũng chỉ có dũng cảm đối mặt.

Trốn tránh là biểu hiện của sự hèn yếu.

"Khụ khụ ~" Lúc này, trong hư không, gương mặt biết nói kia của đại lão Bá Tống ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu phát biểu: "À thì, không ngờ lại gặp mọi người dưới tình huống như vậy. Lần này thật sự vô cùng ngoài dự liệu… Ta cũng không biết nói gì cho phải, bèn chúc mọi người năm mới vui vẻ vậy?”

[Vui vẻ, vui vẻ ~ đại lão Bá Tống ngươi nói vui vẻ, bọn ta bèn vui vẻ, ngươi nói cái gì thì là cái đó.]

“Lần này kỳ thực là ngoài dự liệu thật sự, bởi vì độ kiếp không phải bản thân ta, là kim đan do ta và các vị tiền bối tạo ra. Chính ta cũng không ngờ rằng ngay cả kim đan cũng chạy đi độ kiếp. Có điều mọi người có thể yên tâm, ta sẽ không tạo ra kim đan mới nữa, cho nên… sẽ không còn có lần sau. Các ngươi có thể tin tưởng ta.” Đại lão Bá Tống chân thành nói.

[Tin mà, bọn ta tuyệt đối tin tưởng. Bọn ta tin rằng đây là lần độ kiếp cuối cùng của đại lão Bá Tống ngài trong tháng này.]

[Bọn ta cũng tin kim đan của đại lão Bá Tống sẽ không chạy đi độ kiếp nữa, lần sau bọn ta chờ mong độ kiếp giảng pháp của cọng tóc ngố nhà đại lão Bá Tống.]

[Đại lão Bá Tống đừng hoảng, cầu đại lão giảng pháp thêm một vạn năm.]

[Mỗi tháng giảng pháp một lần cũng rất tốt, đây là một luồng đánh giá tốt tặng công đức cuối cùng còn sót lại của ta, xin đại lão Bá Tống vui lòng nhận cho ~] Đạo hữu đã bị ép khô hai lần, quả thực là ép ra một luồng đánh giá tốt tặng công đức từ trong xương tủy ra ủng hộ Bá Tống.

“Lần này chưa chuẩn bị lời phát biểu, cho nên… mọi người bận gì cứ đi làm đi. Ta đón kim đan xong rồi về, hẹn gặp lại mọi người.” Trên tầng mây, bên cạnh gương mặt đại lão Bá Tống xuất hiện một bàn tay, vẫy tay chào mọi người.

[Kết thúc rồi? Thật sự kết thúc rồi ư?]

[Thứ phải tới vậy mà lại không tới? Chúng ta tránh thoát một kiếp à?]

[Cung tiễn đại lão Bá Tống ~~]

Trong lòng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới lập tức cảm động quá xá, dùng thái độ nhiệt liệt nhất cung tiễn Bá Tống.

Trong hư không, hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp dần thu lại.

Kim đan cá voi mập + kim đan Thánh Nhãn đều bị đại lão Bá Tống thu hồi.

“Bá Thiện.” Trong hư không, giọng đại lão Bá Tống vang lên trong hình ảnh vẫn chưa biến mất.

Tựa như sau khi livestream xong lại quên tắt camera vậy.

Sau khi đại lão Bá Tống kết thúc Huyền Thánh giảng pháp thì còn có một đoạn hình ảnh phát sóng trong Chư Thiên Vạn Giới.

“Bản thể, ta đây.” Bóng dáng tam thi Bá Thiện hiện ra.

Móc ~

Đại lão Bá Tống duỗi tay móc tròng mắt lưu ly của bản thân ra, giao cho Bá Thiện: “Ngươi mang theo nó, độn vào trong phòng tối Thiên Đạo đi.”

Trong tròng mắt lưu ly này cô đặc “trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết” của Tống Thư Hàng.

Tam thi Bá Thiện duỗi tay móc một con mắt của mình xuống, sau đó lắp tròng mắt lưu ly lên.

Tiếp đó, dưới hộ tống của “phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối”, thân hình hắn độn vào phòng tối Thiên Đạo, biến mất không thấy, biến mất cùng nó còn có “pháp khí bạn sinh” của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Sau khi Bá Thiện biến mất, Tống Thư Hàng duỗi tay lấy ra một viên kim đan Thánh Nhãn, lắp nó vào hốc mắt của mình.

“Là lúc hiến tế một Trường Sinh đạo rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nghe đến đó thì chấn kinh đến trợn mắt há mỏ.

Hiến tế một Trường Sinh đạo?

Thứ như trường sinh chi đạo, mỗi vị Trường Sinh Giả đều chỉ có một.

Cho nên, đại lão Bá Tống chắc chắn sẽ không hiến tế đại đạo Trường Sinh của mình.

Như vậy ý nghĩa trong lời nói của đại lão Bá Tống là muốn hiến tế một đại lão Trường Sinh Giả ư?

Chương 3034: Ta là Thiên Đạo Đạo Tử, hiện tại ta hoảng quá đi thôi

Như vậy vấn đề tới rồi… tiếp đó Bá Tống muốn hiến tế ai?

Trong Chư Thiên Vạn Giới, người tu luyện bình thường rất bình tĩnh, bởi vì ngay cả tư cách bị Bá Tống hiến tế, bọn họ cũng không có.

Nhưng các Trường Sinh Giả và các Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thức ban đầu của Trường Sinh đạo lại phát hoảng.

Đặc biệt là mấy vị Trường Sinh Giả đã từng hung ác đánh Bá Tống.

Chẳng hạn như vị đại lão Hà Chỉ Đại Đế chăm chỉ nào đó của Ma môn.

Đại lão Hà Chỉ gần như ngay lập tức kích hoạt phòng hộ nhiều tầng bên cạnh mình, đồng thời khuếch trương thần thức của mình đến cực hạn.

Sau đó hắn trùm lên ngụy trang nhiều tầng, còn bóp méo tin tức “thiên cơ” của bản thân, phòng ngừa bị bói đến.

Đồng thời, hắn hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng sẽ không trả lời tin nhắn Bá Tống gửi tới… Lần này, hắn tuyệt đối sẽ không mắc câu!

“Tốt nhất vẫn nên đổi địa bàn khác thì mới thỏa đáng.” Dù cho đã chuẩn bị xong phòng hộ toàn diện, trong lòng Hà Chỉ Ma Đế vẫn không yên.

Hiện tại, cách mười ngày nửa tháng hắn sẽ đổi địa bàn ẩn cư.

Mấy tháng nay, dấu chân của hắn đã đạp lên mấy vị diện thế giới.

Đây đều là nồi của Bá Tống!

Ngoại trừ đại lão Hà Chỉ ra, còn có Ma Đế Ngạc bị chúa tể ba mắt thắng được cũng đang rất hoảng.

Hắn còn thảm hơn Hà Chỉ Ma Đế… Bởi vì hắn đã hóa thành tiền cược, không cách nào nhúc nhích.

Hiện tại, hắn chỉ có thể kỳ vọng chúa tể ba mắt không tống hắn cho Tống Thư Hàng. Nếu không, người bị Tống Thư Hàng hiến tế khẳng định chính là hắn.

Ta là Ma Đế Ngạc, hiện tại ta hoảng quá đi thôi.

Ngoài ra, Ma Đế Ngạc và Hà Chỉ Ma Đế cũng không cô đơn. Trừ bọn chúng ra, Trường Sinh Giả người khổng lồ nham thạch bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng phong ấn lần nữa rồi mang đi, lúc này cũng hoảng quá xá.

Năm đó… Không đúng, là năm ngoái.

Nói đúng ra là mấy tháng trước, hắn còn vui sướng đánh Bá Tống.

Hơn nữa, suýt chút nữa đã đánh nát Bá Tống!

Hồi tưởng lại, lúc trước đánh Bá Tống khá là sảng khoái.

Nhưng bây giờ, trong lòng người khổng lồ nham thạch hoảng vô cùng tận.

Hắn cảm thấy dường như mình rất phù hợp với hàng ngũ “đối tượng bị Bá Tống hiến tế”.

Hiến tế của Bá Tống, không biết là chỉ một lần? Hay là hiến tế nhiều lần?

Hoảng chung với Hà Chỉ, Ma Đế Ngạc, người khổng lồ nham thạch, còn có trứng Côn Vương.

Nó đang bị nhóm hóa thân nghiên cứu khoa học của Bạch tiền bối two nghiên cứu.

Hơn nữa, so với mấy vị tuyển thủ bên trên, nó là hoảng nhất.

Bởi vì nó nhớ… một hóa thân của Bá Tống còn chờ bên ngoài đón nó đi!

[Đậu má, chẳng lẽ Trường Sinh Giả mà Bá Tống muốn hiến tế chính là ta?] Côn Vương run lẩy bẩy, tim gan phát run.

Đúng vậy, nhất định chính là nó.

Nếu không, tại sao Bá Tống phải cố ý phái một hóa thân tới đây?

Mặc dù nó đã bị Bá Tống tặng cho Bạch chúa tể, nhưng theo quan sát khoảng thời gian này của nó, đồ của Bạch chúa tể gần như chính là đồ của Bá Tống.

Chỉ cần Bá Tống cần, Bạch chúa tể đều sẽ không keo kiệt.

Căn bản không phải phong cách của chúa tể Cửu U.

Cho nên, hiện tại nó là của Bạch chúa tể hay của Bá Tống thì có khác gì nhau đâu. Nếu Bá Tống muốn hiến tế nó, Bạch chúa tể sang tay đưa nó cho Bá Tống ngay.

Sắp chết rồi, sắp chết rồi.

Sai lầm lớn nhất đời ta chính là tham lam, tham lam quyển “Bạch Hoàng kinh” kia trên người Bạch Cốt Tiên Cơ, kết quả không chỉ phải bồi vào toàn bộ gia sản của mình, ngay cả bản thân cũng sắp bị hiến tế.

Đời côn, sao mà gian nan.

Đánh Bá Tống sảng khoái nhất thời, luôn đánh Bá Tống thì luôn sảng khoái.

Nhưng vật đổi sao dời, khi đánh sảng khoái bao nhiêu, hiện tại bèn hoảng sợ bấy nhiêu.

…

Trừ những vị kể trên, một nhóm Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới cũng âm thầm trao đổi với nhau.

[Lại nói, lúc Bá Tống khiêu chiến Chư Thiên Vạn Giới chinh chiến bất hủ, các ngươi ai từng đắc tội nặng với hắn?]

[Không có chuyện đó, bọn ta và Bá Tống đều luận bàn hữu hảo, căn bản không ai cố ý đắc tội Bá Tống. Làm người phải chừa đường lui, ngày sau dễ gặp mặt. Hiện tại, là xã hội hòa bình.]

[Cho nên Bá Tống muốn hiến tế ai?]

[Nhắc tới việc này… lại nói, gần đây phân thân quả cầu kim loại kia của Bá Tống đang kéo Trường Sinh Giả qua luận đạo cùng Bá Tống. Nếu không đi sẽ bị hóa thân cầu kim loại của Bá Tống khiêu chiến, sau đó có một nhóm đạo hữu đi tới đó. Chẳng lẽ, Bá Tống muốn kéo Trường Sinh Giả đến luận đạo để hiến tế?]

Nghĩ kỹ đã thấy cực kỳ kinh khủng, càng nghĩ càng thấy sợ!

Các đạo hữu bị hóa thân Bá Tống dẫn đi kia, bây giờ có ổn không?

Tiếp đến, họ sẽ không xuất hiện trên tế đàn đấy chứ?

[Đừng hoảng, loại chuyện khiến mọi người phẫn nộ này, lấy tính cách của Bá Tống chắc chắn sẽ không làm.] Lúc này, Ma Nữ Nguyên Sơ lên tiếng: [Trên thực tế, trải qua nghiên cứu cẩn thận của chúng ta, phát hiện kỳ thực Bá Tống cũng không phải một người ác liệt. Thậm chí tính cách của hắn hẳn là thiên về lương thiện. Cho nên… Ta nghĩ, hoạt động mừng năm mới lần này, Bá Tống phối hợp với Thiên Đạo thu gom "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" và "Hằng Tinh Mạt Nhật Giả", có phải chính là dùng để hiến tế hay không? Mặc dù hai thứ này không phải Trường Sinh Giả hoàn chỉnh, nhưng trong đó có một vài cá thể đặc thù, không hề kém hơn Trường Sinh Giả.]

[Có lý, vừa nói như vậy thì có thể thông suốt rồi.]

[Vì để phòng ngộ nhỡ, không bằng chúng ta lại đi chém thêm vài "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" hoặc "Hằng Tinh Mạt Nhật Giả" đi? Tốt nhất là bắt sống, thuận tiện để Bá Tống hiến tế?] Có đại lão Trường Sinh Giả đề nghị.

[Được ~]

Sau đó, các đại lão Chư Thiên Vạn Giới sôi nổi lên đường, khí thế ngút trời vùi đầu vào hoạt động bắt "Hư Nhật Thủ Hộ Giả".

…

Lúc này Tống Thư Hàng còn không biết một câu nói của mình lại gây ra nhiều khủng hoảng cho Chư Thiên Vạn Giới.

Hắn thật sự không có ý này.

Lấy tính cách của hắn, không thể nào đột nhiên bắt một vài Trường Sinh Giả không thù không oán với hắn đi hiến tế.

So với hi sinh người khác, Bá Tống càng có khuynh hướng hi sinh bản thân.

Dù sao có kim đan cá voi mập bất hủ ở đây.

"Phù, chuẩn bị bắt đầu đi." Tống Thư Hàng duỗi tay.

Bóng dáng Tạo Hóa Tiên Tử xuất hiện bên cạnh hắn, hai tay cầm Nho Điển, giao nó vào tay Tống Thư Hàng. Đây là đạo cụ không thể thiếu trong bí pháp của Thánh Nhân.

Tiếp đó cô lại duỗi tay ấn nhẹ lên hốc mắt của Tống Thư

Hàng, thi triển một phát trì dũ thuật Nho gia.

Hào quang trì dũ thuật chợt lóe lên.

Kim đan Thánh Nhãn trong hốc mắt Tống Thư Hàng hơi xoay tròn, một lần nữa hóa thành con mắt Thánh Nhân Nho Gia.

Nhưng sao mắt Thánh Nhân lúc ban đầu lại chuyển hóa thành màu vàng nguyên chất rồi.

[Xuất hiện rồi, con mắt Thánh Nhân Nho Gia!] Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới lập tức nhật ra con mắt đã từng mang đến cho mọi người yêu thương và đau đớn.

[Mặc dù đổi màu, nhưng nó có hóa thành tro, ta cũng nhận ra được!]

[Phải tới, chung quy vẫn phải tới?]

[Tránh được mùng một, không tránh được mười lăm.]

“Có thể thành công hay không… bèn xem hiện tại.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn mở Nho Điển ra.

Sau đó, một viên kim đan Thánh Nhãn khác, con mắt Thánh Nhân trong hốc mắt và Nho Điển cộng minh với nhau.

Tiêu hao một con mắt Thánh Nhân Nho Gia + một trường sinh chi đạo, cũng thông qua “bí pháp” Thánh Nhân Nho Gia lưu lại, bèn có xác suất kế thừa năng lực thiên phú của Thánh Nhân!

Bí pháp Thánh Nhân Nho Gia lưu lại, uyên thâm khó lường.

Cũng may Tống Thư Hàng có Bạch tiền bối và một nhóm đại lão chúa tể tương trợ.

Bí pháp phức tạp kia của Thánh Nhân, dưới sự chủ đạo của Bạch tiền bối two, bây giờ đã đơn giản hóa thành độ khó của mười tấm phù văn.

Tống Thư Hàng duỗi tay viết trong hư không.

Bí pháp, kính hoạt!

Giai đoạn đầu tiên: [Tiêu hao một con mắt Thánh Nhân.]

Con mắt Thánh Nhân trong hốc mắt Tống Thư Hàng kia đã mất đi hào quang… Sau khi bị mù, toàn bộ con mắt Thánh Nhân bắt đầu hòa tan.

Bí pháp tiến vào giai đoạn thứ hai: [Tiêu hao một trường sinh chi đạo.]

“Hiến tế trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng vào lúc này, bí pháp xảy ra dị biến. Nó khóa chặt một trường sinh chi đạo bên trong Nho Điển.

Đạo Tử: “? ? ?”

Chương 3035: Ngài đang thay quần áo đấy à?

Đó là Trường Sinh đạo của ta!

Dừng tay, mau dừng tay ~

Đại lão Thiên Đạo Đạo Tử hoảng hốt không thôi.

Bởi vì Thiên Đạo đời 8.5 như hắn này sớm muộn gì cũng sẽ xuống đài… Sau khi xuống đài, hắn còn phải dựa vào một bộ phận tồn tại cùng với "trường sinh chi đạo" hoàn mỹ của mình tồn trữ trong Nho Điển của thầy để hồi sinh, một lần nữa trở thành Đạo Tử*Trường Sinh Giả*đại sư huynh Nho gia.

Kết quả hiện tại, lúc Bá Tống đang hiến tế "con mắt Thánh Nhân Nho Gia" + "trường sinh chi đạo", vậy mà lại khóa chặt lấy trường sinh chi đạo hắn lưu lại trong Nho Điển.

Sẽ chết người đấy!

Nếu trường sinh chi đạo hắn lưu trong Nho Điển bị tiêu hao hết, hắn làm sao còn hồi sinh được đây?

Tống Thư Hàng cũng nhanh chóng nhận ra dị trạng của "bí pháp Thánh Nhân".

"Trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết" vốn phải tiêu hao sạch lại không bị liệt vào "đối tượng tiêu hao đầu tiên", ngược lại là một trường sinh chi đạo cất giấu trong Nho Điển lại được "bí pháp Thánh Nhân" ưu ái bội phần.

Có thể là bởi vì trường sinh chi đạo của đại lão Đạo Tử trong Nho Điển là Trường Sinh đạo của Nho gia, cho nên đặc biệt phù hợp với "bí pháp Thánh Nhân" chăng?

"Đình chỉ!" Tống Thư Hàng vội vàng dựa vào ý chí của mình, cưỡng ép đình chỉ sự vận chuyển của "bí pháp Thánh Nhân".

Cũng may… bí pháp Thánh Nhân đã được Bạch tiền bối two và một đám đại lão chúa tể cải tiến, khống chế càng thêm dễ dàng hơn.

Nếu như là bí pháp Thánh Nhân ban đầu, e rằng lúc này đã tiêu hao sạch sẽ Trường Sinh đạo của Đạo Tử trong Nho Điển rồi.

“Phù ~” Đại lão Đạo Tử thở phào nhẹ nhõm.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa đường lui của hắn đã bị Bá Tống chặt đứt!

“Đạo ngốc ngốc.” Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy, là Trường Sinh đạo của Đạo Tử sư huynh. Ta cũng không ngờ trong Nho Điển lại lưu giữ Trường Sinh đạo của Đạo Tử sư huynh. Hơn nữa, suýt chút nữa bí pháp Thánh Nhân đã cắn nuốt Trường Sinh đạo này.”

Cũng may hắn kịp thời đình chỉ bí pháp. Bí pháp Thánh Nhân chỉ khóa chặt trường sinh chi đạo của Đạo Tử, cũng bao trùm lấy nó… gần như là vừa đặt Trường Sinh đạo của Đạo Tử bên miệng, còn chưa kịp cắn.

Sau khi Tống Thư Hàng cưỡng ép dừng bí pháp lại, “Trường Sinh đạo” của Đạo Tử bình an được thả về, chỉ lưu lại một chút hương vị bên miệng, cái loại cảm giác mùi hương sót lại đầy miệng kia.

Mặc dù không gặm được trường sinh chi pháp của Đạo Tử, nhưng Tống Thư Hàng lờ mờ tiếp xúc được trường sinh pháp của Đạo Tử, cũng nhớ được một vài tin tức cụ thể của trường sinh pháp của Đạo Tử.

Hiệu quả này càng tuyệt diệu hơn lúc giao lưu “áo nghĩa hạch tâm trường sinh pháp” với các đại lão Trường Sinh Giả trong bí cảnh thời gian.

Đáng tiếc loại hiệu quả này chỉ có thể dùng trên trường sinh pháp tồn trữ trong Nho Điển, không cách nào dùng trên người đại lão Trường Sinh Giả khác.

“Thư Hàng, trước tiên ngươi chờ chút đã, ta thêm vào một miếng vá cho Nho Điển.” Đạo Tử lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Tiếp đó hắn điều động quyền hạn Thiên Đạo, bọc thêm cái bìa sách cho Nho Điển của thầy.

Di vật của sư phụ, hắn đương nhiên sẽ không thay đổi nội dung bên trong. Cho nên, bọc thêm bìa sách làm tầng phòng hộ, lại bảo vệ bộ phận tồn tại + trường sinh chi đạo do mình lưu lại, tránh cho bị Bá Tống tế thiên lần nữa là được.

Sau khi bọc thêm bìa sách, Đạo Tử gật đầu nói: “Được rồi, giải quyết xong.”

“Vậy ta tiếp tục nhé?” Tống Thư Hàng nói.

Đạo Tử giơ ngón cái lên: “Cố lên.”

Tống Thư Hàng lại hít sâu, sau đó vận chuyển “bí pháp Thánh Nhân” lần nữa.

Bí pháp Thánh Nhân bị cưỡng ép đình chỉ lại bắt đầu chuyển động, cuồn cuộn tiến về trước… Lần này, dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, bí pháp lướt qua trường sinh pháp của Đạo Tử, trực tiếp khóa chặt bản thân Tống Thư Hàng, bao trùm “trường sinh đại đạo tìm đường sống trong chỗ chết”.

Tất cả đều tiến hành thuận lợi.

“Phù ~ cũng may, suýt chút nữa đã hiến tế Đạo Tử sư huynh mất rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tạo Hóa Tiên Tử hát lên: “Y ~ Đạo ~ đại ngốc ngốc ~ xuy ~ xuy ~”

Một màn tương tác giữa hai người, thông qua phân đoạn Huyền Thánh giảng pháp còn chưa tắt camera, chiếu khắp Chư Thiên Vạn Giới.

[Suýt chút nữa hiến tế Đạo Tử? Nếu như ta nhớ không lầm… Thiên Đạo lần này chính là Đạo Tử đứng đầu mười ba Kiếp Tiên Nho gia nhỉ?]

[Đúng vậy, ngươi nhớ không lầm. Đạo Tử chính là Thiên Đạo, Thiên Đạo lần này chính là Đạo Tử.]

[Nói cách khác, Bá Tống suýt chút nữa hiến tế Thiên Đạo?]

Tim gan người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều vọt tới cuống họng, ngay cả Thiên Đạo cũng suýt nữa trở thành tế phẩm của đại lão Bá Tống?

Quả thực tàn nhẫn!

Thiên Đạo lại không có mặt mũi như thế ư?

Ngoài ra, sau khi thâu tóm thế giới Cửu U, lĩnh vực Huyền Thánh giảng pháp, tin tức bất hủ, đại lão Bá Tống rốt cuộc muốn động thủ với Thiên Đạo?

[Hiến tế Thiên Đạo khẳng định không phải hiến tế Thiên Đạo bản thể hiện tại…] Các đại lão Trường Sinh Giả nhìn thấu triệt hơn chút.

Thực lực càng đứng trên đỉnh cao, thì càng có thể minh bạch sức mạnh khủng bố của bất hủ và Thiên Đạo.

Thứ như bất hủ này, bản thân không cách nào bị hiến tế làm tiêu hao được.

[Nhưng có thể "bí pháp hiến tế" trong tay Bá Tống sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với tồn tại bất hủ cấp Thiên Đạo?] Các đại lão Trường Sinh Giả phỏng đoán.

Có cùng ý nghĩ với bọn họ còn có Bạch + Bạch two + 33 vị Bạch chưa biết đang trấn áp cự lão mặt trời màu đen dưới phong ấn.

Các Bạch tiền bối trong trận phong ấn đang xem khâu "giảng pháp trực tiếp", cho nên mặt trời màu đen đính kèm cũng có phúc lợi được xem trực tiếp.

Sau khi xem đoạn đối thoại này của Bá Tống và Tạo Hóa Tiên Tử, mặt trời màu đen vốn rất bình tĩnh cũng bắt đầu phát hoảng.

Nó biết Thiên Đạo và Bá Tống nhất định đang nghiên cứu thủ đoạn nhằm vào nó. Nhưng nó có được "vật chất bất hủ", không sợ bị nhằm vào.

Chỉ là bây giờ… dường như Bá Tống thật sự nghiên cứu ra thủ pháp nhằm vào "bất hủ" rồi?

"Hiến tế này rốt cuộc là ý gì? Khẳng định không phải phá hư bất hủ, trong Chư Thiên Vạn Giới không ai có thể phá hư bất hủ. Cho nên, chẳng lẽ là thủ đoạn hạn chế bất hủ?" Cự lão mặt trời màu đen thôi diễn tới lui vài lần nhưng không thu hoạch được gì.

Nó chỉ có thể tiếp tục nhìn hình ảnh hiển thánh giảng pháp chằm chằm, hy vọng có thể xem diễn biến tiếp theo.

Hào quang bí thuật Thánh Nhân bao lấy toàn thân Tống Thư Hàng.

Trong hốc mắt, con mắt Thánh Nhân Nho Gia triệt để hòa tan, chỉ còn lại một tầng "xác kim đan".

Đồng thời trong cơ thể Tống Thư Hàng, "trường sinh chi đạo tìm đường sống trong chỗ chết” cũng bị tiêu hao sạch.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng rơi từ đẳng cấp Trường Sinh Giả xuống… “vầng trăng Trường Sinh Giả” trên đỉnh đầu cũng bắt đầu ảm đạm.

Khí tức Trường Sinh Giả cũng bắt đầu tiêu tán.

Mặc dù hình ảnh chiếu hình không rõ ràng chân thật như ở hiện trường, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra “khí thế” của Bá Tống đang dần giảm xuống.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đồng loạt sững sờ.

Đây là thao tác gì?

Cảnh giới của đại lão Bá Tống, rơi xuống rồi?

Từ Trường Sinh Giả, rơi xuống cấp độ Kiếp Tiên trảm tam thi?

Đậu mè!

Vốn cho rằng Bá Tống muốn hiến tế một đại lão Trường Sinh Giả, nhưng trước mắt xem ra, đại lão Bá Tống đang hiến tế “trường sinh chi đạo” của bản thân?

Đây là thao tác gì?

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới chẳng hiểu ra sao cả.

Chưa từng thấy ai tự tổn thương mình như đại lão Bá Tống, thế mà lại một đao chặt đứt căn cơ trường sinh của mình.

[Nhưng mà, khả năng này là cơ hội tốt!] Có người bắt đầu sáng mắt lên, trong đó có Hà Chỉ Đại Đế.

Bá Tống rơi khỏi cảnh giới Trường Sinh Giả, thực lực của hắn chắc chắn rơi xuống một đoạn lớn.

Tiếp đến, chẳng phải là thời cơ đánh Bá Tống tốt nhất ư?

Tuyệt vời.

Lập tức bắt đầu mưu đồ một phen, lên kế hoạch làm thể nào đánh bay Bá Tống!

Nhưng mà…

Không đợi đám người có tâm chuẩn bị kế hoạch đánh Bá Tống, trên người Bá Tống trong hình ảnh lại hiện lên khí tức “trường sinh chi đạo” mới.

“Vầng trăng Trường Sinh Giả” vốn đã ảm đạm lại khôi phục ánh sáng… Nhưng trường sinh chi đạo bên trong cũng đã xảy ra biến hóa.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới lại đần mặt lần nữa.

[Là thay đổi loại trường sinh chi đạo ư?]

[Ta hiểu rồi, trong nháy mắt khi trường sinh chi pháp biến mất, Bá Tống đã lập tức bổ sung một trường sinh chi pháp hoàn chỉnh mới, hoàn thành kết nối không khe hở!]

[Bộ đang thay quần áo hả?]

Thua rồi thua rồi, là tại hạ thua rồi.

Chương 3036: Không thể hồi sinh tại chỗ còn gọi là hồi sinh à?

“Trường sinh pháp thứ hai của Tống tiền bối hoàn thiện lúc nào vậy nạ?” Trong phòng thí nghiệm, Thiên Đế Tử hỏi.

Dù với tốc độ thời gian trong bí cảnh Thiên Đạo thì cũng chỉ mới qua hơn một tháng mà nhỉ?

Trường sinh pháp thứ hai vô cùng phức tạp kia của Bá Tống đã được hoàn thành rồi?

Trường sinh pháp kia… thôi diễn hoàn mỹ dễ dàng như vậy ư?

Ngoài ra, khi nào thì Tống tiền bối học được phương pháp “trường sinh chi đạo kết nối không kẽ hở” của cô rồi?

Hiện tại Thiên Đế Tử rất nghi hoặc.

Bên cạnh, ý chí Thiên Đạo chầm chậm lắc đầu, nói: “Không phải “trường sinh pháp thứ hai” kia của Thư Hàng, đây là một trường sinh chi đạo hắn mới lĩnh ngộ ra, có quan hệ với “pháp tắc văn tự ngôn ngữ ban sơ”.”

Trước đó Bá Tống từng nhắc với hắn, nói thoáng lĩnh ngộ ra hình thức ban đầu của “trường sinh pháp văn tự ngôn ngữ”… Kết quả không qua bao lâu, hắn đã dựa vào trường sinh pháp này chứng đạo.

Bá Tống đạo hữu thật sự rất khiêm tốn, không hổ là người hữu duyên với Nho môn… đáng tiếc vô phận.

“Ta còn định tặng hắn một trường sinh chi đạo, không ngờ chính hắn đã lĩnh ngộ ra được?” Thiếu niên ba mắt tiền bối chớp con mắt thứ ba, vậy chẳng phải quà tặng hắn chuẩn bị trở nên dư thừa rồi ư?

“Thao tác cơ bản, đây là thao tác cơ bản thôi. Dù sao hơn một tháng này, Thư Hàng đều đồng thời giao lưu “áo nghĩa Trường Sinh Giả” với rất nhiều Trường Sinh Giả, lại có năng lực hạch toán của Thiên Đạo hiệp trợ phía sau, ngộ ra một trường sinh chi đạo mới là điều hoàn toàn có thể hiểu được. Huống hồ, một tháng thời gian trôi qua… dựa theo trình tự bình thường, một tháng là đủ để Thư Hàng thăng cấp một cảnh giới lớn, lần nữa không chứng đạo bất hủ mà ngộ ra một trường sinh chi đạo mới, đã xem như là giảm độ lag thao tác rồi.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ bình tĩnh nói.

Hiện tại tố chất tâm lý của Sở Quỳnh Quỳnh đã mạnh đến dọa người.

Đối mặt với tổ hợp mấy vị chúa tể Cửu U + Thiên Đạo, cô là một Trường Sinh Giả bình thường còn có thể nói năng thành thực, đây tuyệt đối là biểu tượng của tâm tính trưởng thành!

“Sở các chủ nói rất có lý.” Xích Tiêu kiếm phụ trách móc mỉa Tống Thư Hàng, lúc này vậy mà lại không bới lông tìm vết.

Đúng vậy, đã qua hơn một tháng rồi.

Thời gian dư thừa như thế, đủ để Bá Tống nhảy từ Kiếp Tiên cửu phẩm lên cảnh giới Trường Sinh Giả.

Cho nên thời gian một tháng, Bá Tống lại lĩnh ngộ ra một trường sinh pháp mới cũng chả có gì đáng kinh ngạc!

“Vậy có bảo lưu lại tin tức của “trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết” bị tiêu hao sạch kia của Bá Tống không? Nói thế nào cũng là một Trường Sinh đạo hoàn chỉnh, trực tiếp hiến tế mất, thật có chút đáng tiếc.” Thiếu niên ba mắt tiền bối xoa cằm, lên tiếng nói.

Hơn nữa, cũng không biết sau khi hiến tế mất trường sinh chi đạo rồi, có thể ngay cả “ký ức, lý luận” đều hiến tế mất đi toàn bộ?

Hoặc là nói sau khi xong chuyện, có thể tu luyện lại lần nữa hay không?

Nếu như không thể, bảo lưu lại tin tức trường sinh chi đạo hoàn chỉnh này rồi chuyển giao cho hậu bối tu luyện cũng không tồi.

“Mắt U U ngươi không cần quan tâm mù quáng, việc này đã được an bài thỏa đáng.” Cha Cẩu Đản bình tĩnh nói.

Bá Tống đưa Bá Thiện vào trong phòng tối Thiên Đạo chính là vì một bước này.

Bảo lưu lại tin tức của “trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết”… thậm chí bảo lưu lại một bộ phận áo nghĩa hạch tâm của “trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết”.

Đến lúc đó, bộ phận áo nghĩa này, bất kể là tu luyện lại hoặc giao cho đệ tử của mình kế thừa, đều không thành vấn đề.

“Tiếp theo, phải xem vận khí của Thư Hàng, xem hắn có thể trúng thưởng, kế thùa được thiên phú của Thánh Nhân trong xác suất hữu hạn kia hay không.” Bạch tiền bối two tiếp tục quan sát hình ảnh hiển thánh.

“Cùng với kim đan Thánh Nhãn của thầy có thể hồi sinh lần nữa hay không.” Đạo Tử có chút khẩn trương. Dù cho dựa vào năng lực “thôi diễn của Thiên Đạo”, xác định con mắt Thánh Nhân và kim đan cá voi mập bất hủ đã buộc định, nhưng trước khi con mắt Thánh Nhân chưa triệt để khôi phục, đáy lòng Đạo Tử vẫn không yên như cũ.

…

Trong hình ảnh livestream Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng đổi một “trường sinh pháp” mới rồi mở mắt phải ra… Mắt trái đã mù còn chưa khôi phục, cho nên bèn lười mở ra.

Lúc này mắt phải của hắn vừa mở, lập tức có hào quang trí tuệ sáng lên.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới theo bản năng muốn nhắm mắt lại, tại tu chân giới, [mắt Bá Tống đang phát sáng] đã trở thành câu chữ có thể làm con nít ngừng khóc.

Có điều, ý định “nhắm mắt” này chỉ hiện lên trong đầu người tu luyện.

Đại não: Mau nhắm mắt lại.

Mí mắt: Không, ngươi đừng hòng.

Thân thể: Mẹ nó, thật thơm.

Mặc dù hình ảnh nhân tiền hiển thánh đã ngày càng mơ hồ, nhưng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới vẫn không nhịn được bị mắt phải của Bá Tống thu hút.

Con mắt là cửa sổ tâm hồn… Mà vào thời khắc này, trong mắt Bá Tống lộ ra tin tức có liên quan đến chính hắn và trường sinh chi đạo mới của hắn.

Đó là ngọn nguồn ngôn ngữ và văn tự của cả Chư Thiên Vạn Giới.

Chỉ cần nhìn mắt phải phát sáng của Bá Tống, người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới cảm thấy lý giải của mình với “văn tự” lại tăng thêm một bậc.

Thậm chí có một vài đoạn công pháp tối nghĩa khó hiểu cũng trở nên có thể hiểu được.

“Thành công.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, trong giọng nói khó nén vẻ phấn khởi.

Lần này hắn dùng [pháp tắc căn nguyên ngôn ngữ văn tự] để chứng đạo Trường Sinh lần nữa, cũng sơ bộ sáng tạo ra vài văn tự chỉ thuộc về hắn.

Giống như Nho văn của Thánh Nhân Nho Gia, Đế văn của Thiên Đế… lần này, rốt cuộc Tống Thư Hàng đã tạo ra văn tự thuộc về hắn.

Mặc dù chỉ có vài chữ, nhưng khung hệ thống sơ bộ đã lắp xong, tương lai chỉ cần bổ sung văn tự mới lên bộ khung này thôi.

Vốn muốn gọi văn tự riêng biệt này là “Tống thể”, như “Tống thể” đã là danh hoa có chủ, nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có “Bá văn” là phù hợp nhất với văn tự mới được sáng tạo ra này.

Trường sinh pháp này lấy “pháp tắc căn nguyên văn tự ngôn ngữ” làm hạch tâm áo nghĩa, trên đẳng cấp sẽ không yếu hơn “trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết” liên quan đến lĩnh vực sinh tử.

Hơn nữa, có được trường sinh pháp này, Tống Thư Hàng rất khó bị giết chết từ căn nguyên!

Chờ hắn tạo ra đủ số lượng “Bá văn”, lưu truyền chúng nó ra ngoài… Tương lai chỉ cần “Bá văn” còn truyền lưu trên thế gian, dù cho Tống Thư Hàng thần hình câu diệt cũng sẽ không triệt để ngủm củ tỏi.

Cho dù không có kim đan cá voi mập bất hủ, chỉ cần thế giới còn lưu truyền Bá văn, có người còn đang dùng Bá văn, vậy sau vài ngàn vài vạn năm, Tống Thư Hàng vẫn có thể trở về từ trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng.

Luồng pháp tắc này liên quan đến "căn nguyên" của Chư Thiên Vạn Giới, dùng nó chứng trường sinh, trên thực tế đã có chút hương vị "bất hủ" phiên bản kém hơn.

Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng hưng phấn, có kim đan cá voi mập bất hủ ở đó, hắn chướng mắt loại năng lực hồi sinh cần mấy ngàn, mấy vạn năm này.

Không thể hồi sinh tại chỗ thì còn gọi là hồi sinh à?

Đối với Bá Tống mà nói, một khi thời gian hồi sinh vượt qua một tuần, đó chính là lỗ vốn.

Nguyên nhân thực sự làm hắn hưng phấn là, "trường sinh pháp căn nguyên ngôn ngữ văn tự" này chính là một bộ phận tạo thành trường sinh pháp thứ hai của hắn.

Tin tức mà Tương Lai tử thông qua Thi và Chúc mang đến cho hắn, ngoại trừ việc bảo tồn mảnh vỡ trường sinh pháp ra, còn có gợi ý về "phương thức phân chia, tổ hợp" khung sườn của trường sinh pháp thứ hai.

Trường sinh pháp căn nguyên văn tự ngôn ngữ là trường sinh pháp thứ hai của Tống Thư Hàng, nhưng tuyệt đối không phải cái cuối cùng!

Chương 3037: Nuốt sống chúa tể Cửu U!

Càng tuyệt hơn chính là, có Nho Điển ở đây, đến lúc Bạch tiền bối muốn thừa kế con mắt Thánh Nhân Nho Gia cũng có thể thông qua việc tiêu hao “trường sinh chi pháp” của Tống Thư Hàng để hoàn thành nghi thức, tựa như trước đó bí thuật Thánh Nhân suýt chút nữa tiêu hao sạch trường sinh chi đạo của Đạo Tử tiền bối vậy.

Bạch tiền bối hoàn toàn không cần tiêu hao trường sinh chi đạo của bản thân hắn.

Cộng thêm mắt Thánh Nhân có thể thông qua kim đan cá voi mập bất hủ tiến hành hồi sinh.

Nói cách khác… trên lý luận, Tống Thư Hàng có thể hiến tế trường sinh chi pháp của bản thân hết lần này tới lần khác, để “thiên phú” của Thánh Nhân Nho Gia được nhiều người thừa kế hơn.

Con gái, đệ tử của mình, thành viên nhóm Cửu Châu số 1, đều là người thừa kế dự tuyển.

Sau khi nghi thức hiến tế hoàn thành, bản thân Tống Thư Hàng có thể lưu lại một “mảnh vỡ trường sinh pháp”.

Chờ thời cơ chín muồi sẽ lắp ráp toàn bộ mảnh vỡ trường sinh pháp này, đó chính là “trường sinh pháp thứ hai” chân chính mà Tống Thư Hàng muốn!

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Tống Thư Hàng vui vẻ ra mặt.

“Như vậy kế tiếp… bước tiếp theo.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Dưới thao tác của hắn, bộ phận tin tức áo nghĩa “trường sinh pháp căn nguyên ngôn ngữ văn tự” mới lĩnh ngộ được phục chế, dung nhập vào hệ thống mạng chat Tu Chân.

“Hệ thống mạng chat Tu Chân” thông dụng khắp Chư Thiên

Vạn Giới và "trường sinh pháp căn nguyên văn tự ngôn ngữ" này cực kỳ phù hợp.

Văn tự và ngôn ngữ là thứ cơ sở nhất của hệ thống mạng chat Tu Chân.

Mà "trường sinh pháp thứ hai" chân chính của Tống Thư Hàng sẽ lấy hệ thống mạng chat Tu Chân làm khung chủ thể.

Mặt khác, về "trường sinh pháp" sẽ hiến tế tiếp theo, hắn cũng đã có chút đầu mối. Hắn muốn tạo ra một trường sinh pháp có tính dung nạp cực lớn, kết nối với toàn bộ thành viên nhóm Cửu Châu số 1.

Tốt nhất có thể đạt được hiệu quả của "trường sinh pháp Thiên Đình"… có thể là phiên bản nhược hóa, nhưng không thể hạn chế thành viên giống như Trường Sinh đạo của Thiên Đình viễn cổ, mà cho thành viên đầy đủ tự do.

Mà trường sinh pháp có thể làm được điểm này, trước mắt Tống Thư Hàng có hai loại đầu mối.

Một là con đường lưới công đức.

Một cái khác là pháp môn tuyến nhân quả.

Hai phương án này đều là thăng hoa của mạng lưới hệ thống mạng chat Tu Chân, có thể kết nối hắn với thành viên nhóm Cửu Châu số 1.

Chờ sau khi giải quyết trường sinh pháp mới xong, hắn có thể hiến tế "trường sinh pháp văn tự ngôn ngữ" cho Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối kế thừa thiên phú cắn nuốt của Thánh Nhân.

"Tốt lắm, tất cả đều giống với kết quả ta thôi diễn ra khi dùng năng lực suy tính của Đạo Tử tiền bối, rất thuận lợi." Tống Thư Hàng dứt lời thì duỗi tay đè lên hốc mắt trái đã mù kia của mình.

Lực lượng "bất hủ hồi sinh" của kim đan cá voi mập vận chuyển.

Hiệu quả của kim đan cá voi mập lúc này đã gần như tương đương với "khúc xương bất hủ" của Vân Tước Tử.

Lực lượng thuộc tính bất hủ chợt lóe lên, có điều đều bị che dưới tay trái của Tống Thư Hàng, tin tức thuộc về bất hủ đều bị che đậy.

Chốc lát sau…

Con mắt Thánh Nhân Nho Gia vốn đã tựa như bị đánh chết, chỉ lưu lại một miếng da lại như siêu nhân điện quang, bắt đầu nghịch chuyển hồi sinh.

Da kim đan khô quắt bơm phồng lên, mắt Thánh Nhân bên trong hiện lên lần nữa.

[Đây mới là hồi sinh chân chính, muốn có tác dụng là lập tức có tác dụng. Chỉ có hồi sinh như vậy mới là hồi sinh có linh hồn.] Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Trong hư không, Đạo Tử tiền bối vẫn luôn chú ý tới hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Di vật của thầy cuối cùng cũng được bảo vệ.

Hơn nữa, từ sau hôm nay, chỉ cần kim đan cá voi mập của Bá Tống không xảy ra vấn đề, đôi mắt này của thầy cũng sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc, có thể nói là phương án bảo tồn di vật tốt nhất.

“Thư Hàng, ngươi thử vận chuyển “năng lực thiên phú” xem có thành công kế thừa thiên phú của thầy không?” Giọng Đạo Tử trực tiếp vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Bí pháp Thánh Nhân lưu lại được các vị chúa tể và các đại lão thăng cấp, tỷ lệ thành công đã tăng không ít. Nhưng vẫn không thể thành công kế thừa thiên phú của Thánh Nhân trăm phần trăm.

Nếu như vận khí của Bá Tống không tốt, rất có thể sẽ kế thừa thất bại.

Cái giá cho thất bại thật sự quá lớn.

“Đã thành công rồi, Đạo Tử sư huynh.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Trong nháy mắt khi nghi thức hiến tế hoàn thành, hắn lập tức biết mình đã thành công, hắn đã hoàn toàn nắm giữ năng lực thiên phú “cắn nuốt tồn tại” của Thánh Nhân Nho Gia.

Hiện tại, mọi sự sẵn sàng!

“Tốt ~ vậy trạng thái hiện tại của ngươi thế nào? Cứ làm theo kế hoạch?” Đạo Tử hỏi.

“Ổn hơn bao giờ hết, sau khi đổi Trường Sinh đạo mới, hiện tại ngay cả “ngôn ngữ viễn cổ” vẫn luôn quấy nhiễu ta cũng trở nên tinh thông, ngay cả tên của @#%× Tiên Tử ta cũng có thể thuận lợi nói ra.” Tống Thư Hàng tự tin nói: “Có thể chấp hành kế hoạch bất kỳ lúc nào.”

“Được, ta kết nối với Cửu U cho ngươi.” Đạo Tử gật đầu, duỗi tay điểm một cái, kết nối thế giới Cửu U với không gian lúc này của Tống Thư Hàng.

Trong thế giới Cửu U, đại lão quả cầu béo bị tầng tầng phong ấn của Thiên Đạo áp chế.

Tống U U mặt không cảm xúc ngồi bên cạnh.

Sau khi kết nối với thế giới Cửu U xong, Đạo Tử tiền bối lại lặng lẽ kéo dài thời gian livestream Huyền Thánh giảng pháp.

Kế tiếp, là màn Bá Tống biểu diễn “nuốt sống chúa tể Cửu U”.

Một màn này có thể đẩy danh vọng của Bá Tống lên đến đỉnh điểm, lại đẩy thêm một đợt sóng, càng lưu lại ấn tượng không thể chiến thắng trong lòng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Đạo Tử tiền bối đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Thân là Thiên Đạo, ta muốn người trên toàn thế giới đều biết Bá Tống rất trâu bò!

Thánh Nhân Nho Gia năm đó được Chư Thiên Vạn Giới xưng là “Thánh Nhân rất trâu”.

Mục tiêu của Đạo Tử là để Bá Tống được Chư Thiên Vạn Giới xưng là “Trâu bò Tống”.

Thế giới Cửu U.

“Bạch U U đáng giết ngàn đao… nhanh như vậy mà Bá Tống đã thành công kế thừa thiên phú “cắn nuốt tồn tại” của Thánh Nhân Nho Gia ư?” Sắc mặt đại lão quả cầu béo đại biến.

Màu kim loại đen kịt hiện cũng bắt đầu trở nên xanh mét.

“Không nhanh đâu, bản thể của ta hiện đang ở trong bí cảnh thời gian, đã qua hơn một tháng rồi.” Tống U U không thèm nhấc mắt, thong thả đáp.

“Cho dù là một tháng đã giải quyết xong thiên phú của Thánh Nhân, ngươi cảm thấy chậm à? [cười lạnh]” Đại lão quả cầu béo lạnh lùng nói.

Tống U U suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Hẳn không tính là chậm nhỉ?”

“Đi chết đi.” Đại lão quả cầu béo ngậm miệng.

Tống U U đứng lên: “Tóm lại, tiếp đến còn xin đại lão quả cầu béo tuân theo giao hẹn, phối hợp với bản thể của ta.”

Đây cũng là hy vọng “sống sót” duy nhất của đại lão quả cầu béo.

“Ta sẽ phối hợp.” Đại lão quả cầu béo trầm giọng nói: “Ta phải sống sót, sống càng tốt hơn bất kỳ ai.”

Trong thế giới Tà Liên sát vách.

Sau khi Bạch tiền bối two bản thể nghe thấy phát ngôn cảm động lòng người này của quả cầu béo thì bị xúc động sâu sắc, thuận tiện ăn mấy linh quả trong bảo tàng di vật của quả cầu béo.

Chốc lát sau.

Trong hình ảnh còn sót lại của Huyền Thánh giảng pháp, Chư Thiên Vạn Giới.

Những người tu luyện nhìn thấy đại lão Bá Tống chầm chậm đứng lên, khí thế trên người điên cuồng tăng lên.

Thời khắc này, dường như Bá Tống hóa thành cự thú nơi vực sâu, muốn cắn nuốt tất cả mọi vật có thể cắn nuốt!

Hắn tựa như một lỗ đen!

Mà ở đối diện Bá Tống là một khu vực thế giới Cửu U mơ hồ.

Trong đó, có một đại lão bị sương mù bao phủ đang giằng co với Bá Tống.

[Chúa… chúa tể Cửu U?]

Dù là bị sương mù dày đặc bao phủ, nhưng người tu luyện xem livestream chẳng biết tại sao liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của vị đại lão này.

Bá Tống muốn làm gì chúa tể Cửu U?

Chương 3038: Tình hình chiến đấu cực kỳ thảm thiết

Sương mù dày đặc trên thân cầu kim loại thể lỏng kia của đại lão quả cầu béo hiển nhiên là kiệt tác của Đạo Tử.

Đây chủ yếu là vì tăng cường hiệu quả “tăng lên danh vọng của Bá Tống”!

Dù sao, rất nhiều Trường Sinh Giả đều biết chuyện trong tay Bá Tống có một hóa thân kim loại thể lỏng Tống cầu béo, không ít Trường Sinh Giả từng bị Tống cầu béo đánh.

Nếu như lúc này Bá Tống cắn nuốt một chúa tể Cửu U không khác với Tống cầu béo mấy, vậy sẽ cho người khác cảm giác như nuốt phân thân của mình, hiệu quả tăng danh vọng nhất định sẽ bị giảm sút.

Huống hồ, lúc này trên người chúa tể quả cầu béo còn có nhiều tầng “phong ấn của Thiên Đạo”. Nếu để người khác nhìn thấy đám phong ấn này, chẳng phải để họ biết trước khi “chúa tể quả cầu béo” này bị cắn nuốt thì đã bị chế ngự rồi ư?

Như vậy còn làm sao thể hiện ra sự trâu bò của Bá Tống?

Cho nên, Đạo Tử tâm tư cẩn thận tăng thêm một tầng sương mù cho chúa tể quả cầu béo, khiến tất cả mọi người không cách nào nhìn rõ dáng dấp và hiện trạng của quả cầu béo, chỉ có thể thông qua sương mù dày đặc đoán được đây là một chúa tể Cửu U.

Trừ việc đó ra, sương mù còn có thể tăng cường uy thế của chúa tể quả cầu béo ở trình độ lớn nhất, khiến nó thoạt trông còn cường đại hơn trong thực tế gấp mười lần.

Uy thế truyền ra thông qua hình ảnh livestream, đối mặt với chúa tể quả cầu béo cường hóa gấp mười lần, cho dù là Trường Sinh Giả đứng đầu cũng cảm thấy tim đập nhanh.

[Đây chính là chúa tể Cửu U được pháp tắc Cửu U cường hóa, sống ở Cửu U ư?] Chúa tể Cửu U không cách nào bước ra khỏi Cửu U, nhưng nghe nói, có chúa tể Cửu U đã có thể truyền một phần lực lượng của mình đến hiện thế. Nhưng chúa tể Cửu U ở Cửu U, và chúa tể Cửu U ở hiện thế, thật sự hoàn toàn là hai khái niệm!

[Cho dù là chúng ta cũng không nhịn được cảm giác khiếp đảm… Đây đã hoàn toàn vượt ra khỏi cực hạn mà người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới có thể đạt đến. Dù là Trường Sinh Giả, cũng thua xa không bằng chúa tể Cửu U ở thế giới Cửu U.]

Có vài trường sinh chi đạo thiên về hệ thống sinh hoạt càng cảm nhận áp lực thực chất hóa hơn những Trường Sinh Giả am hiểu chiến đấu.

[Cảm giác áp bách gây cho ta còn mạnh hơn vài lần so với Thánh Nhân Nho Gia năm đó.]

Đáng sợ, đây mới là đáng sợ chân chính.

[Hơn nữa các ngươi có phát hiện ra không, đây không phải là chúa tể Cửu U của vị Thiên Đạo Nho gia kia!]

Cảm giác rất kỳ quái, dù không nhìn thấu được sương mù dày đặc, thậm chí không thấy rõ dáng dấp của chúa tể Cửu U, nhưng lại cho người ta một loại trực giác: đây không phải là thể chúa tể Cửu U của Đạo Tử.

[Còn có người bên cạnh, bên cạnh là chúa tể Bá Tống, là thể chúa tể Cửu U Bá Tống tạo ra ở thế giới Cửu U?!]

Có người còn nhìn thấy Tống U U lóe lên bên cạnh sương mù dày đặc.

[Nếu như không phải chúa tể Cửu U của vị Thiên Đạo Nho gia kia, vậy chẳng lẽ là của Thiên Đạo tiền nhiệm? Thiên Đạo tiền nhiệm đã sụp đổ, thể chúa tể Cửu U của nó vẫn còn sống à?]

Suy đoán này gần như hiện lên trong đầu mọi người trong nháy mắt.

[Vậy đại lão Bá Tống muốn làm gì đầy? Hắn đang giằng co với vị chúa tể Cửu U này?]

Trong hình ảnh, khí thế của Bá Tống càng ngày càng mạnh, khí nuốt sơn hà, thậm chí là muốn nuốt cả vũ trụ!

[Một núi không thể chứa hai hổ, trừ khi một đực một cái. Xem ra, sau khi đại lão Bá Tống ngưng tụ ra thể chúa tể Cửu U của bản thân thì không dung được sự tồn tại của chúa tể Cửu U tiền nhiệm, cho nên… muốn xử lý vị “tiền chúa tể Cửu U” này? Mà quan hệ giữa Thiên Đạo Nho gia và Bá Tống vô cùng sâu, cho nên chúa tể Cửu U của Thiên Đạo Nho gia mới có thể chung sống với chúa tể Bá Tống?]

Bên cạnh giường há lại cho kẻ khác ngủ say?

Đại lão Bá Tống muốn trực tiếp động thủ với chúa tể Cửu U đáng sợ như vậy?

Không hổ là người đàn ông có 9 + 1 cái “bá”, bá khí… thánh ấn tổ hợp Bá Mai và Bá Ngôn sau cùng có thể xem như thánh hiệu 1 + 1.

Cho nên Bá Tống hiện tại là 9 thánh hiệu nối tiếp nhau + 1 thánh hiệu ngoài định mức, là 10 cái “bá”.

Trước kia khi mọi người gặp Bá Tống mà cà lăm, có thể sẽ hô “Bá… Bá Tống”.

Hiện tại nếu cà lăm, chỉ mỗi 10 cái “Bá…” thôi đã có thể gọi đến khô miệng khô lưỡi.

[Động thủ rồi! Động thủ thật rồi!]

[Đại lão Bá Tống phẫn nộ đánh tiền chúa tể Cửu U!]

Trong hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp mà Đạo Tử cố ý kéo dài, Tống Thư Hàng toàn lực thi triển năng lực thiên phú “cắn nuốt tồn tại” của Thánh Nhân Nho Gia.

Thân hình hắn hóa thành lỗ đen, chụp vào đại lão quả cầu béo.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới chỉ cảm thấy trong nháy mắt khi lỗ đen Bá Tống kia chụp xuống, dường như “tồn tại, tất cả, căn nguyên” của mình đều bị Bá Tống cắn nuốt, xơi tái sạch sẽ.

Đây là một luồng xung kích hiện ra thông qua hình ảnh livestream.

Vậy tiền chúa tể Cửu U chính diện thừa nhận một kích này rốt cuộc phải đối mặt với sự kinh khủng bao lớn?

Mà lúc thành viên Nho gia nhìn thấy một màn này, đột nhiên trong hốc mắt đã chứa đầy lệ.

Trong mắt thành viên Nho gia, dường như sau lưng Bá Tống xuất hiện một hư ảnh Thánh Nhân, đây là hư ảnh mơ hồ hiển hóa ra lúc Tống Thư Hàng thi triển bí pháp thiên phú Thánh Nhân và kết nối với lực lượng pháp tắc.

Mà đệ tử Nho gia đều có thể nhìn rõ vị chúa tể Cửu U này, đại địch của Nho gia, tiền chúa tể Cửu U quả cầu kim loại thể lỏng.

Lúc Đạo Tử dùng sương mù dày đặc ngăn che đệ tử Chư Thiên Vạn Giới, lại không che đậy giác quan của đệ tử Nho gia.

Bởi vì đây là quá trình các đệ tử Nho gia chứng kiến tình cảnh "trực tiếp báo oán".

Cũng là khoảnh khắc giải phóng ngàn vạn oán hận trong lòng đệ tử Nho gia.

Từ nay về sau, ý niệm trong đầu đệ tử Nho gia sẽ được mở rộng từ đường nhỏ đến mười đường xe chạy, xe ngựa thông suốt, không còn trở ngại.

Việc này có lợi cho tu hành.

[Bá Tống đang đánh nổ chúa tể Cửu U!]

[Là Thánh Nhân, là Thánh Nhân chuyển thế!]

Đệ tử Nho gia bình thường đã cắn chặt ý tưởng "Bá Tống chính là Thánh Nhân chuyển thế" từ lâu. Hiện tại, cho dù thành viên mười ba Kiếp Tiên Nho gia mở miệng phủ nhận điểm này, e rằng đệ tử bình thường cũng sẽ không tin tưởng.

Nội tâm con người, luôn bằng lòng tin tưởng một vài "chân tướng bản thân tận mắt nhìn thấy", cùng với một vài chân tướng có lợi cho mình hơn.

Huống chi, mười ba Kiếp Tiên Nho gia cũng không chủ động phủ nhận việc này. Dù sao chính Bá Tống cũng không phủ nhận.

Hơn nữa, có vài vị trong mười ba Kiếp Tiên cũng hoài nghi liệu Bá Tống có phải thầy chuyển thế hay không.

Dù sao, nhìn từ dấu vết một đường khi Bá Tống bắt đầu tu luyện, khắp nơi đều có ảnh hưởng của Thánh Nhân.

Trong hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp…

Lỗ đen Bá Tống trực tiếp ép về phía chúa tể Cửu U.

Sau đó, tất cả đều bị sương mù đen che mất.

Không có âm thanh vang lên, không có nổ mạnh.

Nhưng tình hình chiến đấu lại cực kỳ kịch liệt!

Trong sương mù đen, dường như tiền chúa tể Cửu U đang liều mạng chống cự, sương mù đen phun trào như con rắn khổng lồ, tựa như con rắn thế giới đang đối kháng với lỗ đen cắn nuốt thế giới.

Diện tích sương mù màu đen càng khuếch trương càng lớn, điên cuồng phun trào, không ngừng chuyển đổi ngoại hình.

Mặc dù không nhìn rõ tình hình chiến đấu cụ thể, nhưng thông qua sương mù đen cuộn trào dữ dội kia, người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều ảo tưởng ra một màn chiến đấu bao la hùng vĩ.

Một trận chiến thảm thiết giữa Bá Tống VS tiền chúa tể Cửu U!

Đây nhất định là một trận chiến kinh thiên động địa, trời long đất lở!

Khí tức khiến người sợ hãi không ngừng phun trào từ trong sương mù đen.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, đặc biệt là đại lão Trường Sinh Giả, trong lòng càng thêm chịu phục Bá Tống.

Đây chính là hành động vĩ đại chính diện cứng đối cứng với chúa tể Cửu U ngay bên trong thế giới Cửu U!

Đánh nổ kẻ địch tại địa bàn của kẻ địch!

Bá khí bực nào!

Chương 3039: Trình Cẩu Đản yên ổn vỡ nát

Trong hư không.

Sau khi nhận được dáng vẻ khiếp sợ + bội phục của người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới và đại lão Trường Sinh Giả, Đạo Tử lộ ra nụ cười vui vẻ.

Sau đó, hắn tiếp tục thao tác cho sương mù cuộn trào điên cuồng, phóng ra khí tức làm người ta sợ hãi để che đậy chân tướng.

Thứ mọi người tận mắt nhìn thấy không nhất định là chân tướng.

Mắt ngươi sẽ lừa ngươi, tai ngươi sẽ lừa ngươi, đại não ngươi sẽ lừa ngươi, kinh nghiệm của ngươi sẽ lừa người, trí tưởng tượng của ngươi sẽ lừa ngươi… nhưng mà, toán học sẽ không!

Cho nên, các ngươi còn chờ gì nữa? Còn không mau cầm lấy sách toán, nghiêm túc học toán đi?

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới và các đại lão căn bản không ngờ được, bên dưới sương mù màu đen triều dâng sóng dậy kia, trong sương mù không ngừng phóng ra khí tức khủng bố đáng sợ kia, căn bản không có một trận chiến kinh thế nào như bọn họ ảo tượng!

Có đôi khi, chân tướng sẽ làm tam quan mọi người vỡ nát.

Trên thực tế trong sương mù, Bá Tống và đại lão chúa tể quả cầu béo đang tiến hành giao dịch “hữu hảo”.

“Ngươi muốn nuốt bao nhiêu? Đừng khinh người quá đáng, Bá Tống!” Đại lão quả cầu béo nghiến răng nghiến lợi, nó chẳng những không chống cự, ngược lại còn chủ động phối hợp với Bá Tống đang dùng năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia cắn nuốt tồn tại của nó.

“Ta mới cắn nuốt không đến một phần ba mà, đại lão quả cầu béo, ngươi đừng thần hồn nát thần tính như vậy. Hơn nữa, ngươi thực tế chút đi, suy nghĩ cho kỹ… Bất kể thế nào, ta chắc chắn phải cắn nuốt hơn ba phần tư mới được. Bằng không, ngươi cho rằng Đạo Tử tiền bối sẽ yên tâm để ngươi sống sót à?” Tống Thư Hàng vừa cắn nuốt vừa truyền âm trả lời.

Đại lão quả cầu béo cố gắng đè nén bản thân: “Bạch U U chết tiệt.”

Đồng thời, nội tâm nó vô cùng rõ ràng một điểm. Ba phần tư mà Bá Tống nói, e rằng còn chưa đủ. Muốn để Thiên Đạo Đạo Tử của Nho gia triệt để yên tâm, để tàn dư của nó sống tạm bợ qua ngày, có thể lưu lại cho nó một phần mười tồn tại đã rất không tệ rồi.

Nhưng mà, nó khó chịu.

Thiên phú “cắn nuốt tồn tại” của Thánh Nhân rất quỷ dị… thậm chí trong quá trình “cắn nuốt tồn tại”, phía bị nuốt không hề có phản ứng xấu nào.

Nhìn từ mặt ngoài, càng không nhìn ra bất kỳ khuyết thiếu nào của bản thân.

Nhưng thứ huyền diệu như “tồn tại” này đang bị cắt đi từng chút một.

“Bạch U U đáng giết ngàn đao.” Đại lão quả cầu béo lại không nhịn được mắng một câu.

Tống Thư Hàng đang cắn nuốt đần mặt nói: “Chuyện này có liên quan gì tới Bạch tiền bối two đâu?”

“Mắc mớ gì tới ngươi.” Đại lão quả cầu béo tâm tình cáu kỉnh.

“…” Tống Thư Hàng không biết nên trả lời thế nào, đành phải lẳng lặng cúi đầu tiếp tục thúc giục lực lượng thiên phú của Thánh Nhân.

Đúng là chuyện không liên quan tới ta, dù sao ta chỉ phụ trách thúc giục thiên phú của Thánh Nhân, chỉ thế mà thôi.

Sau khi cắn nuốt xong, hắn còn phải phụ trách cắt xuống một bộ phận thân thể đã “mất đi tồn tại” của đại lão quả cầu béo, giao bộ phận thân thể “mất đi tồn tại, không có linh hồn” này cho Đạo Tử tiền bối xác nhận một chút là có thể kéo đến hiện thế. Sau đó lại luyện chế thêm chút là có thể luyện chế ra “Tống cầu béo số 2 số 3 số 4 không có linh hồn".

Mặc dù không có săn sóc ấm áp của Tống cầu béo trên người hiện tại, nhưng chức năng khác hẳn sẽ không kém quá nhiều.

Như thế, quà năm mới đồng ý tặng cho con gái tiểu Lăng Tiêu đã đủ rồi… Tương lai nói không chừng còn có thể tặng người khác vài "Tống cầu béo số 5, 6, 7, 8" gì đó.

Trong tay mỗi người một quả cầu cũng không tệ.

Dù sao chỉ cần một chút thân thể của đại lão quả cầu béo + lượng lớn tài liệu luyện khí khác là có thể tạo ra một "Tống cầu béo số x", một mạch chế tạo nhiều chút, quà năm mới năm tới cũng không cần lo nữa.

Theo "tồn tại" không ngừng bị cắn nuốt, sau khi cắn nuốt đến một điểm giới hạn, đại lão quả cầu béo bắt đầu trở nên suy yếu.

Lúc trước Thiên Đạo cầu chỉ bị Thánh Nhân cắn nuốt một khối nhỏ, cho nên không đau không ngứa… Nếu như năm đó Thiên Đạo cầu không chứng đạo bất hủ, sau khi bị nuốt mất một khối nhỏ, nói không chừng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai của nó.

Nhưng bây giờ, tồn tại của chúa tể quả cầu béo đã bị Tống Thư Hàng nuốt hơn phân nửa.

Nó suy yếu, ngay cả lời mắng Bạch U U cũng trở nên ỉu xìu.

"Ể? Không còn tí sức lực nào rồi?" Bạch tiền bối two bản thể nằm trong trụ phong ấn ở thế giới Tà Liên, chìm chìm nổi nổi, thỉnh thoảng ăn linh quả nho nhỏ.

"Đáng tiếc, vốn ta còn thấy rất có tinh thần." Bạch tiền bối two có chút tiếc nuối nói.

Quả cầu béo mắng càng ác, hắn càng vui vẻ.

Đáng tiếc, sau khi nhìn thấy quả cầu béo ngày càng suy yếu, Bạch tiền bối two bèn cảm thấy có chút nhàm chán.

"Sau này, tự giải quyết cho tốt đi. Ừm, cũng có thể ngươi sẽ không có sau này."

Bạch tiền bối two bản thể nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ dâng lên lần nữa, không bao lâu, hắn đã ngủ thiếp đi.

…

Thế giới Kim Liên Nho gia.

Mấy vị Kiếp Tiên đã được hồi sinh trong mười ba Kiếp Tiên, cùng với hàng loạt thành viên Nho gia bắt đầu thầm tụng nội dung kinh thư Nho gia, bắt đầu bình ổn nội tâm của mình, nhân tiện cường hóa tâm linh mình.

Bọn họ rõ ràng nhìn thấy Bá Tống áp chế chúa tể quả cầu béo, dùng loại bí pháp nào đó của Thánh Nhân rút đi lực lượng của chúa tể quả cầu béo.

Chúa tể quả cầu béo ngày càng suy yếu, thậm chí ngay cả “cảm giác tồn tại” đều trở nên như có như không.

Sau ngày hôm nay, dù chúa tể quả cầu béo không chết thì cũng đã bị phế đi triệt để.

Trong hư không thế giới Kim Liên.

Thiên Đạo Đạo Tử thi pháp, hạ xuống dị tượng nắng hạn gặp mưa rào.

Nắng hạn gặp mưa rào này tựa như thực chất vậy, rơi trên đỉnh đầu mỗi một thành viên Nho gia, trấn an tâm linh đệ tử Nho gia.

Đây là thủ đoạn của Thiên Đạo.

Dưới sự phối hợp của thủ đoạn này, đối với Nho gia mà nói, thù này oán này từ nay tiêu tan.

Trả xong ân oán, hiểu được nhân quả.

Tu vi tâm cảnh của đệ tử Nho gia lờ mờ tăng lên một bậc.

Đạo Tử vui mừng thở phào nhẹ nhõm.

Tương lai, Nho gia sẽ càng tốt hơn.

Mà đại đệ tử Nho gia như hắn, rốt cuộc không còn thẹn với Nho gia nữa.

[Đời này, có thể gặp được mấy vị đạo hủ Trình Lâm Tiên Tử, Xích Tiêu Tử, lại gặp được Bá Tống đạo hữu, là may mắn lớn nhất đời này của ta.]

Đạo Tử thu lại tâm thần, ý thức rời khỏi thế giới Kim Liên của Nho gia, lặng lẽ rút đi.

…

Trong thế giới Cửu U.

Quá trình Tống Thư Hàng rút đi “tồn tại” của chúa tể quả cầu béo rốt cuộc tiến vào khâu cuối cùng.

Lần này, từ đấu đến cuối tốn trọn một ngày thời gian ở ngoại giới!

Thiên phú cắn nuốt tồn tại, sau khi cắn nuốt hơn một nửa “tồn tại” của đại lão quả cầu béo thì trở nên gian nan.

Đào càng sâu, tính chất “tồn tại” càng trở nên cứng rắn.

Mà đám “tồn tại quả cầu béo” bị “cắn nuốt” này đều bị Tống Thư Hàng chuyển dời đến cơ thể Tống U U bên cạnh.

Khí tức trên người Tống U U càng trầm ổn hơn. Lực lượng chúa tể Cửu U của Tống U U đều là mượn từ Bạch tiền bối two.

Nhìn như cường đại, nhưng là bèo trôi không rễ.

Hiện tại, “tồn tại” từ chỗ chúa tể quả cầu béo chuyển tiếp qua bèn trở thành rễ của Tống U U.

Hắn đã trở thành một chúa tể Cửu U hoàn thiện!

“Như vậy tiếp đó, là lúc đến phiên ta ra tay.” Giọng Trình Lâm Tiên Tử vang lên.

Lúc này cô là Trình Cẩu Đản.

Cẩu Đản thật sự đang bị phong ấn trong vỏ trứng.

Cha Cẩu Đản có hơi lo lắng nói: “Muốn ta cường hóa thăng cấp cho ngươi trước không, tránh cho lát nữa ngươi lại vỡ nát.”

“Không cần, vỡ nát vừa đúng lúc.” Trình Cẩu Đản trả lời.

Cô đang muốn yên ổn vỡ nát đây.

Chương 3040: Thiên Đế con chim bồ câu cô, vậy mà lại hố ta của tương lai!

“Yên ổn vỡ nát, càng nát ta càng vui.” Trình Cẩu Đản nói.

Cha Cẩu Đản sững sờ: “Ngươi muốn chết à?”

“Cha Cẩu Đản ngươi dữ với ta?” Trình Cẩu Đản không chút do dự bật lại. Cô đã quyết định, một ngày cha Cẩu Đản không đổi đạo hiệu của cô về, cô sẽ không cho cha Cẩu Đản sắc mặt dễ xem.

Từ sau khi đạo hiệu bị cha Cẩu Đản đổi thành “Trình Cẩu Đản”, cô cảm thấy phong cách của Dao Trì Nữ Đế đã từng được xem là có sức quyến rũ như cô đang tăng ca chạy như điên về hướng “cẩu tử”.

Người cũng như tên, nhưng trái lại, cái tên cũng sẽ âm thầm ảnh hưởng đến một người.

Không có sức quyến rũ thì làm sao cô tìm được đối tượng?

“Ta không có làm dữ với ngươi, chẳng qua ngươi xác định không cần gia cố một chút à?” Cha Cẩu Đản ôn hòa nói.

Tính tình ôn hòa bây giờ của nó không giống một chúa tể Cửu U chút nào, năm đó lúc Thiên Đạo Rồng Đốm còn sống, phong cách của cha Cẩu Đản là lạnh lùng vô tình, trầm mặc ít nói.

Nhưng sau khi Thiên Đạo Rồng Đốm mất, dường như cha Cẩu Đản đã kế thừa một phần tính cách nhảy nhót tung tăng của Thiên Đạo Rồng Đốm.

Nói rồi, cha Cẩu Đản duỗi tay tạm thời thả Trình Lâm trong vỏ trứng ra ngoài.

Kế tiếp Trình Cẩu Đản sắp chuyển sinh giúp Tống U U, không thể nhốt cô trong trứng nữa.

Có điều cha Cẩu Đản cũng không cất vỏ trứng đi.

Lát nữa Trình Lâm thật sự vỡ thành mảnh vụn, vỏ trứng này có thể thu mảnh vỡ Trình Lâm về.

“Nếu như ngươi đổi lại đạo hiệu cho ta, ta có thể cân nhắc không vỡ nát triệt để như vậy.” Sau khi Trình Cẩu Đản được thả ra thì thừa cơ hội đề xuất điều kiện của mình.

Cha Cẩu Đản nghe vậy, bắt đầu trầm tư.

Một lúc lâu sau.

Cha Cẩu Đản cắn răng nói: “Vậy quên đi… Dù sao, hiện tại ta không chỉ có một đứa con gái như ngươi, ngươi nát thì nát đi!”

Tiêu Cảnh Đình sững sờ: “? ? ?”

“Muội muội” Lệ Chi Tiên Tử ta tạo ra lúc trước bị cha Cẩu Đản biết rồi?

Nhưng đối diện, cha Cẩu Đản mỉm cười nhìn Thiên Đế Á Nè Tử.

Đây cũng là thể tập hợp mảnh vỡ lớn của “quỷ thần Trình Lâm”.

Hơn nữa Thiên Đế Tử đã hoàn mỹ rũ bỏ bộ phận “Thiên Đế thực nghiệm” mà Thiên Đạo cầu dung nhập vào trong mảnh vỡ của cô. Cho nên, nói theo một ý nghĩa nào đó, cô và Trình Lâm như nhau.

Trình Cẩu Đản nhìn theo ánh mắt của cha Cẩu Đản, trông thấy Thiên Đế Tử: “…”

Lúc này, trong lòng cô có một vạn con lạc đà cừu muốn tặng cho cha Cẩu Đản.

“Thiên Đế, nếu Trình Cẩu Đản vỡ thành cặn, vậy sau này cô có muốn đổi tên thành Thiên Cẩu Đản không?” Cha Cẩu Đản dùng ánh mắt từ ái nhìn Thiên Đế Tử nói.

Thiên Đế Tử đần mặt ra: “! ! !”

Vì sao đột nhiên ta nằm cũng trúng đạn vậy?

Ngay cả Thiên Đế ta cũng không muốn làm, sao có thể đi làm Thiên Cẩu Đản chứ?

Cho nên cô uyển chuyển từ chối: “Ta cảm thấy Tống tiền bối rất thích hợp với danh hiệu Cẩu Đản này nạ.”

“Hắn đã là Tống Cẩu Đản rồi.” Cha Cẩu Đản ghét bỏ nói: “Hơn nữa, hắn không phải con gái.”

Thiên Đế Tử suy tư chốc lát, vô cùng trí tuệ trả lời: “Nhưng

Tống tiền bối có thể tìm một tiên tử, sinh ra con gái, còn có thể sinh mấy bé nạ!”

“Có lý.” Cha Cẩu Đản gật đầu: “Nếu như là con gái của Tống Cẩu Đản… vậy có thể lấy tên là Tống Đản Đản nhỉ?”

Trình Cẩu Đản đối diện nghe đến đó suýt chút nữa trợn tròn mắt: “! ! !”

Thiên Đế con chim bồ câu cô, vậy mà cách không hố ta?

Phải biết rằng, trong danh sách kế hoạch của Tống đầu gỗ còn có một “kế hoạch ba năm sau”.

Ba năm sau, phiền phức của Chư Thiên Vạn Giới hẳn đã giải quyết ổn thỏa cả rồi, mà Tống Thư Hàng cũng đến tuổi kết hôn sinh con.

Đến lúc đó Trình Lâm có thể yên tâm về hưu, rời khỏi trạng thái “chết không thể chết lại”, sau đó lại lợi dụng phương thức tương tự với “đầu thai chuyển thế”, chế tạo ra ba bào thai cho Tống Thư Hàng.

Nếu muốn chấp hành kế hoạch này, cô có thể sẽ biến thành con gái của Tống Cẩu Đản, con gái theo trình tự chính quy chân chính.

Cho nên, kiến nghị của Thiên Đế Tử không phải đang hố ta của tương lai ư?

“Kế hoạch ba năm sau” của Trình Lâm và Tống đầu gỗ cũng không phải nói chơi, mà thật sự cần một kế hoạch như thế.

Kế hoạch này, không chỉ để xử lý quan hệ của Tống đầu gỗ.

Thứ nhất, trong thân thể [quỷ thần*Trình Lâm *Tống Nhất] của cô bây giờ, bộ phận mảnh vỡ linh quỷ vốn thuộc về Tống đầu gỗ lại có chút tai họa ngầm. Năm đó sau khi “kế hoạch A” làm tan rã Thiên Đình chi đạo thất bại, Tống đầu gỗ bị vỡ nát đạo của mình rồi nổ tung, Trình Lâm thu hết tất cả mảnh vỡ của hắn.

Nhưng trong quá trình thực hiện kế hoạch A ở Thiên Đình năm đó, Tống đầu gỗ cưỡng ép hấp thu một phần nhỏ “mảnh vỡ Thiên Đế Tử”, sau khi kế hoạch A thất bại, Tống đầu gỗ bị vỡ nát đạo của mình rồi nổ tung, bộ phận mảnh vỡ này có tai họa ngầm. Một khi tai họa ngầm này bộc phát thì có thể nổ tung.

Thứ hai, “quỷ thần Trình Lâm” năm đó là một chỉnh thể, nhưng về sau lại phân liệt ra thành các cá thể khác biệt. Cá thể khác nhau phát triển trong thời gian dài, đã có được tính cách khác nhau.

Dung hợp một ít mảnh vỡ nhỏ không có ý thức còn đỡ, nhưng tiến hành dung hợp với vài mảnh vỡ lớn có tính cách độc lập thì sẽ sinh ra xung đột về mặt nhân cách.

Thời kỳ Thiên Đình, dung hợp của Trình Lâm và Tống đầu gỗ cũng là biện pháp khẩn cấp… Bây giờ, để cho ổn thỏa, vẫn nên chia cắt ra là thỏa đáng nhất.

Mà muốn chia cắt hoàn mỹ + thuận tiện giải quyết tai họa ngầm, chuyển sinh là một phương án không tệ.

Đến lúc đó, đứa con bình thường của bản thân Tống Thư Hàng + Trình Lâm + Tống đầu gỗ, chính là tổ hợp ba bào thai hoàn mỹ.

Về phần hiện tại cô muốn “yên ổn vỡ nát” là vì sau khi vỡ nát, cô sẽ cố gắng phân chia mảnh vỡ của mình và Tống đầu gỗ, làm nền cho kế hoạch ba năm sau.

Càng tuyệt hơn là, sau khi chuyển sinh, cô có thể quang minh chính đại thoát khỏi đạo hiệu “Trình Cẩu Đản” làm cô ghét bỏ này, đổi thành cái tên mình thích.

Kết quả hiện tại.

Kế hoạch này còn chưa triển khai, thậm chí tương lai còn không biết có thể thực hành hay không… Thiên Đế Tử đã đào xong hố cho cô rồi.

Đến lúc đó, cô phải từ Trình Cẩu Đản biến thành Tống Đản Đản ư?

Còn không bằng không đổi!

Nếu không, đến lúc đó để Tống đầu gỗ chuyển sinh là được, cô có thể tìm phương pháp khác.

“Đạo Tử tiền bối, xiêm xiêm rồi nhỉ?” Lúc này, giọng Tống Thư Hàng vang lên.

Bây giờ, đại lão quả cầu béo vẫn luôn bị cắn nuốt “tồn tại” đã suy yếu đến không cách nào nhúc nhích.

Giống như tính toán của nó, hiện tại nó chỉ còn dư lại chừng một phần mười “tồn tại”.

Chín phần mười “tồn tại” đều bị Bá Tống dùng thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia chuyển dời đến cơ thể Tống U U.

“Cũng đến lúc rồi.” Đạo Tử hài lòng gật đầu.

Sau đó, thể ý chí của hắn cắt một cái trên thân thể của đại lão quả cầu béo, cắt đi chín phần mười thân thể đã mất đi “tồn tại” của đại lão quả cầu kim loại thể lỏng.

Bộ phận thân thể không có linh hồn này, chờ lát nữa hắn dùng quyền hạn Thiên Đạo xác nhận một chút, lại thêm tài liệu tôi luyện một lần, là có thể ra khỏi thế giới Cửu U giống như đùi của Bạch chúa tể vậy.

Đồng thời, Trình Cẩu Đản hạ xuống bên cạnh Tống U U.

Sau khi Tống U U một mạch tiếp nhận lượng lớn “tồn tại của đại lão quả cầu béo”, toàn thân phóng ra khí tức tà ác.

“Chuẩn bị xong chưa?” Trình Cẩu Đản hỏi.

Tống U U gật đầu.

“Như vậy, nghênh đón sinh mệnh mới đi, Tống U U.” Thân hình Trình Lâm Tiên Tử biến hóa.

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, có một bộ váy tiên bay ra, rơi xuống người Trình Lâm.

Đó là trang phục Dao Trì Nữ Đế cô lưu lại ở bí cảnh Dao Trì, về sau vẫn luôn được mỹ nhân rắn công đức bảo quản.

Phượng bào, mũ đế rơi trên người Trình Lâm.

Sức quyến rũ của Trình Lâm Tiên Tử + 1000

Mặt khác, hạ xuống cùng phượng bào mũ đế còn có mỹ nhân rắn công đức.

Chương 3041: Vô Địch Bá tu hú chiếm tổ chim khách

Thấy Trình Lâm mặc lên mình quần áo của Dao Trì Nữ Đế, mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ giáng xuống.

Cô không tới gần mà chỉ đứng từ xa nhìn Trình Lâm ăn vận lộng lẫy.

Trình Lâm ăn vận lộng lẫy thấy @#%× Tiên Tử đến thì rất vui mừng.

Cô mỉm cười, mặc phượng bào xoay một vòng trước mặt mỹ nhân rắn công đức… Nhưng khi xoay được một nửa, đế quan trên đầu cô nghiêng đi, lệch hẳn sang một bên.

Trình Lâm lúng túng vươn tay ra chỉnh lại đế quan cho ngay ngắn.

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu nhìn Trình Lâm Tiên Tử.

Một lúc lâu sau.

Cô đột nhiên hét lên một tiếng kêu thảm trầm bổng du dương kinh điển:

“A a a ~ a~”

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của bao người, mỹ nhân rắn công đức ngã oặt xuống đất.

Đến cả đôi mắt hẹp dài của cô cũng toát ra vẻ đau đớn, từ từ khép lại.

Cùng lúc đó có nửa thanh trường mâu bắn từ lưng cô ra, mũi mâu thì chui ra từ vết rách ở ngực cô.

Nhìn như cô bị một thanh trường mâu đâm xuyên qua vậy.

Chết rồi.

Trình Lâm Tiên Tử ngơ ngác: “???”

Đau tim quá, không chỉ riêng phong cách của cô bị cha Cẩu Đản và Bá Tống làm lệch lạc mà đến cả @#%× Tiên Tử cũng bị Bá Tống dạy hư rồi.

Mỹ nhân rắn công đức đã chết tẫn chức trách mà nằm trên mặt đất không động đậy gì.

Thậm chí còn có máu tươi có mùi chua chua như cà chua rỉ ra từ miệng vết thương.

Diễn xuất đẳng cấp ảnh hậu được bộc lộ hoàn toàn.

Trình Lâm Tiên Tử nhìn Tống U U với ánh mắt hung dữ.

“Chuyện này không liên quan gì đến ta hết.”

Tống U U vội vàng nói:

“Ta chưa bao giờ dạy cô ấy giả chết cả. @#%× Tiên Tử tự học thành tài đấy.”

“Câm miệng.”

Trình Lâm Tiên Tử tức giận nói, không phải lỗi của ngươi thì là của ta chắc?

Cô phất tay về phía mỹ nhân rắn công đức đang giả chết.

Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất trong đời để kết pháp quyết, vầng trăng Trường Sinh Giả hiện lên, bao lấy cô và Tống U U.

Một nụ hoa sen hiện lên, trùm lên Tống U U và Trình Lâm Tiên Tử.

Trình Lâm Chuyển Sinh Pháp được kích hoạt.

Lúc trước nếu Trình Lâm tự đầu thai thì chỉ mấy vài phút là có thể hoàn thành quá trình chuyển kiếp.

Nhưng lần này cô còn phải giúp Tống U U “lột xác”, để hắn trở thành Rồng Đốm two thứ hai nên mất thời gian hơn một chút.

Hoa sen từ từ bay lên, ngày một lớn dần.

Cuối cùng, phần thân hoa sen biến thành một cây đại thụ, nụ hoa hướng thẳng lên trời.

“Ơ?”

Ý chí thể của Đạo Tử hô khẽ.

Hắn có thể cảm nhận được một cách rõ rệt rằng mối liên hệ giữa mình và chúa tể cầu béo đang bị cắt đứt!

Bước đầu tiên trong Trình Lâm Chuyển Sinh Pháp chính là cắt đứt liên hệ giữa chúa tể Cửu U và Thiên Đạo… Thân là Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5, chúa tể Cửu U tương ứng với Đạo Tử là chúa tể cầu béo.

Mà hiện giờ Tống U U đã thôn phệ chín phần mười tồn tại của đại lão quả cầu béo trở lên, vì thế khi Trình Lâm Chuyển Sinh Pháp được kích hoạt, thứ mà nó cắt đứt tất nhiên cũng sẽ là liên kết giữa Đạo Tử và chúa tể cầu béo.

“Như thế lợi cho chúa tể cầu béo quá.”

Đạo Tử nhìn quả cầu suy yếu đến mức không thể cử động kia.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Đạo Tử búng tay một cái.

Hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp vốn kéo dài rất lâu kia cuối cùng cũng hạ màn.

Trong mắt khán giả ở Chư Thiên Vạn Giới, trận chiến kinh hồn vô cùng kịch liệt kia rốt cuộc đã kết thúc.

Người thắng là Bá Tống!

Trong hình ảnh cuối cùng của Huyền Thánh giảng pháp, Bá Tống đại lão cao cao tại thượng, nhìn xuống bên dưới.

Mà đám sương mù đen đại diện cho chúa tể Cửu U tiền nhiệm đã thu nhỏ lại cả trăm lần.

Cho dù cách màn hình giảng pháp, mọi người cũng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng sự suy yếu của chúa tể Cửu U tiền nhiệm.

Đạo Tử đã tắt tính năng “tăng cường khí tức gấp mười lần” lúc trước, thậm chí còn phóng đại sự suy yếu của đại lão quả cầu béo.

Sự cách biệt giữa cầu béo cường hóa mười lần và cầu béo suy yếu bội phần quá lớn, chẳng khác nào chênh lệch giữa một mãng xà thế giới (*) và một con sâu cả!

Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới không nhịn được mà nuốt nước bọt.

[Chúa tể Cửu U tiền nhiệm cường đại như thế… mà lại bị Bá Tống đại lão đập tơi tả.]

[Hơn nữa là đánh chúa tể Cửu U ngay trong thế giới Cửu U.]

[Thế này còn đánh thế nào nữa?]

[Cũng tức là lần trước khi luận đạo giao đấu với chúng ta, Bá Tống đại lão đã nương tay rồi…]

[Một chúa tể Cửu U có thể đánh thắng ít nhất mười người như ta cũng bị Bá Tống đánh thành như thế, vậy bao nhiêu ta gộp lại mới không bị tẩn cho tơi bời đây?]

Nếu như bây giờ vẫn còn trong thời kỳ trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo thì sau trận đấu vừa rồi, chắc hẳn trong Chư Thiên Vạn Giới chẳng có mấy người dám đến tận cửa khiêu chiến Bá Tống nữa đâu… Ngoại trừ kẻ cuồng bị ngược hoặc cuồng chiến đấu ra, chẳng ai thích tìm đến tận cửa cho người ta đánh cả.

Trường Sinh Giả cũng cần thể diện chứ, chẳng mấy người dám lấy trải nghiệm bị Thánh Nhân Nho Gia treo lên mà đánh năm đó để khoe khoang lai lịch của mình cả.

[Cũng may Thiên Đạo đã kế vị rồi, nói không chừng trong ngàn vạn năm tới, chúng ta không cần lo đến chuyện phải đối mặt với Bá Tống như thế nào nữa.]

Thậm chí có khi Thiên Đạo nhiệm kỳ này sẽ không thoái vị nữa, cứ chiếm lấy vị trí Thiên Đạo mãi mãi.

Như thế tất cả mọi người sẽ vĩnh viễn không phải đối đầu với Bá Tống.

[Thế nhưng, với thao tác thần sầu của Bá Tống đại lão… có khi qua một thời gian nữa, hắn sẽ dùng thân xác người phàm để chấp chưởng quyền hạn Thiên Đạo cũng nên. Chúng ta lại càng không cần phải lo tới chuyện đối địch với hắn.]

Có người bắt đầu tự an ủi bản thân mình.

Đại lão Đạo Tử mỉm cười, hắn đã đạt được mục đích rồi.

Lúc này uy vọng của Bá Tống đã lên đến đỉnh điểm, chẳng hề thua kém Thánh Nhân Nho Gia năm xưa… thậm chí có khi còn hơn ấy chứ.

Bây giờ dù hắn lập tức rút lui, chỉ cần Bá Tống nói muốn chứng đạo bất hủ, e là trong Chư Thiên Vạn Giới cũng chẳng mấy ai dám ngăn cản Bá Tống.

Cho dù có người cản cũng không thành vấn đế… Tẩn cho nhừ đòn là được.

Đống trang sức treo đầu người Bá Tống không dễ bắt nạt đâu nhé.

“Hoàn hảo.”

Đại lão Đạo Tử vô cùng hài lòng, vươn tay tắt camera Huyền

Thánh giảng pháp đi.

Vào lúc cuối cùng, một hình ảnh vụt qua bị một số người tu luyện tinh mắt nhìn thấy.

Có người nhìn thấy thân xác chúa tể Cửu U của Bá Tống dường như đang thôn phệ làn sương đen chúa tể Cửu U tiền nhiệm kia… Khỏi phải nói, hình ảnh này cũng là Đạo Tử ầm thầm phát ra.

Vì trong thế giới Cửu U thật, Tống U U đã hóa thành nụ hoa luôn rồi.

[Bá Tống đại lão thôn phệ chúa tể Cửu U ư?]

[Chẳng lẽ đây mới là mục đích của Bá Tống đại lão, vì muốn cơ thể chúa thể Cửu U của mình thêm phần vững chắc nên hắn ra tay hạ sát chúa tể Cửu U tiền nhiệm luôn ư?]

Những người tu luyện tinh mắt này bừng tỉnh.

Cùng lúc đó, một số đại lão cường giả âm thầm đi tới thế giới Cửu U, định dò xét sự biến hóa ở đây.

Khi lẻn đến thế giới Cửu U, mấy vị đại lão này còn nói chuyện với nhau.

[Đây là chúa tể Cửu U thứ hai bị Bá Tống tẩn ra bã nhỉ? Cách đây không lâu Bá Tống còn ra tay với chúa tể Cửu U ba mắt tiền nhiệm đang lẩn trốn ở hiện thế, hình như còn cướp lấy một món bảo vật của đối phương thì phải? Chúa tể Cửu U ở Cửu U lần này lại còn bị nuốt luôn nữa chứ.]

[Sinh tồn trong cùng một thời đại với quái vật như thế đúng là khó khăn quá mà.]

Sau khi đi vào Cửu U.

Mấy vị đại lão nhắm mắt lại rồi cảm ứng.

Trùng hợp là… khi bọn họ đến Cửu U, nụ hoa Trình Lâm đầu thai kia cũng bắt đầu nở.

“Thế giới Cửu U thật sự đang thay đổi!”

“Trong thế giới Cửu U hiện giờ, đâu đâu cũng là mùi của Bá Tống.”

Lần này Bá Tống thật sự tu hú chiếm tổ chim khách, biến thành Cửu U Vô Địch Bá rồi.

Chương 3042: Tống Nhất ta có một tâm nguyện

“Cách đây không lâu, khi còn chưa chứng đạo bất hủ, Bá Tống đã dùng cơ thể người phàm để ngưng tụ ra hóa thân chúa tể Cửu U, điều này vượt xa khỏi tưởng tượng của ta.”

“Hiện giờ cả thế giới Cửu U đều nhiễm khí tức của Bá Tống… Cửu U đã hoàn toàn trở thành địa bàn của hắn.”

“Mà với quan hệ mật thiết giữa đương kim Thiên Đạo và Bá Tống, chúa tể Cửu U tương ứng với Thiên Đạo chắc hẳn sẽ không đối địch với chúa tể Cửu U của Bá Tống. Thế giới Cửu U hiện giờ do hai vị chúa tể Cửu U cùng cai trị ư?”

“Chuồn thôi chuồn thôi, khắp thế giới Cửu U đều là khí tức của Bá Tống, ngộ nhỡ ở lại đây rồi bị phát hiện thì hỏng.”

Hiện giờ chắc chắn nhất cử nhất động của thế giới Cửu U mênh mông đều nằm trong tầm mắt của Bá Tống, không thể ở lại đây lâu được.

Vì thế mấy đại lão Trường Sinh Giả to gan hơn một chút này lặng lẽ tới rồi lại lặng lẽ rời đi.

…

Sâu trong Cửu U.

Nụ hoa sen như cây đại thụ chọc trời kia nở ra, lộ ra Tống U U mới bên trong.

Khí tức của Tống U U lúc này đã giống với một chúa tể Cửu U thực sự, gần như không có gì khác với Bạch tiền bối two.

Mà ở bên cạnh Tống U U là vô số mảnh vỡ Trình Lâm, chúng như những vì sao trên bầu trời đêm điểm xuyến bên cạnh Tống U U… Nếu như bồi dưỡng những mảnh vỡ giống các vì sao này thì mỗi một mảnh vỡ đều có thể trở thành một linh quỷ chất lượng cao.

Lần này, Trình Lâm vỡ một cách triệt để.

Sau khi hoa sen nở ra, mảnh vỡ Trình Lâm đầy trời khuếch tán, len lỏi đến Chư Thiên Vạn Giới theo một quy tắc bản năng nào đó.

Lúc này, cha Cẩu Đản vốn chuẩn sẵn sàng từ trước tế vỏ cẩu đản trong tay ra.

Vỏ cẩu đản hít nhẹ một hơi đã cuốn phần lớn mảnh vỡ Trình Lâm tới, hấp thụ vào bên trong cẩu đản.

Tuy nhiên còn một vài mảnh vỡ nhỏ rơi vào trong tay Tống U U nên không thể thu hồi được.

"Tống cẩu đản, buông tay ra."

Cha cẩu đản nhắc nhở… Đừng giở trò lưu manh, giữ khư khư mảnh vỡ của con gái ta như thế chứ.

"Cha cẩu đản, ngươi chờ một chút."

Tống U U nhắm mắt lại đáp.

Mấy mảnh vỡ Trình Lâm mà hắn bắt lấy khá là đặc biệt.

Sau khi nụ hoa nở, mấy mảnh vỡ này đã chủ động bay vào trong tay Tống U U.

Có một vài dữ liệu thông tin tràn ra từ những mảnh vỡ này, truyền đến Tống U U, rồi thông qua Tống U U mà truyền đến Tống Thư Hàng bản thể.

"Trình Lâm Tiên Tử muốn để lại thông tin đặc biệt nào cho ta à?"

Tống Thư Hàng nhận được những thông tin này rồi giải mã chúng, đọc nội dung bên trong.

Bây giờ hắn thạo mấy thao tác đọc dữ liệu thế này lắm luôn.

Hắn còn có thể vừa đọc dữ liệu vừa tiện tay quét virus, xem xem trong những thông tin này có hiểm họa gì không nữa kìa.

Dù gì hắn cũng là Trường Sinh Giả rồi, phải biết chút thao tác cơ bản này chứ.

Sau khi đọc xong dữ liệu trên mảnh vỡ Trình Lâm, trong não hải của Tống Thư Hàng có thêm một phần ký ức… Hắn tiếp xúc trực tiếp luôn với thông tin trong đó cứ như đang "nhớ lại" vậy.

Trong khi "nhớ lại", hắn đi tới một thế giới tràn ngập linh lực.

Linh lực dồi dào đến mức chỉ hít thở một hơi mà đã đạt đến mức căng tràn linh khí.

Đây đúng là thiên đường trong mơ của những người tu luyện.

“Đây là đâu thế?”

“Hắn” trong hồi ức khẽ hỏi.

Một lúc sau.

Dường như “hắn” trong hồi ức đã thôi suy nghĩ, hoặc là “hắn” vốn chẳng giỏi mấy chuyện suy luận.

“Thử liên hệ với bản thể cái đã, lần này bản thể nhất định phải dịu dàng an ủi ta, hơn nữa nhất định phải an ủi ba tiếng, không… ít nhất cũng phải năm tiếng mới có thể bù đắp cho tổn thương trong tâm hồn ta!”

“Hắn” trong hồi ức nghiêm túc nói.

Nhưng một lúc sau, “hắn” trong hồi ức đột nhiên khựng lại.

Bởi vì “hắn” không thể liên hệ được với bản thể.

Khế ước giữa “hắn” và bản thể vẫn còn đây nhưng khế ước linh quỷ này lại không hoàn chỉnh! Hơn nữa dường như hắn và bản thể không ở trong cùng một thế giới, tín hiệu hắn gửi đi như đá chìm vào đáy biển, chẳng có chút tin tức nào, bặt vô âm tín.

Lúc này, “hắn” bắt đầu hoảng hốt.

Bởi vì năng lực sinh tồn độc lập của “hắn” gần như bằng 0. Lúc trước “hắn” chỉ cần hành động theo sự sắp xếp của bản thể là được, chẳng cần phải suy nghĩ xem mình phải làm gì, mình phải đi đâu.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng đang đi vào “hồi ức” cũng hốt hoảng.

Tuy rằng hắn đã có suy đoán từ trước, tuy rằng đã lờ mờ phát hiện ra chút dấu vết, thậm chí còn chuẩn bị tâm lý…

Nhưng khi chân tướng được vạch trần, trái tim lưu ly của hắn vẫn không nhịn được mà đập nhanh lên.

Đây là một phần trí nhớ của Tống đầu gỗ, nó luôn được cất giấu cẩn thận, mãi cho đến hôm nay mới được chia sẻ ra ngoài.

Mà ở trong “hồi ức” này, khế ước linh quỷ rách nát kia và việc không thể liên lạc được với bản thể cũng tương ứng với trải nghiệm của hắn… Là linh quỷ số 1 bị thư sinh lưu ly đưa đi rồi mất tích luôn của hắn.

Thế nên lúc trước hắn bị nhiều vị đại lão đánh như thế hóa ra không phải là đánh nhầm.

Nếu như tính theo nhân quả, các đại lão đánh hắn cũng đúng…

Tống Thư Hàng bản thể hoảng loạn một lúc, “hồi ức” đã chuyển sang tình tiết tiếp theo… Thứ nằm trong tay Tống Thư Hàng là các mảnh vỡ linh quỷ nên ký ức mà chúng lưu giữ tất nhiên cũng không hoàn chỉnh.

Hình ảnh trong “hồi ức” thay đổi.

Trong hình ảnh này, “hắn” và một vị tiên tử trong Bích Thủy các đang vẫy tay tạm biệt… Đó là Sở các chủ hồi còn trẻ.

Lúc này trên người Sở các chủ tràn ngập hơi thở thanh xuân, trông có vẻ giống Sở các chủ two hơn.

Sở Quỳnh Quỳnh đứng ở kết giới Bích Thủy các phồn hoa, nhìn “hắn” rời đi.

Tình tiết này là linh quỷ sinh sống ở Bích Thủy các một thời gian, cuối cùng quyết định đi xông pha, thám hiểm thế giới bên ngoài.

Sau khi rời khỏi Bích Thủy các, “hắn” lặng lẽ quay đầu nhìn về vị trí Bích Thủy các.

“Ta sẽ trở lại… Ta nhất định sẽ về kịp, hãy đợi ta!”

“Hắn” trong hồi ức nắm chặt tay lại:

“Ta phải đi tìm thêm nhiều linh quỷ trống hơn nữa, đột phá giới hạn “linh quỷ” của bản thân, trở nên mạnh mẽ hơn.”

Dứt lời, hắn thi triển thân pháp, xông về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn rất xa rất xa, “hắn” trong hồi ức giang hai tay ra.

“Tống Nhất ta có một tâm nguyện.”

Hắn ngửa đầu hét lên thật to:

“Ta phải giúp bản thể tìm được một vị tiên tử xinh đẹp, có tài, có năng lực, đợi khi bản thể mười tám tuổi thì phá thân đồng tử của hắn!”

Tống Thư Hàng: “…”

Tâm nguyện khỉ gió gì thế này?

Mà ngươi lớn tiếng như thế làm gì? Sợ người ta không biết tình hình bản thể của ngươi ra sao à?

Sau khi hét xong, dường như đã phát tiết được áp lực trong lòng, Tống Nhất trong hồi ức lấy ra một quyển sổ:

“So với kiểu chị đại như Sở Quỳnh Quỳnh, có khi nào Diệp Tư sư tỷ còn nhỏ vẫn chưa nảy nở lại khiến bản thể yêu thích hơn không nhỉ? Có nên cân nhắc tới việc tăng thêm hiệu quả tu luyện đến một mức độ nào đó sẽ cải lão hoàn đồng vào trong công pháp của Diệp Tư sư tỷ không?”

Tống Thư Hàng: “…”

Có phải ngươi đã hiểu lầm gì ta rồi không?

Chương 3043: Chuyện Thiên Đạo không thể làm, chúng ta cũng phải làm được!

Hơn nữa đã hết Tết rồi, ta đã qua thời gian bảo hành 18 tuổi rồi.

Sắp tới đây ta phải bất hủ rồi á ~

Thế nên Tống đầu gỗ à, ngươi đang nghĩ cái quái gì thế!

…

Mấy hình ảnh nhỏ nhặt khác nhanh chóng vụt qua.

Phần lớn là ký ức Tống Nhất đi tìm linh quỷ trống chưa có chủ nhân, sau đó tìm cách dung hòa chúng… Thủ đoạn dung hòa linh quỷ này chắc là năng lực hắn học được khi ở Bích Thủy các. Sau khi dung hòa linh quỷ trống, hắn có thể phá vỡ giới hạn của mình, từ đó tiến lên cảnh giới cao hơn.

Trong quá trình này Tống Nhất cũng từng về Bích Thủy các gặp Sở các chủ.

Trong hình ảnh ký ức, dáng vẻ của Sở các chủ thành thục hơn chút ít, cách ăn vận cũng giống với Sở các chủ mà Tống Thư Hàng tiếp xúc hiện giờ.

Sau khi trở lại Bích Thủy các, hắn ở lại đây cường hóa một số biện pháp phòng ngự, cổ vũ Sở các chủ xây dựng một chỗ tị nạn bí mật trong Bích Thủy các.

Thế nhưng trong hình ảnh này, cảnh giới tu vi của Tống Nhất không quá cao, có vẻ như là cảnh giới ngũ phẩm hoặc lục phẩm… Sau khi cắt đứt liên lạc với bản thể, hắn phải hoàn toàn dựa vào bản thân để tấn thăng cảnh giới. Cũng giống như những tu sĩ khác trong Chư Thiên Vạn Giới, hắn phải tu luyện từng bước một, tài nguyên tu luyện cũng phải tự đi giành lấy.

Rõ ràng chỉ là một linh quỷ chỉ có thể cá mặn nhưng hắn lại phải gánh một trách nhiệm trọng đại không thuộc về linh quỷ.

Cuối cùng, trước khi rời đi…

Tống Nhất đột nhiên đề nghị Sở các chủ di dời Bích Thủy các.

Ấy thế mà Sở các chủ ở phía đối diện lại gật đầu đồng ý.

[Đồng ý rồi hả?]

Nhìn thấy cảnh này, Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩn ra.

Sở các chủ đồng ý di dời Bích Thủy các rồi ư?

Lúc này cô ấy đã tin tưởng Tống đầu gỗ đến mức này rồi à?

Vậy chuyện Bích Thủy các bị hủy diệt sau đó…

[Chẳng lẽ là sau khi Sở các chủ đồng ý di dời, chuyển Bích Thủy các đi nơi khác mới gặp phải tai họa đó ư?]

Trong lúc suy tư, hình ảnh trong “hồi ức” lại thay đổi.

Trong hình ảnh này, Tống Nhất đang liều mạng thi triển độn thuật, điên cuồng đuổi đến một vị trí.

Hắn gần như ép khô tất cả linh lực trong người, liều mạng kích hoạt độn pháp.

Sơ với hình ảnh lúc trước, hình như cảnh giới của Tống Nhất đã tăng lên, hắn đang bế quan đột phá cảnh giới à?

Tống Thư Hàng thở dài, nhắm mắt lại:

“Bế quan à…”

Tâm trạng phức tạp quá.

Tống Nhất trong “hồi ức” cuối cùng cũng chạy đến Bích Thủy các.

Khi sắp đến gần, hắn khiếp sợ dừng bước…

Từ xa nhìn lại, lúc này Bích Thủy các vẫn phồn vinh náo nhiệt như trước.

Ở cửa vào kết giới có một cặp đồng tử đồng nữ trông coi, đôi kim đồng ngọc nữ trông cửa này còn đang ngáy, giống hệt như trong ký ức.

Trong Bích Thủy các, các đệ tử đi đi lại lại, cười đùa, nói chuyện với nhau.

Có người đang tu luyện, có người tụm lại nói chuyện, cũng có đôi tình nhân quấn quýt nói lời ngọt ngào.

Giống như trước đây.

Ít nhất biểu hiện bên ngoài giống hệt với trước đây.

Mà Tống Thư Hàng trong hồi ức còn phát hiện ra vị trí của Bích Thủy các không đổi… hay nói cách khác là chưa kịp đổi.

Di dời một tông môn không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được.

Nếu như có pháp thuật trợ giúp thì dọn nhà cũng không quá phiền phức.

Nhưng phải chuyển tông môn đến nơi nào, nơi nào thích hợp, nơi nào có lợi cho sự phát triển của môn phái... tất cả những điêu này cần phải có quy hoạch cả.

Tống Nhất đứng từ xa nhìn Bích Thủy các phồn hoa, một cảm giác thống khố tê liệt tâm can tràn ngập trong đầu hắn, cảm xúc này truyền thẳng đến Tống Thư Hàng mà không có một chút thay đổi nào.

Bởi vì tất cả crnh tượng phồn hoa trước mắt này đều là thực tại ảo.

“Ta chẳng thay đổi được gì cả...”

“Ta không tới kịp... Vào lúc cô ấy cần giúp đỡ nhất...”

“Không thể thay đổi, thật sự không thể thay đổi tất cả những gì xảy ra trong quá khứ ư?”

Hắn còn có thể làm gì đây?

Lúc này... hắn còn có thể làm gì không?

Có một khoảnh khắc, một suy nghĩ muốn hủy diệt hết thảy phản hồi từ “hồi ức” đến trong lòng Tống Thư Hàng.

Nếu là lúc cảnh giới Tống Thư Hàng còn thấp, chỉ phản hồi cảm xúc trong một tích tắc như thế cũng đủ để tạo ra một tâm ma ngon miệng rồi.

Cảm giác thống khổ tê liệt tâm can cũng tuyền đến Tống Thư Hàng bản thể.

Tống Thư Hàng vô thức vươn tay ra, sờ nhẹ lên cọng tóc ngố của Sở các chủ trên đỉnh đầu.

“Bụp ~” Cọng tóc ngố của Sở các chủ quất một phát:

“Làm gì thế hả?”

“Không có gì, ta định gỡ số Hamster thôi mà.”

Tống Thư Hàng bình tĩnh dịch tay lên trên, gỡ quả cầu phong ấn số Hamster trông như búp bê hồ lô trên đỉnh đầu xuống.

Hình ảnh “hồi ức” đột nhiên tắt bụp.

Đối với Tống đầu gỗ lúc đó, hắn chẳng làm được gì cả...

Lịch của sử quá khứ dường như có một sức mạnh cưỡng chế nào đó, khiến hắn không thể thay đổi được điều gì…

“Ta không biết quá khứ có thể thay đổi được hay không, nhưng tương lai mà ta muốn lại có thể thay đổi.”

Tống Thư Hàng đặt quả cầu số Hamster vào trong lòng.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghi hoặc: “???”

Tống Thư Hàng tự nhiên đọc mấy lời thoại kỳ lạ như thế làm gì?

[Nếu như là chuyện mà chứng đạo thì siêu thoát.]

Những chuyện mà Thiên Đạo có thể làm được, sau này chúng ta cũng có thể làm… Chuyện mà Thiên Đạo không thể làm, tương lai chúng ta cũng phải làm!

Ta không chiến đấu một mình, ta không cô đơn.

Ta + Bạch tiền bối + bao nhiêu đại lão và các vị tiền bối, Thiên Đạo đều đứng về phía ta!

Trong thế giới Cửu U, mấy mảnh vỡ linh quỷ trong lòng bàn tay Tống U U rơi xuống, sau đó bị cuốn vào trong vỏ cẩu đản trong lòng bàn tay cha cẩu đản, được lưu trữ lại.

Những mảnh vỡ đó cần rất nhiều thời gian mới hồi phục được.

Vào khoảnh khắc những mảnh vỡ linh quỷ này tróc ra, vô số hình ảnh truyền tới Tống Thư Hàng.

[Bạch long tỷ tỷ cứu ta với ~]

[Bạch Cốt Tiên Cơ xin dừng bước, ta có một quyển bí tịch…]

[Ơ? Tiểu tiên tử, ngươi là người quen của bắc phương đại đế à? Ngươi có thích con rối không? Nếu thích thì ta dạy ngươi chơi.]

[Trình Lâm tỷ tỷ, bạn thân của cô @#%x tiên tử đã thích ai chưa? Có chủ rồi ư? Vậy có ngại đổi đối tượng khác không? Hoặc là có ngại quen nhiều người một lúc không?]

[Ai yo, bé măng này là bảo bối của nhà nào đây? Bao giờ ngươi mới biến hình vậy? Có thích biến hình thành tiểu tiên tử đáng yêu không?]

Tống Thư Hàng: “…”

Đậu xanh, ngươi đã làm gì thế hả?

[Tuyệt đối không được thừa nhận, cũng tuyệt đối không được để người khác biết.]

Tống Thư Hàng thầm thề.

Hắn tuyệt đối sẽ không để ai biết chuyện Tống đầu gỗ là linh quỷ của hắn.

Đánh chết hắn hắn cũng không tiết lộ tin tức này.

“Người sao thế? Sao sắc mặt phức tạp vậy?”

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nói.

Bởi vì thông tin lộ ra trên mặt Bá Tống quá phức tạp, đến thuật đọc mặt cũng không thể đọc được thông tin cụ thể.

Tống Thư Hàng bình tĩnh cầm lấy một tấm mặt nạ, đeo lên mặt mình:

“Không có việc gì đâu Sở tiền bối. Chỉ là đến bước thành hình cuối cùng của Tống U U nên có một số thông tin từ thế giới Cửu U truyền qua đây, ta cần phải xử lý một chút.”

Sau khi hoàn toàn bị Trình Lâm chuyển sinh, Tống U U sẽ giống như chúa tể Cửu U Bạch tiền bối two.

Tiếp đó, hắn sẽ trở thành Bá Tống two thật sự và lên ngôi.

Chương 3044: Thế nên tẩy trắng cầu béo bằng thủ đoạn vật lý đi

Vốn dĩ Tống U U xếp thứ tư trong số các phân thân, hóa thân của Tống Thư Hàng.

Nhưng mà bây giờ, nguyên phân thân Tống two đã biến mất.

Tống U U lại tấn thăng lên làm chúa tể Cửu U chính quy, theo lệ cũ, hắn được liệt vào hàng ngũ two cùng với Bạch tiền bối two, Rồng Đốm two, ba mắt two!

Đây chính là lên ngôi.

Sau khi nghi thức chuyển sinh kết thúc, Tống U U thu khí tức của mình lại.

Lúc này hắn cũng có thể rời khỏi thế giới Cửu U, đến hiện thế bất cứ lúc nào giống như cha Cẩu Đản… Nhưng một khi rời khỏi thế giới Cửu U, sự tồn tại của hắn sẽ bị chia cắt khỏi đây, trong thời gian ngắn không thể về lại nữa.

Đến lúc đó hắn chỉ có thể bắt chước cha Cẩu Đản, mượn năng lượng của người khác, cho một sợi ý thức xuyên qua Cửu U để về thăm nhà.

Thế nên Tống U U không vội chuyển khỏi thế giới Cửu U… Vì cả Thiên Đạo lẫn chúa tể Cửu U đều là người mình cả mà.

Thiên Đạo sẽ không làm khó hắn, Cửu U Bạch tiền bối two lại càng không đối phó với hắn.

Hắn không cần phải chạy trốn đến hiện thế như cha Cẩu Đản.

Sau khi thu lại khí tức, Tống U U lại nhìn đại lão quả cầu béo suy yếu đã lâm vào hôn mê nằm trên mặt đất.

Bây giờ đại lão quả cầu béo suy yếu quá!

Thế nhưng, nó cũng nhờ họa mà được phúc… Khi Tống U U bị Trình Lâm Tiên Tử cho đầu thai, liên hệ giữa nó và Thiên Đạo cũng bị cắt đứt.

Sắp tới cho dù Đạo Tử tiền bối có rút lui khỏi vị trí Thiên Đạo, phần cơ thể còn sót lại của đại lão quả cầu béo cũng sẽ không vì Thiên Đạo sụp đổ mà tiêu tan.

Nhưng vì bị thiên phú Thánh Nhân cướp mất chín phần mười tồn tại nên lúc này đại lão quả cầu béo lâm vào giấc ngủ sâu dài đằng đẵng, e là không đến vài ngàn vạn năm thì khó mà khôi phục được… Đại lão quả cầu béo không muốn ngủ, vốn dĩ nó còn định cắn răng kiên trì đến khi thoát khỏi nguy hiểm, trốn đến nơi an toàn rồi ấn nấp thật kỹ để khôi phục.

Nhưng cơ thể của nó quá suy yếu… Không những bị cướp đi chín phần mười tồn tại, đến cả nhục thân cũng bị Đạo Tử cắt đi phần lớn, mang đi tịnh hóa, chuẩn bị trở thành nguyên liệu để chế tạo áo choàng Tống cầu béo cho Tống Thư Hàng.

Thế nên dù cho đại lão quả cầu béo có ý chí kiên cường nhưng nhục thân của nó lại quá suy yếu, cuối cùng không thể chống đỡ nổi, ngã xuống vào thời khắc cuối cùng trước khi thắng lợi, không cam lòng mà chìm vào giấc ngủ sâu dài đằng đẵng.

“Đạo Tử sư huynh, ngươi định xử lý phần cơ thể còn lại của đại lão quả cầu béo thế nào?”

Tống U U hỏi.

Ý chí thể của Thiên Đạo hiện ra, đáp:

“Ta đã từng hứa với nó, chỉ cần nó chủ động phối hợp, ta sẽ không phong ấn nó, không hạn chế tự do của nó, để nó tiếp tục sống. Nếu như nó đã làm được… vậy ta cũng sẽ không phản bội lời hứa.”

Một lời hứa của quân tử đáng giá ngàn vàng.

“Nhưng thật không ngờ chuyển sinh chi pháp của Trình Cẩu Đản Tiên Tử lại có thể cắt đứt liên hệ giữa Thiên Đạo và nó. Thủ đoạn của Thiên Đạo tiền nhiệm cha Cẩu Đản tiền bối thật là lợi hại.”

Ý chí thể của Thiên Đạo nói với giọng bội phục.

“Qúa khen quá khen.”

Cha Cẩu Đản khiêm tốn đáp.

Tuy rằng Thiên Đạo cha Cẩu Đản đó đã bẫy mất pháp khí bạn sinh của nó nhưng không thể không thừa nhận thủ đoạn của tên đó lợi hại thật, không hổ là Thiên Đạo tương ứng với mình.

“Vốn tưởng rằng sau khi ta rời khỏi vị trí Thiên Đạo, nó sẽ tự động sụp đổ nên lúc đó ta mới đồng ý để nó sống tạm bợ thêm một thời gian nữa, bây giờ… ừm, tẩy trắng nó đi!”

Ý chí thể của Thiên Đạo nói.

“Tẩy trắng?”

Tống U U liếc đại lão quả cầu béo đen kịt một cái, tự tưởng tượng ra hình ảnh một đại lão quả cầu béo trắng bóc.

Ừm…

Hình như cầu trắng không đẹp bằng cầu đen thì phải?

Hơn nữa màu trắng trông béo lắm.

Đại lão quả cầu béo bây giờ trông đã mũm mĩm rồi, nếu như biến thành màu trắng, có khi nào lại béo quá không nhỉ?

“Phải tẩy trắng như thế nào?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

“Xóa hết quá khứ là được.”

Ý chỉ thể của Thiên Đạo siết chặt tay:

“Lúc nãy khi download kho tri thức của Thiên Đạo, ta phát hiện ra mấy nhiệm kỳ Thiên Đạo trước có dự án phát triển quyền hạn, chúng giống như một chương trình nhỏ, chỉ cần nhấn vào là dùng được. Trong đó có quyền hạn thay đổi “một phần trí nhớ của chúa tể Cửu U” thủ công. Vừa hay bây giờ có thể phát huy tác dụng!”

Hắn vừa phát hiện ra tính năng Thiên Đạo mới này nên lôi ra để khoe luôn.

Đạo Tử tiền bối vừa dứt lời, sắc mặt của mấy vị chúa tể Cửu U có mặt tại đây liền trở nên phức tạp.

Hóa thân hình chiếu của Bạch tiền bối two, chúa tể ba mắt, cha Cẩu Đản không nhịn được mà lấy tay hoặc râu rồng xoa huyệt thái dương của mình.

Quả nhiên chẳng có Thiên Đạo nào tốt đẹp cả.

“Là Thiên Đạo nào nghiên cứu ra quyền hạn tàn nhẫn như điều chỉnh thủ công trí nhớ của chúa tể Cửu U thế?”

Bạch tiền bối two nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Mấy quyền hạn chẳng đáng tin này giống với thủ đoạn của Thiên Đạo Bạch lắm… Bởi vì hắn phát hiện ra một phần ký ức của mình bị đứt đoạn một cách rõ rệt. Ví dụ trong khoảng thời gian Thiên Đạo sắp sửa thoái vị, hắn không biết làm thế nào mà mình sống tiếp được, Thiên Đạo Bạch đã làm những gì với hắn.

“Có phải do Thiên Đạo ba mắt nghĩ ra không? Mấy chuyện độc ác thế này giống với phong cách của Thiên Đạo ba mắt lắm.”

Cha Cẩu Đản đứng lên tố cáo.

Nhưng lời tố cáo của hắn tràn ngập sự chột dạ… Nếu nói đến nghiên cứu, phát triển sự vật, hình như Thiên Đạo cha Cẩu Đản tương ứng với hắn là am hiểu nhất thì phải?

Lúc bị cha Cẩu Đản vu cáo, thiếu niên ba mắt tiền bối chỉ im lặng… Bởi vì đến cả sức để phản bác hắn cũng không có.

Tống U U nhìn cả ba vị chúa tể.

Khổ quá mà, chúa tể Cửu U tội quá!

“Không rõ đây là tác phẩm của Thiên Đạo nào, mấy kỹ xảo quyền hạn có thể kế thừa được này là do nhiều đời Thiên Đạo tích lũy thành. Có thể là người đầu tiên có được chúa tể Cửu U như Thiên Đạo thứ hai hoặc cũng có thể là Thiên Đạo cầu béo.”

Đạo Tử tiền bối nói.

Dứt lời hắn vươn nắm đấm ra, đấm vài quyền lên người đại lão quả cầu béo lúc này đã rất suy yếu.

“Muốn sửa ký ức thì phải đấm à?”

Sắc mặt của Bạch tiền bối two ngày càng phức tạp… Ta cũng từng bị Thiên Đạo Bạch đánh như thế ư?

“Không phải, ta thử xem cảm giác thế nào ấy mà.”

Đạo Tử khoát tay đáp:

“Thực ra chỉ cần Thiên Đạo bản thể và chúa tể Cửu U có tiếp xúc về mặt vật lý là được.”

Trong khi nói chuyện, bàn tay của ý chí thể Thiên Đạo ngưng tụ thành hình, dịch chuyển bàn tay Thiên Đạo bất hủ tới đây, ấn lên người đại lão quả cầu béo.

Trong nháy mắt, ký ức của đại lão quả cầu béo hóa thành vô số tệp tin, lơ lửng trước mặt Đạo Tử.

“Đầu tiên… xóa hết ký ức liên quan đến quá trình tranh đoạt Thiên Đạo. Ừm, copy lại một bản rồi để cho Nho gia làm kỷ niệm cũng được đó.”

“Sau đó là ký ức về Nho gia, xóa sạch hết. Về phần xuất hiện hiện tượng trí nhớ trống rỗng thì hơi khó xử lý, mình phải tự viết thêm tình tiết để bù vào… Thôi bỏ đi, lười bổ sung lắm, cứ xóa một đoạn dài đi, dù gì mất một phần nhỏ trí nhớ là mất, mất một phần lớn cũng vẫn là mất thôi.”

Đạo Tử vung tay, xóa hết một đoạn dài ký ức của cầu béo.

Ba vị chúa tể Cửu U đứng phía sau run rẩy tâm can… Dường như bọn họ nhìn thấy chính bản thân mình nằm hôn mê như cầu béo, Thiên Đạo lén lút mò lên giường, vung tay lên, đảo lộn trí nhớ của họ.

“Tiếp đến là cảnh đấu trí đấu dũng với chúa tể Bạch, phần này có nên sửa không nhỉ?”

Đạo Tử tiền bối chu đáo hỏi.

“Không cần không cần đâu.”

Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối two mỉm cười, đáp:

“Tuy rằng cầu béo hay gây rắc rối cho ta nhưng để nó giữ lại phần ký ức này mới thú vị.”

Chương 3045: Chúa tể Cửu U hoàn chỉnh, đạo tiêu!

“Bây giờ cầu béo đang rất suy yếu, cứ để lại phần ký ức này, đợi khi nó tỉnh lại, phát hiện ra bản thân mình yếu đuối thế này, muốn chọi ta mà chẳng có sức, nhất định sẽ rất ức chế. Nó càng ức chế càng khó chịu thì càng thú vị.”

Bạch tiền bối two mỉm cười.

Chút tàn dư mà cầu béo để lại có thể mang đến niềm vui cho cuộc sống sau này của Bạch tiền bối two, hắn rất hài lòng, mỉm cười đẹp đẽ khác thường.

“Bạch chúa tể, ngươi có cần kiếm không, nếu như ngươi không chê, ta muốn vứt bỏ Bá Tống để đi theo ngươi.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “???”

Cho dù có vứt bỏ… đáng lẽ ngươi phải vứt bỏ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng chứ, tại sao lại thành vứt bỏ ta thế này?

Dựa vào đâu mà người qua đường Tống như ta tự nhiên lại bị ngươi vứt bỏ chứ?

Thế nên Tống Thư Hàng trượt tay một cái… ánh sáng của ba phát “Dưỡng Đao thuật” lóe lên.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lập tức bước vào chế độ hiền giả, không lên tiếng nữa.

Dưỡng Đao thuật hèn hạ!

Nhưng lại sung sướng như thế.

“Được, vậy ta sẽ để lại phần ký ức này. Sau đó là Tống tiểu hữu, phần ký ức liên quan đến ngươi thì sao?”

Đạo Tử tiền bối lại hỏi.

“Cũng để lại luôn đi, ký ức giữa ta và đại lão quả cầu béo chẳng có gì đáng để xóa cả.”

Tống U U cũng lựa chọn như Bạch tiền bối two.

Tuy rằng có một thời gian bị đại lão cầu đuổi giết đến mức lên trời không lối, xuống đất không cửa, chạy trốn tán loạn khắp vũ trụ… nhưng nghĩ kỹ lại, trong quá trình giao đấu với đại lão quả cầu béo, hắn chưa từng chịu thiệt!

Bất luận là khi hắn ở ngũ phẩm hay ở cảnh giới Trường Sinh Giả, thường thì người chịu thiệt đều là đại lão quả cầu béo.

Nếu đã như thế… tại sao phải xóa ký ức của đại lão quả cầu béo đi chứ?

Chẳng phải giữ lại sẽ rất vui ư!

“Vậy không còn gì phải thay đổi nữa.”

Đạo Tử tiền bối gật đầu, thu tay lại.

Trên người cầu béo đen kịt thỉnh thoảng lại lóe lên tia sáng xanh, đó là do ký ức của nó không ngừng bị quyền hạn Thiên Đạo cắt bỏ, xóa đi.

Cả quá trình này kéo dài mười phút mới kết thúc.

Đại lão quả cầu béo tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu ngàn vạn năm của mình…

Cơ thể bị cắt mất chín phần mười của đại lão quả cầu béo đen kịt lặng lẽ nằm trên mặt đất thế giới Cửu U, không động đậy gì.

Nhìn đại lão quả cầu béo sau khi thu nhỏ, Tống U U không khỏi nhớ tới áo choàng Tống cầu béo.

Thân là kẻ địch, đại lão quả cầu béo sẽ là loại kẻ địch đáng sợ nhất… Nó có mục tiêu, có mưu tính, vô cùng thông minh, thực lực cường đại, chưa đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Ngoại trừ hơi xui xẻo ra, đại lão quả cầu béo gần như không có khuyết điểm gì.

Thân là bạn hữu, cầu béo lại trở thành tồn tại chu đáo nhất… Nó thông minh cơ trí, tâm tư tinh tế, biết chăm sóc người khác, rất giỏi giang, một cầu mà còn hữu dụng hơn cả mười phân thân.

“Ta sẽ tìm nơi nào đó trong thế giới Cửu U cho chúa tể cầu béo ở. Nếu để để mặc cho nó ngủ ở đây thì rất dễ dẫn đến dị biến của tà ma Cửu U ở xung quanh.”

Tống U U nói.

Chỉ cần ở bên cạnh chúa tể Cửu U trong thời gian dài, các tà ma Cửu U chắc chắn sẽ đột biến, trở nên thông minh hơn, thiên phú tu luyện cũng mạnh hơn… Ví dụ như đám thú cưng của Bạch tiền bối two ấy, chỉ số IQ của chúng phải cao hơn các tà ma Cửu U bình thường tới mấy cấp, thiên phú tu luyện cũng rất mạnh.

“Phần còn lại giao cho ngươi xử lý đó.”

Ý chí thể của Đạo Tử tiền bối gật đầu nói, sau khi tẩy trắng cầu béo, hắn đã hoàn toàn buông bỏ ân oán quá khứ trong lòng.

Bây giờ ngoại trừ việc đẩy Tống Thư Hàng lên làm Thiên Đạo nhiệm kỳ tiếp theo, giải quyết tai họa Mặt trời màu đen và chăm sóc tốt cho Nho gia ra, hắn không còn chấp niệm nào khác nữa.

[Bá Tống phải cố gắng lên nhé, e là ta không chống đỡ được bao lâu nữa đâu.]

Đạo Tử thầm nghĩ.

Sau khi liên tục sử dụng quyền hạn Thiên Đạo, thúc giục sức mạnh pháp tắc Thiên Đạo, hắn phát hiện ra mình ngày một lạnh nhạt, dao động cảm xúc ngày một nhỏ.

Nếu như không phải còn vài chấp niệm, có lẽ lúc này hắn đã hoàn toàn biến thành một người vô dục vô cầu, lạnh lùng như người máy rồi.

Vì dù gì hắn cũng không chứng đạo hoàn chỉnh, hơn nữa khi từ chức,Thiên Đạo cầu béo đã ở vào trạng thái chương trình hóa, những yếu tố này đều ảnh hưởng đến Đạo Tử.

Tống U U đứng dậy, đi đến bên cạnh đại lão quả cầu béo.

Hắn khom người nâng đại lão cầu gầy giờ chỉ to như một quả bóng chuyền lên.

“Bây giờ… phải tìm một nơi thích hợp.”

Tống U U sử dụng quyền hạn chúa tể Cửu U, lướt một vòng thế giới Cửu U vô biên vô hạn.

Ngay khi hắn kích hoạt quyền hạn chúa tể Cửu U, hắn và đại lão cầu gầy trong tay lại sinh ra cộng hưởng.

Loại cộng hưởng này thông qua một liên kết vô hình mà khuếch trương ra.

Áo choàng Tống cầu béo mà Tống Thư Hàng bản thể đang khoác cũng gia nhập liên kết này.

Trong thế giới Tà Liên, thi thể Thiên Đạo do hình chiếu nguyên thần dư thừa của Tống Thư Hàng + di vật Thiên Đạo cầu béo dung hòa tạo thành cũng gia nhập vào liên kết.

Con gái Tiểu Lăng Tiêu ngồi trên vai phân thân bọc thép gia nhập mạng liên kết.

Tiểu Lăng Tiêu đại diện cho [cầu Thiên Đạo], nó là đường lùi của Thiên Đạo Cầu.

Tống U U + phân thân Tống cầu béo + đại lão cầu gầy đại diện cho [chúa tể cầu Cửu U].

Bá Tống đại diện cho [thi thể Thiên Đạo].

Sau khi mạng liên kết vượt không gian này tập hợp lại, lấy Bá Tống làm trung tâm, có một tọa độ không gian hiện ra.

Tọa độ này chiếu vào trong không trung, không biết định chiếu đi đâu…

Thế nhưng tọa độ này chiếu được một nửa thì đột nhiên chuyển hướng, quay đầu 360 độ.

Cuối cùng đầu còn lại của tọa độ liên kết thẳng với Tống Thư Hàng bản thể.

Tống Thư Hàng bản thể ngơ ra.

“Chuyện gì thế này?”

Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ hơi cử động:

“Tống U U hóa thành một tọa độ rồi hả? Liên kết với Thư Hàng ư?”

“Nói chính xác hơn là đạo tiêu.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối thong thả nói:

“Thế nên Thư Hàng à, sau khi tấn thăng lên Thiên Đạo, ngươi nhất định phải đối đãi tốt với chúa tể Cửu U của ngươi…”

“Tiền bối, ta đã có chúa tể Cửu U rồi.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ta biết, ta chỉ muốn nói rằng sau này nhớ tử tế với chúa tể Cửu U của mình, đừng có học theo những Thiên Đạo trước đây, động một tí là tháo dỡ chúa tể Cửu U, dùng chúa tể Cửu U để thực hiện những thí nghiệm tàn nhẫn.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối dặn dò.

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật đầu.

À mà chờ sau này hắn tấn thăng lên Thiên Đạo thứ chín… có thể sinh ra một chúa tể Cửu U nữa không nhỉ? Đến lúc đó hắn sẽ có hai chúa tể Cửu U chăng?

“Đạo tiêu là cái gì?”

Bạch tiền bối two hỏi.

Hắn chú ý tới câu nói vừa nãy của thiếu niên ba mắt tiền bối… Chúa tể Cửu U là đạo tiêu, vậy hắn cũng là đạo tiêu à?

“Chúa tể Cửu U hoàn chỉnh chính là đạo tiêu của Thiên Đạo, ta cũng chỉ biết từng đó thôi… Chắc chắn trí nhớ của ta đã bị Thiên Đạo ba mắt bóp méo rồi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối lại bổ sung:

“Nhất định phải là chúa tể Cửu U hoàn chỉnh.”

Nghe thế, Bạch tiền bối two không nhịn được mà nhìn xuống chân của mình.

“Đạo tiêu là tọa độ trở về của Thiên Đạo ư?”

Tống U U tóm lấy đại lão cầu gầy, nảy ra một suy nghĩ.

Hắn lắc tay một cái, đại lão cầu gầy trong tay hắn hóa thành một thanh đại quan đao.

Đại lão quả cầu béo vốn là đạo tiêu của Thiên Đạo Cầu, nhưng Thiên Đạo Cầu đã sụp đổ, toi đời hoàn toàn rồi. Hơn nữa chín phần mười tồn tại của cầu béo đã bị Tống U U nuốt nên… nó mới biến thành đạo tiêu của Tống Thư Hàng chăng?

Chương 3046: Nhân lúc còn nóng đánh cá mặn

Ngoài ra, nếu như có tọa độ dẫn đường cho Thiên Đạo quay về như đạo tiêu, vậy tức là…

“Thực ra sau khi từ chức, phần lớn các Thiên Đạo không hoàn toàn sụp đổ mà sẽ được đưa đến một nơi không thuộc về Chư Thiên Vạn Giới, không thể can thiệp vào hiện thế, hoặc là rơi vào trạng thái ngủ sâu?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Có trở về, vậy chắc chắn phải có một nơi phải “rời đi”.

Hơn nữa, đến các Thiên Đạo thiên tư trác tuyệt cũng cần một “tọa độ” mới có cơ hội trở lại hiện thế… điều đó có nghĩa chỗ mà bọn họ ở cách biệt với thế giới bên ngoài, đến Thiên Đạo cũng không thể khóa vị trí hiện thế từ nơi đó được ư?

Thiếu niên ba mắt tiền bối đáp:

“Tình hình của các Thiên Đạo khác thì ta không rõ… nhưng Thiên Đạo tương ứng với ta chắc chắn chưa hoàn toàn biến mất. Thỉnh thoảng khi nội tâm tĩnh lặng đến cực điểm, ta có thể cảm ứng được một chút ác ý nhắm vào mình. Ác ý quen thuộc đó chắc chắn đến từ Thiên Đạo tương ứng với ta.”

Chỉ có tên khốn kiếp kia mới có ác ý đặc thù như thế này!

Cha Cẩu Đản cũng bình tĩnh nói:

“Thiên Đạo cha Cẩu Đản cũng từng nói với ta, nó phải thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo. Nó còn chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn cho việc này. Cuối cùng vì để ta sống sót, nó mới từ bỏ các phương án ban đầu…”

Với tính cách của Thiên Đạo cha Cẩu Đản, chắc chắn nó phải hoàn toàn nắm chắc mới tiến hành phương án thoát thân! Cha Cẩu Đản rất chắc chắn về điều này.

Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối two gật đầu nói:

“Tình huống của Thiên Đạo Bạch lại hơi đặc biệt một chút, hắn thật sự chơi quá đà. Nhưng trước khi chơi quá đà, hắn đã bước nửa bước vào siêu thoát. Thế nên sau nửa bước siêu thoát này, hắn có thể bố trí đường lùi như thế nào trong tương lai thì chẳng ai nói chắc được… Thư Hàng, ngươi thường xuyên nhìn thấy con ngựa trắng đó đang tản bộ.”

Ý của ngươi là Thiên Đạo Bạch đã chết thật rồi ư, quỷ cũng không tin được nhé!

[Thiên Đạo Bạch tương ứng với Bạch chúa tể đã siêu thoát nửa bước ư?]

Lúc này trong lòng Đạo Tử tràn ngập sự khâm phục đối với các đời Thiên Đạo. So với các Thiên Đạo lắm chiêu trò đó, khiếm khuyết lớn nhất của hắn chính là chưa đủ chiêu trò!

“Vậy tính đến nay, chỉ có Thiên Đạo Cầu tương ứng với đại lão quả cầu béo vì có khiếm khuyết nên sụp đổ khá triệt để… Trước khi sụp đổ nó đã trở thành một quả cầu công cụ, phần lớn đường lùi mà nó để lại cũng vì một nguyên nhân nào đó mà không có tác dụng nữa.”

Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Xích Tiêu Kiếm đáp lại bằng chất giọng mềm mại:

“Ngươi chính là “nguyên nhân nào đó” kia ấy, ngươi là đầu sỏ gây tội.”

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng nói lung tung, Đạo Tử tiền bối và Bạch tiền bối mới là chủ mưu, ta cùng lắm chỉ là đồng lõa thôi.”

Tống Thư Hàng vội vàng đáp.

Ý chí của Đạo Tử: “…”

Ừm, nhưng mà hắn vui lòng làm đầu sỏ tội ác này... Là ta xử lý cầu béo, kẻ hủy diệt hy vọng của nó chính là ta!

Các ngươi hoàn toàn có thể đẩy hết tội lỗi lên đầu ta, ta vui lòng nhận đống tội này!

Nói đúng hơn thì bất cứ đệ tử Nho gia nào cũng vui vẻ gánh tội này!

Đối với các thành viên Nho gia, gánh lấy tội này chính là vinh quang vô hạn!

“Ngoại trừ Thiên Đạo Cầu ra… Bạn thân trước đây của ta, Công Đức Đạo Nhân, e là cũng không chịu nổi bước cuối cùng. Sau khi Thiên Đạo Bạch nhậm chức đã từng thăm dò trạng thái và manh mối của Công Đức Đạo Nhân. Thế nhưng kết luận nhận được cuối cùng lại rất đáng tiếc.”

Bạch tiền bối two bổ sung.

Nghe thế trong não hải của Tống Thư Hàng hiện lên hình ảnh Công Đức Đạo Nhân khởi động lại Chư Thiên Vạn Giới, sau khi đi vào bất hủ chi mộ của mình lại đột nhiên điên cuồng chạy ra.

Cái kết của Công Đức Đạo Nhân không quá lạc quan.

“Công Đức Đạo Nhân là Thiên Đạo thứ sáu trước Bạch chúa tể ư? Hắn chứng đạo hệ công đức à?”

Cha Cẩu Đản đột nhiên nghĩ ra một chuyện, hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu đáp:

“Không, hắn cũng giống như Thư Hàng, sức mạnh công đức chỉ là tu luyện bổ trợ thôi. Tuy nhiên hắn lại ngưng tụ được một lượng lớn công đức, chắc là đã tu luyện bổ sung thêm một công đức chi pháp nào đó.”

“Vậy thì chúa tể Cửu U của hắn đúng là khổ thật.”

Cha Cẩu Đản cảm khái.

Tống Thư Hàng đáp:

“Cha Cẩu Đản, ngươi nghĩ nhiều rồi… Thực ra ký ức liên quan đến sức mạnh công đức không gây ra quá nhiều cảm giác kỳ lạ với thân thể Cửu U. Hơn nữa ký ức về sức mạnh công đức trong đầu của chúa tể Cửu U sẽ tự động trở nên đẹp đẽ.”

Về chuyện này, Tống Thư Hàng có quyền lên tiếng hơn cả.

Sức mạnh công đức của hắn chấn động cổ kim. Trong Chư Thiên Vạn Giới khó có thể tìm ra một người có sức mạnh công đức cao hơn hắn.

Mà khi hắn thay Tống U U hồi tưởng lại chuyện về sức mạnh công đức, trí nhớ của hắn sẽ tự động tô điểm cho nó trở nên tốt đẹp.

“Thực ra đối với chúa tể Cửu U, sức mạnh công đức vẫn thuộc dạng trung tính. Tuy rằng không thoải mái nhưng không đến mức căm ghét… Nếu Thiên Đạo chứng đạo hệ thánh quang thì chúa tể

Cửu U mới tuyệt vọng."

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

"Ta nghĩ nó cũng sẽ được tô điểm đẹp đẽ, nếu như chứng đạo hệ thánh quang, nói không chừng trong mắt chúa tể Cửu U nó sẽ được biến thành "âm quang" cũng nên?"

Tống Thư Hàng suy đoán.

"Hay có cơ hội chúng ta thử xem nhé?"

Cha Cẩu Đản rục rịch:

"Chúng ta hợp lực xem có thể bồi dưỡng ra một Thiên Đạo hệ thánh quang hay không?"

Nghe đến đây, Xích Tiêu Kiếm không nhịn được mà nói:

"Ta cảm thấy các ngươi và Xích Tiêu Tử... chủ nhân có tiếng nói chung lắm đấy."

"Nhưng chỉ e không có cơ hội."

Thiếu niên ba mắt tiền bối nói với vẻ tiếc nuối:

"Sắp tới là Thiên Đạo thứ chín. Nhiệm kỳ Thiên Đạo này phải giải quyết, xử lý quá nhiều chuyện, tốt nhất là để Thư Hàng lên ngôi, chúng ta ở bên cạnh trợ giúp, giải quyết nguy cơ. À mà Thư Hàng, ngươi có ý tưởng gì không?"

"Yên tâm đi, Thiên Đạo thứ chín chắc chắn sẽ do ta đảm nhận."

Lúc này Bá Tống vốn như một con cá mặn lại đột nhiên thay đổi phong cách.

Rót nhiệt huyết vào cá mặn.

Ngoại trừ gánh nặng nặng nề là cứu vớt thế giới ra, bây giờ Tống Thư Hàng còn có chuyện khác cần phải giải quyết.

Chuyện Thiên Đạo không thể giải quyết được thì siêu thoát thôi!

Nghe thế, Đạo Tử tiền bối thấy an ủi trong lòng.

"Thật đáng tiếc, hiếm khi ta có cùng sở thích với tên cuồng mắt như ngươi, còn định hợp tác một phen nữa."

Cha Cẩn Đản nói với giọng tiếc nuối.

"Có lẽ sẽ có cơ hội thôi."

Bạch tiền bối two đáp:

“Thiên Đạo thứ chín không có nghĩa là Thiên Đạo cuối cùng. Nói không chừng vẫn còn cơ hội có Thiên Đạo thứ 10 đó.”

Tống Thư Hàng: “…”

Nếu như sau này thật sự có Thiên Đạo thứ 10 hoặc thứ 11, vậy thì trong tương lai, “hệ thánh quang” sẽ vô cùng hưng thịnh.

Vì dù sao cũng có nhiều đại lão âm thầm giúp đỡ thế mà.

Nói không chừng lại thật sự tạo ra được một Thiên Đạo hệ thánh quang cũng nên.

Cục diện này giống như [các đại lão chí tôn đứng sau màn mưu tính tương lai] vậy.

Mà không ngờ Bá Tống hắn lại có cơ hội thật giả lẫn lộn, được tham gia vào cảnh tượng này.

“Chuyện tương lai để tương lai hẵng nói… Bây giờ chúng ta phải nắm chắc hiện tại đã.”

Ý chí thể của Đạo Tử nói:

“Thư Hàng đạo hữu,, chúng ta tiến hành bước tiếp theo đi, để Tiên Bạch kế thừa luôn năng lực thiên phú của thầy.”

Chẳng dễ dàng gì Bá Tống mới nhiệt huyết hừng hực thế này, phải nhân cơ hội chưa nguội lạnh, nhân lúc còn nóng mà đánh cá mặn!

Chương 3047: A Bạch: Thư Hàng ngươi đến không đúng lúc rồi.

“Thế nhưng Bạch tiền bối bản thể vẫn đang ở trong phong ấn kia, có cách nào tạm thời đổi Bạch tiền bối bản thể ra đây không?”

Tống Thư Hàng hỏi.

Hiện giờ Bạch tiền bối bản thể, đùi vàng của Bạch tiền bối two, ngựa trắng kim kê độc lập, Bạch chưa biết số 1-33 đều ở trong phong ấn, chịu trách nhiệm ấn đại lão Mặt trời màu đen xuống đất mà chà đạp, không để nó có cơ hội gây chuyện.

“Đừng lo, nếu như Bạch đạo hữu tạm thời không thể ra khỏi trận pháp phong ấn… thì ngươi đi vào trong trận pháp đó là được mà.”

Đạo Tử tiền bối nhắc nhở.

Trận pháp phong ấn kia chủ yếu là đối nội, ép chết Mặt trời màu đen.

Nhưng chỉ cần dưới không ảnh hưởng tới hiệu quả vận hành của trận pháp phong ấn, cho Bá Tống vào trong trận pháp thăm quan hoàn toàn không thành vấn đề.

“Có thể làm như thế được à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Ngươi lại trang bị năng lực bổ trợ “tính toán cấp Thiên Đạo” của ta vào đi, có chúng ta ở đằng sau giúp đỡ, đảm bảo có thể đưa ngươi đến bên cạnh Tiên Bạch mà không ảnh hưởng tới trận pháp.”

Ý chí thể của Đạo Tử nói.

Nghe đến đó, cha Cẩu Đản không nhịn được mà thổn thức:

“Năng lực tính toán cấp Thiên Đạo mà nói mang theo là mang theo… Tại sao năm đó ta không gặp được chuyện tốt như thế này chứ?”

Bá Tống đang dùng thân thể của người phàm để hưởng thụ quyền lợi Thiên Đạo mỗi ngày, quyền hạn Thiên Đạo cũng sắp trở thành vườn hoa nhà Bá Tống mất rồi.

“Ngươi đang nghĩ cái quái gì thế.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối cười lạnh nói… Tiền nhiệm của cha Cẩu Đản là hắn, thế mà còn muốn Thiên Đạo của hắn bật hack cho nó à? Muốn mơ thì đợi đến tối nhé!

“Ta có cảm giác sau này sẽ có càng nhiều người được hưởng thụ quyền lợi này hơn.”

Thiên Đế Tử mỉm cười nói.

Đợi sau khi Tống tiền bối chứng đạo bất hủ, e là nhóm Cửu Châu số 1 và đệ tử, con gái, bạn bè của hắn đều có thể hưởng thụ quyền lợi “tool hack Thiên Đạo” nhỉ?

Đương nhiên, tiền đề là những người này có thể chịu được khí tức của Thiên Đạo.

Tool hack Thiên Đạo không phải cứ muốn là được, nếu không có thể chất chịu đựng được tin tức Thiên Đạo, môt khi dùng tool hack Thiên Đạo, yếu quá không chịu được bổ rồi chết tươi luôn đó.

Đáng tiếc, nếu như cô thật sự là hậu bối của Bá Tống giống như Vũ Nhu Tử thì tốt biết mấy, chắc chắn con đường tu luyện sẽ có trật tự hơn, không cần phải tính toán và chịu hành hạ nhiều như thế.

“Chư vị tiền bối, ta đi gặp Bạch tiền bối trước đây.”

Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đồng thời, hắn cũng sắp xếp thỏa đáng cho phân thân của mình.

Tống U U tiếp tục ở lại Cửu U, nhanh chóng thích ứng với quyền hạn Cửu U hoàn chỉnh. Tống Thư Hàng có dự cảm, sau này Tống U U và quyền hạn Cửu U sẽ có tác dụng lớn đấy… Hắn cũng tiện tay giao số Hamster cho Tống U U luôn.

Tiếp đó, hắn để lại bản ngã thi ở trong bí cảnh thời gian Thiên Đạo, để thay bản thể luận đạo giảng pháp với các đại lão Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới, tiếp nhận thêm nhiều nghĩa lý sâu xa của các Trường Sinh Giả, mang đến linh cảm cho hắn.

Phân thân bọc thép tiếp tục chơi đùa với trẻ con.

Di vật Thiên Đạo Bá Thi chỉ cần yên lặng làm một thi thể là được.

Sau khi sắp xếp xong hết thảy, Tống Thư Hàng xoay người đi vào trong thế giới phong ấn Mặt trời màu đen kia.

Khi cảm ứng được có người đến gần, Bạch chưa biết số 1-33 nhất tề mở mắt, nhìn về hướng mà Tống Thư Hàng đi vào.

Bị 33 vị Bạch tiền bối nhìn chằm chằm, trải nghiệm này đúng là 33 like.

Tống Thư Hàng lặng lẽ ghi lại cảnh này rồi gửi nó cho Bạch Hạc Chân Quân tiền bối thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân.

Mới đầu Bạch Hạc Chân Quân đơ ra: “???”

Ngay sau đó, khi nhìn thấy 33 Bạch tiền bối cùng quay đầu, nhìn về hướng camera qua video, cảm giác được 33 vị Bạch tiền bối nhìn chăm chú đúng là hạnh phúc vô bờ.

“Bá Tống, từ hôm nay trở đi ngươi chính là anh em tốt của ta.”

Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy bây giờ mình chết cũng không hối tiếc.

“Chị em tốt.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Bạch Hạc Chân Quân ngẩn ra:

“Chị em tốt á? Bá Tống ngươi là con gái à?”

“Bạch Hạc tiền bối, chẳng phải gần đây ngươi toàn xuất hiện với cơ thể của một tiên tử à? Thế nên ngươi là chị em tốt của ta mới đúng.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Cút!”

Bạch Hạc Chân Quân tức giận nói.

“Thế ta cút đây, [meme mỉm cười hiền lành].”

Dứt lời, Tống Thư Hàng tắt livestream đi.

Bạch Hạc Chân Quân: “!!!”

Sau khi nói chuyện với Bạch Hạc tiền bối xong, Tống Thư Hàng vẫy tay với 33 vị Bạch chưa biết:

“Các Bạch tiền bối, lát nữa ta phải vào trận để gặp hiện thế

Bạch tiền bối.”

“Ừm.”

33 vị Bạch chưa biết cùng gật đầu, bọn họ tâm linh tương thông, động tác đồng bộ.

Nếu như chụp lại được cảnh này, rửa ra rồi bán trong hệ thống mạng chat Tu Chân thì sẽ thu về được bao nhiêu linh thạch nhỉ?

Đây là một mối làm ăn lớn đó!

Bá Tống lại phát hiện ra một cơ hội làm ăn nữa.

Sau khi được 33 vị Bạch chưa biết đồng ý, Tống Thư Hàng đứng dậy đi vào trận.

Năng lực phụ trợ tính toán cấp Thiên Đạo giúp Tống Thư Hàng “nhìn” rõ lộ tuyến của mình sau khi vào trận, nên đi thế nào, nên nhập trận thế nào mới có không làm gián đoạn trận pháp vận hành.

Sau khi đi tới trung tâm trận pháp, hắn nhìn thấy cái đùi vàng của Bạch tiền bối two và ngựa trắng mê diễn.

Lúc này ngựa trắng mê diễn đang cõng đùi vàng, để đùi vàng treo ở một bên người nó, tạo dáng như đang cưỡi trên người nó, chạy tại chỗ mô phỏng tư thế phóng ngựa trên thảo nguyên.

Chơi high lắm cơ.

Tống Thư Hàng: “…”

Thấy Tống Thư Hàng đi tới, ngựa trắng mê diễn chớp mắt.

Sau ods, nó yên lặng bỏ đùi vàng của Bạch tiền bối two đang treo bên eo xuống.

Tiếp đó, nó bắt đầu tản bộ men theo quỹ tích của đại trận phong ấn giống như chẳng xảy ra chuyện gì vậy.

Tống Thư Hàng: “…”

Vốn hắn còn lo không biết ngựa trắng mê diễn tiền bối ở trong này có bức bối, buồn bực hay không. Bây giờ xem ra nó còn tự tìm được niềm vui, nom phấn khích lắm.

Phần bên trong phong ấn xoay theo quỹ tích hình tròn, sau khi ngựa trắng mê diễn và đùi vàng của Bạch tiền bối two bị xoay đi, đến lượt Bạch tiền bối xoay đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Thực ra ngựa trắng mê diễn không cần phải động đậy gì, 3 A Bạch chỉ cần ở trong quỹ tích này là không có vấn đề gì với phong ấn nữa.

Sau khi quỹ tích quay tới, hiện thế Bạch xuất hiện.

Lúc này A Bạch đang ngồi khoanh chân, bên cạnh có một rương hoa quả, trong miệng ngậm một quả mà hai tay của hắn thì đang bấm nhoay nhoáy trên điện thoại, tốc độ tay nhanh kinh người.

Tống Thư Hàng còn có thể nghe thấy loang thoáng hiệu ứng chiến đấu truyền ra từ điện thoại… là âm thanh trong game.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, A Bạch từ từ ngẩng đầu lên.

Sau đó hắn liền thấy được vẻ mặt ngơ ngác của Tống Thư Hàng.

A Bạch ngẩn ra.

Sau đó hắn nhanh chóng cất hết di động và hoa quả đi. Qủa ngậm trong miệng cũng nuốt ực xuống… không nhả hạt luôn.

Tiếp đó A Bạch bày ra tư thế ngồi thiền bế quan, khép đôi mắt xinh đẹp lại.

Bình tĩnh tiến vào trạng thái bế quan.

“Bạch tiền bối, ta nhìn thấy hết rồi.”

A Tống là một người thành thực không biết nhìn tình hình mà nói chuyện đâu.

Hắn chọc thủng luôn vào vở kịch của Bạch tiền bối.

“A, Thư Hàng, ngươi tới rồi à.”

A Bạch mở to mắt, tràn ngập tiên khí:

“Ngươi tới tìm ta có chuyện gì?”

“Ta đến tặng thiên phú Thánh Nhân Nho Gia cho Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân trước mặt Bạch tiền bối, đáp.

“Ngươi tới không đúng lúc rồi.”

Bạch tiền bối thong thả nói.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: “???”

Chẳng lẽ phong ấn thay đổi rồi hả?

“Suýt chút nữa là ta thắng ván vừa xong ấy, nhưng bị ngươi quấy nhiễu, thế là ta thua luôn.”

Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “…”

Chương 3048: Mặt trời màu đen: Quái vật gì thế này!

“Bạch tiền bối ngươi không thừa dịp tọa trấn phong ấn mà bế quan đi à?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Phải biết rằng Bạch tiền bối là người cuồng bế quan của nhóm Cửu Châu số 1, trước đây chỉ cần có thời gian hắn sẽ tranh thủ từng giây từng phút để bế quan.

Nhưng vị Bạch tiền bối trước mắt hắn đây chẳng những không bế quan mà lại còn chơi rất high nữa.

Chẳng lẽ bị con ngựa mê diễn kia lây bệnh rồi hả?

Thực ra phần lớn cảm xúc nghi hoặc lúc này của Tống Thư Hàng là giả vờ thôi, hắn đang âm thầm chuyển đề tài nói chuyện.. Hơn nữa thủ pháp đổi để tài vô cùng cứng nhắc, thấp kém.

“Vẫn luôn bế quan mà.”

Bạch tiền bối chỉ vào chính mình, đáp:

“Ngươi xem, bây giờ ta đang ở trạng thái bế quan đây.”

Tống Thư Hàng đơ ra.

Bây giờ đang bế quan ư?

Bạch tiền bối à, rõ ràng ngươi đang nói chuyện cùng ta mà…

Trong lúc đang suy tư, hắn đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

“Chẳng lẽ là chế độ bế quan back-end à?”

Tống Thư Hàng hỏi… Chính là chế độ “bế quan back-end” độc quyền của Tống thị.

Tại chế độ này, có thể tiến hành bế quan, lĩnh ngộ, nghe giảng pháp, ăn cơm cùng một lúc.

Một số chuyện “không cần thiết cử động” có thể chuyển sang vận hành back-end, những chuyện cần phải hành động thì đổi sang front-end.

“Ừm, chính là nó.”

Bạch tiền bối gật đầu đáp:

“Kể từ khi biết chế độ bế quan này của ngươi, về ta thử một chút là nắm được kỹ xảo luôn. Từ đó về sau… mỗi một ngày mỗi một giây ta đều bế quan, tính ra thì tổng thời gian ta treo máy bế quan back-end chắc vào khoảng hơn 3 tháng rồi. Vì thế ta có thể vừa bế quan vừa chơi game.”

“Không hổ là Bạch tiền bối.”

Tống Thư Hàng khéo léo nịnh nọt không một sơ hở.

Chẳng trách hắn cảm thấy thời gian Bạch tiền bối “bế quan tùy thời tùy chỗ” ít hơn một chút, hóa ra Bạch tiền bối đã nắm được kỹ xảo “bế quan back-end” rồi.

Cuộc đối thoại của hai người bị Mặt trời màu đen trong phong ấn nghe thấy.

[Bế quan back-end là cái quái gì vậy? Lại còn treo máy bế quan nữa hả?]

Mặt trời màu đen cảm thấy hai chữ “bế quan” trong đầu mình đang bị hai tên bên ngoài kia ấn trên mặt đất mà chà đạp + sỉ nhục.

Mau dừng tay, hai người các ngươi bế quan như thế là không có linh hồn đâu!

Huống hồ, bế quan back-end sao có thể coi là bế quan được?

Bế quan bế quan, quan trọng là cách biệt với thế giới bên ngoài, đóng động phủ lại, một mình ngồi thiền tu luyện ngộ đạo, đấy mới gọi là “bế quan”!

Bế quan không phải là một kỹ năng.

Có phải các ngươi đã hiểu lầm hai chữ bế quan rồi không?

“Đúng rồi, ngươi học được thiên phú Thánh Nhân Nho Gia một cách thuận lợi chứ? Hiệu quả thế nào?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Ngàn like!”

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên:

“Sau khi thi triển bí pháp này, chúa tể Cửu U đại lão quả cầu béo bị ta nuốt luôn chín phần mười tồn tại. Bây giờ nó đang rơi vào giấc ngủ sâu, chắc phải vài vạn năm nữa mới tỉnh lại được. Trong khi nó ngủ, chúa tể Cửu U tương ứng với ta “Tống U U” đang định dùng nó như pháp khí bạn sinh.”

[Thiên phú Thánh Nhân Nho Gia ư? Nuốt chín phần tồn tại của chúa tể Cửu U hả? Chẳng lẽ đây là năng lực nhằm đối phó với ta à?]

Trong đầu Mặt trời màu đen lóe lên một suy nghĩ khiến nó càng bất an hơn.

Cùng lúc đó, nó cẩn thận dùng năng lực cảm ứng, nghe Tống Thư Hàng và Bạch Thánh nói chuyện.

…

“Vì thế bây giờ đến phiên Bạch tiền bối rồi, vừa hay Trường Sinh đạo “ngôn ngữ và văn tự nguyên sơ” trên người ta có thể hiến tế, giúp Bạch tiền bối thừa kế thiên phú Thánh Nhân.”

Tống Thư Hàng lại nói.

Bạch tiền bối hỏi ngược lại:

“Sau khi hiến tế trường sinh pháp ngôn ngữ văn tự này xong, ngươi đã có manh mối nào của trường sinh pháp dự bị chưa?”

Trong những livestream Huyền Thánh giảng pháp trước đây, Tống Thư Hàng đã hiến tế “trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết” rồi lập tức nhận được “trường sinh pháp ngôn ngữ văn tự”, tiếp nối không một kẽ hở, chưa từng rớt khỏi cảnh giới Trường Sinh Giả.

Thế nên lần này, Bạch tiền bối cần phải biết Tống Thư Hàng có hình thái ban đầu của trường sinh pháp thứ 3 để tiếp nối không một kẽ hở nữa không.

“Có chút đầu mối, với trường sinh pháp tiếp theo ta định nghiên cứu con đường lấy “nhân quả” hoặc “công đức” làm chính. Nhưng mà hiện giờ vẫn chưa sắp xếp ra được hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo này…”

Tống Thư Hàng trả lời thành thực.

Nói thật, cho dù có rớt khỏi cảnh giới Trường Sinh Giả cũng chẳng có ảnh hưởng gì với hắn cả.

Hắn đâu có dựa vào cảnh giới Trường Sinh Giả để chọi người ta.

Hơn nữa bây giờ hắn còn có chúa tể Cửu U Tống U U hoàn chỉnh, chẳng ảnh hưởng gì tới lực chiến hết.

Còn nữa, chỉ cần ở thế giới bên ngoài một hai ngày là hắn có thể hoàn thiện Trường Sinh đạo mới, trở lại cảnh giới Trường Sinh Giả ngay ấy mà.

“Tốt nhất vẫn nên tiếp nối không đứt đoạn, nói không chừng rớt cảnh giới sẽ để lại hậu hoạn cũng nên.”

Bạch tiền bối xoa cằm trầm tư:

“Thư Hàng, ngươi thử gửi dữ liệu trường sinh pháp “nhân quả, công đức” đã sắp xếp lại cho ta đi.”

“Được.”

Tống Thư Hàng vươn tay nhấn mở mắt thần thứ 3 ở giữa mi tâm, nén tất cả dữ liệu lĩnh ngộ trường sinh chi pháp mạng “nhân quả, công đức” lại rồi gửi cho Bạch tiền bối.

Lĩnh ngộ công đức của Tống Thư Hàng sâu hơn nhân quả một chút, sức mạnh công đức được tích lũy trong cơ thể hắn quá dồi dào, hơn nữa mỹ nhân rắn công đức lại có công đức bí pháp, điều này cũng giúp ích rất lớn cho việc lĩnh ngộ trường sinh pháp công đức của Tống Thư Hàng.

Sau khi nhận được thông tin, Bạch tiền bối cúi đầu nghiên cứu:

“Hóa ra là thế, ừm, tình hình là thế này, chỗ này hiểu rồi… Chỗ này cũng có thể giải thích được, chắc hẳn không có vấn đề gì đâu. Thư Hàng, ngươi đợi ta khoảng một tiếng nhé.”

“Không thành vấn đề.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Tuy rằng không biết Bạch tiền bối định làm gì nhưng một tiếng ngắn ngủi chớp mắt là qua thôi ấy mà.

[Một tiếng hả? Nghe giống như đơn vị tính thời gian của một thế giới nào đó nhỉ? Cảm giác có vẻ như không lâu lắm?]

Mặt trời màu đen nghi hoặc.

Nó âm thầm bấm đốt tính toán, nhanh chóng hiểu được ý nghĩa của “một tiếng đồng hồ”.

[Ngắn như thế á? Có một chút thời gian này thì làm được gì?]

Đối với một nhân vật cấp đại lão tùy tiện luyện đan cũng phải mất mấy năm mà nói, một tiếng quả thật quá quá ngắn.

Trong thời gian ngắn như thế thì kịp làm gì nhỉ?

Chẳng mấy chốc… Mặt trời màu đen đã biết đối với Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, một tiếng có thể làm được gì rồi.

“Rốt tốt, nắm vững rồi.”

Khoảng 58 phút sau, Bạch tiền bối mở mắt ra, gật đầu đầy hài lòng.

Hình thái ban đầu của một trường sinh chi pháp mới lóe lên trên người hắn.

Hình thái ban đầu của trường sinh chi pháp mới này chính là đạo mạng lưới do nhân quả và công đức kết hợp tạo nên. Đó là trường sinh pháp có thể thông qua nhân quả và công đức để kết nối rất nhiều người lại với nhau.

[Lậu mía! Lậu mía!]

Mặt trời màu đen khiếp sợ đến nỗi thốt lên tiếng địa phương ngôn ngữ viễn cổ của nhà mình.

Chỉ trong một giờ mà có thể thôi diễn đạo công đức và nhân quả thành hình thái ban đầu của trường sinh chi pháp ư?

Đây là quái vật gì thế?

Đậu xanh rau má!

Đây là chuyện mà con người có thể làm ư?

Nói cách khác, đây thật sự là con người à?

“Bây giờ Thư Hàng ngươi phải hiến tế “trường sinh chi đạo”, tiến hành nghi thức thừa kế thiên phú Thánh Nhân… Đồng thời, ngươi thi triển thiên phú Thánh Nhân với ta, ta phối hợp chuyển hết hình thái ban đầu của trường sinh chi pháp này và một phần tồn tại của ta cho ngươi.”

Bạch tiền bối nói.

Chương 3049: Sắp chết rồi, ta sắp chết rồi!

Thực ra là vì chuyển dịch trường sinh pháp hoàn chỉnh sẽ có khá nhiều nguy hiểm, hơn nữa độ ăn khớp cũng không bằng hình thái ban đầu của trường sinh pháp, nếu không cho Bạch tiền bối thêm một chút thời gian nữa, hắn có thể thôi diễn trường sinh pháp nhân quả công đức thành trường sinh pháp hoàn chỉnh luôn.

Cả nhân quả và công đức đều là một phần trong nghiên cứu của Bạch tiền bối.

Trong hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo mà Bạch tiền bối tạo ra ngay từ đầu đã có tri thức liên quan đến nhân quả và công đức.

Vì thế sau khi nhận được dữ liệu thông tin của Tống Thư Hàng, thôi diễn cho Tống Thư Hàng một trường sinh chi pháp nhân quả công đức chỉ là dễ như trở bàn tay với Bạch tiền bối.

[Đến cả ta khi ở cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm lúc trước cũng không đáng sợ như thế.]

Mặt trời màu đen không nhịn được mà so sánh mình lúc chưa chứng đạo với vị Tiên Bạch trước mặt này…

Những người có thể chứng đạo bất hủ gần như đều có thiên phú kinh người.

Nhưng nếu đổi thời gian mình nghiên cứu ra hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo thành đơn vị thời gian của Tiên Bạch thì cũng phải tính bằng “năm”.

Năm và tiếng chênh lệch nhiều lắm.

[Bình tĩnh, bình tĩnh lại đã. Chắc chắn chuyện này không đơn giản như thế, bất luận thế nào, trong vòng một tiếng mà tạo ra hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo thì khoa trương quá… Nói không chừng bọn họ đang đánh đòn tâm lý cũng nên.]

Mặt trời màu đen ổn định lại tâm trạng, bắt đầu suy đoán.

Mà ở bên ngoài, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã bắt đầu hành động.

Cả hai đều thuộc phái hành động, sau khi có phương án, cả hai yên lặng thôi diễn quá trình một lượt rồi bắt tay vào việc luôn.

Tống Thư Hàng tế ra sách của Thánh Nhân Nho Gia.

Bìa ngoài mà Đạo Tử cho thêm vào lập tức sáng lên, bảo vệ đạo của Đạo Tử, tránh để chúng bị hiến tế.

“Ra đây đi @#%&!”

Tống Thư Hàng hét lên một cách cool ngầu.

Mỹ nhân rắn công đức tuân theo triệu hoán mà hiện lên sau lưng hắn.

Sau khi xuất hiện, việc đầu tiên mà cô làm là lấy đuôi quấn quanh Tống Thư Hàng, quấn chặt lấy hắn cứ như một con rắn lớn bắt lấy con mồi, như muốn giết chết Tống Thư Hàng vậy.

“Đừng quậy, làm chính sự đi này, tiên tử.”

Tống Thư Hàng nói.

Nể mặt ta chút đi!

Hơn nữa với thể chất hiện giờ của hắn, cho dù mỹ nhân rắn công đức dùng hết sức bình sinh cũng không thể khiến hắn thấy áp bách chút nào đâu.

Mỹ nhân rắn công đức giận đến tức cả ngực.

“Tiên tử, móc mắt.”

Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Đừng làm loạn tiết tấu!

Nghe thế, hai mắt mỹ nhân rắn công đức sáng bừng lên, cô đặt hai tay lên hai tròng mắt của Tống Thư Hàng, xoa nhẹ, móc hết cả hai mắt của hắn ra.

Sau đó, Tống Thư Hàng mù luôn rồi.

Đây là sự trả thù nho nhỏ của mỹ nhân rắn công đức.

Nhưng mà…

“Làm tốt lắm.”

Tống Thư Hàng gật đầu đầy hài lòng.

Không hổ là mỹ nhân rắn công đức, không cần nhiều lời cô cũng hiểu rõ ý của hắn.

Tiếp đó Tống Thư Hàng vươn tay ra điểm nhẹ, con mắt Thánh

Nhân Nho Gia bị móc ra kia lại biến thành kim đan, trở về hệ thống tool hack mô phỏng lưới rồng, đổi một con mắt Thánh Nhân chưa từng bị hiến tế ra, lắp vào mắt phải của Tống Thư Hàng.

Con mắt lưu ly còn lại trong tay mỹ nhân rắn công đức bay lên.

“Ra đây nào, Bá Ác!”

Tống Thư Hàng lại triệu hoán.

Tam thi Bá Ác dùng thế giới hạch tâm làm trung chuyển, vượt qua thời không mà tới đây.

Khi trở về hắn còn ôm theo trứng Côn Vương… Nhiệm vụ của hắn vốn là đến thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối two để mang trứng Côn Vương về.

Lúc trước trứng Côn Vương còn đang bị hóa thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two nghiên cứu, bây giờ nghiên cứu đã kết thúc, Bá Ác tiện tay mang nó về luôn.

…

Khi bị mang tới đây, trứng Côn Vương vừa hay nhìn thấy cảnh Bá Tống bị móc mắt, tế ra Nho điển.

Á đù, đây chẳng phải là cảnh Bá Tống hiến tế luôn trường sinh chỉ đạo của mình trước mặt Chư Thiên Vạn Giới lúc trước à?

Bây giờ Bá Tống lại chơi nữa hả?

Hắn định hiến tế một trường sinh chi đạo và một con mắt Thánh Nhân Nho Gia ư?

Bá Tống đã từng hiến tế một trường sinh chi đạo rồi.

Cho dù Bá Tống có yêu nghiệt thế nào đi chẳng nữa, lúc này chắc chắn hắn không thể có trường sinh pháp thứ ba đợi tiếp nối không đứt đoạn được!

Trên thế giới này không thể có quái vật như thế được!

Thế nên lần này nếu muốn hiến tế, chắc chắn Bá Tống sẽ hiến tế trường sinh chi pháp của người khác.

Lấy ngón chân mà nghĩ cũng biết, nhất định Bá Tống sẽ không để mình rớt khỏi cảnh giới Trường Sinh Giả đâu!

Trong tình huống như thế này, hắn bị tam thi-ác thi của Bá Tống mang đến đây.

Còn phải đoán à?

Sắp tới hắn định hiến tế ta ư?

Trường sinh chi pháp mà ta vất vả tu luyện sắp biến thành tế phẩm của Bá Tống rồi.

Thảm quá, thân là một con cá Côn, nó quả là thảm luôn.

Chọi Bá Tống sướng nhất thời, nhưng sau khi bị Bá Tống bắt, ban đầu sướng bao nhiêu thì bây giờ thảm bấy nhiêu.

Sắp chết rồi, lần này chết chắc rồi.

Không biết trường sinh chi pháp bị hiến tế rồi thì có tu luyện lại được không?

Hiến tế trường sinh chi pháp cho đau không nhỉ?

Bây giờ có trốn cũng không thoát được, Côn Vương biết mình hoàn toàn không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Bá Tống… Bây giờ nó chỉ hy vọng lát nữa Bá Tống có thể dịu dàng một chút.

Trong quả trứng, ý thức của Côn Vương đang vừa tuyệt vọng vừa run rẩy.

Nó đóng tất cả giác quan, lặng lẽ chờ đợi vận mệnh vô tình chuẩn bị giáng xuống đầu mình.

…

Sau khi triệu hồi Bá Ác, Tống Thư Hàng chạm lên con mắt lưu ly kia… Trong con mắt lưu ly này ẩn chứa ý nghĩa thâm ảo của “trường sinh pháp ngôn ngữ và văn tự”.

Bá Ác gật đầu, quay đầu lại đối mặt với mỹ nhân rắn công đức.

Công đức tiên tử vươn tay móc mắt của Bá Ác rồi tiện tay lắp con mắt lưu ly này vào.

“Bản thể, Bạch tiền bối, @#%× Tiên Tử, ta đi trước một bước đây.”

Bá Ác chắp tay nói với mọi người.

Sau đó hắn trở về thế giới hạch tâm, đi tới Cửu U.

Lại từ Cửu U ngồi phi kiếm dùng một lần bản phá phòng tối để vào trong phòng tối Thiên Đạo, biến mất khỏi trí nhớ của những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới.

“Chuẩn bị sẵn sàng.”

Tống Thư Hàng khởi động thần thông, trong hốc mắt trống rỗng sinh ra một con mắt lưu ly mới.

Bước tiếp theo.

Nho điển sáng bừng lên.

Tống Thư Hàng kích hoạt bí pháp Thánh Nhân đã được cải tiến.

Một kim đan Thánh Nhân khác trong hốc mắt bùng lên ngọn lửa màu vàng, trở thành tế phẩm.

“Rất tốt, tất cả đều thuận lợi, bước tiếp theo.”

Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Ta biết rồi, nhẹ một chút, Bá Tống.”

Trứng Côn Vương run rẩy truyền âm đến.

Tống Thư Hàng: “???”

Nhẹ một chút cái quái gì chứ!

Tên này đột nhiên truyền âm tới suýt chút nữa cắt ngang nghi thức của mình.

“Câm miệng.”

Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, bí pháp con mắt Thánh Nhân quấn quanh người hắn, trường sinh pháp “Trường Sinh đạo ngôn ngữ và văn tự” tươi mới vừa ra lò cũng bị dung hòa vào trong bí pháp Thánh Nhân, hóa thành tế phẩm.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng lại một lần nữa suy yếu đi.

Mặt trăng Trường Sinh Giả trên đỉnh đầu hắn mờ dần.

[Không phải hiến tế ta ư?]

Trong lòng Côn Vương lóe lên một suy nghĩ.

Hay là Bá Tống bị ta quấy rầy nên không cẩn thận tế sống bản thân mình luôn?

Chương 3050: Đến đây, Bạch tiền bối, thôn phệ ta đi!

[Kẻ tàn nhẫn.]

Khi nhìn thấy cảnh này, Cự lão mặt trời màu đen dao động.

Trong vòng một ngày, liên tiếp hai lần hiến tế trường sinh chi pháp của mình, cự lão mặt trời màu đen sống bao lâu nay mà mới lần đầu tiên gặp được một kẻ tàn nhẫn với bản thân mình như thế.

Cứ như có thù với chính bản thân mình vậy.

Những kẻ tàn nhẫn thế này là không thể chọc tới nhất... Đến bản thân mình hắn còn chẳng thương tiếc, ngươi còn mong hắn yêu cả thế giới chắc?

Nhưng xét từ một góc độ nào đó mà nói, tên này có tiếng nói chung với mình đấy nhỉ?

Nếu không đợi lát nữa thử dụ hắn, xem có thể kéo hắn về phe của mình được không?

Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng đã thi triển xong bí pháp.

Trước lạ sau quen mà.

Lần này quá trình thi triển bí pháp của Thánh Nhân đã nhanh hơn lần trước 20%, hiệu suất cũng tăng lên.

Sau khi kim đan Thánh Nhân trong hốc mắt lại khô quắt chỉ còn vỏ kim đan, trường sinh chi đạo ngôn ngữ và văn tự trong người bị hiến tế toàn bộ, hắn mở Nho điển ra, dẫn nó về phía Bạch tiền bối.

Năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia dung hòa vào trong cơ thể Bạch tiền bối.

Tuy rằng chỉ có thể kế thừa một tỉ lệ nào đó năng lực thiên phú của Thánh Nhân... nhưng chỉ cần một tỉ lệ nhỏ bé, cho dù là một phần trăm triệu, một khi có lợi với Bạch tiền bối, vậy tỉ lệ đó chẳng khác nào 100% cả.

Hiện giờ, lấy được thiên phú của Thánh Nhân chính là kết quả mà Bạch tiền bối muốn có.

Nghi thức kế thừa tiến hành thuận lợi.

[Chính là bây giờ!]

Đúng lúc này, Côn Vương nhìn thấy điểm yếu của Bá Tống.

Xét cho cùng rớt khỏi cảnh giới Trường Sinh Giả cũng sẽ khiến hắn suy yếu trong một thời gian ngắn.

Côn Vương cảm thấy cơ hội của mình đã đến rồi… Dường như cánh cửa tự do đang mở trước mặt nó.

Nhưng đúng lúc này, khí tức trên người Bá Tống lại đột nhiên thay đổi.

Một khí tức bao trùm trời đất, như sắp nuốt hết vạn vật hiện lên trên người Bá Tống.

Không chỉ như thế, trên người Bá Tống còn xuất hiện khí tức khiến trứng Côn Vương run rẩy… Khí tức của Thánh Nhân Nho Gia!

Thân là Trường Sinh Giả từng bị thánh nhân giáo dục bằng cách tàn nhẫn, Côn Vương vừa cảm nhận được khí tức này là hai chân nhũn ra ngay.

…

Y theo dặn dò của Bạch tiền bối, sau khi nghi thức kế thừa thiên phú Thánh Nhân tiến hành đến bước cuối cùng, Bạch tiền bối lấy được thiên phú Thánh Nhân, mặt trăng Trường Sinh Giả sau đầu chưa hoàn toàn mờ nhạt hẳn, Tống Thư Hàng thi triển năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối ở phía đối diện không kháng cự mà chủ động phối hợp dâng năng lực thiên phú Thánh Nhân mà Tống Thư Hàng thi triển và hình thái ban đầu của trường sinh chi pháp nhân quả, công đức đã chuẩn bị từ trước lên.

Nuốt lấy một phần tồn tại của đối phương là phần quan trọng của [hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo] mà Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two thảo luận ra.

Không cần quá nhiều, chỉ cần nuốt lấy một phần “tồn tại” nhỏ của nhau là được.

Dưới tiền đề bản thân Bạch tiền bối không kháng cự, lại còn phối hợp với hành động của Tống Thư Hàng, quá trình này diễn ra vô cùng thuận lợi. Vì đó ý nguyện của chính bản thân Bạch tiền bối nên Tống Thư Hàng cũng không cần lo khi làm Bạch tiền bối bị thương sẽ có “tai nạn” gì đó giáng xuống đầu mình.

Thiên phú Thánh Nhân trở về, mang theo một phần nhỏ tồn tại của Tiên Bạch và hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo.

Hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo này là do Bạch tiền bối tạo ra dựa theo cảm ngộ và tin tức Tống Thư Hàng gửi cho hắn, nó vô cùng ăn ý với Tống Thư Hàng.

Sau khi nhận lấy một phần hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo này, Tống Thư Hàng lĩnh ngộ và hiểu được trường sinh chi đạo này chỉ ngay lập tức.

Cùng lúc đó, năng lực tính toán thôi diễn Thiên Đạo cũng được tải về người hắn.

Dưới sự thôi diễn của Thiên Đạo, hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo bị cưỡng chế mở rộng, trở thành trường sinh chi đạo rộng lớn, hoàn chỉnh.

Mặt trăng Trường Sinh Giả vốn ảm đạm sau đầu Tống Thư Hàng lại sáng bừng lên một lần nữa!

Cả quá trình này chấm dứt trong nháy mắt.

Khi trứng Côn Vương còn đang sững sờ thì Bá Tống đã lấy lại cảnh giới Trường Sinh Giả rồi.

Trường sinh chi pháp liên quan đến nhân quả, công đức này đường đường chính chính, là trường sinh pháp vương đạo, đẳng cấp của nó không thấp hơn “trường sinh pháp tìm đường sống trong chỗ chết” hay “trường sinh pháp ngôn ngữ và văn tự”.

Không chỉ như thế, nhờ vòng tuần hoàn phá rồi lập lại, lập rồi lại phá, phá xong lại lập này, khí tức của Bá Tống càng trở nên khủng bố hơn.

Mỗi lần tuần hoàn đều khiến Bá Tống mạnh hơn.

Chỉ cần trắc trở đó không phải là tử vong thì nó sẽ khiến con người ta kiên cường hơn!

Sau khi cảm nhận được Bá Tống ngày một đáng sợ, ngày một cường đại, trứng Côn Vương sợ tụt vòi.

Không ngờ Bá Tống vẫn còn có trường sinh chi đạo thứ ba, đây là chuyện mà con người có thể làm ư?

[Cũng may, cũng may ta chưa bỏ trốn… Nếu không, có khi ta vừa bắt đầu chạy thì đã bị Bá Tống bắt lại rồi. Đến lúc đó thứ đợi chờ ta có lẽ chính là chảo mỡ và giá nướng.]

Côn Vương hoảng sợ.

Nó nhớ rất rõ trong số trang sức trên người Tống Thư Hàng, có mấy thứ vừa nghe đến thân phận "Côn" của nó liền la hét muốn nướng nó lên ăn.

Nếu như để Bá Tống nắm được cơ hội, e rằng nó sẽ bị nướng thật mất.

Điều thảm hại hơn là, thân là tồn tại cấp Trường Sinh Giả, cho dù bị cắt đi một bộ phận rồi mang nướng, một lúc sau bộ phận đó sẽ mọc lại.

Đến lúc đó chờ đợi nó chính là địa ngục chân chính.

Sợ nhất thời sóng yên biển lặng…

Vì thế trứng Côn Vương im lặng bình tĩnh lại.

Bạch tiền bối mở mắt ra, hỏi:

"Thành công rồi ư?"

"Đúng thế, Bạch tiền bối, vô cùng thành công."

Tống Thư Hàng đáp.

Trường sinh pháp do nhân quả và công đức kết hợp lại thành công hơn cả tưởng tượng, nó thích hợp để trở thành mạng lưới của hệ thống mạng chat Tu Chân hơn.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng chỉ muốn dùng một trong hai loại công đức hoặc nhân quả mà thôi, bản thân hắn nghiêng về việc dùng sức mạnh công đức để tạo ra trường sinh pháp.

Kết quả là Bạch tiền bối trộn lẫn cả hai loại với nhau.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang thử dùng trường sinh pháp mới này để buộc các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 vào trong mạng lưới này, kết nối với nhau, trải sẵn đệm cho tương lai.

Có điều phần tồn tại lấy được từ chỗ Bạch tiền bối vẫn còn đang lặng lẽ hoạt động trong hệ thống năng lượng của Tống Thư Hàng.

Phần tồn tại này khác với tồn tại của đại lão quả cầu béo mà hắn đã nuốt trước đây.

Sau khi bị nuốt, tồn tại của đại lão quả cầu béo lại được chuyển đến người Tống U U rồi nhanh chóng xác nhập với Tống U U và bị hắn hấp thu sạch sẽ.

Mà tồn tại của Bạch tiền bối lại đi vào hệ thống năng lượng của Tống Thư Hàng, cùng hoạt động với tiên năng của hắn mà không có dấu hiệu bị dung hợp.

Vẫn là hai cá thể hoàn toàn khác biệt.

Nếu như không thể dung hợp, vẫn cứ là hai cá thể khác nhau, vậy chẳng phải kế hoạch [hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo] sẽ chết yểu ư?

“Thiếu gì đó ư?”

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

“Có vấn đề gì thế?”

Thấy Tống Thư Hàng tỏ ra ngưng trọng, Bạch tiền bối hỏi.

“Không thể dung hợp được.”

Tống Thư Hàng miêu tả lại trạng thái của mình một lượt.

“Ừm… chắc hẳn là do ngươi vẫn còn “hoàn chỉnh”. Nếu như ngươi đã hoàn chỉnh rồi thì dung hợp thêm một bộ phận khác sẽ trở thành dư thừa.”

Bạch tiền bối suy đoán.

Chương 3051: Chấn kinh, bất hủ lại bị nuốt mất!

Tống Thư Hàng ngộ ra chân lý.

Có lý.

Nếu như ngươi có hai cánh tay, lại thêm một cánh tay nữa thì không phải biến thành ba cánh tay ư?

Hơn nữa người bình thường cũng không có chỗ để nối cánh tay thứ ba!

Cho nên, muốn dung hợp "bộ phận tồn tại" đạt được từ Bạch tiền bối thì phải tiến vào khâu kế tiếp!

"Tới đây, Bạch tiền bối, cắn nuốt một bộ phận tồn tại của ta." Tống Thư Hàng hào phóng nói.

Bầu không khí bèn trở nên hào hùng.

[Thật độc ác!] Mặt trời màu đen âm thầm quan sát không khỏi rụt ánh sáng lại.

Không chỉ liên tục hiến tế "trường sinh chi pháp" của bản thân, hiện tại ngay cả "tồn tại" của bản thân cũng muốn giao ra để người khác cắn nuốt… Quả thực không xem thân thể mình ra gì, đây là đang tự ngược đãi mình!

Trứng Côn Vương càng điệu thấp làm người, thu lại khí tức bản thân đến cực hạn.

Sợ mình không cẩn thận để lộ khí tức, ảnh hưởng đến Bá Tống, sau đó bị xơi tái.

Trên quỹ đạo phong ấn.

Trước tiên Bạch tiền bối vận chuyển "thiên phú Thánh Nhân Nho Gia" một lần, làm quen với quá trình vận chuyển và hiệu quả của pháp thuật thiên phú này.

"Chuẩn bị cho kỹ." Bạch tiền bối nhắc nhở.

Hắn dựng thẳng hai ngón tay trước mắt, kích hoạt năng lực thiên phú Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng hít sâu, cố gắng thả lỏng trạng thái của mình, cũng phối hợp với Bạch tiền bối.

[Lại đến rồi, lại đến rồi.] Trứng Côn Vương cảm ứng được khí tức của Thánh Nhân Nho Gia lần nữa.

Có điều nơi phát ra khí tức lần này đổi thành Tiên Bạch.

[Rốt cuộc Thánh Nhân Nho Gia lưu lại bao nhiêu đường lui!] Trứng Côn Vương rất tuyệt vọng.

Sao cứ cảm thấy ở đâu cũng có bóng dáng của Thánh Nhân Nho Gia vậy chứ.

Đặc biệt là từ sau khi nó bị Bá Tống bắt được, cứ cảm thấy khắp Chư Thiên Vạn Giới đều có quan hệ với Thánh Nhân Nho Gia, mỗi người đều trông giống như Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế.

Lại một lần nữa, năng lực thiên phú của Thánh Nhân được kích hoạt, bao phủ lấy Tống Thư Hàng.

“Cảm giác tựa như trong cõi u minh có thứ gì đó bị túm lấy, sắp bị cắt mất. Lòng phát hoảng, tựa như sắp mất đi thứ rất quan trọng… Đây chính là tâm tình của đại lão quả cầu béo lúc đó ư?” Tống Thư Hàng cẩn thận thưởng thức loại cảm xúc hoảng hốt này.

Bất kể là đau đớn hay dằn vặt đều đáng giá để hắn thưởng thức, phân tích, cuối cùng siêu thoát toàn bộ những đau đớn đó.

Xì xì xì ~

Trong lúc đang suy tư, một tràng tiếng xì xì đinh tai vang lên bên tai hắn. Tựa như tiếng máy cắt đang cắt đồ kim loại vậy, nghe vào rất khó chịu.

“Xảy ra chuyện gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Sau đó, hắn lập tức phát hiện toàn thân trên dưới của mình bị lực lượng “bất hủ” bao phủ, bảo vệ.

Dường như loại biện pháp phòng ngự nào đó của kim đan cá voi mập bất hủ bị kích hoạt.

Năng lực thiên phú cắn nuốt tồn tại của Thánh Nhân Nho Gia lại bị ngăn cản.

“Mở phòng ngự ra!” Tống Thư Hàng vội vàng hạ mệnh lệnh. Hắn cần phối hợp với Bạch tiền bối, để một bộ phận của mình đi theo Bạch tiền bối, mà không phải ở đây ngăn cản thiên phú của

Thánh Nhân.

Nhưng tầng phòng ngự lực lượng bất hủ này lại tựa như làn da của nhân loại bình thường.

Không phải nó bị kích hoạt lâm thời, mà nó vẫn luôn ở đó, vẫn luôn bảo vệ thân thể này của Tống Thư Hàng.

Muốn cưỡng ép thu lại tầng phòng ngự lực lượng bất hủ này thì cần Tống Thư Hàng cẩn thận thao tác, chủ động bóc ra một tầng!

[Bất hủ, quả nhiên là bí pháp nghiên cứu ra nhằm vào bất hủ!] Lúc mặt trời màu đen thấy cảnh này thì lòng dạ rối bời.

Bí pháp này, quả nhiên đang nhằm vào bất hủ!

Nếu như bí pháp được áp dụng thành công trên người Bá Tống… vậy kế tiếp kẻ phải chịu bí pháp này chắc chắn là nó!

[Nhưng mà, lực lượng bất hủ há lại dễ dàng bị ảnh hưởng như thế? Chỉ vẻn vẹn một bí pháp, còn là bí pháp thuộc về “phàm nhân”, căn bản không cách nào lay động được bất hủ!] Mặt trời màu đen lẩm bẩm.

Ầm ~

Ngay lúc này, sau lưng Tiên Bạch, có một ngân hà vô tận khuyếch tán ra.

Lại là khí tức bất hủ!

Lực lượng cũng thuộc về “bất hủ” tuôn ra từ ngân hà vô tận kia, gia trì trên người Tiên Bạch.

Lực lượng bất hủ của kim đan cá voi mập bất hủ và lực lượng bất hủ của ngân hà vô tận triệt tiêu lẫn nhau trong nháy mắt.

Chính trong thời gian nháy mắt đó, Bạch tiền bối thúc giục năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia, thành công lấy đi một bộ phận “tồn tại” trên người Tống Thư Hàng, cũng mang nó tới chỗ Tiên Bạch.

Mặc dù nửa đường có chút sự cố nho nhỏ, nhưng chỉnh thể mà nói, mục đích của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã đạt thành một cách thuận lợi!

Phòng ngự bất hủ bị phá rồi?

Bí pháp nuốt mất cả bất hủ?

[Ực ~] Sau khi cự lão mặt trời màu đen nhìn thấy một màn này thì nuốt mạnh một ngụm nước miếng không tồn tại.

Bằng chứng thép đây rồi!

Con lạc đà cừu này đã khai phá ra bí pháp “nhằm vào bất hủ”, chính là vì nhằm vào nó!

Hơn nữa, Bá Tống và Tiên Bạch còn cố ý thực nghiệm bí pháp này ngay trước mặt nó… giết người diệt tâm.

Không thể tiếp tục như vậy nữa.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, bước kế tiếp chính là Bá Tống và Tiên Bạch cùng nhau ra tay với nó!

Cho dù là lực lượng bất hủ thì sợ rằng cũng không bảo vệ được nó.

Bất hủ vốn là vốn liếng giúp mặt trời màu đen không sợ sãi, hiện tại vốn liếng này bị Bá Tống và Tiên Bạch xé nát ngay trước mặt.

Dù sao mặt trời màu đen không phải là “Thiên Đạo bản thể”, hơn nữa bởi vì nó là tàn dư của chúa tể Cửu U bị Thiên Đạo dùng thủ đoạn cưỡng ép đoạt xá, trên người mặt trời màu đen có không ít tai họa ngầm.

Lúc đối mặt với một vài chuyện khẩn cấp, năng lực xử lý và năng lực phản ứng của nó sẽ thoáng có chút trì trệ.

Lúc này, mặt trời màu đen điên cuồng thôi diễn, ý đồ tìm phương án thoát thân.

Nhưng nó càng nôn nóng, quá trình tính toán càng chập chờn, không cách nào ổn định được.

[Làm sao đây, chẳng lẽ thật sự chỉ có ngồi chờ chết?]

Đương nhiên mặt trời màu đen không cam lòng chờ chết.

Nó điên cuồng vùng vẫy lần nữa, không ngừng thôi diễn, đồng thời dùng toàn lực truyền tín hiệu bản thân rơi vào “nguy cơ” ra ngoài.

Nó cũng không biết bản thân muốn truyền tín hiệu cho ai.

Tóm lại, phải truyền tín hiệu này ra ngoài!

…

Cùng lúc đó, khí tức bất hủ trên người Tống Thư Hàng và Tiên

Bạch đồng thời được thu lại.

Sau khi hai người liếc nhau một cái, ánh mắt gần như cùng lúc hướng về phía mặt trời màu đen trong phong ấn.

Nếu phối hợp với thuộc tính “bất hủ”, dường như “thiên phú cắn nuốt” của Thánh Nhân Nho Gia có thể phá vỡ phòng ngự của tin tức bất hủ… Vậy, có lẽ cũng sẽ có hiệu quả với mặt trời màu đen!

Trạng thái lúc này của mặt trời màu đen có hơi giống với Tống Thư Hàng.

Nó cũng không phải bất hủ hoàn chỉnh, mà là mượn nhờ thân thể khuyết thiếu của Thiên Đạo, thu được hình thức tin tức bất hủ. Chỗ nó mạnh hơn Tống Thư Hàng chính là “vật chất bất hủ” trong cơ thể nó là tàn dư Thiên Đạo chân chính. Mà không như Tống Thư Hàng, là bất hủ bản thân sáng tạo tiến hóa ra.

“Muốn thử không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trên lý luận thì khả thi.” Bạch tiền bối nói: “Nhưng trước tiên báo cho Đạo Tử đạo hữu qua đây… để hắn áp trận.”

Đồng thời, trạng thái của hắn và Tống Thư Hàng cũng cần điều chỉnh.

Tống Thư Hàng và Tiên Bạch lúc này đều biến thành trạng thái “không hoàn chỉnh”, trong hệ thống năng lượng của nhau đều có một bộ phận tồn tại của đối phương, có thể dùng để bổ khuyết bản thân.

“Ta ở đây.” Giọng Đạo Tử trực tiếp vang lên trong hư không.

Đồng thời, trong thế giới chiều không gian đặc thù thuộc về Thiên Đạo, Đạo Tử bản thể đặt thực nghiệm trong tay xuống.

Trong tay hắn là số liệu tư liệu của một nửa virus hủy diệt hằng tinh lấy được từ chỗ mặt trời màu đen.

Đạo Tử đương nhiên sẽ không chế tạo “virus hủy diệt hằng tinh”.

Lúc này hắn đang thí nghiệm nghịch chuyển quá trình này, làm tan rã virus.

Chương 3052: Nghiệp hỏa vô tận

Bộ phận ý chí của Đạo Tử vẫn luôn đi theo bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khi biết Tống Thư Hàng và Tiên Bạch mò ra được thủ đoạn "khắc chế" mặt trời màu đen, hắn lập tức buông thực nghiệm trong tay xuống, chân thân bước ra khỏi thế giới chiều không gian Thiên Đạo, lẫn vào vùng đất phong ấn.

Nếu Bá Tống và Tiên Bạch thật sự có thể cắn nuốt sạch tồn tại của mặt trời màu đen, khiến đối phương cũng lâm vào hôn mê vạn năm như "chúa tể Cửu U quả cầu béo", vậy hắn bèn có thể yên tâm lui khỏi chức vị.

Thời gian một vạn năm đã khá sung túc.

Nếu không được một vạn năm, hẳn một ngàn năm cũng đã đủ dùng.

Bá Tống và Tiên Bạch + các vị tiền chúa tể Cửu U liên thủ, thời gian một ngàn năm tuyệt đối đủ an bài thỏa đáng cho mặt trời màu đen.

Sau khi chân thân của Đạo Tử giáng lâm, bèn khẩn cấp nói: "Bá Tống, Bạch đạo hữu… các ngươi cứ việc thi pháp, ta quản trận cho các ngươi. Nếu như các ngươi thật sự có thể phá vỡ "phòng ngự số liệu bất hủ của nó, sau đó cắn nuốt tồn tại của nó, vậy nuốt được bao nhiêu cứ nuốt bấy nhiêu, đừng khách khí."

Mặc dù mặt Đạo Tử vẫn không cảm xúc như cũ… nhưng ai cũng nghe ra được sự hào hứng trong giọng của hắn.

Trước khi hắn lui khỏi chức vị, nếu có thể giải quyết được tai họa ngầm mặt trời màu đen này, dù phải trả giá đắt, hắn cũng bằng lòng.

Có vài tai họa ngầm, nếu có thể giải quyết ở đời Thiên Đạo này của hắn, vậy hắn không muốn lưu lại đến đời Thiên Đạo kế tiếp.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lặng lẽ gật đầu, nhưng không lên tiếng. Hai người còn đang hoàn thành khâu “bổ toàn bản thân”.

Trong phong ấn.

Mặt trời màu đen càng trở nên bất an.

Thiên Đạo bản thể đến, có nghĩa là nó đã đến đường cùng.

Dù nó tính toán ra sơ hở của phong ấn, phá phong mà ra… trong nháy mắt sẽ bị Thiên Đạo trấn áp ngay.

Ngoại trừ ngồi chờ chết, nó đã không còn lựa chọn nào khác.

Lúc cuộc đời gặp phải lựa chọn to lớn, lại là đề trắc nghiệm thi đơn, hơn nữa đề trắc nghiệm này lại chỉ có một đáp án A để chọn, ác liệt hơn là đáp án này còn là đáp án sai, vậy phải tuyệt vọng bao nhiêu đây?

“Ha ha, lại còn muốn truyền tin cầu cứu ra ngoài?” Sau khi Đạo Tử bản thể tới gần phong ấn, vẻ mặt hắn lạnh lùng, hắn duỗi tay bóp một cái trong hư không.

Rôm rốp ~ một tiếng giòn giã vang lên.

Vài tín hiệu cầu cứu mà mặt trời màu đen trong phong ấn liều mạng truyền ra ngoài lúc trước đã bị đại lão Đạo Tử nắm lấy, bị bóp thành phấn vụn tựa như đồ dễ vỡ vậy!

Tiếp đó Đạo Tử lại duỗi tay nắm một cái trong hư không, lại túm được mấy tín hiệu cầu cứu nữa, tựa như túm cá chạch vậy, sau đó bóp nát toàn bộ.

Đám tín hiệu cầu cứu này còn chưa xác định được người nhận, chỉ là tín hiệu mặt trời màu đen liều mạng truyền ra trong lúc tuyệt vọng, chúng khuếch tán ngẫu nhiên. Bản thân mặt trời màu đen cũng không biết muốn truyền tín hiệu cho ai.

Lúc Đạo Tử túm lấy chúng nó đã thôi diễn một lần… nhưng không tính ra được “đối tượng cầu cứu”.

Nhưng ngay cả như vậy, Đạo Tử cũng không định để đám tín hiệu cầu cứu này truyền ra. Hắn muốn bóp chết toàn bộ những thứ “ngoài ý muốn” có thể xảy ra, không cho mặt trời màu đen bất kỳ khả năng nào.

“Nếu không muốn nếm thử thiên phạt thì thành thật đợi ở đó cho ta.” Đạo Tử trầm giọng nói.

Sau khi hắn nắm giữ rất nhiều quyền hạn Thiên Đạo, rốt cuộc kích hoạt được quyền hạn “thiên phạt giáng lâm”.

Thiên phạt không cách nào phá hủy bất hủ, nhưng cho thể làm mặt trời màu đen cực kỳ đau đớn.

“Thiên phạt?” Lúc nghe thấy lựa chọn này, mặt trời màu đen lại không chút sợ hãi, ngược lại càng thêm kích động.

Dường như nó nhớ ra cái gì đó, thậm chí có loại xung động muốn khẩn cấp đối mặt với thiên phạt!

Đạo Tử: “…”

Hắn lặng lẽ thu hồi lực chọn “kích hoạt thiên phạt”.

Mặc kệ có phải mặt trời màu đen trong phong ấn đang diễn trò hay không, nhưng đối phương biểu hiện ra dáng vè “khát vọng nhận lấy thiên phạt”, Đạo Tử trực tiếp chặt đứt ý nghĩ giáng thiên phạt xuống.

Các đời Thiên Đạo đều là nhân vật cấp bậc yêu nghiệt, nói không chừng bản thể của mặt trời màu đen này cũng giống Bá Tống, thích thiên kiếp, yêu tha thiết thiên phạt?

Nghĩ đến đó, Đạo Tử quay đầu liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Trùng hợp chính là, Tống Thư Hàng đối diện cũng mở mắt trái ra… Mắt phải của hắn còn mù, kim đan Thánh Nhãn trong đó đang mượn lực lượng kim đan cá voi mập để khôi phục.

Như Bạch tiền bối suy đoán, sau khi hắn và Bạch tiền bối đều trở nên “không hoàn chỉnh”, bộ phận tồn tại cắn nuốt trên người nhau lập tức bắt đầu bổ khuyết bản thân.

“Bộ phận tồn tại của Bạch tiền bối” vốn vẫn duy trì độc lập, tiên năng vận chuyển tuần hoàn theo ý Tống Thư Hàng, lúc này chuyển vào trong kim đan cá voi mập bất hủ, bắt đầu dung hợp.

Tống Thư Hàng hiện tại, trong tay trái chiếu hình cánh tay nguyên thần của Bạch tiền bối; trong kim đan cá voi mập bất hủ dung hợp một bộ phận tồn tại của Bạch tiền bối.

Hắn và Bạch tiền bối đã thỏa mãn điều kiện đồng thời chứng đạo.

“Cảm thấy thế nào?” Đạo Tử hỏi.

“Cảm thấy như đổi quả thận bảy màu lúc trước vậy, nhưng ta có thể thích ứng.” Tống Thư Hàng đứng dậy, thân thể hắn tiến vào hình thức ngụy bất hủ, phối hợp chặt chẽ với kim đan cá voi mập trong đan điền.

Khí tức bất hủ trên người Bạch tiền bối bên cạnh cũng nội liễm đi nhiều.

Nhìn từ góc độ của Đạo Tử, hai người Bá Tống và Tiên Bạch thành công bổ khuyết lẫn nhau, mặc dù là hai cá thể khác biệt, nhưng lại có thêm một khái niệm “chỉnh thể”.

Nếu như là bọn họ… có lẽ thật sự sẽ thành công?

“Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng hô.

“Có thể bắt đầu.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Hai người ăn ý kết ấn.

Bạch chưa biết số 1-33 hơi lùi về sau, quỹ tích phong ấn mặt trời màu đen mở ra ba tầng phong ấn bên ngoài.

[Đừng qua đây, các ngươi đừng qua đây!]

Một số di chứng khi mặt trời màu đen bị thân thể tàn khuyết của Thiên Đạo cưỡng ép đoạt xá bắt đầu bộc phát.

Nó tựa như máy móc mất khống chế, lung tung thực hiện một vài hành động.

Biết rõ có Đạo Tử trông coi bên ngoài, nhưng nó vẫn điên cuồng phát tín hiệu cầu cứu ra ngoài.

Thậm chí thân thể nó cũng không cách nào duy trì ổn định… hỏa diễm đen nhánh khuếch tán, tựa như sắp vỡ vụn vậy.

Đạo Tử duỗi tay, vô tình túm lấy tất cả tín hiệu cầu cứu, cũng bóp nát từng cái một.

Nhưng lúc liên tục bóp nát gần trăm tín hiệu cầu cứu, Đạo Tử đột nhiên chợt động trong lòng.

Hắn cool ngầu xoay người, không quay đầu lại đã đẩy ra một chưởng về phía sau.

Một chưởng đẩy đi vô cùng đơn giản, khắc họa phong cách thư sinh Nho gia tuấn dật.

Roẹt ~

Không gian trong tay Đạo Tử như sôi trào lên.

Trong không gian sôi trào cuồn cuộn, có một bóng dáng đang thiêu đốt hiện lên.

Bóng dáng này duy trì tư thế “đối chưởng” với Đạo Tử.

Toàn thân trên dưới của hắn bị nghiệp hỏa bao lấy, chân thân đen kịt, tựa như bọc lấy một tầng than cốc.

“Là bị tín hiệu cầu cứu dẫn tới? Không đúng… Hắn bị khí tức bất hủ trên người Bá Tống và Bạch đạo hữu hấp dẫn.” Đạo Tử phán đoán trong lòng.

“Xì xì xì ~” Trên bóng dáng than cốc này, thỉnh thoảng có nghiệp hỏa thiêu đốt nhỏ giọt xuống, ăn mòn mặt đất.

Đạo Tử thu tay về, nhìn đối phương chằm chằm. Kẻ này, lại đánh một chưởng chính diện với hắn!

Đối diện.

Bóng dáng than cốc kia duỗi tay, nắm lấy một tín hiệu cầu cứu trong hư không.

Hắn bị tin tức bất hủ trên người Bá Tống và Bạch tiền bối hấp dẫn tới.

Nhưng mà, tín hiệu cầu cứu vẫn đến tay hắn.

Rôm rốp ~

Bóng dáng than cốc cũng bóp nát tín hiệu

Tiếp đó hắn cong eo lên, ra vẻ muốn nhào về phía phong ấn… là muốn giải cứu mặt trời màu đen bị phong ấn ư?

Chương 3053: Tốt nghiệp học viện siêu diễn

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nghe thấy tiếng vang, cả hai đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau.

“Các ngươi đừng phân tâm… giao hắn cho ta, các ngươi cứ xử lý mặt trời màu đen đi.” Đạo Tử tiền bối bình tĩnh nói, cũng lưu lại cho Tống Thư Hàng một bóng lưng to lớn đáng tin.

Dứt lời, hắn nhấc chân đạp nhẹ một cái về phía trước.

Trên “không gian” vốn có, lại có một tầng “không gian” tương đồng, tựa như một lớp màng mỏng bị vén lên, hóa thành thế giới trong gương, đưa hắn và bóng dáng nghiệp hỏa được than cốc bao bọc kia vào trong đó. Đây là vì tránh cho lát nữa chấn động chiến đấu quá lớn, ảnh hưởng tới đại trận phong ấn của Bạch chưa biết số 1-33.

Sau khi bóng dáng than cốc ở đối diện bị cuốn vào thế giới trong gương thì không chút nhúc nhích. Hắn vẫn khom lưng, tựa như báo săn có thể phát động bất kỳ lúc nào, nhìn phong ấn nơi xa chằm chằm.

Bởi vì quá mức chuyên chú, ngoại trừ mặt trời màu đen trong phong ấn ra, không còn gì có thể tiến vào tầm mắt hắn cả.

“Bất hủ ư?” Đạo Tử thong dong nói.

Mặc dù không cảm ứng được bất kỳ khí tức bất hủ nào từ trên người đối phương, nhưng tên này chính diện đánh một chưởng với hắn lại không tổn thương chút nào, hơn nữa còn không bị thân phận Thiên Đạo của hắn ảnh hưởng… vậy chỉ có bất hủ mà thôi.

Là đường lui của Thiên Đạo đời nào đó?

Đối tượng cầu cứu của mặt trời màu đen?

Sát khí nào đó mà Thiên Đạo đối ứng lưu lại?

Các đời Thiên Đạo, gần như mỗi đời đều có thao tác hay ho, hơn nữa thao tác này càng hay ho hơn thao tác khác.

“Nhưng dù là bất hủ do thân thể Thiên Đạo biến thành… Có ta ở đây, ngươi cũng chỉ có thể ở trong thế giới trong gương này mà thôi.” Đạo Tử tiền bối thong thả nói.

Hắn là Thiên Đạo đương nhiệm, tay nắm trọng quyền Thiên Đạo.

Đối phương tối đa chỉ là một bất hủ đã rời chức vị, không cách nào thi triển quyền hạn Thiên Đạo, có thể còn chỉ là một thứ đường lui.

Nói cách khác, đối phương căn bản không có khả năng vượt qua thế giới trong gương mà hắn bố trí để đi quấy nhiễu Bá Tống và Bạch đạo hữu.

Có quyền hạn là có thể muốn làm gì thì làm!

Đạo Tử vừa ngầu được hai giây…

Đối diện, bóng dáng than cốc bị nghiệp hỏa thiêu đốt kia lại lủi tới rất không nể mặt. Trong lúc đó, ánh mắt hắn vẫn nhìn mặt trời màu đen trong phong ấn chằm chằm, rồi tông mạnh vào.

Ngay sau đó…

Thế giới trong gương đã bị đột phá!

Không gian trong gương mà Đạo Tử cho rằng tuyệt đối sẽ không bị đối phương đột phá lại yếu ớt như tờ giấy.

Sau khi phá vỡ thế giới trong gương, bóng dáng than cốc một đường tông đến trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Nghiệp hỏa cuộn trào trên người hắn tựa như gió mạnh táp tới, muốn đẩy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đang cản đường ra.

Đạo Tử: “! ! !”

Hắn có thể là Thiên Đạo đầu tiên bị vả mặt chính diện.

Bóng dáng than cốc này rất kỳ quái, rõ ràng không có mảy may khí tức bất hủ, nhưng ngay cả thế giới trong gương do quyền hạn Thiên Đạo biến ra cũng không vây hãm được hắn!

…

Cùng lúc đó.

Đối mặt với gió lốc nghiệp hỏa xông tới, @#%× Tiên Tử trên người Tống Thư Hàng cấp tốc hiện lên, tự động hộ chủ.

Cô chống hai tay lên, hóa ra hư ảnh “Thiên Đình viễn cổ”, ngăn trước mặt gió lốc nghiệp hỏa.

Thiên Đình viễn cổ hùng vĩ tái hiện, toàn thân đều do lực lượng công đức tạo thành, vàng son lộng lẫy.

Nghiệp hỏa thiêu đốt và công đức gặp nhau.

Khí thế nghiệp hỏa như cầu vồng!

Nghiệp hỏa bao trùm cả hư ảnh Thiên Đình viễn cổ công đức!

Ưu thế của nghiệp hỏa rất lớn!

Nghiệp hỏa lụi tắt mảng lớn…

Nghiệp hỏa gõ GG…

Khắc tinh, lực lượng công đức là khắc tinh mạnh nhất của nghiệp hỏa.

Sau khi nghiệp hỏa ngăn giữa Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và than cốc kia lụi tắt mảng lớn, song phương mặt đối mặt.

Bảy mắt nhìn nhau.

Bá 3, Bạch 2, than cốc 2.

Mắt Thánh Nhân Nho Gia đã mọc lại.

Dường như thần nhãn do kim đan Thánh Nhãn biến thành mang đến cho than cốc áp lực không nhỏ.

Đồng thời, lực lượng công đức thâm hậu kia trên người Tống Thư Hàng cũng khiến hắn khó chịu toàn thân.

Có thể là vì ảnh hưởng từ lực lượng công đức, dường như hung ác trong con ngươi của than cốc cũng rút đi rất nhiều.

Chốc lát sau.

Ánh mắt than cốc dời khỏi người Tống Thư Hàng, rơi trên người Bạch tiền bối.

Hào quang hung ác trong mắt hắn dần hóa thành nghi hoặc.

Lại chốc lát sau.

“Bạch…” Bóng dáng than cốc dùng ngôn ngữ viễn cổ, nói ra đạo hiệu của Tiên Bạch.

Tống Thư Hàng sững sờ, lặng lẽ truyền âm: “Bạch tiền bối, ngươi biết tên này à?”

Bạch tiền bối lắc đầu.

Trên người đối phương bao lấy một tầng than cốc thật dày, khí tức toàn thân lại bị nghiệp hỏa giấu đi, căn bản không phân biệt được thân phận.

Hơn nữa.

[Có lẽ, người hắn biết không phải ta.] Bạch tiền bối truyền âm trả lời.

Lúc đối phương gọi hắn là dùng ngôn ngữ viễn cổ.

[Người hắn biết có thể là Thiên Đạo Bạch?] Tống Thư Hàng lập tức hiểu được ý của Bạch tiền bối.

Có vài manh mối xâu chuỗi lại với nhau trong đầu Bá Tống.

Quen biết Thiên Đạo Bạch, nghiệp hỏa quấn thân, có thể có quan hệ với bất hủ.

“Công Đức Đạo Nhân?” Một cái tên thốt ra từ miệng Bá Tống.

Trong hình ảnh liên quan đến việc “Bất hủ đạo nhân xây dựng lại Chư Thiên Vạn Giới” mà hắn nhìn thấy lúc trước, hình ảnh cuối cùng chính là tình cảnh Công Đức Đạo Nhân bị “nghiệp hỏa” quấn quanh với gương mặt quỷ dị, xông ra từ trong “bất hủ chi mộ” mà mình xây dựng.

Nếu kết hợp các manh mối… bóng dáng than cốc trước mắt này, là Công Đức Đạo Nhân?

Đối diện, than cốc kia chấn động toàn thân.

Hắn bắt đầu chầm chậm lùi về sau.

Sau khi lùi mấy bước, nghiệp hỏa trên người hắn lại thiêu đốt lần nữa, bao lấy hắn.

Sau đó bóng dáng than cốc bắt đầu cong người lên, tiếp tục lui lại, tựa như “thời gian chảy ngược”, trước đó hắn cong người ngang ngược xông lên thế nào, bây giờ lại dùng tư thế quéo trở về y như vậy.

Tống Thư Hàng: “…”

Trên bầu trời, Đạo Tử tiền bối không tiếp tục ra tay, hắn lặng lẽ nhìn Tiên Bạch.

Một kẻ tập kích không rõ lai lịch, thực lực siêu cường, mắt thấy sắp đắc thủ, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch đạo hữu thì chẳng biết sao lại lặng lẽ thối lui.

Đây chính là may mắn của Bạch đạo hữu ư?

Trong mấy hơi thở, cuối cùng than cốc được nghiệp hỏa bao lấy cũng lui trở về khu vực “không gian bành trướng”, biến mất hoàn toàn.

"Than siêu diễn?" Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ, bình luận.

Động tác lùi về sau và phương thức biến mất cuối cùng của bóng dáng than cốc… dường như được chân truyền của ngựa siêu diễn tiền bối.

Trong phong ấn.

Mặt trời màu đen đần mặt ra.

[Đi rồi? Cứ vậy mà đi?]

Đậu xanh!

Củ lạc giòn tan?

Trên người bóng dáng than cốc kia có từng tia khí tức tương tự với nó… Nói cách khác, đây cũng là đường lui mà Thiên Đạo của nó âm thầm an bài để giữ gìn nó?

Vừa rồi, mắt thấy bóng dáng than cốc kia đột phá không gian trong gương của Thiên Đạo, cũng xông đén trước mặt Bá Tống và Bạch, bước kế tiếp là có thể cứu nó ra… Mặt trời màu đen thấy được hy vọng!

Lấy năng lực của bóng dáng than cốc, có thể cứu nó thoát khốn!

Kết quả, bởi nguyên nhân nào đó không rõ, than cốc này lại dùng phương thức buồn cười rút đi.

Lúc người ta trong cơn tuyệt vọng cũng không phải lúc thảm nhất.

Thảm nhất chính là trong lúc tuyệt vọng, nhìn thấy một tia hy vọng, hơn nữa hy vọng này còn đạt được dễ như trở bàn tay… Nhưng ngay lúc người ta sắp bắt được hy vọng, tia hy vọng này lại vỡ vụn thành cặn bã, để lại tuyệt vọng càng sâu.

Tâm tính mặt trời màu đen sắp tan vỡ rồi.

[Xem ra, thật sự có thể là Công Đức Đạo Nhân.] Tống Thư Hàng lặng lẽ ghi chép lại màn vừa rồi, trở về sẽ gửi cho Bạch tiền bối two, xác nhận một chút.

Có điều bây giờ không vội, hắn và Bạch tiền bối còn muốn thử nghiệm chuyện trọng yếu hơn.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng duy trì tư thế đồng bộ, hai người đồng thời xoay người, nhắm ngay mặt trời màu đen, duỗi tay tế ra thiên phú Thánh Nhân Nho Gia.

Chương 3054: Thu nhập thêm của nữ sĩ lưới rồng

Thiên phú Thánh Nhân của Tống Thư Hàng là hiến tế mắt trái Thánh Nhân, của Bạch tiền bối lại là hiến tế mắt phải Thánh Nhân.

Có lẽ chính vì vậy, lúc hai người đồng bộ thi triển bí pháp thiên phú Thánh Nhân, hiệu quả hoàn mỹ bổ sung chồng lên nhau, hình thành hợp kích. Đây là phối hợp không có chỗ chê!

Uy lực kim đan cá voi mập bất hủ trong cơ thể Tống Thư Hàng triển khai toàn bộ, ngân hà mênh mông sau lưng Bạch tiền bối sáng ngời lần nữa.

Chẳng phân trước sau, hợp kích do hai luồng tin tức bất hủ biến thành chém xuống trên người mặt trời màu đen.

Mặc dù mặt trời màu đen không cam lòng bó tay chịu trói đã ra sức chống cự, nhưng dưới hợp kích của Bá Tống + Bạch tiền bối, chống cự của nó yếu ớt không chịu nổi, không đáng nhắc tới.

[Rốt cuộc ta đang đối mặt với kẻ nào!] Thế mà trong lòng mặt trời màu đen lại dâng lên một loại cảm giác bất lực.

Ngay sau đó, hợp kích của Bá Tống và A Bạch phá vỡ tầng phòng ngự tin tức bất hủ bên ngoài trên thân thể nó trong thời gian một nháy mắt.

Mà trong thời gian ngắn ngủi đó, thiên phú Thánh Nhân của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đã lộ ra răng nanh, rơi trên người mặt trời màu đen, cắn mất “một phần nhỏ tồn tại” trên người nó, cũng thừa dịp trước khi phòng ngự tin tức bất hủ của đối phương chưa khôi phục, mang một phần nhỏ tồn tại này về.

“Ư…” Mặt trời màu đen phát ra một âm tiết đau đớn.

Bên ngoài nó không có bất kỳ tổn thương gì, nhưng nó có thể cảm nhận rõ ràng bộ phận tồn tại của mình bị tước đoạt, có một loại đau đớn dữ dội tác động lên linh hồn nó.

Sau khi bộ phận tồn tại kia bị tước đoạt, mặt trời màu đen vốn hỗn loạn, không cách nào khống chế được bản thân đột nhiên cảm thấy thân thể mình chợt nhẹ, ngay cả đại não hỗn loạn cũng trở nên rõ ràng.

Nó có thể dựa vào ý chí của mình, lưu loát khống chế mỗi một tấc thân thể của bản thân. Phương thức tư duy cũng không còn ngưng trệ nữa, đầu óc sáng tỏ trước nay chưa từng có.

Dường như thứ bị Bá Tống và Tiên Bạch mang đi là một gánh nặng của nó.

Chính bởi vì mắc phải gánh nặng vượt qua khả năng chịu đựng của nó, cho nên phương thức tư duy, khống chế thân thể của nó đều bị liên lụy.

Hiện tại, gánh nặng kia vừa đi, nó trái lại đã trở nên hoàn mỹ.

Nhưng trong lòng mặt trời màu đen không cách nào vui vẻ… Mặc dù không biết mình bị cướp mất cái gì, nhưng cứ cảm thấy hẳn là thứ rất quan trọng, là thứ nó thà rằng quá tải cũng muốn gánh chịu.

Tựa như một người gánh năm mươi ký vàng, dù nặng đến nửa bước khó đi, trở thành gánh nặng cực lớn của bản thân. Nhưng nếu năm mươi ký vàng này bị kẻ khác cướp đi, hắn nhất định muốn liều mạng với kẻ đó.

“Các ngươi…” Mặt trời màu đen há mồm muốn lên tiếng.

Nhưng đối diện, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lại ăn ý hợp tác lần nữa, kích hoạt bí pháp thiên phú Thánh Nhân Nho Gia.

“Đậu mè ngươi!” Mặt trời màu đen lập tức khống chế mỗi một vị trí của thân thể mình, nháy mắt giấu toàn bộ mọi thứ của bản thân vào trong hạt tròn “thân thể tàn khuyết của Thiên Đạo” kia.

Mặt trời màu đen tiêu tán không thấy, hóa thành năm bè bảy mảng.

“Thân thể tàn khuyết của Thiên Đạo bất hủ” tựa như hạt cát bồng bềnh trong phong ấn.

Mặt trời màu đen đầu óc rõ ràng, thân thể linh hoạt lập tức làm ra lựa chọn chính xác nhất!

Hợp kích thiên phú Thánh Nhân Nho Gia của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối rơi trên hạt cát sỏi bất hủ, lần này lại không có được hiệu quả phá vỡ phòng ngự bất hủ.

Thiên phú Thánh Nhân lượn một vòng trên lớp cát sỏi bất hủ kia rồi lặng lẽ trở về.

Không thể mang về một bộ phận tồn tại của mặt trời màu đen.

Có điều, sau khi lượn một vòng trên "cát sỏi bất hủ", dường như thiên phú Thánh Nhân liếm về được một chút tin tức chi tiết có liên quan đến bất hủ.

Đám tin tức bị liếm về này hòa vào trong cơ thể Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Kim đan cá voi mập bất hủ trong cơ thể Tống Thư Hàng cường hóa lần nữa, càng ngày càng tiếp cận khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử.

Ngân hà bất hủ sau lưng Bạch tiền bối càng trở nên rõ ràng, trong đó có thêm vài ngôi sao lóe lên.

"Thiên phú của thầy còn có chức năng này?" Đạo Tử đứng xem sững sờ.

Hắn chỉ biết thiên phú của thầy có thể cắn nuốt một bộ phận tồn tại của kẻ địch, nhưng không ngờ năng lực thiên phú của thầy còn có thể "liếm bất hủ"?

Chẳng lẽ, đây mới là chức năng chân chính trong năng lực thiên phú này của thầy?

"Cũng có thể là dị biến." Bạch tiền bối trả lời: "Dù sao thiên phú Thánh Nhân bọn ta kế thừa chắc chắn khác với bản gốc. Hơn nữa bí pháp kế thừa của Thánh Nhân cũng được mọi người cải tiến. Mắt Thánh Nhân còn buộc định với kim đan cá voi mập của Thư Hàng… Xảy ra dị biến trong đó cũng không có gì lạ."

Đạo Tử tiền bối trưng vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Tống Thư Hàng, nói: "Tại sao phàm là bí pháp tiếp xúc với Thư Hàng thì kiểu gì cũng biến dị vậy?"

Tống Thư Hàng đần mặt ra: "? ? ?"

Dù thiên phú Thánh Nhân biến dị, cũng không hoàn toàn là nồi của hắn mà!

Không phải các vị đại lão chúa tể Cửu U và chính Đạo Tử tiền bối ngươi đều tham gia cải tiến bí pháp sao?

Có điều nói đi cũng phải nói lại, chức năng "liếm bất hủ" của thiên phú thánh nhân và thủ đoạn liếm Thiên Đình chi đạo từ Thiên Đế Tử của thế giới hạch tâm lúc trước có cách làm khác nhưng hiệu quả giống nhau đến kỳ diệu.

Nhưng mà "liếm" của thế giới hạch tâm là trực tiếp cướp đoạt toàn bộ Thiên Đình chi đạo. Mà thiên phú của Thánh Nhân lại giống như phục chế, khắc lại số liệu tin tức bất hủ.

[Ha ha…] Trong phong ấn, mặt trời màu đen còn chưa phát hiện tin tức bất hủ của mình bị Bá Tống liếm láp khắc lại.

[Chỉ cần ta tránh né trong thân thể bất hủ, các ngươi có thể làm gì được ta?] Mặt trời màu đen bình tĩnh nói.

Dưới hạn chế của Chư Thiên Vạn Giới, không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể phá hủy vật chất bất hủ chân chính.

Nó chỉ cần tránh né trong hạt cát sỏi bất hủ, Bá Tống và Tiên Bạch không cách nào bắt được nó.

Sau khi tỉnh táo lại, nó bắt đầu cẩn thận tính toán xem làm thế nào đưa một bộ phận cát sỏi bất hủ của mình ra ngoài.

Chỉ cần có một hạt cát ra ngoài thôi, nó lập tức có thể thoát khốn!

Sau khi đầu óc trở nên rõ ràng lần nữa, chức năng tâm kế mưu tính của mặt trời màu đen triệt để khôi phục.

"Làm lại?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối.

"Ừm." Bạch tiền bối gật đầu.

Sau đó, hai tồn tại có khí vận quỷ dị nhất hiện thế lại lần nữa liên thủ thi triển hợp kích thiên phú Thánh Nhân đánh về phía mặt trời màu đen, lần lượt khắc lại tin tức bất hủ, cường hóa bản thân, tăng cường lĩnh ngộ.

Sau bốn lần hợp kích liên tiếp…

Bá Tống và A Bạch đồng thời tiến vào hình thức đốn ngộ họ Tống.

Bọn họ vừa bế quan phía sau đài, vừa treo máy đốn ngộ phía sau đài, vừa liên thủ thi triển hợp kích Thánh Nhân.

Sau khi hợp kích đạt tới sáu lần…

Bá Tống và A Bạch lại đồng thời mở ra trạng thái "trường sinh chi pháp đan bện".

Bọn họ mượn đốn ngộ, từ trong tin tức bất hủ thu hoạch được lượng lớn linh cảm, nhờ vào đó hoàn thiện trường sinh chi pháp của mình.

Mà hợp kích còn không đình chỉ, vẫn đang tiếp tục.

Mặt trời màu đen trong phong ấn đã cảm thấy không thích hợp.

Bá Tống và Tiên Bạch, lần lượt phí công thi triển thiên phú Thánh Nhân với nó, khẳng định là đang thử nghiệm gì đó. Nhưng mà, nó cẩn thận kiểm tra toàn thân mình, lại không phát hiện bản thân có tổn hại gì.

Nhưng càng như vậy, tâm lý nó càng không yên.

[Rốt cuộc bọn chúng đang làm gì?]

Không biết, càng khiến người ta cảm thấy khủng bố hơn.

Nếu như biết Bá Tống và Tiên Bạch đang làm gì, có lẽ đáy lòng mặt trời màu đen có thể yên tâm hơn chút.

Chính bởi vì hoàn toàn không thôi diễn ra được Bá Tống và Tiên Bạch muốn làm gì, lại có thể khẳng định bọn chúng nhất định đang làm gì đó, hơn nữa nhất định là chuyện gây bất lợi cho nó, cho nên tâm lý mặt trời màu đen sẽ rất khó chịu.

Càng quan trọng hơn là, Bá Tống và Tiên Bạch vẫn luôn thi triển "bí pháp Thánh Nhân" với nó, tương đương với cố định nó chặt chẽ ngay tại chỗ, khiến nó không làm được gì.

Một khi nó trồi lên để lộ một chút "chân thân mặt trời màu đen" của mình, nó lập tức sẽ bị hợp kích bí pháp Thánh Nhân Nho Gia cắn nuốt một bộ phận tồn tại.

Trò này còn chơi cái rắm!

Dù hiện tại đầu óc nó tỉnh táo, mưu kế đầy bụng thì cũng không dùng được.

…

Phía sau, Đạo Tử nhìn mặt trời màu đen… thật thảm.

Ừm, đường lui của vị Thiên Đạo đời nào đó cũng mất mặt giống như hắn.

Cho nên tâm lý Đạo Tử thăng bằng lại nhiều.

Đường lui của Thiên Đạo tiền nhiệm sống thảm như vậy… hắn cùng lắm chỉ bị một đường lui của Thiên Đạo đột phá thế giới trong gương, so ra cũng không phải chuyện mất mặt như vậy.

Chí ít, hắn còn nhảy nhót tung tăng.

Sau khi trong lòng lấy được một chút an ủi, Đạo Tử lại không hề buông lỏng cảnh giác.

Lúc này hắn vừa hộ trận cho Tống Thư Hàng và Tiên Bạch, vừa dùng quyền hạn Thiên Đạo quan sát mỗi một ngóc ngách trong Chư Thiên Vạn Giới, đi tìm bóng dáng than cốc đánh mặt hắn vừa rồi!

Mặc dù cái tên nghiệp hỏa đầy người kia không có khí tức bất hủ, nhưng lại là tồn tại đặc thù có được chiến lực cấp bất hủ.

Loại tồn tại này lang thang trong Chư Thiên Vạn Giới thì rất nguy hiểm.

Đặc biệt là vào thời khắc mẫn cảm này, Chư Thiên Vạn Giới còn gặp phải nguy cơ to lớn, mà Thiên Đạo lâm thời như hắn lại không biết có thể duy trì được bao lâu.

Nếu như hắn đột nhiên sụp đổ, tên nghiệp hỏa đầy người kia lại đột nhiên xuất hiện gây sự, e rằng rất khó tìm ra người chính diện khắc chế được đối phương trong Chư Thiên Vạn Giới.

Đạo Tử hy vọng có thể tìm ra đối phương, chí ít xác định thân phận của đối phương, biết hắn muốn làm gì.

Nhưng mà, quyền hạn Thiên Đạo tìm khắp Chư Thiên Vạn Giới một lần cũng không tìm ra được bóng dáng than cốc vừa rồi.

Đạo Tử khổ não xoa huyệt thái dương, xoa rất mạnh, huyệt thái dương bị xoa đến bắn ra tia lửa.

Nếu không phải hiện tại hắn là thân thể bất hủ… huyệt thái dương đã bị xoa nổ rồi!

Trong Chư Thiên Vạn Giới, luôn có vài không gian đặc thù như vậy, có thể tránh khỏi quan sát của Thiên Đạo. Chẳng hạn như, một vài thế giới bí cảnh đặc thù mà Thiên Đạo mấy đời trước lưu lại, hay không gian dùng để giấu chúa tể Cửu U.

Còn có vài vật thí nghiệm của Thiên Đạo mấy đời trước, chẳng hạn như không gian thế giới Kim Liên của Nho gia, hoặc là vài vị trí đặc thù trong mảnh vỡ Thiên Đình chi đạo đều là điểm mù của

Thiên Đạo.

Hiển nhiên bóng dáng than cốc kia cũng là đường lui của Thiên Đạo đời nào đó, chắc chắn hắn sẽ không thiếu thế giới bí cảnh tương tự.

“Từng đời đều nhiều thao tác hay ho như vậy, đường lui nhiều như vậy, Thiên Đạo sau này không cần mặt mũi nữa rồi!” Đạo Tử nhịn không được thầm nói.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể thông qua quyền hạn Thiên Đạo, thêm vào tin tức “bóng dáng than cốc” trong phần “quan sát giám thị” này.

Một khi kẻ này bại lộ ở Chư Thiên Vạn Giới, xuất hiện trong mắt quan sát của Thiên Đạo, là có thể bị hắn phát hiện ngay lập tức, cũng khóa chặt vị trí của đối phương.

Điều Đạo Tử làm được cũng chỉ có vậy.

…

Một bên khác, trong một hằng tinh ở Tinh giới, Chư Thiên Vạn Giới.

Một Hằng Tinh Mạt Nhật Giả cỡ nhỏ đang trốn trong đó, toàn lực thu liễm khí tức bản thân, tránh cho bị các đại lão Chư Thiên Vạn Giới bắt được.

“Hoạt động mừng năm mới” mà Bá Tống liên hợp với Thiên Đạo mở ra duy trì lâu lơ lâu lắc, căn bản không nói bao giờ kết thúc.

Nói không chừng, hoạt động mừng năm mới này sẽ kéo từ tết năm nay đến tết sang năm!

Sau khi cẩn thận nấp kỹ, Hằng Tinh Mạt Nhật Giả này lại phân tách ra một hóa thân sinh mệnh nhỏ với “khí tức tinh khiết” từ trên người mình.

Sau khi hóa thân sinh mệnh nhỏ này sinh ra, duỗi tay lấy ra một “kim đan mã QR” quét hình một lần, thuần thục download “client mạng chat Tu Chân”, cũng đăng ký tài khoản, đăng nhập.

Sau khi sinh mệnh nhỏ khí tức tinh khiết online thì tiến vào giao diện [hỏi đáp có thưởng] mới khai phá của hệ thống mạng chat Tu Chân.

Đây là giao diện con của giao diện “livestream giảng pháp” thuộc hệ thống mạng chat Tu Chân.

Trong giao diện này, phàm là một vài vấn đề nghi hoặc gặp phải trong lúc nghe pháp hoặc tu luyện đều có thể tiến hành đặt câu hỏi, cũng thiết lập phần thưởng trong giao diện này.

Sau khi nick của sinh mệnh nhỏ khí tức tinh khiết tiến vào giao diện này thì phát ra một “câu hỏi treo thưởng”.

Nhưng mà, văn tự nó phát ra lại là một loại “văn viễn cổ” rất quái dị, hơn nữa rất thiên môn.

Cũng may hệ thống mạng chat Tu Chân hiện tại đã kết hợp với pháp tắc “Trường Sinh đạo ngôn ngữ và văn tự nguyên sơ” của Tống Thư Hàng lúc trước.

Tính năng hệ thống biên dịch mạnh mẽ, trực tiếp biên dịch văn viễn cổ thiên môn này thành văn tự mà tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới đều hiểu được.

Nhưng mà, dù đã biên dịch, vẫn không ai hiểu được nội dung bản văn tự này.

Dường như câu hỏi treo thưởng này là một bản “mật văn”, chỉ có những người riêng biệt mới có thể đọc hiệu nội dung của nó.

Sau khi post câu hỏi lên, sinh mệnh nhỏ khí tức tinh khiết còn thông qua hệ thống nạp linh thạch, nạp vào một khoản linh thạch xa xỉ làm phần thưởng.

Vì có thể để càng nhiều người chú ý tới phần thưởng này, nó còn cố ý chia khoản linh thạch này thành một tỉ phần. Mỗi một người tu luyện trả lời đều có thể được chia một phần linh thạch, mỗi một tài khoản của người tu luyện chỉ có thể trả lời một lần. Như vậy, chí ít sẽ có một tỉ người tu luyện nhìn thấy bài treo thưởng này!

Sau khi làm xong mọi việc, nó rời khỏi hệ thống mạng chat Tu Chân.

Hằng Tinh Mạt Nhật Giả tàn nhẫn bóp chết hóa thân.

Mật văn nó gửi đi kia là một “tin tức cầu cứu” truyền tới từ “chủ nhân”.

Nhưng không biết rốt cuộc “tin tức cầu cứu” này muốn gửi cho ai, muốn đưa đến tay ai.

Nhóm Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả chỉ có thể cố gắng truyền "văn tự cầu cứu" này ra ngoài bằng đủ loại phương thức.

Mà hệ thống mạng chat Tu Chân của Bá Tống đã trở thành một đường tắt hữu hiệu để bọn chúng truyền đi.

Dùng thương của kẻ địch đâm ngựa của kẻ địch!

Thao tác của Hằng Tinh Mạt Nhật Giả vô cùng hay ho.

Chỉ là… sau khi bài treo thưởng này được post lên, còn chưa post đến "trước đài", đã bị nữ sĩ lưới rồng ở sau đài nhìn thấy.

Cũng không phải nữ sĩ lưới rồng nhằm vào nó.

Chủ yếu là bởi vì giao diện "trả lời vấn đề nhận thưởng" này mới lên sàn không lâu.

Trên thực tế, giao diện này có hơi lúng túng, còn chưa phát triển.

Các đại lão lười trả lời vấn đề của tay mơ, đám tay mơ tự đi trả lời vấn đề của người khác thì đáp án lại quá không đáng tin, tối đa là dân gà mổ nhau.

Cho nên… trước khi giao diện chưa phát triển hoàn toàn, trước khi tất cả vấn đề treo thưởng được post lên đều sẽ xuất hiện phía sau đài, qua tay nữ sĩ lưới rồng một lần.

Sau đó rất nhiều vấn đề, kỳ thực đều là nữ sĩ lưới rồng tự mở acc nhỏ trả lời.

Cùng may, gần đây nữ sĩ lưới rồng được "năng lực giải toán của Thiên Đạo" gia trì, cho nên cô mới có thể dễ dàng giải quyết đám số liệu khổng lồ này.

Nữ sĩ lưới rồng nhìn thấy vấn đề kỳ quái này thì như có điều suy nghĩ.

Chốc lát sau…

Cô một mạch tạo một tỷ acc nhỏ, vận dụng "năng lực giải toán của Thiên Đạo" để flash room cho hệ thống, nháy mắt đã trả lời một tỉ đáp án, sau đó ngon lành cành đào thu sạch toàn bộ một tỉ tiền thưởng bỏ túi.

Đám tiền trinh này, cô nhận hết rồi!

Chương 3055: Thú Bá Tống tiến hóa

Mặt trời màu đen quéo trong cát sỏi bất hủ, vận dụng tất cả phương án mà mình có thể nghĩ đến, thử gửi "thư cầu cứu" ra ngoài.

Nhưng nó căn bản không ngờ tới thao tác hay ho mà "Hằng Tinh Mạt Nhật Giả" truyền tín hiệu cầu cứu, cùng với thao tác thần cấp càng cao cấp hơn một bước kia của nữ sĩ lưới rồng.

[Cố gắng hết sức rồi.] Nội tâm mặt trời màu đen thở dài.

Mà bên ngoài, kỹ năng hợp kích thiên phú Thánh Nhân của Bá Tống và Tiên Bạch đã kéo dài đên lần thứ chín mươi chín!

Nhìn thấy Bá Tống và Tiên Bạch làm không biết chán, tựa như muốn thi triển vĩnh viễn, sọ não mặt trời màu đen phát đau.

Hai phàm nhân không chứng đạo, vậy mà lại bức nó đến một bước này.

Khác với mặt trời màu đen đang sợ cái này sợ cái kia, hiện tại Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng rất bận. Vừa phải phát ra hợp kích, vừa phải bế quan, vừa phải đốn ngộ, lại phải tiếp thu tin tức bất hủ, còn phải phân tích dung nhập tin tức bất hủ vào bản thân để hoàn thiện chính mình.

Nếu không có "hệ thống tính toán của Thiên Đạo" lặng lẽ duy trì phía sau, Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân không nhất định có thể chống đỡ tiếp.

"Chín mươi chín… Kế tiếp là kích thứ một trăm nhỉ?" Bên cạnh, Đạo Tử tiền bối thầm nghĩ.

Thân bất hủ Thiên Đạo của hắn vẫn luôn trông coi bên cạnh Tống Thư Hàng và Tiên Bạch.

"Gần như sắp bắt đầu lột xác rồi." Đạo Tử mỉm cười trong lòng, sau đó mặt không cảm xúc duỗi tay điểm một cái về phía Tống Thư Hàng và Tiên Bạch, tặng cho hai người trợ giúp cuối cùng.

"Kích thứ một trăm!" Tống Thư Hàng liên thủ với Bạch tiền bối, phóng hợp kích thứ một trăm về phía mặt trời màu đen.

Một kích này cũng là lần hợp kích cuối cùng trong thời gian ngắn, bởi vì Tống Thư Hàng đã cảm nhận được dung lượng "lực lượng bất hủ" của thân thể mình đã gần đến một cực hạn.

Sau một trăm kích này, hắn cần yên ổn tiêu hóa một chút, tránh cho ăn quá no.

Chờ sau khi hắn và Bạch tiền bối tiêu hóa xong, qua một thời gian ngắn lại tới đây, ăn một lần nữa.

"Đáng tiếc, nếu như không cách nào chống đỡ "số liệu bất hủ đánh úp" thì sẽ vô phương ké được lực lượng bất hủ trên người cát sỏi bất hủ mặt trời màu đen. Bằng không, ta nhất định phải để tất cả tiền bối tới đây, ké một bữa buffet bất hủ mặt trời màu đen." Tống Thư Hàng tiếc nuối truyền âm với Bạch tiền bối.

"Ừm, buffet bất hủ… có lẽ tương lai chúng ta có thể cân nhắc chế tác thế nào." Bạch tiền bối nói, khóe miệng suýt nữa ứa nước bọt trong suốt.

Bắt đầu từ món ăn thiên kiếp mà Tống Thư Hàng mang về, chúng đã mở ra cánh cửa tân thế giới đồ ăn ngon cho Bạch tiền bối, sau món ăn tâm ma và thực đơn tà vọng làm sâu sắc thêm căn cơ của tân thế giới đồ ăn ngon, rất nhiều thứ kỳ quái trong Chư Thiên Vạn Giới đều bắt đầu biến thành nguyên liệu nấu ăn trong mắt Bạch tiền bối.

Nếu thành công tạo ra buffet mặt trời màu đen bất hủ, nói không chừng sẽ rất ngon.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đang dùng trò chuyện riêng truyền âm mã hóa, mặt trời màu đen không cách nào nghe lén được nội dung truyền âm. Nó chỉ có thể cảm ứng được gợn sóng "truyền âm" tuôn ra giữa Tống Thư Hàng và Tiên Bạch, tiếp đó ánh mắt Tiên Bạch nhìn nó bèn trở nên đáng sợ.

Ánh mắt kia… tựa như là thợ săn đứng đầu chuỗi thức ăn nhìn thấy đồ ăn ngon di động nằm ở tầng dưới của chuỗi thức ăn vậy.

Mặt trời màu đen cảm thấy thân thể giấu trong mỗi một hạt cát sỏi bất hủ của mình đều trở nên bất an.

Roẹt ~~

Tiếng vang như nước chảy trào lên.

Lần hợp kích thứ một trăm lượn vòng qua “cát sỏi bất hủ”.

Thắng lợi trở về!

Thu hoạch trọn một trăm lần khiến Tống Thư Hàng cảm thấy kim đan cá voi mập trong cơ thể sắp tiến vào khâu lột xác cuối cùng.

Phía sau, “trợ giúp” của Đạo Tử cũng kịp thời đưa tới.

“Cảm ơn Đạo Tử sư huynh trợ giúp ~ sư huynh 666 ~” Tống Thư Hàng giơ ngón cái với Đạo Tử.

Đại ngốc ngốc Nho gia mặt không cảm xúc, hai tay chắp phía sau, thanh nhã tuấn dật.

Tống Thư Hàng xoay người lại, duy trì đồng bộ với Bạch tiền bối, lui về sau một khoảng.

Phong ấn đóng lại, phong kín mặt trời màu đen lần nữa.

[Cuối cùng cũng kết thúc rồi?] Ý thức của mặt trời màu đen lặng lẽ thẩm thấu ra ngoài một tẹo, đánh giá Tống Thư Hàng và Tiên Bạch đã rút đi.

Một trăm lần, tròn một trăm lần!

Việc này còn nhục nhã hơn bị người ta đè đầu xuống đất.

Mặt trời màu đen cũng không cho rằng Bá Tống và Tiên Bạch “không công mà về”, nó dám khẳng định Tiên Bạch và Bá Tống chắc chắn đã lấy được thứ chúng muốn.

Cho nên, nó muốn nhìn xem biến hóa của Bá Tống và Tiên Bạch.

Nhìn từ bên ngoài, dường như Tiên Bạch không thay đổi gì cả, chỉ là trở nên càng tiên khí hơn một chút, cảnh giới và lực lượng đều không biến động, vẫn ở trình độ “Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thức ban đầu của Trường Sinh đạo”.

Nhưng thanh thế của Bá Tống bên cạnh lại cực lớn.

Trong cơ thể Bá Tống phóng ra từng luồng sáng bất hủ, những tia sáng này tựa như tơ, lại bện ra một đồ án kỳ quái trước người Bá Tống…

Nhìn qua, kết cấu trông như suối phun?

Trên người một gã đàn ông lại trồi lên tia sáng suối phun, thấy thế nào cũng đều rất quái dị, cũng không phải thiếu nữ ma pháp xinh đẹp, đột nhiên bắt đầu biến thân trông rất đột ngột.

Lúc này tất cả trình tự treo máy vận hành phía sau đài của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu đóng lại.

Kết thúc đốn ngộ, kết thúc bế quan… Thậm chí tạm thời cắt đứt liên hệ với các đại phân thân.

Kim đan cá voi mập rốt cuộc hoàn thành một bước lột xác cuối cùng, tiến hóa đến trình độ hoàn mỹ tựa như khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử.

Suối phun tuôn ra trước người Tống Thư Hàng vừa rồi chính là lực lượng bất hủ phun ra từ “lỗ mũi” của kim đan cá voi mập bất hủ.

Từ thời khắc này, Tống Thư Hàng không còn loại phiền não “giãn cách hồi sinh” này nữa.

Đàn ông đích thực hẳn nên hồi sinh tại chỗ một trăm lần không thở dốc!

Tiến hóa của kim đan cá voi mập đã xong… nhưng tiến hóa của Tống Thư Hàng lại chưa đình chỉ!

Từ vừa mới bắt đầu, kim đan cá voi mập bất hủ của Tống Thư Hàng chỉ kém khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử một khoảng nhỏ.

Lại thêm lần này có bộ phận tồn tại của Bạch tiền bối thúc đẩy.

Dù không có vụ thu hoạch từ “một trăm lần hợp kích”, Tống Thư Hàng cũng có thể hoàn mỹ hóa kim đan cá voi mập trong thời gian ngắn.

Thu hoạch từ một trăm lần hợp kích không tiêu hao quá nhiều trên người kim đan cá voi mập.

Thu hoạch còn dư lại thì bị kim đan cá voi mập hấp thu, chuyển hóa, sau đó hóa thành “suối phun” tuôn ra.

“Ánh sáng bất hủ” do suối phun biến thành tựa như sợi tơ, bắt đầu kết kén bên cạnh Tống Thư Hàng.

Loại chuyện như kết kén này, hiện tại Tống Thư Hàng cực kỳ thông thạo.

Hắn đã từng là người đàn ông nhả tơ kết ra kén lớn hoàn mỹ.

Độ khó lần này càng nhỏ hơn một chút, ý niệm của hắn chỉ cần khống chế tia sáng biến thành sợ tơ kết kén là được.

Lấy “phần đầu” của Tống Thư Hàng mở màn, kén ánh sáng bắt đầu ngưng tụ.

Lực lượng bất hủ được kim đan cá voi mập chuyển hóa thông qua phương thức suối phun, không ngừng tuôn ra, hóa thành tơ ánh sáng.

Mấy mươi giây sau.

Phần đầu Tống Thư Hàng đã hoàn toàn được bao phủ trong “kén ánh sáng bất hủ”.

Nhưng vào lúc này, kim đan cá voi mập đình chỉ hành động “suối phun”.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Oong ~

Trên đỉnh đầu, một chiếc kén ánh sáng chỉ kết mỗi cái đầu, chỉ có thể qua quýt khép lại… Kén ánh sáng bao phủ lấy đầu Tống Thư Hàng.

Nhìn qua tựa như thân thể Tống Thư Hàng được trang bị thêm một quả trứng tròn phát sáng vậy.

Đạo Tử: “…”

Nếu không phải hiện tại mặt hắn không có cảm xúc, không cách nào biểu hiện ra tâm tình của mình, lúc này hắn đã cười to rồi.

Bạch tiền bối: “…”

“Tiền bối, các ngươi muốn cười thì cứ cười đi.” Tống Thư Hàng lắc lư cái đầu, kén ánh sáng trên đầu cũng lắc lư theo, tản ra màu sắc xinh đẹp tựa như ánh sáng lung linh.

“Kỳ thực không có gì hay để cười.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Ta chỉ đang nghĩ, kén ánh sáng này ăn có ngon không?”

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Thứ này vừa nhìn thì biết ngay là không ăn được mà nhỉ?

Chẳng lẽ… Bạch tiền bối thèm ăn rồi, muốn ăn chút gì?

“Lại nói, Thư Hàng ngươi làm gì thế?” Đạo Tử tiền bối nhịn không được hỏi.

Kết kén ánh sáng này có tác dụng gì?

“Chính ta cũng không hiểu rõ, vừa rồi ta đột nhiên có loại xung động muốn kết kén, cho nên ta thuận theo tâm linh, chuẩn bị kết kén… Kết quả, các ngươi cũng thấy rồi đấy. Lúc cái kén này kết xong phần đầu thì sợi tơ lại đột nhiên bị đứt.” Tống Thư Hàng chọt cái kén trên đầu mình.

Ngón tay hắn chọt nhẹ vào, kén ánh sáng trên đầu đột nhiên nổ tung.

Theo kén ánh sáng nổ tung, lực lượng kén ánh sáng do bất hủ hóa thành thẩm thấu vào đầu Tống Thư Hàng, bắt đầu cường hóa phần đầu của hắn.

Thứ đầu tiên được cường hóa chính là [da mặt của Bá Tống].

Thân là cường giả, nhất định phải có da mặt thật cường đại, bất kể là da mặt trên phương diện vật lý hay là da mặt trên phương diện tâm linh, đều rất trọng yếu.

Da mặt trên phương diện vật lý có thể giúp các cường giả duy trì bản mặt nhẹ nhàng khoan khoái trong hoàn cảnh ác liệt nhất, duy trì phong độ cường giả.

Da mặt trên phương diện tâm lý lại là một trong các trọng điểm mà các đại lão so đo tính toán nhất, liên quan đến vấn đề người khác có nể mặt mình hay không.

Da mặt của Bá Tống vốn chính là một trong hai nơi mạnh nhất cả người hắn, là vị trí ngay cả thiên phạt cũng không phá hủy được.

Lúc này sau khi đạt được cường hóa, da mặt Bá Tống lờ mờ hiện lên một chút hào quang bất hủ, cao cấp hơn ngụy bất hủ một tầng thứ, nhưng lại kém kim đan cá voi mập bất hủ hóa, miễn cưỡng có thể tính là á bất hủ.

Nếu như có thể đạt được cơ hội như kim đan cá voi mập, nói không chừng tương lai nó có thể diễn hóa thành da mặt bất hủ chân chính!

Lực lượng ánh sáng bất hủ tiếp tục thẩm thấu.

Tiếp theo sau da mặt của Bá Tống, xương sọ Tống Thư Hàng cũng được cường hóa.

Hào quang kén ánh sáng 360 độ không góc chết thẩm thấu mỗi một chỗ trên xương sọ hắn.

Xương sọ của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu á bất hủ hóa như da mặt vậy, cao hơn cảnh giới ngụy bất hủ một tầng.

“Xương sọ, còn có da mặt… Đây là tiết tấu tiến hành á bất hủ hóa từ trong ra ngoài ư?” Tống Thư Hàng đưa tay sờ mặt mình.

Việc cải tạo đầu Tống Thư Hàng của lực lượng kén ánh sáng không hoàn thành lập tức, mà tiến hành tuần tự.

Thời gian dự kiến hoàn thành cải tạo thăng cấp cần khoảng chừng một ngày…

Nếu chỉ một ngày thì vấn đề không lớn, chỉ cần tiến vào bí cảnh thời gian, một ngày nháy mắt là qua.

“Tính sơ qua thì, năng lượng của một trăm lần hợp kích gần như có thể hoàn thành á bất hủ hóa xương sọ + làn da của “một đầu lâu”. Chỉ cần không xảy ra chuyện bất trắc, muốn hoàn thành á bất hủ hóa cho xương cốt, làn da toàn thân thì gấp mười lần là được!” Tống Thư Hàng tính toán một phen trong lòng.

Mười lần, nếu có bí cảnh thời gian tương trợ, chẳng mấy chốc đã có thể hoàn thành!

“Chờ sau khi xương cốt và làn da toàn thân hoàn thành á bất hủ, còn có thể thử tiến thêm một bước tiến hành thăng cấp máu thịt… Nếu ta chế tạo toàn bộ thân thể thành trạng thái á bất hủ, lại phối hợp với kim đan cá voi mập, vậy gần như chẳng khác nào một bất hủ phiên bản thấp hơn.” Tống Thư Hàng đưa tay véo da mặt mình, nói.

Hơi tưởng bở một chút, nhưng người sống trên đời, dù sao cũng nên tưởng bở một chút. Cuộc sống đã gian khổ như thế, còn không tưởng bở chút thì sao mà sống cho nổi?

“Vậy bây giờ ngươi về bí cảnh thời gian trước đi, chờ tiêu hóa xong lại về đây.” Bạch tiền bối đồng ý nói.

Đạo Tử nhìn Tiên Bạch, tò mò hỏi: “Bạch đạo hữu thì sao? Ngươi có biến hóa gì không?”

"Số lượng ngôi sao phía sau nhiều thêm một chút?" Bạch tiền bối nhìn "ngân hà bất hủ" sau lưng.

Ngân hà bất hủ này, hắn không khống chế việc mở ra đóng lại được, tựa như một kỹ năng bị động, sau sự kiện dính đến "thuộc tính bất hủ", nó sẽ bị kích hoạt.

"Ngay cả trường sinh chi đạo cũng không biến hóa ư?" Đạo Tử lại hỏi.

Sau khi thu nhận tin tức bất hủ khổng lồ như vậy, theo lý thuyết thì chí ít có thể kích thích trường sinh chi đạo của Tiên Bạch, hoàn chỉnh hóa hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo chứ nhỉ?

"Hiện tại trường sinh chi đạo đã đủ dùng rồi." Bạch tiền bối trả lời.

Hắn cho là như vậy… Cho nên, cảnh giới của hắn vẫn dừng ở trình độ hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo như cũ.

"Thì ra là thế." Đạo Tử gật đầu.

Có thể Bạch đạo hữu cảm thấy thời cơ chưa đến?

Chuyện tu luyện của Tiên Bạch, Đạo Tử cũng không hỏi nhiều.

Hắn duỗi tai mở lối đi đến bí cảnh thời gian.

Tống Thư Hàng đứng dậy, bước vào lối đi không gian. Bạch tiền bối còn phải trấn thủ phong ấn, không cách nào rời khỏi quỹ đạo hạch tâm phong ấn. Hơn nữa, Bạch tiền bối cũng không cần bí cảnh thời gian gia tăng tốc độ tiêu hóa lực lượng bất hủ.

Chờ sau khi bóng dáng Tống Thư Hàng và Đạo Tử biến mất, ý thức của mặt trời màu đen mới hơi sinh động một chút.

"Các ngươi đang thèm thuồng bất hủ của ta?" Mặt trời màu đen ồm ồm nói.

Biến hóa của Bá Tống đã quá rõ ràng.

Kết hợp với việc Bá Tống và Tiên Bạch không ngừng dùng hợp kích đánh vào cát sỏi bất hủ của nó, nó lập tức suy đoán ra khả năng này.

Nhưng mà, trong quá trình này bất hủ của nó cũng không bị tổn hại.

Rốt cuộc Bá Tống và Tiên Bạch làm sao làm được vậy?

“Ngươi đoán xem?” Bạch tiền bối nhìn cát sỏi bất hủ, nước bọt lại không nhịn được tiết ra.

Mặt trời màu đen: “…”

Không được, nhất định ta phải nghĩ cách thoát khốn! Mặc dù bản thân không bị tổn hại, nhưng nó cũng không muốn bị Tiên Bạch và Bá Tống nhổ lông dê.

…

Tống Thư Hàng bản thể trở lại bí cảnh thời gian.

Liên hệ với nhóm phân thân được nối lại lần nữa, các phân thân dựa theo chức trách, tự mình hành động.

Tống Thư Hàng bản thể tìm vị trí thoải mái, lặng lẽ nằm xuống.

Tạo Hóa Tiên Tử, Cọng tóc ngố của Sở các chủ, từng vật trang sức trở lại chỗ bản thể của hắn.

“Thư Hàng, có phải da mặt ngươi lại dày thêm một chút không?” Xích Tiêu kiếm vừa nhìn thấy gương mặt phát sáng của Tống Thư Hàng bèn nhịn không được nói.

“Là thăng cấp, không phải dày thêm. Ý nghĩa không giống nhau.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Hắn đặt Xích Tiêu kiếm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lên đùi, nhắm mắt đả tọa.

Trên thực tế, Bá Tống đả tọa không cần phải nhắm mắt.

Nhắm mắt lúc này của hắn chỉ là vì điều chỉnh trạng thái tinh thần của mình, để mình tiến vào một hình thức vô cùng bình tĩnh.

Ở hình thức này, hắn có thể “nhìn” thấy vài thứ. Trước đó, lúc xương sọ á bất hủ hóa, hắn nhìn thấy vài hình ảnh như đang nằm mơ giữa ban ngày vậy.

Lúc ấy, hắn không kịp nhìn kỹ, hình ảnh đã lóe qua.

[Là điềm báo nhập mộng ư? Hay là cái khác?] Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái yên tĩnh.

Chốc lát sau.

Trong cơ thể hắn, tồn tại mà hắn và Bạch tiền bối liên thủ cắt ra từ trên người mặt trời màu đen kia bị kích thích.

Sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy hình ảnh Bạch tiền bối chuẩn bị chứng đạo!

“Đây là… Thiên Đạo Bạch?”

Chương 3056: Bí pháp mưu chiếm Thiên Đạo? Lỗ đến nhà ngoại luôn rồi

Nói thật, Thiên Đạo Bạch, Bạch tiền bối two, Bạch hiện thế, còn có Bạch chưa biết số 1-33 đều giống nhau như đúc.

Lúc chỉ lộ mặt không nói lời nào, đứng bất động ở đó thì trên cơ bản không ai có thể phân biệt được bọn họ.

Tống Thư Hàng cũng chỉ thông qua việc ở chung lâu ngày, cùng với việc nhìn thấy lúc vị A Bạch trong hình ảnh này sắp chứng đạo, mới xác định được thân phận của Thiên Đạo Bạch.

A Bạch trong hình ảnh đang trong trạng thái tương tự như “phi thăng”.

Bên dưới hắn là một đám đại lão Trường Sinh Giả bị đánh gục, cùng với bóng dáng Công Đức Đạo Nhân trong số mấy Trường Sinh Giả còn đứng được.

Thiên Đạo Bạch tuấn mỹ vô song, trên người bắt đầu được hào quang đại đạo bao phủ.

Ánh sáng đại đạo này sâu xa khó hiểu, mọi người chỉ cần nhìn một chút là cảm nhận được vô số lĩnh ngộ trong lòng mình, cảnh giới cũng sắp đột phá.

Không sai được, chính là thời khắc Thiên Đạo sắp chứng đạo!

Lúc Đạo Tử sư huynh chứng đạo khi trước cũng có tình cảnh tương tự.

[Đây là lúc Bạch tiền bối chứng đạo lần đầu tiên… Trong màn ảnh chợt lóe qua vừa rồi, ta nhìn thấy Công Đức Đạo Nhân.]

Lúc này, Tống Thư Hàng đang dùng góc độ “bên thứ ba” đánh giá mọi thứ.

Thị giác này không phải là đại lão Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới bị đánh gục bên dưới, cũng không phải Thiên Đạo Bạch, mà là một góc độ tương tự như khán giả xem phim, nhìn một màn này từ xa.

[Lại nói, mặt trời màu đen đã từng tiếp xúc với Thiên Đạo Bạch tiền bối chứng đạo ư?] Trong lòng hắn nghi hoặc.

Sở dĩ Tống Thư Hàng mở ra “tầm nhìn hình ảnh phát lại” này chính là vì bộ phận tồn tại mà hắn cắn nuốt từ trên người mặt trời màu đen kia bị kích thích.

Nội dung hình ảnh phát lại lần này là một bộ phận của mặt trời màu đen.

Nhưng mà… từ tiếp xúc lúc trước, dường như mặt trời màu đen cũng không nhận ra thân phận của Bạch tiền bối?

[Nếu tính theo thời gian, lúc Bạch tiền bối chứng đạo, Thiên Đạo đối ứng với mặt trời màu đen cũng đã rớt đài rồi nhỉ? Hoặc là, nó chính là Thiên Đạo sắp rơi đài khi ấy?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dựa theo phỏng đoán của hắn và các vị tiền bối, Thiên Đạo mặt trời màu đen hoặc là Thiên Đạo đời thứ tư, hoặc là Thiên Đạo đời thứ năm.

Mà suy xét từ đủ loại manh mối, khả năng nó là Thiên Đạo đời thứ tư càng lớn hơn chút.

Theo sau là Công Đức Đạo Nhân đời thứ sáu, Bạch tiền bối đời thứ bảy, đại lão quả cầu béo đời thứ tám, Đạo Tử sư huynh đời thứ tám.5.

Nếu như mặt trời màu đen là đời thứ năm, trong hình ảnh lại là tình cảnh Bạch tiền bối chứng đạo lần đầu tiên, vậy Thiên Đạo mặt trời màu đen vừa lúc xuống đài; nếu như nó là đời thứ tư, vậy sau khi nó xuống đài đã là luân hồi thứ hai.

Theo Thiên Đạo Bạch bắt đầu phi thăng, thị giác của Thiên Đạo mặt trời màu đen bắt đầu khóa chặt lấy Thiên Đạo Bạch.

Loại cảm giác này, tựa như sẵn sàng phát động bất cứ lúc nào!

“Cuối cùng chứng đạo cũng bắt đầu rồi… Không ngờ kẻ cuối cùng sắp chứng đạo lại là một người mới đột nhiên nhảy ra. Có điều, như vậy cũng tốt, với ta mà nói càng thêm thuận tiện, hắn thích hợp hơn bất luận kẻ nào!” Một giọng nói vang lên.

Đây là một loại tiếng địa phương trong ngôn ngữ viễn cổ, tối nghĩa khó hiểu. Cũng may trong thân thể Tống Thư Hàng còn lưu lại "pháp tắc ngôn ngữ và văn tự", tuy rằng trường sinh chi đạo bị hiến tế, nhưng tin tức của luồng pháp tắc này còn lưu lại. Cho nên, hắn có thể nghe hiểu ý trong lời này.

[Kẻ này muốn nhằm vào Thiên Đạo Bạch tiền bối ư?] Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Dường như Thiên Đạo mặt trời màu đen nấp trong tối muốn âm thầm hạ thủ với Thiên Đạo Bạch đang chứng đạo?

"Kỳ quái, cảm giác có người…" Đột nhiên, giọng nói kia lại lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng thầm hô không ổn.

Hắn bị mặt trời màu đen thoái vị cảm ứng được?

Tựa như lúc nhập mộng đại lão đứng đầu, hắn sẽ bị đại lão cảm ứng ra. Lần này tiến vào "hình ảnh thị giác của mặt trời màu đen", rất có thể cũng sẽ bị mặt trời màu đen cảm ứng ra.

Ngay lúc Tống Thư Hàng thầm cảm thấy không ổn… xương sọ hắn, da mặt hắn cùng với kim đan cá voi mập bất hủ âm thầm tản ra hào quang bao phủ thân thể hắn.

Đặc biệt là tấm da mặt á bất hủ kia càng mô phỏng rất gần với hương vị của khí tức bất hủ mặt trời màu đen.

Lúc nhập mộng của đại lão đứng đầu, quả thực có thể sẽ bị cảm ứng ra, nhưng hiện tại Tống Thư Hàng đã không phải con gà mờ của năm ngoái.

Sau khi hắn của hiện tại trang bị tất cả vật trang sức, phân thân thì có gọi là đứng trên đỉnh cao nhất Chư Thiên Vạn Giới cũng không quá.

Lại thêm lông dê mà hắn và Bạch tiền bối vừa nhổ từ mặt trời màu đen xong, vừa hay có thể phát huy được tác dụng.

Chốc lát sau…

"Là ảo giác ư? Nhưng vẫn nên thoáng chú ý một chút." Giọng nói kia lại vang lên.

Nó không thể cảm ứng được sự tồn tại của Bá Tống!

Từ sau khi trở thành đại lão, thao tác hay ho của Bá Tống rốt cuộc cũng miễn cưỡng đuổi kịp bước chân của các đại lão.

Chỉ có đại lão mới có thể che đậy cảm ứng của đại lão.

Tống Thư Hàng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong hình ảnh.

Cảnh Bạch tiền bối thăng thiên đã sắp tiến vào hồi cuối.

Trên người hắn, ánh sáng đại đạo càng ngày càng đậm.

Trong hư không, có một loại lực lượng phủ xuống người hắn, muốn dẫn dắt hắn đi, tiến vào Thiên Đạo, chấp chưởng Chư Thiên Vạn Giới, chứng đạo bất hủ!

“Sắp rồi, chính là lúc này!” Giọng nói kia kích động vạn phần.

Đồng thời, dường như nó bắn ra một thứ trân quý nào đó… cụ thể là bắn ra cái gì, Tống Thư Hàng nhìn không rõ lắm.

Nhưng hẳn là một thứ vô cùng quan trọng, nói không chừng là thứ thuộc loại mấy ngàn vạn năm mới làm ra được kia.

“Rất tốt, rất thuận lợi. Tiếp đó, cứ chứng đạo bất hủ đi, tân Thiên Đạo.” Trong giọng nói bình tĩnh kia khó nén vẻ kích động.

Nhưng vào lúc này, mắt thấy Thiên Đạo Bạch sắp chứng đạo bất hủ lại ngừng lại.

Hắn dựa vào lực lượng của mình, cưỡng ép dừng trình tự “Thiên Đạo phi thăng chứng bất hủ” lại.

“Dừng lại rồi?” Giọng nói kia nghệch ra.

Thế này mà cũng có thể dừng? Lúc chứng đạo bất hủ có tính năng tạm dừng này ư? Sao ta lại không biết?

Trong hư không.

Thiên Đạo Bạch cúi đầu nhìn về phía Công Đức Đạo Nhân: “Công Đức đạo hữu… ngươi còn sống nhỉ.”

“Đương nhiên còn sống, Bạch đạo hữu cứ yên tâm, bần đạo còn chưa chết.” Giọng Công Đức Đạo Nhân truyền đến.

Giọng nói này, dáng vẻ này.

[Là Bất hủ đạo nhân dựng lại thế giới kia, sẽ không sai được. Hắn là Thiên Đạo trước Thiên Đạo Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng xác định trong lòng.

“Kỳ thực là như thế này… Ta đột nhiên không muốn thăng thiên nữa.” Thiên Đạo Bạch đột nhiên nói.

Công Đức Đạo Nhân: “Gì?”

Giọng nói của thị giác mà Tống Thư Hàng nhập vào: “Hơ?”

Tiếp đến…

Tống Thư Hàng thông qua thị giác của mặt trời màu đen, nhìn thấy tình cảnh Công Đức Đạo Nhân dùng [phi toa xuyên thấu Chư Thiên Vạn Giới] đổi lấy “vị trí Thiên Đạo” từ trong tay Thiên Đạo Bạch.

Sau đó, Công Đức Đạo Nhân bắt đầu phi thăng.

Toàn bộ quá trình, mấy đại lão Trường Sinh Giả bên dưới đều đần mặt ra.

Chính Công Đức Đạo Nhân cũng đần thối mặt.

“Đậu mè!!!” Giọng nói của mặt trời màu đen bị Tống Thư Hàng nhập vào thị giác đều đang run rẩy.

Mặc dù không biết nó muốn làm gì Thiên Đạo Bạch… nhưng rất hiển nhiên, kế hoạch của nó đã triệt để xong đời.

Hơn nữa, nó còn bỏ ra một bảo vật, hoặc là một loại vật chất nào đó rất quý giá, rất hiếm có.

Vật chất kia rơi trên người Thiên Đạo Bạch, không cách nào thu hồi.

“? ? ? ? ? ? ~” Tống Thư Hàng mô phỏng khẩu âm quái dị kia, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Tên này nhằm vào ai không nhằm, lại đi nhằm vào Bạch tiền bối… Trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Nhóc con à, đường đi của ngươi thật hẹp!

Cứ như vậy…

Mặt trời màu đen bị Tống Thư Hàng nhập vào thị giác trơ mắt nhìn Công Đức Đạo Nhân phi thăng, lại không làm được gì.

Ánh mắt thị giác không ngừng di chuyển qua lại giữa Công Đức Đạo Nhân đang phi thăng với vẻ mặt đần ra và Thiên Đạo Bạch tiền bối.

“Chờ đợi ngàn vạn năm, chuẩn bị ngàn vạn năm, tâm huyết ngàn vạn năm…”

“Rốt cuộc tên này đang nghĩ gì? Chẳng lẽ địa vị Thiên Đạo bất hủ lại kém một chiếc phi toa xuyên thấu Chư Thiên Vạn Giới? Ngươi xem vị trí Thiên Đạo là cái gì! Nó rẻ mạt đến thế ư?”

“Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa, đậu mè!”

Giọng nói kia phẫn nộ thề.

Nhưng dường như có loại hạn chế nào đó, nó không làm được gì cả… Chỉ có thể cách một màn hình, từ nơi xa nhìn chằm chằm Thiên Đạo Bạch thu được món đồ chơi mới [phi toa xuyên thấu Chư Thiên Vạn Giới], chơi rất vui vẻ.

Tống Thư Hàng lại nhịn không được phát ra tiếng cười: “Ha ha ha.”

Ta rất thích nhìn vẻ mặt ngươi hận không thể đánh chết ta, nhưng lại không đánh được ta.

Hơn nữa, còn thề muốn cho Bạch tiền bối đẹp mặt?

Kết quả hiện tại, mặt trời màu đen bị Bạch tiền bối + hắn nhổ lông dê… chẳng bao lâu nữa, hắn còn muốn trở về cạo tiếp!

Sau khi Tống Thư Hàng cười vui vẻ xong, hình ảnh cũng dần rơi vào bóng tối.

Tình cảnh trong bóng tối, dường như là thời gian đang nhảy vọt.

Ước chừng kéo dài hơn một phút sau.

Hình ảnh lại sáng lên lần nữa.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại lần nữa nhìn thấy Thiên Đạo đang phi thăng.

“Ha ha ha ~” Vừa mở màn, kịch bản còn chưa triển khai, Tống Thư Hàng đã bắt đầu vui vẻ.

“Đậu mè, lại nữa?” Giọng mặt trời màu đen vang lên.

[Không ngờ ư, lại là đại Bạch tiền bối đó nạ!] Tống Thư Hàng nói.

Có gan cứ nhằm vào nữa đi!

“Ngươi nghiện chứng đạo bất hủ à? Lần trước ngươi đã từ bỏ chứng đạo bất hủ, vì sao lần này lại muốn chạy tới chứng đạo? Nếu đã từ bỏ, vì sao không tìm chỗ nào ẩn cư đi, vì sao lại muốn chạy ra gây sự?” Tâm tình mặt trời màu đen vô cùng ác liệt.

Đổi thành ai cũng sẽ ác liệt thôi.

Lại là một lần luân hồi dài đằng đẵng, có thể là ngàn vạn năm, có thể là càng dài dòng hơn…

Sau khi một đời luân hồi kết thúc, lòng đầy mong đợi với cơ hội mới đến.

Kết quả vừa mở mắt, lại nhìn thấy “hắn” này, hơn nữa “hắn” lại tranh được cơ hội chứng đạo.

Dù “hắn” này có diện mạo rất đẹp, nội tâm mặt trời màu đen cũng chỉ có oán hận hung ác.

Hiện tại, cự lão màu đen không muốn lại dùng “cơ hội duy nhất” trên người “hắn” này nữa.

Lỡ như lại giống lần trước, khó khăn lắm mới dùng tới cơ hội duy nhất, con hàng này lại xoay người bán vị trí Thiên Đạo đi thì làm sao?

Có một tất có hai, tên này đã bán vị trí Thiên Đạo một lần, có bán lần thứ hai cũng không phải không có khả năng.

“Trước tiên nhịn xuống, đến một khắc cuối cùng… chỉ khi đến một khắc cuối cùng, hắn còn không muốn bán vị trí Thiên Đạo, ta lại ra tay!” Cự lão màu đen nhẹ giọng nói.

Hình ảnh trong tầm mắt bắt đầu khóa chặt Thiên Đạo Bạch.

Không hề nhảy chỗ khác!

Giống với lần trước, trên người Thiên Đạo Bạch bị hào quang Thiên Đạo bao lấy, hào quang Thiên Đạo bất hủ dẫn dắt hắn, tiến vào trạng thái phi thăng, một màn này truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Cự lão màu đen núp trong bóng tối bắt đầu thi pháp, ngưng tụ ra “bảo bối” giống lần trước, chuẩn bị sẵn sàng.

“Tốt lắm, lần này không dừng lại. Vậy khâu kế tiếp chính là quá trình hắn triệt để hóa thành bất hủ. Đến lúc đó, hắn muốn giao dịch vị trí Thiên Đạo cũng không có cơ hội, ta chỉ cần ra tay vào khâu kia thì… đệch mợ nhà nó!” Lúc cự lão mặt trời màu đen nói được một nửa thì tâm tình bắt đầu mất khống chế.

Bởi vì… khâu cuối cùng khi Thiên Đạo Bạch ở đối diện chứng đạo bất hủ, nhảy qua rồi!

Đúng vậy, nhảy qua quá trình đó rồi!

Có thể là vì hắn đã “chứng đạo hai lần”, tiếp nhận nghi thức phi thăng hai lần. Cho nên quá trình chứng đạo bất hủ lần này của hắn cũng khác với quá trình bình thường.

Vốn còn cần một quá trình toàn thân hoàn toàn bất hủ hóa từ từ.

Nhưng mà, Thiên Đạo trực tiếp nhảy qua quá trình này, hoặc là nói hào quang chỉ lóe lên, thân thể hắn đã bất hủ hóa hoàn mỹ.

Tiếp đó, Thiên Đạo Bạch tiền bối phi thăng với tốc độ ánh sáng, chấp chưởng Thiên Đạo, chứng đạo thành công.

Toàn bộ quá trình, ngay cả cho người ta cơ hội phản ứng cũng không nốt.

Chỉ để lại cự lão màu đen đần mặt ra tại chỗ.

Nó không nói gì, nhưng Tống Thư Hàng vẫn có thể cảm ứng được một loại tuyệt vọng khắc sâu, đần người không cách nào miêu tả, còn có cơn gắt gỏng trong lòng.

[Ha ha ha ha, không ngờ tới ư? Không ngờ Đại Bạch tiền bối của ta dùng tốc độ ánh sáng xử xong quá trình bất hủ hóa nhỉ!] Trị số vui vẻ trong lòng Tống Thư Hàng quả thực muốn tràn ra.

Xem đi, có đôi lúc vui vẻ của đàn ông chỉ đơn giản vậy thôi!

Lúc này Tống Thư Hàng đã mơ hồ hiểu được vì sao Bạch tiền bối two lại muốn giữ đại lão quả cầu béo lại.

Đại lão quả cầu béo có thể chính là một trong những nguyên nhân vui vẻ của Bạch tiền bối two.

Trừ việc đó ra… bởi vì Bạch tiền bối phi thăng với tốc độ ánh sáng, bảo bối muốn nhằm vào Bạch tiền bối trong tay cự lão màu đen còn chưa kịp phóng ra.

Cho nên, rốt cuộc Tống Thư Hàng cũng lờ mờ cảm ứng được một ít tin tức số liệu liên quan đến món “bảo vật” này.

Bảo vậy này có được quy tắc phương diện “cướp đoạt, bá chiếm” rất mạnh.

Đây là bảo vật có quy tắc bá chiếm mục tiêu.

[Muốn tế ra bảo vật này trong nháy mắt Thiên Đạo chứng đạo bất hủ, nói cách khác, là muốn bá chiếm Thiên Đạo ư?]

[Không đúng, bá chiếm toàn bộ Thiên Đạo chắc chắn là không thực tế. Thiên Đạo cũng không dễ chiếm như thế… Vậy, đây là thủ đoạn ẩn nấp âm thầm giành lấy quyền hạn nào đó của Thiên Đạo ư?]

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, bảo vật trong tay cự lão màu đen đã tiêu tán. Sau khi tế ra bảo bối này, hoặc là đánh trúng mục tiêu, hoặc là tiêu tán triệt để, không có chức năng bảo tồn.

Đau lòng!

Một loại cảm xúc đau lòng khắc sâu tuôn ra.

“Chờ đợi ngàn vạn năm, chuẩn bị ngàn vạn năm, tâm huyết ngàn vạn năm…” Cự lão màu đen lại bắt đầu lẩm bẩm.

Lỗ vốn nặng nề.

Lỗ vốn trên thời gian, lỗ vốn trên tiền tài, thủ đoạn bí pháp bảo bối nó muốn thi triển ra, từ khi nghiên cứu ra cho đến hiện tại, vẫn luôn lỗ vốn!

[Chậc chậc chậc, ngay cả lời thoại cũng giống y đúc lần trước… bản chất của nhân loại quả nhiên là máy lặp lại, à mà không đúng, cự lão không phải nhân loại.] Tống Thư Hàng vui đến nở hoa.

Như vậy, cũng chỉ có thể dùng một câu danh ngôn khác để khái quát: Dưới ánh mặt trời, không có chuyện gì mới. Chuyện xảy ra lúc này, quá khứ đã từng xảy ra, tương lai sẽ còn tái hiện.

“Lần sau, lần sau sẽ không còn tên này quấy rối nữa.”

“Hắn đã chứng đạo bất hủ, hắn sẽ không xuất hiện nữa.” Giọng cự lão màu đen nhạt nhòa đi lần nữa.

Thị giác của Tống Thư Hàng lại tiến vào bóng tối.

Lại qua vài phút sau…

Ánh sáng tái hiện.

Mà lần này, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng là hai người quen.

Thánh Nhân Nho Gia VS Đại lão quả cầu béo.

Trong hình ảnh, rõ ràng Thánh Nhân Nho Gia sắp thắng đại lão quả cầu béo, một người tấn công thật ngầu, một kẻ chật vật ngoan cố chống cự.

Ánh mắt đại lão mặt trời màu đen lập tức tập trung trên người Thánh Nhân Nho Gia.

Vị này, sẽ chứng bất hủ!

Chương 3057: Tuyệt đến dường nào!

“Rốt cuộc không phải tên kia nữa…”

“Hơn nữa, thời gian ta tỉnh lại từ bóng tối lần này cũng ngắn hơn dĩ vãng.”

“Nói cách khác, thời gian làm Thiên Đạo của tên kia cũng ngắn hơn Thiên Đạo mấy đời trước một chút?”

“Ha ha ha ha ~ ta biết ngay mà, tên kia là kẻ rất mê chơi, đặc biệt khỉ khọt, sẽ không chịu đựng được lâu như vậy.”

Sau khi cự lão màu đen thấy đại lão tranh đoạt Thiên Đạo lần này rốt cuộc không còn là cái tên đẹp mã vô song lần trước thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, trong lòng cự lão màu đen cũng hơi sờ sợ Thiên Đạo Bạch nhiều thao tác hay ho đặc thù.

Nếu như lần này lại gặp phải tên đẹp mã kia, nói không chừng nó lại phải chịu đựng thêm một lần luân hồi, chờ thêm một ngàn tỉ năm nữa mới có thể chờ được một cơ hội…

Thậm chí, nếu như tên kia chơi chán rồi, muốn nhây trên vị trí Thiên Đạo lâu một chút, một ngàn tỉ năm đều chỉ là khởi bước.

Nếu Thiên Đạo thật sự không gây sự, yên ổn ở trên vị trí Thiên Đạo, vậy thì có thể nhây đến thiên trường địa cửu!

Sau khi thấy may mắn xong, ánh mắt nó khóa chặt Thánh Nhân Nho Gia.

“Trận này chắc chắn không sai được, bằng vào ánh mắt của ta… Vị tồn tại này sẽ chứng bất hủ!” Cự lão màu đen khẳng định.

Trong giọng nói tràn đầy vẻ tự tin!

Sau khi Tống Thư Hàng nghe được lời này thì nhịn không được đưa tay vẽ một icon [mặt cười gian].

Lời của cự lão màu đen tự tin bao nhiêu, Tống Thư Hàng bèn vui vẻ bấy nhiêu.

Nhưng nói thật, nếu như không phải đã biết kết cục, lúc Tống

Thư Hàng nhìn thấy một màn trước mắt này cũng sẽ cho rằng Thánh Nhân Nho Gia tất sẽ chứng đạo bất hủ!

Nhìn từ hiện trường, cảnh giới của Thánh Nhân Nho Gia và quả cầu béo nằm cùng một tầng thứ, đều là cấp bậc vượt xa Trường Sinh Giả bình thường.

Có điều, thủ đoạn pháp thuật, kỹ xảo chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu, trình độ trận pháp, cường độ pháp bảo của Thánh Nhân Nho Gia đều mạnh hơn quả cầu béo một bậc.

Dưới tình huống cảnh giới tương đồng, ai kỹ năng mạnh hơn, ai trang bị tốt hơn, phần thắng của người đó sẽ càng lớn!

Cho nên từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại, trận chiến này đều do Thánh Nhân Nho Gia chiếm thượng phong tuyệt đối.

Đại lão quả cầu béo chỉ có thể miễn cưỡng chống cự, ngay cả cơ hội phản kích đều rất ít.

Cự lão màu đen thấy cảnh này đã không nhịn được âm thầm xoa nắn “Bá Chiếm bí pháp vô cùng trân quý” kia, hận không thể lập tức dùng “Bá Chiếm bí pháp Thiên Đạo” này trên người Thánh Nhân Nho Gia.

Nhưng cuối cùng, nó vẫn nhịn được.

Tên đẹp mã lần trước mang đến cho nó quá nhiều vết xe đổ.

Cho nên, không thể nóng vội.

Nhưng cũng không thể quá lề mề.

Lần này nó phải hòa hoãn tâm tính của mình.

Tức nó sẽ không cố ý chờ đến khâu chứng đạo cuối cùng của Thánh Nhân Nho Gia.

Cũng sẽ không cấp bách ném “Bá Chiếm bí pháp” vô cùng quý giá lên người Thánh Nhân Nho Gia.

Nó sẽ kiên nhẫn chờ một thời cơ thích hợp!

Vả lại, bởi vì thất bại hai lần trước, lần này nó tiến hành một chút cải tiến đối với “Bá Chiếm bí pháp” này, lần này càng có lựa chọn hơn.

Cứ như vậy, thời gian dần lướt qua.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua.

Cuối cùng, đã mười ngày trôi qua…

Cự lão màu đen bắt đầu có chút lo lắng.

“Sao lại lâu như vậy?” Giọng cự lão cũng có chút bất an.

Mỗi lần nó tỉnh lại từ trong bóng tối, đều là tiết điểm “tân Thiên Đạo sắp chứng đạo” hoặc là “tân Thiên Đạo sắp tiến vào trận chiến cuối cùng”, nó mới bị đánh thức.

Bình thường mà nói, sau khi nó tỉnh lại thì có thể nhìn thấy phân đoạn tân Thiên Đạo kế thừa Thiên Đạo, hoặc là nhìn tân Thiên Đạo nhanh chóng xử lý kẻ địch cuối cùng trong trận đấu chung kết, đạp trên thân thể kẻ địch leo lên vương tọa bất hủ… Sau đó, nó có thể nắm lấy cơ hội!

Kết quả, trận đại chiến cuối cùng giữa Thánh Nhân Nho Gia và quả cầu béo lại không nhanh như thế mà đã giằng co ròng rã mười ngày!

“Đã mười ngày rồi, hơn nữa xem ra… sẽ không cách nào kết thúc trong thời gian ngắn.”

“Vật thể hình cầu này rất giỏi chịu đựng, năng lực phòng ngự và tái sinh còn khoa trương đến cực điểm, từ trước đến nay ta còn chưa từng nhìn thấy tên nào chịu đòn giỏi như vậy. Nếu như năm đó ta gặp phải nó, nói không chừng sẽ tức đến từ bỏ vị trí Thiên Đạo?”

“Tiếp tục như vậy cũng không tốt. Mỗi lần sau khi bị đánh thức, ý thức của ta chỉ có thể lưu lại ở hiện thế trong thời gian hạn chế.” Cự lão màu đen nhíu mày nói.

[Mỗi lần bị đánh thức? Thời gian hạn chế?] Tống Thư Hàng đang nhòm lén nghe đến đó thì chợt động trong lòng.

Nói cách khác, chỉ khi gần đến lúc “Thiên Đạo sắp chứng đạo”, cự lão màu đen này mới có thể bị đánh thức?

Vậy “mặt trời màu đen” thường gây sự trong Chư Thiên Vạn Giới và “cự lão màu đen” này không phải là một à?

[Suy xét theo giả thuyết này, rất nhiều chuyện có thể giải thích rõ rồi!]

Chẳng hạn như, rõ ràng tận mắt chứng kiến “Thiên Đạo Bạch” chứng đạo hai lần, liên tiếp bị hố hai lần luân hồi, đáng lẽ cự lão màu đen nên khắc sâu ấn tượng với Thiên Đạo Bạch mới đúng.

Nhưng về sau, lúc mặt trời màu đen tiếp xúc với Bạch hiện thế, Bạch tiền bối two và một đám A Bạch lại căn bản không có phản ứng, tựa như tiếp xúc với người xa lạ vậy.

Nếu như hai vị này là hai "cá thể" khác biệt, vậy mặt trời màu đen sau khi bị Thiên Đạo đoạt xá, cải tạo và vị cự lão màu đen chân chính ẩn nấp phía sau màn này không có chung ký ức là có thể hiểu được!

Mặt trời màu đen là chúa tể Cửu U sau khi bị cải tạo… mà vị bị đánh thức sau mỗi lần Thiên Đạo luân hồi mới là "Thiên Đạo màu đen" chân chính.

Mà trước đó, mặt trời màu đen đối diện nguy cơ sinh tử đã điên cuồng phóng "tín hiệu cầu cứu" ra ngoài, nói không chừng chính là gửi cho Thiên Đạo màu đen ẩn nấp phía sau màn.

Sau khi thông qua giả thuyết này, rất nhiều manh mối đều có thể xâu chuỗi lại.

[Quả nhiên, thao tác của các đời Thiên Đạo cái này hay ho hơn cái nọ. Trên bề nổi ở hiện thế lưu một nick clone, chân thân thì âm thầm lặn dưới đáy…]

[Nếu như không biết một điểm này, chúng ta chỉ giải quyết mỗi mặt trời màu đen ở thế giới bên ngoài mà không cách nào giải quyết tai nạn "hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới" từ căn nguyên.]

[Thậm chí nếu dưới tình huống không có phòng bị, cho rằng giải quyết được mặt trời màu đen là xong chuyện… Nói không chừng còn bị bản tôn "cự lão màu đen" ẩn nấp trong chỗ tối ngầm đâm một đao, nghịch chuyển lật bàn.]

Cũng may, hiện tại hắn đã nhận ra điểm này.

Trở về tìm chư vị Bạch tiền bối, Đạo Tử tiền bối, cha Cẩu Đản, tiền bối ba mắt và các đại lão vật trang sức thương lượng một chút, triệt để phá hỏng khả năng lật bàn của "cự lão màu đen" bản tôn.

Tốt nhất ngay cả bàn cũng đem cho nó lật, rồi đập nát luôn cái "bàn" mà nó muốn lật!

Sau khi thầm hạ quyết định, Tống Thư Hàng lại chuyển ánh mắt đến trận chiến có một không hai giữa Thánh Nhân Nho Gia và đại lão quả cầu béo.

Thông qua việc quan sát trận chiến này, Tống Thư Hàng lại đốn ngộ không ít thứ.

Đặc biệt là cách vận dụng Nho văn của Thánh Nhân Nho Gia giúp Tống Thư Hàng thu được linh cảm cực lớn. Tương lai, chờ sau khi hắn tạo ra càng nhiều Bá văn, hắn cũng có thể duỗi tay trong hư không vẽ một nét chính là một Bá văn như Thánh Nhân Nho Gia.

Phong cách chiến đấu lập tức tăng lên!

Tuyệt đến nhường nào!

Sau đó, cứ như vậy…

Ba mươi ngày trôi qua, sáu mươi ngày trôi qua…

Rốt cuộc cự lão màu đen không chờ được nữa…

Chương 3058: Đây là bí pháp “bá chiếm” của ngươi ư? Nhưng hiện tại, nó là của ta rồi nạ!

“Chưa từng thấy quyết chiến Thiên Đạo cuối cùng nào lại đánh lâu đến thế.” Cự lão màu đen triệt để tuyệt vọng.

Nó đã không cách nào đợi tiếp nữa rồi.

Thời hạn của nó đã đến.

“Vô phương rồi, chỉ có thể ra tay thôi.” Cự lão màu đen nói.

Nếu không ra tay, nó sẽ bị tống ra khỏi hiện thế, chỉ có thể chờ đợi lần luân hồi Thiên Đạo tiếp theo mở ra.

Nó không muốn đợi đến lần luân hồi kế tiếp nữa!

“Cũng may, ta đã tiến hành một ít cải tiến với “Bá Chiếm bí pháp”... Bây giờ vừa hay có thể phát huy được tác dụng.” Cự lão màu đen dứt lời, tay bắt đầu thúc giục “bí pháp” vô cùng quý giá, cần ngàn vạn năm mới có thể ngưng tụ ra kia.

[Bí pháp này tên là “Bá Chiếm bí pháp”? Đặt tên lộ liễu lại thẳng thừng như vậy ư?] Lực chú ý của Tống Thư Hàng rời khỏi người Thánh Nhân Nho Gia và đại lão quả cầu béo, rơi trên người cự lão màu đen.

Phàm là bí pháp có chữ “bá” trong tên đều khiến hắn cảm thấy thân thiết đến lạ.

Mặc dù “Bá Chiếm bí pháp” này nghe rất lộ liễu, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy bí pháp này có duyên với hắn, cho nên theo bản năng bèn muốn nhìn nhiều hơn.

Trùng hợp là, “tầm mắt” của cự lão màu đen cũng từ trên người Thánh Nhân Nho Gia quay lại chỗ bản thân nó.

Một đôi bàn tay cát sỏi đen nhánh được ngưng tụ, bắt đầu chậm rãi bấm pháp ấn. Đây là pháp ấn bản cải tiến, cũng là lần đầu tiên bản thân cự lão màu đen thi triển, cho nên khá là cẩn thận.

Cẩn thận của nó, vừa hay cho Bá Tống cơ hội học tập.

Trong xương Tống Thư Hàng kỳ thật là một nhân vật cấp học bá chân chính…

Sở dĩ trong môn học “tri thức tu chân căn bản”, trông hắn như một học sinh dốt nát, chủ yếu là do thời gian hạn chế.

Nếu như hắn giống đại lão Trường Sinh Giả bình thường, vài năm một tiểu cảnh giới, vài mươi năm một đại cảnh giới, vài trăm năm ngưng tụ nguyên anh, vài ngàn năm chứng đạo Huyền Thánh, vạn năm chứng đạo Kiếp Tiên, vậy tri thức tu chân của hắn tuyệt đối sẽ là cấp “học bá, đại tiền bối đáng tin” xứng với cảnh giới của bản thân.

Trên thực tế, dù chỉ tu luyện gần một năm, tri thức tu chân và lý luận pháp thuật, kỹ năng chiến đấu mà Tống Thư Hàng nắm giữ đã phong phú hơn xa bất kỳ tu sĩ nào tu luyện tròn một năm!

Tống Thư Hàng nhìn hai tay cát sỏi đen nhánh này chầm chầm, nhìn một chuỗi pháp ấn rồi nhớ kỹ chúng nó.

[Ừm, trở về ta sẽ đi tìm Bạch tiền bối, xem có thể phân tích Bá Chiếm bí pháp này hay không, sau đó tốt nhất là đơn giản hóa thành độ khó của ba phù văn, có cảm giác sẽ khá thích hợp với ta.] Bá Tống tổng kết như thế.

Từ sau khi có đông đảo các vật trang sức tiền bối, Bạch tiền bối, Đạo Tử tiền bối, tiền bối ba mắt, cha Cẩu Đản, vân vân, “thuộc tính học bá” của Tống Thư Hàng càng ngày càng không có đất dụng võ.

…

Bá Chiếm bí pháp vô cùng quý giá của cự lão màu đen được ngưng tụ thành công, ánh mắt lại bắt đầu khóa chặt Thánh Nhân Nho Gia.

Mặc dù chiến đấu trì hoãn thời gian dài như vậy vẫn chưa kết thúc, nhưng nhìn từ tràng cảnh thì toàn bộ chiến cuộc đã nằm trong khống chế của Thánh Nhân Nho Gia.

Thánh Nhân luôn có thể không ngừng tìm ra nhược điểm của quả cầu béo, tiến hành đả kích nó liên tục.

Mặc dù quả cầu béo còn có thể dây dưa phòng ngự, nhưng hiệu quả phòng ngự của nó càng ngày càng kém với Thánh Nhân. Thánh Nhân đã tìm ra quy luật, luôn có thể phá vỡ phòng ngự, đánh thẳng vào bản chất của quả cầu béo dễ như trở bàn tay.

Cứ tiếp tục như vậy, dù thời gian có kéo lâu thêm chút nữa thì cuối cùng bên thắng tuyệt đối là Thánh Nhân Nho Gia!

Dù là tính trong chiến lực của các đời Thiên Đạo trước khi chứng đạo, biểu hiện của Thánh Nhân Nho Gia vẫn có thể xếp hàng top!

Loại tồn tại như vậy, không chứng Thiên Đạo thiên lý khó dung!

Cự lão màu đen tin tưởng ánh mắt của mình.

Cho nên, nó vẫn định cho Thánh Nhân một phát, thiết lập Thánh Nhân thành mục tiêu đầu tiên.

Vù ~

Bá Chiếm bí pháp đã qua cải tiến được tế ra, vọt về phía Thánh Nhân.

Bá Chiếm bí pháp quái dị này có cảm giác tồn tại cực thấp, căn bản không cách nào bị phát hiện.

Lần đầu tiên lúc trước, ngay cả Thiên Đạo Bạch cũng trực tiếp trúng đích.

Thánh Nhân Nho Gia cũng không ngoại lệ, giống như Thiên Đạo Bạch, tiếp thu toàn bộ hiệu quả của Bá Chiếm bí pháp này.

Sau khi nhìn thấy Thánh Nhân Nho Gia tiếp thu Bá Chiếm bí pháp, mặt trời màu đen phát ra tiếng cười vui vẻ.

“Rất tốt, chính là như vậy. Ta tin rằng cơ hội ngươi tranh được Thiên Đạo sẽ khá lớn… Nhưng mà, có vết xe đổ của tên đẹp mã quái dị kia, ta nhất định phải cải biến một chút.” Cự lão màu đen lại chà lên bí pháp lần nữa.

Nhưng lần này, nó không chà lên Bá Chiếm bí pháp.

Bá Chiếm bí pháp, cực kỳ bá đạo… ngàn vạn năm nó mới có thể ngưng tụ ra được một phát. Hơn nữa, lấy trạng thái thân thể của nó, cũng chỉ có thể tồn trữ một phát. Nếu muốn ngưng tụ phát thứ hai, năng lượng sẽ trực tiếp bị phát Bá Chiếm bí pháp tồn trữ đầu tiên cắn nuốt.

Bản thân nó là một loại quy tắc bí pháp rất bá đạo, rất mạnh.

Nếu không cách nào ngưng tụ phát thứ hai, vậy chỉ có thể cải tiến hiệu quả của phát thứ nhất.

Chà lên bí pháp xong, cự lão màu đen âm thầm điểm về phía quả cầu béo, lặng yên không tiếng động lưu lại một "ấn ký" trên người quả cầu béo.

Mặc dù tỉ lệ vô cùng vô cùng nhỏ, nhưng nếu lỡ như kẻ cuối cùng chứng đạo chính là quả cầu béo, vậy "ấn ký" này có thể lặng lẽ chuyển dời "Bá Chiếm bí pháp" từ trên người Thánh Nhân Nho Gia tới chỗ quả cầu béo lúc nó bắt đầu chứng đạo bất hủ.

Hiệu quả sau khi chuyển dời của Bá Chiếm bí pháp chắc chắn phải kém hơn một chút, nhưng dù sau có còn hơn không… Cùng lắm sau đó, cự lão lại đắp thêm miếng vá.

"Chuẩn bị hai tay, dù cuối cùng xuất hiện kịch bản Thánh Nhân này giao dịch vị trí Thiên Đạo cho quả cầu thì kế hoạch của ta cũng sẽ không thất bại." Cự lão màu đen hài lòng nói.

Sau đó, tồn tại của nó bắt đầu bị Chư Thiên Vạn Giới bài xích, không thể không lặng lẽ rút lui.

"Lần này… ta trở về chờ nhận tin tức Bá Chiếm bí pháp thành công." Cự lão màu đen tao nhã rời khỏi trận chiến.

Mà Tống Thư Hàng cũng ghi nhớ toàn bộ Bá Chiếm bí pháp và Bá Chiếm bí pháp ấn ký số 2.

Trở về, hắn sẽ tìm các vị tiền bối để nghiên cứu.

Bá Chiếm bí pháp của ngươi, ta rất vừa lòng ~ trở về, nó chính là của ta nạ.

Hơn nữa, ta không chỉ muốn chiếm lấy Bá Chiếm bí pháp của ngươi, còn muốn cải tiến nó. Ngàn vạn năm thực sự lâu lắm, nghẹn lâu như vậy, căn bản không phát huy được tác dụng. Cho nên, thời gian tụ khí nhất định phải cải tiến!

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng cũng hài lòng rời khỏi trận chiến.

Có điều lần này hơi khác với mấy lần trước.

Mấy lần trước, sau khi rời đi cự lão màu đen sẽ ngủ say rơi vào bóng tối.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng vẫn có thể nghe được giọng nó trong bóng tối.

“Ể? Còn chưa xong ư? Đã hơn một năm rồi.”

Bóng tối lại kéo dài thật lâu.

“Mười năm rồi, đã mười năm rồi!”

Bóng tối tiếp tục kéo dài.

“Hai mươi năm, đã tròn hai mươi năm rồi!”

Vẫn là bóng tối.

“Còn phải đánh bao lâu, ba mươi năm rồi đấy.” Cự lão màu đen có chút gắt gỏng.

Bóng tối làm tròn bổn phận quay tập tiếp theo.

Cự lão màu đen tựa như một lập trình viên, rõ ràng rất buồn ngủ lại phải cố gắng duy trì tỉnh táo.

“Đậu mè, xảy ra chuyện gì? Ba ngàn năm rồi, ba ngàn năm rồi đấy!”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Ba ngàn năm?

Hắn nhớ mặc dù trận chiến có một không hai giữa Thánh Nhân Nho Gia và đại lão quả cầu béo đánh rất lâu, nhưng cũng chỉ có vài chục năm thôi mà? Tuyệt đối không lâu đến ba ngàn năm!

Bóng tối vẫn không có tình cảm như cũ.

“Một vạn năm, một vạn năm rồi? Một trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo, một vạn năm?”

Tống Thư Hàng xoa cằm.

Chốc lát sau, hắn vui vẻ bật cười.

Ừm… tiếp tục chờ đi, cự lão.

Nếu không có gì bất ngờ, ngươi sẽ không đợi được đến ngày Bá Chiếm bí pháp có hiệu lực đâu.

Chương 3059: Nghiệp hỏa đạo nhân và lưới công đức

Ngay từ lần đầu nhìn thấy Bá Chiếm bí pháp ấn ký số 2 mà cự lão màu đen tạo ra, Tống Thư Hàng còn lo lắng đại lão quả cầu béo có thể bị mưu chiếm mất một bộ phận quyền hạn Thiên Đạo hay không…

Bởi vì biểu hiện hỏng bét ở giai đoạn cuối của đại lão Thiên Đạo quả cầu béo thật sự khiến người ta không cách nào yên tâm được.

Nhưng sau khi nhìn thấy cự lão màu đen đau khổ chờ đợi trong bóng tối vạn năm, Tống Thư Hàng biết ngay cự lão màu đen vĩnh viễn không đợi được thời khắc Bá Chiếm bí pháp có hiệu lực!

E rằng Bá Chiếm bí pháp ấn ký số 2 trên người đại lão quả cầu béo kia đã bị Thánh Nhân Nho Gia lấy đi.

[Việc này cũng nằm trong tính toán của Thánh Nhân Nho Gia ư?]

Lại nói… khi nhập mộng vào quá khứ của Tạo Hóa Tiên Tử, Tống Thư Hàng đã từng bị Thánh Nhân Nho Gia bắt được.

Lúc ấy, Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng đã đưa ra một lựa chọn, hắn thử truyền nhắc nhở “đừng đi tranh đoạt Thiên Đạo” cho Thánh Nhân Nho Gia.

Nhắc nhở được truyền đi thành công, nhưng kết cục một trận chiến giữa Thánh Nhân Nho Gia và đại lão quả cầu béo vẫn như cũ.

[Nếu như Thánh Nhân Nho Gia thật sự nuốt mất Bá Chiếm bí pháp ấn ký số 2 trên người đại lão quả cầu béo… Lại hồi tưởng việc Đạo Tử tiền bối kế thừa Thiên Đạo đời 8.5 như nước chảy thành sông, không chút trở ngại… Giữa hai bên, có dính dáng gì không?]

Chẳng hạn như, Thánh Nhân Nho Gia lợi dụng hiệu quả của Bá Chiếm bí pháp ấn ký số 2, lưu lại bên trong Nho Điển, trải sẵn đường cho Đạo Tử đi thông đến “Thiên Đạo đời 8.5”?

Đương nhiên, trước mắt đây chỉ là suy đoán tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Rốt cuộc Thánh Nhân Nho Gia có tính toán lợi hại như vậy hay không vẫn là một ẩn số.

…

Trong thị giác tương tự với nhập mộng, bóng tối vẫn không lui đi.

“Mười vạn năm, thất bại rồi, thất bại rồi, thất bại rồi…” Đau khổ chờ đợi mười vạn năm, cự lão màu đen suýt chút nữa đã hóa thành hòn vọng phu.

Rốt cuộc, sau mười vạn năm không ngủ không nghỉ, cự lão màu đen rốt cuộc từ bỏ.

Mặc dù không biết khâu vào xảy ra vấn đề, nhưng nó đã lờ mờ đoán ra, kế hoạch của mình lại thất bại mà chẳng hiểu ra sao.

Bởi vì không có khả năng trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo kia sẽ kéo dài ròng rã mười vạn năm!

Thiên Đạo có thể có một kỳ quá độ “vô chủ”, nhưng kỳ quá độ này tuyệt đối không có khả năng dài dằng dặc như thế.

“Đám người kia đều có độc ư?” Trong lòng cự lão màu đen khổ sở, lại nói không nên lời.

Tên đẹp mã hố nó hai lần trước, chí ít còn biết đối phương hố nó thế nào, quá trình ra sao nó đều rõ cả.

Nhưng tên Thánh Nhân Nho Gia và quả cầu lần này rốt cuộc hố nó như thế nào, là khâu nào xảy ra vấn đề, cự lão màu đen hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu biết quá trình, nó còn có thể cải tiến Bá Chiếm bí pháp, trải nền cho thành công lần sau.

Nhưng không biết được quá trình, nó còn cải tiến bí pháp thế nào được?

“Lần sau là luân chuyển Thiên Đạo đời thứ chín. Tuyệt đối không cho phép thất bại.” Giọng cự lão màu đen càng ngày càng nhỏ, cuối cùng lại rơi vào trạng thái ngủ say dài dằng dặc.

Sau khi rơi vào trạng thái ngủ say, vài loại “thuật thức pháp thuật" trong cơ thể nó bắt đầu vận chuyển.

Đây là đang tích góp từng tí năng lượng cho Bá Chiếm bí pháp.

Quá trình này cực kỳ dài dòng, cần thời gian ngàn vạn năm.

Tống Thư Hàng thoáng quan sát quá trình này một lần, cũng ghi nhớ lại, trở về dự định giao cho các vị tiền bối đại lão đáng tin nghiên cứu kỹ càng.

[Cũng đến lúc rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo đời thứ chín còn chưa mở ra.

Lần thức tỉnh tiếp theo của cự lão màu đen còn cần một chút thời gian.

Cho nên Tống Thư Hàng tính toán, bản thân sắp rời khỏi thị giác của cự lão màu đen.

Nói thật… nếu có thể, hắn có muốn xem tình trạng "tranh đoạt Thiên Đạo đời thứ chín", đó chính là tình huống xảy ra trong tương lai.

Roẹt ~

Ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu lặng lẽ tróc ra khỏi "hình thức thị giác của cự lão màu đen".

Toàn bộ quá trình đều nhẹ nhàng im ắng, không gây ra bất kỳ phản ứng nhỏ nào cho cự lão màu đen.

"Lần sau, lúc cự lão màu đen thức tỉnh lần nữa, chính là khâu quyết chiến tranh đoạt Thiên Đạo đời thứ chín, hoặc là khâu Thiên Đạo đời thứ chín phi thăng nhỉ?" Tống Thư Hàng mở mắt, nhẹ giọng nói.

Mà Thiên Đạo đời thứ chín, hắn và Bạch tiền bối nhất định phải bắt vào tay.

Dù không cách nào làm được việc "hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo", ít nhất cũng phải để một người chứng đạo bất hủ trước rồi từ từ tính sau.

"Nói cách khác, tại khâu chứng đạo "Thiên Đạo đời thứ chín", ta và Bạch tiền bối rất có thể sẽ gặp phải cự lão màu đen thức tỉnh, nói không chừng tên này còn đang âm thầm chà Bá Chiếm bí pháp phía sau màn, cưỡng ép tống cho bọn ta một bí pháp."

Đây cũng không phải việc Tống Thư Hàng muốn.

Cho nên, nhất định phải lật bàn của cự lão màu đen, lại đập nát bàn của nó mới được.

"Hấp thu á bất hủ hóa nơi xương sọ và da mặt đã hoàn thành rồi? Dùng trạng thái tương tự nhập mộng lại cũng có tác dụng tăng tốc độ tiêu hóa á bất hủ hóa ư?" Tống Thư Hàng nghi hoặc, bấm tay tính thời gian một chút.

Sau khi tính xong, hắn mới phát hiện từ lúc mình bắt đầu tiến vào hình thức "tương tự nhập mộng" đến khi mở mắt ra, thế mà đã qua một tháng trời.

Nhập mộng trong dĩ vãng, thời gian mười vạn năm cũng chỉ cần một giấc chiêm bao mà thôi.

Lần này có thể là phiên bản thấp hơn, một lần đã tiêu hao một tháng thời gian… cũng may nơi này là bí cảnh thời gian Thiên Đạo.

"Nếu đã tiêu hóa xong, vậy nhanh chóng hội hợp với Bạch tiền bối, thừa dịp mặt trời màu đen còn trong phong ấn, cố gắng hết sức nhổ lông dê mấy lần, hoàn thành trạng thái "á bất hủ hóa" toàn thân của ta." Tống Thư Hàng nắm chặt thời gian, chuẩn bị đứng dậy đi gặp Bạch tiền bối.

Mặt khác, tin tức liên quan tới cự lão màu đen nấp phía sau màn cũng nên báo cho các vị tiền bối.

Nghiên cứu Bá Chiếm bí pháp cũng phải đưa vào lịch trình.

Bá Tống tiên sinh, hôm nay cũng bề bộn nhiều việc.

Ầm ~~

Ngay lúc Tống Thư Hàng đứng dậy, toàn bộ bí cảnh thời gian Thiên Đạo đột nhiên chấn động dữ dội, đất rung núi chuyển.

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

Không đến mức đó chứ, ta chỉ đứng dậy thôi, vậy mà khiến toàn bộ không gian bí cảnh chấn động ư? Ta có nặng vậy sao?

"Không phải do ngươi, là bí cảnh thời gian bị lực lượng bên ngoài quấy phá." Cọng tóc ngố của Sở các chủ trả lời.

Cho dù là "da mặt á bất hủ" cũng không ngăn được gương mặt Tống Thư Hàng truyền tin ra ngoài.

"Ai dám công kích không gian bí cảnh do Thiên Đạo chế tạo? Không muốn sống à?" Tống Thư Hàng lập tức liên hệ Đạo Tử tiền bối.

…

Một bên khác.

Trong thế giới chiều không gian Thiên Đạo bao trùm trên Chư Thiên Vạn Giới.

Đạo Tử cau mày.

Trước mặt hắn vẫn là nghiên cứu ngược hướng virus hủy diệt hằng tinh.

Đạo Tử vẫn luôn dành thời gian nghiên cứu phương án nghịch chuyển virus hủy diệt hằng tinh.

Dường như thực nghiệm lần này có chút đầu mối, nhưng ở khâu cuối cùng, virus hủy diệt hằng tinh được nghịch chuyển thành công, bắt đầu tiêu hủy.

Nhưng không ngờ rằng hình thức ban đầu của virus hủy diệt hằng tinh bị tiêu hủy lại đột nhiên nổ tung.

Uy lực vụ nổ đủ để phá hủy một hằng tinh.

Việc này có khác gì trực tiếp dẫn nổ đâu?

…

Cùng lúc đó.

Lúc virus hủy diệt hằng tinh nghịch chuyển trong tay Đạo Tử nổ tung, trong Chư Thiên Vạn Giới, có một bóng dáng bị nghiệp hỏa quấn thân lòng có cảm giác, chen ra khỏi khe nứt không gian.

Nghiệp hỏa hừng hực che đậy khí tức của hắn.

Ánh mắt hắn nhìn về một nơi trên chín tầng trời.

Ngay sau đó.

Hắn đi tới không gian bí cảnh thời gian mà Đạo Tử tự tay chế tạo.

Nhấc tay, nhẹ nhàng ra quyền.

Một quyền này cũng không dùng lực, nếu không một quyền này của nghiệp hỏa đạo nhân hạ xuống, bí cảnh thời gian có thể sẽ bị đánh nổ.

Hắn chỉ dùng quyền để gõ cửa, khiến Thiên Đạo hiện tại có thể nhận ra hắn đến.

Dù sao, bí cảnh thời gian này là sản phẩm Thiên Đạo chế tác.

Hắn gõ cửa bên ngoài bí cảnh thì hẳn sẽ dẫn tới chú ý của Thiên Đạo mới đúng.

Đạo Tử không lập tức hiện thân, ngược lại là Tống Thư Hàng, eo buộc Xích Tiêu kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, bước ra khỏi bí cảnh thời gian xuất hiện trước mặt nghiệp hỏa đạo nhân.

“Là ngươi?” Tống Thư Hàng nhìn đạo nhân như than cốc kia.

Nếu như không đoán sai, người bị nghiệp hỏa đốt ra một tầng xác ngoài đen như than cốc này hẳn là nguyên Thiên Đạo đời thứ sáu, Công Đức Đạo Nhân?

Vù ~~

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bên eo hắn lập tức ra khỏi vỏ trước một bước, một đao chém tới chỗ nghiệp hỏa than cốc đạo nhân!

Năm đó, chính vì đối phương mới khiến “chữ số” của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lùi về con số không, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu!

“Kèn kẹt…” Miệng nghiệp hỏa đạo nhân phát ra tiếng khô khốc, vừa nghe âm thanh này bèn cảm thấy như cuống họng bị hong khô.

Đồng thời, hắn duỗi tay nhẹ nhàng chặn lại.

Keng ~

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trực tiếp chém mở nghiệp hỏa, một đao chém trên cánh tay đối phương.

Lớp than cốc bên ngoài cánh tay nghiệp hỏa đạo nhân bị chém ra một chút, lộ ra da thịt bên trong. So với lớp than cốc bên ngoài, da thịt này có vẻ đặc biệt nõn nà.

Nghiệp hỏa đạo nhân cũng không phản kháng, vẩy nhẹ một cái, hất Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sang một bên.

Nghiệp hỏa bao bọc thân thể khôi phục lại lần nữa, chẳng mấy chốc lớp than cốc bên ngoài bị chém ra kia lại bị đốt ra lớp xác mới.

Hiển nhiên, lớp than cốc trên người là do nghiệp hỏa đạo nhân cố ý đốt ra đắp lên người.

“Bạch…” Nghiệp hỏa đạo nhân nhìn về phía Tống Thư Hàng, lại nghiêng đầu tìm kiếm.

Nhưng không tìm được bóng dáng của “Bạch”.

Vì thế, hắn cúi đầu, dường như đang rơi vào trầm tư.

Sau khi không nhìn thấy “Bạch”, ánh sáng đỏ trong hốc mắt hắn ngày càng đậm, dường như ý thức sắp rơi vào trạng thái điên cuồng lần nữa.

Tống Thư Hàng: “! ! !”

Trạng thái này, nếu dùng một câu để hình dung thì chính là: Không xong, ta không nhìn thấy “Bạch”, sắp chết rồi?

“Tiền bối, ngươi vẫn ổn chứ?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Đồng thời, hắn lập tức liên hệ với Đạo Tử tiền bối.

Trước mắt cũng chỉ có Đạo Tử là có thể miễn cưỡng trấn áp nghiệp hỏa đạo nhân.

“Két, không… ổn.” Nghiệp hỏa đạo nhân gian nan nói.

Xem ra, dường như ý thức của hắn lại mơ hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào trạng thái mất khống chế.

“Ta dẫn ngươi đi gặp Bạch tiền bối nhé?” Tống Thư Hàng hỏi dò.

Nói không chừng sau khi nhìn thấy Bạch tiền bối, trạng thái của nghiệp hỏa đạo nhân có thể khôi phục lại?

“Không…” Nghiệp hỏa đạo nhân kháng cự.

Trong mắt hắn, ánh sáng đỏ càng ngày càng nồng đậm.

“Công đức?” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Tống Thư Hàng.

“A, đúng, lực lượng công đức!” Tống Thư Hàng bừng tỉnh đại ngộ, lần gặp mặt trước, cũng là lực lượng công đức trấn áp, giúp nghiệp hỏa đạo nhân khôi phục một chút trạng thái.

Thế là, Tống Thư Hàng chuyển động ý niệm, triệu hoán mỹ nhân rắn công đức hiện thân.

Lực lượng công đức khổng lồ, nồng đậm, tinh khiết lấp lánh trên người Tống Thư Hàng.

Nghiệp hỏa trên người nghiệp hỏa đạo nhân chịu áp bách từ lực lượng công đức, nó tựa như một nàng dâu oan ức, bị cưỡng ép bài xích.

"Két…" Nghiệp hỏa đạo nhân phát ra tiếng kêu trầm thấp, thân hình không tự chủ lùi về sau mấy bước.

"Tiền bối đừng lùi, để ta dùng lực lượng công đức bao phủ ngươi." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

"Đừng…" Nghiệp hỏa đạo nhân cố gắng nặn ra một câu.

Tống Thư Hàng trưng ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: "? ? ?"

Sau khi nghiệp hỏa đạo nhân lùi về sau mấy bước thì nhìn về phía Tống Thư Hàng, nói: "Công đức, bất hủ, ngụy bất hủ, bất hủ non."

Trên người Tống Thư Hàng có lực lượng công đức khổng lồ, có kim đan cá voi mập tính chất bất hủ, có thân thể ngụy bất hủ, có da mặt á bất hủ.

Thật là một người đàn ông phức tạp.

Nghiệp hỏa đạo nhân nhìn Tống Thư Hàng, ánh sáng đỏ trong mắt không ngừng lóe lên.

Cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Lúc này, Tống Thư Hàng thật sự hy vọng có thể chuyển kỹ năng "bị đọc mặt" của mình cho đối phương, không thu phí bản quyền.

"Đừng có, nghiên cứu, virus." Cuối cùng nghiệp hỏa đạo nhân như dùng hết sức lực toàn thân, nặn ra mấy từ như vậy.

Sau khi nói xong, hắn xoay người không ngừng chạy như điên về phương xa.

Tựa như lúc trước, khi hắn vọt ra khỏi "bất hủ chi mộ" của mình, trạng thái điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu, khóe miệng còn hiện ý cười quỷ dị.

[Đừng có nghiên cứu virus? Virus hủy diệt hằng tinh ư? Ta không có nghiên cứu mà.] Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Có điều, có thể các tiền bối khác đang nghiên cứu thứ này.

Đạo Tử tiền bối, Bạch tiền bối two, ba mắt và cha Cẩu Đản, vân vân có thể sẽ nghiên cứu quá trình nghịch chuyển virus.

Hiện tại nhìn từ nhắc nhớ của nghiệp hỏa đạo nhân, nghiên cứu virus hủy diệt hằng tinh sẽ tiềm ẩn nguy cơ gì ư?

"Đạo Tử tiền bối?" Tống Thư Hàng hô lên.

“Ta đã nghe thấy.” Giọng Đạo Tử vang lên.

“Sẽ có tai họa ngầm ư?” Tống Thư Hàng hỏi. Hắn có chút bận tâm, dáng vẻ hôm nay của nghiệp hỏa đạo nhân có thể có liên quan đến việc tiếp xúc với virus hủy diệt hằng tinh hay không? Nhìn từ tình tiết “bất hủ đạo nhân dựng lại Chư Thiên Vạn Giới” hắn đã quan sát lúc trước, bất hủ đạo nhân đã từng hợp tác với đại lão mặt trời màu đen nghiên cứu virus hủy diệt hằng tinh này.

“Lát nữa ta mở quyền hạn Thiên Đạo, cẩn thận giám định lại một lần, xem xem có thứ gì âm thầm táy máy tay chân hay không. Chỉ là… nếu như không nghiên cứu, vậy làm sao giải quyết đám virus hủy diệt hằng tinh này đây?” Đạo Tử xoa mạnh huyệt thái dương.

“Đúng rồi, chuyện liên quan tới đại lão mặt trời màu đen, ta còn phát hiện một nội tình khác.” Tống Thư Hàng dùng tính năng truyền âm, miêu tả lại một lần về tồn tại của một “cự lão màu đen” khác đang nấp phía sau màn cho Đạo Tử tiền bối.

Trong thế giới chiều không gian Thiên Đạo, ngón tay xoa huyệt thái dương của Đạo Tử càng dùng sức mạnh hơn.

Sọ não đau nhức, chỉ mỗi mặt trời màu đen đã không dễ giải quyết rồi, phía sau màn lại còn một “cự lão màu đen”.

Đừng để ta nắm được cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ đào tận gốc các ngươi, rải cả tro cốt của các ngươi!

“Việc này, ta sẽ tìm mấy vị chúa tể nói chuyện.” Đạo Tử trả lời.

Ý chí của hắn rời khỏi bên cạnh Tống Thư Hàng, chuyển tới chỗ ba mắt và cha Cẩu Đản sát vách.

“Chúng ta cũng đi thôi, lại đi nhổ lông dê bất hủ một phen.” Tống Thư Hàng nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn đang tức giận trong hư không.

Ngay lúc Tống Thư Hàng định mở cánh cửa không gian, cách đó không xa, có một bóng dáng vượt không mà đến, là đại lão cái gì cũng có thể bán đã lâu không gặp!

Lúc này, đại lão đang dùng vẻ mặt phức tạp nhìn Tống Thư Hàng từ nơi xa.

“Hi, cái gì cũng có thể bán tiền bối ~” Tống Thư Hàng nhiệt tình chào hỏi.

Đại lão cái gì cũng có thể bán không đáp lại nhiệt tình của Bá Tống.

Hắn hơi chùng chân xuống, bày ra tư thế “lấy đà xuất phát”.

Ngay sau đó, thân hình hắn như điện, hóa thành gió táp, điên cuồng lao về phía Bá Tống.

Một phần ngàn giây sau, hắn sượt qua người Tống Thư Hàng.

Đồng thời, dường như hắn nhét thứ gì đó trên người Tống Thư Hàng… cuối cùng, trưng ra vẻ mặt ghét bỏ chạy đi xa.

Tống Thư Hàng có vẻ rất nghi hoặc: “? ? ?”

Hắn cúi đầu nhìn về phía ngực mình.

Tại nơi đó, có một hạt giống ngưng tụ từ lực lượng công đức tinh khiết, mang theo từng tia khí tức bất hủ, đang dán trên ngực hắn.

Thông qua hạt giống này, Tống Thư Hàng có thể lờ mờ cảm ứng được “lưới công đức” trải rộng khắp Chư Thiên Vạn Giới kia.

Chương 3060: Cự lão màu đen đần thối mặt ra

Không cần thông qua mỹ nhân rắn công đức nữa, chỉ cần cầm hạt giống khí tức bất hủ này, Tống Thư Hàng có thể trực tiếp cảm ứng được rõ ràng sự tồn tại của lưới công đức, đồng thời chỉ một ý niệm thôi đã có thể đi vào trong đó.

Đây là chìa khóa của lưới công đức ư?

Tống Thư Hàng duỗi tay vê hạt giống này, quan sát tỉ mỉ.

Hạt giống tản ra từng tia khí tức bất hủ, nhưng nó không phải vật chất bất hủ, mà là bảo vật được Thiên Đạo dùng lực lượng bất hủ ân cần săn sóc trong thời gian dài. Trên thực tế, nguyên vật liệu "đạo khí" hiện còn tồn tại trên thế gian đều được tạo ra như thế.

Đáng tiếc hạt giống này quá nhỏ, bằng không thêm vào một vài nguyên vật liệu cùng cấp, lại có Đạo Tử tiền bối ra tay, nói không chừng có thể tạo ra một đạo khí.

"Cái gì cũng có thể bán tiền bối, ngươi muốn tặng ta hạt giống quý giá này ư?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía đại lão mang gương mặt ghét bỏ nơi xa.

Lấy tính cách của cái gì cũng có thể bán tiền bối, thế mà lại bằng lòng tặng không đồ cho người khác à?

Mặt trời mọc đằng tây? Đây là tiết tấu thế giới sắp bị hủy diệt?

"Đã có người trả tiền thay ngươi." Đại lão cái gì cũng có thể bán cách thật xa, trả lời.

"Ai?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

"Ngươi không cần biết." Đại lão cái gì cũng có thể bán mạnh miệng nói: "Vậy, vĩnh biệt Bá Tống."

Mãi mãi đừng gặp lại!

Từ trước tới nay, ngươi là tên đàn ông đầu tiên lấy không bảo vật từ trong tay ta, ngay cả một viên linh thạch cũng không trả!

Nhìn thấy ngươi là không có chuyện tốt!

Đại lão cái gì cũng có thể bán như ngăn cách với “virus” vậy, phất tay với Tống Thư Hàng từ phía xa, sau đó mở cánh cửa không gian ra, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng: “…”

Nếu như hắn nhớ không lầm, đây ít nhất là lần thứ tư đại lão cái gì cũng có thể bán nói lời “vĩnh biệt” với hắn.

Nhưng mà, Chư Thiên Vạn Giới rất lớn, rồi lại rất nhỏ.

Chỉ cần có duyên, bất kể cách bao xa, kiểu gì cũng sẽ gặp lại nạ.

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn đại lão cái gì cũng có thể bán rời đi.

Chốc lát sau…

Hắn lại mở hệ thống mạng chat Tu Chân, kéo [Sổ đen – Bạn tốt của ta] Đại lão cái gì cũng có thể bán ra, gửi một tin nhắn qua: “Hi, cái gì cũng có thể bán tiền bối.”

Ý nghĩa tồn tại của phần mềm chat không phải là để người ở xa tận chân trời góc biển có thể trò chuyện bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu ư ~

[Thông báo hệ thống: Ting ~ Đối phương là người dùng VIP, đã kéo ngươi vào danh sách “mỗi tháng chặn bảy ngày VIP”, ngươi không cách nào gửi tin nhắn cho đối phương.]

Tống Thư Hàng: “…”

Người dùng VIP, chọc không nổi, chọc không nổi.

Nhưng mà, hắn vẫn cần trò chuyện với đại lão cái gì cũng có thể bán, bởi vì vừa rồi hắn quên hỏi đối phương giao hạt giống công đức cho hắn có tác dụng gì.

Thế là, Tống Thư Hàng kéo tính năng [server] của bản thân ra.

Đại lão cái gì cũng có thể bán đã rời đi rất xa nhận được [Thông báo hệ thống]: “Hi, cái gì cũng có thể bán tiền bối ~”

Đại lão cái gì cũng có thể bán một cước giẫm nát một ngôi sao băng nho nhỏ: “Đậu!”

Vô sỉ!

Rõ ràng đã dùng tính năng VIP chặn bảy ngày, kết quả vẫn còn có thông báo hệ thống, đây là lừa đảo người tiêu dùng!

[Thông báo hệ thống: Tiền bối, vừa rồi ngài đi quá gấp, ta có chuyện còn chưa hỏi ngươi.]

Đại lão cái gì cũng có thể bán cắn răng trả lời: “Có rắm mau thả!”

[Thông báo hệ thống: Tiền bối, từ sau khi chứng đạo Kiếp Tiên, sẽ không thả rắm nữa nạ!]

Đại lão cái gì cũng có thể bán lạnh nhạt trả lời: “Ngươi còn không muốn thả, ta sẽ không trả lời ngươi bất cứ chuyện gì nữa.”

[Thông báo hệ thống: Tiền bối, hạt giống công đức này dùng để làm gì? Vị kia mua hạt giống công đức tặng ta là muốn ta làm gì à?]

“Ta chỉ là người bán hàng, ta biết cái búa ấy?” Đại lão cái gì cũng có thể bán trả lời: “Nếu ngươi không nghiên cứu ra, vậy ăn thử xem sao?”

Tống Thư Hàng: “…”

Tiền bối ngài cần gì phải lừa mình dối người hở?

Thứ này có quan hệ với lưới công đức, trong Chư Thiên Vạn Giới, ngoại trừ mỹ nhân rắn công đức và Cật Qua Thánh Quân ra, cũng chỉ có đại lão cái gì cũng có thể bán là có thể tự nhiên ra vào lưới công đức.

Cho nên, đáy lòng Tống Thư Hàng hiểu rõ, thứ này căn bản chính là bản thân cái gì cũng có thể bán tiền bối tặng.

Hắn chỉ hiểu nhưng không nói toạc ra mà thôi.

“Chẳng lẽ thật sự nuốt thứ này vào? Nhưng có nuốt vào thì cũng không tiêu hóa được.” Tống Thư Hàng vê hạt giống công đức suy tư: “Nếu không, cho một phát bí pháp giám định xem sao? Hoặc là, để @#%× Tiên Tử ăn thử nhỉ?”

Mỹ nhân rắn công đức từ từ hiện lên phía sau Tống Thư Hàng, cô duỗi nắm đấm nhỏ ra, nhắm ngay phần bụng Tống Thư Hàng.

“Đùa thôi mà, công đức tiên tử.” Tống Thư Hàng vội xua tay.

Mỹ nhân rắn công đức đấm ra một quyền, nắm tay đánh vào trong bụng Tống Thư Hàng, một quyền đánh xuyên qua phần bụng của hắn. Nắm tay đi vào từ trước bụng, chọc thấu ra sau eo.

Trong lòng bàn tay mỹ nhân rắn công đức, kim đan cá voi mập gắng sức giãy giụa tựa như cá bị câu lên bờ.

Mỹ nhân rắn công đức lặng lẽ nhấc kim đan cá voi mập lên, nhắm ngay hạt giống công đức.

“Muốn để kim đan cá voi mập nuốt nó ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ừm, việc này thì không thành vấn đề.

Hiện tại kim đan cá voi mập đã hoàn thành tiến hóa triệt để, hóa thành tồn tại cùng đẳng cấp với khúc xương bất hủ, đoán chừng hiện tại, ngay cả Thiên Đạo cũng vô phương hủy diệt nó triệt để.

Vậy cứ nuốt thử đi!

Tay kia của mỹ nhân rắn công đức duỗi ra, cầm lấy hạt giống công đức, trực tiếp nhét nó vào miệng kim đan cá voi mập, buộc kim đan nuốt vào.

Kim đan cá voi mập cũng phối hợp, không hề giãy giụa, ngược lại rất vui vẻ nuốt hạt giống công đức.

…

Một bên khác.

Đại lão cái gì cũng có thể bán đi vào bên trong lưới công đức.

Thân hình hắn trực tiếp vọt vào vị trí hạch tâm.

Ở nơi đó, có bóng dáng đạo nhân trạng thái than cốc đang duy trì tư thế không nhúc nhích.

“Ta đã giao hạt giống công đức cho Bá Tống… Lần này không thu linh thạch của hắn.” Đại lão cái gì cũng có thể bán đau lòng nói.

Đạo nhân than cốc gật đầu, sau đó hắn đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi lưới công đức.

“Lại muốn đi ư?” Đại lão cái gì cũng có thể bán đột nhiên lộ ra một tia tâm tình không nỡ.

Đạo nhân than cốc gật đầu lần nữa.

“Ta phải làm sao mới cứu được ngươi?” Đại lão cái gì cũng có thể bán cúi đầu nhìn đối phương, trầm giọng nói.

“Người… đã chết… còn cứu… gì nữa?” Đạo nhân than cốc dùng giọng khô khốc đáp.

Cuối cùng, hắn vui vẻ nhìn cái gì cũng có thể bán, thân hình tiêu tán không thấy.

…

Sau khi rời khỏi lưới công đức, nghiệp hỏa trên người đạo nhân than cốc lại thiêu đốt hừng hực lần nữa.

“Đã… không chống đỡ được… về sau… giao cho ngươi…” Tia lý trí cuối cùng trong mắt đạo nhân than cốc tiêu tán triệt để, hóa thành ánh sáng đỏ điên cuồng.

Trên người hắn, lớp vỏ ngoài than cốc kia vỡ vụn từng mảng, lộ ra da thịt nõn nà bên trong.

Sau mấy hơi thở, vỏ ngoài than cốc triệt để bong ra.

Đạo nhân trong nghiệp hỏa nhẹ hất đầu, tóc dài hất đi mảnh vụn của lớp vỏ ngoài, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ vô song.

Nhưng gương mặt này cũng không phải dáng dấp của Công Đức Đạo Nhân.

Mà là diện mạo của “Bạch tiền bối”.

Hai mắt vị “Bạch” này, hoàn toàn đỏ ngầu.

Đồng thời.

Trong nháy mắt khi vị “Bạch” này lộ ra gương mặt thật, cự lão màu đen đã ngủ say qua một đợt Thiên Đạo luân hồi, đột nhiên bị cưỡng chế đánh thức!

Cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo còn chưa mở màn, nhưng nó lại thành công “kết nối” với một vật ở hiện thế.

Là Bá Chiếm bí pháp của nó có hiệu lực!

Cự lão màu đen đần mặt ra.

Chương 3061: Rốt cuộc ta sắp khổ tận cam lai!

Xảy ra chuyện gì?

Bá Chiếm bí pháp của ta có hiệu lực rồi ư?

Cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo đời thứ chín đã kết thúc?

Nhưng ta còn chưa thi triển bí pháp với Thiên Đạo thứ chín mà?

Chẳng lẽ vừa rồi lúc ta đang ngủ mơ mơ màng màng thì đột nhiên bị đánh thức, sau đó theo bản năng ném bí pháp về phía Thiên Đạo thứ chín ư?

Cự lão màu đen vừa bị cưỡng chế đánh thức nhất thời có chút đờ đẫn.

Thậm chí suýt có loại ảo giác "thời gian hỗn loạn", cảm thấy mình nhảy qua tình tiết nào rồi.

Có điều chẳng mấy chốc, cự lão màu đen đã điều chỉnh lại trạng thái tinh thần của bản thân.

Nó thuận theo cảm ứng giữa mình và hiện thế, bắt đầu thông qua "kết nối" đi rình "Thiên Đạo" bị đoạt xá kia.

Trong nháy mắt khi ý thức của nó lặng lẽ cảm ứng được tình huống ở hiện thế, suýt chút nữa đã kích động đến rút dây mạng!

Đậu mè, là tên đẹp mã đã hố nó hai lần kia!

Tại sao lại là hắn!

Gặp quỷ rồi, không phải tên này đã chứng đạo bất hủ đời thứ bảy rồi ư?

Hơn nữa, ở đời thứ bảy, vì khâu chứng đạo cuối cùng của đối phương đột nhiên "bất hủ hóa với tốc độ ánh sáng", khiến Bá Chiếm bí pháp mà nó ngưng tụ ra trở nên vô dụng, bí pháp tích góp ngàn vạn năm cuối cùng không cam lòng bị tản đi, căn bản không dùng được trên người đối phương.

Vậy bây giờ, Thiên Đạo bị "đoạt xá" này là sao đây?

Vì sao trên người hắn lại có nhân quả từ hiệu lực của Bá

Chiếm bí pháp?

“Có phải có âm mưu gì không?” Thân là cự lão màu đen nấp sau tấm màn đen, nó đột nhiên phát hiện mình có chút sợ tên đẹp mã này, cũng không phải đối phương quá mạnh, chủ yếu là tên này quá hố.

Chuyện có liên quan tới tên này đều không có gì tốt.

Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận làm việc.

Không thể vì Bá Chiếm bí pháp đoạt xá thành công bèn vui vẻ vọt lên, lỡ như là bẫy rập thì phá thế nào?

“Trước tiên giả dụ đây là một bí pháp, sau đó chuẩn bị trăm triệu thủ đoạn tiếp sau, an toàn là nhất.”

“Có điều nói đi cũng phải nói lại… Hẳn tên đẹp mã này là Thiên Đạo đời thứ bảy nhỉ? Kẻ này, có phải là một đường lui nào đó hắn lưu lại không?”

“Nhưng không hợp lý, nếu như là đường lui, vì sao đến lúc này mới phát tác? Rõ ràng hắn là Thiên Đạo đời thứ bảy, hiện tại đã sắp tiến hành Thiên Đạo luân hồi đời thứ chín!”

“Hơn nữa, Bá Chiếm bí pháp trên người hắn là sao… Ở đời thứ bảy, rõ ràng ta đã thất bại.”

“Chẳng lẽ nói, là hiệu quả của Bá Chiếm bí pháp mà ta ném lên người hắn ở phân đoạn chứng Thiên Đạo đời thứ sáu?”

“Không đúng, nếu như Bá Chiếm bí pháp ta ném ra ở Thiên Đạo đời thứ sáu vẫn có hiệu lực cho tới hôm nay, vậy lúc tên đẹp mã này chứng đạo Thiên Đạo đời thứ bảy xong, hẳn Bá Chiếm bí pháp nên có hiệu lực mới đúng.”

“Trừ khi, hắn đã nhận ra Bá Chiếm bí pháp ta âm thầm lưu lại, sau đó còn cẩn thận nghiên cứu, thậm chí phân tích hiệu quả bí pháp, muốn hố ta?”

Trong đầu cự lão màu đen phía sau tấm màn đen cẩn thận hiện lên rất nhiều phỏng đoán.

Vì để phòng ngộ nhỡ, lúc nó lặng lẽ kết nối với Thiên Đạo đẹp mã thì cũng làm ra gần ngàn biện pháp bảo đảm, thôi diễn ra đủ loại khả năng xảy ra chuyện “bất trắc”.

Một khi có phản ứng không thích hợp, nó sẽ lập tức rút đi.

Sau khi chuẩn bị vẹn toàn, cự lão màu đen thoáng đi sâu vào trình độ “kết nối”.

Chẳng mấy chốc, có một bộ phận tin tức từ chỗ “Thiên Đạo đẹp mã” phản hồi lại.

[Ể? Thế mà lại không phải Thiên Đạo đẹp mã, mà là Thiên Đạo “Công Đức Đạo Nhân” dựa vào giao dịch nhậm chức kia?]

[Vậy vì sao hắn lại có dáng dấp của Thiên Đạo đẹp mã?]

[Chẳng lẽ bởi vì “vị trí Thiên Đạo” của hắn là giao dịch được, cho nên sau khi chứng đạo, dáng vẻ chịu ảnh hưởng từ pháp tắc Thiên Đạo, bị cải tạo giống với Thiên Đạo đẹp mã?]

Cự lão màu đen suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ nghĩ đến khả năng này.

Nếu đây là Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân, không phải Thiên Đạo đẹp mã, sâu trong lòng cự lão màu đen không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Có điều, vấn đề lại tới rồi!

[Ta nhớ lúc trước bản thân không có ném Bá Chiếm bí pháp cho Công Đức Đạo Nhân mà nhỉ?]

Tại cuộc chiến Thiên Đạo đời thứ sáu, mình đã ném Bá Chiếm bí pháp cho Thiên Đạo đẹp mã đang phi thăng… Cho nên, hẳn là trên người Công Đức Đạo Nhân không có hiệu quả của bí pháp mới đúng.

Vậy tại sao Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân lại trúng chiêu?

Việc này không hợp logic!

[Là Bá Chiếm bí pháp ta ném lên người Thiên Đạo đẹp mã, sau khi vị trí Thiên Đạo bị người khác kế thừa, nó đã chuyển dời đến người Thiên Đạo Công Đức? Đậu mè! Khi đó ta còn chưa nghiên cứu ra chức năng chuyển dời Bá Chiếm bí pháp. Hơn nữa, nếu như “Bá Chiếm bí pháp” thật sự chuyển dời đến người Công Đức Đạo Nhân, vậy lúc ấy hẳn ta nên chiếm được quyền hạn Thiên Đạo của Công Đức Đạo Nhân mới đúng!]

Cho nên…

[Chẳng lẽ đã có người nhận ra Bá Chiếm bí pháp ta âm thầm thi triển, còn phá giải nghiên cứu ra bí pháp của ta, dùng trên người Thiên Đạo Công Đức? Chư Thiên Vạn Giới này, có kẻ có sức quan sát mạnh mẽ như vậy ư?]

Nghĩ đến Thiên Đạo đẹp mã hố hàng kia, cứ cảm thấy khả năng này dám có thật lắm.

[Trở về ta có nên làm một dấu hiệu xuất xưởng cho Bá Chiếm bí pháp của mình không nhỉ, như vậy thì ta có thể nhận ra được mỗi một Bá Chiếm bí pháp xuất xưởng. Cũng có thể đề phòng lỡ như có kẻ nghiên cứu ra Bá Chiếm bí pháp của ta, vàng thau lẫn lộn, quấy nhiễu cảm giác của ta.] Cự lão màu đen thầm nghĩ.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, cự lão màu đen bố trí thêm vài loại phòng ngự đường lui cho mình lần nữa, sau đó nó tăng cường liên hệ giữa Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân bị bá chiếm và bản thân.

Sau đó, nét mặt nó trở nên quái dị.

Nó chiếm được càng nhiều tin tức phản hồi hơn.

Sau khi Công Đức Đạo Nhân chứng đạo bất hủ thì trạng thái rất bình thường, vị trí Thiên Đạo giao dịch được vẫn là vị trí Thiên Đạo, trên phương diện quyền hạn cũng không khác biệt gì, dáng vẻ của hắn cũng không biến hóa.

Nhưng mà… chúa tể Cửu U đối ứng với Công Đức Đạo Nhân lại là tên đẹp mã kia!

[Thiên Đạo và Chúa tể Cửu U sinh ra lại là hai cá thể khác biệt?] Cự lão màu đen thật sự không cách nào tưởng tượng loại thao tác thần kỳ này.

[Có điều suy xét đến việc lúc ấy tên đẹp mã kia đã đến nghi thức “kế thừa Thiên Đạo”, nghi thức cũng đã mở màn, chúa tể Cửu U lấy hắn làm nguyên mẫu cũng có thể chấp nhận.”

Càng trùng hợp hơn là, bởi vì chúa tể Cửu U này là hình thái của tên đẹp mã, cho nên bí pháp nó ném trên người tên đẹp mã dường như bị dẫn dắt sang, tác dụng trên người chúa tể Cửu U, tiến hành “mưu chiếm” ở trình độ nhất định.

[Nói cách khác… lúc ấy ta chiếm được chúa tể Cửu U đối ứng với Thiên Đạo? Chỉ là bởi vì không đoạt xá Thiên Đạo, ta lại ngủ say, cho nên vẫn luôn không phát hiện ra điểm này.]

Mà tình huống trước mắt là.

Sau khi Công Đức Đạo Nhân mất đi vị trí Thiên Đạo, muốn mượn nhờ lực lượng chúa tể Cửu U áp chế thân thể phát nổ.

Mà sau khi hắn buông bỏ bản thân, mượn lực lượng chúa tể Cửu U… Bá Chiếm bí pháp vẫn luôn ẩn nấp trong cơ thể chúa tể Cửu U cảm ứng được thân thể "Thiên Đạo bất hủ", bèn phát động lần thứ hai.

Sau khi trải qua hai kỷ nguyên Thiên Đạo luân hồi, bất hủ đạo nhân lui nhiệm, bị tước đoạt thần tính, chỉ để lại thân thể cấp bậc bất hủ, bị nó bá chiếm thành công!

Diện mạo của Công Đức Đạo Nhân bắt đầu "đẹp mã hóa" chính là bởi vì mượn dung nhập từ chúa tể Cửu U, chịu ảnh hưởng của chúa tể Cửu U.

[Nói cách khác, mặc dù không chiếm được Thiên Đạo, nhưng ta lại có thêm một con át chủ bài cường đại?]

Sau ba lần luân hồi bất hạnh, sắp tiến tới kỷ nguyên Thiên Đạo đời thứ chín, rốt cuộc ta cũng khổ tận cam lai?

Nếu như nhận lấy lá bài tẩy này… đến lúc đó bố cục nhằm vào Thiên Đạo đời thứ chín sẽ ung dung hơn nhiều.

[Cẩn thận, vẫn phải cẩn thận. Duy trì cẩn thận, đồng thời nhận lấy toàn bộ thân thể bất hủ này của Công Đức Đạo Nhân!]

Chương 3062: Cảm động, cự lão thức thâu đêm + ngủ không đủ giấc + sau khi bị cưỡng chế đánh thức còn phải tăng ca công tác

Cẩn thận… vị cự lão này từng bị Bạch hố hết hai lần Thiên Đạo luân hồi, lần thứ ba lúc đối mặt với sự vật có liên quan đến Bạch, từ trong ra ngoài đều đầy cẩn thận.

Cho nên, dù đã biết nguyên nhân thân thể Công Đức Đạo Nhân bị Bá Chiếm bí pháp chiếm đoạt thành công, biết mọi thứ đều là trùng hợp.

Nhưng lúc nó tiếp nhận thân thể này thì vẫn chống sẵn một trăm triệu tâm nhãn, thận trọng từng bước, cẩn thận thăm dò, hơi có chút bất thường thì sẽ lập tức lui về rút dây mạng.

Thân thể Công Đức Đạo Nhân vốn chỉ cần thời gian một ý niệm trong đầu là có thể tiếp nhận, dưới sự cẩn thận của cự lão màu đen, cứng rắn dùng hơn nửa giờ mới tiếp nhận toàn bộ.

“Bắt đầu kiểm tra.”

“Không có bất kỳ bài xích gì.”

“Không có tàn dư ý chí của hắn.”

“Độ hoàn thành của Bá Chiếm bí pháp hoàn mỹ vô khuyết.”

“Còn tốt hơn trong tưởng tượng của ta, đây tuyệt đối là niềm vui bất ngờ ngoài dự liệu.” Rốt cuộc cự lão màu đen thở phào nhẹ nhõm.

Dưới khống chế ý chí của nó, thân thể Công Đức Đạo Nhân hai mắt đỏ ngầu trong hiện thế chậm rãi hành động.

Nhấc tay, vặn vẹo thân thể, lắc lư như đang khiêu vũ vậy.

Nếu như vận dụng tốt, thân thể Công Đức Đạo Nhân này sẽ trở thành một trong những át chủ bài lớn nhất của nó.

"Có điều bây giờ không phải lúc vận dụng bộ thân thể này…" Ý niệm của cự lão màu đen khẽ động, trên thân thể Công Đức Đạo Nhân cháy lên nghiệp hỏa hừng hực, bao phủ thân hình hắn lần nữa.

Thân thể Công Đức Đạo Nhân lùi về sau, biến mất trong khe nứt thời không, giấu đi thân hình.

[Lần này là lần Thiên Đạo luân hồi thứ chín, ta tất siêu thoát.] Cự lão màu đen như đang cường hóa lòng tin của mình, thấp giọng nói.

Chúc phúc bản thân, cường hóa bản thân.

Đây đã là cơ hội cuối cùng.

Chỉ sau khi siêu thoát Thiên Đạo, nó mới có thể tùy ý xuyên qua dòng sông thời gian, bất kể là quá khứ, hiện tại, tương lai đều sẽ không hạn chế được nó nữa.

Một ý niệm vạn vật sinh, một ý niệm vạn vật diệt, tất cả quy tắc thế gian đều không cách nào trói buộc nó nữa.

Chỉ có sau khi đạt tới độ cao cảnh giới siêu thoát, nó mới có cơ hội truy tìm tung tích của "Thiên Đạo đầu tiên"…

Tất cả những gì liên quan tới Thiên Đạo đầu tiên đều bị xóa đi, chặt đứt từ căn nguyên. Thế gian không có bất kỳ ai có thể nhớ được tin tức của Thiên Đạo đầu tiên.

Nếu như không phải mỗi một đời Thiên Đạo đều có thể xác định bản thân là Thiên Đạo đời thứ mấy… Nói không chừng khoảng trống của Thiên Đạo đầu tiên sẽ triệt để bị làm nhạt đi.

So với việc các đời Thiên Đạo khác không biết chút gì về Thiên Đạo đầu tiên, cự lão màu đen lại nắm giữ một chút manh mối.

Trong lòng nó có một ấn tượng từng dùng quyền hạn Thiên Đạo cưỡng ép in dấu, gia cố.

Trong ấn tượng kia, có một tồn tại siêu thoát "hạn chế thời gian", ra vào trong dòng sông thời gian, dung mạo không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả, chủng tộc là sinh linh hình người…

Nếu quả thật muốn so sánh, cũng chỉ có tên đẹp mã hố nó hai lần là có thể so được với vị tồn tại này.

Trừ một chút xíu ấn tượng này ra, nó không có thêm manh mối nào về vị tồn tại này, nhưng mà, trong lòng nó lại có một chấp niệm.

Siêu thoát, mặc kệ phải trả giá gì, đánh vỡ hạn chế Thiên Đạo, siêu thoát khỏi Chư Thiên Vạn Giới này, siêu thoát thời gian và không gian, đạt tới cảnh giới chí cao vô thượng kia. Sau đó, đi truy tìm dấu vết kia.

Có thể lưu lại chấp niệm sâu sắc như vậy trong lòng nó, điều này chứng minh giữa nó và Thiên Đạo đầu tiên chắc chắn đã xảy ra một vài chuyện.

Có thể là ân oán, có thể là ngẫu nhiên gặp gỡ.

Nhưng nó không có nhiều ký ức hơn, chỉ có một chấp niệm và một chút xíu ấn tượng, cùng với một truy cầu mới.

Thiên Đạo đã từng là truy cầu của nó.

Hiện tại siêu thoát Thiên Đạo là truy cầu mới của nó.

Khác với cá mặn, nó có mục tiêu, có kế hoạch.

“Dường như cách lúc Thiên Đạo luân hồi lần thứ chín chân chính còn cần chút thời gian… ta còn phải chờ đoạn thời gian này.” Giọng cự lão màu đen càng ngày càng nhỏ.

Mỗi lần nó thức tỉnh, cùng với trực tiếp can thiệp hiện thế đều có hạn chế thời gian.

Cuộc chiến giữa Thánh Nhân Nho Gia và quả cầu béo lần trước cũng hố nó một phen. Sau khi rút khỏi hiện thế, nó đã phải đau khổ chống đỡ mười vạn năm thâu đêm không ngủ.

Mười vạn năm thâu đêm kia ảnh hưởng cực lớn tới giấc ngủ của nó.

Lại thêm lúc này, Thiên Đạo luân hồi lần thứ chín còn chưa chính thức bắt đầu, nó lại bị cưỡng chế đánh thức.

Một giấc này, ngủ không hề yên ổn.

Cho nên bây giờ, nó vô cùng buồn ngủ.

Tiếp đến, trước khi cuộc chiến Thiên Đạo đời thứ chín tiến vào trận chung kết, hoặc là khâu Thiên Đạo chứng đạo, nó nhất định phải tiến vào trạng thái ngủ say, cố gắng hết sức điều chỉnh trạng thái của bản thân.

[Ngủ tiếp một lát, một lát nữa…]

Giờ đây nó nắm giữ thân thể Công Đức Đạo Nhân, nếu thời gian này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nó có thể lợi dụng thân thể Công Đức Đạo Nhân làm việc!

Ý thức của cự lão màu đen dần rơi vào khoảng không…

Đúng rồi, trước khi ngủ, còn có chuyện phải làm!

Trước khi rơi vào giấc ngủ say, cự lão màu đen cố chống lại cơn buồn ngủ dữ dội, đi quét qua đường lui mình bố trí: trạng thái mặt trời màu đen.

Muốn xem xem gần đây mặt trời màu đen làm ăn sao rồi.

Mấy hơi thở sau.

Cơn buồn ngủ của cự lão màu đen lại bị kích thích lần nữa.

Quét nhìn bên dưới, nó phát hiện mặt trời màu đen lại bị phong ấn.

Phong ấn trong một tiểu thế giới tạo thành từ quyền hạn Thiên Đạo!

“Đậu xanh.” Cự lão màu đen xoa đầu mình.

Chuyện ngủ phải hoãn lại rồi.

Cũng may, hiện tại Thiên Đạo đời thứ tám vẫn còn trong trạng thái “tại nhiệm”.

Dựa theo kinh nghiệm, trong thời gian ngắn, hẳn là Thiên Đạo luân hồi lần thứ chín còn chưa bắt đầu.

Thiên Đạo hạ nhiệm, cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo mở ra, Thiên Đạo mới thượng nhiệm, quá trình này cần ít nhất vài ngàn năm.

Thừa dịp chút thời gian ấy, nó giải quyết phiền toái của mặt trời màu đen trước đã.

Sau đó, nắm chặt thời gian ngủ một giấc, điều chỉnh trạng thái!

Cự lão màu đen sau khi thức thâu đêm ngủ không đủ giấc còn phải chống lại cơn uể oải, bất chấp khó khăn, bắt đầu tăng ca.

…

Một bên khác, vị trí của Tống Thư Hàng.

Hắn và mỹ nhân rắn công đức cùng ngồi xổm xuống, nhìn kim đan cá voi mập chằm chằm.

Sau khi nuốt hạt giống công đức vào, kim đan cá voi mập bất hủ không phản ứng gì cả, thảnh thơi vô cùng.

“Trước đây chí ít còn có thể mang thai gì đó, lần này nuốt bảo vật cao cấp hơn mà sao không phản ứng chút nào vậy? Nếu không, nặn ra trước đi?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Mỹ nhân rắn công đức gật đầu, vén tay áo lên, duỗi tay chụp lấy kim đan cá voi mập.

“Xì ~” Kim đan cá voi mập vội hành động.

Lỗ mũi nó phun ra “tia sáng bất hủ” lần nữa, quấn quanh người Tống Thư Hàng.

Chỉ trong chốc lát, nửa thân trên trừ phần đầu của Tống Thư Hàng bị bao thành kén.

Một màn này, trông quen mắt.

“Là á bất hủ hóa!” Tống Thư Hàng nói.

Đại lão cái gì cũng có thể bán biết hắn đang tiến hành “á bất hủ hóa” toàn thân, cho nên đặc biệt tặng hạt giống công đức?

Theo chiếc kén thành hình, “da Bá Tống” nửa người trên của Tống Thư Hàng được cường hóa, tiến hóa thành trạng thái á bất hủ.

Lực lượng công đức tiếp tục thẩm thấu đến xương cốt, tất cả xương cốt nửa người trên cường hóa đồng bộ.

“Chí ít bớt đi thời gian ta nhổ lông dê năm lần…” Tống Thư Hàng sờ nửa người trên của mình.

Cách lúc hắn á bất hủ hóa toàn thân đã không còn xa!

Chương 3063: Nhiều năm đến vậy, kế hoạch lớn của ta còn chưa tiến triển, nhất định là do ngươi quá ăn hại

Đáng nhắc tới chính là, lần cường hóa này, ngay cả thắt lưng cũng bị bao phủ trong phạm vi “nửa người trên”, điều này khiến tâm lý Tống Thư Hàng sinh ra cảm giác an toàn vững vàng, kiên định!

Lực phòng ngự của thân thể sương mù ngụy bất hủ cũng không tuyệt đối, còn có khả năng bị ăn mòn rớt thận.

Nhưng sau khi có được làn da phần eo ở trạng thái “á bất hủ”, tồn tại trong Chư Thiên Vạn Giới có thể phá vỡ phòng ngự phần eo của hắn, tiến hành công kích quả thận của hắn có thể đếm trên đầu ngón tay, mười ngón tay đã đủ đếm hết!

Trừ cái đó ra, hiệu quả của hạt giống công đức bị kim đan cá voi mập nuốt vào cũng không biến mất, năng lực kết nối với “lưới công đức” được kim đan cá voi mập kế thừa hoàn mỹ.

Kỹ năng của kim đan cá voi mập + 1.

Chính vì thế mà “trường sinh chi đạo công đức, nhân quả” của Tống Thư Hàng thu được lợi ích, tiến thêm một bước, hệ thống mạng chat Tu Chân cũng được cường hóa phần nào.

“Dự tính lại thêm bốn lần nữa, làn da bên ngoài và xương cốt bên trong toàn thân ta đều có thể hoàn thành tiến hóa.” Tống Thư Hàng đánh giá trong lòng một phen.

Hiệu quả của nguyên vật liệu đạo khí thật sự là đỉnh của đỉnh.

Đáng tiếc hạt giống công đức chỉ có một, nếu có thêm mấy hạt thì tốt rồi, hắn có thể hoàn thành á bất hủ hóa cho làn da + xương cốt toàn thân trong thời gian ngắn nhất.

Chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán hiển nhiên không có khả năng đưa ra nhiều nguyên vật liệu đạo khí cho hắn. Cho dù có, lần sau khẳng định phải tốn linh thạch mua mới được.

Thứ như linh thạch này, Tống Thư Hàng cũng không thiếu… trong tương lai.

Hắn có hệ thống mạng chat Tu Chân, chỉ cần không tìm đường chết, khai thác đàng hoàng, tương lai chắc chắn là tài nguyên cuồn cuộn.

Nhưng vấn đề là, hiện tại là hiện tại, tương lai là tương lai.

Hiện tại, hắn không có tiền.

“Nói đến nguyên vật liệu đạo khí, các đời Thiên Đạo, nói không chừng sẽ có hàng tồn?” Bá Tống bần cùng sinh cải tiến, nghĩ đến vài con đường hay.

Cho nên, hắn mở hệ thống mạng chat Tu Chân ra, liên hệ với cha Cẩu Đản, đi thẳng vào chủ đề.

[Cha Cẩu Đản, trong tay ngươi còn loại bảo bối như “nguyên vật liệu đạo khí” không?]

Hiện tại nói chuyện với cha Cẩu Đản, tuyệt đối không nên “tuần tự mà tiến”, nếu không sẽ bị dẫn lệch tiết tấu. Nói không chừng chẳng hiểu sao đã đồng ý với cha Cẩu Đản lấy tên XX đản cho con gái, con trai, thậm chí cháu gái, cháu trai mình trong tương lai, trở thành một phần tử của gia tộc Cẩu Đản.

Đối diện.

Lúc cha Cẩu Đản nhận được tin nhắn này thì có loại ảo giác ký ức chẳng hiểu ra sao. Đây quả thực giống như con mình lên cấp ba gọi điện xin cha tiền sinh hoạt vậy.

Xin đến hùng hồn ngay thẳng, căn bản không quan tâm cha mình có tiền để dành hay không, số dư trong kho bạc nhỏ tư nhân còn bao nhiêu, cũng không biết kho bạc lớn trong nhà là do mẹ quản ư?

[Ngươi là thôn kim thú bốn chân à? Không có!] Cha Cẩu Đản lạnh lùng trả lời, đã thành niên rồi, còn muốn xin tiền sinh hoạt?

[Ta có thể giao dịch, cha Cẩu Đản. Ngươi có muốn thứ gì không?] Bá Tống ở đối diện thành thạo nói. Hắn cũng không cho rằng mặt mình lớn, có thể lấy được tài liệu miễn phí từ chỗ cha

Cẩu Đản, ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị giao dịch.

[Ngươi nghèo.] Cha Cẩu Đản trả lời.

Tống Thư Hàng: […]

[Có điều, cũng may trước mắt ngươi vẫn có cơ hội tìm một tiên nữ sinh con, xem như có chút giá trị đầu tư. Trước tiên nói thử xem ngươi muốn nguyên vật liệu đạo khí làm gì?] Cha Cẩu Đản lại trả lời. Bản thân Bá Tống không có giá trị, nhưng Thiên Đế Tử từng nói, tương lai Bá Tống sẽ sinh con gái, thậm chí còn có cháu gái, giá trị cuộc đời Bá Tống bèn thể hiện tại chỗ này.

[Á bất hủ hóa.] Tống Thư Hàng đáp: [Sau khi vừa nhận được một viên “nguyên vật liệu đạo khí”, nửa người trên của ta lập tức hoàn thành hình thức á bất hủ hóa. Nếu như lại có một hai viên “nguyên vật liệu đạo khí” nữa, ta có thể hoàn thành á bất hủ hóa, hoàn thành tiến hóa toàn thân.]

[Tạm biệt.] Cha Cẩu Đản trả lời.

Bá Tống sau khi á bất hủ hóa toàn thân thì triệt để không còn giá trị đầu tư nữa.

Tống Thư Hàng đần mặt ra.

Đàm phán không thành công rồi ư?

Ngay lúc này, thiếu niên ba mắt tiền bối gửi tin nhắn tới: [Bá Tống, ngươi nói gì với cha Cẩu Đản nhà ngươi vậy? Sắc mặt nó đột nhiên trở nên rất tệ, xảy ra biến hóa gì à?]

Mau nói ra để ta còn vui vẻ vui vẻ nữa.

[Kỳ thực ta cũng có chút ngu người, vừa rồi ta nói vấn đề nguyên vật liệu đạo khí với cha Cẩu Đản, ta muốn dùng nguyên vật liệu đạo khí tăng tốc quá trình bất hủ hóa toàn thân. Kết quả, nói lại nói, cha Cẩu Đản và ta đột nhiên đàm phán không thành.] Tống Thư Hàng trả lời.

Kỳ thực muốn hoàn thành á bất hủ hóa toàn thân, chỉ cần nhổ lông dê của mặt trời màu đen vài lần nữa là xong chuyện… Nhưng sau khi Tống Thư Hàng được hạt giống công đức tương trợ, cảm giác trong cõi u minh luôn bảo hắn khởi nguồn “tin tức bất hủ” dùng để bất hủ hóa toàn thân không nên chỉ dùng một loại, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Dùng tin tức bất hủ lấy được từ càng nhiều Thiên Đạo khác nhau tổ hợp lại để hoàn thành á bất hủ hóa toàn thân sẽ có hiệu quả 1 + 1 lớn hơn 2.

[Nguyên vật liệu đạo khí tăng tốc trạng thái á bất hủ hóa toàn thân? Nói cách khác, mượn nhờ tin tức Thiên Đạo trong nguyên vật liệu đạo khí? Vậy... đạo khí hoàn chỉnh có thể đưa đến hiệu quả cùng loại hay không?] Thiếu niên ba mắt tiền bối trả lời.

Đạo khí hoàn chỉnh?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn về phía Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngoài ra còn có tinh cầu mọc mắt buộc định với hệ thống mạng chat Tu Chân của hắn, đảm nhiệm phần mềm download client mạng chat Tu Chân".

Đây là hai món đạo khí hoàn mỹ!

"Có lẽ ta có thể thử một chút." Tống Thư Hàng nói.

Có điều, đạo khí hoàn chỉnh khác với nguyên vật liệu đạo khí, nguyên vật liệu đạo khí có thể trực tiếp hấp thu được, đạo khí lại không được.

Hơn nữa, muốn trên cơ sở không tổn hại tới đạo khí thì phải tiến hành phục chế khắc lại tin tức bất hủ mới được.

[Có thể dùng phương pháp nhổ lông dê mặt trời màu đen trên người đạo khí thử xem?] Trong lòng Tống Thư Hàng có phương án đại khái.

Tóm lại, trước tiên đi tìm Bạch tiền bối!

Sau khi hạ quyết tâm, Tống Thư Hàng mang theo tâm tình vui vẻ đẩy thế giới hạch tâm ra, thông qua thế giới hạch tâm làm trung chuyển, đi đến bên cạnh Bạch tiền bối.

"Hấp thu xong rồi? Tiếp tục nhổ lông dê?" Bạch tiền bối quay đầu hỏi.

"Tiếp tục!" Tống Thư Hàng gật đầu, cũng bắt đầu phối hợp với Bạch tiền bối, thi triển hợp kích về phía đại lão mặt trời màu đen.

Trong quá trình hợp kích, Tống Thư Hàng lại miêu tả một lần ý nghĩ "khắc lại tin tức bất hủ trên thân đạo khí" của mình với Bạch tiền bối.

Đề tài này lại được Bạch tiền bối chuyển vào "nhóm nghiên cứu thảo luận con mắt Thánh Nhân" để cùng thảo luận, nghiên cứu.

Treo máy đốn ngộ, bế quan, thảo luận, thi triển hợp kích thiên phú Thánh Nhân…

Tiết tấu của Bá Tống và A Bạch đồng loạt nhất trí.

Trong thế giới phong ấn.

Đại lão mặt trời màu đen vô cùng ấm ức.

[Lại nữa rồi? Lại còn muốn cày ta một trăm lần? Các ngươi coi ta là cái gì!]

[Muốn cày là cày, ta không cần tôn nghiêm à!]

[Hai người các ngươi, ta ghim rồi!]

Đại lão mặt trời màu đen oán hận nói.

Cùng lúc đó.

Cự lão màu đen chống đỡ cơn buồn ngủ sắp chết, ý thức lặng lẽ bám trên người mặt trời màu đen, chuẩn bị cứu nó, lại chấn động cả thân già!

[Lại… Lại… Lại là hắn?]

Lại là cái tên phá đám đẹp mã này!

Chương 3064: Ba ngày… ròng rã ba ngày!

Dù tên này có hóa thành tro, ta cũng nhớ được hắn!

Dù sao chỉ cần gặp mặt tên này rồi thì không có khả năng quên đi diện mạo của hắn.

Vì sao tên phá đám đẹp mã này lại xuất hiện ở đây? Xuất hiện vào thời điểm Thiên Đạo luân hồi lần thứ chín sắp bắt đầu?

Quả thực là vào thời điểm tệ nhất, địa điểm tệ nhất gặp phải kẻ không muốn gặp nhất!

Hơn nữa, không phải tên hố hàng này đã tấn chức Thiên Đạo đời thứ bảy rồi à? Tính thời gian, dù hắn gây sự nghỉ hưu sớm, cũng không có khả năng trực tiếp để chân thân xuất hiện ở hiện thế chứ?

Trừ khi… tên phá đám đẹp mã trước mắt này không phải tên hố hàng Thiên Đạo lúc trước?

Là đường lui hắn lưu lại ở hiện thế ư?

Hoặc dứt khoát chính là con cháu hậu duệ của hắn?

[Thận trọng, thận trọng. Trước điên đừng hoảng, cứ lặng lẽ xem trạng thái của hắn trước đã.] Khó khăn lắm cự lão màu đen mới điều chỉnh được tâm tình của mình. Có thể điều chỉnh lại tâm tình nhanh như vậy, cũng xem như nội tâm nó đã cường đại rồi.

Đầu tiên.

Tên phá đám đẹp mã trước mắt này đang ở cảnh giới Kiếp Tiên, dường như vừa ngưng tụ ra “hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo”.

A ~ vỏ bọc quen thuộc cỡ nào?

Năm đó lúc tên phá đám đẹp mã tranh đoạt Thiên Đạo đời thứ sáu, không phải cũng chính là trạng thái này ư? Bằng vào cảnh giới Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo, lại quả thực đánh khắp thiên hạ, cướp được vị trí Thiên Đạo, khiến các Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới che mặt khóc rống, mất sạch mặt mũi.

Có điều nhìn kỹ thì có thể phát hiện tên phá đám đẹp mã này và tên phá đám đẹp mã tranh đoạt Thiên Đạo vẫn có chút khác biệt.

Chẳng lẽ thật sự là con cháu hậu duệ xuất hiện hiện tượng lại giống, dáng dấp giống tổ tiên như đúc?

Cái rắm!

Lại giống nhà ai có thể giống đến mức này?

[Đánh dấu trọng điểm! In đậm tô đỏ gạch chân!] Đáy lòng cự lão màu đen lập tức thêm đánh dấu cho Tiên Bạch.

Tên này, tuyệt đối phải chú ý trọng điểm.

Đoạn thời gian kế tiếp, phải chú ý từng cử động của tên này, không để hắn có cơ hội hố kế hoạch lớn của mình nữa!

Tốt nhất… là có thể nghĩ cách thủ tiêu tên đẹp mã này!

Tên này tồn tại là một tai họa ngầm đối với kế hoạch của nó.

Ngay lúc cự lão màu đen gần như tập trung tất cả lực chú ý trên người Tiên Bạch, ảo tưởng một tràng “phương án kế hoạch tiếp theo”, hợp kích của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng hạ xuống lần nữa.

Hợp kích thiên phú Thánh Nhân Nho Gia gặm lên “cát sỏi bất hủ” của mặt trời màu đen tựa như một cái miệng rộng thưởng thức đồ ăn ngon. Mặc dù gặm không được bất hủ, nhưng lại có thể gặm đi một ít tin tức số liệu bất hủ tản mát ra.

“Shhh ~~” Bị hợp kích rỉa một phát, ý thức cự lão màu đen bám trên người mặt trời sởn cả gai ốc!

Hai tên này lại đang nhổ lông dê của nó!

Hơn nữa, vậy mà có thể phá vỡ lớp vỏ bảo vệ số liệu ở tầng ngoài của “thể bất hủ”, phục chế số liệu của thể bất hủ?

Điên rồi à?

Kẻ không chứng đạo, vậy mà mưu toan trực tiếp tiếp xúc với tin tức bất hủ, quả thực muốn chết!

Cho dù là Trường Sinh Giả đứng đầu nhất, sau khi tiếp xúc chính diện với tin tức bất hủ chân chính cũng sẽ trực tiếp rơi vào hôn mê vô tận, nói không chừng mãi mãi không cách nào tỉnh lại!

Chư Thiên Vạn Giới… bắt đầu từ Thiên Đạo luân hồi đầu tiên cho đến nay, còn chưa có ai chưa chứng Thiên Đạo, đi tiếp xúc với tin tức bất hủ mà có thể bình an vô sự.

[Vốn cho rằng lần này tên phá đám đẹp mã sẽ trở thành tai họa ngầm và trở ngại cho kế hoạch của ta, hiện tại xem ra… đã không cần chú ý tới hắn nhiều.] Cự lão màu đen thầm nghĩ.

Tối đa mười giây, hai tên này sẽ ngã sấp mặt!

Cự lão màu đen thậm chí đã bắt đầu đếm ngược cho Tiên Bạch và Tống Thư Hàng trong lòng.

Mười giây sau…

Bá Tống và Bạch tiền bối lại vô tình quét một phát "hợp kích thiên phú Thánh Nhân" trên người mặt trời màu đen.

Hai người treo máy, đốn ngộ, phân tâm thảo luận, bận bịu túi bụi.

Mà tình cảnh hai tên ngã xuống đất hôn mê trong tưởng tượng của cự lão màu đen lại căn bản chưa từng xuất hiện.

Cự lão màu đen: "? ? ?"

Xảy ra chuyện gì!

Sau khi hai tên này tiếp xúc với tin tức bất hủ, vì sao không có chút tác dụng phụ nào vậy?

Tên phá đám đẹp mã kia thì cũng thôi đi, có thể hắn là đường lui của Thiên Đạo… Nhưng cái tên tướng mạo thường thường không có gì lạ bên cạnh kia, vì sao cũng có vẻ không có chuyện gì?

Cự lão màu đen rất muốn phân ra một tia tinh lực kiểm tra Tống Thư Hàng.

Nhưng mà, kiểm tra của nó còn chưa tới gần đã bị một bức tường thành vô hình ngăn lại.

[Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa. Nếu như lại để hai tên này tiếp tục nhổ lông dê, có trời mới biết Thiên Đạo luân hồi lần thứ chín sẽ phát sinh dị biến thế nào.]

[Lúc này… phải điều động thân thể Công Đức Đạo Nhân kia, phá vỡ phong ấn, cứu hóa thân chúa tể Cửu U của ta ra.]

Nghĩ tới đây, cự lão màu đen lại quét mắt qua mặt trời màu đen, cứ cảm thấy tên này có chút ăn hại.

Roẹt ~

Lúc này, hợp kích của Bá Tống và Tiên Bạch lại giáng xuống lần nữa. Trong cõi u minh, Tống Thư Hàng cảm thấy dường như "tin tức số liệu Thiên Đạo" mà hợp kích mang về lần này đã tăng lên một cấp bậc?

Là độ thuần thục kỹ năng hợp kích tăng lên, thăng cấp rồi ư?

[Grừ…] Trong lòng cự lão màu đen oán hận cắn răng, sau đó ý thức thối lui, trở về không gian tối đen.

Sau đó, nó quyết định điều động thân thể Công Đức Đạo Nhân, khóa chặt vị trí của mặt trời màu đen, cũng bắt đầu bày cục.

Dù nắm giữ đại át chủ bài thân thể Công Đức Đạo Nhân, lấy tính cách cẩn thận của nó cũng sẽ không trực tiếp xông tới.

Dù sao, hiện tại Thiên Đạo thứ tám còn tại nhiệm. Hơn nữa, tiểu thế giới phong ấn "mặt trời màu đen" kia rõ ràng là bút tích của Thiên Đạo, không thể không phòng.

[Cho nên… đầu tiên phải tìm một cơ hội, tạo ra hỗn loạn. Sau khi hỗn loạn bạo phát, lại để thân thể Công Đức Đạo Nhân lẻn vào, mang một bộ phận thân thể chứa "hóa thân chúa tể Cửu U" ra. Chỉ cần mang ra một bộ phận, là có thể thông qua nghi thức, triệu hoán toàn bộ thân thể ra ngoài.]

[Nhắc tới việc tạo ra hỗn loạn, thứ đồ kia ngược lại dùng rất ổn. Lúc này, số lượng di vật Thiên Đạo khổng lồ kia của ta vừa hay có thể phát huy được tác dụng.]

Trong khoảng thời gian ngắn, cự lão màu đen đã vạch ra một chiến thuật trong lòng.

Cũng trong thời gian ngắn nhất, bắt đầu chuẩn bị chấp hành chiến thuật.

…

Thời gian hiện thế, ba ngày sau.

Cự lão màu đen đen mặt, rốt cuộc bố trí "chuẩn bị chiến thuật" thỏa đáng.

Trong ba ngày này, nó ráng chống lại cơn buồn ngủ, thận trọng từng bước, cẩn thận bố trí… Chủ yếu còn phải tránh khỏi cảm ứng của Thiên Đạo, lặng lẽ tụ tập "di vật Thiên Đạo" của mình lại.

Cũng an bài thân thể Công Đức Đạo Nhân đến vị trí mấu chốt.

Vốn những chuyện này có thể hoàn thành chỉ trong nửa ngày.

Nhưng bởi vì rất nhiều chuyện lộn xộn ngoài ý muốn, cứng rắn nhây đến ba ngày. Chẳng hạn như, trên đường tụ tập, một bộ phận di vật Thiên Đạo của nó bị lạc đường, không biết lạc đến xó xỉnh nào, nó tìm nửa ngày cũng chỉ tìm về được chín phần mười số lượng, còn một phần vẫn đang mất tích.

Chẳng hạn như nó điều động vài Hằng Tinh Mạt Nhật Giả, muốn tạo ra vài virus hủy diệt hằng ting, nhưng mấy Hằng Tinh Mạt Nhật Giả điều động được kia lại đột nhiên bị vây giết. Xem từ tình báo phản hồi lại, dường như Chư Thiên Vạn Giới đang tiến hành hoạt động mừng năm mới “vây giết Hằng Tinh Mạt Nhật Giả, Hư Nhật Thủ Hộ Giả”? Cái móc khô này là chuyện gì nữa!

Ròng rã ba ngày, nó mới bố trí thỏa đáng.

Đối diện.

Trên mặt Tống Thư Hàng cũng lộ vẻ hài lòng.

Trọn ba ngày thời gian hiện thế, rốt cuộc hắn đã hoàn thành á bất hủ hóa “da Bá Tống” và “xương Bá Tống”!

Chương 3065: Dưới Thiên Đạo, ta vi tôn!

Cha Cẩu Đản vẫn luôn âm thầm chú ý trạng thái của Bá Tống, lúc này đây nó vô cùng tuyệt vọng.

“Xong rồi, hết vui rồi. Con gái Bá Tống không có, cháu gái Bá Tống cũng không…” Lúc này cha Cẩu Đản rất giống một vị cha già, than thở vì con mình đã triệt sản.

“Kỳ thực Tống tiền bối vẫn có một đứa con gái ruột.” Thiên Đế Tử bên cạnh nhắc nhở. Thiếu nữ máy móc tiểu Lăng Tiêu chính là con gái ruột hàng thật giá thật của Bá Tống.

Vì để không biến thành Thiên Cẩu Đản hoặc Đế Cẩu Đản, Thiên Đế Tử đang cố gắng hành động.

“Tiểu Lăng Tiêu đương nhiên tính là một, nhưng Bá Tống không có con trai, không có con trai có nghĩa là không có cháu gái. Hơn nữa, từ trong xương, ta hy vọng Bá Tống có thể có một đứa con gái ruột bình thường chút. Ở phương diện này, ta vừa cởi mở, lại vừa bảo thủ.” Cha Cẩu Đản nói, thân mật dùng râu rồng ôm lấy tiểu Lăng Tiêu.

“Trường sinh pháp hệ sinh mệnh không có tác dụng với Tống tiền bối ư?” Vũ Nhu Tử da đen cẩn thận hỏi.

“Không dùng được nữa, á bất hủ rồi… Loại á bất hủ này kỳ thật đã là hình thức ban đầu của bất hủ, cao cấp hơn sương mù ngụy bất hủ nhiều. Đến cấp bậc này, vô sinh đã rất triệt để.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ở bên cạnh trả lời.

Vũ Nhu Tử da đen như có điều suy nghĩ gật đầu.

…

Một bên khác.

Cự lão màu đen hít sâu, kiểm tra lại tất cả “chuẩn bị chiến thuật” lần cuối cùng.

Chốc lát sau, nó chống đỡ cơn buồn ngủ đang ngày càng trở nên trĩu nặng hơn, hạ lệnh: “Phương án chiến thuật, khởi động!”

Đồng thời, nó âm thầm điều động cửa sau của "trình tự nhỏ quy tắc Thiên Đạo" nào đó, cũng kích hoạt luôn.

Mỗi một đời Thiên Đạo, trước khi giải ngũ có thể lưu lại một chút "trình tự nhỏ quy tắc Thiên Đạo", cung cấp cho Thiên Đạo tiếp theo sử dụng, tiện cho việc nhanh chóng nắm giữ quy tắc Thiên Đạo. Chẳng hạn như, "trình tự nhỏ sửa chữa ký ức của chúa tể Cửu U" lúc trước Đạo Tử kích hoạt cũng nằm trong hàng ngũ này.

Trừ "trình tự nhỏ sửa chữa ký ức của chúa tể Cửu U" ra, lúc cự lão màu đen tại nhiệm còn để lại một "trình tự cảnh báo đại nguy nan cho Chư Thiên Vạn Giới"... Lúc Chư Thiên Vạn Giới xảy ra tai nạn trọng đại, trình tự này sẽ vang lên tiếng cảnh báo.

Trình tự nhỏ Thiên Đạo này vẫn luôn vận chuyển bình thường, cho nên mấy đời Thiên Đạo kế tiếp cũng không xóa đi trình tự nhỏ này.

Mà trong "trình tự nhỏ cảnh báo đại nguy nan" này, cự lão màu đen ẩn giấu một cửa sau. Cho dù nó rời chức thì vẫn có thể thông qua thủ đoạn đặc biệt, kích hoạt cửa sau này!

Cự lão màu đen không phải "tiền Thiên Đạo" đầu tiên làm loại chuyện này, cũng không phải kẻ cuối cùng.

Sau khi trình tự nhỏ được kích hoạt, Đạo Tử lập tức bị làm bừng tỉnh.

Ngay sau đó, trong cảm ứng của Đạo Tử, mỗi một giới trong Chư Thiên Vạn Giới đều có điểm đỏ "tai nạn cực lớn" thoáng hiện.

Tin tức cảnh báo tai nạn tràn ngập ý thức Đạo Tử.

Đạo Tử bèn triển khai "thị giác Thiên Đạo" theo bản năng, trinh sát mỗi một vị trí cảnh báo.

[Chính là lúc này!] Cự lão màu đen nắm lấy cơ hội.

Cơ hội nháy mắt là qua, Thiên Đạo phản ứng lại, đóng trình tự nhỏ báo động, xóa bỏ cửa sau của trình tự nhỏ, nói không chừng chỉ cần vài giây thời gian để phản ứng.

Mà thứ nó muốn chính là nắm chặt một tẹo thời gian này, triển khai hành động!

Đầu tiên, ba hằng tinh nhân tạo bị áp súc truyền tống tới, ném vào trong trận pháp phong ấn do Bạch chưa biết số 1-33 tạo thành.

Trong ba hằng tinh nhân tạo này đều bị gieo virus hủy diệt hằng tinh vào, một khi nổ tung sẽ phóng thích ra công kích bạo tạc ẩn chứa một chút khí tức bất hủ, còn có virus truyền nhiễm.

Nếu như có thể, cự lão màu đen muốn trực tiếp chuyền ba hằng tinh thật sự tới dẫn nổ… nhưng bên ngoài có Thiên Đạo đời thứ tám đang nhìn chằm chằm, nó không dám làm động tác lớn như vậy, sợ khiến Thiên Đạo chú ý.

Ba hằng tinh nhân tạo nổ tung, lực xung kích khủng bố bật tung lớp ngoài phong ấn của Bạch chưa biết số 1-33, lộ ra dung mạo của 33 vị Bạch chưa biết.

Ý thức cự lão màu đen bám trên thân thể Công Đức Đạo Nhân nhìn thấy một màn này, không tự chủ làm ra động tác nuốt… Tàn nhẫn! Kẻ tương tự với tên phá đám đẹp mã kia thế mà lại còn có tận 33 tên?

Căn bản không cho nó đường sống mà.

Đánh dấu, tất cả đều đánh dấu lại.

Mặc dù cảm giác xung kích chính diện mà ba mươi ba “tên phá đám đẹp mã” này mang đến cho nó không mạnh như tên hố hàng “nhổ lông dê” kia, nhưng vẫn không thể khinh thường!

Hơn nữa, lại tận ba mươi ba tên, số lượng cực lớn. Một khi không chú ý, chỉ một trong ba mươi ba tên đó gây ra chút chuyện thì đều có khả năng xuất hiện chuyện ngoài dự liệu.

Có điều… bây giờ thời gian cấp bách, không phải lúc cân nhắc nhiều như vậy.

Qua quýt đánh dấu xong, lớp ngoài trận pháp phong ấn nổ tung, mặt trời màu đen lập tức đưa “di vật Thiên Đạo” mình đã tập hợp vào thế giới này.

Mấy trăm mặt trời màu đen nhỏ tạo thành từ hạt tròn màu đen cuồn cuộn xông vào trong trận pháp phong ấn, đấu đá lung tung.

Di vật Thiên Đạo là quái vật chỉ biết phá hoại, không có thần trí.

Nhưng chúng nó vô cùng dễ dùng, đặc biệt chúng nó có thiên phú lỗ đen cắn nuốt, sau khi ném chúng ra thì quả thực là vũ khí gây sự tốt nhất.

Từng mặt trời nhỏ di vật Thiên Đạo màu đen quay cuồng, đồng thời hóa thành lỗ đen cắn nuốt tất cả mọi thứ trong hiện thế.

Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc với lỗ đen này, lúc ấy hắn còn suýt chút nữa bị cầu di vật Thiên Đạo dùng lỗ đen nuốt tươi!

“Chuyển!” Bạch chưa biết số 1-33 hô nhẹ một tiếng.

Toàn bộ trận pháp phong ấn vận chuyển, na di, lộ ra “đùi vàng Bạch tiền bối two” và ngựa trắng siêu diễn áp trận.

Ngựa siêu diễn hưng phấn nhảy ra, một vó trực tiếp đạp về phía lỗ đen của “mặt trời nhỏ di vật Thiên Đạo”, cứng rắn đạp xuyên qua một lỗ đen nhỏ, đánh nổ.

Có điều… số lượng lổ đen nhỏ chung quanh quá nhiều, dù mỗi vó một lỗ thì cũng cần chút thời gian dọn dẹp.

Hơn nữa, mặt trời di vật Thiên Đạo cũng không dễ bị đánh nổ như vậy.

Sau khi lỗ đen nhỏ bị vỡ nát, mặt trời di vật hóa thành cát sỏi, nhưng hòa tan tổ hợp lại một chút sẽ hóa thành mặt trời di vật Thiên Đạo càng lớn hơn, tiếp tục cố chấp triển khai lỗ đen.

[Thừa dịp hiện tại, ra đi!] Cự lão màu đen âm thầm hạ lệnh cho mặt trời màu đen trong phong ấn.

Trên thực tế, không cần cự lão màu đen âm thầm chỉ thị, mặt trời màu đen đã biết thời gian tự do của mình đến rồi. Sau khi bị Bá Tống và Tiên Bạch nuốt mất “gánh nặng”, đại não mặt trời màu đen đã vận chuyển linh hoạt.

Nó chủ động bắt đầu phá giới, đột phá phong ấn!

Cự lão màu đen âm thầm dò xét.

[Còn cần tăng thêm sức… Đáng tiếc, vốn còn muốn giấu lá bài tẩy này, không cần bại lộ.]

Nhưng bây giờ, chỉ đành để nó lên sàn.

Thân thể thiêu đốt nghiệp hỏa của Công Đức Đạo Nhân bước ra, bại lộ trong hư không.

Ngựa siêu diễn và đùi vàng Bạch tiền bối two nháy mắt đều cảm ứng được sự tồn tại của đối phương.

Giữa ba bên, trong cõi u minh có một loại cảm giác cộng minh.

Ngựa siêu điễn và đùi vàng Bạch two hơi khựng lại.

Mà lúc này, thân thể Công Đức Đạo Nhân đã xông vào trong trận pháp phong ấn của Bạch chưa biết số 1-33, một đường đột phá đến trước mặt Tống Thư Hàng và A Bạch.

[Nếu không, thuận tay diệt luôn tên phá đám đẹp mã này?] Ý niệm kia chợt lóe lên trong đầu cự lão màu đen.

Nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi.

Thời khắc mấu chốt, nó vẫn làm ra quyết định chính xác nhất. Mục tiêu của nó là cứu mặt trời màu đen ra, những chuyện khác cứ tạm bỏ qua.

Thân thể Công Đức Đạo Nhân vung quyền, đập về phía thế giới phong ấn, muốn trợ giúp mặt trời màu đen phá phong ấn.

Mà đúng lúc này, cái tên tướng mạo bình thường bên cạnh đột nhiên lóe lên, hắn duỗi tay thi triển quyền pháp cơ sở nhất nhất nhất, cứng đối cứng chống lại một quyền của Công Đức Đạo Nhân!

Ầm ~ hai quyền va vào nhau.

[Lỗ mãng như thế? Muốn chết à?] Đừng nhìn thân thể Công Đức Đạo Nhân đã mất đi thần tính, ngay cả khí tức bất hủ cũng phai đi, nhưng thể chất của hắn vẫn là cấp bậc bất hủ!

Nhưng ngoài dự liệu của cự lão màu đen, cái tên tướng mạo bình thường lại cứng rắn đỡ được một quyền này của Công Đức Đạo Nhân!

Tiếp đó, trên người kẻ này sáng lên hào quang bất hủ chói mắt.

So với bất hủ chân chính thì thiếu đi một chút hỏa hầu, xem như trạng thái á bất hủ.

Quan trọng nhất chính là, tên này, không phải Thiên Đạo.

Dưới Thiên Đạo, kẻ này vi tôn!

Chương 3066: Miêu Biên quyền pháp, ta thích nó!

Sống lâu như vậy mà chưa thấy thứ này bao giờ!

Nhìn từ bề ngoài thì thứ này là con người. Nhìn từ căn nguyên, đây cũng là con người.

Nhưng con người bình thường làm sao có thể… chưa chứng đạo đã đủ sức chống lại thân thể của Thiên Đạo về vườn?

Dù những người tu luyện khác có nằm mơ thì cũng không thể mơ ra một giấc mộng hoang đường đến thế.

Hiện thực còn hoang đường hơn cả nằm mơ!

Chư Thiên Vạn Giới có một gã như vậy tồn tại thì trận chiến tranh đoạt vị trí Thiên Đạo thứ chín còn đánh cái rắm gì?

Gã này chỉ cần đứng im ở đó, phóng thích số liệu á bất hủ ra ngoài, thế là nguyên một tổ hợp bí pháp quấy nhiễu tin tức và huyễn thuật vô cùng cường đại xổ ra!

Trường Sinh Giả ngộ tính không đủ vừa tiếp xúc với loại tin tức số liệu này thì đã lập tức chìm đắm trong trạng thái á bất hủ, không thể tự kìm chế được nữa.

Tuy không thể khiến các Trường Sinh Giả cấp cao rơi vào giấc ngủ say như bất hủ thực sự, nhưng trạng thái á bất hủ hoàn toàn có thể làm Trường Sinh Giả bình thường thất thần mấy phút hoặc mấy ngày dễ như bỡn.

Đối với Trường Sinh Giả mà nói, mấy phút hoặc mấy ngày đủ để làm biết bao nhiêu là việc. Mấy phút có lẽ không đủ để giết chết một Trường Sinh Giả, nhưng tuyệt đối đủ để một Trường Sinh Giả tỉnh táo rửa mặt sạch sẽ cho một Trường Sinh Giả bị quấy nhiễu, sau đó trang điểm đối phương thật đẹp đẽ, chọn một vị trí đắc địa, chuẩn bị kĩ càng phong ấn rồi phong ấn cứng cựa luôn!

Mà phong ấn này còn có thể chồng chất đến một trăm mười tám tầng!

[Với ta thì tin này chẳng tốt lành gì…] Trong lòng cự lão màu đen nổi lên dao động hiếm thấy.

Nếu như khi Thiên Đạo luân hồi thứ chín nổ ra mà tên kia cũng đến góp vui, thì chỉ e kết quả sẽ được xác định trong thời gian rất ngắn mà người khác chẳng còn đường vùng vẫy.

Hơn nữa tên kia đã ở sẵn trạng thái á bất hủ, khi kế thừa vị trí Thiên Đạo sẽ rất nhanh, thời gian dành cho nó thi triển bí pháp chiếm đoạt sẽ cực kỳ ngắn.

[Trừ tên kia ra, còn có một… à không, là ba mươi tư tên đẹp mã đã từng chơi xỏ ta.]

Độ khó của phó bản “trở thành Thiên Đạo thứ chín” bỗng bị đẩy lên cấp ác mộng.

[Không được, ta không thể mặc kệ hai tên đó, à không, ba mươi sáu tên đó tiếp tục như vậy.]

[Ta nhất định phải tìm một cơ hội để giải quyết chúng trước khi Thiên Đạo luân hồi lần thứ chín mở ra. Muốn giết thì hơi khó, nhưng ít ra có thể nghĩ cách phong ấn chúng vạn năm!]

Vừa rồi nó đã lặng lẽ suy tính một việc, trận chiến tranh giành ngôi vị Thiên Đạo thứ chín chắc chắn sẽ nổ ra trong vòng một vạn năm nữa!

[Nhưng bây giờ không phải là lúc dây dưa với tên này. Thủ đoạn của Thiên Đạo thứ tám không chống đỡ được quá lâu. Thiên Đạo mà quay đầu lại thì thân thể của Công Đức Đạo Nhân mà ta đang khống chế cũng có thể bị trấn áp.]

Cho nên, dù rất đáng tiếc, nhưng bây giờ không phải là lúc đối phó với tên kia và đám đẹp mã xỏ lá.

Không thể khiến tình hình phức tạp thêm nữa.

Sau khi những suy nghĩ kia lóe lên trong đầu cự lão màu đen, nó khống chế thân thể của Công Đức Đạo Nhân, giáng một cú quyền nghịch chuyển nhân quả lên Tống Thư Hàng.

Thân thể của Công Đức Đạo Nhân nhanh chóng vung nắm đấm về phía Tống Thư Hàng, chỉ trong nháy mắt đã giáng xuống hàng ngàn, hàng vạn quyền.

Mỗi một quyền đều mang uy lực khai thiên tích địa, nhưng vì bị khoanh vùng trong phạm vi đại trận phong ấn của Bạch không biết số 1 - 33 nên sức phá hoại bị áp chế rất nhiều.

Song cho dù bị áp chế, sức mạnh của mỗi cú quyền này đều đủ để nghiền nát một Trường Sinh Giả.

Có điều…

Dường như Công Đức Đạo Nhân đang vung quyền loạn xạ. Trong những cú quyền của kia, cú thì khóa chặt thân thể Tống Thư Hàng, cú thì đánh xung quanh hắn. Quỹ tích của chúng như một cái lồng khổng lồ, bao vậy chặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thử tránh né mấy lần, sau đó kệ xác luôn.

Hiện tại thì da Bá Tống và xương Bá Tống của hắn đã thăng hoa, nhưng huyết nhục và các cơ quan khác thì chưa cường hóa xong.

Ý thức chiến đấu cũng không đủ để chống đỡ đòn công trực diện của một sự tồn tại cấp Thiên Đạo.

Cho nên sau khi tránh né vài cú đấm, hắn đã ngoan ngoãn thi triển toàn bộ các lớp phòng ngự của mình, bảo vệ những chỗ quan trọng để chống đỡ đến cùng.

Dù sao thì bây giờ da Bá Tống và xương Bá Tống cũng đã bất hủ, cực kỳ lì đòn, trong thời gian ngắn không thể bị đánh chết được.

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị xong xuôi để gánh chịu một trận đòn đau.

Nhưng cuối cùng, từ phía đối diện chỉ có một cú đấm giáng xuống hai cánh tay đang giao nhau của hắn và đẩy hắn lùi lại một bước. Lực sát thương của cú đấm này cũng bị các lớp phòng ngự và da Bá Tống chặn đứng, trừ @#%× Tiên Tử bị đánh nổ ra, thì hầu như hắn không phải chịu bất cứ một tổn thương cụ thể nào.

Những cú đấm còn lại đều sượt qua sát thân thể hắn.

Tống Thư Hàng sững sờ: “Miêu Biên quyền pháp?”

Lẽ nào đại lão Công Đức ở phía đối diện bị dính lời nguyền “rất hiếm khi đánh trúng kẻ địch” sao?

Hay là… người ta đang nhường hắn?

Ở phía đối diện, thân thể của Công Đức Đạo Nhân giáng nắm đấm xong thì vội vàng lao tới thế giới phong ấn mặt trời màu đen.

Bạch tiền bối, cái chân của Bạch tiền bối two và con ngựa trắng diễn sâu đều chưa khôi phục lại từ phản ứng cộng hưởng.

“Muốn phá vỡ phong ấn thì phải bước qua xác ta trước!” Sau lưng Tống Thư Hàng, @#%× Tiên Tử vừa bị đánh nổ ngưng tụ lại một lần nữa, đọc lên câu thoại đầy nhiệt huyết.

Tống Thư Hàng cũng phản ứng cực nhanh, phóng một bước về phía trước.

Nhưng ngay khi hắn vừa phóng ra một bước, trong hư không đột ngột xuất hiện rất nhiều nắm đấm ập tới thân thể và trước mặt hắn.

Đó là Miêu Biên quyền pháp của Công Đức Đạo Nhân trước đó!

Sau khi những nắm đấm này được đánh ra, lực sát thương được giữ lại trong hư không, ngưng tụ không tan. Chờ Tống Thư Hàng bước một bước ra, chúng mới bị dẫn phát.

Thân thể Tống Thư Hàng lùi lại vị trí cũ theo bản năng.

Những cú quyền Miêu Biên quyền pháp kia lại lướt vèo vèo sượt qua thân thể hắn.

“Chiêu này ghê gớm thật, khá là tương xứng với quyền pháp phong cách ngựa thần… quyền pháp căn bản – nhị của mình. Trong quyền pháp này có dính líu đến nhân quả chi lực, mà Trường Sinh đạo của ta lại ngưng tụ công đức và nhân quả, khéo quá đi thôi!” Suy nghĩ ấy hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Khi đang suy nghĩ, trong đan điền của hắn, kim đan cá voi mập dung hợp hạt giống công đức đã rục rịch ngóc đầu.

Từ mạng lưới công đức, một phần tin tức liên quan tới Miêu Biên quyền pháp truyền ra, gửi đến chỗ Tống Thư Hàng.

Đồng thời, kim đan Thánh Nhãn trong đan điền bên ngoài của Tống Thư Hàng cũng sáng lên, phối hợp với mạng lưới công đức, bắt đầu phân tích số liệu của Miêu Biên quyền pháp.

Từ hôm nay trở đi, bất cứ quyền pháp nào được thi triển với Bá Tống mà không quá phức tạp, đồng thời Bá Tống cũng có thuộc tính tương ứng, thì rất có thể nó sẽ trở thành quyền pháp của hắn!

Trừ thiên phú kinh người về đao pháp, thiên phú quyền pháp của Bá Tống cũng không tệ chút nào.

Cùng lúc đó.

Nhân khoảng thời gian chênh lệch nhỏ bé, cuối cùng thân thể của Công Đức Đạo Nhân cũng xé rách được tiểu thế giới phong ấn đại lão mặt trời màu đen.

Đại lão mặt trời màu đen đã chuẩn bị từ lâu phối hợp với hắn, phá phong ấn thoát ra ngoài!

Tự do!

Đại lão mặt trời màu đen bị Tiên Bạch và Bá Tống hợp kích hành hạ mấy ngày trời cảm thấy như mình đang nằm mộng.

Chương 3067: Trở thành công cụ mạnh nhất!

Sau khi phá phong ấn, vốn dĩ đại lão mặt trời màu đen còn định nói đôi câu xã giao với Bá Tống và Tiên Bạch. Một người không trải qua tình cảnh của nó thì sẽ không thể tưởng tượng được mấy ngày nay nó đã bị Bá Tống và Tiên Bạch hợp kích hành hạ ra nông nỗi nào.

Đây là đả kích hai tầng, cả thân thể lẫn tâm lý!

Nhưng thân thể của Công Đức Đạo Nhân chẳng cho nó thời gian, mà kéo theo nó, xé toạc không gian, trốn vào mất dạng.

Gọn toách!

Mà gần như cùng lúc thân thể của Công Đức Đạo Nhân biến mất, ý chí của Đạo Tử cũng vượt không mà tới.

Nhưng đã muộn một bước rồi.

Nhìn thế giới phong ấn bị phá hủy, Đạo Tử siết chặt nắm đấm: “Bị gài bẫy.”

Dù sao hắn cũng là một thư sinh đứng đắn, không thể lắm mưu nhiều mẹo như các đời Thiên Đạo trước kia được.

Chẳng ai biết trước khi về vườn, các đời Thiên Đạo ấy đã bố trí bao nhiêu hậu chiêu lên quyền hạn Thiên Đạo nữa.

“Được cứu đi rồi.” Bạch tiền bối mỉm cười, nói.

“Hãy để ta bảo vệ nụ cười này của Bạch tiền bối!” Mỹ nhân rắn công đức vừa hồi sinh được cái đầu đã vội vã cướp lời thoại, khiến Bá Tống cạn cả lời.

Đạo Tử sững sờ: “???”

Dường như trong nụ cười của Bạch đạo hữu ẩn chứa sức mạnh khiến cho người ta rất an tâm.

Đạo Tử đang bực dọc vì bị tính kế lập tức bình tĩnh trở lại.

Đột nhiên có cảm giác [đại lão mặt trời màu đen được cứu đi cũng không phải là chuyện gì to tát].

Lẽ nào Bạch đạo hữu đã phát giác ra từ sớm và có bố trí trước rồi sao?

Nếu không, kẻ gây sự đủ để hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới vừa thoát khỏi trói buộc mất rồi, làm sao hắn có thể bình thản như vậy được?

"Đúng rồi, Đạo Tử đạo hữu, có phải ngươi đã nghiên cứu virus hủy diệt hằng tinh rồi không?" Cái chân của Bạch tiền bối two đột nhiên hỏi.

Đạo Tử gật đầu: "Đúng vậy, vì muốn nghiên cứu cách đảo ngược virus hủy diệt hằng tinh, cho nên khi trở về không gian của Thiên Đạo, ta đã thử nghiên cứu hình thái ban đầu của chúng một chút… nhưng thất bại."

"Nếu đã bắt đầu nghiên cứu thì hơi bị phiền rồi đây." Cái chân của Bạch tiền bối two nói: "Chỉ e chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho Thiên Đạo nhiệm kỳ mới."

Bạch tiền bối two vừa nói đến đây, Đạo Tử đã hiểu ra ngay: "Bản thân phương thức chế tạo virus hủy diệt hằng tinh đã là một cạm bẫy rồi sao? Kể cả là Thiên Đạo, một khi tham gia nghiên cứu virus hủy diệt hằng tinh, dù là nghiên cứu đảo ngược cũng sẽ có vấn đề phải không?"

Cái chân của Bạch tiền bối two đáp: "Đúng vậy. Dù là nghiên cứu xuôi hay nghiên cứu ngược, chỉ cần bắt đầu tiếp xúc với virus hủy diệt hằng tinh thì đều phải chịu ảnh hưởng. Nếu là Thiên Đạo hoàn chỉnh thì ảnh hưởng này rất nhỏ, không đáng kể, nhưng…"

"Nhưng ta chỉ là Thiên Đạo 8.5." Đạo Tử hiểu rồi. Nói cách khác, ảnh hưởng mà hắn phải chịu có thể sẽ khuếch đại.

Virus chỉ là cảm vặt với một Thiên Đạo hoàn chỉnh, nhưng với hắn thì lại có thể chết người.

[Ngay khi giao một nửa bản mẫu ban đầu của virus hủy diệt hằng tinh cho ta, đối phương đã dụ ta vào bẫy rồi ư?]

"Bạch tiền bối, ngài lấy được tin tức từ đâu vậy?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Sao hắn thấy Bạch tiền bối two đột nhiên biết được rất nhiều "tri thức", kiến thức về virus hủy diệt hằng tinh cũng uyên bác hẳn lên vậy?

“Ta vừa nạp tiền.” Cái chân của Bạch tiền bối two đáp.

Nghe xong, Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ. Hắn quay đầu nhìn Bạch tiền bối và con ngựa diễn sâu: “Bạch tiền bối và Mã tiền bối cũng thế à?”

“Ừ.” Bạch tiền bối trả lời.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng gật đầu nói. Nguyên nhân nằm ở thân thể của Công Đức Đạo Nhân nhỉ?

Lần trước khi nhìn thấy Bạch tiền bối, phản ứng của thân thể của Công Đức Đạo Nhân cũng rất dữ dội.

“Ta cứ nghĩ… ít nhất thì cũng phải cố hết sức giải quyết tai họa này khi còn đang nhậm chức.” Đạo Tử tiền bối thở dài.

Người ở thế hệ hắn đều thích ôm vất vả, cứ muốn gánh hết khổ nhọc để đời sau hưởng quả ngọt thôi.

“Không sao đâu Đạo Tử tiền bối. Ngươi đã làm rất tốt rồi.” Tống Thư Hàng an ủi: “Nếu không có sự cố gắng của ngươi, nói không chừng Chư Thiên Vạn Giới đã đi tong rồi ấy chứ.”

Câu này là nói thật!

“Vậy thì tiếp theo, ta sẽ sắp xếp cho mình hồi sinh với thân phận đệ tử thủ tịch của Nho Gia. Sau khi hồi sinh, toàn bộ ký ức và thể nghiệm liên quan tới Thiên Đạo của ta có lẽ đều sẽ bị xóa sạch. Trước đó, ta sẽ cố hết sức giúp Thư Hàng ngươi một tay.” Đạo Tử chỉ vào chính mình: “Ngươi có cần thêm số liệu bất hủ không?”

“Vô dụng thôi Đạo Tử tiền bối. Bây giờ ngươi là Thiên Đạo đang nhậm chức, dù ta và Bạch tiền bối có liên thủ với nhau thì cũng không thu được số liệu bất hủ từ trên người ngươi đâu.” Tống Thư Hàng nói.

“Hơn nữa, Đạo Tử tiền bối không cần lo lắng. Trong tay ta còn có hai đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao và hành tinh mọc mắt của Tam Nhãn tiền bối. Một thời gian nữa ta có thể mượn sức đạo khí, chuyển hóa huyết nhục của mình thành trạng thái á bất hủ.”

Con cừu đại lão mặt trời màu đen chạy mất rồi, hắn vẫn sẽ kiếm được món hời từ những con cừu khác.

Đối với hắn mà nói, á bất hủ hóa toàn thân thể chẳng phải là việc khó khăn gì.

Cha Cẩu Đản sững ra: “!!!”

Ngoài da và xương ra, trạng thái á bất hủ còn có thể tác dụng lên cả huyết nhục nữa sao?

Bạch tiền bối nhắc nhở: “Ta vừa gửi chuyên đề “làm thế nào để Thư Hàng mượn sức đạo khí tiến hành á bất hủ hóa với điều kiện tiên quyết là không làm tổn hại đạo khí” vào nhóm nghiên cứu rồi, mọi người có thể tham khảo.”

Nghe vậy, Đạo Tử tiền bối vui mừng gật đầu.

Bá Tống toàn thân á bất hủ thì hắn chẳng còn phải lo lắng gì về Thiên Đạo đời tiếp theo nữa.

Cho dù lại có một đại lão quả cầu béo trên trời rơi xuống như đời trước, thì với trạng thái á bất hủ, Bá Tống có mài cũng mài chết được đối phương!

Sau đó, Đạo Tử lại bổ sung: “Chuyện ta muốn giúp ngươi không phải là á bất hủ hóa. Ta muốn để lại cho ngươi một chiếc máy tính cường đại trước khi về vườn, giúp khả năng tính toán của ngươi bắt kịp thân thể á bất hủ hóa.”

Khác với các đời Thiên Đạo trước, Đạo Tử cảm thấy nếu mình về vườn thì không thể lưu lại thân thể bất hủ, mà sẽ hoàn toàn sụp đổ giống như quả cầu béo, thậm chí thân thể này còn dung nhập vào Thiên Đạo.

Cho nên hắn phải cố gắng hết sức để phát huy thân thể bất hủ và quyền hạn Thiên Đạo đến mức cao nhất, trở thành công cụ mạnh nhất!

“Máy tính bên ngoài? Cái này cũng làm được sao?” Thiếu niên ba mắt tiền bối hỏi.

“Trong thể nội Bá Tống có kim đan cá voi mập, hoàn toàn có thể độc lập tiếp nhận cường độ tính toán cấp bậc Thiên Đạo… Á Thiên Đạo. Mà Thiên Đạo 8.5 ta đây cũng có chỗ đặc biệt riêng. Ta đi cửa sau bằng cách bổ khuyết Thiên Đạo thứ tám, lên ngôi nhờ BUG, cho nên khi về vườn, có lẽ ta cũng có thể dùng BUG để lưu lại một vài thứ.” Đạo Tử tiền bối bình tĩnh nói.

Trong kế hoạch bổ khuyết Thiên Đạo Cầu, sau khi Thiên Đình

Viễn Cổ đại đạo bổ khuyết cho Thiên Đạo Cầu xong thì nhất định sẽ có một ít “cặn bã” được thải ra để tránh ảnh hưởng đến sự hoàn mỹ của Thiên Đạo Cầu.

Mà chức năng “thải bã” này có thể lợi dụng được.

Chương 3068: Tống tiền bối, ta ở tương lai chờ ngươi!

“Nhân lúc còn chưa xuống đài, ta sẽ dốc toàn lực nghiên cứu cách nén năng lực tính toán của Thiên Đạo thành một năng lực thiên phú, sau đó tạo ra một file nén năng lực tính toán, giao cho Thư Hàng thông qua con đường thải tạp chất mà Thiên Đạo Cầu thiết lập trước đó.” Đạo Tử bảy tỏ suy nghĩ của mình trong nhóm nghiên cứu.

Thiên Đế Tử: “…”

Con đường thải tạp chất mà Thiên Đạo Cầu thiết lập… đừng nói thứ vốn sẽ bị thải ra là cô đấy nhé?

Tủi thân quá đi mà.

“Đạo Tử đạo hữu chuyên tâm đánh hạ nan đề “file nén năng lực tính toán cấp Thiên Đạo” đi. Đề tài này bọn ta không giúp được gì rồi.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói: “Trước mắt chúng ta sẽ tập trung nghiên cứu phương diện đạo khí nhé? Còn vấn đề gì khác không?”

Tống Thư Hàng vội vàng lên tiếng: “Các vị tiền bối, chỗ ta còn có một việc cần kĩ thuật của mọi người chi viện. Việc này cũng liên quan đến đại lão mặt trời màu đen… Ta phát hiện ra sau lưng đại lão mặt trời màu đen còn có kẻ chủ mưu, tạm gọi là cự lão màu đen. Trước đó ta dùng phương pháp nhập mộng, kiếm được của nó một bí pháp thú vị tên là “Bá Chiếm bí thuật”, muốn nhờ các tiền bối đơn giản hóa nó lại giúp ta.”

Ừm, nếu có thể rút ngắn thành khoảng ba phù văn là tốt nhất, thời gian tích tụ năng lượng cũng cần nén cho ngắn lại. Chứ nếu chỉ riêng tích tụ năng lượng đã mất đến ngàn vạn năm thì còn nói chuyện gì?

Sau đó, Tống Thư Hàng kể lại cho các đại lão trong nhóm nghiên cứu nghe về ân oán giữa cự lão màu đen núp sau màn với các đời Thiên Đạo.

Nghe hắn nói xong, các thành viên trong nhóm đều im lặng cả nửa ngày trời.

Một lúc lâu sau, Thiên Đế Tử mới phát biểu: “Ta cũng không biết nhận xét về tên đó thế nào nữa, số nhọ thế?”

Đây là lần đầu tiên cô thấy Boss phản diện mà thảm đến vậy.

“Cũng có thể là tại Bạch đạo hữu quá may mắn.” Cha Cẩu Đản nhắc nhở.

“Thầy ta thì quá trâu bò.” Đạo Tử bổ sung.

Tống Thư Hàng: “…”

Bạch tiền bối two: “Quay về trọng điểm xem nào. Trọng điểm là chờ khi Thiên Đạo luân hồi thứ chín bắt đầu, tên này sẽ thò ra và thi triển một phát Bá Chiếm bí pháp đúng không?”

“Đúng vậy, dù đến lúc đó là Bạch đạo hữu hay Thư Hàng lên ngôi thì hắn cũng sẽ không từ bỏ cơ hội này.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Cự lão màu đen này quá thê thảm. Hắn có thủ đoạn, có mưu lược, có kiên nhẫn, đủ cẩn thận. Nhưng nó không thể ngờ rằng kế hoạch kín đáo của mình lại bị Tống Thư Hàng dùng nhập mộng dò xét đến tận căn nguyên, đến Bá Chiếm bí pháp cũng bị Bá Tống học mót mất.

“Có lẽ chúng ta có thể dùng tới Bá Chiếm bí pháp này đấy.” A Bạch hiện thế suy nghĩ một lát, bỗng nói: “Nếu chúng ta muốn thực hiện bước cuối cùng theo hướng hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo, thì nói không chừng sẽ phải dùng đến nó.”

Hắn và Tống Thư Hàng đã dung hòa một bộ phận của đối phương và thỏa mãn điều kiện hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo trên lý thuyết.

Nhưng nếu có thể bổ khuyết một nhát Bá Chiếm bí pháp cho nhau trong khoảnh khắc trước khi chứng đạo, thì liên hệ giữa đôi bên sẽ càng thêm ổn định, đảm bảo quá trình chứng đạo không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

“Nói cách khác, chúng ta cần phân tích Bá Chiếm bí pháp, hơn nữa phải nghiên cứu ra một phương án phá giải nó để tránh bị cự lão màu đen kia đánh lén.” Cha Cẩu Đản suy nghĩ một lát rồi cho ra đời một phương án khả thi: “Đã vậy thì chúng ta hãy ra tay theo hướng hấp thu năng lượng từ Bá Chiếm bí pháp của cự lão màu đen. Khi Thiên Đạo thứ chín được xác định, ngay thời khắc cự lão màu đen thi triển Bá Chiếm bí pháp, chúng ta sẽ hấp thu và chuyển hóa nó thành năng lượng, cung cấp cho chính mình thi triển nó.”

Trước mỗi lần thi triển Bá Chiếm bí pháp cần tích tụ năng lượng ngàn vạn năm.

Lực lượng này không rơi từ trên trời xuống.

Vậy chỉ có cách nghĩ biện pháp hấp thu và chuyển hóa năng lượng ngàn năm của Bá Chiếm bí pháp từ chỗ cự lão màu đen thôi.

Một công đôi việc.

“Cha Cẩu Đản, ngươi không hổ là chúa tể Cửu U, tâm hồn thật đen tối.” Thiếu niên ba mắt tiền bối giễu cợt.

Cha Cẩu Đản: “…”

Má nó chứ, ngươi thì không phải là chúa tể Cửu U à?

Đâm ta một ngàn, tự xẻo tám trăm, hay ho lắm sao?

Ờ… hình như cũng hơi hay ho thật.

“Như vậy xin giao chuyện Bá Chiếm bí pháp, nghiên cứu đạo khí và file nén năng lực tính toán của Thiên Đạo cho các tiền bối. Ta sẽ phụ trách hoàn thiện Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân.” Tống Thư Hàng tổng kết.

Nhờ những cảm ngộ không ngừng được thân thể á bất hủ và hóa thân phản hồi về từ cuộc luận đạo với các tiền bối Trường Sinh Giả, Tống Thư Hàng cảm nhận được một cách rõ rệt rằng thanh tiến độ của Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân đang tăng lên nhanh chóng.

Ước chừng sau khi mượn sức Cửu Tu Phượng Hoàng đao và đại lão hành tinh mọc mắt để á bất hủ hóa huyết nhục toàn thân xong, hắn có thể hiến tế Trường Sinh đạo công đức và nhân quả trong thể nội, để bước ra bước cuối cùng trong Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân!

Dùng bộ phận tin tức bất hủ còn sót lại của các đời Thiên Đạo để hoàn thiện trạng thái á bất hủ đúng là một lựa chọn chính xác. Các luồng tin tức bất hủ không cùng nguồn gốc chính là sự trợ lực lớn nhất cho việc hoàn thiện Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân của hắn.

Đến lúc đó, Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân có thể tập hợp sở trường của trăm nhà, tổng hợp tin tức bất hủ còn sót lại của các đời Thiên Đạo vào cùng một chỗ, tạo ra Trường Sinh pháp mạnh nhất!

…

Trong thế giới hạch tâm.

Tiệc tết đã kết thúc mấy ngày.

Nhưng các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 vẫn chưa giải tán. Phần lớn mọi người vẫn còn đang say khướt trong thế giới hạch tâm.

Mấy vị tiền bối đáng tin của nhóm thì phụ trách chăm sóc những người đã say mèm.

Vì không đủ người nên cả Tiểu Âm Trúc cũng bận tối tăm mặt mũi.

“Lần này các tiền bối uống rượu gì mà tác dụng chậm khủng khiếp thế?” Chúc loli vừa nói, vừa không nhịn được mà liếc vò rượu bên cạnh.

Trong vò còn sót lại một chút rượu tỏa ra mùi hương mê người.

Nếu không có bé Thi ở bên cạnh ngó lom lom thì bé Chúc tò mò đã lặng lẽ nếm thử một ngụm rồi.

“Một phần là các vị tiền bối tự mang đến, còn một phần… hình như là tiểu trợ lý hạch tâm mang ra? Tống tiền bối cất riêng thì phải.” Bé Thi nhớ lại.

Tiểu trợ lý hạch tâm chớp mắt. Ừm, đống rượu ấy là cô chuyển từ chỗ nữ sĩ lưới rồng đến đây.

“Chẳng biết bên Tống tiền bối tiến triển thế nào rồi.” Vũ Nhu Tử ngồi trên nhánh cây, dựa lưng vào thân cây, lắc lư hai chân.

Trong tay cô cầm một đĩa rượu như được làm bằng ngọc.

Cô tao nhã vuốt đĩa, nhấp một ngụm.

“Sẽ thay đổi chứ, hết thảy sẽ thay đổi theo chiều hướng tốt hơn chứ nhỉ? Bởi vì quá khứ này là quá khứ duy nhất Bạch tiền bối không bỏ đi mà.” Cô ngẩng đầu nhìn lên trời.

Siêu thoát đi, Tống tiền bối!

Hãy vượt qua hết thảy, không còn bị hạn chế trong thời gian, không gian và vị diện nữa.

Sau đó… ta sẽ chờ ngươi ở tương lai.

Chương 3069: Không còn là ký ức, mà là sự thực

“Đây là lần cuối cùng ta đi vào tiết điểm thời không này, về sau tương lai sẽ phát triển như thế nào, chỉ e ta không thể nhìn thấy được… Thật muốn có thêm cơ hội để đến đây vài lần nữa… chí ít, cho ta thấy Tống tiền bối bình an chứng đạo thôi cũng tốt rồi.”

“Đôi khi ta hoài nghi có phải mình đang nằm mơ chăng? Ta ở trong giấc mộng, cứ liều mạng thay đổi quá khứ, muốn cải biến quá khứ của mọi người, nhưng khi tỉnh lại thì tương lai vẫn chẳng hề suy suyển.” Vũ Nhu Tử dời đôi môi khỏi đĩa rượu.

Chỉ đơn thuần thay đổi quá khứ thì không thể thay đổi tương lai.

Cô đã sắp không kiên trì nổi nữa.

Nhưng may mà cuối cùng lần này cô cũng thấy được hy vọng.

“Chỉ khi đạt đến cảnh giới “siêu thoát” mà Thiên Đạo Bạch tiền bối nói tới, không còn bị thời gian, không gian và vị diện hạn chế nữa, thì mới có thể tập hợp cả quá khứ, hiện tại, tương lai thành một mối.”

Tống tiền bối ở đây dồi dào sức sống hơn Tống tiền bối ở bất cứ đâu. Hắn biết nhảy nhót, biết đủ trò, dẫu là một con cá muối nhưng lại đầy nhiệt huyết.

Người biết đủ trò đôi khi chết rất nhanh… nhưng nếu không chết thì sẽ trở thành truyền thuyết!

Cho nên, Tống tiền bối sẽ trở thành một truyền thuyết thực sự.

“Không được uống nhiều.” Vũ Nhu Tử nhẹ tay đặt đĩa rượu sang một bên.

Rượu này là do nữ sĩ lưới rồng ở nhân gian đích thân ủ ra, còn nồng hơn tiên tửu trong truyền thuyết. Uống thêm chút nữa thì e rằng cô cũng sẽ say mất.

Với lại, tuy đã kìm chế lắm rồi nhưng Vũ Nhu Tử cũng đã hơi chếnh choáng say.

“Ở thêm một lát rồi đi vậy.” Cô dựa trên thân cây, miệng lẩm bẩm một khúc hát ngắn.

Chẳng hiểu tại sao, cứ ở tiết điểm thời không này là cô lại thấy tâm trạng mình phơi phới hẳn ra.

Cô nhìn các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1 đang say la liệt, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Nếu như có thể… cô chỉ ước sao giây phút này trở thành vĩnh hằng.

Một lúc lâu sau.

Vũ Nhu Tử nhắm mắt lại, khí chất ưu nhã trên người từ từ rút đi.

Cảm giác chếnh choáng ập tới, gương mặt đỏ ửng lên, cô dựa vào thân cây, thiêm thiếp ngủ.

…

Trong một cung điện dùng để nghỉ ngơi ở mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ giữa thế giới hạch tâm.

Tô Thị A Thập Lục cật lực lôi Tô Thị A Thất còn muốn uống nữa lên giường.

“Hay là trói A Thất lại đi?” Linh quỷ tiên tử trong thể nội đề nghị.

“Không cần đâu, ngủ rồi.” Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào.

Sau đó cô đứng dậy, mở cửa cung điện ra, nhìn về nơi xa, thấy Vũ Nhu Tử đang dựa trên nhánh cây mà ngủ.

“Vũ Nhu Tử bình thường trở lại rồi.” Linh quỷ tiên tử nói.

Nhìn từ bề ngoài không thấy gì khác biệt.

Nhưng từ khí chất, có thể đoán ra đó có phải là Vũ Nhu Tử bình thường hay không.

“Ừm, Tử tương lai rời đi rồi. Nói thật, Tử tương lai thật sự khiến người ta động lòng.” Tô Thị A Thập Lục thật thà nói.

Vũ Nhu Tử của tương lai có sức uy hiếp lớn hơn hẳn Vũ Nhu Tử của hiện tại…

Sự ưu nhã khắc sâu trong xương tủy cùng với nét thương cảm thi thoảng thoáng hiện nơi đầu mi khiến cho Tô Thị A Thập Lục cũng phải động lòng. Nếu như không có Tống Thư Hàng thì cô sẽ chọn Vũ Nhu Tử ấy làm đạo lữ, không đùa đâu.

“Đúng là khiến người ta động lòng… Dừng lại, trạng thái động lòng này không đúng! Chắc chắn chúng ta đã bị Trình Lâm Tiên Tử ảnh hưởng rồi.” Linh quỷ tiên tử vội vàng hô dừng lại.

Một lát sau, cô bổ sung thêm: “Mà ta cảm thấy cô phải lo cho chính mình trước đi. Giữa ta và cô có quan hệ khế ước nên ta cảm thấy rõ ràng trạng thái của cô không ổn. Vất vả lắm ta mới quyết định hợp tác với cô, cô đừng có xảy ra chuyện gì đấy.”

“Tình trạng của ta… thực ra là thời gian ý thức phụ trợ của ta sắp hết rồi, đến lúc đó ta sẽ đổi sang chạy ngầm, để Tô Thị A Thập Lục thực sự hoán đổi về đây. Không phải lo đâu, bao giờ khôi phục hoàn toàn thì ta sẽ có được tất cả ký ức và tình cảm. “Ta” đích thực vẫn đang tồn tại trong trạng thái “chạy ngầm”, không khác gì với ta bây giờ cả. Diệp Tư tỷ tỷ yên tâm.” Tô Thị A Thập Lục giải thích.

Linh quỷ tiên tử: “…”

Đám đa nhân cách các cô lắm chuyện thế? Lần trước ta đã nghe cô nhắc đến chuyện khôi phục A Thập Lục đích thực rồi cơ mà? Sao bây giờ vẫn đang “chạy ngầm” vậy?

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười bung dù, nhẹ nhàng nhảy một cái lên đỉnh điện của mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, rồi lướt đi như bay trên đỉnh điện, chạy tới chỗ sâu trong thế giới hạch tâm.

Tiểu trợ lý hạch tâm xuất hiện trước mặt cô trong trạng thái trôi nổi, lặng lẽ dẫn đường cho cô.

Nơi cô muốn đi là bảo tàng của Tống Thư Hàng.

Tiểu trợ lý hạch tâm biết rõ tất cả bảo bối mà Tống Thư Hàng giấu trong thế giới hạch tâm và đều ghi chép đâu vào đấy.

Khi Tống Thư Hàng muốn đập tiền, cô có thể lập tức lôi đống bảo bối ấy ra.

Nhưng nơi mà cô muốn dẫn Tô Thị A Thập Lục đi lần này không phải là chỗ đặt bảo bối bình thường.

Mà là một thứ “bảo hiểm” mà Tống đầu gỗ để lại cho Tống

Thư Hàng.

“Một khi “ta” thực sự hoàn toàn khôi phục thì tính cách thiếu tự nhiên và ngại ngùng sẽ khôi phục theo. “Ta” thực thụ không bao giờ làm được chuyện gì quá táo bạo. Cho nên nhân lúc nhân cách phụ trợ của ta còn chưa đổi sang chạy ngầm, phải thay bản thể làm một chuyện lớn!” Trái tim Bá Tống trong lồng ngực Tô Thị A Thập Lục đập thình thịch.

Rõ ràng cô cũng không to gan như vừa nói, cô cũng vô cùng căng thẳng.

Trên đường chạy, vô số chuyện cũ lần lượt hiện lên trong não hải của cô.

Năm ngoái, sau khi A Thập Lục chính thức bắt đầu thí luyện của Thiên Hà Tô thị thì nhân cách phụ trợ có được phần lớn ký ức của chính chủ là cô đây cũng ra đời.

Khi vừa được sinh ra, cô chẳng khác nào một tờ giấy trắng.

Cô nhìn ký ức như nhìn một bộ phim dài tập mà nhân vật chính là bản thân mình, cảm thấy nó hư ảo như không phải là hiện thực.

Ký ức khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng khiến cho cô có ấn tượng rất sâu. Đó là những ký ức cuối cùng của cô, cũng là giai đoạn mà tình cảm của A Thập Lục dao động mãnh liệt nhất.

Lại thêm trong lúc cô đang bế quan, Tống Thư Hàng nhờ Tô Thị A Thất đưa Long Cốt Khô Đằng trợ giúp.

Thế là người con gái trong sáng như tờ giấy trắng ấy bắt đầu mong chờ bế quan kết thúc, để đi gặp “Tống Thư Hàng trong trí nhớ” của mình.

Mấy tháng sau, cô xuất quan.

Thấp tha thấp thỏm.

Lần đầu tiên thực sự gặp mặt là cô bị Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối lừa đi sau khi buổi phát sóng trực tiếp kết thúc.

Trời mưa.

Cô cầm dù, đi về phía trung tâm vận chuyển hành khách.

Lúc đó cô cũng không biết Tống Thư Hàng đã lặng lẽ tới và chuẩn bị đón mình. Bởi vì theo lịch sử trò chuyện trong nhóm thì

Tống Thư Hàng đã bị Bạch tiền bối phóng lên vũ trụ.

Mưa càng lúc càng to.

Nghĩ đến chuyện gặp lại Tống Thư Hàng trong tương lai, cô hơi thất thần.

Trong mái hiên phía xa.

Một gã to con dựa vào tường, cả người ướt sũng nước mưa, hơi thở biến thành sương trắng.

Thình lình, gã to con ấy nhảy bổ ra.

Dọa Tô Thị A Thập Lục giật bắn cả mình.

Chưa nhận ra đối phương là ai, cô đã vô thức chém cho hắn một phát đao tay.

Thế là hắn bị ném bay đi, miệng kêu "A a a a" thảm thiết.

Đó là lần đầu tiên, cô thực sự gặp gỡ "Tống Thư Hàng".

Hắn thú vị hơn trong ký ức, thay đổi cũng rất nhiều.

Sống động hơn biết bao nhiêu.

Vào khoảnh khắc ấy, Tống Thư Hàng không còn là nhân vật trong ký ức của cô nữa, mà đã thực sự tồn tại.

Chương 3070: Nhà ta có nhị lão gia thích giúp người ngoài, khó sống quá

Chờ tiểu trợ lý hạch tâm đưa Tô Thị A Thập Lục đi xa…

Từ bụi cỏ bên cạnh suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm, phân thân bọc thép của Tống Thư Hàng bình tĩnh chui ra, phủi sạch vụn cỏ trên người.

“Ngươi tránh mặt Tiểu Thập Lục hả?” Sở các chủ bơi tới ven bờ, hai tay chồng lên nhau gác trên bờ nước, hỏi: “Tiểu Thập Lục muốn đi tìm thứ gì sao?”

“Nếu ta đoán không lầm thì hẳn là cô ấy muốn đi tìm bảo vật có thể giúp gia tộc Cẩu Đản phồn vinh thịnh vượng. Cho nên ta tránh mặt đi kẻo cô ấy lại xấu hổ khi gặp ta ấy mà.” Phân thân bọc thép đáp.

Đồng thời, hắn đồng bộ cảnh này cho bản thể.

Thực ra không cần phân thân bọc thép cố ý đồng bộ tin tức, toàn bộ những gì xảy ra trong thế giới hạch tâm đều không lọt qua tầm mắt của Tống Thư Hàng. Thậm chí tiểu trợ lý hạch tâm dẫn đường còn là do Tống Thư Hàng âm thầm cho phép.

“Tuổi trẻ tốt thật…” Sở các chủ thở dài: “Hồi còn trẻ, nếu ta cũng dũng cảm như vậy thì đã chẳng rơi vào tình cảnh bây giờ.”

Phân thân bọc thép đang định an ủi Sở các chủ theo bản năng thì bỗng nhớ ra Tống đầu gỗ đang là linh quỷ số 1 của mình, thế là chột dạ không dám tiếp lời, sợ tự dẫn lửa thiêu thân.

Có tật là giật mình thế đấy.

“Ngươi đã không phản đối thì để ta giúp A Thập Lục một tay.” Lúc này, giọng nói của bạch long tỷ tỷ vang lên ngay sau lưng phân thân bọc thép.

Phân thân bọc thép đang chột dạ nghe thấy giọng nói của bạch long tỷ tỷ thì lại càng hoảng.

Thân mình bạch long tỷ tỷ hiện lên ngay sau đó. Cô cuộn mình trên đỉnh đầu của phân thân bọc thép.

“Chào buổi tối bạch long tỷ tỷ. Nhục thể của cô vẫn chưa hồi sinh à?” Phân thân bọc thép ngẩng đầu nhìn bạch long tỷ tỷ, hỏi.

Lúc này, bạch long tỷ tỷ vẫn ở trong trạng thái hóa thân công đức.

“Không vội, lúc nào ta thích hồi sinh thì sẽ hồi sinh.” Bạch long tỷ tỷ bay một vòng trong không trung rồi lại nhìn Sở các chủ trong suối nguồn sự sống: “Sở Quỳnh Quỳnh, cô cũng sắp mọc lại đủ cả rồi đúng không?”

“Còn chân nữa thôi.” Sở các chủ uể oải đáp.

“Chờ bao giờ cả người đủ hết, cô sẽ đi đâu? Lại quay về xây Bích Thủy các à?” Bạch long tỷ tỷ cố gắng hỏi bằng giọng điệu bình thường nhất.

Sở các chủ trôi lững lờ bên bờ nước, lắc đầu đáp: “Ta đã cắt chấp niệm Bích Thủy các cho Sở Two theo Trường Sinh đạo rồi, không xây dựng Bích Thủy các hư ảo nữa.”

Thứ hư ảo, chung quy chỉ là hư ảo.

Sở các chủ giờ đây đã có hy vọng thực tế, đương nhiên chẳng đi xây lại một Bích Thủy các hư ảo làm gì.

“Nói cách khác, sau khi sống lại hoàn toàn, cô không có gì để làm đúng không? Đến lúc đó có muốn theo ta đi Long giới một chuyến để tìm bảo vật giúp Tống đầu gỗ khôi phục nhanh hơn không?” Bạch long tỷ tỷ đưa ra lời mời.

Phân thân bọc thép giật thót. Trình Lâm Tiên Tử và Tống đầu gỗ tự hủy thân thể thực ra là muốn kéo dài thời gian. Thế mà không ngờ bạch long tỷ tỷ lại có thủ đoạn khiến Tống đầu gỗ tăng tốc khôi phục.

“Thôi… ta muốn ngâm nước suối trong thế giới hạch tâm thêm một thời gian nữa.” Sở các chủ nhếch miệng: “Long giới là quê của cô, ta sợ ta vào đó rồi bị cô trấn áp ở đó luôn.”

Bạch long tỷ tỷ liếc trắng mắt: “Ta là loại rồng đó à?”

Nói xong, cô bực dọc quay người bay theo Tô Thị A Thập Lục.

Khi bạch long tỷ tỷ đã bay xa…

Sở các chủ nhìn phân thân bọc thép của Tống Thư Hàng: “Ngươi định xử lý chuyện của Tống Nhất thế nào?”

Phân thân bọc thép: “!!!”

“Ngơ ra làm gì? Tóc ngố của ta luôn cắm rễ trên đỉnh đầu ngươi. Có một số chuyện có thể suy đoán ra nhờ vô số dấu vết để lại mà.” Sở các chủ chậm rãi nói: “Đừng xem thường trực giác của phụ nữ.”

“Thực ra thì… phương pháp xử lý chuyện liên quan tới Tống Nhất đã có từ lâu rồi.” Phân thân bọc thép cố gắng giữ bình tĩnh, rồi nhìn về hướng mà Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ vừa biến mất: “Ta sẽ nhận lấy một phần nhân quả của Tống đầu gỗ, hoàn thành thay hắn một phần chấp niệm. Còn những nhân quả khác thì chờ hắn hồi sinh rồi tự giải quyết thôi.”

Chấp niệm và nỗi đau vì không thể cứu được Sở các chủ và Bích Thủy các, Tống Thư Hàng sẽ giải quyết.

Còn nhân quả khác thì mười tháng sau nói tiếp.

Sở các chủ day day huyệt thái dương. Ngươi định sinh hắn ra thật đấy à?

Đến lúc đó, bọn ta biết phải nhìn mặt ngươi thế nào đây?

Thà ngươi để hắn đi con đường của Tống ma ma cho rồi.

“Bản thể của ta sắp bắt đầu tiếp xúc với đạo khí, bên này sắp vào trạng thái chờ rồi… Sở tiền bối, nói sau nhé.” Phân thân bọc thép vẫy tay với Sở các chủ, sau đó chủ động ngắt nguồn điện.

Sở các chủ lùi về phía sau một quãng như nàng tiên cá, nhàn nhã thổi bong bóng.

…

Ở một phía khác.

Trong bí cảnh thời gian của Thiên Đạo.

Bạch tiền bối, cái chân của Bạch tiền bối two, thiếu niên ba mắt tiền bối và cha Cẩu Đản đã bước đầu nghiên cứu ra phương án dùng đạo khí để hoàn thiện thân thể á bất hủ cho Tống Thư Hàng.

Quá trình á bất hủ đã có sẵn rồi, phương án lần này chỉ tập trung vào mục tiêu “không làm tổn hại đạo khí” cho nên tiến triển rất nhanh.

Trước mắt, bọn họ đang chuẩn bị thí nghiệm lần đầu.

“Dùng Cửu Tu Phượng Hoàng đao trước hay là hành tinh mọc mắt trước?” Tống Thư Hàng bản thể hoán đổi ra từ cuộc luận đạo, quay về phòng thí nghiệm để làm mẫu vật.

Cha Cẩu Đản đáp: “Dùng hành tinh mọc mắt trước, Cửu Tu Phượng Hoàng đao hơi đặc biệt… Nó không chỉ là đạo khí mà còn là phương án thoát thân của Thiên Đạo Long. Cho nên chúng ta thu thập số liệu thí nghiệm của hành tinh mọc mắt trước đi.”

“Tam Nhãn tiền bối thấy sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Được, ta không có ý kiến gì.” Thiếu niên ba mắt tiền bối gật đầu đáp.

Cái chân của Bạch tiền bối two hỏi: “Thế thì phải di chuyển địa điểm thí nghiệm đúng không? Ta nhớ thể tích của hành tinh mọc mắt kia rất lớn.”

Khi xưa hắn đã nhắm trúng hành tinh mọc mắt và còn muốn bắt giữ nó nữa kia.

“Lên đường thôi.” Bạch tiền bối vung tay mở cổng không gian đến thẳng vị trí của hành tinh mọc mắt.

Lúc này, đại lão đạo khí hành tinh mọc mắt đang nơm nớp lo sợ trong vai trò thiết bị trung gian download của hệ thống mạng chat Tu Chân.

Chẳng biết bao giờ mới được giải thoát.

Đại lão hành tinh mọc mắt cũng rất tuyệt vọng.

Tuyệt vọng hơn là nhị lão gia chúa tể Cửu U nhà nó lại giúp người ngoài, ủng hộ tên Bá Tống kia.

Bá Tống thì có gì tốt? Mắt của Bá Tống có đáng yêu như nó không?

Đại lão hành tinh mọc mắt đang suy tư thì bỗng cảm ứng được khí tức của kẻ thù lớn – Cửu Tu Phượng Hoàng đao!

Nó vô thức muốn bùng nổ để đập nhau với Cửu Tu Phượng Hoàng đao một trận.

Nhưng một khắc sau, nó lại cảm ứng được nhị lão gia chúa tể Cửu U nhà mình cũng đang vượt không mà đến.

“Hỗ trợ Bá Tống.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ra lệnh.

Đại lão hành tinh mọc mắt chớp mắt đáng yêu.

Kẻ địch nhảy tưng tưng trên mình nó mà nó chẳng làm được gì, thậm chí còn phải phối hợp hành động với một kẻ địch lớn khác là Bá Tống.

Rốt cuộc Bá Tống đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc nhị lão gia nhà nó chứ?

Có lẽ nó phải mượn cơ hội lần này để quan sát thật kĩ Bá Tống mới được.

“Như vậy, thí nghiệm lần 1 bắt đầu. Ai phụ trách ghi chép quá trình thí nghiệm đấy?” Cha Cẩu Đản hỏi.

Thiên Đế Tử giơ tay: “Để ta đi, ở đây chỉ có ta là thích hợp nhất nạ ~”

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên mình đại lão hành tinh mọc mắt, nói; “Không ngờ lại có một ngày chúng ta hợp tác với nhau.”

Đại lão hành tinh mọc mắt: “…”

Tống Thư Hàng duy trì tư thế ngồi xổm. Hai con ngươi lưu ly và con mắt thần thứ ba trên trán lần lượt sáng lên hệt như kim đan Thánh Nhãn trong hệ thống lưới rồng.

Đồng thời, hai tay hắn lặng lẽ tỏa sáng.

[Mặc dù ghét cay ghét đắng… nhưng không thể không thừa nhận những con mắt này của hắn rất xinh đẹp.]

Thấy những con mắt đẹp đẽ này, ác cảm của đại lão hành tinh mọc mắt với Tống Thư Hàng giảm đi một chút.

Thậm chí nó còn có một xíu xiu hảo cảm với hắn nữa kia.

Đây là ta nể mặt những con mắt đẹp! Đại lão hành tinh mọc mắt thầm nghĩ trong lòng.

“Tốt lắm, xem ra mở đầu bằng cách dùng tà thuật của Tống tiền bối để nâng cao tỉ lệ đồng bộ quả là lựa chọn chính xác.” Thiên Đế Tử gật đầu, ghi lại điểm này.

“Tỉ lệ đồng bộ giữa Bá Tống với Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng rất cao. Đến lúc đó, ta đề cử hắn tiến vào trạng thái “nhân đao hợp nhất”.” Cha Cẩu Đản nói.

“Tiếp tục.” Thiếu niên ba mắt tiền bối tổng kết.

Tống Thư Hàng gật đầu, “tay Bá Tống” của hắn tiếp tục vuốt lia lịa lên mình đại lão hành tinh mọc mắt.

Khoảng hơn một tiếng sau.

Cả thân hình to lớn của hành tinh mọc mắt bắt đầu sáng lên, thánh quang lạnh lùng còn có dấu hiệu chuyển hóa thành thánh quang ấm áp, thiếu chút nữa thì biến thành một vầng mặt trời nho nhỏ.

Bá Tống bây giờ đã khác hẳn năm xưa, mỗi phát tà thuật đều có thể phủ hiệu quả lên cả thân cầu. Sau nửa tiếng đồng hồ ròng rã, dù là đạo khí cũng phải sinh ra phản ứng.

Huống hồ, dưới mệnh lệnh của thiếu niên ba mắt tiền bối, đại lão hành tinh mọc mắt còn đang chủ động thả lỏng để phối hợp với Tống Thư Hàng.

Bước đầu tiên của kế hoạch thành công mỹ mãn.

Đại lão hành tinh mọc mắt: “???”

Thân thể trở nên lạ quá!

“Được rồi đó, Bạch tiền bối thấy sao?” Thiên Đế Tử tính toán rồi hỏi.

Bạch tiền bối ở bên cạnh búng lên một đồng tiền xu.

Tiền xu rơi xuống mu bàn tay hắn.

Mặt phải.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu: “Mặt phải.”

“Vậy thì Tống tiền bối, chúng ta có thể tiến hành khâu tiếp theo rồi nha.” Thiên Đế Tử nói với Tống Thư Hàng.

Chỉ khi làm bạn với Bạch tiền bối thì mới thấy Bạch tiền bối tiện lợi đến mức nào!

Mặt khác, khi làm bạn với cả Bá Tống và Tiên Bạch thì cảm giác tiện lợi này lại càng phóng đại.

“Sh~” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, sau đó sử dụng năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia lên hành tinh mọc mắt.

Hành tinh mọc mắt đột nhiên cảm nhận được một nguy cơ to lớn.

Nó rung động thân mình, muốn hất văng Bá Tống ra.

“Yên nào.” Thiếu niên ba mắt tiền bối ra lệnh.

Đại lão hành tinh mọc mắt đành dừng lại, trông đến là tội nghiệp.

Xoẹt!

Năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia chạy một mạch trên thân đại lão hành tinh mọc mắt, đồng thời cắt đứt một mảnh “tồn tại” trên mình nó, mang về cho Tống Thư Hàng.

Bước tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Sau khi năng lực thiên phú trở về, Tống Thư Hàng không thể hấp thu trực tiếp mảnh “tồn tại” kia, mà chỉ có thể để nó đi lướt qua hệ thống năng lượng của mình.

Sau đó lại trả nó về cho chủ cũ.

Sau khi cảm nhận thấy mình mất đi một phần “tồn tại”, đại lão hành tinh mọc mắt thở phào.

Trên người nó, Tống Thư Hàng nhắm mắt ngưng thần, tiên năng chảy xuôi trong thân thể.

“Thấy sao rồi?” Cái chân của Bạch tiền bối two hỏi.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng mở to mắt, gật đầu nói: “Có thể làm, nhưng hiệu suất không cao lắm.”

Hiệu suất này còn thua tiến độ khi hắn và Bạch tiền bối liên thủ hợp kích đại lão mặt trời màu đen.

“Vậy thì thử lại phương án 2, tiến vào hình thức đồng bộ.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Trước đó thi triển nhiều Dưỡng Đao thuật như thế là vì tình huống hiện tại này đây.

Tống Thư Hàng điều chỉnh thần trí, bắt đầu tiến hành “nhân khí cộng minh” với đại lão hành tinh mọc mắt.

Đại lão hành tinh mọc mắt: “!!!”

Ngươi còn muốn tiến vào trạng thái “Nhân khí hợp nhất” với ta sao?

Đúng là mơ tưởng!

Ngươi tưởng cứ muốn tiến vào trạng thái nhân khí hợp nhất là tiến được ngay à?

Tuy ta đã đồng ý với nhị lão gia Cửu U là sẽ dốc hết sức phối hợp với ngươi, nhưng thuộc tính của ta và ngươi không tương thích với nhau thì làm sao mà “nhân khí hợp nhất” được!

Khi đại lão hành tinh mọc mắt đang suy nghĩ như vậy… thì bỗng phát hiện ra mình đã mất đi quyền khống chế thân thể.

Thiếu niên ba mắt tiền bối đã sử dụng quyền hạn để tiếp quản hành tinh mọc mắt, sau đó đích thân ra tay phối hợp với Tống Thư Hàng.

Đại lão hành tinh mọc mắt: “…”

Khó sống quá!

Có một nhị lão gia giúp người ngoài thế này thì biết sống làm sao?!

Sau mấy hơi thở.

Được thiếu niên ba mắt tiền bối có kinh nghiệm phong phú dẫn dắt, Tống Thư Hàng và đại lão hành tinh mọc mắt tiến vào hình thức cộng minh thành công.

Sau đó, kim đan cá voi mập lẻn vào thể nội của hành tinh mọc mắt, tạo ra một lớp phòng ngự bất hủ.

Tống Thư Hàng bản thể lại thi triển năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia lên hành tinh mọc mắt.

Thao tác này gần như là mô phỏng cách thức đã làm với đại lão mặt trời màu đen lúc trước.

“Hiệu quả thế nào?” Bạch tiền bối hỏi.

“Hiệu quả khi làm riêng một lần hơi kém so với phương án 1, nhưng lại hơn ở chỗ quá trình đơn giản, không cần nuốt “tồn tại” vào thể nội rồi lại trả về. Nói cách khác, phương án 2 có thể thu được kinh nghiệm nhanh hơn. Chỉ cần đẩy nhanh tốc độ tay thì hiệu suất tổng thể sẽ cao hơn phương án 1.” Tống Thư Hàng tính toán một lát rồi trả lời.

“Thế thì dùng phương án 2.” Bạch tiền bối gật đầu: “Có cần ta thi triển hợp kích cùng với ngươi không?”

“Thử một chút đi, nhưng khi Bạch tiền bối thi pháp thì đừng kích hoạt thuộc tính bất hủ nhé.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thế là…

Cảnh tượng quen thuộc lại tái diễn.

Treo máy, đốn ngộ, lĩnh ngộ á bất hủ hóa…

Đại lão hành tinh mọc mắt im lặng.

Nó đang lặng lẽ đánh giá kim đan cá voi mập bất hủ.

Bá Tống đã tạo ra cả thứ này rồi ư?

Nói cách khác, nếu bây giờ nó trở mặt đánh nhau với Bá Tống, có khi còn bị Bá Tống đánh sấp mặt à?

Rõ ràng chỉ mới mấy tháng trước, cách nhau đến mấy vị diện thế giới, nó chỉ cần cách không đánh ra một đòn công kích là có thể đánh chết Bá Tống kia mà?

Bây giờ thời thế đổi thay, đánh thẳng mặt mà nó còn có nguy cơ ăn hành đến ngoẻo sao?

Lẽ nào đây chính là thời gian vô tình?

Mấy tiếng sau…

"Xong rồi." Tống Thư Hàng dừng đốn ngộ.

Hắn mở to mắt.

Lúc này, cả hai mắt, con mắt thần thứ ba và kim đan Thánh Nhãn… tất cả những gì có liên quan đến mắt trên người hắn đều bắt đầu biến hóa.

Trong khoảnh khắc khi tất cả những "con mắt" ấy biến thành á bất hủ hóa, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác được mình thấy lờ mờ một vài hình ảnh.

Lấy "hắn" và Tống U U Cửu U làm tiết điểm.

Lấy tất cả những con mắt á bất hủ và hành tinh mọc mắt làm công cụ.

Tống Thư Hàng lờ mờ thấy được dòng sông dài thời gian.

Chương 3071: Kẻ lữ hành thời gian

Dòng sông thời gian này hoàn toàn khác với dòng sông thời gian được tạo nên từ quá khứ, hiện tại và tương lai trong nhận thức của Tống Thư Hàng.

Hắn thấy nó lấy chính mình và Tống U U làm tiết điểm, khuếch tán ra thành hình cầu như một con nhím.

[Thứ này là dòng sông thời gian sao? Không phải là “nhím biển” thời gian đấy chứ?]

Chính Tống Thư Hàng cũng phải thấy hoài nghi từ tận đáy lòng.

Nhưng hắn lại nhìn thấy rõ rành rành và không thể nào sai được, con nhím trước mắt này, con nhím biển tròn vo này, chính là dòng sông thời gian!

Hiểu thì hiểu thế, nhưng lý do để hiểu thì bói cũng không ra…

Hình ảnh quá mờ…

Dù hắn đã mở hết tất cả những tròng mắt á bất hủ hóa của mình, hình ảnh vẫn mờ như ngắm hoa trong sương, như người cận quên kính.

[Có lẽ ta cần một cái kính chăng?]

Giống cái kính một mắt đeo giữa trán thiếu niên ba mắt tiền bối ấy, nhìn hay ra phết?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa cố thử thêm mấy lần.

Nhưng bất kể hắn làm cách nào, cực hạn mà con mắt á bất hủ nhìn thấy cũng chỉ có thế.

Muốn hoàn thiện một thứ lờ mờ như hoa trong sương thế này chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng, hoặc cứ để cho nó mù mờ, không đáng tin cậy y như phép bói toán cấp thấp.

Sau khi thi triển hết mọi thủ đoạn mà mình biết, Tống Thư Hàng từ bỏ.

Xem ra nhìn thấy dòng sông thời gian hình nhím biển tròn xoay bị làm mờ chính là cực hạn của hắn khi là “người thường” rồi.

Muốn nhìn thấy nhiều hơn, xa hơn, nhất định phải thăng cấp hoặc là nhờ lực đẩy từ bên ngoài.

Mượn sức từ bên ngoài thực ra cũng không xấu hổ lắm.

Ngoại lực có thể khiến cho người ta cường đại hơn, như con người bước lên đỉnh chuỗi thức ăn khi học được cách sử dụng công cụ vậy.

Ở phương diện này, Bá Tống nghĩ thoáng lắm.

Dường như cảm nhận được ý nghĩ này của hắn, Cửu Tu Phượng Hoàng đao bên hông hắn khe khẽ chấn động.

Tuy cùng là đạo khí, nhưng Cửu Tu Phượng Hoàng đao khác với hành tinh mọc mắt. Nó cần các đời tu sĩ dòng chữ số tế luyện, trải qua cửu chuyển mới có thể chuyển hóa thành hình thái hoàn mỹ.

Mặt khác, nó là phương án thoát thân của Thiên Đạo rồng đốm. Thiên Đạo đời thứ ba đã mượn nó để thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo thành công.

Lúc này, Cửu Tu Phượng Hoàng đao đang chủ động ngân lên, thúc giục Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi động tâm ý.

Hắn đặt tay lên thân Cửu Tu Phượng Hoàng đao, trượt liền một lúc một ngàn phát Dưỡng Đao thuật, tiện thể tay kia cũng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một ngàn phát, không hề bên trọng bên khinh.

Làm người là không được có mới nới cũ.

Có đao mới cũng không thể bỏ bê đao cũ được.

Một khắc sau, cả ba thuần thục tiến vào trạng thái đao đạo vô thượng - nhân đao hợp nhất.

Đao chính là ta, ta chính là đao, đao lại là ta.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Gì đấy? Kéo nó vào làm gì đấy?

Không thấy cả ngày hôm nay nó im như thóc à?

Tất cả những gì xảy ra trong ngày hôm nay đều thuộc đẳng cấp cao.

Thân là thần binh của Trường Sinh Giả mà nó cảm thấy mình chẳng có chỗ để nhúng tay vào.

Cho nên hiếm hoi lắm nó mới yên tĩnh cả ngày, đâm tim Tống Thư Hàng cũng không muốn.

Ai ngờ đến thời điểm mấu chốt, Tống Thư Hàng lại không buông tha cho nó, “nhân đao hợp nhất” với Cửu Tu Phượng Hoàng đao còn lôi nó theo.

Bây giờ Bá Tống đang hợp nhất với hai thanh vũ khí một lúc, đểu giả không chịu được!

[Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng hoang mang. Trực giác mách bảo ta rằng lúc này Cửu Tu Phượng Hoàng đao cần ngươi hỗ trợ.] Ý nghĩ của Tống Thư Hàng truyền tới.

Khi ở trong trạng thái nhân đao hợp nhất thì ý niệm và tâm thần đều hợp nhất.

Bao nhiêu câu xỉa xói trong lòng Xích Tiêu Kiếm tiền bối đều truyền hết cho Tống Thư Hàng.

Trước mắt, Cửu Tu Phượng Hoàng đao vẫn chưa hoàn thành lần tế luyện cuối cùng, cho nên khi mở một vài chức năng, nó cần có ngoại lực hỗ trợ.

Mà lúc này, trên người Tống Thư Hàng, chỉ có Xích Tiêu Kiếm tiền bối cùng là “đao” có thể giúp Cửu Tu Phượng Hoàng đao một tay.

[Ong ong ong ~] Cửu Tu Phượng Hoàng đao rung lên sung sướng, dường như đồng tình với cách nói của Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Thôi được rồi, nể mặt một ngàn phát Dưỡng Đao thuật sảng khoái vừa xong, nếu lát nữa có chỗ nào cần nó ra tay hỗ trợ thì nó sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi: [Tiếp theo các ngươi định làm thế nào?]

[Không biết.] Tống Thư Hàng dứt khoát trả lời.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “???”

Không biết?

Không biết thì làm cái khỉ gì!

[Nhưng có lẽ Cửu Tu Phượng Hoàng đao biết phải làm gì.] Tống Thư Hàng bổ sung.

[Ong ong ong ~] Cửu Tu Phượng Hoàng đao lại rung lên.

Nhưng nó chưa thể nói chuyện như Xích Tiêu Kiếm tiền bối, cho nên dù đã vào hình thức nhân đao hợp nhất nhưng Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm vẫn chẳng hiểu nó nói cái gì.

Đúng lúc này, cha Cẩu Đản lại gửi lời nhắc nhở: “Ngươi tiếp tục thi triển Dưỡng Đao thuật không có linh hồn ấy đi.”

Tuy không có linh hồn, nhưng Dưỡng Đao thuật của Bá Tống lại có hiệu quả thật sự.

Nó thể hiện hiệu quả vô cùng xuất sắc về phương diện bồi dưỡng đạo khí.

Sau khi được cha Cẩu Đản nhắc nhở, Tống Thư Hàng đặt tay lên Cửu Tu Phượng Hoàng đao và Xích Tiêu Kiếm tiền bối không chút do dự, ánh sáng trên hai tay không ngừng lóe lên.

Chớp lóe với tần số cao khiến cho ánh sáng dịu dàng của Dưỡng Đao thuật cũng trở nên chói mắt.

Mà vì toàn thân Tống Thư Hàng đã trở thành á bất hủ, nên mỗi phát Dưỡng Đao thuật mà hắn thi triển ra đều có thêm một chút tin tức bất hủ yếu ớt.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm nhận được rõ ràng sự khác biệt. Nó cảm thấy trạng thái “cực hạn thần binh” của mình sắp đột phá cực hạn thêm một lần nữa!

Nó đã từng cảm nhận được sự đột phá cực hạn này một lần. Đó là khi nó chuyển hóa từ hình thái “kiếm” sang hình thái cự kiếm + đầu thiếu nữ.

Mà lần này, cảm giác ấy còn mãnh liệt hơn.

Nó thấy dường như mình sắp vượt qua hạn chế của đao kiếm, đột phá khuôn khổ của một thứ “vũ khí” để tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới!

Còn tiếp tục thế này thì ta sẽ biến thành cái gì đây?

Nội tâm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa thấp thỏm lại vừa mong chờ.

Ở cách đó mấy vị diện thế giới.

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đột nhiên hơi động trong lòng. Hắn không nhịn được đứng phắt dậy. Xích Tiêu Kiếm là pháp khí bản mệnh của hắn, mỗi biến hóa của nó đều không thoát khỏi cảm ứng của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

"Xích Tiêu Kiếm đang tiến hóa sao?" Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng thấp giọng nói.

Theo lý thuyết, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã ở trạng thái cực hạn của một thần binh của Trường Sinh Giả, lẽ ra nó không còn không gian để tiến hóa nữa mới đúng. Bởi vì tiến hóa thêm bước nữa thì thành đạo khí mất rồi.

Nhưng không phải Thiên Đạo thì làm sao mà đúc đạo khí được?

Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng bấm tay tính toán.

Kết quả có rất nhanh.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối không biến hóa theo con đường đạo khí, mà tiến hóa theo một hướng khác?

…

"Ta sắp bắt đầu tiến hóa." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đúng vậy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ta cũng cảm ứng được."

"Ta sẽ tiến hóa thành cái gì?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi với vẻ chờ mong xen lẫn lo lắng.

Tống Thư Hàng trầm ngâm hồi lâu mới đáp: "Có lẽ… sẽ thành đao nương chăng?"

Hắn nhớ rõ mình có được Dưỡng Đao thuật từ một vị tổ sư tai to mặt lớn. Mục tiêu cuối cùng của vị tổ sư ấy là nuôi đao thành một đao nương.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "…"

Cửu Tu Phượng Hoàng đao: "Ong ong ong."

Tống Thư Hàng chẳng phát biểu gì, nhưng rõ ràng tần suất thi triển Dưỡng Đao thuật của hắn lại nhanh hơn một bậc.

"Đao lang được không?" Một lúc lâu sau, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên hỏi.

Nó không hỏi “kiếm lang” có được không. Nó đã bằng lòng đổi thành đao rồi, nhượng bộ ghê lắm rồi đấy.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Đao lang có thể sẽ xâm phạm bản quyền.”

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…”

Nếu nó thật sự biến thành đao nương thì e rằng sẽ bị Xích Tiêu Tử cười đến chết.

“Không thể nghịch chuyển quá trình tiến hóa được sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn còn ôm một tia hy vọng.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi nói: “Xin lỗi tiền bối, Dưỡng Đao thuật không phải di ta nghĩ ra. Hay là chúng ta không tiến hóa nữa, dừng lại ở đây thôi?”

Tuy rất muốn thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối biến thành đao nương, nhưng chuyện này phải nghe theo ý nguyện của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Dù sao thì xưa nay Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn luôn rất quan tâm chiếu cố hắn mà.

“Tiến hóa đi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Không có một thanh kiếm, hay một thần binh của Trường Sinh Giả nào có thể chống lại cám dỗ của việc tiến hóa đột phá cực hạn!

Đặc biệt là kiếm khí đã ở cực hạn của thần binh Trường Sinh Giả như Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Cũng giống như người tu luyện bị vây khốn trong một cảnh giới cực hạn không thể đột phá, Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng rất bí bách khi bị giam hãm trong một cảnh giới, không thể tiến thêm.

“Đã vậy thì xin đắc tội tiền bối!” Tống Thư Hàng lập tức bùng nổ tốc độ tay cao nhất.

Với cảnh giới của hắn hiện tại cộng thêm sự cường hóa từ trạng thái á bất hủ, một khi tốc độ tay bùng nổ ở mức cao nhất, chỉ dựa vào động tác vuốt ve này cũng có thể vuốt ngọn núi cao nhất thế giới thành đất bằng chỉ trong nháy mắt!

Đối với người tu luyện không đủ thực lực, cái vuốt ve của đại lão đỉnh cấp cũng có thể gây ra họa chết người!

Lúc này, trên Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Cửu Tu Phượng Hoàng đao bùng lên ngọn lửa.

Đó là mồi lửa do tốc độ tay quá nhanh của Tống Thư Hàng thổi bùng lên.

"Phát rồ rồi." Thiếu niên ba mắt tiền bối bình luận.

"Thực ra ta rất muốn thử Dưỡng Đao thuật với tốc độ hoành tráng này xem sao." Thiên Đế Tử đột nhiên nói.

Cha Cẩu Đản: "!!!"

Nghe ý tứ trong câu nói của Thiên Đế Tử thì… trước kia cô đã được thưởng thức Dưỡng Đao thuật rồi à?

Tống Cẩu Đản, rốt cuộc trước kia ngươi đã làm gì Á Nè Đản thế hả?

"Bắt đầu biến hóa." Bạch tiền bối đè Lưu Tinh kiếm đang ngo ngoe rục rịch về bên hông, lên tiếng.

Khi bọn họ đang nói chuyện, ngọn lửa trên mình Xích Tiêu Kiếm tiền bối nối liền với ánh hào quang của Dưỡng Đao thuật, hóa thành một vầng sáng khổng lồ, bao bọc cả Xích Tiêu Kiếm và bàn tay của Tống Thư Hàng.

Trong vầng sáng, thân hình của Xích Tiêu Kiếm tiền bối dường như kéo dài ra và bắt đầu hóa hình.

"Sắp hóa thành hình người thật hả?" Thiếu niên ba mắt tiền bối không nhịn được trừng to con mắt thứ ba.

"Trước giờ ta không biết Dưỡng Đao thuật lại có hiệu quả như vậy đấy." Cha Cẩu Đản chậm rãi nói.

Trong vầng sáng, bóng dáng Xích Tiêu Kiếm đã lờ mờ hóa ra hình người!

"Nếu như… pháp khí thực sự có thể bồi dưỡng thành "người", vậy có khi nào Thiên Đạo Cầu đời thứ tám cũng là một pháp khí được bồi dưỡng mà thành không?" Thiên Đế Tử không khỏi suy đoán.

"Thành công rồi! Ta thực sự thành công rồi!" Giọng nói mừng rỡ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên.

Nó có thể cảm nhận được cực hạn của mình đã bị đánh vỡ, không còn bị trói buộc trong giới hạn một thần binh của Trường Sinh Giả nữa.

Sau đó nó có thể trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Một chút cũng là hơn!

Dường như bị sự biến hóa của Xích Tiêu Kiếm tiền bối kích thích, Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng không chịu yếu thế, trên mình cũng tỏa ra ánh sáng.

Thiếu niên ba mắt tiền bối vui vẻ nói với cha Cẩu Đản: “Đạo khí của ngươi cũng sắp biến hóa rồi.”

“Chuyện trong dự liệu.” Cha Cẩu Đản bình tĩnh trả lời: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ lo lắng ư? Không, ta chẳng những không lo lắng mà còn rất mong chờ. Nếu như Bá Tống thành công, ta sẽ có thêm một đứa Cửu Tu Phượng Hoàng Cẩu Đản!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Hắn đã không còn hiểu nổi mạch não của cha Cẩu Đản nữa rồi.

Thiên Đế Tử: “…”

Cô có thể khẳng định, cha Cẩu Đản đã tẩu hỏa nhập ma.

“Ong ~” Sau khi Cửu Tu Phượng Hoàng đao tỏa ra ánh sáng, đạo văn trên thân đao của nó bắt đầu tiến vào quá trình biến hóa thành cửu chuyển.

Mà trong quá trình biến hóa này, tin tức bất hủ thuộc về Thiên Đạo trong thể nội của đạo khí liên tục được đồng bộ vào thể nội của chủ đao là Tống Thư Hàng.

Không cần thực hiện bất cứ phương án nào, trong trạng thái nhân đao hợp nhất, Cửu Tu Phượng Hoàng đao đã chủ động cung cấp cho Tống Thư Hàng những nguyên tố cần có để thăng cấp á bất hủ hóa.

Tin tức và lực lượng bất hủ chứa đựng trong Cửu Tu Phượng Hoàng đao vô cùng dồi dào.

Lúc trước, trước khi mượn đao thoát thân, dường như Thiên Đạo rồng đốm đã để lại một phần sức mạnh bất hủ của mình trong nơi sâu nhất của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao ở cửu chuyển có thể kích hoạt luồng lực lượng này.

Món quà lớn đến từ Thiên Đạo rồng đốm giúp trạng thái á bất hủ hóa của Tống Thư Hàng ghép hoàn chỉnh mảnh ghép cuối cùng.

Trừ da Bá Tống, xương Bá Tống, mắt Bá Tống ra, toàn bộ những linh kiện còn lại của Bá Tống đồng loạt tiến hóa thành trạng thái á bất hủ cùng một lúc.

Từ trong ra ngoài, toàn thân á bất hủ, không còn mảy may tì vết.

Lúc này đây, tin tức bất hủ của các đời Thiên Đạo Tống Thư Hàng, thiếu niên ba mắt tiền bối, rồng đốm tiền bối, đại lão mặt trời màu đen, Công Đức Đạo Nhân, Bạch tiền bối và đại lão quả cầu béo đã hòa cùng một thể.

Mà nhờ mảnh ghép cuối cùng đã hoàn thành, lại có thêm lực lượng của Cửu Tu Phượng Hoàng đao giúp một tay, hình ảnh dòng sông thời gian hình nhím biển lại mở ra trước mắt Tống Thư Hàng một lần nữa.

Lần này có thấu kính Cửu Tu Phượng Hoàng đao, hình ảnh lờ mờ như hoa trong sương cuối cùng đã trở nên rõ ràng.

Ánh mắt của Tống Thư Hàng dõi theo một chiếc “gai” trên dòng sông thời gian hình nhím biển, nhìn đến tận cùng của thời gian.

Đồng thời, Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân còn chưa hoàn thiện trong cơ thể hắn bị xúc động. Dường như việc quan sát dòng sông thời gian cũng là một mắt xích vô cùng quan trọng trong việc hoàn thiện Trường Sinh đạo này.

Trong cái nhìn đầu tiên…

Tống Thư Hàng nhìn thấy một “Thư Hàng bình thường”.

Đó là Tống Thư Hàng bình thường còn nguyên khí tức của một người phàm, chưa từng tu luyện, cũng chưa từng tiếp xúc với tu chân.

Lúc này, Tống Thư Hàng bình thường ấy cõng người cha bị thương nặng, chạy thục mạng trong một con đường trông như hầm ngầm dưới lòng đất.

Trên đỉnh đầu thi thoảng vang lên tiếng nổ.

[Một Tống Thư Hàng không kết bạn với Hoàng Sơn ma ma? Cảnh tượng trước mắt này là thế giới gặp tai họa sao? Họa tà vọng à? Hay Cửu U xâm lấn?]

Tà vọng đã trở thành nguyên liệu nấu ăn, giờ đây lại là tai họa diệt thế.

[Thứ đồ chơi như tà vọng mà cũng có thể diệt thế được thật à?]

Đối với Tống Thư Hàng hiện tại, cảm giác này kỳ diệu cứ như là… heo, trâu, dê, gà, cá… đột nhiên vùng dậy hủy diệt thế giới vậy.

Nói chung là không khác lắm.

[Mặc khác… đây là thời gian đối ứng với mình ở hiện tại sao?]

Tống Thư Hàng lại chú ý đến một chuyện khác.

Đó là Tống Thư Hàng đang cõng ba chạy thục mạng này xêm xêm tuổi tác với hắn.

Chương 3072: Đôi chân dài trong dòng sông thời gian

Thời gian tại tiết điểm đồng nhất. Đây chính là một “hắn” khác ngay trong thời điểm này.

Một sinh viên bình thường.

Thậm chí nhìn bước chân lâng lâng của cậu ta, nói không chừng đã không còn là xử nam nữa.

Chẳng biết “cậu ta” có bạn gái hay không.

Nếu chưa yêu đương gì thì hơi bị lỗ vốn.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư thì mặt đất trên đỉnh đầu “cậu ta” vang lên tiếng nổ ầm ầm, cả con đường dưới lòng đất cũng rung lên.

Tống Thư Hàng cõng ba mình ngã nhào xuống…

“Cậu ta” vừa nhỏ yếu, lại vừa bất lực.

Chẳng biết các đại lão trong Chư Thiên Vạn Giới mà thấy cảnh này thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

[Không tiếp xúc với nhóm Cửu Châu số 1 thì không thể bước chân vào giới tu hành, không thể gặp các tiền bối trong nhóm, cũng không thể đón Bạch tiền bối xuất quan… cho nên không có cách nào ngăn chặn được tà vọng.]

Con người mà không cố gắng thì còn chẳng đối phó nổi với nguyên liệu nấu ăn.

Tống Thư Hàng chậm rãi nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Sau đó, ý thức của hắn bị “dẫn dắt”, trở lại trung tâm của quả cầu nhím biển.

Thứ “dẫn dắt” hắn là Tống U U.

“Ồ? Lẽ nào đây là chức năng hoa tiêu của chúa tể Cửu U?” Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Ngay từ lúc bắt đầu, dòng sông thời gian hình cầu trông như con nhím biển này đã khuếch tán ra nhờ trung tâm là hắn và Tống

U U.

Có Tống U U ở đây, dù hắn có ở đâu trong dòng sông thời gian thì cũng có thể trở về bất cứ lúc nào mà không lo lạc lối.

Đây chính là một trong những chức năng hoa tiêu của chúa tể Cửu U à?

Mặt khác…

[Tống Thư Hàng bình thường ở cùng thời điểm trên gai nhím kia thật sự tồn tại sao?] Tống Thư Hàng tỉnh táo suy nghĩ.

Hay đây là lực lượng của dòng sông thời gian? Nó dùng một cách thôi diễn nào đó để bày trước mắt hắn một kết quả bói toán?

Trừ khi tự mình giáng lâm để kiểm chứng, nếu không Tống Thư Hàng không thể phán đoán chính xác được.

Sau một hồi suy nghĩ, ý thức của Tống Thư Hàng quay lại Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân, quan sát tiến độ của nó.

Sau khi trạng thái á bất hủ hoàn thành, toàn bộ Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân cũng gần hoàn thiện. Nếu hình dung bằng số liệu thì chí ít cũng được 96% trở lên rồi.

Trạng thái á bất hủ của Tống Thư Hàng gần như hội tụ mảnh vỡ tin tức bất hủ của toàn bộ các đời Thiên Đạo xưa nay, chỉ còn thiếu Thiên Đạo đầu tiên thần bí và Thiên Đạo đời thứ năm chưa từng tiếp xúc mà thôi.

Dưới sự phản hồi của nhiều luồng tin tức bất hủ khác biệt như vậy, tiến độ của Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân tăng lên cứ gọi là vùn vụt.

Bây giờ dù Tống Thư Hàng chẳng làm gì cả, chỉ nằm đó làm con cá muối, thì dưới tác dụng chậm rãi của tin tức á bất hủ và bất hủ, Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân cũng có thể tự động hoàn thành.

Nói cách khác, 4% tiến độ ít ỏi còn lại chỉ cần thả trôi một xíu là xong.

Nhưng từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, bạn trẻ Tống nào đó đã vượt qua vô số sóng to gió lớn, đã từng trải vô số việc ở đời, chỉ chưa từng “thả trôi” để lên bất kỳ cảnh giới nào hết!

4% tiến độ thả trôi thì cũng xong, nhưng cũng có thể đi đường tắt để tăng hiệu suất.

Ví dụ như hiện tại, khi hắn quan sát thời gian thông qua dòng sông thời gian cầu nhím biển, thanh tiến độ của Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân đang bắt đầu đẩy nhanh tốc độ hoàn thành.

[Có hiệu quả.] Tống Thư Hàng gật đầu hài lòng.

Có hiệu quả là được!

Thế là, ánh mắt hắn tập trung vào một “gai nhím” khác.

Lần này tầm nhìn của hắn khi tiến vào dòng sông thời gian là từ xa tới gần. Đầu tiên là bao quát toàn bộ thế giới, sau đó tập trung vào Hoa Hạ, rồi thu nhỏ thêm một bậc nữa…

Nhìn tổng thể thì thế giới trên gai nhím này chẳng khá khẩm hơn thế giới trước đó là bao.

Giữa thiên địa là linh khí hỗn loạn trộn lẫn mùi hương của tà vọng.

Nhưng tình hình của Tống Thư Hàng trong gai nhím này coi như không tệ…

Hắn đang ở trong lãnh địa của Thiên Hà Tô thị!

Tống Thư Hàng từng đến Thiên Hà Tô thị mấy lần, cho nên chỉ nhìn bố cục cũng nhận ra nơi này ngay.

[Bên ngoài hẳn là vẫn gặp họa tà vọng… mà mình thì lại ở Thiên Hà Tô thị, được bảo vệ.]

[Chân tướng chỉ có một!]

[Mình ở rể rồi?]

Tống Thư Hàng nhanh nhạy suy đoán.

Tầm nhìn của hắn nhanh chóng tập trung vào cậu “Tống ở rể” trong suy đoán kia.

Sau đó Tống Thư Hàng nhìn thấy “mình” bị đánh què chân, ngồi trên xe lăn, tinh thần sa sút.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Nhìn trời, vụ gì đây?

Trong khoảnh khắc đó, Tống Thư Hàng đã tưởng tượng ra một tình tiết vô cùng máu chó: Nam chính làm chuyện vượt quá giới hạn với nữ chính, bị nữ chính đánh què, cả quãng đời còn lại phải ngồi trên xe lăn.

Đằng sau xe lăn, bóng dáng cao lớn của Tô Thị A Thất xuất hiện. Tô Thị A Thất dịu dàng đẩy xe lăn đi sâu vào lãnh địa của Thiên Hà Tô thị.

Tống Thư Hàng: “…”

Sao lại là A Thất tiền bối!

A Thất tiền bối không thể là nữ chính đánh gãy chân mình được!

A Thập Lục đâu rồi?

Từ đầu đến cuối, hình như hắn chẳng thấy A Thập Lục đâu cả.

Tống Thư Hàng đang suy tư thì Tô Thị A Thất đã đẩy hắn vào phòng của một thiếu nữ.

Đó là phòng Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục hôn mê nằm trên chiếc giường lớn trong phòng, mỗi hơi thở đều phả ra khí tức nóng bỏng… đó là vết thương để lại từ thiên kiếp.

[Vết thương của A Thập Lục còn chưa khỏi, cô ấy thất bại trong thí luyện của Thiên Hà Tô thị sao?]

[Không đúng, nếu thất bại trong thí luyện thì sẽ lập tức mất mạng. Nói cách khác, lúc này A Thập Lục vẫn đang trong quá trình vượt qua thí luyện?]

Tô Thị A Thất đẩy Tống Thư Hàng đến bên Tô Thị A Thập Lục.

Bàn tay của A Thập Lục đang hôn mê hơi động đậy.

A Thất cúi gập người, đặt tay Tống Thư Hàng vào tay A Thập Lục.

Sau đó hắn lặng lẽ thở dài, đi ra khỏi phòng.

[Rõ ràng, “mình” ở đây có tiếp xúc với nhóm Cửu Châu số 1. Nhưng lại không thấy Bạch tiền bối đâu cả. Mà vết tích tu luyện trên người mình rất nhạt, như là mới chỉ tiếp xúc với trăm ngày Trúc Cơ. Nói cách khác, sau khi tu luyện không lâu, “mình” đã bị người ta đánh trọng thương và thương tổn đến căn cơ rồi sao?]

Ở thời điểm đó, kẻ ra tay độc ác với hắn như vậy… là nhóm ba người Công Tử Hải?

Vì Tô Thị A Thập Lục nên hắn bị nhóm ba người Công Tử Hải đánh tàn phế… cho nên không đi đón Bạch tiền bối xuất quan. Chuyến đi đảo thần bí sau đó chắc chắn không còn, đạo cụ Long Cốt Khô Đằng giúp A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ gặp nhau cũng mất.

Với thủ đoạn của Thiên Hà Tô thị, họ có thể tìm Long Cốt Khô Đằng khác cho A Thập Lục, nhưng Long Cốt Khô Đằng khác thì không có bạch long tỷ tỷ.

Không có sự trợ giúp âm thầm của bạch long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục không thể hoàn thành thí luyện của Thiên Hà Tô thị nhanh như vậy, cho nên bây giờ cô vẫn đang vượt qua thí luyện.

Cho nên… Công Tử Hải không hổ là kẻ địch lớn cả đời của ta nhỉ?

Không ngờ ở một dòng sông thời gian nào đó, hắn lại có thể đánh ta tàn phế ngay từ thôn Tân Thủ thế này.

Sau khi suy đoán ra phần quá khứ của “gai nhím” này, Tống Thư Hàng dùng góc độ người xem để quan sát mình và Tô Thị A Thập Lục.

[Hay là về rồi đè Công Tử Hải ra đánh thêm trận nữa?]

Nhưng thôi quên đi… bây giờ hắn nhúc nhích ngón tay là đủ nghiền nát Công Tử Hải rồi, còn nói gì đến đánh?

[Đúng rồi, Bạch tiền bối đâu? Vào thời gian này thì Bạch tiền bối phải xuất quan rồi mới đúng… Nếu A Thất tiền bối xin Bạch tiền bối giúp đỡ thì có lẽ có thể cứu mình đang bị trọng thương, hoặc là giúp đỡ A Thập Lục một tay.]

Là Tô Thị A Thất tiền bối không làm như vậy, hay là… Bạch tiền bối không có ở đây?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng bèn nhớ tới thế giới chỉ có “Tống Thư Hàng bình thường” ban nãy.

Nơi đó cũng không có dấu vết xuất hiện của Bạch tiền bối.

Mặc dù lúc đó tầm nhìn của hắn chỉ thấy được Tống bình thường và ba Tống đang chạy trong lối đi ngầm.

Nhưng nếu có mặt Bạch tiền bối thì đám tà vọng không thể gây sóng gió lớn như vậy được.

Trừ khi cả hai dòng sông thời gian này đều không có Bạch tiền bối.

Hay là vì một nguyên nhân nào đó mà Bạch tiền bối không ở Trái Đất?

Nhức đầu!

Lúc nào về hắn sẽ gửi những gì mình suy đoán và nhìn thấy cho các vị tiền bối. Suy nghĩ của một người thì phiến diện, chứ suy nghĩ của nhiều người thì toàn diện hơn.

Đoàn kết chính là sức mạnh.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu rời khỏi gai nhím thời gian này.

Khi rời đi, lĩnh ngộ của hắn về thời gian lại sâu sắc hơn một chút.

Tính toán một cách đơn giản thì thanh tiến độ của Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân đã tăng lên ít nhất là 0.5% trong thời gian ngắn vừa rồi.

“Trở về.” Tống Thư Hàng gọi khẽ một tiếng.

Nhờ Tống U U làm hoa tiêu chỉ đường, ý thức của hắn bắt đầu rút về khỏi dòng sông thời gian, trở lại tiết điểm thuộc về mình.

Ý thức trượt về trên cây “gai nhím” kia.

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng thấy trong lòng hơi động.

Hắn phát hiện khi dạo bước trong dòng sông thời gian cũng có thể mang lại cho mình lĩnh ngộ khác biệt. Mà lĩnh ngộ này cũng kích thích đến Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân.

Thế là Tống Thư Hàng cố gắng giảm tốc độ trở về.

Có Tống U U ở đây, hắn không phải lo lạc đường. Vạn nhất có chuyện bất trắc xảy ra, hoa tiêu Tống U U còn có thể dùng lực lượng hút ngược hắn về, cưỡng chế hắn trở lại.

Hắn có thể từ từ dạo bộ để ngắm nhìn phong cảnh dòng sông thời gian.

Nhưng nói thật là dòng sông thời gian cũng chẳng có cảnh gì đẹp.

Lúc thì là một vùng trắng xóa, lúc lại đen thùi chẳng thấy năm ngón tay, lúc thì xanh đỏ tím vàng lấp la lấp lánh. Choáng hết cả người, ở lâu là buồn nôn.

"Nhưng tu luyện vốn là một chuyện khô khan. Người không chịu được sự khô khan thì không xứng đáng làm người tu luyện." Tống Thư Hàng nghĩ có lẽ mình không phải là một người tu luyện đủ tư cách rồi."

Bởi vì…

Sau một thời gian ngắn nhẫn nại, trước mắt hắn xuất hiện ảo ảnh.

Ở một lối rẽ nào đó trên dòng sông thời gian, hắn nhìn thấy một đôi chân dài.

Một đôi chân dài cực kỳ bắt mắt.

"Ảo giác đôi chân dài này mà còn xuất hiện, lát nữa có khi nào mình thấy cả hồng phấn khô lâu luôn không? Tiến thêm một bước, biết đâu còn ngưng tụ ra tâm ma mới ấy chứ?" Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy khả thi.

Tâm ma hiện tại của hắn – bàn tay máy móc biết chế biến món ăn tâm ma, quá biết điều.

Ngoan ngoãn đến mức Tống Thư Hàng không nỡ ra tay với nó.

Nếu có thể tạo ra một tâm ma lớn nhanh như thổi thì tốt biết bao. Đến lúc đó một đứa cung cấp nguyên liệu nấu ăn, một đứa phụ trách nấu nướng món ăn tâm ma, đúng là trời sinh một đôi mà!

Trong lúc suy tư, đôi chân dài trong lối rẽ bước về phía trước một bước, chủ nhân của chúng cũng lộ diện.

"Hả?" Tống Thư Hàng ngơ luôn.

Mái tóc đen nhánh như thác nước này, đôi mắt sáng long lanh này, nụ cười ngọt ngào này… là Vũ Nhu Tử?

Chẳng trách hắn lại thấy đôi chân dài khác thường kia quen mắt thế.

"Từ từ đã, nếu đây là giai đoạn ảo giác "hồng phấn khô lâu" mà Vũ Nhu Tử xuất hiện thì đúng là quái quỷ." Tống Thư Hàng thì thào.

Ở phía đối diện, Vũ Nhu Tử nhìn thấy Tống Thư Hàng thì cũng ngớ ra, suýt thì nghĩ là mình hoa mắt.

Cô vừa mới lặng lẽ rút khỏi Vũ Nhu Tử say mèm, đang trở về theo dòng sông thời gian. Lúc này, bóng dáng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ở thế giới hạch tâm vẫn còn choán đầy trong tâm trí cô.

Ai ngờ vừa ngẩng đầu lên thì thấy Tống tiền bối đang lớ ngớ đi loanh quanh trong dòng sông thời gian.

Tống tiền bối có thủ đoạn này từ hồi nào thế?

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử ở phía đối diện gọi thử một tiếng: "Tống tiền bối?"

"Ừ ta đây." Tống Thư Hàng gật đầu hỏi lại: "Vũ Nhu Tử?"

"Là ta." Vũ Nhu Tử gật đầu đáp.

"Không phải ảo giác hay là tâm ma đó chứ?" Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Vũ Nhu Tử lắc đầu: "Ta cảm thấy không có tâm ma thứ hai dám sinh ra trên người Tống tiền bối đâu."

Tống Thư Hàng ngộ ra chân lý: "À, hóa ra là Tử tương lai."

Vũ Nhu Tử: "…"

Xưa nay Tống tiền bối vẫn luôn có biệt tài đặt nick name.

Từ Á Nè Tử, Tử Da Đen, đại lão quả cầu béo, Bạch tiền bối two, Bạch U U đến Sở tóc ngố… cả một series những cái tên thân mật quen thuộc đối với mọi người ấy ban đầu đều là do Tống tiền bối thuận miệng gọi ra.

"Nếu Tống tiền bối muốn chia ra cho rõ thì gọi ta là Tử tương lai cũng không sai." Vũ Nhu Tử ở phía đối diện gật đầu nói.

"Cô lại tới à?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Ừ, tới lần cuối, đến gặp các tiền bối một lần. Sau này chắc là ta không đến nữa." Vũ Nhu Tử nói khẽ.

Ta cũng không đến được nữa.

Tiết điểm thời gian tiếp theo của Tống tiền bối chính là khi Thiên Đạo luân hồi.

Nghĩ tới đây, Vũ Nhu Tử đột nhiên nghĩ tới một khả năng. Cô ngẩng đầu hỏi: "Tống tiền bối, ngươi chứng đạo rồi sao?"

"Chưa, đã chứng đâu." Tống Thư Hàng phẩy tay: "Ta đang hoàn thiện trạng thái á bất hủ hóa toàn thân ấy mà."

Phải chăng sự tồn tại của Tử tương lai là minh chứng cho tính thực tế của mỗi nhánh “gai nhím” thời gian?

Nghe xong câu “á bất hủ hóa toàn thân”, sắc mặt Vũ Nhu Tử nhẹ nhõm hẳn đi, nét tươi cười cũng thêm vài phần hoạt bát.

Khí chất tổng thể dường như trẻ ra mấy tuổi.

“Tống tiền bối, ta phải đi đây.” Vũ Nhu Tử vẫy tay: “Xin hãy…”

Nói xong, thân hình Vũ Nhu Tử nhạt đi, dần dần biến mất trong dòng sông thời gian.

“Xin hãy chứng đạo bất hủ? Hay là… xin hãy siêu thoát?” Tống Thư Hàng nhìn theo hướng Vũ Nhu Tử vừa biến mất.

Tử tương lai đến thời đại này của hắn hết lần này đến lần khác, nhắc tới việc hắn bế quan ngàn năm, và sự thay đổi to lớn trên người cô… khiến hắn cảm thấy có một biến cố khủng khiếp nào đó đã xảy ra.

[Hay là sang đó xem thử?]

Một ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Nơi Vũ Nhu Tử biến mất có lẽ chính là nhánh “gai nhím” thời gian của cô.

Tuy hắn không nhìn thấy tương lai, nhưng có thể suy đoán ra một vài nội dung từ tình hình của các “Tống Thư Hàng hiện tại” trên những gai nhím khác.

[Vừa hay cũng chỉ còn một lần cơ hội.]

Hắn có thể nhìn thấy rất nhiều dòng sông thời gian, nhưng không có nghĩa là hắn có khả năng đi tìm hiểu từng nhánh một.

Với lực lượng của chính hắn kết hợp với hành tinh mọc mắt và Cửu Tu Phượng Hoàng đao, hẳn là chỉ còn đủ để hắn tiếp xúc với một dòng sông thời gian nữa mà thôi.

Chương 3073: Đàn ông nghiêm túc học hỏi là người xa lạ quen thuộc nhất

"Chỉ còn một cơ hội cuối cùng."

“Hy vọng nơi mà Tử tương lai biến mất chính là dòng sông thời gian của cô ấy… Nếu không, bỏ lơ cơ hội này, chẳng biết đến bao giờ mình mới lại được tiếp xúc với dòng sông thời gian nữa.”

Tống Thư Hàng không chuyên tu Trường Sinh đạo thời gian, có lẽ phải đợi đến khi hắn chứng đạo bất hủ hoặc siêu thoát thì mới có thể tiếp xúc với dòng sông thời gian lần nữa.

Sau khi quyết định, Tống Thư Hàng hơi động tâm niệm, trở về tiết điểm thời gian của mình theo hoa tiêu dẫn đường Tống U U.

Hắn ở hiện thế mở to đôi mắt.

Sau đó hắn phát hiện Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn đang bị ánh sáng vàng bao phủ và kêu to đầy hưng phấn.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng vẫn đang trong quá trình biến hóa cửu chuyển.

Nói cách khác, đối với hiện thế, thời gian hắn tiếp xúc với dòng sông thời gian như nhím biển kia chỉ như một chớp mắt mà thôi.

“Thời gian thực sự là kỳ diệu.” Tống Thư Hàng không khỏi cảm thán.

Thiên Đế Tử nghe thấy vậy, mỉm cười bảo: “Tống tiền bối đang lĩnh ngộ Trường Sinh đạo thời gian sao? Thời gian chi đạo đúng là rất kỳ diệu á ~”

“Ta không lĩnh ngộ, chỉ mượn lực lượng của mọi người để tiếp xúc với dòng sông thời gian trong một chốc mà thôi.” Dứt lời, Tống Thư Hàng nhìn sang Bạch tiền bối đang trầm tư.

“Bạch tiền bối.” Hắn gọi rất nghiêm túc.

“Ừ, đi đi.” Bạch tiền bối gật đầu trả lời. Chẳng cần Tống Thư

Hàng phải nói thêm cái gì, giữa Bạch tiền bối và hắn có thần giao cách cảm.

“Vậy ta đi đây!” Dứt lời, Tống Thư Hàng lại nhắm chặt mắt.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: “???”

Cha Cẩu Đản: “???”

Bia đá đạo hữu không nhịn được bật thốt lên: “Bạch chủ, ngươi với Bá Tống chơi cái trò gì mà bí hiểm thế?”

“À, ban nãy Thư Hàng xin ta giúp đỡ, mong có thể mượn lực lượng của ta để đến được dòng sông thời gian chính xác, mà ta cũng cảm thấy rất thú vị.” Bạch tiền bối giải thích.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: “…”

Một tiếng gọi “Bạch tiền bối” của Tống Thư Hàng mà bao hàm lượng thông tin lớn đến vậy sao?

Sao cô cứ cảm thấy mình đã nhìn thấy cảnh này ở đâu rồi nhỉ?

“Đây là “ngôn ngữ ngốc ngốc” của Tạo Hóa Tiên Tử bản tiến hóa à?” Bia đá đạo hữu ngộ ra chân lý.

“Hệ ngôn ngữ của sư muội ta đúng là thâm ảo.” Sợi ý chí của Đạo Tử gật đầu nói. Nếu không phải chính hắn cũng không hiểu nổi sư muội mình nói gì, hắn đã phát triển hệ ngôn ngữ của sư muội ra cho toàn Chư Thiên Vạn Giới nói “ngôn ngữ ngốc ngốc”.

“Đạo Tử tiên sinh đừng làm bừa.” Thấy Đạo Tử trầm tư, thiếu niên ba mắt tiền bối có kinh nghiệm nhân sinh phong phú lập tức suy đoán ra một vài khả năng, bèn vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Thử tưởng tượng nếu người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới gặp nhau mà gật đầu chào “ngốc ngốc”, trả lời “a ngốc”, lúc làm việc cứ “ngốc ngơ ngây ngốc ngáo” mà xem. Thế giới đó sẽ khiến người ta phát rồ mất.

…

Ở một phía khác, ý thức của Tống Thư Hàng mượn lực lượng của hai đạo khí hành tinh mọc mắt và Cửu Tu Phượng Hoàng đao, tiến vào dòng sông thời gian lần chót.

“Vị trí mà Tử tương lai biến mất chính là “gai nhím” này, không sai được.” Ý thức của Tống Thư Hàng bơi về phía dòng sông thời gian đó.

Bang ~

Dòng sông thời gian ở gai nhím mà hắn vừa tiến vào hơi khác với những dòng sông thời gian trước đó.

Mấy lần trước, hắn chỉ cần chuyển động ý nghĩ một chút là có thể vào một cách rất tự nhiên.

Nhưng lần này muốn vào dòng sông thời gian lại vô cùng tốn sức…

[Cảm giác khi tiến vào dòng sông thời gian trước đó giống như tiến vào Thực Tại Ảo, mà dòng sông thời gian lần này lại giống hệt hiện thực.] Tống Thư Hàng dùng lượng từ ngữ về tu chân ít ỏi của mình để khái quát một cách giản đơn.

Nó chân thực hơn, cho nên tiêu hao khi tiến vào cũng lớn hơn.

Bang ~ Sau lần va chạm thứ hai, Tống Thư Hàng mới chen chân được vào dòng sông thời gian này.

Thời gian tiết điểm đồng bộ…

Lần này, tầm nhìn của Tống Thư Hàng kéo từ nhỏ đến lớn.

Đầu tiên, hắn nhìn thấy một tế bào.

Một tế bào ẩn chứa một lượng tin tức bất hủ siêu nhỏ - tế bào thân thể sương mù ngụy bất hủ.

[Ừm, đây chính là mình, không sai được.” Tống Thư Hàng lập tức xác định.

Tầm nhìn mở rộng ra, ống kính thu ngắn lại.

Một loáng sau, một Bá Tống nghiêm túc nhắm mắt tu luyện đã xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

Cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm.

Trong cơ thể hắn… cũng có kim đan cá voi mập.

Chỉ có điều kim đan cá voi mập vẫn chưa hoàn toàn bất hủ hóa.

Sau khi nhìn thấy Bá Tống này, Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Rõ ràng đây chính là hắn, nhưng khi nhìn vào lại thấy một cảm giác xa lạ xen lẫn quen thuộc vô cùng quái quỷ, vừa lạ vừa quen.

Kỳ lạ thật. Dù là người phàm Tống Thư Hàng hay Tống Thư

Hàng bị đánh què sa sút cũng không khiến hắn cảm thấy lạ lẫm và xa cách như thế.

Lẽ nào nguyên nhân là vì Bá Tống này quá nghiêm túc?

Trong lúc hắn đang suy tư, Bá Tống mở to mắt nhìn về cửa cung điện. Vị trí hắn đang bế quan là một tòa cung điện nào đó trong thế giới hạch tâm.

Cửa điện được mở ra, bạch long tỷ tỷ ôm một chồng sách dày bay đến.

Bá Tống đang nghiêm túc nhanh chóng nở nụ cười ấm áp, trạng thái "nghiêm túc" và "dịu dàng" hoán đổi xoành xoạch vô cùng mượt mà.

"Bạch long tỷ tỷ, đến giờ lên lớp rồi sao?" Nụ cười của Bá Tống mang lại cho người ta cảm giác an toàn, đáng tin và ấm lòng hết sức.

Dường như chỉ cần có hắn ở đây thì dù trời có sập xuống cũng không cần phải sợ.

Nét cười chói lóa này chính là… là hình tượng đại tiền bối đáng tin mà Tống Thư Hàng vẫn luôn tha thiết ước mơ!

Hình tượng mà trước kia Tống Thư Hàng nằm mơ cũng ước ao giống với Bá Tống trước mặt hắn y như đúc.

Bảo sao lại thấy lạ lùng thế.

Bởi vì đây là hình tượng hắn muốn mà không được.

Bạch long tỷ tỷ liếc nhìn Bá Tống, thở dài hỏi: "Hôm nay ngươi muốn học gì?"

"Tiếp tục học ngôn ngữ viễn cổ đi, ta muốn tranh thủ học xong ngôn ngữ viễn cổ trong hôm nay. Không có ngôn ngữ viễn cổ làm cơ sở mà muốn hoàn thiện Trường Sinh đạo thì chẳng khác nào đào giếng tay không, hiệu suất quá thấp." Bá Tống dịu dàng nói với vẻ cầu khẩn: "Xin bạch long tỷ tỷ hãy dạy cho ta."

"Ta chỉ có buổi sáng để dạy ngươi thôi, đến chiều là Sở ngực to lên lớp với ngươi rồi." Bạch long tỷ tỷ đặt chồng sách dày xuống.

"Thế thì dùng thời gian buổi sáng để nắm giữ phần ngôn ngữ viễn cổ còn lại vậy." Bá Tống dịu dàng chậm rãi nói.

Khi nói chuyện, hắn âm thầm đưa tay sờ một ấn ký dưới bụng.

Đó là hệ thống học bá giúp người ta có thể nằm mà học do Bạch tiền bối tự tay sáng tạo ra.

Nhưng lúc này, hệ thống học bá đã mất đi hiệu quả.

“Một buổi sáng là đủ rồi.” Bá Tống dịu dàng ngẩng đầu lên, khẳng định một lần nữa.

Mỹ nhân rắn công đức hiển hiện sau lưng Bá Tống, vươn tay ấn lên huyệt thái dương của hắn, xoa bóp đầu cho hắn.

“Cảm ơn cô, @#%$ Tiên Tử.” Bá Tống dịu dàng tự tin gọi tên Công Đức tiên tử sau lưng mình.

Đâm!

Mỹ nhân rắn công đức giận dỗi ghim ngón tay vào huyệt thái dương của Tống Thư Hàng, nhưng cuối cùng động tác ấn xuống lại vô cùng dịu nhẹ.

Chương 3074: Ta có thể dựa vào các vị tiền bối, các tiền bối cũng có thể dựa vào ta!

[Gọi sai tên nha, là @#%& Tiên Tử chứ không phải là @#%$ Tiên Tử.]

Mặt khác…

Mỹ nhân rắn công đức này nhất định là giả!

Hắn mà dám gọi sai tên của mỹ nhân rắn công đức thật, chắc chắn cô sẽ xuyên tay qua huyệt thái dương của hắn mà quấy nhão óc hắn luôn!

Mỹ nhân rắn công đức trước mắt lại duy trì động tác xoa bóp nhẹ nhàng suốt từ đầu đến cuối, quả thực không phải là Công Đức tiên tử mà Tống Thư Hàng quen biết.

Một buổi sáng loáng cái đã trôi qua.

Bạch long tỷ tỷ giảng rất nhanh. Trong suốt quá trình dạy học, giọng nói của cô cứ như phim tua nhanh gấp 15 lần, đôi khi các âm tiết quá nhanh, nghe vào tai như dính liền thành một.

Bá Tống dịu dàng nghiêm túc học tập từ đầu đến cuối, vừa học vừa ghi chép cấp tốc, đồng thời còn có thể phát âm ngôn ngữ viễn cổ tiêu chuẩn theo bạch long tỷ tỷ.

Tống Thư Hàng đứng cạnh choáng hết cả con người.

[Mình thật sự có thiên phú học tập ngôn ngữ viễn cổ xuất sắc như vậy sao?]

[Đây là mình thật à?]

[“Mình” này không bị ai cải tạo đấy chứ?]

Cảm giác xa lạ càng ngày càng mãnh liệt. “Bá Tống dịu dàng” trước mắt quả thực là một giấc mộng xa vời không thể chạm tới.

“Hết giờ rồi.” Bạch long tỷ tỷ khép sách lại: “Ta cũng giảng xong hết rồi.”

“Vất vả cho bạch long tỷ tỷ quá.” Bá Tống nói bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Đầu lưỡi của hắn uốn lượn vô cùng linh hoạt, những âm tiết ngôn ngữ viễn cổ vặn vẹo được hắn phát âm ra dễ như trở bàn tay.

Đỉnh của đỉnh!

"Ngươi ôn tập cho kĩ đi…" Bạch long tỷ tỷ thu sách, quay người bay ra bên ngoài cung điện.

Bay đến cửa cung, bạch long tỷ tỷ lại đột nhiên ngoảnh lại mà nói: "Thư Hàng, một số việc không phải là lỗi của ngươi. Ngươi không cần gánh tất cả áp lực lên người mình."

"Yên tâm đi bạch long tỷ tỷ. Cô xem, chẳng phải bây giờ ta vẫn đang dựa vào mọi người đó sao? Hơn nữa ta cũng không vơ hết áp lực lên người đâu, nếu không bây giờ nhất định ta đã có tâm ma rồi." Quả Bích Lạc mỉm cười thoải mái.

Bạch long tỷ tỷ nhìn chằm chằm mặt hắn một hồi, lại thở dài: "Nhuwg bây giờ bọn ta chẳng còn đọc hiểu biểu cảm trên mặt ngươi nữa."

Nụ cười thoải mái của Bá Tống hơi cứng đơ lại.

[Thuật đọc mặt mất hiệu lực? Sao có thể chứ?] Tống Thư Hàng đứng ngoài quan sát sững sờ. Bá Tống dịu dàng lại cách hình tượng "Đại tiền bối" trong lòng hắn gần thêm một bước!

"Bạch long tỷ tỷ yên tâm đi. Đàn ông kiểu gì rồi cũng phải trưởng thành. Chỉ là ta không còn… ừm, đáng yêu như trước nữa thôi. Hơn nữa dáng vẻ của ta bây giờ mới là điều mà ta từng ao ước." Bá Tống dịu dàng giơ ngón cái lên với bạch long tỷ tỷ.

Tống Thư Hàng đứng ngoài xem chỉ hận không thể dộng đầu vào tường. Ngươi tự hào nói rằng trước kia mình rất "đáng yêu" là thế nào hả? Một thằng đực rựa mà dùng từ đáng yêu? Không thấy xấu hổ à?

Bạch long tỷ tỷ dở khóc dở cười.

Cô vẫy móng vuốt với Bá Tống rồi đứng dậy, bay ra khỏi cung điện.

Nói thật thì dáng vẻ trưởng thành của Tống Thư Hàng hiện tại cũng là điều mà cô muốn thấy. Cô cảm thấy đàn ông trưởng thành một chút thì tốt hơn…

Nhưng trưởng thành phải là một quá trình, từ từ lớn lên mới là tốt nhất.

Cái giá để Tống Thư Hàng trưởng thành, quá đắt.

Từ khi đó, cô luôn nghĩ hắn cứ là hắn của năm ngoái thì tốt hơn nhiều.

“Đúng là mâu thuẫn.” Bạch long tỷ tỷ lẩm bẩm.

…

Bạch long tỷ tỷ bay xa rồi, Bá Tống dịu dàng nâng sổ ghi chép trong tay, tranh thủ tiến hành ôn tập ngay nội dung ngôn ngữ viễn cổ trên đó khi còn nóng.

Mỹ nhân rắn công đức yên lặng, chỉ nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn khi hắn cau mày.

Sau khi ôn tập xong một lần, Bá Tống dịu dàng bỏ sổ ghi chép xuống, thở dài: “@#%$ Tiên Tử à, cô nói khi đó chúng ta cố gắng tìm manh mối về quê cũ của Bạch tiền bối có phải là sai hay không?”

Mỹ nhân rắn công đức đọc một câu thoại trong phim: “Ngươi có hối hận không?”

“Ừm, mặc dù có vẻ ích kỉ, nhưng bây giờ ta quả thật hơi hối hận. Nếu như Bạch tiền bối còn ở đây thì rất nhiều chuyện có lẽ sẽ khác đi.” Nói đến đây, Bá Tống hơi khựng lại, sau đó lại cười ha hả mà bảo: “Ôi, lại không nhịn được mà muốn dựa dẫm vào các vị tiền bối nhiều hơn rồi.”

Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, không đáp lời hắn.

[Bạch tiền bối trong dòng sông thời gian này đã rời đi? Mà là “mình” và mọi người cùng cố gắng tìm kiếm manh mối về quê cũ của Bạch tiền bối rồi tiễn ngài ấy đi sao?] Tống Thư Hàng đứng ngoài quan sát suy đoán.

Hắn hồi tưởng lại những gì mình đã trải qua.

Thực ra năm ngoái hắn cũng làm như vậy… Hắn và Bạch tiền bối cùng đến bí cảnh Thánh Sơn ở Thú giới để tìm kiếm tin tức về quê cũ của ngài.

Hắn có được bia đá đạo hữu trong hành trình ấy, đồng thời cũng tìm được một chút tin tức về quê cũ của Bạch tiền bối.

Nếu như khi đó bọn họ điều tra sâu hơn và tìm thấy quê cũ của Bạch tiền bối, thì hắn có khuyên Bạch tiền bối trở về không?

Có thể là có.

Rõ ràng Bạch tiền bối có chấp niệm với quê hương mình. Bản thân ngài cũng vô thức tìm kiếm manh mối về nơi ấy.

[Nhưng bây giờ mình có thể đối mặt với vấn đề này ở góc độ cao hơn.]

[Nếu gặp vấn đề không thể giải quyết được thì siêu thoát bất hủ thôi!]

[Nếu như Bạch tiền bối đã bỏ qua cơ hội về lại cố hương, không thể quay về được nữa… thì cứ siêu thoát bất hủ, siêu thoát tất cả hạn chế là được. Khi tất cả hạn chế đều không còn, Bạch tiền bối có thể đi đi về về giữa hiện thế và quê cũ của mình rồi.]

[Ngay cả Thiên Đạo bất hủ cũng không thể xây dựng lại Bích Thủy các cho Sở các chủ… vậy thì siêu thoát bất hủ, sau đó vượt qua hạn chế thời không là được! Ít nhất cũng có thể khóa chặt linh hồn của các thành viên trong Bích Thủy các rồi mang về, để bọn họ chuyển sinh, khôi phục ký ức và quay về Bích Thủy các như xưa.]

[Đại lão mặt trời màu đen và cự lão màu đen đứng sau màn, đến Thiên Đạo cũng không thể xóa bỏ bọn chúng triệt để… Vậy thì siêu thoát bất hủ là xong. Dù đến lúc đó vẫn không thể hủy diệt hoàn toàn cự lão màu đen, nhưng sau khi siêu việt các vị diện, thời gian và không gian, nhất định sẽ có cách ném nó đến một chiều không gian không thể gây ảnh hưởng cho hiện thế, để nó ra đảo chơi với khỉ một mình.]

Bất kể là chuyện gì, nếu không giải quyết được thì siêu thoát!

Đó là phương án hoàn mỹ và toàn năng để giải quyết mọi chuyện.

Chỉ trừ… vô sinh.

Chẳng biết sau khi siêu thoát bất hủ xong thì có sinh con được hay không?

[Mà dựa vào các vị tiền bối cũng không phải là chuyện gì xấu.]

Tống Thư Hàng nhìn Bá Tống của dòng sông thời gian này, nói khẽ.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.

[Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân vốn là một Trường Sinh pháp kết nối mọi người lại với nhau, chứ không phải là dựa vào lực lượng của một người.]

Lực lượng của một người, chung quy là có hạn.

Chỉ cần đạt được kết quả mà mình mong muốn, ta mượn sức mạnh của các tiền bối và đại lão cũng không phải là không thể!

Khi ta dựa vào các tiền bối, các tiền bối cũng có thể dựa vào sức mạnh của ta.

Đây là mối quan hệ giúp đỡ lẫn nhau.

Khi khơi thông dòng suy nghĩ, lý giải của Tống Thư Hàng về Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân lại sâu sắc hơn mấy phần.

Chương 3075: Tự tin lên, bỏ “có lẽ” đi, ta của hiện tại sẽ gánh lấy cả quá khứ và tương lai!

Mà mấy phần lí giải sâu sắc này tựa như chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa cuối cùng, giúp Tống Thư Hàng không ngừng ngộ ra chân lý đại đạo sau chót của Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân.

Một lát sau, Tống Thư Hàng mở bừng mắt. Lần lĩnh ngộ này là đốn ngộ chân chính, đến đột ngột mà đi cũng đột nhiên.

Chỉ sau một quãng ngừng ngắn ngủi trong chớp mắt, Tống Thư Hàng đã kết thúc lần ngộ đạo này.

Đồng thời, lý giải của hắn về Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân cũng đạt tới cực hạn!

Có lẽ đã ở vào khoảng 99% tiến trình. Càng hiểu rõ Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân, tính toán của Tống Thư Hàng với chính mình càng chuẩn xác. Mà 1% cuối cùng không cần hắn “thả trôi” cho hoàn thành. Bởi vì Đạo Tử tiền bối đã chuẩn bị một món quà siêu to khổng lồ cho hắn!

Trước khi thoái vị Thiên Đạo, Đạo Tử tiền bối sẽ gửi cho hắn file nén năng lực tính toán của Thiên Đạo thông qua con đường bài trừ chất phế thải của đại lão quả cầu béo.

Chỉ chờ có thêm cái hack “năng lực tính toán của Thiên Đạo” kia, 1% cuối cùng của Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân sẽ được bổ sung chỉ trong nháy mắt.

Thực tế thì 1% khuyết thiếu cuối cùng này không phải do Tống Thư Hàng chưa hiểu thấu Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân, mà là khả năng tính toán của bản thân hắn không đủ.

Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân hình thái cuối cùng cần khả năng tính toán cực kỳ cường đại, để có thể gồng gánh những phép toán mang tầm Chư Thiên Vạn Giới.

Dù là chúa tể Cửu U, khi tiếp nhận phép tính quy mô lớn chừng ấy cũng sẽ nóng đầu, chết máy.

Nếu chỉ dựa vào chính Tống Thư Hàng, muốn tăng cường khả năng tính toán của bản thân lên ngang tầm với Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân thì có khi phải mất đến mấy ngàn năm.

Phần mềm hack “năng lực tính toán của Thiên Đạo” mà Đạo Tử tiền bối đang chế tạo có thể bổ sung thiếu sót trên phần cứng của Tống Thư Hàng, giúp hắn hoàn thiện đủ bộ!

“Có lẽ ta vĩnh viễn không thể trở thành một đại tiền bối đáng tin. Từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, lúc nào ta cũng cần các vị tiền bối hỗ trợ. Đến cả khâu cuối cùng của Trường Sinh đạo cũng phải nhờ Đạo Tử tiền bối giúp đỡ cho.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Nhưng hắn hưởng thụ quá trình này.

Đại tiền bối đáng tin… chờ bao giờ hắn chứng đạo bất hủ, thậm chí là siêu thoát bất hủ rồi từ từ tính chuyện này cũng chưa muộn. Đến lúc ấy, hắn sẽ có thời gian vô hạn để học tập tri thức của các hệ tu chân, ngôn ngữ viễn cổ, ngôn ngữ thái cổ. Thậm chí ngoài hệ tu chân ra, hắn còn có thể bổ sung đầy đủ tri thức về các giới tu luyện khác trong Chư Thiên Vạn Giới như vu sư, ma pháp, thánh quang, thú tu, cương thiết tu, tinh thần, tử vong… các loại, và rồi trở thành một kho số liệu đích thực.

“Giấc mộng đại tiền bối đáng tin, ta sẽ cược ở tương lai!” Tống Thư Hàng nói.

Đẩy một số chuyện đến “tương lai” mới hoàn thành cũng là một kiểu trốn tránh.

Những kẻ mắc chứng lề mề thường có “tương lai vô hạn” để trì hoãn vấn đề khó giải quyết trong tay mình.

…

Bên dưới.

Sau lưng Bá Tống, mỹ nhân rắn công đức thu hồi bàn tay đang xoa bóp, lùi về phía sau mấy bước và nhìn xuống cái bóng của hắn.

Trong cái bóng, Vũ Nhu Tử da đen xuất hiện.

Sau khi hiện thân, cô hành lễ một cách cực kỳ tao nhã với mỹ nhân rắn công đức: “Cảm ơn @#%× tỷ tỷ."

Dù sao Vũ Nhu Tử da đen cũng là tâm ma. Tuy cô đã dần dần thích ứng với sự tồn tại của mỹ nhân rắn công đức, nhưng sức mạnh của tâm ma và công đức luôn xung khắc với nhau.

Mỹ nhân rắn công đức lùi về phía sau để giữ khoảng cách thể hiện sự dịu dàng tinh tế, lặng lẽ mà nhẹ nhàng của mình.

"Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng? Quái Lệ Lục Đậu Phượng, có chuyện gì vậy?” Bá Tống mỉm cười nói.

“Tống tiền bối, cứ gọi ta là Vũ Nhu Tử da đen đi, tên thật dài quá, nghe cứ là lạ làm sao ấy.” Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng trong hư không: “...”

“Bản thể nhờ ta giao một phong thư cho Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen lấy một phong thư ra.

Vũ Nhu Tử không liên hệ trực tiếp với ta à?” Bá Tống hơi nghi hoặc, vươn tay nhận lấy bức thư trong tay Vũ Nhu Tử da đen.

Lúc này, bia đá đạo hữu bên eo hắn đột nhiên lên tiếng: “Bá Tống đạo hữu, có nhiều chuyện con gái không tiện nói trước mặt nhiều người, cho nên mới dùng cách viết thư để gửi cho ngươi. Ngươi phải trải nghiệm cho cẩn thận.”

Bàn tay nhận thư của Tống Thư Hàng hơi cứng lại.

Sau đó hắn vỗ một cái, nhét bia đá đạo hữu vào túi, kéo khóa lại, cuối cùng mới mở bức thư Vũ Nhu Tử gửi cho mình.

Trong hư không, ánh mắt của Tống Thư Hàng cũng tập trung vào bức thư của Vũ Nhu Tử.

[Tống tiền bối:

Vết thương của Thất Tu tiền bối đã ổn định, bây giờ có cha ta và Dược Sư tiền bối chăm sóc ngài ấy, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Tuy nguyên thần ngài ấy bị hao tổn đôi chút, nhưng chỉ cần điều trị một thời gian là có thể dần dần khôi phục. Cho nên, Tống tiền bối yên tâm nhé.

Lục Tu tiền bối nhờ ta chuyển lời cho ngươi, mục tiêu của đối phương là Cửu Tu Phượng Hoàng đao. Có thể kẻ đó muốn đoạt lấy

Cửu Tu Phượng Hoàng đao nhân lúc nó còn chưa hoàn thành cửu chuyển. Cho nên Tống tiền bối à, chúng ta phải nghĩ cách giúp Thông Nương hoàn thành bát chuyển của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.]

Đọc đến đây, Bá Tống thở phào nhẹ nhõm: “Tình hình vết thương của Thất Tu tiền bối ổn định là tốt rồi.”

Tống Thư Hàng trong hư không vân vê ngón cái và ngón trỏ. Thất Tu tiền bối bị đánh lén, mục tiêu của kẻ tập kích có dính líu tới Cửu Tu Phượng Hoàng đao. Nguyên thần của Thất Tu tiền bối bị hao tổn, đối phương có thể lấy đi sức mạnh liên quan đến Cửu Tu Phượng Hoàng đao từ trên người ngài ấy.

Bao giờ về, hắn phải lặng lẽ để lại một ấn ký trên người Thất Tu tiền bối, kẻ nào dám ra tay với tiền bối, hắn sẽ đập nát cái đầu chó của kẻ đó ra!

Không chỉ như thế, hắn còn có thể mượn năng lực tính toán của Thiên Đạo từ chỗ Đạo Tử tiền bối để bói một quẻ, xem trong Chư Thiên Vạn Giới có kẻ nào đang ôm mưu đồ với Cửu Tu Phượng Hoàng đao và Thất Tu tiền bối.

Kẻ tình nghi lớn nhất là cự lão màu đen sau màn và đại lão mặt trời màu đen. Bởi vì lúc trước khi Công Đức Đạo Nhân xây dựng ngôi mộ lớn đã mượn dùng lực lượng của Cửu Tu Phượng Hoàng đao.

Sau khi bắt đầu gây sự, đại lão mặt trời màu đen và cự lão màu đen nhất định sẽ điều tra đường lùi mà Công Đức Đạo Nhân đã chuẩn bị. Nếu bọn chúng tra ra Cửu Tu Phượng Hoàng đao từ những manh mối có được thì cũng dễ hiểu.

Trừ chuyện đó ra, còn một việc nữa khiến cho Tống Thư Hàng chú ý. Đó là Thông Nương vẫn còn ở bên cạnh Bá Tống dịu dàng? Và Cửu Tu Phượng Hoàng đao còn chưa hoàn thành bát chuyển ư?

Bên dưới.

Bá Tống bỗng hỏi: “Sau khi vết thương của Thất Tu tiền bối khôi phục lại… có ảnh hưởng gì đến cảnh giới của ngài ấy trong tương lai không?”

“Có thể sẽ có một chút.” Vũ Nhu Tử da đen đáp chi tiết.

Bá Tống lặng đi một thoáng. Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười: “Không sao đâu, trong tương lai nhất định sẽ có cách giải quyết sự ảnh hưởng của vết thương mà.”

Thần sắc nơi đáy mắt Bá Tống càng thêm kiên định.

Hắn nhất định phải đoạt được vị trí Thiên Đạo trong trận chiến giành ngôi Thiên Đạo lần này. Cho nên hắn cần bước ra một Trường Sinh đạo cường đại trong khoảng thời gian cực ngắn.

Thời gian ngắn và cường đại là hai nhân tố quan trọng nhất… cho nên Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân chỉ có thể bị gác lại.

Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân quá mênh mông, quá thâm ảo. Nó vượt qua tất cả những cực hạn mà phàm nhân và Trường Sinh Giả có thể tiếp xúc tới.

Vì thế, Trường Sinh đạo mà hắn muốn hoàn thiện là một Trường Sinh đạo khác liên quan tới sinh tử.

“Mặt khác, về chuyện liên quan tới Thông Nương, ta sẽ liên hệ với Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng và các tiền bối khác xem có thể dốc hết sức tăng cường cảnh giới cho cô ấy hay không… Nếu quả thực không được thì cả Thông Nương và Cửu Tu Phượng Hoàng đao sẽ tạm thời náu mình trong thế giới hạch tâm của ta. Ít nhất thì đối phương cũng không thể xâm nhập vào thế giới hạch tâm của ta đươc.” Bá Tống dịu dàng trầm tư nói.

Thiên phú của Thông Nương cực mạnh. Nếu như cho cô đủ áp lực và tài nguyên tu luyện, thì cô tu luyện với tốc độ một ngày ngàn dặm cũng dễ như trở bàn tay.

Cô được các đại lão tiền bối cho là “có phong thái Thiên Đạo” kia mà.

Chỉ có điều, thời gian quá ngắn.

Thiên Đạo thứ tám đã ngã xuống, trận chiến tranh giành vị trí Thiên Đạo thứ chín đã nổ ra.

Trong thời gian ngắn, muốn để Thông Nương tấn thăng lên cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm, đồng thời hoàn thành tế luyện cho Cửu Tu Phượng Hoàng đao là điều quá khó.

Trước mắt, Thông Nương và Cửu Tu Phượng Hoàng đao chưa thể nào trở thành trợ lực cho hắn được.

"Ừm." Vũ Nhu Tử da đen gật đầu.

Bá Tống tiếp tục đọc bức thư của Vũ Nhu Tử.

[Sau đó thì… Tống tiền bối à, ta cũng phải đi tu luyện thật nghiêm túc á.

Ta muốn rời Linh Điệp đảo, đến thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối two sắp chìm vào giấc ngủ say. Sau này, trước khi Thiên Đạo thứ chín sinh ra, hắn sẽ hoàn toàn say ngủ.

Trước lúc đó, hắn đã sáng tạo cho ta một bộ phương án tu luyện riêng, giúp ta mạnh lên nhanh chóng. Ta cũng không thể để Tống tiền bối bỏ quá xa được!]

Ngay cả Vũ Nhu Tử cũng đã bắt đầu bế quan tu luyện nghiêm túc. Không chỉ có hắn, mà Vũ Nhu Tử cũng thay đổi rất nhiều. Tống Thư Hàng trong hư không thở dài trong lòng.

"Hả? Vũ Nhu Tử muốn đi tu luyện với Bạch tiền bối two? Không phải cô ấy tu luyện cùng Thiên Đế Tử à?" Đọc đến đây, Bá Tống bỗng sững ra.

Hắn nhớ Vũ Nhu Tử có thiên phú tu luyện hệ thời gian. Về sau Thiên Đế Tử luôn âm thầm chỉ bảo cô tu luyện mà.

Tống Thư Hàng trong hư không cũng rất ngạc nhiên. Vũ Nhu Tử muốn tu luyện cùng Bạch tiền bối two ư?

"Thiên Đế Tử cũng đi cùng." Vũ Nhu Tử da đen đáp.

"Cũng tốt…" Bá Tống suy nghĩ một lát rồi gọi phân thân bọc thép ra.

Sau đó, hắn đưa một chiếc chìa khóa bảo tàng cho phân thân bọc thép: "Ta nhớ trong bảo tàng cuối cùng mà Bạch tiền bối để lại cho ta có mấy món bảo vật có tác dụng đặc biệt với việc tu luyện lực lượng thời gian. Ngươi lấy chúng ra, mang cho Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối two đi."

Trước khi về lại quê hương, Bạch tiền bối đã chia toàn bộ bảo vật mà ngài thu thập được cho các thành viên trong nhóm.

Bá Tống đã trả được hơn một nửa số linh thạch đi vay… cuối cùng Bạch tiền bối cũng chuyển lại cho hắn hết.

Phân thân bọc thép cầm chìa khóa, mở cổng không gian rồi biến mất.

Bá Tống đọc tiếp bức thư.

[Bạch tiền bối two từng nhắc với ta chuyện “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” sẽ siêu thoát được bất hủ.

Đôi khi ta nghĩ, nếu như Bạch tiền bối không rời đi, thì nhất định Bạch tiền bối và Tống tiền bối có thể hoàn thành khả năng “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” ấy.

Nhưng bây giờ ta cũng sẽ cố gắng nghiên cứu nó! Ta và rất nhiều người khác sẽ cùng làm.]

Khi đọc đến đây, nụ cười trên gương mặt Bá Tống bừng lên rực rỡ. Hệt như một người cha cuối cùng cũng được thấy con gái trưởng thành.

[À đúng rồi Tống tiền bối… ngươi nói xem, chuyện đã xảy ra có thể nào thay đổi được hay không?

Nếu như tu luyện lực lượng thời gian đến cực hạn, có thể thay đổi được quá khứ không?

Thay đổi quá khứ rồi, liệu có thể tác động đến tương lai không?]

“Thay đổi quá khứ?” Bá Tống vuốt nhẹ tờ giấy viết thư.

“Thay đổi quá khứ?” Tống Thư Hàng cũng thốt lên một câu y như Bá Tống.

Tử tương lai muốn thay đổi quá khứ, vậy dĩ nhiên là trong quá khứ đã xảy ra rất nhiều chuyện mà cô muốn sửa chữa.

Lúc này đây, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra rất nhiều chuyện. Tử tương lai đã trở lại “quá khứ” và tiếp xúc với hắn không chỉ một lần.

Có phải Tử tương lai đang thử nghiệm việc này không?

Cô ấy đang cố gắng thay đổi “quá khứ” của chính mình, cũng là “hiện tại” của hắn sao?

“Thì ra cô đã cố gắng đến vậy ư?” Tống Thư Hàng thì thầm.

Khi mà ta hoàn toàn không hay biết gì, chắc là cô đã thử đi thử lại vô số lần rồi nhỉ?

Tống đầu gỗ ở “quá khứ” liều mạng đấu tranh, phản kháng vận mệnh.

Tử tương lai ở "tương lai" không ngừng thử nghiệm, không chịu cúi đầu.

Tất cả mọi người ở quá khứ và tương lai đều đang cố gắng quên mình, mà kết quả bọn họ hướng đến, có lẽ chính là "hiện tại" của hắn.

Không, không phải là "có lẽ".

Tự tin lên.

Bỏ "có lẽ" đi.

"Hiện tại" của hắn sẽ đưa lưng gánh lấy toàn bộ quá khứ và tương lai.

Cho nên…

"Trở về." Tống Thư Hàng nói.

Quá khứ mà Tử tương lai muốn thay đổi có lẽ đã thay đổi rồi. Cho nên ở góc độ của chính mình, Tống Thư Hàng không biết quá khứ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng chuyện này không quan trọng.

Quan trọng là sự thay đổi của Bá Tống và Tử tương lai già dặn kia, cùng với niềm tin của họ.

[Ở chỗ ta, Bạch tiền bối không rời đi.]

[Chúng ta đã làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, nền móng để siêu thoát bất hủ đã xây dựng xong rồi.]

[Chúng ta đã truy ra gốc rễ và thủ đoạn của kẻ địch ẩn mình trong bóng tối. Ngay cả Bá Chiếm bí pháp của nó cũng đã trở thành của ta. Nó ở trước mặt ta, đã chẳng còn bí mật gì đáng nói!]

[Chỉ còn một bước cuối cùng nữa là ta có thể hoàn thiện Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân.]

[Tự tin lên. Bây giờ trên vai ta là cả quá khứ, hiện tại và tương lai đấy.]

[Bây giờ ta là người đàn ông có chín chữ "bá" đó nha!]

[Trên thế gian này, chẳng còn ai "bá" hơn ta nữa cả.]

Ý thức của hắn rút khỏi dòng sông thời gian.

Hoa tiêu Tống U U dẫn dắt hắn trở về tiết điểm thời gian ban đầu.

Đồng thời, lực lượng được cung cấp bởi thân thể á bất hủ, hành tinh mọc mắt và Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng tiêu hao gần như cạn kiệt.

Dưới sự chúc phúc của Bạch tiền bối, tất cả diễn ra đều thuận lợi và đúng lúc.

…

Hiện thế.

Tạo Hóa Tiên Tử mở to mắt ra.

“A?” Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ kéo dài, đuôi tóc nhìn thẳng vào mặt Tống Thư Hàng.

Trong chớp mắt ấy, dường như cô cảm thấy Tống Thư Hàng già dặn hơn hẳn.

Không phải hắn già đi, mà là khí chất của hắn trưởng thành hơn.

Thế là Sở các chủ hỏi với vẻ nghi hoặc: “Ban nãy ngươi đã ở trong dòng sông thời gian lâu lắm hả?”

Không có tám mươi, một trăm năm mài giũa, thì với tính cách của Tống Thư Hàng, làm sao hắn trưởng thành lên nhiều như vậy được?

“Không đâu, chỉ khoảng nửa ngày thôi.” Tống Thư Hàng đáp: “Nhưng ta thu hoạch được rất nhiều. Ta còn tiếp xúc với một “ta” đã trở thành đại tiền bối đáng tin nữa đó.”

“Chắc không phải ngươi nằm mơ chứ?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối dậm chân bước ra từ trong vầng sáng.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã hoàn thành bước lột xác cuối cùng và thực sự hóa thành hình người.

Tống Thư Hàng vô thức muốn thi triển thiên phú “trượt tay” lên mình Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Nhưng hắn vừa định vươn tay thì nhìn thấy dáng vẻ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, thế là phải nhịn thiên phú lại.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lúc này có dáng người dong dỏng cao, khuôn mặt xinh đẹp và mái tóc dài xoăn tít tự nhiên… tất cả được tạo thành từ giáp sắt.

Giống như một thiếu nữ người máy vậy.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, thiết kế nhân vật của ngươi đụng hàng với con gái ta rồi.” Mãi một hồi lâu sau, Tống Thư Hàng mới phán một câu.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: “…”

Không chỉ có thiết kế nhân vật đụng hàng, mà cô còn phát hiện ra dáng dấp của Xích Tiêu Kiếm cũng tương tự với Tống Thư Hàng. Hai người đứng cạnh nhau trông cứ như hai anh em vậy.

Chương 3076: Đánh nó trở tay không kịp, ép nó vào khuôn khổ!

“Đối với một thanh kiếm thì thiết lập nhân vật có là gì mà to tát? Ta là kiếm chứ có phải là người đâu?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối chẳng thèm để tâm đến chuyện này.

“Huynh đài, ngươi là đao.” Bia đá đạo là người đầu tiên không phục, bèn lên tiếng nhắc nhở ngay. Nó cảm thấy mình đang ghen tị, ghen tị khi thấy Xích Tiêu Kiếm đạo hữu là pháp bảo đầu tiên tiến hóa ra hình người. Nó cũng muốn tiến hóa!

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngó lơ lời phát biểu của cạ cứng bia đá đạo hữu, hất mái tóc dài gợn sóng bằng động tác rất chi là ngầu lòi: “Đối với một thanh kiếm, cầm ở trong tay có thể tăng cường bao nhiêu lực chiến mới là điều quan trọng nhất. Các ngươi đừng có nhìn ta bằng ánh mắt thiển cận thế, đừng có nhìn bề ngoài, nhìn vào nội tại của ta ấy!”

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu siêu việt rồi hả ta?” Á Nè Đản quan sát Xích Tiêu Kiếm tiền bối cẩn thận rồi hỏi bằng giọng không chắc chắn.

Theo quan sát của cô, Xích Tiêu Kiếm đã đột phá cực hạn của một thần binh Trường Sinh Giả.

Mặc dù chỉ tăng cường có một chút xíu xiu.

Nhưng “một chút xíu xíu” này lại là một bước chân mang tầm lịch sử.

Sau khi đột phá cực hạn, Xích Tiêu Kiếm có thể tiếp tục cường hóa, không còn bị “cực hạn” cũ trói buộc nữa!

“Không sai, mặc dù ta không thể tiến hóa thành đạo khí, nhưng hiện tại ta đã đột phá cực hạn. Trước khi đến “cực hạn” mới, ta có thể tiến hóa thỏa thích, không ngừng mạnh lên. Đến chính ta cũng không thể tính ra điểm cuối của cực hạn này là ở đâu.” Xích Tiêu Kiếm đắc ý vênh mặt lên trời.

Nói đến đây, nó quay đầu sang nói với Tống Thư Hàng: “Nào Bá Tống, sử dụng ta đi, chém một phát Phần Thiên Hỏa Diễm đao cho thiên hạ lác mắt chơi!”

Tống Thư Hàng nhìn Xích Tiêu Kiếm rồi lại nhìn tay mình.

Bảo “sử dụng” là “sử dụng” thế nào mới được?

Ngươi không ở trong hình kiếm, ta cầm vào chỗ nào của ngươi mà chém Phần Thiên Hỏa Diễm đao?

“Cổ! Nắm cổ ta ấy! Lúc trước Xích Tiêu Tử làm thế mà, cổ chính là chuôi kiếm đó!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bất mãn nói.

Tống Thư Hàng: “…”

Dù cổ ngươi chính là “chuôi kiếm”, nhưng với cái hình thể của ngươi bây giờ thì ta cũng không dám cầm mà chém đâu!

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên tiến lên một bước.

Sau khi phóng thân mình lên to gấp mấy lần, cô vươn tay thộp cổ Xích Tiêu Kiếm tiền bố, xách lên như một con gà rồi vẩy nhẹ một cái.

Đao khí tung hoành, vung nhẹ tiện tay, không hề sử dụng bất cứ kĩ năng nào, thế mà không gian dường như bị chém rách!

Cha Cẩu Đản: “…”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “…”

Sau khi tiện tay vung đao một nhát, mỹ nhân rắn công đức xách ngược Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên, đối mắt với nó, bốn mắt nhìn nhau đắm đuối.

“Từ từ đã @#%× Tiên Tử, cô muốn làm gì?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hơi ren rén.

Nó vừa dứt lời thì mỹ nhân rắn công đức ở phía đối diện dường như đã hạ quyết định. Cô từ từ mở cái miệng nhỏ của mình ra.

“Đừng, Công đức tiên tử mau dừng tay… Xích Tiêu Kiếm tiền bối bây giờ không phải là hình kiếm, cô mà nuốt thì không phải nuốt kiếm đâu, là nuốt người đấy! Hình ảnh này kinh dị quá!” Tống Thư Hàng vội vàng hét toáng lên.

Mỹ nhân rắn công đức dừng động tác trong tay với vẻ đầy tiếc nuối.

“@#%× Tiên Tử, cô giao Xích Tiêu Kiếm đạo hữu cho ta xem thử.” Lúc này, Bạch tiền bối ở bên dưới đột nhiên lên tiếng.

Mỹ nhân rắn công đức hơi hạ đuôi rắn, túm Xích Tiêu Kiếm tiền bối, giao cho A Bạch.

Bạch tiền bối vươn tay đón lấy Xích Tiêu Kiếm, rồi dùng hai tay xốc nách nó lên như bế trẻ con.

Lần đầu tiên được người ta ôm lấy dịu dàng như thế khi đang ở trạng thái con người, Xích Tiêu Kiếm cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Bạch tiền bối giơ cao Xích Tiêu Kiếm lên như đang quan sát.

Một lát sau…

“Là tiến hóa về hệ thống tu luyện.” Bạch tiền bối kết luận.

Tống Thư Hàng vô cùng kinh ngạc: “Hệ thống tu luyện? Pháp khí có hệ thống tu luyện riêng sao?”

Dù gì hắn cũng là kẻ đã luyện đến hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Việc cường hóa pháp khí phải dựa vào tu sĩ ôn dưỡng từng chút một, hoặc là gia tăng các loại phù văn và vật liệu quý báu để tăng đẳng cấp cho chúng.

“Đây chính là sự biến hóa của Xích Tiêu Kiếm đạo hữu hiện tại.” Bạch tiền bối ném Xích Tiêu Kiếm lên thật cao rồi lại đón lấy, chơi vui quên cả trời đất.

A Bạch vừa chơi vừa giải thích: “Trong thể nội của Xích Tiêu Kiếm đạo hữu tiến hóa ra hệ thống tu luyện hoàn chỉnh. Nói cách khác, từ giờ trở đi, Xích Tiêu Kiếm có thể tu luyện từng chút một, sau đó nhờ phản hồi của việc tu luyện mà cường hóa thêm một bước nữa.”

Đây là lí do vì sao Xích Tiêu Kiếm tiền bối phá vỡ cực hạn mà lại chỉ mạnh lên được một chút xíu.

Nhưng bản thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã thuộc cấp bậc thần binh của Trường Sinh Giả. Sau khi tiến hóa ra hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, chỉ cần cho nó một chút thời gian để làm quen, nó có thể tự tăng cảnh giới của mình lên cùng cấp bậc với trạng thái pháp khí. Mượn Trường Sinh đạo của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, cảnh giới của nó còn có thể xấp xỉ Trường Sinh Giả.

Thậm chí nếu lĩnh ngộ ra một Trường Sinh đạo hoàn chỉnh, Xích Tiêu Kiếm tiền bối còn có thể tiến hóa thành một Trường Sinh Giả thực thụ. Đến lúc đó, với hai thân phận là thần binh của Trường Sinh Giả và Trường Sinh Giả, nó có thể đồng thời điều động lực lượng của hai Trường Sinh đạo.

Tiếc rằng…

Pháp khí và tu sĩ không thể xem là "hai cá thể khác biệt".

Nếu không, sự phối hợp ăn ý giữa pháp khí có được hệ thống tu luyện hoàn chỉnh và tu sĩ có thể là sự lựa chọn tối ưu cho "hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo".

Nhưng hiện tại, để tạo cơ sở cho "hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo", mối quan hệ mà Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng từng bước xây dựng nên đã vượt xa quan hệ giữa tu sĩ và pháp khí rồi.

"Vậy thì tiếp theo, trước khi Đạo Tử đạo hữu thoái vị… Thư Hàng, ngươi hãy thăng cấp toàn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú một lần đi. Ta cảm thấy bọn chúng sẽ phát huy được tác dụng đấy." Cuối cùng, Bạch tiền bối khẳng định.

Đồng thời, Lưu Tinh kiếm bên hông hắn cũng ngân lên khe khẽ.

Trừ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, Lưu Tinh kiếm của hắn cũng cần phải cường hóa.

"Sẽ phát huy được tác dụng? Ta biết rồi, Bạch tiền bối. Trong thời gian tới, ta sẽ dốc toàn bộ tinh lực để thăng cấp pháp khí tổ hợp tam thập tam thú và Lưu Tinh kiếm." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Trong lòng hắn biết rõ nếu Bạch tiền bối đã nói như vậy thì trong một giai đoạn nào đó ở tương lai, ngài nhất định sẽ cần dùng đến pháp khí tổ hợp tam thập tam thú + Lưu Tinh kiếm đã thăng cấp.

Ba bộ pháp khí, một bộ là Thiên Đạo Bạch luyện chế cho Bạch tiền bối; hai bộ khác, một bộ là Tống Thư Hàng tự có, còn một bộ là Bạch tiền bối two nhờ hắn chế tạo ra. Tuy sau đó toàn là Tống

Thư Hàng dùng, nhưng thực chất quyền sở hữu vẫn thuộc về Bạch tiền bối two.

“Vì hiện tại bình yên, cũng là vì một tương lai tốt đẹp hơn.” Tống Thư Hàng thi triển Tăng Phát thuật cho mái tóc dài bay múa, sau đó hóa thành một trăm bàn tay nhỏ uốn lượn.

Hắn sẽ trở thành một công cụ hình người sờ ra cảm ngộ, tăng cường uy lực cho tất cả pháp khí bằng tình yêu dạt dào.

Không chỉ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú và Lưu Tinh kiếm, mà cả bia đá đạo hữu cũng phải cường hóa!

Đúng rồi, còn cả Cửu Tu Phượng Hoàng đao nữa.

Tống Thư Hàng nhìn vầng sáng trước mặt. Cửu Tu Phượng Hoàng đao đã hoàn thành cửu chuyển, nhưng nó không hóa thành hình người. Trong vầng sáng có thể thấy một hư ảnh phượng hoàng mờ nhạt.

Mà Cửu Tu Phượng Hoàng đao cũng không bước ra khỏi vầng sáng như Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Sau khi ngân dài một tiếng, nó bay ra phía sau Tống Thư Hàng, dung nhập vào cơ thể hắn, biến thành hình xăm đôi cánh rực lửa trên lưng hắn.

“Hình xăm đẹp lắm, tiếc là lại in trên thân Tống Cẩu Đản.” Cha Cẩu Đản nói với vẻ tiếc nuối. Hình xăm đẹp như thế mà ở trên người Trình Cẩu Đản có phải là hợp không? Nếu không được thì còn có Bạch đạo hữu nữa mà?

“Đều là Cẩu Đản, sao cha Cẩu Đản nhà ngươi bên trọng bên khinh thế?” Thiên Đế Tử rất vui vẻ. Chỉ cần đồ tốt không rơi vào tay Trình Lâm Tiên Tử là cô vui rồi.

Cha Cẩu Đản nói như đúng rồi: “Bởi vì Tống Cẩu Đản không đủ đẹp.”

Tống Thư Hàng: “…”

Mặt mũi ta bây giờ vẫn rất đẹp trai mà?

Mặt khác…

Cửu Tu Phượng Hoàng đao sau khi hoàn thành cửu chuyển đã ở trạng thái tích lực chờ bùng nổ. Nó nhập thân vào Tống Thư Hàng, trở thành một bí pháp chờ kích hoạt.

Bí pháp này có liên quan tới sự thoát thân của Thiên Đạo rồng đốm.

“Cha Cẩu Đản, có thể giao mảnh vỡ của Trình Cẩu Đản cho ta trước được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Làm gì?” Cha Cẩu Đản hỏi lại.

“Thiên Đạo rồng đốm để lại một vài manh mối, cần mấy điều kiện để mở manh mối ra.” Tống Thư Hàng nói như có điều suy nghĩ.

Hắn đã tập hợp đủ các điều kiện này.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao cửu chuyển.

Bất kể cái nào trong thế giới hạch tâm, thế giới Kim Liên hoặc thế giới Tà Liên.

Sau đó là một mảnh lớn quỷ thần Trình Lâm, không cần hoàn chỉnh, chỉ cần một mảnh lớn là được.

Cuối cùng… chính là sự thừa nhận của cha Cẩu Đản.

Chẳng biết làm thế nào, Tống Thư Hàng nhận ra hắn đã tập hợp đủ các điều kiện cần có này.

Mà có lẽ, không phải là “chẳng biết làm thế nào”.

Khi hắn tiếp xúc với những điều kiện cần có này, những vật phẩm thuộc về Thiên Đạo rồng đốm cũng thu hút lẫn nhau để rồi tề tụ trong tay hắn.

Cha Cẩu Đản vừa nghe thấy “manh mối do Thiên Đạo rồng đốm để lại” thì đã lấy quả trứng chứa mảnh vỡ của Trình Lâm ra, ném cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn cha Cẩu Đản.” Tống Thư Hàng vô thức nở một nụ cười dịu dàng đáng tin.

Nụ cười đáng tin này khiến cha Cẩu Đản rùng mình một cái!

Hình tượng thay đổi quá lớn, khó chịu quá đi thôi!

Rốt cuộc Tống Cẩu Đản đã nhìn thấy cái gì khi khám phá dòng sông thời gian vậy?

Tống Thư Hàng nhận lấy quả trứng kia, nâng nó ở trong tay.

Sau lưng hắn, cửa vào thế giới hạch tâm mở ra, một hình chiếu hoa sen tượng trưng cho thế giới hạch tâm ngưng tụ thành hình.

Tống Thư Hàng đặt quả trứng lớn vào hình chiếu hoa sen.

Hình xăm Cửu Tu Phượng Hoàng đao trên lưng hắn biến thành một đôi cánh đỏ rực, bám vào quả trứng trên đóa hoa ấy.

Thế là giữa đóa sen sinh ra một quả trứng mọc cánh.

Hình ảnh ấy mới đẹp làm sao.

Còn “được cha Cẩu Đản thừa nhận” thì lại càng đơn giản.

Cái tên Trình Cẩu Đản biến thành Tống Cẩu Đản đã chứng minh cho sự thừa nhận của cha Cẩu Đản đối với hắn rồi.

“Trước kia mọi người đã vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nói với quả trứng trong hoa sen: “Bây giờ cứ giao tất cả cho ta!”

Hoa sen, quả trứng, đôi cánh và đạo hiệu Trình Cẩu Đản, bốn tầng mã khóa cùng nhau lóe lên.

Chứng nhận thành công.

Sau đó, hết thảy đều tiêu tán.

Chẳng có biến hóa gì.

Cửu Tu Phượng Hoàng đao vẫn là hình xăm như cũ.

Thế giới hạch tâm vẫn là thế giới hạch tâm như trước.

Mảnh vỡ Trình Lâm và Tống đầu gỗ trong quả trứng cũng chẳng ngưng tụ.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, cọng tóc ngố của Sở Các Chủ hơi chuyển động.

Tần suất chuyển động của cô nhanh hơn bình thường chút xíu.

Tống Thư Hàng cũng vẫn là Tống Thư Hàng đó, nhưng dường như hắn trở nên đáng tin hơn.

Sự đáng tin này là thay đổi từ khí chất.

Manh mối thoát thân của Thiên Đạo rồng đốm để lại khiến Bá Tống tự tin hơn ư?

“Cha Cẩu Đản, có thể gửi đám Trình Cẩu Đản ở chỗ ta được không?” Tống Thư Hàng quay đầu nói với cha Cẩu Đản, khi nói chuyện, nụ cười đáng tin kia lại xuất hiện.

Nụ cười này có ma lực. Suýt nữa thì cha Cẩu Đản đã cảm thấy “Bá Tống quá đáng tin, ta hoàn toàn có thể giao Trình Cẩu Đản cho hắn.”

“Không.” Nhưng thân là chúa tể Cửu U, cha Cẩu Đản vẫn kiên quyết nói “không” với sự đáng tin này.

“Vậy nếu… ta nói là nếu… trong tương lai ngươi có cháu gái, thì ta có thể nhờ ngươi lấy tên cúng cơm cho nó không?” Tống Thư Hàng nói.

“Chốt.” Cha Cẩu Đản gật đầu cái rụp.

Thiên Đế Tử: “…”

Đây chính là hình thức giao lưu thần kỳ giữa Tống tiền bối và chúa tể Cửu U.

“Cảm ơn cha Cẩu Đản.” Tống Thư Hàng cất nhóm Trình Cẩu Đản vào túi.

Sau đó hắn quay sang hỏi ý chí của Đạo Tử: “Đạo Tử sư huynh, bao giờ thì hack năng lực tính toán của Thiên Đạo hoàn thành?”

“Là fine nén năng lực tính toán của Thiên Đạo, không phải hack.” Ý chí của Đạo Tử nghiêm túc sửa lại.

Ta đường đường là Thiên Đạo 8.5, hack là hack thế nào?

Là file nén!

“Vâng, file nén.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái với Đạo Tử tiền bối: “Để trò chơi công bằng, từ chối bật hack, chúng ta cùng xây dựng cơ đồ!”

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ: “…”

Ban nãy ta cảm thấy Bá Tống đáng tin hơn, chắc chắn là ảo giác!

“Thực ra thì ta đã làm xong rồi.” Đạo Tử sư huynh trả lời.

Không hổ là Thiên Đạo đang tại nhiệm, hiệu suất làm việc đỉnh ghê!

“Bản mẫu và con đường đều đã xong, ta chỉ cần điều động một chút tin tức còn sót lại của Thiên Đạo Cầu để sửa đổi một chút là có thể sử dụng. Để đề phòng vạn nhất, ta phải thí nghiệm vài lần, đảm bảo không còn sai sót và có thể dùng được bất cứ lúc nào.” Đạo Tử sư huynh giải thích.

Nói đến đây, Đạo Tử sư huynh dừng một chút rồi nói tiếp: “Ta chuẩn bị lui khỏi vị trí Thiên Đạo sớm một bước.”

Tống Thư Hàng: “???”

“Chúng ta tranh thủ một khoảng thời gian chênh lệch. Nếu tên cự lão màu đen kia đã âm thầm núp sau màn rình rập toan gây sự, vậy chúng ta sẽ đánh cho nó không kịp trở tay. Ta sẽ cố mô phỏng ra trạng thái “Thiên Đạo còn hưng thịnh, ít nhất cũng phải được vài vạn năm” cho nó xem và che đậy thiên cơ lại. Như vậy dù có khả năng bói toán cường đại đến mức nào, nó cũng chỉ có thể tính ra kết quả “Thiên Đạo sẽ thay đổi trong vạn năm nữa” mà thôi.”

“Sau đó chúng ta sẽ hoàn thành tất cả việc chuẩn bị trong mấy ngày tới… rồi ta tìm cơ hội tập hợp tất cả Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới vào một chỗ.”

“Đến lúc đó ta sẽ thoái vị trong chớp nhoáng. Thư Hàng ngươi lập tức lên sàn, phối hợp với Bạch đạo hữu, trấn áp tất cả Trường Sinh Giả, chứng đạo bất hủ.”

“Các ngươi phải nhắm đúng thời cơ, thí nghiệm phương pháp hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo trước khi cự lão màu đen kịp phản ứng. Nếu thành công thì không còn gì tốt hơn, nếu thất bại thì một trong hai người chứng đạo trước!”

“Đến khi cự lão màu đen bị đánh bất ngờ phát hiện ra chuyện lạ thì nó đã không còn thời gian để cân nhắc nữa, chỉ có thể lập tức giáng cho các ngươi một phát Bá Chiếm bí pháp.”

“Nhưng Phản Bá Chiếm bí pháp mà chúng ta sáng tạo ra vừa hay có thể biến Bá Chiếm bí pháp của nó thành của mình.”

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ ép nó vào khuôn khổ!”

Chương 3077: Đường lùi của Thiên Đạo rồng đốm, chuyển dời ràng buộc của Thiên Đạo bất hủ!

“Nhưng ngươi vừa mới nắm giữ vị trí này không lâu mà Đạo Tử sư huynh?” Tống Thư Hàng nói.

Đây chính là ngai vàng quyền lực chấp chưởng Chư Thiên Vạn Giới, là cảnh giới bất hủ mà hơn một nửa Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới tha thiết ước mơ.

“Chấp niệm của ta đã hoàn thành rồi… Mà trong thời gian tại nhiệm, ta không thể giải quyết được tai họa ngầm do đại lão mặt trời màu đen gây ra, vậy thì việc ta có thể làm chính là phát huy tác dụng “Thiên Đạo” của mình đến mức độ cao nhất, giúp các ngươi tích lũy được nhiều ưu thế hơn để đối phó vưới đại lão mặt trời màu đen.” Đạo Tử tiền bối nói: “Thời gian của chúng ta vốn không nhiều. Chờ ngươi và Bạch đạo hữu chuẩn bị xong, chúng ta sẽ tiến hành chuyển giao luôn.”

Để lại tại họa ngầm đại lão mặt trời màu đen lại cho Tống Thư Hàng, Đạo Tử đã cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Cho nên, hễ là việc có thể đối phó với đại lão mặt trời màu đen thì hắn sẽ vui vẻ mà làm.

Còn nữa, quyền hạn Thiên Đạo của hắn vốn là có thời hạn.

Trong khoảng thời gian có hạn, phát huy tác dụng của quyền hạn Thiên Đạo đến mức tối đa mới là lựa chọn chính xác.

Cha Cẩu Đản ở bên cạnh gật đầu nói: “Quyết định của Đạo Tử đạo hữu chính xác đấy. Nghiên cứu Phản Bá Chiếm bí pháp của bọn ta cũng đã có chút đầu mối rồi. Cho bọn ta thêm vài ngày nữa là có kết quả.”

Bạch tiền bối nói: “Thư Hàng muốn bồi dưỡng tất cả pháp khí bản mệnh đến trạng thái cao nhất như Xích Tiêu Kiếm cũng phải mất vài ngày.”

“Quyết định vậy đi. Mấy ngày tới để ta bày cục tập trung tất cả Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới vào một chỗ. Đồng thời, ta sẽ mô phỏng trạng thái “Thiên Đạo hưng thịnh” để đánh lừa tất cả mọi người.” Đạo Tử tiền bối nói chắc nịch.

Thiên Đế Tử nhìn về phía Tống Thư Hàng, nhắc nhở: “Tống tiền bối, hành động mấy ngày sau không thành công cũng thành nhân. Nhân mấy ngày này, ngươi muốn làm gì thì đi làm đi.”

“Những việc ta có thể làm và muốn làm thì đã có sắp xếp cả rồi. Hơn nữa…” Tống Thư Hàng nói chắc như đinh đóng cột: “Chúng ta sẽ siêu thoát thành công!”

Manh mối mà Thiên Đạo rồng đốm để lại thông qua bốn tầng chứng nhận Cửu Tu Phượng Hoàng đao, mảnh vỡ lớn của Trình Lâm Tiên Tử, thế giới hạch tâm và sự tán thành của cha Cẩu Đản cũng khiến Tống Thư Hàng có lòng tin với siêu thoát hơn.

Nếu như “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” là cơ sở để siêu thoát, thì manh mối mà Thiên Đạo rồng đốm để lại chính là chỉ dẫn bước tiếp theo của quá trình này.

Theo kinh nghiệm siêu thoát nửa bước của Thiên Đạo Bạch, trong giai đoạn cuối cùng của siêu thoát, mối liên hệ giữa Thiên Đạo bất hủ và Chư Thiên Vạn Giới sẽ siết chặt lấy Thiên Đạo như sợi dây diều, khiến Thiên Đạo không thể vùng thoát trói buộc để tiến hành siêu thoát.

Nhưng nếu không chứng đạo Thiên Đạo thì đến tư cách siêu thoát cũng không có.

Chuyện này vô cùng mâu thuẫn.

Muốn siêu thoát thì phải trở thành Thiên Đạo trước, nhưng trở thành Thiên Đạo rồi lại không thể trốn thoát được “dây diều”.

Cho nên Thiên Đạo Bạch mới gợi ý “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo”. Đây là chìa khóa của siêu thoát!

Nhưng sau khi hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo thì siêu thoát thế nào?

Điều này thì Thiên Đạo Bạch lại không nhắc nhở gì cả.

Hiện tại, Tống Thư Hàng đã thấy được phương án cho bước tiếp theo của siêu thoát nhờ manh mối “an toàn rút lui khỏi vị trí Thiên Đạo” mà Thiên Đạo rồng đốm để lại.

Phương án “an toàn rút lui khỏi vị trí Thiên Đạo” của Thiên Đạo rồng đốm thực chất là một phương pháp siêu thoát giả tưởng.

Với tính cách của Thiên Đạo rồng đốm, làm sao hắn có thể không nghiên cứu về siêu thoát trong quá trình ngồi trên vị trí Thiên Đạo kia chứ?

Phương án siêu thoát của đại lão mặt trời màu đen rất cực đoan. Nó muốn hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới để xóa bỏ cội nguồn trói buộc.

Mà phương án của Thiên Đạo cha Cẩu Đản thì cao cấp hơn nhiều. Hắn sáng tạo một tiểu thế giới hoàn chỉnh có cả Cửu U và hiện thế đối ứng tương tự như thế giới Hắc Long, sau đó dùng bí pháp Cửu Tu Phượng Hoàng đao chuyển dời sự trói buộc của Thiên Đạo bất hủ sang tiểu thế giới đó.

Chỉ cần chuyển dời thành công sự ràng buộc này, vậy thì muốn làm gì với tiểu thế giới cũng là tự do của Thiên Đạo cha Cẩu Đản. Cho dù là xóa sổ nó để bản thân siêu thoát đi chăng nữa.

Thế giới Kim Liên, thế giới Tà Liên và phòng tối Thiên Đạo đều là kết quả thí nghiệm của Thiên Đạo cha Cẩu Đản.

Từ những manh mối trước mắt thì không xác định được Thiên Đạo cha Cẩu Đản đã siêu thoát thành công hay chưa. Nhưng từ trạng thái của cha Cẩu Đản thì khả năng Thiên Đạo cha Cẩu Đản chưa thể siêu thoát thành công lớn hơn một chút.

Song, phương án chuyển dời ràng buộc của Thiên Đạo bất hủ mà hắn sáng tạo ra lại là hoàn chỉnh.

Sau khi chuyển dời ràng buộc của Thiên Đạo thành công, Thiên Đạo rồng đốm đã thoát thân an toàn khỏi vị trí Thiên Đạo! Trước khi thoát thân, nó còn có thời gian để lo liệu cho cha Cẩu Đản.

Kết hợp với phương án của Thiên Đạo rồng đốm, trong lòng Tống Thư Hàng đã có hướng đi cho giai đoạn tiếp theo.

Sau khi hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo, có thể để một người ở lại trấn thủ chức trách Thiên Đạo, duy trì mối liên hệ giữa Thiên Đạo và Chư Thiên Vạn Giới.

Một người khác dùng phương án chuyển dời ràng buộc của Thiên Đạo mà Thiên Đạo cha Cẩu Đản nghĩ ra, chuyển sự ràng buộc ấy đến một cá thể Thiên Đạo khác, sau đó đi theo con đường siêu thoát của Thiên Đạo Bạch để tự thân siêu thoát!

Đây là khả năng mà Tống Thư Hàng suy đoán ra từ tất cả tin tức và manh mối hắn có được trong tay.

Có lẽ siêu thoát thực sự khác với tưởng tượng của hắn, nhưng chí ít hắn đã có chỉ dẫn cho bước tiếp theo của quá trình này.

Cho nên… sẽ thành công.

Trạng thái đặc biệt giữa hắn và Bạch tiền bối lúc này chính là kỳ tích mà quá khứ, hiện tại và tương lai cùng nhau trả giá tất cả để đổi lấy!

Đây không phải là tự tin mù quáng, mà là lòng tin đối với những người đã phấn đấu quên mình.

Cọng tóc ngố của Sở Các Chủ vẫn luôn chú ý đến Tống Thư Hàng nói với vẻ đồng ý: “Sự tồn tại của ngươi quả thực là một kỳ tích. Trong Chư Thiên Vạn Giới, không có kẻ nào chỉ dùng một năm ngắn ngủi mà biến từ một người bình thường thành Trường Sinh Giả giống như ngươi.”

“Mà kỳ tích này vẫn có thể tiếp tục!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang được Bạch tiền bối bế lên nói tiếp.

“Tự tin lên, bỏ “có lẽ” đi.” Ý chí của Đạo Tử cổ vũ: “Nhất định sẽ thành công.”

Nếu như kỳ tích này không thể tiếp tục, vậy thì e rằng cả Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ toi cơm.

Cho nên nó nhất định phải tiếp diễn!

“Mấy ngày tiếp theo chúng ta sẽ tăng ca, cùng cố gắng một chút.” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói.

Sau bao nhiêu năm trở thành chúa tể Cửu U, đây là lần đầu tiên hắn nhiệt tình làm việc gì đến thế.

“Ừm, trong mấy ngày cuối cùng, ta phải đến chỗ này một chuyến.” Bạch tiền bối buông Xích Tiêu Kiếm tiền bối xuống, nói với Tống Thư Hàng.

“Quê cũ?” Tống Thư Hàng vô thức bật ra câu hỏi.

“Không, sau này còn rất nhiều cơ hội để ta về quê cũ. Chúng ta vào Cổ U chi địa trong thế giới Hắc Long một chuyến đi.” Bạch tiền bối nói.

“À, đi cắm trụ?” Tống Thư Hàng nhớ tới nơi mà các đời Thiên Đạo và những ứng cử viên dự bị cắm trụ trong thế giới Cổ U.

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Chính là nơi đó.”

“Để ta đánh tiếng với nữ sĩ lưới rồng cái đã.” Tống Thư Hàng nói.

Ý thức của hắn đi vào thế giới hạch tâm, kết nối với nữ sĩ lưới rồng.

Đồng thời, hắn còn lặng lẽ nhìn về hướng Tô Thị A Thập Lục ở sâu trong thế giới hạch tâm.

Chương 3078: Gợi ý ẩn và di vật của Thiên Đạo thứ năm

Vì sợ xấu hổ nên phân thân bọc thép đã cố ý tránh mặt Tô Thị A Thập Lục, bởi vì da mặt của kẻ du học ở chỗ Thiên Đế Tử như hắn không đủ dày, hơi bị ngượng.

Nhưng Bá Tống bản thể thì khác!

Hắn chẳng những không trốn tránh A Thập Lục, mà còn ngó trộm trạng thái hiện tại của cô.

Với sự trợ giúp của tiểu trợ lý hạch tâm đáng tin, bảo bối mà Tống Thư Hàng giấu kín bị đào ra dễ như trở bàn tay.

Khi nhìn thấy hộp ngọc bảo bối được khai quật ra, Tống Thư Hàng cũng đỏ ửng cái mặt già. Đây là cảnh tượng vô cùng hiếm có.

Da mặt ở trạng thái á bất hủ mà còn đỏ lên đấy!

“Muốn ta hỗ trợ không?” Khăn quàng cổ bạch long ngáp một cái, hỏi lại.

Đây không phải là lần đầu tiên cô hỏi câu này.

Đôi khi con người chẳng khác gì hổ giấy, ban đầu thì hùng hổ lắm, đến cuối cùng lại do dự.

Dù sao cũng còn quá trẻ.

Nếu đổi lại là cô, ban đầu cũng sẽ vì sợ mất đối phương mà không dám nảy ra ý định to gan như vậy.

“Chờ… chờ chút đã!” Tô Thị A Thập Lục.1 trả lời. Lúc này cô đang bàn bạc với hơn một trăm Tiểu Thập Lục trong thể nội để hỏi thử xem có ai có kinh nghiệm về mặt này không.

Nhưng đáng tiếc, hơn một trăm nhân cách Tiểu Thập Lục mà chẳng ai đóng góp được ý kiến gì ra trò.

“Hay là kéo Tô Thị A Thập Lục ra đây?” Chị cả A Thập Lục đề nghị.

“Tô Thị A Thập Lục” mà cô vừa nhắc đến chính là A Thập Lục bản chính đang trong chế độ back-end.

“Bây giờ mà lôi bản chính ra thì chỉ hỏng việc thôi. Chẳng thà để ta lên, đừng sợ, cứ làm đi!” A Thập Lục táo bạo nói.

“Ta thấy cứ để đến đêm tân hôn thì hơn. Dù sao Tống Tống cũng tuyệt dục rồi, chúng ta không cần phải vội.” Có A Thập Lục e dè lại bảo.

“Vấn đề là phải tận dụng thời cơ, vuột mất rồi là không có lại nữa đâu. Vạn nhất bản chính chuyển từ trạng thái back-end lên chạy chính, với tính cách của cô ấy thì có khi lại chôn thứ này về, sau đó giả vờ mình không biết gì cả, yêu đương từ tốn với họ Tống kia rồi bàn chuyện cưới gả cũng không chừng.” A Thập Lục táo bạo nhắc nhở.

“Mà cũng chẳng biết khi bản chính tiếp quản thân thể rồi thì chúng ta còn cơ hội lộ mặt nữa hay không. Đáng ghét, thế mà ta lại thua. Đến giờ ta vẫn không tin luôn. Rõ ràng ta mới là người mạnh nhất kia mà.” A Thập Lục cao thủ vẫn không dám tin.

“Chuyện này thì không cần lo lắng. Dù bản chính có tiếp quản thân thể thì chúng ta vẫn có thể lộ mặt. Đây gọi là tình thú, các ngươi không hiểu đâu.” Tô Thị A Thập Lục.1 bình tĩnh nói.

Đây cũng là một ưu thế lớn của Tô Thị A Thập Lục.

Yêu đương và ở bên hơn 100 Tô Thị A Thập Lục có tính cách khác nhau chính là tình thú của người trưởng thành.

“Ôi? Không ổn rồi, bản chính sắp kết thúc trạng thái back-end rồi!” A Thập Lục tiểu thư khuê các phụ trách chú ý động tĩnh của bản chính thông báo.

Hình thức chạy ngầm của bản chính sắp kết thúc.

Linh quỷ tiên tử vội vàng thúc giục: “Mau lên, đừng do dự nữa, để bạch long tỷ tỷ giúp chúng ta.”

“Bạch long tỷ tỷ, nhanh lên chút.” Tô Thị A Thập Lục.1 lập tức đưa hộp ngọc vào móng vuốt của bạch long tỷ tỷ.

Không còn thời gian nữa.

Một khi bản chính lấy lại quyền điều khiển thân thể, tất cả cố gắng của cô và các Tiểu Thập Lục đều sẽ thành công cốc.

Bạch long tỷ tỷ cũng không nói nhiều nữa.

Sau khi cầm lấy hộp ngọc, cô bắt đầu thi triển lực lượng không gian. Đôi khi đại lão nắm giữ thủ đoạn không gian có thể muốn làm gì thì làm như vậy đó.

Lực lượng không gian có thể làm được những chuyện vượt quá sức tưởng tượng.

Trừ khi đối phương cũng nắm giữ lực lượng không gian. Chỉ có lực lượng không gian mới có thể phòng ngự được lực lượng không gian mà thôi!

Bạch long tỷ tỷ vừa bắt đầu thi pháp thì đôi mắt của Tô Thị A Thập Lục đã hơi thất thần, bản chính kết thúc trạng thái back-end.

Linh quỷ nhìn hộp ngọc trong móng vuốt của bạch long tỷ tỷ, cảm ứng một chút rồi nói đầy tiếc nuối: “Trễ rồi à?”

“Hẳn là… kịp.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Mặt khác, để đề phòng vạn nhất, cô chỉ dùng một nửa gen di truyền họ Tống trong hộp ngọc.

Có một số việc không thể đánh cược hết vào một lần được.

Đôi mắt của Tô Thị A Thập Lục vẫn còn hơi lơ mơ.

Cô duỗi hai tay ra.

Bạch long tỷ tỷ đặt hộp ngọc vào tay cô.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục lảo đảo đi đến trước hố, chôn cái hộp xuống.

Nghĩ ngợi một hồi, cô còn kết pháp quyết, trồng ra cả một lùm cây xanh mướt trên mặt hố.

Tiểu trợ lý hạch tâm: “…”

Mảnh đất chôn bảo vật này vốn là một vùng đất cát trống trơn, A Thập Lục giấu đầu hở đuôi trồng cả lùm cây khiến vị trí đó trở nên cực kỳ bắt mắt.

Chôn hộp ngọc xong, A Thập Lục day day huyệt thái dương.

Lúc này, trong đầu cô, giọng nói của hơn 100 Tiểu Thập Lục đang vang lên ồn ào như cái chợ.

“A Thập Lục.1, tình hình thế nào? Thành công không?”

“Bạch long tỷ tỷ cũng chỉ nói “Hẳn là kịp” thôi, thế rốt cuộc là kịp hay không kịp?”

“Có phải ngay cả bạch long tỷ tỷ cũng không xác định được không?”

“Ta đã bảo đừng có do dự, do dự là thua mà! Có phải chuyện gì ghê gớm đâu!”

“Nếu không phải Tống tiên sinh thăng cấp nhanh quá thì chúng ta đã chẳng cần phải phiền não thế này, tất cả đều là do Tống tiên sinh sai!”

“Tống Tống chỉ tu luyện có một năm, không thể trách hắn được. Cũng có phải hắn muốn tuyệt dục đâu.”

Tô Thị A Thập Lục nhức hết cả đầu.

“Thư Hàng.” Cô ngẩng đầu gọi về phía bầu trời.

Đây là thế giới hạch tâm, cho nên chỉ cần gọi một tiếng là Tống Thư Hàng sẽ đáp lại ngay.

“Ta đây ~” Tống Thư Hàng đang online đáp lời ngay tắp lự.

“Có thể mở thế giới hạch tâm ra cho ta không? Lối ra ở Thiên Hà Tô thị.” Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Có muốn ta về với cô không?”

“Lần này không cần, để lần sau.” Tô Thị A Thập Lục mở ô đao: “Đi chứng đạo bất hủ đi, Thư Hàng! Không cần lo lắng gì cả, bọn ta đều ủng hộ ngươi.”

“Ừm.” Tống Thư Hàng đáp: “Để ta mở cửa cho.”

Con đường dẫn tới Thiên Hà Tô thị mở ra.

Đồng thời, bản ngã thi Bá Nhân trong tam thi vẫn được Tống Thư Hàng lặng lẽ phái đi theo Tô Thị A Thập Lục để đề phòng vạn nhất.

Sau khi dõi mắt trông theo A Thập Lục rời đi, Tống Thư Hàng bắt đầu liên hệ với nữ sĩ lưới rồng để xin nhập cảnh.

Quen biết với người nắm quyền hạn cao nhất trong một thế giới có cái lợi như thế đấy. Muốn nhập cảnh chỉ cần ới một tiếng là có thể đi qua bất cứ lúc nào.

…

Thiên Hà Tô thị.

Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ trở về lãnh địa của Tô thị.

“A Thất còn đang ngủ, các thành viên khác trong gia tộc hẳn là sẽ không cố ý theo dõi mình.” A Thập Lục lẩm bẩm.

Sau đó, cô rón rén đi vào từ đường trong tộc địa.

Trong từ đường đặt linh bài của các đời tiên tổ Thiên Hà Tô thị.

Trong đó, linh bài của tiên tổ Tô thị Thằng Kết trống không. Sau khi Thằng Kết lão tổ đột ngột trở về, trưởng lão đã lẳng lặng tới đây dẹp cái bài vị ấy đi rồi.

Tô Thị A Thập Lục thắp hương trong từ đường.

Một lát sau.

Một bóng hình hư ảo ngưng tụ.

Đó chính là đại tiên tổ của Thiên Hà Tô thị, người mở ra thí luyện của Tô thị mà tên thật không thể giám định ra – Tô Thị Bình Tế Tiên Tử.

“Bái kiến hóa thân của tiên tổ.” Tô Thị A Thập Lục hành lễ với Tô Thị Bình Tế Tiên Tử rồi nói: “Sau khi lựa chọn giữ lại tất cả các A Thập Lục, ta tìm đến tiên tổ nhờ gợi ý ẩn của thí luyện, để gặp di vật của Thiên Đạo thứ năm.”

Trừ Thiên Đạo đời đầu thần bí ra, trong các đời Thiên Đạo, Tống Thư Hàng chỉ chưa từng tiếp xúc với Thiên Đạo thứ năm này.

Chương 3079: Cho nên, thực ra Thiên Hà Tô thị là người ngoài hành tinh?

So sánh các đời Thiên Đạo thì Thiên Đạo thứ năm là ít nổi danh nhất.

Chúa tể Cửu U của cô không nhảy nhót khắp nơi, thậm chí chẳng biết có còn ở trên đời nữa hay không. Đạo khí của cô thì chẳng thấy tăm hơi đâu, truyền thuyết về cô càng thêm hiếm thấy. Ngay cả mấy món di vật Thiên Đạo ít ỏi mà cô để lại cũng đã bị Thiên Đạo Cầu thu thập nghiên cứu, không còn ở nhân gian.

Mà Tống Thư Hàng tiếp xúc với tung tích của các đời Thiên Đạo một là qua chúa tể Cửu U, hai là qua đạo khí, cho nên hắn không có cơ hội tiếp xúc với cô.

"Cuối cùng cô vẫn không chọn cách dung hợp tất cả các Tiểu Thập Lục sao?" Tô Thị Bình Tế Tiên Tử đánh giá Tô Thị A Thập Lục từ trên xuống dưới rồi hỏi: "Vì sao lại chọn cách giữ lại tất cả các nhân cách Tiểu Thập Lục vậy?"

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt, nhớ đến đáp án khi các Tiểu Thập Lục nói chuyện với nhau, đáp: "Tình thú của người trưởng thành?"

Bạch long tỷ tỷ: "..."

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: "???"

"Có thể vì cảm thấy mỗi Tiểu Thập Lục đều là ta, cho nên không ra tay được chăng?" Tô Thị A Thập Lục trả lời: "Với lại 100 Tiểu Thập Lục có tính cách khác nhau cũng rất thú vị. Chỉ cần ta tự điều khiển chính mình thì ta muốn giữ bọn họ lại."

Con người là con người, là bởi bọn họ có tình cảm chứ không sinh tồn dựa vào bản năng đơn thuần.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử xoa cằm: "Thì ra là thế, đây chính là tình thú của người trưởng thành sao?"

Tô Thị A Thập Lục: "…"

Hóa thân của tiên tổ bị lag mạng hay sao mà lúc nào cũng phản ứng chậm thế nhỉ?

"Ngươi chuẩn bị một chút đi, ta sẽ dẫn ngươi đến hành tinh tổ của Tô thị để gặp di vật của Thiên Đạo thứ năm." Tô Thị Bình Tế Tiên Tử cười tủm tỉm nói.

"Hành tinh tổ?" Tô Thị A Thập Lục sững sờ.

Nghe có vẻ là một hành tinh?

Mà nếu lí giải cụm từ "hành tinh tổ" này theo ý trên mặt chữ thì nó là nơi khởi nguồn của Tô thị?

Thiên Hà Tô thị chúng ta là người ngoài hành tinh sao?

Vậy hóa ra cuộc gặp gỡ giữa ta và Thư Hàng không nằm trong phân loại truyện tu chân đô thị, mà thuộc đề tài tình yêu khoa học viễn tưởng – nói về tình hữu nghị giữa người ngoài hành tinh và người Trái Đất à?

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nhìn vẻ mặt biến hóa xoành xoạch của Tô Thị A Thập Lục: "…"

Con bé này bị Tống tiểu hữu kia lây bệnh phải không?

Cô cứ cảm thấy phương thức tư duy bắc cầu nhảy cóc này là một loại virus gia truyền, cha truyền con nối là sao nhỉ?

"Chuẩn bị xong chưa?" Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nhắc nhở bằng giọng điệu dịu dàng.

Tô Thị A Thập Lục quấn bạch long tỷ tỷ thật chặt, hỏi: "Chuẩn bị xong rồi, tiên tổ. Ta có thể mang theo bạch long tỷ tỷ được không?"

"Không có gì mà không thể. Ngươi và Kim Long tiên tử đã là quan hệ cùng tồn tại với nhau, lý gì mà bỏ cô ấy lại?" Tô Thị Bình Tế Tiên Tử dịu dàng đáp.

Dứt lời, Tô Thị Bình Tế Tiên Tử vươn tay vẽ một vòng trong không trung.

Một cầu vồng nhỏ hóa hình trong lòng bàn tay cô.

Một lát sau, cầu vồng nhỏ hóa thành màn ánh sáng, một đầu rơi xuống trước mặt Tô Thị A Thập Lục, phủ kín người cô. Một đầu khác xuyên qua vũ trụ ngàn sao, thậm chí xuyên qua cả Chư

Thiên Vạn Giới, bắt thẳng đến một tinh vực trong một Chư Thiên Vạn Giới khác, nối liền hai vùng tinh vân, tạo ra hiệu quả của một cánh cổng không gian.

Ánh sáng của cầu vồng quá mãnh liệt, toàn bộ các thành viên của Thiên Hà Tô thị đều chấn động.

"Chuyện gì vậy? Sao trong từ đường lại xuất hiện hào quang sáng như vậy?"

"Dao động không gian sao? Có Kiếp Tiên cửu phẩm xâm nhập sao?"

"Ai dám giễu võ dương oai trong từ đường của Thiên Hà Tô thị?"

"Mời Thằng Kết lão tổ đến đây!"

Gây sự trong từ đường tộc địa nhà người khác, vớ vẩn là gây ra đại thù sinh tử!

Tô Thị A Thập Lục: "…"

Cô lặng lẽ trở về Thiên Hà Tô thị, kết quả là tiên tổ tạo ra động tĩnh siêu to khổng lồ, tất cả mọi người trong Thiên Hà Tô thị đều biết luôn.

[Không cần hoảng loạn.] Lúc này, giọng nói của Tô thị Thằng Kết lão tổ bao trùm toàn bộ Thiên Hà Tô thị: [Đây là cơ duyên của Tiểu Thập Lục. Con bé dẫn hóa thân của tiên tổ giáng lâm. Ánh sáng này là cầu vồng thông đến hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị. Bao giờ ánh sáng tản đi thì phái người đến từ đường sửa sang lại là được.]

Giọng nói của Tô thị Thằng Kết lão tổ lập tức khiến các thành viên Thiên Hà Tô thị ổn định lại.

"Tiểu Thập Lục lại có cơ duyên mới?"

"Đầu năm nay Bá Tống đưa Tiểu Thập Lục đi, bây giờ Tiểu Thập Lục vừa về đã kích hoạt cơ duyên mới. Có khi nào chuyện này liên quan đến đại lão Bá Tống không?"

"Thế đại lão Bá Tống có đến không?"

"Các ngươi nói xem, Tiểu Thập Lục lặng lẽ trở về như vậy có phải vì mang bầu rồi không?"

Sở dĩ có người suy đoán to gan như vậy là bởi dường như các tiên tử của Tô thị đều có chung một truyền thống. Chỉ cần gặp họ Tống, kiểu gì cũng gặp chuyện ngoài ý muốn. Trong các đời tiên tử có số ở Tô thị, không chỉ một vị có quan hệ tình cảm dây dưa với họ Tống.

"Đừng đoán bừa, đại lão Bá Tống là một Trường Sinh Giả thành danh từ lâu, không có chức năng ấy đâu."

Vì tai quá thính, Tô Thị A Thập Lục ở tít trong từ đường vẫn nghe thấy vài câu ồn ào bên ngoài, mặt mũi đỏ bừng lên.

Thực ra các đệ tử trong Thiên Hà Tô thị cũng không hiểu rõ Tống Thư Hàng, phần lớn bọn họ đều cho rằng Tống Thư Hàng là một Trường Sinh Giả thành danh từ lâu như Chư Thiên Vạn Giới đồn đại.

"Tiên tổ, chúng ta đi thôi." Tô Thị A Thập Lục nói với vẻ hơi chột dạ.

Thấy dáng vẻ chột dạ của cô, Tô Thị Bình Tế Tiên Tử như có điều suy nghĩ. Hay là lập ra quy tắc mới cho Thiên Hà Tô thị nhỉ? Ví dụ như các tiên tử có đạo hiệu chữ số của Thiên Hà Tô thị mà gặp đàn ông họ Tống thì phải về tộc báo cáo trước, để các tiền bối trong tộc duyệt qua?

Thôi thôi thôi, chuyện cảm ngộ của đám trẻ con, cô mó tay vào làm gì chứ?

"Đi ~" Tô Thị Bình Tế Tiên Tử dịu dàng nói.

Ánh sáng của cầu vồng lại tỏa ra rực rỡ, dẫn dắt Tô Thị A Thập Lục xuyên qua trời sao, dịch chuyển từ tộc địa Thiên Hà Tô thị đến vũ trụ vô cùng vô tận.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục biến mất, ánh sáng của cầu vồng không tan đi.

Ở phía sau cô…

Bản ngã thi Bá Bản nãy giờ vẫn duy trì trạng thái trong suốt suy tư do dự, không biết có nên đuổi theo hay không.

[Bá Tống đạo hữu, ngươi còn đang chờ gì thế?] Giọng nói dịu dàng của Tô Thị Bình Tế Tiên Tử vang lên ngay bên tai bản ngã thi.

"Ủa? Tiên tử phát hiện ra ta hả?" Nỗi cảm động dâng tràn trong lòng bản ngã thi.

Hắn ở trạng thái tàng hình mà còn được phát hiện ra, thế thì dòng tu của Ngư Nạm Cư Sĩ có hy vọng được cứu rồi!

[Hóa ra ngươi ở gần đấy thật à?] Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói.

Vừa rồi cô chỉ gọi bừa một câu, xem thử Tô Thị A Thập Lục lẳng lặng về Thiên Hà Tô thị thì Bá Tống đạo hữu có đi theo không thôi.

Cô hiển hóa trong từ đường chỉ là một hóa thân, không cường đại như bản thể. Nếu Bá Tống cố tình ẩn thân thì hóa thân của cô không thể cảm ứng ra hắn được.

Ai ngờ gọi bừa một tiếng mà có người đáp thật.

Bản ngã thi: “…”

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử, lòng tin giữa người với người đâu?

[Đã tới thì đi cùng đi. Bước lên cầu vồng, ta đưa ngươi đến hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị.] Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói.

Bản ngã thi suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Thế có nghĩa là… Thiên Hà Tô thị là người ngoài hành tinh thật à?”

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: “…”

Quả nhiên mạch não của các ngươi lây nhiễm cùng một loại virus, kiểu tư duy nhảy cóc bắc cầu chẳng khác gì nhau!

Chương 3080: Đạo khí – Luân Hồi nhận

“Đừng nói bừa, Bá Tống đạo hữu, bây giờ ngươi đã lên tới cảnh giới Trường Sinh Giả rồi mà tầm mắt còn bị bó hẹp trong khái niệm “người ngoài hành tinh” và “người Trái Đất” nữa sao? Từ xưa đến nay đã bao đời Thiên Đạo luân hồi, bãi bể nương dâu. Theo khái niệm “người ngoài hành tinh” và “người Trái Đất” bây giờ thì nói không chừng tổ tiên của ngươi cũng là người ngoài hành tinh đấy.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói.

Mà nơi khởi nguồn Thiên Hà Tô thị của bọn họ là Thiên Hà bí cảnh. Thiên Hà bí cảnh nằm ở Trái Đất.

Hành tinh tổ của Tô thị không phải là cội nguồn của Thiên Hà Tô thị.

“Bao giờ bản thể chứng đạo bất hủ, phải đi điều tra gia phả xem sao mới được.” Bản ngã thi nghĩ thầm.

Lúc này, Tô Thị Bình Tế Tiên Tử lại nói: “Đừng ngẩn ra đó nữa, mau ra đây, bước lên cầu vồng đi, ta đi ngươi đến hành tinh tổ của Tô thị nào.”

“Thưa tiên tử, ta đã đứng trên cầu vồng được một lúc rồi.” Bản ngã thi Bá Nhân tủi thân đáp.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: “…”

Hóa thân của cô cảm ứng hồi lâu, cuối cùng mới thấy một bóng người có cảm giác tồn tại cực kỳ yếu ớt đứng trên cầu vồng.

Nếu không phải đối phương đang đứng trên cầu vồng của cô thì đã bị cô bỏ qua từ lâu rồi.

Công pháp ẩn thân gì mà bá đạo thế này nhỉ?

“Đứng cho vững.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử ho nhẹ một tiếng, nói với vẻ hơi lúng túng.

Bản ngã thi gật nhẹ đầu, đứng yên trên cầu vồng.

Một khắc sau, cầu vồng biến mất, ánh sáng rực rỡ cũng tan biến khỏi từ đường của Thiên Hà Tô thị.

Bóng dáng của bản ngã thi Bá Nhân và Tô Thị Bình Tế Tiên Tử cũng không thấy đâu nữa.

Một lát sau…

Có vài thành viên hàng trưởng bối của Thiên Hà Tô thị vào trong từ đường.

Mấy vị trưởng bối Tô thị này quét mắt một vòng quanh từ đường, thấy linh vị không bị xáo trộn, cũng chẳng có gì cần sửa sang, bèn gật nhẹ đầu rồi ra khỏi đó.

“Tiểu Thập Lục đã biến mất.”

“Nhưng vừa rồi sau khi khí tức của Tiểu Thập Lục biến mất, dường như cầu vồng có ngừng lại một chút, nó đang chờ ai đó sao?” Có thành viên Tô thị tinh ý nói với vẻ nghi ngờ.

“Nếu tiên tổ muốn chờ một người, thì người kia nhất định phải có thân phận và thực lực tương xứng để được “chờ đợi”. Cho nên…”

“Là đại lão Bá Tống!”

Thành viên của Thiên Hà Tô thị dễ dàng suy đoán ra chân tướng.

Người có quan hệ với Tô Thị A Thập Lục, lại được tổ tiên Tô thị đối đãi đặc biệt, chắc chắn là đại lão Bá Tống đang nổi tiếng khắp Chư Thiên Vạn Giới chứ không còn ai trồng khoai đất này.

“Đại lão Bá Tống hộ tống Tiểu Thập Lục về tộc địa của Tô thị sao? Ừm…” Chuyện này không thể không khiến người ta suy nghĩ sâu xa!

“Quả nhiên, sau này các tiên tử có đạo hiệu chữ số của Thiên Hà Tô thị chúng ta ra ngoài nhất định phải đề phòng họ Tống. Ngay cả Trường Sinh Giả thành danh lâu năm như đại lão Bá Tống cũng không được lơ là cảnh giác!”

“Cho dù đối phương là Trường Sinh Giả thành danh lâu năm, chúng ta cũng không thể lơi lỏng phòng bị chỉ vì người ta là trưởng bối được!”

Tô thị Thẳng Kết lão tổ: “…”

Lão tổ cảm thấy dù mình có nói với tộc nhân rằng Bá Tống không phải là một Trường Sinh Giả “thành danh đã lâu” thì cũng chẳng ai tin.

Con người ta luôn tin vào những thứ mình mắt thấy tai nghe, nhưng đôi khi những chuyện đó chưa chắc đã là sự thật.

…

Ở một phía khác.

Bản ngã thi ngồi trên cầu vồng, nhoáng cái đã xuyên qua trời sao vô tận, đến một vị diện tinh vực khác!

“Đây là thủ đoạn không gian nhưng lại không phải là cánh cổng không gian thông thường, nguyên lý của nó là gì vậy?” Bản ngã thi hỏi.

Nếu vận dụng thủ đoạn này trong chiến đấu thì thuận lợi đủ đường, có ưu thế hơn cổng không gian thông thường nhiều lắm.

“Bá Tống đạo hữu tinh mắt thật, vừa nhìn đã thấy kĩ thuật cầu vồng này có chỗ bất phàm.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử mỉm cười, sau đó bắt đầu giải thích cho Tống Thư Hàng nghe nguyên lý kĩ thuật của cây cầu cầu vồng này.

Vì Tô Thị A Thập Lục, cho nên kĩ thuật thuộc hàng “dân dụng” như cầu vồng là kiến thức mà cô có thể chia sẻ được.

Có lẽ đã lâu lắm rồi Tô Thị Bình Tế Tiên Tử không luận đạo và giảng pháp cho người ta, cho nên cô cực kỳ hào hứng. Từ khi bắt đầu giải thích về kĩ thuật cầu vồng, cô cứ tuôn ra hết thuật ngữ chuyên ngành này đến thuật ngữ chuyên ngành khác.

Dù là Bá Nhân thông minh nhất trong tam thi mà nghe một lát cũng nhức hết cả đầu.

Không hiểu, không thể nào hiểu được.

Hắn chỉ có thể cưỡng chế học vẹt những gì Tô Thị Bình Tế Tiên Tử giảng giải vào đầu rồi về nhà truyền lại cho bản thể. Để bản thể diễn toán, hấp thu, tiêu hóa nhờ khả năng tính toán của Thiên Đạo.

“Nguyên lý là như vậy đó.” Giảng xong, Tô Thị Bình Tế Tiên Tử vẫn chưa đã ghiền, lại bổ sung: “Nếu có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi ta bất cứ lúc nào.”

“Cảm ơn tiên tử, ta phải suy nghĩ cho cẩn thận lại đã.” Bản ngã thi mỉm cười nhưng sâu bên trong nước mắt là biển rộng, đành lớn tiếng trả lời.

“Đúng là phải suy nghĩ và lý giải cho cẩn thận.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hóa thân bắt đầu đi trước dẫn đường.

“Đúng rồi tiên tử ơi, A Thập Lục đâu ạ?” Bản ngã thi hỏi.

Sau khi xuống khỏi cầu vồng, hắn nhìn quanh một lượt mà chẳng thấy Tô Thị A Thập Lục vừa đi trước mình đâu cả.

“Một hóa thân khác của ta đã đưa A Thập Lục đi trước để tiếp xúc với di vật của Thiên Đạo thứ năm rồi. Chờ A Thập Lục tiếp xúc với nó xong thì ta sẽ đưa ngươi tới.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử đáp: “Theo sát ta. Trước mặt chính là cấm địa trong hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị, ở đó có thủ đoạn giam cầm thời gian.”

Cô lo rằng hóa thân của Bá Tống mà lạc khỏi mình thì mình sẽ không tìm thấy đối phương.

Bản ngã thi gật đầu, đi sát theo tiên tử.

Sau khi xuống khỏi cầu vồng và đi vào cấm địa, bản ngã thi phát hiện ra cảnh tượng trước mắt đã thay đổi một trời một vực.

Khi chưa đi tới cấm địa thì khoảng tinh vực này chỉ là một bầu trời sao bình thường.

Nhưng đây chỉ là một lớp ngụy trang.

Trong cám địa là một không gian ngập tràn lực lượng màu đỏ máu.

Lực lượng màu đỏ này có hai mặt âm dương, một mặt bừng bừng sức sống, một mặt lại là khí tức tử vong.

Đáng sợ hơn là trong lực lượng màu đỏ này còn ẩn giấu lực lượng pháp tắc.

Dường như đó là lực lượng của luân hồi.

Nó cách biệt với thế giới bên ngoài, tạo thành một tiểu thế giới luân hồi.

“Từ từ đã, lẽ nào vị diện này là Minh giới?” Bản ngã thi nảy ra ý nghĩ này, bèn hỏi.

“Bá Tống đạo hữu đoán không sai, nơi này đúng là Minh giới. Nhưng nói chính xác ra thì nó là biên giới của vị diện, là nơi giao nhau giữa Minh giới và một tiểu thế giới khác.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử giải thích: “Hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị nằm ngay trong vị diện tiểu thế giới kia. Mặt khác, bí cảnh Thiên Hà của Tô thị ở Trái Đất cũng nối liền với hành tinh tổ, thông đạo là do ta xây dựng.”

“Hành tinh tổ của Tô thị là mảnh đất luân hồi dung nạp các thành viên của Thiên Hà Tô thị sao?” Bản ngã thi hơi động trong lòng.

Thực ra hắn không muốn theo đuổi đến cùng bí mật của người khác.

Biết nhiều thì dễ bị người ta diệt khẩu.

Nhưng Tô Thị Bình Tế Tiên Tử lại bày những bí mật này ra trước mặt hắn, hắn vừa nhìn đã thấy ngay.

“Không sai, chỉ cần thành viên của Thiên Hà Tô thị mong muốn thì có thể vào mảnh đất luân hồi của Tô thị.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử đáp: “Mà cơ sở của luân hồi ở hành tinh tổ của Tô thị được xây dựng trên di vật của Thiên Đạo thứ năm.”

“Đạo khí – Luân Hồi nhận, ngoại trừ mang năng lực luân hồi, còn có khả năng nhìn xuyên thời gian, thấy được lực lượng khác biệt với mình. Thứ mà A Thập Lục muốn tiếp xúc chính là cô ấy.”

“Mặt khác, cô ấy là một đại mỹ nhân.”

Chương 3081: Tiên tổ, ta là thể biến dị hiếm có

Đại mỹ nhân?

Người được đại lão như Tô Thị Bình Tế Tiên Tử khen ngợi là “đại mỹ nhân” chắc chắn phải có nhan sắc cỡ thần tiên.

… Nhưng đối phương là đại mỹ nhân thì có liên quan gì tới ta kia chứ?

Bản ngã thi thấy mông lung như một trò đùa.

Mặt khác, nói thật là trên thế gian này có vô vàn tiên tử, nhưng “nhan sắc” chắc chắn không phải là yếu tố quan trọng để khiến Bá Tống bản thể động lòng.

Trên mình Bá Tống bản thể, chỗ nào mà chẳng treo vài đại lão cấp bậc mỹ nhân?

Trên người có lắm hack quá, cho nên hắn đã miễn dịch với thuộc tính “đại mỹ nhân” từ lâu rồi.

Bởi vậy bản ngã thi không có phản ứng quá lớn đối với đề tài này. Hắn hơi gật đầu và “ừm” một tiếng qua loa cho có lệ.

Phía trước.

Sau khi tiết lộ thông tin Luân Hồi Nhận là đại mỹ nhân mà mãi chẳng thấy Bá Tống hóa thân ừ hử gì, Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hóa thân đang dẫn đường rất chi là sửng sốt.

Sau đó cô nghĩ tới một khả năng, bèn vội vàng xoay người lại, dùng thần thức quét xung quanh và quan sát bốn phía.

Trong tay cô, một sợi dây óng ánh hiện lên, kéo khẽ một cái.

Chỉ một loáng sau, cô đã thấy bản ngã thi của Bá Tống đang đứng cách mình có một bước chân.

Bản ngã thi ngơ mặt nhìn một loạt thao tác của Tô Thị Bình Tế Tiên Tử.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử giấu nhẹm sợi dây kia đi, nhỏ giọng phàn nàn: “Sao tự nhiên ngươi không đáp lời? Ta cứ tưởng ngươi lạc mất rồi cơ.”

“Xin… xin lỗi.” Bản ngã thi tủi thân quá đỗi. Trước kia khi bản thể trảm tam thi chém hắn ra, không nên dùng “thần công quên sạch” kia mới phải.

“Vừa rồi chúng ta đang nói đến chỗ nào?” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử vẫn nắm sợi dây kia để dẫn dắt bản ngã thi, tránh cho hắn lạc mất.

“Đến “đại mỹ nhân” đó.” Bản ngã thi nhắc nhở.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử gật đầu, hỏi lại: “Nghe thấy thế mà ngươi không có phản ứng gì sao?”

“Phản ứng? Để ta nghĩ xem.” Bản ngã thi suy nghĩ nghiêm túc một lát rồi hai mắt bỗng sáng ngời lên: “Luân Hồi Nhận là đại mỹ nhân? Nói cách khác cô ấy là đao nương sao? Cô ấy cũng được Dưỡng Đao thuật bồi dưỡng thành hình thái cao nhất à?”

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: “???”

Dưỡng Đao thuật còn có thể bồi dưỡng đao thành đao nương?

Dưỡng Đao thuật nhà nào mà có năng lực đáng sợ thế?

Ta sống lâu như vậy mà chưa nghe chuyện ấy bao giờ, ngươi đừng có bịp ta!

“Không phải sao?” Nhìn phản ứng của Tô Thị Bình Tế Tiên Tử, bản ngã thi cảm thấy chắc hẳn câu trả lời của mình sai rồi.

“Ta chưa bao giờ nghe chuyện Dưỡng Đao thuật có thể bồi dưỡng đao thành đao nương cả.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói: “Ngươi nghe tin vỉa hè lừa đảo ở đâu đấy?”

“Ta bồi dưỡng ra mà. À nói chính xác là bản thể của ta bồi dưỡng ra, mới cách đây không lâu.” Bản ngã thi cũng trả lời rất thành khẩn.

Khi nói chuyện, bản ngã thi vung tay trong hư không một vòng, mượn lực lượng của tiểu tiên tử khí linh găng tay Nghịch Kình, thi triển pháp thuật phát hình, chiếu cảnh Xích Tiêu Kiếm tiền bối hóa thân thành kiếm nương cho Tô Thị Bình Tế Tiên Tử xem.

Thân hình Xích Tiêu Kiếm tiền bối lớn dần lên trong vầng sáng, cuối cùng hóa thành một thiếu nữ kim loại tóc dài gợn sóng.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử trợn tròn mắt: “!!!”

Chuyện này phi khoa học, chuyện này phản tu chân!

Đá bay cả định luật tu chân thông thường.

“Ngươi dùng Dưỡng Đao thuật nào thế?” Một lúc lâu sau, Tô Thị Bình Tế Tiên Tử mới hỏi.

“Nói về Dưỡng Đao thuật này… Nó hẳn là có quan hệ với Thiên Hà Tô thị. Tiên Tử không biết nó thật sao?” Bản ngã thi hỏi ngược lại.

Trong ký ức của hắn, Bá Tống bản thể học được môn Dưỡng Đao thuật này từ Cự Hào tổ sư khi nhập mộng vào Tô Thị A Thất tiền bối mà.

“Có phải Thiên Hà Tô thị có một vị Cự Hào tổ sư tiền bối không? Hắn chính là người sáng tạo ra Dưỡng Đao thuật đấy. Nếu ta nhớ không lầm thì đao của Cự Hào tổ sư đã được hắn nuôi dưỡng thành đao nương. Khi nuôi dưỡng đao nương, hắn còn có thể thiết lập để tạo ra đao nương có dáng vẻ và tính cách mà mình thích nhất nữa kia.” Bản ngã thi trả lời.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: “…”

Nghe đến đây, vẻ mặt của Tô Thị Bình Tế Tiên Tửcực kỳ phức tạp.

Một lúc lâu sau.

“Ngươi gặp vị “Cự Hào tổ sư” kia ở đâu đấy?” Tô Thị Bình Tế Tiên Tửhỏi.

Bản ngã thi cố gắng giải thích bằng cách nói để mọi người đều nghe hiểu: “Ta dùng một phương pháp đặc biệt, nhìn thấy hình ảnh Cự Hào tổ sư của Tô thị đang dạy dỗ đệ tử, sau đó được nghe về Tam Thiên Đao Kinh và Dưỡng Đao thuật. Trong thời gian đó, ta còn gặp cả đao nương của Cự Hào tổ sư nữa kia. Đó là một cô gái tóc ngắn, toàn thân toát ra đao ý sắc bén, bản chất chắc chắn là một thanh đao.”

Bây giờ hắn còn nhớ rõ một câu của Cự Hào tổ sư kia: “Chỉ cần có tình yêu thì hết thảy đều có thể.” !

Nghe đến đây, vẻ mặt của Tô Thị Bình Tế Tiên Tửcòn phức tạp hơn.

Cô thực sự không thể nào hình dung nổi tâm trạng của mình lúc này.

Nó giống hệt như một ngày nọ, ngươi mua một chiếc chong chóng tre ba đồng ở sạp vỉa hè, tặng cho đứa nhóc đáng yêu nhà hàng xóm rồi nói đùa với nó rằng gắn cái này lên đỉnh đầu là có thể bay lên…

Sau đó đứa nhóc đáng yêu kia làm theo, và nó bay lên thật!

Cảm xúc của cô đang muốn bùng cháy như vậy đó!

“Lẽ nào có hiểu lầm gì sao?” Thấy vẻ mặt xoắn quẩy của Tô Thị Bình Tế Tiên Tử, bản ngã thi lập tức suy đoán ra nguyên nhân.

“Từ một góc độ nào đó mà nói, thì đao nương của Cự Hào tổ sư mà ngươi vừa nói đúng là đao nương.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói: “Ngươi đi theo ta.”

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hóa thân dẫn đường, hai người nhanh chóng đi xuyên qua cấm địa luân hồi màu đỏ, tiến vào khí quyển hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị.

Không trung của hành tinh tổ Thiên Hà Tô thị được bao phủ bằng một loạt trận pháp phòng ngự.

Nó bồng bềnh trôi giữa tầng mây, từa tựa như kiến trúc của Thiên Đình Viễn Cổ.

Trên mây có một vài đệ tử của Thiên Hà Tô thị thay nhau bảo vệ.

Bản ngã thi cảm nhận được huyết mạch của Thiên Hà Tô thị từ những đệ tử này.

“Trên hành tinh tổ này chỉ có thành viên của Thiên Hà Tô thị thôi sao?” Bản ngã thi hỏi. Nếu thế thì Thiên Hà Tô thị đông đúc đến mức nào kia chứ?

“Cũng gần như vậy… nhưng các thành viên của Thiên Hà Tô thị ở hành tinh tổ ít nhiều cũng có chỗ đặc biệt. Mà trừ những người trực ca ra thì các thành viên khác cũng không sống thường xuyên ở đây.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử đưa bản ngã thi bay một quãng đường dài.

Cuối cùng, bọn họ tới một cung điện trên mây.

Khi cánh cửa cung điện bị đẩy ra, bản ngã thi gặp được người quen.

Lão tổ của Thiên Hà Tô thị - Thằng Kết tiên sinh.

“Thằng Kết tiền bối?” Bản ngã thi sững ra giây lát rồi nói: “Người đang ở tộc địa của Tô thị là phân thân của tiền bối à?”

“Không, ta lo lắng cho trạng thái của Tiểu Thập Lục nên đi cầu vồng nội bộ tới đó. Bao giờ Bá Tống đạo hữu kết làm đạo lữ với A Thập Lục thì cũng có thể đi cầu vồng nội bộ đến thẳng hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị.” Thằng Kết lão tổ bình tĩnh đáp.

Bản ngã thi: “…”

“Thằng Kết, ngươi ở đây đúng lúc lắm, phối hợp với ta một chút nào.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử vẫy tay với Thằng Kết lão tổ: “Hóa thành thiên đao đi.”

“Tiên tổ, ta không có khả năng hóa thân thành thiên đao.” Thằng Kết lão tổ nhắc nhở: “Thiên phú của ta thuộc dạng biến dị hiếm có, ta hóa thân là ra thiên kiếm.”

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: “…”

Bản ngã thi: “…”

Chương 3082: Bá Tống đáng ghét trở nên ấm áp?

“Có cần ta thể hiện cho xem không?” Thằng Kết lão tổ hỏi. Đã nhiều năm lắm rồi hắn không biến thân.

“Ta nghĩ ta hiểu rồi.” Bản ngã thi chống một tay lên trán, xoa lấy xoa để, nói: “Nói cách khác, đao nương mà Cự Hào tổ sư cõng khi đó không phải là đao hóa thành người? Dưỡng Đao thuật mà hắn truyền thụ cũng không thể nuôi dưỡng được đao nương?”

Nhức não!

“Ừm.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử bình tĩnh nói: “Đao của hắn là do đạo lữ của hắn – một tiên tử có đạo hiệu chữ số hóa thành. Đao ý sắc bén mà ngươi cảm nhận được cũng là từ bản thân tiên tử ấy tỏa ra.”

“Tiên tử à, cô cũng có thể hóa thân thành thiên đao sao?” Bản ngã thi thuận miệng hỏi.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử lắc đầu: “Tiếc rằng không phải thành viên nào trong Thiên Hà Tô thị cũng có thiên phú đó.”

Bản ngã thi ngẩng đầu nhìn trời: “Vậy Dưỡng Đao thuật của ta là thế nào?”

Thực ra trong sâu thẳm nội tâm của hắn đã có suy đoán. Chắc chắn là Bá Tống bản thể sử dụng Dưỡng Đao thuật không theo quy tắc, không có linh hồn, bán sỉ giá rẻ, cho nên nó mới biến dị.

“Ngươi hỏi ta thì ta hỏi ai đây?” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói: “Hay là ngươi thử sử dụng Dưỡng Đao thuật của ngươi với Thằng Kết, để bọn ta nhìn xem khác biệt ở chỗ nào?”

“Không không không, ta không cần.” Tô Thị Thằng Kết lão tổ xua tay lia lịa. Dù tâm thái của hắn đã vững như bàn thạch, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc một tên đực rựa sử dụng Dưỡng Đao thuật với mình là hắn đã thấy ơn ớn rồi.

Sau khi hóa thân thành thiên kiếm, về lý mà nói thì thân thể hắn cũng có thể tiếp nhận bí pháp bồi dưỡng như Dưỡng Đao thuật và Dưỡng Kiếm thuật.

Nhưng trong quá trình thi triển Dưỡng Đao thuật, người thi thuật phải truyền đạt tình yêu thương của mình cho pháp khí.

Cứ nghĩ đến việc Bá Tống gửi gắm tình yêu thương cho mình là Thằng Kết lão tổ ớn hết cả hồn.

“Không cần phiền toái như vậy, cứ tùy tiện cho ta pháp khí nào cũng được, ta sẽ biểu diễn cho các tiền bối xem.” Bản ngã thi phẩy tay nói.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hỏi: “Không chỉ có đao mà pháp khí nào cũng được à?”

“Đúng vậy, cái gì cũng được.” Bản ngã thi tự tin đáp.

Dưỡng Đao thuật của hắn đã vượt qua phạm vi “đao” từ lâu. Bây giờ thì bất kể là đao, kiếm, trụ, thuẫn, phân thân hay là phong ấn, cứ cái gì đặt tay lên được thì hắn đều thi triển Dưỡng Đao thuật được.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nhếch miệng, sau đó hất tay vào không trung một cái.

Một chiếc vỏ đao đẹp đẽ được cô cầm trong tay.

Nhìn từ bề ngoài thì chiếc vỏ đao này chỉ đẹp thôi chứ không có gì lạ.

Nhưng Thằng Kết lão tổ đứng bên cạnh lại giật mí mắt một cái.

Thấy thế, bản ngã thi hỏi với vẻ hơi phòng bị: “Chiếc vỏ đao này… không phải là do một vị tiên tử đạo hiệu chữ số nào của Thiên Hà Tô thị biến hóa ra đó chứ?”

Nếu thực sự là một vị tiên tử nào đó của Tô thị thì hắn không tiện dùng Dưỡng Đao thuật đâu.

“Yên tâm đi, đây là một pháp khí bình thường chứ không phải là thành viên Tô thị. Chuyện này… ngươi cảm ứng cẩn thận một chút thì hẳn là có thể nhận ra.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử giao vỏ đao cho bản ngã thi.

Bản ngã thi quay sang nhìn Thằng Kết lão tổ.

“Đây thực sự không phải là vũ khí do thành viên Tô thị biến thành.” Tô Thị Thằng Kết lão tổ đáp.

Nhưng càng như thế thì bản ngã thi thông minh lại càng không yên tâm.

Thế là hắn đặt tay lên vỏ đao, vận chuyển bí pháp Giám Định. Cái giá của giám định thì cứ để bản thể trả là được.

Bản thể bây giờ toàn thân đều mang trạng thái á bất hủ, dù có giám định Thiên Đạo thì cũng không nổ chết ngay được.

Đương nhiên, muốn làm chuyện ấy thì phải hỏi trước.

Một lát sau.

[Được!] Tống Thư Hàng bản thể trả lời.

Thế là bản ngã thi vui vẻ thi triển bí pháp Giám Định.

Hào quang của bí pháp lóe lên.

Đau đớn tác dụng trên tinh thần thì hắn chịu, còn đau đớn trên nhục thân thì bản thể gánh.

“Mức độ đau đớn khoảng 77, giá trị tối đa là 100, cũng ra tấm ra món phết.” Bản ngã thi cảm nhận đau đớn trên tinh thần và đánh giá cấp độ cho nó luôn.

Trên lý thuyết, chỉ cần mức độ đau đớn không quá 100 thì Bá Tống có thể chịu đựng dễ như bỡn.

Giám định thành công.

Vòng quay thời gian bắt đầu đảo ngược, tin tức giám định được hiện lên trong não hải của bản ngã thi.

[Vỏ đao đã từng là của đạo khí Luân Hồi Nhận: Vì kiểu dáng không đẹp nên đã được đổi thành cái mới. Được chế tác bằng phương pháp luyện khí đặc biệt của Thiên Đạo thứ năm.]

Kết quả giám định lần này rất rõ ràng nhưng cũng cực kỳ ngắn gọn.

Xuyên qua lực lượng thời gian, lượng tin tức mà hắn nhận được chỉ có vậy mà thôi.

Mà bản ngã thi có thể cảm nhận được, những tin tức này là do vỏ đao, hoặc là đạo khí Luân Hồi Nhận sau lưng nó bằng lòng để hắn giám định ra. Nếu đối phương không bằng lòng thì tất cả tin tức đều sẽ bị che kín.

Nói cách khác, nếu độ thân mật cao hơn thì có thể giám định ra nhiều tin tức hơn sao?

Trước kia Tống Thư Hàng không hề nghĩ tới khả năng này.

Bây giờ xem ra Dưỡng Đao thuật có thể sử dụng cùng với bí pháp Giám Định.

“Tiên tử, ta làm đây nhé. Ta mà ra tay rồi thì cô đừng hối hận đấy.” Bản ngã thi cầm chiếc vỏ đao đã từng là của đạo khí Luân Hồi Nhận, lên tiếng nhắc nhở.

“Ngươi cứ việc ra tay thoải mái. Yên tâm, vỏ đao này không ai dùng nữa, trong tay ta còn bảy, tám cái tương tự kia. Ngươi có làm hư hại nó cũng không sao cả.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hào phóng nói.

“Thế thì xin thất lễ.” Bản ngã thi hất đầu, thi triển Tăng Phát thuật trước.

Mái tóc dài đen nhánh ngưng tụ thành hình.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử chớp mắt. Dưỡng Đao thuật còn có thể nuôi cả mái tóc dài sao? Cô chưa thấy thao tác này bao giờ!

Trong lúc cô đang suy tư thì mái tóc dài của bản ngã thi đã ngưng tụ thành một nghìn bàn tay nhỏ, cứ khoảng một trăm sợi tóc lại thành một bàn tay.

Một ngàn bàn tay nhỏ này và hai tay của bản ngã thi cùng đặt lên vỏ đao.

Vì mục tiêu có dính líu tới đạo khí, là vỏ đao mà đạo khí từng dùng và còn sử dụng phương pháp luyện khí của Thiên Đạo thứ năm.

Cho nên bản ngã thi phải dốc hết toàn lực.

Xoẹt!

Hào quang của Dưỡng Đao thuật bùng nổ, hóa thành một vầng mặt trời nhỏ.

Hiện tại, bản ngã thi có thể thi triển Dưỡng Đao thuật lên mục tiêu một ngàn lần chỉ trong một giây.

Trong một giây ngắn ngủi, vỏ đao đã tiếp nhận một ngàn phát Dưỡng Đao thuật!

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử và Tô Thị Thằng Kết lão tổ đều cảm thấy mắt mình sắp bị chói mù…

Từ trước tới giờ, bọn họ chưa bao giờ thấy Dưỡng Đao thuật nhà ai phách lối như thế.

Mà Dưỡng Đao thuật của Bá Tống còn khác hẳn với quy cách của Dưỡng Đao thuật bình thường.

Dưỡng Đao thuật phải gửi gắm tình yêu cơ mà?

Trong một giây ngươi gửi một ngàn phát "yêu thương", trong một giây ngươi "yêu thương" một ngàn lần, thế này thì yêu cái nỗi gì?!

Nhưng bất kể Bá Tống "yêu cái nỗi gì", hiệu quả của Dưỡng Đao thuật lại là sự thật.

Sau ba giây, trên vỏ đao đã hiện lên ánh hào quang bảy màu của thần khí.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử cảm thấy tam quan của mình bị đập nát.

Mà ở một nơi khác…

Đại lão mặt trời màu đen náu mình trong một không gian thần bí đang ở cùng một chỗ với thân thể của Công Đức Đạo Nhân.

Đột nhiên, đại lão mặt trời màu đen thấy lòng mình thót một cái.

Trong đầu nó không ngừng hiển hiện bóng dáng của một người đàn ông.

Là tên Bá Tống đáng ghét kia.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, khuôn mặt vốn đáng ghét của Bá Tống lại bỗng trở nên ấm áp.

Đại lão mặt trời màu đen: "???"

Chuyện gì xảy ra vậy?

Thân thể của ta sao lại lạ lùng thế này?

Đại lão mặt trời màu đen nghiêm túc kiểm tra thân thể của mình, nhưng kiểm mãi vẫn chẳng ra chuyện gì dị thường.

Lẽ nào là tâm lý của ta thay đổi hay sao?

Hay là Bá Tống vừa mó tay mó chân gì vào thân thể ta rồi?

Chương 3083: Ta còn có bảy cái vỏ đao như vậy, có sợ hay không?

Đại lão mặt trời màu đen lập tức triển khai năng lực bói quẻ để bói nhân quả. Nguyên nhân khiến thân thể nó trở nên kỳ lạ chắc chắn có liên quan đến Bá Tống và Tiên Bạch!

Dù sao, bất kể nguyên nhân là gì, chỉ cần không tìm thấy đầu nguồn sinh ra dị biến thì chắc chắn đầu sỏ là Bá Tống và Tiên Bạch chứ chẳng còn ai vào đây.

Bởi vì trong khoảng thời gian này chỉ có hai tên đó mó tay vào người nó mà thôi!

Phép bói toán của đại lão mặt trời màu đen bắt đầu vận chuyển. Thuật bói quẻ của đại lão khác hẳn với người thường, trận văn quẻ bói của nó ngay từ đầu đã có diện tích bằng cả một thành phố lớn!

Toàn bộ năng lực tính toán khổng lồ tập trung vào trận văn, thôi diễn ra nhân quả.

Nhưng khi thôi diễn được một nửa, nó phát hiện ra nhân quả đã bị che chắn, thiên cơ bị giấu kín rồi.

“Mẹ kiếp!” Đại lão mặt trời màu đen lật úp trận văn bói toán.

Là đương kim Thiên Đạo, hắn đang che đậy thiên cơ, âm thầm gây sự!

Trừ đương kim Thiên Đạo ra, còn ai náu mình trong bóng tối mà cắt đứt nhân quả, không cho nó truy tìm nữa?

Nhưng Thiên Đạo càng che đậy thì càng để lộ thân phận người đang gây sự: Bá Tống!

Bây giờ trong cả cái Chư Thiên Vạn Giới này, chỉ có Bá Tống mới có thể khiến Thiên Đạo ra tay trợ giúp mấy trò làm loạn của hắn mà thôi.

Giấu đầu hở đuôi.

Còn nữa, thân thể của đại lão mặt trời màu đen chỉ biến dị ở độ thân thiết đối với Bá Tống, đây chính là bằng chứng thuyết phục nhất.

“Một ngày nào đó, một ngày nào đó, ta phải…” Nói được nửa câu, đại lão mặt trời màu đen lại khựng lại hồi lâu: “Thôi quên đi, Bá Tống và Tiên Bạch kia quá nguy hiểm. Trước khi kế hoạch lớn của ta thành công, vẫn nên tránh chúng đi kẻo lại xảy ra sự cố không đáng có.”

Nguyên nhân của quyết định này không phải do độ thiện cảm của nó với Bá Tống không ngừng tăng lên, mà là sau khi mất đi một “gánh nặng” trên mình, đầu óc nó đã nhanh nhạy hơn, biết suy nghĩ một cách lý trí và học được cách bỏ qua rồi.

So với việc bỏ thời gian và sức lực đi kiếm chuyện trả thù Bá Tống và Tiên Bạch, thà rằng nó tránh mặt bọn họ để âm thầm làm việc của mình còn hơn.

Đại lão mặt trời màu đen tự nhủ.

“Tỉnh táo lại, tỉnh táo lại đi. Đừng để tin tức từ thế giới bên ngoài quấy nhiễu, chuẩn bị lại kế hoạch từ đầu thôi! Lần này phải cẩn thận hơn một chút.” Đại lão mặt trời màu đen như đang tự mình lẩm bẩm, lại như đang trò chuyện với thân thể của Công Đức Đạo Nhân không biết nói trước mặt mình.

[Ting ~ Có sợ không?] Giọng nói của một cô gái đột ngột vang lên bên tai đại lão mặt trời màu đen.

Đại lão mặt trời màu đen giật nảy mình: “!!!”

Giọng nói của cô gái này truyền thẳng đến bên tai nó, há chẳng phải nơi ẩn thân của nó đã bị người ta phát hiện ra rồi sao?

Cô gái này có thể phát hiện ra chỗ nó đang ẩn thân… có nghĩa là Thiên Đạo cũng sẽ có cách khóa chặt vị trí của nó.

Vất vả lắm mới thoát khỏi hành động bắt tay vặt lông của Bá Tống và Tiên Bạch, nó không muốn chui đầu vào rọ nữa đâu.

[Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ta còn có bảy cái vỏ đao tương tự như thế nữa!] Giọng nói của cô gái kia lại vang lên bên tai nó.

Đại lão mặt trời màu đen ngu mặt.

Vỏ đao tương tự là cái gì? Lẽ nào sự thay đổi kỳ lạ trên thân thể nó vừa rồi có liên quan tới “vỏ đao” mà cô gái kia nhắc đến ư?

Mà “còn bảy cái vỏ đao tương tự”, chẳng lẽ nghĩa là nó còn phải tiếp nhận thêm bảy lần biến hóa nữa?

“Nếu Thiên Đạo không che đậy thiên cơ thì một phép bói toán của ta đã có thể khóa chặt vị trí mục tiêu và đạt được nhiều tin tức hơn rồi. Rốt cuộc đương kim Thiên Đạo muốn làm cái quái gì vậy?” Đại lão mặt trời màu đen trầm giọng nói.

Đồng thời, nó hỏi với hư không: “Ngươi là ai?”

[Ting ~ Có sợ không?] Dường như một cơ chế tuần hoàn nào đó đã được kích hoạt, giọng nói của cô gái kia lại vang lên.

Khoảng hai giây sau.

[Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ta còn có bảy cái vỏ đao tương tự như thế nữa!] Vẫn là câu nói đó, vẫn là lời thoại đó, đến ngữ điệu cũng không hề chuyển biến.

Ghi âm sao?

Cô gái kia đã ghi âm đoạn thoại này từ rất lâu về trước, hay là… từ rất lâu về trước đã có người thiết lập cạm bẫy này cho nó rồi?

Không ổn, lại nữa.

Cảm giác “thiện cảm đối với Bá Tống lặng lẽ tăng lên” lại quay lại.

Ảnh hưởng của lần này còn sâu sắc hơn lần trước.

Dường như những bong bóng ghi dòng chữ “Thiện cảm với Bá Tống +1” đang bay đầy trong không gian.

“Nếu cứ tiếp tục thế này thì sẽ rất bị động. Ta phải thiết lập một phương án để khóa chết trạng thái “đối địch với Bá Tống”, không để bị ảnh hưởng mới được.” Đại lão mặt trời màu đen nhanh chóng quyết định, tỉnh táo đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

…

Ở một phía khác.

Bản ngã thi vốn chỉ định biểu diễn một giây Dưỡng Đao thuật cho Tô Thị Thằng Kết lão tổ và Tô Thị Bình Tế Tiên Tử xem để thể hiện thực lực về Dưỡng Đao thuật của mình mà thôi.

Ai ngờ lại trượt tay, bất cẩn làm quá hai giây.

Sau khi kết thúc Dưỡng Đao thuật, bản ngã thi trả lại chiếc vỏ đao còn tỏa ra ánh hào quang bảy màu của thần khí cho Tô Thị Bình Tế Tiên Tử.

Khi hắn trả vỏ đao lại, nó còn phát ra tiếng "ù ù" như đang lưu luyến hắn không rời.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: "..."

Cô sống lâu như thế mà chưa bao giờ thấy Dưỡng Đao thuật nhà ai bá đạo thế này. Nó đã vượt qua phạm vi của Dưỡng Đao thuật bình thường mà vươn tầm lên cấp bậc quy tắc, pháp tắc mất rồi.

[May mà ta không để Bá Tống thử thứ Dưỡng Đao thuật lên người mình, nếu không thì...] Tô Thị Thằng Kết lão tổ nghĩ mà sợ. Cả người mình tỏa ra ánh sáng bảy màu thì xấu hổ biết bao!

"Mặc dù ta hoàn toàn không nhìn ra nguyên lý của Dưỡng Đao thuật mà ngươi sử dụng, nhưng nếu Dưỡng Đao thuật của ngươi bồi dưỡng pháp khí thành trạng thái đao nương mà ngươi mong muốn thì cũng dễ hiểu thôi." Cuối cùng, Tô Thị Bình Tế Tiên Tử tổng kết.

Cô thu hồi vỏ đao đang phát sáng, chuẩn bị cất nó vào không gian trữ vật của mình.

Ai ngờ đúng lúc này, trong đầu cô lại vang lên giọng nói của một cô gái. Giọng nói ấy truyền đạt một ý tứ rất mơ hồ - rằng nhờ cô hỗ trợ giao bảy chiếc vỏ đao còn lại cho vị đạo hữu vừa thi triển Dưỡng Đao thuật kia.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử: "???"

Giọng nói này là của đạo khí? Khí linh của đạo khí Luân Hồi Nhận đang nói đấy à?

Luân Hồi Nhận vẫn luôn chìm trong trạng thái ngủ say thức tỉnh rồi sao?

Đối với Tô Thị A Thập Lục, đây là một chuyện tốt.

Luân Hồi Nhận thức tỉnh toàn diện có thể mang đến cho Tô Thị A Thập Lục thu hoạch và cơ duyên cực lớn.

Mặt khác, Luân Hồi Nhận nhờ cô giao tất cả vỏ đao cho Tống

Thư Hàng hóa thân, lẽ nào Dưỡng Đao thuật dùng trên vỏ đao cũng có tác dụng với cô ấy sao?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có khi nào đạo khí Luân Hồi Nhận sẽ biến thành hình dạng của Bá Tống luôn không?

Dưỡng Đao thuật của Bá Tống quái đản quá!

Trong lòng Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hiện lên vô vàn suy nghĩ, nhưng cuối cùng cô vẫn lấy bảy chiếc vỏ đao còn lại trong không gian trữ vật ra, giao cho Tống Thư Hàng hóa thân.

Bản ngã thi ngớ người: “Tiên tử, sao thế này?”

“Hay là ngươi thi triển Dưỡng Đao thuật với tất cả chỗ vỏ đao còn lại này đi? Tuy không thể hiểu được nguyên lý, nhưng làm vậy sẽ giúp Tô Thị A Thập Lục thu hoạch được rất nhiều lợi ích!” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói.

Cô không tiện giải thích cho Bá Tống về những chiếc vỏ đao này.

Nhưng bản ngã thi đứng đối diện lại mỉm cười như hiểu được ý tứ ẩn trong lời cô nói.

Tống Thư Hàng biết Tô Thị A Thập Lục muốn đi xem đạo khí Luân Hồi Nhận mà Thiên Đạo thứ năm để lại.

Mà vỏ đao trong tay hắn lại là vỏ đao mà đạo khí Luân Hồi Nhận từng dùng, nhất định chúng sẽ có liên quan tới A Thập Lục.

Bởi thế, thi triển Dưỡng Đao thuật với vỏ đao có lẽ sẽ tác động đến đạo khí Luân Hồi Nhận và mang lại lợi ích cho A Thập Lục.

Tống Thư Hàng cực kỳ tin tưởng vào Dưỡng Đao thuật của mình. Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên hắn dùng nó để nuôi đạo khí. Cửu Tu Phượng Hoàng đao biết ngân lên tỏ vẻ dễ thương và hành tinh mọc mắt theo phong cách đàn ông lạnh lùng đều là đạo khí, đều từng được Dưỡng Đao thuật bồi dưỡng qua mà.

“Cứ giao cho ta.” Bản ngã thi trả lời.

Hắn nhận lấy bảy chiếc vỏ đao rồi ôm hết vào tay.

“Không làm từng chiếc à?” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hỏi.

“Không cần. Ban nãy ta chỉ biểu diễn cho các tiền bối xem Dưỡng Đao thuật chứ chưa phát huy thực lực chân chính đâu. Đừng nói là chỉ có bảy chiếc vỏ đao, dù gấp mười lần số này ta cũng cân dễ như bỡn.” Bản ngã thi tự tin đáp.

Nếu xét riêng về tu vi Dưỡng Đao thuật thì Bá Tống bản thể chính là tông sư đó!

[Một giây trượt một ngàn phát Dưỡng Đao thuật vừa rồi còn chưa phải là thực lực chân chính? Đã thế… đây còn không phải là Bá Tống bản thể mà chỉ là một bộ tam thi hóa thân…] Tô Thị Thằng Kết lão tổ sợ ngớ người.

Về sau bắt tay với Bá Tống bản thể cũng phải coi chừng. Bắt tay mất khoảng ba giây, ba giây này đủ để Bá Tống làm rất nhiều chuyện… Tô Thị Thằng Kết lão tổ tự nhủ cứ cẩn thận là trên hết.

Xoẹt!

Ở phía đối diện, bản ngã thi triển khai toàn bộ hỏa lực.

Một giây trượt một ngàn phát Dưỡng Đao thuật là việc mà Bá Tống bản thể còn ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm đã làm được rồi.

Bây giờ bản thể đã thoát ly cảnh giới Trường Sinh Giả bình thường, đạt tới trạng thái á bất hủ. Đối với hắn mà nói thì một giây một ngàn lần đơn giản như hít thở mà thôi.

Giờ đây, chỉ cần chất liệu của pháp khí có thể chịu đựng được, thì thi triển một vạn phát Dưỡng Đao thuật trong vòng một giây cũng chỉ là thao tác cơ bản của Bá Tống bản thể.

Bản ngã thi là một hóa thân, khi khai hỏa toàn bộ lực lượng cũng có thể làm được mức này.

Lần này pháp khí cần dưỡng là vỏ đao của đạo khí, chất liệu khỏi cần lo hư hao.

Cho nên bản ngã thi thỏa sức dốc hết toàn lực.

Nếu như ánh sáng khi bản ngã thi thi triển Dưỡng Đao thuật trước đó chỉ như một vầng mặt trời nho nhỏ, thì lúc này, ánh sáng ấy chẳng khác gì mặt trời giữa trưa mùa hè.

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử và Tô Thị Thằng Kết lão tổ bị bao phủ trong ánh sáng kia, chỉ cảm thấy sức nóng thốc vào mặt… và độ thiện cảm với Bá Tống tăng lên vùn vụt.

“Cách xa như vậy mà vẫn bị ảnh hưởng kia à?” Tô Thị Thằng Kết lão tổ sững sờ, bất giác lùi về phía sau một quãng.

Xoèn xoẹt, xoèn xoẹt!

Lần này Tô Thị Bình Tế Tiên Tử không giao hẹn thời gian kết thúc, bản ngã thi cứ thế miệt mài dưỡng vỏ đao, không sao dừng lại được.

…

Ở một phía khác.

Đại lão mặt trời màu đen phát rồ!

Nó đang chuẩn bị nghiên cứu một pháp thuật để khóa chết trạng thái "đối địch với Bá Tống" thì giọng nói của cô gái kia đã vang lên ầm ầm trong đầu óc.

Hai câu nói nghiêng trời lật đất bủa vây quanh nó, khoảng cách giữa mỗi câu từ hai đến ba giây.

Nhưng lần này mỗi lần chúng vang lên đều mang theo tiếng vọng, mà mẹ kiếp, còn vọng những sáu lần!

[Ting ~ Có sợ không không không không không không không?]

[Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ta còn có bảy cái vỏ đao tương tự như thế nữa nữa nữa nữa nữa nữa nữa!]

Từng câu "sợ sợ sợ" và "nữa nữa nữa" quay cuồng trong đầu đại lão mặt trời màu đen…

Sau khi khổ sở chống đỡ giọng nói mang theo sáu lần tiếng vọng bị nguyền rủa của cô gái kia, đại lão mặt trời màu đen nghiến răng nghiến lợi nghiên cứu ra hình thức ban đầu của pháp thuật "khóa chết trạng thái đối địch với Bá Tống".

Đại lão chính là đại lão, chỉ cần suy nghĩ một lát là nghiên cứu ra một pháp thuật đơn giản như vậy ngay.

Hình thức ban đầu của pháp thuật vừa mới thành hình, đại lão mặt trời màu đen đã vội vàng sử dụng nó với chính mình để thử hiệu quả. Nó muốn chống lại sự thay đổi dị thường của cơ thể trước rồi thăng cấp pháp thuật sau.

Pháp thuật mang lại hiệu quả rõ rệt.

Sau khi dùng pháp thuật này, lập trường sâu trong nội tâm nó đã được cố định trong trạng thái "đối địch với Bá Tống".

Nhưng hiệu quả "Độ thiện cảm với Bá Tống +1" dường như vẫn còn tiếp diễn.

Ở trong cơ thể nó, hiệu quả này chia thành hai phần.

Một phần tác dụng vào bộ phận chúa tể Cửu U trên người nó, đồng thời sinh ra hiệu quả kéo dài.

Một phần khác rơi vào bộ phận "cát sỏi bất hủ", nhanh chóng bị tính chất bất hủ triệt tiêu và mất đi công dụng.

Về lý thuyết, thuộc tính bất hủ vĩnh hằng là một thứ thần kỳ có thể triệt tiêu mọi hiệu ứng bất lợi.

Nhưng giờ đây bộ phận chúa tể Cửu U vẫn tiếp tục chịu ảnh hưởng của trạng thái bất lợi mà bộ phận mang thuộc tính bất hủ lại bình yên vô sự… Thành thử thế cân bằng vi diệu giữa hai bên tiềm ẩn dấu hiệu bị phá vỡ.

[Lựa chọn chính xác nhất lúc này là giấu bộ phận chúa tể Cửu U vào vật chất bất hủ, mượn sự che chở của thuộc tính bất hủ để ngăn chặn ảnh hưởng bất thường cho thân thể.] Đại lão mặt trời màu đen vô cùng tỉnh táo, nó thừa biết lựa chọn chính xác nhất của mình là gì.

Nhưng…

Trong tiềm thức, dường như nó lại kháng cự sự lựa chọn ấy!

Khi đại lão mặt trời màu đen còn đang xoắn quẩy, thì "dị biến" trên thân thể cùng với giọng nói của cô gái bên tai đột nhiên biến mất.

Bá Tống dừng hành động rồi sao?

Hay là hiệu quả kéo dài của cạm bẫy này đã kết thúc?

[Kết thúc là được.] Đại lão mặt trời màu đen nghĩ thầm.

Giờ thì nó không phải phân vân có nên tiến vào vật chất bất hủ để tiêu trừ ảnh hưởng của Bá Tống hay không nữa.

…

Ở hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị.

"Ta cảm thấy chắc là được rồi." Bản ngã thi đột nhiên dừng động tác thi triển Dưỡng Đao thuật.

Rõ ràng hắn có thể thi triển không ngừng. Chỉ cần Tô Thị Bình Tế Tiên Tử không bảo dừng lại thì hắn có thể nuôi cho bảy cái vỏ đao này sinh ra dị biến luôn!

Nhưng trực giác từ bản thể truyền tới khiến bản ngã thi dừng lại.

[Bộ phận thuộc về Bạch tiền bối trong bản thể bảo ta dừng lại sao?] Một loại minh ngộ chợt hiện lên trong lòng bản ngã thi.

Lúc này, dừng động tác Dưỡng Đao thuật là lựa chọn may mắn nhất đối với hắn à?

“Không làm nữa sao?” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử hỏi. Đạo khí Luân Hồi Nhận không hề nhắc cô bảo Bá Tống dừng lại. Mà chính cô cũng muốn nhìn thử vỏ đao có thể hóa thành đao nương như hình ảnh mà hắn cho cô thấy hay không.

“Thế là được rồi, hăng quá hóa dở, vừa lúc thì dừng.” Bản ngã thi mỉm cười đáp, trong nụ cười đầy ắp sự tự tin.

Cười một lúc, cảm giác tồn tại của hắn liền từ từ giảm xuống…

[Khi không thi triển Dưỡng Đao thuật, cảm giác tồn tại bèn suy yếu đi. Nói cách khác, ý nghĩa tồn tại lớn nhất của hóa thân Bá Tống này chính là sử dụng Dưỡng Đao thuật sao?] Tô Thị Bình Tế Tiên Tử suy nghĩ mông lung, đồng thời lặng lẽ kéo sợi tơ vô hình kia để tránh làm lạc mất hóa thân của Bá Tống.

…

Sâu trong hành tinh tổ của Tô thị.

Tô Thị A Thập Lục được một hóa thân khác của Tô Thị Bình Tế Tiên Tử dẫn đến cung điện của đạo khí Luân Hồi nhận.

“Từ đây ta không vào nữa.” Tô Thị Bình Tế Tiên Tử mỉm cười nói.

“Vâng.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu, mở cánh cửa lớn dẫn vào cung điện của đạo khí Luân Hồi nhận.

Chương 3084: Shock! Luân Hồi nhận Tiên Tử luyện chế vỏ đao như thế này sao!

Trước khi bước vào, Tô Thị A Thập Lục đã chuẩn bị tâm lý đâu vào đấy.

“Di vật của Thiên Đạo thứ năm… Bây giờ Thư Hàng chỉ còn thiếu thuộc tính của Thiên Đạo thứ năm nữa thôi đúng không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi bạch long tỷ tỷ trên cổ mình.

“Còn có Thiên Đạo đầu tiên thần bí nữa.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

Trong thời gian gần đây, ngoại trừ ở bên Tô Thị A Thập Lục thì cô còn luận đạo với bản ngã thi của Tống Thư Hàng hoặc đi xem trò vui ở chỗ Tống Thư Hàng bản thể, cho nên cũng hiểu khá rõ trạng thái của hắn.

Trạng thái toàn thân á bất hủ của Tống Thư Hàng gần như tổng hợp thuộc tính của tất cả các đời Thiên Đạo, chỉ còn thiếu di vật của Thiên Đạo thứ năm mà A Thập Lục sắp tiếp xúc và Thiên Đạo đầu tiên.

“Vậy nếu có thể… thì nghĩ cách để Luân Hồi Nhận đồng ý đi gặp Thư Hàng một lần.” Tô Thị A Thập Lục nói khẽ.

Cô mắc bệnh thích sưu tầm dạng nhẹ. Cái gì cũng muốn sưu tầm cho đủ bộ mới vui.

À, đó chỉ là cái cớ thôi.

Cô chỉ đơn thuần muốn giúp Tống Thư Hàng tập hợp đủ tin tức bất hủ của tất cả các đời Thiên Đạo.

Tô Thị A Thập Lục kéo nhẹ khăn quàng cổ bạch long tỷ tỷ, khiến cô dãn ra càng hẹp, càng dài, sau đó ôm tâm trạng thấp thỏm bước vào cung điện của Luân Hồi Nhận.

Mở cửa lớn ra, trước mặt lại không phải là không gian cung điện rộng rãi. Không gian bên trong cung điện đã bị lấp kín, chỉ để lại một con đường hẹp dài.

Con đường đó vô cùng hẹp, có cảm giác độ rộng của nó chỉ vào khoảng mười phân, ngay đến Tô Thị A Thập Lục cũng phải nghiêng người mới lách vào được.

Với con đường hẹp này, nếu đổi thành Vũ Nhu Tử thì chỉ có thể cúi đầu thở dài mà thất vọng bỏ đi.

Trong lối đi tràn ngập sương mù dày đặc, tầm nhìn rất ngắn.

A Thập Lục nghiêng người lách vào lối đi và từ từ tiến lên.

“Con đường này là một loại hình phong ấn đặc biệt nào đó sao?” Tô Thị A Thập Lục vừa đi vừa hỏi với vẻ nghi ngờ.

Bạch long tỷ tỷ lắc đầu: “Không, nó chỉ là một con đường hẹp bình thường thôi. Có lẽ là sở thích của chủ nhân cung điện. Em cứ đi về phía trước, có lẽ nó sẽ rộng dần ra chăng?”

Trong cung điện này, đến cả thần thức của Trường Sinh Giả cũng bị áp chế. Bạch long tỷ tỷ dùng thần thức càn quét mà chỉ quét được một khu vực tầm hơn mười mét.

Tô Thị A Thập Lục thở dài, cố gắng hít sâu, dùng đến cả thủ đoạn như Súc Cốt công để mình đi tiếp thuận lợi hơn một chút.

Sau khi đi một hồi lâu, con đường phía trước vẫn không rộng ra.

Đồng thời, A Thập Lục cảm nhận được một chút manh mối.

“Là vỏ đao?” Cô suy đoán.

Con đường dài từ cửa vào đây hệt như phần bên trong một vỏ đao cực lớn.

Nghĩ đến đây, A Thập Lục vươn tay gõ nhẹ lên vách tường.

Từ vách tường vang lên âm thanh như kim loại.

Con đường này thật sự là do vỏ đao của Luân Hồi Nhận biến thành sao?

“Bạch long tỷ tỷ, bỗng nhiên ta có một ý tưởng táo bạo.” Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lát rồi nói. Nói đúng ra thì đây là suy nghĩ do hơn một trăm nhân cách phụ của cô thảo luận và đúc kết ra.

“Ý tưởng gì?” Bạch long tỷ tỷ hỏi: “Có cần ta phối hợp không?”

“Ta nghĩ, hay là thử sử dụng Dưỡng Đao thuật với con đường này xem sao?" Tô Thị A Thập Lục đáp.

Dưỡng Đao thuật mà cô nói không phải là tà thuật của Tống Thư Hàng, mà là thuật dưỡng đao chính quy của Tu Chân giới. Cô là thiên tài lĩnh ngộ đao ý từ khi còn rất trẻ, đương nhiên là cũng biết Dưỡng Đao thuật rồi.

Bạch long tỷ tỷ giật khóe miệng: "…"

Em lây bệnh từ Tống Thư Hàng sao?

Cái gì cũng muốn dưỡng là thế nào?

Nhưng phải nói thật… hiệu quả Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng đúng là không tệ.

"Thế cứ thử một chút đi?" Bạch long tỷ tỷ đáp.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu. Trong không gian nhỏ hẹp, biên độ gật đầu của cô cũng bị ảnh hưởng. Gật mạnh quá là sừng rồng trên đầu cô sẽ đụng vào vách tường.

Sau đó, cô vừa di chuyển về phía trước, vừa đặt hai bàn tay nhỏ nhắn lên vách tường, thử ngưng tụ Dưỡng Đao thuật.

Khoảng mười hơi thở sau, trên hai tay của Tô Thị A Thập Lục bừng lên ánh sáng của Dưỡng Đao thuật.

Ánh sáng dịu dàng hiển hiện giữa những ngón tay của A Thập Lục rồi phủ trùm những đầu ngón tay hồng hồng, cuối cùng dần dần lan ra cả bàn tay.

Sau đó, ánh sáng của Dưỡng Đao thuật kéo dài đến hơn hai mươi hơi thở mới chậm rãi dừng lại. Chỉ với thời gian này đã đủ cho Tống Thư Hàng thi triển hàng trăm vạn phát Dưỡng Đao thuật rồi.

Nhưng quá trình Dưỡng Đao thuật chính quy thì đến lúc này mới thực sự bắt đầu. Sau khi ánh sáng dừng lại, Dưỡng Đao thuật chính quy sẽ truyền đạt "tấm lòng" của người thi thuật đến cho pháp khí thông qua mối liên hệ mà nó tạo dựng nên, nhằm cường hóa quan hệ giữa tu sĩ và pháp khí, đồng thời sử dụng linh lực của tu sĩ để nuôi dưỡng pháp khí từng chút một.

Sở dĩ Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng bị các tiền bối nhận xét là "không có linh hồn", bởi vì hắn hoàn toàn đốt cháy giai đoạn này.

Tựa như trước khi viết văn, một tác giả thứ thiệt phải viết đại cương, nghĩ chi tiết cốt truyện, đọc bình luận của độc giả, tổng kết tình tiết trước đó, sau đó mới tắt mạng đi và nghiêm túc gõ chữ.

Nhưng một tác giả rởm thì cứ mở word ra cái là hùng hục gõ luôn.

Tô Thị A Thập Lục vừa đi, vừa thúc đẩy Dưỡng Đao thuật đến bước tiếp theo.

Một lát sau, một giọng nữ ôn hòa truyền ra từ cuối lối đi: “Ngươi là đệ tử Tô thị sao? Dưỡng Đao thuật của ngươi không chuẩn vị lắm, Cùng là Dưỡng Đao thuật của Tô thị mà hiệu quả thi thuật của ngươi kém quá.”

Động tác thi triển Dưỡng Đao thuật của Tô Thị A Thập Lục hơi cứng đờ.

Chẳng hiểu tại sao, trong đầu bạch long tỷ tỷ lại hiện lên một suy nghĩ kỳ lạ… lẽ nào chủ nhân của giọng nói này đã tiếp nhận Dưỡng Đao thuật của Tống Thư Hàng rồi hay sao?

“Là Luân Hồi Nhận tiền bối sao?” Tô Thị A Thập Lục bình thản hỏi.

“Là ta. Ngươi cứ đi từ từ vào đây, ta ở cuối lối đi chờ ngươi. Trên đường đừng ngừng Dưỡng Đao thuật, bỏ qua hết mấy cái rườm rà, thi triển hẳn hào quang ra cho ta xem.” Giọng nữ ôn hòa kia nói tiếp.

Bạch long tỷ tỷ nói khẽ bên tai A Thập Lục: “Chắc chắn là Dưỡng Đao thuật của Thư Hàng rồi.”

“Luân Hồi Nhận tiền bối, người đã từng gặp Thư Hàng sao?” Tô Thị A Thập Lục hơi động trong lòng, bèn hỏi.

Bất luận Luân Hồi Nhận đã từng gặp Tống Thư Hàng hay chưa, cô đều phải bày cái tên “Tống Thư Hàng” này ra trước mặt đối phương. Tốt nhất là có thể khơi gợi hứng thú của Luân Hồi Nhận để cô ấy chịu gặp Thư Hàng một lần.

“Tống Thư Hàng?” Giọng nữ ôn hòa vang lên đầy nghi hoặc: “Ta chưa bao giờ gặp cả.”

Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng suy nghĩ. Cô cảm thấy Dưỡng Đao thuật có thể là một cửa đột phá. Cô phải nghĩ cách dùng

Dưỡng Đao thuật làm cầu nối để giới thiệu Tống Thư Hàng cho Luân Hồi Nhận tiền bối.

"Nhưng cách đây không lâu, khi ta đang ngủ say thì đột nhiên có một đệ tử Tô thị thi triển Dưỡng Đao thuật với chiếc vỏ đao đã về vườn của ta. Dưỡng Đao thuật của hắn đã tu luyện tới cực hạn, hiệu quả vô cùng nổi bật, ta vừa ý lắm." Giọng nữ ôn hòa chậm rãi nói: "Cũng nhờ Dưỡng Đao thuật của hắn mà ta mới có thể tỉnh lại sau vạn năm ngủ say. Ngươi là đệ tử Tô thị đầu tiên tiếp xúc với ta trong trạng thái tỉnh táo trong suốt một vạn năm qua, rất may mắn đấy."

Đây chính là "lợi ích với A Thập Lục" mà Tô Thị Bình Tế Tiên Tử đã nói với Tống Thư Hàng.

Luân Hồi Nhận trong trạng thái tỉnh táo có thể mang lại cho A Thập Lục nhiều cơ duyên hơn.

Ở phía đối diện.

A Thập Lục áp bàn tay mềm mại lên vách tường mà lâm vào trầm tư. Đệ tử Tô thị? Dưỡng Đao thuật của Tô thị?

Cô cứ nghĩ Luân Hồi Nhận tiền bối đã tiếp xúc với Tống Thư Hàng, kết quả lại là đệ tử Tô thị sao?

Không phải Thư Hàng ư?

Trong Tô thị có đệ tử nào đặc biệt am hiểu Dưỡng Đao thuật à?

Mà hình như Dưỡng Đao thuật được lưu truyền nội bộ trong Thiên Hà Tô thị không giống với các pháp thuật nuôi dưỡng pháp khí trong Tu Chân giới cho lắm thì phải?

"Năm đó sau khi để lại truyền thừa cho Thiên Hà Tô thị, ta đã cố ý liệt Dưỡng Đao thuật vào mục trọng điểm trong trọng điểm, quả nhiên là có hiệu quả. Chắc chắn lần này là do Dưỡng Đao thuật phát huy công hiệu đây. Sau này chúng ta còn có thể sử dụng mấy lần Dưỡng Đao thuật hằng ngày, mưa dầm thấm lâu nữa chứ." Trong giọng nữ bình thản kia ngập tràn vui vẻ.

Dưỡng Đao thuật của Thiên Hà Tô thị có càn khôn? Hơn nữa còn là do Luân Hồi Nhận cố ý sắp xếp?

Tô Thị A Thập Lục vừa nghe vừa suy tư, đồng thời ánh hào quang của Dưỡng Đao thuật cũng sáng bừng lên trên tay cô. Theo lời dặn, cô đã bỏ đi tất cả những quá trình rắc rối.

Nhưng cho dù đã bỏ hết những quá trình ấy, cô vẫn cần thời gian gần bốn mươi hơi thở mới có thể thi triển xong một phát Dưỡng Đao thuật.

“Đúng rồi, nói mới thấy trong Dưỡng Đao thuật của ngươi cũng có mùi vị giống như đệ tử Tô thị kia. Mùi vị ấy… tỏa ra từ trên người ngươi à?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử đột nhiên hỏi.

Tô Thị A Thập Lục chớp mắt, bỗng nghĩ đến điều gì.

Bạch long tỷ tỷ vừa nghe đến đây thì suýt nữa râu rồng thắt bím: “…”

“Là trái tim của ta sao?” Trong lồng ngực Tô Thị A Thập Lục, trái tim lưu ly thuộc về Bá Tống bỗng đập nhanh liên hồi.

“Không sai… trái tim trong lồng ngực ngươi không phải là của chính ngươi à?” Giọng nữ ôn hòa hơi kinh ngạc: “Có thể giao cả trái tim cho ngươi, xem ra là một người đàn ông không tệ.”

Hai má Tô Thị A Thập Lục đỏ bừng: “Vâng, đúng là không tệ.”

“Tiếc là tuyệt dục rồi.” Bạch long tỷ tỷ bổ sung.

Tô Thị A Thập Lục kéo nhẹ bạch long tỷ tỷ, không cho cô nói tiếp.

Đồng thời cô cũng thầm vui vẻ trong lòng. Không ngờ Thư Hàng đã tiếp xúc với Luân Hồi Nhận rồi, mà ấn tượng đầu tiên của Luân Hồi Nhận với hắn còn rất tốt.

Vậy thì cô muốn tranh thủ giúp Thư Hàng cũng sẽ dễ dàng hơn.

“Luân Hồi Nhận tiền bối, thực ra Thư Hàng không phải là đệ tử của Tô thị.” A Thập Lục giải thích.

“Không phải đệ tử của Tô thị? Vậy hắn cũng họ Tô à?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử sững sờ.

“Thư Hàng họ Tống.” A Thập Lục nói với vẻ hơi xấu hổ.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử khựng lại.

Một lúc lâu sau…

Luân Hồi Nhận Tiên Tử mới nói với giọng lòng đau như cắt: “Lại là họ Tống? Lẽ nào Thiên Hà Tô thị chúng ta chuyên bồi dưỡng con dâu cho họ Tống sao? Sao cả đám các ngươi cứ đâm đầu vào họ Tống thế hả? Không tìm họ khác được à?”

Tiểu tiên tử mà Thiên Hà Tô thị chúng ta vất vả lắm mới bồi dưỡng được ra, sao cứ để họ Tống bứng mất thế?

Trước khi cô ngủ say đã tiếp xúc với vài vị tiên tử của Thiên Hà Tô thị, trong đó có đến mấy vị bị họ Tống bứng đi. Bây giờ vừa mở mắt sau vạn năm gặp được tiểu tiên tử Tô thị đầu tiên, lại bị họ Tống xúc mất!

Mà người ta cho con nhà mình cả “trái tim” rồi, làm sao thoát khỏi mối quan hệ đạo lữ được đây?

Không được, sau này phải thêm một điều mới vào gia quy: Họ Tống muốn lấy con gái nhà ta thì phải vào ở rể!

Những nghĩ ngợi hồi lâu, Luân Hồi Nhận Tiên Tử lại thở dài.

Tình cảm thì không thể miễn cưỡng được.

Lỡ may vì ở rể mà tình cảm giữa tiên tử Tô thị và đạo lữ bị sứt mẻ thì thật chẳng ra sao.

“Chắc là chỉ do trùng hợp thôi. Ta và Thư Hàng gặp nhau hoàn toàn là do trùng hợp.” Tô Thị A Thập Lục nói khẽ.

“Được rồi, ta không tham dự vào chuyện tình cảm của các ngươi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử thở dài: “Ngươi thả lỏng đi, ta kéo ngươi vào… chờ trạng thái của ngươi ổn định, ta muốn gặp “Tống Thư Hàng” mà ngươi nhắc đến thử xem sao.”

“Vâng.” Tô Thị A Thập Lục cười ngọt lịm.

Ban đầu cô suy nghĩ nửa ngày trời, chính là vì muốn tìm cơ hội đề cử Tống Thư Hàng với Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Bây giờ đối phương chủ động đưa ra yêu cầu như vậy, trúng ý cô quá chứ sao!

[Thuận lợi thế ư?] Bạch long tỷ tỷ giơ móng gãi cằm. Bây giờ cô biến thành chiếc khăn quàng, móng vuốt chân sau vừa hay có thể làm chuyện đó.

Từ khi Thư Hàng hợp tác với Bạch, cô cảm thấy thằng nhóc này may mắn hơn rất nhiều.

Mặc dù vận may của bản thân Tống Thư Hàng cũng không tồi, nhưng bây giờ nhìn một vài việc nhỏ thì có thể thấy hắn làm gì cũng càng thêm thuận lợi, cứ như trượt đi băng băng trên đường bôi dầu vậy.

Lúc này, sâu trong Luân Hồi điện truyền ra một lực kéo ôn hòa, phủ xuống Tô Thị A Thập Lục, dịu dàng kéo cô đến cuối lối đi.

Cuối lối đi ấy là một chiếc bàn tròn cực lớn.

Một đại mỹ nhân đội mũ ngồi bên bàn tròn, đối diện với cửa ra vào, hai tay khum lại nâng cằm lên. Song cô rất vất vả để làm tư thế này, bởi vì trước ngực có vật trở ngại phá hỏng khí thế vốn có của tư thế ấy.

Tô Thị A Thập Lục ngắm đại mỹ nhân một lát, vô thức cúi đầu nhìn xuống ngực mình rồi lại quay sang nhìn bạch long tỷ tỷ.

“Ngươi tên là gì?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử dịu dàng hỏi.

“Tô Thị A Thập Lục.” A Thập Lục báo đạo hiệu của mình.

“Ừm.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhìn chằm chằm lồng ngực của Tô Thị A Thập Lục, như muốn nhìn xuyên qua nó để quan sát trái tim lưu ly bên trong.

[Là ảo giác sao?] Cô nghĩ thầm.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử cảm thấy trên trái tim ấy tỏa ra từng sợi khí tức cao thâm khó lường, gần như tương tự với chủ nhân của cô – Thiên Đạo thứ năm.

Bất hủ? Thiên Đạo?

Có phải ta ngủ say hơi lâu rồi không?

Hay lần sau cứ một nghìn năm tỉnh dậy một lần?

“Ngươi có trái tim này, đúng lúc lắm… Nếu không trong khâu tiếp theo ta còn phải nghĩ cách cường hóa trái tim cho ngươi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói khẽ: “Ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

Tô Thị A Thập Lục ngồi thẳng người, hơi gật đầu.

“Vậy thì tiếp theo ta sẽ đúc cho ngươi một chiếc vỏ đao. Sau đó, ngươi và các Tiểu Thập Lục trong thể nội của ngươi sẽ cùng nhau kích hoạt thiên phú của Tô thị.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

Thiên phú của Thiên Hà Tô thị cũng chính là kế thừa thiên phú của cô – hóa thân thành đao.

Cô là đạo khí, nhưng lại là đạo khí đặc biệt nhất trong tất cả các đạo khí.

Trước khi trở thành đạo khí, Luân Hồi Nhận Tiên Tử là con người.

“Đúc vỏ đao có cần vật liệu gì không?” Bạch long tỷ tỷ hỏi. Trong bảo tàng tư nhân của cô còn một số bảo bối, nếu cần thì cô có thể hỗ trợ A Thập Lục để đúc ra một vỏ đao hoàn mỹ.

“Không cần.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử tháo mũ xuống, để lộ mái tóc dài màu đỏ và đôi tai nhọn của tinh linh.

Sau đó, cô vuốt thẳng mái tóc của mình cho nó dựng thẳng lên trời.

Trong ánh nhìn nghi hoặc của Tô Thị A Thập Lục và bạch long tỷ tỷ, Luân Hồi Nhận Tiên Tử vung tay rút một cái, mái tóc dài đỏ rực bị bứng lên, bắt đầu ngưng tụ lại.

Trong hư không, dường như có bí pháp hoặc lời nguyền nào đó phụ thể mà đến, phủ xuống mái tóc đỏ.

Sau đó, mái tóc ấy bắt đầu hóa thành vỏ đao.

Chương 3085: Trớ chú bị cắt rau hẹ [*]

[*cắt rau hẹ: tiếng lóng dùng để chỉ hành động khai thác những nguồn tài nguyên sinh sôi liên tục (như rau hẹ cắt rồi lại mọc rất nhanh)]

Cả bộ tóc dài bị Luân Hồi Nhận Tiên Tử bứng lên.

Đầu cô tự nhiên trọc lóc, bóng loáng.

Nhưng dù đầu có trọc thì Luân Hồi Nhận Tiên Tử vẫn là một đại mỹ nhân chứ không hề kém sắc mảy may. Có lẽ đầu trọc chính là kiểu tóc thử thách giá trị nhan sắc tốt nhất trên đời. Mỹ nhân để đầu trọc vẫn đẹp chắc chắn là mỹ nhân chân chính.

A Thập Lục ở phía đối diện ngớ ra: “Tóc giả?”

Trong thể nội của cô, một Tiểu Thập Lục không nhịn được phải thốt lên: [Một tiên tử xinh đẹp như thế mà bị trọc đầu, tiếc quá.]

Bạch long tỷ tỷ nhìn kĩ cái đầu của Luân Hồi Nhận Tiên Tử rồi lắc đầu bảo: “Không phải tóc giả đâu, cô ấy bứng nguyên mái tóc thật của mình xuống đấy.”

[Mái tóc dài của Luân Hồi Nhận tiền bối có còn mọc lại được nữa không?] Tiểu Thập Lục có nhân cách chị lớn dịu dàng hỏi với vẻ hơi lo lắng.

“Yên tâm đi, chẳng bao lâu là chúng lại mọc ra lần nữa ấy mà. Cùng lắm chỉ mất hơn trăm năm thôi. Ta quen với chuyện này rồi, không có gì đáng ngại.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử phẩy tay nói tỉnh như ruồi. Cô có thể giao lưu trực tiếp với hơn một trăm Tiểu Thập Lục trong thể nội của Tô Thị A Thập Lục, là nhờ khả năng liên kết giữa cô và các tiên tử có đạo hiệu số lượng của Tô thị.

[Tiền bối, thế này thì người càng nên đi gặp Tống tiên sinh. Tống tiên sinh có một loại pháp thuật có thể khiến tóc dài ra ngay lập tức đó.] Nhân cách tiểu thư khuê các của A Thập Lục nói.

“Trừ ngón nghề Dưỡng Đao thuật tinh diệu, tiểu tử họ Tống kia còn nắm giữ bí pháp khiến tóc mọc dài ta trong nháy mắt ư? Thế thì đúng là có duyên với ta thật.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nghĩ thầm.

Trong hư không, dưới tác dụng của bí pháp, mái tóc dài màu đỏ không ngừng được rèn luyện, tạo hình, sau đó từ từ hóa thành dáng hình của một chiếc vỏ đao đẹp đẽ.

Đồng thời, trên mình Luân Hồi Nhận Tiên Tử có rất nhiều năng lượng từ bí pháp trớ chú phụ thể hiện lên, dung nhập vào vỏ đao, biến thành hoa văn trên vỏ đao và tăng cường tính năng cho nó.

“Luân Hồi Nhận Tiên Tử, những năng lượng đang dung nhập vào vỏ đao này… là trớ chú sao?” Bạch long tỷ tỷ cau mày hỏi.

Ngay từ đầu cô đã chú ý đến những năng lượng này.

Lực lượng trớ chú này khiến bạch long tỷ tỷ có cảm giác bị uy hiếp. Nó có đẳng cấp rất cao.

“Bạch Long tiên tử đoán không sai, những năng lượng này cùng loại với trớ chú phụ thể. Mà chính vì bọn chúng nên Thiên Đạo thứ năm mới quyết định luyện chế đạo khí Luân Hồi Nhận. Nói cách khác, chúng là một trong những cơ sở để ta ra đời.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử giải thích cho bạch long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục.

Cô vốn dĩ đã muốn giới thiệu kĩ càng về nhân quả lai lịch của mình cho Tô Thị A Thập Lục nghe, đây không phải là chuyện gì bí mật.

Nhưng bạch long tỷ tỷ nghe đến đây thì lại nảy ra một suy nghĩ.

Trớ trú phụ thể mà lại có thể khiến Thiên Đạo rèn đúc riêng một đạo khí để đối phó? Nói cách khác, loại trớ chú phụ thể này cũng có cấp bậc tương đương với Thiên Đạo sao?

Cô bất giác nhớ tới mối ân oán giữa Tống Thư Hàng và đại lão mặt trời màu đen gần đây.

Nếu suy đoán của mọi người không sai, thì Thiên Đạo đối ứng với đại lão mặt trời màu đen hẳn là Thiên Đạo thứ tư.

Lại là trò của nó à?

Bởi vì nó có màu đen, cho nên dường như cả Chư Thiên Vạn

Giới này có vấn đề gì thì đều ụp mũ lên đầu nó cả.

“Là trớ chú do Thiên Đạo thứ tư tạo ra sao?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

“Ồ? Bạch Long tiên tử cũng biết nội tình à?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử hơi kinh ngạc, sau đó lại gật đầu: “Đúng, theo bản tôn của ta phỏng đoán thì loại trớ chú phụ thể kỳ quái này là trò quỷ của Thiên Đạo thứ tư. Trước khi bản tôn của ta chứng đạo, hoặc ngay trong khoảnh khắc chứng đạo thì đã dính phải nó. Cũng may lúc đó hẳn là trớ chú chưa kịp nghiên cứu hoàn thiện, cho nên sau khi chứng đạo thành công thì bản tôn đã phát hiện ra nó tồn tại.”

Nhân lúc vỏ đao còn chưa được đúc xong, Luân Hồi Nhận Tiên Tử bắt đầu kể lại kĩ càng chuyện cũ về trớ chú nguyền rủa kia cho Tô Thị A Thập Lục.

Mới đầu Thiên Đạo thứ năm cũng không biết trớ chú kia là trò mèo của ai.

Mãi sau khi chứng đạo, thân thể bất hủ bắt đầu bài xích trớ chú trong thể nội, cô mới biết bản thân mình dính phải lời nguyền. Mà trớ chú này phải mang theo lực lượng bất hủ mới có thể ảnh hưởng đến Thiên Đạo.

Sau đó, trải qua một khoảng thời gian nghiên cứu dài dằng dặc, Thiên Đạo thứ năm mới truy tìm được một chút dấu vết để lại và suy đoán ra kẻ ám hại mình là Thiên Đạo tiền nhiệm – Thiên Đạo thứ tư. Tuy Thiên Đạo thứ tư đã xuống đài, nhưng dường như vẫn còn lưu lại một chút lực lượng trên thế gian này.

Để đối phó với trớ chú của Thiên Đạo thứ tư, Thiên Đạo thứ năm đã bắt đầu nghiên cứu đạo khí chuyên dụng.

Cô kích hoạt một trận pháp hồi sinh được lập khi còn ở cảnh giới Trường Sinh Giả và chưa chứng đạo bất hủ…

Khi Thiên Đạo thứ năm chứng đạo bất hủ, trận pháp có cảnh giới Trường Sinh Giả này đã mất đi tác dụng hồi sinh. Nhưng sau khi được cải tạo, nó lại ngưng tụ ra một hóa thân đặc biệt.

Hóa thân đặc biệt không có ý thức và mang lực lượng huyết mạch của Thiên Đạo thứ năm này chính là Luân Hồi Nhận Tiên Tử đang đứng trước mắt họ.

Thiên Đạo thứ năm không hủy diệt trớ chú bị thân thể bất hủ của mình bài xích ra ngoài, mà chuyển dời chúng lên hóa thân kia, sau đó từng bước rèn luyện hóa thân ấy thành một đạo khí đặc thù.

Đó là thủ đoạn để đối phó với trớ chú, cũng là cái bẫy để chơi Thiên Đạo thứ tư một vố trong tương lai.

Dưỡng Đao thuật tổ truyền của Thiên Hà Tô thị chính là một khâu không mấy quan trọng trong vô số vòng bố cục của Thiên Đạo thứ năm. Trong tất cả các đời Thiên Đạo thì Thiên Đạo thứ năm là người ghim thù sâu nhất.

Khi còn ngồi trên vị trí Thiên Đạo, Thiên Đạo thứ năm đã tích cực phá hủy rất nhiều thứ có liên quan đến Thiên Đạo thứ tư, thậm chí còn triệt để phá tan hậu chiêu của Thiên Đạo thứ tư đến mấy lần.

Dù sau này cô không còn làm Thiên Đạo nữa, thì vẫn để lại rất nhiều hậu chiêu đối phó với Thiên Đạo thứ tư chưa kích hoạt.

Ngay đến Luân Hồi Nhận Tiên Tử cũng không biết rốt cuộc Thiên Đạo thứ năm đã chuẩn bị bao nhiêu thứ chuyên dùng để kiếm chuyện với Thiên Đạo thứ tư.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu nói: “Cho nên, thân là huyết mạch di truyền của Luân Hồi Nhận Tiên Tử, đệ tử của Thiên Hà Tô thị cũng có thể mượn lực lượng của trớ chú để kích hoạt thiên phú trong thể nội đúng không? Nhưng lực lượng trớ chú sẽ không cắn ngược đệ tử của Tô thị chứ?”

Nói gì thì nói, trớ chú này cũng là sản phẩm cấp bậc Thiên Đạo kia mà.

“Trớ chú này từ lâu đã không còn khả năng cắn ngược nữa… Thực tế thì lực lượng trớ chú mà bây giờ các ngươi nhìn thấy đã không còn là tác phẩm vốn có của Thiên Đạo thứ tư. “Trớ chú thật sự của Thiên Đạo thứ tư” đã tiêu hao gần hết trong quá trình rèn đúc Luân Hồi Nhận rồi. Lực lượng nguyền rủa mà các ngươi thấy lúc này được thúc đẩy sinh ra từ lực lượng của ta rồi cắt ra như cắt rau hẹ vậy. Nó bị sức mạnh của ta và huyết mạch Tô thị khống chế.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử mỉm cười nói.

Cô là đạo khí được Thiên Đạo thứ năm sáng tạo ra để chuyên môn đối phó với trớ chú đó nha.

“Cắt trớ chú như cắt rau hẹ ư?” Khi nghe đến câu này, chẳng hiểu vì sao bạch long tỷ tỷ lại nhớ đến tâm ma bị Tống Thư Hàng cắt như rau hẹ.

Chương 3086: Vạn năm trước, bản thể của ta còn chưa ra đời

Cho dù là trớ chú của Thiên Đạo mà số nhọ thì cũng vẫn trở thành rau hẹ như ai.

Thế gian này tàn khốc vô tình như thế đấy.

Thậm chí… nếu Tống Thư Hàng mà biết có một loại trớ chú cứ cắt đi lại mọc không ngừng như rau hẹ, thì nói không chừng sau menu thiên kiếp, menu tâm ma, menu tà vọng, hắn còn có thể khai phá ra cả menu "trớ chú toàn tịch" nữa kia.

"Có khi ăn lại ngon ấy chứ." Nghĩ đến tiệc thiên kiếp mà bạch long tỷ tỷ còn hơi thất thần.

Bây giờ cô vẫn ở trạng thái thuần năng lượng thể, không ăn trực tiếp được bao nhiêu món.

Bạch long tỷ tỷ càng ngày càng chờ mong cuộc gặp gỡ của Tống Thư Hàng với Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Đối diện, Luân Hồi Nhận Tiên Tử sững ra.

Ăn?

Ăn cái gì ngon?

Chẳng phải chúng ta vừa mới nói đến trớ chú sao? Sao tự nhiên chủ đề lại lái sang ăn vậy?

Lẽ nào cô ấy ám chỉ ta chiêu đãi không chu đáo, không mang trà và điểm tâm ra đãi khách à?

Nhất thời, Luân Hồi Nhận Tiên Tử cảm thấy bầu không khí hơi xấu hổ.

Cũng may mà lúc này vỏ đao trong hư không đã được luyện thành, giúp cô có cái để dời lực chú ý đi.

Vỏ đao tinh xảo rơi uống từ không trung, dừng lại trong tay Tô Thị A Thập Lục.

Khi nhận lấy vỏ đao này, Tô Thị A Thập Lục giữa nó và mình có cảm giác huyết mạch tương liên.

Trên vỏ đao, đường vân do lực lượng trớ chú biến thành từ từ vận chuyển, giống như đang sống.

Dưới ảnh hưởng của khí tức lực lượng trớ chú này, Tô Thị A Thập Lục cảm thấy trong cơ thể mình có một thiên phú tiềm ẩn bắt đầu được kích hoạt.

Đồng thời, tất cả các Tiểu Thập Lục trong đầu óc A Thập Lục cũng bị ảnh hưởng theo và bắt đầu thuế biến.

"Nóng quá." Bạch long tỷ tỷ đột nhiên nói khẽ rồi lùi ra khỏi cổ Tô Thị A Thập Lục. Bây giờ cô đang tồn tại dưới dạng "thân thể công đức" mà cũng cảm nhận được cái nóng sao?

"Bạch Long tiên tử không cần lo lắng. Đây là giai đoạn mở đầu của thuế biến đấy." Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

Nói đoạn, cô vươn tay điểm nhẹ vào Tô Thị A Thập Lục, pháp tắc luân hồi hiện lên bao bọc A Thập Lục và ngăn cách khoảng không gian nhỏ quanh cô nàng ra.

Pháp tắc luân hồi phủ kín thân hình Tô Thị A Thập Lục như sương mù.

Đồng thời, trên một trăm Tiểu Thập Lục và nhân cách phụ trợ của A Thập Lục đều hóa thành hình chiếu và xuất hiện trong màn sương mù đó.

Nhân cách phụ trợ trôi bồng bềnh sau lưng Tô Thị A Thập Lục như linh hồn bảo vệ, vươn hai tay làm động tác "ôm", bảo vệ bản thể của A Thập Lục.

Trên một trăm nhân cách Tiểu Thập Lục thì rải rác xung quanh thân thể cô. Từ thân mình bọn họ có những chiếc "gai", nối họ với nhân cách phụ trợ của A Thập Lục.

Nhìn một cách trực quan, tựa như Tô Thị A Thập Lục + nhân cách phụ trợ đã biến thành một con nhím hoặc nhím biển, mà mỗi chiếc gai của con nhím ấy đính vào một Tiểu Thập Lục.

Trông hết sức viễn tưởng.

"Lực lượng luân hồi... và khí tức của thời gian." Bạch long tỷ tỷ quay đầu nhìn Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

"Đúng vậy, có cả lực lượng thời gian nữa. Thuộc tính luân hồi vốn có liên hệ mật thiết với thời gian." Luân Hồi Nhận Tiên Tử đáp: "Giai đoạn tiến hóa này sẽ kéo dài trong một khoảng thời gian. Nhân thời gian này, chúng ta cùng đi gặp tiểu tử "Tống Tô Hàng" kia đi."

"Có cần ta gọi hắn không?" Bạch long tỷ tỷ nói: "Mặt khác, có lẽ Tống Thư Hàng chẳng vào được qua lối đi kia đâu."

Lối đi kia đến Tô Thị A Thập Lục đi còn khó, nói chi đến hình thể của Tống Thư Hàng.

"Đối với đệ tử của Thiên Hà Tô thị thì con đường vào đây là một cuộc thí luyện. Nhưng… hắn còn chưa phải là đệ tử của Thiên Hà Tô thị, không cần phải thí luyện làm gì cho phiền toái, dẫn thẳng vào là được." Luân Hồi Nhận Tiên Tử trả lời.

Khi bọn họ nói chuyện, một hóa thân khác của Tô Thị Bình Tế Tiên Tử đã đưa bản ngã thi của Tống Thư Hàng đến bên ngoài Luân Hồi điện.

Bây giờ ngươi vào gặp Luân Hồi Nhận Tiên Tử, ta không vào cùng ngươi đâu." Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nói với vị trí bên trái của mình.

Bản ngã thi: "…"

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử, ta đang đứng bên phải của người mà! Cô còn nắm sợi dây nối hai người chúng ta đó!

Mặt khác, bản ngã thi nhìn Luân Hồi điện. Cánh cửa lớn mà Tô Thị A Thập Lục đẩy ra trước đó vẫn chưa khép lại.

Cho nên hắn thấy ngay con đường hẹp kia.

Đường xá thế này thì đi vào thế nào được?

"Phải đi con đường này thế nào thì trông vào thủ đoạn của chính ngươi thôi." Tô Thị Bình Tế Tiên Tử tiếp tục nói với phía bên trái của mình.

Bản ngã thi: "…"

Sau một hồi suy nghĩ, hắn mượn dùng lực lượng của bản thể, điều động kim đan Thánh Nhân á bất hủ tới rồi nhìn vào con đường hẹp.

Sương mù trong con đường ấy không thể mê hoặc được con mắt Thánh Nhân.

"Hình vỏ đao à?" Bản ngã thi hơi động trong lòng.

Là vỏ đao… thế dùng Dưỡng Đao thuật nhé?

Tô Thị Bình Tế Tiên Tử cũng bảo hắn đi vào bằng cách của chính mình còn gì.

Thế là bản ngã thi không lằng nhằng nhiều, xắn tay áo lên, mái tóc dài xõa tung uốn lượn vươn vào lối đi nhỏ hẹp.

Ánh sáng của Dưỡng Đao thuật bùng lên, lóa mắt như một vầng mặt trời.

Cùng lúc đó.

Trong Luân Hồi điện, Luân Hồi Nhận Tiên Tử và bạch long tỷ tỷ vừa nói chuyện với nhau xong. Cô vỗ nhẹ tay thành tiếng, thi pháp kéo thẳng "Tống tiểu hữu" vào điện.

Thế là…

Nhờ bí pháp dịch chuyển không gian, bản ngã thi bị kéo đến bên cạnh bản thể của Luân Hồi Nhận Tiên Tử trong nháy mắt.

Hơn mười vạn phát Dưỡng Đao thuật vốn phải thi triển với lối đi chật hẹp, bây giờ đổ hết lên Luân Hồi Nhận Tiên Tử bản thể.

Hào quang chói ngời của Dưỡng Đao thuật suýt nữa thì chiếu mù mắt bạch long tỷ tỷ luôn.

"Vừa gặp nhau đã phóng Dưỡng Đao thuật, cục súc thế?" Bạch long tỷ tỷ nói.

Bản ngã thi lúng túng thu lại tay và tóc của mình.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: "…"

Mặc dù đã cách không cảm ứng Dưỡng Đao thuật của vị Tống tiểu hữu này qua vỏ đao, nhưng trải nghiệm cách vỏ đao và trải nghiệm trực tiếp bằng bản thể là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Ngươi chính là Tống Thư Hàng sao?" Luân Hồi Nhận Tiên Tử chậm rãi nói.

"Thưa Luân Hồi Nhận Tiên Tử, ta là tam thi của bản thể, bản ngã thi Bá Thể." Bản ngã thi hành lễ chào Luân Hồi Nhận Tiên Tử. Ở đây chỉ có bạch long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục và vị tiên tử cấp bậc đại mỹ nhân này tồn tại mà thôi.

Cho nên chắc chắn vị tiên tử này là đạo khí Luân Hồi Nhận rồi.

Nói được một câu, cảm giác tồn tại của hắn đã bắt đầu giảm xuống.

Khi không thi triển Dưỡng Đao thuật, hắn sẽ biến thành một kẻ vô hình.

“Không phải là bản thể?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhìn bản ngã thi của Tống Thư Hàng nửa ngày trời.

Sau một hồi lâu.

“Gọi bản thể tới đây một chuyến được không?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

“Vậy thì phải chờ một lát, có được không ạ?” Bản ngã thi trả lời. Bây giờ bản thể đang vào Cổ U giới của thế giới Hắc Long để cắm trụ với Bạch tiền bối mất rồi.

“Được. Trước khi Tô Thị A Thập Lục hoàn thành tiến hóa, ta có một chút thời gian để chờ. Nhưng mà đừng có để cho ta chờ lâu quá.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử đáp.

Bản ngã thi gật đầu: “Bản thể sẽ nhanh chóng đến ngay.”

“Ừm.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử gật đầu.

Sau đó là một khoảng thời gian im lặng dài dằng dặc.

“Đúng rồi, trước kia chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa? Khoảng một vạn năm trước hoặc lâu hơn ấy?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Hẳn là chưa đâu.” Bản ngã thi trả lời: “Vạn năm trước bản thể của ta còn chưa ra đời mà.”

Chương 3087: Mục tiêu chân chính của ngươi là thèm muốn thân thể của ta?

Bản ngã thi trả lời rất thận trọng.

Nếu đổi lại thành mấy tháng trước mà đối mặt với câu hỏi này, có lẽ bản ngã thi còn bổ sung thêm một câu: Bản thể Bá Tống của ta, năm nay mới mười chín xuân xanh.

Nhưng bây giờ nội tâm hắn hơi bị rén.

Mặc dù trong trí nhớ của hắn, hắn chưa từng tiếp xúc với Thiên Đạo thứ năm… Nhưng ai dám đảm bảo Bá Tống tương lai có tiếp xúc với Thiên Đạo thứ năm “vạn năm trước” hay không chứ!

Tuy thiên phú nhập mộng là bí mật, nhưng gặp phải đại lão đỉnh tiêm chân chính thì vẫn bị phát giác như thường.

Nói không chừng trong một ngày nào đó ở tương lai, Bá Tống bản thể hứng lên, nhập mộng rồi tiếp xúc với Thiên Đạo thứ năm, sau đó bị đối phương túm được tung tích thì sao?

Cứ cho là không nhập mộng đi chăng nữa, nhưng vạn nhất tình huống như của Tống đầu gỗ lại tiếp diễn thì thế nào?

Cho nên, thân là bản ngã thi thông minh và cẩn thận nhất trong tam thi, hắn không thể nói quá chắc chắn được.

Nghe bản ngã thi trả lời xong, Luân Hồi Nhận Tiên Tử hơi sững sờ.

Cô quan sát bản ngã thi mà cảm giác tồn tại càng ngày càng yếu đi kia từ trên xuống dưới, sau đó mới gật đầu bảo: “Không tệ lắm. Chưa đến một vạn năm mà ngươi đã bước ra con đường Trường Sinh của chính mình và chứng đạo Trường Sinh. Trong Chư Thiên Vạn Giới, thiên phú và tốc độ tu luyện này xem như cực kỳ hiếm thấy.”

“Cảm ơn tiền bối khích lệ.” Bản ngã thi khiêm tốn đáp.

Bạch long tỷ tỷ giật khóe miệng: “…”

Nhưng cô không lên tiếng vạch trần.

Thấy mà không nói, cho đỡ thương tâm.

“Nếu như vạn năm trước ngươi vẫn chưa ra đời, vậy thì có lẽ cảm giác quen thuộc của ta đối với ngươi là đến từ một phương diện khác. Có thể ta đã gặp trưởng bối của ngươi, cũng có thể là quen với công pháp của ngươi chăng.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói với vẻ tùy ý: “Tóm lại, coi như chúng ta có duyên.”

Sống lâu, gặp nhiều người, thi thoảng lại thấy người và vật nào đó quen quen thì cũng là điều dễ hiểu.

“Chẳng lẽ là công pháp của dòng Tỉnh Nhật Cư Sĩ làm tiên tử thấy quen sao? Tiền bối đã từng tiếp xúc với công pháp vô hình như trạng thái của ta hiện tại rồi ư?” Bản ngã thi bám sát chủ đề.

“Có lẽ thế, nhưng nói thật nhé, dù ngày xưa ta có tiếp xúc với công pháp mà ngươi tu luyện thì cũng quên nhanh lắm.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử thủng thẳng nói.

Bản ngã thi: “…”

Hắn cứ nghĩ đại lão cỡ Luân Hồi Nhận Tiên Tử tiên tử có cách giúp hệ Tỉnh Thiên Cư Sĩ bộc lộ cảm giác tồn tại, nhưng bây giờ xem ra là hết cứu rồi.

Mà sau một hồi trò chuyện, bản ngã thi phát hiện ra Luân Hồi Nhận Tiên Tử hơi thất thần.

Cô dần dần quên bẵng kẻ vô hình là hắn mà quay sang nói chuyện với bạch long tỷ tỷ.

Bản ngã thi thở dài, quay đầu nhìn Tô Thị A Thập Lục đang tiến hóa.

“Trông giống bản thể khi lang thang trong dòng sông thời gian ghê.” Bản ngã thi bỗng nghĩ.

Lẽ nào các Tiểu Thập Lục của Tô Thị A Thập Lục có liên quan đến dòng sông thời gian sao?

Trong lúc đang suy tư, bản ngã thi bỗng thấy một lực kéo mạnh mẽ truyền đến, lôi hắn về phía Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Bản ngã thi bị kéo đi mấy mét, ngớ mặt ra: “???”

“Ồ? Úi… suýt nữa thì quên béng ngươi luôn.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử lắc ngón tay. Chẳng biết từ lúc nào cô đã buộc một sợi dây nối bản ngã thi của Tống Thư Hàng với thân của Luân Hồi nhận.

Trước đó Tô Thị Bình Tế Tiên Tử cũng làm như vậy.

“Công pháp này của ngươi còn ảnh hưởng đến cả ta… trạng thái bản thể của ngươi không có vấn đề gì chứ hả? Có khi nào Tô Thị A Thập Lục tiên tử đang yêu đương dở chừng với bản thể của ngươi thì quên mất hắn, sau đó quay sang yêu người khác luôn không?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

Bạch long tỷ tỷ chuyên tâm quấn râu rồng bịt chặt miệng mình, để tránh bật ra tiếng cười khiếm nhã.

“Xin Luân Hồi Nhận Tiên Tử yên tâm. Bản thể của ta không tu luyện công pháp này. Hắn chuyên tu Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công, “Thần công quên tiệt” này chỉ là phụ thôi, mà hắn đã cắt hết sang cho ta sau khi “trảm tam thi” rồi.” Bản ngã thi mệt tim đáp.

“Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử chống tay lên bàn tròn, đỡ lấy cằm mình, rơi vào trầm tư.

Nhìn thấy cảnh này, bản ngã thi bắt đầu thả suy nghĩ trôi xa. Rõ ràng Luân Hồi Nhận Tiên Tử có phản ứng với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công kìa.

Nhưng vấn đề là… người sáng tạo ra công pháp ấy là Thiên Đạo Bạch tiền bối!

Sau khi thực hiện “nửa bước siêu thoát”, Thiên Đạo Bạch đã lấy Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công và pháp khí tổ hợp tam thập tam thú làm tọa độ, tùy ý đặt một viên gạch ở quá khứ để ném tới tương lai.

Nói cách khác, bộ công pháp kia là sản phẩm của Thiên Đạo thứ bảy.

Nhưng Luân Hồi Nhận Tiên Tử là đạo khí của Thiên Đạo thứ năm lại có phản ứng rõ rệt với thứ này.

[Có khi đây nguyên nhân lại nằm ở bản thể Bá Tống ấy chứ?] Bây giờ bản ngã thi đã hơi hiểu tâm thái của đại lão quả cầu béo rồi.

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần không tìm ra kẻ chủ mưu thì cứ ném hết lên đầu Bạch two, chuẩn không cần chỉnh.

Mà đối với bản ngã thi thì kẻ gánh tội này có thể đổi thành Bá Tống bản thể.

Lúc này, Luân Hồi Nhận Tiên Tử đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Bao giờ thì bản thể của ngươi tới đây?”

“Vẫn đang cắm trụ… xin chờ một chút, bản thể nói sau khi cắm trụ có khoảng một tiếng đồng hồ lập trụ, hắn sẽ tranh thủ tới đây một chuyến. Nhưng ta cần đổi tọa độ không gian với bản thể. Xin Luân Hồi Nhận tiền bối cho ta quyền hạn không gian.” Bản ngã thi đáp.

Hắn chỉ là một hóa thân tam thi. Hóa thân phải có dáng vẻ của hóa thân, không cần gánh vác trách nhiệm trọng đại, cứ giao hết cho bản thể là được.

“Phê chuẩn.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử gật đầu, khai thông quyền hạn không gian cho bản ngã thi, để hắn có thể tự do đi đến phạm vi Luân Hồi điện trong hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị.

Mười lăm phút sau.

Hoán đổi không gian thành công, bản ngã thi đổi tọa độ cho Tống Thư Hàng bản thể.

Bản ngã thi chạy sang hỗ trợ Bạch tiền bối, chờ đợi quá trình lập trụ.

Mà Tống Thư Hàng bản thể vượt không chạy tới mang theo nguồn uy áp nặng nề, khiến cho không khí bốn phía như đặc quánh lại.

Đây là di chứng của trạng thái toàn thân á bất hủ.

Bẵng đi một cái là uy áp vô hình sẽ ùn ùn phóng thích.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử trợn tròn hai mắt: “!!!”

Khí tức bất hủ?

Toàn thân bất hủ hóa?

Đây mà là Trường Sinh Giả á?

Trừ việc không có pháp tắc Thiên Đạo đính kèm ra thì rõ ràng hắn là một Thiên Đạo nhỏ rồi còn gì?

“Tại hạ Bá Tống xin ra mắt tiền bối.” Tống Thư Hàng cố gắng thu lại khí tức uy áp trên mình, chắp tay nói.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử dụi dụi mắt, đó thực sự không phải là ảo giác của cô.

Nếu không phải Thiên Đạo không có khả năng sinh con, thì Luân Hồi Nhận Tiên Tử đã hoài nghi “Bá Tống” trước mặt là con ruột do Thiên Đạo đẻ ra rồi.

“Nếu như ta không phải là đạo khí, thì chỉ e đã không thể chịu đựng nổi trạng thái này của Tống đạo hữu rồi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử cảm thán: “Khi còn chưa chứng đạo Thiên Đạo, ngươi làm sao mà đạt được trạng thái này?”

Phải biết rằng dù là Thiên Đạo đang nhậm chức cũng không thể tạo ra một hóa thân như thế này. Chuyển hóa thân thành đạo khí như Luân Hồi Nhận Tiên Tử đã là cực hạn rồi.

Thời gian một vạn năm, thực sự đủ để một người tu luyện đến cảnh giới như Bá Tống sao?

Mà có thể nói cảnh giới này đã vượt xa cực hạn của một Trường Sinh Giả.

Một tồn tại như thế này mà lại ưng bụng một tiểu tiên tử mới có lục phẩm của Thiên Hà Tô thị nhà cô? Đừng nói là Tống đạo hữu biết đến sự tồn tại của cô, làm như vậy để nhắm vào cô nhé?

Dù sao một đạo khí như cô cũng có giá trị nghiên cứu đối với loại người như hắn mà. Đối phương thèm khát cơ thể của cô sao?

Chương 3088: Ngươi có Trường Sinh pháp mạng lưới quan hệ thật sao?

Trong Chư Thiên Vạn Giới, hầu như không ai biết trong hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị có một đạo khí đang ngủ say. Dù có người biết chuyện thì cũng là người một nhà.

Nhưng thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió. Sự tồn tại của cô không thể nào trở thành tuyệt mật, bị người ta biết cũng chẳng bất ngờ gì.

Nếu không có mười vạn phát Dưỡng Đao thuật trước đó làm cơ sở, chỉ e lúc này Luân Hồi Nhận Tiên Tử đã sinh lòng cảnh giác sâu sắc với Tống Thư Hàng, thậm chí cách ly hắn ra rồi.

Nhưng bây giờ trong lòng Luân Hồi Nhận Tiên Tử lại không quá cảnh giác, ngược lại, cô còn vươn tay ra hiệu cho hắn ngồi xuống bàn tròn phía đối diện.

Tống Thư Hàng ngồi xuống, trả lời câu hỏi của Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “Trạng thái của ta bây giờ rất phức tạp. Ta gọi nó là hình thức á bất hủ, là kết quả của các loại trùng hợp + cơ duyên + sự giúp đỡ của rất nhiều tiền bối hợp lại mà thành. Nếu chỉ nhờ chính ta thì chẳng làm được gì cả. Các vị tiền bối trợ giúp ta mới là quan trọng nhất.”

“Rất nhiều tiền bối?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử suy tư, hỏi: “Tồn tại đẳng cấp nào mà có thể giúp ngươi đạt được thành tựu bậc này?”

Thời nay người tu luyện đều trâu bò thế hả? Bọn họ đã nghiên cứu ra cách dùng thân phàm nhân đoạt tạo hóa bất hủ của Thiên Đạo rồi sao?

Đã thế còn thành công nữa chứ?

Vấn đề này thì bạch long tỷ tỷ trả lời được: “Thiên Đạo đang nhậm chức, một đám chúa tể Cửu U, còn có một đống Trường Sinh

Giả đỉnh tiêm. Ta nhớ còn thêm một nữ sĩ lưới rồng nữa.”

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “???”

Trước đó ta chỉ hoài nghi ngươi là con riêng của Thiên Đạo, bây giờ xem ra không phải nghi ngờ gì nữa, đó chính là chân tướng!

Trường Sinh đạo đỉnh tiêm tính bằng “đống”, các đời chúa tể Cửu U, Thiên Đạo đang nhậm chức…

Muốn tập hợp được chừng đó trợ lực…

“Lẽ nào Trường Sinh đạo của ngươi là mạng lưới quan hệ sao?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói. Nếu không có Trường Sinh đạo là mạng lưới quan hệ thì làm sao có thể liên kết nhiều tồn tại ở cấp bậc như vậy lại với nhau được?

“Trường Sinh đạo mà ta đang dùng bây giờ là Trường Sinh đạo công đức + nhân quả. Nhưng sau một thời gian nữa ta sẽ đổi Trường Sinh đạo thành hệ thống mạng chat Tu Chân, đúng là cũng có liên quan đến mạng lưới quan hệ thật.” Tống Thư Hàng ở phía đối diện phóng khoáng đáp.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “…”

Ngươi có Trường Sinh đạo mạng lưới quan hệ thật à?

Mà nghe giọng điệu của Bá Tống thì hắn đổi Trường Sinh đạo cứ như thay quần áo, tựa hồ không chỉ có một Trường Sinh đạo duy nhất?

Trong thời gian một vạn năm, thực sự có thể lĩnh ngộ được nhiều Trường Sinh đạo sao?

“Ngươi đạt tới trình độ này chỉ trong vòng một vạn năm thật sao?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt phức tạp.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, đoạn gật đầu đáp: “Đúng là trong một vạn năm, không giả chút nào.”

“Cho nên, mục tiêu thực sự của ngươi là thông qua tiểu tiên tử A Thập Lục của Thiên Hà Tô thị để tiếp xúc với ta à?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Bá Tống càng trả lời như vậy thì càng khiến cô dám chắc điểm này như đinh đóng cột. Khi con người ta đã đạt tới trình độ này chỉ trong vòng một vạn năm ngắn ngủi, thì người ta làm việc gì cũng che giấu mục đích thâm ảo cả thôi.

Làm sao hắn có thể tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục chỉ vì chuyện yêu đương tầm thường được kia chứ.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: "Trước hôm nay, ta không hề biết đến sự tồn tại của tiên tử."

"Vậy ngươi tiếp xúc với tiểu tiên tử A Thập Lục của Thiên Hà Tô thị làm gì? Một kẻ chứng đạo Trường Sinh và có được thân thể á bất hủ chỉ trong một vạn năm như ngươi mà lại động lòng và muốn yêu đương bình thường với một tiểu tiên tử của Tô thị bọn ta ư?" Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi cực kỳ nghiêm túc.

Bạch long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời. Cái gì phải tới sẽ tới, muốn tránh cũng không tránh được.

Ở phía đối diện trên bàn tròn, Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi: "Luân Hồi Nhận Tiên Tử, cô muốn nghe lời nói thật không?"

"Đương nhiên." Luân Hồi Nhận Tiên Tử đáp.

Bạch long tỷ tỷ lẳng lặng nhìn Luân Hồi Nhận Tiên Tử. Cô đã cố gắng không vạch trần, ai ngờ Luân Hồi Nhận Tiên Tử vẫn cứ cố chấp dấn thân vào họng súng.

"Sự thật là ta vừa mới quen biết A Thập Lục vào năm ngoái." Tống Thư Hàng nhoẻn cười dịu dàng, chìm vào hồi ức.

[Năm ngoái? Nói cách khác, cùng lắm chỉ có thời gian một năm?] Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhíu mày. Một kẻ tu luyện vạn năm mà lại có quan hệ yêu đương thân mật với tiểu tiên tử Tô thị chỉ trong một năm ngắn ngủi. Đừng nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên nha?

"Khi đó, A Thập Lục độ thiên kiếp tứ phẩm thất bại, xuất hiện ở Đại học Giang Nam. Mà lúc ấy ta vừa mới tiếp xúc với việc tu luyện, vẫn còn ở giai đoạn trăm ngày Trúc Cơ." Tống Thư Hàng nói tiếp.

"Từ từ đã!" Luân Hồi Nhận Tiên Tử xòe tay hô dừng: "Ngươi vừa mới nói cái gì? Vừa tiếp xúc với việc tu luyện, vẫn còn ở giai đoạn trăm ngày Trúc Cơ? Năm ngoái?"

"Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

[Vâng cái đầu ngươi chứ vâng! Năm ngoái? Trăm ngày Trúc Cơ? Nhưng bây giờ ngươi là Trường Sinh Giả, toàn thân á bất hủ hóa, còn có đến mấy cái Trường Sinh đạo kìa!] Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhìn Tống Thư Hàng trân trối.

Đây là “lời nói thật” của ngươi đấy à?

Thật kiểu gì thế?!

“Ngươi xác định thời gian là “năm ngoái” ? Năm ngoái ngươi mới tiếp xúc với tu luyện, thế năm nay ngươi…” Luân Hồi Nhận Tiên Tử cắn răng hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng đáp: “Đúng là năm ngoái. Còn năm nay… qua tết rồi, tính cả tuổi mụ thì ta mới hai mươi.”

“Ngươi nghĩ ta có tin không?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

Tống Thư Hàng thoải mái đáp: “Nếu tiên tử không tin thì có thể dùng thủ đoạn của mình để kiểm tra ta mà.”

“Bạch long tiên tử?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử quay đầu lại, hỏi.

Bạch long tỷ tỷ thở dài trả lời: “Khi ta mới gặp Thư Hàng, hắn đang ở cảnh giới tứ phẩm. Lúc đó là khoảng năm tháng trước.”

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “…”

Nếu như “Bá Tống” thực sự tiếp xúc với việc tu luyện từ năm ngoái, thì tình cảm và quan hệ giữa hắn và Tô Thị A Thập Lục có thể hiểu được.

Nhưng mà, một năm ngắn ngủi, hắn làm sao có thể làm được việc này?

“Ngươi qua đây, cầm tay ta… ta vẫn muốn dùng phương pháp của mình để kiểm tra một chút.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử duỗi tay về phía Tống Thư Hàng.

“Không cần nắm cổ sao?” Tống Thư Hàng vô thức hỏi.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “???”

Ngươi muốn nắm cổ ta làm gì?

[Xem ra tiên tử khác với Xích Tiêu Kiếm tiền bối rồi.] Tống Thư Hàng nở nụ cười tự tin để xóa tan sự xấu hổ.

Sau đó hắn vươn tay nắm lấy cổ tay của Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Một vầng sáng bao phủ Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Sau khi vầng sáng tan đi, một thanh đao dài đến ba mét xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Trên thân đao vẽ đồ án Minh Giới, Địa Ngục và Thiên Đường.

“Pháp tắc của ta có quan hệ với luân hồi và cả thời gian.” Giọng nói của Luân Hồi Nhận Tiên Tử cất lên: “Có biết sử dụng đạo khí không?”

“Biết, hiện tại trong tay ta có hai món đạo khí lận.” Tống Thư Hàng đáp.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “…”

Một khắc sau, Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn, tạo thành tư thế “đao thiền” : “Bước tiếp theo, nhân đao hợp nhất.”

Hào quang sáng chói lóe lên.

Sau đó, Tống Thư Hàng và Luân Hồi Nhận Tiên Tử tiến vào cảnh giới nhân đao hợp nhất mà các đao tu ước mơ tha thiết.

“Ngươi vẫn luôn sử dụng đạo khí theo kiểu này à?” Vẻ mặt của Luân Hồi Nhận Tiên Tử cực kỳ vi diệu.

“Trượt tay theo bản năng đấy.” Tống Thư Hàng ngượng nghịu đáp.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử thở dài: “Thôi được rồi, trạng thái nhân đao hợp nhất cũng được. Chuẩn bị sẵn sàng đi, ta sắp bắt đầu vận chuyển rồi đấy.”

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nói đoạn, Luân Hồi Nhận Tiên Tử bắt đầu kích hoạt lực lượng luân hồi của mình ở mức lớn nhất, bao trùm lấy Tống Thư Hàng.

Nhưng bước này chỉ là khâu kiểm tra an ninh!

Đầu tiên, cô muốn xem xem Bá Tống đạo hữu này có bị người ta phụ thể hay không.

Kẻ mà Luân Hồi Nhận Tiên Tử muốn đề phòng không phải là Bá Tống đạo hữu, mà là Thiên Đạo thứ tư âm hiểm.

Lực lượng pháp tắc lóe lên.

Một khắc sau, trên mũi đao Luân Hồi Nhận phát ra tiếng cảnh báo động chói tai.

Chương 3089: Thân hóa Luân Hồi, trải qua ngàn vạn thế

Chương trình kiểm tra an ninh của Luân Hồi Nhận Tiên Tử chủ yếu dùng để đề phòng Thiên Đạo thứ tư. Bởi vì Thiên Đạo thứ tư đã thừa dịp bản tôn Thiên Đạo thứ năm của cô chứng đạo bất hủ mà lặng lẽ cài cắm trớ chú phụ thể cho cô ấy.

Điểm ấy là không thể không đề phòng.

Cho nên khi được Thiên Đạo thứ năm tạo ra, đạo khí Luân Hồi Nhận đã được bổ sung thêm chức năng kiểm tra tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ tư.

Hiện tại, khi chương trình kiểm tra an ninh của cô quét lên thân thể Tống Thư Hàng, thì chuông cảnh báo réo lên inh ỏi!

Mà tiếng cảnh báo này cực kỳ chói tai. Điều đó chứng minh rằng ngoài tin tức bất hủ có liên quan đến Thiên Đạo thứ tư ra, trên mình Bá Tống còn nhiều thứ hơn thế nữa!

“Ngươi đã tiếp xúc với Thiên Đạo thứ tư? Ngươi trúng bí pháp của Thiên Đạo thứ tư sao?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử lập tức tiến vào trạng thái cách ly khẩn cấp, đao quang hiện lên hóa thành màn sáng, ngăn cách Tống Thư Hàng khỏi mọi người.

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra: “???”

“Không phải sợ. Có lẽ vì Bá Tống ngươi chưa chứng đạo Thiên Đạo mà đã ngưng tụ ra hình thức á bất hủ, cho nên mới bị Thiên Đạo thứ tư âm thầm thăm dò và hạ thủ. Nhưng đừng lo lắng, ta chính là thủ đoạn đối phó với trớ chú phụ thể của Thiên Đạo thứ tư, để ta loại trừ nó cho ngươi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử an ủi.

Đồng thời, cô mượn hình thái nhân đao hợp nhất, tăng cường cường độ “kiểm tra an ninh”, muốn giúp Tống Thư Hàng bóp nát trớ chú phụ thể của Thiên Đạo thứ tư.

Sau khi cường độ kiểm tra an ninh tăng lên, có vô số tin tức bị kích hoạt và phô ra trên mình Tống Thư Hàng.

Có hư ảnh của một tròng mắt khổng lồ…

Có hư ảnh của rồng đốm một chân…

Có hư ảnh đại lão mặt trời màu đen…

Có hư ảnh Công Đức Đạo Nhân…

Có hư ảnh của A Bạch đẹp đẽ vô song…

Có cả hư ảnh của quả cầu béo…

Sáu loại khí tức bất hủ không cùng nguồn gốc hiển hiện la liệt trên mình Tống Thư Hàng, suýt nữa chói mù mắt Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, chỉ e chẳng có mấy người có duyên gặp gỡ nhiều tin tức bất hủ như thế!

Một lần tiếp xúc với nhiều tin tức bất hủ thế này, nếu cô không phải là đạo khí thì có khi đã bị xung kích đến hôn mê tạm thời rồi.

“Đây đều là tin tức bất hủ của các đời Thiên Đạo sao?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử chỉ vào những hư ảnh kia mà hỏi.

Trong đó có Thiên Đạo thứ tư mà cô khá quen thuộc – hư ảnh đại lão mặt trời màu đen.

“Không sai, trừ Thiên Đạo đầu tiên và Thiên Đạo thứ năm – bản tôn của tiền bối ra, thì tin tức bất hủ của tất cả các đời Thiên Đạo còn lại đều ở đây.” Tống Thư Hàng nói.

Nghe xong, Luân Hồi Nhận Tiên Tử trầm mặc nửa ngày trời, hạn hán lời.

Cô thực sự không biết nên tiếp lời Bá Tống thế nào nữa.

Từ khi bắt đầu tiếp xúc với Bá Tống đến bây giờ, cô cảm thấy đối phương cứ khoe khoang mọi lúc mọi nơi. Mà khó chịu hơn là cô toàn chủ động phối hợp cho hắn khoe hoặc là ép hắn phải khoe thôi.

Mặt khác… Bá Tống, thế mà ngươi còn dám nói mình không thèm khát thân thể của ta? Rõ ràng ngươi muốn thông qua ta để thu thập tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm mà!

“Không, tiền bối. Gặp gỡ người là chuyện ngoài ý muốn. Ta không hề biết sau lưng Thiên Hà Tô thị lại ẩn giấu Thiên Đạo thứ năm.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Mà hình thái á bất hủ toàn thân của ta đã hoàn thiện, cốt nhục máu thịt đều đã hoàn toàn á bất hủ rồi, không cần thêm tin tức á bất hủ nữa.”

Đương nhiên, nếu có thể tập hợp đủ tin tức á bất hủ của tất cả các đời Thiên Đạo thì hắn sẽ không từ chối. Chí ít có thể thỏa mãn đam mê thu thập mà.

“Ngươi làm thế nào mà có được tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ tư?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử vẫn không yên lòng, hỏi tiếp.

“Tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ tư là ta và Bạch tiền bối dùng thiên phú thôn phệ của Thánh Nhân Nho Gia, “gặm” được từ trên mình nó đấy. Hiện tại chúng ta đang phải đối mặt với một vấn đề, đó chính là làm thế nào để giải quyết nguy cơ đến từ Thiên Đạo thứ tư. Nếu không giải quyết được nguy cơ này thì toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới có thể bị nó phá hủy.” Nhân cơ hội này, Tống Thư Hàng tường thuật lại cho Luân Hồi Nhận Tiên Tử nghe chuyện về đại lão mặt trời màu đen.

Hắn kể tường tận cả quá trình mình tiếp xúc với virus hủy diệt hằng tinh và tìm ra kẻ đứng sau màn.

“Không ngờ các ngươi lại có thể làm được đến bước này.” Nghe chuyện Tống Thư Hàng liên thủ với vị Bạch đạo hữu kia, suýt nữa đã có thể trấn áp vĩnh cửu hậu chiêu mặt trời màu đen của Thiên Đạo thứ tư, còn dùng một bí pháp nào đó để nuốt được tin tức bất hủ của đối phương, Luân Hồi Nhận Tiên Tử vui vẻ hẳn.

Nói đến đây, cô ngắm nhìn Tô Thị A Thập Lục đang tiến hóa mà nói: “Tiểu Thập Lục trăm phương ngàn kế tiến cử ngươi với ta, có lẽ là muốn ta bù đắp cho ngươi tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm mà ngươi đang còn thiếu.”

Tống Thư Hàng nghe vậy thì hết sức ấm lòng.

“Nghe nói ngươi có một loại pháp thuật có thể khiến tóc mọc dài ra nhanh chóng?” Khí linh của Luân Hồi Nhận Tiên Tử hiển hiện, vươn tay sờ cái đầu trọc lóc của mình, hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đó là Tăng Phát thuật do một vị tiền bối của ta sáng tạo ra, hiệu quả tốt lắm.”

Mà Tạo Hóa Pháp Vương còn chia sẻ bản quyền của Tăng Phát thuật rồi kia, ai muốn đều có thể học hết.

“Dạy pháp thuật này cho ta, ta sẽ dẫn ngươi đi tiếp xúc với tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm một chút… Nhưng ta không dám cam đoan ngươi sẽ thu hoạch được tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm đâu nhé.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

Cô đang mượn cái cớ để hoàn thành tâm nguyện của Tô Thị A Thập Lục. Chứ với thực lực và cảnh giới của cô, muốn tóc mọc dài ra nào có khó khăn gì.

“Tạ ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng vươn tay, ghi chép lại toàn bộ nguyên lý của Tăng Phát thuật rồi giao cho tiên tử khí linh của Luân Hồi Nhận.

Khí linh Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhận “Tăng phát thuật”, quét qua một lần rồi gật đầu thỏa mãn: “Đạo hữu phát minh ra thuật này thú vị đấy.”

Vừa nói chuyện, cô vừa lẳng lặng vận chuyển Tăng Phát thuật, mái tóc đỏ dài ngang lưng lại mọc dài ra. Nhưng bản thể của cô còn đang hóa thành lưỡi đao nằm trong tay Tống Thư Hàng nên tạm thời không nhìn ra thay đổi.

“Được lắm, ta rất hài lòng. Để ta thực hiện giao hẹn, đưa ngươi đi tiếp xúc với tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm. Pháp tắc chứng đạo của Thiên Đạo thứ năm là Luân Hồi, mà nguyên nhân cô ấy ngã xuống cũng chính vì Luân Hồi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử giải thích.

“Thiên Đạo thứ năm ngã xuống không phải vì nghiên cứu siêu thoát quá đà sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nói như vậy thì Thiên Đạo thứ năm đúng là sự tồn tại đặc biệt trong tất cả các đời Thiên Đạo.

“Cô ấy không nghiên cứu siêu thoát… nhưng đúng là có quá đà thật.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử bình thản đáp: “Khi còn nhậm chức, cô ấy nghiên cứu Minh giới, Quỷ giới, chuyển sinh luân hồi, sau đó phát hiện ra quy tắc tử vong của Chư Thiên Vạn Giới quá đơn giản, tán loạn, không có hệ thống hoàn thiện gì hết. Thế là trong thời gian nhậm chức, ngoại trừ việc gây gổ với Thiên Đạo thứ tư ra, cô ấy dồn hết thì giờ vào việc hoàn thiện hệ thống luân hồi.”

Trong bước cuối cùng của công cuộc ấy, Thiên Đạo thứ năm đã hóa thân thành Luân Hồi, lấy thân Thiên Đạo tạo ra nền móng cho Luân Hồi!

“Thứ mà ta sắp dẫn ngươi đi tiếp xúc chính là nền móng của Luân Hồi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử mượn trạng thái nhân đao hợp nhất, mang thần thức của Tống Thư Hàng chìm xuống.

Chìm vào vực sâu vô tận…

Chương 3090: Bá Tống, cuối cùng ngươi cũng tới đón ta rồi

Loại “chìm xuống” này không phải là chìm về mặt vật lý, mà tương tự như khi ý thức của Tống Thư Hàng thăng hoa, tiếp xúc với pháp tắc nhân tiền hiển thánh vậy.

Hắn cứ nghĩ mình phải “chìm xuống” đến lúc thấy nền móng Luân Hồi thì mới có thể tiếp xúc với tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm. Nhưng ngay trong quá trình đi xuống, ý thức của hắn đã không ngừng chạm tới số liệu luân hồi và bất hủ.

Ngay trong con đường “chìm xuống” đã ẩn chứa đạo và pháp của Thiên Đạo thứ năm.

Tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm không ngừng hiển hiện.

Sau đó… chúng chủ động tiếp xúc với Tống Thư Hàng, phản hồi tới nhục thân của hắn ở hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị thông qua ý thức, cường hóa năng lượng cho hắn.

Bây giờ toàn thân Tống Thư Hàng từ huyết nhục đến xương da đều đã hoàn toàn á bất hủ hóa, đến cả năng lực tính toán cũng có Đạo Tử tiền bối mở hack cho hắn.

Hiện tại thì đến phần cuối cùng còn thiếu hụt là “năng lượng” cũng bắt đầu á bất hủ hóa. “Tiên nguyên” của Trường Sinh Giả chuyển hóa thành lực lượng á bất hủ, phối hợp với kim đan cá voi mập, uy lực lại tăng thêm một bậc.

Sau khi lần cường hóa này xong xuôi, cộng thêm hack “năng lực tính toán” của Đạo Tử tiền bối, Bá Tống sẽ thực sự trở thành một tiểu bất hủ.

Trừ Thiên Đạo ra, không còn ai có thể bắt nạt hắn được nữa!

…

Trong tay Tống Thư Hàng.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử vẫn luôn chú ý đến tình trạng của hắn.

Khi thấy tin tức bất hủ thuộc về Thiên Đạo thứ năm chủ động tiếp xúc với Tống Thư Hàng, mí mắt cô hơi giần giật.

Lực tương tác cao quá!

Khi gặp gỡ Tống Thư Hàng, tin tức bất hủ của Thiên Đạo thứ năm vui vẻ như về nhà bà ngoại, hai bên dung hợp với nhau chẳng có chút khúc mắc nào.

[Nếu ngươi không phải là đàn ông thì ta đã nghi ngươi là chuyển thế luân hồi của bản tôn nhà ta rồi.] Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

“Có thể là vì trên người ta mang tin tức bất hủ của các đời Thiên Đạo, cho nên thân thể ta có sức hút nhất định với tin tức bất hủ chăng?” Tống Thư Hàng nói: “Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử là một vị tiền bối từ bi. Có lẽ cô ấy đang cố ý giúp ta cũng nên.”

Trong quá trình tiếp xúc với số liệu bất hủ của Luân Hồi, hắn có thể cảm giác được trong sức mạnh bất hủ ấy ẩn chứa một loại cảm xúc rất hiền hòa.

Lấy thân bất hủ làm nền móng để hoàn thiện hệ thống luân hồi cho Chư Thiên Vạn Giới, bản thân hành động ấy đã vô cùng từ bi.

Là Thiên Đạo bất hủ, bản thân đã vượt qua sinh tử, cô lại vì thương xót thiên hạ chúng sinh mà trả giá bằng thân thể bất hủ, để hoàn thiện hệ thống luân hồi, bổ khuyết vòng tuần hoàn hoàn chỉnh cho sinh mệnh trong khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Có một Thiên Đạo như thế, có thể nói là may mắn của chúng sinh.

“Nói vậy thì từ Thiên Đạo đầu tiên cho đến Thiên Đạo thứ tư, vòng luân hồi đều chưa được hoàn thiện sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Từ Thiên Đạo đầu tiên đến Thiên Đạo thứ tư chiếm một nửa trong số các đời Thiên Đạo.

[Ở thời đại trước có lẽ cũng có hệ thống luân hồi, nhưng theo thời đại đổi thay, hệ thống luân hồi của thời trước liền trở nên đơn giản và hỗn loạn, không thể thỏa mãn yêu cầu của thời đại mới, thậm chí ở một vài vị diện, luân hồi còn sụp đổ.] Luân Hồi Nhận Tiên Tử đáp.

Đến thời đại của Thiên Đạo thứ năm, những vấn đề này đồng thời ập tới. Thiên Đạo đã từng hoài nghi, không biết đây có phải là trò quỷ của Thiên Đạo đời trước hay không.

“Vậy bây giờ hệ thống luân hồi vẫn vận chuyển bình thường chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bình thường, nhưng kể cả hệ thống luân hồi hiện tại thì cũng vẫn chưa đạt đến mức hoàn mỹ. Qua nhiều năm như vậy, hệ thống luân hồi lấy thân thể bất hủ của Thiên Đạo làm hạch tâm vẫn không ngừng tiến hóa và cải thiện… Chúng ta đến nơi rồi!” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói khẽ.

[Vẫn đang tiến hóa và cải thiện?] Sau một khắc, Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình đã chạm đáy.

Đồng thời, không gian bốn phía bắt đầu sáng lên.

Cội nguồn của ánh sáng là một chiếc “ấn” cực lớn.

Thân ấn mang sắc màu như lưu ly, năng lượng như tinh thể băng chảy xuôi bên trong nó.

Vô số con đường nối liền với chiếc ấn khổng lồ ấy.

Đây chính là nền móng của Luân Hồi, là Luân Hồi Ấn do Thiên Đạo thứ năm dùng thân thể bất hủ làm hạch tâm để biến hóa ra.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận một cách mơ hồ rằng tất cả các vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới đều gắn liền với Luân Hồi Ấn.

Những con đường vô tận kết nối với thân ấn diễn hóa ra lục đạo luân hồi.

Song Tống Thư Hàng không thể thấy rõ tình hình bên trong Luân Hồi. Luân Hồi Nhận Tiên Tử dẫn hắn đến đây nhìn “ấn”, chứ không phải nhìn quá trình luân hồi.

“Thân thể của Thiên Đạo thứ năm nằm trong chiếc ấn này sao?” Tống Thư Hàng chắp tay hành lễ với Luân Hồi Ấn.

“Đúng vậy.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử đáp: “Ngươi tới gần thêm một chút, một tay nắm chặt tay ta, tay còn lại chạm nhẹ lên ấn. Thời gian có thể tiếp xúc có hạn, đạt được bao nhiêu tin tức bất hủ phải xem cơ duyên của ngươi. Cơ hội chỉ có một lần.”

Tống Thư Hàng gật đầu, làm theo lời dặn của Luân Hồi Nhận Tiên Tử, tới gần Luân Hồi Ấn và đặt tay lên nó.

“Trượt tay chút đi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng sững ra: “Tiên tử, làm thế không hay lắm đâu.”

Khi cô nói chuyện, trong nhục thân của Tống Thư Hàng ở hiện thế, nhờ tiên năng á bất hủ mà Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công đã bắt đầu tự động vận chuyển.

Dường như Luân Hồi Ấn cũng có phản ứng cộng hưởng với hành động của Tống Thư Hàng.

“Ủa?” Tống Thư Hàng thốt lên một tiếng. Thiên Đạo thứ năm có phản ứng với Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công của hắn sao?

Trong đầu hắn lập tức nhớ đến Thiên Đạo Bạch tiền bối.

Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí công là kiệt tác của Thiên Đạo Bạch tiền bối.

Lẽ nào cùng là tác phẩm của Thiên Đạo nên chúng mới cộng hưởng với nhau?

Trong lúc đang suy tư, một lượng lớn tin tức bất hủ từ Luân Hồi Ấn ập thẳng đến chỗ Tống Thư Hàng.

Quan trọng hơn là, Tống Thư Hàng cảm thấy những số liệu bất hủ này cực kỳ tương thích với hắn, cứ như đã được điều chỉnh rồi vậy!

Bên cạnh đó.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhíu mày. Có phải hôm nay đại ấn này hơi bị chủ động rồi không?

Từ đầu tới cuối, như thể nó đang phối hợp với Tống Thư Hàng.

Lẽ nào trên người Bá Tống có mị lực đặc biệt thu hút đồ vật của Thiên Đạo?

Có phải chính vì nguyên nhân này, mà các di vật Thiên Đạo, đạo khí hoặc chúa tể Cửu U mới bất giác trợ giúp Bá Tống một phần sức lực, để hắn tập hợp được thân thể á bất hủ xưa nay chưa từng có hay không?

“Ngươi tới đón ta rồi!” Lúc này, có một giọng nói truyền ra từ Luân Hồi Ấn.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “???”

Tống Thư Hàng cũng ngớ ra: “Đón ngươi? Ta?”

“Bản… Bá Tống, cuối cùng ngươi cũng đến đón ta rồi.” Giọng nói kia tiếp lời.

Gọi hắn là “Bá Tống”.

Nói cách khác, đối phương biết hắn, không hề nhận lầm người.

“Là ta nè, là ta nè, ta là ong ong ong ong ~” Giọng nói kia có vẻ nôn nóng.

Tống Thư Hàng: “…”

“Cởi, cởi bỏ! Cởi bỏ bí pháp! Ký ức quay lại!” Giọng nói kia không ngừng nhắc nhở. Dường như hắn không thể nói ra thân phận của mình, chỉ có thể nhắc nhở những chuyện có liên quan mà thôi.

Nghe đến đây, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Ý thức của hắn dựng đứng ngón trỏ lên: “Phân thân, giải!”

Chương 3091: Mấy ngàn vạn màn hình ký ức và Thiên Đạo đời thứ năm đáng được tôn kính

Phân thân Tống two, đây chính là suy đoán to gan của Tống Thư Hàng.

Phân thân Tống two biến mất cùng với Thông Nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Xích Tiêu kiếm tâm ma lúc trước!

Vì sao dọc đường bản thân đến đây, “tin tức bất hủ” của Thiên Đạo đời thứ năm đều yêu thương nhung nhớ rối rít?

Hơn nữa, dường như đám tin tức bất hủ này đã được điều chỉnh, đặc biệt phù hợp với hắn?

Có phải đã có người âm thầm lặng lẽ hoàn thành tất cả thay hắn không?

Thay hắn tạo quan hệ tốt với Thiên Đạo đời thứ năm, thay hắn điều chỉnh tin tức bất hủ của Thiên Đạo đời thứ năm từ sớm, sau đó, ở đây chờ hắn tới đón mình?

Thế nên, hắn nghĩ tới Tống two.

Nếu như là mấy tháng trước, ý tưởng của Tống Thư Hàng sẽ không lớn mật như thế, tư duy cũng sẽ không nhảy vọt như thế.

Nhưng từ sau khi hắn biết cái nồi Tống đầu gỗ này chính là nồi lớn của bản thân, đối với dị thường trong “quá khứ”, ý nghĩ và tư duy của Tống Thư Hàng đều trở nên lớn mật.

Cho nên, hắn thử kết ấn, giải trừ phân thân của mình.

Ào ào ào ~

Một tràng tiếng thủy triều cuộn trào dữ dội truyền ra từ trong đại ấn, bí pháp giải trừ phân thân có hiệu lực rồi!

Trước đó không lâu, sau khi phân thân Tống two biến mất, kỹ năng “bí pháp phân thân” của Tống Thư Hàng như biến thành màu xám, không cách nào kích hoạt, cũng không cách nào hủy bỏ phân thân.

Mà bây giờ, bí pháp "biến thành màu xám" này lại có hiệu lực lần nữa.

Trong tiếng sóng cuộn trào dữ dội, lờ mờ truyền tới một giọng nói mừng rỡ: "Ta trở về rồi."

Tống Thư Hàng đoán đúng!

Giọng nói trong đại ấn chính là phân thân Tống two không sai vào đâu được.

"Mặc dù không biết trong đoạn thời gian này ngươi xảy ra chuyện gì… Nhưng mà, hoan nghênh trở về." Tống Thư Hàng duy trì thủ ấn bí pháp "thu hồi phân thân", dịu dàng nói.

Ào ào ào ~ trong từng tràng tiếng sóng vui sướng kia, từ trong đại ấn, có một luồng lực lượng đang không ngừng hòa tan, dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng bản tôn.

…

Bên cạnh, Luân Hồi Nhận Tiên Tử đã xem đến ngây người.

Vì sao trong đại ấn căn cơ luân hồi mà bản thân bản tôn Thiên Đạo đời thứ năm dùng "thân thể bất hủ" biến thành lại có phân thân của Bá Tống?

Không phải năm nay ngươi mới mười chín tuổi à?

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Luân Hồi Nhận Tiên Tử cố gắng để mình duy trình tỉnh táo, bình tĩnh hỏi.

Nếu không phải có vài trăm triệu phát "Dưỡng Đao thuật" làm nền, thân là đạo khí, lúc cô nhìn thấy trong đại ấn do bản tôn của mình biến thành lại ẩn giấu phân thân kẻ khác thì đã nhấc đao chém tới từ lâu rồi!

"Luân Hồi Nhận Tiên Tử, cô bình tĩnh chớ nóng, chờ ta tiếp thu xong phân thân, đồng bộ ký rồi sẽ giải thích với cô." Tống Thư Hàng ôn hòa nói.

Lúc trước, Thông Nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Xích Tiêu kiếm tâm ma + phân thân Tống two đồng thời biến mất.

Sau vài hơi thở, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã xuất hiện tại chỗ lần nữa, mà Thông Nương còn hoàn thành "bát chuyển", giúp

“Cửu Tu” như Tống Thư Hàng có thể kế thừa nó.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng cũng có được tin tức liên quan tới Thông Nương từ chỗ bé Thi và bé Chúc. Thông Nương, dường như đang ở một tương lai xa xôi, hơn nữa khí chất xảy ra chuyển biến cực lớn, trở thành ngự tỷ Thông Nương tóc ngắn.

Xích Tiêu kiếm tâm ma và phân thân Tống two lại vẫn luôn không có tin tức.

Hiện tại xem ra, Tống two có thể đã trở về quá khứ, tiếp xúc với Thiên Đạo đời thứ năm?

Roẹt ~

Tiếng nước trong đại ấn ngừng lại.

Phân thân Tống two xa cách đã lâu rốt cuộc được “giải thoát”, bí pháp phân thân được giải trừ, hắn có thể trở về bên bản thể.

Đồng thời, hắn còn mang theo lượng lớn ký ức + lượng lớn tin tức bất hủ.

Bộ phận tin tức bất hủ này là quà tặng của Thiên Đạo đời thứ năm, cũng là nỗ lực của phân thân Tống two, đã sớm được hắn mài luyện, thích ứng trăm phần trăm với Tống Thư Hàng bản thể.

Sau khi vừa nhập thể, nhục thân của Tống Thư Hàng tại hành tinh tổ Tô Thị lập tức tiếp nhận tin tức bất hủ này một cách hoàn mỹ, tiên năng trong cơ thể biến hóa triệt để, hóa thành á bất hủ trên cội nguồn năng lượng.

Sự cải biến của năng lượng khiến ý thức Tống Thư Hàng chấn động, thất thần trong một nháy mắt.

Trong nháy mắt hắn thất thần, ký ức mà phân thân Tống two mang về hóa thành từng hình ảnh hiện ra trước mặt hắn.

Những hình ảnh này không phát ra từng bước theo trình tự, mà trong nháy mắt hóa thành hàng ngàn hàng vạn ống kính, hóa thành màn hình, chiếu hình ký ức trong đầu Tống Thư Hàng.

Đám ống kính này đồng thời phát thanh, đồng thời phát hình…

Thứ Tống Thư Hàng nhìn thấy không chỉ là ký ức của Tống two, còn có một vài hình ảnh khác.

Chẳng hạn như, trên một màn hình đặc biệt khổng lồ, đặc biệt nổi bật, hắn nhìn thấy một tiên tử đẹp không tả xiết, chân trần hạ xuống vực sâu không đáy.

Vị tiên tử này có tướng mạo tương tự Luân Hồi Nhận Tiên Tử tám phần, là đại mỹ nhân với giá trị nhan sắc có thể chế ngự kiểu tóc đầu trọc.

Là Thiên Đạo đời thứ năm?

Lúc này, tin tức bất hủ toàn thân Thiên Đạo đời thứ năm trong hình ảnh đều thu hết vào trong.

Nếu như không phải đã đoán được thân phận của cô, thậm chí không cách nào phán đoán ra cô là “Thiên Đạo”.

Vào điểm thời gian này… cô chỉ còn một bước cuối cùng để hoàn thiện “luân hồi”, bản thân cũng sắp rời khỏi vị trí Thiên Đạo.

Sau khi hạ xuống vực sâu vô tận, thân hình Thiên Đạo đời thứ năm bắt đầu kết tinh, chẳng mấy chốc đã hóa thành một “ấn lớn”.

Lấy chiếc ấn này làm cơ sở, luân hồi mới được xây dựng từ nó!

Thân hóa luân hồi, công đức vô lượng.

Ấn lớn thành hình, nhưng dường như Thiên Đạo đời thứ năm đã trả cái giá rất lớn. Có vẻ như chỉ mỗi thân thể bất hủ của một vị Thiên Đạo thì không cách nào một mạch hoàn thành trọn cả khung “luân hồi”!

Sau khi cô đưa toàn bộ bản thân vào, khung sườn này vẫn chỉ là hình thức ban đầu của luân hồi.

Mà điểm này, dường như Thiên Đạo đời thứ năm đã chuẩn bị từ sớm.

Sau khi Luân Hồi ấn thành hình, hệ thống luân hồi thành lập, từ trong Luân Hồi ấn này hiện lên “điểm sáng” thuộc về Thiên Đạo đời thứ năm, nó chủ động đi vào trong hệ thống luân hồi, bắt đầu diễn hóa, hoàn thiện luân hồi.

Ánh mắt Tống Thư Hàng chuyển dời khỏi màn ảnh khổng lồ sang mấy màn ảnh nhỏ bên cạnh.

Nhân giới, hiện thế, có một vị tiên tử ra đời… Nhiều năm sau, cô lớn lên trở thành một vị tiên tử nhỏ xinh đáng yêu, cô họ Tô.

Nhiều năm sau, long giới sinh ra một chân long màu trắng huyết mạch tinh khiết, cuối cùng diễn hóa thành đại tộc bạch long trong long tộc.

Năm tháng đằng đẵng sau này, trong Thú giới, có một thiếu nữ chất phác ra đời… Nhưng khác với thiếu nữ họ Tô, chân long màu trắng, thiếu nữ chất phác này bình thường cả đời, trưởng thành bình thường, kết hôn sinh con bình thường, kết thúc cuộc đời mình bình thường.

Ánh mắt Tống Thư Hàng tiếp tục di động trên mấy màn hình nhỏ này.

Hắn phát hiện, các thiếu nữ, thời gian, niên đại trên đám màn hình nhỏ này đều có chỗ khác biệt.

Trong khoảng cách thời gian cực rộng, vẫn luôn tiếp tục kéo dài từ Thiên Đạo đời thứ năm.

Điểm giống nhau duy nhất là, sau khi cuộc đời kết thúc, bọn họ sẽ trở về trong Luân Hồi ấn, bổ khuyết, tiến hóa hệ thống luân hồi.

“Đây chính là phương pháp Thiên Đạo đời thứ năm hoàn thiện “luân hồi” ư?” Trong lòng Tống Thư Hàng càng bội phục Thiên Đạo đời thứ năm hơn.

Vị Thiên Đạo từ bi này, hành động của cô đáng được bất cứ sinh linh nào trong Chư Thiên Vạn Giới tôn kính.

Trong lúc đang suy tư, ánh mắt Tống Thư Hàng rơi trên một màn hình đặc biệt nhỏ.

Lần này, kẻ ra đời không phải thiếu nữ.

Từ người, đến rồng, đến thú tu, đến các chủng tộc khác, Thiên Đạo đời thứ năm gần như trải qua tất cả chủng tộc.

Đến lần này… cô hóa thân thành vật thể không biết chuyển động.

Vẻ mặt Tống Thư Hàng phức tạp.

Hắn nhìn thấy Thiên Đạo đời thứ năm bắt đầu hóa thân thành thực vật.

Chương 3092: Tinh thần hi sinh bản thân

Lượng tin tức quá lớn, cảm giác đánh úp quá mạnh mẽ.

Lớn đến nỗi gương mặt Tống Thư Hàng không cách nào biểu đạt ra được “ý nghĩ”, dù đứng đó không đeo mặt nạ cũng vô phương bị đọc mặt! Đây chính là tình huống vô cùng hiếm thấy.

Là hành…

Trên màn hình nhỏ nhất này, Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử hóa thành một mầm hành có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu, không có chỗ nào đặc thù cả.

Ta không làm người được nữa nạ!

Nhìn thấy một màn này, Tống Thư Hàng nghĩ đến Thông Nương đầu tiên.

Là trùng hợp ư?

“Thế giới này thường sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy, luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm lại là lần lượt xây dựng đại tộc Thiên Hà Tô Thị, một tộc bạch long, nói cách khác, cho dù đang trải qua luân hồi, chỉ cần tiếp xúc với tu luyện, tư chất của cô vẫn là cấp bậc đứng đầu, Thông Nương… Không đúng, tư chất của cô… là đỉnh cấp.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn vừa dứt lời, trong tình tiết trên mành hình nhỏ, một đôi tay thô to có lực nắm lấy mầm hành, đặt ngang cô trên thớt, dao phay lóe sáng sắp cắt xuống.

Mắt thấy đường đường là thân thể luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm sắp bị người ta dùng dao cắt…

Nhưng vào lúc này, chủ nhân bàn tay to có lực kia dừng lại, lên tiếng: “Phong thái Thiên Đạo.”

Một tay Tống Thư Hàng đè trán mình, xoa nhẹ.

Không sai.

Là Thông Nương!

Chủ nhân bàn tay to có lực kia… là Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

Mặc dù không biết làm sao Xích Tiêu Tử tiền bối nhìn ra được một góc hành có phong thái Thiên Đạo.

Nhưng không thể không nói, ánh mắt của Xích Tiêu Tử tiền bối thật sự rất sắc bén!

Cây hành này đích thực có ngọn nguồn của “phong thái Thiên Đạo”… bởi vì, cô chính là Thiên Đạo! A a!

Phong thái Thiên Đạo, lại không nhất định sẽ chứng đạo bất hủ trong tương lai, trở thành Thiên Đạo. Người ta đã lui khỏi vị trí Thiên Đạo đấy, nói là phong thái Thiên Đạo thì không sai một tẹo nào.

Nếu cô không có “phong thái Thiên Đạo”, vậy Chư Thiên Vạn Giới không có mấy người được xưng là “phong thái Thiên Đạo” rồi.

Nói đi thì cũng nói lại.

Nếu Thông Nương là luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm.

“Vậy có phải ta sắp tiêu rồi không?” Tống Thư Hàng xoa má mình.

Đầu lĩnh làm thuê nhà ta kỳ thực là thân thể luân hồi của Thiên Đạo.

Ta lại thường xuyên ngắt búp hành của cô.

Còn hành sắc bén ra khỏi vỏ.

Nuôi một hành rõ ràng có phong thái Thiên Đạo như cô thành hành trạch rồi.

Hơn nữa, ta còn không phát lương cho cô, có một phần tiền lương còn nợ dai dẳng tới giờ.

Vậy mà lại dám không phát lương cho Thông Nương có phong thái Thiên Đạo…

Hỏi: Bá Tống ta còn có thể sống được bao lâu?

Ta phải làm sao để giải thích quan hệ giữa ta và Thiên Đạo đời thứ năm với Luân Hồi Nhận Tiên Tử để cô ấy không chém ta đây?

Phải chờ khi ta triệt để chứng đạo bất hủ ư?

Bởi vì, chỉ có Thiên Đạo mới có thể không phát lương cho Thiên Đạo!

Trong một nháy mắt, Bá Tống suy nghĩ ngàn vạn thứ.

“Nếu như… còn có cơ hội, ta phải chuẩn bị một nhóm linh thạch, phát lương đàng hoàng cho Thông Nương mới được.” Tống Thư Hàng cười nói.

Mặc dù, không biết mình có thể dự trữ được linh thạch hay không.

Nói thật.

Dù đã biết thân phận của Thông Nương thì trong nhất thời nửa khắc, nội tâm Tống Thư Hàng vẫn không cách nào dung hợp cô hành ngốc kia với hình tượng Thiên Đạo đời thứ năm, ấn tượng hai người cho người khác có chênh lệch quá lớn.

Kỳ thực, trước khi hai người này trở về thì quả thực cũng có thể xem là hai cá thể khác biệt. Ngược lại là loại cảm quan thị giác “đại mỹ nhân” kia của Thông Nương giống hệt như Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

“Lại nói, dường như Thông Nương đã thay đổi rất nhiều trong tương lai…”

Có lẽ lúc gặp lại, cô sẽ thi triển thiên phú với mình, trở thành đồng bạn vô cùng đáng tin?

Ánh mắt Tống Thư Hàng bắt đầu rời khỏi màn hình nhỏ Thông Nương, bắt đầu tìm kiếm tin tức của phân thân Tống two. Mối quan hệ giữa Thông Nương và Thiên Đạo đời thứ năm là nằm ngoài dự liệu.

Nhưng còn có nội dung khác khiến hắn chú ý.

Phân thân Tống two chạy vào trong Luân Hồi ấn của Thiên Đạo đời thứ năm như thế nào, lại làm sao trở thành một phân đoạn của đại ấn?

Hắn cũng không nhìn thấy tung tích của phân thân Tống two trong màn Thiên Đạo đời thứ năm hóa thân thành cơ sở luân hồi, trở thành Luân Hồi ấn trước đó.

Nói cách khác… phân thân Tống two là sau này mới tiến vào trong đại ấn kia?

Trong khoảng thời gian đó, hắn trải qua những gì?

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhanh chóng tìm kiếm.

Trong lúc đó, ánh mắt hắn lại lướt qua hình ảnh của bạch long và tiểu tiên tử Tô Thị. Bạch long tỷ tỷ có thể trở thành người thủ hộ của Tô Thị A Thập Lục, giữa hai người không có bài xích, có thể là vì từ căn nguyên, Thiên Hà Tô Thị và một tộc bạch long chân long đều có thể ngược dòng về cùng một cội.

Bạch long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục, Thông Nương đều có quan hệ với Thiên Đạo đời thứ năm.

Bên cạnh ta không còn tiên tử khác có quan hệ với Thiên Đạo đời thứ năm đó chứ?

Trong lúc suy tư, rốt cuộc màn hình thuộc về phân thân Tống two xuất hiện trong mắt hắn.

Nói đúng ra, hẳn là màn hình liên quan đến đoạn ký ức này chủ động hiện lên trước mắt Tống Thư Hàng, đây là tính năng lục soát kèm theo.

Khởi điểm ký ức của phân thân Tống two là một khắc khi tách khỏi Tống Thư Hàng, bị cuốn vào trong một vòng xoáy thứ nguyên cùng Thông Nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Đây cũng là điểm phân nhánh trong ký ức của hai người.

Trong hình ảnh ký ức trên màn hình, khi bị cuốn vào trong lỗ đen thứ nguyên do hư nhật nổ tung gây nên, Thông Nương hét lên thảm thiết.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tự động ra khỏi vỏ hộ chủ.

Phân thân Tống two nắm lấy Xích Tiêu kiếm tâm ma, cũng nhảy vào trong vòng xoáy lỗ đen, nỗ lực vớt Thông Nương ra.

Nhưng lúc bọn họ túm được Thông Nương, định kéo cô ra thì lỗ đen thứ nguyên kia đột nhiên đóng lại, chặt đứt đường lui của bọn họ.

Cửa ra biến mất, bọn họ bị hút vào trong lỗ đen thứ nguyên, bị lực cắn nuốt dẫn dắt, rơi vào chỗ sâu trong lỗ đen.

Phân thân Tống two vẫn luôn nắm chặt Thông Nương.

“Ông chủ Tống, đừng buông tay… Tuyệt đối đừng buông tay.” Thông Nương kinh hoảng hô lên.

“Ta… gắng sức.” Phân thân Tống two cắn chặt răng, kéo Thông Nương.

Một người, một hành, một đao, một kiếm đau khổ giãy giụa trong lỗ đen thứ nguyên.

Cũng không biết qua bao lâu.

Trong vòng xoáy lỗ đen lại xảy ra dị biến. Từ trên người Thông Nương, có loại cơ chế nào đó bị kích hoạt.

Phân thân Tống two cảm thấy có một loại lực lượng đang kéo lấy Thông Nương, muốn kéo cô đi, cắn nuốt.

Trực giác cho hắn biết, nếu như Thông Nương bị kéo đi… rất có thể sẽ biến mất từ đây.

“Ta là trạng thái phân thân, dù ta biến mất, bản thể chỉ cần thi triển bí pháp là có thể triệu hoán ta lần nữa. Nhưng Thông Nương không có chức năng này.” Nghĩ tới đây, phân thân Tống two đưa ra quyết định cuối cùng.

Hắn kéo mạnh lấy Thông Nương, rồi ném đi.

Sau đó, hắn thay Thông Nương, ôm ý niệm hi sinh bản thân, vọt tới “lực lượng cắn nuốt” kia.

Muốn nuốt cứ nuốt ta, buông cô nàng làm công nhà ta ra!

Thân là phân thân có thể mượn bản thể sống lại vô hạn như mỹ nhân rắn công đức, Tống two hi sinh bản thân, mặt không đổi sắc.

Sau đó… hắn lập tức mất đi ý thức.

Chờ khi hắn tỉnh lại, hắn đã ở trong “ấn lớn”.

Hắn không chết, cũng không biến mất.

Chỉ là một loại “trở về”.

Mang theo “kinh nghiệm, cảm ngộ cả đời” của bản thân trở về trong Luân Hồi ấn này, hoàn thiện luân hồi.

Trong quá trình hoàn thiện.

Tin tức các danh từ họ Tống, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, Dưỡng Đao thuật, vân vân đều được ghi chép vào trong Luân Hồi ấn.

Từ trong Luân Hồi ấn lại có tin tức bất hủ trả lại, làm dịu thân thể phân thân Tống two.

Quá trình này kéo dài rất lâu… cảm giác dài đằng đẵng như đã qua hai ba trăm năm!

Hai ba trăm năm, gần như là điểm thời gian Thông Nương ra đời.

Chương 3093: Ước định và cam kết

“Thì ra là thế, vốn người phải “trở về” Luân Hồi ấn nên là Thông Nương. Lúc thời cơ chín muồi, cũng chính là sau khi kết thúc một thế luân hồi của Thông Nương, cô sẽ trở về trong Luân Hồi ấn, trở thành một bộ phận của “hệ thống luân hồi” hoàn thiện.”

“Hơn nữa, Thông Nương là trạm bổ khuyết hệ thống luân hồi cuối cùng… Nói cách khác, sau Thông Nương, Thiên Đạo đời thứ năm sẽ không tiếp tục tiến hành hạng mục chuyển sinh luân hồi.”

“Bởi vì toàn bộ hệ thống luân hồi đã gần hoàn thiện. Trước khi không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hệ thống luân hồi có thể đáp ứng nhu cầu trước mắt của Chư Thiên Vạn Giới. Cho nên, chờ sau khi Thông Nương trở về, vòng luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm sẽ đóng lại, khung sườn trở thành tuần hoàn hoàn mỹ, đầu đuôi đan nhau, tựa như rắn ngậm đuôi, hóa thành một vòng tròn.”

“Mà đây cũng là nguyên nhân cho trực giác lúc trước của phân thân Tống two, cảm thấy một khi Thông Nương trở về, thì sẽ triệt để biến mất. Bởi vì một khi Thông Nương trở về, Thiên Đạo đời thứ năm kết thúc luân hồi. Cho nên, đã mang cho phân thân Tống two một loại ảo giác.”

“Trên thực tế, dưới tình huống bình thường, sau khi một thế luân hồi của Thông Nương kết thúc thì sẽ như “hóa thân của Thiên Đạo đời thứ năm” lúc trước, trở về Luân Hồi ấn, đóng giữ sáu đạo luân hồi, trở thành người chấp chưởng một bộ phận nào đó của hệ thống luân hồi do Thiên Đạo đời thứ năm hóa thành. Trên tính chất, chẳng khác gì là về nhà thừa kế vương vị.”

“Nhưng bởi vì hiểu lầm do trực giác gây nên, khi trông thấy Thông Nương sắp bị cắn nuốt, phân thân Tống two cưỡng ép đẩy cô ra, thay cô trở về trong Luân Hồi ấn…”

“Trải nghiệm cuộc đời của phân thân Tống two dung nhập vào trong luân hồi, trở thành một bộ phận bổ khuyết cho hệ thống luân hồi… Nhưng mà, hắn không phải Thông Nương, không phải hóa thân luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm. Cho nên, hắn không cách nào trở thành khâu cuối cùng cho tuần hoàn luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm, không thể hoàn toàn cài một đớp rắn ngậm đuôi cuối cùng được.”

“Nhưng cũng may… trước mắt xem ra, Luân Hồi ấn rất hài lòng với “trải nghiệm cuộc đời” của phân thân Tống two. Cho nên, cô không trực tiếp nghiền phân thân Tống two thành cặn bã, ngược lại chứa chấp hắn ngoài định mức, để hắn ở lại trong Luân Hồi ấn, còn cho hắn cơ hội tiếp nhận tưới nhuần từ tin tức bất hủ.”

Nói đến “trải nghiệm cuộc đời” và “cảm ngộ tử vong”, Tống Thư Hàng vẫn rất có lòng tin với chính mình.

Hắn không dám nói mình là người chết nhiều nhất từ cổ chí kim, nhưng trong một năm qua, số lần hắn tử vong tuyệt đối là trùm bảng trong Chư Thiên Vạn Giới.

Những trải nghiệm đau đớn này là thu hoạch ngoài định mức đối với việc hoàn thiện hệ thống luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm. Cho nên, dù một khâu rắn ngậm đuôi cuối cùng không thể khép lại, nhưng Luân Hồi ấn vẫn đối xử tử tế với phân thân Tống two như cũ.

“Mặc dù Luân Hồi ấn rất hài lòng với “trải nghiệm cuộc đời” của phân thân Tống two, nhưng vẫn phải tìm Thông Nương về.” Tống Thư Hàng đè nhẹ lên Luân Hồi ấn, gật đầu.

Ý nghĩa tồn tại của Thông Nương, không ai có thể thay thế.

Bây giờ, Thông Nương biến mất… rất có thể đã đến “tương lai”, hoặc có lẽ, cô sẽ xuất hiện ở một tiết điểm nào đó trong “tương lai”.

“Ta sẽ nghĩ cách mang cô ấy về.” Tống Thư Hàng cam kết với Luân Hồi ấn.

Sau khi đưa Thông Nương về, cũng không phải để Thông Nương lập tức kết thúc luân hồi, trở về Luân Hồi ấn.

Điều kiện trở về Luân Hồi ấn có hai loại.

Một là một thế của Thông Nương tự nhiên kết thúc, cũng chính là kết thúc đời hành của Thông Nương.

Hai là Thông Nương bước ra Trường Sinh đạo, chứng đạo trở thành Trường Sinh Hành.

Sau khi chứng đạo Trường Sinh thì có thể có được nhiều lựa chọn hơn. Thông Nương có thể lựa chọn dùng thân cây hành trở về, hoặc là “chém” ra ánh sáng luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm, để ánh sáng luân hồi kia dẫn theo ấn ký một thế của Thông Nương, trở về Luân Hồi ấn.

Tống Thư Hàng hy vọng Thông Nương có thể trở về Luân Hồi ấn thông qua phương án thứ hai. Cho nên, nếu tìm được Thông Nương về, hắn sẽ dùng hết sức lực và tài nguyên, nhân mạch của mình chất hết lên Thông Nương. Tranh thủ để cô chứng đạo Trường Sinh trong thời gian ngắn nhất!

Sau khi được Bá Tống cam kết, năng lượng trong Luân Hồi ấn vui vẻ lăn lộn, cô rất có hảo cảm với Bá Tống, lúc này cô bằng lòng tin tưởng cam kết của hắn.

Nhiệm vụ tìm Thông Nương về, cô yên tâm giao cho Bá Tống.

Để sau này tiện liên hệ, Luân Hồi ấn lưu lại một “ấn ký” trên cánh tay Bá Tống.

Tiếp đó, ý thức Bá Tống trở về.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử khẽ nắm lấy hắn, ý thức rời khỏi Luân Hồi ấn, trở lại trong Luân Hồi điện của hành tinh tổ.

…

Trong Luân Hồi điện, hành tinh tổ Tô Thị.

Toàn thân Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái thể lưu ly tinh khiết lần nữa, trong thân thể trạng thái lưu ly, tiên nguyên toàn thân hắn chuyển hóa thành trạng thái á bất hủ.

Năng lượng á bất hủ vận chuyển sinh sôi không ngừng trong thân thể lưu ly, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

“Thành công rồi.” Bạch long tỷ tỷ nhẹ giọng nói.

Cô biết Bá Tống ra tay thì tuyệt đối sẽ không về tay không.

Đến tận đây, thân thể Tống Thư Hàng đã tập hợp đủ tin tức bất hủ của Thiên Đạo đời 2-8… Sau đó không lâu, hắn còn có thêm hack tool của Thiên Đạo đời 8.5.

“Ừm, thành công rồi.” Tống Thư Hàng mở mắt, trạng thái thể lưu ly hoàn mỹ dần biến mất.

“Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không? Vì sao phân thân của ngươi lại ở trong Luân Hồi ấn?” Trong tay, giọng Luân Hồi Nhận Tiên Tử vang lên.

“Tiên Tử yên tâm đừng nóng.” Tống Thư Hàng thả tay, buông thân đao ra.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử hóa thành trạng thái hình người, mái tóc đỏ chói mắt tung bay.

“Trên thực tế, việc phân thân của ta tiến vào trong Luân Hồi ấn là chuyện ngoài ý muốn do “hiểu lầm” gây nên. Vốn người nên quay về trong Luân Hồi ấn là... bạn thân Thông Nương của ta. Nhưng vì phân thân ta không rõ tình huống, cho rằng Thông Nương sẽ xảy ra chuyện bất trắc, vì vậy hắn đẩy Thông Nương ra, thay thế vị trí của cô ấy. Sau đó, hắn bị Luân Hồi ấn hút tới.” Tống Thư Hàng giải thích.

Bạch long tỷ tỷ: “...”

Thông Nương trở thành bạn thân của ngươi hồi nào vậy?

Hơn nữa, Thông Nương thế mà lại có quan hệ với Thiên Đạo đời thứ năm?

Lượng tin tức thật lớn.

“Mà sau khi phân thân của ta bị Luân Hồi ấn hấp thu, “trải nghiệm một thế” của hắn cũng bị hấp thu, trở thành tài liệu hoàn thiện luân hồi. Ta nghĩ, cảm giác quen thuộc của Tiên Tử với ta, cảm giác với công pháp của ta đều bắt nguồn từ đây.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử xoa cằm, như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Về phần Thông Nương, Tiên Tử các cô yên tâm. Ta sẽ nghĩ cách đưa cô ấy trở về.” Tống Thư Hàng lại nói.

Lúc hắn giải thích về phân thân của mình thì lướt qua một chút nội dung.

Luân hồi “rắn ngậm đuôi” của Thiên Đạo đời thứ năm rất có thể sẽ gây ra tuần hoàn trên phương diện “thời gian”.

Chuyện phân thân Tống two biến mất xảy ra trong năm nay, nhưng thời gian hắn ở trong Luân Hồi ấn lại hoàn toàn không đồng bộ với hiện thế. Đây cũng là nguyên nhân sau khi hắn nhìn thấy bản thể sẽ kích động như vậy.

Có điều những khâu này, hẳn là Luân Hồi Nhận Tiên Tử hiểu được nhiều hơn cả hắn, Tống Thư Hàng bèn không phí thêm miệng lưỡi nữa.

“Nói cách khác, kỳ thực “tin tức bất hủ” của Thiên Đạo đời thứ năm đã thuộc về ngươi từ lâu. Ngươi qua đây chỉ là đi cho có.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Phân thân nhà Bá Tống và phân thân nhà Bạch đạo hữu đều có cách làm khác nhưng hiệu quả giống đến kỳ diệu. Đều thuộc về series rất giỏi giang, bản thể cứ nằm là được, phân thân sẽ lặng lẽ giải quyết hết mọi chuyện, thật làm người ta hâm mộ.

Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng, sau đó hắn nhìn về phía chỗ Tô Thị A Thập Lục.

“Phương diện tiến hóa của A Thập Lục, vừa hay có thể giúp cô ấy một tay.” Tống Thư Hàng vươn cánh tay, lộ ra ấn ký của Luân Hồi ấn.

Chương 3094: Thất đao lưu Bá Tống

Sau khi thu hồi phân thân Tống two về, lượng lớn ký ức trở về, đồng thời còn bổ sung một đoạn ký ức của luân hồi Thiên Đạo đời thứ năm.

Cho nên, Tống Thư Hàng hiểu rõ quá trình lột xác của Tô Thị A Thập Lục như lòng bàn tay, đây là công lao của Tống two.

Thiên Hà Tô Thị là trạm đầu tiên trong hạng mục luân hồi do Thiên Đạo đời thứ năm mở ra, có địa vị chiến lược tương đối đặc thù.

Vì là lần đầu thực nghiệm nên trước khi luân hồi, Thiên Đạo đời thứ năm đã chuẩn bị rất nhiều, trao cho lần luân hồi đầu tiên rất nhiều lực lượng thiên phú. Việc này cũng giúp đệ tử Thiên Hà Tô Thị đời sau hoặc ít hoặc nhiều đều được di truyền một ít thiên phú đặc thù.

Trong đó, thiên phú hóa thân thành đao như “đạo khí Luân Hồi Nhận” là thiên phú ẩn mạnh nhất của Tô Thị.

Có điều bởi vì bản ngã Thiên Đạo đời thứ năm là tiên tử, cho nên thiên phú này hơi có chút “trọng nữ khinh nam”, phần lớn người có thể thức tỉnh thiên phú ẩn này đều là tiểu tiên tử Tô Thị.

Bởi vì bản ngã thiên phú này là năng lực càng thích hợp với “thể chất tiên tử” hơn.

Số lượng các tiên trưởng Tô Thị có thể thức tỉnh thiên phú này khá ít.

Tô Thị Thằng Kết lão tổ chính là đao lang đã thức tỉnh thiên phú, nhưng hắn là thể biến dị… mới thành kiếm lang.

Nếu không có gì bất ngờ, lấy tính cách và thiên phú của Tô Thị A Thập Lục, sau khi cô kích hoạt thiên phú thì có thể hóa thành một thanh thần binh như Luân Hồi Nhận.

Dưới tình huống bình thường, nếu như đao nương có đạo lữ, hai người có thể cùng nhau trưởng thành, dựa dẫm vào nhau.

Trình độ tình cảm thân mật giữa hai bên sẽ cao hơn đạo lữ bình thường cùng cấp gấp mấy lần.

Bởi vì, giữa đao nương và đạo lữ, trừ quan hệ tình ái thông thường ra, còn có thể để thân thể và tâm hồn đồng thời tiến vào trạng thái "nhân đao hợp nhất", điểm này đạo lữ bình thường không cách nào làm được.

Huống hồ, còn có loại thủ đoạn như "Dưỡng Đao thuật", có thể tăng độ thân mật hằng ngày.

Dù là loại hình đao tu như "Độc Cô Đao Khách" kia, trong lòng chỉ có đao, trừ đao ra, cái gì cũng không cần, chỉ cần sau khi có được đao nương, cũng có thể thu được cả sự nghiệp lẫn tình yêu.

Có điều... giữa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đã không có thời gian "cùng nhau trưởng thành".

Thời gian luôn keo kiệt với vị đại lão Bá Tống này, không chịu cho hắn nhiều thời gian hơn để chậm rãi trưởng thành.

Nếu Tô Thị A Thập Lục hóa thành đao nương chính quy cũng chỉ có thể tăng thêm một chút tình thú của người trưởng thành với Tống Thư Hàng, nhưng không cách nào gia nhập vào đại cục mà Tống Thư Hàng phải đối mặt.

Đây đều là lỗi của thế giới!

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng vẫn hy vọng trong sự kiện mình sắp đối mặt tiếp đến, hắn có thể cùng đối mặt với Tô Thị A Thập Lục tựa như đao nương vag đạo lữ bình thường vậy.

Nắm tay cùng tiến lùi cũng là tình thú giữa đạo lữ trưởng thành.

"A Thập Lục." Tống Thư Hàng gọi nhỏ một tiếng với Tô Thị A Thập Lục đang lột xác.

"Ừm." Tô Thị A Thập Lục đang lột xác khẽ đáp lời.

Hai người một gọi một đáp đã hoàn thành giao lưu trên phương diện tâm linh.

Ăn ý cũng là một loại tình thú.

Tống Thư Hàng vén tay áo lên, ấn ký Luân Hồi ấn trên cánh tay tỏa sáng lấp lánh.

Hắn chủ động tham dự vào trong quá trình lột xác của A Thập

Lục.

“Hắn muốn làm gì?” Bạch long tỷ tỷ hạ xuống cổ Luân Hồi Nhận Tiên Tử rồi quấn lấy theo thói quen. Chủ yếu là khí tức trên người Luân Hồi Nhận Tiên Tử có chút tương tự với A Thập Lục, làm bạch long tỷ tỷ hành động theo bản năng thân thể.

Dường như Luân Hồi Nhận Tiên Tử cũng rất hưởng thụ, cọ nhẹ lên khăn quàng cổ bạch long, đáp: “Hẳn là muốn giúp lột xác của A Thập Lục tiến thêm một bước. Có ấn ký của Luân Hồi ấn, có lẽ thật sự sẽ thành công.”

“Sau khi tiến thêm một bước thì sẽ thế nào?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Bản thân Luân Hồi Nhận Tiên Tử cũng không dám xác định: “Biến thành đao nương đỉnh cấp?”

“Nghe có vẻ rất tốt… Đáng tiếc, dù là đao nương đỉnh cấp thì vẫn kém một chút.” Bạch long tỷ tỷ nhẹ giọng nói.

Bởi vì cô hiểu rõ cục diện Bá Tống phải đối mặt kế tiếp, ít nhất phải có chiến lực cấp Trường Sinh Giả đứng đầu mới có thể nhập cuộc, ngay cả Trường Sinh Giả bình thường cũng không thể nhúng tay.

Cho nên…

Bạch long tỷ tỷ cảm khái một tiếng: “Nếu có thể biến thành đạo khí thì tốt rồi.”

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “…”

Các ngươi còn dám nói không đánh chủ ý trên người ta?

Đao nương đứng đầu cũng chướng mắt, chẳng lẽ các ngươi muốn đánh Thiên Đạo à?

Chờ chút.

Dường như Bá Tống thật sự chuẩn bị đi đánh Thiên Đạo.

Hơn nữa…

Luân Hồi Nhận Tiên Tử liếc nhìn Bá Tống, trạng thái á bất hủ toàn thân, chẳng khác nào tiểu Thiên Đạo hành tẩu thế gian.

Đối với Bá Tống mà nói, dường như đao nương đứng đầu thật sự kém một chút.

Cũng chỉ có thần binh cấp Trường Sinh Giả đứng đầu, hoặc là đạo khí mới có thể dùng được.

"Kỳ thực, nếu các tiểu tiên tử Tô Thị diễn hóa "năng lực thiên phú" đến cực hạn, hóa thành đao nương đỉnh cấp thì vào thời điểm mấu chốt, họ có thể mượn dùng lực lượng của ta." Luân Hồi Nhận Tiên Tử tiết lộ tính năng nhỏ này. Cô không thể để người khác xem thường chức năng của đao nương!

Chỉ cần sau khi đệ tử Thiên Hà Tô Thị thức tỉnh thiên phú ẩn thì sẽ giống như "lại giống" vậy.

Thời điểm mấu chốt, hóa thân lưỡi đao + kết nối với lực lượng của cô, vậy có thể làm lực lượng của cô giáng lâm hiện thế, từ đó giúp đao nương của Thiên Hà Tô Thị hóa thành Luân Hồi Nhận.

Hơn nữa, bởi vì bản thân hai bên "có cùng nguồn gốc", lực lượng sẽ không bài xích nhau. Luân Hồi Nhận do nhóm đao nương Tô Thị biến thành không hề khác với Luân Hồi Nhận chân chính trong thời gian ngắn, là cấp bậc đạo khí chân chính.

"Thì ra là thế, nếu như vậy, giữa A Thập Lục và Thư Hàng bèn có cơ hội nắm tay cùng tiến lùi rồi." Bạch long tỷ tỷ vui vẻ cười một tiếng, cười như một người mẹ già vậy.

"Lại nói, đạo khí của Bá Tống đạo hữu là gì vậy?" Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi. Nếu như A Thập Lục tiến hóa thành đao nương đỉnh cấp, vậy nói không chừng cô sẽ có cơ hội gặp mặt hai đao khí khác của Bá Tống. Đều là đạo khí, biết trước chút tình báo thì đến lúc chung đụng cũng sẽ không quá xấu hổ.

"Hẳn là hai món đạo khí, một là tinh cầu mọc mắt của Thiên Đạo đời thứ hai, là vũ khí cấp chiến lược. Hai là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao của Thiên Đạo đời thứ ba, trước mắt đã hoàn thành cửu chuyển." Bạch long tỷ tỷ trả lời.

"Đã có đao rồi? Còn là đao cấp đạo khí? Vậy hắn còn tới trêu chọc tiểu tiên tử Tô Thị? Đao tu cặn bã." Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

Bạch long tỷ tỷ suy nghĩ một chút, nói: "Song đao lưu?"

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: "…"

"Kỳ thực trừ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ra, trong tay Thư

Hàng còn có một thanh kiếm đặc thù, Xích Tiêu kiếm. Mặc dù có hình kiếm, nhưng trong xương kỳ thực là đao. Cho nên, tam đao lưu?” Bạch long tỷ tỷ suy xét rồi nói.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “…”

“Đúng rồi, trong pháp khí tổ hợp tam thập tam thú, còn có song đao Ô Tặc Bạo Quân, món này là song đao. Trong tay Bá Tống có hai bộ, đó chính là bốn đao. Cho nên… thất đao lưu?” Bạch long tỷ tỷ càng nói càng có lực.

Hai tay mỗi tay cầm một đao, miệng ngậm một thanh, tiếp đến chân trái hai đao, chân phải hai đao, giạng thẳng chân.

Thất đao lưu Bá Tống, có sợ không?

Luân Hồi Nhận Tiên Tử đã không nói nên lời.

Keng ~

Lúc này, chỗ của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục phát ra tiếng vang đao sắc bén ra khỏi vỏ.

A Thập Lục mở rộng hai tay, ngực hóa thành hư ảnh một thanh đao.

Có điều, không đợi A Thập Lục triệt để hóa thành đao nương, Tống Thư Hàng đã tiến lên một bước, xòe bàn tay nhắm ngay hư ảnh bảo đao.

Trên cánh tay, hư ảnh Luân Hồi ấn sáng lên.

Nhân đao hợp nhất.

Ánh sáng chói mắt bao lấy Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Mấy hơi thở sau…

Một đại ấn nho nhỏ xuất hiện trước mặt bạch long tỷ tỷ và Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “? ? ?”

Bạch long tỷ tỷ: “? ? ?”

Đao nương đâu? Đao nương đứng đầu đã nói đâu? Đi đâu rồi?

Hơn nữa, Bá Tống đâu?

Một Bá Tống to như vậy đi đâu rồi?

“Hợp thể rồi ư?” Bạch long tỷ tỷ nghi hoặc nói.

Đại ấn trước mắt này là hợp thể tiến hóa của A Thập Lục + Tống Thư Hàng?

Chương 3095: Suy đoán duy nhất của chư giới

Vì sao A Thập Lục hình thức đao nương + Tống Thư Hàng lại biến thành một đại ấn?

Đây là nguyên lý gì?

Dù các ngươi biến thành tử mẫu đao, thậm chí biến thành thư hùng song kiếm, ta đều có thể hiểu được.

Nhưng có phải khoảng cách từ đao biến thành đại ấn có hơi rộng không? Giữa hai thứ này có liên hệ gì?

“Quan hệ duy nhất giữa hai thứ này… có thể chính là Luân Hồi ấn.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử ngẩng đầu nhìn trời, tâm tình phức tạp, hiển nhiên cô cũng không ngờ sẽ xuất hiện một màn trước mắt.

Bạch long tỷ tỷ trưng vẻ mặt nghi hoặc: “? ? ?”

Cô không lặn xuống cùng ý thức của Tống Thư Hàng, không tiếp xúc với Thiên Đạo đời thứ năm, cho nên không biết chuyện Luân Hồi ấn.

Nhưng nghe cái tên “Luân Hồi ấn” này, hiển nhiên là thứ đồng bộ với Luân Hồi Nhận Tiên Tử, hoặc là có cùng nguồn gốc?

Chẳng lẽ nói, Thiên Đạo đời thứ năm có hai món đạo khí?

“Luân Hồi ấn kia là căn cơ để bản tôn Thiên Đạo đời thứ năm của ta đúc lại luân hồi, do thân thể bất hủ của cô ấy biến thành. Vừa rồi ta dẫn Bá Tống đến chỗ đó một chuyến.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử giải thích.

Bạch long tỷ tỷ chớp mắt.

Cô còn đánh giá thấp năng lực gây sự của Bá Tống.

Không hổ là “Tống *cái gì cũng có thể ké *Thư Hàng” ư?

Đao nương đứng đầu? Có thể hóa thân thành đạo khí trong thời gian ngắn?

Đối với Tống Thư Hàng mà nói… không chỉ là như thế!

Chỉ cần thứ hắn tiếp xúc được thì luôn có thể ké vài thứ về.

Cho nên, sau khi giúp Tô Thị A Thập Lục hóa thành đao nương đứng đầu, Tống Thư Hàng còn đập cả mình vào, mượn dùng năng lực của ấn ký Luân Hồi ấn, để mình và Tô Thị A Thập Lục tiến thêm một bước, hợp thể tiến hóa.

Sau đó Luân Hồi ấn được tạo ra.

Giống như hình chiếu của đạo khí Luân Hồi Nhận, uy lực của Luân Hồi ấn do Bá Tống + Tô Thị A Thập Lục hợp thể tiến hóa ra cũng gần như là bản thể Luân Hồi ấn oanh kích.

“Đại khái có thể công kích 2-3 lần.” Trong Luân Hồi ấn truyền ra giọng Tống Thư Hàng.

“Là thực lực của ta quá thấp, nếu như ta mạnh hơn chút, chúng ta đã có thể phát huy ra nhiều uy lực hơn.” Tô Thị A Thập Lục có chút bất mãn nói, cô không hài lòng với tốc độ tấn cấp của mình, mặc dù cô đã tấn cấp cực nhanh.

“Không sao, chuyện thực lực… chúng ta có nhiều cơ hội tăng lên. Chủ yếu là không hề lưu lại tai họa ngầm, cần mỗi bước đi để lại một dấu chân, làm đâu chắc đấy.” Tống Thư Hàng an ủi.

Hơn nữa, sau mỗi lần hợp thể có thể nện Luân Hồi ấn 2-3 lần, hiệu quả đã siêu đỉnh. Thời khắc mấu chốt, nói không chừng có thể tạo được hiệu quả lật bàn. Huống hồ, Thiên Đạo đời thứ năm vẫn luôn ghi thù Thiên Đạo đời thứ tư. Nếu như Luân Hồi ấn cũng nhằm vào Thiên Đạo đời thứ tư, uy lực chí ít tăng lên bội phần!

Bạch long tỷ tỷ liếc trắng mắt.

Chư Thiên Vạn Giới, duy chỉ có Bá Tống ngươi không có tư cách nói lời này.

“Thư Hàng, trước khi chúng ta hợp thể tiến hóa lần tiếp theo, ta muốn làm thực nghiệm, ta có một ý tưởng, nói không chừng có thể gia tăng hiệu quả uy lực của Luân Hồi ấn.” Tô Thị A Thập Lục suy tư nói.

“Vừa rồi ta cũng có một ý tưởng to gan.” Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, hai người trăm miệng một lời ăn ý nói: “Trước khi hợp thể tiến hóa, phát huy uy lực của “hóa lưỡi đao” đến cực hạn, mượn lực lượng của Luân Hồi Nhận Tiên Tử, tạm thời tiến hóa thành đạo khí. Trên cơ sở này, lại tiến hành hợp thể tiến hóa.”

Cứ như vậy, có lẽ có thể phát huy uy lực của Luân Hồi Nhận đến cực hạn.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử bất mãn nói: “Các ngươi xem ta là công cụ hình người à?”

“Nén bi thương.” Bạch long tỷ tỷ an ủi.

Công cụ hình người hay không công cụ hình người, kỳ thật không quan trọng. Bạch long tỷ tỷ cảm thấy, chỉ cần đến lúc đó Dưỡng Đao thuật của Bá Tống đến đúng chỗ, Luân Hồi Nhận Tiên Tử sẽ rất vui lòng trợ giúp Bá Tống và tiểu Thập Lục một tay.

Dù sao, Dưỡng Đao thuật của Bá Tống đã được Thiên Đạo và nhiều vị chúa tể Cửu U công nhận là bí pháp tà thuật.

“Tạm được rồi, giải trừ hình thức này trước đi. Cứ duy trì hình thức này mãi sẽ có áp lực khá lớn lên thân thể Thập Lục đấy.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Giải!” Tô Thị A Thập Lục hô khẽ một tiếng, hai người rời khỏi hình thức Luân Hồi ấn.

Trong vầng sáng, thân hình A Thập Lục cũng khôi phục lại dáng vẻ nhân loại.

Thân thể bạch long tỷ tỷ bay lên, rời khỏi cổ Luân Hồi Nhận Tiên Tử, trở về trên người A Thập Lục.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử bị bỏ rơi đưa tay sờ cổ, không hiểu sao có chút quyến luyến cảm giác bạch long tỷ tỷ quấn trên cổ cô.

Khăn quảng cổ bạch long cho người ta cảm giác được thân thiết che chở.

[Có thể bởi vì một phần cơ thể bạch long thuộc “chi bạch long” trong Long giới cũng có được huyết mạch luân hồi của Thiên Đạo đời thứ năm? Cho nên mới khiến ta thấy quyến luyến?

Chốc nữa, ta có nên đến long giới bắt một bạch long tới đây không nhỉ?] Luân Hồi Nhận Tiên Tử thầm nghĩ.

Bạch long tỷ tỷ cũng không biết sự quyến luyến của Luân Hồi Nhận Tiên Tử, sau khi cô trở lại trên cổ A Thập Lục thì thuận thế quấn quanh, nói: “Sau khi trở thành đao nương thì có cảm giác gì không? Thân thể có biến hóa gì không?”

“Ừm, trừ đan điền ra, hình như trong thân thể còn có thêm một loại năng lượng hạch tâm khác. Ta và tất cả tiểu Thập Lục cùng chia sẻ lực lượng năng lượng hạch tâm này, đây cũng là cơ sở để ta có thể hóa thân thành đao.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Trừ điều đó ra, cảnh giới thực lực của cô cũng tăng lên một đoạn nhỏ.

Hơn nữa, loại xu thế tăng lên này còn đang từ từ lên cao, không hề ngừng lại.

Đây hẳn là ban thưởng khi cô lựa chọn giữ lại “nhân cách tất cả tiểu Thập Lục”?

“Không có nhiều biến hóa hơn à?” Bạch long tỷ tỷ hỏi, dường như cô chờ mong phản ứng lớn hơn.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu.

Bạch long tỷ tỷ trưng vẻ mặt tiếc nuối.

Sau đó cô lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, hỏi: “Thư Hàng thì sao? Lúc hóa thân thành Luân Hồi ấn, ngươi cảm thấy thân thể có biến hóa gì? Hoặc là có cảm giác đặc thù gì không?”

“Ta chỉ phụ trợ A Thập Lục tiến hóa, kỳ thực lúc hóa thành Luân Hồi ấn cũng chỉ mượn thuộc tính á bất hủ của ta… Cho nên thân thể ta không có bất kỳ biến hóa gì cả.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Hơn nữa, bây giờ toàn thân hắn đều hóa thành á bất hủ, thân thể đã rất khó cải biến, cho dù là thiên phạt, bây giờ hắn cũng có thể thản nhiên đối mặt!

Chờ có cơ hội, hắn có thể phối hợp với Đạo Tử tiền bối, thử nghiệm lão đại ca “thiên phạt” của thiên kiếp.

“Về phần cảm giác đặc thù, có thể có một ít.” Tống Thư Hàng xoa cằm, nhắm mắt nhớ lại cảm nhận lúc mình và A Thập Lục hợp thể tiến hóa.

Cảm nhận lớn nhất hẳn là cảm giác đánh úp tới khi liên hệ với trên một trăm tiểu Thập Lục và Tô Thị A Thập Lục.

Hồi lâu sau.

Tống Thư Hàng thử quy nạp lại: “Duy nhất chư giới, truyền thuyết vạn giới?”

Đây là trải nghiệm mà hắn chưa từng cảm nhận được ngay cả lúc lợi dụng lỗ hổng khi Đạo Tử tiền bối chứng đạo Thiên Đạo đời 8.5.

Lý giải “pháp tắc thời gian” mà Thiên Đạo cũng không nhất định sở hữu.

Nhưng mỗi Thiên Đạo đều có thể can thiệp đến “thời gian”.

Nói không chừng bản ngã Thiên Đạo cũng không phát giác ra loại can thiệp này.

Chẳng hạn như… “nhím biển gai trên dòng sông thời gian” mà hắn nhìn thấy khi ấy, dường như đều là tồn tại chân thực, mà không phải thôi diễn. Mỗi một nhím biển gai trên dòng sông thời gian đều xảy ra rất nhiều biến hóa khác nhau.

Nhưng các đời Thiên Đạo trên nhím biển gai hẳn đều giống nhau?

Đương nhiên, đây là suy đoán của Tống Thư Hàng.

Không chắc sẽ đúng.

“Được rồi, chúng ta trở về thế giới Cổ U, tiếp tục cắm trụ thôi.” Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Các đời “Thiên Đạo dự bị” đều sẽ đến Cổ U cắm trụ.

Bạch tiền bối còn đang chờ ở đó.

Chương 3096: Sân khấu đã dựng, chỉ chờ diễn viên vào chỗ

“Bận vậy à, không ở thêm một lát ư?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

Trước đây sau khi đệ tử Tô Thị hoàn thành tiến hóa ở nơi này của cô đều sẽ cố gắng nán lại đây lâu thêm chút.

Nếu như cô tỉnh lại, có thể nhín thời gian giảng pháp cho các đệ tử Tô Thị, chỉ điểm mọi người.

Nếu như cô ngủ, vậy chỉ quan sát bản thân đạo khí cũng có thể mang đến lĩnh ngộ vô hạn cho đệ tử Tô Thị.

Nhưng bây giờ, Bá Tống và Tô Thị A Thập Lục vừa tiến hóa xong đã khẩn cấp muốn rời đi, việc này khiến đáy lòng cô có chút mất mát. Dù trong nhà ngươi đã có hai đạo khí, cho nên đạo khí không có vẻ quá quý giá, nhưng ít nhiều gì cũng phải cho ta chút mặt mũi, ở lại lâu một chút mới đúng chứ.

“Luân Hồi Nhận tiền bối không cần khách sáo, chỉ cần cô lưu lại cho bọn ta quyền hạn… sau này bọn ta có thể tới làm khách bất kỳ lúc nào. Hôm nay có chút bận, còn phải đi thế giới Cổ U cắm trụ.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Ừm, thông thường người trong nước nói “không thể ở lại thêm chút” đều là cách nói khách sáo, cho nên hắn cảm thấy hẳn Luân Hồi Nhận Tiên Tử là đang khách sáo với bọn họ.

“Được, ta mở quyền hạn cho các ngươi. Nhưng mỗi lần trước khi đến, nên gọi ta trước, nếu ta tỉnh thì hãy đến.” Luân Hồi Nhận tiền bối lên tiếng.

“Vậy tiền bối, chúng ta gặp lại sau nhé.” Tống Thư Hàng vẫy tay chào. Chỉ cần hắn rảnh thì nhất định sẽ tới. Dù bản thể bề bộn nhiều việc, hắn cũng sẽ dùng phân thân đi cùng Tô Thị A Thập Lục tới, quan sát hình thái đạo khí của Luân Hồi Nhận có lợi cho việc tu hành của A Thập Lục.

“Đúng rồi, nếu các ngươi đi, bạch long đạo hữu có việc gì không? Không có việc gì thì ở lại tán gẫu với ta một chút nhé.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử cuối cùng nhịn không được lại bổ sung một câu.

Vẻ mặt bạch long tỷ tỷ vô cùng nghi hoặc: “? ? ?”

Vì sao Luân Hồi Nhận Tiên Tử đột nhiên có vẻ rất quen thuộc với cô? Chúng ta nói chuyện nhiều lắm à?

“Không được, ta còn có chút việc, ta cảm thấy mình sắp hồi sinh rồi.” Bạch long tỷ tỷ suy nghĩ rồi uyển chuyển từ chối: “Chờ sau khi ta hồi sinh sẽ đến tìm Luân Hồi Nhận đạo hữu tâm sự.”

Hiện tại cô đang trong trạng thái thân thể công đức, rời khỏi A Thập Lục lâu chung quy sẽ có chút bất tiện… Đợi sau khi chân thân của cô hồi sinh sẽ đến tán gẫu với Luân Hồi Nhận Tiên Tử, xem có khả năng dẫn cô ấy chuồn ra ngoài không.

“Thế cứ quyết định vậy đi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử vui vẻ nói.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu.

Lại nói, sức hấp dẫn của ta thật sự lớn vậy ư?

Chính bạch long tỷ tỷ cũng thấy tò mò.

…

Sau khi có được quyền hạn do Luân Hồi Nhận Tiên Tử mở, Tống Thư Hàng dẫn A Thập Lục xuyên qua không gian, đi đến bên ngoài Luân Hồi điện trước. Tô Thị Bình Tế Tiên Tử và Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ còn đang chờ ngoài cửa.

“A Thập Lục hoàn thành lột xác rồi à?” Sau khi Tô Thị Bình Tế Tiên Tử nhìn thấy A Thập Lục thì quan sát cô một chút, xác định nói.

“Đúng vậy, nhờ phúc của Tiên Tử và Lão Tổ.” A Thập Lục hành lễ với hai vị tổ tiên.

Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ hỏi: “Kế tiếp có dự định gì?”

“Bọn ta cần đến thế giới Cổ U một chuyến trước, dựng một cây trụ ở đó…” Tống Thư Hàng nhẹ giọng trả lời.

Sau đó, thời gian của bọn họ cũng không nhiều.

Đạo Tử tiền bối đã chuẩn bị kế hoạch thoái vị trước thời hạn.

"Bá Tống đạo hữu vẫn bề bộn nhiều việc như trước… Thật hâm mộ người trẻ tuổi các ngươi, cứ cảm thấy bận mãi không xong, lại như có động lực dùng mãi không hết." Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ nói.

Thời gian quen biết của hắn và Bá Tống không lâu, nhưng từ khi tiếp xúc cho đến bây giờ, Bá Tống vĩnh viễn trong trạng thái "vội vàng".

Vẫn luôn vẫn luôn chạy như điên, không hề ngừng bước.

Cũng chỉ có lúc các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 gặp nhau nghỉ ngơi trên cuộc họp hàng năm của Tô Thị, hắn mới nhìn thấy trạng thái "Bá chạy" của Bá Tống hơi dừng lại một chút. Người trong nhóm là bến cảng tâm linh của Bá Tống.

Bá Tống chạy như điên thế này làm Thằng Kết Lão Tổ nhớ đến bản thân của rất lâu rất lâu trước kia, mình lúc còn trẻ cũng là như vậy, tràn ngập sức phấn đấu quên mình.

"Kỳ thực ta không tốt như lão tổ nói đâu." Tống Thư Hàng ngượng ngùng đáp.

"Cá mặn tràn đầy động lực." Bạch long tỷ tỷ thong thả nói.

Tống Thư Hàng: "…"

"Chờ sau khi ngươi bận xong, nếu có thời gian thì đến Tô Thị tìm bọn ta." Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ nói: "Sau đó, chúng ta kết đoàn đi Bảo Thạch vực xem một chút."

"Bảo Thạch vực? Địa bàn của Thiên Hà Tô Thị à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ sửng sốt, nghi hoặc hỏi ngược lại: "Bá Tống đạo hữu, ngươi không biết ư?"

Tống Thư Hàng: "? ? ?"

"Trong Bảo Thạch vực đồng thời hiển hiện bất hủ chi mộ của Thiên Đạo đời thứ hai và Thiên Đạo đời thứ ba. Tin tức này đã truyền ra khắp Chư Thiên Vạn Giới… Bây giờ hẳn đã có rất nhiều Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên tiến về Bảo Thạch vực. Dù sao, là hai tòa di vật Thiên Đạo." Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ trả lời.

Tống Thư Hàng xoa cằm, suy tư.

Bất hủ chi mộ của tiền bối ba mắt và cha Cẩu Đản ư?

Hơn nữa, còn xuất hiện ở cùng một nơi?

Đây chắc chắn là một cạm bẫy!

Bởi vì, nếu như bất hủ chi mộ của tiền bối ba mắt nằm trong Bảo Thạch vực, vậy chuyện đầu tiên Thiên Đạo cha Cẩu Đản làm chắc chắn là đào cổ mộ của tiền bối ba mắt lên, cả tro cũng hất đi. Sau đó cải tạo cổ mộ của tiền bối ba mắt thành cổ mộ của mình, đặt bản thân vào đó.

Không có khả năng thứ hai, Thiên Đạo cha Cẩu Đản tuyệt đối sẽ làm ra chuyện như vậy.

Cho nên, hai tòa cổ mộ đồng thời xuất hiện, tuyệt đối không có khả năng!

Lúc nghĩ tới đây, trong lòng Tống Thư Hàng hơi động, nhớ tới lời Đạo Tử tiền bối nói. Đạo Tử tiền bối đang âm thầm chuẩn bị kế hoạch “thoái vị trước thời hạn”. Đồng thời, hắn thầm nghĩ cách tụ tập Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới lại.

Hiện tại xem ra, có thể đây chính là cục diện mà Đạo Tử tiền bối liên thủ với cha Cẩu Đản và tiền bối ba mắt bày ra.

“Ta sẽ đi, nếu như ta trở về sớm, ta sẽ hẹn các tiền bối đi cùng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Chờ sau khi Trường Sinh Giả trong thiên địa tụ tập đủ, dựa theo kịch bản của Đạo Tử tiền bối, chính là phân đoạn hắn hoặc Bạch tiền bối lên sàn, tiếp nhận khiêu chiến của các đại lão Chư Thiên Vạn Giới nhỉ?

Sân khấu đã dựng xong.

Chỉ chờ diễn viên vào chỗ.

…

Vùng đất Cổ U thế giới Hắc Long.

Bản ngã thi duy trì tư thế phát lực, duy trì một cây trụ trạng thái Bá Thần trụ, cung cấp năng lượng cho nó.

Bạch tiền bối ngồi xổm trên đất, dùng nhánh cây vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

Trong vòng, có một ít sinh vật “Cổ U” đặc thù đang bật nhảy bên trong. Đây là thứ trông tương tự tôm hùm nhỏ, có màu trắng sữa, sở hữu sức bật rất mạnh.

Bạch tiền bối nhốt chúng nó lại, một khi đám vật nhỏ này nhảy ra khỏi vòng tròn sẽ lập tức bị nhánh cây chọt vào vòng tròn lần nữa.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ cắm trên đỉnh đầu Bạch tiền bối, không ngừng lắc lư, ngọn tóc đâm vào hư không, thỉnh thoảng chộp lấy một con tôm mới, cung cấp cho Bạch tiền bối chơi đùa.

“Trông chúng có vẻ rất ngon.” Xích Tiêu kiếm khôi phục hình kiếm, lơ lửng trong không trung.

Lưu Tinh kiếm theo sau lưng nó, rất hâm mộ dáng vẻ của Xích Tiêu kiếm.

Lúc này, cánh cửa không gian mở ra.

“Ta về rồi đây.” Tống Thư Hàng vượt không tới, vừa đi ra vừa nói: “Bạch tiền bối, chỗ ta có chút cảm ngộ mới, liên quan đến ý tưởng “duy nhất chư giới”. Có lẽ có liên quan đến việc cắm trụ ở Cổ U. Ta truyền cảm ngộ này cho ngươi, ngươi nhận nhé!”

“Duy nhất chư giới? Ngươi muốn giết hết những Thư Hàng khác à?” Bạch tiền bối ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nói.

Chương 3097: Xin lỗi, xin thứ lỗi cho ta… giao tất cả áp lực và gánh nặng cho các ngươi

“Làm sao có thể… Hơn nữa, ta cũng không cách nào làm được chuyện này.” Tống Thư Hàng xua tay nói.

Lúc trước hắn mượn nhờ lực lượng của các vị tiền bối, có thể nhìn thấy những bản thân khác trên gai nhím biển dòng sông thời gian.

Nhưng loại quan sát này hệt như người ngồi trước màn hình xem “phim” vậy, không có khả năng quấy nhiễu thế giới trong phim.

Chớ nói chi là giết sạch tất cả “Thư Hàng”.

Trong này có khoảng cách chiều không gian.

Huống hồ, lấy tính cách của hắn cũng không có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Tuy nói đàn ông phải tàn nhẫn với bản thân một chút.

Nhưng tàn nhẫn cũng phải có tính mục đích, tính nhắm vào.

Mà không phải mỗi thời mỗi khắc đều tàn nhẫn với mình một cách chẳng hiểu ra sao… như thế là M cuồng bị ngược đãi đấy.

“Ta truyền cảm ngộ vừa đạt được liên quan đến “duy nhất chư giới” cho ngươi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói, mở ra hình thức truyền tải số liệu giữa mình và Bạch tiền bối.

Số liệu giữa hắn và Bạch tiền bối có thể không cần thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân.

Sau khi dùng thiên phú Thánh Nhân Nho Gia cắn nuốt lẫn nhau, giữa bọn họ có phương thức “liên hệ trực tiếp” chỉ thuộc về bọn họ. Truyền số liệu càng nhanh hơn, một số tin tức đồng bộ gần giống như phân thân và bản thể vậy.

“Thì ra là thế.” Sau khi Bạch tiền bối nhận được số liệu thì gật đầu.

Bộ phận cảm ngộ này được tổng kết ra sau khi Tống Thư Hàng tiếp xúc với “dòng sông thời gian” + “Luân Hồi ấn Tô Thị”.

Duy nhất vạn giới sẽ có một quá trình, dưới đến Cửu U, trên đến cửu thiên.

Tống Thư Hàng tiến cử, từ xưa đến nay, “ứng cử viên các đời Thiên Đạo” đều sẽ đến thế giới Cổ U tiến hành cắm trụ, rất có thể việc này có quan hệ với quá trình “dưới đến Cửu U” này.

Cho nên lúc này Tống Thư Hàng có một ý tưởng, có thể thông qua phương thức cắm trụ thế giới Cổ U truyền hạt giống đến trên người tất cả các Tống Thư Hàng trước hay không?

Đến lúc đó mượn nhờ lực lượng của hạt giống, dưới tình huống không thay đổi tất cả “Thư Hàng”, đưa đến kết cục duy nhất.

“Nói không chừng được đấy, chiếu hình hạt giống của Thư Hàng ngươi đến dòng sông thời gian.” Bạch tiền bối cảm thấy phương án này khả thi.

“Hạt giống… của Thư Hàng?” Mặt Tô Thị A Thập Lục nóng lên.

Bạch long tỷ tỷ cũng có chút lúng túng xoay quanh cổ A Thập Lục.

“Nếu như muốn làm vậy thì cần cải biến hình thái cây trụ này một chút.” Bạch tiền bối ném nhánh cây đi, nhìn về phía “cây trụ” mà bản ngã thi đang duy trì.

Hiện tại cây trụ mà bản ngã thi dựng lên giống hệt những cây trụ do các Thiên Đạo dự bị cắm xuống, đều là lưu lại tin tức, dấu chân thuộc về mình trong tiết điểm của thế giới Cổ U.

“Cải biến thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn chỉ đề xuất kiến nghị và ý tưởng, cụ thể phải thao tác làm sao, hắn chỉ đành bó tay.

“Nếu là lúc trước, chỉ cần lưu lại một bộ phận thân thể Bá Tống phong ấn cây trụ là được, đó là thao tác thuận tiện nhất. Nhưng bây giờ, đã không cách nào làm như vậy nữa.” Bạch tiền bối tiếc nuối nói.

Hiện tại Tống Thư Hàng đã á bất hủ toàn thân, không còn đường tắt lưu lại di thể.

“Vậy, để phân thân của ta thay ta được không?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Không cần, ta đào ra vài chỗ trên cây trụ này của ta, ngươi đóng dấu thánh ấn vào trong từng chỗ là được. Hiệu quả có thể sẽ kém đi chút, nhưng hẳn đã đủ dùng.” Bạch tiền bối xua tay, đáp.

Thánh ấn Bá Tống, ma ấn Bá Nho, cổ ấn Bá Long, thánh ấn Bá Ma, đạo ấn Bá Diệt, thái ấn Bá U, ấn Bá Đao, ấn Bá Giới, thánh ấn Bá Mai.

Tống Thư Hàng một mạch tế ra chín đại thánh ấn, theo chỉ điểm của Bạch tiền bối, đóng dấu thánh ấn của mình vào mỗi một chỗ trên thân trụ.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, ngươi cần đóng dấu thánh ấn cùng không?”

“Ta không cần.” Bạch tiền bối lắc đầu: “Hơn nữa, lúc dựng trụ ta đã tham dự, vậy là đủ rồi.”

Hắn cũng không cần lựa chọn “duy nhất chư giới” này.

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Đi, tiết điểm kế tiếp.” Dựng trụ xong, Bạch tiền bối vẫy tay.

Như những người mở đường qua các đời, tiết điểm cần dựng trụ không chỉ có một chỗ.

Bạch tiền bối và bản ngã thi liên thủ đúc ra thân trụ trước, Tống Thư Hàng bản thể phụ trách đi lên, bộp bộp bộp đóng dấu chín ấn liên tục.

Một ngày một đêm sau…

Tất cả tiết điểm đều được dựng trụ xong.

Tống Thư Hàng duỗi tay, in dấu thánh ấn lên cây trụ cuối cùng: “Kết thúc rồi.”

“Là bắt đầu rồi.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Sau khi dựng trụ xong, dự án “chiếu hình hạt giống lên dòng sông thời gian” mà Tống Thư Hàng muốn mới có thể bắt đầu.

Tống Thư Hàng thu hồi chín đại thánh ấn, sau đó nhắm mắt, tập trung tinh thần, chuẩn bị nghênh đón biến hóa có thể xảy ra.

Sau một lúc lâu…

“Có cảm giác không?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Lần này, hắn không cảm ứng được dòng sông thời gian, không cách nào nhìn thấy bản thân song song trên nhím biển gai.

“Thất bại rồi ư?” Xích Tiêu kiếm tiền bối hỏi.

“Không xác định.” Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối.

“Thành công rồi.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

Trong chút thời gian vừa rồi, Bạch tiền bối đã nhìn thấy rất nhiều hình ảnh.

Mỗi một hình ảnh đều có liên quan đến Tống Thư Hàng.

Thư Hàng lúc ăn cơm.

Thư Hàng lúc ngủ.

Thư Hàng lúc đang làm bài tập.

Cũng có Thư Hàng lúc đang tắm.

Có Bá Tống trong gương không cách nào chiếu ra thân hình.

Có Bá Tống trò chuyện với tiên tử ngồi đối diện.

Có mặt mày vui cười, cũng có cao giọng khóc rống.

Cuộc đời muôn hình vạn trạng, hợp thành Tống Thư Hàng như kính vạn hoa.

Mà lúc này, bất kể là Tống Thư Hàng nào đều kèm theo một hạt giống.

Mỗi một hạt giống đều ẩn chứa ý niệm của Tống Thư Hàng.

…

Trong một thế giới màu xám.

Thông Nương tóc ngắn mặc quần bút chì bó sát người màu trắng đang đạp trên giày cao gót, siêu ngầu nhảy xuống từ không trung, đôi chân thon dài đi theo bước mèo, đi về nơi sâu trong thế giới.

Sau lưng cô là Vũ Nhu Tử ngồi trên người một con bướm sặc sỡ.

Mái tóc dài của Vũ Nhu Tử che đi nửa bên gò má, trông có vẻ còn chưa tỉnh ngủ.

“Vũ Nhu Tử, cô lại sử dụng lực lượng thời gian ư?” Thông Nương phía trước xoay đầu lại, tóc ngắn hơi hất lên, hỏi.

“Xin lỗi, nhưng đây là lần cuối cùng rồi.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu, trả lời.

Sau lần này, cô không còn cơ hội đi đến thế giới của Tống tiền bối song song kia nữa.

Thông Nương thở dài.

Vốn muốn nói Vũ Nhu Tử vài câu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tinh thần uể oải của cô nàng, lời sắp ra khỏi miệng lại chỉ đành cố nén về.

“Được rồi, đi thôi… Đi xem ông chủ Tống, xem bế quan kia của hắn đã kết thúc hay chưa. Cũng là lúc nên phát tiền lương mà hắn nợ ta rồi.” Thông Nương tóc ngắn hai tay cool ngầu đút túi, sải đôi chân thon dài bước nhanh về trước.

“Két két két két ~”

Phía trước truyền đến một tràng tiếng cửa đá nặng nề mở ra.

Tiếp đó, một Tống Thư Hàng với nụ cười ấm áp trên mặt, thoạt nhìn trông có chút già nua bước ra từ sau cửa đá.

Thông Nương vốn đang cool ngầu đi bước mèo, bước chân kế tiếp lơ lửng giữa không trung, hồi lâu cũng không hạ xuống.

“Xin lỗi, làm các cô lo lắng rồi.” Thư Hàng dùng giọng nhu hòa, đáng tin khẽ nói.

Trong tay hắn có một hạt giống phát sáng, hơi lấp lánh.

[Xin lỗi, xin thứ lỗi cho ta, giao tất cả áp lực và gánh nặng cho ngươi…] Hai tay hắn chắp lại, nhẹ giọng nói.

Tất cả, phải bắt đầu rồi… Sau đó, cũng phải kết thúc!

Chương 3098: Chiến tranh, bắt đầu!

“Tốn một ngày một đêm, thời gian cắm xong trụ lâu hơn ta dự tính một chút.” Bạch tiền bối dụi mắt.

Tiếp đó, Bạch tiền bối truyền tin tức “cuộc đời như kính vạn hoa của Bá Tống” cho Tống Thư Hàng, để hắn biết hạt giống đã truyền đến tận cùng của dòng sông thời gian.

[May mà có Bạch tiền bối, hắn có thể nhìn thấy hình ảnh “hạt giống” chiếu hình đến dòng sông thời gian.]

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, tìm kiếm trong “cuộc đời như kính vạn hoa của Bá Tống” kia… Chẳng mấy chốc, hắn tìm được một bản thân dáng vẻ lão Bá Tống.

“Cho nên, đã truyền đến rồi!” Khóe miệng Tống Thư Hàng lộ ý cười.

Hẳn vị lão Bá Tống này chính là mình ở thế giới của Tương Lai Tử nhỉ?

Bởi vì hạn chế từ pháp tắc thời gian, Tương Lai Tử đã không cách nào đến đây nữa… Cho nên hiện tại, bèn truyền “ý chí” và “hồi đáp” của bản thân đến đó đi!

Tương Lai Tử nơi xa, chỗ ta, chiến tranh… sắp bắt đầu rồi!

Cô, có nhận được lời nhắn không?

“Thứ gì truyền tới rồi?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ uốn ngọn tóc xuống, hỏi.

“Tín niệm, hoặc có lẽ là quyết định của ta.” Tống Thư Hàng cười ha ha, lại nói: “Tiếp đến, bước kế tiếp… chúng ta sẽ đến Bảo Thạch vực đúng không?”

Ở Bảo Thạch vực, Đạo Tử tiền bối và cha Cẩu Đản, tiền bối ba mắt đã bày cục, hấp dẫn tất cả Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới, Kiếp Tiên đứng đầu vì muốn cho Tống Thư Hàng một cơ hội “đao sắc chặt đay rối”.

Nếu như muốn đến Bảo Thạch vực, hắn còn định dẫn A Thập

Lục trở về hành tinh tổ Tô Thị một chuyến, tụ hợp với Tô Thị Bình Tế Tiên Tử và Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ.

“Đừng gấp, trước tiên hỏi xem “Bá Chiếm bí pháp *nghịch” đã chuẩn bị xong chưa.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Ưu thế của bọn họ chính là nắm giữ tin tức, hành động của “mặt trời màu đen” cùng với Thiên Đạo đời thứ tư “cự lão màu đen” phía sau màn, ngay cả Bá Chiếm bí pháp cũng tiến hành nghiên cứu nhằm vào.

Tình báo là thứ trọng yếu nhất trong chiến tranh hiện đại.

Biết người biết ta, chiến tranh đã thắng một nửa.

Tống Thư Hàng duỗi tay điểm một cái trong hư không, mở “nhóm nghiên cứu con mắt Thánh Nhân Nho Gia” ra.

“@Bạch Cửu U, @Nhà ta có một đôi Cẩu Đản, cha Cẩu Đản, Bạch tiền bối, hiện đã nghiên cứu Bá Chiếm bí pháp ra thành quả gì chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tống tiền bối, ngươi và Bạch đạo hữu đã cắm trụ xong rồi à?” Thiên Đế Tử hỏi ngược lại.

“Làm xong hết rồi, giờ đang chuẩn bị tiến vào bước hành động kế tiếp.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two: “Đã phân tích xong Bá Chiếm bí pháp, khung sườn của Bá Chiếm bí pháp *nghịch đã thành công, ngươi có thể trở về thử nghiệm hiệu quả của bí pháp.”

Chư vị tiền bối đang ở trong bí cảnh thời gian, một ngày một đêm bên ngoài, trong bí cảnh đã trôi qua khoảng thời gian gấp nhiều lần. Có “năng lực tính toán của Thiên Đạo” do Đạo Tử chi viện, nghiên cứu phá giải Bá Chiếm bí pháp tiến hành rất thuận lợi.

Hiện tại, còn thiếu mỗi thực hành.

“Nếu đã như vậy… chiến tranh sẽ lập tức bắt đầu!” Tiền bối ba mắt nghiêm túc nói.

Kế tiếp, là cuộc chiến của Bá Tống.

“Bọn ta đã dẫn dắt phần lớn Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới đến Bảo Thạch vực. Còn có một bộ phận Trường Sinh Giả bị Tống cầu béo của ngươi lễ phép mời tới từ sớm, vẫn luôn luận đạo với hóa thân của ngươi. Bây giờ ngươi trở về, nắm giữ Bá Chiếm bí pháp và Bá Chiếm bí pháp *nghịch… Bước kế tiếp là tiến về phía Bảo Thạch vực.” Đạo Tử tiền bối lên tiếng.

Bên phía hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ xuống đài.

“Để ta học bí pháp, đợi ta học được rồi sẽ đơn giản hóa nó.” Lúc này, Bạch tiền bối mở miệng.

Thời gian cấp bách, không có thời gian để Tống Thư Hàng tự thân học tập quá trình rườm rà của bí pháp… Hắn sẽ giản lược bí pháp thành hai phù văn rồi lại tiến hành truyền dạy.

“Bá Tống bị Bạch đạo hữu ngươi nuôi thành ăn hại như thế đấy.” Sở các chủ lên tiếng.

“Không sao, tri thức căn bản không đủ, chờ sau khi ta chứng đạo bất hủ lại đi học bổ túc. Bây giờ là thời khắc phi thường, chúng ta phải dùng phương án phi thường!” Tống Thư Hàng quả quyết nói.

“Được, vậy định ra thời gian ta thoái vị là vào ngày mai. Hôm nay các ngươi trở về bí cảnh, bồi dưỡng toàn bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú và Lưu Tinh kiếm của Bạch đạo hữu một lần ra hình người đi nhé.” Đạo Tử tiền bối kết luận.

Nếu đổi một ngày bên ngoài thành thời gian trong bí cảnh thì đã đủ để Tống Thư Hàng bồi dưỡng tất cả pháp khí đến cực hạn!

…

Thời gian hiện thế, lại một ngày trôi qua.

Thời gian ở Trung Quốc Trái Đất, lập xuân ngày 4 tháng 2 năm 2020.

Bá Tống tung người lên như cá chép.

Sau lưng hắn, trọn ba bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú hóa thành từng người kim loại tí hon chỉ cỡ ngón tay cái, quay quanh người hắn, phát ra từng tràng cười giòn giã.

Bọn họ tựa như từng bé hoa tinh linh trong thần thoại vậy.

Trong tay Tống Thư Hàng, một lưỡi đao ánh sáng huyễn hóa ra vòng sáng, ngưng tụ thành dáng dấp của Tô Thị A Thập Lục.

“Người trẻ tuổi các ngươi thật biết cách chơi.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ thong thả nói.

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy ai dùng trạng thái “nhân đao hợp nhất” để bồi dưỡng tình cảm nhân loại.

“Đã nắm giữ được phù văn bí pháp A Bạch dạy ngươi chưa?” Bạch long tỷ tỷ lười biếng treo trên cổ Tống Thư Hàng, hỏi.

“Tinh thông.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Thiên phú đao pháp của hắn rất mạnh, thiên phú quyền pháp không tệ, thiên phú học tập phù văn đơn giản hóa của Bạch tiền bối thì nằm giữa thiên phú đao pháp và thiên phú quyền pháp, cũng rất mạnh.

“Như vậy, tìm A Bạch hội hợp, sau đó các ngươi xuất phát đi.” Bạch long tỷ tỷ nói: “Thời gian cũng xiêm xiêm rồi.”

“Ừm, Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Hắn vẫy tay, hai bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong đó hạ xuống trên người hắn, có 32 món tiến vào đan điền, găng tay Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử thì trang bị trên tay phải hắn.

Bia đá đạo hữu, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Xích Tiêu kiếm tiền bối treo bên hông toàn bộ.

“Bản thể!” Tống cầu béo nơi xa nhảy tới.

Tống Thư Hàng vẫy tay, Tống cầu béo hóa thành áo choàng, treo trên người hắn.

Áo choàng Tống cầu béo tung bay, ngầu bá cháy luôn.

Đi tới cùng Tống cầu béo còn có Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two sóng vai nhau.

Lúc hai vị Bạch tiền bối đi chung một chỗ, toàn bộ thế giới đều ảm đạm phai màu.

Lưu Tinh kiếm đã hoàn thành tiến hóa mang theo một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trở về bên cạnh Bạch tiền bối, tung tăng bay múa.

Bạch tiền bối cưng chiều sờ Lưu Tinh kiếm.

“Thời gian trôi qua nhanh thật.” Bạch tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục, con ngươi có hơi thất thần.

Trong lúc ngẩn ngơ, dường như hắn trở lại thời điểm lúc vừa xuất quan, được Tống Thư Hàng đến đón.

Tống Thư Hàng của lúc đó gần như không hiểu gì cả, lại vừa tiếp xúc với tu hành, vô cùng vô cùng thú vị.

Tống Thư Hàng của bây giờ vẫn thú vị như cũ, nhưng trong lúc vô tình đã trưởng thành rất nhiều.

Chẳng biết lúc nào, Tống Thư Hàng nở nụ cười chất phác trước mặt đã lặng lẽ biến thành đạo hữu đáng tin.

“Ngươi trưởng thành rồi, Thư Hàng.” Bạch tiền bối đột nhiên vui vẻ nói.

“Đúng vậy, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng cười lộ sáu chiếc răng.

Ký ức, như trở về năm ngoái.

Bạch tiền bối vừa nổ ra khỏi pho tượng.

“Xin chào, Thư Hàng đạo hữu.” Khi đó, Bạch tiền bối tuấn mỹ đến không cách nào hình dung, làm một thủ ấn đạo gia với hắn.

“Xin chào, Bạch Chân Quân tiền bối.” Khi đó, con gà mờ Tống Thư Hàng bắt chước động tác của Bạch tiền bối, đáp lễ lại.

Chương 3099: Công cụ hình người đưa tới cửa

Bảo Thạch vực.

Nơi này đã từng có thời kỳ là một giới hưng thịnh nhất Chư Thiên Vạn Giới. Trong Bảo Thạch vực, linh thạch dồi dào, đủ loại thiên tài địa bảo như bảo thạch năng lượng, đá phù văn vân vân… Trên các hành tinh lớn của Bảo Thạch vực, chỉ cần mọi người chịu bỏ công đi đào thì thu hoạch tuyệt đối sẽ không khiến người ta thất vọng.

Mà linh thạch, bảo thạch trong Bảo Thạch vực như lấy mãi không hết, dùng mãi không xong. Bất kể khai thác thế nào đều không cách nào đào sạch được nó, hơn nữa phẩm chất cực cao.

Những năm đó, mỗi một hành tinh trong Bảo Thạch vực đều như lóe lên hào quang bảo thạch, cho nên mới được gọi là Bảo Thạch vực.

Nhưng vào giai đoạn giữa của thời đại viễn cổ, linh lực của Bảo Thạch vực đột nhiên cạn kiệt, không hề có dấu hiệu nào. Có người hoài nghi, có phải Bảo Thạch vực bị đại lão động tay chân rồi không.

Sau khi linh lực cạn kiệt, linh thạch, bảo thạch, ngọc quý vốn có ở khắp nơi cũng nhanh chóng bị khai thác sạch… Cả Bảo Thạch vực đã mất đi hào quang dĩ vãng, hóa thành đất hoang.

Hành tinh lấp lánh bị ép khô đào rỗng, đã mất đi vẻ rực rỡ.

Ngày nay, nó trở thành một nhóm thế giới hoang vu nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Nhưng hiện tại, bởi vì “Thiên Đạo bất hủ chi mộ” hiện thế, Bảo Thạch vực hoang vu lại trở nên náo nhiệt lần nữa.

Ba ngày nay, Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đứng đầu của Chư Thiên Vạn Giới nhộn nhịp vượt vị diện không gian, hạ xuống Bảo Thạch vực, lùng tìm tin tức bất hủ chi mộ của Thiên Đạo đời thứ hai và Thiên Đạo đời thứ ba ở nơi này.

Ngoại trừ Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đứng đầu ra, còn có rất nhiều người tu luyện nghe tiếng gió mà đến, nghĩ có thể lấy được chút kỳ ngộ trong việc trọng đại lần này.

Nếu vận khí tốt, các đại lão ăn thịt xong có thể sẽ chừa chút nước canh, đại lão chướng mắt đám nước canh này, nhưng đối với phần lớn người tu luyện, có thể đó chính là cơ duyên nghịch thiên cải mệnh.

Toàn bộ Bảo Thạch vực như khôi phục lại hồi quang trước kia.

Trên các hành tinh thỉnh thoảng xẹt qua quỹ tích tu sĩ phi hành…

Lại có thuyền tiên khổng lồ, chiến hạm vũ trụ xuyên qua bầu trời Bảo Thạch vực…

Có tu sĩ kêu gọi bằng hữu, kết đội hành động…

Cũng có đại lão môn phái dẫn các đệ tử tới mở mang tầm mắt…

“Sư phụ, kế tiếp chúng ta đi đâu?” Trong hư không, có một vị tiên tử bọc chăn nhẹ giọng hỏi.

“Ta đi sang phía cái gọi là “bất hủ chi mộ của Thiên Đạo đời thứ hai” bày sạp, con đi bán hàng ở vị trí “đại mộ của Thiên Đạo đời thứ ba” kia… Thịnh điển lớn như vậy, đúng là cơ hội tốt để sư đồ chúng ta phát tài.” Ở đối diện tiên tử, người đàn ông cũng bọc chăn trầm giọng nói.

Là đại lão cái gì cũng có thể bán và hàng gì cũng có thể thu tiên tử.

“Chúng ta có kinh nghiệm về cấu tạo của bất hủ chi mộ. Lần này chủ yếu đẩy ra series bảo vật “kim chỉ nam thăm dò khí tức bất hủ”, “mặt nạ ngăn độc bất hủ”, còn có phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối kia của Bạch đạo hữu.” Đại lão cái gì cũng có thể bán giới thiệu với đệ tử.

Hai thầy trò đều rất tỉnh táo, “Thiên Đạo đời thứ hai, thứ ba chi mộ” này là ngụy trang.

Dù sao truyền thừa của bọn họ có quan hệ với Thiên Đạo đời thứ sáu Công Đức Đạo Nhân, hiểu rất rõ cấu tạo của bất hủ chi mộ chân chính.

Có điều, việc này cũng không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của hai thầy trò.

“Làm ăn phát đạt, sư phụ.” Hàng gì cũng có thể thu tiên tử gật đầu.

“Làm ăn phát đạt… Ngoài ra chú ý Bá Tống, nhìn thấy Bá Tống thì trốn xa một chút.” Đại lão cái gì cũng có thể bán nhắc nhở.

Trực giác nói cho hắn biết, có thể hoạt động lần này có liên quan đến Bá Tống. Đến lúc đó, Bá Tống có thể sẽ trở thành ngọn nguồn phiền phức, tránh xa một chút là chuẩn khỏi chỉnh.

“Sư phụ người có thành kiến với Bá Tống.” Hàng gì cũng có thể thu tiên tử xua tay: “Con lại cảm thấy Bá Tống tiên sinh là một khách hàng chất lượng tốt cấp VIP rất ổn.”

“Khỉ gió, tên kia không có tiền.” Đại lão cái gì cũng có thể bán phản bác.

“Nhưng Bạch tiên sinh có tiền.” Hàng gì cũng có thể thu tiên tử cười hì hì, vượt không gian tiến về phía vị trí bất hủ chi mộ của Thiên Đạo đời thứ ba.

…

Một bên khác.

Các Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới thi triển thần thông, phân ra thăm dò trong hai nơi bất hủ chi mộ.

Vì hấp dẫn những Trường Sinh Giả này, Đạo Tử, cha Cẩu Đản, tiền bối ba mắt đã bỏ cả vốn gốc khi chế tác bất hủ chi mộ.

Trong hai nơi bất hủ chi mộ, khắp nơi đều có tiên linh chi khí.

Mỗi một tầng đều có suối chảy, thần quang chập chờn, tản ra hương vị bất hủ mỏng manh.

Vì có thể khiến các Trường Sinh Giả cố gắng nán lại trong đại mộ thời gian dài hơn, Đạo Tử tăng ca chế tác ra một nhóm pháp khí có liên quan đến “tin tức Thiên Đạo”, an bày chúng nó tại các ngõ ngách trong đại mộ.

Tranh thủ giúp các Trường Sinh Giả này có được thu hoạch, sẽ không ra về tay không.

Thiếu niên ba mắt tiền bối thì cống hiến nhiều bộ “thi cốt cường giả”, bố trí chúng nó trong đại mộ, có thi cốt chế tác “mộ giả”, có thi cốt được xếp đặt như “người gặp nạn”.

Cha Cẩu Đản lại bày ra rất nhiều sát trận trong đại mộ… Thăm dò bất hủ chi mộ không phải đi du ngoạn, tiến vào là phải mạo hiểm tính mạng.

Đã làm thì phải làm tốt nhất, làm giống thật nhất.

Cho nên, trong hai đại mộ này tràn đầy bẫy rập, sát trận có thể vây khốn Trường Sinh Giả, hoặc có thể làm trọng thương, trấn áp Trường Sinh Giả.

Trong đại mộ của Thiên Đạo đời thứ ba.

“Phụt…” Có một Trường Sinh Giả miệng phun máu tươi thoát ra khỏi một tiên môn linh khí lượn lờ, máu tươi Trường Sinh Giả rơi vãi.

Một giọt máu tươi của Trường Sinh Giả cũng đủ để hủy diệt thành trì, thế mà lúc rơi trong đại mộ lại trực tiếp bị đại mộ hấp thu, hóa thành lực lượng cho đại mộ vận chuyển.

Bên cạnh hắn, một thanh kiếm gỗ bốc cháy, hóa thành tro tàn.

“Đây không phải là cánh cửa thông đến chủ mộ, e rằng đây là thứ do cường giả trước kia tiến vào thăm dò để lại. Vị trí mà tiên môn này thông đến là một vùng đất chết hỗn độn, bên trong có sát trận vô tận tiêu tan bất định. Nếu không phải ta vừa có được một thanh “phi kiếm hồi thành”, e rằng sẽ bị vây chết trong tiên môn.” Trường Sinh Giả này nhẹ giọng nói.

Tình cảnh tương tự thỉnh thoảng xảy ra khắp nơi trong hai phần mộ Thiên Đạo.

Mà lúc Trường Sinh Giả này dùng đan dược yên lặng chữa thương, trong bóng tối, có một đôi mắt lặng lẽ khóa chặt hắn.

Một vầng mặt trời hư ảo, nương theo thủ đoạn đặc thù, ẩn nấp trong bóng tối.

Nhóm “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” và “Hằng Tinh Mạt Nhật Giả” gần đây bị hoạt động mừng năm mới của hệ thống mạng chat Tu Chân bức bách, sau khi biết tin tức về “đại mộ của Thiên Đạo đời thứ hai, đời thứ ba” cũng lén lút chạy tới.

Mục tiêu của chúng nó không chỉ là bất hủ chi mộ, còn có đám Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đứng đầu xông vào mộ này.

Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả bị trọng thương trong quá trình thăm dò bất hủ chi mộ chính là mục tiêu của chúng nó.

Chúng nó chuẩn bị âm thầm chém giết vài Kiếp Tiên đứng đầu và Trường Sinh Giả, dùng để sinh sôi quần thể.

Bẫy rập và sát trận trong bất hủ chi mộ đã tạo ra cơ hội tốt cho chúng nó.

…

Nhóm Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả âm thầm đánh giá Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên bị thương.

Mà sau lưng chúng nó, đại lão Đạo Tử tay cầm kinh văn Nho gia, gương mặt mỉm cười nhìn đám hư nhật âm thầm lẻn vào này.

“Cần diệt sạch chúng nó không?” Cha Cẩu Đản lười biếng hỏi.

Đám chuột chướng mắt này lại còn dám chủ động đưa tới cửa?

“Không vội.” Đại lão Đạo Tử mỉm cười: “Trước đó ta còn đang phiền não phải làm sao để Bá Tống có được một lần lên sàn rung động. Đám chuột nhỏ này chính là đạo cụ thích hợp. Ta sẽ sử dụng chúng nó một cách đúng đắn.”

Hôm nay chính là thời điểm hắn rời khỏi vị trí Thiên Đạo.

Trước khi thoái vị, hãy để hắn giúp Bá Tống tăng “uy danh” một lần nữa đi.

Đây là lần trợ uy giúp Bá Tống cuối cùng của hắn trên vị trí Thiên Đạo.

“Cần bọn ta phối hợp dẫn dắt không?” Thiếu niên ba mắt tiền bối thưởng thức một đôi tròng mắt, mở miệng hỏi.

“Ừm… tốt nhất nghĩ cách dẫn đám Trường Sinh Giả bị thương đến cùng một chỗ. Như vậy, Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả âm thầm đánh chủ ý lên bọn họ cũng sẽ gom lại một chỗ theo. Tốt nhất lại kích hoạt một vài sát trận áp chế thực lực Trường Sinh Giả, khiến nhóm Trường Sinh Giả bị thương này không phát huy ra được thực lực. Nếu không, lỡ như bọn họ bùng nổ, đoạt mất danh tiếng của Thư Hàng thì không tốt.” Đại lão Đạo Tử suy tư nói.

“Cứ giao cho ta.” Cha Cẩu Đản nhảy lên một cái, hô: “Á Nè

Đản, cô đi theo ta. Ta cần lực lượng thời gian của cô phối hợp."

Thiên Đế Tử: "…"

"Tiền bối vất vả. Mặt khác, chú ý uy lực sát trận, đừng thật sự để Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đứng đầu bị hư nhật xử lý, không dưng làm tăng thực lực hư nhật." Đạo Tử lại dặn dò.

"Điểm ấy cứ giao cho ta, ta sẽ âm thầm bảo vệ đám Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả bị thương này." Hình chiếu của Bạch tiền bối two vượt không gian trở về.

Tống Thư Hàng và Bạch hiện thế đã chạy tới Bảo Thạch vực, sau khi Bạch tiền bối two đi dạo một vòng thì trở lại, chuyển vào công tác phía sau màn.

"Bạch chúa tể vất vả." Đạo Tử gật đầu nói.

Kịch bản cuối cùng, diễn ra.

…

Hơn mười phút sau.

Trong không gian phần mộ Thiên Đạo đời thứ ba.

Sau khi mấy vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đứng đầu trọng thương kia nuốt đan dược thoáng khôi phục trạng thái thì tiếp tục đứng dậy, bắt đầu đi sâu vào không gian mộ địa.

Trong đại mộ, mỗi một nơi đều có thể ẩn giấu sát cơ, nhưng đồng thời cũng có thể ẩn giấu bảo vật có tác dụng lớn với Trường Sinh Giả.

Chẳng hạn như ẩn giấu mảnh vỡ pháp khí do Thiên Đạo tự tay luyện chế, trên đó có nhiễm một ít "tin tức bất hủ nhược hóa" mà Trường Sinh Giả có thể tiếp xúc, giúp Trường Sinh Giả thoáng nhìn trộm được một tẹo tin tức bất hủ.

Thậm chí có người tìm được vật liệu luyện khí dư thừa từng được lực lượng Thiên Đạo bảo dưỡng. Đó là cơ sở để luyện chế đạo khí, nếu như có thể thêm vào pháp khí bản mệnh của màn thân thì diệu dụng vô cùng.

Còn có trận văn và sát trận trải rộng khắp đại mộ, chỉ cần có thể phá giải là đạt được lợi ích vô hạn.

Cho nên, chỉ cần dưới tình huống không ảnh hưởng đến căn cơ bản thân, dù bị thương một chút, mọi người cũng sẽ không lãng phí thời gian, mà đứng dậy, trong thời gian có hạn, cố gắng hết sức thăm dò đại mộ này.

Trong lúc vô tình…

Mấy vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên trọng thương bị dẫn dắt đến một “thiên đường”.

Thế giới thiên đường trong phần mộ Thiên Đạo.

Nơi này chim hót hoa nở, có tiếng đàn du dương quanh quẩn trong hư không.

Trong không khí tràn đầy chuỗi pháp tắc trật tự bất hủ Thiên Đạo.

Đám người Trường Sinh Giả chỉ cảm thấy lực lượng trong cơ thể mình bị áp chế, không cách nào thi triển theo ý mình, thân thể cũng trở nên nặng trĩu, tốc độ khôi phục thương thế cũng bị liên lụy.

“Nơi này… chẳng lẽ là hạch tâm của phần mộ Thiên Đạo?” Trong lòng mấy vị Trường Sinh Giả hơi động.

Nhưng không đợi bọn họ kịp phản ứng, bên cạnh họ, có mấy bóng dáng chậm rãi hiện thân.

Là mười tên hư nhật + Hằng Tinh Mạt Nhật Giả.

Kẻ đến không có ý tốt.

“Đến lúc rồi.” Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Hắn duỗi tay điểm nhẹ một cái, kích hoạt một tính năng.

Toàn bộ thế giới thiên đường vọt lên.

Có một tầng sóng âm vô hình khuếch tán khắp cả đại mộ của Thiên Đạo đời thứ ba.

Tất cả Trường Sinh Giả trong đại mộ Thiên Đạo đời thứ đều chợt động trong lòng, bọn họ sinh ra cảm ứng với “thế giới thiên đường” kia.

[Nơi đó là hạch tâm của phần mộ Thiên Đạo, có người tiến vào trong hạch tâm? Kích hoạt cảnh báo?]

Không chút do dự, tất cả mọi người bỏ qua thăm dò trước mắt, rối rít tiến về phía phạm vi “thiên đường” kia.

Sau khi nhận được tin tức từ đồng bạn, ngay cả các Trường Sinh Giả trong mộ huyệt Thiên Đạo đời thứ hai cũng trực tiếp chiếu hình ý thức ra ngoài, chiếu về phía đại mộ đối diện, thử kết nối với thiên đường, muốn xem diễn biến một chút.

…

Trong phần mộ Thiên Đạo đời thứ ba, nhóm Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đứng đầu liều mạng chạy tới thế giới thiên đường.

Nhưng sát trận, kết giới, trận pháp trên đường đi cản trở tốc độ của bọn họ.

Bọn họ chỉ có thể vừa liều mạng chạy đi, vừa kết nối với thế giới thiên đường, quan sát diễn biến trong đó.

Tại phạm vi ý thức bọn họ định vị, hình ảnh trong không gian thiên đường được chiếu rọi ra.

“Ể? Hư Nhật Thủ Hộ Giả?”

“Còn có Hằng Tinh Mạt Nhật Giả.”

“Nhặt được bảo rồi!”

Trong lòng các đại lão Trường Sinh Giả khẽ động. Phải biết rằng, đến bây giờ “hoạt động mừng năm mới” mà Bá Tống liên hợp với Thiên Đạo mở ra còn chưa có dấu hiệu kết thúc, dường như muốn kéo dài mãi vậy.

Nếu như có thể bắt mấy Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả là có thể đổi được quà lớn thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân của Bá Tống, chẳng hạn như “lĩnh ngộ pháp tắc, tin tức bất hủ yếu” sau khi được Thiên Đạo tự tay tinh lọc, giải mã có thể cung cấp cho Trường Sinh Giả hấp thu.

“Còn có người! Trong không gian thiên đường còn có mấy vị đạo hữu.”

“Mấy tên may mắn, không chỉ gặp được không gian thiên đường, còn có thể gặp được hư nhật và kẻ hủy diệt có sẵn.”

“Chờ đã… Trạng thái của mấy vị đạo hữu này không ổn.”

“Bọn họ bị thương rồi?”

“Hơn nữa, dường như bị áp chế từ quy tắc không gian thiên đường. Bọn họ có thể là nhóm đầu tiên xông vào không gian nên bị áp chế trừng phạt của sát trận?”

“Tình huống bất lợi với bọn họ… Hơn nữa, số lượng Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả có đến mười tên.”

Hơn nữa, trong đó có một Hư Nhật Thủ Hộ Giả sở hữu thể tích lớn hơn tất cả hư nhật khác cộng lại đến một vòng.

Hư Nhật Thủ Hộ Giả này cho người khác một loại cảm giác áp bách nặng nề.

“Loại cảm giác áp bách này đã lờ mờ có chút hương vị của Thánh Nhân Nho Gia, e rằng là tồn tại cấp bậc gần với Thánh Nhân Nho Gia.”

“Nói cách khác, ít nhất là trình độ Hà Chỉ Ma Đế của Ma môn chúng ta?”

Tồn tại gần với cấp bậc của Thánh Nhân chí ít cũng là cấp bậc một địch mười.

…

Trong thế giới thiên đường.

Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa thở dài, ánh mắt khóa chặt vầng hư nhật lớn nhất kia.

Áp lực mà hư nhật này cho bọn họ đã tiếp cận phân thân sắt thép của Bá Tống khi ấy…

Đại lão Nguyệt Như Hỏa cũng là một trong những Trường Sinh Giả bị thương lần này.

Sau khi Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả hiện thân thì không nói nhảm câu nào, trực tiếp đánh tới.

Chúng nó cũng đã phát hiện sự tồn tại của thế giới thiên đường mà mình đang ở đã bị tất cả Trường Sinh Giả cảm ứng được.

Cho nên, thời gian của chúng nó rất cấp bách.

Nhất định phải xử xong đám Trường Sinh Giả trọng thương này trước khi các Trường Sinh Giả khác chạy tới.

Sau đó, thăm dò bí mật bên trong không gian thiên đường này, lại cấp tốc rút lui.

Cho nên bọn chúng vừa ra tay chính là sát chiêu trí mạng.

Trên người hư nhật khổng lồ là sát khí ngút trời, như biển cả vô tận ép về phía mấy Trường Sinh Giả phía Nguyệt Như Hỏa.

Mấy vầng hư nhật còn lại căng phồng lên, hóa thành mặt trời khổng lồ chân chính đè xuống, như tận thế hàng lâm.

Chương 3100: Bá Tống giả ngầu, khiến hắn không còn ngầu để giả

“Phần Tinh!”

“Tinh Bạo Địa Ngục!”

“Tàn Hỏa Mạt Nhật!”

Đây đều là thủ đoạn thuộc về “Hằng Tinh Mạt Nhật Giả”, mỗi một Hằng Tinh Mạt Nhật Giả đều có được chiến lực cấp tiếp cận hoặc tương đương Trường Sinh Giả. Công kích của chúng nó đều thiên về thủ đoạn hủy diệt hằng tinh.

Phối hợp với một chút virus hủy diệt hằng tinh, một khi uy lực của những chiêu thức này được phóng ra toàn bộ thì có thể phá hủy hằng tinh trung đẳng.

Mà thủ đoạn công kích của đám “Hư Nhật Thủ Hộ Giả” thì đơn giản hơn nhiều, từ trên người chúng chiếu ra vô số tia sáng cắt chém… những tia sáng này mang theo lực lượng quy tắc, không gì có thể ngăn được.

Đặc biệt là Hư Nhật Thủ Hộ Giả lớn nhất kia, trên người nó nổ ra những cột sáng thô to… Đồng thời, còn có một bộ phận vật chất tương tự với virus hủy diệt hằng tinh phóng ra từ trong cơ thể nó, tăng cường uy lực công kích của Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả.

Nếu như không bị quy tắc Thiên Đạo trong không gian thiên đường áp chế, mười mặt trời đồng thời xuất thủ đã có thể trực tiếp phá hủy cả hành tinh trong Bảo Thạch vực!

Sắc mặt sáu vị Trường Sinh Giả bị thương kể cả Nguyệt Như Hỏa đều rất khó coi. Đối mặt với công kích trình độ này, bọn họ muốn ngăn cản thì e rằng phải tế ra thủ đoạn bảo vệ tính mạng áp đáy hòm.

Mà thủ đoạn bảo vệ tính mạng áp đáy hòm của Trường Sinh

Giả… đều rất đắt!

Nếu muốn bổ sung sẽ cần tiêu hao tài nguyên khổng lồ, hoặc tiêu hao tinh lực khổng lồ để bù vào.

…

Bên ngoài phần mộ Thiên Đạo đời thứ ba.

Lúc mười "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" và "Hằng Tinh Mạt Nhật Giả" đồng thời phát lực, trên bầu trời đêm của hằng tinh Bảo Thạch vực này chiếu ra mười hình chiếu mặt trời rực rỡ.

Chỉ một hình chiếu mặt trời rực rỡ thì chắc chắn kém hằng tinh chân chính. Nhưng mười vầng mặt trời trên không mang đến nhiệt độ khủng bố, cưỡng ép đuổi đi đêm tối trên hành tinh Bảo Thạch vực này, khiến đêm đen hóa thành ban ngày.

Nhiệt độ cấp bậc mười vầng mặt trời ép khô lượng nước trên hành tinh trong thời gian cực ngắn.

Chỉ mấy hơi thở đã khiến mặt đất trên hành tinh phát ra tiếng "xì xì ~" không chịu nổi… Đó là tiếng hơi nước trên mặt đất bốc hơi nhanh chóng làm đại địa bắt đầu khô nứt.

Lớp băng trên hành tinh vốn có nhiệt độ không khí khá thấp cũng tan ra nhanh như gió.

Hàng gì cũng có thể thu tiên tử đang bày sạp ở cửa vào đại mộ Thiên Đạo đời thứ ba lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn dị tượng mười vầng mặt trời trên không trung.

Cô ngửi thấy mùi vị vụ buôn bán lớn.

Càng hỗn loạn lại càng thích hợp cho cô làm ăn.

"Hơn nữa, ngay cả loại thiên địa dị tượng này cũng xuất hiện… Đây là không giữ lại chút lực lượng nào, e rằng sáu vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đứng đầu bị thương kia sẽ chịu không thấu." Hàng gì cũng có thể thu tiên tử nói, bắt đầu lục lọi đan dược đặc thù nhắm vào "tổn thương loại mặt trời cháy rực" trong đống hàng hóa của mình.

Nói không chừng đến lúc đó có thể phát huy được tác dụng.

…

Trong không gian thiên đường.

Năng lượng khủng bố đang cuộn trào, khắp nơi đều là lực lượng hỏa diễm từ mặt trời.

Ngay cả bãi cỏ thiên đường được sát trận đặc thù che chở đều bị công kích từ mười vầng mặt trời hóa thành tro tàn.

Trung tâm công kích của mười vầng mặt trời.

Sáu vị Trường Sinh Giả bị thương đã gom lại một chỗ, hợp tác với nhau.

Bọn họ tế ra thủ đoạn cuối cùng của bản thân trước tiên.

Đại lão Nguyệt Như Hỏa tế ra một bộ kiếm trận, kiêm cả công lẫn thủ, đồng thời bản thân hắn bắt đầu phát ra tiếng đàn, gia trì trạng thái, áp chế thương thế cho các Trường Sinh Giả còn lại.

Bên trái hắn, có một tấm lụa mỏng như cánh ve được tế ra… Đây là vật theo bên người của một Trường Sinh Giả tiên tử, có thể trong thời gian ngắn hóa thành một vùng tiên cảnh nhỏ, chống lại ngoại giới.

Bên phải hắn, một Trường Sinh Giả cao to lộ ra chân thân của mình, đó là một con gấu lớn sở hữu lực lượng sao trời. Dường như trường sinh chi đạo của nó có quan hệ với lực lượng sao trời.

Trường Sinh Giả gấu lớn này chắp hai tay gấu lại, sau lưng hiện lên hình chiếu ngôi sao đầy trời, lực lượng sao trời ngưng tụ ra ba trăm con gấu lớn sao trời võ trang đầy đủ bên cạnh nó.

Đám gấu lớn này nâng một tấm thuẫn hư ảo, mỗi một tấm thuẫn đều tựa như một chòm sao, ngăn cản công kích từ bên ngoài.

Còn có một vị Trường Sinh Giả chỉ công không thủ. Hắn vung hai thanh thần binh ngăn ở đằng trước, vừa phun máu vừa thi triển kiếm thuật tinh diệu, lấy công đối công.

Còn có một vị Trường Sinh Giả ném ra rất nhiều hạt giống, dựa vào những hạt giống này, lập tức mở ra hình thức ban đầu của một thế giới bí cảnh, từ trong thế giới này không ngừng tuôn ra lực lượng tinh khiết, cường hóa trạng thái của Trường Sinh Giả phe mình.

Trong sáu vị Trường Sinh Giả bị thương, năm vị đã thi triển thần thông.

Vị Trường Sinh Giả cuối cùng kia, dường như thương thế quá nặng, mặt hắn không còn chút máu, “sinh cơ” trên người đã nhạt đến không cách nào bắt được. Hắn chỉ ném ra ngoài hai con rối ngăn ở phía trước cho có.

Đối diện, lúc đợt công kích đầu tiên của mười mặt trời kết thúc… Trường Sinh Giả vừa phun máu vừa vung kiếm phía trước không thể không lui ra sau. Thần binh trong tay hắn bị tổn thương nghiêm trọng bởi “tia sáng cắt chém” của hư nhật.

Con rối càng bị cắt thành mảnh vụn trước tiên…

Kiếm trận của Nguyệt Như Hỏa bị phá, ngay cả kiếm khí bày trận cũng không thu về được…

Tiên cảnh của Trường Sinh Giả tiên tử bị vụ nổ từ Hằng Tinh Mạt Nhật Giả cưỡng ép đánh vỡ…

Phương diện phòng ngự chính diện chỉ còn ba trăm gấu lớn sao trời do vị Trường Sinh Giả gấu lớn kia huyễn hóa ra đang khổ cực chống đỡ. Nhưng số lượng của ba trăm con gấu lớn sao trời này đang nhanh chóng giảm xuống…

Hơn nữa mười vầng mặt trời đối diện không cho bọn họ cơ hội tu bổ phòng ngự.

Công kích của chúng nó không hề ngừng lại. Đợt đầu tiên còn chưa kết thúc, đợt công kích thứ hai đã đánh tới.

“Ngăn thêm một đợt nữa… Bên ta có bằng hữu đang chạy tới.” Đại lão Nguyệt Như Hỏa bình tĩnh phân tích.

Ưu thế của hệ thống mạng chat Tu Chân lộ ra vào một khắc này.

Ngay lúc bị tập kích, đại lão Nguyệt Như Hỏa đã lập tức phát ra tín hiệu cầu cứu cho tất cả bạn tốt mà mình quen biết. Bằng hữu của hắn đang vượt không gian, chạy tới không gian thiên đường này với tốc độ nhanh nhất.

Trong đó, thậm chí ngay cả phân thân sắt thép của đại lão Bá Tống cũng cho hắn một câu trả lời xác thực, ngỏ ý mình và bản thể lập tức tới ngay!

Trên thực tế, không chỉ là Nguyệt Như Hỏa, các Trường Sinh Giả khác cũng đang kêu gọi bằng hữu.

“Bá Tống cũng sẽ lập tức đến, cố chịu.” Đại lão Nguyệt Như

Hỏa nói, đau lòng móc ra một cái mai rùa. Đây là bảo bối hắn từng đào được từ chỗ đại lão cái gì cũng có thể bán.

Nhưng bởi vì bị tổn hại nghiêm trọng, không cách nào chữa trị, dùng một lần sẽ bớt đi một lần cơ hội.

“Bá Tống?” Lúc này, vị Trường Sinh Giả mặt không chút máu sau lưng đột nhiên lên tiếng, giọng của hắn là tiếng máy móc lạnh như băng.

Một lát sau, thân thể vị Trường Sinh Giả này run lên.

“Nếu Bá Tống cũng sắp xuất hiện, vậy không thể tiếp tục như vậy nữa. Vốn ở chỗ này chỉ là một con rối phân thân của ta, hỏng thì hỏng thôi…” Nói rồi, vị Trường Sinh Giả mặt không chút máu này sờ trên ngực mình, trực tiếp móc ra một hạch tâm.

Sau đó, hắn duỗi tay đâm vào hư không, mở ra một không gian đặc thù tương tự với thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, từ đó lấy ra một hạch tâm càng lớn hơn, lắp nó vào trong thân thể mình.

“Các vị đạo hữu, các ngươi nghỉ ngơi một lát, kế tiếp cứ giao cho ta.” Giọng nói của vị Trường Sinh Giả con rối từ tiếng máy móc biến thành giọng nam đầy quyến rũ.

Mấy vị Trường Sinh Giả bị thương bên cạnh nghi hoặc nhìn về phía người đàn ông con rối này.

“Ngươi là… vị kia của Mặc gia?” Lúc này, đại lão Nguyệt Như Hỏa nhận ra đối phương.

Vị này là thiên tài Mặc gia dùng “con rối chi đạo” bước ra Trường Sinh đạo.

Hắn không phải người sáng lập thuật con rối, lại vượt qua người sáng lập Mặc gia, lấy con rối chi đạo bước ra trường sinh pháp.

Lúc vị thiên tài Mặc gia này chứng đạo Trường Sinh, hẳn là vào giai đoạn cuối của thời đại Thánh Nhân Nho Gia, trước khi Thiên Đế chứng đạo, nằm giữa hai vị Trường Sinh Giả vô địch.

Trước có Thánh Nhân Nho Gia vô địch một thế, sau có Thiên Đế trấn áp vạn thế, vị thiên tài Mặc gia này có vẻ vô cùng khiêm tốn.

Sau khi thời đại Thiên Đình kết thúc, hắn cũng không lộ diện quá nhiều.

Nhưng mà, khắp Chư Thiên Vạn Giới đều có dấu chân của hắn, có dấu vết hắn nghiên cứu con rối. Sau khi thăm dò một vài bí cảnh, rất nhiều người tu luyện lấy được thân thể con rối khuyết thiếu do chiến đấu của vị thiên tài Mặc gia này ở nơi sâu trong bí cảnh, cũng thu được lợi ích lớn từ đó.

Thảo nào trước đó cảm thấy mặt đối phương không còn chút máu, hơn nữa chống cự cũng không ra sức… Thì ra ở đây chỉ là một con rối có thể thay thế bất kỳ lúc nào của đối phương.

“Đạo hữu Mặc môn, ngươi cũng biết Bá Tống à?” Nguyệt Như Hỏa mở miệng hỏi.

“Từng có duyên gặp mặt gián tiếp một lần.” Sau khi lắp hạch tâm vào, toàn thân vị Trường Sinh Giả Mặc gia này xảy ra biến hóa.

Một tầng ánh sáng mỏng manh bao trùm trên thân thể con rối, vốn là con rối thế mà lại sinh ra máu thịt, diễn hóa ra con rối chi đạo đặc thù, trong thời gian ngắn đã hóa thành thân thể máu thịt chân chính.

Sau khi biến hóa hoàn thành, Trường Sinh Giả Mặc gia tiến lên trước một bước, lướt qua phòng tuyến do gấu lớn sao trời hợp thành, trực tiếp đối diện với công kích hủy diệt của mười vầng mặt trời kia.

Hỏa diễm tựa như tận thế, tia sáng pháp tắc cắt chém, mặt trời hư ảo xuyên qua tất cả cột sáng, tập kích về phía hắn.

“Trước khi khiêu chiến Bá Tống… ta sẽ không thua các ngươi.” Trường Sinh Giả Mặc gia mỉm cười… Bên dưới nụ cười mỉm này ẩn giấu ngạo khí của hắn.

Hắn chứng đạo Trường Sinh ở giữa thời đại của Thánh Nhân và Thiên Đế, hắn lúc trẻ tuổi không đi khiêu chiến Thánh Nhân Nho Gia, chỉ quan sát cuộc chiến giữa Thánh Nhân Nho Gia và các vị Trường Sinh Giả từ xa, hiểu được sự cường đại của Thánh Nhân Nho Gia năm đó một cách sâu sắc.

Về sau, Thiên Đình viễn cổ thành lập, hắn từng gặp Thiên Đế một lần, cũng không khiêu chiến đối phương, chỉ luận đạo một trận.

Sau khi luận đạo kết thúc, hắn để lại một con rối hóa thân ở Thiên Đình viễn cổ cho Thiên Đế sử dụng.

Nhìn tận mắt sự cường đại của Thánh Nhân, đích thân luận đạo với Thiên Đế, cho nên hắn biết rõ cảnh giới vô thượng của Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế năm ấy, đó là cảnh giới nửa bước vượt qua "cực hạn Trường Sinh Giả".

Mà bây giờ…

"Rốt cuộc ta cũng đã đạt đến điểm cuối."

Cảnh giới lúc này của hắn đã vượt qua cực hạn của Trường Sinh Giả.

Cũng tỷ như, mặc dù hợp kích của mười vầng mặt trời trước mắt vô cùng khủng bố, nhưng hắn thấy… chỉ thế mà thôi.

Trường Sinh Giả Mặc gia hất tay, một chiếc áo choàng màu trắng "sinh trưởng" từ sau lưng hắn.

Hắn vẫy tay, tung chiếc áo choàng này lên, quét về phía đám công kích hỏa diễm, tia sáng, cột sáng tựa như tận thế kia.

Ngay sau đó, công kích của mười vầng mặt trời đều bị hắn quét sạch!

Tựa như quét qua một làn gió nhẹ yếu ớt, hắn hời hợt quét sạch tất cả công kích của đối phương, dễ dàng quét ngang đám công kích có thể khiến Trường Sinh Giả bình thường trọng thương này.

Sau lưng, năm vị Trường Sinh Giả gồm cả Nguyệt Như Hỏa hơi co rụt con ngươi.

Chỉ là một kích, bọn họ lập tức cảm nhận được sự chênh lệch giữa bản thân với vị thiên tài Mặc môn này.

Vị Trường Sinh Giả gấu lớn sao trời kia càng trầm mặc thật lâu.

Sau một lúc lâu, nó lên tiếng: "Ta cảm thấy như bản thân lại đối mặt với Thánh Nhân Nho Gia năm đó."

Đây cũng là một vị đại lão bị Thánh Nhân Nho Gia đập năm ấy. Chính vì bị Thánh Nhân Nho Gia đập quá thảm, đập ra bóng ma tâm lý, nó mới khai phá ra trận phòng ngự trọn ba trăm gấu lớn sao trời này.

Mười vầng mặt trời đối diện đều bị một màn này làm chấn động, vốn đang bắn phá hết đợt này đến đợt khác cũng dừng lại trong nháy mắt.

Đối với thiên tài Mặc gia mà nói, nháy mắt dừng lại kia đã đủ để hắn làm rất nhiều chuyện.

Áo choàng thuần trắng chuyển đổi hình thái, hóa thành một cây cung lớn trong tay Trường Sinh Giả Mặc gia. Dường như áo choàng này của hắn và “Tống cầu béo” của Bá Tống có cách làm khác nhau nhưng hiệu quả giống nhau đến kỳ diệu.

Giương cung, lắp tên, bắn nhẹ một phát.

Không kèm theo hiệu ứng ánh sáng gì, chỉ là một mũi tên thuần túy.

Tên vừa bắn ra đã khóa chặt nhân quả, đâm vào người một “Hằng Tinh Mạt Nhật Giả”. Đây là Hằng Tinh Mạt Nhật Giả yếu nhất, có được thực lực cấp “Trường Sinh Giả non”.

Trong mũi tên, đối phương không hét thảm được một tiếng.

Ánh sáng và nhiệt độ trên người vầng mặt trời Hằng Tinh Mạt Nhật Giả kia lạnh xuống trong nháy mắt, hóa thành một khối đá khổng lồ cứng ngắc, rơi khỏi không trung.

Theo việc nó bỏ mình, nơi mười vầng hư nhật trong trời đêm hành tinh Bảo Thạch vực, có một vầng hư nhật cũng ngã xuống, vỡ vụn tiêu tán.

Nhưng không đợi chín vầng đại nhật khác kịp phản ứng, Trường Sinh Giả Mặc gia đã liên tục bắn tên lần nữa.

Chín mũi tên liên tiếp.

Tổng cộng ba Hằng Tinh Mạt Nhật Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả cảnh giới “Trường Sinh Giả non” trực tiếp bị bắn giết, tan vỡ tiêu tán.

Sáu đại nhật có thực lực Trường Sinh Giả cùng cấp thì bị một mũi tên làm trọng thương, không cách nào duy trì hình thái đại nhật, rơi thẳng xuống đất, không thể động đậy.

Đây căn bản không phải bắn giết mặt trời.

Đây là một mũi tên một tiểu đệ đệ.

Thực lực thể hiện ra này đã tương đương với Thánh Nhân Nho Gia năm đó, dù sao chính là rất trâu.

Trong nháy mắt đó, vốn mười mặt trời đang vắt ngang trên bầu trời đêm hành tinh đã chỉ còn lại một vầng hư nhật khổng lồ cuối cùng. Chín vầng kia, lớp chết lớp trọng thương, rơi khỏi không trung.

Trường Sinh Giả kéo nhẹ dây cung, phát ra tiếng “toong”.

“Chỉ còn mỗi ngươi.” Hắn nở nụ cười ôn hòa với vầng hư nhật khổng lồ kia, nhẹ giọng nói: “Giải quyết ngươi xong, chính là lúc ta và Bá Tống chính thức gặp mặt.”

Trong Chư Thiên Vạn Giới này, hắn đã chỉ có một đối thủ… Bá Tống.

Trước khi đối mặt với Bá Tống, mười mặt trời này vừa hay cung cấp cho hắn khởi động thân thể + tăng lên trạng thái bản thân.

Đối diện, vầng hư nhật khổng lồ kia trầm mặc không nói, chỉ có nhiệt độ trên người trở nên càng thêm nóng rực.

[Thật mạnh.] Nguyệt Như Hỏa lên tiếng.

Đồng thời, cũng là tiếng lòng của mấy vị đạo hữu bên cạnh.

Hơn nữa, còn là ý niệm tâm linh của tất cả các Trường Sinh Giả khóa chặt “ý thức” đến không gian thiên đường này.

Thiên tài Mặc gia này, mạnh quá rồi!

E rằng Thánh Nhân đích thân tới cũng chỉ có thể làm đến mức này.

Hơn nữa nghe khẩu khí, vị thiên tài Mặc gia này muốn khiêu chiến Bá Tống.

Bá Tống và thiên tài Mặc gia này, rốt cuộc ai mạnh hơn?

Roẹt roẹt ~ cung dài trong tay Trường Sinh Giả Mặc gia hóa hình lần nữa, một phân thành ba, phân biệt hóa thành khôi giáp, áo choàng và một thanh thương dài.

Hắn cầm thương, từng bước áp sát hư nhật cuối cùng.

Đối nhiện.

Hư nhật lớn nhất kia đột nhiên hút một cái, mấy vầng “Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Mạt Nhật Giả” trọng thương trên đất kia bị nó hấp thu toàn bộ.

Thực lực của hư nhật khổng lồ lại tăng thêm một bậc lần nữa, khí thế trở nên càng khủng bố, cường đại hơn.

Nhưng ánh sáng và nhiệt độ trên người nó lại thu vào trong.

Cuối cùng, trước người nó ngưng tụ ra một thanh kiếm lớn cháy đen.

Mũi nhọn đối đầu.

Chương 3101: Không phanh lại được, tông một phát là chết mất rồi!

Trong mắt Nguyệt Như Hỏa và mấy Trường Sinh Giả bị thương còn lại, mặt trời hư ảo khổng lồ trước mắt và Trường Sinh Giả Mặc gia đều mạnh đến quá đáng.

Không chỉ bọn họ, sau khi nhóm Trường Sinh Giả phương xa đang chạy tới "không gian thiên đường" cảm ứng được hình ảnh này cũng có chung cảm nhận, tâm tình không cách nào trấn tĩnh.

"Hai kẻ này hẳn đều là tồn tại đứng đầu trong Trường Sinh Giả bình thường." Có một vị đại lão Trường Sinh Giả đặc biệt từng trải nhịn không được so sánh: "Nếu như đặt tại cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo với cục diện "Đông Bộ, Tây Bộ tranh bá" trong quá khứ, vậy hai tồn tại này hẳn có thể trở thành vương giả mạnh nhất Đông Bộ và Tây Bộ."

"Ta cảm thấy ngài đang cà khịa vị Ma Đế Ma môn kia…" Bên cạnh có một đạo trưởng max điểm lịch sử nhịn không được chen miệng nói.

Truyền thuyết cách đây rất lâu, Hà Chỉ Ma Đế của Ma môn và Thiên Đạo đời thứ ba trước khi chứng đạo phân biệt là kẻ mạnh nhất Đông Bộ và Tây Bộ.

Nhưng sau khi vị Ma Đế Ma môn kia vừa gặp mặt Thiên Đạo đời thứ ba thì chẳng mấy chốc đã bị đè đầu xuống đất mà đánh.

"Thông thường mà nói, một thời đại sẽ chỉ xuất hiện một vị có cảnh giới "vô địch đương thời" như Thánh Nhân Nho Gia. Hiện tại, không nói tới Bá Tống. Giữa hai vị đại lão trước mắt này, ai sẽ là Thánh Nhân thứ hai?" Có một nữ tử trùm áo bào ma nữ toàn thân, dùng giọng nữ trầm thấp mê người lên tiếng.

"Ai mới là Thánh Nhân… Vừa đối đầu là có thể phân biệt được!" Một Trường Sinh Giả mặc trang phục như chú hề dùng phương thức di chuyển quái dị buồn cười, tốc độ lại rất nhanh, có thể theo sát bóng dáng ma nữ.

"Động thủ rồi!" Lúc này, hai mắt Nguyệt Như Hỏa kích hoạt một loại đồng thuật nào đó, khóa chặt lấy hư nhật và thiên tài Mặc gia trước mắt.

Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia kéo trường thương, thần thái ung dung, cứ vậy bước từng bước đến trước mặt hư nhật.

Sau đó, hắn vung trường thương trong tay lên, phong thái đẹp đẽ cool ngầu, mỗi một bước đều được khắc họa một cách "mê người".

Nếu hắn hắn hạ được hư nhật khổng lồ, vậy một màn này sẽ thông qua tất cả Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên ở đây, truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới.

So ra, toàn thân hư nhật khổng lồ ở đối diện lại có vẻ khá thận trọng, tàn hỏa chi kiếm của nó khóa chặt lấy Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia, mỗi một bước đi của đối phương, tàn hỏa chi kiếm đều sẽ điều chỉnh góc độ một cách tinh vi.

"Hằng tinh hư ảo, không chỉ là vật hư ảo. Sinh mệnh của ngươi, ta thu chắc rồi." Trường thương của Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia quét ngang.

Mà trong nháy mắt này, trên người hư nhật khổng lồ bộc phát ra lượng lớn tia sáng cắt chém tựa như ánh mặt trời, mỗi một tấc không gian đều bị tia sáng cắt chém chen kín.

Đồng thời, tàn hỏa chi kiếm của nó thuận thế vung lên, ngăn trên đường "trường thương" đi qua.

"Giãy chết mà thôi." Thiên tài Mặc gia nhếch miệng lên.

Cũng không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, tất cả tia sáng cắt chém bắn tới hắn đều bị chôn vùi toàn bộ… căn bản không cách nào chạm tới thân thể hắn.

Phạm vi tồn tại của hắn tựa như "lỗ đen", ngay cả ánh sáng cũng bị cắn nuốt, vặn vẹo, vô phương tránh né.

Ngay sau đó…

Keng ~ trường thương của Trường Sinh Giả Mặc gia và tàn hỏa chi kiếm va vào nhau.

Tốc độ vung của trường thương không tính là quá nhanh, bị ngăn được cũng là chuyện trong dự liệu.

Nhưng trong nháy mắt khi tàn hỏa chi kiếm ngăn đỡ, tiếp xúc với trường thương, nó lại bắt đầu vỡ vụn, trực tiếp bị trường thương nện nát.

Mặt trời hư ảo muốn lui lại tránh khỏi thế thương, nhưng dường như quanh người Trường Sinh Giả Mặc gia sở hữu lực trường vô hình, hút chặt thân hình nó.

“Không tránh được rồi… đây là, một thương tất trúng!” Trường Sinh Giả Mặc gia hời hợt đâm ra một thương trong tay.

Nghiền ép!

Giống như Hà Chỉ Ma Đế VS Thiên Đạo đời thứ ba lúc trước, mặc dù phân biệt là vương giả mạnh nhất Đông Tây Bộ, trước khi đối đầu, song phương đều là tồn tại vô địch đánh khắp khu vực nơi mình ở.

Nhưng sau khi đối đầu, một người có thể lập tức đè người kia xuống đất mà tẩn.

[Phong thái Thiên Đạo.] Danh từ này, nháy mắt hiện lên trong đầu tất cả Trường Sinh Giả quan chiến.

Không cần hoài nghi nữa.

Sau khi vị Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia trước mắt này đường đường chính chính nghiền ép mặt trời hư ảo, tư chất của hắn đã bày ra tại đó, là tồn tại cùng tầng thứ với Thánh Nhân Nho Gia chân chính, là phong thái Thiên Đạo.

Nếu đặt ở thời đại Thiên Đạo đời 2-7, vị thiên tài Mặc gia này tất chứng bất hủ.

Nhưng mà… thời đại này còn có Bá Tống.

Tựa như Thánh Nhân Nho Gia thời đại đời thứ tám và Thiên Đạo đời thứ tám thần bí, Thánh Nhân vô địch đương thế cuối cùng lại không chứng đạo.

Giữa vị Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia này và Bá Tống, ai là Thánh Nhân? Ai là người chứng đạo cười đến cuối cùng?

Nhìn từ thế cục trước mắt, dường như giữa Bá Tống và Thánh Nhân Nho Gia có liên hệ càng sâu… Thậm chí theo tin đồn đáng tin, Bá Tống chính là chuyển thế của Thánh Nhân Nho Gia!

Nếu thật như thế, vậy đời này, Bá Tống do Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế sẽ lại để vụt mất bất hủ lần nữa ư?

…

Trong không gian thiên đường.

Thương hạ.

Một thương này, vô phương tránh né, chuẩn xác đâm trúng mặt trời hư ảo.

Trúng địch, im hơi lặng tiếng, không có bất kỳ âm thanh kinh người nào.

Nhưng ngay sau đó, nơi trung tâm mặt trời hư ảo khổng lồ đột nhiên xuất hiện một lỗ trống.

Khí tức khủng bố toàn thân hư nhật khổng lồ tiết ra ngàn dặm.

Ánh sáng và nhiệt độ thu lại trên người nó cũng bộc phát ra từ lỗ trống này.

“A ~~” Trong thân thể mặt trời hư ảo phát ra một tràng tiếng hét quái dị, đây là tiếng hét đau đớn.

Trong bầu trời đêm hành tinh ngoài Bảo Thạch vực, hình chiếu vầng mặt trời khổng lồ cuối cùng cũng rơi khỏi không trung.

“Kết thúc rồi?” Hai mắt Nguyệt Như Hỏa nhắm lại, hào quang bộc phát cuối cùng của hư nhật quá chói mắt, dù hắn mở đồng thuật ra cũng không chịu nổi.

Nhưng mà…

Chênh lệch lớn đến vậy ư?

Chênh lệch giữa Trường Sinh Giả và Trường Sinh Giả lại có thể đạt đến trình độ này.

So với vị thiên tài Mặc gia này, “hóa thân sắt thép Bá Tống” liên tục đánh bại các Trường Sinh Giả trên sao hỏa cũng không tính là gì.

Có lẽ, chỉ có Bá Tống bản thể kết liễu Thiên Đế, lấy thân phàm nhân chinh phục Cửu U mới có thể chiến một trận với Trường Sinh Giả Mặc gia này.

Roẹt ~

Sau tiếng hét thảm, thân thể mặt trời hư ảo vỡ vụn.

“Ể?” Thiên tài Mặc gia thu hồi trường thương, cũng vung áo choàng của bản thân lên trước tiên.

Áo choàng bao phủ về phía mặt trời hư ảo vỡ vụn, phong tỏa vùng không gian kia!

Bởi vì sau khi thân hình Hư Nhật Thủ Hộ Giả vỡ vụn, từ trong hạch tâm của nó bộc phát ra vật chất tương tự với virus.

Virus này… mang theo khí tức bất hủ.

Thiên tài Mặc gia cũng không dám xem nhẹ virus này, ra tay phong tỏa, phòng ngừa virus phát tán.

Mà lúc thiên tài Mặc gia ra tay trấn áp virus… hư nhật vốn đã vỡ vụ lại đột nhiên cháy lên từ đống tro tàn.

Thân thể hư nhật rút nhỏ lại gấp trăm ngàn lần.

Nhưng nó vẫn còn sống.

Sau khi tro tàn cháy lại, nó không tiếp tục liều mạng với thiên tài Mặc gia, mà xoay người trốn khỏi không gian thiên đường.

Nó muốn mang tình báo trong “phần mộ Thiên Đạo đời thứ ba” này ra ngoài!

“Đừng để nó chạy thoát!”

“Cẩn thận!”

Ngay lúc đám người đại lão Nguyệt Như Hỏa hô to, không gian “thế giới thiên đường” đang phong tỏa lại bị người cưỡng ép mở ra!

Con ngươi nhóm Trường Sinh Giả co rút lại.

Đây chính là phong tỏa không gian cấp quy tắc bất hủ!

Ngay sau đó, có một bóng người xông ra khỏi khe hở không gian, tốc độ nhanh như xe mất phanh vậy.

Ầm ~

Bóng dáng không phanh lại được kia vô tình tông vào người Hư Nhật Thủ Hộ Giả.

Vừa va chạm đã trực tiếp tông Hư Nhật Thủ Hộ Giả vỡ nát, triệt để chôn vùi!

“Bá… Bá Tống.” Vị Trường Sinh Giả tiên tử kia hô ra tiếng.

Chương 3102: Giao lưu tinh thần đã lâu, lần đầu gặp mặt

Độ nhạy bén với những chi tiết nhỏ của vị tiên tử này hơn xa cá Trường Sinh Giả khác.

Cho nên, cô là người đầu tiên nhận ra thân phận của Bá Tống.

Hơn nữa vị Trường Sinh Giả tiên tử này còn nhìn ra rất nhiều chi tiết, chẳng hạn như Bá Tống của lúc này, toàn thân trên dưới đều bao bọc trong “tin tức” khủng bố. Dường như đám tin tức này có liên quan đến bất hủ.

Đây cũng là nguyên nhân tiên tử nhịn không được hô lên “Bá… Bá Tống”.

Nếu không bằng vào tu vi Trường Sinh Giả, lúc gọi Bá Tống tuyệt đối sẽ không run giọng.

Lúc tiên tử hô lên thân phận Bá Tống, Bá Tống từ xa đến đồng thời phát ra tiếng: “Bạch tiền bối, phanh lại thất bại, hình như chúng ta tông phải thứ gì đó.”

“Tông phải thứ gì rồi?” Giọng Bạch tiên trưởng truyền ra từ sau khe hở không gian.

Sau đó, Bạch tiên trưởng bước một bước ra khỏi không gian.

“Bạch tiền bối cẩn thận!” Bá Tống cả kinh hô lên.

Vừa dứt lời, Bạch tiền bối đã bước hụt… dùng một loại tư thế anh tuấn tuyệt thế ngã sấp mặt.

Ầm ~~

Mặt đất thế giới thiên đường chấn động.

Mặt đất vốn đã được “khí tức bất hủ” cường hóa lại trực tiếp bị nện ra một cái hố to.

Đầu sỏ gây ra Bạch tiên trưởng ưu nhã nằm sấp giữa hố.

Đại lão Nguyệt Như Hỏa: “? ? ?”

Trường Sinh Giả gấu lớn sao trời: “…”

Các Trường Sinh Giả còn lại đều đần mặt ra.

“Không hổ là Bạch tiên trưởng, ngay cả tư thế ngã sấp mặt cũng đẹp như vậy.” Chỉ có vị Trường Sinh Giả tiên tử kia nhỏ giọng nói.

“Bạch tiền bối, ngươi không sao chứ?” Tống Thư Hàng chân đạp hư không, lơ lửng trên hố to.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn vô thức muốn đỡ lấy Bạch tiền bối. Nhưng có thể là vì hắn và Bạch tiền bối cùng cắn nuốt “tồn tại” của đối phương, lúc hắn muốn đỡ Bạch tiền bối thì bản thân cũng trượt chân xém ngã.

“Bình Thổ chú.” Trong hố, Bạch tiền bối lặng lẽ bấm pháp ấn.

Mặt đất như sống lại, chủ động bắt đầu lấp hố. Chỉ là lần này, Bình Thổ chú lấp hố đồng thời chôn luôn cả bản thân Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Mình chôn chính mình?

Bạch tiền bối đang làm gì vậy?

Hắn ngồi xổm xuống, gõ nhẹ lên mặt đất: “Bạch tiền bối, ra ngoài đi.”

Nhưng mà.

Bạch tiền bối dưới hố lại không trả lời.

Tống Thư Hàng: “…”

Hắn thử dùng hệ thống mạng chat Tu Chân gửi tin nhắn cho Bạch tiền bối.

Nhưng Bạch tiền bối cũng không hồi âm.

“Chẳng lẽ là bế quan rồi?” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “…”

Trước mặt nhiều người như vậy, Bạch tiền bối của chúng ta còn mặt mũi gì ư?

Mặt khác…

“Ngươi không cảm thấy ánh mắt xung quanh rất chói mắt à.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ nhắc nhở.

Kỳ thực không cần Sở các chủ nhắc nhở, Tống Thư Hàng sớm đã nhạy bén cảm ứng được ánh mắt người nơi này đều tập trung trên người hắn.

Không chỉ như thế, phương xa còn có rất nhiều đại lão Trường

Sinh Giả đang khóa chặt thế giới thiên đường, chú ý diễn biến bên trong không gian thiên đường.

“Khụ.” Tống Thư Hàng đứng dậy, trước tiên vuốt cọng tóc ngố của Sở các chủ trên đầu, lại chỉnh lại khăn quàng cổ bạch long tỷ tỷ.

Sau đó điều chỉnh trạng thái thân thể của mình, cố gắng khiến “hình thức á bất hủ” tiến vào hình thức điệu thấp.

Sau lưng hắn, áo choàng Tống cầu béo hóa thành áo khoác.

Mặc dù không có gió, nhưng bản thân Tống cầu béo lại cố tung bay, tạo ra hiệu quả “không gió mà bay”.

Chủ yếu là Tống cầu béo phát hiện ở đối diện, sau lưng Trường Sinh Giả Mặc gia kia cũng khoác áo choàng.

Vì để lộ rõ độ ngầu của bản tôn nhà mình, Tống cầu béo tri kỷ chuyển từ trạng thái áo choàng sang hình thức áo khoác.

Bản tôn Bá Tống độc nhất vô nhị, tuyệt đối không đụng hàng với kẻ khác!

“Bá Tống đạo hữu.” Nguyệt Như Hỏa đạo hữu xem như từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng tiến lên mấy bước, ôm quyền với Tống Thư Hàng.

“Nguyệt Như Hỏa đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt.” Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó hỏi: “Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Mạt Nhật Giả ngươi nói lúc trước đâu?”

Đám kia chính là bảo bối đấy.

Gia công của Tống cầu béo có thể tinh lọc chúng nó thành “vật chất trường sinh” tinh khiết, có thể xem là thuốc bổ cấp Trường Sinh Giả.

“Hư nhật khổng lồ cuối cùng vừa bị ngươi tông chết.” Nguyệt Như Hỏa lên tiếng: “Chín đại nhật còn lại thì bị vị đạo hữu Mặc gia này giải quyết.”

“Tông chết rồi?” Tống Thư Hàng đau xót tâm can.

Đều là tiền đấy!

Tông một phát đã lỗ biết bao nhiêu tiền.

Cho nên, chuyện như tai nạn xe cộ này, nếu như không có bảo hiểm thì sẽ phí tiền.

Đau lòng qua đi, hắn xoay người đối mặt với vị Trường Sinh Giả Mặc gia kia.

Trường Sinh Giả Mặc gia vừa áp chế virus hủy diệt hằng tinh, vừa nhìn Tống Thư Hàng.

Ánh mắt hai bên chạm nhau.

“Rốt cuộc ngươi đã đến, Bá Tống.” Trường Sinh Giả Mặc gia nhẹ giọng nói.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời có hơi kinh ngạc đánh giá vị thiên tài Mặc gia này.

Hắn và đối phương, xem như chính thức gặp mặt lần đầu.

Nhưng trung gian, thông qua con rối tiên tử đã tiếp xúc với nhau vài lần.

Hạch tâm của con rối tiên tử chính là bảo vật của vị Trường Sinh Giả Mặc gia này, về sau bị đối phương thu hồi.

Có điều song phương cũng không nảy sinh mâu thuẫn.

Mà lúc này sau khi chính thức gặp mặt, Tống Thư Hàng phát hiện cảnh giới của đối phương đã đạt đến tầng thứ kia của Thánh Nhân và Thiên Đế. Tống Thư Hàng đã trở thành “tiểu Thiên Đạo” phát hiện mình có thể đại khái nhìn ra được cảnh giới của đối phương.

Đoán chừng không lâu sau, đối phương sẽ ngưng tụ ra “văn tự” chỉ thuộc về mình, hoặc là… nói không chừng đối phương đã ngưng tụ ra “văn tự” rồi.

“Không ngờ đạo hữu đã đạt đến cảnh giới này.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Ngươi và ta giao lưu tinh thần đã lâu, lại là lần đầu chân chính gặp nhau. Chính thức giới thiệu một chút, ta là Bá Tống.”

Thói quen quả thật là thứ đáng sợ, giờ đây Tống Thư Hàng đã có thể thản nhiên nói ra danh xưng “Bá Tống” này, mặt không đổi sắc.

“Mặc gia, Thiên Chí.” Trường Sinh Giả Mặc gia lên tiếng.

Roẹt ~

Trong lúc nói chuyện, có thể là vì hắn chuyển lực chú ý lên người Tống Thư Hàng, “virus” vốn bị áo choàng áp chế đột nhiên bạo phát, thế mà lại xông ra khỏi áp chế của áo choàng!

Virus này cực kỳ bá đạo.

Hơn nữa, tính xâm lược cực mạnh.

Sau khi thoát khỏi áp chế bèn điên cuồng phục chế, khuếch tán!

“Không xong.” Nguyệt Như Hỏa hô lên, ra hiệu cho Trường Sinh Giả trọng thương phía sau lui lại.

Mặc gia Thiên Chí đồng thời duỗi tay ném trường thương dung nhập vào áo choàng, tăng cường hiệu quả của áo choàng.

“Virus hủy diệt hằng tinh?” Tống Thư Hàng liếc mắt lập tức nhận ra thứ này.

Sau đó, hắn duỗi tay điểm một cái: “Đế Diệt trụ!”

Ầm ầm!

Một cây đế trụ uy nghiêm giáng xuống từ không trung, trực tiếp đè xuống đám virus hủy diệt hằng tinh.

Đế Diệt trụ này là tinh phẩm trong Bá Thần trụ.

Nó hình thành do lực lượng của Thiên Đế Tử và lực lượng của virus hủy diệt hằng tinh đạt thành cần bằng, dây dưa lẫn nhau.

Trừ lực lượng của Thiên Đế Tử ra, cây đế diệt trụ này còn có hiệu quả cắn nuốt một lượng virus hủy diệt hằng tinh nhất định.

Chỉ cần số lượng không quá lớn thì có thể cắn nuốt sạch sẽ, tăng cường bản thân.

Virus hủy diệt hằng tinh trước mắt vừa mới nổ tung, còn chưa chân chính khuếch tán.

Một trụ của Tống Thư Hàng hạ xuống, phần lớn virus đều bị cắn nuốt sạch sẽ.

Một số virus còn lại dường như bị kích nổ, xông về phía Tống Thư Hàng tới tấp.

Đối mặt với đám virus kinh khủng này, Tống Thư Hàng lại không di chuyển một bước.

Lúc tất cả virus đến khu vực cách thân thể Tống Thư Hàng một mét đều bị hòa tan.

Mà trên người Bá Tống hơi lóe lên hào quang á bất hủ.

Chương 3103: Ta muốn biết chênh lệch giữa mình và Bá Tống tiên sinh!

Đây là “tin tức bất hủ” chất lượng đáng tin đang xua tan “tin tức bất hủ” yếu kém.

Đồ vật tin tức bất hủ không đạt đến cấp độ á bất hủ thì căn bản không cách nào tổn thương Tống Thư Hàng mảy may.

Nguyệt Như Hỏa và mấy vị Trường Sinh Giả bị thương khác đều đang trừng to mắt nhìn Bá Tống chằm chằm.

Bá Tống của lúc này tựa như một cục nam châm cường lực, vẫn luôn hấp dẫn ánh mắt mọi người ở đây, làm bọn họ không nỡ rời mắt.

Đây là lực hấp dẫn đáng sợ của “bất hủ” đối với Trường Sinh Giả.

Cho dù biết nguy hiểm khi “nhìn thẳng bất hủ”, nhưng một khi Trường Sinh Giả tiếp xúc với “tin tức bất hủ” thì vẫn sẽ không nhịn được chú ý tới, như thiêu thân lao đầu vào lửa!

[Hào quang mỏng manh này, rõ ràng yếu ớt như thế, nhưng lại có cảm giác chói mắt như thế… là hào quang bất hủ ư?]

[Virus mà ngay cả Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia Thiên Chí cũng kiêng kỵ lại không cách nào ảnh hưởng đến Bá Tống mảy may?]

[Thậm chí, virus còn chưa tới gần Bá Tống đã bị cưỡng ép xua tan.]

[Còn có virus đột phá phong tỏa, trấn áp từ chỗ áo choàng của đại lão Mặc gia Thiên Chí cũng bị một trụ tùy ý của Bá Tống diệt sát!]

[Như thế xem ra, dường như đại lão Bá Tống còn mạnh hơn đại lão Mặc gia Thiên Chí một chút?]

Rất nhiều suy nghĩ ào ào hiện lên trong đầu đám người Nguyệt

Như Hỏa, cùng với những Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đứng đầu cách không dùng thần niệm khóa chặt “không gian thiên đường”.

“Là bất hủ!” Vị Trường Sinh Giả tiên tử cẩn thận kia nhịn không được phát ra tiếng.

Một câu của cô bóc trần hiện thực mà nội tâm mọi người đều đã đoán ra nhưng không muốn thừa nhận. Trên thế giới này, luôn có nhiều hiện thực khó tin vượt khỏi thực tế, quá cấn, đến mức mọi người đều không muốn thừa nhận nó.

Lúc tất cả Trường Sinh Giả nhìn thấy hào quang mỏng manh nhưng lại cực kỳ chói mắt trên người Bá Tống, trong lòng đã đoán ra đây là hào quang bất hủ hàng thật giá thật.

Nhưng mà… một tồn tại còn chưa chứng đạo bất hủ, thế mà có thể biến toàn thân thành “hình thức bất hủ”, còn quang minh chính đại phát ra hào quang bất hủ, đây rốt cuộc phải thế nào mới làm được?

Đây là một chân tướng khiến nội tâm tất cả mọi người kháng cự!

[Nhìn từ hào quang bao trùm, toàn thân Bá Tống… ít nhất là làn da toàn thân đều đã đạt đến bất hủ?]

[Sau khi lấy thân phàm nhân chinh phục Cửu U, ngưng tụ ra “chúa tể Cửu U Tống”, Bá Tống quả nhiên đã vươn tay tới “Thiên Đạo” chung cực. Quả nhiên, giống như suy đoán của mọi người lúc trước, hắn muốn lấy thân phàm nhân bá chiếm quyền hạn Thiên Đạo ư?] Trong lòng nhóm Trường Sinh Giả hiện lên ngàn vạn suy nghĩ.

“Đây cũng không phải bất hủ, dù sao ta cũng chả phải Thiên Đạo gì cả.” Đại lão Bá Tống duỗi tay triệu hồi đế diệt trụ, mỉm cười với vị Trường Sinh Giả tiên tử kia: “Đây chỉ là một loại thủ đoạn xoàng xĩnh mô phỏng bất hủ.”

Là á bất hủ.

[Không phải bất hủ chân chính?] Đáp án này của Bá Tống khiến lòng tất cả Trường Sinh Giả ở đây thoáng tốt lên một tẹo.

“Bá Tống tiên sinh, ngươi từng tiếp xúc với đám virus này ư?” Áo choàng của Mặc gia Thiên Chí không tung bay nữa, hắn cố gắng khắc chế ánh mắt của mình, rời khỏi người Tống Thư Hàng, đồng thời lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, ta từng đánh với đám này… Chính vì vậy, ta mới tạo ra hoạt động mừng năm mới trong hệ thống mạng chat Tu Chân, dùng để đả kích chúng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trong lúc nói chuyện, “hào quang mỏng manh” trên người Tống Thư Hàng lại tiến vào hình thức điệu thấp, không đến mức làm đám Trường Sinh Giả nhìn đến sa vào đó.

Có điều, ảnh hưởng do á bất hủ mang tới vẫn còn đó, tất cả Trường Sinh Giả vẫn nhìn Bá Tống chằm chằm như nhìn thấy thịt heo thơm ngon sau khi heo tăng giá vậy.

“Thì ra là thế.” Mặc gia Thiên Chí gật đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại virus này, mà Bá Tống hình như đã đối phó chúng nhiều lần.

Cho nên, có thể hiểu được vì sao Bá Tống vừa ra tay đã có thủ đoạn nhằm vào loại virus này.

Trên người Mặc gia Thiên Chí bắt đầu dâng lên chiến ý.

Bá Tống đã đến.

Hắn chờ một màn này, đã chờ rất lâu.

Tựa như cảm ứng được chiến ý trên người đại lão Mặc gia Thiên Chí, các Trường Sinh Giả khác rối rít tránh lui, nhường ra một khu vực.

“Vừa rồi, Bá Tống tiên sinh đã nói… nói ta cũng đã đạt tới cảnh giới này. Cho nên quả nhiên, ngươi cũng ở cảnh giới này rồi ư?” Sau khi Mặc gia Thiên Chí điều chỉnh tốt tâm tình mới ngẩng đầu đối mặt với Bá Tống lần nữa, hắn đang cố gắng che đi quấy nhiễu và ảnh hưởng do “tin tức bất hủ” tạo thành với bản thân.

Chuyện Trường Sinh Giả khác không cách nào làm được, hắn có thể miễn cưỡng làm được.

Ngoài ra, mặc dù lời hắn nói là câu nghi vấn, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định.

Trước khi đến hắn đã khẳng định, Bá Tống chắc chắn cũng ở cảnh giới này.

Hắn muốn biết kỳ thực rốt cuộc Bá Tống tiến vào cảnh giới này từ khi nào!

“Ừm… hẳn là vậy.” Đối diện, đáp án của Bá Tống có hơi ngoài dự kiến của Mặc gia Thiên Chí.

[Hẳn là vậy? Trả lời kiểu gì thế?] Mặc gia Thiên Chí nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói: “Thiên Chí đạo hữu, ngươi vừa tiếp xúc với cảnh giới này phải không? Lúc ngươi tiến vào cảnh giới này, ngươi có cảm giác đặc thù gì không?”

Đối diện, Mặc gia Thiên Chí cau mày, rơi vào trầm tư.

Hắn lần lượt dùng Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế sau này để chứng thực, so sánh với bản thân… cuối cùng xác định mình đã tiến vào cảnh giới kia.

Chẳng lẽ Bá Tống cũng như thế?

“Kỳ thực, dựa theo tiết tấu của bản thân ta, vốn ta của giai đoạn này hẳn là kém cảnh giới kia một đoạn.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói. Nhưng bình tĩnh lúc này của hắn lại có vẻ vô cùng thâm sâu khó lường trong mắt người xung quanh.

Kỳ thực, dựa theo kịch bản phỏng đoán của Tống Thư Hàng lúc ban đầu… hoặc nên nói là một tháng trước, sau khi bản thân hoàn thành Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân mới có thể đạt đến trình độ thời kỳ toàn thịnh của Thánh Nhân Nho Gia.

Nhưng suy đoán và kịch bản của hắn căn bản không theo kịp biến hóa.

Sau khi trải qua ba lần thay đổi Trường Sinh đạo, lại ké được tin tức bất hủ của Thiên Đạo đời 2-8 tạo thành thân thể á bất hủ, lúc này hắn… đã vượt qua khỏi phạm vi phàm nhân, thuộc về phạm vi tiểu Thiên Đạo.

Cho nên, hắn là tuyển thủ nhảy lớp.

Hơn nữa Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân của hắn cũng hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của hắn lúc trước.

Đã mạnh đến vượt khỏi tưởng tượng.

Dung nhập tin tức của từng đời Thiên Đạo, lại có nữ sĩ lưới rồng bổ khuyết, còn tăng thêm kinh nghiệm “hạch tâm Trường Sinh đạo” từ việc luận đạo với rất nhiều Trường Sinh Giả… cùng với hack tool cuối cùng mà Đạo Tử tiền bối tặng cho, bổ khuyết 1% cuối cùng của Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân, Trường Sinh đạo này đã đạt đến cấp bậc vô tiền khoáng hậu.

Ngay cả Thiên Đình viễn cổ chi đạo của Thiên Đế cũng không cách nào so được…

“Nói cách khác, Bá Tống tiên sinh ngươi còn có thể trở nên mạnh hơn một bước? Dưới tình huống không chứng “Thiên Đạo”?” Mặc gia Thiên Chí nghe ra được ý trong lời nói của Tống Thư Hàng. Ý nghĩa của câu kém một đoạn cũng chính là Bá Tống còn có thể càng mạnh hơn một đoạn!

Việc này vô cùng khủng bố!

Đối diện, Bá Tống sâu không lường được gật đầu.

“Shhh ~” Tất cả mọi người có mặt đều hít khí lạnh.

Chiến ý trong con ngươi Mặc gia Thiên Chí thoáng lạnh đi một chút.

Chốc lát sau.

Hắn lên tiếng lần nữa: “Vậy Bá Tống tiên sinh, ta của hiện tại và ngươi, không, giữa ta của hiện tại và Thánh Nhân Nho Gia lúc trước phải chăng vẫn có chênh lệch?”

Bá Tống là Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế.

Cho nên hỏi hắn vấn đề này cũng chả sao cả.

Chương 3104: Một kích mạnh nhất, hội tụ lực lượng Chư Thiên Vạn Giới!

“Ngươi muốn thử xem chênh lệch giữa mình và Thánh Nhân Nho Gia?” Lúc Tống Thư Hàng nghe thấy vấn đề này thì mắt sáng lên.

Nếu như vị Mặc gia Thiên Chí đạo hữu này muốn thử uy lực của cường giả khác ở “cảnh giới Thánh Nhân”, Tống Thư Hàng đành chịu bó tay.

Nhưng đối phương muốn thể nghiệm hình thức Thánh Nhân Nho Gia, vậy hắn rất có kinh nghiệm.

Dù sao, Tống Thư Hàng đã từng mượn pháp khí của Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối, triệu hồi ra chấp niệm của Thánh Nhân Nho Gia bám lên người, dùng phong thái Thánh Nhân đánh với hóa thân của đại lão quả cầu béo.

Hình thức công kích của Thánh Nhân, ít nhiều gì hắn cũng hiểu được đôi chút.

“Quả nhiên… vẫn có chênh lệch ư?” Mặc gia Thiên Chí đạo hữu thấp giọng nói.

Hắn vừa tiếp xúc với cảnh giới này nên chắc chắn sẽ có chút chênh lệch với Thánh Nhân Nho Gia treo Chư Thiên Vạn Giới lên đánh năm đó.

“Nếu như ngươi muốn thử… ta có thể mô phỏng gần giống với trạng thái của Thánh Nhân, để ngươi thể nghiệm một chút.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Bây giờ hắn lấy thân thể “tiểu Thiên Đạo” để mô phỏng một bộ phận uy lực của Thánh Nhân Nho Gia thì vấn đề không lớn. Cho dù có chỗ thiếu sót, dựa vào tin tức “các đời Thiên Đạo” hùng hậu trên người hắn cũng có thể bù vào một ít thiếu hụt.

Huống hồ, hiện tại hắn đã thu được một đôi mắt Thánh Nhân

Nho Gia, đôi mắt này đã trở thành hạch tâm của hệ thống hack tool mô phỏng năng lượng lưới rồng.

Nhờ đôi mắt này, hắn hoàn toàn có thể để đối phương thể nghiệm một chút thủ đoạn của Thánh Nhãn.

Mặc gia Thiên Chí nghe đến đó thì bình tĩnh nói: “Mời Bá Tống đạo hữu chỉ giáo.”

Đối diện, ý niệm của Tống Thư Hàng hơi động, kim đan Thánh Nhân trong hệ thống hack tool hiện lên.

Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức lần lượt hiện thân, đưa tay đặt trên hai mắt Tống Thư Hàng… Sau đó, trước mặt tất cả mọi người, đôi Thánh Nhãn lưu ly kia của Bá Tống đã bị “móc” xuống.

Đồng thời, đôi kim đan Thánh Nhãn đã á bất hủ hóa kia xuất hiện trong hốc mắt Tống Thư Hàng, nháy mắt hóa từ trạng thái kim đan thành tròng mắt.

Mà đôi Thánh Nhãn lưu ly bị “móc” xuống kia lại xuất hiện trong hệ thống hack tool, thay thế vị trí của kim đan Thánh Nhãn.

Trên thực tế, sau khi á bất hủ hóa, tròng mắt của Bá Tống đã không cách nào móc ra được.

Động tác của mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử chỉ là vật che chắn cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dựa vào ý chí của mình, chủ động thay thế vị trí của đôi mắt lưu ly và kim đan Thánh Nhãn. Hiện cả hai thứ này đều là “vật kiện thân thể” của hắn.

Với Tống Thư Hàng mà nói, đổi vị trí tròng mắt và “chớp mắt” có cùng một khái niệm.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Hai mắt Bá Tống sáng lên, đồng thời hắn cố gắng áp chế “năng lượng á bất hủ” của mình, ráng sức hoàn nguyên cảnh giới của Thánh Nhân Nho Gia trong đầu mình.

Trong lòng các Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới đang chú ý tới thế giới thiên đường chợt hoảng hốt.

“Phù ~” Đối diện, Mặc gia Thiên Chí đạo hữu vẫy tay, thanh trường thương phân hóa ra khỏi áo choàng lần nữa.

Thương bạc, giáp sáng, áo choàng, Trường Sinh Giả Thiên Chí có phong cách chính phái.

“Mời Bá Tống đạo hữu chỉ giáo.” Thiên Chí đạo hữu lại nói.

Roẹt ~

Ngay sau đó, có hai tia sáng đột nhiên bắn trên người hắn.

Tốc độ tia sáng kia đã nhanh đến mức vượt khỏi phản ứng của tất cả mọi người, tựa như thời gian ngừng lại, tia sáng bắn ra trúng đích, thời gian lại trôi đi.

Mặc gia Thiên Chí còn không kịp phản ứng thì đã hứng chịu hai tia sáng.

“Là mang thai… là Cường Giả Giám Định Thuật!” Trường Sinh Giả đang ngồi đây, ai không phải hạng người bác học uyên thâm, liếc mắt đã nhận ra hai tia sáng này.

Hơn nữa, đây là sức nặng gấp đôi!

Ngay cả tảng đá khi chịu một phát ánh nhìn mang thai đều sẽ bị ép thể nghiệm “sự vĩ đại từ tình thương của mẹ”.

Mở màn đã kích thích như vậy, thật sự rất Bá Tống, nhưng tuyệt đối không Thánh Nhân.

Thánh Nhân Nho Gia năm đó sẽ không ngay mở màn đã dạy dỗ người khác về sự vĩ đại trong tình thương của mẹ!

Ngẫu nhiên có Trường Sinh Giả thể nghiệm “Cường Giả Giám Định Thuật” của Thánh Nhân cũng là do tự tìm đường chết, chọc giận Thánh Nhân.

Sau khi Mặc gia Thiên Chí trúng chiêu thì chỉ cảm thấy phần bụng lờ mờ sinh ra phản ứng… Cũng may phản ứng này chỉ lóe lên rồi thôi.

Thứ nhất, hắn là thân thể con rối.

Thứ hai, Bá Tống ở đối diện đang cố gắng áp chế ảnh hưởng của năng lượng á bất hủ, tranh thủ giúp đối phương thể nghiệm uy lực “cấp bậc Thánh Nhân”, cho nên hai luồng “ánh nhìn mang thai” này cũng không phải toàn bộ công suất.

“Có thể miễn dịch được với Cường Giả Giám Định Thuật đại biểu cho việc ngươi đã chân chính chạm đến cảnh giới kia.” Đối diện, Bá Tống thong thả nói.

Không chạm đến cảnh giới này thì đều phải run rẩy dưới

Cường Giả Giám Định Thuật cấp Thánh Nhân.

Trong lúc nói chuyện, bên cạnh Mặc gia Thiên Chí đã xuất hiện một cánh cửa không gian.

Là Bá Tống mở ra.

Trong không gian thiên đường có "tin tức bất hủ phong tỏa" + "sát trận cường đại áp chế", Bá Tống còn có thể mở cánh cửa không gian bất cứ lúc nào!

Cánh cửa không gian đi theo như chiếc bóng, theo sát bên cạnh Mặc gia Thiên Chí.

Một bên khác của cửa không gian, Bá Tống vung nắm đấm, điên cuồng nện quyền vào phía trong cửa không gian, đánh ra một trận.

Ầm ầm ầm ầm ầm ~

Thiết quyền của Bá Tống đập ra từ phía bên kia của cánh cửa không gian, nện về phía Mặc gia Thiên Chí.

[Chiêu này có hương vị của Thánh Nhân!] Hơn phân nửa số Trường Sinh Giả đang ngồi từng bị chiêu này tẩn một trận, cho nên vừa nhìn thấy hình ảnh này, trong đầu lập tức hiện lên hương vị của Thánh Nhân, tiện thể cảm thấy thân thể bắt đầu đau ảo.

Roẹt ~ Mặc gia Thiên Chí đạo hữu không chút kinh hoảng, áo choàng sau lưng mở ra, bao bọc lấy hắn.

Mặc dù hắn chưa chính diện khiêu chiến Thánh Nhân Nho Gia, nhưng hắn từng nhiều lần quan sát chiến đấu của Thánh Nhân với các Trường Sinh Giả khác từ xa.

Ầm ầm ầm ầm ~

Thiết quyền của Bá Tống không ngừng đánh lên áo choàng, quyền đầu tiên đã có thể nện ra một dấu quyền trên áo choàng, lực quyền càng xuyên qua áo choàng, trực tiếp nện lên người Mặc gia Thiên Chí.

Mặc dù Tống Thư Hàng đang cố gắng áp chế bản thân, mô phỏng uy lực nắm đấm của Thánh Nhân Nho Gia trong ấn tượng, nhưng bản thân hắn đã hóa thành trạng thái á bất hủ.

Quả đấm của hắn, dù có cố gắng áp chế thì cũng là đại sát khí cấp á bất hủ.

Một quyền nện xuống, bản thân nó đã tự động tăng tổn hại tương ứng.

Mặc gia Thiên Chí đạo hữu trong áo choàng không ngừng truyền ra tiếng kêu rên, cho dù là thân thể con rối, nhưng vẫn không cách nào miễn dịch với đau đớn từ nắm đấm của Bá Tống.

Loại đau này trực tiếp tác dụng trên linh hồn, khiến hắn sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Sau khi một trận đấm bốc điên cuồng kết thúc, Bá Tống thu hồi cửa không gian.

Trong hư không.

Áo choàng của Mặc gia Thiên Chí tản ra, để lộ thân thể chồng chất vết thương.

Mặc dù những vết thương này bắt đầu khôi phục rất nhanh.

Nhưng bị thương chính là bị thương!

“Dù đã ở cảnh giới này, giữa ta và Thánh Nhân vẫn có chênh lệch.” Mặc gia Thiên Chí đạo hữu nhẹ giọng nói.

Thiết quyền tri thức đặc trưng của Thánh Nhân, đánh xong một lần đã có thể làm hắn bị thương không nhẹ.

Hắn nhìn về phía Bá Tống đối diện như có điều suy nghĩ.

Chốc lát sau.

“Vậy Bá Tống đạo hữu, chênh lệch giữa ta và ngươi lại càng lớn hơn nhỉ?” Mặc gia Thiên Chí nắm chặt trường thương: “Ta muốn thử xem.”

Hắn bắt đầu ngưng tụ toàn bộ lực lượng của mình.

Sau lưng hắn hiện lên hư ảnh Chư Thiên Vạn Giới.

Tại mỗi một vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới đều có một “con rối” đang thu nạp lực lượng, lại truyền lực lượng đến chỗ Thiên Chí đạo hữu lúc này.

“Một kích tập hợp tất cả lực lượng của ta, mời Bá Tống đạo hữu chỉ giáo.” Mặc gia Thiên Chí giơ trường thương lên.

Nhưng lần này, hắn không định dùng tư thế “đâm thương”.

Mà giơ nó lên cao tựa như ném lao vậy.

Công kích hội tụ lực lượng của vô số con rối trong Chư Thiên Vạn Giới, tất cả Trường Sinh Giả chỉ cảm ứng một kích này thôi đã cảm thấy sợ run.

Phần lớn Trường Sinh Giả thay bản thân vào vị trí của Bá Tống.

Nếu như mình nghênh đón một kích này… có thể sẽ chết!

Vậy Bá Tống phải đối mặt với một kích này như thế nào?

Ánh mắt mọi người chuyển lên người Bá Tống.

[Không có động tác?]

Đối mặt với một kích tập trung lực lượng cả Chư Thiên Vạn Giới, một kích khủng bố đủ để đập nát bất kỳ Trường Sinh Giả nào, Bá Tống lại không có bất kỳ động tác gì.

Không khởi động phòng ngự, không sử dụng pháp khí, ngay cả “áo khoác” trên người hắn cũng không kích hoạt!

Con ngươi Mặc gia Thiên Chí cũng đã đông lại.

Nhưng tên đã lên dây, hắn không thể không phát.

Ầm ~

Trường thương bị ném ra, bắn về phía Bá Tống.

Chương 3105: Bá Tống ta muốn chứng bất hủ, có ai không phục?

Một kích này hội tụ lực lượng tất cả con rối mà Mặc gia Thiên Chí tiên sinh bố trí trong Chư Thiên Vạn Giới, là một kích toàn lực chân chính của hắn!

Giáp sáng, áo choàng trên người hắn đã dung nhập vào trong trường thương từ sớm, phát huy “hình thái thương” của pháp khí bản mệnh đến cực hạn.

Một kích này ép khô tất cả lực lượng của hắn, hơn nữa còn được bí pháp bạo phát cường hóa.

Đồng thời, một kích này cũng hội tụ ánh mắt của tất cả Trường Sinh Giả.

Các Trường Sinh Giả nhìn mũi thương chằm chằm… chờ mong va chạm giữa nó và Bá Tống.

Trận trước đó, Bá Tống chỉ thể hiện ra lực lượng của Thánh Nhân Nho Gia. Nhưng Bá Tống của bây giờ đã đạt đến trình độ gì, có phải đã vượt qua trình độ của Thánh Nhân Nho Gia đời trước?

Một kích mạnh nhất của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh người được chính miệng Bá Tống thừa nhận “đã đạt đến cảnh giới kia của Thánh Nhân” có thể mang đến tổn thương bao lớn cho Bá Tống?

Ầm ~

Tốc độ của một cú ném này nhanh đến cực hạn, ngay cả Trường Sinh Giả tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tàn ảnh.

Trường thương đi được nửa đường thì thân thương đã chuyển sang màu đỏ đậm bởi lực lượng cường đại rót vào.

Hơn nữa, càng trùng hợp chính là… hiệu quả của “sát trận” và “pháp tắc bất hủ phong tỏa” trong thế giới thiên đường bắt đầu sụp độ tan rã vào lúc Mặc gia Thiên Chí tiên sinh ra chiêu.

Hiệu quả áp chế pháp tắc của sát trận không còn, một kích này của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh phát huy ra 100% uy lực!

Lực sát thương của một thương này được giải phóng toàn bộ!

Mà vị trí tập trung cuối cùng của một thương này chính là đầu Bá Tống, đâm về phía đầu, vị trí mũi thương còn đâm vào nơi mắt phải của Bá Tống!

Nhưng đối mặt với một thương sắp đâm xuyên qua đầu mình, Bá Tống vẫn không phản ứng nửa phần!

[?]

[Vì sao còn chưa phòng ngự? Bá Tống muốn dùng mặt tiếp một thương này ư?]

[Hoặc là, Bá Tống bị uy lực của một thương này áp chế, vô phương nhúc nhích?]

Hoặc thắc mắc, hoặc suy đoán, hoặc kinh ngạc, trong đủ loại tâm tình của các Trường Sinh Giả, mũi thương của một thương này hung ác đâm vào… con ngươi nơi mắt phải Bá Tống!

Trực tiếp đâm vào con ngươi!

Trong lúc đó, mí mắt Bá Tống không hề nhúc nhích mảy may!

Lúc đàn ông mạnh mẽ chân chính đối mặt với nguy hiểm tử vong, chớp mí mắt một cái đều xem là thua!

[!]

Một thương trực tiếp đâm nổ con ngươi Bá Tống… Bá Tống không cần mắt nữa à?

Tất cả Trường Sinh Giả trừng to mắt, vẻ mặt không dám tin.

Dù lúc này Bá Tống “chớp mắt”, bọn họ đều sẽ không chấn kinh đến vậy.

Nhưng cơn chấn kinh của bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu!

Ken két… xì…

Sau một lúc lâu, một tràng âm thanh vặn vẹo khiến người ta phiền não vang lên từ chỗ mắt phải của Bá Tống!

Một thương ngưng tụ lực lượng toàn thân của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, một thương đồng thời giải phóng toàn bộ lực sát thương, đâm trên con ngươi Bá Tống, mũi thương sắc bén chống trên tròng mắt.

Nhưng một thương đủ để đâm xuyên qua mấy chục… thậm chí trên trăm Trường Sinh Giả chồng lên nhau lại phải dừng bước một cách không cam lòng.

Mũi thương chống trước tròng mắt không cách nào đâm về trước nửa phân!

[! ! !]

Một thương này, thậm chí chưa thể đánh vỡ được lớp màng ngoài con ngươi yếu ớt nhất trên người Bá Tống ư?

Không chỉ như thế, mũi thương của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh bắt đầu vặn vẹo bởi lực lượng khổng lồ.

Chẳng mấy chốc loại vặn vẹo này đã lan tràn đến toàn bộ thân thương, đâm không vào được nhãn cầu của Bá Tống, phản lực tác dụng toàn bộ lên thanh thần binh Trường Sinh Giả này.

Thanh thần binh Trường Sinh Giả bầu bạn với Mặc gia Thiên Chí tiên sinh hơn nửa đời này chịu tổn thương cực lớn!

Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới: “! ! !”

Lúc này đây, trừ các từ ngữ như “đậu mè, mẹ nó”, trong đầu các Trường Sinh Giả rốt cuộc không nhớ nổi những từ khác!

Thứ bị thương không phải con ngươi của Bá Tống, mà là thương của Thiên Chí tiên sinh!

Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới chỉ cảm thấy thế giới quan bị chấn thương nặng.

Đối diện, Mặc gia Thiên Chí tiên sinh mới là người chịu xung kích lớn nhất.

Thương ném ra là pháp khí bản mệnh của hắn.

Trong nháy mắt va chạm, hắn nhận được một ít tin tức phản hồi từ trên trường thương.

Thân thương bị tổn thương nghiêm trọng.

Nếu chỉ là tổn thương trên mặt vật lý thì còn dễ giải quyết. Cây trường thương này của Thiên Chí và “Tống cầu béo” có cách làm khác nhưng kết quả giống đến kỳ diệu, có thể tự chuyển hóa hình thái, chữa trị sẽ dễ dàng hơn chút.

Nhưng tổn thương chân chính của nó là nội thương lúc va chạm với “á bất hủ”, bị “tin tức á bất hủ” bắn ngược lại.

Muốn chữa trị phần tổn thương này cần năm tháng dài đằng đẵng từ từ bảo dưỡng.

Hơn nữa, đây là dưới tình huống Bá Tống không có “sát ý”, chỉ là một tẹo bắn ngược từ “thân thể á bất hủ”.

Nếu lúc này trong lòng Bá Tống có tâm tình phản kích kèm theo sát ý, vậy lúc mũi thương va chạm với nhãn cầu, thân thể á bất hủ sẽ đồng thời chủ động phản kích… gây cho thanh “thần binh Trường Sinh Giả” này vết thương vĩnh cửu càng trầm trọng hơn, không cách nào chữa trị được.

Toàn bộ thế giới thiên đường lâm vào yên tĩnh.

Các đạo hữu Nguyệt Như Hỏa quan chiến nơi xa không dám nhúc nhích mảy may.

Xoảng ~

Lúc này, trường thương va vào mắt Bá Tống, dưới xung kích cực lớn, hóa thành một khối kim loại, rơi xuống bên chân Bá Tống.

Uy lực một thương đủ để giết chết mấy mươi vị Trường Sinh Giả lại biến mất toàn bộ trong tròng mắt Bá Tống.

[Kết thúc rồi?]

[Không phải ta đang mơ đó chứ?] Bởi vì một màn trước mắt quá mức mộng ảo.

[Mặc gia Thiên Chí tiên sinh rõ ràng được Bá Tống chính miệng thừa nhận đã đạt đến tầng thứ kia của Thánh Nhân Nho Gia… Nhưng một thương này của hắn lại không cách nào đâm thủng được lớp ngoài tròng mắt của Bá Tống?] Nếu không phải từ xa đã có thể thể nghiệm sự đáng sợ từ một thương kia của Thiên Chí tiên sinh, thậm chí có người muốn hoài nghi thực lực của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh.

[Dù Bá Tống dùng mí mắt ngăn lại một thương này, ta cảm thấy mình cũng có thể chấp nhận được…] Dùng mắt trần tiếp một thương này, đã có chút vượt khỏi tâm lý chấp nhận của các Trường Sinh Giả.

Bởi vì, điều này đại biểu cho chênh lệch vô cùng to lớn, không cách nào vượt qua!

Chênh lệch khiến người tuyệt vọng!

Cấp bậc cảnh giới kia của Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế đã là tồn tại “mạnh nhất dưới Thiên Đạo” mà tất cả các Trường Sinh Giả công nhận, là vị trí đứng ở điểm cao nhất của Trường Sinh Giả.

Nhưng Thiên Chí tiên sinh ở cùng cấp độ, một kích toàn lực… lại không thể đánh xuyên qua màng mắt của Bá Tống.

Loại kết quả này khiến các Trường Sinh Giả cảm nhận áp lực tựa như hít thở không thông.

Ánh mắt mọi người lặng lẽ rơi trên người Bá Tống.

Đại lão Bá Tống của bây giờ… là cảnh giới gì?

“Là bất hủ, căn bản không phải bất hủ phỏng chế thô sơ gì đó đúng không.” Mặc gia Thiên Chí tiên sinh chậm rãi nói: “Ta vốn cho rằng làn da toàn thân Bá Tống đạo hữu đã tiến hành “phỏng chế bất hủ” hóa như ngươi nói, cho nên, ta lựa chọn tránh đi thân thể ngươi, tiến hành công kích nhắm vào vị trí hốc mắt yếu ớt nhất của ngươi.”

Nhưng không ngờ, bộ phận mà Bá Tống tiến hành “bất hủ hóa” không chỉ là làn da.

Mặc gia Thiên Chí tiên sinh vẫy tay, khối sắt kia bị hắn thu hồi.

Đây chính là sự tàn khốc của hiện thực nhỉ?

Đã sinh ra nhân vật như Thiên Chí hắn, vì sao lại còn sinh ra một Bá Tống như vậy?

Nhưng ở đối diện, Bá Tống không trả lời hắn, vẫn là dáng vẻ sâu không lường được kia.

Mặc gia Thiên Chí tiên sinh không khỏi cười khổ.

Đây chính là chênh lệch cực lớn giữa ta và Bá Tống tiên sinh ư?

Có điều, ngay lúc hắn đang chuẩn bị xoay người rời đi…

“Ể?” Bá Tống đối diện phát ra một tiếng nghi hoặc.

Sau đó, Bá Tống lắc nhẹ đầu.

Dường như hắn đã tỉnh táo lại, dáng vẻ tinh thần thoải mái dễ chịu.

“Thật ngại quá, vừa rồi đột nhiên tiến vào trạng thái đốn ngộ, thoáng có chút thất thần.” Nói rồi, hắn nở nụ cười ấm áp.

Đây là nụ cười ôn hòa phát ra từ nội tâm, mang theo một loại sức hút không rõ.

Nụ cười này… là sau khi Tống Thư Hàng vượt qua thời gian trường sinh, tiếp xúc với “Tống Thư Hàng” trong thời kỳ của “Tương Lai Tử” rồi bị nhiễm theo.

Nhưng mà, nụ cười này lại rất hữu dụng.

Nó có thể ổn định lòng người, loại bỏ bất an trong nội tâm mọi người, khiến người ta cảm thấy sự đáng tin của Bá Tống trong thời gian ngắn nhất.

Sau khi tỉnh táo lại, Bá Tống nhìn về phía Mặc gia Thiên Chí, lên tiếng: “Thiên Chí đạo hữu, ta chuẩn bị xong rồi, ngươi ra chiêu đi!”

Trong nháy mắt vừa rồi, có thể Tống Thư Hàng bị ảnh hưởng từ “Bạch tiền bối” đã chôn mình dưới hố, tiến vào hình thức “đốn ngộ” kỳ diệu, lần đốn ngộ này là lý giải trên phương diện “nguyên thần”.

Hiện tại, từ nhục thân đến năng lượng của hắn đều đã á bất hủ hóa. Bước tiếp theo, chỉ đợi tiếp thu hack tool từ Đạo Tử tiền bối, cường hóa “năng lực tính toán”.

Mà lúc cường hóa “năng lực tính toán”, hắn và Bạch tiền bối đồng thời có thể nắm lấy cơ hội, mang đến một đợt cường hóa cho nguyên thần!

Đến lúc đó, nguyên thần, thân thể, lực lượng của hắn, toàn bộ sẽ đạt đến hoàn mỹ.

“Trường sinh chi đạo mạng chat Tu Chân” của hắn cũng có thể bổ khuyết.

Chân chính tiến hóa thành “Bá Tống chung cực”.

“Ngươi ra chiêu đi ~”

“Ra chiêu đi ~”

Giọng Bá Tống vang vọng bên tai tất cả mọi người.

Mặc gia Thiên Chí: “…”

Nguyệt Như Hỏa: “…”

Các Trường Sinh Giả vây xem khác: “…”

Đã không biết phải nói gì.

Cũng không có gì đáng nói.

Một kích hủy diệt vừa rồi của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, một kích tập hợp lực lượng toàn thân, lại còn đánh vào người Bá Tống đang thất thần.

Dù cho Thiên Chí tiên sinh đã chạm đến cảnh giới kia của Thánh Nhân Nho Gia, đạo tâm càng cường hãn không kẽ hở, vào thời khắc này, hắn lại có chút muốn khóc.

Ấm ức cực lớn, như sóng biển… như sóng thần, điên cuồng đánh thẳng vào tâm linh của hắn!

Không phải hắn không đủ ưu tú, e rằng tồn tại đạt đến cảnh giới của Thánh Nhân Nho Gia giống hắn trong Chư Thiên Vạn Giới chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Hắn đã là một trong mười người ưu tú nhất Chư Thiên Vạn Giới từ cổ chí kim.

Nhưng mà, hắn gặp phải Bá Tống.

“Ta đã ra thương rồi.” Mặc gia Thiên Chí tiên sinh khó khăn lắm mới điều chỉnh xong trạng thái đạo tâm của mình, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh trả lời Bá Tống.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Đậu móa, ta thất thần bao lâu rồi?

Ngươi đã ra thương xong rồi?

Hắn vô thức duỗi tay sờ vị trí thận của mình, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, rất có thể một thương này của đối phương sẽ đâm trên thận của hắn.

“Đừng sờ, chú ý hình tượng.” Cọng tóc ngố của Sở các chủ vỗ đầu hắn, truyền âm: “Một thương vừa rồi của gã đâm vào tròng mắt ngươi, đừng cho rằng ai cũng dán mắt vào thận của ngươi.”

“Bản thể quả nhiên là mạnh nhất!” Tống cầu béo dùng giọng điệu kiêu ngạo truyền âm.

“Tiểu tử này thật thảm, lúc đối mặt với một thương kia của hắn, ta cũng cảm thấy mình có loại cảm giác đối mặt với “tử vong”, nhưng một thương kia, ngay cả mí mắt ngươi… không đúng, là ngay cả màng tròng mắt của ngươi cũng không đâm thủng được.” Bạch long tỷ tỷ dùng một loại giọng điệu thổn thức truyền âm.

“Hẳn sẽ tự kỷ mất, rõ ràng đã chạm đến cảnh giới của Thánh Nhân, nếu như có hắn thời gian… Tương lai, nói không chừng sẽ giống như Thánh Nhân, trấn áp một thế, vô địch nhân gian. Nhưng một thương hôm nay khẳng định sẽ lưu lại trong lòng hắn bóng ma cực lớn.” Xích Tiêu kiếm tiền bối truyền âm quần thể: “Mặt khác, bia đá đạo hữu, ngươi cược thua rồi.”

“Đáng ghét, ta cho rằng hắn sẽ đâm thận Bá Tống đạo hữu, kết quả thế mà lại đâm vào tròng mắt.” Bia đá đạo hữu không cam lòng truyền âm.

Tống Thư Hàng: “…”

Trong lúc ta thất thần lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hơn nữa, ngay cả màng mắt cũng không đâm thủng, quả thật có chút đả kích.

Có phải ta nên biểu hiện một ít, chẳng hạn như, lúc này sờ nhẹ lên hốc mắt của mình, giả bộ như rất đau, chí ít đừng để Mặc gia Thiên Chí chịu đả kích quá lớn?

Tống Thư Hàng và đối phương không có mâu thuẫn gì quá lớn, lúc trước khi đối phương thu hồi hạch tâm của con rối tiên tử, cũng rất quan tâm đến mặt mũi của Bá Tống, không phải hạng người ác liệt.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng duỗi tay đè lên hốc mắt trái của mình, từ trong hốc mắt của hắn, có “nước mắt” rơi xuống.

“Thì ra là thế, thì ra Thiên Chí đạo hữu đã ra thương… Khó trách mắt ta lại đau dữ thế.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói: “Một thương này của Thiên Chí đạo hữu đã đạt đến đỉnh phong thế giới.”

Đối diện, vẻ mặt Mặc gia Thiên Chí tiên sinh càng trở nên quái dị, dường như càng ấm ức, nhưng trong ấm ức lại có chút cảm động, cảm động thiện ý của Bá Tống đạo hữu.

Trường Sinh Giả xung quanh và Trường Sinh Giả vẫn luôn “quan chiến từ xa”: “…”

Nguyệt Như Hỏa nhịn không được truyền âm cho Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, trước đó Thiên Chí đạo hữu đâm vào mắt phải của ngươi.”

Bàn tay che mắt trái của Tống Thư Hàng hơi cứng đờ.

Xấu hổ.

Lúc này, hắn có đổi tay sang hốc mắt phải thì cũng không kịp, ngược lại sẽ làm sâu thêm bầu không khí “xấu hổ” này.

Huống hồ tất cả mọi người đều đã nhìn ra điểm này, có giả bộ nữa cũng không còn ý nghĩa gì.

Cho nên, Tống Thư Hàng đang làm bộ lau nước mắt lặng lẽ thả tay xuống.

“Một kích vừa rồi của Thiên Chí đạo hữu thực sự hoàn mỹ.” Hắn lại nặn ra một câu thoại cổ vũ: “Ta từng thấy Thiên Đế ra tay toàn lực, một kích của ngươi đã có phong thái của cô ấy.”

Tử da đen trong bóng tối: “…”

Tống tiền bối, ngươi như vậy sẽ đắc tội Thiên Đế Tử tỷ tỷ đấy, ý của ngươi là đang nói, Thiên Đế Tử tỷ tỷ cũng không đánh thủng được mí mắt của ngươi!

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu khen ngợi.” Mặc gia Thiên Chí đạo hữu cũng chỉ có thể kiên trì, thuận theo “bậc thang” không hề ổn một tẹo nào của Bá Tống, cưỡng ép nhảy xuống.

Không thể để Bá Tống nói nữa, dù bậc thang này có không ổn, hắn cũng phải xuống trước rồi tính.

“Lần sau có cơ hội lại so tài.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói, hắn lại xoay người nói với các Trường Sinh Giả khác: “Các vị đạo hữu cũng vậy, có cơ hội thì có thể tìm ta luận đạo bất kỳ lúc nào.”

“Bá Tống đạo hữu, bây giờ ngươi… rốt cuộc mạnh cỡ nào?” Sau khi trầm mặc hồi lâu, Nguyệt Như Hỏa đạo hữu đại biểu cho phần lớn Trường Sinh Giả, đặt câu hỏi.

“Vấn đề này…” Tống Thư Hàng xoa cằm. Hắn phải nói với mọi người thế nào, hiện tại hắn mạnh cỡ nào? Hoặc là, hẳn hắn nên lộ ra cấp độ cỡ nào mới thỏa đáng?

Ngay lúc Tống Thư Hàng suy tư, bên tai truyền đến giọng của Đạo Tử tiền bối.

[Bá Tống đạo hữu, đến lúc rồi… Chuẩn bị một chút, ta muốn thoái vị.]

Tống Thư Hàng sửng sốt: “Bây giờ ư?”

Hắn vừa mới đến mà.

[Đúng, chính là bây giờ. Sân khấu đã chuẩn bị thỏa đáng, diễn viên đã đến đủ, ngươi và Bạch đạo hữu thân là vai chính đã lên sân khấu hoàn mỹ. Tiếp theo, ta muốn bắt đầu thông báo với Chư Thiên Vạn Giới. Mà ngươi và Bạch đạo hữu muốn bước lên vị trí bất hủ!]

Ta sẽ thoái vị, mà ngươi sẽ tiếp nhận vương tọa bất hủ của ta, bước lên Thiên Đạo!

Chư Thiên Vạn Giới hiện tại, không ai dám nhảy ra ngăn cản ngươi chứng Thiên Đạo.

Cố lên, Bá Tống đạo hữu…

Việc ta có thể làm, chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

…

Ngay sau đó.

Trong lòng tất cả người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều hơi động.

Loại cảm giác quen thuộc này…

Là Thiên Đạo xảy ra vấn đề!

Thiên Đạo, lui nhiệm rồi!

“? ? ?” Tất cả mọi người đều đần mặt ra.

Không phải Thiên Đạo đời thứ “chín” vừa nhậm chức ư?

Chương 3106: Đương kim Thiên Đạo lại là thế cục hoàn thiện “Trường Sinh đạo” của Bá Tống!

Cũng chỉ có vài người phía Tống Thư Hàng biết nội tình chuyện Đạo Tử tiền bối là Thiên Đạo đời 8.5.

Dù sao đây là tình báo vô cùng cao cấp.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều xem Đạo Tử là “Thiên Đạo đời thứ chín”.

Lúc Đạo Tử chứng đạo bất hủ cũng hoàn thành tất cả quá trình. Thiên Đạo đời thứ tám “Thiên Đạo Cầu” rời chức, sau đó Đạo Tử chứng đạo bất hủ, tuyên cáo thiên hạ.

Nhưng bây giờ, Thiên Đạo đời thứ chín lại sắp rời chức?

Tháng trước hắn mới chứng đạo mà!

Tin tức này tựa như bom nổ dưới nước, lập tức nổ tỉnh tất cả người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Đối mặt với tin tức lớn cấp đạn hạt nhân này, vào thời khắc này người tu luyện bình thường trong Chư Thiên Vạn Giới có chút hoài nghi nhân sinh.

[Đùa gì thế?] Các Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới lộ vẻ mặt phức tạp, có chấn kinh, có không dám tin, không cách nào hiểu được, đần mặt, cảm thấy mình đang nằm mơ.

[Có phải ta cảm ứng sai rồi không? Thiên Đạo đời thứ chín mới nhậm chức còn chưa tới một tháng cơ mà?] Hôm nay, chuyện nội tâm từ chối chấp nhận quá nhiều rồi! Trước có Bá Tống dùng tròng mắt tiếp một thương hủy diệt, sau có đương kim Thiên Đạo vừa nhậm chức đã rời chức, có phải hôm nay ta đang nằm mơ không?

[Dù Thiên Đạo có bốc đồng cỡ nào cũng không có khả năng trong một tháng ngắn ngủi đã rời chức.]

[Trong đầu Thiên Đạo đời thứ chín đang nghĩ gì?]

[“Bất hủ” mà chúng ta liều mạng muốn tiếp xúc, trong mắt đám người bọn họ rốt cuộc tính là gì?] Thứ không có được mãi khiến cho tâm can rối bời, kẻ được yêu lại chẳng phải sợ hãi điều chi?

Càng không có được thì lại càng muốn. Sau khi có được rồi sẽ không quý trọng nữa?

[Ai quen biết với người Nho gia không? Đi hỏi xem rốt cuộc là tình huống gì, vì sao Đạo Tử tiền bối của Nho gia vừa chứng đạo bất hủ lại muốn rời chức ngay lập tức?]

[Người của Nho gia đang ở thế giới Kim Liên, không liên hệ được.]

[Dùng hệ thống mạng chat Tu Chân của Bá Tống liên hệ đi!]

[Bá Tống, đúng rồi, hỏi Bá Tống! Bá Tống và Thiên Đạo đời thứ chín có quen biết. Hơn nữa, Bá Tống rất có thể là Thánh Nhân Nho Gia chuyển thể, Thiên Đạo đời thứ chín “Đạo Tử” là đại đệ tử của hắn, hắn nhất định biết nội tình!]

Mặc gia Thiên Chí, Nguyệt Như Hỏa cùng với các Trường Sinh Giả có mặt đều rối rít đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, tất cả mọi người bèn phát hiện, lúc đối mặt với tin tức “cấp đạn hạt nhân” rằng Thiên Đạo đời thứ chín muốn rời chức, Bá Tống lại rất bình tĩnh.

Trên mặt Bá Tống không có chút vẻ kinh ngạc nào, có cảm giác dường như hắn biết chuyện “Thiên Đạo đời thứ chín muốn rời chức” từ rất sớm!

Quả nhiên, Bá Tống biết nội tình!

Nói không chừng chuyện này do Bá Tống và đương kim Thiên Đạo an bày từ lâu?

Chờ chút!

Nếu dựa theo mạch suy nghĩ này, cẩn thận suy nghĩ sẽ thấy cực kỳ khủng bố!

Nếu như một màn này được Bá Tống và đương kim Thiên Đạo “Đạo Tử” an bày từ trước, vậy có rất nhiều chuyện có thể giải thích rõ rồi.

Chẳng hạn như… Thiên Đạo đời thứ chín nhậm chức, có chút chẳng hiểu ra sao!

Trước khi đương kim Thiên Đạo "Đạo Tử Nho gia" chứng đạo thì chưa từng hiển lộ tài năng, vô cùng điệu thấp. Thậm chí có rất nhiều Trường Sinh Giả không biết chuyện Đạo Tử đã bước ra trường sinh chi đạo, trở thành Trường Sinh Giả.

Hắn không hề giống Thánh Nhân Nho Gia năm đó treo Chư Thiên Vạn Giới lên đánh, mà dường như thỏa mãn một điều kiện nào đó, trực tiếp lướt qua tranh đoạt, chứng đạo trở thành bất hủ.

Vốn lúc nghi thức nhậm chức Thiên Đạo đời thứ chín bắt đầu, người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều cho rằng người sắp chứng đạo bất hủ lúc ấy, là Bá Tống.

Bây giờ nghĩ kỹ lại thì, có phải người sắp chứng đạo "bất hủ" nên là Bá Tống, nhưng Bá Tống lại "nhường" cơ hội cho Đạo Tử, để Đạo Tử chứng đạo bất hủ hay không?

Là một tay Bá Tống đẩy Đạo Tử lên vị trí Thiên Đạo đời thứ chín?

Tiếp đến, sau khi thỏa mãn một vài điều kiện, hoặc là hoàn thành một vài chuyện, lại an bài Đạo Tử rời khỏi vị trí Thiên Đạo ở thời gian thích hợp?

Nếu thôi diễn như thế, tất cả đều có thể nói rõ rồi!

Nhưng mà, bản thân Bá Tống không chứng Thiên Đạo, lại đẩy Đạo Tử lên chức là muốn làm gì?

Có chuyện gì mà bản thân chứng đạo lại không giải quyết được?

Ngược lại cần người khác chứng Thiên Đạo trước, thay hắn hoàn thành?

Ngay lúc một đám Trường Sinh Giả đang suy tư, Thiên Đạo Đạo Tử bắt đầu rời chức một cách gọn gàng lưu loát!

Thật sự rời đi, không chút dông dài!

Ngay cả một tia "lưu luyến" cũng không có!

Nhóm Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới đặt mình vào vị trí của người khác. Nếu như là mình ngồi lên vị trí Thiên Đạo đời thứ chín, trước khi nghiên cứu "tin tức bất hủ" thấu đáo, chắc chắn sẽ không cam tâm rời khỏi vị trí Thiên Đạo.

Thậm chí có một bộ phận Trường Sinh Giả có suy nghĩ "một khi ngồi lên vị trí Thiên Đạo bất hủ thì sẽ vĩnh viễn không rời đi".

Dù trên Thiên Đạo còn có cảnh giới càng thơm chờ mình tăng lên, bộ phận Trường Sinh Giả này cũng sẽ không vì vậy mà đổi ý! Yên ổn làm mỹ nam tử Thiên Đạo của mình, vậy là đủ rồi.

Mà Đạo Tử, dưới tình huống nhậm chức Thiên Đạo chưa đầy một tháng, nói lui là lui.

Việc này mà không được an bài từ trước thì quỷ cũng không tin!

Mà ngay lúc Đạo Tử bắt đầu rời chức, từ trong "thứ nguyên giới Thiên Đạo" chiếu rọi ra một cột sáng to lớn, bao bọc Tống Thư Hàng ở bên trong.

Đây là do Đạo Tử tiền bối dựa theo thiết lập trước đó, lúc bản thân rời chức thì chuyển giao "hack tool tính toán cấp Thiên Đạo" cho Tống Thư Hàng thông qua con đường mà Thiên Đạo quả cầu béo bố trí.

Sau khi cột sáng này rơi trên người Tống Thư Hàng, có ánh sáng đại đạo, số liệu Thiên Đạo vô cùng khủng bố cuồn cuộn lao tới.

Phàm là Trường Sinh Giả nhìn thấy một màn này đều cảm thấy hai mắt phát đau, ý thức trong đầu như bị sóng thần xung kích, đau đớn không chịu nổi.

Mạnh như Mặc gia Thiên Chí đạo hữu còn có thể đau khổ chống đỡ một lát.

Một vài Trường Sinh Giả có cảnh giới yếu hơn chút, hai mắt nhỏ máu, tròng mắt bị thương, thậm chí tròng mắt còn rách ra. Tương lai đoán chừng sẽ cần thời gian rất lâu mới có thể chữa trị hết.

[Đây là thứ gì?]

[Quả nhiên, lúc Thiên Đạo đời thứ chín "rời chức" sẽ thông qua phương thức "rời chức", chuyển vật gì đó cho Bá Tống!]

[Dữ dằn, Thiên Đạo đời thứ chín là do một tay Bá Tống đẩy lên, hắn là Thiên Đạo công cụ, chính là vì sau khi “chứng đạo bất hủ”, hắn có thể mang đến một loại vật chất nào đó mà chỉ “Thiên Đạo” mới có được cho Bá Tống! Mà loại vật chất này, Bá Tống nhất định phải thu được trước khi “chứng đạo bất hủ”!]

Trong lòng Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới vững tin vào phỏng đoán trước đó!

Bá Tống tuyệt đối là Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế!

Nếu như không phải vậy, làm sao Đạo Tử có thể hết lòng hết dạ nghe theo an bài của Bá Tống!

[Lấy thân phàm nhân chinh phục Cửu U tính là gì? Lấy thân phàm nhân ngưng tụ thân thể bất hủ tính là gì? Chỗ đáng sợ chân chính của Bá Tống là mưu tính cả Thiên Đạo… Cho dù là Thiên Đạo cũng chỉ là công cụ trong tay hắn!]

[Ta nghiêm trọng hoài nghi, Thiên Đạo đời thứ tám lúc trước rõ ràng cũng bị đại lão Bá Tống âm thầm an bài!]

Ý nghĩ trong lòng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới hiện lên hết cái này đến cái khác.

Trong lòng bọn họ lờ mờ cảm thấy tiếp đến bản thân sẽ được chứng kiến sự ra đời của “người đàn ông khủng bố nhất lịch sử”!

“Chờ chút… số liệu và tin tức này, chẳng lẽ là năng lực tính toán! Đạo Tử giao cho Bá Tống năng lực tính toán cấp Thiên Đạo?” Mặc gia Thiên Chí rốt cuộc đã nhận ra chân tướng, phát ra giọng nói không dám tin!

Chương 3107: Bá Tống cứ muốn ‘say NO’ với quy định mạnh nhất

Mặc gia Thiên Chí đạo hữu có thực lực mạnh nhất, tầm mắt cao nhất, kiên trì cũng lâu nhất.

Ngoài ra, Trường Sinh đạo của hắn là con rối chi đạo, bản thân vô cùng am hiểu lĩnh vực “tính toán” này.

Lúc năng lực tính toán của hắn triển khai toàn bộ thì có thể bằng sức một mình đồng thời thao túng mấy tỉ con rối, diễn dịch ra hành vi hoàn toàn khác biệt, thậm chí có thể thôi diễn ra cuộc đời khác.

Nếu chỉ nói riêng về “năng lực tính toán”, Mặc gia Thiên Chí đứng hàng đầu trong Trường Sinh Giả từ cổ chí kim.

Cho nên, sau khi nhìn thấy cột sáng truyền “hack tool” cho Bá Tống, hắn là người đầu tiên phát hiện ra chân tướng!

Đương nhiên… sở dĩ hắn có thể phát hiện nhanh như vậy, đồng thời còn “miễn dịch” với xung kích từ tin tức bất hủ ở một trình độ nhất định cũng là vì có người âm thầm trợ giúp.

Có một đám người âm thầm mượn miệng của vị Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia danh tiếng thịnh nhất này để công bố một vài tin tức chấn động không phải bí mật, xác thực suy đoán “Thiên Đạo là công cụ hình người của Bá Tống” trong lòng mọi người!

Bá xuy không đáng sợ, đáng sợ là Bá xuy có kỹ thuật chuyên nghiệp, hơn nữa thực lực còn mạnh.

“Năng lực tính toán cấp Thiên Đạo?” Mấy vị đạo hữu Nguyệt Như Hỏa tại chỗ đều chấn kinh đến chết lặng.

“Thứ này cũng có thể truyền lại cho người khác ư?” Trường Sinh Giả gấu sao nghi hoặc hỏi.

“Người khác không thể tiếp nhận, nhưng Bá Tống của hiện tại nhất định không thành vấn đề… Đừng quên, toàn thân Bá Tống đều là bất hủ.” Vị Trường Sinh Giả tiên tử kia nhắc nhở.

“Vốn nhục thân bao gồm cả tròng mắt đều đã bất hủ hóa, hiện tại lại lấy được “chức năng tính toán cấp Thiên Đạo”… Bá Tống của hiện tại đã là Thiên Đạo nhỉ?” Vị kiếm khách song đao lưu vẫn luôn phun máu kia lau vết máu nơi khóe miệng.

“Có lẽ giống như chúng ta đoán, Bá Tống muốn lấy thân phàm nhân chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, tựa như cách hắn chinh phục thế giới Cửu U vậy. Hiện tại hắn muốn lấy thân phàm nhân, chinh phục Thiên Đạo. Không chứng đạo “Thiên Đạo” lại có được tất cả thuộc tính bất hủ của Thiên Đạo.” Nguyệt Như Hỏa chậm rãi nói.

Người đàn ông này thật đáng sợ.

Từ cổ chí kim, không một ai có thể làm được đến trình độ như người đàn ông trước mắt này. Dù là các đời Thiên Đạo cũng không ai được như Bá Tống.

Thậm chí, đừng nói là “làm được” đến trình độ này, các đời người tu luyện và Thiên Đạo, ngay cả “nghĩ” cũng chưa từng nghĩ tới.

Căn bản không ai nghĩ tới khả năng “lấy thân phàm nhân chinh phục Thiên Đạo” cả!

Nếu không phải các Trường Sinh Giả đều có đạo tâm kiên định, e rằng ngay cả “tâm ma” cũng bị nặn ra rồi.

Lúc bọn người Nguyệt Như Hỏa trao đổi, trong thế giới thiên đường lại lục tục có từng vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đứng đầu chạy đến.

Nhưng tất cả Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên cũng không dám đến gần Bá Tống lúc này, chỉ quan sát từ xa.

Roẹt ~

Sau khi hơn phân nửa Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới chạy tới, “cột sáng” bao phủ Tống Thư Hàng tiêu tán.

“Hack tool tính toán của Thiên Đạo” do Đạo Tử tự tay chế tác thành công được thêm vào.

Kích hoạt hack tool!

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy năng lực tính toán trong đầu mình tăng lên nhanh chóng.

Lúc này, hắn cảm thấy năng lực tính toán của mình đã đạt đến trình độ “trong nháy mắt có thể trả lời nghi hoặc của tất cả người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới”. Điều kiện tiên quyết là lượng tri thức của hắn đủ dùng!

Nhưng đây vẫn chỉ là mở màn khi kích hoạt hack tool!

Hack tool giúp hắn thăng cấp này không chỉ có phần mềm, còn có năng lực phần cứng, là cứng mềm đồng bộ tăng lên.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được nguyên thần tồn trữ trong “tiết điểm hư không Kiếp Tiên” của mình cũng bắt đầu cường hóa.

Cùng tiếp nhận cường hóa với hắn còn có nguyên thần của Bạch tiền bối.

Loại cường hóa này cũng có thể giúp kế hoạch [hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo] của hắn và Bạch tiền bối càng thêm ổn thỏa, hoàn thiện.

Nhục thân, lực lượng, nguyên thần được á bất hủ hóa toàn bộ, lại thêm “kim đan cá voi mập bất hủ” trấn thủ hạch tâm, Tống Thư Hàng của lúc này có thể nói đã trở thành sinh vật hoàn mỹ.

Trừ việc không có quyền hạn Thiên Đạo, hắn gần như không khác Thiên Đạo.

Dưới loại trạng thái này, cho dù Chư Thiên Vạn Giới bị hủy diệt, hắn vẫn có thể ngoan cường sinh tồn tiếp, tựa như thế giới Hắc Long, giãy giụa đến lúc mở ra thời đại mới.

Hơn nữa, có sự tồn tại của thế giới hạch tâm buộc định với hắn, hắn còn có thể chứa người mình quan tâm + hơn phân nửa người trên Trái Đất vào trong đó, phong ấn bảo tồn.

“Còn tốt hơn trong tưởng tượng rất nhiều... Chí ít, đã có đường lui.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đương nhiên, đường lui chỉ dùng lúc trong tuyệt cảnh.

Tống Thư Hàng cũng không bằng lòng để bản thân đi đến tuyệt cảnh như vậy.

Hắn muốn cùng Bạch tiền bối “đồng thời chứng đạo, sau đó siêu thoát”, rồi lại một mạch giải quyết hết tiếc nuối trong quá khứ và tai nạn của tương lai!

"Đây là kỳ tích nhờ tất cả mọi người trong quá khứ, tương lai và hiện tại cùng nhau nỗ lực tích lũy được, hãy để ta và Bạch tiền bối tiếp tục kéo dài kỳ tích này đi!" Tống Thư Hàng nắm chặt quả đấm.

Hắn biết rõ, bản thân và Bạch tiền bối hiện đang đứng ở bước ngoặt của "kỳ tích".

Mà việc hắn phải làm, chính là không để "kỳ tích" khó khăn lắm mới sinh ra được này đứt đoạn, mà là kéo dài kỳ tích này, trở thành truyền thuyết bất hủ!

Chỉ có như vậy, hắn mới không phụ quá khứ và tương lai.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt.

Trong hai mắt, không có vẻ mờ mịt, bởi vì hắn biết rõ mình cần làm gì tiếp theo, mục tiêu của mình là gì.

Lúc Tống Thư Hàng mở mắt, trong hư không Chư Thiên Vạn Giới tấu vang chương nhạc hư ảo. Đó là tiếng kèn lệnh khi Thiên Đạo triệt để lui chức.

Đồng thời, cũng biểu thị mở màn cho "tranh đoạt tân Thiên Đạo", trong tiếng nhạc hư ảo này, Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới đều có thể xuất chiến, tranh đoạt Thiên Đạo đời tiếp theo, người thắng sẽ được dòm ngó bí mật "Thiên Đạo bất hủ".

Vào thời điểm này trong quá khứ, tất cả Trường Sinh Giả trong thiên hạ đều sẽ kích động.

Cho dù là Trường Sinh Giả không định tranh đoạt Thiên Đạo cũng sẽ không bỏ qua thịnh hội này.

Nhưng lần này, nội tâm Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới bình tĩnh không gợn sóng.

Ánh mắt tất cả mọi người đều rơi trên người Bá Tống, lẳng lặng chờ Bá Tống mở miệng.

Hiện tại Bá Tống đã là "tiểu Thiên Đạo hành tẩu ở nhân gian", cũng không biết hắn có ý gì với "vị trí Thiên Đạo" hay không.

Nếu như Bá Tống không có ý tranh đoạt Thiên Đạo, vậy kế tiếp mới là mở màn của "cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo".

Nếu Bá Tống muốn vị trí Thiên Đạo này, vậy Chư Thiên Vạn

Giới sẽ không ai có ý kiến. Một thương kia của Mặc gia Thiên Chí lại không đâm thủng nổi cả màng tròng mắt của Bá Tống. Đổi thành Trường Sinh Giả khác, e rằng ngay cả lông Bá Tống cũng không thể gọt được một cọng!

Trong hư không, nhạc chương hư ảo khi Thiên Đạo thoái vị kết thúc.

Bá Tống rốt cuộc mở miệng.

"Bạch tiền bối, ra đi nạ ~ kế tiếp là thời gian của chúng ta!" Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, gõ nhẹ lên mặt đất.

Ngay sau đó, một cánh cửa không gian mở ra trên mặt đất.

A Bạch tuấn mỹ mở cửa không gian ra, phủi quần áo không nhiễm một hạt bụi, bước ra từ trong cánh cửa không gian. Lần này, A Bạch cẩn thận từng ly từng tí nhìn bước chân của mình.

Sau khi bước vững, hắn mới bước ra bước thứ hai.

"Bây giờ chứng đạo ư?" Bạch tiền bối hỏi.

"Chính là bây giờ." Tống Thư Hàng gật đầu, giơ tay phải với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối duỗi tay, nhẹ nhàng chặp tay với Tống Thư Hàng.

Mặc gia Thiên Chí: "! ! !"

Từ trong cuộc nói chuyện của Bá Tống và Bạch tiên trưởng, hắn nghe được một tin tức chấn kinh.

"Bá Tống đạo hữu, ngươi muốn cùng Bạch đạo hữu... đồng thời chứng đạo?" Mặc gia Thiên Chí đảm nhiệm thân phận "người bộc bạch" lần nữa.

Loại chuyện như vậy, cũng có thể làm được ư?

Vốn hắn cho rằng Bá Tống muốn lấy thân phàm nhân chinh phục Thiên Đạo, hiện tại xem ra, Bá Tống rõ ràng muốn giẫm đạp tôn nghiêm của "vị trí Thiên Đạo".

Theo quy định, mỗi đời Thiên Đạo tối đa chỉ có một người.

Nhưng Bá Tống càng muốn "say NO" với quy định mạnh nhất này.

Chương 3108: Một Bá Chiếm bí pháp, tặng cho tuyển thủ Bá Tống thân yêu!

Đó là người đàn ông sinh ra vì để “đánh vỡ quy tắc”.

Hết lần này tới lần khác giẫm đạp quy tắc Huyền Thánh giảng pháp dưới chân chỉ là mở màn cho hành động của hắn.

Về sau hắn lại không ngừng đánh vỡ quy tắc hiện thế, quy tắc Cửu U, quy tắc bất hủ.

Hiện tại, hắn muốn khiêu chiến tôn nghiêm cuối cùng của giới quy tắc: quy tắc Thiên Đạo.

Từ nay về sau, trong Chư Thiên Vạn Giới, e rằng không còn quy tắc nào có thể ràng buộc người đàn ông này. Thứ duy nhất có thể ràng buộc hắn, chỉ có chính hắn.

Thời đại kế tiếp chính là thời đại của Bá Tống.

Trường Sinh Giả Mặc gia lặng lẽ bộc bạch trong nội tâm.

…

Cùng lúc đó.

Tại một nơi trong bóng tối vô tận.

Một bàn tay đen phía sau màn hợp cách, nhưng vì đủ loại nguyên nhân, cự lão màu đen thức trắng đêm ngủ không đủ giấc lại bị cưỡng chế đánh thức lần nữa, trong đầu cũng chầm chậm gõ ra ba dấu chấm hỏi.

Ngủ không đủ + tức giận khi thức dậy nghiêm trọng khiến tâm tình nó gắt gỏng.

Đậu móa x10!

Xảy ra chuyện gì, vì sao ta lại lại lại bị cưỡng chế đánh thức nữa rồi?

Ngay sau đó…

“Thiên Đạo thoái vị rồi?”

Trong đầu bàn tay đen phía sau màn hiện lên một dấu chấm

hỏi.

Khỉ gió gì vậy!

Dựa theo tình báo nó có được… Thiên Đạo mới nhậm chức không bao lâu mà?

Hơn nữa, rõ ràng trước đó không lâu, nó còn có thể cảm ứng được sự cường thế của đương kim Thiên Đạo.

Lấy trạng thái của đương kim Thiên Đạo, cảm giác trong vài trăm triệu năm nữa cũng sẽ không xảy ra vấn đề.

Thậm chí, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dường như đương kim Thiên Đạo là loại hình sẽ vĩnh viễn đứng trên “vị trí Thiên Đạo”!

Đây là quyết tâm mà Thiên Đạo gửi đi cho chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới từ cõi u minh trước đó không lâu.

Chính vì vậy, cho nên sau khi nó cứu được “mặt trời màu đen” ra bèn giao chuyện treo máy cho thân thể Bất hủ đạo nhân bị nó “bá chiếm” kia, bản thân ẩn phía sau màn lại nhịn không được cơn buồn ngủ, dần rơi vào giấc ngủ say.

Trạng thái ngủ say của nó là “cái giá phải trả”.

Là cái giá cực lớn sau khi nó “thoát thân” khỏi vị trí Thiên Đạo năm đó.

Nạp điện mấy ngàn vạn năm, hoạt động một trăm năm, sau đó dùng hình thức tiết kiệm điện có thể chống đỡ cơn buồn ngủ lâu hơn chút.

Bệnh căn này không cách nào tự lành, không cách nào trị tận gốc.

Ngoài ra đáng nhắc tới chính là, ban đầu “thời gian tỉnh táo” của nó có thể lâu hơn chút, sau khi nạp đầy điện thì thời gian hoạt động được cũng sung túc hơn hiện tại. Nhưng về sau bởi vì nó chọc giận một người phụ nữ, dưới đủ loại thủ đoạn của đối phương, thời gian hoạt động sau khi nạp điện của nó chí ít bị giảm mất 50%.

Vốn lần này, nó nghĩ chờ mình ngủ bù bồi dưỡng tinh thần đủ, lại ra ngoài bàn mưu tính kế, thúc giục đại kế hoạch của bản thân.

Kết quả hiện tại… thời gian một tháng cũng chưa tới, Thiên

Đạo đã xuống đài rồi?

Quả thực thao tác như bệnh thần kinh vậy.

“Đường não của mấy đời Thiên Đạo gần đây được kết nối thế nào vậy?” Nó cảm thấy trạng thái của mình cực kém.

Thức trắng đêm ngủ không đủ, bị cưỡng chế đánh thức, khó khăn lắm mới chống đỡ cơn uể oải hoàn thành công tác chuẩn bị trong tay mình, lại khó khăn lắm mới trở lại chăn ấm nệm êm định chợp mắt một lúc, kết quả vừa ngủ đã bị cưỡng chế đánh thức.

Loại trạng thái này hỏng bét đến không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả.

“Cũng may, năng lượng cho Bá Chiếm bí pháp của ta đã tồn trữ xong, tiếp đó, ta có thể nhắm mắt dưỡng thần một lúc… Chờ đợi “cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo” kế tiếp, tranh thủ trước khi Thiên Đạo đời tiếp theo thượng vị, bồi dưỡng tinh thần đầy đủ.” Vị đại lão bàn tay đen phía sau màn này lẩm bẩm.

Trạng thái hiện tại của nó vô cùng không ổn.

Nhất định phải tranh thủ từng giây dưỡng thần một lúc, điều chỉnh tốt trạng thái của bản thân trước khi cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo kết thúc.

Nói xong, vị cự lão màu đen này nhắm mắt lần nữa, gấp rút điều chỉnh trạng thái của mình.

Nhưng lúc nó vừa tiến vào “hình thức điều chỉnh”, bên cạnh nó có một chức năng tựa như “đồng hồ báo thức” lại phát ra tiếng vang đinh tai lần nữa, trực tiếp kéo nó ra khỏi trạng thái “nhắm mắt dưỡng thần”.

Cự lão màu đen: “?”

Kích cỡ dấu chấm hỏi trong đầu nó lúc này còn to bự hơn tất cả những dấu chấm hỏi trước đó cộng lại.

Lại xảy ra chuyện gì?

Chờ chút, để ta tỉnh táo lại đã.

Tiếng đồng hồ báo thức đầu tiên là tiếng vang lúc “Thiên Đạo rời chức”.

Mà đồng hồ báo thức càng kích thích hơn thứ hai lại báo hiệu “có người sắp chứng đạo Thiên Đạo, thành tựu bất hủ”, là tiếng vang nó nhất định phải lập tức ra tay!

“Đậu móa? Thời gian của ta nhảy vọt rồi à?” Tâm tình cự lão màu đen sôi trào!

Loại phương thức phàm nhân xuyên qua thời gian kiểu “để ta ngủ thêm năm phút” lại xảy ra trên người nó?

Vừa rồi nó chỉ chợp mắt một chốc, chẳng lẽ thời gian đã trôi qua hàng trăm hàng ngàn năm?

Không… Không đúng.

Tốc độ thời gian không xảy ra vấn đề gì.

Nói cách khác.

Đây là khi Thiên Đạo vừa thoái vị, đồng thời lập tức có người hoàn thành kết nối không khe hở, chứng đạo bất hủ!

Xảy ra chuyện gì?

Nhiều Trường Sinh Giả như vậy trên Chư Thiên Vạn Giới đâu hết rồi?

Để trang trí ư?

Không ai nhảy ra cản trở tuyển thủ Thiên Đạo đời tiếp theo ư?

Cứ vậy trơ mắt nhìn mục tiêu chứng đạo?

Trị số khát vọng của mọi người với bất hủ thấp như vậy ư?

Dù là tên Bá Tống kia muốn chứng đạo, Trường Sinh Giả cũng không có khả năng thờ ơ chứ?

Sao ta càng ngày càng không hiểu được thế giới này vậy.

Còn có… mặt trời màu đen và hóa thân Bất hủ đạo nhân của ta đâu? Vì sao không có phản ứng?

Nhưng bất kể thế nào, bất kể trong lòng nó có bao nhiêu nghi hoặc, nó nhất định phải hành động.

Dù trạng thái bản thân có kém đi nữa, có không chịu nổi đi nữa, đối phương đã bắt đầu chứng đạo bất hủ, nếu không hành động, nó sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Vì vậy, cự lão màu đen giùng giằng, dùng ý chí của mình cố gắng chống lại cơn buồn ngủ không ngừng dâng lên, dựa vào ý chí kiên cường của bản thân cứng rắn chen ra khỏi bóng tối vô biên, giáng lâm hiện thế.

Nó chính là tồn tại đã thất bại nhiều lần mà vẫn có thể đứng lên nhiều lần, chỉ là cơn buồn ngủ, dựa vào ý chí, có thể khắc phục!

Sau khi lặng lẽ giáng lâm, cự lão màu đen lờ mờ cảm ứng được bài xích của hiện thế với nó.

“Thời gian của ta không nhiều, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.” Cự lão màu đen thầm nghĩ.

Sau khi lẩn vào hiện thế, nó lại như dĩ vãng, lợi dụng bí pháp tiềm hình mà bản thân khai phá ra lúc còn làm Thiên Đạo, cẩn thận ẩn giấu thân hình, lại thông qua không gian na di, lẻn vào nơi “tân Thiên Đạo chứng đạo”.

Chờ khi nó lặng lẽ đến nơi bèn phát hiện hơn phân nửa Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới đều đang tụ tập trong Bảo Thạch vực nho nhỏ này.

Tiếp đó, nó nhìn thấy tuyển thủ sắp chứng đạo.

Quả nhiên là Bá Tống kia.

Nhưng ngoài dự liệu của nó là… ấy thế mà Bá Tống không chứng đạo một mình, bên cạnh hắn còn có một tên hố hàng vô cùng quen thuộc khác.

A Bạch tuấn mỹ.

Trong đầu cự lão màu đen hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng lần nữa.

?

Nhìn từ hình ảnh trước mắt, hai người muốn cùng nhau chứng đạo ư?

Làm sao làm được?

Càng quan trọng hơn là…

Nếu hai người cùng nhau chứng đạo, vậy Bá Chiếm bí pháp của ta phải dùng trên ngươi ai mới tốt đây?

Phải dùng trên người tên Bạch hố hàng kia? Hay là Bá Tống?

Sau khi do dự trong nháy mắt, cự lão màu đen nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Còn cần phải nói sao?

Đương nhiên là chọn Bá Tống!

Bị A Bạch tuấn mỹ hố nhiều lần như vậy, nó không có lý do đi gặm khúc xương cứng này.

Cho nên, không suy tư nhiều hơn, trên thực tế, tình huống hiện tại cũng không cho phép nó suy tư nhiều hơn.

Nó chà xát bí pháp, tặng cho Bá Tống một Bá Chiếm bí pháp.

Chương 3109: Thời khắc mấu chốt, thời gian luôn không đủ dùng thì làm sao đây?

“Nếu như…”

Nếu như cơn buồn ngủ của cự lão màu đen không trầm trọng như vậy, ý thức có thể tỉnh táo hơn chút để tỉ mỉ nhận ra…

Nếu như thời gian của cự lão màu đen không gấp gáp như vậy, cho nó nhiều thời gian hơn để cẩn thận suy tư…

Như vậy, nó có thể lập tức phát hiện lần “Bá Tống + A Bạch chứng đạo” này tồn tại không ít vấn đề nhỏ!

Vì sao lúc Thiên Đạo rời chức, Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới đều bị tập trung đến một chỗ?

Nhiều Trường Sinh Giả ở đây như vậy, vì sao không ai nhảy ra ngăn cản Bá Tống? Không thể dây dưa Bá Tống một chút xíu thời gian nào. Trực tiếp để Bá Tống bắt đầu chứng đạo ngay trong nháy mắt sau khi Thiên Đạo thoái vị?

Hơn nữa, nhiều Trường Sinh Giả như vậy hội tụ ở một vực, quả thực chính là vì để Bá Tống có thể “dao sắc chặt đay rối”, một mạch chấn trụ toàn trường, cấp tốc chuẩn bị sẵn sàng để chứng đạo!

Những vấn đề này, chỉ cần không buồn ngủ như vậy thì liếc mắt là phát hiện ra ngay!

Ngoài ra, nếu như cho nó thêm chút thời gian, nó có thể phát hiện Bá Tống của lúc này, từ trong ra ngoài, toàn thân trên dưới đều hóa thành trạng thái “á bất hủ”, trở thành sinh vật hoàn mỹ!

Loại trạng thái này hiển nhiên vô cùng có vấn đề!

Trên lý luận mà nói, dù cho đương kim Thiên Đạo toàn lực trợ giúp Bá Tống cũng không có khả năng giúp hắn hoàn thành hình thức “á bất hủ toàn thân” này. Đây kỳ thực cũng là một loại hạn chế nhỏ trong quyền hạn Thiên Đạo.

Bằng không, mỗi đời Thiên Đạo lúc cầm quyền đều có thể chế tạo ra một bạn tốt “tiểu bất hủ”, thiên hạ đã rối loạn từ lâu!

Loại trạng thái này đã không phải là tác phẩm mà một Thiên Đạo có thể hoàn thành.

Nhưng trên người Bá Tống lại hội tụ tin tức bất hủ của Thiên Đạo đời 2 đến 8, còn cộng thêm một Thiên Đạo đời 8.5!

Đây mới thực là kỳ tích không có khả năng hoàn thành!

Giữa mỗi một đời Thiên Đạo cũng không hoàn toàn quen biết nhau. Thậm chí có những Thiên Đạo còn trở mặt với nhau.

Muốn khiến các đời Thiên Đạo hợp tác để hoàn thành một “sinh vật á bất hủ” như thế, quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm!

Nhưng Bá Tống lại cứ làm được!

Đáng tiếc…

Hiện thực rất tàn khốc, cũng không phải là văn sáng tác, không có “nếu như”.

Cho nên, cự lão màu đen buồn ngủ đến cực hạn, thời gian lại gấp gáp đến cực hạn, căn bản không đủ thời gian nghĩ nhiều.

Một tẹo “thời gian suy tư” mà nó có được đều dùng để lựa chọn thả bí pháp trên người Bá Tống hay là tên Bạch phá đám đẹp mã.

Một Bá Chiếm bí pháp đã chuẩn bị ổn thỏa từ lâu, im hơi lặng tiếng rơi trên người Tống Thư Hàng.

Rất thuận lợi.

Cự lão màu đen thầm thở phào nhẹ nhõm.

Giống như trạng thái của Bá Chiếm bí pháp nó thi triển trong quá khứ, dù là tồn tại lập tức chứng đạo cũng không có khả năng phát hiện ra bí pháp của nó.

Kế tiếp, mặc kệ là Bá Tống và tên phá đám đẹp mã song song chứng đạo cũng tốt, hoặc là một mình Bá Tống chứng đạo cũng được, đều không thành vấn đề!

Hơn nữa, dù cho Bá Tống chứng đạo thất bại, tên phá đám đẹp mã chứng đạo… Bá Chiếm bí pháp được nó cải tiến trong kỷ nguyên Thiên Đạo cũng có thể chuyển dời sang người tồn tại chứng đạo khác, chỉ là hiệu quả sẽ kém đi một ít.

[Lần này, sẽ không xảy ra vấn…] Nghĩ lại nghĩ, ý thức của cự lão màu đen bị từng đợt sóng triều buồn ngủ bắn phá, tốc độ vận chuyển tư duy cũng trở nên yếu đi.

[đề.] Cự lão màu đen chậm rãi nói trong lòng.

Nhưng ngay lúc ý niệm này của nó khó khăn lắm mới hiện lên xong… Đối diện lập tức xảy ra dị biến!

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đang trong "trình tự chứng đạo", duy trì tư thế đập tay.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười tà khí.

Trên gương mặt người tốt hàm hậu hiền hòa này của hắn lộ ra một nụ cười tà khí như thế, thật sự rất không dễ.

Nhưng hắn đã làm được!

Tống Thư Hàng cười một tiếng, Bạch tiền bối lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

"Bí pháp tới rồi?" Bạch tiền bối hỏi.

"Đến rồi, chờ nó lâu lắm rồi đấy." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

"Vậy ta giúp ngươi kết ấn, khắc họa phù văn, ngươi phối hợp thi pháp." Bạch tiền bối duỗi tay kia ra, bắt đầu kết ấn "Bá Chiếm bí pháp*nghịch".

Lúc này trong một cánh tay của Bạch tiền bối có "hình chiếu nguyên thần" của Tống Thư Hàng, cho nên chỉ cần hai người phối hợp lẫn nhau, Bạch tiền bối có thể kết ấn thay Tống Thư Hàng.

Hai phù văn xinh đẹp ngưng tụ thành hình từ đầu ngón tay của A Bạch, rơi trên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng phối hợp vận chuyển "Bá Chiếm bí pháp*nghịch" mà các tiền bối đã cải tiến, bắt đầu hấp thu Bá Chiếm bí pháp công lực ngàn vạn năm của cự lão màu đen!

Mặc dù không nhìn thấy cự lão màu đen nấp ở nơi nào, nhưng mà… cảm ơn cự lão màu đen khen thưởng Bá Chiếm bí pháp công lực một ngàn vạn năm.

Chờ ta và Bạch tiền bối thành công hoàn thành "hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo", sẽ có một phần công lao của ngươi!

Cự lão màu đen nấp trong bóng tối ngẩn ra trong nháy mắt.

Tư duy vận chuyển chậm chạp vì cơn buồn ngủ dữ dội kia của nó lại đột nhiên giật mình tỉnh lại một lần nữa bởi kích thích từ ngoại giới. Nó tựa như một tài xế lái xe đang mệt rã rời, khó khăn lắm mới lái xe đến đích, rốt cuộc được thư giãn một chút, lại nhấn ga tông vào vách tường nhà mình, trong nháy mắt khi lật xe, nó lập tức bừng tỉnh!

“Bí pháp của ta đang bị cắn nuốt?”

“Chờ chút… trạng thái của Bá Tống?”

“Không, không thể để Bá Tống tiếp tục nữa.”

Sau khi bừng tỉnh, mặc dù tư duy của cự lão màu đen đã tỉnh táo hơn chút nhưng vẫn không có nhiều “thời gian” để suy tư.

Thứ như thời gian này, ngày bình thường không hề cảm thấy nó quý giá. Nhưng mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, nó sẽ trở nên rất keo kiệt, không chịu cho người khác nhiều thêm chút.

Cự lão màu đen chính là như thế, nó thiếu thời gian.

Nhưng bây giờ, lựa chọn duy nhất của nó chính là… cắt ngang Bá Tống.

Mà phương pháp có thể cắt ngang Bá Tống của nó cũng chỉ có một phương án.

Kéo mặt trời màu đen và thân thể Bất hủ đạo nhân qua, cứng rắn đánh về phía Bá Tống.

Trừ khi nó muốn từ bỏ một đời này của Bá Tống, bằng không nó đã không có lựa chọn thứ hai.

Đây là dương mưu đường đường chính chính.

Mà vừa hay, mặt trời màu đen và Bất hủ đạo nhân cũng vượt không mà đến!

Lúc này mặt trời màu đen cũng rất tuyệt vọng.

Từ sau khi bị Bá Tống và Bạch liên thủ cắn nuốt một bộ phận “tồn tại”, tư duy của nó trở nên rõ ràng, đầu óc không hỗn loạn, hành động cũng trở nên thận trọng, biết chuẩn bị rất nhiều phương án dự bị.

Sau khi nó cảm ứng được “Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Mạt Nhật Giả” bản thân phái ra đã chết trong phần mộ Thiên Đạo, nó đã biết trong phần bộ Thiên Đạo xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ôm thái độ thận trọng, nó đã chuẩn bị mấy bộ phương án, dự định cẩn thận thăm dò tình huống của phần mộ Thiên Đạo trong Bảo Thạch vực.

Nhưng ngay lúc nó đang chuẩn bị phương án… đột nhiên lại cảm ứng được Thiên Đạo thoái vị rồi.

Vì thế, kẻ thận trọng như nó lại thay đổi phương chân, chuẩn bị phương án mới, đối mặt với đại sự “Thiên Đạo thoái vị” chấn động Chư Thiên Vạn Giới này.

Nhưng ngay lúc nó đang chuẩn bị phương án mới… đột nhiên cảm ứng được có người sắp “chứng đạo bất hủ”.

Thứ như kế hoạch này, dường như vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa.

Thế là, mặt trời màu đen kiên trì, sau khi thoáng lấy ra mấy bộ pháp khí, mang theo virus hủy diệt hằng tinh, còn dẫn theo thân thể Bất hủ đạo nhân, chạy tới hiện trường chứng đạo.

Sau khi đến nơi, quả nhiên nó nhìn thấy Bá Tống và A Bạch.

Tất cả đều như nó dự liệu.

[Công kích, toàn lực công kích Bá Tống, cắt ngang hắn thi pháp.] Lúc này, một giọng nói xuất hiện trong đầu nó.

Là mệnh lệnh đến từ “Thiên Đạo chân thân” đã lâu không nghe thấy.

Hơn nữa, lần này là mệnh lệnh mang tính cưỡng chế.

Căn bản không cho nó thời gian suy tư.

Thân thể nó lập tức chuyển động, sau khi bại lộ chân thân, nó khuếch tán ra “cát sỏi bất hủ”, bị ép đánh về phía Bá Tống.

Sau lưng, Bất hủ đạo nhân theo sát nó, vung nắm đấm nồi đất lên, dường như muốn theo nó đi đánh Bá Tống… Nhưng vị trí đứng của Bất hủ đạo nhân không đúng lắm.

Đạo Nhân và nó hình thành một đường thẳng.

Tựa như quân đội cầm trường thương xếp thành một hàng, binh A cầm trường thương đâm về phía kẻ địch.

Binh B cầm trường thương phía sau cũng đâm ra một thương theo.

Nhưng nếu như thao tác không thích đáng, trường thương của binh B rất có thể sẽ vô tình đâm vào người binh A.

Chương 3110: Nắm đấm của kẻ địch sẽ giúp chúng ta trở nên mạnh hơn, Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân, mở!

Công kích của mặt trời màu đen vọt đến chỗ Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối trước tiên.

Cát sỏi bất hủ tán ra, che kín bầu trời, bao phủ thân thể Tống Thư Hàng.

Sau đó, vô tận cát sỏi tựa như mưa rơi, bắn giết về phía Tống Thư Hàng và Bạch.

Thời khắc khẩn cấp, mặt trời màu đen thậm chí không có thời gian phóng ra kỹ năng và sát chiêu cường lực đại pháp tắc gì, nhiệm vụ của nó lúc này chính là đánh gãy trạng thái của Tống Thư Hàng.

Cho nên, nó dùng phương thức công kích nguyên thủy nhất cũng là hữu hiệu nhất, trực tiếp tế tất cả cát sỏi bất hủ lên, dựa vào thuộc tính “bất hủ”, triển khai công kích với Tống Thư Hàng.

Đám cát sỏi bất hủ này, mỗi một hạt đều là di thể của Thiên Đạo đời thứ tư, lúc bắn mạnh ra, mỗi một hạt đều có thể dễ dàng phá hủy một hệ hằng tinh.

Mà giờ này khắc này, tất cả cát sỏi tập trung hỏa lực vào Bá Tống!

Dù Tống Thư Hàng đã ngưng tụ “thân thể á bất hủ”, nhưng đối mặt với một đợi bắn phá như vậy, hắn cũng sẽ rất khó chịu đựng nổi!

Bởi vì đẳng cấp tin tức bất hủ của đối phương mạnh hơn hắn, cao cấp hơn hắn!

Lực lượng “bất hủ” cường đại sẽ áp chế trạng thái “á bất hủ” yếu hơn một bậc.

Nhưng mà…

Thế công của mặt trời màu đen vừa mới triển khai, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng rống to từ thân thể Bất hủ đạo nhân!

“A la a la ~ a la la la ~” Thân thể Bất hủ đạo nhân tựa như dã thú gầm rú, rít gào.

Đồng thời, một đôi thiết quyền của hắn điên cuồng nện về phía trước!

Mục tiêu công kích của hắn quả thực là Bá Tống và Bạch.

Nhưng mà, binh A mặt trời màu đen che trước mặt hắn lại trở ngại lộ tuyến công kích của hắn.

Cho nên mặt trời màu đen, đần thối mặt ra, ăn phải một trận mưa quyền điên cuồng này trước tiên!

Tốc độ công kích của Bất hủ đạo nhân nhanh hơn mặt trời màu đen gấp mấy lần… Cho nên, nắm đấm của hắn phát sau nhưng lại tới trước. Trước khi mặt trời màu đen công kích đến chỗ Bá Tống và A Bạch, nắm đấm của Bất hủ đạo nhân đã nện lên người mặt trời màu đen trước!

Cú đâm sau lưng vô tình đến từ đội bạn!

Ầm ầm ầm ~ rầm rầm rầm ~

Cuồng bạo! Quả thực như cuồng chiến sĩ khát máu!

Bạo lực! Một màn này, bạo lực đơn thuần, từng đấm thấu thịt, khiến người nhiệt huyết sôi trào!

Lúc này, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một loại khí thế từ trong nắm đấm của Bất hủ đạo nhân: không ai có thể ngăn cản hắn oanh kích Bá Tống!

Bất kể là ai, ngăn cản trước mặt nắm đấm của hắn đều sẽ bị đánh nát!

Đàn ông đích thực, thà gãy không cong!

Trong tiếng gầm dã thú của Bất hủ đạo nhân, cát sỏi do mặt trời màu đen biến thành bị oanh kích hơn vạn quyền, cứng rắn bị đánh nổ!

Một vạn quyền này đổi thành số chữ thì chí ít phải hơn sáu mươi trang!

Sau khi bị đánh trọn sáu mươi trang, cát sỏi thò ra của mặt trời màu đen bị đánh bay toàn bộ, tán loạn khắp các ngõ ngách trong không gian thiên đường!

Toàn thân mặt trời màu đen đau đớn dữ dội, trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi cực lớn.

Ta bị đánh?

Ai đánh ta?

Vì sao đánh ta?

Tất cả biến hóa này phát sinh với tốc độ ánh sáng.

Đừng nói là mặt trời màu đen, ngay cả Tống Thư Hàng cũng đần mặt ra.

Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen nấp trong chỗ tối càng đau đớn nhắm mắt lại, trong lòng khó chịu.

Nó hoàn toàn không ngờ tới trước khi công kích Bá Tống, “hóa thân mặt trời màu đen” và “Bất hủ đạo nhân bị bá chiếm” của mình lại còn tàn sát nội bộ.

Nhưng cũng may… sau khi Bất hủ đạo nhân đánh nổ mặt trời màu đen thì cũng không dừng công kích lại.

“A la la la ~” Miệng hắn liên tục phát ra tiếng thú rống, đôi thiết quyền không thể địch nổi kia vẫn cứ tiến lên, điên cuồng đập về phía Bá Tống.

Bởi vì tốc độ nắm đấm của hắn quá nhanh, trong mắt đám Trường Sinh Giả, tựa như ngàn vạn năm đấm một mạch nện về phía Bá Tống!

Tuyệt kỹ Phật môn “Thiên Thủ Quan Âm quyền” cũng không bằng một phần vạn cái này!

Ầm ~~

Trong nháy mắt khi nắm đấm tiếp xúc với Bá Tống, Bá Tống lập tức bị đánh nổ!

Tống Thư Hàng nổ tung hóa thành một đám lửa bay lên.

Mà trong ngọn lửa nổ tung kia, lờ mờ có thể nhìn thấy bóng dáng của một Đại Thập Lục hỏa diễm.

Bí pháp chết thay của Bá Tống, Hỏa Diễm Thế Thân thuật!

Lần này, Đại Thập Lục hỏa diễm bị đánh nổ run lẩy bẩy, ngay cả lời thoại cũng không dám nói nhiều một câu.

Cô căn bản không ngờ, hai tháng không hiện thân, “kẻ địch” Bá Tống đối mặt đột nhiên tăng đến cấp độ đỉnh cấp “tồn tại bất hủ” này!

Cô chỉ là một yêu vật đáng thương có năng lực “xâm chiếm thân thể tu sĩ”, từ khi sinh ra đến giờ, căn bản chưa từng gặp phải chiến đấu lớn như thế.

Trong nháy mắt khi nắm đấm bất hủ nện lên người cô đánh nổ cô, cô suýt nữa đã cảm thấy mình “thân tử đạo tiêu” chân chính, ngay cả ấn ký tồn tại cũng bị lực lượng bất hủ xóa đi.

Nhưng cũng may, “tuyến sinh mệnh” của cô hiện đang gửi trên người Bá Tống.

Sau khi bị đánh nổ, chờ Bá Tống thi triển “Hỏa Diễm Thế Thân thuật” là cô có thể ra ngoài.

[Nhưng ta không muốn ra chút nào đâu, ta sai rồi, ta sai rồi còn không được sao?] Lúc này Đại Thập Lục hỏa diễm sợ thật rồi. Bá Tống tiên sinh, trong “sự kiện cấp đại lão” đánh bất hủ, đánh Thiên Đạo này của ngài, có thể đừng lôi tiểu yêu vật như ta ra không?

“A la la la ~” Sau khi đánh nổ thế thân hỏa diễm, Bất hủ đạo nhân vẫn không dừng lại.

Hai mắt đỏ ngầu của hắn khóa chặt vị trí Bá Tống lần nữa, lại như trâu điên đánh tới!

Lần này, Tống Thư Hàng không tiếp tục dùng thủ đoạn tránh né loại hình thuật thế thân nữa.

“Đến đây! Đến đánh ta đi!” Tống Thư Hàng vận chuyển bốn đại công pháp luyện thể của bản thân.

Thánh Viên Long Lực thần công thôi diễn đến cực hạn.

Cương Thủ biến dị hết dị biến lại dị biến.

Nho Gia Kim Cương Thân được Thánh Nhân Nho Gia cường hóa.

Thể Lỏng Kim Thân quyết được Tống cầu béo gia trì.

Đây là lần đầu tiên hắn toàn lực kích hoạt công pháp phòng ngự của bản thân từ sau khi ngưng tụ ra trạng thái á bất hủ.

Trong một tràng tiếng vang rầm rầm.

Toàn bộ bầu trời “không gian thiên đường” nháy mắt bị chi chít những con khỉ nhồi đầy.

Số lượng khổng lồ đến không cách nào thống kê, thậm chí bởi vì diện tích “không gian thiên đường” quá nhỏ mà quân đoàn thánh viên phải “xếp chồng” lên nhau, hiện thân trước người.

Đại thánh viên do Bạch tiền bối two tặng trấn thủ chính giữa.

Toàn thân nhóm thánh viên đều hóa ra thân thể kim loại thể lỏng đen nhánh tựa như đại lão quả cầu béo, trên cổ quấn chân long, trong tay mở Nho kinh.

“Đánh ta đi, có gan đến đánh ta đi!”

“Đánh không chết được ta, ta sẽ đánh chết ngươi!”

“Hôm nay ta có một tâm nguyện, hoặc là ta bị các ngươi đánh chết, hoặc là ta đánh các ngươi chết!”

“Dịch trực tuyến sang tiếng anh: Hit me!”

Hàng ngàn hàng vạn thánh viên đồng thời phát ra tiếng khiêu khích về phía Bất hủ đạo nhân.

Hơn nữa, đây vẫn chưa phải là kết thúc.

“Đao ý khôi giáp!”

“Mảnh xương lớn Tống đầu gỗ!”

“Nữ đế công đức *phòng ngự hình chiếu Thiên Đình!”

Mượn “thời gian” nháy mắt mà “thế thân Đại Thập Lục hỏa diễm” đổi lấy, Tống Thư Hàng một mạch bố trí ra tầng tầng lớp lớp phòng ngự khiến người tuyệt vọng!

Nhiều phòng ngự như vậy, còn được thuộc tính “á bất hủ” tăng cường.

Đổi thành tồn tại cấp Trường Sinh Giả oanh kích, chỉ mỗi chuyện đánh xuyên qua chút phòng ngự này, e rằng cũng phải tốn mấy năm!

Mà đến giờ phút này.

Mặc gia bộc bạch Thiên Chí tiên sinh, Nguyệt Như Hỏa, gấu sao trời và mấy vị Trường Sinh Giả bên cạnh mới kịp phản ứng lại từ sự kiện đột nhiên xuất hiện kia!

Biến hóa xảy ra trước đó thực sự quá nhanh, nhanh đến nỗi Trường Sinh Giả cũng không kịp phản ứng.

[Cát sỏi do mặt trời màu đen này biến thành mang theo khí tức bất hủ trên người? Là bất hủ chân chính? Càng cường liệt hơn bất hủ trên người Bá Tống?]

[Bất hủ đạo nhân không ngừng phát ra tiếng thú gào này là ai?]

[Vì sao bọn họ muốn công kích Bá Tống?]

[Bọn họ muốn đánh gãy quá trình "chứng đạo bất hủ" của Bá Tống ư?]

[Chẳng lẽ là bàn tay đen âm thầm thao tác "Thiên Đạo", thậm chí ảnh hưởng đến "Thiên Đạo"?]

Nước trong Chư Thiên Vạn Giới này, thật sâu!

Đám người Trường Sinh Giả đứng đầu Chư Thiên Vạn Giới như bọn họ dường như vẫn không biết rất nhiều chuyện!

"Có thể có được bất hủ, ngoại trừ loại "mô phỏng bất hủ" như của Bá Tống ra, chỉ có Thiên Đạo trước kia." Hai mắt Mặc gia Thiên Chí tiên sinh bởi vì "nhìn thẳng bất hủ", bắt đầu chảy máu.

Quả nhiên, những Thiên Đạo "thoái vị" trước kia cũng không biến mất. Những Thiên Đạo kia vẫn tồn tại, dùng phương thức mọi người không biết, ẩn nấp trong thế gian.

Mà lần "chứng đạo" này của Bá Tống hiển nhiên làm tổn hại đến lợi ích của một vị "Thiên Đạo quá khứ" nào đó, đối phương trực tiếp trở mặt, xuất thủ với Bá Tống?

"Khí tức trên người Bất hủ đạo nhân và khí tức trên cát sỏi mặt trời màu đen kia khác nhau, là hai vị "Thiên Đạo" ư?" Lúc này Nguyệt Như Hỏa đã không chịu nổi, thân thể quỳ rạp xuống đất, hai mắt như muốn nứt ra.

Hai vị Thiên Đạo liên thủ đối phó Bá Tống.

Quả thực là tuyệt cảnh trong tuyệt cảnh.

Bá Tống có thể kiên trì được ư?

Người đàn ông như kỳ tích này có thể thoát khỏi tuyệt cảnh ư?

"Buồn cười ta lại còn vọng tưởng chứng đạo Thiên Đạo đời thứ chín." Mặc gia Thiên Chí đau đớn che mắt. Nếu lần này chứng đạo không phải Bá Tống, mà là hắn… Đối mặt với tập kích bất ngờ từ hai vị "chân bất hủ", e rằng vừa thấy mặt đã trực tiếp bị diệt sát.

Đừng thua, Bá Tống!

Ngươi là người đàn ông chiến thắng ta, đường đường chính chính chống đỡ công kích, chứng đạo bất hủ, quét toàn bộ đám người này vào bụi bặm lịch sử đi!

Ý thức của Mặc gia Thiên Chí bắt đầu mơ hồ, nhưng hắn vẫn gắng gượng chống đỡ ý chí. Cho dù tròng mắt có nổ tung, hắn cũng muốn nhìn đến cuối!

Hắn muốn tận mắt nhìn thấy Bá Tống chứng đạo bất hủ!

Trừ Mặc gia Thiên Chí ra, trong các Trường Sinh Giả, đã có nhiều người rơi vào trạng thái ý thức mơ hồ, thay nhau ngã xuống đất.

Hai vị bất hủ khác nhau đồng thời phóng ra tin tức bất hủ, hiệu quả hoàn toàn lớn hơn 2.

Cửa phần mộ Thiên Đạo.

Đại lão cái gì cũng có thể bán túm chặt lấy chiếc chăn, ý thức khóa chặt Bất hủ đạo nhân.

“Bá Tống, hãy kiên trì.” Hắn nhẹ giọng nói.

Dưới loại tình huống này, hắn lại muốn ký thác hy vọng trên người tên nhóc bị hắn kéo vào sổ đen, tâm tình đại lão cái gì cũng có thể bán cũng vô cùng phức tạp.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể hy vọng Bá Tống kiên trì được. “Hạt giống công đức” hắn đưa Bá Tống nhất định sẽ có thời điểm nảy mầm!

…

“A la a la ~ a la la ~” Bất hủ đạo nhân hơi khựng lại, ngay sau đó hắn lại vung nắm đấm lên lần nữa, nắm tay nặng nề bắt đầu điên cuồng oanh kích vào chỗ Bá Tống!

Phạm vi oanh kích của nắm tay hắn vừa lớn lại rộng.

Mặt trời màu đen bị đánh bay trước đó muốn bay về lại, nhưng không có chỗ trống nhúng tay. Cát sỏi nó khống chế chỉ tái gần một chút thì đều sẽ bị nắm đấm “a la la” của Bất hủ đạo nhân đánh bay!

Nếu không phải uy lực nắm đấm của Bất hủ đạo nhân là thật, không hề nhường chút nào, mặt trời màu đen đã phải hoài nghi tên này có phải là nội ứng, chuyên môn gây sự với nó hay không.

Rầm rầm rầm ~

“Phòng ngự hình chiếu Thiên Đình” của mỹ nhân rắn công đức bị đánh nát, sau khi bị đánh nát, toàn bộ lực lượng công đức gia trì trên người Tống Thư Hàng, tăng cường trạng thái của hắn.

Ngay sau đó, nửa người mảnh xương lớn Tống đầu gỗ cũng bị cứng rắn đánh nổ, toàn bộ quá trình, gần như không chênh lệch bao nhiêu thời gian.

Dùng lực quan sát của Trường Sinh Giả, bọn họ nhìn thấy “hình chiếu Thiên Đình” và “mảnh xương vụn Tống đầu gỗ” gần như đồng thời bị đánh nổ!

Quá mạnh, đây chính là nắm đấm của cấp bậc “bất hủ” chân chính.

Phòng ngự không đạt đến cùng cấp bậc căn bản không chịu nổi một kích!

Tiếp theo sau, đao ý khôi giáp của Tống Thư Hàng cũng không chống nổi.

Sau khi năng lượng của Tống Thư Hàng hóa thành lực lượng á bất hủ, đao ý khôi giáp cũng cường hóa đến trình độ cùng tầng thứ.

Nhưng vẫn không thế chống được mấy quyền đã bị đánh nổ.

Lúc các Trường Sinh Giả còn ý thức nhìn thấy cảnh này, trong lòng lạnh ngắt.

Cho dù là khủng bố như Bá Tống, lúc đối mặt với bất hủ chân chính cũng liên tục bại lui như thế, căn bản không nhìn thấy phần thắng.

[Nhanh lên chút, nhanh chứng đạo bất hủ đi!] Mặc gia Thiên Chí siết chặt nắm tay.

[Đừng nói “hai người chứng đạo”, cho dù một người chứng đạo trước thì cũng phải qua được trận này đã!] Trong các Trường Sinh Giả khác, có người lo lắng nói.

Rầm rầm rầm ~

Nắm đấm của Bất hủ đạo nhân điên cuồng nện xuống.

Phòng ngự khác trên người Tống Thư Hàng cũng bị đánh nổ một mạch.

Cuối cùng, chỉ còn lại công pháp luyện thể của hắn và một bộ thân thể á bất hủ.

“Bạch tiền bối, tự bảo vệ mình cho tốt.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Hắn chuyển A Thập Lục, Cọng tóc ngố của Sở các chủ, khăn quàng cổ bạch long tỷ tỷ, Xích Tiêu kiếm, bia đá đạo hữu sang người Bạch tiền bối trước tiên.

Ngay cả áo choàng Tống cầu béo cũng bị Tống Thư Hàng chuyển đi.

Đồng thời, thân hình hắn đột nhiên phồng lớn lên gấp đôi, hóa thành một người khổng lồ cỡ nhỏ.

Dưới vận chuyển toàn lực của công pháp luyện thể, bắp thịt toàn thân nổi lên.

Sau khi hóa thành người khổng lồ cỡ nhỏ, Tống Thư Hàng che chở cho Bạch tiền bối và tất cả các tiền bối.

“Không tránh ư?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ có chút lo lắng nói.

“Chỉ cần nắm đấm của kẻ địch không cách nào một quyền đánh chết ta, vậy sẽ giúp ta càng cường đại hơn!” Tống Thư Hàng nở nụ cười đáng tin: “Tin tưởng ta.”

Lời này của hắn, không chỉ nói với Bạch tiền bối và mấy người Sở các chủ, càng muốn truyền đạt tín niệm của mình đến phần cuối của thời gian.

Tin tưởng ta, dựa vào ta!

“A la a la a la ~” Rốt cuộc nắm đấm của Bất hủ đạo nhân tàn nhẫn nện lên lưng Tống Thư Hàng.

Giữa bất hủ và á bất hủ, chân chính va chạm!

Ầm ~

Va chạm giữa nắm đấm và thân thể phát ra tiếng vang như chuông lớn.

Tiếng vang này tựa như âm thanh đại đạo. Không, thậm chí tầng thứ còn cao hơn âm thanh đại đạo. Đây là va chạm giữa đại đạo và đại đạo!

Sau khi nắm đấm của Bất hủ đạo nhân chính thức tiếp xúc với Tống Thư Hàng thì lặng lẽ phát sinh một chút biến hóa.

Nắm đấm không tập trung nữa, mà phân tán ra, nện về phía mỗi một góc trên thân thể Tống Thư Hàng.

Nếu như cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy nắm đấm của Bất hủ đạo nhân rơi vào mỗi một “nơi liên kết” tin tức bất hủ Thiên Đạo đời thứ hai-8.5 trên thân thể Tống Thư Hàng.

Những nơi này là nhược điểm trên thân thể á bất hủ của Tống Thư Hàng!

Dù thân thể Bất hủ đạo nhân đã không còn ý thức, nhưng lại vẫn có thể tìm ra “nhược điểm” trong thời gian ngắn, tiến hành những đòn tấn công chí mạng.

Sau khi mặt trời màu đen bị đánh bay nhìn thấy một màn này thì thoáng hài lòng một chút.

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở…

Thân thể Tống Thư Hàng bị nện ra máu tươi “á bất hủ”, thân thể á bất hủ bị nện ra từng dấu quyền.

“Đây chính là nắm đấm bất hủ ư?” Lúc này, Tống Thư Hàng xoay người lại.

Đau thật!

Nếu như cứ mãi bị đánh, thân thể mình sẽ bị nện thành một đống nhỉ?

“Đau thật, nhưng lại không đau đến vậy. Không đủ, e rằng ta có thể chịu đựng cơn đau gấp trăm lần thế này.” Tống Thư Hàng xoay người về sau, bắt đầu phản kích!

Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp-Lưu Tinh quyền!

Lấy quyền đối quyền, lấy bạo đối bạo, lấy lực đối lực!

Không chỉ như thế.

“Bản ngã thi!” Tống Thư Hàng quát khẽ một tiếng trong lòng.

Bản ngã thi im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng hắn.

“Bí pháp Thánh Nhân, trường sinh chi đạo, chuyển dời!” Kim đan Thánh Nhãn trong hack tool sáng lên.

Trường sinh chi đạo “công đức, nhân quả” trên người Tống

Thư Hàng bị hiến tế, một bộ phận mảnh vỡ Trường Sinh Giả chi đạo trong đó bị chuyển dời sang người bản ngã thi.

Bởi vì, thời cơ đã chín muồi.

“Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân 100%!”

“Mở!”

Chương 3111: Hậu chiêu cấp VIP của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử

Theo tiếng quát của Tống Thư Hàng, trường sinh chi đạo trên người hắn phát ra tiếng vang như biển gầm.

Quy tắc Trường Sinh đạo công đức và nhân quả thiêu đốt đến cực hạn…

Nho Điển của Thánh Nhân được triệu hoán tới, xuất hiện phía sau Tống Thư Hàng.

Kim đan Thánh Nhãn Nho gia bắt đầu biến hóa. Bởi vì kim đan Thánh Nhãn đã á bất hủ, lại có kim đan cá voi mập bất hủ lặng lẽ hỗ trợ phía sau, lần này kim đan Thánh Nhãn không tan ra, chỉ là hình thể có hơi co rút lại, nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục no đủ!

Ngay sau đó, "vầng trăng Trường Sinh Giả" trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng bắt đầu trở nên ảm đạm.

Sau khi một số Trường Sinh Giả thực lực cường đại, còn miễn cường duy trì tỉnh táo, chịu đựng đau đớn dữ dội từ hai mắt tiếp tục quan chiến nhìn thấy một màn này, trong đầu cảm thấy rất nghi hoặc.

Bá Tống đang làm gì?

"Hắn đang đổi trường sinh chi đạo?" Có người lập tức kịp phản ứng.

Việc này, đã không phải lần đầu tiên Bá Tống làm.

Trước đó hắn còn ở ngay trước mặt Chư Thiên Vạn Giới, dùng thời gian Huyền Thánh giảng pháp còn dư lại, biểu diễn thao tác "thay trường sinh chi đạo như thay quần áo" cho mọi người xem.

Đối mặt với đòn tấn công chính diện từ hai "đại địch cấp bất hủ", tại thời cơ nguy cấp này, Bá Tống thế mà lại bắt đầu đổi trường sinh chi đạo!

Trường Sinh Giả còn tỉnh táo bị thao tác hay ho của Bá Tống chấn động đến tê cả da đầu.

[Trường sinh chi đạo công đức và nhân quả vẫn không thể làm Bá Tống hài lòng ư?]

[Lúc này mà đi thay trường sinh chi đạo mới thì có phải có hiềm nghi tự chặt tay chân không? Dù sao sử dụng trường sinh chi đạo hoàn toàn mới chắc chắn sẽ không thuận tay như trường sinh chi đạo cũ đúng không?]

Trong lúc đang suy tư, Bá Tống trước mắt đã hoàn thành nghi thức trong quá trình Bất hủ đạo nhân điên cuồng vung quyền.

Lần này, hắn chuyển quyền thừa kế “thiên phú Thánh Nhân Nho Gia” vào trong Nho Điển.

Chờ sau khi Đạo Tử tiền bối dùng đường lui, hoàn thành hồi sinh là có thể kế thừa “năng lực thiên phú” của Thánh Nhân Nho Gia.

Đạo Tử tiền bối trợ giúp bản thân quáa nhiều, cho nên Tống Thư Hàng lựa chọn để năng lực thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia trở về Nho gia, giao cho Đạo Tử tiền bối.

Đây chính là hình thức chung đụng giữa Tống Thư Hàng và Nho gia.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy Nho gia giúp mình rất nhiều, cho nên trong phạm vi đủ khả năng, hắn luôn sẽ cố gắng giúp Nho gia một phen.

Mà bên phía Nho gia lại cảm thấy ân tình của Bá Tống với bọn họ quá lớn, ân bằng giọt nước đáp bằng suối tuôn, phía Nho gia cũng gần như tận hết sức lực hiệp trợ Bá Tống.

Sau khi xác định quyền thừa kế năng lực thiên phú của Thánh Nhân, bản ngã thi mang theo mảnh vỡ “trường sinh pháp công đức và nhân quả”, trực tiếp dùng phi kiếm dùng một lần đưa bản thân vào phòng tối Thiên Đạo.

Từ đó, toàn bộ tam thi của Tống Thư Hàng tiến vào thế giới phòng tối.

Nhưng Tống Thư Hàng của lúc này cũng không quên mất tam thi của mình.

Sau khi “á bất hủ” hóa toàn thân, hắn sinh ra một chút năng lực miễn dịch với hiệu quả của phòng tối Thiên Đạo.

Huống hồ, một bước cuối cùng của trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân còn cần kết nối với “ba mảnh vỡ trường sinh pháp” trên người tam thi, thông qua ba mảnh vỡ trường sinh pháp này, hoàn thành liên hệ giữa Tống Thư Hàng và Chư Thiên Vạn Giới!

Trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân cũng không phải trường sinh pháp loại hình độc hành.

Đây là một trường sinh pháp siêu quy tắc kết nối tất cả mọi người lại cùng nhau!

“Thừa dịp hắn hiến tế Trường Sinh đạo của bản thân, thừa dịp hắn suy yếu, giết chết hắn!” Mặt trời màu đen hét lớn.

Lần này, nó không dùng “cát sỏi bất hủ” tới gần Bá Tống, mà ngưng tụ một vòng sáng hủy diệt từ xa, rồi duỗi tay đẩy vòng sáng về phía Bá Tống.

Trong vòng sáng này ẩn chứa “lực lượng bất hủ của Thiên Đạo đời thứ tư”, chỉ cần không phải bất hủ chân chính thì đều sẽ bị chém đứt, cho dù là “á bất hủ” của Bá Tống cũng thế!

Nhưng vòng sáng của nó còn chưa chém tới, vầng trăng Trường Sinh Giả trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đã sáng lên lần nữa.

Hơn nữa… trở nên càng sáng hơn trước!

Rõ ràng chỉ là vầng trăng, lúc này lại tản ra hào quang như mặt trời mới mọc, vầng trăng của bản thân cũng diễn hóa về phía vầng mặt trời này!

Loại hiện tượng này nói rõ một điểm, Trường Sinh đạo mới mà Bá Tống bước ra lúc này đã không thuộc về hàng ngũ “trường sinh chi đạo”.

Đây là đạo hoàn toàn vượt qua cấp độ “trường sinh pháp”!

Trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân loading 100% tiến độ!

Loading hoàn thành!

Ầm ~

Lúc này đây, mỗi một giới, mỗi một vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới đều đồng loại vang lên "âm thanh cộng minh".

Đây là thế giới đang sinh ra chấn động vì Bá Tống chung cực!

Mỗi một người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều có thể nhận ra âm thanh chấn động này.

"Là Thư Hàng."

"Là Tống sư huynh."

"Tống tiền bối."

"A Tống."

"Là túc chủ Tống ngốc ngốc của sư muội!"

Các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1, đám hậu bối Thi, Chúc và Quả Quả, thành viên Nho gia, thành viên Thiên Hà Tô Thị… vân vân đều có cảm giác trong lòng.

Thậm chí một vài người bình thường từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng đều có cảm giác.

"Thế giới đang chấn động vì Thư Hàng?" Mấy người bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ đều nghi hoặc lên tiếng.

Còn có một vài bạn học, giáo viên của Tống Thư Hàng, trong lòng không hiểu sao đều hiện lên tên cùng với hình ảnh của Tống Thư Hàng.

"Kỳ quái, sao đột nhiên mình lại nghĩ đến Thư Hàng?" Giáo viên, bạn học trước kia nghi hoặc trong lòng.

Còn có một số thân thích, người nhà của Thư Hàng, trong đầu không tự chủ được nhớ đến dáng vẻ từ nhỏ đến lớn của Thư Hàng.

Lúc này trong lòng bọn họ chỉ cảm thấy kỳ quái.

Thế giới, đang nhảy múa vì Thư Hàng!

Cá thể có tên "Tống Thư Hàng", vào lúc này, trở thành trung tâm của thế giới!

…

Trong không gian thiên đường.

Hiệu quả chấn động của thế giới càng trở nên đáng sợ.

"Thời gian và không gian" quanh người Tống Thư Hàng như bắt đầu vặn vẹo.

Dường như tốc độ thời gian bên cạnh Bá Tống cũng trở nên chậm chạp!

Tất cả công kích và pháp thuật nhắm vào Tống Thư Hàng đều bị thời gian vặn vẹo làm liên lụy.

Loại hiệu quả này tựa như “thời gian biến thân” thường có trong phim điện ảnh hoặc hoạt hình.

Chư Thiên Vạn Giới đang phối hợp với Bá Tống, vặn vẹo thời gian, dựng sân khấu hiển thánh vì “Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân 100%” của hắn!

“Trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân” khủng bố này vừa hoàn thiện đã lập tức sinh ra ảnh hưởng với tất cả mọi thứ xung quanh Tống Thư Hàng!

Bá văn bay múa sau lưng Tống Thư Hàng.

Vô số sợi tơ sau lưng Tống Thư Hàng khuếch tán ra, rải rác khắp Chư Thiên Vạn Giới và thế giới Cửu U.

Sau đó, hư ảnh vũ trụ Chư Thiên Vạn Giới hiển hóa sau lưng Tống Thư Hàng.

Hết vũ trụ này đến vũ trụ khác vận chuyển sau lưng Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, hư ảnh từng tồn tại cường đại lóe lên phía sau Tống Thư Hàng, bước ra từ vũ trụ vạn giới!

Tồn tại thần bí một mắt, Rồng Đốm một chân, một mặt trời màu đen, tiên tử lấy thân hóa luân hồi, Công Đức Đạo Nhân, A Bạch dắt ngựa trắng, Bạch tiền bối, quả cầu kim loại beo béo, Đạo Tử của Nho gia, nữ sĩ lưới rồng tóc như đang ngắn đi, Thánh Nhân Nho Gia, Thiên Đế Tử…

Lúc những hư ảnh này xuất hiện, “hư ảnh thánh viên” đầy trời dưới sự chỉ huy của đại thánh viên, cưỡng ép chen chúc với nhau, cứng rắn nặn ra một vùng không gian để những hư ảnh cường đại này hiển hiện!

Sau khi một loạt hư ảnh “hiển thánh” lên sân khấu toàn bộ, loại cảm giác “thời gian vặn vẹo” kia mới bắt đầu dần biến mất.

Thân thể Tống Thư Hàng hơi khựng lại trong nháy mắt.

Chính diện.

Tiếng gầm gừ của Bất hủ đạo nhân vẫn không ngừng lại, quả đấm của hắn vẫn không ngừng nện lên toàn thân Tống Thư Hàng. Có điều lần này, nắm đấm của hắn không tiếp tục xé rách thân thể á bất hủ của Tống Thư Hàng được nữa.

Lúc mỗi một quyền của hắn rơi xuống chỗ nối tin tức bất hủ “Thiên Đạo đời 2-8.5” của Tống Thư Hàng, những chỗ nối này lại như được tôi luyện một lần.

Dưới tác dụng của trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân 100%, “chỗ nối” vốn tồn tại đã hoàn mỹ hòa làm một thể!

Đối diện, khóe miệng Bất hủ đạo nhân nhanh chóng lóe lên ý cười nhẹ.

Nụ cười này lóe lên rất nhanh, mặt trời màu đen và Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen phía sau màn đều không phát hiện ra.

Cười xong, tiếng thú gào của Bất hủ đạo nhân càng trở nên vang dội.

Lực quả đấm của hắn tăng lớn!

Rầm rầm rầm ~

Mỗi một quyền đều như muốn nện ra thận của Bá Tống.

Trọng kích từ mỗi một quyền đều phát ra tiếng động vang trời trên người Tống Thư Hàng.

Nhưng… sau mỗi một quyền đều có thể làm Bá Tống trưởng thành hơn, trở nên càng mạnh hơn!

Roẹt ~

Lúc Bất hủ đạo nhân điên cuồng tấn công, rốt cuộc “vòng sáng” mà mặt trời màu đen chém ra cũng đồng thời chém tới bên cạnh Tống Thư Hàng sau khi “thời gian vặn vẹo” kết thúc.

Lực lượng cắt chém bất hủ thuộc về Thiên Đạo đời thứ tư còn chưa chính thức chém tới, ý chí sắt bén kia đã khiến da thịt “á bất hủ” của Tống Thư Hàng đau âm ỉ!

Mà đúng lúc này, lực lượng á bất hủ trong cơ thể Tống Thư Hàng sinh ra phản ứng trực tiếp với lực lượng bất hủ của Thiên Đạo đời thứ tư!

Lực lượng á bất hủ trong cơ thể Tống Thư Hàng được lực lượng bất hủ của “Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử” cường hóa, có được tin tức của Thiên Đạo đời thứ năm.

Lúc này đây, bị lực lượng bất hủ của Thiên Đạo đời thứ tư kích thích, lực lượng á bất hủ trong cơ thể Tống Thư Hàng điên cuồng bộc phát.

Lực lượng luân hồi, thời gian không ngừng tuôn ra trên người Tống Thư Hàng.

Trạng thái “vặn vẹo thời gian, không gian” vừa kết thúc lại xảy ra biến hóa lần nữa.

Trong nháy mắt này.

Trong mắt Tống Thư Hàng, thời gian như ngừng lại!

Bất hủ đạo nhân không ngừng nện hắn, “vòng sáng bất hủ Thiên Đạo đời thứ tư” sắp chém lên người trước mặt đều gần như “ngừng lại”.

[Là hiệu quả loại bí pháp nào đó của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử ư?]

Trong thế giới “thời gian ngừng lại” này, người duy nhất có thể chuyển động chỉ có hắn và Tô Thị A Thập Lục!

Tống Thư Hàng xoay người nhìn về phía A Thập Lục.

Sau khi mắt hai người chạm nhau, không cần ngôn ngữ đã biết rõ tâm ý của nhau.

A Thập Lục bước ra từ bên cạnh Bạch tiền bối, đặt đầu ngón tay trên bàn tay to lớn của Tống Thư Hàng.

Thân thể cô hóa thành thần binh đỉnh cấp.

Có điều… đây vẫn chỉ là bắt đầu.

“Cho ta mượn lực lượng của người đi, Luân Hồi Nhận tiên tổ.” Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

Hình thái của cô xảy ra biến hóa, trong nháy mắt đã hóa thành “Đạo khí Luân Hồi nhận”.

Ầm ~

Lực lượng á bất hủ trên người Tống Thư Hàng bộc phát xong, loại hiệu quả “thời gian ngừng tại” tản ra.

Hai quyền cuối cùng của Bất hủ đạo nhân nện xuống eo Tống Thư Hàng, đập hắn bay ra một khoảng…

Một khoảng này lại vừa lúc kéo ra không gian giữa Tống Thư

Hàng và "vòng sáng bất hủ Thiên Đạo đời thứ tư".

"Là ngươi!" Giọng đạo khí Luân Hồi Nhận Tiên Tử vang lên.

Hiển nhiên cô nhận ra hương vị lực lượng bất hủ của Thiên Đạo đời thứ tư ở đối diện.

"Bá Tống, nắm chặt ta… ta dẫn dắt ngươi thi triển một chiêu đao pháp." Giọng Luân Hồi Nhận Tiên Tử vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Một tay Tống Thư Hàng nắm chặt Luân Hồi Nhận Tiên Tử, lặng lẽ vận chuyển lực lượng, phối hợp với Tiên Tử.

Đồng thời, hào quang Dưỡng Đao thuật lóe lên trong lòng bàn tay hắn, nháy mắt đã tiến vào trạng thái "nhân đao hợp nhất" với Luân Hồi Nhận Tiên Tử, giúp phối hợp giữa song phương càng thêm ăn ý.

Vỏ đao của Luân Hồi Nhận Tiên Tử bắn ra, rơi vào tay kia của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, thân đao của cô vung lên, diễn hóa ra một chiêu đao vô cùng quỷ dị…

Lúc một đao kia chém ra, "thân đao" của Luân Hồi Nhận Tiên Tử vặn vẹo thành vòng tròn, hóa thành một luân hồi, nghênh đón "vòng sáng bất hủ" phía đối diện.

Luân Hồi Nhận và vòng sáng cắt chém bất hủ kia vừa tiếp xúc, vầng sáng kia lập tức tiến vào trong một "luân hồi", không ngừng tuần hoàn.

Ngay sau đó.

Vòng sáng bất hủ thoát ra khỏi "luân hồi"… rồi chém ngược về phía mặt trời màu đen nơi xa!

Một đao này, tính nhắm vào rất mạnh.

Rõ ràng là lúc Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử tại nhiệm đã khai phá ra đao pháp chuyên nhằm vào Thiên Đạo đời thứ tư.

Đao này không vượt qua thế giới mà mở ra một lối đi VIP độc nhất trong "luân hồi" vì Thiên Đạo đời thứ tư.

Phàm là tất cả mọi thứ có liên quan đến "lực lượng bất hủ Thiên Đạo đời thứ tư" đều sẽ bị cuốn vào trong "luân hồi" này, chạy một vòng trong lối đi luân hồi VIP, hối cải làm người mới!

Mặt trời màu đen đối diện trợn to mắt, trong lúc gấp gáp, nó nhanh chóng ngưng tụ ra vài “vòng sáng bất hủ” cỡ nhỏ chém về phía “vòng sáng lớn” phản bội!

“Đây cũng là chuẩn bị phía sau của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử ư?” Ý niệm của Tống Thư Hàng lóe lên.

“Đây chỉ là một trong mấy vạn chuẩn bị của bản tôn… Bước kế tiếp, Thư Hàng ngươi tế ra Luân Hồi ấn đi. Khó khăn lắm mới bắt được tên này, lối đi luân hồi VIP đã chuẩn bị cho nó từ lâu.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử trả lời.

Tống Thư Hàng nắm chặt “Luân Hồi Nhận-A Thập Lục” trong tay.

Ngay sau đó, hắn càng dốc sức thúc giục hình thức “nhân đao hợp nhất”.

Ánh sáng chói mắt bao phủ Tống Thư Hàng và “Luân Hồi Nhận” trong tay.

Vầng sáng lụi dần…

Tống Thư Hàng và Luân Hồi Nhận-A Thập Lục biến mất, thay vào đó là một con dấu cực lớn.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng hô lên.

Không cần Tống Thư Hàng nhắc nhở, Bạch tiền bối tâm linh tương thông đã tiến lên mấy bước từ sớm, hắn duỗi tay vỗ lên “Luân Hồi ấn”, đẩy mạnh.

Luân Hồi ấn khổng lồ đột phá hạn chế không gian, nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu mặt trời màu đen, ấn mạnh xuống.

Mặt trời màu đen vừa triệt tiêu “vòng sáng lớn” của bản thân xong, ngẩng đầu lên đã thấy Luân Hồi ấn.

Trong Luân Hồi ấn khổng lồ, dường như có một vị tiên tử xinh đẹp từ từ mở mắt ra.

Sau khi tiên tử mở mắt, thân hình cô thoát ra khỏi ấn.

Cô hóa thành hư ảnh khổng lồ tự tay nắm ấn.

Dùng lực lượng bất hủ của Thiên Đạo đời thứ năm nhấn xuống Luân Hồi ấn này, khiến nó nện mạnh xuống.

Ầm ~

Cả thế giới thiên đường trực tiếp bị đánh nổ!

Không gian được Đạo Tử cường hóa lúc tại nhiệm rốt cuộc không chịu nổi, vỡ vụn thành mảnh nhỏ.

Cát sỏi bất hủ của mặt trời màu đen bị Luân Hồi ấn trấn áp toàn bộ, không nhúc nhích được.

Lực lượng Luân Hồi ấn điên cuồng thúc giục.

Từng hạt cát sỏi bất hủ này bị tống vào trong lối đi VIP do Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử mở ra, tiến vào trong tuần hoàn luân hồi vô tận.

Cát sỏi bất hủ không cách nào phá hư, vậy hãy để nó luân hồi tuần hoàn không ngừng đi.

Về phần khi nào có thể được thả ra?

Vậy phải xem tâm tình của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử!

Lúc Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen nấp trong bóng tối nhìn thấy cảnh này thì rốt cuộc không ngồi yên được.

Nếu toàn bộ cát sỏi bất hủ bị đánh vào trong lối đi luân hồi VIP, vậy sẽ có ảnh hưởng to lớn với nó.

Nhưng ngay lúc nó chuẩn bị nhảy ra…

Trình tự Thiên Đạo “chứng đạo” đã chạy xong!

Thân hình Bạch tiền bối bắt đầu phi thăng.

Luân Hồi ấn cũng bắt đầu bay lên, Tống Thư Hàng bị ép ra khỏi Luân Hồi ấn…

Chương 3112: Đây chính là quật cường cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo ư?

Đúng vậy, nhanh quá rồi!

Bá Tống và tên phá đám đẹp mã kia là hai người cùng chứng đạo… Theo lý thuyết thì thời gian chứng đạo phải dài hơn mới đúng.

Nhưng không!

Dù là Thiên Đạo bình thường bắt đầu chứng đạo, sau đó trình tự chứng đạo chạy xong đều cần một thời gian nhất định.

Lúc trước cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen từng chịu thiệt ở chỗ này. Sau khi trải qua hơn phân nửa “quá trình chứng đạo” dài dằng dặc, tên phá đám đẹp mã kia đột nhiên không làm nữa, sau đó truyền “vị trí Thiên Đạo” cho Công Đức Đạo Nhân.

Nhưng bây giờ, hai tên Bá Tống và phá đám đẹp mã cùng nhau chứng đạo, chẳng những không kéo dài thời gian trong “quá trình chứng đạo”, ngược lại còn nén thời gian chứng đạo xuống một khoảng dài.

Từ đầu tới cuối, gần như chỉ dùng khoảng một phần ba thời gian “quá trình chứng đạo” của Thiên Đạo bình thường!

Lúc này đây, Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen như cảm giác được ác ý sâu đậm của thế giới này với nó.

Ánh mắt nó không cam lòng rơi trên người Bá Tống và tên phá đám đẹp mã đã “hoàn thành quá trình chứng đạo”.

…

Lúc này, thân thể Tống Thư Hàng thoát ra khỏi trạng thái “Luân Hồi ấn” kia.

Một bộ phận cát sỏi bất hủ bị tống đến lối đi luân hồi VIP của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử. Đáng tiếc, bởi vì trình tự chứng đạo của Tống Thư Hàng kết thúc sớm, kỹ năng “siêu độ tuần hoàn VIP” bị đánh gãy, cho nên có một chút cát sỏi bất hủ của mặt trời màu đen còn rơi rớt lại thế gian.

Sau khi bị lôi ra khỏi Luân Hồi ấn, Tống Thư Hàng chuyển Tô Thị A Thập Lục đến thế giới hạch tâm trước tiên, tránh cho bị kẻ địch nhắm vào.

Còn có vật trang sức trên người hắn, cùng với các vị “vật trang sức tiền bối” trước đó đã chuyển qua người Bạch tiền bối, cũng chuyển cả vào thế giới hạch tâm.

Tiếp đó chính là quá trình tiến vào “hạch tâm quy tắc Thiên Đạo”, hắn đã không cách nào mang theo nhóm vật trang sức trên người.

Ngay cả pháp khí bản mệnh, vào giai đoạn này cũng chỉ có thể giữ trong đan điền.

Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối cũng bị thu vào không gian đan điền.

Bước kế tiếp, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bắt đầu phi thăng.

Một màn này được chiếu hình đến Chư Thiên Vạn Giới.

Để tất cả người tu luyện vạn giới + Cửu U biết Thiên Đạo mới đã ra đời!

…

Trong lòng Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen không cam, nhưng đối phương đã hoàn thành “quá trình chứng đạo”, đã vào hình thức “sắp chấp chưởng Thiên Đạo”, không cách nào bị ngoại giới quấy nhiễu nữa.

Nó chỉ có thể nhìn Bá Tống chằm chằm, vô phương ngăn cản.

Sau khi nhìn Bá Tống chằm chằm một lát… đại não mệt lừ bị cơn buồn ngủ chiếm cứ kia của nó chợt lóe linh quang.

Nó đã đoán được nguyên nhân chủ yếu vì sao Bá Tống và tên phá đám đẹp mã lại nhanh như vậy.

Là do trạng thái “á bất hủ” quỷ dị trên người Bá Tống, toàn thân trên dưới tràn đầy tin tức cấp Thiên Đạo.

Bởi vì toàn thân đã tiến vào á bất hủ hóa từ sớm, nói cách khác kỳ thực lúc hắn ở khâu Trường Sinh Giả đã đi xong hơn phân nửa thời gian mà "quá trình chứng Thiên Đạo" cần.

Cho nên, thời gian chứng đạo của hắn mới ngắn như thế.

Mà tên phá đám đẹp mã bên cạnh thì càng không cần phải nói, toàn thân tên này đều là hố.

Nhìn từ ký ức của cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen, đây đã là lần thứ ba tên phá đám đẹp mã này tiến hành khâu "chứng đạo".

Dù tốc độ chứng đạo của tên này có nhanh hơn gấp đôi, cự lão màu đen cũng không bất ngờ chút nào.

[Nhưng còn may...] Điều duy nhất làm cự lão màu đen vui mừng là Bá Tống còn chưa hoàn toàn phá giải Bá Chiếm bí pháp của nó, hiệu quả của Bá Chiếm bí pháp còn đọng trong cơ thể hắn.

Mặc dù hiệu quả sẽ kém chút, nhưng năng lượng bí pháp vẫn còn đó.

Chỉ cần bí pháp có hiệu lực là có thể tranh thủ thời gian cho nó.

Ngay lúc nó nghĩ vậy, lại thấy Bá Tống trong phi thăng có thao tác mới, hắn bắt đầu bấm ra hai phù văn.

Mặc dù chỉ là hai phù văn đơn giản, nhưng pháp thuật tạo thành lại khiến cự lão màu đen cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Là Bá Chiếm bí pháp!

Trong đại não bị cơn buồn ngủ lấp đầy kia của cự lão màu đen đánh ra một dấu chấm hỏi cực bự.

Nó không hoa mắt, không nhìn nhầm... là Bá Chiếm bí pháp của nó!

Hơn nữa còn là bản cải tiến đơn giản hóa!

Vì sao Bá Tống biết Bá Chiếm bí pháp của nó?

Rốt cuộc Bá Chiếm bí pháp của ta bị lộ từ khi nào?

Cẩn thận ngẫm lại... từ đầu đến cuối, dường như Bá Tống có phòng bị với Bá Chiếm bí pháp của nó.

Hơn nữa còn có thể "nghịch chuyển" hiệu quả Bá Chiếm bí pháp của nó.

Hiển nhiên ngay từ lúc bắt đầu đã biết sự tồn tại của nó, vả lại còn phòng bị nó.

[Mỗi lần khi ta thi triển "Bá Chiếm bí pháp" thì căn bản không bị ai phát hiện ra cả, trong các đời Thiên Đạo, không một ai phát hiện ra Bá Chiếm bí pháp của ta.]

[Mà trước kia ta và Bá Tống cũng chưa từng tiếp túc… Đợi đã, Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế?]

Chẳng lẽ tên này thật sự là Thánh Nhân Nho Gia?

Là thủ phạm khiến nó đau khổ thao thức hàng vạn năm, cuối cùng khiến nó ngủ không đủ giấc trong cuộc chiến Thiên Đạo lần trước?

Nếu quả thật như vậy, có lẽ thật sự có thể nói rõ được.

Nhưng mà, lúc này Bá Tống đột nhiên thi triển Bá Chiếm bí pháp là muốn làm gì?

Hắn muốn sử dụng với ai?

Không phải muốn thi triển với ta đó chứ?

Trong lòng Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen hoảng hốt.

Lúc này, Bá Tống duỗi tay điểm một cái… Đối tượng thi pháp thế mà lại là tên phá đám đẹp mã kia!

[? ? ?]

Đại não cự lão màu đen có chút lờ mờ, bất kể nghĩ như thế nào nó cũng không ngờ đến khả năng này.

Bá Tống thế mà lại dùng ngàn vạn năm công lực “Bá Chiếm bí pháp” trên người tên phá đám đẹp mã cùng chứng đạo với hắn ư?

Đây là thao tác lạ lùng gì vậy? Thật khiến người ta rụng tóc.

Mà tên phá đám đẹp mã ở đối diện cũng không phản kháng, tiếp thu toàn bộ hiệu quả của Bá Chiếm bí pháp.

Nhưng đồng thời, trong cơ thể hắn cũng vận chuyển “Bá Chiếm bí pháp nghịch chuyển” kia.

Nháy mắt sau.

Tên phá đám đẹp mã làm ngược lại, thi triển Bá Chiếm bí pháp với Bá Tống một lần.

Có điều, năng lượng Bá Chiếm bí pháp trong cơ thể hắn chỉ tiêu hao một nửa, một nửa còn lại vẫn lưu lại trên người hắn.

Kể từ đó, nhờ liên hệ của Bá Chiếm bí pháp, “liên hệ” giữa Bá Tống và tên phá đám đẹp mã kia càng thêm vững chắc, không thể phá vỡ.

Mặc dù hai người vẫn là “cá thể khác biệt”, nhưng lại thông qua đủ loại thủ đoạn ràng buộc, biến thành “cùng một tồn tại” mua một tặng một.

[Đậu mè!] Cự lão màu đen rốt cuộc hiểu ra.

Sau khi hiểu ra, nó chỉ cảm thấy trái tim như bị ai đó đâm đao, khó chịu muốn chết.

Bá Chiếm bí pháp nó khổ sở nhẫn nhịn tích trữ ngàn vạn năm, cứ vậy bị hai tên này lợi dụng, khổ cực ngàn vặn năm, toàn bộ thành áo cưới cho người khác?

Các ngươi ngay chính diện NTR công lực Bá Chiếm bí pháp của ta, có từng nghĩ đến cảm nhận của ta hay không?

Ta chỉ là một công cụ hình người ư?

[Nhưng mà, còn chưa hoàn toàn kết thúc!]

[Các ngươi muốn chứng đạo còn phải qua được cửa ải cuối cùng.]

[Các ngươi là hai cá thể khác biệt, muốn đồng thời chứng đạo sẽ khác với tất cả các Thiên Đạo trong quá khứ.]

[Dù đi hết “trình tự chứng đạo”, nhưng vào thời điểm tiếp nhận “quyền hạn Thiên Đạo” “hóa thân bất hủ” cuối cùng, chỉ cần quy tắc Thiên Đạo cảm ứng được các ngươi là hai cá thể khác biệt, nhất định sẽ xảy ra bài xích.]

[Không vượt qua một cửa cuối cùng thì không nhất định sẽ thành công!]

[Nói không chừng, hai người các ngươi đều phải thân tử đạo tiêu!]

Cự lão màu đen hung ác nhìn chằm chằm Bá Tống và tên phá đám đẹp mã đang phi thăng.

Trong thời gian ngắn ngủi này, nó cũng không có tâm tư tiếp tục gây sự.

Bá Tống và phá đám đẹp mã có thể vượt qua cửa ải cuối cùng hay không mới là điều mà nó và tất cả mọi người Chư Thiên Vạn Giới cần chú ý.

Hơn nữa. thân là người từng trải, thân đã từng là Thiên Đạo, còn là tồn tại nỗ lực tiến hành “siêu thoát”, nó có cái nhìn càng sâu hơn với hành vi “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” của Bá Tống và phá đám đẹp mã.

[Sẽ không vọt đến siêu thoát đó chứ?] Sâu trong lòng cự lão màu đen dâng lên một ý tưởng như thế.

Bởi vì càng nghĩ, nó càng cảm giác được khả năng này.

Quyền hạn Thiên Đạo tựa như dây thừng, trói chặt các đời Thiên Đạo, khiến Thiên Đạo không cách nào siêu thoát, bị trói trong Chư Thiên Vạn Giới này, không cách nào triệt để vượt qua thời gian, không cách nào loại trừ chấp niệm nhân quả trong quá khứ.

Nhưng nếu như hai Thiên Đạo đồng thời online thì sao?

Có phải trong đó sẽ có một người có thể tiếp nhận tất cả dây thừng, sau đó để một Thiên Đạo khác hóa thành con chim tự do, vùng khỏi dây thừng và lồng giam?

Trong đầu cự lão màu đen không hiểu sao hiện lên hai hình ảnh.

Một là hình ảnh Bá Tống mỉm cười vươn tay phải ra, trên tay phải của hắn có tên phá đám đẹp mã mọc cánh sau lưng, như chim lại như bướm, đạt được đại tự do chân chính, giương cánh bay cao.

Một là hình ảnh tên phá đám đẹp mã đưa ra quyết định vào một khắc cuối cùng. Hắn hơi khom lưng, cởi bỏ dây thừng trên chân Bá Tống, lại buộc dây vào người mình, mở ra lồng giam, đưa Bá Tống rời đi.

[Chẳng lẽ ta sai rồi?]

[Chẳng lẽ đây mới là tư thế siêu thoát chính xác?]

Không, giờ nói vậy vẫn quá sớm!

Bá Tống và tên phá đám đẹp mã kia có thể chống qua được cửa ải cuối cùng hay không, không ai có thể nói chính xác được.

Sau khi cự lão màu đen suy nghĩ chốc lát thì cố chịu cơn uể oải, vẫy tay, gọi “cát sỏi bất hủ” còn sót lại của mình về!

“Bá Chiếm bí pháp bị đối phương lợi dụng, hơn nữa, bọn chúng đã có cảnh giác với Bá Chiếm bí pháp. Mặc dù Bá Chiếm bí pháp còn có rất nhiều chỗ hở có thể bị ta lợi dụng… Nhưng không thể ký thác quá nhiều hy vọng vào phương diện này.”

“Cho nên, điều ta có thể làm lúc này chính là đánh một trận cuối.”

“Nếu như các ngươi thật sự vọt về phía “siêu thoát”, vậy bèn so một lần, xem ai siêu thoát trước.”

Là các người siêu thoát trước ta một bước, hay là ta siêu thoát trước một bước.

Dưới tình huống không hoàn toàn bá chiếm Thiên Đạo, ảnh hưởng đến thao tác Thiên Đạo từ xa mà đi cưỡng ép tiến hành kế hoạch siêu thoát của bản thân, tính phiêu lưu rất lớn.

Nhưng cân nhắc đến việc đối phương có thể vọt tới “siêu thoát”, vậy nó không thể nào tiếp tục chờ đợi được.

Lỡ như đối phương siêu thoát, tiến vào thứ nguyên cao hơn, thời không đã không còn là “trói buộc” với đối phương, vậy trời biết đối phương có thể làm được đến trình độ gì?

Đó là một tầng thứ mà chưa từng có bất kỳ ai đạt được, cho dù trở lại quá khứ, nhằm vào nó của quá khứ thì cũng có một ít khả năng.

Có lẽ nó có “bất hủ” gia trì, đối phương không làm gì được nó. Nhưng nếu đối phương “siêu thoát”, vậy có nghĩa là nó không còn bất kỳ cơ hội nào.

Cho nên, dù tính phiêu lưu có lớn hơn nữa cũng không còn đường lui.

Từ đầu tới cuối, Bá Tống và tên phá đám đẹp mã của đời này đều không cho nó cơ hội lựa chọn.

Cũng may… chí ít hiện tại, trong tay nó có thân thể Bất hủ đạo nhân, có thể áp chế một vài mạo hiểm trong kế hoạch siêu thoát.

Nhưng mà, lúc sử dụng thân thể Bất hủ đạo nhân vẫn phải chú ý trạng thái của hắn một chút.

Bá Chiếm bí pháp bị phá giải, cho nên, không thể hoàn toàn tin tưởng vào trạng thái của Bất hủ đạo nhân. Lúc sử dụng hắn cần phải cẩn thận!

Sau khi cự lão màu đen hạ quyết tâm, nó để lại một hạt cát sỏi bất hủ tiếp tục chứng kiến kết cục của Bá Tống và phá đám đẹp mã.

Đồng thời, nó dẫn theo Bất hủ đạo nhân, trực tiếp chạy đi, biến mất.

Tiếp đó là một trận thi đấu.

Bất kỳ giá nào, nó muốn khiến Chư Thiên Vạn Giới trở thành quá khứ, hơn nữa, nhất định phải trở thành quá khứ không cách nào nghịch chuyển.

Không thể giống như dĩ vãng, bị Bất hủ đạo nhân chém đứt nhân quả, nghịch chuyển dựng lại cả Chư Thiên Vạn Giới!

Tốt nhất có thể hoàn thành tất cả trước khi Bá Tống và phá đám đẹp mã siêu thoát.

Sau đó xem ai siêu thoát trước.

…

Tại nơi cuối cùng của phi thăng.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đứng sóng vai nhau.

Như suy đoán của cự lão màu đen, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đang đối mặt với khảo nghiệm cuối cùng.

Dưới tình huống bình thường, Thiên Đạo chứng bất hủ, sau khi hoàn thành “trình tự chứng đạo” thì sẽ là quá trình tiến vào “hạch tâm quy tắc Thiên Đạo”, tiếp thu quyền hạn Thiên Đạo, rèn đúc thân thể bất hủ, là phân đoạn nằm thôi cũng hoàn thành được.

Nhưng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thì khác, bọn họ là hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.

Từ cổ chí kim, chưa bao giờ có!

Quy tắc Thiên Đạo có thể sinh ra bài xích với hai cá thể.

“Việc có thể làm, chúng ta đều đã hoàn thành rồi.” Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, nói.

Hai người đã thông qua “cắt chém nguyên thần” + “bí pháp thiên phú Thánh Nhân Nho Gia” + “Bá Chiếm bí pháp” để hoàn thành tất cả điều kiện tiên quyết giúp “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo”.

Điều có thể làm đều đã làm đến cực hạn!

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Bước cuối cùng để xem liệu hắn và Bạch tiền bối có thể “siêu thoát” hay không sắp tới rồi.

Cố gắng lâu như vậy… chính là chờ một khắc này.

Nếu như thành công, như vậy chuyện quá khứ, chuyện tương lai, bất kể là ân oán tình thù, chấp niệm không cam, đều mượn tay hắn hoặc Bạch tiền bối giải quyết.

Nếu như thất bại… vậy giữa hắn và Bạch tiền bối, ít nhất cũng phải có một người chứng đạo bất hủ.

Sau đó trấn áp chặt chẽ mặt trời màu đen và Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen nấp phía sau màn, không cho nó gây sự trong luân hồi của Thiên Đạo đời thứ chín!

Nhưng mà…

“Chúng ta sẽ không thất bại.” Tống Thư Hàng khẳng định, cũng không cho phép thất bại.

Sau khi thành công, bước kế tiếp, siêu thoát!

“Thời gian trôi qua rất nhanh, lại như rất chậm.” Bạch tiền bối không áp chế sức hấp dẫn đáng sợ kia của bản thân nữa.

Lúc này đây, hắn hoàn toàn buông lỏng.

Loại cảm giác cả trời đất như biến thành màu trắng đen, duy chỉ có Bạch tiền bối là rực rỡ màu sắc lại phủ xuống lần nữa.

Có điều lần này… Tống Thư Hàng cũng không biến thành màu trắng đen.

Bởi vì hắn của hiện tại đã trưởng thành đến trình độ đủ để sóng vai với Bạch tiền bối.

“Chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối hỏi.

“Đã chuẩn bị xong từ lâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ầm ~~”

Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, thế giới phát sinh chấn động.

Một thứ nguyên mà chỉ Thiên Đạo mới có thể đặt chân mở cửa ra trước mặt bọn họ.

Mà nơi sâu trong chiều không gian Thiên Đạo này lại có cánh cửa áo bí hạch tâm của quy tắc Thiên Đạo cũng đang từ từ mở ra!

Phân đoạn này, Tống Thư Hàng từng cảm thụ một lần nhờ Đạo Tử tiền bối.

Nhưng phân đoạn trong nhập mộng lần đó tựa như ngắm hoa trong màn sương, rất mơ hồ.

Lần này, hắn và Bạch tiền bối tự mình trải qua quá trình này!

Hai người đồng thời bước về trước một bước. Khoảng cách của một bước này không chênh lệch chút nào, đồng thời bước ra, lại đồng thời hạ xuống đất.

Quả thực tựa như một cá thể.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân "đã vượt qua một chiều không gian".

Đây là chênh lệch chiều không gian cực lớn giữa Thiên Đạo và phàm tục.

Thiên Đạo và tồn tại dưới Thiên Đạo nằm trong hai tầng thứ khác biệt.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bước ra bước thứ hai, toàn thân tiến vào trong "chiều không gian Thiên Đạo".

Lúc thân thể hai người hoàn toàn tiến vào… quả nhiên "bài xích" trong dự liệu vẫn sinh ra.

Một đời Thiên Đạo một bất hủ.

Hai cá thể khác biệt đồng thời tiến vào, đồng thời chứng đạo, chắc chắn sẽ dẫn tới bài xích.

Loại bài xích này hoàn toàn khác biệt với trong tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Quá yếu ớt, quá bất lực!

Loại lực lượng bài xích kia tác dụng trên thân thể á bất hủ của Tống Thư Hàng tựa như một đứa bé thi triển lực lượng bú sữa mẹ, muốn đẩy một gã đàn ông cường tráng thành niên.

Đây chính là quật cường sau cùng của quy tắc Thiên Đạo ư?

Chương 3113: “Bạn cùng phòng của tôi là Thiên Đạo”

Chỉ là bài xích ở trình độ này, ngay cả khiến Tống Thư Hàng lui lại nửa bước cũng không làm được.

Yếu như sên!

“Thực sự có chút… ngoài dự liệu của ta.” Tống Thư Hàng duỗi tay phủi nhẹ xiêm y của mình.

Toàn bộ quá trình, ngay cả kiểu tóc của hắn cũng không thay đổi.

Loại lực bài xích yếu ớt này, có cảm giác như bị quy tắc Thiên Đạo dùng từng nắm đấm nhỏ đánh vào ngực.

Không chỉ không khó chịu, ngược lại còn cảm thấy có chút thoải mái?

Nếu chỉ vẻn vẹn là bài xích ở trình độ này, vậy độ khó khi hắn và Bạch tiền bối “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” hình như cũng không lớn lắm?

Cảm giác không khác mấy với khi Đạo Tử tiền bối chứng đạo đời 8.5.

“Là do á bất hủ toàn thân.” Bên cạnh, Bạch tiền bối triển khai toàn bộ trạng thái nhắc nhở.

Nếu như vừa rồi bọn họ là Thiên Đạo đi theo trình tự bình thường ở chỗ này.

Vậy trước khi bọn họ chính thức tiếp xúc với hạch tâm quy tắc Thiên Đạo, ngưng tụ thân thể bất hủ thì đã bị loại tin tức bài xích cấp Thiên Đạo này… trực tiếp cưỡng chế bắn ra khỏi “chiều không gian Thiên Đạo”.

Thậm chí ngay cả căn cơ tu hành đều sẽ bị tổn hại, cảnh giới trực tiếp bị đánh vào phàm trần!

Kỳ thực uy lực bài xích của quy tắc cấp Thiên Đạo không đùa được, thật sự rất mạnh.

Nhưng mà, nó gặp phải Tống Thư Hàng của lúc này.

Toàn thân 360 độ, từ trong ra ngoài, tất cả đều là á bất hủ không góc chết.

Hơn nữa “Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân” mà Tống Thư Hàng bước ra phút chót cũng đã đột phá tầng thứ Trường Sinh Giả!

Thân thể xưa nay chưa từng có + Trường Sinh đạo cường đại xưa nay chưa từng có, tạo ra Tống Thư Hàng chung cực trước mắt.

Chung cực đến nỗi ngay cả bài xích của quy tắc Thiên Đạo cũng không đẩy hắn ra được.

Đây chính là sức nặng của đại lão!

Cuối cùng, quy tắc Thiên Đạo chỉ có thể hóa quật cường thành ấm ức.

…

Mà bản thân Bạch tiền bối cũng có tình huống tương tự.

Sau lưng hắn có một “ngân hà bất hủ” thỉnh thoảng lóe lên, dễ dàng triệt tiêu bài xích của quy tắc Thiên Đạo.

Thậm chí sau khi “ngân hà bất hủ” của Bạch tiền bối tiến vào chiều không gian Thiên Đạo thì còn cướp đoạt lực lượng của chiều không gian Thiên Đạo, bổ sung bản thân, phát triển chính mình.

Quả thực là bắt nạt quy tắc Thiên Đạo đến chỗ chết.

“Bởi vì tính đặc thù của chúng ta nên mới cảm thấy “bài xích Thiên Đạo” là yếu ớt. Nhưng trên thực tế, bài xích của nó cũng không yếu.” Lúc Bạch tiền bối nói vậy ngoài miệng, hắn lại thuận tay vỗ nhẹ một cái, đánh tan lực lượng bài xích của quy tắc Thiên Đạo đang không ngừng vọt tới.

Tống Thư Hàng học theo dáng vẻ của Bạch tiền bối, một chưởng vỗ tan cảm giác bài xích đẩy về phía mình, nói: “Thì ra là thế, thì ra là do chúng ta.”

Ngươi rất mạnh, nhưng mà, bọn ta mạnh hơn!

Nếu quy tắc Thiên Đạo có ý thức trí tuệ, lúc này chắc chắn đã ấm ức đến khóc như mưa!

Hai tên này, bắt nạt người ta quá đáng!

Hoàn toàn giẫm đạp quy tắc Thiên Đạo dưới đất!

…

“Đi thôi, nếu có thể tiếp thu lực lượng bài xích, vậy chúng ta trực tiếp tiến về phía hạch tâm của quy tắc Thiên Đạo, tiếp thu tin tức Thiên Đạo và quyền hạn Thiên Đạo… Chúng ta phải nắm chắc thời gian.” Bạch tiền bối nói, tốc độ bước chân hơi nhanh hơn.

Tống Thư Hàng tâm linh tương thông duy trì cùng tiết tấu, nhịp bước với Bạch tiền bối, đồng bộ sải bước.

“Nắm chắc thời gian, có chuyện gì sắp phát sinh ư?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Một loại trực giác.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Ta có cảm giác, trong quá trình chúng ta chứng đạo bất hủ, Thiên Đạo đời thứ tư ẩn nấp sau màn có thể sẽ gây chuyện. Nếu như chúng ta rề rà… e rằng sẽ có chút phiền toái nhỏ.”

Mặc dù Bạch tiền bối nói là “phiền toái nhỏ”, nhưng có thể làm Bạch tiền bối tăng tốc độ hành động theo bản năng, e rằng phiền phức mà bàn tay đen phía sau màn cự lão màu đen đưa tới vô cùng khổng lồ.

Tống Thư Hàng không dám xem thường.

Đối với Thiên Đạo đời thứ tư, hắn luôn dùng phương án diễn toán tình huống ác liệt nhất, sợ bản thân coi nhẹ mức độ tai họa của đối phương.

Dù sao ôm ác ý lớn nhất để suy tính Thiên Đạo đời thứ tư là chuẩn khỏi chỉnh.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đồng bộ tăng tốc, chạy tới lối đi khu vực hạch tâm.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng còn thử quay lại cảnh sau khi mình và Bạch tiền bối “bước vào chiều không gian Thiên Đạo”.

Trong những hình ảnh này có “tin tức Thiên Đạo”, không thể trực tiếp cho người bình thường xem.

Nhưng chờ sau khi hắn và Bạch tiền bối chứng đạo bất hủ, chấp chưởng Thiên Đạo là có thể mã hóa những hình ảnh này, hoặc tiến hành mơ hồ hóa một vài khu vực, hạ cấp bậc của nó xuống trình độ Trường Sinh Giả hoặc Kiếp Tiên có thể quan sát.

Đến lúc đó có thể để các vị vật trang sức tiền bối xem, cho bọn họ thể nghiệm “quá trình chứng Thiên Đạo bất hủ” một phen thông qua việc quan sát, từ đó lĩnh ngộ vài thứ.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời. Chỉ cần người đắc đạo này có tâm, người liên quan đến hắn nhất định có thể thu được lợi ích.

Gần nửa giờ sau…

Rốt cuộc Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đi đến lối vào “khu vực hạch tâm quy tắc Thiên Đạo”.

Chủ yếu là trong “chiều không gian Thiên Đạo”, hiện nay hắn và Bạch tiền bối không cách nào thi triển năng lực không gian, đi đường chỉ có thể dựa vào cặp giò.

Hơn nữa, từ “cửa vào chiều không gian Thiên Đạo” đến vị trí của “khu vực hạch tâm quy tắc Thiên Đạo” cũng là một quá trình mà các đời Thiên Đạo chứng bất hủ cần phải trải qua.

Có tên là [Thiên Đạo tuần tra vạn giới].

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối trải qua thể nghiệm “một bước một thế giới”.

Mỗi một bước chân đều sẽ đối ứng với một giới trong Chư Thiên Vạn Giới, để lại dấu chân, để lại “ấn ký Thiên Đạo” thuộc về hai người bọn họ, bao gồm cả Bá giới của Tống Thư Hàng và Mộng giới mà Bạch tiền bối thay mặt quản lý.

Cuối cùng, nhục thân Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bước ra một bước trong chiều không gian Thiên Đạo, ý thức lại đi qua “thế giới đăng cơ” kia, để lại dấu chân cuối cùng ở đó, kết thúc quá trình này.

Thế giới đăng cơ chính là thế giới đặc thù mà Tống Thư Hàng được hũ tro cốt của Thánh Nhân dẫn vào khi bám trên khúc xương bất hủ lúc trước.

Nơi đó, là thế giới dấu chân cuối cùng trước khi đăng cơ chứng đạo Thiên Đạo.

Là trạm cuối cùng trong quá trình Thiên Đạo tuần tra Chư Thiên Vạn Giới.

Sau khi một bước cuối cùng hạ xuống, người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, thậm chí là phàm nhân bình thường, sinh linh bình thường đều sinh cảm giác trong lòng.

Sinh linh bình thường không tự chủ được ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Cho dù là sinh chưa từng tu luyện, lúc này đều có một loại trực giác. Gầm trời vốn vô chủ, trên vương tọa trống không kia lại có chủ nhân mới.

Từ hôm nay trở đi, có hai vị tồn tại chí cường, chí cao quân lâm vương tọa trên gầm trời, trở thành chúa tể thế giới!

Những sinh linh bình thường không biết Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thì không có phản ứng quá lớn, bọn họ chỉ ngẩng đầu nhìn trời theo trực giác.

Nhưng trực giác vừa kết thúc, bọn họ nhanh chóng cúi đầu, ai về nhà nấy, ai làm chuyện nấy.

Nhưng những người bình thường quen biết Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, trong lòng sẽ rung động ghê gớm.

Trên Trái Đất.

Ngón tay Cao Mỗ Mỗ rời khỏi bàn phím, nhìn không được lấy điện thoại di động ra nhắn tin vào trong nhóm chat ký túc xá: “@Thổ Ba, @Dương Đức, Ba tử, Dương Đức, vừa rồi tụi mày có cảm thấy gì đặc biệt không, có cảm giác như Thư Hàng trở thành chúa tể thế giới không? Kỳ thực trước đây không lâu, tao đã cảm thấy một lần rồi. Trước đó tao cảm thấy dường như thế giới đang chấn động vì Thư Hàng, nhưng cảm giác vừa rồi càng dữ dội hơn!”

Trong nháy mắt, Cao Mỗ Mỗ cũng hoài nghi có phải mình viết tiểu thuyết đến tầu hỏa nhập ma hay không?

Nhưng cân nhắc đến biến hóa của thế giới gần đây.

Còn có sự thần bí của Thư Hàng, cho nên hắn mới phát biểu trong nhóm chat ký túc xá.

“Thì ra không chỉ tao có loại cảm giác này?” Dương Đức đẩy kính mắt trả lời: “Trong nháy mắt vừa rồi, dường như tao cảm nhận được mặt Thư Hàng hiện lên trên trời, mỉm cười với tao. Hơn nữa bên cạnh Thư Hàng còn có tiền bối rất xinh đẹp kia.”

“Không chỉ tụi mình, vừa rồi ngay cả ông nội tao cũng đột nhiên hỏi chuyện về Thư Hàng, ông cũng có cảm ứng.” Thổ Ba lên tiếng trả lời, hắn vừa về nhà ông nội mình, kết quả lại xảy ra chuyện này.

Sau khi ba đứa bạn cùng phòng trao đổi xong thì đều rơi vào trầm mặc ngắn ngủi.

Sau một lúc lâu, Thổ Ba nhịn không được nói: “Cao Mỗ Mỗ, mày nói xem, Thư Hàng có thể trở thành chủ nhân thế giới thật không? Giống như phi thăng tiên giới trong tiểu thuyết chẳng hạn, hoặc càng trâu bò hơn chút, trở thành đại lão cấp vũ trụ?”

Cao Mỗ Mỗ trả lời: “Lý trí bảo rằng Thư Hàng giống như tụi mình, đều chỉ là thiếu niên mười tám mười chín tuổi. Ở tuổi này trở thành chúa tể vũ trụ thì có chút khoa trương.”

“Chị Khinh Vũ, chị thấy sao?” Thổ Ba lại @Khinh Vũ trong nhóm.

Nhưng lần này, Khinh Vũ lại không trả lời bọn họ, bởi vì hiện tại, tiểu thụ yêu Khinh Vũ “tay dưỡng trạch (???) cừ khôi” đang quỳ xem.

[Bá Tống năm ngoái vừa mới tu luyện, hiện tại thật sự cùng chủ nhân ta chứng đạo Thiên Đạo bất hủ rồi ư?]

[Rõ ràng lúc trước cảnh giới tu vi còn thấp hơn ta, kết quả vèo vèo vèo đã vọt lên rồi.]

[Một năm, một năm đã chứng đạo, Cao Mỗ Mỗ có viết tiểu thuyết cũng không dám viết như thế!]

Trong nhóm chat ký túc xá.

“Nếu không thì gọi điện cho Thư Hàng hỏi thử xem?” Dương Đức đột nhiên nảy ra ý tưởng, hỏi.

Thổ Ba nuốt nước miếng: “Mày nói Thư Hàng sẽ bắt máy ư?”

“Hẳn là sẽ, dựa theo tính cách của nó.” Dương Đức trả lời.

Cao Mỗ Mỗ gật đầu: “Vậy… gọi thử xem?”

“Ai gọi?” Thổ Ba hỏi.

“Để tao cho.” Cao Mỗ Mỗ quẹt điện thoại, mở tên danh bạ “bạn cùng phòng-con sóc” ra.

Sau khi do dự hồi lâu, hắn chạm nhẹ vào nút gọi đi.

Chẳng mấy chốc… điện thoại đã nối máy được.

Vậy mà thật sự nối máy được?

“A lô, Thư Hàng?” Cao Mỗ Mỗ mở miệng hỏi.

“Tao đây.” Giọng nói quen thuộc, ôn hòa kia của Tống Thư Hàng truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Mày…” Cao Mỗ Mỗ vừa mở miệng, nhưng lại không biết phải hỏi thăm thế nào.

[Có phải mày thành vương của thế giới rồi không?]

[Có phải mày chinh phục vũ trụ rồi không?]

[Có phải mày thành thần rồi không?]

Cứ cảm thấy những vấn đề này đều có vẻ rất quái dị.

“Đúng thế… mày đoán không sai. Tao bây giờ sắp trở thành chúa tể Chư Thiên Vạn Giới.” Tống Thư Hàng trả lời.

Không cần Cao Mỗ Mỗ đặt câu hỏi, Tống Thư Hàng của lúc này đã có thể vượt qua khoảng cách xa xôi, trực tiếp đọc được nghi hoặc của Cao Mỗ Mỗ.

Thậm chí, cuộc gọi giữa Cao Mỗ Mỗ và Tống Thư Hàng hiện tại cũng không phải thông qua tính năng điện thoại, mà là lực lượng quy tắc “trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân” không nơi nào không có kia kết nối Cao Mỗ Mỗ đến chỗ Tống Thư Hàng!

“Chư Thiên Vạn Giới?” Cao Mỗ Mỗ vô thức hỏi.

“Nếu như muốn ví von, là tên chung của vạn giới lấy các vũ trụ lớn nhỏ làm đơn vị.” Tống Thư Hàng ôn hòa trả lời.

Cao Mỗ Mỗ: “…”

Mấy người cho rằng bạn cùng phòng của tôi trở thành chúa tể vũ trụ ư? Không nạ, bạn cùng phòng của tôi đã trở thành chúa tể của trên một vạn vũ trụ nạ!

Cảm giác đánh úp quá mạnh khiến đại não Cao Mỗ Mỗ có chút đứng máy.

Hơn nữa, cho dù thông qua điện thoại, hắn cũng cảm nhận được dường như trong giọng nói của Thư Hàng lúc này tràn ngập lực lượng vô hạn, còn có uy nghiêm.

Rõ ràng Thư Hàng đã rất cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa nói chuyện, nhưng loại uy nghiêm kia vẫn không cách nào che giấu như cũ.

“Đừng kinh hoảng, tao vẫn là tao thôi. Lát nữa gặp lại nhé.”

Giọng Tống Thư Hàng vang lên.

Đây chính là tính cách khiến các vị tiền bối xem trọng nhất của Thư Hàng.

Bất kể là tu vi mấy phẩm, bất kể là cảnh giới gì, Tống Thư Hàng vẫn là Tống Thư Hàng ngày nào.

Trong lòng Cao Mỗ Mỗ không hiểu sao đã yên ổn lại.

Kết thúc cuộc gọi.

Trong nhóm chat bạn cùng phòng.

Thổ Ba hỏi: “Cao Mỗ Mỗ, thế nào?”

“Tao quyết định rồi, quyển sách tiếp theo của tao sẽ lấy tên là “bạn cùng phòng của tôi là Thiên Đạo”, truyện ký cá nhân. Hơn nữa tao còn phải kèm theo: Câu chuyện này không phải hư cấu, là hoàn toàn chân thực.” Cao Mỗ Mỗ trả lời.

Dương Đức không biết trả lời thế nào, chỉ có thể gõ xuống một chuỗi dấu chấm lửng.

“Nếu mày viết như vậy thì có thể cho cảm giác nhân vật chính rất gà bệnh hay không?” Thổ Ba đột nhiên hỏi.

Cao Mỗ Mỗ: “…”

Hắn lặng lẽ nhắm mắt lại.

Thư Hàng nói “lát nữa gặp lại”.

Lát nữa này, là lúc nào?

…

Chiều không gian Thiên Đạo, cửa vào quy tắc hạch tâm.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối liếc nhìn nhau, đều bước lần nữa, bước vào trong lối đi.

Sau một bước này.

Bọn họ dùng tin tức hạch tâm Thiên Đạo, quyền hạn Thiên Đạo tiếp thu được để ngưng tụ thân thể bất hủ!

Roẹt ~

Sau khi bước vào một bước, “tin tức Thiên Đạo” vô cùng khổng lồ phả vào mặt, bao phủ Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đồng thời, trường sinh chi đạo mạng chat Tu Chân trên người Tống Thư Hàng bị kích hoạt, bắt đầu sáng lên.

Trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân và tin tức

Thiên Đạo tiếp xúc, tin tức Thiên Đạo hóa thành điểm sáng, rơi trên người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Có điều, trên người Bạch tiền bối cũng không kích hoạt trường sinh chi đạo tương ứng.

Cho đến bây giờ, Bạch tiền bối vẫn chỉ có "hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo", vẫn luôn không hoàn thiện hình thức ban đầu của trường sinh chi đạo kia.

Hắn không hoàn thiện trường sinh chi đạo theo bản năng chính vì dự phòng cho tình huống lúc này. Nếu như vừa rồi, trên người hắn và Tống Thư Hàng kích hoạt ra hai "trường sinh chi đạo" hoàn toàn khác biệt thì sẽ khiến tin tức Thiên Đạo hỗn loạn.

Nhưng bây giờ, bởi vì Trường Sinh đạo của Bạch tiền bối chỉ là hình thức ban đầu, cho nên không sinh ra loại xung đột hỗn loạn này.

Thêm nữa, "chỉ ngưng tụ hình thức ban đầu của Trường Sinh đạo rồi chứng bất hủ" là lệ cũ của "A Bạch".

Thiên Đạo Bạch lúc trước, khi tranh đoạt Thiên Đạo cũng ở giai đoạn này.

Bạch tiền bối lúc này cũng là như vậy.

Trạng thái này là trạng thái thích hợp với hắn nhất.

Sau khi tin tức Thiên Đạo không ngừng hạ xuống thì ngưng tụ ra một loại thuộc tính bất hủ "nguyên thủy nhất" vì Bạch tiền bối.

Đây là bất hủ thích hợp với Bạch tiền bối nhất.

Tống Thư Hàng vừa lúc tương phản, Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân của hắn vừa ngưng tụ ra là thuộc tính bất hủ "bao la vạn trượng"!

Một là nguyên thủy hỗn độn, có thể diễn hóa thành bất kỳ loại bất hủ nào.

Một là bao la vạn trượng, bao quát đủ loại bất hủ khác biệt.

Vừa tương phản, nhưng lại đồng bộ.

"Rất thuận lợi." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm trong lòng: "Bước tiếp theo, chính là kết hợp thuộc tính bất hủ với quyền hạn Thiên Đạo, rèn đúc thân thể bất hủ!"

Dường như quy tắc Thiên Đạo đã từ bỏ chống cự, mặc cho hắn và Bạch tiền bối muốn làm gì thì làm.

“Vẫn chưa đâu… Tiếp đến mời là thời khắc quật cường cuối cùng của Thiên Đạo. Cũng là cơ hội cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Một khi hắn và Bạch tiền bối đúc thành bất hủ, vậy sẽ không còn bất kỳ thứ gì có thể làm gì được hắn và Thư Hàng.

Cho nên, nơi này là cơ hội cuối cùng của Thiên Đạo.

Quả nhiên, Bạch tiền bối vừa dứt lời, trong khu vực quy tắc hạch tâm Thiên Đạo trước mặt, có tám bóng dáng hiện lên.

Tiền bối ba mắt, Rồng Đốm tiền bối, cự lão màu đen, Luân Hồi Tiên Tử, Công Đức Đạo Nhân, Bạch, đại lão quả cầu béo, Đạo Tử tiền bối…

Ấn ký của các đời Thiên Đạo bước ra khỏi quy tắc hạch tâm.

Chỉ là, vẫn không có bóng dáng của Thiên Đạo đời đầu tiên.

Thiên Đạo đời đầu tiên xóa đi bản thân triệt để như vậy, thậm chí ngay cả ấn ký và ghi chép liên quan đến hắn ở khu vực hạch tâm Thiên Đạo cũng bị xóa đi!

“Đánh hội đồng ư?” Tống Thư Hàng tê cả da đầu.

Vẫn luôn là hắn đánh hội đồng người khác, hiện tại đứng trước nguy cơ bị Thiên Đạo đời 2-8.5 hội đồng, hắn có chút không thích ứng.

Chương 3114: Năng lực mạnh nhất của ta chính là mạng chat Tu Chân chi đạo - Xin các đại lão giúp đỡ chi thuật!

“Ngươi đối xử với người khác như thế nào thì cuối cùng cũng có một ngày, sẽ có người đối xử với ngươi y như vậy… Không ngờ loại chuyện này lại xảy ra trên người ta.” Tống Thư Hàng nói.

Trước đây, mỗi lần khi hắn dẫn một đám vật trang sức tiền bối vây đánh người khác thì rất có cảm giác.

Hiện tại, hắn cũng bị ấn ký các đời Thiên Đạo cường thế vây xem.

Bá Tống hắn chịu không được ấm ức như vậy.

Vì thế…

Thừa dịp tám ấn ký Thiên Đạo phía đối diện còn đang được quy tắc Thiên Đạo đắp nặn, trước khi chưa chính thức động thủ…

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, “tách” một tiếng chụp một tấm hình cho mình, Bạch tiền bối cùng với “ấn ký các đời Thiên Đạo” trước mặt, gửi đến vòng bạn bè.

Người hiện đại có một bệnh chung, bất kể xảy ra chuyện gì, dù bản thân gặp tai nạn giao thông bị thương nặng cũng phải selfie trước tiên, gửi đến vòng bạn bè, nhưng Tống Thư Hàng lúc này sẽ không nhàm chán đi làm chuyện không có ý nghĩa.

Đặc biệt là vào thời khắc đối mặt với ấn ký các đời Thiên Đạo cường thế vây xem thế này, thực tế cũng không cho phép hắn nhàn hạ thoải mái.

Hắn gửi hình vào vòng bạn bè là có mục đích của mình, là muốn kích phát chức năng lớn nhất của Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân!

Trước khi gửi vào vòng bạn bè, hắn dùng “hệ thống mạng chat

Tu Chân” mơ hồ hóa “tin tức bất hủ” trên ảnh chụp. Hậu đài còn có nữ sĩ lưới rồng xử lý chức năng tin tức “vòng bạn bè” này thêm một bước.

[Ting ~ Bá Tống đăng trạng thái mới trên vòng bạn bè, trạng thái giới hạn quyền hạn quan sát trong một bộ phận thành viên.]

Tống Thư Hàng có quyền hạn “thông báo toàn server”, nhưng mục đích của hắn không phải chỉ đơn thuần là đăng trạng thái trên vòng bạn bè, cho nên không sử dụng chức năng này, mà thiết lập quyền hạn bạn bè.

“Kinh hãi, trong quá trình Tống mỗ ta và Bạch tiền bối kế thừa Thiên Đạo, các đời Thiên Đạo lại gây khó dễ cho ta. Lúc này, ta đang bị ấn ký các đời Thiên Đạo cường thế vây xem, sắp bị 8 vị quần ẩu, làm sao phá đây? Online chờ, cực gấp.”

Trạng thái này của Tống Thư Hàng chỉ để các tiền bối vật trang sức cùng với các tiền bối nhóm Cửu Châu số 1, còn có mấy đạo hữu thân thiết xem được.

Chủ yếu kỳ thực là muốn để mấy vị chúa tể Cửu U và Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử ngía một chút, xem có thể cho hắn chút kiến nghị hay không.

Chỗ khủng bố nhất trong “đại đạo mạng chat Tu Chân” của Bá Tống là ở ngay nơi này.

Ngươi cho rằng bản thân đang quần ẩu với Bá Tống ta?

Nhưng ngươi không biết, sau lưng Bá Tống ta còn đứng bao nhiêu nhân vật cấp đại lão?

Một tin tức của ta gửi đi, lập tức có một nhóm tiền bối bày mưu tính kế thay ta!

Những tiền bối và đại lão này đều là cánh chim của ta ~

Chỉ cần có bọn họ, không có nan đề gì trong Chư Thiên Vạn Giới có thể làm khó ta!

…

Sau khi trạng thái được đăng lên vòng bạn bè.

Đạo khí Luân Hồi Nhận Tiên Tử nghi hoặc bình luận: “Đây là tình huống gì? Ta nhớ lúc bản thể của ta chứng đạo cũng không xuất hiện loại tình huống này mà nhỉ.”

Bạch tiền bối two suy đoán: “Là do Thư Hàng và A Bạch hiện thế cùng nhau chứng đạo, quật cường cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo nhỉ? Loại tình huống này cũng không ngoài dự liệu.”

Tiếp đó, Đạo Tử đang trong quá trình hồi sinh, hiện còn sót lại một tia “ý thức” đang không ngừng tiêu tán lên tiếng giới thiệu: “Những thứ này hẳn là ấn ký Thiên Đạo. Chúng nó là ấn ký lưu lại trong quy tắc Thiên Đạo vào nháy mắt sau khi các đời Thiên Đạo tiếp xúc với “tin tức căn nguyên hạch tâm Thiên Đạo, ngưng tụ bất hủ”.”

Là ghi chép vào một khắc khi các Thiên Đạo vừa sinh ra.

Có được vết tích đại đạo và lực lượng quy tắc của Thiên Đạo.

Dưới sự thực thể hóa của lực lượng quy tắc Thiên Đạo, hẳn có thể phát huy ra một phần uy năng của các đời Thiên Đạo.

Nhưng ấn ký dù sao cũng chỉ là ấn ký, không phải Thiên Đạo đích thân tới chân chính, lúc chiến đấu phần lớn đều dựa vào bản năng, chỗ có thể bị lợi dụng rất nhiều.

Hơn nữa, hẳn lực lượng Thiên Đạo bất hủ thi triển ra cũng tương đối non nớt.

Quá trình hồi sinh của Đạo Tử tiền bối còn phải qua một đoạn thời gian. Dưới tình huống bình thường, hắn thân là Thiên Đạo thoái vị, muốn hồi sinh, ít nhất phải dùng thời gian ngàn vạn năm để đi hết quá trình này.

Nhưng Đạo Tử lo lắng tình huống Chư Thiên Vạn Giới, muốn hiểu rõ tình huống thực tế vạn giới hiện tại, thế là trước khi lui nhiệm, hắn mượn “lối đi” của đại lão quả cầu béo, còn cố gắng lưu lại một sợi ý thức bám vào trên Nho Điển.

Sợi ý thức này có được tất cả ký ức của Thiên Đạo Đạo Tử, có thể tư vấn cho Tống Thư Hàng.

Có điều bởi vì đã lui khỏi vị trì Thiên Đạo, sau khi không còn lực lượng Thiên Đạo duy trì, tia ý tức này sẽ dần tiêu tán theo thời gian.

Đạo Tử cũng không định để sợi ý thức này “tồn tại vĩnh viễn”.

Hắn chỉ muốn tận mắt nhìn thấy Tống Thư Hàng và Bạch đạo hữu chứng đạo bất hủ.

Sau đó, hắn có thể chân chính yên tâm đi hồi sinh.

Trước lúc đó, hắn có thể cố gắng phát huy sức lực còn lại của bản thân, trợ giúp cung cấp tin tức số liệu cho Tống Thư Hàng.

Đạo Tử tiền bối là công cụ hình người mạnh nhất!

“Xử nó, Tống Cẩu Đản đừng quéo, xử chết yêu quái tròng mắt kia!” Cha Cẩu Đản trầm giọng nói.

“Xử nó, xử chết tròng mắt kia.” Lần này thiếu niên ba mắt tiền bối thế mà lại đứng cùng phe với cha Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng: “…”

Không phải ta đối mặt với “ấn ký Thiên Đạo” của mỗi mình tiền bối ba mắt, nếu như chỉ có một ấn ký, ta đã xông lên từ lâu, cũng không phải đối mặt với Thiên Đạo chân chính, nếu chỉ nhắm vào một “ấn ký Thiên Đạo”, hắn vẫn có thể xông lên.

Nhưng ấn ký Thiên Đạo như vậy, đối diện lại có trọn 8 cái!

“Nói ra nhược điểm của các ngươi đi, đây là thứ mà ta và Thư Hàng đang cần.” Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng.

Hiện tại hắn và Thư Hàng không muốn khoe khoang trong vòng bạn bè, mục đích lớn nhất khi đăng trạng thái này là thu được tình báo!

“Hay nạ, ý tưởng này của Tống tiền bối ngươi và Bạch tiền bối rất hay, nhưng đáng tiếc, ta không biết nhược điểm của Thiên Đạo cầu… bằng không ta đi tìm Tống cầu béo hỏi xem?” Thiên Đế Tử trả lời.

“Mặc dù hy vọng không lớn, nhưng có thể hỏi thử. Mặt khác, chỗ Tống U U cũng có thể giám định nhiều nội dung hơn trên người “Cầu U U” đang ngủ say, có thể thử một lần.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hiện tại Cầu U U ngủ say là “pháp khí bạn sinh” của Tống U U.

“Nhận được nạ ~” Thiên Đế Tử trả lời.

Sau đó, Bạch tiền bối two nói đầu tiên: “Ấn ký của Thiên Đạo Bạch cứ giao cho A Bạch hiện thế đối phó. Biện pháp đối phó Thiên Đạo Bạch tốt nhất chính là sử dụng A Bạch.”

“Cứ giao cho ta.” Bạch tiền bối trả lời.

Bạch tiền bối two lại bổ sung: “Mặt khác, Công Đức Đạo Nhân bên cạnh, A Bạch hiện thế ngươi cũng thuận tiện kéo hắn theo luôn đi. Vị trí Thiên Đạo của Thiên Đạo Công Đức là Thiên Đạo Bạch nhường cho, trong ấn ký Thiên Đạo của hắn cũng có tàn lưu số liệu của Thiên Đạo Bạch. Một mình ngươi kéo hai tên hẳn không thành vấn đề.”

“Ừm, ta thử xem… Tóm lại, yên tâm giao cho ta đi.” Bạch tiền bối đáng tin trả lời.

Nói cách khác, trong 8 ấn ký Thiên Đạo, Bạch tiền bối có thể dẫn đi hai cái.

Còn lại 6 cái.

Cha Cẩu Đản tiếc nuối nói: “Đáng tiếc chỉ là ấn ký Thiên Đạo, bằng không… có thể dẫn dắt Thiên Đạo của ta đi đối phó với tên mê mắt kia. Ba mắt tử, nhược điểm của Thiên Đạo ngươi là gì?”

Thiếu niên ba mắt tiền bối suy nghĩ chốc lát: “Thư Hàng, dùng hệ thống hack tool “kim đan Thánh Nhãn” của ngươi ứng phó với Thiên Đạo của ta. Đừng dùng toàn lực, treo hắn là được… Lúc đối mặt với con mắt quý giá như kim đan Thánh Nhãn này, ấn ký Thiên Đạo đối ứng với ta chắc chắn sẽ không dùng toàn lực, cố gắng tránh làm bị thương kim đan Thánh Nhãn. Kể từ đó, ngươi có thể câu giờ với hắn, chờ sau khi ngươi giải quyết xong các ấn ký Thiên Đạo còn lại thì liên thủ xử hắn.”

Chỉ cần không phải “Thiên Đạo” còn sống, vậy đám chúa tể Cửu U bọn họ có thể lợi dụng bản năng của bản thân, cung cấp một số đề nghị vô cùng hữu dụng, tính kế ấn ký Thiên Đạo của mình.

“Nhận được, ta sẽ để “hệ thống kim đan Thánh Nhãn” tự do phát huy, câu giờ với Thiên Đạo tiền bối ba mắt.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trợ giúp mà Thánh Nhân Nho Gia cho hắn thật sự quá lớn, vào thời khắc cuối cùng còn có thể ngăn chặn ấn ký Thiên Đạo.

“Cha Cẩu Đản à, ngươi thì sao?” Thiếu niên ba mắt tiền bối nói, ta nói rồi, tới phiên ngươi đấy.

“Thư Hàng, thử triệu hoán Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đi… Nó là đạo khí, lại buộc định với ngươi. Lúc này, hẳn nó có thể xuất hiện trong chiều không gian Thiên Đạo. Nếu như có thể triệu hồi được nó, vậy Thiên Đạo đối ứng với ta sẽ không thành vấn đề." Cha Cẩu Đản nhắc nhở.

Trong khu vực hạch tâm Thiên Đạo này, sở dĩ ngay cả pháp khí bản mệnh cũng không cách nào triệu hoán ra được là vì đẳng cấp của pháp khí bản mệnh không đủ, không cách nào lập tức tiếp nhận tin tức "cấp bậc bất hủ" xung kích.

Nhưng bản thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã là đạo khí, cũng không cần lo lắng về phương diện này.

Còn lại 4 ấn ký Thiên Đạo!

Một sợi ý thức của Đạo Tử: "Thư Hàng, mở đầu hãy dùng con mắt của thầy trước tiên, cho ấn ký Thiên Đạo của ta một phát, xem có thể trấn áp nó hay không. Nếu như không được… vậy ngươi tách hai viên kim đan Thánh Nhãn ra, một viên đối phó với ấn ký của Thiên Đạo đời thứ hai, một viên dùng để ngăn chặn ấn ký Thiên Đạo của ta. Đối mặt với con mắt của thầy, ấn ký Thiên Đạo của ta nhất định không dám có động tác lớn."

Với mười ba Kiếp Tiên Nho gia mà nói, Thánh Nhân vừa là thầy vừa là cha, hai chữ sư phụ vô cùng nặng.

"Không thành vấn đề, việc này ta am hiểu." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Cứ như vậy, nhãn cầu của Thánh Nhân có thể ngăn hai ấn ký, ngăn chặn được ấn ký Thiên Đạo của Đạo Tử.

Chỉ còn lại ấn ký của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử, ấn ký của cự lão màu đen, ấn ký của đại lão quả cầu béo.

Lúc này, Luân Hồi Nhận Tiên Tử rốt cuộc cũng đề nghị: "Bá Tống đạo hữu, ta vừa trao đổi với Luân Hồi ấn, gợi ý của cô ấy là "phân thân" của ngươi. Phân thân của ngươi từng được săn sóc trong Luân Hồi ấn, thả hắn ra, hắn có thể dẫn dắt ấn ký Thiên Đạo của bọn ta. Nếu vận khí tốt, phân thân của ngươi còn có thể dẫn dắt cô ấy giúp ngươi chặn đứng ấn ký của Thiên Đạo đời thứ tư. Ngoài ra, có lẽ vỏ đao của A Thập Lục có thể phát huy được tác dụng, nhưng bọn ta không thể cam đoan hiệu quả."

[Phân thân của ta từng thay Thông Nương lưu lại trong Luân

Hồi ấn một đoạn thời gian, thật sự quá tốt.] Tống Thư Hàng cảm khái trong lòng.

Kể từ đó, trước mắt hắn chỉ phải đối mặt với đại lão Thiên Đạo Cầu!

Mà tình báo liên quan tới nhược điểm của đại lão Thiên Đạo Cầu, bên phía Tống U U và Thiên Đế Tử đang thu thập tin tức.

Lại nói, đại lão Thiên Đạo Cầu cùng được xem là đối thủ cũ.

Thông qua đại lão quả cầu béo, Tống Thư Hàng cũng xem như quen thuộc với các loại thủ đoạn công kích của đối phương.

Đây coi như là đối thủ tốt nhất.

Đôi nắm đấm của Tống Thư Hàng chạm nhau.

Đối diện, 8 ấn ký Thiên Đạo vừa lúc hoàn thành đắp nặn dưới tác dụng của quy tắc Thiên Đạo, đồng loạt mở mắt.

Trong lúc nhất thời, áp lực vô cùng khổng lồ phủ xuống, ép về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối lui ra sau một bước… Sau đó, dường như ấn ký Thiên Đạo Bạch và ấn ký Công Đức Đạo Nhân bị nam châm hút lấy, chủ động đi theo Bạch tiền bối rời đi.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, đến!”

“Phân thân Tống two, hiện!”

“Hệ thống kim đan Thánh Nhãn, mở!”

Tống Thư Hàng hành động ngay sau đó.

Phân thân Tống two được triệu hoán ra, hắn trải qua tưới nhuần của Luân Hồi ấn, cũng đủ để tồn tại trong chiều không gian Thiên Đạo này.

Sau khi hiện thân, hắn hướng về phía ấn ký Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử trước tiên, song phương sinh ra một loại “cộng minh” lẫn nhau.

Phân thân Tống two phụ trách lôi kéo ấn ký Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử, tốt nhất có thể làm hắn dẫn theo ấn ký Luân Hồi Tiên Tử quay đầu nhắm vào Thiên Đạo đời thứ tư.

Nếu như thất bại… vậy Tống Thư Hàng phải đồng thời đối mặt với đại lão quả cầu béo và cự lão màu đen.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thân mật cọ cọ trên người Tống

Thư Hàng, nghênh đón Thiên Đạo cha Cẩu Đản.

"Cường Giả Giám Định Thuật!" Kim đan Thánh Nhãn Nho gia được kích hoạt, phân biệt khóa chặt ấn ký tiền bối ba mắt và ấn ký Đạo Tử.

Hai luồng ánh nhìn tình thương của mẹ chia ra rơi trên người ấn ký Đạo Tử và ấn ba mắt, ngăn chặn bọn họ.

Cuối cùng.

Chỉ có Thiên Đạo quả cầu béo và cự lão màu đen tạm thời chưa bị ngăn lại là tấn công về phía Tống Thư Hàng!

Ầm ~

Khu vực hạch tâm quy tắc Thiên Đạo hóa thảnh một bầu trời sao vô biên vô tận, dựng nên chiến trường cho Thiên Đạo chiến đấu.

Ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo trực tiếp hóa thành thành lũy chiến tranh, che trời lấp đất, họng pháo quen thuộc khóa chặt Thư Hàng, vừa nhiều vừa lớn.

Ấn ký cự lão màu đen càng thêm khoa trương, thân hình nó tản ra, hóa thành hơn ngàn ngôi sao.

Mỗi một ngôi sao đều tản ra khí tức thái cổ xa xôi… Tiếp theo, hơn ngàn ngôi sao này hóa thành sao băng, kéo theo đuôi lửa thật dài, dùng tư thế diệt thế đánh về phía Tống Thư Hàng.

Mặc dù thể tích của những ngôi sao này chỉ lớn cỡ mặt trăng, nhưng hào quang chúng nó bộc phát ra càng chói mắt hơn cả mặt trời.

Nhưng những thứ này vẫn chỉ là mặt ngoài… Đáng sợ nhất là lực lượng bất hủ ẩn chức bên trong chúng.

Đối với Thư Hàng vẫn còn trong trạng thái á bất hủ mà nói, công kích của những ngôi sao này đủ để tạo thành tổn thương.

Đối mặt với quả cầu béo, cự lão màu đen đồng thời oanh kích, hùng hổ dọa người…

Tống Thư Hàng không hề kinh hoảng.

Từng trải qua sóng to gió lớn, hắn đã không dễ dàng chấn kinh nữa.

Trong hai mắt hắn tỉnh táo đáng sợ.

Tiếp đó, hắn duỗi tay chụp lấy một vỏ đao.

Mái tóc cấp á bất hủ hóa thành một ngàn cánh tay nhỏ, nắm lấy vỏ đao.

"Trước đây không lâu, ta lĩnh ngộ được một chuyện… trên thế giới này, vẫn có yêu." Chẳng biết tại sao Tống Thư Hàng lại nói.

Ngay sau đó.

Lượng loén tình yêu giá rẻ hóa thành hào quang còn sáng hơn "ngôi sao", trọn một trăm triệu phát Dưỡng Đao thuật rơi trên vỏ đao trong nháy mắt.

Vỏ đao suýt chút nữa bị nhổ trọc. (?)

Đối diện, công kích của hơn ngàn ngôi sao khí thế hung hăng rõ ràng dừng ngay lập tức, cứng ngắc mấy hơi thở.

Ấn ký quả cầu béo vốn đồng thời công kích với nó lại tới trước một bước.

Trăm ngàn pháo hỏa và hào quang công kích đánh về phía Tống Thư Hàng.

"Tụ Lý Càn Khôn!" Tống Thư Hàng vung tay lên.

Ống tay áo hắn huyễn hóa ra một tay áo bào khổng lồ, một hơi bỏ tất cả công kích của đại lão quả cầu béo vào.

Ầm ~

Nhưng vừa bỏ vào, Tụ Lý Càn Khôn lập tức nổ tung, nổ tay phải Tống Thư Hàng thành một đám cháy đen.

Trên cánh tay á bất hủ bị nổ ra từng lỗ lõm.

Nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục lại tính co dãn.

"Tổn thương không khác mấy với tính toán của ta, thân thể cấp á bất hủ có thể chống đỡ được." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Có thể chống đỡ được là tốt.

Chỉ cần có thể chống đỡ, vậy bước kế tiếp, hắn có thể bày ra năng lực mạnh nhất *bản cường hóa của "Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân" của hắn với ấn ký Thiên Đạo đại lão quả cầu béo.

"Bản cường hóa mạng chat Tu Chân *Nhân Quả đao." Tay phải Tống Thư Hàng hơi nắm, từ trong vỏ đao của A Thập Lục, có một hình chiếu hiện là.

Là hư ảnh của đao.

Tống Thư Hàng duỗi tay rút đao.

Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân vận chuyển toàn bộ công suất!

Nhân quả mượn nợ từ chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới, bắt đầu gia trì!

Mỹ nhân rắn công đức hiện lên, phòng ngự cho Tống Thư Hàng đồng thời phụ trách tăng cường tín hiệu lưới công đức.

Trong hiện thế.

Thiện thi, ác thi, bản ngã thi của Tống Thư Hàng phá vỡ phòng tối Thiên Đạo, bước vào hiện thế.

Thế giới Cửu U, Tống U U mở mắt ra, thu thập nhân quả của thế giới Cửu U.

Bá Tống chung cực, thời khắc này, triển khai toàn bộ uy lực!

Chương 3115: Đã kết thúc, ngươi đã chết rồi!

Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân, 200% uy lực!

Cảm giác áp bách cường đại bùng nổ trên người Tống Thư Hàng từ tư thế rút đao!

Trong vỏ đao, thanh đao hư ảo bắt đầu ra khỏi vỏ.

Theo động tác rút đao này, vùng trời sao do quy tắc Thiên Đạo biến thành dưới chân đám người thế mà lại bắt đầu phai màu!

Bầu trời sao vốn như tranh vẽ bị tẩy sạch màu sắc, hóa thành nhợt nhạt, trở thành một không gian thuần trắng.

Ngay cả ấn ký cự lão màu đen và ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo ở đối diện, cùng với ấn ký các đời Thiên Đạo bên cạnh cũng đều chịu ảnh hưởng, thân thể bọn họ bắt đầu biến thành màu trắng.

Trong một vùng không gian gần như thuần trắng này, duy chỉ có Tống Thư Hàng duy trì được màu sắc của bản thân.

Mà cảm giác áp bách trên người hắn tựa như hóa thành thực chất, trở thành khí tức đen kịt, áp bách toàn trường!

Trong mấy hơi thở, toàn bộ không gian quy tắc Thiên Đạo đều bị cảm giác áp bách thực chất hóa trên người Bá Tống bổ khuyết vào, từ không gian thuần trắng nhuộm thành màu đen kịt!

Từ bầu trời sao phai thành màu trắng thuần, lại từ màu trắng thuần nhuộm lên màu đen kịt của Bá Tống. Trong quá trình này, toàn bộ thế giới sao trời đều bị Bá Tống chi phối!

Đây chính là uy lực của Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân mà các vị đại lão các tiền bối trải qua trăm cay nghìn đắng ngưng tụ ra cho Bá Tống.

Trường sinh pháp xưa nay chưa từng có, cường đại xưa nay chưa từng có!

Thanh đao hư ảo trong tay Bá Tống rốt cuộc ra khỏi vỏ. Rõ ràng chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng dưới tác dụng từ lực áp bách thực chất hóa kia của Tống Thư Hàng, một nháy mắt này lại dài dằng dặc như một thế kỷ!

Nháy mắt khi thân đao được rút ra, vốn chỉ là lưỡi đao hư ảo lại ngưng thành thực chất, hóa thành “đạo khí Luân Hồi Nhận”. Đây là hiệu quả của pháp tắc Hoa Bái trong Nhân Quả đao.

Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử và Luân Hồi Nhận Tiên Tử cũng là một trong những đối tượng mà Tống Thư Hàng rút ra nhân quả.

Lực lượng của các cô xuyên qua vỏ đao của A Thập Lục, thực thể hóa hình chiếu thanh đao hư ảo này thành thân đao đạo khí chân chính trong thời gian ngắn.

Không chỉ có Luân Hồi Nhận Tiên Tử và Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử, các vị tiền bối như cha Cẩu Đản, tiền bối ba mắt, Bạch tiền bối two, bất hủ đạo nhân, vân vân, sinh linh trong hiện thế, tà ma nơi Cửu U, tất cả nhân quả đều được hội tụ, hóa thành một đao trong tay Bá Tống.

Tất cả lực lượng + lực lượng bất hủ của Tống Thư Hàng khiến thân đao kéo ra quỹ tích màu xanh đen.

Chém!

“Nhân Quả đao - phiên bản trường sinh đạo mạng chat Tu Chân” vung về phía ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo.

Ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo chịu uy hiếp áp bách, trong nháy mắt bộc phát ra hỏa lực không cách nào tính toán.

Hỏa lực xán lạn lại chói mắt, che trời lấp đất, hiệu quả đặc biệt +100.

So sánh với nó, đao mang “Nhân Quả đao” của Tống Thư Hàng nhỏ bé đến đáng thương.

Nhưng chính là đao mang nhỏ bé này, lúc chém về phía hỏa lực vô tận lại như bổ dưa thái rau, dễ dàng chém đứt tất cả hỏa lực.

Đao mang khóa chặt ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo.

Lực lượng nhân quả, lực lượng công đức, lực lượng luân hồi khóa lên tầng tầng… khiến ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo không cách nào tránh né.

Bất kể tránh né thế nào, bất kể phòng ngự làm sao, trong nháy mắt được chém ra, một đao kia đã định trước kết quả.

Chỉ có thể cứng đối cứng!

Roẹt ~

Gần vạn tầng phòng ngự trên người Thiên Đạo quả cầu béo bị chém mở toàn bộ dưới một đao kia!

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ như ngôi sao kia của nó bị đao mang vô tình cắt thành hai nửa.

Đồng thời, lấy vết đao phẳng phiu này làm ngọn nguồn, thân thể khổng lồ của Thiên Đạo quả cầu béo bắt đầu sụp đổ.

Ngay cả "năng lực tự lành" cường đại kèm theo của bản ngã Thiên Đạo quả cầu béo cũng bị áp chế.

Tốc độ tự lành căn bản không theo kịp tốc độ thân thể sụp đổ.

Ngay sau đó, ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo bị phá hủy thành mảnh vụn.

Ấn ký Thiên Đạo có được vết tích đại đạo bất hủ và uy lực công kích gần như Thiên Đạo… Nhưng bản thân chúng nó không phải bất hủ bất diệt.

Dù sao, nếu như ấn ký là bất hủ bất diệt, vậy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối không cần khiêu chiến, trực tiếp đầu hàng là được.

"Kết thúc rồi?" Luân Hồi Nhận Tiên Tử mượn lực lượng nhân quả ngưng tụ ra thực thể lên tiếng hỏi.

Thân là vật dẫn của một đao này, Luân Hồi Nhận Tiên Tử dùng góc độ "người đầu tiên" cẩn thận thể nghiệm sự cường đại của một đao này.

Nhưng Luân Hồi Nhận Tiên Tử vừa dứt lời.

Đối diện, ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo bị vỡ thành mảnh vụn lại bắt đầu hồi sinh, lần nữa ngưng tụ thành một quả cầu béo thu nhỏ!

Ngoại trừ hình thể co nhỏ lại một chút ra, ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo lại khôi phục năng lực bật nhảy lần nữa.

Loại năng lực tái sinh cường hãn này, rõ ràng không có thể chất bất hủ, nhưng lại gần như bất tử bất diệt, quả thật là ác mộng của tất cả người tu luyện!

"Như vậy còn không chết?" Luân Hồi Nhận Tiên Tử có chút kinh ngạc, Thiên Đạo quả cầu béo này có chút năng lực!

Có điều, sau khi tan vỡ một lần, rõ ràng thể tích của Thiên Đạo quả cầu béo thu nhỏ lại rất nhiều.

Cho nên loại "sống lại" này của nó cũng có giới hạn.

"Vậy chém nó lại một lần nữa!" Luân Hồi Nhận Tiên Tử chuẩn bị sẵn sàng, định phối hợp với Tống Thư Hàng thi triển Nhân Quả đao lại.

Nhưng Tống Thư Hàng nắm chuôi đao lại thong thả đút đao vào vỏ.

"Đã kết thúc rồi." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói: "Nó đã chết."

Trong lòng Luân Hồi Nhận Tiên Tử đầy nghi hoặc: "? ? ?"

Roẹt ~ bên người Thiên Đạo quả cầu béo đột nhiên xuất hiện từng luồng đao mang.

Luồng đao mang này như vượt qua nhân quả, vượt qua không gian, từ quá khứ chém tới tương lai!

Đao hạ.

Ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo khó khăn lắm mới hồi sinh lại bị chém ra một lần nữa, vỡ vụn từ vết đao.

"Đây… là một đao ngươi vừa chém ra kia?" Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

Trong lúc cô nói chuyện, ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo lại khôi phục lần nữa, hóa thành ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo càng nhỏ hơn một số.

Nhưng thân hình nó vừa mới khôi phục, luồng đao mang kia lại xuất hiện, chém trên người nó.

Bất kể nó khôi phục bao nhiêu lần… kết cục đều như nhau.

Sau khi Tống Thư Hàng vung ra một "Nhân Quả đao bản hệ thống mạng chat Tu Chân" kia, trong nháy mắt xuất đao, một đao kia đã triệt để chém giết "ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo" trước mặt.

Từ lúc đao ra cho đến tương lai, "ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo" đều chết dưới một đao kia!

Một khắc khi Tống Thư Hàng thu đao vào vỏ, ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo đã kết thúc rồi.

Từng hình ảnh “ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo” không ngừng hồi sinh, lại bị chém giết trước mắt… trên thực tế đã là “hình chiếu chuyện đã xảy ra”.

Ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo chân chính đã chết trong “quá khứ” mấy hơi thở trước.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhanh chóng hiểu rõ nhân quả của hình ảnh trước mắt.

“Trường Sinh đạo của ngươi… có hơi đáng sợ quá rồi. Căn bản không phải người chưa chứng đạo có thể làm được loại năng lực tính toán khổng lồ này. Rõ ràng bây giờ ngươi cách chứng đạo chỉ còn mỗi phân đoạn cuối cùng.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

“Ta có hack tool tính toán cấp Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng cool ngầu trả lời.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “! ! !”

Ngươi treo hack!

“Kế tiếp, ấn ký Thiên Đạo màu đen.” Tống Thư Hàng xoay người, nhìn về phía đại lão Thiên Đạo màu đen đang hóa thân thành mấy ngàn ngôi sao.

Đồng thời, lại nhìn về phía Tống two được mình phái đi dẫn dụ ấn ký Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.

Tống two thành công một nửa!

Ấn ký Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử không bị dẫn dụ đến chỗ hắn.

Nhưng thông qua cộng minh, ấn ký Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử lúc này càng trở nên “linh hoạt” hơn một chút.

Điểm linh hoạt ấy vừa đủ để cô đưa “giá trị thù hận” khóa chặt Thiên Đạo đời thứ tư.

Ánh mắt cô nhìn ấn ký Thiên Đạo đời thứ tư chằm chằm, bắt đầu trở nên sắc bén.

Chương 3116: Mặc đánh mặc mắng, ai bảo chúng ta là đồng minh kia chứ?

Quy tắc Thiên Đạo lôi ấn ký Thiên Đạo từ đời thứ hai đến đời thứ tám.5 ra, chính là sự quật cường cuối cùng của nó đôi với Bá Tống và Bạch tiền bối.

Đây là sự quật cường cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo nhắm vào hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.

Nhưng không ngờ Tống Two trên người Bá Tống lại sinh ra cộng hưởng với ấn ký của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.

Đồng thời còn thành công chĩa mũi dùi cừu hận của ấn ký Thiên Đạo thứ năm vào ấn ký Thiên Đạo thứ tư!

Nếu quy tắc Thiên Đạo có linh thì đã tức phát rồ lên từ lâu rồi.

Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo thì thôi đi, trên mình lại còn mang theo vật phẩm khiến ấn ký Thiên Đạo thứ năm "sống dậy" nữa chứ.

Thực tế thì trong vụ này Tống Thư Hàng khá là may mắn.

Bởi vì thời điểm nỗi oán hận của Thiên Đạo thứ năm với Thiên Đạo thứ tư tích tụ sâu nhất chính là khoảnh khắc ngay khi cô vừa chứng đạo bất hủ!

Trong khoảnh khắc ấy, cô cảm nhận được Thiên Đạo thứ tư động tay động chân trên người mình, lửa giận bốc phừng phừng.

Mà ấn ký Thiên Đạo được quy tắc Thiên Đạo lấy ra lại chính là thời khắc ngay khi Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử vừa mới chứng đạo.

Chính vì vậy, sau khi bị Tống two kích thích một chút, Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử đã lập tức gạt giá trị thù hận với Tống Thư Hàng xuống vị trí thứ hai.

Còn ấn ký Thiên Đạo mặt trời màu đen chính thức trở thành cái bia hút thù hận hàng đầu!

Tống Thư Hàng thu đao vào vỏ.

Bầu trời hóa thành màu trắng nhợt chậm rãi nhuộm lại sắc màu.

Quá trình nhuộm màu này hơi dè dặt.

Như thể nó đang hỏi thăm Tống Thư Hàng: Đại lão, ngươi xong việc chưa? Xong rồi thì ta trở về nhé ~

Khi Tống Thư Hàng thu hồi khí thế và đao ý, ấn ký Thiên Đạo thứ tư hóa thân thành hơn một ngàn vì sao lại hùng hổ xông lên, toan nện xuống thân mình hắn lần nữa.

Nhưng đối mặt cú đòn của hơn ngàn vì sao này, Bá Tống lại chẳng hề nao núng.

Thậm chí hắn còn thời gian mở chức năng ghi hình của hệ thống mạng chat Tu Chân để quay lại cảnh tượng này.

Hắn vô cùng bình tĩnh…

Không phải hắn coi thường uy lực công kích của Thiên Đạo màu đen.

Mà là sau lưng ấn ký Thiên Đạo thứ tư, ấn ký của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử đã ra tay!

Điều thú vị là, dưới tác dụng của quy tắc Thiên Đạo, ấn ký Thiên Đạo thứ tư đặt mình trong trạng thái “đồng minh” với ấn ký Thiên Đạo thứ năm – Luân Hồi Tiên Tử. Nó sẽ không tấn công đồng minh, và cũng không hề phòng bị công kích của đồng minh.

Nó coi Luân Hồi Tiên Tử là đồng minh, nhưng Luân Hồi Tiên Tử lại coi nó là kẻ địch.

Ngươi không thể tấn công ta, nhưng ta thì có thể đâm sau lưng ngươi!

Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử tung mình nhảy lên, thân thể biến thành một thanh đao khổng lồ mang sức mạnh khai thiên tích địa. Đây mới là Trảm Tinh đao đích thực, độ dài ước chừng phải lên tới 12345 mét!

Mấy thanh đao bốn mươi mét, năm trăm mét đều chỉ là con gà nhép trước lưỡi đao khổng lồ do Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử biến ra!

Khi thấy cảnh tượng này, hai mắt Tống Thư Hàng sáng ngời

lên.

Bởi vì hắn nhận ra, đường đao của Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử không phải là năng lực thiên phú mà là một chiêu đao pháp!

Dưới tác dụng của khả năng tính toán cấp bậc Thiên Đạo + sự cộng hưởng giữa Tống two và Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử, Tống Thư Hàng bắt đầu thử phân tích chiêu đao pháp này.

Lấy thân làm đao, hóa thân Trảm Tinh đao!

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng cao vượt cả pháp tắc, dường như toàn bộ thiên phú kiếm thuật của hắn đều đổi hết thành thiên phú đao pháp rồi.

Sau quá trình phân tích, hắn thực sự tổng hợp được vài đầu mối từ chiêu đao pháp của Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử.

Xoẹt!

Thiên Đạo thứ năm Luân Hồi Tiên Tử biến thành thanh đao khổng lồ 12345 mét, cắt ngang, chém thẳng, toàn phong trảm!

Khi thanh đao có độ dài còn lớn hơn đường kính của Trái Đất vung lên, đao khí và đao ý tung hoành đủ để chém vỡ hành tinh cỡ Trái Đất như chém dưa hấu.

Mà hơn một ngàn ngôi sao do Thiên Đạo màu đen biến thành có thể tích trung bình chỉ xấp xỉ với Mặt Trăng mà thôi.

Đối mặt với đòn chém khủng khiếp của thanh đao khổng lồ, dưới hình thức “không đề phòng đồng minh”, những ngôi sao kia lập tức bị đốn hạ ào ào như chém hoa quả.

Trong hơn một ngàn ngôi sao, chỉ có một số ít ỏi trốn thoát thanh đại đao 12345 mét của Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử mà lao về phía Tống Thư Hàng.

“Xuất đao à? Ta phối hợp với ngươi!” Đạo khí Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

“Đừng vội, ta thử kĩ năng này trước đã.” Tống Thư Hàng nói.

Trong đầu Luân Hồi Nhận Tiên Tử hiện lên mấy dấu chấm hỏi.

Sau đó cô thấy Tống Thư Hàng tung mình nhảy vọt lên, thân hình biến lớn ra… cuối cùng hóa thành một thanh đao dài hơn 10000 mét!

Đây chẳng phải là đao pháp của bản tôn nhà ta sao?

Ngươi học được lúc nào đấy?

Đừng nói với ta là ngươi nhìn ấn ký của bản tôn nhà ta dùng đao có một lần đã copy được nhé?

Thiên phú đao pháp của ngươi trâu bò thế, sư phụ ngươi có biết không?

“Chém!” Tống Thư Hàng khống chế thân thể biến thành đao, chém thẳng về phía những ngôi sao do Thiên Đạo thứ tư đen sì biến thành.

Đao hạ!

Một ngôi sao bị chém làm đôi.

Nhưng thanh đao do Tống Thư Hàng biến thành cũng sụp đổ cùng lúc đó…

Quả nhiên chỉ bắt chước đơn thuần vẫn là chưa đủ, hắn chưa nắm giữ được áo bí trong đao pháp của Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử.

Hắn biến thành cự đao trông thì hoành tráng, nhưng chỉ phát huy được vài phần uy lực của tiên tử mà thôi.

“Tiếc là chỉ học được phần hình chứ không nắm được tinh túy.” Tống Thư Hàng nói.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “…”

Sau một hồi trầm mặc.

Cô thở dài: “Muốn học không?”

“Muốn, hiếm lắm mới gặp được một đao pháp phù hợp với ta mà.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ta dạy ngươi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói: “Ta sẽ truyền khẩu quyết cho ngươi. Bao giờ ngươi chứng đạo bất hủ, thi thoảng phải đưa A Thập Lục về hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị thăm ta đấy nhé.”

Tiện thể đừng quên dùng Dưỡng Đao thuật bảo dưỡng cho ta luôn. Mặc dù ta là đạo khí, nhưng đạo khí cũng cần phải bảo dưỡng mà.

Nghe đã thích rồi.

“Cảm ơn tiên tử, không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta chỉ truyền khẩu quyết thôi, lĩnh ngộ được bao nhiêu là ở ngươi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

“Thế là đủ.” Tống Thư Hàng mỉm cười. Hắn rất tự tin vào thiên phú đao pháp của chính mình đó nha.

Thế là, mấy phút sau.

Trong hư không, hai thanh đao khổng lồ dài hơn đường kính Trái Đất tung hoành vô tình, liên tục cắt đôi những ngôi sao do ấn ký Thiên Đạo thứ tư màu đen sì biến thành chẳng khác gì chơi chém hoa quả.

Ấn ký Thiên Đạo thứ tư màu đen sì cắn chặt Tống Thư Hàng không buông, nhưng lại chẳng may may quan tâm đến công kích của “đồng minh” Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử.

Hơn ngàn ngôi sao không ngừng bị chém vỡ, nhưng ấn ký Thiên Đạo màu đen vẫn có thể thôi động “thân thể” của mình để biến hóa ra càng nhiều những ngôi sao lớn hơn!

Nếu không thể chém tan tất cả sao trời trong một đòn, thì nó có thể biến ra nhiều hơn nữa.

“Cứ chém thế này cũng không phải là cách. Chúng ta cần nhiều trợ lực hơn, hoặc phải thi triển Nhân Quả đao thêm một lần nữa.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử quan sát tình thế, trầm giọng nói.

Khi bọn họ đang nói chuyện, ở phía sau những ngôi sao do ấn ký Thiên Đạo màu đen biến thành, có một nắm đấm khổng lồ phóng ra từ cổng không gian, vừa xuất hiện đã nhắm thẳng vào sao trời mà đấm túi bụi!

Phương thức tấn công kinh điển này là thương hiệu của Nho gia.

Tống Thư Hàng vừa nhìn đã thấy ấn ký Thiên Đạo Đạo Tử bị móc mất con mắt trái, đổi thành kim đan Thánh Nhãn.

Ấn ký Thiên Đạo Đạo Tử bị đổi mắt ra tay không chút do dự, đè “đồng minh” ấn ký Thiên Đạo thứ tư ra đập!

Thế là ấn ký Thiên Đạo thứ tư bị hai đồng minh ra sức đâm sau lưng!

Mà trong toàn bộ quá trình này, ấn ký Thiên Đạo màu đen vẫn ngó lơ đòn công của đồng minh, chỉ hùng hục đâm đầu vào dí chết Bá Tống!

“Một kẻ đáng thương.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhận xét.

Nhưng ấn ký Thiên Đạo thứ tư càng đáng thương thì cô lại càng khoái chí.

Chương 3117: Bá Tống, tên đàn ông vô tình!

Xiên đồng đội, cứu kẻ thù.

Ấn ký của Thiên Đạo Luân Hồi Tiên Tử và Thiên Đạo Đạo Tử phát huy câu nói này vô cùng nhuần nhuyễn!

Cả hai lơ đẹp mục tiêu thực sự là Bá Tống, dồn hết sức lực tấn công ấn ký Thiên Đạo thứ tư.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn kim đan Thánh Nhãn trong hốc mắt ấn ký Đạo Tử. Quả nhiên, móc mắt chính là thủ đoạn cơ bản của các đại lão đỉnh tiêm.

Tuy hắn để kim đan Thánh Nhãn tự do phát huy trong việc ngăn chặn ấn ký của Đạo Tử tiền bối, nhưng không hề bảo nó chui vào trong hốc mắt ấn ký Thiên Đạo của Đạo Tử.

Mà ấn ký Thiên Đạo là năng lượng thể cụ hiện hóa ra. Nếu nó không bằng lòng thì Tống Thư Hàng không thể nhét kim đan Thánh Nhãn vào mắt nó được.

Nghe thì có vẻ không tưởng, nhưng trên thực tế, ấn ký Thiên Đạo của Đạo Tử đã tự chứa kim đan Thánh Nhãn vào hốc mắt của mình!

Có lẽ ấn ký của Đạo Tử cảm nhận được khí tức thuộc về thầy mình trong kim đan Thánh Nhãn, cho nên mới tự móc mắt mình theo bản năng rồi đặt kim đan Thánh Nhãn vào để bảo vệ di vật của thầy.

May mà những ấn ký Thiên Đạo này không phải là bất hủ bất diệt, nếu không dù ấn ký Đạo Tử có muốn móc mắt ra cũng không được.

Mà sau khi thay con mắt của Thánh Nhân Nho Gia vào, ấn ký của Đạo Tử cũng bị kích hoạt và quay giáo phản bội luôn!

Đối với Đạo Tử tiền bối, thầy hắn còn quan trọng hơn Thiên Đạo.

Thế là ấn ký Thiên Đạo thứ tư biến thành mục tiêu hút cừu hận hàng đầu của Đạo Tử. Cổng không gian vừa mở ra, ấn ký Đạo Tử đã dí nó mà dộng cho một đống tri thức thiết quyền!

Trong hư không, sao trời do Thiên Đạo thứ tư biến thành không ngừng bị nổ tung và chém nát.

Quá khó…

Rõ ràng tình thế vốn là 8 đánh 2. Thế mà đánh lộn một hồi lại thành ấn ký Thiên Đạo thứ tư lấy một chọi ba.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử trong tay Bá Tống bật thốt một tràng cười sảng khoái như tiếng gà mái.

Mặc dù đây chỉ là ấn ký của Thiên Đạo, nhưng cứ nhìn thấy đồ vật liên quan đến Thiên Đạo thứ tư ăn hành là cô đã thấy vui rồi.

“Đúng rồi! Chém nó đi! Nổ tan xác nó!”

“Bá Tống sử dụng Trùng Phong Long Quyển Trảm!”

“Tiếp theo tung Thập Tự Khí Liệu Bạo Tinh Trảm ra!”

“Bây giờ đến Vô Địch Thánh Quang Trảm lên!”

“Cuối cùng kết thúc bằng Thiên Đao Táng Tinh Hà!”

Tống Thư Hàng: “…”

Luân Hồi Nhận tỷ tỷ à, ta không biết một chiêu nào trong cái đống mà cô vừa hô lên hết. Đặc biệt là Thiên Đao Táng Tinh Hà mà Tô thị không truyền cho người ngoài kia. Ta cũng muốn học lắm, chiêu ấy ngầu chết đi được ấy!

Ầm ~ Đùng ~

Có ấn ký của Đạo Tử tiền bối gia nhập vòng chiến, sao trời do ấn ký Thiên Đạo thứ tư biến thành bị đánh nổ với tốc độ nhanh hơn nhiều.

Ấn ký Thiên Đạo thứ tư bắt đầu lui về phòng ngự, công ít thủ nhiều, đa số thời gian dùng để tăng số lượng sao trời biến ra.

Nó tựa như một chiếc máy tạo quái vô tình, điên cuồng sản xuất những ngôi sao to lớn.

Sau đó những ngôi sao này lại bị chém vỡ, đánh nổ.

“Hiệu suất tăng lên không ít rồi… nhưng nếu hiệu suất tấn công có thể tăng thêm một chút thì tốt hơn. Như vậy tên này sẽ không còn thời gian công kích nữa, chỉ có thể phòng thủ và đưa đầu chịu đánh thôi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử rất vui vẻ.

Sau khi sức mạnh nhân quả của Nhân Quả đao kết thúc, cô vẫn không nỡ cắt đứt liên hệ mà chủ động cung cấp lực lượng, duy trì trạng thái thanh đao hư ảo đứng bên quan sát.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử vừa dứt lời, đột nhiên ở phía xa có một con phượng hoàng to lớn giương cánh bay cao, ánh lửa phượng hoàng bùng cháy chiếu sáng cả bầu trời.

Hình thể của phượng hoàng không ngừng biến lớn, cuối cùng to lớn đến độ có thể sánh với một hành tinh.

Mà ở đuôi của con phượng này là một người đàn ông vô cùng anh tuấn.

Hắn nắm phượng hoàng lửa khổng lồ như một hành tinh trong tay, vẻ mặt dường như còn hơi lơ mơ, nhưng được phượng hoàng dẫn đường, hắn cũng gia nhập hàng ngũ chơi chém hoa quả.

Phượng hoàng lửa hót vang một tiếng, thu cánh lại, biến thân mình thành một mũi khoan, lao thẳng về phía trước.

Oành! Sau mỗi cú va chạm, nó đều có thể đánh tan một ngôi sao!

“Ấn ký của Thiên Đạo cha Cẩu Đản!” Tống Thư Hàng nói.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “???”

“Chính là ấn ký của Thiên Đạo thứ ba – chủ nhân đích thực của đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng đao trong tay ta. Cửu Tu Phượng Hoàng đao, làm tốt lắm! Xong việc ta sẽ dùng một tỉ phát Dưỡng Đao thuật hầu ngươi!” Tống Thư Hàng cười sang sảng.

Ấn ký của Thiên Đạo cha Cẩu Đản không hề phản bội. Nó chỉ bắt lấy Cửu Tu Phượng Hoàng đao có quan hệ mật thiết với mình theo bản năng mà thôi.

Sau đó, hắn bị Cửu Tu Phượng Hoàng đao kéo theo như một con Husky gắn dây xích, bị động đi đánh nhau với những ngôi sao của Thiên Đạo thứ tư.

“Bây giờ cục diện đã thành một đấu bốn rồi, ngươi một, bọn ta bốn!” Luân Hồi Nhận Tiên Tử vui vẻ hô lên với ấn ký Thiên Đạo thứ tư. Tuy cô biết rằng đối phương chỉ là ấn kí, không có thần trí và không thể đáp lời.

Nhưng cô vẫn muốn hô lên để thể hiện rằng mình đang vui lắm.

Có ấn ký của Thiên Đạo cha Cẩu Đản và Cửu Tu Phượng Hoàng đao nhập cuộc, ấn ký Thiên Đạo thứ tư đã hoàn toàn mất đi cơ hội tấn công.

Nó chẳng những phải chật vật phòng thủ, mà còn phải dốc hết năng lượng vào việc gia tăng số lượng vì sao, hoàn toàn biến thành một cái máy tạo quái.

Trừ việc liên tục tạo quái để rồi chúng bị tiêu diệt, nó chẳng làm được gì nữa.

"Chậc chậc, cuối cùng cũng đến cực hạn rồi." Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhận xét: "Bây giờ trừ việc tạo ra các vì sao, ấn ký của Thiên Đạo thứ tư không làm được gì nữa. Lúc này chỉ cần thêm một chút tác động từ bên ngoài là có thể đập tan cực hạn, phá vỡ cân bằng của nó, khiến nó tan thành tro bụi."

Nghe xong câu đó, Tống Thư Hàng bất giác liếc sang ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Trừ ấn ký của Thiên Đạo Bạch và ấn ký Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân đã bị Bạch tiền bối kéo đi, chỉ còn lại duy nhất ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt.

Nhưng ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt không có dấu hiệu quay giáo phản bội.

Hắn chỉ quần nhau với kim đan Thánh Nhãn với sự kiên nhẫn phi thường.

Dù không có thần trí, chỉ dựa vào bản năng, nhưng ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt vẫn đối phó với kim đan Thánh Nhãn một cách cực kỳ thận trọng, chiêu nào cũng khống chế trong phạm vi "không làm tổn thương đến kim đan Thánh Nhãn."

Thế là chỉ một viên kim đan Thánh Nhãn đã có thể cầm chân ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt.

"Xem ra không đặt hy vọng vào ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt được rồi." Tống Thư Hàng nói: "Có lẽ phải chờ cơ hội từ phía Bạch tiền bối thôi."

"Thư Hàng, ngươi gọi ta à?" Giọng nói của Bạch tiền bối bỗng vang lên ngay bên tai Tống Thư Hàng.

Và rồi bóng dáng Bạch tiền bối từ xa tiến lại, chỉ vài bước sau đã đến bên cạnh hắn.

“Tiền bối giải quyết xong ấn ký của Thiên Đạo Bạch và Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân rồi à?” Tống Thư Hàng hỏi với vẻ hoang mang.

“Ừ.” Bạch tiền bối gật đầu: “Bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú do Thiên Đạo Bạch luyện chế trên người ta chính là hậu chiêu mà hắn đã chuẩn bị từ lâu. Trong trạng thái nửa bước siêu thoát, có lẽ hắn đã thấy được rất nhiều. Cuối cùng thì cả ấn ký của hắn và Công Đức Đạo Nhân đều được giải quyết xong xuôi rồi.”

“Bây giờ chúng ta liên thủ đối phó với ấn ký Thiên Đạo màu đen hả?” Bạch tiền bối hỏi.

“Không, ta đề nghị chúng ta cùng đâm sau lưng ấn ký của các Thiên Đạo tiền bối khác trước. Bằng không một khi ấn ký của Thiên Đạo thứ tư biến mất, các ấn ký khác sẽ đổ dồn vào tấn công chúng ta.” Tống Thư Hàng lanh trí nói.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “…”

Đồ đàn ông vô tình!

Chương 3118: Số Bá Tống bắn ra mỗi phút có thể quy đổi thành một vị diện

Cục diện hiện tại là một đám ấn ký Thiên Đạo và Tống Thư Hàng cùng đánh hội đồng ấn ký của Thiên Đạo thứ tư màu đen, nhưng sự thật không tốt đẹp đến thế.

Tình thế này chẳng qua là do ấn ký của Thiên Đạo thứ tư tạm thời trở thành đối tượng hút thù hận hàng đầu của các ấn ký Thiên Đạo khác, vượt qua cả đối tượng thứ hai là Tống Thư Hàng mà thôi.

Mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và các ấn ký Thiên Đạo khác không hề chuyển từ kẻ địch thành đồng minh.

Ngay cả ấn ký của Thiên Đạo Đạo Tử mang kim đan Thánh Nhãn cũng chỉ đứng trong trạng thái trung lập.

Cho nên, lúc này bọn họ không thể lập tức tiêu diệt ấn ký của Thiên Đạo thứ tư.

Một khi ấn ký của Thiên Đạo thứ tư bị diệt, các ấn ký Thiên Đạo khác mất đi đối tượng hút thù hận, sẽ chuyển mục tiêu tấn công sang Tống Thư Hàng!

“Có lý!” Bạch tiền bối lập tức hiểu ý hắn.

“Mặc dù hơi bị vô tình, nhưng đây đúng là lựa chọn chính xác nhất.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử cũng hiểu ra: “Đã như vậy, nhân lúc các ấn ký Thiên Đạo khác đang đâm sau lưng ấn ký của Thiên Đạo thứ tư, chúng ta tiêu diệt chúng trước đi!”

Đâm sau lưng kẻ đang đâm sau lưng quân địch!

Đâm sau lưng là đâm sau lưng ~

“Vậy bây giờ chúng ta chọn ấn ký Thiên Đạo nào làm mục tiêu đầu tiên đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trước mắt, ấn ký của Thiên Đạo quả cầu béo, Thiên Đạo Bạch và Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân đã bị giải quyết.

Đối tượng có thể đâm sau lưng trong trận bây giờ có ấn ký của Thiên Đạo thứ năm, Thiên Đạo cha Cẩu Đản, Thiên Đạo Đạo Tử và Thiên Đạo thiếu niên ba mắt đang góp cho đủ số.

“Hay là bắt đầu từ ấn ký có lực công kích yếu nhất đi? Giữ lại ấn ký Thiên Đạo có sức tấn công mạnh, như vậy chúng ta có thể lợi dụng nó để áp chế ấn ký Thiên Đạo thứ tư.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử đề nghị.

“Thế thì xử lý ấn ký Thiên Đạo thiếu niên ba mắt trước!” Tống Thư Hàng hướng đôi mắt ranh ma về phía ấn ký Thiên Đạo thứ hai đang vờn nhau với kim đan Thánh Nhãn.

Ấn ký Thiên Đạo thứ hai không tham gia vào hoạt động áp chế ấn ký của Thiên Đạo thứ tư, không thích hòa đồng, tự mình cô lập.

Nó đã không có hiệu quả áp chế đối với ấn ký của Thiên Đạo thứ tư, không cống hiến sức lực, vậy thì làm gỏi nó đầu tiên!

“Tán thành.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói. Chỉ cần ấn ký Thiên Đạo nhà cô không phải đối tượng dính đòn đầu tiên là được.

Tốt nhất là ấn ký Thiên Đạo nhà cô có thể để lại đến sau khi tiêu diệt ấn ký của Thiên Đạo thứ tư.

Thế thì cô sẽ càng vui vẻ hơn.

“Ta cũng thấy được.” Bạch tiền bối gật đầu.

Bạch tiền bối cũng đã đồng ý lựa chọn này, đồng nghĩa với việc 90% nó là lựa chọn tối ưu, 10% còn lại là lựa chọn tốt.

“Cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối cũng không có ý kiến gì, đồng ý tiêu diệt ấn ký Thiên Đạo thiếu niên ba mắt đầu tiên. Sau khi tính toán, Đạo Tử tiền bối cũng thấy phương án này là thỏa đáng nhất.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Để các tiền bối trong tổ tư vấn ngoài sân có thể cung cấp ý kiến bất kỳ lúc nào, Tống Thư Hàng vẫn luôn sử dụng Trường Sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân để quay lại toàn bộ tình hình chiến cuộc, gửi vào nhóm bạn bè và cài chế độ quan sát riêng cho họ.

Bởi vậy các tiền bối đại năng đứng ngoài vòng chiến nhưng vẫn có thể cập nhật tình hình chiến đấu mọi lúc mọi nơi, sau đó kịp thời đưa ra đề nghị thỏa đáng nhất cho Tống Thư Hàng.

Xưa nay Bá Tống chưa bao giờ chiến đấu một mình!

“Chúng ta thương lượng phương án tiêu diệt ấn ký Thiên Đạo thiếu niên ba mắt đi. Nhân Quả đao cường hóa của ta có thể dùng được khoảng hai lần nữa… Tam thi đang ở hiện thế, trước mắt mỗi bộ có thể gánh chịu thay ta một phần nhân quả.” Tống Thư Hàng nói: “Nếu không đắn đo việc nhân quả có thể ảnh hưởng đến khâu chứng đạo cuối cùng, thì lấy bản thể của ta làm vật dẫn, có thể thi triển thêm một đao nữa.”

“Ừm, giữ hai đao ấy lại đến lúc sau rồi dùng.” Bạch tiền bối quyết định: “Lần này dùng lại thủ pháp của ta đi. Nhưng ta cần Thư Hàng phối hợp.”

“Thủ pháp” mà Bạch tiền bối nói chính là bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú của Thiên Đạo Bạch – hậu chiêu mà Thiên Đạo Bạch siêu thoát nửa bước để lại.

Trước đó Bạch tiền bối đã sử dụng bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này, lợi dụng ấn ký của Thiên Đạo Bạch để đánh tan ấn ký của Công Đức Đạo Nhân.

“Ta phải phối hợp thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cần trạng thái á bất hủ của ngươi. Mặt khác, ngươi thi triển thanh đao 10000 mét cũng có thể phát huy được tác dụng.” Bạch tiền bối lấy pháp khí tổ hợp tam thập tam thú ra.

Bộ pháp khí do tự tay Thiên Đạo Bạch siêu thoát nửa bước chế tạo này có thể tiếp nhận áp lực của chiều không gian Thiên Đạo.

Sau đó, Bạch tiền bối vỗ nhẹ một cái.

Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bắt đầu tổ hợp, biến hình.

Cảnh tượng ngầu không thể tả.

Chỉ một loáng sau, pháp khí tổ hợp tam thập tam thú đã biến thành hình thức ống pháo.

Song ống pháo này không chỉ có một họng pháo, mà là tập hợp của vô số họng pháo, trông chẳng khác gì súng máy Gatling.

Vừa thấy thứ này, Tống Thư Hàng đã run rẩy sợ hãi từ trong tâm khảm.

Dù đối mặt với vô số họng pháo từ pháo đài chiến tranh của Thiên Đạo quả cầu béo, hắn cũng không sợ hãi đến vậy.

Cảm giác ren rén này đến từ một loại trực giác vô nhân đạo.

Trực giác cấp Thiên Đạo mách bảo hắn rằng, quả súng máy Gatling mà Bạch tiền bối vừa lôi ra kia cực kỳ tốn "người".

"Nào Thư Hàng, đầu tiên ngươi biến thành trạng thái hình người trước đi." Bạch tiền bối vẫy gọi Tống Thư Hàng, vẫy tới tấp.

Trong tình thế cuộc chiến lúc này, dù có thiếu Tống Thư Hàng thì các ấn ký Thiên Đạo khác vẫn đủ sức áp chế những ngôi sao của ấn ký Thiên Đạo thứ tư, đẩy ấn ký Thiên Đạo thứ tư vào tình cảnh khổ sở phòng ngự, không còn sức phản kích.

Cho nên Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể tạm thời bứt ra.

"Bạch tiền bối à, thứ này có tốn người không thế?" Tống Thư Hàng hóa thành hình người, e dè hỏi.

"Cũng hơi phí… nếu là Kiếp Tiên hoặc Trường Sinh Giả bình thường thì có lẽ không đủ một phát. Ấn ký của Thiên Đạo Bạch không có thuộc tính bất hủ bất diệt nên chỉ chuyển hóa được khoảng một trăm phát. Còn ngươi thì khác, ngươi phù hợp." Bạch tiền bối an ủi.

Tống Thư Hàng có toàn thân á bất hủ + Trường Sinh đạo đã được cường hóa thông qua giai đoạn "gần thăng cấp thành Thiên Đạo" đó.

Trạng thái á bất hủ gần như không thể phá hủy.

Có thể nói, hiệu quả của bản thân Tống Thư Hàng lúc này còn lớn hơn một ấn ký Thiên Đạo nhiều.

Đã thế lại còn có thể dùng đi dùng lại nữa chứ.

Tống Thư Hàng: "…"

Lúc này hắn bỗng nhớ đến Vũ Nhu Tử. Với tính cách của cô nàng ấy, có lẽ sẽ vui vẻ nếm thử pháp khí này cũng nên.

"Mau lên nào, đừng lãng phí thời gian." Bạch tiền bối nhiệt tình vẫy gọi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghiến răng một cái, nhắm mắt lại, không phản kháng nữa.

Một lát sau…

Các thành viên trong tổ tư vấn online ngoài sân của Tống Thư Hàng đều thấy được gương mặt tuyệt vọng của hắn in trong nhóm bạn bè.

Và cả “Bá Tống” bị nhét vào một pháp khí kỳ quái.

Đó là một pháp khí trông như pháo Gatling, còn thân thể Tống Thư Hàng thì bị nhét vào họng pháo.

Bạch tiền bối two: “???”

Cha Cẩu Đản: “???”

Thiếu niên ba mắt tiền bối: “???”

Đạo Tử: “???”

Trong thời gian ngắn, cả tổ tư vấn gõ ra một loạt dấu chấm hỏi đều tăm tắp.

Củ lạc giòn tan?

“Từ hôm nay trở đi, xin hãy gọi ta là Tống*một phút một ngàn phát*Thư Hàng. Trong mỗi phút, giá trị Bá Tống bắn ra có thể quy đổi thành một vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới.” Tống Thư Hàng bổ sung một tin nhắn.

Chương 3119: Thân là tiền bối, ta không thể để một mình ngươi gánh chịu khó khăn!

Thực ra phép đổi của Tống Thư Hàng đã khá là khiêm tốn.

Có thể nói bây giờ hắn chính là một tiểu Thiên Đạo hành tẩu giữa nhân gian. Nếu cộng tổng giá trị của một ngàn Bá Tống vào thì một vị diện của Chư Thiên Vạn Giới làm sao mà đổi lại được?

"Khóa mục tiêu thành công." Bạch tiền bối lên tiếng, đồng thời bắt đầu bổ sung năng lượng cho pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Vô số họng pháo của pháp khí đã nhắm thẳng vào ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt.

"Bạch tiền bối, ta muốn hỏi một chút… trước đó ấn ký của Thiên Đạo Bạch cũng bị nhét vào như thế này sao?" Tống Thư Hàng sợ sệt hỏi.

"Ừ, mà chính hắn tự bò vào cơ nhé, chủ động lắm." Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng bình tĩnh thở dài: "Nghe thế là lòng ta được an ủi một chút rồi."

Dù sao thì đến Thiên Đạo Bạch cũng từng bị bắn đi kia mà.

Đãi ngộ của hắn ngang bằng với ấn ký của Thiên Đạo Bạch kia đấy.

Chẳng hiểu sao cõi lòng nhẹ nhõm hẳn đi.

"Xong phát này thì ngươi miêu tả trải nghiệm cho ta… lần sau đổi thành ta." Bạch tiền bối suy nghĩ một lát, lại dặn dò.

Tống Thư Hàng: "???"

Không, ta không làm!

Nhét Bạch tiền bối vào ống pháo để bắn ra, nghe thì có vẻ hay ho đấy.

Nhưng lỡ may số nhọ bắn ngược thì làm sao đây?!

Bá Tống ta còn muốn sống qua năm 2020 mà!

Cho nên…

“Bạch tiền bối ơi không cần phiền thế đâu. Chuyện này nhỏ xíu ấy mà, tiền bối cứ giao cho ta. Toàn thân ta đều là trạng thái á bất hủ, không phải lo tiêu hao đâu.” Tống Thư Hàng nói như đinh đóng cột.

Khao khát sống mãnh liệt của hắn khiến cho Luân Hồi Nhận Tiên Tử cũng phải cảm động.

“Không được, còn tận mấy ấn ký Thiên Đạo phải giải quyết kia mà. Chúng ta thay phiên nhau sẽ tốt hơn. Mà đâu phải ngươi chứng đạo một mình, lần này là hai cá thể chúng ta cùng nhau chứng đạo đấy.” Bạch tiền bối nói nghiêm túc: “Thân là tiền bối, ta không thể dồn hết khó khăn cho ngươi gánh được.”

Tiền bối, phải có dáng vẻ của tiền bối.

Nếu như có thể, Bạch tiền bối còn hy vọng mình có thể gánh thêm một chút gian nan.

Săn sóc hậu bối chính là truyền thống tốt đẹp của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 đó.

Nghe đến đây, Luân Hồi Nhận Tiên Tử lại cảm động quá đỗi. Không hổ là hai cá thể khác biệt có thể đồng thời chứng đạo. Bá Tống và Bạch đạo hữu lúc nào cũng suy nghĩ cho nhau và hỗ trợ lẫn nhau.

Có lẽ đây chính là cơ sở để bọn họ có thể đồng thời chứng đạo nhỉ?

Khi Luân Hồi Nhận Tiên Tử còn đang âm thầm cảm động, Tống Thư Hàng đột nhiên lại hỏi: “Bạch tiền bối, thực ra… tiền bối thích chơi trò bị bắn ra đúng không?”

Ngón tay thon dài của Bạch tiền bối cứng đờ lại.

Bị nói trúng tim đen rồi?

Luân Hồi Nhận Tiên Tử: “???”

“Bắn!” Bạch tiền bối ấn mạnh nút lệnh bắn của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú. Quả nhiên thời gian có thể thay đổi tính cách của một con người. Lúc mới quen, dù Thư Hàng có phát hiện ra hắn phá hỏng đồ điện trong nhà cũng không vạch trần trước mặt mà chi thiện ý lựa chọn “coi như không thấy”. Bây giờ thì sao? Từ khi trở thành Bá Tống, cái tật nhanh mồm nhanh miệng của Thư Hàng bị phóng đại lên, không còn thuốc nào cứu được nữa rồi.

Theo khẩu lệnh của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng cảm thấy lực lượng toàn thân mình dường như bị rút sạch…

Rút sạch ở đây là rút đến nhẵn kiệt luôn.

Sau đó, một luồng năng lượng tính bằng đơn vị “Bá Tống” được chuyển hóa thành hơn mười phát đạn pháo. So với ấn ký Thiên Đạo của Thiên Đạo Bạch, hiệu suất chuyển hóa của Bá Tống chỉ bằng một phần mười.

Nguyên nhân chủ yếu của sự chênh lệch này là do pháp khí tổ hợp tam thập tam thú là hậu chiêu mà Thiên Đạo Bạch sáng tạo ra, thứ được thiết lập cho nó bắn vốn là ấn ký của Thiên Đạo Bạch.

Tống Thư Hàng bị nhét vào không được đúng quy cách cho lắm.

Sở dĩ Tống Thư Hàng được pháp khí tiếp nhận là vì hắn và Bạch tiền bối đã sử dụng thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia để tiến hành tráo đổi, bổ sung cho nhau.

Bởi vậy pháp khí mới miễn cưỡng nhận lấy hắn.

Cái giá phải trả là hiệu suất chuyển hóa tụt hẳn đi.

Cũng may uy lực của mỗi phát đạn pháo cũng tăng đến bảy, tám lần, cho nên tổng thể kém đi không nhiều lắm.

Sau khi bị hút cho khô kiệt, lực lượng của kim đan cá voi mập + thể chất á bất hủ + Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân lập tức bổ sung cho Tống Thư Hàng.

Năng lượng vừa bị rút cạn trong cơ thể hắn khôi phục lại nhanh một cách chóng mặt.

Sau đó lại bị rút cạn, rồi khôi phục…

Cứ thế tuần hoàn không hồi kết.

Pằng pằng pằng pằng pằng ~

Vô số phát đạn pháo Bá Tống từ bi được bắn ra từ nòng của pháp khí pháo Gatling.

Trong mỗi viên đạn pháo đều ẩn chứa uy lực tấn công kết hợp giữa Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân và lực lượng á bất hủ của Bá Tống. Thậm chí khi đạn ra khỏi nòng còn kèm theo đao pháp lấy thân hóa đao, cộng thêm sát thương do đao mang của một thanh đao khổng lồ phủ bên ngoài.

Ở phía đối diện, ấn ký Thiên Đạo thứ hai đang chơi đùa với kim đan Thánh Nhãn đột nhiên dừng lại.

Tiếp đó, nó làm một hành động khiến cho Tống Thư Hàng không sao tin được.

Ấn ký của Thiên Đạo thứ hai quay người ngăn trước mặt kim đan Thánh Nhãn, bảo vệ nó ở sau lưng!

Cảnh tượng này khiến cho người ta cảm động sâu sắc.

So sánh với nhau, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cứ như nhân vật phản diện hãm hại nhân sĩ chính phái vậy.

Bá Tống xúc động dạt dào quay cảnh ấy lại, gửi cho tổ tư vấn ngoài sân của mình.

Hắn vừa gửi hình ảnh xong.

Thì hàng ngàn phát đạn pháo Bá Tống đã lạnh lùng đổ ập xuống thân thể ấn ký Thiên Đạo thứ hai.

Pằng pằng pằng ~

Tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc vang lên, hàng ngàn phát đạn pháo Bá Tống vô tình đáp xuống ấn ký Thiên Đạo thiếu niên ba mắt.

Sau một phút oanh tạc…

Ấn ký của Thiên Đạo thứ hai tan xương nát thịt, chẳng còn để lại chút dấu vết nào trên cõi đời.

Trong hư không, chỉ còn lại viên kim đan Thánh Nhãn chẳng hề hấn gì, tựa hồ đang tố cáo với thế nhân tội ác mà Bá Tống vừa gây ra!

Tuy rằng kim đan Thánh Nhãn vốn là đồ của Bá Tống, chẳng phải lo sứt mẻ gì.

Sau cơn mưa đạn, nòng pháo Gatling bắn nhẹ về sau, đẩy Tống Thư Hàng ra.

“Thấy thế nào hả? Thư Hàng?” Bạch tiền bối mỉm cười điềm tĩnh, vươn tay nâng hắn dậy.

“Ta cảm thấy mình vừa làm một việc rất trái với lương tâm!

Cứ như sắm vai nhân vật phản diện tàn nhẫn độc ác ấy!” Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi trả lời.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử bồi thêm một câu: “Ngay khi ngươi lựa chọn đâm sau lưng các ấn ký Thiên Đạo này thì đã tàn nhẫn độc ác lắm rồi.”

“Bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ nhiều như vậy.” Bạch tiền bối lôi Tống Thư Hàng ra rồi mau mắn nằm vào họng pháo: “Đến phiên ta. Thân là tiền bối… giờ đến lượt ta gánh chịu khó khăn. Nào nào, diệt ai tiếp?”

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: “Ừm, ấn ký của Đạo Tử tiền bối là có trạng thái tốt nhất. Dù không có ấn ký Thiên Đạo thứ tư kéo thù hận thì hắn cũng không chủ động tấn công chúng ta. Cho nên, mình tách ấn ký của cha Cẩu Đản ra trước đi.”

“Vậy thì ta sẽ khóa chặt nó.” Bạch tiền bối đồng tình.

“Thực ra từ đầu ta đã muốn hỏi, Thiên Đạo thứ ba không phải là rồng sao? Sao lại gọi là Cẩu Đản?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử thắc mắc.

“Không, ta mới là Cẩu... À không đúng… nói đúng ra thì Trình Lâm Tiên Tử mới là Cẩu Đản. Nó là cha Cẩu Đản thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó hắn nói với Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối à, thực ra ta đang có một ý tưởng rất táo bạo đây… Vì sao chúng ta không lắp thêm mấy nguồn đạn vào rồi bắn nổ tất cả đống ấn ký Thiên Đạo kia luôn thể nhỉ? Luân Hồi Nhận Tiên Tử có thể khống chế pháp khí thay chúng ta mà.”

Một đám ấn ký Thiên Đạo tụ tập cùng một chỗ, chẳng phải rất tiện cho việc chết chùm hay sao?

Chương 3120: Đỉnh cao đời trụ

“Nhưng mà không đủ đạn ha?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nghi ngờ hỏi.

Trước mắt, bốn trong tám ấn ký Thiên Đạo từ đời thứ hai đến đời thứ tám.5 đã bị tiêu diệt.

Chỉ còn lại ấn ký Thiên Đạo thứ tư bị vây đánh.

Ấn ký Thiên Đạo cha Cẩu Đản nhà Tống Thư Hàng.

Ấn ký Thiên Đạo thứ năm – bản tôn nhà cô.

Cùng với ấn ký của Thiên Đạo Đạo Tử đã chế tạo khả năng tính toán của Thiên Đạo thành hack và giao cho Tống Thư Hàng.

Cho dù nhét cả Tống Thư Hàng và Bạch đạo hữu vào trong pháp khí để biến thành nguồn đạn, thì vẫn chưa đủ để tiêu diệt cả bốn ấn ký Thiên Đạo cùng một lúc.

Muốn quét map thì phải cần ít nhất ba nguồn đạn mới đủ.

Nếu cân nhắc cẩn thận và suy xét thêm yếu tố an toàn thì có bốn nguồn đạn là tốt nhất. Như vậy mới có thể đảm bảo đủ đạn dược để dồn hỏa lực tiễn tất cả bốn ấn ký Thiên Đạo còn lại lên đường.

“Ta và Bạch tiền bối không đủ thì phải nghĩ cách nhờ người ngoài thôi.” Tống Thư Hàng xoa cằm, suy tư nói: “Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử có thể cung cấp một phần lực lượng bất hủ ngang bằng ấn ký Thiên Đạo từ ngoài sân vào được không?”

“Sao ngươi không mơ đẹp hơn một chút? Mơ bản tôn của ta giáng lâm chiều không gian Thiên Đạo để xử lý đám ấn ký Thiên Đạo này hộ ngươi luôn đi?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử truyền âm nhập mật trả lời.

Sử dụng phương thức truyền âm là vì cô muốn thêm vào cuối câu nói…

Một emo khinh bỉ (¯_, ¯)

Đây rõ ràng là truyền âm nhập mật bản thăng cấp, còn có thêm chức năng chèn emo.

Nhìn hành động ấy thôi là biết bình thường Luân Hồi Nhận

Tiên Tử ở Luân Hồi điện một mình nhàm chán đến mức nào.

“Ồ, ý này hay đó!” Tống Thư Hàng nói.

“Mơ đi nhóc!” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nghĩ thầm.

Trước đó, Tống Thư Hàng sử dụng cả Nhân Quả đao và năng lực của Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân mới có thể chia luồng góp nhặt đủ lực lượng cho một đao từ Chư Thiên Vạn Giới.

Nếu Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử gửi một luồng lực lượng tương đương với một ấn ký Thiên Đạo đến thông qua con đường trực tiếp, thì có lẽ phải mất tám mươi đến một trăm năm mới gửi xong, thậm chí còn lâu hơn ấy chứ.

Tám mươi đến một trăm năm nữa thì nguội hết xôi chè rồi còn đâu.

“Tiếc quá, rõ ràng có chi viện cường đại thế mà lại không tận dụng được.” Tống Thư Hàng ra chiều tiếc nuối.

Nếu đã không thể nhờ được người ngoài thì đành sử dụng lực lượng sẵn có của mình thôi.

Tống Thư Hàng liếc nhìn về phía kim đan Thánh Nhãn. Đó là nơi ấn ký Thiên Đạo thiếu niên ba mắt bị phá hủy.

“Kim đan Thánh Nhãn à? Nhưng Thánh Nhân Nho Gia cuối cùng không chứng đạo, không thể thay thế một nguồn đạn được đâu.” Bạch tiền bối xoay người nằm nhoài trong nòng pháo, nói.

“Không, ta đang nhắm một đồ vật khác.” Tống Thư Hàng lắc tay: “Lâu lắm rồi ta không sử dụng chiêu này, chủ yêu là vì không có đối tượng thích hợp. Nhưng mục tiêu hôm nay hoàn hảo lắm, thi triển bí pháp đó là vừa xinh.”

Luân Hồi Nhận Tiên Tử nghe vậy, bèn nhìn Tống Thư Hàng với vẻ tò mò: “Ngươi lắm trò thế? Từ đầu đến giờ đã có rất nhiều bí pháp phát huy được tác dụng rồi. Rốt cuộc ngươi biết bao nhiêu loại bí pháp hả?”

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “…”

Phản ứng lạ lùng này khiến Luân Hồi Nhận Tiên Tử hơi ngớ ra: “???”

“Hiểu sơ sơ, hiểu sơ sơ thôi ấy mà.” Tống Thư Hàng trả lời.

Dứt lời, hắn ra tay thi pháp luôn, không cho Luân Hồi Nhận Tiên Tử cơ hội nói tiếp: “Ra đây đi, Bá Thần trụ lấy ý chí và năng lượng của ta làm cơ sở!”

Đây chính là trụ pháp chân truyền của Hà Chỉ Ma Đế tiền bối.

Mượn một câu của Hà Chỉ Ma Đế để hình dung, thì: Nơi nào có Bá Thần trụ, nơi đó chính là đất của Bá Tống!

Hôm nay.

Đời trụ của Bá Thần trụ đã đạt tới một đỉnh cao hoàn toàn mới!

Bởi vì thứ mà Bá Tống muốn ngưng tụ chính là sức mạnh còn sót lại của ấn ký Thiên Đạo. Hắn muốn dùng năng lượng ấn ký Thiên Đạo của thiếu niên ba mắt để rèn đúc một cây Thiên Đạo trụ xưa nay chưa từng có!

Nếu có thể thành công, trụ mới này sẽ được xếp ngay vào hàng ngũ những cây trụ mạnh nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Từ Huyền Thánh trụ ban đầu, đến Trường Sinh trụ về sau và Thiên Kiếp trụ đặc thù.

Cuối cùng hôm nay, Bá Tống cũng vươn bàn tay ma về phía Thiên Đạo.

Đây là một bước phát triển dĩ nhiên phải đến.

Từ khoảnh khắc Bá Tống học được Bá Thần trụ thì định mệnh đã an bài rằng ngày này sớm muộn gì cũng đến. Bởi vì với năng lực gây sự của hắn thì đánh thẳng mặt Thiên Đạo cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Xoẹt!

Tống Thư Hàng thi pháp.

Lấy mảnh vỡ và phần năng lượng còn sót lại của ấn ký Thiên Đạo thiếu niên ba mắt làm trung tâm, một cơn gió lốc cuốn lên thành vòi rồng.

Chính giữa vòi rồng này, một cây cột đáng sợ bắt đầu ngưng tụ.

Đồng thời, kim đan cá voi mập + lực lượng á bất hủ trên người Tống Thư Hàng không ngừng bị rút ra và rót vào cây Bá Thần trụ mới toanh này.

Giống như khi bị nhét vào nòng pháo Gatling trước đó. Hắn lại bị rút cạn, lặp đi lặp lại đến chín lần.

Sau chín lần rút năng lượng, cây trụ mới cũng hình thành.

Từ cây trụ này tnar mác ra uy áp cấp bậc ấn ký Thiên Đạo, đạo ngân, còn có cả lực lượng ấn ký của thiếu niên ba mắt.

Đây là một cây trụ thông thiên.

Bá Thần trụ do lực lượng của Trường Sinh Giả biến thành sẽ có độ cao từ bốn mươi đến một trăm mét.

Nhưng cây Bá Thần trụ do ấn ký của thiếu niên ba mắt tiền bối biến thành lại dường như không thấy tận cùng!

Trên thân trụ hiện lên rất nhiều hình vẽ “thời tiết”.

Có lúc trời trong, có khi trời râm, có cả mưa rào, sấm chớp, tuyết đổ… trong mỗi hình vẽ thời tiết đều ẩn giấu ba con ngươi như đang ngắm nhìn thế gian.

Thông qua cảm ứng, Tống Thư Hàng có thể “nhìn” thấy trên đỉnh trụ có một pho tượng thiếu niên ba mắt tiền bối, hình dáng gần như giống thiếu niên ba mắt tiền bối ở Cửu U như đúc, thậm chí bên cạnh pho tượng ấy còn có một quản gia nhãn cầu.

“Ủa?” Tống Thư Hàng nhìn pho tượng quản gia nhãn cầu.

Vì sao quản gia nhãn cầu cũng xuất hiện trong pho tượng Thiên Đạo vậy?

Lẽ nào nó và Thiên Đạo ba mắt là cùng một cá thể ư?

Nhưng thiếu niên ba mắt tiền bối Cửu U đối đãi với quản gia nhãn cầu đâu có giống đối đãi một phần thân thể kia chứ?

Quản gia nhãn cầu còn nghĩ trăm phương ngàn kế để đi ăn máng khác kia mà!

“Vụ này thú vị đây.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Sau đó hắn nhấc cây trụ lên, biến nhỏ lại chỉ bằng cây gậy, để nó lơ lửng trước mặt mình: “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là sản phẩm mới trong series Bá Thần trụ của ta – Thiên Đạo trụ - Tam Nhãn trụ!”

Hôm ấy, series Bá Thần trụ lại có thêm một thành viên mới.”

“Bí pháp này tàn nhẫn và đáng sợ quá.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nuốt ực một ngụm nước miếng.

Bí pháp trong tay Bá Tống vừa quái gở lại vừa tuyệt tình.

Kẻ địch chết trong tay Bá Tống mà không kịp tiêu hủy thi thể của mình thì sẽ bị quất xác, bị biến thành trụ, cung cấp năng lượng cho hắn dùng.

Ngang tài ngang sức với hệ thống tu luyện pháp sư tử linh của phương Tây luôn.

“Thành công rồi Bạch tiền bối, tiền bối thấy Thiên Đạo trụ này có thể phát huy được tác dụng không?” Tống Thư Hàng đưa Thiên Đạo trụ - Tam Nhãn trụ cho Bạch tiền bối xem.

Bạch tiền bối nhận lấy Thiên Đạo trụ, đặt nó vào nòng của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú – pháo Gatling.

Một lát sau.

“Ăn thua đấy.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Nhưng năng lượng của một cây Thiên Đạo trụ ít hơn một ấn ký Thiên Đạo. Chúng ta cần nhiều Thiên Đạo trụ hơn mới được.”

Nói đoạn, Bạch tiền bối vươn tay, lấy ra hai chiếc hộp báu.

Chương 3121: Có một số việc phải chia sẻ cùng tri âm mới được

Chất liệu của hộp báu là do sức mạnh công đức thực chất hóa tạo thành, trong hộp phong ấn hai sợi tóc dài.

“Vốn là muốn giữ lại chúng để rèn đúc đạo khí trong tương lai… vừa hay bây giờ có thể phát huy được tác dụng.” Bạch tiền bối giao hai chiếc hộp cho Tống Thư Hàng.

“Mảnh vỡ của ấn ký Thiên Đạo?” Tống Thư Hàng ngầm hiểu.

Thứ có số lượng là hai cái mà lại được Bạch tiền bối cất cẩn thận như thế thì chỉ có thể tương ứng với ấn ký của Thiên Đạo Bạch và ấn ký Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân mà Bạch tiền bối tiêu diệt trước đó mà thôi.

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối gật đầu đáp.

[Trùng hợp vậy sao?] Luân Hồi Nhận Tiên Tử ngước mắt nhìn trời.

Không hổ là hai con người ăn ý đến mức có thể thực hiện hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.

Một kẻ xử lý kẻ địch xong còn muốn luyện chế thành Bá Thần trụ.

Một kẻ tiêu diệt kẻ địch xong còn muốn mang mảnh vỡ đi luyện chế đạo khí.

Cả hai đều ác vãi linh hồn.

Mà nhờ có loại ăn ý này, cho nên mảnh vỡ và năng lượng sót lại của hai ấn ký Thiên Đạo mà Bạch đạo hữu thu thập lại vừa đủ để cung cấp cho Tống Thư Hàng sử dụng, khéo đến thế là cùng.

Cô cảm thấy trong cõi u minh, nữ thần may mắn đang mỉm cười với Bá Tống và Bạch đạo hữu.

May mà hai người này không phải là kẻ thù.

May mà Thiên Hà Tô thị của cô có quan hệ tốt với bọn họ.

Âm thầm cảm thấy may mắn xong, Luân Hồi Nhận Tiên Tử ho nhẹ một tiếng, nói: “Chỗ ta cũng có vài thứ có thể giao cho ngươi được đây, Bá Tống.”

Tống Thư Hàng quay đầu lại, hai mắt sáng ngời lên: “Luân Hồi Nhận Tiên Tử muốn cống hiến sức lực của mình, giúp ta chế tạo Đạo Khí trụ sao?”

Đạo Khí trụ cũng được. Tuy so ra thì kém Thiên Đạo trụ, nhưng uy lực vẫn rất lớn, Tống Thư Hàng không từ chối đâu.

“Phi!” Luân Hồi Nhận Tiên Tử dùng ngữ điệu tàn bạo nhất mà phỉ nhổ Tống Thư Hàng. Ta đang sống ngoay ngoảy, cớ gì lại nghĩ quẩn để cho ngươi chế tác thành trụ hả?

Hung hăng phỉ nhổ xong, Luân Hồi Nhận Tiên Tử hơi nhích ra khỏi vỏ, lấy một ít mảnh vỡ ấn ký Thiên Đạo từ trong vỏ đao của Tô Thị A Thập Lục ra.

Đây là ấn ký Thiên Đạo quả cầu béo bị Tống Thư Hàng vung một đao chém chết.

“Khi ngươi chém vỡ ấn ký Thiên Đạo Cầu, ta thấy mảnh vỡ ấn ký Thiên Đạo này, cảm thấy có thể dùng nó để thăng cấp cho vỏ đao của A Thập Lục cho nên đã giữ chúng lại. Bây giờ cho ngươi dùng trước đấy. Sau này nhớ phải tìm thứ khác để khai quang cho vỏ đao của A Thập Lục nghe chưa?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng nhận lấy mảnh vỡ ấn ký Thiên Đạo Cầu, hớn ha hớn hở: “Vậy là chúng ta có thêm bốn cái Thiên Đạo trụ! Đủ để tiễn hết mấy ấn ký Thiên Đạo còn lại một lượt rồi.”

“Ừm, sau khi giải quyết xong bọn chúng còn có thể ngưng tụ thêm bốn Thiên Đạo trụ nữa cho đủ bộ.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tiếc rằng Thiên Đạo đầu tiên đã xóa sạch toàn bộ tin tức liên quan đến bản thân, cho nên không thể thu hoạch được ấn ký Thiên Đạo của hắn.

Nếu không, có thêm ấn ký của Thiên Đạo đầu tiên thì cả bộ Thiên Đạo trụ mới thực sự hoàn chỉnh được.

“Vậy… ta bắt đầu đây!” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái của mình.

Dù Tống Thư Hàng đang ở trong chiều không gian Thiên Đạo, lực lượng á bất hủ tiêu hao có thể bổ sung dần dần từ năng lượng của chiều không gian này. Nhưng cảm giác “cận kề cái chết” khi bị rút cạn sức mạnh vẫn chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Huống hồ mỗi lần tế luyện Thiên Đạo trụ lại cần đến ít nhất chín vòng tuần hoàn.

Thế thì có khác gì trải qua cái chết chín lần liên tục kia chứ?

Thế nhưng, vì Thiên Đạo trụ, tất cả đều đáng giá!

Sau khi điều chỉnh trạng thái xong xuôi, Tống Thư Hàng tỏ vẻ thấy chết không sờn, anh dũng khí phách, bắt đầu luyện chế mảnh vỡ và năng lượng của ba ấn ký Thiên Đạo.

Nhất thời, trong chiều không gian Thiên Đạo nổi lên cuồng phong gào thét, sấm chớp ngợp trời, liệt hỏa thiêu đốt, sóng cuộn biển gầm… kĩ xảo này ít nhất cũng phải ba trăm triệu!

…

Khi ba cây Bá Thần trụ - Thiên Đạo trụ được luyện chế xong, Tống Thư Hàng đã mềm oặt ra.

Cảm giác mệt mỏi của hắn không chỉ đến từ thân thể mà còn là sự uể oải của tinh thần.

“Cứ như ta vừa quay lại quãng thời gian thức đêm cày cuốc để thì đại học hồi cấp ba ấy.” Tống Thư Hàng chẳng muốn nhúc nhích lấy một đầu ngón tay: “Bạch tiền bối, tiền bối thử kiểm tra mấy cây Thiên Đạo này xem có dùng được hay không.”

“Vất vả rồi, Thư Hàng.” Bạch tiền bối chỉ tay một cái, ba cây Thiên Đạo trụ hạ xuống, bổ sung vào nguồn đạn của pháp khí và bắt đầu kiểm tra.

Sau vài hơi thở.

“Được rồi, bốn trụ cộng thêm ta và ngươi, đủ đấy.” Bạch tiền bối khẳng định.

Thiên Đạo trụ - Cầu trụ.

Thiên Đạo trụ - Bạch trụ.

Thiên Đạo trụ - Nhân trụ.

Cộng thêm Thiên Đạo trụ - Nhãn trụ trước đó.

Bốn trụ tề tựu.

Đỉnh cao đời trụ x4!

Tống Thư Hàng không nhịn được phải chụp tấm ảnh rồi gửi cho Hà Chỉ Ma Đế thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân.

Người đàn ông hiểu rõ trụ nhất trên thế gian này chính là Hà Chỉ Ma Đế. Trong lĩnh vực này, kĩ năng nắm giữ Ma Thần trụ của hắn và kĩ năng nắm giữ Bá Thần trụ của Tống Thư Hàng có thể miễn cưỡng coi là tri âm.

Nếu là Hà Chỉ Ma Đế, thì chỉ cần liếc một cái đã nhìn ra sự đáng sợ của bốn cây trụ trong tấm ảnh này rồi.

Ma Thần trụ có thể phát triển rực rỡ trong tay Tống Thư Hàng, chắc là Hà Chỉ Ma Đế phải ghen ăn tức ở lắm.

Tiếc là bây giờ Tống Thư Hàng không có thời gian để thăm dò xem Hà Chỉ Ma Đế nhận được ảnh thì có vẻ mặt thế nào.

“Nghỉ ngơi xong chưa?” Bạch tiền bối hỏi.

“Khôi phục được một chút rồi… À Bạch tiền bối ơi, vì lý do an toàn, ta lấy tất cả Bá Thần trụ của ta ra dùng nhé.” Tống Thư Hàng cố gắng ngồi dậy, lôi toàn bộ Trường Sinh trụ trong tay mình ra.

Côn Vương trụ, Hà Chỉ trụ, Hư Nhật trụ.

Bì Bì trụ do mỹ nhân rắn công đức biến thành.

Sau đó là Đế Diệt trụ - hợp thể giữa Thiên Đế Tử và virus hủy diệt hằng tinh.

Kế tiếp là Tinh Long trụ kết hợp lực lượng của đạo khí hành tinh mọc mắt + nữ sĩ lưỡi rồng. Nếu cây trụ này kết nối với thế giới Hắc Long thì uy lực của nó tuyệt đối sẽ không thua kém gì Thiên Đạo trụ.

Lấy Tinh Long trụ, Bì Bì trụ và Đế Diệt trụ làm trụ chính, Côn Vương trụ, Hà Chỉ trụ, Hư Nhật trụ làm trụ phụ, hiệu quả tổng hợp của chúng hẳn cũng phải tương đương với một cây rưỡi Thiên Đạo trụ.

Khi bổ sung từng cây Thiên Đạo trụ, đạo khí trụ và Trường Sinh trụ vào pháp khí pháo Gatling, Tống Thư Hàng bỗng nảy ra một suy nghĩ.

[Có lẽ đây mới là cách thức chính xác để sử dụng Bá Thần trụ!]

Bá Thần trụ của ta tách ra để đánh người thì hiệu suất quá thấp, chỉ tổ lãng phí mà thôi.

Có lẽ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong tay ta cũng có thể tổ hợp thành hình thức pháo Gatling như của Bạch tiền bối.

Đến lúc đó, ta sẽ bổ sung những cây Bá Thần trụ của mình vào. Một đống Thiên Đạo trụ, Trường Sinh trụ, thiên kiếp trụ bắn thẳng về phía kẻ thù… ai có thể ngăn cản được ta kia chứ?

Đối mặt với đòn công như thế, dù là Thiên Đạo thứ tư – cự lão màu đen đang nhảy nhót ở hiện thế cũng phải tránh lui!

“Nhiều trụ thế này, dù là hình thái thu nhỏ thì cũng rất khổng lồ… lại thêm cả ngươi và Bạch đạo hữu nữa, pháp khí có chứa được không?” Lúc này, Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

Một lát nữa, cô sẽ chịu trách nhiệm điều khiển pháp khí thay cho Tống Thư Hàng và Bạch đạo hữu.

“Đừng lo, ổ đạn của pháp khí có càn khôn, trông bé thế thôi chứ không gian bên trong rộng lắm.” Bạch tiền bối vỗ lên pháp khí.

Đừng nói là chỉ có hắn và Thư Hàng, dù nhét thêm mười người nữa cũng đủ.

“Tốt, vậy chúng ta đánh nổ hết đám ấn ký Thiên Đạo kia luôn đi!” Luân Hồi Nhận Tiên Tử biến thành hình người nhưng bóng dáng rất mơ hồ. Năng lượng của cô có hạn, không còn duy trì được bao lâu nữa.

Cứ nghĩ đến việc chỉ một lát nữa thôi là được tự tay bắn nổ bốn ấn kĩ Thiên Đạo, cô lại hưng phấn hẳn lên.

Tuy thân là đạo khí, nhưng cả đời cô chưa được làm việc kích thích như vậy bao giờ đâu đấy.

Đặc biệt là trong số đó còn có ấn ký của bản tôn nhà cô nữa chứ.

Cũng sẽ bị bắn nổ tung luôn.

Ơ? Thật à? Ta phải bắn nổ chính mình thật hả!

Chương 3122: Thời điểm chứng đạo đã tới

Tống Thư Hàng giao từng cây Bá Thần trụ thu nhỏ cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối nhận lấy Bá Thần trụ, đặt bọn chúng vào ổ đạn của pháp khí.

Sau khi gắn xong tất cả Bá Thần trụ, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Luân Hồi Nhận Tiên Tử mà hỏi: “Tiên tử, cô còn duy trì được không?”

“Đương nhiên là được rồi. Trong thời khắc kích thích thế này, làm sao ta có thể rớt mạng được kia chứ?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử khẳng định chắc nịch: “Nhưng các ngươi đẩy nhanh tốc độ lên một chút thì sẽ đảm bảo hơn.”

Cô hy vọng trước khi năng lượng của mình tiêu hao hết có thể nhìn thấy bốn ấn ký Thiên Đạo nổ tung, mà không phải vừa ấn nút nã pháo xong thì đã cạn kiệt năng lượng.

“Hiểu rồi, tiếp theo giao cho tiên tử nhé.” Dứt lời, Tống Thư Hàng nhảy vọt lên bằng tư thế nhảy cầu ngầu lòi, phóng thẳng vào không gian ổ đạn trong pháp khí.

Nhưng ngay khi thân thể hắn nhảy đến nơi cao nhất, thì một đôi tay thon dài bỗng vươn ra ôm chầm lấy hắn.

Tống Thư Hàng: “???”

Là mỹ nhân rắn công đức…

Bì Bì Xà tiên tử đột ngột xuất hiện, ôm chặt lấy Tống Thư Hàng, tiếp sức cho động tác nhảy cầu của hắn, giúp hắn rơi vào ổ đạn của pháp khí bằng tư thế nhảy cầu max điểm.

Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen không có mặt ở đây, cô phải gánh vác phần việc của cả ba người.

Khi Thư Hàng thể hiện sự ngầu lòi, cô phải cố gắng gấp ba để khiến hắn càng ngầu lòi hơn nữa.

Soạt!

Khi Tống Thư Hàng đáp xuống ổ đạn, sức mạnh công đức trên mình mỹ nhân rắn công đức còn mô phỏng hình ảnh “rơi tùm xuống nước”.

Sức mạnh công đức khuếch tán, phát ra tiếng nước rào rào.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử sửng sốt ngơ ra, nhưng cô nhanh chóng hoàn hồn, đẩy tay một cái, nhồi cả Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, mỹ nhân rắn công đức và Bá Thần trụ vào pháp khí pháo Gatling.

Sau đó, cô học theo thao tác của Bạch tiền bối vừa rồi, hướng thẳng nòng pháo về phía bốn ấn ký Thiên Đạo đang quần nhau phía xa và khóa chặt vị trí của chúng.

Cuộc chiến giữa bốn ấn ký Thiên Đạo đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Các ấn ký Thiên Đạo đánh từ phía này của tinh không đến thẳng phía bên kia, đạo ngân in dấu đầy trời, sao trời không ngừng vụn vỡ, pháp tắc bị hủy diệt, cả bầu trời suýt nữa bị đánh nổ.

Khi hiển hóa ra tám ấn ký Thiên Đạo, quy tắc Thiên Đạo vạn vạn không ngờ tới chúng sẽ quay sang cấu xé lẫn nhau.

Sự quật cường cuối cùng của nó run lẩy bẩy trước những thao tác của Bá Tống và A Bạch.

“Tốt lắm, khóa vị trí thành công, đạn dược đủ dùng, bây giờ ta sẽ… bắn một phát bay cả bốn ấn ký Thiên Đạo!” Đã lâu lắm rồi, Luân Hồi Nhận Tiên Tử mới thấy căng thẳng như khoảnh khắc này.

Ngay khi cô vừa khóa chặt vị trí của bốn ấn ký Thiên Đạo, thì bỗng nhiên, ấn ký cha Cẩu Đản, ấn ký Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử và ấn ký Đạo Tử đang sống mái trong vòng chiến đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía cô.

Tuy ấn ký Thiên Đạo chỉ hành động dựa theo bản năng, song khả năng cảm nhận nguy hiểm vẫn cô cùng nhạy bén. Trước đó, khi ấn ký Thiên Đạo thiếu niên ba mắt bị chĩa họng súng vào thì cũng có phản ứng ngay tắp lự.

Nhưng phản ứng của nó chính là dùng thân thể mình để bảo vệ kim đan Thánh Nhãn.

Nếu ấn ký thiếu niên ba mắt không bảo vệ kim đan Thánh Nhãn, thì phát súng mà Bạch tiền bối bắn bằng “đạn Tống Thư Hàng” cũng không thể đánh nổ nó một cách thuận loại và dễ dàng như thế.

Lúc này, sau khi bị khóa vị trí, cả bốn ấn ký Thiên Đạo đều cảm nhận được nguy cơ và vô thức quay đầu nhìn Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử chỉ cảm thấy bốn luồng áp lực nặng nề đổ ập xuống người mình.

Không ổn!

Nếu như bốn ấn ký Thiên Đạo đồng thời tấn công cô vào thời điểm này…

Khi suy nghĩ ấy nảy ra trong đầu Luân Hồi Nhận Tiên Tử, thì ấn ký Đạo Tử trong bốn ấn ký Thiên Đạo bỗng nhiên bộc phát. Cổng không gian của hắn mở thêm hai cánh, bọc kín cả ấn ký cha Cẩu Đản và ấn ký Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử vào trong.

Hắn muốn cuốn lấy hai ấn ký Thiên Đạo kia để tạo cơ hội cho Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Cho dù là ấn ký Thiên Đạo, Đạo Tử tiền bối vẫn là công cụ trợ giúp lớn nhất trong các ấn ký Thiên Đạo.

Mà ngay khi ấn ký của Đạo Tử tiền bối ngang nhiên chọc phá, ấn ký Thiên Đạo cha Cẩu Đản cũng xảy ra dị biến. Nó đột nhiên hóa thành thân thể chân long, thôi động toàn lực quăng Cửu Tu Phượng Hoàng đao ra, để Cửu Tu Phượng Hoàng đao thoát ly vòng chiến.

Ngay sau đó, thân rồng của nó uốn lượn, bao phủ cả ba ấn ký Thiên Đạo còn lại.

Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử càng dứt khoát hơn. Vì Luân Hồi Nhận Tiên Tử là đạo khí có chung nguồn gốc với cô, cho nên cô cũng lựa chọn dung túng cho hành động của Luân Hồi Nhận Tiên Tử.

Nhất khí hóa tam thanh, một đao hóa ba lưỡi. Đao quang của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử bùng lên sáng chói, hóa một thành ba, chia ra chém về phía ba ấn ký Thiên Đạo khác.

Ấn ký Thiên Đạo màu đen càng khổ không nói nổi. Nó là đối tượng bị ba ấn ký Thiên Đạo kia đánh hội đồng, đã rơi vào tình cảnh chật vật phòng ngự từ lâu, chỉ có phần ăn đập chứ lấy đâu ra cơ hội phản kích.

Bốn ấn ký Thiên Đạo tấn công lẫn nhau, quấn riết lấy nhau, bám rịt vào nhau, chẳng ai cho ai cơ hội chạy trốn.

Thấy tình thế đó, Luân Hồi Nhận Tiên Tử không chút do dự ấn xuống phím nhả đạn của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú.

Pằng pằng pằng ~ ầm ầm ầm ~ bùm bùm bùm ~ grào grào grào ~

Nhất thời, đủ loại âm thanh vang lên từ nòng pháo. Mỗi loại đạn dược được bắn ra lại phát ra âm thanh khác nhau.

Âm thanh của Thiên Đạo trụ, của Bá Tống và của Bạch tiền bối, muôn hình muôn vẻ.

Họng pháo Gatling tỏa ra ánh sáng xanh lam khiến lòng người sợ hãi.

Hỏa lực vô tận trút xuống bốn ấn ký Thiên Đạo.

Khi chỉ có một băng đạn là Bá Tống, mỗi phút nòng pháo bắn ra được khoảng một ngàn phát.

Nhưng sau khi bổ sung nguồn đạn dồi dào, một phút nó phải bắn ra ít nhất ba vạn phát!

Luân Hồi Nhận Tiên Tử cảm thấy quả thận của mình thót lên một cái.

Cảm giác này khiến người ta say mê quá đi mà!

Khi cầm trên tay pháp khí kia và bắn ra hỏa lực không gì địch nổi, xé toang bất cứ mục tiêu nào, cảm giác kích thích ấy khiến cho trái tim của Luân Hồi Nhận Tiên Tử đập rộn lên.

Cô nghĩ, mình nghiện cảm giác này.

Pằng pằng pằng pằng pằng pằng ~

Trong hai phút oanh tạc dài như vô tận, đạn Bá Tống vô tình lạnh lùng, đạn A Bạch và đạn Bá Thần trụ đã rải thảm mưa bom xuống vị trí mà bốn ấn ký Thiên Đạo đang giao chiến.

Nòng pháo pháp khí dừng xoay tròn, hỏa lực ngừng lại, một làn khói tỏa ra từ họng pháo.

“Hết rồi sao?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử vẫn chưa đã ghiền.

Nếu có thể, cô muốn trải nghiệm cảm giác kích thích này nhiều hơn nữa.

Thân thể của cô từ từ phai nhạt.

Khi sắp tiêu tán, cô hướng mắt nhìn về vị trí của bốn ấn ký Thiên Đạo kia.

“Diệt sạch, xong rồi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử hài lòng nói.

Bốn ấn ký Thiên Đạo đã hóa thành mảnh vỡ, ngay cả ấn ký Thiên Đạo thứ năm của cô cũng không ngoại lệ.

“Nhiệm vụ hoàn thành. Bá Tống đạo hữu, lần sau mà còn cơ hội như vậy thì nhớ phải gọi ta đó nha.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử lưu luyến dặn dò.

Sau đó, thân hình cô biến mất.

pháp khí tổ hợp tam thập tam thú cũng đạt đến cực hạn, tự động phân tách, hóa thành ba mươi ba tiên tử khí linh, nâng đỡ Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Sự giãy giụa quật cường cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo bị xé nát dưới hỏa lực của thời đại biến thiên.

Từ giờ khắc này trở đi, trong Chư Thiên Vạn Giới chẳng còn bất cứ lực lượng hay quy tắc nào có thể cản bước Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thực hiện hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo!

“Bạch tiền bối, thời điểm chứng đạo tới rồi.” Tống Thư Hàng gắng gượng ngồi dậy, nở một nụ cười xán lạn.

Chương 3123: Bạch tiền bối: Ngươi không hề phòng bị ta một chút nào sao?

Sau khi bị rút cạn một lần, Tống Thư Hàng đã bắt đầu có kháng thể với việc trở thành đạn pháo, cho nên tốc độ khôi phục của hắn nhanh hơn rất nhiều.

Đây có lẽ là bản thăng cấp của năng lực chịu đựng đau đớn.

Bên cạnh hắn, Bạch tiền bối mở mắt ra, cười nói: “Ừm, cuối cùng cũng đến bước này… Từ nay sẽ không còn gì cản trở chúng ta chứng đạo nữa.”

Miệng thì nói câu thoại rõ ngầu, nhưng Bạch tiền bối đã suy nhược đến mức không động đậy nổi một ngón tay, chỉ có thể nằm tại chỗ nghỉ ngơi chốc lát.

Hắn khác với Tống Thư Hàng. Hắn không có kim đan cá voi mập bất hủ, không có toàn thân á bất hủ hóa, lại càng chẳng có thiên phú BUG như chịu đựng đau đớn.

“Tiền bối vui không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn không hỏi “tiền bối có vui vì chứng đạo không”, mà là hỏi “tiền bối chơi có vui không”.

“Ừ, vui thì cũng vui. Nhưng chắc ta không trải nghiệm thêm lần nữa đâu.” Bạch tiền bối dùng mu bàn tay che mắt, cản lại ánh sáng chói mắt của căn nguyên bất hủ đang khuếch tán trước mặt.

“Ta cũng thế.” Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Cảm giác đến cả cốt tủy đều bị ép khô khi biến thành đạn pháo còn khó chịu hơn ngày xưa cày cuốc để thi đại học.

Dứt lời, Tống Thư Hàng nhìn sang mấy mảnh vỡ ấn ký Thiên Đạo cách đó không xa.

Mỹ nhân rắn công đức nhận được tín hiệu, vui vẻ hiển hiện sau lưng hắn.

Sau đó, cô uốn thân mình duyên dáng bơi đi, thu thập lại những mảnh vỡ và năng lượng của bốn ấn ký Thiên Đạo vừa bị đánh vỡ, để lát sau giao cho Tống Thư Hàng ngưng tụ Thiên Đạo trụ.

Một lát sau.

Nhân lúc Bạch tiền bối đang nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng nghiến răng ép khô chính mình một lần nữa, ngưng tụ tất cả bốn mảnh vỡ ấn ký Thiên Đạo còn lại thành Thiên Đạo trụ.

Thiên Đạo trụ - Hắc trụ.

Thiên Đạo trụ - Long trụ.

Thiên Đạo trụ - Đạo trụ.

Cuối cùng là Thiên Đạo trụ do Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử biến thành.

“Mà không biết Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử tên là gì nhỉ?” Tống Thư Hàng nhìn cây trụ cuối cùng, lâm vào trầm tư.

Hình như hắn chưa bao giờ hỏi tiên hiệu của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.

Thất lễ quá.

Lần sau đến hành tinh tổ của Thiên Hà Tô thị phải hỏi Luân Hồi Nhận Tiên Tử mới được.

Tạm thời, để cho tên các trụ được đồng bộ… hay cứ tạm gọi là Thiên Đạo trụ - Luân trụ cái đã?

Sau khi thu hết tám Thiên Đạo trụ, Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, tiền bối đỡ hơn rồi chứ?”

“Ừm, tàm tạm rồi.” Bạch tiền bối ngồi dậy.

Tống Thư Hàng bước lên phía trước mấy bước, đỡ Bạch tiền bối đứng lên.

Cách đó không xa, mỹ nhân rắn công đức đang tung tăng dạo chơi giữa trời sao thấy thế, bèn thảnh thơi bay về, phụ thể sau lưng Tống Thư Hàng và nằm úp lên đỉnh đầu của hắn.

Việc cô trở thành hóa thân công đức của Tống Thư Hàng là một sự bất ngờ.

Nhân quả giữa @#%× Tiên Tử và Tống Thư Hàng bắt nguồn từ Trình Lâm Tiên Tử.

Trước khi trở thành hóa thân công đức của Tống Thư Hàng, cô chưa từng nghĩ rằng chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, hắn đã có thể tiến nhanh như gió, chứng đạo bất hủ.

Đừng nói là nghĩ tới, đến tưởng tượng cô còn chẳng tưởng tượng ra nữa là.

Ai ngờ chuyện không tưởng ấy lại trở thành sự thật kia chứ.

Trong quá trình chứng đạo, thậm chí cô còn được lợi nhiều hơn hóa thân tam thi của Tống Thư Hàng.

Khi bản tôn chứng đạo, cả hóa thân và phân thân chỉ thu hoạch được lợi ích gián tiếp mà thôi.

Thậm chí trong giai đoạn chứng đạo Thiên Đạo, một số hóa thân và phân thân còn có thể bị thu hồi, dung hợp cùng bản thể để tạo nên một chỉnh thể.

Nhưng cô thì khác, cô là hóa thân công đức – cũng là một phần của bản tôn.

Tương tự với hào quang công đức xán lạn bất hủ của Công Đức Đạo Nhân trước kia, giờ đây @#%× Tiên Tử cũng có thể nhiễm ánh hào quang bất hủ.

Nói thật, mãi cho đến khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối chính thức bước vào hạch tâm pháp tắc Thiên Đạo và tiến hành bước chứng đạo cuối cùng, mỹ nhân rắn công đức vẫn cảm thấy như đang nằm mơ vậy.

Dường như mọi thứ đều như một giấc mộng hoang đường.

…

Khu vực hạch tâm pháp tắc Thiên Đạo.

Sau khi đòn phản kháng cuối cùng bị đánh bại, pháp tắc Thiên Đạo hoàn toàn mở rộng với Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, không còn bài xích bọn họ nữa.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối duy trì sự đồng bộ 100%, bước vào hạch tâm pháp tắc Thiên Đạo cùng một lúc.

Một khắc sau, quyền hạn Thiên Đạo, pháp tắc Thiên Đạo và tin tức bất hủ bao phủ cả hai người.

Đây là lần đầu tiên quyền kế thừa quyền hạn Thiên Đạo đồng thời được chia sẻ cho hai cá thể khác biệt.

“Đây chính là quyền hạn Thiên Đạo sao?” Tống Thư Hàng xòe tay ra, nhìn thân thể á bất hủ đang từ từ chuyển hóa thành bất hủ.

Tin tức đang bao phủ thân thể hắn chính là cội nguồn của thế gian, là khởi điểm của vạn vật, là điểm cuối của tất cả tri thức.

Đó là quyền hạn và tri thức gần như chạm tới “toàn tri, toàn năng”.

Sở dĩ nói “gần như chạm tới”, là bởi vì nó còn thiếu tri thức và năng lực liên quan tới “siêu thoát”.

Kể từ thời khắc kế thừa quyền hạn Thiên Đạo, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã trở thành căn nguyên của vạn vật và nắm giữ được tri thức tối cao của Chư Thiên Vạn Giới.

“Ồ, dù đã đến bước cuối cùng, pháp tắc Thiên Đạo vẫn thể hiện sự bất mãn của nó sao?” Tống Thư Hàng bỗng nở nụ cười.

Hắn và Bạch tiền bối đã bắt đầu bất hủ hóa.

Nhưng “định mức” tin tức bất hủ và quy tắc Thiên Đạo lấy được từ hạch tâm pháp tắc Thiên Đạo cũng chỉ đạt khoảng 150% mà thôi.

“Chỉ e đây đã là cực hạn của nó rồi.” Bạch tiền bối nói.

Trực giác nói cho hắn biết, lượng vật chất và tin tức mà Thiên Đạo có thể cung cấp cho một người đúc thành bất hủ trong một lần là có hạn. Hơn nữa, trước đây không lâu, Đạo Tử lợi dụng hậu chiêu của đại lão quả cầu béo để chứng đạo đời thứ tám.5 đã thu được một lần bất hủ rồi.

Hiện tại, hạch tâm pháp tắc Thiên Đạo có thể cung cấp lượng bất hủ bằng 150% của một vị Thiên Đạo, có thể đã chạm tới cực hạn. E rằng phải chờ đến ngàn năm, vạn năm, thậm chí trên một triệu năm mới có thể bù đắp được phần còn lại.

Nếu đổi thành hai người khác thực hiện “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” mà thiếu 50% lượng bất hủ này, thì có lẽ không thể chứng đạo một cách hoàn mỹ được.

Nhưng Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng không cần đủ 200% lượng bất hủ hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng vốn đã có kim đan cá voi mập bất hủ + trạng thái á bất hủ.

Mà Bạch tiền bối thì có cả một tinh hà bất hủ hoàn chỉnh kia.

Cho nên dù chỉ có 150% định mức bất hủ cũng đủ để hai người hoàn thành bất hủ, thậm chí còn dư dả nữa kìa!

Kế thừa quyền hạn Thiên Đạo.

Tiếp thu tri thức tối cao.

Ngưng tụ thân thể bất hủ.

Toàn bộ quá trình được thực hiện liền mạch, rõ ràng.

Bước tiếp theo…

Chính là hai người bước ra khỏi căn nguyên Thiên Đạo, tuyên bố với Chư Thiên Vạn Giới kỳ tích hai Thiên Đạo đồng thời lên ngôi, và tiếp quản toàn bộ quyền hạn chúa tể của Chư Thiên Vạn Giới.

“Đúng rồi, Thư Hàng này.” Trước khi bước ra khỏi thế giới căn nguyên Thiên Đạo, Bạch tiền bối nói với Tống Thư Hàng: “Sau khi chứng đạo, ngươi có nghĩ đến bước siêu thoát không?”

“Có.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Theo tiến triển của chúng ta hiện tại, sau khi hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo, phải có Thiên Đạo ở lại, tiếp nhận quyền hạn Thiên Đạo hoàn chỉnh, để một Thiên Đạo khác hoàn thành siêu thoát.” Bạch tiền bối nói rất nghiêm túc: “Nói cách khác, giữa ngươi và ta, chỉ có một người có thể siêu thoát bất hủ mà thôi.”

Tống Thư Hàng lại gật đầu. Hắn cũng đã thôi diễn quá trình này từ trước rồi.

“Vậy… ngươi có bao giờ nghĩ, toàn bộ hành động của ta chỉ nhằm mục đích siêu việt bất hủ, hoàn thành siêu thoát hay không?” Bạch tiền bối bỗng hỏi: “Ngươi chẳng hề phòng bị ta một chút nào ư?”

“Bạch tiền bối đừng quậy nào. Tiền bối và ta tâm ý tương thông, tiền bối hiểu rõ ý nghĩ của ta mà.” Tống Thư Hàng nói: “Với ta mà nói, Bạch tiền bối siêu thoát cũng sẽ bù đắp niềm tiếc nuối Bích Thủy các của Sở các chủ năm xưa và xử lý vấn đề trong thế giới của Tử tương lai thay cho ta. Chấp niệm của quá khứ, nhân quả của hiện tại và hy vọng của tương lai đều đặt trên vai chúng ta. Cho nên dù là ai siêu thoát cũng vậy thôi.”

Có lẽ điều đáng tiếc duy nhất chính là chẳng biết người siêu thoát có thể ở lại Chư Thiên Vạn Giới này nữa hay không.

Và tương lai phải chăng còn gặp lại?

Với chuyện siêu thoát, Tống Thư Hàng chỉ lo mỗi việc ấy mà thôi.

“Tuy ta hiểu rõ, nhưng ta vẫn muốn hỏi.” Bạch tiền bối vươn vai một cái, nở nụ cười vô cùng thỏa mãn.

Chương 3124: Nói ngươi không tin chứ ta từng đánh Bá Tống đấy!

Bản thân Tống Thư Hàng cũng không ham mê vị trí Thiên Đạo cho lắm.

Nếu như có thể thì trạng thái lý tưởng nhất đối với hắn chính là duy trì cảnh giới Trường Sinh Giả, mà có hình thức á bất hủ thì càng hoàn mỹ hơn.

Dù sao thì sau khi trở thành á bất hủ, Thiên Đạo có giáng lâm đánh hắn, hắn cũng chống đỡ được kia mà.

Tính Tống Thư Hàng không thích những thứ tầm thường. So với cuộc sống bình thường nhạt nhẽo thì hắn ưa kích thích hơn. Cho nên trước kia khi tiếp xúc với nhóm Cửu Châu số 1, biết các thành viên trong nhóm đều là người tu chân có thể dời non lấp biển, ngự kiếm phi hành xong, hắn đã hạ quyết tâm và lựa chọn bước chân vào thế giới tu chân chỉ trong chớp mắt.

Nhưng mặt khác, hắn lại không quá cố chấp với “tột cùng” và “siêu thoát”.

[Trở thành một trong những người mạnh nhất, không ai đánh thắng được ta thì càng tốt.]

[Ta không tùy tiện động tới người khác, nhưng phải có đủ thực lực để không kẻ nào động được tới ta, để đảm bảo rằng khi có kẻ muốn hại ta, ta có thể lập tức đánh trả và đập tan xác nó!]

Đây chính là tâm thái của Tống Thư Hàng.

Sở dĩ hiện tại hắn liều mạng theo đuổi bất hủ và siêu thoát bất hủ, là bởi hắn cố gắng phấn đấu không chỉ vì chính bản thân mình.

Trên lưng hắn gánh vác cả quá khứ, hiện tại và tương lai.

Cho nên giữa hắn và Bạch tiền bối, nhất định phải có một người siêu thoát bất hủ, để giải quyết những chấp niệm của quá khứ, hiện tại và tương lai để lại.

Nhưng với hắn, cụ thể là ai siêu thoát cũng như nhau, không hề có chút khác biệt nào.

Nếu Bạch tiền bối đã muốn siêu thoát, thì Tống Thư Hàng sẽ rất vui lòng biến chính mình thành cánh tay mở toang lồng giam Thiên Đạo cầm tù hắn, thả cho hắn thoát khỏi hết thảy quy tắc trói buộc trên thế gian này, đón nhận tự do chân chính mà tự tại vẫy vùng bên ngoài pháp tắc.

Còn Tống Thư Hàng hắn làm bất hủ vĩnh viễn cũng ngon.

Nếu không muốn làm nữa, hắn sẽ thương lượng với các vị tiền bối xem có cách nào để thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo hay không, sau đó quay về hiện thế làm một tiểu Thiên Đạo á bất hủ mà đến Thiên Đạo cũng chẳng chơi lại nổi. Ái chà chà.

“Được rồi, đi thôi… Rời khỏi căn nguyên Thiên Đạo, tuyên bố tin tức chúng ta đã chứng đạo thành công cho toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới, sau đó đồng bộ với căn nguyên của thế giới Cửu U để tạo ta chúa tể Cửu U thôi.” Bạch tiền bối vẫy tay gọi Tống Thư Hàng, nói.

“Ta có thể tạo ra thêm một chúa tể Cửu U nữa không nhỉ?” Tống Thư Hàng đuổi theo Bạch tiền bối, tò mò hỏi.

Trong thế giới Cửu U đã có một Tống U U rồi.

Nếu lại xuất hiện thêm một Tống U U two nữa, hai Tống U U phải ở chung với nhau thế nào đây? Có thấy ngượng nghịu lắm không? Dù sao thì hai người đều là chúa tể Cửu U của hắn, khác hẳn với Bạch tiền bối two và đại lão quả cầu béo mà.

“Ai biết được? Nhưng ta thấy chắc chắn sẽ thú vị lắm… Bây giờ Cửu U đã có một Bạch Cửu U và một Tống Cửu U rồi, có thêm một người nữa cũng không thành vấn đề. Hẳn là mọi người sẽ chung sống hòa bình với nhau thôi, nhỉ?” Bạch tiền bối chẳng những không phiền não vì chuyện này mà còn cảm thấy nó khá hay ho.

Chờ Tống Thư Hàng đứng cùng vị trí với Bạch tiền bối, cả hai điều chỉnh lại độ đồng bộ rồi cùng bước ra khỏi căn nguyên Thiên Đạo, sau đó xuyên ra từ chiều không gian Thiên Đạo và xuất hiện tại hiện thế.

Thời khắc này đánh dấu lần đầu tiên Chư Thiên Vạn Giới nghênh đón một thời đại có đến hai vị chủ nhân!

Đây là thời khắc mang tính lịch sử!

Quá khứ chưa từng có, mà tương lai e rằng cũng khó mà có được!

Vạn giới một lần nữa chấn động, mở đường cho hai vị chủ nhân giá lâm.

…

Trong Chư Thiên Vạn Giới.

[Đến rồi, cuối cùng cũng đến! Chờ mãi!] Các Trường Sinh Giả đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi giây phút này từ rất lâu rồi.

Từ sau khi Bá Tống đối kháng với tồn tại bất hủ đời trước còn nhiều nghi vấn kia và mạnh mẽ tiến vào quá trình chứng đạo, các Trường Sinh Giả đã bắt đầu mong ngóng khoảnh khắc này.

[Nhất định phải thành công đấy!] Sợi ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối quan sát trong thấp thỏm.

Tuy đã quan sát trực tiếp toàn bộ hành trình của Bá Tống và Bạch đạo hữu qua hệ thống mạng chat Tu Chân, nhưng chưa đến thời khắc cuối cùng thì hắn vẫn chưa thể yên tâm.

[Là hai người cùng chứng đạo, hay là một người?] Bạch tiền bối two hình chiếu phân thân cũng nhìn lên bầu trời.

[Bá Tống, không được thua đâu đấy! Nhất định phải chứng đạo thành công, sau đó quét hết bất hủ đời trước vào đống rác!] Thiên Chí của Mặc Gia siết chặt nắm tay, thầm nghĩ trong lòng. Ngươi là người đã chiến thắng ta, nếu ngươi ngã xuống vào giai đoạn chứng đạo cuối cùng thì ta sẽ coi thường ngươi đó!

Trong nhóm Cửu Châu số 1 nảy ra vô số tin tức y như spam.

Tất cả mọi người đều đang mong chờ kết cục cuối cùng.

…

Có người chờ mong, đương nhiên cũng có người tuyệt vọng.

Trong một hành tinh nhỏ ở Thương Diễm giới giữa Chư Thiên Vạn Giới, Hà Chỉ Ma Đế vuốt mặt, nói chẳng nên lời.

Hắn nhìn tấm ảnh Thiên Đạo trụ mà Bá Tống gửi cho mình trước đó không lâu, lại nhìn bóng dáng Thiên Đạo nhiệm kỳ mới từ từ xuất hiện giữa không trung mà trong lòng tuyệt vọng.

Mấy tháng trước, hắn vẫn còn nghĩ rằng sau khi vết thương hồi phục thì sẽ đi tìm Bá Tống báo thù.

Mà bây giờ thì hắn lấy gì ra mà báo thù đây?

Đối phương chỉ còn một bước nữa là chứng đạo bất hủ và trở thành Thiên Đạo rồi.

Từ nay về sau, trong Chư Thiên Vạn Giới mênh mông, e rằng không còn chỗ cho hắn dung thân nữa. Ngày trước hắn còn có thể trốn vào mảnh đất đặc biệt không thuộc về Chư Thiên Vạn Giới trong thế giới Hắc Long.

Nhưng bây giờ hắn mà vào thế giới Hắc Long thì chỉ có chết nhanh hơn thôi.

Khi Hà Chỉ Ma Đế đang khó ở, chức năng "thông báo hệ thống" của hệ thống mạng chat Tu Chân lại gửi cho hắn một lời nhắc nhở đỏ rực: [Nhìn xem, Bá Tống chứng đạo kìa.]

Nhà dột còn gặp đêm mưa!

Hà Chỉ Ma Đế tắt phéng thông báo hệ thống đi: "..."

Nhưng một thông báo khác lại hiện lên: [Ngươi nhất định phải mau chóng khỏe lại nhé, chú em Hà Chỉ. Chờ vết thương của ngươi khôi phục, ta sẽ đề nghị Bá Tống gia tăng Thiên kiếp – Hà Chỉ kiếp, mỗi vòng một ngàn năm, phục vụ VIP riêng cho ngươi đấy.]

Hà Chỉ Ma Đế nhắm tịt mắt lại, ngó lơ thông báo đỏ rực kia.

[Hoặc là ngươi đến thế giới Hắc Long xin lỗi ta. Chỉ cần lời xin lỗi của ngươi có thể đả động ta thì ta sẽ cân nhắc mà bỏ qua cho.] Nữ sĩ lưới rồng phải nén cười mà gửi thông báo hệ thống cho Hà Chỉ Ma Đế.

Hà Chỉ Ma Đế đã từng trỏ một ngón tay đánh sập cô, cướp đi quyền điều khiển thế giới Hắc Long của cô, cuối cùng cũng rơi vào bước đường hôm nay.

Giờ khắc này, oán khí trong lòng nữ sĩ lưới rồng cũng tiêu tan gần hết.

Sau đó, cô hủy follow Hà Chỉ Ma Đế.

Bởi vì Hà Chỉ Ma Đế đã không thể mang lại cho cô thêm chút cảm giác vui vẻ nào nữa. Cội nguồn vui vẻ của cô đã trở thành việc không ngừng thăng cấp cho hệ thống mạng chat Tu Chân rồi.

Mỗi lần hệ thống mạng chat Tu Chân thăng cấp, mỗi lần có thêm chức năng mới, mỗi lời khen ngợi của người dùng đều khiến cho cô sung sướng trong lòng.

Bước tiếp theo, mục tiêu của cô chính là kết nối thế giới Hắc Long với hệ thống mạng chat Tu Chân.

Trước kia cô không làm được, nhưng giờ đây Bá Tống đã chứng đạo bất hủ, hệ thống mạng chat Tu Chân có Thiên Đạo chống lưng, trở ngại giữa thế giới Hắc Long và hiện thế không còn là vấn đề nữa.

“Chờ thế giới Hắc Long kết nối với hệ thống mạng chat Tu Chân, có phải ta nên đi học Tăng Phát thuật không nhỉ? Hay là đi trồng tóc thì hơn?” Nữ sĩ lưới rồng sờ lên trán mình, cảm thấy mép tóc hình như lại lùi về phía sau một chút.

…

Trừ các đạo hữu đang chờ mong và một vài người đang hoảng hốt, thì trong Chư Thiên Vạn Giới còn một nhóm nhỏ đạo hữu mang tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Tâm trạng phức tạp này mang tên… thổn thức.

Ví dụ như ở khu vực gần mặt trăng.

Có một vị cường giả Kim Đan ngũ phẩm tóc đỏ đang ngẩng đầu nhìn trời cùng với các đạo hữu của mình.

“Ta nói các ngươi không tin… chứ mấy tháng trước, khi đang truy tìm Phệ Hồn Yêu Hồ gần mặt trăng, ta đã gặp Bá Tống. Lúc đó ta còn truy sát Bá Tống, đuổi hắn chạy khắp vũ trụ, suýt thì đánh hắn lăn lóc trên đất rồi kia. Nếu không phải sau đó hắn gọi trưởng bối Thất Tu Tôn Giả đến thì có khi ta đã chém hắn đi đời nhà ma thật rồi. Ai ngờ bây giờ Bá Tống lại thành Thiên Đạo.” Cường giả Kim Đan ngũ phẩm tóc đỏ thổn thức nói.

Các đạo hữu bên cạnh hắn nhìn hắn bằng ánh mắt như ngó kẻ tâm thần, cũng vô thức nhích xa hắn một chút luôn.

Ông bạn này nhà mình uống nhầm thuốc hả?

Lại còn tưởng tượng ra cả chuyện chém Bá Tống nữa kia đấy?

Chém gió cũng không thể chém thế được đâu!

Mà, ngươi không biết bây giờ Bá Tống tiên sinh chứng đạo bất hủ rồi sao?

Ngươi chém gió ngay lúc hắn đang chứng đạo, không sợ hắn bổ thiên kiếp xuống đánh chết tươi luôn à?

Dù Bá Tống Thiên Đạo bỏ qua cho ngươi, nhưng có khi quy tắc Thiên Đạo đã ghim mặt ngươi rồi đấy… Tương lai khi ngươi độ kiếp, uy lực của thiên kiếp nhất định sẽ tăng gấp mấy lần cho xem.

Chán sống hả?

“Đừng nói nữa, ngươi mà nói thêm nữa thì ta đành phải tuyệt giao với ngươi thôi.” Đạo hữu của cường giả Kim Đan ngũ phẩm tóc đỏ nhắc nhở. Hắn cũng không muốn bị ảnh hưởng bởi ông bạn của mình, để rồi thiên kiếp sau này tự dưng mạnh lên đâu.

“Ta biết ngay các ngươi sẽ không tin mà.” Linh hoàng tóc đỏ thở dài.

… Đừng nói các ngươi không tin, thực tế thì chính ta cũng chẳng dám tin đây!

Nếu không phải ta còn nhớ “Đà Đao thuật” và “Hỏa Diễm Thế Thân pháp” của mình đều bị Thất Tu Tôn Giả lấy đi làm cái giá giữ mạng, thì ta còn tưởng mình đang nằm mơ đấy!

…

Còn một người nữa cũng thổn thức y như cường giả Kim Đan ngũ phẩm tóc đỏ, chính là ông chú Chính Đức – Chưởng môn Tiên Nông tông.

Lúc này Chính Đức và các đệ tử Tiên Nông tông cũng đang quan sát hình ảnh Thiên Đạo ra mắt.

“Nói ra có khi các ngươi không tin, chứ ta đã từng đấm một cú trời giáng vào giữa mặt Thiên Đạo Bá Tống, còn đánh cho hắn ngất lịm không dậy được nữa kia… Lúc ấy chuyện này còn lên báo ở địa khu Giang Nam nữa đó.”

Nói cách khác, ta là người từng chính diện đánh bại Thiên Đạo đấy!

Má nó chứ, chuyện này đủ để chém gió cả đời!

Hay là ta ghi sự kiện vĩ đại này vào lịch sử truyền đời của Tiên Nông tông nhỉ?

Tiện thể thu thập lại bài báo ở địa khu Giang Nam trước kia luôn. Cái bài ghi lại việc hắn giáng quyền đánh ngất xỉu Bá Tống hôm gặp nhau lần đầu ấy.

Sau này đệ tử Tiên Nông tông lật lịch sử truyền đời ra xem, đọc được sự tích vĩ đại của hắn thì nhất định là phải sùng bái lắm!

Các đời Thiên Đạo hồi trẻ đều chiến đấu vượt cấp như cơm bữa, gần như chưa ai thất bại bao giờ.

Có thể đánh thắng Thiên Đạo hồi mười tám tuổi, khẳng định là có thể huênh hoang cả đời luôn!

Đệ tử Tiên Nông tông nhìn ông chú Chính Đức bằng ánh mắt chẳng dám tin.

Nhưng các sư thúc trưởng bối trong Tiên Nông tông cũng thổn thức y hệt hắn, gật đầu bảo: “Chuyện này là thật đấy. Nhưng quan hệ giữa Tiên Nông tông chúng ta và Thiên Đạo Bá Tống coi như không tệ. Cho nên các ngươi không phải lo Thiên Đạo Bá Tống giáng trừng phạt xuống đâu, ngược lại, có khi chúng ta còn được lợi ấy chứ.”

Tạo quan hệ tốt với Bá Tống thực sự là lựa chọn chính xác và sáng suốt nhất của Tiên Nông tông từ trước đến giờ.

…

Ở thế giới dưới đáy biển.

Hải Đảm Chiến Sĩ Vương, Hải Vương lặng lẽ sờ chiến giáp Kiếp Tiên trên người mình,

“Mẹ nó, ta khôn vãi!” Nó thốt lên mà lòng còn sợi hãi.

May mà lúc ấy nó quả quyết buông bỏ thù hận, lựa chọn hòa giải với Bá Tống thông qua đại lão hàng gì cũng có thể bán.

Nếu không, đối mặt với Thiên Đạo Bá Tống đã chứng đạo bất hủ, cả nó và tộc Hải Đảm Chiến Sĩ sẽ đều bị tuyệt diệt mất thôi!

…

“Tốt rồi, cuối cùng cũng thành bất hủ thực sự, nhiệm vụ của ta được giảm bớt đi rồi.” Tiểu thư rùa tai ương khổng lồ nhìn lên bầu trời, khẽ nói.

Có điều… rõ ràng Bá Tống trở thành bất hủ thực sự, không rơi vãi linh kiện mang khí tức bất hủ nữa, giúp cô giảm bớt công việc là một chuyện tốt.

Nhưng vì sao cô lại cảm thấy ấm ức thế nhỉ?

Là bởi vì từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ cắn nổi Bá Tống nữa ư?

…

Cuối cùng, trong cảm xúc hoặc chờ mong, hoặc hoảng hốt, hoặc phức tạp của tất cả mọi người, hình ảnh Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đồng thời chiếu rọi khắp Chư Thiên Vạn Giới.

“Là hai cá thể khác biệt, đồng thời chứng đạo!” Bạch tiền bối two nhìn hình chiếu mà thở phào nhẹ nhõm, dường như một gánh nặng khổng lồ trong lòng đã rơi xuống đất.

“Cuối cùng ta cũng không còn gì hối tiếc nữa.” Sợi ý thức sót lại của Đạo Tử rốt cuộc hoàn toàn yên tĩnh lại.

Từ nay về sau, thế giới giao lại cho các ngươi nhé, Bá Tống và Bạch đạo hữu!

“Thành công! Thành công rồi!” Vũ Nhu Tử reo hò nhắn tin vào nhóm Cửu Châu số 1.

Cô không hiểu vì sao tự nhiên mình lại kích động như thế.

Nhưng trong đáy lòng cô có một dòng tình cảm mãnh liệt tuôn trào không sao kìm nén được, khiến cô vui mừng khôn nguôi.

Và rõ ràng cô đang reo hò hoan hô… nhưng lệ nóng lại chứa chan trong đôi mắt.

“Ơ? Sao mình lại khóc?” Vũ Nhu Tử vươn tay lau đi nước mắt trên mặt với vẻ nghi ngờ.

Rõ ràng cô đang rất vui vẻ.

Rõ ràng cô đang chúc mừng Tống tiền bối và Bạch tiền bối.

Thế mà chẳng biết tại sao, đột nhiên lại khóc.

Nhưng cô biết mình khóc không phải vì buồn bã, mà là vì hạnh phúc nên nước mắt mới tuôn trào.

Lệ nóng cứ rơi hoài, không sao kìm lại được.

Vũ Nhu Tử thu đôi chân thon dài, vòng tay lên đầu gối, vùi mặt vào giữa hai cánh tay mà khóc òa lên.

Càng khóc lại càng hạnh phúc.

Nghe tiếng khóc của con gái, Linh Điệp Huyền Thánh cuống cả lên.

“Vũ Nhu Tử, con sao thế?” Linh Điệp tiền bối vội vàng hỏi.

“Con không biết, tự nhiên con vui quá, thế là con khóc thôi.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn còn rơi lã chã.

“Vì Tống Thư Hàng hả?” Linh Điệp tiền bối siết chặt nắm tay.

Trong khoảnh khắc ấy, Linh Điệp tiền bối thậm chí đã nghĩ đến việc bay vọt lên trời mà đè Thiên Đạo ra tẩn cho một trận.

Đừng tưởng chứng đạo Thiên Đạo thì ngon nhé!

Dù ngươi có là Thiên Đạo thì Linh Điệp ta cũng chẳng sợ đâu!

…

Tất cả chúng sinh đều chú ý đến sự kiện Bá Tống và Bạch chứng đạo, cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen cũng không ngoại lệ.

Nó cũng đang lặng lẽ phân thần để ý đến biến hóa của Thiên Đạo.

[Thành công thật ư? Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo, lại thành công bước ra bước cuối cùng?]

[Đã thế… lại còn nhanh đến vậy?]

Quá trình chứng đạo của Bá Tống và tên phá đám đẹp mã kia cứ như được buff thêm hiệu ứng gia tốc.

Loại gia tốc này mạnh mẽ đến mức ép nó vào tuyệt cảnh không còn đường lựa chọn.

Từ đầu đến cuối, dường như nó chưa từng có lựa chọn nào khác cả.

[Ta đã không còn đường lui nữa. Bước tiếp theo của hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo có lẽ chính là siêu thoát. Một khi chúng siêu thoát thì tương lai của ta cũng chấm dứt.]

[Cho nên, chỉ có thể đánh cược lần cuối thôi.]

[Hết thảy đã chuẩn bị sẵn sàng…]

Bên cạnh nó, Bất hủ đạo nhân bị gia cố thêm hiệu quả của Bá Chiếm bí pháp để tránh đến bước cuối cùng lại cắn ngược.

Sau khi chuẩn bị hoàn tất, Thiên Đạo thứ tư bắt lấy thời cơ cuối cùng.

[Tiếp theo… quay về ngôi vị Thiên Đạo!] Cự lão màu đen ra quyết định đau đớn nhất đời, bởi vì cái giá của lựa chọn này vô cùng thảm thiết.

Thảm thiết đến mức nếu không bị ép vào đường cùng thì nó sẽ không bao giờ lựa chọn.

Trong các hậu chiêu mà nó để lại khi thoái vị, có một biện pháp có thể giúp nó kích hoạt thuộc tính bất hủ của mình trong thời gian ngắn, để nó thăng hoa tới cực hạn và đạt được hiệu quả quay lại ngôi vị Thiên Đạo.

Nhưng cái giá… chính là nó sẽ vĩnh viễn mất đi một phần ý thức trong thân thể bất hủ. Bộ phận thân thể ấy sẽ biến thành “vật rỗng” không thể khống chế.

Chẳng khác nào bị liệt nửa người!

Chương 3125: Ngươi đến hay không đến, chín chữ Bá vẫn ở đây!

Mà quá trình đẩy trạng thái của mình lên tới cực hạn và quay về ngôi vị Thiên Đạo còn tiếp tục tiêu hao bản nguyên của nó. Kiểu tiêu hao duy trì liên tục này mới là thứ khó chịu nhất.

Nếu ngồi trên ngôi vị Thiên Đạo quá lâu, toàn bộ ý thức trong thân thể nó sẽ bị hiến tế và hóa thành trống rỗng. Đến lúc đó cho dù có siêu thoát cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Thân thể trống rỗng siêu thoát thì làm gì có linh hồn kia chứ?

Một khi quyết định thì không còn đường lui.

Cái giá thực sự quá nặng nề!

Nếu không bị buộc đến đường cùng thì Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen còn lâu mới lựa chọn làm như thế.

Cho nên mỗi phút mỗi giây tiếp theo của nó đều vô cùng quý báu.

Một khi quay về vị trí Thiên Đạo, nó phải bố trí xong mọi thứ trong nháy mắt, không lãng phí một tích tắc nào.

Trừ chuyện đó ra, sau khi dùng quyền hạn Thiên Đạo để bố trí xong mọi việc, nó còn phải sai khiến Công Đức Bất hủ đạo nhân ngăn chặn Bá Tống và tên đẹp mã phá đám kia, không cho bọn họ cơ hội cản trở mình.

Lúc trước Công Đức Đạo Nhân khởi động lại toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới là một vết xe đổ cần phòng bị, không thể để kẻ khác tiếp tục có cơ hội chặt đứt nhân quả kẻo chuyện sắp thành lại bại.

Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen đã chuẩn bị vạn toàn.

Trong hư không.

Sau khi chứng đạo, Bá Tống và Bạch tiền bối tiến vào giai đoạn ngưng tụ chúa tể Cửu U.

[Chính lúc này đây!] Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen nắm lấy thời cơ!

Trong giai đoạn ngưng tụ chúa tể Cửu U, ý thức của Bá Tống và tên đẹp mã kia sẽ bị kéo vào thế giới Cửu U, lấy bản thân làm bản gốc để ngưng tụ ra chúa tể Cửu U.

Mà đây cũng là thời cơ ra tay thích hợp nhất của nó.

…

Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen cố chống đỡ thân thể mệt mỏi uể oải, lê chân thân vào hiện thế một lần nữa. Trong tay nó manh theo mặt trời màu đen đang thoi thóp.

Mặt trời màu đen lúc này chẳng khác gì một viên dạ minh châu ảm đạm, trông có vẻ sẽ tắt bất cứ lúc nào.

Trước đó Tống Thư Hàng liên thủ với Tô Thị A Thập Lục tạo thành Luân Hồi ấn. Sau khi đại ấn giáng xuống, không ít cát sỏi bất hủ trên mình mặt trời màu đen đã bị nó cưỡng chế kéo vào thông đạo VIP luân hồi và rơi vào vòng tuần hồi vô hạn.

Muốn thoát ra khỏi luân hồi thì chỉ có thể trông vào tâm trạng của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử mà thôi.

“Kích hoạt, năng lực dùng thân thể chúa tể Cửu U sử dụng quyền hạn Thiên Đạo!” Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen mang theo mặt trời màu đen, rót lực lượng bất hủ vào cơ thể nó, cưỡng ép khống chế nó vận chuyển.

Mặt trời màu đen là sản phẩm do Thiên Đạo thứ tư đoạt xá chúa tể Cửu U của mình rồi luyện hóa ra, cho nên bên trong nó còn có thuộc tính của chúa tể Cửu U.

Trong cuộc đời của một chúa tể Cửu U sẽ có một cơ hội tiến vào hiện thế và thực hiện quyền hạn “Thay Trời Hành Đạo”.

Nhưng Hắc U U của Thiên Đạo thứ tư đã sử dụng quyền hạn Thay Trời Hành Đạo ấy từ thời Thái Cổ rồi.

Theo lý thuyết, nó không còn quyền hạn Thay Trời Hành Đạo nữa.

Vậy mà lúc này, dưới sự cưỡng ép thúc giục của cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen, bộ phận Hắc U U trong thân thể mặt trời màu đen lại chạm tới quy tắc Thiên Đạo xa vời tưởng chừng không thể chạm đến. Trong quá trình ấy, bộ phận thuộc về Hắc U U phát ra tiếng kêu khàn khàn ghê người.

Đó là tiếng kêu bất cam từ tận linh hồn Hắc U U.

Thiên Đạo đều là đồ lừa đảo!

Hắc U U không chỉ bị luyện hóa, bị đoạt xá, mà rõ ràng trước khi nó bị luyện hóa, cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen đang tại nhiệm còn cải tạo nó!

Chính vì thế bộ phận Hắc U U còn lại mới có thể kích hoạt quyền hạn Thay Trời Hành Đạo lần thứ hai.

Từ xưa đến nay, gần như tất cả các Thiên Đạo đều từng ra tay với chúa tể Cửu U của mình, chuyện này như một loại ma chú vậy.

Theo chức năng Thay Trời Hành Đạo, tiếng kêu thảm thiết của Hắc U U càng thêm ghê người.

Không chỉ có thế, trong phần cát sỏi bất hủ của mặt trời màu đen hóa thân, bộ phận thuộc về Hắc U U bắt đầu sụp đổ.

Ngay cả cát sỏi bất hủ cũng không thể ngăn cản được sự sụp đổ này.

Thuộc tính đặc biệt của chúa tể Cửu U rút khỏi thân thể mặt trời màu đen và bị lột đi… lần này mất đi là vĩnh viễn, không thể khôi phục lại được nữa.

Đây chính là cái giá, cái giá phải trả cho việc Hắc U U hai lần kích hoạt chức năng Thay Trời Hành Đạo.

“Đã hoàn toàn không còn đường lui nữa rồi.” Sắc mặt của cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen trở nên lạnh lùng.

Nó không hề bị tác động bởi tiếng kêu khiếp người của Hắc U U.

Chúa tể Cửu U là “đạo tiêu”, Thiên Đạo màu đen hiểu rõ chuyện này.

Giờ đây, nó đã tự tay đem “đạo tiêu” của mình ra tế thiên.

Đập nồi dìm thuyền!

Tiếng kêu thảm thiết của Hắc U U yếu dần đi, chức năng Thay Trời Hành Đạo cuối cùng cũng được kích hoạt!

“Nhanh lên, nhanh nữa lên!” Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen nhanh chóng thi pháp.

Trên mình mặt trời màu đen hóa thân, bộ phận vốn thuộc về chúa tể Cửu U thẩm thấu ra từ cát sỏi bất hủ, hóa thành một vật chất đỏ sẫm như máu.

Đây là bộ phận thân thể của chúa tể Cửu U đã chết.

Cũng là nguyên vật liệu cần cho giai đoạn thi pháp tiếp theo của cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Trong nháy mắt, vật chất như máu đỏ thẫm kia đã biến thành hồ máu.

Mà sau khi mất đi bộ phận của Hắc U U, cát sỏi bất hủ không thể duy trì hình thái mặt trời màu đen hóa thân được nữa.

Mặt trời màu đen hóa thân, đi tong.

Cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen thu hồi phần cát sỏi bất hủ kia và cất vào thể nội, sau đó đặt tay lên hồ máu.

Hồ máu hóa thành một trận pháp.

Quyền hạn Thay Trời Hành Đạo có được sau khi hiến tế Hắc U U cũng dung nhập vào hồ máu này.

Cự lão màu đen nhảy thẳng vào hồ máu mà không hề do dự.

Trận pháp hồ máu dung hợp quyền hạn Thay Trời Hành Đạo phụ thể vào cự lão Thiên Đạo thứ tư màu đen!

Những hoa văn trong trận pháp hồ máu bò lên cơ thể nó, lan tràn vào thân thể nó hệt như truyền máu.

Khí thế trong thân thể của cự lão màu đen bắt đầu dâng lên kịch liệt.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã thăng hoa tới cực hạn đỉnh phong.

Sau đó trên người nó bộc phát ra hào quang chói lóa của vầng sáng Thiên Đạo.

Uy áp vô tận khuếch tán ra.

Dưới uy áp vô lượng này, sao trời xung quanh thân thể cự lão màu đen không chịu nổi áp lực mà đồng loạt nổ tung!

Những ngôi sao vô tội ấy cũng rất tuyệt vọng.

Chúng đã sống mấy tỉ năm trong vũ trụ, thế mà chẳng hiểu sao đang yên đang lành lại nổ banh xác.

Song uy áp vô tận ấy mới chỉ là bắt đầu.

Cự lão màu đen hít sâu một hơi, uy áp trên người bao phủ toàn bộ vũ trụ… sau đó sẽ là Chư Thiên Vạn Giới.

Phần lớn người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới mềm oặt cả người, suýt nữa thì phủ phục trên mặt đất.

Ngay cả những sinh linh bình thường có giác quan nhạy cảm cũng chịu ảnh hưởng của uy áp ấy.

Thậm chí tất cả sao trời trong các vũ trụ của Chư Thiên Vạn Giới cũng hơi chấn động khi cảm ứng được luồng uy áp kia. Bởi vì trong thời đại của Thiên Đạo thứ sáu, tất cả hằng tinh và hành tinh trong Chư Thiên Vạn Giới cũng đã từng bị phá hủy một lần.

Tai nạn năm đó bị nhân quả nghịch chuyển ngắt ngang.

Nhưng vũ trụ trong Chư Thiên Vạn Giới vẫn còn khắc sâu ấn tượng nào đó.

Đây là uy áp của Thiên Đạo hàng thật giá thật!

Trấn áp Chư Thiên Vạn Giới, nắm giữ quy tắc Thiên Đạo, bất hủ hoàn mỹ vô khuyết, lực lượng gần như muốn gì được nấy trong Chư Thiên Vạn Giới!

Thiên Đạo thứ tư màu đen quay lại ngôi vị từ bước đường cùng!

[Khí tức Thiên Đạo? Đây là vị Thiên Đạo thứ ba sai?] Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới vô cùng khiếp sợ.

[Lần này Bá Tống không chỉ đưa hai cá thể khác biệt, mà là ba cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo bất hủ à?]

[Cảm giác chỉ động ngón tay là có thể hủy diệt vũ trụ này là sao? Vị Thiên Đạo thứ ba có khuynh hướng hủy diệt vạn vật hả?]

Sau khi cảm ứng được khí tức của Thiên Đạo thứ ba, chẳng hiểu sao trong lòng người tu luyện của Chư Thiên Vạn Giới đều dâng lên dự cảm không lành vô cùng mãnh liệt.

Cứ như thể ngày tận thế thực sự sắp tới.

Thời đại sắp sửa kết thúc.

Thiên Đạo này, xuất hiện để hủy diệt hết thảy!

“Bá Tống! Bá Tống!” Có người không kìm nổi hô lên thánh hiệu của Thiên Đạo Bá Tống.

Chỉ có Thiên Đạo mới có thể đối kháng với Thiên Đạo.

Thiên Đạo thứ ba này tràn đầy khí tức hủy diệt, khiến cho người ta cảm thấy nó không chung đường với Bá Tống.

Cho nên bọn họ chỉ có thể dựa vào Thiên Đạo Bá Tống!

“Thành công!” Thiên Đạo thứ tư nắm nhẹ nắm đấm, cảm nhận lực lượng quân lâm thiên hạ đã mất bỗng ùa về.

Nhưng nó không có thời gian để cảm khái.

Bây giờ mỗi phút mỗi giây của nó đều vô cùng quý giá.

Nó nhấc chân bước vào chiều không gian Thiên Đạo.

Cùng lúc đó, nó vươn tay nhắm thẳng vào thân thể của Công Đức Bất hủ đạo nhân, bổ thêm một phát: “Bá Chiếm bí pháp cường hóa!”

“Ngăn Bá Tống và tên Bạch kia lại!” Thiên Đạo thứ tư màu đen hạ mệnh lệnh sau cùng.

Sau đó nó lẩn vào chiều không gian Thiên Đạo, thuần thục nhận lấy quyền quản lý quyền hạn Thiên Đạo và bắt đầu thao tác.

Virus hủy diệt hằng tinh – phiên bản cải tạo được chuẩn bị trong lúc Bá Tống và Bạch đang chứng đạo Thiên Đạo được triệu hoán ra.

Đây là virus hủy diệt hằng tinh được cải tạo, mỗi con đều có tin tức bất hủ, trong đó còn trộn lẫn không ít cát sỏi bất hủ.

Nhưng chỉ thế thôi thì chưa đủ để Thiên Đạo thứ tư màu đen hài lòng.

“Cường hóa!” Nó kích hoạt quyền hạn Thiên Đạo, tiến hành cường hóa Virus hủy diệt hằng tinh – phiên bản cải tạo thêm một bước nữa và đưa chúng vào trạng thái khóa kín.

Như vậy, dù Bá Tống và Bạch kích hoạt quyền hạn Thiên Đạo thì cũng không thể xóa bỏ chủng virus mới nhất này trong thời gian ngắn.

Mà chỉ cần có một chút thời gian thôi, là chúng có thể chôn vùi toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới.

“Bước kế tiếp, đi đi, hãy tiến về từng hằng tinh một, chôn vùi thế giới vô dụng này đi!” Thiên Đạo thứ tư màu đen giành giật thời gian, lợi dụng quyền hạn Thiên Đạo, hạ mệnh lệnh tiếp theo.

Có quyền hạn Thiên Đạo trợ giúp, chỉ cần một mệnh lệnh là có thể cấy chính xác virus vào từng hằng tinh trong Chư Thiên Vạn

Giới và dẫn nổ trong khoảnh khắc.

Nhưng mà…

Sau khi Thiên Đạo thứ tư màu đen hạ lệnh, đám virus hủy diệt hằng tinh này không hề phản ứng và cũng chẳng được truyền tống đi.

Có kẻ đang âm thầm cản trở nó!

Thiên Đạo thứ tư màu đen quay vụt người lại.

Sau đó, nó nhìn thấy người đàn ông có chín chữ Bá kia đã xuất hiện trong chiều không gian Thiên Đạo từ lúc nào.

Hắn ngồi bên một chiếc bàn cao, hai tay đan nhau đỡ dưới cằm, ánh mắt thâm sâu nhìn chằm chằm Thiên Đạo thứ tư màu đen.

“Vì sao ngươi không ở Cửu U?” Thiên Đạo thứ tư màu đen có tố chất tâm lý vững vàng đến đáng sợ. Dù là vào lúc này, nó vẫn có thể duy trì tỉnh táo.

Song nội tâm nó lại cực kỳ nghi hoặc. Rõ ràng trước đó nó đã tận mắt thấy Bá Tống và Bạch đi vào thế giới Cửu U để ngưng tụ chúa tể Cửu U rồi kia mà.

Tại sao bây giờ Thiên Đạo Bá Tống lại xuất hiện ở đây?

“Ta vẫn luôn ở đây chờ ngươi.” Thiên Đạo Bá Tống chậm rãi nói.

Giọng nói của hắn dịu dàng, đáng tin, trầm thấp.

“Không thể nào. Không một ai biết được chuyện ta có thể vào chiều không gian Thiên Đạo, ngươi cũng không thể phát hiện ra sớm như vậy được.” Thiên Đạo thứ tư màu đen trầm giọng nói. Vừa nói, nó vừa âm thầm thúc giục quyền hạn Thiên Đạo, toan dịch chuyển đám virus bản cải tiến kia đi.

So với Thiên Đạo Bá Tống, nó dày dặn kinh nghiệm hơn nhiều!

Nó có kinh nghiệm làm Thiên Đạo phong phú, lý giải quyền hạn Thiên Đạo sâu sắc, hiểu rõ cách lợi dụng quyền hạn Thiên Đạo tối đa và tiến hành thao tác.

Thiên Đạo Bá Tống mới lên không thể nào làm được những chuyện này.

Cho nên khi thao tác quyền hạn Thiên Đạo ở địa vị ngang nhau, nhất định nó sẽ thắng Thiên Đạo Bá Tống.

Thiên Đạo Bá Tống không thể ngăn cản được nó quá lâu. Cùng lắm nó chỉ tổn thất khoảng ba hạt cát sỏi bất hủ biến thành trống rỗng mà thôi.

“Dù ngươi có đến hay không, ta vẫn ở nơi này.” Ánh mắt của Thiên Đạo Bá Tống ở đối diện càng thâm sâu hơn, dường như có thể nhìn thấu hết thảy những áo bí và lòng người trên thế gian: “Mưu kế mà ngươi tự cho là hoàn hảo không kẽ hở, đã bị bọn ta nhìn thấu ngay từ đầu rồi.”

Trong suốt quá trình, khuôn mặt của Thiên Đạo Bá Tống không hề để lộ cảm xúc.

Người hiểu Tống Thư Hàng sẽ biết ngay khi hắn cố gắng duy trì vẻ mặt không biểu cảm chính là lúc hắn đang chém gió banh nóc nhà.

Sở dĩ mặt hắn không có biểu cảm gì là để tránh lúc đang chém thì bị người ta đọc mặt.

Thực ra, tuy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối có đề phòng Thiên Đạo thứ tư, nhưng không ai ngờ được đối phương còn có thể dùng thủ đoạn nào đó để quay về vị trí Thiên Đạo!

Thao tác lươn lẹo này của Thiên Đạo thứ tư vượt quá dự kiến của Tống Thư Hàng.

Nhưng tiếc rằng đối phương có lươn lẹo đến mấy thì cũng chẳng vượt mặt được Bá Tống.

Ban đầu Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối cùng nhau đến thế giới Cửu U để ngưng tụ chúa tể Cửu U… nhưng Tống U U two trong tưởng tượng lại không xuất hiện.

Bởi vì đã có một Tống U U tồn tại rồi.

Mặt khác, năng lượng của căn nguyên Cửu U chỉ có thể ngưng tụ ra một chúa tể Cửu U một lần mà thôi.

Thế là Tống Thư Hàng bị chính chiêu trò của mình cản chân đành quay về chiều không gian Thiên Đạo. Hắn muốn truy tìm tung tích của Thiên Đạo thứ tư màu đen xem có thể phòng bị đối phương hay không.

Kết quả, trò hay diễn ra rồi.

Khi Tống Thư Hàng đang định tìm Thiên Đạo thứ tư màu đen thì đối phương lại tự dâng mình lên cửa – lấy thân Thiên Đạo, xuất hiện quang minh chính đại.

Đây là cuộc gặp gỡ bất ngờ của vận mệnh.

“Nhìn thấu ta ngay từ đầu ư?” Đối diện, vẻ mặt của Thiên Đạo thứ tư màu đen trở nên nghiêm túc.

Khi nói chuyện, thao tác quyền hạn Thiên Đạo dưới tay nó đạt tới cực hạn, nhanh như bay!

Trận công phòng chiến này, nó đã thắng!

Thiên Đạo Bá Tống vẫn quá non, chỉ chút nữa thôi là không chống đỡ được nữa rồi.

Khi nó đang muốn tranh thủ lúc còn hăng hái mà hạ gục Bá Tống, thì Bá Tống ở phía đối diện đủng đỉnh lôi ra một cái trụ to vật.

“Đậu má!” Thiên Đạo thứ tư màu đen vừa thấy cây trụ đó thì hô to thành tiếng theo bản năng.

Bởi vì… trên cây trụ to lớn này tràn ngập mùi vị và khí tức của nó!

Thậm chí trên đỉnh trụ còn có tượng mô phỏng nó.

“Xin long trọng giới thiệu với ngươi bảo bối của ta: một trong series Thiên Đạo trụ - Bá Thần trụ - Hắc Trụ.” Tống Thư Hàng nở nụ cười đáng tin.

Đồng thời, bên cạnh hắn, có một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú bắt đầu biến hóa.

Đây là bộ pháp khí của Bạch tiền bối, do Thiên Đạo Bạch luyện chế ra.

Pháp khí nhanh chóng chuyển hóa thành hình thái pháo Gatling.

Ngay trước mặt Thiên Đạo thứ tư màu đen, Tống Thư Hàng lôi từng cây Thiên Đạo trụ ra, nhét vào ổ đạn pháo.

“Vô dụng.” Thiên Đạo thứ tư màu đen ở phía đối diện trầm giọng nói.

Lúc này nó đang là bất hủ hoàn mỹ vô khuyết, đang ở trạng thái thăng hoa cực độ sau khi quay về vị trí Thiên Đạo.

Không có bất cứ thủ đoạn nào có thể làm nó bị thương!
Cho dù là Bá Tống cùng cấp Thiên Đạo cũng không được!

Chương 3126: Thần nói: Phải có ánh sáng!

Không có bất kỳ thủ đoạn tác động từ bên ngoài nào có thể gây tổn thương đến Thiên Đạo ở trạng thái hoàn mỹ.

Trong trạng thái này, dù Thiên Đạo thứ tư màu đen có muốn làm tổn thương chính mình cũng không được!

Không thể gây thương tổn, không thể trục xuất, không thể phong ấn, không thể nguyền rủa… tất cả các thủ đoạn ngươi có thể nghĩ ra đều không có bất kỳ ý nghĩa gì với Thiên Đạo hoàn mỹ.

Có một số Thiên Đạo hình người thậm chí còn không thể cắt cả tóc nữa kia.

Cho nên, mặc dù Thiên Đạo trụ của Bá Tống khiến Thiên Đạo thứ tư màu đen cảm thấy bất ngờ.

Mặc dù Bá Tống lấy ra hết cây Thiên Đạo trụ này đến cây Thiên Đạo trụ khác khiến Thiên Đạo thứ tư màu đen cảm thấy khiếp sợ.

Song đối mặt với đòn công kích khóa chặt của Bá Tống, Thiên Đạo thứ tư màu đen lại chẳng nao núng chút nào.

Nó tỉnh táo vô cùng, toàn bộ tinh thần vẫn đặt trên việc “đấu quyền hạn Thiên Đạo với Bá Tống”. Nó muốn dùng kinh nghiệm điều khiển quyền hạn Thiên Đạo phong phú gấp vạn lần Bá Tống của mình để hạ gục đối phương.

Thời gian của nó vô cùng gấp gáp.

Nó có thể miễn cưỡng đối phó với một tên Bá Tống.

Nhưng đối phương lại là hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo xưa nay chưa từng có.

Phe Bá Tống còn có một tên đẹp mã phá đám đang ngưng tụ chúa tể Cửu U ở thế giới Cửu U, bất cứ lúc nào cũng có thể xong việc trở về.

Một khi tên phá đám đẹp mã kia trở về từ thế giới Cửu U, thì hai đánh một chẳng chột cũng què. Thiên Đạo màu đen không tự tin mù quáng rằng kĩ thuật điều khiển quyền hạn Thiên Đạo của mình có thể một chọi hai.

Cho nên Thiên Đạo màu đen tỉnh táo đánh liều dốc hết toàn bộ năng lực tính toán để bộc phát thao tác một cách điên cuồng.

“Đoàng!” Phía đối diện, Tống Thư Hàng không chút do dự nhấn nút khai hỏa pháo Gatling tam thập tam thú.

Nhãn trụ, Long trụ, Hắn trụ, Thông trụ, Nhân trụ, Bạch trụ, Cầu trụ, Đạo trụ + nữ sĩ lưới rồng trụ, chín cây Bá Thần trụ cấp Thiên Đạo điên cuồng bắn ra.

Đúng là Thiên Đạo hoàn mỹ sẽ không bị bất cứ lực lượng bên ngoài nào làm tổn thương, nhưng không có nghĩa là nó được miễn dịch tất cả ảnh hưởng “không gây tổn thương” đến từ bên ngoài. Đơn cử như… phương diện cảm xúc chẳng hạn.

Vì nguyên nhân tính cách bản thân, sẽ luôn có những thứ mà Thiên Đạo vô cùng căm ghét.

Nếu như Thiên Đạo ghét cay ghét đắng một loại âm nhạc, mà kẻ địch của nó lại phát loại âm nhạc đó, thì nhất định nó sẽ kích thích cảm xúc căm ghét của Thiên Đạo.

Mặc dù Thiên Đạo chỉ cần nhích một ý niệm là có thể chặn đứng loại âm nhạc đó, hoặc thậm chí xóa bỏ cội nguồn phát nhạc luôn.

Nhưng không thể phủ nhận rằng trong nháy mắt khi khúc nhạc đó vang lên, cảm xúc của Thiên Đạo hoàn mỹ vẫn bị ảnh hưởng. Trừ khi nó đã biến thành một cỗ máy Thiên Đạo không có cảm xúc như Thiên Đạo Cầu ở giai đoạn cuối.

Chín cây Bá Thần trụ cấp Thiên Đạo do Tống Thư Hàng bắn ra không thể làm tổn thương đến bản chất bất hủ của Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Song tin tức và đạo ngân của các đời Thiên Đạo trong Bá Thần trụ va chạm kịch liệt vẫn gây tác động nhất định đến trạng thái của Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Thiên Đạo trụ hung hăng đâm vào thân thể bất hủ của Thiên Đạo thứ tư màu đen. Tin tức bất hủ va vào nhau, phát ra tiếng đại đạo va chạm ầm ầm, đạo ngân giao thoa xèn xẹt.

Thiên Đạo thứ tư màu đen đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị ảnh hưởng khi so đấu thao tác điều khiển quyền hạn Thiên Đạo với Tống Thư Hàng.

Chỉ cần hỏa lực của Tống Thư Hàng không dừng lại thì loại ảnh hưởng này vẫn tiếp tục kéo dài.

Trừ khi Thiên Đạo thứ tư màu đen phân tâm đi ứng phó với hỏa lực của hắn.

“Trò mèo, vô dụng!” Đối mặt với hỏa lực oanh kích của Bá Tống và ảnh hưởng của Thiên Đạo trụ, Thiên Đạo thứ tư màu đen cũng không tức giận.

Khi Bá Tống dùng Thiên Đạo trụ oanh tạc nó, chính hắn cũng phải chia ra một phần tinh thần.

So ra thì Bá Tống bị ảnh hưởng khi phân tâm còn nghiêm trọng hơn ảnh hưởng của Thiên Đạo trụ đối với nó.

Mặc dù Thiên Đạo thứ tư màu đen chịu ảnh hưởng của Thiên Đạo trụ, nhưng khi so đấu thao tác điều khiển quyền hạn Thiên Đạo, nó lại vượt trội hơn một bước và dồn ép Bá Tống tới cực hạn.

“Chính xác, đúng là ảnh hưởng của những Thiên Đạo trụ này đối với ngươi có hạn.” Tống Thư Hàng cũng tán thành.

Nhưng ta đã không còn là tiểu Thiên Đạo Bá Tống của mấy tiếng trước nữa.

Giờ đây ta là Thiên Đạo đang nhậm chức chân chính, là Thiên Đạo chính thức được chứng nhận cùng với Bạch tiền bối.

Thiên Đạo chân chính có thủ đoạn gần như “không gì không làm được”.

Trong trận chiến giữa Thiên Đạo với Thiên Đạo, bọn họ không chỉ so đấu thao tác điều khiển quyền hạn Thiên Đạo, mà còn so đấu cả óc tưởng tượng và trí thông minh.

Thiên Đạo Bá Tống nói: Thiên Đạo trụ cần có thêm ý chí và dấu hiệu đạo ngân của ta, gia tăng chức năng nhắm vào mục tiêu chỉ định, đồng thời tăng cường hiệu quả đụng bay đối với mục tiêu chỉ định.

Lời vừa dứt, pháp theo cùng.

Đó chỉ là một câu nói… thậm chí chỉ là một ý niệm.

Nhưng dưới tác dụng của quy tắc Thiên Đạo mang lực lượng gần như không gì không làm được, hết thảy ý niệm của Bá Tống đều sẽ trở thành hiện thực.

Ầm ầm ~

Chín cây Bá Thần trụ được bắn ra trong đợt oanh kích tiếp theo đều tăng cường ý chí Thiên Đạo và đạo ngân thuộc về Tống Thư Hàng.

Những cây Bá Thần trụ này giáng thẳng xuống thân thể Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Sau đó… thân thể Thiên Đạo thứ tư màu đen bị đụng văng ra xa.

Không tạo thành tổn thương, thậm chí Thiên Đạo trụ còn không thể để lại dấu vết va chạm trên mình Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Nhưng hiệu quả đụng bay lại không miễn dịch được.

Mà sau khi Thiên Đạo trụ được tăng cường thêm ý chí và đạo ngân của Bá Tống, ảnh hưởng của chúng đối với Thiên Đạo thứ tư màu đen càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thiên Đạo thứ tư màu đen bị đụng bay cao, cao mãi.

Mỗi cú va chạm đều tông nó bay xa.

[Đậu má!] Thiên Đạo thứ tư màu đen điên cả tiết, nhưng dù có nổi nóng đến mức nào thì nó cũng phải khắc chế chính mình.

Có điều, thao tác của Tống Thư Hàng ở phía đối diện mới chỉ bắt đầu thôi.

Hắn đang nhanh chóng làm quen với nội dung quyền hạn Thiên Đạo, sau đó áp dụng tư duy tưng tửng được nhóm Cửu Châu số 1 bồi dưỡng ra để điều khiển nó.

Thiên Đạo là cố định… nhưng nó có thể phát huy ra hiệu quả khác nhau trong tay các Thiên Đạo khác nhau.

Cho nên Thiên Đạo nào càng lắm chiêu trò thì uy lực của quyền hạn Thiên Đạo càng lớn.

Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân vì sao các đời Thiên Đạo càng ngày càng lắm chiêu.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi tiếp tục thúc giục quyền hạn Thiên Đạo.

[Ta nói: Tạo nên một không gian tuần hoàn vô hạn hình tròn xung quanh ta, trong không gian ấy phải giăng đầy thiên kiếp!]

Một không gian vô hạn hình tròn cuốn cả Tống Thư Hàng và Thiên Đạo thứ tư màu đen vào trong. Trong không gian Thiên Đạo này, Thiên Đạo thứ tư màu đen có thể bị đụng bay bao nhiêu tùy thích, khỏi phải lo chạm vào điểm tận cùng.

Mà bất luận bị va chạm thế nào, khi bay được một khoảng cách nhất định, nó sẽ trở lại phạm vi công kích của Thiên Đạo trụ, lặp đi lặp lại không giới hạn.

Đồng thời trong không gian tuần hoàn khép kín này còn giăng đầy lực lượng thiên kiếp, bao phủ cả Tống Thư Hàng và Thiên Đạo thứ tư màu đen.

[Lực lượng thiên kiếp?] Thiên Đạo thứ tư màu đen hơi nghi hoặc trong lòng.

Lúc này Bá Tống lôi thiên kiếp ra làm gì?

Có điều…

“Kết thúc rồi!” Thiên Đạo thứ tư màu đen siết mạnh nắm tay.

Trong trận so đấu thao tác quyền hạn Thiên Đạo, Bá Tống đã thất bại thảm hại, phần quyền hạn Thiên Đạo kia đã bị nó áp chế hoàn toàn.

Khi nó đang siết chặt nắm tay… thì ý thức bỗng nhiên hoảng hốt.

Sau đó, nó cảm thấy có một vật, hoặc là một trạng thái nào đó, dường như đang rơi vào tuần hoàn.

Cảm giác hoảng hốt chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc.

Khi nó khôi phục ý thức, bỗng phát hiện ra cuộc so đấu thao tác quyền hạn Thiên Đạo giữa mình và Bá Tống đã quay về điểm xuất phát.

Trong đầu Thiên Đạo thứ tư màu đen hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng.

?

Chương 3127: Hết cách rồi, chỉ đành vất vả một chút

Chuyện gì xảy ra vậy?

Rõ ràng ta đã hoàn toàn đè bẹp Bá Tống và đoạt được một phần quyền hạn Thiên Đạo rồi kia mà.

Rõ ràng… ta đã thấy ánh bình minh thắng lợi gần kề.

Vì sao tự nhiên tất cả lại quay về điểm xuất phát?

Vất vả cố gắng nửa đời người, lại trở về thời kỳ trước giải phóng chỉ sau một đêm ư?

Trong một nháy mắt, Thiên Đạo thứ tư màu đen cảm thấy trái tim già nua của mình vụn vỡ như thể bị nghiền trên một đống vụn thủy tinh.

Khó chịu hơn là, trận so đấu tranh đoạt quyền hạn Thiên Đạo giữa nó với Bá Tống thì quay về điểm ban đầu, nhưng thời gian thì lại không đảo ngược!

Tình trạng của nó không hề quay lại vạch xuất phát. Trong thời gian tranh đoạt quyền hạn Thiên Đạo với Bá Tống, ba hạt cát sỏi bất hủ của nó đã bị hiến tế, đi tong!

Ý chí nội tại của nó bị xóa thành trống rỗng.

Sự tiêu hao này không thể nghịch chuyển được.

Thê thảm muốn khóc!

“Ngươi đã làm gì?” Thiên Đạo thứ tư màu đen quát hỏi.

Dù gặp phải khó khăn này, nó vẫn không từ bỏ, tiếp tục dùng kinh nghiệm thành thạo và kĩ xảo thao tác của mình hòng áp chế Bá Tống lại từ đầu.

Dù có khó hơn, khổ hơn, nó cũng không chịu thất bại, không hề nhụt chí.

Không phải vì nó lì đòn… mà là vì nó không còn lựa chọn nào khác.

Không có đường lui, chỉ đành kiên trì tiếp tục mà thôi.

Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng dùng hành động thực tế trả lời Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Thiên Đạo trụ Cầu trụ xông tới, giáng thẳng vào mặt Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Sau đó, hiệu quả đụng bay lập tức có tác dụng, hất văng nó lên không trung.

Trước đó Thiên Đạo thứ tư màu đen tập trung toàn bộ tinh thần để áp chế quyền hạn Thiên Đạo của Bá Tống, thậm chí không thèm chia chút tinh lực nào để đối phó với hiệu quả đụng bay, bởi vì với nó thì va chạm cũng chẳng xi nhê gì.

Lần này khi bị đụng bay, nó nhìn chằm chằm vào vị trí của Bá Tống.

Chẳng biết từ lúc nào, Thiên Đạo trụ của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử đã lặng lẽ rời khỏi ống pháo Gatling tam thập tam thú và đứng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Lúc này, cây Thiên Đạo trụ ấy đang tỏa sáng lấp lánh.

Bá Tống tạo ra thiên kiếp đầy trời để làm bình phong che giấu chiêu này ư?

Trùng hợp làm sao, đúng lúc này Bá Tống cũng nhìn sang, mắt đối mắt với Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Sau đó, Tống Thư Hàng bổ sung lời giới thiệu: “Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử nói: Phải có luân hồi!”

Không ai quy định trước khi ra chiêu phải đọc tên chiêu thức.

Cho nên có đọc tên chiêu thức hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc thi triển kĩ năng.

Nếu muốn thì ngươi hoàn toàn có thể thi triển xong chiêu thức rồi mới đọc tên cũng được.

Mặt khác… ngươi cho rằng Bá Tống ta đang đấu 1 chọi 1 với ngươi sao?

Ngây thơ!

Từ khi ra mắt đến nay, lần nào Bá Tống ta đi choảng nhau mà chẳng mang theo một đám hack?

Trong mắt ngươi thì ta đang đấu 1 chọi 1, nhưng ở nơi ngươi không nhìn thấy, còn có rất nhiều tiền bối âm thầm trợ giúp cho ta đấy!

Ví dụ như lúc này…

Cây Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử trụ - tên tạm đặt – Thông trụ kia đang kết nối trực tiếp với Luân Hồi ấn ở hiện thế.

Tống Thư Hàng chính thức tấn thăng thành Thiên Đạo không còn là nhân vật không có quyền hạn trong cuộc thí luyện trước kia. Giờ đây, hắn đã nắm trong tay quyền hạn cao nhất của Chư Thiên Vạn Giới.

Hắn có thể cho lực lượng của Luân Hồi ấn xuyên thẳng vào chiều không gian Thiên Đạo mà không gặp chút trở ngại nào.

Kẻ địch là Thiên Đạo thứ tư màu đen, cho nên Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử hừng hực khí thế chiến đấu.

Không cần thù lao, cô tình nguyện ủng hộ Thư Hàng từ ngàn dặm xa xôi, trở thành tay đấm miễn phí!

Thậm chí nếu Tống Thư Hàng bằng lòng, Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử còn trả thêm tiền cho hắn để đổi lấy một cơ hội được tẩn cho Thiên Đạo thứ tư màu đen một trận nhừ tử nữa kia.

Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử, lòng mang thiên hạ, thương xót chúng sinh, trừ mặt Thiên Đạo thứ tư màu đen ra.

Cô từ bi với chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới bao nhiêu, thì độc ác với Thiên Đạo thứ tư màu đen bấy nhiêu.

Hiệu quả tác động lên Thiên Đạo thứ tư màu đen ban nãy chính là một trong hàng triệu thủ đoạn mà cô sáng tạo riêng để đối phó với nó.

Ở thời kỳ thái cổ, khi thiết kế thủ đoạn nhắm vào Thiên Đạo thứ tư màu đen, Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử đã mô phỏng rất nhiều khả năng.

Ngay cả khả năng “Thiên Đạo thứ tư khôi phục quyền hạn Thiên Đạo trong thời gian ngắn” cũng nằm trong tầm tính toán của cô!

Mà nhằm vào suy đoán “muốn khôi phục quyền hạn Thiên Đạo trong thời gian ngắn, Thiên Đạo thứ tư sẽ phải trả một cái giá cực đắt”, cô đã sáng tạo ra phương án “phải có luân hồi”.

Phương án này vừa duy trì “cái giá phải trả” của Thiên Đạo thứ tư màu đen, vừa luân hồi và nghịch chuyển hành động mà nó đang thực hiện.

Khiến cho nó phải bỏ ra cái giá cực đắt và vô vàn công sức mà cuối cùng xôi hỏng bỏng không.

Hiệu quả luân hồi này có vài phần phong cách đảo ngược thời gian, nhưng lại không đảo ngược toàn bộ thời gian một cách thô bạo và trực tiếp.

Độ khó của nó lớn hơn, yêu cầu tính toán tinh tế hơn.

Pháp tắc luân hồi trâu bò vậy đó!

“Cho nên, câu kết thúc phải để ta nói mới đúng!”

“Cự lão màu đen, ngươi thất bại rồi!”

“Mà nguyên nhân thất bại của ngươi chỉ có một, đó chính là ngươi gặp phải Bá Tống ta đây.”

Tống Thư Hàng cố gắng duy trì vẻ mặt lạnh như tiền, tránh cho đại lão phía đối diện nhìn ra trạng thái chém banh nóc nhà của hắn.

“Kết thúc?” Phía đối diện, Thiên Đạo thứ tư màu đen trong hư không đột nhiên vươn tay bắt lấy Thiên Đạo trụ đang lao về phía mình, đồng thời đạo ngân trên tay nó hiện lên, xoắn nát đạo ngân và ý chí của Tống Thư Hàng gia cố trên đó.

Đạo ngân và ý chí chỉ là tấm lót đường!

Lót đường để Bá Tống phóng thích “phải có luân hồi”.

Thế giới luân hồi to lớn khép kín, lôi kiếp giăng khắp bầu trời, đạo ngân còn sót lại khi Bá Thần trụ liên tiếp va chạm vào thân thể Thiên Đạo thứ tư màu đen đều chỉ là thủ đoạn lót đường.

Hết thảy những thứ đó phối hợp với lực lượng do Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử truyền tới + quyền hạn Thiên Đạo của Bá Tống, mới tạo thành “phải có luân hồi” thực sự.

“Ngươi không phải là Thiên Đạo thứ năm, muốn mượn dùng thủ đoạn của cô ta thì buộc phải lót đường.” Thiên Đạo thứ tư màu đen vừa duy trì thao tác áp chế Tống Thư Hàng, vừa bắt đầu phá hoại ký hiệu đạo ngân của hắn.

Chỉ cần không cho Thiên Đạo Bá Tống cơ hội trải thảm lót đường, thì thủ đoạn “phải có luân hồi” sẽ không thể kích hoạt được nữa.

Cái giá chính là nó phải phân tâm ngăn cản những đòn oanh kích Bá Thần trụ liên tiếp trút xuống, không thể tiếp tục tập trung toàn lực để áp chế thao tác quyền hạn Thiên Đạo của Bá Tống.

Vô hình trung, hành động này sẽ kéo dài thời gian "thăng hoa cực hạn, hóa thân Thiên Đạo trong phút chốc" của Thiên Đạo thứ tư màu đen. Mỗi giây phút dư thừa ấy đều sẽ mang đến cho nó những tổn thương không cách nào chữa trị được.

Nhưng nếu nó không ra tay xử lý Bá Thần trụ và đạo ngân của Bá Tống, thì Bá Tống sẽ lại kích hoạt thủ đoạn của Thiên Đạo Thứ Năm.

Cho nên dù có không cam lòng đến mấy, Thiên Đạo thứ tư màu đen cũng không có sự lựa chọn nào khác. Sau khi gặp phải Bá Tống và Bạch, cuộc đời nó dần dần chẳng còn chút quyền tự chủ nào.

[Đáng tiếc, đối phó với đại lão dày dặn kinh nghiệm thế này thì không thể dùng một kĩ năng đến hai lần được rồi.] Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng vẫn không chút biểu cảm.

Nếu quá trình tuần hoàn có khả năng lặp đi lặp lại, thì hắn chẳng cần tốn nhiều công sức cũng có thể mài mòn Thiên Đạo thứ tư màu đen thành trống rỗng, khiến cho nó chỉ còn lại một cái xác bất hủ vô hồn.

Bây giờ đành chịu khó một chút để áp dụng thủ đoạn mới thôi!

Trong danh sách "hàng triệu phương pháp gây sự với Thiên Đạo thứ tư màu đen" mà Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử để lại cho hắn có vô số thủ đoạn và phương án.

Một thủ đoạn đã bị vô hiệu hóa thì ta bày thủ đoạn khác là xong.

Mục tiêu của Tống Thư Hàng không chỉ là chiến thắng Thiên Đạo thứ tư màu đen, hắn còn có một phương án kích thích hơn.

Hắn muốn tẩy trắng Thiên Đạo màu đen.

Tẩy cho nó thành trạng thái trắng thuần vô thức!

Chương 3128: Ngươi có ảo giác ta bị ngươi áp chế từ khi nào vậy?

Tống Thư Hàng biết trạng thái thân thể của Thiên Đạo thứ tư màu đen trước mặt, thậm chí còn biết phương thức "chứng đạo lần 2 trong thời gian ngắn" và cái giá đối phương phải trả để duy trì hình thái này.

Ngay khi Thiên Đạo thứ tư màu đen vừa chui đầu vào không gian thế giới Thiên Đạo và xuất hiện trong tầm mắt Tống Thư Hàng, thì những thông tin này đã phô bày ra trước mắt hắn không sót chữ nào!

Khả năng này có liên quan đến quyền hạn nhìn thấu bản nguyên vạn vật của Thiên Đạo. Nhưng theo lý thuyết, lẽ ra quyền hạn nhìn thấu này sẽ bị Thiên Đạo màu đen trong trạng thái "thăng hoa cực điểm thành Thiên Đạo hoàn mỹ" triệt tiêu mới đúng.

Thậm chí, để đề phòng bí mật lớn nhất của mình bị Bá Tống và Bạch khám phá và đối phó, trước khi bước vào chiều không gian Thiên Đạo, Thiên Đạo thứ tư màu đen đã tiến hành che đậy và bóp méo tin tức của bản thân rồi.

Về lý mà nói, khi cùng ở trạng thái Thiên Đạo đang nhậm chức thì bí mật của nó sẽ không bị Tống Thư Hàng khám phá dễ dàng như vậy.

Nhưng trước khi trải qua thực tiễn, lý thuyết luôn có thể bị thay đổi bất cứ lúc nào. Cho nên Thiên Đạo thứ tư màu đen vừa mới bước chân vào chiều không gian Thiên Đạo, thì trạng thái thân thể của nó đã biến thành một bảng số liệu rõ rành rành trước mặt Tống Thư Hàng ngay.

Chức năng này cứ như bản cường hóa tối cao của hai loại tà thuật bí pháp Giám Định và Nhập Mộng vậy!

Với bí pháp Giám Định, chỉ cần tiếp xúc trực tiếp và đánh đổi một cái giá nhất định, Bá Tống có thể thu hoạch được đầy đủ thông tin có ích từ đối phương. Cái giá càng cao thì thông tin hắn đạt được càng nhiều.

Mà Nhập Mộng còn BUG hơn. Chỉ cần thỏa mãn một mối liên hệ nào đó, Bá Tống có thể tiếp xúc với quá khứ của đối phương và nhận được tin tức phong phú một cách cực kỳ ngang ngược.

"Liên hệ" giữa Thiên Đạo thứ tư màu đen và Tống Thư Hàng thì chẳng ít chút nào.

Ví dụ như Thiên Đạo trụ - Hắc trụ không ngừng được bắn ra.

Ví dụ như Bá Chiếm bí pháp.

Ví dụ như Tống Thư Hàng từng liên thủ với Bạch tiền bối, dùng thiên phú của Thánh Nhân Nho Gia cướp đoạt một phần tồn tại từ mặt trời màu đen.

Thậm chí trước kia Thiên Đạo màu đen dùng clone đăng nhập vào hệ thống mạng chat Tu Chân, còn bị hệ thống mạng chat Tu Chân khóa chặt cả ID thật.

Sau khi thỏa mãn điều kiện, những mối liên hệ phức tạp ấy đã trở thành con đường để Bá Tống thu hoạch tin tức và số liệu của Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Hơn nữa…

Trong khi tranh đoạt quyền hạn Thiên Đạo với Thiên Đạo thứ tư màu đen, một sợi phân thần của Tống Thư Hàng còn dùng hình thức Nhập Mộng để đích thân trải nghiệm quá trình hiến tế mặt trời màu đen hóa thân, thăng hoa cực hạn và trở lại vị trí Thiên Đạo của nó.

Cộng thêm trong hàng trăm vạn hậu chiêu đối phó với Thiên Đạo thứ tư của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử, cũng có đến hàng trăm vạn kết quả suy diễn về trạng thái của Thiên Đạo màu đen.

Cho nên lúc này đây, Tống Thư Hàng chẳng còn xa lạ gì với Thiên Đạo thứ tư màu đen, từ bên trong cho đến bên ngoài!

Trong mắt Bá Tống, nó không còn bí mật gì để che giấu, không còn thủ đoạn nào để phòng vệ nữa.

Trong cuộc chiến giữa hai Thiên Đạo đang nhậm chức, ngoài so đấu thao tác ra… thì tình báo cũng là một yếu tố vô cùng quan trọng.

[Thư Hàng, có phải trong không gian Thiên Đạo xảy ra chuyện gì bất ngờ không?] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

[Có chút vấn đề, nhưng ta xử lý được. Đương nhiên nếu Bạch tiền bối có thể kết thúc sớm một chút, sau đó lặng lẽ tới chặn cửa, không cho Thiên Đạo màu đen chạy mất thì càng tốt hơn.] Tống Thư Hàng cố ý nhấn mạnh "lặng lẽ chặn cửa", kẻo lại dọa Thiên Đạo màu đen, làm đối phương tuyệt vọng chạy trốn mất.

[Biết rồi, ta sẽ lẳng lặng tới.] Bạch tiền bối trả lời.

[Hì hì.] Tống Thư Hàng trả lời Bạch tiền bối bằng icon mặt cười xấu xa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Ở phía đối diện.

Thiên Đạo thứ tư màu đen không còn cần gấp rút đẩy nhanh tốc độ nữa.

Lần này nó phân tâm ứng phó với mấy trò vặt vãnh của Tống Thư Hàng. Hiệu quả đụng bay của Thiên Đạo trụ bị nó miễn dịch; đạo ngân của Bá Tống bị nó phá hư. Thậm chí để đề phòng Bá Tống lại thi triển thủ đoạn nhỏ, nó còn âm thầm chia lực để suy diễn thiên cơ.

Với tiết tấu "vững vàng" này, nó bỏ ra thời gian gấp ba lần lúc trước, tiêu hao hết chín hạt cát sỏi bất hủ để tế thiên, một lần nữa áp chế Tống Thư Hàng.

[Kết thúc.] Thiên Đạo thứ tư màu đen phát ra tiếng nói từ đáy lòng.

Lần này nó thậm chí còn không biểu lộ cảm xúc ra ngoài, tránh để Bá Tống phát giác.

Nó muốn bộc phát bất ngờ, cướp đoạt quyền quản lý quyền hạn Thiên Đạo khi không ai ngờ đến.

Bộc phát!

Thiên Đạo thứ tư màu đen đột ngột nâng cao thao tác quyền hạn Thiên Đạo của mình lên đến cực hạn.

Ầm!

Quyền quản lý quyền hạn Thiên Đạo bị nó đoạt lại lần nữa.

Quyền hạn của Bá Tống bị nó áp chế.

Lần này, Bá Tống không thể sử dụng "phải có luân hồi" để ngăn cản nó được.

"Khuếch tán." Ngay khi đoạt được quyền hạn Thiên Đạo, Thiên Đạo thứ tư màu đen lập tức dốc toàn lực thi triển thủ đoạn. Vô số virus hủy diệt hằng tinh – bản "Thiên Đạo cường hóa tối cao" bị nó thả vào tất cả hằng tinh trong Chư Thiên Vạn Giới thông qua quyền hạn Thiên Đạo.

Cơ hồ trong khoảnh khắc nó hoàn thành kế hoạch, Bá Chiếm bí pháp của nó ở chỗ Công Đức Đạo Nhân cũng truyền tới phản hồi: Công Đức Đạo Nhân đã tiếp xúc chính diện với Bạch.

Dưới tác dụng của Bá Chiếm bí pháp cường hóa, Công Đức Đạo Nhân có thể dốc hết toàn lực ngăn chặn Thiên Đạo Bạch.

[Tốt, tốt lắm, chính là như vậy…]

Dùng hết tất cả lực lượng của ngươi, ngăn chặn Thiên Đạo Bạch, tranh thủ thêm thời gian cho ta đi.

"Hôm nay, thế giới này sẽ kết thúc."

"Trên con đường siêu thoát, ta sẽ đi trước một bước."

Thiên Đạo thứ tư màu đen vỗ tay thành tiếng.

Chỉ trong tích tắc, toàn bộ các hằng tinh của Chư Thiên Vạn Giới bùng lửa.

Tất cả virus hủy diệt hằng tinh – bản "Thiên Đạo cường hóa tối cao" đồng loạt bộc phát.

So với thời điểm Thiên Đạo thứ sáu Công Đức Đạo Nhân còn nhậm chức, lần hủy diệt hằng tinh này còn hoành tráng hơn, không thể vãn hồi!

Lần này, cho dù có sử dụng thủ pháp chặt đứt nhân quả cũng không thể cứu vãn được Chư Thiên Vạn Giới.

Cảnh tượng hằng tinh bị hủy diệt, ngân hà bị hủy diệt, vũ trụ bị hủy diệt, chiều không gian bị hủy diệt, Chư Thiên Vạn Giới bị hủy diệt lại xuất hiện trong tầm mắt Tống Thư Hàng.

Thiên Đạo thứ tư màu đen dang rộng hai tay.

Nó đã chuẩn bị sẵn sàng để thoát ra khỏi trạng thái Thiên Đạo hoàn mỹ, nếu như thuận lợi, vừa thoát khỏi trạng thái Thiên Đạo, nó sẽ lập tức tiến vào giai đoạn siêu thoát cuối cùng theo kế hoạch.

Trước khi rời khỏi trạng thái Thiên Đạo hoàn mỹ, Thiên Đạo thứ tư màu đen nhìn Bá Tống.

Nó muốn thấy Bá Tống tuyệt vọng.

Nhưng vừa nhìn, nó lại phát hiện ra trên mặt Bá Tống xuất hiện biểu cảm “vui vẻ” rõ rành rành.

Vẻ mặt lạnh như tiền của Bá Tống bỗng nhiên hóa thành có phụ đề rõ mồn một.

Sau khi phiên dịch vẻ mặt của Bá Tống, nó có thể thu được thông tin sau: Đồ ngốc, ngươi cho rằng ngươi thắng thật ư? Ngươi cho rằng hết thảy đã kết thúc thật ư?

[Lẽ nào còn chưa kết thúc?]

Ngươi cho rằng, từ đầu tới cuối ngươi áp chế được ta sao?

[Nói thế là ý gì?]

Ngươi có ảo giác ta bị ngươi áp chế từ khi nào vậy?

[?]

Sau đó, sau đó chỉ một khoảnh khắc, bóng dáng của Thiên Đạo Bạch đã xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

“Được rồi đấy nhỉ?” Thiên Đạo Bạch mỉm cười hỏi.

“Ừa.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Chương 3129: Boss phản diện bị tẩy trắng

Bạch tiền bối hiện thân nghĩa là hết thảy đã bước vào giai đoạn cuối cùng, có thể kết thúc công việc.

“Muốn tẩy trắng hả?” Bạch tiền bối hỏi.

Trước khi tới đây, hắn đã tìm hiểu rõ tình hình thông qua Tống Thư Hàng.

“Trong các bộ phim theo hướng hài hước, boss phản diện được tẩy trắng ở đoạn cuối là chuyện thường ở huyện mà.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thiên Đạo thứ tư màu đen trước mặt họ bị tẩy trắng.

Bất kể là linh hồn hay tồn tại vật lý đều bị tẩy trắng, tẩy đến hai lần.

Đối diện.

Trong nháy mắt khi Thiên Đạo Bạch hiện thân, Thiên Đạo thứ tư màu đen đã cảm thấy có gì đó không đúng.”

Bơi vì nhìn từ góc độ của Bá Chiếm bí pháp – Công Đức Đạo Nhân, thì Công Đức Đạo Nhân vẫn đang đối chọi với Thiên Đạo Bạch.

Nhưng Thiên Đạo Bạch đã vào chiều không gian Thiên Đạo rồi.

[Lẽ nào kẻ đang đối kháng với Công Đức Đạo Nhân không phải là Thiên Đạo Bạch, mà là chúa tể Cửu U mới của Thiên Đạo Bạch?]

Chúa tể Cửu U mới ra đời có cơ hội tiến vào hiện thế và sử dụng quyền hạn Thiên Đạo một lần.

Hay là Công Đức Đạo Nhân có vấn đề?

[Bất kể thế nào… Thiên Đạo Bạch đã trở về, vậy thì ta không thể ở lại chiều không gian Thiên Đạo được nữa.] Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Mặc kệ Bá Tống và Thiên Đạo Bạch muốn làm gì cũng không ảnh hưởng đến nó.

Thế giới đã bị hủy diệt.

Lần này, sẽ không ai cứu được thế giới!

Sau đó nó sẽ siêu thoát. Tuy phải bỏ ra một cái giá rất lớn, gần như phải dùng thân phận một kẻ tàn phế để siêu thoát bất hủ. Nhưng chỉ cần siêu thoát thành công thì nó sẽ có cơ hội bổ khuyết thiếu hụt của mình thôi.

Cho nên, nó ở lại thế gian này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

[Quay về, sau đó rời khỏi trạng thái thăng hoa Thiên Đạo hoàn mỹ.]

Mặc xác Bá Tống ngươi giở trò gì, ta không chơi với ngươi!

Một khắc sau, khí tức trên thân Thiên Đạo thứ tư màu đen bắt đầu phai nhạt.

“Ơ, đi vội thế? Thiên Đạo thứ tư tiên sinh?” Thiên Đạo Bạch ở phía đối diện nở một nụ cười đẹp nhất trần đời với nó: “Ta vừa mới về mà ngươi đã muốn đi, người ta lại hiểu lầm bọn ta tiếp đãi ngươi không chu toàn thì sao?”

Cho nên, Thiên Đạo thứ tư tiên sinh, sao ngươi không ở lại thêm một lát?

Câu trên là phụ đề mặt của Tống Thư Hàng.

“Khỏi cần.” Thiên Đạo thứ tư màu đen chậm rãi nói.

“Không, ta nghĩ là rất cần đấy.” Nụ cười của Thiên Đạo Bạch bỗng trở nên nguy hiểm… hoặc có thể nói là trở nên bá đạo: “Khi ta chưa để ngươi đi, hy vọng ngươi có thể ở lại nơi này.”

[Ở đây để các ngươi chơi hai đánh một với ta à? Ta có điên đâu!] Thiên Đạo thứ tư màu đen khinh thường tự nhủ.

Nó dốc toàn lực kích hoạt năng lực quyền hạn Thiên Đạo trong tay, toan cưỡng chế dịch chuyển chính mình ra khỏi không gian Thiên Đạo.

Nhưng chỉ một loáng sau, nó đã phát hiện ra mình dịch chuyển thất bại rồi.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Nội tâm của Thiên Đạo thứ tư màu đen cuối cùng cũng hơi bất an. Không phải là nó sợ, mà là một cảm giác nguy cơ dấy lên trong lòng nó, dường như có một mối nguy vô cùng to lớn sắp sửa ập xuống đầu.

Thậm chí mối nguy ấy có lẽ đã giáng lâm.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vì sao ta lại không thể rời khỏi chiều không gian Thiên Đạo?

Thậm chí…

Vì sao ta không thể rời khỏi trạng thái thăng hoa cực hạn?

“Đang nghi ngờ phải không?” Giọng nói của Tống Thư Hàng trở nên vừa dịu dàng vừa đáng tin: “Nếu nghi ngờ thì nhìn ta nè.”

Nhìn nè, nhìn mặt ta đây!

Để khuôn mặt của ta nói cho ngươi chân tướng!

Trên thực tế thì không cần Tống Thư Hàng nhắc nhở, sau khi phát hiện ra khuôn mặt tự mang phụ đề bộc lộ cảm xúc của hắn, Thiên Đạo thứ tư màu đen vừa gặp chuyện đã tự giác liếc sang nhìn mặt hắn rồi.

Lần này, nó quả thực thu hoạch được đầy đủ thông tin.

[Thiên Đạo thứ tư tiên sinh, ngươi còn đủ cát sỏi bất hủ để tiêu hao cho trạng thái thăng hoa cực hạn không?]

[!]

“Sao ngươi lại biết chuyện này?” Thiên Đạo thứ tư màu đen giật nảy trong lòng, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo, chủ động hỏi.

Rõ ràng khi thăng hoa cực hạn và trở thành Thiên Đạo hoàn mỹ, nó đã che giấu kĩ càng chuyện này và bóp méo cả tin tức rồi kia mà?

[Ta còn hiểu rõ ngươi hơn ngươi tưởng tượng đấy!] Phụ đề mặt của Bá Tống: [Có phải ngươi đang hoang mang vì không thể thoát khỏi trạng thái thăng hoa cực hạn không? Ta hỏi lại lần nữa nhé, số lượng cát sỏi bất hủ của ngươi còn đủ chứ?]

[Tại sao Bá Tống cứ hỏi mãi vấn đề thiếu đủ của ta vậy?]

Thiên Đạo thứ tư màu đen suy nghĩ một lát, bỗng ngộ ra một khả năng…

Thăng hoa cực hạn chính là nó phải hiến tế thân thể cát sỏi bất hủ để duy trì trạng thái Thiên Đạo hoàn mỹ.

Nếu như số lượng cát sỏi bất hủ không đủ, chỉ còn lại hạt cuối cùng, thì theo lý luận, đúng là nó không thể rời khỏi trạng thái Thiên Đạo hoàn mỹ được.

Bởi vì khi đó nó đã không còn đủ cát sỏi bất hủ để thoát thân. Nó sẽ là mồi lửa cuối cùng đốt mãi đến khi hạt cát sỏi bất hủ sau chót cháy hết.

“Không thể nào, số lượng cát sỏi bất hủ của ta phải còn rất nhiều mới đúng. Ta vẫn luôn để ý đến chúng mà.” Thiên Đạo thứ tư màu đen vội vàng xem xét trạng thái trong thể nội của mình.

Cho dù nó phải trả giá một nửa số cát sỏi bất hủ để quay về vị trí Thiên Đạo thì số lượng còn lại vẫn rất khả quan. Mà khi giao tranh với Bá Tống, cùng lắm nó chỉ tiêu hao mười mấy hạt cát sỏi bất hủ mà thôi, còn chưa tới hai mươi mà.

Sao có thể tiêu hao gần hết được chứ.

Sau khi kiểm tra…

“Đương nhiên là còn đủ rồi.” Thiên Đạo thứ tư màu đen thở phào nhẹ nhõm.

Ở phía đối diện, phụ đề mặt của Bá Tống hiện lên vèo vèo: [Ngươi dám chắc số lượng cát sỏi bất hủ còn đủ chứ?]

“Ý gì đấy?” Thiên Đạo thứ tư màu đen vừa nói, vừa âm thầm mở cổng không gian. Nó không cần miễn cưỡng dịch chuyển nhờ quyền hạn Thiên Đạo nữa, toan mượn hiện thế làm ván nhảy để trốn Bá Tống trước rồi hẵng tĩnh.

[Ngươi vẫn luôn để ý số lượng cát sỏi bất hủ của mình, vậy từ khi nào ngươi cảm thấy “số cát sỏi bất hủ” vẫn còn rất đủ?] Phụ đề trên mặt Bá Tống càng thêm thâm ảo.

Nhưng trong sự thâm ảo này lại có thêm mấy phần càn quấy.

Có cảm giác như hắn đang lí sự cùn.

Lại giống như đang… kéo dài thời gian.

“Ta biết rồi, từ đầu tới cuối ngươi chỉ muốn kéo dài thời gian.” Thiên Đạo thứ tư màu đen ngỡ rằng cuối cùng mình cũng ngộ ra chân lý.

Thế là nó không lãng phí thời gian với Tống Thư Hàng nữa.

Ầm!

Nó cưỡng ép đánh một quyền, mở cổng không gian.

Sau đó nó quay người lại, chuẩn bị bước vào cổng không gian.

Lần này, cả Bá Tống và Thiên Đạo Bạch đều không ngăn cản nó.

Thậm chí vẻ mặt của hai người bọn họ còn cực kỳ thống nhất.

Cùng nhau ra vẻ đăm chiêu.

“Làm màu làm vẻ!” Thiên Đạo thứ tư màu đen xoay người dứt khoát, bước chân vào cổng không gian.

Nhưng ngay khi nó bước chân ra, thì bỗng thấy thân thể nhẹ bẫng.

Một cảm giác kỳ lạ xông thẳng lên đầu nó.

Khi bước vào cổng không gian, dường như nó đã mất đi thân thể.

Tựa như linh hồn đã vào cổng, còn thân thể vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Một khắc cuối cùng, Thiên Đạo thứ tư màu đen liếc nhìn vẻ mặt của Bá Tống.

[Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử nói: Bầu trời vốn không có màu. Nó không lừa gạt ngươi, chỉ có đôi mắt và linh hồn ngươi lừa gạt chính mình.]

“Huyễn tượng? Không thể nào!”

[Huyễn tượng? Không, là thật đấy. Tất cả những gì ngươi chứng kiến đều là thật. Có điều ngươi nhìn lầm mà thôi.]

Huyễn tượng không thể tác động lên Thiên Đạo hoàn mỹ!

Ở đối diện, Thiên Đạo thứ tư màu đen không thể lý giải được câu phụ đề cuối cùng trên mặt Bá Tống là gì.

Nó cũng không còn cơ hội để lý giải nữa.

Bởi vì toàn bộ cát sỏi bất hủ đã bị hiến tế, bị tẩy trắng.

Số lượng cát sỏi bất hủ sung túc có thể thiêu đốt cực lâu, lại bị đốt sạch chỉ trong một thời gian ngắn.

[Đã bảo hành tẩu trên giang hồ đừng có chọc vào phụ nữ có thực lực, sao mọi người cứ không hiểu thế nhỉ?]

Chương 3130: Bay múa đi, Bạch tiền bối!

Soạt ~

Sau khi ý thức của Thiên Đạo thứ tư màu đen bị thiêu đốt hầu như không còn, có một loại vật chất như cát sỏi màu trắng rơi xuống từ không trung của không gian Thiên Đạo, chồng chất trước mặt Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Trên đống cát màu trắng này hiện lên hào quang bất hủ, mỗi hạt tựa như được tạo thành từ thủy tinh, trông vô cùng thích mắt. Đây chính là bảo bối quý giá và đẹp đẽ nhất thế gian này.

Thật sự tẩy trắng rồi.

Tống Thư Hàng nhìn bảo bối rớt ra sau khi đánh BOSS, gật đầu thỏa mãn.

Mỹ nhân rắn công đức hiện lên sau lưng Tống Thư Hàng, tò mò bay tới gần đống cát màu trắng nọ.

Sau đó cô co đuôi rắn lại, uốn vòng eo thành một đường cong mượt mà, duỗi hai tay nâng nhẹ một chút cát trắng.

Cát trắng mịn màng được cô nâng lên trước mắt rồi thả rơi lả tả từ những kẽ tay.

Khoảnh khắc này đẹp như vẽ.

Tống Thư Hàng lẳng lặng quay lại cảnh tượng ấy.

Khi không quậy phá, mỹ nhân rắn công đức ưu nhã có hình tượng đẹp đẽ vô cùng.

Tiếc rằng hình tượng như vẽ này chỉ thi thoảng mới thể hiện ra.

Khi cát mịn chảy hết, mỹ nhân rắn công đức lại cẩn thận dùng ngón trỏ khều một hạt cát lên trước mắt để quan sát cẩn thận.

Một lát sau…

Mỹ nhân rắn công đức chớp mắt, há miệng ra, dường như muốn nếm thử mùi vị của thứ cát màu trắng này.

"@#% $ Tiên Tử dừng tay, đừng!” Tống Thư Hàng đứng sau lưng vội vàng ngăn cô lại: “Thứ này không ăn được đâu!”

Đừng bạ cái gì cũng cho vào mồm nếm như thế, cô có phải Thần Nông đâu cơ chứ.

Đống cát trắng này là vật chất bất hủ.

Là sản phẩm còn lại sau khi Thiên Đạo thứ tư màu đen trả giá tất cả, thân thể bất hủ hoàn toàn bị tẩy trắng.

Bây giờ đống cát sỏi bất hủ này đã hoàn toàn trống rỗng, không còn ý thức.

Cuối cùng chúng cũng biến thành dáng vẻ mà Tống Thư Hàng muốn!

Nếu để các Trường Sinh Giả biết đến sự tồn tại của bọn chúng, có lẽ phần lớn bọn họ sẽ bằng lòng trả giá tất cả để đổi lấy một hạt.

Mỹ nhân rắn công đức quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Thấy vẻ mặt thành thật của hắn, cô tiếc rẻ đặt hạt cát trên tay vào đống cát sỏi bất hủ trước mặt.

Xem ra là không ăn được thật.

Tống Thư Hàng thở phào.

Nhưng đúng lúc hắn đang thở phào, thì Bạch tiền bối lại lặng lẽ mon men đến bên cạnh mỹ nhân rắn công đức.

Sau đó, hắn cũng khều một hạt cát trắng lên y hệt @#%× Tiên Tử ban nãy, xem chừng là muốn ăn vụng.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng vươn tay kêu to ngăn hắn lại.

“Ta không ăn.” Bạch tiền bối quay đầu lại, nói rất chi là nghiêm túc.

“Không ăn được thật mà, nó còn có tác dụng khác.” Tống Thư Hàng cũng trả lời nghiêm túc không kém.

“Ta biết, ta đang nghiên cứu chúng đấy chứ.” Bạch tiền bối giơ hạt cát sỏi bất hủ trong tay lên như đang nghiền ngẫm.

Tống Thư Hàng không dám thả lỏng cảnh giác, vừa dòm chừng Bạch tiền bối và mỹ nhân rắn công đức, vừa liên hệ với Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.

Lần này bọn họ có thể tẩy trắng Thiên Đạo thứ tư màu đen dễ dàng và thuận lợi như vậy, Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử chính là một trong những sự trợ giúp lớn nhất.

Một trăm triệu phương pháp đối phó với Thiên Đạo thứ tư màu đen mà cô để lại đã giúp sức cho họ rất nhiều.

[Tiên tử, cát sỏi của Thiên Đạo thứ tư bên cô thế nào rồi?] Tống Thư Hàng kết nối với Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử thông qua quyền hạn Thiên Đạo.

Sau khi Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử lấy thân hóa thành Luân Hồi, tuy cô vẫn cảm ứng được thế giới xung quanh, nhưng việc giao lưu với cô lại trở nên phiền phức. Cho dù là đạo khí Luân Hồi Nhận Tiên Tử muốn liên hệ với Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử cũng phải lằng nhằng mất nửa ngày.

Nhưng hiện này Tống Thư Hàng đã chứng đạo Thiên Đạo, có thể tiến hành đối thoại trực tiếp với Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử thông qua quyền hạn Thiên Đạo.

[Thuần trắng, sạch sẽ, kết thúc.] Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử trả lời bằng mấy từ.

Thông qua Luân Hồi ấn của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử trấn áp một phần cát sỏi bất hủ trong trạng thái hóa thân mặt trời màu đen.

Hiện tại, phần cát sỏi bất hủ này cũng đã biến thành thuần trắng, ý thức của Thiên Đạo thứ tư màu đen trong đó đã bị hiến tế. Thực tế thì phần cát sỏi bất hủ ở chỗ Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử chính là phần hóa trắng đầu tiên.

Một phần rất lớn trong “một nửa thân thể bất hủ” bị Thiên Đạo thứ tư màu đen dùng làm cái giá để quay về vị trí Thiên Đạo nằm ở bộ phận bị Luân Hồi ấn trấn áp.

Bởi vì phần cát sỏi bất hủ này bị Luân Hồi ấn áp chế, không thể phát huy được tác dụng trong thời gian ngắn, cho nên chúng trở thành bộ phận thích hợp nhất để hiến tế.

[Ta biết rồi, chuyện tiếp theo xin làm phiền tiên tử.] Tống Thư Hàng trả lời.

Nói đoạn, hắn sử dụng quyền hạn Thiên Đạo mở con đường nối thẳng tới không gian Thiên Đạo cho Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.

Ầm ầm ~

Lại có một đợt cát thuần trắng rơi xuống từ hư không, đáp ngay trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đến lúc này, toàn bộ thân thể bất hủ của Thiên Đạo thứ tư màu đen đã ở đây.

Không sót hạt nào!

Song để cho an toàn, sau khi tất cả cát sỏi bất hủ chất thành đống xong xuôi, Tống Thư Hàng còn sử dụng quyền hạn Thiên Đạo để kiểm tra và giám định chúng, xác nhận trong những hạt cát này không còn ý thức của Thiên Đạo thứ tư màu đen nữa mới thôi.

“Bạch tiền bối.” Kiểm tra xong, Tống Thư Hàng lại nhìn sang Bạch tiền bối, mong Bạch tiền bối có thể kiểm tra lại giúp hắn một lần.

Một đốm lửa có thể thiêu cháy cả cánh đồng.

Để đảm bảo thí nghiệm tiếp theo thành công, hắn không thể để sót lại dù chỉ là một đốm lửa tàn nào cả.

Không thể cho Thiên Đạo thứ tư màu đen bất cứ cơ hội nào để hồi sinh.

“Hiểu rồi.” Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Thần giao cách cảm giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng cho phép hắn có thể lập tức thấu hiểu suy nghĩ của đối phương mà không cần phải nói nhiều.

Bạch tiền bối đặt tay lên đống cát sỏi bất hủ, bắt đầu sàng lọc từng hạt một.

Nếu trải qua quá trình sàng lọc tinh vi và tỉ mỉ này mà Thiên Đạo thứ tư màu đen vẫn còn giấu được một sợi ý thức, thì Tống Thư Hàng sẽ nuốt sống hạt cát kia luôn!

Nhân lúc Bạch tiền bối đang sàng lọc cát sỏi bất hủ, Tống Thư Hàng nhắn tin cho Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử: [Vất vả rồi.]

[Vui vẻ.] Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử trả lời một tin ngắn bày tỏ tâm trạng của cô hiện tại.

…

Trong khoảnh khắc cuối cùng này, Tống Thư Hàng đã dùng tổng cộng hai hậu chiêu của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử để đối phó với Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Một loại là “Nhìn Quá Khứ”, có thể sử dụng dựa trên điều kiện tiên quyết: [Giả thiết: Thiên Đạo thứ tư màu đen không còn hoàn chỉnh + trong tay hắn có một phần thân thể nó].

Thiên Đạo Bạch từng nói: Con mắt của thần, nhìn thấu tương lai.

Mà Nhìn Quá Khứ thì ngược lại, nó khóa chặt thị giác ở một quãng thời gian nào đó trong quá khứ.

Thiên Đạo gần như không gì không làm được, nhưng Thiên Đạo lại không thể hoàn toàn áp đảo được thời gian. Cho nên muốn tác động đến Thiên Đạo thì có thể ra tay từ phía thời gian.

Song đây không phải là một chuyện dễ dàng. Bởi vì tính chất “bất hủ”, cho nên pháp thuật thời gian cũng rất khó có thể ảnh hưởng đến Thiên Đạo.

Cũng may cái giá của việc hiến tế để trở về vị trí Thiên Đạo khiến cho Thiên Đạo thứ tư màu đen không còn hoàn mỹ. Trạng thái sau khi nó quay về vị trí Thiên Đạo cũng tương tự như đại lão quả cầu béo sau khi bị Thánh Nhân Nho Gia nuốt mất một phần tồn tại.

Với tiền đề này + trong tay Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử có một phần cát bất tử làm trung gian thi pháp, lại thêm Tống Thư Hàng phối hợp, cuối cùng cũng tạo ra được một hiệu quả.

Khi Thiên Đạo thứ tư màu đen theo dõi số lượng cát sỏi bất hủ của bản thân, quá trình này sẽ chịu ảnh hưởng của Nhìn Quá Khứ. Trạng thái mà nó quan sát được chính là trạng thái trong quá khứ.

Mà sự tiêu hao trong quá khứ chậm hơn tiêu hao trong hiện tại rất nhiều.

Cho nên lúc nào nó cũng thấy số lượng cát sỏi bất hủ còn đầy ắp.

Song trên thực tế, thứ mà nó nhìn thấy là quá khứ thật lâu trước kia.

Huyễn thuật không thể tác động đến Thiên Đạo. Thứ mà Thiên Đạo nhìn thấy luôn là sự thật. Song cũng giống với “tương lai” mà Thiên Đạo Bạch nhìn thấy, sự thật này có thể là tương lai, cũng có thể là quá khứ.

Mà "quá khứ" Thiên Đạo thứ tư màu đen nhìn thấy chính là mười ngày trước!

Trên thực tế, cuộc so đấu tranh đoạt quyền hạn Thiên Đạo lần thứ hai giữa nó và Tống Thư Hàng đã kéo dài trọn vẹn mười ngày.

Mười ngày của hiện thế, không phải là thời gian mang hiệu quả gia tốc. Thời gian ở hiện thế đã là ngày 15 tháng 2 năm 2020!

Nói cách khác, Thiên Đạo thứ tư màu đen đã hiến tế thân thể bất hủ của mình suốt mười ngày mười đêm, đốt hết ráo trọi.

Mà chính nó thì chẳng cảm nhận được chút nào.

Để tạo được hiệu quả này, lại phải nhờ đến một chiêu khác của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử mang tên Bế Quan Luân Hồi.

Phối hợp với quyền hạn Thiên Đạo của Tống Thư Hàng, hậu chiêu này có thể tạo ra hiệu quả "chớp mắt đã vạn năm" khi bế quan. Tu sĩ bế quan xong đi ra thì đã là ngàn năm, vạn năm sau, nhưng trong quá trình bế quan, bọn họ lại gần như không cảm giác được thời gian trôi qua đằng đẵng.

Nói tổng thể ra, đây là hiệu quả của [Bế quan + nhìn quá khứ].

Chẳng khác nào khi mọi người vừa chợp mắt, mơ một giấc mộng thoáng qua. Trong mộng mới chỉ hai phút, nhưng khi mở mắt thì đã hết hai giờ.

…

Mười ngày đủ để Tống Thư Hàng làm được rất nhiều việc.

Trong quyền hạn của mình, hắn có thể làm rất nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng, chỉ cần hắn đủ ý tưởng mà thôi.

Huống hồ Tống Thư Hàng không chỉ có một mình, hắn còn chứng đạo cùng với Bạch tiền bối.

Hai tầng thao tác.

Thế là trong mười ngày này, Bạch tiền bối đã dùng cái bóng của Chư Thiên Vạn Giới để dựng nên một mô hình Chư Thiên Vạn Giới trong không gian Thiên Đạo.

Trong mô hình này có đủ các ngân hà, hằng tinh, hành tinh… với tỉ lệ 1:1 so với hiện thế.

Cuối cùng, thông qua quyền hạn Thiên Đạo, hắn và Tống Thư Hàng cùng nhau cố gắng phủ mô hình Chư Thiên Vạn Giới này ra ngoài Chư Thiên Vạn Giới hiện thế.

Tựa như cái bóng và bản thể hoán đổi cho nhau trong thời gian ngắn.

Chư Thiên Vạn Giới hiện thế tiến vào cái bóng, mà mô hình được dựng nên từ cái bóng thì thay vào vị trí của Chư Thiên Vạn Giới.

Bọn họ hao tâm tổn sức như vậy chính là để xử lý đám virus hủy diệt hằng tinh trạng thái tối cao mà Thiên Đạo thứ tư màu đen tạo ra.

Nếu không xử lý, đám virus này sẽ trở thành tai họa ngầm.

Hơn nữa… chế tạo một vỏ bọc cho Chư Thiên Vạn Giới cũng là một việc vô cùng thú vị.

Ít ra thì trong mười ngày này, Bạch tiền bối đã chơi rất vui, chẳng hề nhàm chán chút nào.

Khi hết thảy đã chuẩn bị xong xuôi.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng cũng “không chống cự nổi”, sau đó “bị Thiên Đạo thứ tư màu đen áp chế hoàn toàn”.

Virus hủy diệt hằng tinh có thể phá hủy tất cả tiến vào “Chư Thiên Vạn Giới”, bùng nổ, hủy diệt thế gian.

Màn kịch tận thế hạ màn.

Tất cả đã được sắp xếp đâu ra đó.

…

Chung quy vẫn là hai chữ “nếu như” muôn thuở.

Nếu như Thiên Đạo thứ tư màu đen có nhiều thời gian để mà quan sát thế giới cẩn thận trước khi thả virus hủy diệt hằng tinh, có lẽ nó sẽ phát hiện ra sơ hở.

Nhưng nó lại cảm ứng được Thiên Đạo Bạch sắp trở về, áp lực hai chọi một khiến nó không có thời gian lựa chọn.

Từ đầu tới cuối, Bá Tống và Bạch đã không cho nó cơ hội lựa chọn.

Bọn họ ép sát từng bước…

Cuối cùng cũng ép nó thành dáng vẻ mà Tống Thư Hàng mong muốn – một thứ cát trắng phau sạch tinh!

Quan trọng nhất là…

Số cát sỏi bất hủ này được Thiên Đạo thứ tư để lại trước khi rời khỏi hình thức Thiên Đạo hoàn mỹ.

Sau khi ý chí bị xóa sạch, trạng thái Thiên Đạo hoàn mỹ vẫn tồn tại.

…

“Không có vấn đề gì đâu.” Bạch tiền bối rút tay về từ đống cát sỏi bất hủ, khẳng định.

Dứt lời, hắn lại nhìn sang Tống Thư Hàng: “Ngươi định dùng đống cát sỏi bất hủ này làm gì?”

“Ta mới có một ý niệm trong đầu thôi, cũng chưa biết là có thành công hay không nữa.” Tống Thư Hàng nói.

“Để lại một Thiên Đạo trống, sau đó ta và ngươi có thể lần lượt siêu thoát, phải không?” Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, chỉ cần đọc mặt cũng có thể đọc ra suy nghĩ của hắn.

“Phải.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Nhưng đống cát sỏi bất hủ này không cùng chứng đạo với chúng ta. Đã khuyết thiếu bước này, lại thêm nó không hề có ý thức, chẳng dễ gì mà nó tiếp nhận được quyền hạn Thiên Đạo của chúng ta đâu. Cho nên đây mới chỉ là ý niệm trong đầu ta mà thôi.”

Trong điều kiện “hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo” mà Thiên Đạo Bạch đưa ra, “đồng thời” là một yếu tố cực kỳ quan trọng.

Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo mới có độ phù hợp tối đa. Chỉ có như vậy, người này mới có thể gánh lấy toàn bộ sự ràng buộc của Thiên Đạo thay cho người kia, để đối phương hoàn thành siêu thoát.

Giữa Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và đống cát sỏi bất hủ kia thiếu đi yếu tố này.

Nhưng sự tồn tại của nó cũng là một khả năng cho tương lai.

Là một loại hy vọng.

Trong tương lai, biết đâu đống cát sỏi bất hủ ấy có thể trở thành một Thiên Đạo công cụ, để Thiên Đạo phải ở lại ngày hôm nay chuyển dời tất cả quyền hạn và ràng buộc lên mình nó, gặt hái tự do cao hơn.

Thời gian vẫn còn dài lắm.

Tống Thư Hàng vừa chứng đạo Thiên Đạo có rất nhiều thời gian.

“Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ chuyện này.” Tống Thư Hàng nắm tay lại.

Đối diện, Bạch tiền bối cũng nắm chặt tay, cụng nhẹ vào tay hắn một cái.

Hai Thiên Đạo đồng thời triển khai quyền hạn Thiên Đạo.

Mô hình vạn giới đang bị virus hủy diệt hằng tinh phá hủy bị cuốn lên.

Ngày tận thế sẽ tiếp diễn trong mô hình này.

Virus hủy diệt hằng tinh tàn phá tất cả các hằng tinh mô hình.

Và chúng cũng bị giam cầm trong vạn giới mô phỏng ấy vĩnh viễn.

Còn Chư Thiên Vạn Giới chân chính thì bình yên vô sự.

Vô số sinh linh trên đó không hề biết mình vừa trải qua một lần “tận thế”.

Tai nạn thuộc về hiện tại đã kết thúc.

Bước kế tiếp chính là cởi bỏ chấp niệm của quá khứ, và mang đến hy vọng cho tương lai.

“Siêu thoát đi, Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng nói với Bạch tiền bối.

Hắn là con cá muối chẳng hề mong chờ siêu thoát, cũng chẳng có chấp niệm gì với việc này.

Nhưng Bạch tiền bối lại có chấp niệm với siêu thoát.

Tống Thư Hàng quyết định trở thành đôi tay mở tung lồng giam cho Bạch tiền bối, tháo xuống gông xiềng Thiên Đạo trói buộc trên mình ngài, để một mình hắn gánh lấy.

Sau đó, giúp Bạch tiền bối đón nhận tự do thực sự, bay múa giữa quá khứ, hiện tại và tương lai.

Chương 3131: Các tiền bối của đương kim Thiên Đạo

“Đây là quyết định cuối cùng của ngươi à?”

Bạch tiền bối mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu, đang định đáp…

Đột nhiên mỹ nhân rắn công đức đứng bên cạnh lấy hai tay ôm lấy mặt:

“Ya~ Bạch tiền bối nè ~”

Cô từ từ ngã xuống đất rồi lăn lộn, sau đó đột ngột chết đi.

Tống Thư Hàng ngơ ra: “???”

Lần này mỹ nhân rắn công đức chết khá chuyên nghiệp, cô từ từ nhắm mắt lại, không nháy hai mắt nữa.

Cô cảm thấy mình chết lần này là một hành động rất thức thời. Để không ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, cơ thể công đức cơ trí như cô vẫn nên chết đi thì thỏa đáng hơn.

Nếu như không phải sau khi “chết” không được cử động, cô còn định lăn lộn trên đất, lăn mãi đến nơi thật xa cơ.

Dù sao bây giờ cô cũng đã trở thành cơ thể công đức của Thiên Đạo, phải chuyên nghiệp hơn trước đây mới đúng.

“Khụ.”

Tống Thư Hàng ho kẽ một tiếng, đáp:

“Bạch tiền bối, ngươi biết đó, ta chẳng có chấp niệm gì với “siêu thoát” hết, vì thế… vẫn nên để Bạch tiền bối siêu thoát đi thôi.”

“Ngươi không hối hận chứ?”

Bạch tiền bối vẫn mỉm cười như trước… Có thể nhìn ra hắn đang rất vui vẻ.

“Không có gì để hối hận cả.”

Tống Thư Hàng chân thành đáp:

“Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, chẳng phải chúng ta còn bắt được “Thiên Đạo thứ tư màu đen” rồi ư? Chắc hẳn cơ thể bất hủ của nó vẫn đang ở trạng thái “bán tại nhiệm”. Chỉ cần cho ta thêm một thời gian nữa… nếu như sau này cần, nói không chừng ta cũng có thể tìm ra được cách siêu thoát.”

“Sau này là bao giờ?”

Bạch tiền bối ngả ra đằng sau.

Tống Thư Hàng cũng phối hợp mà vươn tay ra chỉ một cái, một bông hoa sen đen kịt to bằng một chiếc ghế hiện lên trong không trung, nâng đỡ cơ thể Bạch tiền bối.

Đây là hoa sen đen bộ bộ sinh liên.

Bạch tiền bối ngả người tựa vào hoa sen, thuận thế ngồi xuống.

“Có lẽ sau khi siêu thoát, Bạch tiền bối vẫn có thể nhìn thấy chuyện của tương lai nhỉ? Nói chung ta chỉ vừa mới chứng đạo Thiên Đạo bất hủ, chắc vẫn còn thừa rất nhiều thời gian.”

Tống Thư Hàng đáp.

“Đúng là còn thừa khá nhiều thời gian, ít nhất trong thời gian ngắn sắp tới, chúng ta không cần lo đến chuyện bị quy tắc Thiên Đạo ảnh hưởng.”

Bạch tiền bối gật đầu, mái tóc dường như lại dài hơn một chút cũng bay lên theo động tác gật đầu.

Nếu như tại nhiệm một thời gian dài, Thiên Đạo sẽ chịu ảnh hưởng của quy tắc Thiên Đạo, cảm ngộ và tư duy đều sẽ bị quy tắc hóa.

Quy tắc Thiên Đạo phải duy trì sự vận hành của cả Chư Thiên Vạn Giới, mà sau khi chấp chưởng quy tắc Thiên Đạo, trong lúc bất tri bất giác, các Thiên Đạo sẽ dần dần bị ảnh hưởng.

Nếu như là Thiên Đạo hoàn mỹ, có thể khắc chế sự ảnh hưởng này ở một mức độ nào đó. Nhưng nếu là Thiên Đạo như kiểu cầu béo, vào thời kỳ cuối sẽ nhanh chóng bị biến thành người máy không có tình cảm, chỉ biết chấp hành chức trách Thiên Đạo một cách máy móc.

“Vậy ngươi có manh mối nào về việc ứng dụng “cơ thể của Thiên Đạo thứ tư” không?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Hiện giờ ta cũng chưa có ý tưởng gì nhiều. Dù sao ta cũng chỉ có mấy chiêu đó thôi, có thể thử hết lên cơ thể của Thiên Đạo thứ tư xem. Điều quan trọng nhất là bồi dưỡng sự ăn ý giữa ta và đống “cát sỏi bất hủ” đó nhỉ?”

Tống Thư Hàng nói, tay phải trượt lên trượt xuống trong không trung theo bản năng.

Dưỡng Đao thuật giả cần đưa cảm ngộ được mài giũa tinh tế vào bảo đao, dùng một canh giờ để kết nối với đao, lại dùng thêm vài phút nữa để sử dụng Dưỡng Đao thuật, sau khi xong việc còn phải dùng tình cảm để thích ứng với đao.

Dưỡng Đao thuật thật sự là đặt tay lên bảo đao rồi trượt điên cuồng, một giây một trăm triệu phát, một tỷ phát, thậm chí là hàng chục tỷ hàng trăm tỷ phát Dưỡng Đao thuật, dùng thứ tình yêu rẻ tiền để hoàn thành mục tiêu của mình… Hơn nữa mục tiêu cũng không chỉ là đao mà có thể là vạn vật.

Hiển nhiên sau khi chứng đạo bất hủ, Bá Tống đã hoàn toàn nắm giữa tinh túy của Dưỡng Đao thuật.

“Cũng khá khả thi đấy.”

Bạch tiền bối cũng nghĩ tới hiệu quả tà thuật của Tống Thư Hàng.

Đây là bí pháp mà tất cả các A Bạch đều không thể không nhận định là “tà thuật”.

Nói thật, thực ra các Thiên Đạo trước đều là những tồn tại khùng khùng, có lúc thiên tài và kẻ khùng rất giống nhau.

Mà trong số bao đời Thiên Đạo, Tống Thư Hàng là tên khùng nhất trong số những tên khùng.

Hơn nữa ngoại trừ Dưỡng Đao thuật, Tống Thư Hàng còn có nhiều năng lực quái dị khác, ví dụ như bí pháp giám định và nhập mộng chẳng hạn.

Khi nhắm vào cát sỏi bất hủ, nói không chừng những năng lực này lại có tác dụng lớn cũng nên.

“Thế nên Bạch tiền bối có thể yên tâm về ta.”

Tống Thư Hàng dùng ngữ khí cực cool ngầu mà đáp:

“Ta đã không còn là chú chim nhỏ chập chững mới biết đến tu chân một năm trước nữa rồi.”

“Ừm, bây giờ ngươi đã là Thiên Đạo rồi.”

Bạch tiền bối cười đáp.

Mấy vị đạo hữu một năm trước từng đánh ngươi hoặc thắng ngươi ở phương diện nào đó mà vẫn còn sống kia có thể bốc phét cả đời rồi.

“Thế nên Bạch tiền bối à, ngươi cứ yên tâm siêu thoát đi, không cần phải lo cho ta đâu. Nếu sau này cần, ta sẽ đuổi kịp nhanh thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn đang loại bỏ sự băn khoăn của Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối yên tâm dốc toàn lực siêu thoát.

Khi Tống Thư Hàng vừa dứt lời…

Đột nhiên trời đất cộng minh.

Quy tắc Thiên Đạo kích hoạt.

Hiện thế, trái đất.

Hoàng Sơn tiền bối đang suy xét, thôi diễn công pháp tu luyện tương lai cho Đậu Đậu thì đột nhiên cả người sáng lên.

Có một sức mạnh to lớn nào đó trong trời đất đã giáng xuống người hắn.

Hoàng Sơn tiền bối ngẩn ra: “???”

Xảy ra chuyện gì vậy?

Ta đã làm gì vậy?

Sức mạnh to lớn này hình như là một ấn ký chúc phúc, lại hình như… là một danh xưng được quy tắc thiên địa thừa nhận thì phải?

Hoàng Sơn Tôn Giả có thể cảm nhận được có danh xưng được thừa nhận này hỗ trợ, sau này khi độ kiếp, trời đất đều sẽ dành tặng hắn sự tôn trọng.

“Đây là gì vậy?”

Hoàng Sơn tiền bối vươn tay ra chạm vào người mình.

Một lúc sau, trong lòng hắn dâng lên một cảm ngộ.

Thứ hỗ trợ cho hắn có tên là [tiền bối được Thiên Đạo Bá

Tống tôn kính].

Sau khi chứng đạo, Tống Thư Hàng chính miệng thừa nhận, tình nguyện gọi bọn họ là “tiền bối”, sau đó quy tắc Thiên Đạo sẽ tự động vận hành, ban thưởng chúc phúc.

Đến Thiên Đạo cũng thừa nhận bọn họ là “tiền bối”, vậy trong Chư Thiên Vạn Giới, còn ai không nể mặt bọn họ chứ?

Không chỉ là thiên kiếp, thậm chí lúc tu luyện, “linh lực” cũng sẽ rất chủ động, tự ngưng tụ lại trong cơ thể bọn họ.

Ngoại trừ Hoàng Sơn Tôn Giả, các thành viên khác của nhóm Cửu Châu số 1 cũng nhận được ấn ký chúc phúc này.

Lệ Chi Tiên Tử, Thất Tu Thánh Quân, Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, Vân Tước Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Giao Bá Chân Quân, Tô thị A Thất, Đồng Quái Tiên Sư, Đông Phương Lục Tiên Tử, Dược Sư, Thất Sinh Phù… Thậm chí trên người Diệt Phượng Công Tử và Đậu Đậu cũng hiện lên ký hiệu khác thường.

Dù gì Diệt Phượng và Đậu Đậu cũng từng là tiền bối của Tống Thư Hàng, điều này sẽ không thay đổi.

Ngoài ra, trên cơ thể những người được xem như có bối phận ngang hàng với Tống Thư Hàng như Tô thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử cũng sáng lên, nhưng ký hiệu trên người họ không phải là “tiền bối”.

“Thư Hàng xử lý xong chức trách của Thiên Đạo rồi nên bắt đầu ban phúc à?”

Hoàng Sơn tiền bối dở khóc dở cười.

Thế nhưng…

Tay mơ vừa mới vào nhóm năm ngoái bây giờ đã trở thành Thiên Đạo rồi.

Nghĩ tới đây, Hoàng Sơn Tôn Giả lặng lẽ lấy ra hai viên dược hoàn, ngửa đầu lên, nuốt vào một cách ngầu lòi.

Trong chiều không gian Thiên Đạo.

Bạch tiền bối tò mò đánh giá sự thay đổi của Chư Thiên Vạn Giới bởi một câu nói của Tống Thư Hàng.

“Đây chính là quy tắc Thiên Đạo.”

Hai mắt của Bạch tiền bối sáng lên.

Sau đó.

“Một tháng, Thư Hàng.”

Bạch tiền bối dựng ngón trỏ lên, quyết định:

“Coi “siêu thoát” như một cảnh giới, ngươi cứ dựa vào tốc độ tấn thăng trước kia của mình, tháng sau đạt tới giới hạn siêu thoát.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

Bạch tiền bối, thế này là làm khó người ta rồi đó, siêu thoát đâu phải là ăn cơm uống nước, sao có thể hoàn thành trong một tháng được chứ!

Chương 3132: Một năm sau, đợi ta ra ngoài, luận trường sinh với Bá Tống!

Đối với những người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới, quả thật trong thời gian gần đây thế giới thay đổi nhanh tới chóng mặt.

Theo những lần hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp của Bá Tống, Chư Thiên Vạn Giới thay đổi điên cuồng.

Thiên Đạo thứ tám những tưởng có thể chống đỡ thêm trăm ngàn năm nữa bỗng chốc sụp đổ.

Tiếp đó trong một thời gian ngắn, Bá Tống chinh phục Cửu U, dùng cơ thể của người phàm để ngưng tụ ra chúa tể Cửu U.

Sau đó, Đạo Tử - người được cho là Thiên Đạo thứ chín lại đột nhiên chứng đạo bất hủ, các Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới không hề đề phòng, chỉ có thể nghệt mặt ra mà nhìn đối phương chứng đạo.

Thế nhưng sau khi chứng đạo xong, chưa đến 1 tháng Đạo Tử lại đột nhiên từ chức, đạt được thành tựu ‘Thiên Đạo tại vị ngắn nhất’, bắt đầu chuyển giao quyền hạn Thiên Đạo.

Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới dám cược rằng không ai có thể lật đổ kỷ lục ‘Thiên Đạo tại vị ngắn nhất’ này!

Thiên Đạo thứ 10 là Bá Tống và Bạch, hai người cùng chứng đạo cũng là chuyện chưa từng có trong lịch sử.

[Từ sau khi Bá Tống bắt đầu hoạt bát, đủ các loại chuyện trước nay chưa từng có cứ ùn ùn kéo đến… Đến cả chứng đạo cũng phải khác người. Bá Tống đúng là người đàn ông tồn tại để phá vỡ các quy tắc mà.]

Đây là ấn tượng về Bá Tống trong lòng các Trường Sinh Giả.

Mà ấn tượng này là khi bọn họ còn chưa biết năm ngoái Bá Tống mới bước chân vào con đường tu luyện đấy.

Nếu không Hoàng Sơn ma ma nuốt thuốc ngầu lòi chính là tương lai của tất cả các Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới.

…

Lúc này trong không gian thiên kiếp cửu phẩm.

Thần kình Cật Qua Thánh Quân vẫn đang bán mạng độ thiên kiếp cửu phẩm nghìn ngày.

Từ khi Bá Tống, Bạch Thánh lần lượt rời khỏi không gian 'thiên kiếp nghìn ngày', thiên kiếp cửu phẩm trở nên ổn định hơn, không còn biến dị, không còn gây chuyện nữa.

Với Cật Qua Thánh Quân, đối kháng với thiên kiếp cửu phẩm ổn định không quá khó khăn.

Nếu như tiếp tục như vậy, hơn một năm nữa, nó có thể ra khỏi thiên kiếp nghìn ngày trước thời hạn… Nhờ có Bá Tống và Bạch Thánh gây chuyện lúc trước, 'thiên kiếp nghìn ngày' của nó cũng được rút ngắn lại rất nhiều.

"Bụp ~"

Một cột nước công đức phun ra từ đầu của Cật Qua Thánh Quân, bắn thẳng lên thiên kiếp cửu phẩm, đánh tan thiên kiếp.

Nó thảnh thơi lượn một vòng, cảm khái:

[Trong lúc bất tri bất giác, Bá Tống và Bạch Thánh đã rời khỏi đây một thời gian rồi.]

[Khi Bá Tống và Bạch đạo hữu ở đây, ngày nào ta cũng nơm nớp lo sợ, sợ rằng hai người họ sẽ khiến thiên kiếp biến dị lớn hơn, Năng lực của ta lại có hạn, không thể bảo vệ hai người họ được.]

[Thậm chí chỉ mong họ không bị thiên kiếp của ta cuốn vào, hy vọng bọn họ có thể bình an ra ngoài trước.]

[Kết quả là sau khi bọn họ thật sự rời đi, ta lại nhớ đến những ngày tháng có họ ở đây.]

[Con cá voi này vô lí quá.]

Nó là Huyền Thánh tu luyện công đức chi pháp lâu năm, vô cùng lương thiện.

Mấy tháng trước Tống Thư Hàng khi ấy còn yếu ớt bị cuốn vào thiên kiếp của nó, dù đang bị thương nó cũng cố gắng bố trí mạng công đức để bảo vệ Tống Thư Hàng.

Sau này, nó cứ độ thiên kiếp nghìn ngày này mãi, Bá Tống và A Bạch cũng lần lượt rời đi.

[Không biết bây giờ Bá Tống và A Bạch ra sao rồi, bọn họ kết thúc thiên kiếp cửu phẩm trước thời gian có ảnh hưởng gì đến cảnh giới Kiếp Tiên không nhỉ?]

Cật Qua Thánh Quân vẫy đuôi một cái, lại đánh tan thiên kiếp.

À mà một năm sau ta có thể ra ngoài rồi.

Đến lúc đó phải đi thăm Bá Tống và Bạch đạo hữu mới được.

Nói không chừng lại còn có thể trao đổi về cảm ngộ trường sinh chi đạo với họ cũng nên.

Trong mạng công đức của Cật Qua Thánh Quân có một trường sinh đạo công đức có thể là do Thiên Đạo để lại, trong khoảng thời gian độ kiếp, nó cũng đang cảm ngộ trường sinh pháp này và đạt được một số thu hoạch.

Mà nó cũng tin rằng với thiên phú, vận may của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh, trong vòng 1 năm họ chắc chắn có thể đặt chân lên trường sinh chi đạo.

Đối với các tu luyện giả khác, đặt chân lên trường sinh đạo trong vòng 1 năm là chuyện không dám tưởng tượng.

Nhưng Cật Qua Thánh Quân lại có lòng tin rất lớn đối với Bá Tống và Bạch Thánh.

Thiên tài luôn khác với người thường.

Bá Tống và Bạch Thánh, đặc biệt Bạch Thánh, là tồn tại đặc biệt nhất mà nó từng gặp.

Trong lúc Cật Qua Thánh Quân đang suy tư…

Đột nhiên trong không trung có một ấn ký giống như ‘chúc phúc’ giáng xuống, xuyên qua thế giới thiên kiếp, rơi xuống người nó.

Cật Qua Thánh Quân chấn động, bật dậy

“Thiên kiếp biến dị hả?”

Thực ra là do bị thiên kiếp biến dị do Bá Tống và Bạch Thánh thỉnh thoảng dẫn tới kích thích nên Cật Qua Thánh Quân giống như chim sợ cành cong vậy.

Chỉ cần thế giới thiên kiếp có thay đổi quái lạ nào là nó cũng bị kích thích.

Dấu ấn chúc phúc từ từ rơi xuống.

Cuối cùng nó lại chia làm hai.

Cùng lúc đó, 'nội dung' trong ấn ký cũng bắt đầu hiện lên.

Dường như có vết tích của chữ 'Bạch' và chữ 'Bá Tống' thì phải.

Cật Qua Thánh Quân ngơ ra: "???"

Chẳng lẽ Bá Tống và Bạch đạo hữu lại làm gì rồi à?

Trong lúc nó ngẩn ra, tiết tấu độ kiếp bị ảnh hưởng.

Nguy hiểm hơn là lúc này vừa hay thiên kiếp đang tích lũy sức lúc, Thập Phương Tuyệt Diệt Kiếp thô to đập thẳng về phía nó!

Thập Phương Tuyệt Diệt Kiếp là một nét đặc sắc của thiên kiếp nghìn ngày, cứ cách mười ngày, khi đẳng cấp thiên kiếp tăng lên, nó sẽ ngưng tụ sức mạnh, dẫn Thập Phương Tuyệt Diệt Kiếp xuống.

Khi kiếp này đánh xuống, nếu không phòng ngự đến nơi đến chốn thì sẽ rất thê thảm.

"Gắng lên cho ta!"

Cật Qua Thánh Quân lập tức khởi động phòng ngự của mình, cố gắng chống đỡ... Lúc này nó chẳng còn thơi gian quan sát kỹ hai ấn ký chúc phúc kia nữa.

Ầm ầm ~

Thập Phương Tuyệt Diệt Kiếp thanh thế to lớn sắp đánh xuống người Cật Qua Thánh Quân...

Đúng vào lúc này, nó lại ngẩn ra.

Sau đó...

Thập Phương Tuyệt Diệt Kiếp bắt đầu tản ra.

Nó tàn nhẫn tự tách mình thành 10 phần, suy yếu thành 'Nhất Phương Tuyệt Diệt Kiếp'.

Sau đó, mười thiên kiếp cực nhỏ xếp hàng ngay ngắn, thong thả đánh xuống Cật Qua Thánh Quân.

Bùm ~

Thiên kiếp suy yếu đi 10 lần còn chẳng đánh nứt được vỏ của

Cật Qua Thánh Quân nữa kìa.

Tủi thân vô cùng!

Lúc này, Cật Qua Thánh Quân lại cảm nhận được sự tủi thân to lớn từ trong đại lão thiên kiếp cửu phẩm đáng sợ.

Cật Qua Thánh Quân sửng sốt hồi lâu.

[Thiên kiếp uống nhầm thuốc à?]

[Không đúng, chắc chắn thiên kiếp không uống nhầm thuốc, vậy vấn đề là do… do hai dấu ấn trên người ta.]

Lúc này Cật Qua Thánh Quân mới có thời gian xem xét kỹ lưỡng dấu ấn chúc phúc trên người mình.

[Đạo hữu được Thiên Đạo Bá Tống công nhận.]

[Thiên Đạo Bạch cũng công nhận – Ngon.]

Cật Qua Thánh Quân ngẩn ra hồi lâu.

Trong đầu hắn hiện lên một dấu hỏi to như diện tích của Hoa Hạ.

?

Bá Tống… Thiên Đạo?

Bạch… Thiên Đạo?

Thiên Đạo chúc phúc?

Một lần lại còn được cả hai ư?

Ta chưa tỉnh ngủ à?

“Tâm ma kiếp ư? Ta có tâm ma à?”

“Không đúng, hiện giờ ta đang là cơ thể công đức, lấy đâu ra tâm ma.”

“Hơn nữa thiên kiếp vừa rồi đang nể mặt ta.”

“Nói chính xác hơn là nể mặt dấu ấn chúc phúc trên người ta.”

“Người có thể khiến đại lão thiên kiếp nể mặt chỉ có mình Thiên Đạo thôi nhỉ?”

Tóm lại…

Bá Tống và Bạch đạo hữu trở thành Thiên Đạo rồi à?

Chương 3133: Đây chính là Thiên Đạo Bá Bá!

Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh suy tư trong chốc lát.

Sau đó nó ngưng tụ ra một móng vuốt công đức, đấm cho mình một quyền thật mạnh.

Đau, đau quá đi mất.

Không phải hoang tưởng.

“Lượng tin tức quá lớn, ta nghĩ ta phải tốn chút thời gian để tải, giải nén, sắp xếp, tiếp nhận tin tức.”

Cật Qua Thánh Quân ngẩng đầu nhìn trời, nó cảm thấy mình giống như một quần chúng hóng chuyện không biết chân tướng vậy.

Rõ ràng mấy tháng trước, Bá Tống vẫn còn được nó bảo vệ, vất vả chống đỡ với thiên kiếp cửu phẩm.

Thế mà chỉ chớp mắt hắn đã thành Thiên Đạo rồi á?

“Khi còn nhỏ dù có tưởng tượng tương lai mình sẽ trở thành Thiên Đạo, ta cũng phải đi theo lần lượt từng bước… Tu luyện ngàn năm, trường sinh vạn năm, tranh đoạt bất hủ với các tiền bối Trường Sinh Giả trong Chư Thiên Vạn Giới, từng bước đi lên đỉnh Kim Tự Tháp.”

Quả nhiên hiện thực còn ly kỳ hơn cả tưởng tượng.

Trong khi nói chuyện, dường như thiên kiếp trên bầu trời cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu đẩy nhanh tiết tấu, rút ngắn quá trình.

Thực ra là vì Cật Qua Thánh Quân là một tồn tại rất đặc thù.

Nó không chỉ có quan hệ tốt với hai vị Thiên Đạo mà quan trọng hơn là, nó từng bị hai vị Thiên Đạo ăn. Trong công đức trên người hai vị Thiên Đạo có một phần nhân quả của Cật Qua… Điều này rất quan trọng, nó dẫn tới cộng minh cực lớn với thiên kiếp.

Do tác dụng của nhân quả rắc rối dây dưa + những người cùng khổ, thiên kiếp liên tục giảm giá giảm giá lại giảm giá cho Cật Qua.

Sau khi giảm giá điên cuồng, thiên kiếp cửu phẩm nổ đùng đùng một trận, nhìn có vẻ uy lực lớn đấy nhưng thực ra sát thương yếu đến đáng thương.

Sau khi nổ tung xong, theo như giảm giá rồi lại giảm giá, chỉ vài phút sau Cật Qua Thánh Quân độ xong thiên kiếp cửu phẩm lần này.

Đám thiên kiếp cuối cùng quật cường tự nổ thành tro bụi, đến bã cũng không còn, quyết không để kẻ khác có cơ hôi thu thập nguyên liệu nấu nướng.

Ngay sau đó, Cật Qua Thánh Quân bị đá ra khỏi không gian thiên kiếp cửu phẩm, với gương mặt còn vương nét ngơ ngác, nó trở thành Kiếp Tiên mà mình mong ước đã lâu.

Hơn nữa còn lấy được thành tựu “Kiếp Tiên đầu tiên trong kỷ nguyên tân Thiên Đạo”.

Cật Qua Kiếp Tiên lại ngẩng đầu nhìn trời, đầu óc vẫn đang trong trạng thái chết máy.

Khi nhìn trời, nó lờ mờ thấy được trên các tầng mây, Bá Tống và Bạch đang nói chuyện, mỉm cười với nó.

Cật Qua Kiếp Tiên nghĩ hồi lâu, móc ra một quyển sổ, viết vào một tiêu đề: [Cật Qua tự truyện… đạo hữu của ta đột nhiên trở thành Thiên Đạo, chăm sóc ta mọi lúc mọi nơi, ta hoảng hốt vô cùng.]

Sau khi cất sổ đi, Cật Qua Kiếp Tiên tiếp tục nhìn trời.

Khi đang nhìn trời, nó lại có phát hiện mới:

“Chỉ trong thời gian độ thiên kiếp cửu phẩm, ta lại trải qua ba đời Thiên Đạo liền à?”

Thiên Đạo Cầu thoái vị, Thiên Đạo Đạo Tử lên ngôi, Đạo Tử xuống, Bá Tống và Bạch lên ngôi, hình như còn có một Thiên Đạo vụt qua xen ngang nữa thì phải?

Vì thế có lẽ không chỉ ba đời mà có khi đến bốn đời Thiên Đạo cũng nên?

Thế giới này điên cuồng quá.

Nhân dân Trung Quốc biết phấn đấu lắm!

…

Trong chiều không gian Thiên Đạo.

“Có một số việc trước khi chứng đạo, chúng ta không thể làm được. Cuối cùng sau khi chứng đạo có thể giải quyết chúng rồi.”

Tống Thư Hàng mỉm cười nhìn tình hình của hiện thế.

Bạch tiền bối đã ra hạn thời gian cho hắn, một tháng sau thử siêu thoát bất hủ.

Tuy rằng Tống Thư Hàng không tự tin mấy nhưng nếu như Bạch tiền bối đã lên tiếng, hắn vẫn cứ phải chuẩn bị để “sau này siêu thoát”.

Về mặt lý thuyết, sau khi siêu thoát bất hủ hắn sẽ có được đại tự do… nhưng không biết có còn được dùng quyền hạn Thiên Đạo để muốn làm gì thì làm không.

Vì thế trước khi siêu thoát, hắn phải trải đường trước cho một số việc trong hiện thế, tận dụng quyền hạn Thiên Đạo, không để mình tiếc nuối.

“Bây giờ còn ai nữa?”

Bạch tiền bối rất thích thú với quyền hạn Thiên Đạo mới vào tay này.

“Ừm, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1, tuy rằng đã gửi chúc phúc nhưng lát nữa vẫn phải cường hóa cho mỗi một vị tiền bối. Ít nhất, bổ sung cho tất cả đến chín long văn nhé?”

Tống Thư Hàng đề nghị.

Trước kia là Bạch tiền bối two bổ sung cho đủ chín long văn cho hắn, đặt nền móng vững chắc cho việc tu luyện sau này của hắn.

Bây giờ hắn đã chứng đạo Thiên Đạo rồi, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ mấy chuyện như bổ sung long văn này.

“Còn cả đệ tử của ngươi nữa.”

Bạch tiền bối nhắc nhở.

“Tất nhiên ta sẽ không quên họ… Kẻ làm sư phụ như ta chẳng dạy họ được gì nhiều, cũng chỉ có thể đặt một nền móng vững chắc cho họ thôi.”

Tống Thư Hàng nói.

Ngón tay của hắn vạch một đường, kéo màn hình hiện thế trái đất đến trước mặt mình và Bạch tiền bối.

Lúc này mấy đệ tử của hắn vẫn đang ở thành phố Văn Châu với ba mẹ Tống.

Tước yêu Tiểu Thải quý trọng thời gian, tu luyện đao pháp, đao ý tung hoành.

Sở Sở đã kết hợp đạo của mình với "tiên trù", tiến độ tu luyện vô cùng nhanh.

Đến cả Joseph cũng ở đây, hắn cầm một lưỡi dao thánh quang bát phẩm đang ở trạng thái phong ấn, đang ngồi minh tưởng… Minh tưởng pháp của hắn là minh tưởng pháp hệ thánh quang mà mấy hôm trước Bạch Hạc Chân Quân đi ngang qua, tâm trạng tốt nên thưởng cho.

"Thực ra thiên phú tu chân hệ thánh quang của tên này rất tốt… thậm chí có thể nói là trác tuyệt. Chỉ tiếc là đã qua thời gian tu luyện tốt nhất quá lâu, đã gần năm mươi tuổi rồi."

Các Trường Sinh Giả đang âm thầm quan sát nhà của Bá Tống nói.

Bá Tống chứng đạo bất hủ, vậy trong tương lai không xa, nơi ở của hắn cũng sẽ trở thành thánh địa mới.

Vì thế có ý chí Trường Sinh Giả vượt không gian mà theo dõi nơi đây, muốn biết thánh địa này bao giờ mới thành hình.

Đối với các Trường Sinh Giả đỉnh tiêm, quan sát quá trình hình thành thánh địa cũng rất hữu ích.

"Đã năm mươi tuổi mà còn có thể luyện ra thánh quang trong thời gian ngắn như thế, lúc trước hạt giống này không được phát hiện, quả thật quá đáng tiếc… Có đạo hữu hệ thánh quang nào quan sát con của hắn không? Với tư chất của hắn, chắc thiên phú của con hắn cũng không kém được đâu."

Có người lên tiếng.

"Đã có người liên hệ với con gái hắn từ lâu rồi, bây giờ các ngươi mới nghĩ đến thì đã chậm một bước rồi."

"Mà các ngươi tiếc cái quái gì chứ… Các ngươi đừng quên tên này là đệ tử của Bá Tống đấy nhé. Cho dù bỏ lỡ thời gian tu luyện tốt nhất thì đã sao? Bây giờ sư phụ của hắn là Thiên Đạo, đối với

Thiên Đạo, chuyện bỏ lỡ thời gian tu luyện tốt nhất cỏn con có đáng là gì đâu? Chúng ta hâm mộ vẫn còn kịp đấy.”

Cuối cùng cũng có người không nhịn được mà nhắc nhở.

“Sư phụ của ta là Bá Tống”, bây giờ mà nói câu này ra thì đúng thật là một câu phá vạn pháp.

Trong lúc các Trường Sinh Giả nói chuyện, trong không trung có ý chí giáng lâm, một giọng nói to rõ vang lên:

[Tiểu Thải, Sở Sở… Joseph.]

“Có đệ tử.”

Sở Sở buông trù đao ra, vui vẻ đáp.

“Có đệ tử.”

Tiểu Thải và Joseph học theo Sở Sở, cung kính nói.

[Ta và Bạch tiền bối chứng đạo bất hủ, thân là đệ tử của ta, ba người các ngươi đều được Chư Thiên Vạn Giới chúc phúc. Bây giờ, ta sắp xếp chín tầng tôi luyện cho các ngươi… Đợi các ngươi vượt qua chín tầng tôi luyện, ta sẽ ở đầu bên kia đợi các ngươi.]

Tống Thư Hàng không trực tiếp sửa lại số liệu của đệ tử mà chọn cách tôi luyện họ, để các cô và Joseph đều thăng cấp đến cực hạn.

Chỉ có trải qua tôi luyện, ý chí của họ mới xứng với thiên phú.

Tống Thư Hàng hiểu rất rõ chí quan trọng thế nào với người tu luyện, … Hắn là người đàn ông chịu hết mọi đau đớn trong Chư Thiên Vạn Giới đấy nhé.

“Vâng, sư phụ.”

Sở Sở nghiêm túc đáp.

Thân phận đệ tử của Thiên Đạo này nặng đến mức khiến người ta không thể hít thở được.

Mà các cô cũng không thể làm xấu mặt thân phận này được.

Sau đó, trong Chư Thiên Vạn Giới có ánh sáng rực rỡ giáng xuống, rơi vào người cả ba.

Đó là chúc phúc của Bạch tiền bối.

Cơ thể của Sở Sở hồi phục trong ánh sáng, hóa thành dáng người nóng bỏng.

Cơ thể của tước yêu Tiểu Thải thì to hơn một chút.

Joseph thì càng rõ ràng hơn, hắn biến lại hình dáng khi còn thanh niên, tuy rằng không tiến thẳng vào “độ tuổi thích hợp để tu luyện” nhưng đã đủ để hắn tham gia vào thí luyện của Tống Thư Hàng rồi.

Cuối cùng những người tu luyện xung quanh cũng không nhịn được mà chảy nước mắt hâm mộ.

Đây chính là Thiên Đạo Bá Bá!

Chương 3134: Ta muốn cả thế giới biết, nhóm Cửu Châu số 1 là do chúng ta bảo vệ!

Đây là lần đầu tiên những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới được chứng kiến lợi ích siêu siêu siêu siêu to khổng lồ khi có Thiên Đạo Bá Bá làm chỗ dựa.

Có lẽ những Thiên Đạo trước cũng có người thân cận, nhưng do đã quá lâu nên không thể kiểm chứng được.

Mấy đời Thiên Đạo gần đây đều khá là đặc biệt, sau khi chứng đạo bất hủ, gần như chưa từng nghe đến chuyện Thiên Đạo trở thành hậu thuẫn của ai, để ai được lợi.

Thiên Đạo Đạo Tử là trường hợp đặc thù, hắn tại vị quá ngắn, tạm thời để qua một bên không nói tới.

Thiên Đạo cầu béo nhiệm kỳ trước thì tự nhiên từ đâu chui ra. Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới chẳng rõ lai lịch của nó, nó là kẻ hoàn toàn cô độc, tất nhiên chẳng có ai được lợi cả.

Nếu như lúc đó là Thánh Nhân Nho Gia chứng đạo bất hủ, có lẽ sẽ có một đám thành viên Nho gia được lợi.

Mà Thiên Đạo Bạch đời trước nữa thì cả đời chẳng quan tâm đến mấy người, sau khi chứng đạo xong có vẻ hắn rất bận rộn.

Có lẽ Thiên Đạo Bạch đã từng có người mà mình quan tâm.

Nhưng Thiên Đạo Bạch từng kinh qua tới hai lần tranh đoạt Thiên Đạo, đó là khoảng thời gian quá dài.

Nếu như người mà hắn quan tâm không thể bước lên Trường Sinh đạo, e là đến lần thứ hai hắn chứng đạo, những người mà hắn quan tâm đã tan biến trong năm tháng vô tình rồi.

Nếu như không phải Trường Sinh Giả, thọ nguyên chỉ có hạn… Mà Trường Sinh Giả cũng chẳng phải rau cải rẻ mạt, thậm chí cho tới bây giờ, phần lớn người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn

Giới đều chưa phải là Trường Sinh Giả!

Lại xét đến Thiên Đạo trước nữa - Công Đức Đạo Nhân, hắn thì càng không cần phải nói.

Bởi vì không biết trước khi có cơ duyên chứng đạo, hắn đã sống bao lâu rồi, những người mà hắn quan tâm chắc hẳn chỉ đếm trên đầu ngón tay, cho dù họ đều được hắn giúp đỡ cũng chẳng thể dấy lên phong ba gì trong Chư Thiên Vạn Giới cả.

Trước Công Đức Đạo Nhân… thì do quá lâu rồi nên không thể khảo chứng được nữa.

Vì thế rốt cuộc mối quan hệ “Thiên Đạo là hậu thuẫn của ta” này sướng đến mức nào, những người tu luyện chỉ có thể suy đoán chứ ít người tận mắt chứng kiến.

Nhưng Thiên Đạo Bá Tống lần này lại khác.

Mấy tháng trước hắn mới nổi tiếng.

Sau khi nổi tiếng, hắn còn có được rất nhiều bạn tốt, thu nhận đệ tử, sinh con gái, thậm chí hình như “bố mẹ” vẫn còn sống trên đời này nữa.

Nói thật, nếu không phải tận mắt chứng kiến Bá Tống đánh khắp Chư Thiên Vạn Giới, cuối cùng chứng đạo bất hủ… mà chỉ nhìn vào mạng lưới giao thiệp của hắn thì đúng là chẳng khác nào một tu sĩ mới vừa tu luyện không lâu!

Lúc còn trẻ, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có cha mẹ, có đạo lữ, có bạn thân, có đệ tử, có con cái, có những người thân thuộc giống như Bá Tống vậy.

Chỉ là khi thời gian tu luyện ngày càng dài, rất nhiều họ hàng bạn bè, thậm chí con cháu hậu duệ của họ đều ngã xuống trước dòng chảy thời gian vô tình, hoàn toàn biến mất.

Dần dần các mối quan hệ của các Trường Sinh Giả ngày một đơn giản hơn.

…

[Nếu như Bá Tống thật sự là một cá thể chuyển thế tu luyện hoặc là một kẻ vừa bắt đầu tu luyện thì tốt rồi, chúng ta có thể đặt quan hệ với hắn trước, đợi khi hắn chứng đạo chúng ta sẽ có Thiên Đạo Bá Tống làm chỗ dựa rồi]

Có một vị Kiếp Tiên trẻ tuổi tiếc nuối nói.

[À mà các ngươi đã nghiên cứu Bá Tống chưa? Trước khi danh chấn thiên hạ với Huyền Thánh giảng pháp, hắn tu luyện ở đâu nhỉ? Là đại lão của thời đại nào vậy?]

[Không phải Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế à? Ta cũng có quen biết vài người ở Nho gia, Nho gia khẳng định tin tức này là chính xác.]

Một đám tu sĩ đỉnh tiêm âm thầm trao đổi.

Lần này rốt cuộc có một người nữa không nhịn được mà nói:

[Thực ra, các ngươi có từng nghĩ thực ra Bá Tống đúng là một tu sĩ non nớt, năm ngoái mới bắt đầu tu luyện, sau đó gần như cứ một tháng tấn thăng một cấp, cuối cùng chứng đạo bất hủ ngay vào tháng 2 này không?]

[???]

[Đạo hữu, ngươi hoang tưởng quá rồi đó.]

[Muốn mơ thì để đến tối nhé, nếu mơ vào ban ngày thì là mơ tưởng hão huyền đấy.]

[Trên đời này làm gì có người nào một tháng tấn thăng một cấp chứ? Con đường tu luyện giống như thuyền đi ngược dòng, in dấu từng bước chân một. Cảnh giới càng cao càng khó tấn thăng. Có lẽ lúc ở đẳng cấp thấp, thiên tài tuyệt thế có thể thăng một cảnh giới trong vòng một tháng hoặc vài tháng, nhưng về sau thì tuyệt đối không thể nào.]

Không ai chịu tin lời nói của người kia.

Suy nghĩ này hoang đường quá, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng thấy bất khả thi.

Tốc độ tấn thăng một tháng một cấp thế này có lẽ chỉ có trong ảo tưởng khi còn trẻ thôi.

Có một vài vị tu sĩ đỉnh tiêm tính cách cẩn thận lại âm thầm lưu ý tới câu nói vừa nãy.

“Là đại lão cái gì cũng có thể bán hả?”

Các tu sĩ cẩn thận chấn động.

Cái gì cũng có thể bán tiền bối là một tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trong tu chân giới, trong Chư Thiên Vạn Giới gần như không có bất cứ ai đối địch với hắn cả, vì trên đời này hầu như không có hàng gì mà hắn không có, mạng lưới giao thiệp trải dài khắp thiên hạ.

Với mạng lưới quan hệ và tình báo của cái gì cũng có thể bán tiền bối… lời hắn nói đáng để suy ngẫm một phen.

[Nếu như… nếu như Bá Tống thật sự như những gì tiền bối đã nói, mỗi tháng lên một cấp…]

[Hình như rất nhiều nghi hoặc đều được giải đáp. Ví dụ như tại sao "cha mẹ" đẻ của hắn vẫn sống sót trên đời, tại sao lại kết giao với bao nhiêu bạn bè, mạng lưới giao thiệp lại phức tạp như thế.]

[Nhưng chuyện một tháng tấn thăng một cấp này hoang đường quá… Có lẽ có nguyên nhân gì khác cũng nên?]

Trong lúc mấy vị tu sĩ cẩn thận đang âm thầm trao đổi, trong không trung đột nhiên có một "chúc phúc" giáng xuống.

Nó rơi xuống người cái gì cũng có thể bán tiền bối.

Mọi người đã vô cùng quen thuộc với quá trình này.

Là chứng nhận đến từ Thiên Đạo Bá Tống.

[Tuy rằng ngươi đã kéo ta vào danh sách đen, nhưng trong lòng ta ngươi mãi mãi là tiền bối tốt… Thiên Đạo Bá Tống.]

Danh hiệu chúc phúc này rất dài.

Nhưng nó thể hiện Thiên Đạo Bá Tống thừa nhận mình và đại lão cái gì cũng có thể bán có quan hệ thân thiết.

Chẳng phải điều này gián tiếp ám chỉ rằng lời nói của cái gì cũng có thể bán rất có thể là sự thật ư?

[Hay là chúng ta kiểm tra một chút nhỉ?]

[Hình như Thiên Đạo Bá Tống chẳng quan tâm đến việc người khác dòm ngó quá khứ, cũng không ngăn cản cái gì cũng có thể bán tiền bối tiết lộ quá khứ của hắn. Vậy có khi thăm dò quá khứ của hắn cũng nằm trong phạm vi Thiên Đạo có thể chấp nhận được cũng nên?]

[Chỉ cần không đào ra lịch sử đen tối bí mật của Bá Tống mà chỉ thăm dò tốc độ tu luyện thì chắc không có vấn đề gì đâu, có thể thử xem. Một khi Thiên Đạo có phản ứng, chúng ta sẽ lập tức dừng lại.]

Có một đám người tu luyện tò mò nghe thế thì rục rịch, thầm trao đổi kín với nhau.

Cái gì cũng có thể bán đại lão ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ký hiệu chứng nhận của Thiên Đạo khiến tâm trạng hắn phức tạp kia.

"Hì, đợi các ngươi đi kiểm tra quá khứ của Bá Tống, xác nhận lời nói của ta xong… tâm trạng của các ngươi sẽ phức tạp như ta vậy, thậm chí có khi phải đi uống thuốc."

Đây là chuyện duy nhất ta có thể làm cho các ngươi ~

Vui một mống không bằng vui cả nhà.

Một mình ta uống thuốc, người khác cũng phải uống với ta, như thế mới công bằng.

Nói xong, đại lão cái gì cũng có thể bán móc ra một bình thuốc… Đây là thuốc do Hoàng Sơn sản xuất, hắn đổ một lúc hết cả bình vào trong miệng.

…

Tống Thư Hàng cũng chỉ là nhất thời hứng lên, thấy đại lão cái gì cũng có thể bán đang âm thầm trao đổi với các Trường Sinh Giả đỉnh tiêm nên gửi luôn chúc phúc cho cái gì cũng có thể bán tiền bối.

Hắn cũng chẳng định giấu diếm chuyện một tháng lên một cấp của mình.

Vì dù sao hiện giờ hắn cũng là Thiên Đạo rồi mà.

"Bây giờ còn phải giải quyết cho ai nữa nhỉ?"

Bạch tiền bối vừa xem "vẽ đường dán long văn" vừa hỏi.

Trước tiên phải vẽ miếng dán long văn trước, lát nữa dán cho mỗi thành viên nhóm Cửu Châu số 1 hai miếng, bổ sung cho tất cả mọi người lên đủ chín long văn.

Như thế đơn giản hơn việc vẽ ngay tại chỗ cho từng người nhiều, hiệu suất cũng cao hơn.

"Ngoại trừ ba đệ tử của ta, ta vẫn còn một đệ tử dự bị ở thế giới Hắc Long nữa… Vừa hay lần này ta cũng đón hắn đến thí luyện, củng cố số liệu trụ cột cho hắn. Còn cả đệ tử dự bị Mễ Lộ Lộ đang ở "Mộng giới" nữa, ta đã từng hứa đợi khi cô ấy lại sinh ra thần trí thì thu cô ấy làm đệ tử.”

Tống Thư Hàng đáp.

Bây giờ thụ yêu Mễ Lộ Lộ vẫn đang ở Mộng giới, cô ấy bị Bạch tiền bối mang đi, tham dự vào kế hoạch tạo thần, nay cô ấy và Thế Giới thụ của Mộng giới đang cộng sinh.

Chỉ cần cho cô đủ thời gian để trưởng thành, sau này chắc chắn cô sẽ trở thành người phát ngôn của Mộng giới, con gái của Thế Giới thụ.

…

Mộng giới.

Dưới gốc Thế Giới thụ có một mầm cây nho nhỏ đang cố gắng sinh trưởng.

Mầm cây nhỏ này mới chỉ có một vài “ý thức” rất yếu ớt, còn lâu nữa mới tiến hóa ra trí tuệ hoàn chỉnh được.

Có Thế Giới thụ của Mộng giới che chở, không có bất cứ sinh linh nào trong Mộng giới dám làm hại cô.

Mộng giới hôm nay vẫn hài hòa như trước.

Đột nhiên trong không trung có một ngón tay hiện ra, từ từ chạm vào mầm cây.

Khi sinh linh, mộng ma, tâm ma trong Mộng giới cảm ứng được ngón tay này, tất cả chúng đều cúi rạp xuống đất, không dám động đậy.

“Ta lấy danh nghĩa Thiên Đạo Bá Tống chúc phúc cho cô. Từ hôm nay trở đi, tên của cô là Mễ Lộ Lộ, cô sẽ kế thừa đạo hiệu cũ Mộc Đạo Nhân của ta, trở thành đệ tử của ta.”

Ngón tay này dịu dàng chạm nhẹ lên mầm cây.

Thiên Đạo đang đích thân khởi linh cho tiểu thụ yêu này.

Từ nay trở đi, cho dù Thiên Đạo Bá Tống thoái vị, hiệu quả khởi linh chúc phúc này cũng sẽ không biến mất… Trừ khi Thiên Đạo tiếp theo ngứa mắt với Bá Tống, ra tay xóa đi chúc phúc này.

Nhưng nếu Thiên Đạo tiếp theo có oán thù với Bá Tống, vậy thì trước khi thoái vị, chắc chắn Tống Thư Hàng sẽ sắp xếp ổn thỏa cho Mễ Lộ Lộ, không cho Thiên Đạo tiếp theo thừa cơ làm khó.

Sau khi ngón tay của Bá Tống chạm vào, mầm cây nhỏ hiện lên một tinh linh hư ảo đáng yêu, giống như phiên bản thu nhỏ của Mễ Lộ Lộ trước đây vậy.

“Đệ tử Mễ Lộ Lộ bái kiến sư phụ.”

Tinh linh hư ảo nhỏ nhắn nhẹ nhàng ôm lấy ngón tay của Thiên Đạo.

Trí nhớ đời trước của cô đã mơ hồ.

Nhưng cô vẫn nhớ mình thích nhất là Bá Tống Huyền Thánh, còn từng đòi Bá Tống “chữ ký thánh ấn”, cuối cùng lại chết dưới thiên kiếp.

Có lẽ may mắn lớn nhất của cô chính là gặp được Bá Tống.

Nếu không một khi chết dưới thiên kiếp, thụ yêu như cô sẽ chẳng có hy vọng sống lại nào cả.

Mà bây giờ Bá Tống đã chứng đạo, đích thân khởi linh cho cô.

“Lớn lên bình an, ta sẽ chú ý tới cô.”

Tống Thư Hàng dịu giọng nói, đồng thời hắn vươn tay ra vạch một đường, một giọt kim loại thể lỏng nho nhỏ rơi xuống bên người thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Đây là cơ thể đại lão quả cầu béo sau khi bị xóa đi ký ức và được quyền hạn Thiên Đạo cường hóa, tuy rằng chỉ có một giọt nhưng vẫn có thể hóa thành một chiếc áo choàng.

Có lẽ không thể thông minh như áo choàng Tống cầu béo nhưng vẫn là một pháp khí bạn sinh mạnh mẽ.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, ý chí của Tống Thư Hàng lại hàng lâm xuống thế giới Hắc Long.

Trong thế giới Hắc Long.

Sau khi dốc hết sức để tu luyện, Xích Đồng ngã xuống giường, điều khí minh tưởng.

Khi đang minh tưởng, hắn đột nhiên mở bừng mắt ra, nhìn lên không trung.

“Sư phụ?”

Hắn ngồi dậy, gọi.

“Rất tốt, ngươi vẫn luôn nghiêm túc tu luyện.”

Tống Thư Hàng dịu dàng nói:

“Chuẩn bị một chút đi, ngày mai ta sẽ mở không gian thí luyện cho ngươi, chỉ cần ngươi vượt qua thí luyện, ngươi sẽ chính thức bái nhập môn hạ, trở thành đệ tử thứ năm của ta.”

“Sau khi thí luyện kết thúc, ta có thể nhìn thấy anh trai mình không?”

Xích Đồng mong đợi hỏi.

“Anh trai ngươi Hắc Đồng… Đúng thế, đợi khi kết thúc thí luyện, ta sẽ đưa ngươi đi gặp hắn.”

Tống Thư Hàng cam đoan.

Hắc Đồng chết đã lâu, hơn nữa hắn vẫn là một sinh linh của thế giới Hắc Long, cho dù muốn dùng quyền hạn Thiên Đạo hồi sinh hắn e là cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhưng… nếu như là siêu thoát thì có thể xác định được hồn phách của Hắc Đồng, thông qua thông đạo luân hồi của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử, để hắn chuyển thế hồi sinh nhưng giữ nguyên trí nhớ.

Đến lúc đó cho Hắc Đồng và Xích Đồng gặp nhau cũng không phải là chuyện khó gì.

Trước kia những chuyện mà Tống Thư Hàng không dám cam đoan, hứa hẹn thì Thiên Đạo Bá Tống bây giờ đã dám.

“Tạ ơn sư phụ.”

Xích Đồng vui vẻ lăn đi lăn lại trên giường.

Nói thật, mấy ngày qua, hắn luôn có dự cảm chẳng lành về anh trai mình. Hắn đang nghĩ có lẽ đây chính là nguyên nhân sư phụ mãi không đưa hắn đi gặp anh trai.

Nhưng bây giờ sư phụ cho hắn một lời hứa chắc chắn như thế, chứng tỏ anh trai hắn không sao cả.

“Sư phụ, có thể gặp được ngươi thật tốt.”

Xích Đồng nhỏ giọng nói.

Hư không huyễn hóa ra một bàn tay, nhẹ nhàng đặt lên đầu Xích Đồng, xoa đầu hắn:

“Nghỉ ngơi thoải mái đi, chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.”

Sau khi bàn tay kia biến mất, trên đầu Xích Đồng có thêm một ấn ký chúc phúc và đạo hiệu [Thư Sơn Cư Sĩ] đang đợi kích hoạt.

Nói thật đạo hiệu này không hợp với Xích Đồng lắm.

Nhưng bảy đạo hiệu của Tống Thư Hàng giờ đây chỉ còn lại mỗi cái này thôi.

Bá Đao Tống Nhất để lại cho mình.

Kim Cương Quân Tử Đao giữ lại cho Tiểu Thải.

Bạch Kình Đao Khách đã quyết định cho Joseph.

Mộc Đạo Nhân thì do thụ yêu Mễ Lộ Lộ kế thừa

Tầm Đạo Thư Sinh khá là hợp với Sở Sở… Sở Sở có một trái tim tầm đạo nên mới kiên quyết bái hắn làm sư phụ.

Còn lại đạo hiệu Thiện Tâm Cư Sĩ, phải xem nhân quả và tọa hóa của tiểu cô nương ở Thú giới kia thế nào đã.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng cho mấy đệ tử của mình, Tống Thư Hàng lại chú ý tới một người bình thường rất có duyên với hắn lúc mới tu luyện.

Tư Mã Giang của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu.

Hắn và Tống Thư Hàng cũng coi như có “duyên” với nhau.

Hai hòm dược liệu mà Vũ Nhu Tử sử dụng trước đây chính là do Tư Mã Giang vận chuyển.

Vị trí của Tư Mã Giang nằm ở giữa người thường và thế giới tu sĩ, hắn vốn là người phàm nhưng vì nhiều nguyên nhân mà lại tiếp xúc với các tu sĩ.

Nhưng từ trước tới nay, hắn chưa từng vượt qua ngưỡng cửa, thực sự tiếp xúc với trung tâm thế giới tu chân.

“Coi như nhân quả của việc kết duyên đi, ít nhất ta sẽ cho hắn một cơ hội để đi vào thế giới tu sĩ.”

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Thân là Thiên Đạo, sắp xếp cơ hội tiếp xúc với thế giới tu sĩ cho người phàm là chuyện chẳng khó khăn gì.

Bất luận là kỳ ngộ hay cao nhân đột nhiên đi ngang qua hứng lên thu nhận đồ đệ đều được hết.

“Ta vẽ xong rồi.”

Đúng lúc này, Bạch tiền bối đứng bên cạnh vỗ vỗ một chồng “miếng dán long văn”, nói.

“Vậy bây giờ hãy cho các thành viên, các tiền bối của nhóm

Cửu Châu số 1 một bất ngờ nào.”

Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn muốn làm việc này một cách thật hoành tráng.

Hắn muốn cho tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới biết, nhóm Cửu Châu số 1 được hắn và Bạch tiền bối bảo kê!

Sau ngày hôm nay, cả nhóm Cửu Châu số 1 sẽ nổi danh giang hồ.

Chương 3135: Thiên Đạo Bá Bá Tống ta không cần thể diện chắc?

Cảnh giới kim đan ngũ phẩm là một bước ngoặt rất quan trọng của tu sĩ… Từ xưa đã có câu “một viên kim đan định đại đạo”.

Mà thứ quyết định phẩm chất của kim đan chính là số lượng long văn trên kim đan.

Về mặt lý thuyết, kim đan càng có nhiều long văn càng tốt. Càng nhiều long văn có nghĩa tiềm năng trong tương lai càng lớn, đi được càng xa trên con đường tu luyện.

Sở dĩ hà chỉ ma đế là vua chuyên tâm của Ma Môn là do hắn dùng tám long văn để bước lên cảnh giới trường sinh!

Thế nhưng trong Chư Thiên Vạn Giới vẫn có một kiểu kim đan ngoại lệ… ví dụ như kim đan không long văn vô cùng hiếm thấy, cho đến bây giờ, Tống Thư Hàng chỉ biết Thiên Đạo thứ bảy Thiên Đạo Bạch và Vũ Nhu Tử là không long văn.

“Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ít nhất đều là cảnh giới bảy long văn, không ít trong đó là tám long văn, tương lai đều là cấp bậc đỉnh tiêm của thế gian… Cũng tức là chỉ cần dán thêm một hai long văn cho các tiền bối là được.”

Tống Thư Hàng vươn tay, lấy một chồng miếng dán long văn từ trong tay Bạch tiền bối.

Chuyển vẽ long văn thành dán long văn là đề nghị của Bạch tiền bối.

Trước có Bạch tiền bối two sử dụng quyền hạn Thiên Đạo tạm thời để vẽ long văn cho Tống Thư Hàng.

Nay có Bạch tiền bối vẽ một chồng miếng dán, thêm long văn cho mọi người.

Các miếng dán long văn kim đan nhìn có vẻ như không có gì khác biệt, miếng nào cũng có dáng vẻ như một “hoa văn rồng”.

Nhưng nếu như cẩn thận dùng thần thức, tinh thần lực để xem xét thì sẽ phát hiện ra mỗi một kim dan long văn đều ẩn chứa càn khôn, do những đồ án khác nhau tạo thành.

“Bước tiếp theo phải làm như thế nào?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Trước tiên báo cho các vị tiền bối trong nhóm đã.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng lấy di động của mình ra, gạt đến giao diện nhóm Cửu Châu số 1.

Tuy rằng hắn còn tạo ra nhóm Cửu Châu số 2 trong mạng chat Tu Chân, hơn nữa tính năng thông báo mạnh hơn nhóm Cửu Châu số 1, có thể sử dụng ở bất cứ ngóc ngách nào trong Chư Thiên Vạn Giới, nhưng con người luôn nhớ đến những thứ xưa cũ.

Hơn nữa trong khoảng thời gian đặc biệt này, hắn cảm thấy dùng nhóm Cửu Châu số 1 để thông báo cho các vị tiền bối thì sẽ có ý nghĩa hơn.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Vốn dĩ các thành viên trong nhóm đều đang bàn luận về chuyện dấu ấn chúc phúc của Thiên Đạo, cho tới bây giờ, chỉ cần nghĩ tới việc Tống Thư Hàng tay mơ vừa vào nhóm năm ngoái đột nhiên trở thành Thiên Đạo, rất nhiều người trong nhóm đều cảm thấy như đang mơ vậy.

Trong lúc các thành viên trong nhóm đang nói chuyện, đột nhiên có một hiệu ứng đăng nhập hiện lên.

[Bá Đao Tống Nhất ngồi xe lửa của hắn online rồi ~]

“Thư Hàng? Ngươi làm Thiên Đạo rồi mà còn nghịch điện thoại à?”

Tạo Hóa Pháp Vương không nhịn được nói.

Trong khi nói chuyện, đột nhiên những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới chấn động... Có hình ảnh giống như Huyền Thánh giảng pháp, nhân tiền hiển thánh ngưng tụ trong không trung.

Hoàng Sơn tiền bối vừa uống thuốc xong đột nhiên cảm thấy lạnh cả lưng, một dự cảm chẳng lành lóe lên.

Hắn vừa ngẩng đầu… đã thấy giao diện quen thuộc.

Là giao diện chat nhóm Cửu Châu số 1 mà hắn lập ra, tuy nhiên bên cạnh ID nhóm còn tỉ mỉ thêm cả mã captcha.

Mà giao diện chat đang hiển thị thông báo Bá Tống online và câu hỏi của Tạo Hóa Pháp Vương.

Hình như gan của hắn lại bắt đầu phình ra rồi.

Hoàng Sơn ma ma nhanh chóng lấy di động ra, mở nhóm Cửu Châu số 1, muốn bấm vào nút “giải tán nhóm này” theo bản năng.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng, do sự lương thiện và không nỡ trong lòng, ngón tay của hắn không ấn xuống nữa.

[Lúc đầu ta không nên lập ra cái nhóm rách nát sớm muộn gì cũng toi đời này!]

Hoàng Sơn tiền bối thở dài nặng nề.

Trước đây từng có một thời gian hắn còn muốn nhường lại vị trí chủ nhóm của nhóm Cửu Châu số 1 cho Tống Thư Hàng.

Bởi vì Tống Thư Hàng khi đó ngốc nghếch, tính cách lương thiện, lại rất kiên nhẫn, hắn hoàn thành rất tốt nghiệm vụ tiếp đãi Bạch Chân Quân, cứ như là người thừa kế tốt nhất cho chức vị chủ nhóm nhiệm kỳ sau vậy.

Kết quả hắn còn chưa kịp bồi dưỡng chủ nhóm nhiệm kỳ sau Tống Thư Hàng, người ta đã trở thành Thiên Đạo.

Mà trước khi trở thành Thiên Đạo, tay mơ ban đầu đã biến thành thành viên khiến hắn đau gan như Cuồng Đao Tam Lãng và Đồng Quái Tiên Sư rồi.

“Đã trở thành Thiên Đạo rồi còn định tung hoành trong nhóm à?”

Hoàng Sơn tiền bối cứ nói nói mãi, không nhịn được mà mỉm cười vui vẻ.

Đây chẳng phải là điểm sáng trong tính cách của Tống Thư Hàng sao… Cho dù có trở thành Thiên Đạo, hắn vẫn là Tống Thư Hàng kia, không thay đổi gì hết.

Như thế cũng tốt.

“Hì hì, các tiền bối, ta trở thành Thiên Đạo rồi! Từ hôm nay trở đi, ta sẽ cho những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới biết rằng nhóm này được ta và Bạch tiền bối che chở!”

Bá Đao Tống Nhất nói.

Sau đó hắn sửa tên trong nhóm của mình thành “Thiên Đạo Bá Tống”.

“Tống tiền bối, cuối cùng ngươi cũng không nhịn được mà muốn tạo phản rồi!”

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử [Trảm Thư Tiên Cơ]:

“Định lật đổ ách thống trị của Hoàng Sơn tiền bối, trở thành chủ nhóm mới à?”

Linh Điệp Thánh Quân: “…”

“Ơ? Cuối cùng cũng định xuống tay với Hoàng Sơn tiền bối rồi à?”

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân gửi meme “xấu hổ”.

“Mấy tên bên trên đừng quậy, các ngươi ngẩng đầu lên mà nhìn, tất cả mọi chuyện đều được chiếu lên nhân tiền hiển thánh đấy, đừng làm tổn hại hình tượng của nhóm.”

Giao Bá Chân Quân nghiêm túc nói.

Diệt Phượng Công Tử:

“Ơ? Thật thế này, nhân tiền hiển thánh đang chiếu giao diện chat của chúng ta, Thiên Đạo đúng là thích gì làm nấy. [Không chọc nổi.JPG]”

Khi phát hiện ra lịch sử trò chuyện trong nhóm đang được nhân tiền hiển thánh phát trực tiếp, các thành viên trong nhóm tiết chế lại một chút xíu, ít nhất bắt đầu thả chậm tốc độ xe.

“Ơ? Bây giờ cả Chư Thiên Vạn Giới đều đang quan sát chúng ta ư?”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu kích động nói:

“Mọi người nhìn ta cho quen mắt nhé, ta là Túy Tinh Cư Sĩ!”

“Thư Hàng ngươi định làm gì thế? Tại sao lại chiếu cả giao diện nhóm chat lên thế kia? Thế này sẽ rò rỉ lịch sử đen tối của nhiều thành viên trong nhóm lắm đấy… Chào mọi người, ta là Tô thị A Thất! Chàng trai đẹp nhất của Thiên Hà Tô Thị.”

Một ID có tên Tô thị A Thất hiện lên, nói.

Nhưng chẳng mấy chốc, một Tô thị A Thất khác online rồi gửi kèm một loạt dấu chấm hỏi: “???”

"Khụ khụ ~ ừm, lần này ta online là muốn tặng các vị tiền bối một bất ngờ."

Thiên Đạo Bá Tống lên tiếng:

"Tiện để tất cả mọi người biết nhóm Cửu Châu số 1 được ta bao trọn. Đầu tiên, bất ngờ đầu tiên giành tặng cho Hoàng Sơn ma ma của chúng ta, trước giờ hắn vẫn luôn chăm sóc cho chúng ta, âm thầm đứng sau ủng hộ chúng ta, giúp nhóm Cửu Châu số 1 duy trì được đến ngày nay mà không giải tán. Ta và Bạch tiền bối đã chuẩn bị một món quà cho Hoàng Sơn ma ma… Mời Hoàng Sơn ma ma của chúng ta lên sân khấu!"

Hoàng Sơn mệt tim muốn được về hưu: "???"

Sau đó, hắn chẳng hề do dự mà nhấn vào avatar của Tống Thư Hàng.

Trượt ngón tay một cái, xóa thành viên này khỏi nhóm.

Trong không trung.

Trên hình chiếu Huyền Thánh giảng pháp.

Giao diện chat nhóm Cửu Châu số 1 biến thành một thông báo của nhóm chat.

[Thiên Đạo Bá Tống tôn quý, ngươi đã bị "Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu" xóa khỏi nhóm Cửu Châu số 1]

Tống Thư Hàng: "???"

Ta bị Hoàng Sơn ma ma đá ra rồi à?

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới: "…"

Thiên Đạo Bá Bá Tống bị đá ra hả?

Thiên Đạo gợi cảm bị đá ngay lúc online.

Thiên Đạo Bá Bá Tống ta không có thể diện thế à?

Chương 3136: Lừa đảo, đây là cú lừa của Thiên Đạo Bá Tống!

Lúc này, rất nhiều người tu luyện hóng chuyện không biết chân tướng của Chư Thiên Vạn Giới đều hít vào một hơi khí lạnh.

Vị “Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu” này là ai thế?

Sao lại chẳng thèm nể mặt Thiên Đạo Bá Tống như thế chứ?

Vươn tay một cái là đá luôn Thiên Đạo Bá Tống đòi “che chở nhóm Cửu Châu số 1” ra khỏi nhóm luôn?

Ra tay không một chút do dự, đúng là chẳng nể nang gì Thiên Đạo.

Đáng sợ quá!

Trước nhớ đã, ghi nhớ nhân vật này đã.

Đúng rồi, hình như lúc trước Thiên Đạo Bá Tống gọi vị đại lão này là “Hoàng Sơn ma ma” thì phải?

Chẳng lẽ nhân vật đáng sợ này là một vị tiên tử ư?

Là mẹ của Thiên Đạo Bá Tống hả?

Như thế thì dễ hiểu rồi, nếu như là mẹ của Bá Tống… thì đá hắn ra cũng có làm sao đâu?

Trong lúc suy tư, màn hình nhân tiền hiển thánh của Chư Thiên Vạn Giới lại biến thành khung chat như lúc trước, chỉ có điều tên tài khoản đổi thành Thiên Đạo Bạch.

[Suỵt, Thiên Đạo Bạch cũng ở trong nhóm này ư?]

[Nhóm này toàn quái vật à? Thiên Đạo Bạch và Thiên Đạo Bá Tống đều ở trong nhóm này cả á?]

[Hơn nữa, Bá Tống luôn mồm gọi “tiền bối” đến là thân thiết… Chẳng lẽ trong nhóm này toàn là đại tiền bối cấp bậc quái vật tiền sử ư?]

Tiếp đó…

Trong hình chiếu, tài khoản Thiên Đạo Bạch sử dụng quyền hạn của quản trị viên, mở mục thêm bạn bè, add Thiên Đạo Bá Tống đã bị đá ra ngoài vào lại nhóm.

Một cảnh tượng tràn đầy tình thương.

Khi nhìn thấy cảnh này, những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều cảm thấy vô cùng phức tạp, không biết nên nói gì mới đúng.

Đường đường là Thiên Đạo mà sau khi bị đá ra khỏi nhóm còn phải nhờ một vị Thiên Đạo khác dùng quyền quản trị viên để thêm vào.

Sao lại đột nhiên cảm thấy đáng yêu thế nhỉ?

Chẳng mấy chốc, hình chiếu khung chat lại trở về giao diện của Thiên Đạo Bá Tống.

“Ta sai rồi, Hoàng Sơn tiền bối… đừng đá nữa.”

Tồn tại mạnh nhất trời đất hiện nay “Thiên Đạo Bá Tống” lại khuất phục chủ nhóm Hoàng Sơn Bá Tống trước mặt Chư Thiên Vạn Giới!

Phải biết rằng trước khi chứng đạo, Thiên Đạo Bá Tống là người tàn nhẫn từng đối chọi với tồn tại bất hủ đó!

Một Bá Tống như thế mà lại chịu khuất phục.

Một số người tu luyện không rõ sự tình trong Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy cảnh này thì trong lòng nảy ra một suy nghĩ… Xem ra Hoàng Sơn ma ma không phải mẹ thật mà là một vị tiên tử tiền bối thì phải?

Chắc là lúc nãy Thiên Đạo Bá Tống xưng hô “Hoàng Sơn ma ma” chỉ là vì đùa giỡn, chọc giận vị Hoàng Sơn Tiên Tử này thôi. Đúng thế, nhất định là vậy rồi!

…

Trong hiện thế.

Hoàng Sơn tiền bối lặng lẽ móc ra bình thuốc mới, nuốt một lúc vài viên thuốc liền mới hòa hoãn được tâm trạng bùng phát của mình.

Hắn không thể đá luôn cả Thiên Đạo Bạch được… hắn còn muốn sống yên ổn.

Thế nên khi thấy Bạch tiền bối thêm Tống Thư Hàng vào nhóm, hắn chỉ có thể uống thuốc.

Hơn nữa nói thật, cho dù Bạch tiền bối không thêm Tống Thư

Hàng vào lại, một lát nữa… với tính cách của Hoàng Sơn ma ma, hắn vẫn sẽ cắn răng thêm Tống Thư Hàng vào.

Đây chính là lòng dạ của người làm chủ nhóm như hắn.

“Nói chính sự nè Hoàng Sơn tiền bối. Bây giờ mời ngươi lên sân khấu, ngươi chuẩn bị một chút đi nhé.”

Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu:

“Chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị hiển thánh, blink blink. [Meme ngón tay cái].”

Dứt lời Tống Thư Hàng thi triển quyền hạn Thiên Đạo, kéo Hoàng Sơn tiền bối lên.

Hình dáng của Hoàng Sơn tiền bối được chiếu lên màn hình nhân tiền hiển thánh của Chư Thiên Vạn Giới.

“A, nhân tiền hiển thánh!”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nắm chặt tay lại đầy kích động.

Hoàng Sơn đạo hữu đã lên sân rồi, vậy chẳng còn lâu nữa là đến hắn nhỉ?

Từng đạo hữu trong nhóm ra sân, đến cuối cùng nhất định cũng sẽ đến lượt hắn nhỉ?

Cho dù là ở phía sau, dù là lên sân tập thể nhưng ít nhất hắn cũng được lộ mặt trong ảnh tập thể mà đúng không?

“Đừng quên ta nhé!”

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nhắc nhở trong nhóm.

Tô thị A Thất:

“Ba ơi, mau ra đây mà xem, Hoàng Sơn ma ma hiển thánh rồi!”

[Hệ thống thông báo: Người dùng Tô thị A Thất bị Thiên Đạo Bạch cấm ngôn 1 phút.]

[Hệ thống thông báo: Nick của người dùng Tô thị A Thất bị Thiên Đạo Bạch đổi thành “Cuồng Đao Tam Lãng”.]

Tô thị A Thất:

“Bạch tiền bối sáng suốt.”

Lệ Chi Tiên Tử nhìn không gian hiển thánh:

“Thực ra ta rất muốn biết rốt cuộc Thư Hàng đã chuẩn bị quà gì?”

Trên đài hiển thánh.

Hoàng Sơn tiền bối thấy hơi không tự nhiên, có lẽ là do vừa uống thuốc xong.

“Hoàng Sơn tiền bối, đây là “miếng dán long văn” mà ta và Bạch tiền bối đã chuẩn bị cho các thành viên trong nhóm, có thể biến kim đan thành chín long văn! Có điều do Hoàng Sơn tiền bối bây giờ đã ở cảnh giới tôn giả nên nếu dán long văn lên, ta phải tạm thời nghịch chuyển cảnh giới của ngươi xuống còn ngũ phẩm rồi bổ sung long văn, sau đó lại khôi phục cảnh giới cho ngươi.”

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên bên tai Hoàng Sơn tiền bối… Thiên Đạo tùy tiện thế đấy!

Hoàng Sơn Tôn Giả: “…”

“Đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối, kim đan của ngươi có bao nhiêu long văn thế? Phải bổ sung mấy long văn nữa?”

Tống Thư Hàng lại hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối đáp:

“Chín cái.”

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Ngươi không biết chuyện Hoàng Sơn có chín long văn à?”

Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Làm sao mà ta biết được!

Lúc ta vào nhóm Hoàng Sơn tiền bối đã là cảnh giới Chân Quân rồi!

Vậy phải làm sao đây?

Lễ vật chẳng dễ dàng gì mới chuẩn bị được cho Hoàng Sơn tiền bối lại vô dụng.

Không khí lúng túng quá.

Hiện giờ cả Chư Thiên Vạn Giới đều đang nhìn Hoàng Sơn tiền bối qua màn hình Huyền Thánh giảng pháp.

Đâu thể để Hoàng Sơn tiền bối lộ mặt một cái rồi lượn luôn được đúng không?

Thiên Đạo Bá Tống ta cần thể diện đó.

Cũng may đoạn đối thoại vừa nãy là tin nhắn riêng không công bố trước Chư Thiên Vạn Giới… Nếu không Thiên Đạo Bá Tống hắn sẽ mất mặt lắm.

“Khụ, Hoàng Sơn tiền bối, ngươi có thích thứ gì không?”

Tống Thư Hàng cố hỏi.

“Làm Tam Lãng, Đồng Quái, Tĩnh Tuyết, Diệt Phượng… và một loạt các thành viên khác trưởng thành hơn một chút thì sao? Làm kỹ thuật lái xe của Đông Phương Lục lương thiện hơn một chút nhé?”

Hoàng Sơn tiền bối nghiêm túc suy nghĩ.

Tống Thư Hàng: “…”

Xin lỗi nhé, tuy rằng Thiên Đạo có thể làm được những việc này, nhưng cưỡng chế thay đổi tính cách của các tiền bối chẳng phải tàn nhẫn quá ư?

Hơn nữa, Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái tiền bối mà không tự tìm đường chết thì còn là bệnh Tam Lãng à?

“Nếu không làm được thì thôi.”

Hoàng Sơn tiền bối chu đáo nói.

Tống Thư Hàng thành khẩn đáp:

“Không phải không làm được, mà không thể làm như vậy được.”

Nghe tới đó, Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười vui mừng:

“Ừm, cũng coi như trưởng thành hơn một chút rồi đó Thư Hàng.”

Khích lệ bất ngờ này lại khiến Tống Thư Hàng thấy hơi ngại.

“Thực ra trong đời này ta chẳng có tiếc nuối to lớn hay muốn có thứ gì hết. Có thể ở cùng với các đạo hữu trong nhóm là đã tốt lắm rồi.”

Hoàng Sơn tiền bối thong thả nói:

“Thế nên không cần phiền não vì ta.”

Đây chính là Hoàng Sơn ma ma của mọi người.

Tống Thư Hàng cảm động không thể thốt thành lời.

Lúc này Bạch tiền bối vươn tay, đưa hai miếng dán long văn cho Hoàng Sơn, nói:

“Hoàng Sơn, ngươi không dùng đến thì sau này có thể cho đệ tử hoặc người thân thiết, rồi sẽ có cơ hội dùng tới thôi.”

Tống Thư Hàng cũng đưa một giọt “cơ thể thể lỏng của đại lão quả cầu béo” cho Hoàng Sơn tiền bối.

Lúc trước khi ở thế giới Cửu U, Đạo Tử tiền bối đã cắt phần lớn cơ thể của đại lão quả cầu béo, đủ để chia cho mỗi một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 một giọt.

Đến lúc đó, áo khoác cầu béo chính là một trong những biểu tượng thuộc về Thiên Đạo Bá Tống.

“Cuối cùng, cảm ơn trước đây Hoàng Sơn tiền bối đã kéo ta vào nhóm, không đá ta đi… Tuy rằng không biết ban đầu tiền bối xem được quẻ gì, nhưng vì ngươi để ta ở lại nên mới có ta của ngày hôm nay.”

Dứt lời Tống Thư Hàng lại tặng cho Hoàng Sơn tiền bối một “chúc phúc” chu đáo hơn.

Bên cạnh ấn ký [tiền bối được Thiên Đạo Bá Tống tôn kính] ban đầu lại có thêm xưng hô [chủ nhóm vĩnh viễn].

Xưng hô này ẩn chứa tình cảm của Thiên Đạo Bá Tống.

Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới bị tâm trạng của Thiên Đạo ảnh hưởng, trong lòng cũng thấy cảm động.

Còn nữa…

Hoàng Sơn tiền bối không phải tiên tử ư?

Lừa đảo, đây là cú lừa của Thiên Đạo Bá Tống!

Chương 3137: Diệt Phượng lên xuống mau, nếu chậm ta sẽ quên lời!

Nếu không phải là tiên tử thì sao lại gọi là Hoàng Sơn ma ma?

Thân là Thiên Đạo phải nhất ngôn cửu đỉnh!

Nhiệt liệt đề nghị Thiên Đạo Bá Tống dùng quyền hạn thích làm gì để làm để biến chủ nhóm Hoàng Sơn thành Hoàng Sơn Tiên Tử!

Một vài người tu luyện bàng quan hóng chuyện trong Chư Thiên Vạn Giới vừa bị xưng hô “chủ nhóm vĩnh viễn” này làm cảm động vừa thầm tâm sự.

Thân là Thiên Đạo, lúc này Tống Thư Hàng có thể nhận được một số tâm sự vạn giới có liên quan đến hắn… Trong Chư Thiên Vạn Giới, tất cả những người nhắc đến tên hắn đều sẽ bị hắn cảm ứng được.

Thế nhưng hắn không dám làm như thế.

Hoàng Sơn ma ma có địa vị rất cao trong lòng hắn, là đại tiền bối đáng tôn kính. Thỉnh thoảng làm Hoàng Sơn tiền bối đau gan thì không sao nhưng tuyệt đối không được quá đáng… Đây là sự ăn ý giữa hắn và một loạt thành viên trong nhóm như Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối, Đậu Đậu, Diệt Phượng.

Chính sự ăn ý này đã giúp bọn họ quẩy nhưng không chết mà có thể sống đến bây giờ.

…

Ở phía bên này, khi nhận được danh hiệu “chủ nhóm vĩnh viễn”, Hoàng Sơn tiền bối đen mặt vào.

Phải biết nick của hắn trong nhóm Cửu Châu số 1 chính là “Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu”, hắn đã muốn bồi dưỡng một “chủ nhóm số hai”, chuyển giao quyền hạn chủ nhóm đi từ lâu rồi!

Bây giờ Tống Thư Hàng lại đội lên đầu hắn cái danh hiệu “chủ nhóm vĩnh viễn", chẳng phải bắt hắn ngồi mãi trên cái vị trí đau gan này à?

Như vậy sao được?

"Đợi đã…"

Hoàng Sơn Tôn Giả không nhịn được mà lên tiếng.

Nhưng còn chưa nói hết, hắn đã bị đưa ra khỏi nhân tiền hiển thánh, ý thức quay trở lại hiện thế.

Ngay sau đó, Vũ Nhu Tử xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng thay cho Hoàng Sơn tiền bối.

Ngoại trừ chủ nhóm Hoàng Sơn tiền bối phải đối đãi đặc biệt ra, còn lại Tống Thư Hàng sẽ xếp thứ tự theo như kết cấu tinh lộ đồ trên kim đan của hắn.

Trình tự của tinh lộ đồ cũng chính là thứ tự các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 mà Tống Thư Hàng tiếp xúc kể từ khi bước vào tu chân giới đến giờ.

Vũ Nhu Tử là thành viên đầu tiên trong nhóm mà hắn gặp được ở hiện thế, là dáng hình đầu tiên trong tinh lộ đồ, cũng là một trong số "người dẫn đường" cho Tống Thư Hàng tu chân.

[Ơ? Đây không phải nghìn năm đệ cửu thánh Linh Điệp Tử Cổ Thánh sao? Linh Điệp Tử Cổ Thánh á?]

[Đến Linh Điệp Tử Cổ Thánh cũng là một thành viên của nhóm này ư?]

Nhóm này đúng là ngọa hổ tàng long, không biết còn ẩn giấu bao nhiêu nhân vật cấp đại lão nữa đây?

"Tống tiền bối, chúc mừng ngươi đã trở thành Thiên Đạo!"

Hình như hai mắt của Vũ Nhu Tử hơi đỏ nhưng trạng thái của cô rất ổn, có vẻ như tâm trạng cũng tốt.

"Cô vừa khóc à?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Vũ Nhu Tử liên tục khoát tay, đáp:

"Không phải khóc đâu, chỉ là mấy hôm trước cứ tự nhiên chảy nước mắt thôi. Nhưng ta chẳng gặp phải chuyện buồn nào cả, hơn nữa hôm kia tình trạng này cũng chấm dứt rồi, Tống tiền bối và Bạch tiền bối không cần lo cho ta đâu!"

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một suy nghĩ, hắn đã đoán được nguyên nhân Vũ Nhu Tử rơi lệ.

E là bị Tử tương lai ảnh hưởng.

Nhưng không sao rồi, bởi vì hắn và Bạch tiền bối đã đồng thời chứng đạo! Bước tiếp theo chính là siêu thoát!

Tống Thư Hàng mỉm cười đầy tin cậy:

“Vũ Nhu Tử, cô cũng là kim đan không long văn như Bạch tiền bối two, không cần dùng đến miếng dán long văn, thế nên ta đã chuẩn bị cho cô một pháp thuật bồi thường.”

Dứt lời, Tống Thư Hàng vươn tay chỉ lên trán Vũ Nhu Tử, để lại dấu hoa điền giữa mi tâm cô.

Đây là phương pháp tu luyện Bá Thần trụ mà hắn và Bạch tiền bối đã dùng quyền hạn Thiên Đạo để thôi diễn, cải tiến ra.

Tu luyện đến tầng thứ tám trở lên là có thể thông qua trung gian Tống Thư Hàng để triệu hoán Kiếp Tiên trụ, Trường Sinh trụ.

Tu luyện đến tầng thứ chín trở lên thậm chí có thể gọi được cả Thiên Đạo trụ!

Chắc hẳn Vũ Nhu Tử sẽ thích loại bí pháp thú vị như thế này.

Cách tốt nhất để Vũ Nhu Tử không bị cảm xúc thương cảm ảnh hưởng nữa chính là để cô tìm thấy thứ gì hoặc chuyện gì đó thú vị.

Quả nhiên sau khi nhận được bí pháp này, Vũ Nhu Tử đã mỉm cười rạng rỡ.

Bí pháp thú vị này đã dấy lên hứng thú của cô.

Cô sờ nhẹ lên mi tâm của mình, cười hì hì nói:

“Cảm ơn Tống tiền bối, ta thích món quà này lắm.”

Vũ Nhu Tử mỉm cười xinh đẹp như hoa lê sau mưa.

“Cô là người dẫn đường cho con đường tu chân của ta, ta có thể gia nhập nhóm Cửu Châu số 1 cũng là nhờ cô. Từ đầu đến giờ, người nên cảm ơn là ta mới đúng.”

Tống Thư Hàng lại vươn tay ra, đưa một giọt “cầu béo thể lỏng” cho cô.

Mỗi người môt giọt, đây là trang bị tiêu chuẩn, tất nhiên cũng không thể thiếu phần của Vũ Nhu Tử.

“Vì thế… cho dù tương lai có tuyệt vọng thế nào, cô hãy cứ yên tâm giao cho ta. Ta và Bạch tiền bối sẽ không để Tử tương lai phải đợi lâu đâu.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói với Vũ Nhu Tử.

“Tống tiền bối, ngươi đang nói gì thế?”

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

Khi hỏi như thế, nước mắt của cô lại không chịu khống chế mà nhỏ xuống từ hai hốc mắt đỏ bừng.

Là nước mắt vui mừng.

Mội một giọt nước mắt đều ánh lên sự mừng rỡ.

“Tóm lại, cứ giao tất cả mọi thứ cho ta.”

Tống Thư Hàng mỉm cười, vươn tay ra trước mặt Vũ Nhu Tử.

Tuy rằng chưa hiểu hoàn toàn nhưng Vũ Nhu Tử vẫn đập tay với Tống Thư Hàng.

Sau khi đập tay, nước mắt của cô lập tức ngừng rơi.

Mà ngay cả đôi mắt đỏ quạnh cũng trở về màu trắng.

Tống Thư Hàng vẫn giữ nụ cười đáng tin cậy, rụt tay lại.

Ta đã nhận được nguyện vọng của Tử tương lai rồi!

Cứ yên tâm giao tương lai cho ta và Bạch tiền bối đi!

Bất luận là tương lai như thế nào, chúng ta cũng sẽ thay đổi nó cho cô xem!

Sau khi đập tay, bóng dáng của Vũ Nhu Tử dần biến mất.

Hiện thế.

Linh Điệp Thánh Quân vốn dĩ đang mài kiếm, chuẩn bị đánh lên cửu trùng thiên, dùng thân xác người phàm chém chết Thiên Đạo thấy đôi mắt đỏ hồng của con gái bình thường như trước thì lặng lẽ thu đại kiếm dài năm mươi mét về.

…

Trong màn hỉnh nhân tiền hiển thánh.

Vị trí của Vũ Nhu Tử được thay bằng vợ chồng Dược Sư và Giang Tử Yên.

“Đến phiên chúng ta rồi à?”

Dược Sư hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối và Vũ Nhu Tử đều không thể dùng miếng dán long văn, có khi đến chỗ hắn lại phát huy công dụng đầu tiên luôn.

“Chúc mừng Dược Sư tiền bối, Tử Yên sư tỷ.”

Tống Thư Hàng nhìn tháng qua phần bụng của Giang Tử Yên.

Dược Sư tiền bối và Giang Tử Yên ngày đêm cố gắng tạo ra sinh mạng mới, cuối cùng cũng có thu hoạch rồi.

Người đàn ông không tuyệt vọng quả thật khiến người ta hâm mộ.

“Cảm ơn.”

Giang Tử Yên vuốt ve bụng mình… Đứa con này của cô và Dược Sư quả thật may mắn. Mới có chưa bao lâu đã được Thiên Đạo chúc phúc rồi.

“Bây giờ chúng ta phải phối hợp như thế nào?”

Dược Sư hỏi.

“Để ta dán, để ta dán.”

Bạch tiền bối đứng bên cạnh nhẫn nại hồi lâu, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Hắn móc ra một chồng miếng dán long văn dày cộp, nói với Dược Sư, Giang Tử Yên:

“Các ngươi thích kiểu hoa văn nào, tự chọn đi. Sau khi chọn xong ta sẽ dán cho các ngươi.”

“Tùy tiện như thế ư? Không thể thêm chút cảm giác nghi thức à?”

Dược Sư nghiêm túc nói.

Nói như thế nào thì cũng là Thiên Đạo dùng quyền hạn bổ sung long văn, là một hành động chấn động hiện thế.

“Cảm giác nghi thức, từ này hay đấy, ta thích.”

Tống Thư Hàng đột nhiên bật ngón cái lên, nói:

“Ta tiếp thu yêu cầu này… Lát nữa lúc dán, ta sẽ lồng một nhạc nên hùng tráng cho Dược Sư tiền bối. Nếu như ngươi và Tử Yên sư tỷ cùng dán thì ta sẽ đổi nhạc nền thành kiểu tình nhân.”

Dược Sư: “…”

Có phải ta đã đưa ra một đề nghị ngu ngốc rồi không?

“Mấy long văn này có gì khác nhau không?”

Khi lựa chọn, Giang Tử Yên tò mò hỏi.

“Có.”

Tống Thư Hàng kiêu ngạo mà giới thiệu với các tiền bối:

“Nếu như nhìn bề ngoài, tất cả các long văn này đều chỉ là long văn bình thường. Nhưng nếu dùng thần thức quét qua, các ngươi sẽ phát hiện ra càn khôn bên trong long văn, mỗi một long văn đều có đồ án khác nhau. Theo sự khác biệt của các đồ án, hiệu quả của long văn cũng sẽ thay đổi.”

Giang Tử Yên nhìn kỹ lại, quả nhiên những long văn này đều có đồ án khác nhau.

Có kiểu đồ án hoa quả, trông rất giống với quả vải… Chắc đây là long văn Bạch tiền bối dành riêng cho Lệ Chi Tiên Tử nhỉ?

Còn có kiểu bé hồ lô sở trường của Bạch tiền bối nữa… Đó là do trước đây Bạch tiền bối vẽ bé hồ lô cho Tống Thư Hàng nên quen tay luôn.

Có một kiểu là phi kiếm dùng một lần… Đây là sở trường của Bạch tiền bối.

Cũng có kiểu thần thú tiên thú… Nhưng mà vì phong cách vẽ của Bạch tiền bối nghiêng về trường phái dòng ý thức, nếu như cảm xúc của hắn là chính, hắn sẽ vẽ rất đẹp, sống động như thật. Còn nếu như cảm xúc là tà, hắn sẽ đặt bút theo ý thức, phải tỉ mỉ xem xét mới miễn cưỡng nhận ra hình dáng ban đầu của thần thú.

Trong kiểu thần thú tiên thú, có thể nhận ra ngay là có đồ án chó, mèo, vừa giống sói vừa giống Husky, có cả đồ án rắn hoặc giao long.

Chắc những thứ này đều chuẩn bị cho đám A Miêu A Cẩu A Lang A Giao trong nhóm đây mà.

Dược Sư và Giang Tử Yên tìm hồi lâu, chọn ra mấy đồ án long văn nhìn giống như lò đan, đưa cho Bạch tiền bối.

“Các ngươi có mắt nhìn đấy, mấy ngọn núi này đều là địa điểm tu luyện mà ta còn nhớ, đều là những ngọn núi rất có linh khí, sau khi dán lên có thể tăng cường linh khí trong kim đan của các ngươi.”

Bạch tiền bối gật đầu bình luận.

Dược Sư: "…"

Núi, ngọn núi ư?

Rất rõ ràng, mấy đồ án này đều là tác phẩm Bạch tiền bối vẽ khi ý thức tà rồi.

"Nhạc nền lên!"

Tống Thư Hàng bên cạnh búng tay một cái.

Âm thanh đại đạo mãnh liệt nhưng lại phù hợp với tình nhân vang lên…

Đại đạo cũng khó xử lắm chứ.

Trước kia khi xuất hiện, cùng lắm là chúng nó hóa thành tiếng chuông, tiếng nước chảy hoặc là Phật âm, tiên âm gì đó.

Nhưng bây giờ dưới sự chỉ đạo của Thiên Đạo Bá Tống, đủ các loại đại đạo giao thoa với nhau, tấu ra nhạc nền tình nhân.

Nhưng chúng nó vẫn còn khá may mắn, ít nhất chúng nó không giống với lão đại ca thiên kiếp, trở thành thức ăn trên đĩa của Bá Tống.

Lúc âm thanh đại đạo vang lên, những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều được hưởng lợi, lấy được lĩnh ngộ.

Đây cũng coi như phúc lợi nhỏ mà Tống Thư Hàng phát cho Chư Thiên Vạn Giới… Không thể để người ta ngẩng đầu trừng mắt nhìn các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 nhận thưởng mãi được.

Thời gian của khán giả cũng quý lắm đó, nếu như không có chút phúc lợi, nói không chừng sẽ rất nhiều người không thèm xem nữa.

Cho nên chắc chắn phải có một điểm hấp dẫn nào đó.

Trong tiếng nhạc nền, Bạch tiền bối vươn tay ấn hờ lên đan điền của Dược Sư, Giang Tử Yên.

Hai viên kim đan hiện lên.

Quá trình cũng giống như Bạch tiền bối two vẽ long văn kim đan cho Tống Thư Hàng lúc trước.

Chỉ khác là lúc trước Bạch tiền bối two dùng bút mà hiện giờ Bạch tiền bối lại dùng miếng dán.

Miếng dán long văn được ấn lên kim đan, giúp Dược Sư và

Giang Tử Yên bổ sung cho đủ chín long văn.

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối trước kia đã dẫn ta nhập đạo, dùng “Kim Cương Căn Bản quyền pháp” và “Chân Ngã Minh Tưởng Kinh” để đặt trụ cột tu luyện vững chắc cho ta.”

Tống Thư Hàng đưa ba giọt cầu béo thể lỏng cho Dược Sư tiền bối.

Thêm một giọt nữa là để dành cho đứa bé chưa chào đời.

“Ta dùng danh nghĩa Thiên Đạo chúc phúc cho đứa bé chưa chào đời, nó sẽ trở thành đứa con khiến tiền bối kiêu ngạo.”

Sau khi chúc phúc cho vợ chồng Dược Sư xong, Tống Thư Hàng để họ đi.

…

Sau Dược Sư tiền bối là chút lương tâm cuối cùng của nhóm Cửu Châu số 1 – Bắc Hà Tán Nhân.

Sau đó là Thông Huyền Đại Sư vẫn chưa được giải bế khẩu thiền.

Các thành viên trong nhóm lần lượt lên sân khấu.

Người mà nguyện vọng trên sổ tay không giảm đi mà ngược lại còn tăng thêm – Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Người đàn ông nổi tiếng trong lửa này của Thiên Hà Tô thị: Tô thị A Thất.

Đậu Đậu – kẻ phiền não vì việc chia động phủ với Hoàng Sơn.

Bạch Hạc yêu Bạch tiền bối sâu đậm.

Sư huynh của Tiểu Quả Quả – Tam Nhật sư huynh.

Còn có Ngư Kiều Kiều, người cách đây không lâu vừa mới dùng bí pháp để biến thành hình người hoàn chỉnh, xinh đẹp như mẹ người cá của cô.

Còn cả cha cô, Giao Bá Chân Quân chưa sinh đủ một đội bóng thì vẫn phải phấn đấu.

Tiếp đó… là Đồng Quái tiền bối, người cho tới nay vẫn chưa lộ rõ gương mặt thật, giới tính thật.

Với thân phận Thiên Đạo hiện tại, nếu như muốn biết, chỉ một tích tắc là Tống Thư Hàng có thể nhìn thấu dáng vẻ và giới tính thật sự của Đồng Quái tiền bối.

Lúc này trên sâu khấu, Đồng Quái mặc một bộ cổ trang trắng như tuyết, mái tóc đen dài buộc gọn lại, hóa thân thành một thiếu niên đẹp trai môi hồng răng trắng.

“Đồng Quái tiền bối, ta có thể hỏi ngươi chuyện này không?”

Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nếu như ta nói “không”, có lẽ đợt thiên kiếp tiếp theo sẽ không bỏ qua cho ta đâu.”

Đồng Quái Tiên Sư sợ hãi đáp.

“Không chỉ Thư Hàng, thực ra ta cũng rất tò mò. Nói đúng hơn, tất cả các thành viên trong nhóm đều tò mò mới đúng.”

Bạch tiền bối đứng bên cạnh lên tiếng.

Đồng Quái không tiết lộ gương mặt thật cũng được, nhưng rốt cuộc giới tính thật sự của hắn là gì vậy?

Là tiên tử hay đạo trưởng?

Thực ra điều này quyết định xem người khác nên dùng tâm thái thế nào để kết bạn cùng hắn.

“Thực ra ban đầu ta cũng chẳng che giấu vấn đề này. Các ngươi nhìn thông tin tài khoản chat của ta ấy, có ghi chú là nam nhé. Chân tướng vẫn luôn ở trước mắt các ngươi, chỉ là các ngươi không tin mà thôi.”

Đồng Quái Tiên Sư đáp lại bằng giọng buồn rầu.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Tin cái con cóc khô, đồ Đồng Quái nhà ngươi xấu xa lắm.”

Bắc Hà Tán Nhân không nhịn được nói:

“Năm ngoái ta còn thấy ngươi ghi chú giới tính là nữ kìa, ngươi tưởng ngươi lừa được ta à?”

“!!!”

Đồng Quái Tiên Sư khiếp sợ đáp:

“Lão Bắc Hà ngươi muốn làm gì với ta? Sao năm ngoái đã để ý tới giới tính của ta rồi?”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.”

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nhìn nhau cười, gửi Đồng Quái tiền bối về.

Hãy cứ để Đồng Quái tiền bối và Bắc Hà tiền bối chém giết tiếp đi.

…

Sau đồng quái là Diệt Phượng Công Tử.

Diệt Phượng vừa lên, Tam Lãng trong nhóm Cửu Châu số 1 đã không nhịn được mà gọi:

“Diệt Phượng nhanh lên chút, đừng lãng phí thời gian, lĩnh thưởng xong thì xuống luôn đi, sau đó là đến lượt Lãng mỗ lên sân rồi!”

Diệt Phượng Công Tử: “???”

Chẳng dễ dàng gì ta mới được lộ mặt trước Chư Thiên Vạn Giới, Tam Lãng lại giục ta nhanh lên, chẳng nể mặt chút nào, thù này Diệt Phượng ta đây nhớ kỹ!

“Sau Tam Lãng chắc là đến ta rồi.”

Một tin nhắn thoại bật ra trong nhóm chat, giọng nói này rất hay, có cảm giác kỳ ảo của cư sĩ giữa núi rừng.

Lệ Chi Tiên Tử:

“Theo thứ tự thì sau Tam Lãng là đến ta, lát nữa ta phải chụp ảnh chung với Thư Hàng và Bạch tiền bối, không biết có chụp được ảnh Thiên Đạo không nhỉ?”

“Sau Lệ Chi Tiên Tử chính là ta.”

Tạo Hóa Pháp Vương lặng lẽ gửi một cái loa.

“Ta thì sao, ta ở vị trí nào?”

Đông Phương Lục Tiên Tử phát hiện ra mình hơi căng thẳng. Từ sau lần lái xe đến Thu Danh Sơn, xe bị chìm dưới đáy biển, đã khá lâu cô không lái xe rồi, cảm xúc cũng bị ảnh hưởng… bây giờ rất khó chịu.

“Là ta đây, sau Tam Lãng là ta. [Meme phẫn nộ vò đầu chó nhà mình] Chắc vị trí của ta cũng gần với Đông Phương Lục Tiên Tử nhỉ?”

Phá Dương Kích Quách Đại lên tiếng.

“Diệt Phượng nhanh lên.”

Cuồng Đao Tam Lãng lại @Diệt Phượng Công Tử trong nhóm.

Thực ra không phải Tam Lãng cố ý thúc giục Diệt Phượng đâu.

Chỉ là hắn phải nói mấy câu riêng tư với Tống Thư Hàng hộ người ta thôi.

Mấy câu này không thể ghi lại bằng ký tự, chỉ tồn tại trong lòng Tam Lãng.

Một khi nói ra là có thể bị lãng quên.

Bây giờ Tam Lãng đang sợ mình quên lời.

Chương 3138: Thế nên đừng chết

[3q]!

Thế nhưng dù Tam Lãng có giục thế nào, Diệt Phượng cũng không nhìn thấy.

Hắn không nhìn tin nhắn trong nhóm Cửu Châu số 1 nữa.

Sau khi bước lên đài nhân tiền hiển thánh, cơ thể của Diệt Phượng Công Tử bắt đầu hành động theo bản năng… Hắn giống như một người mẫu trước ống kính, vô thức bày ra mấy tư thế cool ngầu, phô bày góc đẹp nhất của mình trước ống kính!

Diệt Phượng cũng được coi như mỹ nam nổi bật trong nhóm Cửu Châu số 1, thậm chí cũng khá nổi tiếng trong tu luyện giới trái đất.

Trong tu luyện giới lấy trái đất làm trung tâm, hắn còn có một đám fan girl nữa cơ.

Làm sao để thể hiện sự “đẹp trai” không góc chết đã trở thành bản năng của hắn, chỉ là chuyện thường ngày mà thôi.

“Diệt Phượng tiền bối.”

Tống Thư Hàng vẫy tay với hắn:

“Căng thẳng không?”

“Ngươi nhìn ta đi, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bị trận thế cỏn con này dọa ư?”

Diệt Phượng hất đầu một cách ngầu lòi, giống như động tác trong quảng cáo dầu gội đầu vậy, tóc đẹp phấp phới, vô cùng đẹp trai.

“Nhưng lòng bàn tay ngươi đổ mồ hôi rồi.”

Tống Thư Hàng thẳng thắn nói:

“Mọi người đều biết, tuyến mồ hôi của mèo không phát triển, chỉ có đệm thịt ở lòng bàn chân mới có thể tiết mồ hôi thôi.”

Động tác ngầu lòi của Diệt Phượng Công Tử khựng lại… Suýt chút nữa là hắn định liếm lòng bàn tay của mình, xác nhận xem có phải mình căng thẳng toát mồ hôi không.

Cũng may vào lúc mấu chốt, hắn khắc chế được cơn xúc động muốn liếm tay của mình.

Đang ở trước mặt người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đó, hắn không thể rơi vào bẫy của Tống Thư Hàng, làm ảnh hưởng tới hình tượng của bản thân được.

“Không căng thẳng quá nữa đúng không?”

Tống Thư Hàng ở phía đối diện cười ha ha, nói:

“Thực ra hiển thánh nhiều là sẽ quen thôi. Giống ta đây này, sau khi hiển thánh tám chín lần, bây giờ ta có thể thản nhiên đối mặt với bất cứ tình cảnh nào.”

Diệt Phượng Công Tử: “…”

Ngươi tưởng rằng tất cả chúng ta đều có thể hiển thánh tám chín lần như ngươi hả?

“Bạch tiền bối, ta có cần chọn long văn không?”

Diệt Phượng Công Tử không muốn bị Tống Thư Hàng dắt mũi tiếp, hắn quay đầu lại hỏi.

“Không cần không cần, long văn của ngươi, Đậu Đậu, Giao Bá đạo hữu, Tuyết Lang, ta đều đã chuẩn bị sẵn rồi.”

Bạch tiền bối híp mắt lấy ra long văn chuẩn bị cho chó mèo trong nhóm.

“Diệt Phượng tiền bối thích nhạc nền thế nào?”

Cảm nhận được hình như mình bị Diệt Phượng Công Tử bơ, Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta từ chối!”

Diệt Phượng Công Tử liên tục khoát tay.

Nhạc nền mà Dược Sư đề nghị lúc trước đúng là ngu xuẩn, lúc các đạo hữu khác nhau bị dán long văn lên còn có nhạc nền khác nhau, một hai người thì còn được… nếu nhiều người thì lúng túng lắm.

Tống Thư Hàng tiếc nuối rụt tay về.

Một lúc sau.

Bạch tiền bối đích thân dán long văn cho Diệt Phượng Công Tử rồi vươn tay vỗ nhẹ lên đầu hắn, nói:

“Tu luyện cho tốt, Diệt Phượng. Ta đã từng trải qua rất nhiều sinh tử ly biệt, trước đây mỗi lần bế quan xong ta đều sợ sẽ nghe thấy tin tức có vị đạo hữu nào đó thân tử đạo tiêu. Nay các ngươi có chín long văn rồi… vì thế ít nhất hãy lấy cảnh giới Trường Sinh Giả làm chuẩn nhé!”

Diệt Phượng Công Tử cúi đầu, trịnh trọng đáp:

“Ta sẽ làm như thế, Bạch tiền bối.”

Bạch tiền bối mỉm cười đầy thỏa mãn.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh nhớ lại tình cảnh không lâu sau khi mình và Bạch tiền bối gặp nhau.

Lúc đó Bạch tiền bối có linh cảm, hình như phải bế quan một thời gian dài, dự tính có thể lên đến vài trăm năm. Lúc đó Bạch tiền bối cũng nói với hắn những lời tương tự… Hy vọng lần sau xuất quan có thể nhìn thấy hắn vẫn còn sống.

Tuy đã trải qua nhiều chuyện sinh ly tử biệt nhưng Bạch tiền bối vẫn chưa quen.

“Thế nên đừng chết nhé, Diệt Phượng tiền bối, phải sống lâu hơn ta đấy!”

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đưa một giọt cầu béo thể lỏng cho Diệt Phượng.

“Đừng nguyền rủa ta, bây giờ ngươi là Thiên Đạo đó.”

Diệt Phượng Công Tử nhận lấy cầu béo thể lỏng, vung lên một cách cool ngầu.

Vù ~

Cầu béo thể lỏng hóa thành một chiếc áo choàng màu trắng, bao phủ cơ thể của Diệt Phượng Công Tử.

Hắn quay người lại khoát tay đầy ngầu lòi với Tống Thư Hàng:

“Tuy rằng để ngươi vượt mặt nhưng từng là tiền bối của ngươi, bọn ta sẽ không dễ dàng dừng bước đâu.”

Nếu đổi lại là trước kia, một số thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 có lẽ vẫn thiếu chút “tiềm năng”, nhưng hôm nay, sau khi đã được bổ sung đủ chín long văn, tiềm năng này đã được rót đầy.

Cảnh giới Trường Sinh Giả…

Sẽ trở thành mục tiêu của mỗi một thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1.

Mà đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng bổ sung long văn cho các thành viên nhóm Cửu Châu số 1.

Chín long văn, có hy vọng cửu phẩm, tiến thẳng lên Trường Sinh Giả!

Khi Diệt Phượng Công Tử mặc áo choàng cầu béo, tiêu sái vẫy tay, một khúc nhạc nền lại vang lên.

Đây là một bài nhạc nền tang thương mà cảm động.

Trong âm thanh đại đạo nhạc nền cảm động này, Diệt Phượng Công Tử dần dần biến mất.

Sau khi Diệt Phượng Công Tử biến mất, người tiếp theo lại không hiện lên ngay.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, dường như Thiên Đạo Bá Tống đang bố trí gì đó để nghênh đón thành viên tiếp theo.

[Vị đạo hữu sắp lên sân khấu này đặc biệt lắm ư? Hay là một người rất quan trọng?]

Khán giả trong Chư Thiên Vạn Giới đều thấy nghi hoặc.

“Tiếp theo là ai?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Là Tam Lãng tiền bối.”

Tống Thư Hàng đáp:

“Để tránh hắn biến thành khỉ mặt ngựa mạo nhận A Thất tiền bối, ta phải đề phòng một chút.”

Bạch tiền bối xoa cằm, gật đầu khen ngợi:

“Nếu như là Tam Lãng, vậy quả thật nên đề phòng.”

Tiếng nói chuyện riêng của Thiên Đạo Bạch và Thiên Đạo Bá Tống không truyền ra ngoài.

Thế nhưng Tam Lãng ở hiện thế đã không đợi được nữa.

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Đến ta rồi nhỉ? Thư Hàng?”

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tại sao còn chưa kéo ta lên thế?

“Sau Tam Lãng là ta.”

Vù ~

Rốt cuộc Cuồng Đao Tam Lãng cũng được kéo lên đài nhân tiền hiển thánh.

“Rốt cuộc cũng lên rồi, nếu muộn thêm chút nữa, ta sẽ quên sạch mấy lời cần nói trong đầu mất.”

Cuồng Đao Tam Lãng xoa huyệt thái dương của mình.

“Bạch tiền bối, có cần Tam Lãng tiền bối tự chọn long văn cho mình không?”

Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Bạch tiền bối cúi đầu lật giở chồng long văn, đáp:

“Ta đã chuẩn bị long văn hình sóng biển cho hắn, chúng ta tiến vào bước tiếp theo luôn đi.”

“Đợi đã Bạch tiền bối. Ta có chuyện muốn nói với Thư Hàng, là tin tức khá riêng tư đó.”

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng vươn tay ra nói:

“Bạch tiền bối ngươi tạm thời che hiệu quả hình chiếu vạn giới đi…”

“Phải nói chuyện riêng à?”

Tống Thư Hàng vươn tay ra tắt hình chiếu “Chư Thiên Vạn Giới hiển thánh”, bổ sung:

“Nói chuyện riêng sẽ mang thai đấy nhé.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!”

Hắn vô thức che lấy bụng mình.

Có một số câu phải xem người nói là ai… Những người có thân phận khác nhau cùng nói một câu, hiệu quả cũng hoàn toàn khác nhau.

Người bình thường nói [Qua đây, muốn ăn gì thì ăn nấy] với bác sĩ nói [muốn ăn gì thì ăn nấy] có ý nghĩa khác nhau hoàn toàn đó.

Bá Tống cũng vậy.

Từ “mang thai” này mà phát ra từ miệng của Tống Thư Hàng rất có quyền uy, khiến người ta chấn động.

“Được rồi, Tam Lãng tiền bối, ngươi định bí mật nói gì với chúng ta?”

Tống Thư Hàng tắt hiệu quả hiển thánh Chư Thiên Vạn Giới, bật dòng phụ đề [nghỉ ngơi chốc lát, sẽ trở lại ngay sau quảng cáo] xong thì hỏi.

Những người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới trợn tròn mắt, nhìn dòng phụ đề “nhân tiền hiển thánh” đang chạy này, sa mạc lời.

Bá Tống đại lão quả không hổ danh là tồn tại đè quy tắc nhân tiền hiển thánh xuống đất mà chà đạp.

Cho dù đã chứng đạo bất hủ vẫn không chịu bỏ qua hoạt động thú vị là nhân tiền hiển thánh.

Thế nhưng… ngươi bật quảng cáo cho ta xem nào!

Đừng có mà chỉ nói chứ không làm.

Hình như cảm ứng được suy nghĩ của người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, trong lòng Bạch tiền bối nảy ra một ý.

Hắn vươn tay viết thêm mấy chữ vào dòng phụ đề của Tống Thư Hàng… [Cho thuê suất quảng cáo giờ vàng].

Nghĩ ngợi một lát, hắn còn gửi luôn cả số điện thoại của Hoàng Sơn Tôn Giả lên.

Hiện thế.

Hoàng Sơn ma ma: “…”

“Đại ngốc, đừng nói gì hết, uống thuốc nào.”

Đậu Đậu chu đáo đưa bình thuốc sang.

“Không uống.”

Hoàng Sơn Tôn Giả quật cường đáp.

Nuốt không trôi.

…

Ở phía bên kia.

“Tam Lãng tiền bối?”

Thấy Cuồng Đao Tam Lãng không lên tiếng, Tống Thư Hàng bèn gọi hắn.

Ngón tay của Cuồng Đao Tam Lãng nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương của mình, sau đó hắn như một người máy có cảm ngộ, bắt đầu đọc “lời nói” trong đầu mình ra.

Vừa mở miệng hắn đã đọc lời thoại không biết là ngôn ngữ của thời đại nào.

Tống Thư Hàng nghe như tiếng ba la bô lô vậy.

“Ngôn ngữ viễn cổ à? Hay là ngôn ngữ địa phương của một thế giới nào đó thời viễn cổ?”

Bạch tiền bối tò mò đánh giá Cuồng Đao Tam Lãng.

Đây là hệ ngôn ngữ mà đến cả Bạch tiền bối cũng chưa từng nghe thấy… Trong Chư Thiên Vạn Giới có bao nhiêu ngôn ngữ như thế, chưa từng nghe là chuyện bình thường.

Thế nhưng không hiểu cũng không sao.

Bây giờ hắn và Tống Thư Hàng là Thiên Đạo, bất luận là ngôn ngữ gì, cho dù chưa từng nghe thấy trước đây nhưng chỉ cần Cuồng Đao Tam Lãng nói xong, bọn họ có thể tự động lĩnh ngộ được nội dung trong đó.

Thiên Đạo là tất cả “nhân” và “căn nguyên” của thế gian.

Tất nhiên ngôn ngữ cũng nằm trong “căn nguyên và nhân” này.

“Có vẻ như không phải ngôn ngữ thời viễn cổ, có lẽ là một hệ ngôn ngữ nào đó thời thái cổ, thậm chí có khi còn xa xưa hơn… Ví dụ như thời đại thế giới Hắc Long chẳng hạn?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

Hâm mộ đầu lưỡi của Tam Lãng tiền bối quá, hắn có thể phát âm được ngôn ngữ khó như thế.

Nhớ trước đây hắn học ngôn ngữ viễn cổ, chỉ hận không thể làm phẫu thuật cho lưỡi của mình luôn!

Một lúc sau.

Cuồng Đao Tam Lãng kết thúc quá trình truyền lời, bỏ tay ra khỏi huyệt thái dương:

“Hoàn tất truyền lời.”

“Tam Lãng, là ai nhờ ngươi truyền lời thế?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Vân Tước Tử Tiên Tử, chính xác mà nói thì là khúc xương bất hủ của cô ấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng ngoan ngoãn ngồi xuống, nghiêm túc đáp.

Tống Thư Hàng ngẩn ra:

“Vân Tước Tử Tiên Tử không tự xuất hiện ư?”

Vân Tước Tử Tiên Tử cũng là thành viên của nhóm Cửu Châu số 1, sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn kéo lên đài hiển thánh.

“Cô ấy sẽ đến nhưng lát nữa mới xuất hiện, chưa chắc cô ấy đã nhớ chuyện cần ta chuyển lời đến ngươi.”

Hôm nay Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối lại không quẩy.

Ngoan ngoãn đến mức khiến người ta đau lòng.

Bạch tiền bối lập tức hiểu được nội dung câu nói của Tam Lãng, hắn hỏi lại:

“Lại chết rồi à?”

“Ừm.”

Cuồng Đao Tam Lãng gật đầu đáp.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lại chết một lần nữa… Sau đó, Vân Tước Tử tóc đen hiện thân trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nhờ Tam Lãng nói hộ mấy câu với Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Chắc không bao lâu nữa Vũ Nhu Tử tóc xanh sẽ khôi phục.

Vân Tước Tử trở lại với tóc xanh chưa chắc đã nhớ nội dung mà Vân Tước Tử tóc đen muốn truyền đạt.

“Tam Lãng tiền bối, tuy rằng Vân Tước Tử Tiên Tử là bất tử nhưng khi chơi đùa các ngươi cũng phải chú ý an toàn nhé, đừng gây thêm gánh nặng cho bọn tỷ tỷ rùa tai ương khổng lồ.”

Tống Thư Hàng thấm thía nói.

“Chỉ có mình ngươi không có tư cách nói câu này nhất thôi đấy.”

Tam Lãng tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “…”

“Dịch.”

Bạch tiền bối bên cạnh vươn tay, thi triển quyền hạn Thiên Đạo.

Mượn sức mạnh quyền hạn Thiên Đạo, hắn bắt đầu dịch những lời mà Cuồng Đao Tam Lãng nói vừa nãy.

Một loạt các âm tiết chẳng có chút ý nghĩa nào vang lên trong không trung.

Nghe có vẻ rất lung tung lộn xộn.

Giống như là lấy bừa mấy từ trong từ điển ra, đảo lộn rồi ghép lại vậy.

“Có ý gì vậy?”

“Người chuyển lời” như Cuồng Đao Tam Lãng cũng ngẩn ra.

“Mật mã nhiều tầng, ta có cách giải quyết.”

Tống Thư Hàng nảy ra một ý.

Hắn kích hoạt “trường sinh chi đạo mạng chat Tu Chân”.

Tất cả các văn tự được Bạch tiền bối dịch ra đều bị Tống Thư Hàng ném vào trường sinh chi đạo mạng chat tu chân.

Trường sinh chi đạo mạng chat tu chân của hắn có nữ sĩ lưới rồng ở phía sau mã hóa.

Đúng như suy đoán của hắn.

Sau khi bị ném vào Trường Sinh đạo mạng chat tu chân, văn tự chuyển dịch tưởng chừng như vô nghĩa bắt đầu hóa thành một hình chiếu, chiếu ra.

Tống Thư Hàng:

“Vân Tước Tử Tiên Tử tóc đen rất cẩn thận, hình như cô đang cố ý tránh đi thứ gì đó thì phải?”

Bạch tiền bối tiếp lời:

“Đến quyền hạn Thiên Đạo cũng nằm trong phạm vi tránh né của cô.”

Một câu chuyển lời thôi mà có nhiều tầng mã hóa.

Hình chiếu hiển thị một thế giới phồn hoa.

Nhưng không phải Chư Thiên Vạn Giới hiện giờ.

“Là thế giới ở thời đại tương ứng với thế giới Hắc Long.”

Tống Thư Hàng giải thích.

Khi ở thế giới Hắc Long, hắn đã từng “nhìn thấy” thế giới này.

Tuy rằng hình thái đã khác nhưng khí tức thì vẫn tương tự.

Tống Thư Hàng đã từng chứng kiến cả thế giới sụp đổ, hắc long khổng lồ mang theo hạt giống sinh mệnh cuối cùng xé rách không trung.

“Thần thứ chín thoát thân, thời đại của nó kết thúc.”

Hình chiếu không có âm thanh, nhưng dường như cả hình ảnh này đều ẩn chứa tin tức muốn tiết lộ cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Sau đó, thế giới phồn hoa trong màn hình đột nhiên bắt đầu sụp đổ.

Sụp đổ mà không hề có một dấu hiệu báo trước nào.

Nhưng sau khi thần thứ chín thoát thân lại không bắt đầu thần chiến, chọn ra một thần mới như dĩ vãng.

Thế giới không chống đỡ được, toi hoàn toàn luôn.

Mà cảnh tượng này chính là thông tin Vân Tước Tử tóc đen muốn mang đến cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Chư Thiên Vạn Giới hiện giờ không hề giống với thế giới Hắc Long trước kia.

Nhưng chúng lại tương đồng ở một số phương diện.

Thiên Đạo thứ chín không thể dễ dàng thoát thân.

Một khi thoát thân có lẽ sẽ khiến thế giới sụp đổ.

“Nếu thật là vậy, Thiên Đạo thứ tư màu đen đúng thật là… tốn công vô ích.”

Tống Thư Hàng nói.

Nói cách khác, Thiên Đạo thứ tư màu đen vốn không cần âm thầm cố gắng làm gì hết.

Chỉ cần yên lặng chờ đợi là được.

Một khi Thiên Đạo thứ chín kế và thoát thân một cách bình thường, thế giới này sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó, Thiên Đạo thứ tư màu đen lại xuất hiện, thi triển siêu thoát chi pháp của mình thì chẳng phải có thể làm ngư ông đắc lợi rồi ư?

Hấp tấp quá.

Quả nhiên nóng vội thì không ăn được đậu phụ nóng nhỉ?

“Thế nhưng bọn ta khác nhau.”

Tống Thư Hàng nói với Tam Lãng tiền bối:

“Ta và Bạch tiền bối là hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.”

Cho dù từng người một từ chức cũng không cần lo Chư Thiên

Vạn Giới sụp đổ.

Còn có một Thiên Đạo tọa trấn giang sơn mà!

Chỉ là phải hoãn kế hoạch đồng thời siêu thoát lại một chút!

Trước khi chắc chắn rằng Thiên Đạo thứ chín từ chức sẽ khiến Chư Thiên Vạn Giới sụp đổ, hắn nhất định phải ở lại, tọa trấn thế giới này!

Chương 3139: Kế hoạch Thần thứ tám Vĩnh Hằng và kẻ thay thế bất hủ

“Tam Lãng tiền bối, ngươi chuyển lời tới Vân Tước Tử Tiên Tử rằng... Ta và Bạch tiền bối đã nhận được thông tin mà cô ấy muốn nói với bọn ta rồi. Bảo cô ấy không cần phải lo.”

Tống Thư Hàng nói:

“Huống hồ, chúng ta cũng khác với vị “thần” thứ chín của thế giới Hắc Long. Nó chỉ thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo còn thứ mà ta và Bạch tiền bối muốn làm là tiến thêm một bước, siêu thoát bất hủ!”

Chắc hẳn Vân Tước Tử tóc đen muốn bảo hắn và Bạch tiền bối chắc phải cẩn trọng trong hành động sắp tới, đừng sơ ý khiến cho Chư Thiên Vạn Giới sụp đổ.

“Đúng thế, không cần lo lắng.”

Bạch tiền bối đứng bên cạnh cũng lên tiếng bảo đảm.

Lúc này Bạch tiền bối đã thầm ra một quyết định lớn nhất.

Nếu như Thiên Đạo thứ chín thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo sẽ khiến Chư Thiên Vạn Giới sụp đổ thì tiến thêm một bước để “siêu thoát” cũng có khả năng nhất định sẽ khiến trời đất biến dị.

Thế nên hãy cứ để hắn ở lại!

Bạch tiền bối biết rõ bản thân mình có điểm đặc biệt ở một số phương diện.

Nếu như hắn siêu thoát Thiên Đạo bất hủ trước, để Tống Thư Hàng ở lại thì không thể đảm bảo Chư Thiên Vạn Giới có nguy cơ sụp đổ hay không.

Nhưng nếu để Tống Thư Hàng siêu thoát bất hủ trước một bước thì có thể đảm bảo Chư Thiên Vạn Giới sẽ bình an vô sự.

Bởi vì hắn ở lại đây chính là chứng minh “bình an” mạnh nhất!

Bạch tiền bối hiểu rõ điều này hơn ai hết.

Hắn bị trêu là vật cát tường hình người của nhóm Cửu Châu số 1, nhưng trước giờ hắn chưa từng kiêu ngạo vì danh xưng này.

Thế nên... cứ để hắn tọa trấn Chư Thiên Vạn Giới.

Sau đó lại nghiên cứu để cái xác Thiên Đạo thứ tư đã bị tẩy trắng thay thế cho mình sau.

“Bạch tiền bối đã cam đoan thì ta yên tâm luôn rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng ngoan ngoãn gật đầu đáp.

Ẩn ý trong câu nói này là cam đoan của Bá Tống chẳng thể khiến hắn yên tâm được.

Vì dù sao thì bây giờ địa vị của Bá Tống trong nhóm cũng cùng một đẳng cấp với hắn, Đồng Quái và Đậu Đậu mà.

Có lẽ do cùng là người bệnh nên Tống Thư Hàng lập tức hiểu được lời nói của Tam Lãng: “...”

“Vậy ta về chuyển lời tới Vân Tước Tử đây.”

Cuồng Đao Tam Lãng đứng dậy.

“Đừng vội, để ta dán long văn sóng thần và sóng biển cho ngươi đã.”

Bạch tiền bối giữ Cuồng Đao Tam Lãng lại.

“Không cần đâu Bạch tiền bối, ta thấy bây giờ là tốt rồi.”

Cuồng Đao Tam Lãng liên tục khoát tay.

Nhưng sao hắn cản nổi Thiên Đạo Bạch?

Chẳng mấy chốc, kim đan của hắn đã được bổ sung thêm 2 long văn nữa.

Thiên Đạo Bá Tống thì ở bên cạnh tặng cho hắn một giọt cầu béo thể lỏng.

Quá trình này giống như nhận giấy khen + cúp vậy.

Sau khi thực hiện hết các bước, Tống Thư Hàng vươn tay ra điểm nhẹ, đưa Tam Lãng tiền bối về hiện thế, không cho Tam Lãng tiền bối cơ hội biểu hiện bản thân.

Có vài virus chỉ nên để nó truyền nhiễm trong nhóm Cửu Châu số 1 thôi, đừng cho nó lan ra cả Chư Thiên Vạn Giới.

Sau khi tiễn Cuồng Đao Tam Lãng đi…

“Tiếp theo là ai thế?”

Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm… là ai nhỉ?”

Tống Thư Hàng cũng ngơ ra.

Hắn bắt đầu trạng thái nội thị, quan sát tinh lộ đồ trên kim đan cá voi mập của mình.

Mà đúng lúc này, lời nhắn của Vân Tước Tử tóc đen được chuyển mã thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân lúc trước lại có thêm một vài nội dung mới.

Hiển nhiên phần nội dung này phải “tránh mặt Tam Lãng”.

Đây là nội dung mà Vân Tước Tử tóc đen không muốn để Cuồng Đao Tam Lãng nhìn thấy.

“Thư Hàng.”

Bạch tiền bối gọi.

“Ta thấy rồi.”

Tống Thư Hàng ăn ý đáp.

Từ thông tin mà Vân Tước Tử tóc đen để lại, thêm nhiều nội dung nữa lần lượt hiện lên.

[Thần thứ chín thoái vị dẫn tới thế giới sụp đổ, trời đất mất đi trật tự, cả thế giới khởi động lại.]

[Thần thứ hai, người có được quyền hạn dự đoán tương lai, đã thôi diễn được khả năng này của tương lai.]

[Sau đó bắt đầu lập kế hoạch chế tạo ra “kẻ thay thế bất hủ” thuần túy.]

[Cùng lúc đó, kế hoạch Thần thứ tám Vĩnh Hằng cũng được triển khai.]

[Thời gian vô tận qua đi.]

[Cho đến khi trời đất sụp đổ, kế hoạch người thay thế bất hủ vẫn chưa hoàn toàn hoàn thiện. Người thay thế bất hủ không đủ sức để gánh áp lực Thiên Đạo kế tiếp.]

[Kế hoạch Thần thứ tám Vĩnh Hằng cũng không thể ngăn cản thần thứ chín chứng đạo. Thần thứ tám đáng lẽ ra hoàn thiện lại không hoàn thiện như trong tưởng tượng, chính bản thân nó đã tồn tại một hiểm họa khổng lồ. Ngược lại còn trở thành người tại vị ngắn nhất trong các vị thần.]

Khi nhìn thấy những thông tin này, Tống Thư Hàng không ngừng liên hệ, đối chiếu chúng với các tin tình báo mà mình nắm được.

Thần thứ tám Vĩnh Hằng ư? Nếu như hắn nhớ không nhầm… Thiên Đạo thứ tám hay thần thứ tám của thế giới Hắc Long hình như là một quả cầu thì phải?

Có thể lực đứng sau thúc đẩy cầu thần của thế giới Hắc Long chứng đạo ư?

Theo như cách nghĩ này, vốn dĩ thần thứ hai muốn chế tạo ra một vị thần thứ tám vĩnh viễn online, không có tình cảm, chiếm cứ vị trí Thiên Đạo thứ tám mãi mãi, chặt đứt con đường kế nhiệm của thần thứ chín.

Chỉ cần ta sống đủ lâu, đừng nói con ta, đến cả cháu ta cũng không có cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế của ta nha!

Có điều không ngờ rằng, bản ngã Thiên Đạo thứ tám có khiếm khuyết, kế hoạch Thần thứ tám Vĩnh Hằng không được như ý muốn.

Cảnh tượng này cũng khá giống với trải nghiệm của hiện thế Thiên Đạo.

Hiện giờ đại lão quả cầu béo và Thiên Đạo tương ứng với nó cũng đều vì có khiếm khuyết mà không thể chứng đạo một cách hoàn mỹ, chẳng thể ở lâu trên vị trí Thiên Đạo.

“Nói vậy thì có phải Thiên Đạo Cầu của Chư Thiên Vạn Giới hiện giờ được sinh ra là để ngăn cản Thiên Đạo thứ chín chúng ta thượng vị không?”

Tống Thư Hàng suy đoán.

“Ừm, cũng có thể.”

Bạch tiền bối lại nói:

“Nhưng bất kể ra sao, tất cả đều đã qua rồi. Chúng ta đã chứng đạo Thiên Đạo thứ chín, đó là sự thật không thể thay đổi, vì thế chỉ cần nhìn về phía trước thôi!”

“Như vậy, kế hoạch “kẻ thay thế bất hủ” còn lại kia… là chính bản thân Vân Tước Tử tiền bối nhỉ.”

Tống Thư Hàng nói.

Đáp án này đã rất rõ ràng.

Vân Tước Tử tiền bối được sinh ra là để thay thế cho thần thứ chín khi nó thoái vị khỏi ngôi vị Thiên Đạo, trở thành "Thiên Đạo thay thế", giúp Chư Thiên Vạn Giới tiếp tục ổn định.

Nhưng cho dù đã thành công hóa ra khúc xương bất hủ, Vân Tước Tử vẫn không đủ sức để thay thế Thiên Đạo.

Ít nhất cũng phải "toàn thân á bất hủ + kim đan cá voi mập bất hủ hoàn mỹ" như Tống Thư Hàng trước khi chứng đạo mới có thể tạm thời thay thế vị trí Thiên Đạo, chịu đựng được áp lực của sức mạnh bất hủ.

"Vân Tước Tử tóc đen tiền bối nói với chúng ta những chuyện này… là để chúng ta sử dụng cô ấy khi rơi và tình huống "không còn lựa chọn" nào nữa ư?"

Nghĩ tới chuyện những nội dung này chỉ hiện lên sau khi Tam Lãng rời đi, Tống Thư Hàng có thể đoán ra đại khái tâm ý của Vân Tước Tử tóc đen.

"Vân Tước Tử không biết trong tay chúng ta có thân xác hoàn chỉnh, tinh khiết của Thiên Đạo thứ tư nên mới nghĩ như vậy."

Bạch tiền bối nói:

"Tuy nhiên… kế hoạch "kẻ thay thế bất hủ" này đúng là thứ mà chúng ta cần."

Hắn và Tống Thư Hàng vốn quyết tâm phá giải mệnh đề này trong vòng một tháng!

Không ngờ mới đó là đã có phương án hoàn thiện dâng tới tận cửa.

Chương 3140: Hãy sống theo cách mà mình thích

“Xem ra phải gặp Vân Tước Tử tiền bối một lần rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Cái cảm giác “muốn thứ gì là thứ đó tới” sẽ khiến người ta nghiện mất. Quả nhiên tổ đội với Bạch tiền bối là chuyện chính xác nhất!

Đặc biệt là khi bản thân mình đã bất hủ bất diệt, không sợ bất cứ tai họa nào.

Cho dù thuộc tính “cầu phú quý trong nguy hiểm” của Bạch tiền bối được kích hoạt thì cũng chẳng thể làm hại đến bất hủ.

“Nhưng mà, người chúng ta phải gặp… là Vân Tước Tử tóc đen tiên tử.”

Bạch tiền bối xoa cằm nói.

Nghe miêu tả lúc trước của Tam Lãng, hiện giờ Vân Tước Tử Tiên Tử đã biến trở lại chế độ tóc xanh rồi.

Tiền đề để Vân Tước Tử tóc đen xuất hiện là Vân Tước Tử tóc xanh không cẩn cận bước qua giới hạn “tự tìm chết”, thân tử đạo tiêu, bước vào chế độ hồi sinh.

Hơn nữa giới hạn tự tìm đường chết này còn phải là sự kiện tử vong to lớn mới được.

Mấy kiểu chết nhỏ nhoi thông thường như trúng độc chết, nổ đầu chết, tuyệt vọng mà chết đều không thể dẫn Vân Tước Tử tóc đen ra.

Trong cuộc đời đầy sóng gió của Vân Tước Tử, mấy kiểu chết này được coi như chết yên ổn.

Thường thì khi Vân Tước Tử tóc xanh tan thành tro bụi, biến thành tế bào hoặc đơn vị nhỏ hơn nữa, thông qua “khúc xương bất hủ” để bước vào giai đoạn hồi sinh thì Vân Tước Tử tóc đen mới xuất hiện.

“Nói cách khác, chúng ta phải làm Vân Tước Tử tiền bối chết một lần nữa hả?”

Tống Thư Hàng nói ra chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Bạch tiền bối lắc đầu.

Hắn không thể ra tay với thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 được.

Cho dù biết rõ người đó có cơ thể bất tử cũng không được.

“Ta cũng không làm được.”

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hắn có thể tàn nhẫn với bản thân, vì đàn ông là phải nhẫn tâm với mình mà, nhưng hắn không thể tàn nhẫn với bạn bè tiền bối của mình được.

“Ta lắc đầu có nghĩa là.. chúng ta là Thiên Đạo.”

Bạch tiền bối bình tĩnh đáp.

Đừng bỏ quên quyền hạn hữu dụng này của Thiên Đạo chứ.

Chỉ cần Thiên Đạo muốn, không cần Vân Tước Tử Tiên Tử chết một lần nữa vẫn có thể khiến Vân Tước Tử tóc đen hiện thân.

Tống Thư Hàng vỗ tay một cái:

“Suýt nữa ta quên mất, ta là Thiên Đạo mà.”

Mới vừa lên chức nên hắn chưa thể quen với sự thật mình đã biến từ người tu luyện thành Thiên Đạo ngay được.

“Vậy quyết định thế nhé, lát nữa đi gặp Vân Tước Tử tiền bối.”

“Cứ tiếp tục thay màn hình trực tiếp bằng giao diện quảng cáo đi.”

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng cùng ăn ý nói.

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

Lệ Chi Tiên Tử hỏi:

“Tam Lãng trở lại rồi à?”

“Đúng thế, Lệ Chi Tiên Tử. Lãng mỗ đã về một lúc rồi.”

Tam Lãng đáp.

“Vậy người lên sân khấu tiếp theo đã đi rồi à? Không phải là ta ư? Ta nhớ là mình xếp sau Tam Lãng mà nhỉ?”

Lệ Chi Tiên Tử nghi hoặc nói.

Có rất nhiều đạo hữu trong nhóm đã từng quan sát tinh lộ đồ trên kim đan của Tống Thư Hàng, cô nhớ rất rõ rằng sau Tam Lãng chính là cô mà.

Bức tranh đó được xếp theo thứ tự các thành viên mà Tống Thư Hàng tiếp xúc ở hiện thế.

“Là ta mà… [thở dài nghi ngờ], nhưng ta đâu có lên.”

Bắc Hà Tán Nhân:

“Nghe Lệ Chi Tiên Tử nói thế, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện. Quả thật trên tinh lộ đồ của Thư Hàng, sau Tam Lãng, trước Lệ Chi Tiên Tử còn có một vị đạo hữu nữa.”

“Ai vậy? Sao ta chẳng có chút ấn tượng nào thế?”

Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Hoàng Sơn mệt tim muốn về hưu:

“[Voice]: Là zuiyue Cư Sĩ, tu vi của cư sĩ lại mạnh hơn rồi, cân não quá.”

“Là Túy Tinh đó, Hoàng Sơn tiền bối, là Tinh đó.”

Đậu Đậu:

“Ta và Hoàng Sơn có thể nhớ ra cư sĩ là do bọn ta nhớ tới cảnh tượng ở Đoạn Tiên Đài. Thứ tự tinh lộ đồ của Tống Thư Hàng được sắp xếp theo trật tự các thành viên trong nhóm mà Thư Hàng gặp gỡ tại hiện thực. Lúc đó, Tam Lãng và một người khác cùng bị phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối gửi tới. Vì thế chúng ta chắc chắn sau Tam Lãng, trước Lệ Chi Tiên Tử còn một người nữa.”

“Mường tượng ra rồi, ta nhớ ra rồi… Lúc đó Tam Lãng còn khỏa thân hoàn toàn nữa kìa, cay mắt lắm.”

Đông Phương Lục Tiên Tử đột nhiên nhớ ra.

“Xem ra chắc chắn là cư sĩ đã lên rồi… Không hổ là Thư Hàng và Bạch tiền bối, thế mà lại nhớ được cư sĩ.”

Bắc Hà Tán Nhân cảm khái.

Tam Lãng đã về rồi, Lệ Chi Tiên Tử lại chưa lên.

Vậy người đi lên chắc chắn là cư sĩ.

“Ta vẫn chưa lên mà!”

Thất Tu Thánh Quân cảm khái:

“Mà không biết Cư Sĩ có kim đan mấy long văn nhỉ? Nếu như kim đan được bổ sung cho đầy chín long văn, có khi nào hiệu quả công pháp của hắn lại mạnh hơn không?”

“!!!”

“Mà các ngươi có để ý màn hình hiển thánh không? Vẫn là dòng chữ “sau quảng cáo sẽ còn đặc sắc hơn”. Bạch tiền bối và Thư Hàng quên cắt quảng cáo để phát hình ảnh dán long văn cho cư sĩ rồi à?”

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nói đúng trọng tâm.

“Thảm quá, đó chính là hình ảnh hiển thánh mà cư sĩ mong mỏi nhất đó. Cho dù chỉ là vài giây thôi cũng được… Ông trời hà khắc với cư sĩ quá.”

Bắc Hà Tán Nhân đau lòng cho cư sĩ.

“…”

“Ơ, đợi đã. Không thấy Vân Tước Tử Tiên Tử đâu cả, cô ấy lên rồi à?”

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói:

“Cư Sĩ về rồi ư, nhưng chẳng phải sau Cư Sĩ là Lệ Chi Tiên Tử à?”

“Như thế chân tướng chỉ có một… Ngay từ đầu cư sĩ vẫn chưa lên, hắn bị quên lãng rồi.”

Đồng Quái Tiên Sư online, nói:

“Ta đứng xem hồi lâu rồi đọc lại tỉ mỉ lịch sử chat của nhóm thì phát hiện ra lúc nãy sau khi ta hiển thánh xong, số tin nhắn chưa đọc là 98. Tuy nhiên ta đọc từ đầu đến cuối mà lại chỉ có 94 tin nhắn thôi.”

Chắc chắn 4 tin nhắn trong đó đã bị ngó lơ.

Chắc hẳn bốn tin nhắn bị ngó lơ này là của cư sĩ.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

“@Thiên Đạo Bá Tống, Tống tiền bối, đừng quên cư sĩ tiền bối nhé.”

Quan tâm đến từ Vũ Nhu Tử.

…

Sau màn hình hiển thánh.

Tống Thư Hàng dẫn Vân Tước Tử Tiên Tử tới trước mặt.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Vân Tước Tử tóc xanh, Bạch tiền bối thi triển quyền hạn Thiên Đạo, khiến Vân Tước Tử tóc đen xuất hiện.

Chì trong thời gian ngắn, mái tóc, lông mi dày màu xanh của Vân Tước Tử lập tức biến thành màu đen.

"Xem ra Bạch đạo hữu và Thư Hàng đã nhận được tin tức của ta rồi."

Vân Tước Tử tóc đen nhẹ giọng nói.

"Đúng thế, Vân Tước Tử tiền bối."

Tống Thư Hàng đáp:

"Ta và Bạch tiền bối cần phương án chi tiết ban đầu và các bước thực hiện của kế hoạch "kẻ thay thế bất hủ"."

"Không thành vấn đề, đây vốn là thứ mà ta muốn cho các ngươi."

Vân Tước Tử tóc đen lại nhắc nhở:

"Thế nhưng với trạng thái hiện giờ, còn lâu ta mới có thể hoàn toàn gánh vác được trọng trách "thay thế Thiên Đạo" này. Vậy nên nếu thật sự đến bước đó, ta hy vọng Bạch đạo hữu, Thư Hàng thận trọng suy xét rồi mới quyết định."

"Yên tâm đi Vân Tước Tử tiền bối. Trong tay chúng ta có vật thay thế Thiên Đạo tốt hơn rồi."

Tống Thư Hàng mỉm cười.

"Vân Tước Tử, cô không cần phải gánh lấy áp lực không cần thiết. Cô có thể sống theo sở thích của mình, theo ý chí của mình chứ không phải là một phần của kế hoạch thay thế bất hủ."

Bạch tiền bối vươn tay ra, để lộ thân xác của Thiên Đạo thứ tư trước mặt Vân Tước Tử.

Chương 3141: Công pháp đủ để ảnh hưởng đến cả Thiên Đạo!

“Đây là chiến lợi phẩm mà ta và Bạch tiền bối thu được sau khi chiến một trận kịch liệt xưa nay chưa từng có với Thiên Đạo đời thứ tư. Thiên Đạo đời thứ tư thật sự là một đối thủ vô cùng cường đại. Thậm chí có thể thu hồi quyền hạn Thiên Đạo trong thời gian ngắn để đối kháng với bọn ta.” Lúc này Tống Thư Hàng hóa thành Đen xuy, thổi phồng sự cường đại của Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Đối diện, khi thấy Bạch tiền bối đưa ra thể xác Thiên Đạo hoàn chỉnh tinh thuần không còn ý thức về phía mình, Vân Tước Tử tóc đen ngừng suy nghĩ, trong đầu trống rỗng, không nói được lời nào.

Thiên Đạo Bạch và Thư Hàng làm sao tạo ra được thứ “gần như không cách nào tồn tại trên thế gian” này vậy?

Bình thường mà nói, một khi các Thiên Đạo rời khỏi vị trí Thiên Đạo, “tồn tại” của bọn họ sẽ bị hạn chế, không cách nào tiến vào hiện thế được nữa. Cho tới bây giờ, mọi người thậm chí không cách nào biết được rốt cuộc các Thiên Đạo “rời chức” kia đã đi đâu, hoặc ẩn nấp ở nơi nào, có tiếp tục chú ý đến hiện thế hay không.

Nói cách khác, muốn gặp được “thể xác Thiên Đạo hoàn chỉnh” trong hiện thế gần như là chuyện bất khả thi.

Vả lại, Thiên Đạo bất hủ bất diệt.

Cho dù là Thiên Đạo rời khỏi “vị trí Thiên Đạo”, chỉ cần thân thể bất hủ của bọn họ vẫn còn, thần trí của bọn họ sẽ được lực lượng 'bất hủ” bảo vệ.

Dù là Thiên Đạo tại nhiệm cũng không cách nào xóa đi ý thức bên trong thân thể Thiên Đạo đã rời chức!

Trừ khi, là Thiên Đạo rời chức tự nguyện?

Nhưng làm sao lại có Thiên Đạo rời chức ngốc nghếch như thế, tự nguyện xóa đi ý chí của bản thân?

Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt cô.

Bạch tiền bối đưa về phía cô một thân thể Thiên Đạo tinh khiết, không còn ý thức như thế. Đây thật sự là một "người thay thế bất hủ" vô cùng hoàn mỹ.

Thế gian cũng không tìm được bất kỳ vật thay thể Thiên Đạo nào càng hoàn mỹ hơn, bởi vì bản thân nó chính là Thiên Đạo.

"Quá tuyệt vời, đây quả thực là kiệt tác kỳ tích nhất." Hồi lâu sau Vân Tước Tử tóc đen mới phục hồi tinh thần lại, nói ra một câu cảm khái.

Đồng thời, trong nháy mắt này, cô cảm thấy "gánh nặng" trên người mình thoáng cái được dỡ xuống.

Dường như cả người trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

"Ta và Bạch tiền bối đang chuẩn bị phá vỡ nan đề "dùng thể xác Thiên Đạo" thay thế Thiên Đạo. Cho nên, bọn ta cần "phương án người thay thế Thiên Đạo" trong tay Vân Tước Tử tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

"Không thành vấn đề, ta sẽ dùng hệ thống mạng chat Tu Chân gửi tất cả trình tự phương án cho ngươi. Nếu như có vấn đề gì, có thể hỏi ta bất cứ lúc nào." Vân Tước Tử tóc đen gật đầu nói.

Cô đóng gói tất cả nội sung phương án một cách cặn kẽ rồi gửi cho Thư Hàng và Bạch.

Sau khi làm xong mọi việc, mái tóc đen của Vân Tước Tử, bắt đầu từ đuôi tóc, dần khôi phục lại màu lam.

Từ nay về sau, trong Chư Thiên Vạn Giới này, ngay cả sứ mệnh khiến cô cảm thấy có "cảm giác gánh nặng" cuối cùng cũng được giải quyết hoàn mỹ.

Cô có thể sống càng thêm, càng thêm tùy theo ý mình.

Chỉ là có thể phải xin lỗi một tộc rùa tai ương khổng lồ, tương lai đoán chừng áp lực công tác của chúng nó sẽ tăng lớn.

Sau khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nhận được phương án người thay thế Thiên Đạo, hai người đồng thời tiến hành thôi diễn.

"Có thể nghĩ ra được phương án này, e rằng thần thứ hai của thế giới Hắc Long lúc trước không chỉ đơn giản là “thôi diễn được tương lai”.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

“Có phải giống Thiên Đạo Bạch trước kia không, nửa bước siêu thoát, trực tiếp nhìn trộm tương lai xa xôi, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến tương lai?” Tống Thư Hàng suy đoán.

“Quả thực có khả năng.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Tóm lại, xác suất khả thi của phương án này vô cùng cao. Nhưng bởi vì quy tắc thế giới Hắc Long có chút khác biệt với Chư Thiên Vạn Giới chúng ta… Ở một số bộ phận chi tiết của phương án, chúng ta phải tiến hành thôi diễn và sửa chữa một lần nữa.”

“Ta gửi phương án này vào nhóm nghiên cứu con mắt Thánh Nhân, để các vị tiền bối giúp đỡ.” Tống Thư Hàng nói.

Lần này hẳn là lần cuối cùng hắn xin các vị tiền bối giúp gỡ rối.

Chờ sau khi gỡ rối được vấn đề này rồi, Tống Thư Hàng xem như có thể tốt nghiệp “vị trí Thiên Đạo”.

Một khi thành công tốt nghiệp, vậy Chư Thiên Vạn Giới sẽ không còn đề tài nào để Bá Tống phải nghiên cứu sâu nữa.

Dù sao, các đời Thiên Đạo khác đều chỉ có thể xem như bỏ học giữa đường trên ngành học này.

Ngay cả Đại Bạch tiền bối cũng chỉ có thể xem như “rớt môn” học lại.

“Thiên Đạo Bạch và Thư Hàng, chúc các ngươi thành công.” Vân Tước Tử tóc đen bắt đầu khôi phục mái tóc màu xanh, cô chúc phúc Tống Thư Hàng và A Bạch.

“Cảm ơn lời chúc của Vân Tước Tử tiền bối… Bọn ta nhất định sẽ thành công.” Tống Thư Hàng kiên định nói.

Vân Tước Tử tóc đen: “Các ngươi tự tin như vậy, ta yên tâm rồi.”

“Vân Tước Tử Tiên Tử… Cuối cùng, ta muốn hỏi một việc. Lúc thần thứ chín của thế giới Hắc Long rời chức, thế giới sụp đổ đã xảy ra dị dạng gì phải không?” Bạch tiền bối đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, lên tiếng hỏi.

Trước đó, chỉ có thể nhìn thấy thần thứ chín rời chức, thế giới đột nhiên sụp đổ… Ngọn nguồn sụp đổ cũng không phải không có bất kỳ dấu hiệu gì.

“Về ngọn nguồn thế giới sụp đổ, ta thực sự không cách nào khẳng định. Nhưng nếu quả thật muốn nhắc tới manh mối, ở thời đại kia, trước lần tử vong cuối cùng, ta lờ mờ nhìn thấy một tồn tại nâng hắc long lên, để hắc long trở thành vùng đất hy vọng cuối cùng. Nhưng ta mơ hồ cảm giác được tồn tại kia có quan hệ với việc thế giới sụp đổ.” Vân Tước Tử tóc đen không cách nào xác định thứ cuối cùng mình nhìn thấy có phải chân thực hay không, hơn nữa những nội dung này cũng chỉ là suy đoán của cô.

“Vân Tước Tử tiền bối cho rằng tồn tại kia sẽ là ai?” Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ nói.

Vừa nâng hắc long, lại là căn nguyên làm thế giới sụp đổ, đây là tồn tại vô cùng mâu thuẫn.

Vân Tước Tử tóc đen lắc đầu: “Xin lỗi.”

Ngay cả thứ cuối cùng mình nhìn thấy là chân thực hay là ảo giác, cô cũng không cách nào xác định được, đừng nói chi là suy đoán thân phận của tồn tại kia.

“Không, tin tức mà Vân Tước Tử tiền bối cung cấp đã rất nhiều rồi. Hẳn bọn ta phải cảm ơn cô mới đúng.” Tống Thư Hàng đáng tin nói: “Tất cả những chuyện tiếp theo cứ giao cho bọn ta đi.”

Vân Tước Tử tóc đen phất tay với Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, thân hình dần biến mất.

“Có manh mối à?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm, nếu như tồn tại kia không phải ảo giác của Vân Tước Tử tiền bối, vậy kỳ thật thân phận của hắn rất dễ đoán.” Tống Thư Hàng phân tích: “Vân Tước Tử tiền bối là kiệt tác của thần thứ hai. Nói cách khác, cô trải qua tất cả các “thần” bắt đầu từ thần thứ hai thẳng cho đến thần thứ chín. Mà tồn tại kia lại là nhân vật Vân Tước Tử tiền bối không biết.”

“Cho nên, là thần đầu tiên.” Bạch tiền bối gật đầu nói, suy đoán của hắn cũng giống như Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tiếp tục nói: “Nếu như đổi thành phía Chư

Thiên Vạn Giới chúng ta… chính là Thiên Đạo đầu tiên!”

So với thế giới Hắc Long, Thiên Đạo đầu tiên của của họ hiển nhiên càng phiền phức hơn.

Bởi vì không có bất kỳ ghi chép, tư liệu, dấu vết gì liên quan đến Thiên Đạo đầu tiên.

Mọi thứ đều bị xóa đi sạch sẽ.

Thậm chí không cách nào xác định Thiên Đạo đầu tiên có tốt nghiệp từ vị trí Thiên Đạo hay không.

“Sau khi biết được khả năng này, chúng ta phòng bị một chút là được. Chỉ cần không để đối phương có cơ hội xuất hiện, để “Thiên Đạo đời thứ chín” tồn tại vĩnh viễn.” Bạch tiền bối tổng kết: “Hơn nữa, chúng ta là hai chọi một.”

Phương án “hai Thiên Đạo đồng thời chứng đạo” mà Thiên Đạo Đại Bạch đề xuất gần như có thể đối mặt với rất nhiều nan đề một cách hoàn mỹ.

“Thậm chí không chỉ là hai chọi một, còn có thể là ba chọi một, bốn chọi một.” Tống Thư Hàng cười khà khà.

Thân thể Thiên Đạo bị tẩy trắng của Thiên Đạo màu đen.

Thân thể Bất hủ đạo nhân trong hiện thế.

Nếu vận dụng tốt thì đều có thể phát huy tác dụng trong đối kháng cấp Thiên Đạo.

…

Trong nhóm Cửu Châu số 1.

“Tam Lãng, Vân Tước Tử về chưa?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Vừa rồi bọn họ @Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhưng không có hồi âm.

“Về rồi, vừa trở về.” Cuồng Đao Tam Lãng trả lời, Tam Lãng lúc này đang nhìn kim đan “chín long văn” được bổ khuyết của mình, vẻ mặt thổn thức.

Chín long văn, phách lối quá rồi.

Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử: “Kiếm Sĩ, Kiếm Sĩ tiền bối ngươi còn đó không? Ngươi lên chưa?”

“Các ngươi có thể nhìn thấy hồi âm của ta không?”

Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử: “Ta nghĩ hẳn Đao Sĩ tiền bối đã lên rồi, hắn không hồi âm.”

“Rốt cuộc quảng cáo nhân tiền hiển thánh cũng thu hồi… Xem ra, cuối cùng Nhân Sĩ phải hiển thánh một lần. Lần này Thư Hàng chỉ làm công tác nhân sự.” Bắc Hà Tán Nhân cảm khái.

“Hẳn là Nhân Sĩ đạo hữu rất cảm động, ấn tượng của ta với hắn đã dần mơ hồ, hy vọng mượn lần hiển thánh này, có thể ghi nhớ hắn lần nữa.” Diệt Phượng Công Tử gật đầu nói.

“Rốt cuộc các ngươi làm sao mà được vậy, mỗi một người đều nói ra những cái tên sai khác nhau, nhưng lại có thể tán gẫu về cùng một người!”

“A? Số lượng tin tức không thích hợp, lại tự nhiên có thêm ba nhánh. Chẳng lẽ Kiếm Binh đạo hữu còn chưa đi lên?” Đồng Quái Tiên Sư vẫn luôn chú ý điểm này.

Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử: “@Thiên Đạo Bá Tống, Tống tiền bối, Tống tiền bối, đừng quên mất Binh Sĩ tiền bối nha! (? ? ? _? ?)?”

“Đừng hoảng, ta đây!” Tống Thư Hàng trả lời: “Vừa cùng Bạch tiền bối thôi diễn vài thứ, chúng ta kéo Cư Sĩ lên đây.”

Trong nháy mắt khi Tống Thư Hàng trả lời chắc chắn, hốc mắt Cư Sĩ đã trở nên ươn ướt.

Ngay sau đó.

Những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới lại nhìn thấy hình ảnh nhân tiền hiển thánh lần nữa.

Lên đài lần này là một tiên sinh rất đẹp trai, rất có khí chất.

Vị tiên sinh này có khí tràng thanh nhã tựa như hoa lan trong cốc vắng.

Là loại hình thoạt nhìn đã khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

“Có cảm thấy vị tiên sinh này trông rất quen không, dường như mỗi tháng đều có cơ hội nhìn thấy hắn?”

“Là tiên sinh Nho gia ư? Khí chất thật tao nhã, nhất định sẽ là ứng cử viên tốt để làm đạo lữ?”

“Đối với tu sĩ mà nói, tuấn mỹ bên ngoài không tính là tuấn mỹ chân chính. So đấu chân chính là khí tràng, khí chất của vị tiên sinh này thanh cao tựa như cư sĩ trong núi sâu, không hổ là bằng hữu của Thiên Đạo Bá Tống."

Sau đó, bọn họ chớp mắt.

Ngay trong quá trình "chớp mắt", dường như bọn họ quên mất cái gì đó.

Sau đó bắt đầu lặp lại lời thoại bên trên.

Nhưng trong đáy lòng, loại cảm giác quen thuộc quái dị kia càng trở nên mãnh liệt.

Trong hư không.

Cư Sĩ hít sâu.

Lúc này ánh mắt mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới đều ngưng tụ trên người hắn.

[Nhìn ta, tất cả mọi người đều đang nhìn ta!]

Quá tuyệt vời!

Có vài thứ, lúc ngươi có được thì sẽ không quý trọng. Nhưng khi ngươi mất đi, ngươi mới biết nó đáng quý cỡ nào.

Chẳng hạn như ánh mặt trời…

Chẳng hạn như, cảm giác tồn tại…

Hồi còn trẻ, Cư Sĩ cũng không đặt "cảm giác tồn tại" trong lòng. So với tu luyện cảnh giới, cảm giác tồn tại tính là gì?

Dùng cảm giác tồn tại làm cái giá, đổi lấy tu vi cường đại, trong mắt hắn là chuyện rất đáng giá.

Nhưng sau khi thật sự bắt đầu mất đi từng chút cảm giác tồn tại, hắn mới thể nghiệm được sự tốt đẹp của loại cảm giác "mọi người đều nhìn ta" này.

Chỉ là được người khác nhìn thôi, hắn đã cảm nhận được hạnh phúc.

Có đôi khi, hạnh phúc của tu sĩ chỉ đơn giãn vậy đấy ~

"Cảm ơn ngươi, Thư Hàng." Cư Sĩ thật lòng nói.

Bạn cùng nhóm chat của ta là Thiên Đạo, thật sự quá tốt.

Thời gian "hiển thánh" này, nếu cách vài ngày lại đến một lần thì tốt rồi.

"Túy Nguyệt tiền bối không cần khách sáo, tiền bối ngươi cũng từng chăm sóc ta mà." Tống Thư Hàng mỉm cười. Cư Sĩ chính là đại lão đã nạp cho hắn khoản tiền điện thoại kếch xù, một lần làm tên gà mờ như hắn run lẩy bẩy dưới một chuỗi số 0 tiền điện thoại kia.

Sau khi Cư Sĩ nghe được Thiên Đạo Bá Tống cảm ơn thì thân hình lại hơi cứng đờ.

Loại cảm giác cơ bắp cứng ngắc này hết sức rõ ràng, tựa như "internet bị chậm, nhân vật trong game đứng máy" vậy.

"Túy Tinh." Cư Sĩ quay đầu lại, khổ sợ nói với Tống Thư Hàng: "Ta là Túy Tinh, Thư Hàng."

Chẳng lẽ ngay cả Thiên Đạo cũng không cách nào nhớ được đạo hiệu của hắn ư?

Công pháp chết tiệt này của ta, ngay cả Thiên Đạo cũng bị ảnh hưởng ư?

Vậy tương lai ta phải làm sao đây?

Chờ sau khi ta tu luyện tới Huyền Thánh bát phẩm thậm chí là cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, làm sao phá vỡ?

"Túy Nguyệt tiền bối, tỉnh lại đi." Tống Thư Hàng nhắc nhở: "Người khác quên đạo hiệu của ngươi thì cũng thôi đi, tại sao bản thân ngươi cũng quên mất đạo hiệu của mình vậy?"

Cư Sĩ: "? ? ?"

"Trên thực tế, trước đó không lâu, ngươi còn uốn nắn người khác, nói mình tên Túy Nhật, chính miệng ngươi nói, ta nhìn thấy trong nhóm đấy." Giọng Bạch tiền bối thong thả vang lên.

Cư Sĩ: "? ? ?"

"Nhật, Nguyệt, Tinh ư? Là một tuần hoàn à?" Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Bạch tiền bối nói: "Ta cảm thấy Cư Sĩ chỉ đơn thuần quên mất đạo hiệu của mình là gì… Thậm chí, ta hoài nghi đạo hiệu Túy Nguyệt này không nhất định là đạo hiệu đầu tiên của Cư Sĩ."

Cư Sĩ ngẩng đầu nhìn trời.

"Nếu không, Túy Nguyệt tiền bối, chúng ta xóa acc luyện lại đi? Có ta và Bạch tiền bối xóa đi tu vi của ngươi một cách hoàn mỹ, xóa đến trạng thái ban đầu cũng không thành vấn đề. Sau đó tiền bối ngươi chọn một môn công pháp tu luyện lại, có mọi người giúp đỡ, lại thêm chín long văn làm cơ sở, cảnh giới tu vi nhất định có thể tăng nhanh như bay.” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Có thể xóa acc luyện lại ư?” Cư Sĩ ngẩng đầu lên, trong hai mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

“Có thể.” Bạch tiền bối cũng trả lời khẳng định.

Đối với Thiên Đạo mà nói, vẽ ra chín long văn cũng không thành vấn đề, chỉ là xóa acc luyện lại thì tính là gì?

Nhịp tim Cư Sĩ bắt đầu tăng tốc.

Xóa acc luyện lại.

Hơn nữa có Thiên Đạo ủng hộ sau lưng.

Kim đan chín long văn làm cơ sở.

Lại thêm các loại “cảm ngộ” tu luyện của hắn, đột phá gần như sẽ không có bình cảnh. Đến lúc đó hắn bắt đầu tu luyện, tuyệt đối sẽ ngày đi ngàn dặm, lại tu luyện đến cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, có thể chỉ cần thời gian vài chục năm…

Điều này khiến Cư Sĩ rất động lòng.

Hắn há mồm, gần như muốn hô lên chữ “được”.

Nhưng chẳng biết vì nguyên nhân gì, chữ này lại không thể phát ra khỏi cổ họng hắn.

Bởi vì một khắc cuối cùng, hắn lại do dự.

Lại trầm mặc một lúc lâu.

“Quên đi.” Cư Sĩ nặng nề thở dài: “Đây chính là đạo của ta, lựa chọn của chính ta.”

Cùng với việc hắn hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, cảnh giới của hắn lập tức đột phá bình cảnh Tôn Giả thất phẩm, tiến vào giai đoạn Huyền Thánh bát phẩm.

Thiên kiếp giáng xuống.

Sau khi được Tống Thư Hàng và A Bạch đồng ý, thiên kiếp kéo Cư Sĩ vào trong không gian thiên kiếp.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn không gian thiên kiếp.

Trong nháy mắt vừa rồi, Tống Thư Hàng có loại ảo giác. Nếu như không phải hắn kéo Cư Sĩ đến vị trí hiển thánh, rất có thể thiên kiếp sẽ không chú ý tới Cư Sĩ!

Lực ảnh hưởng công pháp của Cư Sĩ lúc bát phẩm càng cao thêm một tầng.

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên, Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Túy… cái gì Cư Sĩ?”

Sau khi Cư Sĩ tấn thăng bát phẩm… lần này, thật sự ngay cả Thiên Đạo cũng bị ảnh hưởng!

“Không thích hợp, công pháp một hệ này của Cư Sĩ quá không thích hợp.” Sắc mặt Tống Thư Hàng nghiêm túc.

Chương 3142: Ta biết đạo hiệu chân chính của Cư Sĩ

Trước kia, hắn còn chưa tấn chức Thiên Đạo, cho nên dù bị công pháp của Túy gì Cư Sĩ ảnh hưởng cũng có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, hắn chính là Thiên Đạo tại nhiệm, là kẻ cầm trong tay quyền hạn lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới, là “căn nguyên và nhân quả” của Chư Thiên Vạn Giới!

Không lý do gì lại bị ảnh hưởng từ hiệu quả của công pháp Túy gì Cư Sĩ mới đúng.

Nhưng hết lần này tới lần khác hiện thực lại lạ lùng như thế.

Thậm chí Túy gì Cư Sĩ chỉ mới ở trạng thái thất phẩm tấn thăng bát phẩm thì đã ảnh hưởng đến Thiên Đạo như hắn, khiến hắn không nhớ rõ đạo hiệu của đối phương.

Vậy nếu như để Cư Sĩ tấn thăng thêm một cấp, đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, hiệu quả của công pháp này sẽ đạt đến trình độ nghịch thiên cỡ nào?

Có thể ngay cả Thiên Đạo cũng quên mất người như hắn?

Thậm chí nói không chừng ngay cả toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới và căn nguyên Thiên Đạo đều sẽ quên đi nhân vật này!

Đến lúc đó, Cư Sĩ triệt để trở thành một “người xem”.

Một nhân vật siêu thoát thế giới, dùng góc độ của người đứng xem quan sát thế giới?

Một nhân vật mà những người khác không cách nào “quan sát” được?

“Vừa thôi diễn như thế, công pháp của Túy gì Cư Sĩ có độ ngầu thật cao.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Là Túy Nguyệt.” Bạch tiền bối cất xong một xấp “giấy dán long văn”, nhắc nhở: “Đương nhiên cũng có thể là đạo hiệu khác.”

“Bạch tiền bối ngươi không bị ảnh hưởng à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Từ đầu đến cuối, ta đều không bị công pháp của Cư Sĩ ảnh hưởng. Ta vẫn luôn nhớ được đạo hiệu của hắn… Mặc dù thời gian qua, bản thân hắn đã đổi đạo hiệu ba lần.” Bạch tiền bối tìm một chỗ ngồi xuống.

[Quả nhiên Bạch tiền bối vẫn là tồn tại đặc biệt nhất.]

[Dù công pháp của Túy Việt Cư Sĩ đặc thù, nhưng vẫn không chống nổi tính chất đặc thù của Bạch tiền bối.]

Bây giờ, những cá thể đặc thù nhất thế gian đều đứng bên phe mình, đây mới là chuyện làm yên lòng người nhất.

“Vừa rồi Bạch tiền bối nói Túy gì Cư Sĩ đổi mấy đạo hiệu vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Túy Nguyệt, sau đó là Túy Nhật, cùng với hiện tại là Túy Tinh.” Bạch tiền bối không ngại phiền, giải thích cho Tống Thư Hàng.

“Túy Nhật, Túy Nguyệt, Túy Tinh?” Tống Thư Hàng đột nhiên sáng mắt lên: “Bạch tiền bối, ta hiểu rồi, đạo hiệu chân chính của Túy gì Cư Sĩ là Túy Minh Tinh!” (日 nhật + 月 nguyệt = 明 minh)

“Ừm… ngươi vui là được.” Bạch tiền bối tìm một chỗ ngồi xuống, lấy bộ đồ trà của bản thân ra, lấy lá trà bí chế của Cha Cẩu Đản ra, bắt đầu pha trà.

“Lại nói, rõ ràng ta cũng tu luyện công pháp của Túy Minh Tinh Cư Sĩ.” Tống Thư Hàng ngồi xuống cạnh Bạch tiền bối nói: “Nhưng dù ta thôi diễn bộ công pháp kia đến trình độ Kiếp Tiên cửu phẩm cũng không đạt được hiệu quả như bát phẩm của Cư Sĩ.”

Tam thi-bản ngã thi của hắn tu luyện công pháp của Túy Minh Tinh Cư Sĩ, hơn nữa còn thôi diễn đến cực hạn.

Hiện nay, tam thi đang dạo chơi trong Chư Thiên Vạn Giới, trở thành một bộ phận của hệ thống mạng chat Tu Chân, tăng cường hiệu quả cho trường sinh pháp hệ thống mạng chat Tu Chân.

Tống Thư Hàng không thu tam thi về, tam thi khác với lực lượng công đức. Sau khi trở thành Thiên Đạo bất hủ bất diệt, một khi thu tam thi về, vậy tam thi sẽ triệt để bị lực lượng “bất hủ” hòa tan, thu về trong bản thể, không cách nào xuất ra nữa.

Cho nên, loại trạng thái hiện nay của tam thi đã rất tốt.

“Có thể là vấn đề thể chất.” Bạch tiền bối tự tay pha một tách tiên trà, đưa cho Tống Thư Hàng: “Có vài công pháp cần phải có thể chất đặc thù phối hợp, mới có thể tu luyện tới cực hạn chân chính. Thể chất không phù hợp thì dù tu luyện, hiệu quả cũng giảm nhiều.”

Dù cho Tống Thư Hàng thôi diễn công pháp đến cấp độ Kiếp Tiên, hiệu quả cũng kém trình độ bát phẩm của Túy Nguyệt Cư Sĩ. Điều này chứng minh thể chất của Cư Sĩ vô cùng phù hợp với công pháp của hắn.

“Ta phân ra một luồng tinh thần chú ý tới thiên kiếp của Túy Minh Tinh Cư Sĩ, phòng ngừa bất trắc… tiện thể quan sát trạng thái của Cư Sĩ. Nói không chừng có thể đạt được chút gợi ý từ trên người hắn.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Dứt lời, tâm ý hắn chợt động, hai luồng ý chí Thiên Đạo giáng lâm thế giới thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm, lặng lẽ quan sát tình huống độ kiếp của Túy Minh Tinh Cư Sĩ.

Tống Thư Hàng có loại trực giác… nói không chừng tương lai công pháp của Cư Sĩ có thể phát huy được tác dụng.

Chẳng hạn như trong quá trình hắn sử dụng “phương án người thay thể bất hủ” của Vân Tước Tử, nếu như diễn hóa công pháp của Cư Sĩ đến cực hạn, tác dụng trên người mình.

Đến lúc đó, có lẽ sẽ càng có lợi hơn với “kế hoạch tốt nghiệp Thiên Đạo” của hắn!

Đây là trực giác của kẻ thân là “Thiên Đạo” như hắn, không thể coi thường.

Trực giác của Thiên Đạo thường là điềm báo cho tương lai.

…

Trong thế giới Huyền Thánh bát phẩm kiếp.

Túy Minh Tinh Cư Sĩ đang tản bộ trong thiên kiếp.

Có lẽ đây là người độ kiếp thoải mái nhất mà Tống Thư Hàng từng chứng kiến, ừm, trừ hắn và Bạch tiền bối đã chứng đạo bất hủ ra.

Thiên kiếp bát phẩm đang liều mạng đánh xuống.

Càng có thiên kiếp đạn đạo hiện đại hóa tiến hành oanh tạc bao trùm cả không gian bên dưới.

Nhưng vùng không gian nhỏ chỗ Túy Minh Tinh Cư Sĩ kia lại bị thiên kiếp quên mất.

Có đôi khi, Túy Minh Tinh Cư Sĩ cố gắng xông vào chỗ thiên kiếp.

Nhưng thiên kiếp lại như “quên mất” khu vực kia, “không gian Huyền Thánh bát phẩm kiếp” cũng vậy, quả thực quên mất đánh bom thiên kiếp về phía khu vực kia.

Chỉ là thiên kiếp cấp bát phẩm, đã hoàn toàn bị hiệu quả công pháp của Túy Minh Tinh Cư Sĩ ảnh hưởng, bóp méo.

Tiếp tục như vậy, Túy Minh Tinh Cư Sĩ độ xong thiên kiếp là hoàn toàn không khó chút nào.

Luồng ý chí Thiên Đạo trong đó của Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó bắt đầu cố gắng ghi chép năng lượng chấn động quanh người Túy Minh Tinh Cư Sĩ.

Cho đến nay, hiệu quả công pháp của Cư Sĩ chỉ có thể ảnh hưởng đến ấn tượng của Tống Thư Hàng về đạo hiệu Cư Sĩ, Tống Thư Hàng còn có thể “quan sát” Cư Sĩ.

Sau đó, một luồng ý chí Thiên Đạo khác của hắn lặn lẽ kéo đi một hai tia kiếp lôi vô dụng từ trong Huyền Thánh bát phẩm kiếp, vò chúng nó thành bánh quai chèo cực lớn, cưỡng ép mang ra khỏi thế giới thiên kiếp.

Mặc dù uống trà không phải uống rượu, nhưng cũng có thể phối hợp với chút hạt dưa hoặc đậu phộng… cắt nhỏ thiên kiếp bánh quai chèo này ra làm đồ nhắm cũng có thể chấp nhận được.

…

Thiên kiếp của Túy Minh Tinh Cư Sĩ hiển nhiên còn phải kéo dài một khoảng thời gian, chờ hắn độ kiếp xong ra ngoài chính là nhân tiền hiển thánh chân chính.

Chỉ là, ngay cả Thiên Đạo đều sẽ chịu ảnh hưởng, quên mất đạo hiệu của hắn.

Tống Thư Hàng có thể tưởng tượng ra tràng cảnh khiến người đau lòng kia của Cư Sĩ lúc nhân tiền hiển thánh.

Thừa dịp Cư Sĩ còn trong giai đoạn độ kiếp, Tống Thư Hàng bắt đầu triệu hoán các thành viên còn lại của nhóm Cửu Châu số 1 lần nữa.

Trên tinh lộ đồ, bóng dáng sau lưng Túy Minh Tinh Cư Sĩ là Lệ Chi Tiên Tử.

Muội muội song bào thai xuất hiện bởi thao tác "sơ sẩy" của Trình Lâm Tiên Tử, Tống Thư Hàng luôn ôm thái độ hoài nghi với cái "sơ sẩy" này của Trình Lâm Tiên Tử.

Bóng dáng Lệ Chi Tiên Tử thoáng hiện trên giao diện hiển thánh.

"Rốt cuộc đến ta rồi ư?" Lệ Chi Tiên Tử nhìn về phía Tống Thư Hàng.

"Để Lệ Chi Tiên Tử đợi lâu rồi." Bởi vì trước đó đã có kinh nghiệm, cho nên Tống Thư Hàng hỏi trước một câu: "Lệ Chi Tiên Tử, cô có mấy long văn?"

Thân là muội muội của Trình Lâm, Tống Thư Hàng hoài nghi tư chất của Tiên Tử hẳn là cấp độ "chín long văn".

Nhưng câu trả lời của Lệ Chi Tiên Tử lại có chút ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng: "Tám long văn."

Tám long văn?

Vậy mà không phải chín long văn?

"Thư Hàng nét mặt quái dị này của ngươi là sao? Tám long văn đã rất cao rồi biết không?" Lệ Chi Tiên Tử đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng, vỗ tổng cộng bốn lần. Vốn cô vô thức muốn cho Tống Thư Hàng một phát "đại phong xa xoay tròn".

Nhưng khi đưa tay được một nửa, cô đột nhiên nhớ ra bây giờ Thư Hàng đã là Thiên Đạo.

Vì cho Thiên Đạo Thư Hàng mặt mũi, "đại phong xa" của Lệ Chi Tiên Tử lâm thời đổi thành sờ đầu bốn lần.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy một màn này thông qua phát sóng trực tiếp.

Trong mắt người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, "Thiên Đạo Bá Tống" chỉ là một bóng dáng mơ hồ, Thiên Đạo Bạch bên cạnh cũng thế.

Đây là do Tống Thư Hàng đặc biệt săn sóc, vì tránh cho tin tức

Thiên Đạo đánh úp người tu luyện.

Có điều, mọi người có thể biết bóng dáng mơ hồ kia chính là Thiên Đạo Bá Tống.

Vị Lệ Chi Tiên Tử này lại dám trực tiếp sờ đầu hổ của Thiên Đạo Bá Tống!

“Thật vậy, tám long văn đã rất cường đại.” Tống Thư Hàng cười ôn hòa.

Bên cạnh, Bạch tiền bối đưa một tách tiên trà cho Lệ Chi Tiên Tử.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Lệ Chi Tiên Tử ngồi vào một bên khác của Bạch tiền bối, hai tay ôm tách trà.

Lúc cô đang phẩm trà, đầu tiên Bạch tiền bối dùng quyền hạn Thiên Đạo hoàn nguyên kim đan ngũ phẩm cho Lệ Chi Tiên Tử, lại lấy ra “long văn Lệ Chi” đã chuẩn bị từ trước ra, bổ sung số lượng chín long văn cho cô.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Bạch tiền bối trả kim đan về chỗ cũ, cũng khôi phục cảnh giới lục phẩm cho Lệ Chi Tiên Tử.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng vẫn luôn cẩn thận chú ý biến hóa khí tức của Lệ Chi Tiên Tử.

Thoạt nhìn thì toàn bộ quá trình đều giống với trải nghiệm bổ sung long văn của các vị tiền bối như Bắc Hà Tán Nhân.

Có điều, nếu như nhìn theo “tuyến nhân quả” thì sẽ phát hiện lúc Lệ Chi Tiên Tử được bổ sung đầy đủ chín long văn, một đầu khác của tuyến nhân quả bị kích thích.

Một đầu khác trên tuyến nhân quả của Lệ Chi Tiên Tử phân nhánh, kết nối với hai nhân quả.

Một là trở thành mảnh vỡ Trình Lâm, bây giờ còn đang trong tay cha Cẩu Đản.

Hai là Diệp Tư hiện đang phụ thân trên người A Thập Lục. Sau khi Tống Thư Hàng trở thành Thiên Đạo, cho dù Diệp Tư thôi diễn công pháp của Cư Sĩ đến cực hạn cũng không cách nào ẩn giấu tin tức của bản thân.

A Thập Lục và Diệp Tư, Tống Thư Hàng cố ý để lại cuối cùng.

Lúc này, theo sự kích thích của tuyến nhân quả, Diệp Tư khẽ mở mắt ra, dáng vẻ có chút mờ mịt.

Nhưng tuyến nhân quả bên phía Trình Lâm lại có kích thích khá lớn.

Trong cơn chấn động kịch liệt, mảnh vỡ Trình Lâm trong tay cha Cẩu Đản bắt đầu dung hợp từng khối một.

Trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Thật đau đầu.” Sau khi khôi phục, Trình Lâm xoa mi tâm.

Bởi vì, cô và Tống đầu gỗ còn chưa triệt để cắt ra.

Vốn dựa theo kế hoạch, cô và Tống đầu gỗ sẽ mượn nhân quả từ lần “nát thành cặn bã” lần này để triệt để phân chia ra. Sau đó, thông qua phương thức “chuyển sinh”, khôi phục thành hai cá thể.

Kể từ đó, Trình Lâm cô chính là Trình Lâm, có thể cắt đứt nhân quả với Tống đầu gỗ.

Nhưng bây giờ, chịu kích thích từ nhân quả khi Lệ Chi Tiên Tử bổ sung đủ chín long văn, kế hoạch của bọn họ thất bại.

Cha Cẩu Đản cảm ứng được Trình Lâm khôi phục trạng thái bèn duỗi tay gõ một cái, làm vỡ vỏ trứng trong tay.

Trình Lâm Tiên Tử khôi phục trạng thái xong thì lập tức phải đối mặt với đối tượng làm cô đau đầu nhất: Thiên Đế Á Nè Tử.

Lúc này Thiên Đế Tử cười như không cười nhìn Trình Lâm, làm cô tê cả da đầu.

Huống chi phía sau Thiên Đế Á Nè Tử còn có nhân quả thuộc về Tống đầu gỗ đang xếp hàng.

“Cha Cẩu Đản.” Trình Lâm Tiên Tử ngẩng đầu nhìn về phía cha Cẩu Đản,

“Trình Cẩu Đản!” Cha Cẩu Đản nhiệt tình đáp lại cô.

“Ta không làm người.” Trình Lâm chân thành nói.

Cha Cẩu Đản: “? ? ?”

“Đến đây đi, Thiên Đế Tử. Thời gian cũng xiêm xiêm rồi.” Vừa mới khôi phục nên thân thể Trình Lâm Tiên Tử còn chưa khôi phục hoàn mỹ, nhưng cô cố đứng lên, từ bỏ trị liệu.

Thiên Đế Tử không lập tức đáp lời Trình Lâm.

Đầu tiên cô gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn: “Tống tiền bối… ta đi giải quyết ân oán cá nhân với Trình Lâm nạ ~ chút nữa sẽ về.”

“Đừng làm quá mức, các cô đều là Cẩu Đản của cha Cẩu Đản.” Tống Thư Hàng vui vẻ trả lời.

Thiên Đế Tử: “…”

Cô đứng dậy, gật đầu với Trình Lâm Tiên Tử.

Cô và Trình Lâm, Tống đầu gỗ có thể nói là ba thể tập hợp mảnh vỡ “quỷ thần Trình Lâm” lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Trong đó, lại lấy mảnh vỡ bản thân Trình Lâm là lớn nhất.

Trình Lâm cũng nắm giữ một ít tin tức liên quan đến Thiên Đạo Rồng Đốm mà Tống đầu gỗ và Thiên Đế Tử không biết.

Thiên Đế Tử đứng dậy, Trình Lâm ở phía trước mở lối đi không gian.

Hai bóng dáng xinh đẹp lần lượt biến mất trong lối đi không gian.

Cha Cẩu Đản ở phía sau, dùng râu rồng đâm nhẹ cằm mình.

“Cha Cẩu Đản, để mặc bọn họ như vậy thật sự ổn chứ?” Thiếu niên ba mắt tiền bối vui vẻ nói, hai Cẩu Đản nhà ngươi sắp nổ rồi.

“Không sao, bọn họ đều không phải con nít, sẽ có chừng mực.” Cha Cẩu Đản nhẹ giọng nói.

Theo Trình Lâm và Thiên Đế Tử lần lượt rời đi, cha Cẩu Đản lờ mờ cảm nhận được gì đó.

“Tên cuồng mắt, Thiên Đạo của ngươi là người sáng tạo chúa tể Cửu U… hắn sáng tạo ra chúa tể Cửu U vì lấy chúa tể Cửu U làm “đạo tiêu” đúng không?” Cha Cẩu Đản lên tiếng.

“Đúng.” Thiếu niên ba mắt tiền bối trả lời, hắn không quá muốn tán gẫu về đề tài này.

“Có lẽ không bao lâu nữa, chức năng này sẽ phát huy được tác dụng.” Cha Cẩu Đản như có điều suy nghĩ nói.

Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối two nghe vậy bèn quay đầu nhìn về phía con ngựa trắng trông như thớt ngựa bình thường đang ăn cỏ kia.

Ngựa trắng cảm ứng được tầm mắt của Bạch tiền bối, ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười.

“Luân hồi Thiên Đạo đời thứ chín rồi, cho nên… các Thiên Đạo trước kia có thể sẽ trở về nhỉ?” Bạch tiền bối two hỏi.

Các Thiên Đạo khác có thể sẽ trở về.

Nhưng Bạch tiền bối two lại lờ mờ cảm thấy Thiên Đạo Đại Bạch có thể sẽ không có cơ hội “trở về”.

…

Trong hình ảnh nhân tiền hiển thánh.

Lệ Chi Tiên Tử vui vẻ chào từ biệt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, biến mất.

Sắc mặt Tống Thư Hàng có chút xoắn xuýt.

Bởi vì… Tống đầu gỗ khôi phục trước thời hạn.

Đau đầu thật.

Quả nhiên, “tám long văn” của Lệ Chi Tiên Tử là chốt mở, rất có thể là Trình Lâm Tiên Tử cố ý lưu lại.

“Cũng may, bây giờ ta đã trở thành Thiên Đạo rồi.” Tống Thư Hàng tự nhủ.

Ta đã trở thành Thiên Đạo bất hủ, ta còn sợ nhân quả hay sao?

“Kế tiếp đến phiên ai?” Bạch tiền bối hỏi.

“Là Tạo Hóa Pháp Vương.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Nếu như muốn mang Tạo Hóa Pháp Vương lên… tốt nhất là mang Tạo Hóa Tiên Tử qua luôn.” Bạch tiền bối cẩn thận nói.

Nếu như chỉ mang Tạo Hóa Pháp Vương lên phát sóng trực tiếp, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Nếu có Tạo Hóa Tiên Tử bên cạnh phụ trợ, xác suất xuất hiện sự cố có thể giảm đến mức thấp nhất.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tạo Hóa Tiên Tử và mỹ nhân rắn công đức khác nhau, không cách nào đưa đến chiều không gian Thiên Đạo.

Bây giờ hắn đã chứng đạo, cũng là lúc hỏi Tạo Hóa Tiên Tử xem cô có tâm nguyện gì.

Chương 3143: Ta giao chìa khóa tất cả tài sản của mình cho em

Vốn Tống Thư Hàng cho rằng sau khi Tạo Hóa tiền bối đi lên sẽ mở một buổi hòa nhạc, bởi vì hắn nhìn thấy chiếc loa nhỏ trong tay Tạo Hóa tiền bối.

Ngay cả Bạch tiền bối cũng cho là vậy.

Cho nên hai vị tân Thiên Đạo thậm chí đã dựng sẵn sân khấu cho Tạo Hóa Pháp Vương, còn chuẩn bị đưa vị sở hữu âm thanh tự nhiên chân chính như Tạo Hóa Tiên Tử ra ngoài, đến lúc đó sẽ trung hòa xung kích từ âm thanh tử vong của Tạo Hóa Pháp Vương đối với người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Nhưng mà, thành viên đi ra từ nhóm Cửu Châu số 1 nào lại làm việc theo lẽ thường?

Loa nhỏ của Tạo Hóa Pháp Vương cũng không phải dùng để biểu diễn, mà là dùng để phát nhạc.

Hơn nữa là một ca khúc vô cùng êm tai do giọng nữ biểu diễn.

Nhạc BGM kèm theo chân chính lên sàn.

Cùng với một tràng tiếng hát êm tai này, Tạo Hóa Pháp Vương ăn diện như một tu sĩ tao nhã, thong thả đi tới.

Tống Thư Hàng có chút không hiểu rốt cuộc Tạo Hóa Pháp Vương muốn làm gì.

Vốn hắn còn đang nghĩ nếu như Tạo Hóa tiền bối muốn mở buổi hòa nhạc trực tiếp một lần, vậy vừa hay hắn có thể đánh giá được lực sát thương của “buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối” đối với chúng sinh.

Sau đó cân nhắc thêm “ma âm rót não của Tạo Hóa Pháp Vương” vào món ăn thiên kiếp!

Cũng không phải sau khi trở thành Thiên Đạo, Tống Thư Hàng đánh mất lương tâm, muốn giày vò chúng sinh Chư Thiên Vạn

Giới… Sở dĩ hắn muốn làm vậy kỳ thực là vì muốn mưu cầu chút phúc lợi cho người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Tống Thư Hàng hắn độ thiên kiếp nhiều lần như vậy, hiệu quả của “âm kiếp” trong thiên kiếp thực sự nghèo nàn, hoàn toàn không bằng kích thích mà âm nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương mang tới. Hơn nữa sau khi vượt qua “âm kiếp”, đối với bản thân người tu luyện mà nói cũng không có chỗ tốt gì.

Mà âm nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương chỉ cần thêm “âm thanh tự nhiên của Tạo Hóa Tiên Tử” vào là có thể cường hóa tâm chí người tu luyện, giảm đi hiệu quả tâm ma!

So với “âm kiếp” đơn thuần, hiệu quả mài luyện với người tu luyện càng lớn hơn.

Thoạt nhìn như trở nên kích thích, nhưng độ nguy hiểm tổng thể lại giảm mạnh.

Đây cũng là gói quà ẩn hắn âm thầm tặng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới sau khi bị thiên kiếp của Thiên Đạo tiền nhiệm giày vò.

Kết quả, Tạo Hóa tiền bối lại không định lên tiếng.

Khi một khúc BGM kết thúc, Tạo Hóa Pháp Vương thuận lợi lên sân khấu, vừa lúc đi đến trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Xuất hiện cùng hắn còn có Tạo Hóa Tiên Tử.

Sau khi hiện thân, Tạo Hóa Tiên Tử duỗi lưng, thuần thục bay tới phía sau Tống Thư Hàng, tiến vào hình thức vật trang sức.

“Tạo Hóa tiền bối, ngươi muốn tự giới thiệu một chút không?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hắn đang tạo cơ hội cho Tạo Hóa Pháp Vương.

“Cũng được.” Tạo Hóa mỉm cười, tựa như một tu sĩ Nho gia, nhã nhặn tao nhã.

Dứt lời, hắn hướng mặt về phía người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới.

“Đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới, chào mọi người, đạo hiệu của tại hạ là Tạo Hóa, tại đây xin ra mắt các vị đạo hữu.” Tạo Hóa Pháp Vương ngầu ngầu ôm quyền, tiếp tục nói: “Bình sinh tại hạ có một sở thích.”

[Đến rồi.] Trong lòng Tống Thư Hàng hơi động.

“Đó chính là thư pháp!” Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

Trong lúc Bá Tống trưng ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, Tạo Hóa Pháp Vương lấy ra giấy bút đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu biểu diễn ngón nghề thư pháp xem như không tệ kia của bản thân.

Thành viên nhóm Cửu Châu số 1 bị show đến tê cả da đầu.

“Tạo Hóa Pháp Vương muốn làm gì?” Diệt Phượng Công Tử lấy nút bịt tai trong bốn lỗ tai ra.

Bắc Hà Tán Nhân cũng không xác định được: “Thay đổi sở thích rồi ư?”

“Không có khả năng, không lâu trước đây Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối còn đi tìm ta, hy vọng ta có thể phối hợp mở buổi hòa nhạc với hắn.” Diệt Phượng Công Tử lên tiếng.

“Vậy hắn show thư pháp trên sân khấu hiển thánh là thao tác gì?” Dược Sư nghi hoặc hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử suy nghĩ chốc lát bèn mở miệng: “Lúc này, vì sao chúng ta không @mấy người cùng phòng bệnh, chẳng hạn như @Cuồng Đao Tam Lãng, @Đồng Quái Tiên Sư, @Linh Điệp đảo Vũ Nhu Tử, @Đậu Đậu, @Diệt Phượng Công Tử.”

“Xin đừng @ta, Lệ Chi Tiên Tử. Cô @ta như thế, làm như ta bệnh hoạn như Tam Lãng vậy.” Đồng Quái Tiên Sư nghiêm túc gửi giọng nói: “Có điều ta nghĩ, hẳn Tạo Hóa Pháp Vương muốn “đắp nặn hình tượng”.”

Đậu Đậu tiếp lời: “Đắp nặn một hình tượng “am hiểu thư pháp”, che giấu sở thích chân chính của mình. Lưu lại một “ấn tượng đầu tiên” khắc sâu trong lòng đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới không rõ tình hình… Sau đó, chuẩn bị cho lần sau.”

“Có lẽ không chỉ chuẩn bị cho lần sau, còn có thể trải đệm cho lần sau sau.” Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng: “Lấy tính cách của Pháp Vương, rất có thể sau khi kết thúc Huyền Thánh bát phẩm giảng pháp, thu được lực lượng công đức mới để lộ bộ mặt thật của bản thân.”

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Về Hưu: “…”

Muốn hát thì cứ hát không phải rất tốt ư?

Tại sao phải làm đến phức tạp như vậy?

Lòng tin giữa người và người đã bị các ngươi phá hoại như thế đấy có biết không?

…

Trong không gian hiển thánh.

Trong giai đoạn Tạo Hóa Pháp Vương biểu diễn “thư pháp”, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn lại Tống Thư Hàng.

“Tạo Hóa Tiên Tử, cô có tâm nguyện gì, thừa dịp hiện tại ta là Thiên Đạo, có lẽ có thể giúp cô.” Tống Thư Hàng ôn hòa nói.

Dường như Tạo Hóa Tiên Tử trầm tư chốc lát, sau đó hai tay cô vẽ một vòng tròn: “Đại ngốc ngốc ~ ngốc ~”

“Cũng đúng, trước đó Đạo Tử tiền bối cũng chứng đạo một lần, tâm nguyện mà Thiên Đạo có thể hoàn thành, Đạo Tử tiền bối cũng đều làm xong.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử nhanh chóng gật đầu như gà con mổ thóc.

“Vậy Tiên Tử trạng thái của chính cô thì sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử khoanh hai tay: “Tống ngốc ngốc ~”

“Cũng được, xem ra Tiên Tử có sắp xếp của mình.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói: “Kể từ đó, chỗ ta có thể giúp cô cũng chỉ còn lại một việc cuối cùng.”

“Ừm, lưu ly ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử hát.

“Nhưng mà, nếu là hắn… đã vượt khỏi quyền hạn Thiên Đạo. Có điều, chuyện Thiên Đạo không làm được, ta và Bạch tiền bối sẽ làm được. Giao cho bọn ta đi.” Tống Thư Hàng khẳng định.

“Chấp niệm quá khứ” cần bù đắp lại có thêm một cái.

Bích Thủy các của Sở các chủ, thư sinh lưu ly cuối cùng trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia của Tạo Hóa Tiên Tử, ca ca Hắc Đồng của Xích Đồng ở thế giới Hắc Long.

…

Đến một khắc cuối cùng, Tạo Hóa Pháp Vương cũng không cất tiếng hát.

Hắn vẫn luôn duy trì hình tượng nhã nhặn tao nhã, để Bạch tiền bối hoàn thiện kim đan chín long văn.

Sau đó đến một cách ưu nhã, đi một cách cool ngầu.

Tạo Hóa Tiên Tử không rời đi, cô lựa chọn tiến vào trong kim đan Thánh Nhãn.

Con mắt Thánh Nhân Nho Gia bất hủ hóa nhưng không cắt đứt với Tạo Hóa Tiên Tử, quan hệ tựa như mỹ nhân rắn công đức và Tống Thư Hàng bản thể vậy.

Một bộ phận chức trách của Tạo Hóa Tiên Tử lúc ban đầu chính là thủ hộ “con mắt Thánh Nhân”.

…

Sau Tạo Hóa Pháp Vương, thành viên nhóm Cửu Châu số 1 duy trì tiết tấu, lần lượt hiện thân, lộ mặt trước các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới.

Có Cổ Hồ Quan Chân Quân pháp tướng tám tay.

Đông Phương Lục Tiên Tử ngày càng quyến rũ nhưng kỹ thuật lái xe không hề tiến bộ.

Tuyết Lang Động Chủ, nhân vật quyền uy hệ hàn băng của nhóm Cửu Châu số 1.

Có Phá Dương Kích Quách Đại đen thùi lùi kèm theo hiệu quả lẩu đầu chó.

Hằng Hỏa Tôn Giả của Nho gia gần đây tâm tính bình thản, áp lực nhẹ đi không ít. Vốn Hằng Hỏa tiền bối là thành viên duy nhất trong nhóm cùng Hoàng Sơn tiền bối dùng tới nickname “mệt tim muốn về hưu”. Hiện tại, sau khi buông áp lực xuống, cả người Hằng Hỏa tiền bối trông trẻ lại không ít.

Còn có Điền Thiên đảo chủ và Điền Điềm phó đảo chủ cùng nhau hiện thân. Thương thế trên hồn phách của Điền Điềm phó đảo chủ được Tống Thư Hàng dùng hiệu quả quyền hạn Thiên Đạo quét nhẹ một lần là lập tức khôi phục như ban đầu.

Một trong những nhân vật đáng tin nhất nhóm Cửu Châu số 1 dắt tay Lục Tu Tiên Tử cùng nhau tiến lên… Thất Tu Thánh Quân!

Sau khi từng thành viên trong nhóm lần lượt lên sân khấu xong…

Tống Thư Hàng thậm chí còn kéo thành viên dự bị của nhóm Cửu Châu số 1 lên luôn.

Tiểu Quả Quả, Thi, Chúc nhỏ tuổi.

Mấy nhóc này còn chưa đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, chuyện dán long văn cũng phải chờ tương lai.

Bạch tiền bối sử dụng thủ pháp đặc thù, thông qua phương thức dự bị, lưu long văn trong cơ thể bọn nhóc.

“Tống sư huynh.” Trước khi rời đi, Tiểu Quả Quả đột nhiên giữ chặt tay Tống Thư Hàng: “Cuối cùng, có thể chúc phúc ta không?”

Nhóc trông đợi nhìn Tống Thư Hàng.

[Tên nhóc này, thật có tiền đồ! Biết dựa vào ưu thế nhỏ tuổi của bản thân để lấy chúc phúc ngoài định mức từ chỗ Thiên Đạo Bá Tống?] Trong lòng người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới chợt động.

[Nhìn mức độ cưng chiều của Thiên Đạo Bá Tống với bọn nhóc, khả năng rất lớn là sẽ đồng ý chúc phúc. Dù sao, đối với chúng ta đây là “chúc phúc của Thiên Đạo; quý giá, nhưng với Thiên Đạo mà nói, chẳng qua chỉ là chuyện một câu nói.]

[Có điều tên nhóc này muốn được chúc phúc cái gì nhỉ?]

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha, duỗi tay sờ đầu tiểu hòa thượng, giữ đầu nhóc nói lời chúc phúc: “Lấy danh nghĩa Thiên Đạo Bá Tống của ta chúc phúc ngươi, tiểu Quả Quả, từ nay về sau, trên con đường tu luyện của ngươi, không cần tiếp tục phiền não vì bệnh trĩ nữa.”

“Cảm ơn Tống sư huynh, Tống sư huynh ngươi tốt nhất.” Tiểu Quả Quả mặt mày hớn hở.

Người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, không ít người vô thức sờ mông mình.

Trên thực tế, trong người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới, trước khi thực lực chưa đạt đến cảnh giới nhất định, số người phiền não về bệnh trĩ cũng không ít.

…

Sau khi tiễn ba nhóc Tiểu Quả Quả, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lui lại, thu hồi hiệu quả nhân tiền hiển thánh.

Hoạt động tuyên bố [nhóm Cửu Châu số 1 được bọn ta bao thầu] với Chư Thiên Vạn Giới của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng kết thúc.

Sau đó.

Thân hình Tô Thị A Thập Lục được chuyển đến thế giới hạch tâm, lại thông qua thế giới hạch tâm xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bạch long tỷ tỷ quấn trên cổ A Thập Lục: “Ta còn tưởng Thư Hàng ngươi quên mất tiểu Thập Lục rồi chứ.”

“A Thập Lục là chín long văn.” Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn duỗi tay nắm lấy đầu ngón tay của Tô Thị A Thập Lục. Đồng thời, một cánh tay khác của hắn giơ ngang, trong tay hiện lên hư ảnh một “hình chiếu hoa sen”.

“Thư Hàng, ngươi và Bạch tiền bối chuẩn bị siêu thoát ư?” Tô Thị A Thập Lục quay đầu hỏi.

“Trước mắt xem ra, còn có một chút thời gian trù bị… Nếu như trong đoạn thời gian này, ta và Bạch tiền bối không tốt nghiệp được, vậy cứ để Bạch tiền bối siêu thoát trước.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Bạch tiền bối bên cạnh nhấp một hớp tiên trà, nở nụ cười điềm tĩnh, khẽ gật đầu.

“Trạng thái sau khi siêu thoát là như thế nào?” Tô Thị A Thập Lục hỏi ra nghi hoặc trong lòng bạch long tỷ tỷ và nhóm vật trang sức trên người Tống Thư Hàng.

“Chưa từng có ai chân chính siêu thoát, nhưng nhìn từ miêu tả của Thiên Đạo Đại Bạch tiền bối. Người tốt nghiệp Thiên Đạo hẳn sẽ có được đại tự do, không chịu hạn chế của thời gian, không gian. Có thể tùy ý xuất hiện ở bất kỳ tiết điểm thời gian nào, bất kỳ nơi nào. Ngự trị trên dòng sông thời gian.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc nói chuyện, hắn duỗi tay đưa hình chiếu hoa sen kia đến nơi ngực A Thập Lục. Ở nơi đó, có một trái tim lưu ly của Bá Tống đang đập rất mạnh.

Bởi vì Tống Thư Hàng chứng đạo bất hủ, dưới tác dụng của quy tắc, trái tim Bá Tống này lờ mờ cũng được quy tắc Thiên Đạo cường hóa.

Nhưng bởi vì đã rời khỏi thân thể Bá Tống trước khi chứng đạo nên không bị quy tắc Thiên Đạo xem là một bộ phận của Bá Tống.

Cho nên, trái tim lưu ly này cũng không hóa thành bất hủ.

Nhưng nó đã có được khả năng “tiến hóa vô hạn”.

Là hình thức ban đầu của “khúc xương bất hủ” hoặc “kim đan cá voi mập bất hủ”.

Chỉ cần tiến hành bồi dưỡng, giúp nó tiến hóa, hoàn thiện… Tương lai, nói không chừng Tô Thị A Thập Lục có thể có được một “trái tim bất hủ”.

Tống Thư Hàng duỗi tay đưa hình hiếu hoa sen vào trong trái tim lưu ly.

“Đây là chìa khóa thế giới hạch tâm, sau khi có được nó, em và Diệp Tư có thể mở thế giới hạch tâm, tự do ra vào bất cứ lúc nào. Cũng có thể dùng phương thức “đao gỗ ấn ký”, lưu lại tọa độ, tùy ý xuất hiện tại các ngõ ngách trong Chư Thiên Vạn Giới.” Tống Thư Hàng giải thích.

Tô Thị A Thập Lục hơi khựng lại, duỗi tay đè nhẹ lên ngực mình.

Tốc độ đập của trái tim lưu ly thoáng tăng nhanh một chút.

Trong trái tim lưu ly dường như có thêm một thế giới, thế giới hạch tâm gắn kết chặt chẽ với Tống Thư Hàng.

Nếu như nói, có một ngày, Chư Thiên Vạn Giới này bị hủy diệt.

Vậy thế giới hạch tâm rất có thể là một trong những vùng đất thiên đường cuối cùng.

“Thế giới hạch tâm chính là toàn bộ của ta, tất cả của ta, bảo vật, tài sản riêng đều ở bên trong.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói với Tô Thị A Thập Lục: “Hiện tại, chìa khóa của nó giao vào trong tay các em.”

Bạch long tỷ tỷ: “! ! !” “

Sau khi chứng đạo bất hủ, Bá Tống được khai khiếu đến lợi hại.

Thủ pháp tán tỉnh này làm cô cũng cảm thấy tim đập nhanh.

“Có thế giới hạch tâm, an toàn của em cũng được bảo đảm lớn nhất.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Trước kia lúc thế giới hạch tâm gặp phải đại địch có thể sẽ quéo một đợt, kỳ thực không phải quéo, mà là chịu ảnh hưởng từ cấp bậc của Tống Thư Hàng, không gian bị đại lão càng cường đại hơn ngăn che phong tỏa, khiến thế giới hạch tâm không cách nào mở ra.

Kỳ thực thế giới hạch tâm cũng không quéo, phải biết lúc Bá Tống đến bát phẩm, nó có thể cưỡng ép mở ra phong tỏa của Kiếp Tiên cửu phẩm!

Lúc Bá Tống đến cửu phẩm, nó thậm chí có thể cưỡng ép mở ra không gian phong tỏa của kẻ địch cảnh giới Trường Sinh Giả!

Có thể nói, nó vẫn luôn cưỡng ép mở cửa không gian vượt cấp.

Quéo, đây chẳng qua là một loại ảo giác!

Kỳ thực nó kiên cường vô cùng!

Mà giờ đây, chủ nhân Bá Tống của thế giới hạch tâm đã chứng đạo bất hủ, trở thành một trong những người đàn ông có được quyền hạn lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Trên thế giới này, đã không còn bất kỳ kẻ nào có thể làm thế giới hạch tâm quéo nữa!

Dù cho đối diện là tồn tại bất hủ cấp Thiên Đạo.

Thế giới hạch tâm cũng có thể mở ra năng lực bảo hộ, bảo vệ đám người Tô Thị A Thập Lục, cũng chuyển bọn họ đến thế giới hạch tâm một cách an toàn, bảo vệ bọn họ.

Thậm chí là Chư Thiên Vạn Giới sụp đổ, vạn vật ngã xuống, thế giới hạch tâm cũng có thể được bảo vệ từ thuộc tính “bất hủ” của Tống Thư Hàng, bảo đảm hoàn toàn!

Chương 3144: Trần duyên chốn nhân gian

Hôm sau, ngày 16 tháng 2.

Sau khi trải qua hành động lớn ngày hôm qua của Thiên Đạo Bá Tống, những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới đều biết có một đoàn thể đặc thù mang tên nhóm Cửu Châu số 1 tồn tại, càng biết đến tất cả thành viên trong đó.

Hiện tại trong Chư Thiên Vạn Giới, dù là người tu luyện thuộc nhóm sinh vật mù mặt với “nhân loại” cũng đều cưỡng ép nhớ kỹ tất cả thành viên của nhóm Cửu Châu số 1.

Những người đó, đều là đối tượng Thiên Đạo bảo vệ.

Không thể trêu vào!

Nếu có cơ hội gặp mặt, tuyệt đối không được gây xích mích, ngược lại còn phải thử kết giao một phen, xem xem có thể ké chút quan hệ gì đó hay không.

Lại mơ đẹp chút, còn có thể thử thông qua quan hệ với vị tiên trưởng tên “Hoàng Sơn ma ma” kia, xem có cơ hội gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, hưởng thụ phúc lợi được Thiên Đạo Bá Tống bảo vệ hay không?

Toàn bộ thành viên nhóm Cửu Châu số 1, trong một đêm trở thành người được Chư Thiên Vạn Giới theo đuổi.

Mà sau khi hành động lớn của Bá Tống kết thúc… Chư Thiên Vạn Giới cũng tiến vào thời kỳ phát triển ổn định.

[Cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo] chính thức kết thúc.

Quy tắc Thiên Đạo bắt đầu vận chuyển có thứ tự.

Bởi vì không còn hỗn loạn lúc Thiên Đạo quả cầu béo gần sụp đổ, lại thêm thủy triều thiên địa linh lực tiến đến, Chư Thiên Vạn Giới lúc này xem như nghênh đón một thời kỳ tu luyện hoàng kim.

Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên cũng không lánh đời không ra nữa, mà thỉnh thoảng sẽ lộ mặt, lưu lại truyền thừa, hoặc là mang đi đệ tử thiên tài mình vừa ý.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, cùng với thành viên “nhóm nghiên cứu trợ giúp bên ngoài” bắt đầu phá giải vấn đề cuối cùng, hoàn thiện phương án “người thay thế bất hủ”.

Hy vọng có thể phát huy hoàn mỹ hiệu quả thân thể tinh khiết của Thiên Đạo đời thứ tư, dùng nó để thay thế “Thiên Đạo thứ mười”, trở thành Thiên Đạo công cụ mạnh nhất.

Toàn bộ quá trình nghiên cứu được tiến hành với khí thế hừng hực.

Các vị thành viên nhóm trợ giúp từ bên ngoài đã dùng nhiệt tình và cố gắng trước nay chưa từng có.

Mà thân là một trong hai đương kim Thiên Đạo, Bá Tống lại có chút thất thần. Hắn còn đang cố gắng tiêu hóa pháp tắc và tri thức “chư quả chi nhân, căn nguyên vạn vật”, trên phương diện nghiên cứu vấn đề cuối cùng này, cơ hội hắn có thể nói chen vào không nhiều.

Hắn đã rất cố gắng!

Chỉ là thời gian học tập thực sự quá ngắn.

Ngoài ra, mặc dù có chút thất thần… nhưng thất thần của hắn cũng không phải đơn thuần là đầu óc trống rỗng, mà là phân ra từng luồng ý chí Thiên Đạo, đi khắp các ngõ ngách trên nhân gian.

Thứ nhất là vì triệt để loại bỏ virus hủy diệt hằng tinh mà cự lão màu đen bố trí trong Chư Thiên Vạn Giới, không cho virus bất kỳ khả năng tái phát nào.

Thứ hai, cũng là vì gặp một vài người, xem một vài đạo hữu.

…

Chư Thiên Vạn Giới - Âm Ảnh giới.

Nơi này sinh tồn một vị đại lão Trường Sinh Giả cấp tuyệt thế, giới chủ Âm Ảnh Lãnh Chúa.

Dựa theo tính toán trước đây của Tống Thư Hàng, dưới sự tăng thêm của quyền hạn giới chủ, rất có thể Âm Ảnh Lãnh Chúa cũng đạt tới cấp bậc kia của Thánh Nhân Nho Gia và Thiên Đế giống như Thiên Chí tiên sinh của Mặc gia.

Một luồng ý chí của Tống Thư Hàng lặng lẽ giáng lâm nơi này.

Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối lập tức phát hiện hắn đến, tỉnh lại từ giấc ngủ say.

"Đã lâu không gặp, Âm Ảnh tiền bối." Ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng lên tiếng.

"Đã lâu? Không phải mới vài tháng trước à?" Âm Ảnh Lãnh Chúa mỉm cười nói: "Đối với chúng ta mà nói, cũng chỉ là thời gian một cái nháy mắt."

Trong lúc nói chuyện, trong bóng dáng khổng lồ của Âm Ảnh Lãnh Chúa ngưng tụ ra một hình người, đối mặt với Tống Thư Hàng.

"Nhưng với ta mà nói, lại là hơn phân nửa nhân sinh tu luyện mênh mông rộng lớn." Tống Thư Hàng dứt lời, xòe bàn tay lộ ra một vòng tay pháp khí có chút vết rạn.

Pháp khí bí mật đặc thù "thánh địa Âm Ảnh".

"Lần này ta đến là để trả lại pháp khí cho tiền bối." Tống Thư Hàng dứt lời, bàn tay phải hơi sáng lên, Dưỡng Đao thuật cấp Thiên Đạo khuếch tán ra.

Trong hiệu quả Dưỡng Đao thuật vô cùng mạnh mẽ này, toàn bộ vết rạn trên thánh địa Âm Ảnh khép lại. Thậm chí phẩm chất pháp khí càng cao thêm một bước, nơi sâu trong vòng tay hiện lên dấu vết đại đạo ẩn chứa một tia khí tức bất hủ.

"Xin lỗi, dù ta tấn thăng đến Thiên Đạo thì cũng không thể góp đủ số linh thạch nợ tiền bối. Hiện tại, cũng chỉ có thể bằng vào một vài thủ đoạn và quyền hạn để chữa trị món pháp khí này, dùng bồi thường tiền bối." Tống Thư Hàng đưa món pháp khí lên.

"So với linh thạch, chiếc vòng tay "thánh địa Âm Ảnh" sau khi được thăng cấp này càng làm ta thích hơn." Âm Ảnh Lãnh Chúa đưa tay nhận lấy "thánh địa Âm Ảnh".

Có điều, đừng nhìn biểu hiện ngoài mặt hiện tại của hắn rất ổn, kỳ thực nội tâm hắn phức tạp đến nổi căn bản không biết dùng từ gì để hình dung.

Dời sông lấp biển, núi lửa phun trào, biển gầm sóng lớn, tận thế vẫn thạch... Dù sao những từ hình dung các loại tai nạn đều có thể dùng để hình dung nội tâm Âm Ảnh Lãnh Chúa với vẻ ngoài bình tĩnh lúc này.

Dù sao, đối với Âm Ảnh Lãnh Chúa mà nói, người đàn ông trước mắt này, là thật sự trong nháy mắt đã biến thành Thiên Đạo!

“Tiền bối ngươi thích thì không thể tốt hơn rồi. Dù sao, hiện tại có bảo ta đưa ngươi một đống linh thạch để bồi thường, nhất thời nửa khắc ta cũng không lấy ra được." Ý chí Tống Thư Hàng nói đùa.

Kỳ thật thân là Thiên Đạo, hắn đương nhiên có thể quét hình Chư Thiên Vạn Giới bất kỳ lúc nào, sau đó tìm được nguồn linh thạch và đi khai thác.

Thậm chí có thể sử dụng quyền hạn Thiên Đạo hiệu lệnh linh lực trong thiên địa, dưới ý chí Thiên Đạo ngưng tụ thành nguồn linh thạch.

Có điều, việc này đã không còn ý nghĩa.

…

Cùng lúc đó, vị trí đại học Giang Nam – Trái Đất.

Một luồng ý chí khác của Tống Thư Hàng dạo bước tại đại học Giang Nam.

Lúc này sau mỗi bước hắn bước ra, linh lực xung quanh đều trở nên dày đặc, trên bãi cỏ rạng rỡ sinh mệnh mới, cành cây mọc ra mầm non, lại có hoa tươi nở rộ trong trời đông giá rét.

“Thấm thoát, đã qua gần một năm.” Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn quanh bốn phía.

Rõ ràng năm ngoái hắn còn sinh hoạt tại nơi này, nhưng bây giờ quay về, lại cảm thấy khu vực này vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Sau khi đi được một lát, nơi xa, hắn nhìn thấy thụ yêu Khinh Vũ cắm rễ trong khu đại học.

Khinh Vũ là thú cưng mà Bạch tiền bối thu.

Theo lý thuyết, hạn ngạch “một người đắc đạo, gà chó lên trời” kia phải do Bạch tiền bối cho cô mới đúng.

Nhưng so với tay thiện nghệ nuôi thú cưng như Bạch tiền bối two, thiên phú nuôi thú cưng của Bạch tiền bối cũng quá thất bại rồi. Cảm giác tồn tại của thụ yêu Khinh Vũ trong lòng Bạch tiền bối có thể nằm trong “góc xó xỉnh” nào đó.

Nếu không phải Khinh Vũ có thể tự lực cánh sinh, nói không chừng nuôi rồi nuôi, đã bị Bạch tiền bối nuôi chết rồi.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng mỉm cười, luồng ý chí này bay tới bên cạnh Khinh Vũ.

Lúc này dường như Khinh Vũ đang vui vẻ dạo shop online, bỏ từng món hàng vào trong giỏ hàng, tranh thủ sang năm công ty chuyển phát nhanh đi làm lại thì lập tức mua sạch giỏ hàng.

Cô mua quá chuyên tâm, ngay cả ý chí Tống Thư Hàng tới gần, cô cũng không phát hiện.

Sau khi Tống Thư Hàng tới gần thì phát hiện lúc Khinh Vũ mua hàng online, thỉnh thoảng sẽ kéo một “nhóm bạn tốt ký túc xá” ra.

Bên trong có Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức và Thổ Ba… nhưng không có Tống Thư Hàng.

Trong nhóm, Khinh Vũ thỉnh thoảng sẽ giải đáp một vài nghi hoặc cho ba người Cao Mỗ Mỗ, nghi hoặc trên phương diện tập võ.

Lúc trước sau khi sự kiện tà vọng kết thúc, Tống Thư Hàng toàn tâm toàn ý vùi đầu vào tu luyện, chuyện ở hiện thế bèn để Khinh Vũ thay hắn giải quyết.

Hẳn là Khinh Vũ đã công bố thân phận với đám bạn cùng phòng, nhưng cô vẫn không từ bỏ mục tiêu nuôi ba đứa bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng thành “trạch tu”.

“Vất vả rồi, Khinh Vũ.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Thụ yêu Khinh Vũ đang chuyên tăm mua sắm + nuôi bạn cùng phòng bị dọa hết cả hồn, nhánh hoa run rẩy: “Ai người mang bệnh sợ ngồi dậy, gió táp mưa sa song cửa lạnh!”

Tống Thư Hàng: “? ? ?”

“Thì ra là Bá Tống lão gia.” Sau khi Khinh Vũ nhìn thấy Tống Thư Hàng thì thở phào nhẹ nhõm, khiêm tốn nói: “Tất cả đều là việc tiểu yêu nên làm.”

“Ba người bạn cùng phòng này của ta, tương lai còn xin Khinh Vũ tiếp tục quan tâm.” Tống Thư Hàng dứt lời, lấy ra bốn tờ “giấy dán long văn”, dán lên thụ yêu Khinh Vũ, chất cho cô đến cấp bậc yêu đan chín long văn.

Lại thay Bạch tiền bối để lại ấn ký chúc phúc cho Khinh Vũ.

Cuối cùng, hắn giao cho Khinh Vũ phương pháp tu luyện Tam

Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đã được thôi diễn đến cấp bậc hoàn mỹ, tương lai để cô dẫn dắt bạn cùng phòng bước lên con đường tu luyện.

Ba đứa bạn cùng phòng đã qua tuổi tu luyện tốt nhất từ lâu, thậm chí đã không phải là thân đồng tử, trên con đường tu luyện khó có được thành tựu.

Nhưng đấy là trước kia.

Bây giờ, Tống Thư Hàng đã chứng đạo bất hủ.

Ba đứa bạn cùng phòng tán gẫu với hắn rất ổn, tính cách hợp nhau, đã có loại cảm giác nhân vật chính "bạn cũng phòng của ta là Thiên Đạo".

Tuổi tác, thân đồng tử cũng không còn là trói buộc nữa.

Nếu như ngay cả chút vấn đề nhỏ này cũng không thay đổi được, Thiên Đạo còn gọi là Thiên Đạo ư?

Tống Thư Hàng âm thầm cung cấp thiên phú tu luyện cho ba đứa bạn cùng phòng, điều chỉnh thân thể bọn họ đến số tuổi "thích hợp tu luyện nhất", cũng để lại chúc phúc nho nhỏ.

Lại có thêm thụ yêu Khinh Vũ âm thầm chỉ điểm, phương diện đan dược cho giai đoạn đầu cũng không thiếu…

Cánh cửa tu luyện, hắn đã đẩy ra sẵn cho bạn tốt.

Thậm chí con đường tu luyện phía trước, hắn cũng trải sẵn hơn phân nửa.

Về phần tương lai, thành tựu của bọn họ cao bao nhiêu thì phải xem cố gắng của chính bọn họ.

Dù sao Tống Thư Hàng cũng không phải gà mẹ, không cách nào săn sóc cho tất cả mọi người từng giây từng phút.

…

Thế giới Kim Liên, Nho gia.

Sau khi ăn tết xong, ba Tống và mẹ Tống lại ngồi thuyền tiên trở về nơi tiên cảnh nhân gian này.

Tại Nho gia, hai vợ chồng được hưởng thụ đãi ngộ quy cách cao nhất.

Hiện nay, đệ tử Nho gia đều cho rằng Bá Tống là Thánh Nhân chuyển thế, vậy cha mẹ Bá Tống chính là cha mẹ của toàn bộ Nho gia.

Hơn nữa Bá Tống đã chứng đạo Thiên Đạo, thân là cha mẹ Bá Tống, bất kể đến nơi nào cũng đều sẽ được hưởng thụ đãi ngộ cao nhất.

Lúc này, ở một nơi ven hồ trong thế giới Kim Liên.

Mẹ Tống ngồi dưới tàng cây bên bờ hồ, nhắm mắt dưỡng thần.

Một tay bà giữ bụng mình, rõ ràng vừa mang thai không lâu, nhưng bụng bà đã nhô cao lên.

Biến hóa rõ ràng này xảy ra trong một khắc khi Tống Thư Hàng chứng đạo bất hủ.

Bắt đầu từ thời khắc Tống Thư Hàng chứng đạo, cha mẹ có quan hệ mật thiết với hắn nhất, cùng với “em gái” trong bụng mẹ đều chịu ảnh hưởng.

Sinh mệnh nhỏ này còn chưa sinh ra đã được Chư Thiên Vạn Giới chúc phúc.

Đây là em gái của Bá Tống.

Còn chưa ra đời đã là… một trong những sinh mệnh tôn quý nhất, được sủng ái nhất Chư Thiên Vạn Giới!

Ba Tống nơi xa đang cầm tiên quả Nho gia tặng, cười đi đến gần, mỗi một bước ông bước ra đều giẫm lên bộ pháp phiêu dật, là Quân Tử Vạn Lý Hành.

Thân là cha mẹ ruột của “đương kim Thiên Đạo”, từ một khắc khi Tống Thư Hàng chứng đạo, thể chất của bọn họ không còn bị ảnh hưởng bởi nhân tố tuổi tác, huyết khí… hạn chế nữa.

Hai vợ chồng đã bắt đầu tiếp xúc với phương pháp tu luyện trúc cơ thuần chánh của Nho gia.

Phương pháp tu luyện trúc cơ của Nho gia là một trong những pháp môn thích hợp nhất Chư Thiên Vạn Giới, đặc biệt là thân pháp “Quân Tử Vạn Lý Hành”, mỗi một bước đều là đang tu luyện.

Lúc ba Tống sắp đến gần, mẹ Tống đột nhiên mở mắt ra.

“Tỉnh rồi à?” Ba Tống cười nói.

“Ừm.” Mẹ Tống sờ nhẹ bụng mình: “Vừa rồi, dường như nhìn thấy Thư Hàng xuất hiện bên cạnh em, nhẹ nhàng lắng nghe nhịp tim của em gái nó.”

"Nói không chừng Thư Hàng thật sự đã tới." Ba Tống cười nói: "Dựa theo cách nói của mấy vị Nho gia kia, hiện tại Thư Hàng đã chứng đạo bất hủ, Chư Thiên Vạn Giới đều nằm dưới mắt nó, nó có thể xuất hiện ở khắp mọi nơi."

Mặc dù ông còn chưa hiểu rõ phân chia cảnh giới của "Thiên Đạo, bất hủ" này nọ, nhưng lúc này ba Tống đã tiếp nhận sự thật con trai lớn nhà mình "trở thành thần".

Rõ ràng mấy tháng trước, nhìn thấy con trai dẫn theo từng vị tiên tử xinh đẹp về nhà, nghe được chuyện con trai mang thai, nghe được chuyện nó "tu tiên", hai vợ chồng còn rất khiếp sợ.

Hiện tại, ông đã có thể bình tĩnh tiếp nhận chuyện con trai "thành thần".

Không thể bỏ qua công lao của trái tim lớn tổ truyền!

"Mấy vị "gia trưởng" của Nho gia đều nói đứa bé trong bụng em, quý không tả xiết." Ba Tống ngồi xuống bên cạnh vợ mình, đưa tiên quả tới.

"Đáng tiếc, bản thân Thư Hàng không lưu lại con cái cho chúng ta. Nghe nói sau Huyền Thánh bát phẩm thì gần như vô sinh. Hiện tại Thư Hàng đã thành Thiên Đạo càng cao cấp hơn… Cháu nội càng không có khả năng rồi." Mẹ Tống tiếc nuối nói.

"Không sao, chúng ta còn trẻ. Sinh con gái xong, chúng ta lại sinh cho Thư Hàng đứa em trai." Ba Tống kiêu ngạo nói: "Bất kể là ông nội hay là ông ngoại, anh đều muốn làm!"

"Hơn nữa, nói không chừng chuyện này còn có thể chuyển biến thì sao? Không phải trước khi tu luyện tới bát phẩm, Thư Hàng từng dẫn về mấy vị tiên tử à? Nhiều tiên tử như vậy, nói không chừng chúng ta còn có cơ hội làm ông nội bà nội từ sớm nữa kìa." Ba Tống lại bổ sung.

Cách đó không xa, một sợi ý thức của Tống Thư Hàng nở nụ cười lúng túng.

Cảm giác không cách nào chen vào giữa ba và mẹ đang rải thức ăn cho chó, lờ mờ có loại cảm giác bị bài xích.

Sau khi nhìn cha mẹ từ xa một lát, luồng ý chí này của Tống Thư Hàng lặng lẽ rời đi, tiến về nơi sâu trong thế giới Kim Liên

Nho gia.

Ở nơi đó cũng đang tiến hành một nghi thức vô cùng quan trọng.

Nghi thức hồi sinh Thiên Đạo đời 8.5 Đạo Tử tiền bối.

Lần hồi sinh này của Đạo Tử tiền bối là lấy cắt đứt "tất cả mọi thứ liên quan đến Thiên Đạo" và bản thân làm cái giá, lấy thân phận "Trường Sinh Giả-Đạo Tử" hồi sinh, mà không phải rời chức thoát thân giống các đời Thiên Đạo.

Ý chí Tống Thư Hàng giáng lâm là vì cam đoan quá trình hồi sinh của Đạo Tử tiền bối sẽ bình an và thuận lợi.

Có hắn ở bên cạnh giúp đỡ, không cần quá lâu, một Đạo Tử nhảy nhót tung tăng có thể trở về.

…

Trừ điều đó ra.

Ở vài nơi trong Chư Thiên Vạn Giới đều có ý chí của Tống Thư Hàng lướt qua.

Tại nơi nào đó trong bệnh viện của thành phố Văn Châu, Trung Hoa, Trái Đất hiện thế, Triệu Nhã Nhã đã trở thành một bác sĩ hợp cách. Tống Thư Hàng nhìn người chị họ đã từng rất quan tâm hắn từ xa, vươn tay chúc phúc, thay đổi tư chất của cô, cũng để tam thi Bá Thiện của mình âm thầm dẫn dắt cô bước lên con đường tu luyện trong tương lai.

Trừ Triệu Nhã Nhã ra, còn có mấy người thân, bạn tốt có quan hệ khá tốt với Tống Thư Hàng, ý chí của Tống Thư Hàng lướt qua từng người một, cho bọn họ một "cơ hội" trong tương lai. Về phần có thể nắm được cơ hội đó không thì phải xem lựa chọn của chính bản thân họ. Cho dù không thể, dưới chúc phúc của Thiên Đạo, bọn họ cũng có thể yên ổn trải qua một đời.

Sau đó, là ở nơi nào đó trong bộ lạc nhỏ của Thú giới, ý chí của Tống Thư Hàng nhìn tiểu cô nương Thú giới lương thiện kia từ xa, sau khi tâm niệm vừa động, hắn cũng để lại một ít "khả năng" cho cô, xem xem có thể chỉ dẫn cô trở thành đệ tử cuối cùng của mình hay không.

Hiện thế, một nơi oán khí bộc phát, hòa thượng tây đầu trọc chắp hai tay, miệng niệm kinh văn, siêu độ oán niệm. Lúc hắn siêu độ oán khí vì lòng nhân từ, trong hư không có một bàn tay vỗ nhẹ lên người hắn, chúc phúc cho hắn, cũng để lại cho hắn một viên đan dược quý giá. Đó là một viên bảo dược có thể chữa trị thương thế, giải quyết “bệnh căn” cho sư phụ hắn.

Một nơi trong cao ốc khu Giang Nam, hai giảng viên đại học Giang Năm tụ họp với nhau, hẹn đi ăn cơm. Là giáo sư Nhân Thủy và giáo sư Smith thoạt nhìn rất bảo thủ, chẳng biết từ lúc nào hai vị giáo sư đã thành bạn tốt. Ý chí của Tống Thư Hàng lướt qua bên cạnh hai người, duỗi một ngón tay ban cho chúc phúc nho nhỏ, giúp quãng đời còn lại của hai giáo sư không tai không bệnh, tuổi thọ thoáng kéo dài.

Ý chí của Tống Thư Hàng hành tẩu chư thiên, gặp gỡ hết nhân vật này đến nhân vật khác.

Hoặc chúc phúc, hoặc ban thưởng kỳ ngộ, hoặc trực tiếp gặp mặt.

Cũng có nhìn từ xa một chút bèn rời đi, chẳng hạn như, Hà Chỉ Ma Đế.

Một lúc lâu sau.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, ý chí của Bá Tống lần lượt trở về.

Trần duyên nhân gian.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, ánh mắt nhu hòa.

“Kết thúc rồi à?” Bạch tiền bối nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, Bạch tiền bối ngươi biết cả rồi à.” Tống Thư Hàng có chút xấu hổ, cứ như lúc mọi người đang chăm chỉ làm việc, bản thân lại thất thần bị người khác bắt được.

“Ta cũng là Thiên Đạo mà.” Bạch tiền bối nói. Ánh mắt Thiên Đạo, trải rộng khắp Chư Thiên Vạn Giới.

“Đề tài cuối cùng tiến triển thế nào rồi?” Tống Thư Hàng gãi đầu, hỏi.

“Thôi diễn gần xong rồi, tiếp đến chỉ cần thực nghiệm nho nhỏ vài lần, lại dựa theo số liệu thực nghiệm, tiến hành sửa đổi lần cuối.” Bạch tiền bối trả lời.

Có ba đại bất hủ là hắn, một hạt ý thức cuối cùng sắp tiêu tán của Đạo Tử, nữ sĩ lưới rồng dẫn đầu.

Lại có mấy chúa tể Cửu U như Đại Bạch two, Tiểu Bạch two, Tống U U, cha Cẩu Đản, thiếu niên ba mắt tiền bối, Tống cầu béo làm phụ.

Còn có đạo khí Luân Hồi Nhận Tiên Tử thỉnh thoảng có thể kết nối với Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử tương trợ.

Lại có mấy vị Trường Sinh Giả đứng đầu như Thiên Đế Tử, Sở các chủ, bạch long tỷ tỷ, Bạch Cốt Tiên Cơ, Bắc Phương Đại Đế giúp đỡ.

Cuối cùng còn có một Thiên Đạo Tống Thư Hàng góp đủ số!

Đội hình “nhóm nghiên cứu trợ giúp từ bên ngoài” này có thể nói là khổng lồ chưa từng có, trên lịch sử tuyệt đối chưa từng có tiền lệ.

Dưới sự hợp lực tiến công của đội hình nghiên cứu xa hoa đến cực hạn này, Chư Thiên Vạn Giới gần như không có thứ như “nan đề”.

Vốn Bạch tiền bối cho Tống Thư Hàng một tháng để “nghiên cứu đề tài”, hiện tại mới chỉ một ngày đã có đột phá tiến triển cực lớn.

“Tiến triển nhanh vậy ư?” Thiên Đạo Bá Tống góp đủ số có chút xấu hổ.

Cho nên hắn quyết định nói: “Vậy quá trình thực nghiệm cuối cùng kia, cứ để ta làm vật thí nghiệm cho, ta đến phối hợp với thân thể Thiên Đạo đời thứ tư, tiến hành kế hoạch “người thay thế bất hủ”.”

Tống Thư Hàng xung phong nhận việc. Tuy hắn không cách nào trở thành “nhà nghiên cứu”, chí ít để hắn trở thành “người bị nghiên cứu” hoặc “vật thí nghiệm”, cống hiến cho đề tài nghiên cứu cuối cùng!

Như vậy tương lai hắn cũng có thể kiêu ngạo xưng mình là một trong các thành viên hoàn thiện “phương án vĩ đại” này.

Chờ sau khi phương án thực nghiệm này hoàn thành.

Bước tiếp theo… chính là lúc tốt nghiệp khỏi vị trí Thiên Đạo!

Chương 3145: Bá Tống ta và A Bạch đãi khách vô cùng nhiệt tình!

Thời gian của Bá Tống luôn cấp bách vậy đấy.

Hơn nữa, hắn luôn nhiệt tình với việc đánh vỡ các loại kỷ lục của Chư Thiên Vạn Giới, sáng tạo kỷ lục mới.

Hắn của hôm nay, trên người đã có được các kỷ lục đặc thù như: Huyền Thánh có số lần hiển thánh nhiều nhất trong lịch sử, Trường Sinh Giả chứng đạo Trường Sinh nhanh nhất trong lịch sử, tồn tại thay đổi số lượng trường sinh chi đạo nhiều nhất trong lịch sử, đại lão trước khi chứng đạo bất hủ đã có được chúa tể Cửu U đầu tiên trong lịch sử, Thiên Đạo đầu tiên trong lịch sử có hai Thiên Đạo đồng thời chứng đạo…

Những kỷ lục này, phần lớn đều là thuộc loại xưa chưa có ai làm được, về sau cũng rất khó có người đạt đến.

Mà bây giờ, e rằng Bá Tống và Bạch tiền bối còn muốn khiêu chiến kỷ lục [Thiên Đạo có thời gian tại vị ngắn nhất trong lịch sử] do “Thiên Đạo đời 8.5” Đạo Tử lập nên.

Kỷ lục có ý nghĩa như thế, xứng đáng để hai người nghiêm túc đối mặt.

“Thực nghiệm có thể bắt đầu lúc nào?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nữ sĩ lưới rồng trả lời: “Nếu quân bằng lòng, ngay bây giờ cũng có thể.”

“Vậy phải chuẩn bị gì không?” Tống Thư Hàng hỏi, hắn lại nhìn về phía tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp nhất trong lịch sử đặt trong “chiều không gian Thiên Đạo” kia: cát sỏi trong suốt sau khi tẩy trắng Thiên Đạo đời thứ tư.

“Quả thật có vài điểm cần chú ý một chút.” Cha Cẩu Đản nhắc nhở: “Chẳng hạn như thế giới hạch tâm buộc định chặt chẽ với ngươi kia, trong lúc thực nghiệm, ngươi phải siết chặt nó lại, đừng để nó mở ra. Tránh cho việc sinh ra số liệu quấy nhiễu."

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: "Nhận được ~ ta sẽ thông báo cho A Thập Lục, Diệp Tư sư tỷ và @#%× Tiên Tử, để bọn họ chú ý."

"Còn có, quyền hạn giới chủ "Bá giới" mà ngươi lấy được trước khi chứng đạo, vì để phòng hờ, ngươi có thể chọn một người thừa kế trước, trong lúc thực nghiệm, có thể tạm thời giao quyền hạn lại cho người đó." Thiếu niên ba mắt tiền bối cũng nhắc nhở.

Bá giới của Tống Thư Hàng khá đặc thù, không phải một trong các Chư Thiên Vạn Giới mọc hoang, mà là một tân thế giới nhân tạo do chính Tống Thư Hàng chỉnh đốn mà ra. Cho nên, dù sau khi chứng đạo bất hủ, quyền hạn Bá giới vẫn buộc định với hắn như cũ.

Vì tránh có thể sinh ra quấy nhiễu, tốt nhất là chọn ra một người thừa kế cho Bá giới trước khi thực nghiệm.

"Ta hiểu rồi, chờ một lát." Tống Thư Hàng trả lời.

…

Một lát sau.

Một luồng ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng tiến vào trong thế giới hạch tâm, nhẹ nhàng mang con gái tiểu Lăng Tiêu và tiểu Âm Trúc ra ngoài, đưa hai cô bé vào thế giới Bá giới.

Lúc ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng giáng lâm Bá giới, mỗi một ngõ ngách trong toàn bộ Bá giới đều bắt đầu hoan hô, tựa như đang nghênh tiếp ý chí Tống Thư Hàng quang lâm.

Thành viên "Nguyên-Vô Cực Ma Tông" đang khai hoang trên Bá giới hơi động trong lòng, dừng động tác trong tay lại, cung nghênh ông chủ Bá Tống đến.

Lúc này nội tâm đệ tử Vô Cực Ma Tông cũng rất phức tạp.

"Ông chủ nhà ta là Thiên Đạo, nhưng vốn bọn ta làm công miễn phí cho hắn chỉ có kỳ hạn mười năm, bọn ta có nên cân nhắc tiếp tục làm công cho hắn luôn không?"

Chẳng ai ngờ rằng đại lão Bá Tống lại trở thành Thiên Đạo nhanh như vậy!

Loại chuyện như làm công cho Thiên Đạo này, ngẫm kỹ lại thấy rất có mặt mũi.

Hơn nữa, vô hình trung bọn họ cũng là một phần tử được "Thiên Đạo bảo hộ".

Có lẽ thành lập một Bá tông trong Bá giới cũng rất thơm nhỉ?

Sau khi ý chí Tống Thư Hàng giáng lâm thì thổi một hơi trong Bá giới. Lập tức, linh khí trên Bá giới cuộn trào mãnh liệt, hóa thành thánh địa tu luyện, tiên cảnh nhân gian.

Mấy thành viên làm công tâm tính nghiêm túc cũng nhận được một chút ban thưởng, tiến vào trạng thái "đốn ngộ" mà Bá Tống ban cho, bình cảnh được đột phá!

Sau khi làm xong mọi việc, ý chí của Tống Thư Hàng lại nhẹ nhàng đặt hai đứa con gái của mình xuống.

"A Tống ~" Tiểu Âm Trúc dụi mắt, ngồi trong ngực Tống Thư Hàng.

Lăng Tiêu nửa người dưới vẫn còn là trứng máy móc nằm sấp trên đầu Tống Thư Hàng.

Bá Tống trẻ tuổi, vào thời khắc này hưởng thụ hạnh phúc "niềm vui gia đình".

"Hai con, ai muốn kế thừa Bá giới này của ta, trở thành chủ nhân Bá giới đời thứ hai?" Tống Thư Hàng dò hỏi.

Qua chút thời gian nữa, chờ sau khi các đệ tử của mình trở về từ "thí luyện", hắn định mở ra tông môn thuộc về mình trên Bá giới, cắm rễ nhất mạch truyền thừa của mình xuống.

Kể từ đó, quyền hạn Bá giới đặt trong tay con gái hoặc đệ tử của mình sẽ tương đối ổn thoả.

Tiểu Lăng Tiêu lắc đầu, cô là "Nguyên - đường lui Thiên Đạo", tốc độ tấn cấp trong tương lai sẽ rất nhanh, quyền hạn Bá giới cũng không có tác dụng gì với cô.

Tiểu Âm Trúc nhìn Tống Thư Hàng, hỏi: "A Tống cần bọn con kế thừa Bá giới ư?"

"Đúng vậy, không sai." Tống Thư Hàng cưng chiều nói.

"Không giữ lại cho em gái hoặc con của A Tống à?" Tiểu Âm

Trúc chớp mắt.

“Bọn họ còn chưa thành hình.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa, ta sẽ có những sắp xếp khác.”

“Ừm, nếu đã như thế, vậy con tạm thay vị trí chủ nhân Bá giới của A Tống.” Tiểu Âm Trúc đứng dậy, chắp tay sau lưng, trưng ra vẻ mặt cụ non nói.

Tiểu Lăng Tiêu ra sức vỗ hai tay, phát ra tiếng kim thiết va chạm, vỗ tay cho chị gái.

Tống Thư Hàng cười ha ha, duỗi tay nhẹ nhàng tế ra ấn giới chủ Bá giới của mình.

Dưới khống chế của ý chí Tống Thư Hàng, ấn giới chủ một phân thành hai, hóa thanh hai chiếc ấn nhỏ.

Một ấn nhỏ trong đó dung nhập vào cơ thể tiểu Âm Trúc.

Sau khi tiểu Âm Trúc tiếp nhận ấn giới chủ thì nhắm mắt ngưng thần, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Có thân phận người thừa kế giới chủ gia trì, có lực lượng một giới phía sau cung cấp trợ lực, lại thêm thân phận “con gái nuôi của Thiên Đạo”, tương lai của Lý Âm Trúc đã là một đại lộ mười làn xe thông suốt không trở ngại.

Tống Thư Hàng vạch ra một cấm khu nơi hạch tâm Bá giới, sau đó mang theo Lý Âm Trúc tiến vào trong, cũng để tam thi Bá Ác phụ trách thủ hộ.

Sau khi làm xong mọi việc, thể ý chí của Tống Thư Hàng lại nhìn về phía nơi nào đó trong Bá giới.

Nơi đó là một khu ngục giam.

Là dựa theo “Tỏa Tiên ngục” của thế giới hạch tâm mà xây dựng. Trong kế hoạch kế tiếp, thế giới hạch tâm sẽ không để “người ngoài” vào nữa, cho nên mấy cá thể nhốt trong Tỏa Tiên ngục bị Tống Thư Hàng chuyển ra ngoài.

Trong đó, còn có Công Tử Hải với danh hiệu “kẻ địch cả đời của Bá Tống”.

Chỉ là trong nháy mắt khi Bá Tống chứng đạo, Công Tử Hải đã từ bỏ suy nghĩ.

…

Sau khi xác định người thừa kế, Tống Thư Hàng dẫn theo tiểu Lăng Tiêu trở về chiều không gian Thiên Đạo.

[Các vị tiền bối, thế giới hạch tâm đã phong tỏa, quyền thừa kế Bá giới đã xác định, xin hỏi còn chuyện gì khác cần chuẩn bị không?] Tống Thư Hàng hỏi.

“Chờ một lát, ta cũng đóng lại lối đi thông giữa thế giới Tà Liên của ta và thế giới hạch tâm của ngươi.” Đại Bạch two tiền bối nói.

Vạn sự sẵn sàng.

“Trận pháp bố trí thỏa đáng, bước tiếp theo, Thư Hàng ngươi đứng trong một trận pháp khác đi. Ta đặt thân thể Thiên Đạo đời thứ tư trong trận pháp đối diện.” Bạch tiền bối nói.

“Trận pháp bố trí lúc nào vậy?” Tống Thư Hàng sững sờ.

Bạch tiền bối cười nói: “Lúc ngươi vừa rời đi, giao quyền hạn Bá giới cho tiểu Âm Trúc.”

“Nhanh như vậy?” Vật thí nghiệm Thiên Đạo Bá Tống cảm thấy bản thân chỉ cần nằm là được.

Quả nhiên, cùng Bạch tiền bối chứng đạo là chuyện chính xác nhất.

Gần như không có nan đề gì cần hắn động thủ, chỉ cần nằm là được.

[Bước chuẩn bị tiếp theo.] Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói: [Ta phụ trách ghi chép trạng thái và số liệu thực nghiệm, sau đó dựa theo số liệu thực nghiệm tiến hành những điều chỉnh nhỏ cho phương án. Thư Hàng, ngươi và tiểu Thập Lục bắt đầu phối hợp, tiến hành cộng minh, tiến vào hình thứ đạo khí.]

Nhiệm vụ này là chính cô ra sức tranh thủ được. Cô muốn tận mắt nhìn thấy “thân xác Thiên Đạo đời thứ tư” bị thực nghiệm hết lần này tới lần khác, hóa thành Thiên Đạo công cụ không có cảm xúc.

Đồng thời, cũng là cô tranh thủ “phúc lợi” cho tiểu tiên tử Tô Thị.

Tô Thị A Thập Lục chỉ cần hóa thành “đạo khí” tiến vào hình thức quan sát, tận mắt chứng kiến thực nghiệm của Thiên Đạo, chỗ tốt đạt được sẽ không cách nào hình dung!

“Thu được.” Tống Thư Hàng đáp.

Hắn vui tươi hớn hở đi kết nối với Tô Thị A Thập Lục, một luồng ý chí phối hợp với A Thập Lục tiến thành “thần binh hóa”, lại tiến thêm một bước cộng minh, tiến vào “hình thức Luân Hồi Nhận”, cũng đưa Tô Thị A Thập Lục vào trong chiều không gian Thiên Đạo.

Thiên Đạo có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào trong Chư Thiên Vạn Giới trong nháy mắt, quả thực chỉ khen ngợi chức năng này thôi thì vẫn chưa đủ.

Có quyền hạn, thực sự là muốn làm gì thì làm.

[Thư Hàng lúc thực nghiệm phải nhớ kỹ, lần này ngươi chỉ thực nghiệm thôi, không phải thực sự chuyển dời “quyền hạn Thiên Đạo”, cho nên lúc thực nghiệm đến bước cuối cùng, ngươi không cần thật sự ném quyền hạn Thiên Đạo cho thể xác Thiên Đạo đời thứ tư.] Cha Cẩu Đản lại lên tiếng nhắc nhở.

[Đã hiểu, cha Cẩu Đản ngươi yên tâm.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đồng bộ siêu thoát mới là mục tiêu của hắn và Bạch tiền bối, nếu như không được, vậy slot siêu thoát đầu tiên hắn định giữ lại cho Bạch tiền bối.

[Toàn thể chuẩn bị, Luân Hồi Nhận Tiên Tử tiến hành phát sóng trực tiếp, cùng báo cáo số liệu vào trong nhóm.] Nữ sĩ lưới rồng nói.

[Vân Tước Tử Tiên Tử đã vào chưa?] Bạch tiền bối two hỏi.

[Ta đây.] Vân Tước Tử trả lời.

[Là trạng thái Vân Tước Tử tóc đen phải không?] Bạch tiền bối two lại hỏi.

[Đúng vậy, Đại Bạch chúa tể cứ yên tâm, bên phía ta sẽ không xảy ra vấn đề, ta sẽ cẩn thận quan sát tiến triển của phương án.] Vân Tước Tử trả lời.

Bạch tiền bối two: “…”

Trở về ta sẽ giết Tống U U một lần, xưng hô Đại Bạch two này làm hắn rất phiền não.

[Lần thực nghiệm đầu tiên chính thức bắt đầu.] Thiên Đế Tử gõ lên chỉ lệnh.

Phương án thực nghiệm người thay thế bất hủ, kích hoạt.

Vật liệu thí nghiệm Thiên Đạo Bá Tống, thể xác bất hủ của Thiên Đạo đời thứ tư vào trận.

Kim đan cá voi mập bất hủ bị Tống Thư Hàng “phun” ra trước một bước. Kim đan cá voi mập bất hủ của Tống Thư Hàng có được chức năng tựa như “nội đan yêu tu phun ra”, vào thời điểm mấu chốt có thể rời khỏi cơ thể.

“Phương án người thay thế bất hủ” của Vân Tước Tử là lấy “khúc xương bất hủ” làm cơ sở, triển khai xung quanh khúc xương bất hủ.

Cho nên, bên Tống Thư Hàng cũng lấy kim đan cá voi mập bất hủ làm trung tâm, triển khai phương án.

Thiên Đạo Bạch phụ trách chủ trì đại cục.

Quy tắc Thiên Đạo, số liệu vạn quả chi nhân bao bọc lấy Tống Thư Hàng và thể xác bất hủ của Thiên Đạo đời thứ tư.

Mấy hơi thở sau…

Thể xác Thiên Đạo đời thứ tư hóa thành một vầng mặt trời vĩnh hằng, tản ra hào quang màu trắng.

Mà đối diện, vị trí của Tống Thư Hàng thì ngưng tụ ra một lỗ xoáy đen khổng lồ, tựa như muốn cắn nuốt tất cả.

[Giai đoạn thực nghiệm đầu tiên tiến triển thuận lợi, số liệu tần suất lỗ đen của Bá Tống và số liệu hào quang mặt trời của thể xác Thiên Đạo đời thứ tư bảo trì ổn định.] Luân Hồi Nhận Tiên Tử phụ trách ghi chép số liệu, vừa trực tiếp hình ảnh thông qua thân thể Tô Thị A Thập Lục, truyền vào trong nhóm “nhóm nghiên cứu trợ giúp từ bên ngoài”.

[Mọi người xem, giai đoạn đầu tiên có chỗ cần chỉnh sửa không?] Cha Cẩu Đản nói.

[Phương diện chi tiết không thành vấn đề, có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn thứ hai.] Vân Tước Tử Tiên Tử lên tiếng.

[Đồng ý với cái nhìn của Vân Tước Tử Tiên Tử.] Sau khi nữ sĩ lưới rồng kiểm tra đi kiểm tra lại thì cũng đưa ra ý kiến của mình.

[Thiên Đạo A Bạch, trình độ ổn định của trận pháp thế nào?]

Cha Cẩu Đản lại hỏi.

Bạch tiền bối xác nhận: [Rất tốt, hơn nữa… ta cảm thấy rất thuận lợi.]

[Vậy tiến vào giai đoạn thứ hai, thử chuyển dời bộ phận quyền hạn Thiên Đạo đến thể xác của Thiên Đạo đời thứ tư.] Bạch tiền bối two xác định.

Tống Thư Hàng trong thực nghiệm phối hợp với nhắc nhở của các vị tiền bối, bắt đầu chuyển dời một ít quyền hạn Thiên Đạo, chẳng hạn như quyền hạn hiển thánh hắn quen thuộc cùng với vận chuyển phương diện quyền hạn thiên kiếp.

Quá trình chuyển dời quyền hạn đặc biệt thuận lợi, chủ yếu là vì lúc trước, một khắc cuối cùng khi Thiên Đạo đời thứ tư hiến tế bản thân, nó vẫn duy trì trạng thái “thiêu đốt bản thân, trở về vị trí Thiên Đạo”.

Chẳng khác nào trước khi ý thức triệt để tiêu tán, nó vẫn còn duy trì mối nối với quyền hạn Thiên Đạo.

[Giai đoạn thứ hai không có khác thường.] Luân Hồi Nhận Tiên Tử truyền đến các loại số liệu.

Toàn bộ quá trình thực nghiệm khiến tâm tình cô vui vẻ.

[Giai đoạn thứ ba chính là chuyển dời “Thiên Đạo thứ tư màu đen” vào trong lỗ đen trên lý luận, thông qua loại nghi thức này, để nó và Bá Tống tiến hành trao đổi vị trí, đạt thành hiệu quả “thay thế bất hủ”. Quá trình này, mô phỏng một lần là được, đừng làm thật. Thư Hàng bản thân ngươi chú ý một chút.] Bạch tiền bối two nhắc nhở lần nữa.

[Mặt khác, Thư Hàng trước đó ngươi nhắc tới… có thể thử điều động công pháp của vị tên Ngư Nạm Kiếm Sĩ kia, giảm xuống cảm giác tồn tại của mình. Lúc ở giai đoạn thứ ba, ngươi chỉ thử hiệu quả thôi. Xem có thể khiến “phương án thay thế Thiên Đạo” trở nên càng thêm hoàn thiện không.] Thiếu niên ba mắt tiền bối nhắc nhở.

[O cái K, ta sẽ điều động công pháp của Túy Minh Tinh Cư Sĩ.] Tống Thư Hàng trả lời.

Giai đoạn mô phỏng thứ ba bắt đầu…

Lúc khởi động thực nghiệm mô phỏng, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm thấy bản thân như sắp thoát thân khỏi "vị trí Thiên Đạo".

Không phải tốt nghiệp, mà có chút giống việc bỏ học của các đời Thiên Đạo.

Đây không phải kết quả hắn muốn.

[Giai đoạn thứ ba cần điều chỉnh thêm chút.] Bạch tiền bối vẫn luôn chú ý tới biến hóa của trận pháp, nhắc nhở: [Hiệu quả cuối cùng của thực nghiệm mà chúng ta cần là duy trì hình thức "hai Thiên Đạo tại nhiệm". Không thể để Thư Hàng thoát thân chân chính, mà phải tiếp tục duy trì trạng thái Thiên Đạo.]

Nữ sĩ lưới rồng thôi diễn một lần, giải đáp: [Như vậy, thì cần một tiền đề. Đó chính là, trước khi thực nghiệm này bắt đầu, Thiên Đạo A Bạch phải tốt nghiệp trước một bước. Để hai "trói buộc" Thiên Đạo đều treo trên người Thư Hàng. Kể từ đó, Thư Hàng có thể chuyển dời một phần "trói buộc" lên thể xác Thiên Đạo đời thứ tư. Cuối cùng, lại dựa theo con đường "tốt nghiệp" của Thiên Đạo A Bạch, lại tốt nghiệp một lần.]

[Ừm, như vậy trên lý luận sẽ không có vấn đề quá lớn. Chỉ cần điều chỉnh giai đoạn ba một chút là đủ.] Bạch tiền bối two gật đầu nói.

[Như vậy… lần thực nghiệm đầu tiên kết thúc.] Thiên Đế Tử nói.

Bạch tiền bối gật đầu, bắt đầu điều chỉnh trận pháp và trạng thái của Thư Hàng.

Tống Thư Hàng và thể xác Thiên Đạo đời thứ tư dần thoát ly khỏi trạng thái thực nghiệm.

Mấy hơi thở sau.

Tống Thư Hàng còn đang dần thoát ly khỏi trạng thái thực nghiệm, Bạch tiền bối duy trì trận pháp thực nghiệm, đồng thời quay đầu.

Ánh mắt hai vị Thiên Đạo xuyên qua chiều không gian Thiên Đạo, đi đến nơi sâu trong Chư Thiên Vạn Giới.

Ở nơi sâu trong Chư Thiên Vạn Giới, dường như có một "bóng dáng" mơ hồ hiện lên.

Một màn này không khỏi khiến Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng nhớ tới bóng dáng thần bí hư hư thực thực xuất hiện lúc cuối cùng khi thế giới Hắc Long hủy diệt mà Vân Tước Tử miêu tả.

Thiên Đạo đầu tiên?

“Thực nghiệm vừa rồi của chúng ta kích hoạt điều kiện tiên quyết để Thiên Đạo đời thứ chín bỏ học à?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

“Hẳn là không có… Ngươi vẫn còn trong trạng thái tại nhiệm.” Bạch tiền bối trả lời.

Trong lúc nói chuyện, dường như bóng dáng mơ hồ hiện lên kia lại bắt đầu dần thối lui.

[Không thể để hắn rút lui!] Trong lòng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đồng thời dâng lên một ý niệm như vậy.

Đã đến rồi, còn muốn đi ư?

Như vậy chẳng phải để người khác cho rằng Bá Tống ta và A Bạch đãi khách không đủ nhiệt tình à?

Chương 3146: Thiên Đạo trở về

Không thể để cho "bóng dáng" này đi được!

Đây không chỉ là trực giác của Thiên Đạo mà còn là phản ứng ngay tức khắc của Bạch tiền bối. Phản ứng này thông qua liên kết trực tiếp giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng để phản hồi tới đại não của Tống Thư Hàng.

Nếu để cho bóng dáng "thoắt ẩn thoắt hiện" kia biến mất thì sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch tốt nghiệp Thiên Đạo của mình và Bạch tiền bối!

Đây là cảnh báo hai lớp của trực giác Thiên Đạo và bản năng may mắn của Bạch tiền bối.

Cho nên mặc kệ tên đó là ai, có phải là Thiên Đạo thứ nhất hay không, Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng cũng chẳng do dự mà đồng thời ra tay.

Trong đầu Bạch tiền bối vừa lóe lên một ý nghĩ, không gian xung quanh bóng dáng kia đã vặn vẹo… Cả Chư Thiên Vạn Giới đều nằm trong tầm mắt của Thiên Đạo, đối với Thiên Đạo, hoàn toàn không có hạn chế về khoảng cách. Chỉ bằng một suy nghĩ, bất cứ ngóc ngách nào trong Chư Thiên Vạn Giới cũng trở thành đối tượng tấn công của Thiên Đạo!

Trong tích tắc, dưới thủ đoạn của Bạch tiền bối, không gian của thế giới đó bị thay thế, biến thành thế giới sa mạc cát vàng đầy trời.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh vươn tay ra chỉ, hàng loạt Thiên Đạo trụ liên tục được quyền hạn Thiên Đạo cường hóa giáng xuống, cắm xung quanh bóng dáng đó, phong tỏa đối phương.

Thiên Đạo trụ do "đạo" và "ý chí" của các Thiên Đạo hóa thành + thủ đoạn của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, có thể nói đây là tập hợp hội tụ đủ uy lực của tất cả Thiên Đạo 2 - 9.

"Có chuyện gì thế?"

Thông qua Tô thị A Thập Lục, Luân Hồi Nhận Tiên Tử tiếp sóng nhất cử nhất động của A Thiên Đạo Bạch và Tống Thư Hàng vào trong nhóm nghiên cứu ngoại viện.

Thế nên tất cả các thành viên trong nhóm cũng nhìn thấy cảnh tượng Tống Thư Hàng và A Thiên Đạo Bạch cùng ra tay.

Góc nhìn tiếp sóng của Luân Hồi Nhận Tiên Tử thay đổi, xuyên qua quỹ tích ra tay của Tống Thư Hàng, quét đến sâu trong Chư Thiên Vạn Giới.

Một lát sau, bóng dáng bị Thiên Đạo trụ thấp thoáng khóa lại trong thế giới sa mạc xuất hiện trong màn hình.

Khi nhìn thấy cảnh này, Vân Tước Tử Tiên Tử chấn động, gõ ra một loạt dấu chấm than trong nhóm: “!!!”

Hôm qua cô còn nói với A Thiên Đạo Bạch và Tống Thư Hàng sự tồn tại của “bóng dáng có thể xuất hiện” kia, hôm nay Tống Thư Hàng và A Thiên Đạo Bạch lại thật sự gặp được bóng dáng ấy!

[Đó là ai?]

Sợi ý thức Thiên Đạo cuối cùng của Đạo Tử tiền bối nghi hoặc hỏi.

Thân là Thiên Đạo tiền nhiệm, Đạo Tử có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc từ bóng dáng này.

Là khí tức “bất hủ” ư?

[Lạ thật, chỉ cần rời tầm nhìn khỏi nó thì… sẽ lập tức quên đi sự tồn tại của nó. Thậm chí cho dù nhìn chằm chằm cũng sẽ vô ý mà ngó lơ nó.]

Thiếu niên ba mắt tiền bối chau mày nói, thậm chí hắn còn mở cả mắt thần thứ 3 rồi đó.

Nhưng “cảm giác trong suốt” quái dị trên người đối phương vẫn cứ ảnh hưởng tới hắn.

Nếu như không phải Tống Thư Hàng dùng chín cây Thiên Đạo trụ để khóa đối phương, vây hắn lại, nói không chừng bọn họ còn không thể dùng mắt thường để xác định vị trí của đối phương, vô tình bỏ quên tồn tại này ấy chứ.

[Vân Tước Tử Tiên Tử biết tin mật à?]

Đại Bạch two tiền bối hỏi.

[Ta không rõ bóng dáng này có phải là bóng dáng đã từng xuất hiện trong thế giới Hắc Long của bọn ta không… Ta chỉ có một suy đoán là… rất có thể bóng dáng này có liên quan đến “thần thứ nhất”, cũng tức là “Thiên Đạo thứ nhất”.]

Vân Tước Tử tóc đen đáp:

[Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán của ta chứ chưa được chứng thực.]

[Cho dù không phải Thiên Đạo thứ nhất thì chắc cũng liên quan đến hắn.]

Thiên niên ba mắt tiền bối lên tiếng:

[Cảm giác cứ như “hoàn toàn không tồn tại” này rõ ràng có liên quan đến việc Thiên Đạo thứ nhất hoàn toàn xóa bỏ tồn tại của bản thân.]

[Hì hì, cũng có thể liên quan đến Thiên Đạo thứ hai.]

Cha Cẩu Đản vui vẻ nói:

[Đồ thích mắt, người đừng quên… trước khi thoái vị Thiên Đạo của ngươi cùng từng làm chuyện có liên quan đến Thiên Đạo thứ nhất. Nó cũng xóa đi quá nửa sự tồn tại của mình, chỉ để lại một vài ấn ký mà thôi.]

Thiếu niên ba mắt tiền bối nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, đáp:

[Quả thật… cũng có khả năng dính líu đến Thiên Đạo tương ứng với ta.]

Sở dĩ hắn không phản bác cha Cẩu Đản là vì hắn hiểu rất rõ điểm không đáng tin của Thiên Đạo nhà mình.

[Bất kể là Thiên Đạo thứ nhất hay thứ hai, điều ta quan tâm hơn là tại sao hắn lại xuất hiện, mục đích của hắn là gì?]

Sợi ý thức Thiên Đạo cuối cùng của Đạo Tử tiền bối lên tiếng.

[Có lẽ… là để mang đến kết thúc cho thế giới này. Rất có thể thực nghiệm vừa nãy của chúng ta đã đạt được điều kiện Thiên Đạo thứ chín thoái vị.]

Vân Tước Tử đáp:

[Đây là trải nghiệm từ thế giới trước kia của ta.]

Đại Bạch two tiền bối:

[Chuyện Thiên Đạo thứ chín là một bước ngoặt có liên quan đến việc này không?]

Rất nhiều Thiên Đạo hoặc chúa tể Cửu U tương ứng với Thiên

Đạo đều thôi diễn ra tin tức “Thiên Đạo thứ chín là bước ngoặt” nhưng cụ thể bước ngoặt này ngoặt thế nào thì không biết.

Có thể khẳng định rằng chắc chắn trong thời kỳ Thiên Đạo thứ chín sẽ xảy ra những thay đổi to lớn khác hẳn với những đời Thiên Đạo khác.

Có thể là phúc, cũng có thể là họa.

[Nếu như thế thật… sao Thiên Đạo thứ tư phải tự làm khổ mình thế nhỉ, giày vò mù quáng rồi.]

Luân Hồi Nhận Tiên Tử vui vẻ nói.

Nếu như Thiên Đạo thứ tư màu đen không làm gì hết, từ từ chờ đợi cơ hội, sống lay lắt cho tới ngày Thiên Đạo thứ chín thoái vị rồi mới ra tay thì chẳng phải thuận lợi sao?

Nhưng một thế cục thuận lợi gần như tất thắng như thế lại bị nó giày vò thành thế cục chết.

Sống lay lắt không tốt ư? Tại sao phải tự gây họa chứ?

[Nếu thật sự là Thiên Đạo thứ nhất bị kích hoạt, đến kết thúc thế giới… Thư Hàng và A Thiên Đạo Bạch có thể để nó sống không?]

Nữ sĩ lưới rồng thong thả hỏi.

[Trong tình huống 2 đánh 1, hai Thiên Đạo tại nhiệm có lẽ nắm chắc phần thắng. Chẳng phải Thiên Đạo thứ tư cũng bị tẩy trắng đấy thôi.]

Thiếu niên ba mắt tiền bối suy tư:

[Hơn nữa còn có Luân Hồi Nhận Tiên Tử bản thể, Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử có thể ra tay giúp đỡ.]

Trong khi nói chuyện, hình ảnh trong màn hình lại thay đổi.

Bóng dáng bị vây khốn kia đột nhiên nằm úp sấp trên mặt đất, lấy cơ thể của nó làm trung tâm, một bóng đen đen kịt xuất hiện.

Dường như bóng đen này nối liền với một thế giới khác.

Tại đó, một tồn tại đặc biệt mà bọn người Tống Thư Hàng quen thuộc bắt đầu hiện lên.

Di vật của Thiên Đạo.

Hơn nữa không chỉ là di vật của một Thiên Đạo.

Tất cả di vật của Thiên Đạo thứ hai cho đến Thiên Đạo thứ tám đều xuất hiện, lơ lửng trong bóng đen kia.

Mà mỗi một Thiên Đạo đều có hàng trăm hàng nghìn di vật với nhiều kích cỡ khác nhau.

Theo lý mà nói, những di vật này sẽ bị tiêu tan sau khi Thiên Đạo mới nhậm chức.

Nhưng xem ra bọn chúng không hề biến mất mà được thu thập vào một thế giới đặc biệt khác.

Một lượng lớn di vật Thiên Đạo hiện lên, hòa vào bóng đen.

Diện tích của bóng đen mở rộng vô hạn.

Tất cả mọi thứ trong bóng đen đều bắt đầu mục ruỗng, tử vong.

Đến cả thế giới sa mạc do Bạch tiền bối biến ra cũng không ngoại lệ.

“Ra khỏi vỏ!”

Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Tám Thiên Đạo trụ ngân vang, các thanh Thiên Đạo đao ra khỏi thân trụ, đao quang chém nát vạn vật bùng nổ.

Cùng lúc đó lại có một Tinh Long trụ đại diện cho nữ sĩ lưới rồng giáng xuống, nó cũng ra khỏi vỏ, kết hợp với tám Thiên Đạo trụ ở bên dưới, tập hợp đủ thành chín trụ!

Trên mỗi Thiên Đạo trụ đều có dữ liệu bất hủ và ấn ký Thiên Đạo, đến cả sức mạnh tử vong cũng không thể ảnh hưởng tới bọn chúng.

Đao quang Thiên Đạo lại còn có thể chém bay mọi vật.

Dưới sự áp chế của đao quang, bóng đen kia không tiếp tục mở rộng nữa.

[Không ngờ Bá Thần trụ hoàn mỹ mà chúng ta thôi diễn ra lại có uy lực cỡ này.]

Thành viên của nhóm nghiên cứu trợ giúp bên ngoài cảm khái.

Bí pháp Ma Thần trụ của Hà Chỉ Ma Đế quả thực là một bí pháp có tiềm năng vô hạn.

Chỉ cần thôi diễn đến cực hạn, kết hợp với nguyên vật liệu đủ cường đại là có thể ngưng tụ ra thứ bất chấp lý lẽ như Thiên Đạo trụ rồi!

Đáng tiếc, không thể chuyển hóa bất hủ chân chính thành Bá Thần trụ được.

Nếu không dùng cơ thể Thiên Đạo mà ngưng tụ ra Bá Thần trụ thì mới đúng là trụ vô địch chân chính.

[Thiên phú đao pháp của Bá Tống cũng là nguyên nhân hắn có thể phát huy Bá Thần trụ đến mức này.]

Ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối bổ sung.

[Cảm ơn Đạo Tử sư huynh đã khen.]

Tống U U xấu hổ đáp.

Không thể không nói, quả thật Tống Thư Hàng có thiên phú đao pháp rất mạnh.

Tám thanh Thiên Đạo đao + đao lưới rồng tập hợp, đao ý, đao quang như hóa thành chỉnh thể, áp chế bóng dáng kia.

Xem tình hình này, nói không chừng Bá Tống và A Thiên Đạo Bạch còn có cơ hội bắt sống bóng dáng có thể là Thiên Đạo thứ nhất này nữa cũng nên.

[Thiên Đạo A Bạch, ngươi có thể phối hợp với Thư Hàng bắt lấy tên kia, sau đó chúng ta cùng nghĩ cách nghiên cứu hắn được không?]

Luân Hồi Nhận Tiên Tử nói.

[A Bạch nói: Đợi chút.]

Tiểu Bạch two đáp.

Đến cả việc trả lời tin nhắn mà Bạch tiền bối cũng cần Tiểu Bạch two giúp… điều đó chứng tỏ bây giờ Bạch tiền bối đang bận đúng không?

Thế nhưng chẳng phải bóng dáng có thể là Thiên Đạo thứ nhất kia đã bị Tống Thư Hàng áp chế rồi à?

Luân Hồi Nhận Tiên Tử suy tư chốc lát, mượn cơ thể của Tô thị A Thập Lục làm trung chuyển, ý thức của cô lại mở camera thứ hai, tiến vào trạng thái hai camera cùng quay phim.

Camera thứ hai tập trung vào vị trí của Bạch tiền bối.

Ngay sau đó cô nhìn thấy Bạch tiền bối đang đối diện với một phương vị khác của Chư Thiên Vạn Giới, vươn tay ấn xuống!

Lấy vết tích sức mạnh của Bạch tiền bối làm dấu hiệu, cho camera lần theo… Luân Hồi Nhận Tiên Tử đã thấy ở một vị trí khác trong Chư Thiên Vạn Giới cũng xuất hiện một bóng dáng như ẩn như hiện.

Bóng dáng kia cũng mang theo bóng đen như lãnh thổ, các di vật của Thiên Đạo lơ lửng trong bóng đen đó.

Không chỉ có một bóng dáng như thế thôi sao?

Hay là tất cả những bóng dáng này đều là một thể nhưng có thể hành động từ nhiều vị trí khác nhau trong Chư Thiên Vạn Giới?

Sau khi Bạch tiền bối vươn tay ấn xuống, có một sa mạc khác trói buộc lấy bóng dáng thứ hai.

Nhưng sa mạc này khác với sa mạc đầu tiên.

Mỗi hạt cát trên sa mạc lần này đều tựa như một ngôi sao… Sa mạc này giống với một dải ngân hà hơn!

Mà ngân hà này lại có khí tức bất hủ.

Đây mới là dáng vẻ thực sự của sa mạc do Bạch tiền bối tạo nên.

Thế giới ngân hà khổng lồ hoàn toàn vây khốn bóng dáng thứ hai.

Bóng dáng thứ hai này còn thấy khó chịu hơn bóng dáng thứ nhất, phạm vi hoạt động của hắn cũng nhỏ hơn.

Nhưng các thành viên của nhóm nghiên cứu trợ giúp bên ngoài đang xem livestream lại chau mày.

Có hai… thì rất có thể sẽ có ba!

Chẳng ai đảm bảo được rằng liệu có xuất hiện bóng dáng thứ ba tại một nơi nào đó trong Chư Thiên Vạn Giới không.

Trong lúc đang suy tư, ánh sáng công đức xán lạn đột nhiên hiện lên sau lưng A Thiên Đạo Bạch.

Một thân xác Thiên Đạo bước ra.

Là cơ thể của Thiên Đạo thứ sáu – Công Đức Đạo Nhân.

Lúc này nghiệp hỏa trên người Công Đức Đạo Nhân đã tắt, lai hóa thành ánh sáng công đức xán lạn. Gương mặt của hắn được ánh sáng công đức bao trùm, trông có vẻ hư ảo.

[Chói mắt, chói mắt quá đi, mau chuyển camera!]

Cha Cẩu Đản kêu lên.

[Thuốc nhỏ mắt, thuốc nhỏ mắt.]

Thiếu niên ba mắt tiền bối lục lọi trong ngực.

Cũng may cơ thể của Công Đức Đạo Nhân chỉ xẹt qua mà thôi.

Sau khi bước ra từ sau lưng A Thiên Đạo Bạch, hắn liền ra khỏi Chiều không gian Thiên Đạo, đi tới một nơi nào đó trong Chư Thiên Vạn Giới… Hiển nhiên đó là nơi có bóng dáng thứ ba.

Cần cơ thể bất hủ của Công Đức Đạo Nhân đi áp chế bóng dáng thứ 3.

[Luân Hồi Nhận Tiên Tử, cô có thể kết nối với bản thể của mình không? Nếu như được thì bảo Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử chuẩn bị trước… Ta có dự cảm chẳng lành.]

Đại Bạch two tiền bối nói.

Bóng dáng thứ ba đã xuất hiện trong Chư Thiên Vạn Giới rồi… vậy bóng dáng thứ tư, thậm chí là thứ năm, thứ sáu có xuất hiện tiếp không đây?

Hiện giờ trong nhóm nghiên cứu trợ giúp bên ngoài, người có thể phát huy tác dụng trong trận chiến cấp độ này chỉ có Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử và nữ sĩ lưới rồng thôi.

Nhưng một khi rời khỏi thế giới Hắc Long để đến hiện thế, lực chiến của nữ sĩ lưới rồng sẽ bị giảm đi, không biết có thể phát huy mấy phần công dụng.

[Ta hiểu rồi, ta đã chuyển lời tới bản thể. Nhưng mà… trừ phi cần thiết, nếu không bản thể của ta không nên động đậy. Tốt nhất là có thể dụ kẻ địch đi tới vị trí Luân Hồi ấn.]

Luân Hồi Nhận Tiên Tử đáp.

Một khi Luân Hồi ấn kích hoạt, đại hệ thống luân hồi mới khó khăn lắm mới hình thành lại sẽ chịu ảnh hưởng kịch liệt.

Tốt nhất là dụ kẻ địch vào phạm vi của Luân Hồi ấn, để cho Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử trấn áp.

[Bóng dáng thứ tư xuất hiện rồi.]

Tống U U trầm giọng nói.

Lời nói của hắn cũng chính là lời nói của Tống Thư Hàng.

[Có thể dụ tới bên cạnh Luân Hồi ấn không?]

Luân Hồi Nhận Tiên Tử hỏi.

[Đợi chút… Bá Tống đang thử xem có thể điều động xác Thiên Đạo thứ tư để tiến hành trấn áp không.]

Tống U U trả lời.

[Lúc này không được hoảng hốt.]

Thiên Đế Tử đột nhiên đăng nhập.

Cha Cẩu Đản:

[Đản á nè, ngươi và Trình Cẩu Đản kết thúc rồi à?]

Thiên Đế Tử: [...]

Lúc này, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao treo trên người Tống Thư Hàng hơi rung lên.

Nó thân mật dán lên mặt Tống Thư Hàng rồi đột nhiên đột phá Chiều không gian Thiên Đạo, bay tới một nơi nào đó trong Chư Thiên Vạn Giới.

Tại đó, Trình Lâm Tiên Tử và Thiên Đế Tử đang đứng sóng vai với nhau.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rơi xuống giữa hai người.

Lần đầu tiên Trình Lâm và Thiên Đế Tử vứt bỏ thành kiến với đối phương, cả hai cùng vươn tay ra nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Thế giới Kim Liên của Nho gia, thế giới Tà Liên của Cửu U và Cửu Tu Phượng Hoàng chấn động.

Dưới sự thúc đẩy của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Thiên Đế Tử và Trình Lâm, dường như có một thông đạo được mở ra giữa hai thế giới.

Cha Cẩu Đản: “!!!”

Nó phát hiện ra bản thân mình đã trở thành một tọa độ của thông đạo này.

Mà tồn tại có thể lấy chúa tể Cửu U làm “đạo tiêu” chỉ có một.

Một con rồng đốm khổng lồ, cơ thể còn to hơn cả một ngôi sao hiện lên từ thông đạo.

Một chân, râu rồng linh hoạt, tiến về trước bằng cách nhảy tưng tưng.

Một cha Cẩu Đản khác!

Ngay khi hiện thân, con rồng đốm khổng lồ này đã thu nhỏ lại, dùng râu rồng cuốn lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tung một chưởng về phía bóng dáng thứ tư!

Thiên Đạo trở về!

Thiên Đạo cha Cẩu Đản là vị Thiên Đạo đầu tiên thật sự trở về!

Chương 3147: Ngươi là Thư Hàng, ngươi là con sóc tự do

Ngay khi Thiên Đạo Rồng Đốm trở lại, cha Cẩu Đản liền trở nên nóng nảy.

Trước đây tính cách của cha Cẩu Đản hoàn toàn khác Thiên Đạo Rồng Đốm. Lúc đó nó lạnh lùng, lãnh đạm, không giỏi ăn nói, không có cảm ngộ, là một chúa tể Cửu U rất hợp tiêu chuẩn.

Cho đến năm đó, Thiên Đạo Rồng Đốm nói với cha Cẩu Đản, nó phải rời khỏi vị trí Thiên Đạo.

Cha Cẩu Đản vẫn cứ cho rằng sau khi Thiên Đạo Rồng Đốm thoái vị, chúa tể Cửu U như nó sẽ tan biến, hóa thành “quá khứ”, hoàn toàn biến mất.

Nhưng sau khi tỉnh lại, nó lại phát hiện ra rằng mình vẫn còn sống, được bảo vệ cẩn thận trong một không gian thần bí ở hiện thế, mà Thiên Đạo Rồng Đốm đã biến mất hoàn toàn.

Lúc này, cha Cẩu Đản lạnh lùng biến mất, nó dần dần sống với dáng vẻ của Thiên Đạo Rồng Đốm...

Có lẽ sâu trong lòng nó vẫn luôn cho rằng Thiên Đạo Rồng Đốm đã chết rồi.

Cảnh tượng Thiên Đạo trở về trong truyền thuyết nghe như xa không thể với, nhưng bây giờ...

Cảnh tượng “xa không thể với” trong tưởng tượng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nó.

Thiên Đạo Rồng Đốm dùng dáng nhảy đáng yêu nhảy tưng tửng trước mặt cha Cẩu Đản.

Chẳng cho người ta thời gian chuẩn bị gì cả.

Không biết tại sao, cha Cẩu Đản đột nhiên không thể khống chế cảm xúc của mình mà nổi trận lôi đình.

Nó muốn chọi chết Thiên Đạo Rồng Đốm, trút hết cảm xúc đè nén bấy lâu của mình lên người đối phương!

Cha Cẩu Đản hóa ra chân thân, móng rồng cào xuống đất, hận không thể lập tức mở cánh cửa không gian, xuất hiện bên cạnh Thiên Đạo Rồng Đốm, cào nó một phát!

“Cha Cẩu Đản, mau bình tĩnh lại nào! Khống chế cảm xúc, đừng hoảng. Nếu như Thiên Đạo của ngươi đã trở lại rồi thì lát nữa rồi chọi cũng không muộn! Bây giờ hãy để nó hoàn thành sứ mệnh của Thiên Đạo, trấn áp bóng dáng kia đã. Sau khi xong việc ngươi muốn chọi thế nào cũng được. Bây giờ ngươi nhất định phải lấy đại cục làm trọng!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối giả đò tiến lên, dùng hết sức ngăn chặn cơn tức giận của cha Cẩu Đản.

Cái cảm giác nhân danh đại nghĩa, cưỡng chế trấn áp cha Cẩu Đản, nhìn nó tiếp tục tức giận này khiến cha thiếu niên ba mắt tiền bối vui hết biết.

Cha Cẩu Đản càng tức giận, cơn tức càng không có chỗ trút, thiếu niên ba mắt tiền bối lại càng vui vẻ.

Có đôi khi niềm vui của chúa tể Cửu U vừa đơn giản lại vừa ấu trĩ như thế đó.

Hành vi vờ vĩnh của thiếu niên ba mắt tiền bối quá lộ liễu, Đại Bạch two đứng bênh cạnh cũng không nhìn nổi nữa.

Nhưng chúa tể thiếu niên ba mắt lại không làm gì sai cả.

Tuy rằng xuất phát điểm của hắn là sai lệch nhưng hành động thì lại chính xác.

Dùng nội tâm tà ác để làm chuyện chính nghĩa.

…

Trong không trung, Thiên Đạo Rồng Đốm giẫm lên bóng dáng thứ tư, râu rồng bay lên, cuốn lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém một nhát!

Chân đạp kẻ địch, ngang nhiên vung đao.

Tư thế xuất hiện của Thiên Đạo Rồng Đốm quả là khí phách vô song!

Mà nhát đao kia của nó cũng ngập tràn khí thế!

Trong một nhát đao này dường như ẩn chứa tới chín loại ý cảnh khác nhau, như là chín cuộc đời mà Thiên Đạo Rồng Đốm từng trải qua.

Những ý cảnh này, một tầng chồng lên một tầng, nối tiếp nhau không một kẽ hở.

Mà trong tầng ý cảnh cuối cùng lại ẩn chứa khí tức của Tống Thư Hàng, nó dung hòa với sức mạnh của Thiên Đạo Rồng Đốm, hóa thành một nhát chém tuyệt thế.

Bóng dáng thứ tư dưới chân nó bị cắt liên tục, mất đi khả năng phản kích, không phản kháng nổi, bị Thiên Đạo Rồng Đốm đè chặt dưới chân, khổ sở giãy giụa!

Sau khi áp chế bóng dáng Thiên Đạo thứ tư xong, Thiên Đạo Rồng Đốm nhìn sang Trình Lâm Tiên Tử và Thiên Đế Tử, giải nghĩa cho chúng sinh cụm từ “mặt rồng vui mừng” một cách hình tượng.

Tiếp đó nó lại ngẩng đầu hướng lên không trung, mở miệng ra, dường như đang nói thầm gì đó.

[Thiên Đạo cha Cẩu Đản đang nói gì vậy?]

Sợi ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối gượng hỏi, bây giờ thế giới lại rơi vào một nguy cơ lớn, ý thức của Đạo Tử tiền bối không cam lòng nhắm mắt, nó phải tận mắt nhìn thấy thế giới này bình an vô sự thì mới trút hơi thở cuối cùng được!

[Nó đang nói, thời gian có hạn.]

Thân rồng của cha Cẩu Đản bị thiếu niên ba mắt tiền bối đè xuống dưới đất, không thể động đậy:

[Nó đang mượn sức mạnh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, lấy ta làm đạo tiêu để tạm thời trở lại. Trước khi tìm được cách giải quyết hạn chế sau khi thoát thân, nó chỉ có thể ở lại hiện thế trong một khoảng thời gian nhất định, phải trả giá liên tục.]

Điều này cũng giống với Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Bình thường khi gây sự tại hiện thế, Thiên Đạo thứ tư màu đen đều phải dùng mặt trời màu đen do một phần thân xác bất hủ + chúa tể Cửu U của mình hóa ra để hành động.

Mỗi lần giáng lâm hiện thế, bản thể thật sự của Thiên Đạo thứ tư màu đen đều bị hạn chế thời gian. Chỉ cần ở lâu một chút là buộc phải về, rơi vào giấc ngủ sâu vô tận. Nếu như muốn sử dụng quyền hạn Thiên Đạo thì phải trả giá bằng việc đốt cháy “ý thức” bên trong thân xác bất hủ của mình.

Mà cái giá mà Thiên Đạo Rồng Đốm phải trả chính là đạo văn trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Lúc này đạo văn cấm chế trên mình Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chẳng dễ dàng gì mới hóa thân "cửu chuyển" đang dần dần thoái hóa.

[Nói cách khác, Thiên Đạo cha Cẩu Đản đang thúc giục Thư Hàng... hoặc là A Thiên Đạo Bạch, mong bọn họ nhanh chóng nghĩ ra đối sách.]

Nữ sĩ lưới rồng suy đoán.

Chắc chắn Thiên Đạo Rồng Đốm đang nói vói Tống Thư Hàng hoặc Thiên Đạo Bạch.

Luân Hồi Nhận Tiên Tử chau mày:

[Thư Hàng và A Bạch đạo hữu có nghĩ ra cách được không?]

Mỗi một "bóng dáng" đều cần một tồn tại cấp bất hủ mới áp chế được.

Thư Hàng và A Thiên Đạo Bạch chỉ vừa mới chứng đạo bất hủ, họ có thể nghĩ ra cách giải quyết không?

[Chỉ có một cách giải quyết thôi.]

Đại Bạch two tiền bối nói khẽ.

[Thực ra điều ta lo là không chỉ có bốn bóng dáng.]

Sợi ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối lo lắng nói.

Mà thực tế lại đúng như những gì hắn lo lắng.

Tại một nơi khác trong Chư Thiên Vạn Giới, bóng dáng thứ năm vẫn cứ xuất hiện.

Dù cho tất cả mọi người đều chẳng hoan nghênh gì nó, cho dù tất cả mọi người không muốn nó xuất hiện nhưng nó vẫn chẳng sợ đắc tội thiên hạ, cứ thế xuất hiện trong sự chán ghét của mọi người.

Lúc này, Tống U U lên tiếng:

[Luân Hồi Nhận Tiên Tử, xin hãy chuyển lời đến Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử rằng hãy chuẩn bị trấn áp.]

[Bản thể của ta đã chuẩn bị sẵn sàng.]

Luân Hồi Nhận Tiên Tử đáp.

Tống U U lại vội nói:

[Nữ sĩ lưới rồng, hãy cho ta mượn sức mạnh của cô.]

[Gọi ta là nữ sĩ cầu béo, ngươi muốn ta làm gì?]

Nữ sĩ lưới rồng đáp.

[Hãy giúp ta điều khiển cơ thể Thiên Đạo thứ tư. Trường Sinh đạo mạng chat Tu Chân 999%, mở!]

Tống U U bước ra khỏi Cửu U, tiếp quản sức mạnh hệ thống mạng chat của bản thể Bá Tống, đẩy nó đến cực hạn.

Chúa tể Cửu U chỉ có một cơ hội được đặt chân vào hiện thế, một cơ hội sử dụng quyền hạn Thiên Đạo.

Tống U U không hề do dự, sử dụng cùng lúc cả 2 cơ hội này.

Trong không trung, cơ thể thuần khiết của Thiên Đạo thứ tư giáng xuống từ Chiều không gian Thiên Đạo, lơ lửng trước mặt Tống U U.

Tống U U vỗ một phát vào cơ thể thuần khiết của Thiên Đạo thứ tư, thông qua hệ thống mạng chat Tu Chân, kích hoạt tính năng mới thao tác từ xa vừa được hoàn thành cách đây không lâu.

Trước đây Thiên Đạo thứ tư từng âm thầm đăng ký một tài khoản trong hệ thống mạng chat Tu Chân. Tuy rằng nó đã nhanh chóng xóa tài khoản nhưng “gốc” của tài khoản vẫn còn lưu lại trong hệ thống của Tống Thư Hàng.

Tống U U kích hoạt lại tài khoản của Thiên Đạo thứ tư rồi liên kết nó và nữ sĩ lưới rồng lại với nhau, để nữ sĩ lưới rồng có thể sử dụng tính năng thao tác từ xa khống chế cơ thể thuần khiết của Thiên Đạo thứ tư!

Tính năng này được Tống Thư Hàng phát triển trong quá trình mày mò cách khống chế thân xác của Thiên Đạo thứ tư, lấy cảm hứng từ các phần mềm chat ở hiện thế.

Không ngờ lúc này nó lại phát huy tác dụng.

Nữ sĩ lưới rồng quen thuộc với hệ thống mạng chat Tu Chân đến mức không thể quen hơn được nữa, chẳng mấy chốc cô đã thuần thục, điều khiển được thân xác của Thiên Đạo thứ tư.

[Ta phải đi áp chế bóng dáng thứ năm à?]

Nữ sĩ lưới rồng hỏi.

“Không, nữ sĩ cầu béo... Bây giờ chúng ta hợp tác chuyển nó đến chỗ Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử đã! Cô còn phải đối phó với mục tiêu khác!]

Tống Thư Hàng bắt đầu thi triển quyền hạn Thiên Đạo, cưỡng chế thay đổi không gian.

[Ta hiểu rồi.]

Nữ sĩ lưới rồng gật đầu đáp.

Đất đá Thiên Đạo giăng đầy trời bay lên, cuốn lấy bóng dáng thứ năm, phối hợp với năng lực thay đổi không gian của Tống U U.

Trời đất xoay chuyển.

Tống U U và nữ sĩ lưới rồng bắt tay nhau chuyển bóng dáng thứ năm đến bên luân hồi ấn của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.

Thứ năm đấu với thứ năm.

Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, bóng dáng thứ năm vừa xuất hiện đã bị đại ấn ép xuống, sức mạnh luân hồi điên cuồng phóng ra, kéo nó vào vòng tuần hoàn vô tận.

Nữ sĩ lưới rồng điều khiển cơ thể của Thiên Đạo thứ tư kịp thời thoát khỏi bóng dáng thứ năm.

“Mục tiêu ta phải đối phó đâu?”

Nữ sĩ lưới rồng hỏi.

“Đi!”

Tống U U vươn tay ra ấn một cái, cơ thể của Thiên Đạo thứ tư được chuyển đi.

Tại đó, bóng dáng thứ sáu lặng lẽ hiện lên. Khác với bóng dáng thứ năm lúc trước, bóng dáng thứ sáu lại hành động trong âm thầm.

Nhưng nó vừa mới thò đầu ra đã bị thân xác Thiên Đạo thứ tư do nữ sĩ lưới rồng điều khiển đập một cú trời giáng.

Tất cả đất cát rơi xuống như những vì sao.

Hơn nữa càng công kích sẽ càng có nhiều sao hơn. Một ngôi sao bị chém bay sẽ hóa ra thành hai ngôi sao.

Bóng dáng thứ sáu bị áp chế.

Mà khi đi đến bước này, Tống Thư Hàng cũng gần như dùng hết thủ đoạn rồi.

Thế nhưng có vẻ như mấy bóng dáng kia còn chưa hết.

Bóng dáng thứ bảy vẫn chưa ngưng tụ ra…

[Ba mắt, ngươi có thể triệu hoán Thiên Đạo của mình về được không?]

Cha Cẩu Đản nói.

[Sao ta biết được? Ta với nó chẳng thân thiết gì với nhau, ta chỉ là vật thí nghiệm nếm trải đủ giày vò thôi. Hơn nữa cho dù tên kia xuất hiện cũng chẳng ai dám chắc nó đứng ở phe nào. Nói không chừng nó lại ở phe đối lập với chúng ta cũng nên.]

Chúa tể thiếu niên ba mắt trầm giọng đáp.

[Chúa tể Đại Bạch, Thiên Đạo của ngươi đâu?]

Ý thức cuối cùng của Đạo Tử hỏi.

Bạch tiền bối two lắc đầu:

[Có lẽ hắn không thể trở về được, thậm chí có khi không thể xuất hiện nữa ấy.]

Không phải Thiên Đạo nào cũng có thể trở lại.

Ví dụ như…

Cầu béo.

Thiên Đạo thứ tám cầu béo không thể nào xuất hiện nữa.

Trong chiều không gian Thiên Đạo.

“Bạch tiền bối, chúng ta không thể tiếp tục thế này nữa, thời gian Thiên Đạo cha Cẩu Đản quay lại chỉ có hạn… Nữ sĩ lưới rồng điều khiển cơ thể của Thiên Đạo thứ tư từ xa, nếu trong thời gian ngắn thì không sao nhưng một khi kéo dài sẽ dễ để lộ sơ hở… Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử còn phải phụ trách hệ thống luân hồi, không thể áp chế đối phương mãi được.”

Tống Thư Hàng nói.

Lúc này hắn đã hạ quyết tâm.

Tuy rằng rất muốn đợi thêm một lúc nữa để hoàn thiện phương án “kẻ thay thế bất hủ” rồi cùng siêu thoát với Bạch tiền bối, tránh để lại hậu hoạn nhưng bây giờ xem ra thời gian không đợi bọn hắn nữa.

Mặc kệ Bá Tống hắn thăng cấp nhanh thế nào, thời gian vẫn luôn thúc giục hắn không ngừng tiến về phía trước, không cho hắn dừng chân nghỉ ngơi.

Thế nên Tống Thư Hàng định để Bạch tiền bối siêu thoát trước, trở thành sinh viên tốt nghiệp Thiên Đạo.

Xem ra bây giờ chỉ có siêu thoát, vượt qua Thiên Đạo, vượt qua thời gian, vượt qua không gian, vượt qua quyền hạn Thiên Đạo mới có thể giải quyết thế cục khó khăn trước mắt này.

"Đúng thế, chúng ta quả thật không thể kéo dài tiếp nữa."

Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

Vì thế…

Ngươi tự do rồi, Thư Hàng.

Nhưng câu này Bạch tiền bối không thốt ra thành lời mà chỉ nói khẽ trong lòng.

Có lẽ hắn có chấp niệm với việc siêu thoát Thiên Đạo, tốt nghiệp Thiên Đạo, nhưng lại chẳng hứng thú gì với một số việc phải làm sau khi siêu thoát.

Thực ra bất luận là chấp niệm quá khứ lưu lại hay hy vọng của tương lai thì cũng đều dây dưa với Tống Thư Hàng.

Chuyện thuộc về Tống Thư Hàng nên để tự hắn xử lý, đây chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?

Hơn nữa hắn ở lại quan trọng hơn Tống Thư Hàng ở lại.

Ít nhất hắn có thể trấn áp số mệnh của Chư Thiên Vạn Giới này.

Theo ý chí và quyết định của Bạch tiền bối, dường như thời gian của chiều không gian Thiên Đạo dừng lại.

Có hai ý chí Thiên Đạo được kích hoạt, hiện lên trên người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đây không giống như các tia ý chí Thiên Đạo mà Tống Thư Hàng phân hóa xuống hiện thế trước đây mà là ý chí Thiên Đạo bản thể bất hủ, hoàn chỉnh không khiếm khuyết.

Hai ý chí Thiên Đạo khởi động, chiếu từ chiều không gian Thiên Đạo tới Chư Thiên Vạn Giới, những người tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới lờ mờ phát giác ra hình chiếu của chúng!

Điều này có nghĩa là Thiên Đạo sắp làm việc lớn.

Một chuyện lớn đủ để rung chuyển Chư Thiên Vạn Giới mới có được hình chiếu như thế.

[Cuối cùng cũng quyết định rồi ư?]

Bạch tiền bối nói khẽ.

Đây chính là lựa chọn tốt nhất để giải quyết tình cảnh khó khăn trước mắt.

Trong bầu trời vạn giới.

Một phần hình chiếu ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng bắt đầu trở nên rõ ràng hơn. Còn có thể lờ mờ nhìn thấy thân xác của hắn bị quấn lấy bởi một số pháp tắc, quy tắc.

Những quy tắc này vừa là quyền lực vừa là trói buộc.

Có quyền lực đồng thời cũng có cả nghĩa vụ và chức trách!

“Bạch tiền bối?”

Ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng vẫn ngơ ra.

Ở phía đối diện, ý chí Thiên Đạo của Bạch tiền bối đang cúi người, vươn tay tóm lấy đống quy tắc, pháp tắc trên người Tống Thư Hàng, kéo thật mạnh ra.

Các quy tắc trói buộc kia bị Bạch tiền bối kéo đến cực hạn, không thể phát ra được một âm thanh nào, gần như đứt đoạn.

Nhưng đúng lúc này…

Trong không trung có hai bóng dáng cùng ngưng tụ thành hình.

Là bóng dáng thứ bảy và thứ tám.

Hai bóng dáng này đứng trong không trung, cách không tấn công hình chiếu kia.

Đòn tấn công của bọn họ như đâm xuyên qua hình chiếu, đánh thẳng lên bản thể của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

[Cẩn thận!]

Sợi ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối không cam lòng hô lên.

Hắn chỉ hận không thể triệu hoán được cơ thể Thiên Đạo của mình ra để che chắn hai đòn tấn công kia.

Nhưng hắn chỉ là Thiên Đạo 8.5, khác với Thiên Đạo chân chính, hắn không có tính năng Thiên Đạo trở về!

Đúng lúc này…

Có một nhãn cầu mặt mũi ngơ ngác xuất hiện phía trước bóng dáng thứ bảy và thứ tám.

Ầm ầm ~

Đòn tấn công của hai bóng dáng kia đánh tan xác nhãn cầu.

“A ~ Ta chết rồi ~”

Nhãn cầu ngơ ngác hét dài.

Thấy cảnh này, chúa tể thiếu niên ba mắt không nhịn được mà gửi một dấu chấm hỏi to đùng vào nhóm: “?”

[Đây chẳng phải quản gia của ngươi à?]

Cha Cẩu Đản hỏi.

Nhãn cầu đột nhiên xuất hiện này chính là lão quản gia nhãn cầu lúc nào cũng lăm le đi ăn máng khác của thiếu niên ba mắt tiền bối.

Chương 3148: Sự giúp đỡ cuối cùng, siêu thoát!

Quản gia, quản gia, sao ngươi lại ở đây!

Thiếu niên ba mắt tiền bối đè lên cha Cẩu Đản, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Quản gia nhãn cầu xuất hiện quá đột ngột.

Các thành viên trong nhóm nghiên cứu trợ giúp bên ngoài có mặt tại đây không phải Trường Sinh Giả đỉnh tiêm thì cũng là chúa tể Cửu U.

Nhưng không ai biết quản gia nhãn cầu xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và A Thiên Đạo Bạch như thế nào.

Nó cứ như vẫn luôn đứng ở phía trước Tống Thư Hàng và A Bạch, chờ đợi đón tấn công giáng xuống vậy.

“Bị đánh chết rồi, không sao chứ?”

Cha Cẩu Đản hỏi.

Nhưng cũng may nhờ có quản gia nhãn cầu che chở nên nghi thức của Tống Thư Hàng và A Thiên Đạo Bạch đã bước vào giai đoạn kết thúc.

“Không sao, chỉ là bị đánh chết thôi.”

Thiếu niên ba mắt tiền bối nhẹ giọng nói.

Nhưng trong ngữ khí của hắn lại ẩn chứa sự phức tạp khó nói thành lời.

Quản gia nhãn cầu bị hắn đánh chết chẳng phải một hai lần, e là kinh nghiệm tử vong trong một năm qua của quản gia nhãn cầu chẳng thua gì Tống Thư Hàng đâu.

Nhưng lần này lại khác.

Trong màn hình.

Sau khi đánh chết quản gia nhãn cầu, hai bóng dáng thứ bảy thứ tám tiếp tục bước lên trước, định ra tay với Tống Thư Hàng và A Bạch…

“Này ~ Các ngươi nhìn đi đâu thế.”

Một giọng nói thiếu niên trầm ấm vang lên bên tai bóng dáng thứ bảy, thứ tám.

Máu thịt của quản gia nhãn cầu vốn đã bị đánh chết ở phía sau hợp thành một trận pháp đồ án con mắt.

Ở trung tâm trận pháp, một thiếu niên tóc đen dung mạo thanh tú hiện lên từ đồ án.

Hắn mặc áo bào màu xanh vẽ đầy hình vẽ con mắt, mỉm cười bình tĩnh, bước ra khỏi trận pháp, giơ hai tay ra, nhẹ nhàng đặt lên vai bóng dáng thứ bảy, thứ tám, ôm lấy cổ của bọn họ.

“Tuy rằng cùng lúc áp chế hai người các ngươi sẽ tốn sức một chút nhưng cũng may Thiên Đạo thứ chín đã biến hóa xong rồi.”

Thiếu niên tóc đen lợi dụng tư thế khóa cổ, kéo bóng dáng thứ bảy, thứ tám về phía mình, kéo lê bọn họ vào trong trận pháp.

Thiếu niên ba mắt tiền bối trợn to mắt: “!!!”

Nếu như một việc nào đó có khả năng xấu đi, vậy thì dù cho khả năng này có nhỏ đến thế nào, nó cũng vẫn sẽ xảy ra.

Người mà hắn không muốn gặp nhất cuối cùng vẫn cứ xuất hiện.

Nụ cười vừa nhìn đã khiến người ta chán ghét kia, cái động tác trêu ghẹo kề vai bá cổ với người xa lạ, không biết liêm sỉ kia, đó chính là Thiên Đạo tương ứng với hắn, bản thể của Thiên Đạo thứ hai.

“Cha Cẩu Đản, đánh ngất ta đi!”

Thiếu niên ba mắt tiền bối trầm giọng nói.

Nếu như không đánh ngất hắn, hắn sợ bản thân sẽ không nhịn được mà chạy lên chọi nhau với bản thể của mình mất.

“Cứ giao cho ta!”

Cha Cẩu Đản mỉm cười vui sướng, thế sự xoay vần, thứ phải tới cuối cùng cũng tới.

Muốn đánh ngất một chúa tể Cửu U là chuyện rất khó khăn.

Nhưng mấy chuyện như tẩn thiếu niên ba mắt này ấy mà, cho dù có vất vả hơn nữa, hắn cũng không lấy một đồng phí nào.

…

Cùng lúc đó.

Sau khi ý chí Thiên Đạo của Bạch tiền bối vươn tay kéo lấy, những trói buộc "quy tắc, trách nhiệm" trên người Tống Thư Hàng đều được cởi bỏ.

Trói buộc quy tắc, trách nhiệm Thiên Đạo được cởi bỏ không tiếp tục quấn lên người Tống Thư Hàng nữa mà chuyển sang quấn lên hai cánh tay của Bạch tiền bối.

Lúc này, một mình Bạch tiền bối đã gánh vác trói buộc của hai Thiên Đạo.

"Bạch tiền bối?"

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi:

"Không phải chúng ta đã bàn với nhau là để ngươi siêu thoát trước ư?"

Bạch tiền bối rất cố chấp với việc tốt nghiệp Thiên Đạo.

Thế nên lúc trước hắn đã bày tỏ rõ suy nghĩ của mình, để Bạch tiền bối siêu thoát tốt nghiệp trước.

"Ừm… vì hiện giờ quyền hạn Thiên Đạo còn khá mới mẻ với ta, ta nghĩ chắc mình còn chơi thêm khoảng tầm một tháng nữa cũng nên?"

Bạch tiền bối mỉm cười đáp.

Đây quả thực cũng là một trong những nguyên nhân Bạch tiền bối muốn tiếp tục ở lại vị trí Thiên Đạo này, nhưng nó chỉ chiếm khoảng 10% thôi.

"Đừng lo cho ta, quyền hạn Thiên Đạo không trói buộc được ta đâu. Nếu như muốn… ta sẽ siêu thoát rất nhanh thôi. Thế nên bây giờ ngươi đi giải quyết tất cả các vấn đề đi. Sau khi giải quyết xong chuyện của quá khứ, hiện tại và tương lai thì lại quay về."

Bạch tiền bối lại nói.

"Nhưng Bạch tiền bối… ta không biết phải thực hiện bước cuối cùng của siêu thoát như thế nào."

Tống Thư Hàng vội vã nói.

Trong các đời Thiên Đạo, chỉ có mình Thiên Đạo Bạch thứ bảy là đã từng "siêu thoát nửa bước".

Bạch tiền bối là một cá thể đặc biệt, có thể hắn lại biết phải hoàn thành bước siêu thoát cuối cùng như thế nào.

Nhưng Tống Thư Hàng lại là Thiên Đạo tay mơ thật sự.

Cho dù các trói buộc, quy tắc Thiên Đạo trên người được cởi bỏ, hắn cũng không biết nên làm gì tiếp.

“Yên tâm đi, sẽ có người nói cho ngươi biết nên làm thế nào.”

Bạch tiền bối vươn tay ra, đẩy nhẹ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị đẩy ra khỏi Chiều không gian Thiên Đạo, rơi vào trong hiện thế.

Tại đó có một tuấn mã màu trắng đang nhấc hai vó lên, cao ngạo đi qua trước mặt hắn.

Tống Thư Hàng vội vàng gọi:

“Bạch mã tiền bối.”

Ngựa trắng dừng vó, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, ra hiệu cho hắn đi theo.

Tống Thư Hàng nhảy lên, bám sau ngựa trắng.

Một người một ngựa phi nhanh trong không trung.

Có thể lờ mờ thấy được, mỗi khi ngựa trắng đặt chân xuống đều sẽ để lại một dấu ấn trong không trung.

Tống Thư Hàng giẫm lên những dấu chân này, cứ bước một bước, hắn lại cảm thấy cơ thể mình như đang “phi thăng”, thoát ly hoàn toàn khỏi thế giới này.

Không biết chạy bao lâu…

Cứ chạy chạy mãi, Tống Thư Hàng dần dần tiến vào trạng thái siêu thoát nửa bước như của Thiên Đạo Bạch trước đây.

Ngựa trắng không phải Thiên Đạo Bạch, mà là món quà và hướng dẫn cuối cùng Thiên Đạo Bạch để lại cho A Bạch.

Nhưng hiện giờ món quà cuối cùng này lại được Bạch tiền bối tặng lại cho Tống Thư Hàng.

Bụp ~

Đến bước cuối cùng, con ngựa mê diễn tiếp đất bằng bốn vó, dùng lực nhảy một cái thật mạnh, để lại bốn dấu chân trong không trung.

Tống Thư Hàng đi theo dấu ấn của Ngựa trắng, tung người nhảy mạnh.

Nhưng hình như sức lực cú nhảy cuối cùng của hắn chưa đủ.

Cứ có cảm giác còn thiếu một thứ gì đó.

“Còn thiếu gì đó nhỉ?”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Trong lúc suy tư, bóng dáng thứ chín xuất hiện phía dưới hắn.

Tổng cộng có tất cả chín bóng dáng, tương ứng với số Thiên Đạo.

Nhưng lần này đã không có ai có thể giúp đỡ Tống Thư Hàng trấn áp bóng dáng thứ chín nữa.

Thiên Đạo Bạch thứ bảy chỉ để lại con ngựa mê diễn dẫn đường.

Mà Thiên Đạo cầu béo thứ tám lại không có khả năng quay về.

Bây giờ người duy nhất có thể ngăn cản bóng dáng thứ chín chỉ có Cửu U Tiểu Bạch two tiền bối tương ứng với Bạch tiền bối thôi.

Khi suy nghĩ này lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng, ở phía bên dưới, bóng dáng thứ chín kia từ từ vươn tay ra, nâng chân của mình lên, nhảy phắt lên trời.

Cú nhảy này của hắn mang đến sự trợ giúp cuối cùng cho Tống Thư Hàng.

Cơ thể của Tống Thư Hàng như cá vượt long môn, nhảy lên thật cao, truy tìm tung tích của Ngựa trắng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn xuống bóng dáng thứ chín bên dưới.

Đối phương giúp đỡ hắn cơ á?

Ở bên dưới, bóng dáng thứ chín mỉm cười đầy thiện chí với Tống Thư Hàng.

Dáng vẻ của hắn trông có hơi quen mắt.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng không kịp suy nghĩ nhiều như thế.

Cơ thể của hắn đột phá trói buộc cuối cùng, hoàn toàn tiến vào trạng thái siêu thoát.

Hơn nữa khác với Thiên Đạo Bạch lúc trước, cơ thể của hắn đã không còn bị quyền hạn Thiên Đạo trói buộc nữa!

Trời cao biển rộng mặc sức tung bay!

Vào lúc này, Bá Tống đã trở thành con sóc tự do nhất thế gian!

Chương 3149: Ta tới rồi, Sở Quỳnh Quỳnh

Khác với bầu không khí hoành tráng lúc chứng đạo bất hủ, Tống Thư Hàng tốt nghiệp Thiên Đạo lại chẳng khiến cho Chư Thiên Vạn Giới có một chút thay đổi nào.

Bởi vì sau khi tốt nghiệp, hắn đã vượt ra khỏi Chư Thiên Vạn Giới, không chỉ đơn thuần thuộc về Chư Thiên Vạn Giới bên dưới nữa.

Chư Thiên Vạn Giới cũng thực dụng lắm… Ngươi không phải người của bọn ta, tại sao bọn ta phải chúc mừng ngươi, phải bày trận phô trương cho ngươi?

Bày trận phô trương không cần dùng tiền chắc?

Đây có lẽ là sự quật cường cuối cùng của Chư Thiên Vạn Giới đối với Bá Tống.

Ở bên dưới.

Bóng dáng thứ chín vừa mới sinh ra kia đứng đút hai tay vào tay áo, trông như một cán bộ già vậy.

Rõ ràng trông hắn tuấn tú đẹp trai là thế, nhưng cũng như những bóng dáng khác, mọi người chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ lãng quên hắn và sự tồn tại của hắn.

Những người không đủ thực lực dù cho có nhìn thẳng vào hắn thì cũng không thể tập trung tiêu cự lên người hắn được.

Mà gương mặt của bóng dáng thứ chín lại có hai phần tương tự như Túy Minh Tinh đạo hữu của nhóm Cửu Châu số 1.

Chín bóng dáng lần lượt xuất hiện này quả thật có liên quan đến Thiên Đạo thứ nhất.

Nhưng bọn họ lại không phải bản thể của Thiên Đạo thứ nhất.

Cũng giống như trang cuối cùng của thế giới Hắc Long mà Vân Tước Tử ghi nhớ, sau khi Thiên Đạo thứ chín luân hồi xong, những bóng dáng liên quan đến thần thứ nhất sẽ xuất hiện, kết thúc thế giới.

Nhưng bóng dáng đó cũng đỡ lấy thế giới Hắc Long, gửi nó đi, giữ lại hy vọng.

Mà bóng dáng thứ chín này chính là hy vọng được gửi đi.

Đây cũng coi như lòng riêng của hắn.

“Bá Tống tập hợp hy vọng của quá khứ, hiện tại và tương lai à, mau bay đi.”

Hắn nhỏ giọng nói, nhìn bóng dáng của Bá Tống đi xa.

…

Phía trên Chư Thiên Vạn Giới.

Lúc này Tống Thư Hàng đang ở trạng thái siêu thoát.

Sau khi dẫn đường tới đây, ngựa mê diễn tiền bối liền ngừng lại.

Lúc trước Thiên Đạo Bạch thứ bảy cũng chỉ siêu thoát nửa bước, dừng lại tại đây.

Thế nên nó chỉ có thể đưa Tống Thư Hàng đến đây mà thôi.

Phần còn lại Tống Thư Hàng phải tự đi một mình.

“Cảm ơn bạch mã tiền bối.”

Tống Thư Hàng tiến lên, vuốt nhẹ dọc theo bờm của bạch mã tiền bối.

Đây là nơi Thiên Đạo Bạch đã từng đến.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng đã vượt khỏi dòng chảy thời gian, thậm chí… lúc này hắn có thể chiếu ý thức của mình đến tương lai, tiếp xúc với người và vật trong tương lai.

Ví dụ như thế giới tương lai của Tử tương lai.

Nhưng Tống Thư Hàng không làm như thế ngay.

Hắn hít thở sâu, bước qua vị trí của Bạch mã tiền bối, bước thêm một bước cuối cùng từ chỗ dấu chân trước đây của Thiên Đạo Bạch

Sau khi bước lên bước cuối cùng, Tống Thư Hàng cảm thấy mình đang trở nên to lớn vô hạn.

Mà Chư Thiên Vạn Giới trong mắt hắn lại nhỏ bé cùng cực.

Thời gian, không gian, quy tắc, tất cả mọi thứ đều không thể trói buộc Bá Tống nữa.

Thiên Đạo là tồn tại nắm giữ quy tắc, nhân của vạn quả, có thể sử dụng tất cả quy tắc.

Mà sau khi siêu thoát, tất cả các quy tắc đều vô dụng với Tống Thư Hàng.

Hắn có thể đảo lộn quy tắc, nghiền nát quy tắc, thậm chí có thể tùy ý tạo ra quy tắc, chi phối tất cả.

“Đáng lẽ nên nhường cơ hội tốt nghiệp lại cho Bạch tiền bối mới đúng. Chắc hẳn với Bạch tiền bối, trạng thái này sẽ thú vị lắm đây?”

“Nhưng có khi ta tốt nghiệp trước cũng là chuyện tốt cũng nên.”

“Có ta ở đây, ít nhất không cần lo Bạch tiền bối sẽ chơi nát thế giới.”

Tống Thư Hàng nói khẽ.

Đợi đã!

Nói đến đây, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh nhưng lại không phát hiện ra “Bạch siêu thoát”.

Giả sử trong Chư Thiên Vạn Giới, Bạch tiền bối của tương lai cũng siêu thoát theo… vậy thì lúc này, kẻ không bị thời gian hạn chế như hắn đáng lẽ có thể nhìn thấy Bạch siêu thoát cũng không bị thời gian hạn chế mới đúng chứ?

Trừ phi… Bạch tiền bối của tương lai không hề siêu thoát?

[Chỉ có một người… được tốt nghiệp thật sự khỏi Thiên Đạo thôi sao?]

[Chắc không phải Bạch tiền bối đã phát hiện ra điều này đấy chứ?]

“Không cần như vậy đâu Bạch tiền bối ơi. Ta chẳng mê mẩn gì chuyện siêu thoát này cả. Rõ ràng lúc này người nên siêu thoát là ngươi mới đúng.”

Tống Thư Hàng nhìn vào đầu mút khoảnh khắc khi mình siêu thoát trên dòng chảy thời gian.

Yếu ớt quá.

Trong mắt Tống Thư Hàng hiện giờ, Chư Thiên Vạn Giới trở nên vô cùng yếu ớt, nếu như không khống chế sức lực, rất có thể hắn chỉ chạm vào là nó sẽ vỡ nát ngay.

Hắn có thể tùy ý tạo ra các quy tắc nhưng cũng cần cẩn thận với giới hạn chịu đựng của Chư Thiên Vạn Giới yếu ớt.

Tốt nhất là dưới tiền đề không ảnh hưởng tới Chư Thiên Vạn Giới, dùng cách khéo léo nhất để giải quyết tất cả các vấn đề.

“Nhưng có lẽ vẫn có cơ hội. Có thể phải hoàn thành một nghi thức nào đó mới bước vào trạng thái siêu thoát được. Cho nên… vẫn còn khả năng.”

Tống Thư Hàng vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đầu mút dòng chảy thời gian.

Nếu như đã cho hắn làm mọi thứ theo ý thích, vậy sau khi siêu thoát, không phải không thể quay về.

Nhưng nếu muốn quay về trải nghiệm thì phải lập một nick clone đã.

Tránh cho Chư Thiên Vạn Giới không chịu được mà sụp đổ.

Tống Thư Hàng vươn tay chạm nhẹ một cái lên đầu mút “hiện tại” của hiện thế, tất cả các bóng dáng ở đây đều ngừng cử động.

Bắt đầu từ khoảnh khắc Bá Tống tốt nghiệp thành công, Thiên Đạo thứ chín đã không còn là điểm kết thúc của luân hồi nữa!

Thế giới sẽ tiếp tục tồn tại.

Nếu đã như thế, sứ mệnh của bọn họ cũng kết thúc.

Tất cả bóng dáng từ từ rút lui rồi tan biến. Bóng dáng thứ chín kia mỉm cười với không trung rồi cũng biến mất theo.

“Kết thúc rồi à?”

Cha Cẩu Đản cưỡi lên người thiếu niên ba mắt, đập thật mạnh lên đầu hắn.

Nhưng cơ thể của chúa tể Cửu U quá cường đại, cho dù cha Cẩu Đản có đập hết sức thì thiếu niên ba mắt vẫn không hôn mê được.

“Xem ra là đã kết thúc rồi.”

Sợi ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối cũng trút hơi thở cuối cùng.

Nhưng chưa đợi nó biến mất, một sức mạnh dịu dàng đã nhẹ nhàng ôm lấy nó, lưu giữ nó lại rồi đưa nó đến cho Đạo Tử bản thể hiện đang hồi sinh.

Trong không trung.

Sau khi mất đi kẻ địch, Thiên Đạo Rồng Đốm và Thiên Đạo thiếu niên ba mắt bắt đầu đối đầu.

Nhìn cứ như có thể lao vào đánh nhau bất cứ lúc nào vậy.

“Thiên Đạo cha Cẩu Đản, Thiên Đạo ba mắt tiền bối… Ta sẽ chuẩn bị cơ hội tốt để sau này thỏa mãn nguyện vọng của các ngươi.”

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên.

Thiên Đạo Rồng Đốm ngẩn ra:

“Thiên Đạo cha Cẩu Đản?”

Đang gọi ta hả?

Cha Cẩu Đản là cái quái gì thế?

“Chào cha Cẩu Đản, cha Cẩu Đản, tạm biệt.”

Ở phía đối diện, Thiên Đạo thiếu niên ba mắt ngả ngớn cũng từ từ lùi về sau.

Đồ án con mắt khổng lồ trong không trung biến mất.

Quản gia nhãn cầu bị đánh chết trước đó lại ngơ ngác xuất hiện ngay chỗ cũ.

Trong không gian Thiên Đạo.

“Tốt nghiệp xong vẫn về được à?”

Bạch tiền bối nhìn ra phía sau.

“Đúng thế, ta nghĩ chắc chắn Bạch tiền bối sẽ thích cảm giác sau khi tốt nghiệp đó.”

Tống Thư Hàng hiện lên.

Cùng lúc đó có một bóng dáng xuất hiện bên cạnh Sở các chủ.

Bóng dáng này có dáng vẻ của linh quỷ Tống đầu gỗ.

“Ta tới rồi, Sở Quỳnh Quỳnh.”

Hắn khom người, vươn tay ra trước mặt Sở các chủ:

“Lần này ta sẽ trả cô một Bích Thủy các thật sự!”

Vậy nên không cần duy trì Bích Thủy các ảo nữa.

Bên trong suối nguồn sự sống.

Sở Quỳnh Quỳnh nhả ra bong bóng… rồi trợn trừng mắt.

Chương 3150: Chuyện Thiên Đạo không thể làm, bây giờ ta muốn làm

“Thư Hàng.”

Sở các chủ thổi vỡ bong bóng, nói:

“Tóc ngố của ta cắm trên đầu ngươi bao lâu rồi?”

Tóc ngố của cô luôn cắm trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng biết bao nhiêu ngày đêm, thậm chí chỉ cần nhiệt độ đầu của Tống Thư Hàng tăng lên là cô có thể cảm ứng ngay ra hắn đang nghĩ gì.

Khi đã quen thuộc đến một mức nhất định, cho dù Tống Thư Hàng có xuất hiện trước mặt cô với hình dáng của Tống đầu gỗ, cô vẫn có thể nhận ra bản chất của hắn ngay lập tức!

Rõ ràng lúc vừa gặp nhau, Tống Thư Hàng không giống Tống đầu gỗ nhưng suýt chút nữa cô đã nhận lầm hắn thành Tống đầu gỗ.

Mà bây giờ, Tống Thư Hàng hóa thành Tống đầu gỗ, cô vẫn có thể nhận ra là hắn.

Đây chính là sự thay đổi.

“Ha ha ha.”

Tống Thư Hàng cười ngu ngơ.

Sau đó hắn ngồi xuống bên bờ suối nguồn sự sống:

“Thực ra cũng không lâu lắm, đối với Trường Sinh Giả, mấy tháng chỉ bằng thời gian chớp mắt một cái thôi mà nhỉ?”

Lúc này hắn thấy đúng là mình vẫn chưa đủ Tam Lãng, không thể nghĩ ra câu chòng ghẹo phù hợp nào để giảm bớt lúng túng.

Sở các chủ tiếp tục nhả bong bóng.

Trong mấy tháng nay, ta đã trải qua những chuyện mà mấy nghìn năm trước kia cũng chưa trải qua được!

Ta nhìn ngươi từ một tay mơ tu chân biến thành Trường Sinh Giả rồi lại chứng đạo bất hủ, thậm chí bây giờ còn tốt nghiệp

Thiên Đạo nữa.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, nói khẽ:

“Tóm lại, theo như ước hẹn, ta đến giải quyết chấp niệm của Sở các chủ đây.”

“Không, đây không phải là chấp niệm của ta.”

Sở các chủ nổi lên, vươn hai cánh tay ra, tới gần bờ:

“Đó là chấp niệm của Sở two.”

Lúc trước khi tách ra, cô đã chuyển hết chấp niệm Bích Thủy các cho Sở two, cô chỉ là một đầu người không có cơ thể, nằm ăn hại trong suối nguồn sự sống nhả bong bóng thôi.

“…”

Tống Thư Hàng gãi đầu, đau đầu quá… Hắn có thể cảm nhận được, Sở các chủ trước mặt này đã không còn là người dùng đồ trang sức “Sở tóc ngố” để giao tiếp với hắn như trước đây, cô đang nói chuyện với hắn bằng thân phận Sở Quỳnh Quỳnh của Bích Thủy các.

Tuy rằng Bá Tống đã trở thành đại nhân vật đầu tiên siêu thoát Thiên Đạo, đại lão lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới nhưng khi gặp tình huống thế này, hắn vẫn chẳng có chút kinh nghiệm nào.

Hắn có thể trêu ghẹo Tô thị A Thập Lục là vì tình cảm của hai người đã đến một mức nhất định.

Trêu ghẹo là một cách để gia tăng tình cảm.

Nhưng rõ ràng cách này không phù hợp với Sở các chủ.

Thế nên… ngả bài luôn đi vậy!

“Trình Lâm Tiên Tử.”

Tống Thư Hàng gọi với lên không trung.

Nhưng không trung chẳng đáp lại hắn.

Trình Lâm Tiên Tử cũng không hề xuất hiện.

Hình như cô đang bày tỏ sự bất mãn của mình thì phải?

Vì kế hoạch chuyển thế của cô bị rối loạn nên hiện giờ cô chẳng lấy gì làm vui vẻ mà.

“Trình Cẩu Đản Tiên Tử?”

Tống Thư Hàng thay đổi xưng hô, lại gọi lần nữa.

“Ngươi gọi nhầm rồi… Ta mới là Trình Cẩu Đản.”

Trình Lâm Tiên Tử hiện ra.

Sau lưng cô còn có cả Thiên Đế Tử.

Hai oan gia này ấy thế mà lại đi cùng nhau như hình với bóng.

“Không, ta là Tống Cẩu Đản.”

Tống Thư Hàng vui mừng nói… Hắn có khả năng tiếp nhận rất mạnh, còn chấp nhận xưng hô Cẩu Đản này sớm hơn cả Trình Lâm.

Cùng lúc đó, mỹ nhân rắn công đức trên người hắn xuất hiện, đuôi rắn dài quấn quanh người Trình Lâm, kéo cô đến trước mặt Tống Thư Hàng một cách bá đạo!

Trình Lâm liều mạng phản kháng, nhưng bây giờ sao cô có thể chống lại được hóa thân công đức tốt nghiệp Thiên Đạo @#%x Tiên Tử cớ chứ.

“Dừng lại, @#%x ngươi dừng lại đã.”

Trình Lâm vừa kêu “đừng mà” vừa bị kéo đi.

“Tống tiền bối, chúc mừng ngươi nhé.”

Thiên Đế Tử vẫn dùng dáng vẻ của Vũ Nhu Tử, cô chống một tay vào eo, để lộ đôi chân dài.

Tống Thư Hàng gật đầu, hỏi:

“Thiên Đế Tử, cô có ý tưởng gì không? Có muốn xây lại Thiên Đình chơi không?”

“Ta đã giao chuyện của Thiên Đình cho Kim Quái rồi. Sắp tới chắc ta nên đi tìm Vũ Nhu Tử Tiên Tử nhỉ?”

Thiên Đế Tử nhìn bóng của Tống Thư Hàng.

Chỗ đó còn đang giấu Vũ Nhu Tử da đen.

Lúc Tống Thư Hàng chứng đạo bất hủ, Vũ Nhu Tử da đen liền bị chuyển vào trong thế giới hạch tâm.

Nhưng sau khi hắn siêu thoát, cô lại được chuyển vào bóng của Tống Thư Hàng… Như vậy là để trải đường cho việc tiếp xúc với thế giới của Tử tương lai sắp tới.

“Ta sẽ bồi dưỡng Vũ Nhu Tử thành cao thủ đỉnh tiêm, trong mắt ta, cô ấy rất đặc biệt. Hơn nữa giữa ta và cô ấy còn có khế ước linh quỷ nữa.”

Thiên Đế Tử mỉm cười xinh đẹp.

“Ừm.”

Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Cái gật đầu này của hắn cũng là ngầm thừa nhận sự thật “Vũ Nhu Tử vô cùng đặc biệt”.

Ở bên cạnh.

Chẳng dễ dàng gì mới thò được đầu ra khỏi vòng ôm của mỹ nhân rắn công đức, Trình Lâm Tiên Tử hỏi:

“Ngươi gọi ta có chuyện gì?”

“Là như vậy… Ta muốn đón phần kia của Tống đầu gỗ về có được không?”

Tống Thư Hàng dò hỏi.

Trình Lâm Tiên Tử hỏi ngược lại:

“Ngươi làm được à?”

“Đúng thế, giờ ta đã có thể làm được chuyện này rồi.”

Tống Thư Hàng đáp.

Động tác nghịch nước của Sở các chủ trong suối nguồn sự sống cũng khựng lại.

“Vậy ngươi đón Tống đầu gỗ về đi… Nhưng mà có thể sẽ xảy ra một số thay đổi đấy, ngươi phải chuẩn bị tâm lý trước đi.”

Trình Lâm đáp.

“Ta biết rồi.”

Tống Thư Hàng nói.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng đặt lên người Trình Lâm Tiên Tử, trong lúc này, Tống đầu gỗ xa nhà hàng ngàn hàng vạn năm cũng được trở về.

Khế ước linh quỷ với bản thể còn sót lại kia cũng khôi phục như lúc đầu.

Nếu như lúc này Tống Thư Hàng vẫn còn là Thiên Đạo, khi hắn thu hồi linh quỷ, linh quỷ sẽ lập tức bị thuộc tính bất hủ đồng hóa, trở thành một phần của bản thể.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng đã tốt nghiệp Thiên Đạo, không cần lo lắng đến hạn chế này nữa.

Sau khi linh quỷ đầu tiên trở về, Tống Thư Hàng khựng lại một chút rồi vươn tay lấy ra một tia “hồn” nhỏ bé… Đây là “hồn” được Tống đầu gỗ bảo vệ cẩn thận trong linh quỷ, đến từ Thư sinh lưu ly của mười ba Kiếp Tiên Nho gia.

Thực ra tính cách của Tống đầu gỗ rất giống Tống Thư Hàng, tận sâu dưới đáy lòng luôn có ý niệm thiện lương giản đơn. Trong trường hợp đủ khả năng, chỉ cần không vượt qua phạm vi năng lực của mình, hắn sẽ lựa chọn bảo vệ tia “hồn” nhỏ bé này.

“Tạo Hóa Tiên Tử, ngươi về Nho gia một chuyến thay ta.”

Tống Thư Hàng vươn tay nhẹ nhàng vuốn ve “hồn”, tay hắn lóe lên ánh sáng giống với Dưỡng Đao thuật, nuôi dưỡng hồn thể.

Hắn chỉ cần ra tay nuôi dưỡng hồn rồi lại mượn thêm trận pháp sống lại của Nho gia là có thể đưa Thư sinh lưu ly từ quá khứ trở lại rồi.

Tạo Hóa Tiên Tử hiện lên từ Thánh Nhãn kim đan, hai tay chắp lại, thu lấy hồn thể nhỏ bé kia:

“Tống ngu ngốc ~ ai ya ~”

“Ừm, không cần khách khí. Ta sẽ đợi cô, cô đưa Lưu Ly sư huynh đi rồi về đây nhé.”

Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa Tiên Tử nâng hồn thể của Thư sinh lưu ly lên, bước vào trong thế giới hạch tâm, đi tới thế giới kim liên của Nho gia.

Lại là một cuộc hóa giải nhân quả của quá khứ.

“Sau đó… Sở tiền bối.”

Tống Thư Hàng ngồi xổm bên suối nguồn sự sống, nói với Sở các chủ:

“Đi thôi!”

Chuyện Thiên Đạo có thể làm, chúng ta phải làm được… Chuyện Thiên Đạo không thể làm, chúng ta cũng phải làm được!

Tống đầu gỗ trước kia đã muộn một bước.

Lúc cô cần nhất, hắn không đến kịp.

Chẳng thay đổi được gì hết, tất cả mọi thứ trong quá khứ đều không mảy may đổi thay.

Những bây giờ, hắn phải đến sớm một bước.

Khi cô cần nhất, hắn phải ở bên cạnh cô.

Tất cả mọi thứ trong quá khứ phải được thay đổi.

Nếu như tồn tại quy tắc không được thay đổi quá khứ… vậy hãy để quy tắc đó không còn tồn tại nữa.

Chương 3151: Lựa chọn của linh quỷ năm ấy

Cách đây không lâu, Tống Thư Hàng đã hỏi Tử tương lai một chuyện: thân thể hoặc vật thật muốn xuyên về quá khứ thì có khó lắm không?

Lúc đó, Tử tương lai đã trả lời: Trong tình huống bình thường, vật thật xuyên qua thời không là một việc không thể nào thực hiện được!

Trong điều kiện bình thường, muốn tác động và thay đổi quá khứ thì phải có những thủ đoạn như Nhập Mộng của Tống Thư Hàng hoặc lợi dụng pháp tắc thời gian như Tử tương lai mới khả thi.

Có điều, tuy hành động của Tử tương lai có thể tác động đến quá khứ nhưng lại chỉ thay đổi được quá khứ của Tống Thư Hàng, còn tương lai của chính cô thì lại không hề cải biến.

Giống như những gì Tống Thư Hàng nhìn thấy trong dòng sông thời gian.

Chỉ có quá khứ của thế giới song song ở chỗ Tống Thư Hàng là thay đổi mà thôi.

…

Bây giờ Tống Thư Hàng chỉ cần một ý niệm trong đầu là có thể tùy ý qua lại trong dòng sông thời gian.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, dòng sông thời gian lúc này chẳng khác nào một trò chơi đầy những điểm kết nối.

Bản thể của hắn có thể xuất hiện trực tiếp tại quá khứ xa xôi, ví như thời khắc Sở các chủ tuyệt vọng nhất, như khoảng thời gian Bích Thủy các đứng trước thảm họa hủy diệt, hoặc là xa xăm hơi thế nữa…

Thứ được Tống Thư Hàng mang theo còn có ý thức của Sở các chủ và ý niệm của Sở Two trong khe hẹp của Cửu U.

Hai luồng ý thức của hai Sở Quỳnh Quỳnh khác biệt, vượt qua hạn chế về không gian và thời gian, đi tới quá khứ xa xôi.

Xuyên qua tiết điểm trên dòng sông thời gian.

Đó mới là xuyên qua thời gian thực sự.

…

Tống Thư Hàng không xuất hiện ngay ở tiết điểm khi Bích Thủy các bị hủy diệt.

Hắn đến quá khứ xa hơn.

Vào thời điểm này, Sở Quỳnh Quỳnh vừa mới kế thừa vị trí các chủ và trở thành các chủ của Bích Thủy các.

So với thời gian của thế giới, thì đây là giai đoạn khoảng hàng trăm, hàng ngàn năm sau khi Thánh Nhân Nho Gia tranh đoạt vị trí Thiên Đạo với đại lão quả cầu béo.

Khi đó, Nho gia đang nhận đòn giáng mang tính hủy diệt.

Thiên Đế Tử cũng đã được đưa vào hiện thế, sắp sửa mở màn tương lai một đời vô địch của cô.

…

Lúc này trong tầm mắt của Tống Thư Hàng có một linh quỷ vô chủ đang phiêu đãng vô định giữa thế giới.

Bay mãi bay mãi, cuối cùng, nó bay đến một đồng cỏ bên cạnh Bích Thủy các.

Nơi này chim hót hoa khoe sắc, cổ thụ sum sê che rợp bầu trời, chẳng khác gì cảnh tiên.

Trận pháp phòng ngự của Bích Thủy các bảo vệ tất cả.

“Nơi này là quá khứ sao? Là quá khứ thực sự ư?” Sở two nói với vẻ hơi bất an.

Xây dựng lại Bích Thủy các là chấp niệm của cô.

Bây giờ nhìn thấy Bích Thủy các trong trí nhớ ở phía xa, cô gần như chẳng thể khống chế nổi tâm trạng của mình.

“Sở các chủ đừng nóng vội.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vuốt ve ý thức của Sở two, để cô bình tĩnh lại.

Còn ánh mắt của Sở Quỳnh Quỳnh đã từ từ rời khỏi Bích Thủy các, dừng lại trên thân linh quỷ vô chủ đang bay lượn kia.

“Tống đầu gỗ?” Cô cau mày, không thể nào xác định được.

Trong trí nhớ của cô, đây là nơi cô gặp Tống đầu gỗ lần đầu tiên.

Nhưng linh quỷ vô chủ lang thang này chẳng giống Tống đầu gỗ chút nào.

“Chờ một lát.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

Linh quỷ vô chủ chậm rãi tiếp tục bay, vô tình kích hoạt trận pháp bảo vệ của Bích Thủy các.

Một vị tiên tử tóc dài đến chân bị đánh động, đứng dậy đi tới khu vực này.

Đó là Sở các chủ khi còn trẻ.

Linh quỷ vô chủ bay một lát, sau đó bỗng xoay người nhặt lên một vật.

Đó là một mảnh “hồn” nhỏ đến mức sắp lụi tắt – mảnh linh hồn của thư sinh lưu ly trong mười ba Kiếp Tiên Nho gia. Nho gia gặp kiếp nạn lớn, chẳng biết vì sao mảnh hồn của thư sinh lưu ly lại lạc ở nơi này và gần như tiêu tán.

Linh quỷ vô chủ nhặt mảnh hồn ấy lên rồi bảo vệ nó theo bản năng. Sau này Tống Thư Hàng đã dùng Dưỡng Đao thuật ôn dưỡng chính mảnh hồn ấy, để Tạo Hóa Tiên Tử đưa về Nho gia.

Mà cũng từ đây nhân quả bắt đầu, tạo tiền cho việc Tống đầu gỗ giúp thư sinh lưu ly một phần sức lực, phong ấn hắn trong Bích Thủy các, để hắn phá phong mà ra trong thời đại của Tống Thư Hàng, hoàn thành tâm nguyện.

Cùng lúc đó.

Sở các chủ trẻ tuổi càng lúc càng đến gần.

Đúng vào lúc ấy, trên đỉnh đầu linh quỷ vô chủ, một luồng dao động không gian xuất hiện.

Dường như có thứ gì đó rơi ra từ không gian, dung hợp với linh quỷ nọ!

“Là Tống đầu gỗ vừa xuyên tới sao?” Con ngươi Sở các chủ trầm xuống. Cô đã biết thân phận đích thực của Tống đầu gỗ, cho nên khi thấy cảnh này thì đương nhiên sẽ đoán như thế.

“Nói đúng ra, đây là ký ức và tin tức của Tống đầu gỗ tương lai, cộng với… một phần lực lượng của ta.” Tống Thư Hàng đáp khẽ.

Thứ thực sự xuyên qua thời gian không phải là thân thể linh quỷ của Tống đầu gỗ.

Mà là một chút ký ức và tin tức của hắn, cộng với khế ước linh quỷ không bị phá vỡ được lực lượng Nhập Mộng của Tống Thư Hàng chuyển tới.

Thời cơ Nhập Mộng chính là thư sinh lưu ly tương lai + mảnh hồn thư sinh lưu ly này, đạt được điều kiện phát động Nhập Mộng.

Quá trình dung hợp tiến triển cực nhanh.

Chi sau hai hơi thở, linh quỷ vô chủ lang thang đã tiếp nhận hết thảy và biến thành dáng vẻ Tống đầu gỗ mà Sở các chủ quen biết.

Sự xuyên không của Tống đầu gỗ có thể xem là "hồn xuyên".

Lúc này Tống đầu gỗ cũng không ý thức được thân thể mình đã thay đổi.

Khế ước linh quỷ không hoàn chỉnh vượt thời không trong cơ thể hắn vẫn còn đó.

Ký ức cũng còn nguyên.

Mà thân thể thì… thân thể linh quỷ có khác nhau mấy đâu kia chứ? Vốn dĩ chúng đều là mảnh vỡ của Quỷ Thần Trình Lâm mà.

Thế là cảnh tượng trong trí nhớ của Sở Quỳnh Quỳnh diễn ra.

Cô của thời tuổi trẻ, gặp được linh quỷ tên là "Bá Đao Tống Nhất – gạch bỏ Bá Đao", rõ ràng mới gặp gỡ lần đầu tiên, mà lại như đã từng quen biết.

Vì sự tò mò, Sở Quỳnh Quỳnh đã đưa Tống Nhất đạo hữu này về Bích Thủy các.

Và rồi ở thời viễn cổ, linh quỷ gà mờ kế thừa ký ức của Tống đầu gỗ tương lai đã mở đầu cuộc đời đi tìm đạo lữ cho bản thể Bá Tống, nhân tiện thề phải chấm dứt kiếp sống đồng tử của bản thể nhà mình.

Tiếc rằng cho đến cuối cùng, nguyện vọng của linh quỷ Tống Nhất cũng không thành hiện thực.

…

"Thế bây giờ chuyện này tính thế nào? Quan hệ giữa Tống Nhất và ngươi phải tính thế nào đây?" Ý thức của Sở các chủ tiếp cận Tống Thư Hàng.

Rõ ràng cô đã nhìn thấy Tống Thư Hàng tách rời phần thân thể linh quỷ thuộc về Tống đầu gỗ ra khỏi thân mình Trình Cẩu Đản và thu về thân thể mình.

"Về sau… Tống đầu gỗ, hắn cũng đã đoán được khả năng mình xuyên hồn tới đây. Cho nên hắn hỗ trợ thư sinh lưu ly, giúp thư sinh lưu ly phá phong xuất thế ở thời đại của ta." Tống Thư Hàng đặt nhẹ tay lên ngực mình.

"Sau đó, thư sinh lưu ly mang theo linh quỷ đầu tiên của ta tiến vào Cửu U nhưng lại xảy ra bất trắc. Hắn không thể trả lại linh quỷ cho ta đúng theo hứa hẹn, mà linh quỷ của ta thì vỡ vụn trong tai nạn đó."

"Có lẽ ở thời điểm này, mảnh vỡ của linh quỷ đầu tiên của ta đã được Tống đầu gỗ… à không, là Trình Lâm và Tống đầu gỗ âm thầm hấp thu."

Từ đó trở đi, Tống đầu gỗ và linh quỷ đầu tiên của Tà Tình Đế chính thức khôi phục thành một "cá thể".

Đây chính là lựa chọn cuối cùng của hắn. Hắn muốn dùng thân phận linh quỷ, khải hoàn trở về thể nội của Tống Thư Hàng.

Chỉ có điều, lúc đó Tống đầu gỗ quá mạnh.

Mà Tống Thư Hàng lại quá yếu.

Hắn không thể lập tức trở về bản thể, nếu không Tống Thư Hàng sẽ không chịu nổi.

Còn một chuyện ngoài ý muốn khác.

Bởi vì khi ấy Tống đầu gỗ đang ở hình thức Trình Lâm + Tống đầu gỗ, cho nên mảnh vỡ linh quỷ đầu tiên được hấp thu về nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trình Lâm Tiên Tử lại nói với Tống Thư Hàng rằng có thể Tống đầu gỗ sẽ thay đổi một chút và hắn cần phải chuẩn bị tâm lý trước.

"Đã rõ nhân quả." Tống Thư Hàng mỉm cười, mang theo ý thức của hai Sở các chủ, chuyển dời đến tiết điểm thời gian tiếp theo.

Đó là tiết điểm thời gian khiến Tống đầu gỗ đau lòng và bất cam nhất – khoảnh khắc Bích Thủy các bị hủy diệt!

Chương 3152: Theo nguyện vọng của các ngươi, Bá Tống giáng lâm!

Ở tiết điểm thời gian thứ hai.

Lúc này

Trong hư không cách Bích Thủy các không xa.

Ma tông, Đạo môn, Phật giáo, Yêu tộc và một số tán tu cường đại đang hỗn chiến.

So với những người tu luyện cường đại đang chiến đấu trong hư không, Bích Thủy các yếu ớt đến đáng thương.

Mà cuộc hỗn chiến này cũng chính là nguyên nhân khiến Bích Thủy các bị cuốn vào và hủy diệt.

Vừa mới bước vào tiết điểm không gian này, ý thức của Sở two đã không thể ổn định được nữa. Đây là chấp niệm lớn nhất của cô, cũng là tâm ma và ác mộng của cô.

Sở Quỳnh Quỳnh cũng cảm thấy nghèn nghẹn trong lồng ngực. Trên lý thuyết, cô đã chuyển giao toàn bộ chấp niệm về Bích Thủy các cho Sở two, song con người không phải máy móc mà là một sinh vật có tình cảm. Chấp niệm cũng không thể chuyển giao hoàn toàn cho một cá thể khác như số liệu được.

“Ngươi định làm thế nào?” Sở Quỳnh Quỳnh nhìn Tống Thư Hàng.

Nói thật, sự tồn tại của Tống Thư Hàng đối với Sở Quỳnh Quỳnh lúc này có hơi phức tạp.

Tống đầu gỗ trở về bản thể.

Như vậy về lý mà nói, có phải hết thảy nhân quả đều nên tính trên đầu bản thể là Tống Thư Hàng không?

Nghĩa là…

Tương lai cô vẫn phải lấy thân phận vật trang sức mà cắm rễ trên đầu Tống Thư Hàng à?

"Hai người muốn thế nào? Hay là đại náo một trận nhé?" Tống Thư Hàng chỉ vào những người tu luyện cường đại đang hỗn chiến.

"Trước đây, bất kể là chính đạo hay ma đạo, những người tu luyện này chỉ cần cuốn Bích Thủy các vào vòng chiến là đủ để nó bị hủy diệt. Nhưng đối với chúng ta bây giờ thì họ chỉ là hạng tép riu thôi."

"Dù ta có đứng yên cho họ đánh thì họ cũng chẳng thể nào làm tổn thương đến ta, dẫu chỉ là cái màng mắt."

"Cho nên nếu hai người muốn, ta có thể trực tiếp xuất hiện, treo hết đám người tu luyện kia lên đánh cho một trận, sau đó lấy phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối tặng họ một chuyến du lịch "nói đi là đi", tiễn họ vào vũ trụ phi hành ngàn năm."

"Sau này đám người bắt yêu – thủ phạm hủy diệt Bích Thủy các xuất hiện, ta cũng có thể diệt trừ từng tên một."

"Cuối cùng… ta có thể "đào" Bích Thủy ở khoảng thời gian này ra khỏi dòng sông lịch sử, đưa nó bình an đến tương lai, đến năm 2020."

"Chuyện này nghe thì khó tin đấy, nhưng với ta thì chẳng khó khăn gì."

Đối với Tống Thư Hàng đã tốt nghiệp Thiên Đạo, chẳng có gì có thể hạn chế hắn.

Hắn có thể dùng bạo lực để đào tận gốc Bích Thủy các sắp bị hủy diệt ra khỏi dòng sông thời gian mà không làm ảnh hưởng đến quá khứ.

Sau khi hắn "đào" Bích Thủy các đi rồi, Bích Thủy các trong quá khứ vẫn sẽ bị hủy diệt và ghi chép lại như thường.

Nhưng Bích Thủy các ở thời điểm đó lại có thể mọc ra ở tương lai năm 2020.

"Trừ phương pháp bạo lực này ra, ta còn một cách khác thiện lành hơn… chính là trở lại năm 2020, dùng lực lượng của ta thu thập linh hồn của các thành viên trong Bích Thủy các, hồi sinh từng người một, hoặc là đưa họ về thông qua phương thức luân hồi chuyển thế."

“Với ta thì phương pháp bạo lực hay thủ đoạn thiện lành đều không có gì khác biệt. Cho nên hai vị Sở các chủ thích cách nào, ta sẽ làm cách đó.” Tống Thư Hàng cười nói.

Khả năng của hắn hiện tại đã vượt qua tưởng tượng và lý giải của người thường.

Thậm chí hắn có thể thay đổi tất cả vô số “quá khứ”, giúp Bích Thủy các tồn tại từ thời viễn cổ, xóa sổ tất cả mối nguy có thể gây ra tai họa cho nó, sau đó lấy đây làm cơ sở để diễn hóa tương lai. Chỉ có điều cách này sẽ tác động tới trạng thái của Sở các chủ và Sở two hiện tại.

Ký ức và trải nghiệm cũng là một phần quan trọng tạo nên một con người.

Quá khứ bị thay đổi, ký ức bị sửa chữa, vậy thì Sở các chủ có còn là Sở các chủ trước mắt hắn nữa hay không?

Cho nên Tống Thư Hàng không nói cách thứ ba này ra.

“Sở two, cô chọn đi.” Sở các chủ nói khẽ.

Sở các chủ two nhìn Sở Quỳnh Quỳnh với ánh mắt hơi kinh ngạc.

Một lát sau, cô hỏi: “Nếu dùng bạo lực mang Bích Thủy các này đi, thế Sở Quỳnh Quỳnh bên trong nó thì sao?”

“Sau khi chúng ta rời đi, Sở Quỳnh Quỳnh vẫn là Sở Quỳnh Quỳnh, chỉ khác là tương lai sẽ có thêm một Bích Thủy các mà thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

“Không thể thay đổi Sở Quỳnh Quỳnh của quá khứ một chút được sao?” Sở two ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi: “Để cô ấy không phải trải qua đau khổ, Tống đầu gỗ đến kịp, tất cả kẻ thù đều tan thành mây khói… Bích Thủy các tồn tại đến hiện tại, mọi người đều sống khỏe mạnh!”

Tống Thư Hàng không ngờ Sở two lại nhìn ra lựa chọn thứ ba mà hắn muốn giấu.

Sau một lát trầm tư.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, nói: “Ta có thể thay đổi quá khứ diễn hóa ra một thế giới song song, tựa như Tử tương lai tác động đến tương lai của chúng ta vậy. Ở đó có hết thảy những gì mà cô muốn, có được không?”

“Được!” Sở two nói với vẻ trông mong: “Thế… trong tương lai năm 2020, tất cả các thành viên của Bích Thủy các có thể sống lại không? Ta không muốn chuyển thế, ta muốn hồi sinh bọn họ.”

“Đương nhiên… là được rồi!” Tống Thư Hàng cười nói.

Dễ như trở bàn tay ấy mà.

Dứt lời, hắn mang theo ý thức của hai Sở Quỳnh Quỳnh, giáng xuống giữa trời như một tảng thiên thạch, đánh thẳng vào đám tu sĩ cường đại đang hỗn chiến!

…

Bên dưới, trong Bích Thủy các thời viễn cổ.

Sở các chủ mặc váy dài đang nắm chặt nắm tay, đứng thẳng tắp.

Khí chất trên người cô còn non trẻ hơn Sở các chủ sau này rất nhiều.

Lúc này, cô đã lệnh cho môn nhân cường hóa toàn bộ hệ thống phòng ngự của Bích Thủy các đến cực hạn. nhưng dư lực của trận hỗn chiến trên bầu trời vẫn không ngừng khiến Bích Thủy các rung lên.

Trên kết giới phòng ngự của Bích Thủy các không ngừng nổ ra hoa lửa.

Mỗi luồng ánh đao, ánh kiếm chém xuống đều khiến các thành viên trong Bích Thủy các run rẩy từ tận đáy lòng.

Sở Quỳnh Quỳnh rất lo lắng, nhưng cô không thể bộc lộ nỗi lo ấy cho người khác thấy.

Cô bình tĩnh hạ từng mệnh lệnh cho các thành viên của Bích Thủy các.

Chỉ khi các thành viên trong các không nhìn thấy vẻ mặt Sở Quỳnh Quỳnh, cô mới hơi để lộ vẻ hoang mang, hướng mắt về phía chân trời.

“Ngươi sẽ tới chứ?” Sở Quỳnh Quỳnh khẽ nói.

Lúc này cô mong mỏi xiết bao rằng bóng dáng kia có thể từ trên trời giáng xuống, dẹp yên hết thảy như trong tưởng tượng của cô, nếu có thể đánh tan xác cái đám đang hỗn chiến trên bầu trời kia thì càng tốt.

Nhưng…

Chuyện này là không thể.

Cảnh giới của Tống đầu gỗ còn thấp hơn cô.

“Các chủ, đó là gì vậy?” Bên cạnh cô, một đạo nhân che dù đột nhiên hỏi.

Sau đó hắn đưa tay chỉ lên trời.

Ở nơi đó, có một vật thể trông như thiên thạch đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

Khi tảng thiên thạch ấy giáng xuống, khí thế hệt như một ngôi sao khổng lồ!

Thế như chẻ tre.

Mọi vật cản đường đi của nó đều bị nghiền nát.

Mà nơi thiên thạch rơi xuống chính là giữa đám yêu, ma, đạo, phật, tán tu đang hỗn chiến.

“Đó là cái gì?” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi thấy tim mình đập rộn lên.

Cô cố gắng thi triển pháp thuật thiên lý nhãn.

Một khắc sau, cô nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Mặc dù dáng vẻ hơi khang khác, nhưng khí tức lại không hề thay đổi.

“Tống Nhất!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi thốt lên.

Ầm!

Mang theo khí thế không gì cản nổi, Bá Tống giáng lâm ở quá khứ, giáng lâm tại nơi này.

Người ngã như nga rạ.

Các thế lực đang đánh nhau túi bụi giữa không trung rụng lả tả xuống như sủi cảo!

Chương 3153: Nếu chỉ nhìn thấy bàn chân đã ngất thì hời cho bọn họ quá rồi!

Kêu la! Từng tiếng kêu la vang vọng trong không trung!

Trong những tiếng kêu ấy, có tiếng la hét kéo dài theo bản năng của người phàm.

Có tiếng kêu thảm thiết âm u của Ma tông;

Có kiểu kêu rên từ bi của nhà Phật;

Còn có tiếng động vật kêu đa dạng của Yêu tộc: chuột kêu, ngựa hí, lừa hí, gà gáy, dê be be…

Điểm giống nhau duy nhất giữa những tiếng kêu thảm ấy là cột hơi rất khủng.

Người tu luyện có thể bay trên không trung đánh nhau thì ít nhất cũng phải từ ngũ phẩm trở lên, ai nấy đều có cột hơi dài khủng khiếp.

Người bình thường kêu được một tràng á á á á á là phải dừng lại lấy hơi.

Nhưng đám người tu luyện từ ngũ phẩm trở lên này có thể á từ đầu đến cuối mà không cần quãng nghỉ.

Tiếng kêu thảm thiết truyền từ hư không xa xôi vào tận Bích Thủy các.

“Là ngươi thật sao?” Giờ khắc này, cuối cùng Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi cũng không cần duy trì dáng vẻ các chủ bình tĩnh nữa. Cô bày tỏ niềm vui rõ rệt hệt như một thiếu nữ bình thường.

Vào thời khắc cô cần nhất.

Vào thời khắc cô gần như tuyệt vọng.

Hắn đến rồi!

Dùng một phương thức khiến cho cô kinh ngạc, dùng cách lên sàn vượt qua cả tưởng tượng của cô, xuất hiện trước mặt cô và các thành viên Bích Thủy các!

“Ơ? Các chủ nhìn kìa, sao tự nhiên đám người ấy lại rớt hết khỏi không trung thế nhỉ?” Đạo nhân bung dù bên cạnh cô đột nhiên nói với vẻ hưng phấn.

“Là vì hắn đến!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi trả lời.

“Ồ? Hắn đến hả?” Đạo nhân bung dù gật gù cái đầu.

Lại một lát sau.

“Các chủ nhìn kìa, sao tự nhiên đám người ấy lại rớt hết khỏi không trung thế nhỉ?” Đạo nhân bung dù vui vẻ chỉ lên trời mà hỏi.

“Là vì hắn đến!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi kiên nhẫn trả lời, chẳng hề sợ phiền.

Dù đạo nhân bung dù có hỏi một ngàn lần, một vạn lần, cô vẫn sẽ vui vẻ mà trả lời như thế!

…

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, đứng sừng sững giữa trời bằng tư thế hiên ngang.

Dưới chân hắn là đám sủi cảo cường giả các phái Ma, Đạo, Yêu, Phật, tán tu rớt lả tả.

Giờ khắc này, trừ Tống Thư Hàng ra, không một ai có thể đứng trên bầu trời nữa!

Người tu luyện bị chấn rớt khỏi cuộc hỗn chiến trên trời không thể ổn định nổi thân hình!

Thậm chí bọn họ còn không thể làm động tác “ngẩng đầu” đơn giản.

Bọn họ còn chẳng biết mình bị người phương nào đánh rớt từ trên trời xuống.

Nếu chỉ là va chạm vật lý, thì sau khi rụng xuống, đám người tu luyện đang hỗn chiến này còn có thể thi triển thần thông để ổn định thân hình, hoặc dùng ngự kiếm, ngự khí, độn thuật… để chặn đứng thế rơi của thân thể.

Nhưng sau khi thân thể bị uy thế của tảng thiên thạch kia đánh rớt, tinh thần của bọn họ cũng chịu một cú đòn trời giáng.

Thần trí của họ run rẩy kịch liệt như giun dế thấy rồng thần.

Trong khi đang rơi, trong đầu họ chỉ còn một chuỗi chữ “Bá Bá Bá Bá…” quái dị!

Chuỗi chữ ấy không thuộc bất luận hệ thống ngôn ngữ nào của thời đại này, song đầu óc họ lại bị nó choán hết.

Việc mà họ có thể làm chỉ là há mồm kêu thảm mà thôi.

Trừ kêu thảm ra, họ chẳng làm được gì hơn thế.

Mà có lẽ họ có thể làm một chuyện, đó là chuyển ngữ điệu kêu thảm thành chuỗi âm tiết chữ “Bá” khó hiểu kia!

…

Đối với hai vị Sở các chủ bên cạnh Tống Thư Hàng, chuỗi âm thanh rên la thảm thiết này chính là tiếng nhạc êm tai đẹp đẽ nhất thế giới!

Đám người hỗn chiến này không phải là nguyên nhân trực tiếp khiến Bích Thủy các bị hủy diệt năm đó. Nhưng nếu bọn họ không lựa chọn địa điểm hỗn chiến ngay bên ngoài Bích Thủy các thì nơi ấy sẽ không bị cuốn vào vòng chiến!

Với các thành viên Bích Thủy các mà nói, đám người này, bất kể chính tà, chẳng ai vô tội.

“Năm đó, ta đã hi vọng có thể nghe thấy âm thanh này xiết bao.” Sở các chủ nói khẽ.

Sở two cũng muốn nói như vậy, nhưng lời thoại đã bị Sở Quỳnh Quỳnh đoạt mất rồi. Thế là cô đành cưỡng chế đổi câu nói đã gần bật ra thành một câu khác: “Nhưng ta thấy bốn tiếng kêu thảm của Thư Hàng nghe vẫn êm tai hơn!”

Nghe xong câu nói của Sở two, suýt nữa tư thế bá đạo hiên ngang của Tống Thư Hàng xìu xuống.

Cũng may người khác không nghe được câu nói ấy.

Đến cả Thiên Đạo cũng không được!

Sau khi Tống Thư Hàng xuất hiện trong tiết điểm dòng sông thời gian này, trừ những người hắn muốn cho nhìn thấy thì chẳng kẻ nào có thể quan sát được sự tồn tại của hắn.

Ầm ầm ầm ầm ~

Khi tiếng kêu la thảm thiết quái dị kia đã kéo dài một lúc lâu, dưới lòng đất truyền đến tiếng va đập ầm ầm.

Đám sủi cảo bị đánh rớt khỏi bầu trời cuối cùng cũng tiếp xúc với mặt đất.

Thể chất cường hãn của bọn họ khiến mặt đất bị đục thành những cái hố to.

Một số tên vốn bị thương sẵn hoặc thể chất không tốt lắm ăn một vố đau, vừa chạm đất đã xui xẻo bị thương nặng thêm, ý thức dần dần mơ hồ.

Nhưng phần lớn đám sủi cảo ấy vẫn còn tỉnh táo.

Với độ cao này, các tu sĩ ngũ phẩm, lục phẩm, thất phẩm còn chưa ngã chết được.

Đám sủi cảo ngã rạp trên đất lập tức quay đầu, ngẩng đầu, nhìn lên không trung, nơi Tống Thư Hàng đang đứng.

Sau đó, rất chi là toại nguyện, bọn họ thấy được… bàn chân của Tống Thư Hàng!

“Ai thế, sao tự nhiên lại tấn công chúng ta?”

Là viện quân của thế lực nào à?

Không đúng, nếu là viện quân của thế lực nào thì hắn phải trợ giúp thế lực đó mới đúng chứ.

Hắn bất chấp tất cả, quét sạch sành sanh cả đám trên trời là cớ làm sao?

“Lẽ nào cuộc hỗn chiến của chúng ta nằm ngay chỗ cao nhân này bế quan, cho nên quấy rầy đến hắn?”

Một số sủi cảo nghĩ ra một khả năng.

Ở thời đại này, thi thoảng chuyện này vẫn xảy ra.

Bởi vì thường có mấy đại lão tính tình quái gở, thích đào cái hố ngẫu nhiên giữa chốn hoang vu để bế quan mà.

“Có cần giải thích với đại lão ấy một chút không?” Mấy kẻ cầm đầu thế lực các nơi trong hỗn chiến thầm nghĩ.

Trong hư không.

Tống Thư Hàng thu lại tất cả khí tức và số liệu trên người mình, tránh cho đám người bên dưới vừa liếc nhìn một cái đã mù mắt rồi chìm vào giấc ngủ say.

Thế thì hời cho bọn họ quá.

Đây cũng là lý do vì sao bọn họ có thể nhìn thấy bàn chân của

Tống Thư Hàng mà không mù lòa.

“Mắt Thánh Nhân.” Tống Thư Hàng hơi chuyển động ý nghĩ, chuyển dời kim đan Thánh Nhãn lên hai con ngươi của mình.

Một khắc sau, Bá Tống mở hai mắt ra.

Ánh hào quang dịu dàng từ trên trời phủ xuống.

Trong hào quang ẩn chứa lực lượng của tình yêu.

Mang hiệu quả chữa lành lòng người!

Thậm chí còn khiến người ta bất giác muốn chạm tới ánh sáng ấy.

Đây là cái gì? Lẽ nào vị đại lão kia đang tung pháp thuật loại chữa trị xuống hay sao?

Thành viên các thế lực đang hỗn chiến bên dưới còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ánh sáng dịu dàng này quét trúng.

Mấy hơi thở sau.

Lại một làn sóng tiếng kêu thảm thiết vang lên từ mặt đất.

Nếu tiếng kêu quái dị khi sủi cảo rớt xuống ban nãy là một khúc nhạc của bầu trời.

Thì giờ đây tiếng kêu la này chính là bài ca của đất.

Sức mạnh tình yêu của mẹ - phiên bản Bá Tống bất hủ cường hóa!

Tất cả người tu luyện bên dưới đau đớn lăn lộn, nước mắt như mưa…

Chương 3154: Đây là lời thoại của ta

Khi phải chịu thống khổ kịch liệt, trong đầu bọn họ còn có một giọng nói vang vọng uy nghiêm.

Thế nào là hiếu?

Thế nào là yêu?

Có biết tình yêu của mẹ vĩ đại nhường nào?

Theo giọng nói không ngừng vang lên, nỗi đau đớn ở bụng cũng tăng lên theo cấp lũy thừa.

“Đừng, đừng nói nữa! Cầu xin ngươi đừng nói nữa!”

Đám sủi cảo muốn kháng cự giọng nói vang vọng này trong vô thức.

Nhưng dù là đau đớn kịch liệt cũng không thể chống lại giọng nói uy nghiêm trong đầu, không thể phân tán lực chú ý của bọn họ.

Khi nhận lấy nỗi đau to lớn, bọn họ còn buộc phải tiếp nhận lời dạy bảo của giọng nói uy nghiêm trong đầu, nghe nó giảng giải: Luận hiếu – chương Tình yêu của mẹ.

Mà mỗi câu, mỗi chữ trong bài Luận hiếu – chương Tình yêu của mẹ này đều kích thích đến thần kinh đau đớn của họ.

Đau đớn, đang nhảy múa!

Thế là tiếng kêu thảm thiết càng thảm thiết hơn.

Sau khúc nhạc của trời mang tên “Giáo trình tình yêu tàn khốc của Bá Bá”, bài ca của đất mang tên “Tình yêu của mẹ” khai màn.

Từ bầu trời đến mặt đất, từ tình yêu của Bá Bá đến tình yêu của mẹ.

Tống Thư Hàng đã dốc túi ra mà truyền thụ hết thảy những gì có thể dạy cho đám người tu luyện đang hỗn chiến này rồi!

…

Đẳng cấp của đám sủi cảo vẫn quá thấp.

Bằng không, ngay từ khi ánh hào quang dịu dàng kia xuất hiện, bọn họ đã nhận ra đây chính là bài giảng Tình yêu của mẹ mà Thánh Nhân Nho Gia giảng dạy từ mấy ngàn năm trước rồi!

Mấy ngàn năm trôi qua cũng khiến những người tu luyện không đủ đẳng cấp quên mất vị Thánh Nhân đã từng vô địch thiên hạ kia. Chủ yếu là vì cấp bậc của bọn họ còn chưa tiếp xúc đến cấp bậc đó.

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng nhẹ giọng giảng giải hiệu quả của “ánh nhìn tình yêu của mẹ bản cường hóa” lần này cho hai vị Sở các chủ nghe.

“Ánh nhìn tình yêu của mẹ bản gốc của Thánh Nhân Nho Gia sẽ khiến người trúng thuật trải nghiệm nỗi đau mười tháng hoài thai trong vòng mười giây, sau đó là nỗi đau khi sinh con trong một tiếng đồng hồ sau đó.”

“Mà sau khi được thuộc tính bất hủ của ta cường hóa, nỗi đau hoài thai và sinh nở này có thể điều chỉnh thời gian theo ý chí của ta, muốn một năm, mười năm hay một trăm năm cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếc nuối duy nhất là độ dài của bài giảng Luận hiếu – chương Tình yêu của mẹ kia có hạn, cho nên nếu muốn nỗi đau mang thai và sinh nở kéo dài thì giọng nói âm vang uy nghiêm kia chỉ có thể phát lại liên tục mà thôi.

Bài giảng Luận hiếu – chương Tình yêu của mẹ sẽ không ngừng lặp đi lặp lại cho đến khi hiệu quả của bí pháp kết thúc.

Nhưng nghĩ lại thì phát đi phát lại mấy trăm lần hình như cũng rất tốt mà?

“Ta giao quyền lựa chọn cho hai người… đám người tu luyện đang hỗn chiến này phải chịu đau đớn bao nhiêu năm sẽ do hai người quyết định.” Tống Thư Hàng nói với ý thức của hai vị Sở các chủ.

“Mười năm, một trăm năm cũng được sao?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Lâu hơn cũng được, ngàn năm, vạn năm cũng vô tư… nếu thọ nguyên của bọn họ đủ dài.”

“Thế có thể khiến họ sinh ra một sinh mệnh mới còn đỏ hỏn được không? Sau mười năm, trăm năm đau đớn, sinh ra một sinh mệnh mới trong một nỗi đau còn hơn như thế?” Sở two đề nghị.

Không hổ là Sở two gánh vác chấp niệm Bích Thủy các bị hủy diệt.

“Xin lỗi, tuy có thể làm được, nhưng tâm lý ta không chịu được.” Tống Thư Hàng quả quyết từ chối.

Đó không đơn thuần là trừng phạt và dạy bảo đám người tu luyện đang hỗn chiến này, mà là tra tấn tâm lý Bá Tống hắn!

“Tiếc quá.” Sở two nói: “Thế thì… một trăm năm đi.”

Một trăm năm, với người bình thường là cả một đời, nhưng với tu sĩ thì lại không dài lắm.

Sau khi Bích Thủy các bị hủy, cô bị đau đớn hành hạ bao nhiêu năm?

Bắt đám khốn kiếp này đau một trăm năm cũng không phải là quá đáng.

“Được đấy.” Sở các chủ cũng đồng tình.

“Không kéo dài thêm một chút nữa à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bọn họ không phải là thủ phạm trực tiếp hủy diệt Bích Thủy các, cho nên một trăm năm đủ rồi, oan có đầu, nợ có chủ.” Sở two bổ sung: “Nhưng ta muốn bọn họ trả góp.”

Tống Thư Hàng không hiểu ra sao: “?”

“Mười năm nghỉ ngơi một lần, sau đó lại đau mười năm, lặp đi lặp lại như vậy mười lần. Tốt nhất là thời gian mỗi lần nghỉ ngơi lấy ngẫu nhiên trong khoảng từ một đến năm năm, được không?” Sở two lại đề nghị.

Các cụ có câu, đau dài không bằng đau ngắn.

Một trăm năm đau đớn, nếu kéo dài liên tục thì có lẽ bọn họ chỉ nghiến răng chịu đựng một chút là qua.

Nhưng nếu cứ cách mười năm lại cho bọn họ nghỉ ngơi một vài năm để thở… thì nỗi đau quay trở lại sẽ càng thấm thía. Quan trọng hơn là sau khi mười lần đau đớn kết thúc, đám người tu luyện ấy còn không biết chu kì này đã chấm dứt hay chưa.

Theo bản năng, bọn họ sẽ chờ đợi chu kì thứ mười một.

Một ngày chu kì thứ mười một còn chưa tới, là một ngày trong lòng họ thấp thỏm lo âu.

Lại bởi vì thời gian nghỉ ngơi là ngẫu nhiên, cho nên họ không biết chu kì thứ mười một bao giờ sẽ xuất hiện, chỉ có thể run rẩy nơm nớp chờ đợi…

“Được không?” Sở các chủ cũng nhìn sang Tống Thư Hàng.

“Đương nhiên là được, như hai người mong muốn.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Kim đan Thánh Nhãn trong hai mắt hắn xoay chầm chậm, tự động biên soạn một chương trình “ánh nhìn tình yêu của mẹ”.

Theo yêu cầu của Sở two, chia một trăm năm mang thai thành mười phần, giữa mỗi phần cài thêm từ một đến năm năm thời gan nghỉ ngơi ngẫu nhiên.

Toàn bộ quá trình mã hóa được kim đan Thánh Nhãn hoàn thành một cách độc lập.

Tống Thư Hàng chỉ cần hạ một chỉ thị rồi chờ các chương trình được biên soạn xong, sau đó mở mắt ra nhìn đám người tu luyện bên dưới một cái là đủ.

Sau khi thiết lập xong đâu đấy, động tác hai tay ôm ngực của Tống Thư Hàng biến hóa. Hắn duỗi một tay nhắm thẳng vào đám người tu luyện đang rên la dưới hố mà vỗ nhẹ một cái.

Viu viu viu ~

Đám người tu luyện của các thế lực bị bốc lên khỏi mặt đất, sau đó bị niệm lực của Tống Thư Hàng bọc lấy, rơi vào một cuộc hành trình may rủi.

Thân thể bọn họ bị bắn đi khắp nơi trên thế giới.

Một cách hoàn toàn hên xui.

Đáp xuống nơi nào thì phải trông vào nhân phẩm!

…

Sau khi làm xong hết thảy.

Tống Thư Hàng chậm rãi quay người, hướng ánh mắt thâm thúy về phía Tây.

Ở đó có một người bắt yêu trẻ tuổi với đôi tay cấy ghép rất nhiều ma nhãn, dẫn theo ba nghìn người bắt yêu, đang bố trí thiên la địa võng.

Đám người bắt yêu kia hai mắt đỏ ngầu, trên mình ngập tràn khí tức khát máu.

Bọn chúng mới là thủ phạm thực sự hủy diệt Bích Thủy các.

Tống Thư Hàng nhìn vào ý thức của hai Sở các chủ bên cạnh mình.

Lúc này, ý thức của cả hai Sở các chủ gần như đồng thời nhắm tịt mắt lại.

Ba nghìn người bắt yêu này chính là ác mộng thực sự của các cô.

Mỗi khi choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng Bích Thủy các bị hủy diệt, các cô đều nhớ về những khuôn mặt ấy.

Trước kia khi giảng giải lịch sử của Bích Thủy các cho Tống Thư Hàng, Sở các chủ đều cố gắng lược bỏ đoạn này, bởi vì đối với cô, nó quá tàn khốc.

“Ta hiểu rồi… vậy để ta xử lý luôn cho.” Tống Thư Hàng nói với vẻ thấu hiểu.

Thủ đoạn tàn khốc và các thủ pháp báo thù rửa hận đều không thích hợp trong thời điểm này.

Quá lãng phí thời gian!

Với ý thức của hai vị Sở các chủ, bọn họ chỉ cần ba nghìn người này tan thành tro bụi ngay tức khắc mà thôi, càng nhanh càng tốt!

Tống Thư Hàng quay người nhìn sang phía Tây, xòe bàn tay ra, từ từ nắm lại.

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Mở đầu từ tu sĩ trẻ tuổi với hai cánh tay đầy ma nhãn, ba nghìn người bắt yêu hóa thành mưa máu, thần hồn cũng không thoát, tất cả đều vỡ nát.

Nhưng mưa máu còn chưa rơi xuống đất đã bị xóa sạch giữa không trung, sạch trơn từ tận căn nguyên!

Từ giờ khắc này trở đi, không ai có thể nhớ được sự tồn tại của bọn chúng nữa.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể.

Vẻ ưu sầu giữa đôi lông mày của hai vị Sở các chủ tan biến.

Vào giờ khắc ấy, chấp niệm trong lòng bọn họ đã bị xóa đi. Và chờ khi trở về năm 2020, khi các thành viên của Bích Thủy các hồi sinh trở về, một chút chấp niệm nhỏ bé còn lại cũng sẽ được hóa giải.

“Cảm ơn.” Sở các chủ nói khẽ.

“Đừng khách khí.” Sở two trả lời thay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…”

Đây là lời thoại của ta mà!

Chương 3155: Ở chỗ Tử tương lai, Thiên Đạo là ai vậy?

“Thi thoảng cho ta nói một câu với chứ.” Tống Thư Hàng thở dài: “Bây giờ ta là tồn tại vượt qua cả Thiên Đạo đấy.”

“Vì sao?” Sở two hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi trả lời với vẻ rất ư là đương nhiên: “Bởi vì ta có thể đảo ngược thời gian, sau đó cướp lời thoại của mình về.”

“Ấu trĩ.” Sở các chủ dở khóc dở cười. Nếu đây là hiện thế năm 2020 thì cọng tóc ngố của cô đã quất một phát lên đầu Tống Thư Hàng rồi.

Nhưng mà…

“Cảnh tượng này cứ như nằm mơ vậy.” Sở các chủ thở dài.

Trước đây rất lâu, có lẽ cô cũng nằm mơ như thế… nhưng tỉnh mộng rồi chỉ còn lại bi thương.

Bây giờ thì khác.

“Không cần khách khí.” Lần này, Tống Thư Hàng tranh thủ cơ hội bổ sung cầu thoại ban nãy.

Sở two: “…”

“Bích Thủy các của thế giới này sẽ an ổn tồn tại tiếp, Sở Quỳnh Quỳnh cũng sẽ sống tốt cùng Bích Thủy các như mong muốn của hai người.” Tống Thư Hàng thu hồi kim đan Thánh Nhãn.

Hắn quay về hướng Bích Thủy các, dõi theo bóng dáng Sở các chủ trẻ tuổi giữa đám người.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi có dáng vẻ tuổi tác nằm giữa Sở các chủ và Sở two, đang mừng rỡ vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trả lời cô bằng một nụ cười ấm áp, trưởng thành và đáng tin cậy.

Đồng thời, hắn nói nhỏ với hai vị Sở các chủ: “Có muốn xuống thăm cô ấy, nhân tiện thăm lại Bích Thủy các vào thời điểm này

không?”

“Có thể chứ?” Rõ ràng Sở các chủ rất hào hứng. Các thành viên của Bích Thủy các bên dưới vẫn còn sống sờ sờ, không phải là ảo giác do Thực Tại Ảo biến hóa ra.

Cô đã vượt qua trăm ngàn năm tuế nguyệt để về đây, nếu như có thể, cô thực sự muốn gặp lại những người đồng bạn mà mình ngày mong đêm nhớ, muốn được thấy họ ở khoảng cách gần.

“Được mà… có ta ở đây, tất cả đều không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng đáp.

Dứt lời, hắn bắt đầu điều chỉnh trạng thái của thân thể, thu lại khí tức, áp chế đến mức tu sĩ bình thường tiếp xúc gần cũng không phải chịu ảnh hưởng của uy áp.

Điều chỉnh xong xuôi, Tống Thư Hàng cất bước đi về phía Bích Thủy các.

Hoa sen đen đã lâu không được lên sàn nắm lấy cơ hội, nở rộ dưới chân hắn, tạo thành Bộ Bộ Sinh Liên.

Kể từ khi Tống Thư Hàng nắm giữ năng lực không gian, phương thức đi đường của hắn cơ bản đều là nhấc chân đạp vào không gian một phát, đá tung cổng không gian rồi truyền tống thẳng qua.

Đã mấy tháng nay hắn không đi giữa không trung như thế này rồi.

Một khi đã quen đi lại bằng năng lực không gian, mọi người đều sẽ biến thành cá ướp muối, vài bước chân cũng chẳng muốn đi.

Tuy hoa sen đen trông không đứng đắn bằng hoa sen vàng, nhưng Bộ Bộ Sinh Liên vẫn có thể buff điểm hình tượng của Tống Thư Hàng lên +10.

…

Kết giới phòng ngự của Bích Thủy các không ngăn cản Tống Thư Hàng.

Hắn xuyên thẳng qua kết giới mà không làm tổn hại nó mảy may.

Sau mấy bước, hắn đã đi tới trước mặt Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi.

“Tống Nhất!!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi nâng váy dài, đôi chân thon bước thật nhanh, nhào về phía Tống Thư Hàng.

Vào thời điểm cô cần hắn nhất, hắn tới.

Thậm chí còn tới với tư thái vượt qua tưởng tượng của cô, giải quyết hết mọi nguy nan!

Vào giờ khắc này, Sở Quỳnh Quỳnh có rất nhiều điều muốn nói với Tống Thư Hàng.

Cô dồn hết thảy cảm xúc mãnh liệt vào cú nhào về phía trước ấy.

Có thể nói, ngôn ngữ thân thể của cô lúc này cực kì phong phú.

Ở phía đối diện.

Tống Thư Hàng mỉm cười dang hai tay ra.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng đón lấy Sở Quỳnh Quỳnh, nâng cô lên cao cao, quen tay y như làm với Lý Âm Trúc!

Khi Tống Thư Hàng nâng cao cao Sở Quỳnh Quỳnh, toàn bộ Bích Thủy các chìm vào sự im lặng chết chóc.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi mặt đầy chấm hỏi: “???”

Sở two: “…”

Sở two: "..."

Sở Các chủ: "..."

Chính Tống Thư Hàng cũng kịp nhận ra: "..."

Nhưng lúc này, tên đã trên dây, không bắn không được.

Hắn cố nén sự xấu hổ, nâng cao cao Sở Quỳnh Quỳnh thêm hai lần, bổ sung cho đủ ba lần nâng cao.

Sau đó, hắn gắng gượng dùng tư thái và biểu lộ tự nhiên nhất để đặt cô xuống.

Thả lỏng!

Đừng hoảng hốt!

Vẻ mặt phải tự nhiên!

Thế mới đỡ nhục mặt!

Sau khi điều chỉnh cảm xúc, Tống Thư Hàng nói bằng giọng điệu dịu dàng nhất của mình: “Đừng sợ, tất cả kết thúc rồi, không sao đâu, ta đến rồi.”

“Ừm.” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi gật đầu.

Cuối cùng cô cũng nhận ra Tống Nhất trước mặt mình hơi là lạ.

Mặt khác…

Dường như cô ngửi thấy mùi hương thuộc về mình trên người Tống Nhất.

Hít hà ~

Không sai, đúng là mùi của cô!

Mà hình như là bên cạnh Tống Nhất thì phải?

Cô quan sát xung quanh Tống Thư Hàng với vẻ hồ nghi.

Nhưng chẳng thấy gì cả.

Là ảo giác sao?

[Đây là sự cộng hưởng giữa “tồn tại” với nhau chăng? Rõ ràng co không thể nhìn thấy hai vị Sở các chủ, nhưng lại có thể mơ hồ cảm ứng được sự tồn tại của họ à?] Tống Thư Hàng hơi động trong lòng.

“Tống Nhất.” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi vui vẻ hỏi: “Bây giờ ngươi ở cảnh giới nào rồi? Ngươi trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ thế?”

“Cảnh giới à? Vô địch thiên hạ chăng?” Tống Thư Hàng ước lượng với vẻ không chắc lắm.

Theo lý mà nói, hắn đã tốt nghiệp Thiên Đạo, đúng là có thể xưng “vô địch thiên hạ” thật.

Nhưng chính hắn rất tự hiểu mình. Trước mắt hắn còn chưa phải là một đại tiền bối đáng tin, tự xưng vô địch thiên hạ cứ thấy chông chênh làm sao ấy.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi: “…”

“À, cô có thể cho ta hai sợi tóc không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi không suy nghĩ nhiều, lập tức bứt hai sợi từ mái tóc dài của mình cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy hai sợi tóc, dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên hai bên trái phải của mình, đưa ý thức của hai Sở các chủ vào tóc dài, biến họ thành cọng tóc ngố của Sở các chủ one và cọng tóc ngố của Sở các chủ two.

Hai cọng tóc ngố của Sở các chủ được rót linh hồn, trở nên cực kì sống động.

Tóc ngố one kinh nghiệm đầy mình, thành thạo bám vào đầu Tống Thư Hàng, tung bay theo gió với dáng vẻ mềm mại thướt tha.

Thậm chí nó còn có thể chủ động điều chỉnh chiều dài của mình, biến thành một cọng tóc ngố với chiều dài vừa phải, buông rủ trên đầu Tống Thư Hàng.

“Đây là… ta?” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi vô thức hỏi.

“Đúng vậy, đây là tóc của Trường Sinh Giả - Tóc ngố Sở! Ta từng dùng cô ấy để đâm xuyên lớp phòng ngự của một kẻ địch là Trường Sinh Giả đấy!” Tống Thư Hàng giới thiệu với Sở Quỳnh Quỳnh bằng giọng điệu kiêu ngạo không giấu nổi.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi ngớ ra.

“Nhưng cô không cần ghen tị, bởi vì tương lai cô cũng sẽ mạnh mẽ như bọn họ. Dù sao thì họ cũng là cô của tương lai mà.” Tống Thư Hàng mượn cơ hội này, tiết lộ một chút tin tức cho Sở Quỳnh Quỳnh.

“Tương lai?” Sở Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một lát, sau đó mau chóng ghép tất cả manh mối lại thành một bức tranh hoàn chỉnh: “Tương lai à? Tống Nhất, ngươi cũng vậy đúng không?”

“Đúng thế.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói: “Ta giáng lâm từ tương lai, chính là để có thể tới bên cô vào thời khắc này.”

Nói đoạn, hắn thuận tay tặng cho Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi ba cái xoa đầu “một viên linh thạch ba chiếc”.

Thực ra ngay từ khi cái đầu của Sở các chủ đi vào suối nguồn sự sống trong thế giới hạch tâm của hắn, hắn đã muốn làm như vậy rồi.

Nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội.

Cuối cùng thì hắn cũng được thỏa mãn với Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi không trưởng thành như Sở các chủ tương lai.

Nghe Tống Thư Hàng nói xong, cô đã cảm động đến rưng rưng nước mắt. Nếu bên cạnh không có các thành viên của Bích Thủy các đang nhìn thì cô đã nhào vào lòng Tống Nhất mà khóc một trận ra trò rồi.

Roẹt! Tóc ngố Sở giật một phát trời giáng trên đầu Tống Thư Hàng, nhưng chẳng xi nhê gì với đầu hắn bây giờ cả.

Tống Thư Hàng buông tay khỏi đầu Sở Quỳnh Quỳnh mà còn luyến lưu không dứt, sau đó nói với tóc ngố Sở: “Còn một chút thời gian, hai người đi tham quan Bích Thủy các một lát đi, ta ở đây chờ.”

Hai cọng tóc ngố của Sở các chủ gật đầu một cái, thi triển độn pháp Bích Thủy các, dạo quanh Bích Thủy các vừa quen thuộc lại vừa có phần xa lạ.

“Sắp phải đi rồi à?” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi hỏi.

“Bọn ta đến từ tương lai, chỉ là một vị khách qua đường ở quá khứ mà thôi.” Tống Thư Hàng đáp: “Cho nên ta sẽ ở tương lai chờ cô… sau này gặp lại!”

“Sau này gặp lại.” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi tự tin nói: “Khi gặp lại ngươi ở tương lai, nhất định ta sẽ là Trường Sinh Giả.”

“Ta tin cô.” Tống Thư Hàng cười sang sảng nói.

Với tư chất của Sở các chủ, dù không đi Khô Vinh Sinh Tử đạo thì vẫn có thể bước ra Trường Sinh đạo khác của riêng mình. Tống Thư Hàng vững tin vào điều đó.

…

Chờ Sở các chủ và Sở two dạo quanh một vòng Bích Thủy các trở về, Tống Thư Hàng mang ý thức của hai người, từ biệt các thành viên của Bích Thủy các rồi bay lên cao.

Trên đường bay lên, ánh mắt hắn lướt qua một cô gái văn chương trong Bích Thủy các.

Diệp Tư sư tỷ lúc này nhỏ hơn về sau rất nhiều.

Cũng đúng.

Diệp Tư được Trình Lâm Tiên Tử dùng năng lực chuyển sinh sinh ra lần nữa.

Diệp Tư mà Tống Thư Hàng gặp gỡ sau này là cô sau khi lớn lên.

“Đi thôi.” Tống Thư Hàng phục chế lại toàn bộ khí tức và ấn ký linh hồn của toàn bộ thành viên Bích Thủy các, sau đó mang ý thức của hai vị Sở các chủ vượt thời không về lại năm 2020.

Trong quá trình vượt thời không, hai cọng tóc ngố Sở từ hư không bay xuống.

Chư Thiên Vạn Giới – Bá giới – năm 2020.

Tống Thư Hàng mang hai vị Sở các chủ giáng lâm ở đây.

Vỏ của rùa tai ương khổng lồ và di chỉ Bích Thủy các hư ảo mà Sở two luyện chế cũng được chuyển tới.

“Tống ~ a đần ~” Tạo Hóa Tiên Tử cũng trở về. Cô đã đưa mảnh hồn của thư sinh lưu ly để lại từ thời viễn cổ đến Nho gia.

Đến lúc này, mười ba Kiếp Tiên Nho gia đã trở về hoàn chỉnh!

Nhưng mười ba Kiếp Tiên Nho gia trở về hoàn chỉnh, tiểu sư muội mà bọn họ yêu thương nhất lại chạy mất.

Không giữ lại nổi.

Mười ba vị Nho gia ngốc ngốc cũng rất tuyệt vọng.

“Tạo Hóa Tiên Tử vất vả rồi.” Tống Thư Hàng đón Tạo Hóa Tiên Tử về kim đan Thánh Nhãn.

Sau đó…

“Đây là Bá giới sao?” Sở two đánh giá mảnh thiên địa này.

“Đúng vậy. Ta chuẩn bị dùng thủ đoạn hồi sinh để hồi sinh các thành viên của Bích Thủy các. Sau đó ta sẽ khoanh vùng một khu vực trong Bá giới cho cô xây dựng lại Bích Thủy các nhé, được không?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bá giới của hắn còn thiếu nhân vật cường đại tọa trấn.

Đương nhiên Tống Thư Hàng không thể bỏ qua hai vị Sở các chủ rồi.

“Ta không có ý kiến gì.” Sở các chủ nói.

Bích Thủy các không phải một khu vực hay một tòa kiến trúc, Bích Thủy các là một nhóm người.

Chỉ cần người vẫn còn, thì ở đâu cũng là Bích Thủy các!

“Vậy thì phục sinh thôi, các thành viên của Bích Thủy các!” Tống Thư Hàng vẫy tay ngầu lòi.

Vừa vẫy tay, hắn vừa nhanh chóng nhắn tin cho Thiên Đạo

Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, xin chi viện từ xa cho ta một trận pháp hồi sinh với!”

Bạch tiền bối: [Lớn đến đâu?]

“Tốt nhất là lớn đến mức có thể hồi sinh tất cả các thành viên Bích Thủy các cùng một lúc.” Tống Thư Hàng đáp.

Thiên Đạo Bạch chống lưng cho ta đó, sợ chưa?

[Rồi, xong nhé.] Bạch tiền bối trả lời.

Một trận pháp hồi sinh sáng chói lóa giáng xuống từ không trung, đáp ngay bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nhưng nhìn quá trình này, ai cũng biết trận pháp đó không phải do Bá Tống tạo ra mà là nhờ ông trời ban phúc!

[Xử lý xong chuyện Bích Thủy các rồi hả?] Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm, giải quyết hoàn mỹ rồi. Chấp niệm quá khứ đã xong, giờ chỉ còn mang lại hy vọng cho tương lai thôi.” Tống Thư Hàng vừa trả lời, vừa đưa ấn kí của các thành viên Bích Thủy các vào trong trận pháp.

Sau đó dung nhập lực lượng siêu thoát quy tắc của mình, vượt qua viễn cổ, tiến hành công cuộc hồi sinh với khoảng cách thời gian dài nhất trong lịch sử.

Từng bóng người lần lượt xuất hiện từ trận pháp hồi sinh.

[Tương lai… cùng đi chứ?] Bạch tiền bối bỗng nói: [Thiên Đạo thứ chín hiện tại là ta và ngươi, thế Thiên Đạo ở chỗ Tử tương lai là ai đây? Ta tò mò quá.]

Chương 3156: Đây chính là lý do ta vay tiền Bạch tiền bối không trả!

Nghe Bạch tiền bối nói thế, Tống Thư Hàng hơi động trong lòng.

Đúng vậy, Thiên Đạo thứ chín ở chỗ Tử tương lai là ai nhỉ?

Trong tình huống bình thường, Thiên Đạo giống như một tọa độ tiết điểm cố định ở dòng sông thời gian. Nhìn từ “quá khứ” trước mắt thì ở bất cứ dòng sông thời gian nào, các đời Thiên Đạo đều không có gì thay đổi.

Thiên Đạo giống như xu thế lớn của thời gian. Rất nhiều thế giới có thể thay đổi chi tiết, vô số chi tiết chồng chất lên nhau sẽ biến thành khác biệt cực lớn, nhưng Thiên Đạo lại là trụ cột vững vàng, vĩnh viễn bất biến!

Song thế giới của Tử tương lai lại hơi khác lạ.

Hiện tại, ở tiết điểm năm 2020, Thiên Đạo là Bạch tiền bối và hắn.

Hắn đã siêu thoát, cho nên Thiên Đạo thứ chín là Bạch tiền bối mới đúng.

Nhưng trong thế giới của Tử tương lai, Bạch tiền bối đã rời đi rồi. Cho nên Thiên Đạo ở thế giới đó nhất định không phải là Bạch tiền bối!

[Chắc chắn là lão Bá Tống đáng tin trong tương lai đó không nợ tiền đủ nhiều!] Tống Thư Hàng âm thầm tổng kết.

Lần trước Tống Thư Hàng tiếp xúc với lão Bá Tống ở thế giới của Tử tương lai trong dòng sông thời gian nhím biển, biết được Bá Tống đáng tin kia đã trả được một nửa linh thạch nợ Bạch tiền bối bằng chính sức mình!

Tống Thư Hàng lúc ấy không dám tin luôn!

Đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

Tống Thư Hàng không thể nào tưởng tượng ra được cái cảnh mình tích lũy từng cắc tiền trinh, sau đó trả lại linh thạch cho Bạch tiền bối bằng chính sức mình trước khi tấn thăng Thiên Đạo!

Ngươi cho rằng ngươi chỉ nợ Bạch tiền bối mỗi linh thạch thôi sao?

Không, đó không phải là linh thạch, đó là nhân quả!

Là nhân quả sâu sắc giữa ngươi và Bạch tiền bối!

Phần nhân quả này phải cực lớn thì Bạch tiền bối mới không rời đi!

Cùng là Bá Tống với nhau, vì sao ngươi không những đáng tin mà còn có thể tích lũy được tiền kia chứ?

Còn học được cả ngôn ngữ viễn cổ lưu loát trơn tru…

Lão bá Tống đúng là “bản hoàn mỹ” trong tưởng tượng của Tống Thư Hàng, ưu tú, đáng tin, giàu có, lại được bạn bè tin tưởng.

Song Tống Thư Hàng không ghen tị với lão Bá Tống. Bởi vì hắn ỷ lại các tiền bối, ỷ lại vào tất cả vật trang sức trên người cũng rất vui.

Ví dụ như hiện tại, dù hắn đã siêu thoát, muốn tự làm một trận pháp hồi sinh cũng không khó, chỉ cần học vài phút mà thôi.

Nhưng hắn vẫn có thể ỷ y vào Bạch tiền bối.

Đây chính là nguyên nhân vì sao hắn nợ Bạch tiền bối nhiều tiền như vậy mà không chịu trả.

[Được nha Bạch tiền bối. Đến lúc đó chúng ta sẽ cùng đến thế giới của Tử tương lai. Ta muốn xem xem là kẻ nào dám gây chuyện trong cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo thứ chín.] Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi giao hẹn cẩn thận với Bạch tiền bối xong, Tống Thư Hàng vỗ nhẹ một cái.

Tách!

Trận pháp hồi sinh tỏa ra hào quang sáng ngời.

Từng thành viên Bích Thủy các mà Sở Quỳnh Quỳnh quen thuộc xuất hiện trong trận pháp hồi sinh.

Trên đỉnh đầu, tóc ngố Sở Quỳnh Quỳnh cuốn lên như lò xo, biểu lộ nỗi kích động trong đáy lòng cô.

Sở two váy đen đã ướt đầm hai mắt, từng giọt nước mặt Trường Sinh Giả quý giá rơi lã chã, nhỏ xuống theo gương mặt thổi qua là tan biến của cô.

Nước mắt hạnh phúc rỏ xuống mặt đất Bá giới biến thành một ao nước nhỏ tràn đầy linh khí. Nước mắt của Sở two rơi mãi, diện tích của ao nước lớn dần ra, có xu hướng biến thành một biển hồ mênh mông.

Suýt nữa thì Tống Thư Hàng giơ tay hứng những giọt nước mắt Trường Sinh Giả này theo bản năng, cũng may còn kịp nhớ ra bây giờ mình đã là người tốt nghiệp Thiên Đạo và siêu thoát. Nếu quả thực cần nước mắt của Trường Sinh Giả, hắn chỉ cần lôi cổ Hà Chỉ Ma Đế ra tẩn cho một trận là được.

Không cần hứng nước mắt của Sở two vào lúc này để phá hỏng bầu không khí làm gì.

Cảnh giới cao thì tâm tính người ta cũng thay đổi thế đấy.

Từ một mức độ nào đó thì đây cũng là một biểu hiện của sự trưởng thành.

Trong trận pháp hồi sinh, các thành viên nam, nữ, già, trẻ của Bích Thủy các vừa được hồi sinh lần lượt mở mắt.

Bọn họ được gọi về từ những tháng năm viễn cổ, được rót linh hồn vào thêm lần nữa.

Mà trí nhớ của họ vẫn dừng lại ở thời khắc tuyệt vọng khi Bích Thủy các bị tàn phá.

“Ủa? Không phải ta chết rồi sao?” Một vị tiên tử mặc váy hoa duỗi hai tay, nhìn bàn tay trắng nõn của mình: “Mà chiếc váy này là sao? Ta đã bao giờ mặc váy đâu?”

Bên cạnh cô, một tu sĩ mặc vest cũng ngơ ngác nhìn quần áo trên người: “Trang phục kiểu gì thế này?”

Rõ ràng trang phục trên mình họ không phải là trang phục của chính bản thân họ.

Theo lý thì các thành viên Bích Thủy các được hồi sinh đều ở truồng. Bởi vì trận pháp hồi sinh không thể hồi sinh cả quần áo cho họ được.

Những món quần áo này là do Bạch tiền bối cẩn thận tỉ mỉ tiện tay dùng quyền hạn Thiên Đạo để bổ sung vào.

Bởi vì trong khoảnh khắc cảm động này mà các thành viên Bích Thủy các trần trụi với thiên nhiên thì giết chết bầu không khí quá.

Đây mới là tiền bối đáng tin, trưởng thành và tinh tế chứ!

“Chẳng phải ta chết rồi sao?”

“Bích Thủy các đâu? Các chủ đâu rồi?”

“Đám người bắt yêu đáng chém ngàn đao kia đâu hết cả?”

“Dù có chết, ta cũng không bỏ qua cho bọn chúng! Các chủ, các chủ! Cô mau đi trước đi!”

“Hầm thoát hiểm! Mau đưa các đệ tử nhỏ tuổi vào hầm thoát hiểm!”

Các thành viên Bích Thủy các vừa sống lại hò hét ầm ĩ, tạo nên một cảnh tượng cực kì hỗn loạn.

“Các chủ! Các chủ kìa!” Kim Đồng Ngọc Nữ ăn mặc kiểu búp bê Trung Hoa nhìn thấy Sở two đang khóc ở đằng xa.

Kim Đồng Ngọc Nữ là đồng tử theo hầu bên cạnh Sở Quỳnh Quỳnh, phụ trách chăm sóc cuộc sống cho cô và thân cận với cô hơn tất cả.

“Các chủ, sao người lại khóc?” Kim Đồng Ngọc Nữ nhanh chóng giẫm lên nước hồ, chạy đến bên cạnh Sở two, duỗi bàn tay nhỏ lau nước mắt cho cô.

Nhưng họ phát hiện ra nước mắt của các chủ nặng quá, chúng vừa rơi xuống đã khiến tay cả hai nặng trĩu… sau đó trượt thẳng xuống hồ.

Hồ nước dưới chân họ mở rộng diện tích với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đỉnh quá đi!

Hai mắt Kim Đồng Ngọc Nữ sáng ngời lên.

Nước mắt của các chủ biến thành hồ nước luôn kìa, các chủ lợi hại quá!

Đây là chuyện mà họ không sao tưởng tượng được.

Sở two dang tay ôm Kim Đồng Ngọc Nữ vào lòng.

“Cảm ơn.” Lần này, cô lớn tiếng nói với Tống Thư Hàng bên cạnh.

Các thành viên của Bích Thủy các trở về, chấp niệm cuối cùng trong lòng cô cuối cùng cũng tan biến.

“Bây giờ cô còn muốn lấy cái đầu trên cổ ta nữa không?” Tống Thư Hàng trêu chọc.

Hắn còn nhớ có đến mấy lần, Sở two lặng lẽ chạy đến bên giường khi hắn ngủ say, vỗ nhẹ lên đầu của hắn, cứ như là xem nó đã chín chưa.

“Sao ngươi chẳng biết phối hợp bầu không khí gì cả thế?” Sở two nín khóc, mỉm cười.

Khóc như hoa lê dưới mưa, cười như hoa xuân đua nở.

“Ngươi là ai?” Kim Đồng Ngọc Nữ nhìn người đàn ông đứng bên cạnh Sở các chủ với ánh mắt đầy cảnh giác. Đàn ông lạ!

Không phải người của Bích Thủy các!

“Hắn là người quan trọng nhất đối với ta.” Sở two vỗ nhẹ trấn an Kim Đồng Ngọc Nữ.

Nhưng Kim Đồng Ngọc Nữ lại càng thêm cảnh giác với Tống Thư Hàng. Đây rất có thể là đối tượng muốn lừa các chủ của bọn họ, phải tăng cường phòng bị!

“Lần đầu gặp mặt… à không đúng, thực ra ta và các ngươi không phải mới gặp lần đầu. Tuy là các ngươi chẳng nhớ ta đâu.” Tống Thư Hàng cười ha hả, nói: “Mấy bé này, ta cho các ngươi xem một màn ảo thuật nhé, được không?”

“Ảo thuật gì?” Kim Đồng Ngọc Nữ hỏi với giọng ngờ vực.

Tống Thư Hàng túm tóc ngố Sở trên đầu, giật một cái.

Sau đó, cái đầu của Sở Quỳnh Quỳnh đang khóc thầm bên bờ suối nguồn sự sống được Tống Thư Hàng đón ra, gắn thẳng lên đầu mình.

Cảnh tượng kinh dị hết biết.

Kim Đồng Ngọc Nữ: (? Д? ≡? Д?)

Hai đứa nhóc sợ hết cả hồn.

Chương 3157: Tử tương lai, Tống tiền bối đáng tin của cô tới rồi đây!

Không phải Tống Thư Hàng muốn dọa Kim Đồng Ngọc Nữ.

Năm đó hai đứa nhóc này rất quan tâm đến hắn. Mặc dù đó chỉ là chuyện trong Thực Tại Ảo của Sở các chủ, nhưng hắn vẫn rất quý hai đứa bé.

Hắn vốn chỉ định đón Sở Quỳnh Quỳnh đang len lén khóc trong suối nguồn sự sống ra đây thôi.

Các thành viên trong Bích Thủy các đã trở về. Lúc này cô không cần phải trốn trong thế giới hạch tâm của hắn len lén khóc, mà nên thỏa thích nghênh đón hạnh phúc thuộc về mình giống như Sở two kia.

Nhưng hành động được một nửa, hắn mới nhớ Sở các chủ vẫn ngâm mình trong suối nguồn sự sống của hắn, thân thể còn chưa khôi phục hoàn toàn, chưa chuẩn bị sẵn sàng gì cả.

Ít ra phải cho cô thời gian để ăn mặc chải chuốt đã chứ.

Thế cho nên mới có cảnh tượng kinh dị trước mắt này đây.

[Hay là đảo ngược thời gian cái nhỉ?] Một suy nghĩ thoáng hiện trong đầu Tống Thư Hàng, xấu hổ quá.

“Các chủ các chủ, hắn làm gì người vậy?”

“Các chủ, các chủ, đây cũng là các chủ nè.” Kim Đồng Ngọc Nữ kinh ngạc quá đỗi.

Gã đàn ông này làm gì các chủ đấy?

Sao đầu của các chủ nhà chúng ta lại ở chỗ hắn thế kia?

Sở Quỳnh Quỳnh trên đầu Tống Thư Hàng thở dài: “Thật là, trước khi hành động phải báo cho ta một tiếng chứ.”

Dứt lời, cô vươn tay từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng, lẳng lặng lau nước mắt trên khóe mi.

“Buông ta ra, để ta tự ra đây.” Sở Quỳnh Quỳnh nói.

Thực ra khi Tống Thư Hàng chứng đạo bất hủ và trở thành Thiên Đạo thì cô đã gần khôi phục hoàn toàn. Sở dĩ cô vẫn ngâm mình ở suối nguồn sự sống không chịu ra, thứ nhất là để củng cố thân thể cho thêm phần vững chắc, thứ hai là vì nội tâm cô còn vô cùng phức tạp.

Nhưng lần này các thành viên của Bích Thủy các đã hồi sinh, nhất định cô phải ra ngoài một chuyến.

Đây là cảnh tượng mà vô số lần cô chỉ có thể thấy trong mơ.

Chẳng có lý do gì để cô bỏ lỡ khoảng thời gian ấy cả.

Tống Thư Hàng buông hai tay ra.

Cả người Sở các chủ bước ra từ lối ra của thế giới hạch tâm trên đầu Tống Thư Hàng, trên mình đã mặc váy tiên, còn có thêm một chiếc áo choàng biến hóa từ quả cầu béo thể lỏng.

Hai Sở các chủ, một người là thiếu nữ, một người đã trưởng thành.

“Lại có thêm một Sở các chủ kìa!” Các thành viên của Bích Thủy các đều ngây ngẩn.

“Các chủ các chủ, vì sao lại có hai người vậy?” Kim Đồng Ngọc Nữ hỏi ra điều mà tất cả thành viên của Bích Thủy các đều muốn hỏi.

“Để lát nữa ta sẽ giải thích việc này… tóm lại là, ta về rồi đây!” Sở Quỳnh Quỳnh đặt chân xuống mặt đất, lên tiếng.

Đồng thời, cô bỗng nhiên phát hiện ra mình hơi không quen với cảm giác đặt chân xuống đất này. Thói quen thực sự là một điều đáng sợ. Mới chỉ có mấy tháng mà cô gần như đã quen ngâm mình trong nước mất rồi.

Sau một phút ngừng lại…

“Bích Thủy các của chúng ta cũng trở về rồi.” Sở Quỳnh Quỳnh nói tiếp.

Tất cả các thành viên của Bích Thủy các ổn định lại tinh thần, nhìn hai vị Sở các chủ. Hai Sở các chủ không tranh chấp, nói cách khác, họ không hề có mâu thuẫn với nhau?

“Thời đại viễn cổ đã kết thúc, kết thúc từ rất lâu rồi… ngày nay đã cách lúc Bích Thủy các bị hủy cả một đời Thiên Đạo.” Sở

Quỳnh Quỳnh nói: “Bích Thủy các ngày trước đã bị hủy. Nhưng bây giờ, chúng ta sẽ xây dựng lại một Bích Thủy các hoàn toàn mới!”

“Thì ra không phải là ảo giác, mà là chúng ta thực sự đã chết một lần?”

“Vậy bây giờ chúng ta sống lại sao?”

“Các chủ…” Ngay trong khoảnh khắc ấy, các thành viên của Bích Thủy các đã hiểu ra. Trong suốt những năm qua, để hồi sinh bọn họ và xây dựng lại Bích Thủy các, nhất định các chủ đã phải nếm trải vô vàn đau khổ.

“Các chủ, Bích Thủy các không còn cũng không sao. Chúng ta xây lại là được! Chỉ cần chúng ta còn đây thì Kim Thủy các, Ngân Thủy các cũng không thành vấn đề!” Các thành viên Bích Thủy các lập tức phấn chấn trở lại.

Ở đằng sau bọn họ, Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó, hắn lên tiếng: “Ta nói: Trong Bá giới này, hãy sinh ra những cây cổ thụ tràn đầy linh lực.”

Hắn vừa dứt lời, ở nơi cách các thành viên Bích Thủy các không xa, một mảnh rừng cây đột ngột mọc lên từ mặt đất!

Mảnh rừng này sinh trưởng cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã biến thành những cây đại thụ chọc trời, cây nào cây nấy ngập tràn linh lực, trở thành vật liệu tốt nhất để xây dựng Bích Thủy các.

“Ta nói: Trong Bá giới này, hãy sinh ra thật nhiều loại khoáng thạch và linh mạch quý, nuôi dưỡng chúng sinh.” Tống Thư Hàng tiếp tục lên tiếng.

Theo lời hắn nói, tất cả mọi người đều cảm thấy mảnh đất dưới chân mình chuyển biến.

Có linh mạch mọc ra từ lòng đất. Linh mạch này lớn đến nỗi dù có ở thời kì viễn cổ thì cũng chẳng thể coi thường, thuộc cấp bậc mà chỉ có các môn phái lớn mới có tư cách nắm giữ.

Không chỉ như thế, trong rừng rậm còn mọc ra rất nhiều khoáng thạch quý giá. Tài nguyên khoảng sản phong phú thậm chí còn lộ ra ngay trên mặt đất và tỏa sáng lập lòe.

Kim Đồng Ngọc Nữ trong lòng Sở two há hốc miệng, ngơ ngác nhìn người đàn ông bên cạnh các chủ.

Lời nói vừa dứt, pháp thuật theo sau?

Trước đó các chủ rơi lệ thành hồ đã khiến hai đứa nhóc kinh ngạc rớt hàm, cảm thấy chuyện này không sao tưởng nổi.

Thế mà người đàn ông này chỉ nói thôi đã thành hiện thực rồi.

Dường như hắn đang ra lệnh cho Chư Thiên Vạn Giới. Hắn nói cái gì thì cái đó sẽ xảy ra.

Quả thực chẳng khác nào một vị thần có thể thực hiện ước nguyện của mọi người.

“Ta nói: Lấy hồ này làm nguồn cội, sinh ra mười hai dòng sông thiêng và rất nhiều mạch nhỏ, bao bọc mảnh đất này, cuồn cuộn không ngừng.” Cuối cùng, Tống Thư Hàng nói.

Lấy hồ nước được tạo nên từ nước mắt của hai vị Sở các chủ làm đầu nguồn, từng dòng sông thiêng lan khắp mặt đất. Bích Thủy các vốn được xây dựng bên bờ một dòng sông thiêng.

Đây là nền móng mà Tống Thư Hàng tạo ra để bọn họ xây dựng lại Bích Thủy các.

Thực ra hắn hoàn toàn có thể dùng một câu nói để tái hiện lại Bích Thủy các trước kia.

Nhưng làm như thế lại không hay.

Bích Thủy các đã bị hủy diệt, phải được các thành viên của Bích Thủy các vừa hồi sinh xây dựng lại lần nữa thì mới có ý nghĩa.

Hơn nữa, các thành viên Bích Thủy các vừa sống lại ít nhiều gì cũng sẽ hơi hoang mang.

Xây dựng lại Bích Thủy các chính là một quá trình để khiến họ sống lại thực sự.

“Giỏi quá đi!” Kim Đồng Ngọc Nữ hoan hô vang dội.

Đây mới là ảo thuật khiến bọn họ vui vẻ nhất.

Độ thiện cảm của hai đứa bé đối với Bá Tống +100.

“Cảm ơn.” Sở Quỳnh Quỳnh cũng nói khẽ.

“Đừng khách khí!” Lần này, mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử cùng nhau hiện ra, đồng thanh đáp.

Tống Thư Hàng vươn tay ấn hai người về.

Sau đó hắn lại vươn tay, giao ấn kí “trở về suối nguồn sự sống” cho Sở Quỳnh Quỳnh, giúp cô có thể trở về suối nguồn sự sống để ôn dưỡng thân thể bất cứ khi nào thấy không thoải mái.

Đồng thời, hắn thu hồi cọng tóc ngố của Sở các chủ, cắm lên đầu mình.

“Xây dựng lại Bích Thủy các, sau đó làm cho nó đẹp đẽ hơn xưa nhé. Thiếu cái gì thì cứ nói với ta.” Tống Thư Hàng dặn dò rất chi là phóng khoáng.

“Trừ linh thạch ra!” Mỹ nhân rắn công đức bổ sung.

Tống Thư Hàng: “…”

“Bọn ta sẽ xây dựng lại Bích Thủy các. Sau này ngươi có thể đến Bích Thủy các thực sự, mà không phải là Bích Thủy các hư ảo nữa.” Sở two nhoẻn miệng cười.

“Ta chờ.” Tống Thư Hàng vẫy tay, thân mình từ từ nhạt đi.

Ánh mắt Kim Đồng Ngọc Nữ lại sáng ngời lên.

Hiển nhiên là thủ đoạn này lại khiến hai đứa được mở rộng tầm mắt rồi.

…

Trong chiều không gian Thiên Đạo.

Bạch tiền bối đã chờ từ lâu.

“Bạch tiền bối, ta tới rồi đây.” Thân hình Tống Thư Hàng hiện ra.

“Vậy thì lên đường thôi.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Trạm tiếp theo là thế giới của Tử tương lai.

Tử tương lai, Tống tiền bối đáng tin của cô, đến rồi!

Chương 3158: Chờ đợi ngàn năm, cuối cùng cũng được đáp lại

Tương lai.

Đây là một thế giới phủ một màu xám xịt.

Thông Nương tóc ngắn đi giày cao gót, hai tay đút túi ngầu lòi, bước đi từng bước hiên ngang.

Trông cô lúc này tài năng sắc sảo, khí thế ngút trời, hoàn toàn không còn ngốc nghếch dễ thương như trước.

Cách không xa sau lưng Thông Nương, một con linh điệp to lớn nhẹ nhàng phẩy cánh, duy trì phi hành ở tầng trời thấp.

Tử tương lai ngồi trên lưng bươm bướm, mái tóc dài che khuất nửa bên gò má, trông dáng vẻ hơi uể oải.

Dáng dấp cô không thay đổi nhiều, nhìn vẫn tương tự mấy nghìn năm trước, nhưng khí chất thì lại biến hóa hoàn toàn.

Ở thời điểm tương lai này, người thay đổi không chỉ có Tống Thư Hàng.

Ở phía trước, Thông Nương vừa đi vừa lải nhải: “Không phải ta nói cô đâu Vũ Nhu Tử, trạng thái thân thể của cô bây giờ thực sự không thể sử dụng lực lượng thời gian nữa. Gần đây cô sử dụng quá nhiều, phải trả giá quá lớn rồi.”

“Ừ.” Tử tương lai nhắm mắt, yếu ớt đáp lại: “Xin lỗi Thông Nương, nhưng đây là lần cuối cùng.”

“...” Thông Nương tóc ngắn nhíu mày, bất mãn nói: “Lần nào ta nói cô, cô cũng trả lời ta y như thế.”

Cô quay đầu lại, nghĩ bụng lần này phải mắng cho Vũ Nhu Tử một trận nên thân, không để cho cô ấy tiếp tục như vậy nữa.

Nhưng vừa quay đầu, thấy Vũ Nhu Tử yếu đuối đến mức muốn rớt khỏi lưng linh điệp, Thông Nương lại mềm nhũn cả lòng.

“Được rồi, ta có nói bao nhiêu lần cô cũng chẳng nghe. Không phải ta muốn ngăn cản cô sử dụng lực lượng thời gian, nhưng chí ít cô phải để ý tần suất, đừng để tổn thương đến thân thể chứ.” Thông Nương tóc ngắn thở dài bảo.

Cô cảm thấy mình lo cho Vũ Nhu Tử đến nát cả lòng, sắp thành mẹ già của cô nàng ấy luôn rồi.

“Thực sự là lần cuối cùng mà. Ta cam đoan đó.” Tử tương lai mở hé đôi ngươi xinh đẹp, nhoẻn một nụ cười xinh xắn: “Lần này ta thấy Tống tiền bối sắp chứng đạo bất hủ, nhanh thật đấy, rõ ràng mới chỉ có mấy tháng thôi mà.”

Bước chân của Thông Nương tóc ngắn bất giác hơi chậm lại: “Hừ, sau khi ta biến mất, ông chủ Tống vẫn duy trì tốc độ mỗi tháng tăng một phẩm à?”

Đúng là ký ức xa xôi.

Đại Bá Tống ở thời đại này cũng là Tống Thư Hàng, thậm chí còn trưởng thành, đáng tin cậy hơn, dịu dàng hơn nhiều Tống Thư Hàng trong trí nhớ, là một lựa chọn tuyệt vời cho vị trí ông chủ của cô.

Thế nhưng Tống Thư Hàng trưởng thành này quá đáng tin cậy, đáng tin cậy đến mức khiến người ta không nỡ lòng nào phát cáu với hắn.

Đại Bá Tống rất tốt, nhưng Thông Nương vẫn hoài niệm ông chủ Tống lông bông của năm 2019, hoặc nói hoài niệm thời đại ấy thì đúng hơn. Bởi vì cô khi đó chẳng cần quan tâm đến bất cứ điều gì, có thể sống như một con cá muối.

Ở thời đại ấy có Tống Thư Hàng, có Bạch tiền bối, có Bạch tiền bối two, có tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1.

Trong thế giới hạch tâm còn có Sở mỹ nhân, tiểu trợ lý hạch tâm và nhóm vật trang sức của Tống Thư Hàng chơi với cô, mỗi ngày đều vui vẻ vô cùng.

Nếu như cô có thể trở lại quá khứ như Vũ Nhu Tử, có lẽ cô cũng sẽ không nhịn được mà lẳng lặng trở về hết lần này đến lần khác, để thăm lại thời đại ấy.

“Cuối cùng ta muốn nhìn ngắm các tiền bối khi đó thêm một lát, cho nên ở lại đó hơi lâu, bây giờ mới mệt thế này.” Tử tương lai vươn tay vén mái tóc dài trên mặt, để lộ gương mặt tuyệt mỹ, nhỏ giọng thề thốt với Thông Nương: "Nhưng ta thề với cô, lần này chắc chắn là lần cuối cùng luôn!"

"Thề với ta, sau đó lỡ mà có vấn đề gì thì búp hành của ta rụng sạch hả?" Thông Nương ngoắc một lọn tóc ngắn với vẻ ngầu lòi: "Có biết vì ngăn cản cô phát mấy lời thề thốt vô dụng mà ta sắp vuốt phẳng hết búp hành rồi không?"

"Xin lỗi mà." Tử tương lai mau mắn xin lỗi.

Nhưng trông dáng vẻ kia thì rõ ràng là xin lỗi nhưng lần sau vẫn dám.

"Thôi bỏ đi, đi thôi, xem ông chủ Tống thế nào. Lần này hắn bế quan gần một ngàn năm rồi đúng không? Chắc cũng sắp ra rồi đấy… nợ ta bao nhiêu là tiền lương, đến lúc kết toán cho ta rồi." Thông Nương sải chân bước nhanh về phía trước.

Cô định bụng làm như trước đây, cứ cách một thời gian lại đến gõ cửa nơi Bá Tống bế quan xem tình hình thế nào. Nếu không có phản ứng gì thì hai người lại rời đi.

Quá trình này đã kéo dài mấy trăm năm rồi.

Thực ra lần này Thông Nương cũng không ôm hy vọng gì là Đại Bá Tống sẽ xuất quan.

Trong mấy ngàn năm nay, Đại Bá Tống thường xuyên bế quan.

Cô có cảm giác lần này chưa bế đủ ngàn năm thì hắn sẽ không ra ngoài.

Ầm ầm ~

Khi Thông Nương chuẩn bị gõ cửa, cánh cửa lớn của nơi bế quan lại tự mở ra.

Sau đó, Đại Bá Tống trưởng thành đáng tin nở nụ cười dịu dàng, nhưng dáng vẻ lại hơi già cỗi, bước ra khỏi nơi bế quan.

"Xin lỗi nhé, để hai người đợi lâu rồi." Đại Bá Tống nói với giọng dịu dàng.

Thông Nương ngầu lòi sững sờ tại trận. Cô chẳng biết phải phản ứng thế nào với Đại Bá Tống đột ngột xuất quan.

"Tống tiền bối, cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi?" Sau lưng họ, Tử tương lai nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi linh điệp.

“Ừ, lần bế quan này hơi lâu một chút.” Đại Bá Tống dịu dàng nhếch miệng, hơi ngẩng đầu bảo: “Xin lỗi, thứ lỗi cho ta vì đã giao tất cả gánh nặng và áp lực cho ngươi… so ra, ta thực sự là vô dụng quá.”

Thông Nương tóc ngắn nghi ngờ hỏi: “Ngươi đang nói chuyện với ai thế?”

[Rõ ràng ngươi mới là hình tượng ta luôn hướng tới mà.] Lúc này, trong hư không, có một giọng nói vang lên đáp lại Đại Bá Tống. Đó là giọng nói của Tống Thư Hàng, nhưng trẻ trung và uy nghiêm hơn.

Dịu dàng, đáng tin cậy.

Biết tích lũy linh thạch.

Thông thạo ngôn ngữ viễn cổ.

Còn có thể bế quan dài ngày!

Bia đá đạo hữu chính là hình ảnh minh họa hoàn mỹ cho hình tượng đại tiền bối đáng tin trong tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Nếu đây mà là vô dụng thì từ trước đến nay hắn theo đuổi cái gì vậy chứ?

[Tiếp theo cứ giao hết cho ta đi.] Giọng nói của Tống Thư Hàng trong hư không tiếp tục vang lên.

“Giao cho ngươi đấy, Thư Hàng.” Đại Bá Tống nhắm mắt lại, thì thầm.

Lời vừa dứt.

Khí chất của Đại Bá Tống dịu dàng đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thân hình hắn dường như cao hơn, trông thẳng tắp và hiên ngang lẫm liệt. Đây là thay đổi về mặt tinh thần. Đại Bá Tống ở thời đại này gần như đã bị gánh nặng hiện thực đè cho sụp đổ, nhưng nay tất cả áp lực ấy đã bị xóa đi!

Đồng thời, một loại uy áp mơ hồ tỏa ra từ người hắn.

Diện mạo hắn thay đổi không nhiều, nhưng trông lại trẻ ra.

Khóe miệng vẫn nở nụ cười đáng tin như cũ.

Đường cong khuôn miệng không hề thay đổi, nhưng lạ thay, nụ cười này lại khiến hắn toát ra nét lông bông.

Không sai được! Đây chính là triệu chứng của người mắc bệnh Tam Lãng giai đoạn cuối!

Bá Tống ở nơi bế quan mở to hai mắt.

Khi hắn mở mắt ra, biểu cảm trên gương mặt hắn dường như vừa “sống lại”.

Cả khuôn mặt đều biến thành trạng thái “kèm phụ đề”.

Thông Nương há hốc miệng nhìn Tống Thư Hàng đã khác một trời một vực với vẻ chấn kinh.

“Đã lâu không gặp, Thông Nương.” Tống Thư Hàng vẫy tay với Thông Nương và Vũ Nhu Tử, nói tiếp: “Tử tương lai, ta tới rồi!”

Mái tóc dài đã bị Tử tương lai vén lên lại rũ xuống: “Tống tiền bối!”

Chờ đợi ngàn năm, cuối cùng cũng được đáp đền.

Chương 3159: Xin chào thân ái, ta chính là Bá Tống mà ngươi cầu còn không được nè ~

[Ừ, ta đây.] Tống Thư Hàng còn chưa mở miệng, mà biểu cảm trên gương mặt hắn đã truyền đạt tin tức ấy cho người ta.

Vũ Nhu Tử cúi đầu, không ai thấy rõ vẻ mặt cô lúc ấy: “Ta vừa mới chia tay Tống Thư Hàng sắp chứng đạo bất hủ mà đã gặp Tống Thư Hàng luôn, thấy kì diệu quá đi nạ.”

Tử tương lai đang cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

Mái tóc dài rũ xuống che khuất dung nhan, để cô có thời gian chuẩn bị kĩ càng một chút.

Sau đó, cô có thể dùng nụ cười rạng rỡ đẹp đẽ nhất để đón tiếp Tống Thư Hàng vượt thời không đến đây!

“Không chỉ có ta, còn có Bạch tiền bối nữa kia.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi siêu thoát, hắn có thể mang ý thức của người khác xuyên qua thời không.

Mà Bạch tiền bối còn đặc biệt hơn nữa.

Bản thân Bạch tiền bối đã là Thiên Đạo bất hủ, mà giữa hắn và Tống Thư Hàng còn có mối liên hệ sâu hơn – trên thân thể họ có một phần “tồn tại” của đối phương.

Dưới tác dụng của tính chất đặc biệt này, sau khi Tống Thư Hàng xác định được tọa độ tiết điểm thời gian, Bạch tiền bối có thể mượn lực lượng của hắn để chiếu hình ra một hóa thân có thực thể.

Tống Thư Hàng bắt đầu thúc giục quy tắc, chuẩn bị đưa Bạch tiền bối hóa thân ra.

“Thư Hàng, là ngươi thật sao?” Dường như đến lúc này, Thông Nương tóc ngắn ở phía đối diện mới kịp biết chuyện gì xảy ra. Cô reo lên vui vẻ.

Nhưng vui vẻ xong, Thông Nương lại cúi đầu, thậm chí còn lùi về phía sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chẳng hiểu mô tê gì, động tác lùi lại của Thông Nương khiến hắn hơi bị tổn thương.

Cô ấy đang làm cái gì vậy?

Trong lúc hắn đang suy tư, Thông Nương đột nhiên tăng tốc, lao mạnh về phía hắn, trông có vẻ như muốn lao thẳng vào lòng hắn vậy?

Thì ra là thế!

Vì đã lâu không gặp, cho nên Thông Nương muốn làm nũng với ông chủ giống như những yêu sủng bình thường sao?

Tống Thư Hàng ngầm hiểu, vẻ mặt in rõ dòng chữ “ta hiểu rồi”.

Vì có kinh nghiệm với Sở Quỳnh Quỳnh trước đó, cho nên lần này Tống Thư Hàng cố hết sức dằn bản năng “nâng cao cao” của mình lại.

Hắn mỉm cười dang rộng hai tay, dùng lồng ngực rộng chờ đón Thông Nương.

Hắn chuẩn bị cho Thông Nương một cái ôm nồng nhiệt, nhân tiện sáng tạo cho cô một cơ hội để làm nũng.

“Ăn một phát đại pháo búp hành của ta đây, hây dô!” Thân thể của Thông Nương tóc ngắn đột nhiên xoay tròn điên cuồng.

Linh lực xung quanh đều bị cô cuốn vào hệt như một chiếc máy khoan điện.

Sau đó, cô cắm đầu lao thẳng vào phần bụng mềm mại của Tống Thư Hàng!

Bùm!

Đầu của Thông Nương nã trúng đích, luồng linh lực đáng sợ sinh ra hiệu quả bùng nổ.

Trong cú nổ, đầu cô còn dúi vào Tống Thư Hàng mà xoay tròn tít thò lò!

Tống Thư Hàng bật cười đón lấy Thông Nương, nhẹ nhàng nhấn một cái, dừng đòn công xoay tròn của cô lại.

Phương thức làm nũng của Thông Nương nhà mình cũng khác với yêu sủng bình thường quá!

Nhưng mà…

Sau cú lao trời giáng của Thông Nương, bóng dáng Bạch tiền bối bị tông bay ra khỏi thân thể Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối bình tĩnh hiện thân: “Đến rồi… úi…”

Rầm!

Tiếng nổ vang lên còn to hơn ban nãy.

Bạch tiền bối hóa thân vừa lên sàn, ngã nhẹ một phát, đã đâm nát chỗ bế quan của Đại Bá Tống.

Tống Thư Hàng: “!!!”

Thông Nương: “!!!” Bạch tiền bối ngã một phát làm cô sợ đến mức biến ra cả chân thân, hóa thành một cây hành phất phơ trong gió.

“Sao ngươi không bảo ta Bạch tiền bối ở ngay bên cạnh ngươi hả?” Búp hành quay đầu sang mắng Tống Thư Hàng xối xả.

“Chẳng phải ta đã nói Bạch tiền bối cũng tới sao? Cô lao thẳng vào người ta, trách ta à?” Tống Thư Hàng vươn tay véo nhẹ búp hành của Thông Nương.

Thông Nương: “…”

“Sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ mang ý thức của cô về năm 2020 nhé.” Tống Thư Hàng bóp nhẹ búp hành của Thông Nương là hiểu rõ trạng thái của cô bây giờ.

Chị gái Thông Nương tóc ngắn ngầu lòi này có thân thể của Thông Nương thời đại Tử tương lai, nhưng ý chí lại là của Thông Nương năm 2020 bị lạc khỏi hắn.

Trừ tồn tại đã siêu thoát bất hủ, không một ai có thể dùng đưa thân thể xuyên qua dòng sông thời gian.

Trạng thái của Thông Nương có chút tương tự với Tử tương lai, là ý chí vượt qua thời gian, mượn thân thể của chính mình ở một khoảng thời gian khác.

Nhưng ý thức vốn có của Thông Nương thời đại này lại không nằm trong thân thể cô.

Cũng không ở chỗ Đại Bá Tống.

Nhưng thân thể của Thông Nương tương lai chưa chết, vậy là nguyên thần của cô bị người ta bắt đi rồi sao?

Nếu không có ý thức của Thông Nương 2020 phụ thể, có lẽ nhục thân của Thông Nương thời đại này đã trở thành người thực vật.

Thời đại của Tử tương lai thật sự là nguy hiểm trùng trùng, tai nạn khắp nơi.

“Về năm 2020 ư?” Nghe đến đây, Thông Nương vô thức quay lại nhìn Vũ Nhu Tử sau lưng mình.

Cô chẳng yên tâm về Tử tương lai và các thành viên khác của thời đại này chút nào.

“Yên tâm đi, ta và Bạch tiền bối đã tới rồi, tất cả mọi chuyện ở đây đều sẽ kết thúc viên mãn. Nếu cô không nỡ, ta có thể để một ấn kí hệ thống mạng chat Tu Chân ở đây cho cô, thế là cô có thể nói chuyện video vượt thời không với Tử tương lai bất cứ lúc nào.” Tống Thư Hàng bắt lấy Thông Nương, đặt lên vai mình.

“Thật á? Thế cũng được sao?” Thông Nương không dám tin.

“Ta là tồn tại đã siêu thoát cả Thiên Đạo đấy nhé.” Tống Thư Hàng nói chắc nịch.

Bá Tống sau khi siêu thoát bất hủ thực sự không gì không làm được.

Muốn chat video xuyên thời không cũng dễ dàng như bữa ăn sáng thôi mà!

Ngoài mặt, Thông Nương gật lấy gật để, nhưng trong lòng lại nghĩ “ông chủ nhà ta biến thành tồn tại vượt qua Thiên Đạo, nhưng ta vẫn cảm thấy hắn không đáng tin, phải làm sao bây giờ?”

…

“Ơ này, ở thời đại này, Thiên Đạo thứ chín còn chưa chứng đạo sao?” Lúc này sau lưng họ truyền đến tiếng xây dựng ầm ầm.

Nơi bế quan bị Bạch tiền bối san bằng lại được khôi phục bằng pháp thuật.

Bạch tiền bối không nhuốm bụi trần bước ra từ nơi bế quan.

“Bạch tiền bối ~ Bọn ta nhớ ngài quá ~” Thông Nương thả người nhảy lên từ bả vai Tống Thư Hàng, lao vào vòng ôm của Bạch tiền bối. Cô đã không được gặp Bạch tiền bối gần một nghìn năm rồi.

Bên cạnh không có linh vật cát tường này bảo vệ, Thông Nương cứ thấy ăn không ngon ngủ không yên.

Bạch tiền bối nhẹ nhàng đón lấy Thông Nương, xoa đầu cô đầy vẻ cưng chiều.

"Nhưng Thiên Đạo thứ tám đại lão quả cầu béo đã thoái vị từ lâu rồi." Tống Thư Hàng cảm ứng trạng thái của Chư Thiên Vạn Giới hiện tại một chút rồi nói.

"Đúng vậy, vị trí Thiên Đạo thứ chín vẫn còn trống. Thực ra đây cũng là nguyên nhân Tống tiền bối bế quan lâu như vậy. Sau khi Thiên Đạo thứ tám đại lão quả cầu béo rời chức, Tống tiền bối dùng Sinh Tử chi đạo chứng đạo trường sinh, vốn định đoạt lấy vị trí Thiên Đạo, ai ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Vũ Nhu Tử vươn tay buộc mái tóc dài của mình lên.

Lúc này trông cô đã phấn chấn hơn nhiều.

Cũng có thể vì đối mặt với Tống Thư Hàng năm 2020, bị khí chất trên mình hắn tác động, cho nên Vũ Nhu Tử dường như hoạt bát hơn không ít, đây là trạng thái mà cô đánh mất từ lâu lắm rồi.

[Quả nhiên Vũ Nhu Tử ở trạng thái này vẫn tốt hơn.] Thông Nương nằm trong tay Bạch tiền bối nghĩ thầm.

"Nguyên nhân chuyện ngoài ý muốn đó là Thiên Đạo thứ tư màu đen đúng không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Có thể nói Thiên Đạo thứ tư chính là vua gánh tội trong tất cả các đời Thiên Đạo. Chư Thiên Vạn Giới xảy ra bất cứ tai họa nào mà không tìm thấy thủ phạm thì cứ đổ hết lên đầu Thiên Đạo thứ tư, chắc chắn không sai được!

"Ừm." Vũ Nhu Tử gật đầu, nói tiếp: "Còn có thi thể mà Thiên Đạo thứ tám đại lão quả cầu béo dùng làm đường lui khi rời chức nữa. Có lẽ nó bị Thiên Đạo thứ tư màu đen khống chế, hoặc là hai bên hợp tác với nhau… Mục tiêu của Thiên Đạo cầu béo dường như là ngăn cản Thiên Đạo thứ chín xuất hiện."

"Ngăn Thiên Đạo thứ chín xuất hiện sao? Thì ra là thế." Tống Thư Hàng tỏ vẻ đã hiểu.

Thông Nương bổ sung: "Không chỉ có thế, trong trận chiến tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, bọn ta không thể giữ được Cửu Tu Phượng Hoàng đao, đến cả nguyên thần của Bát Tu Thông Nương cũng bị bắt đi. Cũng vì thế ta mới xuất hiện ở thời đại này.”

Thiên Đạo thứ tư màu đen lúc nào cũng ngó chằm chằm Cửu Tu Phượng Hoàng đao vì trên nó có tin tức quan trọng của Thiên Đạo cha Cẩu Đản. Thiên Đạo cha Cẩu Đản là chuyên gia nghiên cứu khoa học trong các đời Thiên Đạo, hắn để lại rất nhiều vật thí nghiệm. Rất có thể trong Cửu Tu Phượng Hoàng đao có ghi chép thí nghiệm nghiên cứu siêu thoát bất hủ của Thiên Đạo cha Cẩu Đản.

“Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1… nhiều người cũng không còn. Cuối cùng đến Bạch tiền bối two cũng mất tích. Trước khi biến mất, hắn nói sẽ tranh thủ cho bọn ta khoảng một nghìn năm để chuẩn bị.”

“Trong khoảng thời gian này, bọn ta vẫn luôn giằng co tranh đấu với hóa thân và thuộc hạ của Thiên Đạo thứ tư màu đen.” Vũ Nhu Tử và Thông Nương thuật lại những sự kiên quan trọng của thời đại này cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nghe.

“Cả Bạch tiền bối two cũng bị ảnh hưởng sao?” Tống Thư Hàng thở dài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một lát sau.

Đột nhiên, hắn nở một nụ cười tiêu chuẩn của nhân vật phản diện: “Chậc chậc, Bạch tiền bối à, có vẻ chúng ta tới đúng lúc đấy!”

“Đúng lúc thật, đây cũng là thời gian mà Bạch two ở thời đại này tranh thủ cho chúng ta.” Bạch tiền bối nghĩ ngợi rồi bổ sung: “Chúng ta may mắn đó.”

“Cũng có thể nói là Thiên Đạo thứ tư màu đen hơi bị nhọ. Nhưng dù hắn có may mắn đến mấy thì cũng chẳng ích gì, bởi vì có ta ở đây nha!” Tống Thư Hàng cười càng phản diện hơn.

Thông Nương chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì: “???”

Theo những gì Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối quan sát được.

Thì sau khi thời gian một ngàn năm mà Bạch two tranh thủ được kết thúc, Thiên Đạo thứ tư màu đen sẽ vội vã triển khai hành động của mình.

Vẫn là kế hoạch lớn “hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới” cũ rích kia.

Chẳng có sáng kiến gì hết.

Song giờ đây không có Thiên Đạo thứ chín ngăn cản, cũng chẳng có ai nhảy ra quấy nhiễu kế hoạch của nó cả.

Thiên Đạo thứ tư màu đen ngập tràn tự tin, đang dùng một thủ pháp mang đầy cảm giác nghi thức, châm ngòi virus hủy diệt hằng tinh ẩn mình trong khắp Chư Thiên Vạn Giới!

Virus hủy diệt hằng tinh đã khuếch tán khắp hang cùng ngõ hẻm của Chư Thiên Vạn Giới từ lâu.

Chỉ một giây nữa thôi, ngày tận thế của Chư Thiên Vạn Giới sẽ ập xuống!

Thiên Đạo thứ tư màu đen mở rộng thân thể: “Thời của ta đến rồi!”

[Xin chào, thân ái.] Bỗng nhiên, một giọng nói đột ngột vang lên ngay bên tai nó mà không hề báo trước.

Thiên Đạo thứ tư màu đen chấn động toàn thân, cát sỏi bất hủ vang lạo xạo.

Kẻ nào?

Lúc này, kẻ nào có thể tác động đến nó mà nó lại hoàn toàn không hề phát giác?

Không thể nào!

Chư Thiên Vạn Giới đều đã nằm trong lòng bàn tay ta… không còn yếu tố bất ngờ nào tồn tại nữa!

“Chẳng lẽ ta kích động quá nên gặp ảo giác ư?” Thiên Đạo thứ tư màu đen lẩm bẩm.

[Thân ái à, ta là tồn tại siêu thoát bất hủ mà ngươi muốn, nhưng vĩnh viễn không thể nào có được – Bá Tống đây!] Giọng nói kia lại vang lên.

Bá Tống?

Tên nhóc muốn tranh đoạt vị trí Thiên Đạo kia ấy à?

Chương 3160: Ngươi đã bắt họ chịu bao nhiêu ấm ức, ta sẽ đòi ngươi trả lại gấp trăm lần!

Trong trí nhớ dài dằng dặc của Thiên Đạo thứ tư màu đen, hơn một ngàn năm trước, trong trận chiến tranh đoạt vị trí Thiên Đạo thứ chín, quả thực có một gã tên là Bá Tống, biểu hiện tương đối nổi bật, hoàn toàn đủ tư cách để chứng đạo bất hủ.

Nếu không có nó và thể xác bất hủ của Thiên Đạo thứ tám phá quấy, nói không chừng tên Bá Tống này đã thực sự chứng đạo Thiên Đạo thứ chín rồi.

Nhưng vì nó âm thầm phá đám sau màn, cho nên vị trí Thiên Đạo thứ chín trước mắt vẫn trống không, chẳng ai chứng đạo thành công cả.

Bá Tống này cũng chỉ là một Trường Sinh Giả đỉnh tiêm mà thôi.

Cho dù một ngàn năm đã trôi qua, nhưng cùng lắm đối phương cũng chỉ đạt được cảnh giới trấn áp đương thời, vô địch thiên hạ của người đàn ông Nho gia năm đó. Về lý mà nói, lẽ ra tên đó không thể nhúng tay vào chuyện trên trời mới đúng.

Vô địch dưới gầm trời, đâu có nghĩa là vô địch cả trên trời.

Nhưng bây giờ giọng nói của Bá Tống lại vang lên ngay bên tai nó, quấy nhiễu trực tiếp đến tồn tại bất hủ là nó!

Mà, đối phương vừa nói cái gì cơ?

“Siêu thoát bất hủ” mà ta muốn nhưng không có được á?

Đúng là không biết trời cao đất dày!

Siêu việt bất hủ, ngươi xứng sao?

“Không dám hiện chân thân, chỉ dám giấu đầu lòi đuôi, bí mật truyền âm mà tưởng dọa được ta à? Mánh khóe trẻ con.” Thiên Đạo thứ tư màu đen chậm rãi nói: “Siêu thoát bất hủ? Ngươi mà cũng biết cái gì là siêu thoát bất hủ sao?”

“Một tên còn chưa tiếp xúc với Thiên Đạo bất hủ, lấy tư cách gì ra mà bàn luận đề tài siêu thoát bất hủ với ta kia chứ?”

“Ta đã trải qua bốn đời Thiên Đạo luân hồi, bây giờ thời cơ chứng đạo của ta đã định. Vị trí Thiên Đạo thứ chín chưa ai đoạt được, chẳng ai ngăn cản được ta đâu!”

“Ta mới là kẻ sắp siêu thoát bất hủ!”

“Ngươi là cái thá gì?”

Thiên Đạo thứ tư màu đen nói nghe có vẻ ngông cuồng, nhưng thực chất nó là một kẻ cực kì cẩn thận.

Trong tình huống chưa xác định được căn nguyên của âm thanh bên tai mình, để đề phòng bất trắc, khi đang dùng giọng điệu cuồng vọng của mình giao lưu với đối phương, nó đã âm thầm thúc giục lực lượng toàn thân, tăng nhanh tốc độ bộc phát của virus hủy diệt hằng tinh trong Chư Thiên Vạn Giới.

Dưới sự thúc giục bất chấp trả giá của Thiên Đạo thứ tư màu đen, thanh tiến độ lập tức được đẩy nhanh!

Trong Chư Thiên Vạn Giới, vô số hằng tinh phát ra ánh sáng dị thường, sáng đến chói mắt!

Nhóm hằng tinh này đột ngột bị thiêu đốt, chỉ riêng nhiệt lượng và tia xạ tỏa ra trong ánh sáng là đủ để giết chết vô số sinh mệnh trong mỗi hằng tinh.

Mà đây mới chỉ là bước khởi đầu. Trong vài giây tiếp theo, các hằng tinh sẽ đi tới kết cục mà lẽ ra hàng chục, hàng trăm, thậm chí là hàng nghìn tỉ năm sau mới gặp phải.

Sau khi quá trình này kết thúc, toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới sẽ bị hủy diệt và hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có vật chất bất hủ có thể kéo dài hơi tàn.

Mà lần này, không có Thiên Đạo nào có thể đứng ra thiêu đốt thân mình để khởi động lại toàn bộ nhân quả của Chư Thiên Vạn Giới nữa.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Lần này, không ai cản nổi!

[Bất kể là ai cũng không thể ngăn cản ta chứng đạo bất hủ!]

[Ta sẽ leo lên vương tọa siêu thoát bất hủ từ hài cốt của thế giới cũ, sẽ trở thành người đầu tiên siêu thoát Thiên Đạo!]

[Ta sẽ nghênh đón tự do, tự tại chân chính!]

“Ta, mới là duy nhất trong vạn giới!” Nhìn thấy quá trình Chư Thiên Vạn Giới bị hủy diệt đã không thể nào đảo ngược, cuối cùng Thiên Đạo thứ tư màu đen cũng hơi thả lỏng tinh thần.

Nhưng nó cũng chỉ buông lỏng một chút xíu mà thôi. Khi mọi việc chưa hoàn thành, nó vẫn duy trì sự cẩn thận tuyệt đối.

Bởi vì nó hiểu rất rõ, Thiên Đạo thứ chín chính là cơ hội cuối cùng!

“Bốp bốp bốp!” Lúc này, một tràng tiếng pháo tay vang lên sau lưng Thiên Đạo thứ tư màu đen.

“Đặc sắc, bài phát biểu quá đặc sắc, biểu hiện cũng vô cùng đặc sắc.” Giọng nói của Bá Tống cũng vang lên.

Có hai bóng người đột ngột xuất hiện ngay sau lưng Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Tiếng vỗ tay là của một trong hai người đó.

Thiên Đạo thứ tư màu đen không cần quay đầu lại. Thân thể nó được tạo thành từ cát sỏi, vốn có tầm nhìn 360 độ.

Nó thấy hai bóng người này.

Một người là Bá Tống, một người nữa nó cũng khắc sâu ấn tượng… vì kẻ đó vô cùng đẹp mã. Là tên phá đám kia!

Vừa nhìn thấy nó, con hàng phá đám đẹp mã này còn nở một nụ cười khiến cho nó hãi hùng khiếp vía. Cứ như thể tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn!

Tại sao hai tên này lại cùng xuất hiện ở đây?

Mà quái dị hơn là, rõ ràng hai người này đã xuất hiện trong “tầm nhìn” của nó, nhưng trong tầm cảm ứng của mình, nó lại không hề cảm ứng đước sự tồn tại của đối phương.

Dù nó đã vận dụng quyền hạn Thiên Đạo để giám sát, nhưng tin tức phản hồi của quyền hạn Thiên Đạo chính là ở đối diện nó “không có ai cả”!

Trạng thái này quá bất thường.

Vượt qua cả khả năng lý giải của Thiên Đạo thứ tư màu đen.

"Nếu ngươi đã biết đến "duy nhất vạn giới", vậy dựa vào đâu mà ngươi cho rằng mình là người đầu tiên siêu thoát Thiên Đạo hả?" Đối diện, Bá Tống nở nụ cười lưu manh, ung dung hỏi.

Thân thể của Thiên Đạo thứ tư màu đen lại chân động. Bá Tống nhắc nhở đến nước này, nó đã lờ mờ đoán ra chân tướng.

Nhưng nó lại chống cự chân tướng này trong vô thức.

[Không thể nào! Nếu tên này thực sự là tồn tại siêu thoát bất hủ, thì hành động của ta bao lâu nay không thể không bị ảnh hưởng chút nào như thế được. Vả lại… duy nhất vạn giới… rõ ràng hắn không thể là duy nhất vạn giới!] Thiên Đạo thứ tư màu đen tìm kiếm lý do cho mình theo bản năng.

Tồn tại siêu thoát bất hủ không bị trói buộc bởi bất cứ quy tắc nào, dù là thời gian hay không gian.

Thậm chí bọn họ còn có thể thao túng tất cả các quy tắc.

Bất kể quy tắc "không thể phá vỡ" nào cũng sẽ bị phá nát.

Trong mắt kẻ siêu thoát bất hủ, chỉ cần bọn họ mong muốn thì $1+1$ có thể là bất cứ con số nào, thời gian có thể đảo ngược, vật thể đã mất đi trong quá khứ có thể xuất hiện ngay ở tương lai… thậm chí khi đối mặt với kẻ siêu thoát bất hủ, thuộc tính tuyệt đối như "bất hủ" cũng không còn là tuyệt đối nữa.

Vả lại, theo lý mà nói, sau khi siêu thoát, kẻ siêu thoát bất hủ sẽ trở thành tồn tại duy nhất.

Vố số "hắn" có khả năng tồn tại trên lý thuyết đều sẽ trở thành một cá thể duy nhất.

Mà Bá Tống trước mắt nó dường như không đạt tới bước này.

Cho nên…

[Có lẽ hắn mới chỉ siêu thoát được nửa bước, cho nên mới muốn ngăn cản ta, không để ta siêu thoát trước một bước, làm ảnh hưởng tới hắn.] Cuối cùng Thiên Đạo thứ tư màu đen cũng tìm được một lời giải thích hợp lý để thuyết phục chính mình.

Nhưng mà, ngươi không thể ngăn cản được ta đâu!

"Ngươi không ngăn được ta!" Thiên Đạo thứ tư màu đen trầm giọng nói, để bóc trần đối phương, đồng thời cũng cổ vũ chính mình.

“Ồ? Ý ngươi là quá trình hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới này ấy hả?” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó hắn giơ tay ra, chắp ngón cái vào ngón giữa.

Tách!

Đại lão Bá Diệt búng tay một cái nhẹ tênh.

Các hằng tinh đang trên đà sụp đổ bỗng dưng bình yên trở lại.

Thậm chí ảnh hưởng khi hằng tinh phát nổ cũng đột ngột biến mất… Mọi sinh linh trong các hằng tinh đều chẳng bị ảnh hưởng gì.

Mà virus hủy diệt hằng tinh nó mất bao nhiêu công sức thả vào các hằng tinh cũng biến mất không dấu vết, cứ như từ trước đến nay chưa từng tồn tại!

Toàn bộ sự việc không có lấy một cái quá trình!

Năm xưa khi Thiên Đạo thứ sáu nghịch chuyển nhân quả còn có quá trình đảo ngược thời gian, để dập tắt mồi lửa bị nhen lên trong các hằng tinh và khôi phục lại vũ trụ bị hủy diệt.

Nhưng sự việc vừa xảy ra trước mắt nó không hề có “nhân”, chỉ có “quả” tự nhiên mọc ra!

Chuyện này không phù hợp với bất kì quy tắc nào trên thế gian.

Chuyện hoàn toàn không phù hợp quy tắc lại phát sinh… chứng minh nó đã vượt qua quy tắc.

Đáy lòng Thiên Đạo thứ tư màu đen bỗng dưng lạnh ngắt.

Vào khoảnh khắc ấy, cảm giác tuyệt vọng và không cam lòng bủa vây quanh nó.

Tuyệt vọng vì tất cả các thủ đoạn của kẻ địch đều chứng minh đối phương đã là kẻ siêu việt bất hủ chân chính.

Không cam lòng vì nó đã cố gắng đến thế, ưu tú đến thế, nó chỉ còn cách siêu thoát bất hủ một bước cuối cùng, thế mà thành quả thắng lợi lại bị người ta gặt mất.

Thế gian đã sinh ta, sao lại còn sinh Bá Tống?

Vô số suy nghĩ và nỗi tuyệt vọng lớn lao đổ ập xuống. Chỉ trong nháy mắt, Thiên Đạo thứ tư màu đen không sao vực dậy nổi, suýt nữa đã cướp cò bắn bậy!

Đây cũng là cảm giác mà Tống Thư Hàng muốn Thiên Đạo thứ tư màu đen phải trải qua.

Nó đã mang đến bao nhiêu tuyệt vọng cho mọi người ở thời đại của Tử tương lai, Tống Thư Hàng muốn nó phải chịu bấy nhiêu tuyệt vọng, thậm chí còn phải lấy lãi!

Bá Tống ta không trả nổi tiền lời cho số linh thạch đã vay, nhưng có thể trả ngươi nỗi tuyệt vọng theo lãi suất cho vay nặng lãi!

“Không cam lòng sao? Tuyệt vọng sao?” Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Nhưng nỗi tuyệt vọng của ngươi mới chỉ vừa bắt đầu thôi.”

Bên cạnh hắn, Bạch tiền bối mỉm cười.

Hắn và Tống Thư Hàng tâm linh tương thông, chẳng cần nhiều lời. Lúc này đây, hắn chỉ lặng lặng phối hợp với Tống Thư Hàng, phất tay một cái, thi triển thuật ghi lại hình ảnh.

Cảnh tượng bị Bạch tiền bối ghi hình từ lâu được chiếu ra.

Đó là một đống “tinh thể” đẹp đẽ nhất trần đời.

Chúng trắng tinh, hoàn mỹ, còn tỏa ra ánh hào quang bất hủ.

Mỗi hạt tinh thể ấy đều là bảo vật vô giá.

“Nhìn xem, đây là cái gì?” Tống Thư Hàng nói.

Ở phía đối diện…

Vừa nhìn thấy cảnh tượng được chiếu ra, thân thể của Thiên Đạo thứ tư màu đen đã run lên vì phẫn nộ.

Lậu mía!

Kia là nó!

Hoặc có thể nói là “nó” ở một thế giới khác.

Chỉ trong một tình huống duy nhất, thân thể màu đen tuyền của nó mới có thể hóa thành sắc trắng tinh khiết thế kia. Đó là khi ý thức của nó bị xóa sổ hoàn toàn, thể xác của nó chỉ còn lại trạng thái bất hủ vô ý thức.

Cũng có thể nói, đó là thi thể của nó.

Không phải là di vật Thiên Đạo, mà là “thi thể của Thiên Đạo” theo đúng nghĩa đen.

Rõ ràng ở thế giới kia, nó đã biến thành chiến lợi phẩm của đối phương rồi.

Sau khi phẫn nộ qua đi, nỗi tuyệt vọng lại càng hiện hữu rõ ràng trong lòng Thiên Đạo thứ tư màu đen. Bởi vì nó thấy được kết cục của mình.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì chỉ một lát nữa thôi, nó sẽ giống như bản thân mình ở một thế giới khác, trở thành một đống tinh thể bất hủ trắng tinh hoàn mỹ thế kia sao?

Trong tình huống này, nó còn cơ hội nào không?

Có cách nào để cứu vớt nó một chút không?

“Bá Tống, ngươi có cô đơn không?” Đột nhiên, Thiên Đạo thứ tư màu đen lên tiếng hỏi. Nó đang nghĩ cách tự cứu lấy mình.

Dù là hi vọng quá đỗi xa vời, nhưng nó vẫn phải thử một lần mới được.

“Hả?” Tống Thư Hàng phối hợp tỏ vẻ nghi hoặc.

“Người siêu thoát bất hủ chỉ có một mình ngươi. Giữa Chư Thiên Vạn Giới này chẳng còn “đồng loại” nào có thể đứng cùng một độ cao với ngươi, sẽ cô đơn lắm nhỉ?” Thiên Đạo thứ tư màu đen hạ giọng nói: “Sau khi siêu thoát, thời gian không còn bất cứ ý nghĩa gì với ngươi. Mặc dù ngươi có thể đi tới bất kì đâu trong dòng sông thời gian, nhưng mọi người, mọi vật đều bị thời gian trói buộc, chỉ có ngươi một mình một cõi. Ngươi không thể không cảm thấy cô đơn, cho nên… ngươi cần một đồng loại!”

Có nghĩa là chỉ cần nó siêu thoát, nó sẽ trở thành “đồng loại” của Bá Tống, giúp Bá Tống không còn cô đơn.

Thực ra lý do này cũng hợp lý đấy.

Nỗi cô đơn đến cực hạn rất dễ khiến một vài cường giả vô địch làm một số việc khó lường.

Ví dụ như bồi dưỡng nên một đối thủ cường đại để khiêu chiến mình hoặc kết liễu mình.

Lại ví dụ như tạo ra một sự tồn tại cùng cấp với mình để thoát khỏi cô độc.

Tuy Bá Tống vừa mới siêu thoát, nhưng đã vượt ra khỏi hạn chế thời gian… Lỡ may hắn đã nếm trải mùi vị của sự cô đơn rồi thì sao?

Nói không chừng đối phương sẽ động lòng mà cho nó một cơ hội để siêu thoát ấy chứ. Tuy là tồn tại kiểu đối thủ, nhưng cũng đỡ cô độc mà?

“Ngươi nói nghe cũng có lý đấy. Nếu như chỉ có một mình ta siêu thoát, không còn ai đứng cùng độ cao, có lẽ sẽ thực sự nảy sinh cảm xúc như vậy.” Không ngờ Bá Tống ở phía đối diện lại đồng tình với chuyện hoang đường của nó.

“Tổng kết ra được cả một chương lý luận về cô độc, không hổ là lão tiền bối sống từ thời Thiên Đạo thứ tư đến tận bây giờ.” Tống Thư Hàng tấm tắc khen hay.

Ngay cả tên phá đám đẹp mã bên cạnh hắn cũng gật gù đồng ý.

[Biết đâu ta thực sự có cơ hội?] Trong đáy lòng Thiên Đạo thứ tư màu đen, một tia hy vọng nhỏ nhoi bất giác ngoi lên.

“Nếu như ta cũng sống mấy đời Thiên Đạo luân hồi giống như ngươi, có lẽ siêu thoát xong, ta sẽ mất đi mục tiêu phấn đấu mà bồi dưỡng cho mình một đối thủ.”

“Nếu như ta cũng sống mấy trăm triệu năm, có lẽ siêu thoát xong, ta sẽ không chịu nổi cô đơn mà bồi dưỡng ra một người bạn chơi cùng.”

“Tiếc rằng năm nay ta mới mười tám tuổi… à qua tết rồi, thế thì mới mười chín tuổi. Ta còn trẻ, ta còn muốn học đại học, ta chẳng biết “đời người đằng đẵng, một mình đơn côi” là mùi vị gì. Ta không thể cho ngươi cơ hội.” Bá Tống giơ ngón cái với Thiên Đạo thứ tư màu đen, cười hở hàm răng trắng tinh.

Bạch tiền bối không nhịn nổi, bật cười thành tiếng: “Ha ha ~”

Hắn vừa cười lên, dường như cả Chư Thiên Vạn Giới đều mất đi màu sắc.

“Bạch two sẽ thích chuyện cười này của ngươi lắm cho mà xem.” Bạch tiền bối khen ngợi.

Ở đối diện, Thiên Đạo thứ tư màu đen khiếp sợ chẳng nói nên lời.

Nó nghệt mặt nhìn Tống Thư Hàng: “Mấy tuổi cơ?”

“Mười chín tuổi.” Bá Tống ngại ngùng đáp.

“Lậu mía!” Thiên Đạo thứ tư màu đen không thể khống chế nổi cảm xúc của mình nữa.

“Mà ta hỏi ngươi nhé, ngươi nghĩ vì sao ta lại tẩy trắng và giữ gìn thân thể bất hủ của ngươi?” Tống Thư Hàng chêm thêm một câu.

Trong lòng Thiên Đạo thứ tư màu đen dấy lên một dự cảm làm cho nó tan nát cõi lòng.

“Nếu như ta thực sự cảm thấy cô đơn, thấy cao thủ thật tịch mịch, muốn bồi dưỡng ra “một tồn tại cùng cấp bậc” để chơi cùng… thì đó cũng không thể nào là ngươi được.” Tống Thư Hàng nói.

Mở to mắt mà nhìn Bạch tiền bối sau lưng ta đi!

Ngươi có điểm nào sánh được với Bạch tiền bối nhà ta hả?

Ngươi có đẹp hơn ngài ấy không? Có giàu hơn ngài ấy không? Có được nhiều người yêu mến hơn ngài ấy không? Có gì hơn không?

Ngươi tuổi gì mà so với Bạch tiền bối của ta nào?

Ngươi đặt tay lên ngực tự hỏi đi, ngươi xứng sao?

Chương 3161: Tống tiền bối, ngươi phải tin rằng mình rất ưu tú!

Thiên Đạo thứ tư màu đen câm nín.

Nó không muốn nói chuyện nữa, bởi vì nó biết dù mình có nói bã bọt mép thì Bá Tống cũng sẽ không bỏ qua cho nó.

Tia hi vọng nhỏ nhoi vừa le lói dấy lên trong đáy lòng cũng phụt tắt.

Không còn bất cứ hi vọng nào nữa.

Năm nay Bá Tống mới mười chín tuổi, hắn hiểu cái mốc xì là cô đơn?

Nó không hoài nghi chuyện “năm nay Bá Tống mới mười chín tuổi”, bởi vì khi đã đứng ở cảnh giới của Bá Tống rồi, nói dối chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Bây giờ trong lòng Thiên Đạo thứ tư màu đen chỉ còn một nỗi nghi hoặc, đó là rốt cuộc Bá Tống đã làm thế nào để chứng đạo bất hủ và siêu thoát bất hủ khi mới có mười chín tuổi?

E là có tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không làm nổi!

Nhưng nó không định hỏi.

Hỏi để mà làm gì kia chứ?

Dù sao cũng đã hoàn toàn tuyệt vọng, dù sao cũng phải chết, nó có hỏi cũng chỉ cho đối phương một cơ hội khoe khoang trước khi mình chết mà thôi.

Dù ta có chết cũng không giúp ngươi khoe mẽ!

“Ngươi không hỏi tiếp sao?” Tống Thư Hàng nhìn Thiên Đạo thứ tư màu đen câm như hến, hỏi ngược lại: “Ta có thể nhìn ra, trong lòng ngươi vẫn còn nghi hoặc.”

Thiên Đạo thứ tư màu đen không muốn nói gì hết: “…”

“Ngươi không tò mò vì sao ta mới mười chín tuổi đã chứng đạo bất hủ, thậm chí siêu thoát bất hủ ư? Ngươi không hiếu kì phương thức siêu thoát của ta ư?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiên Đạo thứ tư màu đen: “…”

Nó đã đánh giá thấp cảnh giới của Tống Thư Hàng. Cho dù nó không trải đệm giúp đỡ Bá Tống, cho dù nó đã im thin thít, Bá Tống vẫn có thể tự mình cắt bóng, tấn công, tranh bóng và ghi điểm luôn!

Nói thật, đúng là nó hơi tò mò về phương pháp siêu thoát của Tống Thư Hàng.

Nhưng nó cứ không hỏi đấy.

“Ta nói cho ngươi biết một chuyện nhé. Lúc ngươi nghe ta bảo năm nay ta mới mười chín tuổi, có phải ngươi cho rằng ta đã tu luyện trọn vẹn mười chín năm không?” Tống Thư Hàng thì thầm.

Thiên Đạo thứ tư màu đen giữ im lặng: “…”

Nó có cảm giác Bá Tống có thể lảm nhảm thế này cả ngày, thậm chí còn lâu hơn.

“Ngươi nhầm rồi, thực ra, từ năm trước… à không, bây giờ đang ở tương lai, cho nên phải nói là từ năm mười tám tuổi ta mới bắt đầu chính thức tu luyện đó ~” Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đạo thứ tư màu đen: “[Icon anh da đen kèm dấu chấm hỏi] …”

“Ngươi không nghe nhầm đâu. Thực ra ta mới tu luyện có một năm đã siêu thoát bất hủ. Mà ngươi chuẩn bị cho siêu thoát suốt bốn đời Thiên Đạo luân hồi, âm thầm hãm hại hết đời Thiên Đạo này đến đời Thiên Đạo khác, lại chẳng sánh bằng một năm của ta.” Tống Thư Hàng giơ ngón trỏ lên: “Cảm thấy thế nào?”

Còn thấy thế nào nữa? Vừa nghe đến đó, Thiên Đạo thứ tư màu đen đã muốn bùng nổ ngay tại trận!

Một năm?

Làm người ai đùa thế?

Đủ loại cảm xúc không cam lòng, bi phẫn, bất đắc dĩ, tức tối, hối hận… không ngừng tuôn trào trong lòng nó.

“Cuối cùng, ta tâm sự với ngươi một chuyện nữa.” Tống Thư Hàng thấy cũng sắp đủ, quyết định giáng cho nội tâm của Thiên Đạo thứ tư màu đen một cú đả kích cuối cùng: “Ngươi biết không?

Sở dĩ ta liều mạng lên cấp, liều mạng cố gắng tu luyện, chính là vì ngươi mang đến cho ta áp lực quá lớn... Virus hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới mà ngươi âm thầm bố trí chính là động lực lớn nhất, thôi thúc ta siêu thoát bất hủ trong vòng một năm."

Thiên Đạo thứ tư màu đen cạn lời: "..."

"Nhưng quan trọng nhất không phải việc này. Quan trọng nhất là, nếu ngươi không bố trí virus hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới, thì chờ Thiên Đạo thứ chín lên ngôi, rồi Thiên Đạo thứ chín rời chức, vòng tuần hoàn của Chư Thiên Vạn Giới sẽ kết thúc. Chư Thiên Vạn Giới tự đến bước đường hủy diệt, một Chư Thiên Vạn Giới mới sẽ ra đời. Nói cách khác, nếu như ngươi không làm gì cả, chỉ cần ra tay thi triển phương pháp siêu thoát của ngươi vào thời khắc thiên địa hủy diệt, ngươi đã có thể nằm mà cũng thắng rồi." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Đến lúc này, cuối cùng Thiên Đạo thứ tư màu đen cũng không nhịn được nữa. Nó bật ngửa dậy!

Ta, nằm cũng thắng?

Nỗi hối hận không gì tả được ngập tràn đáy lòng của Thiên Đạo thứ tư màu đen.

"Nhưng bây giờ ngươi không còn cơ hội ấy nữa đâu." Tống Thư Hàng tiến lên phía trước một bước, xuất hiện trước mặt Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Sau đó hắn nắm chặt nắm đấm, nện cho Thiên Đạo thứ tư màu đen một cú đòn trời giáng: "Cú này, ta đánh thay cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1."

Ầm!

Đau đớn kịch liệt ập tới thân thể và linh hồn của Thiên Đạo thứ tư màu đen. Chẳng ngờ thân thể bất hủ mà vẫn còn cảm nhận được đau đớn.

Tuy nó chưa bị phá hủy, nhưng nỗi đau này lại là sự thật.

Từ khi chứng đạo Thiên Đạo đời thứ tư đến nay, nó đã không còn biết thế nào là đau đớn. Hôm nay cảm giác bị đánh đập từ lâu không thấy lại ùa về.

"Á ~" Tiếng kêu thảm thiết bốn đời Thiên Đạo không dùng đến cũng bật ra khỏi miệng nó.

"Cú này, ta đánh thay Bạch tiền bối two."

"Á ~"

"Còn phần của Vũ Nhu Tử, của Thông Nương, của A Thập Lục..."

"A a a ~ a ~"

Đánh được một nửa...

"Bạch tiền bối, tiền bối có muốn đấm một phát không?" Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

"Không cần đâu, đánh xong ngươi giao thân thể bất hủ của nó cho ta là được. Khi còn ở năm 2020, ta vẫn luôn nghiên cứu thân thể bất hủ hóa thành cát sỏi tinh khiết của nó và tiến hành một vài thí nghiệm, đang thử chuyển hóa nó thành hình thức như khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử đây. Lát nữa chúng ta sẽ thí nghiệm thực tiễn, nếu như thành công thì có thể gắn một viên "cát sỏi bất hủ" làm bảo hiểm cho tất cả các đạo hữu ở tiết điểm thời gina này rồi." Bạch tiền bối nói.

"Ý kiến hay đó Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

"Nếu lúc đó ngươi đem được một phần cát sỏi bất hủ về năm 2020, chúng ta còn có thể gắn cát sỏi bất hủ cho các đạo hữu ở năm 2020 nữa. Dù sao thì chúng ta cũng không thể động vào thân thể bất hủ của tên này ở năm 2020 được, phải bảo tồn nó hoàn chỉnh mà. Cho nên mang được một ít ở đây về là tốt nhất." Bạch tiền bối nói tiếp.

"Không thành vấn đề, ta chỉ cần chuẩn bị một chút là làm được. Bây giờ ta là người siêu thoát bất hủ đó nha. Hơn nữa, chúng ta đi tương lai một chuyến trở về, gì thì gì cũng phải mang theo một ít đặc sản địa phương chứ. Ta hiểu, ta hiểu." Tống Thư Hàng tự tin nói.

[Ta? Đặc sản địa phương?] Thiên Đạo thứ tư màu đen bị đánh cho lê lết chỉ hận không thể tự bạo ngay lập tức, nổ chết Bá Tống và tên đẹp mã phá đám trước mắt luôn đi.

Nhưng nó không làm được.

Thiên Đạo bất hủ, không thể làm tổn thương chính bản thân mình.

Cứ nghĩ đến việc sau khi bị chơi chết, thân xác mình còn bị chế tạo thành đạo cụ hồi sinh, là nỗi tuyệt vọng trong lòng nó lại chất cao hơn một chút.

“Vậy thì cú đấm cuối cùng này, ta đánh thay chính bản thân ta! Cú đấm này, kết thúc tất cả chấp niệm của Đại Bá Tống!” Cú đấm cuối cùng của Tống Thư Hàng nện mạnh lên mình Thiên Đạo thứ tư màu đen.

Cú đấm giáng xuống, quy tắc bị bóp méo, sửa đổi!

Quả nhiên, trong tay người đã tốt nghiệp Thiên Đạo, thuộc tính bất hủ bất diệt cũng bị ảnh hưởng.

Trong nỗi đau khôn cùng, thân thể cát sỏi bất hủ không thể bảo vệ cho ý chí của Thiên Đạo thứ tư màu đen được nữa.

Giống như Thiên Đạo thứ tư màu đen năm 2020, ý chí của nó bắt đầu bốc cháy, nhưng lần này là bị cưỡng ép thiêu cháy!

Dần dần, nó bị thiêu đốt thành một đống tinh thể trắng tinh.

“Tiếc quá.” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối.

Ban đầu hắn còn muốn đả kích Thiên Đạo thứ tư màu đen thêm một chút, bắt đối phương trả lại nỗi tuyệt vọng cho các tiền bối bằng phương thức trả vay nặng lãi nữa kia.

Tiếc rằng Thiên Đạo thứ tư màu đen không phối hợp.

Mới đả kích được một nửa, tên này đã câm như hến, chẳng hiểu thú vị là gì.

“Lần sau mà có cơ hội, ta phải áp chế sức ảnh hưởng từ sức mạnh bất hủ của nó, để các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 và đám Tử tương lai dùng lực lượng của ta tẩn cho nó một trận, trút giận.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phất tay một cái, cuốn hết đống tinh thể cát sỏi bất hủ trắng thuần kia lên, đoạn nói: “Đủ rồi. Dập tắt hi vọng của nó vào khoảnh khắc nó sắp chạm tới thành công. Loại tuyệt vọng này đã đủ để trả giá cho nỗi tuyệt vọng mà các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 và đám Tử tương lai phải chịu. Hơn nữa, cát sỏi bất hủ của nó cũng có thể góp vào mà.”

"Cũng phải." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Vậy chúng ta ở thời đại này thêm một lát nhé?"

"Tử tương lai của thời đại này còn một chút tiếc nuối cần ngươi bù đắp đấy. Hơn nữa, ngươi phải tìm được Cửu Tu Phượng Hoàng đao và ý chí của Thông Nương ở nơi này, tìm xong mình về là vừa." Bạch tiền bối trả lời.

Hắn sẽ phụ trách nghiên cứu cách dung hợp cát sỏi bất hủ vào các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng phụ trách đưa các tiền bối đã mất trong thời đại của Tử tương lai trở về.

Tiện đường nói lời tạm biệt với nhóm Tử tương lai.

"Được, quyết định thế đi." Tống Thư Hàng đẩy một cái, mở cổng không gian ra, lấy điểm đến là bầu trời bên trên nơi bế quan của Đại Bá Tống.

…

Trước cửa đá của nơi bế quan mới.

"Khí xám trên bầu trời tản ra rồi!" Thông Nương tóc ngắn ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ có người tu luyện mới nhìn thấy khí tức chết chóc xám xịt đã tan biến khỏi bầu trời, thế giới phủ trùm trong sắc xám cuối cùng cũng khôi phục sắc màu vốn có.

Có nghĩa là, Tống Thư Hàng thành công rồi sao?

Trước sau chỉ khoảng nửa tiếng thôi mà?

"Chắc là Tống tiền bối sắp về rồi." Tử tương lai ngồi trên lưng linh điệp, hai chân thon dài nhẹ nhàng đong đưa.

Đã lâu lắm rồi, Thông Nương không thấy Vũ Nhu Tử tỏ ra giống một cô gái nhỏ đến thế.

Tử tương lai giờ đây như thể đã "sống lại".

[Trừ việc không chịu phát tiền lương ra, ông chủ Tống cũng có chút tác dụng đấy.] Thông Nương tóc ngắn nghĩ thầm.

Trong lúc cô đang suy tư, cánh cổng không gian mở ra, Bá Tống cũng xuất hiện.

"Ơ, Bạch tiền bối đâu?" Thông Nương tóc ngắn nhìn phía sau Tống Thư Hàng với vẻ nghi ngờ, chờ mãi mà chẳng thấy Bạch tiền bối đâu.

Bạch tiền bối không có mặt, cô cứ thấy không an lòng.

Đặc biệt là khi nguồn tai vạ ông chủ Tống đang ở đây.

“Bạch tiền bối vẫn ở đây, nhưng ngài ấy muốn nghiên cứu cát sỏi bất hủ nên đã đi trước rồi, định chuẩn bị quà cho mọi người ấy mà.” Tống Thư Hàng đáp.

Thông Nương thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp: “Giải quyết xong mặt trời màu đen và bản thể của nó chưa?”

“Đương nhiên là xong rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Thân thể cát sỏi bất hủ của nó còn trở thành chiến lợi phẩm của ta rồi kia.”

“Chuyện hành hạ bọn ta hơn một nghìn năm, không sao giải quyết được, thế mà ngươi vừa đến có nửa tiếng đã xong rồi.” Thông Nương thở dài, tâm trạng phức tạp quá.

“Chính vì thế mà ta mới đến đây đấy. Có cả quá khứ, hiện tại và tương lai, mới đúc thành ta bây giờ.” Tống Thư Hàng nhấc Thông Nương đang ở trạng thái búp hành lên, đặt lên vai mình: “Ta đã xác định được vị trí của ý chí Thông Nương và Cửu Tu Phượng Hoàng đao của thời đại này, có thể đưa họ về bất cứ lúc nào. Trước khi trở về, ta cũng sẽ khôi phục ý thức cho Thông Nương. Còn một chút thời gian nữa, cô có thể nói lời tạm biệt với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ở đây đấy.”

“Ừ, hiểu rồi. Nhớ cài chức năng chat video vượt thời gian cho ta và Vũ Nhu Tử nha. Chờ khi về năm 2020, ta còn phải tạm biệt các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu số 1 thêm lần nữa.” Thông Nương nhắc nhở.

Dứt lời, cô nhẹ nhàng nhảy lên, tìm một vị trí ở nơi bế quan, vươn tay nhấn một cái lên tay mình. Một màn hình trông như giao diện điện thoại khoa học viễn tưởng hiện ra, cô bắt đầu thao tác luôn tay trên nó.

“Tử tương lai này.” Tống Thư Hàng vẫy tay với Vũ Nhu Tử ngồi trên lưng linh điệp: “Cuối cùng, cô còn nguyện vọng gì không?”

“Tống tiền bối, ở thời đại này, đối với bọn ta, ngươi mới là “Thư Hàng từ quá khứ đến”, chứ ta không phải là Tử tương lai đâu.” Vũ Nhu Tử cười hì hì mà nói.

Cô nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi linh điệp, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khi cô đứng bên cạnh, Tống Thư Hàng mới phát hiện ra cô cao hơn một chút.

Chiều cao tổng thể của Tử tương lai thấp hơn hắn khoảng một cái đầu.

Nhưng khi đứng cạnh nhau thì chân của cô lại dài hơn chân hắn cả khúc.

Giờ khắc ấy, Bá Tống bỗng nghĩ không biết có phải chân mình bị ngắn hay không.

Ta có nên dùng quy tắc siêu thoát bất hủ làm cho chân mình dài ra một chút không nhỉ?

“Cuối cùng của cuối cùng, còn một vài chấp niệm, để ta giải quyết cho cô luôn nhé.” Tống Thư Hàng dời mắt khỏi đôi chân dài của Vũ Nhu Tử, lên tiếng.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 ra đi vì tai nạn, các thành viên bị trọng thương không thể chữa lành, các đạo hữu không thể tấn thăng cảnh giới vì chấp niệm… còn có Bạch tiền bối two không rõ hành tung.

Bây giờ, Tống Thư Hàng có thể đưa họ trở lại bằng thủ đoạn của mình.

“Sau khi siêu thoát, Tống tiền bối không phải là “duy nhất vạn giới” sao?” Tử tương lai hỏi.

“Thực tế thì, ta thành rồi.” Tống Thư Hàng cười ha hả: “Phương thức “duy nhất vạn giới” mà ta lựa chọn hơi khác với mọi người tưởng tượng một chút. Mà khi ta không bị ước thúc bởi bất kì quy tắc nào, thì chẳng còn gì hạn chế được ta nữa.”

Tử tương lai gật đầu. Đúng vậy, đây mới là lựa chọn mà Tống tiền bối sẽ làm ra.

“Vậy, xin Tống tiền bối hãy hoàn thành những tâm nguyện còn lại của ta đi.” Tử tương lai nở nụ cười thuần khiết, giống hệt như lần đầu Tống Thư Hàng gặp gỡ cô vào năm 2019.

…

Tống Thư Hàng và Tử tương lai không ngừng vượt qua không gian, không gian không ngừng thay đổi.

Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 bị trọng thương được chữa lành.

Tâm ma được cởi bỏ… thậm chí đám tâm ma đáng thương còn bị đóng gói mang đi.

Tin mừng liên tục được cập nhật trong nhóm Cửu Châu số 1.

Cuối cùng, ngay cả các thành viên gặp nạn mà thân tử đạo tiêu cũng được hồi sinh trong động phủ của mình.

Hoàng Sơn tiền bối tỉnh lại, bắt đầu quay về chủ trì đại cục trong nhóm Cửu Châu số 1 bỏ bê đã lâu.

Hết thảy giống hệt như những gì Tử tương lai từng mơ thấy.

Tuyến thời gian của toàn thế giới như đã quay về năm 2019…

“Cảm ơn ngươi, Tống tiền bối.” Tử tương lai nói.

“Ta là người phải cảm ơn mới đúng.” Tống Thư Hàng trả lời. Bây giờ hắn mới biết, nếu không có Tử tương lai, thì các vị tiền bối như Đồng Quái tiền bối và Cổ Hồ Quan Chân Quân đã gặp bất trắc trong trận thiên kiếp kia, khiến cho hắn thương tiếc cả đời.

…

Thời gian chỉ còn một chút.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời, thí nghiệm của Bạch tiền bối cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

“Tống tiền bối… Vũ Nhu Tử năm 2020 sống tốt chứ?” Tử tương lai nhận ra Tống Thư Hàng sắp trở về, bèn hỏi.

“Tốt lắm, hoạt bát, đáng yêu, vẫn như ngày đầu ta gặp ấy.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Nhưng Tống tiền bối à, Vũ Nhu Tử hoạt bát ngây thơ kia rồi sẽ phải lớn lên.” Tử tương lai nói với vẻ chân thành: “Cô ấy không thể vĩnh viễn sống như vậy. Dù không trải qua những việc mà ta đã trải qua, nhưng dần dà, cô ấy cũng sẽ phải thực sự trưởng thành thôi.”

“Tống tiền bối, ngươi có nhận ra rằng… ngươi rất ưu tú không?” Tử tương lai lại hỏi.

“Ta chỉ là một con cá ướp muối treo trên đùi của các vị tiền bối thôi mà.” Tự nhiên được Tử tương lai khen, Tống Thư Hàng hơi xấu hổ.

“Tống tiền bối, ngươi phải tin tưởng vào bản thân mình. Ngươi rất ưu tú đó.” Tử tương lai cười nói.

Chương 3162: Có thể gặp được các tiền bối đặc biệt thế này, thực sự là quá tốt

Có lẽ đến hôm nay, Tống Thư Hàng vẫn chưa trở thành đại tiền bối đáng tin mà hắn hằng mong mỏi; trên con đường trở thành một vị đại tiền bối, hắn còn phải học hỏi rất nhiều.

Cho nên dù đã siêu thoát bất hủ, hắn vẫn chẳng hề có chút ngạo mạn, kiêu căng.

Nhưng trong cái nhìn của người khác, Tống Thư Hàng đã làm đến cực hạn khả năng của mình, thậm chí còn làm rất tốt!

Tuyệt đối không một ai có thể làm tốt hơn Tống Thư Hàng.

Chứng đạo bất hủ, mạnh mẽ áp chế Thiên Đạo thứ tư màu đen, cuối cùng hội tụ lực lượng của các đời Thiên Đạo, bước lên bước siêu thoát cuối cùng.

Mà hết thảy đều được hoàn thành chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi.

Tống Thư Hàng chưa bao giờ thực sự nhận ra, ở trong mắt người khác, mình ưu tú đến mức nào.

…

Cho nên, Tử tương lai hiểu rất rõ.

Vũ Nhu Tử năm 2020 rồi đây sẽ lớn lên. Dù cha Linh Điệp có bảo vệ kĩ càng đến mức nào, cô cũng không thể giữ mãi sự hoạt bát, lãng mạn và ngây thơ trong mấy trăm năm đằng đẵng.

Chờ đến khi tâm thái của cô cũng trưởng thành, đến khi cô hiểu những gì mà một người con gái cần phải hiểu, cô sẽ nhận ra trong những người đồng trang lứa ở Chư Thiên Vạn Giới, không thể tìm được một Tống tiền bối thứ hai.

Ở bên cạnh Tống tiền bối lâu dài, cô có thể chơi đùa vui vẻ, có thể thỏa thuê hưởng thụ những trò chơi mạo hiểm bí cảnh, thám hiểm bản đồ dành riêng cho khách hàng VIP.

Có lẽ… ngay từ khi mới bắt đầu, cô đã không có lựa chọn nào khác.

Song Tử tương lai sẽ không nói chuyện này ra.

Dù sao thì Tống tiền bối cũng đã siêu thoát bất hủ, áp đảo Thiên Đạo rồi.

Các loại phiền não của Vũ Nhu Tử năm 2020 cứ giao cho Tống tiền bối không gì không làm được của cô ấy xử lý đi.

Năng lực lớn bao nhiêu, trách nhiệm lớn bấy nhiêu, không phải sao?

Đâu thể để một Vũ Nhu Tử tương lai như cô đi phiền não thay Vũ Nhu Tử năm 2020 được kia chứ?

Chính cô còn đang phải cố gắng nỗ lực vì bản thân đây này!

Trước mắt, cô phải cố gắng trở thành Thiên Đạo thứ chín của thời đại này cái đã!

“Đi thôi Tống tiền bối, các tiền bối của nhóm Cửu Châu số 1 thời đại này đã hẹn nhau tụ hội rồi, chỉ còn chờ mỗi ngươi thôi đấy.” Tử tương lai gọi con linh điệp to lớn kia đến, nhẹ nhàng nhảy lên lưng nó, vẫy tay gọi Tống Thư Hàng.

“Tới ngay đây ~ Ta đang liên hệ với Bạch tiền bối, lúc sắp đi bọn ta sẽ tặng mọi người một món quà.” Tống tiền bối mỉm cười, đáp xuống thân linh điệp.

Linh điệp giương cánh bay về nơi xa.

“À đúng rồi Tống tiền bối nè, thực ra ở thời đại này, ta ít khi gọi ngươi là “Tống tiền bối” lắm á ~” Vũ Nhu Tử trên thân linh điệp lại nói: “Phải rồi, đợi sau khi ta trở thành Thiên Đạo thứ chín, nếu thi thoảng ta muốn thay cả nhà đến năm 2020 thăm mọi người, ngươi đừng ngăn cản ta đấy nhé.”

Tống Thư Hàng: (? ⊙ω⊙)?

Ta không phải là “Tống tiền bối” nữa á?

“Yên tâm đi, kể từ khi ta siêu thoát bất hủ, tất cả hạn chế cô gặp phải khi quay về quá khứ đã bị xóa sạch rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Ha ha ~” Vũ Nhu Tử nhoẻn miệng cười.

Linh điệp khổng lồ vỗ nhẹ đôi cánh, càng bay càng cao.

Tống Thư Hàng lặng lẽ quay gương mặt mỉm cười tránh ánh mắt của Tử tương lai, sau đó vuốt mấy cái để xoa dịu hệ thống thần kinh bên dưới…

Trong lời nói của Tử tương lai chứa đựng quá nhiều tin tức.

Mà gương mặt biết nói của hắn đã thể hiện quá nhiều phản ứng đối với lượng thông tin này chỉ trong chốc lát. Vì tin tức cần biểu đạt quá phong phú, suýt nữa thì thần kinh cơ mặt bất hủ cũng run lên.

…

Khi bữa tiệc cùng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 kết thúc thì đêm đã vào khuya.

Tống Thư Hàng hào hứng chuốc cho tất cả các tiền bối say mèm.

Nhân lúc các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 ngủ say, Bạch tiền bối bắt đầu giải phẫu, cấy ghép cát sỏi bất hủ vào thể nội của họ.

Đến phiên Tam Lãng tiền bối, Tống Thư Hàng bỗng nói với vẻ lo âu: “Bạch tiền bối, ngươi nói xem, có khi nào Tam Lãng tiền bối có cát sỏi bất hủ rồi sẽ trở nên đáng sợ hơn cả Vân Tước Tử Tiên Tử không? Có khi nào núi linh kiện của Tam Lãng tiền bối trong tương lai sẽ chất đầy toàn bộ thế giới, thậm chí chất đầy cả Chư Thiên Vạn Giới luôn không?”

Vừa mới nghĩ đến cảnh ấy, Tống Thư Hàng đã hoảng cả hồn.

Nghĩ mà xem, cả trái đất đều là linh kiện Tam Lãng chồng hết tầng này đến tầng khác, thậm chí cả trong vũ trụ cũng trôi nổi vô số linh kiện Tam Lãng…

Có khi còn khủng khiếp hơn cả tận thế ấy!

Đáng sợ hơn là, Tam Lãng tiền bối thật sự có thể làm đến mức như vậy.

Trước kia hắn quẩy bất chấp mỗi ngày ba bận, là bởi vì hắn muốn luyện đến trình độ “quẩy mà không chết”. Nhưng nếu bây giờ hắn thực sự quẩy mãi không chết, trời mới biết hắn sẽ đạt tới đỉnh cao nào trong “quẩy đạo”.

“Yên tâm đi.” Bạch tiền bối trấn an Tống Thư Hàng: “Thí nghiệm của ta đã tham khảo hiệu quả khúc xương bất hủ của Vân Tước Tử Tiên Tử. Cho nên trước mỗi lần Tam Lãng hồi sinh, vào ngay khoảnh khắc hắn sống lại, linh kiện của hắn đều sẽ nổ tung, hóa thành linh lực tinh khiết trả về cho thiên địa, không phải lo linh kiện Tam Lãng làm ô nhiễm thế giới đâu. Ngược lại, hắn chết càng nhiều, linh khí trong thiên địa sẽ càng dồi dào hơn.

“Thế thì tốt quá.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có hiệu quả này, thì một khi đại quân nghịch dại trong nhóm Cửu Châu số 1 như Vân Tước Tử Tiên Tử, Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối và Đậu Đậu bật hết hỏa lực, chỉ ba ngày là đủ để bày khắp cả Địa Cầu!

Khi Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, tiểu thư rùa tai ương khổng lồ và bạn bè cô ẩn trong bóng tối cũng cảm động đến rơi nước mắt và thở ra một hơi nhẹ lòng.

Ban nãy, lúc Tống Thư Hàng đưa ra giả thiết “linh kiện Tam Lãng chất đầy thế giới”, tiểu thư rùa tai ương khổng lồ quả thực đã tuyệt vọng.

Vừa nghĩ đến hình ảnh ấy là cô đã tiền đình rồi.

May mà Thiên Đạo Bạch đáng tin như thế!

Cuối cùng thì nỗi lo của cô cũng được giải quyết triệt để.

Sau khi cấy ghép cát sỏi bất hủ cho tất cả các thành viên nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng gật đầu thỏa mãn.

“Sắp đi à?” Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên mở to mắt, cất tiếng hỏi.

“Ừ, sắp đi. Nhưng dù có đi đâu, thực ra ta vẫn luôn ở bên mọi người đó. Ta siêu thoát rồi, không bị thời gian và không gian hạn chế nữa. Ta ở khắp mọi nơi.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Tuy hắn đưa Bạch tiền bối rời đi, nhưng tính chất “ở khắp mọi nơi” giúp hắn có thể luôn ở bên mọi người bằng phương thức mà người thường không sao hiểu được.

Nghe đến đó, Hoàng Sơn tiền bối chẳng những không cảm động mà còn run rẩy móc một bình thuốc nhỏ từ trong áo khoác, lóng ngóng dốc ra hai viên nhét vào miệng.

Tống Thư Hàng: “???”

Sao phản ứng của Hoàng Sơn tiền bối khác với tưởng tượng của hắn thế?

Chăng lẽ đối với Hoàng Sơn tiền bối, có Đại Bá Tống thì tốt, còn Tiểu Bá Tống hắn ở khắp mọi nơi thì lại thốn à?

“Đây là thuốc tỉnh rượu.” Hoàng Sơn tiền bối nở nụ cười ấm áp, giải thích.

Sau đó, Hoàng Sơn tiền bối đứng dậy, ôm thật chặt lấy Tống Thư Hàng: “Vất vả cho ngươi rồi Thư Hàng. Rõ ràng đây là trách nhiệm của tương lai, thế mà lại đặt gánh nặng lên vai ngươi của quá khứ. Kẻ làm tiền bối như ta chẳng giúp được gì.”

“Người phải cảm ơn là ta mà Hoàng Sơn tiền bối. Cảm ơn ngươi đã kéo ta vào nhóm Cửu Châu số 1, cảm ơn ngươi không lập tức đá ta ra, cảm ơn các tiền bối trong nhóm lúc nào cũng kiên nhẫn và nhẹ nhàng chỉ bảo ta tu luyện.” Tống Thư Hàng nói ra suy nghĩ từ tận đáy lòng: “Ta có thể gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, quả thực là tốt quá.”

Gặp được các tiền bối đặc biệt như mọi người, thực sự là tốt quá.

Chương 3163: Bá Tống mời ngươi vào nhóm Cửu Châu số 1

Thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 rất khác với người tu luyện bình thường

Trên thế gian này, chỉ có những thành viên đáng yêu như bọn họ mới chấp nhận ma mới Tống Thư Hàng ngáo ngơ của năm 2019, còn lo lắng cho hắn đủ điều, chỉ bảo hắn bước lên con đường tu chân.

Nếu trước đây Tống Thư Hàng tiếp xúc với tu chân bằng một thời cơ khác, thì có lẽ giờ đây hắn vẫn chỉ là một tu sĩ nhất phẩm, nhị phẩm cỏn con mà thôi.

…

“Hoàng Sơn tiền bối, sau khi trở về, ta sẽ cố gắng trở thành một đại tiền bối đáng tin.” Cuối cùng, Tống Thư Hàng hứa hẹn với Hoàng Sơn tiền bối của thời đại này.

Một ngày nào đó, hắn cũng sẽ trở thành một Tống Thư Hàng không khiến Hoàng Sơn ma ma phải uống thuốc mỗi ngày như Đại Bá Tống.

Giờ đây hắn đã siêu thoát bất hủ, đã có thể nắm giữ toàn bộ tri thức của Chư Thiên Vạn Giới chỉ trong nháy mắt… Nói cách khác, trên con đường trở thành một đại tiền bối đáng tin, hắn chỉ cần thay đổi và trui rèn tâm tính nữa thôi.

Hoàng Sơn tiền bối suy nghĩ một lát, đoạn nói: “Đã vậy, hay là ngươi thử nghiệm…”

Vừa nói được nửa câu, Hoàng Sơn tiền bối phát hiện ra khí chất của Bá Tống mà mình đang ôm đã thay đổi rồi.

Nụ cười lông bông biến thành nụ cười đáng tin.

Con người cũng trưởng thành và chín chắn hơn hẳn.

Là Đại Bá Tống.

[Không thể cho ta nói hết câu cái đã à?] Hoàng Sơn ma ma thở dài, lại lóng ngóng móc bình thuốc, lấy hai viên. Thư Hàng của năm 2020 muốn trở thành một đại tiền bối đáng tin, gánh còn nặng và đường còn xa lắm.

Đại Bá Tống trước mặt hắn mỉm cười.

“Là thuốc tỉnh rượu.” Hoàng Sơn ma ma giải thích.

“Ừ, ta biết mà, Hoàng Sơn tiền bối.” Đại Bá Tống trả lời trông có vẻ rất chi là đáng tin.

Hoàng Sơn ma ma ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó, hắn nhét lại hai viên thuốc đã đổ ra vào bình thuốc.

[Nếu như Tống Thư Hàng của năm 2020 muốn trở thành một đại tiền bối đáng tin, thì chắc hẳn “hắn” vào năm 2020 cũng lựa chọn như hắn nhỉ?]

Dù sao cũng đều là hắn cả mà.

Chỉ có một điều đáng tiếc là Tống Thư Hàng rời đi thì Bạch tiền bối cũng đi theo.

Chẳng nỡ chút nào.

Ở thế giới này không có “Bạch tương lai” đâu đấy.

Sau khi A Bạch đi rồi, trong nhóm Cửu Châu số 1 lúc nào cũng như thiếu mất một cái gì.

Ghen tị với các đạo hữu của thời đại 2020 quá đi thôi.

…

Ngày 16 tháng 2, năm 2020

Chư Thiên Vạn Giới – Bá giới.

Bóng dáng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lặng lẽ hiển hiện.

Trên vai mỗi người vác một bọc “đặc sản địa phương”.

Bạch tiền bối khiêng số cát sỏi bất hủ còn lại của Thiên Đạo thứ tư.

Tống Thư Hàng thì khiêng về một bao tâm ma ngàn năm đã nén kĩ. Đám tâm ma này đã sinh trưởng trong lòng các thành viên của nhóm Cửu Châu số 1 ít nhất phải ngàn năm, ngon lành hơn tâm ma bình thường nhiều.

Ngoài ra, hắn còn mang về ý thức của Thông Nương đang chờ được thanh toán ngàn năm tiền lương.

Khi Tống Thư Hàng trở về, tất cả vật trang sức đều rời khỏi thế giới hạch tâm, vũ trang toàn thân hắn.

“Về rồi hả?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ hỏi, đoạn nhìn Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Hai sự tồn tại mạnh nhất trong Chư Thiên Vạn Giới hiện tại đang tay xách nách mang.

Trông cứ kì lạ thế quái nào.

“Đây là nguyên liệu nấu ăn… để ăn mừng kiếp nạn của quá khứ, hiện tại và tương lai được giải quyết. Chúng ta sẽ mở một bữa tiệc thật linh đình! À, lát nữa ta sẽ lặng lẽ vào thiên kiếp của Cư Sĩ tiền bối để bắt mấy thiên kiếp cửu phẩm có thuộc tính ngon nghẻ về đây.” Mới nói thôi mà Tống Thư Hàng đã ứa cả nước miếng rồi.

Nhất trời, cọng tóc ngố của Sở các chủ chẳng biết phải đáp lại Bá Tống thế nào nữa: “…”

“Còn đây là ý thức của Thông Nương. Ta còn phải đi tới chỗ Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử một chuyến để mang nhục thân của Thông Nương về nữa.” Tống Thư Hàng lại lắc túi nhỏ của mình, giải thích.

“Tìm được Tiểu Thông Nương rồi à? Ở tương lai hả?” Cọng tóc ngố của Sở các chủ chọc nhẹ lên túi nhỏ.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp Sở tiền bối. Thân thể cô đã mọc lại hết chưa?” Giọng nói của Thông Nương vang lên.

Nhưng giọng nói này khác với giọng điệu dễ thương của Thông Nương trong ấn tượng của tóc ngố Sở. Giọng điệu của cô gãy gọn và ngầu hơn nhiều.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ từ từ uốn thành dấu chấm hỏi: ?

“Thông Nương thay đổi nhiều lắm. Đợi cô ấy khôi phục, Sở các chủ đừng ngạc nhiên nhé.” Tống Thư Hàng cười nói.

Dứt lời, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đến vị trí quan trọng nhất trong Bá giới.

Lý Âm Trúc vẫn còn đang bế quan. Sau khi kế thừa quyền hạn của Bá ấn, con bé còn phải bế quan một thời gian rất dài, có lẽ phải tính bằng đơn vị năm.

Con gái nhỏ Lăng Tiêu thì đang ngủ say trên đùi Tiểu Âm Trúc. Nó đang hộ pháp cho chị gái mình.

Tống Thư Hàng lặng lẽ đặt một hộp quà bên cạnh Lý Âm Trúc.

Hộp quà này sẽ tự động mở vào một tháng sau.

Đó là quà sinh nhật mà Tống Thư Hàng chuẩn bị cho Lý Âm Trúc. Khi hộp quà mở ra, Lý Thiên Tố đạo trưởng sẽ xuất hiện với thân thể linh quỷ.

Bạch tiền bối thì thành thạo cấy ghép một hạt cát sỏi bất hủ đã qua xử lý cho Tiểu Âm Trúc.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thấy cảnh này thì ngớ cả người: "Cát sỏi bất hủ? Thân thể của Thiên Đạo thứ tư?"

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghi ngờ nói: "Chẳng phải các ngươi muốn giữ thân thể của Thiên Đạo thứ tư lại để trải đệm cho A Bạch siêu thoát sao?"

"Đây là đặc sản địa phương mang từ tương lai về đấy." Bạch tiền bối giải thích: "Ai cũng có phần."

Sở các chủ: "…" Các ngươi gọi thứ này là đặc sản địa phương ấy hả?

"Không hổ là chủ nhân ta!" Bia đá đạo hữu nhấn like cho Bạch tiền bối. Chỉ cần là Bạch thì đều là chủ nhân của nó.

"Ừ, pháp khí cũng có phần. Nhưng phải cấy ghép cát sỏi bất hủ vào pháp khí thế nào thì ta cần thí nghiệm cái đã." Bạch tiền bối cười nói.

"Tạ ơn Thiên Đạo Bạch! Đến lúc đó ta làm vật thí nghiệm cho." Xích Tiêu Kiếm tiền bối xung phong nhận việc.

Đúng lúc này, Tiểu Lăng Tiêu mở to hai mắt, mơ màng nhìn về phía Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng: "A Bạch, ba A Tống!"

Xem ra con bé vẫn còn buồn ngủ lắm.

"Tiểu Lăng Tiêu ngủ tiếp đi con, vẫn còn sớm." Bạch tiền bối nhét một hạt cát sỏi bất hủ cho Tiểu Lăng Tiêu.

Tiểu Lăng Tiêu há miệng nuốt vào, cười lên giòn giã, sau đó lại nhắm mắt nằm trên đùi Lý Âm Trúc thiếp đi. Con bé là đường lui của Thiên Đạo, có thể dung hợp trực tiếp cát sỏi bất hủ theo cách này.

Tống Thư Hàng nhìn hai cô con gái với vẻ cưng chiều, thân hình lặng lẽ mờ đi.

“Tiếp theo, Xích Tiêu Kiếm đạo hữu đi làm thí nghiệm với ta… chúng ta nhân tiện đi kiếm một ít tà vọng về làm nguyên liệu nấu ăn cho bữa tiệc.” Bạch tiền bối nói.

“Vậy ta qua chỗ Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử một chuyến để nhờ cô ấy tìm thân thể Thông Nương về.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Tối nay sẽ mở tiệc.” Bạch tiền bối rất thích tiệc tùng: “Ta đi tìm nữ sĩ lưới rồng xin ít rượu đây.”

“Tối nay tụ tập nhé.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

…

Ở Luân Hồi chi địa, nơi Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử hóa thân thành Luân Hồi ấn.

Sau mấy ngày, Tống Thư Hàng lại được Luân Hồi Nhận Tiên Tử dẫn đến nơi này.

“Đến rồi.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử buông tay Bá Tống ra, vừa lòng thỏa ý.

Sau khi Thiên Đạo thứ tư màu đen bị tẩy trắng hoàn toàn, chút chấp niệm còn sót lại trong Luân Hồi ấn khổng lồ cũng bị xóa tan, khiến cho nó trở nên càng thêm thông thấu.

Hệ thống Luân Hồi mới đã tiến vào giai đoạn viên mãn.

Tống Thư Hàng quay mặt về phía Luân Hồi ấn, chắp hai tay lại, hơi cúi đầu.

Cái cúi đầu này là hắn bái lạy thay chúng sinh của Chư Thiên Vạn Giới.

Có thể nói Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử là Thiên Đạo lo nghĩ cho thương sinh thiên hạ nhất trong các đời Thiên Đạo, gần như trở thành hai thái cực tương phản với Thiên Đạo thứ tư.

Cô hóa thân Luân Hồi, chính là tạo phúc cho chúng sinh trong toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới.

Nhóm vật trang sức cọng tóc ngố của Sở các chủ, bia đá đạo hữu, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen cũng chắp tay cúi đầu với Luân Hồi ấn theo Tống Thư Hàng.

“Lần này may có “Một trăm triệu phương án chuẩn bị để đối phó với Thiên Đạo thứ tư” mà tiên tử để lại, bọn ta mới có thể trấn áp và tẩy trắng Thiên Đạo thứ tư màu đen một cách thuận lợi như thế. Nếu không có tiên tử, có lẽ ta và Bạch tiền bối sẽ phải bỏ ra một cái giá cực đắt mới đánh bại được Thiên Đạo thứ tư.” Tống Thư Hàng ngồi xuống bên cạnh Luân Hồi ấn, thủ thỉ.

Luân Hồi ấn rung lên khe khẽ, sau đó Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhận trách nhiệm phiên dịch: “Không cần cảm ơn. Trong chuyện đối phó với Thiên Đạo thứ tư, quan hệ của chúng ta là hợp tác. Nếu phải cảm ơn thì chính bọn ta mới phải cảm ơn ngươi vì đã giúp bọn ta chấm dứt chấp niệm đấy.”

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, lấy ý thức của Thông Nương ra và nói: “Mặt khác, ta đưa ý thức của Thông Nương từ tương lai về rồi đây.”

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử bước lên, nhẹ tay đón lấy ý thức của Thông Nương, đưa cô đến bên cạnh Luân Hồi ấn.

“Ủa? Làm gì thế?” Thông Nương sững ra.

“Thông Nương đừng hoảng, hệ thống Luân Hồi đã viên mãn rồi, bây giờ ta chỉ làm nốt quy trình thôi, sau đó sẽ đưa nhục thân của cô về.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử giải thích.

Ý thức của Thông Nương được dẫn vào Luân Hồi ấn làm cái hình thức, bổ khuyết cho đủ vòng cuối cùng của hệ thống Luân Hồi.

Mà ở sâu trong Luân Hồi ấn, một Thông Nương phiên bản tóc dài đang tách ra.

Dự tính chỉ trong mấy phút nữa, chúng ta lại có một Thông Nương nhảy nhót tưng bừng…

“Cuối cùng, ta còn một vấn đề riêng muốn hỏi ý kiến của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.” Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ngồi xuống, hỏi han.

Sau khi mắc bệnh Tam Lãng, rất hiếm khi hắn ngoan ngoãn và điềm đạm thế này.

Quý giá hết xiết!

Luân Hồi Nhận Tiên Tử phiên dịch: “Bá Tống đạo hữu cứ hỏi.”

“Xin tiên tử bí mật nói cho ta biết, trạng thái của A Thập Lục có phải là một loại “duy nhất vạn giới” khác hay không? Có phải tiên tử cũng bước ra nửa bước trên con đường siêu thoát rồi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong thế giới của Tử tương lai, ở bữa tiệc của nhóm Cửu Châu số 1, Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy một Tô Thị A Thập Lục mọc sừng rồng đáng yêu, nhưng trông cô tựa như một hình chiếu vậy.

Các thành viên khác trong nhóm Cửu Châu số 1 ở tương lai không nhận ra điều gì khác thường, nhưng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thì đều nhìn thấy, và có lẽ Tử tương lai cũng phát hiện ra.

Đặc tính này rất giống với “duy nhất vạn giới”.

Rất có thể Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử cũng đã bước ra nửa bước trên đường siêu thoát.

“Với trạng thái của Tô Thị A Thập Lục bây giờ, trong thân thể nó có rất nhiều Tiểu Thập Lục, ngươi có cảm thấy khó chấp nhận không?” Luân Hồi Nhận Tiên Tử phiên dịch câu hỏi vặn của Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.

Tống Thư Hàng trả lời không chút nghĩ ngợi: “Đương nhiên là không, nói sao đây nhỉ? Dù sao đây cũng là tình thú của người trưởng thành mà.”

“Cảm ơn.” Từ Luân Hồi ấn truyền ra một giọng nữ nhẹ nhàng: “Ngươi sắp làm cha rồi.”

“Ta làm rồi mà.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ừ nhỉ.” Tiên tử trong Luân Hồi ấn bật cười một tràng êm tai: “Quên mất ngươi có một cô con gái tự sinh.”

Sau khi cười xong.

Tiên tử trong Luân Hồi ấn lại nói: “Vậy thì ta chính thức giao đứa trẻ mà mình yêu quý nhất, Tô Thị A Thập Lục cho ngươi đó.”

“Xin hãy yên tâm giao cô ấy cho ta.” Tống Thư Hàng nói: “Mười tháng sau, ta sẽ bế cháu gái tới cho người.”

“Ăn nói cẩn thận, ngôn xuất pháp tùy đấy.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử nhắc nhở.

Khi bọn họ đang nói chuyện.

Thân thể của Thông Nương đã tách rời hoàn toàn khỏi Luân

Hồi ấn.

Lúc này Thông Nương vẫn mặc bộ sườn xám mà cô mặc trước khi biến mất.

Cô bước ra từ Luân Hồi ấn.

“Chẳng quen gì cả ấy.” Thông Nương vẫy tay áo, rất chi là lóng ngóng với bộ trang phục này.

Còn mái tóc dài kia nữa.

Thông Nương vươn tay vạch một cái, tóc dài bị cô cắt thành mái tóc ngắn ngầu lòi y hệt hồi còn ở chỗ Tử tương lai.

“Thông Nương, chào mừng cô trở về.” Tống Thư Hàng đứng dậy nghênh đón.

“Tiền lương.” Vừa thấy ông chủ Tống, Thông Nương đã đanh mặt, xòe bàn tay trắng nõn ra: “Một nghìn năm tiền lương.”

Bá Tống vô địch thiên hạ sượng ngắt mặt, cứng đơ người, chột dạ phản bác: “Đây là năm 2020.”

“Kệ ngươi.” Thông Nương nói rất nghiêm túc: “Ta chăm chỉ làm công cho ngươi suốt một nghìn năm đấy nhé.”

“Cho nợ trước đi!” Tống Thư Hàng phẩy tay một phát, nói chắc nịch: “Tí ta đi vay Bạch tiền bối.”

Mặc dù bây giờ hắn có thể vung tay biến ra cả núi linh thạch, nhưng loại linh thạch đó không có linh hồn. Vẫn nên đi vay Bạch tiền bối là tốt nhất!

Còn có thể củng cố sâu sắc thêm nhân quả giữa hắn và Bạch tiền bối nữa chứ.

Chỉ cần ta vay đủ nhiều linh thạch, thì nhân quả giữa ta và Bạch tiền bối sẽ không bao giờ bị cắt đứt.

“Được, cho ngươi nợ trước.” Thông Nương hất tóc ngầu lòi, nhảy lên một cái, hóa thành một búp hành nho nhỏ, đáp xuống vai Tống Thư Hàng.

“Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử, bọn ta cáo từ trước nhé.” Tống Thư Hàng đứng dậy, nói với Luân Hồi ấn.

“Tạm biệt, Bá Tống đạo hữu.” Luân Hồi Nhận Tiên Tử trả lời.

Bóng dáng Tống Thư Hàng từ từ nhạt đi rồi biến mất.

Khi hắn đã đi khuất.

Tiên tử trong Luân Hồi ấn cất tiếng nói: “Đường lui của Thiên Đạo thứ tám trở thành con gái ruột của hắn.”

“Thiên Đạo thứ bảy càng khỏi nói, nhân quả giữa hắn và Tống Thư Hàng sâu đến mức sắp sửa trộn lẫn vào nhau, hòa thành một thể luôn rồi.”

“Mạng lưới công đức của Thiên Đạo thứ sáu và mỹ nhân rắn công đức đều đã dung nhập vào Trường Sinh đạo hệ thống mạng chat Tu Chân.”

“Linh quỷ Trình Lâm Tiên Tử và thế giới hạch tâm mà Thiên Đạo thứ ba tạo ra đều thuộc về Tống Thư Hàng, còn cả Diệp Tư Tiên Tử cũng kết khế ước và ở bên A Thập Lục.”

“Thiên Đạo thứ hai thậm chí còn tặng cả con mắt thần thứ ba quý báu, để nó thành một phần thân thể của Tống Thư Hàng…”

Trừ Thiên Đạo đầu tiên thần bí khó lường ra, cũng chỉ còn Thiên Đạo thứ tư cứng đầu, cuối cùng bị cưỡng chế tẩy trắng.

“Nhưng mà A Thập Lục không phải là con gái của ta.” Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử bật cười bảo: “Cho nên, ta rất chờ mong, để xem mười tháng sau ngươi làm thế nào mà bế về cho ta được một đứa cháu gái.”

…

Thiên Hà Tô thị.

Các thành viên Tô thị vẫn bận rộn như trước kia.

Trong biệt viện thuộc về Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục đang khom lưng, làm động tác đe dọa một con mèo nhỏ trước mặt.

Nửa người Diệp Tư hiện lên từ sau lưng Tô Thị A Thập Lục, trong tay cầm một cuốn “Sổ tay những điều cần lưu ý khi mang thai”, chọn những điểm quan trọng đọc cho A Thập Lục nghe.

“Diệp Tư sư tỷ, đừng đọc nữa, nghe nhức hết cả đầu rồi.” Tô Thị A Thập Lục bịt tai, lăn lóc trên giường: “Sao tỷ không đọc cho Tiểu Thập Lục số 83 hiền lành mà cứ phải đọc cho ta thế?”

“Bởi vì cô ấy không cần, còn cô thì cần.” Diệp Tư nghiêm túc nói: “Cô quá nguy hiểm.”

“Ta có phải là Tam Lãng tiền bối đâu, ta chỉ năng vận động hơn các Tiểu Thập Lục khác một tí thế này thôi mà.” Tô Thị A Thập Lục giơ ngón trỏ và ngón cái, tạo ra một khoảng cách nhỏ xíu.

“Một tí này của cô là chênh lệch bằng cả vũ trụ rồi.” Diệp Tư xoa nhẹ Tiểu Thập Lục, nở một nụ cười dịu dàng: “Nếu cô không nghe thì đổi một Tiểu Thập Lục khác ra đây.”

Tô Thị A Thập Lục tuyệt vọng ngửa cổ nhìn trần nhà: “…”

Nhìn một lát, cô bỗng thấy trần nhà xuất hiện một bóng dáng.

“Hê lu Tiểu Thập Lục hiếu động, chào Diệp Tư sư tỷ.” Tống Thư Hàng vẫy tay gọi hai người. Đương nhiên, hắn gọi “Diệp Tư sư tỷ” cũng là một loại tình thú của người trưởng thành.

“Chuyện ở chỗ Tử tương lai xong rồi sao?” Tiểu Thập Lục hiếu động ho nhẹ một tiếng, dịu dàng ngồi xuống, còn kéo mép váy tránh lộ hàng.

“Trên cơ bản, ta đã xử lý thỏa đáng mọi chuyện của quá khứ, hiện tại và tương lai. Còn vấn đề ở một số dòng sông thời gian khác, chỉ cần ta dần dần đồng bộ hiệu quả “duy nhất vạn giới” thì cũng sẽ được giải quyết từng bước một.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Cho nên sắp mở tiệc ăn mừng hả?” Tô Thị A Thập Lục hỏi mà hai mắt sáng ngời lên.

“Trước khi mở tiệc, chúng ta còn một việc phải làm.” Tống Thư Hàng duỗi ngón tay ra lắc lắc: “Hẹn hò đi, A Thập Lục, sư tỷ.”

“Có vấn đề rồi đây.” Diệp Tư sư tỷ dang rộng đôi tay, trong ta cô xuất hiện đến mấy trăm hư ảnh A Thập Lục: “Câu hỏi nè Bá Tống trẻ tuổi, ngươi muốn hẹn hò với A Thập Lục vàng này, A Thập Lục bạc này, hay là mấy trăm A Thập Lục khác đây?”

“Ha ha ha.” Bá Tống trên trần nhà bật cười đắc ý: “Ta là Bá Tống siêu thoát bất hủ đó nha, đương nhiên là hẹn từng người một rồi.”

“Ngươi đủ thời gian không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta đã siêu việt cả thời gian rồi, em nói xem?” Tống Thư Hàng trả lời.

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể chơi tàn cả thời gian luôn.

Có thể đảo ngược thời gian sau mỗi lần hẹn hò với điều kiện tiên quyết là giữ lại ký ức của Tô Thị A Thập Lục; có thể chia thời gian ra thành mấy trăm nhánh khác biệt, chờ hẹn hò xong lại nhập vào; còn có thể tạm dừng thời gian, hẹn hò mấy trăm lần xong rồi cho dòng thời gian trôi tiếp.

…

Tối đến.

Trong thế giới Kim Liên của Nho gia.

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 tụ họp.

Nói đúng hơn là từ cái ngày Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đồng thời chứng đạo, sau đó bổ sung cho tất cả các thành viên trong nhóm lên kim đan chín long văn đến nay, phần lớn các thành viên còn chưa tản ra.

Sau khi có đủ chín long văn, các thành viên trong nhóm có quá nhiều cảm ngộ và kiến giải, cần gấp một biện pháp để tiêu hóa.

Cho nên bắt đầu từ hôm đó, ban ngày thì các thành viên kéo nhau luận pháp, ban đêm tiêu hóa thu hoạch của ban ngày, cứ thế đến tận hôm nay.

Thế là khi Bạch tiền bối ra mặt muốn mở tiệc, hắn chẳng cần phát thiếp mời cho ai, tất cả mọi người đều có mặt.

Đêm nay cũng như đêm tiệc ở thế giới của Tử tương lai.

Tống Thư Hàng rót cho tất cả các thành viên trong nhóm say mèm bằng phương thức rất chi là phóng khoáng.

Sau đó Bạch tiền bối ra tay cấy ghép cát sỏi bất hủ cho mỗi người.

Làm xong hết thảy, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối ngồi bên ven hồ tổ chức tiệc, đun tiên trà, bưng chén trúc nhâm nhi.

Khói trà lượn lờ bay lên bao phủ bóng dáng cả hai, trông chẳng khác nào tiên cảnh.

Ở phía xa…

Tô Thị A Thập Lục mơ màng tỉnh lại, lần theo mùi hương đến gần Tống Thư Hàng, nằm khoanh tròn bên cạnh hắn.

Vũ Nhu Tử da đen hiện thân đắp lên mình A Thập Lục một chiếc chăn.

Sau đó cô lại chuyển bản thể của mình tới đây, đắp cho bản thể chiếc chăn mô phỏng của đại lão hàng gì cũng có thể bán.

Mấy hơi thở sau…

Hư không rung lên một thoáng, Bạch tiền bối two vượt không mà tới.

Hắn ngáp dài một cái, ngồi đối diện với Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, quen tay nhận lấy một chén trà tiên mà Bạch tiền bối đưa cho.

“Thiên Đạo ba mắt và Thiên Đạo cha Cẩu Đản đi đâu rồi?” Bạch tiền bối two hỏi. Chắc hẳn cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối đã nhờ hắn hỏi việc này.

“Thiên Đạo cũ bỏ học khỏi vị trí Thiên Đạo không thể tiến vào hiện thế trong thời gian dài, cũng không thể ở chiều không gian Thiên Đạo, cho nên sẽ mở ra một thế giới mà chỉ có các Thiên Đạo bỏ học mới có thể đi vào. Ta đã hứa rằng trong thời gian tới sẽ tạo cơ hội cho hai vị tiền bối ấy… ít nhất có thể giúp bọn họ để chân thân ở hiện thế như Thiên Đạo Thứ Năm Tiên Tử.” Tống Thư Hàng đáp.

“Thiên Đạo Bạch thì sao?” Bạch tiền bối two hỏi: “Có thể đưa cả hắn trở về không?”

“Có thể, nhưng cần một chút thời gian…” Tống Thư Hàng gật đầu xác nhận. Để tránh tạo ra tin tức quấy nhiễu trong quá trình Bạch tiền bối siêu thoát, chuyện này phải chờ Bạch tiền bối tốt nghiệp đã.

“Có thể là được, ta chẳng để ý thời gian lâu hay chóng đâu. Cái tên dám cắt chân ta làm thí nghiệm kia, ta chỉ ước gì hắn nếm mùi đau khổ lâu hơn một chút thôi.” Bạch tiền bối two nói với vẻ căm hận.

Khi nói chuyện, hắn nhìn thấy Vũ Nhu Tử, ánh mắt thoắt cái trở nên dịu dàng.

Bạch tiền bối two vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Vũ Nhu Tử.

“Chăm sóc con bé thật tốt vào, như ta săn sóc ngươi ấy.” Bạch tiền bối two dặn.

"Đương nhiên rồi." Tống Thư Hàng hứa hẹn.

"Ta về trước đây." Bạch tiền bối two uống ực hết chén trà tiên: "Ở Cửu U đang ba thiếu một, ta phải tranh thủ lắm mới nhín được thời gian mà đến đây đấy."

"Ba thiếu một? Tống U U, Tiểu Bạch two, cha Cẩu Đản và thiếu niên ba mắt tiền bối cũng trở về? Thế chẳng phải là có bốn người rồi sao?" Tống Thư Hàng sững ra.

"Tống U U cùi bắp quá, bọn ta không chơi với hắn." Bạch tiền bối two phẩy tay áo ra chiều kì thị.

Tống Thư Hàng: ? _ ?

Cùng là chúa tể Cửu U mà sao Tống U U thảm quá vậy!

"Bạch tiền bối, tiền bối cũng phải chăm sóc Tống U U cho tốt nha. Đứa trẻ đó quá đáng thương." Tống Thư Hàng nói với vẻ đau lòng.

"Không việc gì, chờ hắn thoát khỏi trạng thái tự kỉ thì bọn ta sẽ chuyển sang chơi trò khác." Bạch tiền bối two phẩy tay tung tăng bỏ đi, để lại cho Tống Thư Hàng một bóng lưng cao lớn.

Tống Thư Hàng: "…"

Bị đánh lú luôn rồi à?

Rốt cuộc mấy ngày nay Tống U U đã trải qua chuyện gì vậy?

Bạch tiền bối two đi rồi, sau lưng Tống Thư Hàng lại vang lên tiếng bước chân lộn xộn.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy quả nhiên là Hoàng Sơn ma ma đáng tin.

Hoàng Sơn ma ma vẫn còn ngà ngà say.

"Có muốn một chén trà không?" Bạch tiền bối hỏi.

"Cảm ơn." Hoàng Sơn ma ma ngồi xuống, nhận lấy chén trà tiên.

Nhấp một ngụm trà, đoạn hắn nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, lần này ngươi làm rất tốt đấy."

"Ừm, mặc dù đã được nghe Hoàng Sơn tiền bối ở tương lai khen ngợi, nhưng ta vẫn muốn nghe tiền bối khen lại một lần nữa." Tống Thư Hàng cười nói.

Bàn tay đang cầm chén trà của Hoàng Sơn tiền bối cứng đờ ra.

“Ta biết Hoàng Sơn tiền bối muốn nói gì… thực ra phải ngược lại mới đúng, ta vẫn luôn muốn cảm ơn các tiền bối. Được gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, gặp được các tiền bối, được đón Bạch tiền bối xuất quan thực sự là quá tốt.” Tống Thư Hàng nói lại câu thoại này một lần nữa.

Hắn cảm thấy mình có thể nhờ mỹ nhân rắn công đức ghi câu thoại này lại. Tương lai nếu có lúc nào suy sụp, hắn sẽ về tìm Hoàng Sơn tiền bối để nghe tiền bối khen.

Sau đó phát lại câu thoại này.

“Ngươi trưởng thành lên rất nhiều.” Hoàng Sơn tiền bối cảm khái.

Tống Thư Hàng trưởng thành hơn một năm về trước rất nhiều.

Song vẫn còn kém mục tiêu “đại tiền bối đáng tin” của hắn một chút xíu.

Hoàng Sơn tiền bối cảm thấy mình có thể giúp Tống Thư Hàng một tay.

“Ngươi có muốn làm chủ nhóm Cửu Châu số 1 và chăm sóc cho tất cả các thành viên trong nhóm một thời gian không?” Hoàng Sơn ma ma đề nghị.

Một người muốn trưởng thành thì phải tích lũy kinh nghiệm.

Trở thành chủ nhóm Cửu Châu số 1, trông nom Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư, Đậu Đậu, Diệt Phượng Công Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử và Bạch tiền bối, thế trận địch vây tứ bề ê chề đau khổ ấy nhất định có thể tôi luyện tâm tính con người nhanh chóng lớn lên.

Mà đây cũng là đề nghị mà Hoàng Sơn tiền bối của tương lai muốn nói với Tống Thư Hàng.

Không cần phải làm chủ nhóm luôn.

Chỉ cần nhậm chức chủ nhóm một thời gian là đủ để Tống Thư Hàng lột xác rồi.

“Trở thành chủ nhóm?” Tống Thư Hàng sững sờ.

Hoàng Sơn ma ma cho hắn cơ hội mưu triều soán vị thật đấy à?

“Có thể cân nhắc thử xem, ta thấy sẽ rất thú vị đấy.” Bạch tiền bối nhấp một ngụm trà tiên, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành thấp thoáng ẩn hiện giữa khói trà mờ ảo, khiến cho tim người ta đập thình thịch liên hồi.

“Vậy để ta làm thử một thời gian xem sao.” Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

“Quyết định thế đi.” Hoàng Sơn tiền bối đứng dậy, lấy hai bình thuốc trong lòng ra, quả quyết vứt thẳng vào hồ nước.

Sau đó, trên bầu trời thế giới Kim Liên của Nho gia vang vọng tiếng cười vui vẻ sung sướng của Hoàng Sơn ma ma.

…

Thứ hai, ngày 24 tháng 2 năm 2020

Thời tiết vẫn hơi se lạnh.

Đây là mùa hơi tí là cảm lạnh, phải chú ý vấn đề giữ ấm.

Nhóm Cửu Châu số 1 hôm nay vẫn náo nhiệt như ngày nào.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ta nghe Vũ Nhu Tử nói hôm nay chủ nhóm thêm hai người mới. Người mới đến chưa?”

“Thêm hai người mới cùng lúc cơ à? Lai lịch gì thế? Quan trọng là tu vi của Bá Tống bây giờ hơi bị cao, không biết người mới mà hắn kéo vào có địa vị cao lắm không đây.” Tô Thị A Thất ngoi lên nói.

“Mặc xác địa vị to chừng nào, dù sao cũng không thể đánh chết ta! [icon cười phớ lớ]” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cho nên bao giờ người mới vào nhóm thì để ta đón cho, phải bắt khai báo số đo ba vòng và ảnh nút!”

“Tam Lãng à, tuy bây giờ ngươi không chết được.” Bắc Hà Tán Nhân thở dài nói tiếp: “Nhưng nếu thực sự chọc giận đại tiền bối đáng sợ nào đó, coi chừng người ta túm ngươi đi tế thiên nha. Đừng quên, bây giờ ngươi cứ chết một lần là lực lượng cát sỏi bất hủ sẽ làm nổ tung “xác” của ngươi, khiến thân thể cũ trở thành linh lực. Ngươi đã trở thành tế phẩm tế thiên tốt nhất rồi đấy.”

“Bắc Hà, ngươi theo dõi ta hả? Sao ngươi biết lần trước ta bị Luân Hồi Nhận Tiên Tử kéo đi tế thiên?” Cuồng Đao Tam Lãng hết hồn.

Bắc Hà Tán Nhân: “…”

Ngươi bị kéo đi tế thiên thật rồi á?

“Mà nói chứ chủ nhóm Thư Hàng đâu? Thêm người mới mà chẳng ừ hử gì cả thế?” Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi.

Tầm Linh Tiên Tử Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối đang đào trộm mỏ linh mạch của Thiên Hà Tô thị cùng ta và A Thập Lục nè… Tống tiền bối nợ Thông Nương một nghìn năm tiền lương, đang đào linh thạch trả nợ đây. Lần này Thông Nương nổi đóa thật, hắn mà còn không phát lương cho cô ấy, cô ấy sẽ bỏ nhà đi bụi. Bọn ta đã đào ròng rã cả một ngày rồi.”

Dứt lời, Vũ Nhu Tử gửi lên nhóm một tấm ảnh selfie.

Cô lấm lem mặt mũi, mặc đồ đào mỏ chuyên nghiệp, trên đầu còn có một chiếc đèn mỏ xinh xinh.

Bên cạnh cô là Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng lấm lem y hệt.

Ba người đang đào mỏ trộm.

Không chỉ thế, Tống Thư Hàng còn mang theo cả đống vật trang sức đi giúp đỡ.

Tử da đen, mỹ nhân rắn công đức, Tạo Hóa Tiên Tử, cọng tóc ngố của Sở các chủ.

Sau lưng Vũ Nhu Tử còn có Thiên Đế Tử.

Bên cạnh A Thập Lục và Diệp Tư thì có bạch long tỷ tỷ.

Tổ hợp nảy rủ nhau đi đào mỏ, năng suất không phải dạng vừa đâu!

Diệt Phượng Công Tử: “Ha ha ha ~ @Tô Thị A Thất.”

Lệ Chi Tiên Tử: “Tổ hợp đào mỏ này đáng sợ quá.”

Đồng Quái Tiên Sư: “Các ngươi phải thấy may mắn vì Bạch tiền bối không có mặt đấy. Có Bạch tiền bối ở đấy thì tổ hợp này còn đáng sợ hơn.”

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Vấn đề là sao ngươi dám chắc Bạch tiền bối không ở đó? Có khi Bạch tiền bối đang ở ngay cạnh đấy ấy chứ. Tóm lại là @ Tô Thị A Thất.”

Tô Thị A Thất: “[Icon giật nảy mình]!”

“Ba người các ngươi đang ở đâu đấy?!” Một lát sau, Tô Thị A Thất gửi tin nhắn giọng nói gầm lên.

“Vũ Nhu Tử, cô lạy họ chúng ta ở bụi này rồi. Chúng ta đang lặng lẽ đào mỏ linh thạch ở Thiên Hà Tô thị, cô nói thế A Thất biết rồi kìa. Chuồn mau chuồn mau.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ha ha ha, các vị tiền bối, bọn ta chuồn đây ~ A Thất tiền bối đừng đến tìm bọn ta nhé, ngươi không bắt được bọn ta đâu.” Vũ Nhu Tử gửi vào nhóm một icon “chiến thắng”.

Tô Thị A Thập Lục thì gửi một bức ảnh ba người thụt thò mở cổng không gian, rút lui khỏi mỏ linh thạch của Thiên Hà Tô thị.

Tầm Linh Tiên Tử Vũ Nhu Tử: “Bây giờ mình đi đâu đào tiếp? Sang ngôi sao băng bên cạnh sao Hỏa nhé? Ở đó có mỏ linh mạch của Hoàng Sơn tiền bối, ta từng đi qua.”

“Ngon ~” Chủ nhóm Bá Tống nhất trí.

“Từ từ đã, đây là nhóm Cửu Châu số 1, không phải nhóm nhỏ Cửu Châu số 16 của chúng ta. Lộ bài rồi!” Tô Thị A Thập Lục lại nhắc nhở.

“Nhóm 16 có gián bóc phốt chúng ta với Hoàng Sơn tiền bối, lộ mất tiêu rồi còn đâu, bây giờ là nhóm nhỏ Cửu Châu số 17 rồi.” Vũ Nhu Tử than thở.

“Mặc kệ là nhóm mười mấy, mau chạy sang nhóm nhỏ, mau, gỡ tin nhắn xuống, đừng để Hoàng Sơn tiền bối nhìn thấy.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Một ID tên là “Ta tên là Hoàng Sơn” online: “…”

Một lát sau.

Hắn lặng lẽ đổi thành một cái tên siêu dài khổng lồ “Hoàng Sơn tuy đã về hưu, nhưng tim vẫn mệt dần theo mỗi ngày”.

Mấy hôm trước ta ném bình thuốc xuống hồ, có phải là ngây thơ quá rồi không?

Đậu Đậu: “Xoa xoa Hoàng Sơn đại ngốc, đừng khóc, tự mình quyết định thì có khóc cũng phải cố mà chịu.”

Phá Dương Kích Quách Đại: “[Icon giận dữ xoa đầu chó lầu trên – phiên bản Đậu Đậu]”

Đậu Đậu: “???”

Dược Sư: “@Thiên Đạo Bá Tống, người mới ngươi kéo vào đâu? Lai lịch thế nào?”

“Có hai người mới. Một người là đệ tử của Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử, một tiểu tiên tử mới chập chững vào nghề, mới có cảnh giới tam phẩm, đạo hiệu là “Mối làm ăn nào cũng muốn cướp”. Hôm trước ta đang giao dịch với Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử thì gặp vị tiểu tiên tử này, thấy cô ấy có duyên với nhóm mình lắm… thế là kéo cô ấy vào thổi luồng gió mới cho nhà mình luôn. Chờ thời cơ chín muồi, có thể tạo quan hệ từ cô ấy rồi kéo cả Hàng gì cũng có thể bổ tiên tử vào nhóm, đến lúc đó chúng ta mua đồ sẽ dễ hơn nhiều.” Tống Thư Hàng nhanh trí nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Like!”

Thông Huyền đại sư: “Icon ngón cái.”

Đến cả đại tiền bối Thất Tu Thánh Quân cũng gật đầu tán thành: “Thiết lập được mối quan hệ với đại lão hàng gì cũng có thể bán đúng là một cơ hội tốt với các đạo hữu trong nhóm.”

“Còn một người mới nữa là một đạo trưởng, thành viên của Bích Thủy các. Đạo hữu này thú vị lắm. Hắn sẽ gia nhập nhóm chúng ta với tư cách là đại diện của Bích Thủy các. Vị đạo hữu này hay ho lắm luôn.” Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn đang nhắc tới đạo nhân che dù.

“Thế thì ngươi kéo người ta vào đi, đang online cả với nhau thì kéo luôn người vào chứ còn chờ gì nữa?” Tuyết Lang Động Chủ nói.

“Chờ một lát, ta đi đón Ngư Kiều Kiều rồi sẽ kéo vào ngay.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Đón Ngư Kiều Kiều làm gì?” Giao Bá muốn sinh một đội bóng đá nam hỏi trong ngờ vực.

“Bọn ta đang chuẩn bị gọi bạch long tỷ tỷ tỉnh lại, đón Ngư Kiều Kiều đến hít tí long khí ấy mà.” Tống Thư Hàng thả icon “dựng ngón cái” vào nhóm.

Đông Phương Lục Tiên Tử nhíu mày: “Sao ta thấy Thư Hàng bận rộn thế nhỉ?”

Trên thực tế…

Đúng là Tống Thư Hàng có hơi bận thật.

Lúc này, trừ nói chuyện phiếm trong nhóm và đưa Tô Thị A

Thập Lục, Vũ Nhu Tử đi đào mỏ ra, ý chí của Tống Thư Hàng còn phải tiến hành những bước điều chỉnh cuối cùng với Bạch tiền bối trong chiều không gian Thiên Đạo.

Hết thảy đã chuẩn bị sẵn dàng… trong mấy ngày vừa qua, bọn họ đã cải tạo thành công thân thể tinh khiết của Thiên Đạo thứ tư thành người máy Thiên Đạo không có cảm xúc.

Tiếp theo chính là bước cuối cùng.

Bạch tiền bối siêu thoát bất hủ.

“Bạch tiền bối, chuẩn bị xong chưa?” Ý chí của Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, thực ra ta chuẩn bị xong từ lâu rồi… chỉ có điều cứ rề rà mãi, lần lữa đến tận hôm nay.” Bạch tiền bối đứng lên, chậm rãi nói: “Bây giờ ta hơi do dự, có lẽ ta siêu thoát sẽ tiến xa hơn một bước so với trạng thái trước mắt của ngươi…”

Trước mắt, Tống Thư Hàng vẫn đang tiến dần trên con đường trở thành “duy nhất vạn giới”.

Hắn lựa chọn giữ lại tất cả các “Tống Thư Hàng”, chỉ giải quyết tiếc nuối và chấp niệm, không dung nhập tất cả Bá Tống thành “duy nhất”.

Nhưng Bạch tiền bối thì khác.

Thực ra từ một khía cạnh nào đó, Bạch tiền bối đã trở thành “duy nhất vạn giới” từ lâu rồi.

Trừ thế giới của bọn họ, trong các thế giới khác không còn sự tồn tại của Bạch tiền bối nữa.

Cho nên hắn siêu thoát sẽ dễ dàng hơn Tống Thư Hàng.

Cũng có thể sẽ tiến xa hơn hắn một bước.

Đây chính là điều khiến Bạch tiền bối do dự.

Nếu hắn siêu thoát còn xa hơn một bước, tiến vào một chiều không gian cao hơn… thì có lẽ hắn sẽ không thể tiếp xúc với thế giới này được nữa.

Chỉ có thể ngắm nhìn, mà không thể nào chạm đến.

“Thế chúng ta đừng siêu thoát nữa.” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi quyết định: “Nếu siêu thoát xong không thể trở lại thế giới này, thế thì siêu thoát có ý nghĩa gì đâu chứ!”

“Không, cứ đánh cược một lần đi.” Bạch tiền bối ngẩng đầu với vẻ tự tin vô địch: “Ta cược rằng ta có thể trở về!”

Hắn bước về phía trước một bước.

Nghi thức siêu thoát bắt đầu.

“Ta tin tưởng Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối đã cược mình có thể trở về, vậy thì nhất định tiền bối sẽ trở về!

Tống Thư Hàng kích hoạt sức mạnh sửa đổi quy tắc của mình, di chuyển toàn bộ ràng buộc của chức trách Thiên Đạo trên người Bạch tiền bối sang thể xác thuần trắng của Thiên Đạo thứ tư.

Chương trình đã được thiết lập sẵn sẽ đảm bảo cho Thiên Đạo thứ tư vận chuyển trơn tru. Dù có xảy ra vấn đề thì Tống Thư Hàng đã siêu thoát vẫn còn trông coi ở đây, sự vận hành của Thiên Đạo thứ tư sẽ không có trở ngại gì cả.

Sau khi tất cả trói buộc của Thiên Đạo được gỡ xuống, thân hình Bạch tiền bối bay lên cao, nghênh đón tự do chân chính.

“Đuổi theo ta đi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói: “Lần này hãy để ta dẫn đường cho ngươi!”

Chức năng dẫn đường của ngựa trắng đã bị tiêu hao khi Tống Thư Hàng siêu thoát.

Cho nên lần này, Bá Tống sẽ đích thân dẫn đường cho Bạch tiền bối.

Ý chí của Tống Thư Hàng đi trước, dẫn dắt Bạch tiền bối bước vào con đường siêu thoát.

Một bước để lại một dấu chân.

Hai bóng người bước tới trên đường siêu thoát.

Đến bước cuối cùng…

Tống Thư Hàng tung người nhảy lên.

Sau khi kết thúc cú nhảy dẫn đường, thân mình hắn lại nghịch chuyển quy tắc, xuất hiện ngay sau lưng Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối nhảy lên theo hướng dẫn của Bá Tống.

Cùng lúc đó, ý chí của Bá Tống lại hiện ra dưới chân Bạch tiền bối. Hắn nhẹ nhàng nâng đỡ Bạch tiền bối, như bóng dáng của Thiên Đạo đầu tiên hư ảo trước kia.

Hắn trao cho Bạch tiền bối nguồn trợ lực cuối cùng, đưa tiền bối vào cảnh giới siêu thoát.

Bạch tiền bối, tốt nghiệp thành công!

Khác với sự siêu thoát của Bá Tống.

Khi Bạch tiền bối siêu thoát, khắp nơi trong Chư Thiên Vạn Giới đều ngập tràn cảm xúc luyến tiếc.

Toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới đều không nỡ để Bạch tiền bối siêu thoát.

Nhưng chúng không hề ép buộc Bạch tiền bối ở lại, mà biến nỗi luyến tiếc sâu sắc ấy thành lời chúc phúc cuối cùng cho sự siêu thoát của hắn.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, dị tượng liên tục hiện lên.

Phân biệt đối xử rõ rành rành.

Khi Bá Tống siêu thoát, Chư Thiên Vạn Giới thậm chí còn chẳng thèm nổ một phát pháp mừng, bởi sợ vừa thả xong sẽ lỗ vốn ngay tắp lự.

Một lát sau.

Ý chí của Tống Thư Hàng quay trở lại chiều không gian siêu thoát.

Hắn đang đợi Bạch tiền bối xuất hiện.

Thế nhưng…

Bạch tiền bối không hề xuất hiện, giống hệt như trước kia.

“Thì ra là thế à.” Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn bàn tay phải ban nãy vừa giúp Bạch tiền bối một phần sức lực.

Thảo nào khi hắn siêu thoát, vượt qua hạn chế thời gian, đến chiều không gian siêu thoát này lại không thấy Bạch tiền bối đâu.

Hắn cứ nghĩ Bạch tiền bối trong tương lai không thể siêu thoát thành công, cho nên mới không xuất hiện ở nơi này.

Nhưng bây giờ xem ra…

Chỉ e Bạch tiền bối đã tiến xa hơn hắn một bước.

Có lẽ còn đứng ở một tầng thứ cao hơn.

Cho nên hắn mới không thể nhìn thấy Bạch tiền bối ở chốn này.

“Lần cuối cùng, ngươi lại cược thua sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hắn thẫn thờ trôi trong chiều không gian ấy.

Một hồi lâu sau.

“Thế thì ta lập mục tiêu mới cho mình vậy.” Tống Thư Hàng vuốt mặt mình, cười thành tiếng.

Nếu Bạch tiền bối đã tiến xa hơn một bước…

Vậy thì…

Hắn sẽ dẫn theo tất cả thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 đuổi kịp bước chân của Bạch tiền bối.

Ta là Bá Tống đó nha.

Ta… có thể làm được mà.

Vậy nên dù Bạch tiền bối có thua cuộc cũng không sao.

Ta nhất định sẽ trở thành một đại tiền bối đáng tin.

Ý chí của Tống Thư Hàng dằn lại cõi lòng, sau đó cẩn thận trở về hiện thế.

“Đầu tiên mình phải kéo hai người mới vào nhóm cái đã.”

“Con đường đại tiền bối đáng tin sẽ bắt đầu từ hai người mới này.”

“Mục tiêu mới: toàn bộ thành viên siêu thoát, đuổi kịp Bạch tiền bối!”

Tống Thư Hàng mở giao diện hệ thống mạng chat Tu Chân ra, đè thời gian xuống chà đạp, kết bạn với hai tài khoản mới cùng một lúc.

“Đuổi kịp ta làm gì?” Bỗng nhiên, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên ngay sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay phắt đầu lại, thấy Bạch tiền bối đang nằm đó ăn vụng thiên kiếp.

Tống Thư Hàng: “!!!”

“Ta cược thắng.” Bạch tiền bối nói với vẻ tự tin vô địch: “Quả nhiên xưa nay ta chưa cược thua bao giờ mà.”

Tống Thư Hàng trượt tay…

Hiện thế, Trái Đất.

Ở hai địa điểm khác nhau trên Trái Đất, có hai người một nam một nữ đang lướt di động, hình như đang đọc truyện.

Đúng lúc đó, bọn họ đồng thời nhận được một tin nhắn.

[Thiên Đạo Bá Tống gửi lời mời kết bạn cho bạn] Tin nhắn đính kèm: Không.

Củ lạc giòn tan?

Thiên Đạo Bá Tống?

Ai gửi tin chọc ghẹo bọn họ mà tên tài khoản nghe thiểu năng thế này?

Đồng ý kết bạn hay là từ chối đây?

Một lát sau, hai người gần như đồng thời vươn tay, đưa ra lựa chọn của chính mình

--- Hết chính văn ---

Chương 3164: Con bé giống ta

Thứ sáu ngày 7 tháng 8 năm 2020, Lập Thu.

Khoa Phụ sản, Bệnh viện số 1 do Nho gia mới xây tại thành phố Văn Châu.

Sau mười tháng hoài thai, mẹ Tống được nhân viên nội bộ gọi là Triệu Gia Lão Tổ Tiên Tử cuối cùng cũng sinh được một cô con gái trắng trẻo mập mạp đúng như ý nguyện.

Khi y tá báo tin này cho ba Tống, ba Tống thốt ra tiếng reo vui mừng từ tận nội tâm, từ tận linh hồn: “Là con gái! Là con gái thật kìa!”

Ông lắc lấy lắc để Hằng Hỏa Tôn Giả bên cạnh mình, suýt nữa thì khóc òa lên vì sung sướng: “Tôi làm ba rồi!”

“Đúng vậy đúng vậy, bọn ta đều biết. Tống đạo hữu không cần phải kích động như thế đâu.” Hằng Hỏa Tôn Giả vỗ nhẹ vai ba Tống đang kích động.

Mà ở sau lưng ba Tống, Tống Thư Hàng chỉ tay vào mặt mình, trên mặt hiện ra một dấu hỏi to tổ chảng.

Ba, ba có ý gì?

Hóa ra hôm nay ba mới làm ba à?

Thế con thì sao?

Con là cái gì vậy?

Ba mẹ nhặt con từ thùng rác về sao?!

Tiểu Lăng Tiêu nằm trên đầu Tống Thư Hàng, vỗ nhẹ đầu hắn mà an ủi thấm thía: “Không sao mà ba ơi, ba làm cha sớm hơn ông nội con mà.”

Tống Thư Hàng: “???”

“Thư Hàng, con có em gái rồi!” Lúc này, ba Tống mới quay người túm cổ áo Tống Thư Hàng mà lắc.

Để phối hợp với ông bô nhà mình, đại lão Bá Tống rõ ràng đã siêu thoát bất hủ vẫn phải tự lắc thân thể theo quy luật, tránh để người cha yếu ớt bị phản lực khi lắc hắn mà trẹo cổ tay.

Sao tồn tại siêu thoát bất hủ như ta mà lại bần đến thế?

“Vâng vâng ba ơi, chẳng phải chúng ta đã biết từ lâu rồi sao?” Tống Thư Hàng vừa lắc lư theo nhịp một 1 2 3 4, 1 2 3 4, vừa trả lời ba mình.

“Biết thì biết thế, nhưng có những việc xác định xong nó khác chứ con.” Ba Tống lắc thằng con gần một phút đồng hồ mới dằn được cảm xúc xốn xang nơi đáy lòng.

Cũng phải nhờ đức tính nghĩ thoáng tổ truyền, ông mới bình tĩnh lại được nhanh như thế đấy.

“Hằng Hỏa tiên sinh này, bây giờ chúng ta phải nằm viện theo đúng quy trình sao?” Sau khi bình tĩnh lại, ba Tống nhìn Hằng Hỏa Tôn Giả mà hỏi.

“Không cần đâu, Triệu Tiên Tử có thể xuất viện về nhà nghỉ ngơi. Thân thể của tu sĩ chúng ta không mong manh đến thế.” Hằng Hỏa Tôn Giả bình thản đáp.

“Về nhà luôn ư? Không sao chứ?” Trên một số chi tiết, phương thức tư duy của ba Tống hiện tại vẫn chưa thoát khỏi thói thường của người phàm. Dù sao ông cũng chỉ là ma mới vừa tiếp xúc với giới tu luyện được hơn chín tháng thôi mà.

Mặc dù đứa con trai Bá Tống của ông siêu thoát trong có mười tháng ngắn ngủi…

“Nếu Tống đạo hữu không yên tâm thì ta có thể sắp xếp nhân viên chuyên nghiệp đến tận nhà chăm sóc Triệu tiên tử.” Hằng Hỏa Tôn Giả nghĩ ngợi một lát rồi nói.

“Làm thế có phiền hà cho bác sĩ của Nho gia quá không?” Ba Tống không an lòng.

“Yên tâm đi, không một thành viên Nho gia nào từ chối yêu cầu này đâu.” Hằng Hỏa Tôn Giả cười đáp.

Một khi nhiệm vụ chăm sóc mẹ Tống được công bố ở Nho gia, đoán chừng sẽ bị cướp đoạt trong chớp mắt.

Phải biết ngôi nhà ở thành phố Văn Châu của Tống Thư Hàng bây giờ đã là thánh địa. Bá Tống không đồng ý thì người khác không thể bước chân vào.

Người tu luyện mà được ở trong thánh địa này thì mỗi giây mỗi phút đều được lợi.

Mà mẹ của Bá Tống sinh con thứ hai, nhiệm vụ chăm sóc bà lại càng có ý nghĩa quan trọng đối với Nho gia. Mãi cho đến nay, các thành viên của Nho gia vẫn còn nghĩ Bá Tống là Thánh Nhân chuyển thế kia kìa.

Trong con mắt của thành viên Nho gia, Bá nhỏ này chính là em gái của Thánh Nhân chuyển thế đó.

Nho gia đã bỏ lỡ tuổi thơ của Thánh Nhân chuyển thế - Bá Tống rồi, bây giờ không thể tiếp tục bỏ lỡ tuổi thơ của Bá nhỏ được.

Cho nên Bá nhỏ chính là bảo bối mà Nho gia nhất định phải nâng niu che chở trong lòng bàn tay.

Sau khi Hằng Hỏa Tôn Giả giải thích xong, ba Tống mới hơi yên tâm, quyết định đưa mẹ Tống về ngôi nhà ở thành phố Văn Châu ở cữ.

…

Nhà Bá Tống, thánh địa Thiên Đạo, thành phố Văn Châu.

Mẹ Tống ngồi trên giường nhàm chán, lật xem một cuốn kinh văn Nho gia.

Bà cảm thấy lúc mình sinh Bá nhỏ khác hẳn với sinh thằng ranh Tống Thư Hàng. Dù đã hai mươi năm trôi qua, bà vẫn nhớ như in nỗi đau đớn đến tê liệt khi sinh hắn.

Nhưng khi sinh Bá nhỏ, bà còn chưa kịp rặn cái nào, con bé đã ngoan ngoãn tự lăn ra rồi.

Lại thêm bây giờ bà cũng là một tu sĩ nhất phẩm đã tiếp xúc với giới tu chân gần mười tháng, có được tố chất thân thể cơ bản của tu sĩ. Sinh con xong mà khỏe re như lúc chưa sinh, thậm chí mình mẩy còn nhẹ nhàng hơn hẳn.

Lúc này bà chỉ hận mình không thể xuống giường chạy một vòng, dạo mấy bước Quân Tử Vạn Lý Hành và đánh một bộ quyền pháp.

Nhưng bà chẳng lay chuyển được ba Tống, đành phải chán ngán ngồi ở cữ trên giường.

Khó chịu quá…

Trước kia cho bà ngồi xem phim truyền hình cả ngày bà cũng không thấy làm sao.

Nhưng bây giờ bà không thể ngồi yên được mười lăm phút. Mỗi ngày không đánh một bộ quyền, luyện thân pháp một chút thì cứ ù lì cả người.

“Hay là luyện minh tưởng một chút nhỉ?” Mẹ Tống nghĩ ngợi một lát, lại nhìn Bá nhỏ và người nhà đang xếp một vòng quanh giường.

Cả nhà đã nghĩ ra tên cho Bá nhỏ từ lâu.

Tống Thư Ngọc, “thư trung tự hữu nhan như ngọc”.

Vẻ ngoài của Bá nhỏ y hệt như tên gọi của bé.

Mẹ Tống nhớ lúc Tống Thư Hàng vừa sinh ra, nó dúm da dúm dó chẳng khác gì một con khỉ con.

Nhưng Bá nhỏ Thư Ngọc vừa ra đời, da thịt đã sáng óng như ngọc, khuôn mặt cũng không nhăn nheo mà mập mạp và nhẵn nhụi.

Tóc thì đen như ngọc trai đen.

Lông mi dài mượt, như có thể mở to đôi mắt bất cứ lúc nào.

“Cô đang ngủ phải không ạ?” Tiểu Lăng Tiêu nằm trên đầu Tống Thư Hàng, hai mắt nhìn Bá nhỏ chăm chú. Lúc này nửa người dưới hình trứng của con bé đã biến thành chân, dáng vẻ trông hệt như một thiếu nữ người máy to bằng nắm đấm.

“Cô con vừa ra đời, chắc phải một thời gian nữa mới mở mắt. Sau khi mở mắt rồi… dần dần sẽ biết nói. Không biết con bé sẽ gọi ba trước hay là gọi mẹ trước đây.” Ba Tống bảo vệ con gái từng ly từng tí, giải thích cho cháu gái.

“Không, Thư Ngọc mở mắt rồi, bây giờ con bé đang minh tưởng đấy thôi.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Không hổ là em gái con.”

“Minh tưởng?” Ba Tống sững ra, biết minh tưởng? Lẽ nào Thư Ngọc cũng đã biết nói rồi?

“Là dưỡng thai đó ~” Vũ Nhu Tử vui vẻ giơ tay phát biểu: “Cháu dưỡng thai cho Thư Ngọc và Tống cục cưng suốt, trong sách nói dưỡng thai quan trọng lắm, tu luyện phải bắt đầu từ trong bụng mẹ kia.”

"Vũ Nhu Tử làm tốt lắm." Ba Tống khen ngợi: "Mà nhắc mới nhớ, thế bao giờ Tống cục cưng mới ra đời?"

Nếu con gái và cháu gái trước sau cùng đến thế gian.

Nghĩ thôi cũng đã thấy vui vẻ nhân đôi rồi.

"Có lẽ phải ít lâu nữa." Tống Thư Hàng cười khan nói.

"Ít lâu là bao lâu?" Ba Tống hỏi. Sau khi tu luyện mười tháng, ông cũng biết một số thường thức của giới Tu Chân, ví dụ như thời gian của tu sĩ có sự chênh lệch nhất định so với người thường. Một chút xíu thời gian của tu sĩ có thể là vài tháng, thậm chí còn lâu hơn.

"Tám đến mười năm?" Tống Thư Hàng cũng không biết chắc. Hắn quay sang nhìn Tô Thị A Thập Lục nằm trên ghế sa lông ngủ say. Rõ ràng trước đó Tiểu Thập Lục "động lòng người" vừa mới vui vẻ đùa giỡn với Bá nhỏ, thế mà chẳng biết cô đã lặng lẽ co người trên ghế ngủ tự bao giờ.

Tống Thư Hàng vươn tay lấy một chiếc chăn mới của Đại lão hàng gì cũng có thể bán đắp lên cho Tô Thị A Thập Lục.

Ba Tống: "!!!"

Na Tra ở trong bụng mẹ có ba năm, sao cháu gái của ông lại những từ tám đến mười năm?

Gấp ba Na Tra luôn à?

"Tám đến mười năm… không có vấn đề gì chứ con?" Ba Tống hỏi với vẻ hơi lo lắng.

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên giữa hư không: "Đừng lo, sở dĩ thời gian mang thai lâu như vậy là vì suy nghĩ cho thân thể của A Thập Lục. Đây cũng là nguyên nhân vì sao dạo này con bé ngủ nhiều."

Giữa hư không có tường vân hiển hiện.

Bạch tiền bối vượt không mà tới.

"Bạch tiền bối vừa đi đâu đó?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

"Đi một chuyến đến chỗ Tử tương lai, giúp cô ấy lên ngôi Thiên Đạo thứ mười." Bạch tiền bối nói đoạn bèn chen đến bên cạnh Bá nhỏ, đẩy Tống Thư Hàng sang phía Vũ Nhu Tử.

Sau khi hắn và Tống Thư Hàng cùng siêu thoát, vị trí Thiên

Đạo thứ chín thực ra là “rỗng”. Cho nên Tử tương lai có thể chứng đạo.

Song cũng vì vậy mà Tử tương lai chứng đạo Thiên Đạo thứ chín ở tương lai, nhưng theo trình tự đúng ra phải là thứ mười.

Sau khi chen bật Tống Thư Hàng ra, Bạch tiền bối xoay người ghé vào bên giường nhỏ có hàng rào của Bá nhỏ, đan hai tay vào nhau, mỉm cười nhìn cô bé. Hàng rào trên chiếc giường này được Bạch tiền bối tháo từ Lưu Tinh kiếm xuống đó!

Lúc này, mái tóc dài buông lơi của Bạch tiền bối tỏa ra mùi hương thơm ngát dễ ngửi.

Thư Ngọc đang minh tưởng hít hà mấy hơi, sau đó vỗ rèm mi dài.

Một lát sau.

Bá nhỏ mở mắt ra, nhìn Bạch tiền bối đăm đăm.

“Bạch ~ Bạch ~” Thế rồi con bé vươn đôi tay ú na ú nần, với về phía Bạch tiền bối.

Thấy phản ứng của cô bé, Bạch tiền bối gật đầu cười ra chiều hài lòng lắm.

“Con bé giống ta rồi.” Tống Thư Hàng đứng bên cạnh phán một câu.

Biết ôm cái đùi to nhất thế gian.

Chắc chắn là anh em ruột!

Chương 3165: Bá nhỏ biến thành mặt đơ

Thái độ thân thiết của Bá nhỏ khiến Bạch tiền bối vui vẻ lắm.

Hắn vươn tay bế Bá nhỏ lên, sau đó điểm nhẹ lên bụng nhỏ của con bé. Ba mươi ba điểm tinh quang thoáng hiện rồi dung nhập vào thể nội của Bá nhỏ.

“Pháp khí tổ hợp tam thập tam thú?” Tống Thư Hàng sững sờ, nói: “Bạch tiền bối, món quà này quý giá quá.”

Trong tay Bạch tiền bối chỉ có một bộ pháp khí tổ hợp tam thập tam thú do Thiên Đạo Bạch luyện chế cho, chúng có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

“Yên tâm đi, không phải là bộ đó.” Biết suy nghĩ của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối giải thích: “Đây là vài món hình thức ban đầu của pháp khí mà ta tiện tay luyện chế lúc thăng hoa Lưu Tinh kiếm thành đạo khí… trong tay ta còn nhiều lắm, ngươi liệu mà cố gắng lên.”

Vì đây chỉ là hình thức ban đầu của pháp khí, cho nên tương lai chờ Bá nhỏ lên tới tứ phẩm, chỉ cần luyện hóa một chút là có thể biến pháp khí tổ hợp tam thập tam thú này thành pháp khí bản mệnh của mình.

Bé sẽ còn thích hợp với Bá nhỏ hơn pháp khí tổ hợp tam thập tam thú chính tông.

“Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng cười hì hì: “Ta sẽ cố.”

Bạch tiền bối nói hắn còn “rất nhiều bộ” pháp khí tổ hợp tam thập tam thú muốn tặng đi, đương nhiên Tống Thư Hàng vừa nghe đã hiểu.

Hắn còn phải cố gắng hơn nữa để Bạch tiền bối có cơ hội tặng bằng hết đống pháp khí ấy ra ngoài.

Có thể do cảm nhận được khí tức của pháp khí tổ hợp tam thập tam thú trong cơ thể Bá nhỏ, tiểu tiên tử khí linh Nghịch Kình của Tống Thư Hàng mang theo sáu mươi lăm khí linh còn lại xuất hiện trên mình hắn.

Sáu mươi sáu tiểu tiên tử khí linh vây quanh Bá nhỏ.

Ba Tống nhìn sáu mươi sáu tiểu tiên tử khí linh mà ánh mắt dịu dàng khôn kể, đặc biệt là tiểu tiên tử khí linh Nghịch Kình trông hệt như em gái của Tống Thư Hàng. Tống Ba cảm thấy sau khi Thư Ngọc nhà mình lớn lên thì cũng sẽ đáng yêu như thế.

“Đúng là một cô nhóc may mắn.” Tống Thư Hàng mỉm cười ngoắc ngón tay vào cánh tay nhỏ của em gái nhà mình.

Chỉ cần ôm chặt đùi Bạch tiền bối, lại có thêm một ông anh ruột là hắn đây, thế là hai tồn tại có quyền hạn cao nhất thế gian đã trở thành chống lưng vững chắc, thành hậu thuẫn không gì sánh nổi của Bá nhỏ.

Tương lai khi Bá nhỏ nhân tiền hiển thánh, phải lấy đạo hiệu là Bá Cua mới được!

Thế mới thể hiện được sự tung hoành thỏa thích của nó chứ.

Tống Thư Hàng vui phơi phới.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức hiện ra sau lưng hắn, cất giọng nói bằng ngữ điệu của Bá Tống dịu dàng: “Nhưng mà em gái à, thiên phú ôm đùi của nhóc vẫn không bằng anh đâu!”

Vẻ mặt “hài lòng” của Tống Thư Hàng trở nên sượng ngắt.

Sau đó Tạo Hóa Tiên Tử cũng không chịu thua kém, chui ra khỏi kim đan Thánh Nhãn của Tống Thư Hàng, bắt chước giọng điệu bá đạo của hắn mà nói: “Em gái của anh à, anh nói cho em hay, không ai quy định là chỉ có thể ôm một cái đùi!”

Hai vị tiên tử phát biểu xong thì đồng loạt lia mắt về phía cái bóng của Tống Thư Hàng.

Ánh mắt sắc bén nhìn xuyên qua cái bóng, ghim chặt Tử da đen.

Khoảng ba giây sau.

Tử da đen mắc cỡ đỏ mặt chui ra khỏi cái bóng. Này này, bản thể của cô cũng ở đây đấy nhé, làm ăn thế này thì hình tượng ưu nhã mà cô xây dựng trước mặt bản thể sẽ sụp đổ mất thôi.

Trước cái nhìn đắm đuối của hai vị tiền bối vật trang sức, Tử da đen dùng dằng nửa ngày mới nặn ra được một câu thoại: “Đùi là phải ôm càng nhiều càng tốt, càng to càng tốt, khi có thể ôm ba mươi cái cùng lúc thì đừng chỉ ôm có hai chín thôi!"

Trong đôi mắt xinh đẹp của mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử ánh lên vẻ hài lòng.

Dường như Bá nhỏ thấy rất vui. Cô bé cười lên một tràng nắc nẻ.

Ba Tống thở dài: "..."

Nhiều quá đi!

Trên người con trai mình lắm vật trang sức quá đi.

"Đừng có dạy hư em gái." Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, cọng tóc ngố của Sở các chủ gõ nhẹ lên đầu hắn. Gần đây Sở các chủ luôn một công đôi việc, cô dành phần lớn tinh thần cho Bích Thủy các, đa số thời gian tóc ngố Sở đều ở trạng thái chờ.

"Không phải ta, ta không làm, ta bị oan..." Tống Thư Hàng ngẩng đầu phân trần.

"Lát nữa ta và Sở two sẽ đến một chuyến. Bọn ta sẽ lấy thế giới hạch tâm làm trạm trung chuyển, đến thăm em gái cưng mới ra đời của ngươi." Sở các chủ nói.

"Không thành vấn đề. Ta vẫn giữ quyền mở cửa thế giới hạch tâm cho các chủ đó." Tống Thư Hàng cười nói.

"Đến cái tóc ngố cũng là tiên tử ư." Nói ra thì cho tới bây giờ ba Tống vẫn không biết rốt cuộc trên người con trai mình có bao nhiêu vật trang sức là tiên tử nữa.

"Đúng rồi, bản thể của ta sẽ đến cùng Kim Quái Thiên Đế và Đồng Quái tiền bối trong nhóm của ngươi." Khăn quàng cổ bạch long trên cổ Tống Thư Hàng cũng lên tiếng.

Khăn quàng cổ bạch long lần này không phải thể công đức của bạch long tỷ tỷ, mà là khăn quàng cổ do lông bờm của bạch long tỷ tỷ tết thành – một phân thân đặc biệt của cô.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục mỗi người có một chiếc.

"Được thôi, ta sẽ chuẩn bị tiệc rượu linh đình để chiêu đãi mọi người." Tống Thư Hàng nói rất chi là phóng khoáng, sau đó lệnh cho phân thân bọc thép và hóa thân tam thi của mình đi thu hoạch một đống nguyên liệu nấu ăn gồm tâm ma, tà vọng, trái cây công đức, thiên kiếp và ma kiếp.

[Đến cái khăn quàng cổ cũng là tiên tử.] Ba Tống đánh giá con mình từ trên xuống dưới, muốn biết còn vị trí nào trên người thằng con biết nói chuyện nữa hay không.

“Bản thể của ta và Xích Tiêu Tử sẽ đến muộn một chút. Xích Tiêu Tử đang chuẩn bị một món quà thú vị lắm.” Xích Tiêu Kiếm tâm ma cất giọng thiếu nữ êm tai.

“Không thành vấn đề, sớm hay muộn không quan trọng, cứ đến là được rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười tặng cho Xích Tiêu Kiếm tâm ma một ngàn phát Dưỡng Đao thuật. Lúc đó Xích Tiêu Kiếm tâm ma biến mất cùng với Thông Nương, nó đã dùng lực lượng của mình để bảo vệ ý thức của Thông Nương, còn bản thân bị mài đến mức chỉ còn lại một mảnh vỡ nhỏ xíu, ngu ngơ lạc lối giữa những dòng chảy thời gian hỗn loạn.

Sau khi Tống Thư Hàng siêu thoát, hắn đã đưa nó về từ những dòng chảy hỗn loạn của thời gian và dùng một trăm triệu phát Dưỡng Đao thuật để giúp nó khôi phục như ban đầu.

[Cả kiếm cũng là tiên tử luôn.] Ba Tống mắt sắc nhận ra.

“Ông chủ Tống, mở cửa, mở cửa!” Lúc này, giọng nói hào hứng của Thông Nương vang lên giữa hư không.

Tống Thư Hàng vươn tay điểm vào hư không, mở cổng không gian ra.

Một con rùa biển mọc búp hành trên lưng bơi ra từ cổng không gian.

“Đã lâu không gặp, Quy tiền bối.” Tống Thư Hàng vẫy tay.

“Đã lâu không gặp. Tiếc quá, hơi muộn rồi. Lẽ ra ta với Thông Nương sẽ trở về ngay lúc em gái ngươi ra đời cơ, nhưng lò đan dược của chủ nhân ta lần này có phẩm cấp cao quá, thời gian mở lò trễ mất một chút.” Quy tiền bối nói với vẻ tiếc nuối.

Thông Nương nhảy xuống khỏi lưng Quy tiền bối, đáp xuống vai Tống Thư Hàng mà dụi lên mặt hắn: “Ông chủ Tống à, lần này ta và Quy tiền bối lấy được rất nhiều đan dược Trúc Cơ cực phẩm từ chỗ Bắc Phương Đại Đế, đúng lúc thích hợp cho em gái sử dụng nè.”

“Cảm ơn Bắc Phương tiền bối thay ta.” Tống Thư Hàng nhận lấy đan dược.

“Thế tiền lương tháng này của ta đâu?” Thông Nương lại hỏi.

“Tháng này ta bận quá, chưa kịp đi đào.” Tống Thư Hàng mỉm cười ngắm nhìn A Thập Lục và Vũ Nhu Tử. Các cô chơi trò đào linh thạch này cũng chán rồi.

Hay là lần sau sáng tạo hẳn một hành tinh linh thạch nhỏ giữa bầu trời, sau đó đào hầm trên đấy chơi cho vui nhỉ?

[Rùa và hành cũng là tiên tử nữa.] Ánh mắt ba Tống lóe lên.

Từng vật trang sức trở về, từng vị tiền bối đến nhà.

Chỉ trong chốc lát, bên cạnh Tống Thư Hàng đã vây đầy tool hack.

Tất cả vật trang sức đến ăn mừng đều vây quanh Tống Thư Hàng mà chuyện trò vui vẻ.

Bá nhỏ ngồi trên vai Bạch tiền bối cố gắng mở to đôi mắt nhìn ông anh mình.

Nhìn gương mặt mỉm cười ấm áp của anh trai, Bá nhỏ cảm thấy có một loại tương tác khó tả đang thu hút mọi người tụ hội bên cạnh hắn.

Nhưng mà…

Sao cái mặt của ông anh mình cứ như biết nói vậy?

Là ảo giác sao?

Bá nhỏ nghi hoặc trong lòng.

“Biết nói thật đấy.” Bạch tiền bối dịu dàng giải thích cho cô bé: “Bọn ta gọi đó là “thuật đọc mặt bị động”. Thư Ngọc đừng ghen tị, con và Thư Hàng là anh em ruột, sau này con cũng có thể làm được mà.”

Tống Thư Ngọc: d(? д? ?)

Về sau con cũng sẽ bị người ta đọc mặt vanh vách như anh trai á?

Không!

Không thể thế được.

Thế là…

Bá nhỏ cố gắng đanh lại gương mặt nhỏ nhắn.

Thế là một ngày nọ
Bá nhỏ biến thành một bé mặt đơ…

Chương 3166: Em gái à, vào cái ngày mà em sinh ra…

Bạch tiền bối bế Bá nhỏ bằng tư thế thành thạo và mỉm cười xoa đầu con bé. Thực ra dù đã cố gắng đanh mặt nhưng con bé cũng chỉ làm giảm hiệu quả “đọc mặt bị động” ở một mức độ nào đó mà thôi, không thể ngăn cản thuật đọc mặt bị động chân chính được.

Bởi vì trừ thuật đọc mặt bị động ra, Thư Hàng còn có ngôn ngữ tay chân cực kỳ phong phú và Bá nhỏ cũng không ngoại lệ.

Nhưng Bạch tiền bối thiện lành không bật mí điểm này.

Khi còn được hoài thai trong bụng mẹ Tống, Bá nhỏ đã tiếp thụ phản hồi từ việc Bá Tống chứng đạo bất hủ, cho nên cô bé chịu ảnh hưởng từ anh trai Bá Tống nhiều nhất.

Cô bé không chỉ có thần trí tinh sáng từ khi còn trong bụng mẹ, mà còn kế thừa một cách hoàn mỹ các loại năng lực như đọc mặt bị động, ngôn ngữ tay chân cấp EX, trái tim phóng khoáng tổ truyền và khả năng thu hút vật trang sức bị động từ anh trai mình.

Bạch tiền bối bế Bá nhỏ đi tản bộ một vòng rồi thả bé lại trong nôi.

Tuy Bạch tiền bối muốn bế thêm một lát, nhưng bên cạnh có quá nhiều ánh mắt chờ đợi trông mong được chơi với Bá nhỏ, cho nên hắn không thể độc chiếm cô bé mãi được.

Khi Bạch tiền bối thả Bá nhỏ xuống, cô bé còn lưu luyến duỗi tay. Vốn dĩ cô bé định trưng vẻ mặt “không nỡ rời xa”, nhưng cứ nghĩ đến năng lực đọc mặt bị động của anh trai là lại cố gắng giữ mặt mình không biểu cảm.

Ở bên cạnh.

Thấy A Bạch buông con gái mình xuống, ba Tống xán lại ngay.

“Nào nào nào ~ Thư Ngọc nhìn ba nè, nhìn ba nè ~ nào nào ~ cười cho ba xem một cái ~” Ba Tống lôi hết vốn liếng ra dỗ dành cô con gái nhỏ của mình.

Mới đầu khi được ba Tống dỗ như thế, con gái sẽ rất phối hợp mà bật cười nắc nẻ, nụ cười xán lạn làm cho ai nấy đều mềm nhũn hết cả tim gan.

Thế mà lần này lại khác!

Bất kể ba Tống dỗ dành thế nào, Tống Thư Ngọc vẫn đanh mặt, chẳng tỏ vẻ gì, lạnh lùng hết biết.

Ba Tống: “???”

Chuyện gì thế này? Sao con gái tui không cười nữa?

“Kỳ lạ, rõ ràng con thấy cô đang vui vẻ lắm mà.” Tiểu Lăng Tiêu cũng xán lại, nhìn cô Bá nhỏ mặt đơ với vẻ tò mò.

Nghe thế, Bá nhỏ giật cả mình: “!!!”

Tui đã đanh mặt rồi mà, vẫn thấy tui đang vui sao?

Xem ra mặt đơ vẫn chưa đủ, ánh mắt… là ánh mắt đã tiết lộ tâm trạng của mình à?

Nghĩ tới đây, Bá nhỏ nhắm tịt mắt lại.

Một lát sau, cô bé mở mắt ra, đôi mắt lạnh băng chẳng vương chút tình cảm nào.

Ba Tống lạnh ngắt cõi lòng, bỗng có linh cảm rằng trong tương lai mình sẽ mất đi những liều thuốc tinh thần từ con gái… ví dụ như được con bé thân mật nũng nịu chẳng hạn.

“Thư Hàng, mau ra đây xem em gái con bị làm sao này!” Ba Tống vội vã quay đầu kêu lên.

“Không sao đâu, con vẫn trông em mà.” Tống Thư Hàng cười nói: “Con bé chơi trò chơi đấy thôi, mấy ngày nữa là ổn, không phải lo.”

Thân là sự tồn tại đã siêu thoát Thiên Đạo, đương nhiên Tống Thư Hàng biết cô em gái nhà mình đang làm gì. Thế là hắn âm thầm chuẩn bị một món quà sinh nhật mang tên “mặt nạ lươn lẹo” cho em gái, chờ sinh nhật năm sau sẽ tặng bé con.

Bá nhỏ nằm xa xa nhìn ánh mắt của anh trai, cảm thấy như mình bị anh nhìn thấu.

[Mấy ngày là ổn? Nói cách khác, anh đang xem thường em đúng không?] Bá nhỏ nghĩ thầm.

Đã thế, nhất định mình phải làm cho anh trai kinh ngạc, mình sẽ duy trì bản mặt không cảm xúc này!

Thế là Bá nhỏ lập lời thề đầu tiên trong đời bé con.

…

Tâm trí của Bá nhỏ lớn như đứa nhóc bốn, năm tuổi vì con bé đã biết tu luyện minh tưởng từ khi còn trong bụng mẹ nhờ cách dưỡng thai của Vũ Nhu Tử. Song ngoài việc đó ra thì các biểu hiện khác của cô bé không khác lắm những đứa trẻ bình thường.

Bây giờ cô bé chỉ có thể phát ra những tiếng ê a, cũng chưa biết bò mà chỉ hơi hơi nhúc nhích.

Về vấn đề ăn uống, ngoài bú tí mẹ ra thì Bá nhỏ còn uống nước trong suối nguồn sự sống của Tống Thư Hàng.

Song vì tâm trí cô bé lớn hơn nhiều bạn bè cùng lứa nên ba Tống và mẹ Tống mất đi rất nhiều niềm vui khi nuôi con, ví như tè dầm ị đùn, khóc đêm và hờn dỗi…

Trừ ba Tống và mẹ Tống ra, Bá nhỏ thích nhất là A Bạch, sau đó đến ông anh trai Tống Thư Hàng.

Cô bé có trí thông minh của một đứa trẻ bốn tuổi đã nhạy bén nhận ra một số chuyện.

Ví dụ như, tựa hồ địa vị của anh trai mình rất cao.

Trừ những người bạn của anh trai, trong nhà cô bé thi thoảng lại xuất hiện một vài vị khách xa lạ.

Những vị khách này ăn mặc nhiều kiểu khác nhau, thậm chí còn có người trông chẳng giống con người chút nào, nhưng bất kể ai vào nhà cũng cực kỳ tôn trọng anh trai.

Bọn họ còn gọi anh trai bé là “Bá Tống tiên sinh” nữa.

Đây là tên khác của anh trai à?

Bé biết anh trai mình tên là Tống Thư Hàng, còn bé tên là Tống Thư Ngọc, cho nên có vẻ “Bá Tống” là một tên khác của anh thì phải.

Mãi đến một ngày nọ, bé nghe thấy mấy vị khách đứng từ xa nhìn mình rồi thì thà thì thầm mấy câu “Đây chính là Bá nhỏ sao?”

Ngoài mặt Tống Thư Ngọc không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại ngớ ra.

Bá nhỏ?

Tui á hả?

Bá Tống thì cũng thôi đi, Bá nhỏ là cái quái gì thế?

Phản đối! Mình phải phản đối cái tên này trước anh trai!

Tống Thư Ngọc nghĩ thầm.

"Thư Ngọc, tập trung nào." Bên cạnh bé, chị Vũ Nhu Tử nghiêm giọng nói. Vũ Nhu Tử đang dạy Tống Thư Ngọc học ngôn ngữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng đã nếm mùi đau khổ vì học ngôn ngữ viễn cổ, cho nên hắn biết rõ thứ này phải học từ tấm bé mới xong.

Thế là sau khi chịu trách nhiệm dưỡng thai, Vũ Nhu Tử chơi thân với Tống Thư Ngọc nhất lại đảm nhận trọng trách làm cô giáo dạy bé ngôn ngữ viễn cổ.

Sau khi anh trai tiễn khách xong.

"Ê a a a ~" Tống Thư Ngọc vẫy tay gọi ông anh mình tới.

"Học ngôn ngữ viễn cổ đến đâu rồi?" Tống Thư Hàng mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Ngọc.

Tống Thư Ngọc quơ quào hai tay trong không trung, tuy vẻ mặt rất lạnh lùng, song ngôn ngữ tay chân phong phú lại đang cố gắng biểu đạt những gì mình muốn nói với Tống Thư Hàng.

"Bá Tống? Đó là thánh hiệu của anh chứ không phải tên khác." Tống Thư Hàng mỉm cười giải thích.

Trừ ngôn ngữ viễn cổ ra, Tống Thư Hàng có thiên phú cực mạnh với các loại ngôn ngữ kỳ quái khác, ví dụ như ngôn ngữ ngốc ngốc của Tạo Hóa Tiên Tử hay các kiểu giả chết của mỹ nhân rắn công đức, hắn nhìn một cái là hiểu ngay.

"La la ~~" Tống Thư Ngọc lại quơ tay, miệng phát ra những âm tiết dồn dập.

"Hả? Bá nhỏ? Bọn họ gọi em như vậy à? Ha ha ha ~" Tống Thư Hàng phá lên cười.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh chớp đôi mắt to, chẳng hiểu anh em nhà này giao lưu với nhau thế nào nữa.

"Yên tâm đi, đúng là nghe cái tên Bá nhỏ chối tai thật." Tống Thư Hàng nở nụ cười "đại tiền bối đáng tin".

Đây là di chứng sau khi hắn tiếp xúc với Bá Tống ở tương lai.

Nhìn thấy nụ cười này, đôi tay đang quơ loạn xạ của Bá nhỏ cũng ngoan ngoãn hẳn. Anh mình vẫn đáng tin cậy lắm.

“Thực ra anh đã chuẩn bị xong thánh hiệu cho em khi hiển thánh bát phẩm rồi.” Bá Tống xoa đầu em gái bốn cái liền, an ủi: “Nghe hay lắm luôn, em sẽ rất mong chờ cho mà xem.”

Nghe xong câu này, đôi mắt cố tỏ ra vẻ lạnh lùng của Tống Thư Ngọc cũng phải toát ra ánh nhìn cảm động.

“Em gái của anh, vào ngày em ra đời…” Mỹ nhân rắn công đức đột nhiên xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng và cất giọng đọc lời thoại.

“Chư Thiên Vạn Giới đều thì thầm một cái tên…” Tạo Hóa Tiên Tử nối gót theo sau, duy trì đội hình.

Cuối cùng, Tử da đen khóc không ra nước mắt cũng hiện lên theo.

Hai vị tiền bối gian manh quá.

Chỗ khó khăn nhất thì ném cho cô!

“Bá… Bá Cua.” Tử da đen cắn răng nói.

Tống Thư Ngọc: “???”

Bá Cua?

Đây là thánh hiệu mà anh đã chuẩn bị sẵn cho em? Đây là thánh hiệu khiến em mong đợi?

Bá nhỏ giương đôi mắt lạnh lẽo lườm ông anh trai.

“Thư Hàng, Hoàng Sơn đại ngốc nói năm nay cua tiên được mùa lắm, ngươi ăn không? Ăn thì ta với Diệt Phượng mang đến cho.” Đúng lúc đó, trong điện thoại của anh trai vang lên một giọng nói.

Bá nhỏ: “!!!”

Tui hiểu rồi, anh trai muốn nuôi tui lớn rồi ăn tui phải không?

Chương 3167: Anh à, nhà mình không phải là người bình thường đúng không?

“Được nha, nhân tiện đến thăm em gái Bá Cua của ta luôn, đáng yêu lắm.” Tống Thư Hàng trả lời bằng tin nhắn thoại.

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt Tống Thư Ngọc nhìn hắn càng lạnh lẽo. Cùng lúc đó, bé cũng lập lời thề thứ hai trong đời.

Một ngày nào đó, bé sẽ khiến anh trai Bá Tống mắc bệnh sợ cua, khiến hắn vừa nghe thấy chữ “cua” đã rùng mình run rẩy!

Tuy bây giờ Bá nhỏ còn chưa nhìn thấy con cua sống nào, nhưng Vũ Nhu Tử dưỡng thai rất tốt nên bé biết những tri thức đơn giản đó. Bé thừa biết con cua bò ngang, là một loại đồ ăn và dáng vẻ bề ngoài thì chẳng đáng yêu chút nào.

Tống Thư Hàng chẳng biết gì về những suy nghĩ này của em gái. Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng xoa đầu em gái mà nói: “Một lát nữa Diệt Phượng tiền bối và Đậu Đậu sẽ đến thăm em. Đúng lúc Diệt Phượng tiền bối còn nợ anh mấy cơ hội dùng CPU, sắp tới anh sẽ cho em thử từ từ.”

Bây giờ Diệt Phượng tiền bối có yêu đan chín long văn hỗ trợ, tốc độ tu luyện một ngày tiến ngàn dặm.

Có thêm Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng bảo kê, Diệt Phượng Công Tử đã lên tới cảnh giới Chân Quân lục phẩm, chẳng bao lâu nữa là tiến thẳng về cảnh giới Tôn Giả rồi.

Cảnh giới đột nhiên tăng mạnh trong vòng chỉ hơn một năm là chuyện mà trước đây Diệt Phượng chưa từng tưởng tượng tới. Nếu một năm rưỡi trước có người nói cho Diệt Phượng rằng “trong tương lai ngươi sẽ thăng cấp từ ngũ phẩm sơ kỳ lên thẳng lục phẩm chỉ với một năm”, chắc chắn hắn sẽ vung vuốt đập cho đối phương một nhát. Nằm mơ đi! Trong mơ thì cái gì cũng có!

Mà Diệt Phượng ở cảnh giới lục phẩm hậu kỳ lúc này đủ làm

CPU cho Tống Thư Ngọc rất lâu.

Bá nhỏ mặt đơ tỏ vẻ nghi ngờ: “Ê a ê a?”

CPU? Lẽ nào Diệt Phượng Công Tử là một chiếc máy tính thành tinh?

“Không không không, Diệt Phượng tiền bối không phải là máy tính thành tinh.” Tống Thư Hàng mỉm cười giải thích: “Diệt Phượng tiền bối là một con mèo mướp xinh đẹp.”

“Ủa? Mèo mướp? Ta nhớ Diệt Phượng tiền bối là mèo Sphinx cơ mà?” Vũ Nhu Tử đang lơ lửng trên không trung cạnh Bá nhỏ và trêu chọc bé bằng mái tóc của mình. Nghe Tống Thư Hàng nói xong, cô tò mò quay đầu lại nói: “Ta nhớ trước đây ta thấy chân thân của Diệt Phượng tiền bối rồi, là mèo Sphinx đấy.”

Tống Thư Ngọc vừa vung bàn tay ú nu bắt lấy lọn tóc dài của Vũ Nhu Tử, vừa nhìn “tâm hồn” hoành tráng của Vũ Nhu Tử lộ ra khi nằm sấp. Tương lai bé cũng muốn có vóc dáng như Vũ Nhu Tử vậy.

“Ta nghĩ Diệt Phượng mà Vũ Nhu Tử cô nhìn thấy lúc đó là Diệt Phượng vừa mới quần nhau một trận với Đậu Đậu xong.” Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: “Năm đó cả Diệt Phượng và Đậu Đậu đều có cảnh giới tứ phẩm, thậm chí cảnh giới của Diệt Phượng còn thấp hơn Đậu Đậu một chút. Có lẽ con mèo Sphinx mà Vũ Nhu Tử nhìn thấy chính là dáng vẻ hắn bị rụng lông sau khi đánh nhau với Đậu Đậu đấy.”

“Rụng lông mà có thể biến thành mèo trọc lông luôn sao? Thế thì bị đánh thảm đến mức nào? Thảo nào sau này Diệt Phượng tiền bối lại trở thành khắc tinh của Đậu Đậu, thì ra là kết thù với nhau từ lâu rồi à?” Tống Thư Hàng ngộ ra chân lý.

Bá nhỏ gật đầu như có điều suy nghĩ, sau đó bổ sung thêm từ khóa liên quan tới Diệt Phượng tiền bối vào kho dữ liệu của mình: xinh đẹp, mèo mướp, trụi lông.

Bé khấp khởi mong chờ Diệt Phượng Công Tử đến.

Bởi vì đàn ông đẹp thật sự là đàn ông có thể khống chế quả đầu trọc lóc. Trọc mà vẫn đẹp thì mới là đẹp chân chính.

Trong lúc Tống Thư Ngọc đang suy tư, Đậu Đậu lại gửi tin nhắn thoại.

Tống Thư Hàng vừa mở ra.

Đậu Đậu: “Gâu gâu gâu gâu gâu ~~”

Tống Thư Hàng nghệt mặt: “???”

“Nói tiếng người đi Đậu Đậu.” Thay Trời Hành Đạo trả lời.

Đậu Đậu trả lại cho hắn một icon chấn kinh, đoạn hỏi: “Ngươi không hiểu sao?”

“Thư Hàng, ngươi bảo ngươi yêu Đậu Đậu mà lại không hiểu ngôn ngữ gâu gâu của Đậu Đậu à? Ngươi nghe hiểu cả ngôn ngữ ngốc ngốc của Tạo Hóa Tiên Tử, thế mà lại không hiểu Đậu Đậu nói gì, thế là không yêu Đậu Đậu rồi.” Diệt Phượng Công Tử gửi tới một tin nhắn thoại êm tai.

“Đây là hai chuyện khác nhau mà.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Thực ra nếu hắn sử dụng lực lượng pháp tắc thì có thể hiểu được ý nghĩa trong mấy tiếng gâu gâu của Đậu Đậu.

Nhưng biết tiếng người sao không nói tiếng người kia chứ?

“Bọn ta chuẩn bị xong cua tiên rồi, ngươi mở cửa ra.” Đậu Đậu nói.

“Để ta mở cho.” Vũ Nhu Tử nói.

Nhưng mở cửa xong, cô chẳng thấy Đậu Đậu và Diệt Phượng Công Tử đâu cả.

“Tống tiền bối, Đậu Đậu và Diệt Phượng Công Tử vẫn chưa đến. Họ có đi nhầm địa chỉ đến đại học Giang Nam không thế?” Vũ Nhu Tử quay đầu hỏi.

“Ta nghĩ chắc là Đậu Đậu bảo ta mở cổng không gian. Nó làm biếng đi từ Hoàng Sơn đến Văn Châu đó mà.” Tống Thư Hàng hiểu ý Đậu Đậu ngay.

Dù sao cũng là người chung phòng bệnh, mắc cùng loại bệnh với nhau mà.

Từ khi có cổng không gian, Tống Thư Hàng rất ít khi ngự đao phi hành. Ngự đao phi hành trông nó lôi thôi! Hơn nữa ngự đao còn dễ gợi lại quá khứ đen tối nằm sâu trong nội tâm của hắn.

Dứt lời, Tống Thư Hàng vỗ nhẹ tay thành tiếng.

Một cánh cổng không gian mở ra.

Tống Thư Ngọc cố gắng nhúc nhích thân thể bé nhỏ, đạt được mục tiêu nhỏ là lật mình thành “lẫy”, ngước mắt nhìn về phía cửa không gian.

Bé đang chờ mong vị Diệt Phượng tiền bối trọc đầu, không lông mà vẫn đẹp trai nọ.

Sau đó, bé nhìn thấy một con chó và một con mèo kéo hai cái rương lớn vượt qua cổng không gian.

Con chó là chó Bắc Kinh khổng lồ, thân thể to như con trâu, trông rất chi là đáng yêu.

Mèo là một chú mèo mướp có sáu cái đuôi nhẹ nhàng vung vẩy, bước đi những bước cực kỳ ưu nhã.

Đến nhà Tống Thư Hàng, con mèo hất nhẹ đầu một cái, chiếc dây thừng buộc rương biến đổi. Đầu tiên nó tan thành kim loại lỏng, sau đó biến thành một bộ áo bọc thép ngầu lòi bao bọc toàn thân mèo.

Trông y như khoa học viễn tưởng.

“Đẹp quá.” Tống Thư Ngọc mặt lạnh như tiền, miệng lại thốt ra lời cảm thán từ trong nội tâm.

[Bá nhỏ nói đẹp là khen ta đó hả?] Đậu Đậu nghĩ ra một kế, bèn đứng thẳng lên, duỗi móng vuốt vỗ một cái, mở rương ra, phô bày vẻ ngầu nhất của mình.

Trong rương là những con cua tiên to bằng cái mặt, con nào con nấy to mẩy hoành tráng, vừa dữ tợn vừa ngon lành.

Rương vừa mở, con cua to nhất đã ngang ngược bò ra ngoài, quơ hai cái càng to tổ chảng với Bá Tống bằng vẻ rất chi là khí thế.

[Đây chính là con cua sao?] Ánh mắt của Bá nhỏ dừng lại trên những con cua tiên kia.

Anh trai muốn bé lấy đạo hiệu Bá Cua, biến thành cái con này ấy à?

Con vật này có chỗ nào giống bé cơ chứ?

Bé nguyền rủa anh trai sau này ăn cua tiên bị vỏ cua giắt kẽ răng, móc không ra!

“Cua béo đấy.” Một vệt sáng long lanh chợt lóe lên bên khóe miệng của Bạch tiền bối. Hắn xoay người, duỗi ngón tay, đâm chết con cua bự kia trước nhất: “Tối nay ăn nó trước đi.”

“Có cần ta hỗ trợ chế biến không?” Thân thể Diệt Phượng Công Tử biến hóa, biến thành hình người.

Đẹp trai, anh tuấn, đeo thêm cặp kính càng tỏa ra khí chất tri thức.

Tống Thư Ngọc trợn mắt nhìn mèo sáu đuôi biến thành con người.

Sau đó lâm vào trầm tư.

Không phải bé thất vọng vì Diệt Phượng Công Tử không trọc đầu, trọc hay không trọc không quan trọng, đẹp trai là được rồi.

Bé trầm tư vì một chuyện khác.

“Thư Ngọc đang nghĩ gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

“La la a ~” Tống Thư Ngọc bình tĩnh đặt câu hỏi: Anh à, nhà mình không phải là người bình thường đúng không?

Cuối cùng Bá nhỏ cũng nghĩ ra vấn đề mấu chốt.

Mèo nhà bình thường thì làm sao mà biến được thành người!

Chương 3168: Bá nhỏ câu cá

Thực ra ngay từ đầu Bá nhỏ đã cảm thấy nhà mình không được bình thường. Nhà bé có chị Vũ Nhu Tử xinh đẹp bay trên không trung; trong thân thể chị Tô Thị A Thập Lục hay ngủ cùng bé thi thoảng lại xuất hiện chị Diệp Tư trông giống một linh hồn; và trên đầu anh trai bé còn có một cọng tóc ngố biết nói chuyện nữa.

Trong nhà có rất nhiều chuyện lạ lùng, song Vũ Nhu Tử đã dạy dỗ Tống Thư Ngọc cực tốt trong lúc dưỡng thai, những tri thức ấy giúp Bá nhỏ thấy lạ thì lạ thế thôi, chứ vẫn có thể chấp nhận được phần nào.

Nhưng bây giờ Diệt Phượng Công Tử hóa thành hình người đẹp trai ngầu lòi, trở thành cọng rơm cuối cùng đè sập Tống Thư Ngọc.

Dù có trái tim phóng khoáng tổ truyền, bé vẫn khó lòng bình tĩnh lại từ trạng thái câm nín.

“Thư Ngọc à, nhà chúng ta là gia đình tu chân bình thường đó. Diệt Phượng tiền bối biến được thành hình người vì hắn đã lên tới cảnh giới lục phẩm rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười chọc nhẹ lên khuôn mặt em gái.

Tống Thư Ngọc lạnh lùng lườm ông anh một cái. Bé phát hiện ra chỉ cần anh cười một tiếng là bé có thể đọc lờ mờ được suy nghĩ trong nội tâm anh ngay.

Tuy không rõ ràng cho lắm, nhưng bé có thể đoán ra ông anh này đang lừa mình.

“Nói đúng ra thì bọn ta có thể huyễn hóa thành người từ ngũ phẩm.” Diệt Phượng Công Tử đến bên Tống Thư Ngọc, lấy một quả bóng ngũ sắc ra, cười nói: “Quà của con đây, ta và Đậu Đậu đến muộn quá.”

Quả bóng ngũ sắc này là pháp khí mà Diệt Phượng Công Tử tìm được trong di tích trước kia. Lúc nhặt về nó chỉ còn hạch tâm và một ít vỏ ngoài mà thôi.

Ban đầu pháp khí hình quả bóng này chỉ có màu đỏ, sau này Diệt Phượng Công Tử tự mình sửa chữa, nó mới biến thành ngũ sắc.

Đây là một bảo bối có thể tấn công và phòng thủ.

Cũng là pháp khí mang hình dáng mà yêu thú họ mèo yêu thích nhất.

Bộ pháp khí trước kia của Diệt Phượng Công Tử chính là bóng, gậy trêu mèo và vòng mèo đó.

Tống Thư Ngọc cố gắng lật mình ôm quả bóng vào trong lòng. Tuy gương mặt nhỏ tỏ vẻ lạnh lùng, song bé vẫn không nhịn được mà cười một tràng vui vẻ trong veo, rõ ràng là thích món quà này lắm.

Với trẻ con ấy mà, pháp khí mạnh chẳng vui bằng một quả bóng tròn.

“Mặt khác, ta và Đậu Đậu vừa từ chỗ Bạch tiền bối two Cửu U về. Bạch tiền bối two và Tiểu Bạch two tiền bối cũng chuẩn bị quà cho mọi người đó." Nói đoạn, Diệt Phượng Công Tử lại lấy một hộp trứng ra, trong đó là những quả trứng gà xếp ngay ngắn.

Gần đây, trong lúc rảnh rỗi, Hoàng Sơn tiền bối đã phát triển ngành nghề chăn nuôi. Vì bây giờ tất cả chúa tể Cửu U đều là người một nhà, cho nên thế giới Cửu U khiến tu sĩ sợ hãi trước kia cũng trở thành sân sau của nhóm Cửu Châu số 1. Hoàng Sơn tiền bối cố ý khai thác vài mảnh đất trong thế giới Cửu U để nuôi dưỡng một vài loại linh thú và ma thú đặc biệt.

Diệt Phượng Công Tử và Đậu Đậu đến thế giới Cửu U thu hoạch cua đã gặp hai vị chúa tể Bạch Two. Hai vị Bạch chúa tể gần như giống hệt nhau, niềm vui cũng nhân đôi.

“Bạch two tiền bối nuôi thú cưng gà mái à?” Tô Thị A Thập Lục dụi mắt tỉnh lại, thấy hộp trứng gà trong tay Diệt Phượng Công Tử thì tò mò hỏi.

Người tỉnh lại lần này là Tiểu Thập Lục ngầu lòi. Vừa mới mở mắt, cô đã buộc mái tóc chạm vai thành đuôi ngựa khỏe khoắn, để lộ đôi sừng rồng đã lớn hơn một chút. Đôi sừng này khiến chiều cao của Tô Thị A Thập Lục tăng lên năm cen ti mét!

“Trứng gà Cửu U à? Ngon không?” Diệp Tư sư tỷ hiện lên sau lưng Tô Thị A Thập Lục, gác cằm lên đầu Tiểu Thập Lục, biến thành hình thái hai đầu bốn tay.

“Đây là trứng Côn! Bắt đầu từ một Côn, tiến hóa trông vào nuốt, song trứng này không phải để ăn đâu.” Diệt Phượng Công Tử chia cho mỗi người một quả trứng Côn nho nhỏ.

“Con cháu của Côn Vương à?” Vừa nghe thấy trứng Côn, Tống Thư Hàng đã nhớ tới trứng của con Côn Vương kia.

Nhưng… chẳng phải Côn Vương là Trường Sinh Giả sao?

Hai vị Bạch tiền bối giải quyết được vấn đề vô sinh của cường giả bát phẩm trở lên rồi à?

Sau khi siêu thoát thì vấn đề vô sinh đã không làm khó được Tống Thư Hàng nữa.

Dù đã trở thành một hình thái sinh vật khác biệt hoàn toàn so với con người, song chỉ cần điều chỉnh quy tắc một chút là Tống Thư Hàng thừa sức giúp một vài vị tiền bối được làm “ông ngoại”.

“Đúng là có liên quan tới Côn Vương.” Diệt Phượng Công Tử gật đầu cũng đẹp trai.

“Một lần để lắm trứng thế? Côn mà cần cù như gà mái vậy à?” Một giọng nói vang lên trong hư không.

Ngay sau đó, Bạch Cốt Tiên Cơ đã lâu không gặp bước ra.

Khi bước ra khỏi cổng không gian, hình như tọa độ cửa bị sai nên cô hơi hụt chân một bước.

Thấy thế, Tống Thư Hàng vươn ngón trỏ ra vẩy nhẹ một cái, chân ngọc của Bạch Cốt Tiên Cơ đáp ngay xuống ngón trỏ của Tống Thư Hàng, được hắn dùng ngón tay nâng lên.

“Cảm ơn.” Bạch Cốt Tiên Cơ cười hì hì bảo.

Cô cũng chẳng muốn xuống, cứ đứng trên ngón tay Tống Thư Hàng cho hắn nâng như thế.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ hơi co lại: “…”

Bạch Cốt Tiên Cơ nhận lấy trứng Côn Vương từ tay Diệt Phượng Công Tử, hít một cái: “Đúng là khí tức của Côn Vương, ngày trước tên này đuổi giết ta lâu lắm, không thể nào sai được.”

“Nói đúng ra là trứng Côn Vương bản phục chế, sản phẩm nhân bản do hai vị Chúa tể Bạch two dùng lực lượng của trứng Côn Vương tạo ra. Tiếc rằng những quả trứng Côn Vương nhân bản này có chỗ thiếu hụt, chỉ có lực lượng trên dưới ngũ phẩm, trí thông minh cũng không đủ, nuôi chơi thôi thì được.” Diệt Phượng Công Tử giải thích.

Đậu Đậu nhắc nhở thêm: “Nuôi làm không gian trữ vật cũng được. Tuy chỉ là sản phẩm nhân bản nhưng không gian bên trong nó cũng rộng lắm.”

Không gian trữ vật là bảo bối cực kỳ hiếm thấy trong giới tu chân, rất nhiều tu sĩ đều phải lùi một bước và sử dụng pháp bảo như túi thu nhỏ một tấc.

“Chỉ cần trí tưởng tượng đủ phong phú thì có nhiều cách để chơi trứng Côn Vương nhân bản này lắm.” Diệt Phượng Công Tử bế Tống Thư Ngọc lên, hỏi: “Thư Ngọc, thích câu cá không con?”

“Không được đâu Diệt Phượng tiền bối, Thư Ngọc vừa mới ra đời, chưa thể mang con bé ra bờ biển được đâu.” Vũ Nhu Tử nói với vẻ nghiêm khắc.

Bây giờ cô đang học tập một vài tri thức về dưỡng thai và nuôi trẻ, học đi đôi với hành luôn.

“Không cần phải ra bờ biển.” Diệt Phượng Công Tử phẩy tay.

“A?” Tống Thư Ngọc tỏ vẻ không hiểu.

Thế đi đâu mà câu được cá?

Diệt Phượng Công Tử lấy một quả bóng hai màu đỏ trắng bên hông mình xuống.

“Pokeball?" Tống Thư Hàng sững sờ.

“Chúa tể Bạch two giao thứ này cho bọn ta cùng với trứng Côn Vương, dùng để đựng Côn Vương đấy.” Diệt Phượng Công Tử ném quả bóng đỏ trắng đi.

Đậu Đậu ấm ức đứng bên cạnh làm máy lồng tiếng thủ công: “Tớ chọn cậu, ra đi, Côn Vương thú!”

Bùm!

Giữa một luồng khói sương mờ ảo, một con Côn to bằng cái bàn hiện thân.

“Há mồm.” Diệt Phượng Công Tử ra lệnh, sau đó bế Tống Thư

Ngọc lên, lấy ra mấy bộ cần câu.

Côn nhỏ cố gắng há miệng.

Rì rào ~

Tiếng sóng biển vang lên từ trong miệng côn.

Mùi vị của biển cả lan tràn!

Tống Thư Hàng cúi đầu xuống xem, thấy trong miệng Côn nhỏ có một khoảng biển nho nhỏ.

Trong vùng biển này có vô số các loài cá, thậm chí còn có cả san hô và tảo biển.

“Ta mời Ngư Kiều Kiều Tiên Tử thiết kế riêng đấy.” Diệt Phượng Công Tử đắc ý nói: “Không chỉ thế, ta còn xin Đạo Tử tiền bối khắc một trận pháp không gian xuống bên dưới nó để nối liền với biển cả thật kia. Có nó rồi, ta không cần phải bước ra khỏi nhà cũng có thể hưởng thụ niềm vui câu cá!”

Dứt lời, Diệt Phượng Công Tử bế Bá nhỏ, điều chỉnh góc độ cần câu và phao câu, sau đó thành thạo quăng dây câu vào miệng Côn thú, tư thế trôi chảy và đẹp trai hết sảy.

Tống Thư Hàng: “…”

Sở các chủ: “…”

“Ê a ê a ~” Tống Thư Ngọc đanh mặt lạnh lùng nói với Tống Thư Hàng mấy tiếng.

Đây chính là “gia đình bình thường” mà anh nói sao?!

Chương 3169: Bia mộ của ngươi có thể về quê với ta một chuyến

Ông anh nhà mình đúng là tên lừa đảo, anh nói “gia đình bình thường” chẳng đáng tin một tí nào!

Nhưng mà…

Diệt Phượng tiền bối đẹp trai quá.

Nể mặt các tiền bối đẹp trai lai láng, lần này bé sẽ không chấp nhặt với anh.

Tống Thư Ngọc rúc thân thể ú na ú nần của mình vào lòng Diệt Phượng Công Tử, hai tay cùng nắm cần câu với hắn.

Diệt Phượng tiền bối là của tui đó na ~~

Tiếng sóng biển rì rào truyền ra từ miệng Côn.

Chẳng bao lâu sau, cảm nhận thấy có cá mắc câu, Tống Thư Ngọc cười lên khanh khách. Ban đầu con bé cười giòn như nắc nẻ, bây giờ có lẽ là vì vui quá, hoặc là vì đã ra đời một thời gian nên học được kiểu cười mới rồi.

“Diệt Phượng tiền bối, ngươi dạy hư Thư Ngọc rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Em gái ta trước kia cười êm tai như chuông bạc, sao bây giờ cười giống gạch vỡ vậy?

Diệt Phượng Công Tử cau mày: “Dù ta muốn dạy cũng là dạy nó cười meo meo nhé.”

“Tiếng cười này nghe giống ngươi hơn đấy Thư Hàng ạ.” Đậu Đậu đứng cạnh phát biểu.

“Thì dù sao cũng là em gái ruột ta mà.” Tống Thư Hàng nói ra chiều đắc ý, sau đó nhét một quả trứng Côn vào lòng Tống Thư Ngọc. Sau này quả trứng này nở ra sẽ thành yêu sủng của em gái hắn.

Ban đầu chỉ là một quả trứng của thần thú Côn, sau này có thể tiến hóa đến mức nào thì phải xem thủ đoạn của Thư Ngọc.

“Có thần thú rồi, hay kiếm thêm một linh quỷ nữa nhỉ?” Vũ Nhu Tử ở phía trên cất tiếng nói. Cô lúc lắc bình sữa trong tay, đó là dược dịch đặc biệt của Linh Điệp đảo do cô điều chế, có thể cường hóa thể chất của Tống Thư Ngọc.

“Linh quỷ đều là mảnh vỡ của Tô Tiểu Cầu và Thiên Đế Tử. Trước đó ta đã hứa với cha Cẩu Đản rằng nếu tìm thấy linh quỷ vô chủ thì sẽ giao cho Trình Cẩu Đản Tiên Tử hoặc Thiên Đế Tử dung hợp…” Tống Thư Hàng nói với vẻ tiếc nuối: “Tiếc rằng Trình Lâm Tiên Tử và Thiên Đế Tử không thể tự thai nghén ra một đời khác được.”

Trạng thái của Diệp Tư không phải là linh quỷ đời thứ hai tự nhiên.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ nghe vậy bèn hơi ngỏng lên, nói: “Ngươi muốn làm gì hai người họ hả?”

“Không không, ta đâu muốn làm gì.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa, giải thích: “Ta chỉ đang nghĩ nếu Trình Lâm Tiên Tử và Thiên Đế Tử có thể sinh ra đời sau giống như các sinh linh bình thường thì có thể sinh ra một đời linh quỷ mới không thuộc về mảnh vỡ quỷ thần. Đến lúc đó có thể kiếm cho Thư Ngọc một linh quỷ đời thứ hai rồi.”

Nói đoạn, hai mắt Tống Thư Hàng cũng sáng ngời lên. Hắn là tồn tại siêu thoát Thiên Đạo, không bị trói buộc bởi bất kỳ quy tắc nào. Cho nên nếu hắn muốn thì thay đổi thể chất của Thiên Đế Tử và Trình Lâm Tiên Tử để trạng thái của họ trở thành có thể sinh linh quỷ đời thứ hai cũng được, đúng không?

Kèo này ngon!

Tống Thư Hàng vừa mới nghĩ đến đó thì tin nhắn của Trình Lâm Tiên Tử đã vang lên bên tai hắn: [Tống Cẩu Đản, có phải bên ngươi có chuyện gì không? Sao tự nhiên ta thấy lạnh ngắt cả sống lưng thế?]

[Không có gì không có gì đâu, có khi là trời trở lạnh đấy, Trình Lâm Tiên Tử, cô chú ý mặc ấm vào nhé.] Tống Thư Hàng vội vàng trả lời, sau đó nhét ý nghĩ của mình vào quan tài dúi tận đáy lòng, đóng tám cái đinh.

Trấn an Trình Lâm Tiên Tử xong, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch tiền bối vạn năng bên cạnh mình, toan thương lượng với tiền bối xem làm thế nào để nặn ra được một linh quỷ đời thứ hai.

Hắn quay đầu lại thì thấy Bạch tiền bối đang khai quang cho đám cua tiên vừa mới được mang đến.

Chỉ thấy Bạch tiền bối vỗ hai tay như đang mặc niệm chú văn, sau đó hắn mở hai tay ra, từng luồng tiên quang rọi xuống, phủ kín những con cua kia.

Mỗi con cua tiên đều được tiên quang bao trùm, trở nên càng thêm béo ngậy.

Bạch tiền bối thỏa mãn vỗ mấy con cua tiên.

Cua tiên được chúc phúc ăn sẽ ngon hơn nhiều.

“Có chuyện gì sao?” Sau khi khai quang cho cua, Bạch tiền bối quay đầu nhìn Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, ta đang nghĩ, hay là chúng ta sáng tạo ra một nhóm linh quỷ đời thứ hai đi.” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Ừ, cái này thì dễ. Để ta đi nói một câu với Thiên Đạo Rồng Đốm, xin phương án chế tạo quỷ thân và bản quyền của nó, sau đó chúng ta có thể tự mình nghiên cứu và chế tạo linh quỷ rồi. Hoặc ngươi ra tay từ phía Trình Lâm Tiên Tử và Thiên Đế Tử để họ sinh ra đời linh quỷ thứ hai cũng được.”

Không hổ là A Bạch tâm linh tương thông với Tống Thư Hàng, hắn và Tống Thư Hàng suy nghĩ giống hệt nhau.

Cùng lúc đó.

Trình Lâm Tiên Tử đang ở xa cuối chân trời lặng lẽ khoác thêm cho mình một cái áo choàng nữa: “Sao ta cứ thấy ai đang tính kế chơi mình thế nhỉ? Thiên Đế Tử à?”

Từ khi Tống Thư Hàng tấn thăng Thiên Đạo và siêu thoát, Trình Lâm Tiên Tử không thể bắt được sóng não của hắn bất cứ lúc nào như trước nữa, trừ khi cô tới gần Tống Thư Hàng và áp dụng phương thức đọc mặt hắn.

“Trình Cẩu Đản, có phải cô lại đang âm thầm giở trò chơi ta không?” Đúng lúc này, Thiên Đế Tử lại bỗng gửi tin nhắn cho Trình Lâm Tiên Tử.

Trình Lâm Tiên Tử ngớ người: “???”

Vừa ăn cướp vừa la làng đấy hở?

…

“Chuyện linh quỷ không cần phải vội. Đợi Thư Ngọc hoàn thành Trúc Cơ và mở tâm khiếu rồi khế ước linh quỷ cũng không muộn. Trước đó hãy chọn thời gian đi, ta đưa Thư Ngọc, Vũ Nhu Tử và A Thập Lục về quê ta một chuyến.” Bạch tiền bối đứng lên nói.

“Ơ? Không đưa ta theo với ư?” Tống Thư Hàng sững sờ.

“Không đưa, ngươi không cần phải đến, nhưng bia mộ của ngươi thì được.” Bạch tiền bối từ chối thẳng thừng.

Tống Thư Hàng nhìn bia đá đạo hữu bên hông: “!!!”

“Chờ bao giờ ngươi hoàn thiện trạng thái “duy nhất vạn giới” thì ngươi muốn đến quê hương ta lúc nào cũng được.” Nói đoạn, Bạch tiền bối thu khí tức, đi về phía cửa lớn.

Đồng thời hắn vẫy nhẹ tay, ra dấu “khiêm tốn” với Diệt Phượng Công Tử.

Hắn cảm nhận thấy có khí tức của mấy người bình thường đang đến gần nhà của Tống Thư Hàng.

Để tránh đập nát thế giới quan của người bình thường, Diệt Phượng Công Tử cất Côn đi, thu cần câu lại.

“Ê a ê a ~” Tống Thư Ngọc vẫn chưa đã ghiền.

Nhưng cô bé ngoan ngoãn không quấy khóc. Chỉ cần Diệt Phượng Công Tử vẫn ở đây thì muốn câu cá lúc nào mà chẳng được.

“Ai tới thế?” Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Chắc là nhân viên y tế cộng đồng đấy. Bình thường sau khi em bé sinh ra thì sẽ có nhân viên y tế đến nhà kiểm tra sức khỏe cho mẹ và bé mà. Trước đó bọn họ đã gọi điện rồi… chúng ta chú ý một chút, đừng dọa họ.”

“Không phải người do Nho gia sắp xếp à?” Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

“Bác sĩ do Nho gia sắp xếp phụ trách chăm sóc Thư Ngọc và mẹ ta, còn kiểm tra sức khỏe mẹ và bé thì là việc của bên y tế cộng đồng.” Tống Thư Hàng cười nói.

…

Trong sự khiêm tốn giấu mình của Tống Thư Hàng, nhân viên y tế cộng đồng đến nhà hắn làm kiểm tra sức khỏe mẹ và bé theo trình tự, đồng thời dặn dò một vài tri thức cần chú ý.

Tuy trông vẻ ngoài mẹ Tống rất trẻ trung, nhưng bà vẫn là sản phụ lớn tuổi cho nên nhân viên y tế mới cố ý dặn dò thêm.

Xong việc, nhân viên y tế đưa một bản báo cáo tổng kết cho Tống Thư Hàng để hắn ký tên với danh nghĩa người nhà.

“Ơ? Không cần ba tôi ký à?” Tống Thư Hàng nhận báo cáo và bút.

“Chỉ cần là người nhà là được.” Nhân viên y tế cười đáp.

“Ừ, cũng được, các vị biết chọn người ghê.” Tống Thư Hàng cười bảo.

Nhân viên y tế nghe xong thì đơ ra. Nhờ người nhà ký tên một cái thôi mà, cái này thì liên quan gì đến “biết chọn người” kia chứ?

Chẳng lẽ anh chàng họ Tống này là đại minh tinh?

Chương 3170: Hôm nay Linh Điệp tiền bối lại ngớ người trân trối

Sau khi tổng hợp xong tình trạng sức khỏe của mẹ con nhà họ Tống và nhờ người nhà ký tên, mấy nhân viên y tế cộng đồng chào tạm biệt họ rồi quay người rời đi.

"Tôi bảo này, mặt mũi người nhà bà Triệu đẹp thế nhỉ… ai nấy cứ như người nổi tiếng ấy." Sau khi ra khỏi nhà Bá Tống, các nhân viên y tế bỗng thấy thân mình nhẹ nhàng hẳn, như có hiệu quả "ức chế cảm xúc" nào đó vừa bị giải trừ.

Sau khi sự che chở của hiệu quả này mất đi, bọn họ vừa nhớ lại dáng vẻ của cả nhà Bá Tống và vị "Bạch" kia thì tim đã đập thình thịch.

"Không chỉ đẹp thôi đâu. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy cái anh Tống vừa kí tên tỏa ra áp lực nặng nề lắm! Thế mà ban nãy tôi cứ cười nói với anh ta, hễ nhớ lại là tôi toát hết mồ hôi lạnh đây này." Nhân viên y tế đang cầm chữ kí của đại lão Bá Tống bỗng phát hiện ra chân cẳng mình cứ run lên.

"Anh Diệt Phượng bế bé con cũng đẹp trai quá đi mất, gu tôi!" Một cô gái trẻ cười hì hì nói.

"Ơ tôi nhớ rồi, cái anh Thư Hàng kia là người nổi tiếng thật đấy." Sau khi hiệu quả ức chế cảm xúc biến mất, nhân viên y tế cầm chữ kí đang đi thì bỗng nghĩ ra điều gì, sau đó kìm lòng không đậu bật thốt lên: "Là Cao Thăng sư huynh ắt phải chết!"

"Cao Thăng sư huynh? Đúng rồi đúng rồi, Cao Thăng sư huynh ắt phải chết… Cao Thăng sư huynh ắt… phải chết (thì thầm)" Mọi người dường như bị kích thích trí nhớ, ngỡ ngàng nhận ra, bắt đầu hô khẩu hiệu.

Song vừa hô ra tiếng, trong đầu họ bỗng nhớ lại cảm giác áp lực mà "Cao Thăng sư huynh" mang tới khi đối mặt.

Khẩu hiệu “ắt phải chết” không còn sôi nổi như ban đầu, ngược lại còn hơi queo quéo.

“Thế thì anh Bạch mở cửa cho chúng ta chính là Lăng Dạ rồi. Quái lạ, sao ban nãy tôi lại không nhận ra anh ấy nhỉ? Rõ ràng anh ấy là lựa chọn hàng đầu cho vị trí ông xã của tôi kia mà?” Cô nàng nhân viên y tế day day giữa hai lông mày, cảm thấy chuyện chẳng hề đơn giản chút nào.

“Biết thế này thì tôi đã nhờ Lăng Dạ ký tên. Nhưng mà Cao Thăng sư huynh cũng rất tốt, tôi phải nâng niu mới được.” Nhân viên cầm chữ kĩ mở bản báo cáo ra.

Cậu chàng mở bản báo cáo khẽ liếc một cái, thấy ba chữ “Tống Thư Hàng” trên giấy dường như đang tỏa hào quang rực rỡ!

Lóa mắt và thần thánh, cảm giác ấy không sao dùng ngôn ngữ bình thường mà hình dung cho được.

Nhưng nhìn kĩ lại thì nó lại chỉ là ba chữ bình thường, không có gì đặc biệt mà thôi.

“Ảo giác ư?” Nhân viên y tế dụi mắt.

Nhưng khi cậu chàng đang dụi mắt, dường như ánh hào quang kia lại sáng lên.

Chỉ nhìn thoáng một cái thôi mà từ tâm hồn đến xác thịt như được gột rửa, như thể trong chữ kí của Bá Tống tự mang hào quang của Dưỡng Đao thuật vậy.

Nhân viên y tế cầm chữ ký xoay nhẹ gáy mình.

Vì làm việc quá nhiều nên gáy cậu ta mắc chút bệnh vặt, thường xuyên đau nhức, ấy thế mà bây giờ cái đau ấy đã biến mất sạch sành sanh!

“Có phải mình kiếm được một thứ cực kỳ ảo diệu không?” Nhân viên y tế cầm chữ kí cảm thấy chân mình còn run hơn ban nãy nữa.

Bản báo cáo trong tay bỗng nặng tựa ngàn cân!

Mình phải xử lý nó thế nào bây giờ?

Mang về đóng khung cung phụng hả?

Mà không chỉ có cậu chàng, tất cả nhân viên trong nhóm đều nhìn nhau với vẻ hoang mang.

…

Trong nhà Thư Hàng.

Diệt Phượng Công Tử đứng bên cửa sổ nhìn nhóm nhân viên y tế đi xa rồi hỏi: “Thư Hàng này, chữ kí của ngươi bị mang ra ngoài như vậy không sao thật chứ?”

“Yên tâm đi, ta đã áp chế quy tắc kí tên rồi, không ảnh hưởng gì quá lớn với người bình thường đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười trả lời.

Mà bây giờ trong Chư Thiên Vạn Giới sẽ chẳng ai dám ngang nhiên tranh cướp chữ kí đó của hắn, cùng lắm là dùng biện pháp “lợi dụ” để đổi lấy nó một cách quang minh chính đại mà thôi.

“Thế thì được.” Diệt Phượng Công Tử gật đầu nói.

Sau lưng Diệt Phượng Công Tử, Đậu Đậu biến nhỏ như một chú chó con ở bên cạnh Tống Thư Ngọc cho cô bé vuốt ve.

Vũ Nhu Tử mở sách giáo khoa ngôn ngữ viễn cổ dày cui, tiếp tục dạy dỗ Tống Thư Ngọc.

“Có muốn lấy một cái tên bằng ngôn ngữ viễn cổ cho Thư Ngọc không?” Đậu Đậu bỗng nảy ra một ý.

“Ê a ê a ~” Dường như Tống Thư Ngọc cũng rất hào hứng.

Vũ Nhu Tử nói với vẻ hơi đăm chiêu: “Lấy tên gì cho hay đây?”

“◇◇ được không?” Đậu Đậu đề nghị.

“Bác bỏ, đồ cuồng Sở Sở.” Diệt Phượng Công Tử dựng bàn tay thành đao, gõ cho Đậu Đậu một phát vào đầu: “Coi chừng Thư Hàng tính sổ với ngươi đó.”

“Yên tâm đi Diệt Phượng tiền bối, ta sẽ không làm thế đâu.” Tống Thư Hàng khoan dung an ủi: “Ta sẽ chỉ đảo ngược thời gian rồi dập tắt ý định lấy tên ◇◇ cho Thư Ngọc của Đậu Đậu thôi.”

Đậu Đậu trợn trắng mắt: “…”

Có quyền hạn đúng là muốn gì được nấy!

Thư Hàng nắm quyền hành trong tay, ngươi thay đổi rồi!

“Nhưng ta luôn cảm thấy mùi vị trên người Tiểu Thư Ngọc rất giống Vũ Nhu Tử.” Đậu Đậu hít hà.

Có lẽ khí tức gần gũi này chính là nguyên nhân khiến Tống Thư Ngọc thân thiết với Vũ Nhu Tử từ lúc lọt lòng chăng?

“Mùi vị giống nhau? Lẽ nào… Vũ Nhu Tử là chị gái thất lạc nhiều năm của Thư Hàng sao?” Một giọng nói bỗng cất lên từ điện thoại của Diệt Phượng Công Tử.

Lúc này Diệt Phượng Công Tử đang mở chức năng quay video trong nhóm Cửu Châu số 1 để ghi hình trực tiếp dáng vẻ của Tống Thư Ngọc cho các đạo hữu trong nhóm xem, cùng nhau ngắm nhìn Tiểu Thư Ngọc trưởng thành.

Kết quả là Đậu Đậu vừa nói xong, Cuồng Đao Tam Lãng đã phát biểu.

“Hì hì, Tam Lãng tiền bối vẫn hoạt bát y như quá khứ nhỉ?” Vũ Nhu Tử cười nói.

Bắc Hà Tán Nhân đỡ trán bằng một tay, cảm thấy não đau rân rân, kìm chẳng đặng phải lên tiếng nhắc: “Tam Lãng à… Linh Điệp tiền bối cũng đang xem livestream đấy.”

Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!”

“Khí tức của Vũ Nhu Tử và Thư Ngọc giống nhau là vì hai người đều là người thân của Thiên Đạo.” Lúc này, Tống Thư Hàng xuất hiện trong màn hình và chậm rãi giải thích.

“Người thân” của Thiên Đạo mà hắn nói chính là người có quan hệ máu mủ thân cận nhất với Thiên Đạo sau khi chứng đạo.

Tống Thư Ngọc là em gái ruột của Tống Thư Hàng.

“Thế… Vũ Nhu Tử thì sao?” Các thành viên đang xem livestream trong nhóm Cửu Châu số 1 giật thót cả mình, tất cả đổ dồn ánh mắt về phía Linh Điệp tiền bối cũng đang theo dõi.

Ngay cả Vũ Nhu Tử cũng chỉ vào chính mình với vẻ vô cùng hoang mang.

“Quả nhiên chân tướng chỉ có một, Linh Điệp tiền bối, ngươi có quan hệ với Thiên Đạo đầu tiên đúng không?” Cuồng Đao Tam Lãng từ bỏ trị liệu.

Bây giờ trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất đang thôi thúc: Nhờn mặt phương trượng… à nhầm, nhờn mặt Linh Điệp tiền bối chết một lần cũng là chết, chết hai lần cũng là chết, kết quả kiểu gì cũng chết thì hắn còn trị liệu làm gì nữa?

“Ta hơi hối hận vì cấy cát sỏi bất hủ cho Tam Lãng rồi đấy.”

Bạch tiền bối đột nhiên nói với vẻ buồn rầu.

Đây là lần đầu tiên trong cả cuộc đời, A Bạch cảm thấy hối hận sâu sắc đến thế.

“Có thể nói Vũ Nhu Tử là cháu gái của Bạch tiền bối two nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Ngay sau khi chứng đạo hắn đã biết việc này.

Thiên Đạo Bạch chuẩn bị một cô em gái cho Bạch Cửu U.

Tuy kết quả không thành công như kế hoạch của hắn, nhưng cuối cùng cô em gái ấy vẫn ra đời.

Mà Vũ Nhu Tử chính là người kế thừa tất cả ưu điểm của người đó.

“Có lẽ ta biết tính cách Vũ Nhu Tử hơi giống ai rồi… giống Bạch tiền bối chứ còn ai nữa!” Cuồng Đao Tam Lãng vỗ đùi đánh đét: “Cái tính thích kích thích, thích mạo hiểm, lại có nhân quả sâu sắc với Tống Thư Hàng, chẳng một khuôn đúc ra thì là gì?”

Các thành viên trong nhóm Cửu Châu số 1 lại nhao nhao nhìn sang Linh Điệp tiền bối.

Trong video.

Linh Điệp tiền bối lại ngớ người trân trối.

Chương 3171: Lần này hắn chỉ sống vì chính mình

Rõ ràng chính Linh Điệp Thánh Quân cũng không biết đạo lữ của mình có thân phận hoành tráng như vậy.

Đạo lữ của hắn thực sự là em gái của Bạch tiền bối two.

Trong nháy mắt đó, Linh Điệp tiền bối – thân là em rể của chúa tể Cửu U – cảm thấy quá đỗi hoang mang và áp lực.

Là quan hệ với chúa tể Cửu U đó!

Nhưng sự hoảng hốt và áp lực ấy chỉ duy trì có một khoảnh khắc mà thôi.

Sau đó, Linh Điệp tiền bối bình tĩnh lại rất nhanh.

Con người kiểu gì cũng sẽ trưởng thành.

Khi kinh nghiệm dày dặn lên, tuổi tác trưởng thành thêm, tầm mắt và khả năng chịu đựng của con người ta sẽ không ngừng tăng cao vùn vụt!

Đặc biệt là hai năm nay, sau khi tên nhóc họ Tống nào đó gia nhập nhóm Cửu Châu số 1, Linh Điệp Thánh Quân cảm thấy khả năng chịu áp lực tâm lý của mình cứ bị cưỡng ép đề cao mỗi ngày y như đốt cháy giai đoạn vậy.

Chẳng còn gì đáng sợ nữa. Đừng nói là trở thành em rể của chúa tể Cửu U, dù ngày mai có trở thành cha của Thiên Đạo thì hắn cũng không hề nao núng!

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Linh Điệp tiền bối bình tĩnh trở lại như một mặt giếng cổ không gợn sóng.

Thấy vẻ mặt của Linh Điệp Thánh Quân trong video khôi phục trong nháy mắt mà Hoàng Sơn tiền bối hâm mộ quá đỗi. Ngày nào hắn cũng mệt tim đến mức muốn về hưu, thật muốn học hỏi công phu dưỡng khí của Linh Điệp tiền bối để có thể duy trì bình tĩnh trong bất cứ trường hợp nào ghê.

[Đừng, Hoàng Sơn ma ma, ngươi đừng có học công phu dưỡng khí của Linh Điệp tiền bối, nếu không nhóm Cửu Châu số 1 sẽ sập mất.] Tống Thư Hàng lặng lẽ tự nhủ trong lòng.

Công phu dưỡng khí của Linh Điệp tiền bối được xây dựng trên cơ sở mỗi kẻ ghẹo gan hắn đều bị so đo chấp nhặt từng ly từng tí. Nếu tính cách của Hoàng Sơn tiền bối cũng trở nên như vậy thì Tống Thư Hàng cam đoan chỉ ngày mai thôi, nhóm Cửu Châu số 1 sẽ chết như ngả rạ mà một phần ba số thây phơi đầy đồng ấy là của Tam Lãng tiền bối cho xem.

Tống Thư Hàng vừa mới nghĩ đến Tam Lãng tiền bối trong đầu thì Tam Lãng tiền bối ngoài đời đã bắt đầu hành động.

Trong video, Cuồng Đao Tam Lãng lại vỗ đùi mình đánh đét một cái rồi nói với vẻ ngạc nhiên: “Nhìn trời, thế này thì về sau… ai còn dám chọc vào nhà Linh Điệp nữa? Một nhà cả đống Thiên Đạo, Linh Điệp tiền bối ngươi trâu bò quá!”

“Tam Lãng nói thế làm chúng ta phải sắp xếp lại quan hệ nhà Linh Điệp một chút… Bạch tiền bối Cửu U là anh vợ hắn, có nghia là Thiên Đạo Bạch cũng là anh vợ hắn đúng không?” Đồng Quái Tiên Sư trong dáng vẻ một thiếu niên đáng yêu xoa cằm, tiếp lời Tam Lãng.

Tuy Thiên Đạo Bạch trước kia đã ra đi, nhưng Bạch Cửu U thì vẫn còn ở đó. Với quan hệ thân thiết giữa Tống Thư Hàng và Bạch Cửu U, sớm muộn gì hắn cũng đón Thiên Đạo Bạch trở về.

Vừa nghe tới đó, Thông Nương tóc đã dài thêm một chút không nhịn được nhắc nhở: “Còn nữa, Tử tương lai cũng là Thiên Đạo đấy… nói cách khác, chờ khi tiết điểm thời gian của chúng ta trôi đến tương lai, Vũ Nhu Tử cũng sẽ chứng đạo bất hủ, sau đó trở thành Thiên Đạo thứ mười kế nhiệm Thư Hàng và Bạch tiền bối.”

Bây giờ cô vẫn duy trì liên hệ vượt thời gian với Tử tương lai. Đôi khi nhân lúc Vũ Nhu Tử ngủ, Tử tương lai còn len lén giáng lâm gặp Thông Nương nữa kia.

Không nhiều thành viên nhóm Cửu Châu số 1 biết tin tức này.

Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Vũ Nhu Tử đang dạy dỗ Bá nhỏ. Nói cách khác, chuyện Vũ Nhu Tử chứng đạo trong tương lai là ván đã đóng thuyền rồi sao?

“Đậu má! Đúng là cha của Thiên Đạo thật kìa!” Tạo Hóa Pháp Vương không nhịn được mà muốn sáng tác riêng một bài ca cho Linh Điệp tiền bối.

Bạch Hạc Chân Quân: “Mau quỳ xuống trước cha của Thiên Đạo!”

Đây chính là cha của Thiên Đạo hàng thật giá thật đó.

“Thiên Đạo quá khứ và Thiên Đạo tương lai đều bị nhà Linh Điệp bao trọn.” Tuyết Lang Động Chủ vuốt cằm: “Chỉ còn thiếu một Thiên Đạo hiện tại nữa thôi là đủ bộ.”

“Thiên Đạo hiện tại? Bạch tiền bối cũng tính là một nửa rồi còn gì. Đằng nào Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two và Thiên Đạo Bạch chẳng có quan hệ với nhau?” Có người lại nói.

Hai mắt Lệ Chi Tiên Tử sáng ngời lên: “Quá khứ, tương lai, một nhà có tận hai Thiên Đạo.”

“Thực ra nếu nói Thiên Đạo “hiện tại” thì Bạch tiền bối cũng miễn cưỡng được tính mà. Ủa? Có phải ban nãy có ai đã nói câu này rồi không?” Bắc Hà Tán Nhân nhíu mày.

Cảm giác Déjà vu khó hiểu này là sao nhỉ?

Hắn cảm thấy mình vừa nghe thấy câu này ở đâu đó xong mà.

“Nếu tính cả Bạch tiền bối thì đúng là Thiên Đạo của hiện tại, quá khứ, tương lai đều có quan hệ với nhà Linh Điệp. Mạng lưới quan hệ của Linh Điệp tiền bối quả là số dách!” Cuồng Đao Tam Lãng giơ ngón cái lên rồi nháy mắt ra hiệu lia lịa với Tống Thư Hàng và các thành viên khác đang xem livestream trong nhóm.

Trong các đời Thiên Đạo từ xưa đến nay, mạch nhà Linh Điệp độc chiếm bốn đời!

Không hổ là Tam Lãng, chuyện gì các thành viên trong nhóm không dám làm thì hắn đều dám cả.

“Lãng ơi.” Linh Điệp tiền bối mỉm cười thiện lành: “Ngày mai ta đi đón vợ, tiện đường ghé qua thăm ngươi nhé.”

Chẳng biết từ bao giờ mà mối quan hệ giữa Linh Điệp tiền bối và Tam Lãng đã trở nên cực kỳ hữu hảo.

Đến cách xưng hô cũng biến thành “Lãng ơi ~” ngộ ngộ thế này.

“Cha của Thiên Đạo ơi ta sai rồi!” Cuồng Đao Tam Lãng kề phắt bảo đao lên cổ mình: “Xin cha Thiên Đạo đừng đích thân tìm đến… ta có thể kết liễu chính mình, ngài không cần lãng phí thời gian quý báu đâu!”

Dứt lời, Cuồng Đao Tam Lãng trong video đột ngột cầm đao cứa cổ đánh roẹt một cái, máu tanh phủ kín màn hình.

Rầm!

Cuồng Đao Tam Lãng trong video ngã vật xuống, máu chảy thành sông, khí tức sinh mệnh dần dần trôi mất.

Linh Điệp tiền bối: (⊙? ⊙)

Bắc Hà Tán Nhân: “Đậu má!”

Dược Sư: “…”

Giao Bá muốn sinh một đội bóng đá nam: “Ta phải nói “không hổ là Tam Lãng” sao? Nhưng ta không muốn thở câu trào phúng đó ra chút nào.”

“Bạch tiền bối nói hắn hối hận vì cấy cát sỏi bất hủ cho Tam Lãng.” Đậu Đậu cười ha hả: “Tam Lãng là người đầu tiên khiến Bạch tiền bối hối hận, nói không chừng mấy ngày nữa Bạch tiền bối sẽ lấy lại cát sỏi bất hủ của Tam Lãng ấy chứ.”

Khi bọn họ nói chuyện, thân thể Tam Lãng tan biến thành linh lực tinh khiết tẩm bổ cho thiên địa.

Sau đó, một hạt cát sỏi bất hủ hiện lên, tiến vào quá trình hồi sinh.

“Tam Lãng muốn phá vỡ kỉ lục của Thư Hàng năm ngoái rồi.” Tô Thị A Thất vui vẻ nói.

Lệ Chi Tiên Tử vỗ trán, nhức đầu bảo: “Kỉ lục “số lần chết trong năm” ấy hả?”

Tống Thư Hàng: “…”

Sao ta nằm không cũng dính đạn thế?

Ta khác với Tam Lãng tiền bối, lần nào ta chết cũng có ý nghĩa mà.

Khi mọi người còn đang nói chuyện thì quá trình hồi sinh của Tam Lãng đã gần kết thúc.

Lúc này, giữa thiên địa, có từng luồng văn tự huyền diệu hiện lên quanh mình Tam Lãng.

Mỗi văn tự huyền diệu ấy đều là độc nhất vô hị, đại diện cho đại đạo vô thượng.

“Nguyên văn Nho văn?” Hằng Hỏa Tôn Giả đột nhiên thốt lên, trông mặt mũi cứ như muốn dán vào màn hình luôn vậy!

Hắn áp mặt vào màn hình video, nhìn những văn tự đột nhiên xuất hiện vào giai đoạn cuối trong quá trình hồi sinh của Tam Lãng.

Không sai!

Đây là văn tự tinh hoa của đại đạo, tương tự như Đế văn và Bá văn.

Thân là đệ tử Nho gia, hắn không thể không nhận ra Nho văn thuộc về Thánh Nhân này được.

Hằng Hỏa Tôn Giả nhìn Cuồng Đao Tam Lãng chằm chằm.

Sau đó, ở trong khung cảnh nơi Tam Lãng đang quay video, hắn thấy một vị tiên tử tóc lam đang chơi trò chơi điện tử trên ghế sa lông ở một góc phòng – Vân Tước Tử Tiên Tử!

Hằng Hỏa Tôn Giả: “…”

Có phải ta vừa mới phát hiện ra chuyện gì ghê gớm lắm không?

Một chuyện có thể đập nát tam quan của đệ tử Nho gia luôn ấy?

Khoảng mười hơi thở sau.

Hằng Hỏa Tôn Giả nhắn tin riêng cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, ngươi chính là Thánh Nhân Nho Gia chuyển thế?!”

Tống Thư Hàng: “…”

Hằng Hỏa tiền bối đang trốn tránh hiện thực đấy à?

Hiện thực bao giờ mà chẳng ly kỳ hơn tiểu thuyết, không phải sao?

Nhưng hắn vẫn phải an ủi Hằng Hỏa Tôn Giả một chút mới được.

“Yên tâm đi Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng nói: “Thực ra Tam Lãng tiền bối sống rất vui vẻ.”

Hằng Hỏa Tôn Giả: “…”

“Hơn nữa, Tam Lãng tiền bối chỉ quay về làm chính mình mà thôi.” Tống Thư Hàng nói tiếp: “Lần này Tam Lãng tiền bối chỉ sống vì chính mình, không vì bất kỳ ai khác.”

Mà người thu hút Vân Tước Tử Tiên Tử lúc này đây chính là con người mang tên Cuồng Đao Tam Lãng, không bao hàm thêm bất kỳ nhân tố nào.

Chính vì hắn là Tam Lãng, cho nên mới có sức hút để hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, chỉ thế mà thôi.

--- Hết ---